ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΑΘΗΓ. Γ. Μ. ΠΑΠΑΧΑΤΖΗ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΑΘΗΓ. Γ. Μ. ΠΑΠΑΔΑΤΖΗ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΣΥΝΤΕΘΕΝ

ΥΠΟ

ΣΚΑΡΛΑΤΟΥ Δ. ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΙΣΘΕΝ ΔΙΑΦΟΡΟΙΣ ΠΙΝΑΞΙ ΧΡΟΝΟΜΕΤΡΙΚΟΙΣ, ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΛΟΓΙΚΟΙΣ ΚΤΛ.

ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΝΕΝΟΜΟΘΕΤΗΜΕΝΟΝ ΜΕΤΡΙΚΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ

ΟΙΣ ΠΡΟΣΕΤΕΘΗ ΕΝ ΤΕΛΕΙ ΚΑΙ

ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΠΙΤΟΜΟΝ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΙΣ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΣΙΝ ΑΠΑΝΤΩΝΤΩΝ

ΚΥΡΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

«Τῆς φορᾶς τὸ μέτρον ἐν τῇ τῆς ψυχῆς
ἀσκήσει τὸ δὲ ἐν τῇ χρείᾳ τῆς γαστρός.»
Ἰωάν. Πολυδεύκ. Ὀνομαστ. Α'

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ

1884

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΟΥ

Ὁ σοφὸς τοῦ ἀνὰ χεῖρας Λεξικοῦ συντάκτης συνέλαβε τὴν γενναίαν ἰδέαν τοῦ νὰ καταστήσῃ πρόχειρον εἰς τοὺς ὁμογενεῖς τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ἀνεκτιμήτου τωόντι Θησαυροῦ τοῦ Ἐρρίκου Στεφάνου, τοῦ ὁποίου τοσοῦτον εὐφυῶς ἐν τοῖς προλεγομένοις αὐτοῦ ἱστόρησε τὴν τύχην· καὶ πρὸς τοῦτο ἐπεχείρησε τὴν, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πρὸ ἐτῶν ἐν Παρισίοις ἐκδιδομένου μεγάλου ἐκείνου ἔργου ἀναθεώρησιν, ἐξακρίβωσιν καὶ συμπλήρωσιν τοῦ ἐν ἔτει 1839 συνταχθέντος μὲν ὑπ᾽ αὐτοῦ, δημοσιευθέντος δὲ διὰ τῶν μαστηρίων μου Ἐπιτόμου Λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, τὸ ὁποῖον ὅμως τοιαύτην ἔλαβεν ἤδη ἀλλοίωσιν καὶ αὔξησιν, ὥστε οὔτε δευτέρα ἔκδοσις ἐθεωρήθη δίκαιον νὰ ὀνομασθῇ, οὔτε τὴν ὅλως ἀκατάλληλον ἐπίκλησιν τοῦ ἐπιτόμου νὰ διατηρήσῃ. Δὲν περιωρίσθη δὲ εἰς τοῦτο ὁ ἀκάματος ἀνήρ, ἀλλὰ προσέθηκε διαφόρους πίνακας, ἐκτιθέντας καὶ διασαφοῦντας τὸ ἀριθμητικὸν σύστημα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τὰ μέτρα τῆς ἐκτάσεως, τὰ τῆς χωρητικότητος, καὶ τῆς σταθμίσεως, παραβαλλόμενα πρός τε τὰ παρ᾽ ἡμῖν ἐν χρήσει Τουρκικὰ καὶ τὰ Γαλλικά· τὰ νομίσματα, τοὺς μῆνας καὶ τὰς ἡμέρας· ἔτι δὲ χρονολογικὸν πίνακα τῶν κυριωτέρων γεγονότων τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας καὶ πίνακα συνοπτικὸν τῆς πολιτικῆς καὶ φιλολογικῆς ἱστορίας· ἐπὶ δὲ πᾶσι, Δεξικὸν τῶν ἐν τοῖς Ἕλλησι συγγραφεῦσιν ἀπαντωμένων Κυρίων Ὀνομάτων.

Καὶ τοιοῦτο μὲν τὸ ἔργον τοῦ Κ. Σκαρλάτου Δ. Βυζαντίου, τοῦ ὁποίου ἡ πολυμάθεια καὶ ἐμπειρία ἀνεδείχθη, τολμῶ εἰπεῖν, ἀνάμιλλος τοῦ τε Θησαυροῦ, τοῦ παρ᾽ αὐτοῦ ἀνορυχθέντος, καὶ τῶν δικαίων ἀπαιτήσεων τῆς κοινωνίας, εἰς ἣν προσφέρεται τὸ νέον τοῦτο προϊὸν τῶν κόπων αὐτοῦ. Τὸ δ᾽ ἐμὸν ἔργον ὑπῆρξε μὲν βεβαίως μετριώτερον, ἀλλ᾽ οὐχὶ καὶ εὐκολώτερον, ἐξέστω δ᾽ εἰπεῖν οὔτε ἀλυσιτελέστερον. Διότι προέκειτο, παραλαβὼν τὸν μέγαν ἐκεῖνον ὄγκον τῆς θαυμασιωτάτης ἐργασίας, νὰ δώσω εἰς αὐτὸν σῶμα ὅσον ἐνδέχεται μικρότερον, εὐχρηστότερον, εὐπαριστότερον. Τὰ εἰς τὴν γλῶσσάν μας ἐκτυπωθέντα μέχρι τοῦδε μεγάλα Λεξικά, εἰς πολλοὺς παρεκταθέντα τόμους καὶ πωλούμενα εἰς τὴν ὑπέρογκον τιμὴν τῶν 120 δραχμῶν, τοῖς μὲν πολλοῖς ἦσαν ὅλως ἀπρόσιτα, παρ᾽ ἐκείνοις δὲ ὅτοις ἠδύναντο νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, δύσχρηστα. Πολλοὶ τωόντι δὲν εἶναι παρ᾽ ἡμῖν οἱ δυνάμενοι νὰ καταβάλωσι δραχ. 120 δι᾽ ἓν Λεξικόν, οὐδεὶς δὲ ὁ μὴ εὑρίσκων τὴν ἀνάγκην τοῦ εὑρίσκειν, ὅτι ὁ τόμος τοῦ Λεξικοῦ, τὸν ὁποῖον μετὰ κόπου ἀνέτυξε, δὲν εἶναι αἴφνης ὁ ζητούμενος· ὁ σκοπὸς λοιπὸν ἦτον νὰ περισταλῇ τὸ αὐτὸ τῆς ὕλης ποσὸν εἰς τόμον ἕνα, καὶ ὁ εἷς οὗτος τόμος, καίπερ περιέχων τὴν ὕλην τῶν τριῶν τοῦ μεγαλητέρου τῶν παρ᾽ ἡμῖν ἐκδοθέντων Λεξικῶν, νὰ πωλῆται εἰς τὴν τιμὴν τοῦ ἑνὸς τῶν τόμων ἐκείνων. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον κατωρθώθη διὰ τῆς παρασκευῆς ἐπιπεδείων στοιχείων, τῆς καταλλήλου αὐτῶν διαθέσεως καὶ τῆς ἁρμοδίας ἐπεκτάσεως τοῦ σχήματος τοῦ χάρτου· ὥςε, διὰ τὴν πολλὴν τῆς ὕλης συμπίεσιν, τὸ βιβλίον οὐδὲ δυσανάγνωστον νὰ καταστῇ, οὐδὲ δυσοπονόμητον. Τὸ δὲ δεύτερον, ὅ ἐστι τὸ εὔωνον, ἐπέτυχον διὰ τῆς στερεοτυπίας. Ἀλλ᾽ ἡ στερεοτυπία παρέχει μὲν εἰς τὸν ἐκδότην τὸν τρόπον τοῦ νὰ ὑποτιμήσῃ τὰ ἐκ τῶν πιεστηρίων αὐτοῦ ἐξερχόμενα βιβλία, ἀπαιτεῖ ὅμως, ὅσάκις μάλιστα ἐφαρμόζεται εἰς τοσοῦτον ἐκτενῆ ἔργα, μεγάλην κεφαλαίων προκαταβολήν·

καὶ ὅταν κατὰ πρῶτον εἰσάγεται εἰς τόπον τινά, ὡς τοῦτο συνέβη παρ' ἡμῖν, συνεπάγεται, δεὰ τὴν φυσικὴν τῶν ἀνθρώπων ἀπειρίαν καὶ ἕνεκα πολλῶν ἄλλων ἀπροβλέπτων περιστάσεων, ἀπροσδοκήτους καὶ ἀνυπολογίστους ζημίας. Ἀρκεῖ νὰ σημειώσω ἐνταῦθα, ὅτι εἶχεν ἤδη ἡ ἐκτύπωσις τοῦ Λεξικοῦ προχωρήσει μέχρι τοῦ ἡμίσεος, εἶχον δηλαδὴ κατασκευασθῆ ὑπὲρ τὰς 700 τῆς στερεοτυπίας πλάκας, ὅτε αἴφνης μίαν ἡμέραν, τὸ μὴ ἀποχρώντως στερεὸν ἔδαφος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν σεσωρευμέναι, κατέπεσε, καὶ πολλαὶ μὲν αὐτῶν ὅλως συνετρίβησαν, αἱ δὲ πλεῖσται ἐλυμάνθησαν, ὥστε ἠναγκάσθην, τὰς μὲν ἐξ ὑπαρχῆς νὰ κατασκευάσω, τὰς δὲ οὐσιωδῶς νὰ ἐπανορθώσω. Νέα αὕτη ἀπόδειξις τοῦ πόσον δυσχερὴς εἶναι ἡ εἰσαγωγὴ μεγάλων καὶ ἀγνώστων εἰς τὸν τόπον βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ πόσον δικαία ἡ ἐμψύχωσις αὐτῶν.

Πέπεισμαι δέ, ὅτι τὸ κοινὸν δὲν θέλει μοὶ ἀποπαιθῆ τὴν ἐμψύχωσιν ταύτην, καὶ ὅτι ἀποβλέπων εἰς τὰς θυσίας, ὅσας κατέβαλον καὶ καταβάλλω ὑπὲρ τὴν σπουδαζούσης ἡμῶν νεολαίας, θέλει ἀποδεχθῆ τὸ νέον τοῦτο τῶν κόπων μου προϊὸν μετὰ τῆς αὐτῆς ἐὰν οὐχὶ μετὰ πλειοτέρας εὐμενείας, ἣν ηὐδόκησε νὰ δείξῃ πρὸς πάντα τὰ προηγούμενα. Διότι, ἐκ τῶν πολυαρίθμων βιβλίων, ὅσα, ἐν διαστήματι εἴκοσι περίπου ἐνιαυτῶν, ἐξῆλθον τῶν πιεστηρίων μου, οὐδὲν βεβαίως δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸ παρόν, διά τε τὸ μέγεθος τοῦ ἔργου, καὶ τὴν ἐσωτερικὴν αὐτοῦ ἀξίαν, καὶ τὴν ἀπ' αὐτοῦ προσδοκωμένην ὠφέλειαν. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν προσφέρω αὐτὸ εἰς τὸ Πανελλήνιον, ὁμολογῶ, ὅτι ἀπορῶ καὶ αὐτὸς ἤδη πῶς κατώρθωσα νὰ φέρω εἰς πέρας τόσον πολύμοχθον καὶ πολυδάπανον ἐπιχείρημα· ἀλλὰ λησμονῶ καὶ κόπους καὶ ἀναλώματα, ὑπὸ τῆς εὐφροσύνης, ὅτι μὲ ἠξίωσεν ἡ τύχη νὰ ὑποσυνάψω τὸ ταπεινόν μου ὄνομά εἰς τὸ ἡρῷον τοῦτο, τὸ ὁποῖον χεῖρες δεξιαὶ ἤγειρον τῇ προγονικῇ ἡμῶν γλώσσῃ

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 14 Ἰανουαρίου 1852.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ.

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Πρῶτον ὀφείλω ’να κηρύξω παρρήσιως τὴν εὐγνωμοσύνην μου πρὸς τὸ Πανελλήνιον, διὰ τὴν εὐμενῆ ἀποδοχήν, ἧς ἠξίωσε τὸ ἀνὰ χεῖρας ἔργον, εὐθὺς μετὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ πρὸ δωδεκαετίας ἔκδοσιν, καί τοι ἐλαττουμένην, ὡς πρὸς τὸ τυπογραφικὸν μέρος, ἄλλων συγχρόνων ἔργων τοῦ αὐτοῦ εἴδους, καὶ ὁμολογῶ ὅτι ἡ κολακευτικωτέρα δι’ ἐμὲ ἀμοιβὴ ὑπῆρξεν ὅταν φίλου μου υἱὸς, μόλις δωδεκαετὴς, τὴν πρώτην ὅτε μὲ εἶδεν ἐν Κωνσταντινουπόλει φοράν, πλησιάσας μὲ ἐβεβαίωσε, μὲ τὴν συνήθη τῇ ἡλικίᾳ του ἀφέλειαν, ὅτι »εἰς τὸ Λεξικόν μου εὗρισκεν εὐκολώτερον, ὅ,τι εἰς μάτην ἀνεζήτει πολλάκις εἰς ἄλλα πολὺ ὀγκωδέστερα«. Ναί! διότι τοῦτο ἀπ’ ἀρχῆς προεθέμην σκοπὸν τριακονταετοῦς ἐφεξῆς ἀσχολίας, ’να εὐκολύνω εἰς τοὺς πρωτομαθεῖς Ἑλληνόπαιδας ἰδίως τὴν σπουδὴν τῆς προγονικῆς αὐτῶν γλώσσης, τῆς μόνης ἀναφαιρέτου καὶ πολυζήλου κληρονομίας ’των, καὶ τοῦτο ἐὰν ἐπέτυχον, ἔσω καὶ ὁπωσοῦν, θεωρῶ ἑαυτὸν πληρέστατα βραβευθέντα.

Ἐφεξῆς ἀπονέμω μυρίας χάριτας τοῖς σοφοῖς συντάκταις καὶ ἐκδόταις τοῦ ἐν Παρισίοις ἐκδιδομένου Θησαυροῦ τοῦ Ἑρρίκου Στεφάνου, ἐκ τοῦ ὁποίου, καθὼς ἀπὸ τοῦ Ὠκεανοῦ, πάντες μὲν ποταμοί, πᾶσα δὲ θάλασσα λεξικογραφίας Ἑλληνικῆς ἀπορρέει. Διότι, χωρὶς τοῦ βοηθήματος τούτου, μοὶ ἦταν ἀπολύτως ἀδύνατον ’να δώσω εἰς τὴν δευτέραν ταύτην ἔκδοσιν τοῦ πονήματός μου τὴν ἐντέλειαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ὑποχρεωτικὴν μὲν δι’ ἐμὲ κατέστησεν αὐτὴ ἡ περὶ αὐτὸ τοῦ Καινοῦ εὐμένεια, εὐκολωτέραν δὲ βαθμηδὸν τοῦ λοιποῦ ἡ τῆς στερεοτυπίας μέθοδος, εἰς ἣν, εὖ γε ποιῶν ὁ μεγαλεπιχειρηματικὸς αὐτοῦ ἐκδότης, ἐνέκρινε ’να τὸ ὑποβάλῃ. Καὶ ἐπειδὴ περὶ τῆς Διδωτείου ταύτης ἐκδόσεως ὁ λόγος, ἑνὸς τῶν μεγαλουργημάτων τοῦ αἰῶνος, εἰς τὸν ὁποῖον ζῶμεν, νομίζω ὅτι καταλληλότερον ’δὲν δύναμαι ’νὰ ἐκφράσω τὴν ὑφ’ ἑνὸς ἑκάστου τῆς Ἑλληνικῆς μούσης λάτρου ὀφειλομένην εὐγνωμοσύνην εἴς τε τὴν μνήμην τοῦ μοναδικοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου, ὅς τις πρῶτος καὶ μόνος καὶ συνέταξε καὶ ἐξέδωκεν ὅ,τι ὁλόκληρος γενεὰ λογίων μόλις ’να κατορθώσῃ, καὶ εἰς τοὺς ἐφεξῆς αὐτὸ πλουτίσαντας, μεθαρμόσαντας καὶ ἐπανορθώσαντας, εἰμὴ ἐκθέτων συνοπτικώτατα τὸ ἱστορικὸν τῶν τριῶν ἄχρι τοῦδε αὐτοῦ ἐκδόσεων.

Εἰς τὴν ἀνάλυσιν τοῦ παραδόξου ἀληθῶς τούτου ἔργου, τὸ ὁποῖον ἐπὶ δύο καὶ ἐπέκεινα αἰῶνας ἦτον τὸ μόνον ταμεῖον τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ’δὲν ἐνδιατρίβω, ἀφ’ οὗ ὁ πολὺς Ἐρμάννος ἔν τινι κριτικῇ αὐτοῦ διατριβῇ(*) ἐξήντλησε τὸ ἀντικείμενον τοῦτο. Ἀλλ’ εἰς τὸ διάστημα τοῦτο, καθ’ ὃ τὸ βιβλίον εἶχε καταντήσῃ κτῆμα σπάνιον τῶν βιβλιοθηκῶν καὶ ὀλίγων ἰδιωτῶν μόνον, ἡ λεξικογραφία ἔλαβε, διὰ τῆς ἀνακαλύψεως νέων, γραμματικῶν μάλιστα, ποιημάτων, ἔκτασιν πολλῷ πλειοτέραν· ἡ κριτικὴ, καταστᾶσα αὐστηροτέρα, ὑπέδειξε πλῆθος ἑρμηνειῶν καὶ χωρίων ἡμαρτημένων. Ἡ ἀνάγκη ἄρα μιᾶς ἀναχωνεύσεως τοῦ Θησαυροῦ τοῦ Ε. Στεφάνου ἦτον καινῶς εἰς ὅλους ἐπαισθητὴ, ἀλλ’ οὐδεὶς ἐτόλμα ’να ἀνακομβωθῇ πρὸς τὸν ἆθλον· διότι ἡ τύχη τοῦ ἀοιδίμου αὐτοῦ συντάκτου, ἀποθανόντος, ὡς γνωστὸν, ἐν τῷ τοῦ Λουγδούνου νοσοκομείῳ, ἀφ’ οὗ ἐθυσίασεν ὅλην του τὴν περιουσίαν καὶ τὴν ζωὴν εἰς τὴν σύνταξιν καὶ τύπωσίν του, ἀνέστελλε τὴν ὁρμὴν καὶ αὐτῶν τῶν τολμηροτέρων.

(*) Hermann. Opusc. II. p. 219 et c.

Εἰς τοιαύτην ἦσαν τὰ περὶ αὐτοῦ στάσιν, ὅτε βιβλιοπώλης τις τοῦ Λονδίνου, ὁ K. Valpy, συμπαραλαβὼν συνεργάτας αὐτοῦ τοὺς συμπατριώτας του Barker καὶ Dibdin, ἐπεχείρησε περὶ τὰ **1816** δευτέραν ἔκδοσιν τοῦ Θησαυροῦ τοῦ Στεφάνου. Εἰς τὴν μεγάλην ἀληθῶς ταύτην ἔκδοσιν, ἥτις, πρὸς τιμὴν τῆς Ἀγγλίας, ἅμα τελειωθεῖσα καὶ ἐξηντλήθη, ἀφ' οὗ διήρκεσεν ἔτη δώδεκα (**1816–1828**), ἐπεσωρεύθη τηλικοῦτος λέξεων πλοῦτος, ὥστε **11,000** ἄρθρα ἐπρομήθευσεν εἰς αὐτὴν μόνος ὁ Boissonade. Ἀλλ' ἐπειδή, κἂν δὲν ἦνε, καθὼς 'τὴν ὠνόμασεν ὁ μακαρίτης Passow, **rudis indigestaque moles**, δύναται νὰ θεωρηθῇ ὅμως ὡς βιβλιοπωλικὴ μᾶλλον ἢ φιλολογικὴ ἐργολαβία, ἔνθεν μὲν τὸ ὑπέρογκον τῆς τιμῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἀσωτία, οὕτως εἰπεῖν, τῆς ὕλης, κατατρομάζουσιν ἐν αὐτῇ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος φιλολόγους, καὶ ἀρκεῖ πρὸς ἀπόδειξιν 'να γνωρίζῃ τις ὅτι ἡ λέξις **Ἄγαλμα**, περιεχομένη ἐν τῷ Θησαυρῷ τοῦ Στεφάνου εἰς ἡμίσειαν μόνον στήλην, ἐπέχει τῆς ἐν Λονδίνῳ ἐκδόσεως ἑκατὸν πεντήκοντα!!

Τοῦτο λοιπὸν ἀφ' ἑνός, καθὼς καὶ ἡ κατ' ἀλφάβητον τοποθέτησις τῶν λέξεων ἀφ' ἑτέρου, τῆς ὁποίας, γενικῶς ὑπὸ πάντων ἐπιζητουμένης, οὐκ οἶδ' ἀνθ' ὅτου, προετίμησαν οἱ Ἄγγλοι ἐκδόται τὴν κατ' ἐτυμολογίαν, καθ' ἣν ἐνέκρινε 'να τὸ ἐξυφάνῃ καὶ ὁ πρῶτος αὐτοῦ συντάκτης, ἔτι δὲ καὶ ἡ ἔλλειψις τῆς ἐπισημειώσεως τοῦ μακροῦ καὶ βραχέος, ἐνεθάρρυναν τὸν ἀληθῶς ἥρωα τῆς τυπογραφίας (Ἀμβρόσιον Φιρμῖνον) Διδῶτον ἢ, καθὼς τὸν ἐβάπτισεν, εὖ ποιῶν, ὁ ἡμέτερος Ἀσώπιος, Διόδοτον, νὰ ἀναλάβῃ περὶ τὰ **1829** (1) τρίτην τοῦ Θησαυροῦ ἔκδοσιν κατ' ἀλφάβητον.

Εἰς τὴν ἔκδοσιν ταύτην ἔλαβον μέρος οἱ διασημότεροι τῆς Εὐρώπης φιλολόγοι, οἱ μὲν ἀμέσως, καθὼς ὁ Hase, ὁ Sinner ὁ Fix, οἱ Dindorff κλπ., οἱ δὲ ἐμμέσως, καθὼς ὁ Passow, ὁ Cuvier, ὁ Boissonade, ὁ ἡμέτερος Κοραῆς κλπ., ἐξ ὧν οἱ πλείους προεξέλιπον τοῦ ἔργου. Καὶ ὡς ἐκ τούτου μὲν ἀφ' ἑνός, ὡς ἐκ τῶν συμβάντων δὲ τῆς Γαλλίας ἀφ' ἑτέρου, ἡ ἔκδοσις αὐτοῦ, προαχθεῖσα γιγαντιαίως τὸ κατ' ἀρχάς, ἀργοπατεῖ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, καὶ εὑρίσκεται μόλις σήμερον περὶ τὸ τέρμα. Σημειωτέον ἐν τούτοις ὅτι, φόβῳ μετατυπώσεως, ὡς εἰκάζομεν, τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ Α, καθὼς καὶ τὸ Γ ὁλόκληρον, 'δὲν ἐφάνησαν, ὅθεν καὶ τὸ ἡμέτερον τοῦτο ἔργον, καθόσον ἀφορᾷ τὰ στοιχεῖα ταῦτα καὶ τὰ μετὰ τὸ Τ, μένει 'να πλουτισθῇ καὶ διορθωθῇ ἀκολούθως.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ Θησαυροῦ τοῦ Ἑλλήνου Στεφάνου. Εἰς τὴν δευτέραν δὲ ταύτην τοῦ ἀνὰ χεῖρας ἡμῶν τούτου ἔργου ἔκδοσιν, αὐξηθεῖσαν κατὰ τὸ ἓν σχεδὸν πέμπτον (2), ἤρμοζε πλέον (δύναταί τις νὰ ἐρωτήσῃ) ἡ ἐπιγραφὴ Ἐπίτομον Λεξικόν; Ἡ ἐρώτησις αὕτη διπλῆν ἐπιδέχεται τὴν ἀπόκρισιν: καταφατικὴν μέν, ἐὰν παραβάλῃ τις αὐτὸ πρὸς μόνον τὸ τοῦ Ἑλλήνου Στεφάνου (διότι ἀληθῶς ἐκείνου μόνον εἶνε ἐπιτομή)· ἀποφατικὴν δέ, ἐὰν 'το συγκρίνῃ πρὸς ὅλα, χωρὶς ἐξαίρεσιν, τὰ παρ' ἡμῖν ἄχρι τοῦδε ἐκδεδομένα, ἐκτὸς μόνον ἐὰν σταθμίσῃ ὄγκον χάρτου πρὸς χάρτην καὶ σωρείαν παραδειγμάτων, τῶν ὁποίων τὸ ἐξαγόμενον εἶνε πολλάκις ἴσον ἑνί, καὶ οὐχὶ σπανίως τῷ μηδενί. Ὅθεν καὶ ὁ ἐκδότης αὐτοῦ ἐνέκρινε 'να τὴν ἀφαιρέσῃ.

Ἐὰν ὅμως παρατεθῇ ἀφ' ἑτέρου ἡ ἐξακρίβωσις μυριάδων σημαινομένων, ἡ ἐπανόρθωσις πλήθους

---

(1) Τὸ περὶ τῆς ἐκδόσεως ταύτης πρόγραμμα, καθυποβληθὲν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐλευθερίων τεχνῶν καὶ τῆς Φιλολογίας, ἐνεκρίθη παρ' αὐτῆς τῇ **29** Μαΐου **1829**· τὸ δὲ πρῶτον τοῦ Δεξικοῦ φυλλάδιον ἐξεδόθη περὶ τὸν Δῦστρον τοῦ **1831**.

(2) Ἐκάστη σελὶς ηὐξήθη ἀνὰ εἴκοσι ἓν στίχον, καθὼς τοῦτο καταφαίνεται εἰς τὴν **135** σελίδα τῆς νέας ἐκδόσεως, παραβαλλομένην πρὸς τὴν **130** τῆς παλαιᾶς, ὥστε τὸ ποσὸν τοῦτο, πολλαπλασιαζόμενον ἐπὶ τῶν **1434** σελίδων τῆς πρώτης ἐκδόσεως, φέρει **20100** περιπλέον στίχους, ἤτοι ἐνέα δηλονότι τυπογραφικὰ φύλλα, τὰ ὁποῖα, προστιθέμενα εἰς τὰ ὀκτὼ (**91**—**100**), καθ' ἃ φαίνεται πλεονάζουσα ἡ δευτέρα ἑκάστη, ἀποτελεῖ **17** φύλλα, χωρὶς τῶν προστεθησομένων κατόπιν.

ρακτι ἐδῶ ὃ ἐν εἶν' ἄλλο παρὰ τὰ κοινῶς παρ ἡμῖν γνωστὰ Κορακιστικά; Ἀλλ' ὁ Seager, νοῶν τὴν σημερινὴν τῶν Ἑλλήνων γλῶσσαν, ἠρκέσθη 'νὰ 'τὸ μεταφράσῃ lingua corvina, καὶ τίποτε ερισσότερον: Μὲ τὴν μετάφρασιν ὅμως ταύτην ὁποῖον πλέον ἐξήγαγε νοῦν ὁ σοφὸς ἀνήρ, αὐτὸς ἂν ἴδοι. Ἄλλο: Εἰς τοῦ Ὡραπόλλωνος τοὺς χρησμοὺς ἀναφέρεται: »Πῶς ἄνθρωπον λάμειαν (τὰ πλειό- α χειρόγραφα ἔχουσιν ὀρθότερον, λάμιαν) ἔχοντα; Ἄνθρωπον λάμειαν ἔχοντα βουλόμενοι σημῆ- σκάρον ζωγραφοῦσιν· οὗτος γὰρ μόνος τῶν ἰχθύων μαρυκᾶται, καὶ πάντα τὰ προσπίπτοντα ια ἐσθίει (*) ». Ἡ λέξις αὕτη, τόσον εὔκολος δι' ἡμᾶς, οἱ ὁποῖοι καὶ σήμερον ἀκόμη λέγομεν πον πολυφάγον: »Λάμιαν ἔχει μέσα 'του (ἤ) εἰς τὴν κοιλίαν 'του», ἀπαράλλακτα σχεδὸν μὲ ονος τὸ ἐν Θυννοθήρᾳ: »Ἀ δὲ γαστὴρ ὑμέων καρχαρίας, ὅκα τινος δῴσθε», κατεζάλισε τοὺς ᾶς, οἱ ὁποῖοι τέλος ἀπεφάσισαν 'να τὸ διορθώσωσι Λαίμειαν ἢ Λαιμών!

τοιαῦτα ἀνεῦρον εἰς τὸ ὑπ' ὄψιν μου Λεξικὸν τοῦ Στεφάνου, τὰ ὁποῖα, διαφυγόντα τὴν προ- κύτου τοῦ Hase καὶ τῶν Dindorffiων, ἤθελον ἀποφύγῃ πάντως οἱ σοφοὶ ἄνδρες, ἐὰν ἐσπού- ὰ βάθος καὶ οὐχὶ ἐν παρέργῳ τὴν σημερινὴν τῶν Ἑλλήνων γλῶσσαν, ἢ κάλλιον ἐὰν ἀνέ- διόρθωσιν τῆς ἐκδόσεως οὐχὶ μόνον τοῦ Λεξικοῦ, περὶ οὗ ὁ λόγος, ἀλλ' ὅλων ἀνεξαιρέτως κῶν συγγραμμάτων, καὶ κατ' ἔξοχὴν τῶν Βυζαντινῶν, εἰς Ἕλληνας (*).

μὲν τὰ »χρυσοΰφαντα σεντόνια καὶ προσόψια» τοῦ Χιωνιάτου, ἐξηγούμενα προσωπί- nae. Larvae, καὶ τὸ Μελίγγιον (=Μηνίγγιον), membrum, ἄρθρον, μέλος κτλπ. κτλπ., ὡς α ἐξ ἀγνοίας τῆς γλώσσης, οὔτε ἤθελον ἀναφέρει ὁλότελα (ποῦ ἔμεινε πλέον 'νὰ 'τὰ κακί- α ἐκληφθῇ ὅμως τὸ ἐπιφερόμενον παράδειγμα εἰς τὸ τέλος τῆς λέξεως Σκάνδαλον, »Ἐχό- ου σκάνδαλα ἔθεντό μοι (Ψαλμ. **136**, στίχ. **6**)», ὡς στίχος ἀνωνύμου ποιητοῦ τραγικοῦ, καὶ τοῦντος δῆθεν τοῦτο τοῦ δοχμιακοῦ μέτρου) 'να διορθωθῇ τὸ μὲν Σκάνδαλα Σάνδαλα, τὸ δὲ Ἐρίβω, ἀποδεικνύει ὅτι ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἐπικρατεῖ, φαίνεται, ἡ ἰδέα ἀκόμην, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἀπ- νομεν, λόγῳ γραμμάτων καὶ κριτικῆς. Ἔξεν λοιπὸν τόσον τολμηρὸν καὶ ἄκαιρον, ἐὰν φιλοτιμη- μεν νὰ δείξωμεν ὅτι ζῶμεν;

Ἐπί- 'δὲν ἤθελον ἀναφέρει οὔτε τὸ Ἐριθακώδης, τὸ ὁποῖον ὁ μὲν Alexandre ἐξηγεῖ bavard, τῆς ας διόλου τὸ προηγούμενον οὐσιαστικὸν Γραῖαι, οἱ δὲ ἐκδόται τοῦ Θησαυροῦ ἀρνήκαν ὅλως ηγή- ιν, οὔτε τὸ Συγκρίτης, ἐξηγήθεν adcessor judicis, ὡς ἐὰν ἦτον Σύνκριτής, ἐν ᾧ εἶνε προ- ὸς ἐσφαλμένον ἀντὶ Ἀσυγκρῆτις, οὔτε τὸ Ῥήσιον (γρφ. Ῥήγιον), ἐκληφθὲν ὡς ἡρῷον τοῦ Ῥήσου, τὰς ἀνυπάρκτους λέξεις Νευρέω, Προσύνδεσμος, Προφάσκω, Ὑπεραπολαύω κτλπ. κτλπ., προ- ούσας ἐξ ἀναγνώσεων ἐσφαλμένων (διότι πόσον σμῆνος τοιούτων 'δὲν περιέχει ἄρα καὶ τὸ ἐμὸν το ἔργον; καθὼς, διὰ πολλοὺς ἀκόμην αἰῶνας, ὅλα τὰ Λεξικὰ τῶν ἀρχαίων γλωσσῶν), ἐὰν δὲν ετέλουν πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀναντιρρήτου ταύτης ἀληθείας, τὴν ὁποίαν πολλάκις θέλω ἐπαναλάβει, περὶ φωνῆς προκειμένου Ἑλληνικῆς, ἀσυγκρίτως ἁρμοδιώτεροι κριταὶ εἴμεθα ἡμεῖς οἱ πατροπα- ραδότως λαλοῦντες τὴν φωνὴν τῶν Ἑλλήνων, κἂν ὑποτεθῶμεν (πρὸς παρηγορίαν τοῦ Φαλμεράυερ) οὐχὶ γνήσιοι ἀπόγονοι ἐκείνων».

Τὰ πλεῖστα τούτων, ἔπραξα ὅ,τι ἠδυνήθην, ἵν' ἀποφύγω, διανυχίζων πολλάκις ὥρας ὁλοκλήρους τὴν ξιν, καὶ ἀνατρέχων εἰς τὰς πηγὰς, καὶ παραβάλλων τὰ χωρία πρὸς ἄλληλα, καὶ πάντα τρόπον μ-

---

*) Ἡροκλλ. Β', 109. *) Πενθεῖ τὴν στέρησιν τοῦ μακαρίτου Νικολάου Δ. Πάπα ὁ Διδώτος, ἀποθανόντος τῇ 8 Ἰουλ- ου τοῦ 1831, εἰς ἡλικίαν 37 ἐτῶν, καὶ ἔχει δίκαιον· διότι ἦτον ἀληθῶς ἁρμόδιος ὁ ἀνήρ, διὰ τὴν πατροπαράδοτον φαλμ- ιάν 'του, 'νὰ καθαίρῃ πολλὰς ἐλλείψεις τοῦ Λεξικοῦ τοῦ Στεφάνου.

ἁμαρτημένων, ἡ προθήκη οχι ὀλίγων πρῶτον ἤδη ἀνευρημένων, τότε τῇ ἀληθείᾳ τὸ ἔργον δύν
ἵνα παραβληθῇ φερεγγύως καὶ πρὸς αὐτὸν τοῦ Στεφάνου τὸν Θησαυρόν. Τοῦτο δὲν πρέπει ἵνα χριθῇ
περιαυτολογία, τῆς ὁποίας καὶ ἀνάγκην ἄλλως ὁ συντάκτης αὐτοῦ δὲν ἔχει, ἀλλ' ἀλήθεια ἀναγκαί
ἵνα ἐξακριβωθῇ καὶ γνωσθῇ, ὡς ἀφορῶσα ἐθνικὸν τοῦ λοιποῦ ζήτημα, ζήτημα τὸ ὁποῖον εὔχομαι
ἐλπίζω νὰ λυθῇ ὅσον οὔπω ὑπὸ τῆς περιεχούσης τὴν παλιάν μου Ἑλληνικῆς νεολαίας, καὶ ἐξ
μαι σαφέστερον.

Καὶ πρὶν μὲν τῆς Ἑλληνικῆς παλιγγενεσίας, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον μετ' αὐτὴν, ἦτον καὶ εἷ
ἡμῶν ἑκάστου τῶν περὶ λόγους ἀσχολουμένων ἵνα πειθαναγκάσωμεν, οὕτως εἰπεῖν, τὴν σαφ
την, ὁσάκις πρόκειται περὶ Μούσης Ἑλληνικῆς, ἵνα στρέφῃ, ἐκοῦτ' ἀέκουσα, πρὸς τὴν Ἑλλάδα
ματά της, ὄχι ἵνα διδάξῃ πλέον καὶ κανονίσῃ (τοῦτο ἤθελεν εἶναι αἰσχρὸν δι' ἡμᾶς τοιοῦτ
λ' ἵνα μάθῃ καὶ διδαχθῇ, καὶ, ἐρωτῶσα μὲ παλλομένην καρδίαν, πῶς εἶπεν ἢ πῶς ἠρμήνε
ἀπιδέχθη τοῦτο ὁ Οἰκονόμος, ὁ Μουσοξύδης, ὁ Ἀσώπιος, ὁ Γεννάδιος, ὁ Ῥαγκαβῆς, ὁ Φιλητᾶ
μίδης κλπ. κλπ., ἵνὰ παραδέχηται τοῦτο ὡς ὅρον, μηδόλως ξενιζομένη, διότι αὐτὸ ταῦ
πράττομεν καὶ ἡμεῖς ὁσάκις πρόκειται περὶ τῆς Ἀγγλικῆς, φέρ' εἰπεῖν, ἢ Γερμανικῆς ἢ Γ
λογίας καὶ ἀρχαιολογίας καὶ ἱστορίας. Οὕτως ἔπραττον καὶ οἱ πρόγονοι ἡμῶν, ὁσάκις ἐπ
ξένης γλώσσης. Καὶ παρατηρήσατε μὲ πόσην συστολὴν κρίνει περὶ τοῦ Κικέρωνος ὁ Λογ
ὁμιλῶν πρὸς Ῥωμαῖον περὶ Ῥωμαίων: « Οὐ κατ' ἄλλα δέ τινα ἢ ταῦτα, ἐμοὶ δοκεῖ (λέγε
« ἡμῖν ὡς Ἕλλησιν ἐφεῖταί τι γινώσκειν), καὶ ὁ Κικέρων τοῦ Δημοσθένους ἐν τοῖς μεγέθεσι
« τει... Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὑμεῖς ἂν ἄμεινον ἐπικρίνοιτε ».

Τὴν ἀρχὴν ταύτην ἔχων καὶ αὐτὸς ὡς βάσιν, καίτοι ἐλάχιστος ἐν πολλοῖς καὶ ἀρίστοις
(πῶς γὰρ οὔ;), καὶ ἐπαινῶ, καὶ φιλοτιμοῦμαι, τὸ κατὰ δύναμιν, ἵνα βαδίσω κατ' ἴχνος τῶν
Εὐρώπην μεγάλων τῆς φιλολογίας φωστήρων· καὶ τοῦτο διατί πάλιν; διότι αὐτοὶ συνέπεσε
πρὸ τοσούτων αἰώνων τὰ χειρόγραφά μου, αὐτοὶ ἀπήλαιον διαρκοῦς καὶ ἀμεταπτώτου εὐημερίας
ἡσυχίας, ἐν ᾗ ὁ Ἕλλην δὲν ἐτόλμα πολλάκις οὔτε τὰ ἀντίγραφα αὐτῶν ἵνα προσβλέψῃ, τρέμων ὑπ
τὸν πέλεκυν καχυπόπτου καὶ δυσμενοῦς ἐξουσίας· ἀλλὰ σήμερον εἶνε ἡ σειρά μου, καὶ προκειμένο
περὶ γλώσσης Ἑλληνικῆς, αἰσθάνομαι ὅτι ἀνέλαβον χρέος ἄλλο, καὶ νομίζω ὅτι ἀκούω τὴν φωνὴν
πατρίδος ὑποφωνούσης, ἵνα μὴ παραδεχθῶ ἀβασανίστως μηδέν, ἵνα ἀπορρίψω πολλὰ ἐσφαλμ
ταρατράγωδα, καὶ ἵνα ἐπανορθώσω τὰ πλείστα, ἀποδίδων οὕτω χάριν ἀντὶ χάριτος, χωρὶς
τοῦν ἵνα φρονήσω ὅτι ἐπραξά τι μέγα, ἀλλ' ὅτι ἔπραξα ὅ,τι ὤφειλον, ὅ,τι ἦτον φυσικῶς πο
να πράξω. Καὶ τὸν πρόπον τοῦτον τοῦ σκέπτεσθαι συνιστῶ ἐπανειλημμένως, καὶ παρακαλῶ
τοὺς νέους μάλιστα σπουδαστὰς τῆς γλώσσης καὶ τῆς φιλολογίας ἵνα ἔχωσι πάντοτε ὑπ' ὄ
διαμονούσης τῆς εὐγνωμοσύνης ἀδιαλείπτου καὶ αἰωνίας, ἵνα παύσῃ πλέον ἡ πτώσις ἐκεί
μεγάλα, μέγιστα ἀληθῶς (τίς τὸ ἀρνεῖται;), ἀλλ' οὐχ ἧττον ξένα, ὡς πρὸς τὴν πατρῴαν
ἦν, ὀνόματα.

Ἡ γλῶσσα, ἡ γλῶττα ἡ καθ' ἡμᾶς, αὐτὴ ἡ λαλουμένη καὶ καθ' ἡμέραν ῥυθμιζομένη,
μίτης λίθος, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Ἕλλην, ὡς δι' ἐνστίκτου, ἀναγνωρίζει, καὶ μὴ προσέ
κις, τὸ κίβδηλον ἢ ἀκίβδηλον τῶν ἀρχαίων φωνῶν: παραδ. χάριν: Ὁ θεῖος Χρυσόστομος λ
« Μὴ κορακιεῖ φθέγγεσθε, ὦ ἄνδρες, καθάπερ τὰ παιδία »: Τίς ἐξ ἡμῶν δὲν ἐννοεῖ παρ

(*) Ὅμ. λ' εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, Τομ. γ', σελ. 23.

χαιάρεος πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθείας, τὰ μὲν συμπτύσσων, τὰ πλεῖστα δὲ ἀναπτύσσων, ἕτερα δὲ ἐπανορθῶν, καὶ πανταχοῦ τὰ περιττὰ ἢ μὴ ἄρευκτα παραλείπων, καθὼς δύναται 'να 'τὸ πληροφορηθῇ ἕκαστος, παραβάλλων, π. χ., τὰς λέξεις Ὑλλανοδίκης, Ἐμφυσιόω, Ἔμφυσις, Εὐτράπελος, Ἥρως, Ἰσοτρύπεζος, Ἰσόψηφος, Κρηπὶς κτλπ. κτλπ.

Εἶπον ὅτι παρέβαλα πρὸς ἀλλήλας τὰς διαφόρους γνώμας: Ἀλλὰ μήπως καὶ οἱ παλαιοὶ Λεξικοὶ συμφωνοῦσι πάντοτε πρὸς ἀλλήλους περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος; Ἀρκοῦσι πρὸς ἀπόδειξιν τούτου δύο παραδείγματα ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀμέσως στοιχείου: Τὸν ἐπακτὸν ὅρκον ἐξηγοῦσιν ὁ Ἡσύχιος καὶ ἄλλα τῶν Λεξικῶν, καθὼς καὶ ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Εὐριπίδου (*), τὸν ὑπ' ἄλλου ἐπαγόμενον. Ἀλλ' ἰδοὺ ὁ Ἁρποκρατίων, ἑρμηνεύων » ὃν αὐτός τις ἐκὼν αὐτῷ ἐπάγεται, τουτέστιν αἱρεῖται «, καὶ ἀναφέρων πρὸς ἀπόδειξιν τὸν Λυσίαν ἐν τῷ πρὸς Χαιρέστρατον καὶ τὸν Ἰσοκράτην ἐν τῷ πρὸς Δημόνικον. Τοῦ πρώτου 'δὲν σώζεται, κατὰ δυστυχίαν, ὁ λόγος· ἀλλ' ἐκ τοῦ δευτέρου, τοῦ ὁποίου ἰδοὺ ὁλόκληρον τὸ χωρίον: » Ὅρκον ἐπακτὸν προσδέχου διὰ δύο προφάσεις, ἢ σαυτὸν αἰτίας αἰσχρᾶς ἀπολύων, ἢ φίλους ἐκ » κινδύνων μεγάλων διασώζων· περὶ δὲ χρημάτων μηδέποτε ὀμόσῃς, οὐδ' ἂν εὐορκεῖν μέλλῃς κτλ. «, φαίνεται μᾶλλον ὅτι δὲν ἔχει δίκαιον ὁ Ἁρποκρατίων. Τὸ ἐπίκριον εἶναι φαίνεται ἡ ἀντέννα τοῦ πλοίου: » Ἐν δ' ἱστὸν ποίει καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ (*)· » Ἱστία μὲν καὶ ἐπίκριον ἔνδοθι κοίλης ἰσοδόκης στείλαντες ἐκόσμεον (*) «: Τί σαφέστερον; Καὶ ὅμως ὅ,τε σχολιαστὴς τοῦ Ἀπολλωνίου καὶ ὁ Σουΐδας λέγουσιν ὅτι εἶνε » τὰ τῆς νηὸς σανιδώματα «, καὶ, τῇ ἀληθείᾳ, διατί ὄχι, ἐὰν ἐπίκριον ἦνε τὸ σχαρὶ τοῦ πλοίου;

Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων βλέπει ὁ ἀναγνώστης, ὅτι τὸ τοῦ Λεξικογράφου ἔργον, τὸ ὁποῖον περιφρονοῦσιν οἱ πλεῖστοι, ὄχι μόνον εἶν' ἀκανθῶδες, ἀλλ' ἔχει καὶ πολλὴν τὴν φιλοσοφίαν. » Τῆς σοφίας γάρ » τοι τὰ μὲν ἐν τῇ τῆς ψυχῆς ἀρετῇ, τὰ δὲ ἐν τῇ χρείᾳ τῆς φωνῆς, « λέγει ὁ πεῖραν παρασχὼν τούτου Ἰούλιος Πολυδεύκης.

Ἡ ἐτυμολογία ἰδίως τῶν λέξεων εἶνε ἡ ἀληθὴς φυσιολογία τῆς γλώσσης· διότι, καθὼς ἡ φύσις ἐξηγεῖ πολλαχοῦ τὴν λέξιν, οὕτως ἡ λέξις ἑρμηνεύει οὐχὶ σπανίως τὴν φύσιν. Ἂς πραγματευθῶμεν τὸ ἀντικείμενον τοῦτο μὲ πλειοτέραν ἐπιστασίαν.

» Τὸν ὑπὲρ ἐτυμολογίας λόγον πρῶτος εἰσήγαγε Πλάτων, λέγει ὁ Διονύσιος (*), πολλαχῇ μὲν καὶ » ἄλλοθι, μάλιστα δὲ ἐν τῷ Κρατύλῳ «. 'Δὲν εἶνε τῆς παρούσης ἡμῖν εὐκαιρίας ἔργον 'να παρακολουθήσωμεν τὰς ἰδέας τοῦ θαυμασίου τούτου ἀνδρὸς, ἐκπίπτοντος πολλαχοῦ εἰς παραδοξολογίας. Ὁμολογοῦμεν δὲ μόνον ὅτι, ἀναγινώσκοντες τὸν Κρατύλον, ἐνθυμούμεθα πολλάκις τίνες ἂν ἤθελον καταξῇ οἱ πρωτότυποι ἐκεῖνοι ἄνδρες, οἱ Πλάτωνες, οἱ Ἀριστοτέλεις, οἱ Ἱπποκράτεις, ἐὰν ἐγνώριζον καὶ ἐσπούδαζον τὰς διαλέκτους τῶν συγχρόνων αὐτοῖς βαρβάρων, καθὼς 'τοὺς ἔλεγον, καὶ μέχρι τίνος ἤθελον προαγάγῃ τὴν περὶ θεωρίας τῶν γλωσσῶν ἐπιστήμην, ἐὰν ἐξῆγον τὰ συμπεράσματά 'των ἐκ τῆς ἀντιπαραθέσεως αὐτῶν πρὸς ἀλλήλας, κατὰ τὸ σημερινὸν σύστημα τῆς Linguistique. Ἀλλ' εἰς τοὺς χρόνους ἐκείνους ὁ δίγλωσσος ἄνθρωπος ἦτον εὕρημα σπανιώτατον, » καὶ θαῦμα ταῦτο ἦν, ἄν» θρωπος εἰς ἀκριβῶν διαλέκτους δύο «, λέγει ὁ Γαληνός.

Καὶ ὅμως αἱ γενικαὶ θεωρίαι, τὰς ὁποίας ἐμάντευσεν οὕτως εἰπεῖν, ὁ Πλάτων, μένουσιν ἀναλλοίωτοι, καὶ, ὑπὸ γενικωτέραν ἔποψιν ἐξετάζοντες τὴν ἀνθρωπίνην ἁπλῶς φωνὴν, καὶ τὴν τῶν Ἑλλήνων ἰδίως, 'δὲν δύναται παρὰ 'να ἀναγνωρίσῃ ὅτι φθόγγοι τινὲς ἐκφράζουσι φυσικῶς τοῦτο μᾶλλον ἢ ἐκεῖνο

(*) Φοιν. 333. (*) Ὀδύσσ. Β', 254. (*) Ἀπολλών. Ἀργοναυτ. Β', 1264. (*) Ἐν τῷ περὶ συνθέσεως ὀνομάτων.

τὸ αἴσθημα· ὅλα, π. χ., τὰ τραχέα ἔχουσι ῥιζικὸν τὸ ρ, καθὼς τὸ λ ὅλα τὰ λεῖα: Κρούειν, Θραύειν, Ῥῆξις (το ὁποῖον, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Τρύφωνος, » εὕρηται ἅπαξ παρ' Ἀλκαίῳ καὶ Φρῆξις «, διὰ τῆς ἐκφωνουμένης δηλονότι τῶν Αἰολέων δασείας, ὅθεν τὸ Λατινικὸν Frango, Fragi κτλ.), Γλυκύς, Γλεῦκος, Γλάγος (Lax, Γλάξ, ὅθεν ἡ γενικὴ Γάλακτος), Γλαυκὸς, Λευκὸς (Lux, Lucis, ὅθεν) Λύκος (διὰ τὸ λευκὸν τοῦ τριχώματός του), ἀφ' οὗ τὸ Λυκαυγὲς καὶ Λυκόφως, ὄχι διὰ τὸ δυσδιάκριτον μεταξὺ λύκου καὶ κυνὸς (l'entre chien et loup), ἀλλὰ διότι καὶ ἡ αὐγὴ εἶνε Λύκη.

Ἀλλ' ἡ φυτικὴ παρατήρησις αὕτη, ὁ μόνος περὶ τὴν ἐτυμολογίαν ἀλάνθαστος σχεδὸν ὁδηγὸς, σπανίως ἐχειραγώγει τοὺς παλαιούς μας Ἐτυμολόγους, οἵτινες, ἀντὶ νὰ παρατηρῶσι τὸν ἦχον τῆς φωνῆς καὶ τὴν φύσιν, ἀνέτρεχον εἰς βεβιασμένας καὶ γελοίας παραγωγὰς, τῶν ὁποίων ὁ Suicerus (1) συνέλεξεν ὅσας περιέχει τὸ μέγα Ἐτυμολογικόν. Ἂς ἀναφέρωμεν τούτων δύω ἢ τρεῖς, τὰς ἀτοπωτέρας.

Παρετηρήθη ἤδη ὑπὸ πολλῶν ὅτι αἱ λέξεις Πατὴρ καὶ Μήτηρ εὑρίσκονται ἔχουσαι ὡς χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα τὸ Π καὶ Μ, τὰ πρῶτον καὶ εὐκολώτερον ἐκφωνούμενα ὑπὸ τῶν νηπίων, εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς ἀρχαιογόνους καὶ μητέρας, καθὼς τὰς ὀνομάζουσι, γλώσσας, ἀπ' αὐτῆς τῆς Σανσκριτικῆς· ἀλλ' ἀνοίξατε τὸν Ἐτυμολόγον, καὶ θέλετε ἰδεῖν ὅτι ὁ πατὴρ παράγεται » παρὰ τὸ πατεῖν ἐν τῇ » συνουσίᾳ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀλόγων ζώων, ἢ » παρὰ τὸν ἦχον τὸν γινόμενον ἐν τῷ καταφιλεῖν » τὰ παιδία, ἢ » παρὰ τὸ τοὺς παῖδας τηρεῖν κτλπ. κτλπ., ὅλα παραδοξότερα τὸ ἓν τοῦ ἄλλου.

Τὸ Σελάχιον ἐτυμολογεῖται, μὲ ἱκανὴν τοὐλάχιστον πιθανότητα, ἐκ τοῦ Σέλας χέειν, διὰ τὴν φωτοφορικὴν τοῦ δέρματος αὐτοῦ ἰδιότητα: Ἀλλ' ὁ Σουΐδας καὶ ὁ Φώτιος λέγουσιν ὅτι » Σελάχια τὰ ἔσω » λεχάζοντα καὶ λοχεύοντα: » Σελάχιον εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἔτω λεχάζειν, « διότι ἐπίστευον ὅτι, ὄχι μόνον ζωοτοκεῖ, καθὼς ὅλα τὰ κήτη, ἀλλ' ὅτι καὶ καταπίνει ἐν καιρῷ κινδύνου τὰ νεογνά του, ἵνα τὰ διασώσῃ.

» Ἐλάφοις, λέγει ὁ χρησὸς καὶ σεβαστὸς τῆς Χαιρωνείας φιλόσοφος (2), τοὔνομα πεποιῆσθαι παρ» ὠνυμον, οὐ τῆς ἐλαφρότητος, ἀλλὰ τῆς ἕλξεως τοῦ ὄφεως, « καὶ ὁ Οὖπνος, κατὰ τοῦ Ὀνειροκρίτου τὴν μαρτυρίαν, λέγει ὅτι » τὸ ζῶον ἡ κάμηλος ἐτύμως κέκληται κάμπτειν, ἐπεὶ μέσους κάμπτει τοὺς » μηρούς, ἐπιτεμνόμενον τοῖν σκελοῖν τὸ ὕψος «, ἐν ᾧ τὴν ἀπὸ τοῦ Παρθικοῦ ἢ Περσικοῦ παραγωγὴν τῆς λέξεως ἐγνώριζε καὶ ὁ Στράβων, μεθερμηνεύων Καμήλου οἶκον τὰ Γαυγάμηλα (3).

» Ἐτύμως καλοῦμεν Οὐρανὸν ἀπὸ τοῦ ὁρᾶν εἶναι τῶν ἄνω «, λέγει ὁ Ἀριστοτέλης (4), καὶ τοῦτο ἴδὲν εἶνε ἀπίθανον, καθὼς καὶ ὅτι » τὴν καρύαν οὕτως ὠνόμασαν, ὅτι, πνεῦμα βαρὺ καὶ καρωτικὸν » ἀφιεῖσα, λυπεῖ τοὺς ὑπ' αὐτὴν παρακαθημένους », κατὰ τὸν Πλούταρχον (5)· ἀλλ' ὅταν ὁ αὐτὸς οὗτος λέγῃ ὅτι » φιλόλογον καὶ οὐκ ἀηδὲς ὅτι ῥιγεδανὸς κακοθάνατός ἐστιν εἰδέναι· δάνον γὰρ » Μακεδόνες τὸν θάνατον καλοῦσι », δίκαιον ἔχει ὁ φιλόλογος μαθητὴς νὰ ἐρωτήσῃ, τί ποιητέον τὰ Πτελεδανὸς, Μακεδανὸς, Οὐτιδανὸς κτλ.;

Μέχρι τίνος δὲ παρεξέτεινον τὴν ἐτυμολογικὴν ταύτην λεπτολογίαν, καὶ γαυριῶμενοι μάλιστα διὰ τοῦτο, ἀρκεῖ νὰ μᾶς πείσῃ τὸ ἑξῆς χωρίον τοῦ Εὐσταθίου: » Ἡμεῖς μὲν ἐνενοοῦμεν, ὡς παρὰ τὸ » ἴε ὁ ἱερὸς, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ θιερὸς καὶ τῶν ὅσα τοιαῦτα· σὺ δὲ γλαφυρώτερον περιενοήσω, « καὶ ῥᾴστην ἐμφαντασάμενος τῷ τοῦ ἱεροῦ ὀνόματι (6) «.

Τὸ Λυπεινάρια ἐτυμολογεῖ ὁ Σουΐδας ἐκ τοῦ Λυπεῖν, ὡς πικραίνοντα τὴν γεῦσιν· καὶ τῷ ὄντι ὁ Βιργίλιος εἶπε που: tristis lupini calamus· ἀλλ' ἡ λέξις, Λατινικὴ προφανῶς, οὐδεμίαν ἄλλης ἐτυ

(1) Thes. Eccl. Vol. I, p. 1079–80. (2) Πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα κτλ. σελ. 976 Δ. (3) Στράβ. ΙΣΤ', 337 (4) Περὶ Κόσμου ΣΤ'. (5) Ἠθ. σελ. 617, Α. (6) Εὐσταθ. Σύμμικτ. 142, 70.

μολογίας ἔχει ἀνάγκην, καὶ ἀκόμην ὀλιγωτέραν τὸ » Μάραθρον, ὃ δὴ Ῥωμαῖοι λέγουσι Φαινούκλον » παρ' ὅτι φαιὸν ποιεῖ τὸν ὄκλον, ἤγουν τὸν ὀφθαλμόν », κατὰ τὸν αὐτὸν Γλωσσογράφον.

Καὶ ἂν ἦσαν τοὐλάχιστον κωμικαὶ καὶ πρὸς διάχυσιν αἱ παραγωγαὶ αὗται πεποιημέναι, οὐδὲν ἦν τὸ θαυμαστόν, καθὼς π. χ. ὅταν ποιητής τις ἀνώνυμος, ἐτυμολογῶν τοὺς Ἰσαύρους, λέγῃ ὅτι

» Αὔρας ἶσα θέοντες, ὅθεν λάχον οὔνομα τοῦτο »,

ἢ ὅταν ὁ Τζέτζης παράγῃ τοὺς Ἰάμβους ἐκ τοῦ ἰὸν βάζειν, πικρολογεῖν:

» Ἰὸν δέ πως βάζοντες ἐμπίκροις λόγοις,
» κλῆσιν κατεπλούτησαν Ἰαμβογράφων »·

Ἀλλ' ὅταν ὁ διδάσκαλος τῶν Βασιλείων καὶ Γρηγορίων Αἰθάνιος βεβαιῇ (1) ὅτι » Γένος ἐστὶ **Κελτικὸν** » ὑπὲρ Ῥῆνον ποταμόν, ἐπ' αὐτὸν Ὠκεανὸν καθῆκον, οὕτως εὖ πεφραγμένον πρὸς τὰ τῶν πολέμων » ἔργα, ὥστε τὴν προσηγορίαν ἀπ' αὐτῶν εὐράμενοι τῶν πράξεων, ὀνομάζονται Φραγκοί· αἱ δὲ ὑπὸ » τῶν πολλῶν κέκληνται Φράγκοι, προσηγορίᾳ τῇ τῶν πολλῶν ἀμαθίᾳ διεφθαρμένῃ », τότε εὐλόγως δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ ὅτι, μετὰ τὰς νεωτέρας μάλιστα σπουδὰς τῆς Σανσκριτικῆς καὶ Ζενδικῆς διαλέκτου, ὅλα τὰ μέχρι τοῦδε περὶ Ἐτυμολογίας συστήματα, δὲν λέγω τῶν παλαιῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν νεωτέρων, τοῦ **Kanne**, τοῦ **Kuithan**, τοῦ **Riemer**, τοῦ **Wagner**, καὶ αὐτοῦ τοῦ εὐφυεστάτου **Murray**, φαίνονται σαθρά, καὶ ἐπομένως πρὸς καταρτισμὸν ἑνός τινος, ἀληθοῦς ὁπωσδήποτε καὶ ἑδραιοτέρου, ἐτυμολογικοῦ συστήματος ἀπαιτοῦνται ἔρευναι, τῶν ὁποίων μόλις ἤρξαντο πρό τινων ἐτῶν ἐν Εὐρώπῃ.

Διότι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, πολλῶν λέξεων ἐξέλιπεν ἡ ῥιζικὴ ἢ πρωτότυπος, καὶ σώζονται μόνον αἱ παράγωγοι· ὅτι ὑπῆρχε, π. χ., ἀρχικὴ λέξις Δάπας, συνώνυμος, πιθανῶς, τοῦ Τόπος, καὶ τοῦ ὁποίου παρήχησις εἶναι φαίνεται ὁ Τάπης, συμπεραίνεται ἐκ τοῦ Ἔδαφος, Ποδαπός, Ἡμεδαπός, Ἀλλοδαπός.

Καὶ δοθέντος τούτου, ὅταν εὑρίσκω εἰς τοὺς παλαιοὺς ποιητὰς Κρῖ λευκόν, καὶ οἱ Σχολιασταί μοι λέγωσιν ὅτι εἶνε κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ Κρῖμνον ἢ Κριθή, προτιμῶ μᾶλλον νὰ ὑποθέσω ὅτι εἶνε λέξις πρωτότυπος, συγγενὴς τοῦ Κρᾶ=Κάρη, καὶ δηλοῦσα τὴν κορυφήν, τὸ ἄνθος, τὸ ἄριστον διαφόρων πραγμάτων, ὅθεν ἡ Κριθή, ἡ ἀρίστη δηλαδὴ βρῶμη· τὸ Κρίμνον, ἡ σεμίδαλις τοῦ ἀλεύρου· ὁ Κρίνος, τὸ ἐκλεκτότερον τῶν λειρίων· τὸ Κρέας, Κρεῖας καὶ (Δωρικῶς) Κρᾶς, τὸ καλλήτερον (χρησιμώτερον) μέρος τοῦ σφαγμένου ζώου· ὁ Κρείων, Κρέων, Κρείσσων τῶν ἄλλων, ὁ βασιλεύς· ὁ Κριὸς ἢ Κρῖος (καθὼς τὸν λέγει ὁ Ὅμηρος: » Κρῖε πέπον α), ὁ προεξάρχων τῆς ποίμνης, ἴσον τῷ Κρεῖος, ὁ ἐκλεκτός, ὅθεν εἶδός τι ἐκλεκτῶν ἐρεβίνθων ἐκαλοῦντο Κρεῖοι, καθὼς καὶ αἱ μεγάλαι ἢ πελωρίδες κόγχαι, καὶ Κρεῖα ἢ Κρῖος ἦν, κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον, Κρίος, εἷς τῶν Τιτάνων (2), καὶ ὁ τοῦ Φρίξου παιδαγωγός, ἐξ οὗ ἡ μυθολογία· αὐτὸ τοῦτο τὸ Κρίνω (ἐκλέγω), ἴσον τῷ Κραίνω, δικάζω κυριαρχικῶς καὶ ἀποφασίζω, ἴσως δὲ καὶ τὸ Χρὴ, Χράω, ὅθεν Χρήσιμος.

Ἐπίσης παρατηρῶ τὰς λέξεις Κάρη, Κέρας (**Cornum**), Κέραμος, Κράνον (**Cornus**), Κράναος· Σκίρος, πᾶν σκληρόν, δηλαδὴ, κατ' ἀναγραμματισμόν, Κηρόν σῶμα, λατύπη, γύψος, ὅθεν ἡ νῆσος Σκῦρος, καὶ εἰς τὴν Ἀρκαδίαν ἢ Ἀχαϊαν ἡ Σκίρος, εἰς δὲ τὴν Ἀττικὴν τὰ Σκίρα, ὅθεν ἡ Σκιρὰς Ἀθηνᾶ, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας ἤγοντο τὰ Σκιροφόρια, καὶ, τῇ ἀληθείᾳ, διατί ὄχι καὶ ὁ παρ' ἡμῖν Τσῆρος, καὶ ὅλων τούτων προϋποθέτω λέξιν μὴ σωζομένην, Κῆρον τυχὸν ἢ Κᾶρον κτλπ.

Εἶπον ὅτι τοῦ σημαινομένου ἡ φύσις ἐξηγεῖ πολλαχοῦ τὴν λέξιν, καὶ τὸ ἀνάπαλιν, καὶ παράδειγμα

---

(1) λέγω Γ', τῷ ἐγκεφαλομένῳ Βασιλικῷ. (2) Ἡσ. Θεογ. 134, 375 Ἀπολλόδ. Α'. 1, 3

τούτου ῥέῳ τὴν λέξιν Ἀργὸς καὶ Ἔργον (Αἰολ. Ϝάργον (1)). Τοῦ πρώτου ῥίζα φαίνεται τὸ Ἔρδω, τοῦ ὁποίου συγγενὲς ἦ ἀναγραμματισμὸς εἶνε τὸ 'Ρέζω' τοῦ Ἔργου συγγενὲς ῥῆμα ἐφύλαξε παρ' ἡμῖν ἡ συνήθεια τὸ Ὀργάνω, ἀνάλογον μὲ τῶν παλαιῶν τὴν Ὀργάδα (ὀργωμένην) γῆν. Ἀλλ' αἱ τοιαῦται γαῖαι, ἐν παραθέσει πρὸς τὰς κεχερσωμένας καὶ ἀκαλλιεργήτους, καὶ μάλιστα ἀφ' οὗ ἀποθερισθῶσιν ἢ στεγνώσωσι, φαίνονται λευκαί=ἀργαί· ἡ ἀργὴ (χέρσος) γῆ ἐγέννησε τὴν ἀργίαν ἢ ἀεργίαν· ἐκ τούτου ὁ ἀργὸς, εἴτε λευκὸς, εἴτε μηδὲν πράττων (τρεφόμενος πρὸς τρυφὴν, δηλ., κατὰ τὸν ποιητὴν, Τραπεζεὺς) κύων, καὶ ὁ πολυόμματος, καθὸ ἄγρυπνος, φρουρὸς τῆς δαμάλεως Ἰοῦς (ἴσως πρώτην φορὰν μετενεχθείσης ἐκ τῆς εὐβότου Αἰγύπτου) Ἄργος· τὸ Ἄργος, ἡ κατάλευκος, καθὸ καλλιεργημένη ἢ καὶ ἀπὸ βαλτώδους ἐστεγνωμένη, πεδιὰς τῆς Ἀργολίδος· ὁ Ἄργυρος, τὸ λευκότερον τῶν μετάλλων· ἡ Ἄργιλος (λευκὴ γῆ) κτλπ. κτλπ. Ἐκ τούτου ὁ Ἐναργὴς καὶ ἡ Ἐνάργεια, » ἡ τῶν λόγων λευκότης καὶ φανότης· » ἀργὸν γὰρ τὸ καθαρὸν », κατὰ τὸν Ἐτυμολόγον, δηλαδὴ λευκὸν, καθὼς καὶ τὸ Λατινικὸν asper, χέρσος, ἄκαρπος, παρήγαγε τὸ παρ' ἡμῖν ὁμώνυμον τοῦ λευκοῦ ἄσπρος, καὶ ἄσπρα τὰ κέρματα, τὰ ἀργύρια.

Πρὸς ἐτυμολογίαν τῶν λέξεων συμβάλλεται πολὺ καὶ ἡ ἀρχαιολογία: Ἡ πράσις 'δὲν εἶνε ἄλλο εἰμὴ πέρασις, διαβίβασις εἰς τὸ πέραν· διότι οἱ παλαιοὶ πειραταὶ τοῦ Αἰγαίου, Κᾶρες τὸ πλεῖστον καὶ Φοίνικες, τοὺς μὲν ἀπὸ τῶν νήσων ἁρπαζομένους ἐπίπρασκον περνῶντες πέραν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν· τοὺς δὲ ἐκεῖθεν (καὶ τοῦτο ἦτον τὸ συνηθέστερον), εἰς τὰς νήσους.

» Ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
» πέρνασχ', ὃν τιν' ἕλεσκε, πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτοια,
» εἰς Σάμον, ἐς τ' Ἴμβρον καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν (2) ».

Καὶ ἁπλῶς δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς λέγει ὅτι

. . . . καὶ πολλοὺς ζωοὺς ἕλον ἠδ' ἐπέρασσα (3),

δηλαδὴ ἐπώλησα. Ἐκ τούτου καὶ πόρνη, κατ' ἀρχὰς ἡ ἀργυρώνητος δούλη, ἀναλογώτερον, ὡς πρὸς τὴν γραφὴν, μὲ τὸ παρ' ἡμῖν περνᾶν, συμφωνότερον τῷ Ὁμηρικῷ περνάς· καὶ αὐτὸ δὲ τὸ Πρᾶγμα, Πράττειν, κυρίως Πραγματεύεσθαι, ἐμπορεύεσθαι, παζαρεύειν.

Τὰ τοπικὰ πρὸ πάντων ὀνόματα περιέχουσι πολλάκις ἐν ἑαυτοῖς ὁλόκληρον τὴν φυσικὴν ἱστορίαν τῶν τόπων, ἀπὸ τῶν ὁποίων παρωνομάσθησαν· διότι οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι οἱ πρῶτοι αὐτῶν οἰκήτορες 'τὰ ἐχαρακτήρισαν ἀπὸ τῶν κυριωτέρων συμβεβηκότων τῆς χώρας, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸν πρῶτον ἐπέχουσι τόπον τὰ δένδρα, ὡς τὰ προχειρότερα καὶ φυσικώτερα ἑκάστου τόπου γνωρίσματα. Καστανέαν καὶ Λεῦκα καὶ Κυπαρίσσιον ὀνομάζομεν καὶ σήμερον τὰ χωρία 'μας, καθὼς καὶ οἱ πρόγονοί 'μας Ἐλάτειαν καὶ Ἐλαίαν καὶ Ὄην καὶ Ὄλυνθον. » Τρεμιθοῦς· ἐμοὶ δὲ δοκεῖ (λέγει ὁ συμπολίτης » μου Στέφανος) ἀπὸ τῶν περὶ τὸν τόπον πεφυκυιῶν τερμίνθων, ἃς Κύπριοι τρεμίθους καλοῦσιν, ὠνο» μάσθαι, ὥσπερ πλεῖστα ἄλλα ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς πλεοναζόντων φυτῶν, ἐν μὲν τῇ Ἀττικῇ 'Ραμνοῦντα, » ἐν δὲ τῇ Πελοποννήσῳ Κυπάρισσον καὶ Θρύον καὶ Ἐλαίαν κ. Καὶ ἡ Τελμισσὸς δὲν εἶνε, νομίζω, ἄλλο παρ' αὐτὸ τοῦτο Τέρμιθος, εἰ καὶ ὁ πολὺς Hammer (4) παράγει οὐκ ἀπιθάνως αὐτὴν ἐκ τοῦ Περσικοῦ Τελμὶς (ἑρμηνεία), διὰ τὸ αὐτόθι μαντεῖον.

Ἀλλ' εἰς μερικὰ τῶν τοπικῶν ὀνομάτων εἶνε δυσκολωτέρα ἡ ἀνεύρεσις τοῦ ἐτύμου, διότι, ἀπολεσθείσης τῆς ἀρχικῆς προφορᾶς, 'δὲν προσέχομεν, παρεκτὸς τούτου, καὶ εἰς τὴν γραφὴν τῆς δασείας. Ἡ

(1) » Εἴτε Ϝέπος, εἴτε Ϝέργον, » Ἐπιγρ. Ἐλευτ. παρὰ Βοισσέρ. Τ. Δ', ἀριθ. 11. (2) Ἰλ. Ω, 751, κ. ε. (3) Ἰλ. Φ, 102.
(4) Hammer Constant. und Bosp. T II, s. 148.

Λάκυνθος ὅτι εἶνε Ἄκανθα ᾽δὲν ἠθέλομεν ἴσως ᾽τὸ μαντεύσῃ, ἐὰν ᾽δὲν ἀπεμνημόνευον οἱ ἀρχαῖοι τὸ ἐν Ἰσπανίᾳ Σάγουντον· καὶ ἵνα εὕρωμεν τῆς Ἀαρίσσης τὴν ἐτυμολογίαν, πρέπει ᾽νὰ γνωρίζωμεν ὅτι εἰδός τι δρυὸς ἡ μελίας ὀνομάζεται Ἀάρις.

Καὶ ἀληθῶς τῆς δασείας ἡ ποικιλία εἰς τὰ τοπικὰ κυρίως ὀνόματα, καθὸ μᾶλλον ἀνέπαφα, κατα-φαίνεται. Ἂς λάβωμεν ὡς παράδειγμα τὴν λέξιν Ἔλος, τὸ ὁποῖον ᾽δὲν εἶνε ἄλλο, εἰμὴ ὕδωρ στάσι-μον, σηπόμενον ὑπὸ τῆς ἕλης (θερμότητος) τοῦ ἡλίου. Ἀλλ᾽ ἡ Ἕλη καὶ Εἵλη αὕτη, ἡ σημαίνουσα, παρεκτὸς τῆς θερμότητος, καὶ τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου, παρήγαγε σμῆνος λέξεων ἄλλων, αἱ ὁποῖαι ᾽δὲν διαχέρουσιν ἀπ᾽ ἀλλήλων, εἰμὴ κατὰ τὴν δασεῖαν μόνην. Καὶ πρῶτον τὸ Σέλας, ὅθεν Σελήνη· Ἑλένη, Ἑλάνη ἡ λαμπάς, κατὰ τὸν Ἀμερίαν παρ᾽ Ἀθηναίῳ (1)· ἔπειτα τὸ Σέλινον, φυτὸν καὶ θερμὸν καὶ ἕλειον (» ἑλεόθρεπτον «, καθὼς ᾽τὸ ὠνόμασεν ὁ Ὅμηρος)· αὐτὸ τοῦτο ἔπειτα τὸ Ἕλος καὶ Ἅλτος (Saltus, Βάλτος), καὶ Ἰλύς, καὶ Ὕλη, καὶ Ἀλέα καὶ Γέλως· ἔπειτα οἱ Δελφοί (Ἕλος=Φέλφος), τοὺς ὁποίους, διὰ τὴν σῆψιν πάντως τοῦ Ἕλους, » χρόνῳ ὕστερον καὶ Πυθὼ... ἐκάλεσαν οἱ περιοικοῦντες (2) «· ἡ Δελ-φοῦσα πηγὴ,

« . . πετραίῃ ὑπὸ δειράδι Παρνησσοῖο (3) »,

ἄλλη ἑπομένως παρὰ τὴν ἐν Βοιωτίᾳ Τέλφουσαν· ἡ ἐν Σικελίᾳ Γέλα, δηλαδὴ Ἕλη μὲ τὸ Γ· ἡ ἐν Δευκανίᾳ Ἐλέα, ἡ πρότερον Ἕλη καὶ Ὕελη καὶ ὕστερον Βελία (γραφομένη παρὰ τῷ Πλινίῳ Helia, ὅθεν πιθανῶς προέκυψεν ἡ παρὰ τῷ Στεφάνῳ Θύελλα), « a paludibus, quibus cinguntur, quas Græci » ἕλη dicunt. Fuit ergo Helia; sed accepit δίγαμμον, v scilicet consonnans, et facta Velia, ut » Henetus, Venetus », κατὰ τὸν Σίρβιον (4)· Λέγει δὲ καὶ ὁ Ἁλικαρνασσεὺς Διονύσιος (5): » Χωρία τὰ » περὶ τὴν Ἱερὰν λίμνην, ἐν οἷς ἦν τὰ πολλὰ ἑλώδη, ἃ νῦν, κατὰ τὸν ἀρχαῖον τῆς διαλέκτου τρόπον, » Οὐέλια ὀνομάζεται «· Ὁ ἐν Βοιωτίᾳ Ἑλεὼν καὶ Ἑλεών (ἀδιαφόρως) καὶ Ἑλέσιον, τὸ ὁποῖον ἀναφέ-» ρει ὁ Ὅμηρος (6) »· ἐκλίθη δὲ διὰ τὸ ἐν τοῖς ἕλεσιν ἱδρύσθαι, « κατὰ τὸν Στράβωνα (7)· ὅθεν οἱ κάτοι-κοι τοῦ ἐν Ἀχαϊᾳ Ἕλους ἐκαλοῦντο, κατὰ τὸν Στέφανον, οὐχὶ μόνον Εἵλωτες, ἀλλὰ καὶ Ἑλεάται καὶ Ἕλειοι· ἡ Ἦλις, οὐδὲν ἄλλο οὖσα, ἢ ἀποξηρανθὲν ἕλος περὶ τὰς τοῦ Ἀλφειοῦ ἐκβολάς, καθὼς περὶ τὰς τοῦ Ῥήνου ἡ Ὁλλανδία. Καὶ αὐτὸ δὲ τῆς Ἑλλάδος τὸ ὄνομα ἀπὸ τῶν ἑλῶν ἔχον φαίνεται τὴν κα-ταγωγήν ᾽του, εἴ γε Ἑλλάς, ὡς γνωρίζομεν, ἐκλίθη τὸ κατ᾽ ἀρχὰς ἡ περὶ τὸν Πηνειὸν καὶ τὴν Θετ-ταλίαν χώρα, ἢ, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην (8), » ἡ περὶ τὸν Ἀχελῶον καὶ τὴν Δωδώνην, ὅπου, κατὰ τὸν » φιλόσοφον τοῦτον, καὶ ὁ ἐκεῖ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸς ἐγένετο περὶ τὸν Ἑλληνικὸν μάλιστα τόπον, » καὶ τούτου περὶ τὴν Ἑλλάδα τὴν ἀρχαίαν «· ὅθεν τὸ μὲν ἐν Δωδώνῃ ἱερὸν ὠνομάσθη, κατὰ τὸν Ἡσύχιον, Ἕλλα, οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς Ἕλλοι καὶ (μὲ τὴν δασεῖαν) Σελλοί, ὄχι » ἀπὸ Ἕλλου τοῦ δρυ-» τόμου », ὃς πρῶτος εὗρε δῆθεν τὸ μαντεῖον, κατὰ τὸν Στράβωνα καὶ Εὐστάθιον, ἀλλὰ, πολὺ πι-θανώτερον, κατὰ τὸν Ἐτυμολόγον, ἀπὸ τοῦ Ἕλους, ἐξ οὗ καὶ Σελλίεντες, διάφοροι ποταμοί, ἀμφιβαλ-λόμενοι καὶ αὐτοί, λέγει ὁ Εὐσάθιος (9), καθὼς καὶ αἱ πόλεις Ἔφυραι(=Γέφυραι), τὰς ὁποίας παραῤ-ῥέοντες ἱστοροῦνται.

Ἐὰν ἀνατρέξωμεν δὲ εἰς τὴν ἀρχικὴν τῆς ἕλης πηγὴν τὸν ἥλιον, θέλομεν εὕρει τὴν λέξιν εἰς τὴν Ἀσίαν, τὴν πηγὴν αὐτὴν τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ πολισμοῦ, ὅπου ὁ θεὸς Βὴλ ἢ Βῆλος τῶν Χαλδαίων, ὁ Ἦλ ἢ Ἐλὰ τῶν Ἀσσυρίων, Φοινίκων καὶ Ἑβραίων. Ὅθεν καὶ ὁ Εὐφορίων, κατὰ τὴν ἐπιτομὴν τοῦ

(1) Ath. IE', 699. (2) Παυσ. Γ', 6, 5. (3) Ἀπολλων. Ἀργον. B', 106. (4) Εἰς Οὐεργιλ. Αἰν. ΣΓ', 339. (5) Ῥωμ. Ἀρχ. Α', κ'. (6) Ἰλ. B, 500, καὶ Κ, 266. (7) Θ', 406. (8) Μετεωρολογ. Α', 14. (9) Ἰλ. 316, 29

Στράβωνος, » τὸν ἥλιον λέγει ἦλ α, μὲ τὸν ὁποῖον συμφωνεῖ καὶ ὁ Σέρβιος (4), » Solem colunt (Assyrii), qui ipsorum lingua Hel (alii EL) dicitur, unde et ἥλιος α.

Ἀπὸ συμβεβηκότων ὠνομάσθησαν οἱ πλειότεροι τόποι: Ἡ (ἢ μᾶλλον Ὁ) Κόρινθος δὲν εἶν' ἄλλο εἰμὶ Κόρυνθος, λόφος εἰς ὀξὺ λήγων, καὶ τοῦτό τις ἵνα πληροφορηθῇ, ἀρκεῖ νὰ ἴδῃ τὴν Ἀκροκόρινθον καὶ τὰς κόρυθας (περικεφαλαίας) τῶν παλαιῶν. Τὸ Ἄργος δὲν εἶνε, καθὼς προείπομεν, ἄλλο παρὰ πεδίον ἀργόν, δηλ. λευκόν, καθὼς ὅλα τὰ ἀπὸ βάλτων ἐκχερσωθέντα χωράφια (ἀγροὶ κατ' ἀναγραμματισμόν), καὶ ἰδίως τὸ περὶ τὴν Μαντινικὴν πεδίον τῶν Τεγεατῶν, τὸ φερωνύμως πάλαι καλούμενον Ἄργόν, » καθάπερ γε καὶ ἔστι, λέγει ὁ Παυσανίας (5)· τὸ γὰρ ὕδωρ τὸ ἐκ τοῦ θεοῦ κατερχόμενον ἐς » αὐτὸ ἐκ τῶν ὀρῶν, ἀργὸν εἶναι τὸ πεδίον ποιεῖ, ἐκώλυέ τε οὐδὲν ἂν τὸ πεδίον τοῦτο εἶναι λίμνην, » εἰμὴ τὸ ὕδωρ ἠφανίζετο εἰς χάσμα γῆς α. Ὁ Ἰλισσὸς εἶνε αὐτὸ τοῦτο Εἰλισσός, δηλ. ἑλικοειδής, ὁποῖος καὶ ἄλλος ἐν Δαλματίᾳ ἢ Ἰλλυρίᾳ, ὃς τις συμμίγνυται τῷ Δρυμόνι μεγίστῳ ποταμῷ, κατὰ τὴν Ἄνναν τὴν Κομνηνήν, καὶ ὁ Ἐλισσοῦς ἢ Ἑλίσσων, ἄλλος ποταμὸς τῆς Ἤλιδος, περὶ τὰς ὄχθας τοῦ ὁποίου ἐνέμοντο τοῦ Αὐγείου αἱ ποῖμναι (6). Ἡ Πάρος δὲν σημαίνει, νομίζω, ἄλλο εἰμὴ πλησίον (παρά), ὡς κειμένη παρὰ τὴν Νάξον, καθὼς καὶ ἄλλη νῆσος, ἡ Φάρος, παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀποχερσωθεῖσα μὲ τὸν καιρόν. Ἡ δὲ Δῆλος ἐνδέχεται μὲν νὰ παρωνομάσθη καὶ ἀπὸ τοῦ περιόπτου τῆς θέσεώς της, ἀλλὰ, πολὺ πιθανώτερον, καὶ ἐκ τοῦ κεῖσθαι τηλε (μακράν) τῆς Νάξου· καθὼς καὶ ἡ Τῆνος, εἴτε διὰ τὴν ἀπόστασιν εἴτε διὰ τὴν ἔκτασίν της, ὁμοίως καὶ ἡ Τένεδος καὶ ἡ Τένεα.

Ἀλλ' οἱ παλαιοὶ γεωγράφοι ἐπροτίμων πολλάκις τὰς ἀπὸ τῶν Ἡρώων παρωνυμίας, θεραπεύοντες τὰς ἀρχαίας προλήψεις καὶ τὰς ἐκασταχοῦ ἰσχυούσας οἰκογενείας. » Τῇ Κορωναίων δὲ πόλει, λέγει ὁ » Παυσανίας (7), ἐστὶν ὄμορος Κολωνίδες. κεῖται δὲ τὸ πάλισμα αἱ Κολωνίδες ἐπὶ ὑψηλοῦ, μικρὸν ἀπὸ » θαλάσσης α. Τί φυσικώτερον παρὰ νὰ ὀνομασθῇ Κολωνὶς τὸ ἐπὶ κολωνοῦ (λοφιδίου, colline) κείμενον πολίχνιον, καθὼς καὶ σήμερον αἱ Κολίναι, χωρίαν πλησίον τῆς Μαντινείας; Ἀλλ' ἡ ἐτυμολογία αὕτη ἦτον κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἀνεπαρκής· διότι ἔχουσι καὶ τὰ ἔθνη, καθὼς καὶ τὰ ἄτομα, τὴν κενοδοξίαν των. » Οἱ δὲ ἐνταῦθα (προσθέτει ὁ περιηγητὴς) οὐ Μεσσήνιοι φασὶν εἶναι, ἀλλ' ἐκ τῆς Ἀτ» τικῆς ἀγαγεῖν σφᾶς Κόλαινον λέγουσι· Κολαίνῳ δὲ κόρυθον τὴν ὄρνιθα ἐκ μαντεύματος ἐς τὴν ἀποι» κίαν ἡγήσασθαι α. Καὶ τὴν πατροπαράδοτον ταύτην τῶν Μεσσηνίων δόξαν φαντάζομαι μὲ πόσην προθυμίαν ἐπιστοποίουν οἱ Ἀθηναῖοι (8)! Σχερία ἐκαλεῖτο ἡ Φαιακία ἀρχήτερα, βεβαίως ἀπὸ τοῦ Ξηροῦ=Σχεροῦ=Χέρσου, ἀναλόγως τῷ Σκύρος, Σκύρα, Φσύρα κτλπ., καθὼς καὶ Κέρκυρα (κέρκετρε) ὑστερώτερα ἡ αὐτή, ἢ ἀπὸ τοῦ Ἴσχειν (ἀγκυροβολεῖν, πιάνειν) εἰς τὸν λιμένα ταύτης τὰ πλοῖα· ἀλλ' ὁ Στέφανος φέρει μάρτυρα ἀξιόπιστον τὸν Ἀριστοτέλη, λέγοντα ὅτι » κέκληται οὕτως ἀπὸ τοῦ τὴν » Δήμητραν, φοβουμένην μὴ οἱ ἐκ τῆς Ἠπείρου ἐπιχεόμενοι ποταμοὶ ἤπειρον αὐτὴν ποιήσωσι, δεηθῆ» ναι τοῦ Ποσειδῶνος ἀποστρέψαι τὰ τῶν ποταμῶν ῥεύματα· ἐπισχεθέντων οὖν τούτων, ἀντὶ Δρεπά» νης Σχερίαν αὐτὴν κληθῆναι α. Κοτύλαιον ὠνομάζετο ἓν τῶν βουνῶν τῆς Εὐβοίας, καθὼς καὶ Κότυλος λόφος τις ἐν Τρῳάδι παρὰ τὴν Ἴδην, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ῥέουσιν ὁ Σκάμανδρος καὶ ὁ Γράνικος, καὶ δὲν εἶν' ἀμφιβολία ὅτι ἀμφότερα ἐπεκλήθησαν οὕτω διὰ τὸ κοτυλοειδὲς (ποτηροειδὲς) αὐτῶν σχῆμα· ἀλλ' ὁ Ἀρχέμαχος, τοῦ ὁποίου τὴν φράσιν ἀπεμνημόνευσεν ὁ Ἁρποκρατίων, λέγει ὅτι » ἐκλήθη οὕτως » ἀπὸ Κοτύλου, ὃς φαίνεται κατασχεῖν τὸ ὄρος ». Καθὼς καὶ ἡ Φλιοῦς ἀπὸ τοῦ ἥρωος Φλίου μᾶλλον

---

(4) Ad Virg. AEn. I, 696. (5) Η', ζ', 1. (6) Θεοκρ. ΚΕ', 9. (7) Μεσσην. ΑΔ', 5. (8) Σημειωτέον ἐν παρόδῳ ὅ τὴν ἐλλόκτων σύμπτωσιν τοῦ ὀνόματος τῶν Κολωναίων τούτων ἀποίκων μὲ τοὺς Colonis τῶν Ῥωμαίων

ἡ ἀπὸ τοῦ λιμνοχαροῦς φυτοῦ Φλέω-φλοῦ, καὶ τὸ Ἄργος ἀπὸ τοῦ Ἄργου, καὶ ὅλαι σχεδὸν αἱ ἀρχαῖαι πόλεις, τὰς ὁποίας παραλείπων, διὰ τὸ ἄπειρον, ἀρκοῦμαι μόνον ἵνα σημειώσω ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Αἰγιαλὸς, τὸ πρὸς βορρᾶν δηλονότι τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, ἀπὸ τῆς Ἥλιθος ἄχρι τοῦ Ἰσθμοῦ, παραιγιάλιον τῆς Πελοποννήσου, εἶχεν ἐπώνυμον αὐτοῦ τὸν Αἰγιαλέα!!

Πρὸς τὴν διαφορὰν τῆς ὀρθογραφίας δὲν πρέπει νὰ ξενιζώμεθα, ἡμεῖς μάλιστα οἱ Ἕλληνες, πεπεισμένοι ἐκ πείρας ὅτι ἡ αὐτὴ λέξις ἐπροφέρετο, καθὼς βλέπομεν ὅτι καὶ ἐγράφετο, διὰ τὴν ποικιλίαν τῶν τοπικῶν διαλέκτων, ἄλλως ἄλλοθι. » Εἰ δὲ ἐν ἑτέραις συλλαβαῖς ἢ ἐν ἑτέραις τὸ αὐτὸ σημαίνει, οὐδὲν » πρᾶγμα· οὐδ' εἰ πρόσκειταί τι γράμμα, οὐδ' εἰ ἀφῄρηται, οὐδὲν οὐδὲ τοῦτο, ἕως ἂν ἐγκρατὴς ᾖ » ἡ φύσις τοῦ πράγματος, δηλουμένη ἐν τῷ ὀνόματι... καὶ ὁ ἐπιστάμενος περὶ ὀνομάτων, τὴν δύ» ναμιν αὐτῶν σκοπεῖ, καὶ οὐκ ἐκπλήττεται εἴ τι πρόσκειται γράμμα, ἢ μετάκειται, ἢ ἀφῄρηται, ἀ» καὶ ἐν ἄλλοις παντάπασι γράμμασίν ἐστιν ἡ τοῦ ὀνόματος δύναμις α. Ἰκόνιον καὶ Εἰκόνιον, Ἴλη καὶ Ἕλη, Τιμᾶν καὶ Τειμᾶν· Ἴνόχος, Ἀνόχος, Κνέφας, Νέφος, Ζόφος, ὅλα συγγενῆ καὶ σχεδὸν συνώνυμα· ὁ παρὰ τῷ Ἀρριανῷ ποταμὸς τοῦ Εὐξείνου Πόντου Πρύτανις, γράφεται παρὰ τῷ Σκύλακι Πόρδανις· ἡ Ἑλένη εὕρηται ὄχι μόνον Γουελένα, ἀλλὰ καὶ Γουελένα, καθὼς καὶ ὁ Ἄναξ Γουάναξ καὶ Γουάναξ· τὸ δὲ ὄνομα Ἀλεξάνδρου τοῦ Πάριδος Ελσντρὲ ἢ Ελχσντρε, ἐπὶ διαφόρων ἀρχαίων χαλκῶν κατόπτρων, εὑρεθέντων ἐν Ἰταλίᾳ (1)· ἐκ δὲ τῶν διαφόρων Βοιωτικῶν, Κρητικῶν, Χαλκιδικῶν κλπ. ἐπιγραφῶν, ἀρκεῖ νομίζω μόνον ἡ » Ἀπέδωκε Εὐδώλῳ Ἀρχεδάμῳ Φωκεῖ ἀπὸ τᾶς σουγγράφω τὸ κατά» λυπον α. » Διὰ γὰρ τὸ πανταχῆ στρέφεσθαι τὰ ὀνόματα, οὐδὲν θαυμαστὸν ἂν εἴη, εἰ ἡ παλαιὰ φωνὴ » πρὸς τὴν νυνὶ βαρβαρικῆς μηδὲν διαφέροι (2) α. Ἢ ἂς φανταισθῇ τις εἰς ποίαν ἀμηχανίαν ἤθελον εὑρεθῆν· οἱ ἀπόγονοι ἡμῶν, ἐάν, μετὰ δύο τρεῖς χιλιάδας χρόνων, ἀνεγίνωσκαν ἐγκεχαραγμένον πού» ποτε, συνεργείᾳ τοῦ διαβόλου, κἀνὲν τῶν δικανικῶν ἐγγράφων ἐκείνων τῆς Ἑπτανήσου, τὰ ὁποῖα γνωρίζομεν.

Τούτων ἄρα δοθέντος, ἀκούων Ἐρέτριαν, τὴν ἐτυμολογῶ, μηδὲν ἐνδοιάζων, ἐκ τοῦ ἀροτριᾶν, ὄχι μόνον διότι εὑρίσκω ἐπονομαζομένην αὐτὴν καὶ λευκάλφιτον ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Σωπάτρου παρ' Ἀθηναίῳ (3), ἀλλὰ διότι καὶ ὁ Κράτης, ἕτερος ποιητὴς, » ταῦρον ἐρέτρην α ἐπωνόμαζε σκώπτων Μενέδημον τὸν Ἐρετριέα, καθὼς καὶ αὐτὸς ἐγὼ ἀλέτρι ὀνομάζω καὶ σήμερον ἀκόμη τὸ ἄροτρον. Τὴν δὲ Φύρκον, τὰ παρὰ τὸ Λέπρεον ὀρούριον τῆς Ἥλιδος, νομίζω εἶναι οὐδὲν ἕτερον ἢ Πύργον, τοῦ ὁποίου τὴν πρὸς τὸ Ἔρκος συγγένειαν καταδείκνυσιν ἐκδηλότερον ὁ Πόρκος=Κύρτος, τὸ ψαροκόφινον.

Ἐκτὸς δὲ τούτων, πλείσας λέξεις παρέλαβον, ὡς γνωρίζομεν, οἱ προπάτορες ἡμῶν ἀπ' ἄλλων ἐθνῶν, μετὰ τῶν ὁποίων εἶχον ἐπιμιξίαν. Καὶ οἱ Αἰγύπτιοι, καὶ οἱ Φοίνικες, καὶ οἱ Πέρσαι, καὶ οἱ Σκύθαι αὐτοὶ μετέφερον εἰς τὴν Ἑλλάδα ὄχι μόνον τὰς τέχνας των καὶ τὰ προϊόντα των, ἀλλὰ καὶ τὰς λέξεις των, τῶν ὁποίων εἶνε περιττὸν, ἐὰν οὐχὶ καὶ γελοῖον, νὰ ἀναζητῇ τις τὴν ἐτυμολογίαν ἀλλοῦ. » Ἐγὼ » γὰρ ὑποπτεύω, λέγει ὁ Πλάτων, ὅτι πολλὰ οἱ Ἕλληνες ὀνόματα, ἄλλως τε καὶ οἱ ὑπὸ τοῖς βαρβάροις » οἰκοῦντες, παρὰ τῶν βαρβάρων εἰλήφασιν... ἐν οἷς καὶ τὸ πῦρ· φανεροὶ γάρ εἰσιν οὕτως αὐτὸ κα» λοῦντες Φρύγες, σμικρόν τι παρακλίνοντες· καὶ τό γε ὕδωρ, καὶ τὰς κύνας, καὶ ἄλλα πολλά. Οὐ τοί» νυν δεῖ ταῦτα προσβιάζεσθαι· ἀλλ' ἐπειδάν τις ἐρευνῶν ἐπ' ἐκείνοις γένηται τοῖς ὀνόμασιν, ἃ ὡσ» περεὶ στοιχεῖα τῶν ἄλλων ἐστὶ καὶ λόγων καὶ ὀνομάτων, δίκαιος ἂν εἴη μηκέτι ταῦτα ἐς ἄλλα » ὀνόματα ἀναφέρειν π. Τὸ Ἑλληνικὸν Μέγας ἔχει τὴν καταγωγὴν αὐτοῦ ἐκ τοῦ Ζενδικοῦ ἢ Πεχ-

(1) Ma Durand des Antiqu. p. 418 καὶ 421. (2) Πλάτ. ἐν Κρατύλῳ. (3) Δεῖπν. δ'. 150.

λεβικοῦ Μ ώ γ, τοῦ ὁποίου ἡ ῥίζα εἶνε Μ έχ, Μ άχ, μεταβᾶσα εἰς τὴν Χαλδαϊκὴν, καθ' ὃν καιρὸν ὁ λαὸς τῆς Βαβυλῶνος παρεδέχθη τὸ θρησκευτικὸν σύμβολον τῶν Περσῶν, καὶ ἐσήμαινε παρ' αὐτοῖς τὴν τῶν ἱερωμένων καὶ μεμυημένων τὰ ἀπόῤῥητα τῆς θρησκείας τάξιν, τοὺς Μ άγ ους. Ταύτης παράγωγον, ἐμφαινόμενον ἀριθηλότερον εἰς τὸ Λατινικὸν Magus, εἶνε τὸ Ἑβραϊκὸν Μ αγ ὼγ καὶ τὸ Περσικὸν Μ ομ πὲδ, διδάσκαλος, λόγιος. Ὅλα σχεδὸν τῶν Ἀσιατικῶν ἀρωμάτων, βαφῶν καὶ ἰατρικῶν τὰ ὀνόματα εἶνε ξενικά, καθὼς καὶ τῶν τοπικῶν τὰ πλειότερα. Ἀλλ' οἱ Ἕλληνες, καθὼς καὶ ἀλλαχοῦ ἐσημείωσα (1), εἶχον τὴν συνήθειαν ἵνα μεταφέρωσι ταῦτα ἐπὶ τὸ εὐφωνότερον, τοῦ ὁποίου καὶ μόνου συνήθως ἐφρόντιζον, καὶ ἵνα τοῖς δίδωσιν ὁπωσδήποτε καὶ ἀνάλογον σημασίαν, ἀδιαφοροῦντες ἐὰν εἶχέ τι κοινὸν ἢ ὄχι μετὰ τῆς πρωτοτύπου. Τὸ Χαλδαϊκὸν ἢ Ἀραβικὸν Δ αοὺρ=Δ ούρ, τὸ σημαῖνον ἁπλῶς Ὄρος, ὅθεν καὶ τὸ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ Θ αβ ώρ, καὶ τὸ ἐν τῇ Ῥόδῳ Ἰ ταβ ύριον, μετεποιήθη εἰς Ταῦρον. Μ ερού ὀνομάζεται μ έρος τῶν ὀρέων Ἰμάλα ἢ Ἱμαλάϊα, ἀφιερωμένον εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Πατρὸς, κατὰ τὴν Βραχμανικὴν θεολογίαν, καὶ αὐτοῦ λέγεται μεταστρατοπεδευσάμενος ὁ Διόνυσος πρὸς ἀνάῤῥωσιν τοῦ στρατεύματός του· ἐκ τούτου λαβοῦσα ἀφορμὴν ἡ μυθολογία, ἔπλασε τὰ γνωστὰ ἐκεῖνα περὶ τοῦ μ ηρ οῦ τοῦ Διὸς, ὀνομάτασα μητροτραφῆ τὸν Διόνυσον, τὸν ὁποῖον οἱ μὲν Ἴωνες ἐπρόφερον Δεύνυσον, οἱ δὲ Σάμιοι Διόνυσον, »Κατὰ δὲ τὴν Ἰνδῶν φωνὴν, Δεῦνος ὁ βασιλεὺς λέγεται«, λέγει ὁ Ἐτυμολόγος. Καὶ τῷ ὄντι, Δ εβὰ οἱ Ἰνδοὶ καλοῦσι τὸν θεὸν (ὅθεν Deus ὁ Ζεὺς, προφερόμενος ὑπὸ τῶν Λακώνων καὶ Βοιωτῶν Δεὺς), καὶ ἐνίοτε τὸν βασιλέα. Ἀφ' ἑτέρου πάλιν Νύσα εἶνε ὄνομα διαφόρων πόλεων τῆς Ἀσίας· Νοὺχ δὲ ἡ Νοῦς=Νῶε εἶνε, κατὰ τὸν Τζέτζην (2), αὐτὸς οὗτος ὁ Διόνυσος. Καὶ ἰδοὺ εἰς ποίας, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, βάσεις στηρίζονται ὅλαι τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν αἱ ἱστορίαι. Ἡ Ἔρημος εἶνε τὸ Ἑβραϊκὸν Ἀρ άμ, καθὼς καὶ Ἔρ εβ ος τὸ Ἐρ ὲμ π, δύτις, ἑσπέρα, ὅθεν καὶ Ἀραβία (Ἐρεμπὶ) ἡ πρὸς ἑσπέραν τῆς Παλαιστίνης χώρα, τοὺς κατοίκους τῆς ὁποίας, τρωγλοδυτοῦντας τὸ πλεῖστον διὰ τὸν καύσωνα τοῦ ἡλίου, »Ἐρεμβοὺς ἐκάλεσαν, ἀπὸ τοῦ εἰς ἔραν ἐμβαίνειν, ὅπερ ἐστὶν εἰς τὴν γῆν (3)«. Καὶ παρατηρητέον πόσον φυσικώτερον μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ὁ Ποιητὴς, ὅταν λέγῃ:

»Μέσσῳ δ' ἐν σκοπέλῳ ἐστὶ σκιὸς ἠερειθὴς,
»Πρὸς ζόφον εἰς ἔρεβος τετραμμένον (4)«.

Ὁ Ἄ πο πις ἢ Ἄ φω φις, σημαίνων, κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Αἰγυπτίων, Γίγαντα (5), μετεποιήθη εἰς Ἔπαφον,

»ἐξ ἐπαφῆς κἀξ ἐπινοίας Διός . .
»Νείλου πρὸς αὐτῷ στόμασι καὶ προσχώμασι.
»Ἐνταῦθα δή σε (τὴν Ἰὼ) Ζεὺς τίθησιν ἔμψυχα,
»ἐπαφῶν ἁπαρβεῖ χειρὶ καὶ θιγὼν μόνον.
»ἐπώνυμον δὲ τῶν Διὸς γεννημάτων
»τέξεις κελαινὰν ἔπαφον (6).

Ἀλλ' ὁ μακαρίτης Κοραῆς εἶπέ που (7) ὅτι ἡ λέξις κ ουμ ά ς (ὀρνιθῶν), ἂν καὶ πιστεύεται κοινῶς ὅτι ἀπὸ τοὺς Τούρκους ἐπέρασεν εἰς ἡμᾶς, ἐξ ἐναντίας οἱ Τοῦρκοι τὴν ἔλαβαν ἀπὸ ἡμᾶς, καὶ ἀπόδειξιν φέρει ὅτι ὁ μὴ γνωρίσας ποτὲ τοὺς Τούρκους Ἡσύχιος λέγει ῥητῶς: »Κουμάσιον (Κουμᾶσι γράφε»ται εἰς τὸν Κώδηκα), τὸ τῶν ὀρνίθων οἴκημα«, καὶ εἶναι λέγει, κατὰ τροπὴν διφθόγγου, ἀντὶ Κουμάσιον, ἀπὸ τοῦ Κουμῶμαι. Ἀλλ' ὁ ἀοίδιμος ἐλησμόνησεν ὅτι ὁ αὐτὸς Ἡσύχιος, ὁ μὴ γνωρίσας ποτὲ τοὺς Τούρκους, ἔχει καὶ »Σάνδυξ. . ἡ κιβωτὸς«, τὴν ὁποίαν Σαντὺκ ὀνομάζουσι καὶ σήμερον οἱ Τοῦρκοι, καὶ, τὸ παραδοξότερον: »Ἀζάτι, ἡ ἐλευθερία«, ἀπαράλλακτα δηλαδὴ καθὼς καὶ σήμερον

(1) Ἴδε Δεξιὰν τῆς καθ' ἡμᾶς Δυτικῆς κτλ. (2) Ἐξηγ. Β'. 387. (3) Στρβ. ΙΣΤ', δ'. (4) Ὀδυσσ. Μ, 81. (5) Ἴδε τὸν Jablonskon. (6) Αἰσχύλ. Προμ. καὶ Ἰκέτ. (7) Ἀτακτ. Τ. Δ', σ. 372.

ὀνομάζεται ὑπο τῶν Τούρκων. Διότι, πρῶτον μὲν τίς μᾶς ἐγγυᾶται ὅτι τὸ σωζόμενον τοῦ Ἡσυχίου γλωσσάριον εἶνε ὁλόκληρον ἑνὸς καὶ ταῦ αὐτοῦ συγγραφέως ἔργον· δεύτερον δὲ, ὅτι οἱ Τοῦρκοι, οἱ ὁποῖοι καὶ τὸ Καλὸν λέγουσιν ἐΰ, καὶ τὸν λιμένα λιμάν, καὶ τὸ συμπόσιον τζουνμπούς κτλ., ἔλαβον πάντως λέξεις τινὰς ἀπ' ἄλλων ἐθνῶν, συγχρόνων τοῦ Ἡσυχίου καὶ τῶν Ἑλλήνων· καὶ τρίτον, ὅτι, καὶ μὴ γνωρίζων τις ἔθνος τι, δύναται νὰ καταχωρίσῃ λέξιν, ἥτις ἀπὸ τῆς γλώσσης ἐκείνου ἐπέρασεν, ἀγνοοῦντος αὐτοῦ, εἰς τὴν ἰδικήν του.

Ἄλλη πηγὴ ἐτυμολογίας εἶνε ἡ ὀνοματοποιΐα. » Εὐφυέστατοι γάρ ἐσμεν τὰς φωνὰς ταῖς ὁμοίαις » φωναῖς κατονομάζειν, διὰ τὸ ὁμογενὲς ἥδη· καὶ πλεονάζουσι μὲν ἐνταῦθα αἱ ὀνοματοποιΐαι, οἷον » τὸ κελαρύζειν, καὶ κλαγγὴ δὲ, καὶ ψόφος, καὶ βοή, καὶ κρότος, ὧν τὰ πλεῖστα ἤδη » καὶ κυρίως ἐκφέρεται «. Ὁ δὲ Ἀθήναιος ἐσημείωσεν ὅτι τῶν πλειστέρων πτηνῶν τὰ ὀνόματα εἶν' ἀπ' ὀνοματοποιΐας· ἡ Χὴν, ὁ Κόκκυξ, ἡ Κρέξ, ὁ Σπίνος, καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὁ Ἔποψ, τὸν ὁποῖον ὅμως, ιρυραιπ ὁμοίως καὶ ὑπὸ τῶν Λατίνων ὀνομασθέντα, καὶ ἰδίῳ σόματι βεβαιοῦντα ὅτι τὸ ὄνομά του εἶν' ἀπὸ τῆς φωνῆς του (ἐποποῖ), τὴν ὁποίαν ἐμιμήθη καὶ ὁ Ἀριστοφάνης (3), ὁ Ἱερώνυμος » ιρυραιπ, » λέγει (4), nos de Græci nominis similitudine traximus (nam et ipsi ἔποπα appelant, ap eo » quod stercora humana considerat) «. Καὶ ταῦτα λέγων, εἶχεν ἴσως ὑπ' ὄψιν τὸν ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους (5) ἀναφερόμενον τοῦ Αἰσχύλου στίχον: » ἐπόπτην ἔποπα τῶν αὐτοῦ κακῶν «!! Καὶ τούτου τεθέντος (εἰρήσθω δ' ὡς ἐν παρόδῳ), προτιμότερον νομίζω, καθὼς καὶ ἄλλοτε εἶπον, τὸ παρ' ἡμῖν κοινὸν ὄνομα Πάπια παρὰ τῶν ἀρχαίων τὴν Νῆσσαν, καὶ τὴν Κικκάβην (Κουκουβάϊαν) παρὰ τὴν Γλαῦκα.

» Ἀλλ' ἡ ὀνοματοποιΐα, σκοπὸν ἔχουσα νὰ παραστήσῃ ἐνάρθρως ὑόφον ἄναρθρον, εἶν' ἀδύνατον, λέ» γει ὁ Κοραῆς (6), νὰ ἐκφωνηθῇ ἢ νὰ γραφθῇ πάντοτε καὶ ἀπὸ πάντας μὲ τοὺς αὐτοὺς χαρακτῆρας «. Ὅθεν ἐπὶ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ κρότου ὑπάρχουσι τὸ Μαρμύρω (μουρμουρίζω), Βορβορύζω, Κορκορύζω, (ὅθεν τὸ κοινῶς) Γουργουρίζω· Παρλάζω, Καχλάζω καὶ Χαχλακίζω. Τὸν πλοῦτον τῆς ποιητικῆς ταύτης μεταλλίτιδος τόσον καλῶς ἐγνώριζεν ὁ δαιμόνιος Ὅμηρος, ὥστε πρὸς χάριν αὐτῆς παρέβαινε καὶ αὐτοὺς τοὺς γραμματικοὺς κανόνας (ἐὰν κανόνων εἶχεν ἀνάγκην ὁ δημιουργὸς τῶν κανόνων). Ὅθεν καὶ τὸ » Κρίνε δὲ ζυγὸν (7) «, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τὴν ἐκ τοῦ Κρίζω, νὰ ἦνε Κρίγε, ἡμαρτημένον ἀόριστον ὠνόμασαν οἱ Γραμματικοί, καὶ εἰς τὸ Κρίγε τινὲς αὐτῶν αὐτὸ μετεποίησαν· ἀλλ' ὁ Ζηνόδοτος » Ἡμεῖς δὲ οὐ φαμὲν ἡμαρτῆσθαι, λέγει, ἀλλὰ πεποιῆσθαι «, καὶ ἔχει δίκαιον· διότι τῷ ὄντι τοῦ κριε, τοῦ φυσικοῦ τούτου κρότου συντριβομένου ξύλου, τὴν δύναμιν ὅλην αἰσθάνεται τις πλέον εἰς τὸ Κρίγε.

Μίαν ἀκόμη παρατήρησιν, ὡς πρὸς τὴν συγγένειαν τῶν ὀνομάτων, ἥτις εἶνε τῷ ὄντι μυστριώδης, δίδει ἡμῖν αφορμὴν νὰ ἐπιφέρωμεν ὁ Πλάτων, παρατηρήσας πρὸ ἡμῶν ὅτι » τὰ πρῶτα ὀνόματα τε» θέντα κατακέχωσται ἤδη ὑπὸ τῶν βουλομένων τραγῳδεῖν αὐτά, περιτιθέντων γράμματα καὶ ἐξαι» ρούντων, εὐχρωίας ἕνεκα, καὶ πανταχῇ στρεφόντων, καὶ ὑπὸ καλλωπισμοῦ καὶ ὑπὸ χρόνου.. ὥς' ἐπ» εμβάλλοντες πολλὰ ἐπὶ τὰ πρῶτα ὀνόματα, τελευτῶντες ποιοῦσι μηδ' ἂν ἕνα ἄνθρωπον συνεῖναι » ὅτι ποτε βούλεται τὸ ὄνομα «. Καὶ τῷ ὄντι, ἐὰν ἐλέγξῃ τις, π.χ., ὅτι τὸ ῥῆμα Ζητῶ ἔχει ἀρχικὴν αὐτοῦ ῥίζαν τὸ Χάος, τίς ἂν ἤθελε ξενισθῇ διὰ τὸ παράδοξον. Καὶ οὐχ ἧττον, αὕτη καὶ οὐχὶ ἄλλη φαίνεται εἶναι ἡ ἐτυμολογικὴ αὐτοῦ ῥίζα. Ναὶ· πλὴν πόσοι μετασχηματισμοὶ ἐμεσολάβησαν μεταξὺ ἀμφοτέρων τῶν λέξεων! ἃς παρακολουθήσωμεν πρὸς ἀπόδειξιν τὴν λαβυρινθώδη αὐτῶν ὁδόν. Τὸ πρω-

---

(1) Ὄρν. 227 (2) Κεφ. Ε', εἰς τὸν Ζαχαρ. (3) Σ. Ἱππ. 9', 48 (4) Ἀτόμ. Δ', 48. (5) Ἰλ. Π, 470.

τότυπον Ἄω τὸ Πνέω, ἡ φυσικὴ τοῦ ἀ ἐ ρ ος αὕτη ὀνοματοποιΐα, τὴν ὁποίαν σαφέστερον αἰσθανόμεθα εἰς τὸ θαμιστικὸν τοῦ αὐτοῦ ῥήματος ἀάζω (1), ἐγέννησε φυσικῶς τὸ Χά ος, τὸ ἐν τῷ κενῷ χύμα τοῦ ἀέρος· τὸ κενὸν τοῦτο παρήγαγε μεταφορικώτερον τὸ Χᾶτ ος=Χῆτ ος, τὴν στέρησιν, ὅθεν τὸ Χατέω=Χατίζω, στεροῦμαι, καὶ ἑπομένως, ἔχων ἀνάγκην νὰ γεμισθῶ, Αἰτέω=Αἰτίζω, ἀφ' οὗ, κατὰ τροπὴν τοῦ χ εἰς ζ (καθ' ἣν καὶ ὁ Χάραξ ἔγεινε παρὰ τοῖς Ἀρκάσι Ζάραξ), παρήχθη τὸ Ζατέω=Ζητέω.

Ἀλλ' ἐξακολουθοῦντες τὴν ἀλληλουχίαν τῶν ὀνομάτων, εὑρίσκομεν ὅτι αὐτὸ τοῦτο τοῦ Ἄω παρήγαγε φυσικῶς τὸ Χαίνω· τὸ χαῖνον εἶνε κενόν, τὸ κενὸν χωρητικόν· ὅθεν Χανδάνω, καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ Χωρῶ, τοῦ ὁποίου τὸ θεματικὸν Χάω παρήγαγε τὸ Κῶς, κοίλωμα γῆς, σπήλαιον, κατὰ τὴν τῶν Κορινθίων διάλεκτον (2), ἀφ' οὗ ὁ τῶν Λακεδαιμονίων Κατάδας, ὁ τῶν Ῥωμαίων Cavus, ὅθεν ὁ τῶν Βυζαντινῶν Γάβος καὶ ἡ παρ' ἡμῖν Γούβα ὁ Κῆπος (Κᾶπος), τόπος ἐσκαμμένος· αὐτὸ τὸ Σκάπτω· ἡ Κάπετος· ὁ Κηφισσὸς (Καφισσὸς), εἴτε διὰ τὸ κοῖλον εἴτε διὰ τοὺς περὶ αὐτὸν κήπους· ὁ Καφηρεύς, διὰ τὰ περὶ αὐτὸν σπήλαια κτλ. κτλ.

Ἄλλη τοῦ θεματικοῦ Χάω προφορὰ παρήγαγε τὸ Κύω, τὸ Κῦτος, τὴν Κύπην καὶ Κύβην, κοιλότητα, τὴν Κύμβην, τὸ Κύπελλον (κοῦπαν), τὸν Κύβον (κυρίως=Κῶων, τὸ κοῖλον μέρος τοῦ ἀστραγάλου), τὴν Γυπὼ=Φωλεάν, κοίλωμα, τὸ Κύπτω, τὸν Κυφὸν=Ἴβὸν, τὸν Κύαθον, τὴν Χύτραν (Ἰωνικῶς Κύθραν), τὸ Κεύθω=Κύθω, ὅθεν ἴσως τὰ Κύθηρα, ὡς χρησφύγετον τῶν πειρατῶν, οἵτινες, ἀπ' αὐτῶν ὁρμώμενοι, κατέτρεχον ἀείποτε τὴν Ἀκαιωνίαν, καὶ, κατ' ἄλλην προφοράν, τὸν Κώθωνα, ὃς τις ἐχρησίμευε καὶ ὡς Κώθων, τὴν Κώδειαν, κεφαλὴν τῆς μήκωνος, τὴν Κύδωνα, πόλιν πρωτεύουσαν τῆς Κρήτης κτλ.

Τοῦ αὐτοῦ ῥήματος Ἄω, κατ' ἄλλην προφορὰν τῆς δασείας, παράγωγα εἶνε τὸ Ὕ ω=Χύω=Χύνω=Νίζω=Νίπτω· τοῦ Ὕω συγγενὲς εἶνε τὸ Φύω, καὶ τούτου τὸ Φλύω, συνώνυμον τῷ Βλύζω, Βρύω, ὅθεν ὁ Φλέως=Φλοῦς, τὸ φυτὸν, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ὁ Φλιοῦς τῆς Σικυωνίας, καὶ αἱ Φλυαί, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, καὶ τὸ Ῥωμαϊκὸν **Flos**, καὶ ἡ Χλόη· αὐτὸ τοῦτο τὸ Πολύς, καθὼς φαίνεται καθαρώτερα εἰς τὸ Πλέων=Πλ ε ων καὶ Πλῆθος, κοινῶς Βρυάζων. Τοῦ Ὕω παράγωγον εἶνε τὸ Ὕδνον, ὡς φυόμενον μετὰ τὰς πρώτας τοῦ φθινοπώρου βροχάς, καὶ αὐτοῦ συγγενὴς ὁ ποταμὸς Κύδνος, ἡ νῆσος Κύθνος, ἡ » Κύδνα, πόλις τῆς Μακεδονίας, ἡ κατὰ παραφθορὰν Πύδνα ὀνομασθεῖσα α, κατὰ τὸν Θεαγένην ἐν Μακεδονικοῖς, ἴσως δὲ καὶ αὐτὸς ὁ ὑδατόβιος Κύκνος, καθ' ὅσον μάλιστα ἐλέγετο, κατὰ τὸν Ἡσύχιον, καὶ Κύδνος, ἐνδεχομένως δὲ καὶ τὰ Κύθηρα, ταυτὸν εἰπεῖν Ὕδρα.

Ἄλλη πρωτότυπος λέξις τὸ Ἄχα, ὅθεν τὸ Ῥωμαϊκὸν Aqua, παρήγαγεν ὄχι μόνον τὸν Ἀχέροντα καὶ τὸν Ἀχελῶον, καὶ, διὰ τὴν συγγένειαν τῶν λέξεων, τὸν Ἀῶον, ποταμὸν τῆς Ἠπείρου, ἀλλὰ καὶ τὴν Αἶαν=Γαῖαν· ὅθεν Χαοὶ καὶ Κάϊοι ἦσαν οἱ ἀρχαῖοι, οἱ γηγενεῖς, οἱ ἰθαγενεῖς· Χάονες, οἱ παραποτάμιοι· Ἄονες, οἱ κάτοικοι τῆς καθύδρου Βοιωτίας· Ἀχαΐα καὶ Ἀχαιοὶ, διὰ τὸν αὐτὸν πάντως λόγον, καὶ αὐτὸς πιθανῶς ὁ Αἴας=Φαίαξ, ἰθαγενὴς, εὐγενής. » Θαῤῥῶν τοίνυν ἔα καὶ ὄνομα, τὸ μὲν, εὖ κεῖ» σθαι, τὸ δὲ μή· καὶ μὴ ἀνάγκαζε πάντ' ἔχειν τὰ γράμματα, ἵνα κομιδῇ ᾖ τοιοῦτο, οἷόν περ οὗ » ὄνομά ἐστιν· ἀλλ' ἔα καὶ τὸ μὴ προσῆκον γράμμα ἐπιφέρεσθαι. . καὶ μηδὲν ἧττον ὀνομάζεσθαι τὸ » πρᾶγμα καὶ λέγεσθαι, ἕως ἂν ὁ τύπος ἐνῇ τοῦ πράγματος, περὶ οὗ ἂν ὁ λόγος ᾖ (3). «

Διὰ τῶν λόγων τούτων τοῦ θείου Πλάτωνος ἔπρεπε νὰ παρηγορήσωμεν ὑπισοῦν τὴν ἀκηδίαν, εἰς

(1) » Φυσῶσι μὲν γὰρ ψυχρόν, ἀίζουσι δὲ θερμόν «, Ἀρστ. (2) Στέφ. Βυζ. ἐν φ. Κῶς. (3) Πλάτ. αὐτόθι.

ἦν καὶ ἄκοντες περιηγάγομεν τὸν ἀναγνώστην διὰ ξηρᾶς ὀνομάτων τερθρείας, ἀτεχνῶς ποτίμῳ λόγῳ ἁλυρὰν ἐκκλύζοντες ἀκοήν, καὶ, ἐπανάγοντες τὸν λόγον εἰς τὴν ἀπ' ἀρχῆς πρόθεσιν, ἵνα ἐπιφέρωμεν ἐπὶ πᾶσιν ὅτι τὰ πλεῖστα τῶν εἰρημένων προτίθενται ὡς εἰκασίαι ἁπλαῖ, καὶ οὐδέποτε ὡς κανόνες· καὶ διὰ τοῦτο, προλαμβάνοντες πᾶσαν ἐπ' αὐτῶν πικροτέραν κρίσιν, λέγομεν καὶ ἐνταῦθα ὅ, τι καὶ ἄλλοτι ἀλλαχόθι, ὅτι καὶ αὐτὰ τῶν προγενεστέρων τὰ σφάλματα χρησιμεύουσιν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους διὰ αὐτὸ τοῦτο μάλιστα, ὡς παρέχοντα ἀφορμὴν εἰς ἀνεύρεσιν τῶν ἀληθεστέρων καὶ ὀρθοτέρων, καὶ ἑπομένως ὄχι μόνον δὲν ἀποφεύγομεν τὰς ἐπὶ τῶν εἰρημένων κρίσεις καὶ ἐπικρίσεις, ἀλλὰ καὶ τὰς προκαλοῦμεν μάλιστα. » Ἴσως μὲν γὰρ οὕτως ἔχει, ἴσως δὲ καὶ οὔ· καὶ ἐγὼ αὐτὸς οὐ» δὲν ἂν ἰσχυρισαίμην ὧν εἶπκα. Σκοπεῖσθαι οὖν χρὴ ἀνδρείως τε καὶ εὖ, καὶ μὴ ῥᾳδίως ἀποδέχε» σθαι «, καθὼς λέγει πάλιν ὁ φιλόσοφος, τοῦ ὁποίου τὸν λόγον εἴχομεν κείμενον τῶν εἰρημένων, ὡς ἐπίλογον τῶν ὁποίων ὀφείλομεν ἤδη νὰ εἴπωμεν δύο λέξεις καὶ περὶ τοῦ λεξικοῦ τῶν κυρίων ὀνομάτων, τὸ ὁποῖον, ἐν ἐπιμέτρῳ προσετέθη εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου· Τὸ Λεξικὸν τοῦτο εἶνε, καθὼς καὶ ἐπιγράφεται, ἐπιτομὴ τοῦ μεταφρασθέντος πρὸ δεκαοκτὼ ἐτῶν ἀπὸ τοῦ Γερμανικοῦ, καὶ δὲν περιέχει, εἰμὴ μόνον τὰ γνωστότερα ἢ συχνότερον ἀπαντώμενα ὀνόματα εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας συγγραφεῖς. Ἀλλά, καί τοι ἐπιτομώτερον ἐκείνου, περιέχει οὐχ ἧττον πεντακόσια περισσότερον ὀνόματα, τὰ σημειωθέντα δι' ἀστερίσκων. Παρεκτὸς δὲ τούτου, καθαρεύει καὶ τῶν σφαλμάτων, τῶν ὁποίων ἐκεῖνο μυρμηκιᾷ, καὶ ἀπόδειξις ἔστω μόνον ἡ λέξις Ἀναγυροῦς.

Ὅσον δὲ περὶ τῶν Πινάκων, τοὺς ὁποίους προσέθεσα εἰς τὸ τέλος, δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ εἴπω, εἰμὴ ὅτι μεταφρασθέντες ἁπλῶς ἐκ τῶν προσηρτημένων εἰς τὸ τοῦ Alexandre Ἑλληνικο-Γαλλικὸν Λεξικόν, ἀνελογίσθησαν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πρὸ δεκατεσσάρων ἐτῶν παρ' ἡμῖν νομοθετηθέντος μετρικοῦ συστήματος, καὶ ἐπειδὴ τοῦτο δὲν εἶνε μέχρι τοῦδε κοινῶς ἐν χρήσει, προσελογίσθησαν ἐν παραθέσει τά τε Γαλλικὰ καὶ τὰ Τουρκικὰ μέτρα καὶ σταθμά, ἵνα μηδὲν ἐλλείπῃ τῆς ἀπαιτουμένης εἰς τὰ τοιαῦτα βοηθήματα ἀκριβείας.

Τούτων προεκτεθέντων, παρακαλῶ ἤδη ταπεινῶς τοὺς ἀπανταχοῦ λογίους, εἴ τι εὕρωσιν ἐπιλήψιμον καὶ χρῆζον μεταβολῆς καὶ ἐπανορθώσεως, ἵνα εὐαρεστηθῶσι νὰ μοὶ τὸ ἀναγγείλωσι, πεπεισμένοι ὅτι θέλω τὸ ἀποδεχθῆν εὐγνωμόνως, καὶ τὸ ἀντιτάξῃ ἀντὶ τῶν ἡμαρτημένων, ἐφ' ᾧ καὶ μόνον ἐτυπώθη καὶ τὸ βιβλίον στερεοτύπως.

Ἔγραφον Ἀθήνῃσι, τῇ 19 Νοεμβρίου 1851.

ΣΚΑΡΛΑΤΟΣ Δ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ

Ἐξήγησις τῶν συντετμημένων λέξεων.

ἀδόκ.	ἀδόκιμος λέξις.
ἀνωμ.	ἀνώμαλος.
ἀποκ.	ἀποκοπὴ (λέξεως).
βτν.	βοτανική.
γνμ.	γνωμικόν.
γρμτ.	γραμματικῶς, κατὰ τοὺς γραμματικούς.
Δ.	Δωρικῶς.
ἐκθ.	ἐκθετική.
ἑλλ.	ἑλλειπτικῶς.
ἑν.	ἑνικόν.
ἐνεργ.	ἐνεργητικόν.
ἐνστ.	ἐνεστώς.
ἑπμ.	ἑπομένως.
ζ.	ζῶον.
θετ.	θετικόν.
ἰδιωτ.	ἰδιωτέρως.
καταχρ.	καταχρηστικῶς.
κρσ.	κρᾶσις.
κυρ.	κυρίως.
κωμ.	κωμικῶς.
Μ.	μέλλων.
μσ.	μέσον (ῥῆμα).
μτβτ.	μεταβατικόν.
μτγν.	μεταγενέστερον.
μτθ.	μετάθεσις.
μτνμ.	μετωνυμία.
μτπλ.	μεταπλασμός.
μτφορ.	μεταφορικῶς.
μτχ.	μετοχή.
νλγ.	νεολογία.
νμ.	νομικῶς.
ὁπ.	ὁποῖος, α, ον.
οἰκ.	οἰκιακὴ (φράσις ἢ λέξις).
ὀνμτπ.	ὀνοματοποιία.
ὁρστ.	ὁριστική(ἔγκλισις).
παραλλ.	παραλλήλως, ἐκ παραλλήλου.
παρβλ.	παράβαλε.
παρθτ.	παραθετικὸν (ὂηλ.) συγκριτικὸν ἢ ὑπερθετικὸν ὄνομα.
παροξ.	παροξύτονον.
παρτ.	παρατατικός.
πθ.	παθητικόν.
πλ.	πλεῖστον.
πλθ.	πληθυντικόν.
πρκ.	παρακείμενος.
προθετ.	προθετικῶς ἢ προθετοπτώτως.
προπαρξ.	προπαροξύτονον.
πρσ.	πρόσωπον.
πρστ.	προστ. (ἔγκλισις).
πτν.	πτηνόν.
πτ.	πτῶσις ἢ πτωτικόν
π. χ.	παραδείγματος χάριν.
σπν.	σπανίως ἢ σπάνιον.
σπντ.	σπανιώτατα, -τον.
συγκ.	συγκοπὴ (λέξεως)
συνήθ.	συνήθως ἢ συνηθέστερον.
συνεκθ.	συνεκθετικῶς.
συχνότ.	συχνότερον.
συγχ.	συγχέεται.
συγγ.	συγγενές.
τρπ.	τροπικῶς (ἀλληγορικῶς).
τρπρ.	τροπάριον (ἑλληνιστικόν).
τρτπρσ.	τρετοπροσώπως.
ὑποτ.	ὑποτακτικὴ ἔγκλισις.
φ.	φυτόν.
φρ.	φράσις.
χ.	χωρίς.
ψ.	ψάρι.

Τὰ ὀνόματα τῶν ἀναφερομένων Συγγραφέων.

Ἀέτ.	Ἀέτιος
Ἀθ.	Ἀθήναιος.
Αἰλ.	Αἰλιανός.
Αἰσχ.	Αἰσχίνης.
Αἰσχλ.	Αἰσχύλος.
Ἀλκ.	Ἀλκίφρων.
Ἀνδκδ.	Ἀνδοκίδης.
Ἀντφ.	Ἀντιφῶν.
Ἀππ.	Ἀππιανός.
Ἀπλδ.	Ἀπολλόδωρος.
Ἀπλλν.	Ἀπολλώνιος.
Ἄρατ.	Ἄρατος.
Ἀρετ.	Ἀρεταῖος.
Ἀρρ.	Ἀρριανός.
Ἀριστδ.	Ἀριστείδης.
Ἀριστν.	Ἀριστοίνετος.
Ἀρισττ.	Ἀριστοτέλης.
Ἀριστφ.	Ἀριστοφάνης.
Βασ.	Βασίλειος.
Γαλ.	Γαληνός.
Γργ.	Γρηγόριος (ὁ θεολόγος).
Γρφ.	Γραφαί(Π. καὶ Ν.)
Διον.	Διονύσιος ὁ περιηγητής.
Δ. Ἁλ.	Διονύσιος Ἁλικαρνασσεύς.
Διόδ.	Διόδωρος.
Δ. Κάσ.	Δίων Κάσσιος.
Δημ.	Δημοσθένης.
Δσκρ.	Διοσκορίδης.
Δ. Χρ.	Δίων Χρυσόστομος.
Ἐπγρ.	Ἐπιγραμματοποιοί.
Ἑρμγ.	Ἑρμογένης.
Εὐρ.	Εὐριπίδης.
Ἡλ.	Ἡλιόδωρος.
Ἡρ.	Ἡρόδοτος.
Ἡρωδ.	Ἡρωδιανός.
Ἡσ.	Ἡσίοδος.
Θγν.	Θέογνις.
Θδρτ.	Θεοδώρητος
Θκ.	Θουκυδίδης.
Θκρ.	Θεόκριτος.
Θλγ.	Θεολόγοι.
Θμ.	Θωμᾶς Μάγιστρος
Θμστ.	Θεμίστιος.
Θπμπ.	Θεόπομπος.
Θφρ.	Θεόφραστος.
Ἱπκρ.	Ἱπποκράτης.
Ἰσ.	Ἰσαῖος.
Ἰσκρ.	Ἰσοκράτης.
Ἰωσ.	Ἰώσηπος.
Καλλ.	Καλλίμαχος.
Κλμ.	Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεύς.
Λδ.	Λιβάνιος.
Λκ.	Λουκιανός.
Λξ.	Λεξικογράφοι ἢ (ἁπλῶς) Ἀνώνυμοι ἢ Ἄγνωστοι τῷ συντάκτῃ συγγραφεῖς.
Λογγ.	Λογγῖνος.
Λόγγ.	Λόγγος.
Λρτ.	Λουκρήτιος.
Λσ.	Λυσίας.
Λυκ.	Λυκόφρων.
Μξμ.	Μάξιμος.
Μυθ.	Μυθολόγοι.
Νίκ.	Νίκανδρος.
Νόνν.	Νόννος.
Ξεν.	Ξενοφῶν.
Ὀπ.	Ὀππιανός.
Π. Αἰγ.	Παῦλος Αἰγινήτης.
Παυσ.	Παυσανίας.
Πλ.	Πλούταρχος.
Πίνδ.	Πίνδαρος.
Πλάτ.	Πλάτων.
Πολύβ.	Πολύβιος.
Πλδ.	Πολυδεύκης.
Πλνδ.	Πλανούδης.
Σδ.	Σουΐδας.
Σιμ.	Σιμωνίδης.
Σέξτ.	Σέξτος.
Σοφ.	Σοφοκλῆς.
Σπφ.	Σαπφώ.
Στβ.	Στοβαῖος.
Στρ.	Στράβων.
Συν.	Συνέσιος.
Σχλ.	Σχολιαστικά.
Τζ.	Τζέτζης.
Χρσ.	Χρυσόστομος
Φίλ.	Φίλων.
Φλστρ.	Φιλόστρατος.

ΛΕΞΙΚΟΝ
ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Α, α, ἄλφα (τό), ἄκλ. Πρῶτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου· ἔξ «Ἄλφα. ‖ (μτφρ.) ἡ ἀρχή. «Ἐγώ εἰμι τὸ Α κ. τὸ Ω,» Γρφ. ‖. Ὡς ἀριθμ. σημεῖον, εἰ μέν ἔχει τὴν ὀξεῖαν ἄνωθεν, ά, σημαίνει ἓν (1), ἡ Πρῶτος, η, ον· εἰ δὲ ὑπογεγρ. ᾳ, χίλια (1000). ὄθεν: ᾳα', χίλια καὶ ἕν (1001)· ϡά, χίλια ὀκτακόσ. ᾧ ἦν (1801)

Α. (φιλ.), συντίθεται μὲ πολλὰς λέξεις, τῶν ὁπ. μεταβάλλει κατὰ διαφόρους τρόπους τὴν ἔννοιαν. Καὶ 1) ὡς ἐρητ. (ἀντὶ τοῦ Ἄνευ ἢ τοῦ Μή), σημαίνει ἢ τὴν στέρησιν, ἢ τὴν ἀπουσίαν, ἢ τὸ ἐναντίον τοῦ πράγματος. «Ἄῤῥιλος, ἄδηλος· Κακός, ἄκακος· Νόμος, ἄνομος, κτλ. Ὅτε εἰ μὲν ἡ λέξις, ἧς προσάπτεται, ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος, παρεντίθεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταξὺ τῶν δύο φωνηέντων τὸ ν ἐφελκυστικόν· «Ἄξιος, ἀνάξιος· Ἴσος, ἄνισος· Ὅμοιος, ἀνόμοιος, κτλ.

2) ὡς ἀθρυϊς. (ἀντὶ τοῦ Ὁμοῦ ἢ τοῦ Ἅμα), σημαίνει τὴν ἕνωσιν, τὴν συνάθροισιν, ἢ τὴν ἰσότητα δύο κυρίως πραγμάτων. «Ἀδελφός, ἀντὶ Ὁμοδελφος (ἐκ τῆς αὐτῆς δελφύος)· Ἀκόλαθος, ἀντὶ Ὁμοκέλευθος (ὁ τὴν αὐτὴν κέλευθον βαδίζων)· Ἀτάλαντος, ἀντὶ Ἰσοτάλαντος (ὁ ἰσοβαρής)· Πᾶς, Ἅπας κτλ. 3) ὡς Ἐπιτατ. (ἀντὶ τοῦ Ἄγαν), σημαίνει τὸ πολὺ ἢ τὸ μέγα. «Ἀγανής, ὁ πολὺ κεχηνώς. «Ἄξυλος, ὁ πολύξυλος κτλ. Ἡ σημασ. ὅμως αὕτη εἶναι σπ., ἴσως μάλιστα ἐξ ἁμφ. 4) ὡς Πλεονασ. ἢ μᾶλλ. Εὐφων., προτίθεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῶν ἀπὸ δύο συμφώνων ἀρχομένων λέξεων, χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτε εἰς τὴν σημασίαν των. «Στάχυς, ἄστάχυς, σπαίρω, ἀσπαίρω, κτλ. (Καθὼς καὶ ἡμεῖς λέγομεν Ἀγκινάραν ἀντὶ Κινάραν, Ἀπήγανον ἀντὶ Πήγανον, κτλ.).

Ἀ (μακρ.), Δ. ἀντὶ Ἤ, θηλ. τοῦ Ὅ.

Ᾱ (βραχ.), οὐδ. πλθ. τοῦ Ὅς. 2) Δ. ἀντὶ Ἑᾱ, οὐδ. πλθ. τοῦ Ἑός.

Ᾱ (μακρ.), θηλ. δυϊκ. τοῦ Ὅς. 2) Δ. ἀντὶ Ἥ, θηλ. τοῦ αὐτοῦ.

Ἀ (ψιλ. περισπ.), ἐπίρ. ἢ ἐπιφών. Σχετλ. μέν, ὅταν ἐκφράζῃ οἶκτον. «Ἀ δείλ', ἢ δή πολλὰ κάκ' ἄναγες τὸν κατὰ θυμόν,» Ὅμ. 2) Ἐπιπλητ. δὲ ἢ Ὀνειδιστ. (μὲ ἀγανάκτ. ἢ εἴρων.) «Ἀ δείλ', ἢ μάλα δή σε νικάνεται αἰπὺς ὄλεθρος,» Ὅμ. «Ἀ δείλ', οὐδέ τοι, ἐσθλὰ εἰδότι, χραίσμησεν Ἀχιλλεύς,» αὐτ. 3) Θαυμαστ. «Ἀ, μέγα τολμᾷεις κηρὸς ἀπεπλάσατο.» Ἐπιγρ. «Ἀ (τὸ ὀποῖον, κατ' ἄλλους, γραπτέον Ἄ) καλὸν, αὐτοπόνητον, ἐν αἰθέρι ῥεῦμα μελισσῶν!» Ἐπιγρμ. 4) Χαρᾶς ἐμφαντ. «Εἶπε δὲ χαίρων ὁ γεωπόνος· Ἄ...,» Ἐπιγρ. 5) Ἀπαγορευτ. ἢ Ἐπιτιμητ. (ἐπιφερομένου τοῦ Μή). «Ἄ, μὴ λέγ', ὦ πονηρε, ταῦτα,» Ἀριστφ.

Ἄ (ἄκατ. περισπ. καὶ ὑπογεγραμ.). Δ. ἀντὶ Ἤ, δοτ. ἐν. θηλ. τοῦ Ὅς (ἐκλαμβ. καὶ ἀντὶ ἐπίρ. τοπ. ἢ ὁμοιωμ.). «Ὃ δ' ᾗ πόδες ἄτον, ἐχώρει,» Θκρ. «Ἄ τάχος, εἰς Αἴγυπτον,» αὐτ. (ἴδε καὶ Ἦ).

Ἄ ἄ, ἢ Ἄ ἄ, ἢ Ἄ ᾱ ἄ, ἐπιφών. γελῶντος ἢ ἁπλῶς χαιροντος, (ὡς τὸ παρ' ἡμῖν Χά χά, γά!· «Παῦε, γοργοῦσα· παρακαλεῖ μ' ὁ Βάκχειος· Ἄ ᾱ ἄ,» Εὐρ.

Ἄ ᾱ, ἐπιφών. Σχετλ. (ἐκφράζον πόνον ἢ λύπην. ὡς τὸ παρ' ἡμῖν Ἀχ ἄχ!) «Ἄ ᾱ, δδύνη με τείρει,» Εὐρ. «Καὶ εἶπε Γεδεών, Ἄ, ᾱ, Κύριέ μου Κύριε,» Γρφ. τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται ᾳ τρὶς λοῦν) «Ἄ, ᾱ, ᾱ, Κύριε,» Ἰεζεκ. 2) Ἀποτρεπτ. ἢ Ἐπιπλητ. «Ἄ ᾱ (τὸ ὁποῖον κατά τινας μὲν γραπτέον Ἄ ᾱ, καὶ ψιλοτέον ἀμφότερα· κατ' ἄλλους δὲ Ἄ, ᾱ)· τί δράσεις, ὦ γεραιέ, μὴ πίσῃς,» Εὐρ. Ἄ, ᾱ, τὴν δᾷδα μή μοι πρόσφερε.» Ἀριστφ. «Ἄ ᾱ, μηδαμῶς, μὴ, πρὸς θεῶν, μεθῇς βέλος.» Σοφ. 3) Ἔφεκτ. «Ἄ ᾱ, τί δῆτα μέλλετ';» Εὐρ.

Ἀάατος (ὁ, ἡ), Π. Γά, ἄατος ὁ ἀβλαβής, ὥρε τὸ ἓν τῶν δύο ζερητ. ἀναιρεῖ τὴν δύναμιν τοῦ ἄλλου· ἢ ἀ, ἐπιτ. ᾱάτος, ῥηματ. τοῦ Ἀάομαι (τὸ δεύτερον α μακρόν). Βλαπτικός, πολυβλαβής, ἐπίπονος, δύσκολος. «Ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ,» Ἰλ. Ξ. «Ἄεθλος ἀάατος,» Ὀδ. Φ. Χ. 2) (τὸ πρῶτον α βραχύ), Γά, ἀατός (ἀβλαβής, ἀκέραιος· ἀπαράβατος· «Κάρτος ἀάατον,» Ἄπλιν. «Ἄεθλος (Ὅρκος) ἀάατος,» Ὁμ.

Ἀαγής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. Γά, ἄγνυμι]. ἄθραυστος (ἀτσάκιστος)· σῶος, ἀκέραιος· ἢ δυσθραύστος (δυσκολοσάκιστος)· (ἐπμ.) στερεός, δυνατός, γερός.

Ἀαθεῖν, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀάσκω, ἢ Δ. ἀντὶ Ἀᾳδεῖν, ἐνοχλεῖν, ἀδικεῖσθαι, ἀσιτεῖν, ἀπορεῖν.

Ἀαδής, ἐος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀᾳδής.

Ἀάζω [ᾰ̈ω], Μ. φάσω (αἱ λοιπ. χρόν. οὐκ εὔχρηστοι). Φυσῶ μὲ ἀνοικτὸν στόμα, ἐκπνέω θερμὸν τοῦ στόματός μου, χουχουλίζω, (ἐναντ. τῷ Φυσῶ). «Φυσῶσι μὲν γὰρ ψυχρόν, ἀάζουσι δὲ θερμόν,» Ἀριστ.

Ἀάθη, ἀόρ. πθ. τοῦ Ἀάω.

Ἄακτος (ὁ, ἡ), =Ἀαγής.

Ἀάλιος (ὁ, ἡ), Π. =Ἄλιος, μάταιος, ἄπρακτος.

Ἀανής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [ᾰ̈, ἀνύω]. ὁ μὴ δυνάμενος τελεσθῆναι, ἀκατόρθωτος, ἢ 2) ὁ μὴ δυνάμενος ἐνεργῆσαι, ἀνίσχυρος.

Ἀάσμαι (χωρ. εὐχρ. μόνον τὸ γ'. πρσ. τοῦ ἐνεστ.), Μ. ἀάσομαι (ἀόρ. Ἀασάμην ἢ Ἀσάμην, σημαίνων ποτὲ μὲν τὸ Ἐβλαψα, ἠπάτησα· ποτὲ δὲ τὸ Ἐβλάφθην, ἠπατήθην· ἥμαρτον· ἐλυπήθην· ἀόρ. πθ. Ἀάσθην). Βλάπτω, ἀπατῶ, (ἴδε Ἀάσκω καὶ Ἀλάω).

Ἀάπλετος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄπλετος.

Ἄαπτος (ὁ, ἡ), Π. Γά, ἅπτομαι]. ἀνέπαφος, ἀπρόσιτος (ἐπμ.) φοβερός, μεγαλοπρεπής.

Ἄασε, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀάσκω.

Ἀασάμην, ἴδε Ἀάσμαι.

Ἀᾶσι, γ'. πρσ. πλθ. τοῦ Ἄημι.

Ἀασίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ᾰ̈σμαι, φρήν]. βεβλαμμένος τὰς φρένας, παραβλαβής, ἀναίσθητος, μωρός, (ἴδε ᾗ Ἀεσίφρων).

Ἀάσκω, Μ. ἀάσω (ἀόρ. Ἄασα ἢ Ἄσα, οἱ δὲ λοιποὶ χρόν. ἐκ τοῦ Ἀάομαι), Π. [ᾰ̈ω ἢ ἄτω]. βλάπτω, ἀπατῶ.

Ἀασμός (ὁ). χουχούλισμα, Ζ. Ἀάζω.

Ἀάσπετος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄσπετος.

Ἄαστος (ὁ, ἡ), Π. [ᾰ̈, ἀάομαι]. ἀβλαβής, ἄθικτος· ἀπαράβατος· ἀναμάρτητος.

Ἀάσχετος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄσχετος.

Ἀᾶται, γ'. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. τοῦ Ἀάομαι.

Ἄβτα (ἡ), Δ. Π ἀντὶ Ἄτη, βλάβη, συμφορά· ἀπάτη, κτλ.

Ἄβται, γ', πρσ. τοῦ πθ. ἐνατ. ἐξ ὁρ. τοῦ Ἀάω (χορταίνω) ‖ Καὶ κρατερὸς περὶ ἰὼν ἄβται πολέμοιο. » Ἴλ

Ἄβτος (καὶ τὰ δύο α βραχ.) καὶ (κατὰ συγκ.) Ἄτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ἀάω]. ἀκέραιος, ἀγύμναστος. 2) (τὸ ἔνατ. α μακρ.) ἀβλαβής. 3) (καὶ τὰ δύο α μακρά), πολυβλοβής, (ἴδε καὶ Ἄάατος ἡ Ἄγητος).

Ἀάω, Μ ὀνομ. (ἀόρ. Ἄασα καὶ Ἄσα). Π. (μέ αἰτ. μέν) βλάπτω. ζημιῶ οὐσιῶς. ἀπατῶ. πλανῶνομ. (ἴδε καὶ Ἀάομαι). 2) (μέ γεν. δέ) χορταίνω, [ἄω, ἄημι], (ἴδε καὶ Ἄατοι)

Ἄβα. Δ. ἀντὶ Ἥβη.

Ἀβαδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πω βαδίζων. » Παῦλος — ,» Εὐθάλ. (Πρόλεγ Πράξ Ἀποστ.)

Ἀβαθής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων βάθος.

Ἀβαθμίδωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων βαθμίδας.

Ἄβαθρος (ὁ, ἡ). (κυρ. στύλος) ὁ μὴ ἔχων βάθρον (βάσιν, θεμέλιον).

Ἀβακέω-ῶ, Μ. ἑαυ. Π. [ἄβακλς]. σιωπῶ (εἴτε δι' ἄγνοιαν, εἴτε δι' ἀπορίαν, εἴτε διὰ πραότητα), εἶμαι ἄκακος (ὡς μικρὸν παιδίον)· (ἐπιρ.) ἀπαιδεύμαι· εὐκόλως μωραίνω.

Ἀβακέως-ῶς, ἐπίρ. Ἀβάσκως, σιωπηλῶς. παιδαριωδῶς.

Ἀβακτήμων, ονος (ὁ, ἡ). Π. = τῷ

Ἀβακτής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, βάζω] ὄρυνος, ἄλαλος, σιωπηλός· ἀβῶος, ἁπλοῦς, ἄνακος (ὡς μὴ κρὺν παιδίον) ἀμαθής, ἀνεπιτήδειος ἀνύθης, μωρός.

Ἀβακτίζω, Μ. ἰσχν. = Ἀβακέω.

Ἀβάκτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄβαξ. 2) = Ἄβαξ (κυρίως εἰς τὰς σημασ. 2: 3: 4: 6, καὶ 8).

Ἀβακτίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ἄβαξ, (ἴδε καὶ δέ) ἡ μικρὰ πλάκα λιθοστρώτου ἐδάφους, καὶ τὰ τετραβάκια ἐξ ὧν συντίθεται τὸ λεγόμενον Πεττοῖον

Ἀβακτοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ἄβακος.

Ἄβακτος (ὁ, ἡ), Π. ἐπὶ τοῦ ὁτ. κἀνεὶς δὲν ὁμιλεῖ (βάζει), (ἐπμ.) ἀπίμαντ ς· δυστυχής.

Ἀβάκχευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαμβάνων μέρος (μὴ ἔχων χώραν, ἀνεπιτήδειος, ἀμύητος) εἰς τὰς τελετὰς τοῦ Βάκχου, εἰς τοὺς ἠθυνὰς τοῦ οἴνου, εἰς τὴν εὐθυμίαν τῶν συμποσίων, (ἐν γεν.) ἄμοιρος χαρᾶς.

Ἀβάλε [ᾰ, βάλε] ἡ Ἀβάλε [ἀποβολή], ἐπίρ. Σχετλ. ἢ Ἀπευκτ (συντ. μὲ εὐκτ. ἀόριστ, ἀπαρ , Παρὰ δὲ τοῖς μεταγεν καὶ ἰδίως τοῖς ἐκκλησ. καὶ μὲ γεν καὶ μὴ δοτ.). Μὴ γένοιτο! ἄπαγε! ὄμοσόν νὰ μὲ! μὴ τὸ δῶρο ἀθεός! 2) φεῦ! βαβαί! ἀλήμονον! » Ἄβαλέ σοι, Στέφανε, εὐδωλολάτρησας ,» Ἐπιλ.

Ἀβαμβάκευτος (ὁ, ἡ), [ᾰ, βαμβακεύω = ἐρεμακεύω]. (κυρ. φαγητόν) ἀκατέργαστον, κοπανόν, ἄνοστον.

Ἀβάναυσος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ναύσως. Ὁ, μὴ βάναυσος.

Ἄβαξ [ᾰ, βάσις], ακος (ὁ), (ἐν γέν.) σανὶς ἢ πλάκα, (ἴδε καὶ δέ 2) πίναξ ἀριθμητικός. ἐπὶ τοῦ ἀπ. καταγράφονται τὰ νούμερ. σχήματα καὶ οἱ ἀριθμοί. 3) τὸ σανίδι, ἐπὶ τοῦ ὁπ. μετρῶν χρήματα (ἀσπροσάνιδον) ἢ λογαριάζων μὲ ψῆφους (πετραβάκια). 4) τὸ σανίδι ἐπὶ τοῦ ὁπ. παίζεται τὸ τάβλι, ἢ ἄλμα, τὸ ζατρίκιον, κτλ. 5) τὸ γώρισμα (ἡ θέσις) τοῦ ἁρμαριοῦ, καὶ τὸ ἄνωθεν αὐτοῦ τραπεζοειδὲς ὅπου βάλλουται διάφορα σκεύη, πρὸς ἐπίδειξιν ἢ εὐπρέπειαν. 6) τὸ στρογγυλὸν σανίδιον (ταβλᾶς) ἐπὶ τοῦ ὁπ φέρουν τὰ φαγητὰ κτλ. εἰς τὸ τραπέζι. 7) ἡ βάσις τοῦ κιονοκράνου, ἢ ὅρως, ἢ ἄλλου ὁποιουδήποτε ὄγκου. 8) ὁ δίσκος ἢ τὸ σανιόμενον πλάτος τοῦ ἡλίου 9) (πλγθ.) τόπος τις τοῦ θεάτρου, (ὁ πάγκαις κοιν.)

Ἀβάπτιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βαπτιζόμενος (βουλῶν), ἀλλὰ πλέων ὡσὰν φελλός. 2) ὁ μὴ βαπτισθείς (βουτηχθείς ἢ βουτίσας), ἀδούτηκτος, (κ ἐκκλησ) ἀβάπτιστος. 3) (μεταφορ.) ὁ μὴ βυθιζόμενος εἰς τὴν λύπην ἢ τὸν φόβον, ἀπτόητος. ‖. (ὡσπ.) Ἀβάπτιστον (τό), ἐργαλ γεωργ. (τρύπανον) διὰ τὰ συντρίμματα τοῦ κρανίου.

Ἄβαπτος (ὁ, ἡ), = Ἀβάπτιστος ἰ Ἄραβος » Σιδήρου — ,» Λξ., ὁ Λατομώτος.

Ἀβαρβαροστί, καὶ

Ἀβαρβαρίστως, ἐπίρ. Χωρὶς βαρβαρισμούς

Ἀβάρβαρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βάρβαρος.

Ἄβαρὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ δίδων (πραξενῶν) βάρος, ἐλαφρὸς, ἀτίμαστος.

Ἄβαρις, ιος (ὁ, ἡ). Π. ὁ μὴ ἔχων βάρη (πλοῖον).

Ἀβάρυη, = Ἀφάρυη.

Ἀβαρῶς, ἐπίρ Ἐλαφρῶς, ἀνεπαγθῶς.

Ἄβασαι, Δ. ἀντὶ Ἥβησαι, ἀόρ. τῆς ἀκαρ. τοῦ Ἥβάω.

Ἀβασάνιστος (ὁ, ἡ). ἀδοκίμαστος, ἀνεξέταστος, ἀγύμναστος, ἄπρακτος. 2) ὁ μὴ καθυποβληθείς εἰς (ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος) βασάνους, ἀτιμώρητος 3) (ἐπὶ ὕφους συγγραφέως) ὁμὴ βεβασανισμένος, φυσικὸς, εὔκολος.

Ἀβασανίστως, ἐπίρ. Ἀνεξετάστως κτλ.

Ἀβασίλευτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων βασιλέα.

Ἀβάσκανος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ βασκαίνων (φθονῶν.) 2) εἰλικρινὴς, ἀπροσποίητος

Ἀβάσκαντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βασκαινόμενος, ἀνώτερος φθόνου, ἀνεπίδεκτος βασκανίας, (ὅθεν ‖. οὐσ.) Ἀβάσκαντον (τὸ), φυλακτήριον κατὰ τῆς βασκανίας.

Ἀβασκάντως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ βασκανθῇ.

Ἀβασκάνως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ φθονῇ.

Ἀβάστακτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ήκτως. Ὁ διὰ τὸ βάρος ἀσήκωτος, (μτφρ.) ἀνυπόφερτος.

Ἀβατᾶς, ᾶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἥβητής.

Ἀβάτα (ἀ), Π. (ἀπνεστ.) ἀντὶ Ἄβατος (ἡ).

Ἄβατος (ὁ, ἡ), (κυρ. τόπος, ποταμὸς κτλ.) ἀπάτητος, ἀδιάβευτος ἢ διάβατος. [ἐπμ. 2) ἔρημος. 3) (συνεχ.) ἱερὸς (ὅπου κἀνεὶς δὲν πατεῖ, (ἐμβαίνει). 4) ἀκαθαλίκευτος (ἔπος, κτλ.). 5) ἀβάτευτος (ἔλαφος κτλ.). 6) ἀμέτρητον (ὑπόθημα)

Ἀβατιῶ-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω τι ἄβατον, ἐρημόνω, (Γρφ).

Ἀβαύλιξ, ἐος (ὁ, ἡ) ,ἀσφαλμ. ἀντὶ Ἀναφῆς. 2) = τῷ

Ἄβαφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βαμμένος ἢ βαπτισμένος, ἀδούτηκτος, ἄβαπτος

Ἀβάβαλε, Αἰολ. ἀντὶ Ἀπέβαλε.

Ἀβάβαλλε, Αἰολ. ἀντὶ Ἀπεβάλλετε

Ἀβάβαλλεσα, Αἰολ. Ἀντὶ Ἀπεβάλλουσα.

Ἀβέβλωτος (ὁ ἡ), Π. ὁ μὴ βεβλωκὼς (μὴ ἀποτρόπαιος)

Ἀβέβαιος (ὁ, ἡ). (ἐπὶ ἀ ἢρ) ὁ μὴ σταθερός, ἄστατος, εὐμετάβολος 2) (ἐπὶ πραγμ.) ὁ μὴ βέβαιος, ἀμφίβολος, ἀδιάστατος.

Ἀβεβαιότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀβεβαίου, ἀστασία.

Ἀβεβαίως, ἐπίρ. Μετ' ἀβεβαιότητος. ἀστάτως.

Ἀβέβηλος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) ἱερὸς, ὃν δὲν ἐμβαίνουν οἱ βέβηλοι (ἀνίεροι, ἁμαρτωλοί).

Ἀβελτερία (ἡ). ἴδε Ἀβελτηρία.

Ἀβελτεροέπεια, ας (ἡ). ἀβέλτερος (μωρὸς) ὡς ὁ κοῦκος (τὸ πτηνόν).

Ἄβέλτερος [ᾰ. βέλτερος, ὁ μὴ διακρίνων τὸ βέλτιον ἢ, ἁ, ἐπιτ., βέλτερος. πολλὰ καλὸς, παραβλ Ἀριστερὸς], α ὁ, ος, ον. Ἀπειρόκαλος, εὐήθης, ἀνόητος (μωρὸς· (σπν.) ἀδιόρθωτος.

Ἀβελτέρως, ἐπίρ Ἀνοήτως κτλ

Ἀβελτηρία (Ἀττ. ἀντὶ Ἀβελτερία), ας (ἡ). εὐήθεια, ἀνεπαισία, μωρία, (σπν.) ἀστειλία, ἀνανδρία, (ἴδε καὶ Ἀβέλτερος)

Ἄβιαστος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς βίας γινόμενος, ἑκούσιος, προαιρετικός. 2) ὁ μὴ λαμβάνας ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος βίαν, ἐλεύθερος. 3) (ἐπὶ ἑρμην. λέξ. ἢ ἐννοία.) ὁ μὴ βεβιασμένος, φυσικός.

Ἀβιάστως, ἐπίρ Χωρὶς βίας, ἑκουσίως, αὐτοπροαιρέτως κτλ.

Ἀβίβλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ θέλων βιβλία.

Ἄβιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων βίον, στερούμενος τῶν πρὸς τὸ ζῆν, ἀπτήμων, πτωχός. 2) = Ἄβιωτος. 3) = Πολύβιος, πλούσιος, (ἀλλὰ τοῦτο μοι φαίνεται γραμματικὴ περιττολογία).

Ἄβιστος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄβιος καὶ

Ἄβιωτος (ὁ, ἡ). (κυρ. βίος) ὁ μὴ βιώσιμος, ἀνυπόφερτος, τὸν ὁπ ζῆν δύνανται τις νὰ ζήσῃ ‖. » Ἀβίωτον [ἢ Ἀβίωτά] μοι ἐστι, » δὲν ἠμπορῶ νὰ ζήσω, ἴδε » Ἀβίωτος. ἐπίρ. Εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ὑποφέρῃ τις τὴν ζωήν του. » Ἀβιώτως ἔχω, » νομίζω ἀνυπόφορτον τὴν ζωήν μου, ἢ (ἀσθενῶν) δὲν εἶμαι διὰ ζωήν, κινδυνεύω.

Ἀβλάβεια (ἡ). Ἔλλειψις βλάβης, ἢ ἀβλαβὴς κατάστασις (ἢ διατήρησις) τινος. 2) ὁ χαρακτὴρ τοῦ μὴ βλάπτοντος, ἀθῳότης, ἀκακία.

Ἀβλαβέως, ἐπίρ. Η, ἀντὶ Ἀβλαβῶς.

Ἀβλαβὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βλαπτων, βλαβερὸς· ἀθῷος, ἄκακος. 2) ὁ μὴ βεβλαμμένος, ἄβλαπτος, σῶος· ἄβολος· ἀπαράβατος.

Ἀβλοβίη (ἡ), Ιων. ἀντὶ Ἀβλάβεια.

Ἀβλαβῶς, ἐπίρ. Χωρὶς (νὰ πρέξῃ ἢ νὰ δοκιμάζῃ) βλάβην. 2) (παρ' Ὁμήρ. Ἴλ. Ἥρμ 8:1) ἀντὶ Ἀπροσκόπτως, ἀπαρεμποδίστως.

Ἀβλάκευτος καὶ Ἀβλάκητος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς βλάκειαν, μὴ μαλθακὸς

Ἀβλαπτος (ὁ, ἡ), = Ἀβλαβής.
Ἀβλάπτως, ἐπίρ. = Ἀβλαβῶς.
Ἀβλαστάνω, Μ. ήσω. Δὲν βλαστάνω, μένω.
Ἀβλαστής έος (ὁ, ἡ) καὶ
Ἄβλάστητος (ὁ, ἡ) καὶ
Ἄβλαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βλαστάνων πλέον, ἢ βλαστάνων δύσκολος, ἢ μὴ δυνάμενος νὰ βλαστήσῃ, ἄγονος, ἄκαρπος. (μτφρ.) ἄχρηστος, ἀνωφελής. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἄθλαστος.
Ἀβλασφήμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς βλασφημίας.
Ἄβλουτος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς βλαύτας (ὑποδήματα). ἘΞυπόλυτος.
Ἀβλεμέως, ἐπίρ. Π. ἀσθενῶς, γυνάνως. βραδέως. 2) (σπν.) ἀκρατῶς, [ἐκ τοῦ
Ἄβλεμὴς [ἄμελὴς], ές, (ὁ, ἡ), Π. ἀδύνατος, ἄτονος, γυῦνος, νωθρός. ‖. [τὸ οὐδ.) Ἄβλεμές, ἐπίρ. = Ἀβλεμέως.
Ἀβλεννής(ννής), ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων βλέννα (μύξαν).
Ἀβλεπέω-ῶ, Μ. ήσω, σπν. ἀντὶ Ἀβλεττέω.
Ἄβλεπής, ές (ὁ, ἡ) κακὸς, οὐτιδανός 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀβλεμής.
Ἀβλεπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν βλέπω, τυφλώττω, ἢ κακῶς βλέπω, ἀμβλυωπῶ, παραβλέπω· (καὶ μτφρ.) σφάλλω, δὲν προσέχω. 2) στρέφω ἢ χαμηλόνω τὰ ὄμματά μου ὥστε μὴ κυττάζω.
Ἀβλέπτημα (τὸ). παρόραμα, σφάλμα, ἀπροσεξία
Ἄβλεπτος (ὁ, ἡ), σπν. ἀντὶ Ἄβρατος.
Ἀβλέφαρος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ ἔχων βλεφαρα (ζ. συνκβ.) ὀμμάτια.
Ἀβλεψία (ἡ). τυφλότης, ἀμβλυωπία, (ἐπ. μτφρ.) ἀπροσεξία, ἀστοχασία, πώρωσις τῆς καρδίας.
Ἀβλής, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ζῶστὸς) ὁ μήπω βληθεὶς (ῥιφθείς), (ἐπμ.) καινούργιος, ἀμεταχείριστος.
Ἄβλητος (ὁ, ἡ)·ὁ μὴ βληθεὶς (κτυπηθείς), ἄτρωτος.
Ἀβληχής, ές (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. τόπος) σπειρόμενος βληχῆς (φωνῆς προβάτων), (ἐπμ.) χωρὶς πρόβατα, ἔρημος.
Ἀβληχροκοὺς (ὁ, ἡ). ὁ ἀβλήχρὸν ποιῶν τινά, ἀσθενοποιός. ‖ Θάνατος —, ‖ Σχολ.
Ἀβληχρός, οῦ (καὶ σπν.) Ἀβληχρής, ές (ὁ, ἡ), [ἀ ἐπιτ., βληχρός] (ἄνθρ.) ἀδύνατος, μαλθακὸς, ἄτονος, λεπτὸς κτλ. (θάνατος) βραδὺς, ἡσυχος· (νόσος) χρονιὴ, διαρκὴς, ὄχι ὀξεῖα (περίπατος) ἡρεμαῖος, μὴ ταχύς.
Ἀβλίμαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βλιμασθεὶς (ζ. Βλιμάζω), ἀψηλάφητος· ἀνεξέταστος.
Ἀβοατί, ἐπίρ. Δ ἀντὶ Ἀβοητί.
Ἄβοατος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Ἄβόητος.
Ἀβοηθησία (ἡ). στέρησις βοηθείας.
Ἀβοήθητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -θήτως. Ὁ στερημένος ἢ ἀνεπίδεκτος βοηθείας· ἀνίατος.
Ἄβοιτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βοηθῶν (ὠφελῶν), ἀχρησίμευτος. 2) = Ἀβοήθητος.
Ἀβουτί, ἐπίρ. Χωρὶς βοὴν (θόρυβον, ἐναντίωσιν, ἀντιλογίαν), ἡσύχως, σιωπηλῶς· ἑκουσίως, αὐτοκλήτως· εὐκόλως.
Ἄβόητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χωρὶς βοὴν (θόρυβον), ἡσυχος, σιωπηλός. 2) ἄκλαυτος, ἀμυρολόγητος, ἀξιφώνητος.
Ἀβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π, ἀντὶ Ἀντιβολέω, συναπαντῶ, ἀνταμώνομαι· ἐπιτυγαίνω.
Ἀβολητός, ὁός (ἡ). ἔντευξις, συνάντησις, ἀντάμωσις.
Ἀβολήτωρ, ορος (ὁ). ὁ συναπαντήσας (ἀντιβολήσας), ὁδοιπόρος. (συνκβ.) μάρτυς. 2) = Ἄβολος.
Ἀβόλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βαλισθείς, μὴ ἐξεταισθεὶς ἐκ τῆς βολίδος (σκανδαλίου).
Ἄβολος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἵππος, ὄνος κτλ.) ὁ ἀπὸ ἕξ ἄλλαξιν ἀκόμη τὰ πρῶτα ὀδοντιά του, (ἐπμ.) νέος, ἡ 2) ὅπου δὲν ἀλλάζει πλέον τὰ ὀδόντια. (ἀκλ.) ἐμεγάλωσεν ἐντελῶς, (ἴδε Βόλος).
Ἄβόλλος καὶ Ἀβόλλα (ἡ), (ἐκ τοῦ Λατ. Abolla), εἶδ. χλαμύδος ἁπλῆς ἢ διπλῆς.
Ἄβος, α, ον, Δ. (ἄμπελος) ἠβῶσα, ἀκμάζουσα, νεάφυτος, τρυφερά.
Ἀβοσκής, ές καὶ
Ἀβόσκητος καὶ
Ἄβοτος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἀνεπιτήδειος πρὸς) βοσκήν, ἢ ὅπου δὲν ἐβόσκησαν ἀκόμη ζῶα, ἄκαρπος.
Ἀβουκόλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βουκολούμενος, ἀφύλακτος. 2) Π. ὁ ἀνάξιος βουκολήσεως (φροντίδος), ἀδιάφορος, εὐκαταφρόνητος.
Ἀβουλεί, καὶ Ἀβουλεύτως, ἐπίρ Ἀβούλως.
Ἀβούλευτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -εύτως, = Ἄβουλος, ἀστόχαστος, ἀσυλλόγιστος.
Ἀβουλέω-ῶ, Μ. ήσω. Οὐ βούλομαι, δὲν θέλω· δὲν τὸ ἐγκρίνω, ἀποδοκιμάζω. 2) δὲν βουλεύομαι (στοχάζομαι, συλλογίζομαι), εἶμαι ἀσυλλόγιστος.
Ἀβούλημα (τὸ). ἔργον ἀστόχαστον (ἀσυλλόγιστον) ἢ ἀκούσιον.
Ἀβουλής, ές (ὁ, ἡ), = Ἀβούλητος, ἀκούσιος.
Ἀβουλησία (ἡ). τὸ μὴ βούλεσθαι (θέλειν), ἔλλειψις θελήσεως.
Ἀβούλητος (ὁ, ἡ). (ἐνεργ.) ὁ μὴ θέλων, ἢ ὁ πράσσων τι ἀκουσίως. 2) (πθ. χ οὐδ.) Ἀβούλητον (τό), ὅ,τι γίνεται χωρὶς ἢ παρὰ τὴν θέλησίν μας, ἀκούσιον· (ἐπμ.) δυστύχημα, συμφορὰ, συμβὰν δυσάρεστον καὶ λυπηρόν.
Ἀβουλήτως, ἐπίρ. Ἀκουσίως, παρὰ γνώμην.
Ἀβουλία (ἡ). ἀργοχασία· ἀνοησία. 2) κακὴ συμβουλή. 3) ἔλλειψις θελήσεως, ἀμφιβολία, [ἐκ τοῦ
Ἄβουλος (ὁ, ἡ). ἀστόχαστος, ἀσυλλόγιστος· ἀνόητος. 2) στερημένος συμβουλῆς. 3) ἀναποφάσιστος. 4) = Ἀβούλητος.
Ἀβούλως. ἐπίρ. Χωρὶς βουλὴν (στοχασμὸν, κρίσιν, συμβουλὴν κτλ.), ἀστόχαστα, ἀσυλλογίστα.
Ἀβούτης, ᾱ καὶ (Ἰων.) εω, (ὁ) Π. ὁ μὴ ἔχων βοτὰ (βοσκήματα, θρέμματα), ἀκτήμων, πτωχός.
Ἄβρα καὶ (σπν.) Ἄβρα, ας (ἡ), [ἄβρὸς, ἡ ἠβῆ, ἢ Συρ. Ἀβρὰχ ἡ ἑταίρα ἢ σύντροφος]. νέα δούλη (σκλάβα). θεράπαινα (ἢ μᾶλλον σύντροφος) ἀγαπητὴ τῆς δεσποίνης, παρακόρη ἢ (Ἰταλ.) καμαριέρα. (ἐνίοτε) = Παλλακίς.
Ἄ(Ἄ)βραμις, ίδος ἢ ιδος (ἡ). ὀψάριόν τι τοῦ Νείλου. (κατὰ τὸν Κορ. τὸ Γαλλ.) brême.
Ἀβρανίς, ίδος (ἡ). εἶδ. χιτῶνος χρωματοῦ ἢ χρυσωτοῦ τῶν Λακεδαιμ. (ἴσως ἡ κοιν.) Ἀβροκαίδα, (παραβλ. Ἠυδρομίς).
Ἄβρεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βρεγμένος, ἄβρεχτος, στεγνός. ξηρός.
Ἀβρέχομαι, = Ἀβρύνομαι.
Ἀβρίζω, Μ. ίξω, [ἀ ἐπιτ., ἢ εὐθυτ.]= Βορίζω. 2) [ἀ στερ.] δὲν νυστάζω (βρίζω), ἀγρυπνῶ.
Ἄβρι.θής, ές (ὁ ἡ). ὁ μὴ ἔχων βάρος (βρίθος), ἐλαφρός.
Ἄβριχτος (ὁ, ἡ), [ἀ, βρίζω]. ἄγρυπνος, ἐγρήγορος ἢ ὀλιγοῦπνος. 2) = Ἄποκωφος, δύσκωφος.
Ἀβρίξ, ἐπίρ. Π. [ἀβρίζω] ἀγρύπνως, ἐγρηγόρως, (κυρ. ἐπιφών ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ παρ' ἡμῖν στρατιωτικοῦ παραγγέλματος, Φύλακες γρηγορεῖτε!).
Ἀβρυβάτης, ου (ὁ). ὁ ἁβρῶς (ἁπαλῶς) βαίνων, ὁ περιπατῶν καμαρωτὰ ὡς αἱ γυναῖκες.
Ἀβρέβιος (ὁ, ἡ), = Ἀβρεβίαιτος.
Ἀβρεβόστρυχος (ὁ, ἡ), = Ἀβροκόμης.
Ἀβρογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ). κοιλιόδουλος
Ἀβρογόος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γυναικωθῶς κλαίων (μυρολογῶν).
Ἀβρόβακις, σιτος ἢ αττος (ὁ, ἡ) (κυρ. τρόπεζα) πολυτελῶς καὶ τρυφηλῶς ἡτοιμασμένη.
Ἀβροδίαιτα (ἡ). ἁβρὰ (τρυφηλὴ) δίαιτα εὐπάθεια, ἡδυπάθεια.
Ἀβροδιαιτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ζῶ ὡς
Ἀβροδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν τρυφηλῶς καὶ ἡδονικῶς ‖. «Τὸ ἀβροδίαιτον», ὁ ἀβροδίαιτος βίος, ζωὴ τρυφηλή.
Ἀβροδαίτως, ἐπίρ. Τρυφηλῶς.
Ἀβροείμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ἱμάτια (εἵματα) μαλακὰ καὶ πολυτελῆ.
Ἀβρόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τρυφερὸν καρπόν. ‖, (οὐσ.) Ἀβρόκαρπον, τὸ (φυτὸν) Ἀβρότονον. (Ἡσύχ.).
Ἀβροκόμας, α, Δ. ἀντὶ Ἀβοσκόμης ου (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων ἁβρὰν (τρυφερὰν, γυναικωθῶς καλλωπισμένην) κόμην, (ἐπὶ ἑνὸς) καλλίφυλλος, εὐθαλής.
Ἀβροκόσμητος (ὁ, ἡ). ἁβρῶς (λαμπρῶς) κεκοσμημένος, φαιδροπερίστολιστος. «Νύμφη —, « Ε. Μανασσ.
Ἀβρομίτρης, ου (ὁ). ὁ φορῶν λαμπρὰν μίτραν (ζώνην ἢ ζῴδημα).
Ἄβρομος (ὁ, ἡ). Π. [ἀ στερ. βρόμος]. ἀθόρυβος, ἥσυχος. 2) [ἀ ἐπιτ.] πολυτάραχος, θορυβώδης. 3) (μτγν.) = Ἀβρωμος. (ὅθεν ‖. οὐσ.) Ἄβρομον (τὸ), φυτ. ὁ ὀρίγανος.
Ἀβράντητος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ ἐμβεβροντημένος, ἀνέκπληκτος.
Ἀβροπέδιλος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν λαμπρὰ ἢ μαλακὰ πέδιλα.
Ἀβροπέταλος ᾰ (Ἰων.) Ἀβροπέτηλος (ὁ, ἡ). Π. (κυρ. ῥόδον) μὲ τρυφερὰ φύλλα (πέταλα).
Ἀβρόπηνος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. πέπλος) ὑφασμένος ἐκ λεπτῆς (ἁπαλῆς) πήνης (ζ. νήματος).
Ἀβρόπλουτος (ὁ, ἡ), Π πολυτελὴς, καμῴὸς. «Χαίτη —, « Εὐρ.
Ἀβρόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἁπαλοὺς καὶ τρυφεροὺς πόδας. (ἐπμ.) πεπατῶν καμαρωτὰ, = Ἀβροβάτης.
Ἄβρὸς [ἄπτομαι, ἢ ἠβῆ]. ὁ, ἐν. Ἁπαλὸς, τρυφερὸς (δελικάτος). 2) τρυφηλὸς, μαλθακὸς, φιλήδονος. 3) πολυτελὴς

ο; γαλοπρεπής, φαλακρόνους· ὑράτιος· ἁπαλὸς. 4) ἀστεῖος, νόστιμος· πρόσγαρος. 5) καμαρωτός, ἀγέρωχος, σοβαρός, (καρβλ. Γαῦρος).

Ἁβροπτος (ὁ ἡ), = Ἁβρόβλ.

Ἁβροσύνη, ἧς, (ἡ), Π. ἀντὶ Ἁβρότης.

Ἁβροστολίστος (ὁ, ἡ). ὁ τρυφερῶς (πολυτελῶς) ἐστολισμένος.

Ἁβροσύνη (ἡ), = Ἁβρότης. 2) συγγ. τῷ Ἀφροσύνη.

Ἁβρυτάζω [ἄβρυτος], Π. ἀξω, Π. χάνω (κυρ. ἐν καιρῷ νυκτός) τὸν δρόμον ἢ ἄνθρωπον τὸν ὁπ. ἠλπίζω νὰ συναπαντήσω

Ἁβρύτεαξις, εως (ἡ), Π. ἡ ἐν καιρῷ νυκτὸς ἀποπλάνησις (χάσιμον δρόμου, ἢ ἀνθρώπου ζητουμένου καθ' ὁδόν), (ἐν γέν. ἐξ) ἀποτυχία, [ἐκ τοῦ

Ἁβρυτέω-ῶ, Μ. ἥσω, Π. = Ἁβρυτάζω.

Ἁβρύτη (ἡ), (κυρ. θηλ. τοῦ Ἄβρυτος, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. δέ ἐπ. ὁ) ἡ νὺξ (ἢ ὡς μὴ ἔχουσα βροτοὺς ἢ βρότειον, ἢ ὡς ἄμβροτος, θεία, ἱερά, ἢ ἐκ τοῦ Ἀμβρυτεῖν).

Ἁβρυτήμων [ἄβρυτέω], ονος (ὁ ἡ), Π ὁ ἀποτυχὼν (ἀποπλανηθείς), ἐπιμ.) ἀνεπιτυχὴς· ἀμαρτωλός.

Ἁβύστης (ἡ) ἀπαλότης, τρυφερότης (θελικατέστατ). 2) τρυφηλότης, ἡδυπάθεια. 3) πολυτέλεια, μεγαλοπρέπεια (κυρ. εἰς τὰ φορέματα). 4) γάρις, γλυκύτης, χαμψότης (εἰς τὸ φέρσιμον), γλαφυρότης (εἰς τὴν ὁμιλίαν).

Ἁβρύτιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύτιμος. (εἰς τὸν Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 672 διορθοῦσί τινες) Ἀβρόπτηνος.

Ἁβρυτόνιος, η, ον (κυρ μᾶλλον ἡ ἔλασιν), ὁ Ἁβρυτονίστης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) κατασκευαζόμενος ἀπὸ

Ἁβρύτονον καὶ Ἁβρύτιον (τὸ), [ἄβρυς, τόνος], φυτ. θαμνώδες, ὅμοιον μὲ τὸ ἀψίνθιον, (Τερμ.) Κισφυρί (διότι μυρίζει ὡσὰν Κάμφορα.) (κατὰ τοὺς λεξικογρ. ὁ Δενδρολίβανος, περὶ οὗ ὅμως Σ. Λιβανωτίς).

Ἁβρυτος [ἀ, βρυτός, Σ. Ἀβρότη], η, ον, Π. ὁ ἀστερημένος βροτῶν (ἀνθρώπων), (ἐπιμ.) ἔρημος, [ὁθ) = Νὺξ ἄβρυτε, « Ἰων. 2) = Ἄμβροτος, ἀθάνατος, θεῖος. 3) = Ἀνάνθρωπος.

Ἁβροτράπεζος (ὁ, ἡ). ὁ παρατιθέμενος εἰς λαμπρὰν ἢ πολυτελῆ τράπεζαν. « Δεῖπνον, — « Κ. Μανασσ.

Ἁβροφυής, ἐος (ὁ, ἡ). (κυρ. φυτὸν ἢ φύλλον) φύσεως (φυῆς) τρυφερᾶς (ἁπαλῆς).

Ἁβρυχαίτης, ου (ὁ) καὶ

Ἁβρυχαιτήεις, εσσα, εν, Π. = Ἁβροκόμης.

Ἁβρυχία (ἡ), = Ἀνομβρία, (καιν.) ἀναβρυχιά.

Ἁβρυχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. = Ἁβροείμων, φορῶν χιτῶνα μαλακὸν (πολυτελῆ).

Ἄβρυγος (ὁ, ἡ), = Ἁβρεκτος ἢ Ἀνομβρος.

Ἁβρυχρως-χροος, ου ἢ Ἁβρύχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶτα (δέρμα) ἁπαλὸν καὶ τρυφερόν.

Ἁβρύχως, ἐπίρ. Χαρίς βρυχῆν ἢ βρέξιμον.

Ἁ(Ἀ)θρυνα (τὰ). τὰ μαῦρα, τὰ μαῦρα σωκάμινα ἢ τὰ βατόμουρα.

Ἁβρυωτής, οῦ (ὁ). ἀβρότητος μέτοχος, τρυφηλὸς, ἡδονικός.

Ἁβρύνω [ἄβρος], Μ. υνῶ. Στολίζω. ||. (μτφ.) φυλλίζομαι, καλλωπίζομαι. 2) φαντάζομαι, ὑπερηφανεύομαι· καμαρώνω. 3) ζῶ τρυφηλὸς καὶ πολυτελής.

Ἄβρωμα (τὸ), [ἄβρος]. εἶδ. Μεγαλοπρεπὴς γυναικεῖος στολή.

Ἀβρωμία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἄβρωμος (ὁ ἡ), (κυρ. ἰχθὺς) ὁ μὴ βρωμῶν, μὴ προξενῶν δυσωδίαν.

Ἀβρὼς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄβιωτος.

Ἀβρῶς, ἐπίρ. Τρυφερῶς κτλ. (ἴδε Ἁβρός).

Ἀβιωσία (ἡ), ἀτροφία, νηστεία· πεῖνα.

Ἄβρωτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ φαγών, ἢ μὴ τρώγων, νήστις, ἄσιτος. 2) ὁ μὴ φαγωθεὶς ἢ μὴ τρωτὸς πάνυ. « Ἡ τῆς ῥυᾶς ἐπιφάνεια — , « Γεν.

Ἄβυσσος ἢ Ἄβυθος (ὁ, ἡ), = Ἀβυσσος. « Εἰς βάθρον φλυαρίας (ἄλλ. ὑφ' Ἄβυσσον φλυαρίας) ἐμπεσών, « Πλουτ.

Ἀβυρτώτος (ὁ, ἡ), = Ἀβέβηκτος, μὴ βεβυρσωμένος (ἀργασμένος)

Ἀβυρτάκη (ἡ), [Περσ. ἀμπερ-τάγ]. εἶδ. ξυνοῦ ἀλμυροῦ ἢ ὁρμέος φαγητοῦ (σάλτσας ἢ σαλάτας) κατασκευασμένου ἀπὸ διάφορα χόρτα καὶ ξυνόρριζα.

Ἀβυρταχοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων ἀβυρτάκην.

Ἀβύρτακος (ὁ), = Ἀβυρτάκη.

Ἀβυρτακώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἀβυρτάκης, ἀβυρτάκη ὅμοιος.

Ἄβυσσοπόρος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τῶν ὁποίων περνᾷ ἄβυσσος (πλῆθος ὕδατος).

Ἄβυσσος (ὁ, ἡ). (ἐπιθ. μέν) ὁ μὴ ἔχων βυθὸν (ἴων. βυσσὸν), βαθύτατος, ἄπατος, (ἐν μετρορ.) ἄπειρος, ἀναρίθμητος. « Φάραγγες ἄβυσσοι, « Στρβ. « Αἰμὴν, βάθος, ὡς λέγεται, ἄβυσσος, « Δ. Ἀλ. ||. (οὐσ. ἡ) Ἄβυσσος (ἡ), βάραθρον, βάθος ἀπέραντον, (ὅθεν παρὰ τῷ θείᾳ Γραφῇ 3) πλῆθος ἄπειρον ὑδάτων ἢ τὰ ὕδατα ἐν γένει, καὶ 4) ὁ ᾅδης, ὁ τάρταρος, ἡ κόλασις.

Ἀβυσσοτόκος (ὁ, ἡ), Π. (ἐκκλησ.) ὁ γεννῶν ἄβυσσον ὑδάτων.

Ἀβωλόκαπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βωλοκοπηθείς, ἀσκάρωτος, ἀβωλοκόπητος.

Ἀβὼς, ὥτος (ὁ, ἡ), [ἀ, βῶσαι, Ἰων. = βοῆσαι.]. ἄφωνος.

Ἀγα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀγη.

Ἀγάαμαι, Π. (κατὰ πλεονασμ.) ἀντὶ Ἄγαμαι (ἴδε καὶ Ἀγάομαι)

Ἀγαγέν, Δ. ἀντὶ Ἀγαγεῖν, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἄγω.

Ἄγαγεν, Π. ἀντὶ Ἤγαγεν, ἀόρ. β΄. τῆς ὀρχ. τοῦ Ἄγω.

Ἀγαγύρτης, ου (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Ἀγύρτης.

Ἀγάζηλος (ὁ, ἡ), πολύζηλος, φθονερώτατος.

Ἀγάζομαι [ἄγη], Μ. άσομαι καὶ Π. άσσομαι (ἀόρ. Ἠγάσθην ἢ μσ. Ἀγασάμην καὶ Π. Ἀγασσάμην, κτλ.), Π. = Ἄγαμαι, (μέ σύν. μάν) θαυμάζω, σέβομαι· ἀγαπῶ. 2) (μέ γεν. δέ ἢ δοτ. πρόθεσ.) φθονῶ, ζηλεύω, μισῶ, ἢ 3) ἀγανακτῶ, μέμφομαι· καταφρονῶ. (ἴδε καὶ παραβλ. Ἄγαμαι καὶ Ἀγάομαι).

Ἀγαθαρχία (ἡ), ἡ ἀρχὴ παντὸς ἀγαθοῦ, τὸ ἄκρον (ἀρχικὸν) ἀγαθὸν, (θλγ.) ἡ Ἁγία Τριάς.

Ἀγαθαρχικὸς, ἡ, ὀν. (θλγ.) Ὁ τῆς ἀγαθαρχίας (τοῦ ἄκρου ἀγαθοῦ), θειαρχικός.

Ἀγάθεος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀγάθυος.

Ἀγαθίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀγαθὸς.

Ἀγαθίζομαι, Μ. (ἀορ. ἐπαθ. Ἠγαθίσθην) Πρὸς τὰ λυσιτελῆ (πράττω ἔργα) εὔχομαι (ἀγαθοῦ εἶναι).

Ἀγαθὸς [ἄγαν, εἴως ἢ π θανόντ. Ἀκαστὶς], ἰδος (ἡ). καθάρι (νήματος ἢ βάμματος). « Ἀγαθὸν ἀγαθίδες, « παροιμ., σωρὸς (πλῆθος) ἀγαθῶν. 2) εἶδ. ἐνδύμ. (χιτων.) καθαρίδα ἢ γαλιοπόδαρον.

Ἀγαθογονία (ἡ). ἐπιγονὴ (παραγωγὴ) ἀγαθῶν.

Ἀγαθοδαιμονέω-ῶ, Μ. ἥσω. Προξενῶ εὐδαιμονίαν, εἶμαι καλοτύχιχος.

Ἀγαθοδαιμονιστὴς, οῦ (ὁ). (Κωμ.) ὁ πίνων ἁλίγον, ὀλιγοπότης, ἐγκρατευτής. (ἴδε τὸ ἑπόμ.)

Ἀγαθοδαίμων, ονος (ὁ). ὁ ἀγαθὸς θεὸς ἢ ὄφιων (κυρ. ὁ Διόνυσος, εἰς τιμὴν τοῦ ὁπ. ἐρρόφων περὶ τὸ τέλος τῆς τραπέζης ὀλίγον ἄκρατον οἶνον).

Ἀγαθοδότης, ου (ὁ) καὶ Ἀγαθοδότις, ιδος (ἡ), καὶ ἐπίρ. — δότως. Ἡ δοτὴρ τῶν ἀγαθῶν.

Ἀγαθεδωρία (ἡ). δώρησις ἀγαθῶν.

Ἀγαθόδωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπ' ἀγαθῷ δόμενος, αἴσιος.

Ἀγαθοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ —ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος ἀγαθοῦ (διάθεσιν [ροπὴν] πρὸς τὸ ἀγαθόν).

Ἀγαθοεργέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Ἀγαθουργέω.

Ἀγαθεργία (ἡ), = Ἀγαθουργία.

Ἀγαθεργὸς, ἡ, ὀν. (θλγ.) Ὁ τῆς ἀγαθεργίας (τοῦ ἄκρου ἀγαθοῦ), θειαρχικός.

Ἀγαθεργὸς καὶ

Ἀγαθοεργὸς (ὁ, ἡ). = Ἀγαθουργός. ||. οὕτως ὠνομάζοντο εἰς τὴν Σπάρτην οἱ κατ' ἔτος ἐκλεγόμενοι μεταξὺ τῶν ἱππότων πέντε γεροντότεροι, οἱ ὁπ. ἐξέλλοντο ὡς ὑποθέσεις τῆς πολιτείας ὅπου ἦτον ἀνάγκη.

Ἀγαθοθέλεια (ἡ), ἡ θέλησις (ἡ ἐκλογὴ) τοῦ καλοῦ.

Ἀγαθοθελὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ θέλων (προαιρούμενος) τὸ ἀγαθὸν, Ἀθελάγαθος.

Ἀγαθολογέω-ῶ, Μ ἥσω. Λέγω καλὸν περί τινος, ἐπαινῶ.

Ἀγάθως (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἄγαν θεὸς (ταχὺς, ὀγλίγωρος).

Ἀγαθοπάροχος (ὁ, ἡ). ἀγαθῶν παρεκτικὸς, ἀγαθοδότης.

Ἀγαθοποιέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Ἀγαθουργέω, εὐεργετῶ, κάμνω (φέρω, προξενῶ) καλὸν εἴς τινα.

Ἀγαθοποιία (ἡ), = Ἀγαθουργία.

Ἀγαθοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ποιῶν τὸ ἀγαθὸν, εὐεργετικὸς. (ἀστρολογ.) αἴσιος.

Ἀγαθοπραγέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Ἀγαθεργέω.

Ἀγαθοπραγία (ἡ), = Ἀγαθουργία.

Ἀγαθοπρεπὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων εἰς τοὺς ἀγαθούς. 2) ὁ πρεπούμενος (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ εὐεργετεῖν.

Ἀγαθοπρεπῶς, ἐπίρ. Καθὼς πρέπει εἰς τοὺς ἀγαθούς.

Ἀγαθοποιὸς, ἡ, ὀν. Ὁ δυνάμενος (ἔχων τὴν ἰδιότητα εἰς) ὁρᾶν τὸ ἀγαθὸν, (θλγ.).

Ἀγαθορρύτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναβρύων ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ, ἢ ὁ πηγάζων ἀγαθά.

Ἀγαθὸς [ἄγαμαι], ἡ, ὀν. (τὸ συγκρ. Ἀμείνων, βέλτιον, Κρείσσων, καὶ τὸ ὑπερθ. Ἄριστος, Βέλτιστος, Κράτιστος· τὸ δὲ Ἀγαθώτερος, -ώτατος, μόνων παρὰ τοῖς

μτγν.). (τὸ ἐναντ. τοῦ Κακός, ὅτλ.) Καλὸς (κἀθ' ὅλας σχεδὸν τῆς λέξ. τὰς σημασ.), «Ἀγαθὸς δαίμων,» = Ἀγαθοδαίμων. «Ἀγαθῇ τύχῃ,» (εἰδ. εὐχ. ἢ χαίρε.τ] μέ ὥρας καλᾶς] καλορρίζικος, ῃ, ον, ατλ.! «Ἀγαθοὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες,» Παρ. «Ἀγαθὴ κἀὶ μάζα μετ' ἄρτου,» Παρ. «Διαφέρει πολιτείας πολιτείας, ἀγαθὴ φαύλης,» Ἀρς. (ἰδιαιτ. δέ 2) ἀνδρεῖος. «Καὶ οὐκ ἐνδώσομεν κρόφασιν οὐδενὶ κακῷ γενέσθαι· οἱ δὲ ἀγαθοὶ τιμήσονται,» Θκ. 3) φρόνιμος, τίμιος, (καὶ ἐν γέν.) ἐνάρετος, (σπν. δέ κ) εὔμορφος. «Εἰσορόων δ' ὧν ἀγαθὴν,» Ἴλ. Ω., (ὅθεν:) «Καλὸς κἀγαθός.» Ὦ ἀγαθέ (κατ' ἀποκ. ἀντὶ) Ὦ ἀγαθέ, (φρ. προσφωνητ., καθὼς καὶ τὸ Ὦ λῶρε, Ὦ βέλτιστε, καὶ τὸ παρ' ἡμῖν Καλέ:) «Ὦ ἀγαθὲ Καλάσιρι,» Ἡλ. 4) ἄξιος, ἱκανός, ἐπιτήδειος, ἐξέχων εἴς ἐν τι. «Βίην (»Βοὴν) ἀγαθός.» Ὅμ. «Καὶ τέχνας. λόγους, καὶ πολέμους ἀγαθοί,» Ξεν. «Ἀνὴρ εἰς πᾶσαν ἀρετὴν ἀγαθός,» Πλ. «Ἀγαθοὶ γάρ μεταλαβεῖν ἔθη καὶ ζηλῶσαι τὸ βέλτιον Ῥωμαῖοι,» Πλτ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) «Καὶ λίαν ἐγκαίειν ἀγαθαί,» Ἱππκρ., πολλὰ θερμαί, (ἐπειν. ὑποκείμεναι εἰς ἐμφράξεις. 5) χρήσιμος, ὠφέλιμος (κυρ. ἐπὶ ἰατρ.). «Διὸὼ δ' οὐκ ἀγαθὴν φήσ' ἔμμεναι ἀνδρὶ προίκτῃ,» Ὅμ. «Οὗτοι δ' ἂν εἶεν καὶ ταχεῦσιν ἀγαθοί, καὶ πᾶσῃ τῇ ἑαυτῶν πόλει, καὶ ἑνὶ ἑκάστῳ τῶν πολιτῶν καὶ φίλων,» Ξεν. «Ἐρωτᾷς με, εἴτι οἶδα πυρετοῦ ἀγαθόν, ἢ ὀφθαλμίας, ἢ λοιμοῦς;» αὐτ. «Ἀγαθὸν πρὸς (σῆτας κτλ.),» Θφρ. ᾗ Δσκρ. «Λόγος ἀγαθὸς πρὸς οἰκοδομήν.» Γρφ. 6) (ἐπὶ ζ. καὶ ἀψύχ.) ὁ ἔχων καλὰς ἰδιότητας, τέλειος εἰς τὸ εἶδός του. «Γῆ (»Χώρα) ἀγαθή,» «Ἵπποι καὶ κύνες ἀγαθοί,» Ξεν. «Ἀγαθοὶ πυροί,» «Ἀγαθὸς οἶνος, ατλ.» (παρβλ. Γενναῖος). «Ἀγαθὴ δαΐς,» Ἴλ. Ψ. «Ὕδατα πίνειν οὐκ ἀγαθά,» Ἱππκρ. ‖ (οὐσ.) Ἀγαθόν (τό), σημ. ἐνικῶς μέν, (Α') τὴν ἰδέαν τοῦ ἀγαθοῦ ἀπολύτως, ἢ τὸ καθ' αὐτὸ ἀγαθόν. «Οὐ γὰρ ἔγωγε δύναμαι νοῆσαι τ' ἀγαθὸν,» Ἐπίχαρ. «Ὁ θεός ἐστι τὸ ἄκρον ἀγαθόν,» Θλγ. (Β'.) τὸ συμφέρον, τὴν ὠφέλειαν. «Ὄνησιν μὲν οὐδεμίαν φέροντας, οὐδ' ἀγαθοῦ κτῆσιν οὐδενός,» Δημ. «Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ, ἀλλ' ἐπὶ καταδουλώσει,» Θκ. «Ἐκ Ναζαρὲτ δύναταί τι ἀγαθὸν εἶναι;» Εὐαγγ. Εἰς δὲ τὸ πλθ. (Α'.) τὰ ὑπάρχοντα, τὰ πλούτη, ὅλα ἐν γέν. ὅσα συντείνουν πρὸς ἀνάπαυσιν καὶ εὐζωΐαν, «Ψυχή, ἔχεις πολλὰ ἀγαθά,» Γρφ. «Πολλαὶ δὲ ἅμαξαι πολλῶν ἀγαθῶν μεσταί,» Ξεν. «Αἱ τράπεζαί γ' εἰσὶν ἐπινενησμέναι ἀγαθῶν ἁπάντων,» Ἀριστφ. (Β'.) τὰς εὐεργεσίας. «Μείζω ὑπὸ τούτου ἀγαθὰ πεῖσῃ,» Ξεν. (Γ'.) τὰ προτερήματα. «Τοῖς γὰρ ἀγαθοῖς, οἷς ἔχομεν ἐν τῇ ψυχῇ,» Ἰσαρ. (Δ'.) τὰ καλὰ ἤθη ἢ παραδείγματα. «Παιδευθέντες ἐν τοῖς τῶν προγόνων ἀγαθοῖς,» Λσ., (παρβλ. Καλός).

Ἀγαθυαύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀγαθωσύνη.

Ἀγαθοτέλεια (ἡ), ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἀγαθοῦ, ἢ ἡ τελεία ἀγαθότης.

Ἀγαθοτελὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτελῶν τὸ ἀγαθὸν, ἢ ὁ ἐντελῶς ἀγαθός.

Ἀγαθότης (ἡ), ἡ διάθεσις τοῦ ἀγαθοῦ, καλοσύνη.

Ἀγαθότροπος (ὁ, ἡ). ἀγαθὸς τοὺς τρόπους, καλῆς διαθέσεως ἄνθρωπος.

Ἀγαθότυπος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τὸν τύπον τοῦ (ἄκρου) ἀγαθοῦ. (Θλγ.).

Ἀγαθουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἐργάζομαι) τὸ ἀγαθόν. 2) εὐεργετῶ.

Ἀγαθούργημα (τὸ) καὶ

Ἀγαθουργία (ἡ). ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀγαθοῦ, τὸ ἀγαθὸν ἔργον. 2) εὐεργεσία. 3) = Ἀνδραγαθία, κατόρθωμα.

Ἀγαθουργικὸς, ἡ, όν, = Ἀγαθοποιός.

Ἀγαθουργικῶς, ἐπίρ. Εὐεργετικῶς. 2) εὐμενῶς.

Ἀγαθουργὸς (ὁ, ἡ), = Ἀγαθοποιός.

Ἀγαθοφανὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀγαθός.

Ἀγαθοφιλὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φιλῶν τὸ ἀγαθὸν, φιλάγαθος.

Ἀγαθόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φρονήματα καλά.

Ἀγαθοφυὴς, ἐος (ὁ, ἡ), ὁ φύσει ἀγαθὸς (καλῆς φύσεως ἄνθρωπος). «Ἀθλητῶν ἁπάντων ἀγαθοφυέστατε καὶ λαμπρότατε,».

Ἀγαθοφυΐα (ἡ). ἡ φυσικὴ ἀγαθότης, ἡ τὸ καλὸν φυσικόν.

Ἀγαθόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Ἀγαθύνω (μτγν. καὶ Γρφ.), Μ. υνῶ. Κάμνω (Καθιστῶ, Ἀποδεικνύω) τι ἀγαθὸν (λαμπρὸν κτλ.). «Ἀγαθύναι ὁ θεὸς τὸ ὄνομα Σολομῶν,» Γρφ. 2) εὐεργετῶ, φέρομαι εὐμενῶς πρός τινα. «Ἀγάθυνον, Κύριε, τοῖς ἀγαθοῖς,» Γρφ. «Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών,» αὐτ., (τὸ ποῖον ὁ Σύμμαχ. μετέφρασεν: εὐαρέτησον) εὐεργέτησον. 3) Κάμνω τὸ καλὸν, διάγω ἐναρέτως. «Οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι τοῦ ἀγαθύνειν,» Γρφ. 4) στολίζω. «Καὶ Ἰεζάβελ ἠγάθυνε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς,» Γρφ. 5) (πθ. ἡ μα.) εὐαρεστῶ, ἀρέσκω. «Εἰ ἀγαθυνθήσεται ὁ παῖς σου ἐνώπιόν σου, ὥστε πέμψαι αὐτὸν,» Γρφ.

Ἀγαθῶς, ἐπίρ. Καλῶς· συμφερόντως· ὀρθῶς· σφοδρῶς· αὐτάρκως.

Ἀγαθωσύνη (ἡ), = Ἀγαθότης. 2) (ἐκκλησ.) εὐτυχία.

Ἀγαίομαι, Π. = Ἀγάζομαι καὶ Ἀγάομαι.

Ἀγαῖος (ὁ, ἡ), Γάγγρ., ἐπίσθονος.

Ἀγακλεὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἄγαν εὐκλεὴς, κατὰ πολλὰ ἔνδοξος (περίφημος).

Ἀγακλειτὸς, ἡ, όν, Π. = τῷ πρωτγ.

Ἀγακλεῶς, ἐπίρ. Π. πολλὰ ἐνδόξως.

Ἀγακλὴς, έος (ὁ ἡ), Π. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Ἀγακλεής.

Ἀγακλύμενος, η, ον, καὶ

Ἀγακλυτὸς, ὴ, ὸν, Π. [ἄγαν κλύω], = Ἀγακλεής.

Ἀγακτίμενος, η, ον, Π. [ἄγαν κτίζω], κυρ. πόλις] = Εὐκτιμένη, πολυάνθρωπος.

Ἀγάλακτες (οἱ), Ζ. Ἀγάλαξ.

Ἀγαλακτία (ἡ). ἔλλειψις γάλακτος. 2) (ἐπιτ.) ἀφθονία γάλακτος.

Ἀγάλακτις (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων γάλα. 2) ὁ μὴ βυζάσας ἀκόμη, ἀρτιγέννητος. 3) ὁ μὴ βόσκων πλοῦτον, ἀπόκτημα-νος (τοῦ γαλ.). 4) (κυρ. τόπος δι' ἀβοσκίαν) ὁ παρέχων κακὸν γάλα. 5) σπν. κατ' ἔκτ.) ὁ ἔχων πολὺ γάλα. 6) (τὸ ἀθρ.) = Ὁμογάλακτος, συγγάλακτος, συγγενὴς, (ἰδίως δὲ) ἀδελφός (ὁ βυζάσας τὸ αὐτὸ γάλα)· (ὅθεν·

Ἀγαλακτοσύνη (ἡ). ἡ συγγένεια.

Ἀγάλαξ, ακτος (ὁ ἡ), (σπν. τύπ. τοῦ Ἀγάλακτος. (ὅθεν:) Ἀγάλακτες, ἀδελφοὶ (οἱ βυζάσαντες τὸ αὐτὸ γάλα), (καὶ ἐνίοτε: συγγενεῖς· συνομήλικες· σύντροφοι.

Ἀγαλέος, α, ον, ἴδε Ἀγαλέος.

Ἀγαλλίαμα (τὸ), = Ἀγαλλίασις, καύχημα

Ἀγαλλιάσιμος (ὁ, ἡ). δι' ἀγαλλίασιν ἁρμόδιος, χαρμόσυνος. «Ἡμέρα—,» Γρφ.

Ἀγαλλίασις, εως (ἡ). (Γρφ.) χαρὰ μεγάλη, εὐφροσύνη· καύχημα.

Ἀγαλλιάω-ῶ καὶ (μσ., ὃ καὶ συνηθέσ.) Ἀγαλλιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, (Γρφ.) = Ἀγάλλομαι.

Ἀγαλλὶς, ίδος (ἡ), Ζ. Ἀναγαλλὶς.

Ἀγάλλογον (τὸ), [Ἑβρ. ἀγαλλέθ], ξύλον τῆς Ἰνδ. ἁρωματικώτατον, (τὸ Τουρκ. Οὐδαγάτε).

Ἀγάλλω (ἄγω, ἄγαμαι), Μ. αλῶ (ἀέρ. Ἀττ. Ἤγηλα, ὑπ. τὸ ἀπαρ. Ἀγῆλαι, πρκ. Ἤγαλμαι). Στολίζω· εὐτρεπίζω (συνωρίζω). «Ἑὼνὰς ἀγῆλας,» Εὐρ. «Ἤγαλλε τὴν τράπεζαν τοῖς ἐδέσμασι,» Αξ. (½ πθ. ἡ μσ.) «Ἡ γῆ ἀγάλλεται ἀνεμώνας, ἴους, καὶ τοῖς ἄλλοις ἄνθεσιν,» Ἀφθ. 2) τιμῶ, σέβομαι· παρηγορίζω εἰς τιμήν τινος. «Καὶ σε θυσίαισιν ἀγαλλόμεν φέτ,» Ἀρχφ. 3) (μσ.) σεμύνομαι, ἐναβρύνομαι· καυχῶμαι, καμαρόνω. «Τὰ μὲν Πάτροκλος ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται,» Ἴλ. Σ. «Αἱ δὲ πόλιες αὗται τῷ τε σώματι ἠγάλλοντο,» Ἡρ. 4) χαίρω, εὐτρεπῶ, εὑρίσκω εὐχαριστησιν· καὶ ἡδονήν εἴς τι, (ἢ κατ' ἔκτ.) ἀπολαμβάνω. «Ὄρνιθες ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσιν,» Ἴλ. Β. «Νῆες ἀγαλλόμεναι διὸς οὖρῳ,» Ὀδ. Ε. «Θεωμασίαν τινὰ ἡδονὴν ἀγάλλεται.» Γργ. «Ἀμφω ἀγαλλόμενοι τὸν πάφον ὡς θάλαμον,» Ἔπγρ.

Ἄγαλμα (τὸ), (ἐν γέν.) κάθε τι διὰ τὸ ὑπ. ἀγάλλεταί τις, ἀγαλλίαμα, χαλίκι, (ἰδ. 2) ἀφιέρωμα, κόσμημα ναοῦ, καὶ κατ' ἔκτ. 3) εἴδωλον, εἰκὼν (κυρ. γλυπτὴ), ἀνδριὰς, (παρβλ. Γλύπτης).

Ἀγαλματίας, ου (ὁ). εὐμορφος (καλοκαμωμένος) ὡς ἂν ἄγαλμα.

Ἀγαλμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἄγαλμα.

Ἀγαλματίτης, ου (ὁ), = Ἀνθρακόλιθος.

Ἀγαλματογλύφος (ὁ). ὁ γλύφων (δουλεύων, κατασκευάζων) ἀγάλματα.

Ἀγαλματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἀγάλματα.

Ἀγαλματοποιητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀγαλματοποιΐαν, (ὅθεν

Ἀγαλματοποιητικὴ, καὶ

Ἀγαλματοποιΐα (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἀγάλμ.

Ἀγαλματοποιὸς (ὁ), ὁ ποιῶν (κατασκευάζων) ἀγάλμ.

Ἀγαλματουργία (ἡ), = Ἀγαλματοποιΐα.

Ἀγαλματουργικὸς, ἡ, όν, = Ἀγαλματοποιητικός.

Ἀγαλματοεργός (ὁ), = Ἀγαλματοποιός.
Ἀγαλματοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (βαστῶ) ἄγ., (ἰδ. τρπ.) φέρω ἐν τῇ ψυχῇ μου ὡς ἄγ. τὴν εἰκόνα ἢ τὴν ἐνθύμησίν τινος ἀνεξάλειπτον.
Ἀγαλματοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (βαστῶν) ἄγ. (καὶ τρπ.) τὴν ἐνθύμησιν ἢ τὸν τύπον τινὸς πράγματος ὡς ἄγ.
Ἀγαλματόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταμορφώνω τινὰ εἰς ἄγ.
Ἀγαλμοειδής, ές (ὁ, ἡ). ἀγάλματι ὅμοιος.
Ἀγαλματοτυπής, έος (ὁ, ἡ). τετυπωμένος (σχηματισμένος) εἰς εἶδος ἀγαλματος, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ
Ἀγαλματύπος (ὁ) ἀγαλματοποιός.
Ἄγαμαι [ἄγη], Μ. άσομαι (ἀόρ. Ἠγάσθην καὶ Ἠγασάμην). Θαυμάζω· σέβομαι, τιμῶ. (μὲ αἰτ.) « Ὡς σε, γύναι, ἄγαμαί τε τέθηπά τε, » Ὁδ. Ζ. 2) ἐπαινῶ, ἐγκρίνω, εὑαρεσοῦμαι. « Καὶ ἐγὼ, ἀγασθεὶς αὐτοῦ εἰποντος ταῦτα », Πλάτ. « Ἀγαμαί σου τὴν ἀποκρισιν », αὐτ. « Ἀγαμαί σε τοῦ φρονήματος », αὐτ. Ἔνθα δὴ ἠγάσθησαν τὸν ὀργηστοδιδάσκαλον », Ξεν. « Ὅταν ἀγασθεὶς (τὸν ἵππον) πρήσηαί τις », αὐτ. (καὶ μὲ δύω γενικὰς) « Τίς οὐκ ἂν ἀγάσαιτο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῆς ἀρετῆς; » Δημ. ‖· (εἰς χρόν. τοῦ ῥήμ. τοῦτο συγχέονται παρὰ ποιητ. μὲ τοὺς τοῦ Ἀγάζομαι, -αίομαι, -άομαι.)
Ἀγαμένως, ἐπιφ. = Ἀσμένως 2) ὑψηλῶς, μεγαλοπρεπῶς, ἀξιοθαυμάστως. « Ἀγαμένως λέγειν, » Ἀρετ.
Ἀγαμήστωρ [ἄγαν, μήδομαι], ορος (ὁ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ φρόνιμος, (ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος).
Ἄγαμητος (ὁ, ἡ), = Ἄγαμος, ἀνύπανδρος.
Ἀγαμία (ἡ)· ἡ ζωὴ (κατάστασις) τοῦ ἀνυπάνδρου.
Ἄγάμιον (τὸ), (εὔχρ. μόνον εἰς τὴν Νομοφρ.) « Ἀγαμίου (καθὼς ἦτον καὶ Κακογαμίου καὶ Ὀψιγαμίου) δίκη, » ἡ κατὰ τῶν ἀνυπάνδρων κρίσις ἐν Σπάρτῃ.
Ἄγαμος (ὁ, ἡ)· ἀνύπανδρος. ‖· « Γάμος ἄγαμος (χρ. ὁμοίᾳ μὲ τὸ « Βίος ἀβίωτος, κτλ.), ὁ πρόξενος δυστυχίας.
Ἄγαν [ἄγω, ἡ ἄγη], ἐπίρ. ἐπιτάσ., = λίαν, κατὰ πολλά, ὑπερβολικά. « Μηδὲν ἄγαν, » Γνμ. « Τοὺς ἄγαν νέους, » Ξεν. « Οἱ ἄγαν σπεύδοντες, βραδύτερον ἀνύουσι, » Πλ. (αἰ φρσ.) « Ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) ἄγαν, » (ἐκλαμβ. ἀντὶ) ὁ πολὺς, ὁ ὑπερβολικὸς, ὁ ὑπέρμετρος. « Ἡ ἄγαν ἐλευθερία ἐοικεν οὐκ εἰς ἄλλο τι ἢ εἰς ἄγαν δουλείαν μεταβάλλειν, » Πλ. (εἰς δὲ τὰς φρσ.) « Οὐκ ἄγαν μέγα (βαθύβριζον, ὑμολογούμενον κτλ.), » (τὸ Οὐκ ἄγαν, ἐξηγεῖται διὰ τοῦ) ὄχι τόσον, ‖· (εἰς τὰς συνθ. ἢ ἀπιβάλλει, ἢ φυλάττει, ἢ μεταβάλλει τὸ ν).
Ἀγανακτέω-ῶ [ἄγαν, ἄχθομαι], Μ. ήσω. Πανῶ (χρ. ἐπὶ τοῦ σώματος, καὶ ἰδιαιτ. ἐπὶ τῶν ὀδόντων, ὅταν πρωτοεξαίνουν), (ἐντεῦθεν 2) (ἐπὶ ψυχῆς) ὀργίζομαι, λυποῦμαι, μοὶ κακοφαίνεται, ταράσσω πρὸς βάρος, δυσαρεστοῦμαι, παραπονοῦμαι, κτλ. « (Ὁ δὲ καὶ πρότοῦ μὲν) οὐδὲν ἐπαύετο δακρύων, καὶ δὴ καὶ τότε ἀναθορυβήσας, κλαίων καὶ ἀγανακτῶν, » οὐδένα ὁντινα οὐ κατέκλασε τῶν παρόντων ». Πλάτ. « Ἀγανακτῶν ὅτι τῷ σαββάτῳ ἐθεράπευσεν ὁ Ἰησοῦς, « Γρφ. « Ἄλλοτε δὲ τοὐναντίον ἠγανάκτει κατὰ τῶν πλουσίων, « Λκ. « Ὑπὲρ φιλοσοφίας ἠγανάκτει περιῤῥιγμένης, « αὐτ. « Καὶ ὃ μάλιστα ἀγανακτῶ, » αὐτ. « Ἀγανακτήσασα δὲ τούτοις τῶν Φλειασίων ἡ πόλις, Ἰσοκρ. « Τηλικαύτην πρᾶξιν ὀρῶν ἠγανάκτησας; » Δημ. (καὶ μὲ ἀπρσ.) « Ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρὸς, « Λκ.
Ἄγαν, Δ. ἀντὶ Ἀγῆν, φθόνον ἢ Ζέσφτλμ. ἀντὶ Ἄταν, βλάβην.
Ἀγάν, Δ. ἀντὶ Ἀγήν, καμάτην.
Ἀγανάκτησις, εως (ἡ)· πόνος σωματικὸς καὶ ἰδίως ὁ τῆς ὀδοντοφυΐας. Ζ Ὑμμύς. 3) δυσαρέσκεια. 4) ἀνυπομονησία.
Ἀγανακτητέον, θετ. τοῦ Ἀγανακτῶ.
Ἀγανακτητικός, ἡ, όν· Ἐπιῤῥεπὴς πρὸς ἀγανάκτησιν· θυμώδης· δυσαρεστημένος.
Ἀγανακτητικῶς, ἐπιῤῥ Μέ διάθεσιν ἀγανακτητικήν.
Ἀγανακτικός, ἡ, όν· Ὁ πρόξενων (ἄξιος διὰ) ἀγανάκτησιν, ἀνυπόφορτος.
Ἀγανακτικὸς ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς, = Ἀγανακτητικὸς (-ικῶς).
Ἀγανὴς, έος (ὁ ἡ), = Ἀγανός.
Ἀγάννιφος (ὁ, ἡ), Π. [ἄγαν, νίφω]. ὁ κατὰ πολλὰ χιονισμένος ἢ χιονιζόμενος.
Ἀγανοβλέφαρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἁγανὰ (ἥλαρὰ, γλυκὰ, ὡραῖα) βλέφαρα (καὶ συνεκδχ.) ὄμματα.
Ἀγανόρτιος, α, ον, καὶ
Ἀγανορία (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀγηνόριος, -ία.
Ἄγανος (ὁ, ἡ), [ἄγνυμι]. εὐκολωτάκτιστος (ὅθ. χαν. Ἄγανων ὁ Ἀνθίριξ.). 2) ὁ τσακισμένος (κομμένος) ἀπό τινος.
Ἁγανὸς, ἡ, όν, Π. [ἁ ἐπιτ. γάνος, ἡ ἄγαμαι]. ἁβρὸς, ἥλαρὸς, γλυκὺς, περίχαρος, χαροποιός. « Πέλος — « Ὅμ., τὸ ὠκύμορον (;). 2) ἐξιλεωτικὸς, καταπραϋντικός.
Ἀγανοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. φέρομαι πρηνῶς (μὲ γλυκύτητα, ἔχω συμπάθειαν) πρός τινα.
Ἀγανοφροσύνη (ἡ), Π. πραότης, γλυκύτης ἤθους.
Ἀγανόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. πρᾶος, ἥμερος, γλυκὺς, εὐάρεστος.
Ἀγανώπης, ο (ὁ) καὶ Ἀγανῶπις, ιδος (ἡ), Π. ὁ ἔχων (καὶ μάλιστα ἡ ἔχουσα) γλυκὰ ὄμματα (ὄψιν).
Ἀγάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀγήνωρ.
Ἀγανῶς ἐπίῤῥ. Πρᾴως, φιλικῶς, εὐχαρίτως.
Ἀγάνωτος (ὁ ἡ), ὁ μὴ γανωμένος.
Ἀγάομαι-ῶμαι, (πρωτότ. τοῦ Ἀγάζομαι, -αίομαι, Ἀγαμαι), Π. ὑπερθαυμάζω, μένω ἐκστατικός. 2) μισῶ, ἀποστρέφομαι, (παρβλ. Ἀγάζομαι καὶ Ἀγαμαι).
Ἀγαπάζω, -ομαι, Μ. άσω, -άσομαι, Π. ἀντὶ Ἀγαπάω, (ἐπιμ.) ὑπεδέχομαι φιλικῶς, ἐναγκαλίζομαι καὶ καταφιλῶ, περιπτοοῦμαι.
Ἀγαπητὰ (ὰ), Δ. ἀντὶ Ἀγαπητή.
Ἀγαπάω-ῶ [ἀγάω, ἄγαμαι], Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. μόν) διάκειμαι φιλικῶς ἢ ἐρωτικῶς πρός τινα. « Τὰς πόρνας ἀγαπῶντας μᾶλλον ἢ τοὺς ἑταίρους, « Ξεν. « Ὁ μὴ ἀγαπῶν τις, οὐδ' ἂν φιλοῖ. Οὐδὲ δῆτα, » Πλάτ. « Ἠφιλήκατε αὐτὸν ὡς πατέρα, καὶ ἠγαπήσατε ὡς εὐεργέτην, » (Δ. Κάσσ.). 2) (μὲ δατ. δέ, ἢ αἰτ. ἢ μετχ. ἢ ἀπαρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀναλελημ.) εὐχαριστοῦμαι, ἀρκοῦμαι, ἀποδέχομαι. « Οὐκ ἀγαπήσαντες τὴν ἐν τῷ παρόντι ἡσυχίαν, « Θκ. « Ἐκέλευσαν ἀπέναι καὶ ἀγαπᾶν τὴν συναγωνισαμένην τύχην ἐν Πλαταιαῖς, « Πλ. « Ἀγαπῶ μιᾷ συνόν, « Λκ. « Οὐκ ἀγαπᾷς, ὃτ' ἐκήλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν δαίνυσαι; » Ὀδ. Φ. « Ἠγάπησαν τὸ πραχθὲν ὑπὸ τῶν γυναικῶν, » Πλ. « Ἀγαπῶν ἡμέρας ἰδεῖν ἀγαθάς, « Γρφ.
Ἀγαπέω-ῶ, Ἰων. ἀντὶ Ἀγαπάω, [ὅθ. τὸ Ἠγάπεων, « Θκρ. ἐπγρ. (β΄. 6).
Ἀγάπη (ἡ)· κλίσις καὶ διάθεσις φιλική, συμπάθεια, φιλία. ‖· « Ἀγάπαι (αἱ), ὠνομάζοντο τὰ συσσίτια τῶν πρώτων χριστιανῶν, ὡς συντηρητικὰ τῆς πρὸς ἀλλήλους εὐαγγελικῆς ἀγάπης.
Ἀγάπημα (τὸ)· τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης, τὸ ἀξιαγάπητον ὑποκείμενον.
Ἀγαπήνωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀνδρίαν ἢ τοὺς ἀνδρείους (ἀνέρας).
Ἀγάπησις, εως (ἡ)· ἡ ἀγάπη, τὸ ἀγαπᾶν.
Ἀγαπητέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀγαπάω, ἀξιαγάπητος.
Ἀγαπητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς τὸ ἀγαπᾶν, καλοκάγαθος· φιλικός.
Ἀγαπητικῶς, ἐπιῤῥ. φιλικῶς, εὐνοϊκῶς.
Ἀγαπητὸς, ἡ, όν. Ἠγαπημένος· ἀξιαγάπητος. 2) ἐπιθυμητὸς, εὐκταῖος. 3) (εἰδ.) Ἀγαπητὸν, τὸ ἀρκετὸν, εἰς ὅ,τι πρέπει νὰ εὐχαριστῆταί τις. « Ἀγαπητὸν καὶ ὀλίγους φίλους εἶρειν, « Ἀρετ.
Ἀγαπτεῶς, ἐπίῤῥ. Ἀσμένως, εὐχαρίστως. 2) μόλις καὶ μετὰ βίας. « Ἀγαπτεῶς ὀλίγῳ πρότερον σεσωσμένος, « Λσ.
Ἀγαπτερέως, ἐπίῤῥ. Π. τάχιστα, μὲ μεγάλην ὀλιγωράδα, (καὶ κοιν.) ὡσὰν πουλὶ
Ἀγαργάλιστος (ὁ, ἡ)· ὁ μὴ γαργαλιζόμενος (ἐρεθιζόμενος).
Ἀγαρικὸν (τὸ), εἶδ. μανιταρίου λευκοειδοῦς, φυτρώνοντος εἰς τὰ στελέχη τῶν δένδρων, (καὶ ἡ ἀπ' αὐτοῦ γινομένη) ὕσκα.
Ἀγάῤῥοος-ους (ὁ, ἡ), Π. (χωρ. ποταμὸς) ὁ ἄγαν (σφοδρῶς, ὁρμητικῶς) ῥέων.
Ἀγασθενής, ές (ὁ, ἡ, Π. ὁ κατὰ πολλὰ δυνατὸς (ἀνδρεῖος).
Ἄγασμα (τὸ), τὸ ἀντικείμενον τοῦ θαυμασμοῦ (τῆς ἄγης). 2) τὸ ἀξιοθαύμαστον (ἀξιοπρόσβαστον) πρᾶγμα. 3) (καὶ αὐτὸς) ὁ θαυμασμὸς, τὸ σέβας, (Σοφ.)
Ἀγασσαῖος (ὁ) καὶ
Ἀγασσεὺς, έως (ὁ), (κυρ. σκύλος) γενναῖος· δυνατὸς, μεγάλος (ὁποῖοι ἦσαν οἱ Θρεττανικοί), (κοιν.) σαμιῴνι.
Ἀγάστονος, ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (καρτερῶν) πολλοὺς καὶ μεγάλους στόνους.
Ἀγάστονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ ἢ συχνὰ στενάζων, ἢ πολλῶν στεναγμῶν ἄξιος, πολυστέναχτος· (ἐπιμ.) ἄθλιος, δυστυχέστατος. ‖· « Ἀγάστονος Αἰσιτρίτη, » Ὅμ., ἡ θάλασσα, ἢ διότι στενάζει (βουλιάζει) συχνὰ, ἢ διότι προξενεῖ πολλοὺς στεναγμοὺς διὰ τῶν ναυαγίων.
Ἀγαστὸς [ἄγαμαι], ἡ, όν. Θαυμαστὸς

ἀξιοθαύμαστος. (ἐπμ.) ἀξιόπαινος. 2) ἐκπληκτικός. 3) ἐπίφθονος.

Ἀγάστωρ, ορος (ὁ), Π. [ἀ ἄθρ. γαστήρ]. ὁ ὁμομήτριος (ὁμογάστωρ) ἀδελφός· (ἐ. κατ' ἔκτ.) συγγενής.

Ἀγαστῶς, ἐπίρ. Θαυμαστῶς. ἀξιοπαίνως.

Ἀγασυλλίς, ίδος (ἡ), φυτόν τι θαμνώδες ἐκ τοῦ ὁπ. στάζει τὸ Ἀμμωνιακὸν κόμμι.

Ἀγάσυρτος (ὁ, ἡ). ὁ ἄγαν ἀνασεσυρμένος (ἀνασεσυγκοτος).

Ἀγατός, ἡ, όν, Π. = Ἀγαστός.

Ἀγαστός, ἡ, όν, Π. [ἄγαμαι]. θαυμαστός, ἀξιοθαύμαστος. 2) σεβάσμιος, ἀξιοσέβαστος. 3) εὐγενής· ἀνδρεῖος· ἔνδοξος. 4) λαμπρός, μεγαλοπρεπής. 5) ὑπερήφανος, θρασύς.

Ἀγαυρός, ά, όν, Π. = Ἀγαυός (κατὰ τὰς τελευταίας μάλιστα δύο σημ.), (παρβλ. Γαῦρος).

Ἀγάφθεγκτος (ὁ, ἡ), Π. μεγαλόφωνος. 2) πολυλόλητος, ἐξάκουστος.

Ἄγγαρα (τά), [Περσ.]. τὰ μέρη ὅπου κατέλυον οἱ ταχυδρόμοι (ἄγγαροι) τῶν Περσῶν, στάθμαι, (Τουρκ.) πωλάκια ἢ μενζιλ-χανέδες.

Ἀγγαρεία (ἡ), τὸ ἔργον τῶν ἀγγάρων. «Ἔστι δὲ ἀγγαρεία ἡ πάρεδος ἡ διὰ τῆς δημοσίας ὁδοῦ τῆς καὶ ὁρίμου ἐχούσης· παραγγαρεία δέ, ἡ διὰ τῆς πλαγίας ὁδοῦ», Πανδ. 2) (μτγν.) ἡ ἀκούσιος καὶ χωρὶς πληρωμῆς ὑπηρεσία, ἀγγαριά.

Ἀγγαρεῖον (τὸ), τὸ ἀνῆκον εἰς ἄγγαρον ‖ «Ἀγγαρεῖον καὶ (Ἰων.) Ἀγγαρήϊον δρέμμα, «Ἡρ., τὸ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἀγγάρου (κωνσκίου) μέχρι τοῦ ἄλλου τρέξιμον.

Ἀγγαρευτής, οῦ (ὁ), ὁ διορίζων (ἐπιστατῶν εἰς) τοὺς ἀγγάρους ἢ τὰς ἀγγαρείας.

Ἀγγαρεύω, Μ. εὐσω. (μτβτ. μέν) Ὑποχρεόνω τινὰ δυναστικῶς καὶ χωρὶς πληρωμῆς νὰ κάμῃ τι (καθὼς μεταχειριζόμεθα καὶ ἡμεῖς σήμερον τὴν λέξιν). 2) (ἀμτβτ. δέ) ὑπηρετῶ ὡς ἄγγαρος, ἢ 3) δουλεύω ἀγγαριάν.

Ἀγγαρήϊον (τὸ), ἴδε Ἀγγαρεῖον.

Ἀγγαρήϊος, Ἰων. ἀντὶ Ἀγγάριος.

Ἀγγαρία (ἡ), σπν. ἀντὶ Ἀγγαρεία.

Ἀγγάριος (ὁ), —τῷ—

Ἄγγαρος (ὁ), [Περσ.]. ταχυδρόμος (τῆς Περσίας), ἀγγελιαφόρος, πρέσβυς. «Τοὺς ἐκ διαδοχῆς βασιλικοὺς γραμματηφόρους καλεῖσθαί φασιν Ἄγγάρους», Λξ. «Ἀγγάρων πῦρ, «Αἰσχλ., ἡ διὰ πυρσῶν (φανῶν) διδομένη μακρὰν εἴδησις. 2) ὁ δουλεύων ἀγγαρειάν (κυρ. εἰς τὸ ταχυδρομεῖον). «Ἄγγαροι ἡμίονοι, «Σδ. (ἀθ. ἐν γέν.) ἐργάτης, ἀχθοφόρος, (καὶ ἐπμ. 3) χωριάτης, ἄπρακτος· μωρός ‖ οὐσ.) «Ἄγγαρον, τὸ εἰς ἀναδενδράζα ὕλων, ἄλλως λάσιον», Εὐς'

Ἀγγαροφορέω—ῶ, Μ. ήσω. Μεταφέρω τι διὰ τοῦ ἀγγαρείου ἢ χωρὶς πληρωμήν (ἀγγαρεύω).

Ἀγγείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀγγεῖον.

Ἀγγειθήκη (ἀντὶ) Ἀγγειοθήκη, Ζ. Ἀγγοθήκη.

Ἀγγειολογέω—ῶ, Μ. ήσω. Ἐξετάζω τὰς φλέβας (Ζ. Ἀγγεῖον).

Ἀγγειολογία (ἡ), ἐξέτασις (περιγραφή, πραγματεία, διδασκαλία περὶ) τῶν φλεβῶν (Ζ. Ἀγγεῖον).

Ἀγγεῖον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄγγος, (ἐν γέν.) σκεῦος ὅπου ἐναποτίθεταί τι, (ἐπμ.) σκαφίον, κουτίον, κιβώτιον, κτλ. «Ἐνθέσθαι αὐτὸν εἰς τὴν ναῦν ἐρίων ἀγγεῖον ἓν ἢ δύο», Δημοσθ. 2) (ἰατρ.) «Ἀγγεῖα, «οἱ περιέχοντες τὰ ὑγρὰ τοῦ σώματος σωληνες, αἱ φλέβες, αἱ ἀρτηρίαι κτλ. 3) (βτν.) ἡ σπερματοθήκη (σπερμοθήκη) τινῶν φυτῶν. «Ἔνια δὲ ἐν λεβῷ, τὰ δὲ ἐν ὑμένι, τὰ δὲ ἐν ἀγγείῳ, τὰ δὲ καὶ γυμνόσπερμα τελείως», Θφρ. (ὅθεν

Ἀγγειοσπέρματος καὶ

Ἀγγειόσπερμος (ὁ, ἡ). (βτν.) κάθε φυτὸν τοῦ ὁπ. ὁ σπόρος περιέχεται εἰς γαλαρὸν περιάνθιον. «Ἀγγειοσπέρματα» τὸ ὁποῖον ὁ Schneider διώρθ. Ἐναγγειοσπέρματα) δὲ ἦτε μήκων, ᾗ ὅσα μήκωνι ὅμοια», Θφρ.

Ἀγγειώδης, εος (ὁ, ἡ). (βτν.) ὁ ἔχων σχῆμα (ἢ χρησιμεύων ἀντὶ) ἀγγείου, κοῖλος. «Τοῦ ἐγκεφάλου τὸ κύτταρον ἀγγειῶδες», Σχολ.

Ἀγγελεύς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ Ἄγγελος, (ὀθ. ἡ αἰτ. πλθ. Ἀγγελῆας).

Ἀγγελέω, Ἰων. ἀντὶ Ἀγγελῶ, μέλλ. τοῦ Ἀγγέλλω.

Ἀγγελία (ἡ). εἴδησις, μήνυμα. 2) πρόταξις ἢ προσταγὴ γινομένη δι' ἀπεσταλμένου. 3) πρεσβεία. 4) φήμη, ᾄσμενον. 5) [εἰς τὸν Ἡρόδ. Α', 54. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀτελείην). 6) = ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀπαγγελία. «Σεμνοπρεπῆς τὴν ἀγγελίαν δοκεῖ καὶ βεβτικώς», Θ. Μαγ.

Ἀγγελίαρχος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀρχάγγελος.

Ἀγγελίας, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἄγγελος.

Ἀγγελιαφορέω—ῶ, Μ. ήσω. Φέρω ἀγγελίας, εἶμαι =

Ἀγγελιαφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ἀγγελίας (εἰδήσεις), μηνυτής.

Ἀγγελίεια (ἡ), Π. ἡ φέρουσα εἰδήσεις, μηνύτρια.

Ἀγγελίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀγγελία.

Ἀγγελίης, ευ (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀγγελίας. «Ἴρις ἀγγελίης πωλεῖται», «Ἡσ. «Ἦλθεν ἀγγελίης μετ' ἐμὰ ἦλυθες», «Ἰλ. Ν.

Ἀγγελιηφόρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀγγελιαφόρος.

Ἀγγελιήτης (ὁ), Π. = Ἀγγελιώτης.

Ἀγγελικός, ἡ, όν. Ἀγγέλου ἢ (Ἐκκλησ.) τῶν Ἀγγέλων ἰδ.ος ‖ (οὐσ.) Ἀγγελική, εἰδ. παρανίου δρχήσεως.

Ἀγγελικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἄγγελος.

Ἀγγελιώτης, ου (ὁ) καὶ

Ἀγγελιῶτες, ίδος (ἡ). Π. ἀντὶ Ἀγγελιαφόρος, ἄγγελος. 2) ἀντὶ Ἀγγελικός. «Τάξις, — «Ἀρέθ.

Ἀγγέλλω [ἄγω], Μ. ελῶ. Δίδω ἢ Φέρω εἴδησιν, μηνύω, γνωστοποιῶ. «Ὦ ξεῖν', ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις, ὅτι, «Ἐπιγρ. (ε.μσ.) «Ἦ καὶ νῦν γε Τευκρῷ τ' ἀπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι, εἶναι φίλος,» Σοφ., ἀντὶ Ἐπαγγέλλεται, ὑπισχνοῦμαι.

Ἀγγελμα τό, = Ἀγγελία.

Ἀγγελοειδέα (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἀγγελοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (εἶδος) ἀγγέλου, Ἀγγελόμορφος.

Ἀγγελοθεσία (ἡ). ἡ μετὰ τῶν Ἀγγέλων τοποθέτησις τῶν ψυχῶν (κατὰ τὴν τῶν Χιλιαστῶν δοξαν).

Ἀγγελομαρτύρητος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ ἀγγέλου μαρτυρηθείς (γνωστοποιηθείς).

Ἀγγελομίμητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. —ήτως. Ὁ γενόμενος ἢ πράττων τι κατὰ μίμησιν τῶν Ἀγγέλων. (Ἐκκλησ.)

Ἀγγελόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν (εἶδος) ἀγγέλου.

Ἀγγελοπλήρωτος (ὁ, ἡ). πλήρης Ἀγγέλων.

Ἀγγελοπρέπεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἀγγελοπρεπής, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. —πρεπῶς. Ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς ἀγγέλους, ἀγγελικός.

Ἄγγελος (ὁ, ἡ), [ἄγω]. ὁ δίδων ἢ φέρων εἴδησιν, μηνυτής, μεταφορέας. 2) (Ἐκκλησ.) Ἄγγελος θεοῦ. 3) (συνεκδ.) = Ἀγγελία.

Ἀγγελτήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἄγγελος.

Ἀγγελτικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς ἀγγελίαν ἐπιτήδειος. «Τῶν μέλλοντος—, «Πορφ.

Ἀγγέλτρια, ας (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ἀγγελτήρ, μηνύτρια.

Ἀγγελώνυμος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων ἀγγέλου ὄνομα.

Ἀγγήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ἀγγεῖον.

Ἀγγοθήκη (ἡ). ἡ τῶν ἀγγείων θήκη, (Ζ. καὶ Ἐγγυοθήκη).

Ἀγγοπῆναι (αἱ) καὶ

Ἀγγοκήνια (τὰ). αἱ τρύπαι τῆς μελικηρήθρας, [ἄγγος πήνη· διότι εἶναι ὑφασμέναι ὡς δίκτυον], ἴδε καὶ Πήνη.

Ἄγγος, εος (τὸ). ἀγγεῖον, σκεῦος χωρητικὸν ὁποιουδήποτε πράγματος.

Ἀγγούριον καὶ Ἀγγουρον (τὸ). τὸ ἀγγοῦρ. (διότι τρώγεται ἄτουρον [ἄωρον]· ὅθεν δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ σημαίνῃ, καθὼς τινες ἐνόμισαν, καὶ τὸ 2) χειμωνικὸν, καρποῦζι).

Ἄγγων, ωνος ἡ ῶνος (ὁ). εἶδ. λόγχης Γαλλικῆς ἢ Γερμανικῆς, κατὰ τὸν Κορ. Στρβ. Δ'. δ',] ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀάγκων, (παρβλ. Ἀαγκία).

Ἄγδην, ἐπίρ. Καθὼς ἄγονται (ἀπάγονται) οἱ κατάδικοι. «Σύρουσιν αὐτὸν ἄγδην ἐπὶ τὴν ἀρχήν» Λίφν.

Ἄγε (καὶ πλθ.) Ἄγετε, (κυρ.) β'. πρσ. εἰς κρατ. τοῦ Ἄγω. 2) (ὡς ἐπίρ. Παρακελ. συντάσ. μὲ κρατ. ἢ αὐθυπότ. καὶ ἀναλογεῖ τῷ τῆς συντηδείας) Ἔλα, ἐλάτε (καὶ καταλλήλως τῷ χυδ.) Ἄϊντε, Ἄγητε. «Ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν», Ἰλ. Α'. «Ἀλλ' ἄγε μίμνετε πάντες.» Ξεν. «Ἀλλ' ἄγετε, λαμβάνετε ὅπλα,» αὐτ. «Ἀγ' ἔφη, ὅπως πρωὶ παρέσῃ.» αὐτ. «Ἄγε δή, φῶδα,» αὐτ. «Ἄγε, ὦ Τίτε, ἄγε, ὦ Ὀυαλέριε, τί οὐκ ἀπολογεῖσθε;» (Παρβλ. Δεῦρο καὶ Δεῦτε).

Ἀγείρω [ἄγω, ἀγέρω], Μ. ερῶ (ἀόρ. Ἤγειρα, πρκ. Ἐγήγερκα καὶ Αττ. Ἀγήγερκα). Συλλέγω, συνάζω, συναθροίζω 3) ζητεύω, μαζώνω ἐλεημοσύνην, (κατ καταλληλότ.) ἐξαγγέλλω φίσκον. «Τὰ θεῖ ἀγείρων,» Λκ. «Ὅτε ἀγείραιεν ἐν τῇ ὁρτῇ τοῦ Ἀπόλλωνος.» Ἡρ.

Ἀγείσσωτος (ὁ, ἡ). ὁμὴ ἔχων γείσσαν (στέφανο, περίφραγμα, [Τουρκ.] περβάζι κλπ.)

Ἀγειτόνευτος καὶ

Ἀγείτων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων γείτο-

νες, ἔσημος· κακὲς γείτων, (ἐπιμ. 2) ἀκοινώνητος.
Ἀγελαδόν, Δ. ἀντὶ Ἀγελῆδον.
Ἀγελάζω, Μ. ἄσω. Συναθροίζω εἰς ἀγέλην, κάμνω κοπάδι. ‖ Μ. (μσ.) Ἀγελάζομαι· ἵπποι πτην. καὶ (χθ.), ζῶ ἢ ταξιδεύω κοπαδιαστά.
Ἀγελαιοκομικός, ἡ, όν = Ἀγελαιοτροφικός, (ὄθεν:) Ἀγελαιοκομική, = Ἀγελαιοτροφία. Ἀγελαιοκόμος, = Ἀγελαιοτρόφος, ἀγελαδάρης. (Νικ. Χων.)
Ἀγελαῖος, α, ον. Ὁ συνηθροισμένος (ζῶν, βόσκων) εἰς ἀγέλην, κοπαδιαστός. «Τῶν νεμομένων οὐδὲν ἀγελαῖον,» Ἀρστ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀγέλην (εἴς τὸ κοινὸν πλῆθος), (ἐπιμ.) ἀσήμαντος, πρόστυχος. 3) ὁ ἐκ τῆς ἐν Σπάρτῃ ἀγέλης τῶν παίδων. (Ζ. Ἀγελάτης).
Ἀγελαιοτροφία (ἡ). ἡ ἐπιμέλεια (τροφή) τῶν ἀγελαίων ζώων.
Ἀγελαιοτροφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἐπιτήδειος) εἰς τὴν ἀγελαιοτροφίαν.
Ἀγελαιοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων ἀγέλην ἢ ἀγελαῖα ζῶα.
Ἀγελαιών, ῶνος (ὁ), τόπος ὁπ' ἀγέλην.
Ἀγελαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὁ πρῶτος τῆς ἀγέλης· ὁδηγῶ (ἐπιστατῶ εἰς) τὴν ἀγέλην.
Ἀγελάρχης, ου (ὁ). = Ἀρχέλαρχος.
Ἀγελαρχία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἀγελάρχου.
Ἀγέλαρχος (ὁ). ἀρχηγός (ὁδηγός, ἐπιστάνης, πρῶτος) τῆς ἀγέλης, (Ζ. καὶ Ἀγελάτης).
Ἄγέλασμα (τό), Π. [ἀγελάζω]. σωρὸς, συνάθροισμα.
Ἀγελασμός (ὁ), σαν. ἀντὶ Συναγελασμός.
Ἀγελαστεί, ζδε Ἀγελαστί.
Ἀγελαστί, ἐπίρ. Χωρὶς γέλια.
Ἀγελαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν γελῶ, κρατῶ τὰ γέλια.
Ἀγελαστία (ἡ). τὸ μὴ γελᾶν, σκυθρωπότης.
Ἀγελαστικός, ἡ, όν. = Ἀγέλαστος.
Ἀγέλαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γελῶν, σοβαρὸς σκυθρωπός. 2) ὁ μὴ γέλωτος ἄξιος λυπηρὸς, (ὄθεν) «Ἀγέλαστος,» ἡ ἐν Ἐλευσῖνι πέτρα, ἐπὶ τῆς ὁπ. ἐκάθησεν ἡ ἀνήμ. περίλυπος διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς θυγατρός της.
Ἀγελάτης, ου (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς καὶ ἐπιστάτης τῆς ἐν Σπάρτῃ καὶ Κρήτῃ ἀγέλης τῶν δεκαεπταετῶν νέων.
Ἀγελεία, ας, Ἰων. ἀντὶ Ἀγέλεια, ας (ἡ) (ἐπιθετικῶς) ἡ Ἀθηνᾶ, ὡς λείαν (λάφυραν) ἄγουσα.
Ἀγέλη (ἡ), [ἄγω]. συνάθροισις (κυρ. μεγάλων) ζώων καὶ ἰδ. ἀτέρων βοῶν, (ἐνίοτε δὲ) καὶ ἀνθρώπων, κοπάδι, (ἐν γέν.) πλῆθος. «Πόνων—,» Ῥίφ.
Ἀγεληδά, Π. ἀντ.
Ἀγεληδόν, ἐπίρ. Κατὰ ἀγέλας, ἀθρόως, σωρηδὸν, κοπαδιαστά.
Ἀγέληθεν, ἐπίρ. Ἐκ (Ἀπὸ) τῆς ἀγέλης.
Ἀγελτίς, ίδος (ἡ). = Ἀγελάτις.
Ἀγελτοκόμος (ὁ, ἡ), = Ἀγελοκόμος.
Ἀγεληματίος, α, ον, = Ἀγελαῖος. πρόστυχος.
Ἀγελήτης, ου (ὁ), σπν. ἀντὶ Ἀγελάτης «Θοῦς—,» Λέ.
Ἀγέλῃφι, Π. ἀντὶ Ἐν τῇ ἀγέλῃ.
Ἀγελικός, ἡ, όν. Ἀγελῆδόν νεμόμενος, ἀγελαῖος.
Ἀγέλειος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γελοῖος, (Ἀθ. Θ'.) τύ).
†Ἀγελοκομικός, ἡ, όν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀγελαιοκομικός.
Ἀγελοκόμος (ὁ), Ἀγελαιοτρόφος, ἀγελαδάρης.
Ἀγελοτροφία (ἡ) καὶ
Ἀγελοτρόφος (ὁ, ἡ) = Ἀγελαιοτρόφος κτλ.
Ἀγέμεν καὶ Ἀγέμεναι. Π. ἀντὶ Ἄγειν.
Ἀγεμών, όνος (ὁ), καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Δ. ἀντὶ Ἡγεμών κτλ.
Ἄγεν, Δ. ἀντὶ Ἄγειν. 2) Π. ἀντὶ Ἦγεν, γ'. ἑν. πρτ. τοῦ παρατατ. τοῦ Ἄγω. 3) Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἐάγησαν. γ'. πληθ. πρτ. τοῦ πθ. 6'. ἀορ. τοῦ Ἄγνυμι.
Ἀγενεαλόγητος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς γενεαλογίας.
Ἀγένεια (ἡ). (ἐναντ. τῇ Εὐγένεια), ἡ τοῦ γένους ποταπότης. 2) = Δυσγενεια, τὸ ἄτιμον γένος. 3) (ἐναντ. τοῦ Γενναιότης) χαμέρπεια (ποταπότης) τοῦ φρονήματος.
Ἀγένειος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς γένεια (ἡλικίας, ἢ φανός), (ὕλη ἐν [μ. σῶμ.) Ἀγένειον (τὸ), ἡ ἔλλειψις γενείων.
Ἀγενείως, ἐπίρ. Χωρὶς γένεια. «Ἀγενείως γὰρ τοῦ πρόσωπου εἶχε,» Ἡλιοδ.
Ἀγενής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ εὐγενής. 2) ὁ μὴ γενναῖος. 3) ὁ ἄτεχνος, (παρβλ. Δυσγενής). 4) = Ἀγέννητος. «Ἦ γέγονεν, ἢ καὶ ἀγενές ἐστιν,» Πλάτ.
Ἀγέννητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γενόμενος (κτισθείς.) 2) ὁ μηδέποτε ὑπάρξας. «Οὐ δὲ θεοῦ ἐστιν ἀγέννητα ποιήσασθαι ὅσ' ἂν ἢ πεπραγμένα,» Ἀγάθ. 3) (παρὰ Σοφ. Τραχ.) = Ἀγενής.
Ἀγενίζω, Μ. ίσω, = Ἀγεννίζω.
Ἀγένεια (ἡ). = Ἀγένεια.
Ἀγεννής, ές (ὁ, ἡ). = Ἀγενής.
Ἀγεννησία (ἡ). τὸ μὴ γεννᾶν ἢ μὴ γεννᾶσθαι.
Ἀγεννητογενής, ές (ὁ ἡ), Θλγ. ὁ ἐξ ἀγεννήτου γεννηθείς.
Ἀγέννητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γεννηθείς. 2 = Ἀγέννητος. 3) = Ἄγονος. «Τὸ ἅλμυρον ἀγέννητον,» Θφρ. 4) = Ἀγενής, Δυσγενής, (Σοφ. Τρ. 62).
Ἀγεννήτως, ἐπίρ. Ἄνευ γεννήσεως.
Ἀγεννία (ἡ), σύμφ. Π. ἀντὶ Ἀγέννεια.
Ἀγεννίζω. Μ. ίσω. Γίνομαι (ἢ φέρομαι ὡς) ἀγενής.
Ἀγεννῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἀγενῆ, ἀνάνδρως.
Ἄγεο, Δ. Π. ἀντὶ Ἄγου, 6'. ἑν. πρτ. τοῦ ἐνεστ. τῆς προστ. τοῦ Ἄγομαι.
Ἄγεσθαι, Ἰων. ἀντὶ Ἄγεσθαι.
Ἄγέσθαι, Δ. ἀντὶ Ἄγεσθαι.
Ἀγέρας, ᾶ, ᾶ. ὁ μὴ λαβὼν γέρας (βραβεῖον, ἀντιμισθίαν).
Ἀγέρατος (ὁ, ἡ), = Ἀγήρατος.
Ἀγερέθω, Π. ἀντὶ Ἀγείρω.
Ἀγερέθεται, Π. μσ. ἀορ. 6'. τῆς ἀπαρ. καὶ
Ἀγερθεν, Δ. Π. ἀντὶ Ἠγέρθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. τοῦ Ἀγείρω.
Ἀγερμός (ὁ), καὶ
Ἀγερμοσύνη (ἡ), Π. = Ἀγυρμός.
Ἀγερόμην, Π. ἀντὶ Ἠγερόμην, ἀσ. ἀορ 6'. τοῦ Ἀγείρω.
Ἀγέρρω, Αἰολ. ἀντὶ Ἀγείρω.
Ἀγερσις, εως (ἡ). σύναξις, συλλογὴ, τόπος συλλ. (Ζ. Ἀγείρω).
Ἀγέρω, πρωτότ. τοῦ Ἀγείρω
Ἀγερωχία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀγερώχου, ὑπερηφάνεια, ἀκαταδοξία, (ἴσως καὶ) σεμνοτυφία.
Ἀγέρωχος (ὁ, ἡ), [ἄ, ἐπιτ. καὶ γέρας ἔχειν, θέλειν ἐν πᾶσι τὴν πρωτιμήν] (παρὰ μὲν τοῖς παλ. ἐπλαμβ. ἐπὶ κακοῦ, ἀντὶ τοῦ) ἔνδοξος, γενναῖος, μεγαλόφρων. 2) (παρὰ δὲ τοῖς μετγν. ἐπὶ κακοῦ) ὑπερήφανος, αὐθάδης, ὑπερόφρυς, ἀνυπόδεκτος.
Ἀγερώχως, ἐπίρ. Μὲ ἀγερωχίαν (ὑπερηφάνειαν κτλ., ἢ μεγαλοφροσύνην κτλ.).
Ἄγες, Π. (ὑπολ. ἀναυξήτ.) καὶ
Ἄγεσ, Δ. ἀντὶ Ἄγε, 6'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ἀρστ. τοῦ Ἄγω.
Ἀγεσίλαος καὶ (συγκ.) Ἀγησίλας (ὁ), ἐπίθ. τοῦ Πλούτωνος) ὁ ἄγων (ὁδηγῶν, σώζων) τοὺς λαοὺς εἰς ἑαυτόν.
Ἄγεσχον, Π. ἀντὶ Ἦγον, παρτ. τοῦ Ἄγω.
Ἀγέστρατος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἄγων (ὁδηγῶν τὸν στρατὸν, στρατηγός, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς).
Ἀγέτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἡγέτης.
Ἀγέτης, έος (ὁ). Δ. ἀντὶ Ἡγέτης.
Ἀγέτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἡγήτωρ.
Ἀγευστος (ὁ, ἡ), (καὶ γεν.) ὁ μὴ γευσάμενος, (δοκιμάσας, ἀπολαύσας), ἀμέτοχος. «Ἰῶν μὲν τερπνῶν οὐδενὸς ἄγευστος ἔσω,» Ξεν. «Λύπων κακῶν ἄγευστος,» Σοφ. 2) (χ. πτ.) ὁ μὴ γευματίσας (φαγὼν), νηστικός. 3) (πθ.) ὁ μὴ φαγωθείς ἢ μὴ φαγώσιμος. «Πολλὰ γὰρ τῶν ἀγεύστων καὶ ἀδμήτων πρότερον, ἤδιστον τῶν γίγνεσθαι,» Πλ.
Ἀγέω, Ἰων. ἀντὶ Ἄγω.
Ἀγεωμέτρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀνήκων εἰς (ἢ μὴ διδαχθείς) τὴν γεωμετρίαν.
Ἀγεωργησία (ἡ). Ἔλλειψις (παραμέλησις παραίτησις) τῆς γεωργίας.
Ἀγεώργητος (ὁ, ἡ). τόπος (ἢ καρπὸς) ἀκαλλιέργητος ἢ μὴ καλλιεργήσιμος. 2 «Ἄνθρωποι ἀνεπιτήδειοι πρὸς γεωργίαν.»
Ἀγεώργιον (τό), ἐλλ. μόνον κατὰ γένος καὶ εἰς τὴν Νικ. φρστ. «Ἀγεωργίου δίκη,» ἡ κατὰ τῶν μὴ γεωργούντων τὸν κλῆρον ληχθέντα ἢ ἐκλεισθέντα αὐτοῖς ἀγρόν.
Ἀγή, Π. ἀντὶ Ἀχή. γ'. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ 6'. τοῦ Ἄγνυμι.
Ἀγή (ἡ), Π. [ἄγω, ἄγομαι] Θαυμασμὸς ἔκστασις (ὄθεν 2) σέβας, καὶ (σπν 3) φθόνος, μῖσος. 4) (εἰς τὸν Ἱππόλ. Εὐρ. 151). ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἄτη.
Ἀγὴ καὶ Ἄγη (τὰ), οὐδ. πλθ. τοῦ Ἀγος
Ἀγὴ, ῆς (ἡ), Π. [ἄγνυμι]. Θραῦσις, τσάκισμα, σπάσιμον, καταπή. «Ὄρεος—,» Ἀρστ. «Κύματος ἀγή, ἡ (μονλκτ.) «Κυματωγή, ἡ σύντριψις τῶν κυμάτων εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν, καὶ τὸ μέρος ὅπου συντρίβονται, ἡ (ἄλλ.) Ἀκτή. 2) πληγὴ, λαβωματιά, καὶ 3) (μτφορ.) συμφορὰ, δυστύχημα.
Ἀγηγέρται, Ἰων γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρσ. καὶ
Ἀγήγερται, Ἀττ. πρκ. τοῦ Ἀγείρω.
Ἀγηλατέω-ῶ, Μ. ήσω, Ο [ἄγος, ἐλαύ-

νω], ἀποῤῥίπτω (ἐνδάλλω) τι (ὡς μίασμα), (ἑπτ. 2) ἐξιλεόω τὸν θεόν.
Ἁγηλατέω-ῶ, [ἄγω, ἐλάω], Μ. ἥσω. Καταδιώκω, ἀπελαύνω, ἀναστατόνω, ληλατῶ. «Ἀπικόμενος δὲ ἀγηλατέει ἑπτακόσια ἔτεα,» Ἡρ.
Ἀγηλάτημα (τό), τὸ οὐσ. τοῦ Ἀγηλατέω.
Ἀγήλατος (ὁ, ἡ), Π. [ἄγαν, ἐλαύνω?], (ἐπίθετ. τοῦ χεραυνοῦ). ὁρμητικός, βίαιος, τιναγμένος ἀπὸ δυνατὴν χεῖρα.
Ἄγημα (τό). (ἐν γέν.) τάγμα στρατιωτικόν, (ὁθ. τὸ Λτν. agmen), (ἰδιαιτ. ὅτ 2) τὸ συγκροτούμενον ἀπὸ ἐκλεκτοὺς πεζοὺς, ἱππεῖς καὶ ἐλέφαντας, καὶ προπορευόμενον τῶν βασιλέων τῆς Μακεδονίας.
Ἠγημένα (τὰ), ἀντὶ Ἠγημένα, (πρκ πθ. τῆς μτχ. τοῦ Ἡγοῦμαι), τὰ νενομισμένα.
Ἀγηνόρει(ρ)ος, α, ον, Π. ἡρωϊκός.
Ἀγηνορέω-ῶ, Μ. ἥσω, Π. ὑπερτιφανεύομαι, αὐθαδιάζω.
Ἀγηνορία (ἡ). ἀνδρία, εὐτυλμία. 2) ὑπερηφάνεια. 3) ἀνδραγαθία.
Ἀγήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [ἄγαν ἢ ἄγω, ἀνήρ]. ἀνδρεῖος, εὔτολμος. 2) αὐθάδης, ὑπερήφανος. 3) λαμπρός, μεγαλοπρεπής.
Ἀγήοχα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Ἄγω.
Ἀγήρανος, Π. καὶ
Ἀγήρας, Ἰων. ἀντὶ Ἀγήρατος.
Ἀγηρασία (ἡ). τὸ μὴ γηράσκειν, ἡ ἰδιότης τοῦ ἀγήρω.
Ἀγήρατος (ὁ, ἡ),= Ἀγήρως. Π. (οὐσ). Ἀγήρατον (τό), εἶδ. φυτ., (Ζ. καὶ παρδλ. Ἀμάραντος).
Ἀγηρυκόμητος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος γηροκομίας.
Ἀγήρως, ω (ὁ, ἡ). ὁ μηδέποτε γηράσκων (παλαιούμενος), (ἑπτμ.) ἀθάνατος, αἰώνιος. «Τὸν ἀγήρων (καὶ χ. τοῦ ν, ἀγήρω) ἔπαινον (βίον κτλ.),» (τὸ δὲ οὐδ. συνήθως μετὰ τοῦ ν.) «Ἀγήρων, ἐὰν βρέχηται,» Θφρ. «Μὴ μόνον τὸ φιλότιμον ἀγήρω ἡγούμενος,» Θμστ.
Ἀγῆς [ἄγνυμι], ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καμπτόμενος (λυγιζόμενος) ἢ λυγισμένος.
Ἀγῆς [ἄγος], ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐναγής.
Ἀγησάμαν, Δ. ἀντὶ Ἠγησάμην.
Ἀγήσανδρος καὶ
Ἀγησίλαος (ὁ, ἡ),= Ἀγεσίλαος.
Ἀγησίχορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁδηγῶν (διευθύνων) τὸν χορόν.
Ἀγήτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ
Ἀγητήρ (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἡγητήρ.
Ἀγητάρια (τά),= Κάρνεια.
Ἀγητός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ἀγαστός, θαυμαστός.
Ἀγήτωρ, ορος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἡγήτωρ.
Ἁγίζω, Μ. άσω. (Ἐκκλησ.) Ἅγιον ποιῶ. 2) = Ἁγνίζω, καθαρίζω (κυρ. διὰ θρησκευτικῶν τελετῶν). 3) καθιερόνω (ἀφιερόνω) εἰς τὸν θεόν. 4) θυσιάζω ὁλοκαύτωμα. 5) σέβομαι, τιμῶ, δοξάζω. «Ἁγιάσεις τὴν ἡμέραν τῶν σαββάτων,» Γρφ. «Ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου,» αὐτ.
Ἁγίασμα (τό), (Ἐκκλησ.) τὸ ἡγιασμένον (καθιερωμένον) πρᾶγμα. «Ἐγενήθη ἡ οὐσία ἁγίασμα αὐτοῦ,» Γρφ.
Ἁγιασμός (ὁ), (Ἐκκλησ.) καθιέρωσις, ἀφιέρωσις. 2) ἁγνισμός, καθαρισμός. 3) προσφορά, θυσία. 4) ἡ κατὰ Χριστὸν ἁγιότης (καθαρότης), ὁσιότης.
Ἁγιαστήριον (τό), (Ἐκκλησ.) ὁ ἁγιασμένος τόπος, ὅπου τελοῦνται τὰ ἅγια.
Ἁγιαστία (ἡ). ἁγιότης, ἁγιωσύνη.
Ἁγιαστικός, ἡ, όν. 1) πρόξενος (ἡ ἀνήκων εἰς) ἁγιασμόν.
†Ἁγιαφόρος (ὁ, ἡ), = Ἱεροφόρος, (Ἔπεγρ.).
Ἀγί[γαρτος (ὁ, ἡ). (κυρ. σταφυλή) χωρὶς γίγαρτον (κουκούτσι, σπόρον).
Ἁγίζω [ἄγος], Μ. ίσω. Προσφέρω (Καίω) τὴν θυσίαν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ. (συνηθ.) ἁγνίζω, ἁγιάζω. 2) (σύμπ.) Ἁγίζομαι, σπν. ἀντὶ Ἅζομαι, σέβομαι κτλ.
Ἀγινέμεν, Δ. ἀντὶ Ἀγινεῖν.
Ἀγίνεσκον, Π. πρτ. τοῦ
Ἀγινέω-ῶ [ἄγω], Μ. ίσω [παρτ. Ἠγίνεον, καὶ πλέον οὖ), Π. Ἰων. φέρω, κομίζω. 2) [ἐνίοτε ἀμτθτ.) κινοῦμαι.
Ἀνώγραφος (ὁ, ἡ). (κυρ. βίβλος) τῆς ἁγίας γραφῆς, ὡς ὑπ' ἀνδρῶν ἁγίων συγγραφεῖσα, ἢ περὶ τῶν ἁγίων πραγματευομένη.
Ἁγιομηνίσιον (τό). μνήμη ἁγίου, (Ἐκλογ.)
Ἁγιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἅγιον ποιῶ, ἁγιάζω.
Ἁγιοποιός (ὁ, ἡ). ὁ ἁγιοποιῶν, ἁγιαστικός.
Ἁγιοπρέπεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ἁγιοπρεπής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πῶς. Ὁ ἀνήκων (πρέπων) εἰς ἁγίους.
Ἅγιος [ἄγος, ἡ ἅζω], α, ον. Καθαρός, ἱερός, ἅγιος· σεβάσιος· θεοσεβής (παρὰ χριστιανοῖς) ὁ εὐαρεστήσας τῷ θεῷ. ||. (οὐσ.) Ἅγιον (τό) καὶ (πλθ.) Ἅγια (τά), τὸ ἁγιώτατον (καὶ ἑπτ. ἅβατον) μέρος τοῦ ναοῦ· τὸ ἅγιον βῆμα.
Ἁγιοσύνη (ἡ). [Γρφ.) = τῷ
Ἁγιότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἁγίου, ἁγιωσύνη.
Ἁγιόρθογγος (ὁ, ἡ). (ῥῆτ.) ἣν ἐρθέγξατο στόμα ἁγίου.
Ἁγιοφόρος (ὁ, ἡ), = Θεοφόρος.
Ἁγιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἁγιάζω.
Ἁγίσαθεν, Δ. ἀντὶ Ἁγίζου, 6'. ἐν πρτ. τῆς προσ. τοῦ Ἁγίζομαι.
Ἁγισαρώα (ὁ), Ἐναγισμός, ἁγιασμός. Π. σία
Ἁγιστεία (ἡ). τελετὴ θρησκευτική, ἡ πρὸς τὸ θεῖον λατρεία, θεσία. 2) ἁγιότης, εὐλάβεια, ἕξις τοῦ
Ἁγιστεύω, Μ. εύσω, καὶ
Ἁγιστέω-ῶ [ἁγιάζω], Μ. ήσω. (μτθτ.) Λατρεύω, τιμῶ διὰ θυσιῶν καὶ τελετῶν τὴν θεότητα. 2) (μτθτ.) εἶμαι καθαρὸς (ἅγιος), ἁγνεύω. «Ἁγιστεύω, ἐξ εἰμὶ καθαρὰ καὶ ἁγνὴ ἀπό...» Δημ. (κ πθ.) «Χωρὶς τιμώμενα καὶ ἁγιστευόμενα,» Στρ. θ'.
Ἁγιώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἅγιον ἢ ἁγίου ὄνομα.
Ἅγιος, ἐπίρ. Μὲ ἁγιότητα (καθαρότητα, εὐσέβειαν κτλ.).
Ἁγιωσύνη (ἡ), (μτγν.) ἀντὶ Ἁγιοσύνη.
Ἀγκάζομαι, Μ. άσομαι, Π. σκήνω (παίρνω) εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἀγκαλιάζω.
Ἄγκαθεν, ἐπίρ. Π. = Ἀγκᾶς, ἢ Ἀνέκαθεν.
Ἀγκαλέω-ῶ, Μ. έσω, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀνακαλέω.
Ἀγκάλη (ἡ), (συνηθέστ. εἰς τὸ πλθ. Ἀγκάλαι (αἱ), [ἀγκή]. ἡ ἀγκαλιά. «Ἴν' ταῖς ἀγκάλαις περιφέρομεν αὐτὸν,» Ξεν. «Ἀγκάλη γόρτου,» Ἀξ. (ἴδε Ἀγκαλίς. 2) πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ ἀγκάλας, κυρτοειδὲς, βαθὺ, (ὅθεν) «Αἰμένος («Κυμάτων,» Ποντου) ἀγκάλαι.»
Ἀγκαλιδαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταφέρω (κυρ. δι' ὑποζυγίων ἢ ὀχήματος) ἀγκαλίδας.
Ἀγκαλιδαγωγός (ὁ, ἡ). (κυρ. ζῶον ἢ ἁμάξι) δι' οὗ μεταφέρονται ἀγκαλίδες.
Ἀγκαλιδ(ίδ)αφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Σηκόνω, Μεταφέρω) ἀγκαλίδας.
Ἀγκαλιδ(ίδ)αφόρος, ου (ὁ, ἡ). ὁ μεταφέρων καὶ
Ἀγκαλιδαπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν ἀγκαλίδας.
Ἀγκαλίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ἀγκάζομαι.
Ἀγκαλίς, ίδος (ἡ). ἀγκαλιά (δεμάτι) ξύλων, χορταριῶν κτλ. 2) (εἰς τὸ πλθ.) Π. ἀντὶ Ἀγκάλαι.
Ἀγκάλισμα (τό). πᾶν ὅ,τι φέρει τις εἰς τὰς ἀγκάλας του.
Ἀγκαλος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀγκαλίς.
Ἀγκᾶς (κυρ. αἰτ. πλθ. τοῦ Ἀγκή ἢ Ἀγκάλη), ἐπίρ. Π. εἰς (μὲ) τὰς ἀγκάλας, ἀγκαλιά, ἀγκαλιαστά.
Ἄγκειμαι, Π. ἀντὶ Ἀνάκειμαι.
Ἀγκεντέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀνακεντέω.
Ἀγκεράτεσσι, Π. ἀντὶ Ἀνὰ κέρασιν.
Ἄγκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἄγκος
Ἀγκιστρεία (ἡ). τὸ δι' ἀγκίστρου ὀψάρεμμα, (καὶ μτφορ.) δελεάζω, ἀπατῶ.
Ἀγκιστρευτής, οῦ (ὁ). ὁ ψαρεύων μὲ ἀγκίστρι.
Ἀγκιστρευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἐκτιθέμενος) εἰς τὸ δι' ἀγκίστρου ὀψάρεμμα, (ὅθεν) «Ἀγκιστρευτική,» ἡ τέχνη τοῦ ἀγκιστρεύειν.
Ἀγκιστρεύω, Μ. εύσω. Ὀψαρεύω μὲ τὸ ἀγκίστρι, (καὶ μτφορ.) δελεάζω, ἀπατῶ, πιάνω ὡς δι' ἀγκιστρίου.
Ἀγκίστριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἄγκιστρον.
Ἀγκιστρόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος (πιασμένος, σκαλωμένος) εἰς τὸ ἀγκίστρι.
Ἀγκιστροειδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἀγκίστρι, (ὁπλ.) καμπύλος.
Ἄγκιστρον (τό), [ἄγκος, ἀγκών, ἢ ἄγω]. τὸ ἀγκίστρι καὶ πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ αὐτό.
Ἀγκιστροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἀγκίστρια.
Ἄγκιστρος (ἡ), σπν. ἀντὶ Ἄγκιστρον.
Ἀγκιστροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (κόπτων ἢ κατασπίνων) τὰ ἀγκίστρια, (ἐκ μτφορ.) ἀγχίστατος, πλεονέκτης.
Ἀγκιστρόω-ῶ, Μ. ώσω. Πάλλω (Δένω) εἰς τὴν ὁρμιὰν ἀγκίστριον. 2) λυγίζω τι ὡς ἀγκίστριον. «Ἠγκιστρωμέναι ἀκίδες τῶν ὀϊστῶν,» Πλ. 3) πιάνω μὲ τὸ ἀγκίστριον, (καὶ μτφορ.) δελεάζω, ἀπατῶ, αἰγμαλωτίζω. «Παῖδες ἠγκιστρωμένοι,» Τρπρ. Ἐκκλησ.
Ἀγκιστρώδης, ες (ὁ ἡ),=Ἀγκιστροειδής.
Ἀγκιστρωτός, ἡ, όν. Κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα ἀγκιστρίου, ἀγκιστροειδής, κυρτός. 2) ὁ ἔχων ἀγκίστριον.
Ἄγκλιμα (τό), Π. ἀντὶ Ἀνάκλιμα, ὁ τόπος ὅπου στέκει ἢ κάθηται ὁ καραβοκύρης.
Ἀγκλίνας, Π. ἀντὶ Ἀνακλίνας.
Ἀγκλίνη (ἡ), (ἐν χρήσει μόνον εἰς τὸ π) Ἀγκοῦνες, Π. αἱ ἀγκάλαι.
Ἀγκονίζομαι, = Διαγκωνίζομαι.

Ἀγκαμίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ἀνακαμίζω.
Ἀγκονέω-ῶ (είω, ίζω), Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ἐγκονέω.
Ἄγκος [ἀγκών], ους (τὸ), στένωμα (στενούρα, κοιλὰς) μεταξὺ δύο ὑψηλῶν βουνῶν ἢ βράχων.
Ἀγκατύλη (ἡ), Ζ. Ἐγκατύλη.
Ἀγκράτος, Π. ἀντὶ Ἀνάκρατος.
Ἀγκρεμάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ἀνακρεμάω.
Ἀγκρίνω, Π. ἀντὶ Ἀνακρίνω.
Ἀγκρισις, Π. ἀντὶ Ἀνάκρισις.
Ἀγκρούομαι, Π. ἀντὶ Ἀνακρούομαι.
Ἀγκτειρα (ἡ), Π. ἡ ἄγχουσα (πνίγουσα).
Ἀγκτήρ [ἄγχω], ῆρος (ὁ), εἶδ. σιδηροῦ κρίκου μὲ τὸν ὁπ. οἱ χειρουργοὶ ἑνώνουν τὰ χείλη τῶν πληγῶν. 2) (πλθ.) τὸ καρύδι τοῦ λαιμοῦ.
Ἀγκτηριάζω, Μ. άσω. Δένω χειρουργικῶς πληγὴν διὰ τοῦ ἀγκτῆρος.
Ἀγκτηριασμὸς (ὁ). δέσιμον πληγῆς διὰ τοῦ ἀγκτῆρος.
Ἀγκυλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, =Ἀγκυλίζομαι.
Ἀγκύλη (ἡ). καμπὴ (κλείδωσις) τοῦ ἀγκῶνος καὶ τοῦ γόνατος. « Περιδιείρας τὸν πόδε εἰς ἑκατέραν ἀγκύλην, » Φλγρ. 2) τὸ καταμεσῆς τοῦ ἀκοντίου λωρίον, ὅθεν κρατούμενον ἐξρίπτετο, (συνεδχ. δὲ καὶ αὐτὸ) τὸ βέλος ἢ ἀκόντιον. 3) ἡ χορδὴ τοῦ τόξου. 4) ἡ λαβὴ (τὸ πιάσιμον) τῆς ἀσπίδος. 5) ἡ θηλειὰ τοῦ λωρίου τῶν ὑποδημάτων, εἰς τὴν ὁπ. ἐμβάλλων τις τὸν δάκτυλον, τὰ τανύσει, ἢ ἐπιφερῶν τὴν ἄλλην ἄκραν, τὰ δένει. 6) τὸ νεῦρον ὅπου κρατεῖ ὑποκάτωθεν τὴν γλῶσσαν (τὰ βλέφαρα, τὰ γόνατα κτλ.) καὶ 7) τὸ πιάσιμον (καμπύλωμα) τοῦ νεύρου τούτου καὶ ἡ ἐκ τούτου ἀκινησία τῶν μελῶν, ἡ ἄλλ. Ἀγκύλωσις. 8) εἶδ. κυρτοῦ πυτηρίου.
Ἀγκυλιδωτὸς, ἡ ον. Ὁ ἔχων ἀγκυλίδα (λαβήν).
Ἀγκυλίζομαι, Μ. ισομαι. Ῥίπτω (ἢ πιάνω ἵνα ῥίψω) τὸ ἀκόντιον ἢ τὸ βέλος διὰ τῆς ἀγκύλης, (παρδλ. διαγκυλίω).
Ἀγκύλιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Ἀγκύλη. 2) ὁ κρίκος τῆς ἁλυσσου ἢ δώρακος ἁλυσιδωτοῦ. 3) εἶδ. Ῥωμαϊκῆς ἀσπίδος. scutella, (ἐξ. Πλ. Νομ.).
Ἀγκυλὶς, ίδος (ἡ), Ὑποκορ. τοῦ Ἀγκύλη (κυρ. δὲ) ὄργανον κυνηγετικόν.
Ἀγκυλιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ῥίπτων βέλος ἢ ἀκόντιον διὰ τῆς ἀγκύλης.
Ἀγκυλοβλέφαρος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀγκύλωσιν τῶν βλεφάρων. ||. (οὐσ.) Ἀγκυλοβλέφαρον (τὸ), ἡ ἀγκύλωσις τῶν βλεφάρων, (ἴδε Ἀγκύλη).
Ἀγκυλόδουλος (ὁ, ἡ). γρμτ. ἐξήγησις τοῦ Ἀγκυλομήτης.
Ἀγκυλόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀγκύλωσιν τῆς γλώσσης. ||. (οὐσ.) Ἀγκυλόγλωσσον (τὸ), ἡ ἀγκύλωσις τῆς γλώσσης (ἴδε Ἀγκύλη). ὁ κοιν. Γλωσσοδέτης.
Ἀγκυλογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀγκυλομήτης, κρυφίνους, συνετός.
Ἀγκυλόδειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καμπύλην δειρὴν (λαιμὸν), καμπουρολαίμης.
Ἀγκυλόδους, οντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀγκύλους (κυρτοὺς) ὀδόντας.
Ἀγκυλοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα ἀγκύλης, καμπύλος.
Ἀγκυλόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀγκύλος.
Ἀγκυλοκαπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τὰς ἀγκύλας (ἰγνύας) τῶν ἵππων.
Ἀγκυλόκυκλος (ὁ, ἡ), Π. κυρτὸς, ἀγκυλωτός.
Ἀγκυλόκωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀγκύλα (συνεστραμμένα, καμπύλα) τὰ μέλη τοῦ σώματος.
Ἀγκυλομήτης, ου καὶ
Ἀγκυλόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀγκύλην μῆτιν (σκολιὰν βουλήν), πανοῦργος, διεστραμμένος· ἢ ὁ περὶ τῶν σκολιῶν εὐκόλως βουλευόμενος, συνετός.
Ἀγκυλόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀγκύλους (κυρτοὺς, στραβοὺς) πόδας, (ὕθεν:) « Δίφρος—, » ὁ θρόνος τῶν ἐν Ῥώμῃ γεφυροποιῶν κτλ.
Ἀγκυλορινος (ὁ, ἡ). ἀγκύλος τὴν ῥῖνα, καμπυρομύτης.
Ἀγκυλορρόας, α (ὁ). ἀγκύλος (σκολιὸς) τὸν ῥοῦν, ἐλικοειδῶς ῥέων. « Μαίανδρος—, » Νικ. Χων.
Ἀγκύλος [ἀγκών], η, ον. Κυρτὸς, καμπύλος, δρεπανοειδὴς, σκολιὸς, (καὶ μτφορ.) περιπεπλεγμένος, σοφιστικὸς, δυσνόητος. « Λόγος ἀγκύλος, » Ψφάρ. « ἀγκύλη, » Δ. Ἁλ. « Ἐρώτημα ἀγκύλον, » Δκ.
Ἀγκυλότης (ἡ). καμπυλότης, σκολιότης κτλ.
Ἀγκυλοτόμον καὶ
Ἀγκυλοτόμιον (τὸ). ἐργαλ. χειρουργ. δι' οὗ κόπτεται ὁ γλωσσοδέτης. Ζ. Ἀγκυλότμησον.
Ἀγκυλότοξος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀγκύλον (κυρτὸν) ἢ διηγκυλωμένον τόξον
Ἀγκυλόφρων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀγκυλογνώμων, πανοῦργος κτλ.
Ἀγκυλοχείλης, ου καὶ
Ἀγκυλόχειλος, ου (ὁ, ἡ), Π. (ἀετὸς, γλὼψ, ἱέραξ κτλ.) ὁ ἔχων χεῖλος (ῥάμφος) κυρτὸν (ἐπικαμπές).
Ἀγκυλοχήλης, ου (ὁ, ἡ), Π. (καρκῖνος κτλ.) ὁ ἔχων πεδάρια (χηλὰς) δρεπανοειδῆ (ψαλιδωτά).
Ἀγκυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κυρτὸν (καμπύλον, ἀγνιστικὸν) ἢ σκολιὸν. « Ἠγκυλωμένος τοὺς ὄνυχας, » Ἀρχφ., ἔχων ἀγκυλωτὰ ὀνύχια. 2) δένω, κάμνω τι νὰ πάθῃ ἀγκύλωσιν (νὰ πιασθῇ), (ἴδε Ἀγκύλη). « Ἠγκυλωμένος τὰ ἄρθρα »
Ἀγκύλω (ἀπανωτ. τύπος τοῦ) Ἀγκυλόω. « Ὁ ὀπισθότονος κατοπιν ἀγκύλει τὸν ἄνθρωπον, » Ἀρετ., τὸν καμπουριάζει.
Ἀγκυλώνυξ, υχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀγκύλους (κυρτοὺς) ὄνυχας « Ἱέραξ—, » Νικ. Κύγ.
Ἀγκύλως, ἐπίρ. Ἂν εἶδει ἀγκύλης, ἀγκιστροειδῶς. 2) (ἐπὶ ὕφους λεπτικοῦ) = Στρογγύλως, συνεπτυγμένως, συντόμως καὶ ἐμφαντικῶς.
Ἀγκύλωσις, εως (ἡ). (ἐν γέν.) κύρτωσις, κάμψις, στρέβλωμα. 2) (ἴδιατ. δὲ) πάθος τι συμβαῖνον περὶ τὰ ἄρθρα καὶ τοὺς ἅρμους, πιάσιμον (κυρ. τῶν δακτύλων, τῶν βλεφάρων καὶ τῆς γλώσσης), ἴδε Ἀγκύλη.
Ἀγκυλωτὸς, ἡ, ὀν. Κυρτὸς, καμπύλος, σκολιὸς κτλ., ἴδε Ἀγκύλος.
Ἄγκυρα (ἡ), [ἀγκών]. τὸ σίδηρον τοῦ καραβιοῦ, ἡ ἄγκυρα, (μτφρ.) ἀσφάλεια, στήριγμα, ἐλπίς. 2) κάθε ἀνισοσκελὲς ὄργανον, ἴδε ; τὸ Τουρκ. τσεγγέλι, τὸ κλαδευτῆρι, τὸ γυρτὸν ἢ κλαδωτὸν ῥαβδὶ τῶν χωρικῶν καὶ συκολόγων (ἢ μαγκοῦρα).
Ἀγκυραῖος καὶ
Ἀγκύρειος, α, ον. Ὁ τῆς ἀγκύρας. « Σχοῖνος—, » Αξ.
Ἀγκυρηβόλιον (τὸ), Ιων. ἀντὶ Ἀγκυροβόλιον.
Ἀγκυρίζω, Μ. ίσω. Ὑποσκελίζω, παδικλόνω, καταπαλαίω τινὰ κτυπῶν αὐτὸν ὄπισθεν τοῦ γόνατος.
Ἀγκύριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄγκυρα.
Ἀγκύρισμα (τὸ), ἴδε Ἀγκυρίζω.
Ἀγκυρίτης, ου (ὁ), =Ἀγκύρειος
Ἀγκυροβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (Ῥίπτω) τὴν ἄγκυραν, (ἐπμ.) προσηλόνω, στερεόνω.
Ἀγκυροβόλιον (τὸ). τόπος ὅπ' ἄραγμα (ὅπου πιάνει καλὰ τὸ σίδηρον), (καιν.) ἀραξοβόλι, (μτφορ.) καταφύγιον, ἄσυλον. 2) τὸ ῥίψιμον τῆς ἀγκύρας, (καὶ συνεδχ.) τὸ ἄραγμα τοῦ πλοίου. 3) σιδηρᾶν μὲ τὸ ὁπ. κρατοῦν ἵνα ῥίψουν τὴν ἄγκυραν.
Ἀγκυροβόλιον (τὸ). τὸ δικαίωμα (δέσιμον) ὅπου πληρώνουν τὰ πλοῖα διὰ τὸ ῥίψιμον τῆς ἀγκύρας.
Ἀγκυροειδὴς, ἐς (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ἀγκύρας.
Ἀγκυρομήλη (ἡ), ἐργαλ. χειρουργ. (μῆλις) ἀγκιστροειδὲς.
Ἀγκυρουχία (ἡ). τὸ σκάλωμα (πιάσιμον) τῆς ἀγκύρας. 2) ἡ κατάστασις τοῦ ἀραγμένου πλοίου. (μτφορ.) ἀσφάλεια.
Ἀγκυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀσφαλίζω τὸ πλοῖον διὰ τῆς ἀγκύρας, (μτφορ.) στερεόνω, ἐξασφαλίζω. 2) κάμνω ἢ μεταχειρίζομαί τι ὡς ἄγκυραν.
Ἀγκύρωμα (τὸ), = Ἀγκυροχυσία.
Ἀγκυρωτὸς, ἡ, ὀν. Ὁ κατεσκευασμένος εἰς εἶδος ἀγκύρας, (μτφορ. λόγος) ὁ στηρίζων καὶ ἐξασφαλίζων τοὺς ἀκούοντας.
Ἀγκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄγκη (φάραγγας).
Ἀγκὼν [ἄγω, ἄγνυμι], ῶνος (ὁ). (ἐν γέν.) κάθε λύγισμα (κλείδωσις) τῶν ἁρμῶν τοῦ σώματος. 2) (ἰδιατ. δὲ καὶ κυριολεκτ.) ὁ τῆς χειρὸς, ὁ ἄγκωνας, (κατ' ἔκτ.) ἡ ἀγκάλη. « Νίκας ἐν ἀγκῶνεσσι πιτνοῦν, » Πινδ. 3) (συνεδχ.) ἡ ἄκρα (ἐξοχὴ, καμπὴ, γωνία) τινῶν πραγμάτων, π.χ. « Ἀγκὼν τείχους, » ἡ ἀγκωνὴ, τὸ ἀγκωνάρι τοῦ τοίχου. « Ἀγκὼν κατσιμοῦ (φαρέτρας, δίφρου, κιβάρας κτλ). »
Ἀγκωνίζω Μ. ίσω. Ἀγκαλιάζω καὶ κρατῶ σφιγκτὰ (κυρ. διὰ τοὺς παλαίοντας) 2) (μτφ.) Ἀγκωνίζομαι (κυρ. ἐπὶ ποτ.), σχηματίζω ἀγκῶνας (σκολιότητας, ἐξοχὰς καὶ κόλπους). 3) κυρτοῦμαι ὡς ἀγκών, (ἴδε Διαγκυλόω).
Ἀγκωνίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Ἀγκωνίσκος (ὁ). ὑποκορ. τοῦ Ἀγκὼν.
Ἀγκωνιστὴς (ὁ). σκολιότης.
Ἀγκωνοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ἀγκῶνος.
Ἀγλαεθειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λαμπρὰν κόμην (ἐθειραν).

Ἀγλαΐα (ἡ). λαμπρότης, φιλπνότης 2) καλλωπισμός. 3) ὡραιότης, καὶ ἡ ἐκ ταύτης εὐφηλοφροσύνη. 4) χαρά, ἀγαλλίασις (ἰδίως ἡ τῶν ἑορτῶν). 5) δόξα.

Ἀγλαΐζω, Μ. ἴσω, καὶ Ἀττ. ῐῶ (ὅθεν τὸ Ἀγλαϊεῖσθαι). Λαμπρύνω. 2) στολίζω. 3) δοξάζω, τιμῶ. 4) προξενῶ ἀγαλλίασιν. 5) (μσ.) σεμνύνομαι. 6) αἰσθάνομαι (ἀπολαμβάνω) τὴν ἀπὸ τῆς νίκης καὶ τῶν ἐπαίνων χαράν.

Ἀγλαϊηφι, Ἰων. ἀντὶ Ἀγλαΐᾳ.

Ἀγλάϊσμα (τὸ). καλλώπισμα, στολίδιον, κτλ. 2) τιῶ

Ἀγλαϊσμός (ὁ). στολισμός, καλλωπισμός. 2) ὡραιότης. 3) χαρά.

Ἀγλαϊστός, ἡ, όν. Στολισμένος. 2) ἐπιθυμητός.

Ἀγλαεβότρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων ὡραίους βότρυς (σταφύλια).

Ἀγλαόγυιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἢ κάμνων) εὔμορφα τὰ μέλη (γυῖα) τοῦ σώματος.

Ἀγλαοδένδρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στολισμένος μὲ ὡραῖα δένδρα.

Ἀγλαόθωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βλέπων λαμπρὰ ὅπλα.

Ἀγλαοεργός (ὁ, ἡ). ἀγλαὸς (ἔνδοξος) διὰ τὰ ἔργα του.

Ἀγλαοθηλής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαμπρῶς θάλλων, ἀκμάζων.

Ἀγλαόθρονος καὶ

Ἀγλαόθωκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπὶ λαμπροῦ θρόνου καθήμενος.

Ἀγλαόκαρπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων ὡραίους καρποὺς, (μτφρ.) = Ἀγλαότεκνος. 2) (εἰς τὸν Πίνδ. Νέμ. Γ, 97), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀγλαόκολπος, ἡ = Ἀγλαόκηπος

Ἀγλαόκαστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπὶ λαμπρᾶς κλίνης ἀναπαυόμενος.

Ἀγλαόκολπος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα ὡραῖον στῆθος (κόλπον).

Ἀγλαόκουρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὡραῖα (λαμπρά, ἔνδοξα) τέκνα, Ἀγλαότεκνος. «Κόρινθος—,» Πίνδ.

Ἀγλαόκρανος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀγλαόκρηνος, (πηγὴ) βρύουσα διαυγῆ νάματα.

Ἀγλαόκτιστος (ὁ, ἡ), Π. λαμπρῶς ἐκτισμένος.

Ἀγλαόκωμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαμπρύνων (χαροποιῶν) τοὺς κώμους (τὰ συμπόσια, τοὺς χορούς). «Φωνὴ—,» Πίνδ.

Ἀγλαομήτηρ, ερος (ἡ), Π. λαμπρὰ (ἔνδοξος) μήτηρ.

Ἀγλαομήτης, ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγελαίζων λαμπρὰς (ἐνδόξους) βουλάς.

Ἀγλαόμορφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λαμπρὰν μορφήν.

Ἀγλαόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀγλαότεκνος. 2) ἐνδόξου πατρὸς ἔνδοξος υἱός.

Ἀγλαόπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λαμπρὸν πέπλον (ἱμάτιον).

Ἀγλαόπτυχος, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὡραίους βραγίονας (πτύχες).

† **Ἀγλαόπιστος**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀγλαόκτιστος.

Ἀγλαοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγλαὸν ποιῶ, λαμπρύνω, καλλωπίζω.

Ἀγλαόπυργος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὡραίους πύργους.

Ἀγλαὸς (ἀγάλλω ἢ αἴγλη ἢ ἀπαιτ. λάω -βλέπω), ἡ καὶ Π. ές, όν. λαμπρός, διαφανὴς, καθαρός. 2) ὡραῖος, εὐπρόσωπος, στολισμένος. 3) εὐγενὴς, ἔνδοξος. 4) φαιδρὸς, εὔθυμος.

Ἀγλαότεκνος (ὁ, ἡ), = Ἀγλαόπαις, ὁ ἔχων ὡραῖα καὶ ἔνδοξα τέκνα.

Ἀγλαότευκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μεγαλοπρεπῶς κτισμένος (κατεσκευασμένος).

Ἀγλαότιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαμπρῶς τετιμημένος.

Ἀγλαοτριαίνας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ

Ἀγλαοτριαίνης, ου (ὁ), Π. ὁ κρατῶν λαμπρὰν τρίαιναν.

Ἀγλαοφανὴς, ές (ὁ, ἡ), (ἐπῖρ.) = φανῶς, Π. = Λαμπροφανής.

Ἀγλαοφαρὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν λαμπρὰ ἱμάτια (φάρεα).

Ἀγλαοφεγγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκπέμπων λαμπρὸν φέγγος.

Ἀγλαόφθιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἡ πρόξενῶν λαμπρὰν φῆμην.

Ἀγλαόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μεγαλοπρεπῶς φοιτῶν (περιπατῶν), ἢ ὁ λαμπρὰν (ἔνδοξον) ὁδὸν ὁδεύων.

Ἀγλαόφορτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σεμνυνόμενος (λαμπρὰς) διὰ τὸ φορτίον του.

Ἀγλαοφύτευτος (ὁ, ἡ), Π. λαμπρὸς διὰ τὰ ἐν αὐτῷ φυτά. «Κῆπος—,» Κ. Μανασσ.

Ἀγλαόφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λαμπρὰν φωνήν. «Μοῦσα (=Λόγος)—,» Πρόκλ. Γργ.

Ἀγλαοφῶτις, ιδος ἡ ἰδία (ἡ), εἰδ. φυτ. Σ. Γλυκυσίδη.

Ἀγλαυκος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐγγλαυκος.

Ἀγλαυρος [ἀγλ. αὔρα], α, ον, Π. = Ἀγλαός.

Ἀγλάφυρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπῖρ.) = ὑρως. Ὁ μὴ γλαφυρὸς, ἄκομψος, ἄχαρις.

Ἀγλαωπὶς, ῐδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀγλάωπ, 2) (εἰς τὸν Ἐμπεδοκλ. ὡς ἐπίθ. τῆς Νυκτὸς), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀλαωπὶς.

Ἀγλαῶς, ἐπῖρ. λαμπρῶς, μεγαλοπρεπῶς κτλ.

Ἀγλάωψ, ωπος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων χαρίεντα καὶ θελκτικὰ ὄμματα (ὤπας) ἢ λαμπρὰν ὄψιν, (ἐπιμ.) εὐειδὴς, λαμπρὸς, ὡραῖος.

Ἀγλεμβρότη, ἡ, ὁ Ἀγλεμβρότης.

Ἀγλευκὴς, ές καὶ

Ἄγλευκος (ὁ, ἡ). ἄγλυκος· ἀηδὴς· δυσάρεστος εἰς τὴν γεῦσιν (καὶ μτφρ.) εἰς τὴν ἀκοήν.

Ἀγληνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων ὀφθαλμοὺς (γλήνας), ὀδόμματος.

Ἀγλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀγλίς.

Ἀγλίη (ἡ), Ἰων. ἡ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς γινομένη ὑπάλευκος κηλὶς ἢ τσύπα, πάθος (ἀπόστιλψις, παράλαμψις) τῶν ὀμμάτων.

Ἀγλὶς, ιδος ἡ ῖδος (ἡ). ἡ σχελίδα τοῦ σκάρδου.

Ἀγλισχρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γλίσχρος (μυξώδης, γλοιώδης), «Ἔλαιον—,» Ἀρετ.

Ἀγλυκὴς, ές (ὁ, ἡ), = Ἀγλευκής.

Ἄγλυφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γλυμμένος (σκαλισμένος, δουλευμένος).

Ἀγλωσσία (-σσία), ας (ἡ). σιωπή. 2) στέρησις εὐγλωττίας.

Ἀγλώσσος (-ττος), ου (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων γλῶσσαν (καὶ ἐπὶ αὐλοῦ) γλωσσίδα, ἄφωνος, βιωβός. 2) ὁ στερημένος εὐγλωττίας. «Ἀγλωσσομένῳ, ἤτορ δ' ἔλκιμον,» Πίνδ. 3) ἑτερόγλωσσος, βάρβαρος.

Ἀγλώττιος, ἐπίρ. Ἄνευ γλώσσης.

Ἄγμα (τὸ), [ἄγνυμι]. τὸ κομμάτι τοῦ συντρίμματος. 2) = Ἀγμός.

Ἄγμα (τὸ), [ἄγω], = Κάταγμα, μαλλὶ κλωσμένον.

Ἀγμός (ὁ), [ἄγνυμι]. θραῦσις, τάκνισις (χυρ. κοκκάλων). 2) (πλθ.) τόποι ὅπου πίπτουσι, βράχοι.

Ἀγναμπτος καὶ **Ἄγναφος** (ὁ, ἡ). ἀλεύκαστος. 2) ἀλανάριστος.

Ἁγνεία (ἡ). καθαρότης. 2) σωφροσύνη. 3) = Ἁγνισμός.

Ἁγνεῖον (τὸ). μέρος (πηγὴ ἢ σκεῦος) ὅπου τελοῦνται ἁγνισμοί.

Ἅγνευμα (τὸ), Π. = Ἁγνεία.

Ἁγνευτήριον (τὸ), Ἁγνεῖον, καθαρτήριον.

Ἁγνευτικός, ἡ, όν. Ὁ φυλάττων ἢ ἀναγκαῖος πρὸς ἁγνείαν (σωφροσύνην).

Ἁγνεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι καθαρὸς (σώφρων, ἀμόλυντος), φυλάττω σωφροσύνην. 2) (μτβτ. μὲ γεν.) ἀπέχω (ἐγκρατεύομαι) ἀπό. «Ἐνιαυτὸν ἀφροδισίων ἁγνεῦσαι, καὶ οἴνου, καὶ ψευδολογίας,» Πλ. 3) (σπν.) = Ἁγνίζω.

Ἀγνήκαμες, Αἰολ. ἀντὶ Ἠγνοήσαμεν.

Ἁγνής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἁγνός.

Ἁγνίζω, Μ. ίσω. Καθαρίζω, (χυρ. μεταμεμένον ὑπὸ φόνου) διὰ θυσιῶν καὶ ἄλλων τελετῶν. 2) (σπν.) = Ἁγίζω, θυσιάζω.

Ἁγνιοσί(-σ)ας, ου (ὁ, ἡ). (ῥάβδος) ἀπὸ λυγαριᾶν (ἄγνου).

Ἅγνισμα (τὸ). τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἁγνισμόν. 2) = τῷ

Ἁγνισμός (ὁ). ὁ διὰ τελετῶν καὶ θυσιῶν καθαρισμός.

Ἁγνιστής, οῦ (ὁ). ὁ διὰ τελετῶν καὶ θυσιῶν καθαρίζων.

Ἁγνιστήριος (ὁ, ἡ), καὶ

Ἁγνιστικός, ἡ, όν, καὶ

Ἁγνίτης, ου (ὁ). ὁ πρὸς ἁγνισμὸν ἐπιτήδειος (χρήσιμος), ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) ἁγνιστικήν. «Ἁγνίτης πάγος,» Δυκ., τὸ ἅλας, ὡς χρήσιμον εἰς τοὺς ἁγνισμούς, ἴδε καὶ ἡ Παροιμ. «Θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακά».

Ἀγνοέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν γνωρίζω, δὲν ἐξεύρω. 2) δὲν ἐννοῶ, ἀπατῶμαι· (ἴσως. Ἀρεοπαγ. ις΄.), ἴσθι

Ἄγνόημα (τὸ). λάθος ἐξ ἀγνοίας (ἀπάτης, ἀπρονοησίας).

Ἀγνοητέον, θετ. τοῦ Ἀγνοῶ.

Ἀγνοητικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ἄγνοιαν, (Ἀρεοπ.).

Ἄγνοια (ἡ). ἀπειρία, ἀμάθεια, ἀπρονοησία, ἀνοησία.

Ἀγνοιέω-ῶ, Π. ἀντὶ Ἀγνοέω, (ὅθεν τὸ

Ἀγνοιῶσι, Π. ἀντὶ Ἀγνοῦσι.

Ἀγνόμαντις, ιος (ὁ, ἡ), Π. μάντις (προφήτης) ἀγνός.

Ἄγνον (τὸ), [ἄγνυμι], εἶδ. φύκους θαλασσίου.

Ἀγνοούντως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἐξ ἀγνοίας (ἀπροσεξίας).

Ἀγνοσιάδης (ὁ, ἡ), = Ἁγνιστικός.

Ἁγνοπόλος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ὢν (πολέων) καθαρὸς ἢ καθαριστικός
Ἁγνόρρυτος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων ῥεῖθρα καθαρὰ ἢ καθαριστικά.
Ἁγνός [ᾰ̔ζομαι], ἡ, όν. Ἀμόλυντος, καθαρός. « Ἁγνὸς φόνος, » Πλάτ., Σώφρων, ἀδιάφθορος. Ἅγιος, ἱερός. « Κοῦρος οὐχ ἁγνὸς πατεῖν, » Σοφ., δηλ. ἄβατος.
Ἅγνος, ου (ὁ καὶ ἡ), [κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Ἄγνος, διὰ τὴν ὑποτιθεμένην ἰδιότητα τῶν σκώρων του, ἢ ἀντὶ Ἅγνος, ὡς μὴ ἁγνιμένη, διάθραυστος], φυτ. βαμνώδες, ἡ λυγαρηά, ἴδε Λύγος.
Ἁγνοστόμος (ὁ, ἡ). καθαρὸς τὸ στόμ.
Ἁγνοστροφος (ὁ, ἡ). ζημιμένος (πλεγμένος) ἀπὸ ὄνον.
Ἁγνουσύνη, Π. ἀντὶ Ἁγνότης.
Ἁγνοτελὴς, ους (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἁγνὸς διατελῶν, ἢ ὁ ἐντελῶς ἁγνὸς, ἢ ὁ ἁγνοὺς τελῶν, (ἐπίθ. τῆς Δήμητρος).
Ἁγνότης (ἡ), =Ἁγνεία.
Ἁγνοτόκεια (ἡ), Π. ἡ ἁγνῶς τεκοῦσα, (ἐπίθ. τῆς Θεοτόκου).
Ἁγνόφρονες (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἁγνῶς φρόνων ἢ φρόνιμος (γεννώμενος).
Ἅγνυμι [ᾰ̔γνω], (ὀθ. ά) Μ ἄξω [παρτ. Ἰάγνυν καὶ Ἐάγνυν καὶ [σπν.] Ἴαγνυν, ἀορ. ά. Ἦξα καὶ Ἔαξα, πθ. πρκ. Ἔαγμαι, καὶ μσ. Ἔαγα, καὶ Ἰων. Ἔαγμα καὶ πθ ἀόρ. Ἐάγην. Ἡ αὔξησις φυλάττεται πολλάκις εἰς ὅλας τὰς ἐγκλίσεις). Θραύω, συντρίβω, τσακίζω. 2) (μσ.) νάμπτομαι, λυγίζομαι. « Ἴαγχοι πάλιν ἄγεν, » Ἰλ. Δ. ἀντὶ Ἴαγησαν. « Ὑπὸ ποσὶ ἀγύμενος, » Ἡρ.
Ἁγνύς, ύντος. μτγ. τοῦ Ἅγνυμι.
Ἅγνυς [ᾰ̔γιυ], υῖος ἡ ὑθις ἡ. πέτρα τρυπημένη, τὴν ὁπ ἐκρέμων οἱ ὀφένται εἰς τὰς ἄκρας τῶν κλωστῶν τοῦ στημονίου ἵνα τὰς κρατῶσι τεντωμένας. ἐλέγετο δὲ καὶ Λία ἡ Δεία, (ἴδε καὶ λανών).
Ἄγνυτον, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ ἐνστ. τῆς ὁριστ. τοῦ Ἅγνυμι.
Ἀγνύω, =Ἅγνυμι.
Ἁγνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἄγνον.
Ἀγνωμονεύομαι, σπν. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀγνωμονέομαι.
Ἀγνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρομαι ἀνοήτως. 2) εἶμαι ἀχάριστος, (ἐπιτ.) ἀρνοῦμαι ἢ δυστροπῶ νὰ πληρώσω τὸ χρέος μου. 3) κακομεταχειρίζομαί τινα, φέρομαι πρὸς αὐτὸν ἄδικος ἢ ἀπανθρώπως. « Ἀγνωμονηθέντες ὑπὸ τῆς τύχης, » Δημ.
Ἀγνωμόνως, ἐπίρ. Ἀνοήτως. « Εἶτα οὕτως ἀγνωμόνως ἔχετε; » Δημ. 2) ἀχαρίστως. 3) ἀδίκως.
Ἀγνωμοσύνη (ἡ). ἀστοχασία, ἀνοησία, ἀπειρία, ἀπάτη (Ξεν. Ἀναβ. 2, 5, 6.). 2) ἀχαριστία. 3) ἀδικία, κακοήθεια πολιτική. 4) σκληρότης, ἀναισθησία. « Ἐπὶ τῇ τύχῃ ἀγνωμοσύνῃ, » Δημ.
Ἄγνωμων, ονος (ὁ, ἡ), καὶ οὐδ. Ἄγνωμον (τό). ὁ μὴ ἔχων γνώμην (γνῶσιν), ἀστόχαστος, ἀνόητος. « Ἕλληνές εἰσιν ἄνδρες οὐκ ἀγνώμονες, καὶ μετὰ λογισμοῦ πάντα πράττουσί τινος, » Μενανδρ. 2) ἀχάριστος. 3) ἄδικος. 4) ὁ μὴ ἔχων τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλους γνώμην, (ἰδέαν)· « Οὐκ ἀγνώμων, » Σοφ., ἀντὶ Ὁμογνώμων. 5) (ἵππος κτλ.) ὁ ἀλλάξας ὅλες τοὺς λεγομένας Γνώμονας (ὁδόντας (ἐπμ.) μὴ γνωριζομένος πλέον ἀπ' αὐτῶν, (ἴδε καὶ παραβλ. Ἀβολος).
Ἀγνώριστος (ὁ, ἡ). = Ἄγνωστος, ὁ μὴ γνωριισθεὶς ἢ μὴ γνωριζόμενος.
Ἀγνώς, ῶτος (ὁ, ἡ). [πθ.] ὁ ἀγνοούμενος, ἀγνώστης. « Οὐ γάρ τ' ἀγνῶτές γε θεοὶ ἀλλήλοισι πέλοντα, » Ὁδ. Β. 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ γνωρίζων (ἠξιούρων, ἐννοῶν), μὴ ἔχων εἴδησιν (ἰδέαν, πεῖραν). ἀνίδεος. « Εἰ δέ τις παντάπασιν ἀγνὼς ἔῃ, τί δύναται ἡ γῆ φέρειν, » Ξεν. « Μήτ' ἐπιφορτήσῃς, μήτ' ἀγνὼς (ὅπως καλῶς γράφεται ἀγνῶς), μήθ' ἑκόντι, » Φωκυλ. 3) = Ἀγνώμων. « Παρεύσομαι, σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνῶτος, ἐν δὲ τοῖς ὁ Ἴσος, » Σοφ.
Ἀγνῶς, ἐπίρ. καθαρῶς, σωφρόνως.
Ἀγνώσασκεν, Π. ἀντὶ Ἤγνοει.
Ἀγνωσία (ἡ). τὸ μὴ γνωρίζειν. « Διὰ τὴν ἀλλήλων ἀγνωσίαν, » Θκ. 2) = Ἄγνοια. « Ὡς ἀγνωσίᾳ σέβωμεν αὐτούς, » Εὐρ.
Ἀγνώσασκε, Π. ἀντὶ Ἤγνοει, [ἐκ τοῦ Ἀγνώσαω, Π. ἀντὶ Ἀγνοέω-ῶ, = Ἀγνοέω.
Ἄγνωστος (ὁ, ἡ). ἀγνώριστος, ἐπμ. 2) ἀσήμαντος. 3) ἀκατανόητος. « Ἀγνωστότατοι δὲ γλῶσσαν ἐμοφάγοι εἰσί, » Θεόδ.
Ἀγνώστως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ ἔχῃ γνῶσιν (εἴδησιν), χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ.
Ἄγνωτος (ὁ, ἡ), = Ἄγνωστος.
Ἀγξηραίνω, Π. ἀντὶ Ἀναξηραίνω.
Ἀγογγυσία (ἡ). τὸ μὴ γογγύζειν.
Ἀγόγγυστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γογγύζων (παραπονούμενος).
Ἀγογγύστως, ἐπίρ. Χωρὶς γογγυσμόν, εὐχαρίστως.
Ἀγοήτευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γοητευθεὶς ἢ μὴ γοητευόμενος, ἀγόητος.
Ἀγοητεύτως, ἐπίρ. Χωρὶς γοητείας· ἁπλῶς, χωρὶς ἀπάτης.
Ἀγοίατο, Ἰων. ἀντὶ Ἀγοιντο, εὐκτ. τοῦ Ἀγω.
Ἀγομένη (ἐνν. Σχοῖνος), μτγ τοῦ Ἀγω, ἡ κοιν. καὶ Ἰταλ. Σαμένα (τὸ γονδροτερον παλαμάρι). « Σχοινία μακρὰ, Ἀγομένας λεγόμενα, » Ἀπολλόδ. Πολιορκ.
Ἀγόμφιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων γομφίους (ὀδόντας), τέρων.
Ἄγομφωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γεγομφωμένος, ἀκάρφωτος.
Ἄγον, Δ. ἀντὶ Ἄγον, παρτ. τοῦ Ἀγω.
Ἀγονατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων γόνατα (καὶ ἐπὶ φυτ.) κόμπους. (ὀθ. 2) (μτφρ.) ἄκαμπτος, ἀγέρωχος.
Ἀγονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἄγονος (ξεῖρις).
Ἀγονία (ἡ). ξειρωσις, ἀτεκνία· ἀφορία.
Ἄγονος (ὁ, ἡ). (ἐνεργ.) ὁ μὴ γεννῶν, ξεῖρος, ἄτεκνος. « Ἡ Σικελία λαγωῶν ἄγονος, » Ὀλ. (καὶ μτφρ.) « Ἄγονος σοφίας, » Πλάτ. 2) (πθ.) ὁ μὴ γεννηθείς, ἀγέννητος. « Αἰὼ ὄρεϊ τ' ἄγονός τ' ἔμμεναι, » Ἰλ. Γ. 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ Λαγωνος.
Ἀγοντι, Δ. ἀντὶ Ἄγουσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἀγω.
Ἄγορος (ὁ, ἡ). Π. ὁ μὴ ῥηγῶν ἢ μὴ θρηνούμενος, ἄκλαυτος, ἀμοιρολογητος.
Ἀγορά (ἡ), [ἀγείρω]. ὁ δημόσιος τόπος, ὅπου συνέρχονται οἱ λαοὶ διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ βίου, ἀγοραὶ, πωλήσεις, ἀγοράσεις κτλ., τὸ παζάρι ἢ (Ἰταλ.) πιάτσα. « Ἀξιοῦντος δὲ τὴν κρίσιν αὐτῷ γενέσθαι κατ' οἰκίαν, Ἔσται μὲν οὖν, εἶπεν, ἐν τῇ ἀγορᾷ, » Πλ. 2) ἡ εἰς τὴν ἀγορὰν γνωμένη συνέλευσις τοῦ λαοῦ. « Θέμις, ἣ τ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει, ἠδὲ καθίζει, » Ὁμ. Β. « Συλλεγθέντων δὲ τῶν Ἰώνων, ἐγίνοντο ἀγοραὶ, καὶ δή που σφι καὶ ἄλλοι ἠγορόωντο, ἐν δὲ δὴ κτλ., » Ἡρ. « Ἐπεὰν δὲ θάψωσι, ἀγορὴ δέκα ἡμερέων οὐκ ἵσταται σφι, οὔτε ἀρχαιρεσίη συνίζει, » αὐτ. 3) (συνεκδ.) τὸ εἰς τὴν ἀγορὰν συναγμένον πλῆθος. « Κινήθη δ' ἀγορὴ ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης, » Ἰλ. Β. 4) (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ διὰ τὰς συνελεύσεις προσδιωρισμένον οἰκοδόμημα. « Ἡ δὲ βουλὴ ἐκάθητο ἐν τῇ τῆς ἀγορᾶς στοᾷ, » Ξεν. (παραβλ. Θόλος καὶ Πρυτανεῖον)
5) αἱ εἰς τὴν ἀγορὰν θεωρούμεναι ὑποθέσεις, καὶ αἱ περὶ αὐτῶν δημηγορίαι. « Κέρια μάχῃ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω, » Ὁδ. Θ. « Οὔτε πόνων εὖ εἰδώς, οὔτ' ἀγορέων, » Ὁδ. Δ. 6) (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ περὶ πωλήσεως καὶ ἀγορᾶς διαπραγμάτευσις (τὸ παζάρι), ἡ δοσοληψία, καὶ αὐτὰ τὰ κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐκτιθεμένα πρὸς πώλησιν πράγματα (καὶ κοιν.) αἱ ζωοτροφίαι. « Πωλεῖ μὲν ἂν οὐ δέξασθαι, ἀγορὰν δ' ἔξω παφέξειν, » Θκ. « Συνηγόρασαν τὸν τε οἶνον καὶ τὸ ἔλαιον, καὶ τὸν οἶνον ἐν τὴν ἄλλην ἀγορὰν, » Ἀρστ. « Ὅστις δ' ἂν τῶν ἐμπόρων πλείστην καὶ εὐώνου ἀγορὰν παρέχων φαίνηται, » Ξεν. « Καὶ τὰ ἐκ γυναικείας ἀγορᾶς διακενῆσαι δυνατὸς, » Θφρ. (ἐντεῦθεν δὲ) « Λογὰ πλήθουσα, » (ἢ Π.) « Ἀγορῆς πληθούσης, » (κυρ.) ἡ τρίτη (ἐννάτη) ὥρα πρὸ μεσημβρίας, ὅτε εἶναι συνήθως γεμάτη ἀνθρώπων ἡ ἀγορά. « Ταραντῖνος ἐν ἔθει ἦν, πίνειν μὲν ἐξ ἑωθινοῦ, μεθύειν δὲ περὶ πλήθουσαν ἀγοράν, » Δίλ. 7) ἡ ἐμπορικὴ πανήγυρις, τὸ πανηγύρι. « Ἀγορὰν συνάγουσι, » Στρ.
Ἀγοράασθαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀγοράσθαι, ἀπαρ. τοῦ Ἀγοράομαι.
Ἀγοράζω, Μ. άσω. (ἀμτβτ.) Διατρίβω ἢ Συγκάζω ἢ Ἀσχολοῦμαι εἰς τὴν ἀγορὰν. « Ἐν τοῖσι αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι καὶ καπηλεύουσι, » Ἡρ. « Οὐδ' ἀγοράσει γ' ἀγένειος οὐδεὶς ἐν ἀγορᾷ, » Ἀρχ. 2) (μτβτ. μὲ αἰτ.) Ψωνίζω, ἀγοράζω. « Ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτῶνον, » Ἀρχ. (; μσ.) « Ἀγοράζεσθαι τὰ ἐπιτήδεια, » Δημ.
Ἀγοραῖος, α, ον. Ὁ εὑρισκόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὴν ἀγορὰν (καθ' ὅλας τὰς λέξ. τὰς σημασ.). « Τοὺς (« Ἑρμῆς) ἀγοραίους, » ὁ προστάτης (ἔφορος) τῶν κοινῶν συνελεύσεων καὶ ληψοδοσιῶν, ἢ ὁ ἐν τῇ ἀγορᾷ ὡς τοιοῦτος ἱδρυμένος. « Ἡμέρα—, » ἡ ἀπαίσιμος. « Ῥήτωρ—, » ὁ συνήγορος « Ἄρτος—, » ὁ ἀγοραῖος (ὄχι ἁπιτιάνος) κτλ. 2) (οὐσ.) ἔμπορος, μεταπωλητὴς, ἢ λιανοπωλητής. « Λέγω δὲ ἀγοραίων (πλῆθος) τὸ περὶ πράσεις καὶ ὠνὰς καὶ ἐμπορίας καὶ καπηλείας διατρῖβον, » Ἀρστ. « Πρυσέπαξαν τοῖς ἀγοραίοις πωλεῖν ἐξαβράχου, » αὐτ. « Τὰ ὄνια καὶ οἱ ἀγοραῖοι, καὶ αἱ τούτων φωναὶ καὶ ἀπειλαὶ, » Ξεν. 3) (ἐπῶ.) προσωπο-

ποταπός· τετριμμένος· γυθαῖος, βάναυσος. «Μήτ' ἀγοραίους, μήτε κοβάλους,» Ἀρχφ. «Ἀγοραῖα ᾖ καπηλικὰ ὀνόματα,» Ακ. «Ἀγοραῖος ἄνθρωπος,» ὁ περιφερόμενος ἀργὸς εἰς τὴν ἀγοράν, ὁ ἄλλ. «Περίτριμμα ἀγορᾶς.»

Ἀγοραίως, ἐπίρ. Χυδαϊκῶς, ἀχέμψως.

Ἀγορανομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ἢ Γίνομαι) ἀγορανόμος.

Ἀγορανομία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ ἀγορανόμου.

Ἀγορανομικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀγορανόμον ἢ εἰς τὴν ἀγορανομίαν, ὁ χρηματίσας ἀγορανόμος.

Ἀγορανόμιον (τό). τὸ ἀργεῖον τῶν ἀγορανόμων. «Τὸ δὲ ψήφισμα ἀναγράψαι εἰς τὴν φλιὰν τοῦ ἀγορανομίου,» Ἐπιγρ.

Ἀγορανόμος (ὁ). ὁ ἄρχων (ἐπιστάτης) τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν ἐν αὐτῇ πωλουμένων. «Ἐπὶ μὲν τοῖς ἄλλοις ὠνίοις ἄμεινον τοὺς ἀγορανόμους φύλακας κατεστήσατε, ἐπὶ δὲ ταύτῃ μόνῃ τῇ τέχνῃ χωρὶς στρύλακας ἀποκληροῦτε,» Ασ.

Ἀγοράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, Π. συνεδριάζω (παρευρίσκομαι, συσκέπτομαι, δημηγορῶ) εἰς κοινὴν συνέλευσιν.

Ἀγόραρχος (ὁ).=Ἀγορανόμος.

Ἀγοράσδεν, Δ. ἀντὶ Ἀγοράζειν.

Ἀγορασείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ ν' ἀγοράσω.

Ἀγορασία (ἡ), μτγν. καὶ ἀδόκ. ἀντὶ Ἀγόρασις, εως (ἡ). ἀγόρασμα, ψώνισμα.

Ἀγόρασμα (τό). τὸ διὰ πώλησιν ἢ ἀγορὰν πρᾶγμα, ψώνιον.

Ἀγορασμός (ὁ).=Ἀγόρασις.

Ἀγοραστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγοράζων (ψωνίζων), ψωνιστής.

Ἀγοραστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἐπιτήδειος, ἔχων κλίσιν) εἰς τὸ ἐμπόριον. ‖. «Τὸ ἀγοραστικόν,» τὸ ἐμπόριον ἢ οἱ ἔμποροι.

Ἀγοραστικῶς, ἐπίρ. Ἐμπορικῶς. ‖. «Ἀγοραστικῶς ἔχω,» ἔχω διάθεσιν ν' ἀγοράσω.

Ἀγοραστός, ἡ, όν. Ὁ ἀγορασμένος ἢ διὰ πώλημα, Ὠνιος ἢ Πράσιμος.

Ἀγόρευσις, εως (ἡ). τὸ ἀγορεύειν, δημηγορία.

Ἀγορευτήριον (τό). τὸ μέρος ὅπου ἐδημηγόρουν.

Ἀγορευτός, ἡ, όν. Περὶ οὗ δύναταί τις ν' ἀγορεύσῃ (νὰ δμιλήσῃ). «Οὔτε ῥητός, οὔτ'—» Ἰουστ.,=Ἀνέκφραστος

Ἀγορεύω [ἀγορά], Μ. εύσω. Λέγω, δμιλῶ, δημηγορῶ. «Ὁ νόμος ἀγορεύει,» Ασ. «Ἡρώτα μὲν ὁ κήρυξ, Τίς ἀγορεύειν βούλεται;» Δμ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ἀποκαθορίζω. «Ὧδε γὰρ ἅμμι φύσις κεραόων ἀγορεύει,» Ὀππ. 3) ἀντὶ Προσαγορεύω. «Ἑκυρὰς ἀγορεύεται ὑπὸ τῆς Ἑλένης ὁ Πρίαμος,» Ἐτυμολ.

Ἀγορή (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀγορά.

Ἀγορῆθεν, Π. ἀντὶ Ἐκ τῆς ἀγορᾶς.

Ἀγορήνδε, Π. ἀντὶ Εἰς τὴν ἀγοράν.

Ἀγορητήρ, οῦ (ὁ), Π. ῥήτωρ, δημηγόρος.

Ἀγορητύς, ύος, (ἡ), Π. ἡ περὶ τὸ δημηγορεῖν ἐπιτηδειότης, εὐφράδεια.

Ἀγορῆφι, Π. ἀντὶ Ἐν ἀγορᾷ.

Ἄγορος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀγορά.

Ἄγος καὶ Ἄγος ἄζω, -ομαι), εος-ους (τό). θανατοσμός, σέβας. 2) ἀντικείμενον σεβασμοῦ ἢ λατρείας. 3) (συνηθ. δέ) ἀντικείμενον φρίκης καὶ ἀποστροφῆς, μίασμα, ἀνοσιούργημα ‖ (ὁμοιότ. φαινομ.) χρῖζον ἀγνισμοῦ. «Τῷ ἄγει ἐνέχεσθαι,» Ἡρ. 4) ‖ ὁ αὐτὸς ὁ ἀνοσιουργήσας, ἐναγής. «Τὸ ἄγος ἐλαύνειν,» Θκ.

Ἀγὸς ἄγω], οῦ (ὁ), Π. ἡγεμών, ἀρχηγέτης, ὁδηγός.

Ἀγοστὸς (ὁ), [ἄγνυμι ἢ ἄγω, ὁστέον]. ἡ παλάμη. 2) ὁ ἀγκὼν τῆς χειρός, (καὶ ἐπιμ. 3) ἀγκωνή.

Ἄγρα (ἡ), κυνηγ. (ἀγρίων ζώων). 2) ψάρεμμα. «Παντὸς ἰχθύος ἄγρα ᾖ σαγηνεία,» Ἰλ. 3) (καὶ αὐτό) τὸ ἀγρευθὲν ζῶον (εἴτε χερσαῖον, εἴτε ἔνυδρον). 4) (συνεδρ.) λεία, λάφυρον.

Ἀγραῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων (ἐπιτήδειος) εἰς ἄγραν, (ὅθεν) «Ἀγραία,» ἡ Ἄρτεμις, ὡς ἔφορος τοῦ κυνηγίου.

Ἀγραμματία (ἡ). ἀμάθεια, Γέκ τοῦ

Ἀγράμματος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ εἰδὼς γράμματα, ἀμαθής. 2) ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ ἐκφραζόμενος μὲ) γράμματα. «Τῶν φωνηέντων ζώων, τὰ μὲν διάλεκτον ἔχει· τὰ δέ, ἀγράμματα,» Ἀρστ.

Ἀγραμμάτως, ἐπίρ. Ἄνευ γραμμάτων, ἀμαθῶς.

Ἀγραμμῆς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ ἀποτελῶν γραμμήν. «Ἡ σπιγμὴ—,» Ἀρστ.

Ἄγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων γραμμάς, (εἶδος βόλου).

Ἄγραπτος (ὁ, ἡ).="Αγραφος. 2) ἀζωγράφιστος.

Ἀγραυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Διατρίβω (ἐκτὸς τοῦ οἴκου ἢ τῆς πόλεως) εἰς τὴν ἐξοχήν. 2) διανυκτερεύω εἰς τοὺς ἀγρούς.

Ἀγραυλής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄγραυλος.

Ἀγραυλία (ἡ). ἡ ἐν ἀγρῷ (ἐκτὸς τοῦ οἴκου) διανυκτέρευσις.

Ἄγραυλος (ὁ, ἡ). ὁ αὐλιζόμενος (κατοικῶν, διανυκτερεύων) ἐν τοῖς ἀγροῖς, ὅθεν 2) ἐνίοτε=Ἄγροικος. 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἄγλαωρος.

Ἀγράφιον (τό), (μόνον εἰς τὴν Νομ. φρ.) «Ἀγραφίου δίκη,» ἡ κατὰ τῶν ἐγγεγραμμένων μὲν ὡς ὀφειλόντων εἰς τὸ δημόσιον, ἐξαλειφθέντων δὲ παρανόμως πρὶν πληρώσωσιν.

Ἄγραφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γεγραμμένος, ἔγγραπτος. «Βιβλίον (=Γραμματεῖον) ἄγραφον,» Πλουτ. Προκλ. «Νόμος—,» Ξεν., ὁ μὴ ἐκτεθειμένος ὑπὸ τῶν θεσμοθετῶν εἰς τὸ πινάκιον πρὸς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ, ἀδημοσίευτος. 2) «Νόμος—,» Ἀρστ., ὁ φυσικός. 3) «Νόμιμον—,» Θκ. τὸ ἐκ παραδόσεως ἔθιμον, τὸ ἔγγραφον ἰσχύνον νόμου. 4) «Ἀδίκημα—,» Δμ. τὸ ὁπ. δὲν προείδε (ἢ ἐπιμ.) δὲν τιμωρεῖ ὁ νόμος.

Ἀγράφως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ ἦνε γραμμένα.

Ἄγρει (καὶ πλθ.) Ἄγρεῖτε (καὶ κατ' ἀποκ.) Ἄγρεῖθ', Π. πρς τοῦ Ἀγρέω.

Ἀγρεῖος, α, ον,="Αγροικος.

Ἀγρειοσύνη (ἡ),=Ἀγριωσύνη, τὸ φιλέρημον, μισανθρωπία.

Ἀγρεῖφνα (ἡ), ἐργαλ. γεωργ. δι' οὗ συνάγουσι τὸν χόρτον, (χυδ.) τσαγγράνα.

Ἀγρέμιος καὶ

Ἄγρεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πιασθεὶς εἰς τὸ κυνῆγι ἢ εἰς τὸ ψάρεμμα.

Ἀγρεσία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἄγρα.

Ἀγρεσίου, Μ. εἶσω. (Ἐπιγρ.) Εἶμαι

Ἀγρέτης, ου (ὁ), Π. ἡγεμών, (κατὰ λέξιν ἐκ τοῦ Ἀγείρω) συναθροιστής. «Στρατοῦ—,» Αἰσχ. (παρβλ. Ὑπαγρέτης).

Ἄγρευμα (τό). τὸ πιασμένον εἰς τὴν ξηρὰν ἢ εἰς τὴν θάλασσαν ζῶον, κυνῆγι. 2) λάφυρον, καὶ κάθε τι μέγα καὶ δυσκολίαν ἀποκτώμενον. 3) (συνεκδ.) τὸ δίκτυον, ἡ θήλεια, (καὶ μεταφορ.) ῥαδιουργία, σκευωρία.

Ἀγρεύς, έως (ὁ).="Αγρευτής. 2) ὡς ἐπίθ. τοῦ Πανός, τοῦ Ποσειδ. ᾗ τοῦ Ἀριστ.), ὁ ἔφορος τοῦ κυνηγίου καὶ τῶν ἀγροτικῶν ἐργασιῶν ἢ τοῦ ψαρεύματος.

Ἀγρεύσιμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀγρευθῇ, ἁλώσιμος.

Ἄγρευσις, εως (ἡ). ἅλωσις ἄγρας, πιάσιμον.

Ἀγρευτᾶς, ᾶ (ὁ), Δ. καὶ

Ἀγρευτήρ, Π. ἀντὶ

Ἀγρευτής, οῦ (ὁ). κυνηγὸς ἢ ψαρᾶς.

Ἀγρευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἐπιτήδειος, χρήσιμος) εἰς ἄγραν.

Ἀγρευτικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἀγρευτής, κυνηγετικῶς.

Ἀγρευτός, ἡ, όν. Ὁ πιασθεὶς εἰς τὸ κυνῆγι.

Ἀγρεύω [ἄγρα], Μ. εύσω. Πιάνω ζῶα εἰς τὸ κυνῆγι ἢ εἰς τὸ ψάρεμμα. 2) (μεταφορ.) ἐπιθυμῶ ᾗ σπουδάζω ν' ἀποκτήσω. «Δέξαι ἀγρεύειν,» Φάλ.

Ἀγρέω-ῶ, Μ. ήσω. (Αἰολ. τύπος τοῦ Ἀγρεύω ἢ Ἀγείρω [εὔχρηστος, ὡς ἐπὶ τὰ πλ. εἰς τὰς συνθέσεις]). Πιάνω, συλλαμβάνω· κυριεύω. ‖. (τὸ πρς.) Ἄγρει, (ᾗ πλθ.) Ἄγρεῖτε, (ἐκλαμβ. Π. ἀντὶ ἐπίρ. Παρακελ.) [ἰσοδυναμεῖ τῷ] Ἄγε, ἄγετε, σπεύσατε, (ᾗ κοιν.) ἐλᾶτε, κάμετε ὀγλίγωρα. «Ἄγρειθ' αἱ μὲν δῶμα καρήσατε,» Ὅμ. Ἴλ.

Ἄγρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄγρα.

Ἄγρηθεν, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐξ ἄγρας.

Ἄγρηνον (τό), εἶδ. δικτύου, ἀμφίβληστρον. 2) δικτυωτὸς τι μάλλινον πλεκτόν, ἐπανωφόρι τῶν μάντεων ᾗ τῶν ὑποκριτῶν τοῦ θεάτρου.

Ἀγριαίνω, Μ. ανῶ. Ἐρεθίζω, ἐξαγριόνω, (συνηθ. εἰς τὸ μσ.) ἐξαγριόνομαι, ἀγριεύω, (ἐπὶ πλήγ.) κακοφορμίζω.

Ἀγριάμπελος (ἡ). ἀγριόκλημα (τοῦ ὁπ. καρπὸς τὸ Ἀγριοστάφυλον).

Ἀγριάνια (τὰ), ἴδε Ἀγριάνις

Ἀγριάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀγρία. ‖. «Νύμφαι ἀγριάδες,» αἱ κατοικοῦσαι τοὺς ἀγρούς. 2) (οὐσ.)=Ἀγριάμπελος (καὶ ἐναντ. τοῦ Ἡμερίς).

Ἀγριάω-ῶ,=Ἀγριαίνω.

Ἀγρίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἄγρος.

Ἀγριελαία (ἡ) καὶ

Ἀγριέλαιος (ὁ ᾗ ἡ), δ. ἀγριελιά (ᾗ κρ.) ἀγριλιά. 2) (ἐπίθ.) ὁ ἐξ ἀγριελαίας.

Ἀγρίζω (καὶ ὄχι Ἀγγρίζω, Μ. ίσω,=Ἀγριαίνω, (ἰατρ.) ἐρεθίζω ἢ φλεγμαίνω (κακοφορμίζω).

Ἀγριμαῖος, α, ον. Ὁ μὴ ἡμερωμένος ἄγριος, ἀτίθασσος. ‖. (ἀπὸ τὸ οὐδ.) Ἀγριμαῖον (παρήχθη τὸ τῆς συνηθ.) Ἀγρίμιον.

Ἀγριμέλισσα (ἡ), ἔντ. ᾗ ἀγριομέλισσα

Ἀγριοβάλανος (ἡ), δ. ἀγριοβαλανιδιά.

Ἀγριοβάρβαρος (ὁ, ἡ). ἀγρίως βάρβαρος· ἄγριος καὶ βάρβαρος.
Ἀγριόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἄγρια βαλευόμενος.
Ἀγριογνωμοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις ἀγριογνωμιῶν. -νος (ὁ, ἡ), = Ἀγριόβουλος. ἄγριος τὸ ἦθος.
Ἀγριοδαίτης, ου (ὁ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) καρποὺς ἀγρίους ἢ ἀγρίμια.
Ἀγριόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀγρ-ιος.
Ἀγριόθρους, ους (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἄγριον θρῦν (βιήν).
Ἀγριόθυμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ψυχὴν ἀγρίαν (θηριώδη).
Ἀγριοκάρδαμον (τὸ), φ. τὸ ἄγριον κάρδαμον.
Ἀγριοκάρδιος (ὁ, ἡ) ἄγριος τὴν καρδίαν, σκληροκάρδιος.
Ἀγριόκεντρος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων ἄγρια κέντρα (ἀκάνθια). « Ἴσμενος —, « Κ. Μανασσ
Ἀγριοκινάρα (ἡ). ἀγριαγκινάρα, (ἄλλ.) Ἀκανθα λευκή.
Ἀγριοκοκκύμηλον (τὸ), ὁπωρ. ἀγριοδαμάσκηνον, (χυδ.) τσύπρουνον.
Ἀγριοκολοκύνθη (ἡ), φ. τὸ ἄλλως Τολύπη ἀγρία.
Ἀγριοκρέμμυον (τὸ), φ. ἀγριοκρόμμυδον, (ὁ ἄλλ.) Βολβός.
Ἀγριοκύμινον (τὸ). ἄγρ. κύμινον.
Ἀγριολάπαθον (τὸ). ἄγρ. λάπαθον.
Ἀγριολάχανον (τὸ). ἄγρ. λάχανον.
Ἀγριολειχήν, ῆνος (ὁ). ἀγρία λειχήν.
Ἀγριομαλάχη (ἡ). ἀγριομολόχα, (ἡ ἄλλ.) Ἀλθαία.
Ἀγριόμηλον (τὸ), ἡ Ὠρειμαλίς.
Ἀγριόμορφος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων ἀγρίαν μορφήν.
Ἀγριόμωρος (ὁ, ἡ), ὁ ἄγριος καὶ μωρὸς ἐν ταὐτῷ.
Ἀγριοπηγὸς (ὁ). λειτουργὸς ἀγρίων ξύλων, ἁμαξουργός κτλ.
Ἀγριόπνους (ὁ, ἡ), Π. ὁ πνέων (φυσῶν) ἀγρίως. « Ἰαπύγ—, « Κ. Μανασσ
Ἀγριοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ποιῶ τινα ἄγριον, ἐξαγριόνω. [ἐκ τοῦ
Ἀγριοποιὸς (ὁ, ἡ) ὁ ποιῶν τινα ἄγριον (σκληρὸν ἢ ἄγριον).
Ἀγριοῤῥοῦν (τὸ), φ. ἀγριοταφανάκουλλον.
Ἄγριος [ἀγρός], α, ον (ἐπὶ ζ. καὶ φ.) τὸ ἐναντίον τοῦ Ἥμερος 2) (ἐπὶ γηπέδων) ἀκαλλιέργητος. 3) (ἐπὶ ἀνθρ.) = Ἀγροικος. (ἔμπ. 4) ἀνήμερος, θηριώδης, σκληρός. 5) ἔκθετος εἰς (χωρισμένος ἀπὸ) κἀνὲν πάθος, κ. χ. « Ἄγριος κυβευτής. « Σδ. 6) (ἐπὶ κληγῶν) κακοήθης, κακοφορμισμένη. ‖. (οὐδ. θηλ.) Ἀγρία, ἡ Ἄγρωστις καὶ ἡ Ἀνεμώνη. (εἰς τὸν ὑφορ. Γ. ις', 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀρία. ‖ (τὸ οὐδ.) Ἄγριον καὶ Ἄγρια, ἐπίρ. ἀντὶ Ἀγρίως. « Ὡς ἄγρια παιδεύει, ὡς τρυφερὸν λαλεῖτε, « Ηερ.
Ἀγριοσέλινον (τὸ), φ. ἄγριον σέλινον.
Ἀγριοσίκιον (τὸ), φ. πικραγγουρον, ἀγριάγγουρον.
Ἀγριοσταφίς, ίδος (ἡ), φ. ἀγριοσταφίδα.
Ἀγριοσταφυλίνος (ὁ, φ. ἄγρ. σταφυλίνος (σαγχ. τῷ
Ἀγριοσταφυλίς, ίδος (ἡ). ὁ καρπὸς τῆς ἀγριαμπέλου, ἀγριοστάφυλον.
Ἀγριοσύνη καὶ
Ἀγριότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀγρίου.
Ἀγριόφαγος (ὁ, ἡ), = Ἀγριοφάγος.
Ἀγριοφάγος (ὁ), ὀψάρ. ὁ (ἄλλ.) Ὀξύρυγχος.
Ἀγριοφανής, ές (ὁ, ἡ), = Ἀγριόμορφος.
Ἀγριόφθαλμος (ὁ, ἡ), = Ἀγριωπος.
Ἀγριόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄγρια φρονήματα.
Ἀγριόφυλλον (τὸ), = Προκέβαυον.
Ἀγριόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τραχεῖαν (βάρβαρον) φωνήν.
Ἀγριόχοιρος (ὁ), ζ. τὸ ἄρσεν. ἀγριογυλιρώνιον.
Ἀγριώνυμος (ὁ, ἡ), = Ἀγρώνυμος.
Ἀγριοψωρία (ἡ), πάθ. ἀγριόψωρα, (ἡ ἄλλ.) γαϊδουροψώρα.
Ἀγριόω-ῶ, Μ. ωσω, = Ἀγριαίνω.
Ἄγριππος (ἡ), (παρὰ Λακ.) ἡ ἀγριέλαιος.
†Ἀγρισμός (ὁ). ἐρεθισμός.
Ἀγρίφη (ἡ). ἐργαλ., ἴδε Ἀγρῖφα.
Ἄγρφος, = Ἄγριππος.
Ἀγριώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν ἢ διάθεσιν ἀγρίαν.
Ἀγριώνιος, α, ον, (ἐπίθετ. τοῦ Διονύσου, ἀναλογ. τῷ) Ὠμηστής. ἔθνη ‖. Ἀγριώνια καὶ (κατὰ τὸν Ἡσύχ.) Ἀγριάνια (τὰ), ἑορτὴ τελουμένη εἰς τιμήν του.
Ἀγριωπὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄγριον βλέμμα (ὤπας), Ἀγριόμορφος, Ἀγριόφθαλμος
Ἄγριος, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἄγριον (ἀνήμερον, θηριώδη, χωριάτικον κτλ). « Τιμῶντες ἀγρίως χρυσὸν καὶ ἄργυρον, « Πλάτ., ὑπερβολικὰ ἢ (καθὼς λέγομεν κοινῶς) φοβερά.
Ἀγριώτης, ου (ὁ) καὶ Ἀγριῶτης, ιδος (ἡ), Π. = Ἀγροιώτης.
Ἀγροβόας (ὁ), Π. ἀγριόφωνος, ἀγροίκως φθεγγόμενος.
Ἀγροβι(βω)της, ου (ὁ), Π. = Ἀγρονόμος. 2) (εἰς τὸν Στρβ. ΙΒ'.) ἐσφαλ. ἀντὶ Ὀναγρόβοτος.
Ἀγρογείτων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν ἀγρῷ γείτων.
Ἀγροδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν ἀγρῷ διαιτώμενος.
Ἀγροδότης, ου (ὁ), Π. ὁ διδων ἀγρούς ἢ ἄγραν.
Ἀγροθεν, ἐπίρ. Αττ. ἀντὶ Ἐξ ἀγροῦ.
Ἀγροθι, ἐπίρ. Αττ. ἀντὶ Ἐν ἀγρῷ.
Ἀγροικεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι ὡς ἀγροῖκος.
Ἀγροικηρός, ὰ, όν. Ἀγροίκου ἴδιος.
Ἀγροικία (ἡ). ὑπουργικόν, δοσίτι τῆς ἐξοχῆς. 2) ἡ ἐν ἀγρῷ διατριβή. 3) ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀγροίκου, ἀπαιδευσία, χωριατιά.
Ἀγροικίας, ου (ὁ) ἀγροικότερος τὸν τρόπον, (Γρηγ.).
Ἀγροικίζομαι, Μ. ισομαι, = Ἀγροικεύομαι.
Ἀγροικικός, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀγροῖκον ἢ ἀγροικίαν, χωριάτικος.
Ἀγροικικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἀγροίκως, χωριάτικα.
Ἀγροῖκος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν, χωρικός, ἀγροδίαιτος. « Ἰῶν ζώων, τὰ μὲν ἄγριχα, ὥσπερ φάττα· τὰ δὲ ὄρεια, ὥσπερ ἔποψ, « Ἀρζτ (ὅθεν 2) (συνών.) ἀπολίτευτος, χωριάτης. (ἐπὶ τόπ.) κατοικούμενος ἀπὸ ἄγρια ζῶα, ἀνθρ. ἀλλιέργητος, ἄγριος. « Τοῦ Θυώνου ὄρους, ὃ ἐστιν ἀγροικον, « Θκ. « Ἀγροικος, ὁ σκαιὸς· καὶ ἀγροῖκος, ὁ ἐν ἀγρῷ ζῶν· ἐπὶ δὲ ἀμφοῖν, ὁ ἄγριος, « Ἀλλ. « Ἀγρῶικος ὄνειρος, « Πλάτ., ἡ πρὸς ἀπόλαυσιν, ἀπ' εὐνοίας τῇ Γενναίᾳ, τῇ πρὸς ὁπωρισμόν.
Ἀγροικόσιτος (ὁ, ἡ). ἀγροίκως (οὐχὶ κατὰ κανόνας) σοφός, αὐτοδίδακτος.
Ἀγροίκως (τῶν), Δ. ἀντὶ Ἀγροίκους.
Ἀγροίκως, ἐπίρ. Χωριάτικα.
Ἀγροιώτης, ου (ὁ) καὶ Ἀγριῶτης, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀγροῖκος, γεωργὸς ἢ βοσκός.
Ἀγροιωπικός, ἡ, όν, = Ἀγροικικός.
Ἀγροκήπιον (τὸ). κῆπος ἐν ἀγρῷ, περιβόλι εἰς τὴν ἐξοχήν.
Ἀκροκομος (ὁ). ἐπιμελούμενος (χωμάτων) τοὺς ἀγρούς, ἐπιστάτης τῶν ἀγρῶν
Ἀγρόμενος, η, ον, ματχ. τοῦ Ἄγρυμαι (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἀγείρομαι.
Ἀγρόνδε, ἐπίρ. Π. ἀντὶ εἰς ἀγρόν
Ἀγρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔμαι ἀγρονόμος.
Ἀγρονομία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ ἀγρονόμου.
Ἀγρόνομος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ νέμων (βόσκων, προπαρξ.) ἢ νεμόμενος (ἀσχολούμενος, διατρίβων ἢ φυόμενος) εἰς τοὺς ἀγρούς, ἀγροδίαιτος, ἄγριος « Ὄρνις (« Δρῦς, « Ὕλη, « Μοῦσα, « Νύμφη)—, Π. ‖. (φυσ.) ἄρχων (δικαστὴς) ἐπ' ἀστατῶν εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ (ἐν γέν.) τὴν γεωργίαν.
Ἀγρός (ὁ), [βάρ. παρβλ. ἐξ Ἀργός]. χωράφι. 2) τὰ πέριξ (ἐκτὸς) τῆς πολεως, ἡ ἐξοχή. 3) ὑποκατ. κόν. 4) (συνεδρ.) ἡ ἀγροικία, τὸ ἀπολίτευτον φέρσιμον τῶν χωρικῶν, (ὕθεν:) « Ἀγρὸν πλέως, « Ἡσύχ.
Ἀγρουνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀγρα.
Ἀγρότειρα (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀγροτήρ.
Ἀγρότερος, α, ον. Π. (ἐκτ ζ. καὶ φ.) = Ἄγριος. 2) (ἐπὶ ἀνθρ.) = Ἀγρευτικὸς ἢ Ἀγροικικὸς, Ἀγροδίαιτος.
Ἀγροτήρ (ὁ) καὶ
Ἀγρότης, ου (ὁ) καὶ Ἀγρότις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀγροῖκος. « Ἰλιχὼ (« Πέρδιξ) — « Σιλ., Μυθ., ἡ 2) Ἀγρευτικός. « Αἰγανέη —, « Ἐπιγρ. ‖. (οὐσ.) = Ἀγρευτής. « Ἀγρόται καὶ κυνηγοί, « Σαγχ. « Σιγῶσι σοφοὶ ἀλαλῶσιν ἀγρόται, « Γ. Πισσ.
Ἀγροτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἀγρευτὰς ἢ τοὺς ἀγρότας.
Ἀγροφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάσσων τοὺς ἀγρούς.
Ἄγρυκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἐκ γρύζω]. ἄῤῥητος. « Τί δ' ἔπαθες; Ἄγρυκτα κἀλάλητα, « Φερεκρ.
Ἄγρυμαι (ὀθ. ματχ. Ἀγρυμένη), Π. = Ἀγρεύω.
Ἀγρυπία (ἡ), Π. φωτὴ ἐντελὴς (ὥστε νὰ μὴ λέγῃ τις οὔτε γρῦ).
Ἀγρυπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν κοιμῶμαι, εἶμαι ἄγρυπνος. 2) ἔχω (πάσχω) ἀϋπνίαν. 3) (μεδοτ.) προσέχω, ἐπαγρυπνῶ.
Ἀγρυπνητήρ (ὁ), Π. ὁ ἀγρυπνῶν.
Ἀγρυπνητικός, ἡ, όν. Ὁ φύσει ἄγρυπνος
Ἀγρυπνία (ἡ). ἐλλειψις ὕπνου, ἀϋπνία
Ἄγρυπνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κοιμώμενος, ἄυπνος. 2) (μεταφορ.) προσεκτικός, ἀκοίμητος. 3) (ἐπὶ αἰῶν.) ἀγρυπνίας πρόξενος. « Ὕπνου —, « Ἐπιγρ. « Κώμα —, « Ἰατρ.
Ἀγρυπνώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ φύσει ἄγρυπνος. 2) ὁ προξενῶν ἀϋπνίαν.
Ἀγρωσσω, Π. ἀντὶ Ἀγρεύω.
Ἀγρωστήρ (ὁ. καὶ Ἀγρώστειρα (ἡ). Π. = ὦ

Ἀγρώστης, ου (ὁ) καὶ Ἀγρῶσις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Κυνηγός. 2) ἀντὶ Ἀγροῖκος.
Ἀγρωστις, εως (ἡ), καὶ σπν. Ἄγρωστος (ὁ καὶ ἡ), φ. ἡ ἀγρωστάδα.
Ἀγρώστωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀγρώστης
Ἀγρωτὴρ (ὁ) καὶ Ἀγρώτειρα (ἡ), — τῷ
Ἀγρώτης, ου (ὁ) καὶ Ἀγρῶτις, ιδος (ἡ) Π. ἀντὶ Ἄγριος ἢ Ἀγροῖκος.
Ἀγυιὰ (ἡ), [ἄγω]. ἀδός (κυρ. πόλεως), δρόμος (ἐπιμήκης), (Τουρκ.) σοκάκι.
Ἀγυιαῖος, α, ον, καὶ
Ἀγυιάτης, ου (ὁ) καὶ Ἀγυιᾶτις, ιδος (ἡ), (ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλων, ὡς) προστάτης (ἔφορος) τῶν ὁδῶν, (ὅθεν:) « Ἀγυιάτιδες θεραπεῖαι, « Εὐρ., αἱ εἰς τιμὴν αὐτοῦ γινόμεναι τελεταὶ καὶ θυσίαι. 2) ὁ κατοικῶν τὴν αὐτὴν ἀγυιάν, γείτων, σύνοικος. « Σεμέλα Ὀλυμπιάδων ἀγυιάτις, « Πίνδ.
Ἀγυιεύς, έως (ὁ), = Ἀγυιάτης. 2) τὸ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ἱδρυμένον θυσιαστήριον ἢ στήλη πρὸ τῆς αὐλείου θύρας. 3) (κατὰ τὴν θλγ. τοῦ Ὀρφ.) ὁ ἀριθμὸς 1 (ὡς μὴ ἔχων γυῖα [μέλη], ἀμερής), (ὅθεν
Ἀγυιήτης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀγυιάτης.
Ἀγυιόπεζα (ἡ), Π. [ἐκ γυῖον, πεῖζα], ἡ Τριὰς (ὡς ἀδιαίρετος).
Ἀγυιοπλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. πλάττω τὴν φωλεάν μου ἐν τῇ ἀγυιᾷ (ἢ κατὰ σειρὰν ὡς ἀγυκάν)
Ἄγυιος (ὁ, ἡ), ὁ χωρὶς γυῖα (μέλη, πεῦρα), ἄτονος, ἀδύνατος, ἄναρθρος.
Ἀγυμνασία (ἡ). τὸ μὴ γυμνάζεσθαι.
Ἀγύμναστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γεγυμνασμένος ἀνεπιτήδειος, ἀνέτοιμος.
Ἀγυμνάστως, ἐπίρ. Χωρὶς γύμνασιν (προετοιμασίαν). « Ἀγυμνάστως ἔχω τινός ἢ πρός τι, « δὲν εἶμαι γυμνασμένος (προετοιμασμένος) εἰς.
Ἀγύναιξ, αικος καὶ
Ἀγύναικος, καὶ
Ἀγύνης, ου καὶ
Ἄγυνος (ὁ). ὁ μὴ ἔχων γυναῖκα.
Ἀγυρόω-ῶ, Μ. ώσω, καὶ
Ἀγυρίζω, Μ. ίσω, Π. = Ἀγείρω, [ἐκ τοῦ
Ἀγυρις (ἐξ οὗ τὸ Πανήγυρις, Πανήγυρις κτλ.), εως (ἡ), Αἰολ. ἀντὶ Ἀγορά, συνάθροισις, πλῆθος.
Ἀγυρισμός (ὁ), Π. συναθροισμός, συγχώτησις.
Ἄγυρμα (τὸ). πρεῖον (ἀποτέλεσμα) τοῦ ἀγυρμοῦ.
Ἀγυρμός (ὁ). ζητεία, σύναξις ἐλεημοσύνης (δίσκου), (ἴδε Ἀγείρω).
Ἀγυρμοσύνη (ἡ), Π. = Ἀγερμός.
Ἀγυρτάζω, Μ. άσω. Π. συνάζω ἐλεημοσύνην, ζητεύω, ἐξαγάλλω δίσκον. 2) κάμνω (μετέρχομαι) τὸν ἀγύρτην.
Ἀγυρτεία (ἡ). τὸ ἐπιτήδευμα τοῦ ἀγύρτου.
Ἀγυρτεύω, Μ. εύσω, καὶ
Ἀγυρτέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετέρχομαι τὸ ἔργον τοῦ ἀγύρτου.
Ἀγυρτὴρ, Π. ἀντὶ
Ἀγύρτης, ου (ὁ) ὁ περιερχόμενος καὶ ζητεύων (καθὼς οἱ Ἱερεῖς τῆς Ῥέας) ἐλεημοσύνην, ἐξαγάλλων δίσκον. 2) ὁ συνάζων περὶ ἑαυτὸν τὸν ὄχλον, ἀπατεών, ψευδίατρος, μάγος κτλ., (Ἰταλ.) ciarlatano.

Ἀγυρτία (ἡ). = Ἀγυρτεία.
Ἀγυρτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἐπιτήδειος) εἰς τὴν ἀγυρτείαν, ἀγύρτου ἴδιος. 2) πεταπὸς, ἀξιοκαταφρόνητος
Ἀγυρτικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἀγύρτου
Ἀγυρτὶς, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀγυρτική. « Μῶσα—, « Τζ.
Ἀγυρτὸς, ἡ, όν. Συναγμένος, συνηθροισμένος.
Ἀγύρτρια (ἡ), θ. τοῦ Ἀγύρτης.
Ἀγυρτώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀγυρτικός.
Ἀγυρτωδῶς, ἐπίρ. = Ἀγυρτικῶς.
Ἄγυψος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων γύψον, ἄγυψος.
Ἀγχάζω, Π ἀντὶ Ἀναγάζω.
Ἀγχαλάω-ῶ, Π. ἀντὶ Ἀναγαλάω.
Ἄγχασδε, Δ. Π. ἀντὶ Ἀνέχαζε, παρτ τοῦ Ἀναγάζω.
Ἄγχαρμον ἀντὶ Ἀνάγαρμον, τὸ κρατεῖν τὴν λογχην πρὸς τὰ ἄνω, οὗ ἐναντ. τὸ Κάγχαρμον, (ἐκφράσεις Μακεδονικαί).
Ἀγχάσκω, Π. ἀντὶ Ἀναχάσκω.
Ἄγχαυρος (ὁ, ἡ), Π. ἡ νὺξ πρὸς (ἄγχι, κοντὰ) τὰ ἡμερώματα (ὅτε φυσᾷ συνήθως ἡ αὔρα τῆς αὐγῆς).
Ἀγχάω, Π. ἀντὶ Ἀναγαλάω=Ἀνακουφίζω.
Ἀγχέμαχος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -μάχως Ὁ ἐκ τοῦ πλησίον (ἄγχι) μαχόμενος, ἀνδρεῖος, καὶ ‖. « Ὅπλον ἀγχέμαχον «, τὸ πρὸς τοῦτο χρήσιμον.
Ἀγχήρης, εος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον (ἄγχι), γείτων ἢ συνεχόμενος.
Ἄγχι [ἄγχιω], ἐπίρ (τὸ συγκρ. Ἄσσον ἢ Ἄγχιον, καὶ τὸ ὑπερθ. Ἄγχιστα), Π. πλησίον, κοντὰ (ἐπὶ τόπ. ἢ χρον.). « Ἐλεύσεται ἤδη ἄγχι μάλ', « Ὀδ. Τ. 301.
Ἀγχιάλη, Π θηλ. τοῦ
Ἀγχίαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον τῆς θαλάσσης (ἄγχι ἁλός), παραθαλάσσιος.
Ἀγχιβαθὴς, έος (ὁ, ἡ). (κυρ. αἰγιαλὸς, λιμὴν κτλ.) ὁ ἔχων βάθος ἀμέσως πλησίον τῆς ξηρᾶς. (ὁ « Ὥστε τὴν μεγίστην ναῦν ἐπὶ κλίμακος ὁρμεῖν «, λέγει ὁ Στρβ., σαφηνίζων τὴν λέξιν. Ταυτὸς εἶναι ὁ λιμὴν τοῦ Πόρου εἰς τὴν Ἑλλάδα οὗ ἐναντ. τὸ Τηλεβαθὴς). 2) (ἐν γέν. δὲ ἀντὶ ἁπλ.) βαθὺς, (ὅθεν:) « Ἀγχιβαθὴς φάραγξ (ἢ φάρυγξ) κτλ
Ἀγχιβασίη (ἡ), Ἰων. προσπέλασις, πλησίασμα.
Ἀγχιβατέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. περιπατῶ (ἔρχομαι ἢ εἶμαι) πλησίον, [ἐκ τοῦ
Ἀγχιβάτης, ου (ὁ), Π. ὁ πλησίον τινὸς περιπατῶν ἢ εὑρισκόμενος, σύντροφος, συνοδοιπόρος.
Ἀγχιβαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παρ' ὀλίγον (σχεδὸν) βουτηχθεὶς κτλ.
Ἀγχιβλὼς, ῶτος (ὁ, ἡ), Ζ. Βλώσκω.
Ἀγχίγαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησιάζων (μέλλων μετ' ὀλίγον) νὰ ὑπανδρευθῇ.
Ἀγχίγειος (ὁ, ἡ), Π. πλησιόχωρος, συνοριτης.
Ἀγχιγείτων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πλησιέστερος γείτων. « Τήνῳ Ἄνδρος—, « Αἰσχ.
Ἀγχίγυος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀγχίγειος, ὁ πλησίον τῆς γῆς (τοῦ ἀγρεῦ).
Ἀγχίδομος (ὁ, ἡ), Π. πλησίον [ἄγχι τοῦ δόμου] κείμενος, γειτονικός. « Ἀγχίδομοι [κατὰ διορθ. ἀντὶ Ἄγχι δόμοισι] μελάθρου, « Καλουθ.
Ἀγχίζω, Μ. ίσω, = Ἐγγίζω.

Ἀγχιθάλασσος(τος), ου (ὁ, ἡ),=Ἀγχίαλος.
Ἀγχιθανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον τοῦ θανάτου, ψυχομαχῶν, μισοπεθαμένος.
Ἀγχίθεος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον (σχεδὸν ὅμοιος) τῶν θεῶν.
Ἀγχίθρονος (ὁ, ἡ), Π. ὁμοκάρισθρος, σύνεδρος.
Ἀγχιθυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κεῖμαι πλησίον, εἶμαι =
Ἀγχίθυρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον τῆς θύρας. ἄμεσος γείτων. 2) πρόχειρος.
Ἀγχιλέσθιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ πολλὴν ὁδὸν (κέλευθον) ἀπέχων, γείτων.
Ἀγχίκρημνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον (ἄγχι) κρημνοῦ κείμενος.
Ἀγχίλωψ, ωπος (ὁ). τὸ πάθος Αἰγίλωψ (ἴδ. τὴν λέξ.) πρὶν ὡριμάσῃ.
Ἀγχιμαχητὴς, οῦ (ὁ), Π. ὁ ἐκ τοῦ συστάδην (πλησίον) μαχόμενος, ἀνδρεῖος.
Ἀγχίμολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μακρόθεν ἐρχόμενος (μολῶν). ‖. « Ἀγχίμολον κ' ἐξ ἀγχιμόλης, ἐπίρ. Ἐκ τοῦ πλησίον ἢ Παρευθύς.
Ἄγχιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησιέστατος.
Ἀγχινεφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πλησιάζων (ἐγγίζων) τὰ νέφη, (ἥλ.) ὑπερύψηλος.
Ἀγχινόεις, εντος (ὁ), Π. ὁ πρὸς τὸ ἄγχειν ἑτοιμότατος, (ἄλλοι διορθ. Ἀλγινόεις).
Ἀγχίνοια (ἡ). ἡ ἐκ τοῦ παραχρῆμα (ἄγχιστα) νόησις τοῦ καθήκοντος, (Γαλλ. présence d'esprit), ὀξύτης τοῦ νοὸς εἰς ἐφευρέσεις καὶ ἀποκρίσεις, [ἐκ τοῦ
Ἀγχίνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξὺν νοῦν, ὁ ἀμέσως ἐννοῶν, εὔστοχος περὶ τὸ ἐννοεῖν καὶ ἀποκρίνεσθαι.
Ἀγχινόως ἡ Ἀγχίνως, ἐπίρ. Μὲ ἀγχίνοιαν.
Ἀγχίπλοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ μακρὰν ἀπέχων διὰ θαλάσσης.
Ἀγχίπολις, εως (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον τῆς πόλεως ἢ πλησιοχώρων πόλιν κατοικῶν.
Ἀγχίπορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον τινὸς πορευόμενος. 2) ὁ μὴ μακρὰν ἀπέχων διὰ θαλάσσης. (ἐν γέν.) πλησιόχωρος.
Ἀγχίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον ἔχων τοὺς πόδας (ἑστάμενος), ἢ ὁ μετ' ὀλίγον ἐλευσόμενος, (ἐν γέν.) ὁ ἐγγύς.
Ἀγχίπτολις, Π. ἀντὶ Ἀγχίπολις.
Ἀγχίῤῥοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον ῥέων.
Ἀγχίσπορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησιέστατος συγγενής.
Ἄγχιστα, ἐπίρ. Ζ. Ἄγχιστος.
Ἀγχιστεία (ἡ). ἡ ἐκ τοῦ πλησίον (κατὰ μὲν τοὺς παλαιοὺς, ἐξ αἵματος καὶ ἐκ πλαγίου· κατὰ δὲ τοὺς μετγν., ἐξ ἐπιγαμβρίας) συγγένεια καὶ τὸ κατ' αὐτὴν δικαίωμα πρὸς κληρονομίαν. « Νόθῳ μὴ εἶναι ἀγχιστείαν, παίδων ὄντων γνησίων, « Ἀρχφ. 2) (ἐν γέν.) σχέσις, οἰκειότης (καὶ ἐπιμ.) τὸ δικαίωμα τοῦ πλησιάζειν ἐλευθέρως τινί. « Ἡ πρὸς τὸ θεῖον ἀγχιστεία, « Πλ.
Ἀγχιστεῖαν (τὸ), = Ἀγχιστεία. (ὀθ.) « Κατ' ἀγχιστεῖα, « Σοφ., κατὰ συγγένειαν (οἰκειότητα).
Ἀγχιστεὺς, έως (ὁ). ὁ πλησιέστερος συγγενής. 2) γείτων, [ἐκ τοῦ
Ἀγχιστεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι πλησιέστατος συγγενὴς ἢ γείτων, συγγενεύομαι. 2) (Γρφ. μέ αἰτ.) νυμφεύομαι τὴν χήραν τοῦ πλησιεστέρου συγγενοῦς μου.
Ἀγχιστὴρ (ὁ), Π. = Ἀγχιστεὺς. (ὀθ.

κδχ.) « Πάθους ἀγχιστῆρ, « Σοφ., ὁ συναίτιος (συνάγων) τοῦ κακοῦ.

Ἀγχιστικός, ἡ, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἀγχιστεῖς.

Ἀγχιστίνδην, ἐπίρ. Κατ' ἀγχιστείαν (καὶ ἐγγύ.) πλησιέστατα.

Ἀγχιστῖνος, η, ον. Π. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Πρκιαί, ἀλλεπάλληλοι. [ἐκ τοῦ

Ἄγχιστος (δ, ἡ). Π. [ὑπερθ. ἐκ τοῦ Ἀγχ-], ὁ πλησιέστατος || (τὸ οὐδ.) Ἄγχιστα. ἐπίρ. Πλησίστα « Ἄγχιστ' ἐκεῖνος, « Ὅμ., ὁ κατὰ πολλὰ ὑμιάζων, ὁμοιότατος, ἀπαράλλακτος. « Οἱ ἄγχιστ' τοῦ γένους ὄντες, (καὶ ἐλλ.) » Οἱ ἄγχιστα, « οἱ πλησιέστατοι συγγενεῖς.

Ἀγχίστροφος (δ, ἡ) ὁ τάχιστα (εὐκόλως· συχνάκις· ἀφειδέως) μεταβαλλόμενος, εὐμετάβλητος, ἄστατος. « Τὸ τῆς τύχης ἀγχίστροφον. « Δ. Ἁλ. (καὶ ἐπὶ στρατιωτικῶν κινημάτων) » Ἀγχίστροφος λύσις, « ἡ ἀφειδὴς ἐπιστροφὴ τῶν διωκομένων κατὰ τῶν διωκόντων· (ἐξ μετ. σ. ἐπὶ βτρ.) « Ἀγχίστροφον ἐπιχείρημα, « τὸ ἐκ τοῦ παραγρήμα καὶ παρὰ προσδοκίαν. || (τὸ οὐδ.) « Ἀγχίστροφα, ἀντί -

Ἀγχιστρόφως, ἐπίρ. « Ἀγχίστροφα βουλεύομαι, « Ἱππ., ἁλλάζω γνώμην.

Ἀγχιτέλεστος (ὁ, ἡ). Π. ὁ πλησιάζων νὰ τελειώσῃ (συμπληρωθῇ, ἐκπληρωθῇ), ὁ περὶ τὸ τέλος (καὶ τρπ.) περὶ τὴν ἔκβασιν ὧν

Ἀγχιτελής, έος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ πρσγ.

Ἀγχιτερμονέω-ῶ, Ν. ἤσω. Εἶμαι ἀγχιτέρμων, ὅπως (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τοῦ τέρματος (τοῦ τέλους, τοῦ σκοποῦ, τῶν συνόρων) ὤν, γείτων, συνορεύων.

Ἀγχίτοκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον τοῦ τοκετοῦ ὤν, ἑτοιμογέννος.

Ἀγχιφανής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον ἢ πρὸ ὀλίγου φανείς, νεοφανής.

Ἀγχίφυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον φυτευμένος ἢ φυόμενος.

Ἀγχίων, ονος (ὁ, ἡ), [συγκρ. ἐκ τοῦ Ἀγχι-]. πλησιέστερος.

Ἀγχόθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ κοντά (ἀγχοῦ).

Ἀγχόθι, ἐπίρ. Π. = Ἀγχοῦ.

Ἀγχομανές (τό), εἶδος φυτοῦ φτσμπκεροῦ (ἄγχουσα).

Ἀγχονάω-ῶ, Μ. ήσω. Πνίγω τινὰ δι' ἀγχόνης, κρεμνῶ.

Ἀγχόνειος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀγχονιαῖος.

Ἀγχόνη (ἡ), [ἄγχω]. τὸ σχοινὶ (ἢ θηλειὰ) μὲ τὴν ὁπ. κρεμᾶται εἰς. 2) τὸ διὰ τῆς θηλειᾶς πνίξιμον ἢ κρέμασμα. 3)(μτφρ.) συμφορά, μαρτύριον ἀδημονία, ἀγανάκτησις, σκάσιμον. « Ταῦτα δῆτ' ἐκ ἀγχόνης « Ἀριστοφ., ἐ δέν εἶν' αὐτὰ νὰ σκοτωθῇ (νὰ σκάσῃ) κἀνείς!

Ἀγχονίζω, Μ. ίσω, = Ἀγχονάω.

Ἀγχονιαῖος καὶ ; Ἄγχονος, α, ον. Ὁ δι' ἀγχόνης τινόμενος. « Μόρος —, « Εὐσ., τὸ πνιγμὸν ἢ κρέμασμα.

Ἀγχονιστής, οῦ (ὁ). ὁ πνιγῶν, θανατούμενος δι' ἀγχόνης.

Ἀγχοπέω Π. ἀντὶ Ἀναγορεύω.

Ἄγχουρα: ὁ, ἡ), Η ξἄγχι, οὖρος] συνορεύων, γειτονικός, πλησιοχώρος.

Ἄγχος (τὸ). πνιγμός, (λείψις πνευστότητος

τοῦ) Ἀγχι, Ἀγχοῦ, Ἄγχι κτλ. (σωζομένη μόνον εἰς τὸ Ἔναγχος).

Ἀγχόσε, ἐπίρ. Π. (πάντοτε μὲ ῥήματα κινήσεως σημαντικά). Πλησίον.

Ἀγχότατα καὶ

Ἀγχοτάτω [ὑπερθ τοῦ Ἀγχοῦ], ἐπίρ πλησιέστατα, κολλὰ κοντά

Ἀγχότερος, α, ον, Π. πλησιέστερος, κοντινότερος. || (τὸ οὐδ.) Ἀγχότερον, ἐπίρ. = τῷ-

Ἀγχοτέρω, ἐπίρ πλησιέστερον, κοντύτερα, [συγκρ. τοῦ

Ἀγχοῦ [ἄγχι], ἐπίρ. Πλησίον, σιμά, κοντά. « Ἀγχοῦ γενέσθαι Σκαμάνδρου, « Π. Ἰων.

Ἄγχουρος [ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄγχουρος.

†Ἀγχύρος (ὁ), ὁάξιθος, [παρβλ. Ἀγχυρος).

Ἄγχουσα (καὶ Ἀττ. Ἄγχουσα), ης (ἡ), [ἄγχω], εἶδ. φυτ., τοῦ ὁπ. τὴν ἐρυθρὰν ῥίζαν μετεχειρίζοντο ὡς κοκκινάδι.

Ἀγχουσίζω, Μ. ίσω. Βάφω τι κόκκινον μὲ ἄγχουσαν. || (μτ.) « Ἀγχουσίζομαι, « βάλλω κοκκινάδι.

Ἄγχω [ἄγχος], Μ. ἄγξω. Σφίγγω (κυρ. τὸν λαιμόν). « Ἄγχε δέ μιν ἰμὰς ἁπαλὴν ὑπὸ δειρὴν, « Ἰλ. Γ., (ἐπμ. 2) πνίγω μὲ θηλειάν, καὶ 3) (μτφρ.) ζυγοχωρῶ, βιάζω [κυρ ἐπὶ δανειστῶν], (καὶν) πατῶ εἰς (πιάνω ἀπὸ) τὸν λαιμόν.

Ἀγχωμαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι ἀγχωμάλως.

Ἀγχώμαλος (ὁ, ἡ), [ἄγχι, ὁμαλός]. ὁ σχεδὸν ὅμοιος (ἰσοδύναμος). « Μάχη —, « Θκ., ἡ ἰσόρροπος, ἀναποφάσιστος. || (τὸ οὐδ.) Ἀγχώμαλα, = τῷ-

Ἀγχωμάλως, ἐπίρ. Σχεδὸν ἐξ ἴσου.

Ἄγω, Μ. ἄξω (προκ. Ἦχα [ἄχρ. ὄθεν Σοφ. Ἤνεγκας, Ξεν. καὶ Ἤρ.] καὶ Ἀττ. Ἠγάγοχα, πθ. πρκ. Ἦγμαι, ἀόρ. ά. Ἤχθη [ἄχρ ὄθεν Προκ. Ἄξατε, Ὅμ.] ἀόρ. β'. Ἤγαγον καὶ μσ. Ἠγαγόμην, πθ. ἀόρ. Ἠχθην, μέλλ. Ἀχθήσομαι). Φέρνω (κυρ. ἔμψυχον). « Ἄγειν τὰς κύνας ἐπὶ τὰ δρη, « Ξεν. (καθὼς καὶ τὸ Φέρω, κυρ. ἄψυχον): « Ἤγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον, « Ὀδ. Δ. (ὅθεν) » Ἄγω καὶ φέρω (τὸ μὲν διὰ τὰ αὐτοκίνητα, τὸ δὲ διὰ τὰ ἀκίνητα ἢ ἑτεροκίνητα πράγματα), « λεηλατῶ, φέρω ἄνω-κάτω, « Φέρουσί τε καὶ ἄγουσι τὰ σά, « Ἡρ. « Ἤγον καὶ ἔκαιον τὴν Βιθυνίδα, « Ξεν. (καὶ μτφρ.) « Καὶ ἄγει σε καὶ φέρει, τῆς ῥινὸς, φασὶν, ἑλκων, « Ἀν 2) ὁδηγῶ. « Αὐτὸς δ' αὖ' ἔσπετο ξ ἄγειν ἑρήρας ἑταίρους, « Ὅμ. « Ἤγεν αὐτοὺς πρὸς τὰ ὕδατα, ὥσπερ τὰ ὑποζύγια, « Ξεν. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) « Τεῖχος ἄγω, « Θκ., ἐραβῶ (κτίζω) τοῖχον, (καὶ πθ.) « Κάλπος γῆς ἄγεται, « Ἡρ., δηλ. σχηματίζεται· (καὶ μτ. ἡ ἑλλ.) « Ἤγεν ἐπὶ τὰς οἰκίας, « Δμ., δηλ. ὑπήγαινεν. « Ἀκτέον ἐπὶ τοὺς ἄνδρας, « Ξεν. « Ἄγωμεν ἐντεῦθεν, « Ἰρρ., [ὅθεν « Εἰσάγω [περὶ τὸ τέλη]]. 3) (= Ἀπάγω), φέρνω δυναστικῶς, παίρνω μαζύ μου σύρω εἰς τὸ κριτήριον (εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν, εἰς τὸν θάνατον κτλ.). « Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας, « Ἰλ. 1. « Ἄξιν ἐπὶ τὸ βῆμα, « Αἰσχ.

« Ἤγαγον αὐτὸν εἰς τὸ Πρυτανεῖον. « Γρφ., (καὶ πθ.) « Ἄγεσθαι φόνου. « Πλ. « Ἄγεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, « Πλυτ. « Ἀγόμενος δὲ ὁ ἄνθρωπος, « Πλ. 4) μεταφορ., καθαίρω. « Ἀφαμάξαι ἄγουσι τὰς γυναῖκας, « Ξεν. 5) κενῶ, φέρω, καταβάζω (κυρ. ἐπὶ ἰατρ.). « Ἄγειν γάλα (οὖρα, ἔμετον, χολὴν κτλ.), « (καὶ ἐλλ.) « Τὸ ἐπίθυμον ἄγει (ἔνν τὴν κοιλίαν) χρηστῶς, « Ῥοῦφ. Ἔφ. 6) τιθῶ (βαρύνω) εἰς τὸ ζύγι, ζυγίζω « Καὶ τὸν ἀκινάκην τοῦ Μαρδονίου, ὃς ἵζε 300 δαρεικούς. « Δμ (ἐκ τούτου ἡ ἑτυμολογ. τοῦ Ἄξιος). 7)(μτφορ.) διοικῶ, διευθύνω, οἰκονομῶ, μεταχειρίζομαι (ἐπιτάρω). « Τὰ μὲν οὖν ἡμέτερα ὅπη ἔξω φίλον ἀγέσθω, « Γρ. « Τοῦτο ἐλευθέραν ἄγε τὴν Ἑλλάδα, « Δμ. « Καλὰ δή πάντ' ἄγεις, « Πλάτ. « Τοὺς τεταρταίους κατ' ἀρχὰς μετρίως ἀγαγεῖν χρή. « Γαλ. 8) ἀνατρέφω, παιδαγωγῶ, γυμνάζω « Ὑπὸ παιδείας ἐλευθερίως ἄγειν καὶ τρέφειν αὐτούς, « Ἀν. (καὶ πθ.) « Οἱ ἐκ παίδων καλῶς ἀχθέντες, « Ξεν. « Κύνες αἱ ἠγμέναι ἀνεπιστημόνως, « αὐτ., (παρβλ. Λύξω)

9) ἐλκύω πρὸς τὸ μέρος μου (εἰς τὴν εὐνοιάν μου, εἰς τὸ φρόνημά μου), καταπείθω· παρασύρω, ἀπατῶ. « Πάντας ἤγαγε, δεῖς ἀμυνεῖσθαι, « Ἡροδ. « Ὡρῶν τὸν δῆμον ὑπερφυῶς ἀγόμενον, « Πλ. « Ἵνα μηδεὶς τοῖς ἔξωθεν λόγοις ἠγμένος, « Δμ 10) διάγω, περνῶ τὸν καιρόν (τὴν ζωήν μου κτλ.) » Ἄγειν τὸν βίον εὐθύμως, « Πλ. 11) (ἐπὶ χρονολογ. ἢ ἑορτ.) ἔχω, κρατῶ, λαμπρύνω. « Ὀλύμπια (« Διονύσια κτλ). ἄγειν. « Τὸ δέκατον ἔτος ἄγει, « Γαλ. « Ἑβδόμην ἐκείνην τὴν ἡμέραν (νύκτα) ἄγων, « αὐτ. « Ὡς ἡμεῖς ἄγομεν, Μαιμακτηριῶνος, ὡς δὲ Βοιωτοί, Παναίμου, « Δμ. (ἐδῶ ὑπάγονται ἢ αἱ ῥσ.) » Εἰρήνην (« Πόλεμον, « Σχολήν, « Γέλωτα, « Πένθος, « Κῶπον, « Γαλήνην κτλ.) ἄγειν, « ἀντὶ τοῦ Εἰρηνεύειν, Γαληνιᾶν κτλ. 12) ῥρονῶ, νομίζω. « Θνήτας ἀνὰνδρους ὧδ' ἄγεις; « Εὐρ. « Ὡς θεὸν ἦγον μέ, « Ἀν « Τὴν Ἀφροδίτην πρόσθ' ἄγειν (προτιμᾶν δηλ.) τοῦ Βακχίου, « Εὐρ. « Τοῦτο καὶ πρὸ χρημάτων ἄγομεν, « Χρ. [ἐδῶ ὑπάγονται καὶ αἱ ῥσ.) » Ἐν τιμῇ (« Διὰ τιμῆς, αἰδοῦς, μνήμης, φροντίδος, φυλακῆς κτλ., ἢ « Περὶ πλείστου. « Παρ' οὐδέν) ἄγειν τινά, « (ἢ μτ.) « Ἄγεσθαι τινα ἐν τιμῇ, « Ἡρ., ἀντὶ τοῦ Τιμᾶν, Αἰδεῖσθαι, Ὀλιγωρεῖν κτλ. (παρβλ. Πυῶ). 13) (μτ.) φέρνω ἢ παίρνω μαζί μου. « Σύνδειπνον (« Συμπόσιον, « Ἑορτὴν κτλ.) ἄγεσθαι, « Ξεν. « Ἄγεσθαι ὑφ' ἑαυτὸς τοὺς νεωστοὺς, « Ἀρχ. « Ἄγομαι (ἐλλ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τοῦ Οἰκαδέ) γυναῖκα, « (ἢ δι' ἐμαυτόν) « Ὡραῖος δὲ γυναῖκα τὸν πατὶ οἶκον ἄγεσθαι, « Ἡσ. (ἢ διὰ τὸν υἱόν μου) » Τῷ δὲ υἱῷ τὴν Σκηπίωνος ἀδελφὴν ἠγάγετο, « Πλ. (ἐνίοτε λέγεται τὸ, Γυναῖκα): « Ἐδίδοσαν δὲ καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων, « Ἡρ.

Ἄγω, Μ. ἄξω, (ἀόρ. Ἦξα καὶ Ἤνεγκα, μτ πρκ. Ἦγμαι καὶ Ἠνεγκ.) = Ἀγνυμι.

Ἀγῶ, ᾷς, ᾷ, ῶμεν κτλ, (πθ. ἀόρ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἄγνυμι.

γωγεῖος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀγωγέα. « Κυνάγχη—, « Ἐπγρ.

Ἀγωγεῖον (τὸ). =Καμαρτυπεῖον

Ἀγωγεύς, έως (ὁ). ὁδηγός. 2) ἀγωγάς. 3) =Ῥυτήρ, καπίστρι, λυτάρι (διά τὰ λαγωνικά).

Ἀγωγή (ἡ) ἡ πρᾶξις τοῦ ἄγειν, ὁδηγία· φέρσιμον· καυδάλημα. 2) ἀνατροφή, παιδαγωγία. 3) ἐπιμέλεια, φροντὶς περὶ τῆς ἐπιτυχίας ἢ προκοπῆς τινος πράγματος, π. χ. φυτοῦ, ἵππου κτλ. 4) μεταχείρισις (διεύθυνσις) ἔργου τινός, π. χ. νόσου ὡς ἐκ μέρους τοῦ ἰατροῦ (Ἰταλ. trattamento)· συνθήκη λόγων (μουσ.) σύνθεσις ᾄσματος κτλ. 5) τρόπος (φέρσιμον) τοῦ ἀνθρώπου, τὸ εἶδος τῆς ζωῆς. 6) ὁ δρόμος (ἡ σειρὰ) τῆς ἐμελίας (ποιήματος κτλ.).

Ἀγώγιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος (εὔκολος) νὰ μετακομισθῇ « Νομισμα—, « Πλούτ. τὸ ἔχον πέρασιν. 2) (μτφορ.) εὐκατάπειστος, εὐκοπάντητος. 3) (κατάδικος, φυγὰς) τὸν ὁπ. δύνανταί τις νὰ συλλάβῃ ὅπου εὕρει. 4) (πλθ.) « Ἀγώγιμα, « αἱ πρὸς ἐξαγωγὴν ἢ εἰσαγωγὴν προσδιορισμέναι πραγματεῖαι.

Ἀγώγιον (τὸ). τὸ φορτίον ὅσον δύναται νὰ σηκώσῃ μία ἅμαξα. 2) τὸ πληρονόμενον διὰ τὴν μετακόμισιν φορτίου, ἀγῶγι.

Ἀγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιτήδειος (χρήσιμος) εἰς τὸ ἄγειν (καθ' ὅλας τοῦ ῥήμ. τὰς σημασ.) « Δύναμις ἀνθρώπων ἀγωγός, « Πλ. « Τὸ φάρμακον δύναμιν ἔχει ἀγωγὸν, » Δακρ. Τάδε μέν τοι καὶ ὕπνου ἀγωγά, » Ἀρετ. 2) (οὐσ.) ὁδηγός. « Ἐπορεύοντο ἔχοντες ἀγωγούς, Ἡρ. 3) « Ἀγωγὸς ὕδατος, « Ἡρωδ., τὸ (μηχολεκτ.) Γέραγωγεῖον. 4) (οὐδ. « Ἀγωγὸν, « τὸ ἑλκυστικὸν, τὸ θέλγητρον, ἀπατηλὸν (καταπειστικὸν) φέρσιμον.

Ἀγών [ᾰγω], ῶνος (ὁ). (κυρ. ἂν καὶ σπανιώτατα) Συνάθροισις, ὁμήγυρις. « Ἀγὼν νεῶν, « Ἰλ. Θ. « Θεῖος ἀγὼν, « Ἰλ. Ζ. (ἴδε καὶ Ἀγώνιος). 2) ἡ ἐν σταδίῳ (θεάτρῳ κλπ.) μάχη, ὁ συναγωνισμὸς περὶ βραβείου. « Τέσσαρες ἦσαν οἱ λεγόμενοι Ἱεροὶ καὶ Στεφανῖται ἀγῶνες ἐν τῇ Ἑλλάδι, « Ἐπγρ. 3) ὁ τόπος ὅπου ἐτελοῦντο οἱ ἀγῶνες. « Προελθὼν εἰς τὸν ἀγῶνα, ἀνέδησε τὸν ἡνίοχον, « Θκ. 4) (ἐν γέν.) προσπάθειαι περὶ νίκης, (ἐπμ.) πόλεμος, φιλονικία· χριφαλογία κτλ. « Οὐ λόγων ἀγὼν ἐστιν, « Εὐρ. 5) κίνδυνος, δυσκολία, στενοχωρία. « Ὁ τῶν πολιτευομένων βίος ἀγώνων καὶ κακῶν μεστός, « Δημ. 6) τὸ ἐναγώνιον ὕφος τοῦ λόγου.

Ἀγωνάρχης, ου (ὁ). ὁ ἐπιστατῶν (προεδρεύων) εἰς τοὺς ἀγῶνας.

Ἀγωνία (ἡ). μάχη, συναγωνισμός. 2) σωματασκία. 3) στενοχωρία. 4) κίνδυνος. 5) φόβος.

Ἀγωνιάτης, ου (ὁ). ἀγωνία συνεχόμενος, ἐναγώνιος, (Ἀρτ.).

Ἀγωνιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀγωνίζομαι, προσπαθῶ νὰ κατορθώσω τι, (ἐπμ.) εὐρίσκομαι εἰς ἀγωνίαν (ἀνησυχίαν), φοβοῦμαι μὴν ἀποτύχω· καρδιοκτυπῶ.

Ἀγωνίδαται, Ἰων. Π. (ἀντὶ Ἠγωνισμένοι εἰσὶ) γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἀγωνίζομαι.

Ἀγωνιεῦμαι, Δ. ἀντὶ Ἀγωνιοῦμαι, μέλλ. Ἀττ. τοῦ

Ἀγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Μάχομαι περὶ βραβείου (κυρ. εἰς τοὺς δημοσ. ἀγῶνας, ἢ εἰς τὸ θέατρον, ἢ εἰς τὸ δικαστήριον). 2) (ἐν γέν.) φιλονικῶ, ἀμιλλῶμαι, προσπαθῶ νὰ κατορθώσω τι, (ἐπμ. 3) κοπιάζω, ἔχω περισπασμοὺς καὶ ἀνησυχίαν· κινδυνεύω. ‖. (ὁ πρκ. καὶ ὁ ἀόρ. ἔχουν ἐνίοτε ἢ πθ. σημασίαν): « Ἐπὶ τοῖς κεκριμένοις καὶ ἠγωνισμένοις, « Δημ.

Ἀγώνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἀγῶνα, (ἐπμ. 2) ὁ προξενῶν ἀγωνίαν, φίβον, ξενοχωρίαν κτλ. =Ἐναγώνιος. 3) « Ἀγώνιοι, « ἐλέγοντο οἱ δώδεκα μεγάλοι θεοί, ἢ διότι συνεκράτουν τὴν ὁμήγυριν (τὸ συμβούλιον) τῶν θεῶν (ἴδε Ἀγών), ἔθεν καὶ ἐλατρεύοντο εἰς ἕν καὶ τὸ αὐτὸ θυσιαστήριον· ἢ διότι ἦσαν (καὶ ἴδιαιτ. ὁ Ζεὺς, ὁ Ποσ., ὁ Ἀπ., καὶ ὁ Ἑρμ.) ἔφοροι διαφόρων ἀγώνων.

Ἀγώνιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων γωνίας.

Ἀγώνισις, εως (ἡ), =Ἀγωνισμός, τὸ ἀγωνίζεσθαι, (Θκ. Ε', 5.)

Ἀγώνισμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἀγῶνος. 2) βραβεῖον, ὑπόληψις, τιμή. « Ἀκάτῃ περιγενόμενος, ξυνέστως ἀγώνισμα προσελάμβανε, « Θκ. 3) φιλονικία, ζῆλος. 4) σύγγραμμα (ποίημα, λόγος) ἀναγινωσκόμενον δημοσίᾳ πρὸς ἐπίδειξιν καὶ βράβευσιν· ἔθεν ὁ Θκ. λέγει ὅτι ἡ ἱστορία του δὲν εἶνε) « Ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα «.

Ἀγωνισμὸς (ὁ). τὸ ἀγωνίζεσθαι (γυμνάζεσθαι, συζητεῖν, φιλονεικεῖν κτλ.).

Ἀγωνιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀγωνίζομαι.

Ἀγωνιστήριος, α, ον, =Ἀγωνιστικός. ‖. (οὐσ.) Ἀγωνιστήριον (τὸ), ὁ τόπος τοῦ ἀγῶνος.

Ἀγωνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀγωνιζόμενος (εἰς τοὺς δημοσ. ἀγῶνας, εἰς τὸν πόλεμον, εἰς τὸ θέατρον [ὅθεν Τρισαγωνιστὴς], εἰς τὸ κριτήριον κτλ.), (ἐπμ.) =Ἀθλητὴς, πολεμιστὴς, ὑποκριτὴς, δικηγόρος, κτλ. « Ἵπποι ἀγωνιστικὶ, « Δημ., οἱ γυμνασμένοι διὰ τοὺς ἀγῶνας. « Γεωμετρίας ἄκρος ἀγωνιστὴς, « Πλ. ὁ ἔχων εἰς αὐτὴν μεγάλην ἕξιν. « Ἀληθείας ἀγωνιστὴς, « αὐτ., ὁ πρόμαχος (ὑπερασπιστὴς) τῆς ἀληθείας.

Ἀγωνιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόδιος) εἰς τοὺς ἀγῶνας ἢ τοὺς ἀγωνιστάς. 2) ὁ ἔχων κλίσιν (ἕξιν) πρὸς τὸ ἀγωνίζεσθαι, φιλότιμος. « Ἀγωνιστικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ ἀγωνίζεσθαι. « Ἀγωνιστικὸν ὕδωρ, « Π. Αἰγ., τὸ διδόμενον φιφοκινδύνως εἰς τοὺς νοσοῦντας.

Ἀγωνιστικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἀγωνιστοῦ, φιλονείκως, φιλοτίμως, τολμηρῶς. « Ψυχρῷ χρηστέον ἀγωνιστικῶς, « Λέτ.

Ἀγωνοδίκης, ου (ὁ). ὁ δικάζων τοὺς ἀγῶνας.

Ἀγωνοθεσία (ἡ). ἡ διάταξις (συγκρότησις) τῶν ἀγώνων. 2) τὸ ἀξίωμα ἢ τὸ ἔργον τοῦ ἀγωνοθέτου.

Ἀγωνοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Διορίζω (διατάττω, συγκροτῶ) ἀγῶνα. « Ἀγωνοθετοῦσι τὰ γενέσια, « Δ. Καστ., ἐπιτελοῦσιν ἀγῶνας εἰς τὰ γενέθλιά των. 2) εἶμαι ἀγωνοθέτης. 3) δίδω ἀφορμὴν (διεγείρω) εἰς πόλεμον, βάλλω σκάνδαλα. « Στάσιν ἀγωνοθετοῦντες, « Ἰώσ.

Ἀγωνοθετὴρ, Π. ἀντὶ

Ἀγωνοθέτης, ου (ὁ) καὶ Ἀγωνοθέτις, ιδος (ἡ). ὁ θέτων (συγκροτῶν, διατάττων τὰ βραβεύων) τοὺς ἀγῶνας, (ἐν γέν.) κριτὴς βραβευτὴς, ἀνταποδότης.

Ἀγωνοθετικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀγωνοθεσίαν ἢ τὸν ἀγωνοθέτην. 2) ἐπιτήδειος (ἱκανὸς) πρὸς ἀγωνοθεσίαν.

Ἀγωνος, ε (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Ἀγών, (ἐν χρήσει μόνον ἡ δοτ. πλθ. Ἀγώνοις ἀντὶ Ἀγῶσι).

Ἄγωνος (ὁ, ἡ), =Ἀγώνιος.

Ἀδαγμὸς (ὁ). Ἰων. ἀντὶ Ὀδαγμός.

Ἄδαδος (ὁ, ἡ). (ἐπὶ δένδρ.) ὁ μὴ ἔχων δαδί. 2) ὁ μὴ ἔχων δᾴδας (λαμπάδας).

Ἀδαδούχητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δαδουχηθείς (περιεφθείς μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων). « Γάμος—, « Σχολ., =Σκότιος, κρυφὸς, (ἐπμ.) παράνομος.

Ἀδαημοσύνη καὶ

Ἀδαημοσύνη (ἡ), Π. ἀπειρία, ἀμάθεια, ἀνεπιτηδειότης, [ἐκ τοῦ

Ἀδαήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, δάω=διδάσκω]. ὁ μὴ δαήμων (ἔμπειρος), ἄπειρος, ἀμαθὴς, ἀνεπιτήδειος· ἀσυνήθιστος.

Ἀδαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. =Ἀδαήμων.

Ἀδάητος (ὁ, ἡ), Π. ἀγνώριστος, ἄγνωστος· ἀκατανόητος.

Ἀδαίδαλτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, δαιδάλλω]. ὁ μὴ δουλευμένος (πεπανικλημένος) ἐντέχνως, ἀκαλλώπιστος.

Ἄδαιτος (ὁ, ἡ), [ἀ, δαίω]. ἀμέριαστος, ἀδιανέμητος, ἀκέραιος.

Ἀδαὴς, έος (ὁ, ἡ), =Ἀδαής.

Ἀδάϊκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, δαΐζω]. ἀδιασπάραχτος, ἄφθαρτος.

Ἀδάϊος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Ἀδῆϊος.

Ἀδαιτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, δαΐς-δαιτός]. ὁ μὴ φαγώσιμος.

Ἀδαίτρευτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, δαιτρεύω], = Ἀδαίτος καὶ Ἄδαιτος.

Ἄδαιτρος (ὁ, ἡ), Π. =Ἀδαίτρευτος.

Ἄδακρυς, τος (ὁ, ἡ), =Ἀδάκρυτος. 2 ὁ μὴ κινῶν εἰς δάκρυα. « Ἄδακρυς μάχη, « Ξεν., ἡ χωρὶς φόνου τῶν νικητῶν.

Ἀδακρυτὶ, ἐπίρ. Χωρὶς δάκρυα.

Ἀδάκρυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δακρύων. 2) ὁ μὴ κλαυσθείς, ἀκλαυστος.

Ἀδακρύτως, ἐπίρ. =Ἀδακρυτί.

Ἀδάλης, έος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Ἀδήλητος, ἀβλαβὴς.

Ἀδαμάντινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ σκληράταταν σίδηρον (τσελίκι), ἐκ Ἀδάμας, (ἐπμ. 2) σκληράτατος, στερεώτατος, (καὶ μτφορ.) ἀνένδοτος. 3) (μτγν.) διαμαντένιος.

Ἀδαμαντόδετος (ὁ, ἡ), Π. δεμένος μὲ ἀδάμαντα (τσελίκι), (ἐπμ. 2) στερεῶς καρφωμένος.

Ἀδαμαντοπέδιλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀδαμάντινα (τσελικένια, ἐπμ. ἄτριπτα) πέδιλα (ὑποδήματα). (μτφορ.) « Κίων ἀδαμαντοπέδιλος, « Πίνδ. (παρὰ Στρβ.), ὁ ἔχων στερεὰν καὶ ἀκλόνητον βάσιν.

Ἀδάμαντος, (ὁ, ἡ), Π. Ἀδάματος.
Ἀδάμας [ἀ.δαμάω], αντος (ὁ), (κυρ. επιθ.) = Ἀδάματος, ἀκαταπόνητος· σκληρός. ◦ Χαλινός —, ◦ Αἰσχ. [ὅθ. ||. οὐσ παρὰ τοῖς ἀρχ.) ὁ σκληρότατος σίδηρος (τσιμέντο) ἡ γαλκός. 2) (παρὰ τοῖς μεταγν.) ὁ πολύτ. λίθ., τὸ διαμάντι.
Ἀδαμαστί, ἐπίρ. Ἀκαταδαμάστως, ἀγαλινώτως.
Ἀδάμαστος καὶ Π. Ἀδάμητος, καὶ
Ἀδμητος (ος), ε (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ δαμασθείς ἢ μὴ δαμαζόμενος, ἀκαταδάμαστος ◦ ἵππων —, ◦ (καὶ μτφρ.) ◦ Παρθένος —, ◦ ἡ ἀνύπανδρος.
Ἄδαν, Δ. ἀντὶ Ἄδην.
Ἄδαν, Δ. ἀντὶ Ἄδην.
Ἀδαξάω(έω)-ῶ ᾗ
Ἀδάξω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Ὀδαξάω.
Ἀδαξησμός (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ὀδαξασμός.
Ἀδαπάνητος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ δαπανηθείς ἢ μὴ δαπανώμενος, ἀνεξάντλητος.
Ἀδάπανος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἀπαιτῶν δαπάνην, ἔνεξοδος. 2) ὁ μὴ δαπανηρός (πολυέξοδος), ὀλιγοέξοδος.
Ἀδαπάνως, ἐπίρ. Χωρὶς δαπάνην, ἀνεξόδως.
Ἄδαπτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ δάπτω], ὁ μὴ ξεσγισθείς (ἀπαραχώρητος), ἢ μὴ δυνάμενος νὰ ξεσγισθῇ.
Ἀδάρκη (ἡ) καὶ Ἀδάρκης (ὁ) καὶ Ἀδάρκιον (τὸ), εἶδ. μανιταρίου ἁλμυροῦ, φυομένου ἐπὶ τῶν καλάμων ἐν εἴδει μαλλίου, ἡ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀφάρκη.
Ἄδαφτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ξεγδαρμένος, ἄγδαρτος.
Ἀδασμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ πληρώσας ἢ μὴ πληρῶν δασμόν, ἀσύδοτος.
Ἄδαστος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, δαίω], ἀμοίραστος.
Ἀδαυῶς [ἀ, δαύω], ἐπίρ. Π. = Ἀγρύπνως.
Ἀδδής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀδής.
Ἀδδηκῖται (οἱ), Π. ἀντὶ Ἰδδηκῖται, μτχ. τοῦ Ἀδέω.
Ἀδδήν, Π. ἀντὶ Ἀδην.
Ἀδδήσειε, Π. ἀντὶ Ἀδήσειε, εὐκτ. τοῦ Ἀδέω.
Ἄδδιξ, ιγος (ὁ), μέτρον χωρούν τέσσαρας γοινικας, (παρδλ. ἀδδιξ).
Ἄδε, Π. ἀντὶ Ἔοδε, (γ', ἐν. προστ τοῦ) Ε'. ἀόρ. τοῦ Ἀνδάνω.
Ἄδει, = Ἀδέως.
Ἀδεής [ἀ, δέος], ές (ὁ, ἡ), ἄφοβος· ἀμέριμνος, (ἐπιμ. 2) αὐθάδης, τολμηρός, ἀναίσχυντος. 3) ἀσφαλής, ἀκίνδυνος. ||. ◦ Δέος ἀδεές, ◦ Πλάτ., φοβος χωρὶς λόγον (αἰτίαν βάσιμον). 4) (ἀπν. ἐνεργ.) ὁ μὴ ἐμπνέων φόβον, μὴ ἐπιφοβος. ◦ Τὸ δὲ θαρσοῦν (αὐτοῦ), ἀσθενὲς ὄν, πρὸς ἰσχύοντας τοὺς ἐχθροὺς, ἀδεέστερον ἐσόμενον, ◦ Θκ.
Ἀδεής [ἀ δέομαι], ές ᾗ
Ἀδέητος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων χρείαν (ἀνάγκην) μηδενός. 2) ὁ μὴ ἀναγκαῖος, περιττός.
Ἀδεῖ, Δ. ἀντὶ Ἥδει, δοτ. τοῦ Ἥδυς.
Ἀδεια (ἡ). ἀφοβια, ἀσφάλεια. ◦ Ἐν ἀδείᾳ οὐ ποιεῖσθαί τι, ◦ Ἡρ., μὴ νομίζειν τι ἀσφαλές, μὴ τολμᾷν. 2) (μεταγν.) ἄδεια, συγχώρησις, ἐξουσία.
Ἀδειῶν, Δ. ἀντὶ Ὀδοιῶν, γεν. πλθ. θηλ. τοῦ Ὀδούς.
Ἄδειη, Ἰων. ἀντὶ Ἄδεια.
Ἀδείης, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀδεής.
Ἄδεικτος (ὁ, ἡ). Ὁ μὴ δειχθεὶς ἢ μὴ δεικνύμενος.
Ἀδείμαντος ᾗ Ἄδειμάτος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς δείματος (φόβου), ἄφοβος, ἀπτόητος, ἢ 2) ὁ μὴ προξενῶν φόβον.
Ἀδειμάντως, ἐπίρ. Ἄνευ δείματος, ἀδεῶς.
Ἄδειν, ἀορ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀνδάνω.
Ἄδειπνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δειπνήσας, νηστικός.
Ἀδεισιδαιμονία (ἡ). Ἔλλειψις δεισιδαιμονίας.
Ἀδεισιδαιμόνως, ἐπίρ. Χωρὶς δεισιδαιμονίαν.
Ἀδεισιδαίμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δεισιδαίμων.
Ἀδεισίθεος (ὁ, ἡ), Π. εὐθεόφοβος.
Ἀδέκαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δεκασθεὶς ἢ μὴ δεκαζόμενος, ἀδωροδόκητος, (ἐπιμ.) δίκαιος, ἀπροσωπόληπτος.
Ἀδεκάστως, ἐπίρ. Χωρὶς δεκασμοῦ, δικαίως, ἀπροσωπολήπτως.
Ἀδεκάτευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δεκατισθείς, ἀδεκάτιστος ἢ μὴ δεκατιζόμενος, ἀσύδοτος.
Ἄδεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δεκτὸς, ἀπαράδεκτος. (ἐκκλησ.) ἀφωρισμένος. 2) ὁ μὴ δεγόμενός τι, ἀνεπιδεκτος.
Ἀδελφεά, ᾶς (ἡ), Δ. ᾗ
Ἀδελφειή, ῆς (ἡ) ᾗ
Ἀδελφιειή, ῆς (ἡ), Ἰων. Π. θηλ. τοῦ
Ἀδελφειός, οῦ (ὁ), Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀδελφός.
Ἀδελφεοκτάνος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀδελφοκτόνος.
Ἀδελφεός, οῦ (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀδελφός.
Ἀδελφή (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀδελφός.
Ἀδελφιδέη-ῆ, θηλ. τοῦ
Ἀδελφιδέος-οῦς (ὁ), ὁ υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ ἢ τῆς ἀδελφῆς, ἀνεψιός· (ἐνίοτε) ὁ υἱὸς τοῦ ἐξαδέλφου ἢ τῆς ἐξαδέλφης, ὁ (ἄλλ.) ἐξανεψιός, μικρὸς ἀνεψιός.
Ἀδελφιδοῦν (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀδελφός, -φή.
Ἀδελφιδός, οῦ (ὁ), (Γραφ.) ἀντὶ Ἀδελφιδοῦς.
Ἀδελφίζω, Μ. ίσω. Ὀνομάζω τινὰ ἢ Νομίζω (Θεωρῶ, Μεταχειρίζομαι αὐτὸν) ὡς ἀδελφόν(-φήν) μου. ||. (παθ.) εἶμαι ὅμοιος (ἴσος) ἢ ἔγω σχέσιν ᾗ οἰκειότητα ἀδελφικήν. ◦ Ἠδελφισμένος ἰητρός, ◦ Ἱππαρ., ὁ γνήσιος, ὁ παραδεδομένος εἰς τὴν ἀδελφότητα τῶν ἰατρῶν.
Ἀδελφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀδελφόν(-φήν). 2) ὁ θεωρούμενος ὡς ἀδελφός, ὅμοιος μὲ ἀδελφόν(-φήν).
Ἀδελφικῶς, ἐπίρ. Ὡσὰν ἀδελφός(-φή), ἀδελφικὰ, μὲ ἀδελφικὴν οἰκειότητα
Ἀδελφιξις, ιος (ἡ), Ἰων. ἢ Αἰολ. Ἀδελφότης, οἰκειότης ἀδελφική· ὁμοιότης.
Ἀδελφογαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Νυμφεύομαι τὸν ἢ τὴν ἀδελφ. μου.
Ἀδελφογαμία (ἡ), = Ἀδελφοζυξία.
Ἀδελφοζυγία (ἡ). τὸ ζῆν ἀδελφικῶς.
Ἀδελφοθεία (ἡ). ἀδελφότης ἐν τῇ Θεότητι.
Ἀδελφοκαπία (ἡ), = Ἀδελφογαμία.
Ἀδελφοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω (διατείνω) ἀδελφόν ἢ ἀδελφήν μου.
Ἀδελφοκτονία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ ἀδελφοκτόνου.
Ἀδελφοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύσας ἀδελφόν ἢ ἀδελφήν του.
Ἀδελφόμικτος, ιγος (ὁ, ἡ), ὁ ἔνοχος ἀδελφομιξίας.
Ἀδελφομιξία (ἡ). ἡ μεταξὺ ἀδελφῶν αἰμομιξία.
Ἀδελφονεύω-ῶ, Μ. ήσω. Τὸ αὐτὸ (ἀδελφοκτονέω).
Ἀδελφόπαις, αιδος (ἡ, ἡ). = Ἀδελφιδοῦς.
Ἀδελφοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ ἀδελφόν (ἀδελφοποίητόν) μου.
Ἀδελφοποίητος (ὁ, ἡ). ὁ θετὸς (εἰσποίητος) ἀδελφός, (καινοτ.) ἀδελφοποιητός.
Ἀδελφοποίησις, εως (ἡ), καὶ
Ἀδελφοποιΐα (ἡ). τὸ νὰ γίνῃ τις ἀδελφοποίητος ἢ νὰ κάμῃ ἀδελφοποίητον.
Ἀδελφοποιός (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἀδελφικὴν οἰκειότητα.
Ἀδελφοπρεπῶς, ἐπίρ. Καθὼς πρέπει εἰς ἀδελφόν(-φήν), ἀδελφικώς.
Ἀδελφός [ἀ αὐτ., δελφύς], φή. Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς (δελφύος) γεννηθείς. 2) (ἐπιθ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. οὐδ. ᾗ πλθ.) ὅμοιος, ἴσος. ◦ Ὑξέα, δριμέα καὶ ξυφώδη, καὶ τὰ τούτων (τοιοῦτος) ἀδελφά, ◦ Ξεν. ◦ Πρόφασιν ἀδελφὴν τῆς προαιρέσεως, ◦ Πλάτ. 3) ὅ,πλίς. ◦ Χεὶρ τε ᾗ ποὺς ᾗ ὀφθαλμὸς, ᾗ πάλλα ὅσα ἀδελφὰ ἔφυσεν ἄνθρώπους, ◦ Ξεν. 4) Π. ἀντὶ Ἀδελφικός. ◦ Χεὶρ —, ◦ Εὐρ.
Ἀδελφότης (ἡ). ἡ μεταξὺ ἀδελφῶν οἰκειότης, ἀδελφοσύνη. 2) ὁμοιότης. 3) (ἐκκλησ.) σύγκριμα ἀνθρώπων συζώντων ἀδελφικῶς. ◦ Τὴν ἀδελφότητα ἀγαπᾶτε, ◦ Γρ.
Ἄδεμεν, Π. ἀντὶ Ἄδεσαν, ἀπαρ. τοῦ Ἄδω
Ἀδέμνιος (ὁ, ἡ). Π. ὁ μὴ ἔχων δέμνιον (κοίτην, κλίνην).
Ἀδένδρεος καὶ Π. = τοῦ
Ἄδενδρος (ὁ, ἡ). ὁχωρὶς δένδρων.
Ἀδενοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ἀδένος.
Ἀδενώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἀδένων. ◦ Οἱ νεφροὶ, τὴν φύσιν ἀδενώδεις, ◦ Ἀρετ. 2) ὁ ἔχων ἀδένας, (λ. Ἀδήν).
Ἀδέξιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιδέξιος, ἀνεπιτήδειος, ἄπρακτος.
Ἀδεξιώτως, ἐπίρ. Χωρὶς δεξιωσιν (φιλοφροσύνην, περιποίησιν).
Ἀδερκής, ές (ὁ, ἡ), Π. καὶ
Ἄδερκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, δέρκομαι]. ὁ μὴ βλεπόμενος, ἀόρατος. 2) ὁ μὴ βλέπων (κυττάζων) τι.
Ἀδέρκτως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ φαίνηται, ἀοράτως. 2) χωρὶς νὰ βλέπῃ (κυττάζῃ, ὀγλ.) ἀποφεύγων τὸ νὰ ἴδῃ.
Ἀδέρματος καὶ
Ἄδερμος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς δέρματος.
Ἀδέσμιος, Π. καὶ
Ἀδέσμευτος καὶ
Ἄδεσμος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς δεσμῶν, μὴ δεδεσμευμένος. ||. ◦ Φυλακή —, ◦ Θκ. τὸ νὰ ἦνέ τις φυλακωμένος, ὄχι ὅμως συγγρόνως καὶ εἰς τὰ σίδηρα.
Ἀδέσποτος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -στως. Ὁ μὴ ἔχων δεσπότην (κύριον). ◦ Δοῦλος (◦ Οἶκος κτλ.) —, ◦ ὁ χωρὶς οἰκοκύριον. ◦ Ψῆφος (◦ Λόγος ᾄδ.) —, ◦ ἡ μὴ ἔχουσα κῦρος, (ἐπιμ.) μὴ ἀξιόπιστος. ◦ Ἐπιστολὴ —, ◦, ἡ χωρὶς ὑπογραφὴν, ἀνώνυμος, κτλ.
Ἄδετος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δεμένος, λυτός.
Ἀδετικὸς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, δέω-τός] = Ἀγλεωτικὸς, συγρός.

Ἄδευτος (ὁ, ἡ), [ἀ, δέ(ψ)ω]. ὁ μὴ ἐργασμένος ὑπὸ τοῦ βυρσοδέψου, ἄργαστος.
Ἀδέω-ῶ [ἄω, ἄδω, ὄθεν Ἄσηι], Μ. ήσω. (εὔχρηστοι μόνον ὁ πρκ. λέληκα ἢ λέδηκα, ᾗ ὁ ἀόρ. Ἄδησα ἢ Ἄδδησα), Π. εἶμαι γεράτσος, (ἐπμ.) αἰσθάνομαι ἀηδίαν (δυσαρέσκειαν). « Μὴ ξεῖνος, ἀνηθείς ὁρμαγδῷ, ξείπῳ ἀδήσειεν, » Ὀδ. Α. 2) βαρύνομαι, εἶμαι ἀποσαμένος. « Καμάτῳ ἀδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ, » Ὀδ. Μ.
ἀδέω-ῶ (ὁ ἐνεστ. ἄγρ.). Μ. ήσω (πρκ. Ἔαδα καὶ σπν. Ἄδηκα, ἀόρ. δ' Ἄδον καὶ Δακρ. Ἀδεῖν). Π. = Ἀνδάνω.
Ἀδεῶς, ἐπίρ. Χωρὶς φόβον (βέος), ἀφόβως. 2) χωρὶς ἔνδειαν, ἀνενδεῶς, ἀνελλιπῶς, ἀφθόνως.
Ἀδήϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἐγθρικὸς (δήϊος). 2) ὁ μὴ δαήμων, ἄγνωστος ἢ ἀκατανόητος. 3) = Ἀδήωτος.
Ἄδηκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δαγκασθεὶς (δηχθείς), ἀδάγκαστος. 2) ὁ μὴ φαγωθεὶς ἢ μὴ τρωγόμενος ἀπὸ τὸν σαράκα. 3) (ἐνεργ.) ὁ μὴ δαγκάνων. « Ἔλαιον ἄδηκτον, » Δοκρ., τὸ μὴ καῖον τὸν λάρυγγα.
Ἀδήκτως, ἐπίρ. Χωρὶς δάγκασμα.
Ἀδηκώς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀδέω.
Ἀδηλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγνοῶ. ||. (συνήθ. πθ.) εἶμαι ἢ γίνομαι ἄδηλος, δὲν φαίνομαι.
Ἀδήλητος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, δηλέω]. ἀβλαβής.
Ἀδηλία (ἡ), = Ἀδηλοσύνη.
Ἀδηλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄδηλον ποιῶ, ἀφανίζω.
Ἀδηλοποιός (ὁ, ἡ). ἀδηλίας, (ἀφανίας) ποιητικός.
Ἄδηλος, ος καὶ (σπν.) η, ον. Ὁ μὴ φανερὸς (δῆλος), ἀφανής· ἀσαφής, σκοτεινός· κρυφὸς, ἀόρατος· ἀβέβαιος, ἀμφίβολος· ἄγνωστος, ἀσήμαντος.
Ἀδηλότης (ἡ). ἀβεβαιότης· ἄγνοια, ἀπορία.
Ἀδηλόφλεβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀδήλους (ἀφανεῖς) φλέβας.
Ἀδηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἄδηλον (ἀφανές, ἀγνώριστον)· κρύπτω, σκεπάζω. 2) (σπν. καὶ ἀμφ.) = Ἀδηλέω, ἀγνοῶ.
Ἀδήλως, ἐπίρ. Ἀφανῶς, κρυφίως· ἀμφιβόλως.
Ἀδημιούργητος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -γήτως. Ὁ μὴ κατεσκευασμένος ὑπὸ τεχνίτου. ||. « Ὁ Ἐλέφας ἀδημιούργητος πρὸς ἀνάστασιν, » Διοδ., εἶνε σωματικῶς διωργανισμένος εἰς τρόπον ὥστε πεσὼν δὲν δύναται νὰ σηκωθῇ.
Ἀδημοκράτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δημοκρατούμενος.
Ἀδημονέω-ῶ [ἀδήμων], Μ. ήσω. Ἔχω (εὑρίσκομαι εἰς) ἀδημονίαν.
Ἀδημονία (ἡ). στενοχωρία ψυχική, ἀνησυχία, θλῖψις, ἀπορία, ἀπελπισία.
Ἀδημονιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ἀδημονέω.
Ἄδημος (ὁ, ἡ), = Ἄπεδημος.
Ἀδημοσίευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δημοσιευθεὶς (καινοποιηθείς), ἀνέκδοτος.
Ἀδημοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀδημονία.
Ἀδήμων, ονος (ὁ, ἡ: Π. [ἀδέω]. ὁ ἀηδιάσας (βαρυνθεὶς) ὑπὸ πλησμονῆς, (ἐπμ. 2) εὑρισκόμενος εἰς ἀδημονίαν (στενοχωρίαν κτλ.).
Ἄδην καὶ (Ἀττ.) Ἅιδην, ἐπίρ. [ἄδαι]. μέχρις νύ, κατὰ νύχτα· ἐν ἀφθονίᾳ, ἀφειδῶς· ἱκανῶς, ἀκορέστως, ἀρκετά. « Τῶν τοιούτων ἄδην ἔχομεν, » ᾗ « Ἄδην ἡμῖν ἔχουσιν οἱ λόγοι, » Πλάτ. « Ἄδην εἶχον κτείνοντες, » Ἴλ., ἐχόρτασαν (ἐβαρέθησαν) νὰ φονεύουν.
Ἀδήν, ένος (ὁ καὶ σπν. ἡ). τὸ περὶ τοὺς βουβῶνας, τὰς μασχάλας καὶ τὸν λαιμὸν ἀμυγδαλοειδὲς σαρκίον, ἡ γαργαλήθρα (βαλανίδα) τοῦ λαιμοῦ κτλ.
Ἀδηνέως, ἐπίρ. Π. Ἀκάκως, μὲ ἁπλότητα, [ἐκ τοῦ
Ἀδηνής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ στερημένος βουλῆς (δήνους), ἄκακος, ἀκαπήρευτος, ἁπλοῦς. 2) ἀπρόσπτος, ἀπρομελέτητος. 3) ἄπειρος, ἀνίδεος.
Ἀδῖος, Ἰων. (κατὰ συναίρ.) ἀντὶ Ἀδήϊος.
Ἄδηρις [ἀ, δῆρις], ος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ
Ἔδήριτος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς μάχης (φιλονεικίας), ἀδιαφιλονείκητος. 2) ἀπολέμητος· ἀκατομάχητος.
Ἀδηρίτως, ἐπίρ. Ἀμαχητί· ἀναντιρρήτως.
Ἄδης, ου (κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ Π.) Ἀΐδης, αο καὶ εω (ὁ), [ἀ, ἰδεῖν, ὡς σκοτεινός, ἀόρατος]. (κυρ.) ὁ θεὸς τοῦ ᾅδου, ὁ Πλούτων (ὅθεν λέγει ὁ Ἐσσ.) « Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Ἄϊδης ἐνέρεσσιν ἀνάσσων, » Ἰλ. Ο. 2) (συνεκδ.) τὸ βασίλειον τοῦ Πλούτωνος, τὰ καταχθόνια, ὁ ὑπὸ γῆν κόσμος, ἡ κατοικία τῶν νεκρῶν. « Ἐν (« Εἰς) ᾅδου (ἐνν. οἴκῳ ἢ οἰκοντι). « Πύλας ἀΐδαο περῆσαι, » Ἰλ. Ξ. 3) ὁ θάνατος, ὁ τάφος. « Κατὰ μὲ φόνος (πόντος) ἀΐδας ἑλοι, » Σοφ.
Ἀδηφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω πολὺ ἢ κατὰ κόρον (ἄδην· ὅθεν οἱ ἁπλοῖ λέγουν διὰ τοὺς ἀδηφάγους. « Τρώγει τὸν ἄδην μὲ τὰ λείψανα. »).
Ἀδηφαγία (ἡ). πολυφαγία. [ἐκ τοῦ
Ἀδηφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων πολὺ (ὅθεν Ἀδηφαγέω), φαγᾶς, πολυφάγος. 2) (μεταφορ.) ἅπανηρὸς, πολυέξοδος. « Λύχνος —, » Σδ., ὁ φθείρων πολὺ ἔλαιον· « Ἵππος —, » αὐτ., ὁ γυμναζόμενος διὰ τὴν [ἀποδρομίαν, (ᾗ ἐπμ.) τρεφόμενος κατὰ κόρον.
Ἀδήωτος (ὁ, ἡ), [ἀ, δηΐω]. ἀκουρεύτος ὑπὸ ἐχθρῶν, ἀπόρθητος.
Ἀδιάβατος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ διαβῇ (περάσῃ). 2) ἀδιαχώριστος. « Σκέλη ἀδιάβατα, » τὰ ἑνωμένα, ὄχι διαβεβηκότα.
Ἀδιαβεβαίωτος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ὑπάρχει βεβαιότης (διαβεβαίωσις), ἀμφίβολος, (Πτλμ.)
Ἀδιαβίβαστος (ὁ, ἡ), Γραμ. τοῦ ὁποίου ἡ ἐνέργεια δὲν διαβιβάζεται, ἀμετάβατος.
Ἀδιάβλητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. βλήτως. Ὁ διαβολῆς ἀνώτερος ἢ ἀνεπίδεκτος, ἄμεμπτος, ἀκατηγόρητος.
Ἀδιάβολος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διαβάλλων ἢ μὴ διαβαλλόμενος, ἀδιάβλητος.
Ἀδιάβροχος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διαπερώμενος ὑπὸ τῆς βροχῆς. (Γαλλ.) imperméable.
Ἀδιάγνωστος (ὁ, ἡ). ὁ μηδόλως ἢ δυσκόλως διακρινόμενος (γνωριζόμενος).
Ἀδιάδεκτος (ὁ, ἡ), = Ἀδιάδοχος.
Ἀδιάδοτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διαδιδόμενος, ἀμετάδοτος.
Ἀδιάδοχος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς διαδοχῆς, (ἐπμ.) διηνεκὴς, ἀτελεύτητος, ἀΐδιος.
Ἀδιάδραστος (ὁ, ἡ). ἀναπόφευκτος.
Ἀδιάζευκτος (ὁ, ἡ). ἀχώριστος.
Ἀδιάθετος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς τάξεως, ἀνακατοποίητος. 2) (μτγν.) ὅστις δὲν ἔκαμε διαθήκην. 3) ὁ μὴ ἔχων διάθεσιν (στοργὴν, κλίσιν).
Ἀδιαθέτως, ἐπίρ. Χωρὶς τάξιν. 2) χωρὶς διαθήκην.
Ἀδιαίρεσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ἀδιαίρετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ρέτως. Ὁ μὴ διαιρεθεὶς (χωισθείς), ἢ μὴ διαιρούμενος, ἀδιαχώριστος.
Ἀδιάκλειστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διακλεισθεὶς (ἀποχωρισθείς), ἀχώριστος.
Ἀδιακόνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διακονηθεὶς (ὑπηρετηθείς), ἀνεκτέλεστος.
Ἀδιακόνιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κεκονισμένος (Ζ. διακονίζω), (ἐπμ.) ἀναίσθητος, ἢ (σφαλμ.) ἀντὶ τοῦ-
Ἀδιακόντιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διαπερασθεὶς (τρυπηθείς) ἢ μὴ διαπερνώμενος μὲ ἀκόντιον, ἄτρωτος.
Ἀδιάκοπος καὶ Ἀδιάκοπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διακοπεὶς ἢ μὴ διακοπτόμενος, (ἐπμ.) συνεχὴς, διηνεκής.
Ἀδιακόπως, σαν. ἀντὶ-
Ἀδιακόπως, ἐπίρ. Χωρὶς διακοπὴν, ἀδιάκοπα.
Ἀδιακόσμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διακοσμηθεὶς (τακτοποιηθείς) ἀτακτοποίητος.
Ἀδιακρισία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-
Ἀδιάκριτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -κρίτως. Ὁ μὴ ξεχωρισθεὶς ἢ μὴ ξεχωριζόμενος, συγκεχυμένος, ἀξεμπέρδευτος, (ἐπμ.) ἀμφίβολος, ἀναποφάσιστος, ἀνεξέτασος. « Γάλα ἀδιάκριτον, » Ἀρετ., τοῦ ὁποίου δὲν ἐχωρίσθη ὁ ὀρρός.
Ἀδιάλειπτος (ὁ, ἡ), = Ἀδιάκοπος.
Ἀδιαλείπτως, ἐπίρ. = Ἀδιακόπως.
Ἀδιάλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συνομιλῶν (διαλεγόμενος) μὲ κἀνένα. (ἐπμ.) μεμονωμένος, ἔρημος.
Ἀδιάλημπτος (ὁ, ἡ', καὶ ἐπίρ. -λήπτως Ἀδιαχώριστος, (ἐπ.) συνεχὴς, = Ἀδιάλειπτος.
Ἀδιαλυψία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πραγ.
Ἀδιάλακτος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. — λάκτως. (ἐχθρὸς) Ἀφιλίωτος, ἄσπονδος.
Ἀδιαλόγιστος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πρᾶττων τι χωρὶς διαλογισμοῦ.
Ἀδιάλυτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -λύτως. Ὁ μὴ διαλυθεὶς ἢ μὴ διαλυόμενος, ἄλυτος.
Ἀδιαλώβητος (ὁ, ἡ). ἀβλαβὴς· ἀπείραχτος· ἀγάλαστος.
Ἀδιαμάστητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δαμασθεὶς, ἀδάμαστος.
Ἀδιαμέριστος (ὁ, ἡ), = Ἀμέριστος, ἀμείριστος, ἀκαμάτιαστος
Ἀδιανέμητος (ὁ, ἡ). ἀδιαμοίραστος.
Ἀδιανόητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ήτως Ἀκατανόητος, ἀκατάληπτος, ἀνεξήγητος. 2) ἀστοχαστος, ἀσυλλογιστος.
Ἀδιάνοητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διανοηθείς.
Ἀδιάντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βραχεὶς ἢ μὴ βρεχόμενος (διαινόμενος), (ἐπμ.) ἀμάλακτος, σκληρὸς, (ὅθεν ||. οὐσ.) Ἀδιάντον (τὸ), εἶδ. φυτ., τὸ παλύτριχον.
Ἀδιάντυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τελειούμενος (διανυσμένος), ἀνέλειωτος· ἀκατόρθωτος.
Ἀδιάξεστος (ὁ, ἡ). ἀνεπεξέργαστος.

Ἀδ ἅπαυστος ῥη. φ. καὶ ἐπιρ. -παύστως.
Ἀδιάκαπος· ἀκατάπαυστος. 2) ὁ μηδέποτε παύων τοῦ πράττειν, ἀνίσχυος, δραστήριος.
Ἀδιάπεπτος (ὁ, ἡ). ἀχώνευτος.
Ἀδιάκλαστος (ὁ, ἡ). ἀσχημάτιστος, ἀδιαμόρφωτος, ἄφθιαστος.
Ἀδιαπνευστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ μένω ἀδιάπνευστος, δὲν ἐξατμίζομαι.
Ἀδιαπνευστία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ἀδιάπνευστος (ὁ, ἡ). ἀνεξάτμιστος. 2) μὴ περιπνεόμενος ὑπὸ τῶν ἀνέμων. 3) μὴ λαμβάνων ἀναπνοήν. 4) (συνεκδ.) ἀδιάκοπος.
Ἀδιαπόνητος (ὁ, ἡ). ἀνεπεξέργαστος, ἀκατασκεύαστος· ἀχώνευτος.
Ἀδιαπόρευτος (ὁ, ἡ), = Ἀδιάβατος.
Ἀδιάπτωτος (ὁ, ἡ), = Ἀδιάπτωτος.
Ἀδιαπτωσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ἀδιάπτωτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπιὸ -πτότως. Ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς διαπτωσιν (παραπέσιμον, χάσιμον, λάθος), ἀλάνθαστος· ἀναμάρτητος· ἀμετακίνητος, σταθερός.
Ἀδίαρθρος καὶ
Ἀδιάρθρωτος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίῤ. -θρώτως. (ἐπὶ ζώων) Ὁ μὴ ἔχων διάρθρωσιν (κλείωσιν), (ἐπιμ.) ἀδιαμόρφωτος, ἀκατασκεύαστος. 2) (ἐπὶ λόγου καὶ προφορᾶς) ἀσαφής, ἀκατανόητος.
Ἀδιαῤῥεύστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διαῤῥέων, ἄῤῥυπτος.
Ἀδιάῤῥηκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διασχισθείς ἢ μὴ διασχιζόμενος, ἀξέσχιστος.
Ἀδιαῤῥοΐη (ἡ), Ἰων. Ἡ ἔλλειψις τῆς τῶν ὑγρῶν διαῤῥοῆς, ξύμφραξις.
Ἀδιάρπακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διαρπαγείς. ¤ Ὑπὸ τοῦ λύκου—, ¤ Θεσ.
Ἀδιασάφητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διασαφηθείς, ἀνεξήγητος.
Ἀδιάσειστος (ὁ, ἡ). ἀκλόνητος, ἀκράδαντος.
Ἀδιάσκεπτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -σκέπτως. Ὁ μὴ διασκεπτόμενος, ἀσυλλόγιστος.
Ἀδιάσκευος (ὁ, ἡ). ἀνέτοιμος, ἀσυγύριστος.
Ἀδιασκόπητος (ὁ, ἡ). ἀπαρατήρητος, ἀδιεξερεύνητος. ¤ Τόπος—, ¤ Νικ. Χων.
Ἀδιάσκοπος (ὁ, ἡ), = Ἀδιάγνωστος.
Ἀδιάσπαστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -σπάστως. Ὁ μὴ διασπώμενος (ξεχωριζόμενος), ἀδιαχώριστος, ἀξεκόλλητος.
Ἀδιάστολτος (ὁ, ἡ), = Ἀδιάκριτος, συγχεγυμένος.
Ἀδιαστασία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ =
Ἀδιάστατος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -στάτως. Ὁ μὴ ἔχων μεταξὺ διάστημα· συνεχής, ἀδιάκοπος.
Ἀδιάστικτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -στίκτως, = Ἀδιάκριτος, Ἀδιαχώριστος, συνεχής· ἀνεξέταστος.
Ἀδιάστολος (ὁ, ἡ). ᾗ ἐπίῤ. -στόλως. Ὁ μὴ διαστελλόμενος (ξεχωριζόμενος), συγχεγυμένος, (ἐπιμ.) ἀσαφής.
Ἀδιάστρεπτος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίῤ. -στρέπτως, ᾗ
Ἀδιάστροφος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)—στρόφως. Ὁ μὴ διεστραμμένος (στραβοκαμωμένος), ἴσιος, ὀρθός. ¤ Κανὼν (= Κρίσις)—, ¤ Πλ. Δ. Πλ. ¤ Ὀφθαλμὸς—, ¤ ὁ μὴ ἀλλοίθαμος. ¤ Μ πλῆς—, ¤ Ἀξ., ὁ ἀνελλειπῶς πληρούμενος.
Ἀδιάσχιστος (ὁ, ἡ), = Ἀδιάῤῥηκτος.
Ἀδιάσωστος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ διασωθείς (ἀνέρωτος), κυλούδι, ἐλλιπής.
Ἀδιάταχτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ βαλλόμενος εἰς) τάξιν, ἀτακτοποίητος.
Ἀδιάτμητος καὶ
Ἀδιάτομος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ διατμηθείς ἢ μὴ διατεμνόμενος, ἀδιαίρετος.
Ἀδιατρέπτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ διατρεπόμενος, ἀσταθής, ἀνυπόκριτος.
Ἀδιάτρητος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ διατετρυμένος, ἀστρῆς, ἀνυπόκριτος.
Ἀδιάτρεπτος (ὁ, ἡ), ἀμετακίνητος· ἀμετάβλητος· σταθερός. 2) ἰσχυρογνώμων. 3) ἀλάθητος, ἀδιάπτωτος.
Ἀδιατρέπτως, ἐπιῤ. Ἀμεταβλήτως, σταθερῶς· ἐπιμόνως. 2) ἀναδῶς.
Ἀδιατρεψία (ἡ), σταθερότης. 2) ἰσχυρογνωμία. 3) ἀλάθεια, ἀδιαντροπία.
Ἀδιατύπωτος (ὁ, ἡ), ἀσχημάτιστος, χωρὶς τύπον (μορφήν).
Ἀδιαύλος (ὁ, ἡ), = Ἀδιέξοδος.
Ἀδιαφθαρσία (ἡ), = Ἀδιαφθορία.
Ἀδιάφθαρτος (ὁ, ἡ), = Ἀδιάφθορος.
Ἀδιαφερία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις =
Ἀδιάφθορος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -φθόρως. Ὁ μὴ παθὼν (ἢ μὴ ὑποκείμενος εἰς) διαφθοράν (χριτής) ἀδέκαστος, ἀδωροδόκητος.
Ἀδιαφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀδιάφορος, φρονῶ τὰ πάντα ὅμοια, ἀδιαφορῶ.
Ἀδιαφορητικός, ἡ, όν. Ὁ τείνων πρὸς ἀδιαφορίαν.
Ἀδιαφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διαφορούμενος, ἀχώνευτος, ἢ ὁ μὴ διαφορῶν (χωνεύων). 2) (σπν.) ἀντὶ Ἀδιάφορος.
Ἀδιαφορία (ἡ), ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀδιαφορουντος.
Ἀδιάφορος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διαφορετικὸς ὅμοιος. 2) ὁ μὴ συντείνων εἰς τίποτε, ἀδιαφόρετος. 3) ὁ μὴ φρονῶν διαφορὰν μεταξὺ τῶν πραγμάτων, ἀλλ' ἔχων ὅλα ὅμοια. 4) ὅπαιος ἀδιαφορεῖ, δὲν τὸν μέλλει διὰ τίποτε, ἀδιάφορος.
Ἀδιαφόρως, ἐπίῤ. Χωρὶς διαφοράν· μὲ ἀδιαφορίαν, ὡς πρᾶγμα ἀδιάφορον.
Ἀδιάφρακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.—φράκτως. Ὁ μὴ ἔχων διάφραγμα (χώρισμα, φραγήν), ἀδιαχώριστος, ἄφρακτος.
Ἀδιάφρυκτος (ὁ, ἡ), = Ἄφυκτος, ἀναπόφευκτος.
Ἀδιάχυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διαχεσμένος (χυνόμενος ἢ λυόμενος). 2) (μτφρ.) ὁ μὴ ἀκατάστατος, σώφρων, συνεσταλμένος, ἐγκρατής, σεμνός· αὐχηρός, συνεπτυγμένος. ¤ Ὁ Δημοσθένης ἀδιάχυτος, ¤ λογγ.
Ἀδιαχώριστος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίῤ. -ίστως. Ὁ μὴ διαχωρισθείς ἢ μὴ διαχωριζόμενος, ἀδιαίρετος.
Ἀδιάψευστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ.—ψεύστως. Ὁ μὴ ἀπατῶν ἢ μὴ ἀπατώμενος, ἀλάνθαστος.
Ἀδίδακτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ διδαχθείς (μὴ μαθὼν τι ὑπὸ διδασκάλου), ἄπειρος, ἀνίδεος. 2) (πρᾶγμα) τὸ μὴ μανθανόμενον διὰ διδασκαλίας, ἀλλ' ἀφ' ἑαυτοῦ. 3) (ῥῆμα) τὸ μὴ παρασταθὲν εἰς τὸ θέατρον, ἴδε Διδάσκω.
Ἀδιδάκτως, ἐπίῤ. Χωρὶς διδασκαλίας.
Ἀδιεκδίκητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τυχὼν ὑπερασπίσεως (ἀπολογίας ἐπὶ κριτηρίου), ἀδιαμφισβήτητος· ἢ ὁ μὴ ἐκδικηθείς.
Ἀδιέξοδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τρόπον ἀποφυγῆς (διεξόδου)· ἀναπόφευκτος· ἀπροφάσιστος, πρβλ. μως.
Ἀδιεκδύτως, ἐπίῤ. Ἀναπορείκτως· ἀπροφασίστως.
Ἀδιεξέλεγκτος (ὁ, ἡ), = Ἀδιεξέτητος.
Ἀδιεξέτασος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐξεταισθείς ἢ ἀνεπίδεκτος ἐξετάσεως, ἀνεξερεύνητος. (εἰς τὸν Σειρὰχ, ΚΑ', 18) ἀνεκδιήγητος.
Ἀδιεξίτητος (ὁ, ἡ), [ἰὰ, διέξειμι]. = Ἀδιέξοδος. 2) (μτφρ.) ἀνεξερεύνητος, ἀνεξήγητος, ἀπερίγραπτος.
Ἀδιεξίδευτος καὶ
Ἀδιέξοδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων διέξοδον (τέρασμα, ἔβγαλμα).
Ἀδιέργαστος (ὁ, ἡ). ἀδούλευτος, ἀκαλλιέργητος· (μτφρ.) ἀνεπεξέργαστος. ¤ Ἀδιέργαστος—, ¤ Πλ.
Ἀδιερεύνητος (ὁ, ἡ), = Ἀνεξερεύνητος
Ἀδιευκρίνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καλῶς ἐξηγηθεὶς ἢ ἀνεπίδεκτος ἀκριβοῦς ἐξετάσεως, ἀσαφής, συγχεχυμένος.
Ἀδιεχής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων διέχειαν, συνεχής.
Ἀδιήγητος (ὁ, ἡ). ἀπερίγραπτος, ἀνέκφραστος.
Ἀδιήθητος (ὁ, ἡ). ἀπέραστος ἀπὸ τὸ πανί, ἀῤῥάγγιστος, ἀσούρωτος.
Ἀδικαιοβιότητος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος δικαιοβιότητος. (τύπος) ὕπου δὲν ὑπάρχουν (ἢ δὲν ἰσχύουν πλέον τὰ) δικαστήρια.
Ἀδικαιολόγητος (ὁ, ἡ), δικαιολογίας ξένος ἢ ἀνεπίδεκτος.
Ἄδικαος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δικασθείς, ἄκριτος.
Ἀδίκασις, εως (ἡ), = Ἀδικοπραγία.
Ἀδικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἀδικίας, παραβαίνω τὸ δίκαιον (τοὺς νόμους), εἶμαι ἄδικος. 2) φέρομαι ἀδίκως πρός τινα, τὸν βλάπτω, τὸν ὑβρίζω, τὸν ζημιόνω, (ἐν γέν.) κακοποιῶ, ἐπηρεάζω. ¤ Τοὺς ἐχθοὺς ἀδικεῖν οὐκ εἴων, ¤ Ξεν. ¤ Τὴν ἀγαρὶν ἀδικεῖν, ¤ αὐτ. ¤ Ἂν δὲ ἑ ἵππος ἐπιχειρῇ ἀδικεῖν τὸν ἐπιβάτην, ¤ αὐτ. ¤ Ὁ τῆς κράμβης ἀσφάραγος ἀδικεῖ νεφροὺς καὶ κύστιν, ¤ (Διφιλ. παρ') Ἀθ.
Ἀδίκημα (τὸ). ἄδικος πρᾶξις, ἀδικία, βλάβη, ζημία.
Ἀδίκησις, εως (ἡ), = Ἀδικία.
Ἀδικητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀδικῶν.
Ἀδικητικὸς, ἡ, όν, καὶ ἐπίῤ. -κῶς. Ὁ ἔχων κλίσιν (διάθεσιν) πρὸς τὸ ἀδικεῖν.
Ἀδικία (ἡ). τὸ ἐναντίον τῆς δικαιοσύνης, κακοπραγία, παρανομία.
Ἀδίκιον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ἀδικία.
Ἀδικοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ ν' ἀποκτήσω δόξαν διὰ τῆς ἀδικίας.
Ἀδικοδοξία (ἡ). ἡ ἀδίκως ἀποκτωμένη δόξα. 2) ἄδικος (παράλογος) ὑπόληψις περί τινος.
Ἀδικομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολεμῶ ἀδίκως· παραβαίνω τοὺς νόμους τῆς μάχης.
Ἀδικομαχία (ἡ). τὸ ἀδίκως (παρὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης) μάχεσθαι (χυρ. ἐν τῇ ὁπλομαχίᾳ).
Ἀδικομάχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀδίκως (χωρὶς εὐλόγου αἰτίας ἢ παρὰ τοὺς κανόνας τῆς ὁπλομαχίας) μαχόμενος. ‖. ¤ Ἵππος—, ¤ Ξεν., ὁ δυσπειθής.
Ἀδικομήχανος (ὁ, ἡ), ὁ μηχανώμενος (ἐπινοῶν) ἀδικίας· ὁ ἀδίκων βούλιος.
Ἀδικοπάγων, ονος (ὁ, ἡ), ὁ πρεξενῶν βλ. ξ, ν (πυγμονὴν) δι' ἀδικίας

Ἀδικοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἀδικίας, ἀδικῶ.
Ἀδικοπραγής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ πράττων ἀδικίας.
Ἀδικοπραγία (ἡ), ἄδικος πρᾶξις, ἀδικία.
Ἄδικος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὸ δίκαιον πράττων ἢ γινόμενος, παράνομος. (ἐν γέν.) ἄνισος, χωρὶς ἀναλογίαν· ἄμετρος, ὑπερβολικός. «Ἵππος ἄδικος τὰς γνάθας,» Ξεν., ὁ (ἄλλ.) Στερόγναθος.
Ἀδικότροπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρόπον (χαρακτῆρα, φρόντιμα, διαγωγήν) ἄδικον.
Ἀδικόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἄδικον χεῖρα, πράττων ἀδικίας.
Ἀδικοχρήματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄδικα χρήματα, ὁ πλουτήσας ἐξ ἀδικίας.
Ἀδίκως, ἐπίρ. Παρὰ τὸ δίκαιον, ἄδικα.
Ἀδινός, ἡ, όν, Π. βαθυηγῆ, (κυρ.) χορταστικός, (ἐπιμ.) ἄφθονος, πολύς, ἀλλεπαλλήλως ἐπισεσωρευμένος· πυκνός, ἀθρόος· συχνός, ἀδιάκοπος· μέγας, δυνατός, ὑπερβολικός. (ἐπὶ φωνῆς) γοερός, οἰκτρός. «Μέλεσσιν ἀδινοῖσιν,» Ἰλ. Β. «Ἀδινὰ μῆλα,» Ὀδ. Δ. «Ἀδινὸς γόος,» Ἰλ. Ψ., ὁ διαρκής. «Ἀδινὸν κῆρ,» Ὀδ. Τ., τὸ κρυψίνουν (= «Πυκιναὶ φρένες»). Ἀδινὸς ὕπνος, «Ἀπλήν., ὁ βαθύς. «Ἀδινὴ ἄτη,» αὐτ., ἡ μεγάλη. «Σειρῆνες ἀδιναί,» Ὀδ. Σ., αἱ μεγαλόφωνοι ἢ καλλίφωνοι. ‖ (τὸ οὐδ.) «Ἀδινόν, καὶ «Ἀδινά, ἐπίρ. ἀνει-
Ἀδινῶς, ἐπίρ. Π. βαθύνως· πυκνῶς· συνεχῶς· βαθέως. «Ἀδινὸν κνώσοντας,» Ἄπλλν. «Ἀδινὰ γοηχίζων,» Ἰλ. Ψ., ἠχητικῶς, μεγαλοφώνως, (ἐπιμ.) οἰκτρῶς, γοερῶς. «Ἀδινὸν μυρομένη,» Ὅμ.
Ἀδιόδευτος (ὁ, ἡ), ἀδιάβατος· ἀδιαπέραστος.
Ἀδιαίκητος (ὁ, ἡ). ἀδιευθέτητος, ἀτεχνοποίητος, ἀκυβέρνητος.
Ἄδιον, Δ. ἀντὶ Ἥδιον.
Ἀδίοπτος (ὁ, ἡ). ἀνεπιτήρητος, χωρὶς ἐπιστάτην.
Ἀδιόρατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φαινόμενος (διορώμενος).
Ἀδιοργάνιστος καὶ
Ἀδιοργάνωτος (ὁ, ἡ). μὴ διωργανισμένος, ἀκατασκεύαστος, ἀδιαμόρφωτος, ἀσχημάτιστος.
Ἀδιόρθωτος (ὁ, ἡ), (ᾠ ἐπίρ. -θώτως. Ὁ μὴ διορθωθείς ἢ ἀνεπίδεκτος διορθώσεως.
Ἀδιοριστεία (ἡ), τὸ ἀδιόριστον, (ὡς οὐσ. τοῦ
Ἀδιόριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σύνορα, μὴ χωρισμένος διὰ συνόρων. 2) ὁρισμοῦ ἄμοιρος ἢ ἀνεπίδεκτος.
Ἀδιορίστως, ἐπίρ. Χωρὶς ὁρισμόν (προσδιορισμόν), ἀπολύτως.
Ἀδιπλασιάζος (ὁ, ἡ), ᾠ ἐπίρ. -άζως (Γραμ.) Ὁ ἀδιπλασιασμοῦ ἄμοιρος ἢ ἀνεπίδεκτος.
Ἀδίπλαστος καὶ Ἀδίπλωτος (ὁ, ἡ), = Ἀδιπλασίαστος.
Ἀδίστακτος (ὁ, ἡ). ἀναμφίβολος, βέβαιος.
Ἀδιστάκτως, ἐπίρ. Χωρὶς δισταγμοῦ, ἀναμφιβόλως.
Ἀδιύλιστος (ὁ, ἡ), = Ἀδιήθητος.
Ἀδιύπνιστος (ὁ, ἡ). ἀξύπνητος. «Δίκη —,» Νικ. Χων.
Ἄδιχαστος (ὁ, ἡ), = τῷ-
Ἀδιχοτόμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διχοτομηθείς ἢ μὴ διχοτομούμενος.
Ἀδιψέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω δίψαν.
Ἀδίψητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διψῶν, (ἐπιμ.) μὴ πίνων, ξηρός, ἄνικμος.
Ἄδιψος (ὁ, ἡ). ὁμὴ αἰσθανόμενος (πάσχων ἀπὸ) δίψαν. 2) ὁ μὴ προξενῶν ἢ καταπαύων (σβύνων) τὴν δίψαν, ξηρασιτικός· (ἔθεν: ‖ (οὐσ.) Ἄδιψον, φυτ. εἶδ., μολόχας.
Ἀδίψως, ἐπίρ. Χωρὶς δίψαν.
Ἀδίωκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δὲν πρέπει τις νὰ διώξῃ.
Ἀδμής-ῆτος (ὁ, ἡ) καὶ
Ἀδμῆτις, ιδος (ἡ) καὶ
Ἄδμητος, ου (ὁ, ἡ), Π. Ἀδάμαστος.
Ἀδμο(μω)λέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Ἀσμός ἀτιμάζω, ὀλέω!- ἀγνοῶ, ἀκορῶ, σιωπῶ.
Ἀδμο(μω)λὴ καὶ
Ἀδμολία (ἡ). ἄγνοια, ἀπορία· ἡσυχία· ἀκηδία, ὀλιγωρία.
Ἄδμως, ωνος καὶ ωος (ὁ). εἶδ. θαλασσ. ἰχθύος (συακίου).
Ἄδοθεν, ἐπίρ. Π. ἐξ ἄδου.
Ἄδοιμι, ἀόρ. β'. τῆς εὔκτ. τοῦ Ἀνδάνω.
Ἀδόκητος (ὁ, ἡ). (πθ.) ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος, ἀῤῥηδίας. 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ προσδοκῶν (ἐλπίζων, προσμένων). ‖. «Ἐξ (ἀπὸ) τοῦ ἀδοκήτου, ἐπίρ. τῷ-
Ἀδοκήτως, ἐπίρ. Ἀνελπίστως, ἀπροσδοκήτως.
Ἀδοκίμαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δοκιμασθείς (ἐξετασθείς), ἀνεξέταστος.
Ἀδοκιμάστως, ἐπίρ. Ἀδοκιμάστως, ἀνεξετάστως.
Ἀδόκιμος (ὁ, ἡ). ὁ μετὰ τὴν δοκιμὴν (ἐξέτασιν) μὴ ἐγκριθείς· κίβδηλος, νόθος· (ἐπιμ. 2) ἀπεριμμένος, ἄχρηστος, ἀνάρμοστος, ἀνάξιος.
Ἄδοκος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀδόκητος.
Ἀδολεσχέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολυλογῶ, ματαιολογῶ, φλυαρῶ. 2) (Γρφ.) μελετῶ· διασκεδάζω, ἐκ τοῦ
Ἀδολέσχημα (τὸ). ἀντικείμενον ἀδολεσχίας.
Ἀδολέσχης, ου (ὁ), = Ἀδόλεσχος.
Ἀδολεσχία (ἡ). φλυαρία, ἡ μέχρις ἀηδίας πολυλογία. 2) ἡ ἀγχίνους μὲν ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ λεπτολογία, κενοσπουδία. 3) (Γρφ.) συνεχὴς μελέτη.
Ἀδολεσχικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρ. -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων τάσιν πρὸς) τὴν ἀδολεσχίαν.
Ἀδολέσχος, ου (ὁ, ἡ), = Ἄδω ἢ ᾄδην, λέσχη]. πολύλογος, φλύαρος. 2) ὁ ἐξετάζων σοφιστικῶς καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας.
Ἀδολέσχως, ἐπίρ. Μετ' ἀδολεσχίας.
Ἀδολίευτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -εύτως. Ὁ χωρὶς δολιότητος.
Ἄδολος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς δόλου (πονηρίας, ἀπάτης), ἁπλοῦς, εἰλικρινής. 2) ὁ μὴ δολωμένος (νοθευμένος).
Ἀδόλωτος (ὁ, ἡ), = Ἄδολος (2).
Ἀδόλως, ἐπίρ. Χωρὶς δόλον, εἰλικρινῶς.
Ἄδον, ἀόρ. β'. τῆς ὀρχ. τοῦ Ἀνδάνω.
Ἄδον, Δ. ἀντὶ Ἥδον, παρτ. τοῦ Ἄδω.
Ἀδονά (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἡδονή
Ἀδόνες, Δ. ἀντὶ Ἀηδόνες.
Ἀδόνευτος (δόνητος), ου (ὁ, ἡ). Π. ὁ μὴ δονούμενος, ἀκλόνητος.
Ἀδονίς, ίδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀηδονίς.
Ἀδόξαστος (ὁ, ἡ), = Ἄδοκητος. 2) (φλοσοφ.) ὁ μὴ παραδεχόμενος δόξας (ἰδέας, σ.μ. περασμούς, πιθανότητας), (ἐπὶ πραγμ.) τὸ μὴ δοξαστόν (κατὰ συμπερασμὸν καὶ φαντασίαν)· ἀλλ' ὑπάρχον τῷ ὄντι, βέβαιον.
Ἀδοξάστως, ἐπίρ. Χωρὶς δόξης (δόγματος, ἰδέας).
Ἀδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. (πθ.) Δὲν ἔχω (ἢ Ἔχω κακὴν) δόξαν (φήμην, ὑπόληψιν). εἶμαι (ἢ θεωροῦμαι ὡς) ἀτιμος (ἄτιμος, καταφρονεμένος). «Οἱ μὴ εἰδότες ἃ ποιοῦσιν, ἀδοξοῦσι, ᾗ καταγέλαστοι γίνονται,» Ξεν. 2) (ἐνεργ.) νομίζω τι ἄτιμον, περιφρονῶ. «Οὐκ ἀδοξοῦσί με Θεσπιεῖς μέσην κεῖσθαι Θεῶν,» Ἀλκίφρ. δὲν τὸ ἔχουν δι' ἄτιμον τῶν. (καὶ πθ.) «Ἀδοξοῦνται πρὸς τῶν πέλας,» Ξεν.
Ἀδοξία (ἡ). κακὴ ὑπόληψις, ἀτιμία, δυσφημία· ἐντροπή.
Ἀδοξοποίητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ οἰκειοποιούμενος (παραδεχόμενος, ἀκολουθῶν) τὴν γνώμην τῶν ἄλλων, ἐλεύθερος εἰς τὴν γνώμην του.
Ἄδοξος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος δόξης (φήμης, ὑπολήψεως), ἀσήμαντος· ἄτιμος, δυσφημισμένος. 2) ὁ μὴ ἀκολουθῶν (συμφωνῶν μὲ) τὴν καινὴν γνώμην, παράδοξος. 3) = Ἀδόκητος.
Ἀδόξως, ἐπίρ. Χωρὶς ὑπόληψιν, ἀτίμως.
Ἀδόρητος καὶ
Ἄδορος (ὁ, ἡ), = Ἄδαρτος. 2) (οὐσ.) = Ἄσκος.
Ἄδορπος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄδειπνος.
Ἀδορύλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ αἰχμαλωτισθείς ἢ μὴ αἰχμαλωτιζόμενος, (ἐπιμ. 2) ἀνάλωτος, ἀκαταμάχητος.
Ἀδορυφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ θέλων δορυφόρους.
Ἄδος, εος (τὸ), Π. βάρθην]. κόρος, πλησμονή. (ἐπιμ.) ἀηδία, βάρος, ἀπεχθαμωμός.
Ἄδος, εος (τὸ), Δ. ἀντὶ Ἥδος.
Ἄδοτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ δοθείς (χορηγηθείς). 2) ὁ μὴ λαβὼν δωρεάν (χρηματικήν).
Ἀδούλευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποφέρων δουλείαν (μὴ γενόμενος ποτὲ δοῦλος). 2) (σκλάβος) δουλεύων ἀκόμη τὸν πρῶτόν του αὐθέντην, μὴ πωληθεὶς εἰς ἄλλον.
Ἀδουλία (ἡ). τὸ μὴ ἔχειν δούλους (σκλάβους).
Ἄδουλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων δούλους.
Ἀδούλωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γενόμενος ποτὲ δοῦλος (σκλάβος). 2) ὁ μὴ στέργων νὰ ὑποδουλωθῇ, ἐλεύθερος.
Ἀδούπητος καὶ
Ἄδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ κάμνων κρότον (δοῦπον), ἥσυχος.
Ἀδραϊστής ου (ὁ), ἴδε Ἀϊδραϊστής.
Ἀδρακής, ές (ὁ, ἡ), = Ἀδρακής.
Ἀδράνεια (ἡ). ἡ περὶ τὸ πράττειν (δρᾶν, δραίνειν) ἀδυναμία, ἀπραξία· ἀνημπορία.
Ἀδράνεος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἀδρανής.
Ἀδρανέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω δύναμιν νὰ πράξω, εἶμαι-
Ἀδρανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυνάμενος πράττειν (δρᾶν), ἀδύνατος, ἀνενέργητος· ἄργος, ἀκηρός. 2) ὁ ἀδυνατίζων, προξενῶν ἀδυναμίαν. «Δίαιτα —,» Πλ.
Ἀδρανία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀδράνεια.
Ἀδρανῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀδράνειαν.
Ἀδράστεια (ἡ). ἡ θεὰ Νέμεσις, ἡ θεία πρόνοια (ἡ θεία δίκη) τῶν παλαιῶν, «Ἀδ-

ἀναπόδραστος αἰτία οὖσα κατὰ φύσιν» (λέγει ὁ Ἀριστ.).
Ἀδρᾶστος (ὁ, ἡ), [ἀ, διδράσκω]. ὁ μὴ δραπετεύων. «Ἀνδράποδον φιλοδέσποτον ἢ —, » Ἱππ. 2) ἀναπόφευκτος.
Ἀδρᾶστος, Ιων. καὶ
Ἄδρηστος (ὁ, ἡ), [ἀ, δράω]. ὁ μὴ γενόμενος (κατασκευασθείς, τελειωθείς), ἀτελεσποίητος. 2) ἀδύνατος νὰ γένῃ.
Ἀδράφαξις, υος (ἡ), Ζ. Ἀτράφαξις.
Ἀδράχνη (ἡ), Ζ. Ἀνδράχνη.
Ἄδρεπανος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος δρέπανον. 2) = Ἄδρεπτος.
Ἀδρεπήβολος (ὁ, ἡ), = Μεγαλεπήβολος, (ἐπὶ ῥητ.) τολμηρὸς καὶ μεγαλοπράγμων περὶ τὴν ἔκφρασιν ἢ ἔννοιαν.
Ἄδρεπτος (ἀ, ἡ). (κυρ. καρπὸς κτλ.) ἄκοπος, ἀτρύγητος.
Ἀδρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀδρόω, (ὕθεν:
Ἄδρησις, εως (ἡ), = Ἄδρυνσις.
Ἀδρηστεία (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀδράστεια.
Ἄδρηστος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄδραστος.
Ἀδροβατικός, ή, όν, = Ξηροβατικὸς καὶ ἐναντ. τῷ Ὑγροβατικός.
Ἀδρόβωλος (ὁ ἡ). (κυρ. γῆ, ἀγρὸς) ὁ ἔχων ἄδρους (χονδρούς, μεγάλους) βώλους, (ἐπμ.) παχὺς, καρποφόρος. (ὁ Δακρ. μεταχειρίζεται τὴν λέξ. καὶ ἐπὶ αἵματος, γάλακτος κτλ).,
Ἀδροδάκτυλος (ὁ, ἡ), μεγαλοδάκτυλος, χονδροδάκτυλος.
Ἀδρόκερως, ω (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἁβρὰ (μεγάλα) κέρατα.
Ἀδροκέφαλος (ὁ, ἡ). μεγαλοκέφαλος.
Ἀδρομερὴς, ές (ὁ, ἡ). συγκείμενος ἀπὸ μόρια χονδρὰ καὶ δυνατὰ, (ἐναντ. τῷ Λεπτομερὴς). «Ὁ γλυκὺς οἶνος ἀδρομερέστερος τοῦ στύφοντος, » Δακρ. «Κρίμνα, τὰ ἀδρομερέστερα τῶν ἀλφίτων, » Γλωσσ.
Ἀδρόμερως, ἐπίρ. Εἰς χονδρὰ μέρη (τμήματα).
Ἀδρόμισθος (ὁ, ἡ), ὁ ζητῶν ἢ λαμβάνων ἀδρὸν μισθὸν (χονδρὴν πληρωμήν).
Ἄδρόπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄδρους πόρους.
Ἁδρὸς (ἄδω, ἄδην], ὰ, όν. Χονδρὸς, παχὺς, θρεμμένος· μεστωμένος, ὡριμος· ἀκμαῖος· μεγάλος· πυκνὸς· ἱερὸς, δυνατὸς, εὔρωστος κτλ.
Ἁδροσία (ἡ). ἔλλειψις δρόσου.
Ἀδροσύνη (ἡ). Π. = Ἀδρότης.
Ἀδρόσφαιρος (ὁ, ἡ). σχηματισμένος εἰς ἁβρὰς σφαῖρας (χονδροὺς βρόμβους).
Ἀδρότερος, ἐπίρ. Συροδρότερον, ἀφθονώτερον κτλ.
Ἀδρότης (ἡ). ἡ ἀκμὴ, τὸ τέλειον ὡρίμασμα (μέστωμα, κυρ. τῶν ἀσταχύων).
2) χόνδρος, πάχος, μέγεθος. 3) πυκνότης, στερεότης, δύναμις.
Ἀδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἁδρὸν (ἢ πθ. ἢ μσ.) γίνομαι ἁβρὸς, μεστόνω, ὡριμάζω· δυναμόνω, μεγαλύνω, κτλ.
Ἄδρυάς, άδος (ἡ), = Ἁμαδρυάς.
Ἄδρυνσις, εως (ἡ). ὡρίμασμα, μεγάλωμα, μέστωμα κτλ.
Ἀδρυντικὸς, ἡ, όν. Ἀδρύνσεως ποιητικός.
Ἀδρύνω, Μ. υνῶ, = Ἀδρόω.
Ἄδρυον (τὸ), = Ἀκρόδρυον.
Ἄδρυπτος (ὁ, ἡ). (πθ.) ὁ μὴ ξυσθεὶς (δρυφθεὶς) διὰ τῶν ὀνύχων, ἀτσαγγράνιστος, (συνεχ.) ἔκλαυστος, ἀμυρολόγητος. 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ ξέων (τσιγγρανίζων κτλ.).
Ἄδρυς, υος, (ὁ, ἡ], = Ἀδένδρος.
Ἀδρύφα(φρα)κτος (ὁ, ἡ], ὁ μὴ ἔχων δρύφακτα (κάγκελλα) καὶ (συνεχ.) δικαστήρια, ἄφραχτος.
Ἀδὺ, ἴδε Ἀδύς.
Ἀδυγλωσσος, Ἀδυεπὴς κτλ. ἴδε Ἠδυγλωσσος κτλ.
Ἀδυναμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀδυνατέω.
Ἀδυναμία (ἡ). ἔλλειψις δυνάμεως, ἀτονία.
Ἄδύναμος (ὁ, ἡ), = Ἄδύνατος.
Ἀδυνασίη (ἡ), Ἰων. ἀδυναμία.
Ἀδυνάστευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διοικούμενος. ὑπὸ δυνάστου, ἀβασίλευτος, ἀτυράννητος.
Ἀδυνατέω-ῶ. Μ. ήσω. Δὲν δύναμαι, δὲν ἠμπορῶ, δὲν ἔχω δύναμιν (ἐξουσίαν), εἶμαι ἀδύνατος. 2) (τριτοπρσ.) εἶναι ἀδύνατον (ἀκατόρθωτον), δὲν ἠμπορεῖ νὰ γένῃ. «Οὐκ ἀδυνατήσει παρὰ τῷ θεῷ πᾶν ῥῆμα, » Γρφ.
Ἀδυνατία (ἡ), = Ἀδυναμία· τὸ νὰ μὴ δύναται νὰ γένῃ τι.
Ἀδύνατος (ὁ, ἡ]. [μὲ ἀπαρ. Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πράξῃ τι. «Φέρειν (« Λέγειν, « Σιγᾶν κτλ.] —, » Λξ. 2) (χ. πτωτ.) ὁ μὴ ἔχων δύναμιν, ἀνίσχυνος, (ἐπίζρτ.) ὁ ἀνεπιτήδειος πλέον εἰς πόλεμον, ἀπόμαχος. «Οὐκ οἴσθα ὅτι οἱ ἀνδρεῖοι καὶ δυνατοὶ τοὺς ἀνάνδρους καὶ ἀδυνάτους καταδουλωσάμενοι καρποῦνται; » Ξεν. 3) (πθ. χ ὀλδ.) Ἀδύνατον, ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γένῃ, ἀκατόρθωτον. «Καλῶς διοικεῖσθαι ἡ Ἰταλία ἀδύνατος, « Δ. Κάσσ. «Ἀδύνατον (καὶ πλθ. « Ἀδύνατα) τοσούτους τρέφειν, » Ξεν.
Ἀδυνάτως, ἐπίρ. (κυρ. εἰς τὴν φρ.:) «Ἀδυνάτως ἔχω, » δὲν ἔχω δύναμιν, δὲν ἠμπορῶ, εἶμαι ἄβρωστος ἢ ἀδύνατος.
Ἀδὺς, εῖα, ύ, Δ. ἀντὶ Ἡδύς.
Ἀδύπνους (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἠδύπνους.
Ἀδυσώπητος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. = πήτως. Ὁ μὴ δυσωπούμενος (ἐντρεπόμενος), ἀδιάντροπος. 2) ἀνεξιλέωτος, ἀμετάκλειστος.
Ἄδυτος (ὁ ἡ). (κυρ. τόπος εἰς ναὸν) ὅπου δὲν εἶνε συγχωρημένον νὰ ἔμβῃ (εἰσδύσῃ) τις, ἄβατος, ἱερός. 2) (ἀστ.) ὁ μὴ δύων (βασιλεύων).
Ἀδύτως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ δύῃ ποτέ.
Ἀδὼ [ᾴδω], Π. = Χορτάζω. Ζ. Ἀδέω καὶ Λω (συγγενὴς τούτων, ὡς ἐκ τοῦ ἑπομένου ἐκολουθοῦντος, εἶνε καὶ τὸ
Ἄδ-, εὐφραίνω, [Ἰων. Ἠδῶ, καὶ, μετὰ τοῦ Γ, Γήθω κτλ.], Ζ. Ἀνδάνω.
Ἄεδω [κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Ἰων. Ἀείδω, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Ἄω, Ἄσμ.], Μ. ᾄσω ᾄδω (μᾶλλ. Ἀττ.) ᾄσομαι (ἀόρ. Ἦσα πρκ. Ἦκα ᾄπθ. Ἤσμαι, ἀόρ. πθ. Ἤσθην ᾄ τὶ βέτ. Ἀοιδὸν). Ψάλλω, τραγουδῶ, (ἐπὶ πτην.) κελαδῶ, λαλῶ. (συνεκδ.) ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω (κυρ. δι' ᾀσμάτων). ‖. (τριτοπρσ.) «Ἄδεται, λέγεται, φημίζεται.
Ἀδώμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κτισθείς· ὁ μὴ χρησιμεύσας εἰς κτίσιμον.
Ἄδών, όνος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἠδών.
Ἄδων, ωνος (ὁ), = Ἄδωνις.
Ἀδωναία (ἡ). (ἐπιθετ.) ἡ Ἀφροδίτη. Ἴδε Ἄδωνις.
Ἀδώνια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ) ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀδώνιδος.
Ἀδωνιάζω, Μ. άσω. Ἑορτάζω τὰ Ἀδώνια.
Ἀδωνιάς, άδος (ἡ), = Ἀδωναία.
Ἀδωνασμὸς (ὁ). τὸ ἑόρτασμα τῶν Ἀδωνίων.
Ἀδωνίδιον (τὸ). ᾄσμα εἰς τιμὴν τοῦ Ἀδώνιδος.
Ἄδώνιον (τὸ). τὸ ἐν ταῖς Ἀδωνίοις ἐκφερόμενον ἄγαλμα τοῦ Ἀδωνίδος.
Ἀδωνις [Ἑβρ.], ιδος (ὁ). θεὸς τῆς Συρίας ἐρώμενος τῆς Ἀφροδίτης. 2) ἰχθὺς τις ἄγνωστος, ὁ ἄλλ. Ἐξώκοιτος ἢ Κιερνές.
Ἀδώρητος (ὁ, ἡ), = Ἄδωρος.
Ἀδωρὶ, ἐπίρ. = Ἀδώρως.
Ἀδωρία (ἡ), = Ἀδωροδοκία.
Ἀδωροδόκητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δωροδοκούμενος, ἀδέκαστος.
Ἀδωροδοκήτως, ἐπίρ. Χωρὶς δωροδοκίαν, ἀδεκάστως.
Ἀδωροδοκία (ἡ). τὸ μὴ δωροδοκεῖσθαι.
Ἀδωροδόκος καὶ
Ἀδωρόληπτος (ὁ, ἡ), = Ἀδωροδόκητος.
Ἄδωρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δίδων ἢ ὁ μὴ λαμβάνων δῶρα. «Χρημάτων διὰ παντὸς ἀδωρότατος γενόμενος, » Θκ. ‖. «Ἔγκριτον ἄδωρα δῶρα, » Σοφ., ἐλεύθερα δηλ. (φρα. ἁρμόζει τῷ «Βίος ἄθικτος κτλ.).
Ἀδώρως, ἐπίρ. Χωρὶς δῶρα.
Ἀδώτης, ου (ὁ), Π. ὁ μὴ δίδων.
Ἀέ, Δ. ἀντὶ Ἀεί.
Ἀεδνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δοὺς ἢ μὴ λαβὼν προῖκα (Ζ. Ἔεδνα). 2) ἀνυπάνδρος.
Ἀεδνωτος (ὁ, ἡ], = Ἀεδνις, ἴδε καὶ Ἀλφεσίβοιος.
Ἀεθλευμα (τὸ), = Ἄθλος, ἀγώνισμα, (Νικ. Χων.).
Ἀεθλευ(θλη)τὴρ, ῆρος καὶ
Ἀεθλευ(θλη)τὴς, οῦ, ᾆδ. = Ἀθλευτὴς ᾄ.
Ἀεθλεύω, Μ. εύσω. Π. καὶ
Ἀεθλέω, Μ. ήσω, Ἰων. = Ἀθλέω.
Ἀέθλιος, ος ᾗ η, ον, Ἰων. Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἢ διδόμενος ὡς ἄθλον (ἄεθλον). «Ἵππος ἀέθλιος, « Θγν. « Κύπρις ἀεθλίων ἥρπασε μῆλον, « Ἐπιγρ., [ὀθ. ‖. αὐτ.]
Ἀέθλιον (τὸ), = Ἄθλον.
Ἀεθλοθέτης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀθλοθέτης.
Ἀέθλον (τὸ), Ἰων. Π. ἀντὶ Ἄθλον.
Ἀεθλοσύνη (ἡ), Π. ἄθλος, ἄθλησις.
Ἀεθλοφόρος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀθλοφόρος.
Ἀεί ἡ Ἀέι (ᾗ Ἰων. Αἰεί, ᾗ Δ. ἐές, Ἀές, Αἰέν ᾗ Αἰές, ᾗ Αἰολ. Ἀΐ, ᾗ Π. κατ' ἄλλους ἑπτὰ τρόπους), ἐπίρ. χρόν. Πάντοτε, ἀκαταπαύστως. «Καὶ τότε ᾗ νῦν ᾗ φεῖ » Δημ. «Τὸν ἀεὶ χρόνον, » Ξεν. « Διὰ παντὸς ἀεὶ τοῦ χρόνου, » αὐτ. « Ἀεὶ ᾗ μᾶλλον, » Πλουτ. « Ἀεὶ π[ερι]ῶν, » Λξ. « Ἐς ἀεί, » Λκ. 2) = Ἐκάστοτε, κατὰ καιρούς. «Τῷ ἀεὶ βασιλεύοντι Περσῶν, » αὐτ. 3) (τὸ μέχρι τινὸς, πλὴν) διαρκῶς, συνεχῶς, ἀδιακόπως. «Ἐσθιέμεν ᾗ πινέμεν ἐμμενὲς ἀεί, » Ὑδ. Φ. « Δεῦρ' ἀεὶ τύχην σὺ μέμφεσθαι, » Εὐρ. 4) τὸ «Ὅ' ὅσον ᾗ βαθμηδόν. «Αἱ ἀεὶ πλημμυρούμεναι νῆες, » Θκ. (τὸ Γαλλ.) à mesure que, à fur et à mesure que. ‖. (Σημ. ὅτι πολλὰ τῶν ἐκ τοῦ Ἀεὶ συνθέτων παραλείπονται ἐνταῦθα, εἴτε διότι εἶνε εὔκολον νὰ ἑρμηνευθῶσιν ἐκ τῶν ἁπλῶν εἴτε διότι ἄδηλον ἂν ὅλα ἐγράφησαν ἀπ' ἀρχῆς διῃρημένα εἰς δύο λέξεις)

Ἀειβλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλαστάνω πάντοτε καὶ ἀδιακόπως.
Ἀειβλαστής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε βλαστάνων.
Ἀειβλάστησις, εως (ἡ). τὸ πάντοτε βλαστάνειν.
Ἀειβλαχος (ὁ, ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ Ἀειβλαχής.
Ἀείβολος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε βαλλόμενος (βεβλημένος ἢ πεπτωκώς).
Ἀειβρυής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε ἀναβρύων ἢ βρυάζων
Ἀείβρυτος (ὁ, ἡ), = Ἀειβρυής.
Ἀειγενεσία (ἡ). τὸ ἀεὶ γεννᾶν ἢ γεννᾶσθαι, ἡ ἀΐδιος γονιμότης.
Ἀειγενέτης (νητης), ου (ὁ), Π. καὶ
Ἀειγενής (νης), έος (ὁ, ἡ), καὶ
Ἀείγνητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀδιακόπως γινόμενος ἢ γεννώμενος, ὁ πάντοτε ὑπάρχων, ἀΐδιος, ἀθάνατος.
Ἀείδακρυς (ὁ, ἡ). ὁ ἀεὶ δακρύων (λυπούμενος).
Ἀειδέλιος καὶ Ἀείδελος (ὁ, ἡ), = Ἀειδής, Ἄϊδηλος, Ἄϊδιος.
Ἀειδεν, Π. ἀντὶ Ἤειδεν ἢ Ἄηδεν.
Ἀειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων εἶδος (μορφὴν, ὄψιν κτλ), (ἐπμ.) = Ἀφανής, ἀόρατος· (ὅθεν μεταφορ.) ἀσαφὴς, ἀγνώριστος, ἄδηλος. « Μωσῆς, ὁ τῆς ἀειδοῦς φύσεως θεατής, » Φιλ. « Καὶ τό γε ὄνομα ὁ Ἅιδης πολλοῦ δεῖ ἀπὸ τοῦ Ἀειδοῦς ἐπωνυμάσθαι, » Πλάτ. 2) ἄμορφος, ἀσχημάτιστος, ἀσώματος. « Κίδος ἐξ ἀειδοῦς ἀπεργαζόμενος ἐκεῖνος, » Εὐσ. « Τῶν ἀδήλων αἱ μὲν ὥσπερ ἀειδεῖς καὶ ἀόρατοι . . αἱ δ' ἔχουσί τινας ἰδέας, » Θεμ. 3) ἀναισθὴς. ἄσχημος· ἀπαίδευτος. « Νεανίσκου οὐκ ἀειδοῦς, » Διοδ.
Ἀειδία (ἡ), = Ἀμορφία.
Ἀειδίνητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀδιακόπως περὶ ἑαυτὸν στρεφόμενος (δινούμενος). « Τροχὸς (« Ἅτρακτος)—, » Πίνδ., Ἔσχγρ.
Ἀείδιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄϊδιος.
Ἀειδιότης (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀϊδιότης.
Ἀειδουλία (ἡ). ἡ παντοτεινὴ σκλαβιά.
Ἀείδουλος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε σκλάβος.
Ἀειδρομος (ὁ, ἡ), Π. ἀεικίνητος.
Ἀείδω, Μ. ἀείσω, Π. ἀντὶ Ἄδω.
Ἀειδῶς, ἐπίρ. Ἀπείρως, ἀνεπιστημόνως, (Θρρ.).
Ἀειεστώ, οῦς (ἡ), [ἀεὶ, εἰμὶ ἢ ἵσταμαι]. ἡ παντοτεινὴ ὕπαρξις, αἰωνιότης. (παρβλ. Εἰεστώ).
Ἀειζωΐα (ἡ). τὸ αἰωνίως ζῆν, ἀθανασία, [ἐκ τοῦ
Ἀειζωος ἢ Ἀττ. Ἀείζως (ὁ, ἡ). ὁ ἀεὶ ζῶν, ἀθάνατος, ἀΐδιος, (ὕθεν: ‖. οὐσ.) Ἀείζωον (τὸ), εἶδ. φυτ. ἀειθαλοῦς, τὸ ἄλλ. Ἀμάραντον.
Ἀείζωτος, Π. καὶ Ἀείζωος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε ζωσμένος, (ἐπμ.) πάντοτε ἕτοιμος.
Ἀειζώων, ουσα, ον, Π. = Ἀείζωος.
Ἀειθαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάντοτε θάλλω, εἶμαι =
Ἀειθαλής, έος (ὁ, ἡ) ὁ πάντοτε θάλλων (πράσινος. χλωρὸς, [ἀντιφρ.] ἀκμαῖος).
Ἀειθανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀεὶ θνήσκων, (ἐπίθ. τῶν Δειλῶν).
Ἀειθερής, έος (ὁ, ἡ) ὁ πάντοτε θερμὸς ἢ θερμαίνων.
Ἀείθουρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντοτε ὁρμητικὸς (θοῦρος) ἢ ἕτοιμος εἰς μάχην. « Ἀλεκτρυὼν—, » Ὀππ.
Ἀείκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε καρποφορῶν.
Ἀεικείη ἢ Ἀεικίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Αἰκία.
Ἀεικέλιος (ἢ κρτ. Αἰκέλιος), α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ Ἀεικής.
Ἀεικελίως, Π. καὶ
Ἀεικέως, Ἰων. ἀντὶ Ἀεικῶς.
Ἀεικής, έος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὸ πρέπον (εἰκὸς) γινόμενος ἢ πράττων· ἄνάρμοστος, ἀπρεπὴς· ὑβριστικὸς, ἀτιμαστικὸς· ἀνάξιος, ὠτιδανὸς, ἄτιμος, ἀξιοκατάφρονητος.
Ἀεικίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Αἰκία.
Ἀεικίζω, Μ. ίσω, Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Αἰκίζω.
Ἀεικινησία (ἡ). τὸ πάντοτε κινεῖσθαι, ἡ ἀδιάκοπος κίνησις, ζῆν τοῦ
Ἀεικίνητος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. -ήτως. Ὁ πάντοτε κινούμενος.
Ἀεικισμός (ὁ), Π. ἀντὶ Αἰκισμός.
Ἀείκλονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντοτε κλονούμενος.
Ἀείκωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀεὶ κωμάζων (ξεφαντόνιος).
Ἀεικῶς (ἢ κρσ Αἰκῶς), ἐπίρ. Ἀπρεπῶς. ἀναρμόστως· ἀτίμως, περιφρονητικῶς.
Ἀείλαλος (ὁ, ἡ) ὁ ἀδιακόπως λαλῶν.
Ἀειλαμπὴς, έος (ὁ, ἡ)· ὁ πάντ. λάμπων.
Ἀειλεβὴς, ἐες (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντοτε λεβόμενος (σταλάζων, ἀναβρύων), ἄένναος.
Ἀείλιγγος (ὁ, ἡ). ὁ ἀεὶ ἐπιθυμῶν (λίγγος πρός) τι.
Ἀειλογέω-ῶ, Μ ήσω, (ἀδόκ.). Λέγω (Ὁμιλῶ) ἀκαταπαύστως.
Ἀειλογία (ἡ). ἡ ἀκατάπαυστος ὁμιλία ‖. (Νμ.) « Ἀειλογίαν παρέχειν, » ὁμ., τὸ νὰ ζῇ τις ἕτοιμος πάντοτε εἰς τὸ νὰ δίδῃ λόγον τῶν πράξεών του.
Ἀείλος (ὁ, ἡ), Π. ὁμὴ ἐντεθηρευμένος εἰς τὴν εἴλην (θερμότητα τοῦ ἡλίου, τὸν ὁπ. βλέπει πατὲ ὁ ἥλιος.
Ἀειμακάριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀΐδιων μακαριμῶν ἄξιος.
Ἀείμαργος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντοτε μωρὸς (μάργος) ἢ λαίμαργος.
Ἀείμεναι, ἀντὶ Ἀέναι, ἀπαρ. τοῦ Ἄημι.
Ἀειμνημόνευτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -εύτως, = Ἀείμνηστος.
Ἀειμνήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε ἐνθυμούμενος, ὁ μηδέποτε λησμονῶν.
Ἀείμνηστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -μνήστως. Ὁ πάντοτε μνημονευόμενος, μὴ λησμονούμενος ποτέ. 2) ὁ ἄξιος τοῦ νὰ μνημονεύηται (ἀναφέρηται ἢ ἐπμ. ἐπαινῆται) πάντοτε. 3) = Ἀειμνήμων. « Ἀείμνηστον ἔχων πάθον, » Ἐπιτρ.
Ἀείναος ἢ (κρσ.) Ἀείνας, αντος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄένναος.
Ἀειναῦται (οἱ). δικαστήριόν τι παρὰ Μιλησίοις, συνεδριάζον ἐντὸς πλοίου.
Ἀεινάων, ουσα, ον, Π. ἀντὶ Ἀένναος.
Ἀεινάως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀενάως.
Ἀεινεφὶς, ίδος (ἡ). πάθος τῆς ὁράσεως, ὅταν φαίνεται ἀδιακόπως ὡς νέφος τι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν.
Ἀείνητος, ιος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε νηγικός.
Ἀείνως, ω (ὁ), Ἀττ. Π. ἀντὶ Ἄξυναος.
Ἀεπαγὴς, έος (ὁ, ἡ). αἰωνίως μόνιμος, ἄϊδιος, (Νεκ. Χων.)
Ἀεπάθεια (ἡ). τὸ πάντ. πάσχειν, ζῆν τοῦ
Ἀεπαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πάντ. πάσχων.
Ἀείπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε παῖς. ‖. (κυρ. Ὑπλ.) = Ἀειπάρθενος
Ἀειπαλὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε πάλλων (κτυπῶν καθὼς ἡ καρδία), ἀεικίνητος, ἀνήσυχος.
Ἀειπαρθενία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ἀειπάρθενος (ἡ). ἡ πάντ. παρθένος.
Ἀειπλανὴς, έος καὶ
Ἀειπλάνητος καὶ
Ἀείπλανος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε πλανώμενος (περιφερόμενος, κινούμενος, ἢ σφάλλων).
Ἀειῤῥέεθρος καὶ
Ἀείῤῥοος-ους καὶ
Ἀείῤῥυτος (ὁ, ἡ), Π ὁ πάντοτε ῥέων (τρέχων), ἄένναος.
Ἀείρω, Μ. ἀερῶ καὶ ἀέρσω (πρτ. Ἤιξ ἢ Ἦ]ειρον, ἀόρ. ἀ. Ἤι[ἢ Ἦ]ειρα καὶ Ἦερσα [ὅθ. ὑποτ. Ἀέρσω], ἀόρ. β'. Ἤι[ἢ Ἦ]ερον, πθ. πρκ. Ἦερμαι, ὑπερσ. Ἄερτο, ἀόρ. Ἠέρθην). Π. Ἰων. ἀντὶ Αἴρω.
Ἀείς, εῖσα, ἐν, ἐνεργ. μτχ. τοῦ Ἄημι.
Ἀεισάμην, μι, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἀείδω.
Ἀεισέβαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀεὶ (αἰωνίως) σεβαστός.
Ἀεισθενὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πάντ. δυνατός (σθένων).
Ἄεισι, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἄεισι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνεστ. τῆς ὁρ. τοῦ Ἄημι.
Ἀείσιτος (ὁ, ἡ). ὁ λαμβάνων συντάξιν (σιτηρέσιον) διὰ βίου, (βίος κλ.) ὁ ἐν τῷ Πρυτανείῳ τῶν Ἀθ. τρεφόμενος.
Ἀείσκωψ, ωπος (ὁ, ἡ). εἶδος ὀρνέου ἐκ τοῦ γέν. τῶν Σκωπῶν, (τῶν ὀποίων, κατὰ τὸν Ἀριστ. « διαφέρουσι τῷ πάσχειν, παραπλήσιοι ὄντες τὴν ἰδέαν τῷ τρυγόνι καὶ φάττῃ. « Κέκληνται δὲ ἐκ τοῦ ἀεὶ πᾶσαν ὥραν εἶναι.
Ἄεισμα (τὸ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἆσμα.
Ἄεισος (ὁ, ἡ) ὁ πάντοτε σιωπῶν.
Ἀεισπέναστος (ὁ, ἡ). αἰωνίων σπονδῶν ἄξιος.
Ἀεισπερχὴς, ἐος καὶ Ἀείστροφος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε στρεφόμενος (περιστρεφόμενος), ἀεικίνητος.
Ἀείτας, Βοιωτ. ὁ ἀετός.
Ἀείτεκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀεὶ τρεφόμενος, ἄστατος.
Ἀείτενης (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε τεινόμενος.
Ἀειφανὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε φαινόμενος ἢ φέγγων.
Ἀείφατος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ. φημί], ὁ πάντοτε περιφημος.
Ἀειφεγγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Ἀείφωτος
Ἀειφλεγὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε φλέγων (καίων) ἢ φλεγόμενος.
Ἀειφόρος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε καρποφορῶν
Ἀειφρουρήτος (ὁ, ἡ) καὶ
Ἀειφρούρητος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε φρουρούμενος καὶ 2) (ποιητ.) φρουρῶν. (συνθ.) ἀειθαλὴς. ἀΐδιος.
Ἀειφυΐα (ἡ). παντοτεινὴ (διὰ βίου) ἐξοχὴ
Ἀειφύλακτος (ὁ, ἡ), (γραμμ.) ἐξήγησις τοῦ Ἀείφρουρος.
Ἀειφυλλία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Ἀείφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ διατηρῶν τὰ φύλ-

πάντοτε φύλλα. « Τῶν ἀειθαλῶν τὰ μὲν φυλλοβόλα, τὰ δὲ ἀείφυλλα. Ἡ μὲν γὰρ ἐλαία καὶ ἡ πίτυς φυλλοβολεῖ, εἰ καὶ λεληθότως· ὁ δὲ φοῖνιξ ἀείφυλλον, τῷ αὐτῷ φύλλῳ ἐκ τῆς πρώτης βλαστήσεως εἰς τέλος συμπαρομένων, « Θφρ.

Ἀείφωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀεὶ φέγγων (φωτεινός).

Ἀεχανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀεὶ χαίνων.

Ἀειχείμαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀεὶ χειμαζόμενος.

Ἀείχρηστος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε χρήσιμος (εἰς μεταχείρησιν).

Ἀειχρόνιος (ὁ, ἡ). παντοτεινός, αἰώνιος.

Ἀεκαζόμενος [ᾰ, ἑκών], η, ον, Π. ὁ πράττων τι ἀκουσίως καὶ μὲ δυσαρέσκειαν.

Ἀεκήλιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀεικέλιος.

Ἀεκητί, ἐπίρ. Π. [ᾰ, ἑκών]. ἀκουσίως, παρὰ γνώμην, (παρβλ. Ἑκητι.).

Ἀεκούσιος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἀκούσιος.

Ἀέκων, ουσα, ον, Π. ἀντὶ Ἄκων.

Ἀέλιος, Δ. ἀντὶ Ἥλιος.

Ἄελα (ἡ), [ἄω, εἴλω]. συρροφὴ ἀνέμου, ἀνεμοστρόβιλος (ἴδε Ἀελλὴς ἢ παρβλ. Θύελλα).

Ἀελλαῖος, α, ον, Π. = Ἀελλώδης.

Ἀελλάς, άδος (ἡ), Π. ἡ ὑπὸ σφοδροῦ ἀνέμου (ὡς ἀνεμοστρόβιλος) φερομένη, ταχεῖα, ὁρμητική.

Ἀελλάτεις, εσσα, εν, Π.=Ἀελλώδης.

Ἀελλὴς (μόνον ἐν τῷ Ε' τῆς Ἰλ.)ὀφθαλμ. ἀντὶ Ἀελλὴς ἢ Ἀελλῆς (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Ἀελλάγεες.

Ἀελλόδρομος (ὁ, ἡ), Π.=Ἀελλόπους, ταχὺς, ὁρμητικός.

Ἀελλόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυκνὰς (συνεσταλμένας ἢ κυματιζομένας ὑπὸ τοῦ ἀνέμου) τρίχας.

Ἀελλομάχος (ὁ, ἡ). Μ. ὁ κατὰ τῶν ἀνέμων μαχόμενος.

Ἀελλοπόδης, ου (ὁ), Π. καὶ

Ἀελλόπος, οδος (ὁ), Δίολ. Π. καὶ

Ἀελλόπους, ὁποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τοὺς πόδας ταχεῖς (ὁρμητικοὺς) ὡς ἀνεμοστρόβιλον.

Ἀελλοπτέρυγος, ου, ἡ

Ἀελλοπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πτέρυγας φέλλης ἢ πώλος (παρδαλὰς), ταχύπτερος ἢ ποικιλόπτερος.

Ἀελλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ὁρμητικὸς ὡς) ἀνεμοστρόβιλος.

Ἀελπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀέλπτος.

Ἀελπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἐλπίζω, δὲν ἔχω ἐλπίδα.

Ἀελπτία (ἡ). ἔλλειψις ἐλπίδος. ‖. « Ἐξ ἀελπτίης, « ἐπίρ. Παρ' ἐλπίδα, ἀνελπίστως.

Ἀέλπτος (ὁ, ἡ). ὁ παρ' ἐλπίδα, ἀνέλπιστος. ‖. « Ἐξ ἀέλπτου, « ἐπίρ=τῷ

Ἀέλπτως, ἐπίρ. Ἀνελπίστως, παρ' ἐλπίδα.

Ἄεμεναι, Π. ἀντὶ Ἄεναι, ἀπαρ. τοῦ Ἄημι.

Ἄεμμα, Π. ἀντὶ Ἄημα (εἰς τὸν Καλλ.) ἀντὶ Τύξιν.

Ἄένασος καὶ Ἄένασος, καὶ

Ἀενά(νά)ων, ωσα, ον, Π. ὁ πάντοτε νάων (ῥέων, τρέχων, ἀναβρύων), (μτφορ.) ἀκατάπαυστος, παντοτεινός.

Ἀεννάως, Π. Αἰωνίως, ἀκαταπαύστως.

Ἀεννάητος (ὁ, ἡ), = Ἀκατανόητος.

Ἀεξίγυιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αὐξάνων καὶ δυναμώνων τὰ μέλη (γυῖα) τοῦ σώματος.

Ἀεξίκακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αὐξάνων (φύων) τὰ κακά.

Ἀεξίκερως (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὑπ. αὐξάνων τὰ κέρατα.

Ἀεξίνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ αὐξ. (ἀναπτύσσων) τὸν νοῦν. « Βίβλος—, « Πρόκλ.

Ἀεξίτοκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αὐξ. τὴν γέννησιν, γόνιμος.

Ἀεξίτροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αὐξ. τὴν τροφὴν, θρεπτικός.

Ἀεξίφυλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αὐξ. καὶ τρέφων τὰ φύλλα.

Ἀεξίφυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αὐξ. καὶ τρέφων τὰ φυτά.

Ἀέξω, Μ. ἀεξήσω, Ἰων. Π. ἀντὶ Αὔξω.

Ἀεπτος (ὁ, ἡ). Π. ὁ μὴ δυνάμενος ἑπεσθαί (ἀκολουθεῖν) τινι ὡς ἀδύναμον, (ἑπτμ.) ἀδύνατος. 2) [ᾰ, ἔπω], = Ἄφατος. (ἑπομ.) μέγας, φοβερός.

Ἀεργείη, Ἰων. ἀντὶ Ἀεργία.

Ἀεργέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀργέω.

Ἀεργηλὰς, ἡ, ὸν καὶ

Ἀεργὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀεργός.

Ἀεργία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀργία.

Ἀεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀργός.

Ἀέρδην [ἀείρω], ἐπίρ. Π. σηκωτὰ, φορᾶδην.

Ἀερέθω, Π. ἀντὶ Ἀείρω, ἴδε Αἴρω.

Ἀερθείς, εἶσα, ἐν, μτχ. τοῦ Ἀείρω.

Ἄερθεν, Δ. Π. ἀντὶ Ἤερθησαν, (γ' πλθ. πρσ. τοῦ) πθ ἀορ. ά. τοῦ Ἀείρω.

Ἀερίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι διαφανὴς (καθαρὸς) ὡς ὁ ἀήρ. 2) ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ ἀέρος (οὐρανογάλαζον, Τσυρκ. Χαβαΐ.).

Ἀερικός, ἡ, όν. Ὁ τοῦ ἀέρος ἢ ἐν τῷ ἀέρι, ἀέριος ἢ ἐναέριος. « Πνεῦμα—, « Νικ. Χων.

Ἀέρινος, η, ον, = Ἀερόχρους.

Ἀεριοικος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν εἰς τὸν ἀέρα (εἰς τὸ ὕπαιθρον).

Ἀέριος, α, ον. Ἀερώδης, νεφελώδης· ὁμιχλώδης. 2) ὁ ἐν τῇ τοιαύτῃ καταστάσει τῆς ἀτμοσφαίρας (δηλ. περὶ τὸν ὄρθρον ἢ τὴν αὐγὴν) γινόμενος ἢ πράττων τι, πρωϊνός, 3) ὁ ἐν τῷ ἀέρι κατοικῶν ἢ γινόμενος, ἐναέριος, μετέωρος. (ἑπμ. 4) ὑπερύψηλος, (ἐξκατ' ἔκτ.) ὑπερμεγέθης. « Μέγεθος ἀέριον· « Ἄέρια πεδία τὸ μέγεθος· « Θῖνες ἄμμου ἀέριαι, « Διόδ.

Ἀερίως, ἐπίρ. Ἐν τῷ ἀέρι ἢ Διὰ τοῦ ἀέρος.

Ἀερκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φραγμὸν (ἕρκος), ἄφρακτος.

Ἀεροβάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ βαίνων (πετῶν) εἰς τὸν ἀέρα. « Πτηνὸν—, « Νικ. Χων.

Ἀεροβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ εἰς τὸν ἀέρα. 2) (μτφρ.) ἀσχολοῦμαι εἰς ἀνωφελεῖς ἢ ματαίας θεωρίας, ματαιοπονῶ.

Ἀεροβάτης, ου (ὁ). ὁ περιπατῶν εἰς τὸν ἀέρα. 2) « Οἶκος—, « Πλ., ὁ ὑπὸ τοῦ ἀέρος περιπνεόμενος, ἀερικός.

Ἀερέγραπτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ ἀέρι γραφεὶς (ζωγραφισθείς). « Σταυρὸς—, « Ἀνδρ. Βρ.

Ἀεριδινὴς, έος καὶ

Ἀερίδι(δο)νητος, ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῷ ἀέρι ἢ ὑπὸ τοῦ ἀέρος διῃθαινόμενος (κινούμενος, περιστρεφόμενος).

Ἀεροδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω ἐν τῷ ἀέρι ὡς

Ἀερόδρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ἐν τῷ ἀέρι, ἐναέριος.

Ἀεροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ἀέρος

2) νεφελώδης, ὁμιχλώδης, θολερὸς· σκοτεινὸς (κυρ. διὰ βάθος) ἢ ἄφρατος (διὰ μῆκος)· ἠῶν « Πόντος « (Ἀκρώρεια χ/ι.) —, « Ὅμ.

Ἀερόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀέριος.

Ἀερόθεν, ἐπίρ. Π. Ὑψόθεν, ἐκ τοῦ ἀέρος.

Ἀερολέσχης, ου (ὁ). Π. [ἀήρ λέσχη]· ὁ ὁμιλῶν εἰς τὸν ἀέρα (εἰς τὰ εὔκαιρα, εἰς τὰ χαμένα, εἰς μάτην), ματαιολόγος, φλύαρος, καυχησιάρης. 2) = Μετεωρολέσχης.

Ἀερόμαντις, εως (ὁ), ὁ μαντεύων διὰ τοῦ ἀέρος (διὰ τῆς ἀεροσκοπίας).

Ἀερομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολεμῶ εἰς (ἢ μὲ) τὸν ἀέρα. 2) (μτφορ.) ματαιοπονῶ, (πρβλ.) Σκιαμαχῶ.

Ἀερομαχία (ἡ). πόλεμος εἰς (ἢ μὲ) τὸν ἀέρα. 2) (μτφορ.) ματαιοπονία. Σκιαμαχία.

Ἀερόμελι, ιτος (τό). μέλι τῶ ἀέρος, μάννα.

Ἀερομετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ τὸν ἀέρα. 2) (μτφορ.) ματαιοπονῶ εἰς σοφιστικὰς ἢ μεταφυσικὰς λεπτολογίας.

Ἀερομέτρης, ου (ὁ). ὁ μετρῶν τὸν ἀέρα, δηλ. ματαιοπόνων ἢ ματαιοφρόνων.

Ἀερομήκης, εος (ὁ, ἡ), = Οὐρανομήκης, ὑπερύψηλος.

Ἀερομιγὴς, έος (ὁ, ἡ). μεμιγμένος μὲ ἀέρα ἢ μὲ τὸν ἀέρα.

Ἀερόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν ἀέρος, νεφελοειδὴς.

Ἀερομυθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ εἰς τὸν ἀέρα (εἰς τὰ εὔκαιρα), ματαιολογῶ, [ἔχ τὸ

Ἀερόμυθος (ὁ, ἡ), = Ἀνεμώλια βάζων, Ἀκριτόμυθος.

Ἀερονηχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κολυμβῶν (νηχόμενος) ἐν τῷ ἀέρι, (ἐπίθ. τῶν πτηνῶν).

Ἀερονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινοῦμαι ἢ Σπαρταρίζω εἰς τὸν ἀέρα, ἴδε ἢ Χειρονομέω.

Ἀερονόμος (ὁ, ἡ). ὁ νεμόμενος (βόσκων, ζῶν) ἐν τῷ ἀέρι. « Ὄρνις—, « Ἡμέρ.

Ἀεροπετὴς, έος (ὁ, ἡ), = Οὐρανοπετής.

Ἀεροπέτης, ου (ὁ). ὁ πετῶν εἰς τὸν ἀέρα.

Ἀερόπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπλανώμενος ἐν τῷ ἀέρι.

Ἀεροπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ (Περιπατῶ, Ταξειδεύω) διὰ τοῦ ἀέρος.

Ἀεροπόρος (ὁ, ἡ). ὁ περιπατῶν εἰς τὸν ἀέρα.

Ἀεροσκοπία (ἡ). ἡ παρατήρησις τῆς καταστάσεως τοῦ ἀέρος (τῆς ἀτμοσφαίρας).

Ἀερόστεπτος (ὁ, ἡ). ὑφασμένος μὲ ἀέριους (λεπτοὺς) στήμονας.

Ἀεροτόμος (ὁ, ἡ). ὁ τέμνων (διὰ τῆς πτήσεως) τὸν ἀέρα.

Ἀερότονον (τό). μηχανὴ τις τῶν παλαιῶν ἥτις διὰ τῆς ὀλίψεως (τάσεως) τοῦ ἀέρος ἐφενδόνιζε βέλη.

Ἀεροφανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀεροφεγγής.

Ἀεροφανὴς, έος (ὁ, ἡ). διαφανὴς ὡς ὁ ἀήρ. ἀεροειδὴς. « Φιάλη—, « Παλλαδ.

Ἀεροφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέγγων ἐν τῷ ἀέρι.

Ἀεροφοίτης, ου (ὁ) καὶ Ἀεροφοῖτις, ιδος (ἡ) καὶ

Ἀερόφοιτος (ὁ, ἡ). Π. ὁ φοιτῶν (ἐρχόμενος, περιπατῶν) διὰ τοῦ ἀέρος.

Ἀεροφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τοῦ ἀέρος φερόμενος.

Ἀεροφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ριζωμένος ὡς φυτὸν ἐν τῷ ἀέρι.

Ἀερόπωλος (ὁ, ἡ). Π. τῷ ὀπ ἠφωνὴ ἀντηχεῖ εἰς τὸν ἀέρα.
Ἀεράργιος-ως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ γρῶμα τοῦ ἀέρος, οὐρανογάλαζος. (Τουρκ.) Χαβοῦς. « Ἴασπις—, « Ὀρφ.
Ἀεραῦ, ὅπος (ὁ), Βοιωτ. ὁ μέροψ (τὸ πτηνόν).
Ἀερόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (καὶ πθ. Μεταβάλλομαι) εἰς ἀέρα.
Ἀερσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀείρω.
Ἀερσιπόρηνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αἴρων (κρατῶν ὑψηλὰ) τὴν κεφαλὴν· ὑψηλὸς ἢ ἀγέρωχος.
Ἀερσιπόδηλις (ὁ), [ἀείρω, πόδηλις=πέλεκυς], Κωμ. ἐπίθ. μάντις, ἀγύρτης.
Ἀερσίλοφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὸν λόφον (περικεφαλαίας), ἢ ὑψόνων (ἀείρων) τὴν κορυφήν τιν. (ἐν γέν.) ὑψηλός. « Πύργος—, « Νόνν.
Ἀερσίνοος-ως (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὸν (ἀγέρωχον ἢ γενναῖον) φρόνημα (νοῦν)· μεγαλόφρων ἢ ὑψηλόφρων. 2) ὁ ὑψόνων (ἐπαίρων) τὸν νοῦν, ἐμπνέων ἔπαρσιν ἢ μεγαλοφροσύνην. « Ὄλνος—, « Νόνν.
Ἀερσιπέτης, ου (ὁ), Π.=Ὑψιπέτης.
Ἀερσιπόδης (ὁ, ἡ), Π.=Ἀερσίπους, ὑψηλός. « Κισσὸς—, « Νόνν.
Ἀερσίπορος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ. πόρος]. ὑψηλὸς ἢ βαθύς.
Ἀερσιπότητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑψηλὰ πετῶν.
Ἀερσίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ἵππος) ὁ αἴρων τοὺς πόδας ἐν τῷ καλπάζειν, (ἑπμ.) ταχύπους, ζωηρός.
Ἀέρσω, μέλλ. τῆς ὁριστ. ἢ ἀόρ. ά. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀείρω.
Ἀερτάζω, Μ. άσω ἢ Ἀερτάω-ῶ, Μ. ήσω, Π.=Ἀείρω.
Ἀέρω, Μ. ἀέρσω, =(ἢ ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ) Ἀείρω.
Ἀερῶ, μέλλ. 6'. τοῦ Ἀείρω.
Ἀερώδης, ους (ὁ, ἡ), =Ἀερσιόδης.
Ἀέρωσις, εως (ἡ). ἡ ἐν τῷ ἀέρι ἄρσις, ἀναίρεσις στάσις ἢ κίνησις. (Νικ. Χων.).
Ἀές, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ἀεί.
Ἀεσιφροσύνη (ἡ), Π. κουφόνοια, ἐλαφρογνωμία, ἄνοια, [ἐκ τοῦ
Ἀεσίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ἄημι, φρήν]. κοῦφος, ἐλαφρόγνωμος, ἀκατάστατος. 2. καὶ Ἀασίφρων.
Ἄεσσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἄημι (κοιμῶμαι).
Ἄεσται, Π. ἀντὶ Ἄεσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἄημι.
Ἀέτειος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ ἀετοῦ.
Ἀετεδεύς, έος (ὁ). τὸ μικρὸν τοῦ ἀετοῦ, ἀετόπουλον.
Ἀετίτης, ου (ὁ). λίθος τις σπάνιος καύφιος ἔνδοθεν, ἀετόπετρα.
Ἀετός (ὁ), [ἄημι]. τὸ γνωστὸν πτηνόν, ὁ ἀετός. 2) σημαία στρατιωτικὴ (εἰς σχῆμα ἀετοῦ) τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων ἢ ἄλλων. 3) (οἰκοδ.)=Ἀέτωμα.
Ἀετοφόρος (ὁ). ὁ κρατῶν τὴν σημαίαν τὸν ἀετόν, σημαιοφόρος.
Ἀετώδης, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους (γένους) τοῦ ἀετοῦ, ὅμοιος μὲ ἀετόν.
Ἀέτωμα (τό). ἡ (εἰς σχῆμα πετῶντος ἀετοῦ) τριγωνος κορυφὴ τῆς ὄροφῆς ταῦ οἴκου κτλ.
Ἀετώνυχον (τὸ), τὸ φυτὸν Λεοντοπόδιον.
Ἀέτωσις, εως (ἡ). ἡ συγκόρυφωσις (ὁ σχηματισμὸς) τοῦ ἀετώματος.
Ἄζα ξάω, ἄζω]. ης (ἡ). ξηρασία, ςεγνότης, θερμότης. 2) λέρα (κυρ. σκευῶν παλαιῶν), σκωρία. 3) μαυρίλα, καπνιά, (παρβλ. Ἀση).
Ἀζαίζά)νω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω, ςεγνόνω.
Ἀζαλέος [ἄζα], α, ον, Π. ξηραμένος, κεκαυμένος, ξηρός· τραχὺς· σκληρός. « Πέτρα (« Ἀρης)—, « Νικ. Ἐπγρ. 2) (ἐνεργ.) ξηραίνων, καίων. « Ἥλιος—, « Ἀπλλν.
Ἀζάμιος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀζήμιος.
Ἄζευκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ζευχθείς, ὁ μὴ καθυποβληθεὶς εἰς ζυγόν. 2) (μτφρ.) ἀνύπανδρος.
Ἀζηλία (ἡ). τὸ νὰ μὴ ζηλεύῃ τις.
Ἄζηλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ζηλεύων ἢ μὴ ἔχων ζῆλον. 2) ὁ μὴ ζηλωτὸς ἢ ζηλευτός, (ἑπμ. 3) ποταπός, καταφρονεμένος.
Ἀζηλοτύπητος καὶ
Ἀζηλότυπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ζηλευτὸς, ἀζούλευτος, ἀνεπίφθονος. « Τὸ ἀπὸ τοῦ χρόνου πρωτεῖον, ἀζηλοτύπητον, « Πλ. 2) ὁ μὴ ζηλεύων, ἐλεύθερος ζηλοτυπίας. « Τὸ περὶ τοὺς γάμους ἀζηλότυπον, « Πλ.
Ἀζήλωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ζηλευτὸς, ἀζούλευτος· ποταπὸς, ἀσήμαντος. 2)=Ἀμίμητος. « Τὸ ἀπαράθετόν τε ἢ ἀζήλωτον τῆς μακροθυμίας, « Γρ. Ν.
Ἀζηλώτως, ἐπίρ. Ἀθλίως.
Ἄζημαι, Π. ἀντὶ Ἤζημαι, πθ. πρκ. τῆς ὁριστ. τοῦ Ἀζαίνω, ἢ ἐνεστ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἄζω.
Ἄζημία (ἡ). τὸ ἀζήμιον.
Ἀζήμιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ζημιωθείς, ἀζημίωτος· ὁ μὴ καθυποβληθεὶς εἰς πρόστιμον (ζημίαν), ἀτιμώρητος, ἄθῳος. 2) ὁ μὴ προξενῶν ζημίαν, ἄβλαβος. « Μῖσος ἀζήμιον, « Φίλ.
Ἀζημίως, ἐπίρ. Ἀβλαβῶς, ἀτιμωρητὶ, χωρὶς ζημίας.
Ἀζημίωτος (ὁ, ἡ). ζημίας ἐλεύθερος. « Ἐμπορία—, « Σεχ. Γν.
Ἀζηνάσκω, Π. ἀντὶ Ἀζαίνω.
Ἄζηται, γ'. πρσ. τοῦ ἐνεστ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἄζω.
Ἀζήτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ζητηθείς ἢ μὴ ζητούμενος, ἀγύρευτος, (ἑπρ.) ἄχρηστος, ἀσήμαντος. 2) ἀκαταζήτητος. 3) ἀνεξέταστος. 4) ἀδιαφιλονείκητος, ἀναμφιβόλως.
Ἀζητήτως, ἐπίρ. Ἀκαταζητήτως, ἀνεξετάστως. « Ἀζ. ἔχω τινός, « Φιλ. δὲν τὸ ἐξέτασα.
Ἀζηχὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, διεχὴς]. ἀκατάπαυστος· ἀνένδοτος· ἱερὸς τραχὺς, σκληρός. ||. (εἰς τὸ οὐδ.) « Ἄζηχές, ἐπίρ. Ἀνενδότως, ἀκαταπαύστως.
Ἄζομαι, ἴδε Ἄζω.
Ἀζυγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), =Ἄζευκτος.
Ἀζυγία (ἡ). ἡ ἄγαμος (ἐλευθέρα) ζωή.
Ἄζυγος (ὁ, ἡ), =Ἄζευκτος. 2) ὁ μὴ ζευγαρωτὸς, παρατσίριος. (ὄθεν.) « Σκνδάλια ἄζυγα, « Ἀρχ. καὶ Στρ. « Ὄρνεον ἄζυγον, « Ἐλιμ., τὸ μὴ ἔχον ταῖρι.
Ἀζυγοστάτητος (ὁ, ἡ). ζυγίσματος (ζυγοστασίας) ἀνεπίδεκτος.
Ἄζυμιτης (ἴσν. ἄρτος), ε (ὁ). λειψὸς, λειτανεύοντος.
Ἄζυμος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἄρτος) χωρὶς προζύμι, ἄθεν
Ἀζυμοφαγία (ἡ). τὸ τρωγειν ἄζυμα (καθὼς οἱ Ἑβραῖοι τῷ πάσχα των).
Ἄζυξ, υγος (ὁ, ἡ), =Ἄζυγος.
Ἄζω (ψελ. χ. Μ.), Π. [ἄω]. ξηραίνω, ςεγνόνω, (τρπ.) κατατήκω.
Ἄζω καὶ (συχντ.) Ἄζομαι (ὅπσ. χ. Μ.), Π. [ἄ, θαυμ. ἐπφών.]. σέβομαι, εὐλαβοῦμαι, τιμῶ. 2) συστέλλομαι, φεύγω μαι, ἀποφεύγω, (πρβλ. Χάζομαι).
Ἀζωΐα (ἡ). στέρησις ζωῆς.
Ἄζωνος (ὁ, ἡ), =Ἄζωστος.
Ἄζωος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ζωῆς. 2 ὁ μὴ ἔχων ἐν ἑαυτῷ (μὴ γεννῶν) ζῶσν, (ὄθεν:) « Ἄζωα δὲ θέρμος καὶ ἐρίβινθος », Θφρ., διότι δὲν σκωληκιάζουν, δὲν κάμνουν μαμμοῦδε.
Ἄζωστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φορῶν ζώνην, ξεζώνωτος, (συνηθ.) ἀνέτοιμος, ἢ· πρόθυμος, βιαστικός. 2) ἄσκλος, ἐξαρμάτωτος.
Ἀη, γ'. πρσ. ἐν. τοῦ παρτ. τοῦ Ἄημι.
Ἀηδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (ἢ Πράττω τι μὲ) ἀηδίαν (ἀνορεξίαν), ἀηδιάζω, σιχαίνομαι, ἀποστρέφομαι.
Ἀηδὴς, έος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἡδύς]. ἄνοστος, σιχαμερός· δυσάρεστος. « Εἰ πρός τινας αὐτῶν ἀηδές τι σοι συμβέβηκεν, « Ἰακρ., δυσαρέσκειά τις. 2) παράξενος, ἀνάποδος· βαρετός· ἄτακτος, κακοήθης, « Πρὶν μὲν εἰσαχθῆναι εἰς τὸ δικαστήριον ἦν ἀηδής, « Δμ.
Ἀηδία (ἡ). ἀνοστιά, σιχασιά. ἀποστροφή. 2) παραξενιά, ἀναποδιά. 3) κακοήθεια, ἀχρειότης.
Ἀηδίζω (κυρ. τριτοπροσ.) Ἀηδίζει μοι ἢ (πθ.) Ἀηδίζομαι, Μ. ισθήσομαι, (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ.) Αἰσθάνομαι ἀηδίαν (ἀποστροφήν, δυσαρέσκειαν), ἀηδιάζω, σιχαίνομαι.
Ἀηδισμὸς (ὁ). τὸ ἀηδίζεσθαι.
Ἀηδόνει(ν)ος, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ὅμοιος μὲ) τὴν ἀηδόνα.
Ἀηδονία (ἡ). ἔλλειψις κάθε ἡδονῆς.
Ἀηδονιδεύς, έος (ὁ). τὸ μικρὸν τοῦ ἀηδονιοῦ.
Ἀηδόνιον (τό). ἀηδονάκι.
Ἀηδονὶς, ίδος Π. καὶ
Ἀηδὼν, οῦς (ἡ), Αἰολ. ἀντὶ Ἀηδών.
Ἀηδών, Αττ. ἀντὶ Ἀηδόνα, αἰτ. τοῦ
Ἀηδὼν [ἀείδω], ονος (ἡ). (κυρ) τραγῳδιστὴς, τραγῳδίστρια. 2) (συνήθ δὲ) τὸ γνωστὸν πτην., ἀηδόν. 3) (συνηθ.) ἡ κοπτικὴ ᾠδὴ (ἡ μελῳδία). « Οὐ μέν τι τερπάλαι σποδιὴ· ἀλλὰ καὶ ζώουσιν ἀηδόνες, « Ἔκγρ.
Ἀηδῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀηδίαν (ἀνορεξίαν, δυσαρέσκειαν). « Ἀηδῶς ἔχειν τινί, « Δμ., Λσ., ἀηδιάζειν (ἀποστρέφεσθαι, ἔχειν ἀντιπάθειαν πρός) τινα.
Ἀήθεια (ἡ) τὸ ἐναντ. τῆς συνηθείας, τὸ νὰ ἦτί τις ἀσυνήθιστος.
Ἀηθέσω, Π. ἀντὶ
Ἀηθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. δὲν εἶμαι συνηθισμένος· δὲν συνηθίζω, εἶμαι·
Ἀήθης, εος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων συνήθειαν, μὴ συνηθίζων, (ἢ πθ.) ὁ μὴ συνηθισμένος, παρὰ συνήθειαν, ἀσυνήθιστος. 2) (ἐπὶ λόγ.) ὁ χωρὶς ἦθος, (« Ἔστι ἢ τὸ ἦθος, ἢ δηλοῖ τὴν προαίρεσιν. »)

Ἀηδία (ἡ),=Ἀήθεια.
Ἀηθίζομαι (μτ. ἀποθετ., ῥύγρ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτ.), δὲν εἶμαι συνηθισμένος, (ἴδε Ἀθ.) παραξενεύομαι, δυσαρεσκοῦμαι, «Τὸ μὲν πρῶτον ἀηθίζεσθαι, μετὰ δὲ ταῦτα φέρειν πρᾴως διὰ τὴν συνήθειαν,» Στρ.
Ἀήθως, ἐπίρ. ἔναντι συνήθειαν, δυσνήθως.
Ἄημα (τό), Π. [ἄημι]. πνοή, φύσημα
Ἀημερία (ἡ) ἀντιμερότης. 2) δυσημερία, δυστυχία.
Ἄημι ἄω], (χ. Μ.), (παρτ. Ἀὰν, προστ. Ἄη καὶ ὄυϊκ. Ἄητον, ἀπαρ. Ἀῆναι καὶ Ἀῆμεναι, μτγ. Ἀείς, ἴμ. μσ. Ἄημαι, σαι, ται (ῥύγρητότ. τοῦ ἐνεργ., ἐκλιμβ. ᾗ ἐνεργ. καὶ πθ.), παρτ. Ἀήμενν, Ἄητο, μτγ. Ἀήμενος). Ι. πνέω, φυσῶ· ὁρμῶ, πετῶ. 2) [μεταφορ.] κινῶ, διεγείρω, συνράττω. 3) (σπν.) φυσῶ κοιμώμενος, ῥέγχω, (ἴδε Ἀω.) «Θυμὸς («θάμβος) ἄηται,» Ὅμ., κινεῖται, διεγείρεται. «Περὶ τ' ἀμφὶ τε κάλλος ἄητο,» αὐτ., ἔπνεε περὶ αὐτήν. «Ὅσα ἐπ' ἀνθρώπους ἄηται μαρτύρια,» Πίνδ., φημίζονται, ᾄδονται, περιφέρονται.
Ἠέρ [ἄω], ἔρος (ὁ καὶ Π. ἡ). (κυρ.) ἡ ἀτμοσφαῖρα. «Διὰ ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν,» Ἰλ. Ξ. 2) ἀτμίς, ἀναθυμίασις, (ἔπιθ.) σκότος, ὁμίχλη, ἀφασία. «Κεκαλυμμένοι ἠέρι πολλῷ ἐννύχιοι στείχουν,» Ἡσ. «Ὁ ἀὴρ τὸ ἐωθινὸν κατέχει,» Ἱππ. 3) ἡ κοινὸς ἀήρ, ὁ ἀέρας, «Ἠέρα δέρκειν,» Παρ.
Ἄησις, εως (ἡ), Π. = Ἄημα.
Ἀήσσητος, Δ. ἀντί
Ἀήττητος (ὁ, ἡ),=Ἀήττητος.
Ἀήσυλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄσυλος.
Ἄήτης (ὁ, ἡ), Π. [ἄημι]. ὁ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου συρόμενος, Ἀνεμοσόρτης, (ἔπιθ.) ἐλαφρός, λεπτός· ἀδύνατος, ἡ ταχύς.
Ἀητέομαι-οῦμαι, Βλ. ἠσομαι, Πετῶ, πετάομαι, [ἐκ τοῦ
Ἄητη (ἡ) καὶ Ἀήτης, ου (ὁ), Π. [ἄημι]. τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου.
Ἀητόβροτος-ως (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπὸ τῶν ἀνέμων βέων, ἢ ὁ διὰ τῆς ῥοῆς ἄνεμον (ἀήτην) διεγείρων.
Ἄητος (ὁ, ἡ), Π. [ἄημι]. ἐκτεθειμένος εἰς τοὺς ἀνέμους. 2) σφοδρός, ὁρμητικός 3) φοβερός, (παρδλ. Ἄατος).
Ἀήτης, Π. ὁ ἀετός.
Ἀήττητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-ήτως. Ἀνίκητος, ἀκαταμάχητος.
Ἀγγος (τό, ἡ). ὁ χωρὶς ὤγου (βρύης ἢ ὠγυῦς). «Τῶν ἀσθματικῶν ὑγρὴ καὶ ἄηγος ἡ φωνή,» Ἀρετ.
Ἀθαλάμευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θαλαμευόμενος. «Παρθένος—,» Χρ.
Ἀθαλάσσευ(τευ)τος καὶ
Ἀθάλασσος(ττος), καὶ
Ἀθαλάσσευ(τευ)τος, ον (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς (ἔπειρος, μακρὰν τῆς) θαλάσσης. «Ἀνθρωπος—,» Ἀρχ., ἄπειρος ναυτικῆς καὶ θαλασσομαχίας. «Ναῦς—,» Πλδ., ἡ μὴ ἐμβᾶσα ἀκόμην εἰς τὴν θάλασσαν. «Οἶνος—,» Γαλ., ὁ μὴ περάσας (ἢ μὴ ἀναπαυόμενος μέ) θάλ.
Ἀθαλής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θάλλων (πρασινίζων), μαραμμένος.
Ἀθαλπέως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ἀθαλπῶς, ὄχι ζεστά, [ἐκ τοῦ
Ἀθαλπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ζέστη (θάλπος), ὁ μὴ θερμαίνων.
Ἀθαυβεῖ, ἐπίῤ τοῦ
Ἀθαμβής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θαμβούμενος (τρομάζων) ἄφοβος, ἀκατάπληκτος, τολμηρός. (ἴδε
Ἀθαμβία (ἡ). ἀφοβία, τόλμη.
Ἄθαμβος (ὁ, ἡ),=Ἀθαμβής.
Ἀθανασία (ἡ). ἔλλειψις θανάτου, τὸ μὴ ἀποθνήσκειν ποτέ.
Ἀθανατίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ἀθάνατον (καὶ ἀμτθτ. ἢ ἑλλ.) γίνομαι ἀθάνατος. 2) φρονῶ (πιστεύω) ἀθανασίαν, (παρβλ. Ἀποθανατίζω).
Ἀθανατισμός (ὁ), τὸ νὰ κάμῃ τις τινὰ ἀθάνατον. ἀποθέωσις. 2) τὸ πιστεύειν (φρονεῖν) ἀθανασίαν.
Ἀθανατοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, Κάμνω ἀθάνατον τινα.
Ἀθανατοποιός (ὁ, ἡ), ἀθανασίας πρόξενος.
Ἀθάνατος, ος ᾱ (Π.) η, ον, ᾰ ἐπίῤ-άτως. Ὁ μὴ ἀποθνήσκων ποτέ, αἰῶνος, (ἴδε) «Ἀθάνατοι, «οἱ θεοί. «Ἀθάνατοι στρατιῶται,» τῶν ὁπ. τὸ τάγμα ἀναπληροῦται μὲ ἄλλους ἀπὸ τοὺς προεπιλεγμένους. «Ἀθάνατον πῦρ,» Καλλ., τὸ ἄσβεστον. «Ἀθάνατον κακόν,» τὸ ἀτελείωτον, παντοτεινόν.
Ἀθανατόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀθανατοποιέω.
Ἀθανής, ές (ὁ, ἡ),=Ἀθάνατος
Ἄθαπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ταφεὶς (παραχωθείς), ἀνενταφίαστος. 2) ὁ ἀνάξιος ταφῆς. «Μὴ θάψῃς τὸν ἄθαπτον (ὡς μητραλοίαν)· ἔσται κύριμα γενέσθαι,» Ἱππγρ.
Ἀθάρα καὶ (Ἀττ.) Ἀθάρη (ἡ), [ἀθήρ]. χριθάρι ἢ σιτάρι ξεφλουδισμένον, φάρος ἢ πλιγοῦρι. 2) ἀλεύρι ζειᾶς ἢ σίτου. 3) χαρκούτη ἢ παπκάρα μὲ πλιγοῦρι ἢ ἀλεῦρι καὶ γάλα, ἀλεσιά.
Ἀθαρσής, ές (ὁ, ἡ), ᾰ ἐπίῤ -ρσῶς. Ὁ μὴ ἔχων θάρσος, ἄτολμος, δειλός.
Ἀθαρσόδης, ους (ὁ, ἡ), ὕψος μὲ ἀθάρσους. «Ἐγκέφαλος—,» Ῥοῦφ. Ἰατρ.
Ἀθαυμασία(στία), ας (ἡ) τὸ μὴ θαυμάζειν, τὸ νὰ μὴ ἀπορῇ τις διὰ τίποτε.
Ἀθαυμαστεί(στί), ἐπίῤ. Χωρὶς θαυμασμόν.
Ἀθαύμαστος (ὁ, ἡ), ᾰ ἐπίῤ.-άστως. Ὁ μὴ θαυμάζων (ἀπορῶν) διὰ τίποτε. 2) (πθ.) ὁ μὴ θαυμασθείς ἢ μὴ ἄξιος θαυμασμοῦ.
Ἀθεάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θεωρῶν ἢ μὴ θεωρήσας τι. «Ὀνείρων—,» Συν.
Ἀθέατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θεωρηθεὶς ἢ μὴ θεωρούμενος, ἀόρατος. «Ὅσα περ Ῥατὰ ᾰ ἀθέατα,» Φίλ. 2) ὁ μὴ ἰδὼν (μὴ θεωρήσας) τι, «Τοῦ πάντων ἡδίστου θεάματος ἀθέατος,» Ξεν.
Ἀθεάτριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θεατριζόμενος, Ἀνεπίδεικτος.
Ἀθεεί, ἐπίῤ. Χωρὶς τῆς συνδρομῆς ἢ θελήσεως τοῦ θεοῦ.
Ἀθεησίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀθεησία, τὸ μὴ βλέπειν τι. «Τὰ δεινὰ ἑκάστῳ καὶ τὰ αἰσχρά, ἡ ἀθεησίη κρύπτει,» Ἀρετ.
Ἀθέητος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀθέατος.
Ἀθεία (ἡ), =Ἀθεότης.
Ἄθειαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐμπνευσθεὶς θεόθεν.
Ἀθείλητος, ἐς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀθέλητος.
Ἀθείλω, Μ. ξω, Ἰων. ἀντὶ Ἀμέλγω.
Ἀθέλητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀθέλητος, ἄκων.
Ἀθελεώ-ῶ, Μ. ήσω. ἀντὶ θέλω.
Ἀθέλητος (ὁ, ἡ),=Ἀβούλητος.
Ἄθελκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θελγόμενος (κατα-πραϋνόμενος), ἀνήμερος, ἀνεξιλέωτος· ἀδυσώπητος.
Ἀθελξίνους (ὁ, ηι, ω. ὁ μὴ θέλγων (ἀπατῶν) τὸν νοῦν. ἐμβρίθής.
Ἀθελξις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀμελξις. 2) [εἶδος τὸν Ἱππογρ. περὶ ἄρθρ.] ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀλθεξις.
Ἀθεμέλιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ
Ἀθεμελίωτος καὶ Π.
Ἀθεμήλιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων θεμέλιον, ἀκροσφαλής.
Ἀθεμις, ιδος (ὁ, ἡ), (τὸ συγκρ.) ἀθεμίστερος, Π. ἀντὶ Ἀθέμιτος.
Ἀθεμιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω ἔργα ἀθέμιτα, παρανομῶ, ἀδικῶ.
Ἀθεμιστία (ἡ),=Ἀθεμιτουργία.
Ἀθεμίστιος καὶ
Ἀθέμιστος (ὁ, ἡ), ᾰ ἐπίῤ.-ίστως, Π. ἀντὶ Ἀθέμιτος,-ίτως.
Ἀθεμιταγαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνάπτω ἀθέμιτον (παράνομον) γάμον.
Ἀθεμιτογαμία (ἡ). γάμος παράνομος [ἀθέμιτος]. (Νικ. Χων.)
Ἀθεμιτομιξία (ἡ),=Ἀθεμιταγαμία.
Ἀθεμιτοποιός (ὁ, ἡ),=Ἀθεμιτουργός.
Ἀθέμιτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θεμιτός (νόμιμος), ἄδικος, παράνομος.
Ἀθεμιτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω ἔργα ἀθέμιτα, παρανομῶ.
Ἀθεμιτουργία (ἡ). πρᾶξις ἀθέμιτος, παρανομία, ἀδικία.
Ἀθεμιτουργός (ὁ, ἡ). ὁ πράττων ἀθέμιτα (παράνομα) ἔργα, κακοῦργος.
Ἀθεμίτως, ἐπίῤ. Ἀδίκως, παρανόμως.
Ἄθεος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πιστεύων θεόν, ἀσεβής· παράνομος, ἄδικος, κακοποιός. 2) ὁ στερημένος (ἐγκαταλελειμμένος [μὴ προνοούμενος] ὑπὸ τοῦ) θεοῦ.
Ἀθεότης (ἡ). τὸ μὴ πιστεύειν εἰς θεόν, ἀθεΐα, ἀσέβεια.
Ἀθεραπεία καὶ
Ἀθεραπευσία (ἡ). ἔλλειψις θεραπείας (ἐπιμελείας ἐπισκέψεως κτλ.), [ἐκ τοῦ
Ἀθεράπευτος (ὁ, ἡ). ἐστερημένος θεραπείας, ἀπριποίητος, παρημελημένος, ἀνεπίσκεπτος (ἐν καιρῷ ἀσθενείας), (κοιν.) ἀκατάστατος, ἀσυγύριστος, ἄνιπτος, ἀκτένιστος κτλ. 2) ἀνεπίδεκτος θεραπείας, ἀνίατος.
Ἀθεραπεύτως, ἐπίῤ. Ἀνεάτως.
Ἀθερηγενής, ές (ὁ, ἡ), Π. [ἀθήρ, γεννάω]. ὁ φυτρώνων μεταξὺ τῶν ἀσταχύων. (Εἰς τὸν Νικ. διορθ. Θερεηγενές)
Ἀθερής, ίδος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα ἀθέρας, ἡ ἄμοιρος θερμότητος, ψυχρά. «Ἐρυγγος ῥίζα—,» Νικ.
Ἀθερίζω [ἀ, θέρω-θεραπεύω, ἢ ἀθήρ]. Μ. ίσω, Π. Περιφρονῶ, ὀλιγωρῶ, παραμελῶ· ἀδιαφορῶ.
Ἀθερίνη (ἡ), [ἀθήρ, διὰ τὸ πολυάκανθόν της], ὀψάρ. ἡ ἀθερίνα.
Ἀθερίσσω, Μ. ίξω, Π. = Ἀθερίζω.
Ἀθέριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θερισθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος θερισθῆναι, δηλ. μικρός, χαμηλός, (ἐκμ.) εὐτελής.
Ἀθέρμαντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θερμανθεὶς (ζεσταθείς) ἢ ἀνεπίδεκτος θερμότητος. «Τάτταρος—,» Ὑσσ.

Ἄθερμος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος θερμότητος «Κοίτη—,» Ἀρετ. 2) ὁ χωρὶς θέρμης, ἀπύρετος, (αὐτ.)
Ἀθεριλόγιον (τὸ), χειρουργ. ἐργαλ. μὲ τὸ ὁπ. ἐξαγάλλονται τὰ σωβλερὰ σωτρίμματα τῶν κοκκάλων Χρ. ἐκ τοῦ
Ἀθερολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων ἀθέρας (στάχυα), σταχυολέγος.
Ἀθερώδης, ἐος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἀθέρας.
Ἄθεσία (ἡ), ἀθέτησις (ἀκύρωσις, παράβασις) ὅρκων, συνθηκῶν κλπ., ἀπιστία.
Ἀθεσμία (ἡ). ἀνομία, παρανομία, ἀδικία.
Ἄθεσμιος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄθεσμος.
Ἀθεσμόβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παρανόμως ἢ ἀνόμως ζῶν.
Ἀθεσμογαμία (ἡ), = Ἀθεμιτογαμία.
Ἀθεσμόλεκτρος (ὁ, ἡ). ὁ παρανόμως νομευθείς, ἀθεμιτόγαμος.
Ἀθεσμοπραγία (ἡ), = Ἀθεμιτουργία.
Ἄθεσμος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς θεσμῶν (νόμων) ἢ παρὰ τοὺς κειμένους νόμους, ἀθέμιτος, ἄνομος, παράνομος
Ἀθεσμοσύνη (ἡ), Π. ἀνομία, παρανομία.
Ἀθέσμως, ἐπίρ. Ἀθεμίτως, παρανόμως.
Ἄθεσφατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καὶ ὑπὸ τῶν θεῶν αὐτῶν ἀνέκφραστος. (ἐπμ.) ἄπειρος, ἀναρίθμητος, ὑπερμεγέθης κτλ.
Ἀθετέω—ῶ, Μ, ήσω. Ἀκυρόω, παροξαίνω· δὲν συγκατατίθεμαι, ἀποκηρύσσω, ἀποδοκιμάζω. (μέ γεν.) ἀποτυγχάνω. «Ἀθέτησεν ἐν τῷ βασιλεῖ Βαβυλῶνος,» Γρφ., προσέκρουσεν.
Ἀθέτημα (τὸ). τὸ μὴ ἐγκριθέν, τὸ ἀποδοκιμασθέν· ἁμάρτημα, παρανόμημα.
Ἀθέτησις, εως (ἡ). ἀκύρωσις, παράβασις· ἀποδοκιμασία. «Σπύγω—,» Γραμ. «Ὀξελὸς πρὸς τὰς ἀθετήσεις,» αὐτ.
Ἀθετητής, οῦ (ὁ), παραβάτης.
Ἄθετος (ὁ, ἡ), ἄκυρος, παράνομος. 2) ἀποδεδοκιμασμένος· (κυρ. ἐπὶ ἐχθρ. πρ. τ.) νεθρός. 3) ἀνωφελής, ἄχρηστος, ἀνεπιτήδειος. «Ἄθετος τόπος πρὸς ναυμαχίαν» Διόδ. «Ἄθετος πρὸς βιῶσιν,» ἀσκρ. «Τῶς ἡπατικῶς πᾶν γάλα ἄθετον,» αὐτ. «Χρυσῶν ἐκπωμάτων ἄθετος ἡ χρῆσις,» Ἰλιμ. 4) ὁ μὴ τοποθετηθείς ἢ κακῶς τοποθετηθείς, (ἐναντ. τῷ Εὔθετος). «Λίθος (ἢ Πλίνθος)—,» Ἐπγρφ.
Ἀθέτως, ἐπίρ. Ἀνεπιτηδείως, μὴ εὐθέτως. «Ἀθ. ἔχω πρός τι,» Πλ., δὲν ἔχω διάθεσιν.
Ἀθεωρησία (ἡ). ἡ μὴ παρατήρησις, ἡ ἀπρόσεκτος θεώρησις. 2) ἐλλειψις θεωρίας (μελέτης, σκέψεως, παρατηρήσεως ἐπιστημονικῆς), ἄγνοια.
Ἀθεωρητί, ἐπίρ. Χωρὶς θεωρίας (παρατηρήσεως, σκέψεως).
Ἀθεώρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θεωρηθείς (παρατηρηθείς), = Ἀθέατος, ἀνεξέταστος. 2) ἀνεπιδεκτος θεωρίας (σκέψεως ἐπιστημονικῆς, μελέτης κτλ.). 3) ἀνεπιχείρητος, ἀνιδέας, χωρὶς θεωρίαν.
Ἀθεωρήτως, ἐπίρ. = Ἀθεωρητί.
Ἀθέως, ἐπίρ. Οὐ κατὰ θεόν, ἀσεβῶς.
Ἀθήητος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀθέατος.
Ἀθήλατς, εος Π. καὶ
Ἄθηλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων θηλὴν (ζώων βυζιοῦ). 2) ὁ μὴ θηλάσας, ἀβύζακτος.
Ἀθήλυντος καὶ
Ἄθηλυς, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἐκτεθηλυμένος (μὴ γυναικίσθης).
Ἄθήρ, έρος (ὁ), τὸ ἄγανον, τὸ γένειον τοῦ στάχυος· (συνεκδχ.) τὸ στάχυ. 2) ἡ ἀθέρας (ἡ κόψις) τοῦ σπαθ. ἢ (μαχαιριοῦ κτλ.). 3) ἡ μύτη τῆς σαγίττας κτλ.
Ἀθήρατος καὶ
Ἀθήρευτος (ὁ, ἡ). ἀκυνήγητος, ἄπιαστος εἰς τὸ κυνήγι. 2) = Ἄθηρος.
Ἀθήρη, Ἰων. ἀντὶ Ἀθέρα.
Ἀθηρηλαιγὸς (ὁ). (κατὰ λέξ.) ὁ ἔλαφρος (λαιγός) τῶν ἀθέρων, τὸ φτυάρι μὲ τὸ ὁπ. λιχνίζουν, λιχνιστῆρι, (πρβλ. Ἀθηρόβροτος).
Ἀθηρία (ἡ). ἔλλειψις θήρας (κυνηγίου) ἢ θηρίων.
Ἀθηρόβρωτος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (βιβρώσκων, κατατρίβων) τοὺς ἀθέρας, (ἐπίθ. τοῦ λιχνηστηρίου), Ζ Ἀθηρηλαιγός
Ἄθηρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων θήραν (κυνήγι) ἢ θηρία ||. (σὲδ.) «Τὸ ἄθηρον,», Πλ. ἀντὶ ἡ Ἀθηρία, «Ἀθ. «Κλάδος —,» Γεωπ., ὁ φύγαδεύων τὰ θηρία.
Ἀθηρώδης, = Ἀθαρώδης.
Ἀθήρωμα (τὸ), εἶδος ἀποστήματος φυόμενον συνήθως περὶ τὴν κεφαλὴν καὶ περιέχον ἀθηρωδές τι ὑγρόν.
Ἀθησαύριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θησαυρισθείς (ἀποταμιευθείς) ἢ μὴ θησαυριζόμενος, ἄχρηστος πρὸς ἀπόθεσιν. 2) ὁ μὴ θησαυρίζων, ἄσωτος.
Ἀθήτευτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ θητεύσας (ξενοδαλεύσας).
Ἀθιγὴς, έος καὶ
Ἄθικτος (ὁ, ἡ). ἀνέγγιχτος, (ἐπμ. 2) σῶος, ἀκέραιος καθαρός. 3) (ἐνεργ.) ὁ μὴ ἐγγίσας τι. «Κερδῶν ἄθικτον τοῦτο βουλευτήριον,» Αἰσχύλ. «Μίρτοιο δὲ χεῖρες ἄθικτοι,» Καλλ.
Ἄθλαστος (ὁ, ἡ). ἀτσάκιστος.
Ἀθλευτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀθλητής.
Ἀθλεύω, Μ. εὔσω, Π. ἀντὶ
Ἀθλέω—ῶ [Ἄθλος], Μ. ήσω. Ἀγωνίζομαι περὶ βραβείων. 2) (ἐν γέν.) ταλαιπωρῶμαι, κακοπαθῶ, κοπιάζω, ὑποφέρω.
Ἄθλημα (τὸ), τὸ ἀντικείμενον (τὸ ἀποτέλεσμα ἢ ὁ τρόπος) τῆς ἀθλήσεως. «Χειρῶν ἄθλημα,» Θκρ., τὸ ἐργοχείρον ἢ τὸ ἐργαλεῖον.
Ἄθλησις, εως (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἀθλητοῦ, γύμνασις, ἐξάσκησις. (ἐν γέν.) κόπος.
Ἀθλητήρ, Π. ἀντὶ
Ἀθλητής, οῦ (ὁ). ἀγωνιστὴς (κυρ. ὁ γυμναζόμενος ἢ γυμνασμένος διὰ τοὺς δημοσ. ἀγῶνας ἢ ὁ εἰς ὁποιονδήποτε ἄλλο πρᾶγμα, π. χ.) «Καλῶν ἔργων,» (Δημ.) «Πολέμου,» (Πλάτ.), «Γῆς,» (Φλγρ.) «Ἀδικίας ἢ βδελυρίας» (Θεμιστ.), «Ἐκ τῆς ἀληθινῆς λέξεως,» (Δ. Ἁλ.) κτλ.
Ἀθλητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν ἄθλησιν ἢ τοὺς ἀθλητάς. «Ἕξις (= Ὑγίεια) ἀθλητική,» Ἀρχ. Γαλ.
Ἀθλητικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀθλητῶν.
Ἄθλιβὴς, έος (ὁ, ἡ). ἄθλιπτος, ἄσφικτος, ἀζωλήκτος· (μτφρ.) ἀστενοχώρητος.
Ἀθλιόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. ἄθλιος ἐξ αἰτίας τῶν παίδων του.
Ἄθλιπτος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίβ. -ίπτου, = Ἀθλιβής.
Ἄθλιος [Ἄθλος], α, ον. (κατὰ λέξ.) κοπιαστικός, πολύπονος, ταλαίπωρος, δυσχής, ποταπός· ἀχρεῖος, κακότροπος. 2) (σπν. ἢ Π.) ἀνήκων (ἐπιτήδειος, γυμνασμένος) εἰς ἄθλησιν. «Ἵππος ἀθλίη,» Θγν.
Ἀθλιότης (ἡ). ταλαιπωρία, δυσχία. (συνών.) ἀχρειότης, κακία.
Ἄθλιως, ἐπίρ. Ἄθλια.
Ἀθλοθεσία (ἡ). τὸ προβάλλειν ἄθλον (βραβεῖον), συγκροτεῖν ἀγῶνας.
Ἀθλοθετέω—ῶ, Μ. ήσω, Προβάλλω ἄθλ., (ἀνταμοιβήν), διορίζω (συγκροτῶ) ἀγῶνας. «Ὁ τῶν Περσ. βασιλ. ἀθλοθετῶν τοῖς τὰς ἡδονὰς αὐτῷ γνωρίζουσιν,» Ἀθ. 2) διέπω, διευθύνω, οἰκονομῶ. «Ἡ τὰ κατ' αὐτὴν ἀθλοθετοῦσα τύχη,» Πλ. (Ζ. καὶ παρέλ. Ἀγωνοθετέω).
Ἀθλοθετήρ, Π. = τῷ
Ἀθλοθέτης, ου (ὁ). ὁ προβάλλων (διορίζων καὶ διανέμων) τὸ βραβεῖον εἰς τοὺς ἀθλητάς, ὁ ἐπιστατῶν εἰς τοὺς ἀγῶνας, (Ζ. καὶ παρέλ. Ἀγωνοθέτης).
Ἄθλον (τὸ), [ἴδε Ἄθλος]. τὸ βραβεῖον τοῦ ἀθλητοῦ, ἀριστεῖον, ἔπαθλον, ἀνταμοιβή. «Τοῦ πολέμου ἄθλα ταῦτα τὰ χωρία κεῖνται,» Δημ. 2) στοίχημα. «Χρήσεις καταθεῖναι ἄεθλον;» Θκρ., θέλεις νὰ βάλωμεν στοίχημα; 3) = Ἄθλος, ἀγών. «Ἐπασκεῖν παγκράτιον, ἢ ἄλλο τι τῶν βαρυτέρων ἄθλων,» Αἰσχ. 4) (ἐνίοτε) καὶ ὁ τόπος αὐτὸς ὅπου ἀγωνίζονται οἱ ἀθληταί. «Ὅστις δ' ἂν ἀγορὰν καὶ ἄθλα καὶ τὰ ἄλλα ἱερὰ μιαίνῃ,» Πλάτ.
Ἀθλονίκης, ου (ὁ). νικητὴς ἄθλου, ἀθλοφόρος.
Ἄθλος (ὁ), [ἄω, ἢ ἀ ἐπιτ., πλάω]. ἀγὼν περὶ νίκης, ἄμιλλα. 2) ἔργον πολυμοχθον· ταλαιπωρία, κακοπάθεια.
Ἀθλοσύνη (ἡ), Π = Ἄθλησις καὶ Ἄθλος.
Ἀθλοφορέω—ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ ὡς ἀθλοφόρος.
Ἀθλοφορικὸς, ἡ, όν. Ἀθλοφόρου ἕδνος.
Ἀθλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παίρνων, κερδίζων) τὸ βραβεῖον εἰς τοὺς ἀγῶνας, νικητής. «Ἵππους ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια πασσὶν ἄροντο,» Ἰλ. Ι.
Ἄθολος καὶ
Ἀθόλωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θολωμένος, καθαρός, διαφανής.
Ἄθορος (ὁ, ἡ). [ἀ, θρώσκω]. (ἐπὶ συνωνύμων ζώων), ἀπηδήκτος, ἀζάτευτος.
Ἀθορύβητος (ὁ, ἡ). ἀσύγχυστος, ἀνενόχλητος.
Ἀθόρυβος (ὁ, ἡ). ἀτάραχος, ἥσυχος.
Ἀθορύβως, ἐπίρ. Χωρὶς θορυβον (ταραχήν). ἥσυχα.
Ἄθος, εος (τὸ), Δ. ἀντὶ Ἄνθος.
Ἀθραγένη (ἡ), φ. Ζ. Ἀτραγένη.
Ἄθραιστος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, θράσσω]. ἀτάραχος.
Ἀθράνευτος (ὁ, ἡ). (κυρ. θέρμα) ἀστιμάτωτος, (Ζ. Θρανεύω.).
Ἄθραυστος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. -αύστως. Ὁ μὴ θραυσθείς ἢ μὴ θραυόμενος, ἀτσάκιστος. Ὑγιερός, ἀκέραιος. 2) = Ἄτρωτος, ἀπλήγωτος.
Ἀθρεῖω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἀθρέω, ἢ (ἐφετ.) ἐπιθυμῶ νὰ ἰδῶ (νὰ θεωρήσω).
Ἄθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τραφεὶς ἢ μὴ τε-

φων. » Τροφή—, « Ἀριστ., (ὅπου διορθ. Ἄτρεκτος).

Ἀθρέω-ῶ [ἐπιτ., τηρέω]. Μ. ήσω. Θεωρῶ προσεκτικῶς ἢ ἀκριβῶς, παρατηρῶ, κυττάζω. ‖. (τὸ προς.) Ἄθρει, (ἐκλαμβ. ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ δεικτ.) ἐπίρ. Ἰδού.

Ἄθρημα (ᾰ πλθ.) Ἀθρήματα (τά), = Θεώρητρα.

Ἀθρήνητος (ὁ, ἡ). ἀμυρολόγητος, ἄκλαυτος.

Ἀθρηνί, ἐπίρ. = Ἀδακρυεί.

Ἀθρησκευτος (ὁ, ἡ). ἀσεβής, ἄθρησκος.

Ἀθρητέον, θετ. τοῦ Ἀθρέω.

Ἀθρητικός, ἡ, όν. Θεωρητικός, παρατηρητικός.

Ἀθριάμβευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θριαμβευθείς, ἀκήρυκτος, ἄγνωστος.

Ἀθριγγω(γχω)τος, ων (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς θριγγοῦ (ζώνης τὴν λέξιν), ἄρρακτος.

Ἄθριξ, ᾰτριχος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς μαλλία (τρίχας), ἄτριχος. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντί) = Ὄθριξ, Ὀθόριξ.

Ἀθριπήδεος (ὁ, ἡ), [ᾰ, θριψ, ἐσθίω]. μὴ σαρκοφαγωμένος, ἀσκωληκοφάγωτος.

Ἄθροε!, ἐπίρ. Ἀθορύβως ἢ Ἄθριον.

Ἀθρο(ζω καὶ Π. (κατὰ διάλυσ.) Ἀθρο!ζω [ἄθρόος], Μ. οὐσω Συναθρο!ζω, συνάζω, μαζώνω.

Ἀθρείσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἡμπορεῖ τις νὰ συναθροίσῃ. 2) ὁ συναθροίζων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς συνάθροισιν. (ἀθε.) « Ἡμέρα—, « Γρ., ἡ ἑορτάσιμος, καθ' ἣν συνάζεται ὁ λαός.

Ἄθροισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀθροίζειν, συνάθροισις, σύναξις.

Ἄθροισμα (τό). συνάθροισμα, μάζωμα.

Ἀθροισματικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀθροίζεσθαι. « Βίος—, « Βασ., ὁ τῶν ἀγελαίων ζώων.

Ἀθροισμός (ὁ), = Ἄθροισις καὶ Ἄθροισμα.

Ἀθροιστήριον (τό). τόπος συναθροίσεως.

Ἀθροιστής, οῦ (ὁ). ὁ συναθροίζων (συνάζων, μαζώνων).

Ἀθροιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἢ ἐπιτήδειος) εἰς τὸ συναθροίζειν.

Ἀθρονί, ἐπίρ Ἄνευ θρόνου.

Ἄθρονος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς θρόνου.

Ἀθροσποσία (ἡ), τὸ πίνειν ἀθρ. (ἀπνευστί).

Ἀθρόος [ᾰ ἐπιτ., θρόος], α, ον (ᾰ συναιρ. Ἀττ.) Ἄθρους, συ(ὁ, ἡ). συνηθροισμένος εἰς ἓν μέρος, (ἔπρ.) πολυάριθμος, δαψιλής· ἀλλεπαλλήλως ἑνωμένος, συνεπισωρευμένος, συνεχής· ὁλόκληρος. « Ἔμειναν ἄθροοι, οὐδ' ἐκέδασ' ἐν, « Ἰλ. Ο. « Ἡ πόλις ἀθρόα, « Θκ. « Ἄθρες ὤφθη, « Ἰλ., ἐφάνη ἐρχόμενος μὲ ὅλον του τὸ στράτευμα. « Τῶν παρόντων ἄθρους ἐξεχύθη γέλως, « Ἀθ. « Τὰς ἀθρόας ἐν ἀρχῇ πότεις ἐκκλησίαν, « αὐτ. « Ἐν πέντε ἀθρόαις ἡμέραις, « Ξεν., εἰς πέντε σωσταὶς ἡμέρας. « Ὁ ἵππος μωσπιζόμενος, συστέλλει ἑαυτὸν (ᾧ βλέπεται) « Ἀθρόῳ τῷ σώματι, « αὐτ. « Θύματα θάνει ἀθρόον λεγόμενον; κατὰ μέρη, σύνδεσε, « Πλάτ. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἀθρόον, ἐπίρ. ἀντὶ Ἀθρόως. « Ἀθρ τοῦ ἕλους ἐκδύντες, « Ἰλ

Ἄθρους καὶ (χρτ.) Ἄθρους (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς θρῶν (θόρυβον), ἡσυχος.

Ἀθρυπτης (ἡ). ἡ ὀλότης, ἡ ὁλοκληρία, τὸ ὅλον ὑπὸ διὰ μιᾶς.

Ἀθρόως, ἐπίρ. Ὅλοι ὁμοῦ, διὰ μιᾶς, σωρηδὸν· γενικῶς, ἐν γένει· ἐν ἑνὶ λόγῳ· ἐξ ὁλοκλήρου· ἐν τῷ ὅλῳ· ἀφυηρῶς. « Σκιᾶς ἀθροώτερον ἠφανίσθη, « Θεοτ. « Ἀθροώταταν μὲν οὖν τοῦτ' ἔχω εἰπεῖν περὶ . . . , « Ἰσαρ., ἁπλούστατα, γενικώτατα. 2) (σαν. καὶ Π.) χωρὶς θρούς (θόρυβον), ἡσύχως. « Ὅταν ὁ θεὸς αὐτὰ ἄγαν ἀθρόως ποτίζῃ, « Ξεν. « Ἀθρόως εἰρῆσθαι, « Αξ. « Ὁ δ' ἀθρόως αὐθι πεσών, « Ἀπλλν.

Ἀθρύλλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θρυλληθείς ἢ μὴ θρυλλούμενος.

Ἄθρυπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γενόμενος θρύμματα, ἀτσάκιστος. 2) (μτφρ.) ὁ μὴ ἐκνευρισμένος (χαυνούμενος), μὴ τρυφηλός· βαρύς, αὐστηρός. 3) ὁ μὴ ἐκνευρῶν (χαυνόνων, παρακινῶν εἰς τρυφήν). « Δίαιτα—, « Πυθ. « Προσώπου σύρασις ἄθρ. εἰς γέλωτα, « Πλ.

Ἀθρύπτως, ἐπίρ, χωρὶς τρυφὴν (χαύνωσιν), αὐστηρῶς.

Ἀθρυψία (ἡ). αὐστηρότης, ἐγκράτεια, λιτότης.

Ἀθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω καρδίαν (θυμόν), μικροψυχῶ· κακοκαρδίζω, λυποῦμαι· εἶμαι κακοκαρδισμένος (κατηφής, μελαγχολικός).

Ἀθυμία (ἡ). ἔλλειψις τόλμης (καρδίας), μικροψυχία. « Τὸ πᾶν διαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ προθυμία ἀθυμίας, « Ξεν. 2) κακοκαρδισμα, λύπη, κατήφεια, μελαγχολία.

Ἀθυμίαστος (ὁ, ἡ). ἀνεξάτμιστος.

Ἄθυμος (ὁ, ἡ), τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Ὁ μὴ ἔχων καρδίαν (θυμόν), ἄτολμος, δειλός, μικρόψυχος ἄοργητος. « Ὁ μὲν ἀνὴρ θυμοειδής, ἡ δὲ γυνὴ ἄθυμος, « Πλάτ. 2) ἀπρόθυμος, ὀκνός, νωθρός. « Ἀθυμότερος ἦν πρὸς τὴν ἀνάβασιν, « Ξεν. 3) κακοκαρδιαμένος, λυπημένος, μελαγχολικός.

Ἀθυμῶς, ἐπίρ. Χωρὶς καρδίαν (θυμόν, τόλμην, ὄρεξιν, προθυμίαν), ἀνόρεξα. « Πρὸς τὰς ἐκ θεῶν ἐλπίδας ἀθύμως εἶχον, « Ηλ. « Αἱ μέλισσαι ἐὰν ἐλάττω καταληφθῇ τὰ χηρία, ἀθυμοτέρως ἐργάζονται (ἀθυμότερον πανοῦσι), « Ξεν.

Ἄθυριδωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων θυρίδας (παράθυρα).

Ἄθυρμα (τό), [ἀθύρω]. παιγνίδι· στολίδι· ἄγαλμα.

Ἀθυρμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἄθυρμα, παιγνιδάκι.

Ἀθυρογλωττέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀθυρόστομος (αὐθάδης).

Ἀθυρογλωττία (ἡ). ἀθυροστομία, αὐθάδεια, πολυλογία.

Ἀθυρόγλωττος (ὁ, ἡ), ᾧ ἐπίρ. -ώττως. Ὁ ἔχων ἀκράτητον γλῶσσαν (στόμα ἀτύλωτον), ἀθυρόστομος. αὐθάδης.

Ἀθυρονόμος (ὁ, ἡ). ὁ παίζων (ἀθύρων) μὲ τοὺς νόμους, δηλ. καταφρονητὴς τῶν νόμων.

Ἄθυρος (ὁ, ἡ), Σ. Ἀθύρωτος.

Ἀθυροστομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀθυρογλωσσέω.

Ἀθυροστομία (ἡ), = Ἀθυρογλωσσία.

Ἀθυρόστομος (ὁ, ἡ) καὶ ἐπίρ. -στόμως, = Ἀθυρόγλωσσος.

Ἄθυρτος (ὁ, ἡ), ὁ χωρὶς θύρα.

Ἀθύρω [θύω=θρμῶ], Μ. ύρῶ, Παίζω, διασκεδάζω τὸν καιρὸν μὲ παιγνίδια. « Ἀθύρων μεγάλα ἔργα, « Πινδ., παίζων μὲ (ἔχων παιγνίδι) τὰ μεγ. ἔργα, δηλ. ἀνδραγαθῶν εὐκόλως.

Ἀθύρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων θύρκν, ἀνοικτός. « Οἴκημα—, « Εὐρ. 2) (μτφρ.) ἐλεύθερος, ἀκράτητος, ἀχαλίνωτος. « Στόμα—, « Ἀρχφ., τὰ ἄλλ. ἀπυλωτον, φλύαρον κτλ. « Θρηίσσης ἀθύρωτον ὑπὲρ ῥήτορσιν Ἰάμβης, « Νικ., τὰ σαρκαστικὰ ἰαμβεῖα τῶν Θρᾳκῶν.

Ἄθυστος, Π. ἀντὶ

Ἄθυτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ύτως. Ὁ μὴ θυσιασθεὶς ἢ θυσιασθεὶς κακῶς καὶ παρανόμως, ἀθυσίαστος. « Ἄθυτα ἱερὰ καὶ ἀκαλλιέρητα, « Αἰσχ. 2) ὁ ἀνεπιτήδειος (ἀνάρμοστος) πρὸς θυσίαν. « Βοῦς—, « Πλ. 3) ὁ μὴ τιμηθεὶς (καθαγιασθείς) διὰ θυσίας. « Γάμος—, « Λσ. « Νόθη ᾗ ἄθ. συνουσία, « Ἰάμβλ. 4) ὁ μὴ θυσιάσας. « Οἱ ὕπατοι ἄθυτοι γίνονται ἐπὶ τῇ νίκῃ, « Δ. Κάσ.

Ἀθῶος καὶ Ἀθῷος (ὁ, ἡ), [ᾰ, θωή]. ἀνέγκλητος, ἀναίτιος, ἄκακος· (ἐκεῖν.) ἀτιμώρητος, ἀζήμιος, ἀβλαβής. « Ὅπως σώζητε ἀθῷα τὰ ὠά, « Ἀρστ.

Ἀθωσύνη, σαν. ἀντὶ

Ἀθωότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀθώου.

Ἀθῶω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀπολύω τινὰ τοῦ ἐγκλήματος (τῆς τιμωρίας), ἀθωόνω.

Ἀθῴπευτος (ὁ, ἡ), ᾧ ἐπίρ. -εύτως. Ὁ μὴ κολακεύων (θωπεύων) ἢ μὴ κολακευόμενος, ἀκολάκευτος. 2) ἀνήμερος. 3) ἀβέκαστος.

Ἀἰωράκιστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ίως. Ὁ χωρὶς θώρακος, ἄοπλος.

Ἀθώρηκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεθύσας, (ἴδε θωρήσω). 2) Π. ἀντὶ Ἀθωράκιστος, Νόνν.).

Ἀθώωσις, εως (ἡ). ἄφεσις ἐγκλήματος, συγχώρησις.

Αἴ καὶ (πρὸ ἐγκλιτ.) Αἴ, σύνδ. Δ. ἀντὶ Εἰ. ‖. « Αἴκεν (κεν), ἡ Δ. « Αἴνα, ὀρθ. ἀντὶ Ἐάν. ‖. « Αἴ γάρ, « Αἴ γὰρ δή, ᾗ (Δ. καὶ Αἰολ.) « Αἴ, εὐκτ. ἀντὶ Εἴθε.

Αἴ ἢ Αἲ, ἐπιφών. σχετλ. (λύπης ἢ πόνου ἢ ἀγανακτήσεως ἢ θαυμασμοῦ δηλωτικόν). « Αἴ τὸν Ἄδωνιν, « (Βίων), « Αἴ τάλαν, « Ἀρχφ. (καὶ κατ' ἐπαναδίπλ.) « Αἴ αἴ, οἵαν ὁ κήρυξ ἀγγελίαν ἤγγειλέ μοι, « Ἐπιχ.

Αἱ, ὀν. πλθ. θηλ. τοῦ Ὅ, ἡ, τό.

Αἵ, ὀν. πλθ. θηλ. τοῦ Ὅς, ἥ, ὅ.

Αἲ, Αἰολ. ἀντὶ Ἀεί.

Αἶα (ἡ), Π. ἀντὶ Γαῖα.

Αἰαγμα (τό), καὶ Αἰαγμός (ὁ), Π. θρῆνος, μυρολόγι, [ἐκ τοῦ

Αἰάζω, Μ. άσω. Φωνάζω αἴ αἴ, κλαίω, μυρολογῶ· ταλαντίζω, κακοτυχίζω.

Αἰακή (ἡ). = Αἰαγμός.

Αἰακτὸς [αἰάζω], ή, όν, Π. ἀξιοθρήνητος. 2) λυπητερός, γοερός.

Αἰανής [αἴ], ές (ὁ, ἡ), ᾧ Αἰανδς, ή, όν, Π. = Αἰνός, λύπης πρόξενος, οἴκτου ἄξιος, σκυθρωπός. « Αἰμός—, « Πινδ. « Νόσος (« Δύβη)—, « Αἰσχλ. 3) [ἀεί] αἰώνιος, παντοτεινός. « Χρόνος—, « Αἰσχλ.

Αἰανῶς, ἐπίρ. Αἰωνίως, παντοτεινά. « Καὶ τάδ' αἰανῶς μένοι, « Αἰσχλ.

Αἰβοῖ [τί, αἴβ], ἐπιφών. σχετλ., λύπης,

θυμοῦ, θαυμασμοῦ καὶ ἡδονῆς θηλωτικόν), ᾠδοί! (παρβλ. Εὐοί). »Αἰδοῖ, οὐκ ἔστιν οὐδὲν τοῦ πέτεσθαι γλυκύτερον,« Ἄρχφ.

Αἰγαγρος (ὁ, ἡ), ζ. Ἀγριόγιδα, ἀγριοκάτσικον.

Αἰγανέη (ἡ), Π. Ἰων. ἀκόντιον ὁλοσίδηρον (ῥιπτόμενον δι' ἑνὸς αἰγείου λώρου, καὶ χρησιμεῦον πρὸς θήραν τῶν αἰγάγρων, ὅθεν καὶ ἡ ἐτυμολ.).

Ἀΐγδην ⟨ἄϊσσω⟩, ἐπίρ. Π. ὁρμητικῶς, τινακτά.

Αἰγέη καὶ Αἰγείη, Ἰων. Π. ἴδε Αἰγῆ.

Αἴγειος, α, ον. Γιδήσιος, κατσικήσιος.

Αἰγείφενος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ αἴγειφον (λεῦκον).

Αἰγειρίτης, ου (ὁ). ὁ τῆς αἰγείρου. »Μύκης—,« Γεωπ.

Αἴγειρος (ἡ καὶ σπυτ. ὁ), δ. ⟨ἄϊσσω⟩. λεῦκος, (Τουρκ.) καβάκι. »Αἴγ. ἡ Κρητική,« Ἱππκρ., ἡ κοιν. Καικαβιά.

Αἰγειροτόμος (ὁ), Π. ὁ κόπτων αἰγείρους.

Αἰγειροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἔχων) αἰγείρους. »Ἡ Βοιωτία—,« Μ. Τύρ.

Αἰγειρών, ῶνος (ὁ), Π. δάσος αἰγείρων.

Αἰγελάτης, ου (ὁ), Π. ὁ αἴγας ἐλαύνων, γιδοβοσκός.

Αἴγεος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Αἴγειος.

Αἰγῆ, ῆς (ἡ), (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Αἰγέη), ⟨ἐννοροά⟩, δέρμα κατσικιοῦ, γιδοτόμαρον.

Αἰγιάλιος, α, ον, σπν. ἀντὶ Αἰγιαλίτης, ου (ὁ) καὶ Αἰγιαλῖτις, ιτιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων (εὑρισκόμενος) εἰς τοὺς αἰγιαλούς.

Αἰγιαλός (ὁ), ⟨ἄϊσσω ἢ ἄγνυμι, ἅλς⟩. ἡ ἀκρογιαλιά, τὸ περιγιάλι.

Αἰγιαλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Αἰγιαλίτης.

Αἰγιαλεύς, έος καὶ (Ἰων.) ῆος, Π. ἀντὶ Αἰγιαλίτης. »Ἁρκῖνος (»Μύρμυρος) —«, Νίκ.

Αἰγιβάτης, ου (ὁ), Π. ὁ βατεύων τὰς αἶγας, ἡ κάμνων βήματα αἰγός.

Αἰγίβοσις, εως (ἡ), Π. ἡ βοσκὴ τῶν γιδιῶν.

Αἰγίβοτης, ου (ὁ), Π. Γιδοβοσκός.

Αἰγίβοτος (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) ὁ βοσκηθεὶς ὑπὸ (ἡ ἁρμάδιας εἰς βοσκὴν) αἰγῶν.

Αἰγίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Αἴξ, γιδάκι, κατσικάκι.

Αἰγιδοειδής, έος (ὁ, ἡ), ὁ ἐν εἴδει αἰγίδος.

Αἰγιδοῦχος (ὁ, ἡ), Γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Αἰγίοχος.

Αἰγιδώδης, εος (ὁ, ἡ), = Αἰγιδοειδής.

Αἰγιθαλὸς (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (ἐκ τοῦ γένους τῶν μελισσοφάγων), (ἴσ. = τῷ Αἴγιαθος).

Αἰγιθήλας, ου (ὁ), = Αἰγοθήλας.

Αἰγίκερας (τὸ), = Αἰγόκερας.

Αἴγι(γιν, γιν)θος, ου (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ, τρυποφράκτης ἢ καλογρήτσα (ἄλλ. παποδίτσα), (παρβλ. Αἰγοθήλης).

Αἰγίκνημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κνήμας (πόδας) αἰγιδίου.

Αἰγικορεύς, έως (ὁ), Π. ⟨αἴξ, κορέω ἢ κορέννυμι⟩. γιδοβοσκός.

Αἰγίλιψ, ιπος (ὁ, ἡ), Π. ⟨αἴξ, λείπω⟩. (κυρ. τόπος) δύσβατος, ἀπόκρημνος, ὑψηλός, ὅπου μήτε αἱ αἶγες δύνανται νὰ πατοῦν.

Αἴγιλος (ὁ), εἶδ. λυγαριᾶς (τὰ ὁπ. βόσκουν αἱ αἶγες).

Αἰγιλώπιον (τὸ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τῶν Αἰγίλωψ (3).

Αἴγ(λωψ, ωπος καὶ (Π.) ωπος (ὁ), ⟨αἴξ, ὤψ⟩. εἶδ. ἀγρίας κριθῆς ἢ βρώμης. 2) εἶδ. δρυὸς καρποφορούσης βαλανίδια φαγώσιμα. 3) ἀπόστημά τι (φίστουλας) γινόμενον εἰς τὴν μέσα γωνίαν τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Αἰγινάεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων πολλὰ αἰγίδια.

Αἰγινομεύς, ἑως καὶ

Αἰγινόμος (ὁ). ὁ νέμων αἶγας, γιδοβοσκός.

Αἰγίνομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ αἰγῶν νεμόμενος

Αἰγίοχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κρατῶν) τὴν αἰγίδα.

Αἰγίπαν, ανος (ὁ). ὁ θεὸς Πάν, ὡς ἔχων πόδας αἰγός.

Αἰγιπόδης, ου (ὁ), Π. καὶ

Αἰγίπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας αἰγός.

Αἰγίπυρος (ὁ), εἶδ. χόρτου (ἀγριάδας) μὲ ἄνθη ἐρυθρά, (κατὰ λέξ.) γιδοσίταρον, (Γαλ.) rougeole, (παρβ. Μελάμπυρον).

Αἰγίς, ίδος (ἡ), δέρμα αἰγός, γιδοτόμαρον. 2) ἔνδυμα ἢ θώραξ ἀπὸ γιδοτόμαρον. 3) (κυρ.) ἡ τρομερὰ ἀσπὶς τοῦ Διὸς ἢ τῆς Ἀθηνᾶς. 4) ⟨ἄϊσσω⟩, = Καταιγίς. 5) ἡ ῥητινώδης καρδία τοῦ ξύλου τῆς πεύκης, τὸ ἄφλι. 6) πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν, = Ἀγλίη.

Αἰγίσακος (ὁ), ὑπακορ. τοῦ Αἴξ, μικρὸς τράγος.

Αἰγλάζω, Μ. άσω, Π. φεγγοβολῶ, φωτίζω, ἠφλογίζω.

Αἰγλάεις, εντος ᾗ (κατὰ συγκ.) Αἰγλᾶς, ᾶντος, Δ. ἀντὶ Αἰγλήεις.

Αἴγλη (ἡ), Π. ⟨ἄϊσσω ἢ ἀγάλλω⟩. λάμψις, στιλπνότης, ἀκτινοβολισμα. 2) λαμπὰς, φανός. 3) (τρκ.) λαμπρὰ φήμη, μεγαλοπρέπεια.

Αἰγλήεις, εντος (εσσα, εν) καὶ (κρ.) Αἰγλῆς, ῆντος, = τῷ

Αἰγλήτης, ου (ὁ), Π. λαμπρὸς, ἀκτινοβόλος· ἀστράπτων, φωτοδότης.

Αἰγληφόρος (ὁ, ἡ). φωτοφόρος, ἀκτινοβόλος.

Αἰγλοβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. φεγγοβολῶ, ἀκτινοβολῶ.

Αἰγλοφανής, έος (ὁ, ἡ), Π. φεγγοβόλος, φωτεινός.

Αἰγοβάτης, ου (ὁ), = Αἰγιβάτης.

Αἰγοβότας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Αἰγιβότης.

Αἰγόδορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκ δορᾶς (θέρματος) αἰγὸς κατεσκευασμένος.

Αἰγοθήλης, ου (ὁ). πτηνόν τι νυκτερινὸν ὅμοιον χελιδόνι (νομιζόμενον ὅτι θηλάζει τὰς αἶγας).

Αἰγοθήρας, ου (ὁ). θηρευτὴς αἰγῶν (αἰγάγρων).

Αἰγόκερας, ατος (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, Ζ. Τῆλις.

Αἰγοκερεύς, έως (ὁ), Π. καὶ

Αἰγόκερως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κέρατα γιδιοῦ, γιδοκέφαλος. 2) (οὐσ.) εἶδ. ἀγριογιδίου, καὶ τὸ ἐν οὐρανῷ ἀστροθέτημα τοῦ Ζωδιακοῦ.

Αἰγοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κεφαλὴν γιδιοῦ, γιδοκέφαλος. 2) εἶδ. πτηνοῦ (σκολόπακες), Γαλλ. barge.

Αἰγόλεθρος (ὁ). χόρτον τι θανατηφόρον διὰ τὰς αἶγας.

Αἰγομελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέλη (πόδας) αἰγός.

Αἰγονομεῖς, έως (ὁ), Π. = Αἰγονόμος.

Αἰγονόμιον (τὸ), τὸ κοπάδι τῶν αἰγιδίων καὶ ὁ τόπος ὅπου βόσκουν.

Αἰγονόμος (ὁ). ὁ νέμων αἶγας, γιδοβοσκός

Αἰγόνομος (ὁ, ἡ). ὁβοσκηθεὶς ὑπὸ (ἡ χρήσιμος [ἐκτιτήδειος πρὸς βοσκὴν) αἰγιδίων.

Αἰγόνυξ, υχος (ὁ, ἡ), Ζ. Αἰγώνυξ.

Αἰγοπίθηκος (ὁ), εἶδ. πιθήκου ἔχοντος σχῆμα αἰγός.

Αἰγόπλαστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σχηματισμένος (πεπλασμένος) ὡς αἰγιδίων.

Αἰγοπόδης, ου (ὁ), Π. = Αἰγιπόδης.

Αἰγοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον αἰγὸς, γιδοπρόσωπος.

Αἰγόπυρος (ὁ), Ζ. Αἰγίπυρος.

Αἰγοσκελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκέλη (πόδας) αἰγός.

Αἰγοστριχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω τρίχας αἰγὸς (μαλλὶ κατσικήσιον).

Αἰγότριψ, ιβος (ὁ, ἡ). ὁ πατημένος (τριμμένος) ἀπὸ αἶγας.

Αἰγοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων αἶγας.

Αἰγόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς αἰγὸς, γιδομάτης.

Αἰγυπιὸς (ὁ), Π. τὸ ὄρνεον ὁ γὺψ ἢ εἶδος γυπός. »Αἰγυπιοί, γῦπές τε,« Νίκ.

Αἰγωλιὸς (ὁ), ⟨γλαύξ⟩, εἶδ. πτην. νυκτερινοῦ (μπούφου), (παρβλ. Αἰγοθήλης).

Αἰγώνυξ, υχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὄνυχας (χηλὰς) αἰγός, (ὅθεν

Αἰγώνυχον (τὸ), εἶδ. χόρτου, τὸ ἄλλ. Λιθόσπερμον.

Αἰγωπὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὤπας (ὀφθαλμοὺς, βλέμμα) ἢ ὤπα (μορφὴν, πρόσωπον) αἰγός. »Τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ καλούμενον μέλαν..., ἐνίοις ἐστὶν αἰγωπόν. τοῦτο δὲ ἦθους βελτίστου σημεῖον, καὶ πρὸς ἀξύτητα ὄψεως κράτιστον,« Ἀρστ.

Ἀΐδας, α ἢ ου (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἅιδης.

Αἰδεῖο καὶ Αἴδεο, Π. ἀντὶ Αἰδοῦ, πρς. τοῦ

Αἰδέομαι-οῦμαι, Μ. έσομαι ἢ Π. ήσομαι καὶ έσσομαι (ἀόρ. Ἠδέσθην ἢ πρκ. Ἤδεσμαι). Εἶμαι αἰδήμων (ἐντροπαλὸς), ἐντρέπομαι· συστέλλομαι, φοβοῦμαι ἠθικῶς. »Αἰδέσθην μὲν ἀνήνασθαι, δείσαν δ' ὑποδέχθαι,« Ἰλ. Ψ. 2) σέβομαι, εὐλαβοῦμαι. »Τοὺς φρονιμωτάτους αἰδούμενος, καὶ τοὺς ἰσχυροτάτους φοβούμενος,« Ξεν. 3) δυσωποῦμαι, οἰκτείρω· ἐξιλεύνομαι. »Τά δε τ' αἴδεο, καὶ μ' ἐλέησον,« Ἰλ. Χ.

Αἴδεσθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἠδέσθησαν.

Αἰδέσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπνέων αἰδὼ (σέβας, συμπάθειαν), σεβάσμιος, ἀξιοσέβαστος. 2) = Αἰδήμων.

Αἰδεσιμότης (ἡ). τὸ ἦθος (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ αἰδεσίμου, σεβασμιότης.

Αἰδεσίμως, ἐπίρ. Μετ' αἰδοῦς, αἰδημόνως· σεβασμίως.

Αἴδεσις, εως (ἡ), = Αἰδώς.

Αἰδεστέον, θετ. τοῦ Αἰδέομαι.

Αἰδεστικὸς, ἡ, όν, καὶ ἐπίρ. -κῶς. Αἰδοῦς ἐμποιητικὸς ἢ ἐπιδεκτικός.

Αἰδεστὸς, ἡ ἢ ὸς, όν, = Αἰδέσιμος.

Αἰδέω-ῶ, Μ. έσω (ἄχρ. ἐνεργ. τοῦ Αἰδέομαι. ὀθ. τὸ σύνθ. Καταιδέω, καὶ ὁ παθ. πρκ. Ἠδεσμένος). Κινῶ εἰς αἰδὼ (εἰς σέβας, εἰς οἶκτον, εἰς συμπάθειαν), δυσωπῶ, ἐξιλεύνω.

Ἄϊδεω, Ἰων. ἀντὶ Ἄιδου.

Ἀΐδηλος (ὁ, ἡ), Π. ⟨ἀ, ἰδεῖν⟩. ἀφανὴς, ἀό-

ρατος, μυζικός· ἀσαφής, Ἡρῆλος· ἀπρόσ-
πτος, ἀπροσδόκητος. 2) ἀσήμαντος, ἄ-
δοξος. 3) ὀλέθριος, ἀποτρόπαιος, ἐξώλης.
Ἀϊδήλως, ἐπίρ. Π. ἀδήλως, ἀφανῶς, ἢ
ἀφανιστικῶς, εἰς ἐξώλειαν.
Αἰδημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι αἰδήμων.
Αἰδημόνως, ἐπίρ. Ἐντροπαλά, μὲ συστο-
λήν, μὲ σεμνότητα.
Αἰδημοσύνη (ἡ). ἐντροπαλότης, σεμνότης,
συστολή, ξέχ τοῦ
Αἰδήμων, ονος (ὁ, ἡ). ἐντροπαλός, σεμνός,
συνεσταλμένος. ἄτολμος. « Παρθένων
αἰδημονεστέρους εἶναι τοὺς παῖδας. » Ξεν. « Ἰσοκράτης ὁ τῶν ῥητόρων αἰδη-
μονέστατος, » Ἀθ.
Ἀΐδης, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀειδής, ἀόρα-
τος, ἀφανής.
Ἀΐδης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἅδης.
Ἀϊδήσιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀθέσμα-
τος.
Ἄϊδι, Π. ἀντὶ Ἅδῃ, δοτ. τοῦ Ἅδης.
Ἀΐδιος [ἀεΐ], α ἢ ος, ον. Παντοτεινός,
αἰώνιος.
Ἀϊδιότης (ἡ). αἰωνιότης.
Ἀϊδίως, ἐπίρ. Αἰωνίως.
Ἀΐδνης, ἐος καὶ
Ἄϊδνος, οῦ (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀϊδής.
Αἰδοῖος καὶ
Αἰδοῖος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος ἢ -έστε-
ρος, -ότατος καὶ -έστατος), Π. [αἰδοῖ], = Αἰδέσιμος. « Δεινὸς τ' αἰδοῖός τε μετὰ
τοῖσι τετύγμην, » Ἰών. Ξ. 2) = Αἰδή-
μων. « Κακὸν δ' αἰδοῖος ἀλήτης, » Ἰών.
Ρ. ‖. (οὐσ.) Αἰδοῖον (τὸ) καὶ πλθ. Αἰδοῖα
(τὰ), τὰ γεννητικὰ μόρια.
Αἰδοιώδης, εος (ὁ, ἡ). αἰδοίῳ ὅμοιος.
Αἰδοίως, ἐπίρ. Π. Μετ' αἰδοῦς, αἰδεσίμως.
Αἴδομαι, Π. ἀντὶ Αἰδέομαι.
Ἀϊδοπόλος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀϊδοφοίτης.
Αἰδοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Αἰδώς, (συγχ. τῷ
Ἀϊδοσύνη.
Ἄϊδος, Π. ἀντὶ Ἅδου, γεν. τοῦ Ἅδης.
Ἀΐδος δε καὶ (ὑφ' ἓν) Ἀϊδοσδε, Π. ἀντὶ Ἐν
Ἅδου (ἔνν. οἴκῳ ἢ τόπῳ).
Ἀϊδοσύνη (ἡ), Π. ἄγνοια, ἀμάθεια.
Ἀϊδοφοίτης, ου (ὁ), Ἑλλ. ὁ συχνάζων (φοι-
τῶν) εἰς τὸν Ἅδην, (θεολ.) φιλάσθενος.
Ἀϊθύφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φρόνη-
μα αἰσχύμον (σεμνόν) ἢ διάθεσιν συμπα-
θητικήν.
Ἀϊθρεία ἢ Ἀϊθρηΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀϊθρία.
Ἀϊθρήεις, εσσα, εν, (μτγν. παραγωγ.) τῶ
Ἀΐθρης.
Ἀϊθρία (ἡ). ἀμάθεια, ἀπειρία, [ἐκ τοῦ
Ἀϊθρις, ιος ἢ εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ εἰδήμων
(ἴθρις), ἀμαθής, ἄπειρος, ἀνίδεος.
Ἀϊθροδίκης, ου (ὁ) καὶ
Ἀϊθρίδικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ γνωρίζων δι-
καιοσύνην, ἄδικος, ἄνομος ἄγριος. « Θῆ-
ρας ἀϊθροδίκας. » Πινδ.
Ἀϊθροσύνη (ἡ), Π. = Ἀϊθρία.
Ἀϊθρυτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνίθρυτος.
Αἰδῶ, αἰτ. ἐν. τοῦ Αἰδώς.
Αἰδών, ωνος καὶ
Αἰδωνεύς, έος καὶ Ἰων. ῆος (ὁ), Π. ὁ
θεὸς τοῦ ᾅδου, ὁ Πλούτων.
Αἰδώνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ᾅδην
ἢ τὸν θεὸν τοῦ ᾅδου.
Αἰδώς, ὁος-οῦς (ἡ), [ᾰ, ἰδεῖν· διότι οἱ αἰ-
δούμενοι συστέλλονται νὰ ἰδοῦν]. ἐντρο-
πή, αἰσχύνη. « Αἰδὼς, Ἀργεῖοι, » Ἰλ. Ρ.
2) αἴσθημα τιμῆς. φιλοτιμία, φόβος
ἠθικὸς διὰ τὰ δεκτοῦντα ἢ ὄντα αἰσχρά.
« Αἰδὼ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ. » Ἰλ. Ο. 3) συ-
στολή, σεμνότης. « Ἐπὶ τοι πρέπει, γύ-
ναι, ὅμμασιν αἰδὼς ἠγάθεις, » Ὁμ. Ὕμν.
4) φόβος. « Ὑπὸ τῶν ἄλλων αἰδὼς τεύ-
ξῃ, » Ξεν. 5) δυσωπία, συμπάθεια.
« Λυκοσουρεῦσι δὲ ἀπειθήσασιν ἐγένετο
ὅμως παρὰ τῶν Ἀρκάδων αἰδὼς μήμη-
τρος ἕνεκα, » Παυσ. 6) τὰ αἰδοῖα, τὰ
χρύφια μέλη. « Χλαῖναν τ' ἠδὲ χιτῶνα,
τά τ' αἰδὼ ἀμφικαλύπτει, » Ἰλ. Β.
Ἀϊδῶς, ἐπίρ. Π. ἀφράτως.
Αἰεθαλής, ἐος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ἀειθαλής.
Αἰεί, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀεί.
Αἰειγενέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀειγενέτης.
Αἰειγενής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀειγενής.
Αἰειθαλής, Αἰείμνηστος κτλ. Π. Ἰων. ἀντὶ
Ἀειθαλής, Ἀείμνηστος κτλ.
Αἰείκοτε, Ἰων. ἀντὶ Ἀείποτε.
Αἰειστός, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀστός.
Αἰέλουρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Αἴλουρος.
Αἰέν, Π. ἀντὶ Ἀεί.
Αἰένυπνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντοτε (ἀεὶ) κο-
μώμενος.
Αἴες, Δ. ἀντὶ Ἀεί.
Αἰετηδόν, ἐπίρ. Π. ὡσὰν ἀετός.
Αἰετιαῖος, α, ον, καὶ
Αἰετώσιος, εσσα, εν, Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἀε-
τὸν ἢ εἰς ἀέτωμα, [ἐκ τοῦ
Αἰετός (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀετός.
Αἰετώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀετώδης.
Αἰζήεις, εσσα, εν, καὶ
Αἰζήϊος καὶ
Αἰζηός (ὁ, ἡ), Π. [ἀεί, ζέω]. ὁ σφριγῶν
(ἀκμαῖος, ὑγιὴς, ὁρμητικὸς, ἐγοήγορος,
δραστήριος, καὶ [καθὼς καὶ ἡμεῖς κοιν.
λέγομεν] ἐκεῖνος τοῦ ὁπ. τὸ αἷμα βράζει) νέος. « Πρέμαλος αἰζήεις, » Ἀθ, ὁ
εὐθαλής. « Θλάστημα αἰζᾶεν, » Ἀνθ. Ψυχ.
τὸ εὐτραφές.
Αἰηνής, ἐος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Αἰανής.
Αἰΐσυλος (ὁ, ἡ), Π. = Αἴσυλος.
Αἰΐτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀήτης.
Αἴητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄητος.
Αἰητός, Δ. ἀντὶ Ἀετός.
Αἴθ', (κατ' ἀποκ.) Π. ἀντὶ Αἴθε ἢ Αἴτε.
Αἰθαλέος, α, ον, Π. κεκαυμένος, μαυρι-
σμένος ἀπὸ τὸ πῦρ ἢ τὴν αἰθάλην. 2)
καυστικός. « Πρηστῆρ— , » Ἀπλλν.
Αἰθάλη (ἡ), [αἴθω]. ἡ θερμὴ ςάκτη (κοιν.
χόβολη, ἀχυλιά, καρβουνιά)· ἡ καπνιά.
« Οἶδέν διήνεγκεν αἰθάλην ἢ λιγνύνανα-
μάζειν, » Γαλ. (παρβλ. Ἀσβόλη ἢ λιγνύς)
Αἰθαλής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. = Αἰθαλέος.
Ἀϊθαλής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀειθαλής.
Αἴθαλις, ἴδος (ἡ). ἡ μαύρη ἐρυσίβη, (κοιν.)
καπνιά. 2) ὁ ἐπὶ τοῦ ὕδατος σαλαγμὸς
τοῦ ἁλατος.
Αἰθαλίων, ωνος (ὁ), ὁ μαυρισμένος ἀπὸ τὴν
καῦσιν, μελανὸς, (ἐπίθ. τοῦ τέττιγος).
Αἰθαλόεις, εσσα, εν, Π. = Αἰθαλέος.
Αἴθαλος (ὁ, ἡ), Π. = Αἰθάλεος. « Ἴτέα—, »
Νίκ. 2) (οὐσ.) = Αἰθάλη. « Χρίονται αἰ-
θάλῳ τὰ πρόσωπα, » Ἡλ.
Αἰθαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μαυρίζω τι διὰ τοῦ
πυρός. 2) καπνίζω, ἀποτεφρόω. 3)
μεταβάλλω τι εἰς αἰθάλην (καπνιάν).
« Ἵνα ἂν αἰθαλώσαις λιγνὺν αὐτάρκη, »
Σοφ.

Αἰθαλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ αἰθάλην
(καπνιάν)· μαυρισμένος ἀπὸ τὸ πῦρ. « Πέ-
τρα—, » Στρβ. « Οἱ λύχνοι αἰθαλώδεις τὴν
γρυπάν, » Σχλ. Θκρ.
Αἰθάλωσις, εως (ἡ), = Αἰθάλη.
Αἰθαλωτὸς, ἡ, ὸν. Βεβυμένος (Μαυρισμέ-
νος) ἀπὸ τὸ πῦρ ἢ τὴν αἰθάλην, ἢ με-
ταβεβλημένος εἰς αἰθάλην.
Αἰθᾶν, Δ. ἀντὶ Αἰθῶ, γεν. πλθ. θηλ. τῶν
Αἰθός.
Αἰθε, Δ. καὶ Π. ἀντὶ Εἴθε.
Αἰθερεμβατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Αἰθεροβατῶ
Αἰθέριος, α καὶ ος, ον. Ὁ ἐν τῷ αἰθέρι ἢ
ἐκ τοῦ αἰθέρος ὤν, ἀέριος, οὐράνιος.
Αἰθεροειδὴς, εος (ὁ, ἡ), = Αἰθεροειδὴς.
Αἰθερίως, ἐπίρ. Ὑψηλὰ, εἰς τὸν αἰθέρα
εἰς τὸν ἀέρα.
Αἰθεροβάμων, ονος (ὁ, ἡ), = Οὐρανοβάμων
Αἰθεροβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ (Περι-
φέρομαι, Ταξειδεύω) εἰς τὸν αἰθέρα, οὐ-
ρανοβατῶ.
Αἰθεροβάσκης, ου (ὁ). ὁ ἐν τῷ αἰθέρι βό-
σκων (κατοικῶν).
Αἰθεροβρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω (Περιπα-
τῶ) εἰς τὸν αἰθέρα.
Αἰθεροβρόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ αἰθέρι τρέχων,
αἰθέριος, οὐρανοβάμων. « Ὁ Ἀμβακοίμ
—, » Ἀθαν. « Πετεινὸν—, » Ἀρχφ.
Αἰθεροειδὴς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ εἶδος
τοῦ αἰθέρος, αἰθερώδης.
Αἰθερέθεν, ἐπίρ. Ἐκ τοῦ αἰθέρος, οὐρανόθεν.
Αἰθερολαμπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων ἐν
τῷ αἰθέρι.
Αἰθερολογέω-ῶ, Μ. ήσω, (Ἐπομ.) ὁμιλῶ πε-
ρὶ τοῦ αἰθέρος ἢ τῶν ἐν αὐτῷ, [ἐκ τοῦ
Αἰθερολόγος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τοῦ αἰθέρος ὁ-
μιλῶν, μεταφυσικὸς ἢ ἀστρονόμος.
Αἰθερονόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῷ αἰθέρι νε-
μόμενος (διατρίβων).
Αἰθερονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυριεύω (Ἐπι-
κρατῶ) εἰς τὸν αἰθέρα, (ἀστρολογ.).
Αἰθερόπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῷ αἰθέρι
πλανώμενος (περιφερόμενος).
Αἰθεροπόρος (ὁ, ἡ), = Αἰθεροβάμων.
Αἰθερώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τὸν αἰθέρα.
Αἰθήεις, εσσα, εν, Π. = Αἰθαλέος.
Αἰθὴρ [αἴθω], έρος (ὁ καὶ Π. ἡ). ὁ ὑπὲρ
τὴν ἀτμόσφαιραν ὑψηλότατος καὶ καθα-
ρώτατος ἀήρ. (συνεκδ.) ὁ οὐρανός, ὅπου
κατῴκουν οἱ θεοί. (καὶ αὐτὸς) ὁ ἀτμο-
σφαιρικὸς ἀήρ. « Αἰθὴρ ὑγρὰ (ψυχρὰ
κτλ.). « 2) ἡ αἰθρία (ἥσυχιὰ), τὸ κα-
θαρὸν τοῦ οὐρανοῦ φῶς. « Οὐρανίδεν ἢ
ὑπερράγη ἄσπετος αἰθὴρ, » Ἰλ. Π.
Αἰθίλιξ, ικος (ἡ), = Αἰθύλιξ.
Αἰθιοπία (ἡ). ἡ ἔγουσα αἰθίοπα (κεκαυμένην
ὑπὸ τοῦ ἡλίου) ὄψιν, μελαχρινὴ, (ἐπίθ
τῆς Ἀρτέμιδος).
Αἰθίοψ, ή, όν. Κεκαυμένος, μαῦρος ἀπὸ τὸ
πῦρ ἢ τὸν ἥλιον· μελαχρινὸς· σκοῦρος
(μουντὸς). « Σπεδιὰ — , » Ἀλλλ. 2)
λαμπρὸς, πυρεοειδὴς. « Ἀσπίδος αἰθῖξ,
» Πινδ.
Αἶθος, εος-ους (τὸ καὶ ὁ), Π. καῦσις, καύ-
σιμον πῦρ· λάμψις.
Αἴθουσα (ἡ), (κυρ.) θηλ. μτχ. τοῦ Αἴθω. ‖.
(οὐσ.), (ἔνν. Στοά). τὸ ἄνωθεν ἐστεγα-
σμένον, περίστυλον ἢ πανταχόθεν ἡλιαζό-
μενον, μέρος τοῦ οἴκου, ὅπου εἰσήρχοντο ἀπὸ τῆς αὐλῆς εἰς τὸν πρόδομον

(-θλων), καὶ ὅπου συνήθως ἐκαμπώνετο οἱ θέλοντες νὰ σηκωθῶσι πρωὶ ξένοι, ἡλιακόν, (Τουρκ.) χαγιάτι, (παρθλ. Αἴθριος).

Αἰθωψ, οπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κεκαυμένος (αἰθὸς) ἢ ὁ καίων (αἴθων) τὴν ὄψιν, (ἐπιμ.) μαῦρος, σκοτεινός ἢ δάπυρος, λαμπρός. ◦ ἰὼν (◦ Καπνός, ◦ Χαλκός, ◦ Ἀνήρ) —, ◦ Ὅμ., Σοφ., ἴδε καὶ Αἴθων.

Αἰθρα [ᾰ] (ἡ), ας (ἡ). Αἰθρία, ξαστεριά, καθαρὸς καὶ ἀνέφελος οὐρανός. ◦ Ἴσασι ὑπ' ἠέρος, ποίησον δ' αἴθρην, ◦ Ἰλ. Ρ. 2) δρισιά, ψύχος, ψυγρὸς ἀὴρ μὲ πάχνην.

Αἴθρανος (ὁ). ὑπαπόδιον μὲ κάρβουνα ἀναμμένα, (Γαλλ.) chaufferette.

Αἴθρη (ἡ), Ἰων. καὶ Ἀττ. ἀντὶ Αἴθρα.

Αἰθρηγενέτης, ου καὶ ας (ὁ) καὶ

Αἰθρηγενής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. (ἀπὸ θ. τοῦ Βορέου). ὁ ἐκ τοῦ αἰθέρος γεννώμενος, ἢ ὁ τὴν αἴθρην (ξαστεριὰν ἢ ψύχραν) γεννῶν.

Αἰθρήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Αἴθριος.

Αἰθρία (ἡ), = Αἴθρη.

Αἰθριάζω (-άω), Μ. άσω. Ἐκθέτω τι εἰς τὴν αἰθρίαν (ξαστεριάν). ◦ Ἀξίωσον αἰθριήσας, θέου, ◦ Ἱππκρ. 2) (οὐδ.) κατοικῶ ἔξω (εἰς τὸ ὕπαιθρον). ◦ Ἐν νυξὶν αἰθριάξοις, ◦ Π. Σολ. 3) (τριτοπροσ.) γίνεται αἰθρία, κάμνει αἰθρίαν, ξαστερεύει. ◦ Αἰθριάζειν τὸν ἀέρα, ◦ Ἀριστ.

Αἴθρινος (ὁ, ἡ), = Αἴθριος, πρωϊνός.

Αἰθριοκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλαγιάζω (κοιμοῦμαι) ἔξω εἰς τὸ ὕπαιθρον (εἰς τὸ ξάστερον, εἰς τὴν δρισιάν).

Αἴθριος, α καὶ ας, ον. Καθαρός, ἀνέφελος, ξάστερος. ◦ Χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὗει, ◦ Θκρ. 2) ὁ γινόμενος ἐν καιρῷ αἰθρίας, (ἐπιμ.) ψυγρός, παγετώδης. ◦ Πάγος —, ◦ Σοφ. 3) ἐκτεθειμένος εἰς τὴν αἰθρίαν, ὕπαιθρος. ◦ Οὔτε οἶκοι, οὔτε αἰθρίους διατρίβειν, ◦ Σωζομ., (ὀθ. ‖. οὐσ.) Αἴθριον (τὸ), τὸ προαύλιον ἢ ἡ αἰθουσα τῶν παλ. Ῥωμαίων, (Λατ.) atrium.

Αἰθριώδης, εος (ὁ, ἡ), = Αἴθριος τὸ εἶδος, αἰθερώδης.

Αἰθρεβατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Αἰθροβατέω.

Αἰθρεβάτης, ου (ὁ). ὁ περιπατῶν (βαίνων) εἰς τὸν αἰθέρα, ἀεροβάτης.

Αἰθροβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. βάλλω (προσβάλλω) αἰθερίως.

Αἰθροδόνητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῷ αἰθέρι δυνούμενος (κλονούμενος).

Αἰθροπλανής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. = Διθεροπλανκτος.

Αἰθροπολεύω (-έω ῶ), Μ. εύσω ἢ ήσω, Π. = Αἰθροβατέω.

Αἴθρος (ὁ), Π. ψύχος τῆς αὐγῆς, ἀὴρ παγετώδης, πάχνη.

Αἰθρότοκος (ὁ, ἡ). Π. = Αἰθρηγενής.

Αἰθρωπὸς (ὁ, ἡ), Π. = Αἴθοψ.

Αἴθυγμα (τὸ), Π [αἴθυσσω]. κυμάτισμα φλογὸς φυσωμένης. 2) ἡ λάμψις κινουμένου φωτεινοῦ σώματος. 3) σπινθηροβολισμός. 4) κάρβουνον παραχωμένον διὰ προσάναμμα, ζώπυρον, (ὅθεν 5) (μτφορ.) ἐρέθισμα, παρακίνησις, ὁρμή. ◦ Εὐνοίας αἴθύγματα, ◦ Πλδ.

Αἴθυια (ἡ), [αἴθω, διὰ τὸ μαῦρον χρῶμά της]. κτην. Θαλασσ., Βουταναρπὴ, ζωοσαπὴ, (Τουρκ.) καρά-μπατάκι.

Αἰθυιάθρεπτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφόμενος ἐκ τῆς θαλάσσης ὡς αἴθυια, ἁλιεύς.

Αἰθυκτήρ (ὁ), Π. [αἰθύσσω]. ὁρμητικός. ◦ Δόναξ —, ◦ Ἔκγρ., τὸ βέλος.

Αἰθυλικώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁμοιος μὲ αἰθύλικα (φουσκαλίδα).

Αἰθύλιξ [αἴθω], ικος (ἡ). φουσκαλίδα τοῦ δέρματος ἀπὸ καύσιμον.

Αἰθύσσω [αἴθω, θύω], Μ. ξω, Π. ἀνάπτω, ζωπυρῶ (μτφορ.) παρακινῶ, διεγείρω. ‖. (οὐδ.) ἀνάπτομαι, λάμπω, ὁαλίζω-σπινθηροβολῶ. (μτφορ.) διεγείρομαι, ἐνθουσιάζομαι· ὁρμῶ.

Αἴθω (παρτ. Ἴθων, ᾖ πλέον οὗ). Ἀνάπτω, καίω, φλογίζω. ◦ Πῦρ αἴθειν, ◦ Ἱππ. (καὶ μτφορ.) ◦ Χόλον αἴθειν, ◦ Ἀνδκτ. ‖. (ἀμτβτ.) καίω· λάμπω, φέγγω. ◦ Ἀμπετῆρες αὐγαὶ ἔθων, ◦ Σοφ. ‖. (πθ.) ἀνάπτω, καίομαι. ◦ Τὰ δὲ αἴθεται κάλλιστα, ◦ Ἱππ. ◦ Λαμπάδας αἰθομένας, ◦ Ἰώσ.

Αἴθων, ουσα (ουσα, ον), μτχ. τοῦ Αἴθω.

Αἴθων, ωνος (ὁ), Π. [αἴθω]. καίων, δάπυρος, φλογερός. ◦ Κεραυνὸς (◦ Λιμὸς, ◦ Πυρετὸς) —, ◦ Πίνδ., Ἡσ., Λυκ. 2) πυρειδὴς, ἀκτινοβόλων, ὁαλιστερός. ◦ Σίδηρος (◦ Τρίπους, ◦ Λέβης ᾗ.) —, ◦ Σοφ., Ὅμ. 3) κεκαυμένος, μαῦρος ἀπὸ τὸ πῦρ ἢ τὸν καπνόν, ἠλιοκαμμένος, μελαγρινός, ἢ πυρόγρεις, ξανθός, (συνδ.) καστανὸς, ῥωμαλέος. ◦ Λέβης (◦ Τρίπους, ◦ Λέων, ◦ Ἀλώστης, ◦ Τοῦρος) —, ◦ Ὅμ., Πίνδ. 4) Ὀξὺς, θερμουργὸς, ὁρμητικός, θρασύτατος. ◦ Ἀνὴρ (◦ Λογισμὸς) —, ◦ Σοφ., Δογίζ.

Αἰθωπὸς (ὁ, ἡ), Π. = Αἴθοψ.

Αἶκα, σύνδ. μ. ἀντὶ Ἐάν.

Αἰκάλλω, Μ. αλῶ. Κολακεύω, χαϊδεύω· θέλγω, τέρπω· θωπεύω, ἀπατῶ.

Αἶκε καὶ (πρὸ φων.) Αἶκεν, σύνδ. Π. ἀντὶ Ἐάν.

Αἰκέλιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀεικέλιος.

Αἶκες (αἱ), Ζ. Αἴξ.

Αἰκὴ (ἡ), Π. [ζαίσσω]. κίνημα (πήδημα, τίναγμα) ὁρμητικόν.

Αἰκὴς ἢ Αἰκὴς, εος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀεικὴς.

Αἰκία (ἡ), [ἀεικὴς]. κάθε κακὴ μεταχείρησις, ζέρις, ἀτιμία, κτύπημα, πλήγωμα κτλ. ◦ Ὃ τὸν πρεσβύτερον ταλαίπωρα τύπτειν, δίκην αἰκίας ὑπεύθυνα, ◦ Πλάτ. ◦ Ὁπότερος ἦρξε χειρῶν ἀδίκων· τοῦτο γάρ ἐστιν ἡ αἰκία, ◦ Δημ. 2) Δυστύχημα, ταλαιπωρία. ◦ Οἷαις αἰκίαισιν διακεύμενος, ◦ Αἰσχλ.

Αἰκίζω [αἰκία], Μ. ίσω. Κακομεταχειρίζομαι (Ἀτιμάζω, Κτυπῶ, Πληγόνω) τινα. ◦ Νεκρὸν —, ◦ τὸν ἀκρωτηριάζω (τοῦ κόπτω τὰ μέλη) πρὸς περιφρόνησιν. κτὰ χωρία —, ◦ Δημ., δενδροτεμεῖν. ◦ Ῥινοκόλουρα, ἀπὸ τῶν ᾑκισμένων τὰς ῥῖνας, οὕτω καλουμένη, ◦ Στρβ.

Αἴκισμα (τὸ) καὶ

Αἰκισμὸς (ὁ), κτύπημα, δαρμὸς, πλήγωμα, ἀτίμασμα.

Αἰκιστὴς, οῦ (ὁ) καὶ Αἰκίστρια (ἡ). ὁ αἰκίζων (πληγόνων, κτυπῶν, ἀτιμάζων) τινά.

Αἰκιστικὸς, ἡ, ὀν, καὶ ἐπίρ. -κῶς. Ὁ ἔχων διάθεσιν πρὸς τὸ αἰκίζειν. 2) ὁ γινόμενος ἐν εἴδει αἰκίας, ἀτιμαστικός.

Αἰκιστὸς, ἡ, ὀν. Ὁ αἰκισθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ αἰκισθῇ.

Αἶκλον (τὸ), Λακων. τὸ δεῖπνον

Αἰκτὴρ (ὁ), Π. ὁ ἁΐσσων (ὁρμῶν), ὁρμητικός.

Αἶκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ἰκνοῦμαι], = Ἀνέφικτος, ἀπρόσιτος, ἄβατος.

Αἴκως καὶ Αἰκῶς, ἐπίρ. Π. = Ἀεικῶς.

Αἴλινος (ὁ, ἡ), Π. [αἴ, λίνος], γοερὸς, θρηνητικός, κλαυθμηρός, λυπητερός. ‖ (οὐσ.) ᾠδὴ θρηνώδης, μυρολόγι.

Αἰλούριος (ὁ), εἶδ. γύρτου τὸ ὁπ. ἐρώγουν οἱ αἴλουροι, (παρθλ. Ἀσαρον).

Αἰλουρόμορφος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μορφὴν αἰλούρου.

Αἴλουρος (ὁ, καὶ ἡ), [αἰόλος, σύρω, διὰ τὴν ὀφιοειδῆ κίνησιν τῆς οὐρᾶς του], ζ. (χερσ.) ἀγριόγατος· (μτγν. 2) ἡ νυφίτσα καὶ (ἐνίοτε 3) τὸ κουνάβι.

Αἷμα (τὸ). τὸ γνωστὸν ὑγρὸν τοῦ σώματος, αἷμα. ◦ Πάτερον, τὸ αἷμά ἐστιν ᾧ φρονοῦμεν, ◦ Πλάτ. (καὶ μτφ.) ◦ Κογχυλίων αἷμα, ◦ Λκ., ἡ πορφύρα. ◦ Ποτηρίου —, ◦ Λχ. Γάτ., ὁ οἶνος. 2) (φυσιολ.) ὀσμὴ, ὀφαγὴ, φονικόν. ◦ Ἐφ' αἵματι φεύγειν, ◦ Δημ., κατηγορεῖσθαι διὰ φόνον. 3) συγγένεια (κυρ. ἢ ἐξ ὁμογάστρου). ◦ Πρὸς αἵματος (◦ Ἐν αἵματι) εἶναί τινι, ◦ ἔχειν συγγένειαν μετά τινος. 4) γένος, καταγωγή, γενεά. ◦ Ταύτης τοι γενεῆς καὶ αἵματος εὔχεσθαι εἶναι, ◦ Ἰλ. Υ. 5) (σπν. καὶ Π.) μάχαιρα αἱματωμένη. ◦ Νεκάνιγτον αἷμα χειρῶν ἔγων, ◦ Σοφ.

Αἱμαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (καταδάζων) αἷμα.

Αἱμακ(κυ)ρία, ας (ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), [αἷμα, κορέννυμι]. θυσία ὑπὲρ τῶν νεκρῶν (κυρ. παρὰ τοῖς Βοιωτ. καὶ Δωρ.), (ἀναλ. μὲ τὸ παρ' ἡμῖν) Μακαριά.

Αἱμακτικὸς, ἡ, ὀν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ αἱμάσσειν.

Αἱμακτὸς, ἡ, ὀν. Αἱματωμένος.

Αἱμαλέος, α, ον, Π. αἱματώδης, αἱματωμένος. ◦ Κοπὶς (◦ Δόλος, ◦ Ἀμέθυσος) —, ◦ Ἔπγρ.

Αἱμαλωπὶς, ίδος (ἡ). αἷμα μὲ ὕλην ὑγρώδη συρρεῦσαν κατὰ συμβεβηκὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐξ οὗ

Αἱμάλωψ [αἱμαλέος, ὤψ ἢ μόλωψ], ωπος (ὁ). ὁ ἔχων αἷμα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς (πάσχων αἱμαλωπίαν)· αἱματώδης, αἱμώδης. ◦ Χυμὸς —, ◦ Ἀρετ. 2) = Αἱμαλωπὶς καὶ Μώλωψ. 3) αἷμα διεφθαρμένον (κοιν.) σκετωμένον.

Αἵμαξις [αἱμάσσω], εως (ἡ). αἱμάτωμα· φλεβοτομία.

Αἱμαποσία (ἡ), = Αἱματοποσία.

Αἱμάπτυσις, εως (ἡ), = Αἱμόπτυσις.

Αἱμὰς, άδος (ἡ). ἀφθονος χύσις αἵματος αἱματοχυσία.

Αἱμασιὰ (ἡ), [αἱμὸς ἢ αἱμάσσω] φράκτη ἀπὸ ὀγκάθια καὶ (κατχρ.) ἀπὸ λιθους ἢ κεραμίδια. ◦ Αἱμασιὴν πλίνθων ὀπτέων, ◦ Ἱππ.

Αἱμασιώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ ἐν εἴδει αἱμασιᾶς.

Αἱμάσσω, Μ. άξω. Αἱματόνω. 2) εἶμαι αἱματωμένος ἢ αἱματόρρους.

Αἱματεχυσία (ἡ), (Γραφ.), αἱματεχυσία.

Αἱματηρὸς, ά, όν. Αἱματωμένος, αἱματώδης. ◦ Τῶν ἀπιστασίων ἄριστοι αἱ αἱματηφόνοι, ◦ Ἱππκρ.

Αἱματηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φερων (προξενῶν) αἷμα καὶ σφαγήν.
Αἱματία (ἡ). ὁ γνωστὸς μέλας ζωμὸς τῶν λαχαν. (διότι κατεσκευάζετο ἐξ αἵματος).
Αἱματαῖος, α, ον, = Αἱματοειδής.
Αἱματίζω, Μ. ισω. Κάμνω νὰ ἔβγῃ αἷμα, αἱματόνω.
Αἱματικὸς καὶ (σπν.) Αἱμάτινος, η, ον, = Αἱματώδης.
Αἱμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Αἷμα, αἱματάκι.
Αἱματίτης, ου (ὁ) καὶ Αἱματῖτις, ιδος (ἡ), ὁ ἀνήκων εἰς (ὅμοιος ἢ γινόμενος μὲ) αἷμα. ■ Αἱματίτης λίθος ἢ (ἀπλ.) Αἱματίτης, ■ ὁ κοιν. Αἱματοσάτης. ■ Αἱματῖτις φλέψ, ■ ἡ φλὲψ τῶν αἱμάτων. ■ Χυρδὴ —, ■ τὸ κατεσκευασμένον μὲ αἷμα λευκάνιον.
Αἱματόβαπτος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ αἷμα.
Αἱματοδόχος (ὁ, ἡ), = Αἱμοδόχος.
Αἱματοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ αἷμα.
Αἱματόεις, εσσα, εν, Π. αἱματοειδὴς, αἱματωμένος.
Αἱματόθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος μὲ αἷμα.
Αἱματολειγὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ γλείφων αἷμα.
Αἱματόμικτος (ὁ, ἡ). μεμιγμένος μὲ αἷμα.
Αἱματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Μεταβάλλω τι εἰς) αἷμα.
Αἱματοποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τῶ προηγ.
Αἱματοποιητικὸς, ὴ, όν. Ὁ κάμνων αἷμα (συντελῶν πρὸς αἱματοποίησιν).
Αἱματοποιὸς (ὁ, ἡ). αἵματος ἢ φόνου αἴτιος.
Αἱματοπισία (ἡ). τὸ πίνειν αἷμα.
Αἱματοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω αἷμα.
Αἱματοπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων αἷμα.
Αἱματόπους, οδος (ὁ), εἰδ. πτηνοῦ μὲ ἐρυθροὺς (αἱματοειδεῖς) πόδας, (ἄλλα ὀρθ. ἡμαντόπους).
Αἱματόπτιστος (ὁ, ἡ), Π. αἱμοπτυσίᾳ συνεχόμενος.
Αἱματοπῶτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Αἱματοπότις.
Αἱματόῤῥαντος, Αἱματόῤῥοια, κτλ., = Αἱμόῤῥαντος, Αἱμόῤῥοια κτλ.
Αἱματορρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥοφῶν αἷμα.
Αἱματόῤῥυτος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ
Αἱματοσταγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ στάζων (βουτημένος εἰς τὸ) αἷμα, κατεσταγμένος.
Αἱματοστάλακτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ σταλαγμῶν αἵματος.
Αἱματοσφαγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ σφαγμένος, πνιγμένος εἰς τὸ αἷμά του, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Αἱματοσταγὴς.
Αἱματουργὸς (ὁ, ἡ). αἵματος (φόνου) πρόξενος.
Αἱματοφόρυκτος (ὁ, ἡ), = Αἱμοφόρυκτος.
Αἱματόφυρτος (ὁ, ἡ), Π. ἀνακατωμένος (πεφυρμένος) ἢ μεμολυσμένος μὲ αἷμα.
Αἱματυγρὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων εἰς τὸ αἷμα, διψῶν αἷμα.
Αἱματοχάρμης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Αἱματοχαρὴς.
Αἱματόχαρτος (ὁ, ἡ), Π. = Αἱματοχαρὴς.
Αἱματοχυσία (ἡ), = Αἱματεκχυσία.
Αἱματόχυτος (ὁ, ἡ), = Αἱματοσταγὴς.
Αἱματόω-ῶ, Μ. ώσω. Αἱματόνω, μολύνω μὲ αἷμα. 2) μεταβάλλω τι εἰς αἷμα. ■ Αἱματοῦται ἡ τροφή, ■ Γαλ.
Αἱματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ ἔχιων πολὺ) αἷμα· ὁ προξενούμενος ἀπὸ ἢ ἀνάγκων εἰς αἷμα· ὅμοιος (ἢ ἀνακατωμένος) μὲ αἷμα.
Αἱματωπὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὤπας (ὀμμάτια) ὡσὰν αἷμα, δηλ. βλέμμα φονικόν.
Αἱμάτωσις, εως (ἡ). αἱμάτωμα. 2) ἡ εἰς αἷμα μεταβολή.
Αἱματὼψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. = Αἱματωπός.
Αἱμηπότης, ου (ὁ), Π. Ιων. ἀντὶ Αἱματοπότης.
Αἱμηρὸς, ὰ, ὸν, Π. = Αἱματηρός.
Αἱμοβαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. βαρὺς ἐξ αἵτιας πολλοῦ αἵματος.
Αἱμοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. βαμμένος μὲ αἷμα.
Αἱμοβόρος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (βιβρώσκων) αἷμα, τρεφόμενος μὲ ὠμὰ κρέατα. 2) (μτφρ.) ὁ ἀγαπῶν νὰ χύνῃ αἷμα, φονικός.
Αἱμόβοτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Αἱμοβόρος.
Αἱμοδαιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (δαίνυμαι) κρέας ὠμὸν καὶ αἱματωμένον.
Αἱμόδιψος (ὁ, ἡ). ὁ διψῶν αἷμα.
Αἱμοδόχος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἀγγεῖον) χρήσιμον πρὸς ὑποδοχὴν αἵματος.
Αἱμοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Αἱματοειδὴς.
Αἱμοθαλπὴς (ἡ), Π. = Αἱματοπότις. ■ Βδέλλα—, ■ Γρ.
Αἱμομίκτης, ου (ὁ). ὁ μιγνύμενος (συνευρισκόμενος) μὲ ἐξ αἵματος συγγενῆ του.
Αἱμομιξία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τῆς αἱμομίκτης.
Αἱμοποσία (ἡ), = Αἱματοποσία.
Αἱμοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω αἷμα.
Αἱμοπό(πώ)της, ου (ὁ) καὶ Αἱμοπό(πῶ)τις, ιδος (ἡ), = Αἱματοπότης.
Αἱμοπτικὸς, ὴ, όν. Ὁ πάσχων αἱμοπτυσίαν.
Αἱμό(μά)πτυσις, εως (ἡ). τὸ πτυσμα αἷμα, αἱμοπτυσία, (πάθος).
Αἱμορραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω αἱμορραγίαν, [ἐκ τοῦ
Αἱμορραγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πασχων αἱμορραγίαν.
Αἱμορραγία (ἡ). ὁρμητικὴ ῥύσις αἵματος.
Αἱμορραγικὸς, ὴ, όν. Ὁ ὑποκείμενος εἰς αἱμορραγίαν.
Αἱμορραγικῶς, ἐπίῤῥ. Μετ' αἱμορραγίας.
Αἱμορραγώδης, εος (ὁ, ἡ), = Αἱμορραώδης.
Αἱμορράντος (ὁ, ἡ), Π. ῥαντισμένος μὲ αἷμα.
Αἱμορροέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω αἱμορροΐαν.
Αἱμορροια (ἡ). τρέχιμον αἵματος, αἱμορροΐα, (πάθος).
Αἱμορροϊκὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς (ἢ πάσχων, ἢ προξενῶν) αἱμορροΐαν.
Αἱμορροὶς, (ὁος (ἡ), εἰδ. ὄφεως, τοῦ ὁπ. τὸ δάγκωμα προξενεῖ γενικὴν αἱμορραγίαν. 2) εἰδ. θαλασσ. κοχλίου. (ἄλλ.) Ἀπορραΐς. 3) (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Αἱμορρο΄ίδες (ἀνν.) φλέβες διὰ τῶν ὁπ. τρέχει κατὰ καιροὺς αἷμα· (κοιν.) ζωχάδες. ■ Αἱμορροὶς ἢ τε ἐν ταῖς ῥισὶ καὶ ἡ περὶ τὴν ἕδραν καὶ ἡ τῶν καταμηνίων· καὶ γὰρ καὶ αὕτη αἱμορροΐς ἐστιν, ■ Ἀρετ.
Αἱμορροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων αἱμορροΐαν. 2) = Αἱμορρώντος. 3) (οὐσ.) = Αἱμορροὶς (ὄφις).
Αἱμορρόνδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν αἱμορροΐδων. 2) ὁ ἔχων ὑρᾶσιν αἱμορροϊκήν.
Αἱμορρυὴς, έος (ὁ, ἡ), = Αἱμόῤῥοος.
Αἱμόῤῥυτος (ὁ, ἡ), = Αἱματόῤῥυτος.
Αἱμὸς ἢ Αἷμος (ὁ), Π. (ἐν γέν.) κάθε σκληρὸν πρᾶγμα, καθὼς ἄκανθα, λόγχη, βελόνη, κτλ. 2) (ἰδιωτ. βέ) βάσος, ἀγκαθότοπος.
Αἱμοσταγὴς, έος (ὁ, ἡ), = Αἱματοσταγὴς.
Αἱμοστάτης, ου (ὁ), εἶδος λίθου, [κοιν.] αἱματοστάτης, [τὸ ὁποῖον εἰς τὸν διασκορ. εὑρίσκεται ἐσφαλμ. Αἱμοσάτης].
Αἱμοστατικὸς, ὴ, όν. Ὁ σταματῶν (ἔχων ἰδιότητα νὰ σταματᾷ) τὸ αἷμα.
Αἱμοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων τὸ αἷμα.
Αἱμοφόρυκτος καὶ Αἱμόφυρτος (ὁ, ἡ), = Αἱματόφυρτος.
Αἱμοχαρὴς, έος (ὁ, ἡ), = Αἱματοχαρὴς.
Αἱμόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα αἵματος, κόκκινος ὡσὰν τὸ αἷμα.
Αἱμοχρωῶδης, εος (ὁ, ἡ), αἱμόχρους τὸ εἶδος.
Αἱμοχυσία (ἡ), = Αἱματοχυσία.
Αἱμυλία (ἡ). γλυκύτης τρόπου, νόστιμον (ὑποχρωτικὸν, κολακευτικὸν, πολιτικὸν) φέρσιμον, [ἐκ τοῦ
Αἱμύλιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Αἱμύλος.
Αἱμυλομήτης, ἐσφαλμ. ἀντὶ
Αἱμυλόμυθος (ὁ, ἡ), Π. γλυκομίλητος, εὔπροσήγορος.
Αἱμυλοπλόκος (ὁ, ἡ), = Δολοπλόκος.
Αἱμύλος [αἰμὺς], η, ον. Ὁ δξὺς (δεινὸς, εὔφραδὴς, ἡ γλυκὺς, κολακευτικὸς, ἡ ἀπατηλὸς, πανοῦργος) ἐν τῷ λέγειν, γλυκομίλητος· θελκτικός. ■ Τῶν αἱμυλῶν ἀλωπέκων, ■ Ἄρρφ. ■ Τὸ τῶν γυναικῶν αἱμύλον, ■ Δ. Ἀρτ.
Αἱμωδέω-ῶ [αἱμώδ, ὀδοὺς], Μ. ήσω. Πάσκω τοὺς ὀδόντας (κυρ. τρώγων ἢ βλέπων ἄλλον τρώγοντα ξινά), μωδιάζω. ■ Αἱμωδιῶμεν γὰρ, τοὺς ὀξὺ ὁρῶντες ἐσθίοντας, ■ Ἀρστ. ■ Μύλης τρ.ψθείσης πρὸς ἑαυτὴν, ὀδόντες ἠμώδησαν, ■ Ἱππαρ.
Αἱμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Αἱματώδης ἢ Αἱμοειδῶν.
Αἱμωδία [ἡ] καὶ
Αἱμωδιασμὸς (ὁ). μώδιασμα τῶν ὀδόντων.
Αἱμωδιάω-ῶ, Μ. άσω, = Αἱμωδέω.
Αἵμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ δαίμων ἢ δαήμων, (μὲ γεν.) εἰδήμων, ἔμπειρος. ■ Αἵμονι χαλᾷ (ὄνυχι), ■ Αἰσχύλ.
Αἵμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Αἱματηρός.
Αἱμωπὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Αἱματωπός.
Αἰναρέτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἐπὶ κακῷ (αἰνῇ) τῶν ἄλλων ἀνδρεῖος (ἐνάρετος).
Αἰνείω, Π. ἀντὶ Αἰνέω.
Αἴνεσις, εως (ἡ), Π. ἔπαινος, ἐγκώμιον.
Αἰνετέον, θετ. τοῦ Αἰνῶ.
Αἰνετήριος, α, ον. Ἐπαινετικός.
Αἰνέτης, ου (ὁ), Π. ἐπαινέτης.
Αἰνετὸς, ὴ, όν. Ἐπαινετὸς, ἀξιέπαινος [ἐκ τοῦ
Αἰνέω-ῶ [αἶνος], Μ. έσω καὶ Π. ήσω. Ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω. 2) = Συναινῶ, ἐγκρίνω, ἀποδέχομαι, στέργω, συγκατανεύω, εὐχαριστοῦμαι. 3) συμβουλεύω[ς]. 4) (σπν.) λέγω. 5) ὑποσχέμαι. 6) προβάλλω. 7) ἀποκοιτοῦμαι εὐαρέστως.
Αἴνη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Αἶνος. 2) ὑπόληψις, φήμη, δόξα.
Αἴνη μι, Αἰολ. Π. ἀντὶ Αἰνέω.

Αἰνήσασιν, Βοιωτ. ἀντὶ αἰνήσαιεν.
Αἰνῆτον, Π. Ἰων. ἀντὶ Αἰνεῖς, δοτ. καὶ γεν. τοῦ Αἰνός.
αἰνητός, ή, όν, Π. ἀντὶ Αἰνετός.
Αἴνιγμα (στὸ), -ματος Συμβολικὸς καὶ ἀσαφὴς προβλημα ἀκατανόητον καὶ δυσνόητον. 2) ἀλληγορία. 3) κύρτος, (παρὰ Γρῦπι).
Αἰνιγματίας, ου (ὁ), ὁ ἀμιλῶν αἰνιγματωδῶς.
Αἰνιγματίζομαι, Μ. ἰσομαι, Δαλῶ αἰνιγματωδῶς, προβάλλω αἰνίγματα.
Αἰνιγματικός, ή, όν, = Αἰνιγματώδης.
Αἰνιγματικῶς, ἐπίρ. Αἰνιγματωδῶς, δι' αἰνιγμάτων.
Αἰνιγματιστής, οῦ (ὁ). = Αἰνιγματίας.
Αἰνιγματοειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει αἰνίγματος, αἰνιγματωδῶς.
Αἰνιγματοποιός (ὁ), ποιητὴς αἰνιγμάτων.
Αἰνιγματώδης, ες (ὁ, ή), αἰνιγματικός, αἰνιγματωδῶς ἐκφερομένος.
Αἰνιγματωδῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον αἰνιγματώδη, μὲ αἰνίγματα.
Αἴνιγμός (ὁ), = Αἴνιγμα.
Αἰνίζομαι, Μ. ἰσομαι, Π. ἀντὶ Αἰνέω.
Αἰνικτήρ, Π. ᾧ Αἰνικτής, οῦ (ὁ), αἰνιγματωδῶς ὁμιλῶν, προτείνων αἰνίγματα.
Αἰνικτήριος, α ή ος, ον, = Αἰνιγματώδης.
Αἰνικτήριος, ἐπίρ. Αἰνιγματωδῶς.
Αἰνικτός, ή, όν, = Αἰνιγματώδης.
Αἰνίσσο(ττο)μαι [αἶνος ἡ αἰνός], Μ. ἐξομαι. Δαλῶ αἰνιγματωδῶς (ἀλληγορικῶς). « Λέγοντες οὐκ ἐναργῶς οὕτως... αἰνιττόμενοι δέ, « Πλάτ. 2) (μεθετ.) ὑπαινίττομαι. « Τί λέγει ὁ θεὸς καὶ τί ποτε αἰνίττεται, « Πλάτ. (καὶ ψευδετ.) « Αἰνιττόμενος εἰς ἐμέ, « Δίσχ. (ᾠ πθ') « Ὁ λαγὼς ἐπὶ δειλίᾳ αἰνίττεται, « Σχλ. Ἀν.
Αἰνοβάκχευτος (ὁ, ή), Π. ὁ δεινῶς βεβακχευμένος, κυριευμένος ὑπὸ φρικτοῦ ἐνθουσιασμοῦ, μανιώδης.
Αἰνοβίης, ου (ὁ), Ο. Ἰων. ὁ φοβερὰν ἀνδρίαν ἔχων, φρικτὸς διὰ τὴν ἀνδρίαν του.
Αἰνόγαμος (ὁ, ή), Π. ὁ δυστυχῶς ὑπανδρευθείς.
Αἰνογένειος (ὁ, ή), Π. ὁ ἔχων φρικώδεις ὀδόντας (σιαγόνας, γένεια).
Αἰνογίγας, αντος (ὁ), Ο. δεινὸς (φρικώδης) γίγας.
Αἰνοδυσειρα (ἡ), Π. ἡ διδοῦσα φρικώδη (δυστυχιῶν πρόξενα) δῶρα, κακοποιός.
Αἰνόθεν, ἐπίρ. (μόνον εἰς τὴν φρ.) « Αἰνόθεν αἰνῶς, « Ἰλ. Π., κακὴν κακῶς, ἀπὸ κακοῦ εἰς κακόν, ἢ κατ' ὑπερβολὴν κακῶς, (ἴδε καὶ παρβλ. Οἰόθεν).
Αἰνόθρυπτος (ὁ, ή), Π. ὁ κατ' ὑπερβολὴν (φοβερὰ) τρυφηλός· ἢ ἐφθαλμ. ἀντὶ Οἰνόθρυπτος.
Αἰνολαμπής, ές (ὁ, ή), Π. ὁ δεινῶς (φοβερὰ) λάμπων.
Αἰνόλεκτρος (ὁ, ή), Π. ὁ δεινὸν λέκτρον (κοίτην) ἔχων, (ἐπιμ.) δυσχερῶς ὑπανδρευθεὶς ἢ γεννηθείς· « Μοχθὸς —, « Δυκόφρ., ἢ φρικώδης φωλεὰ τῆς ἐχίδνης.
Αἰνολέτης, α (ὁ), Π. φοβερὸς ἐξολοθρευτής.
Αἰνολεχής, ές (ὁ), Π. = Αἰνόλεκτρος.
Αἰνολέων, οντος (ὁ), Π. τρομερὸς λέων.
Αἰνόλινος (ὁ, ή), Π. ὁ φρικτὸν λίνον (κλωστὴν καὶ [μεταφορ. ἀπὸ τῶν Μοιρῶν] τύχην) ἔχων.
Αἰνόλυκος (ὁ), Π. κακὸς (φοβερὸς) λύκος.
Αἰνοπενής, ές (ὁ, ή), Π. ὁ δεινῶς μαινόμενος.
Αἰνόμορος (ὁ, ή), Π. δυσμοιρος, κακόμοιρος.
Αἰνοπαθής, ές (ὁ, ή), Π. ὁ δεινὰ παθὼν ἢ πάσχων.
Αἰνοπάτηρ, ερος (ὁ), Π. δυστυχὴς πατήρ.
Αἰνοπέλωρον (τὸ), Π. τρομερὸν θηρίον.
Αἰνοπλήξ, ῆγος (ὁ, ή), Π. ὁ φοβερὰ πληγὰς δίδων.
Αἰνόποτμος (ὁ, ή), Π. = Αἰνόμορος.
Αἰνός (αἰανός), ή, όν, Π. ἀντὶ Δεινός.
Αἶνος (ὁ), Π. λύρος ὁμαλίσ. 2) διήγησις μυθώδης. 3) ἀπόφθεγμα, παροιμία, γνωμικόν. 4) ἔπαινος, ἐγκώμιον.
Αἶνος (ὁ, ή), ὁ μὴ ἔχων ἴνας (φλέβας) « Τῶν φύλλων τὰ μὲν ἴνώδη, τὰ δὲ αἶνα, « Θφρ.
Αἰνότης (ἡ), Π. ἀντὶ Δεινότης.
Αἰνότλητος (ὁ, ή), Π. δεινός, ἀνυπόστατος.
Αἰνοτόκεια (ἡ), Π. δυστυχὴς μήτηρ.
Αἰνοτόκος (ὁ, ή), Π. ὁ ἐπὶ δυστυχίᾳ ἑαυτοῦ γεννήσας, δυσμοιρος πατὴρ ἢ μήτηρ.
Αἰνότοκος (ὁ, ή), Π. ὁ ἐπὶ δυστυχίᾳ ἑαυτοῦ γεννηθείς.
Αἰνοτύραννος (ὁ), Π. ὀπινὸς τύραννος.
Αἴνυμαι (χ. Μ.), Π. = Ἄρνυμαι, λαμβάνω, παίρνω· κρατῶ· κυριεύω.
Αἰνῶς, ἐπίρ. Ο. ἀντὶ Δεινῶς.
Αἴξ [αἴσσω], αἰγὸς (ἡ), ζ. ἴγδ., κατσίκα· (ὁ) τράγος. 2) ἀστερισμός τις ἐν οὐρανῷ. 3) παροιμίδ τι μετέωρον. 4) (πλθ.) Αἶγες, τὰ μεγάλα κύματα, (ὅθεν τὸ Αἰγαῖον πέλαγος).
Αἶξ [αἴσσω], ικος (ἡ), Π. = Αἴκη (ἐν χρ. μόνον εἰς τὸ πλθ. καὶ εἰς τὰ σύνθ. Κορυθαίξ, Πολυαίξ, Τριχάϊξ κτλ.)
Αἶξασκον, Π. ἀντὶ Ἤϊξα, ὁρ. τοῦ Αἴσσω.
Αἰολάω (έω)-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Αἰόλλω.
Αἰολίας, ου (ὁ). ὑμέρ. ὄν τι παρδαλὸν (αἰόλον), ἢ ἄλλως ἴκτις ἢ ὁ Καρκίνος.
Αἰολίζω, Μ. ίσω, Π. ποικίλλω· ἀπατῶ.
Αἰόλησις, εως (ἡ), Π. ταχεῖα καὶ εὔκολος κίνησις, εὐκινησία. 2) ποικιλία, στολισμός, ξέσι τοῦ
Αἰόλλω, Μ. αλῶ ἢ ήσω (παρτ. Αἰόλου ᾧ κελεύσαῦ]. Κινῶ (Κουνῶ) τῷδε κἀκεῖσε· περιστρέφω. « Ἔνθα καὶ ἔνθα αἰόλει, « Ὁδ. Γ. 2) ταράττω, προξενῶ ἀνησυχίαν· φυβίζω, ξυπάζω. « Δυσθυμεῖ τε καὶ αἰόλλεται νῆϊ γνώμῃ, « Ἱππτρ. « Πῦρ δέ νιν οὐκ αἰόλει, « Π.Μ. 3) ποικίλλω, κάμνω τι παρδαλόν. « Ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται, « Ἡσ., ἀρχίζουν νὰ παρδαλίζουν.
Αἰολόβουλος (ὁ, ή), Π. ὁ ποικίλα βουλεύματα ἐπινοῶν, πολύτροπος, πανοῦργος.
Αἰολοβρόντης, ε (ὁ), Π. ὁ ποικίλως (ὀφειδῶς) περιζώσας τὸν κεραυνόν, (ἐπίθ. τοῦ Διός).
Αἰολόδακρυς (ὁ, ή), Π. = Παλύδακρυς.
Αἰολοδείκτης, ου (ὁ), Π. ὁ δεικνύων ποικίλα φαινόμενα, (ἐπίθ. τοῦ Ἥλιου).
Αἰολόδειρος (ὁ, ή), Π. ὁ ἔχων παρδαλὸν λαιμὸν (δειρήν). ἴδε ᾧ παρβλ. Ποικιλόδειρος.
Αἰολοδερμος (ὁ, ή), Π. ὁ ἔχων παρδαλὸν δέρμα. « Δύγξ —, « Θηρ.
Αἰολόδωρος (ὁ, ή), Π. ὁ δῶρα πολυτελῆ καὶ παλυκοίλια δώρα.
Αἰολοθώρηξ (ὁ, ή), Π. ὁ φορῶν παρδαλὸν θώρακα, ἢ ταχὺς εἰς τὸ θωρακίζεσθαι.
Αἰολομήτης, ου (ὁ) καὶ
Αἰολομήτις, ιος (ὁ, ή), Π. ποικιλόβουλος, πανοῦργος.
Αἰολομίτρης, ου (ὁ), Π. ὁ φορῶν παρδαλὸν ζωνάριν ἢ διάδημα (μίτρᾳν).
Αἰολόμολπος (ὁ, ή), Π. ὁ ποικίλα ᾄσματα μέλπων.
Αἰολόμορφος (ὁ, ή), Π. ποικιλόμορφος.
Αἰολόπωλος (ὁ, ή), Π. ὁ ποικίλα (πανοῦργα) πωλῶν.
Αἰολόπωνος (ὁ, ή), Π. ὁ ἔχων παρδαλὴν (πολυστρόβιλον) βίχνν (νῶτον). « Σάλπιγξ —, « Ὅπλ.
Αἰολόπεπλος (ὁ, ή), Π. ὁ φορῶν παρδαλὸν πέπλον (φόρεμα).
Αἰολοπτέρυγος (ὁ, ή), Π. ὁ ἔχων παρδαλὰς ἢ ταχυκινήτους πτέρυγας, (ἄλλ. ἀναγν. Ἀελλοπτέρυγος).
Αἰολόπωλος (ὁ, ή), Π. ὁ ἔχων παρδαλὰ πωλάρια, ἢ ὁ εὐκόλως περιστρέφων (δαμάζων) αὐτά.
Αἰόλος [αἰόλλω], η ή ος, ον, Π. εὐκίνητος, εὔστροφος, (ἐπιπ.) ἐλαφρὸς, ὀγλίγωρος. « Ποδῶν αἰόλος ἵππος, « Ἰλ. Τ. « Σφῆκες μέτον αἰόλοι, « Ἰλ. Μ., εὐλύγιστος. 2) ποικιλόχρους, παρδαλός. « Νὺξ αἰόλη, « Σοφ., ἡ πεποικιλμένη διὰ τῶν ἀστέρων. 3) (τρπ.) ποικιλότροπος, πανοῦργος, δόλιος. « Ψεῦδος αἰόλον, « Πινδ. 4) ὑμετάβολος, ἄστατος. « Αἰόλαι ἡμέραι, « Ἀρστ.
Αἰολόσκοπος (ὁ, ή), Π. ὁ ἔχων ὀξὺ (ταχυκίνητον) βλέμμα.
Αἰολόστομος (ὁ, ή), Π. ὁ ἔχων πολυποίκιλον ῥῆμα, δηλ. ὁμιλῶν πολυσήμαντα (διαφόρως ἐξηγούμενα, αἰνιγματώδη, ἀμφίβολα) λόγια.
Αἰολότροπος (ὁ, ή), Π. ποικιλότροπος.
Αἰολόφωνος (ὁ, ή), Π. Ποικιλόφωνος.
Αἰολοχαίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων παρδαλὴν ἢ σγουρὰ μαλλιὰ (χαίτην).
Αἰολόχρως, ωτος (ὁ, ή), Π. ποικιλόχρωματος, παρδαλός.
Αἰονάω-ῶ [ἠϊών], Μ. ήσω, = Καταντλέω, περιχύνω, καταβρέχω, μεστεύω· πλύνω.
Αἴσημα (τὸ), τὸ ὑγρὸν διὰ τιῶ ἁπαίσω γίνεται ἡ
Αἰόνησις [αἰονάω], εως (ἡ), = Κατάντλησις, βρέξιμον, μούσκευμα, πλύσιμον.
Αἰπεινός, ή, όν καὶ
Αἰπήεις, εσσα, εν, = Αἰπύς.
Αἰπολάω-ῶ, Μ. ήσω. Βόσκω (Πολίω) αἶγας, εἶμαι γιδοβοσκός.
Αἰπολικός, ή, όν, Ὁ ἀνήκων εἰς αἰπόλους (γιδοβοσκούς).
Αἰπολίου (τὸ), καπέλο ἢ βοσκότοπος αἰγῶν.
Αἰπόλος (ὁ), ἀντὶ Αἰγοπόλος, γιδοβοσκός.
Αἶπος, εος (τὸ), Π. Ὕψος, τόπος ὑψηλός, ὑψήλωμα, κορυφὴ· ἀνήφορος. 2) (μεταφορ.) κίνδυνος, δυσκολία· ταλαιπωρία.
Αἰπύς, ή, ὑν, Π. = Αἰπεινός.
Αἰπύδμητος (ὁ, ή), Π. ὁ ἐν αἴπει (ὑψηλῷ τόπῳ) οἰκοδομημένος.
Αἰπυβόλιστής, οῦ (ὁ), Π. δεινῶς ὀλίγος.
Αἰπύθεν, ἐπίρ. Π. ὑψόθεν.

Αἰπύχερως, ω (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὰ κέρατα.

Αἰπύλεφος (ὁ, ἡ), Ε. ὁ ἔχων ὑψηλὸν λόφον (κορυφὴν ἢ φυσῶντα).

Αἰπυμήτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὸν νοῦν (μῆτιν), ὑψηλὰ καὶ μεγάλα φρονήματα.

Αἰπύνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἰς ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς κείμενος.

Αἰπύπλανής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν ὕψει πλανώμενος

Αἰπύς [αἶπος], εῖα, ύ, Π ὑψηλός. «Πρόχας—, « Ὅμ., ὁ ἀφ' ὑψηλοῦ μέρους δεμένος χρεμαμένος) 2) ἐξέχων, μετέωρος. «Καλώνη αἰπεῖα, « Ὅμ. 3) (τρπ.) ἄπειρος, ὑπερμεγέθης. «Οὐρανὸς —, « Σ.φ. 4) ὀξύς, ταχύς, ἄφευκτος. «Ὄλεθρις—,« Ἰλ. Ρ. 5) δυσβατος, δύσκολος. «Αἰπὰ αἱ ἐσεῖται μάχεσθαι, « Ἰλ. Ν.

Αἶσα (ἡ), Π. [βλ. ἐω ἡ αἴρω], τὸ σφυρὶ τῶν χαλκέων. 2) ζυγάνιον φυσερῶνος μεταξὺ τοῦ σίτου, ἦρα.

Αἱρεσιαρχέω-ῶ, Μ ήσω. Εἶμαι (γίνομαι) Αἱρεσιάρχης, ου καὶ

Αἱρεσίαρχος (ὁ), ἀρχηγὸς αἱρέσεως.

Αἱρέσιμος (ὁ, ἡ), ὁ δυνατὸς νὰ παρθῇ (κυριευθῇ), εὔάλωτος.

Αἵρεσις, εως (ἡ), (σπντ.) ἀντὶ Ἅρπις.

Αἵρεσις [αἱρέω], εως (ἡ). πάρεμπον πόσιμον. 2) κυρίευσις, ἅλωσις, αἰχμαλώτισις. 3) προτίμησις, ἐκλογή. « Εἴπερ αἵρεσίν σοι δοῖτ' (προθεῖη). « 4) γνώμη, σκοπός, διάθεσις, προαίρεσις. « Ἦν μέν ἀπ' ἀρχῆς εἴχετε πρὸς ἡμᾶς αἵρεσιν οὐκ ἀγαθῶν. « Δμ. 5) ἰδέα, δόξα, σύστημα, (καὶ ἐκκλησ.) αἵρεσις, κακοδοξία. «Φιλοσόφων αἱρέσεις ἄλλας τῆς περὶ τὴν τροφὴν αἱρέσεως ἀντεπαιήσαντο, « Ἀθ.

Αἱρεσιώτης, ου (ὁ) καὶ Αἱρετιῶτις, ιδος, (ἡ). ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς αἱρέσεως (φατρίας, συστήματος κτλ.). 2) αἱρετικός.

Αἱρετέος, α, ον, θετ τοῦ Αἱρέω.

Αἱρέτης, ου (ὁ) καὶ Αἱρέτις, ιδος (ἡ). ἐκλέκτωρ, διαλεκτής.

Αἱρετίζω, Μ. Ιων. Ἐκλέγω, προτιμῶ, ἀρέσκομαι. « Ἱρεμίην οὐκ αἱρετίζουσι,« Ἱππκρ. (καὶ μσ.) « Ὕδωρ κατοικήσω, ὅτι ἠρετισάμην αὐτήν, « Γρφ. 2) κλίνω εἰς τὴν αἵρεσιν (φατρίαν) τινος.

Αἱρετικὸς, ἡ, όν. (μὲ γεν.) Ὁ ἐκλέγων (προτιμῶν, προσκολλώμενος εἰς) ἕν τι. « Αἱρετικὸς ἐστιν ὢν χρή, « Πλάτ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς αἵρεσίν τινα, (ἰδ ἐκκλησ.) κακόδοξος. « Αἱρετικὸν ἄνθρωπον, μετὰ πρώτην ἢ δευτέραν νουθεσίαν, παραιτοῦ,« Γρφ. 3)=Αἱρετός. «Αἱρετικοὶ ἐπίσκοποι, οὓς αἱρετίσεται, ἤγουν ἐπιλέξεται, ὁ κατηγορούμενος, « Θεολ. Καλ.

αἱρετικῶς, ἐπιῤ. Κοθ' αἵρεσιν, κατ' ἐκλογήν, ἢ ὡς αἱρετικός.

Αἱρετιστὴς, οῦ (ὁ),=Αἱρεσιώτης.

Αἱρετὸς [αἱρέω], ἡ, όν,=Αἱρέσιμος, ἁλώσιμος. «Κατὰ μὲν τὸ τυχὸν οὐχ αἱρετά..., δόλῳ δὲ αἱρετά, « Ἡρ. 2)=Αἱρετέος, προτιμητέος, ἐπιθυμητός. «Καθ' αὑτὸν αἱρετὸν ὁ φίλος, « Πλ. 3) ἐκλεκτὸς, κατ' ἐκλογήν. « Αἱρετὸν δικαστήριον' « Αἱρετοὶ δικασταί· « Ὅσα τις, αἱρετὸς ὤν, πράττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή, « Αἰσχ.

Αἱρετῶς, ἐπιῤ. Καθ' αἵρεσιν (ἐκλογήν), ὡς αἱρετικῶς.

Αἱρέω-ῶ [αἴρω] Μ. ἤσω. (ἀόρ. Εἷλον ἢ μσ. Εἱλόμην [ἐκ τοῦ ἀχρ. Ἕλω], πρκ. Ἤρηκα καὶ πθ. Ἥρημαι καὶ Ιων. Ἀραίρημαι. ἀόρ. πθ. Ἁρέθην καὶ μέλλ. Αἱρεθήσομαι). Πιάνω (μὲ τὸ χέρι). «Κόμης ἕλε Πηλείωνα, « Ἰλ. Δ. « Μάλ' ἐνὶ χερσὶν ἑλών, « Θκο. 2) πιάνω (χυνηγῶν). « Τοὶ δ' ἀκύποδας λαγὼς ἥρεον, « Ὅσ. « Πῶς ἕλω μέγαν ἰχθύν; « Θκρ. 3) κυριεύω, ὑποτάσσω, ὑπαίρνω. « Ἡϊόνα πολιορκίᾳ εἷλον, « Θκρ. « Πρότερον δ' ἡρήκει πᾶσαν Αἴγυπτον, Ἀριςδ. « (καὶ μεταφορ.) « Ἐμὲ χόλος (δέος, ὕπνος, ἵμερος κτλ.) ἥρει, « Ὁμ. « Ἑλεῖν εὐπετῶς πάλιν τὴν ἀρχήν, « Πλ. 4) ἑλκύω, φέρω εἰς τὸ μέρος (θέλημά) μου, καταπείθω. « Τὰ πονηρὰ ἀνθρώπεια οὐκ ἂν ἄλλως μᾶλλον εἵλοις, ἢ εἰ διδοίης τι, « Ξεν. « Ὁ λόγος (« Ἡ γνώμη) αἱρεῖ,« Ἡρ. «Ὁ λογισμὸς αἱρεῖ, « Αἰσχ. (τὸ ὁποῖον, μικρὸν παρακατιὼν ἐκφράζει διὰ τοῦ: « Ὁ λογισμὸς ἐγκαταλαμβάνει αὐτὸν γεγραφότα «). 5) νικῶ τὸν ἀνειδικόν μου, ἢ (ἐπμ.) κερδίζω τὴν κρίσιν μου. « Ἕλεῖν τὴν γραφήν, « Δμ. 6) πιάνω ἐκ' αὐτοφώρῳ (ἀποδεικνύω ἔνοχόν) τινα, (ἐπμ.) κάμνω νὰ καταδικασθῇ. « Οὐχ αἱρήσεις, ἀλλά σε κλέπτοντ' αἱρήσω 'γὼ τρεῖς μαρτύρους, « Ἀρχῳ « Αἱρεῖ γὰρ αὐτὸν οὐχ ἡ κατηγορία ἡ ἐμὴ, ἀλλὰ τὰ δημόσια γράμματα, « Αἰσχ. « Τοῦτ' ἔστιν ὃ ἐμὲ αἱρήσει, ἐὰν περ αἱρῇ, « Πλάτ. (ἰδ τρπ.) «Μηδ' αἱρεῖται παρανοίας τὸν δῆμον τῶν Ἀθηνῶν. « Αἰσχ. 7) ἐπιχειρῶ, ἀρχινῶ. « Ταῦτ' ἤδη ἰδ διδάξω, ἔνθεν ἕλων,« Βατ. (κοιν.) πιάνοντας ἀπ' ἐδῶ. 8) (μτ.) ὑπαίρνω. « Ὕπνον καὶ σῖτον αἱρεῖσθαι, « Θκ. 9) προτιμῶ, ἀποφασίζω. « Τόδε ἢ πρὶν δέκα μηνῶν ἑλοίμην, « Ξεν. « Δουλεύειν ἀντὶ τοῦ πολεμεῖν εἵλοντο,« αὐτ. « Αἱρήσομαι τελευτᾶν μᾶλλον ἢ ἀτελευθέρως ζῆν, « αὐτ. « Σὺ τοιαύτην εἵλου πολιτείαν, « Δμ « Σὺ οὖν ποτέρως αἱρῇ; Ἀρτ. « Εἵλοντο τὰ τῶν Ῥωμαίων, « Πλ 10) ἐκλέγω, διορίζω. « Αἱροῦμαι ἄρχοντα (δικαστήν κτλ.), « (καὶ πθ.) « Ἡρημένος πρέσβυς (ναύαρχος, ἡγεμών, κτλ.). « Ἡρημένος εἰς (ἐπὶ) τὴν ἀρχήν,« Πλάτ.

Αἱρήκειν, Π. ἀντὶ Ἠρήκειν, ὑπερσ. τοῦ Αἱρέω.

Αἱρησιτείχης, εος (ὁ, ἡ). ὁ κυριεύων (αἱρῶν) τειχέων τείχεα.

Αἱρικὸς καὶ Αἵρινος, η, ον. Ἀπὸ ἦρα.

Αἴρω [ἄορ, ἀείρω], Μ. ἀρῶ (παρτ. Ἄρων, πρκ. Ἤρκα καὶ πθ. Ἦρμαι, ἀόρ. Ἤρθην, ἰδ τὸ θετ. Ἀρτέον). Σηκώνω (ἀπὸ κάτω ἐπάνω ἢ ὀρθιάζω, ὑψόνω. « Αἶρεν χεῖρας (νέκυν ἄχθος). « Ἆρόν σε τὸν κρᾶβδατον, « Γρφ. « Αἶρειν τὰ σημεῖα (τὴν φωνήν, τὰ ἱστία κτλ.). « Ἕως ἂν ἱκανὸν τὸ τεῖχος αἴρωσι, « Θκ. « Αἰρομένου (ἀνατελλοντος δηλ.) τοῦ ἡλίου, « Σοφ., « Ἀρθεὶς δ' εἰς ὕψος ἐγὼ, ἐπεσκόπουν,« Ἀκ. 2) (μτφορ.) ὑψόνω, αὐξάνω. μεγαλοκοκῶ, ὑπερεπαινῶ. « Αὕτη ἡ αἰρήνη τὸν δῆμον ὑψηλὸν ἦρε ἢ ἰσχυρὸν ἐκόπησεν, « Ἀνδκδ. « Διὰ τούτων ἤρθη μέγας ἐκεῖνος, « Δμ. « Αἶρω τὸ πρᾶγμα τῷ λόγῳ καὶ φοβερὸν ποιῶ, « Αἰλ. « Τὴν Εὐπέρους ὑπατείαν τῷ λόγῳ ἦρε, « Πλ. 3) ἐγκαρδιόνω, ἐνθουσιάζω. « Ὁ δὲ δῆμος ἤρτο, « Πλ. «Ἀρθεὶς ταῖς ἐλπίσιν,« αὐτ. 4) πιάνω (τραβῶ) ἐπάνω τὴν ἄτυραν, (καὶ ἐκ τοῦ ἐπακολ.) κινῶ (σηκόνομα) ἵν' ἀναχωρήσω, (ἢ διὰ θαλασσ.) « Ἄραντες (ἐννν. τὰς ἀγκύρας) ἐκ Μουνυχίας, « Αἰσχ. (ἢ διὰ ξηρ.) « Ἄραντες (ἐννν. τὸ στρατόπεδον ἢ τὴν ἀποσκευὴν) ἐκ τῶν Ἀχαρνῶν, « Θκ. « Ἄρας τῷ στρατῷ ἐχώρει, « Πλ. (καὶ συνεκδ.) « Ἄραντες τὰς ναῦς καὶ μετεωρίσαντες, « Θκ. 5) (Π καὶ μεταφ.) πιάνω, λαμβάνω, ἀποκτῶ « Αἴρειν ἢ Αἴρεσθαι θάρσος (νίκην, κλέος, μισθόν, ὄλβον, φήμην κτλ.) ἢ ἕλκος (πόνον, πένθος, φυγὴν, δίκας κτλ.). « Ἆρον τὸ σόν, « Γρφ. 6) (μεταφ.) σηκόνω εἰς τὴν ῥάχιν μου, φορτόνομαι. « Μεῖζον φορτίον ἢ καθ' ἑαυτὸν ἀραίμενος, « Δμ. 7) (μεταφ.) ἀναδέχομαι, ἐπιχειρῶ. « Πόλεμον (κίνδυνον, ἀγῶνα) ἄρασθαι. « 8) σηκόνω (ἐξογκόνω) ἀπὸ τὴν μέσην, κάμνω ἄραντον· ἀφανίζω, φρενόω· ἀφαιρῶ. « Αἶρειν τὴν τράπεζαν«. « Πόλεμος οὐδέν' αἴρει πονηρὸν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς φεύ, « Σοφ. « Ἆρον, ἆρον, στεφάνωσον αὐτόν, « Γρφ. Ἀρῶσ. τὸν τόπον ἢ τὸ ἔθνος, « αὐτ. « Αἰρομένου (δύοντος δηλ.) τοῦ ἡλίου, « Ἀρστ. « Καὶ ὃ ἔχει ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ, « Γρφ. 9) (ἰδ ἐκ τοῦ ἐναντ.) φέρω, προσφέρω. «Μή μοι οἶνον ἄειρε, « Ἰλ. Ζ. « Ἀλλά μοι ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε,« Εὐρ. « Αἶρ' αἶρε μάζαν, « Ἀρφ. (καὶ μσ.) προσφέρω κύτος εἰς ἐμαυτόν, δηλ. τρώγω. « Οὐ σίτον αἱρεσθ', οὐχ ὕπνου λαχεῖν μέρος, « Σοφ. «ἐκ τούτου ἰδ ἡ ετυμολ. τοῦ Ἄρτα).

Αἰρώδης, εος (ὁ, ἡ) Ὁ ἔχων (ἀναλατωμένου μὲ) αἶσαν. 2)=Αἰσινος.

Αἶσα [αἶνυμι ἢ ὄζω], ης (ἡ), Π. ἡ εἱμαρμένη, ἡ μοῖρα, τὸ γραφτόν. « Ὅσσα οἱ αἶσα γενομένῳ ἐπένησε λίνῳ, « Ἰλ. Α. 2) ἡ (καλὴ ἢ κακὴ) τύχη, τὸ βιζιτόν. « Τῷ σε κακῇ αἴσῃ τέκον, « Ἰλ. Α. 3) τὸ ἐπιβάλλον μέρος, τὸ δίκαιον (ἀνάλογον, πρέπον). « Ἀηδὼν (« Ἐλπίδες, « Ἴαμτες) αἶσα, « Ὁμ. Ἡσ. « Κατ' αἶσαν ἢ « Παρ' αἶσαν, « αὐτ., κατὰ ἢ παρὰ τὸ δίκαιον, δικαίως ἢ ἀδίκως, (παρβλ. Μοῖρα).

Αἶσακος (ὁ, ἡ), [ἄδω ἢ αἶσα]. «λάδος μυρσίνης ἢ δάφνης διδόμενος κατὰ τάξιν εἰς τοὺς συνδειπνοῦντας ἵνα ψάλωσιν ἢ τραγουδήσωσιν.

Αἰσάλων [αἴθαλος], ωνος (ὁ). εἴδ. μικροῦ ἐράκος, (Γαλλ.) émerillon.

Αἰσθάνομαι [ἀΐω], Μ. αἰσθήσομαι (ἀόρ. Ἠσθόμην, πρκ. Ἤσθημαι). Δαμβάνω αἴσθησιν (νοιώθω) ἰδ διὰ τῶν ἄλλων μὲν αἰσθήσεων, κυρ. ὅμως διὰ τῆς ἀκοῆς. « Αἰσθὰν. ψύχους (τῶν πληγῶν, ψοφου, κραυγῆς κτλ.). « Φάσκοντός τινος ἠσθόμην, « Ξεν. «Οὐδεμίαν πώποτε ἀγέλην ἠσθόμεθα συστᾶσαν ἐπὶ τοὺς νομέας, « αὐτ. 2) καταλαμβάνω, μανθάνω (κυρ. διὰ ἀκοῆς), λαμβάνω εἴδησιν, πληροφορούμαι. « Εἴ τινος αἰσθοίτο δεόμενον τῶν

πάσχειν, « Ξεν. « Οὐκ αἰσθάνομαί σε ὀκνοῦν λέγειν, « αὐτ. « Ἤσθησαι οὖν πώποτέ μου ψευδομαρτυροῦντος ; αὐτ. (καὶ ἀπολύτ.) « Μὴ λέγε ταιαῦτα, τῷ μειρακίῳ παρεόντος· αἰσθάνεται τὸ βρέφος. » Θκρ. 3) ἔχω αἴσθησιν ἀκριβῆ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, κρίνω ὀρθῶς. « Περὶ ὧν οὐκ αἰσθάνεσθε ; ἡμῖν γε δοκεῖτε, » Θκ. « Καὶ πρὸς ἀνθρώπων τῶν αἰσθανομένων, » αὐτ. « Μετρίως αἰσθανόμενοι, » Ξεν.

Αἴσθημα (το). τὸ ὑπὸ τῆς προσβολῆς τῶν αἰσθήσεων συμβαῖνον εἰς τὴν ψυχὴν πάθημα. 2) = Αἴσθησις (1, 3). « Αἰσθήματά τι κἀν νηπίοις γε τῶν κακῶν ἐγγίνεται, » Σὼρ.

Αἰσθηματώδης, ες. (ὁ, ἡ). ἐπιδεκτικὸς αἰσθήματος.

Αἰσθησία (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Αἴσθησις, (Ἀρετ.).

Αἴσθησις, εως (ἡ) ἡ διὰ τῶν αἰσθήσεων ἐνέργεια (ἀντιλῆψις). « Μηδ' αἴσθησιν μηδεμίαν μᾶλλον ἔχειν τὸν τεθνεῶτα, » Πλάτ. « Ψυχέως τινος αἴσθησιν ἔχει (παρέχει) ἑκάστῳ, » Θκ. 2) τὸ ὄργανον τῆς τοιαύτης ἐνεργείας, τὸ αἰσθητήριον. (Ὅθεν:) « Δι' πέντε αἰσθήσεις. « Οὐδὲν ἐν τῷ νῷ, ὃ μὴ πρότερον ἐν τῇ αἰσθήσει, » Ἀρζτ 3) τὸ μέσον (σημεῖον) δι' οὗ αἰσθανόμεθα. « Δι' οὗ λαγὼ αἰσθήσεως, » Ξεν., τὰ ἴχνη δηλ. « Καὶ φήμας δὲ μαντείας καὶ αἰσθήσεις τῶν θεῶν, » Πλάτ.

Αἰσθητήριον (τό). ἡ δύναμις τοῦ αἰσθάνεσθαι, ἡ αἴσθησις. 2) τὸ αἰσθητικὸν ὄργανον, ἡ αἴσθησις.

Αἰσθητής, οῦ (ὁ). ὁ αἰσθανόμενος.

Αἰσθητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ αἰσθάνεσθαι, ὁ εὐκόλως αἰσθανόμενος, αἰσθαντικός, εὐαίσθητος « Τὸ δ' αἰσθητικὸν χυμοῦ, γλῶττα, » Ἀρστ.

Αἰσθητικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον προξενοῦντα αἴσθησιν. ἐπαισθητῶς. « Βούλει σοι δείξω τοῦτο αἰσθητικώτερον, » Σρα. « Αἰσθητικῶς ἔχω ἐμαυτοῦ, » Δίλ., αἰσθάνομαι (γνωρίζω) τὸν ἑαυτόν μου· προσέχω.

Αἰσθητός, ἡ, όν. Ὁ ὑποπίπτων εἰς τὴν αἴσθησιν (προσβάλλων τὰ αἰσθητήρια).

Αἰσθητῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον αἰσθητόν, ἐπαισθητῶς.

Αἴσθω [ᾰ̔ω], (παρτ. Ἀΐσθων ἢ πλέον οὖλ.) Π. ἐκπνέω. « Θυμὸν ἄΐσθεν, » Ἰλ. Π. Υ., ἐξεψυχώσεν.

Αἰσιμία (ἡ), Π εὐδαιμονία· ἀφθονία. 2) (Ἑρμ.) ἰδιότης (ἁρμοδιότης) λόγου τινὸς ἢ φράσεως, [ἐκ τοῦ

Αἴσιμος (ὁ, ἡ). Π [αῐσα]. ὁ προωρισμένος ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης, πεπρωμένος. (κοιν.) γραφτός. « Αἴσιμον ἦμαρ, Ἰλ. Χ. « Οἱ σοὶ αἴσιμόν ἐς δαμῆναι, » Ἰλ. Φ. 2) προσήκων, ἁρμόδιος, ἀνάλογος, μέτριος « Αἴσιμα πίνειν, » Ὀδ. Φ., μετρίως ἢ ὅσον πρέπει.

Αἴσιος [αῐσα]. α καὶ ος, ον, Π. δίκαιος, ἀνάλογος, ὀρθός. « Ὑλακὴ—, » Νίκ. 2) εὐτυχής, καλορρίζικος. « Αἴσιος (ὄρνις, οἰωνός—, » Ὅμ. (παρᾶλ., Δεξιός).

Αἰσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι αἴσιον [εὐτυχίας σημαντικόν]. 2) (μτφ.) θεωρῶ [νομίζω, ἐκλαμβάνω] τι ὡς αἴσιον,

Αἴσιως, ἐπίρ. Εὐτυχῶς, καλορρίζικα, εἰς καλὴν (εὐτυχισμένην) ὥραν.

Αἶσυς (ὁ, ἡ), Ω. ἀντὶ Ἀνισος.

Αἶστο [παρῴχ. Ἤστο], Μ. αἴξω (ἀόρ. Ἤϊξα). Κινῶ (καὶ μσ.) Κινοῦμαι (Πηδῶ, Τινάζομαι) μὲ ὁρμὴν· σημαίνομαι ὀρθός, ὑψοῦμαι, ἀναβαίνω· αὐξάνω. « Καῖται δόμοις αἴσσουσι, » Ἰλ. Ζ. (καὶ παθ.) « Ἐκ χειρῶν ἡνία ἔῤῥιψαν, » Ὀδ. Κ., τοῦ ἔφυγον (ἔπεσαν) ἀπὸ τὰς χεῖρας. « Κατωνὸν ἀπὸ χθονὸς ἀίσσοντα, » Ὀδ. Κ. « Δένδρον αἴσσει, » Πινδ. « Μοχθος ἐκ μοχθων αἴσσει, » αὐτ.

Αἶστι, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ τὸ ἐξεύρῃ κἀνείς, [ἐκ τοῦ

Αἶστος (ὁ, ἡ). Π. [ᾰ̔, ἴστημι]. ἀγνώριστος, ἄφαντος. « Οἴχετ' ἄιστος, ἄπυστος, » Ὁμ. Α. 2) (μὲ γεν.) ὁ μὴ ἐξεύρων (γνωρίζων) τι, ἀνίδεος. « Ἄτας ἐμᾶς ἄϊστος, » Εὐρ.

Αἴστωσύνη [ῐ̔], Π. ἀφανισμός, ἐξολόθρευσις.

Αἰστόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ἄϊστον (ἄφαντον), ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω.

Αἰστωρ [ᾰ̔, ἴστωρ], ορος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ μὴ εἰδήμων, ἄπειρος, ἀνίδεος.

Αἴστως, ἐπίρ. Π. ἀδήλως, ἀφανῶς.

Αἰστωτήριος (ὁ, ἡ), Π. ἀφανιστικός, ἐξολοθρευτικός.

Αἰσυμνήρ καὶ **Αἰσυμήτης**, ου (ὁ), Π.=Αἰσυμνήτης.

Αἰσυλοεργός (ὁ, ἡ), Π. δαίσυλα (παράνομα) ἐργαζόμενος, κακοῦργος.

Αἴσυλος (ὁ, ἡ), Π. [αῐσα ἢ ἄτη]. κακός, ἀσεβής, παράνομος, ἀδικος, ἀγρεῖος. « Τίς ἂν τεὰ λέξαι αἴσυλα ; » Ἐπιγρ., ποιὸς νὰ ἐπαρθυμήσῃ ταῖς ἀχρειότησαις σου ;

Αἰσυμνάω-ῶ [αῐσα, νέμω], Μ. ήσω, Π. διανέμω ἑκάστῳ τὸ δίκαιον· κρίνω, δικαιοδοτῶ· βασιλεύω, ἀρχικῶ.

Αἰσυμνητεία (ἡ). ἡ βασιλικὴ (ἡγεμονικὴ) ἐξουσία, [ἐκ τοῦ

Αἰσυμνητήρ καὶ **Αἰσυμνήτης**, ου (ὁ), Π. [αἰσυμνάω]. δικαιοδότης, ἀρχηγός, ἡγεμών, βασιλεύς· ἀγωνοθέτης· ἐπιστάτης.

Αἰσυμνῆτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Αἰσυμνήτης.

Αἴσχιστος, η, ον, συγκρ. καὶ

Αἰσχίων, ονος (ὁ, ἡ), ὑπερβ. τοῦ Αἰσχρός.

Αἶσχος, εος-ους (τὸ). Ἀσχημία, ἀσχημάδα. « Πρόσωπον ὑπερέάλλον αἶσχει, » Ξεν. 2) (πρκ.) αἰσχύνη, ἀτιμία, ἐντροπή. « Ἴκισαι' ἂν αἶσχος τοῦτο ὑπολογιζηται, » Ξεν. 3) τὸ ἀπ' ἔξω (ὁ ἄλλ. Ῥῦπος) τῶν τυρίων, (Ἱππκρ. περὶ γυν. Β').

Αἰσχόω-ῶ, σπν. Π. ἀντὶ Αἰσχύνω.

Αἰσχροκερδής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Αἰσχρωκερδής.

Αἰσχρεομυθος καὶ

Αἰσχροῤῥήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Αἰσχρορρήμων.

Αἰσχρεόφημος (ὁ, ἡ, ἡ, Π. ὁ ἔχων αἰσχρὰν φήμην, δυσφημισμένος.

Αἰσχρόβιος (ὁ, ἡ). ὁ αἰσχρὸν βίον ἐπάγων, αἰσχρᾶς διαγωγῆς ἄνθρωπος.

Αἰσχρόγελως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αἰσχρῶς (ἀναιδῶς) ἢ ἐπ' αἰσχροῖς γελῶν.

Αἰσχροδιδάκτης, ου (ὁ), Π. αἰσχρὸς διδάσκαλος.

Αἰσχροεπέω-ῶ, Μ. ήσω. Αἰσχρολογῶ, εἶμαι=

Αἰσχροεπής, ές (ὁ, ἡ). αἰσχρολόγος, ἀσχημολογήσας.

Αἰσχρουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. ἀντὶ Αἰσχρεργέω.

Αἰσχροκέρδεια (ἡ). κέρδος ἄτιμον, τὸ νὰ ἦναί τις αἰσχροκερδής.

Αἰσχροκερδέω-ῶ, Μ. ήσω, Κίμαι=

Αἰσχροκερδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ κερδίζων ἢ ἐπιθυμῶν νὰ κερδίζῃ μὲ αἰσχροὺς (ἀτίμους) τρόπους.

Αἰσχροκερδῶς, ἐπίρ. Μὲ αἰσχροκέρδειαν.

Αἰσχρολογέω-ῶ, Μ. ήσω=Αἰσχροεπέω.

Αἰσχρολογία (ἡ). ἀχρειολογία, τὸ νὰ ἓν νέ τις=

Αἰσχρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ αἰσχρῶν ὁμιλῶν, ἀχρειολόγος.

Αἰσχρομήτης, ου (ὁ) καὶ **Αἰσχρόμητις**, ιος (ὁ, ἡ). Π. ὁ αἰσχρὰ βουλευόμενος ἢ συμβουλεύων.

Αἰσχρομυθέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. ἀντὶ Αἰσχρολογέω.

Αἰσχροπάθεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Αἰσχροπαθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ αἰσχρὰ πάσχων, ἀσελγής.

Αἰσχροποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Αἰσχρουργέω. 2) κάμνω τι αἰσχρόν, τὸ ἀσχημίζω. ἀτιμάζω, καταισχύνω.

Αἰσχροποιία (ἡ),=Αἰσχρουργία.

Αἰσχροποιὸς (ὁ, ἡ),=Αἰσχρουργός.

Αἰσχροπραγέω-ῶ, Μ. ήσω,=Αἰσχρουργέω.

Αἰσχροπραγία ἢ **Αἰσχροπραγμοσύνη** (ἡ),= Αἰσχρουργία.

Αἰσχροπρεπὴς, ές (ὁ, ἡ). αἰσχροῖς ἁρμόδιος, αἰσχρός.

Αἰσχροπρόσωπος (ὁ, ἡ). ἀσχημοπρόσωπος.

Αἰσχρορρημονέω-ῶ, Μ. ήσω,=Αἰσχρολογέω.

Αἰσχρορρημοσύνη (ἡ),=Αἰσχρολογία.

Αἰσχρορρήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Αἰσχρολόγος

Αἰσχρὸς [αῐσχος], ά, όν, (τὸ συγκρ. Αἰσχίων ἢ Αἰσχρότερος, καὶ τὸ ὑπερθ. Αἴσχιστος ἢ Αἰσχρότατος). ὁ προξενῶν ἐντροπὴν (ἀτιμίαν, καταισχύνην), ἀχρεῖος, ἄτιμος, ἄσεμνος. « Αἰσχρῶν ἐσμάτων ποιητὴς, » Δμ. « Αἰσχρὰ ἐφθέγγοντο ἐναντίον κόρης, » αὐτ. 2) ἀσεβὴς, ἄσχημος. « Τὸν μικρόν τε καὶ αἰσχρὸν ἐπαινεῖν λέγων, ὅτι καλὸς τε καὶ μέγας ἐστί, » Ξεν. 3) μοχθηρὸς, κακόφρων, ἀχρεῖος. « Τὸ καλὸν καὶ τὸ αἰσχρόν, » Πλάτ., ἡ ἀρετὴ ἢ ἡ κακία. 4) ἀνίκανος, ἀνεπιτήδειος. « Αἰσχρὸς πρός τι, » Ξεν. ‖. (τὸ οὐδ.) Αἰσχρὸν, ἀντὶ Αἰσχύνη, ἐντροπὴ, ἀτιμία, ὄνειδος, « Καὶ γὰρ αἰσχρὸν, παρόντι μὲν μὴ χρῆσθαι τῷ καιρῷ, παρελθόντος δὲ αὐτοῦ μεμνῆσθαι, » Ἰσοκρ.

Αἰσχροσύνη, Π. ἀντὶ=

Αἰσχρότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ αἰσχροῦ, ἀσχημάδα· ἀχρειότης.

Αἰσχρουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω αἰσχρὰ καὶ ἄτιμα ἔργα (ἀχρειότητας).

Αἰσχρούργημα (τὸ), καὶ

Αἰσχρουργία (ἡ). αἰσχρὰ ἢ ἄτιμος πρᾶξις. ἀχρειότης.

Αἰσχρουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ πράττων αἰσχρὰ ἢ ἄτιμα ἔργα. ἀχρεῖος. (ἴδιως) = Λῃρηταποιός, ἴδε ψευδικίζω.

Αἰσχρῶς, ἐπίρ. Ἀτίμως, μὲ ἄτιμον (καταφρονητικὸν) τρόπον, μὲ καταισχύνην. « Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνέπασεν, » Ἰλ. Ψ., τὸν ὕβρισε μὲ αἰσχρὰς λέξεις.

Αἰσχύνη (ἡ). ἐντροπὴ (καθ' ὅλας τὰς λέξεις τὰς σημασ.). « Ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖν τὴν πόλιν, » Δμ., ἀντὶ Καταισχύνειν. « Δι'

«Αἰσχύνης ἔχειν, » Τύρ., τὸ ἔχει σ' ἐντροπήν. 2) ἀτιμία, ἀτίμασμα, ἐντροπιασμα. » Παίδων ὕβρεις, καὶ γυναικῶν αἰσχύνας, » Ἡσυχ. 3) τὰ κρύφια μέλη. » καὶ ἀπεκάλυψε τὴν αἰσχύνην αὐτῆς, » Ρηφ.

Αἰσχυνεμένως, ἐπίρ. (μτγ.), = Αἰδημόνως, μὲ συστολήν, ἐντροπαλά.

Αἰσχυντέον, θετ. τοῦ Αἰσχύνω.

Αἰσχυντηλία (ἡ). ἐντροπαλότης, ἔξις τοῦ

Αἰσχυντηλός, ἡ, όν. Ἐντροπαλός, σεμνός. 2) ὁ προξενῶν αἰσχυντηλίαν. » Τὰ ῥηθέντα αἰσχυντηλά, » Λιστ.

Αἰσχυντηλῶς, ἐπίρ. Ἐντροπαλᾶ, σεμνῶς ἢ αἰσχρῶς

Αἰσχυντήρ (ὁ). ὁ καταισχύνων (ἐντροπάζων).

Αἰσχυντήριος, α, ον, Αττ. ἀντὶ Αἰσχυντηλός.

Αἰσχυντός, ἡ, όν, = Αἰσχρός. προξενῶν ἐντροπήν. 2) ἐντροπιασμένος.

Αἰσχύνω, Μ. υνῶ (πβ. πρκ. Ἴσχυμαι καὶ Π. Ἠσχυμμαι, σόρ Ἠσχύνθην). Ἀσχημίζω, χαλνῶ, διαφθείρω. » Αἰσχύνει δέ σ' ἐσθλῶν εἴδεα, » Πινδ. » Ἤσχυνε κάμμιν (νέκων κτλ.), » Ὅμ. 2) ἀτιμάζω, ἐντροπιάζω. » Μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, » Ἰλ. Ζ. » Ἤσχυνε τὴν παῖδα, » Παυσ. ||. (μσ.) ἐντρέπομαι. » Αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν, » Ὀδ. Φ. » Ἠσχύνετο τοὺς πρεσβυτέρους, » Αἰσχ. (παρβλ. Αἰδέομαι).

Αἶτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Αἴτης.

Αἶτε, σύνδ. Δ. ἀντὶ Εἴτε.

Αἰτέω-ῶ καὶ (μσ.) Αἰτοῦμαι, Μ. ήσω, ήσομαι. Ζητῶ (Γυρεύω) τι παρά τινος, παρακαλῶ νὰ μοί δοθῇ. » Αἴσχιον αἰτηθέντα μὴ δοῦναι ἢ αἰτήσαντα (αἰτησάμενον) μὴ λαβεῖν, » Θκ. 2) Π. = Ἐπαιτῶ. » Αἰτήσων φῶτα ἔκαιον, » Ὀδ Ι.

Αἴτημα (τό). τὸ ζητούμενον πρᾶγμα, ζήτημα.

Αἴτημι, Αἰολ. ἀντὶ Αἰτέω.

Αἴτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐπαίτης.

Αἴτης, ου (ὁ). [ἄω τὸ πνέω, ἢ ἀ ἀθρ., εἶμι]. (παρὰ τοῖς Θεσσαλ.) ὁ ἐρωμενος, (παρβλ. Εἴσπνηλος).

Αἴτησις, εως (ἡ). ζήτησις, παράκλησις.

Αἰτητέον, θετ. τοῦ Αἰτέω.

Αἰτητής, οῦ (ὁ). ὁ ζητῶν.

Αἰτητικός, ἡ, όν, (ξ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ συνειθίζων (ἐπιτήδειος) νὰ ζητῇ.

Αἰτητός, ἡ, όν. Ἄξιος ἢ Ἀρμόδιον νὰ ζητηθῇ.

Αἰτία (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Αἴτιος. ||. (σανήθ. εὐσ.) ἡ ἀρχή (τὸ πρῶτον κινοῦν, ἡ ἀφορμή, ἡ ὕλη, τὸ αἴτιον) τινὸς πράγματος. » Αἱ πρῶται (» Αἱ ἐξ ἀνάγκης) αἰτίαι, » Πλάτ., Ἀρχ. » Ἡμεῖς τούτων τῶν ἀγαθῶν αἰτίαν ἐσμεν, » Ξεν. 2) κατηγορία, (ὅρον.) » Αἰτίαν ἔχειν, ἢ » Ἐν αἰτίᾳ εἶναι, » κατηγορεῖσθαι· καὶ » Ἐν αἰτίᾳ ἢ »Δι' αἰτίας ἔχειν (ποιεῖσθαι, εἰθέναι) τινά, » κατηγορεῖν, ἐγκαλεῖν. » Αἰτίαν ὑπέχω, » Ξεν., δίδω ἀφορμὴν πρὸς κατηγορίαν, γίνομαι ὑπεύθυνος 3) ἔγκλημα, ἁμάρτημα. » Ἦν δὲ ἡ αἰτία αὐτοῦ γεγραμμένη, » Γρφ. » Ἄνδρες λήσεται τὴν αἰτίαν, » Φλεγρ.

Αἰτιᾶσθαι, Π (κατὰ πλεον.) ἀντὶ Αἰτιᾶσθαι.

Αἰτιάζομαι, Μ. ασθήσομαι, (πβ. τοῦ ἀγρ. Αἰτιάζω). Κατηγοροῦμαι. (Ξεν. Ἑλλ. Δ΄., θκδ. Γ΄ 61).

Αἴτιαμα (τό). τὸ αἴτιον τῆς κατηγορίας, ἔγκλημα

Αἰτιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Ἀποδίδω τὴν αἰτίαν εἴς τινα, τὸν θεωρῶ αἴτιον τινός. » Τίς σε πόλις αἰτιᾶται νομοθέτην ἀγαθὸν γεγονέναι καὶ σχὰς ὠφεληκέναι; » Πλάτ 2) καθ' οὗ ὑπεύθυνον ἐγκαλῶ, κατηγορῶ. » Ἠτιάθη ὑπό τινων προδοῦναι, » Ξεν.

Αἰτίασις, εως (ἡ). μέμψις, κατηγορία.

Αἰτιατέον, θετ. τοῦ Αἰτιάομαι.

Αἰτιατικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς (ἢ ἐμφαίνων) τὴν αἰτίαν, αἰτιολογικός. || (Γρμτ.) »Αἰτιατικὴ,» ἡ τετάρτη πτῶσις.

Αἰτιατικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον κατηγορητικόν. (Γρμτ.) κατ' αἰτιατικήν.

Αἰτιατός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ατῶς Ὁ ἔνεκα αἰτίας παραγόμενος. » Ὁ πατὴρ ἐστι τὸ αἴτιον, ὁ υἱὸς τὸ αἰτιατόν. » Θλγ.

Αἰτίζω, Μ. ίσω, Π = Αἰτῶ, ζητῶ (ἐλεημοσύνην), ζητεύω.

Αἰτιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξετάζω ἢ Ἀποδεικνύω τὰς αἰτίας (δίδω τοὺς λόγους) τῶν πραγμάτων.

Αἰτιολόγημα (τό). τὸ πρὸς αἰτιολογίαν λεγόμενον.

Αἰτιολογία (ἡ). ἡ ἐξέτασις ἢ ἀπόδειξις τῆς αἰτίας (ἡ ἀπόδοσις τοῦ λόγου) τοῦ πράγματος.

Αἰτιολογικός, ἡ, όν. Ὁ αἰτιολογῶν ἢ ἁρμόδιος πρὸς αἰτιολογίαν.

Αἰτιολογικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐξεταστικὸν ἢ ἀποδεικτικὸν τῆς αἰτίας τῶν πραγμάτων.

Αἴτιος [αῖτια], α ἢ ος, ον. Ὁ δίδων τὴν ἀφορμὴν (γινόμενος αἰτίᾳ) τινὸς πράγματος (εἴτε καλοῦ, εἴτε κακοῦ, εἴτε ἢ ἀδιαφόρου). » Οὔτε μνησῆρές σοι αἴτιοι, » Σοφ. » Θεοὶ ἀγαθῶν ἡμῖν αἴτιοι ὄντες, » Ἰσοκρ. » Παυτὶ θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμεν, » Πινδ. ||. (οὐδ.) τὸ αἴτιον, ἀντὶ ἢ αἰτία, καὶ (φλοσ.) τὸ Σχῆμα (ἀντιθέτως ὡς πρὸς τὴν Ὕλην).

Αἰτιόωντο, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἠτιῶντο, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ παρατ. τοῦ Αἰτιάομαι.

Αἰτιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ τὴν αἰτίαν (τὸν λόγον) τοῦ πράγματος. ||. (οὐδ.) τὸ αἰτιῶδες (φλοσ.), = τὸ Αἴτιον.

Αἰτιωδῶς, ἐπίρ. Ὡς αἴτιον. 2) (Γρμτ.) κατ' αἰτιατικὴν (πτῶσιν).

Αἰτιώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ τῆς αἰτίας παρωνυμούμενος.

; Αἶτος, εος (τό), Π. (σπν. καὶ ἀμφ.) ἀντὶ Ἐνδιαίτημα.

Αἴφνης [αῖφνα], ἐπίρ. Ἀφνω.

Αἰφνίδιος, α ἢ ος, ον. Ἔξαφνος, ἐξαφνικός.

Αἰφνιδίως, ἐπίρ. Ἔξαφνα.

Αἴφνως, Π. ἀντὶ Ἄφνω.

Αἴχ', ἀντὶ Αἴκα, ἐάν.

Ἀιχθήτην, γ΄. διϊκ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. τῆ Ἀίσσω.

Αἰχμάζω [αἰχμή], Μ. άσω. Ῥίπτω (Τινάζω) τὸ κοντάρι, ἀκοντίζω· (συνκχ.) μάχομαι, πολεμῶ· (ἐν γέν.) κινῶ τι ἐχθρικῶς κατά τινος, ὁπλίζω· καταρθόω διὰ μάχης. » Αἰχμάσας γεῖρα, » Σοφ. » Ἔρως δέ νιν θέλξιεν αἰχμάσαι τάδε, » αὐτ (συγγ. τῷ Ἐγκμάζω).

Αἰχμαλωσία (ἡ). ἡ ἐν πολέμῳ (διὰ πολέμου) ὑποδούλωσις, σκλαβιά.

Αἰχμαλώτευμα (τό). ἀντικείμενον αἰχμαλωσίας, λάφυρον.

Αἰχμαλωτεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τινὰ αἰχμάλωτον, σκλαβόνω. 2) εἶμαι αἰχμάτος(;).

Αἰχμαλωτίζω, Μ. ίσω. (μτγν.), = Αἰχμαλωτεύω, ὑποδουλόνω, σκλαβόνω.

Αἰχμαλωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν αἰχμάλωτον ἢ εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν.

Αἰχμαλωτίς, ίδος (ἡ). γυνὴ αἰχμάλωτος, σκλάβα. » Χεὶρ—, » Σοφ.

Αἰχμαλωτισμός (ὁ). αἰχμαλώτευσις, σκλάβωμα.

Αἰχμαλωτιστής, οῦ (ὁ). ὁ αἰχμαλωτίζων, ἀνδραποδιστής.

Αἰχμάλωτος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τῆς αἰχμῆς ὑλωθείς (ὑποδουλωθείς διὰ τῶν ὅπλων, σκλάβος (πασμένος εἰς τὸν πόλεμον). 2) (ἐπιθετ.) ὁ ἀνήκων εἰς αἰχμάλωτον. » Εὐνή—, » Αἰσχλ.

Αἰχμητάς, ᾶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Αἰχμητής.

Αἰχμή (ἡ), Βακχ. ἀμμή. ἡ σιδερικὴ ἄκρα (μύτη) τοῦ κονταριοῦ. (καὶ συνεκχ.) τὸ κοντάρι, καὶ (κατ' ἔκτ.) ὁ πόλεμος, ἡ μάχη. » Πρὸς τοὺς Λακεδ. κακῶς σφι ἡ αἰχμὴ ἐστήκεε, » Ἡρ. 2) Π. τὸ στράτευμα. » Αἰχμᾷ σὺν Ἀργείᾳ, » Πινδ. (παρβλ. δόρυ) 3) (ἐν γέν.) ἡ ἄκρα κάθε σιδερικοῦ πράγματος, π. χ. » Ἀγκίστρα—, » Ὀπτ. » Κεράτων—, » Φλεγρ. Ἀγ

Αἰχμήεις, εσσα, εν, Π. = Αἰχμητήριος.

Αἰχμητήρ (ὁ), Π. = Αἰχμητής.

Αἰχμητήριος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αἰχμὴν (εἰς τὸν πόλεμον), πολεμικός.

Αἰχμητής, οῦ (ὁ), καὶ Αἰχμῆτις, ιδος (ἡ). Π. πολεμιστής, ἐπιτήδειος εἰς τὴν αἰχμὴν (εἰς τὸ κοντάρι). ἀνδρεῖος, πολεμικός· ὁρμητικός, φοβερός. » Αἰχματὰν κεραυνόν, » Πινδ.

Αἰχμάσιτος (ὁ, ἡ), Π. αἰχμάλωτος, δέσμιος.

Αἰχμοφόρος (ὁ ἡ). ὁ ὡπλισμένος μὲ αἰχμὴν (κοντάρι), δορυφόρος, σωματοφύλαξ.

Ἀΐψα, ἐπίρ. Π. ταχέως· ἀμέσως, εὐθύς, ἐν τῷ ἅμα· ἐξαφνα.

Ἀϊψηροκέλευθος (ὁ, ἡ). Π. [ἀΐψηρός, κέλευθος]. ὁ ταχὺς εἰς τὸν δρόμον, (ἐπιθετ. τοῦ Ἥρμου).

Ἀϊψηρός ξἄϊψα], ά, όν. Π. ταχύς, ὀξυλίγωρος· ὁρμητικός. » Ἀϊψηρὸς κόρος γάοιο, » Ὀδ. Δ., ὁ ταχέως προσγινόμενος. » Ἀγορά—, » Ἰλ. Τ., ἡ ἐν βίᾳ συγκροτηθεῖσα κτλ.

Ἀΐω (παρτ. Ἀΐων ἢ πλέον οὖσ, Π. ἀκούω, (» Οὐκ ἀΐεις ὅσσον αὐτεῖ; » Θκρ.). ἐπακούω (» Ἀΐοι ὀ εὐμενέως ὁ θεός, » Θκρ.). (ἐν γέν.) αἰσθάνομαι, ἐννοῶ, καταλαμβάνω » Οἵτινες φορεδίησι θεῶν νόον οὐκ ἀΐοντες, » Ἀρχῳ, (συγχ. τῷ

Ἀΐω (παρτ. Ἀΐων καὶ πλέων οὖσ), Π. = Ἄω, Ἄημι, ἐκ(ἀπο)πνέω.

Ἀϊών, όνος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἠϊών.

Αἰών [αἰεί ἢ ἄω], ῶνος (ὁ, καὶ Π. ἡ). τὸ ἄπειρον τοῦ χρόνου διάστημα, ἡ αἰωνιότης. » Ἐξ(» Δι)αἰῶνος. » Εἰς αἰῶνα,

«Ὑπερ τοῖς ὑπὸ γρόνων ὁ γρόνος. τοῦτο τοῖς ἀΐδιοις αἰῶν, « Θλγ. 2) μέρος (διάρκεια) γρόνου· τὸ διάζημα τῆς ζωῆς, ὁ γρόνος τοῦ β ου. « Τῆς ἑκάστου ζωῆς ἡμῶν τὸν γρόνον αἰῶνα κέκληκεν ὁ θ. Δαβίδ, « Θδρ. « Διὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος ἀμηγανοῦντες βιαττόμεν, « Ξεν. « Διάγειν (« Τελευτᾶν) τὸν αἰῶνα, Λξ. « Κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ κόσμου (τὸν πονηρὸν) περιπατοῦντες, « Γρω. 3) (θηλ.) Π. ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. « Λύτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῆς, « Ἰλ. Χ. 4) (ἀστρ.) ὁ νοητὸς (ὁ τοῦ μεγακοκάλου) μυελός. « Ἐαμακελίσθη (« Ἐνόστησε) τὸν αἰῶνα, « Ἐπικαρ. 5) ἡ διάρκεια 1000, ἡ 70, ἡ (κατὰ τοὺς νεωτ.) 100 ἐτῶν. Ἴδε Γενεὰ καὶ Ἡλικία.

Αἰώνος, α ἡ ος, ον, (καὶ ἐπίρ.) -ίως, -λέθριος, παντοτεινός, ἀτελείωτος.

Αἰωνόβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αἰωνίως ζῶν, ἀθάνατος.

Αἰώρα (ἡ), [αἴρω]. (ἐν γέν.) κάθε μετέωρος (ἐναέριος) στάσις ἢ κίνησις, ἐξ ἧς τι γρησιμεύει πρὸς τοῦτο· (ὕθεν) ἀνεμόκουπα δίφρος ὀγήματος χρεμαστός· κρεββάτι κρεμαστόν, κτλ. 2) ἡ διὰ τῶν τοιούτων μέσων κίνησις (ἔκρ.) καὶ ἡ ἐν πλοίῳ ἢ ἐφ' ἵππου περιδίβασις. 3) τὸ πέταγμα τῶν πτηνῶν. 4) Σ. Ἀλήτης.

Αἰωρέω-ῶ [αἰώρα], Μ. ήσω. Σηκόνω (Ὑψόνω, Κρεμνῶ, Κρυνῶ) τι εἰς τὸν ἀέρα, χρατῶ μετέωρον. « Τοὺς ὄφεις ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν. « Δμ. ||. (πθ.) ἐφυβρίζομαι (σηκόνομαι, κρέμαμαι, κινοῦμαι) εἰς τὸν ἀέρα. 2) (μεταφ.) ἀμφιβάλλω, εἶμαι μετέωρος (μὲ δύο γνώμας), κυμαίνομαι μεταξὺ ἀβεβαίων ἐλπίδων. 3) ἐκφεύγομαι, λαμβάνω θάρρος, ἐπαίρομαι· ἔγω τὰς ἐλπίδας μου εἴς τινα, ἐξαρτῶμαι ἀπ' αὐτοῦ. 4) διασκεδάζω, περνῶ τὸν καιρόν μου μὲ ἐν τι. 5) στένω μακρόθεν ἕτοιμος νὰ ἐκπέσω κατά τινος. « Νῆες αἰωρούμεναι πρὸ τοῦ λιμένος, « Πλ. « Ῥωμαίων ἐν τῇ Ἑλλάδι τελικοῦτοι αἰωρούμενοι στρατοπέδοις, « αὐτ.

Αἴώρημα (τό). κάθε τι εἰς τὸν ἀέρα κρεμάμενον καὶ κινούμενον· ἀνεμόκουπα. « Φώκων—, « Ε'ρ., ἡ ἀηχόνη. « Κήπων—, « Ἐπιγρ., αἱ κρεμαστοὶ κῆποι τῆς Σεμιράμ. 2) = τῷ

Αἰώρησις, εως (ἡ). τὸ εἰς τὸν ἀέρα σήκωμα (κρέμασμα, κούνημα).

Αἰωρητός, ἡ, όν. Κρεμαστός, κινούμενος εἰς τὸν ἀέρα.

Αἰωρίζω, Μ. ίσω, (ἀγρηστότερον τοῦ) Αἰωρέω καὶ Μετεωρίζω.

Ἀκά, ᾶς (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀκή.

Ἀκᾶ ἢ Ἀκᾷ, Δ. ἀντὶ Ἀκῆ ἢ Ἀκήν.

Ἀκαής, ές (ὁ, ἡ). ὁμὴ καίων ἢ μὴ καυθείς.

Ἀκαθαίρετος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -έτως. Ὁ μὴ καθαιρούμενος (κρημνιζόμενος, καταλυόμενος), ἀγάλαστος ἀκατάπαυστος. « Μάχη—, « Φίλ.

Ἀκαθαρσία (ἡ). λέρα, ἀπαρσία. 2) (τρπ.) κακοήθεια, ἀχρειότης. « Τοῦτο οὐκ ἔγον ἐστὶν ὑπερβολὴν ἀκαθαρσίας, « Δμ. 3) (ἐνίοτε) ἐκκρίσεις τῶν κατωμηνίων. « Ἐμάνησάν ποτε ἡ γυναῖκες ὑπὸ ἀκαθαρσίης τοῦ σκήνεος, « Ἀριτ.

Ἀκάθαρτος (ὁ, ἡ). ἄπαστρος, λερωμένος. (Γρω.) μιαρός. 2) (τρπ.) ἀχρεῖος, κακοήθης. 3) (σπν.) μὴ καθαίρων μὴ ἔγων δυναμιν καθαρτικήν. « Πίσσος καὶ ὠγρος, ὀκάσον ἀφυσότερα, τοσόνδε ἐλκείων ἀκαθαρτότερα, « Ἀρετ.

Ἀκαθάρτως, ἐπίρ. Ὡς ἀκάθαρτος.

Ἀκαθατέω-ῶ, Μ. ήσω. Οὐ κατέγω.

Ἀκάθεκτος (ὁ, ἡ) ἀκατάσχετος, ἀκράτητος, ἀχαλίνωτος.

Ἀκαθέκτως, ἐπίρ. Ἀκατασχέτως κτλ.

Ἀκαθόρατος (ὁ, ἡ). ἀπαρατήρητος.

Ἀκαθυφίωτος (ὁ, ἡ). ἀνόσιος, ἄνομος.

Ἀκαθυπερτέρητος (ὁ, ἡ). ἀνυπέρβλητος.

Ἀκαινα [ακή], ης (ἡ). κεντρί, σουβλί, βουκέντριον καμάκι. 2) εἶδ. πήγ. ἀγρομετρικῆς (περ. χ. 10 πόδ. ἡ 160: δακτ. γεωμετρ.).

Ἀκαινοτόμητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ήτως. Ὁ μὴ καινοτομηθείς ἢ μὴ καινοτομούμενος.

Ἀκαιρέομαι, Μ. είσομαι, καὶ

Ἀκαιρέω-ῶ, Μ. ήσω (κυρ. εἰς τὸ π0)'δὲν ἔγω καιρόν (εὐκαιρίαν), ἔρχομαι παράκαιρα.

Ἀκαιρί, ἐπίρ. = Ἀκαίρως.

Ἀκαιρία (ἡ). ἔλλειψις ἁρμοδίου καιροῦ (εὐκαιρίας). « Τὴν ἀκαιρίαν τὴν ἐκείνου καιρὸν ὑμέτερον νομίσαντος, « Δμ. 2) παράκαιρος ἐνόχλησις· τρόπος ἢ λόγος ἔξω τοῦ καιροῦ, φέρων ἀνάρμοστον (ἐνοχλητικόν, ἀδιάκριτον). « Ἡ δὲ ἀκαιρία ἐστὶν ἔντευξις λυποῦσα τοὺς ἐντυγγάνοντας, « Θρρ.

Ἀκαίριος, α, ον καὶ

Ἀκαίριμος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἄκαιρος.

Ἀκαιροβόας, α (ὁ). ὁ παράκαιρα βοῶν (φωνάζων), φλύαρος, ἀδιάκριτος.

Ἀκαιρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ παρὰ τὸν καιρόν, εἶμαι ἀκαιρολόγος.

Ἀκαιρολογία (ἡ). παράκαιρος πολυλογία, βλ. τοῦ

Ἀκαιρολόγος (ὁ, ἡ) ὁ λέγων (ὁμιλῶν) παρὰ τὸν καιρόν.

Ἀκαιρομυθία (ἡ). = Ἀκαιρολογία.

Ἀκαιροπαῤῥησία (ἡ). ἄκαιρος παῤῥησία.

Ἀκαιροπαῤῥησιαστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀκαίρως παῤῥησιαζόμενος.

Ἀκαιροῤῥήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀκαιρολόγος.

Ἄκαιρος (ὁ, ἡ). παράκαιρος· ἀνάρμοστος, ἀπρεπής, αἰσγρός (« Κέρδος ἄκαιρον, « Ἰδονὴ ἄκαιρος « Ξεν.), ἀνεπιτήδειος (« Ἄκαιρος φυλάττειν, « Ξεν.). μάταιος, ἀνωφελής, περιττός (« Εἰς ἄκαιρα πονεῖν, « Θην. [κοιν.] Εἰς τὰ εὔκαιρα κοπιάζει). ἐνοχλητικός, ἀδιάκριτος (« Ὁ δὲ ἄκαιρος τοιοῦτος ἦν. « Ἰδε Θρρ. Χαρ.). 2) ὁ μὴ ἔγων καιρόν (εὐκαιρίαν), μὴ ἀδειάζων.

Ἀκαίρως, ἐπίρ. Παράκαιρα.

Ἀκακαλίς, ίδος (ἡ). σπόρος θάμνου τινὸς τῆς Αἰγύπτου ὁμοιάζοντος τὴν μυρίκην. 2) τὸ ἄνθος τοῦ ναρκίσσου.

Ἀκακέμφατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κακέμφατος (μὴ ἐκλαμβανόμενος ἐπὶ κακῷ, ἢ ἀδιαφίλονίστος).

Ἀκάκης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἄκακος.

Ἀκακήσιος (ὁ), Π. (ἐπίθετ.) ὁ Ἑρμῆς, ἴδε Ἀκακήτης.

Ἀκάκητα, ας (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ

Ἀκακήτης καὶ Ἀκάκητος, ου (ὁ), Π. ὁ μηδὲν κακὸν ποιῶν, ἄκακος, ἀθῷος, εὐγρηστικός, (ἐπίθετ. τοῦ Ἑρμ. ἢ τοῦ Προμηθ.).

Ἀκακία (ἡ). ἀθωότης, ἁπλότης, πρφότης.

Ἀκακία (ἡ), [ακή]. εἶδ δένδρ. ἀκανθωδους, ἀπὸ τὸ ὁπ. (ὀνομαζόμενον ἄλλως καὶ Ἀκανθα Αἰγυπτιακή, στάζ. ν' Ἀραβικὸν κόμμι. (εἶδος τούτου ἐκ καὶ ἡ γνωστὴ εἰς ἡμᾶς) Γαζία.

Ἀκακοήθευτος καὶ

Ἀκακοήθης, ες (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ῶς. Ὁ μὴ κακοήθης (πονηρός), ἁπλοῦς ἀκέραιος, ἄπλαστος.

Ἀκακοπάθητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -θήτως. Ὁ χωρὶς κακοπαθείας.

Ἄκακος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ κακός· ἀθῷος, ἀπονήρευτος, ἁπλοῦς. 2) Π. κακοῦ ἄπειρος, ἀκακοπάθητος, (Σαπφώ).

Ἀκακούργητος (ὁ, ἡ), ἐξ ἐπίρ. -ήτως. Ὁ μὴ κακουργηθείς, ἄβλαπτος, ἀβολίευτος.

Ἀκάκουργος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ούργως. Ἀπονήρευτος, ἁπλοῦς, ἄκακος.

Ἀκάκωντος (ὁ, ἡ), ἐξ ἐπίρ. -ώντως, = Ἀκακοπάθητος.

Ἀκάκως, ἐπίρ. Χωρὶς κακίαν, ἐν ἀθωότητι, μὲ ἁπλότητα.

Ἀκάκωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κακωθείς (ζημιωθείς, κακοπαθήσας).

Ἀκαλανθίς, ίδος (ἡ), εἶδος πτην. = Ἀκανθίς. 2) (Κωμ.) ὄνομα σκύλακος.

Ἀκαλαφέτης, ου (ὁ) καὶ

Ἀκαλαφέτος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀκαλῶς (ἠσύχως, ἀγάλια) ῥέων, σιγανός.

Ἀκαλήφη (ἡ), [ακή, ἡ [κατ' ἀντίφρ.] ἀκαλή, ἁφή], φυτ. ἡ τσουκνίδα. 2) εἶδ. θαλασσινοῦ, πεταλίδα χωρὶς ὄστρακον, (κοιν.) κολλητσιάνος. 3) (μεταφρ.) ὀρμώμενος, καυστικώτης.

Ἀκαλλής, ές (ὁ, ἡ). ἄσχημος.

Ἀκαλλιέρητος (ὁ, ἡ). (κυρ. θῦμα) μὴ καλλιερηθέν, μὴ εὐπρόσδεκτον, μὴ ἀεικνίον καλὰ σημεῖα.

Ἀκαλλώπιστος (ὁ, ἡ). χωρὶς καλλωπισμόν, ἀστόλιστος.

Ἀκαλλῶς, ἐπίρ. Ἀκόσμως ἄσχημα.

Ἀκαλές [ακή], ή, έν, Π. ἡσυχος, σιγανός (παρβλ. Ἤκυλος).

Ἀκάλυπτος καὶ Π.

Ἀκαλυφής, ές § Ἀκάλυφος (ὁ, ἡ). ἀσκέπαστος, ξέσκεπος.

Ἀκαλῶς, ἐπίρ. Π. ἡσύχως, σιγανά, (κοιν.) ἀγάλια.

Ἀκαμαντολόγχης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔγων ἀκάματον (ἀκούραστον) λόγχην, (θηλ.) = τῷ

Ἀκαμαντομάχης, ου (ὁ), Π. ἀκούραστος εἰς τὴν μάχην.

Ἀκαμαντόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀκούραστα ποδάρια.

Ἀκαμαντοχάρμας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἀκαματοχάρμης.

Ἀκάμας [ἀ, κάμνω], αντος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

Ἀκάματος (ὁ, ἡ ;. ὁ μὴ αἰσθανόμενος κόπον (κάματον), ἀκούραστος. 2) (συνεκδ.) ἀκατάπαυστος, ἀδιάκοπος, (ἐπιθετ.) ἄϋπνος. 3) (σπνν. ἐνεργ.) ὁ μὴ προξενῶν κόπον (κούρασιν). « Γυμνάσια, δρόμος κτλ., ἅπαντα ἀκάματα, « Ἀρετ.

Ἀκαματοχάρμης, ου (ὁ), Π. ὁ ἐν τῇ χάρμῃ (μάχῃ, ἔριδι) ἀκούραστος.

Ἀκαμάτως, ἐπίρ. Χωρὶς κόπον (κάματον), ἀκούραστα· ἀκαταπαύστως, ἀδιακόπως, ἀενάως.

Ἀκάμμωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄμματα μὴ ἀνοιγοκλείοντα (καταμύοντα), ἀσκαρδάμυκτος. 2) ἐπὶ μὴ κλείων ὄμματι, μηδέποτε κοιμώμενος, ἄϋπνος.

Ἀκαμπής, ές (ὁ, ἡ), = Ἄκαμπτος.

Ἀκαμπία (ἡ), = Ἀκαμψία, σκληρότης.

Ἀκαμπτόπους, τόδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀλύγιστα πόδια. « Ἔλεφας—, » Νόν.

Ἄκαμπτος (ὁ, ἡ). ἀλύγιστος. (μτφρ.) σκληρός, ἀνατάπειστος, ἀδιαπώτητος. (ἐπὶ δρόμου) συνεχής.

Ἀκάμπτως, ἐπίρ. Σκληρῶς, ἀδιαπτήτως.

Ἀκαμψία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀκάμπτου.

Ἀκανθα [ἀκή, ἄνθος], ης (ἡ). (ἐν γέν.) κεντρί, ἀγκάθι. 2) κάθε ἀγκαθωτὸν φυτόν. (ἰδιαιτ. δέ) τὸ γαειδοράγκαθον, τὸ ἀρκουδόβατον, ἡ βατσινιά, ἡ παλιουρὰ κτλ. ‖. « Ἄκανθα Αἰγυπτία, » Θεοφ., Ζ. Ἀκακία. 3) τὸ ῥαχοκόκκαλον τοῦ ψαροῦ (τὸ μονολεκτ. ψαροκόκκαλον) ἢ τοῦ ψαρόσουπ. 4) (τρπ.) δυσκολία, ἐμπόδιον.

Ἀκανθεών, ῶνος (ὁ). ἀγκαθότοπος.

Ἀκανθήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀκανθώδης.

Ἀκανθηρός, ά, όν, = Ἀκανθώδης, ἀγκαθωτός.

Ἀκανθηφόρος (ὁ, ἡ). ἀκανθωτός.

Ἀκανθίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων ἄκανθαν ἢ ἀκάνθας. (ὄθεν:) εἶδ. φυτοῦ, ἡ ἄλλ. Σμίλαξ ἀκανθώδης. 2) εἶδ. σκυλόψαρου. 3) εἶδ. τέττιγος (τσίντζηρα).

Ἀκανθίζω, Μ. ἰσω. Εἶμαι ἀγκαθωτός, ἔχω ἀγκάθια. 2) (σπν.) κάμνω τι ἀγκαθωτόν. 3) συλλέγω ἀκάνθας.

Ἀκανθικός, ή, όν, = Ἀκανθώδης. ‖. (οὐσ.) Ἀκανθική, εἶδ. μαστίγιος.

Ἀκάνθινος, η, ον. Κατασκευασμένος ἀπὸ ἀγκάθια, ἀγκαθένιος. ‖. (οὐσ.) Ἀκάνθινον, εἶδ. βαμβακίου καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζόμενον ὕφασμα, [ἐκ τοῦ

Ἀκάνθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄκανθα, ἀγκαθάκι. 2) εἶδ. φυτ. ἀκανθώδους, ἀπὸ τοῦ ὁπ. τὸν βαμβακευτὸν χυμὸν ὑφαίνοντο τὰ λεγόμενα Ἀκάνθινα ὑφάσματα.

Ἀκανθίς, ίδος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ, τὸ σκαθῆ ἢ καρδερίνα, (Ζ. καὶ παρβλ. Θραυπίς καὶ Ποικιλίς). 2) εἶδ. φυτ., τὸ ἄλλ. Ἠμιγέρων. 3) Π. = Ἀκανθώδης (ὑπλ.).

Ἀκανθίων, ωνος (ὁ), Ζ. Ἀκανθόχοιρος.

Ἀκανθοβάτης, ου (ὁ) ἢ Ἀκανθοβάτις, ιδος (ἡ), Π. ὁ περιπατῶν (βαίνων) εἰς τὰς ἀκάνθας· (τρπ.) = Ἀκανθολόγος.

Ἀκανθοβόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βάλλων (φύων) ἀκάνθας. ‖ (οὐσ.) ἐργαλ. χειρουργ. μέ τὸ ὁπ. ἐξαγάλλουν ἀγκάθια ἢ κόκκαλα ἀπὸ τὸ σῶμα. ἢ τὸ ὁποῖον ἄλλαι διορθ. Ἀκανθολάβον.

Ἀκανθολογία (ἡ). τὸ συλλέγειν ἀκάνθας, [ἐκ τοῦ

Ἀκανθολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων (συνάζων) ἀκάνθας· (τρπ.) ὁ ζητῶν δυσκολίας, σχολαστικός (ἐνδιατρίβων σοφιστικῶς εἰς ματαίας λεπτολογίας).

Ἀκανθόνωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων νῶτον (ῥάχιν) ἀκανθώδη, (ἐπίθετ. τοῦ ἀκανθοχοίρου).

Ἀκανθόπλεκτος (ὁ, ἡ). πλεγμένος ἀπὸ ἀγκάθια.

Ἀκανθοπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ). ὁ πληγωθεὶς (κεντηθεὶς) ἀπὸ ἀγκάθι.

Ἀκανθόπλοκος (ὁ, ἡ), = Ἀκανθόπλεκτος.

Ἄκανθος (ὁ ἢ ἡ). φυτὸν τι ἀκανθῶδες τοῦ ὁπ. τὰ σύλλα ἐμιμοῦντο εἰς τὰ Κορινθ. κιονοκεφάλια, (κοιν.) ἀρκουδόβατον. 2) = Ἄκανθα Αἰγυπτία.

Ἀκανθοστεφής, ές (ὁ, ἡ). στεφανωμένος ἢ περιπεφυρμένος μὲ ἀγκάθια.

Ἀκανθοτόκος (ὁ, ἡ), = Ἀκανθοφόρος.

Ἀκανθοτραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) ἀκάνθια, εἶμαι =

Ἀκανθοφάγος (ὁ, ἡ) ὁ τρώγων ἀγκάθια (καθὼς π. χ. ὁ ὄνος) ἢ σπόρους τῆς ἀκάνθης καὶ ἄλλων ἀμείων φυτῶν (καθὼς π. χ. ἡ ἀκανθὶς ἢ ἄλλα παρόμοια πτηνά).

Ἀκανθοφερέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Φύω) ἀκάνθια, εἶμαι ἀκανθοφόρος.

Ἀκανθοφορία (ἡ). τὸ φέρειν ἢ φορεῖν ἀκάνθια.

Ἀκανθοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων (φέρων ἢ ἔχων) ἀγκάθια.

Ἀκανθοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φύω ἀκάνθας.

Ἀκανθόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φύλλα ἀγκαθωτά.

Ἀκανθόχειρας (ὁ), ξ. (κοιν.) σκαντζόχοιρος.

Ἀκανθόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀγκαθωτόν. ‖ (μσν. ἢ παθ.) ἀποκτῶ ἀγκάθια.

Ἀκανθυλλίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τῆ Ἀκανθίς.

Ἀκανθώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἀκάνθης, ὅμοιος μὲ ἄκανθαν, ἢ γεμάτος ἀγκάθια, ἀγκαθωτός. (τρπ.) δύσκολος.

Ἀκανθών, ῶνος (ὁ), = Ἀκανθεών.

Ἀκανίζω [ἄκανος], Μ. ίσω. Ἔχω καρκὸν ἢ ἄνθος εἰς σχῆμα ἀκανθώδους κεφαλῆς.

Ἀκανικός, ή, όν. Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἀκάνου.

Ἀκάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄκανος.

Ἀκανόνιστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπιβ. -ίστως. Ὁ μὴ κανονισθεὶς ἢ μὴ κανονιζόμενος, ἀνεπίδεκτος κανονισμοῦ. 2) ὁ παρὰ (τοὺς ἐκκλησ.) κανόνας.

Ἄκανος (ὁ, ἡ), [ἀκή], ἡ ἀκανθώδης κεφαλὴ τινῶν φυτῶν καθὼς τῆς ἀγριαγκινάρας. 2) εἶδος τι γαειδοραγκάθου ἔχοντος ταυτόσημον κεφαλήν. 3) ἡ ἀκανθώδης ῥάχη τινῶν ψαρίων. 4) (ἐν γέν.) κεντρί, σουβλί, ἀγκάθι.

Ἀκανώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἄκανον.

Ἀκαπάλευτος (ὁ, ἡ), ἐπίθ. -εύτως. Ὁ μὴ δολωθεὶς (νοθευθεὶς) ὑπὸ καπήλου (μεταπωλητοῦ), ἄδολος, ἀνόθευτος. (τρπ.) ἀληθής, εἰλικρινής.

Ἀκάπηλος (ὁ, ἡ), = Ἀκατήλευτος.

Ἀκάπνιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καπνισθείς. ‖. « Μέλι—, » Στρ., τὸ στραγγιζον ἀφ' ἑαυτοῦ (χωρὶς νὰ διωχθοῦν αἱ μέλισσαι διὰ καπνοῦ), ἄκαπνον.

Ἄκαπνος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς καπνοῦ. « Οἶκος (« Ξύλου—, » Ἱππκρ., Πλ. » Θυσία —, » Ἀκ., ἡ μὴ τελουμένη διὰ πυρός, π. χ. ἡ τῶν καρπῶν (ἢ τρπ.) ἢ πνεύματός τινος ἢ ὑδῆς. » Θύειν ἄκαπνα, » Ἀθ., παροιμ. ἐπὶ τῶν ποιητῶν ἢ ῥαψῳδῶν.

Ἀκάπνωτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄκαπνος.

Ἀκαρδόκητος (ὁ, ἡ), = Ἀπροσδόκητος.

Ἀκάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς καρδίαν (νοῦν ἢ τόλμην), δειλὸς ἢ ἀνόητος. 2) (ἄνδρων) χωρὶς καρδίαν (ψυχὴν, ἐντερόνην).

Ἀκαρὴς, ἐπίρ. Ζ. Ἀκαρῆς.

Ἀκάργος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀκέφαλος, χωρὶς κάρηνον.

Ἀκαρής, ές (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ τριχῶν) ὁ μὴ κεκαρμένος (κουρευόμενος) διὰ μικρότητα, (ὄθεν μεταφρ.) καθ' ὑπερβολὴν μικρὸς (κοντὸς, ὀλίγος), (ἐπὶ χρόνου) στιγμιαῖος. « Τὴν ἀκμὴν ἀκαρὲς ὥρας μαραίνει, » Πλ. ‖. « Ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ἢ χρόνου, » Ξ., (ἐπίρ.) « Ἀκαρεῖ, Ἀκαρέως, » ἐν τῷ ἅμα εἰς μίαν στιγμὴν, ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ κτλ. ‖. « Οὐδ' ἀκαρῆ, » οὔτε τὸ παραμικρὸν, οὔτε ζάλαν (ψιχαλον κτλ.). « Ὅτι οὐδ' ἀκαρῆ μοι δανείσει, » Δημ. « Τὸν ἀγρὸν οὐδ' ἀκαρῆ θέλεις ὁρᾶν, » Ἀλκίφρ. ‖. « Παρ' ἀκαρῆ (ἔνν. χρόνον), » σχεδὸν, παρ' ὀλίγον, ὀλίγου ἔλειψεν. « Ὧδε ἔγωγε παρ' ἀκαρῆ διέγραψα τὸν βίον. » Αἰσχ. (ὅμοιον μὲ τὸ) « Κατέπεσον ἀκαρὴς τῷ δέει, » Στεφ. « Ἀκαρὴς παραπόλωλας ἀρτίως, » Μένανδρ.) ‖. (οὐσ.) « Ἀκαρὴς (τὸ), τὸ δακτυλίδι τοῦ μικροῦ δακτύλου. (παρβλ. Ἄτομος).

Ἄκαρι, εως (τὸ). μικροσκοπικόν τι ζωύφιον (σκωληκάκι) τοῦ τυριοῦ, ἀλευριοῦ κτλ., πηδοῦλι.

Ἀκαριαῖος, α, ον, (ἐξ ἐπίρ.) -αίως. Ὁ καθ' ὑπερβολὴν ὀλίγος, ἐλάχιστος, στιγμιαῖος.

Ἀκαριδιος, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀκαριαῖος.

Ἀκαρνάν, ᾶνος καὶ

Ἀκάρναξ, ακος (ὁ), εἶδ. ἰχθ., Ζ. Ἄχαρνος.

Ἀκαρπέω-ῶ, Μ. ήσω, Δὲν καρποφορῶ, εἶμαι ἄκαρπος.

Ἀκαρπία (ἡ). ἔλλειψις καρπῶν ἢ καρποφορίας, ἀφορία.

Ἀκάρπιστος, Π. ἀντὶ

Ἄκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ κάμνων καρπὸν, (τρπ.) ἄχρηστος, ἀνωφελὴς, μάταιος. ‖. « Χρημάς —, » αἰσχλ., ὁ μὴ ἐκπληρωθείς.

Ἀκάρπως, ἐπίρ. Χωρὶς καπνὸν. (τρπ.) εἰς μάτην, ἀνωφελῶς.

Ἀκάρπωτος (ὁ, ἡ), Π. ἄκαρπος.

Ἀκαρτέρητος ὁ, ἡ). ἀνυπόφερτος. 2) ἀνυπόμονος.

Ἄκαρτος (ὁ, ἡ). ἀκαύρεντος, ἀξύριστος.

Ἀκαρύκευτος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς καρυκεύματος (ἀρτύματος).

Ἀκαρφὴς, ες (ὁ, ἡ), Π. [ἀ. κάρφω]. ὁ μὴ ξηρανθείς, χλωρός.

Ἄκασκα (κά), ἐπίρ. Π. [ὥδε Ἀκή]. ἥσυχα. σιγανὰ, ἀγάλι-ἀγάλια. « Πρεσβύται ἀσκήπτροισιν ἄκασκα πρόβωντες, » Κρατῖν. ζῦθεν

Ἀκασκαῖος, α, ον, Π. ἥσυχος, πρᾶος, ἥμερος. (συνών.) φαιδρὸς, λαμπρὸς, ἐμπνέων εὐχαρίστησιν εἰς τὸν βλέποντα, (παρβλ. Σιγαλόεις).

Ἄκαστος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, καίνυμαι]. ἀνίκητος, ἀκαταπόνητος.

Ἀκαστόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ἄκαστος, φρήν]. ἀδιάφθορος τὰς φρένας, συνετὸς, φρόνιμος.

Ἀκαταβίαστος (ὁ, ἡ), = Ἀκατανάγκαστος, ἀπαραβίαστος.

Ἀκατάβλητος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ καταβληθεὶς ἢ μὴ καταβαλλόμενος, ἀνίκητος, ἀκαταπόνητος.

Ἀκαταγγείαστος (ὁ ἡ). (ἀνατομ.), ὁ χωρὶς ἀγγείων (ἀρτηριῶν).

Ἀκατάγγελτος (ὁ, ἡ), ἀκήρυκτος, ἀκρατοδαιμόνητος, ἀφνίδιος. « Πόλεμος—, » Πλ.

Ἀκαταγέλαστος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ καταγέλαστος, ἀπεριγέλαστος.

Ἀκατάγνωστος (ὁ, ἡ), (ἐξ ἐπίρ.) -γνώστως

Ὁ μὴ καταδικασθείς ἢ μὴ καταδικάσιμος, ἀκαταδίκαστος, Ἀκατάκριτος.
Ἀκαταγώνιστος (ὁ, ἡ). ἀνίκητος, ἀκατανίκητος.
Ἀκαταδάμαστος (ὁ, ἡ). ἀκαταπόνητος.
Ἀκατάδεκτος (ὁ, ἡ), = Ἀπαράδεκτος.
Ἀκαταδίκαστος (ὁ, ἡ), = Ἀκατάγνωστος.
Ἀκαταδούλωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταδουλωθείς ἢ μὴ καταδουλούμενος, ἀταπείνωτος.
Ἀκαταζήτητος (ὁ, ἡ), ξ ἐπίρ. -ήτως. Ἀνεζήτητος.
Ἀκαταθύμιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταθύμιος, ἀπεπταῖος, δυσάρεστος
Ἀκαταίσχυντος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ύντως. Ὁ μὴ καταισχύνων ἢ μὴ καταισχυνόμενος, ἀνεπαίσχυντος.
Ἀκαταιτίατος (ὁ, ἡ). ἀκατηγόρητος.
Ἀκατακάλυπτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ύπτως. Ἀσκέπαστος, ξέσκεπος.
Ἀκατάκαμπτος (ὁ, ἡ), = πάντῃ ἄκαμπτος (ἀλύγιστος).
Ἀκατάκαυστος (ὁ, ἡ), ξ ἐπίρ. -αύστως. Ὁ μὴ κατακαιόμενος ἢ μὴ κατακαιόμενος, ἄφλεκτος
Ἀκατάκλαστος (ὁ, ἡ). ἀτσάκιστος, ἀκαμμάτιστος.
Ἀκατάκλυστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς κατακλυσμόν, ἀκαταπόντιστος.
Ἀκατακόσμητος (ὁ, ἡ). ἄτακτος, ἀδιόρθωτος, ἀσυγύριστος.
Ἀκατάκριτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = κρίτος. Ἀκατοδίκαστος
Ἀκάτακτος (ὁ, ἡ), [ὰ, κατάγνυμι]. ἀτσάκιστος.
Ἀκαταληκτικός, ή, όν. (Γρμτ.) στίχος μὴ ἔχων εἰς τὸ τέλος συλλαβὴν περιττεύουσαν ἢ ἐλλείπουσαν, ἀνελλιπὴς περὶ τὸ τέλος, (παρβλ. Καταληκτικός).
Ἀκατάληκτος (ὁ, ἡ). ἀτελείωτος, ἀκατάπαυστος. 2) (Γρμτ.) = Ἀκαταληκτικός.
Ἀκαταλήκτως, ἐπίρ. Ἀκαταπαύστως.
Ἀκαταληπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν καταλαμβάνω, [ἐκ τοῦ
Ἀκατάληπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -λήπτως. Ἄφραχος, ἄπιαστος (μτφρ.) ἀκατανόητος.
Ἀκαταληψία (ἡ). τὸ μὴ ἐννοεῖν (καταλαμβάνειν), ἢ (κατὰ τοὺς Πλατωνικοὺς) τὸ μηδὲν δύνασθαι ἐννοῆσαι.
Ἀκατάλλακτος (ὁ, ἡ), (ξ ἐπίρ.) -λλάκτως, = Ἀδιάλλακτος, ἀφιλίωτος, ἄσκευνος.
Ἀκαταλληλία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
Ἀκατάλληλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -λλήλως. Ἀνάρμοστος, ἀταίριαστος, ἀσύμφωνος, ἀνεπιτήδειος.
Ἀκαταλληλότης (ἡ), = Ἀκαταλληλία.
Ἀκατάλυτος (ὁ, ἡ). (ξ ἐπίρ.) -λύτως. Ἀφθαρτος, ἀχάλαστος, ἀτελείωτος, ἀδιάλλακτος.
Ἀκαταμάθητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μανθανόμενος ἢ μὴ καταλαμβανόμενος, ἀκατανόητος.
Ἀκατάμακτος (ὁ, ἡ), [ὰ, καταμάσσω]. ἀζύμωτος, ἄπλαστος, ἀμάλακτις. 2) ἀσφύγγιστος.
Ἀκαταμάχητος καὶ Ἀκατάμαχος (ὁ, ἡ). ἀκαταπολέμητος, ἀνίκητος.
Ἀκαταμέτρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταμετρηθείς ἢ μὴ καταμετρούμενος, ἀμέτρητος.
Ἀκατανάγκαστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -άστως. Ἀπαραβίαστος.
Ἀκατανόητος (ὁ, ἡ). ἀκατάληπτος.
Ἀκατάνυκτος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κατάνυξιν.
Ἀκατάξιστος (ὁ, ἡ). ἀλάξευτος, ἀδούλευτος, ἀτελέκητος. • Κίων—, • Ἐπιγρ.
Ἀκατακάλαιστος (ὁ, ἡ). ἀνίκητος (εἰς τὸ κάλαισμα).
Ἀκατάπαυστος (ὁ, ἡ). ἀτελείωτος, ἀδιάκοπος.
Ἀκαταπαύστως, ἐπίρ. Ἀδιακόπως, ἀκατάπαυστα.
Ἀκατάπληκτος (ὁ, ἡ) καὶ ἐπίρ. -ήκτως. Ἀτρόμακτος, ἀξύπαστος.
Ἀκατάπληξία (ἡ). τὸ ἀκατάπληκτον.
Ἀκατακολέμητος (ὁ, ἡ), = Ἀκαταμάχητος.
Ἀκατακόνητος (ὁ, ἡ). ἀκαταλέμαστος. ἀκαταμάχητος. ἀκούραστος.
Ἀκαταπόντιστος (ὁ, ἡ), = Ἀκατάκλυστος.
Ἀκατάποτος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ καταποθείς ἢ μὴ καταπινόμενος.
Ἀκαταπράϋντος (ὁ, ἡ), = Ἀμείλικτος, ἀνήμερος, ἀνεξιλέωτος.
Ἀκαταπτάτος ὁ, ἡ). ξ ἐπίρ -ήτως. Ἀτρόμακτος, ἀξύπαστος.
Ἀκατάπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταπεσὼν ἢ μὴ καταπίπτων, ἀκαταμάχητος ἢ ἀστάτητος.
Ἀκατάργητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταργηθείς ἢ μὴ καταργούμενος.
Ἀκατάρτιστος (ὁ, ἡ). ἀνοργάνιστος, ἀδιάρθωτος κ.λ.
Ἀκατάρλητος (ὁ, ἡ). ἀπόστατος.
Ἀκατάσβεστος (ὁ, ἡ). ἄσβυστος. • Τίτανος—, • Ἀλέξ. Τραλ.
Ἀκατάστατος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -στως. Ἀκλόνητος.
Ἀκατασήμαντος (ὁ, ἡ). ἀσημάδευτος, ἀδούλωτος· ἀνυπόγραφος.
Ἀκατάσκεπτος (ὁ, ἡ). ἀκατασκόπευτος, ἀπαρατήρητος· ἀνεξέταστος. 2) ἀσυλλόγιστος, ἀστόχαστος.
Ἀκατασκέπτως ἐπίρ. Ἀνεξετάστως, ἀσυλλόγιστα.
Ἀκατασκεύαστος (ὁ, ἡ), (ξ ἐπίρ.) -άστως, ξ
Ἀκατάσκευος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -εύως. Ὁ χωρὶς οἰκιακὰ σκεύη (ἔπιπλα)· ἀσυγύριστος, ἀπερισκεύαστος, ἀδιόρθωτος, ἄρθεστος· ἀκατέργαστος, ἀδούλευτος· ἀκαλλώπιστος, ἁπλοῦς, φυσικός, ἀνεπιτήδευτος.
Ἀκατασκήνωτος (ὁ, ἡ) ὅπου δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κατασκηνώσῃ τις, ἀκατοίκητος.
Ἀκατάσκιος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ἴσκιον, ἀσκίαστος.
Ἀκατασκόπητος (ὁ, ἡ), = Ἀθέατος, Ἀκατάσκεπτος.
Ἀκατάσκοπος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -σκόπως. = Ἀκατάσκεπτος.
Ἀκατάσκωπτος (ὁ, ἡ). ἀπερ γέλαστος.
Ἀκατασόριστος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ σωρισμάτων ἀκαταμάχητος.
Ἀκαταστασία (ἡ). σύγχυσις, ἀταξία, ἀνησυχία, ἀστασία.
Ἀκαταστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Ἀκατάστατος (ὁ, ἡ), ξ ἐπίρ. -τως. Ἄστατος, ἀβέβαιος, ἀνήσυχος, ἄτακτος. • Οὖρα ἀκατάστατα, • Ἱππακρ., θυελλώδη, ἀκατασκίαθετα.
Ἀκατασταίριστος (ὁ, ἡ). ἀκατασκεύαστος, ἀκατεύναστος.
Ἀκατάστερπτος ξ
Ἀκατάστροφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὃν κατάστροφὴν (τέλος, χαλασμὸν, [ἐπὶ δράματος] λύσιν), ἀτελείωτος. 2) (ἐπὶ ὄφεως λόγ.) ἄκαμπτος, ἄχαρις, χωρὶς γλαφυρότητα.
Ἀκατάσχετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -σχέτως. Ἀκάθεκτος, ἀκράτητος, ἀκαταμάτιστος, ἀνυπόφερτος. • Δίψος—, • Ἀλ. Ἀρρ.
Ἀκατάτακτος (ὁ, ἡ). ἀπροδιόριστος.
Ἀκατάτρητος (ὁ, ἡ). ἀτρύπητος πέρα πέρα.
Ἀκατάτριπτος (ὁ, ἡ). ἄλυωτος, ἀχάλαστος· ἀσύντριπτος.
Ἀκατάφλεκτος (ὁ, ἡ). ἄκαυστος, ἀπυρπόλητος.
Ἀκατάχρακτος (ὁ, ἡ). ἀνοχύρωτος, ἄοπλος.
Ἀκαταφρόνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περιφρονούμενος ἢ μὴ περιφρονητέος.
Ἀκαταχρηστος (ὁ, ἡ). ὄχι πολλὰ εὔχρηστος.
Ἀκαταχώριστος (ὁ, ἡ), = Ἀδιαφόρητος.
Ἀκατάψυκτος (ὁ, ἡ). ἀνέγγιχτος, μὴ χειροῤῥάθης, ἀνήμερος.
Ἀκατηγόρητος (ὁ, ἡ). ἀκατηγόρητος.
Ἀκατάψευστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ψευδὴς (ἐπιπλαστος).
Ἀκατέργαστος (ὁ, ἡ). ἀδούλευτος, ἄφθειρος.
Ἀκατεύναστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κατευναζόμενος, ἀκαθησύχαστος· ἀνεξιλέωτος.
Ἀκάτη ξ Δ. Ἀκάτα (ἡ), Π. ἀνεί Ἄκατος.
Ἀκατηγόρητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ήτως. Ἀμέμπτος, ἀνέγκλητος, ἀνεπίληπτος.
Ἀκατήχητος (ὁ, ἡ), (ἐκκλησ.) ὁ μὴ κατηχηθείς (μὴ διδαχθείς τὰς ἀρχὰς τῆς πίστεως).
Ἀκάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄκατος, πλοιάριον. 2) = τῷ
Ἀκάτιος (ὁ). (ἐνν. ἱστὸς) τὸ μεγάλον κατάρτι ἢ πανί.
Ἀκατίς, ίδος (ἡ), = (ξ πολὺ πιθανώτερον πρωτότ. τοῦ) Ἀγαθὶς (2).
Ἀκατοίκητος (ὁ, ἡ), = Ἀοίκητος.
Ἀκατονόμαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ δυνάμενος νὰ ἔχῃ ὄνομα. • Τὸ θεῖον ἀκατονόμαστον, • Θλγ. 2) ἀνώνυμος, (σανκδχ.) ἀσήμαντος, ἄγνωστος.
Ἀκατόπτευτος ξ Ἀκάτοπτος (ὁ, ἡ). ἀκαρατήρητος, ἀκατασκόπευτος.
Ἄκατος (ἡ ξ σπαν. ὁ), [ἄγω]. εἶδ. πλοίου (βάρκας μὲ πολλὰ κωπιά), ὅμοιον μὲ τὴν Ἰταλ. Σκαμπαβίαν. 2) (διὰ τὸ ὁμοιόσχημον), εἶδος πετηρίου. 3) τὸ μεγάλον πανὶ τοῦ καραβιοῦ, ἡ μαΐστρα.
Ἀκατούλωτος (ὁ, ἡ) (πληγὴ) ἥτις δὲν ἔκλεισε.
Ἀκάττυτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ὑπόθημα) χωρὶς κάττυμα (πατοῦναν, τακούνι).
Ἀκαυλος (ὁ, ἡ). χωρὶς καυλὸν (τσαμπί, σύραν).
Ἀκαυστος(τος), ου (ὁ, ἡ), ξ ἐπίρ. -αύστως. Ὁ μὴ καυθεὶς ἢ μὴ καιόμενος.
Ἀκαυτηρίαστος, ου (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καυτηριασμένος (σημαδευμένος μὲ καυτὸν σίδηρον).
Ἀκαυχησία (ἡ). τὸ μὴ καυχᾶσθαι, μετριοφροσύνη.
Ἀκαχμέ(γέ,χεί)ατο, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἠκάχμητο, (γ', πλθ. γρσ. τοῦ ὑπερσ. ξ
Ἀκαχεῖν, ἀόρ. Ε'. τῆς ἀπαρ. ξ
Ἀκάχημαι, πρκ. τῆς ὑπερσ. τοῦ Ἄχνυμαι.
Ἀκαχήω (μέλλ. τοῦ [ἐχρ.] Ἀκαχέω ἢ Ἀκάχω), Ε. Ἄχνυμαι.

Ἀκαχίζω [ἄχνυμαι], Μ. (σω, Π. λυπῶ, στεναίνω. χολοσκάνω.
Ἀκαχμένος (μτχ. τοῦ Ἀχνυμαι), η, ον, Π. (ἐξηγ. συνήθ.) κοπτερός, ἀκονισμένος, (ἐσ. κ θανών.) βαρύς, βαρύνων, (ἰδε τὸ ῥῆμα).
Ἀκάχων (μτχ. τοῦ Ἀχνυμαι), ουσα, ον, Π. λυπημένος, πεκραμένος.
Ἀκάνθη (ὁ), εἶδος φαγητοῦ ἐξ ἀτερόμυων ὀστρίου, [συγγ. τῷ-
Ἀκέαστος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, κεάζω], = Ἄκλαστος· ἀδιαίρετος· ἀγώριστος.
Ἀκείομαι, Π. ἀντὶ Ἀκέομαι.
Ἀκερσεκόμης, ου (ὁ), Π, = Ἀκερσεκόμης.
Ἀκερσέκομος (ὁ, ἡ), Π. ἀκούρευτος τὴν κόμην (καὶ μτν.) τὰ φύλλα, ἀειθαλής. « Οὐ τὸ φύλλον οὐκ ἀπιξυήσεται, « κατὰ τὸν ψαλμ.
Ἀκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων ὁδὸν (κέλευθον)· ἀδιέξοδος, ἀδιόδευτος.
Ἀκέλευστος (ὁ, ἡ), ἐξ ἐπίρ. -εύστως. Ἀπρόστακτος, ἀπαράγγελτος, αὐθόρμητος, αὐτεπάγγελτος.
Ἀκέλυφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κέλυφος (φλοιὸν, τσώφλοκον).
Ἀκενοδοξία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις-
Ἀκενόδοξος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κενοδοξίας.
Ἀκενόσπουδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταγινόμενος (σπουδάζων) εἰς μάταια καὶ ἀνωφελῆ πράγματα.
Ἀκέντητος (ὁ, ἡ). [κυρ. ἴαπος] ὁ μὴ κεντηθεὶς (διὰ τοῦ μύωπος) ἢ μὴ ἔχων δυνάτην κεντήσεως (παρακινήσεως).
Ἄκεντρος (ὁ, ἡ), ὁ χωρὶς κέντρον (ἐξ μτφορ.) χωρὶς δύναμιν (τόνον, ἐνέργειαν).
Ἀκένωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κενούμενος (ἀδειαζόμενός) ποτε, ἀνεξάντλητος.
Ἀκέο, Π. ἀνεἰ Ἀκοῦ, προστ. τοῦ
Ἀκέομαι-οῦμαι [ἄκος], Μ. έσομαι καὶ ήσομαι (ἀόρ. Ἠκεσάμην, πρκ. Ἤκεσμαι ἢ Ἀκήκεσμαι, ἀόρ. πθ. Ἠκέσθην). ἰατρεύω, βοηθῶ. (ερμ.) διορθόνω· ἐπισκευάζω, (Τουρκ.) μεραμετίζω, μπαλόνω. « Ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων, « Λκ. (καὶ πθ. σπν.) « Καρδίη οὔποτε ἀκέεται, « Ἀρτ.
Ἀκείντως [ἀκέων], ἐπίῤ. Π. ἡσύχως, μὲ σιωπήν.
Ἀκέραιος (ὁ, ἡ), [ἀ, κεράννυμι ἢ κεραΐζω], ἄκρατος, ἄδολος, καθαρός· εἰλικρινὴς, ἀκλινῶς ἤγ. « Καὶ ἀκέραιοι, ὡς αἱ περιστεραί, « Ρὰνγ., (πρβλ. Ἄρτιος). 2) ἀνέγγιχτος, ἀπείραχτος· ἀκέρης, ὁλάκαιρος, σωστὸς, (παῤβλ. Ἀκήρατος).
Ἀκεραιότης (ἡ). καθαρότης, γνησιότης, εἰλικρίνεια, ἁπλότης. 2) ὁλοκληρία.
Ἀκεραιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀκέραιον. || (σύγχ. τὸ μσ.) εἶμαι ἀκέραιος. « Τὴν συζυγίαν τῶν ὀφθαλμῶν οὐκ ἀκεραιούμενος, « Βύζ., (περιφρ. ἀντὶ) Μονόφθαλμος.
Ἀκεραίως, ἐπίῤ. Ἀδόλως, καθαρῶς· εἰλικρινῶς. 2) σωστὰ, κατ' ὁλοκληρίαν.
Ἀκέρασος (ὁ, ἡ), = Ἄκρατος.
Ἄκερατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κέρατα.
Ἀκέρευνος, Π. ἀντὶ-
Ἀκερεύνωτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ κτυπηθεὶς ἢ μὴ κτυπούμενος ἀπὸ κεραυνόν.
Ἀκέρδεια (ἡ). ἔλλειψις κέρδους, ζημία, [ἐκ τοῦ

Ἀκερδής, ἐς (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φέρων κέρδος, ἀνωφελής.
Ἀκερδῶς, ἐπίῤ. Χωρὶς κέρδος, ἀνωφελῶς.
Ἀκέρκιστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ δουλευθεὶς διὰ τῆς ὑφαντικῆς κερκίδος (σαγίτσας).
Ἄκερκος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς οὐρᾶς (κέρκου).
Ἄκερος (ὁ, ἡ), = Ἀκέρατος.
Ἀκερσεκόμης, ου (ὁ) ὁ μὴ κουρεύσας τὴν κόμην (τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς) του· (ἐπμ.) πάντοτε νέος, (ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τοῦ Βάκχου).
Ἀκεφγνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πάσχων ἢ μὴ προξενῶν κέρχνον (βραχνάδαν). « Φαρμάκου ἀρτηρίᾳ ἄκερχνον, « Ἄρτε.
Ἄκερως, ω καὶ Ἀκέρωτος, ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων κέρατα.
Ἀκεσίμβροτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀκέσιμος, βροτός]. ὁ ἰατρεύων τοὺς ἀνθρώπους, (ἐπιθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ).
Ἀκέσιμος (ὁ, ἡ). ἐπιδεκτικὸς θεραπείας, ἰάσιμος. 2) χρήσιμος εἰς τὸ θεραπεύειν, ἰαματικός.
Ἀκεσίνους, (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἰατρεύων (ἀκεόμενος) τὰς νόσους.
Ἀκέσιος (ὁ). ἰαματικὸς, (ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλ.).
Ἀκεσίπονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἰατρεύων (ἀκεόμενος) τοὺς πόνους.
Ἄκεσις [ἄκος], εως (ἡ). ἴασις, ἴαμα, θεραπεία· διόρθωσις, ἐπισκευή.
Ἀκεσμα (τό). ἰατρικὸν, τρόπος (μέσον) διορθώσεως. 2)=Ἄκεσις.
Ἀκέσμιος, α ἢ ος, ον, Π.=Ἀκέσιμος καὶ Ἀκέσιος.
Ἀκεσμὸς (ὁ), = Ἄκεσις.
Ἀκέσσιμος, Ἀκεσσίπονος κτλ., Π. ἀντὶ Ἀκέσιμος κτλ.
Ἀκεστὴρ (ὁ), Π.=Ἀκέστωρ. ||. « Καλενὸς —, « Σοφ., ὁ ἡμερῶν τὸν ἵππον, ἢ σώζων τὸν ἐπιβάτην.
Ἀκεστήριος (ὁ, ἡ), = Ἀκεστικός.
Ἀκεστὴς, οῦ (ὁ), (ἐν γέν.) διορθωτὴς. « Ἀκ. ἱματίων ῥαγέντων, « Ξεν., ὁμπαλλωτής. « Νόμων —, « Λκ., = Ἀκέστωρ, ἰατρός.
Ἀκεστικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρήσιμος (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ διορθόνειν (μπαλλόνειν, ἰατρεύειν κτλ.), (ὅθεν) « Ἀκεστικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ ῥαπτικὴ ἢ μπαλλωματική.
Ἀκεῖς, ίδος (ἡ). εἶδ. σιδηρᾶς μεταλλευργικῆς καμίνου.
Ἀκεστορία (ἡ), Π. ἡ τέχνη τοῦ ἀκεστορος, ἰατρική.
Ἀκεστορίδης, ου (ὁ). = Ἀκέστωρ, ἰατρός.
Ἀκεστορινὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ) -ιῶς. Ὁ ἀντίκειται εἰς τὴν ἀκεστορίαν, ἰατρικός.
Ἀκεστορὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀκέστωρ, ἡ ἰατρεύουσα (διορθόνουσα, κτλ.). ||. (ὠδ.) ὠτάριον, μαμμή.
Ἀκεστὸς [ἀκέομαι], ἡ, όν. Ἐπιδεκτικὸς θεραπείας (διορθώσεως), ἴάσιμος.
Ἀκέστρα (ἡ), [ἀκέσιμος]. βελόνα διὰ μπαλλώματα. (κατὰ τὸν Ἡσυχ.) συρραπτήρι.
Ἀκέστρια καὶ **Ἀκεστρὶς**, ίδος (ἡ), = Ἀκεστορὶς. 2) ῥάπτρια, ῥαφίστρια.
Ἀκεστὺς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄκεσις.
Ἀκέστωρ [ἀκέομαι], ορος (ὁ), ἰατρὸς. διορθωτής.
Ἀκεσφορία (ἡ), Π. ἰατρεία, θεραπεία. δύναμις ἰαματικὴ, [ἐκ τοῦ
Ἀκεσφόρος (ὁ, ἡ), [ἄκεσις, φέρω]. ὁ προξενῶν θεραπείαν (διόρθωσιν), ἰαματικὸς.

Ἀκεσώδυνος (ὁ, ἡ). ὁ ἰατρεύων τοὺς πόνους (ἄκεσις ὀδύνης).
Ἀκεύμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἀκούμενος, μτχ. τοῦ Ἀκέομαι.
Ἀκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κεφαλὴν (ἐξ τρπ.) ἀρχηγόν. (βιβλίον) χωρὶς ἀρχὴν ἢ προοίμιον· (στίχος ἑξάμετρος) ἀρχόμενος ἀπὸ βραχείας συλλαβῆς (Μμ.) ὁ κατασκευασθεὶς εἰς κεφαλικὴν ποινὴν ἢ ἀτιμωθεὶς ἢ ὑραπετεύσας ἢ ἐπιχειρηχθείς· (μῦθος) χωρὶς συμπέρασμα, χωρὶς ἐπιμύθιον, ἀτελής.
Ἀκεφάλως, ἐπίῤ. Χωρὶς κεφαλὴν (ἀρχὴν προοίμιον).
Ἀκέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἅπαξ μόνον παρ' Ἱππ. ἀντὶ Ἀκέομαι.
Ἀκέω [ἀκή], ῤ. ἄχρ. (τοῦ ὁπ. δὲν εὑρίσκεται εἰμὴ μόνον τὸ σύκτ. Ἀκέοις, καὶ ἡ μτχ. Ἀκέων, ουσα), Π. σιωπῶ.
Ἀκέων, ουσα, ον, Π. σιωπηλός.
Ἀκέων, ἐπίῤ Π. ἡσύχως, μὲ σιωπήν.
Ἀκὴ (ἡ), Π. [ἀ, χαίνω; ἢ ἄγη], ἡσυχία, σιωπὴ, (σύγχρ. Π. εἶνε μόνον ἡ δοτ.) Ἀκῇ (ἐξ ἡ αἰτ.) Ἀκὴν, (ἐκλαμβανόμεναι ὡς ἐπιῤῥήμ. (παῤβλ. Ἠκα).
Ἀκὴ (ἡ), Π. ἡ ἀκμὴ (ὁ ἀθέρας, ἡ κόψη) τοῦ μαχαιριοῦ κτλ. « Τὸ ὀξὺ καὶ ἄκρον τῆς φάλαγγος, « Ἡσύχ., (ὕθεν τὸ Ἀττ.) ακίεις. (ἡ λέξ. εἶνε ἀπν., παράγει ὅμως πλῆθος ἄλλων λέξ. εὐχρήστων).
Ἀκῇ ἡ **Ἀκῇ**, ἐπίῤ. Π. ἐν σιωπῇ, σιωπηλῶς, μὲ ἡσυχίαν.
Ἀκὴ (ἡ), εἰς τὸν Ἱππκρ. ἀντὶ Ἄκεσις, θεραπεία, (ἄλλ. διορθ. πλθ. Ἀκτὴ, ἐκ τοῦ Ἄκος).
Ἀκηδεία (ἡ), = Ἀκηδία.
Ἀκηδεμόνευτος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κηδεμονίας, ἀνεπιμέλητος, παρημελημένος.
Ἀκήδεστος (ὁ, ἡ), Π.=Ἀκηδεμόνητος καὶ 3)=Ἀκήδευτος.
Ἀκηδέστως, ἐπίῤ. Χωρὶς φροντίδας, μὲ ἀδιαφορίαν (περιφρόνησιν), ἀσυστόλως.
Ἀκήδευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τυχὼν κηδείας, ἄταφος.
Ἀκηδέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ έσω, Π. ἀμελῶ, ἀδιαφορῶ, δὲν φροντίζω, [ἐκ τοῦ
Ἀκηδὴς [ἀ, κῆδος], ἐος (ὁ, ἡ). ἀμελὴς, ἀμέριμνος, ἀξένοιαστος, ἄλυπος, (ἐπμ.) Π. τρόπος, εὐάρεστος. « Πυρὶ μέν τε λύκοισιν, ἀτὰρ χιμάροισιν ἀκηδής, « Ν.Θ. 2) περιμελημένος, ἀνεπιμέλητος, ἀπεριποίητος. « Εἴματα μέν τοι κεῖται ἀκηδέα, « Ὁδ. 2. 3)=Ἀκήδευτος. « Οὐχ ὑπεμειναν τῶν ἑαυτῶν πολεμίους ἀκηδεῖς παριδεῖν, « Αἰλ.
Ἀκηδία (ἡ). ἀμέλεια, ῥᾳθυμία. 2) ἀμεριμνία, ἀδιαφορία. 3) πλῆξις, μελαγχολία. « Ἐλύπαζεν ἡ ψυχή μου ἀπὸ ἀκηδίας, « Ψαλμ.
Ἀκηδιασμὸς (ὁ), = Ἀκηδία, πλῆξις, ἀμέλεια.
Ἀκηδιαστὴς, οῦ (ὁ) ῥᾴθυμος, ἀφύκερος ἤγ. « Ὁ ἀκηδ. μισεῖ μὲν τὰ παρόντα, ἐπιθυμεῖ δὲ τῶν μὴ παρόντων, « Δαμασκ.
Ἀκηδιάω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ἀκηδίαν, ἀδημονῶ. πλήκτω. « Πολλοὶ εὐχόμενοι ἀκηδιῶσι, « Κρ.
Ἀκηδῶς, ἐπίῤ. Ἀμελῶς, μὲ ἀδιαφορίαν.
Ἄκηκοα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Ἀκούω.
Ἀκήλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θελγόμενος (κηλούμενος)

ἰσόμοιρος), ἀνεξίκλωστος, ἀπάνθρωπος. «Σειρῆνας ἀκηλήτους,» Πλάτ.

Ἀκηλίδωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κηλίδα, καθαρός, (μετφορ.) ἀνεπίληπτος.

Ἄκημα (τὸ), Π. = Ἄκεσμα.

Ἀκήν [ἴδε Ἀκή], ἐπίῤ. Π. σιωπηλῶς, μὲ ἡσυχίαν.

Ἀκήπευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καλλιεργούμενος ἐν κήπῳ, ἄγριος.

Ἄκηπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κῆπον. Σ) = «Κῆπος—,» φρσ. Π., ὁ μὴ ἄξιος νὰ ὀνομάζεται κῆπος.

Ἀκηρασία ᾽ἡ], Π. = Ἀκεραιότης (χαρακτῆρος), ἀκακία.

Ἀκηράσιος, Π. ἀντι

Ἀκήρατος (ὁ, ἡ), [ἀ, κεραννύω ἢ κεραΐζω], ἄμικτος, ἄδολος, γνήσιος, καθαρός, διαυγής. «Ὅμηρος —,» Σοφ. «Σμύρνα—,» Ἡρ. «Χρυσὸς—,» αὐτ. 2) = Ἀκέραιος, ἀβλαβής, ἀνελλιπής, ἀμόλυντος, ἄφθαρτος. «Παρθένος («Φιλία, «Λειμώνων),» Πλ. Ξεν., Εὐρ. (ᾠ μὲ γεν.) «Κακῶν (»Ὠδίνων)—,» Εὐρ., Ἀπλλν. «Ἀκήρατοι γάμων καὶ ἀγνοί,» Πλάτ. [καὶ δοτ.] «Οὐδεὶς δὲ θνητῶν ταῖς τύχαις ἀκήρατος,» Εὐρ. (συγχ τῷ Ἀγήρατος).

Ἀκήριος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, κῆρ] = Ἀκήρατος, Ἀκέραιος, ἐβλαβής, ἀθάνατος, ἄφθαρτος.

Ἄκηρις (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, κῆρ]. ὁ χωρὶς ψυχῆς, νεκρός, ἄψυχος («Ἀκήριον τῆνδ᾽ ὄνειρον,» Ἀπλλν.). ὁ χωρὶς καρδίας, δειλός, ἄτολμος, ἀνανδρος. «Δέον ἀκήριον,» Ὅμ.

Ἄκηρος (ὁ, ἡ). (ἰατρ.) ὁ κατασκευαζόμενος χωρὶς κηρόν.

Ἀκηρότατος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἀκηρατώτατος, ὑπερθ. τοῦ Ἀκήρατος.

Ἀκηρωτεί (κτλ), ἐπίῤ. Χωρὶς κήρυκος ἢ κηρυκείου, ἢ χωρὶς προκήρυξιν (προειδοποίησιν), [ἐκ τοῦ

Ἀκήρυκτος (ὁ, ἡ), [ἀ, κηρύσσω] (χωρ πόλεμος) χωρὶς προλαβοῦσαν διὰ κήρυκος εἰδοποίησιν, αἰφνίδιος, κρυφός. 2) ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος κήρυκα (προτείνοντα περὶ ἀναχωχῆς ἢ εἰρήνης), ἀσπονδος, ἀδιάλλακτος. 3) ὁ μὴ ἀλαλητεὶς ὑπὸ τοῦ κήρυκος, (ἐπμ.) ἀσήμαντος. ἢ 4) (σπν.) ἄγνωστος (πῦ εὑρίσκεται).

Ἀκηρύκτως, ἐπίῤ = Ἀκηρυκτεί.

Ἀκήρωτος, ὁ, ἡ, ὁ μὴ ἀλειμμένος μὲ κηρόν.

Ἀκηχέτο, Ο. Ἰων. γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. καὶ

Ἀκηχέδαται, Π. Ἰων. γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Ἄχνυμαι.

Ἀκηχεδών [ἀκάχω], όνος (ἡ), Π. Ὀλίγος, πόνος ψυχῆς, βάσανον, μερίμνα.

Ἀκήχε(χη)μαι, πρκ. τοῦ Ἄχνυμαι.

Ἀκιβδήλευτος καὶ

Ἀκίβδηλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-ήλως. Ὁ μὴ κίβδηλος (μὴ κιβδηλευθείς), ἄδολος, ἀνύβριστος, εἰλικρινής, γνήσιος.

Ἀκιδνός [ἀ, κιδνάω], ἡ, όν, Π. ἀσθενής, ἀδύνατος, εἰποτένειος, πρόστυχος. (ποῤβλ. Εἰδνός).

Ἀκιδώδης, ἐος (ὁ, ἡ), = τῷ

Ἀκιδωτός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἀκίδας, ἀγκιδωτός, σκαθερός.

Ἀκίζω [ἀκίς], Μ. ἰσω. Κάμνω τι σκαθερόν.

Ἀκίθαρις (ὁ, ἡ), Π. ἄμουσος κιθάρας (κιθαρῳδίας), ἀκιθαρῳδός.

Ἀκικυς, υος (ὁ, ἡ), Π [ἀ. κίκυς] ἀδρανής, ἀδύνατος. (ὁ Ἀριστ. [ποιητ.] τὸ ἐξηγεῖ διὰ τοῦ) Ἀκινής.

Ἀκινάκης, ου καὶ Ἰων. εος (ὁ). μάγαιρα Περσ., (Τουρκ.) χαντζάρι ἢ γιαταγάνι.

Ἀκινδυλί, ἐπίῤ. = Ἀκινδύνως.

Ἀκίνδυνος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). ὁ μὴ ἔχων (μὴ ὑποκείμενος εἰς, ἢ μὴ ἐπιφέρων) κίνδυνον, ἀσφαλής. «Ἐν ἀκινδύνῳ,» Ξεν., ἐκτὸς κινδύνου.

Ἀκινδυνότης (ἡ). ἔλλειψις κινδύνου.

Ἀκινδυνόφης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀκίνδυνος.

Ἀκινδύνως, ἐπίῤ. Χωρὶς κίνδυνον, ἀσφαλῶς.

Ἀκινήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀκίνητος.

Ἀκινησία (ἡ). τὸ μὴ κινεῖσθαι.

Ἀκινητεί(σί), ἐπίῤ. Χωρὶς νὰ κινῆται τις.

Ἀκινητέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἀκινητίζω, Μ. ισω. Εἶμαι (Στέκω) ἀκίνητος, δὲν κινοῦμαι.

Ἀκινητίνδα, ἐπίῤ. (ὀνοματ.) «Παίζειν—,» Πλό., εἶδ. παιδιᾶς, καθ᾽ ἣν ὁ μὲν προσπαθεῖ νὰ μετακινήσῃ τὸν ἄλλον, ὁ δὲ ἀγωνίζεται νὰ μένῃ ἀκίνητος.

Ἀκίνητος, ος καὶ [Π.] η, ον. (καὶ ἐπίῤ.) -ήτως. Ὁ μὴ κινηθεὶς ἢ μὴ κινούμενος· (ἐπμ.) στερεός, ἀκλόνητος· (συνεκδ.) σωστός, ἀκέραιος· (τρπ.) σταθερός, ἀμετακίνητος, ἀμετάβλητος· ἀναλλοίωτος· βαρυεγκέφαλος. «Ὁ ἄθεος ἀκίνητος πρὸς τὸ θεῖον,» Πλ. 2) ὅστις δὲν πρέπει ἢ δὲν συμφέρει νὰ μετακινηθῇ (νὰ ἐβγῇ εἰς φῶς, νὰ καινοτομηθῇ). «Ἐπ᾽ ἀκινήτοισι μὴ καθίζειν,» Ἡσ., δηλ. τάφοις. «Ἀκίνητα ἔπη,» Σοφ., τὰ ἀπέῤῥητα. «Ἀκίνητον χωρίον,» Ξεν., τὸ ἀσκαπτον.

Ἄκινος (ὁ), εἰδ. φυτ. (ἀπὸ τὸ γένος τοῦ, θυμαρίου ἢ τοῦ βασιλικοῦ). (Λτν.) ocimastrum, (ποῤβλ. Ἐκπέτορον).

Ἄκιος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ.-ότερος.-ότατος), Ο. [ἀ, κίς]. ὁ μὴ ἔχων (μὴ κάμνων) σκωλήκια, ἀβρωτήδεστος.

Ἀκιρώς (ὁ, ἡ), Π. = Ἀκιόνος.

Ἀκιρῶς, ἐπίῤ. Μὲ ἀβράνειαν, μὲ αὐχολίαν, ἀσυχα.

Ἀκίς [ἀκή], ίδος (ἡ). ἀγκίδα, κάθε τι ἀγκαθωτὸν ἢ σκωληρόν, (ὐβ. μεταφρ.) «Ποθοῦσιν ἀκίδες,» τὰ κέντημα (ἢ αἴτησις) τῆς ἐπιθυμίας. «Τὰς κύριος ἀκίδες,» Λουκ., τὰ ἀγκυλώματα (οἱ πόνοι, τὰ κυφώματα) τῆς ψυχορραγίας.

Ἀκίχητος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, κιχάνω], Ἀνεφικτος, ἀβρόατος· ἀκατάληπτος, ἀκατανόητος ‖ (τὸ οὐδ.) «Ἀκίχητα,» ἐπίῤ. Εἰς μάτην.

Ἀκίων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων στύλους (κίονας).

Ἀκκίζομαι [ἴδε Ἀκκώ], Ν. ἰσομαι, (τὸ ἐνεργ. εὕρηται μόνον παρὰ τῷ Ἀλλ.). Κάμνω τσακκίσματα, προσποιοῦμαι ὅτι δὲν θέλω ἐν ᾧ θέλω, (ποῤβλ. Θρύπτομαι).

Ἄκκισμα (τὸ) καὶ

Ἀκκισμός (ὁ). προσποίησις, ἄρνησις πλαγιὰ, (κοιν.) τσακκίσματα, κερατσιασμός.

Ἀκκιστικός, ἡ, όν. Ἐπιῤῥητικὸς πρὸς τὸ ἀκκίζεσθαι.

Ἀκκώ, οῦς (ἡ). γυνή τις ἀνέητος καὶ γελοία, (κοιν.) κεράτσα ἢ κερατσάινα.

Ἀκλαγγί, ἐπίῤ. Χωρὶς κρότον (κλαγγήν).

Ἀκλάδευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κλαδευθείς.

Ἀκλάς, άδος (ἡ) = Ἀκλάδευτος.

Ἄκλαστος (ὁ, ἡ), [ἀ, κλάω]. ἀτσάκιστος ἀκαμπής· ἀκλάδευτος.

Ἀκλαυσί(στί), ἐπίῤ. = Ἀδακρυτί.

Ἄκλαυστος (τος), ου (ὁ, ἡ). (ἐνεργ.) ὁ μὴ κλαίων ἢ μὴ κλαύσας («Ἀμφὶ δὲ τυμβῳ σεῖο καὶ ἄκλαυτοι γλαῦκες ἔθεντο γεννᾶ Ἐπιγρ.). (παθ.) ὁ μὴ κλαυσθείς (μυρολογηθείς), ἀδιήγητος, ἀδάκρυτος. «Μηδέ μοι ἄκλαυστος θάνατος μόλοι,» Σόλ.

Ἀκλαυτί, = Ἀκλαυτεί.

Ἀκλεής, έος (ὁ, ἡ), (ἡ αἰτ. Ἀκλεᾶ ᾖ Ἰων. Ἀκλειᾶ ᾖ Π. Ἀκλέα. πλθ. ἡ ὀν. Ἀκλεής, Π. ἀντὶ Ἀκλεείς). ὁ χωρὶς κλέος (φήμης, δόξης), ἄδοξος, ἀσήμαντος. ‖. (τὸ οὐδ.) «Ἀκλεές,» ἐπίῤ. ἀντὶ Ἀκλεῶς.

Ἀκλεία (ἡ), Π. ἔλλειψις κλέους (δόξης φήμης), ἀσημαντότης.

Ἀκλειής, Π. ἀντὶ Ἀκλεής.

Ἄκλειστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κλεισμένος ἢ μὴ κλειόμενος, ἀνοικτός.

Ἀκλειῶς, ἐπίῤ, Π. ἀντὶ Ἀκλεῶς.

Ἄκλεπτος (ὁ, ἡ). (ἐνεργ.) ὁ μὴ κλέπτων (καὶ μεταφρ.) ἀπατῶν, εἰλικρινής. (παθ.) ὁ μὴ κλαπείς ἢ μὴ κλεπτόμενος.

Ἀκλεῶς, ἐπίῤ. Χωρὶς κλέος, ἀδόξως.

Ἀκλήϊστος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀκλειστος ἢ Σ) = Ἄκλητος, ἀνώνυμος. «Πῶς σε καλέσω, εἰν μοῦνον ἀκλήϊστον;» Γρ.

Ἀκλήματος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ προεργόμενος ἀπὸ) κλῆμα ἀμπέλου.

Ἀκληρέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω κλῆρον (μερίδιον, κτῆμα, ἢ κληρονομίαν), (ἐπμ.) εἶμαι πτωχὸς ἢ ἄτυχος, δυστυχῶ.

Ἀκλήρημα (τὸ) δυστύχημα, ἀτυχία, συμφορά.

Ἀκληρία (ἡ). δυστυχία, πτωχεία· ἀτυχία, ἀθλιότης.

Ἀκληρονόμητος (ὁ, ἡ)·ὁ μὴ κληρονομῶν, ἀπόκληρος. 2) ὁ μὴ ἔχων κληρονόμον, ἄκληρος.

Ἄκληρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κλῆρον (κληρονομίαν ἢ μερίδιον ἢ κτῆμα), (ἐπμ.) πτωχὸς ἢ ἄτυχος. «Ἀνὴρ—,» Ὅμ. 2) ὁ μὴ μοιρασθεὶς διὰ κλήρου (λαχνοῦ), ἀμοίραστος (ἐπμ.) χωρὶς οἰκοκύριον, γυμνὸς αὐθέντην. «Γῆ—,» Εὐρ. 3) ὁ μὴ λαβὼν κλῆρον ἢ ὡς κλῆρον. (μὲ γεν.) ἄμοιρος. «Τῶν πατρώων—,» Πλό.

Ἀκληρόψυχος (ὁ, ἡ), = Ἀκλήρωτος.

Ἀκληρωτεί(τί), ἐπίῤ. Χωρὶς λαχνὸν (κλῆρον), [ἐκ τοῦ

Ἀκλήρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μοιρασθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος νὰ μοιρασθῇ διὰ λαχνοῦ (κλήρου). 2) ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ λαβὼν κλῆρον (μερίδιον ἢ κληρονομίαν).

Ἄκλητος [ὁ, ἡ), Αττ. ἀντὶ Ἀκλειστος

Ἀκλητί, ἐπίῤ. Χωρὶς κάλεσμα [προσκάλεσμα], [ἐκ τοῦ

Ἄκλητος [ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ.-ήτως. Ἀκάλεστος, ἀπροσκάλεστος. 2) ἀνώνυμος.

Ἀκλινής, έος (ὁ, ἡ). ἀλύγιστος, στερεὸς ἀτάραχος· ἄτρεπτος· ἄκαμπτος· ἀνένδοτος. «Πρὸς τὸ διαμένειν ἀκλινὴς καὶ οἷον ἐπικρυάναι θαλαττίῳ ὕδατι,» Ἡρακλ.

Ἀκλινῶς, ἐπίῤ. Στερεῶς· ἀνενδότως· ἀπαραχώρητα.

Ἄκλιτος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίῤ. [τως. = Ἀκλινής. 2) (Γραμ.) ὁ μὴ κλινόμενος, κλίσεως ἀνεπίδεκτος.

Ἀκλόνητος καὶ Ἄκλονος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ήτως (μτγν.). Ὁ μὴ κλονούμενος, ἄσειστος, στερεός· ἀτάραχος, ὁμαλός. «Σφυγμός —,» Γαλ.

Ἄκλοτος (ὁ, ἡ, μτγν.) = Ἄκλεπτος. «Ἄγκιστρον —,» Ὀππ., χωρὶς δόλωμα.

Ἀκλυδώνιστος (ὁ, ἡ) (λιμήν). Ὁ μὴ ταραττόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων· ὁ μὴ δοκιμάσας κλύδωνα (φουρτοῦναν).

Ἄκλυστος (ὁ, ἡ) (θηλ. ἀκλύστα, Εὐφ. Ἰφ. Α. 121) = τῷ ἀντρ. Ὁ μὴ κατακλυζόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἀκύμαντος, γαληνός, ἀτάραχος.

Ἀκλώνητος (ὁ, ἡ). Ὁ μὴ ἕλωνκλῶνας, Θφρ.

Ἄκλωστος (ὁ, ἡ). Ὁ μὴ κλωσθεὶς ἢ μὴ κλωθόμενος. «—στήμονες,» Πλάτ.

Ἀκμάζω, Μ. ἄσω. Εἶμαι (εὑρίσκομαι) εἰς τὴν ἀκμὴν (τὸ ἄνθος) τῆς ἡλικίας μου· οἱ ἀκμάζοντες, ἐναντ. οἱ πρεσβύτεροι, παρηβηκότες· τῆς δυνάμεως· «—ῥώμῃ» Πλάτ. πρβλ. — πλούτῳ, ναυσί, χοήμασι, στρατιᾷ, κτλ. εἶμαι εἰς τὸν καιρόν μου, δηλ. ὥριμος (μεγωμένος), εἰς τὴν καλλιτέραν κατάστασιν, εἰς κρίσιμον περίστασιν. «Ἀκμάζοντος τοῦ σίτου, τῆς ὁπώρας (καὶ μτφρ.) τοῦ πολέμου, τοῦ ναυτικοῦ, τοῦ θέρους, τῆς νόσου· ἡμέρας, νυκτός. — ἐν τινι, πρός τι καὶ μετ' ἀπρμφ. ἀκμάζ. ἐρώκειν τὰ κακά (καὶ ἀντρ.) «Ἀκμάζει χρετέων ἔγεσθαι,» Αἰσχλ., τώρα εἶνε καιρὸς (ἀνάγκη) νὰ ἐναγκαλισθῶμεν τὰ ἀγάλματα.

Ἀκμαῖος, α, ον καὶ ἐπίρ. ως. Ὁ ὢν (εὑρισκόμενος) εἰς τὴν ἀκμὴν (εἰς τὸ ἄνθος) τῆς ἡλικίας (δυνάμεως, ἕξεως) του, ὁ φθάσας εἰς τὴν μεγαλειτέρ. αὔξησιν (εἰς τὸν καιρόν του, ὥριμος (μεγωμένος) θεύρισκόμενος ἢ γινόμενος ἐν καιρῷ (εἰς ἁρμοδίαν ἢ κρίσιμον περίστασιν). «— μόλος,» Σοφ., ἐν καιρῷ φθάλθη. «Παρθένος —,» Ἀκ. = ὡρία γάμου, εἰς τὸν καιρὸν τῆς δι' ὑπανδρείαν. πρβλ. — πρόσφορτα· — ἡλικία, ἥβη, πῶλοι, κτλ. «Τοῦ χειμῶνος τὸ ἀκμαιότατον» = ἡ καρδιὰ τοῦ χ. «Αἱ τῶν ὑποθέσ. ἀκμαιότεραι,» Φλγρ., αἱ σύσκωδέστεραι. «ἀκμαῖος τὴν ὀργήν,» Ἀκ., ὀργίλος, θυμώδης ἢ εἰς τὸν βρασμὸν ἀκόμη τοῦ θυμοῦ του.

Ἀκμαστής, οῦ (ὁ) = ἀκμαῖος. Ἡρόδ.

Ἀκμαστικός, ή, όν, καὶ ἐπίρ. -κῶς (μτγν). Ὁ φύσει ἀκμαῖος. Γαλ.

Ἀκμή (ἡ), Ἰακή, αἰγμή. λατ. acies] (κυρ.) τὸ ἐξύ, τὸ κοπτερὸν μέρος (ὁ ἀθέρας) τοῦ μαχαιριοῦ κτλ. «Ἐπὶ ξηροῦ ἀκμῆς ἕρασθαι, ἔχεσθαι, παροιμ.,» = ἐνίσχάτῳ κινδύνῳ εἶναι. «— ὀνύχων,» Πλ., κοπτερὰ (εὐθλερὰ) ὀνύχια. πρβλ. — κερκίδων, βελέων, φασγάνων, λόγχης, τριαίνης, ἥβ. 2) (μτφ.) τὸ ἄνθος, τὸ κάλλιστον (ἠθικ. ἢ φυσικ.), τὸ ἄκρον, ἡ ἁρμοδιωτέρα (κρισιμωτ.) ἐποχὴ παντὸς πράγματ. «Οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων —,» Σοφ. «— ὁμμάτων,» Ἀλλ., ἡ ὀξυδέρκεια. — ἡλικίας (χρόνου, καιρῶν, βίου, νόσου, σίτου, ἔργων, σώματος, ἰσχύος, ἕδρας, λόγων, γάμων, κτλ. ἀκμὴν ἔχειν ἢ ἐν ἀκμῇ εἶναι = ἀκμάζειν. «Οἱ ἐν ἀκμῇ» Σδ., οἱ ἄκμ. — Κατ' ἀκμήν χρόνου, Ἀβ (καὶ ἀλλ.) ἡ μὴν, αἰτ. ἐπίρ., Εἰς μίαν ἡμέραν, τώρα μέσως, ὁλονέν, (ὅθεν τὸ) ἀκόμη. «Τὰ δὲ σκευοφόρα ἀκμὴν διέβαινε,» Ξεν. ἡ. Ἀκμαὶ (παρὰ τ. νεωτ. ἰατρ.), = Ἴουλαι (σπυριὰ τῆς νιότης).

Ἀκμήν, ἐπίρ. Ἀκόμη, Σ. Ἀκμή.

Ἀκμηνός, ἡ, όν, = τῷ ἀντρ. (Π ἢ μτγν). Ὁμ ψ 191 ὑάκινθος.... ἀκμ. θαλέθων. Παυσ 5, 13. 6 ἀκμ. νύμφαι = ἀκμάζουσαι.

Ἀκμηνος (ὁ, ἡ Π. ᾱ μτγν). [ἀκμὴ εἶδ. = ἀσιτία] ἄγευστος τροφῆς ἢ ποτοῦ, ἄσιτος. νηστικός. «Ἄκμηνος σίτου,» Ὁμ. Υ 161, 207 «νήστιας ἀκμήνας,» πρβλ. Ἀ 20 ἢ 346.

Ἀκμής, ῆτος (ὁ, ἡ, Π. ᾱ μτγν). [ἀ, κάμνω]. ἀκάματος, ἀκμαῖος, νεαρός. «Πῶλος ἀκμήτας Ὀλύμπου,» Ἐπγρ. = ἀΐδίους, ζερεός.

Ἀκμητεί (τι), ἐπίρ. Π. ἀπονητί, χωρὶς κόπον (κάματον, κούρασιν), εὐκόλως.

Ἄκμητος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀκμής. 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ καυράζων (προξενῶν κάματον), εὔκολος. 3) ὁ μὴ πληγόνων ἢ μὴ προξενῶν πόνον. «Ἄκμητον τύμμα,» Νικ.

Ἀκμόθετον (τὸ), τὸ ξύλον (μέρος), ὅπου τοποθετεῖται ὁ ἄκμων. Ὁμ. Σ 410, 476.

Ἀκμόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ἄκμων [ᾰ, κάμνω], ονος (ὁ). Τὸ ἀμόνι τῶν χαλκέων. 2) (ὁ, ἡ), Π. = Ἀκάμας, ὅστις ἀντέχει εἰς προσβολὰς ὡς ἄκμων, ἀκατάπαυστος. «Ἄκμονες λυγκῆς,» Αἰσχ. 3) εἶδος ἀετοῦ, (Ἱστορ.) 4) εἶδος κύκλου, (Ὀπ.).

Ἀκναμπτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄγναμπτος.

Ἀκναπτος ἢ Ἀκνάστευτος ἢ Ἄκνηστος (ὁ, ἡ). = Ἄγν... «Θέτρος —,» Μανασσ., ἀκάπατος.

Ἄκνημος (ὁ, ἡ). Ὁ μὴ ἔχων κνήμας (ἀντζας ἐξαισυνεκδ.) κοιλάρια, ἡ κνημοῦδας.

Ἄκνηστις, εως, (ἡ), Π. [ἀ, κνήθω ἢ πρβλ. ἄκανος, ἀκανθαζ. τὸ βαγκόκκαλον τῶν ζώων. Ὁμ. κ 160 (ἅπαξ εἰρημ.) ἢ παρ' Ἀπολλ 4, 1462. 2) εἶδ. φυτοῦ (κνίδης).

Ἄκνιστος (ὁ, ἡ). Ὁμὴ ἔχων κνῖσαν. 2) = τῷ

Ἀκνίστωτος (ὁ, ἡ). Ὁχωρὶς κνῖσαν (τσίκναν), ἀκάπνιστος, (ἐπιμ.) ἐστερημένος θυσιῶν. «Βωμὸς —,» Πλουτ., «Ἀγυιὰ —,» Λουκ.

Ἀκοή (ἡ), ἡ δύναμις (ἡ ἐνέργεια) τοῦ ἀκούειν, μία τῶν 5 αἰσθήσεων. «Ἐκπληξίν τε αἵμα ᾱ ἀποζέρησιν ἀκοῆς.» Θκ. «Διεφθαρμένος τὴν ἀκοήν,» Ἡρόδ. 1, 38. 2) (συνήθ. πλθ.) τὰ ὄργ. τῆς ἀκ., τὰ αὐτία «Τὰς ἀκ. ἀποῤῥάττων,» Ἀκ. 3) ἄκουσμα λόγος ἐξ ἀκοῆς, φήμη, εἴδησις. «Ἀκοὴ φέρεται,» Εὐρ. «Τοῦτο οὐκ ἀκ. γράφω,» Ἵππ. «Διημαίνοντες τοῦ φόνου τὴν ἀκ.,» Σοφ., τὸ ὄν. ἐνοῦχος «ἀκοτειναὶ ἀκοαί,» ἀξ ἀκ. περίτινος λέγειν» Πλάτ. 4) (Γρφ. σαν.) ἀντὶ Γνωμική. «Ἰδοὺ ἀκοὴ ὑπὲρ θυσίαν,» Βασ. Α', 16.

Ἀκόησις (ἡ) = Ἀκοή. Ἱπποκρ.

Ἀκοίλιος (ὁ, ἡ). Ὁ χωρὶς κοιλίαν. 2) = τῷ

Ἄκοιλος (ὁ, ἡ). Ὁ μὴ ἔχων κοιλότητα, μὴ βαθουλός.

Ἀκοίμητος (ὁ, ἡ), ᾱ ἐπίρ. -ήτως. Ὁ μηδέποτε κοιμώμενος, ἄϋπνος. (μτγν.) ἀσβεστος, (μτφρ.) ἀΐδιος, ἀκατάπαυστος, «—πῦρ,» (τὸ ὑπὸ τῶν Ἐσκάδων φυλαττόμενον), Πλουτ. Κάμ.

Ἀκοιμιστος (ὁ, ἡ). Ὁ μὴ ἀποκοιμιζόμενος· ἄγρυπνος· (μτγν.) ἀκατεύναστος, ἀδιάκοπος. Διόδ.

Ἄκοινος (ὁ, ἡ) Ὁμὴ κοινὸς (δι' ὅλους). Θεμ.

Ἀκοινωνησία (ἡ), Ὁ χαρακτὴρ τοῦ

Ἀκοινώνητος (ὁ, ἡ). [ᾱ ἐπίρ. — τως). Ὁμὴ κοινός, μὴ ἀνήκων (ἁρμοζ.) εἰς ὅλους. 2) ὁμὴ κοινωνήσας (μὴ λαῶν μέρος) εἴς τι, ἀμέτοχος νόμων, συνουσίας Πλάτ. 3) ὁ ἀποφεύγων τὴν (ἢ ἀνεπιτήδειος πρὸς) κοινωνίαν (συναναστρ.) ἄλλων, ἰδιότροπος.

Ἀκοινωνία (ἡ), = Ἀκοινωνησία, Πλάτ.

Ἀκοίτης, ου (ὁ) Π. [ἀ ἀπρ., κοίτη] = Ὁμευνέτης, σύζυγος. Ὁμ.

Ἀκοιτις = ιδος (ἡ) θηλ. τοῦ ἀκοίτης = ὁμόκοιτις, γυνὴ κατὰ νόμους. Ὁμ. Ι 450 ᾱ ἀλλχ. ᾱ παρὰ τοῖς μετ' Ὁμ. παιηταῖς.

Ἄκοιτος (ὁ, ἡ). Ὁμὴ ἔχων (μὴ πλαγιάζων εἰς) κοίτην ||. «Μέλε ἄκοιτον,» Πλίν., τὸ καθαρὸν, χωρὶς ὑπεστάθμην (κατακάτι).

Ἀκολάκευτος, (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -εύτως. Ὁ μὴ κολακευόμενος, μὴ δελεαζόμενος ὑπὸ κολακείας. Πλάτ. καὶ μτγν.

Ἀκόλακος (ὁ, ἡ). Ὁ χωρὶς κολακείας, μὴ κολακευτικὸς, ἁπλοῦς.

Ἀκολασία (ἡ). Ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀκολάστου, (κυρ.) ἀτιμωρησία, (ἐπιμ.) ἀσέλγεια, ἀκρασία, ἀσωτία, ροπὴ ᾱ ἕξις εἰς τὰς αἰσχρὰς ἡδονάς· ἀσυδοσία, ἀρασυτής. Ἰσοκρ. 12, 131, Ξενοφ. Ἀπ. 1, 9 συνημμ. τῇ τρυφῇ, ἀκοσμία, ἀταξία, ὕβρις, πονηρία· ἐναντ. σωφροσύνη, κοσμιότης κλπ.

Ἀκολαγαίνω, Μ. ανῶ, ᾱ Ἀκολαγέω = ῶ. Μ. ήσω. Εἶμαι ἀκόλαγος, ζῶ ἀσελγῶς, πράττω ἀκολασίας.

Ἀκολάστημα (τὸ), καὶ ἀκολάσασμα. Πρᾶξις ἀκόλαστος, ἀσέλγεια.

Ἀκολαστητήριον. Ῥηματ. τοῦ Ἀκολαστέω.

Ἀκολασταίνω (ἡ), = Ἀκολασία.

Ἀκόλαγος (ὁ, ἡ), (κυρ.). Ἀτιμώρητος, (ἐπιμ. ἐπιδένδρ.) ἀκλάδευτος, ἀκαλλιέργητος· (ἐπὶ ἀνθρ.) ἀπαίδευτος, ἀσωφρονίστος· ἀσυνείδητος, ἀδιάντροπος· (ἐπιμ.) ἀκράτητος· εἰς τὴν ἀσέλγειαν, ἕκστοτε εἰς τὰς αἰσχρὰς ἡδονάς, ὄσωτος, κακοήθης, διεφθαρμένος. «— ἦπος,» Πλ. Φαιδρ 25, 5ε «— ῥάτευμα,» Ξενοφ. Ἀν. 2, 6, 9 «— γυνή,» Πλατ. κλπ. ἐναντ. σώφρων, κόσμιος κλπ.

Ἀκολάσως, ἐπίρ. Ἀσελγῶς, ἀσώτως ᾱ — τέρως ||. «Ἀκολάσως ἔχω πρός τι,» Ξεν., Ζέν. ἡμπορῶ νὰ ἐγκρατευθῶ ἀπὸ ἕν τι, τὸ κάμνω ἢ τὸ πολλαπλάσιον ἀμέτρως, μὲ ὑπερβολήν.

Ἀκολλητι, ἐπίρ. [ἐκ τοῦ

Ἀκόλλητος (ὁ, ἡ). Ὁ μὴ κολλήσας (ἐνωθείς) ἢ μὴ κολλῶν.

Ἄκολλος (ὁ, ἡ). Ὁ χωρὶς κόλλαν ἢ κόλλημα, ἀκόλλητος.

Ἄκολος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, κόλος = τροφή]. Γεμάχιον, κομμάτιον, ἔνθεσις (βοῦκκα) ψωμίου. Ὁμ. ρ 222.

Ἀκολουθέω = ῶ, Μ. ήσω. (τινι, σύν τινι, μετά τινος· εἰς (ἐπί) τι). Ἵπάγω κατόπιν τινὸς, τὸν συντροφεύω (συνοδεύω)· (συνεκδ. καὶ τρπ.) εἶμαι ὑπηρέτης (μαθητής, ὀπαδὸς, μιμητὴς) τινός· (ἐπὶ πραγμ. τρέπαπρα.) «Ἀκολουθεῖ,» ἕπεται, εἶνε ἑπόμ. «Δυσὶν μὲν γὰρ ὄντοιν, ἀκολουθ. τὸ ἕνεῖναι,» Ἀρστ. 2) συμβαίνει, γίνεται. «Ἀφ' οὗ ᾱ λοιμ. νόσοι πολλάκις ἠκολούθησαν,» Στρβ. 3) ἀναλογεῖ, συμφωνεῖ. (Πλάτ. Πολ. Γ'.)

Ἀκολούθημα (τὸ). Τὸ ἀκολουθοῦν, τὸ συμβαῖνον, τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἀκολούθησις, εως (ἡ). Τὸ ἀκολουθεῖν. 2) συνέπεια, ἔκβασις. 3) = Ἀκολουθία.

Ἀκολουθητικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς τὸ ἀκολουθεῖν, ὁ ἐκουσίως (προθύμως) ἀκολουθῶν. 2) συνεπής, σύμφωνος.

Ἀκολουθία (ἡ). Συνέχεια, συνέπεια· συμφωνία, ὁμοφροσύνη, ὑπακοὴ· τάξις· ἀπο-

σέλεσμα. 3) (ασυνδέτ.) οἱ ἀκολουθοῦντες κατόπιν ὑπηρέται. 4) (Ἐκκλ.) ἡ κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Τυπικοῦ ἀνάγνωσις ἢ ψαλμῳδία.

Ἀκολουθίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ

Ἀκόλουθος (ὁ, ἡ), [ἐκ ἀθρ., κέλευθος]. ὁ ἀκολουθῶν (ὑπάγων, ὑξεύων) κατόπιν τινός· ὑπηρέτης, βοηθός, παραστάτης· (τρπ.) μαθητής, μιμητής, ὀπαδὸς τοῦ συστήματος (κτλ.) τινός. 2) ὁ ἀνεβαίνων (ἐπόμενος) ἔκ τινος. « Ἵνα ἢ πλέον ἡμῖν ὁ λόγος ἀκολουθότερος γένηται, » Γρ. 3) σύμφωνος, ὅμοιος, ἀνάλογος. « Ἀκόλουθα τούτοις πράττειν, » Δμ.

ακολούθως, ἐπίρ. (μὲ δοτ.) Συμφώνως, ἀναλόγως, ἁρμοδίως.

Ἄκολπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κόλπον (προκοίλιον).

Ἀκόλυμβος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἠξεύρων κολύμβημα.

Ἀκομία (ἡ). τὸ μὴ ἔχειν κόμην (μαλλιὰ εἰς τὴν κεφαλήν). φαλάκρα.

Ἀκομιστία (ἡ). ἔλλειψις κομιθῆς (περιποιήσεως). [ἐκ τοῦ

Ἀκόμιστος [ὁ, ἡ]· ἐστερημένος τῆς ἀναγκαίας ἐπιμελείας (κομιδῆς), ἀπερικόμητος, ἀσυγύριστος.

Ἀκόμωτος (ὁ, ἡ), [ἀ, κομιόω]. ἀχάλιστος, ἀκαλλώπιστος, ἀφυτασίωτος.

Ἄκομος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κόμην (μαλλιὰ ἢ φύλλα), φαλακρός.

Ἀκόμπαστος ἢ **Ἄκομπος** (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κομπάζων (καυχώμενος).

Ἀκόμψευτος ἢ **Ἀκόμψος** (ὁ, ἡ). ἀκαλλώπιστος· ἀφελής, ἀνεπιτήδευτος. ἀκλοῦς. 2) Ἄχαρις, ἀηδής· πρόστυχος. 3) ἀνεκπαίδευτος, ἄπειρος.

ἀκομψίως, ἐπίρ. Χωρὶς κομψότητα, χωρὶς χάριν κτλ.

Ἄκον (ἀντὶ Ἄκου), οντος (ὁ), οὐδ. τοῦ Ἄκων, ἀκούσιον.

Ἀκονάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκονίζω. 2) (τρπ.) παροξύνω, ἐρεθίζω. 3) προετοιμάζω.

Ἀκονδύλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κονδύλους (κόμπους, ῥόζους, κλεδώσεις). 2) ὁ μὴ λεβὼν κονδύλους (γρονθοκοπήματα), ἄδαρτος.

Ἀκόνη (ἡ), [ἀκή]. ἡ πέτρα τοῦ ἀκονίσματος, (κοιν.) ἀκόνι. 2) τὸ μαρμαρένιον γδῦσι τῶν φαρμακοποιῶν κτλ. 3) κομμάτι (πέτρας ἢ μετάλλου) εἰς σχῆμα ἢ μέγεθος ἀκόνης. 4) Π ἐρεθισμός (ἐνθουσιασμός) πρὸς μελοποιΐαν.

Ἀκόνημα (τὸ) ἢ

Ἀκόνησις, εως (ἡ). ἀκόνισμα· (μεταφορ.) ἐρεθισμός, παρακίνησις.

Ἀκονητής, οῦ (ὁ). ἀκονιστής.

Ἀκονίατος (ὁ, ἡ). μὴ ἀλειμμένος μὲ ἀσβέστην (κονίαν), ἀσβέστωτος.

Ἀκόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀκόνη. 2) εἶδος ἰατρικοῦ διὰ τὰ ὄμματα.

Ἀκονίορτος (ὁ, ἡ). ἀσκόνιστος.

Ἀκονιτί, ἐπίρ. Χωρὶς σκονιν, (ὀηλ.) χωρὶς κόπον (ἀγῶνα, δυσκολίαν).

Ἄκονιτον (τὸ) ἢ

Ἄκονιτος (ἡ). φυτόν τι φαρμακερόν, φυτρώνον εἰς ἀκονὰς (βράχους), (κοιν.) γλυβότανον ἢ ψάκη.

Ἀκόνιτος (ὁ, ἡ). ἀσκόνιστος, ἀκονοπάκτος, ἄκοπος, ἀκόπιαστος· ἀσυγύριστος, ἀκαλλώπιστος.

Ἀκοντάριος (ὁ), Π. ὁ βάλλων (ῥίπτων, ἢ κτυπῶν μὲ) τὸ ἀκόντιον, ἀκοντιστής.

Ἀκοντεβόλος (ὁ), Π. ὁ βάλλων (ῥίπτων, ἢ κτυπῶν μὲ) τὸ ἀκόντιον, ἀκοντιστής.

Ἀκοντεδόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος (ἢ προσέχων ν' ἀποφύγῃ ῥιπτόμενον ἐναντίον του) τὸ ἀκόντιον.

Ἀκοντεφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) ἀκόντιον, δορυφόρος.

Ἀκόντως, ἐπίρ. = Ἀκουσίως.

Ἀκοπητί, ἐπίρ. = Ἀκόπως.

Ἀκοπία (ἡ). ἔλλειψις κόπου.

Ἀκοπιαστί, ἐπίρ. = Ἀκόπως.

Ἀκοπίαστος (ὁ, ἡ). ἀκουρμάστος· ἀκατατόνητος. 2) (ἐνεργ.) χωρὶς κοπον, εὔκολος.

Ἀκοπ άστως, ἐπίρ. = Ἀκόπως.

Ἀκόπως (ὁ, ἡ), = Ἀκοπίαστος. 2) ὁ ἐλαφρόνους (προφυλάττων ἢ γλυτώνων) ἀπὸ τὸν κόπον, (ὁθεν: ‖ οὐσ.) Ἄκοπον (τὸ), ἰατρικὸν διὰ τὴν κοιλίαν. 2) ὁ μὴ κοπεὶς (φαγωθεὶς) ἀπὸ τὸ σκωλῆκι ἢ τὸν σάραικα. 3) ἄτριπτος, ἀκοπάνιστος.

Ἀκόπριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κοπρισμένος.

Ἄκοπρος, ου καὶ

Ἀκοπρώδης, εος (ὁ, ἡ). = Ἀκόπριστος. 2) ὁ μὴ κάμνων τὴν κοπρον του, δυσκοίλιος, ἢ ὁ μὴ ἐνεργῶν πρὸς τοῦτο.

Ἀκόπως, ἐπίρ. Χωρὶς κοπον, εὔκολα. 2) χωρὶς σκωληκοφαγώματος. « Θέρμος δὲ καὶ ἐρέβινθος καὶ ὅλως τὰ ὁμοῖα ἀκόπως ἔχει, » Θρρ.

Ἀκοφεττία (ἡ). ἁπλητία.

Ἀκορεστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χορταίνων (κορενόμενος), ἀχόρταγος.

Ἀκορέστως, ἐπίρ. Ἀπλήστως, ἀχόρταγα.

Ἀκορής, ές, Π. ἢ

Ἀκόρητος (ὁ, ἡ), = Ἀκόρεστος. 2) [ἀ, κορέω] ἀκόρεστος, ἀσκώπιστος· ἀσυγύριστος, ἀκαλλώπιστος.

Ἀκορία (ἡ). ἀπληστία, ἀχορταΐα. 2) τὸ νὰ μὴ τρώγῃ τις κατὰ κόρον.

Ἀκορίτης, ου (ὁ). (κυρ. εἶνος) κατεσκευασμένος μὲ ἄκορον.

Ἄκορνα, της (ἡ), [ἀκή], εἶδ. φυτοῦ ἀπὸ τὸ γένος τοῦ χαϊδουράγκαθου.

Ἄκορον (τὸ). ἡ ἀρωματικὴ ῥίζα τοῦ φυτοῦ

Ἄκορος (ὁ καὶ ἡ), εἶδ. ὑοντέϊ, (ἴσ. τὸ Γερμαν. Kalmus), (εἰς ἰατρ. Γλωσσάρ. εὑρηται:) « Ἀκόρου ῥίζα, τῆς ἀγριοσπαθώλας, ὅ ἐστιν εἰς τὰ βάλτα, » (παρβλ. Ἀφροδισιάς).

Ἄκορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀκόρεστος ἢ Ἀκόρητος.

Ἀκόρυφος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κορυφὴν (κεφαλήν, ἄκραν, ἀρχήν).

Ἀκρίβωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κορυφωθείς (τελειωθείς, συμπληρωθείς), ἀτελείωτος, ἀνεπίθετος.

Ἄκος, εος-ους (τὸ). Ἰατρικὸν, (ἐν γέν.) μέσον πρὸς θεραπείαν (διόρθωσιν)· ὄφελος. « Ἄκος οὐδὲν τόνδε θηγατέρα, » Αἰσχύλ.

Ἀκοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἄκοσμος (ἄτακτος κτλ.).

Ἀκοσμήσιος, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἄκοσμος.

Ἀκοσμητος (ὁ, ἡ). ἀστόλιστος, ἀσυγύριστος, ἄβαλτος εἰς τάξιν· ἄκομψος, ἄρρυθμος. « λέξις —, » Δ. Ἁλ.

Ἀκοσμήτως, ἐπίρ. Χωρὶς στολισμόν, χωρὶς τάξιν, ἀκόσμως.

Ἀκοσμία (ἡ). ἀταξία, σύγχυσις. 2) ἀγριότης, κακοήθεια. 3) (μτγν.) ἔλλειψις κόσμου (στολισμοῦ). « Ἐσθῆτι κόσμου κοσμος ἡ ἀκοσμία, » Γρ.

Ἀκόσμιος, στιν. ἀντὶ

Ἄκοσμος (ὁ, ἡ), = Ἀκόσμητος. 2) ἄτακτος, κακοήθης, ἀγρέϊος.

Ἀκόσμως, ἐπίρ. Χωρὶς τάξιν, ὅπως τύχει, ἀτάκτως.

Ἀκοστὴ (ἡ), Π. (κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Κυπρ.) ἡ Κριθή, [ἀκὴ ἡ ἄκος, ἴδε καὶ Κοστή].

Ἀκοστήσας, ασα, αν, μτχ. τοῦ (ἀγρ.) Ἀκοστῶ, Π. [ἀκοστή], (ὕπνος κτλ.) βαθεμένος καλὰ μὲ χαϊβάρι, (ἐκμ.) βυμοειδής, ὑβριστὴς, (Τουρκ. ἀγρ.) ἀζγκίνης.

Ἄκοτος (ὁ, ἡ). Π. ὁ χωρὶς κότον (μνησικακίαν, ἐγκυροπάθειαν), ἀμνησίκακος.

Ἀκουάζομαι, Μ. άσομαι, Π. ἀντὶ Ἀκούω, Ἀκροῶμαι. ‖ « Δεῖτός ἀκουάζεσθον, » Ἰλ. Δ., προσκαλεῖσθε εἰς τὸ τραπέζι.

Ἀκουὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀκοή.

Ἀκουκα, Δ. πρκ. τοῦ Ἀκούω.

Ἀκούρευτος (ὁ, ἡ), = Ἄκαρτος.

Ἄκουρος (ὁ, ἡ), [ἀ, κείρω], = Ἀκούρευτος. 2) Π. [ἀ, κοῦρος], ὁ μὴ ἔχων υἱόν, ἄτεκνος.

Ἀκουσείω (γ. Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω διάθεσιν) ν' ἀκούσω.

Ἀκουσιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι ἀκουσίως.

Ἀκουσίθεος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ εἰσακουόμενος.

Ἀκούσιμος, η, ον, ος, ον. Ὁ δυνάμενος (εὔκολος) ν' ἀκουσθῇ.

Ἀκούσιος, α, η, ος, ον. Ὁ μὴ ἑκούσιος (μὴ θεληματικός).

Ἀκουσιότης (ἡ). τὸ ἀκούσιον.

Ἄκουσις, εως (ἡ). τὸ ἀκούειν, ἀκοή.

Ἀκουσίως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ θέλῃ τις, παρὰ γνώμην, στανικῶς.

Ἄκουσμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἠκούσθη ἢ ἀκούεται· (ὅθεν:) φωνὴ ὀργάνου μουσικοῦ, τραγούδι κτλ., μάθημα, διδασκαλία· φήμη, φάμενον, εἴδησις. (παρβλ. Ἀκρόαμα).

Ἀκουσματικός, ἡ, όν, = Ἀκουστικός.

Ἀκουσμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἀκούσμα.

Ἀκουστέον, θετ. τοῦ Ἀκούω.

Ἀκουστής, οῦ (ὁ), = Ἀκροατής, μαθητής.

Ἀκουστιάω, Μ. ἀσω, = (ἡ ἰσφαλμ. αντ:) Ἀκουστέω.

Ἀκουστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀκοήν, ἁρμόδιος (ἐπιτήδειος, πρόθυμος) εἰς τὸ ἀκούειν. ◆ Πόρος —, ◆ Γαλλ., ἡ τρύπα τῆς ἀκοῆς, τὸ αὐτί. ◆ Ἀκουστικοί, ◆ οἱ μαθηταὶ τοῦ Πυθαγόρα, διότι ὑπεχρεοῦντο ἐπὶ πέντε ἔτη ν' ἀκούουν μόνον χωρὶς νὰ ὁμιλοῦν.

Ἀκουστικῶς, ἐπίρ. Προσεκτικῶς. ‖. ◆ Ἀκουστικῶς ἔχω, ◆ = Ἀκούω εἶμαι.

Ἀκουστός, ἡ, όν. Ὁ ἀκουσθεὶς ἢ δυνάμενος ν' ἀκουσθῇ. 2) ἀξιάκουστος.

Ἀκουτίζω, Μ. (σω ξ ιῶ. Κάμνω ν' ἀκούσῃ τις ἢ ν' ἀκουσθῇ τι, διδάσκω. ◆ Ἀκουτιεῖς μὲ ἀγαλλίασιν, ◆ Γρ. ‖. (οὐδ.) ὑπακούω, πείθομαι. ◆ Ἀκουτίζειν τοῦ λόγου, ◆ Ἀρστ. ‖. (παθ.) διδάσκομαι, ἀκροάζομαι, μανθάνω. ◆ Τὴν περὶ τῶν ὄντων γνῶσιν ἠκουτί(στη)σθησαν, ◆ Γρ.

Ἀκούω [κοέω], Μ. ἀκούσω καὶ Αττ. ἀκούσομαι (παρκ. Ἀκήκοα, ὑπερσ. Ἠκηκόειν, παρκ. παθ. Ἤκουσμαι, ἀορ. παθ. Ἠκούσθην). Ἀκούω, ἀκροάζομαι, ἐνωτίζομαι, ◆ Ταῦτα Καλυψοῦς ἤκουσα, ◆ Ὀδ. 2) ἔχω ἐξ ἀκοῆς, μανθάνω, πληροφοροῦμαι. ◆ Τὰς πολεις δεῖξον μοι, ἃς κάτω ἀκούομεν, ◆ Αν. ◆ Ἤκουον δ' ἐγωγέ τινων ὡς οὐδὲ δώσειν, ◆ Δημ. 3) διδάσκομαι, εἶμαι μαθητής. ◆ Ἤκουσεν Ἀναξιμάνδρα, ◆ Ἀρστ.

4) ἐννοῶ, καταλαμβάνω· ἐκλαμβάνω. ◆ Ὅταν εἴπω τι τῶν τοιούτων, ἁπλῶς ἀκούειν σε χρή, ◆ Γαλ. Βραχυκοΐω. ◆ Δ' ◆ ἐθέλῃς εἰπόντος ἀκούειν, ◆ Ἰλ. Ζ. ◆ Τοὺς Δακεδαιμονίους εἴθισεν ὑμῶν ἀκούειν, ◆ Δημ. ◆ Καὶ ὅταν βασιλεὺς ὑμῶν, αὐτοῦ ἀκούσατε, ◆ Γρ. ◆ Ὡς Σιλένου τοῦ Κύρνου ἀκουσία εἴη τοῦ λυποῦ, ◆ Ἠλ. 6) Π. εἰσακούω, ἐπακούω. ◆ Αὐτῶν δ' ἀκούει μὲν οὔτις θεῶν, ◆ Αἰσχύλ. (καὶ μὲ δοτ. σπν.) ◆ Δύναται δ' ἀκούειν ἀνὴρ πηδοκέφῳ, ◆ Ὅμ. 7) (μετὰ τοῦ εὖ ἢ κακῶς ἢ τῶν τοιούτων ἰσοδυναμούντων) ἐκφαίνομαι ἢ κατηγοροῦμαι, ἔχω τοιαύτην ἢ τοιαύτην φήμην. (ἐν γέν.) ὀνομάζομαι. ◆ Ἀκούειν κακὸς πρὸς ἑταίρων, ◆ Σοφ. ◆ Μὴ λίγειν κακῶς τὸν τεθνεῶτα, μητ' ἐν ὑπὸ τῶν ἐκείνου τις ἀκούῃ παίδων αὐτός, ◆ Νόμ. Σολ. ◆ Ἐτόλμᾳ ἀκούειν, ◆ Θκρ. ◆ Ἄμεινον ἤκουον, ◆ Θκ. ◆ Ὑπνου-ποιὸν μουσικὴν (μουσικῶν) εἶναι πρῶτοι, ◆ Ἡρ. καὶ Γρ. ◆ Κόλακες ἀκούουσι, ◆ Δημ.

Ἄκρα, ας (ἡ), θηλ. τοῦ Ἄκρος. ‖. (οὐσ. ἢ ἐλλ.) τὸ ἔσχατον μέρος (ἡ ἄκρη, τὸ τέλος, κυρ. δὲ ἡ κορυφὴ) πάσης πράγματος· (ὅθεν:) = Ἀκρώρεια, Ἀκρωτήριον· φρούριον (κυρ. ἐπὶ λόφου κειμένου), ἀκροπολις, (ὅθεν ‖. ◆ Κατ' ἄκρας ἢ Κατάκρας, (καὶ Ἰων. ◆ Κατ' ἄκρης ἢ Κατάκρης) ἐλλεῖν (πέρθειν, συμβαίνειν κτλ.), ◆ ἀντὶ Κατὰ κράτος, ἐξ ὁλοκλήρου. ◆ Θρασύβουλος μὲν οὖν αὐτὴν κατ' ἄκρας ἐπολιόρκει, βουλόμενος κατ' ἄκρας ἢ δεδοικὼς ἐλεῖν αὐτὴν, ◆ Θκ. ◆ Ὡς εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης, ◆ Ὀδ. Ε., (παρβλ. Κατακρῆθεν).

Ἀκράαντος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀκραάντου.

Ἀκραγής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ κράζων, ἄφωνος, βωβός.

Ἀκράδαντος (ὁ, ἡ), ξ ἐπίρ. -άντως, Ὁ μὴ κραδαινόμενος (κλονούμενος), ἀκλόνητος.

Ἀκραεί, ἐπίρ. Π. μὲ οὖριον ἄνεμον, πρύμα, [ἐκ τοῦ

Ἀκραής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ἄνεως), ὁ ἄκρως ἅπτων (πνέων), σφοδρός, ἢ ἄκρατος, (ἐπιτ.) λύσσος, οὖρος.

Ἀκραῖος, α, ον. Ἀκρινός· ἐν ἀκρωτηρίῳ ἢ ἀκροπόλει κείμενος (κατοικῶν ἢ λατρευόμενος), (ὅθεν) ◆ Ἀκροῖοι θεοί, ◆ Ἥρα (◆ Ἀθηνᾶ, ◆ Ἀφροδίτη) ἀκραία. ◆

Ἀκραίπαλος (ὁ, ἡ), = Λιπόθυμος.

Ἀκραιφνὴς [ἄκρως ἢ ἀκήρατος, φαίνομαι], ἐος (ὁ, ἡ), καθαρός, ἄμικτος, ἄδολος· εἰλικρινής, γνήσιος· 2) σῶος, ἀκέραιος.

Ἀκραιφνῶς, ἐπίρ. Καθαρῶς, ἀδόλως, εἰλικρινῶς.

Ἄκραντος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, κραίνω]. ὁ μὴ ἐκτελεσθεὶς (ἐκπληρωθεὶς) ἢ μὴ δυνάμενος ἀποτελεσθῆναι, ἀπέραντος, ἀκατόρθωτος, ἀτελὴς, ἀνεκτέλεστος, ἀπραγματοποίητος, μάταιος. ◆ Ἐλπὶς —, ◆ Πινδ. ◆ Νὺξ —, ◆ Αἰσχύλ., ἡ πάρωρος, τὸ μεσονύκτιον. ◆ Ἄκραντα βάζω, ◆ Αἰσχύλ. ◆ Ἀκραντ' ὀδύρει, ◆ Εὐρ.

Ἀκραξόνιον (τό). τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος.

Ἀκρασία (ἡ), τὸ ἐναντ. τῆς εὐκρασίας, Σ. Δυσκρασία. 2) τὸ ἐναντ. τῆς ἐγκρατείας, ἀσωτία. ◆ Ἀκρασία γὰρ ἐμοὶ πᾶν τὸ περιττὸν ἢ ὑπὲρ τὴν χρείαν, ἢ ταῦτα πειρώντων ἄλλων, ◆ Γρ. ◆ Ἀκρασία γλώσσης, ◆ Πλ., τὸ μὴ ἐχειν θεῖν ◆ Ἀκρασία χειρῶν, ◆ Ἰώσ., τὸ ἀωροβοκεῖσθαι. 3) τὸ νὰ μὴ δύναται νὰ κρατήσῃ τις τι, ἀτονία, ἀδυναμία. ◆ Οὖρων —, ◆ Ἀρστ. ◆ Ἡσυχίης —, ◆ αὐτ., ἡ δυστυχία. ◆ Ἀκρασίη χειρὸς (γαστέρων), ◆ Ἱππκρ., ἡ πχαλυσία. 4) στραλμ. ἀντὶ Ἀκρισία.

Ἀκράτεια (ἡ), = Ἀκρασία, τὸ ἐναντ. τῆς ἐγκρατείας. 2) (ἰατρ.) ἡ πρὸς τὸ κρατεῖν ἀδυναμότης, ἀτονία.

Ἀκρατεύομαι, Μ. εὔσομαι. Εἶμαι ἀκρατής, δὲν ἐγκρατεύομαι.

Ἀκρατευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιφέρων πρὸς (ἢ προφερόμενος ἀπὸ) ἀκρασίαν.

Ἀκρατέω-ῶ, Μ. ἠσω. Δὲν ἔχω δύναμιν νὰ κρατήσω τι. 2) = Ἀκρατεύομαι, (Ἱππκρ.).

Ἀκρατέως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ἀκρατῶς.

Ἀκρατής, ἐος (ὁ, ἡ), (τὸ συγκρ. Ἀκρατέστερος καὶ Ἀκρατίστερος). ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσῃ τι (κυρ. δὲ) τὸν ἑαυτόν του (τὰ πάθη του), ἄσωτος, ἔκθετος εἰς τὰς ἡδονάς. ◆ Ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κρεοῦ, ◆ Λκ., δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ κρίωρα ἀπὸ τὰ κέρατα. ◆ Ἀκρατὴς γάμων, ◆ Σοφ., ἀσελγὴς, μοιχος. ◆ Ἀκρατὴς χειρός, ◆ Ἀρστ., κλέπτης (ζωοκλήπτης) ἢ πλήκτης. ◆ Τὰ παιδία ἀκρατῆ εἰσιν ἡδονῆς, ◆ Ἀρστ. ◆ Τῆς κοιλίας ὑπόδουλοι καὶ ἀκρατεῖς, ◆ Δ. Κάσσ.

2) (συνεχ.) ἄσωτος, ἀδύνατος. ◆ Χεὶρ ἀκρατής, ◆ Ἱππκρ., ἡ παραλελυμένη. 3) (πθ.) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κρατηθῇ.

Ἀκρατής, ἐος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κατηχηθῇ, ἀπαίδευτος. ◆ Οὖρον —, ◆ Ἀρστ. ◆ Ἀκρατὲς στόμα, ◆ Ἀρρ., τὸ ἀχαλίνωτον (αὐθάδες ἢ μὴ ἐχέμυθον). ◆ Ἀκρατὴς δαπάνη, ◆ Ἐπιγρ., τὰ ἄσωτα καὶ χωρὶς λογαριασμὸν ἔξοδα.

Ἀκράτητος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κατηχηθῇ, ἀπαίδευτος.

Ἀκρατήτως, ἐπίρ. Ἀκαταστάτως.

Ἀκρατί, ἐπίρ. = Ἀκρατῶς.

Ἀκρατία (ἡ), Αττ. ἀντὶ Ἀκράτεια.

Ἀκρατίζομαι, Μ. (σομαι: Πίνω ἄκρατον (ἀνέρωτον, ἄδολον κρασί). 2) προγευματίζω (κυρ. μὲ ψωμὶ ξ ἄδολον κρασί).

Ἀκράτισμα (τό) ξ

Ἀκρατισμὸς (ὁ). τὸ πρόγευμα (διότι συνήθιζατο κυρ εἰς ψωμὶ καὶ ἄδολον κρασί).

Ἀκρατιστὸς (ὁ, ἡ, Π. (σπν.) ὁ μὴ προγευματίσας, νηστικός.

Ἀκρατοκώθων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ πίνων ἄκρατον μὲ τὸν κώθωνα (γαβάθαν), πολυπότης, κραιπαλοκώνατος.

Ἀκρατοποσία (ἡ). τὸ πίνειν ἄκρατον (ἀνέρωτον) τὸν οἶνον.

Ἀκρατοποτέω-ῶ, Μ. ἠσω. Εἶμαι ◆

Ἀκρατοπότης, ου (ὁ) καὶ **Ἀκρατοπότις**, ιδος (ἡ), ὁ πίνων ἄκρατον (ἀνέρωτον) τὸν οἶνον.

Ἀκρατος (ὁ, ἡ), (τὸ συγκρ. Ἀκρατότερος καὶ Ἀκρατέστερος). ὁ μὴ κεκραμένος (ἀνακατωμένος), ἄμικτος, καθαρός. ◆ Βορὴ —, ◆ Πλ. (κυρ. ἐπὶ οἴνου) ἄδολος, ἀνέρωτος. ◆ Σπουδαί τ' ἄκρητοι, ◆ Ἰλ. Β., (ἐπιτ.) δυνατὸς, βαρὺς, μεθυστικός, (ξ μετρορ.) ἄμετρος, ὑπερβολικὸς, ἀκράτητος. (ὅθεν) ◆ Ὀργὴ (◆ Παρρησία, ◆ Φιλονεικία, ◆ Δημοκρατία, ◆ Ἀνάρθρια, κτλ.) ἄκρατος, ◆ Αξ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ἀκραιφνὴς (2), ἄτινος. ◆ Τὸ γὰρ ἐν τούτοις (τοῖς ἐντέροις) θερμὸν, ἂν καταψυχθὲν ποτε .. ἄκρατον ὑπ' ἀσθενείας ἔῃ, διαβιβρώσκει πᾶν ἔργον ἡ τροφὴ, ◆ Ἀρστ.

Ἀκρατοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀκρασία.

Ἀκρατόστομος (ὁ, ἡ), στόματος ἀκρατὴς, ἀθυρόστομος.

Ἀκρατότης (ἡ). ἡ οὐσία (τὸ ποιὸν) τοῦ ἀκράτου οἴνου κτλ. ◆ Μεγάλην διαφέρει ξ οἴνου ξ ὑέλιτος ἀκρητότης εἰς ἰσχὺν ἀφροῦ, ◆ Ἱππκρ.

Ἀκρατοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (δεχόμενος, χωρῶν ἐντὸς αὐτοῦ) ἄκρατον, (ὅθεν. ‖. ◆ Ἀκρατοφόρον, εἶδ. ἀγγείου διὰ κρασί, Ζ. ψυκτήρ.

Ἀκρατόφρων, ονος (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Χαλίφρων.

Ἀκρατοχόλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξάγων ἢ περιέχων καθαρὰν (ἄκρατον) χολήν. ◆ Ὑγρότης —, ◆ Ἱππκρ.

Ἀκράτως, ορος (ὁ), = Ἀκρατὴς.

Ἀκρατῶς, ἐπίρ. Χωρὶς δύναμιν πρὸς τὸ κρατῆσαι τὸν χωρὶς ἐγκράτειαν, ἀσώτως, ἀσυλλογίστως· ἀκαταστάτως. ◆ Ἀκρ. ἔχοντες αὐτῶν, ◆ Ἰσ. ◆ Τῆς οὐρήθρης ἀκρατέως διακειμένης, ◆ Ἱππκρ., παραλελυμένης (συγχ. τῷ

Ἀκράτως, ἐπίρ. Ἀδόλως, καθαρῶς· καθ' αὐτό, ὅλως ἀδόλου. ◆ Ἀκρ. λευκὴ, ◆ Ἀκ. καταλευκος. ◆ Τομὴ εὐθεῖα ἀκράτως, ◆ Γεωγρφ., ὀλκίσιμ.

Ἀκραχολία (ἡ), Ζ. Ἀκροχολία

Ἀκραχόλος (ὁ, ἡ), Ζ. Ἀκροχόλος.

Ἄκρεα(τά), Π. ἀντὶ Ἄκρα, οἷδ. πλθ. τοῦ Ἄκρος ἢ Ἄκρεος.
Ἀκρεμονικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων (ἢ ὁμοιάζων μέ) ἀκρέμονας.
Ἀκρέμων, ονος (ὁ). (κυρ.) τὸ ἄκρον (ἡ κορυφὴ) τοῦ κλωναρίου (συνεδρ. δὲ καὶ ὁλόκληρον τὸ) κλαδί ἢ κλωνάρι. « Οὐδὲ γὰρ ἐκ τῶν ἀκρεμόνων, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τῶν κλάδων καὶ τῶν πρέμνων ἐφύτευται, « Γαλ. « Τὸ γὰρ ἀπὸ παρασπάδου καὶ βίζης ἢ κλωνὸς, οὐ πάντως δύναται' ὃν καὶ ἀπὸ ξύλου καὶ ἀκρέμονος, « Θεοφ
2) (μτφρ.) ὁ πρῶτος (ἄρχοντος, ἐξάρετος). « Τοὺς ἀνωμαστοτάτους καὶ ἀκρέμονας, « Νικ. Χρον.
Ἄκρεος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κρέας. « Τὰ ἄκρεα τοῦ σώματος (τῆς ῥινὸς | μέρη, ἑπτκρ. ἢ Γαλ. « Κρέα ἄκρεα, « Ἀρετ., τὰ ποδία κλπ. τοῦ ζώου.
Ἀκρέσπερος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος περὶ τὰς ἀρχὰς (τὸ ἄκρον) τῆς ἑσπέρας. ||. « Ἀκρέσπερον, ἐπίρ. Κατάβραδα, (χυδ.) σούρουπα.
Ἀκρήβης, ους καὶ Ἀκρηβος, ου (ὁ, ἡ). Π. ὁ περὶ τὰς ἀρχὰς (τὸ ἄκρον) τῆς ἥβης, ὁ μάλις ἡβάσκων, παλληκαράκι.
Ἀκρήδεμνος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κεφαλοδέμνιον (κρηδέμνου).
Ἀκρήμων, ονος (ὁ), = Ἀκρέμων.
Ἀκρηνος (ὁ, ἡ). κρήνης ἥμισυς « Κρήνη —, « Γρ., ἡ ἔχουσα σχῆμα μέσον καὶ ὄνομα κρήνης, ἐγρέ.
Ἀκρησίη (ἡ), ἰων. ἀντὶ Ἀκρασία.
Ἀκρητος, Ἀκρητοποσία, Ἀκρητόχολος, Ἀκρηχολία, κτλ. Ἰων. ἀντὶ Ἄκρατος κλπ.
Ἄκρια (τά), Π. ἀντὶ Ἄκρα, οἷδ. πλθ. τοῦ Ἄκρος.
Ἀκριβάζω, Μ. άσω, Γρφ. = Ἀκριβόω.
Ἀκρίβαμα (τὸ) ⁂
Ἀκριβασμός (ὁ), Γρφ. = Ἀκρίβωμα καὶ Ἀκρίβωσις.
Ἀκριβαστὴς, οῦ (ὁ), Γρφ. ἀκριβὴς ἐξεταστὴς (παρατηρητής).
Ἀκριβεί, ἐπίρ. = Ἀκριβῶς.
Ἀκρίβεια (ἡ). ἡ ἄκρα (σύντονος, λεπτομερὴς) ἐπιμέλεια (ἐξέτασις, φροντὶς, προσοχὴ) εἰς κάθε πρᾶγμα, (κυρ. δὲ, ἡ περὶ τὴν οἰκιακὴν δαπάνην) φειδωλία, αὐστηρὰ οἰκονομία. « Τὰ γράμματα δι' ἀκριβείας ποιεῖσθαι, « Δ. Κάσ. « Ἐὰν δι' ἀκριβείας ᾖ (τὸ ὕδωρ) καὶ τοῖς γείτοσι, « Πλάτ. 2) ἐντέλεια. « Κεκριμένων ὧν περὶ τὰ βέλη... εἰς ἀκρίβειαν πρὸς τὰς πολεμικὰς χρείας, « Ἀρστ. 3) ὑπερβολή. « Κινδύνων —, « Λίβ.
ἀκριβεύω, Μ. εύσω, = Ἀκριβόω.
ἀκριβὴς [ἄκρος, βαίνω, ἡ ἀ ἐπιτ., κρίνω], ές (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὸ ἄκρον προσεκτικὸς (ἐπιμελὴς, εὔτακτος, δίκαιος κτλ.), (ἴδιαιτ. δὲ) αὐστηρὸς οἰκονόμος, φειδωλὸς, (κοιν.) ἀκριβὸς « Εἰς οἰκονομίαν, ἣν ἦσθετο ῥᾴστην καὶ ἀκριβεστάτην εἶναι, « Πλ. 2) (ἐπὶ πράγμ.) ὁ καθαυτὸ, ἐντελὴς, τέλειος εἰς τὸ εἶδός του. « Ἔχει δὲ ἀκριβεστάτην ἄνθρωπος τῶν αἰσθήσεων τὴν ἁφὴν, « Ἀρστ. « Ἀκριβὴς ὅμμασι λυγκεύς, « Θκρ. « Ἡσυχία δὲ ἦν —, « Μ. Ἐφ. ||. « Εἰς (« Πρὸς, « Ἐπὶ) τὸ ἀκριβὲς, ἐπίρ. ἀντὶ Ἀκριβῶς. « Εἰς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένος, « Λκ.
Ἀκριβοδίκαιος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν (εἰς τὸ ἄκρον) δίκαιος. ||. « Τὸ ἀκριβοδίκαιον, « Ἀρστ., ἡ ἀκριβὴς δικαιοσύνη.
Ἀκριβολογέω-ῶ, Μ. ήσω, ᾷ συχνότ. πθ. Ἀκριβολογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐξετάζω (Διαχειρίζω, Διαγοῦμαι) μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν.
Ἀκριβολογία (ἡ). ἡ περὶ τὸ λέγειν (λογαριάζειν, ἐξετάζειν κτλ.) ἀκρίβεια. « Δίκαιος ἂνεν ἀκριβολογίας, « Δ. Κάσ.
Ἀκριβολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (λογαριάζων, ἐξετάζων κτλ.) μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν.
Ἀκριβόω-ῶ, Μ. ώσω. Πράττω τι μὲ ἀκρίβειαν, τὸ φέρω εἰς τὴν ἐντέλειαν· ἐξετάζω κατὰ βάθος μανθάνω ἢ γνωρίζω τι ἐντελῶς (ἀκριβῶς). « Ὁ διδάσκαλός με, ὡς ἤδη ἀκριβοῦντα τὴν δικαιοσύνην, ἢ ἄλλοις καθίστη δικάζειν. « Ξεν. « Ἀνδρὸς δίκαι τὸν ξένον καὶ ἐκείσου ἀκριβοῦντος, « Ὁμ. « Ἠκριβώσατ' παρ' αὐτῶν τὸν χρόνον τοῦ φαινομένου ἀστέρος, « Εὐαγγ.
Ἀκρίβωμα (τὸ). ἀκριβὴς (ῥητὴ) παραγγελία ἢ ἀπόφασις, ἐντελὴς ἢ κατὰ βάθος σπουδὴ ἢ πεῖρα (γνῶσις).
Ἀκρίβωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἀκριβόω, ἡ μετ' ἀκριβείας ἔρευνα, ἐξακρίβωσις· ἀκριβὴς γνῶσις ἢ τήρησις. « Νόμων —, « Ἰώσ.
Ἀκριβῶς, ἐπίῤ. Μὲ ἀκρίβειαν, ἐντελῶς. (ἐπὶ λόγων) τὸ ἐναντ. τοῦ Ἁπλῶς. « Μήτε παντάπασιν ἁπλῶς, μήτε λίαν ἀκριβῶς, « Ἰσοκρ. « Λευκὸς γὰρ ἦν ἀκριβῶς, « Λκ. 2) μὲ αὐστηρὰν οἰκονομίαν, φειδωλῶς. « Ἀκριβῶς τὰ πρὸς τὸν βίον ἀναγκαῖα χορηγεῖν, « Ξεν.
Ἀκρίβωσις, εως (ἡ). ἡ ἀκριβὴς (λεπτομερὴς, κατὰ βάθος) ἔρευνα ἢ σπουδὴ· ἐντέλεια· τελειοποίησις.
Ἀκρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀκρὶς.
Ἀκριδοθήρα, ας (ἡ). παγὶς διὰ τὰς ἀκρίδας.
Ἀκριδοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) ἀκρίδας. εἶμαι —
Ἀκριδοφάγος (ὁ, ἡ) ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) ἀκρίδας.
Ἀκρίζω, Μ. ίσω. Περιπατῶ εἰς τὰς ἄκρας τῶν βουνῶν. 2) κόπτω τὰς ἄκρας (τὰς κορυφὰς, τὰ ἐξέχοντα μέρη), κορφολογῶ (φυτά).
Ἀκρὶς [ἄκρα], ίδος (ἡ), Ἑντ. ἀκρίδα.
Ἄκρις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄκρα, ἀκρώρεια.
Ἀκρισία (ἡ). Ἔλλειψις κρίσεως (διαγνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ κακοῦ), ἀδιακρισία. « Ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους ἐπέτριψεν αὐτὸν, « Λκ. (καὶ Ἰατρ.) « Τὰ προκεινόμενα,..ἦν μὴ ὑμῶς κριθῇ, ἀκρισίας, « Ἑπτκρ. 2) ἡ κατάστασις τῶν μὴ διακεκριμένων (ἢ μὴ δεδικασμένων) πραγμάτων, σύγχυσις, ἀταξία. « Ἀκρισίας ᾗ κορανομίας καὶ φόνου πλήρη τὰ κατὰ τὴν Αἰτωλίαν, « Πλθ.
Ἄκρισμα (τὸ). ἄκρα (φυτοῦ), ἀκρέμων.
Ἀκρισχιον (τὸ). ἡ ἄκρα (κορυφὴ) τῆς ἰσχίου.
Ἀκριτὶ, ἐπίῤ. = Ἀκρίτως.
Ἀκριτόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διακρίνων τί βούλεται, ἀκρίτως βουλευόμενος, ἀστόχαστος.
Ἀκριτοδάκρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χύνων ἄμετρα δάκρυα.
Ἀκριτοεπὴς, ές καὶ
Ἀκριτόμυθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμιλῶν ἀκρίτως (ἀπερισκέπτως ἢ ἀκαταπαύστως). « Ὄνειρος —, « Ὀδ. Τ., ὁ δυσεξήγητος.
Ἄκριτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κριθεὶς (δικασθεὶς, ἢ ἀποφασισθεὶς), ἀμφίβολος, ἀμφισβητήσιμος· ἀδιάκριτος, ἀξεχώριστος, ἀξεδιάλυτος, συγκεχυμένος, ἄτακτος. « Θάνατος — « Πλούτ. « Τἀδικήματα ἕως μὲν ἂν ᾖ ἄκριτα παρὰ τοῖς πράξασιν ἐστιν· ἐπειδὰν δὲ κρίσις γένηται, « Λυκοῦργ. « Ἄκριτος ἦν ἡ περὶ αὐτοῦ (τοῦ Ἀλκιβ.) δόξα διὰ τὴν τῆς φύσεως ἀνωμαλίαν, « Πλ. 2) Μ. ἡμέτρητος, ἀναρίθμητος· ἀτελείωτος, ἀκατάπαυστος. « Ἄκριτον κλῆθος κακῶν ἔβλυσε, « Μοῦσ. « Μυθ. « Ἄκριτος ἄρχων ὄχλος, « Εὐρ. « Ἀμφὶ δὲ μετὰ ταῦτα ᾗ ἄκριτον, « Ὅμ. 3) ὁ μὴ ἔχων κρίσιν (διάγνωσιν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ), (ἔκμ.) ἀναποφάστιστος. « Δόξα (« Μοῖρα) — « Ἀλ., Ἔπιχρ., (παρ' Ἰατρ. συγχ. τῷ Ἀκρήτως).
Ἀκριτόφυλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἄκριτα (ἄπειρα, ἢ μὴ ξεχωριζόμενα ἀπ' ἀλλήλων διὰ τὴν πυκνότητα) φύλλα.
Ἀκριτόφυρτος (ὁ ἡ), Π. ἀνακατωμένος (πεφυρμένος, ἐμπεδεμένος) εἰς τρόπον ἀξεδιάλυκτον.
Ἀκριτόχηλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τὰς χηλὰς ἀκρίτους (ἑνωμένας, μὴ σχισμένας), Μονόχηλος, (οὕτω διορθ. τινὲς τὸ Κριτόχειρος).
Ἀκριτόφωνος (ὁ, ἡ). Π. ὁ συγκεχυμένος (ἀκαταπαύστως) ὁμιλῶν.
Ἀκρίτως ἐπίῤ. Χωρὶς κρίσιν (δίκην). 2) χωρὶς τάξιν καὶ λογαριασμόν. 3) χωρὶς διάκρισιν (στόχασιν).
Ἀκροάζομαι, Μ. άσομαι, σπανιότ. τοῦ Ἀκροάομαι.
Ἀκρόαμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀκούει (ἀκροᾶται) τις· (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ μετὰ προσοχῆς καὶ εὐχαριστήσεως ἀκουόμενον, καθὼς ἀνάγνωσις, μάθημα, ᾠδὴ, θρᾶμα θεατρικὸν κτλ. « Τοῦ ἡδίστου τῶν ἀκροαμάτων, ἐπαίνου, ἀνήκοος εἶ, « Ξεν. 2) (συνεδρ.) αὐτὸς ὁ ἀκουόμενος εὐχαρίστως, καθὼς μουσικὸς, μυθολόγος, γελωτοποιὸς κτλ. « Αὐλητρίδας καὶ ψαλτρίας καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἀκροαμάτων, « Ἀθ. (παῤῥλ. Ἄκουσμα).
Ἀκροαματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἁρμόδιος πρὸς) ἀκρόασιν. « Ἀκροαματικοὶ λόγοι, « Ἀρστ., οἱ μὴ συγγεγραμμένοι, ἀλλὰ προφορικῶς μόνον παραδιδόμενοι, (ἔκμ.) ἀνέκδοτοι.
Ἀκροάμων, ονος (ὁ). ἀκροατὴς φιλήκοος.
Ἀκροάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Ἀκούω μετὰ προσοχῆς, ἀφτιχράζομαι· εἶμαι ἀκροατὴς (μαθητὴς) τινος. 2) ὑπακούω, ὑποτάσσομαι. « Οἱ ἐμμαχοι οὐκ, ἐξ ὧν ἂν χαρίζησθε, ἀκροῶνται ὑμῶν, ἀλλ' ἐξ ὧν ἂν ἰσχὺϊ μάλλον περιγένησθε, « Θκ.
Ἀκρόασις, εως (ἡ). τὸ ἀκροᾶσθαι (ἀκούειν, ὑπακούειν κτλ.). 2) (συνεδρ.) = Ἀκρόαμα. 3) ἡ πρὸς ἀκρόασιν γνωμένη συνέλευσις. « Ἀκρόασιν ποιεῖσθαι, Ἰσοκρ., Πλθ. 4) = Ἀκροατήριον. « Ἔδραν καταλαμβάνειν ἐν ἀκροάσεσι ᾗ θεάτροις, « Πλ.
Ἀκροατέον, θετ. τοῦ Ἀκροάομαι.
Ἀκροατήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου συνέρχον-

τα: (καὶ αὐτοὶ περιλῃπτικῶς οἱ συναρχόμενοι) πρὸς ἀκροασιν.

Ἀκρατής, οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ ἀκρώμενός τινος, (διδαστ.) μαθητής.

Ἀκρατικός, ἡ, όν, = Ἀκροαματικός. « Πίσθος —, Ἐ λκ.

Ἀκρατικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἀκροατοῦ. « Ἀκρατικῶς ἔχω, « Φιλ., εἶμαι διατεθειμένος πρὸς ἀκρόασιν.

Ἀκροβάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ περιπατῶν (βαίνων) ἀκροποδητί (εἰς τὰ νύχια).

Ἀκροβαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Βαρύνω (Γέρνω) πρὸς τὸ ἓν ἄκρον τῆς ζυγαριᾶς.

Ἀκροβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ ἀκροποδητί (εἰς τὰ νύχια). « Ὠτακουστῶν ἀκροβατοῦντας, « Φλ. 2) (συνκδχ.) ὑψηλοσοφῶ. κομπάζω.

Ἀκροβατικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ ἀκροβατεῖν.

Ἀκρόβατος (ὁ, ἡ), = Ἀκροβάμων.

Ἀκροβαφής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιπολαίως (κατὰ τὰ ἄκρα μόνον) βαμμένος ἢ βουτημένος.

Ἀκρ-βελής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἄκραν σουβλερήν.

Ἀκροβελίς, ίδος (ἡ). ἡ σουβλερὴ ἄκρα (μύτη) τοῦ βέλους ἢ τοῦ ἐβέλου, (παρβλ. Ἀκροβολίς).

Ἀκρόβλαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐβγάλλων βλαστάρια εἰς τὴν ἄκραν (κορυφήν). « Ὁ φοῖνιξ ἀκρόβλαστον, « Θφρ.

Ἀκροβολέω-ῶ, Μ ήσω, = Ἀκροβολίζω. Προσβάλλω τὴν ἄκραν, ἢ 2) ῥίπτω τι κρατῶν αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἄκραν.

Ἀκροβολία (ἡ), = Ἀκροβολισμός.

Ἀκροβολίζω (συνηθέστ. τὸ μσ-) = ζομαι, Μ. ίσω, ισμαι. (κυρ.) Ῥίπτω μακρόθεν (ἢ κτυπῶ τὴν ἄκραν ενὸς μέ) βέλη, ἀκόντια κτλ., (ἐπι-) ἀρχίζω τὸν πόλεμον, ἀψιμαχέω.

Ἀκροβολίς, ίδος (ἡ). εἶδ. ἐλαφροῦ ἀκοντίου, (παρβλ. Ἀκροβελίς).

Ἀκροβολισις, εως (ἡ) καὶ

Ἀκροβολισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀκροβολίζεσθαι (ῥίπτειν μακρόθεν βέλη κτλ. πρὸς ἀφορμὴν συμπλοκῆς), ἀρχὴ πολέμου, Ἀψιμαχία.

Ἀκροβολισμα (τὸ). ἀκροβολισμός.

Ἀκροβολιστής, οῦ (ὁ). ὁ πολεμῶν (ῥίπτων βέλη κτλ.) μακρόθεν πρὸς ἀφορμὴν συμπλοκῆς.

Ἀκροβολιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἀκροβολισμόν.

Ἀκρόβολος (ὁ, ἡ), (παροξ) = Ἀκροβολιστής. 2) (προπαροξ. πθ.) Π. ὁ μακρόθεν ῥιπτόμενος (βαλλόμενος, ἀκοντιζόμενος).

Ἀκροβυσία (ἡ). τὸ ἀπερίτμητον μέρος (δέρμα) τοῦ γεννητικοῦ μορίου τῶν ἀρρένων, ξέκ τοῦ

Ἀκρόβυστος (ὁ, ἡ), [ἄκρος, βύω]. ὁ ἔχων τὸ ἀκροπόσθιον ἀπερίτμητον, (Τουρκ.) ἀσουννέτευτος.

Ἀκρογώνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ κατωστάγωνον (γένειον) πεταγμένον ἔξω ἢ σουβλερόν.

Ἀκρογωνιαῖος, α, ον καὶ

Ἀκρόγωνος (ὁ, ἡ). (κυρ. λίθος) βαλλόμενος εἰς τὴν κάτω ἢ ἐπάνω γωνίαν (γωνιὰν) τοῦ τοίχου, ἀγκωνάρι.

Ἀκροδακτύλιον (τὸ). ἡ ἄκρα τοῦ δακτύλου.

Ἀκροδετος (ὁ, ἡ). ἥμενος εἰς τὴν ἄκραν (κορυφήν). « Δόναξ —, « Ἐπιχ., τὸ καλάμι τῶν ψαλτῶν.

Ἀκροδίκαιος (ὁ, ἡ), = Ἀκριβοδίκαιος.

Ἀκρόδρυον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) καρπὸς (κυρ. μὲ σκληρὸν ἐξώφλιον) δένδρου, (εἰς τὴν Ἀττ. σώζεται ἡ λέξ.) ἀκρόδυ. « Οἱ Ἀττικοὶ . . πάντα τὰ ἀκρόδρυα κάρυα λέγουσιν, « Ἀθ. 2) (συνκδχ.) δένδρον καρποφόρον. « Συκῆν φυτεύειν καὶ ἄλλα ἀκρόδρυα πάντα, « Ξεν.

Ἀκροέλικτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ τὸ ἄκρον (τὴν κορυφὴν) ἑλικτὸς (στριμμένος, γυριστός).

Ἀκρόξεστος (ὁ, ἡ). ὁ μετρίως ξεσματιστὸς (ἐπιμ. γλιαρὸς) ἢ βρασμένος, ἀκρόβραστος.

Ἀκροζύγιον (τὸ), ἡ μέση τῆς ζυγαριᾶς ἢ τοῦ ζυγοῦ.

Ἀκρόζυμος (ὁ, ἡ). (ἄρτος) ὁ μὴ ἔχων πολὺ προζύμι, λειπανάβατος.

Ἀκροζώνιον (τὸ). ἡ ἄκρα (τὸ καινῶς καφαλάρι) τῆς ζώνης.

Ἀκρόθαλπτος (ὁ, ἡ), = Ἀκρόθερμος, Ἀκρόκαυστος.

Ἀκρόθε, Π. ἀντὶ

Ἀκρόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ ἢ Εἰς τὴν ἄκραν (κορυφήν).

Ἀκρόθερμος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν (εἰς τὸ ἄκρον) ἢ μετρίως (εἰς τοὺς ἄκρους μόνον) θερμός.

Ἀκρόθι, ἐπίρ. Π. εἰς τὴν ἀρχὴν (ἄκραν), περὶ τὰς ἀρχάς. « Ἀκρόθι ὄκτος, « Ἀρ., ὅτι ἀρχίζει. νὰ νυκτώνῃ.

Ἀκροθιγής [ἄκρος, θιγγάνω], ές (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν (κάτω τὰ ἄκρα) μόνον ἐγγιχλὶς ἢ ἐγγίσας, ἐπιπόλαιος. « Σκυτάλιον —, « Σό., σουβλερόν.

Ἀκροθιγῶς, ἐπίρ. Ἐγγίζοντας μὲ τὴν ἄκραν (τὴν ἐπιφάνειαν) μόνον, ὄχι κατὰ βάθος, ἐπιπολαίως. « Ἔλαβες πρᾶγος εἰς τὸν κῦρον, ἀκροθιγῶς ἐμβάπτων, πρὸς τὸ ἐλάχιστόν τι αὐτοῦ ἐφέλκεσθαι, « Δσκρ.

Ἀκρόθινα (τὰ), Π. ἀντὶ Ἀκροθίνια. 2. Ἀκροθίνιον.

Ἀκροθινιάζω (καὶ μσ ῐ καὶ εὐχρηστότ.) -ίζομαι, Μ. άσω, -ισμαι. (Προσφέρω ἀῶρον ἢ θυσίαν (καὶ μσ. Παίρνω διὰ τὸν ἑαυτόν μου) τὰ ἀκροθίνια.

Ἀκροθίνιον (τὸ), (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) τὸ ἄκρον (τὸ ἐπάνω-ἐπάνω, τὸ καλλήτερον) τῆς θημωνιᾶς (θυνὸς) κυρ. λαφύρων, προσφερόμενον συνήθως ὡς ἀπαρχὴ εἰς τοὺς θεούς.

Ἀκροθώραξ, ακος καὶ (Ἰων.) Ἀκροθωρηξ, ηκος (ὁ). [ἄκρος, θωρήσσω]. ὁ μετρίως μεθυσμένος, ὁ περὶ τὰς ἀρχὰς ἀκμὴ τῆς μέθης, (Τουρκ.) τακίρ-κέϊφι.

Ἀκρόκαρπος (ὁ, ἡ). (κυρ. δενδρον) φέρων τοὺς καρποὺς εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ στελέχους. « Ὁ φοῖνιξ —, « Θφρ.

Ἀκροκαυστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξωθεν ἢ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν μόνον καεὶς, καψαλισμένος.

Ἀκροκελαινίζω-ῶ, Μ. άσω (ἡ μτγ. ῖτις μόνη καὶ σύρισκεται, Ἀκροκελαινίων, πλεονασμ. Ἰων. τοῦ α), Π. εἶμαι ἐπιπολαίως (κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν μόνον) μελανός.

Ἀκροκέρατα (τὰ). αἱ ἄκραι τῆς ἀντένας (κεραίας).

Ἀκροκιδνιον (τὸ). ἡ κορυφὴ τῆς κολόνας, κεφαλοκάλωνον.

Ἀκροκνέφαιος, ου καὶ Ἀκροκνεφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς νυκτὸς ἢ τῆς αὐγῆς (ὅτε ἀρχίζει δηλ. νὰ γίνεται, ἢ νὰ παύῃ τὸ [κνέφας] σκότος) γινόμενος ἢ πράττων τι, (παρβλ. Ἀκρέσκερος).

Ἀκροκόμης, ου (ὁ), = τῷ

Ἀκρόκομος, η ἢ ος, ον. Ὁ ἔχων κόμην (μαλλιὰ ἢ φύλλα) μόνον εἰς τὴν κορυφήν.

Ἀκροκωλία (ἡ), = Ἀκρωμία.

Ἀκροκώλιον (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ἄκρα μέλη (κῶλα) τοῦ σώματος, (κυρ. τῶν ζώων) καὶ τὰ ἐκ τούτων φαγητόν. « Ἀκροκώλια διέφθα, « Ἀθ., ὁ (Τουρκ.) πατσάς.

Ἀκρολειον (τὸ), (κυρ. ἐπὶ λαφύρων, λείας), = Ἀκροθίνιον.

Ἀκρολίθος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἄγαλμα ἢ ἀνδριὰς) ἔχων τὰ ἄκρα μόνον ἐκ λίθου.

Ἀκρολίνιον (τὸ). ἡ ἄκρα (τὸ τριγωνικὸν, τὸ ἄλλως γραντὶ) τοῦ δικτύου (λίνου).

Ἀκρόλινος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. κυνηγὸς) ὁ εἰς τὰς ἄκρας τοῦ δικτύου (λίνου) στεκόμενος.

Ἀκρολίπαρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιπολαίως (κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν μόνον) λιπαρός.

Ἀκρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω τὰς ἄκρας (κορυφὰς) ἀσταχύων, ἀνθέων κτλ., κορφολογῶ.

Ἀκρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ τὰς κορυφὰς (τὸ ἄνθος, τὸν ἀθέρα) τῶν πραγμάτων συλλέγων, (εἰς τὸν Ῥωστάλ. ἄλλ. διορθ. Μακρολύγον ἢ ἄλλ. Ἀκρατολόγον).

Ἀκρολοφία (ἡ). ἡ κορυφὴ λόφου ἢ βουνοῦ.

Ἀκρολοφίτης, ου (ὁ). ὁ κατοικῶν (διατρίβων εἰς) τὰς ἀκρολοφίας.

Ἀκρόλοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑψηλοὺς λόφους, ἀπότομος, ὑψηλός. ||. (οὐσ.) = Ἀκρολοφία.

Ἀκρολυτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. λύνω τὴν ἄκραν μόνον.

Ἀκρόμαλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὸν καὶ πολὺ μαλλί, (κατὰ τὸν Κορ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μακρόμαλλος.

Ἀκρομανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐγγὺς ἢ εἰς τὴν ἀκμὴν (εἰς τὸ ἄκρον) τῆς μανίας ὤν.

Ἀκρομάσθιον (τὸ). ἡ ἄκρα (χῶρα) τοῦ μαγεῖου.

Ἀκρομέθυστος (ὁ, ἡ), Γραμ. ἐξήγ. τοῦ Ἀκροθώραξ.

Ἀκρομόλιβδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μολίβδια εἰς τὰς ἄκρας (καλῶς τὸ δίκτυ τῶν ψαράδων).

Ἀκρομυλὴ (ἡ), = Μυλακρὶς ἢ Ἐπιγουνίς.

Ἀκρομφάλιον ἢ Ἀκρόμφαλον (τὸ). ἡ ἔκρηξ (τὸ καταμεσῆς) τοῦ ὀμφαλοῦ (μτγμ.) τὸ κέντρον (ἡ μέση) κάθε πράγματος.

Ἄκρον (τὸ), Σ. Ἄκρος.

Ἀκρονοχὴς, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίβ.) -γὼς. Ὁ κεντηθεὶς ἢ κεντῶν εἰς (ἢ μὲ) τὴν ἄκραν.

Ἀκρονύκτιος καὶ Ἀκρόνυκτος (ὁ, ἡ), = Ἀκροκνέφαιος. ||. (οὐσ.) Ἀκρονύκτιον (τὸ) = τῷ

Ἀκρόνυξ, υκτος ἡ υχος (ἡ), ἡ ἀρχὴ ἢ τὸ τέλος τῆς νυκτὸς, τὸ ἑσπέρας, ἢ ὁ βαθὺς σκότος.

Ἀκρονυχὶ, ἐπίρ. ἀντὶ Ἀκρωνυχί.

Ἀκρονυχία (ἡ) καὶ

Ἀκρόνυχον (τὸ), = Ἀκρονύκτιον, ξέκ τοῦ

Ἀκρόνυχος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀκρονύκτιος καὶ Ἀκρωνυχος.

Ἀκρόβουλος (ὁ, ἡ), = Ἀκρόβολος.
Ἀκροπαγής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὑπηγμένος προσηλωμένος εἰς τὴν ἄκραν.
Ἀκρόπαθος (ὁ, ἡ), ὁ πάσχων κατὰ τὰ ἄκρα.
Ἀκρόπαστος (ὁ, ἡ), ὀλίγον ἀλατισμένος, ἐγκαιρόπαστος
Ἀκροπάχης, ές (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων παχὺ (χονδρὸν) ἄκρον. «Παχτηρία—, « λξ.
Ἀκροπενθής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ καθ' ὑπερβολὴν (εἰς τὸ ἄκρον) λυπημένος.
Ἀκρόπηλος (ὁ, ἡ), ὁ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν μόνον λασπώδης (καὶ οὐχὶ κατὰ βάθος)
Ἀκροπήνιον (τὸ), = Στρόμβος, σβοῦρος.
Ἀκροπις, Σ. Ἀκρωπίς.
Ἀκρόπλους-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλέων εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, (μτφρ.) ὁ μὴ βαθύνων εἰς τὰ πράγματα, (τὴν γέν.) ἐπιπόλαιος.
Ἀκροποδητί, ἐπίρ. [πατοῦντας] μὲ ταῖς ἄκραις τῶν ποδῶν, (κοιν.) εἰς τὰ ἴχνια.
Ἀκρόποδιον (τὸ), ἡ ἄκρα τοῦ ποδός.
Ἀκροπολεύω, Μ. εὑσω, Π. περιπολῶ εἰς τὸ ὕψος.
Ἀκρόπολις, εως (ἡ), ἡ ὀχυρωμένη ἄκρα (κορυφὴ) τῆς πόλεως, τὸ κάζρον, (Ἰταλ.) καστέλλι.
Ἀκρίπολος (ὁ, ἡ), [ἄκρος, πολέω], ὑπερύψηλος. 2) ὁ περιπατῶν ἢ διατρίβων εἰς τὰς ἀκρωρείας.
Ἀκρόπορος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ ἔχων ἀβλεπῆ (διαπεραστικὴν) ἄκραν. «Ὀβελὸς—, « Ὀδ. Γ. 2) (προπαροξ.) τρυπημένος εἰς τὴν ἄκραν. «Σύριγξ—, « Νόν. 3) ὁ περιπατῶν ἢ ἐπιτήδειος νὰ περιπατῇ (ἀναβαίνῃ) τὰς ἄκρας. «Ἴχνος (« Πέδιλον)—, « αὐτ.
Ἀκροπόρφυρος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἄκραν (γύρον, οὖῖαν, κενάρι) πορφυρᾶν.
Ἀκροποσθία (ἡ) καὶ
Ἀκροπόσθιον (τὸ), ἡ ἄκρα τῆς κόσθης (τοῦ περὶ τὸ ἀνδρ. αἰδοῖον δέρματος).
Ἀκροποσία (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀκρατοποσία.
Ἀκροποτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀκρατοποτέω.
Ἀκροπότης, ου (ὁ), = Ἀκρατοπότης
Ἄκροπους, οδος (ὁ, ἡ), = Ἀκροπόδιον.
Ἀκρόπρεμνον (τὸ), τὸ ἄκρον τοῦ πρέμνου, ἡ κορυφή.
Ἀκρόπρωρον (τὸ), ἡ ἄκρα τῆς πρώρας.
Ἀκρόπτερον (τὸ), τὸ πτερὸν τοῦ ἄκρου τῆς πτέρυγος, ἢ ἡ ἄκρα τοῦ πτεροῦ, (Π. ἐν γέν.) κάθε ἄκρα. « Ἀκρόπτερα φωτῶν, « Ὀππ., οἱ ἄλλ. Ἀκρόλινοι.
Ἀκρόπτολις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀκρόπολις.
Ἀκρορρίζος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἐπιπολαίους ρίζας, μὴ βαθυρρίζος.
Ἀκρορρίνιον (τὸ), ἡ ἄκρα τῆς ρινὸς (μύτης).
Ἀκρορρύμιον (τὸ), ἡ ἐμπροσθινὴ ἄκρα τοῦ ρυμοῦ (ἡ φοῦντα τοῦ τιμονιοῦ) τῆς ἁμάξ.
Ἄκρος [ἀκή], α, ον. Ὁ εἰς τὴν ἄκραν (εἰς τὴν κορυφήν, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, εἰς τὴν ἀρχὴν ἢ εἰς τὸ τέλος) τινὸς μέρους ἢ πράγματος εὑρισκόμενος, ἄκρινος. « Πόλις ἄκρη,« Π., ἡ ἀκρόπολις.«Ἀκροτάτῃ κορυφῇ Οὐλύμποιο, « Ἰλ. Α. « Ἐπ' ἄκρων ποδῶν ἢ ὀνύχων (καὶ χ. τοῦ οὐτ., « Ἐπ' ἄκρων] βαδίζειν, «Ἄκρα νύξ, « Σορ. « Ἀκρότατος χρεὼς, « Ἰλ. Δ. 2) (μτφρ.) ὁ κατέχων τὴν κρύτην (τὴν ἀνωτάτω) θέσιν, ὑπέρτατος, μέγιστος, ἔξοχος, ἄριστος· ὑπερβολικός· ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ἐπιπόλαιος. « Ἄκρος τὴν τέχνην (τὴν σοφίαν, τὰ πολεμικὰ κτλ.), « Ἄκρα φιλία, « Δαναῶν ἄκρος, « Εὐρ. « Ἄκρος ὀργήν, « ὁ ἐξυθυμος ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) πραΰθυμος· (ὕθεν:) « Ὀργὴν οὐκ ἄκρος, « Ἡρ., ὁ μὴ τοιοῦτος, ἀλλὰ βαρύθυμος. ||. (οὐσ. θηλ.) Σ. Ἄκρα. ||. (οὐδ.) ἡ ἄκρη, ἡ κορυφὴ, τὸ ὑψηλότερον μέρος, (καὶ μτφρ.) ὁ ἀνώτατος ἢ ἔσχατος βαθμός. (ὕθεν:) «Τὰ ἄκρα φέρειν, « Ἐπιγρ., ἔχειν τὰ πρωτεῖα. « Εἰς ἄκρον σοφίας ἐληλακώς. « ||. (ἐπίρ.) Ἄκρον, ἀντὶ Ἄκρως. « Τέκτονα τρίαιο πέντε ἢ ἓξ μυῶν ἄκρον, « Πλάτ., (κοιν.) τὸ πολὺ-πολύ.
Ἀκροσαπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ σαθρὸς κατὰ τὰ ἄκρα (κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν) μόνον. «Σιτίον ἀκροσαπές,« Ἱππκρ., τροφὴ μεσαγωνευμένη.
Ἀκροσίδηρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σίδηρον εἰς τὴν ἄκραν (σιδηρᾶν ἀκωκήν).
Ἀκροσκοτία (ἡ), = Ἀκρονυχία.
Ἀκρόσοφος (ὁ, ἡ), ὁ εἰς τὸ ἄκρον (ἐντελῶς) σοφός.
Ἀκροσπάθιον (τὸ), ἡ τρυφερὰ ἄκρη τῆς πλευρᾶς (σπάθης).
Ἀκροστάς (ὁ, ἡ), ὁ χωρὶς κράσπεδα (φάντασις).
Ἀκρόστεγος (ὁ, ἡ), ἐστεγασμένος τὰ ἄκρα. ||. (οὐσ. οὐδ.) τὸ ἄκρον τῆς στέγης, (ἄλλως) Γεῖσον.
Ἀκροστήθιον (τὸ), τὸ ἐπάνω ἄκρον τοῦ στήθους.
Ἀκροστίχιον (τὸ) καὶ
Ἀκροστιχίς, ίδος (ἡ) καὶ
Ἀκρόστιχον (τό), ἡ ἀρχὴ τοῦ στίχου. 2) εἶδος ποιητματίου, τοῦ ὁπ. τὰ πρῶτα ἑκάστου στίχου ψηφία, ἑνούμενα, ἀποτελοῦσι λέξιν ἢ στίχον ἄλλον.
Ἀκροστόλιον (τὸ), τὸ ἄκρον (τὸ χεῖλος) τοῦ πλοίου (κυρ δέ) τὰ εἰς τὴν πρῶραν ξυλίδια ἢ παράσημα, [παρβλ. Ἀφλαστον].
Ἀκροστόμιον (τὸ), ἡ ἄκρα τοῦ στόματος. 2)=Ἀκροῤῥόσιον.
Ἀκροσφαλής, ές (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων σφαλερὰ (εὐάλωτα) τὰ ἄκρα, (ἐπιμ.) παρακατῶν ἢ ῥέπτιον (καὶ μτφρ.) ἀμαρτάνων εὐκόλως, εὐολίσθους, εὐπατάφορος, ἐπιῤῥεπής. «Πρὸς ὀργὴν—,» Πλ. «Πρὸς ὑγίειαν—,« Πλάτ. « Ἴχνος ἀκροσφαλές, « Νίκ. « Ἀκροσφαλεῖς οἱ πόλεις καθάπερ οἱ τῶν παίδων,« Βασ. 2) ὁ κάμνων ἄλλην εὐκόλως νὰ πέσῃ,δλισθήσῃ,(ἐπιμ.) ἐπικίνδυνος. «Μὴ ὀρθότερα (αἱ κλίμακες) προσερειδόμεναι, ἀκροσφαλεῖς ὦσι ταῖς προσβαίνουσι,» Πλθ. (καὶ μτφρ.) « Εἴτε ὠφέλιμος (ἡ τέχνη) ἀρθῇ πολιτείᾳ, εἴτε βλαβερὰ καὶ ἐπισφαλής, « Θμς.
Ἀκροσφαλῶς, ἐπίρ. Ὀλισθηρῶς, ἐπικινδύνως κτλ. « Ἀκροσφαλῶς ἔχω (διάκειμαι), « εἶμαι ἀκροσφαλής.
Ἀκροσφύριος (ὁ, ἡ), ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ φθάνων ἕως) τὸ
Ἀκρόσφυρον (τὸ), ἡ ἄκρα τοῦ σφυροῦ (τὸ κότσι τοῦ ποδαριοῦ).
Ἀκροσχιστής, ές (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων σχισμένην τὴν ἄκραν.
Ἀκροτελεύτιος (ὁ, ἡ), ὁ ἔσχατος, τελευταῖος. ||. (οὐσ.) «Ἀκροτελεύτιον,«τὸ ἄκρον (αἱ ὀλιγόστιχοι λέξεις) ἐπιστολῆς, βιβλίου, ποιήματος. (κυρ. δὲ) αἱ τελευταῖαι συλλαβαὶ ἢ λέξεις στίχου.
Ἀκροτενής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ τεινόμενος (ἐκτεινόμενος) εἰς τὰ ἄκρα (εἰς τὰς κορυφάς) « Ὁμίλη—, « Νόν.
Ἀκρότης (ἡ), τὸ ἄκρον, ἡ κορυφὴ. ἡ τελειότης.
Ἀκρότης, ου (ὁ), Π. ἀρχηγὸς, πρῶτος, κεφαλή. «Στρατοῦ—,« Αἰσχλ., (τὸ ἀκοῦσ. διερθ. Ἀγρέτης).
Ἀκρότητος (ὁ ἡ). ἀκεύθητος. «Ἀκρότητα κύμβαλα, « Ἀθ., τὰ κακόφωνα. 2) ἀπάτητος, ἀστοίβαστος. « Τῆς γῆς κατ' ἐκεῖνο χαύνου τε καὶ ἀκροτήτου σωρευθείσης, « Πλ. 3) (μτφρ.) μὴ συγκεκροτημένος, ἀρχάριος, ἄπειρος.
Ἀκροτομέω-ῶ, Μ. ήσω, [ἄκρος, τέμνω]. κόπτω τὰς κορυφὰς (τὰ ἄκρα), ἀκροτηριάζω.
Ἀκροτόμος (ὁ, ἡ), (προπαροξ.) τοῦ ὁπ. εἶνε κεκμηκότα ἢ μόλις κάπτονται μόνα τὰ ἄκρα, (ἐπιμ.) ἀπρόσβατος, ἀπότομος, ἀποκρημνος. « Λίθος—, « Ἰών. ὁ λεῖος, λαξευτὸς ἢ ὀξύς, κοπτερὸς, ἢ σκληρός.
Ἀκρότονος (ὁ, ἡ), = Ἀκροτενής. 2) ὁ ἔχων τόνον (νευρώδης, ῥωμαλέος) εἰς τὰ ἄκρα, δυνατὸς εἰς τὰ χέρια.
Ἀκρότος (ὁ, ἡ), = Ἀκρότητος, ὁ μὴ προξενῶν κρότον. 2) ὁ μὴ χειροκροτηθείς. 3) ἀπαίδευτος.
Ἀκρούλιος (ὁ, ἡ), οὖλος (σγουρὸς, στριμμένος) τὰ ἄκρα. «Θρὶξ—, Ἀρχ. « Ἀκρ. τὴν κόμην, « Ι. Λυδ.
Ἀκροφάλης, ές (ὁ, ἡ),=(ἡ ἀμφ. ἀντὶ Ἀκροφανής.
Ἀκροφαληκάω-ῶ, Μ. άσω (ἡ μτχ., ἧτις μόνη καὶ εὑρίσκεται, Ἀκροφαληκώων, πλεοναστ. ἰων. τοῦ ω), Π. εἶμαι λευκὸς (ἀπὸ ἀφρὸν) εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, (παρβλ. Ἀκροκελαινιάω).
Ἀκροφανής, ές (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁποίου φαίνεται μόνον ἡ ἄκρα, ἢ ὁ φαινόμενος πρῶτον εἰς τὰ ἄκρα (τῶν βουνῶν). «Ἠὼς (« Ὄρθρος)—, « Νόν. «Ὠγύγιον ὄϊζυῖ—,« αὐτ.
Ἀκροφυής, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤῥ.-φυῶς. Ὁ φυτρώνων εἰς τὰς ἄκρας (κορυφὰς) τῶν βουνῶν. 2) ὁ τέλειος (ἄκρος) κατὰ τὰ φυσικὰ προτερήματα, φύσεως (φρονήματος) εὐγενοῦς.
Ἀκροφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ ἀκροπόλεως, φρουρός.
Ἀκρόφυλλος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων τὰ φύλλα εἰς τὴν κορυφήν. « Ὁ φοῖνιξ ἀκρόφυλλον,« Θωρ.
Ἀκροφύσιον (τὸ), ἡ ἄκρα (τὸ μασοῦρι) τοῦ φυσητῆρος. «Ἀπ' ἀκροφυσίων,« Ἀρχφ., (παρ.) ὁλοκαίνουργα, ὅ,τι ἐβγῆκαν ἀπὸ τὸ χωνευτήριον, (παρβλ. Ἀρίσχος).
Ἀκροχάλιξ, ικος (ὁ), Π. [ἄκρος, χάλιξ], = Ἀκροθώραξ.
Ἀκροχανής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ τὸ ἄκρον μόνον ἢ εἰς ἄκρον (κατὰ πολλὰ) χαίνων (χάσκων, ἀνοικτός).
Ἀκροχειλία (ἡ), τὸ ἄκρον τοῦ χείλους.
Ἀκράχειρ, ειρος (ἡ), τὸ ἔμπροσθεν μέρος (ἀπὸ τοῦ ἄγκωνος ἕως τῶν δακτύλων) τῆς χειρός.
Ἀκραχειρία (ἡ), = Ἀκρογειρισμός.
Ἀκραχειρίζομαι (εὐχρηστότ. τοῦ) Ἀκραγειρίζω, Μ. ίσω, (ἰσχναί. Πιάνω τι (κυρ. ὅμως παλαίων) μὲ τὰς ἄκρας μόνον τῶν χειρῶν, πιάνομαι δάκτυλα μὲ δάκτυλα ἢ

ἅποιος νικήσῃ, (ἴδε Παυσαν. Ἀλλ. Π'.)
Ἀκρογειρίζω, ιος, Ἰων. ἀντὶ
Ἀκρογείρισις, εως (ἡ) καὶ
Ἀκρογειρισμός (ὁ, εἶδ. παλαίσματος, ἴδε Ἀκρογειρίζομαι.
Ἀκρογειρ(καὶ π. γε)ριστής, οῦ (ὁ). ὁ παλαίων τὸν ἀκρογειρισμόν.
Ἀκρογλίκερος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ -έρως. Ὁ μετρίως γλυκερός, γλυκύστικος.
Ἀκρογυαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀκρόγυλος (ὀξύθυμος).
Ἀκρογυαλία (ἡ). ὀξυθυμία, [ἐκ τοῦ
Ἀκρόγυαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄκρον θυμὸν (γόλον), θυμώδης, ὀξύθυμος· ὁρμητικός.
Ἀκρογυρδόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀκρογυρδιάν.
Ἀκρογυρδονώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἀκρογυρδ.
Ἀκρογυρδών, ένος (ἡ). εἶδ. ἐκφύματος τοῦ δέρματος (ὑποτιθεμένου ὅτι ὁμοιάζει μὲ ἄκραν ἐντασσίου γυρδῆς), κρεατοελιὰ, (παρβλ. Μυρμήκιον).
Ἀκρόψιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντελῶς ἢ κατὰ τὴν κορυφὴν μόνον ψιλὸς (ἄτριχος, φαλακρὸς, [ἢ ἐπὶ δένδρ.] ἄφυλλος.
Ἀκρόψωλος (ὁ). ὁ ἐντελῶς ἢ κατὰ τὸ ἄκρον μόνον ψωλός.
Ἄκρυπτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. ὑπτως. Ὁ μὴ κρυφὸς ἢ μὴ κρυπτόμενος.
Ἀκρύσταλλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παγόνων (μὴ ἔχων κρύσταλλα).
Ἀκρωβελία (ἡ). ἡ ἄκρα τοῦ ὀβελοῦ (ἡ ἄλλ. Ἀκροβελὶς) καὶ τοῦ λεγομένου Ὀβελίου ἄρτου (ὅθεν τὸ κοιν. Καρβέλι).
Ἀκρωλένιον (τὸ). ἡ ἄκρα τῆς ὠλένης (τοῦ ἀγκῶνος), (συγχ. τῷ Ἀκρολίνιον).
Ἀκρωμία, ας καὶ **Ἀκρωμὶς**, ίδος (ἡ) καὶ
Ἀκρώμιον (τὸ). ἡ ἐπάνω ἄκρα τοῦ βραχίονος ὅπου ἑνώνεται μὲ τὸν ὦμον. 2) τὸ μέρος τῆς ράχης τοῦ ἀλόγου, ὅπου ἑνόνονται τὰ ἐμπροσθινὰ πλατάρια του.
Ἄκρων, ωνος (ὁ). ἡ ἄκρα τῶν μελῶν τοῦ σώματος (κυρ. τῶν ζώων), (ὅθεν) «Ἄκρων χοίρειος, « Ἐπαρχ., τὸ γαιρομέρι.
Ἀκρωνία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀκρωτηριασμός.
Ἀκρώνυξ, υγος (ὁ, ἡ), = Ἀκρωνυχία.
Ἀκρωνυχί, ἐπίρ. Εἰς (τὴν) τὴν ἄκραν τῶν ὀνύχων, ἐλαφρὰ, (καιν.) εἰς τὰ νύχια.
Ἀκρωνυχία (ἡ) καὶ **Ἀκρωνύχιον** (τὸ). ἡ ἄκρα τῶν ὀνύχων. 2) (μετν.) = Ἀκρώρεια.
Ἀκρώνυχος (ὁ, ἡ). ὁ σημαδευθεὶς μὲ ταῖς ἄκραις τῶν νυχιῶν (τοῦ ποδὸς). «Ἴχνος ἀκρώνυχον, « Ὑλ., τὸ μόλις διακρινόμενον. ‖ [οὐσ.] Ἀκρώνυχον (τὸ), = Ἀκρωνυχία.
Ἀκρωπὶς, ίδος (ὁ), [ἄκρος, ὤψ]. ἐπὶ ὀπ. μόνον ἡ ἄκρα (ἢ ὁ ὀπ. μόνον εἰς τὰς ἄκρας) φαίνεται. 2) [ἄκρος, ὄψ] ὁ ὁμιλῶν ἀδιάρθρωτα (μόλις ἀκουόμενος).
Ἀκρώρεια (ἡ). ἡ ἄκρα (κορυφὴ) τοῦ ὄρους, κορυφοῦνι.
Ἀκρωρία (ἡ). ἡ ἄκρα (ἀρχὴ) τῆς ἡμέρας (ὥρας), τὰ χαράγματα.
Ἄκρως, ἐπίρ. Εἰς τὸ ἄκρον, ἐντελῶς.
Ἀκρωτηριάζω, Μ. άσω. Κόπτω τὰ ἀκρωτήρια (τὰς ἄκρας) δηλ. (κυρ.) τὰ χειροπόδαρα ἢ τὴν μύτην καὶ τὰ ὦτα ἀνθρώπου, τὴν πρῴραν καὶ πρύμνην πλοίου, τὴν ὀροφὴν οἴκου κτλ., μεταφ. (ἐν γέν.) στερῶ, ἀφαιρῶ. (συνκδχ.) ἀδυνατίζω, ἀσθενίζω. 2) (σύδ.) ἐξέχω ἐν εἴδει ἀκρωτηρίου, σχηματίζω ἀκρωτήριον (νάδον).
Ἀκρωτηρίασμα (τὸ). τὸ ἀποκοπὲν (ἀκρωτηριασθὲν) μέλος.
Ἀκρωτηριασμός (ὁ). ἀποτομὴ (κόψιμον) μέλους ἢ μέρους.
Ἀκρωτήριον (τὸ). (ἐν γέν.) κάθε ἐξέχουσα ἄκρα. 2) (κυρ.) βουνοῦ πρὸς τὸ πέλαγος, (ἰταλ.) κάβος. 3) μέλος τοῦ σώματος, χέρι, ποδάρι κτλ. 4) τὸ ἐπὶ τῆς πρῴρας ἐμβόλιον ἢ τὸ ἀκροστόλιον τῶν πλοίων. 5) ἡ κορυφὴ (ὁ καβαλάρης) τῆς σκεπαστῆς τοῦ οἴκου, ἢ εἶδ σαγματοῦ, (παρβλ. Ἀέτωμα). 6) ἡ ἔπαλξις (ὁ πρεμαγιὸν) τοῦ τείχους, κτλ.
Ἀκρωτηριώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ἀκρωτηρίου.
Ἀκτάζω, ἡ (ὑρθετ.) Ἀκτάζω Μ. άσω. Στρωτεύω εἰς τὴν ἀκρογιαλιὰν (ἀκτήν). 2) Π. = Ἀκταίνω.
Ἀκτα'α [ἄγνυμι], ας (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, ἡ καφοξυλιά. 2) εἶδ. ἐλαφρυῦ καὶ μεγαλοπρεπεῖς ὑφασμικοῦ φορέματος.
Ἀκταίζω, Μ. ἴσω καὶ
Ἀκταίνω, Μ. ανῶ, Π. [ἀκτὴ ἢ ἀίσσω], κινῶ ἢ κινοῦμαι ὁρμητικῶς ἢ ταχέως, εὐρίσκομαι εἰς ἀδιάκοπον κίνησιν καὶ ἀντιφυγίαν (καθὼς εἰς τὸν αἰγιαλὸν τὰ κύματα)· σκιρτῶ, ἀναπηδῶ, ὁρμῶ, ἐφορμῶ, (παρβλ. Ὑπερικταίνομαι).
Ἀκταῖος, α, ον. Ὁ κατοικῶν (διατρίβων, κείμενος, ἀνήκων) εἰς τὴν ἀκτὴν (ἀκρογιαλιὰν), παραθαλάσσιος.
Ἀκταιωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι Ἀκταίωρος (ὁ, ἡ). [ἀκτὴ ὠρα]. φύλαξ τῶν παραθαλασσίων.
Ἀκταιωρία (ἡ). τὸ φύλαγμα τῶν παραθαλασσίων, τὸ ἔργον τοῦ ἀκταιώρου.
Ἀκταιώριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου διατρίβουν οἱ ἀκταιωροι.
Ἀκτέα (ἡ), = Ἀκταία.
Ἀκτέανος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, κτέανον]. ἀκτήμων, πτωχός.
Ἀκτένιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κτενισμένος ἢ μὴ κτενιζόμενος.
Ἀκτέον, θετ. τοῦ Ἄγω.
Ἀκτερέϊστος καὶ **Ἀκτέριστος** καὶ
Ἀκτερὴς, ὲς (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ κτερισθεὶς (ἐνταφιασθεὶς μὲ παράταξιν).
Ἀκτή, ῆς (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Ἀκτὸς (ῥηματικ. τοῦ Ἄγνυμι), συντριβόμενος, τσακισμένος, κοπονισμένος, ἀλεσμένος ἢ δυνάμενος ν' ἀλεσθῇ κτλ., (ὅθεν:) «Ἀλφίτου (« Δημήτερος) ἀκτή, « Ὕμν., τὸ ἀλεύρι ἢ τὸ σιτάρι. 2) ἀγρογιαλιὰ (κυρ. ἡ τραχεῖα καὶ βράχους ἔχουσα, ὅπου συντρίβονται τὰ κύματα. «Ὅπερ ἐπὶ θαλάσσης ἀκτὴ, ὁ κρημνώδης δηλαδὴ τόπος, τοῦτο ἐπὶ ποταμοῦ ὄχθη, « Γραμ., παρβλ. Ἀγὴ καὶ Ῥηγμὶν). 3) (συνκδχ.) οἰκοδόμημα ἔχον ἐξοχὰς, καθὼς βωμὸς, τάφος κτλ.
Ἀκτὴ (ἡ), (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Ἀκτέα) = Ἀκταία.
Ἀκτημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀκτήμων.
Ἀκτημοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις.
Ἀκτήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κτήματα (ἰδιοκτησίαν, περιουσίαν), πτωχός. 2) (μὲ γεν.) ὁ στερούμενος τινος, μὴ κεκτημένος τι. «Χρυσοῦ—, « Ἰλ. Ι.
Ἀκτηρία καὶ **Ἀκτηρὶς** (ἡ), Σ. Στήριγξ.
Ἀκτησία (ἡ), = Ἀκτημοσύνη, ξίκ τοῦ
Ἄκτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀποκτηθεὶς ἢ μὴ ἀποκτώμενος. ἀνάξιος ν' ἀποκτηθῇ.
Ἀκτὶς, ῖνος (ἡ). σχοινότ. τύπος τῆ Ἀκτίς
Ἀκτινηβολία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀκτινοβολία.
Ἀκτινηβόλος, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἀκτίνων.
Ἀκτινοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαγάλλω (Ποιητ.) ἀκτῖνας.
Ἀκτινοβολία (ἡ). ἀκτινοβόλισμα.
Ἀκτινοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκτινοβολῶν.
Ἀκτινογραφία (ἡ). ἡ περὶ τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτὸς διδασκαλία (πραγματεία).
Ἀκτινοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὅμοιος μὲ ἀκτῖνας.
Ἀκτινόεις, εσσα, εν, Π. ἀκτινωτὸς, ἀκτινοβόλος.
Ἀκτινος (ὁ, ἡ). κεκαμμένος ἀπὸ ἀκτῆ (κουσοξυλιά).
Ἀκτινοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φορῶν, στεφανωμένος μὲ) ἀκτῖνας.
Ἀκτινωτὸς, ὴ, όν. Ὁ ἔχων (περικυκλωμένος ἀπὸ) ἀκτῖνας. « Τροχὸς (« Στέφανος)—, « Ἡρ., Φίλ.
Ἄκτιος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀκταῖος. (τὸ Γαλλ.) Littoral.
Ἀκτὶς [ἄγνυμι ἢ ἄγω ἢ ἀίσσω], ῖνος (ἡ) ἀκτῖνα· συνκδχ.) λάμψις· (μεταφ.) λαμπρότης. 2) (μετγν.) κάθε τι ἐξέχον ἀπὸ τινος κέντρου ἐν εἴδει ἀκτίνος· (ὅθεν) αἱ κνῆμαι τοῦ τροχοῦ, τὰ ξύλα τὰ ἑνόνοντα τὸν γῦρον αὐτοῦ μὲ τὴν μέσην. 3) Π. ὁ κεραυνός. 4) Ἀντὶ Ἡμέρα, (Κίκ.). 5) (εἰς τὸν Δεκρ. Β', 187.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀκτῆ.
Ἄκτιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κτισθεὶς, (ἐκκλησ.) ὁ μὴ δημιουργηθεὶς ὑπό τινος.
Ἀκτίτης, ου (ὁ), Π. = Ἀκταῖος. ‖ «Λίθος—, « ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὰς ἀκτὰς (ἀκρογιαλιάς), ἢ ὁ ἐκ τῆς Ἀκτῆς (τῆς Ἀττικῆς), ὁ ἄλλ. Πεντελικὸς.
Ἄκτιτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄκτιστος.
Ἀκτὸς [ἄγω], ὴ, όν. Φερτὸς, μεταφορικὸς.
Ἄκτυπος [ὁ, ἡ]. ὁ μὴ κάμνων κτύπον (κρότον).
Ἀκτωρ [ἄγω], ορος (ὁ). ὁδηγὸς, ἡγεμών. 2) = Ἀγωγεὺς, καπίστρι.
Ἀκτωρέω-ῶ, Ἀκτωρὸς κτλ. = Ἀκταιωρέω κτλ.
Ἀκυβερνησία (ἡ). ἔλλειψις κυβερνήτου ἢ κυβερνήσεως.
Ἀκυβέρνητος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κυβερνήτην (τιμονιέρην), ἀδιεύθυντος
Ἀκυβευτος (ὁ, ἡ). (μεταφ.) ὁ μὴ διακυβεύων (ριψοκινδυνεύων) τίποτε, προσεκτικὸς, φρόνιμος. 2) ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς τὰς διακυβεύσεις (μεταβολὰς) τῆς τύχης, βέβαιος.
Ἀκυδὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. = Ἄδοξος.
Ἀκύθηρος (ὁ, ἡ). = Ἀναφροδίτος, ἄχαρις.
Ἄκυθος (ὁ, ἡ), Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἄκυτος.
Ἀκύκλιος (ὁ, ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐγκύκλιος, ὁ μὴ διδαχθεὶς (ἢ μὴ περιεχόμενος εἰς) τὰ ἐγκύκλια μαθήματα, ἀπαίδευτος.
Ἀκύκλωτος (ὁ, ἡ). ἀπερικύκλωτος, ἀπεριτείχιστος.
Ἀκύλιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κυλισθεὶς ἢ μὴ

δυνάμενος νὰ κυλισθῇ, ἀσάλευτος, στερεὸς, ἀμετακίνητος· (μτφρ.) σταθερὸς, ἀνέκπληκτος, ἀτάραχος· (ξ ἐπὶ κακοῦ) ἀλύγιστος, μονότονος. (ὅθεν:) « Ῥήτωρ οὐκ ἀκύλιστος, » Σέξτ., ὁ παικίλλων (εὐστροφος περὶ) τὰς ἐκφράσεις του.

Ἀκυλος (ἡ), [ἀκὴ, διὰ τὴν ἀκανθώδη θήκην του]. τὸ (φαγώσιμον) βαλανίδι τοῦ πουρναριοῦ ἢ τοῦ ἀριοῦ.

Ἀκύμαν(μα)ίτος, καὶ ἐπίρ. -άντως, καὶ

Ἄκυμος (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος), = τῷ

Ἀκύμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ταραττόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων καὶ τοῦ κλύδωνος, γαληνιαῖος, ἥσυχος, (μτφρ.) ἀτάραχος. « Πῖος — , » Ἀντ. 2) Π. ὁμὴ κύων (γεννῶν), ἄγονος, ἄκαρπος. « Νηδὺς — , » Εὐρ. « Ἦτ— , » Στβ.

Ἄκυπρος (ὁ, ἡ), = Ἀναφρόδιτος.

Ἀκυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἐπιτυγαίνω (κυρέω), ἀποτυγαίνω, εἶμαι ἄτυχής, (ὅθεν

Ἀκύρημα (τὸ), Π. ἀτυχία, δυστύχημα.

Ἀκυρὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἄτυχος, δυστυχής.

Ἀκυρία (ἡ), ἔλλειψις κυρότητος ἢ κύρους, ἀνωμαλιότης, (κυρ. δξ) ἀκυρολεξία.

Ἀκυρίευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κυριευθεὶς ἢ μὴ ἔχων (μὴ ὑποφέρων) κύριον.

Ἀκυρμα (τὸ), Π. = Ἀκύρημα.

Ἀκυρολεξία (ἡ), = Ἀκυρολογία.

Ἀκυρολεγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ χωρὶς κῦρος, μεταχειρίζομαι (περιπίπτω εἰς) ἀκυρολεξίας.

Ἀκυρολογία (ἡ). ἀκυρολεξία, ὁμιλία χωρὶς κῦρος.

Ἀκυρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκυρολογῶν.

Ἄκυρος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). (νόμος κτλ.) ὁ μὴ ἔχων κῦρος (ἰσχύν, νομιμότητα), ἀθετημένος, καταργημένος, ἀνίσχυρος. 2) (λέξις, λόγος) ἀνάρμοστος ὡς πρὸς τὸ σημαινόμενον ἢ μὴ συνειθισμένος πλέον, ἄχρηστος. 3) (μὲ γεν.), (ἄνθρωπος) ὁ μὴ ἔχων τὴν κυριότητα (δικαίωμα κτήσεως), μὴ ἐξουσιάζων. « Ὁ δὲ ὄφλων, τοῦ λοιποῦ χρόνου ἄκυρος ἔζω τῶν ἑαυτοῦ, » Πλάτ. « Ἐὰν ἐπιδείξητε αὐτοὺς ἀκύρους ὄντας ὑμῶν· νῦν γάρ φασιν εἶναι κύριοι, » Δημ.

Ἀκυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ἄκυρον, ἀκυρώνω, ἀθετῶ, καταγορῶ, ἀναιρῶ.

Ἀκύρως, ἐπίρ. Χωρὶς κύρος, ἀκυρολεκτικῶς.

Ἀκύρωσις, εως (ἡ), ἀθέτησις, κατάργησις, ἀναίρεσις.

Ἀκύρωτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἐπικυρωθεὶς (μὴ λαβὼν κῦρος).

Ἀκυτῆριον (ἀντὶ) Ἀκωτηρίου (τὸ), = Ἀτόκιον ἢ Ἐκβόλιον (φάρμακον).

Ἄκυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ κύων (γεννῶν), ἄγονος, ἄκαρπος.

Ἀκωδώνιστος (ὁ, ἡ). ἀνεξέταστος, ἀδοκίμαστος, Ζ. Κωδωνίζω.

Ἀκωκὴ (ἡ), [ἀκή]. σουβλερὴ ἄκρα (μύτη).

Ἀκώλιστος (ὁ, ἡ). μὴ διχρημένος εἰς κῶλα (περιόδους).

Ἄκωλος (ὁ, ἡ), ὁ χωρὶς μέλη (κῶλα). ἄπους.

Ἀκωλύτος (ὁ, ἡ). ἀνεμπόδιστος, ἐλεύθερος.

Ἀκωλύτως, ἐπίρ. Ἀνεμποδίστως, ἐλευθέρως.

Ἀκώμαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κωμάσας (ξεφαντώσας).

Ἀκωμῳδήτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ήτως. Ὁ μὴ κωμῳδηθεὶς (περιγελασθείς), ἀπείρατος, ἀσκωτίστατος.

Ἄκων [ἀκὴ], οντος (ὁ), Π. κοντάρι μικρὸν καὶ ἐλαφρὸν (ἵνα ῥίπτεται μακράν).

Ἄκων [ἀ, ἑκών], ουσα, ον. Ἀκούσιος, βεβιασμένος, στανικῶς (ἐναντίον τῆς θελήσεως) πράττων ἢ γινόμενος. « Ἄκοντά σ' ἄκων προσπατταλεύσω, » Αἰσχύλ. « Ἑκόντος ἐμοῦ, » Ὅμ., χωρὶς τὴν θέλησίν μου. « Τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην, » αὐτ. ὄχι χωρὶς τὴν θέλησίν των, δηλ. προθύμως, (ἐπιμ.) ταχέως.

Ἀκώνιστος (ὁ, ἡ). ἀπίσωτος, ἴδε Κωνίζω.

Ἄκωνος (ὁ, ἡ). (κυρ. σκεύασμα) χωρὶς κώνειον (κορυφὴν εἰς ὀξὺ λήγουσαν)

Ἀκώπητος (ὁ, ἡ), Π. χωρὶς κωπὰ, (ἐπιμ.) ἀνεπίμαστος.

Ἄκωπος (ὁ, ἡ), Π χωρὶς κώπην (κουπὶ ἢ λαβήν).

Ἄλα, αἰτ. ἐν. τοῦ Ἅλς.

Ἀλαβαργέω-ῶ, Μ. ήσω Εἶμαι ἀλαβάρχης.

Ἀλαβάρχης [ἀλάβτ], ου (ὁ), (ἐν γέν.) γραφεὺς (κυρ. δὲ ὁ) τοῦ τελωνείου· ἀρχιτελώνης. 2) ὁ μέγιστος ἄρχων τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Ἰουδαίων.

Ἀλαβαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀλαβάρχου.

Ἀλάβαρχος (ὁ), = Ἀλαβάρχης.

Ἀλάβαστος (ξ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), Αττ. ἀντὶ (καὶ, κατὰ τοὺς Γραμτ., ὀρθότ. τοῦ) Ἀλάβαστρος κλπ.

Ἀλαβάστριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀλάβαστρον.

Ἀλαβαστρίτης, ου (ὁ) ξ Ἀλαβαστῖτις· ιδος (ἡ), (ἐν. λίθος), Ζ. Ἀλάβαστρος.

Ἀλαβαστροειδὴς, ές (ὁ, ἡ), ξ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος ἀλαβάστρου.

Ἀλαβαστροθήκη (ἡ). θήκη (κατὶ ἡ ἁρμάρι) διὰ τὰ ἐξ ἀλαβάστρου σκεύη.

Ἀλάβαστρος (ὁ), [ἀ, λαβή], εἰδ. πέτρας (λευκῆς, ἰνώδους ξ ἀναδιδούσης ἁρμάδα), (παρβλ. Ὄνυξ). 2) (κυρ. αὐδ. καὶ πλθ.) Ἀλάβαστρα (τὰ), καὶ ἐξ ἀλαβάστρου κατεσκευασμένον ἀγγεῖον (κυρ. χωρὶς λαβήν), (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ πρὸς ἐναπόθεσιν μυρωδικῶν, μυροθήκη, κανὶ (διὰ φοβόστεμμα ξχ.), (συνήθως κατεσκευάζετο εἰς σχῆμα κάλυκος ῥόδου). « Μύρῳ χρῖσαι ἀλάβαστρα, » Θκρ. « Συντρίψασα τὸ ἀλάβαστρον, » Γρφ.

Ἀλαβαστροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) ἀλάβαστρον.

Ἀλάβη(βα), ης (ἡ). ἀσβόλη, καπνιά, (ξ ἡ ἐξ αὐτῆς κατασκευαζομένη) μελάνη.

Ἀλαβὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ δίδων λαβήν (πιάσιμον).

Ἀλάβης, ου ἢ ητος (ὁ), εἶδος ἰχθ. (βινοβάτου) τοῦ Νείλου.

Ἀλαβώδης, εος (ὁ, ἡ). μαυρισμένος (μεντζουρωμένος) μὲ ἀλάβην.

Ἄλαβε, ἐπίρ. Π. εἰς τὴν θάλασσαν (ἅλα). ‖. « Ἄλαβε μύσται, » (ὠνομάζετο) ἡ δευτέρα ἡμέρα τῶν Ἐλευσινίων ἑορτῶν (ἡ ις', τοῦ Βοηδρομιῶνος).

Ἀλάβρομος (ὁ, ἡ). λέξ. διθυραμβ. ξ κωμ., ὁ ἐπὶ τῆς θαλάσσης τρέχων. ‖. (ούσ.) τὰ ἐπὶ τῆς θαλάσσης τρέξιμον. (κατ' ἄλλ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀνάβρομος.

Ἀλαζονεία (ἡ), ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀλαζόνος, ψευτοπερηφάνεια, (καὶ κατὰ τὸν Θφρ.) « Πουσποιέται δυνάμεως ὧν τις οὐ δύναται ποιεῖν, ». « Τίς ἀλαζονίαν πλείστην παρέχει τῶν ἀνθρώπων; — Ἴσι μάντες, » Ἀριστ. Ἤφεις.

Ἀλαζόνευμα (τὸ). ἔργον ἢ λόγος ἀλαζονικὸς, (κοιν.) μεγάλα λόγια.

Ἀλαζονεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι (πράττω ἢ Ὁμιλῶ ὡς) ἀλαζών, καμπάζω.

Ἀλαζονία (ἡ), σπν. ἀντὶ Ἀλαζονεία.

Ἀλαζονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (γινόμενος ἢ φερόμενος μὲ) ἀλαζονείαν.

Ἀλαζονικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀλαζονείαν, ὡς -

Ἀλαζὼν [ᾶλη, ζῶ], όνος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -έστερος καὶ -ίστατος). φαντασμένος, καυχησιάρης, (Κυπρ.) λαφαζάνης. 2) ψευδολόγος, ἀπατεών, ψευδοπροφήτης, ψευταϊατρός, (Ἰταλ.) ταρλατάνος. « Ἀλαζόνες λόγοι, » Πλ., ἀντὶ Ἀλαζονικοί. « Στάχυες κενοὶ καὶ ἀλαζόνες, » Πλ.

Ἀλάθεια (ἀ), Δ. ἀντὶ Ἀλήθεια.

Ἀλαθεὶς, εῖσα, ἐν, Δ. ἀντὶ Ἀληθεὶς, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀλάομαι.

Ἀλαθέως, Δ. ἀντὶ Ἀληθῶς.

Ἀλαθὴς, ές (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀληθής.

Ἀλάθητος (ὁ, ἡ), = Ἄλητος, μὴ λησμονούμενος, ἀξέχαστος. « Μνήμη — , » Χρσ. 2) τὸν ὁποῖον τίποτε δὲν λανθάνει. « Τὸ θεῖον ἀλάθητον, » Αἰσ.

Ἀλαθινὸς, ἡ, όν, Δ. ἀντὶ Ἀληθινός.

Ἄλαι ἢ Ἅλαι (αἱ), = Ἀλατήγια, ἁλυκαί.

Ἀλαίνω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἀλάομαι.

Ἀλαῖος, α, ον, Π. = Ἀλαός.

Ἀλαλάτα (ἀ), Δ. ἀντὶ Ἠλαλάτη.

Ἀλαλᾶ, ᾶς (ἀ), Δ. ἀντὶ Ἀλαλή.

Ἀλαλά, ἐπιφών. πολεμικόν.

Ἀλαλαγὴ (ἡ) καὶ

Ἀλάλαγμα (τὸ), καὶ

Ἀλαλαγμὸς (ὁ). κραυγὴ πολεμικὴ· ὅμως, ἐπινίκιος ἢ χαρμόσυνος· ἦχος θορυβώδης, κρότος. « Αὐλῶν (« Τυμπάνων) ἀλαλαγμοί, » Εὐρ. [ἐκ τοῦ

Ἀλαλάζω, Μ. άξω. Φωνάζω ἀλαλὰ (κυρ. εἰς τὸν πόλεμον)· κηρύττω μὲ θορυβώδεις ἢ χαρμοσύνους κραυγὰς (ἀλαλὰς) τὴν ἀγαλλίασίν μου. « Ἀλαλάζειν νίκην, » Σοφ. 2) (ἐν γέν.) ἐβγάλλω ἄναρθρον φωνὴν ἢ κρότον. « Κύμβαλον ἀλαλάζον, » Γρφ., (παρβλ. Λαλάζω).

Ἀλαλάξιος (ὁ), Π. ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τοὺς ἀλαλαγμούς, (ἐπίθ. τοῦ Ἄρεος).

Ἀλαλὴ (ἡ), (ὀνομτπ.) κραυγὴ πολεμικὴ (κυρ. ἐν καιρῷ προσβολῆς ἢ νίκης)· (συνεκδ.) νίκη ἢ προσβολή· (ἐν γέν.) φωνὴ χαρμόσυνος ἢ θορυβώδης καὶ ἄναρθρος, ταραχή.

Ἀλάλημαι, (ἀπαρ. Ἀλάλησθαι, μτχ. Ἀλαλήμενος), Π. = Ἀλάομαι.

Ἀλάλητος (ὁ, ἡ). ἄῤῥητος, ἀνέκφραστος. ἄφωνος. « Στεναγμὸς — , » Γρφ.

Ἀλαλητὸς, οῦ (ὁ), Π. καὶ

Ἀλαλητὺς, ύος (ἡ), Ἰων. Π. = Ἀλαλαγμός. κρότος. « Πλακούντων περὶ τὴν γνάθον — , » Κωμ.

Ἀλαλήτως, ἐπίρ. Ἀφώνως, ἀῤῥήτως.

Ἀλαλκε, γ' ἐν. προσ. τοῦ ἀορ. β', τοῦ (ἀ χρ.) Ἀλάλκω (ἀπαρ. Ἀλαλκεῖν, ἐμέν, ἀμεναι, εὐκτ. Ἀλάλκοις, οι, οιεν, ὑποτ. Ἀλάλκηται ξ μτχ. Ἀλαλκών), Π. = Ἀλέξω.

Ἀλαλκομενεὺς, έος (ὁ), ἐπίθ. τοῦ Διὸς ξ Ἀλαλκομενὶς, ίδος (ἡ), ἐπίθ. τῆς Ἀθη-

νᾶς, Π. [ἀλάλκω, μένος]. ἰσχυρὰ προστάτις (βοηθός).
Ἀλαλκομένιος (ὁ). ὄνομα ἑνὸς τῶν μηνῶν παρὰ Βοιωτοῖς (συμπίπτοντος μὲ τὸν Ψαιμακτηριῶνα τῶν Ἀθην.)
Ἀλαλκτήριον (τὸ), Π. ἀντὶ Ἀλκτήριον.=Ἀλεξιτήριον.
(Ἀλάλκω), ἀχρ. ἴδε Ἀλαλκε.
Ἄλαλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καλῶν, ἄφωνος. βλ. βος.
Ἀλάλυγξ, υγγος (ἡ). Π. ἀντὶ Αυγμός. 2) στενοχωρία, ἀγωνία· ἀθημονία.
Ἀλαλύκτημαι (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Ἀλύω
Ἀλάμενος, η, ον, ἀόρ. ὰ. τῆς μτχ. τοῦ Ἄλλομαι.
Ἀλάμπετος, Π. ἀντὶ -
Ἀλαμπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λάμπων ἢ μὴ λαμπόμενος (φωτιζόμενος), σκοτεινός, ἀμυδρός. «Πυρετὸς—, «Ἀρετ., ὁ νεκρός. «Ὀφθαλμοὶ ἀλαμπεῖς, «Ἱππκρ., (κοιν.) σβεσμένα ὄμματα.
Ἀλαμπία (ἡ), ἔλλειψις λάμψεως, σκότος.
Ἀλάξευτος (ὁ, ἡ). (κυρ. λίθος) ὁ μὴ λαξευθείς (σκαλισθείς, πελεκηθείς), ἀδούλευτος.
Ἀλάομαι-ῶμαι [ἄλη ἴδε καὶ Βάλλω]. Μ. ήσομαι (παρτ. Ἠλώμην, ἀόρ. Ἠ (ᾐ Π. Α] λίθην, πρκ. [παρὰ Π. ἀντὶ ἑνὸς.] Ἀλάλημαι). Περιφέρομαι (Περιπλανώμαι) ἐπὶ ματαιφ. ζῶ εἰς τὴν ξενητειὰν χάνων τὸν δρόμον, παραστρατίζω. (μτφορ.) πλανῶμαι· ἀπειρῶ.
Ἀλαός (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, λάω=βλέπω. ἠάλη], τυφλός, ἀόμματος. σκοτεινός. μάταιος, [ἄθεν ἴσως τὸ κοιν.] Παλαβός. (παρβλ. Ἠλεός).
Ἀλαοσκοπιή, Ἰων. ἀντὶ Ἀλαοσκοπία (ἡ), Π. τυφλὴ (ματαία, ἀπρόσεκτος, ἀνωφελὴς) κατασκόπευσις (βιγλισμα, παρατήρησις). «Τὴν ἀλαοσκοπιὴν εἶχεν, «Ὅμ., Ἰλ., ὃν παρεφύλαττε (παρεμόνευεν) ἐπὶ ματαίφ.
Ἀλαοτάκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννῶν τυφλὰ (ἄλαα) γεννήματα.
Ἀλαόω-ῶ, Μ. ώσω, Π [ἀλαός]. τυφλόνω· ἀποστερῶ.
Ἀλαπαδνός [ἀλαπάζω], ἡ, όν, Π. ἀδύνατος, ἀτονούμενος, (ἐπιτ. τὸ καλουνιάκης, εὐάλωτος).
Ἀλαπαδνοσύνη (ἡ), Π. ἀτονία, ἀδυναμία.
Ἀλαπάζω [ἀ ἐπιτ., λαπάζω]. Μ. άξω, Π. (κυρ.) ἐξαντλῶ (ἁρπαγὴν ὁλικὴν διάκοπον (συνεχῆ) λαφυραγωγὴ, διαρπάζω, (ἐπιτ.) πτωχύνω· ἀδυνατίζω, ἀφανίζω.
Ἄλας [ἅλς], ατος (τὸ). τὸ ἅλας. ἁλάτι.
Ἀλασταίνω (χωρὶς Μ.), καὶ
Ἀλαστέω-ῶ [ἄλαστος], Μ. ήσω, Π. (κυρ.) δὲν λησμονῶ, μνησικακῶ, (ἐπιτ.) δυσχεραίνω, ἀγανακτῶ, λυπᾶμαι, κάημαι· δεινοπαθῶ.
Ἀλαστορία (ἡ) ἀσέβεια· μοχθηρία, (ἐπιτ.) τύψις τοῦ συνειδότος.
Ἀλάστορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀλάστωρ.
Ἄλαστος (ὁ, ἡ), Δ. Π. ἀντὶ Ἄληστος, ἀείμνηστος διὰ τὴν κακίαν του, ἀπαυτρόπαιος· (ἢ ἐκ τοῦ ἐναντ.) περιπόθητος. «Τέκνον ἐμὸν ἄλαστε, «Καλλ. ‖. [κατ' ἀλλ. ἐτυμολογ., ἀ, λάω=βλέπω]. ἀδούλητος· ἀνυπόφερτος, [παρβλ. καὶ
Ἀλάστωρ [ἅλαστος], ορος (ὁ καὶ σπν. ἡ). ἀστεῖος, κακοῦργος, (κυρ.) φονεὺς (καταδιωκόμενος ἀπὸ τὴν τύψιν τοῦ ἰδίου συνειδότος, καὶ μεταίνων ὅσους τὸν πλησιάσαν, ἐπιτ.) ἀποτρόπαιος. 2) ὁ μὴ λησμονῶν ἀλλ' ἐποικῶν τὰ ἀνασιεργήματα θεός, ἐρινύς, ὀργὴ θεοῦ, θεία δίκη. «Δὶς μένας, οὓς ἀλάζυρας καὶ παλαιναίους ὀνομάζουσιν, ὡς ἀλήστων τινῶν ἐκ παλαιῶν μιασμάτων ποινὰς ἐπεξιόντας, «Ἰλ. «Ἀλάζυρα προσβάλλειν τινί,« αὐτ., =ἄγος (μῦτος) πρωτοτρίβειν 3) ὁ καταταρέχων ἀκατάπαυστα τινὰ, πειρασμός. «Λέων βουκόλων ἀλάζων, «Σοφ. «Τὴν τέκνων ἀλάστορα, «Λυκ., τὴν Μήδειαν, (παρβλ. Ἀλιτήριος).
Ἀλάτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἀλήτης.
Ἀλατεία (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀλητεία.
Ἀλάτινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ἅλας, ἁλατένιος.
Ἀλάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἅλας, ἁλατάκι.
Ἀλατόμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λατομηθείς (πετρεκκοπηθείς), ἀλάξευτος· (μτφορ.) σφῶς, ἀδιάφθορος.
Ἀλατοπωλία (ἡ). πώλησις ἅλατος καὶ ἡ πρᾶξ καὐτὸ ἄδεια.
Ἀλάτρευτος (ὁ, ἡ). λατρείας ἄμοιρος ἢ ἀνεπίδεκτος. «Ἡ ὀγδόη ἡμέρα—,« Χρσ.
Ἀλάχανος (ὁ, ἡ). ὁμὴ ἔχων λάχανα. «Ἐξῆπος—, « Γρτ.
Ἀλιώπις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀλαώψ.
Ἀλαωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [ἄλαος, ὤψ]. τυφλός. 2) ακοτεινός, ἀμαυρός.
Ἀλαωτὸς, ὁος (ἡ), Π. τύφλωμα, τύφλα.
Ἀλαώψ, ωπος ἢ ῶπος (ὁ, ἡ), Π =Ἀλαωπός.
Ἀλγεινός, ἡ, όν. Ὁ ἄλγος· (λύπης, πόνου) πρόξενος, ὀδυνηρὸς, λυπηρός· καπνιστικός, ἐπίπονος, δύσκολος. 2) Π. ἄξιος, λύπης, ἐλεεινός.
Ἀλγεινῶς, ἐπ.ρ. Ὀδυνηρῶς, ἐπιπόνως.
Ἀλγεσίδωρος (ὁ, ἡ). Π.=Ἀλγεσίδωρος.
Ἀλγεσίθυμος (ὁ, ἡ). Π.=Ἀλγεσιθυμος.
Ἀλγεσίδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαρίζων πόνους (λύπας).
Ἀλγεσιθυμος (ὁ, ἡ). Π. ὁ πικραίνων τὴν καρδίαν.
Ἀλγέω-ῶ [ἄλγος], Μ. ήσω. Πονῶ, «Ἀλγέω τὴν κεφαλὴν,« Θεόκρ 2) λυποῦμαι. «Οὓς μὲν ἐν χερσὶν ἀπεκτείνατε, οὐχ ὁμοίως ἀλγοῦμεν,« Θκ. «Γυναικὸς ἀλγεῖν θάνατον,« Ἰσαῖ. «Ἀλγεῖν τοῖς (ἐπὶ τοῖς) τῶν φίλων κακοῖς,« Δημ. «Ἄλγεα' ἀκούσας,« Αἰσχλ. ‖ (-ῶδ) «Τὸ ἀλγοῦν, ἀντὶ ἡ-
Ἀλγηδών, όνος (ἡ), =Ἄλγος, πόνος.
Ἄλγημα (τὸ). πόνου αἴσθημα. πόνημα.
Ἀλγηρὸς, ὸ, όν. Π. ἀντὶ Ἀλγεινός.
Ἀλγησις, εως (ἡ),=Ἄλγημα.
Ἀλγιστεις, εσσα, εν. Π. ἀντὶ Ἀλγεινός.
Ἀλγιστος, η, ον, καὶ
Ἄλγιων, ονος (ὁ, ἡ), Π. παρθ. ἀνωμ. ἀντὶ Ἀλγεινότερος-ότατος. ‖. «Ἄλγιον (ἐνν. ἐστὶν ἢ ἔσται), «Ὅμ., τοσον τὸ χειρότερον, (παρβλ. Ῥίγιος).
Ἄλγος [συγγ. τῷ ἀλέγω]. εος-ους (τὸ). πόνος (σωμ. καὶ ψυχ.), (ὀδύνη· 2) λύπη, βάσανον, καῦμος. 3) συμφορὰ, δυστύχημα.
Ἀλγυντὴρ (ὁ), Π. ἄλγους πρόξενος, βασανιστής.
Ἀλγύνω, Μ. υνῶ. Προξενῶ ἄλγος (πόνον λύπην), πικραίζω. ‖. (πθ.) αἰσθάνομαι πόνον (λύπην), πονῶ. βασανίζομαι.
Ἀλδαίνω [συγγ. τῷ Ἀλθω, Ἀρδω]. Μ. ανῶ ἢ ήσω (ἀόρ. Π. Ἀλδήσασκον), Π. κάμνω τι ν' αὐξήσῃ (τραφῇ, μεγαλώσῃ, παχαίνῃ), ἐνδυναμόνω.
Ἀλδήεις, εσσα, εν, Π. εὐαυξὴς, δυναμωμένος.
Ἀλδήσκω (χωρὶς Μ.), Π.=Ἀλδαίνω, (κυρ. εὐθ.) αὐξάνω
Ἀλέα (ἡ), Π. [ἀλεύω]. τρόπος ἀποφυγῆς, παραμέρισμα, καταφύγιον. ἴδε ᾗ Ἀλεωρή.
Ἀλέα, Π. ἀντὶ Ἀλεία, εἶτ. τοῦ Ἀλεής, ἡ ἴων. εἶτ. (ἀσυνίρ.) τοῦ Ἀλής.
Ἀλέα καὶ (Ἀττ.) Ἀλέα (ἡ), [συγγ. τῷ ἁλη, εἴλη]. θερμότης (ζέστη) κυρ. τοῦ ἡλίου.
Ἀλ(Ἀ)λεάζω, Μ. άσω καὶ
Ἀλ(Ἀ)λεαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω (ζεσταίνω) -ομαι (κυρ. εἰς τὸν ἥλιον), ἡλιάζομαι. 2) εἶμαι ζεστός. «Ἀλεαίνουσα ἡ κοιλία θάττον πέπτει· οὕτω δὲ ᾗ ἀλεαίνει μᾶλλον,« Ἀρστ. «Ἐπειθ' ἵν' ἀλεαίνομαι, ταῦτ' ἠμπισχόμην, « Ἀριστφ.
Ἀλεαντικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ἀλέαν (ζέστανη), θερμαντικός.
Ἀλέασθαι, Π. ἀόρ. ὰ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀλεύομαι.
Ἀλεγεινὸς, ἡ, όν, (ᾗ ἐπίρ.)-εινῶς. Π. ἀντὶ Ἀλγεινὸς,-ῶς.
Ἀλεγίζω, Μ. ίσω, Π.=Ἀλέγω.
Ἀλεγύνω. Μ. υνῶ, Π. ἑτοιμάζω, καταγίνομαι εἰς, [ἐκ τοῦ
Ἀλέγω (παρτ. Ἀλεγων, καὶ πλέον σῦ). Π. [ἀ ἐπιτ., λέγω=συλλέγω]. φροντίζω «Θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες,« Ἰλ. Π, ἀδιαφοροῦντες διέ. 2) λογαριάζω μετρῶ, συναριθμῶ. «Ἐν τοῖσιν ἀλέγονται,« Πινδ. 3) (συνεχ.) ἔχω εἰς ὑπόληψιν, σέβομαι, τιμῶ. «Λοκρῶν γενεὰν ἀλέγων, « Πιν.δ.
Ἀλεεινὸς [ἀλέα], ἡ, όν, Θερμὸς, ζεστός.
Ἀλεεινὸς, ἡ, όν, Π. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀλεγεινὸς, ἡ· φευκτέος, [ἐκ τοῦ
Ἀλέεινω (παρτ. Ἀλέεινον καὶ πλέον σῦ). Π =Ἀλεύω, ἀποφεύγω, ὑποχωρῶ, παραμερίζω, τροβηοῦμαι ὀπίσω.
Ἀλέες, Ἰων. ἀντὶ Ἀλεῖς, όν. πλθ. τοῦ Ἀλής.
Ἀλεή (ἡ), Π.=Ἀλεωρὴ, ἀποφυγή.
Ἀλέη, Ἰων. ἀντὶ Ἀλέα, ζέστη.
Ἀλεής, εος ῆος (ὁ, ἡ). Π. ζεσμένος(κυρ. εἰς τὸν ἥλιον), (ἐπιτ.)=Ἀλεεινὸς, ζεστός.
Ἀλεία (ἡ), [ἀλτ.]. περιπλάνησις.
Ἀλεία (ἡ),=Ἀλιεία.
Ἀλείαντος (ὁ, ἡ), [ἀ, λειαίνω]. ὁ μὴ ἁλαλυνθεὶς (ἁλασθεὶς, στιλβωθεὶς) ἢ μὴ ἁλαλυνόμενος κτλ.
Ἀλειαρ, ατος (τὸ), Π. ἀντὶ Ἄλευρον.
Ἀλείμμα (τὸ),=Ἄλειψις. 2) τὸ πρᾶγμα μὲ τὸ ὁπ. ἀλείφεται, ἄλοιφή, (παρβλ. Χρίσμα).
Ἀλειμματιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀλειμμα.
Ἀλειμματώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἀλοιφήν.
Ἀλειπτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀλείπτης.
Ἀλειπτήριον (τὸ). ὁ τόπος (εἰς τὰ λαυτρὰ καὶ γυμνάσια) ὅπου ἠλείφοντο μὲ ἔλαιον.
Ἀλείπτης, ᾶ (ὁ. ὁ ἀλείφων μὲ λάδι τοὺς λουομένους ἢ γυμναζομένους, 2) (συνεχ.) ὁ διδάσκαλος τῆς γυμναστικῆς.

(παρ.) παρακινητής. « Ἀλείπτης τῶν πολιτῶν, « Πλ.

Ἀλειπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (χρησιμεύων, ἐπιτήδειος) εἰς τὸ ἀλείφειν ἢ γυμνάζειν, (ὅθεν) « Ἀλειπτικὴ (ἐννν. τέχνη), ἡ ἄλλ. Γυμναστική. « Τὴν ἀδελφὴν ἰατρικῆς τέχνης ἀλειπτικήν, « Φίλ.

Ἀλειπτικῶς, ἐπίρ. Καθὼς οἱ ἀλείπται.

Ἀλειπτός, ἡ, όν. Ἐπιδεκτικὸς ἀλείμματος. « Ὑπόδημα—, « Κλιμ., τὸ πεποικιλωμένον. ‖. (οὐσ.) Ἀλειπτόν (ἐννν. φάρμακον), = Ἀλοιφή.

Ἄλειπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπολειπόμενος (μένων ὄπισθεν), ἀνίκητος.

Ἀλείπτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀλείπτης.

Ἀλειπτρον (τὸ). σκεῦος διὰ τὰς ἀλοιφάς, μυροθήκη.

Ἀλείπτως, ἐπίρ. Ἀνελλιπῶς ἀδιαλείπτως.

Ἄλεις, εἶσα, ἐν, Π. αόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Εἴλω ἢ Ἴλλω.

Ἄλεισον (τὸ) καὶ Ἄλεισος (ὁ), [ἀ, λεῖος]. πετρίτιον (χωρ. σκαλιστόν). 2) (μτγμ.) ἡ Κοτύλη τοῦ ἰσχίου.

Ἀλεῖται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἅλλομαι.

Ἀλειτία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀλητεία, ἡ = Ἄλίτημα, ἐκ τοῦ

Ἀλείτης, ου (ὁ), Π. [ἁλιταίνω]. ὁ κλονῶν (σπατῶν, διαφθείρων) τινα. 2) = Ἀλετρίς.

Ἀλειτουργησία (ἡ), = Ἀτέλεια, τὸ νὰ ἦνέ τις =

Ἀλειτούργητος (ὁ, ἡ). ἐλεύθερος πάσης δημοσίου λειτουργίας (συνεισφορᾶς, ἀγγαρειῶν, δοσίματος), (παρβλ. Ἀτελής).

Ἄλειφαρ (φας), ατος (τὸ), [ἀλείφω], Π. πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἄλειμμα, ἀλοιφή, λίγδα, πίσσα (κτλ.) διὰ σταύπωμα ἀγγείων. « Πίθων ἀπολύετο κρατὸς ἄλειφαρ « Θκρ.

Ἀλειφατίτης, ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) ζυμωμένος μὲ λάδι ἢ λίγδαν

Ἀλειφή (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀλοιφή.

Ἀλείφω [ἀ ἐπιτ., λίπος], Μ. ψω (ἀόρ. Ἤλειφα, κρκ. Ἤλοιφα καὶ Ἀττ. Ἀλήλιφα καὶ πθ. Ἀλήλιμμαι, ἀόρ. Ἠλείφθην, ἢ 6' Ἠλίφην, ἢ τὸ θετ. Ἀλειπτέον). Χρίω μὲ λάδι (λίγδαν, κηρί, ἀσβέστην, μυρωδικὰ κτλ.), (μτφορ. ἀπὸ τῶν ἀθλητῶν) παρακινῶ, παροξύνω· διεγείρω, ἐγκαρδιόνω· προετοιμάζω. « Ἀλειφόμενος πρὸς τὸν βάρβαρον ὑπὲρ τῆς πατρίδος, « Πλ. 2) (συνεχ.) = Ἐξαλείφω, σβύνω.

Ἀλειφή, ἐως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀλείφειν, ἄλειμμα, (καὶ μτφορ.) ἐγκαρδίωσις, παρακίνησις. « Ἡ εἰς τὸ ἱμάτιον ἀλειφή, « Θφρ., τὸ νὰ ἀλείφεταί τις ἐνδυμένος, (τὸ ἀκόπον ὁ Ἁρπκρ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ ρίγους τοῦ Σοφοκλ. « Καὶ Ξηραλοιφεῖν εἵματος δεῖ πειχῶνα).

Ἀλεκτήρ (ὁ), Π. = Ἀλεξητήρ.

Ἀλεκτόρει(ρι)ος, ου (ὁ, ἡ). πετεινήσιος ἢ ὀρνιθήτικος.

Ἀλεκτοριδεύς, έως (ὁ) καὶ

Ἀλεκτορίδιον (τὸ), = Ἀλεκτορίσκος.

Ἀλεκτορίς, ίδος (ἡ), τὸ θηλ. τοῦ Ἀλέκτωρ, ἡ ὄρνιθα.

Ἀλεκτορίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ἀλέκτωρ, πετεινάρι, πετειναράκι ἢ ὀρνιθοπούλι.

Ἀλεκτορόλοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λόφον ἀλέκτορος (χαρχάλι πετεινοῦ). 2) (οὐσ.) εἶδ. φυτοῦ (Ἀτν. Cristo).

Ἀλεκτοροφωνία (ἡ). τὸ λάλημα τοῦ πετεινοῦ.

Ἄλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λεχθείς ἢ μὴ δυνάμενος λεχθῆναι, ἀνέκφραστος ἢ ἀπόρρητος.

Ἀλέκτρινος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἠλέκτρινος.

Ἀλεκτρίς, ίδος (ἡ). (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἀλεκτορίς.

Ἀλεκτροπόδιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (Ἴσ.) τὸ (κοιν.) περδικοπάτημα, (παρβλ. Καυκαλίς). 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀλετροπόδιον.

Ἀλεκτρόλοφος, Ἀλεκτροφωνία κτλ. ἀντὶ Ἀλεκτορόλοφος, κτλ.

Ἄλεκτρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων λέκτρον (κλίνην) ἢ ἀνάπαυσιν (ἡσυχίαν), ἄϋπνος, ἀνήσυχος. 2) Ἄγαμος, ἀνύπανδρος ἢ παρθένος, (ὅθεν καὶ ἡ ἐτυμολογ. τοῦ ὀνόματος Ἠλέκτρα).

Ἀλεκτρύαινα, ης (ἡ), Κωμ. ἀντὶ Ἀλεκτορίς.

Ἀλεκρυόνειος (ὁ, ἡ). = Ἀλεκτόρειος.

Ἀλεκτρυόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀλεκτρυών.

Ἀλεκτρυονοπώλης, ου (ὁ). ὁ κωλῶν καὶ

Ἀλεκτρυονοτρόφος (ὁ), ὁ τρέφων ἀλεκτρυόνας ἢ ἀλεκτορίδας.

Ἀλεκτρυονώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἀλεκτρυόνα.

Ἀλεκτρυοπώλης, ου (ὁ), = Ἀλεκτρυονοπώλης.

Ἀλεκτρυοπωλητήριον (τὸ). ὀρνιθοπάζαρον.

Ἀλεκτρών, όνος (ὁ καὶ Ἀττ. ἡ). ὁ πετεινὸς καὶ ἡ ὄρνιθα, [ἐκ τοῦ

Ἀλέκτωρ, ορος (ὁ), [ἀ, λέγω—κακιῶσαι ἢ λέχρον] = Ἀλεκτρυών. 2) Π. (σκν.), = Λοχος, σύντροφος. « Οἰμώξ δ' ἀλέκτωρ αὐτὸν ἦγε πρὸς μύλην, « Πλ.

Ἀλέκτως, ἐπίρ. Ἀρρήτως.

Ἀλέκω, (σκν.) = Ἀλέξω.

Ἄλέλαιον (τὸ). ἔλαιον μὲ λάδι, εἶδος σαλάτας ἢ σαλαμούρας.

Ἀλέματος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. Ἀλεμάτως, Δ. Ἠλέματος, -ώτως.

Ἄλεν, Π. ἀντὶ Ἔλιπεν, (γ'. πλθ. πρσ. τῆς) πθ. ἀορ. β'. τοῦ Εἴλω ἢ Ἴλλω.

Ἀλέν, ἔος Ἀλείς.

Ἀλεξαίθριος (ὁ, ἡ), Π. [ἀλέξω, αἰθρία] ὁ προφυλάττων ἐκ τοῦ ψύχους.

Ἀλέξανδρος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀλεξήνωρ.

Ἀλεξανεμία (ἡ). ἀσφάλεια, [ἐκ τοῦ

Ἀλεξάνεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προφυλάττων ἀπὸ τὸν ἄνεμον.

Ἀλεξέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Ἀλέξω.

Ἀλέξημα (τὸ). προφυλακτικὸν ἢ βοηθητικὸν μέσον, βοήθημα, ἰατρικόν, καταφύγιον.

Ἀλεξήνεμος (ὁ, ἡ), = Ἀλεξάνεμος.

Ἀλεξήνωρ, ορος (ὁ). Π. [ἀλέξω, ἀνήρ]. ὁ βοηθῶν ἢ προφυλάττων τοὺς ἀνθρώπους, (ἐπίθ. τοῦ Ἀσκλ. καὶ Ἡρ.).

Ἀλέξησις [ἀλεξέω], εως (ἡ). προφύλαξις, βοήθεια, ὑπεράσπισις. ἰατρεία.

Ἀλεξήτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ

Ἀλεξητήρ (ὁ), Π. βοηθὸς, ὑπερασπιστής.

Ἀλεξητήριος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς βοήθειαν (ὑπεράσπισιν κτλ.) ἁρμόδιος. ‖. (οὐσ.) Ἀλεξητήριον (τὸ), βοήθημα, προφυλακτικὸν μέσον, ἰατρικόν, φυλακτήριον, καταφύγιον.

Ἀλεξητικός, ἡ, όν, = Ἀλεξητήριος.

Ἀλεξήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Ἀλεξητήρ.

Ἀλεξιάρη (ἡ), θηλ. τοῦ

Ἀλεξιάρης, ου (ὁ), Π. ὁ ἀποτρέπων τὰ δρᾶς (κατάρας, γοητείας, βασκανίας κτλ.), προστάτης, ὑπερασπιστής, Ἀλεξίκακος.

Ἀλεξιβέλεμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προφυλάττων ἀπὸ τὰ βέλη. « Θώραξ—, « Ἐπιγρ.

Ἀλεξίγαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποτρέπων (ἀποποιούμενος) τὸν γάμον.

Ἀλεξίκακος (ὁ, ἡ). ὁ προφυλάττων ἀπὸ (ἀποδιώκων) τὰ κακὰ, (συγκ. τῷ Ἀνεξίκακος), (παρβλ. Ἀποτρόπαιος).

Ἀλεξίλογος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βοηθῶν τοὺς λόγους, συντείνων εἰς τὸ λέγειν.

Ἀλεξίμαχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βοηθῶν ἐν ταῖς μάχαις ἢ ἀποτρέπων τὰς μάχας.

Ἀλεξίμβροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βοηθῶν τοὺς βροτούς.

Ἀλεξίμορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποτρέπων (ἀμποδίζων) τὸν μόρον (τὸν θάνατον ἢ τὴν εἱμαρμένην).

Ἀλέξιμος καὶ Ἀλέξιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀλεξητήριος.

Ἀλεξίπονος (ὁ, ἡ). ὁ βοηθῶν εἰς τοὺς πόνους.

Ἀλεξιφάρμακος (ὁ, ἡ). ὁ προφυλάττων ἀπὸ τὰ φαρμάκια. ‖. (οὐδ.) Ἀλεξιφάρμακον (τὸ), ἰατρικὸν διὰ τὸ φαρμάκι, ἀντιφάρμακον.

Ἀλέξω [συγγ. τῷ Ἀλέγω, Ἀλκέω κτλ.], Μ. ἀλεξήσω καὶ (μσ.)-ήσομαι (ὄθ. εὐκτ. Ἀλεξήσειε, πθ. πρκ. Ἠλέξημαι, μσ. ἀόρ. Ἠλεξάμην ἀντὶ Ἠλεξησάμην, ὄθ. ὑποτ. Ἀλεξώμεσθα καὶ ἡ μτχ. Ἀλεξάμενος, τὸ θετ. Ἀλεξητέον). Ἀποτρέπω (Μακρύνω, Ἐμποδίζω. Προφυλάττω ἀπὸ) τὰ κακὰ· βοηθῶ, ὑπερασπίζομαί τινα.

Ἀλέομαι, Π. ἀντὶ Ἀλεύομαι.

Ἀλεός, ά, όν, Δ. ἀντὶ Ἀλεεινὸς ἢ Ἠλεός.

Ἀλεόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἠλεόφρων, ματαιόφρων, παράφρων, ἠλίθιος.

Ἀλεπάδνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (φορῶν) λεπάδνα, ἄζευκτος.

Ἀλεπίδωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων λέπια.

Ἀλέπιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λεπισθείς (ξυσθείς ἢ ξεφλουδισθείς).

Ἄλες, όν. πλθ. τοῦ Ἅλς.

Ἅλες (τὸ), Ἰων. οὐδ. τοῦ Ἁλής.

Ἄλεσις, εως (ἡ) καὶ

Ἀλεσμός (ὁ). ἄλεσμα.

Ἀλεσύριον (τὸ), [ἅλς, οὐρά]. εἶδ. θαλασσ. ζωοφύτου (ὁμοίου αἰθυίᾳ), τὸ ἄλλ. Ὁλοθούριον, (παρβλ. Βάλανος ἢ Δάκτυλος).

Ἀλεστέον, θετ. τοῦ Ἀλέω.

Ἀλεστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀλέθων, μυλωνᾶς.

Ἄλεται, Π. ἀντὶ Ἄληται, γ'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἄλλομαι.

Ἀλέτης, ου (ὁ). ὁ ἀλέθων. « Λίθος ἢ Ὄνος —, « Ξεν., ἡ μυλόπετρα.

Ἀλετός, οῦ ἢ οῦ (ὁ). ὁ καιρὸς ἢ ἡ πρᾶξις τοῦ ἀλέθειν, ἄλεσμα. 2) (οὐδ.) = Ἀλητον, ἀλεῦρι.

Ἀλετρεύω, Μ. εύσω. Ἀλέθω, γυρνῶ τὸν χερόμυλον.

Ἀλέτρια (ἡ), Σ. Ἀλετρίς.

Ἀ(Ἀ)λετρίδανος, ου (ὁ). γουδοχέρι, γουδοκόπανον (κυρ. διὰ τὸ ἅλας).

Ἀλετρίς, ίδος (ἡ). γυνὴ (κύρ. δούλη) ἀλέθουσα εἰς τὸν χειρόμυλον. ‖. Ἀλετρίδες καὶ Ἀλέτριαι, ὠνομάζοντο εἰς τὰς Ἀθήνας αἱ προετοιμάζουσαι τὸ ἄλευρον τῶν θυσιῶν παρθένοι.

Ἀλετρεπίδιον (τὸ), (μτγν. γιθ.) ὁ ἀστερισμὸς Ὡρίων, (πρβλ.) Ἀλ(ήλ)τρεπίδ.
Ἀλετών, ῶνος (ὁ). ὁ τόπος ὅπου ἀλέθουν, ὁ μύλος, ἡ ἡ ἐπάνω μυλόπετρα.
Ἀλευάκαντος (ὁ, ἡ, τὸ μὴ λευκανθείς, ἀλεύκαστος.
Ἀλευρίτης, ου (ὁ). καμωμένος ἀπὸ καθαρὸν ἀλεῦρι.
Ἀλευροθήκη (ἡ). ἀποθήκη ἀλεύρου.
Ἀλευρομαντεία (ἡ). ἡ δι' ἀλεύρου μαντεία.
Ἀλευρόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁμαντεύων (προφητεύων) δι' ἀλεύρου, ᾧ (ἐπιθετ.) ὁ Ἀπόλλων ὡς ἔφορος τῆς τοιαύτης μαντικῆς.
Ἄλευρον (τὸ), [ἀλέω]. ἀλεῦρι (κυρ. τὸ λεπτὸν σιταρίσιον, ᾧ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ., πρὸς ἀποστολ. τῶν Ἀλφίτων).
Ἀλευροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἀλεῦρι.
Ἀλευροποιία (ἡ). κατασκευὴ ἀλεύρου.
Ἀλευρότης, ος [ἄλευρον, στ/θω], εως (ἡ). τὸ ὑλικὸν κόκκινον τοῦ ἀλευριοῦ.
Ἀλευρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδ. ἀλεύρου.
Ἀλέω [ἄλη], Μ. εὔσω (φόρ. Ἤλευσα, καὶ μσν. Ἠλεύσαμην καὶ Ἠλεάμην, προστ. Ἄλευσαι, ἀπαρ. Ἀλεύσασθαι ᾧ Ἀλέασθαι, ᾧ ἡμτχ. Ἀλευάμενος). Ἀποτρέπω (ἀπομακρύνω, διασκεδάζω) ἀπό τινος τὸ κακόν. ✦ Ἰώ, θεοί, κακὸν ἀλεύσατε. ✦ Αἰσχύλ. ‖. (μσ.) ἀποφεύγω (μακρύνω ἀπ' ἐμαυτοῦ, προφυλάττομαι ἀπό) τὸ κακόν. ✦ Διὸς ἀλεώμεθα μῆνιν. ✦ Ὅμ. ✦ Τὸ κῆτος ὑπεκκρεφυγὼν ἀλέσατο. ✦ αὐτ. ✦ Ἀλέασθαι ἀμείνονας ἠπεροπεύειν. ✦ αὐτ. ✦ Ἀσβόλην ἀλευμένη. ✦ Σμ.
Ἀλεγής, ους (ὁ, ἡ), Π. = Ἀλεκτος.
(Ἀλέω), εὐχρ. μόνον τὸ μσ. Ἀλέομαι, = Ἀλεύομαι.
Ἀλέω-ῶ [συγγ. τῷ Εἴλω καὶ (ἐλ)λαι], Μ. ἐσω (παρτ. ὁ Ἤλων, ᾧ ὁ Ἤλουν, προκ. Ἀλήλεκα καὶ πθ. Ἀλήλεσμαι). ἀλέθω (εἰς τὸν μύλον).
Ἀλέω [ἁλής], Μ. ήσω, Ἰων. Συναθροίζω, ἑνώνω.
Ἀλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἁλίζω.
Ἀλεωρά, ᾶς (ἡ). Δ. ἀντὶ
Ἀλεωρή, ῆς (ἡ), Ἰων. [ἀλεύομαι]. ἀποφυγή, προφύλαξις, ἐξασφάλισις, βοήθεια καταφύγιον.
Ἀλέως [ἀλής], ἐπίρ. Π. ἀθρόως, σωρηδόν.
Ἀλεώσσω (χ. Μ.), Π. [ἀλεύς]. μωραίνω, παραφρονῶ.
Ἀλη (ἡ). περιπλάνησις, τὸ νὰ περιφέρηταί τις ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ξένος καὶ ἔρημος· (τρπ.) ἀπάτη, ξεπλάνεμα· στενοχωρία, περισπασμός, φροντίδες, ἀποσία νοὸς, φρενοβλάβεια, (πρβλ. Ἄλυς).
Ἀληγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (φέρων, μετακομίζων) ἅλας.
Ἀληθάργητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περιπίπτων (ὑποκείμενος) εἰς ληθαργίαν.
Ἀλήθεια ᾧ Π. Ἀληθείη (ἡ). τὸ ἐναντ. τοῦ ψεύδους, (κατ' ἔχτ.) εἰλικρίνεια, ἁπλότης.
Ἀληθείς, εῖσα, έν, μτχ. τοῦ Ἁλόομαι. 2) Ἰων. ἀντὶ Ἀλεσθείς, μτχ. τοῦ Ἀλέω, -ήθω.
Ἀληθείς, εῖσα, έν, μτχ. τοῦ Ἀλέω.
Ἀληθες, ἴδε Ἀληθής.
Ἀλήθεσμα (τὸ). ἀλήθεια.
Ἀλήθευσις, εως (ἡ). τὸ ἀληθεύειν (ὁμιλεῖν ἀλήθειαν).
Ἀληθευτέος, ᾶ, ὸν (ὁ) ὁ ἐπαληθεύων τ., ὁμιλῶν ἀλήθειαν.
Ἀληθευτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) = ικῶς. Ὁ ὁμιλῶν ἀλήθειαν, φιλαλήθης.
Ἀληθεύω, Μ. εύσω. Ὁμιλῶ ἀλήθειαν, εἶμαι ἀληθινός, ἐκπληρῶ (πραγματοποιῶ) τοὺς λόγους μου (τὴν ὑπόσχεσίν μου). ✦ Ἀλήθευσον πάντα, ✦ Ὀτρυμ. 2) ἐκβαίνω, ἐκπληροῦμαι, ἀληθεύω. ✦ Εἰ δ' ἀληθεύσειεν ἡ μαντεία, ✦ Ξεν.
Ἀληθήλη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀλήθεια.
Ἀληθής [ἀ. λανθάνω], ές (ὁ, ἡ). ἀψευδής, ἀληθινός· φιλαλήθης, εἰλικρινής· γνήσιος, βέβαιος, ἀναμφίβολος· ὀρθός· ἁμώμητος ‖. (οὐδ.) ✦ Τὸ ἀληθές, ἀντὶ ἡ Ἀλήθεια. ‖. ✦ Ἀληθὲς (προπαρεξ. ᾧ ἐρωτημ.); ✦ ἀντὶ ἐπίρ. Ἀλήθεια; ναλέ, ἀλήθεια; Μὲ τὰ ὄντα σου; Τῷ ὄντι;
Ἀληθίζω καὶ (μσν.) -ίζομαι, Μ. ίσω, ίσομαι, = Ἀληθεύω.
Ἀληθινολογία (ἡ). τὸ ὁμιλεῖν ἀλήθειαν.
Ἀληθινός, ἡ, όν. Ἀληθής, βέβαιος· ἀναμφίβολος· γνήσιος· εἰλικρινής. ✦ Ἐπιθετικούων καρφυρίδας ἀξιτήλους, φαίην ἀληθινὰς εἶναι. ✦ Ξεν.
Ἀληθινῶς, ἐπίρ. = Ἀληθῶς.
Ἀληθογνωσία (ἡ). ἡ γνῶσις [κατανόησις] τῆς ἀληθείας.
Ἀληθοπρεπής, ές (ὁ, ἡ). Π. ὁ ὁμιλῶν ἀλήθειαν.
Ἀληθόμαντις, εως (ὁ, ἡ), Π. ὁ προμαντεύων (προφητεύων) τὴν ἀλήθειαν.
Ἀληθομυθέω, Μ. εύσω, καὶ
Ἀληθομυθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. λέγω (ὁμιλῶ) τὴν ἀλήθειαν, εἶμαι-
Ἀληθόμυθος (ὁ, ἡ), Π. φιλαλήθης.
Ἀληθοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Πραγματοποιῶ.
Ἀληθορκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ὁρκίζομαι τὴν ἀλήθειαν, κάνω ἀληθινὸν ὅρκον.
Ἀληθοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀλήθεια
Ἀληθότης (ἡ). τὸ ἀληθεύειν, ἀλήθεια.
Ἀληθουργής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος ἢ εἰργασμένος μὲ ἀλήθειαν.
Ἀλήθω, Μ. ήσω [ἀόρ. Ἤλησα], = Ἀλέω, ἀλέθω.
Ἀληθῶς, ἐπίρ. Ἀληθινά, ἐν ἀληθείᾳ, τῷ ὄντι, εἰλικρινῶς, καθαυτό.
Ἀλήϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων λήϊον (ἀγρὸν) ἢ λείαν (λάφυρα), ἀκτήμων, πτωχός, ἡ ἄκαρπος.
Ἀλήϊστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ληϊσθείς (λαφυραγωγηθείς), ἀκούρευτος, ἀπόρθητος.
Ἄληκτος (ὁ, ἡ). ὁ μηδέποτε λήγων (παύων, τελειόνων), ἀκατάπαυστος. ‖. (οὐδ.) Ἄληκτον, ἐπίρ. ἀντὶ –
Ἀλήκτως, ἐπίρ. Ἀκαταπαύστως.
Ἀλήλα(λη)μαι, Π. ἀντὶ Ἀλάλημαι, ἴδε Ἀλάομαι.
Ἀλήλιχα, Ἀλήλεσμαι, Ἀττ.-πρκ. τοῦ Ἀλέω.
Ἀλήλιφα, Ἀλήλιμμαι, Ἀττ. πρκ. τοῦ Ἀλείφω.
Ἄλημα (τὸ), Π. = Ἄλητον. ἀλεῦρι τριφτὸ λο. 2) (μεταφορ.) = Παιπάλημα, πανοῦργος (καὶ ν. Τετραπέρατος) ἄνθρωπος.
Ἀλήμενας, Π. ἀντὶ Ἀλῆναι.
Ἀλημοσύνη (ἡ), Π = Ἀλη, πλάνη, περιπλάνησις. ✦ Νόσφιν ἀλημοσύνης. ✦ Διον., ἀλάνθασα. 2) (εἰς τὸν Ἄπλλ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Δαημοσύνη.
Ἀλήμων [ἀλάομαι], ονος (ὁ, ἡ), Π. περιπλανώμενος, τριγυρίζοντας, ἀπατεών. 2) πλανεμένος, ἠπατημένος, ἁμαρτωλὸς «ἀλήμονας ἥς γυθονὸς,» Μ-Θ., περιπλανωμένους μακρὰν τῆς πατρίδος των.
Ἄλῆναι, Π. ἀόρ. β΄. τῆς ἀκαρ. τοῦ Εἴλω ἢ Ἴλλω.
Ἄλης, ητος (ὁ). εἶδος ὑπερίου.
Ἀληπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ληπτὸς (πιασθεὶς ἢ παρθεὶς) ἢ μὴ δυνάμενος ληφθῆναι, ἄπορτος, ἄπιαστος. 2) (τρπ.) ὁ μὴ δίδων λαβὴν (εἰς κατηγορίαν), ἀνεπίληπτος, ἄμεμπτος, ἢ 3) ἀκατανόητος, ἀκατάληπτος. ✦ Ἄληπτα ἀριθμῷ, ✦ Διέξ., ἀναρίθμητοι.
Ἀλήπτως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ δώσῃ τις λαβήν, ἀμέμπτως, ἀνεπιλήπτως.
Ἀ[ἀ]λῆς ἢ Ἄλης, εος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. [ἴλλω ἢ Ἴλλω] ἀντὶ Ἀθρόος. ✦ Ἀλέες ἐγένοντο, ✦ Ἡρ., συνηθροίσθησαν, (παρὰ Ἀολλής).
Ἀλησθῶ, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀλυσθῶ.
Ἄλησις [ἀλάομαι], εως (ἡ), Π. ἀντὶ Ἄλη (κυρ. ἐπὶ ἐων πλανητῶν ἀστέρων). 2) = Ἄλεσις.
Ἀλήστευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ληστευθείς (πατηθεὶς ἢ γυμνωθεὶς ἀπὸ κλέπτας) ἢ μὴ δυνάμενος ληστευθῆναι, ἀπάτητος, ἀξεγύμνωτος.
Ἄλησος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ληστευθείς ἢ μὴ ληστευόμενος, ἀληστεύητος, (ἐπμ.) πολλὰ θλιβερὸς, μὴ ἐπιδεχόμενος χαρτογράφιαν, (παρὰ Ἀνεπίληπτος).
Ἄλητας, γ΄. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. ἀ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἄλλομαι.
Ἀλητεία (ἡ). ἡ ζωὴ τοῦ ἀλήτου, πλάνη, περιπλάνησις, [ἐκ τοῦ
Ἀλητεύω, Μ. εύσω. Ζῶ (Περιπλανῶμαι τῇδε κἀκεῖσε) ὡς ἀλήτης, διακονεύω.
Ἀλητήρ (ὁ), [ἀλήθω]. εἶδ. χοροῦ παρὰ ταῖς Σικυωνίαις.
Ἀλητήριος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀλιτήριος. 2) = τῷ
Ἀλήτης [ἀλάομαι], ου (ὁ) καὶ Ἀλῆτις, ιδος (ἡ). ὁ περιπλανώμενος (περιφερόμενος) τῇδε κἀκεῖσε χωρὶς νὰ καταφθῇ ποσθενά, γύρτος· ζητιάνος, διακονιάρης. ‖. ✦ Βίος —, ✦ Ἱππ., ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀλήτου. ‖. Ἀλῆτις (ἡ ἀλλ. Λίωρα) ὠνομάζετο Α΄. ἡ ἐν Ἀθ. ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Ἠριγόνης, ᾧ Β΄. ψδή τις εἰς τιμὴν τῶν Ὡρῶν.
Ἀλητικός, ἡ, όν. Ἀλήτου ἴδιος.
Ἀλητοδαρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) ἄλητον.
Ἀλητοειδής, ές (ὁ, ἡ). ἀλευρώδης, ὅμοιος μὲ
Ἀλητόν (τὸ), Ἰων. Π. [ἀλέω] ἀντὶ Ἄλευρον.
Ἄλητος, ους (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀλη, Ἄλησις.
Ἀλθαία (ἡ), [ἄλθω]. φυτ. ἡ ἀγριομαλόχα.
Ἀλθαίνω (-έω, -έσκω, -ήσκω, -ίσκω, -έσσω), Μ. ήσω καὶ (απνστ.) έξω, = Ἄλθω.
Ἀλθεξις, ιος (ἡ), Ἰων. ἰατρεύμα, θεραπεία.
Ἀλθε(θη)τήριος, α, ον. Π. ἰαματικός
Ἄλθετο, Π. γ΄. πρσ. τοῦ πθ. παρτ. ἢ τοῦ μσ. ἀόρ. τοῦ Ἄλθω.
Ἀλθεύς, έως (ὁ), Ἰων. ἰατρός.
Ἀλθήεις, εσσα, εν, Ἰων. Π. ἰαματικός.
Ἄλθος, τος-ους (τὸ). ἰατρεῖον· ἰατρεῖα.
Ἄλθω [συγγ. τῷ Ἀλθαίνω], Μ. ἀλθήσω, Π. Ἰων. ἰατρεύω.
Ἄλια (τὸ), οὐδ. πλθ. καὶ

Ἁλίᾱ (ἡ), θηλ. ἐν. τοῦ Ἅλιος.
Ἁλίᾱ (ἡ), ᾱ. [ἁλής]. = Ἀγορά ἢ Ἐκκλησία (ἴδ. ἡ ἐν Τάραντι Ἁλισία καὶ ἡ ἐν Ἀθ. Ἡλιαία), συνάθροισις (συνέλευσις) τοῦ λαοῦ· (κυρ. δέ) τὸ Βουλευτικὸν σῶμα τῶν Βυζαντίων.
Ἁλιᾶ, ᾶς (ἡ). Τὸ σκεῦος τοῦ Ἅλατος, ἁλατερόν.
Ἁλιάδαι, ῶν (οἱ), Π. οἱ θαλασσινοὶ ναῦται, ταξειδιῶται.
Ἁλιάετος (ὁ), εἶδος πτν., φερὸς τῆς θαλάσσης (τῆς ἁλός).
Ἁλιαής [ἅλς, ἄημι], ές (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ἄνεμος) φυσῶν ἀπὸ τῆς ξηρᾶς πρὸς τὴν θάλασσαν, ὁ (ἅλλ.) Ἀπηγαιος. Σ. Τροπαία.
Ἁλιαία (ἡ), ἴδε Ἁλία.
Ἁλιαίετος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἁλιάετος.
Ἁλιανθής, ές [ὁ, ἡ], Π. = Ἁλιπόρφυρος.
Ἁλίαρος (ὁ, ἡ). ἁλατισμένος, ἁλμυρός.
Ἁλιᾶς, άδος (ἡ). (ἐπίθετ.) ἡ εἰς τὴν θάλασσαν (ἅλα) ἀνήκουσα, θαλασσινή, ζῶσα μὲ τὸ Ἅλμα. ‖. (οὐσ.) νύμφη (νεράϊδα) τῆς θαλάσσ. ἡ τοῦ Ἁλιεύματος. 2) (ἐλλ. τῷ Κύμβη ἢ Ναῦς) Ἁλιευτικόν.
Ἁλίασμα (τὸ), Δ. ψήφισμα τῆς συνελεύσεως ἢ τῆς βουλῆς ἴδε Ἁλία.
Ἁλίαστος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, λιάζομαι]. ἄφευκτος, ἀναπόδραστος· ἀκατάπαυστος. ‖. » Ἁλίαστον, ἐπίρ. Ἀκαταπαύστως.
Ἁλιάων, Π. ἀντὶ Ἁλίων, θηλ. γεν. πλθ. τοῦ Ἅλιος.
Ἁλιβάνωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λιβανωθείς (θυμιατισθείς), ἀθυμίαστος.
Ἁλίβαπτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βουτηχθείς (βαφείς) εἰς τὴν θάλασσ. 2) = Ἁλιπόρφυρος.
Ἁλίβας, αντος (ὁ), Π. ὁ μὴ ἔχων λιβάδα (ἰκμάδα, ὑγρασίαν, ζωτικὸν χυμόν), μαραμένος, [ἐπιμ.) νεκρός. 2) ὁ μὴ γρησιμεύων εἰς λοιβὴν (ἀπονάς). » Οἶνος —, » Καλλ., ὁ ξεσινισμένος.
Ἁλίβατος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἠλίβατος.
Ἁλίβατος (ὁ, ἡ), Π. [ἅλς, βαίνω]. ὁ περιπατῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ, θαλασσοπόρος ἢ 2) ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης βρεχόμενος, ἢ 3) ἐσφαλ. ἀντὶ Ὑληβάτης.
Ἁλιβδύω, Μ. ύσω, Αἰολ. ἀντὶ Ἁλιδύω, βυτῶ (κυρ. εἰς τὴν θάλασσ.), καταποντίζω, (ἐν γέν.) κάμνω ἄφαντον, κρύπτω.
Ἁλίβρεκτος (ὁ, ἡ), Π. βεγγμένος ἢ βρεχόμενος ὑπὸ τῆς θαλ.
Ἁλίβρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (ἢ περικυκλωμένος ἀπὸ) τὴν βοὴν (βρόμον) τῆς θαλ., ἢ ὁ βρέμων (βαύζων) ὡς ἡ θάλ., ἴδε Ἁλίβρυχος.
Ἁλίβροχος (ὁ, ἡ), Π. = Ἁλίβρεκτος.
Ἁλιβρώς, ῶτος (ὁ, ἡ, τὸ) καὶ
Ἁλίβρωτος (ὁ, ἡ), Π. [ἅλς, βιβρώσκω]. ὁ φαγωθεὶς ἁλόγυρα ἢ κατασκεθεὶς ὑπὸ τῆς θαλ.
Ἁλίγβουπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἁλίβουπος.
Ἁλιγείτων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γειτονεύων μὲ (πλησιάζων εἰς) τὴν θάλ., παραθαλάσσιος.
Ἁλιγενής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ (φυτρόνων εἰς) τὴν θάλ. (συγχ. τῷ Ἁλιτενής).
Ἁλίγκιος, α ἢ ος, ον, Π. [ἤλιξ], = (τῷ εὐχρηστοτ.) Ἐναλίγκιος, ὅμοιος.
Ἁλιγύγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων γλυκεῖαν (λιγυρὰν) φωνὴν ἢ ὁμιλίαν.
Ἁλιδόνης, ές [ὁ, ἡ], Π. ὁ δινούμενος (στριφογυριζόμενος) ὑπὸ ἢ περιπλανώμενος ἐπὶ τῆς θαλ.
Ἁλίδονος [ὁ, ἡ], Π. [ἅλς, δονέω] τὸν ἀπεδέρην ἡ θάλασσα.
Ἁλίδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντηχῶν ἀπὸ (ἢ πραξενεῶν) τὸν κρότον (θόρυβον) τῆς θαλ., ἴδε Ἁλίβρομος.
Ἁλίδρομος [ὁ, ἡ], Π. ὁ περιτρέχων (διαπλέων) τὴν θάλ.
Ἁλιδύω, Σ. Ἁλιβδύω.
Ἁλιεία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἁλιέως, Ψαρεύω. 2) = Ἁλίευσις, Ψάρευμα. 3) τόπος πρὸς ἁλίευσιν ἰχθύων ἁρμάλλιος. » Ἔγγουσα καὶ αὐτὴ ἁλιείας, » Στρβ.
Ἁλιειδής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἁλί (θαλάσσης) ὅμοιος τὸ εἶδος.
Ἁλιεργής, ές καὶ Ἁλιεργός, οῦ (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐργαζόμενος, ναυτης ἢ ἁλιεύς. 2) = Ἁλουργής.
Ἁλιερκής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἔρκος (περίφραγμα) τὴν θάλ., περικυκλωμένος (ὠχυρωμένος) ὑπὸ τῆς θαλ. » Ἰσθμῷ διερᾶς —, » Πινδ.
Ἁλίευμα (τὸ), = Ἁλιεία, Ψάρευμα. 2) τὸ ἁλιευθέν. 3) μέρος πρὸς ἁλίευσιν ἐπιτήδειον. » Ἐν ᾧ τὰ πλείστα ἁλιεύματα τῶν εἰς ταριχείαν ἰχθύων, » Στρβ.
Ἁλιεύς [ἅλς, εἶμι], έως (ὁ). Ψαρᾶς. 2) Π. = Ἅλιος, θαλασσινός, ναυτικός » Στρατὸς (» Ἐρέττης)—, » Ὅμ. καὶ Ὀππ.
Ἁλιευτής, οῦ (ὁ), = Ἁλιεύς.
Ἁλιευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόδιος) εἰς τὴν ἁλιείαν ἢ τοὺς ἁλιεῖς, Ψαράδικος. ‖. » Ἡ ἁλιευτική (ἐνν.) τέχνη, = Ἁλιεία, Ψαροσύνη.
Ἁλιευτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἁλιέων, Ψαράδικα.
Ἁλιεύω [ἁλιεύς], Μ. εύσω. Ψαρεύω.
Ἁλίζω [ἁλής], Μ ίσω, = Ἁλίω καὶ (τῷ εὐχρηστοτ.) Συναλίζω, συναθροίζω.
(Ἁλίζω), ἔχρ. θεματ. τοῦ Ἁλινδέω, κυλίω, (διασωθὲν μόνον εἰς τὸ σύνθετον Ἐξαλίζω).
Ἁλίζω [ἅλς], Μ. ίσω. Ἁλατίζω. 2) δίδω ἅλας εἰς τὰ ζῶα (πρόβατα, βόδια κλπ.).
Ἁλίζωνος (ὁ, ἡ), Π ζωσμένος (περιτριγυρισμένος) ἀπὸ τὴν θάλ. » Ἰσθμὸς —, » Νονν.
Ἁλίζωος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζῶν ἐν τῇ ἢ ἀπὸ τῆς θαλ.
Ἁλίζωστις, εως (ἡ), εἶδος φυτοῦ θαλασσ.
Ἁλίη, ης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἁλία.
Ἁλιηγής [ἅλς, ἄγνυμι], ές (ὁ, ἡ), Π. περὶξ τοῦ ὁποίου συντρίβονται τὰ κύματα, (εἰς τὸν Ὑπτ. ἅλι. ἀναγν. Ἁλιηχής).
Ἁλιήρης, ες (ὁ ἡ), Π. ὁ ἐρέσσων (κωπηλατῶν) ἐν τῇ θαλ.
Ἁλιήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἁλιεύς.
Ἁλιηγής, ές (ὁ, ἡ), Π. = Ἁλίβουπος.
Ἁλίθιος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἠλίθιος.
Ἁλιθοβόλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λιθοβοληθείς.
Ἁλιθοκόλλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συνηρμοσμένος διὰ λίθων. » Οἶκος —, » Ὁρειθ.
Ἅλιθος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς λίθους.
Ἁλιθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῇ ἢ ἀπὸ τῆς θαλ. τρεφόμενος (ἰχθὺς, ἅλιευς, ναυτικὸς κτλ.).
Ἁλικαπαίπαστον, ου (τὸ), εἶδ φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ Στρύχνου), τὸ ἅλικ. ἢ ὑοσκύαμον.
Ἁλικία (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἡλικία
Ἁλικίς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀλκίς.
Ἁλικλυστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλυζόμενος (βρεχόμενος) ὑπὸ τῆς θαλ. » πέτρα (» Ἴππος) —, » Ἐκφρ.
Ἁλίκμητος (ὁ, ἡ), Π. [ἅλς, κάμνω], ὁ πραξενεύμενος ὑπὸ τῆς θαλ., ἔχων αἰτίαν τὴν θάλ.
Ἁλικνηλής, ίδος (ἡ), Π. τῆς ὁποίας αἱ κνῆμαι εἶνε εἰς τὴν θάλ.
Ἁλικος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἡλίκος
Ἁλικάς, ή, όν, ἀντὶ Ἁλμυός, ἁλμυρὸς ἢ Ἅλιος, θαλάσσιος.
Ἁλικότης (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἁλυκότης.
Ἁλίκρας, ατος (ὁ, ἡ, τὸ). κεκραμένος [ἀνακατωμένος] μὲ θάλ. ἢ ἅλμην.
Ἁλικράτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θαλασσοκράτωρ.
Ἁλικρείων, οντος (ὁ), Π. κρτίων (βασιλεὺς ἐξασκῶν τὴν θαλάσ., θαλασσοκράτωρ.
Ἁλικρηπίς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα τὴν κρηπίδα (τὰ θεμέλιά ἢ τοὺς πρόποδας) της εἰς τὴν θάλ, παραθαλάσσια.
Ἁλικρόκαλος (ὁ, ἡ), Π. γεμάτος κροκάλας (χαλίκια) τῆς θαλ.
Ἁλίκροτος (ὁ, ἡ). πέριξ τοῦ ὁποίου κροτεῖ (ἠχεῖ) ἡ θάλασσα
Ἁλίκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτυπῶν (ἢ κτυπούμενος ἀπὸ) τὴν θάλ., θαλασσινὸς, ναύτης, ἢ παραθαλάσσιος.
Ἁλικύμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. Ἁλίκλυστος.
Ἁλικωδής, ες (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἁλυκωδής.
Ἁλιμέδων, οντος (ὁ), Π. [ἅλς, μέδων], βασιλεὺς τῆς θαλάσσης.
Ἁλιμενία (ἡ). ἔλλειψις λιμένων, [ἐκ τοῦ
Ἄλιμενος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων λιμένα.
Ἁλιμενότης (ἡ), = Ἁλιμενία.
Ἁλιμήδης, ές (ὁ, ἡ) Π. ὁ φροντίζων (μεριμνῶν) περὶ τῶν θαλασσίων πραγμάτων, ἐμπορευόμενος διὰ θαλάσσης.
Ἁλίμικτος (ὁ, ἡ), = Ἁλίκρας.
Ἅλιμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πεινῶν [μὴ αἰσθανόμενος πείναν]. ‖. (οὐσ.) Ἅλιμον (τὸ), εἶδ. παραθαλασσίου φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γένος τῆς λοπουντιᾶς ἢ τοῦ σπαναικοῦ), (κοιν.) ἁλιμυρήθρα.
Ἁλιμυρήεις, εσσα, εν καὶ
Ἁλιμυρής, ές (ὁ, ἡ). Π [ἅλς, μύρομαι] (ποταμὸς) τρέχων (χυνόμενος) εἰς τὴν θάλ., (βράχος, αἰγιαλὸς κτλ.) βρεχόμενος ὑπὸ τῆς θαλ., παραθαλάσσιος. [ὀφρὺς) ἁλμυρὸς, θαλάσσιος.
Ἁλινδέω-ῶ [ἁλῆναι, ἀόρ. β'. τοῦ Ἕλλω ἢ Ἴλλω], Μ. ήσω, = Κυλίω, (κυρ.) ἀφίνω τὸ ἅλογον νὰ κυλισθῇ εἰς τὸ χῶμα ἢ εἰς τὸ νερόν, (παρβλ. Ἐξαλίζω).
Ἁλινδήθρα [ἡ], = Κυλινδήθρα, κυλίστρα, ὁ τόπος ὅπου κυλίονται (οἱ μὲν ἀθληταὶ εἰς τὴν ἄμμον, οἱ δὲ ἵπποι κτλ εἰς τὸ χῶμα ἢ τὸ ὕδωρ). ‖. (μεταφορ.) » Ἐπῶν—, » Ἀρεφ., σαρὸς λέξεων.
Ἁλίνδησις, εως [ἡ]. τὸ κύλισμα (κυρ. τοῦ ἁλόγου) εἰς τὸ χῶμα. [ἐκ τοῦ
Ἁλίνδω, Π. ἀντὶ Ἁλινδέω.
Ἁλινήκτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ Ἁλινήκτης, » (ὁ), = τῷ
Ἁλινηχής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ κελαδῶν (κτυ-

χόμενος) εἰς τὴν θάλ. ἢ εἰς τὴν ἅλμην. «Ἐλαία—,» Ἐκγρ., ἢ ἅλλ. ἁλυμβάς.

Ἄλινος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ μεταχειριζόμενος, ἢ μὴ πασθεὶς μὲ) λίνα (δίκτυα).

Ἅλινος, η, ον, = Ἁλάτινος.

Ἅλιξ, ικος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἥλιξ.

Ἁλίξαντος (ὁ, ἡ), Π. [ἅλς, ξαίνω]. ὁ καταφαγωθεὶς (τριφθεὶς) ὑπὸ τῆς θαλάσσης.

Ἁλίοικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατοικῶν τὴν θάλ., θαλασσινὸς ἢ παραθαλάσσιος.

Ἁλιόπαυστος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἡλιόπαυστος.

Ἅλιος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἥλιος.

Ἅλιος [ἅλς], α, ον, Ο. θαλάσσιος. 2) μάταιος, ἀνωφελής. ||. (τὸ οὐδ.) Ἅλιον, ἐπίρ. ἀντὶ Ἁλίως, εἰς μάτην, ἀνωφελῶς.

Ἁλιοτρεφὴς (ἀντὶ Ἁλιτρεφὴς), ές (ὁ, ἡ), Π. Ἁλιθρέμμων.

Ἁλιόω-ῶ [ἅλιος], Μ. ὡσω, Π. ματαιόνω, μηδενίζω, ἀφανίζω.

Ἁλίπαινον (τό) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ)

Ἁλίπαντον (τό), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ πρῶτον ἔμπλαστρον πληγῆς (διότι κατασκευάζεται χωρὶς λίπος).

Ἁλιπαρής, ές (ὁ, ἡ), Π. μὴ ἀλειμμένος μὲ λίπος (λάδι, πομμάδαν), (ἐπμ.) αὐχμῶν, ἀσυγύριστος.

Ἁλίπαστος (ὁ, ἡ). πασσαλούμενος (κεκαλυμμένος) μὲ ἅλας.

Ἁλίπεδον (τὸ). πεδιὰς (κυρ. ἀμμώδης) ἐκτεινομένη εἰς τὸ παράλιον (ἐπμ.) σκεπασμένη ἄλλοτε ἀπὸ τὴν θάλ., (Ἰταλ.) σπιάντζα.

Ἁλιπὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων λίπος (πάχος), ἄπαχος.

Ἀλιπὴς [ἀ, λείπω], ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνελλιπής.

Ἁλίπιστος (ὁ, ἡ),=(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἁλόπιστος.

Ἁλίπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπλανώμενος εἰς τὴν θάλ. ἢ εἰς τὰ παράλια, ἢ 2) ὁ ὑπὸ τῶν θαλασσινῶν (ναυτῶν) περισυλεύμενος.

Ἁλίπλακτος (ὁ, ἡ), Δ. Ἁλίπληκτος.

Ἁλιπλανής, ές (ὁ, ἡ) Π. ὁ πλανώμενος (περιφερόμενος) εἰς τὴν θάλ.

Ἁλιπλανία (ἡ), Π. ἡ εἰς τὴν θάλ. περιπλάνησις, [ἐκ ταῦ

Ἁλίπλανος (ὁ, ἡ), Π. = Ἁλιπλανής.

Ἁλιπλεύμων, ονος (ὁ), εἰδ. θαλασσινοῦ, (κοιν.) βυζὶ τῆς θαλάσσας.

Ἁλίπληκτος κτλ

Ἁλιπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. κτυπημένος ἀπὸ τὴν θάλ., θαλασσοβαρμένος.

Ἁλίπλοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλέων τὴν θάλ., ναύτης, θαλασσινὸς, ἢ ὑπὸ τῆς θαλ. ἐπιπλεόμενος, ὑποβρύχιος.

Ἁλίπνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὀσμὴν (ἀποφορὰν) θαλάσσης, μυρίζων θάλ.

Ἁλιπόρας (ὁ, ἡ), Π. ὁ περνῶν (ταξειδεύων) θάλασσαν.

Ἁλιπόρφυρος (ὁ, ἡ), Π. βαμμένος μὲ θαλασσινὴν (καθαυτὸ) πορφύραν.

Ἅλιππα, ατος (τὸ), Αἰολ. ἀντὶ Ἅλειφαρ.

Ἁλιπτοίητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρομάξας (πτοηθεὶς) τὸν ἦχον τῆς θαλ.

Ἁλιῤῥαγής, ές (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. βράχος) ὅπου συντρίβονται (ῥήγνυνται) τὰ κύματα τῆς θαλ.

Ἁλιῤῥαίστης, ου (ὁ), Π. [ἅλς, ῥαίω]. ὁ φθείρων (ἀφανίζων) ἐν τῇ θαλ. «Δρεπάνων—,» Νίκ.

Ἁλίῤῥαντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τῆς θαλ. ῥαντιζόμενος (βρεχόμενος), παράλιος.

Ἁλίῤῥηκτος (ὁ, ἡ), Π.=Ἁλιῤῥαγής.

Ἁλιῤῥόθιος, α, ον,=Ἁλίῤῥοθος. ||. (οὐσ.) Ἁλιῤῥοθία (ἡ) καὶ Ἁλιῤῥόθιον (τὸ), Π. ἡ βοὴ (ὁ ῥόθος) ἢ ἡ ὁρμὴ τῶν κυμάτων τῆς θαλ.

Ἁλίῤῥοθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βρύχων (ὀχυθῶν) ὡς ἡ θάλ. 2) ὁ ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλ. βρεχόμενος, Ἁλίκλυσος. 3) ὁ ἔχων τὸν βοῦν πρὸς (χυνόμενος μετ' ἤχου εἰς) τὴν θάλ. «Ποταμὸς—,» Σοφ., (παρβλ. Ἁλιμυρής).

Ἁλίῤῥοιζος (ὁ, ἡ), Π.=Ἁλίβαπος.

Ἁλίῤῥοος-ους καὶ

Ἁλίῤῥυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τῆς θαλ. περιῤῥεόμενος, ἢ ὁ εἰς αὐτὴν ῥέων (χυνόμενος).

Ἅλις [ἅλης], ἐπίῤ. Ἀθρόως, σωρηδὸν, ἀφθόνως. «Μέλισσαι ἅλις πεποτῆσται,» Ἰλ. Β. «Περὶ δὲ Τρωσὶ ἅλις ἦσαν,» Ἰλ. Γ. «Ἅλις δέ οἱ ἦσαν ἁρουραι,» Ἰλ. Ξ. «Ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,» «Κύπρις κέχυτο ἅλις,» αὐτ. 2) ἱκανῶς, ἀρκετά. «Ἦ οὐχ ἅλις ὅτι;» Ἰλ. Ρ. «Ἅλις λάγνον,» Ἀν. «Εἰς ἅλις εἰπεῖν,» Θηρ. «Ἅλις ἔχω τοῦ δυστυχεῖν,» Εὐρ. «Ἐπεὶ πρεσβεύοντες μὲν ἅλις εἶχον ἀμφότεροι,» Πλθ.

Ἅλις, ίδος (ἡ). ἁλμύρα, ἅλμη.

Ἁλισγέω-ῶ ἢ **Ἁλίσγω** [ἁλίζω], Μ. ἤσω, (Γρφ.). μολύνω, μιαίνω.

Ἁλίσγημα (τὸ), (Γρφ.). μίασμα, μολυσμός.

Ἅλισις [ἁλίζω], εως (ἡ). ἁλάτισμα.

Ἁλίσκομαι, Μ. ἁλώσομαι (ἀόρ. [ἐκ ταῦ ἀχρ. Ἅλωμι] Ἥλων καὶ Ἀττ. Ἑάλων, ως, ω, πρκ. Ἑάλωκα καὶ Ἀττ. Ἐάλωκα, ὑπαρ. Ἁλῶναι, μτχ. Ἁλούς, ὑποτ. Ἁλῶ καὶ Π. Ἁλώω, εὐκτ. Ἁλοίην καὶ Π. Ἁλώην). Πάνομαι, συλλαμβάνομαι· παίφνομαι, κυριεύομαι, (τρπ.) εἶμαι ἔκδοτος εἰς (κυριεύομαι ἀπὸ) κάνὲν πάθος. «Οἱ ὑπὸ τῶν λῃστῶν ἁλισκόμενοι,» Ξεν. «Τίς ἂν πόλις οὐχ ἁλοίη;» αὐτ. «Ἑάλωσαν εἰς Ἀθήνας γράμματα,» αὐτ. «Οἱ διὰ πόλεμον ἡλωκότες,» Ἀθ. «Ἁλῶναι τριταίῳ (πανίᾳ, ἔρωτι κλπ.), «Οὕτως ἐαλώκειν τοῦ πάθους» Συν. «Ἔρωτι τῆς κόρης ἁλούς,» (καὶ χ. τοῦ Ἔρωτι) «Τῆς παιδίσκης ἁλούς,» Λκ. Φλστρ. 2) ἀποδεικνύομαι ἔνοχος καὶ καταδικάζομαι· (ἐν γέν.) χάνω τὴν κρισιν μας, νικῶμαι. «Ἁλοὺς κλοπῆς (μοιχείας ἢ μοιχᾶς, ἀσεβείας ἢ ἀσεβῶν κτλ.), «Ἁλῶναι μεῖζ ψήφῳ,» Δημ. «—πάσαις ταῖς ψήφοις,» Πλ. «Ἁλῶναι θανάτου,» αὐτ., νὰ καταδικασθῇ εἰς θάνατον. «Ἀκριβῶς λόγων ἐαλωκέναι,» Πλάτ. (καταχρ.) «Ἁλίσκεται χὠ δεινὸς ὅρκος,» Σοφ., (παρβλ. Διρέω).

Ἅλισμα (τὸ), [ἁλίζω], εἶδ. φυτοῦ, πενταύνευρον ταῦ νεροῦ.

Ἁλισμάραγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἠχῶν (βοῦζων) ὡς ἡ θάλασσα, Ἐρισμάραγος.

Ἁλίσμηκτος (ὁ, ἡ), Π. ὑπὸ τῆς θαλ. σμηχόμενος (πλυνόμενος, σκεπαζόμενος, θερνόμενος).

Ἁλίσπαρτος (ὁ, ἡ), Κωμ., σπαρμένος (ἢ κουκκισμένος) μὲ ἅλας, (ὅηλ.) ὀρμιεύμενος δυνατὰ, ζεμπανισμένος ἢ (ἐπὶ τοπ.) ἠρημωμένος.

Ἁλιστέφανος, ου καὶ

Ἁλιστεφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. στεφανωμένος (ζωσμένος, περικεκλυμένος) ὑπὸ τῆς θαλ.

Ἁλίστονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντηχῶν ἀπὸ τὴν βοὴν (τὸν στόνον) τῆς θαλ.

Ἁλιστὸς, ἡ, όν. Ἁλατισμένος, ἁλατιστός.

Ἁλιστος (ὁ, ἡ), Π. [ἁ, λίσσομαι]. ἀκαιρακάλεστος, ἴδε Ἁλιτάνυτος.

Ἁλίστρα (ἡ), [ἁλίζω], = Ἁλινόῆθρα.

Ἁλίστρεπτος, ου καὶ

Ἁλιστρεφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. στριφογυριζόμενος (θερνόμενος) ὑπὸ τῆς θαλ. «Ναῦς (« Κῦμα)—,» Μουσ., Ἐκγρ., (συγχ. τῷ Ἁλιτρεφὴς καὶ Ἁλιστεφής).

Ἁλιταίνω [ἅλη], Μ. ἤσω (ἀόρ. Ἤλιτον ἢ μσ. Ἠλιτόμην καὶ Π. Ἁλιτόμην). πλανῶμαι, ἀπατῶμαι· σφάλλω, ἁμαρτάνω, παραβαίνω (ἀθετῶ) τὰς θείας ἐντολάς. «Διὸς ὃ' ἁλίτηται ἐφετμάς,» Ἰλ. Ω. «Θεοὺς («Θεοῖς) ἁλιτέσθαι,» Ὀδ. Δ., Ἰλ. Τ. «Μετ' ἀθανάτους ἁλιτεῖν,» Ἡσ. «Ὅς κεν ἁλιταίνηται ὀρφανὰ τέκνα,» αὐτ. «Ὅρκον ἥλιτες,» Ἀπλλν.

Ἁλιτάνυτος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίῤ.=εὔτως. Ὁ μὴ λιτανευόμενος (παρακαλούμενος, ἐξιλεούμενος), ἀδυσώπητος.

Ἁλιτενὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτεινόμενος ἴσα μὲ τὴν θάλασσαν· ῥηχὺς, χαμηλὸς, ἰσόπεδος.

Ἁλιτέρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁρογραφῶν μὲ (περιορίζόμενος ἀπὸ) θάλασσαν.

Ἁλιτέσθαι, μπ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ τοῦ Ἁλιταίνω.

Ἁλιτεύω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἁλητεύω.

Ἅλιτημα (τὸ), Π. [ἁλιταίνω]. πλάνη, ἁμάρτημα, ἔγκλημα.

Ἁλιτήμενος, η, ον, Π. παθ. πρκ. (ἀντὶ ἐνεργ. ἐνεστ.) τῆς μτχ. τοῦ Ἁλιταίνω, (συγχ. τῷ

Ἁλιτήμερος (ὁ, ἡ), Π. [ἁλιταίνω, ἡμέρα] ὁ ἀπατηθεὶς περὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν, μὴ ποιήσας τι εἰς τὴν προσδιορισθεῖσαν ἡμέραν. «Βρέφος ἁλιτήμερον,» Ἐπ., τὸ γεννηθὲν πρὶν τοῦ καιροῦ, (κοιν.) ἄσωστον. (παρβλ. Ἠλιτόμηνος).

Ἁλιτημοσύνη (ἡ), Π.=Ἅλίτημα, [ἐκ τοῦ

Ἁλιτήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ἁλιταίνω], πλανεμένος, ἁμαρτωλὸς· ἄθεκτος, παράνομος, κακοῦργος, ἀθεόφοβος. «Δίκη—,» Ἀπλλν. «Οἵ τε περὶ ξείνους ἁλιτήμονα πάλλ' ἐτέλεσκον,» Καλλ., ἀντὶ Ἁλιτήματα.

Ἁλιτήριος ἰό, ήν, [ἁλιταίνω], ἀσεβὴς, κακοποιὸς, ἔνοχος ἐγκλήματος, ἐναγὴς. (ἐπμ.) σύρων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν θείαν ὀργὴν, (καὶ διὰ τοῦτο) Ἀποτρόπαιος. «Ὁ τῆς Ἑλλάδος—,» Αἰσχ. «Δαίμων—,» ἴδε Ἀλάστωρ. (κατὰ τὴν ἐτυμολογ. τοῦ Πλατ. καὶ Ἄλλων, πρέπει νὰ γράφεται Ἀλητήριος).

Ἁλιτηριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἁλιτήριον, ἢ πράττων ἔργα ἁλιτηρίου, ὀθνεροποιός. «Δύναμις (« Οἶστρος, « Τύχη, « Δαίμων)—,»

Ἁλιτηρὸς, ά ἢ ὸς, όν, Π.=Ἁλιτήριος.

Ἁλιτόμηνος (ὁ, ἡ), Ζ. Ἠλιτόμηνος.

Ἁλιτόξενος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἁμαρτάνων (ἁλιταίνων) περὶ τοὺς ξένους.

Ἀλιτοφροσύνη (ἡ), Π. ἀλιτήριον (ἔσεβές) φρόνημα.
Ἀλιτόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Ζ. Ἀλιτόφρων.
Ἀλιτραίνω, Π. = Ἀλιταίνω.
Ἀλιτρεφής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀλιθρέμμων.
Ἀλιτρία (ἡ), Π. Ἀλιτροσύνη.
Ἀλιτρίας, ου (ὁ), Π. = Ἀλιτρός.
Ἀλιτράβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζῶν ὡς ἀλιτήριος.
Ἀλιτραδίκης, ου (ὁ), Π. ἄδικος κριτής.
Ἀλιτράνοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φρόνημα (καρδίαν) ἀλιτηρίου.
Ἀλιτρόπως, Αἰολ. ἀντὶ Ἀλιτρόπως, οῦς (ὁ, ἡ), Π. [ἀλιταίνω, ποῦς]. πεπλανημένος, ἀκατάστατος. (κατ' ἄλλ.
Ἀλίτροπος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀλίστροφος.
Ἀλιτρός (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Ἀλιτηρός), ά, όν, Π [ἀλιταίνω]. ἀσεβής, ἁμαρτωλὸς κτλ. (ἴδε Ἀλιτήμων καὶ Ἀλιτήριος).
Ἀλιτροσύνη (ἡ), Π. ἀσέβεια, ἀθεοφιλία, κακία, ἀδικία.
Ἀλίτροφος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀλιθρέμμων.
Ἀλίτρυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῇ θαλ. ἢ ὑπὸ τῆς θαλ. τρυχόμενος (κακοπαθῶν, τλαιπωρούμενος).
Ἄλίτυπος (πτος), ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τῆς θαλ. τυπτόμενος (δερκόμενος) ἢ παραδέρνων εἰς τὴν θάλ., ναύτης.
Ἀλίτυρος (ὁ), supl ἁλατισμένον.
Ἀλιφθερσο-ῶ. Μ. ώσω, Π. φθείρω εἰς τὴν θάλασσαν, ἀφανίζω, (παρβλ. Ἀλιεύω).
Ἀλιφθορία (ἡ), Π. ἡ ἐν θαλ. φθορά (συμφορὰ, ζημία), ναυάγιον.
Ἀλίφθορος (ὁ, ἡ), Π. (καφοξ.) ὁ φθείρων ἐν τῇ θαλ., πειρατής. 2) (προπαροξ.) ὁ ἐν θαλ. φθαρείς (χαθείς, ἀφανισθείς), ναυαγήσας ἢ πνιγείς.
Ἀλίφλοιος (ὁ, ἡ), εἶδ. δρυὸς (ἴσ. διὰ τὸν ἁλμυρὸν τοῦ φλοιοῦ αὐτῆς χυμόν).
Ἀλιφροσύνη (ἡ), Π. μετοιφροσύνη, παραφροσύνη, μωρία, [ἐκ τοῦ
Ἀλίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. μετοίφρων, παράφρων, ἀνόητος. (παρβλ. Χαλίφρων).
Ἀλίχλαινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν χλαῖναν (ἐπανωφόρι) πορφυρ. (παρβλ. Ἀλικόρυθος).
Ἁλίως, ἐπίρ. Π. ματαίως, εἰς μάτην.
Ἀλκά, ᾶς (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀλκή.
Ἀλκάεις, εσσα, εν, α. ἀντὶ Ἀλκήεις.
Ἀλκάθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἀλέξω.
Ἀλκαῖος, α, ον, Π. = Ἄλκιμος. ‖. (οὐσ.) Ἀλκαία, ἡ σὰρξ τοῦ λέοντος, (συγγ. τῷ Ὀλκαῖα).
Ἄλκαρ (τὸ), ἄκλ. Π. [ἀλκή]. βοήθημα, προφύλαξις.
Ἀλκᾶς, ᾶντος (ὁ), Δ. (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ) Ἀλκάεις.
Ἀλκέα (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, Ζ. Ἀλθαία καὶ Ἀλισμα.
Ἀλκέω-ῶ), Μ. ήσω, Γρμτ. (ὀφεν κατ' ἀναδιπλ. τὸ Ἀλάλκω), Ζ. Ἀλέξω.
Ἀλκή (ἡ). βοήθεια, θεραπεία, διόρθωσις. «Κακαῖῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή,» Ἡσ. «Ἀλκὴν τινος ποιεῖσθαι,» Σοφ. 2) τόλμη, ἀνδρία, δύναμις σωματικὴ, ἰσχύς. «Μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν,» Ὀδ. Ι. «Θηρία εἰς ἀλκὴν ἅλκιμα,» Ἡρ. «Τὴν κατὰ θάλατταν ἀλκὴν βασιλέως,» Πλ. «Ἀλκῆς μυρίας στρατηλατῶν,» Εὐρ. 3) ἀνθίστασις ἢ ὁρμὴ πρὸς ὑπεράσπισιν, πόλεμος. «Πρὸς ἀλκὴν τρέπεσθαι,» Θκ. «Νῆες πρὸς ἀλκὴν,» Πλ. «Ἀλκὴ καὶ μέγα νεῖκος ἐγείρεται,» Ὅπ.
Ἀλκή ἢ **Ἄλκη** (ἡ), [Γερμ. Elch], εἶδ. ἐλάφου τῶν βορ. μερῶν.
Ἀλκήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἄλκιμος.
Ἀλκῆς, Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ Ἀλκήεις.
Ἀλκηστής, οῦ (ὁ), Π. ἀνδρεῖος, πολεμιστὴς, ὑπερασπιστής, πρόμαχος, (συγγ. τῷ Ἀλφηστής).
Ἀλκί (ἐκ τοῦ ἀγν. Ἀλξ), Π. ἀντὶ Ἀλκῇ, ὁσπ. τοῦ Ἀλκή.
Ἀλκιβίος (ἡ), [ἀλέξω, βίος], εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γένος τῆς παράντζας ἢ τοῦ ἁρπαγόρτου).
Ἀλκίμαχος, η ἢ ος, ον, Π. ὁ ἀνδρείως (ἁλκὶ) μαχόμενος.
Ἀλκιμοποιός (ὁ, ἡ). ὁ ποιῶν τινα ἀνδρεῖον (ἄλκιμον)
Ἄλκιμος [ἀλκή], η ἢ ος, ον. Ἀνδρεῖος, ἰσχυρὸς, θυμαλέος· δυνατὸς, γενναῖος. «Ἄλκιμον ἔγχος,» Ἰλ. Χ. «Λίθον ἄλκιμον,» Ἐπιγρ., τὸν ἐν πολέμῳ θάνατον.
Ἀλκίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. γενναιόφρων, μεγαλόψυχος, εὐτολμος.
Ἀλκτὴρ (ὁ), Π.=Ἀλεξητήρ. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀλτήρ.
Ἀλκτήριος (ὁ, ἡ), Π = Ἀλεξητήριος.
Ἀλκυόνε-(νι)ος, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀλκυόνα. ‖. (οὐσ.) Ἀλκυόνε-(νι)ον (τὸ), Λ', εἶδ. θαλασσίου φύκους κλ τόφπ. αἱ ἄλκ. κατασκευάζουν τὴν φωλεάν των. Β', εἶδ. ζωοφύτου, ὁμοίου μὲ φωλεὰν ἄλκ. (ἐν εἴδος τούτων ὠνομάζετο Ἀλοσάγχη).
Ἀλκυονὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Ἀλκυών. ‖. Ἀλκυονίδες (αἱ ἄλλ. [ἐξ ἴσ. ἐσφαλμ.] Ἀλκυονίσιδες) ἡμέραι, «αἱ πρὸ ἢ μετὰ τὰς χειμερ. τροπὰς 14 καλοκαιριναὶ ἡμέραι, καθ' ἃς αἱ ἄλκ. κτίζουν τὰς φωλιάς των.
Ἀλκυονέτις, ιδος (ἡ), ἴδε Ἀλκυονίς.
Ἀλ(λ)κυών, ονος (ἡ), [ἅλς κύω]. εἶδ. μικροῦ κατοικιδίου θαλασσίου πτηνοῦ, θαλασσοπούλι ἢ ψαροπούλι, (παρβλ. Κηρύλος.)
Ἀλλὰ [ἄλλος], συνδ. Ἐναντιωματ. (καὶ πάντοτε ἐπακολουθητικὸς ἔννοιας), Α', κατ' ἄρσ. καὶ θέσ., (συνήθως μὲν προηγουμένης τῆς ἄρσ.) «Οὐ παίζων, ἀλλὰ σπουδάζων.» (ἐνίοτε δὲ συνεπιφερομένης κατ' ἀντίστροφον αὐτῆμα) «Τῶν σπουδαίων, ἀλλὰ μὴ τῶν φαύλων,» Ἰσοκρ (Β'. κατ' ἀντίθεσιν), ὅμως, μ' ὅλον τοῦτο. «Ἀλλά γε καὶ μετοπισθεν ἔχει κότον,» Ἰλ. Α. «Ἀλλ' οὐδ' ὡς ἑτάρους ἐρύσατο,» Ὀδ. Α. «Ἀλλὰ τὸ γε πῦρ τοῦ καπνοῦ κρεῖσσον, Ξεν. (Γ'. κατ' ἔνσασιν), πλήν, ὅμως. «Κακὸς μὲν ἦν, ἀλλὰ ποδώκης,» Ἰλ. Κ. (ἐξ χωρὶς τοῦ Μέν) «Ἔστι ταῦτα· ἀλλὰ τί δὴ οὕτω πρὶῳ σφῖξας; Πλάτ. «Ὅπως ἠδύνατο, ἀλλ' οὖν ἐν ταύτῳ γε ἔζη,» Δημ. (καὶ ἀντιστρόφως, ἐν ἀρχῇ λόγου) «Ἀλλὰ σὺ πῶς ἔχεις; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι καλῶς οἶσθα,» Ξεν. (καὶ ἄλλ.) «Ἀλλ' ἔμοι γε δοκεῖ κτλ.,» Ξεν. (εἰς τὴν ἀρχ. τοῦ Συμπ.). (Δ'. κατ' ἀνθυποφοράν, ἀντὶ τοῦ Καὶ ἢ τοῦ Καὶ μήν;) «Τί βουλόμενοι μετεπέμψασθε αὐτούς; ἐπὶ τὴν εἰρήνην; ἀλλ' ὑπῆρχεν ἅπασιν· ἀλλ' ἐπὶ τὸν πόλεμον; ἀλλ' αὐτοὶ περὶ ἐν-

ρήνης ἐβουλεύσασθε,» Δημ. (καὶ χωρὶς ἐρωτήσ.) «Νὴ Δί', ἀλλ' ὅπως ἔτυχε τὰ γράμματα ἔστησεν· ἀλλ' οὐσης ἱερᾶς ἁπάσης τῆς ἀκροπόλεως, παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἔστηκε,» Δημ. (Ε'. κατ' ἐξαίρεσιν ἀντὶ τοῦ Πλήν), ἐκτὸς, εἰμή. «Οὐτ' ἄλλος αἴτιος, ἀλλὰ τοκῆε δύο,» Ὑπ. Θ. «Οὐδὲν ὄντας, ἀλλὰ κωφοὺς ἢ παρεξηλημένους,» Ἀρχ. (ἢ μετὰ τοῦ Ἤ, ὅτε ἢ συγγ. τῷ Ἄλλο [ἢ κατ' ἀποκ. Ἀλλ'] ἢ). «Οὐδὲν ἐθέλοντες ἐπαινεῖν, ἀλλ' ἢ τὸν πλοῦτον,» Πλάτ. «Δοξαν καλὴν οὐκ οἶόν τε, ἀλλ' ἢ τὰς ὁ ἐναγκόντας κτήσασθαι,» Ἰσοκρ. «Τοῦτί τί ἦν ἀλλ' ἢ Διὸς Κόρινθος,» Ἀρχῳ. (ΣΤ'. κατ' ἐλάττωσιν. μετὰ τοῦ Γε καὶ τῶν ὁμοίων), κἄν, τοὐλάχιστον. «Καὶ εἰ μὴ μετρίως, ἀλλ' ἀμυδρῶς γε,» Γαλ. «Εἰ μὴ καὶ τὸ ὅλον, ἀλλ' οὖν μέρη γε,» Πλάτ. «Εἰ μηδὲν ἄλλο, ἀλλ' οὖν ἐλπίσι γε σπουδαίαις,» Ἰσοκρ. 2) Μεταβατ. ἐννοίας, (Α'. κατ' αἰτιολογίαν), ἐν τοσούτῳ, ἐπειδή, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μετὰ τοῦ Γάρ). «Ἀλλ' οὐ γάρ πως ἔστιν οὕτως ἔμμενοι αἰὲν ἀνθρώπους,» Ὀδ Γ. «Ἀλλ' οὐδὲν γὰρ μέγα ἔργον ἀπ' αὐτοῦ ἐγένετο,» Ἡρ. «Ἀλλ' οὐκ ἐθέλει γὰρ μανθάνειν,» Πλάτ (Β', ἐν εἴδει παρασιωπήσεως), πλήν, ὅμως. «Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεθα καὶ αὖθις,» Ἰλ. Α. «Ἀλλ' οὐ γὰρ προέχει τοιούτων μεμνῆσθαι,» Ἡρ. «Ἀλλὰ γὰρ παρεὶς ὧν τὴν πενίαν αἰτιάσαιτ' ἄν τις,» Δημ. (Γ'. κατ' ἀνθυποφοράν), πλήν, ἐν τοσούτῳ. «Ἀλλὰ γὰρ φήσει τις,» Πλάτ. «Ἀλλὰ γὰρ ἴσως μετὰ μικρᾶς διαβολῆς ἐκινδύνευον,» Δημ. (Δ', κατὰ συλλογισμόν). «Ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί,» Ἀλκ. 3) Παρακελευς. (Α'. ἐν εἴδει συμπερασμ.), λοιπὸν ἀρ' οὐ εἶν' ἕτοι. «Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν,» Ἰλ. Α. «Ὦ φίλοι . . οὐ γάρ τι ἴδμεν· ἀλλὰ φραζώμεθα θᾶσσον,» Ὀδ. Μ. «Ἴθι, ὦ Ἥφαιστε, ἀλλὰ θέλε μοι τὴν κεφαλὴν,» Ἀλκ., ἴδε καὶ Ἄγε. (Β'. ἐν εἴδει ἀμφιβολίας), ἔλα ὅμως. «Ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐκεσώμεθα,» Ἰλ. Χ. (Γ'. κατ' ἐλάττωσιν), κἄν. τοὐλάχιστον. «Ὦ θεοί, συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν,» Σοφ. «Σὺ δ' ἀλλά μοι ἕνα σταλαγμὸν ἐνέγκαιον,» Ἀρχῳ. (Δ'. κατ' ἐπίτασ. ἢ συλλογισμ.). «Ὦ νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε,» Τυρτ., πολεμᾶτε δά, ἢ πολεμᾶτε λοιπόν. 4) Ἐρωτημ. (ἐν ἀμφιβολίᾳ ἢ προδιορισμένης ἢ ὑποτιθεμένης ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀρνητικῆς ἀποκρίσεως), μήπως; ἢ μήπως τάχα; «Ἀλλ' ἢ μέμηνας,» Σοφ. «Ἀλλ' ἢ δόξαν τε εἴληφε;» Ξεν. «Ἀλλὰ μὴ ἰατρὸς, ἔφη, γενέσθαι βουλόμενος; Οὔκουν ἐγωγε· ἀλλὰ μὴ γεωμέτρης;» αὐτ. (ἐδῶ ἡμπορεῖ νὰ ὑπαχθῇ καὶ ὁ εἰς τὸν 1) (Β'. παράγραφον δεύτερος Ἀλλὰ), ἴδε καὶ τοὺς παραγρ. 1; (Ε'. ᾗ ἢ) 5) Βεβαιωτ. (ἐν ἀρχῇ μάλιστα λόγου), ἔστω, μάλιστα, βεβαια. «Λόγῳ παιδεύομεν τοὺς ἄνδρας· ἀλλὰ χρή, ἔφη,» Πλάτ. «Ἀλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, κατέπιν ἑορτῆς ἤκομεν,» αὐτ. «Ἀλλ' ἦ, ταυτὸν τι ἔτασχον οἱ τὴν Γοργὼ ἰδόντες,» Ἀλκ. 6) Ἔμφατ. (χωρὶς ἐν ἀρχῇ λόγου). «Ἀλλ' ἐγὼ ἐνοήσας πο-

κελ., « Ξεν. (Ἀκόμ. Πολιτ.) « Ἀλλά σε, ὦ τάκιστε ἀλεκτρυόν, ὁ Ζεὺς ἐπιτρίψειε, « Ἀλ.

Ἀλλαγή (ἡ), [ἀλλάσσω]. ἀλλοίωσις, μεταβολή, ἄλλαγμα, ἀλλαξιά. « Ἀλλαγῇ βίου, « Σοφ. 2) (κυρ. ἐπὶ ἐμπορ.) ἀνταλλαγή, συμβόλαιον. «Νόμισμα δὲ τῆς ἀλλαγῆς ἕνεκα ξύμβολον ἡμῖν γενήσεται,« Πλάτ. 3) (μτγν.) ὁ τύπος (στεφάνης) ὅπου ἀλλάζουν τὰ ἄλογα τοῦ ταχυδρομείου, (Ἰταλ.) πόστα, (Τουρκ.) μενζίλι. « Ἐάν τις μίαν γοῦν ἀλλαγὴν παρελάσῃ [παρεππεύσῃ], « Παυσ. 4) = διαλλαγή(ς).

Ἄλλαγμα (τό). = Ἀλλαγή.

Ἀλλαγμός (ὁ). = Ἀλλαξις.

Ἀλλάκτης, ου (ὁ). ὁ κάμνων ἀλλαξίαν, ἔμπορος.

Ἀλλακτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ συναλλάγματα, ὁ συνιζάμενος εἰς δοσοληψίαν, ἐμπορικός.

Ἀλλακτός, ή, όν. Ὁ ἀλλαχθεὶς ἢ ἐπιδεχόμενος ἀλλαγήν. ||. (οὐσ.) Ἀλλακτόν (τό), = Ἀνάφορον, καὶ 2) (θυζ.) ἡ ποσότης 70 ξυλίων (μαζ.γώσεων). « Ὁ ἔχων γυναῖκα καὶ πορνεύων διὰ δώδεκα ἀλλακτῶν σωφρονιζέσθω, « Βασιλ.κ.

Ἀλλαλοφόνος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀλληλοφόνος.

Ἀλλάντιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἀλλᾶς, -ᾶντος.

Ἀλλαντοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἀλλᾶντα (λουκάνικον).

Ἀλλαντοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθειάνω (Κατασκευάζω) ἀλλᾶντας (λουκάνικα).

Ἀλλαντοποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἀλλᾶντας (λουκάνικα).

Ἀλλαντοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ καὶ

Ἀλλαντοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν ἀλλᾶντας (λουκάνικα).

Ἀλλάξ, ἐπίρ. (εὐχρηστότ. τὸ) Ἐναλλάξ, ἀμοιβαίως, κατ' ἐναλλαγήν.

Ἀλλαξείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ νὰ ἀλλάξω.

Ἀλλάξις, εως (ἡ), = Ἀλλαγή, ἄλλαγμα.

Ἀλλᾶς ἢ Ἀλλᾶς, ᾶντος (ὁ). λουκάνικον.

Ἀλλάσσω[ττεω], Μ. άξω, [ἄλλος]. κάμνω τι ἀλλοιώτικον, ἀλλάζω, μεταβάλλω.

2) κάμνω ἀλλαξιάν ἢ συμφωνίαν, παίρνω τι καὶ δίδω ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο. « Εἰ πάντες ἄνθρωποι τὰ σφίσιν αὐτοῖσι κακὰ εἰς μέσον συνενείκαιεν, ἀλλάξασθαι βουλόμενοι τοῖσι πλησίοισι, « Ἡρ.

Ἀλλαχῇ, ἐπίρ. = Ἀλλαχόθι. 2) ἀλλέως, ἀλλοιώτικα, μὲ ἄλλον τρόπον.

Ἀλλαχόθεν, ἐπίρ. Ἀπ' ἄλλο μέρος, ἀπ' ἀλλοῦ.

Ἀλλαχόθι, ἐπίρ. Ἀλλοῦ, εἰς ἄλλο μέρος (ἐπὶ στάσ.).

Ἀλλαχόσε, ἐπίρ. Ἀλλοῦ, εἰς ἄλλο μέρος (ἐπὶ κινήσ.).

Ἀλλαχοῦ, ἐπίρ. = Ἀλλαχόθι.

Ἀλλάων, Π. ἀντὶ Ἄλλων, θηλ. γεν. πλθ. τοῦ Ἄλλος.

Ἄλλεγον, Π. ἀντὶ Ἀνέλεγον, παρτ. τῆς ὁρ. καὶ

Ἀλλέξας, Π. ἀντὶ Ἀναλέξας, αόρ. τῆς ἀναρ. τοῦ Ἀναλέγω.

Ἀλλεπαλληλία (ἡ). ἀδιάκοπος συνέχεια ἢ ἐπισώρευσις, [ἐκ τοῦ

Ἀλλεπάλληλος (ὁ, ἡ), ξ ἐπίρ. -λως. Ἕνας ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον, (κων.) ἐπανεπαναλαμβανόμενος· συνεχής, ἀδιάκοπος.

Ἄλλη (ἐνν. Ὁδῷ), ἐπίρ. (τοπ.) Ἀλλοῦ. «Ἔρχεται ἄλλη,« Ἰλ. Α. « Ἄλλῃ ᾗ ἄλλῃ, « Ἡρ., τῇδε κακεῖσε· ποῦ καὶ ποῦ· πότε ᾗ πότε. «Ἄλλοι ἄλλῃ,« Ξεν., ἄλλοι ἐδῶ ἢ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἄλλοι ἐκεῖ ἢ ἀπ' ἐκεῖ, (ἴδε καὶ Ἄλλην). 2) (τροπ.) ἀλλέως, (ἐνν. Βουλῇ ἢ Μεθόδῳ), κατ' ἄλλον τρόπον. « Ἄλλῃ βούλεται, « Ἰλ. Ο. « Οὐκ ἄλλῃ ἔμοί γε δοκεῖ ἔχειν ἢ ταύτῃ, « Πλάτ. « Σὺ μὲν ἄλλῃ ἐρωτᾷς, ἐγὼ δὲ ἄλλῃ ὑπολαμβάνω, « αὐτ.

Ἀλληγορέω-ῶ [ἄλλος, ἀγορεύω], Μ ήσω. Ὁμιλῶ ἢ Ἐξηγῶ τι ἀλληγορικῶς· ἄλλα λέγω καὶ ἄλλα ὑπαινίττομαι. ||. (παθ.) ἐξηγοῦμαι (ἐκλαμβάνομαι) ἀλληγορικῶς, ἔχω ἀλληγορικὴν ἔννοιαν.

Ἀλληγόρημα (τό). ἀλληγορικὴ ἐξήγησις ἢ ἔννοια.

Ἀλληγορητής, οῦ (ὁ). ὁ ὁμιλῶν μὲ (ἢ ἐξηγῶν τὰς) ἀλληγορίας· ὁ ἑρμηνεύων ἀλληγορικῶς (κυρ. μύθους).

Ἀλληγορία (ἡ). ἡ διὰ λόγων ἢ εἰκόνος ἀλληγορικὴ παράστασίς τινος πράγματος (δηλοῦσα ἄλλο παρὰ τὸ ἀκουόμενον ἢ φαινόμενον). 2) ἐξήγησις ἀλληγορικὴ (κυρ. μύθου).

Ἀλληγορικός, ή, όν. Ὁ περιέχων (ἢ ἀνήκων εἰς, ἢ ἐκφραζόμενος μὲ) ἀλληγορίαν, (καθολ. Ἀναγωγικός).

Ἀλληγορικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀλληγορίας, μὲ ἀλληγορικὸν τρόπον.

Ἀλληγόρως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀλληγορικῶς

Ἄλληκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀλήκτος

Ἀλληλαίτιος (ὁ, ἡ). ὁ αἴτιος ἑκείνου ὅς τις εὖ' ἀμοιβαίως αἴτιος αὐτοῦ.

Ἀλληλανεμία (ἡ). ἡ ἀλλεπάλληλος μεταβολὴ τῶν αὐτῶν ἀνέμων, ὅταν δύω ἄνεμοι διαδέχωνται ἀλλήλους.

Ἀλληλέγγυος (ὁ, ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). ὁ ἐγγυώμενος ἀμοιβαίως διὰ τὸν ἐγγυητήν του. ||. (οὐσ.) Ἀλληλέγγυον (-ου), ἡ ἀμοιβαία ἐγγύησις.

Ἀλληλεγγύως, ἐπίρ. Μὲ ἀμοιβαίαν ἐγγύησιν.

Ἀλληλένδετος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνδεδεμένος [ἐμπεριδεμένος] μὲ ἄλλον κ' ἐκεῖνος μὲ τοῦτον καθώς (π. χ.) ἡ ἅλυσος.

Ἀλληλίζω, Μ. ίσω. Ὑμνῶ ἄλλ' ἀντ' ἄλλων. 2) κάμνω εἰς ἄλλον ἀμοιβαίως ὅ,τι κάμνει ἐκεῖνος εἰς ἐμέ.

Ἀλληλοβασία (ἡ). ἀμοιβαία ἐπίβασις (κυβαλίκευμα).

Ἀλληλοβόρος (ὁ, ἡ), = Ἀλληλοφάγος.

Ἀλληλογονία (ἡ). ἀμοιβαία γέννησις.

Ἀλληλογραφία (ἡ) τὸ νὰ γράφῃ τις ἀμοιβαίως πρὸς ἐκεῖναν ὅστις τὸν γράφει, ἀνταπόκρισις.

Ἀλληλοδιάδυχος (ὁ, ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). ὁ διαδεχόμενος τὸν διαδεχθέντα ἄλλον κ' ἐκεῖνος πάλιν ἄλλον ᾗ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἀδιάκοπος.

Ἀλληλοδιαδόχως, ἐπίρ. Διαδεχόμενος ἕνας τὸν ἄλλον, ἀδιακόπως.

Ἀλληλοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ἀμοιβαίως ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον.

Ἀλληλοκτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτείνω τὸν κτείνοντά με. ||. «Ἀλληλοκτυποῦσι,« φονεύονται μεταξύ των, σκοτώνει ἕνας τὸν ἄλλον.

Ἀλληλοκτονία (ἡ). τὸ νὰ σκοτώνῃ τις τὸν ἄλλον.

Ἀλληλοκτόνος (ὁ, ἡ). αἴτιος (ἢ γινόμενος δι') ἀλληλοκτονίας. « Ζῆλος (« Ὄθορος) —, « ὁ. Ἀλ.

Ἀλληλομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Πολεμοῦμεν μεταξύ μας.

Ἀλληλομαχία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πόλεμος ἀμοιβαῖος ἢ ἐμφύλιος.

Ἀλληλομάχος (ὁ, ἡ). ὁ πολεμῶν μὲ εἷν εἰκεῖνον (συγγενῆ, φίλον, συμπολίτην) τα.

Ἀλληλοπαθής, οῦς (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀμοιβαίως.

Ἀλληλοπενθής, ἐος (ὁ, ἡ). (πλθ.) οἱ πενθοῦντες ἀλλήλους.

Ἀλληλόπλοκος (ὁ, ἡ). πλεγμένος εἷς μετὰ τοῦ ἄλλου.

Ἀλληλοτομέω-ῶ, Ν. ήσω. Κόπτω (Τέμνω) τὸν κόπτοντά με. « Περίπατοι ἀλληλοτομούμενοι, « Ξ., δρόμοι χωρίζοντες σταυροειδῶς ἕνας τὸν ἄλλον, σταυροδρόμια.

Ἀλληλότροπος (ὁ, ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) « Φαντασίαι ἀλληλότροποι, « Στβ., αἱ πρὸς ἀλλήλας ἀμοιβαίως τρεπόμεναι (μεταβαλλόμεναι).

Ἀλληλότροφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων ἀμοιβαίως τὸν τροφέα του.

Ἀλληλοτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Τύπτω τὸν τύπτοντά με.

Ἀλληλοτυπία (ἡ). τὸ ἀμοιβαῖον κτύπημα.

Ἀλληλουχέω-ῶ, Μ. ήσω. (Ἔγω) Κρατῶ ἑ κρατοῦμαι ἐναὐτῷ

Ἀλληλουχία (ἡ). τὸ ἀμοιβαῖον κράτημα (δέσιμον, πιάσιμον), συνέχεια.

Ἀλληλοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀλληλουχίαν (κρατῶν καὶ κρατούμενος ἐναὐτῷ).

Ἀλληλοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω ἑ τρώγομαι ἀμοιβαίως.

Ἀλληλοφαγία (ἡ). τὸ νὰ τρώγῃ εἷς τὸν ἄλλον.

Ἀλληλοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (ἢ συνεχῶ.) ἀφανίζων τὸν ὅμοιόν του. « Ἀλληλοφάγοι ἐκ τῶν ἰχθύων οἱ πλείονες, « Παυσ., τρώγονται μεταξύ των.

Ἀλληλοφθονία (ἡ). τὸ νὰ φθονῇ εἷς τὸν ἄλλον.

Ἀλληλοφθορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθείρω ἀμοιβαίως τὸν φθείροντά με.

Ἀλληλοφθορία (ἡ). τὸ νὰ φθείρῃ εἷς τὸν ἄλλον.

Ἀλληλοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων καὶ φθειρόμενος ἀμοιβαίως.

Ἀλληλόφιλος (ὁ, ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) οἱ ἀγαπώμενοι (ἔχοντες φιλίαν, συμπάθειαν) μεταξύ των.

Ἀλληλοφονία (ἡ), = Ἀλληλοκτονία.

Ἀλληλοφόνος καὶ

Ἀλληλοφόντης, ου (ὁ, ἡ), Π. = Ἀλληλοκτόνος.

Ἀλληλοφόνως, ἐπίρ. Φονεύοντες ἕνας τὸν ἄλλον.

Ἀλληλοφυής, ἐος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -φυῶς. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Οἱ γεννῶντες ἀλλήλους, (γεννώμενοι ἐξ ἀλλήλων).

Ἀλλήλων [ἄλλος], γεν. πλθ. (χ. ὀνομασ., χ. ἐν. ἀριθ., ξ χ. ἄρθρ.), (ἡ δοτ. Ἀλλήλοις, αις, οις· ἡ αἰτ. Ἀλλήλους, ας, α δυϊκ. ἡ γεν ξ δοτ. Ἀλλήλοιν, β, ἀντ. Ἀλλήλοιν), ἀντων. ἀλληλοπρ. Ἕνας ἐξ

πὸ, εἰς, μεῖ) τὰν ἄλλον, μεταξύ των, ἀπάμεσά (ἀναμεταξύ) τους, (γυδ.) συνατοί των. » (Δύο σκόπελοι, κείμενοι) πλησίον ἀλλήλων, « Ὀδ. Μ. « Ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο, « Ὀδ. Χ. « Δήμῳ ᾖ φιλοσοφίᾳ εἰ πρὸς ἄλληλα; « Συν. » Τὰ πρὸς ἄλληλα, « Κυϊντιλ., τὰ ἔχοντα σχέσιν μεταξύ των (σχετικῶς θεωρούμενα πράγματα. » Ὁ ἐς' ἀλλήλων τρόπος. « Λογικ., σχῆμα συλλογισμοῦ, ἐν ᾧ τὸ ἀκροδεισχθὲν πρῶτον, λαμβάνεται πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ δευτέρου.

Ἄλλην, (κυρ.) αἰτ. θηλ. τοῦ Ἄλλος. ‖. ἐπίρ. (ἴνν. Ὀδύν), ἀπό ἄλλα μέρη, ἀπ' ἄλλου. » Ἄλλην ᾖ ἄλλην, « Πλάτ., ἔνθεν κἀκεῖθεν, πότε ἀπ' ἐδῶ ᾖ πότε ἀπ' ἐκεῖ.

Ἀλλήναλος (ὁ, ἡ), Γραμ. παρφθ. τοῦ Ἀλλοπρόσαλλος.

Ἀλληνάλλως, ἐπίρ., ζ. Τηνάλλως.

Ἄλλης, ηκος ἡ Ἀλλίς (ᾖ χυδ. κατὰ τὸν Σβ. Γάλλις ἢ Γ'λλις), ικος (ἡ), [ἀλάσω], εἶδ. χειριδωτοῦ (ἢ κομβωτοῦ) χιτῶνος ἢ πορφυρᾶς χλαμύδος (παρὰ Θεσσαλ.), (λατ.) Alicula, (ἴσ. ἀπ' ἐδῶ παρεφθάρη τὸ κοιν.) γιλέκι.

Ἄλλιστος, Ἀλλιτάνευτος κτλ. Π. ἀντὶ Ἄλιστος κτλ.

Ἀλλοβλάστητος (ὁ, ἡ). ὁ βλαστήσας ἐξ ἄλλου (ξένου) γένους.

Ἀλλογενής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπ' ἄλλου γένους (ἀπὸ ἄλλην γενεάν), ἀλλοεθνής, ἀλλόφυλος.

Ἀλλογλωσσία (ἡ). διαφορὰ γλώσσης, ἄλλη γλῶσσα.

Ἀλλόγλωσσος (τος), ον (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἄλλην (ξένην) γλῶσσαν, (ἑπτ.) ξένος.

Ἀλλογνοέω-ῶ, Μ. ἤσω. Παραγνωρίζω, ἐκλαμβάνω ἄλλο ἀντ' ἄλλου. 2) = Ἀλλοφρονέω, παραφρονῶ.

Ἀλλογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν ἄλλ' ἀντ' ἄλλων.

Ἀλλόγνως, ωτος ἢ ὦτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀλλόγνωτος.

Ἀλλογνώσας, Ἰων. ἀντὶ Ἀλλογνοήσας, μτχ. τοῦ Ἀλλογνοέω.

Ἀλλόγνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἰς ἄλλους (ᾖ ὄχι εἰς ἡμᾶς) γνωστός, ἀγνώριστος, ξένος.

Ἀλλοδαπής, ἐος (ὁ, ἡ) καὶ

Ἀλλοδαπός, ἡ, ὸν, [ἄλλος, δάπεδον ἢ (κατ' ἀναστροφ.) ἄλλου ἄπο]. ξένος, ἀπ' ἄλλον τόπον, ἀλλοεθνής· (συνκδχ.) παράξενος, ἀλλόκοτος. ‖. (οὐσ.) Ἀλλοδαπή (ἐνν. χώρα ἢ γῆ), « ἡ ξενητειά.

Ἀλλόδημα, ἐπίρ. Ἐν ἄλλῳ δήμῳ, ἐν ἀλλοδαπῇ.

Ἀλλοδημία (ἡ), = Ἀποδημία, ξενήτεμα, ξενητειά. 2) (περιληπτ.) οἱ ξένοι, (κοιν.) ξενούρα. » Πόλιν ἀλλοδημίας μεστὴν, « Πλδ.

Ἀλλόδημος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπ' ἄλλον δῆμον, ἀλλοδαπός.

Ἀλλοδ' κης, ων (ὁ). ὁ ἄλλως (παρὰ τὸ δίκαιο.) δικάζων.

Ἀλλοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω = Ἑτεροδοξέω, (παρβλ. Ἀλλοφρονέω).

Ἀλλοδοξία (ἡ), = Ἑτεροδοξία.

Ἀλλόδοξος (ὁ, ἡ), = Ἑτερόδοξος.

Ἀλλοεθνής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἄλλο ἔθνος, ξένος· ξενικός. » Πόλεμος —, « Δ. Ἀλ.

Ἀλλοειθνία (ἡ). ἡ διαφορὰ τοῦ ἤθους (τῆς πατρίδος).

Ἀλλοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ἀλλοῖος τὸ εἶδος, διαφορετικοῦ σχήματος, ἄλλης μορφῆς, ἀλλοιώτικος· ἀλλόκοτος.

Ἄλλοθ', Π. (κατ' ἔκθλιψιν) ἀντὶ Ἄλλοθι.

Ἄλλοθεν, ἐπίρ. Ἀλλαγόθεν. « Ἐπ' ἄλλοθεν ἄλλος, « Ποιητ., = Ἀλλεπάλληλοι.

Ἄλλοθι, ἐπίρ. = Ἀλλαγόθι. « Ἄλλοθι γαίης, « Ὅμ., εἰς ἄλλο μέρος τῆς γῆς. « Ἄλλοθι πάτρης, « αὐτ., ἀλλοῦ καὶ ὄχι εἰς τὴν πατρίδα του, μακρὰν τῆς πατρίδος του. » Ἀλλοθί που ἢ εἰς, « Δημ.

Ἀλλόθροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ θροῶν (ὁμιλῶν) ἄλλην γλῶσσαν, ξένος.

Ἀλλοιανία (ἡ). τὸ ἄλλαγμα τοῦ οἴνου, τὸ νὰ πίνῃ τις διάφορα κρασιὰ εἰς τὸ τραπέζι. « Αἱ ἀλλοιανίαι λεγόμεναι τάχιστα μεθύσκουσιν, « Πλ.

Ἀλλοιάθετος (ὁ, ἡ). τοποθετημένος ἢ διατεθειμένος ἀλλέως, βαλμένος εἰς ἄλλην (διαφορετικὴν) θέσιν.

Ἀλλοιάμορφος (ὁ, ἡ), = Ἀλλοειδής.

Ἀλλοῖος [ἄλλος]. α, ον Ἀλλοιώτικος, διαφορετικός. « Ἀλλοῖός μοι φάντις νέον, ἠὲ πάροιθεν, « Ὀδ. Τ., « Φύσιν ἀλλοίην παρεγομένῳ ἢ οἱ ἄλλοι ποταμοί, « Ἡρ. « Ἄλλοτε ἀλλοῖος, « Ξεν., κάθε φορὰν ἀλλοιώτικος. « Ἀλλοιότεραι ἐγένοντο τὰς γνώμας, « Θκ. « Ἐπισκέψασθαι, εἴτε μοι ἀλλοιότερος φανεῖται, ἢ ὁ αὐτός, « Πλάτ. « Ἵνα μή τι ἀλλοῖον περὶ σεῦ βουλεύσωσιν, « Ἡρ., δηλ. κακὸν, ἀκαίσιον.

Ἀλλοιόστροφος (ὁ, ἡ). (μετρ.) ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) διαφόρους στροφάς.

Ἀλλοιόσχημος, ου καὶ

Ἀλλοιοσχήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀλλοειδής.

Ἀλλοιότης (ἡ). διαφορὰ, ἀνομοιότης.

Ἀλλοιοτροπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀλλοτροπέω.

Ἀλλοιοτροπία (ἡ), = Ἀλλοτροπία.

Ἀλλοιότροπος (ὁ, ἡ), = Ἀλλότροπος.

Ἀλλοιοτρόπως, ἐπίρ. = Ἀλλοτρόπως.

Ἀλλοιορανής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἀλλοῖος.

Ἀλλοιοφωνία (ἡ). ἀλλοιότης (διαφορὰ) φωνῆς (διηγήσεως).

Ἀλλοιόχροος-ους (ὁ, ἡ), = Ἀλλόχροος.

Ἀλλοιῶ-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀλλοῖον (ἀλλοιώτικον), ἀλλάζω, μεταβάλλω. ‖. (πθ.) « Ἀλλοιοῦμαι τὴν γνώμην ἢ τῇ γνώμῃ, « ἀλλάζω γνώμην, ἢ χάνω τὸ λογικόν μου, παραφρονῶ.

Ἀλλοίωμα (τὸ). τὸ δι' ἀλλοιώσεως συμβαῖνον. ἐλάττωμα.

Ἀλλοίως, ἐπίρ. Ἀλλοιῶς, ἀλλοιώτικα.

Ἀλλοίωσις, εως (ἡ). μεταβολὴ, ἄλλαγμα.

Ἀλλοιωτὴς, οῦ (ὁ), (ἐκκλησ.) ὁ ἀλλοιῶν (μεταβάλλων).

Ἀλλοιωτικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἀλλοιοῦν (μεταβάλλειν).

Ἀλλοιωτὸς, ἡ, ὸν. Ὁ δυνάμενος νὰ ἀλλοιωθῇ (μεταβληθῇ), ἐπιδεκτικὸς ἀλλοιώσεως. ‖. « Τὸ ἀλλοιωτόν, « ἡ εὐμεταβλησία.

Ἄλλοκα, ἐπίρ. Δ ᾖ Αἰολ. ἀντὶ Ἄλλοτε.

Ἀλλόκοτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ότως, [ἄλλος, κότος (κατὰ μετάθ. φωχ. ἀντὶ) τόκος]. τερατώδης, παρὰ φύσιν, ἀσυνήθιστος, παράξενος.

Ἄλλομαι, Μ. ἁλοῦμαι (ἀόρ. Ἁλάμην καὶ [στν.] Ἅλμην, ὀθ. τὸ ἀπαρ. Ἄλασθαι καὶ Ἀλέσθαι). Πηδῶ, πετάζομαι, φέγγομαι· χοροπηδῶ· σπαράζω. « Αἱ ἔλαφοι ἠλλοντο πρὸς οὐρανόν, « Ξεν. « Ἄλτο δ' ὑπὲρ ἕδρης, « Ὅμ. « Ἐκ δίφρων ἅλτο χαμάζε, « Ἰλ. Γ. Σ. « Ἅλτο δ' ἐπ' αὐτῷ, « Ὀδ. Χ. « Ἄλλεται ὀφθαλμός μου ὁ δεξιός, « Θκρ., κτυπᾷ (σπαράζει) τὸ μμάτι μου. « Πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου, « Γρ., ἀναβρύοντος.

Ἀλλόμορφος (ὁ, ἡ), = Ἀλλοειδής.

Ἀλλοπάθεια (τὸ). τὸ νὰ πάσχῃ τις ὑπ' ἄλλου ἢ δι' ἄλλον, ζῆτ τοῦ

Ἀλλοπαθής, ἐος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-παθῶς. Ὁ πάσχων ὑπ' ἄλλου ἢ συμπάσχων μὲ ἄλλον (συναισθανόμενος δηλ. τὰ δεινὰ ἢ τὰς ἡδονὰς του). 2) (Γραμτ.) « Ῥήματα ἀλλοπαθῆ, « τὸ μεταβιβάζον τὴν ἐνέργειαν, (ἴδε Αὐτοπαθής.)

Ἀλλοπρόσαλλος (ὁ, ἡ), [ἄλλος, πρός, ἄλλου]. ὁ ἀπ' ἄλλου πρὸς ἄλλον μεταβαίνων, ἀλλάζων συχνὰ γνώμην ᾖ φίλους, ἄστατος, παλίμβουλος, διπρόσωπος, εὐμετάβλητος.

Ἀλλοπρόσωπος (ὁ, ἡ), = Ἀλλοειδής, διαφορετικός.

Ἄλλος, η, ο. Ἕτερος, διαφορετικός. « Ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει, « Ἰλ. Ι. « Ἄλλος ἄλλοις ἐπιτέρπεται, « Ὀδ. Ξ. « Οὐδέ τις ἄλλος αἴτιος, εἰμή... « Ὀδ Λ. « Ἐάν τις ἄλλο πλὴν περὶ εἰρήνης λέγῃ, « Ἀριστοφ. (ᾖ μέ γεν.) « Ὁ τυγχάνει ὢν ἄλλο αὐτῆς τῆς ἐπιστήμης, ᾖ Πλάτ. « Τί φῶμεν πρὸς ταῦτα; ἄλλο τι ἢ ὁμολογῶμεν; « Πλάτ. « Ἄλλο τι ἢ διανοεῖ; « αὐτ. (ᾖ ἐν συνθ. ἀντὶ σύνδ.) « Ἀλλοτριῶν οὐδὲ πατρίς, « αὐτ., ἄρα, λοιπόν. 2) (προσδετ.) ἄλλος τόσος. « Ἄλλα ἑκατὸν θάνετσον, « Ξεν. « Ἄλλα δὲ τόσα ὀνείδη, « Παυσ. 3) (παραβολ.) ὅμοιος. « Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς, « Παρ. « Ἔστι δὲ φίλος ἄλλος αὐτὸς, « Παρ. (παρβλ. δεύτερος). 4) (ἐξαιρετ., ὅτε προσλαμβάνει καὶ ἄρθρ.) ὁ ἐπίλοιπος. « Ζεῦ, ἄλλοι τε θεοί, « Ἰλ. Ζ. « Ἡ δὲ ἄλλη Ἑλλάς, « Φλάρ. « Ὁ ἄλλος ὅμιλος. « αὐτ. « Ὁ ἄλλος χρόνος, « αὐτ. « Τὸ δ' ἄλλο σῶμα ὑπεξυλοι, « Ἀθ. « Μόνοι τῶν ἄλλων βοωτῶν, « Δημ. « Μόνη τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν, « Πλάτ. « Ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων ξένων, « αὐτ. « Εἴπερ γυναικῶν ἐστι τῶν ἄλλων μία, « Εὐρ. 5) ἑτεροειδής, ἑτερογενής, ξένος. (συνκδχ.) ἐναντίος. « Ὑπόκειται κεν δή μοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὁδίτης, « Ὀδ. Ψ. « Ὄρνεον ἄλλο, « Ἰλ. Ν. « Ἄν ἄλλο τι γνῶσι, « Πλ., (παρβλ. Ἀλλοῖος). ‖. (Σημειωτ. αἱ ορσ.) « Ἄλλος ἄλλοθεν, « ἄλλος ἀπ' ἐδῶ ᾖ ἄλλος ἀπ' ἄλλου, ἀφ' διάφορα μέρη. « Ἄλλος ἄλλη, « Ξεν. « Ἄλλος ἐξ ἄλλου. « Ἄλλην ἐξ ἄλλης εἰς γθόν' ἀλενάμενος, « Ἴπγρ. « Ἄλλοτ' ἄλλος ὅδε τευχέων τρόπος, « Εὐρ. « Δώσω ὅσον τις ᾖ ἄλλος πλείστον δήποτε ἔδωκε, « Ξεν. « Ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος πώποθ' ἕτερον, « Ἡσκρ. « Καλὸν, εἴπερ τι καὶ ἄλλο, « Ξεν. « Παίων τε ᾖ καιόμενος ἄλλοις ἐπ' ἄλλοις πληγαῖς, « Δ. Ἀλ., ἀντὶ Ἀλλεπαλλήλοις. ‖. « Ἄλλου, « Ἄλλῃ, « Ἄλλην, ἐπίρ.

ἕδε ἕκαστον ἐν οἰκείῳ τόπῳ. ‖. «Τὰ ἄλλα καὶ (κρ.) « Τἄλλα ἡ Γἄλλα. ᾠ (ἐν.) « Τὸ ἄλλο. ἐπίρ., = Ἄλλως, Ἄλλως τε.

Ἄλλοσε, ἐπίρ. Ἀλλαχόσε.

Ἀλλόσπορος (ὁ, ἡ). Ἄλλου σπέρματος (γένους), ἀλλόφυλος.

Ἄλλοτα, Αἰολ. ἀντὶ

Ἄλλοτε [ἄλλος, ὅτε], ἐπίρ (Χρον.). Εἰς ἄλλον καιρόν, ἄλλην φοράν. « Ἄλλοτε (« Ὁτέ, « Ποτὲ) μέν, ἄλλοτε δέ, « πότε, πότε. » Ἄλλοτε ἄλλος, « πότε ὁ ἕνας καὶ πότε ὁ ἄλλος. » Ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε, « Ξεν., ἐνίοτε, πότε καὶ πότε, ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρόν. »Ἄλλοτε ἄλλη τοῦ σώματος, « Ἱππκρ. » Ἄλλοτε ἄλλως. « Θγν. « Δασὺς, ἄλλοτε λεῖος. « Ἀθ.

Ἀλλοτέρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (χείμενος εἰς) ἄλλα σύνορα, ξένος.

Ἄλλο τι, ἢ Ἄλλο τι οὖν (καὶ ἐν συνθ.) Ἀλλοτιοῦν, ἴδε Ἄλλος.

Ἀλλοτριάζω, Μ. ἀσω. Ἀλλοτρίως διάκειμαι πρός τινα, τὸν ἔχω ἀντιπάθειαν.

Ἀλλοτριόγαμος (ὁ, ἡ), = Μοιχός.

Ἀλλοτριόγνωμος καὶ

Ἀλλοτριογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ τὰ ἀλλότρια ἐν γνώμῃ ἔχων.

Ἀλλοτριοειδής, ές [ὁ, ἡ], = Ἑτεροειδής.

Ἀλλοτριοεπίσκοπος (ὁ), Γρφ. Ὁ ἐπισκοπῶν (περιεργαζόμενος, πολυπραγμονῶν, κατασκοπεύων) τὰ ἀλλότρια.

Ἀλλοτριολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, λέγω ἄλλ' ἀντ' ἄλλων.

Ἀλλοτριομορφιδίωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διαιτώμενος (ὑπάρχων, φαινόμενος) εἰς διαφορετικὴν πάντοτε μορφὴν, ἀλλάζων μορφὴν ἀδιακόπως, (ἐπιθ. τῆς Φύσεως).

Ἀλλοτριονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκολουθῶ (Πολιτεύομαι, Ζῶ μὲ) ξένους νόμους. 2) ἀναξιονόμαι εἰς ξένας ὑποθέσεις ἢ κάμνω ἄδικον διανομήν, (ἄλλ. διορθ. Ἀλλοτριωνομέω).

Ἀλλοτριοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω (Καταγίνομαι, Ἀναξιονόμαι εἰς) τὰ ἀλλότρια. 2) Ἐνεργῶ ἀποστασίαν, ῥᾳδιουργῶ.

Ἀλλοτριοπραγία (ἡ). Ἡ περὶ τὰ ἀλλότρια ἐνασχόλησις.

Ἀλλοτριοπραγμονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀλλοτριοπραγέω.

Ἀλλοτριοπραγμοσύνη (ἡ), = Ἀλλοτριοπραγία.

Ἀλλοτριοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων (πολυπραγμονῶν) τὰ ἀλλότρια.

Ἀλλότριος [ἄλλο], α, ον, Ξένος, ἀπ' ἄλλων τόπων, ἢ ξενικὸς, ἀνήκων εἰς ἄλλον. » Ἀλλότριος φώς, « Ὀδ. Σ. « Οὔτις ἐπίσχεσις ἀλλοτρίων χαρίσασθαι, Ὀδ. Ρ. 2) διαφορετικὸς· ἀσυμβίβαστος, ἀνάρμοστος. » Οὐδὲν ἀλλότριον ποιῶν οὔτε τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος, οὔτε τοῦ τρόπου, « Δημ. 3) παράξενος, ἀλλοκοτος, ἀσυνήθιστος. » Ἀλλοτρία κατάστασις, « Δ. Κάτ. 4) ψυχραίνουσ ἐναντίον τινός. ἐχθρός. « Ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φώς, « Ὀδ. Π. » Εἴτε πρότερον γέγονεν ἀλλότριον ταῖς πόλεσι πρὸς ἀλλήλας, « Δημ., δυσάρεστον.

Ἀλλοτριότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (κατάστασις) τοῦ ἀλλοτρίου· (μτφρ.) ἀντιπάθεια, ἀπέχθεια, ψυχρότης. « Διὰ τὴν πρὸς τὸν ἀδελφὸν ἀλλοτριότητα, « Πλθ.

Ἀλλοτριοτρόπως, ἐπίρ. Μὲ ψυχρὸν (παράξενον, ἀσυνήθιστον κτλ.) τρόπον.

Ἀλλοτριουσίως (ὁ, ἡ). ὁ ξένης (διαφορετικῆς) οὐσίας μέτοχος.

Ἀλλοτριοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Ζῶ μὲ) ξένο ψωμί.

Ἀλλοτριοφαγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἀλλοτριοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (ζῶν ἀπὸ) τὰ ξένα.

Ἀλλοτριοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω διαφορετικὸν φρόνημα· εἶμαι ψυχραμένος (ἔχω ἀντιπάθειαν) πρός τινα.

Ἀλλοτριόφρων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἑτερόδοξος.

Ἀλλοτριόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀλλάζων χρῶμα. 2) ὁ ἀγαπῶν τὸ ξένον σῶμα. « Οὕτως ἡ φύσις ἐστὶν —,« Νίκ.

Ἀλλοτριόχωρος (ὁ, ἡ). ξένος, ἀλλοδαπός.

Ἀλλοτριόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποξενόνω, κάμνω νὰ περάσῃ εἰς ξένα χέρια. « Κεῖνος μὲν γὰρ ἀλλοτριοῦται ἡ σὴ ἀρχὴ, εἰς τοῦτον, ἑάντα Πέρσην, περιοῦσα. « Ἡρ. 2) ἀποσπῶ τὴς ἀγάπης (συμμαχίας, οἰκειότητος κτλ.), ἐμπνέω ψυχρότητα (ἀποστροφὴν κτλ.), ἐχθρεύω. » Ἢν δὲ φρούρια ἡμῖν γένηται, ταῦτα δὴ τοῖς μὲν πολεμίοις ἀλλοτριώσει τὴν χώραν, « Ξεν. ‖. (μσ. ἢ πθ.) λαμβάνω ἀντιπάθειαν κατά τινος. » Ὥστε τοὺς ἀναγνόντας τὸ προοίμιον, ἠλλοτριῶσθαι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, « Δ. Ἁλ.

Ἀλλοτριωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταχειρίζομαι ξένα (ἀνάρμοστα) ὀνόματα. Σ. Ἀλλοτριονομέω.

Ἀλλοτρίως, ἐπίρ. Ἀνοικείως, ἀναρμόζως· μὲ ψυχρότητα (ἀντιπάθειαν). » Ἀλλοτρίως ἢ ἀλλοτριώτερον ἔχω (διάκειμαι) τινι ἢ πρός τινα, « εἶμαι ψυχραμένος μαζῆ του, τὸν ἔχω ἀντιπάθειαν. « Ἀλλοτρίως τοῦ παρόντος καιροῦ, « Ἀθ.

Ἀλλοτρίωσις, εως (ἡ). στέρησις, ἀποξένωσις. « Οὐχ ὁμοία ἡ ἀλλοτρίωσις, « Θκ. 2) = Ἀλλοτριότης, ψυχρότης, ἀπέχθεια.

Ἀλλοτροπιάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλλαιοῦμαι, ἀλλάζω συχνὰ τρόπον, εἶμαι =

Ἀλλότροπος (ὁ, ἡ). διαφορετικός. 2) εὐμετάβλητος, ἄστατος.

Ἀλλοτρόπως, ἐπίρ. Κατ' ἄλλον τρόπον, διαφορετικά.

Ἀλλότυπος καὶ

Ἀλλοτύπωτος (ὁ, ἡ). ἀλλέως (διαφορετικὰ) μορφωμένος.

Ἄλλου, (κυρ.) γεν. τοῦ Ἄλλος. ‖ ἐπίρ. (τοπ.) = Ἀλλαχοῦ, (κοιν.) ἀλλοῦ, εἰς ἄλλα μέρη. »Ἄλλου γέ που, ἢ «Ἀλλαγέπε,« Λσ., κάπου ἀλλοῦ, ἀλλοῦ πουθενά.

Ἀλλοφανὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φανόμενος ἀλλοιώτικος.

Ἀλλοφάσω (χ. Μ.), Ἰων. Φάσκω (Λέγω) ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, παραλαλῶ, ἡ 2) φαίνομαι ἀλλοιώτικος (τεταραγμένος).

Ἀλλόφατος (ὁ, ἡ), Π. [Ἄλλος, φάτις]. ὁ ὑπ' ἄλλου (ξένου) φονευθείς. 2) [Ἀλλ., ῥημὶ ἢ φαίνω]. διαφορετικὸς, ἀλλοιώτικος.

Ἀλλοφέρμων(θων), ονος (ὁ, ἡ), Π. [Ἄλλος, φέρβω]. ὁ τραφεὶς (ἀνατραφεὶς) ἀλλοῦ, ξένος.

Ἄλλοφος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄλοφος.

Ἀλλοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀλλοδοξέω, ἔχω ἄλλο (διαφορετικὸν) φρόνημα. » Οἱ δὲ, ἀλλοφρονέοντες, ἔτεμπον, « Ἡρ. 2) ἔχω ἀλλοῦ (ἢ ἄλλα εἰς) τὸν νοῦν μου, » Ἐμοὶ δ' αὖχ ἥνδανε θυμῷ, ἀλλ' ἦμεν ἀλλοφρονέων, κακὰ δ' ὄσσετο θυμός, « Ὀδ. Κ. 3) χάνω τὰς αἰσθήσεις μου, ἀναισθητῶ, δὲν νοιώθω. « Κατὸ δ' ἀλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν εἶσαν ἄγοντες, « Ἰλ. Ψ. 4) εἶμαι (γίνομαι) ἔξω φρενῶν, παραλογίζω. « Τοὺς δὲ τριηρίτας ὑπὸ τῶν βροντῶν καὶ τοῦ σεισμοῦ ἀλλοφρονῆσαι. « Ἡρ

Ἀλλοφροσύνη (ἡ). διαφορετικὸν φρόνημα, ἑτεροδοξία. 2) ἀπροσεξία. 3) παραφροσύνη.

Ἀλλόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀλλοῦ (ἢ ἄλλα εἰς) τὸν νοῦν του, ἀπρόσεκτος ἢ διπρόσωπος. 2) παράφρων, παραλογισμένος.

Ἀλλοφυὴς, ές (ὁ, ἡ). ἄλλης (διαφορετικῆς) φύσεως, τερατώδης, ἀλλόκοτος.

Ἀλλοφυλίω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀπὸ (ἢ Περνῶ εἰς) ἄλλην φυλὴν, φέρομαι ὡς ἀλλόφυλλος.

Ἀλλοφυλία (ἡ), διαφορὰ φυλῆς, ἑτερογένεια.

Ἀλλοφυλίζω, Μ. ίσω, = Ἀλλοφυλέω, μιμοῦμαι τοὺς ἀλλοφύλους, ζῶθεν

Ἀλλοφυλισμὸς (ὁ). τὰ ἤθη καὶ δόγματα τῶν ἀλλοφύλων καὶ ἡ μίμησις αὐτῶν.

Ἀλλόφυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ ἄλλην (ξένην) φυλὴν, ἀλλοεθνὴς, ξένος. « Πόλεμος —, « Πλ., ὁ ξενικὸς (βαρβαρικός).

Ἀλλοφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ ἄλλην (ξένην) φωνήν.

Ἀλλοφωνία (ἡ), = Ἀλλογλωσσία.

Ἀλλόφωνος (ὁ, ἡ), = Ἀλλόγλωσσος.

Ἀλλοχροέω-ῶ, Μ. ήσω Ἀλλάζω χρῶμα

Ἀλλόχροια (ἡ). ἀλλοίωσις ἢ διαφορὰ τοῦ χρώματος.

Ἀλλόχροος-ως (ὁ, ἡ). μεταλλαγμένος τὸ χρῶμα.

Ἀλλόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀλλόχροος. 2) ὁ ἔχων ἀλλότριον ἐξωτερικὸν (μορφὴν ξένου).

Ἄλλυδις [ἄλλος], ἐπίρ. Π. ἀλλοῦ, εἰς ἄλλο μέρος, (παρβλ. Ἄμυδις).

Ἄλλυεσκε, Π. ἀντὶ Ἀνέλυε, παρτ. καὶ

Ἀλλύουσα, Π. ἀντὶ Ἀναλύουσα, μτχ. τοῦ Ἀναλύω.

Ἄλλυτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄλυτος.

Ἄλλως [ἄλλος], ἐπίρ. (Συγκρ. Ἀλλέως, διαφορετικὰ, κατ' ἄλλον τρόπον, ἀλλοιώτικα. « Μηδαμῶς ἄλλως ποίει, « Ἀρχφ. » Ἄλλως πλὴν λογισμῷ ἀόρατος ὤν, « Ἀρχ. » Ἄλλως πως ἡγεῖσθαι, « Πλάτ. 2) Ἐξαιρετ. (Α', κατ' ἐναντ.), πλήν, ὅμως, κατὰ τὰ ἄλλα. « Μειράκιον πενιχρὸν μέν, ἄλλως δ' εὐπρόσωπον, « Ἀρχφ. « Φύσις ἄλλως κρατίστη, « Θκ. (Β'. κατὰ πρόσθ.) καὶ πρὸς τούτοις, ᾗ ἐκτὸς τούτου. » Καὶ τὸ σῶμα μάλα εὐρωστος. καὶ ἄλλως φιλόπονος, « Ξεν. » Πέφυκε γὰρ καὶ ἄλλως, « Θκ. « Οὔτε γὰρ ἄλλως καλὸν, οὔτε πρέπον ὑμῖν, « Δημ. (Γ'. κατ' ἐπίτασ., προσκειμένου πάντοτε τοῦ Τε, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ., ᾗ τοῦ Καί), πρὸ πάντων ὅμως, καὶ μάλιστα. « Ἄπιστον ταῖς πολιτείαις ἡ τυραννὶς, ἄλλως τε καὶ ὅμορον χώραν ἔχουσι, « Δημ.

» Ἄλλως π' ἐὰν θρασεῖς ὦσι, « Ξεν. « Ἄλλως τε ξεῖ φίλος εἶη, « Λκ. « Ἄλλως τε καὶ πρεσβυτῶν, « Θκ. 3) εἰς μάτην, ἔναντι, τοῦ κακοῦ, χωρὶς σκοπόν, χωρὶς νόημα, κατὰ τύχην. » Ἐπισκέψασθαι πότερον ἄλλως γέγονεν, ἢ τι σημεῖόν ἐστι, « Πλάτ. » Ταῦτά μοι δοκῶ ἄλλως λέγειν, « αὐτ. » Οὐ λῆρόν εἰσι, γῆς ἕλλως ἄχθη, ἀλλ' ἄνδρες, « αὐτ. « Ὄχλος ἄλλως, « Δημ. « Ἄλλως ἠρόμην, « Λκ. » Ἄλλως πλανώμενος, « αὐτ. » Οὐ πωλῶ, δίδωμι δὲ ἄλλως, « Ἱππ.

Ἅλμα ἡ Ἄλμα (τὸ), [ἅλλομαι]. πήδημα. 2) παλμός, σπαρτάρισμα. » Μαζῷ ἀριστερῷ, ὅπῃ ξ διασημαίνεται τὸ ἅλμα, « Ἱππκρ.

Ἅλμα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἅλμη.

Ἁλμαίνομαι, (χ. Μ.) γίνομαι ἁλμυρός, ἁλμυρίζω.

Ἁλμαιακώλης, ου (ὁ). ὁ κωλῶν ἁλμαῖα, (Τουρκ.) τουρσουτζῆς.

Ἁλμαῖος, α, ον. Ἁλμυρός. ‖. (οὐσ.) Ἁλμαία (ἡ), = Ἅλμη, ἅρμη, σαλαμοῦρα. » Ἁλμαῖα ξ ἅλμια (τά), τὰ εἰς τὴν ἅλμην διατηρούμενα φαγώσιμα (λάχανα κτλ.), (κοιν.) ἁρμή, (Τουρκ.) τουρσιά.

Ἅλμας, άδος (ἡ), (κυρ. ἐλαία ἡ γογγύλη) βαλμένη εἰς τὴν ἅλμην. ‖. (οὐσ.) = Ἁλμαία.

Ἁλματίας [ἅλμα], ου (ὁ). ὁ πάσχων σπασμούς (κυρ. ἐν τῷ περιπατεῖν), (χυδ.) παρτσακλές.

Ἁλμάω-ῶ (χ. Μ.). Εἶμαι ἁλμυρός.

Ἅλμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἁλόμενος, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἅλλομαι.

Ἅλμευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἁλμεύειν, βάλσιμον καὶ φύλαγμά τινος πράγματος εἰς τὴν ἅλμην.

Ἁλμευτής, οῦ (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἁλμαίας (ἁρμῆδες, τουρσιές), [ἐκ τοῦ

Ἁλμεύω, Μ. εὑσω. Βάλλω εἰς τὴν ἅλμην, κάμνω τουρσήν.

Ἅλμη (ἡ). ἅρμη, σαλαμοῦρα. » Ταριχεύεται ἐν ἅλμῃ, « Δοχρ. 2) = Ἁλμυρότης, ἁλμύρα. » Ἡ ἅλμη κολάζεται, μιγνυμένη ταῖς ἀνάλμοις, « Ξεν. 3) Π. τὸ θαλάσσιον νερόν, (μτγν.) ἡ θάλασσα, « Στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην πικρήν, « Ὀδ. Ε. « Πίνει δ' ἀ τάλαινα ἐς ἅλμαν, « Εὐρ.

Ἁλμήεις, εσσα, εν, Π. = Ἁλμώδης, Ἁλμυρός.

Ἅλμια (τά), Σ. Ἁλμαῖος.

Ἁλμοποσία (ἡ). τὸ πίνειν ἅλμην ἡ θάλασσαν.

Ἁλμοπότης, ω (ὁ) καὶ Ἁλμοπότις, ιδος (ἡ). ὁ πίνων ἅλμην ἢ θάλασσαν.

Ἁλμοποτίστρια (ἡ). ἡ ποτίζουσα ἅλμην (πικρίαν).

Ἁλμυρία (ἡ), = Ἁλμυρότης, ἁλμύρα.

Ἁλμυρίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ἁλμυρός, ἔχω ἁλμυρὰν γεῦσιν.

Ἁλμυρίς, ίδος (ἡ), (ἐπιθετ.) = Ἁλμυρά, « (Γῆ) —, « « ἡ ἔχουσα ἁλμύραν, (ἐπμ.) ἄκαρπος. » (Κράμβη) —, « « ἡ φυτρόνουσα εἰς τὰ παράλια. ‖. (οὐσ.) = Ἅλμη, ἁλμύρα. » Ἐν τῷ κελύφει γὰρ ἡ ἁλμυρίς, « Θφρ.

Ἁλμυρόγεως, ω (ὁ, ἡ). (τόπος) τοῦ ὁποίου ἡ γῆ εἶνε ἁλμυρά.

Ἁλμυρόπικρος (ὁ, ἡ). ἁλμυρὸς ξ πικρός.

Ἁλμυρός, ά, όν. Ἁρμυρός· (μτφορ.) πικρός, λυπηρός.

Ἁλμυρότης (ἡ). ἡ κατάστης τοῦ ἁλμυροῦ, ἁρμύρα.

Ἁλμυρώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γεῦσιν ἅλατος, ἁλμυρίζων, ἁλμυρούτσικος.

Ἁλμώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἅλμην (σαλαμοῦραν), ἁλμυρός.

Ἅλξις [ἀλέξω], εως (ἡ), ἴδε Ἐπαλξις.

Ἁλοατὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἁλετός.

Ἁλοάω καὶ (Ἀττ.) Ἁλοάω-ῶ, Μ. ήσω, [ἅλως]. Ἁλωνίζω. « Τοῦτο μὴν οἶσθ', ὅτι ὑποζυγίοις ἁλοῶσι τὸν σῖτον, « Ξεν. 2) (συνεχ.) κάμνω ἐνὰ νὰ γυρίζῃ ὁλοτρόγυρα (νὰ περιφέρεται). » Ἀπολεῖ μ' ἁλοῶν ἄνθρωπος ἐξ ἑωθινοῦ, « Ἄρχφ. 3) κτυπῶ (ῥαβδίζω) δυνατά, στουμπανίζω. « Ἡ μητέρ' ἠλόησεν, ἡ πατρὸς γνάθον ἐπάταξεν, « Ἄρχφ. (ἴδε καὶ Καταλοάω).

Ἄλοβος (ὁ, ἡ), (κυρ. ἱερεῖον) χωρὶς λοβὸν (αὐτὶ τοῦ σηκωτιοῦ), (ἐπμ.) ἀπαίσιον. « Θυομένῳ ἄλοβα γίγνεται τἰερά, « Ξεν.

Ἀλογεύομαι, Μ. εύσομαι Ζῶ (Φέρομαι) ὡς ἄλογον ζῶον· ἀπατῶμαι, παραλογίζομαι, (ἴδε καὶ

Ἀλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν λαμβάνω πρόνοιαν (φροντίδα, λόγον), ἀψηφῶ, ἀδιαφορῶ, δὲν μοι μέλει, παραμελῶ, περιφρονῶ. « Ἀλογήσας τῆς συμβολῆς, « Ἱππ. (καὶ πθ.) » Καὶ ἠλογημένη σιωπῶ, « Ἀλκίφρ. ‖. (μσ.) = Ἀλογεύομαι, σφάλλω, ἀποτυγχάνω· χάνω τὸ λογικόν μου, παραφρονῶ. « Ἠλόγημαι σοῦ χάριν, « Λκ. ‖. (πθ.) δὲν λέγομαι, εἶμαι (Γρμτ.) ἄχρηστος. » Τὰ Φέρνη ἠλόγηται, « Ἠσιλ.

Ἀλόγημα (τὸ). σφάλμα, λάθος· ἀνοησία.

Ἀλόγητος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁποίου δὲν φροντίζει τις, περιφρονούμενος.

Ἀλογία (ἡ). ἔλλειψις λογικοῦ (ὀρθοῦ λόγου), ἀνοησία, παραλογισμός. « Βαλλὴν ἀλογίαν τῆς διανοίας παρέχετε, « Θκ. 2) ἔλλειψις ἀναλογίας, ἀταξία. « Τὴν ἐν τῇ νυκτὶ προγεγενημένην ἀλογίαν, « Πλβ. 3) ἀπροσεξία· ἀψηφησία, περιφρόνησις· ἀδιαφορία. « Ἐν ἀλογίᾳ (ἀλογίᾳ;) ποιεῖσθαί τινα, ἢ « Ἀλογίην ἔχειν τινός, « Ἡρ., μὴ προσέχειν εἰς (περιφρονεῖν) τοὺς λόγους τινός. 4) ἔλλειψις ἢ ἀπαγόρευσις λόγου (ὁμιλίας), ἀφωνία· σιωπή. « Ἀλογίαν ὑμῖν ἐπιτάττειν, « Λκ. 5) τὸ νὰ μὴ δίδῃ τις λόγον (λογαριασμόν, εὐθύνην) τῶν πράξεών του, (ἴδε Ἀλόγιον).

Ἀλογίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ἀλογεύομαι.

Ἀλόγιον (τὸ), (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρσ.) « Ἀλογία δίκη, « κριτολογία ἐναντίον ἐκείνου ὅστις δὲν ἔδωκεν ἢ δὲν θέλει νὰ δώσῃ λόγον τῶν (πολιτικῶν) πράξεών του.

Ἀλογιστεύω, Μ. εύσω, = Ἀλογεύομαι.

Ἀλογιστεύτος (ὁ, ἡ). ἀστόχαστος, ἀσυλλόγιστος.

Ἀλογιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω ἢ λέγω χωρὶς νὰ συλλογίζομαι, εἶμαι ἀλόγιστος (ἀστόχαστος).

Ἀλογιστί, ἐπίρ. = Ἀλογίστως.

Ἀλογιστία (ἡ). ἀσκοπία, ἀνοησία, [ἐκ τοῦ

Ἀλόγιστος (ὁ, ἡ). ἀστόχαστος, ἀσυλλόγιστος, ἀνόητος, ξεχασμένος. » Οὕτως ἀλόγιστός εἰμι, ὥστε οὐ δύνασθαι λογίζεσθαι, « Πλάτ. 2) ἀλογάριαστος, ἀμέτρητος, ἀναρίθμητος, (ἐπμ.) ἀνεκδιήγητος.

Ἀλογίστως, ἐπίρ. = Ἀλόγως, ἀστόχαστα, χωρὶς λογαριασμόν.

Ἀλογογράφητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λογογραφηθείς, ἀνεκδιήγητος, ἀπερίγραπτος.

Ἀλογοθέτητος (ὁ, ἡ). ἀνεύθυνος, ἀνυπεύθυνος· (λογαριασμός) ἀξεκαθάριστος, (ἐπμ.) ἀνεπικύρωτος.

Ἀλογοκράγητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως Ἀκαταζήτητος, ἀνυπεύθυνος.

Ἄλογος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ ὑπακούων εἰς τὸ) λογικόν. « Ζῶων ἄλογον, « Πλ. « Πάθος ἐστὶν ἡ ἄλογος καὶ παρ' ὁσίν ψυχῆς κίνησις, « Πλάτ. 2) ἡ χωρὶς λόγον (αἰτίαν εὔλογον), παράλογος ἢ παράδυξος, ἀπρισδόκητος. » Νομίζων ἄλογον εἶναι ἱεροσύλας καλεῖν, « Ξεν. « Τῷ μὲν Νικίᾳ προσδεχομένῳ ἦν, τῶν δὲ ἑτέρων καὶ ἀλογώτερα, « Θκ.

3) ὁ μὴ ἀκολουθῶν (ὁδηγούμενος ἀπὸ) τὸν ὀρθὸν λόγον, ἀνόητος, ἀστόχαστος. » Τὸν πολὺν ὄχλον, τὸν θορυβώδη καὶ ἄλογον, λογῳ κρατήσας, « Πλάτ.

4) ὁ μὴ ἔχων λόγον (φωνὴν ἢ εὐγλωττείαν), ἄφωνος, ἄλαλος, καὶ 5) (πθ.) Π. ἄῤῥητος, ἀνέκφραστος. 6) ὁ μὴ ἐῶν ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος (ἐμβαίνειν εἰς) λογαριασμόν, ἀλογάριαστος. « Καὶ αἱ ἡμέραι αἱ πρότεραι ἄλογοι ἴσοντας, « Γρφ. 7) ὁ μὴ ἔχων ἀναλογίαν. ‖. (οὐσ.) Ἄλογον (ἔνν. ζῶον), κτῆνος, ὑποζύγιον.

Ἀλογοτροφεῖον (τὸ). κτηνοτροφεῖον, σαῦλες, ἀχοῦρι.

Ἀλογόω-ῶ, Μ. ώσω. Στερῶ τινα τοῦ λόγου (τοῦ λογικοῦ), τὸν καθιστῶ ζῶον ἄλογον.

Ἀλογχος (ὁ, ἡ). (δόρυ) χωρὶς λόγχης, ἀσιδήρου.

Ἀλογώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ὅμοιος μὲ) ἄλογον ζῶον, κτηνώδης.

Ἀλόγως, ἐπίρ. Χωρὶς λόγον, παραλόγως.

2) χωρὶς λογικόν, ὡσὰν ἄλογον ζῶον.

3) χωρὶς τὸν ὀρθὸν λόγον, ἀστόχαστα, ἀνοήτως. 4) χωρὶς ἀναλογίαν.

5) χωρὶς φωνήν, σιωπηλῶς, Σοφ. (Οἰδ. Κολ. 131.)

Ἅλοσις, εως (ὁ), = (ἡ ἑσφαλμ. ἀντὶ) Ἅλωσις.

Ἀλόη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (καινγ.) δένδρον τῆς ὑπομονῆς· καὶ τὸ ἀπὸ τῶν φύλλων του ῥέον πικρότατον κόμμι, (Τουρκ.) σαρσάμπρι.

Ἀλόησις, εως (ἡ). ἀλώνισμα, ἴδε Ἀλοάω ξ

Ἀλοητὸς (ὁ). ὁ καιρὸς καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ ἀλωνίσματος. » Ὑπὸ τὸν ἀλοητὸν ἀποδοῦναι, « Λξ., νὰ τὸ δώσῃ εἰς τ' ἀλώνια (εἰς τὸν καιρὸν δηλ. τῶν ἀλωνιῶν).

Ἀλόθεν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐξ ἁλός, ἀπὸ τὴν θάλασσαν.

Ἀλοθήκη (ἡ). ἀποθήκη ἅλατος.

Ἀλοία, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ

Ἀ(Ἁ)λοιάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἁλοάω, κτυπῶ.

Ἀλοιδόρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λοιδορηθείς ἢ μὴ λοιδορούμενος, ἀνεπίδεκτος λοιδορίας.

Ἀλοιδορήτως, ἐπίρ. Χωρὶς λοιδορίας.

Ἀλοίδορος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λοιδορῶν.

Ἀλοίην, ἀόρ. β΄. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἁλίσκομαι.
Ἁλοιητήρ (ὁ), Π. [ἁλοιάω]. ἁλωνιστής. (μτγν.) ᾱ Ἁλοιητῆρες ὀδόντες, » Ἐπιγρ. οἱ ὀπισινοί, οἱ ἄλλ. Μασητῆρες.
Ἅλοιμα (τό), = Ἅλειμμα.
Ἁλοίμαν, Δ. ἀντὶ Ἁλοίμην, ἀόρ. β΄. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἅλλομαι.
Ἁλοιμός (ὁ), = Ἄλειψις, ἄλειμμα.
Ἁλοΐτις, ιδος (ἡ), εἶδ. ἁλύης, Ζ. Γενετανή.
Ἁλοίτης, ου καὶ
Ἁλοιτός, οῦ (ὁ), Π. = Ἁλείτης.
Ἁλοιφαῖος, α, ον. Ὁ χρησιμεύων διὰ ἄλειμμα (ἁλιφήν).
Ἁλοιφεῖον (τό). τύπος ἢ ἀγγεῖον πρὸς ἁλοιφήν.
Ἁλοιφή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀλείφειν, ἄλειψις, ἄλειμμα. 2) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἄλειψιν, (κυρ. δὲ) τὸ ᾠόγγι τοῦ γουρουνιοῦ καὶ τὸ λάδι. 3) τὸ ἐξαλείφειν, ἐξάλειψις, σβύσιμον.
Ἁλοκίζω [ἄλοξ], Μ. ἰσω. Κάμνω (ἀνοίγω) αὐλάκια, ὀργάνω. 2) τραβῶ γραμμὰς, χαρακόνω. 3) σχίζω [πληγόνω] μὲ τὰ νύχια, τσουγρανίζω.
Ἁλόντε, δυϊκ. τοῦ Ἁλούς, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἁλίσκομαι.
Ἅλοξ [συγγ. τοῦ ἕλκω καὶ αὔλαξ], υκος (ἡ), Π. ἀντὶ Αὔλαξ. αὐλάκι, ἡ αὐλακιὰ τοῦ ἀλετριοῦ 2) (συνεκδ.) τὸ ὄργωμα. 3) τὸ ὀργωμένον χωράφι. 4) (μτφορ.) τὸ κρεββάτι τοῦ ἀνδρογύνου, (καὶ ἐπιμ.) ἡ γενεὰ (οἱ ἀπόγονοι) τινος. 5) ἡ γραμμὴ τοῦ χαρακώματος ἢ τῆς σχέδας. 6) τσουγρανιά.
Ἁλόπεδον (τό), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἁλίπεδον.
Ἁλοπήγιον (τό), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἁλυκή, ξέχ τοῦ
Ἁλοπηγός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων (πήζων, δουλεύων) ἅλας.
Ἁλόπιστος (ὁ, ἡ), [ἀ, λοπίζω]. ὁ μὴ ξεφλοδισθεὶς ἢ μὴ ξεφλουδιζόμενος, ἀξεφλούδιστος. 2) (ἐπὶ ἀνθρ.) ὁ μὴ φωνακόνων ἐν καιρῷ τῆς ἀνοίξεως, (ἐπμ.) μὴ αὐξάνων ἢ μὴ ἔχων λίπος (πάχος), ἴδε Ἁλίπιστος καὶ Λοπία.
Ἅλοπος (ὁ, ἡ), = Ἁλέπιστος, ἀξεφλούδιστος. » Ἀμοργίς—, » Ἄρρφ. » Λίνον ἅλοπον, » Λξ, ἀδούλευτον, ἀκοπάνιστον.
Ἁλοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἅλας.
Ἅλος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἅλς.
Ἁλοσάνθινος, η, ον. (κυρ. οἶνος) κατασκευασμένος μὲ ἄνθος ἅλατος (καθαρὸν ἅλας) ἢ νίτρον.
Ἁλοσάχνη (ἡ), (κυρ.) ἡ ἄχνη (ὁ λεπτότατος ἀφρὸς) τῆς θαλάσσης ἢ τοῦ θαλασσίου ἅλατος. 2) εἶδος τι φύκους ἢ ζωοφύτου, ἴδε Ἁλκυόνειον.
Ἁλοσύδνη (ἡ), Π. [ἅλς, ὕω]. ἡ ἐκ τῆς θαλάσσης γεννηθεῖσα.
Ἁλοσύνη (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἁλοσύνη.
Ἁλότριψ, ιβος (ὁ), = Ἁλετρίβανος.
Ἁλοτροφέω-ῶ, Μ. ἤσω. Τρέφω δι' ἅλατος.
Ἁλοῦμαι, εἶ, εῖται, μέλλ. τοῦ Ἅλλομαι.
Ἁλούμενος, η, ον, μτχ. παθ. τοῦ Ἁλέω.
Ἁλούργημα (τό). = Ἁλουργίς.
Ἁλουργής, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος (βεργασμένος) μὲ θαλασσίαν δηλ. γνησίαν (ἁλιθινήν, καθαυτό) πορφύραν
Ἁλουργία (ἡ). ἡ ἀπ' ἁλουργῶν ἐνδυμασία.
Ἁλουργιαῖος, α, ον καὶ
Ἁλουργικὸς, ὴ, ὸν, = Ἁλουργής.
Ἁλουργίς, ίδος (ἡ), (ἐνν. ἐσθὴς), φάρεμα ἁλιπόρφυρον (πορφυροῦν), βασιλικὴ πορφύρα.
Ἁλουργοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἁλουργής.
Ἁλουργοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (ἐμπορευόμενος) ἁλουργίδας.
Ἁλουργοπωλικὴ (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ ἁλουργοπώλου.
Ἁλουργοπώλιον (τό). τὸ μέρος (ὁ τόπος) ὅπου πωλοῦνται αἱ ἁλουργίδες.
Ἁλουργὸς, ἡ ἡ ὸς, ὸν, = Ἁλουργής.
Ἁλουργοῦφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὑφασμένος ἁλουργικῶς.
Ἁλουργόχρους (ὁ, ἡ). ἁλουργὸς τὸ χρῶμα.
Ἁλούς, οῦσα, οῦν, ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Ἁλίσκομαι.
Ἁλουσία (ἡ). ἔλλειψις λουσίματος, ἀπλυσία, ἀκαστρία.
Ἁλουτέω-ῶ, Μ. ἤσω Δὲν λούομαι, εἶμαι-
Ἄλουτος (ὁ, ἡ). ἄλουστος. (ἐπμ.) ῥυπαρὸς, ἀκάθαρτος. » Αἰμνη—, » Ἀρρφ.
Ἄλοφος (ὁ, ἡ). (κυρ. περικεφαλαία) χωρὶς λόφον (φούνταν). 2 = Δύσλοφος.
Ἀλόχευτος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς χωρὶς λοχείας. 2) ἡ γεννήσασα χωρὶς λοχεύσεως, (παρβλ. Ἀμαίευτος).
Ἄλοχος (ὁ, ἡ), = Ἀλόχευτος.
Ἄλοχος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ στέρ., λέχος], = Ἀκοιτις, γυνὴ, σύζυγος.
Ἁλόω, Π. ἀντὶ Ἁλάομαι, (β΄. ἐν. προσ. τοῦ) ἐνεστ. τῆς προστ. τοῦ Ἁλάομαι.
Ἀλπνιστος, η, ον, Π ὑπερθετ. τοῦ (ἀχρ.) Ἄλπνος (ἴδε Ἔπαλπνος), [ἅλφω ἢ θάλπω ἢ ἕλπομαι]. γλυκύτατος, χαριέστατος, ἡδονικώτατος.
Ἅλς, ἁλὸς (ἡ), Π. ἡ θάλασσα. » Ἡ ἁλὸς ἢ ἐπὶ γῆς, ἁλιήσετε πῆμα παθόντες, » Ὀδ. Μ. 2) (σπν.) ἡ ἅλμη. » Ἐλαίην ἀπεθήκατ' εἰν ἁλὶ νήχεσθαι, » Καλλ.
Ἅλς, ἅλὸς (ὁ), (συνηθέστ. εἰς τὸ πλθ.) Ἅλες (αἱ), τὰ ἅλατα. » Οὐδ' ἅλα δοίης, » Ὀδ. Ρ., (παροιμ. διὰ τοὺς φιλαργύρους), δὲν δίδεις οὔτε σπυρὶ ἁλάτ., (ἴδε ξ Ἁλώνητος). 2) (μτφορ.) Α΄, ἡ φιλία, ἡ οἰκειότης (καὶ μάλιστα ἡ διὰ τοῦ φιλοξενήματος), (ὅθεν:) » Τοὺς τῆς πόλεως ἅλας περὶ πλείονος ποιεῖσθαι τῆς ξενικῆς τραπέζης, » Αἰσχ. » Ποῦ δὲ ἅλες; ποῦ τράπεζαι; ποῦ σπονδαί; » Δημ. » Μεδιμνον ἁλῶν συγκατεδηδοκότες, » Παροιμ., ἐφάγαμεν ψωμὶ καὶ ἅλας μαζῆ, καὶ Β΄, ἡ ἀστειότης, τὰ εὔφωνα σκώμματα, ἡ χάρις (τὸ ἅλας) τῆς ὁμιλίας.
Ἁλσηΐς, ίδος ἢ Ἁλσηΐτις, ιδος (ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) » Ἁλσηΐδες νύμφαι, » Ἀπλιν., αἱ τοῦ ἅλσους (δάσους).
Ἁλσίνη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, ἡ ὁλλ. Μυοσωτὶς.
Ἅλσις [ἅλδω], εως (ἡ), Π. αὔξησις.
Ἅλσις [ἅλλομαι], εως (ἡ), = Ἅλμα, πήδημα, σκίρτημα, παλμός.
Ἁλσοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἁλσοκόμος.
Ἁλσοκομία (ἡ). τὸ ἐκτελούμενον (τὸ ἔργον) τοῦ ἁλσοκόμου.
Ἁλσοκομικὸς, ὴ, ὸν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ἁλσοκομίαν.
Ἁλσοκόμος (ὁ). ὁ ἐπιμελούμενος (καλλιεργῶν) ἅλσος ἱερὸν, [κομέω, καὶ
Ἅλσος [ἅλδω], ους-ους (τό). (κυρ.) ἅλσος μὲ νερὸ. ἀφιερωμένον εἰς θεότητά τινα (ἐν γέν.) κάθε σύνδενδρος καὶ ὑδατόβρυτος τόπος, (παρβλ. Ἄρσος).
Ἁλσοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ ἅλσους (δάσους ἱεροῦ).
Ἁλσώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ φυτρώνων εἰς) ἅλσος· σύνδενδρος, πυκνός.
Ἅλσωμα (τό). τόπος ἁλσώδης, ἅλσος.
Ἁλτὴρ (ὁ), [ἅλλομαι], (κυρ. εἰς τὸ πλθ. Ἁλτῆρες, σφαῖραι ἢ κομμάτια μολύβδου, τὰ ὁποῖα ἐκράτουν εἰς τὰς χεῖράς των πρὸς ἰσορροπίαν οἱ πηδῶντες, (ἴδε Γυμν. Α΄.).
Ἁλτηρία (ἡ). ἡ σωματασκία τοῦ πηδήματος μὲ τοὺς ἁλτῆρας.
Ἁλτηροβολία (ἡ). τὸ βάλλειν (ῥίπτειν) τοὺς ἁλτῆρας, ἡ διὰ τῶν ἁλτήρων σωμασκία.
Ἁλτικὸς, ὴ, ὸν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ πήδημα, πηδητικός. ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πηδᾶν, ἐλαφρὸς, εὐκίνητος.
Ἅλτο, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἅλατο. (γ΄. ἐν. προσ. τοῦ) ἀόρ. τῆς ὁριστ. τοῦ Ἅλλομαι.
Ἄλυγος (ὁ, ἡ). χωρὶς λύγον (λυγαριάν), χωρὶς μάστιγα.
Ἅλυσκον, ες, ε, Π. ἀντὶ Ἅλυον, παρτ. τοῦ Ἁλύω.
Ἁλύκη (ἡ), Ἰων. = Ἁλυκμός.
Ἁλυκὶς, ίδος (ἡ). ἅλμη. ‖ (πλθ.) Ἁλυκίδες, ἁλατήγια, Ἁλυκαίς.
Ἁλυκὸς, ἡ, όν, = Ἁλμυρός.
Ἁλυκότης (ἡ), = Ἁλμυρότης
Ἁλυκρὸς, ὰ, όν, Π. = Θαλυκρός.
Ἁλυκτάζω(-άνω, -έω-ῶ), Μ. άσω ἢ ήσω Π. Ἰων. [ἁλύω]. ταράττομαι, ἀδημονῶ ἀνησυχῶ, στενοχωροῦμαι, ἀμηχανῶ.
Ἁλυκτοπέδη (ἡ), Π. δεσμὸς ἅλυτος ἢ βυρὺς, ἀνυπόφορτος, [πέδη, καὶ
Ἅλυκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἁλύσκω]. ἀναπόδραστος, ἄφευκτος.
Ἁλυκτοσύνη (ἡ), Π. [ἅλυκτος]. ταραχὴ, ἀδημονία, στενοχωρία, ἀμηχανία, ἀγωνία.
Ἁλυκώδης, ες (ὁ, ἡ), = Ἁλμυρώδης.
Ἁλύμαντος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -άντως [ἁλίσκομαι]. ἄθλαπτος, ἄφθαρτος, ἀπείραχτος.
Ἅλυξ, υκος (ὁ), = Ἅλης, εἶδος ἀσπρίου.
Ἅλυξις [ἁλύσκω], εως (ἡ), Π. ἀποφυγὴ, παραμέρισμα. 2) [ἁλύω], = Ἁλυσμός.
Ἁλύπητος (ὁ, ἡ), ξ ἐπίρ. -ήτως. Ὁ μὴ αἰσθανόμενος ἢ μὴ προξενῶν λύπην.
Ἁλυπία (ἡ). τὸ νὰ μὴ γνέ τις-
Ἄλυπος (ὁ, ἡ), (τὸ παρβτ. -ότερος, -ότατος). ὁ μὴ λυπηθεὶς ἢ μὴ λυπούμενος, λύπη ἐλεύθερος ἢ ἀνεπίδεκτος. 2) ἀβλαβὴς ἀπείραχτος. 3) (ἐνεργ.) ὁ μὴ λυπῶν (βλάπτων, πειράζων), ἀθῶος, ἀπείραχτος. 4) ὁ καταπαύων (ἀφαιρῶν) τὰς λύπας. ‖ (οὐσ.) Ἄλυπον (τό), εἶδ. φυτοῦ ἰαματικοῦ.
Ἀλύπως, ἐπίρ. Χωρὶς λύπην ἀνενοχλήτως.
Ἅλυρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συνοδευόμενος ἢ μὲ συναφῶν (συμφώνων) μὲ τὴν λύραν, ὅμοιος ἢ πένθιμος.
Ἅλυς [ἁλύω], υος (ὁ). ἀγωνία καὶ ἡ ἐντεῦθεν ἀηδία, πλῆξις. » Αἱ τοῦ φρονήματος ἐξάρσεις διαλύουσι τὸν ἅλυν καὶ τὴν ἀδημονίαν, » Ἀλήμ., (παρβλ. Ἀλυσείδιον (τό), = Ἁλυσίδιον.

Ἀλυσηβδόν, ἐπιρ. Ὡσὰν ἁλυσίδα· μὲ ἁλυσίδας.
Ἀλυσθαίνω καὶ Ἀλυσθίω ἢ Ἀλυσθμαίνω, =(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀλυζαίνω, ἀδημονῶ, ἁλύω.
Ἀλυσίδετος (ὁ, ἡ). ἁλυσοδεμένος, ἁλυσιδωμένος·
Ἀλυσίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἅλυσις, ἁλυσιδίτσα.
Ἀλυσιδόω-ῶ, Μ. ὥσω. Δένω μὲ ἢ ὡς ὃν μὲ ἅλυσον, ἁλυσοδένω.
Ἀλυσίδωσις, εως (ἡ), τὸ αὐξ. τοῦ προηγ.
Ἀλυσιδωτός, ἡ, όν. (κυρ. θώραξ) κατεσκευασμένος (πλεκτός) ὡσὰν ἁλυσίδα.
Ἁλύσιον (τὸ), =Ἀλυσίδιον.
Ἀ(Ἁ)λυσις, εως (ἡ), [ἀ, λύω]· ἅλυσος, ἁλυσίδα.
Ἅλυσις [ἁλύω], εως (ἡ). = Ἀλυσμός.
Ἀλυσιτέλεια (ἡ). ἔλλειψις ὠφελείας, ἀνκέρδεια, [ἐκ τοῦ
Ἀλυσιτελής, ες (ὁ, ἡ). ἀνωφελής, ἀνωφέλευτος, ἀχρησίμευτος· ἀπ. ὀλυβδής, ἀπαίζήμιος.
Ἀλυσιτελῶς, ἐπίρ. Ἀνωφελῶς· ἐπιβλαβῶς.
Ἀλυσκάζω, Μ, άσω καὶ
Ἀλυσκάνω (χ. Ν.), Π.=τῷ
Ἀλύσκω, Μ. ἁλύξω ἢ ἁλύξομαι [ἀόρ. Ἤλυξα], Π. [ἁλύω ἢ ἁλύσμαι]. προσπαθῶ (καταμερίζω) ἢ ἀποφύγω τι· ἀποφεύγω, γλυτάνω, 2) = Ἁλύω, περιπλανῶμαι.
Ἀλυσμός (ὁ), [ἁλύω], = Ἅλυς, στενοχωρία (κυρ. ἀσθενούς), ταραχή, ἀνησυχία, ἀδημονία.
Ἀλυσμώδης, ες (ὁ, ἡ)· ὁ πάσχων ἁλυσμόν (στενοχωρίαν).
Ἅλυσσος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς (ἢ ἐμπεύων τὴν) λύσσαν, (ὅθεν ‖. ὠότ.) Ἀλυσσαν(τ)ο, εἶδ. φυτοῦ ἰατρεύοντος τὴν λύσσαν, (κατὰ τὸν Πλίν. τὸ ἄγριον ἐρυθρόδανον [ῥιζάρι], κατ' ἄλλ. ἡ Σιδηρῖτις βοτάνη).
Ἀλύσσω, Μ. ὔξω καὶ
Ἀλυσταίνω, Μ. ήσω, Π.=Ἁλύω ἢ Ἀλύσκω.
Ἀλυτάρχης, ου (ὁ). ἀρχύνομος, ἄρχων (πρῶτος) τῶν ἁλυτῶν, [ἐκ τοῦ
Ἁλύτης [ἅλυσις;], ου (ὁ). ῥαβδοῦχος ἢ μαστιγοφόρος ὑπηρέτης τῆς αστυνομίας εἰς τοὺς Ὀλυμπ. ἀγῶνας.
Ἅλυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λυθεὶς ἢ μὴ λυόμενος. «Δεσμὸς —,» Ὀδ. Θ. 2) ὁ μὴ λυώσας ἢ μὴ λυσάμενος, ἄλυτος· «Ἀθάνατοι μὲν οὐκ ἐστέ, οὐδ' ἄλυτοι τὸ πάμπαν,» Πλάτ. 3) ὁ μὴ διαλυθεὶς ἢ μὴ διαλυόμενος, ἀδιάλυτος, ἀξεδιάλυτος, ἀξεμπέρδευτος, πολύπλοκος· (μτφρ.) ἀνεξήγητος. «Ἀπορία —,» Ἀρστ. 4) ἀκατάλυτος, ἀκατάπαυστος. «Δρόμον αἰώνων ἅλυτον συνέχεις,» Συν.
Ἀλύτρωτος (ὁ, ἡ). καὶ ἐπιρ.-ώτως. Ὁ μὴ λυτρωθεὶς ἢ μὴ λυτρούμενος.
Ἀλύτως, ἐπίρ. Εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ λύνεται (νὰ μὴ λύνῃ, νὰ μὴ ξεδιαλύζεται, νὰ μὴ ἐξηγῆται).
Ἄλυχτος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς λύχνον (χωρὶς φῶς).
Ἁλύω καὶ (Ἀττ.) Ἀλύω (χ. Μ.), [ἅλη]. πλανῶμαι, περιφέρομαι τρόπον τινὰ κακῶς ἀγὼς καὶ (ἐπιμ.) πλήττω, στενοχωροῦμαι, ἀσχολοῦμαι, δὲν ἠσυχάζω τί νὰ κάμω (τί ν' ἀποφασίσω)· (ἐν γέν.) εὑρίσκομαι εἰς ψυχικὴν ἀνησυχίαν ἢ ταραχήν, δυσφορῶ, ἀδημονῶ· γίνομαι ἄλλος ἐξ ἄλλου [ἐξ αἰτίας ψυχικοῦ τινος πάθους, καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς χαρᾶς]. «Ἡ ἁλύσις ὅτι ἦρον ἐνίκησας τὸν ἁλήτην;» Ὀλ. Σ.
Ἄλφα (τὸ), ἄκλ. [Ἑβρ.], τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου, ὅπ. Α, α. 2 «τῷ-»
Ἀλφάδιον (τὸ)· Γνώμων, ἀλφάδι (διὰ τὸ σχῆμά του).
Ἀλφάνω (-άνω, -άζω, -άω καὶ έω-ῶ), Μ. ήσω ἢ ανῶ [ἀόρ. Ἤλφην, ὅθ. τὸ κύκτ. Ἀλφησαι], Π. [ἄλφω]. εὑρίσκω· ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ· ἐκτυχαίνω, ἀποκτῶ, κερδίζω. 2) ἀξίζω, πωλοῦμαι, δίδω κέρδος.
Ἀλφεσίβοιος (ὁ, ἡ), Ο. [ἀλφαίνω, βοῦς]. (κατὰ λέξ.) ὁ εὑρίσκων (ἀποκτῶν ἢ ἀξίζων) βώδια, (ἐπιμ.) εὔμορφος (κυρ. κορη. διότι ἡ τοιαύτη ἐλάμβανε προγαμιαίαν δωρεὰν πολλὰ βρέφματα ἢ χρήματα, κατὰ τὴν τότε συνήθειαν, παρὰ τοῦ μνηστῆρός της). 2) ὁ αὐξάνων (παχύνων, ὠφελῶν) τοὺς βόας. «Ἴδωρ ἀλφησίβοιον,» Αἰσχύλ.
Ἀλφὴ, ῆς καὶ
Ἄλφησις, εως (ἡ), Π. [ἀλφαίνω]. εὕρεσις, εὕρημα· κέρδος, ἀπόκτησις. 2) τιμή, ἀξία.
Ἀλφηστεύω, Μ. εύσω. Εὑρίσκω κέρδος, [ἐκ τοῦ
Ἀλφηστὴρ, ῆρος καὶ
Ἀλφηστὴς, οῦ (ὁ), Π. [ἀλφαίνω]. ὁ εὑρίσκων (ἐπινοῶν, ἐφευρετικός, (ἐπιμ.) κερδίζων ἢ φιλοκερδὴς, (ἐν γέν.) βιομήχανος, δραστήριος, ἐπιχειρηματίας. 2) εἶδ. ἰχθύος ἀδιορίστου εἴδους.
Ἄλφι (τὸ), Π. (κατ' ἀποκοπ.) ἀντὶ Ἄλφιτον,
Ἀλφιταμοιβὸς (ὁ), [ἄλφιτα, ἀμείβω] ἀλφιτοπώλης, ἀλευρᾶς ἢ ψωμᾶς.
Ἀλφιτεία (ἡ), τὰ ἔργα τοῦ ἀλφιτέως.
Ἀλφιτεῖον (τὸ). ὁ τόπος ὅπου κατασκευάζονται ἄλφιτα, ὁ μύλος.
Ἀλφιτεύς, έως (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἄλφιτα, ἀλευρᾶς, μυλωνᾶς, [ἐκ τοῦ
Ἀλφιτεύω, Μ. εύσω. Κατασκευάζω ἄλφιτα.
Ἀλφιτηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἀλφίτων, ὡσὰν ἀλεῦρι.
Ἀλφητηρὸς, ά, όν καὶ
Ἀλφιτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἄλφιτα.
Ἀλφιτοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἄλφιτα.
Ἀλφιτοθήκη (ὁ). ἀποθήκη διὰ ἄλφιτα.
Ἀλφιτόμαντις, εως (ὁ, ἡ), = Ἀλευρόμαντις.
Ἄλφιτον (τὸ), [ἄλφος, ἢ ἄλφι]. ἀλεῦρι (κυρ. κριθινον). 2) κριθάρι ξερλουδισμένον καὶ χοντραλεσμένον, φάρας ἢ μπουλγοῦρι. 3) εἶδ. ζυμαρικοῦ ἢ σούπας ἢ ἀλευριᾶς (κουρκούτι) ἀπὸ κριθινον ἀλεῦρι ἢ φάρον, (Τουρκ.) κασκένι. 4) (πλθ.) Ἄλφιτα, τὸ καθημερινὸν ψωμί, αἱ ζωοτροφίαι· (κατ' ἐκτ.) περιουσία, κόρος ζωῆς.
Ἀλφιτοποιία (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἄλφιτα.
Ἀλφιτοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων καὶ
Ἀλφιτοπώλης, ου (ὁ), καὶ Ἀλφιτοπωλις, ιδος (ἡ), ὁ πωλῶν ἄλφιτα.
Ἀλφιτοπωλητήριον (τὸ). ὁ τόπος ὅπου πωλοῦνται ἄλφιτα,
Ἀλφιτοστιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) ἄλφιτα.
Ἀλφιτοχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα ἀλφίτων, λευκὸς, λευκόδροιξ.
Ἀλφιτώ, οος-ους (ἡ). ὄνομα μυθώδους τινὸς θηλυκοῦ φαντάσματος (στοιχειοῦ) μὲ τὸ ὁπ. ἐφοβίζαν τὰ παιδία.
Ἄλφοι, Π. (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ) δ, δωρ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἀλφάνω.
Ἀλφιπρόσωπος καὶ
Ἀλφόμυγχος (ὁ, ἡ). [ἵππος] ὁ ἔχων λευκὴν [ὅσ Ἀλφάς] πρόσωπον ἢ ῥύγχος.
Ἀλφός, ἡ, όν, λέξ. πρωτοτ. (ὅθεν τὸ Λατ. albus), ὁ λευκός. 2) (οὐσ.) εἶδ. λειχήνος λευκῆς ἢ πιτυρώδους, ἡ ἄλλ. λεύκη. (Ἅλφω), Γρμτ. (ἄχρ. πρὸς παραγ. τοῦ) Ἀλφαίνω.
Ἀλφώδης, ες (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ ἢ ὑποκείμενος εἰς ἄλφον.
Ἄλω (τὴν), αἰτ. ἐν. τοῦ Ἅλως.
Ἁλῶ, ᾷς, ᾷ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἁλίσκομαι.
Ἀλυά, ᾶς (ἡ), Π. = Ἄλως, ἁλῶνι, «Ὡς δ' ἔνεμος ἄχνας φορέει κατ' ἁλωάς,» Ἰλ. Ε. 2) ὁμαλὸς καὶ ἐπίπεδος τόπος δενδρόφυτος ἢ ἀμπελόφυτος. «Σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἁλωήν,» Ἰλ. Σ. 3) (ἐν γέν.) πεδιὰς, ἴσωμα, κάμπος, (ὅθεν:) «Ποσειδάωνος ἁλωή,» Ὁπ., ἡ θάλασσα.
Ἁλῶα (τὰ), ἑορτὴ ἀγροτικὴ τῶν Ἀθην., τελουμένη εἰς τὰ ἁλώνια.
Ἁλωάτης, ες, αν. Ὁ ἀνήκων καὶ
Ἁλωάς, άδος (ἡ), ἡ ἐπ στατοῦσα εἰς τὰς ἁλωὰς (τοὺς ἀγροὺς ἢ τὰ ἁλώνια), (ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος).
Ἁλώβητος (ὁ, ἡ). ἄβλαπτος, ἀπείραστος, ἀκέραιος.
Ἁλώβης, ος (ὁ, ἡ). ἁλατοειδὴς.
Ἁλωεινὸς, ἡ, όν, Π. ὁ ἀνήκων (εὑρισκόμενος ἢ χρησιμεύων) εἰς τὰς ἁλωὰς (εἰς τὰ ἁλώνια ἢ τοὺς ἀγροὺς), ἀγροτικός.
Ἁλωεὺς, έως (ὁ). ἁλωνιατὴς. 2) γεωργὸς, περιβολάρης, ἀμπελουργός.
Ἁλωὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἁλωά.
Ἅλῳη, Π. ἀντὶ Ἅλωη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. δ'. τῆς εὐκτ. καὶ
Ἁλῷη, Π. ἀντὶ Ἁλῷ. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. δ'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἁλίσκομαι.
Ἁλώϊος, α ἢ ος, ον, Π. =Ἁλωεινός.
Ἁλωὶς, ίδος (ἡ), Π. =Ἁλωὰς.
Ἁλώκαντε, ἀ. ἀντὶ Ἑκαλώκατε, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. καὶ
Ἁλώμεσθα, Π. ἀντὶ Ἁλῶντο, ἀόρ. δ'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἁλίσκομαι.
Ἁλώμενος, η, ον, μτχ. τοῦ Ἁλάομαι (Ἅλωμαι), ἄχρ. τῶν Ἁλίσκομαι.
Ἅλων, ωνος (ἡ), =Ἅλως.
Ἁλῶνας, ἀόρ δ'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἁλίσκομαι.
Ἁλωνεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἐργάζομαι εἰς τὸ ἁλώνι, ἁλωνίζω.
Ἁλώνητος (ὁ, ἡ). (κυρ. σκλάβος) ἀγορασμένος μὲ ἅλας, (ἐπιμ.) εὔωνος, ψθηνός, πρόστυχος.
Ἁλωνία (ἴσως ὀρθότ.) Ἁλωνιὰ (ἡ), = Ἅλως, ἁλῶνι.
Ἁλωνίζω, Μ. ίσω Ζῶ (Διατρίβω, Ἐνασχολοῦμαι) εἰς τὰ ἁλώνια.
Ἁλώνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἅλως, ἁλωνάκι

Ἀλώνιος, α, ον, = Ἀλωεύς.
Ἀλωνοτριβέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀλωνίζω.
Ἀλωόμενος, η, ον, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ο) ἀντὶ Ἀλούμενος, μτχ. τοῦ Ἀλάομαι.
Ἀλῷος, α ἢ ος, ον, (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ) Ἀλῳός.
Ἀλωπᾶ, ᾶς ἡ (κατὰ σύν. Ἰω. Βορσ. ξ Κορ.) Ἀλωπώ, οῦς (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀλώπηξ.
Ἀλωπεκάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀλωπεκίζω.
Ἀλωπεκέη, Ἰων. ἀντὶ
Ἀλωπεκῆ (ἡ), (ἐνν. δορά). τὸ δέρμα (γουναρικὸν) τῆς ἀλωποῦς.
Ἀλωπέκειος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς ἀλώπεκος, ἀλωπήσιος.
Ἀλωπεκία (ἡ), πάθος (κυρ. τῆς κεφαλῆς), εἰδ. κασσίδας, (Ταρκ.) σάτσ-κιράνε, (διότι μαδοῦν αἱ τρίχες), (παρβλ. Κνίδος). 2) ἡ τρύπα (φωλεὰ) τῆς ἀλωποῦς.
Ἀλωπεκίας, ου (ὁ). ὅμοιος μὲ (πανοῦργος ὡσὰν τὴν) ἀλώπεκα. 2) εἰδ. σελαχώδους ἰχθύος (ἐκ τοῦ γέν. τῶν γαλεῶν).
Ἀλωπεκίασις, εως (ἡ), = Ἀλωπεκία, (κυρ. δὲ) τὸ πάσχειν ἀλωπεκίαν, [ἐκ τοῦ
Ἀλωπεκιάω-ῶ, Μ. άσω, Πάσχω ἀλωπεκίαν. 2) = Ἀλωπεκίζω.
Ἀλωπεκιδεύς, έως (ὁ), τὸ μικρὸν (κουτάβι) τῆς ἀλωποῦς, ἀλουπίτσουλον.
Ἀλωπεκίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι (εἶμαι πανοῦργος ὡσὰν) τὴν ἀλώπεκα· μεταχειρίζομαι πανουργίαις (ἀλεπουδιαίς) ἵν' ἀπατήσω τινά.
Ἀλωπέκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀλώπηξ, μικρὰ ἀλωποῦ, ἀλουπίτσα.
Ἀλωπεκίς, ίδος (ἡ), = Ἀλωπέκιον. 2) εἰδ. νόθου ζώου, γεννημένου ἀπὸ σκύλον καὶ ἀλώπεκα, ἀλλ. Κυναλώπηξ. 3) = Ἀλωπεκή. 4) εἰδ. ἀμπέλια (τῆς ὀπ. τὰ κλήματα ὁμοιάζουν ἀλωπουρά).
Ἀλωπέκουρος (ὁ). ἀλωπουρά, εἰδ. φυτοῦ.
Ἀλωπεκώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἀλώπεκα· (μτφρ.) δόλιος, πανοῦργος.
Ἀλιύπηξ, εκος (ἡ καὶ σπνστ. ὁ), [ἁλίσκω, ὤψ (διότι παίζει τὰ μμάτια της ἢ διότι πλανᾷ τὴν ὄψιν)], ζ. ἡ ἀλωποῦ ἢ ἀλεποῦ. 2) εἰδ. ἰχθ. (ἴδε Ἀλωπεκίας). 3) εἰδ. πτην. ὁ ἄλλ. Σηναλώπηξ, ἡ ὁ πτεριωτὸς σκίουρος τῆς Σκυθ., (Πολων. polatouche). 4) (συνεκδ.) = Ἀλωπεκία. 5) = Ἀλωπεκή. 6) [μτνμ.] τὰ περὶ τοὺς γόμφους σαρκώδη μέρη (μυῶνες) τοῦ σώματος. 7) (μτφρ.) ἄνθρωπος πανοῦργος καὶ δόλιος.
Ἀλωπὸς (ὁ, ἡ), = Ἀλωπεκώδης, πανοῦργος ὡσὰν τὴν ἀλώπεκα. 2) = τῷ
Ἀλωπόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς ἀλώπεκος, ὑπόλευκος δηλ. ἢ ὑπόξανθος. 2) ὁ παθὼν ἀλωπεκίαν, μαδημένος, φαλακρός.
Ἀλωπὼ, ἴδε Ἀλωπᾶ.
Ἀλωρήτης, ου (ὁ, ἡ), [ἄλως, ὠρέω]. ὁ ἐπιμελούμενος (φυλάσσων) τὰ ἀλώνια, (ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος ἢ τῶν Ὡρῶν).
Ἄλως [ᾰ λῆς ἢ ᾰλίζω], ω καὶ ως (ἡ), (τὸ πλθ. Ἄλῳ, ων ᾰ Ἄλοι, ων), ἀλῶνι. «Δι' ὕλης τῆς ἄλω οἴσεταί σοι τὰ ἄχυρα,» Ξεν. 2) ἡ ὑαλιστερὴ περιφέρεια (ὁ γῦρος) τῆς ἀσπίδος. «Ἄλω δὲ καλλὴν, ἀσπίδος κύκλον λέγω,» Αἰσχύλ. 3) ὁ φωτεινὸς κύκλος ὁ φαινόμενος ἐνίοτε περὶ τὸν ἥλιον ἢ τὴν σελήνην, ἀλῶνι. 4) ἡ μεταξὺ τῆς σφενδόνης καὶ τῆς ἴριδος τοῦ ὀφθαλμοῦ χρογχυλὴ κηλίς.
Ἁλώσιμος (ὁ, ἡ) ὁ δυνάμενος νὰ κυριευθῇ, εὐάλωτος. 2) Π. ὁ ἀνήκων εἰς (γενόμενος διὰ) τὴν ἅλωσιν πόλεως. «Παιὰν (« Βάξις)—,» Αἰσχύλ.
Ἅλωσις [ἁλίσκομαι], εως (ἡ). κυρίευσις (πάρσιμον) πόλεως, πάσιμον σκλάβου, αἰχμαλώτευσις. 2) γάσιμον κρίσεως, καταδίκασμα, (Πλάτ. Νόμ. Β'.).
Ἁλωτὸς, ἡ, ὸν, = Ἁλώσιμος. «Τὸ ζητούμενον ἁλωτὸν, ἐκφεύγει δὲ τὰμελούμενον,» Σοφ.
Ἀλώφητος (ὁ, ἡ). ὁ μηδέποτε παύων (λωφῶν), ἀκατάπαυστος.
Ἀλώω, ῳς, ῳ, Π. ἀντὶ Ἀλῶ, ῶς, ῶ. ἀόρ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἁλίσκομαι.
Ἀμ, Π. (πρὸ τοῦ β, μ, π, φ,) ἀντὶ Ἀνά.
Ἄμα, ἐπίῤῥ. (Χρον.) Ἐν ταὐτῷ, συγχρόνως, εἰς τὸν ἴδιον καιρόν. «Ἄμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω λεύσσει,» Ἰλ. Γ. «Ἄμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον,» Παροιμ. «Ἅμα μὲν, ἅμα δὲ,» τόσον, ὅσον· πότε ξ πότε. «Ἅμα καὶ ἅμα,» Πλάτ., εὐθὺς, ἐν τῷ ἅμα, εἰς τὴν στιγμήν. 2) εὐθὺς καθὼς, ἢ συγχρόνως ἐν ᾧ. «Ἅμα τῇ ἡμέρᾳ,» Ξεν. «Ἅμα τῷ ἠρι,» Θκ. «Ἅμα δὲ ταῦτα λέγων καὶ ἐβουλήτει,» Ξεν. «Τῆς ἀγγελίας ἅμα ῥηθείσης, προσεβοήθουν,» Θκ. «Ὁ θάνατος ἅμα τῷ γενέσθαι πάντων κατέγνωσται,» Δημ. 3) Ἄθροιστ. (ἀντὶ τῆς Σὺν ἢ τοῦ Ὁμοῦ), μαζῦ μέ. «Ἁμ' αὐτῷ ἔφοντο,» Ὁδ. Δ. «Ἁμ' ἄμφω σὺν ῥ' ἔπεσον,» Ἰλ. Π.
4) Παρεβολ. ἡ Ὁμοιωματ., ὡσὰν, καθὼς. «Ἅμα πνοιῆς ἀνέμοις,» Ὁδ. Α.
Ἁμὰ ἢ Ἀμᾶ ἢ Ἀμᾷ, Δ. ἀντὶ Ὁμοῦ.
Ἀμαγγάνευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπατηθεὶς ἢ μὴ ἀπατώμενος διὰ μαγγανειῶν. 2) ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος μαγγανείαν (νόθευσιν), ἀνέθευτος, ἄδολος, εἰλικρινὴς, ἀληθινός.
Ἀμαδρυὰς, άδος (ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Νύμφαι (στοιχειὰ) τῶν δένδρων, ὑποτιθέμεναι ὅτι ἐγεννῶντο καὶ ἀπέθνησκον μαζῦ μὲ αὐτὰ [ἅμα, δρῦς].
Ἀμαθαίνω, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀμαθὴς, δὲν ἠξεύρω.
Ἀμαθεῖ, ἐπίῤῥ. = Ἀμαθῶς.
Ἀμάθεια (ἡ). ἀπαιδευσία, ἀπειρία, [ἐκ τοῦ
Ἀμαθὴς, ές (ὁ, ἡ)· ἀπαίδευτος, ἀγράμματος. 2) ἄπειρος, ἀνίδεος. 3) ἀμάθητος, ἀσυνήθιστος· ἀπροσδόκητος. 4) ἄπρακτος, ἀγροῖκος. 5) Π. ἄγνωστος, ἀγνώριστος.
Ἀμάθητος (ὁ, ἡ), = Ἀμαθής.
Ἀμαθία (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἀμάθεια.
Ἀμαθῖτις, ιδος (ἡ). ἡ ζῶσα (εὑρισκομένη) εἰς τὴν ἄμμον (ἄμαθον). «Κόγχος—,» Ἀθ.
Ἀμαθόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀμμώδης.
Ἀμαθος (ἡ). ἄμμος, ἀμμουδιά.
Ἀμαθύνω, Μ. υνῶ, Π. πάμνω (λεπτύνω, συντρίβω) τι ὡσὰν τὴν ἄμμον, ἀφανίζω, ἐξολεθρεύω, (παρβλ. Ἀμαλδύνω).
Ἀμαθώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀμμώδης.
Ἀμαθῶς, ἐπίῤῥ. Ἀπαιδεύτως, ἀγραίκως. 2) ἀβήλως, ἀπροσδοκήτως, ἢ ἐσφαλμένως. «Ἐνδέχεται τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἧσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι, ἢ καὶ τὰς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου,» Θκ.
Ἀμαίευτος (ἡ). ἡ μὴ μαιευθεῖσα (γεννήσασα ἢ γεννηθεῖσα χωρὶς βοήθειαν μαμμῆς). 2) ἡ μηδέποτε μαιευθεῖσα, δηλ. παρθένος, (παρβλ. Ἀλόχευτος).
Ἀμαιμάκετος, = καὶ ος, ον, Π. [ἀ στιρ., μάχομαι, ἢ ἐπιτ., μαιμάσσω ἢ μᾶκος]. ἀκαταμάχητος, ἀκαταπόνητος· ὑπερμεγέθης· τερατώδης, φοβερός.
Ἀμαίωτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀμαίευτος.
Ἀμαλακιστία (ἡ)· τὸ νὰ μὴ ζῇ τις μαλθακὸς (ἐκτεθηλυμένος) ἀλλὰ σκληρὸς (συνηθισμένος εἰς τοὺς κόπους).
Ἀμάλακτος (ὁ, ἡ)· ὁ μὴ μαλαχθεὶς ἢ μὴ μαλασσόμενος (ἀπαλυνόμενος), σκληρός, (μτφρ.) ἄκαμπτος, ἀδυσώπητος.
Ἀμαλάπτω, Μ. άψω, Π. = Ἀμαλδύνω.
Ἀμάλδακτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀμάλθακτος.
Ἀμαλδάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ
Ἀμαλδύνω, Μ. υνῶ, Π. Ἰων. [ἀμαλδὸς]. ἀπαλύνω· ἀδυνατίζω, σμικρύνω· ὑποχρεώνω, ἀμαυρόνω· διαφθείρω· καταγρέφω, ἀφανίζω, (παρβλ. Ἀμαθύνω).
Ἀμαλεύω, Μ. εύσω, = Ἀμαλλεύω.
Ἀμάλη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀμαλλα.
Ἀμαλητόμος (ὁ, ἡ). Π. ὁ τέμνων ἀμάλλας (δεματίτσια), θεριστής.
Ἀμάλθακτος (ὁ, ἡ), = Ἀμάλακτος.
Ἀμαλίζω, Μ. ίσω, = Ἀμαλλεύω.
Ἀμαλλα, ης (ἡ), Π. [ἁμάω]. δράγμα (δεμάτι, χειρόβολον) ἀσταχύων. 2) (συνεκδ.) τὸ θέρος. 3) = Ἀμάλλιον.
Ἀμαλεύω, Μ. εύσω. Ἐάμνω (δένω) ἀμάλλας (χειρόβολα), δεματιάζω τὰ σάγματα, (ἐν γέν.) σφίγγω, συνδέω.
Ἀμάλλιον (τὸ). τὸ καλαμόσχοινον μὲ τὸ ὁπ. δένουν τὰς ἀμάλλας, δεματικόν.
Ἀμαλλοδετὴρ, ῆρος καὶ
Ἀμαλλοδέτης, ου (ὁ), Π. ὁ δένων τὰς ἀμάλλας (τὰ χειρόβολα τῶν ἀσταχύων).
Ἀμαλλοτόκεια (ἡ), Π. καὶ
Ἀμαλλοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ἡ τίκτουσα (γεννῶσα, αὐξάνουσα) καὶ
Ἀμαλλοφόρος (ὁ, ἡ), ἡ φέρουσα (κρατοῦσα) ἀμάλλας, (ἐπίθ. τῆς Δήμητρος).
Ἀμαλὸς, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Ἁπαλὸς, τρυφερός· ἀδύνατος. 2) Αἰολ. ἀντὶ Ὁμαλὸς (ὅθεν
Ἀμαλόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ
Ἀμαλύνω, Μ. υνῶ, Π. = Ἀμαλδύνω.
Ἀμαλῶς, ἐπίῤῥ. Ἁπαλῶς· ἀδυνάτως. 2) ὁμαλῶς, εὐκόλως, μετρίως.
Ἀμάμαξυς, υος ἡ (Αἰολ.) υδος (ἡ). εἰδ. ψαλλίδος, ἡ κληματαριὰ (δράνα). ἴδε Ἀνδενδράς.
Ἀ(Ἀ)μάμηλις [ἅμα, μῆλον], ίδος ἡ ιδος (ἡ). εἰδ. δένδρου (μηλιᾶς ἢ μουσμουλιᾶς) καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ, (παρβλ. Ἀμασυκᾶς καὶ Ἐπιμηλίς).
Ἀμάμυξ, υκος (ἡ), = Ἀμάμαξυς.
Ἀμανίτης [Ἄμανον, βουνόν τι τῆς Κιλικίας], ου (ὁ). εἰδ. ἐκλεκτῶν μανιταρίων, ἴδε Μύκης.
Ἀμάντευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προμαντευθεὶς ἢ μὴ προμαντευόμενος, ἀπροφήτευτος. 2) ὁ μὴ συμβουλευθεὶς ἢ μὴ συμβουλευόμενος τοὺς μάντεις καὶ τὰ μαντεῖα. 3) ὁ μὴ δυνάμενος ἢ μὴ θέλων νὰ μαντεύσῃ (νὰ προμαντεύσῃ, νὰ συμπεράνῃ).
Ἄμαξα καὶ (Ἰων.) Ἁμάξη [ἅμα, ἄξων], ης (ἡ). ἁμάξι, (κυρ.) βαρδόμαξον ἢ μουλαράμαξον. «Τὰ ἐξ ἁμάξης λέγειν,» Παροιμ. ἀπὸ τῶν πρὸς διάχυσιν ὑβρίζω-

σῶν ἀπὸ τῶν ἁμαξῶν ἀλλήλους καθ' ὁδὸν ὠθοῦσιν εἰς τὰ Ἐλευσίνια. (κατ.) λέγει ὅσα σέρν' ἡ σκοῦπα, [παρβλ. Γεφυρίζω καὶ Πομπεύω]. 2) Ο.—Ἄρτρον. 3)—Ἁμαξιτός. 4) ὁ ἀστερισμὸς τῶν ἑπτὰ ἀστέρων τῆς μεγάλης Ἄρκτου, (κατ.) Ἅλέτρι καὶ ἄλλως Πούλεια ἢ Κλῶσσα.

Ἁμαξαία (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἅμαξα.

Ἁμαξαῖος, α, ον, Π ἀντὶ Ἁμαξιαῖος.

Ἁμαξάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἅμαξα, ἁμαξάκι.

Ἁμαξεία (ἡ). ταξείδευμα ἢ κουβάλημα μὲ τὸ ἁμάξι.

Ἁμαξεύς, έως (ὁ). ἁμαξάρης, ἁμαξηλάτης. 2) «Βοῦς —, « Πλ., ὁ σύρων (ζευγόμενος εἰς) ἅμαξαν, ἁμαξάρι(δι)κος, (ἐκ τοῦ

Ἁμαξεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι ἁμαξάρης (ἁμαξηλάτης). 2) ταξειδεύω ἢ κουβαλῶ μὲ τὸ ἁμάξι. «Ὁδὸς ἁμαξεύεσθαι δυναμένη,« Στρ., ἴδε Ἁμαξιτός. 3)(μτφρ.) περνῶ μὲ δυσκολίαν ἢ ταλαιπωρίαν τὴν ζωήν μου. « Ἡμάξευσα τοῦτον δύσζωον κἀθίωτον βίον, « Ἐπγρ.

Ἁμαξήλατος (ὁ, ἡ). (κυρ. ὁδὸς) ἡ πατουμένη (ἐλαυνομένη, διοδευομένη) ὑπὸ ἁμαξῶν, (ἴδε Ἁμαξιτός).

Ἁμαξήπαδες (αἱ), ἴδε Ἁμαξέπαδες.

Ἁμαξήρης, εος (ὁ, ἡ) ὁ ἀνήκων (εὐρισκόμενος) εἰς ἅμαξαν. ‖. «Ὁδὸς —, « Εὐρ. —Ἁμαξιτός.

Ἁμαξητός, ἡ, όν, =Ἁμαξήλατος.

Ἁμαξηφόρητος (ὁ, ἡ),=Ἁμαξοφόρητος.

Ἁμαξιά (ἡ),=Ἁμαξοτροχία.

Ἁμαξία (ἡ),=Ἁμαξ.τὸς.

Ἁμαξιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (μετακομιζόμενος μὲ) ἅμαξαν. (ἐπμ.) μέγας ἢ βαρὺς (ὥστε νὰ φορτώσῃ ἓν ἁμάξι).

Ἁμαξιεύς, έως (ὁ),=Ἁμαξεύς καὶ Ἁμαξοπηγός.

Ἁμαξικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἅμαξαν. 2) ὁ κείμενος πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀζεριαμοῦ τῆς ἁμάξης, βόρειος.

Ἁμάξιον (τὸ) καὶ

Ἁμαξίς, ίδος (ἡ),=Ἁμαξάριον, ἁμαξάκι.

Ἁμαξίτης, ου (ὁ). ὁ ἀνήκων εἰς (μετακομιζόμενος μὲ) ἁμάξι.

Ἁμαξιτός καὶ (Ἰων.) Ἁμαξιτὸς (ἡ). (κυρ. δρόμος) διὰ τοῦ ὁπ. περνιῶν ἁμάξια, (ἐπμ.) πλατὺς καὶ ὁμαλός.

Ἁμαξοβίτης, ου (ὁ), Π. καὶ

Ἁμαξόβιος καὶ

Ἁμάξοικος (ὁ, ἡ). ὁ κατασκιῶν (διάγων τὸν βίον του) εἰς ἁμάξι, καθὼς οἱ νομάδες Σκύθαι (Τάταροι)

Ἁμαξοπηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθειάνω (Κατασκευάζω) ἁμάξια.

Ἁμαξοπηγία (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ ἁμαξοπηγοῦ.

Ἁμαξοπηγός (ὁ). ὁ κατασκευάζων (πηγνύων) ἁμάξια, ἁμαξᾶς.

Ἁμαξοπληθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ γεμίζων (πλήθων) ἓν ἁμάξι, (ὁηλ.) μέγας, βαρύς.

Ἁμαξο(ξύ)πους, οδος (ὁ), (κυρ. εἰς τὸ πλ.) τὰ ξύλα τῆς ἁμάξης, περὶ τὰς ἄκρας τῶν ὁπ. στρέφονται οἱ τροχοί.

Ἁμαξοτροχία (ἡ). τὸ αὐλάκι (σημάδι) ὅπου σχηματίζεται εἰς τὸν δρόμον ἀπὸ τοὺς τροχοὺς τοῦ ἁμαξιοῦ.

Ἁμαξουργία (ἡ),=Ἁμαξοπηγία.

Ἁμαξουργός (ὁ),=Ἁμαξοπηγός.

Ἁμαξοφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ φερόμενος (μετακομιζόμενος) ἐφ' ἁμάξης.

Ἅμαρ, ατος (τὸ), Δ. ἀντὶ Ἦμαρ.

Ἀμάρα [ἄμη, αἴρω], ας (ἡ). αὐλάκι διὰ πότισμα. 2) λαγοῦμι διὰ τὰ νερὰ καὶ ταῖς βρώμαις,γκαρίζι. 3)χαντάκι,τράφος μὲ νερόν, γκράνα.

Ἀμαράκινος, η, ον. Ἀπὸ ἀμάρακον (μαντζουράνα).

Ἀμαρακόεις, εσσα, εν, Π ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἀμάρακον.

Ἀμάρακον (τὸ) καὶ

Ἀμάρακος (ὁ), φυτὸν εὐῶδες, ἡ μαντζουράνα.

Ἀμαράντινος, η, ον. Ἀπὸ ἀμάραντον. 2) =τῷ

Ἀμάραντος (ὁ, ἡ). ὁ μηδέποτε μαραινόμενος, ἀειθαλής· (μτφρ.) ἄφθαρτος, αἰώνιος. ‖. (οὐσ.) Ἀμάραντος (ὁ) καὶ Ἀμάραντον (τὸ), τὸ καὶ ἀπὸ ἡμᾶς οὕτως ὀνομαζόμενον φυτὸν καὶ ἄνθος.

Ἀμάργαρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ σαλισμένος μὲ) μαργαριτάρια, ἢ 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀμάργαφος, Π. ἀ. ἀντὶ Ἠμάργαρος (λίθος), τὸ μαργαριτάρι.

Ἀμάρευμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς ἀμάρας τρέχον νερὸν ἢ ἀκαθαρσία.

Ἀμαρεύω, Μ. εὐσω. Τρέχω (Χύνομαι, ἢ [μτδτ.] Ποτίζω) διὰ τῆς ἀμάρας.

Ἀμαριαῖος, α, ον. [κυρ. νερὸν) ὅπου τρέχει ἀπὸ ἀμάραν.

Ἀμαρίς, ίδος (ἡ)· μικρὴ ἀμάρα, αὐλακάκι.

Ἀμαρτάνω [παρβλ. Ἀμβροτάζω], Μ. ήσω καὶ (εὐχρηστότ.) ήσομαι (ἀόρ. Ἥμαρτον ἢ [ακντρ.] Ἡμάρτησα ἢ Π. Ἤμβροτον, πρκ. Ἡμάρτηκα ἢ τὸ θετ. Ἀμαρτητέον). Ἀποτυγχάνω, ἀστοχῶ, δὲν κατορθώνω, (ἢ ἀμεβτ.) δὲν τελεσφορῶ. «Ἡμβρότες, οὐδ' ἔτυχες, Ἰλ. Ε. « Φανείσης δ' Ἄρκτου, οὗτος μὲν, ἀκοντίσας ἥμαρτε, « Ξεν. (ἢ μὲ γεν.) « Ὡς τῆς Λέσβε ἡμαρτήκεσαν, « Θκ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) « Ἁμαρτανόμενα τῇ τοῦ ἀέρος ἀκρασίᾳ, « Θφρ. 2) ἀπατῶμαι, γελοιοῦμαι, σφάλλω, κάμνω (ἢ ἔχω) λάθος (ἢ ἐκκλησ.) ἁμαρτίαν. «Ἀεὶ πρῶτος ἔβαζε, ἢ οὐχ ἡμάρτανε μῦθων, « Ὀδ. Α. «Τοῦτό τις λέγων, οὐκ ἂν ἁμάρτοι τἀληθές, « Ἡρ. « Ζεὺς ἐφορᾷ ἢ τίνυται, ὅστις ἁμάρτῃ, « Ὀδ. Ν. « Ἦν τι περὶ ἡμᾶς ἁμαρτάνωσι, « Ξεν. (καὶ πθ.) «Πάνθ' ὅσα ἡμάρτηται [«Τὰ ἡμαρτημένα) Λακεδαιμονίοις, « Ξεν. « Ἡμάρτηται ἡ γραφὴ, « Πλδ. 3) σφοῦμαι, χάνω· ζημιόνομαι. «Χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς, « Ὀδ. Ι. «(Γυνὴ) ἀνδρὸς ἁμαρτάνουσ', ἁμαρτάνει βίου, « Εὐρ.

Ἁμαρτάς, άδος (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἁμαρτία.

Ἁμαρτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ὁμαρτέω.

Ἁμαρτῆ ἢ Ἁμαρτῇ, Π. ἀντὶ Ὁμαρτῇ.

Ἁμάρτημα (τὸ),=Ἁμαρτία.

Ἁμαρτηρός, ά, όν. Ἁμαρτωλός· ἠπατημένος· ἡμαρτημένος, ἐσφαλμένος.

Ἁμαρτητικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ ἁμαρτάνειν ἐπιρρεπής· ὁ συνήθως ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἁμαρτάνων (ἀποτυγχάνων κτλ.). «Περὶ ταῦτα μὲν ὁ ἀγαθὸς κατορθωτικός ἐστιν, ὁ δὲ κακὸς ἁμαρτητικός, « Ἀρστ.

Ἁμαρτία (ἡ). ἀποτυχία, λάθος, σφάλμα, πταίσμον· ἀσέβημα, ἁμάρτημα, παράβασις τῶν θείων ἐντολῶν.

Ἁμαρτίνοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἡμαρτημένα (χαμένον) τὸν νοῦν του, παράφρων, ἀνόητος.

Ἁμάρτιον (τὸ), Π. ἀντὶ Ἁμάρτημα.

Ἁμαρτοεπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἁμαρτάνω+ἔπος] ὁ κάμνων λάθη (ἀπατώμενος) περὶ τοὺς λόγους του, παραλογιζόμενος, ἢ μὴ ἐπιτελῶν ὅσα λέγει, ὁμιλῶν ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, μωρολόγος.

Ἁμαρτολόγος (ὁ, ἡ),=Ἁμαρτοεπής.

Ἁμαρτύρητος καὶ Ἀμάρτυρος (ὁ, ἡ)· ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ δυνάμενος ν' ἀποδειχθῇ μὲ) μάρτυρας, ἀναπόδεικτος, ἀδέσποτος.

Ἁμαρτύρως, ἐπίρ. Χωρὶς μάρτυρας ἢ μαρτυρίαν, ἀναποδείκτως.

Ἁμαρτωλὴ καὶ (Ἰων.) Ἁμαρτωλίη (ἡ), Π =Ἁμαρτία.

Ἁμαρτωλὸς, ἡ, όν. Ὁ πράττων (ὑποκείμενος εἰς) ἁμαρτίας.

Ἁμαρυγὴ (ἡ), Π. [ἀμαρύσσω]. =Μαρμαρυγὴ, λάμψις, ἄλισμα. 2) ταχεῖα κίνησις (κυρ. τοῦ φωτὸς καὶ τῶν φωτεινῶν σωμάτων, π. χ. ὀφθαλμῶν, καταγγ. δὲ καὶ χειλέων καὶ ποδῶν). 3) (πλθ.) αἱ ῥυτίδες τοῦ προσώπου.

Ἁμάρυγμα (τὸ),=Ἀμαρυγή.

Ἀμαρύσσω, Μ.-ύξω. Π.=Μαρμαρύσσω, λάμπω, ἀκτινοβολῶ, στιλπνοβολῶ, ἁλίζω.

Ἁμάς, άδος (ἡ), Π. (ἐπιθετ.) ἡ ναῦς, καράβι, (ἄλλ. ἀνάγν. Ἀμίς).

Ἁμᾶς, Δ. ἀντὶ Ἡμετέρας, αἰτ. πλθ. θηλ. τοῦ Ἁμός.

Ἁμᾶς, Δ. Ἡμᾶς, αἰτ. πλθ. τοῦ Ἐγώ.

Ἅμας, αἰτ. πλθ. τοῦ Ἅμη.

Ἁμάσας, σα, αν, Δ. ἀντὶ Ἁμήσας, ἀόρ. τῆς μτχ. καὶ

Ἁμάσεται, Δ. ἀντὶ Ἁμήσεται, μσ. μέλ). ἀ. τῆς ὁριστ. τοῦ Ἁμάω.

Ἁμάσητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μασηθείς, ἢ μὴ δυνάμενος νὰ μασηθῇ.

Ἀμαστίγωτος καὶ

Ἀμάστικτος (ὁ, ἡ). ἄβαρτος μὲ μάστιγα.

Ἁμασυκὰς, άδος (ἡ), εἶδ. δένδρου (μηλιᾶς ἢ ἀπηδοτιᾶς) καὶ

Ἁμάσυκον (τὸ), εἶδ. μήλου ἢ ἀπιδίου ὡριμάζον εἰς τὸν καιρὸν τῶν σύκων, (παρβλ. Ἀμάμυλις).

Ἅματα, πλθ. τοῦ Ἅμαρ.

Ἁματροχάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω μαζῆ (κυρ. ἐπὶ ἁμαξῶν, τῶν ὁπ. συνεπλέχθησαν ἢ κοντεύουν νὰ συμπλεχθοῦν οἱ τροχοί).

Ἁματροχία (ἡ), Π. σύγχρουσις (συμπλοκὴ) τῶν τροχῶν δύο ἁμαξῶν αἱ ὁπ. τρέχουν ὁμοῦ.

Ἁμάτωρ, ορος [ὁ, ἡ], Δ. ἀντὶ Ἀμήτωρ.

Ἀμαυρόβιος (ὁ, ἡ). ὁ διάγων βίον σκοτεινὸν (ἄδοξον, ἀτίμαντον).

Ἀμαυρόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων μαῦρα καρπόν.

Ἀμαυρὸς [ἀ, μαίρω πρωτότ. τοῦ μαρμαίρω], ά, όν. Σκοτεινὸς, ἀμυδρὸς, θαμπὸς μαῦρος ἢ σκοῦρος (μουντὸς), μόλις φαινόμενος (διακρινόμενος)· (μτφρ.) ἀδύνατος, πεπαλαιωμένος, ἀσήμαντος. « Ἀργυρίου (« Εἴδωλον, « Ἶχνος) ἀμαυρὸν (« Πλάτις (« Γενεὰ, « Δόξα, « Νόσος) ἀμαυρά, « Πυρετὸς ἀμαυρὸς, « Ἀρετ.

Ἀμαυρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ἡ χαρακτὴρ) τοῦ ἀμαυροῦ, σκοτάδι, ἀμυδρότης (θαμπάδα)· ἀδυναμία, ἀσημαντότης.

Ἀμαυροφανής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μέλας (ἀμαυρῶς) φαινόμενος ἢ φέγγων.

Ἀμαυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀμαυρόν (ἀμυδρόν, σκοτεινόν), θαμβόνω, σκοτίζω. (μτφορ.) ἐξασθενίζω, ἀμαυρόνω· ἀφανίζω. « Θωμάνω δὲ αὐτῷ, ὁ ἥλιος ἀμαυρώῃ ἐν τῷ οὐρανῷ, « Ἡρ. « Ἠμαυρωμένος τὰς ὄψεις (τὴν ὄψιν), « Πλ. « Χρὴ πᾶν ἐρέοντ' ἀμαυρῶσαι τὸν ἐγγύθεν, « Πίνδ. « Τοῦ Λεωνίδου τὴν μεγίστην ἡμαύρωκε (ὁ Ἡρόδοτος) πρᾶξιν, « Πλ. « Εἴ κ' ἐφ' ἅμαξαν ὑπὲρ δίφρου ἄγοις εἰρας, ἄξονα κλάσεις, τὰ δὲ φορτί' ἀμαυρωθείη, « Ἴσ. « Τὰ ὑπώπια . κυάνοις περιβλώμενα, ἀμαυροῦται, « Ἀθ., χάνονται, ἐξαλείφονται.

Ἀμαυρῶς, ἐπίρ. Ἀμυδρῶς, μόλις. « Κατακούειν ἀμαυρῶς ῥοίζου τινὸς ὑπὲρ κεφαλῆς περιελαυνομένου, « Πλ.

Ἀμαύρωσις, εως (ἡ). σκοτείνιασμα· ἀδυνάτισμα· (κυρ.) πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν.

Ἀμαυρωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) νὰ σκοτίζῃ (ἀδυνατίζῃ κτλ.).

Ἀμάχανος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀμήχανος.

Ἀμαχεί(χί) καὶ

* μαχητί, ἐπίρ. Χωρὶς μάχην (πόλεμον, φιλονεικίαν).

* μάχη(χε)τος καὶ

Ἄμαχος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μαχόμενος [πολεμῶν ἢ πολεμήσας]. « Οἱ δὲ ἀμάχητοι ἑκατέρων ἴσασιν ὅτι . . , « Ξεν. « Τὴν ἡμέραν ἄμαχοι διήγαγον, « αὐτ. 2) = Ἀκαταμάχητος. « Κεῖρ (« Δυναστεία) —, « « Κάλλος (« Κακὸν) ἄμαχον, « Ξεν. « Ἀκέτυμός τε γάρ ἐστι ταύτῃ ἡ ἀκρόπολις ἢ ἄμαχος, « Ἡρ. « Ἕκτορα Τρῳὰς ἄμαχον κίονα, « Πίνδ. 3) = Ἀμήχανος, ἀκατόρθωτος, ἀδύνατος. « Ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος, « Πίνδ. 4) ὑπερβολικός, ἄπειρος, ἀναρίθμητος. « Τίς ὑπερφίαν ἐξαρθεὶς ἄμαχον, « Σόλ. « ἰχθύων ἀπηνέγκατο | « Ἰσιμῶνος καταξήγνυται) πλῆθος ἄμαχον, « Αἰλ.

Ἀμαχῳ, ἐπίρ. = Ἀμαχεί 2) καθ' ὑπερβολήν, κατὰ πολλά. « Ἐώρων γὰρ αὐτὸν σκεύδοντα ταῦτα ἀμάχῳ, « Σδ.(;).

Ἀμάω-ῶ [ἄμη], Μ. ήσω. (ἐν γέν.) Κόπτω, ξ (ἰδιαιτ.) θερίζω· (συνεκδ.) μαζόνω· σωρεύω· (μτφορ.) καρποῦμαι, κερδίζω, ἀπολαμβάνω. « Ἀντὶ ταύτης τῆς δαιτὸς τὴν ἐλευθερίαν ἀμώμεθα, « Πλ.

Ἀμβαίνω, Π. ἀντὶ Ἀναβαίνω.

Ἀμβαλεῦ, Αἰόλ. Π. ἀντὶ Ἀναβαλοῦ.

Ἀμβάλλομαι, Π. ἀντὶ Ἀναβάλλομαι.

Ἄμβασε, Π. ἀντὶ Ἀνέβασε.

Ἀμβάσῃ, Π. Δ. ἀντὶ Ἀναβήσῃ, β'. ἐν πρτ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἀναβαίνω.

Ἄμβασις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνάβασις.

Ἀμβάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀναβάτης.

Ἀμβατός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ἀναβατός.

Ἀμβή, ης (ἡ). Ἰων. ἀντὶ Ἀμοιβή.

Ἀμβήσατο, Π. ἀντὶ Ἀνεβήσατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. δ. τοῦ Ἀναβήσομαι.

Ἀμβικος, ου καὶ

Ἀμβίξ, ικος (ὁ), (ἐν γέν.) ποτῆρι, ξυλοπίνακον, (ἰδιαιτ. δί) χύτρα μὲ γυριστὴν περιφέρειαν ἢ σκέπασμα, (ὕθ., (διὰ τῆς προσθέσεως τοῦ Ἀσαβ. ἄρθρ.,) ὁ κοιν.) λαμπίκος.

Ἀμβλακέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἀόρ. Ἠμβλακον), Π. ἀντὶ Ἀμπλακέω.

Ἀμβλακία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀμπλακία.

Ἀμβλήδην, ἐπίρ, Π. ἀντὶ Ἀναβλήδην.

Ἀμβλίσκω καὶ

Ἀμβλύω-ῶ, Μ. ώσω, [ἀμβλὺς ἢ βλώσκω]. (μτθτ.) Κάμνω ν' ἀποβάλῃ (ξ (ἀμτθτ.) Ἀποβάλλω) ἔμβρυον. « Αἱ μᾶται, φαρμάκια διδοῦσαι, ὃ ἐὰν δόξῃ ἀμβλίσκειν ἀμβλίσκουσι, « Πλάτ. 2) = Ἀμβλύνω. « Ἀμβλοῦνται γὰρ αἱ ὀφθαλμοὶ τῆς κριθοτόμου (ἀμπέλου), « Θρρ., (κοιν.) τυφλώνονται.

Ἀμβλυγώνιος (ὁ, ἡ). (μθμτκ.) ὁ ἔχων ἀμβλείας γωνίας, (ἐναντ. τοῦ Ὀξυγώνιος).

Ἀμβλύζω, Π. ἀντὶ Ἀναβλύζω.

Ἀμβλυντήρ (ὁ), Π. ὁ ἀμβλύνων (ἐξαοδενίζων).

Ἀμβλυντικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (ἰδιότητα) τοῦ ἀμβλύνειν. « Οἱ ἄλες ὄψεως ἀμβλυντικοί. « Δσκρ.

Ἀμβλύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ἀμβλύ, τοῦ ἀφαιρῶ τὴν ὀξύτητα (καὶ μτφορ.) τὴν δραστηριότητα, ἀδυνατίζω. « Τὸ κέντρον τῆς ἁμαρτίας ἠμβλυνας, « Δημοσ. (ξ πθ.) « Τῆς τε συμφορᾶς τῷ ἀποδόντι ἀμβλύνεσθαι, « Θκ.

Ἀμβλυόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀμβλυντικός.

Ἀμβλὺς [ἴδε Μῶλυς], εῖα, ύ. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ὀξύς, δηλ.) μὴ σουβλερὸς (κοπτερὸς [καὶ μτφορ.] διαστήριος), (ἐπι-) νωθρὸς, ἀδρανὴς· βραδύνους. « Ξιφίδιον ἀμβλύ, « Πλ. « Ἀμβλεῖα γωνία, « Μθματκ. « Ἀμβλυτέρους αὐτοὺς ἐποίησε πρὸς τὴν μάχην, « Πλ. « Τοὺς ἀφυεστέρους καὶ ἀμβλυτέρους τὴν φύσιν, « Ξεν. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἀμβλύ, ἐπίρ. (ἀντὶ τοῦ ἀχρ. Ἀμβλέως). « Ἀμβλὺ ὁρᾶν (ἀκούειν κτλ.), « (ξ συγκρ. ἢ ὑπερθ.) « Ἀμβλύτερον (« Ἀμβλύτατα) αὐτὸς ἑαυτοῦ ὁρᾷ, « Πλάτ.

Ἀμβλυσμὸς (ὁ), = Ἀμβλωσις.

Ἀμβλυτέρως, ἐπίρ. Μὲ πλειοτέραν ἀμβλύτητα.

Ἀμβλύτης (ἡ). στέρησις (τὸ ἐναντ. τῆς) ὀξύτητος. 2) (μτφορ.) ἀδράνεια, νωθρότης, εὐήθεια.

Ἀμβλύω, Μ. ύσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι ἀμβλὺς, ἀδυνατίζω.

Ἀμβλυωγμὸς (ὁ), [ἀμβλυώσσω], = Ἀμβλυωπία.

Ἀμβλυωπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀμβλυώσσω.

Ἀμβλυωπής, ἐος (ὁ, ἡ). (πθ.) ὁ πάσχων ἀμβλυωπίαν, κοντόφωτος· (μτγμ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἀμπέλου) βλαμμένος, τυφλός. 2) (ἐνεργ.) ὁ προξενῶν ἀμβλυωπίαν. « Ὁ φακὸς ἀμβλυωπής, « Δσκρ. « Τὸ ὦκιμον ἀμβλυωπές, « αὐτ. (ἴδε καὶ Ἀμβλώψ).

Ἀμβλυωπία (ἡ). [ἀμβλὺς, ὤψ]. ἀδυναμία τῆς ὁράσεως.

Ἀμβλωπὸς (ὁ, ἡ), = Ἀμβλυωπής.

Ἀμβλυωσμὸς (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀμβλυωγμὸς.

Ἀμβλυώσσω[τω], [ἀμβλὺς, ὄσσε], Μ. ώξω. Πάσχω ἀμβλυωπίαν, εἶμαι κοντόφωτος, δὲν καλοβλέπω. (εἰς τὸν Ακ. Γίμ. εὑρηται καὶ μεταβατικῶς:) « Ἀμβλυώττοντες τὰ τηλικαῦτα, « Δημοσθ. (τὸ ἐξαμβλωμένον (σκεπασμένον) ἔμβρυον, ἀπόβρυγμα. 2) = Φθορικὸν, ἰατρικὸν πρὸς ἐξάμβλωσιν.

Ἄμβλωμα (τὸ), = Ἀμβλωθρίδιον, ἀπόβλημα.

Ἀμβλωπὴς, ἐος καὶ

Ἀμβλωπὸς, οῦ (ὁ, ἡ), = Ἀμβλυωπὴς, «πόν.

Ἀμβλώσιμος, η ή ος, ον. Ὁ πάσχων ἐξάμβλωσιν ἀμέσως. ‖. « Ἦμαρ ἀμβλώσιμον, « Μαξ. (περιφρ. ἀντὶ

Ἄμβλωσις [ἀμβλόω], εως (ἡ). ἀπόβλησις (ἐμβρύου). 2) (μτγμ.) τυφλωσις τῶν ὀφθαλμ. τῆς ἀμπέλ.

Ἀμβλώσκω, = Ἀμβλίσκω.

Ἀμβλώσσω(ττω), Μ. ώξω, = Ἀμβλύνω ξ 2) = Ἀμβλυώσσω.

Ἀμβλώψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμβλυωπής. « Κατ' εὐφρόνην ἀμβλῶπες αὐγαί, κ' οὔ σε γινώσκω, « Εὐρ.

Ἀμβόσιμα (τὸ), Π. Δ. ἀντὶ Ἀναβόημα.

Ἀμβοάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀναβοάω.

Ἄμβολα (τὰ), = Σύμβολα, ἡ μέση τῆς γεφύρας (ἀντέννας) ὅπου εἶνε δεμένη μὲ τὸ κατάρτι.

Ἀμβολὰ, ᾶς (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀμβολή.

Ἀμβολάδαν, Δ. ἀντὶ

Ἀμβολάδην, ἐπίρ. Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀναβολάδην.

Ἀμβολαδίς, ἐπίρ. Π. = Ἀμβολάδην.

Ἀμβολὰς, άδος (ἡ), (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἀναβολὰς (ἰων. γῆ), τὸ ἀπὸ τάφρον ἢ λάκκον ἐβγαλμένον ξ ἑκατέρωθεν ἢ πέριξ αὐτῶν ἐπισωρευμένον χῶμα.

Ἀμβολὴ (ἡ). Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀναβολή.

Ἀμβολιεργὸς (ὁ), Π. ὁ ἀναβάλλων τὸ ἔργον του, ὀκνὸς, ἀμελής.

Ἀμβολίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀναβολή.

Ἀμβροσία (ἡ). ἡ τροφὴ τῶν θεῶν, (Τὰ Ἀμβρόσια).

Ἀμβροσιόδμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δαμὴν ἀμβροσίας.

Ἀμβρόσιος, α ἢ ος, ον, Π. [ἄμβροτος], ἄφθαρτος, ἀθάνατος, θεῖος, (ἐπμ.) θαυμάσιος (κατὰ τὴν εὐωδίαν, ὑβρότητα, ὡραιότητα κτλ.), χαριτωμένος.

Ἀμβροτεῖν, Π ἀντὶ Ἁμαρτεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἄμβροτον, Π. ἀντὶ Ἔπμαρτον, ἀόρ. β'. τῆς ἐργ. τοῦ Ἁμαρτάνω.

Ἄμβροτος (ὁ, ἡ), Π. = (πλὴν συνηθέσ.) τοῦ Ἄβροτος καὶ Ἀμβρόσιος.

Ἀμβυξ, υκος (ὁ), = Ἀμβίξ.

Ἀμβὼν [ἀναβαίνω], ωνος (ὁ). τὸ ἐξέχον καὶ γυριστὸν πρὸς τὰ ἔνδον χεῖλος (περιφέρεια) ἀσπίδος, πυναικίου, ποτηρίου κτλ. « Κώθων, ἄμβωνας ἔχων, ὑπολείπει τὸ οὐ καθαρὸν τοῦ ὕδατος, « Ἀθ. 2) σειρὰ λόφων, ψήλωμα βανωΐδας (κυρ περιξ κεφαλῆς), (παρβλ. Ὀφρύς). 3) (ἐκκλησ.) ὁ ἀμβωνας.

Ἀμβῶσαι, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀναβῆσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἀμβώσας, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀναβήσας, ἀόρ. τῆς μτγ. τοῦ Ἀναβαίνω.

Ἀμε. Δ. ἀντὶ Ἐμέ ἢ Ἡμᾶς.

Ἀμέγαρτος (ὁ, ἡ). Π. [ἀ, μεγαίρω]. (ἐπὶ πραγμ.) = Ἄφθονος, πολὺς, μέγας, φοβερὸς. « Πόνος (« Μάχη, « Ἄνεμος κτλ.), « Ὅμ. 2) (ἐπὶ ἀνθρ.) = Ἄζηλος, ἀσήμαντος· ἄθλιος. « Ἀμέγαρτε σαώσῃ, « Ὀδ. Ρ.

Ἀμεγέθης, εος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων μέγεθος

Ἀμέθεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεθεκτός. 2) (ἐνεργ.) = Ἀμέτοχος.
Ἀμεθέκτως, ἐπίρ. Χωρὶς μετοχήν (μέθεξιν).
Ἀμεθεξία (ἡ). Ἔλλειψις μετοχῆς (μεθέξεως).
Ἀμεθόδευτος καὶ Ἀμέθοδος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς μέθοδον (τρόπον, τέχνην, τάξιν), ἄτεχνος· ἄτακτος.
Ἀμείβυσος(τος) (ὁ, ἡ). (ἐπὶ ἀνθρ.) ὁ μὴ μεθύων· (ἐπὶ πραγμ.) ὁ διασκεδάζων (ἢ προφυλάττων ἀπὸ) τὴν μέθην. « Ἔστι δὲ (τὰ πικρὰ ἀμύγδαλα) καὶ ἀμείβυστα, προλαμβανόμενα, ὅσον ἑ. ἢ ζ'.,» Δοκρ., ὅθεν 2) (οὐσ.) εἶδ. (πολυτ.) λίθου καὶ χόρτου (νομιζομένων ὡς τοιούτων).
Ἀμεταγώγητος (ὁ, ἡ). ἀζύγιστος, ἀθασίμαστος, ἀνεξέταστος, ἴδε Μεταγωγέω.
Ἀμείβω [ἴδε Ἀμεύω], Μ. ἀμείψω (πρκ. Ἤμειφα καὶ πθ. Ἠμείμμαι; ἀόρ. Ἠμείφθην, καὶ τὸ θετ. Ἀμειπτέον). Ἀλλάζω, μεταβάλλω, ἀφήνω ἴν καὶ παίρνω (ἢ περνῶ εἰς) ἄλλο. « Μορφὴν ἀμείψας ἐκθεσῶ βροτησίαν, » Εὐρ. « Δάμαρτ' ἀμείψας, » αὐτ. « Πολλὰ ἀμείβων χρώματα, ὥσπερ ὁ χαμαιλέων, » Ἰουλ. « Καὶ ἡ μὲν ἠμείψε τὸ εἶδος εἰς κορώνην, ἡ δὲ εἰς νυκτερίδα, » Αἰλ. (καὶ μσ.) « Κύκνον ἀμειψάμενος, » Ἐπιγρ. « Ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων,» Ἰλ. Α., (ὀθ.) «Ἀμείβοντες (οὐσ.), οἱ, κάτωθεν διεστῶτες καὶ κατὰ κορυφὴν ἑνωμένοι· καὶ συγκρατοῦντες τὴν οἰκοδομὴν, στύλοι, [Τουρκ.] Παγιωτάδες (καὶ καιν.) Ψαλίδες. « Ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, » Ἀν. (ἢ μσ.) «Θρῴσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται,» Ἰλ. Ο. « Θύραν ἐκ θύρας (κτλ.) ἀμείβων, » Εὐρ. (καὶ μσ.) « Ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλεως ἀμειβόμενος, » Πλάτ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδοχ.) « Ἀμείψων δώματα,» αὐτ. (καὶ μσ.) « Ἀμείψασθαι πύλας,» (αὐτ.) « Ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων.» Ἰλ. Κ. (καὶ ἐλλ. καὶ μτφορ.) « Πάντας ἀζήλους ἀπέδειξε τοὺς κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἀμείψαντας,» Ἡρωδ., δηλ. ἀποθανόντας. 2) κάμνω ἀλλαξιάν. «Γλαῦκος πρὸς Διομήδην τεύχε' ἄμειβε, χρύσεα χαλκείων, » Ἰλ. Ζ. (καὶ μσ.) « Ἀμείβομαι γῆν οὐρανοῦ, » Πλ. 3) (μσ.) ἀνταποδίδωμι, ἀνταμείβω. « Κέρδη πονηρὰ ζημίαν ἀμείβεται, » Εὐρ. « Ταῦτα τοὺς φίλους ἠμείψατο, » Ἡρ. «Οὐχ' οἷόν τ' εἶναι τοῖς ἴσοις ἀμείβεσθαι, » Βασ. « Ἀμείψομαί σε τῆσδε τῆς δικαιοσύνης,» Λκ. « Δώροις τοῦς θεοὺς ἠμείβετο, » Ἡρωδ. (ἢ πθ.) « Φόνος ἀμείβεται φόνῳ, » Εὐρ. 4) διαδέχομαι. « Ἀγρυπνίαν ὕπνος ἀμείβεται, » Γρ. « Ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον, » Ὀδ. Ι., (παρλ. ἀριθμ. δ.) « Ἀμείβει καινὸν ἐκ καινῶν τόδε, » Εὐρ. (ἢ πθ.) « Φόνος ἀμείβεται φόνῳ, » αὐτ. 5) ἀποκρίνομαι. « Τὴν δ' αὖτ' ἀγαθὸν ἠμείφθη,» Βαβρ. « Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος στυγερῷ μ' ἠμείβετο μύθῳ, » Ὀδ. Μ. « Προσαγορεύει με ἡ γυνὴ, ἐγὼ ἀμείβομαι αὐτὴν ὁμοίως, » Λκ. « Ἐκείνων δὲ τὴν προσαγόρευσιν μετὰ φωνῆς παλεμικῆς ἀμειψομένων, » Πλ. « Ἀνεβόησαν αἱ λοιπαὶ γυναῖκες, ἠμείψατο δὲ ἡ Οὐολουμνία, » αὐτ. (καὶ χ. εἰτ.) « Μοῦσαι δ' αἱ θείδιν ἀμειβόμεναι ὅπι καλῇ, » Ἰλ. Α. (παρδλ. ἀριθμ. δ) « Ὡς τὼ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένω ἐπέεσσιν ἔστασαν, » Ὀδ. Γ.
Ἀμειδής, ἐος (ὁ, ἡ), καὶ
Ἀμείδητος (ὁ, ἡ). ὁ μηδέποτε μειδιῶν, ἀγέλαστος, (ἐπιμ.) σκυθρωπὸς, ἄγριος, φοβερός. « Ἵησάσκει κενεῶνας ἀμειδήτοιο βαράθρου, » Ὀρφ.
Ἀμειδήτως, ἐπίρ. Χωρὶς μειδίαμα, σκυθρωπῶς.
Ἀμείλικτος(χος), ου (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μειλισσόμενος, σκληρὸς, ἄκαμπτος, ἀδυσώπητος.
Ἀμεινον, οὐδ. τῶ Ἀμείνων. β. (ἐπίρ.) = τῷ Ἀμεινόνως, ἐπίρ. Καλλήτερα.
Ἀμεινότερος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἀμείνων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. (ἀνωμλ.) τοῦ Ἀγαθὸς, καλλήτερος, καλλιώτερος, ἀνδρειότερος, ἀξιώτερος κτλ. β. (τὸ οὐδ.) Ἄμεινον (ἐκλογ. Α', ἀντὶ ἀπλ. θετ.) « Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν, οὐ γὰρ ἄμεινον,» Ἡσ. (Θ'. ἀντὶ ἐπίρ.) «Αἰσχρὸν περιῤῥᾶν τὴν Ἀσίαν ἄμεινον πράττουσαν τῆς Εὐρώπης, » Ἰσοκρ.
Ἀμείρω, Μ. ἀμέρσω, Π. = Ἀμέρδω.
Ἀμειψικοσμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μετακοσμέομαι.
Ἀμειψιρρυσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλλάζω σχῆμα (ῥυσμὸν), μετασχηματίζομαι.
Ἀμειψιρρυσμία (ἡ). μετασχηματισμός.
Ἀμειψις [ἀμείβω], εως (ἡ). ἀλλαγὴ, μεταβολὴ· ἀντιλλαγὴ· ἀντάμειψις· ἐκδίκησις· ἀπόκρισις.
Ἀμειψίχρους-ως (ὁ, ἡ). ὁ ἀλλάζων χρῶμα.
Ἀμείωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καθὼν ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος μείωσιν (ἐλάττωσιν), ἀκέραιος
Ἀμέλγω [συγγ. τῷ Ἀμέρδω], Μ. ξω. Ἀρμέγω. (κυρ. καὶ μτφορ.) « Ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους, » Ἀρρφ., τοὺς τρυγᾷς, τοὺς παίρνεις ὅ,τι ἔχουν, τοὺς ἁρμέγεις.
Ἀμέλει, (κυρ.) δ'. ερσ. τῆς πρς. τοῦ Ἀμελῶ. Μή σε μέλῃ, ἔσο ἥσυχος· (ἐπιμ.) ἐπίρ. (ἐν γέν. μὲν Ἐμφαντ. ἰδιαιτ. δὲ 1) (Βεβαιωτ.) τῷ ὄντι, μάλιστα, βέβαια· ἂς εἶναι βέβαιον. 2) (Διασαφητ.) δηλαδὴ, ἤγουν, παραδείγματος χάριν.
Ἀμέλεια (ἡ). ἀμεριμνία, ἀδιαφορία.
Ἀμελετησία (ἡ). ἔλλειψις μελέτης (σκέψεως, ἐξασκήσεως, προετοιμασίας).
Ἀμελέτητος (ὁ, ἡ). ἀπρομελέτητος, ἀγύμναστος, ἀνέτοιμος.
Ἀμελετήτως, ἐπίρ. Χωρὶς μελέτην (γύμνασιν, προετοιμασίαν).
Ἀμελέω-ῶ, Μ. ήσω. Δέν μοι μέλει, ἀδιαφορῶ, παραμελῶ.
Ἀμελὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἀμελῶν, ἀδιάφορος, ῥᾴθυμος. 2) ὁ ἀμελούμενος. « Οὐδ' ἀμελὲς τῷ πλουσίῳ τοῦτο, » Δημ. « Τὰ τῆς πόλεως ἀμελῆ, » αὐτ.
Ἀμελησία, ας καὶ Ἀμέλησις, εως (ἡ), = Ἀμέλεια.
Ἀμεληθείς, α, ον, θετ. τοῦ Ἀμελῶ, ἀπήμαντος.
Ἀμεληθεῖ, ἐπίρ. = Ἀμελῶς.
Ἀμέλητος(ὁ, ἡ). = Ἀμεληθείς. «Καὶ σφιν πάλλ' ἀμέλητα μέλει, » Θγν.
Ἀμελία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀμέλεια.
Ἀμελλητὶ [ἀ, μέλλω], ἐπίρ. Χωρὶς ἀναβολὴν (ἀργοπορίαν), ἀμέσως, ἀνυπερθέτως.
Ἀμέλλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μέλλων (ἀργοπορῶν), ταχὺς, πρόθυμος. 2) ὁ γινόμενος χωρὶς (ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος) μέλλησιν (ἀναβολὴν), κατεπείγων.
Ἀμελλήτως, ἐπίρ. = Ἀμελλητί.
Ἀμελξις, εως (ἡ). ἄρμεγμα.
Ἀμελῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀμέλειαν (ἀδιαφορίαν).
Ἀμεμπτος (ὁ, ἡ). ἀκατηγόρητος, μέμψεως ἀνεπίδεκτος, χωρὶς ἐλάττωμα. 2) ὁ μὴ παραπονούμενος, (ἐπιμ.) εὐχαριστημένος. « Δωρησάμενος δὲ αὐτοῖς πολλὰ, ἀμέμπτους ποιησάμενος. » Ξεν.
Ἀμέμπτως, ἐπίρ. Χωρὶς μέμψιν (κατηγορίαν ἢ παράπονον), ἀνεπιλήπτως, εὐχαρίστως, ἀρθόνως, μεγαλοπρεπῶς, πλουσιοπαρόχως. « Οὐ δ' ἐπαινέσεις, τούτῳ δῶρα ἀμέμπτως ἐδίθου, » Ξεν.
Ἀμεμφὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Ἀμέμπτος.
Ἀμεμφία (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀμέμπτου.
Ἀμεμφῶς, ἐπίρ. = Ἀμέμπτως.
Ἀμεμψίμοιρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεμψίμοιρος.
Ἀμεναι, Δ. Π. ἀντὶ Ἄῆναι, ἀπαρ. τοῦ Ἄω (χορτοΐνω).
Ἀμενηνός, ἡ, όν, Π. = Ἀμενὴς, ὁ μὴ ἔχων μένος (δύναμιν), ἀδύνατος, (ἐπιμ.) εὐθραυστος, ἀνύπαρκτος κτλ.
Ἀμενηνόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀδυνατίζω, χαλνῶ, ματαιόνω.
Ἀμενὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμενηνός.
Ἄμενος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἤμενος, μτχ. τοῦ Ἧμαι.
Ἀμενῶς, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ σταθῇ (περιμένῃ), ἀμέσως.
Ἀμέρα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἡμέρα.
Ἀμέργω, Μ. ξω, = Ἀμέλγω (ὀθ., κατὰ μετάθ. στοιχ., τὸ καιν.) Ἁρμέγω. 2) (καταχρ.) κόπτω (τρυγῶ, μαζώνω) καρπούς, ἄνθη κτλ.
Ἀμέρδω [ἀ, μέρος], Μ. σω, Π. σερῶ, ἀφαιρῶ, « Ὀφθαλμῶν ἄμερσεν, » Ὀδ. Θ. « Ὅσσε δ' ἄμερδεν αὐγῇ καρύθων ἀπολαμπομενάων (κερασυνοῦντες ζεροπῆς τε),» (Ὁμ. Ἡσ.), (καὶ ἐλλ.) « Ἴντεα καπνὸς ἀμέρδει (ἐνν. τοῦ λάμπειν, ἐπιφθείρει, χαλνᾷ. (καὶ πθ.) « Δαιτὸς ἀμέρδεσι, » Ὀδ. Φ. «Φίλης πίωνος ἀμερθῆς,» Ἰλ. Χ
Ἀμερὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ δεχόμενος εἰς) μέρη, ἀδιαίρετος. « Σημεῖον ἀμερές,» Λκ. 2) ὁ μὴ λαμβάνων μέρος. « Δικαίας καὶ ἀμερεῖς ποιεῖσθαι τὰς χρήσεις, » Λκ.
Ἀμερία (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ Ἀμεροῦς.
Ἀμεριαῖος, α, ον, = Ἀμερὴς, (ἐπιμ. 2,=Ἀκαριαῖος, μικρότατος.
Ἀμεριμνάω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀμέριμνος (χωρὶς φροντίδα), ἀδιαφορῶ.
Ἀμεριμνησία καὶ Ἀμεριμνία (ἡ). ἔλλειψις μεριμνης, ἀφροντισία, ἄνεσις.
Ἀμέριμνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φροντίδα, ἀξένιαστος. 2) ἀνεπιμέλητος. «Εἶπαι δ' ἀμέριμνος οὕτως, » Σαφ.
Ἀμερίμνως, ἐπίρ. Χωρὶς φροντίδος.
Ἀμέριος, Δ. ἀντὶ Ἤμέριος.
Ἀμέριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παθὼν ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος μερισμὸν (διαίρεσιν), ἀδιαίρετος.

Ἀμεμφρεί(ρί), ἐπίρ. Π. [ἀ, μεμφαίρω] ἀντὶ Ἀμερίμνως.
Ἄμερος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἥμερος.
Ἀμέρσαι, ἀόρ. ἀ, τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀμέρδω.
Ἀμερσίγαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στερῶν (ἐμποδίζων) τινὰ τοῦ γάμου.
Ἀμερσίνοος-ους καὶ
Ἀμερσίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἁρπαιρῶν τὸν νοῦν (τὰς φρένας).
Ἀμερῶς, ἐπίρ. Χωρὶς μέρη ἢ μερισμόν, ἀδιαιρέτως.
Ἄμες ἢ Ἄμμες ἢ Ἀμὲς, Δ. ἡ Αἰολ. ἀντὶ Ἡμεῖς, πλθ. τοῦ Ἐγώ.
Ἀμεσίτεντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων μεσίτην, ἢ μὴ ἐπιδεκτικὸς μεσιτείας.
Ἄμεσσος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος μεσολάβησιν. «Ἡ ζωὴ ἐξ ὁ θάνατος τῶν ἀμέσων εἶσίν· ἡ γὰρ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει,» Ἀκ.
Ἀμέσως, ἐπίρ. Χωρὶς μεσολάβησιν.
Ἀμετάβατος (ὁ, ἡ), (ᾰ ἐπίρ.)-άτως. Ὁ μὴ μεταβαίνων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἀμετακίνητος, (ὥθεν 2) [Γρμτ.] ῥῆμα ἀμετάβατον τὸ μὴ μεταβιβάζον τὴν ἐνέργειαν καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἔχον ἐκ τρίτου πλαγίαν πτῶσιν.
Ἀμεταβλησία (ἡ). ἡ (ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀμεταβλήτου.
Ἀμετάβλητος καὶ Ἀμετάβολος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεταβαλλόμενος, ἀναλλοίωτος.
Ἀμετάγνωστος (ὁ, ἡ), = Ἀμεταμέλητος, ἐπίπονος, ἀμετάθετος.
Ἀμετάδοτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεταδιδῶν ἢ μὴ μεταδόσιμος.
Ἀμετάθετος (ὁ, ἡ), = Ἀμετάβλητος.
Ἀμετακίνητος (ὁ, ἡ). ἀμετασάλευτος, ζερεύς, σταθερός.
Ἀμεταπαίνητος, ἐπίρ. Ἀπαρασαλεύτως, σταθερῶς.
Ἀμετάκλαστος (ὁ, ἡ). ἀσάκκιστος. (μτφρ.) σταθερός.
Ἀμετάκλητος (ὁ, ἡ). ἀκράτητος, ἀκατάσχετος.
Ἀμεταλινής, ές (ὁ, ἡ). ἀλύγιστος.
Ἀμετάληπτος (ὁ, ἡ), = Ἀμέθεκτος. 2) (τρκ.) = Ἀκατάληπτος.
Ἀμετάλλακτος (ὁ, ἡ). ἀμετάβλητος, ἀναλλοίωτος.
Ἀμεταμελητί, ἐπίρ. = Ἀμεταμελήτως.
Ἀμεταμέλητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήτως. = Ἀμετανόητος, ὁ μὴ μεταμελούμενος (μετανοῶν, ἀλλάζων γνώμην). 2) ὁ μὴ προξενῶν μεταμέλειαν, ἐκεῖνος διὰ τὸν ὁπ. δὲν μεταμελεῖται τις, (ἐπμ.) βέβαιος. «Ἀμεταμέλητα τὰ χαρίσματα τοῦ θεοῦ,» Γρφ.
Ἀμετανόητος (ὁ, ἡ), = Ἀμεταμέλητος. «Ἀμετανόητον τὴν ἀνάληψιν, ᾗ τὴν διαλλαγὴν βέβαιον εἶναι προσήκει,» Ἀκ.
Ἀμετάπειστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεταπειθόμενος (ἀλλάζων γνώμην), ἐπίμονος.
Ἀμετάπλαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεταβάλλων σχῆμα, ἀναλλοίωτος.
Ἀμεταποίητος (ὁ, ἡ). ἀμετάβλητος.
Ἀμετάπταιστος (ὁ, ἡ). ἀλάνθαστος.
Ἀμεταπταισία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἰδιότης) τοῦ ἀμεταπτώτου.
Ἀμετάπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεταπίπτων (μεταβαλλόμενος), ἀναλλοίωτος, σταθερός.
Ἀμετάστατος (ὁ, ἡ). ἀμετάβλητος, ἀμετακίνητος, ἀμετάβλητος. «Ἀμετάστατα.. τὰ τῶν νέων μαθήματα, δι' ἀπαλότητα τῶν ψυχῶν, εἰς βάθος ἐνσημαινόμενα,» Βασίλ.
Ἀμεταστρεπτεί(πτεί), ἐπίρ. Χωρὶς νὰ γυρίζῃ ὀπίσω.
Ἀμετάστρεπτος καὶ Ἀμετάστροφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεταγυρίζων ὀπίσω. 2) (τρπ.) ἀμετάβλητος, ἀμετάπειστος, ἐπίμονος ἢ ἀδιάφορος, (παρβλ. Ἀνεπίστρεπτος).
Ἀμετάτρεπτος (ὁ, ἡ), = Ἀμετάβλητος καὶ Ἀμετάπειστος.
Ἀμεταστροπία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀμεταστρέπτου.
Ἀμετάστροπος (ὁ, ἡ), = Ἀμετάστρεπτος.
Ἀμεταφόρητος καὶ Ἀμετάφορος (ὁ, ἡ). ἀμεταχόμιστος, ἀμεταχίνητος, ἀμετάβλητος, (καὶ παρὰ Γρμτ.) ἄχρηστος εἰς μεταφοράς.
Ἀμεταχείριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεταχειρισθεὶς ἢ μὴ ἐπιδεκτικὸς μεταχειρίσεως, ἀναπαχρονόμητος.
Ἀμέτερος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ὑμέτερος.
Ἀμετεώριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μετεωριζόμενος (σηκονόμενος ὑψηλὰ, [καὶ μτφρ.] μὴ ἐπαιρόμενος), βαρὺς, ἐμβριθής.
Ἀμέτοχος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (λαβὼν) μετοχὴν εἴς τι.
Ἄμετρα, ἐπίρ. Ἀμέτρως.
Ἀμετρής, έος (ὁ, ἡ), = τῷ
Ἀμέτρητος, ος καὶ Π. η, ον, = Ἄμετρος, ἄπειρος, μέγας.
Ἀμετρήτως, καὶ
Ἀμετρί, ἐπίρ. Ἀμέτρως.
Ἀμετρία (ἡ). Ἔλλειψις μέτρου ἢ μετριότητος, ὑπερβολή. Ἄπειρον πλῆθος.
Ἀμετροβαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀμέτρητον βάθος.
Ἀμετροβίος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μακροβιώτατος.
Ἀμετροεπὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἀπεραντολόγος, ἢ ὁ μὴ μετρῶν (ζυγίζων) τοὺς λόγους του, ἀστόχαστος.
Ἀμετρόκακος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον κακός.
Ἀμετρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλυαρῶ, πολυλογῶ.
Ἀμετροπόης, ου (ὁ). ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον πίνων.
Ἄμετρος (ὁ, ἡ). ὑπέρμετρος, ἀμέτρητος, ὑπερβολικὸς, παραπολύς. «Δαρεικοὺς ἀμέτρους τινὰς,» Ξεν. «Γαστρὸς ἀμέτρου τράπεζα,» αὐτ. 2) (ἐπὶ στίχ. Ποιητ.) ὁ μὴ ἔμμετρος.
Ἀμέτρως, ἐπίρ. Χωρὶς μέτρον (μέτρημα), καθ' ὑπερβολήν.
Ἀμευσιπής, ές (ὁ, ἡ), Π. [ἀμεύω, ἔπος]. ὁ ἀλλάζων λόγους (ἀποκρινόμενος ἢ ὁμιλῶν κατ' ἐρωταπόκρισιν).
Ἀμεύσιμος (ὁ, ἡ), Π. [ἀμεύω], = Διαβεύσιμος, διαβατός.
Ἀμευσίπορος (ὁ, ἡ), Π. [ἀμεύω, πόρος], (κυρ. ὁρόμους) ἐναλλάσσων, ὄχι ἴσιος.
Ἀμεύω [ἄωμαι ἀμέω, ἐθ. τὸ ἐδικόν μας Ἀμε, Ἄμετε], Π. = Ἀμείβω, ἀλλάζω, ἀνταμείβω. (συχνότ.) περνῶ, ὑπερβαίνω· (καὶ μτφρ.) νικῶ.
Ἀμή, ῆς (ἁ), θηλ. τοῦ Ἀμὸς, Δ. ἀντὶ Ἐμὸς.
Ἀμή (ᾰ), (ἐργαλ. διὰ θέρισμα), δρεπάνι. 2) (διὰ σκάψιμον), τσαπί, ἡ ταυτὸ, «Σκαφίον πλατὺ,» (κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Θεόδ.) 3) (διὰ μάζωμα χόρτου), ξυλοτσουγγράνα. 4) (διὰ ἄντλημα νεροῦ), καὶ ἡ ἀναστρεπτήρι. (παρβλ. Ἀμίς).
Ἀμὴ ἢ Ἀμῆ, ἐπίρ. (κυρ. δοτ. τοῦ ἀγρ. Ἀμὸς=Τίς), τρόπον τινά. (ἴδε τὸ ἐπμ.)
Ἀμηγέπη (πα, που, πως), ἐπίῤ. Τρπ. καὶ Τοπ. (ἀοριστολογ.) μὲ κάποιον τρόπον, ὁπωσοῦν· εἰς κάποιον τόπον, κάπως· κάπως· ὅπου (ὅπως) τύχοι.
Ἀμὴν, ἐπίρ. Βεβαιωτ. ἢ Εὐκτ. (ἢ λέξ. νομίζ. Ἑβρ. ἀλλ' ἴσ. παρεγχτμτεύθη καὶ ἀπὸ τοῦ ἄωρ. Ἄ μὴν, ἀντὶ Ἤ μὴν), ἴδε Ἤ.
Ἀμήν, αἰτ. τοῦ Ἀμὴ ἢ Ἀμὴς.
Ἀμήνιον (τὸ), ἴδε Ἀμμιον.
Ἀμηνις, ιος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ
Ἀμήνιτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων μῆνιν, θόρυβος, ἀμνησίκακος
Ἀμηνίτως, ἐπίῤ. Χωρὶς μῆνιν (ὀργὴν, μνησικακίαν).
Ἀμήρυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ξετυλιχθείς (ξεκουβαριασθείς κτλ.), ἴδε Μηρύω. 2) (μτφρ.) ἀπέραντος, ἀτελείωτος ἢ ἀτελὴς, ἢ ἀνεξήγητος.
Ἀμης [ἴδε Ἀμάω], ητος ἢ (Ἰων.) εω (ὁ), εἶδος ζυμαρικοῦ, (ἴσ. ἡ) γαλατόπηττα.
Ἀμήτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ
Ἀμητὴρ (ὁ), Π. [ἀμάω]. θεριστής. 2) (μτφρ.) ἐξολοθρευτής.
Ἀμητήριον (τὸ), [ἀμάω], ἐργαλ. γεωργ. δρέπανον.
Ἀμητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς θέρισμα (Ἄμητον) ἢ εἰς τὸ ζυμαρικὸν Ἀμην-ητες.
Ἀμητίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ἀμης.
Ἄμητος, ου ἢ οῦ (ὁ), [ἀμάω]. ἡ πρᾶξις καὶ ὁ καιρὸς τοῦ θερίζειν, τὸ θέρος, τὸ θέρισμα. 2) (συνεκδ.) τὰ θερισμένα ἢ θεριστέα γεννήματα καὶ χωράφια. «Ἄμητος δ' ἐλίγιστος,» Ἰλ. Γ.
Ἀμήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ γνωρίζων, ἢ ἔχων κακὴν καὶ ἄστοργον) μητέρα. «Ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι ἔγημε ἄλλην γυναῖκα,» Ἡρ. 2) Π «Μήτηρ ἀμήτωρ,» Σαρ. ἡ ἀναξία τοῦ ὀνόματος τῆς μητρός.
Ἀμηχανέω (ἀω)-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω τρόπον (μηχανὴν), δὲν ἠμπορῶ νὰ. «Ἀμηχανεῖ κατασεῖσαι αὐτὸν,» Αἰλ. «Ἐλήλυθας εἰς φίλας, ἔνθα ἀμηχανήσεις χρήματος οὐδενός,» Ἡρ. 2) ἀπορῶ, δὲν ἠξεύρω τί νὰ κάμω, εἶμαι εἰς ἀμηχανίαν· Ἀμηχανῶ γάρ, πάτερ ἔχω τάδ', ἢ μεθῶμ' ἐγὼ (παρβλ. Ἀπορῶ).
Ἀμηχανὴς, ές (ὁ, ἡ), = Ἀμήχανος.
Ἀμηχάνητος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ μηχανῶν ἀπαγώνιστος, ἀνίκητος κτλ.
Ἀμηχανία (ἡ), = Ἀπορία, ἔλλειψις τρόπων, στενοχωρία, ἀνάγκη, ἔνδεια, δυσκολία.
Ἀμηχανοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀνίκανος (ἀνάξιος) διὰ κάθε ἔργον.
Ἀμηχανοποιέσμαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Μηχανῶμαι ἄχρηστα καὶ μάταια ἔργα, ἐπιχειρίζομαι ἀδύνατα.
Ἀμήχανος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-άνως. Ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ δυνάμενος νὰ ἐφεύρῃ) τρόπον (μηχανὴν), εὑρισκόμενος εἰς ἀπορίαν. «Ἁπάντων ἀμηχανώτατος ἦν ὅ, τι χρὴ λέγειν παρίσασθαι,» Δημ. (ἐκμ. 2) ἀν-

νίκανος, ἀνάξ.ος, ἀνεπιτίδειος, ἀνόητος, εὐήθης. «Κούρην ἤγεν, ἐμεῦ ἀέκοντος, ἀμήχανος, Ἰλ. Τ. «Ἡ δ' ἀμήχανος γυνὴ γνώμῃ βραχείᾳ μωρίαν ἀφηρέθη,» Εὐρ. 3) (πθ. ἐπὶ πραγμ.) ἀκατόρθωτος, ἀδύνατος. «Ὁδὸς ἀμήχανος εἰσελθεῖν στρατεύμασι,» Ξεν. «Ἀμήχανον νεῖσαι,» Πλάτ. 4) δεινός, φοβερός, ἀναπόφευκτος, ἠλίθριος, ἀνοικονόμητος. «Ἀμήχανα δεσμά,» Ὁμ. Ἴλιν. «Ἀμήχανα ἔργα γένοντο,» Ἰλ. Θ. 5) (ἐπὶ ἀνθρ.) ἀμετάπειστος, ἀνένδοτος. «Σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ,» Ἰλ. Π. 6) (ἐπὶ ὑπερβ.) ἀνεξήγητος. 7) ἀμέτρητος, ἄπειρος, ἀπερίγραπτος, ἀνέκφραστος, ὑπερβολικός. «Πλῆθος (κάλλος) ἀμήχανον,» ἢ «Ἀμήχανος τὸ πλῆθος (τὸ κάλλος).» Ξεν. «Ἀμήχανος χρόνος (πόθος, εὐδαιμονία, χαρὰ κτλ.). «Βίος ἀμήχανος μακαριότητι,» Πλάτ.

Ἀμία (ἡ) καὶ Ἀμίας, ου (ὁ), εἶδος ἰχθ. γαφάρι ἢ θυννος, (κων.) λεπάς. «Ἀμιαις τοὔνομα παρίσχηκεν ὁ συναγελασμός,» Πλ.

Ἀμίαντος (ὁ, ἡ), (ἐπιθ.) = Ἀμόλυντος, καθαρός. «Τίμιος ὁ γάμος, καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος,» Γρφ. ‖ (οὐσ.) εἶδ. ἀσπροπράσινης πέτρας (σχιστολίθου), ἀπὸ τὴν ὁποίαν γίνονται ὑφάσματα μὴ καιόμενα.

Ἀμιγής, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -γῶς, = Ἀμικτος.

Ἀμίθεος, ὡ (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἠμίθεος.

Ἄμικτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -κτως. Ὁ μὴ μιχθείς (ἑνωθείς), ἢ μὴ μιγνύμενος, καθαρός, ἄδολος. 2) = Ἀνεπίμικτος, μὴ ἔχων ἐπιμιξίαν (σχέσιν, συναναστροφὰς), (ἐπιμ.) ἁπλησίαστος, ἀκοινώνητος, ἀσυμβίβαστος. ἄγριος.

Ἅμιλλα [ἅμα, ἴλη], της (ἡ) συνερισμός, ἀντιζηλία, συναγωνία, μάχη, σωματικὴ φιλονεικία. «Ταῖς πρὸς τὰ θηρία γινομέναις ἁμίλλαις» Ἀμιλλαν ποιοῦμαι,» Ἀμιλλῶμαι. ‖ «Ἐξ ἁμίλλης,» ἐπίρ. Κατὰ συναγωνισμόν.

Ἀμιλλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Συνερίζομαι, φιλοτιμοῦμαι (ἀγωνίζομαι) νὰ μιμηθῶ νὰ φθάσω ἢ νὰ ὑπερβῶ τινα εἴς τι. (προφερτ.) «Ἀμιλλώμενοι πρὸς ἀλλήλους (πρὸς τὴν τύχην),» Εὐρ., Ἰσοκρ. «Ἀμιλλᾶσθαι ἐπὶ τὰ θηρία,» Ξεν. «Ἀμιλλᾶσθαι τοὺς τεχνίτας ὑπὲρ τῆς ὁμοιότητος,» Πλ. «Διὰ ὁρῶν τε ἢ παντοίας ὁδοῦ ἀμιλλώμενοι» Πλάτ. «Ὥρμησαν ἀμιλλᾶσθαι ἐπὶ τὸ ἄκρον,» Ξεν. «Νῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα νομίζετε ἀμιλλᾶσθαι,» αὐτ. (καὶ πρὸς ὄστ.) «Ἀμιλλώμενοι τοῖς ἵπποις,» Πλάτ. «Φασὶ ἀμιλλᾶσθαι βίᾳ γνώμην ὁ καίαν,» Εὐρ. (καὶ πρὸς αἰτ. ἑλλ.) «Ἀμιλλᾶσθαι στάδιον (δίαυλον, ἐφίππιον κτλ.),» Πλάτ. «Ἀμιλλᾶσθαι γόον (λόγον).» Εὐρ. «Οἱ Πέρσαι τὰ καταύτη ἀμιλλώμενοι,» Ξεν. (καὶ πρὸς τελ. ἀπαρ.) «Ἀμιλλήσεται, ὡς ἁπάντων αὐτὸς πλεῖστον λάβοι,» Πλάτ. (ἢ πρὸς ἐπίρ.) «Δεῦρ' ἀμιλλᾶται ποδί,» Εὐρ.

Ἀμίλλημα (τὸ), = Ἄμιλλα. 2) τὸ ἀντικείμενον τῆς ἁμίλλης.

Ἀμιλλητήρ (ὁ), Π. συν(άντ)αγωνιστής. «Τροχοὶ ἁμιλλητῆρες,» Σοφ., οἱ συνερριζόμενοι πρὸς ἀλλήλους περὶ ταχύτητος.

Ἀμιλλητήριος (ὁ, ἡ) ὁ ἀγώνιος (ἐπιτήδειος) εἰς ἅμιλλαν (ἀγῶνα). «Ἵπποι ἁμιλλητήριοι,» Ἀρχδ. ‖ (οὐσ.) Ἀμιλλητήριον (τὸ), ὁ τόπος ὅπου ἀγωνίζονται.

Ἀμιλλητής, οῦ (ὁ), = Ἀμιλλητήρ.

Ἀμιλλητικός, ἡ, όν = Ἀμιλλητήριος.

Ἀμιμητόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν βίον ἀμίμητον.

Ἀμίμητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν ἐμιμήθη ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ μιμηθῇ.

Ἀμίν (μῖν), Δ. ἡ Αἰολ. ἀντὶ Ἡμῖν.

Ἀμιξία (ἡ), ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀμίκτου. 2) = Ἀνεπιμιξία.

Ἄμιππος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων ὁμοῦ ἢ ἴσα μὲ ἵππον, καθὼς (π. χ.) οἱ Κένταυροι, (ἐπιμ.) ὀγλίγωρος. ‖ (οὐσ.) Ἄμιππος, Α'. στρατιῶται πεζοὶ τεταγμένοι μὲ τοὺς ἱππεῖς, τοὺς ὁποίους ἴσως καὶ διεδέχοντο φονευομένους, (παρβλ. Διωκτής). Β'. ἱππεῖς σύροντες μαζί των καὶ δεύτερον ἵππον, (παρβλ. Ἀμφίππιον). Γ'. αὐτοὶ οἱ τοιοῦτοι ἵπποι, (Τουρκ.) γεδέκια, (παρβλ. Παρήορος).

Ἀμ(Λ)μίς, ίδος (ἡ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Ἀμη (3), (ἰδιωτ. δὲ) κατουρακάνατον, κατουρακόμακρον. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀμάς.

Ἀμισγής, ές (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀμιγής.

Ἀμισής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μισούμενος. «Ἀμισέστερα γὰρ ἢ ταῦτα τῷ ἵππῳ,» Ξεν.

Ἀμισθεί (σθί), ἐπίρ. Χωρὶς μισθόν, χάρισμα, δωρεάν.

Ἀμισθία (ἡ). τὸ μὴ λαμβάνειν μισθόν.

Ἄμισθος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαμβάνων (ἢ γινόμενος χωρὶς) μισθόν (ἐπιμ.) ἀνωφελής. «Ἄμισθος λύπη,» Αἰσχλ.

Ἀμισθωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μισθωμένος, (ἐπιμ.) ἀδωροδόκητος.

Ἀμιστύλλεντος καὶ Ἀμίστυλλος (ὁ, ἡ). ἀλλάντικος, ἀκομμάτιαστος, (ἴδε Μιστύλλω).

Ἄμισχος (ὁ, ἡ), (κυρ. ἀπωρ. ἡ ἀνθ.) χωρὶς τσουνί (οὐράν, πιδό.).

Ἄμιτρος (ὁ, ἡ). χωρὶς ζώνην (μίτραν), ἄζωστος, (ἐπιμ.) ἀνύπανδρος.

Ἀμιτροχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν χιτῶνα ἄμιτρον (ἄζωστον, χαλαρόν).

Ἀμιχθαλόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀμικτος, Ἀνεπίμικτος, ἁπλησίαστος. (ἐπίθ. τῆς Λήμνου)

Ἄμμα (τὸ), [ἅπτω]. (ἐν γέν. κάθε) δέσιμον, κόμπος. 2) (ἰδιωτ.) τὸ ἁμμάτι τοῦ πλεμματιοῦ, (παρβλ. Ἄψις). 3) σχοινὶν τετσαρακοντάπηχον (διὰ τὸ μέτρημα τῶν ἀγρῶν), στρεμματοσχοινον.

Ἀμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄμμα.

Ἀμμαθεῖν, Π. ἀντὶ Ἀναμαθεῖν, ἀπαρ. τοῦ Ἀναμανθάνω.

Ἄμμας, Αἰολ. ἀντὶ Ἡμᾶς.

Ἀμματίζω, Μ. ἰσω. δένω κόμπον (ἄμμα).

Ἄμμες, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἡμεῖς.

Ἀμμέγα, Π. ἀντὶ Ἀνὰ μέγα.

Ἀμμείνας, Π. ἀντὶ Ἀναμείνας, μτχ. τοῦ Ἀναμένω.

Ἄμμεναι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἄμεναι.

Ἀμμένομαι, Π. ἀντὶ Ἀναμένομαι. ἀ. πρ. πλθ. τῆς ὑφ. τοῦ Ἀμμίνω, Π. ἀντὶ Ἀναμένω.

Ἄμμες, Αἰολ. ἀντὶ Ἡμεῖς.

Ἀμμέσαν, Π. ἀντὶ Ἀνὰ μέσον.

Ἀμμέων, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἡμῶν.

Ἄμμι ἡ Ἄμμιν, Αἰολ. ἀντὶ Ἡμῖν.

Ἄμμι, ιος (τὸ), εἶδ. κυμίνου Αἰθιοπικοῦ.

Ἀμμίγα, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀναμίγα (γδα).

Ἀμμίγδην, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀναμίγδην.

Ἀμμίξας, Π. ἀντὶ Ἀναμίξας, ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀναμίγνυμι.

Ἄμμιον (τὸ), [ἄμμος]. τὸ ἀκατασκεύαστ. κινναβαρι.

Ἀμμίσγω, Μ. ξω, Π. ἀντὶ Ἀναμίσγω, Ἀναμίγνυμι.

Ἀμμίτης, ου (ὁ) ἢ Ἀμμῖτις, ιδος (ἡ), (ἔνν. λίθος), ἀμμάσπερα.

Ἀμμόσαι, Π. ἀ. ἀντὶ Ἀναμνήσαι, γ'. ἐν. προσ. τῶ μέλλ. τῆς ὑφ. τοῦ Ἀναμιμνήσκω.

Ἀμμοβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (περιπατῶν) εἰς τὴν ἄμμον. ‖ (οὐσ.) εἶδ. ὄφεως.

Ἀμμοδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῇ ἄμμῳ (ζῶν) διαιτώμενος.

Ἀμμοδρόμης (ὁ). ἱπποδρόμιον ἀμμῶδες.

Ἀμμοδύτης, ου (ὁ). ὁ δύων (τρυπόνων, γινόμενος) εἰς τὸν ἄμμον. ‖ (οὐσ.) εἶδ. ὄφεως.

†Ἀμμοδυώτης, ου (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀμμοδύτης ἢ Ἀμμοβάτης.

Ἀμμοκονία (ἡ), ἀπόθετης (κονία) ἀνακατωμένη μὲ ἄμμον.

Ἀμμόκτιτον (τὸ). ἄμμος ἀνακατωμένος μὲ νίτρον (διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ὑαλιοῦ).

Ἀμμορία (ἡ), Π. ἀντὶ (τοῦ ἀγρ.) Ἀμαρία, ἀτυχία.

Ἄμμορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄμοιρος ἢ Ἀμοιρος.

Ἅ(Ἀ)μμος (ἡ). ὁ ἄμμος.

Ἀμμότροφος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ ἄμμῳ τρεφόμενος.

Ἀμμόχρυσος (ὁ). χρυσοῦς ἄμμος· (ἐπιμ. 2) εἶδ. πολυτ. λίθου [ὃς τις φαίνεται ὡς ἂν ἐξωμάθη μὲ τοιοῦτον ἄμμον) (Τουρκ.) Γιαλδίζ-τασί.

Ἀμμοχωσία (ἡ). παράχωμα εἰς ἄμμον, (ἄλλ.) Ψαμμισμός.

Ἀμμώδης, ες (ὁ, ἡ). ἄμμιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἄμμον.

Ἄμμων, ωνος (ὁ) ὁ Ζεὺς εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ Λιβύην. «Ἄμμωνα γὰρ Αἰγύπτιοι καλέουσι τὸν Δία.» Ἡρ.

Ἀμμωνεῖον (τὸ). ὁ ναὸς τοῦ Διὸς-Ἄμμωνος.

Ἀμμωνιακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (γινόμενος) εἰς τὴν Ἀμμωνίαν, (ὕθεν ‖ οὐσ.) Ἀμμωνιακὸν (ἔνν. κόμμι ἢ ἅλας), εἶδ. ἅλατος ὀρυκτοῦ (τὸ Τουρκ. Νισαντὲρ) ἢ ῥητίνης.

Ἀμμωνιάς, άδος καὶ Ἀμμωνίς, ίδος (ἡ), Π. ἡ γῆ τοῦ Ἄμμωνος, ἡ Λιβύη.

Ἄμμωνος, ου (ὁ) καὶ Ἀμμώνων, ονος (ὁ), Π. [ἀμνός]. ἔγγονος, ἀπόγονος.

Ἀμνάς, άδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀμνός, ἀρνάδα, προβατίνα.

Ἀμνάστος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Ἀμνηστος.

Ἀμνείος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀμνόν, ἀρνήσιος.

Ἀμνή, ῆς (ἡ), Π. = Ἀμνάς.

Ἀμνημόνευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μνημονευόμενος (ἀναφερόμενος), λησμονημένος, ἢ λησμονητέος, παραλειπτέος.

Ἀμνημονέω-ῶ(-έω), Μ. ήσω. Εἶμαι ἀμνήμων, δὲν ἐνθυμοῦμαι, λησμονῶ.

Ἀμνημοσύνη (ἡ). λησμόνημα, ἔγκλημα.

Ἀμνημόνως, ἐπίρ. Χωρὶς μνήμην (ἐνθύμησιν). «Ἀμνημόνως ἔχω,» = Ἀμνημονέω.

Ἀμνήσιον, ονος (ὁ, ἡ), = Ἐπιλήσμων, ὁ

μὴ ἐνθυμούμενος, μὴ ἔχων μνημονικόν, ἐξεσαράκης. 2] Π. = Ἀμνημόνευτος.
Ἀμνησικακέω-ῶ. Μ. ήσω. Εἶμαι ἀμνησίκακος, δὲν φυλάττω πάθος.
Ἀμνησικάκητος (ὁ, ἡ), = Ἀμνησίκακος.
Ἀμνησικακία (ἡ). Ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀμνησικάκου.
Ἀμνησίκακος (ὁ, ἡ). Ὁ μὴ μνησίκακος (φιλέχθικος), μὴ φυλάττων πάθος.
Ἀμνησικάκως, ἐπίρ. Μὲ ἀμνησικακίαν.
Ἀμνηστεία (ἡ), = Ἀμνηστία.
Ἀμνήστευτος (ὁ, ἡ). Ὁ μὴ μεμνηστευμένος (ἀρραβωνισμένος). « Ἀμνήστευτος γυνή, « ἡ παλλακίς. ‖ (τὸ οὐδ.) Ἀμνήστευτα, Π. ἀντὶ-
Ἀμνηστεύτως, ἐπίρ. Χωρὶς μνηστείαν (ἀρραβῶνα).
Ἀμνηστέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀμνημονέω. « Σρόνῳ ἀμνηστούμενα, « Θε.
Ἀμνηστία (ἡ). = Ἀμνημοσύνη, λησμόνημα (κυρ. τῶν ἁμαρτημάτων), (ἐπιμ.) συγχώρησις. « Οἷόν ἐστι τὸ ψήφισμα τὸ τῆς ἀμνηστίας ἐπὶ τοῖς τριάκοντα, « Πλ.
Ἀμνηστος (ὁ, ἡ), = Ἀμνημόνευτος καὶ Ἀμνήμων.
Ἀμνιάς, άδος (ἡ). Ἡ Εἰλείθυια, [ἐκ τοῦ
Ἀμνίον καὶ (δρθότ.) Ἄμνιον (τὸ). [αἷμα ἢ ὑμήν]. Ἡ περιέχουσα τὸ ἔμβρυον μεμβράνα, (κοιν. Ἀκλουθον). 2) τὸ ἀγγεῖον ὅπου ἐδέχοντο τὸ αἷμα τῶν θυσιαζομένων ζώων.
Ἀμνίον (τὸ), ὑποκ. τοῦ Ἀμνός, ἀρνάκι. « Τὸ πρόσωπον ἔχεις ἀμνίου, τὰ δ' ἔνδον δράκοντος, « Ἔτυμ.
Ἀμνίς, ίδος (ἡ), = Ἀμνάς.
Ἀμνοκῶν, ῶντος ἢ οὖντος (ὁ), Κωμ. ὁ σκεπτόμενος (κοῶν, Ἰων. ἀντὶ νοῶν) ὡς ἀρνίον, ἔχων νοῦν προβάτου, εὐήθης.
Ἀμνός (ὁ), [ά, μένος ἡ μνοῦς]. τὸ νέον πρόβατον, ἀρνί.
Ἀμναφόρος (ὁ, ἡ). (κυρ. προβατίνα) φέρουσα [ἐν γαστρὶ] ἀμνόν, ἔγγαστρωμένη.
Ἀμογητί, ἐπίρ. Χωρὶς κόπον, εὔκολα, [ἐκ τοῦ
Ἀμόγητος (ὁ, ἡ), [ά, μογέω]. ἀκούραστος.
Ἀμόθεν [ἀμός, Δ. ἀντὶ Τις], ἐπίρ. (Τοπ.) ἀπὸ κάνεν (ὁπωσονδήποτε) μέρος. « Ἀμόθεν γέ ποθεν, « Πλάτ., ἀπ' ὁπουδήποτε.
2) ὡς ἔγγιστα, ἐν γένει. « Τῶν ἀμόθεν εἴδεα ταῦτα πελέσθω, « Ὀππ.
Ἀμόθι [ἴδε Ἀμόθεν], ἐπίρ. (Τοπ.). εἰς ἕν ὁποιονδήποτε μέρος, ὁπουδήποτε.
Ἀμοῖ [ἴδε Ἀμή], ἐπίρ. Πρὸς ὁποιονδήποτε μέρος· κάπου.
Ἀμοιβάδιος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἀμοιβαῖος.
Ἀμοιβαδίς(δὸν), ἐπίρ. = Ἀμοιβαίως.
Ἀμοιβαῖος [ἀμοιβή], α ᾱς, ον. Ὁ ἐναλλὰξ (ἀλληλοδιαδόχως, κατ' ἀμοιβὴν ἢ ἀνταμοιβὴν) γινόμενος. « Λόγος —, « Ἐπγρ., ὁ κατ' ἐρωταποκρισιν, (ὅθεν καὶ ὁ Θεοκυδ. ὀνομάζεται ἀπὸ τὸν Μαρκελ. Ἀμοιβαῖος). « Τοῖχος —, « Νόνν., = Μεσότοιχον. « Ἀμοιβαίαν ἔξει τὴν ἀποκλήρωσιν ἕκαστος, « Δ. Ἀρεοπαγ., ἀνάλογον. « Χορὸς εἰς ἀμοιβαῖα συγκεκροτημένος, « Πλ., διηρημένος εἰς δύο ἀντιφωνικὰς στάσεις.
Ἀμοιβαίως, ἐπίρ. Ἐναλλάξ, ἀλληλοδιαδόχως.
Ἀμοιβάς, άδος (ἡ), Π. (κυρ. χλαῖνα) τὴν ὁπ. ἔχει εἰς ἕνα μεταλλάξῃ. « Βίβλος —, « Νόνν., τῆς ὁποίας τὰ φύλλα διαδέχονται (ἢ συνέχονται πρὸς) ἄλληλα.
Ἀμοιβή (ἡ). [ἀμείβω]. ἄλλαγμα, ἀλλαξιά. μεταβολή. 2) ἀνταμοιβή, ἀντιπάδοσις (εἴτε καλοῦ εἴτε κακοῦ), (ὈΘ.) ἐκδίκησις.
3) ἀπόκρισις. « Σὺ μέν τοι ἀποδεξάμενος ὑβρίσματα ἐν τῷ λόγῳ, σὺ μὲ ἔπεισας ἀσχήμονα ἐν τῇ ἀμοιβῇ γενέσθαι, « Ἡρ.
Ἀμοιβήδην, καὶ
Ἀμοιβηδίς(δὸν), ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀμοιβαίως.
Ἀμοιβός, ή, όν, = Ἀμοιβαῖος (ὅθεν ἐπὶ στρατ.) ὁ ἀναπληρῶν τὸν τύπον τοῦ φονευμένου.
Ἀμοιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω (δὲν λαμβάνω) μέρος, στεροῦμαι, εἶμαι ἀμέτοχος.
Ἀμοίρημα (τὸ). στέρησις, ἀμοιρεξία, (ὈΘ: κατ' ἔκτ.) ἀτυχία, συμφορά.
Ἄμοιρος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ λαμβάνων μέρος (μερίδιον), ἀμέτοχος, ἐστερημένος. 2) (χ. πτ.) = Ἄμοιρος, ὁ μὴ ἔχων μοῖραν.
Ἀμολγαῖος (ὁ, ἡ), Π. [ἴδε Ἀμολγὸς]. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ (χρησιμεύων διὰ) ἄρμεγμα. « Μαστὸς —, « Ἐκτγρ., ὁ σπαργῶν, (ἐπιμ.) ἀκμαῖος. « Μάζα —, « Ἰσ., ἡ ποιμενικὴ, (ἐπιμ.) γαλακτοσκύαστος ἢ καλοναιβασμένη (ἀφράτη), (Παρθλ. Ἀμορβαῖος).
Ἀμολγεύς, έως (ὁ). ἀγγεῖον διὰ ἄρμεγμα, καρδάρι.
Ἀμόλγιον (τὸ) καὶ
Ἀμολγίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Ἀμολγεύς.
Ἀμολγὸς (ὁ), [ἀμέλγω]. (οὐσ.) Α'. ὁ καιρὸς (κυρ. ἡ δείλη ὑψὶα καὶ ὁ βαθὺς ὄρθρος) καθ' ὃν ἀρμέγουν, ᾗ Β'. [ά, μολέω ἢ μογέω], ἡ ἀκμὴ τῆς νυκτὸς, τὸ μεσονύκτιον, (ἐν γέν.) σκότος βαθύ. « Νυκτὸς ἀμολγῷ, « Ὅμ. (καὶ ἐπιθετ.) « Νὺξ —, « Εὐρ., ἡ βαθυτάτη (σκοτεινοτάτη).
2) (ἐπιθετ.) = Ἀμοργός.
Ἀμέλυντος (ὁ, ἡ). (πθ.) ὁ μὴ μολυνθείς, καθαρὸς, ἀλέρωτος (ἀλέκαστος). 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ μολύνων (λερόνων). (ὈΘ.) « Φάρμακον ἀμόλυντον, « Γαλ., τὸ μὴ ὑγρὸν (νεφρολὸν), ἢ τὸ μολυσμοῦ ἀκατρεπτικὸν ἢ ἀνεπίδεκτον.
Ἀμέμφητος, Π. καὶ
Ἄμεμφος (ὁ, ἡ), = Ἄμεμπτος.
Ἄμορα, ας (ἡ), εἶδ. ζυμαρικοῦ ἀπὸ σεμιγδάλι καὶ μέλι.
Ἀ(Ἀ)μορβαῖος [ἀμορβὴς ἢ ἀμορβὸς], α, ον, Π. σκοτεινὸς ἢ ποιμενικὸς, (παρθλ. Ἀμολγαῖος).
Ἀμορβάς, άδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀμορβάς.
Ἀμορβεύς, έως (ὁ), Π. = Ἀμορβάς.
Ἀμορβεύω (έω-ῶ), Μ. ήσω, Π. [ἀμορβάς]. ἀκολουθῶ κατόπιν τινός, τὸν συντροφεύω.
Ἀμορβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, μορφή]. σκοτεινός.
Ἀμορβὸς (ὁ, ἡ), Π. [ἄμα, ὁρμέω]. ὁ ἀκολουθῶν κατόπιν τινός, σύντροφος, συνοδοιπόρος, (ὅθεν 2) (σπ.) ποιμήν, βοσκός.
Ἀμοργεύς, έως (ὁ). ὁ πατῶν τὰς ἐλαίας, [ἐκ τοῦ
Ἀμόργη (ἡ), [ἀμέργω]. ἀμούργα, τὸ καταπάτ. τοῦ λαδιοῦ (ᾗ καταχρ.) τοῦ κρασιοῦ. 2) εἶδ. ἄνθ. καὶ 3) χρώμ. πορφυροῦν.
Ἀμοργίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀμοργίς, ὕφασμα πορφυροῦν.
Ἀμόργινος, η, ον, ἴδε τὸ ἑπμν.
Ἀμοργίς, ίδος (ἡ), εἶδ. λιναρίου λεπτοτέρου. 2) τὸ ἀπ' αὐτοῦ κατασκευαζόμενον (κυρ. εἰς τὴν νῆσον Ἀμοργὸν) πολυτελὲς ὕφασμα, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πορφυροῦν (μόρεινον) ἢ ἐρυθρόν.
Ἀμοργὶς [ἀμέργω], ίδος (ἡ). (κυρ. προβατίνα) μὴ ἀρμεγομένη πλέον, (κοιν.) μαργιά.
Ἀμοργμὸς (ὁ), [ἀμέργω]. ἄρμεγμα, σύψιμον. 2) (μτφρ.) ἐκλογὴ ἢ συλλογή.
Ἀμοργὸς (ὁ), [ἀμέργω]. ἀρμεκτής. 2) (μτφρ.) ὁ ἁρπάζων (βυζάνων, ἁρμέγων) τὰ δημόσια.
Ἀμορία (ἡ). εὔναρον, συνόρεμα.
Ἀμορίτης [ἄμορα], ου (ὁ), (ἐνν. ἄρτος) ψωμὶ ἀπὸ σεμιγδάλι καὶ μέλι.
Ἄμορος (ὁ, ἡ), [ἀ, μόρος]. ἄτυχος, ἄμοιρος (καθὼς λέγουν εἰς τὴν Πελοπόννησ.).
2) = Ἄμοιρος.
Ἀμορφία (ἡ). Ἔλλειψις μορφῆς ἢ εὐμορφίας (εὐσχημοσύνης).
Ἄμορφος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. Ἀμόρφως. Ὁ χωρὶς μορφὴν (σχῆμα). « Ὁ θεὸς μορφοῖ τὰ ἄμορφα, « Φίλ. 2) = Δύσμορφος, ἄσχημος.
Ἀμόρφωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαβὼν τὴν ἀπαιτουμένην μορφήν, ἀσχημάτιστος.
Ἀμὰς, ή, όν, (ἄχρ.) Ἰων. ἀντὶ Τίς, [ἴδε Ἀμὴ καὶ Ἀμόθεν].
Ἀμὸς ἢ Ἀμός, ή, όν, Δ. Π. ἀντὶ Ἡμέτερος
Ἄμος, ου (ἡ), Π. (σκαντ.) ἀντὶ Ἄμμος.
Ἄμος, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ἧμος.
Ἄμετος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, μετὸς ἢ μέτω [ἔχω πρωτ. τοῦ] μετρῶ]. ἀμέτρητος, ὑπέρμετρος, ἀκατάπαυστος κτλ. ‖ (τὸ οὐδ.) Ἄμετον, ἐπίρ., Καθ' ὑπερβολήν, ἀδιακόπως.
Ἀμουσία (ἡ). Ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀμούσου.
Ἀμουσολογία (ἡ). ὁμιλία ἀκαίρευτος καὶ χωρὶς χάριν.
Ἄμουσος (ὁ, ἡ). (ἐπὶ ἀνθρ. κυρ.) ὁ ἄπειρος μουσικῆς καὶ ποιήσεως. « Διδάσκει ποιητὴν ἕρως, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν, « Εὐρ., (ᾗ ἐπὶ πτην.) « Ἄμουσοι ὄρνιθες, « Βασ., οἱ μὴ κελαδοῦντες. 2) (ἐν γεν.) ἀναίσθητος ὡς πρὸς τὰς ὡραίας τέχνας, ἀφιλόκαλος, ἀπειρόκαλος, χωριάτης, (ἐπιμ.) ἀπολίτευτος. 3) (συνεκδ. ἐπὶ πραγμ.) ἄρρυθμος, ἀνάρμοστος, ἀηδής. « Σκώμματ' οὐκ ἄμουσα, « Λογγ. « Ἀμουσοτάταισι σὺν ᾠδαῖς, « Εὐρ.
Ἀμουσότης (ἡ), = Ἀμουσία.
Ἀμούσως, ἐπίρ. Χωρὶς μοῦσαν (παιδείαν, χάριν, φιλοκαλίαν κτλ.).
Ἀμοχθεί(χθῖ), ἐπίρ. = Ἀμόχθως.
Ἀμόχθητος καὶ Ἄμοχθος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κοπάσας (μοχθήσας). « Ἔπνος πάρεστιν αὐτοῖς ἠΐων ἢ ταῖς ἀμόχθοις, « Ξεν.
2) ὁ μὴ προξενῶν κόπον, εὔκολος.
Ἀμόχθως, ἐπίρ. Χωρὶς κόπον, εὔκολα.
Ἀμπάλον, Π. ἀντὶ Ἀνὰ πάλον.
Ἀμπάλλω, Π. ἀντὶ Ἀνακάλλω.
Ἄμπαυμα (τὸ), Π. ἀντὶ Ἀνάπαυμα.
Ἀμπαύομαι, Π. ἀντὶ Ἀναπαύομαι.
Ἀμπαυστήριος, Ἰων. ἀντὶ Ἀναπαυτήριος.
Ἀμπεδίον, Π. ἀντὶ Ἀνὰ πεδίον.
Ἀμπείρας, Π. ἀντὶ Ἀναπείρας.

Ἀμπέλαγος, Π. ἀντὶ Ἀνὰ πέλαγος.
Ἀμπελάνθη (ἡ), = Οἰνάνθη.
Ἀμπελεῖον (τὸ), = Ἀμπελών.
Ἀμπέλειος (ὁ, ἡ), = Ἀμπέλινος.
Ἀμπελεών, ῶνος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀμπελών.
Ἀμπελικός, ἡ, όν. Ἀμπέλου ἴδιος, ἀμπελήσιος, (Μ. Ἀντ. Η΄. 46).
Ἀμπέλινος, η, ον. Ἀμπελήσιος. || «Γραῦς ἀμπελίνη, » Ἐπιγρ. Κωμ., ἡ μέθυσος.
Ἀμπέλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄμπελος, ἀμπελάκι.
Ἀμπελίς, ίδος (ἡ), = (ἡ ὑποκορ. τοῦ) Ἄμπελος. 2) εἶδ. πτην. ὅμοιον μὲ σκαλίδα. 3) εἶδ. φυτ. θαλασσ.
Ἀμπελίτης, ου (ὁ) ἢ Ἀμπελῖτις, ίδος (ἡ), = Ἀμπέλινος. « Ἀμπελῖτις γῆ » Δοκρ.
Ἀμπελίων, ωνος (ὁ), εἶδ. πτην. = Ἀμπελίς.
Ἀμπελογεντής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς (προϊὸν) ἐκ τῆς ἀμπέλου.
Ἀμπελόεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος ἀπὸ (ἢ κατάλληλος διὰ) ἀμπέλια.
Ἀμπελοεργός (ὁ, ἡ), Ἰων. (καὶ ἀσυναιρ.) ἀντὶ Ἀμπελουργός.
Ἀμπελόκαρπον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ ἴδε Ἀπαρίνη.
Ἀμπελομιξία (ἡ), Κωμ., ἡ μετ' ἀμπέλου μίξις (ἕνωσις, συνουσία).
Ἀμπελόπρασον (τὸ), φ., εἶδ. πρασουλίδας (τῶν ἀμπελίων), ἴδε Γηθυλίς.
Ἄμπελος (ἡ), [ἀνά, πάλλω]. ἀμπέλι (ἢ τὸ δένδρον καὶ ὁ τόπος). 2) (συνεκδ.) εἶδ. πολιορκητικῆς μηχανῆς (Λατ. vinea). 3) (μὲ τὸ ἐπίθ. λευκὴ ἢ μέλαινα) εἶδ. φυτοῦ (περικλεκ.), Ζ. Βρυωνία.
Ἀμπελοστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυτεύω (ἢ μᾶλλον Στυλόνω τὸ) ἀμπέλι.
Ἀμπελοστάτης, ου (ὁ). ὁ φυτεύων ἢ στυλόνων τὸ ἀμπέλι.
Ἀμπελουργεῖον (τὸ), φυτοκομεῖον πληκμάτων. 2) = Ἀμπελών.
Ἀμπελουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Δουλεύω ἀμπέλια, εἶμαι ἀμπελουργός. 2) (μεταφορ.) καταχρῶμαι (προσέδω, ἁρπάζω) τὰ ἡμέτερα.
Ἀμπελούργημα (τὸ) καὶ
Ἀμπελουργία (ἡ), τὸ δούλεμα (ἢ καλλιέργεια) τῆς ἀμπέλου.
Ἀμπελουργικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀμπελουργὸ ἢ τὴν ἀμπελουργίαν. (ὅθεν:) « Ἀμπελουργική, « ἡ τέχνη τοῦ ἀμπελουργοῦ.
Ἀμπελουργός (ὁ, ἡ), ὁ καλλιεργῶν ἀμπέλια.
Ἀμπελοφάγος (ὁ, ἡ), ὁ τρώγων τὰ ἀμπέλια, (ἐπίθ. τῆς ἴυγγας).
Ἀμπελοφόρος (ὁ, ἡ), [κυρ. γῆ] ἐπιτηδεία (εὔφορος) διὰ ἀμπέλια.
Ἀμπελοφύτης, ου (ὁ), Π. ὁ φυτεύων (ἢ κάμνων νὰ φυτρώσουν) ἀμπέλια.
Ἀμπελόφυτος (ὁ, ἡ), κατάφυτος μὲ ἀμπέλια.
Ἀμπελοφύτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμπελοφύτης.
Ἀμπελώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ἀμπέλου. 2) = Ἀμπέλινος καὶ Ἀμπελόεις.
Ἀμπελών, ῶνος (ὁ). ἀμπελότοπος, ἀμπέλι.
Ἀμπέμψει, Π. ἀντὶ Ἀναπέμψει.
Ἀμπεκαλών, Π. (κατ' ἀναδιπλ.) ἀόρ. 6΄. τῆς μτχ. τοῦ Ἀναπάλλω.
Ἀμπερές, ἐπίρ. Π. (κατὰ διάλυσ. τοῦ) Διαμπερές.
Ἀμπετάσας, Π. ἀντὶ Ἀναπετάσας, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀναπετάννυμι
Ἀμπεχόνη (ἡ), ἢ Ἀμπέγονον (τὸ τὸ ὑποκορ.) Ἀμπεχόνιον (τὸ), [ἀμπέχω). ἔνδυμα, φόρεμα, φορεσιά.
Ἀμπέχω [ἀμφ), ἔχω], Μ. ἀμφέξω (παρτ. Ἄμπεγον, ἀόρ. Ἄμπισχον, εὐθ. ἀκαρ. Ἀμπισχεῖν) (ἐν γέν.) = Περικαλύπτω, Περιέχω, σκεπάζω ὁλοτρόγυρα. « Οὐρανὸν ἀχλὺς ἄμπεχεν. » Ἀτελλ. 2) (ἰδιωτ. δὲ καὶ συνηθέστ.) ἐνδύω. « Σὴν σάρκ' ἀμφέξει, « Εὐρ. (καὶ μσ.) « Ὦ κακοδαιμον, εἶτα λευκὰν ἀμπέχῃ. « Ἀρχφ.
Ἀμπηδάω, Π. ἀντὶ Ἀναπηδάω.
Ἀμπί, πρόθ. Αἰολ. ἀντὶ Ἀμφί.
Ἀμπισχνέομαι-οῦμαι (παρτ. Ὑμπισχνούμην, καὶ πλέον οὔ), Π. καὶ
Ἀμπίσχω (παρτ. Ὕμπισχον, ἢ πλέον οὔ), = Ἀμπέχω.
Ἀμπλακεῖν, Π. ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀμπλακίσκω.
Ἀμπλάκημα (τὸ), Π. [ἀμπλακίσκω] ἁμάρτημα, πταῖσμα, ἔγκλημα. 2) (σπνρ.) τιμωρία.
Ἀμπλάκητος (ὁ, ἡ), Π. [ἀμπλακίσκω]. (χ. πτ.) ἁμαρτωλός. ἐγκλήματος ἔνοχος, κακοῦργος. 2) (μέ γεν.) πεκλανημένος, μεμακρυσμένος.
Ἀμπλακία (ἡ), Π. = Ἀμπλάκημα.
Ἀμπλάκιον (τὸ), Π. ὑποκορ. τοῦ Ἀμπλακία.
Ἀμπλακίσκω [ἀνά, πλάζω], Μ. ήσω (ἀόρ. Ἤμ[ἢ κοιτ. Ἀμ]πλακον.), Π. (μέ γεν.) ἀπατῶμαι, μακρύνομαι τοῦ σκοποῦ, ἀποτυγχάνω. 2) (χ. πτ.) πλανῶμαι, ἀπατῶμαι· (ὅθεν:) ἁμαρτάνω.
Ἀμπνείω, Π. ἀντὶ Ἀναπνέω.
Ἀμπνευμα (τὸ) καὶ Ἀμπνευσις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνάπνευμα (-ευσις).
Ἀμπνέω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Ἀναπνέω.
Ἀμπνοή, Π. ἀντὶ Ἀναπνοή.
Ἀμπνυμαι, Μ. πνύσομαι (ἀόρ. Ἀμπνύ[ην, ύσ]θην), Π. = Ἀμπνύω.
Ἄμπνυτο, Π. γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀμπνυμαι.
Ἀμπνύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἀναπνέω, ἴδε Ἀμπνυμαι.
Ἀμπολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀναπολέω.
Ἀμπόλιν, Π. ἀντὶ Ἀνὰ πόλιν.
Ἀμπόνον, Π. ἀντὶ Ἀνὰ πόνον.
Ἀμπρεύω [ἴδε Ἄμπρον], Μ. εύσω, Π. τραβῶ (αὔσω, κυρ.) τὴν ἄμπρα. 2) (μεταφορ.) διάγω (περνῶ) τὴν ζωήν μου.
Ἄμπρον (τὸ) καὶ Ἄμπρος (ὁ). τὸ λυρὶ ἢ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. εἶνε δεμένα τὰ ζῶα εἰς τὸ ἀμάξι.
Ἀμπτάμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἀναπτάμενος, μσ. ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Ἀνίπταμαι.
Ἀμπτολίεθρον, Π. ἀντὶ Ἀνὰ πτολίεθρον.
Ἀμπτυχή, Π. ἀντὶ Ἀναπτυχή.
Ἀμπυκάζω (-ίζω), Μ. άσω ἢ ίσω, Π. [ἄμπυξ. ἡ ἀνακυκάζω], = Ἀναδέω, σηκώνω καὶ δένω τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, ξέπτμ. 2) στεφανώνω. 3) (ἐπὶ ἵππ.) χαλινόνω· ἀναχαιτίζω. (ὈΗ: 4) (μεταφορ.) ἐμποδίζω.
Ἀμπυκτήρ (ὁ), Π. = Ἄμπυξ.
Ἀμπυκτήριος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς Ἀμπυκτῆρα.
Ἄμπυξ [ἀμπέχω], υκος (ὁ, ἡ). κεφαλόδεσμος γυναικείος πρὸς ἀνάδεσιν τῶν τριχῶν τοῦ μετώπου. (ἑπτμ.) εἶδ. στεφάνου ἢ διαδήματος. 2) (ἐπὶ ἵππ.) = Προμετωπίδιον, (καὶ κατ' ἔκτ. 3) = Χαλινός. 4) (συνεκδ.) κάθε τι περιφερὲς (ἑπτμ.) ὁ τροχὸς ἢ τὸ στεφάνι τοῦ τροχοῦ, καὶ 5) σκέπασμα ποτηρίου κτλ.
Ἀμπωτίζω, Μ. ίσω. (κυρ. ἐπὶ θαλάσσ.) Κάμνω (ἡ Πάσχω) ἄμπωτιν, τραβηχῶμαι ἀκίσω, [ἐκ τοῦ
Ἄμπωτις (ις), εως καὶ ιδος (ἡ), [ἀναπίνω]. τὸ πρὸς τὰ ὀπίσω τράβηγμα τῆς θαλάσσης ὅταν φουσκώνῃ, (ἴδε Παλίρροια). 2) (συνεκδ.) ἡ εἰς τὰ ἐντὸς ἀναστολὴ (μετάστασις) τῶν ὑγρῶν τοῦ σώματος.
Ἀμυγδαλέα ἢ (Ἰων.)-λέη (ἡ), = Ἀμυγδαλῆ.
Ἀμυγδαλέος, α, ον, = Ἀμυγδάλινος.
Ἀμυγδάλη [ἀμυγή, διὰ τὸ τραχὺ ἐξώφλοιόν του ἢ διὰ τὴν πικρότητά του], της (ἡ). τὸ ἀμύγδαλον.
Ἀμυγδαλῆ (κατὰ σφ. ἐκ τοῦ Ἀμυγδαλέη), ῆς (ἡ), δ. ἡ ἀμυγδαλιά.
Ἀμυγδάλινος (λεως), ίνη (ία), ον. Ἀμυγδαλένιος. « Ἀμυγδάλινον ἔλαιον, « Δοκρ., τὸ ἀμυγδαλόλαδον.
Ἀμυγδαλίς, ίδος (ἡ), = Ἀμυγδάλη.
Ἀμυγδαλίτης, ου (ὁ), = Ἀμυγδάλινος καὶ=
Ἀμυγδαλοειδής, έος (ὁ, ἡ), καὶ
Ἀμυγδαλόεις, εσσα, εν, Π. ὅμοιος μὲ ἀμύγδαλον.
Ἀμυγδαλοκατάκτης, ου (ὁ), [ἀμύγδ. κατάγνυμ.]. ἰργαλ. μὲ τὸ ὁποῖον τσακίζουν τὰ ἀμύγδαλα.
Ἀμύγδαλον (τὸ), = Ἀμυγδάλη.
Ἀμύγδαλος (ἡ), = Ἀμυγδαλῆ.
Ἀμυγδαλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀμυγδαλοειδής.
Ἄμυγμα (τὸ) καὶ Ἀμυγμός (ὁ), = Ἀμυξις καὶ Ἀμυχή.
Ἀμυδις [ἅμα], ἐπίρ. Π. (Αἰολ.) ὁμοῦ, ἐνταυτῷ, συγχρόνως, (παρὰλ. Ἄλλυδις).
Ἀμυδρήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ
Ἀμυδρὸς [ἀμαυρός], ά, όν, (ἢ ἐπίρ.) = Ἐρῶς. (σχεδὸν) Σκοτεινός, θαμπός, δυσδιάγνωστος, μόλις φαινόμενος (διακρινόμενος), σχεδὸν ἀνεπαίσθητος. « Γράμματα ἀμυδρά, « Θκ. « Σφυγμὸς ἀμυδρός, « Γαλ. « Ἐλπὶς ἀμυδρά, « Πλ.
Ἀμυδρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ἡ κατάσταστς) τοῦ ἀμυδροῦ.
Ἀμυδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀμυδρόν, τὸ ἀμαυρόνω (ἀλεγκτεύω, ἀδυνατίζω).
Ἀμύδρωσις, εως (ἡ), = Ἀμαύρωσις, σκοτείνιασμα, ἀδυνάτισμα (κυρ. τῆς ὁράσεως).
Ἀμύελος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων μυελόν, ἄμυαλος.
Ἀμύζω, Μ. ύσω, = Μύζω.
Ἀμυησία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀμυήτου.
Ἀμύητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μυηθείς (διδαχθεὶς τὰ μυστήρια), (Ἐκκλησ.) ἀκατήχητος, ἀβάπτιστος. 2) (μ. φορ.) ἀδίδακτος, ἄπειρος, ἀμάθητος.
Ἀμύθητος (ὁ, ἡ), = Ἀῤῥήτος, ἀνέκφραστος, ἀπερίγραπτος, ἀναρίθμητος.
Ἄμυθος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς μῦθον. «Οὐκ ἔσμεν ἄμυθον ποίησιν, « Πλ.
Ἀμύκητος (ὁ, ἡ), Π. ἀξεχημένος μυκηθμοῦ (μουγγρίσματος βιβλίων), (ἑπτμ.) ἔρημος, σιωπηλός.

Ἀμύκλη καὶ Ἀμυκλαῖς, ἴδος (ἡ), εἰδ. ὑποδήματος (κατασκευαζομένου εἰς τὰς Ἀμύκλας τῆς Λακων.)

Ἀμύκτηρ (ὁ), ὁ μὴ ἔχων μυκτῆρα (μύτην).

Ἀμυκτικός, ἡ, όν, (ἐξ ἐπίρ.)=ικῶς. Ὁ πρὸς τὸ ἀμύσσειν (ξεσχίζειν, τσαγγρανίζειν) ἐπιτήδειος.

Ἀμύλιον (τὸ), εἰδ. ζυμαρικοῦ ἀπὸ ἄμυλον.

Ἄμυλος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἀλεσθείς ἢ μὴ δυνάμενος ν' ἀλεσθῇ εἰς τὸν μύλον· (ὅθεν ¶. αὖσ.) Ἄμυλος (ἐνν. πλακοῦς) (ὁ), εἰδ. ζυμαρικοῦ ἀπὸ «Ἄμυλον (ἐνν. ἄλευρον)(τὸ), κατασταθὲν, (Γουρν.) νισαστές.

Ἀμύμων [ά, μῦμος], ονος (ὁ, ἡ), Π. (ἐν γέν.) τέλειος εἰς τὸ εἶδός του, χωρὶς ἐλάττωμα, (βλ.κατ. δὲ ἐπὶ ἀνθρ.) ἐνάρετος ἔνδοξος· (ἐπὶ πραγμ.) ἐκλεκτός.

Ἀμύνα [ά, μύνη, ἡ ἄκλ. ἴδε Ἀμύνω]. ης (ἡ), βοήθεια· ὑπεράσπισις· ἀντίστασις· ἐκδίκησις.

Ἀμυνάθω (χ. Μ.), Αττ. = Ἀμύνω.

Ἀμυνίας, ου (ὁ), Κωμ. = Ἀμυντικός.

Ἀμυντέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀμύνω.

Ἀμυντήρ (ὁ) καὶ Ἀμύντειρα (ἡ). βοηθός· ὑπερασπιστής· ἐκδικητής. ‖ (σύν. πλθ.) Ἀμυντῆρες (οἱ), τὰ ἐμπροσθινὰ κλαδιὰ τῶν περάτων τῆς ἐλάφου.

Ἀμυντήριος (ὁ, ἡ), καὶ

Ἀμυντικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων (ἱκανὸς) πρὸς ἄμυναν, προφυλακτικός, βοηθητικός· ἐκδικητικός. «Τῶν ζώων, τὰ μέν, ἀμυντικά· τὰ δὲ, φυλακτικά· ἔστι δὲ ἀμυντικά, ὅσα ἢ ἐπιτίθεται, ἢ ἀδικούμενα ἀμύνεται.» Ἀρστ.

Ἀμύντωρ, ορος (ὁ), Π. = Ἀμυντήρ.

Ἀμύνω [ἄμυνα], Μ. υνῶ, (ἀόρ. Ἤμυνα κλπ.). (μὲ αἰτ.) Ἀποκρούω, ἀπομακρύνω κακόν τι. «Δαναοῖσι λοιγὸν ἄμυνον,» Ἰλ. Α. «Πρόσθεν στὰσα, βέλος ἄμυνεν,» Ἰλ. Δ. «Τρῶας νεῶν (ἀντὶ ἀπὸ τῶν νεῶν) ἄμυνεν.» Ἰλ. Ο. 2) (μὲ δοτ [ἐξ Π. μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ.] ἐνν. ὅμως παντ. τῆς αἰτ.)βοηθῶ,ὑπερασπίζομαι,πολεμῶ ὑπέρ. «Μὴ φεύγειν καταλιπόντας αὐτὰς, ἀλλ' ἀμῦναι καὶ τέκνοις καὶ σφίσιν αὐτοῖς,» Ξεν. «Παιδὸς ἀμύνει,» Ἰλ. Π. «Νεῶν ἀμυνέμεν,» Ἰλ. Ν. «Ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος,» Ἰλ. Ρ. (ἐξ χωρ. πτ.) «Ἆρ' ἄρ σε γεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ ἐμῖν,» Ἰλ. Ν. «Χάλαζαν αἵματος πρὸ φίλας πάτρας ἀμύνεται,» Πινδ. 3) (μσν.) ἐκδικῶ ἢ ἐκδικοῦμαι, τιμωρῶ, πολεμῶ, ὑπερμαχῶ, διαθεντεύομαι. «Ἀμύνομαι τὴν Ἑλλάδα,» Πλάτ., τὴν ἐκδικῶ, ἐκδικοῦμαι δηλ. τοὺς ἐχθρούς της. «Τοὺς κύκνους φασὶ, τοῖς θετοῖς μαχομένους, ἀμύνεσθαι μὲν αὐτούς, οὐ μὴν ἄρχειν ἀδίκων,» Αἰλ. «Οὐδ' ὑπὲρ ὧν κακῶς ἐπάθομεν, ἀμύνασθαι τολμῶμεν αὐτούς,» Ἰσοκρ. (καὶ προθετ.πτ.) «Εἰς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης,» Ἰλ. Μ. «Αἱ ἔλαφοι τὰς κύνας, ἀμυνόμεναι ὑπὲρ τῶν νεβρῶν, καταπατοῦσι,» Ξεν. (ἐξ ἐλλ.) «Ἀμύνομαί σε τοῦ γέλωτος,» Ἀκ. (ἐξ χ. πτ.) «Οὐδὲν ἔστι μιαρὸν οὐδ' ἀσθενὲς, ὃ μὴ ζήσεται, τολμῶν ἀμύνεσθαι,» Ἰλ.

4) (ἐπὶ καλῇ) ἀνταμείβω, ἀποδίδω χάριν ἀντὶ χάριτος. «Ἀξιοῦτω τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ἀμύνεσθαι,» Θκ.

Ἀμύξ, ἐπίρ. Τσαγγρανιστά, ξεγδαρτά.

Ἀμυξις [ἀμύσσω], εως (ἡ). = Ἀμυχὴ, τσαγγρανισμὸς, ξέσχισμα. 2) (Ἰατρ.) γάραγμα.

Ἄμυος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἔχων μὲν ἀλλὰ λεπτοὺς καὶ ἀφανεῖς) μῦονας.

Ἀμύραστος καὶ Ἄμυρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀλειμμένος μὲ μύρον.

Ἀμύσσω(ττω), Μ. ξω, [ἴδε Λίμος]. Ξεσχίζω ἐπιπολαίως, τσαγγρανίζω. «Τοῖς ὄνυξιν ἀμύττων τὰς παρειάς.» Σδ. «Μηδὲ ἄκανθα ἀμύξῃ τοὺς ἀγαθούς,» Θκρ. 2) (Ἰατρ.) = Καταγράζω, χαράζω. 3) (μεταφορ.) πληγόνω, λυπῶ, χολοσκάνω. «Καί μ' καρδίαν ἀμύσσει φροντίς,» Αἰσχύλ. (ἐξ ἀπθ.) «Φρήν μοι ἀμύσσεται φόβῳ,» αὐτ.

Ἀμυσταγώγητος (ὁ, ἡ), = Ἀμύητος.

Ἄμυστι [ά, μύω], ἐπίρ. (κυρ. πίνω) Χωρὶς ἀνάσαν, χωρὶς νὰ κλείσω στόμα, μονορρούφι.

Ἀμυστίζω, Μ. ίσω. Πίνω ἄμυστι (μονορρούφι.)

Ἄμυστις, ιδος ἡ ιος (ἡ). τὸ νὰ πίνῃ τις ἄμυστι (μονορρούφι), (ὅθεν 2) εἶδ. μεγάλου ποτηρίου Θρακικοῦ.

Ἄμυστος (ὁ, ἡ), = Ἀμύητος.

Ἀμυχὴ (ἡ), [ἀμύσσω], = Ἀμυξις, τσαγγρανιὰ, σχίσιμον, γαραγματιά. «Ἔπειτα δὲ ἐγκατασχιζέσθω, βαθυτέρας ἐμβάλλων τὰς ἀμυχάς,» Ἀσκρ.

Ἀμυχθὸν καὶ Ἀμυχί, ἐπίρ. = Ἀμύξ.

Ἀμυχιαῖος, α, ον. Ὁ ἐν εἴδει ἀμυχῆς, ἐπιπόλαιος, ὀλιγοχρόνιος. «Τὰ μὲν ᾠδόντα, ἀμυχιαῖα,» Αἴσχ. Σωφρ.

Ἀμυχμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀμυγμός

Ἀμυχώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἀμυχῆς, ἢ γεμάτος ἀμυχὰς (σχισίματα).

Ἀμῶ, Μ. ὦσω, Δ. ἀντὶ Ἁμάω.

Ἀμφαγαπάω-ῶ (άζω), Μ. ήσω ἢ άσω. Π. (κυρ.) ἀγκαλιάζω σφιχτὰ (πρὸς ἀπόδειξιν ὑπερβαλλούσης καὶ εἰλικρινοῦς ἀγάπης ἢ φιλοφρονητικῆς ὑποδοχῆς).

Ἀμφαγερέθομαι καὶ Ἀμφαγέρομαι, Μ. ἀγερθήσομαι, Π. συναθροίζομαι πέριξ τινός. «Θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο πᾶσαι,» Ἰλ. Σ.

Ἀμφαδὰ καὶ Ἀμφάδην, ἐπίρ. = Ἀμφαδόν.

Ἀμφάδιος [ἴδε Ἀμφαδόν], α, ον, Π. φανερὸς, κατάδηλος. β) (ἡ ὅπ.) Ἀμφαδίη (ἐξ ἡ αἰτ.) Ἀμφαδίην (ἐκλαμβ.) ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ

Ἀμφαδὸν [ἀναφαίνω], ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀναφανδόν, φανερά. «Ἢ ἀμφαδὸν ἢ κρυφηδόν,» Ὀδ. Ξ.

Ἀμφαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Ἀναφαίνω.

Ἀμφαιρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κρεμῶ καὶ σείω τι εἰς τὸν ἀέρα.

Ἀμφάκης, εος ἢ ους (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀμφήκης.

Ἀμφαλάλλημαι, (κυρ.) πρκ. (ἀντὶ ένες.) τοῦ

Ἀμφαλάομαι (χ. Μ.), Π. [ἀμφί, ἁλάομαι], περιπλανῶμαι, περιφέρομαι.

Ἀμφαλλάξ, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐναλλάξ, [ἐκ τοῦ

Ἀμφαλλάσσω(ττω), Μ. ξω. Π. μεταβάλλω, ἀλλάζω ὅλος ἀπ' ὅλου.

Ἀμφανδόν, ἐπίρ. Π. = Ἀναφανδόν.

Ἀμφανέειν, Π. ἀντὶ Ἀναφανεῖν, μέλλ. β', τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀναφαίνω.

Ἀμφαραβέω-ῶ (ίζω), Μ. ήσω ἢ ίσω, Π. ἀντηχῶ (ἀραβέω) εἰς ὅλα τὰ πέριξ, (ἐπιμ.) κάμνω μεγάλον κρότον.

Ἀμφασίτερος (ὁ, ἡ), (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀμφιδέξιος, δηλ.) ἀριστερὸς ἢ ἀπὸ τὰ δύο χέρια, (ἐπιμ.) ὅλως διόλου ἀνεπιτήδειος, καὶ 2) (μτφορ.) ἀνάποδος (ἀδέξιος, ἀπαίσιος κτλ.).

Ἀμφασίη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀφασία,

Ἀμφαυξὶς [ἀμφί, αὔξω], εως (ἡ) = Ἀμφιφύα.

Ἀμφεκδέω-ῶ (καὶ κατ' ἐπένθ. Ἀμφεκδέω), Π. [ἀμφί, ἀφή], ζηλεύω (κασπατεύω) ὁλοτρόγυρα· χαϊδεύω· (συνεκδ.) μεταχειρίζομαι, (Γαλλ.) manier. «Εὖ μὲν τόξον οἶδ' ἀμφεκδέασθαι,» Ὀδ. Θ.

Ἀμφελελίζομαι, Μ. ίξομαι, Π. γυρίζω ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφέλικτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀμφιέλικτος, [ἐκ τοῦ

Ἀμφελίσσω, Μ. ίξω, Π. = Ἀμφιελίσσω.

Ἀμφέλκω. Μ. ξω, Π. ἀντὶ Περιέλκω. τύρω κατόπιν μου ἔνθεν κἀκεῖθεν.

Ἀμφελυτρόω-ῶ. Μ. ώσω, Π. [ἀμφί, ἔλυτρον], σκεπάζω (τυλίζω) ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφελύτρωσις, εως (ἡ), Π. [ἀμφελυτρόω]. περιτύλιξις, σκέπασμα ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφενέπω (χ. Μ.), Π λέγω (διηγοῦμαι) κατ' ἔκτασιν ἢ μὲ τάνον (ἔμφασιν).

Ἀμφέξω, μέλλ. τοῦ Ἀμπέχω.

Ἀμφέπω, Π. = Ἀμφιέπω.

Ἀμφεπίαξε, Δ. ἀντὶ Ἀμφεπίασε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Ἀμφιπιάζω.

Ἀμφερείδω, Μ. σω, Π. φυλόνω (ὑποστηρίζω)ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφερέφω, Μ. ψω, Π. σκεπάζω (ἐρέφω) γύρω-τριγύρω.

Ἀμφερυβα:(θραί)νω, Μ. ανῶ. Κοκκινίζω πανταχόθεν ἢ ἐντελῶς.

Ἀμφέρχομαι, Μ. ελεύσομαι, Π. περικυκλόνω, ἢ πλησιάζω.

Ἀμφέρω, Π. ἀντὶ Ἀναφέρω.

Ἀμφέστην, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀμφίσταμαι.

Ἀμφεύγω, Π. ἀντὶ Ἀναφεύγω.

Ἀμφεφόβαθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἀμφεφοβήθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Ἀμφιφοβέομαι.

Ἀμφέχανε. Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἀμφιχάινω.

Ἀμφεχύθη, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. καὶ

Ἀμφέχυτο, Π. ἀντὶ Ἀμφεχέχυτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἀμφιχέω.

Ἀμφέχω, Μ. ξω, Π. ἀντὶ Ἀμπέχω = Περιέχω.

Ἀμφήκης [ἀμφί, ἀκή], εος (ὁ, ἡ). (κυρ μάχαιρα κτλ.) μὲ δύο κόψεις, δίκοπος.

Ἀμφήλιξ, ικος (ὁ, ἡ). ὁ μεταξὺ (ἀμφί) δύο ἡλικιῶν, μεσόκοπος.

Ἀμφήλυθον, Π. ἀντὶ Ἀμφῆλθον, ἀόρ. β' τοῦ Ἀμφέρχομαι.

Ἀμφημερινὸς καὶ Ἀμφήμερος (ὁ, ἡ). (κυρ. πυρετὸς) καθημερινός. (ὅθ. Ἐπισημαίνω).

Ἀμφηρεφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἀμφερέφω]. ὁ ἀμφιτερόωθεν ἢ καταγυθεν (ἐπιμ. καλὰ) σκεπασμένος, ἢ ἔχων δύο σκεπάσματα

Ἀμφήρης [ἀμφί], εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δύο ὤψεις (πασσίματα, κόψεις, ἀράδας κτλ.). «Ναῦς («Σκηνή, «Λύλος χξ.) — ,» «Ἀμφῆρες ἑκάτιον [ὅρκ. στόμα κτλ.] » Ἀμφηρικὸς, ἡ, όν, (κυρ. Ἀκάτιον)=Δίκωπον, (ἐπιμ.) μικρὸν ἢ στενόμακρον.

Ἀμφῆρις, εως (ὁ, ἡ) καὶ

Ἀμφήριστος (ὁ, ἡ), Π. [ἀμφί, ἔρις]. ἀμφίβολος, ἀμφισβητήσιμος. 2) (μὲ δοτ.) συγκρινόμενος, ἐξισούμενος. «Εὐρυβάτῃ ἐπὶ πονηρίᾳ ἀμφήριστος,» Σῦ.

Ἀμφί, πρόθ. (συντ. μὲ γεν., δοτ., κλπ.) ἰσοδύναμ. τῇ Περί, ἀλλὰ σημ., ἐν μέν συντ.

1) Τόπ. ἡ τὸ πέριξ καὶ πλησίον, ἐντός, ἐπάνω, ἀναμεταξύ. «Πολῆες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι,» Ἰλ. Β. «Ἀμφὶ ταύτης οἰκοῦσι τῆς πόλιος,» Ἡρ. «Καύζησιν ἀμφὶ ῥίεθρα» Ἰλ. Β. «Τὴν κτείνεν ἀμφ' ἐμοί,» Ὀδ. Α. «Φύλακα Τεύχρον ἀμφὶ σοὶ λείψω,» Σοφ. «Θήκατο δ' ἀμφ' ὦμοισι (καφαλῆσι, στήθεσσι, κόδεσσι κτλ.),» Ὅμ. «Ἱδρώσατι δὲ τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσσι,» Ἰλ. «Ἀμφὶ δὲ κεραίεσσιν ἀνακηίει [ἱδρώς,» Ἰλ. Ν. «Ἀμφ' ὀπίσσω πεπαρμένη,» Ἡσ. «Ἀμφὶ πυρὶ ζῆσαι τρίποδα,» Ὅμ. «Ἀμφὶ πόνῳ πόνος,» Εὐρ. 2) Αἰτιολ. ἡ τὸ Οὗ ἕνεκα. «Μάχεσθον πίδακος ἀμφ' ὀλίγης,» Ἰλ. Π. «Ἀμφ' Ἑλένῃ ξ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι,» Ἰλ. Γ. «Ἀυτεβάλλετο καλὸν ἀείδειν ἀμφ' Ἄρεος φιλότητος, ἐϋστεφάνου τ' Ἀφροδίτης,» Ὀδ. Θ. «Ἀμφὶ δὲ τῷ θανάτῳ αὐτῆς διξὰς ἐκφέρεται λόγος,» Ἡρ. «Ἀμφὶ μὲν κρίσιος τῶν μνηστήρων τοσαῦτα ἐγένετο,» αὐτ. «Δείσας ἀμφὶ τῷ μειρακίῳ,» Γαλ. (καὶ ἐπὶ ὅρκου ἀντὶ τῆς Πρός) «Φοίβου δ' ἀμφὶ ξ αὐτῆς εἴνεκεν Ἄρτις λίσσομαι,» Ἀπλλν. 3) τὸ Περί τι ἢ Σχέσιν ξ ἀναφοράν. «Ἀμφὶ δεῖπνον ἔχειν,» Ξεν. «Οἱ ἀμφὶ γῆν ἔχοντες,» αὐτ. «Ἀμφὶ κάμινον ἔχω τὰ πολλά,» Δκ. «Οὐκ οἶμαί σοι σχολὴν εἶναι ἀμφ' ἐμὲ ἔχειν,» Ξεν. «Τὰ ἀμφὶ τὸν πόλεμον,» αὐτ. (ξ μὲ δοτ.) «Οἱ ἀμφὶ λόγοις ὄντες,» Ἰσ. (μὲ κύρ. δὲ ὀνόματα) «Οἱ ἀμφὶ Κῦρον,» Ξεν., (σημ., ποτὲ μέν:) ὁ Κῦρος μὲ τοὺς περὶ αὐτόν. (ποτὲ δέ:) οἱ φρονοῦντες τὰ τοῦ Κύρου· (ποτὲ δέ:) ὁ Κῦρος αὐτὸς μόνος. (ὁμοίως ἐξηγοῦνται ξ αἱ φρσ.) «Οἱ μέν τοι ἀμφὶ Ἀρίστιππον ξ Ἐπίκουρον,» Δκ. «Οἱ ἀμφὶ Κορινθίους,» Ἡρ. «Τοὺς ἀμφὶ Ἄνυτον,» Πλάτ. (παρλ. Περί) κλπ.

4) (μὲ αἰτ.) Ὑπάττωσιν, ἢ τὸ Περὶ κτλ., ὡς ἔγγιστα, σχεδόν (ἐπὶ ποσοτ. ξ χρόνου). «Ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους,» Δξ. «Ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη σοῦ ὄντος,» Δπ. «Ἀμφὶ βουλυτὸν ἤδη,» Ἡλ. (ξ μὲ προσδιορ. ἢ διάρκ. χρόνου) «Τὸν ὅλον ἀμφὶ χρόνον,» Πίνδ. «Δεινὸν ἀμφὶ βίοτον,» αὐτ. ‖ (ἐν δὲ συνθ. σημ.) τὸ Κύκλωθεν ἢ ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν, ξ ἐκμ. (ἐπιτατ.) τὸ Ὅλως δηλαδή, ἐντελῶς. «Ἀμφιγραφής, Ἀμφίαλος, Ἀμφιέννυμι, Ἀμφίστομος = Δίστομος, κτλ. (καὶ παραλλ. μὲ τὴν Περί) Ἀμφιπεριῤῥωφάω. ‖ (παρὰ Ποιητ. ἐκλαμβ. πολλάκις ἀντὶ ἐπίῤῥ. τῷ Κύκλῳ, ἢ ἰσοδυν. τῷ Ἄμφω, ἢ πρέπει νὰ συνταχθῇ μὲ τὸ, ἀποσπασθὲν αὐτῆς διὰ ποιητικοὺς λόγους, ῥῆμα:) «Ἀμφὶ δὲ κόλχων ἔθνεα ναιετάουσιν,» Ἀπλλν. «Ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι μήστορες αὐτῆς,» Ἰλ. Δ. «Ἀμφὶ δὲ ὄσσε νὺξ ἐκάλυψεν,» Ὅμ. ἀντὶ Ἀμφεκάλυψεν. ‖ (ἐνίοτε κεῖται παραλλ. μὲ τὴν Περί· ἢ τὸ Ἕνεκα:) «Ἀμφὶ περὶ κρήνην,» Ἰλ. Θ. «Ὅρις περὶ τ' ἀμφί τ' ἔρυται ἀθάνατος,» Ἀπλλν.

Ἀμφ.άζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ἀμφιέννυμι.

Ἀμφίαλος (ὁ, ἡ)· ὁ ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν ὑπὸ τῆς θαλάσσης (ἁλὸς) περιεχόμενος.

Ἀμφιάναξες (τοί), Κωμ. οἱ διθυραμβοποιοί, ξέκ τοῦ

Ἀμφιανακτίζω, Μ. ἴσω. Συνθέτω ἢ ψάλλω διθυράμβους, οἱ ἀπ. (καὶ Δίσαιτ., οἱ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλ.) ἄρχιζον συνήθως μὲ τὰς λέξεις «Ἀμφὶ ἄνακτα» κτλ.

Ἀμφίασις, εως (ἡ), καὶ

Ἀμφίασμα (τό), καὶ

Ἀμφιασμός (ὁ), Π. = Ἀμφίεσις κτλ.

Ἀμφιάχω (χ. Μ.), (ὁ πρκ. τῆς μτχ. Ἀμφιαχώς, υῖα, ός), Π. φωνάζω (ἰάχω) ὁλόγυρα.

Ἀμφιβαίνω, Μ. βήσομαι (πρκ. Ἀμφιβέβηκα [-βα], ὁθ. ἡ μτχ. Ἀμφιβεβαώς-ῶς), Π. (κυρ.) ἐμβαίνω ἔμπροσθέν τινος, ἵνα τὸν ὑπερασπισθῶ, Προπολεμῶ, προστατεύω, (κατ' ἔκτ.) κυριεύω. «Πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν,» Ἰλ. Ζ. 2) ξέκαμα: καθὼς οἱ καβαλικεύοντες. «Ἀμφ' ἑνὶ δουρατι βαῖνε,» Ὀδ. Ε.

Ἀμφιβαλέσθαι, Π. ἀντὶ Ἀμφιβαλεῖσθαι, μεμέλλ. τοῦ

Ἀμφιβάλλω, Μ. βαλῶ,=Περιβάλλω, βάλλω ἐπάνω ἢ τριγύρω. «Δουλοσύνην ἀμφιβαλοῦσα κάρᾳ,» Εὐρ. (καὶ μτ.) «Ἰλιονῆσι, κρατερὸν μένος ἀμφιβαλοντες ἑαυτούς,» Ἰλ. Θ (ξ μτ.) «Κυνέην ἀμφιβαλεῦμαι,» Ὀδ Χ. 2) = Περιλαμβάνω, δράττομαι, ἀγκαλιάζω. «Ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντε,» Ὀδ. Ρ. «Ἀμφιβαλόντε ἀλλήλους,» Ἰλ. Ψ. «Ἀμφίβαλε μαστὸν ὠλένῃσι μητρὸς,» Εὐρ. 3) (μσ. ἢ ἀμετ. παρὰ λογογρ.) κλίνω καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη, διστάζω. «Ἀμφιβάλλειν εἴωθε τὰ φίλτρα,» Ἀλκ. «Μὴ μέλλε μηδ' ἀμφιβάλλε,» Ἰλ.

Ἀμφιβασία, ας καὶ

Ἀμφίβασις, εως (ἡ), Π. [ἐξ Ἀμφιβαίνω], =Περικύκλωσις (ἐχθρῶν). 2) Ἐπὶ πολεμίους τριγύρω ξ πρὸς ὑπεράσπισίν τινος (μάλιστα ναυτικοῦ), (ὅθεν 3)=Ἀμφισβήτησις, φιλονεικία.

Ἀμφι-βατέω-ῶ, Μ. ήσω,=Ἀμφισβητέω.

Ἀμφιβατήρ (ὁ), Π. [ἀμφιβαίνω]. ὑπερασπιστής. 2) ἀμφιῤῥεπὴς, ἀβέβαιος.

Ἀμφίβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν εἰς δύο διαφορετικὰ στοιχεῖα, καθὼς π. χ. ὁ βάτραχος, (εἰς τὸν ὁπ. «Ἀμφίβιον ἔδωκε κωμήτην κρονίων,» Ὅμ.), ὁ χροκόδειλος, ἢ φώκη κλπ.

Ἀμφίβλημα (τὸ), Π. περιτύλιγμα, φορεμα, περίβολος (αὐλῆς κτλ.).

Ἀμφιβληστρευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ μεταχειριζόμενος (ἢ ἀνήκων εἰς) ἀμφιβλήστρον, ἁλιευτικὸς, [ἐκ τοῦ

Ἀμφιβληστρεύω, Μ. εύσω. Ψαρεύω μὲ ἀμφίβληστρον.

Ἀμφιβληστρικὸς, ἡ, όν, = Ἀμφιβληστρευτικὸς, [ἐκ τοῦ

Ἀμφίβληστρον (τὸ), Π. = Ἀμφίβλημα. «Ἀμφιβλήστρα γὰρ τοίχων ὀρύσσουσιν,» Εὐρ. 2) (συνήθ.) εἶδ. δικτύου, (καιν.) ἀθιβόλος ἢ πεζόβολος.

Ἀμφιβλήτης (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν περιβάλλων ἢ περιβαλλόμενος.

Ἀμφιβόητος (ὁ, ἡ), = Περιβόητος.

Ἀμφιβολεύς, έος (ὁ), Π. = Ἁλιεύς, [ἐκ τοῦ

Ἀμφιβολὴ (ἡ), = Ἀμφίβλημα.

Ἀμφιβολία (ἡ). ἀχαρτωσία, διστακτικότης. 2) ἀπορία, στενοχωρία.

Ἀμφίβολος (ὁ, ἡ). (παθ.) ὁ ἐκατέρωθεν βαλλόμενος (κτυπούμενος), περικυκλωμένος «Ἀμφίβολοι γεγονότες ὑπὸ τῶν πολεμίων,» Πλ. 2) (ἐνεργ.) ὁ κτυπῶν (ἢ ῥιπτόμενος) καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. «Ἀμφίβολοι κάμακες,» Ἐπιγρ. 3) ὁ κλίνων ξ πρὸς τὰ δύο μέρη, ἔχων δύο γνώμας. 4) ὁ ἔχων διπλῆν σημασίαν, διλημματικός. «Ἀμφίβολοι λόγοι,» Ἰσοκρ. 5) Π. = Ἀμφίβλητος, (ὅθεν) «Πλωτῶν εὐπλεκὲς ἀμφίβολον,» Ἐπιγρ., τὸ Ἀμφίβλημα.

Ἀμφιβολος, ξκίρ. Μέ ἀμφιβολίαν.

Ἀμφι-βόσκομαι, Π. = Περιβόσκω. 2) εἶμαι ἀμφίβιος, (Νικ. Χων).

Ἀμφίβουλος (ὁ, ἡ), Π. ἀμφίβολος, μὲ δύο βουλάς (γνώμας).

Ἀμφιβράγχια (τὰ), τὰ ἑκατέρωθεν τὰ λαιμοῦ (βράγχου) μέρη, ὁ γαργαλίθρατς, (παρβλ. Παρίσθμια).

Ἀμφίβραχυς, εως (ὁ). πούς στίχου συγκειμένος ἐκ μακρᾶς συλλαβῆς μεταξὺ δύο βραχέων.

Ἀμφιβρότειος, η ῆος, ον. (κυρ. ἄστυ) ἢ χωρὸν πάζουσα πανταχόθεν ἢ ἑκατέρωθεν τὸν ἄνθρωπον (βροτόν).

Ἀμφίβροχος (ὁ, ἡ)· ὁ πανταχόθεν (ἐντελῶς) βρεχόμενος, (καὶ συνεχῶς) μεθυσμένος.

Ἀμφίβωτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμφιβόητος.

Ἀμφι-γάνυμαι, Μ. γανύσομαι, Π. χαίρω (γάνυμαι) καθ' ὑπερβολὴν περί τινος.

Ἀμφίγειος (ὁ, ἡ). γειτων, πλησιόχωρος.

Ἀμφίγεως, ως (ὁ, ἡ). ὁ δύο γένος (στόματα) ἔχων, δίστομος.

Ἀμφι-γηθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἀμφιγάνυμαι.

Ἀμφίγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. = Δίγλωσσος.

Ἀμφι-γνοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀμφιβάλλω. 2) δέν καλογνωρίζω.

Ἀμφίγνωμος (ὁ, ἡ) καὶ

Ἀμφιγνώμων, ονος (ὁ, ἡ), = Δίγνωμος, διχογνώμων.

Ἀμφιγόητος (ὁ, ἡ), Π. [ἀμφί, γοάω]. ὁ πανταχόθεν ἢ κατὰ πολλὰ μοιρολογιζόμενος.

Ἀμφίγονος (ὁ, ἡ). προγονός.

Ἀμφιγυ(γυι)ήεις, εσσα, εν, Π. χωλὸς καὶ ἀπὸ τοὺς δύο κόδας (γυῖα).

Ἀμφιγυ(γυι)ος, ος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἄρτια τὰ μέλη (γυῖα), (ἔπρ.) δυνατὸς, γερὸς καλῶς ὡπλισμένος (ἀκονισμένος κτλ.).

Ἀμφιγυ(γυι)όω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀκροτηριάζω ἢ ἀκονίζω ἑκατέρωθεν.

Ἀμφιδαής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀμφοτέρωθεν κόπτων (δαίων), δίστομος.

Ἀμφιδαίω (πρκ. Ἀμφιδέδηα), Π. καίω (δαίω) ὁλοτρόγυρα· περικυκλόνω (ἐχθρικῶς).

Ἀμφι-δάκνω, Μ. δήξομαι, Π. δαγκάνω ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ γερά.

Ἀμφιδάκρυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν δακρυόμενος, ἢ πολλῶν ἐκχρίων πρόξενος.

Ἀμφίδασυς (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν ἢ πολλὰ ψυκνὸς (μαλλιαρός).

Ἀμφιδέα (ἡ) καὶ Ἀμφίδεον (τό). (ἐν γέν.) ἅλωσα ἢ κρίμνος δενόμενος τριγύρω καὶ

κάθε τι κρικοειδές, (ίδιαιτ. δὲ) βραχιόλιον, ἡ περιδέραιον.

Ἀμφιδεής, ές (ὁ, ἡ), Π. [ἀμφί, δέος], = Περιδεής. 2) [ἀμφί, δέω], ὁ δένων ἢ δενόμενος ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφιδέμω καὶ (μσ.) -δέμομαι, Μ. δεμῶ, -οῦμαι (ἀόρ. Ἀμφέδειμα, -άμην), Π. οἰκοδομῶ (δέμω) ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφιδέξιος (ὁ, ἡ). ὁ μεταχειριζόμενος ἴσ τὰς δύο χεῖρας ὡς δεξιάς, (ἐπιμ. 2) (συνεδρ.) ὁ εἰς πάντα ἐπιδέξιος (ἐπιτήδειος). 3) (μεταφ.) « Πέλεκυς —, » Αἰξ., ὁ δίστομος. 4) ὁ ἐπαμφοτερίζων, ἀμφίβολος. 5) (Π. ἴσ σπανιότ.) = Ἀμφότερος.

Ἀμφιδεξίως, ἐπίρρ. Πολλὰ ἐπιτήδεια (ἐπιδέξια).

Ἀμφίδεον (τό), ἴδε Ἀμφιδέα.

Ἀμφιδέρκομαι, Μ. δέρξομαι, Π. = Περιδέρκομαι.

Ἀμφιδέτης, ου (ὁ). τὸ λωρὶ ὅπου δένει τὸν ζυγὸν εἰς τὸν λαιμὸν τῶν βωδίων.

Ἀμφιδετος (ὁ, ἡ). ὁ ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν (στερεῶς) δεμένος.

Ἀμφιδέω, Μ. δήσω, Π. δένω ὁλόγυρα, περιτυλίσσω.

Ἀμφιδηριάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, Π. ἀντὶ Ἀμφισβητῶ, πολεμῶ (δηριάω) περί τινος.

Ἀμφιδήριτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμφήριστος, ἀμφισβητήσιμος. « Νίκη —, » Θκ. 2) περιμάχητος.

Ἀμφιδιαίνω, Μ. ανῶ, Π. βρέχω (διαίνω) ὁλόγυρα ἢ ἐντελῶς, μουσκεύω.

Ἀμφιδινείω (έω-ῶ), Μ. εύσω ἢ ήσω, Π. στρέφω (δινέω) ὁλόγυρα, περικυκλόνω. « Ὣ πέρι χεῦμα κασιτέροιο ἀμφιδεδίνηται, » Ἰλ. Ψ., ἡ περιφέρειά του ἤτον ἀπό.

Ἀμφιδοκεύω, Μ. εύσω, Π. παραμονεύω.

Ἀμφι-δοκέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀμφιδοξέω.

Ἀμφι-δονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. σείω (κλονίζω, ταράττω) πανταχόθεν.

Ἀμφι-δοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (εἶμαι μὲ) δύο γνώμας (δόξας), διστάζω, ἀμφιβάλλω, [ἐκ τοῦ

Ἀμφίδοξος (ὁ, ἡ). ἀμφίβολος, ἀβέβαιος, ἀμφισβητήσιμος. « Ὥστε ταῦτα μὲν ἐν ἀμφιδόξῳ, » Θηρ.

Ἀμφίδορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν ἐκδαρμένος (ξεπετσωμένος).

Ἀμφίδουλος (ὁ, ἡ). ὁ γεννημένος ἀπὸ πατέρα καὶ ἀπὸ μητέρα σκλάβους.

Ἀμφίδοχμος (ὁ, ἡ). (κυρ. λίθος) μὴ σηκωνόμενος μὲ τὴν μίαν μάνην χεῖρα (δοχμήν) ἀλλὰ καὶ μὲ τὰς δύο ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) περιλαμβανόμενος ἀμφοτέρωθεν ἐντὸς τῆς χειρός, (ἐπιμ.) ὑμεγέθης, βαρύς, ἢ μέτριος, (παρβλ. Ἀμφιλαφὴς καὶ Χειροπληθής).

Ἀμφιδρακὴς [ἀμφί, δέρκομαι], ές (ὁ, ἡ). (κυρ. ὕφασμα ἢ κέντημα) μὲ δύο ὄψεις (πρόσωπα), (τὸ κοιν. Ἀναίδατον, ἐναντ. τῷ Μοναπρόσωπον).

Ἀμφιδρόμια (τά). ἡ πέμπτη ἀπὸ τῆς γεννήσεως ἡμέρα, καθ' ἣν αἱ περὶ τὴν λεχὼ γυναῖκες περιέτρεχον, μὲ τὸ βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας, τὴν ἑστίαν τοῦ οἴκου, [ἐκ τοῦ

Ἀμφίδρομος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ περιτρέξῃ. « Τεῖχος ἀμφίδρομον, » Εὐρ., (παρβλ. Ἀμφίπολος). 2) ὁ ἔχων δύο δρόμους (κινήσεις). « Κῦμα ἀμφίδρομον, » Σοφ. » (Οἱ περὶ τὸν κορυμβὸν τῆς Σικελίας) τόποι ἀμφίδρομοί εἰσι διὰ τὰς παλιρροίας, » Στρ.

Ἀμφίδρυπτος (φος), ου (ὁ, ἡ) καὶ

Ἀμφιδρυφής, ές (ὁ, ἡ), Π. [ἀμφί, δρύπτω]. ὁ ἐκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν ξεσχισθείς.

Ἀμφίδυμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δίδυμος, διπλοῦς. « Λιμὴν (« Λητή, « Στήλαιον) —, » Ὁμ. Ἀπλν., ὁ ἔχων δύο εἰσόδους ἢ δύο ἀγκυροβόλια, [ἐκ τοῦ

Ἀμφι-δύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἐνδύω.

Ἀμφιεμένος, η, ον, παθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀμφιέννυμι.

Ἀμφιεπτον (τό), εἶδ. μέτρου χωρῶν (ὡς ἐγγιστα) ἓν ἢ δύο ἑκτημόρια (1 ἢ 2 τρίτα) τοῦ διπλοῦ ἀμφορέως, (παρβλ. Ἡμίεκτον).

Ἀμφιέλικτος (ὁ, ἡ), καὶ

Ἀμφιελίσσα (ἡ), Π. = Ἀμφίστροφος, ὁ ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν ἑλισσόμενος (στρεφόμενος, κυματιζόμενος), (ὑθ. 2) (μτφορ.) ἀμφιρέπτης, [ἐκ τοῦ

Ἀμφιελίσσω, Μ. ξω, Π. περιστρέφω, περιτυλίζω.

Ἀμφιέννυμι, Μ. ἀμφιέσω (ἀόρ. Ἠμφίεσα, πρκ. Ἠμφίεσμαι καὶ σπν. Ἀμφιεῖμαι, ἀόρ. Ἠμφιέσθην), [ἀμφί, ἕννυμι]. Ἐνδύω. « Τὸν μὲν ἑαυτῷ χιτῶνα ἐκεῖνον ἠμφίεσε, τὸν δ' ἐκείνου αὐτὸς ἐνέδυ, » Ξεν. (καὶ τρπ.) « Ἕδωρ ἀμφιέσασθαι, » Εὐρ., ἀντὶ Καταδυθεσθῆναι. » Ἀμφιεσάμενος ἀφθαρσίαν, » Γργ.

Ἀμφιέπω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Περιέπω, περιθάλπω, περιποιοῦμαι, καταγίνομαι εἰς, εὐτρεπίζω. « Βοῦς ἕδαρόν τε καὶ ἄμφεπον, » Ἰλ. Ψ. » Ἀθάνατοι μάκαρες θεινὴν θεὸν ἀμφιέπουσιν, » Ἀπλν. » Πηδάλι' ἀμφιέπεσκεν, » αὐτ. (παρβλ. Ἀμφιπένομαι). 2) ἔχω (βάλλω) εἰς τὴν μέσην, περικυκλόνω. « Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπεν, » Ἰλ. Σ. « Ἀμφ' Ὀδυσῆϊ Τρῶες ἕπον (καὶ μσ. ἑπόνθ') ὡσεί τε θῶες, » Ἰλ. Λ., ἀντὶ Παρείποντο.

Ἀμφέργος (ὁ, ἡ). ἡ ὑπὸ δύο τινῶν ἐργασθεῖσα, ἢ = Ἠμίεργος.

Ἀμφι-έρχομαι, Π. = Ἀμφέρχομαι.

Ἀμφίεσις [ἀμφιέννυμι], εως (ἡ). τὸ ἐνδύειν ἢ ἐνδύεσθαι. 2) = τῷ

Ἀμφίεσμα (τό). (ἐν γέν.) σκέπασμα, (ἰδιαιτ. δὲ) φόρεμα, ἔνδυμα.

Ἀμφιεστρίς, ίδος (ἡ). ἐπανωφόρι (αἰχιακὸν ἢ νυκτικόν).

Ἀμφιετεί, ἐπίρρ. Κατ' ἔτος, κάθε χρόνον.

Ἀμφιετηρίς, ίδος (ἡ). (ἑνν. ἑορτή) τελουμένη κατ' ἔτος.

Ἀμφιετηρός, ά, όν καὶ

Ἀμφιετής, ές (ὁ, ἡ καὶ Π. Ἀμφιέτης). ὁ κατ' ἔτος γινόμενος, ἐτήσιος. ‖ (τὸ οὐδ.) Ἀμφίετες, ἐπίρρ. = Ἀμφιετεί.

Ἀμφι-ζάνω, Μ. ιζήσω. Κάθημαι (ἵζάνω) ἐπάνω, προσκαλλιῶμαι.

Ἀμφίζευκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀμφοτέρωθεν ἐζευγμένος (ἑνωμένος).

Ἀμφι-ζέω, Μ. ζέσω, Π. ἀναβράζω ὁλόγυρα.

Ἀμφίζωστος (ὁ, ἡ), Π. περιεζωσμένος.

Ἀμφιήκης, ους (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμφήκης.

Ἀμφιθάλαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐκατέρωθεν θαλάμους.

Ἀμφιθάλασσος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμφίαλος.

Ἀμφιθαλής, ές (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) ὁ ἐκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν θάλλων, εὐθαλής, ἀκμαῖος, ἄφθονος, πλήρης. 2) (ἰδιαιτ. δὲ) ὁ ἔχων ζῶντας ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς του, (Λτν.) patrimus et matrimus, [ἐκ τοῦ

Ἀμφι-θάλλω, Μ. αλῶ, Π. ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν θάλλω, εἶμαι εἰς πλήρη ἀκμήν.

Ἀμφι-θάλπω, Μ. ψω, Π. ζεσταίνω ὁλοτρόγυρα· χαϊδεύω, περιποιοῦμαι.

Ἀμφιθέατρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα ἀμφιθεάτρου. « Ἱππόδρομος —, » Δ. Ἁλ. ‖ (οὐσ.) Ἀμφιθέατρον (τό), θέατρον ἔχον τὰς βαθμίδας διατεθειμένας εἰς κρύπαν, ὥστε ὅπου καθήσῃ τις, νὰ βλέπῃ.

Ἀμφίθετος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ποτήριον) μὲ δύο βάσεις ἢ λαβάς, ὥστε νὰ δύναται, καὶ πίστομα τιθέμενον, νὰ χρησιμεύῃ πρὸς ὑποδοχὴν ὑγρῶν, (παρβλ. Ἀμφικύπελλος).

Ἀμφιθέω, Μ. θεύσομαι, Π. (μὲ αἰτ.) τρέχω ὁλόγυρα. 2) (ἀμτθτ. μὲ δοτ.) περιφέρομαι, κυκλοφορῶ.

Ἀμφιθηγής, ές (ὁ, ἡ), καὶ

Ἀμφίθηκτος, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἀμφοτέρωθεν ἀκονισμένος (τεθηγμένος).

Ἀμφίθλασις, εως (ἡ). τὸ ἐκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν σπάσιμον (ῥάγισμα).

Ἀμφι-θλάω-ῶ, Μ. άσω. Συντρίβω τι πανταχόθεν, κοπανίζω καλά. « Μήλων σάρκες ἀμφιθλασθεῖσαι, ἐπίθημα, » Ἀρετ.

Ἀμφιθοάζω, Μ. άσω, Π. = Ἀμφιθέω.

Ἀμφιθορεῖν, ἀόρ. β΄ τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀμφιθρώσκω.

Ἀμφίθρεπτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν χυνόμενος καὶ πήζων (ἴδε Τρέφω).

Ἀμφίθρυπτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν συντριφθείς, γενόμενος θρύμματα, (μτφορ.) πολλὰ τρωθηλός.

Ἀμφίθυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο θύρας, δίπορτος, (ὅθεν ‖ οὐσ.) Ἀμφίθυρον (τό), = Πρόδομος, ἀντιπάμπαρα. 2) (ἐκκλησ.) ἡ ὡραία πύλη τοῦ ἁγ. βήματος ἢ τὰ δύο αὐτῆς θυρόφυλλα. « Ὅταν ἴδῃς ἀνελκόμενα τὰ ἀμφίθυρα, » Χρσ. 3) = Δίπτυχον.

Ἀμφι-ἑστημι, Μ. στήσω, Π. = Ἀμφίστημι.

Ἀμφι-καλύπτω, Μ. ψω, Π. ἀντὶ Περικαλύπτω, περιλαμβάνω.

Ἀμφικάρηνος (ὁ, ἡ) καὶ

Ἀμφικαρὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. = Δικάρηνος, δικέφαλος, (ἴδε καὶ Ἀμφικέφαλος).

Ἀμφίκαρπος (ὁ, ἡ), = Δίφορος, ὁ δὶς τοῦ ἔτους (ἢ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη) καρποφοριῶν.

Ἀμφίκαυσις (στες, τις), εως (ἡ). τὸ πρωτοφανήσιμον ἢ ἀμέστωτον κριθάρι, τὸ ὁποῖον πρὶν μεταχειρισθοῦν ἐκαψάλιζαν (καθὼς τὴν κοιν. ψάνην).

Ἀμφι-κεάζω, Μ. άσω, Π. σχίζω εἰς πολλὰ κομμάτια, ἢ ξεφλοιδίζω.

Ἀμφι-κεῖμαι, Μ. κείσομαι, Π. ἀντὶ Περίκειμαι.

Ἀμφικείρω, Μ. καρῶ, Π. ἀντὶ Περικείρω.

Ἀμφικέλευνος (ὁ, ἡ), Π. [ἀμφί, κέλλω]. ὁ ἐκατέρωθεν ἰσοβαρής, ἰσόρροπος, (ὥστε

κινούμενος νὰ μὴ πίπτῃ), (ἴδε καὶ Ἀμφίκοιλος).
Ἀμφικέλευθος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμφίδρομος, ὁ μεταξὺ δύω ὁδόμων κείμενος.
Ἀμφίκερος, ον καὶ
Ἀμφίκερως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δίκερως, ὁ ἔχων δύο κέρατα. 2) (ἐπὶ πλοίου) ὁ περὶ τὰς κεραίας (ἀντέννας) προσηρμοσμένος.
Ἀμφι-κεύθω, Μ. σω, Π. σκεπάζω ὁλοτρόγυρα, (καὶ ἐπμ.) κρύπτω ἐντελῶς.
Ἀμφικέφαλος (ὁ, ἡ), = Δικέφαλος. 2) (ἐπὶ σκευῶν) ὁ ἔχων δύω ἄκρας. « Κλίνη [« Καθέδρα]—,« ἡ ἔχουσα ἑκατέρωθεν ἀκουμβιστήρια ἢ προσκεφάλαια, (ἴδε καὶ Ἀμφικνέφαλος).
Ἀμφικίων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περίστυλος, ἢ 2) βασταζόμενος ἀπὸ δύω σειρὰς στύλων.
Ἀμφίκλαστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἑκατέρωθεν ἢ εἰς δύο τσακισμένος, ἢ κατατσακισμένος.
Ἀμφίκλαυστος(τος), ου (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμφιβάκρυτος.
Ἀμφι-κλύζω, Μ. σω, Π. ἀντὶ Περικλύζω.
Ἀμφίκλυστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περίκλυστος, ὁ πανταχόθεν ἢ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη βρεχόμενος.
Ἀμφικνέφαλος (ὁ, ἡ). (κυρ. κλίνη) ἔχουσα ἑκατέρωθεν προσκέφαλα, (παρβλ. Ἀμφικέφαλος).
Ἀμφικνεφής, ές (ὁ, ἡ), Π. περικυκλωμένος ἀπὸ σκότος (κνέφας), θεοσκότεινος.
Ἀμφίκοιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἑκατέρωθεν κοίλος. ‖. « Ξύλον ἀμφίκοιλον, « Σδ., τὸ ἄλλ. Ἀνάφορον τῶν βαστάζων.
Ἀμφίκολλος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν ἢ ἑκατέρωθεν κολλημένος, (παρβλ. Παράκολλος).
Ἀμφι-κομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἐπιμελοῦμαι (στολίζω) πανταχόθεν.
Ἀμφίκομος, η ἢ ος, ον, Π. ὁ ἔχων παλλὰ μαλλία ἢ φύλλα. ‖. (οὐσ.) Ἀμφικόμη (ἡ), εἶδ. πολυτ. λίθου.
Ἀμφίκοπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δύο κόψαις, δίστομος.
Ἀμφίκορος (ὁ, ἡ), Π. τριῶν υἱῶν (κόρων) ὁ δεύτερος ἢ μεσαῖος.
Ἀμφίκουρος (ὁ, ἡ), Π. = Περίκουρος.
Ἀμφικραδαίνω(άω-ῶ), Μ. ανῶ ἢ ήσω, Π. κουνῶ (σείω) πανταχόθεν.
Ἀμφίκρανος (ὁ, ἡ), Μ. = Ἀμφικάρηνος. 2) ὁ περιτυλίσσων τὴν κεφαλήν.
Ἀμφικρέμαμαι, Μ. ήσομαι, Π. = Ἀμφαιωρέομαι.
Ἀμφικρεμής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἑκατέρωθεν ἢ ὁλόγυρα κρεμάμενος.
Ἀμφίκρημνος (ὁ, ἡ). ὁ ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν κρημνώδης. 2) (μτφρ.) ἐπικίνδυνος. « Ἀμφίκρημνον ἐρώτημα, « Ακ., τὸ διλημματικόν.
Ἀμφίκρηνος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀμφίκρανος.
Ἀμφικτί(κτύ)ων, ονος (ὁ), [ἀμφὶ, κτίζω]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ὁ κατοικῶν (κείμενος) πέριξ, περίοικος. « Τοῖσι ἀμφικτίοσι πᾶσι τοῖσι ἀμφὶ ταύτης οἰκέουσι τῆς πόλιος, « Ἡρ. (ἑπμ. 2) ὁ ἀπεσταλμένος (βουλευτὴς) εἰς τὴν Ἀμφικτυονικὴν συνέλευσιν.
Ἀμφικτυόνειος (ὁ, ἡ), = Ἀμφικτυονικός.
Ἀμφικτυονεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι διωρισμένος Ἀμφικτύων.
Ἀμφικτυονία (ἡ). ἡ συμμαχία ἢ ἡ συνέλευσις τῶν Ἀμφικτ. 2) τὸ ἄξιωμα ἢ τὰ χρέη τοῦ Ἀμφικτ.
Ἀμφικτυονικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ τοὺς) Ἀμφικτ.
Ἀμφικτυονίς, ίδος (ἡ). (κυρ. πόλις) συμπεριλαμβανομένη εἰς τὴν Ἀμφικτ. συμμαχίαν. 2) θεότης τιμωμένη ὑπὸ τῶν (ἢ προστατεύουσα τοὺς) Ἀμφικτ.
Ἀμφι-κυκάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀνακατόνω πανταχόθεν.
Ἀμφι-κυλινδέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ
Ἀμφι-κυλίω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Περικυλίω.
Ἀμφικύπελλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σχῆμα διπλοῦ (ἔχοντος ἡνωμένας τὰς βάσεις) ποτηρίου (κυπέλλου), (παρβλ. Ἀμφίθετος).
Ἀμφίκυρτος, ος ἡ η, ον. Ὁ ἑκατέρωθεν κυρτὸς (γυρτὸς), στραγγυλὸς κατὰ τὰ τρία τέταρτα. « Σελήνη—,« Πλ., ἢ πρὶν ἢ μετὰ τὴν πανσέληνον, (παρβλ. Διχότομος). « Ξύλον—,« Σδ., = Ἀμφίκοιλον.
Ἀμφικύσας, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἀμφικυνέω.
†Ἀμφιλαβής, ές (ὁ, ἡ), ἄχρ. θεματ. τοῦ Ἀμφιλαφής.
Ἀμφίλαλος (ὁ, ἡ), Π. πολύλογος.
Ἀμφι-λαμβάνω, Μ. λήψομαι, Π. = Περιλαμβάνω.
Ἀμφιλάφεια (ἡ). ἡ ἀμφοτέρωθεν λῆψις (πιάσιμον), (ὕθεν 2) (συνεκδ.) ἀφθονία, μέγεθος. 3) (μτφρ.) ἀντίληψις, βοήθεια, ὠφέλεια, [ἐκ τοῦ
Ἀμφιλαφής, ές (ὁ, ἡ). (κυρ.) ὁ ἀμφοτέρωθεν (ἢ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ἢ πανταχόθεν) ληπτός, (ὕθεν 2) (συνεκδ.) μέγας, πλατύς, πολύς, ἄφθονος, (καὶ ἐπὶ δένδρ.) φουντωτὸς, πυκνόφυλλος. 3) (σπν.) ὁ βοηθητὸς ἢ ὑποστηριχθεὶς ἑκατέρωθεν.
Ἀμφιλαφία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀμφιλάφεια.
Ἀμφιλαφῶς, ἐπίρ. Ἀφθόνως κτλ.
Ἀμφι-λαχαίνω, Μ. ανῶ, Π. περισκάπτω (κυρ. δένδρ.), ξελασκόνω.
Ἀμφιλέγω, Μ. λέξω. Φιλονεικῶ, λογομαχῶ· ἀμφισβητῶ. 2) ἀμφιβάλλω. « Βρονταῖς ἀμφιλέξει τις, μὴ μέγιστον οἰωνιστήριον εἶναι, « Ξεν.
Ἀμφι-λείπω, Μ. λείψω, Π. ἀντὶ Παραλείπω, Ἐγκαταλείπω.
Ἀμφίλεκτος (ὁ, ἡ). ἀμφίβολος, ἀμφισβητήσιμος. 2) Π. (ἐνεργ.) ὁ φιλονεικῶν (ἐριζων).
Ἀμφιλέκτως, ἐπίρ. Ἀμφιβόλως.
Ἀμφι-λογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀμφιλέγω.
Ἀμφιλογία (ἡ). ἀμφιβολία, ἀμφισβήτησις, φιλονεικία.
Ἀμφίλογος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -λόγως, = Ἀμφίλεκτος.
Ἀμφίλοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἑκατέρωθεν λοξὸς, (καὶ μτφρ.) ἀμφίβολος, ἀσαφής.
Ἀμφίλοφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ περιλαμβάνων δύω λόφους (κορυφάς). « Ζυγὸς—,« Σοφ.
Ἀμφιλύκη (ἡ), Π. (κυρ. νὺξ) ἡ πλησίον ἢ μεταξὺ σκότους (λύχνης) καὶ φωτὸς, τὸ γλυκοχάραγμα, (παρβλ. Λυκαυγής).
Ἀμφίμακρος (ὁ, ἡ, ον) κατὰ στίχον συγκείμενος ἐκ βραχείας συλλαβῆς μεταξὺ δύο μακρῶν.
Ἀμφίμαλλος (ὁ, ἡ). (κυρ. χιτὼν) ὁ ἑκατέρωθεν μαλλιαρός.
Ἀμφι-μάρκτω, Μ. ψω, Π. πιάνω (θράττομαι) τι πανταχόθεν.
Ἀμφι-μάσσομαι, Μ. ξο(σο)μαι, Π. σρογγίζω ὁλοτρόγυρα.
Ἀμφιμάσχαλος (ὁ, ἡ). (κυρ. χιτὼν) μὲ δύο χειρίδας (μανίκια).
Ἀμφιμάτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀμφιμήτωρ.
Ἀμφιμάχητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περιμάχητος.
Ἀμφι-μάχομαι, Μ. μαχήσομαι. Π. πολεμῶ ὑπὲρ ἢ τριγύρω τινός.
Ἀμφιμέλας (ανος), αινα, αν, Π. ὁ πανταχόθεν μαῦρος (σκοτεινὸς), (ἑπμ.) βαθὺς ἢ κρυφός.
Ἀμφι-μέλει, Μ. μελήσει, ῥῆμα ἀπρσ. Π. κατὰ πολλὰ μέλει, εἶνε περὶ πολλοῦ.
Ἀμφι-μεμηλε, Π. πρκ. (ἐκλαμβ. ἀντὶ ἐνιστ.) τοῦ Ἀμφιμέλει.
Ἀμφιμέμυκε, Π. πρκ. τοῦ Ἀμφιμυκάομαι.
Ἀμφι-μερίζω,-ομαι, Μ. ίσω,-ομαι, Π. ἀντὶ Διαμερίζω, μοιράζω (χωρίζω) εἰς δύο.
Ἀμφιμήλη (ἡ), ἐργαλ. χειρουργ. ἔχον ἑκατέρωθεν σχῆμα μήλης.
Ἀμφιμήτριος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὴν μήτραν κείμενος ἢ δηλῶν τὴν κατάστασιν αὐτῆς. 2) ὁ περὶ τὴν τρόπιν (καρίναν, τοῦ καραβίου τόπος, (ὅθεν ‖. οὐσ.) Ἀμφιμήτρια (τὰ), = Ἐγκύλια. 3) Π. = τῷ
Ἀμφιμήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἀδελφοὶ ἀπὸ ἕνα πατέρα καὶ ἕνα ἢ καὶ πλειοτέρας μητέρας.
Ἀμφιμιγής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν καὶ ἐντελῶς ἢ ἀναμεταξὺ μεμιγμένος (ἀνακατωμένος), [ἐκ τοῦ
Ἀμφι-μίγνυμι, Μ. μίξω, Π. ἐνόνω ἐντελῶς.
Ἀμφι-μυκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Ἀμφέμυκον, πρκ. Ἀμφι-μέμυκα), Π. μαγγρίζω (ζώζω) δυνατά, ἀντηχῶ εἰς ὅλα τὰ πέριξ.
Ἀμφινάω, Μ. νάσω, Π. τρέχω (χύνομαι) ὁλόγυρα.
Ἀμφινεικής, ές, καὶ
Ἀμφινείκητος, ον, καί
Ἀμφίνεικος, ου (ὁ, ἡ), Π. = Περιμάχητος, ἀμφισβητήσιμος.
Ἀμφι-νέμομαι, Μ. νεμοῦμαι, Π. βόσκω (ἢ (ἑπμ.) κατοικῶ ἐντὸς ἢ εἰς τὰ πέριξ. 2) (συνεκδ.) περιέχω. « Σὲ δ' ὅλβος ἀμφινέμεται, « Πίνδ.
Ἀμφι-νοέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἀμφιγνοέω-ῶ.
Ἀμφίνοος-οῦς (ὁ, ἡ). ὁ θεωρῶν ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν τὰ πράγματα, σκεπτικὸς, στοχαστικὸς, ἢ 2) ὁ ἀμφιβάλλων περὶ πάντων, ἐφεκτικός.
Ἀμφι-ξέω, Μ. ξέσω, Π. ἀντὶ Περιξέω, πελεκῶ (ξύνω) ὁλοτρόγυρα, ἰσιάζω.
Ἀμφίξοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἑκατέρωθεν ἢ καλῶς ξέων (πελεκῶν), καπτερός.
Ἀμφίον (τὸ), = Ἀμφίασμα.
Ἀμφιορκία (ἡ), = Ἀμφιομοσία.
Ἀμφιπαγής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν ἐμπηγμένος, στερεός.
Ἀμφίπαλτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν τιναζόμενος (παλλόμενος), (ἐπὶ φωνῆς) ἀντηχῶν.

Ἀμφι-πελάω, Μ. -ῶ, Π. Περιβάλλω, ῥαντίζω ὁλοτρόγυρα.
Ἀμφι-πετάννυμι, Μ. πετάσω, Π. ἐξαπλόω ὁλοτρόγυρα.
Ἀμφι-πέτομαι, Μ. πτήσομαι, Π. ἀντὶ Περιπέτομαι.
Ἀμφι-πήγνυμι, Μ. πήξω, Π. ἐμπήγω (φυλάνω) ὁλοτρόγυρα.
Ἀμφίπηρος (ὁ, ἡ). πηρὸς (βεβλαμμένος) καὶ κατὰ τὰ δύο μέρη (ποδία κτλ.).
Ἀμφι-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι, καὶ
Ἀμφι-πιτνέω-ῶ, Π. ἀντὶ Ἐπιπίπτω ἢ Προσπίπτω.
Ἀμφιπλεκής, ές, καὶ
Ἀμφίπλεκτος [ὁ, ἡ], Π. περιπλεγμένος, ἐμπερδεμένος, ἐξ οὗ
Ἀμφι-πλέκω, Μ. ξω, Π. ἀντὶ Περιπλέκω, περιτυλίσσω· ἀγκαλιάζω.
Ἀμφίπλευρος (ὁ, ἡ). (κυρ. θύρα ἢ θυρὶς) μὲ δύο πλευράς (φύλλα, [τοῦρα.] πανάτια).
Ἀμφίπληκτος, ον καὶ
Ἀμφιπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν πληττόμενος (κτυπούμενος) ἢ πλήττων. « Φάσγανον ἀμφιπλήγες, « Σοφ., τὸ δίστομον.
Ἀμφιπλίς, ἐπίρ. Π. (κατὰ βλ. Περιδάδην) κάμνοντας διασκελεῖς ὁλότρογα, [ἐκ τοῦ
Ἀμφι-πλίσσω, -ομαι, Μ. ίξω, -ομαι, Π. διασκελῶ ὁλοτρόγυρα, (παρβλ. Διαβαίνω καὶ Περιβαίνω).
Ἀμφι-πλύνω, Μ. πλυνῶ, Π. ἀντὶ Περιπλύνω ἢ Ἀποπλύνω.
Ἀμφίπνευμα (τό), = Δύσπνοια.
Ἀμφίπνοος (ὁ, ἡ), = Ἀμφίμαλλος.
Ἀμφιπολεία (ἡ). Ὑπηρεσία. « Διός —, « Διόδ., (περιληπτ.) ἀντὶ οἱ ἀμφίπολοι (= ὑπηρέται) τοῦ διός, οἱ ἱερεῖς, [ἐκ τοῦ
Ἀμφι-πολεύω, Μ. εύσω, καὶ
Ἀμφι-πολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. περιστρέφομαι (ἐνασχολοῦμαι) εἴς τι, περιποιοῦμαι, ὑπηρετῶ. « Τρώων ἕλκεος ἀμφιπολεῖν, « Πίνδ., θεραπεύειν. « Ὄργανον ἀμφιπολεῖσθαι, « Ὀθ. Ω., καλλιεργεῖν. « Τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς ἀμφιπολοῦσιν, « Ἡρ., οὖσαν ἱέρειαν ἢ νεωκόρον τοῦ, (παρβλ. Ἀμφιπένομαι).
Ἀμφίπολος (ὁ, ἡ), Π. (ἐν γέν.) ὁ ἐνασχολούμενος εἰς (πολέων ἀμφίτι, ὑπηρέτης (κυρ. ἐπὶ γυναικ.)· (ἰδιαιτ. δὲ 2) = Περίπολος, ὁ περιτριγυρίζων. 3) (πθ.) ὁ περιτριγυριζόμενος ἢ κείμενος ἐν τῷ μέσῳ, (ἑπμ.) = Περίδλεπτος. « Τύμβον ἀμφίπολον ἔχων, « Πίνδ., (παρβλ. Ἀμφίδρομος).
Ἀμφι-πονέομαι, Μ. ήσομαι, Π. = Ἀμφιπένομαι.
Ἀμφι-ποτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. = Ἀμφιπέτομαι.
Ἄμφιππος (ὁ, ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τριτιώτης ἱππεὺς σύρων κατόπιν του καὶ δεύτερον ἵππον, καὶ γυμνασιένος νὰ μεταπηδᾷ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον κατὰ τὴν χρείαν, (παρβλ. Ἀμφιππος).
Ἀμφιπποτοξότης, ου (ὁ). τοξότης ἔφιππος σύρων κατόπιν του καὶ δεύτερον ἵππον καθὼς οἱ ἄμφιπποι.
Ἀμφι-προκύπτω, Μ. ψομαι, Π. κλίνω ἑκατέρωθεν πρὸς τὰ ἔξω, ἐξέχω καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη.
Ἀμφιπρόστυλος (ὁ, ἡ). (κυρ. ναός) ἔχων μόνον ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν (καὶ ὄχι ὁλοτρόγυρα) στυλῶν στύλους, ἢ 2) ἔχων διπλοῦν προστύλιον.
Ἀμφι-πρόσωπος (ὁ, ἡ), = Διπρόσωπος.
Ἀμφίπρυμνος (ὁ, ἡ). (κυρ. ναῦς) μὲ δύο πρύμνας (καὶ ἑπμ. δύο πηδάλια· ἴδε Δίπρωρος)· ὥστε νὰ διευθύνηται μὲ εὐκολίαν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἢ ὄπισθεν χωρὶς νὰ γυρίζῃ, (παρβλ. Δίκρωτος).
Ἀμφι-πτάμαι, Μ. ἀμφιπτήσομαι, Π. = Ἀμφιπέτομαι.
Ἀμφι-πτύσσω, Μ. πτύξω, Π. ἀντὶ Περιπτύσσω, διπλόνω ὁλοτρόγυρα, περιλαμβάνω, περιπλέκω, ἀγκαλιάζω.
Ἀμφιπτυχή (ἡ), Π. ἀντὶ Περιπτυχή, περιπλοκή, ἀγκάλιασμα.
Ἀμφίπυλος (ὁ, ἡ), = Ἀμφίθυρος.
Ἀμφίπυρος (ὁ, ἡ), Π. περικυκλωμένος ὑπὸ τοῦ πυρός, ὅλος πῦρ, διάπυρος. 2) ὁ κρατῶν καὶ εἰς τὰ δύο χέρια πῦρ ἢ ἀξίδας, (ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος).
Ἀμφιρρέπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ῥέπων (κλίνων, γέρνων) ἀμοιβαίως πρὸς ἀμφότερα τὰ μέρη, (ἑπμ.) ἄστατος, ἀβέβαιος· ἀμφίβολος.
Ἀμφι-ῥήγνυμι, Μ. ῥήξω, Π. ἀντὶ Περιῥήγνυμι.
Ἀμφιῥῆκτος (ὁ, ἡ). Π. ὁ πανταχόθεν ἢ ἑκατέρωθεν ῥαινόμενος, (ἴδε ἐξ Περιῥῥυτός).
Ἀμφιῥῥέπτης, = Ἀμφιῥρεπής.
Ἀμφιῥῥυτος καὶ Π. (διὰ τὸ μέτρ.) Ἀμφίρυτος, η ἢ ος, ον, Π. ὁ ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν περιῥεόμενος. « Νῆσῳ ἐν ἀμφιῥῥύτῃ, « Ὀδ. Α.
Ἀμφιῥύτης, ῶγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν (καὶ κυρ. κατὰ κάθετον) σχισμένος ἢ σκαμμένος. « Πέτρας (= Κλωβούς) ἀμφιῥύτους, « Ἀπόλλ., Ἔπγρ.
Ἄμφις [ἀμφί], ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀμφοτέρωθεν, ἑκατέρωθεν, καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. « Δοιαὶ δέ πελεκάδες ἄμφις ἕκαστον νεμέθοντο, « Ἰλ. Δ. 2) ἀντὶ Πέριξ, πανταχόθεν, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ὁλοτρόγυρα, (ἑκμ.) ἀκριβῶς, σαφῶς ἢ λίαν. « Ὑαθὺς δέ τε Τάρταρος ἀμφὶς, « Ἰλ. Θ. « Ἀμφὶς ἰδών, « Ἴλ. « Ἀμφὶς ἀριζήλω, « Ἰλ. Σ.
3) ἀντὶ Μεταξύ, ἀνάμεσα ἢ εἰς τὴν μέσην. « Ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα, « Ἰλ. Γ. « Τάφρου, ἣ χ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἐοῦσα, « Ἰλ. Η. « Πολλὰ περὶ ῥώπαλ' ἀμφὶς ἔαγη, « Ἰλ. Λ. (ὄθεν
4) ἀντὶ Δίχα, χωρίς, χωριστά, ἢ Ἐκτός, ἔξω ἢ μακράν. « Ἀμφὶς Διὸς ἦσθην, « Ἰλ. Θ. « Ἵπποι ἀμφὶς ὁδοῦ ὁραμέτην, « Ἰλ. Ψ. « Ἢ δέ μ' ἐρήσεται ἀμφὶς ἑκάστα, « Ὀθ. Τ., χωριστὰ ἓν πρὸς ἕν, (καὶ γ. πτ.) « Ἀμφὶς φράζεσθαι (φρονεῖν), « Ἰλ. Β. Ν., ἀντὶ Διχονοεῖν ἢ Ἀμφιγνοεῖν
Ἀμφι-σαλεύω, Μ. εύσω, Π. κουνῶ ἢ κουνοῦμαι ἔνθεν κἀκεῖθεν.
Ἀμφίσβαινα, ης (ἡ), εἶδ. ὄφ. κολοβοῦ, ὅς περιπατεῖ (βαίνει) καὶ ἐμπρὸς ᾗ ὀπίσω, ᾗ διὰ τοῦτο φαίνεται ὡς δικέφαλος. 2) (ἀνατομ.) αἱ ἀπὸ τῆς μήτρας πρὸς τοὺς μαστοὺς δύω φλέβες.
Ἀμφισβασίη (ἡ), Ἰων. καὶ
Ἀμφίσβασις, εως (ἡ), Π. = Ἀμφισβήτησις.
Ἀμφισβατέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Ἀμφισβητέω.
Ἀμφίσβητος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀμφισβητήσιμος καὶ Ἀμφίβολος.
Ἀμφισβητέω-ῶ, Μ. ήσω (παρτ. Ἠμφισβήτουν, ἀόρ. Ἠμφισβήτησα, πρκ. Ἠμφισβήτηκα). Διαφωνῶ, ἔχω διαφορετικὴν γνώμην. « Ἀξιῶ ὑμᾶς περὶ τῶν λόγων ἀμφισβητεῖν μέν, ἐρίζειν δὲ μή, « Πλατ. « Καὶ ἀμφισβητοῦντες προστιθέασιν ἀεὶ τὸ Ἴσιος καὶ Τάχα, « Ἀρισ. « Πολλάκις ὁμολογοῦντες ἄμφω συμφέρειν, περὶ τοῦ μᾶλλον ἀμφισβητοῦσιν, Ἀριστ. « Περὶ τῶν κτεῖναι μὲν ὁμολογούντων, ἀμφισβητούντων δὲ ὅτι δικαίως, ἐκὶ Δελφινίῳ γίνονται αἱ εὐθῦναι, « Αἰλ. 2) ἀντιλέγω, φιλονεικῶ. « Ὅρα οὖν πρὸς εἴνα λόγων τῶν παρ' ἡμῖν μέλλεις ἀμφισβητεῖν, « Πλάτ. 3) ἀντιποιοῦμαί τι ὡς ἰδικόν μου, (ἑκμ.) πρισαλογοῦμαι περὶ αὐτοῦ. « Ἠμφισβήτει οὖν αὐτῷ μέρους τινὸς τοῦ χωρίου, « Ἐπ.

Ἀμφαθήκημα (τὸ), τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀμφισβητήσεως.

Ἀμφισβητήσιμος (ὁ, ἡ), ὑποκείμενος εἰς ἀμφισβήτησιν, διαφιλονεικούμενος· ἀμφίβολος.

Ἀμφισβήτησις, εως (ἡ), ἀσυμφωνία. 2) ἀμφιβολία. 3) φιλονεικία, κριτολογία.

Ἀμφισβητητικός, ἡ, όν, Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἀγαπῶν τὰς) ἀμφισβητήσεις, φιλόνεικος.

Ἀμφισβήτητος (ὁ, ἡ), = Ἀμφισβητήσιμος.

Ἀμφισβητικός, ἡ, όν, = Ἀμφισβητητικός.

Ἀμφίσκιος (ὁ, ἡ). (Γεωγρ.) ὁ κείμενος εἰς τοιαύτην ὡς πρὸς τὸν ἥλιον θέσιν, ὥστε τοὺς μὲν ἓξ μῆνας τοῦ ἔτους ἡ σκιά τε σχηματίζεται πρὸς τὸ νότιον, καὶ τοὺς ἄλλους ἓξ πρὸς τὸ βόρειον μέρος· εἶνε δηλ. ὡς πρὸς ὅλον τὸ ἔτος ὅτι ὁ Περίσκιος (ἴδε τὴν λέξιν) ὡς πρὸς ἓν νυχθήμερον.

Ἀμφιστατήρ, Π. ἀντ!

Ἀμφιστάτης, ου (ὁ), = Ἐπιστάτης, ἐπιθεωρητής, ἐξεταστής.

Ἀμφίσταυρος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (σχηματίζων) ἑκατέρωθεν σταυρόν, σταυρωτός καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Ἀμφιστέλλω, Μ. στελῶ, Π. ἀντὶ Περιστέλλω, ἐνδύω σκεπάζω πανταχόθεν.

Ἀμφίστερνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περιστέρνιος, ἐπιστήθιος. 2) ὁ ἔχων διπλοῦν στῆθος ἢ περιστέρνιον.

Ἀμφιστεφής, ές (ὁ, ἡ), Π. = Περιστεφὴς περιτριγυρισμένος, ἐστεφανοειδῶς περιτυλιγμένος. 2) = Ἐπιστεφής, γεμάτος ὡς τὰ χείλη.

Ἀμφίστημι καὶ (μσν.) -ίσταμαι, Μ. ἀμφιστήσω, -ομαι, Π. ἀντὶ Περιστήμι, -αμαι, στήνω (ἢ μσν.) στέκω ὁλόγυρα. 2) (μτγν.) ἐπιτρατῶ, καταγίνομαι εἰς, ἐξετάζω.

Ἀμφίστομος (ὁ, ἡ), = Δίστομος καὶ Ἀμφίδυμος.

Ἀμφιστρατάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. περικυκλόνω μὲ στρατεύματα, περιζωστοπεδεύω, πολιορκῶ.

Ἀμφιστρόγγυλος (ὁ, ἡ), ὁ πάντοθεν ἢ ἀκριβῶς στρογγύλος, ὁλοστρόγγυλος.

Ἀμφίστροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν εὐκόλως στρεφόμενος, εὔστροφος.

Ἀμφισφαλὴς, ές (ὁ, ἡ). (κυρ. κάκαλον τοῦ σώματος) ἐβγαλμένον ἀπὸ τὸν τόπον του (στραγγουλισμένον, παρεστραπισμένον), [ἐκ τοῦ

Ἀμφι-σφάλλω, -ομαι, Μ. σφαλῶ, -οῦμαι ἢ ήσομαι, Ἐβγάζω ἢ Ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν τόπον μου (κυρ. ἐπὶ ἐξαρθρώσεως κοκκάλων). 2) γυρίζω ἀπ' ἐδῶ ἢ ἀπ' ἐκεῖ, παραδέρνω (ἐπὶ ἀσθενῶν). 3) παραπατῶ, κονδυλῶ.

Ἀμφίσφαλσις, εως (ἡ). ἔβγαλμα (ἐβγάλσιμον) κοκκάλου, ἐξάρθρωσις. 2) στενοχωρία (παραθερμός) ἀσθενοῦς. 3) παραπάτημα.

Ἀμφίσφυρον (τὸ), (ἔνν.) ὑπόδημα, τὸ ὁποῖον φθάνει ἕως (σκεπάζει ὄπισθεν ἢ) τὰ κατώτερα (σφυρὰ) τοῦ ποδός.

Ἀμφίσωπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν βλεπόμενος, ἀνοικτὸς (τρύπιος) ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφιταθὴς, Π. παθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀμφιτείνω.

Ἀμφι-ταλαντεύω, Μ. εύσω. Ζυγίζω καὶ ἀπὸ (ἢ Βαρύνω καὶ πρὸς) τὰ δύο μέρη τῆς πλάστιγγος. (ἐπμ. 2) (τρπ. ἀμφιβάλλω ἢ καλοστοχάζομαι, [ἐκ τοῦ

Ἀμφιτάλαντος (ὁ, ἡ), ὁ κλίνων καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη ἐξ ἴσου, ἰσοῤῥοπος. 2) (τρπ.) ἀμφίβολος.

Ἀμφι-τάμνω, Ἰων. ἀντὶ Ἀμφιτέμνω.

Ἀμφι-τανύω, Μ. ύσω, Π. = Ἀμφιτείνω.

Ἀμφιτάπης, ητος (ὁ) καὶ

Ἀμφίταπις, ιδος (ἡ) καὶ

Ἀμφίτακος, ου (ὁ, ἡ). (κυρ.) τάπης (Γαρκ. χαλί, ἰχράμι) ἔχων καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη μαλλιὰ ἢ κρόσσια.

Ἀμφι-ταράσσω(τω), Μ. άξω, Π. κάμνω μεγάλην ταραχήν, φέρω ἄνω-κάτω.

Ἀμφιταρβὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. περίφοβος, κατατρομαγμένος.

Ἀμφι-τέθηλα, Π. πρκ. (ἀντὶ ἐνεστ.) τοῦ Ἀμφιθάλλω.

Ἀμφι-τείνω, Μ. τενῶ, Π. ἐκτείνω (τεντόνω, ἐξαπλόνω) ἀπὸ ἢ πρὸς ὅλα τὰ μέρη.

Ἀμφιτειχὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ περὶ τὰ τείχη ὤν, πολιορκῶν. 2) (παθ.) περιτειχισμένος.

Ἀμφι-τέμνω, Μ. τεμῶ, Π. ἀντὶ Περιτέμνω.

Ἀμφίτερμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μεταξὺ συνόρων (τερμάτων) κείμενος, περιωρισμένος ἢ ἀκριβῶς προσδιωρισμένος.

Ἀμφιτέρμως, ἐπίρ. Π. ἀκριβῶς, προσδιωρισμένως.

Ἀμφιτέτακτο, Π. γ', ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ

Ἀμφι-τεύχω, Μ. τεύξω, Π. κατασκευάζω (βουλεύω, προσαρμόζω) ὁλόγυρα.

Ἀμφι-τίθημι, Μ. θήσω, Π. ἀντὶ Περιτίθημι, περιβάλλω, ἐνδύω.

Ἀμφι-τινάσσω, Μ. άξω, Π. τινάζω (σείω) πανταχόθεν.

Ἀμφι-τιτυβίζω, Μ. ίξω, Π. τσυρίζω (κελαδῶ) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Ἀμφιτέμνος (ὁ, ἡ), (παροξ.) ὁ ἑκατέρωθεν κόπτων (τέμνων), δίχοπος. 2) Π. (προπαροξ.) ὁ ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν κομμένος.

Ἀμφίτορνος καὶ Ἀμφιτόρνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν (ὁλοτρόγυρα) τετορνευμένος, ὁλοστρόγγυλος.

Ἀμφι-τρέμω, Π. = Ἀμφιτρομέω.

Ἀμφι-τρέχω, Μ. θρέξω ἢ δραμοῦμαι, Π. ἀντὶ Περιτρέχω.

Ἀμφιτρὴς, ῆτος, καὶ

Ἀμφίτρητος, ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἑκατέρωθεν τετρημένος (τρυπημένος), ἔχων δύο τρύπας (εἰσόδους).

Ἀμφιτριβὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ καλῶς τριμμένος.

Ἀμφι-τρίβω, Μ. ίψω, Π. ἀντὶ Περιτρίβω.

Ἀμφιτρίτη (ἡ), [ἀμφι, τρέω]. ἡ θεὰ τῆς θαλ., γυνὴ τοῦ Ποσειδ. 2) (μτφ.) ἡ θάλασσα.

Ἀμφι-τρομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. τρέμω ὅλος, φοβοῦμαι καθ' ὑπερβολήν.

Ἀμφι-τρυχάω (έω)-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Περιτρέχω.

Ἀμφιτρυχὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. χαλασμένος πανταχόθεν, καταξεσχισμένος, κουρελιασμένος.

Ἀμφιτύπος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμφιπλήξ.

Ἀμφι-φαίνω, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀμφιφαίνω, λάμπω (φέγγω) ὁλόγυρα.

Ἀμφιφαὴς, ος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμφιφανὴς, Ὁλόφωτος, ὁλοφάνερος, κτλ.

Ἀμφίφαλος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. περικεφαλαία) μὲ διπλοῦν φάλον (λόφον), ἢ πανταχόθεν ἔχουσα φάλους (ἀσπιδουειδῆ καφτοῦ). (ταρβλ. Τετραφάληρος).

Ἀμφιφανὴς, ές (ὁ, ἡ), = Ἀμφιφαὴς, ὁ πάντοθεν φαινόμενος ἢ φέγγων, ὁλοφάνερος, παντόλαμπος. 2) (ἐπὶ ἄστρων ἢ μετεώρων) ὁ φαινόμενος πρωὶ καὶ ἑσπέρας εἰς δύο διάφορα τοῦ οὐρανοῦ μέρη.

Ἀμφι-φάω, ἀντὶ Ἀμφιφαίνω, Π. φέγγω ἢ φωτίζομαι πανταχόθεν.

Ἀμφίφλαξ, αγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀμφίβολον (διηρημένην εἰς τρόπον ὥστε δύο διακρίνεται πως πίθων ἔργεται) φλύγα.

Ἀμφι-φοβέω-ῶ, -ομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ήσομαι (ἀόρ. Ἀμφεφοβήθην), Π. φοβοῦμαι καθ' ὑπερβολήν (καὶ ἐπμ. σκορπίζομαι φεύγω) περὶ ἢ πέρι τινός.

Ἀμφιφορεὺς, έως (ὁ), Π. = Ἀμφορεύς.

Ἀμφι-φράζομαι, Μ. φράσομαι, Π. σκέπτομαι προσεκτικῶς, καλοστοχάζομαι.

Ἀμφιφυὰ (ἡ), ἡ ἄλλ. Ἀμφυξις, ἡ κορυφὴ δένδρου κεραμένη (κυρ. ἐλάτης) πέριξ τῆς ὁποίας φυτρώνουν νέα κλωνάρια.

Ἀμφιφὼν, ῶντος (ὁ), [ἀμφιφάω], ζυμαρικόν τι, ἔχον περὶ αὐτὸ φῶτα, τὸ ὁπ. ἔφερον λιτανεύοντες εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, κατὰ τὴν ις', τοῦ ιαηνιῶνος (Μουνυχιῶνος) ὅτε ἐφαίνοντο συγχρόνως εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ οἱ δύο φωστῆρες, ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη, ὁ μὲν ἀνατέλλων, ἡ δὲ δύουσα.

Ἀμφι-χαίνω, Μ. χανοῦμαι, Π. τριγυρνῶμαι ἀνοικτὸν (χαῦνον) στόμα ἵνα καταπίω τι, (συνεκδ.) καταπίνω.

Ἀμφίχαυτος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων γαίτην (ἢ ἐπὶ δένδρ.) φυλλάδα κλίνασαν ἢ πρὸς τὰ δύο μέρη.

†Ἀμφι-χαλκοφάλαρος (ὁ, ἡ). (Ἀρχ. Ἀγ., ὅπου ὅμως ἀνάγν.) Ἀμφὶ χαλκοφάλαρα

Ἀμφιχανὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν χαίνων (ἔχων χάσματα, ἢ φυσερίζων νὰ καταπίῃ).

Ἀμφι-χάσκω, Π. = Ἀμφιχαίνω.

Ἀμφι-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ἀμφέχεα χξω). Π. ἀντὶ Περιχέω, περιχύνω ‖ (παθ.) χύνομαι ὁλόγυρα, περιλαμβάνω, ἀγκαλιάζω.

Ἀμφι-χολόομαι-οῦμαι, Μ. χολώσομαι, Π. ὀργίζομαι (χολιάζω) κατά τινος.

Ἀμφι-χορεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Περιχορεύω, περικυκλόνω χορεύων ἢ ἐν εἴδει χοροῦ.

Ἀμφίχρους-ους (ὁ, ἡ), = Δίχρους.

Ἀμφίχρυσος, (ὁ, ἡ), Π. περιχρυσωμένος, ὁλόχρυσος.

Ἀμφίχυτος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. τεῖχος ἢ πρόχωμα) βουνοειδῶς ἐκατέρωθεν σχηματισμένον ἀπὸ χῶμα χυτόν.

Ἀμφίχωλος, (ὁ, ἡ), χωλὸς ἀμφοτέρας τοὺς πόδας.

Ἀμφοδάρχης, ου (ὁ), ὁ ἄρχων μιᾶς ἀμφόδου (βόμης).

Ἀμφοδικός, ἡ, όν, Ὁ ἀνήκων εἰς (ὅμοιος μὲ) ἄμφοδον.

Ἀμφοδιον, ὑποκορ. τοῦ

Ἄμφοδος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη δρόμον. ‖ (οὐσ.) = Ῥύμη, (ἐν γένει) δρόμος (• Ἄμφοδος γαλεπή, ᾧ Ξεν.), (ἰδιαιτ. δὲ) ὁ ἔχων διέξοδον. (Τουρκ.) μαχαλᾶς, ἢ ὁπωσοῦν ἑκατέρωθεν (Τουρκ. μαχ-

κάκι (• Εἰς τὰ ἄμφοδα ἐστάμενοι ἐκακολόγουν, « Ἐτσμ), ἡδυνόμενος στενρρειδῶς μὲ ἄλλον, (κωμ.) σταυροβρόμι.

Ἀμφόδους, οντος (ὁ, ἡ), = Ἀμφώδων, ὁ ἔχων διπλᾶ ἢ ἄνωθεν καὶ κάτωθεν ὀδόντια.

Ἀμφοῖν, γεν. καὶ δοτ. τοῦ Ἄμφω.

Ἀμφορεαφορέω-ῶ, Μ. ἠσω. Φέρω (Κουδαλῶ) τοὺς ἀμφορεῖς, εἶμαι-

Ἀμφορεαφόρος (ὁ, ἡ), βαζάζος· χαμάλης, (κυρ.) ὁ κουδαλῶν ἀμφορεῖς, (καὶ ἐπμ.) = Ὑδροφόρος.

Ἀμφορείδιον (τὸ), = Ἀμφορίδιον.

Ἀμφορεὺς (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Ἀμφι [ἢ Ἀνα]φορεὺς), ἐως (ὁ), ἀγγεῖον πήλινον (λαγηνί ἢ καυάτι) ἔχον ἑκατέρωθεν χέρια (πιασίματα). 2) μέτρ. χωρητ. διὰ τὰ ὑγρὰ, ἴδε Μετρητής. 3) = Φέρετρον ἢ Φορεῖον.

Ἀμφορίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀμφορεύς, λαγηνάκι, καναρίτσα κτλ.

Ἀμφορικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ὅμοιος μὲ) ἀμφορέα.

Ἀμφορίσκος (ὁ), = Ἀμφορεύδιον.

Ἀμφοτεράκις, ἐπίρ. = Ἀμφοτέρως, κατὰ δύο τρόπους. 2) = Δίς, ἤτοι δύο φοραίς.

Ἀμφοτεριζω, Μ. ἰσω, = Ἐπαμφοτεριζω. 2) (ἐνεργ.) σχηματίζω ἐκατέρωθέν μου, ἢ περιέχω ἐν τῷ μεταξύ. « Τῶν δὲ (τριῶν τῆς Σικελίας) πλευρῶν, ἃς ἀμφοτερίζουσαι αἱ τρεῖς ἄκραι, δύο μέν εἰσι καλαί, τρίτη δὲ κυρτή, » Στρ.

Ἀμφοτερόβλεπτος (ὁ, ἡ), ὁ βλέπων εἰς δύο μέρη συγχρόνως ἢ ἐναλλάξ, (ἐπμ.) ἀμφιβάλλων.

Ἀμφοτερόγλωσσος (ὁ, ἡ), = Δίγλωσσος. 2) ὁ ὁμιλῶν ὑπὲρ καὶ κατά τινος, ὑπερασπιζόμενος σοφιστικῶς δύω ἐναντίας ἀλλήλαις δίκας, (παρβλ. Δίλογος).

Ἀμφοτεροδέξιος (ὁ, ἡ), = Ἀμφιδέξιος.

Ἀμφοτερόπλοος-ους (ὁ, ἡ)· (κυρ. γῆ) πρὸς τὴν ὁπ. ἠμπορεῖ νὰ πλεύσῃ τις ἀμφοτέρωθεν, καθὼς π. χ. ἡ Κόρινθος. 2) δάνειον ναυτικὸν, τοῦ ὁπ. ἀναδέχεται ὁ δανειστὴς ἂχι τοὺς εἰς τὸν πηγασμὸν ἢ τοὺς εἰς τὴν ἐπιστροφὴν μόνον τοῦ πλοίου ἐνδεχομένους κινδύνους (τὸ ὁπ. ὀνομάζεται Ἑτερόπλουν), ἀλλὰ ἀμφοτέρων.

Ἀμφότερος [ἄμφω], α, ον. (συνηθὲς. εἰς τὸ πληθ. καὶ χωρὶς ἄρθρου) Καὶ οἱ δύω, (θηλ.) καὶ ἡ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, (ὄχι μόνον ἐπὶ δύο ἀτομικῶς:) « Εἰ δ' ἀμφοτέρων τῶν ῥινῶν αἷμα πολὺ ῥέοιτο, » Γαλ. (ἀλλὰ ἢ ἐπὶ πολλῶν, εἰς δύο ὁμοειδῶς διῃρημένων) « Πολλαὶ ἔπεσον ἀμφοτέρων, » Ἡρ. « Ἀμφότερα τὰ σκέλη, ἢ τὰ πρόσθια καὶ τὰ ὀπίσθια. » Ἀρστ. ‖. (ἐπὶ ἐγνωσμένων ἠχαρακτηριζομένων διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ ῥήματος δυάδων, ἢ κατὰ προσαναφώνησιν, παραλείπεται τὸ οὐσιαστικόν:) « Ἑκάστων ἀμφοτέρησιν (ἐννν. χερσὶν), » Ὀδ. Σ. « Ἐπ' ἀμφοτέρων (ἐννν. ποδῶν) βεβακώς, » Θκρ. « Ἀμφοτέρους (ἐννν. ὄμμασι) βλέπειν, » Καλλ. « Ἀμφοτέρων ἕνεκα προσήκας τοὺς τοῦδε θεράποντας μακαρίζειν καὶ θαυμάζειν, » Χρσ. « Ἐπ' ἀμφότερα γινόμενοι τὰς γνώμας, » Θκ. « Ἐκ' ἀμφότερα σώματος ἢ ψυχῆς. » Πλάτ. (ἢ χωρὶς προθ.) « Καὶ ἐμπορίων παρέχοντας ἀμφότερα, » Θκ. 4', 13. ‖. (τὸ ὀὐδ. μάλιστα ἐκλαμβ., κατ' ἔλλειψιν προθ., ἀντὶ) ἐπίρ. « Ἀμφότερον, βασιλεὺς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής, » Ἰλ. Γ. « Ἀμφότερον, φιλότητι καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἐΐης, » Ἰλ. Ν.

Ἀμφοτερόχωλος (ὁ, ἡ), = Ἀμφίχωλος.

Ἀμφοτέρωθεν, ἐπίρ. Καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη· Ἀμφοτέρωθι, ἐπίρ. Καὶ εἰς τὰ δύο μέρη.

Ἀμφοτέρως, ἐπίρ. Κατὰ δύω τρόπους.

Ἀμφοτέρωσε, ἐπίρ. Καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη.

Ἀμφουβίζω, Μ. ἰσω, = Πρασουβίζω, ἐκ τοῦ Ἀμφουθὲς, ἐπίρ. ἀντὶ Ἀμφὶ τὸ οὖδας, πρὸς τὸ ἔδαφος, κατὰ γῆς.

Ἀμφράσατο, Π. ἀντὶ Ἀναφράσατο, μσ. ἀόρ. ά. τῆς Ἐὐκτ. τοῦ Ἀναφράζομαι.

Ἀμφ-υλάω-ῶ (χ. Μ.) Π. ὑλακτῶ (γαβγίζω) ὀλόγυρα.

Ἀμφύω, Μ. φύσω, Π. ἀντὶ Ἀναφύω.

Ἀμφω [ἀμφὶ ἢ ἀμφις], (ἡ γεν. καὶ δοτ. ἀμφοῖν), ἀντων. (δυϊκὸν ἀριθμ. χωρὶς ἄρθρ. ἢ ἐνίοτε ἄκλ.) Καὶ οἱ δύω ὁμοῦ (ἐπὶ δύο ἢ πολλῶν, ἴδε Ἀμφότερος). « Ἀνεπτάμεθ' ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν ποδοῖν, » Ἀρχ. (ἢ χωρὶς τοῦ οὖσ.) « Οὐ χειρὶ θωρύμενος, ἀλλ' ἀμφοῖν, » Σδ. « Ἐπ' ἄμφω (ἐνν. ὦμω ἢ ἰσχίω) καθεύδουσι, » Θκσ.

Ἀμφώβελος (καὶ ὀχι) Ἀμφώβολος (ὁ), Π. εἶδος ὀβελοῦ (σούβλας) ἔχοντος ἀμφοτέρωθεν ἀκωκὴν (μύτην). ‖. (πλθ.) Ἀμφώβελα (τὰ), εἶδ. μαντείας διὰ σπλαγχνοσκοπίας.

Ἀμφώδων, οντος (ὁ, ἡ), = Ἀμφόδους, ὁ ἔχων δύω σειρὰς ὀδόντων, ἢ ὅλους τοὺς ὀδόντας πλατεῖς (ἐναντ. τῷ Καρχαρόδους), ἢ ὁ καὶ ἄνωθεν καὶ κάτωθεν τοῦ στόματος ὀδοντωτός. « Ὧν ἀμφωδόντων τὸ γάλα οὐ τυρεύεται, » Ἀρστ., (ὅθεν ‖. οὐσ. Π.) ὁ ὄνος.

Ἀμφώης, εος (ὁ, ἡ), Π. [ἀμφὶ, οὖς], = Ἀμφωτος

Ἀμφωλένιος (ὁ, ἡ) Π. = Γκωλένιος, ἀγκαλοφορούμενος. ‖. (οὐσ.) Ἀμφωλένιον (τὸ), τὸ περὶ τὰς ὠλένας βραχιόλιον.

Ἀμφωμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπὶ τῶν ὤμων ἢ περὶ τοὺς ὤμους.

Ἀμφωμοσία (ἡ), ὁ ὅρκος τὸν ὁπ. ἔβλεπον πρὸν τῆς δίκης ἀμφότεροι οἱ διάδικοι.

Ἀμφῶτις, ιδος ἢ ιδος (ἡ). = Ἀμφορεύς, ἀγγεῖον μὲ δύο χερούλια (αὐτία, πιασίματα). 2) (συνεκδ.) τὸ πιάσιμον (αὐτί) τοιούτου ἀγγείου. « Μέχρι τῶν ἀμφωτίδων, » Παραμ., (γεμάτος) ὡς τὰ χείλη. 3) τὸ χάλκινον ἢ δερμάτινον σκέπασμα τῶν αὐτίων, τὸ ὁπ. ἐφόρουν διὰ προφύλαξιν οἱ πύκται. « Ξενοκράτης τοῖς παισὶ μᾶλλον ἢ ταῖς ἀθληταῖς ἐκέλευε περιάπτειν ἀμφώτιδας, » Ολ. 4) (ἐπὶ πλοίων;) = Ἔπωτις.

Ἄμφωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο ὦτα (αὐτία, χερούλια, πιασίματα).

Ἀμῶν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀνρ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἀμάω.

Ἀμώμητος (ὁ, ἡ), = Ἀμέμπτος, ἀκατηγόρητος.

Ἀμωμήτως, ἐπίρ. = Ἀμέμπτως.

Ἄμωμις, ιδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ εὐωδιάζοντος ὡς τὸ Ἄμωμον.

Ἀμωμίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ φύλλα Ἀμωμίδος ἢ μὲ Ἄμωμον (τὸ), εἶδ. φυτ. τῆς Ἰνδ. ἢ ὁ ἐρωματικὸς αὐτοῦ καρπὸς (παρβλ. Καρδαμωμον).

Ἄμωμος (ὁ, ἡ). = Ἄμεμπτος, χωρὶς μῶμον (ψεγάδι, ἐλάττωμα).

Ἀμῶν, μτχ. τοῦ Ἀμάω.

Ἀμῶν, ά. ἀντὶ Ἡμῶν, γεν. πλθ. τοῦ Ἐγώ.

Ἀμώντεσι, ὁ. ἀντὶ Ἀμῶσι, δοτ. πλθ. τοῦ ἐνεστ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀμάω.

Ἀμῶς [ἀμὸς ἀντὶ Τις], ἐπίρ. (κυρ. ἐν χρήσει εἰς τὰ σύνθετα), ἴδε τὸ ἑξῆς.

Ἀμωσγέπως, ἐπίρ. Τρόπον τινὰ, καθ' ὁποιονδήποτε τρόπον. ὁπωσοῦν, (Πλ καὶ Ἀμηγέπη).

Ἄν, μόρ. ἢ σύνδ. Ὑποθ. (σημ. ὅτι τὸ πρᾶγμα, περὶ οὗ ὁ λόγος, εἶνε μὲν ἢ ἦτον δυνατὸν νὰ γένῃ, ἐὰν ὅμως ἄλλο τι ἐμπόδιον ἢ ὄσάκις μὲν ἐξηγεῖται ποινῶς διὰ τοῦ Ἠμπορεῖ ἢ Ἠμποροῦσε νὰ, δηλοῦται δυνητικός· ὄσάκις δὲ διὰ τοῦ Ἤθελε, Βουλητικός. Συνε. δὲ, εἰ μὲν ὁ λόγος εἶνε περὶ πραγμ. γεγονότος καὶ τὸ συμπέρασμα σχεδὸν βέβαιον, μὲ ὁριστ. χρόνου παρωχημένου): « Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος ἦμην, Διογένης ἂν ἤμην, » Πλ. « Πάλαι ἂν ἀπολώλατε, » ὁμ. (Εἰ δὲ περὶ παρόντος ἢ μέλλοντος ἢ τὸ συμπέρασμα τρόπον τινὰ ἀμφίβολον, μὲ εὐκτ. ἢ ὑποτ. ἢ ἀπαρ. ἢ μτχ.): « Θεοῦ θέλοντος, κἂν ἐπὶ ῥικὸς πλέοις, » Παρ. « Πῶς ἂν ὡμότερος συκοφάντης γένοιτο; » Δη. « Δεινὸν μέν τ' ἂν εἴη, ὦ Κῦρε, » Ξεν. « Ὥστε ἄρις' ἂν διδάξητε περὶ αὐτῶν, » Ἰσκρ. « Πάντα ὅσα ἂν οἴηται συνοίσειν, » Ξεν. « Ἐλπίζων οὕτως ἂν ἄριστα πράξειν, » Ἀντφ. « Οὐδ' οὕτως ἄπορος ἦν, ὥστε οὐκ ἂν ἐξευρεῖν, » Δη. « Καὶ μάλις' ἂν ὑμᾶς λυπήσοντα, » Ἰσκρ. 2) Ἀοριστολογ. (μὲ ὑποτ. ἄνευ ἢ μὲ ἄνευ ἀναφορ. ἀντων.) « Ὃς ἂν παιήσῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται, » Γρφ. « Ἀλλ' ὁποῖός τις ἂν ᾖ, Ποσειδῶνος υἱός ἐστι, » Δη. « Ὃ λέγων εὐχερῶς ὅτι ἂν βουληθῇς, » Δη. 3) Διηκτ. (μὲ ὑποτ. ἢ πάντοτε εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς φρ.) « Ἂν δὲ μὴ πείθωνται τινες, » Ξεν. (ἴδε Ἐάν). ‖. (ἐνίοτε ὁ Ἄν ἐπαναλαμβάνεται εἰς τὴν αὐτὴν φρ. δὶς καὶ τρὶς, ἢ παρὰ τῷ Ἀρχ. [Ἀχ. 312] ἢ τετράκις πρὸς πλειοτέραν ἔμφασιν ἢ σαφήνειαν τοῦ λόγου).

Ἀν' (κατ' ἀποκοπ., ἐπμ. φων.) ἀντὶ Ἀνά « Ἀν' ἑκάστην ἡμέραν, » ἴδε Ἀνά.

Ἀν ἢ Ἄν, Π. ἀντὶ Ἀνά. « Ἂν φόνον, ἀν νέκυας. » Ὅμ. « Ἂν φυτὰ, » Ησ. « Ἂν δὲ συβώτης ἵστατο, » Ὁμ., ἀντὶ Ἀνίστατο, (καὶ ἄλλ.) « Ἂν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις, » Ὅμ., δηλ. Ἀνίστη.

Ἄν, ά. ἀντὶ Ἦν, εἰτ. θηλ. τοῦ Ὅς.

Ἄν, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἃ Ἄν.

Ἀνά [συγγ. τῷ Ἄνω], πρόθ. (συντ. μὲ αἰτ., Π. δὲ καὶ Ἰων. καὶ μὲ δοτ. ἢ δὶς μόνον, ὅπερ καὶ ἀμφίβολον, μὲ γεν. Σημ. δὲ ἐν μὲν συντ. 1) τὸ διὰ μέσου, ἀνάμεσα, μεταξύ, ἢ τόπον κατ' ἔκτασιν. « Ἐρχόμενον ἀνὰ ἄξυ, » Ὀδ. Τ. « Ἀνὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα, » Ὀδ. Ξ. « Ἀνὰ τὰ ὄρη σκιδνυνόμενοι, » Πλ. « Ἀνὰ ζόμα ἔχειν τινὰ, » Ξεν. « Ἀνὰ ζόμα εἶναί τινι, » Αν. 2) (κυρ. παρὰ Ποιητ.) τὸ ἐπάνω. « Θῆκεν ἀνὰ μυρίκην, » Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, « Ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ. « Ἀνὰ Γαρ-

γάρφ ἄκρῳ.» Ὅμ. «Χρυσέαις ἀν' ἵπποις.» Πίνδ. «Πλεῖν ἀνὰ τὸν ποταμόν.» Ἡρ. 3) ἐπιμερισμόν. «Ἀνὰ πέντε παρασάγγας τῆς ἡμέρας.» Ξεν. «Ἐν τέτταρσι τόνοις ἔτεκεν εἴκοσιν· ἀνὰ πέντε γὰρ ἔτικτεν.» Ἀρστ. «Ῥαβδούχους ἀνὰ δύο χρῶνται.» Δ. Κάσ. «Κατακλίνατε αὐτοὺς ἀνὰ πεντήκοντα.» Γρφ. «Ἕλαβον καὶ αὐτοὶ ἀνὰ δηνάριον.» αὐτ. (καὶ τὸ σολαικοφαν. ἢ περιττ. τῆς Ἀποκάλ.) «Ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων.» 4) διάρκειαν ἢ ἐπιμερισμὸν χρόνου. «Ἀνὰ νύκτα.» Ἰλ. Ξ. «Ἀνὰ τὸν πόλεμον.» «Ἀνὰ πᾶν ἔτος.» «Ἀνὰ πέντε ἔτεα.» «Ἀνὰ πᾶσαν ἡμέρην.» Ἡρ. 5) (ἐπιῤῥήματ.) τρόπον. «Ἀνὰ κράτος.» «Ἀνὰ μέρος.» ‖. (ἐν δὲ συνθ. 1) τὸ πάλιν (κοιν.) ξανά. «Ἀναβλαστάνω, Ἀναγέννησις, Ἀναγιγνώσκω. 2) τὸ ὀπίσω. «Ἀναποδίζω, Ἀναχαιτίζω. 3) τὸ ἐναντ. τοῦ ὑπάρχοντος (ἐκφραζόμενον κοιν. διὰ τοῦ Ξε). «Ἀνατύσσω, Ἀνακαλύπτω. 4) τὸ ἐπάνω, ἢ πρὸς τὰ ἐπάνω. «Ἀναβαίνω, Ἀνάφασις, Ἀναπνοή (καὶ ἐκμ.) τὸ φανερῶ, καθῆσις, ἡ δυνατά. «Ἀναπηρόττω, Ἀναγορεύω, Ἀναδῶ, (ἢ) ἐπίτασιν ἢ ἀκρίβειαν. «Ἀναπλόως, Ἀναζητῶ, Ἀνακαθαίρω, Ἀναξηραίνω. 5) τὸ τριγύρω. «Ἀναδέω, Ἀναβάλλομαι. 6) τὸ μεταξύ. «Ἀναῤῥέφομαι. 7) τὸ ἴσον ἢ ἀναλογίαν. «Ἀνάλογος. ‖. (Ποιητ. πολλάκις ἡ Ἀνὰ πρέπει νὰ συνταχθῇ ὄχι μὲ τὸ πλησιέστερον ὄνομα, ἀλλὰ μὲ τὸ ἀπωτέρω ῥῆμα, ἀπὸ τοῦ ὁπ. διεσπάσθη διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου): «Ἀνὰ πρυμνήσια λῦσαι.» «Ἀνὰ τεύχε' ἄειρας.» «Ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα χῦσεν.» [οὕτω, κατά τινας, πρέπει νὰ συνταχθῇ ἢ τό) «Ἀνὰ νηὸς βαίνειν.» Ἰλ. Ι, καὶ Ὀδ. Α.

Ἀνάβα, ἀντὶ Ἀνάβηθι, β'. ἐν. προστ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς προστ. τοῦ Ἀναβαίνω.

Ἀναβάδην, ἐπίῤῥ. Μὲ τὰ πόδια σηκωμένα καὶ ἀκαμπτημένα εἰς τὸν τοῖχον (διὰ ξεκέρασμα), ἢ τὸ ἕνα πόδι ἐπάνω εἰς κάλλο. 2) ἐπάνω, ὑψηλά, εἰς τὸ ἐπάνω κάτωμα, τοῦ ὁσπιτίου. 3) = τῷ

Ἀναβαθὸν, ἐπίῤῥ. Καβαλλικευτά.

Ἀναβαθμικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἔχων (καμωμένος εἰς σχῆμα) ἀναβαθμ., κλιμακωτός.

Ἀναβαθμὶς, ίδος (ἡ), = Βαθμὶς, σκαλί, σκαλοπάτι.

Ἀναβαθμὸς (ὁ), = Ἀναβαθμίς. 2) = Ἀνάβασις, ἀναίβασμα. 3) = Ἀνάβαθρον.

Ἀνάβαθρα (ἡ) σκάλα κινητὴ (κυρ. πλοίου), ἴδε Ἀποβάθρα.

Ἀνάβαθρον (τὸ), = Ἀναβαθμίς. 2) κάθισμα (θρονὶ ἢ στασίδι) ὑψηλὸν μὲ σκαλοπάτια, ἄμβωνας ἢ βῆμα. 3) τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ βάθρου ἢ ὑποποδίου.

Ἀναβαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ἀνέβην, πρκ. Ἀναβέβηκα ‖. Ὁ δὲ ἐνεργ. μέλλ. Ἀναβήσω, καὶ οἱ δύο ἀόρ. Ἀνέβησα καὶ Ἀνεβησάμην [σπανιότ. παρὰ λογογρ.] ἔχουν μεταβατ. σημασ. «Ἐπὶ τὰς καμήλους ἀνέβησεν ἄνδρας.» Ἡρ.). (μετὰ ἢ χωρὶς πτ., συνήθως δὲ προθετοπτ.) Ἀναβαίνω (ἐν γέν. ἀπὸ κάτω ἐπάνω, ἀπὸ χαμηλότερον εἰς ὑψηλότερον μέρος, [ἐκμ.] ἀπὸ τὰ παράλια πρὸς τὰ μεσόγεια ἢ πρὸς τὸ πέλαγος). «Ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν.» Ἰλ. Α. «Ἀναβὰς τὸν (ἢ ἐπὶ τὸν) ἵππον (ἢ ἐπὶ τοῦ ἵππου), ἐπὶ τὴν τριήρη κτλ. (καὶ ἀλλ.) «Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον.» Ἰλ. Α. (ἢ πθ. κατὰ μετχ.) «Ἵππος ἀναβαινόμενος.» Ξεν. «Οἱ γὰρ λακτίζοντες ἀναβεβαιόμενοι ἵπποι, ἐκποδὼν ποιητέοι.» αὐτ. «Ἀναβάντες ἐπὶ τὰν νεῶν, καὶ τὴν ὁρμὴν διελόντες.» αὐτ. «Ἀναβάντες κατὰ τὰς κλίμακας.» αὐτ. «Ἀφ' ἧς αὐτὸς ἐπὶ τὸ βῆμα ἀνέβην.» Δημ. (ἢ ἄλλ.) «Καὶ μοι ἀνάβητε τούτων μάρτυρες.» αὐτ. «Ἂν' ὁρσοθύρην ἀναβείη.» Ὀδ. Χ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) «Ἡ ἄμπελος ἀναβαίνουσα ἐπὶ τὰ δένδρα.» Ξεν. «Ἀνέβαινε κατὰ τὴν ἐς Πλαταιὰς φέρουσαν.» Ξεν. «Ὁ δὲ Λύσανδρος ἀνέβη πρὸς Κῦρον.» αὐτ. «Ἀνέβησαν εἰς Ἱεροσόλυμα.» Γρφ. «Ἀναβὰς ἐξ Αἰγύπτου εἰς Αἰθιοπίαν.» Παυσ. «Πρίν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβῆμεναι.» Ὀδ. Α. (σὺν τὸ ἐναντ.) «Ἀπὸ Κρήτης ἀναβαίνειν.» Ὀδ. Ξ. (καὶ μὲ δοτ. αντ.) «Νεκροῖς ἀμβαίνοντες.» Ἰλ. Κ. 2) (συνεχ. ἐπὶ ζώων) = Ὀχεύω, βατεύω. «Οἱ ἀναβαίνοντες τὰς θηλείας ἵππους.» Ἡρ. 3) (ἐπὶ φυτ. καὶ τῶν ὁμ., ἐπὶ νόσων κλπ.) αὐξάνω, (ἐπὶ ποτ.) πληθυμῶ. «Ἀνέβησαν ἄκανθαι.» Γρφ. «Κέρατα ἀναβαίνοντα.» Ξεν. «Ἢν μὴ ἐπ' ἐκκαίδεκα πήχεας ἀναβῇ ὁ ποταμὸς, οὐχ ὑπερβαίνει εἰς τὴν χώρην.» Ἡρ. 4) (ἐπὶ λόγου) διαδίδομαι, διατρέχω. «Φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει.» Ὀδ. Ζ. 5) = Μεταβαίνω, κατανεῶ, περνῶ εἰς ἄλλα χέρια. «Εἰς Δεωνίδην ἀνέβαινε ἡ βασιλεία.» Ἡρ. 6) (τριτπρσ.) = Ἐκ(Συμ, Ἀπο)βαίνει, προέρχεται, ἀκολουθεῖ, λαμβάνει τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἔκβασιν. «Καλῶς ἀναβαίνει τὰ πράγματα.» Ἡρ. «Ἂν μέν τοι κακὸν ἀναβαίνῃ, ἀπὸ ὧν ὁ δῆμος ἐβούλευσε.» Ξεν.

Ἀναβακχεύω, Μ. εύσω, καὶ Π.

Ἀναβακχεύω-ῶ, Μ. ώσω, (μτθτ.) = Ἐκβακχεύω, ἐνθουσιάζω, ἐμπνέω μανίαν βακχικήν. ‖. (μσ.) ἐνθουσιάζομαι βακχικῶς.

Ἀναβάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Ἀνέβαλον ‖). Ἀναιβάζω, βάλλω (τοποθετῶ) ἢ ῥίπτω (τινάζω) ἐπάνω (ὑψηλά). «Ὄρυσσον τάφρον καὶ τὴν γῆν ἀνέβαλλον πρὸς ἑαυτούς.» Ξεν. (ἴδε καὶ Ἀμβολάς). «Οὐδεὶς ἄλλος βασιλέα ἐπὶ τὸν ἵππον ἀνέβαλλεν.» αὐτ. (καὶ μσ. ἑλλ.) «Τοὺς πρεσβυτέρους τὸν Περσικὸν ῥόπον ἀναβάλλεσθαι προσεθίσας.» αὐτ. «Ἧττον γὰρ ἂν ὁ ἵππος ἀναβάλλοι τὸν ἐπιβάτην.» αὐτ., τὸν τινάζει ἀπ' ἐπάνω του ἢ τὸν ῥίπτει κατὰ γῆς. «Κρήνη λευκὸν ὕδωρ ἀνέβαλλε.» Καλλ., ἀνέβρυε (ἢ ἀμτθτ.) «Ἀναβάλλει τὸ χαλκεῖον.» Αἰξ., ἀναζέει, κοχλάζει. «Ἀναβάλλειν τὰ ὄμματα.» Ἀρστ., γυρίζουν τὰ μάτια του πρὸς τὰ ἐπάνω. «Ἀναβάλλομαι θοιμάτιον.» Αἰξ. (ἢ ἄλλ.) «Ἀναβάλλεσθαι ἐπὶ δεξιὰ ἐλευθέρως.» Πλ., ῥίπτω εἰς τὸν ὦμον τὴν ἄκραν (κοθάν) τοῦ ἐπανωφορίου μου, ἢ ἀνασηκόνω τὰ φοῦχά μου. «Εἶδον τὴν χεῖρα ἔχοντα ἀναβεβλημένον.» Δημ. (παρὰ τῷ Ἀρσφ. τὸ) «Ἀναβαλλομένη (κεῖται ἀντιθ. τῷ «Περιελλόμενοι θοιμάτια.» Ἐκκλ. (ὅθεν: 2) = Περιβάλλομαι, φορῶ (κυρ. ἐπανωφορίου). «Ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον.» Γρφ. «Τὴν δὲ χλαῖναν ἀναβαλὼ τριβωνικῶς.» Ἀρῤῥ. 3) = Ἀναλαμβάνω, παίρνω ἐπάνω μου. «Ἀνὰ κίνδυνον βαλῶ.» Αἰσχλ. = Ἀναῤῥίπτω. «Ἀναβάλλεσθαι μάχας πρὸς Μεσηνίους.» Ἡρ. 4) ἀργοπορῶ, ἐπιφέρω ἀναβολὴν, ἀφίνω τι ἵνα τὸ κάμω εἰς ἄλλον καιρόν. «Μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε ὁρόμοις ἐνὶ τοῦτο ἄεθλον.» Ὁμ. Τ. «Τοὺς λόγους, εἰς ἀναβάλλουσιν ὑμᾶς.» Δημ. (συνηθέστ. δὲ τὸ μσ. ἢ πθ.) «Οὐδ' εἰς τοὺς παῖδας ἀναβληθήσεσθαι τὰς τιμωρίας.» Ἰσοκρ. «Ἀναβάλλομαί σε εἰς τρίτην ἡμέρην ἀποκρίνεσθαι.» Ἡρ. «Μὴ τοίνυν ἀναβάλλου ἡμέραν ἐξ ἡμέρας.» Βασ. 5) ἀναβιέτω (ἀφίνω) τι εἴς τινα νὰ τὸ κατορθώσῃ. «Ἀλλ' ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀναβαλλόμεθα.» Λκ. 6) (μουσικ.) μελετῶ, προετοιμάζω (βαθμίζω) τὴν φωνήν μου πρὶν ἀρχίσω, (Γαλλ. **préluder**) (ἐπὶ ὁμιλίας) προετοιμάζομαι. «Ὅταν ὁ φορμίζων, ἀναβάλλεται καλὸν ἀείδειν.» Ὀδ. Α. (καὶ κατ' ἔκτ.) ἀρχίνω. «Καὶ οἱ μὲν τέττιγες μουσικὴν ἀναβάλλονται σύντονον.» Ἀφθ. «Ἀναβάλλεσθαί τινα ὁρμήν.» Φλῳρ. (ὅθ. ἀντὶ τοῦ) ἐπιχειρίζομαι. «Ἀναβάλλεσθαι μάχας πρὸς Μεσηνίους.» Ἡρ. (καὶ ἐπειδὴ ἡ τοιαύτη προοιμίασις γίνεται ἀργῶς καὶ ἡ φωνὴ ὑψοῦται κατ' ὀλίγον ὀλίγον, τὸ οἰκ. τῆς μτχ.) «Ἀναβεβλημένον (ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ) ἐπιῤῥ. Ἀναβεβλημένως (καὶ παρὰ μὲν τοῖς μουσικ. ἑλλαμβ. ἀντιθ. τῷ Ἐπιτριγον, καθὼς παρὰ τοῖς Εὐρωπ. τὸ Andante τῷ Adagio· παρὰ δὲ τοῖς γραμ. καὶ ῥήτορσιν, ἀντιθ. τῷ Σύντονον), βραδέως, ἀτόνως, ἀχνηρῶς. «Τὸ ὑπτιον καὶ ἀναβεβλημένον τῆς ἀγωγῆς.» Δ. Ἁλ. (παῤῥβλ. Ἀνάγω).

Ἀναβαπτίζω, Μ. ίσω. Ξαναβαπτίζω.

Ἀναβάπτισις, εως (ἡ) καὶ

Ἀναβαπτισμὸς (ὁ). Ξαναβάπτισμα.

Ἀναβαπτιστὴς, οῦ (ὁ). Ὁ ξαναβαπτίζων ἢ πρεσβεύων αἱρετικῶς τὸν ἀναβαπτισμόν.

Ἀναβάσιμος (ὁ, ἡ), = Ἀναβατός.

Ἀνάβασις, εως (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναβαίνειν, τὸ ἀναίβασμα· (ἰδίωτ. δὲ 2) τὸ καβαλλίκευμα. «Ταύτην ἐπανοῦμεν τὴν ἀνάβασιν.» Ξεν. (τὸ δὲ τοῦ Σοφοκλ.) «Πᾶσα ἵππων ἄμβασις.» (συνεχ. ἀντὶ) τὸ ἱππικὸν στράτευμα. 3) (ἐπὶ πλοίου) τὸ (Ἰταλ.) ἐμβαρκάρισμα. 4) ἐκφράτεια (κυρ. εἰς μέρη ὑψηλότερα ἢ μεσόγεια). «Καὶ τῆς μετὰ Κύρου ἀναβάσεως.» Ξεν. 5) (ἐπὶ ποταμ. καὶ πυρετ.) πλημμύρα, αὔξησις. 6) (θεολογ.) πρόκοπὴ, πρόοδος (εἰς τὴν περὶ θεοῦ καὶ τῶν θείων θεωρίαν). «Ἀναβάσεις ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ διέθετο.» Γρφ.

Ἀναβασμὸς (ὁ), = Ἀναβαθμὸς, σκαλοπάτι, ἀναίβασμα.

Ἀναβαστάζω, Μ. άσω. Σηκόνω εἰς τοὺς ὤμους μου, φορτόνομαι.

Ἀναβατήριον (τὸ), (ἐνν. ἱερὸν), θυσία γινομένη πρὸ τοῦ ἐμβαρκαρίσματος.

Ἀναβάτης, ου (ὁ). Ὁ καβαλλικεύων (ἀναβαίνων) ἵππον, καβαλλάρης. 2) ὁ ἀρσενικὸς ἵππος, ὁ ἀναβαίνων (βατεύων) τὰς θηλείας.

Ἀναβατικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς ἀνάβασιν ἱκανὸς (ἵππος) ἐπιτήδειος, καλὸς καβαλλάρης.

Ἀναβατός, ἡ ἡ ος, ον ἡ όν. Εὐκολοανάβατος. «Ἔνθα μάλιστα ἄμβατός ἐστι πόλις, » Ἰλ. Ζ. « Τότε δ' ἄμβατός ἐστι θάλασσα, » Ἡσ., δηλ. πλεύσιμος.

Ἀναβεβαμένος, η, ον, πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Ἀναβαίνω.

Ἀναβεβλημένως, ἐπίρ. ἴδε Ἀναβάλλω (6).

Ἀναβέβρυχε, Π. ἀντὶ Ἀνέβρυχε, γ'. ἑν. πρκ. τοῦ (ἀνομ.) ἀορ. β'. τοῦ Ἀναβρύσκω.

Ἀναβέβρυχε, Π. ἀντὶ Ἀνέβρυχε, γ'. ἑν. πρκ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἀναβρύχω.

Ἀναβήμεναι, Δ. Π. ἀντὶ Ἀναβῆναι, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀναβαίνω.

Ἀναβήσομ(αι, -ομαι, Μ. βήξομαι. Βήχω ἐβγάλλω φλέγματα κλπ.

Ἀναβιβάζω, Μ. άσω. Ἀναιβάζω. « Ἀντεβιβάζειν τὸν ἵππέα ἐπὶ τὸν ἵππον, » Ξεν. (ἴδε καὶ Ἀναβάλλω). «Σκοπὸς ἀναβιβάζων, » αὐτ. 2) (ἐπὶ πλοίων) = Ἀνέλκω, τραβῶ ἔξω (εἰς τὴν ξηράν). « Πρὸς τὴν γῆν ἀνεβίβαζε τὰς τριήρεις, » Ξεν. 3) ἐμβαρκάρω. « Ἀναβιβασάμενοι ἐπὶ τὰς ναῦς τοὺς ὁπλίτας, » Θκ. 4) παρασπάζω τινὰ εἰς τὸ κριτήριον (πρὸς συνηγορίαν μου κτλ.). « Ῥήτορας ἀναβιβάσονται τοὺς ἐροῦντας ὑπὲρ αὐτῶν, Δκ. « Τίνα γὰρ ἀναβιβάσομαι δεησόμενον ὑπὲρ ἐμαυτοῦ; » Ἀνδοκ. « Οὐδὲ γὰρ ἀναβιβάσασθαι εἶόν τ' ἦστιν αὐτῶν ἐνταυθοῖ, οὐδ' ἐλέγξαι οὐδένα, » Πλάτ. 5) (τρπ.) αὐξάνω, ἀκριβαίνω τὴν τιμήν. « Ἀναβιβάσας τοὺς μισθοὺς καὶ πονήσας ἡμιολίους, » Διόδ. 6) προβιβάζω. « Ἀναβιβάζειν εἰς τιμήν, » Πλ. 7) (σκν.) = Ἀναβαίνω.

Ἀναβιβασμός (ὁ), = Ἀνάβασις, ἀναίβασμα (ἴδε καὶ Σχοινίον).

Ἀναβιβρώσκω, Μ. βρύσομαι. Καταπρώγω, καταβροχθίζω.

Ἀναβιόω-ῶ, Μ. ώσομαι (ἀορ. β'. [ἐκ τοῦ ἀχρ. Ἀναβίωμι] Ἀνεβίων, ως, ω, ὠθ. εὐκτ. Ἀναβιώην, ἀπαρ. Ἀναβιῶναι, μ. ἡ μτχ. Ἀναβιούς), ἴδε Ἀναζάω καὶ Ἀναβιώσκομαι.

Ἀναβίωσις, εως (ἡ). Ζωντάνεμα, [ἐκ τοῦ Ἀναβιώσκομαι, Μ. βιώσομαι, (μτβτ. καὶ μτ.) Ζωντανεύω ἢ Ξαναζῶ.

Ἀνα-βλαστάνω, Μ. βλαστήσω. (ἀμτβτ.) Ξαναφυτρώνω, βλαστάνω ἐκ δευτέρα) ἢ (μτφορ.) ἀναγεννῶμαι. 2) (ἀντὶ τοῦ ἁπλ.) βλαστάνω, φυτρώνω. 3) (μτβτ.) κάμνω νὰ βλαστήσῃ (φυτρώσῃ [ἢ μεφορ.] ἀναγεννηθῇ) τι.

Ἀναβλάστημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀναβλαστάνει (ξαναφυτρώνει). 2) = Παραφυάς, παραβλάστημα. 3) = τῷ

Ἀναβλάστησις, εως (ἡ). ξαναφύτρωμα (ἢ μτφορ.) ἀναγέννησις.

Ἀνάβλεμμα (τὸ). κύτταγμα πρὸς τὰ ἐπάνω, [ἐκ τοῦ

Ἀνα-βλέπω, Μ. βλέψω, ομαι. Βλέπω πρὸς τὰ ἐπάνω, σηκώνω τὰ ὄμματά μου (ψηλά). «Ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπεύξατο, » Ξεν. 2) βλέπω τινὰ κατὰ πρόσωπον. « Οὐδ' ἀναβλέπειν πρὸς τὸν πάππον ἐκ τοῦ ἴσου ἔτι δύναμαι, » αὐτ. 3) (ἀμτβτ.) ἀνοίγω τὰ ὄμματά μου (ἐν ᾧ τὰ εἶχα κλεισμένα). « Καταμείων ἔφησε τὴν βῶλον· ἀναβλέψας δὲ ἐρωτᾷ, » αὐτ. 4) (τυφλὸς ὤν) ἀποκτῶ πάλιν τὴν ὅρασιν μου, ἀνοίγουν (ἰατρεύονται) τὰ ὄμματά μου. « Καὶ ἀνέβλεψαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί, » Γρφ.

Ἀνάβλεψις, εως (ἡ). = Ἀνάβλεμμα. 2) ἡ τῆς ὁράσεως ἀνάκτησις.

Ἀναβλήδην [ἀναβάλλω], ἐπίρ. Τιναχτά, πηδηχτά. « Ἀναβλήδην ὀχέονται, » Ἡρ. 2) δυνατά, μὲ ὁρμὴν (ἀναβρασμὸν) ἢ μὲ ἀναβολὴν καὶ διακοπάς, ἀργά, (ἐπιτ.) παραπονετικὰ ἢ μὲ ὁλολυγμόν (ἀναφυλητόν). « Ἀμβλήδην γοόωσα, » Ἰλ. Χ. (ἴδε καὶ Ἀμβολάδην).

Ἀναβληδόν, ἐπίρ. = Ἐπαναβληδόν, ἐν εἴδει ἐπαναφορίου (μανδύου), (Τσρκ.) καλτάν «κανάτι.

Ἀνάβλησις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀναβολή, ἀργοπορία.

Ἀναβλητικῶς, ἐπίρ. = Ἀναβεβλημένως ἢ Ἀναβλήδην.

Ἀνα-βλύζω, Μ. βλύσω. Ἀναβρύω. 2) (μτβτ.) κάμνω νὰ ἀναβρύσῃ. 3) πλημμυρῶ. 4) κοχλάζω.

Ἀνάβλυσις, εως (ἡ). ἀνάβρυσις. 2) πηγή.

Ἀνα-βλύω, Μ. ύσω, = Ἀναβλύζω.

Ἀνα-βλώσκω, Μ. μολοῦμαι, Π. ἀναβαίνω, ἐπανέρχομαι.

Ἀνα-βοάω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω δυνατά. 2) ξεφωνίζω (θρηνολογῶν). 3) ὑμνῶ ἢ ἐπικαλοῦμαι τινα μεγαλοφώνως.

Ἀναβόημα (τὸ) καὶ Ἀναβόησις, εως (ἡ). δυνατὴ (μεγάλη) φωνή, ξεφωνητόν.

Ἀνα-βόθρευμ, Μ. εύσω. Ἀνοίγω (σκάπτω) λάκκον.

Ἀναβολάδην καὶ Ἀναβολαδίς, ἐπίρ. ἴων. Π. = Ἀναβλήδην. « Λέβης ζεῖ ἀναβολάδην, » Ἰλ. Φ, γογλακιζόντας. « Γηρύετ' ἀμβολάδην, » Ὅμ. Ἰ Πένθ., μεγαλοφώνως ἢ ἀναβεβλημένως καὶ λιγυρῶς. « Σίδηρον ἀμβολαδὶς τετύποντες, » Καλλ., ἐκ διαλειμμάτων, ἢ ἐναλλάξ, ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον. « Ἀμβολάδην ἀναβάλλων, » Ἡρ., μὲ ἀναβολὴν (ἀργοπορίαν).

Ἀναβόλαιον (τὸ), = Περιβόλαιον, ἐπανωφόρι. 2) ἐργαλ. χειρουργ.

Ἀναβολάς, άδος (ἡ), ἴδε Ἀμβολάς.

Ἀναβολεύς, έως (ὁ). (κυρ. ὑπηρέτης) ὁ ἀναβάλλων (ἀναβιβάζων) τὸν ἵππέα ἐπὶ τὸν ἵππον. « Οἱ ἀναβολεῖς, ἁρπάσαντες αὐτὸν παρεβίβασαν, » Πλ. 2) λίθος ἐξέχων (Τσρκ. μπινέκ-ταşί) ἢ ἄλλο ὁποιονδήποτε παρόμοιον βοήθημα. 3) ἡ σκάλα (τὸ ζεγγί) τοῦ ἀλόγου (ἀντὶ τοῦ ὁπ. ὅμως αἱ παλαιαὶ εἶχον σιδήριόν τι, ἐξέχον ἐκ πλαγίου τοῦ δόρατος). « Ἵππου γυμνῆς ἀναβολέως ἐπέβαινε » Σδ. 4) ἐργαλ. χειρουργ. = Ἀναβόλαιον.

Ἀναβολή (ἡ). ἀργοπορία, ὑπέρθεσις πράξεώς τινος εἰς ἄλλον καιρόν. « Μηδὲ ἐπὶ ἀναβολῇ πρᾶσιν, μηδὲ ὠνὴν ποιεῖσθαι μηδενός, » Πλάτ., μὲ διορίαν, (Τουρκ.) βερεσιέ. 2) ἔνδυμα, ἐπανωφόρι. « Ἀναβολὰς βραχείας φορούσι, » Πλάτ. 3) (μουσ.κ.) προοίμιον, (Γαλλ. prélude), (ἢ κατ' ἔκτ.) ἔναρξις, ἀρχή. « Ἐν ἀναβολῇ (ἀναβολαῖς) εἶναι, » Φλωρ., = Ἄρχεσθαι. 4) ἀνάβασις ἢ ὑπέρβασις (ὄρους), ἀνάπλους (ποταμοῦ). 5) (σκν.) = Ἀμβολάς (γῆ.) 6) (Νμ.) = Ἔκκλησις. « Ἆφ' ἧς οὖν ἡν ἀναβολὴ δίκης ἐπὶ βασιλέα, » Στρ.

Ἀναβολικῶς, ἐπίρ. = Ἀναβλητικῶς.

Ἀναβόλιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναβληθεὶς ἢ ἐπιδεκτικὸς ἀναβολῆς. « Δίκη —, » Ἰσ., ἡ ἀναβληθεῖσα διὰ περίστασιν.

Ἀνα-βορβορύζω, Μ. ύξω. Γουργουρίζω (ἢ Πεύγομαι) δυνατά. 2) μορμορύζω (δυσαρεστούμενος).

Ἀναβος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἄνηβος.

Ἀνα-βουκολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ ἐκ δευτέρου.

Ἀνα-βουλεύομαι, Μ. εύσομαι. Σκέπτομαι ἐκ νέου, ἢ = Μεταβουλεύομαι, ἀλλάζω γνώμην.

Ἀνα-βράζω (-σσω, -ττω), Μ. άσω. (μτβτ.) Βράζω, κάμνω τι νὰ βράσῃ (κοχλάσῃ) καὶ χυθῇ. 2) (ἀμτβτ.) βράζω, παίρνω βράσιν, κοχλάζω καὶ χύνομαι, (ὑδ. 3) ἀναβρύω, (ἴδε καὶ Ἀναζέω).

Ἀνάβρασις, εως (ἡ). βράσιμον, ἀναβράσμός, κοχλάκισμα.

Ἀνάβραστος (ὁ, ἡ). βραστός, βρασμένος.

Ἀνα-βράχω, ἄχρ. (ὀθ. ὁ ἀόρ. Ἀνέβρεχον). Κάμνω κρότον (μπράμ-μπράμ), βρύζω (καθὼς π. χ. ἡ θάλασσα, ἢ τὰ κύματα ὅταν σπάνουν). (ἐπὶ θύρας κτλ. ἀνοιγομένης) τρίζω.

Ἀνα-βρέχω, Μ. βρέξω. Ξαναβρέχω, ξαναμουσκεύω.

Ἀνα-βρομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κάμνω μέγαν κρότον (βρόμον).

Ἀνα-βροντάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. βροντῶ δυνατὰ ἢ κατὰ συνέχειαν, ἢ ξαναβροντῶ δεύτερον) βροντῶ.

Ἀναβρόξεις, Π. ἀντὶ Ἀναβρογθίσεων, γ'. ἑν. πρκ. τοῦ ἀορ. ἀ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἀναβρογθίζω, (παρβλ. Ἀναβρά[βρύ]χω).

Ἀνα-βρογίζω, Μ. ίσω. (χειρουργ.) δένω τι μὲ βρόχον καὶ τὸ ἀνασύρω ἢ τὸ νρατῶ μετέωρον.

Ἀναβροχισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναβρογχίζειν.

Ἀναβρογείς, εῖσα, έν, Π. ἀντὶ Ἀναβρωθείς, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀναβιβρώσκω, (ἴδε καὶ Ἀναβρόξεις).

{Ἀναβρόχω}, Μ. βρόξω, Γραμ. ἀντὶ Ἀναβρογθίζω ἢ Ἀναβιβρώσκω, (παρβλ. Καταβρόχω).

Ἀνα-βρυάζω(ττω), Μ. άσω, Π. κάμνω μέγαν θόρυβον (κρότον).

Ἀνα-βρυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Βρυχῶμαι (Οὐρλιάζω) δυνατά. θρηνῶ μετὰ βρυχήματος.

Ἀνα-βρύχω, Μ. βρύξω, Π. ἀναβρύω μὲ κρότον καὶ γογλακισμόν.

Ἀνα-βρύω, Μ. βρύσω, = Ἀναβλύζω.

Ἀνάβρωσις, εως (ἡ). καταφάγωμα.

Ἀναβρώσομαι, μέλλ. τοῦ Ἀναβιβρώσκω.

Ἀναβρωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων καταβρωτικὴν (καταναλωτικὴν) δύναμιν.

Ἀνάβω, Δ. ἀντὶ Ἀνήβω, όν. ᾗ αἰε. βλ. τοῦ Ἄνηβος.

† Ἀναβωλακίας, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀνὰ βωλακίας, (Ζ. Βωλάκιος).

Ἀναβῶσαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀναβῆσαι.

Ἀναγαλλίς {ἀνά, ἀγάλλω}, ίδος (ἡ), φυτ. (ἀπὸ τὸ γέν. τῆς Γαλατσίδας) μὲ ἄνθη πορφυρόχροα ἢ γαλάζια (τοὺς ἀπόρους τοῦ τρώγουν τὰ πουλάκια).

Ἀναγαργαρίζω, Μ. ίσω, = Γαργαρίζω, κάμνω γαργάρας.

Ἀναγαργάρισμα (τὸ) καὶ

Ἀναγαργαρισμός (ὁ),=Γαργαρισμός, γαργάρα.
Ἀναγαργάρισος (ὁ, ἡ),(συνήθ, εἰς τὸ οὐδ.) Ἀναγαργάριον (ἐνν. φάρμακον), τὸ χρησιμεῦον διὰ γαργάραν.
Ἀναγγελία (ἡ),=Ἀγγελία, δηλοποίησις, [ἐκ τοῦ
Ἀναγγέλλω, Μ. αγγελῶ (ἀόρ. Ἀνήγγειλα κτλ.). Δίδω εἴδησιν, γνωστο(δηλο)ποιῶ, ἀναφέρω, διαγοῦμαι. «Ἀνηγγέλθη τεθνεὼς αὐτὸς,« Πλ., ἦλθεν εἴδησις ὅτι ἀπέθανεν.
Ἄνάγγελος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ἀνάγγελτος, ἀγνωστοποίητος. « Μάχη —,« Ἐπγρ., τὴν ὁπ. δὲν ἐμείνεν οὔτε ποῖος νὰ ἀναγγείλῃ.
Ἀναγείρω, Μ. αγερῶ. Ξαναστυάζω.
Ἀναγελάω-ῶ, Μ. άσομαι. Γελῶ δυνατά, χαχανίζω.
Ἀναγεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναγεννῶ.
Ἀναγέννησις, εως (ἡ). Ξαναγέννημα.
Ἀναγέομαι=οῦμαι, Δ. ἀντὶ Ἀνηγέομαι.
Ἀνάγευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ἀναγεύω, Μ. γεύσω. Δίδω εἴς τινα νὰ γευθῇ (δοκιμάσῃ) τι.
Ἀναγηρύομαι, Μ. ύσομαι. Ἀνακηρύττω (ἀνυμνῶ) μεγαλοφώνως.
Ἀναγής [ἀ, ᾶγος], ους (ὁ, ἡ),=Ἀναγνος, καὶ Ἐναγής.
Ἀναγιν(γνω)σκω, Μ. γνώσομαι (ἀόρ. Ἀνέγνων κτλ.). (κυρ.) Γινώσκω μὲ ἀκρίβειαν,(ἐπμ.) γνωρίζω, καλογνωρίζω, διακρίνω. «Πῶς κέν μ' ἀναγνοίη τοῖον ἐόντος;« Ὀδ. Α. (ὅθεν 2) (συνηθές. λογοτρ.) διαβάζω (βιβλίον). «Διαφέρουσι τῶν λόγων εἰς τὸ πείθειν οἱ λεγόμενοι τῶν ἀναγινωσκομένων,« Ἰσκρ. 3)=Ἀναπείθω ἢ Μεταπείθω (ὥστε ἰώχρηστότ. ὁ ά. ἀόρ. Ἀνέγνωσα). «Ἀναγινώσκεις βασιλέα στρατεύεσθαι,« Ἡρ., (καὶ πθ.) « Δείσας μὴ ἀναγνωσθῇ Ξέρξης ποιεῖν ταῦτα,« αὐτ. (καθὼς καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν αὐτὴν στιμασ. λέγομεν καινῶς: Τὸν ἐλιάβασιν ἡ τὸν ἔζαλεν).
Ἀναγκάζω, Μ. άσω. Φέρω τινὰ εἰς (ἢ Ἐπιφέρω εἴς τινα) ἀνάγκην, βιάζω, ὑποχρεόνω δυναστικῶς. (κυρ. πρὸς ἀπαρ.) « Πολὺς γὰρ οἶνος μίκρ' ἀναγκάζει φρονεῖν,« Γνμ. (καὶ πθ.) «Ἀναγκασθησόμεθα τὴν αὐτὴν εὔνοιαν ἔχειν τοῖς σοῖς πράγμασιν,« Ἰσκρ. (καὶ ἐλλ. τοῦ ἀπαρ.) «Πρὶν ὑπό σοῦ τι μεῖζον ἀναγκασθῆναι,« Πλάτ.
Ἀναγκαῖος, α καὶ (σπν. Λτς.) ος, ον. Ὁ μὴ δυνάμενος ἄλλως γενέσθαι, ἄφευκτος. «Ἃ ταῖς πόλεσι πράσσεται ἁπάσαις ἀναγκαῖα ἁμαρτήματα,« Λμ. 2) ὁ ἐξ ἀνάγκης γινόμενος,ἀναγκασμένος,(ἐπμ.) ὄχι καθὼς πρέπει, ἄθλιος. (ὅθεν:) «Ἀναγκαῖοι πολεμισταί,« Ὀδ. Ω., οἱ γέροντες «Καὶ τὴν ἁπλιστὴν αὐτῶν ἀναγκαίαν οὖσαν,« Θκ. (ἐπμ. 3) ὀχληρός, δυσάρεστος. «Ἀναγκαίη δ' ἐπίμιξις ἀνδρὸς τοιούτου τελέθει,« Θγν. 4) ὁ ἀνάγκην συνεπιφέρων, ἀναγκαστικός, βίαιος, δυναστικός, (ὅθεν:) «Ἦμαρ ἀναγκαῖον, Ὀδ. Π., τὸ ἄλλ. Δούλιον, (καὶ ἐλλ.) «Ἀναγκαῖον (ἐνν. αἴτημα), « Ἰσ. ξ « Ξεν., τὸ δεσμωτήριον (ὅπου βιαίως ἄλλοι ἀναγκ. Ἀνακάϊον). « Μῦθος ἀναγκαῖος,« Ἰλ., Ρ., ὁ ἀπειλητικός. « Τύχη ἀναγκαία, « Σοφ., ἡ δουλική. « Τράπεζα —, « Σβ., ἡ πενιχρά. « Ἀναγκαῖαι ἀποδείξεις,« Πλάτ., αἱ ἰσχυραὶ ἢ ἀναντίῤῥητοι. 4) (οὐδ.) τὸ κατὰ φύσιν ἀπαιτούμενον, ἢ κεπρωμένον, (καὶ ἐπμ.) ἀκαταίτητον. « Τὸ θεῶν ἀναγκαῖον,« Εὐρ., «Ἐξ ἀναγκαίου τύχης, « Σοφ., μὲ βίαιον θάνατον. « Τὰ κατὰ τὴν ἑκάστην ἡμέραν ἀναγκαῖα,« Θκ. « Τῶν τεχνῶν τὰς πρὸς τὰ ἀναγκαῖα τοῦ βίου χρησίμας,« Ἰσκρ. (ὅθεν ἢ παρ' ἡμῶν κοιν. Ἀναγκαῖον, κατ' εὐφημ., τὸ πρὸς Ἀπόπατον μέρος τοῦ οἴκου). 5) συγγενὴς (κυρ. ὁ ἐξ αἵματος, ὡς) κατ' ἀνάγκην οἰκεῖος. « Ὅσοι, μηδ' ὄνομα συγγενείας ἔχοντες, οἰκειότερους αὑτῶν ἐν ταῖς συμφοραῖς τῶν ἀναγκαίων παρέσχον,« Ἰσκρ. 6) ὁ σώφρονῶς χρήσιμος, καίριος, (ὅθεν:) « Ἀναγκαῖον,« Ἀρτεμδρ., τὸ Αἰδοῖον. « Καὶ τὰ μάλιστ' ἀναγκαιότατα τοῦ σώματος κατοπτώμενοι,« Εὐσέβ. « Μικρὰ δ' ἀκούσατε ὅμως αὐτὰ τὰ ἀναγκαιότατα,« Δμ. ||. (τὸ οὐδ.) Ἀναγκαῖον (ἐκλαμβ. ἐνίοτε) ἀντὶ ἡ Ἀνάγκη « Τοῦ τ' ἀναγκαίου χάριν,« Εὐρ. «Οἱ δὲ πρὸς ἁλκὴν ἐτράποντο ἐκ τοῦ ἀναγκαίου,« Σβ.
Ἀναγκαιότης (ἡ) συγγενικὴ οἰκειότης, συγγένεια.
Ἀναγκαίως, ἐπίῤῥ. Ἐξ ἀνάγκης, κατ' ἀνάγκην. « Ἀναγκαίως ἔχει,« Ἰσκρ., εἶν' ἐπάναγκες.
Ἀνάγκασμα (τὸ). ἀνάγκη, βία.
Ἀναγκαστήριος (ὁ, ἡ), καὶ
Ἀναγκαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀναγκάζων (βιάζων, στενοχωρῶν), βίαιος.
Ἀναγκαστός, ἡ, όν. Βιασμένος, ἀναγκασμένος.
Ἀναγκαστῶς, ἐπίῤῥ. Ἀναγκαστικά, βεβιασμένως.
Ἀνάγκη (ἡ), [ἀνάσσω, ἡ ἀνάγω, ἡ ἐνέγκω, ἡ ἀγκὰς, ἡ ἄγχω]. ἡ δυναστικῶς ὑποχρεοῦσα ἢ ἀφεύκτως ἐπιφέρουσα τὸ ἀποτέλεσμα (φυσικὴ ἢ ἠθικὴ) αἰτία-(ὅθεν παρὰ τοῖς ἀρχ.) ἡ Εἱμαρμένη. « Οἶμαι δὲ καὶ τὴν ἀνάγκην οὐκ ἄλλο τι λέγεσθαι, πλὴν τὸν θεόν,« Ἀριστ. «Ἀνάγκη οὐδὲ θεοὶ μάχονται,« Παρ. « Μὴ εἰς ἀνάγκην ἔλθωμεν ποιεῖν ἃ μὴ βουλόμεθα,« Δμ. « Καὶ Ἄρατον κατέλαβεν ἀνάγκη γενέσθαι Μακεδόνων σύμμαχον,« Πλ. (καὶ ἐλλ.) « Οὓς κατέλαβεν ἀποθανεῖν ἐναντίοι βοιωτῶν τεταγμένους,« αὐτ. « Πολλὴ (« Πᾶσα) ἀνάγκη (ἐνν. ἐστὶν), (ἢ ἁπλ.) « Ἀνάγκη, « Ἐξ (« Ὑπ') ἀνάγκης,« Κατ' (« Πρὸς) ἀνάγκην, « Ὑπ' ἀνάγκη, « Ὀδ. Β. (καὶ ἐλλ.) « Ἀνάγκῃ, ἀντὶ Ἀναγκαίως, ἐξ ἀνάγκης, ἀκουσίως. « Ὃς ῥ' ἤειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκῃ,« Ὀδ. Α. « Ἄτε οὐκ ἀνάγκῃ, ἀλλ' ἐθελούσιοι καὶ χάριτος ἕνεκα ἐξιόντες,« Ξεν. 2) ἀναγκαστικὸν μέσον, βία, στεναχωρία. 3) (πλθ.) θάσανα, τυραννίαι. « Συλλαβὼν καὶ τὰς ἐσχάτας ἀνάγκας ἐπιθεὶς, ἀπελύτρωσε ταλάντων ἑνιαυτά,« Δμ. « Τὰ πρὸς ἀνάγκας ὄργανα,« Πλθ. « Πρὸς ἀνάγκην οὐκ ἂν ἐξηγόρευσε ταῦτα,« Πλ. « Εἰσὶ δὲ τέτταρες καὶ δέκα ἡμέραι, ἐν αἷς ἡ ἀνάγκη αὕτη ἔχει τὰς κύνας,« Ξεν.
Ἀναγκοπιτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μεθτ.) Τρέφω (κυρ. κτῆνος) ἀκουσίως, τὸ βιάζω τὰ φάγη. 2) (μτφ.)=Ἀναγκοφαγέω.
Ἀναγκόσιτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ζῶον) ἀναγκαζόμενον νὰ τρώγῃ. 2)=Ἀναγκοφάγος.
Ἀναγκοτροφέω-ῶ, καὶ Ἀναγκοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω δίαιταν, (ἐπὶ ἀθλητῶν) τρώγω ἀκουσίως καὶ ἀναγκασμένος (ὄχι ὅταν καὶ ὅ,τι καὶ ὅσον θέλω, ἀλλὰ πολὺ πλειότερον ἢ συχνότερα, ἵνα παχύνω καὶ δυναμώσω). 2) (μτφορ.) « Ἀναγκοφαγῆσαι πράγματα,« Θεμιστ., ὑποφέρω δυσαρεσκείας τινὰς διὰ μέλλοντα; σκοποὺς, συμμορφοῦμαι ἀκουσίως μὲ τὰς περιστάσεις. «Τὸ ἀναγκοφαγεῖν τὰ πράγματα, ἐναργέστατα παρείληπται ἐπὶ τοῦ τὰ αἰσχρὰ καὶ ῥυπαρὰ τλημόνως ἢ μεθ' ἡδονῆς ἕνεκα πλεονεξίας καρτεροῦντος,« Δογγ.
Ἀναγκοφαγία (ἡ). δίαιτα βεβιασμένη (καθὼς ἡ τῶν ἀθλητῶν),(ὅθε τὸ προηγ.).
Ἀναγκοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ φυλάττων δίαιταν αὐστηράν, ἢ τρώγων ἐξ ἀνάγκης (καθὼς οἱ ἀθληταί). ὅθε Ἀναγκοφαγέω.
Ἀναγκοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑποφέρω ἐξ ἀνάγκης καὶ χωρὶς νὰ θέλω.
Ἀνάγκυλος (ὁ, ἡ). (κυρ. κοντάρι) χωρὶς ἀγκύλην (λωρὶ διὰ τοῦ ὁποίου ῥίπτεται).
Ἀνα-γλυκαίνω, Μ. ανῶ, Κάμνω τι νὰ γένῃ ὅλως διόλου γλυκόν.
Ἀνάγλυπτος (ὁ, ἡ). ὁ σκαλισμένος (γεγλυμμένος) εἰς τρόπον ὥστε τὰ πλουμίδια νὰ ἐξέχουν ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειάν τε.
Ἀναγλυφή (ἡ). (γλυφὴ) σκάλισμα (πέτρας, μετάλλου κλπ.) ἀνάγλυπτον (ἐξέχον ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν).
Ἀνάγλυφος (ὁ, ἡ),=Ἀνάγλυπτος.
Ἀνα-γλύφω, Μ. γλύψω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Διαγλύφω), σκαλίζω (πέτραν κτλ.) εἰς τρόπον ὥστε τὰ πλουμίδια νὰ σχηματίζωνται ἐξέχοντα (ἀνάγλυπτα).
Ἀναγνάμπτω, Μ. γνάμψω. Λυγίζω πρὸς τὰ ἄνω. « Ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμή,« Ἰλ. Γ., ἐστράβωσεν. 2) φέρω «ἰς τὴν πρώτην του στάσιν λυγισμένον τι, (ἐπιτ.) λύνω. « Δεσμὸν ἀνέγναμψαν,« Ἰλ. Ξ. (συγχ. τῷ
Ἀνα-γνάπτω, Μ. άψω. Γνάπτω (ξαναζυγώνω) πάλιν καὶ ἰσάζω (καθὼς οἱ γναφεῖς τὰ πλυμένα ἱμάτια).
Ἀναγνεία (ἡ). ἀκαθαρσία,ἔλλειψις ἁγνείας.
Ἀνάγνιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἁγνισθεὶς (καθαρισθεὶς κυρ. ἀπὸ ἔγκλημα) καὶ
Ἄναγνος (ὁ, ἡ,]. ὁ μὴ ἁγνὸς, ἀκάθαρτος ἐναγὴς, βέβηλος.
Ἀνα-γνωρίζω, Μ. ίσω. Γνωρίζω ἢ Ξαναγνωρίζω.
Ἀναγνώρισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναγνωρίζειν, ἀναγνωρισμός.
Ἀναγνώρισμα (τὸ). τὸ σημεῖον δι' οὗ ἀναγνωρίζεταί τι.
Ἀναγνωρισμὸς (ὁ).=Ἀναγνώρισις.
Ἀναγνωσείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω διάθεσιν) νὰ ἀναγνώσω.
Ἀνάγνωσις, εως (ἡ),=Ἀναγνώρισις. 2) (συνηθές.) διάβασμα (βιβλίου κτλ.). 3) (σπντ.) κατάπεισις ἢ μετάπεισις. (ἴδε Ἀναγιγνώσκω).
Ἀνάγνωσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀναγινώσκει (διαβάζει) τις. 2) (ὡς ἐκ τοῦ ἀκούσματος) = Ἀκρόαμα. « Οὐδὲν ἂν αὐτοῖς ἡδίον

ἀνάγνωσμα γένοιτο τῶν Πυλαιμένους γραμμάτων, « Συν.

Ἀναγνωστέος, α, ον. Ἄξιος ἀναγνώσεως.

Ἀναγνωστήριον (τὸ). τόπος ὅπ' ἀνάγνωσιν. 2) = Ἀναλογεῖον.

Ἀναγνώστης, ου (ὁ). διαβαστής.

Ἀναγνωστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιτήδειος, ἔχων κλίσιν πρὸς) ἀνάγνωσιν.

Ἀνάγνωστος (ὁ, ἡ), (ἰδιωμ.) ὁ τοῖς πᾶσι γνωστός. 2) = Ἀναγνωστέος. 3) = Ἄγνωστος, ἀγνώριστος ἢ ἀνασανάγνωστος.

Ἀναγόρευσις, εως (ἡ). ἡ διὰ κήρυκος διαλάλησις, ἢ ἡ διὰ προκηρύξεως δημοσίευσις.

Ἀναγορευτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος διὰ τὴν ἀναγόρευσιν (βασιλέως κτλ.). « Τὰ ἀναγορευτήρια (ἐνν. ἱερά), « Νικ. Χων.

Ἀναγορεύω, Μ. εὐσω ἢ ερῶ (ἀόρ. Ἀνηγόρευσα ἢ Ἀνεῖπον κτλ. ἴδε Ἀγορεύω). Ἀνακηρύττω δημοσίᾳ, γνωστοποιῶ διὰ κήρυκος ἢ προγράμματος, διαλαλῶ, (ἐπιμ.) διορίζω ἢ προβιβάζω τινὰ εἰς ἀξίωμα. « Καὶ ἀναγορεῦσαι ἐν τῷ θεάτρῳ, ὅτι στεφανοῖ ὁ δῆμος Δημοσθένην, « Δημ. « Ἀνηγορεύθη στρατηγὸς αὐτοκράτωρ ὑπὸ τοῦ δήμου πάντες, « Πλ. « Τῷ ἀπειθοῦντι πάντα τὰ χαλεπὰ ἀνεῖπε, « Ἀξ.

Ἀνάγραμμα (τό). = Ἀναγραμματισμός.

Ἀναγραμματίζω, Μ. ίσω. Συγματίζω δι' ἀναγραμματισμοῦ ἄλλην ἐξ ἄλλης λέξιν. « Καί τις τὸ Ἀρσινόη, Ἥρας ἴον ἀναγραμμάτιζεν, « Εὐστ. (καὶ πθ.) « Ἀναγραμματισθεὶς γὰρ ὁ χόλος τὸν λόγον ἐκεῖ, « αὐτ.

Ἀναγραμματισμός (ὁ). ἡ μετατόπισις τῶν γραμμάτων (στοιχείων) λέξεώς τινος πρὸς σχηματισμὸν ἄλλης, π. χ. Ἥρα, ἀήρ. Τόλος, ὄχλος κτλ.

Ἀνάγραπτος (ὁ, ἡ). γεγραμμένος εἴς μέρος τι πρὸς ἐνθύμησιν.

Ἀναγραφεύς, έως (ὁ). ὁ διωρισμένος νὰ καταγράφῃ εἰς τοὺς δημοσίους κώδηκας τὰς πράξεις τῆς πολιτείας. 2) (Μηχαν.) τὸ χρησιμεῦον ὡς πρότυπον εἰς τοὺς τεχνίτας ἵνα σχεδιάζουν τὰ ἔργα των.

Ἀναγραφή (ἡ). ἡ εἰς τοὺς δημοσίους κώδηκας ἐγγραφή. « Πόλεις τῆς ἀναγραφῆς ἀρεγομένας, « Ξεν. 2) σύντομος καταγραφὴ ἢ περιγραφή. « Τὸ περὶ τοὺς βίους ἀναγραφῇ ἐνδιατρύψας, « Πλ. « Τῶν κατὰ τὴν Σάμον ἐνδύξων ἀναγραφή, « Ἀθ. 3) πίναξ, κατάλογος, (ἐν γέν.) ἐγγραφον ἢ ἀντίγραφον. « Τοῦ πλήθους τῶν χρημάτων ἀναγραφὴν ἔχουσα, προσέβωκεν αὐτῷ, « Πλ., (παρβλ. Ἀπογραφή.), ἐκ τοῦ

Ἀναγράφω, Μ. γράψω. Γράφω (Περνῶ, Καταγρονω) εἰς κώδηκα (σύγγραμμα, κατάλογον, συμφωνητικὸν κτλ.) (ὕθεν:) = Ἐγ[Συγ, Κατά, Μετά, Περί, Ἀντί, Ἐπι]γράφω. « Εὐεργέτης βασιλῆος ἀναγράφη, « Ἡρ. « Ἐν τοῖς φίλοις ἀναγεγράφθη, « Δ. Κάσ. « Ἀναγράψαι βίβλον « Γαλ. « Διβριδάτου δὲ ἀναγράφει κύλακα Σωσίστρος, « Ἀθ. « Εἰς στήλην ἀναγράφειν τοὺς προδότας, « Αἰσχ. « Ὁ τὰς Ἀριστοτέλους ἐπιστολὰς ἀναγράψας, « Δημ., (καὶ μσ.) « Κομίζεσθαι τὴν τιμήν, ἣν ἀναγράψατο. « Ἀρις. « Νόμοι μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι, « Λκ. 2) ζωγραφίζω (ἀποτελειόνω) τὸ προσχεδιασθέν. « Δεῖ γὰρ ὑποτυπῶσαι πρῶτον, εἶθ' ὕστερον ἀναγράψαι, « Ἀρις. 3) ἀνατίθημι· ἀποδίδω. « Σοὶ τὰ νικητήρια ἀναγράφομεν, « Ὑμν. Ἔκλησ. (παρβλ. Ἐγγράφω).

Ἀναγρεύομαι, Μ. εὐσομαι. Περιπλανῶμαι εἰς ἄγραν, κυνηγῶ.

Ἀναγρία (ἡ). (ὁ καιρὸς καθ' ὃν εἶνε) ἔλλειψις ἢ ἐμπόδισμα κυνηγίας ἢ ὀψαρεύματος.

Ἀναγρύζω, Μ. γρύξω, = Γρύζω. « Οὐδ' ἀναγρύζειν μοι ἐξουσίαν ἐποίησας, « Ξεν., ὅτν μὲ ἀφῆκες νὰ εἴπω οὔτε γρῦ.

Ἀναγυμνάζω, Μ. άσω. Γυμνάζω πάλιν (ἐκ νέου) ἢ ἐπανειλημμένως, ξαναγυμνάζω.

Ἀναγυμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεγυμνόνω.

Ἀνάγυρις, εως (ἡ) καὶ

Ἀνάγυρος, ου (ὁ, ἡ). φυτ. δυσώδες (ὄμοιον μὲ λυγαριάν), (ἄλλο καρὰ τὸν Ὀνόγυρον), (ὕθεν ἡ παρ.) « Μὴ κίνει τὸν ἀνάγυρον. « (εἰς τὰς Ἀθ. ὀνομάζεται) ἀκόνιζος, (παρβλ. Κόνυζα).

Ἀναγχιπέσω-ῶ, Μ. ήσω. (Κωμ.) εἶμαι ἕτοιμος ἐξ ἀνάγκης.

Ἀνάγχω, Μ. άγξω, Π. ἀνεῖ Ἄγχω, Ἀπάγχω, πνίγω.

Ἀνάγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἀνήγαγον κτλ.). Φέρω (Τραβῶ) ἀπὸ κάτω ἐπάνω (ἀπὸ χαμηλότερον εἰς ὑψηλότερον μέρος), ἀναιβάζω, σηκώνω, ὑψόνω. (μσ.) ἀναβαίνω. « Ἀνήγαγον εἰς φάος αὖθις, « Ἴσ. « Ἀνήγαγεν εἰς ὑπερῷον, « Γρφ. « Οὓς διὰ τὴν ἀρετὴν εἰς θεοὺς ἀνήγαγεν, « Ἰσοκρ. « Γυναῖκ' ἀνῆγες ἐξ ἀπίης γαίης, « Ἰλ. Γ. « Τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' Ἀτρείδης, « Ἰλ. Ι. « Τὸν μὲν ἐγὼν ἔνθεν φυσάμην ἐξ ἀνήγαγον αὖθις ἐς Ἄργος, « Ἰλ. Ο. « Ἀνάγειν κάρα, « Σοφ., ἀντὶ Ἀνανεύειν. « Ἀνάγειν εἰς τιμάς « Πλ. « Τίμιόν σε ἀνάξει, « Εὐρ. « Κλίνει τε κἀνάγει πάλιν, « Σοφ. « Περαιτέρω τόλμης ἀνῆγεν ἑαυτόν, « Πλ. « Ἀνάγειν τὸν λόγον, « Γρ., ἐπανάγειν αὐτὸν εἰς τὸ προκείμενον, ἢ ἐπαναλαμβάνειν. « Ἀνάγειν τῷ χρόνῳ, « Σοφ. προλαμβάνειν. « Ἀνάγειν πνεῦμα, « Ἀνάγειν αἷμα, (κοιν.) ἐξερᾶν αἷμα. « Ἀνάγειν σκόλοπας (πάχος, φλέγμα, χολήν κτλ.), « Ἰατρ., (καὶ μσ. ἡ ἑλλ.) « Ὅπως τοῖς ὄγκοις ἀντιλαμβανόμενα, ῥᾷον ἀνάγῃ πρὸς τὸ μετεωρότερον, « Ἀριστ. (καὶ πθ. ἡ μσ.) « Γῆ εἰς ὀρῶν κορυφὰς ἀνηγμένη, « Γρ. 2) σηκόνω (τραβῶ ἐπάνω) τὴν ἄγκυραν (ἐξ ἐκ τοῦ ἐπακολουθ.) μακρύνω τὸ καράβι ἀπὸ τὸν λιμένα, (ἐπιμ.) κινοῦμαι (ξεκινῶ) διὰ θαλάσσης μὲν πρὸς τὸ πέλαγος, διὰ ξηρᾶς δὲ πρὸς τὰ μεσογειότερα, (κατ' ἔκτ.) μακρύνομαι, ἀναχωρῶ, ἀποσύρομαι, ὀπισθοδρομῶ, (καὶ μτφορ.) ἑτοιμάζομαι (ἢ ἀρχίζω) νὰ. « Ἀνάγειν τὰς νῆας πρὸς τὸν Ἰσθμὸν (ἐπὶ τὴν Σαλαμῖνα κλπ.), « Ἡρ. (καὶ μσ.) « Ταῦτα δὲ ποιήσαντες, ἐπὶ τὰς ἄλλας νήσους ἀνάγοντο, « Ἡρ. (καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν νεῶν) « Ἔλεγον ὅτι νῆες ἐξ Ἀβύδου ἀνηγμέναι εἶεν εἰς Κύζικον, « Ξεν. « Ἀνήχθη εὐθὺ Γυθείου, « αὐτ. (καὶ ἑλλ.) « Ἤδη σκοταῖος ἀναγαγὼν (ἐνν. τὴν ἀποσκευήν), ἐστρατοπεδεύσατο, « αὐτ. « Καὶ πόδα ἀνάγειν ἔξω βίλους, « αὐτ. (καὶ τρπ.) « Καὶ ὁ μὲν ἀνήγετο ὡς τι ἐρῶν, « Ἀρρ. « Ἀναγόμενον ὡς ἀβολεσχήσοντα, « Πλάτ. 3) (διὰ τὴν ὑψηλὴν δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῶν ναῶν θέσιν) προσφέρω (θυσίαν κτλ.), (ἐξ καθ' ἑκτ.) ἐκτελῶ ἑορτήν, πανηγυρίζω. « Ἀνάγετε παιᾶνα, « Σοφ. « Ἀνήγαγον θυσίαν τῷ εἰδώλῳ, « Γρφ. « Χοιρούς τε ἀνῆγον αἱ πόλεις (ἐς τὴν Δῆλον), « Θκ. « Πανηγύρεις ἀνάγουσι, « Λκ. « Αἳ δ' ὑπὸ φαρμίγγων ἄναγον γοερὸν ἱμερόεντα, « Ἡσ. 4) (διὰ τὴν κοινωνικὴν δὲ ὑπεροχὴν τῶν ἀρχόντων) ἀναφέρω, ἀναθέτω, ἀποδίδω. « Ἀνάγω εἰς βασιλέα (εἰς τοὺς ἄρχοντας, εἰς τὴν σύγκλητον κτλ.), « Πάντα ἀνάγοντες εἰς τὸν δῆμον, « Ἀριστ. « Πάντα ἀναγάγοι ἂν τις πρὸς ταύτας τὰς ὑποθέσεις, « αὐτ. « Πάντα ἀνάγεται εἰς τὸ ὂν ἢ τὸ μὴ ὄν, « αὐτ. 5) (ἀντὶ τοῦ ἀπλ. Ἄγω), φέρω, ὁδηγῶ, παίρνω. « Τὴν δὲ θέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγον ὃν δὲ δόμον δε, « Ὁμ. « Ἀνάγεσθαι σύνοικον, « Ἡρ. 6) ἀνατρέφω. « Ἀνάγει τὸν παῖδα ὁ παιδαγωγός, « Πλάτ. « Ποῦ διαιτᾶσθαι καὶ ἀνάγεσθαι δεῖ τοὺς ἀνήβους, « Πανδ. « Ἀνάγωγος γὰρ ἡ μὴ καλῶς ἀχθεῖσα κύων, « Ξεν. (παρβλ. Ἀναβάλλω καὶ Ἀναφέρω).

Ἀναγωγεύς, έως (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ ἀνάγων (ἀναβιβάζων, ὑψόνων κτλ.). « Ἥλιε, ψυχῶν ἀναγωγεῦ, « Ἐσχ. (ἴδιαιτ. δὲ) = Ἀναφορεύς, τὸ λωρὶ τῆς ἀσπίδος (τῶν ὑποδημάτων κτλ.).

Ἀναγωγή (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνάγειν (ἴδε τὴν λέξ.), ἀναίβασμα κτλ., ἔξαρσμα. « Αἵματος (« Σικίων), « Γαλ. Ἀρετ. « Ἐξ ἀναγωγῆς, « Ἀρετ. μὲ ἀγῶνα, ὡς ἂν νὰ ξερνᾷ. (ἴδιαιτ. δὲ 2) (ἐπὶ πλοίου) ἡ ἀπὸ τοῦ λιμένος ἀναχώρησις, ὁ ἀπόπλους. « Νεῶν—, « Δημ. « Περὶ ἀναγωγὴν ἐγινόμεθα, « Λκ. 3) (Νμ.) ἡ τῶν πωληθέντων ὑπαιτίων ἀνδραπόδων ἐπιστροφὴ πρὸς τὸν πωλήσαντα καὶ ἡ ἀντ' αὐτῶν ἀποζημίωσις τοῦ ἀγοραστοῦ, (ἴδε Πλάτ. Νομ. ΙΑ'.). 4) = Ἀγωγή, ἀνατροφή, παιδαγωγία, (ἐξ ἐπὶ φυτ.) καλλιέργεια. « Ἡ δὲ ἀναγωγὴ, καὶ ἣν καλοῦσί τινες τῶν φυτῶν παιδείαν, « Θφρ.

5) (φιλοσοφ. καὶ θλγ.) ἡ πρὸς θεωρίαν τῶν ἀΰλων καὶ μυστικωτέραν τῶν θείων γραφῶν ἔρευνα ἀνύψωσις τῆς ψυχῆς.

Ἀναγωγία (ἡ). στέρησις ἀγωγῆς (παιδαγωγίας), κακὴ ἀνατροφή, κακοήθεια.

Ἀναγώγια (τὰ), (ἐνν. ἱερά), τὰ ἄλλ. Ἀναβατήρια (ἴδε τὴν λέξ.). 2) ἑορτὴ τελουμένη ἐν Σικελίᾳ διὰ τὴν ὑποτιθεμένην ἀναγωγὴν (τὸν ἀπόπλουν) τῆς Ἀφροδ. εἰς τὴν Λιβύην πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐκεῖ νεῶν της.

Ἀναγωγικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) = ικῶς = Ἀναγωγός. « Τὰς ἀγγελικὰς δυνάμεις, ὡς ἀναγωγικὰς τῶν ἡμετέρων προσευχῶν, « Ἀρεθ. 2) (μτφορ.) ὁ ἀνυψῶν τὸν νοῦν πρὸς θεωρίαν τῶν ἀΰλων, (ὅθεν) « Νοῦς ἀναγωγικός, « Θλγ., τὸ μυστικὸν νόημα τῶν Θ. Γραφ. ὡς πρὸς τὴν μέλλουσαν ζωήν, (πρβλ. Ἀλληγορικός).

Ἀναγωγιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀναγωγικός.

Ἀναγωγός ἡ, όν. Ὁ ἀνάγων (ἀναβιβάζων κτλ.), ἡ ἔχων δύναμιν ἀναγωγικήν (ἀνελκυστικήν κτλ.). « Πτυέλου ἐξίν ἀναγωγάς, « Ἀθ.

Ἀνάγωγος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)=ἀγώγιμος. Ὁ ἐστερημένος ἀγωγῆς (ἀνατροφῆς), ἀπαίδαγώγητος, κακοσυνήθρεμμένος, ἄτακτος, κακοήθης, ἄπρακτος, (ἐπὶ ζ.) ἀγύμναστος, ἀμάθητος (ἴδε Ἀνάγω, περὶ τὸ τέλος).

Ἀναγώνιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγωνισθείς (μὴ λαβὼν μέρος εἰς ἀγῶνα). « Εἴ τις γε ἀσκητής, πολλὰ πονήσας καὶ ἀξιόνικος γενόμενος, ἀναγώνιστος διατελέσειεν, οὐκ ἄν μοι δοκεῖ δικαίως ἀναίτιος εἶναι ἀφροσύνης, « Ξεν. (ἴδε ξ Θκδ. Δ. 92).

Ἀνα-δάζομαι, Μ. δάσομαι, καὶ

Ἀνα-δαίομαι, Μ. δαίσομαι. Μοιράζω ἡ ξαναμοιράζω (κυρ. γῆν, ἡ νεωστὶ κατακτηθεῖσαν, ἢ, διὰ πολιτικὰς περιστάσεις, ἐκ νέου διανεμητέαν μεταξὺ τῶν κατοίκων).

Ἀνα-δαίω, Μ. δαίσω, Π. κατακαίω, ἀνάπτω.

Ἀνα-δάκνω, Μ. δήξομαι. Ξαναδαγκάνω. 2) προξενῶ δηγμόν (τσούξιμον).

Ἀναδασμός (ὁ). ἐξαναμοίρασμα (ἡ ἁπλ.) μοίρασμα (κυρ. γῆς), ἴδε Ἀναδάζομαι.

Ἀνάδαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ νέου (ἢ ἐκ δευτέρου) μοιρασθείς, ξαναμοιρασμένος. 2) (μτφορ. καὶ μτγν.) ἄκυρος, ἀθετημένος, ἀνενέργητος, μάταιος.

Ἀνα-δατέομαι-οῦμαι, Π. ἀντὶ Ἀναδάζομαι.

Ἀναδέδρομα, πρκ. τοῦ Ἀνατρέχω.

Ἀνάδειγμα (τὸ). πᾶν ὅτι ἐκτίθεται πρὸς δεῖγμα ἢ ἐπίδειξιν, (κυρ. δὲ) εἰκὼν ἢ ἄγαλμα. 2) εἶδος λαιμοδέτου, τὸ ὁποῖον ἐφόρουν οἱ κήρυκες πρὸς ἐνδυνάμωσιν τῆς φωνῆς των.

Ἀνα-δείκνυμι, Μ. δείξω. Σημαίνω τι ὑψηλά ἢ τὸ δείχνω. « Τὸν πυρσὸν ἀναδείξαντες, « Πλθ. « Σημήϊον ἀνέδειξε, « Ἡρ. (ὀθ. 2) φανερόνω, καινοποιῶ, (ἐπμ.)=Ἀναγορεύω, ὑψόνω, διορίζω εἰς δημοσίαν θέσιν. « Γνάτον ἀναδείξας ἑαυτόν, « Πλ. 3) παράγω εἰς τὸ εἶναι, συνιστῶ. « Τελευταῖος ὁ ἄνθρωπος ἀνεδείχθη, « Γργ. « Τότε δὲ ἡ τὰ σωσίτια ἀναδέδεικται, « Θεοδ. 4) καθιερόνω, ἐγκαινιάζω. « Ἱερὸν ἀναδειχθὲν Καίσαρι, « Στρ. « Τὸ θέατρον ἀνέδειξας, « Πλ. 5) (στ. ἡ Π.) ἀνοίγω. « Ἀναδεικνύναι πύλας, « Σοφ. (παρβλ. Ἀποδείκνυμι).

Ἀνάδειξις, εως (ἡ). δεῖγμα, φανέρωσις. ἀναγόρευσις· καθιέρωσις ἡ, (ἴδε τὸ ῥῆμα).

Ἀναδέκομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀναδέχομαι.

Ἀναδεκτικός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος ἢ θέλων ν' ἀναδεχθῇ τι.

Ἀνάδελφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἀδελφὸν ἢ ἀδελφήν.

Ἀνα-δέρομαι, Μ. δεροῦμαι, Π. ἀναπαδομῶ, ξανακτίζω, (ἢ ἁπλ.) κατασκευάζω.

Ἀναδενδράς, άδος (ἡ). (κυρ. ἄμπελος καὶ μάλιστα ἀγριάμπελος) τυλιγμένη ἐπάνω εἰς δένδρον, δράνα, κληματαριά.

Ἀναδενδρίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) ἀπὸ ἀμπέλια δράνας.

Ἀναδενδρομαλάχη (ἡ)=Δενδρομαλάχη.

Ἀνα-δέρκομαι, Μ. δέρξομαι, Π.=Ἀναβλέπω, κυττάζω πρὸς τὰ ἄνω. 2) ἀνοίγω τὰ μάτια μου (κυρ. μετὰ λειποθυμίαν).

Ἀναδέω, Μ. δερῶ. Ἰθέρνω, (μτφορ.) ξεσκεπάζω, φανερόνω. 2) ἀνάπλεγμα γῆν, (καὶ μτφορ.) διεγείρω ἀνάμνησιν ὀχληράν, ἢ ὁμιλῶ λόγους πικροὺς καὶ ἐγγιστικούς. 3) ἀναμασσῶ τὰ πολλάκις προεμρημένα.

Ἀνάδεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναδέειν (τὴν κόμην, στέφανον κτλ.).

Ἀνα-δεσμεύω(-έω-ῶ), Μ. εύσω ἢ ήσω,=Ἀναδέω.

Ἀναδέσμη (ἡ) καὶ Ἀνάδεσμος (ὁ),=Ἀνάδημα, εἶδ. διαθήματος ἢ κεφαλοδέσμου γυναικείου.

Ἀνάδετος (ὁ, ἡ). ὁ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ἄνω (κυρ. τῆς κεφαλῆς) δεμένος, ὁ ἀναδεδεμένος τὴν κεφαλήν, φορῶν διάθημα, στεφανωμένος.

Ἀνα-δεύω, Μ. δεύσω. Ἀνακατόνω (κυρ. δύο ὑγρὰ, ἢ ξηρὸν καὶ ὑγρὸν ὁμοῦ), ζυμόνω. « Τὴν σποδὸν ἀναδεύσας κηρῷ ὑγρῷ, « Αἰλ. 2) μουσκεύω τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ ποτισθῇ καλὰ (νὰ κὴ ὅλον τὸ ὑγρόν). (μτφορ.) « Διὰ τῆς παιδείας οἷον ἀνέδευσε ταῖς ἤθεσι τῶν παιδῶν τοὺς νόμους, « Πλ.

Ἀνα-δέχομαι, Μ. δεξομαι. Δέχομαι (Στηκόνω) ἐπάνω μου. « Πολλὰ δὲ σάκος ἀνεδέξατο δοῦρα, « Ἰλ. Ε. « Καὶ προσνηχόμενος ὁ ἰχθὺς ἀνεδέχετο τὸν παῖδα ἐπὶ τῶν νώτων, « Ἀπ. 2) (μτφορ.) ἀναλαμβάνω, οἰκειοποιοῦμαι· συναθροίζω, ἐπιχειρίζομαι· (κυρ. δὲ) παίρνω ἐπάνω μου νὰ κάμω τι, (ἐπμ.) ἐγγυῶμαι· ὑπόσχομαι. « Οὐχ ἑκὼν ἀνεδέξατο τὸν παῖδα, « Δμ. « Ἀνεδέξατο ὅσας ἡδύνατο πλείστας τῶν ἐκ τῆς μάχης ἀνασωζομένων, « Ξεν. « Τοὺς ἀφυστερεῦντας ἀναδεχόμενος, « Πλ. « Ταύταις πιστεύων, ἀνεδέχετο τὸν πόλεμον, « Σδ. « Ἀναδέχομαι τὴν δίκην (τὸ ἔγκλημα, τὴν ἐπιμορίαν). « Ἐγὼ σοι ἀναδέχομαι ἥξειν πολὺ τούτου πιστότερόν σοι φίλον, « Ξεν. « Ἀναδεχομένους ὑποχειρίας ποιήσειν τὰς Ἀθήνας, « Ἡρ. « Πέντε τάλαντα ἀνάδεξαι προικὸς τῷ κηδεστῇ, « Φαλ. « Τὸν δὲ Μεγακλέα Ἀσώντιος ἀνεδέξατο τῶν χρημάτων, « Πλθ. 3)=Ἀπεκδέχομαι, προσμένω. « Τοὺς ἀφυστερεῦντας ἀναδεχόμενος, « Πλ. « Ἀνεδέχετο τὴν Ἀσβρούβου παρουσίαν, « Σδ. 4) (σπν.)=Διαδέχομαι. « Ἔνθα ἀναδιξάμενοι, Ἀπόλλον, τεὰ Καρνεῖα, « Πινδ.

Ἀνα-δέω, Μ. δήσω. Δένω τι ἐπάνω ἢ ἐριγύρω (κυρ. εἰς τὴν κεφαλήν), (ὅθεν:) στεφανόνω, (καὶ συνκδχ.) ἀναγορεύω. « Δᾷδας ἀναδήσας πρὸς ἕκαστον κέρας, « Πλ. « Δάφνῃ τε χρυσέῃ κόμας ἀναδήσαντες, « Πινδ. (καὶ μσ.) « Ὑρωδίλιον ἀναδούμενος τῶν τριχῶν, « Θκ. (ἡ πθ.) « Οἱ καλῶς ἀποθανόντες, θαλερῆς ἀνεδοῦντο, « Αἰλ. 2) (μσ.) δένω τὴν κεφαλήν μου μὲ διάθημα, στεφανόνομαι· (ἡ μτφορ.) περιποιῶ εἰς ἐμαυτόν, ἀποκτῶ. « Στέφανον (καὶ μτφορ.) « Δόξαν (« Κλέος, « Δίσχος κτλ.) ἀνεδήσατο, « 3) δένω τι ἀπό τινος. « Τῶν νεῶν τινας ἀναδούμενοι, εἶλκον κενάς, « Θκ. 4) (μτφορ.) ἀναφέρω, οἰκειοποιῶ. « Ἀνέδησεν ἑαυτὸν εἴς τινα θεῶν ἢ ἡρώων. « Ἀναδήσαντί τε τὴν πατρικὴν εἰς ἑκκαιδέκατον θεόν, « Ἡρ. (ἡ μσ.) « Οὕτως ἑαυτῷ ἀνεδήσατο τὴν συνουσίαν ἡ ἐχειρώσατο, « Αἰλ., τοὺς εἵλκυσε (τοὺς προσήλωσεν) εἰς ἑαυτόν.

Ἀνάδη(δε)μα, στος (τὸ),=Διάδημα. « Ταινιώσας τῷ ἀναδήματι, « Δ. Κάσ.

Ἀνάδησις, εως (ἡ). δέγκασμα. 2) φαγοῦρα.

Ἀνα-διαλύω, Μ. λύσω,=Διαλύω, συμβιβάζω.

Ἀνα-διαρθρόω, Μ. ώσω,=Διαρθρόω, διαιρῶ κατ' ἄρθρα.

Ἀνα-διδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω ἐκ νέου, Ξαναδιδάσκω, (ἐπμ.) σαφηνίζω, ἀποδεικνύω καλλίτερα, (ὅθεν) μεταπείθω. « Ἢ σὲ κεισθῆναι, ἢ ἐμὲ ἀναδιδαχθῆναι, ὡς οὐκ ὀρθῶς γινώσκω περὶ αὐτῶν, « Ἀν. « Τὸν χρησμὸν ἀναδίδαξον αὐτὸν ὡς ἔχει, « Ἀρρφ. 2) παραστήνω ἐκ δευτέρου εἰς τὸ θέατρον τὸ αὐτὸ δρᾶμα τροποποιημένον.

Ἀνα-διδράσκω, Μ. δράσομαι. Φεύγω ὀπίσω.

Ἀνα-δίδωμι, Μ. δώσω. (μτβτ.) Κάνω νὰ ἀναβοθῇ (φυτρώσῃ, ἀναβρύσῃ) τι. « Ὅσα τε ἡ γὴ ἀνεδίδου ὡραῖα, « Θκ. « Ἀναδίδωσιν ἡ πηγὴ τὸ ὕδωρ, « Πλ. || (ἀμτβτ.) ἀναβρύω, φυτρόνω. « Ἐκ τῆς γῆς τροφὴ ἀναδιδοῦσα, « Πλ. « Ἀναδιδοῦσι πηγαί, « Ἡρ. (ἡ μσ.) « Πηγὴν ἀναδοθῆναι ἐάσω, « Δκ. « Ἡ δὲ ἱλὺς ἀναδοθεῖσα, « Μυθ. 2)=Διαδίδωμι, διαμοιράζω. « Ἡ χολὴ εἰς ὅλον ἀνεδόθη τὸ σῶμα, « Ἀλέξ. Ἀφρ. « Τὴν ὕδρον ἀναδιδόναι, « Δκ. (ὀθ: 3) (συνδχ.) προτείνω τι εἰς συζήτησιν καὶ συζήτησιν. « Ξυναθροίσας τοὺς φίλους, ἀνεδίδου διαβούλιον, τί δέον εἴη πράττειν, « Σδ. 4) (ἀντὶ τοῦ ἁπλ.) Δίδωμι. « Ὦ μῆτερ, ἀνάδος δεῦρο τὴν ἐντήρωσιν, « Λρχρ. 5) (ἐναντ. τῷ Ἐπιδίδωμι), γράφω ὀπίσω, ὀπισθοδρομῶ. « Ἔπειτα πάλιν ἀναδιδῶσιν, « Ἀρατ. 6)=Ἀποδίδωμι, δίδω ὀπίσω. « Ἀναβοῦναι τὸ πισσύβιον, « Δκ.

Ἀνα-δικάζω, Μ. άσω. Ἀναθεωρῶ ὑπόθεσιν δεδικασμένην, ξανακρίνω. (ἡ. (μσ.) κρυσολογοῦμαι εἰς ἔκκλητον δικαστήριον, (παρβλ. Παλινδικέω).

Ἀναδικία (ἡ). ἡ ἐκ δευτέρου κρισολογία, (παρβλ. Παλινδικία).

Ἀνάδικος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ δευτέρου δικαιικῶς συζητούμενος ἢ συζητητέος. « Ἀνάδικα τὰ δεδικασμένα ποινῶν, « Προκ. (παρβλ. Παλίνδικος).

Ἀνα-δίκω (ἄχρ. ὀθ. τὸ ἀπαρ. Ἀνδικεῖν, ἀντὶ Ἀναδικεῖν), Π. ῥήγνω ὀπίσω ἢ πρὸς τὰ ἄνω.

Ἀνα-δινεύω(-έω-ῶ), Μ. εύσω (ήσω), Π. κρατῶν τι ὑψηλὰ τὸ περιστρέφω (καθὼς ὁ ἁλιεὺς τὴν ὁρμιὰν πρὶν τὴν ῥίψῃ). 2) (μσ.) περιφέρομαι, φέρνω γύρας.

Ἀνα-διπλασιάζω, Μ. άσω,=Ἀναδιπλόω.

Ἀναδιπλασιασμός(ὁ),(κυρ. παρὰ γραμματ.) ἡ Ἀναδίπλωσις τῆς συλλαβῆς διὰ τῶν αὐτῶν ἢ τῶν συγχόντων συμφώνων: Θεῶμαι, τεθέαμαι· Ἕτυμον, ἑτήτυμον.

Ἀνα-διπλόω, Μ. ώσω. Ξαναδιπλόνω, διπλασιάζω τὸ ἤδη διπλωμένον ἢ διπλασιασμένον.

Ἀναδίπλωσις, εως (ἡ). Ξαναδίπλωμα. 2) (Ῥητ.)=Ἐπανάληψις. 3) (Γραμ.)=Ἀναδιπλασιασμός.

Ἀνα-διφάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνερευνῶ, ἐξ-

κάζω (σκαλίζω) κατὰ βάθος, (ἐπμ.) ἀνακατόνω.
Ἀνα-δοιδυκάζω[ίζω], Μ. άσω(ίσω). Ἀνακατόνω μὲ τὸν δοίδυκα (χελιάραν).
Ἀναβορὰ (ἡ). Ὑβάρσιμον, ξίγδαρμα.
Ἀνάδασις, εως (ἡ). ἀναβλάστησις· ἀνάβλυσις· διάθεσις, διανομή. «Ἡ εἰς τὸ σῶμα τῶν στίων ἀνάδασις,» Γαλ. 2) (μεταφορ.) ἔμπνευσις, κλπ. (ἴδε Ἀναδίδωμι-)
Ἀναδοτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς ἀνάδοσιν. «Ἡ κοιλία ἀναδοτικὴ τῶν τροφῶν,» Γργ.
Ἀνάδοτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποδιδεὶς ἢ ἀποδοτέος (Θκ. Γ. 52.).
Ἀνάδου, δόσθω, (β'. ἑν. προσ. τοῦ) μσ. ἀορ. β', τῆς προστ. τοῦ Ἀναδίδωμι.
Ἀναδοῦ, δείσθω, (β'. ἑν. προσ. τοῦ) ἐστοτ. τῆς προστ. καὶ
Ἀναδούμενος, η, ον, ἐνεστ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀναδέω.
Ἀνα-δουλόω-ῶ, Μ. ώσω. Καθιστῶ τινα πάλιν δοῦλον, ξανασκλαβώνω.
Ἀναδούλωσις, εως (ἡ). Ξανασκλάβωμα.
Ἀναδοχεύς, έως (ὁ), = Ἀνάδοχος.
Ἀναδοχή (ἡ). τὸ ἀναδέχεσθαι (ἀναλαμβάνειν) ἢ ἑαυτὸν (δηλ.)—Ἀνάπαυσις, ἄνεσις. «Ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων,» Σοφ. Τραχ. (ἢ εἰς ἑαυτόν, δηλ.) ὑπόσχεσις· ἐγγύησις.
Ἀνάδοχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναδεχόμενος [ἀναλαμβάνων] τι εἰς ἑαυτὸν ἢ ὑποσχόμενος νὰ τὸ ἐκτελέσῃ, (ἐπμ.) ἐγγυητής, ἢ (ἐκκλ.) ἀνάδοχος [νυνὸς, κουμπάρος].
Ἀνα-δρομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀνατρέχω.
Ἀναδρομὴ (ἡ). τρέξιμον πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἄνοδος ἢ ἐπάνοδος ὁρμητική. (ἐπὶ φυτ.) ἡ ταχεῖα βλάστησις, αὔξησις.
Ἀνάδρομος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνατρέχων, ἐπιστρέψων ὁρμαῖος. «Ἰχθύες ἀνάδρομοι,» Ἀλέξ. Τραλλ., οἱ ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀναπλέοντες τοὺς ποταμούς, (ἴδε καὶ Ἀλάδρομος).
Ἀνα-δύομαι, Μ. δύσομαι, [ἀόρ. Ἀνέδυν Ξρ.]. (τὸ ἐναντ. τοῦ Καταδύομαι, θλ.) ἐβγαίνω (χυρ. ἀπὸ τὸ βάθος τῆς θαλ. ἢ ἀπὸ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν ὄψιν), ξεπροπόνω, [ἀπὸ ἡλίου] ἀνατέλλω. «Ἀνέδυ κολπὰς ἁλὸς,» Ἰλ. Α. (καὶ μσ.) «Ἀναδύσατο κῦμα θαλάσσης,» αὐτ. (ὄθεν:) «Ἀφροδίτη ἀναδυομένη,» Ἀθ. «Ὅπου γὰρ ἂν κρούσω τῷ ποδὶ τὴν γῆν, ἀναδύονται καὶ πεζικαὶ ἢ ἱππικαὶ δυνάμεις,» Πλ. (παρβλ. Ἀνακύπτω). 2) τροβηγοῦμαι ὀπίσω, κοντοστέκομαι, (καὶ μεταφορ.) δυσκολεύομαι νὰ ἐπιχειρήσω τι, παραιτοῦμαι, ἀθετῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου, ἀλλάζω σκοπόν, ἀποφεύγω. «Μή τις μοι ὑποδοίσας ἀναδύῃ.» Ὀδ. Ι. «Προκαλεῖται γάρ με, ἢ ἀναδῦναι πάντως αἰσχρόν,» Αχ. (καὶ μσ.) «Ἀναδύεται πόλεμον,» Ἰλ. Π. «Τί ἀναδυόμεθα; ἢ τί μέλλομεν;» Δημ. «Νόμος δὲ μαρτυρίαν, μήτε ἐθελοντὰς πρὸς τοὺς ἀγῶνας χωρεῖν, μήτε παρόντας ἀναδύεσθαι,» Γργ.
Ἀναδύς, ῦσα, ὑν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀναδύομαι.
Ἀνάδυσις, εως (ἡ). τὸ ἀπὸ τοῦ βάθους (χυρ.) τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ἐπιφάνειαν βγάλσιμον, (ἐπὶ ξηρᾶς) ξεπρόπωμα. 2) ὑποχώρησις, ἀποφυγή, παραίτησις, ἀποποίησις· ἀθέτησις ὑποσχέσεως, ἀργοπορία, μεταμέλεια.
Ἀνάεδνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λεδνος ἢ Ἀνεδνος, (κυρ. ἡ νυμφευμένη) χωρὶς ἔδνα (προῖκα, ἢ προγαμιαίαν ὡρεάν).
Ἀναείρω, Μ. αερῶ, Π. ἀντὶ Ἀναίρω, σηκόνω ἐπάνω, ἀναπηκόνω· παίρνω.
Ἀνάελπτος (ὁ, ἡ), Π.—Ἄελπτος, ἀνέλπιστος.
Ἀναίξω, Μ. αεξήσω, Π. = Λέξω, αὐξάνω, μεγαλόνω.
Ἀναερτάζω, Μ. άσω, Π. = Ἀναείρω.
Ἀνα-ζάω-ῶ, Μ. ζήσω. Ζωντανεύω, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ζωήν, ἀναστήνομαι.
Ἀνα-ζείω, Π. ἀντὶ Ἀναζέω.
Ἀνάζεμα (τὸ) καὶ
Ἀνάζεσις, εως (ἡ). βρᾶσιμον, βράσις, ξεμάτισμα· κόγλασμα. «Πυρὸς ἀνάζεσις.» Ἀρχτ., ἀντὶ Ἀνάδοσις, ξέσπασμα.
Ἀνα-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω (κυρ.) Ξαναβάλλω πάλιν εἰς τὸν ζυγόν, ξαναζεύγω, (ὄθ. συνηθέστ. συνκόχ. ἐκ τοῦ ἐπακολουθ.) ἀναχωρῶ, μετατοπίζομαι (κυρ. ἐπὶ στρατοπεδεύοντος), ἐπιστρέφω ὀπίσω ἢλθον. «Τήμας δὲ, εὐθὺς ἔχων ἀνεζεύγνυε,» Ξεν. «Ἀναζεύγνυσι πεζῇ διὰ τῆς Συρίας,» Πλ. «Καὶ ἀνέζευξεν ἕκαστος εἰς τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ,» Γρφ. (καὶ μσ.) «Ἀναζεύξῃς πρὸς ἑσπέρην τὰς νῆας,» Ἴλ.
Ἀνάζευξις, εως (ἡ). μετατοπισμὸς (κυρ. στρατοπέδου), ἀναχώρησις· ἐπιστροφή.
Ἀνα-ζέω, Μ. ζέσω. = Ἀναβράζω, πάνω (ἢ κάμνω νὰ πάρῃ) βράσιν. «Γλοιὸν ἀναζέσας, διήθησον,» Γαλ. «Ὅταν δὲ ἀναζέσῃ ἅλς, ὑπόσπασον τὸ πῦρ,» Δοκρ.
Ἀνα-ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξετάζω μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν νὰ εὕρω τι.
Ἀναζήτησις, εως (ἡ). ἀκριβὴς ἐξέτασις πρὸς ἀνεύρεσιν.
Ἀναζυγὴ (ἡ), = Ἀνάζευξις. 2) ἄνοιγμα ὁδοῦ, ξέσκισμα
Ἀνα-ζυγόω-ῶ, Μ. ώσω. (ἐναντ. τοῦ Συ[Ἐπι]ζυγόω), ἐβγάλλω τὸν (ἢ ἀπὸ τὸν) ζυγόν, ξεζεύγω. 2) σηκόνω τὸ ζύγωθρον (τὸν σύρτην, τὸν μάνδαλον) τῆς θύρας, (ἐπμ.) ἀνοίγω.
Ἀνα-ζυμόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνακατόνω μὲ προζύμι (καὶ ἐπμ.) κάμνω νὰ ἀναβῇ (χρυσαχώνῃ) τὸ ζυμάρι κτλ.
Ἀνα-ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω, ἐξιστορῶ· περιγράφω.
Ἀναζωγράφησις, εως (ἡ). ζωγράφισμα, περιγραφή, ἐξιστόρησις.
Ἀνα-ζωγρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπαναφέρω τινὰ εἰς τὴν ζωήν, ζωντανεύω.
Ἀνα-ζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω (σφιγκτὰ) ἀπὸ πάνω. ‖ (μσ.) ἀνασηκόνω τὰ φορέματά μου, ἀνασκουμπώνομαι, (συνηθ.) ἑτοιμάζομαι. 3) Ξαναζόνω, (ἢ συνηθ.) βάλλω πάλιν εἰς ἐνέργειαν στρατιώτην ἀπόμαχον.
Ἀνα-ζωΐω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀναζωγρέω.
Ἀνα-ζωπυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναναπάω (κυρ. τὸ πῦρ, καὶ μεταφορ. τὴν προθυμίαν, τὰς ἐλπίδας τινός), ἐγκαρδιόνω, δίδω φόνον. «Ἧς τὸ ἀνθηρὸν καὶ κερπνὸν ἀναζωπυρεῖ καὶ τρέφει τὴν ὄψιν,» Πλ. (ἢ πθ. ἢ μσ.) «Τὰ τῶν θηβαίων πάλιν ἀνεζωπυρεῖτο,» Ξεν.
Ἀναζωπύρησις εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναζωπυρεῖν, ἐμψύχωσις κτλ.
Ἀνάζωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἀναζώνυμι. «Ἡ τῆς ἀρχῆς—,» Νικ. Χων.
Ἀνα-βάλλω, Μ. βαλῶ καὶ βαλήσω. (κυρ. ἐπὶ θένδρ.) Πρασινίζω (Ἀνθίζω, Ἀκμάζω) ἐκ νέου. ‖. (μτδτ.) κάμνω τι νὰ πρασινίσῃ κτλ.
Ἀνα-βάλπω, Μ. βάλψω. Ξαναζεστάνω. 2) (μεταφορ.) = Ἀναζωπυρῶ.
Ἀνα-βαρβάω (ἢ Ἰων. βαρσάω)-ῶ, Μ. ήσω. Παίρνω πάλιν βάρβος, ἐμψυχόνομαι.
Ἀναβάρβησις, εως (ἡ). τὸ νὰ πάρῃ τις πάλιν βάρβος.
Ἀναβαρβύνω (καὶ Ἰων. βαρσύνω), Μ. ὑνῶ. Κάμνω τινὰ νὰ λάβῃ πάλιν βάρβος, ἐγκαρδιόνω.
Ἀνα-θαυμάζω, Μ. άσω ἢ άσομαι. Θαυμάζω πάλιν (ἐκ δευτέρου).
Ἀνάθεμα (τὸ). (κυρ.)—Ἀνάθημα, ἀφιέρωμα. 2) (ἐκκλησ. ἀντὶ ἐπιθ. ἢ ἐπιρ.) τὸ ἀλλότριον (χωρισμένον ἀπὸ) τοῦ θεοῦ ἢ τῆς ὁμηγύρεως τῶν πιστῶν.
Ἀναθεματίζω, Μ ίσω. (κυρ.) Κάμνω τι ἀνάθημα, ἀφιερόνω. «Πᾶν ἀναθεματισμένον ἐν υἱοῖς Ἰσραὴλ, σοὶ ἔσται,» Γρφ. 2) (ἐκκλ.) ἀφορίζω, καταρῶμαι, παραδίδω εἰς τὸ ἀνάθεμα.
Ἀναθεματικός, ἡ, όν, = Ἀναθηματικός.
Ἀναθεματισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναθεματίζειν, ἀναθεμάτισμα.
Ἀναθέμεν καὶ Ἀναθέμεναι, Π. ἀντὶ Ἀνατθεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀνατίθημι.
Ἀνα-θερμαίνω, Μ. ανῶ. Ξαναζεσταίνω, (μεταφορ.) ἐξάπτω, ἐνθουσιάζω.
Ἀνάθεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναθέτειν (ἀποβλέπειν, ἀναφέρειν εἴς τινα τὴν αἰτίαν, κτλ.). «Τὴν τῶν ὅλων πραγμάτων ἀνάθεσιν ἔχειν,» Δἐ. (κυρ. δὲ 2) προσφορὰ εἰς ναόν, ἀφιέρωσις. 3) = Ὑπόθεσις, ἀναβολή, διορία. «Τὰ χρήματα δώσειν ὑπέσχοντο, τριῶν ἡμερῶν αἰτήσαντες ἀνάθεσιν,» Ἡρωδ.
Ἀναθετέον, θετ. τοῦ Ἀνατίθημι.
Ἀνα-θέω, Μ. θεύσομαι, = Ἀνατρέχω.
Ἀνα-θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ (Παρατηρῶ, Ἐξετάζω) τι παντοχόθεν καὶ ἐπανειλημμένως (ἐπμ.) μὲ πολλὴν προσοχὴν καὶ ἀκρίβειαν.
Ἀναθεώρησις, εως (ἡ). ἡ ἐπανειλημμένη καὶ κατὰ βάθος παρατήρησις (ἐξέτασις κτλ.).
Ἀνα-θηλάζω, Μ. άσω. Θυλάνων τραβῶ ἐπάνω τὸ γάλα, ἢ Ξαναθυλάνω.
Ἀναθηλήσει, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀναθαλήσει, γ'. ἑν. προσ. τοῦ μέλλ. τῆς ὁριστ. τοῦ Ἀναθάλλω.
Ἀνάθημα (τὸ). ἀφιέρωμα. 2) (συνηθ.) στολίδι. «Μολπή τ' ὀρχηστύς τε, τὰ γάρ τ' ἀναθήματα θαητός,» Ὀδ. Α.
Ἀναθηματικός, ἡ, όν. Ἀφιέρωτος ἢ προσδιωρισμένος εἰς ἀνάθεσιν (ἀφιέρωσιν).
Ἀνα-θλάω-ῶ, Μ. άσω, καὶ
Ἀνα-θλίβω, Μ. θλίψω. Σφίγγω (Ζωλίζω) δυνατά.
Ἄναθλος (ὁ, ἡ), = Ἀναγώνιστος.
Ἀνα-θολόω-ῶ, Μ. ώσω. Θολόνω τι ἀνακατόνοντάς το. «Ἀναθολοῦται ὁ οἶνος, μιγνυμένης τῆς ἰλύος,» Ἀρετ
Ἀναθόλωσις, εως (ἡ). θόλωμα (καὶ ὡς ἐπ

τούτου) ἀναχάτωμα. «Ὁπῶν ἀναβολώσει χρώμενος,» Πλάτ.

Ἀναθόρνυμαι, Μ. θοροῦμαι, = Ἀναθρώσκω.

Ἀναθορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω μέγαν θόρυβον.

Ἀνάθρεμμα (τὸ). τὸ ἀνατραφὲν ὑπό τινος.

Ἀνάθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναθρεμμένος.

Ἀνάθρεψις, εως (ἡ). (χυρ. ἐπὶ ἀσθενοῦς ἀναλαμβάνοντος), τὸ νὰ τραφῇ (παχύνῃ) πάλιν ἐκ νέου.

Ἀναθρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀναθεωρέω, παρατηρῶ μὲ προσοχήν. «Ὡς γραφεὺς ἀποστείλας ἰδοῦ μ' ἀνάθρησον,» Εὐρ. «Τὰ ἔργα ἐκ τῶν λόγων ἀναθρούμενα,» Θκ.

Ἀνάθρησις, εως (ἡ). ἀκριβὴς παρατήρησις, (ἴδε τὸ προηγ.).

Ἀναθρύπτομαι, Μ. θρύψομαι, = Θρύπτομαι.

Ἀναθρώσκω, Μ. θροῦμαι (ἀόρ. Ἀνέθορον κτλ.). Πηδῶ (Τινάζομαι, Πετῶμαι) ἐπάνω. «Ἀναθρώσκει ἐπὶ τὸν ἵππον,» Ἡρ. «Τῶν ἀναθρώσκων,» Ἰλ. Δ. «Ἀναθορὼν ἐκ τῆς στιβάδος,» Πλ.

Ἀναθυάω-ῶ, Μ. άσω ἢ ήσω (;). (χυρ. ἐπὶ θηλ. χοίρων [ἴδε Θυάω]) Ὀργῶ ἐκ νέου, λαμβάνω πάλιν ἐπιθυμίαν συνουσίας.

Ἀναθυμίαμα (τὸ), καὶ

Ἀναθυμίασις (ἡ). τὸ ἀναίθασμα καπνοῦ ἢ ἀτμοῦ εἰς τὸν ἀέρα, ἐξάτμισις. «Θερμαινομένης γὰρ τῆς γῆς ὑπὸ τοῦ ἡλίου, τὴν ἀναθυμίασιν ἀναγκαῖον γίνεσθαι,» Ἀρστ. [ἐκ τοῦ

Ἀνα-θυμιάω-ῶ (άζω), Μ. άσω. Ἀναδίδω (Μεταβάλλω εἰς) καπνὸν ἢ ἀτμόν, (καὶ μσ. ἢ παθ.) ἀναβαίνω ὡς καπνὸς ἢ ἀτμὸς εἰς τὸν ἀέρα· διαλύομαι εἰς ἀτμὸν ἢ καπνόν, ἐξατμίζομαι, (καὶ μτφορ.) ἐξάπτομαι, ἀναζωπυροῦμαι. «Ὥσπερ ὁ λιβανωτὸς, ὑπὸ θερμότητος ἀναθυμιῶνται,» Πλ. «Ἀνεθυμιᾶτο πάλιν τὸ προϋπάρχον μῖσος,» Πλούτ. (καὶ παθ.) «Τὸν ἥλιον ἐκ τῆς θαλάσσης ἀναθυμιᾶσθαι,» Ἀρστ.

Ἀναθύω, Μ. θύσω, Π. ἀνατηλῶ μὲ ὁρμήν. «Τὸ δ' ὡς τ' ὕδωρ ἐξ ἀμαρᾶν ἀνέθυε,» Καλλ.

Ἀναθωΰσσω, Μ. ύξω, Π. φωνάζω δυνατά.

Ἀναίδεια (ἡ). ἀναισχυντία, ἀδιαντροπιά.

Ἀναιδεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἀναισχυντῶ, φέρομαι μὲ ἀδιαντροπίαν.

Ἀναιδήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀναιδής.

Ἀναιδημόνως, ἐπίρ. = Ἀναιδῶς.

Ἀναίδην, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀνέδην, ἡ = Ἀναιδῶς.

Ἀναιδής, ἐος καὶ Π.

Ἀναίδητος (ὁ, ἡ). = Ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος· ἀδιάκριτος, αὐθάδης. (ὅθεν μτφορ.) σκληρός, ἀπότομος. «Λᾶας ἀναιδής,» Ὅμ. «Ἀναιδέας ὑβρίστας (ξυράκοντας),» Θκρ., (παρβλ. Λαμπρός). 2) (σπν.) ὁ μὴ αἰδέσιμος. «Ἀναιδέστατον τοῖς ἀκολάστοις,» Ἀκ., (παρβλ. Αὐθάδης).

Ἀναιδία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀναίδεια

Ἀναιδῶς, ἐπίρ. Ἀναισχύντως, ἀσυστόλως, ἀδιάντροπα.

Ἀναιθύσσω, Μ. ύξω, Π. ἐξάπτω (καὶ μσ.) ἐξάπτομαι, δίδω (καὶ μσ. παίρνω) φωτιάν, διεγείρω,-ομαι, παρακινῶ, (ἴδε τὸ ἁπλοῦν).

Ἀν-αίθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἀνάκαιω, ἀνάπτω, (ἴδε τὸ ἁπλοῦν).

Ἀναιμωτί, ἐπίρ. = Ἀναιμωτί, [ἐκ τοῦ

Ἀναίμακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -μάκτως. Ὁ μὴ αἱματωμένος, ἀμέτωτος.

Ἀναίματος (ὁ, ἡ), = Ἀναιμος.

Ἀναιμία (ἡ). ἔλλειψις αἵματος.

Ἀναιμόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σάρκας χωρὶς αἵματος.

Ἀναιμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων αἷμα.

Ἀναιμότης (ἡ), = Ἀναιμία.

Ἀναιμόχροος-ως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα χωρὶς αἵματος, χλωμός.

Ἀναίμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀναιμος.

Ἀναιμωτί (τι), ἐπίρ. Χωρὶς νὰ χυθῇ αἷμα.

Ἀναίνομαι [ἀ, αἰνέω ἢ ναι], Μ. σῦμαι (παρτ. Ἀναινόμην καὶ [μτγν.] Ἀνηνάμην, μέφ. Ἀνηνάμην (ὄθ. ὑποτ.) Ἀνήνηται καὶ ἀπαρ. Ἀνήνασθαι). Ἀρνοῦμαι, ἀπαρνοῦμαι, δὲν στέργω, δὲν καταδέχομαι, ἀποκτοῦμαι.

Ἀναίρεσις, εως (ἡ), = Ἀφαίρεσις, πάρσιμον, σήκωμα (χυρ. νεκρῶν πρὸς ταφήν). «Ἀλλὰ τὸ μέγεθος τοῦ χειμῶνος εἶναι τὸ κωλῦσαν τὴν ἀναίρεσιν τῶν ναυαγῶν,» Ξεν. 2) ἀνατροπή, κατάργησις, ἀκύρωσις (χυρ. νόμων)· ἀφανισμός. 3) σκότωμα.

Ἀναιρετέος, α, ον, θτ. τοῦ Ἀναιρέω.

Ἀναιρέτης, ου (ὁ). ὁ ἀναιρῶν, ἀνατροπεύς, φονεύς κτλ.

Ἀναιρετικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν πρὸς τὸ ἀναιρεῖν, φθαρτικός, ἀνατρεπτικὸς κτλ. (ὅθεν) «Νόσημα ἀναιρετικόν,» Ἀρστ., τὸ θανατηφόρον.

Ἀναιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Ἀνεῖλον ᾗ μσ. Ἀνειλόμην καὶ παθ. Ἀνῃρέθην, κτλ.). Σηκόνω καὶ παίρνω (χυρ. ἀπὸ καταγῆς). «Οἱ μὲν ἔπιπτ', ἀνελόντες ἀπὸ χθονός, ἔσχον,» Ὁδ. Γ. (καὶ μσ.) «Χερσὶν ἀμφοτέρῃσιν ἀνείλετο,» Ἴλ. «Τῶν οὐκ ἄν τι φέροις ἀνελών,» Ἰλ. Δ. «Ὁ μὲν ἀσπίδα ἀναιρεῖται,» Ἀρστ. «Ἀνελόμενος εἰς πυξίδα,» Δεκρ. (ὅθεν 2) σηκόνω νεκρόν ἵνα τὸν θάψω. «Τοὺς ἀποτυγχανομένους ἐν τοῖς δήμοις, οὓς ἄν μηδεὶς ἀναιρῆται, ἐκκαγγελλέτω ὁ δήμαρχος τοῖς προσήκουσιν ἀναιρεῖν ᾗ θάπτειν,» Ὅμ. «Λόγον ὑποσχεῖν (τοὺς στρατηγούς), διότι οὐκ ἀνείλοντο τοὺς ναυαγούς,» Ξεν. 3) (ἐν γέν.) ἀφαιρῶ, σηκόνω (ἐβγάλλω) ἀπὸ τὴν μέσην, (ὅθ.) φονεύω, χαλνῶ, καταστρέφω, ἀφανίζω, ἀχυρόνω, καταργῶ κτλ. «Εἰ ἀνέλοιμεν ἐκ μέσου τὰς βλασφημίας,» Ὅμ. «Καὶ πόλεις Ἑλληνίδας ἀναιρῶν,» αὐτ. «Οἱ τύραννοι ὅλους οἴκους ἀναιροῦσι,» Ξεν. (καὶ παθ.) «Τὸ φωκέων ἔθνος ἀνῃρημένον,» Δημ. «Τοὺς μὲν ἀναιρεῖν τῶν νόμων, τοὺς δὲ καταλείπειν,» αὐτ. «Ἀναιρεῖν τὴν διαδικασίαν,» αὐτ. «Τὸ κατὰ Μεγαρίων ψήφισμα ἀνελεῖν,» Θκ. «Ἀνελεῖν τὴν παρακαταθήκην,» Πλάτ. «Ἀνεῖλεν ἑαυτὸν,» Πλ. (ὄθ. συνδυ.) «Ἀναιροῦσα ψῆφος,» αὐτ., ἡ μέλαινα, ἡ καταδικάζουσα. «Ἀναιροῦντες τὴν ῥίζαν,» Δεκρ., ξεριζόνοντες καὶ παίρνοντες ὡς χρήσιμον. «Ἀναιροῦ τὴν στοιβὴν,» αὐτ., σήκωνε, ᾗ ῥίπτε ὡς ἄχρηστον. 4) (μσ.) παίρνω ἐπάνω μου ἢ διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἀναλαμβάνω, οἰκειοποιοῦμαι, ἀναγκαρίζω τι· ἀνήκον εἰς ἐμέ· ἐπιχειρῶ. «Ἀρά κ' ἐθέλεις θητευέμεν, εἴ σ' ἀνελοίμην;» Ὁδ. Σ. «Ἀναιροῦμαι πόλεμον (ἔχθραν, πόνον κτλ.),» «Ἔργον ἀναιροῦμαι,» Πλάτ., = Ἐργολαβῶ. «Ἀνελέσθαι πονηὴν τῆς Αἰσώπου ψυχῆς,» Ἡρ. «Σῖτα ἀναιρέεσθαι,» αὐτ. [ἴδε καὶ Αἴρω]. «Παῖδας ἐξαὐτῆς διδύμους ἀνελόμενος,» Πλάτ. (καὶ παθ.) «Ἐκτεθεὶς μὲν ὑπὸ τῆς μητρὸς, ἀναιρεθεὶς δὲ ὑπὸ Περσίδος γυναικὸς,» Ἰσοκρ. «Ἀγγελικὸν ἀνῃρημένοι βίον,» Ἀρσ. (ὅθεν: β) κερδίζω, ἀποκτῶ. «Ἀναιροῦμαι Ὀλύμπια (Πύθια, ἀγῶνας, ἆθλα κτλ.),» «Καὶ Ὀλυμπιάδας ἀνελόμενος τεθρίππῳ,» Ἡρ. «Καὶ νίκας τὰς καλλίστας καὶ μεγίστας ἀνείλοντο,» Ξεν. (καὶ τρπ.) «Ποίῳ σε ἔργῳ ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀνῄρηται;» Ξεν. β) «Συλλαμβάνω, ἐγγαστρόνομαι.» Τὸ μὲν τῶν τέκνων ἄρτι ἐν τῇσι μήτρῃσι πλάσσεται, τὸ δὲ ἀναιρέεται,» Ἡρ. «Καί σε ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ ἀναιρέσομαι,» αὐτ. γ) χρησιμοδοτῶ. «Τὴν Πυθίην ἀνελεῖν λέγουσι τὸν θρυλλούμενον χρησμόν,» Πλ. «Ὃν δ' ἂν ὁ θεὸς ἀνέλῃ,» Πλάτ. (ᾗ παθ.) «Τὸ ἀνῃρημένον,» Ἀξ., τὸ χρησμοδοτηθέν, ὁ χρησμός, (καὶ μσ. ἢ παθ.) «Πῶς οὐκ ἄλογον, παρὰ θεῷ ἀναιρεῖσθαι;» Ἀρστθ. ἢ Παυσ., ἀντὶ Μαντεύεσθαι.

Ἀν.αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω ἐπάνω, (ἴδε Αἴρω).

Ἀναισθησία (ἡ). ἔλλειψις αἰσθήσεως ἢ εὐαισθησίας· ἀνοησία· εὐήθεια· ἀπροσεξία.

Ἀναισθητέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω αἴσθησιν, εἶμαι ἀναίσθητος, δὲν αἰσθάνομαι. «Ἐλεῶ αὐτοῦ τὴν ἡλικίαν, ἀναισθητοῦσαν τῶν συμφορῶν,» Θαο. (καὶ χ. πτ.) «Ὁ θανὼν ἀναισθητεῖ,» Ἐπίκτ.

Ἀναίσθητος (ὁ, ἡ). (ἐνεργ.) ὁ μὴ αἰσθανόμενος, μὴ ἔχων αἴσθησιν, (ᾗ συνδυ.) ἀνόητος, εὐήθης. «Ἀναισθητος τῶν κακῶν,» Πλάτ. «Οὕτω σκαιὸς εἶ ᾗ ἀναίσθητος;» Δημ (ὅθεν:) «Τὸ ἀναίσθητον,» ἀντὶ ἡ Ἀναισθησία. 2) (παθ. καὶ οὐδ.) = Ἀνεπαίσθητος, μὴ ὑποπίπτων εἰς τὴν αἴσθησιν. «Μικρὸν γλυκὺ εἰς πολὺ ὕδωρ μιχθὲν, ἀναίσθητον ποιεῖ τὴν κρᾶσιν,» Ἀρς. «Ὁ ἀναίσθητος θάνατος,» Θκ.

Ἀναισθήτως, ἐπίρ. Χωρὶς αἴσθησιν, ἀνοήτως, μὲ ἀναισθησίαν. 2) (σπν.) = Ἀνεπαισθήτως.

Ἀν.αισιμόω-ῶ [ἄϊσα, αἴσιμος], Μ. ώσω, (Ἰων.). Καταναλίσκω, ἐξοδεύω, μεταχειρίζομαι. «Πέντε ἡμέρας ἀναισιμοῦνται,» Ἡρ., περνοῦν, (παρβλ. Κατ.αισιμόω).

Ἀν.αίσιμωμα (τὸ). δαπάνη, ἔξοδον.

Ἀν-αίσω, Μ. αίξω. Πηδῶ (Τινάζομαι, Στηκόνομαι μὲ ὁρμήν) ἐπάνω.

Ἀν.αισχυντέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀναίσχυντος, δὲν ἔχω ἐντροπήν. «Παίεσθαι ἄξιοι ἂν εἶεν οἱ οὕτως ἀναισχυντοῦντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν,» Δκ.

Ἀναισχύντημα (τὸ). πρᾶξις ἀδιάντροπος.

Ἀναισχυντία (ἡ). ἀναίδεια, ἀδιαντροπιά.

Ἀναισχυντογράφος (ὁ, ἡ). συγγραφεὺς ἀναισχυντιῶν.

Ἀναίσχυντος (ὁ, ἡ). ἀναιθὴς, ἀδιάντροπος. 2) αἰσχρὸς, ἄτιμος. «Εἰς ἀναισχύντας θήκας ἐτράποντο,» Θκ.

Ἀναισχύντως, ἐπίρ. Χωρὶς ἐντροπήν, ἀδιαντρόπως.

Ἀναιτιολόγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ αἰτιολογηθεὶς ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος αἰτιολογίαν, ἀνεξήγητος.

Ἀναίτιος, α ᾱ ος, ον. Ὁ μὴ ἔχων αἰτίαν (ἀρχήν). « Ὁ θεὸς καὶ πατὴρ ἀναίτιος, « Θλγ. 2) ὁ μὴ δίδων αἰτίαν, (ἐπμ.) ἀνεύθυνος, ἀθῷος.

Ἀναιτίως, ἐπίῤῥ. Χωρὶς αἰτίαν (λόγον, ἀφορμήν). 2) χωρὶς κατηγορίαν, ἀμέμπτως, ἀνεγκλήτως.

Ἀνα-αιωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ τι ὑψηλά, ἢ τὸ κρατῶ κρεμασμένον εἰς τὸν ἀέρα.

Ἀνα-καγχάζω, Μ. άσω. Γελῶ δυνατά, χαχλανίζω.

Ἀνα-καθαίρω, Μ. αρῶ. Καθαρίζω, ξεκαθαρίζω, καστρεύω. 2) (μτφορ.) σηκάνω (ἐβγάλλω) ἀπὸ τὴν μέσην. « Ἀνακαθαίρειν τὸ πρόσκομμα, « Γρ. 3) ἐξηγῶ. « Παμμήκη λόγον ἀνακαθαιρόμενος, « Πλάτ. 4) (ἰατρ.) βίδω ἢ (μσ.) ᾽παίρνω ἐμετικόν, καθαρίζω (-ομαι) ἀπὸ ᾽πάνω.

Ἀνακάθαρσις, εως (ἡ). πάστρεμμα· ξεκαθάρισμα· (μτφορ.) ἐξήγησις. (ἰατρ.) πάστρεμμα τοῦ στομάχου διὰ ἐμετικοῦ.

Ἀνακαθαρτικός, ή, όν. Ὁ καθαρίζων ἄνωθεν (κυρ. τὸν στόμαχον διὰ τοῦ ἐμέτου).

Ἀνα-καθέζομαι, Μ. καθεδοῦμαι, = Ἀνακαθίζομαι. 2) (σπν.) ᾽ξανακάθομαι (;).

Ἀνα-κάθημαι (χ. Μ.). Κάθωμαι ἴσια ἢ σταυροπόδι (ὄχι πλάγια δηλ.).

Ἀνα-καθίζω. Μ. ίσω. Ἀνασηκόνω τινὰ ἢ τὸν βάλλω νὰ καθήσῃ ἴσια. 2) (μσ.) ἀνασηκόνομαι (ὡς εἰς ὀρθίζοντίων θέσιν) καὶ κάθημαι ἴσια. « Διατρέχοντες δὲ οἱ λαγωοὶ ἐφίστανται, καὶ ἀνακαθίζοντες ἐπαίρουσιν αὐτοὺς καὶ ἐπακούουσι, « Ξεν. (καὶ κατὰ παθ. σχημ.) « Ὁ δὲ Σωκρ., ἀνακαθιζόμενος εἰς τὴν κλίνην, ἀνέκαμψε τὸ σκέλος. « Πλάτ.

Ἀνα-καθίνυμαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀνακαθίζω.

Ἀνα-καινίζω, Μ. ίσω, = Ἀνανεόω, ᾽ξανακαινουργάνω.

Ἀνακαίνι(νω)σις, εως (ἡ), καὶ

Ἀνακαινισμός (ὁ), = Ἀνανέωσις, ᾽ξανακαινούργωμα.

Ἀνα-καινουργέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

Ἀνα-καινόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀνακαινίζω.

Ἀνα-καίω, Μ. καύσω. Ἀνάπτω τὴν φωτιάν, (μτφορ.) ἐξάπτω, ἐρεθίζω.

Ἀνα-καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Προσκαλῶ τινα ὀνόματι καὶ μεγαλοφώνως (νὰ ἔλθῃ ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ). « Ἀνακαλέσας τὸν λοχαγὸν ὀνόματι, « Ξεν. (καὶ μσ.) « Μέγα βοῶν ἀνεκαλεῖτο τοὺς θεράποντας, « Πλ. « Ἀνεκαλέσατο τῇ σάλπιγγι τοὺς στρατιώτας, « Ἀῤῥ. « Τοὺς ἐν ὑπεροψίαις ἀνακαλούμενος, « Σδ. « Ὕστερον ἀνακαλεῖσθαι τὸ παρελθόν, « Βασ. ἑξῆς. 2) (μτφορ.) ἀναζωπυρῶ, ξελιγοθυμῶ, ἐπαυέγω εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν ἢ διάθεσιν, διορθόνω. « Ὑποφερομένην ἀνεκαλεῖτο τὴν Μαρίαν στάσιν, « Πλ. « Οἱ ἀόρεις τὰς ὑστερικῶς ἀνιγομένας ἀνακαλοῦνται ὀσφραινόμενοι, « Δσκρ. « Δύνη, ὀσφραινομένη, γάλα σβεννύμενον ἀνακαλεῖται, « αὐτ. (παρβλ. Ἀνακτάομαι). « Ποῖα ἁμαρτήματα ἀνακαλεσάμενος; « Δπ. « Δύνασαι πᾶσας ἀνακαλέσαι τὰς ἥττας, « Χρσ. 3) ἐπικαλοῦμαι (ἀνθρ. ἀναφέρω) ἐξ ὀνόματος ἢ συγγ. « Ἀνακαλοῦντες τὸν εὐεργέτην, τὸν ἄνδρα τὸν ἀγαθόν, « Ξεν. « Βιᾷ μὲν ὅρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιάς, « Εὐρ. « Ἐν τοῖς ἔπεσιν Ἀχαιοὺς ἀνακαλεῖ, « Θκ. « Ὕστερον ἀνακαλεῖσθαι τὸ παρελθόν. « Βασ.

Ἀνα-καλινδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀνακυλινδέω.

Ἀνα-καλλύνω, Μ. υνῶ. Καθαρίζω (Παῤῥούω) ἐπιμελῶς. 2) ἐπαναφέρω εἰς τὸ πρότερον κάλλος.

Ἀνακαλυπτήριον καὶ Ἀνακάλυπτρον (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἡ τρίτη ἀπὸ τοῦ γάμου ἡμέρα, καθ' ἣν ἡ νύμφη ἐφαίνετο πρώτην φορὰν εἰς τὸν ἄνδρα της χωρὶς τὸ νυμφικὸν σκέπασμα, καὶ 2) τὰ δῶρα τὰ ὁπ. τότε ἐλάμβανε, (παρβλ. Θεώρητος), ἐκ τοῦ

Ἀνα-καλύπτω, Μ. ύψω. Ξεσκεπάζω, (καὶ μτφορ.) φανερόνω. ‖ ἐ. ἐβγάλλω τὸ σκέπασμά μου.

Ἀνακάλυψις, εως (ἡ). ξεσκέπασμα· φανέρωμα.

Ἀνακαμπὴ (ἡ). τὸ πρὸς τὰ ἄνω ἢ ὀπίσω λύγισμα.

Ἀνα-κάμπτω, Μ. κάμψω. Λυγίζω ἢ λυγίζομαι πρὸς τὰ ἄνω ἢ τὰ ὀπίσω. 2) ᾽ξαναλυγίζω, -ομαι. 3) ἐπιστρέφω. 4) πηγαινοέρχομαι, (ἰταλ.) σολατσάρω. « Τοὺς ἐν ταῖς στοαῖς ἀνακάμπτοντας περιπατεῖν φασιν, « Πλ.

Ἀνακάμψιφερως, ωτος (ὁ), εἶδ. φυτ. (ἀμαράντου), τὸ ὁπ. ἐνομίζετο ὅτι συνετέλει πρὸς ἀνάκαμψιν τοῦ ἔρωτος.

Ἀνακαμψίπνοος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἄνεμος, ἐναντ. τῷ Εὐθύπνοος), ὁ ἀνακάμπτων πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁπ. πνέει (καθὼς ὁ ἀνεμοστρόβιλος).

Ἀνάκαμψις, εως (ἡ). τὸ πρὸς τὰ ἄνω ἢ ὀπίσω λύγισμα 2) ᾽ξαναλύγισμα. 3) ἐπιστροφή. 4) ἀνεανάκλασις.

Ἀνάκανθος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἀγκάθια (ἐ ἐπὶ ὑψαρ.) κοκκαλιά.

Ἀνα-κάπτω, Μ. κάψω. Κατασίνω ὁλόκληρον, (κοιν.) χάφτω.

Ἀνάκαρ, ἐπίῤῥ. Π. (ἐναντ. τῷ Κατώκαρ, δηλ.) μὲ τὸ κεφάλι τὰν ἀνήφορον.

Ἀνακάρδιον (τὸ), (ἰατρ.), ὁ καρπός, (ἐνίοτε δὲ) καὶ αὐτὸ τὸ δένδρον «

Ἀνάκαρδος (ἡ), δένδρ. τῆς Ἰνδίας, φέρον τὰ ἀνακάρδια.

Ἀνακάταξις, εως (ἡ). (κυρ. ἐπὶ κοκκάλων) ᾽ξανατσάκισμα.

Ἀνάκαυσις, εως (ἡ). ἄναμμα φωτιᾶς (καὶ μτφορ.) ἐρεθισμός.

Ἀνα-καχλάζω, Μ. άσω. Βράζω καχλακίζοντας καὶ ξεχειλίζω.

Ἀνακάχλασις, εως (ἡ). ἡ μετὰ καχλακισμοῦ κάτωθεν ἀνάδρασις.

Ἀνάκαψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνακάπτειν (καταπίνειν), χάψιμον.

Ἀνα-κεάζω, Μ. άσω, Π. σχίζω πέρα-πέρα.

Ἀνά-κειμαι, Μ. κείσομαι. (κυρ.) Κεῖμαι ἐπάνω εἰς, (ὅθεν) εἶμαι ἀφιερωμένος (καὶ ἐκμ.) στημένος, (κυρ. ἐπὶ ἀνδριάντων ἢ ἀναθημάτων). « Τὰ δὲ νῦν ἀνακείμενα ἐν τοῖς Ἀττικοῖς ἱεροῖς, « Θκ. « Κρατῆρες δὲ οἱ ἐξ χρύσεοι ἀνακέαται, « Ἡρ. « Εὑρήσετε ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἀθλητὰς ἀνακειμένους, « Ἰσκρ. « Ἀνάκειται δὲ καὶ ἐξ Ἤλιδος τελαμὼν, « « Ὑπομνήματα ἀνακείμενα, « Δίσχ. (ὅθεν 2) (μτφορ.) εἶμαι ἀφωσιωμένος (παραδομένος), ἔγω ὅλας μου τὰς ἐλπίδας εἰς· ἀναφέρομαι ἢ ἀποδίδομαι. « Ἀνὴρ θεοῖς ἀνακείμενος, « Ἀκ. « Ἀνάκεινται κύβοι καὶ συμποσίοις, « Σδ. « Πάντων γὰρ δὴ ἀνακειμένων τοῖς Ἀθηναίοις εἰς τὰς ναῦς, « Θκ. « Ἐπὶ σοὶ τάδε πάντ' ἀνάκειται, « Ἀρχφ. « Εἰς ὀλίγους οὐκ εἰς ἅπαντας ἡ νίκη ἀνάκειται, « Φαλ. 3) (ἀόχμ.) ἀντὶ Κατάκειμαι, κείτομαι (εἶμαι ᾽ξαπλωμένος) ἢ ᾽πίστομα ἢ πλάγια ἢ ἀνάσκελα (κυρ. ὅταν τρώγω εἰς τὴν τράπεζαν, καθὼς ἐσυνήθιζον οἱ ἀρχαῖοι). « Ἐν τῷ ἐσθίειν ἐπὶ τὸν θώρακα ἀνακείμεθα, « Ἀλέξ. Ἀφρ. « Τυῤῥηνοὶ δειπνοῦσι μετὰ τῶν γυναικῶν ἀνακείμενοι ὑπὸ τῷ αὐτῷ ἱματίῳ, « Ἀρχ. (ὅθεν:) « Τόποι ἀνακείμενοι, « Εὐς., = Ὕπτιος, χθαμαλοί. 4) (ἀκλ. ἀντί) εἶμαι, εὑρίσκομαι εἰς. « Δεῖμα καὶ μελεδῶνας ἄγκειμαι, « Ἀπλλν.

Ἀνάκειον (τὸ). τὸ ἱερὸν τῶν Διοσκούρων.

Ἀνα-κείρω, Μ. κερῶ. Κουρεύω σιῤῥιζικά.

Ἀνακεκαλυμμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Ἀπαρακαλύπτως, ξέσκεπα, φανερά.

Ἀνα-κέκλομαι, Π. ἀντὶ Ἀνακαλέομαι, ἐπικαλοῦμαι μεγαλοφώνως.

Ἀνα-κελαδέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κάμνω μέγαν θόρυβον, φωνάζω δυνατά.

Ἀνακέλαδος (ὁ), Π. μέγας θόρυβος, βοή.

Ἀνα-κέομαι-οῦμαι, Μ. κεύσομαι. Διορθόνω ἐκ νέου, ᾽ξαναμπαλλόνω.

Ἀνα-κέομαι, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀνάκειμαι.

Ἀνα-κεφάννυμι, Μ. κεράσω. Ἀνακατόνω συγκερνῶ. « Τὰ μὲν ἥδοντα... πλείστην ὀδύνας ἀνακεκραμένα, « Αἰσχ. Σωφρ. « Ἀναμεμιγμένων καὶ συγκεκραμένων τῶν γενῶν, « Πλ. 2) ᾽ξανα (ἐκ δευτέρου) κερνῶ ἢ συγκερνῶ.

Ἄνακες (οἱ), Ζ. Ἄναξ.

Ἀνάκεστος (ὁ, ἡ), = Ἀνήκεστος.

Ἀνα-κεφαλαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπαναλαμβάνω κεφαλαιωδῶς καὶ ἐν συνταμίᾳ τὰ προειρημένα 2) συμπεριλαμβάνω εἰς ἕν. « Ἀνακεφαλαιώσασθαι τὰ πάντα ἐν τῷ Χριστῷ, « Γρ. 3) ἀναπληρόνω.

Ἀνακεφαλαίωσις, εως (ἡ). ἡ σύντομος ἢ κεφαλαιώδης ἐπανάληψις τῶν προειρημένων. 2) ἡ εἰς ἕν καὶ τὰ αὐτὸ περίληψις. 3) ἀναπλήρωσις.

Ἀνακεφαλαιωτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀνακεφαλαίωσιν.

Ἀνακέχωκα, πρκ. τοῦ Ἀναχώννυμι.

Ἀνα-κηκίω (χ. Μ.), Π. ἀναβρύω μὲ ὁρμήν.

Ἀνακήρυκτος (ὁ, ἡ). ὁ διαλαληθεὶς παντοῦ (κυρ. διὰ τοῦ κήρυκος), κασίγνωστος.

Ἀνακήρυξις, εως (ἡ). (κυρ.) ἡ διὰ κήρυκος γνωστοποίησις, ἐκ τοῦ

Ἀνα-κηρύσσω(ττω), Μ. ύξω. Γνωστοποιῶ (κυρ. διὰ τοῦ κήρυκος), ἀναγορεύω (κυρ. νικητήν), διακηρύττω παντοῦ, ἐπαινῶ.

Ἀνακής, ὁ. ἀντὶ Ἀνήκεστος.

Ἀνα-κινδυνεύω, Μ. εύσω. ᾽Ριψοκινδυνεύω ἐκ νέου.

Ἀνα-κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουνῶ καὶ ἐπειτα τινάζω τι ὑψηλά. « Ἀνακινήσαντες αὐτὸν μετέωρον, ῥίπτουσι ἐς τὰς λόγχας, « Ἡρ. 2) ἀνακατόνω, (ἐ μτφορ.) διεγείρω. 3) (ἐνν. τὰς χεῖρας), προετοιμαζόμενος εἰς πάλην, κάμνω διάφορα κινήματα μὲ τὰς χεῖράς μου.

Ἀνακίνημα (τό) καί
Ἀνακίνησις, εως (ἡ). (ἐν γέν.) κάθε κίνημα γινόμενον πρὸς τὰ ἄνω, (ὀθεν 2) ἀνακάτωμα (καὶ μτφρ.) παρακίνησις. 3) (κυρ. δξ) αἱ πρὸ τοῦ ἀγῶνος χειρονομίαι τῶν κυριμάχων ἢ παλαιστῶν, (ἢ ἐν γέν.) προετοιμασία· προάγιον.
Ἀνα-κίρνημι, = Ἀνακεράννυμι.
Ἀνα-κλάζω, Μ. κλάγξω, = Ἀνακράζω, φωνάζω δυνατά, (καὶ ἐπὶ σκύλων) γαυγίζω ἀλλεπαλλήλως.
Ἀνα-κλαίω, Μ. κλαύσω,-ομαι. Κλαίω μεγαλοφώνως, (ἀρχίζω νά) μυρολογῶ μὲ ξεφωνητά. ‖. (μσ.) παραπονοῦμαι.
Ἀνάκλασις, εως (ἡ), καὶ
Ἀνακλασμός (ὁ). τσάκισμα (λύγισμα, δίπλωμα) πρὸς τὰ ἐπάνω.) = Ἀντανάκλασις.
Ἀνάκλαστος (ὁ, ἡ). ὁ παθὼν ἢ ἐπιδεχόμενος ἀνάκλασιν (ἀντανάκλασιν).
Ἀνακλαυθμός (σμός), οῦ (ὁ) καὶ
Ἀνάκλαυσις, εως (ἡ). κλαύσιμον (μυρολόγι) μὲ ξεφωνητά.
Ἀνα-κλάω-ῶ, Μ. άσω. Τσακίζω (λυγίζω) πρὸς τὰ ἄνω. Τῶν θυμένων τοῖς οὐρανίοις θεοῖς προβάτων ἀνακλῶσι τὸν τράχηλον, « Εὐστ. « Ἑαυτὸν ἀνακλῶν καὶ κατακλῶν, « Λκ. 2) (ἐπὶ ἀκτίν. ἢ ἠχ.) ἀνταναχλῶ καὶ (μσ.) ἀνταναχλῶμαι. «Τὸ τοῦ φωτὸς ἀνακλώμενον,« Ἀλ. Ἀφρ.
Ἀνα-κλέπτω, Μ. ψω. Ξαναχλέπτω. ‖. (μσ.) ἀναχωρῶ κρυφίως.
Ἀνάκλημα (τό), = Ἀνάκλησις. (ἰδιαιτ. δὲ παρὰ μουσικ.) τὸ ὑπὸ τοῦ κορυφαίου διδόμενον εἰς τὸν χορὸν σύνθημα πρὸς ἔναρξιν τοῦ μέλους, ἢ τὸ κανονάρχισμα.
Ἀνάκλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνακαλεῖν (κυρ. στρατιώτας, ἢ ἐξορίστους). 2) ἐπίκλησις θεοῦ πρὸς βοήθειαν. 3) = Ἀνάκλημα.
Ἀνακλητήρια (τά). ἑορτὴ τελουμένη (κυρ. εἰς τὴν Αἴγυπτον) ὅταν, γενόμενος ἐνηλιξ ὁ βασιλεύς, ἀνηγορεύετο.
Ἀνακλητικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ἀνάκλησιν, προσκλητικὸς πρὸς ἐπιστροφήν, παρορμητικός. «Δόγμα ἀνακλητικοὶ πρὸς ὁμόνοιαν, « Πλ. « Οἱ ἅλες ὀρέξεως ἀνακλητικοί, « Δσχρ. « Τὸ ὄξος ἀνακλητικὸν τῶν καταφερομένων,« Λξ. ‖. (οὐσ.) Ἀνακλητικόν (ἐννν. φάσμα), « τὸ πρισκαλιῶν τοὺς στρατιώτας νὰ ἐπιστρέψουν.
Ἀνάκλητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνακαλεσθεὶς (κυρ. εἰς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν).
Ἀνακλήτωρ, ορος (ὁ). ὁ ἀνακαλῶν (προσκαλῶν) εἰς τὸ κριτήριον, κλητήρ.
Ἀνάκλιμα (τό). (κυρ. γῆς), κατήφορος, κατηφορικὸν μέρος.
Ἀνακλινοπάλη (ἡ), εἶδ. παλαίσματος, (Ἴσ.) = Παγκράτιον.
Ἀνακλιντήριον ἢ Ἀνάκλιντρον (τό). σκαμνὶ (κτλ.) μὲ ἀκκουμπιστήρια, (Τουρν.) σοφᾶς, (Εὐρωπ.) καναπές, ξὲκ τοῦ
Ἀνα-κλίνω, Μ. κλινῶ. (ἐν γέν.). Βάλλω τι εἰς θέσιν πλαγίαν, τοποθετῶ τινα εἰς τρόπον ὥστε νὰ ξαπλωθῇ (ἀκουμβήσῃ, πλαγιάσῃ κτλ.). « Ἀνέκλινεν αὐτὸν ἐν τῇ φάτνῃ,« Γρφ. «Ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκώνος, « Λκ. (καὶ ἀλλ.) «Περιζώσεται ἢ ἀνακλινεῖ αὐτούς, « Γρφ. (ἢ μσ.) «Ἀνακλιθείς, πόσεν ὕπνος,« Ὀδ. Δ. « Εὖδε δ' Ἀνακλιθεῖσα, « Ὀδ. Σ. (ὅθεν 2) (ἐπὶ ὕβρεως, κυρ. καταῤῥακτῆς) σηκώνω τὸν καταῤῥάκτην ἢ τὸν ἀκκουμβῶ πλάγια εἰς τὸν τοῖχον, (ἢ συνήθ. ἐκ τοῦ ἐπακολουθ.) ἀνοίγω. « Ἡμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι, « Ὀδ. Λ. « Ὅταν τὴν θύρην τὴν κατεαγυῖαν ἀνακλίνῃ, κατίει σπυρίδα. « Ἥρ.
Ἀνάκλισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνακλίνειν ἢ ἀνακλίνεσθαι, πλάγιασμα, κτλ.
Ἀνακλισμός (ὁ), = Ἀνάκλισις καὶ Ἀνάκλιντρον.
Ἀνακλιτικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς ἀνάκλισιν ἐπιτήδειος.
Ἀνάκλιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνακεκλιμένος (πλαγιασμένος κτλ.). 2) = Ἀνακλιτικός, (ὕθεν ‖. οὐσ.) Ἀνάκλιτον (τό). = Ἀνάκλιντρον.
Ἀνα-κλονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κλονίζω ἐκ θεμελίων.
Ἀνα-κλύζω, Μ. κλύσω. Βρέχω τι συνεχῶς καὶ ἀδιακόπως (καθὼς τὰ κύματα τὸ περιγιάλι).
Ἀνα-κλώθω, Μ. κλώσω. Κλώθω ἀνάπαλιν, ξεκλώθω (ξεμπερδεύω) ἢ Ξαναγλώθω. (μτφρ.) μεταποιῶ, μεταβάλλω. «Τὰ πραχθέντα, οὐδὲ Κλωθὼ ἂν ἔτι ἀνακλώσαιε,« Ἀκ.
Ἀνα-κνισσάω, Μ. ώσω. Γεμίζω ὅλον τὸν οἶκον (κτλ.) ἀπὸ κνίσσαν.
Ἀνα-κογχύζω, Μ. ύσω. (ἐναντ. τῷ Ἀποκογχύζω, δηλ.) γεμίζω τι μὲ τὸ κογχυλιάρι.
Ἀνα-κογχυλιάζω, Μ. άσω, = Ἀναγαργαρίζομαι. 2) ξεβυλλένω καὶ Ξαναβουλλόνω (κλαστογραφικῶς).
Ἀνακογχυλιασμός (ὁ), = Ἀναγαργαρισμός.
Ἀνακογχυλιαστός, ἡ, όν, = Ἀναγαργαριστός.
Ἀνα-κογχυλίζω, Μ. ίσω, = Ἀνακογχυλιάζω.
Ἀνακογχυλισμός (ὁ), = Ἀνακογχυλιασμός
Ἀνακοι, ῶν (οἱ), = Ἄνακες, (Ζ. Ἄναξ).
Ἀνάκοιλος (ὁ, ἡ). ἀνακοιλωτός.
Ἀνα-κοιμάσμαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Πλαγιάζω καὶ ἀκκοκοιμῶμαι.
Ἀνακοίνεο, Ἰων. ἀντὶ Ἀνακοινοῦ, β'. ἐν. προσ. τοῦ μσ. ἐνεστ. τῆς προς. τοῦ
Ἀνα-κοινόω-ῶ καὶ (μσ. ὁ καὶ εὐχρηστότ.) Ἀνακοινόομαι-ῶμαι, Μ. ώσω,-ομαι. Κάμνω τι κοινὸν μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ἄλλου, μεταδίδω, ἑνόνω. « Ὁ δὲ ποταμὸς οὗτος ἀνακοινοῦται τῷ Ἴστρῳ τὸ ὕδωρ, « Ἡρ. « Ἀνακοινοῦσθαι αὐτὸν τὸ ὕδωρ πρὸς τὴν πηγήν, « Παυσ. 2) κοινοποιῶ τι (κυρ. μυστικὸν) εἰς ἄλλον, ξεμυστηρεύομαι (ἵν' ἀκούσω τὴν γνώμην τα). «Πρὰξιν μηδὲ φίλοισιν ὅλως ἀνακοίνου πάοι, « Θγν. (καὶ ἑλλ.) « Περὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπερρήτων ἀνακοινοῦ, « Ἰσκρ. « Εἰ δέ τι δυσχερές σοι ἐστίν, ὧν λέγομεν, ἀνακοινωσαι τοῖς θεοῖς θυόμενος, « Ξεν., συμβουλεύσου (ἐρώτησε) τὸ μαντεῖον, (παρβλ. Κοινόω).
Ἀνακοίνωσις, εως (ἡ). κοινοποίησις (κυρ. μυστικοῦ), ξεμυστήρευσις (πρὸς ζήτησιν συμβουλῆς). (σχῆμα ῥτρ.) ὅταν ὁ ῥήτωρ ἐρωτᾷ τὴν γνώμην αὐτοῦ τοῦ ἀντιδίκου.
Ἀνα-κοιρανέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. διέπω (διατάττω) τι ὡς κοίρανος.
Ἀνα-κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολλῶ τι καλῶς (μὲ κόλλαν). 2) Ξανακολλῶ.
Ἀνακόλλημα (τό). πᾶν ὅ,τι προσκολλᾶται, (ἐπιπλ.) ἔμπλαστρον. 2) = τῷ
Ἀνακόλλησις, εως (ἡ). κόλλημα δυνατόν. 2) ξανακόλλημα.
Ἀνακολλητικός, ἡ, όν. Ἁρμόζων εἰς τὸ καλλῶ ἢ Ξανακολλῶ.
Ἀνακολαβία (ἡ). ἔλλειψις συνεπείας (συνεχείας, συναρμογῆς), ξὲκ τοῦ
Ἀνακόλουθος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φυλάττων συνέπειαν (συνέχειαν), ἀσυνάρτητος, ἀνάρμοστος, (ὅθεν παρὰ Γραμματ. οὐσ.) Ἀνακόλουθον (τό), τὸ ἀσυνάρτητον τῆς συντάξεως.
Ἀνακολούθως, ἐπίρ. Χωρὶς συνέπειαν, ἀσυναρτήτως, ἀναρμόστως.
Ἀνα-κολπάζω (ίζω), Μ. άσω (-ίσω) καὶ
Ἀνα-κολπόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνασηκώνω τοὺς πόδιαις (τοὺς κόλπους) τοῦ φορέματός μου ἵνα μὴ σύρωνται, ἀνασκουμπώνομαι.
Ἀνα-κολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω. (ἀμτβτ. καὶ μτ.) Ἐβγαίνω ἐπάνω κολυμβῶν. 2) (μτβτ.) ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, « Τὸ φῶκος, ὃ οἱ σκαγγεῖς ἀνακολυμβῶσι, « Θφρ.
Ἀνα-κομάω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἀποκτῶ) πάλιν κόμην (καὶ ἐπὶ δένδρ.) φύλλα.
Ἀνακομιδή (ἡ). φέρσιμον ἢ πάρσιμον ὀπίσω. 2) ἐκάνοδος, ἐπιστροφή. 3) ἀνάρρωσις. 4) μετακόμισις λειψάνων (νεκρῶν).
Ἀνα-κομίζω, Μ. ίσω. Φέρω ὀπίσω ἢ ἐπάνω. « Ἀνακομίσαντες τὰ ὅπλα εἰς τὴν ἀκρόπολιν, « Ξεν. (ἢ κθ.) « Ἀνακομίσασθαι σεαυτὸν ἐκ τῆς μάχης, « Πλ. 2) (μσ.) Παίρνω ὀπίσω. « Ἂν τις τῶν οἰκετῶν ἀπέρᾳ, ἐπιμελῶς ὅπως ἀνακομίσῃ,« Ξεν. (καὶ ἐπ' αὐτοῦ) ἐπιστρέφω, (ἢ μτφρ.) ἀναλαμβάνω ἢ ἀπὸ λειποθυμίας ἢ ἀπὸ νόσου. « Λειποθυμήσαντες μὲν, ἀνακομισθέντες δ' οὐκέτι « Γαλ. « Σώματα ἀνακομισθέντα,« αὐτ. (παρβλ. Ἀνακτάομαι.).
Ἀνα-κοντίζω, Μ. ίσω. Τινάζω (καὶ μο.) Τινάζομαι ἐπάνω. « Αἷμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος, « Ἰλ. Ε.
Ἀνάκοος (ὁ, ἡ), Δ. Ἀνήκοος.
Ἀνακοπή (ἡ). ὑποβοήθησις (ἐξ αἰτίας ἀντικρούσεως). 2) ἐμπόδισμα, σταμάτισμα, (ἴδε Ἀνάκρουσις). 3) μέρος ὕδατος τὸ μετὰ καλίῤῥοιαν ἢ πλημμύραν ἐναπολειπόμενον, (παρβλ. Ἀνάχυσις), ξὲκ τοῦ
Ἀνα-κόπτω, Μ. κόψω. Ἀμπώθω (Κουντῶ) πρὸς τὰ ὀπίσω. « Θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας, « Ὀδ. Φ. (καὶ πθ.) «Τὸ ποτὸν ἐς τὰς ῥῖνας ἀνακόπτεται, « Ἀρετ., = Ἀναπνέγει. 2) ἐμποδίζω, σταματῶ. « Ἀνακόψαι τὸ ῥεῦμα, « Γρ. (καὶ πθ.) «Θέγξασθαι βουλόμενος, ἀνεκόπειμεν, « Ἀκ. (ἴδε καὶ Ἀνακρούω). 3) = Ἀνορύττω καὶ Ἐκκόπτω.
Ἀνα-κορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σαρώνω (Παγρεύω) ἐπιμελῶς, ξεῤῥαχνίζω.
Ἀνα-κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναβάλλω εἰς τάξιν.
Ἀνα-κοσμοποιέω-Μ. ήσω. Δημιουργῶ ἐκ νέου τὸν κόσμον.
Ἀνάκουστος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος ἀκουσθῆναι, ἀκουστὸς ἢ 2) = Ἐξάκουστος.
Ἀνα-κουφίζω, Μ. ίσω. Ἐλαφρώνω, καὶ (ἐπιμ.) ἀναπτερώνω, (μτφρ.) ἀναπαύω, παρηγορῶ.
Ἀνακούφισις, εως (ἡ). ἐλάφρωμα ἢ (ἐπιμ.) ἀνάπαυμα, (καὶ μτφρ.) παρηγοριά.

Ἀνακοίφισμα (τό), πᾶν ὅ,τι συντείνει πρὸς ἀνακούφισιν.

†Ἀν-ακούω, Μ. ακούσομαι. Ἀκούω μὲ προσοχήν· ἀρηγπράζομαι.

Ἀνα-κραδαίνω (άω-ώ), Μ. ανῶ. Κρατῶν τι ὑψηλὰ τὸ σείω.

Ἀνα-κράζω, Μ. κράξω (προκ. [ἀντὶ ἐνες.] Ἀνακέκραγα, καὶ Μ. -κεκράξομαι). Φωνάζω δυνατά, ξεφωνίζω. «Αἱ γυναῖκες ἀνέκραγον καὶ ἔθεον,» Ξεν.

Ἀνάκρασις [ἀνακεράννυμι], εως (ἡ), = Ἀνάμιξις, ἀνακάτωμα.

Ἀνακραθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀνακεράννυμι.

Ἀνα-κραυγάζω, Μ. άσω, = Ἀνακράζω.

Ἀνακραύγασμα (τό). κραυγὴ μεγάλη, ξεφωνητόν.

Ἀνα-κρέκομαι, Μ. κρέξομαι, Π. ἀρχίζω νὰ κελαδῶ (καὶ μεταφορ. νὰ ἀνυμνῶ) μεγαλοφώνως, (παρβλ. Ἀνακραύω).

Ἀνα-κρέμαμαι, Μ. ἁσομαι. Εἶμαι κρεμασμένος εἰς τὸν ἀέρα.

Ἀνα-κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω. Κρεμνῶ ὑψηλὰ ἢ εἰς τὸν ἀέρα.

Ἀνα-κρήμνυμι, Μ. κρημνίσω. Κρημνίζω, (ἐκ θεμελίων), ἀναποδογυρίζω. «Γκονόμως τὸ τεῖχος ἀνεκρήμνη,» Ἀπκ.

Ἀνάκρησις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀνάκρασις.

Ἀνα-κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἐξετάζω μὲ ἀκρίβειαν (ἐρωτῶν ἐπανειλημμένως), ἀναθεωρῶ κρίσιν (ἂν ἔγινε καλῶς). ‖. (μσ.) Ἀνακρίνομαι, κρισολογοῦμαι ἢ φιλονεικῶ μετά τινος. «Τοὺς δὲ ἐπεί, ἀνακρινομένους πρὸς ἑωυτούς, ἠὼς κατελάμβανε,» Ἡρ.

Ἀνάκρισις, εως (ἡ). ἡ ἀκριβὴς (καὶ δι' ἐπανειλημμένων ἐρωτήσεων) ἐξέτασις, (ἰδιωτ. δί) ἡ δικαστικὴ προεξέτασις τῆς ὑποθέσεως ἂν ἦνε ἢ ὄχι εἰσαγώγιμος εἰς δίκην, ἢ περὶ αὐτῆς συζήτησις, (εἰς δὲ τὰς Ἀθ.) καὶ ἡ ὑπὸ τῶν ἐννέα ἀρχόντων ἀναθεώρησις αὐτῆς, ἂν ἐδικάσθη καλῶς ἢ ὄχι.

Ἀνακριτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἐπιτήδειος) εἰς ἀνάκρισιν.

Ἀνα-κροταλίζω, Μ. ίσω. ξ

Ἀνα-κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐτυπῶ δυνατὰ (κυρτὰς χεῖράς μου πρὸς ἀπόδειξιν ἀποδοχῆς καὶ εὐαρεστήσεως). «Τὼ χεῖρ' ἀνεκρότησ' ὑφ' ἡδονῆς,» Ἀρςφ. (καὶ ἀλλ.) «Οἱ δ' ἀνεκρότησαν, πλὴν γε Θουκράτης μόνου,» αὐτ. «Γραῦς ἀνακροτήσασα πολὺν κανισκὸν ἐγείρει,» Παροιμ., ἀποπαρδέσας.

Ἀνάκρουσις, εως (ἡ). κούντημα πρὸς τὰ ὀπίσω, (κυρ. δὲ ἐπὶ ναυτ.) τὸ ἀναποδογύρισμα χωπηλάτισμα ἵνα ταματήσῃ ἢ ὀπισθοδρομήσῃ κατὰ πρύμναν τὸ πλοῖον, (Τερκοβαρβαρ.) σιγάρισμα. (ὈΘ. μεταφορ.) = Παλινῳδία. 2) (μουσικ.) = Προαναβολὴ καὶ Προανάκρουσις, (καὶ κατ' ἔκτ.) προοίμιον (κυρ.) ὕμνου ἢ ποιήματος.

Ἀνακρουστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνακρούων.

Ἀνάκρουστος (ὁ, ἡ). (κυρ. ὕφασμα) χρυσόμενον τὸν ἀνήφορον εἰς ἐργαλεῖον ἔχοντα τὸ στημόνι κρεμαστὸν καὶ ὄχι πλάγιον, [ἐκ τοῦ

Ἀνα-κρούω, Μ. κρούσω. Κουντῶ πρὸς τὰ ὀπίσω. (ἐπρ.) ἐμποδίζω, ἢ κάμνω νὰ ὀ- σθοδρομήσῃ τι, Ταματῶ (κυρ. πλοῖον, ἢ ἵππον ἐραθῶν τὸ χαλινάρι), [ὈΘ Ἀνάκρουσις ἢ Ἀνακόπτω. ‖. (μσ.) Ἀνακρούομαι, (ἐπὶ Μουσ.) = Προανακρούομαι, (ὈΘ. ἐν γέν.) ἀρχίζω (κυρ. φδὴν ἢ ποίημα).

Ἀνα-κρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω ἐντελῶς καὶ μὲ πολλὴν προσοχήν.

Ἀνακρωτηριαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀκρωτηριασθείς, ἀκέραιος, σῶος.

Ἀνα-κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ (Παίρνω ὀπίσω) πάλιν, Ξαναποκτῶ. 2) διορθώνω, φέρω τι εἰς τὴν πρώτην του κατάστασιν, (ὈΘ. 3) κάμνω τὸν ἀσθενῆ ἢ λειποθυμήσαντα νὰ ἀναλάβῃ. «Εἰ δὲ ἐκλιποῖεν, ὑσφρητικοῖς ἀνακτᾶσθαι,» Γαλ. «Νῆγας ὑστερικὰς ἀνακτᾶται,» Δοκρ. «Ἀνακτῶμαι ἐμεωῦτόν,» Ὑπ., ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου, συνέρχομαι. 4) κερδίζω (φέρω, ἑλκύω) τινὰ εἰς τὸ μέρος μου, τὸν κάμνω νὰ οἰκειωθῇ (φιλιωθῇ) πάλιν μαζῆ μου, «Ὅσα κατάπασιν ὁ Κῦρος ἀνακτήσατο τὸν Ἀστυάγην,» Ξεν., (παρβλ. Ἀνακομίζω).

Ἀνακτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀνάγω ξ (σπν.) τοῦ Ἀνάσσω.

Ἀνάκτησις [ἀνακτάομαι], εως (ἡ). τὸ νὰ ἁπάρῃ τις ὀπίσω (ἀποκτήσῃ, διορθώσῃ) πάλιν τι, ἢ τὸ νὰ κάμῃ τινὰ νὰ συνέλθῃ (νὰ οἰκειωθῇ μετ' αὐτοῦ κτλ.), ξελιγοθύμημα.

Ἀνακτητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν εἰς τὸ Ξαναποκτᾶ (ξελιγοθυμᾷ κτλ.) «Ἀνακτητικὸν δὲ καὶ γλήχων,» Ἰατρ.

Ἀνα-κτίζω, Μ. κτίσω. Κτίζω πάλιν ἢ ἐκ νέου, Ξανακτίζω.

Ἀνάκτισις, εως (ἡ). Ξανακτίσιμον.

Ἀνακτίτης, ου (ὁ), πέτρ. πολύτ. = Γαλακτίτης.

Ἀνακτορία (ἡ), Π. ἡ βασιλικὴ ἀξία, διοίκησις.

Ἀνακτόρι(ρες)ος, α ἢ ος, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἄνακτα (τὸν βασιλέα ἢ τὸν αἰχνκύριον). «Ἅμ' ὕεσιν ἀνακτορίῃσιν ἑπέσθω,» Ὀδ. Ο.

Ἀνάκτορον (τό), (ξ πλθ.) Ἀνάκτορα (τά). ἡ κατοικία τοῦ ἄνακτος, τὸ βασιλικὸν παλάτι. 2) (κυρ. δὲ) ὁ ναὸς τῶν Διοσκούρων, τὸ ἄλλ. Ἀνάκειον, (ξ ἐν γέν.) ναὸς (καὶ ἱδιαιτ.) τὸ ἄδυτον τοῦ ναοῦ, (ὈΘ 3) (ἐκκλησ.) τὸ ἱερὸν βῆμα.

Ἀνακτοτελέσται, ῶν (οἱ). οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Κορυβαντικῶν μυστηρίων.

Ἀνάκτωρ, ορος (ὁ), = Ἄναξ, ἐξουσιαστὴς, κύριος, ἀρχηγός.

Ἀνα-κυδαίνω, (χ.Μ.), = Ἀμβλύνω, ἀποβάλλω ἔμβρυον, καὶ (ἐπιτ.) Ξαναγγαστρόνομαι.

Ἀνα-κυκάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακατόνω, ἐνόνω.

Ἀνα-κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μετβτ.) Περιςρέφω, φέρω τι (καὶ μσ. ἔρχομαι) πάλιν εἰς τὸ ἴδιον μέρος, μεταγυρίζω, περιφέρομαι, κυκλοφορῶ, (ερπ.) ἐπαναλαμβάνω πάλιν τὸ ἴδιον. «Ἀνακύκλει μου δόμος,» Εὐρ. «Τοὺς αὐτοὺς ἀνακυκλεῖ λόγους,» Πλ. «Ἀνακυκλῶ πρὸς ἐμαυτὸν τὰ εἰρημένα,» Δκ. (καὶ μσ.) «Ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἀνακυκλεῖται,» Ἀθ. «Ἀνεκυκλεῖτο τοῖς πάθεσιν εἰς τὸν συνήθη βίον,» Λξ.

Ἀνακύκλησις, εως (ἡ). κυκλοφορία, τριγύρισμα, ἐπανάληψις χρ., (ἴδε τὸ ῥῆμα). «Ἡ ἀνακύκλησις τοῦ τρίποδος διὰ πάντων,» Πλ.

Ἀνακυκλικὸς, ἡ, όν. (κυρ.) σχοινόργημα τὸ ὁπ., καὶ ἀντιστρόφως ἀναγνωσκόμενον. ἔχει νόημα.

Ἀνακυκλισμὸς (ὁ), = Ἀνακύκλησις.

Ἀνα-κυκλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀνακυκλέω (ὅθεν:) «Ἀνακυκλουμένη ῥητορικὴ,» Ἑρμογ., ἡ δημώδης καὶ τετριμμένη.

Ἀνακύκλωσις, εως (ἡ), = Ἀνακύκλησις, (ὅθεν:) «Πολιτειῶν ἀνακύκλωσις,» Πλδ., ἡ μεταβολὴ, Γαλλ. révolution.

Ἀνακυλισμὸς (ὁ). τὸ πρὸς τὰ ἄνω (ἀνάποδον) κύλισμα, [ἐκ τοῦ

Ἀνα-κυλίω, Μ. ίσω. Κυλίω τι τὸν ἀνήφορον ἢ ὀπίσω. 2) (μσ.) ἐπιστρέφω, (καὶ ἐπὶ νόσου) Ξανακυλῶ. 3) Ξανακυλίσω (τὸ κυλινδρικῶς τυλιγμένον).

Ἀνα-κυμβαλιάζω, Μ. άσω, Π. [κύμβη, ἡ κύμβαλον]. πίπτω ἀνάποδα ἢ καταπέφαλα μὲ κρότου μέγαν.

Ἀνα-κυπτέω-ῶ, Μ. ώσω, Π. κάμνω τινὰ νὰ ἀνακύψῃ, τοῦ γυρίζω τὴν κεφαλὴν ὀπίσω (ἵνα τὸν σφάξω), (ὈΘ. 2) (συνεχ.) ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω.

Ἀνα-κύπτω, Μ. κύψω. Στρώνω τὸ κεφάλι μου καὶ τὸ γέρνω ὀπίσω (καθὼς τὰ πτηνὰ ὅταν πίνουν). 2) ἐβγαίνω ἀπὸ τὸ βάθος τῆς θαλ. (ἢ τῆς ξηρᾶς) εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ξετρυπόνω, ξεφυτρόνω (κυρ. καὶ μεταφορ.), ἀναφαίνομαι («Ὁ δὲ κατὰ μὸς οὗτος, τὸ πλέον ὑπὸ γῆν ῥυείς, εἶτ' ἀνακύψας,» Στρ.). (μεταφρ. ἐκ τοῦ ἑπακολουθ.) ἐλαφρύνομαι, εὑρίσκω ἄνεσιν, ἀναπαίνω. «Οὕτω δὲ καὶ ἐγὼ ἀνέκυψα ἀκούσας,» Ξεν. (παρβλ. Ἀναδύω ξ Ἀναινεύω).

Ἀνάκυρτος (ὁ, ἡ). κυρτὸς πρὸς τὰ ὀπίσω, (παρβλ. Ἀνάσιμος).

Ἀνα-κωδωνίζω, Μ. ίσω. Κουνῶ (κυρ. τὰ κουδούνι ἢ ἄλλο τι ὅμοιον) ἵνα κάμῃ ἦχον.

Ἀνα-κωκύω, Μ. ύσω. Κλαίω μὲ ξεφωνητά.

Ἀνάκωλος (ὁ, ἡ). (κυρ. χιτὼν) ὁ φθάνων ἕως τὰ γόνατα, (ἐπρ.) ἑπάνω ἀπὸ τὰ κῶλα (ποδάρια), (ὈΘ ἐν γέν.) κοντὸς, κοντοπόδαρος. «Βάμηλος ἀνάκωλος,» Δ ὁδ.

Ἀνα-κωλύω, Μ. ύσω. Ἐμποδίζω (Σταματῶ) σύρων ὀπίσω.

Ἀνα-κωμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. Περιγελῶ (κατὰ μίμησιν τῶν κωμῳδῶν).

Ἀνακὼς [ἄναξ, ἡ ἀνέχω], ἐπίρ. Ἰων. Ἐπιμελῶς, περφρονεμένως· (ὅθεν:) «Ἀνακῶς ἔχω τινός,» Πλ. Θησ., ἐπιμελοῦμαι.

Ἀνα-κωφέω(όω)-ῶ, Μ. ήσω. ἢ ώσω Ξεκουφαίνω.

Ἀνακωχεύω [ἀνακωχὴ], Μ. εύσω. καὶ

Ἀνακωχέω-ῶ, Μ. ήσω. Σταματῶ, ἐμποδίζω τὸν δρόμον (κυρ. πλοίου ἢ ἅρματος), (ἐν γέν.) ἀναβάλλω, κάμνω διακοπὴν (κυρ. πολέμου). «Ὁ δὲ Μαρδόνιος ἀνεκώχευε, ἢ οὐκ ἐσίνετο τὴν γῆν,» Ἡρ. «Οἱ δὲ βάρβαροι ὑπὲρ τοῦ Φαλήρου ἀνακωχεύσαντες τὰς νῆας, ἀπέπλωον,» αὐτ. (ξ κατ' ἐναλλαγ.) «Ἀνεκώχευσαν ἔτι πελάγιαι αἱ νῆες,» Ἀρρ. ἐστάθηκαν εἰς τὰ πανιὰ ἢ (Ἰταλ.) ὀρτσαλομπάντα.

Ἀνακωχὴ (ἡ), [ἀνέχω]. ἡ προσωρινὴ διακοπὴ (κυρ. πολέμου)· σταμάτισμα (εἰς τὰ πανιὰ) πλοίου (ἴδε τὸ προηγ.), (ἐν γέν.) ἀναβολὴ, ἐμπόδισμα, κράτημα ὀπίσω.

Ἀνα-λάζομαι, Μ. λάσομαι, Π. = Ἀναλαμβάνω, Ξαναπαίρνω.

Ἀναλακτίζω, Μ. ἰσω. ἁλωτσῶ ᾗ (ἐκμ.) ἀποῤῥίπτω

Ἀναλαλάζω, Μ. ἀξω. ἡωνάζω (κυρ. εἰς τὸν πέλιμον) δυνατά, κάμνω μέγαν ἀλαλαγμόν.

Ἀναλαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Ἀνέλαβον κτλ.). (ἐν γέν.) Παίρνω ὑπάνω μου ἢ μαζῆ μου ἢ εἰς τὸν οἶκόν μου. « Ἀναλαβόντας τὰ ὅπλα εἶναι, » Ἡρ. « Τοὺς ἄνδρας ἀναλαβόντες ἴτε, » Ξεν. « Ἀναλαβὼν αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἁρμάμαξαν, » αὐτ. (καὶ πθ.) « Ὁ Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρανούς, » Ἐκκλησ. « Ἀναλαμβάνοντας εἰς τραχίσκους τὰ κεκομμένα φύλλα καὶ ἄνθη, » Δσκρ. « Ἀνελάμβανεν αὐτοὺς ἐν τῇ κόλει, » Ἡρωδ. « Ἐπαιτήσατο αὐτὸν παῖδα καὶ ἀνέλαβεν ὡς αὐτόν, Δμ. (ὅθεν

2) περιποιοῦμαι, καλοπιάνω, θεραπεύω, ἀναπαύω « Ἐστιάσεσι καὶ θέαις τὸν δῆμον ἀνελάμβανε, » Πλ. « Λουομένῳ δὲ αὐτῷ, ᾗ τὸ σῶμα ἀναλαμβάνοντες, » Ἀπ. « Πρὸ ἔργου δέ ἐστιν, ἀναλαμβάνειν τὸν ἀκροατήν, » Ἀρς. « Ἀναλαμβάνειν τὸν σφρατὸν, » Πλθ. « Ἀναλαμβάνειν τὸν ἀσθενοῦντα, » Δμ. 3) παίρνω (ἐντυπόνω καλῶς) εἰς τὸν ναῦν (εἰς τὴν ἐνθύμησίν) μου, (ἐπμ.) μανθάνω ἀπ' ἔξω. » Ἀναλαμβάνειν εἰς τὴν μνήμην (εἰς τὴν διάνοιαν), » (καὶ ἀλλ.) « Καὶ ἔστιν ὃ ἔδωκε, πάλιν ἀναλαβεῖν, » Ἀρις. « Ἀναγνοὺς δὲ τὸν λόγον ὁ Λύσανδρος, ἐμελλε λέγειν ἐν τῷ δήμῳ ἀναλαβών, » Πλ. 4) ἐνδύομαι, φορῶ. « Κοσμίως ἀναλαμβάνειν τὴν ἐσθῆτα, » Ἀθ. (καὶ ἀλλ.) « Ἀναλαβέσθαι δ' αὖκ ἐπισταμένους ἐπὶ δεξιὰ ἐλευθέρως, » Πλάτ. 5) κρατῶ (ἔχω, πιάνω) εἰς τὰς χεῖράς μου. « Ἀναλαμβανόντων τὰς ἐκείνου βίβλους, » Πλθ.

6) λαμβάνω εἰς τὴν κυριότητά μου (ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν μου κτλ.), οἰκειοποιοῦμαι. 7) ἀναδέχομαι, ἐπιφορτίζομαι, ἐπιχειρίζομαι. « Ἄριστός ἐστιν ἰατρὸς, ὃς τοὺς ὑπὸ τῶν ἑτέρων ἀπεγνωσμένους ἀναλαμβάνει, » Δμ., » Ἀναλαμβάνειν πᾶσαν τὴν ἐπενεχθεῖσαν οἱ αἰτίην, » Ἡρ. « Πόλεμον ἀναλαμβάνειν, » Δξ. « Κίνδυνον ἀναλαβέσθαι, » Ἡρ. 8) = Ἀνακτῶμαι, παίρνω πάλιν ὀπίσω (ξαναπαίρνω) ἐκεῖνο ποῦ εἶχα καὶ ἔχασα (ἐπμ.) τὴν ὑγείαν μου ᾗ τὴν πρωτέραν μου δύναμιν (σηκωθεὶς ἀπὸ ἀσθένειαν), (κοιν.) παίρνω ἐκεῖνο μου. » Καὶ τὴν δύναμιν ἀναληψόμεθα πάλιν, ἣν καὶ πρότερον εἴχομεν, » Ἰσχρ. « Ἀναλαβόντες τὴν Σαλαμῖνα, » Πλ. « Τὰ κατερραθυμημένα πάλιν ἀναλήψεσθε, » Δμ. (ὅθεν) « Ἀναλαβεῖν τὴν ὑγείαν (τὴν ἐξ ἀρχῆς ἕξιν), » Γαλ. « Ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν ἐκ τῆς νόσου, » Θκ. (καὶ ἀλλ.) « Ἐπὶ τῶν ἀναλαμβανόντων ἐκ νόσου, » Γαλ. (ᾗ μὲ ἄλλ. ἑλλ.) « Τῶν οἴκων ἐν οἷς ὁ ἀναλαμβάνων διαιτᾶται, » αὐτ. (ὅθεν) « Ἀναλαμβάνω ἐμαυτὸν, » Δξ., ἔρχομαι (συνέρχομαι) εἰς τὸν ἑαυτόν μου. « Εἰ γὰρ μηδένες τῶν πώποτε δυστυχησάντων ἀνέλαβον ἑαυτοὺς, » Ἰσωρ. « Ἴστε καλὸν εἶναι τὸν γέλωτα, καὶ μηδ' ἀναλαβεῖν ἑαυτοὺς δύνασθαι, » Πλ. « Ταῦτα ἀκούσας, τὸ μὲν πρῶτον ἐξεπλάγην, πάλιν δὲ ἀναλαβὼν ἐμαυτὸν, ἀντεῖπον, » Ἰσωρ. (καὶ πθ.) « Ἀνειλημμένος εἰς τὸ γένος, » Λκ. 9) ἀναπληρῶ τὰ ἐλλεῖπον, φέρω (καὶ μσ. ἔρχομαι) εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν, διορθόνω. » Τῇ θερμότητι τῆς κοιλίας ἡ φύσις ἀναλαμβάνει τὴν ἔνδειαν τῶν στόματος, » Ἀρις. « Μετὰ δὲ ταῦτα τὸ ἐρῶμα ἀνέλαβόν τε καὶ ἀνεμαχέσαντο, » Ἡρ. « Τὴν ἁμαρτίαν ἀναλαβεῖν πειράσομαι, » Σοφ.

10) πάνω πάλιν ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ἐπαναλαμβάνω « Ἀναλάβωμεν ἐξ ἀρχῆς τίς ἡ κατηγορία, » Πλάτ. « Ἐξεπίτηδες πολλάκις ἀναλαμβάνω, ἵνα μή τι διαφύγῃ ἡμᾶς, » αὐτ. 11) σηκόνω (καὶ ὄνω) ἐπάνω. » Ἀναλαβεῖν πρὸς τὰς ζώνας ἱμᾶσι, » Πλ (καὶ πθ. ᾗ μσ.) « Τῷ μίτρᾳ ἀνειλημμένος τοὺς βοστρύχους, » Λκ. 12) κρατῶ (τραβῶ) ὀπίσω. « Οἷόν περ ἵππον, τὸν λόγον ἑκάστοτε δεῖ ἀναλαμβάνειν, » Πλάτ., (παρβλ. Ἀναιρέω).

Ἀναλάμπω, Μ. λάμψω. Ἐβγάλλω λάμψιν (φλόγα), παίρνω φωτιὰν, (κοιν.) κορόνω. « Τὰ ξύλα οὐκ εὐθὺς ἀναλάμπει, » Ξεν. 2) λάμπω πάλιν ὡς ᾗ πρότερον, (συνκδ.) ξαναφαίνομαι, (τρπ.) ἀνέρχομαι εἰς τὴν προτέραν μου κατάστασιν ἀκμὴν κτλ.).

Ἀναλγής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ αἰσθανόμενος ἢ μὴ προξενῶν πόνον (ἄλγος), ἄπονος, ακληρός.

Ἀναλγησία (ἡ). ἔλλειψις πόνου (ἄλγους), ἀπονιά, σκληρότης· ἀναισθησία.

Ἀνάλγητος (ὁ, ἡ), = Ἀναλγής, ἀπονευρισμένος, ἀναίσθητος, ἀλύπητος.

Ἀναλγήτως, ἐπίρ. Χωρὶς πόνον· μὲ ἀπάθειαν (ἀναισθησίαν, ἀδιαφορίαν).

Ἀναλδαίνω, Μ. ανῶ, Π. κάμνω τι νὰ φυτρώσῃ (αὐξήσῃ, ἀναδαθῇ). 2) (μσ.) φυτρόνω, αὐξάνομαι (κυρ. ἐπὶ φυτ.).

Ἀναλδής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ αὐξάνων (ἀλδαίνων), ἀδύνατος. 2) ὁ ἐμποδίζων τὴν αὔξησιν.

Ἀναλδίσκω (χ. Μ.), Π. = Ἀναλδαίνω.

Ἀναλεαίνω, Μ. ανῶ. Π. ἁπαλύνω τι ἐκ νέου, ξανατριάζω. 2) κεπονίζω (τρίβω) καλά.

Ἀναλέγω καὶ (μσ. ὃ ᾗ εὐχρηστότ.) Ἀναλέγομαι, Μ. λέξω,-ομαι,= Συλλέγω, διαλέγω καὶ παίρνω (κυρ. πρᾶγμα σκορπισμένον κατὰ γῆς) · Τοὺς ἀποπίπτοντας στατῆρας ἑπόμενος ἀνελέγετο, » Ἡρ. « Ἀναλέγεται τῇ γλώσσῃ τοὺς σκώληκας, » Ἀρς. (καὶ μσ.) « Ἀνελεξάμην ἐμαυτοῦ τὰς δυνάμεις, » Ῥαπ. « Ἀναλεξάμενος τὸ πνεῦμα, » Ἡρ., παίρνοντας τὴν ἀναπνοήν του. 2) λογαριάζω μὲ τὸν νοῦν μου, στοχάζομαι, συλλογίζομαι, ἀναπολῶ εἰς τὴν μνήμην μου. « Ἀναλέγομαι ταῖς διαθυχαῖς τῶν χρόνων, » Πλ. « Εἰ μέν τις ἀναλέγεται τοῦτο, ὅτι κρατήσομεν τῶν πολεμίων, » Σδ. 3) ἀναγνώσκω. » Ἐγὼ μὲν ἠκροώμην, ὁ δὲ ἀνελέγετο καλὰ ποιήματα, » Λκ. « Ἵνα μηδεὶς τὰ γεγραμμένα ἀναλέξηται, » Σδ. 4) ξαναλέγω, ἀπομνημονεύω. « Καὶ ὅστην τιμὴν εἶσι εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ἀναλεγόμενον, » Ξεν.

Ἀνάλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀλειφθεὶς (κυρ. μὲ λάδι), (συνκδ.) ἀγύμναστος.

Ἀναλειφή (ἡ), Ἰων. τὸ νὰ μὴ ἀλείφεται τις μὲ λάδι (μύρον κτλ.).

Ἀνα-λείχω, Μ. λείξω. Σφογγίζω τι γλείφοντάς το.

Ἀναλέκτης, ου (ὁ). διαλεκτὴς, συμμαζωκτὴς· ὁ συντάττων ἀνάλεκτα.

Ἀναλεκτὶς, ἰδος (ἡ). εἶδος μικροῦ πρασοκεφαλίου, τὸ ὁπ. φορεῦν ὑπὸ τὰ ἐνδύματα αἱ ἔχουσαι ἀνίσους τοὺς ὠμοπλάτας (ἵνα διορθώσουν τὸ ἐλάττωμά των).

Ἀνάλεκτος (ὁ, ἡ). διαλεγμένος καὶ συναθροισμένος, ἢ ὄψιος ἐκλογῆς καὶ συλλογῆς. (ὅθεν Ἡ. οὐσ.) Ἀνάλεκτα (τὰ), συλλογὴ ἐκλεκτῶν ποιημάτων.

Ἀνάλήθης, εος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίῤῥ.) = λήθους. Ὁ μὴ ἀληθὴς, ψεύτης.

Ἀνάλημμα (τὸ), [ἀναλαμβάνω]. ὕψωσις (κυρ. τείχους), ἐπισκευή. 2) (οὐσ.) χῶμα (Τουρκ. φέτι) πρὸς ἐξασφάλισιν τείχους. 3) τὸ ἐπὶ τοιούτου χώματος οἰκοδόμημα, (ἰδιαιτ. δὲ 4) ὡρολόγιον ἡλιακὸν.

Ἀναλητήριον, θετ. τοῦ Ἀναλαμβάνω.

Ἀναλητήρ (ὁ). ἀγγεῖον δι' οὗ ἔκαιρναν (ἀνελάμβανον) νερὸν εἰς τὰς θυσίας

Ἀναληπτικὸς, ἡ, όν, (ᾗ ἐπίῤῥ.) = ικῶς. (Ἰατρ.) δυναμωτικός.

Ἀνάληψις [ἀναλαμβάνω], εως (ἡ). = Ἀνάκτησις, ξανακάρσιμον. 2) = Ἀναῤῥώσεις, ἐνδυνάμωσις, ξεκούρασμα. 3) ἰδιοποίησις (κυρ. παιδίου), υἱοθέτησις. 4) ἐπιχείρησις, ἐργολαβία. 5) μάθησις. 6) ἐπισκευή, ἐπανόρθωσις (Θκ. Ε', 65). 7) (ῥητρ.) ἐπανάληψις. 8) (ἐκκλησ.) ἡ εἰς οὐρανοὺς ἀνάβασις τοῦ Χριστοῦ.

Ἀναλθὴς, έος, καὶ

Ἀνάλθητος (ὁ, ἡ). (νόσος) ἀνίατος. 2) (ἰατρικὸν) ἀνενέργητον.

Ἀναλίγκιος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ἀλίγκιος]. ἀνόμοιος.

Ἀναλιχμέω-ῶ, Μ ήσω. Καλῶς (ἡ Ἀττ.-) λιχνίζω.

Ἀνάλιος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀνήλιος.

Ἀνάλιπος (ὁ, ἡ', Δ. ἀντὶ Ἀνήλιπος.

Ἀν-αλίσκω [ἀ, ἡ ἀνά, ἁλίσκω ἢ ἁλίζω] Μ. ἁλώσω (ἀόρ. Ἀνή[ἡ Ἰνά καὶ Ἀττ. Ἀνά]λωσα, καὶ πθ.-ώθην, πρκ. Ἀνή[ἡ Ἰνά, καὶ Ἀττ. Ἀνά]λωκα ᾗ πθ.-ωμαι). Ἐξοδεύω, τελειόνω. « Ταχὺ τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ θηρία ἀνηλώκει, » Ξεν. 2) (μτφρ.) χαλνῶ, ψθείρω, ἀφανίζω.

Ἀνάλιστος (ὁ, ἡ). ἀνάλατος.

Ἀνα-λιχμάομαι-ῶμαι, Μ. λιχμήσομαι, = Ἀναλείχω.

Ἀνάλκεια, Π. καὶ

Ἀναλκία (ἡ), Ἰων. ἀδυναμία, ἀνανδρία, [ἐκ τοῦ

Ἄναλκις, ιδος (ὁ, ἡ), (ἡ αἰτ.-ιδα καὶ-ιν), Π. [ἀ, ἀλκή]. ἀδύνατος, ἀνάνδρος.

Ἀνάλλαγμα (τὸ). ἀλλαξιά.

Ἀνάλλακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀλλάζων ἢ μὴ ἀλλάξας, ἀμετάβλητος.

Ἀναλλέξαι, Π. ἀντὶ Ἀναλέξαι.

Ἀναλληγόρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀλληγορικός.

Ἀναλλοίωτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.)-ώτως. Ὁ μὴ παθὼν (ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος) ἀλλοίωσιν, ἀμετάβλητος.

Ἀν-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Πηδῶ ἐπάνω.

Ἀναλλύζουσα, Π. ἀντὶ Ἀναλύζουσα.

Ἄναλκος καὶ

Ἀνάλμυρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἅλμην, ἀνάλατος.

Ἀναλογάδην, ἐπίρ. = Ἀναλόγως, κατ' ἀναλογίαν.
Ἀναλογεῖον (τὸ). τραπέζι ὅπου ἀνοιγοκλείουν τὰ βιβλία εἰς τὰς ἐκκλησίας, ἀναλόγι.
Ἀναλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀνάλογος, ἔχω ἀναλογίαν (ὁμοιότητα) μὲ ἄλλο τι. « Τὸ ἐκ καρδίας θερμὸν ἀναλογεῖ λυγυαίᾳ φλογί, » Ἀλ. Ἀφρ.
Ἀναλογητικός, ἡ, όν. Ὁ κρίνων ἐξ (ἢ ἐνασχολούμενος συστηματικῶς εἰς τὰς) ἀναλογίας.
Ἀναλογία (ἡ). (κυρ. παρὰ μθμτκ.) ἡ μεταξὺ δύο ποσῶν (θεωρουμένων κατὰ σύγκρισιν) ὁμοιότης. (ἐπὶ πραγμ.) συμμετρία.
Ἀναλογίζομαι, Μ. ἰσομαι. Ξαναλογίζομαι· καλοζυγάζομαι. 2) λογαριάζω. 3) συμπεραίνω ἐξ ἀναλογίας. 4)(σπν.) αὐτενοῶ.
Ἀναλογικός, ἡ, όν. Ὁ κατ' ἀναλογίαν 2) = Ἀναλογητικός.
Ἀναλόγιον (τὸ), = Ἀναλογεῖον.
Ἀναλόγισμα (τὸ). τὸ δι' ἀναλογισμοῦ συμπέρασμα. 2) = τῷ
Ἀναλογισμός (ὁ). σκέψις. συλλογισμός. 2) λογαριασμός (κυρ. δι' ἀναλογίας), παραλληλισμός (δύο ποσῶν) κτλ. 3) Ξαναλογάριασμα. 4) = Ἀναλογία. 5) = Ἀναλόγισμα. 6) (σπν.) = Μεταμέλεια.
Ἀναλογιστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων (ἐπιτήδειος εἰς) ἢ ὁ μεταχειριζόμενος ἐκ συστήματος ἀναλογισμούς.
Ἀνάλογος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀναλογίαν (σχέσιν, ὁμοιότητα, συνέπειαν κτλ.) πρὸς ἄλλο τι, σύμμετρος. « Ἀνάλογον σῶμα, οὗ τὸ πλάτος τρίτον τοῦ μήκους, » Εὐστ. « Δι' ῥίζαν τῷ στόματι ἀνάλογον· ἄμφω γὰρ ἕλκει τὴν τροφήν, » Ἀρστ. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἀνάλογον, ἐπίρ. = Ἀναλόγως. « Ἐκ τούτων συγκραθεῖσα καὶ ἀνάλογον μεριαθεῖσα, » Ὀλάτ.
Ἀναλόγως, ἐπίρ. Κατ' ἀναλογίαν.
Ἄναλος (ὁ, ἡ). ἀνάλατος.
Ἀναλόω-ῶ, Μ. ώσω, (ἄχρ. κατ' ἔνεστ.) = Ἀναλίσκω.
Ἀνάλτος (ὁ, ἡ). ἀνάλατος.
Ἄναλτος (ὁ, ἡ) Μ. [ἀ, ἅλθω ἢ ἅλις]. ἀνόρτωστος.
Ἀνα-λύζω, Μ. λύξω. Ἔχω (ἢ κλαίω μὲ) ἀναφυλλητόν.
Ἀνάλυσις, εως (ἡ). (φυσικ. μθμτκ. λογικ. γραμτκ.) συνθέτου σώματος ἢ πράγματος ἢ εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη ἀναγωγὴ καὶ ἀποκατάστασις. (ἐπμ. ἐν γέν.) χάλασμα, κατάργησις (ἀκύρωσις) νόμου κτλ. 2) = Δύσις, διάλυσις, ἐξήγησις (προβλήματος κτλ.), ἀπαλλαγὴ (κακῶν κτλ.). 3) ἐπιστροφὴ ἢ ἀναχώρησις. (ὕδεν:) ἀποδίωσις, θάνατος.
Ἀναλυτὴρ (ὁ), Π. καὶ
Ἀναλύτης, ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ ἀναλύων (ἐλευθερώνων, διαλύων κτλ.). (ἰδιαιτ.) ὁ λύνων τὰ μάγεια (ἐξηγῶν τὰ ὄνειρα), ὀνειροκρίτης.
Ἀναλυτικός, ἡ, όν. Ὁ μεταχειριζόμενος (ἢ ἀνήκων εἰς, ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ἀνάλυσιν, ἐξηγητικός.
Ἀνα-λύω, Μ. λύσω. (κυρ. ἐν γέν.) Λύνω ἢ Ξαναλύνω, ξηλώνω, ξεπλέκω, ξετυλίζω κτλ. « Δολιχὴν ἀναλύει' ἄκανθαν (ὁ ὄφις), » Ἀπλλν. « Τὰς μὲν ὄζιν, τὰς δ' ἀναλύειν, » Πλ. « Δι' ἡμέρας ὀφαίνειν, νύκτωρ δὲ ἀναλύειν τὸν ἱστόν, » Πλ. (ὄθεν 2) (μτφρ.) διαλύω, ξεδιαλύζω· ἐξηγῶ. 3) ἐλευθερόνω, ἀπολύω, διορθόνω. 4) φέρω τι εἰς τὴν πρώτην κατάστασιν, τὸ διαιρῶ εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη. (ὄθεν 5) γαλνῶ, καταργῶ, ἀκυρόνω. « Οὐκ ἔστι τὰ γενόμενα ἀναλύσαι, » Χρσ. 6) (ἰλλ. ἢ ἀμτδσ.) ἐπιστρέφω ἢ ἀναχωρῶ, (ὄθεν 7) ἀποθνήσκω.
Ἀναλφάβητος (ὁ, ἡ). ὁ παντάπασιν ἀμαθής, ὁ μὴ γνωρίζων οὔτε τὸ ἄλφαβητον.
Ἀνάλωκα, Αττ. πρκ. τοῦ Ἀνάλισκω.
Ἀνάλωμα (τὸ). τὸ ἔξοδον. « Τὸ ἰνουμένων ἀνάλωμα φέρειν, » Θκ. « Ἐκ τῶν ἰδίων ἀναλωμάτων καθώπλισαν αὐτούς, » Δημ.
Ἀνάλωμάτιον (τὸ). (μθμτκ.) τὸ ἐπάνω ἄκρον (λῶμα) τινὸς πράγματος.
Ἀνάλωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναλίσκειν, ἔξοδιασμα.
Ἀναλυτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀναλίσκω.
Ἀναλωτής, οῦ (ὁ). ὁ ἀναλίσκων (ἐξοδεύων), ἐξοδιαστής.
Ἀναλωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀδιακόπως ἐξοδεύων, κακοξοδιαστής.
Ἄνάλωτος (ὁ, ἡ). (κυρ. πόλις κτλ.) ἀκυρίευτος, ἄπαρτος. 2) (μτφρ. ἄνθρωπος) ἀνίκητος. (ὄθ.) « Ἀρήμασιν ἀνάλωτος, » Πλ., ὁ ἀδωροδόκητος.
Ἀνα-λωφάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι.
Ἀνα-μαιμάω-ῶ, Μ. ήσω, Ο. Κινοῦμαι μὲ μανιώδη ὁρμὴν ἔνθεν κἀκεῖθεν.
Ἀνα-μαλάσσω(ττω), Μ. άξω. Ξανα(ἢ συγκ)μαλάζω. 2) ζυμόνω ἢ ξαναζυμόνω.
Ἀνα-μανθάνω, Μ. μαθήσομαι. Ξαναμαθαίνω, μανθάνω (πληροφοροῦμαι ἐξετάζων) καλλίτερα. « Ἥρανψ οὐ πολλῷ φημι ὕστερον δῆλα ἀναμανθάνουσι ἐγένετο, » Ἡρ.
Ἀναμαντεύομαι, Μ. εύσομαι. Ξαναμαντεύομαι, ζητῶ ἢ λαμβάνω δεύτερον χρησμὸν ἀναιρετικὸν τοῦ πρώτου, (Δ. Κάσσ.).
Ἀναμάξευτος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) μὴ ἁμαξιτός, ἀδιάβατος μὲ ἁμάξι.
Ἀναμαρμαίρω, Μ. αρῶ. Π. λάμπω παντοχόθεν, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀναμορμύρω).
Ἀναμαρτησία (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀναμαρτήτου.
Ἀναμάρτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἁμαρτήσας, ἢ μὴ ὑποκείμενος εἰς τὸ ἁμαρτάνειν, (καὶ ἐπὶ πραγμ.) ἀλάνθαστος, χωρὶς ἐλάττωμα. « Πότερον, ἀναμάρτητοί εἰσιν οἱ ἄρχοντες, ἢ οἷοί τε ἐξ ἁμαρτάνειν, » Πλάτ. « Τὴν τῶν ὅλων τάξιν συνέχουσιν ἀκριβῆ καὶ ἀναμάρτητον, » Ξέν. ‖. (οὐσ.) τὸ Ἀναμάρτητον, ἀντὶ ἢ Ἀναμαρτησία. « Τοῦ ἀναμαρτήτου πολὺ ἀφεστάναι, » Λογγ.
Ἀναμαρτήτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἁμάρτημα, ἀλάνθαστα.
Ἀναμαρτοεπής, ές (ὁ, ἡ). Π. (ἐναντ. τοῦ Ἁμαρτοεπής, δηλ.) ἀλάνθαστος (ἄψευστος) εἰς τοὺς λόγους του.
Ἀνα-μαρυκάομαι-ῶμαι, Δ. ἀντὶ Ἀναμηρυκάομαι.
Ἀνα-μασά(σσ)ομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ξαναμασσῶ, (ἐπὶ ζ.) = Ἀναμηρυκῶμαι, (καὶ μτφρ.) Ξαναστοχάζομαι, καλοσυλλογίζομαι.
Ἀνα-μάσσω(ττω), καὶ μα.-ομαι, Μ. μάξω, -ομαι. Ἀνακατώνω τι μὲ τὰ χέρια, μαλάζω, ζυμόνω, (ἐπμ.) προσκολλῶ εἰς ἐμαυτόν, ἁπλώνω μέρος αὐτοῦ ἐπάνω μου. « Καὶ τῷ πρόσωπῳ τοῦ αἵματος ἀναμαγεῖν τομένῃ, » Πλ. (καὶ τρπ.) « Ὅσῃ κεφαλῇ ἀναμάξεις, » Ὀδ. Τ., (ὄθεν:)-Ἐκ(ἀπο, Ἐναπο)μάσσω, (καὶ τρπ.)-Μιμοῦμαι. « Εἰ ὁ ὅλου ὁ πηρὸς ἀνεμάττετο τὴν φαρμακίδα, » Θεμ.
Ἀνα-μαστεύω, Μ. εύσω, = Ἀναζητῶ, ἐρευνῶ (ἐξετάζω) μὲ ἐπιμέλειαν.
Ἀναμασχαλιστὴρ (ὁ). βραχιόλι, τὸ ὁποῖον ἐφόρουν αἱ γυναῖκες ὀλίγον τι κατωτέρω τῆς μασχάλης.
Ἀνάματος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων νάματα (νερὰ τρεχάμενα), ἄνυδρος.
Ἀνα-μάχομαι, Μ. οῦμαι. Ξαναπολεμῶ, ἐπαναλαμβάνω τὴν μάχην (ἵνα διορθώσω τὴν ἧτταν τὴν ὁποίαν ἔπαθα), (ὄθεν μτθτ.) διορθόνω, ἀναπληρῶ. « Ἀναμάχεται ἡ φύσις τῷ πλήθει τὴν φθορὰν, » Ἀρστ.
Ἀνάμβατος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἵππος) χωρὶς ἀναβάτην, ἀκαθβαλίκευτος.
Ἀνάμελκτος (ὁ, ἡ). ἀνάρμεκτος.
Ἀνα-μέλπω, Μ. μέλψω. Ψάλλω ἢ τραγῳδῶ μεγαλοφώνως.
Ἀναμεμιγμένως, ἐπίρ. = Ἀναμίγδην, ἀνάκατα.
Ἀναμεμίγαται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἀναμίγνυμι.
Ἀνα-μένω, Μ. μενῶ. Προσμένω, ἀναβάλλω τὸν καιρόν. « Ἀνέμενε τὸ στράτευμα, » Ξεν. « Ἀνάμεινον, ἐάν ξυμβῶ τί σοι, » Ἀρστφ. « Μὴ ἀναμένειν ἔστ' ἂν ἡ χρεία ἀναγκάζῃ, » Ξεν. « Ἀναμένειν, ὁπότε κομιεῖσθαι ἐμελλε, » Δημ. 2) ὑπομένω, ὑποφέρω. « Ἀνάμεινον φασγάνου τομάς, » Εὐρ. 3) ἐπιμένω. « Ἀναμένειν ἐν τοῖς ἤθεσιν, » Ἰσοκρ.
Ἀνάμερος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀνήμερος.
Ἀνάμεσος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ μέσῳ ἢ ἐν τῷ μεταξὺ κείμενος.
Ἀνάμεστος (ὁ, ἡ). γεμάτος ἕως ἐπάνω.
Ἀνα-μεστόω, Μ. ώσω. Γεμίζω ἕως ἐπάνω.
Ἀνα-μετρέω-ῶ, ξ (μτ.)-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Μετρῶ ἐκ δευτέρου (καὶ ἐπμ.) μὲ ἀκρίβειαν, Ξαναμετρῶ. « Ἔσεμπε τοὺς ἀναμετρήσοντας, ὅσῳ ἐλάττων ὁ χῶρος γέγονε, » Ἵππ. 2) (συνκδχ.) Ξαναπερνῶ ἀπὸ τὸ ἴδιον μέρος. « Ὄφρ' ἔτι τὴν ὅλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν, » Ὀδ. 3) ἐπαναλαμβάνω, ἀπαριθμῶ, διηγοῦμαι ἓν πρὸς ἕν. « Καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρουμένων, » Λα. 4) διανέμω, ἀποδίδω. « Εἰς τοὐμόφυλον ἀναμετρουμένη δάκρυ, » Εὐρ.
Ἀναμέτρησις, εως (ἡ). Ξανα (ἢ [ἐπμ.] ἀκριβὴς) μέτρημα (κυρ. γῆς).
Ἀνα-μηλόω-ῶ, Μ. ώσω. (χειρουργ.) Ἐρευνῶ προσεκτικῶς πληγὴν ἢ ἐξάλλωτι ἀπ' αὐτῆς μὲ τὸ μῆλι, (παρβλ. Καταμηλόω)
Ἀνα-μηρυκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ξανα (ἢ συχνὰ ἢ ἀδιακόπως) μηρυκῶμαι.
Ἀναμηρύσασθαι, Μ. ήσομαι. Ξανατυλίζω τὴν κλωστὴν εἰς (ἢ τὴν ξετυλίζω ἀπὸ) τὸ κουβάρι, (Ζ. Μηρόω ἢ παρβλ. Ἀναπηνίζομαι).
Ἀνα-μηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μετα-

χειρίζομαι πάλιν (ἡ Ἀφευρίσκω νέας) μηχανάς, δοκιμάζω μὲ ἄλλον ερόπαν.
Ἀνάμιγα(γδα) καὶ Ἀναμίγδην, ἐπίρ. Ἀνάκατα, ἀνακατωμένα, ξέκ τοῦ-
Ἀναμίγνυμι, Μ. μίξω. Ἀνακατόνω δύο ἢ καὶ πλείστερα πράγματα ὁμοῦ.
Ἀνάμικτος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος.
Ἀναμίλλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος (ἢ μὴ καθυποβληθεὶς εἰς) ἅμιλλαν, ἀδιαφιλονείκητος, ἀναμφισβήτητος.
Ἀναμιμνήσκω, Μ. μνήσω (μὲ αἰτ.). Φέρω πάλιν εἰς τὴν μνήμην, ἐνθυμίζω. ‖ (μσ. ἢ πθ.) Ἀναμιμνήσκομαι, Μ. μνήσομαι (ἀόρ. Ἀνεμνήσθην), (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) ἐπαναφέρω εἰς τὴν μνήμην μου, ἐνθυμοῦμαι. «Καὶ μνήμης μὲν καὶ διδαχῆς πολλὰ (τῶν ζώων) κοινωνεῖ· ἀναμιμνήσκεσθαι δὲ οὐδὲν ἄλλο δύναται, πλὴν ἄνθρωπος,» Ἀρετ.
Ἀναμίμνω, Π. ἀντὶ Ἀναμένω.
Ἀναμιγνυρίζω, Μ. ἰσω, Π. τραγουδῶ μὲ λεπτὴν καὶ τρεμουλιαστὴν φωνήν.
Ἀναμίξ, ἐπίρ. = Ἀνάμιγα, ἀνάκατα.
Ἀνάμιξις, εως (ἡ). ἀνακάτωμα δύο ἢ καὶ πλειοτέρων πραγμάτων ὁμοῦ.
Ἀναμίσγω, Μ. μίξω. = Ἀναμίγνυμι.
Ἀναμισθαρνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναπληρόνομαι διὰ τὴν βούλευσίν μου, ἢ Γίνομαι πάλιν δοῦλος διὰ μισθόν.
Ἀναμισθόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξανανοικιάζω, δίδω ἢ Παίρνω (πιάνω) πάλιν τι μὲ ἐνοίκιον.
Ἀνάμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναμμένον ἢ καίει.
Ἀνάμματος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κόμπον (ἄμμα).
Ἀναμμένος, βλ. ἀντὶ Ἀνημμένος, (πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀνάπτω).
Ἀνάμνησις, εως (ἡ). ἐνθύμησις. 2) ἐνθύμισμα, Ξαναθύμισμα.
Ἀναμνηςικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἐνθυμητικόν. 2) ὁ διεγείρων τὴν ἀνάμνησιν.
Ἀνάμνηστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐλθὼν ἢ ἐρχόμενος εἰς τὴν μνήμην.
Ἀναμολεῖν, ἀόρ. β΄, τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀναβλώσκω.
Ἀναμολύνω, Μ. υνῶ. Μολύνω πάλιν ἢ ἀπὸ Πάν΄ ὡς κάτω, καταλερόνω ἢ Ξαναλερόνω.
Ἀναμονή (ἡ). τὸ νὰ πρασ(ύπο, ἐπι χξ.) μένῃ τις.
Ἀναμόργνυμαι, Μ. μόρξομαι. Προσκαλλιῶ (Παίρνω) τι ἐπάνω μου, ποτίζομαι μὲ αὐτά, τὸ συνηθίζω, (παρβλ. Ἀναμάσσω).
Ἀναμορμύρω, Μ. υρῶ, Π. ἀναβρύω ἢ ἀναβράζω μὲ κρότον (ταυρίζω).
Ἀναμορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μορφόνω τι ἐκ νέου, τῷ δίδω νέαν μορφήν.
Ἀναμόρφωσις, εως (ἡ). ἡ ἐκ νέου μόρφωσις, μετασχηματισμός.
Ἀναμοχθίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. στενάζω ἐκ βάθους, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀναμυχθίζομαι).
Ἀναμοχλεύω, Μ. εύσω. Ἀνασηκόνω τι μὲ τὸν μοχλόν (λοστάρι), (μετφορ.) φανερόνω.
Ἀναμπέχονος (ὁ, ἡ). χωρὶς ἀμπεχόνην (ἐπανωφόρι).
Ἀναμπέχω (-ίσχω), Μ. ἀμφέξω, Π. = Ἀμπέχω.
Ἀναμπλάκητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ πλανώμενος, ἀναμάρτητος· ἀλάνθαστος· ἄφευκτος.
Ἀνάμπυξ, υκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ φορῶν ἀμπυκα (κεφαλοδέσιμον).
Ἀναμυλλαίνω, Μ. ανῶ, Π. = Ἀνανεύω, ἀρνοῦμαι (κάμνων σχῆμα μὲ τὰ χείλη μου).
Ἀναμυρίζω, Μ. ίσω. Ἀλείφω ἐκ δευτέρου μὲ μύρον, (ἐκκλησ.) Ξαναμυρόνω.
Ἀναμυρισμός (ὁ). (ἐκκλησ.) Ξαναμύρωμα.
Ἀναμυχθίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. = Ἀναμοχθίζομαι.
Ἀναμύω, Μ. μύσω. Ἀνοίγω τὰ ὁμματιά μου.
Ἀναμφήριστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ίστως, = Ἀναμφισβήτητος καὶ
Ἀναμφίβολος (ὁ, ἡ), (ᾧ ἐπίρ.) -βόλως, = τῷ
Ἀναμφίδοξος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -βόξως. Ἀναμφίβολος. βέβαιος.
Ἀναμφίεστος (ὁ, ἡ), (ᾧ ἐπίρ.) -έστως. Ὁ μὴ ἐνδεδυμένος (ἠμφιεσμένος), Ὑγδυτός.
Ἀναμφιλέκτος (ὁ, ἡ), (ᾧ ἐπίρ.) -λέκτως, = τῷ
Ἀναμφίλογος (ὁ, ἡ), (ᾧ ἐπίρ.) -λόγως = τῷ
Ἀναμφισβητήσιμος, καὶ
Ἀναμφισβήτητος (ὁ, ἡ), (ᾧ ἐπίρ.) -ητήτως· Ἀδιαφιλονείκητος, ἀναντίρρητος· ἀναμφίβολος, βέβαιος. «Εἰς ἀναμφισβήτητον πάντες κατεχωρίζοντο,» Ξεν., χωρὶς νὰ λανθάσουν, νὰ ἐκλάβουν ἄλλ' ἄντ' ἄλλου.
Ἀναμωκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Περιγελῶ ἀναφανδόν.
Ἀναναγκάστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κατ' ἀνάγκην, ἑκούσιος.
Ἀνανδρεία (σπν.) ἀντὶ
Ἀνανδρία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ κατάστασις) τοῦ ἀνάνδρου.
Ἀνανδριεῖς, έων (εἵ). εὐναοῦχοι.
Ἀνανδρος (ὁ, ἡ). (ἀνὴρ) χωρὶς ἀνδρίαν, χωρὶς ἀνδρικὸν χαρακτῆρα· ἄτολμος, δειλός, γυναικώδης. 2) (γυνὴ) χωρὶς ἄνδρα, ἀνύπανδρος, δηλ. παρθένος ἢ χήρα.
Ἀνανδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Καθιστῶ τινα ἄνανδρον, ἐκθηλύνω ἢ 2) εὐναυχίζω.
Ἀνάνδρως, ἐπίρ. Μὲ ἀνανδρίαν.
Ἀνάνδρωτος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. γυνὴ) χωρὶς ἄνδρα.
Ἀνανεάζω, Μ. άσω, = Ἀνανεόνω. 2) (οὐδ.) γίνομαι πάλιν νέος, Ξανανειόνω.
Ἀνανεῖται, Π. γ΄ ἑν. πρσ. τοῦ Ἀνανέομαι.
Ἀνανέμω, Μ. νεμῶ, Διανέμω ἐκ νέου, Ξαναμοιράζω. 2) (μσ.) ἀπαριθμῶ, διεξέρχομαι (ἀπερνῶ) τι ἀναγινώσκων.
Ἀνανέομαι (χ. Μ.). Ἐπιστρέφω, Ἔρχομαι ὀπίσω, ἐπανέρχομαι.
Ἀνανεόω-ῶ, (εὐχρηστότ. τὸ μσ.) -οῦμαι, Μ. ώσω, -ώμαι, = Ἀνανεάζω, κάμνω τι πάλιν νέον, τὸ Ξανακάμνω ἐκ νέου, Ξανανεόνω, Ξανακαινουργόνω. «Ἀνανεοῦμαι τῇ μνήμῃ τὸν Ὀθρυάδην ἐκεῖνον,» Δδ.
Ἀνάνετος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἀνίημι]. ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ δίδων ἄνεσιν. 2) ὁ μὴ ἄνετος (χαλαρὸς), σύντονος.
Ἀνάνευσις, εως (ἡ), [ἀνανεύω]. (Γρ. μετφορ.) ἀνάκνευσις, ἄνεσις, ἀπαλλαγή.
Ἀνάνευσις, εως (ἡ), [ἀνανεύω]. κίνημα τῆς κεφαλῆς πρὸς τὰ ἄνω εἰς σημεῖον ἀρνήσεως, (ὀθ. συνοδ.) Ἄρνησις, ἀποκοίτασις.
Ἀνανευστικός, ἡ, όν. Ἀρνητικός. ὁ πάντοτε ἀνανεύων (ἀποποιούμενος).
Ἀνανεύω, Μ. νεύσω. (ἐναντ. τῷ Κατανεύω), σηκόνω τὴν κεφαλήν μου ἐπάνω (κυρ. ἵνα φανερώσω ὅτι δὲν θέλω), (ὀθ. συνοδ.) ἀρνοῦμαι, ἀποποιοῦμαι. «Τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσεν,» Ἰλ. Π. «Οὐδὲν ἔχειν ἀνένευον,» Ξεν. (παρβλ. Ἀνακύπτω).
Ἀνανεόω, Μ. νεώσομαι. (κολυμβῶν) Ἐβγαίνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, (ὀθ. μετφορ.) ἀναπνέω, εὑρίσκω ἄνεσιν (ἀπαλλαγήν), «θεῶν τόν γε μὴν τῆς πλάνης ἀνανεύσας,» Πίνδ.
Ἀνανέωμα (τὸ). τὸ ἀνανεωθὲν πρᾶγμα.
Ἀνανέωσις, εως (ἡ). Ξανανέωσις, ἀνακαίνισις.
Ἀνανεωτικός, ἡ, όν. Ὁ συντείνων πρὸς ἀνανέωσιν (κυρ. τῆς ἐνθυμήσεως).
Ἀνανηπιεύομαι, Μ. εύσομαι. Ξαναγίνομαι νήπιον· Ξαναμωραίνομαι.
Ἀνανήφω, Μ. νήψω. (ἀμετβτ.) Συνέρχομαι, ξεζαλίζομαι, ξενοστάζω, ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, (συνοδ.) Ὑγιαίνω, ἐλευθερόνομαι. «Ὅπως ἀνανήψωσιν ἐκ τῆς παγίδος τοῦ διαβόλου,» Γρφ. Β΄ (μτβτ.) ξεζαλίζω τινά, κάμνω νὰ τοῦ περάσῃ τὸ μεθύσι.
Ἀνανήχομαι, Μ. νήξομαι, = Ἀνανέω.
Ἀνάνθεος (ὁ, ἡ). = Ἀνανθής.
Ἀνανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξανανθίζω.
Ἀνανθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ κάμνων ἄνθη. (συνοδ. ἐπὶ χρωμ.) ὁ ἀποβαλὼν τὸ ἄνθος (τὴν ζωηρότητα) τῆς βαφῆς του, ξεθωριάσας, (μετφορ. ἐπὶ ἀνδρ.) παρακμάσας, ἀτονήσας.
Ἀνάνιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ προξενῶν λύπην (ἀνίαν), ἄλυπος.
Ἀνάνιος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Ἀνήνιος, χωρὶς ἡνίας, ἀχαλίνωτος.
Ἀνανίσσομαι, Μ. νίσῃ νεί)σομαι, Π. = Ἀνανέομαι, ἐπανέρχομαι.
Ἀνανίως, ἐπίρ. Χωρὶς λύπην (ἀνίαν).
Ἀνανοέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω πάλιν εἰς τὸν νοῦν μου, Ξαναενθυμοῦμαι.
Ἀνανοίγομαι, Μ. οίξομαι. (ναυτ.) Ἀνοίγω, μακρύνομαι ἀπὸ τὴν ξηρὰν εἰς τὸ πέλαγος, (Ἰταλ.) ἀλοργάρω.
Ἀναναμὴ (ἡ). ἡ ἐκ νέα (ἠ ἀπλ.) διανομή, Ξαναμοίρασμα. 2) (μετφορ.) ἀναπόληψις.
Ἀνανασέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναρρώστω.
Ἀνανται [ἀνά, ἄντα], ἐπίρ. Ἀντιφρικά, τὸν ἀνήφορον, (Ζ. Ἀνάντης καὶ παρβλ. Κάταντα).
Ἀνανταγώνιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ εὑρίσκων ἄξιον ἀνταγωνιστήν, (ἐπμ. ἐπὶ μὲν ἀνθρ.) ἀνίκητος. (ἐπὶ δὲ πραγμ.) ἀδιαφιλονείκητος.
Ἀνανταπόδοτος (ὁ, ἡ). (κυρ. παρὰ Γρμτ.) λόγος χωρὶς ἀπόδοσιν, ἐλλειπὴς, (καθὼς τὸ) «Κἂν μέν ποιήσῃ καρπόν· εἰ δὲ μή γε κτλ.,» Γρφ.
Ἀνάντης [ἀνά, ἄντα], ες (ὁ, ἡ). (ἐναντ. τῷ Κατάντης, δηλ.) ἀνηφορικός, (ᾧ μετφορ.) δύσκολος.
Ἀνανταίβλεπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν τολμᾷ τις νὰ ἴδῃ κατὰ πρόσωπον.
Ἀνανταίλεκτος (ὁ, ἡ), (ᾧ ἐπίρ.) -λέκτως, = τῷ
Ἀνανταίρρητος (ὁ, ἡ), (ᾧ ἐπίρ.) -ρρήτως. Ἀναντιλογίας ἀνεπίδεκτος.
Ἀνανταφώνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δίδων ἢ μὴ λαμβάνων ἀπόκρισιν. 2) = Ἀνανταίρρητος.
Ἀνανταλέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Ἐβγάλλω ὅλον τὸ νερὸν τοῦ πηγαδίου. 2) (μετφορ.) ὑποφέρω (δοκιμάζω) κόπους.
Ἀνάνυτος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Ἀνήνυτος.

Ἀναξ [ἀνάσσω], ακτος (ὁ), (ἡ κλητ. Π. Ἄνα, ὅταν ὁ λόγος ᾖνε περὶ θεοῦ. Εἰς τὸ πλθ. Ἄνακες ᾖ Ἄνακοι, κυρ. οἱ Διόσκουροι), (ἐν γέν.) κύριος, ἐξουσιαστής, ἀρχηγός, πρῶτος· ἄρχων, βασιλεύς. ἔφορος, ἐπιστάτης, προστάτης, (παρβλ. Δεσπότης). 2) (ἰδιαιτ. εἰς τὴν Κύπρον) υἱὸς ἢ συγγενὴς βασιλέως, (ἴδ. Ἰσαρ. Εὐαγ. καὶ Ἀρστ. Πολιτ.)

Ἀναξα, Π. ἀντὶ Ἤναξα, ἀόρ. τοῦ Ἀνάσσω.

Ἀναξεύω, Μ. ξεύω. Ξύνω (ᾖ ἐπιμ.) Ἀνοίγω πάλιν (κυρ. πληγὴν ἔχουσαν ἤδη τοιαύτην), (ἀθ. μεταφορ.) ἀνανεόνω μῖσος (ἔριν, λύπην παλαιὰν κτλ.).

Ἀναξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω πάλιν ἢ ὅλως διόλου, καταξηραίνω.

Ἀναξήρανσις, εως (ἡ). ἐντελὲς ἢ δεύτερον ξήρανμα.

Ἀναξηραντικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν νὰ ἀναξηραίνῃ.

Ἀναξηρασία (ἡ), = Ἀναξήρανσις.

Ἀναξία (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Ἀνάξιος. ‖. (συσ.) ἔλλειψις ἀξίας, (Πλάτ. Πρτγρ. ᾖ Ἀρετ. Σ', μά, 106).

Ἀναξία (ἡ), Π. [ἀνάσσω]. προσταγὴ ἢ ἐξουσία.

Ἀναξιδώρα (ἡ). Π. (ἐπίθ. τῆς Δήμ.) ἡ ἀνάγουσα ἐκ τῆς γῆς καὶ δωρουμένη τοὺς καρποὺς ἢ, ἡ βασιλικῶς μεγαλοδώρος, (παρβλ. Ἀνηρίδωρος.)

Ἀναξιόλογος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἄξιος λόγου, ἀσήμαντος, μηδαμινός.

Ἀναξιοπάθεια (ἡ). τὸ νὰ πάσχῃ τις ἀδίκως (ἀνάξια ἑαυτοῦ) καὶ ἡ ἐκ τούτου ἀγανάκτησις.

Ἀναξιοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω (ἀδίκως) ἀνάξια ἐμαυτοῦ, ᾖ ἀγανακτῶ διὰ τοῦτο.

Ἀναξιόπιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀξιόπιστος.

Ἀνάξιος, α ᾖ ος, ον. (μὲ γεν. ᾖ ἀπαρ.) Ὁ μὴ ἄξιος δι' ἕν τι, ἀνοίκειος, ἀνάρμοστος. «Ἀνάξιαι γάρ ἐστε δυστυχεῖν,» Εὐρ. «Ἀνάξιον ὑμῶν καὶ τῆς τῶν προγόνων δόξης,» Δημ. 2) (χ. πτ.) ὁ μὴ ἀξίζων τίποτε, ἄτιμος, καταρρονημένος.

Ἀναξιότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀναξίου.

Ἀναξιφόρμιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. [ἀνάσσω, φόρμιγξ]. (κυρ. ὕμνος) ὁ ἐξαίρων καὶ ἔχων ὑπηρετοῦσαν αὐτῷ τὴν κιθάραν.

Ἀναξίως, ἐπίρ. Παρ' ἀξίαν· ἀνοικείως· ἀδίκως.

Ἀναξυνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀνακαινόω.

Ἀναξυρίς, ίδος (ἡ), (συνηθέστ. εἰς τὸ πλθ.), μακρὰ καὶ πλατὺ βράκι ἢ πανταλόνι τῶν Περσῶν (τὸ Τουρκ. σαξούρι).

Ἀναξύω, Μ. ξύσω. Ξύνω ἢ Ξαναξύνω ᾖ ἀφαιρῶ τι ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν φώματός τινος, (ἐπιμ.) καθαρίζω, στιλβόνω. «Κίονες πληγέντες καὶ ἀναξυσθέντες,» Πλ.

Ἀνάξω, μέλλ. τοῦ Ἀνάγω ᾖ Ἀνάσσω.

Ἀναοίγω, Μ. οίξω, Π. ἀντὶ Ἀνοίγω.

Ἀναπαιανίζω, Μ. ίσω. Παιανίζω μεγαλοφώνως.

Ἀναπαιδεύω, Μ. εύσω. Παιδαγωγῶ (Διδάσκω) ἐκ νέου.

Ἀναπαίζω, Μ. παίξω. Περιγελῶ, ἀνεμπαίζω.

Ἀναπαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (συγκείμενος ἀπὸ) ἀναπαίστους στίχους.

Ἀνάπαστος (ὁ, ἡ). (κυρ. ποὺς μετρικός) συγκείμενος (ἀντιθ. τῷ δακτύλῳ, ᾖ διὰ τοῦτο ἐτυμολογούμενος ἐκ τοῦ Ἀναπαίω) ἀπὸ δύο βραχ. ᾖ μίαν μακρ. συλλαβήν. ‖. (οὐσ.) Ἀνάπαστοι (οἱ) ᾖ Ἀνάπαστα (τὰ), οἱ ἀναπαιστικοὶ στίχοι.

Ἀναπαιστρίδες (αἱ). τὰ σφυριὰ τῶν σιδηρουργῶν κτλ. [ἐκ τοῦ

Ἀναπαίω, Μ. παίσω. Κτυπῶ ἀνάποδα ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω· ἀντικρούω. (ἴδ.) «Ἀναπαίων ῥυθμὸς,» Φλαστρ., ὁ ἀναπαιστικός.

Ἀναπαλαίω, Μ. παλαίσω, = Ἀναμάχομαι. Ξαναπαλαίβω (ἵνα νικήσω).

Ἀνακάλειπτος (ὁ, ἡ), = Ἀνεξάλειπτος.

Ἀνακάλη (ἡ). Ξαναπάλαισμα. 2) εἶδ. χορῶν (ἔχοντος μίμησίν τινα πάλης καὶ παγκρατίου).

Ἀνάπαλιν, ἐπίρ. = Ἔμπαλιν, ὀπίσω, ἀνάποδα, ἐξαναστροφα, ἐκ τοῦ ἐναντίου. «Ἀνάπαλιν στείχοντες,» Εὐρ. «Ἀνάπαλιν ἔχει,» Εἰσαγ., εἶνε τὸ ἐναντίον.

Ἀναπάλλακτος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τὸν ὀπ. δὲν δύναται τις ν' ἀπαλλαγῇ.

Ἀνα-πάλλω, Μ. παλῶ. Κουνῶ (Σείω) εἰς τὸν ἀέρα (π. χ.) τὸ κοντάρι πρὶν τὸ τινάξω. 2) τινάζω ἢ κάμνω νὰ τιναχθῇ (καὶ μα. τινάζομαι, πηδῶ) ἀπάνω, (ἐπὶ ἵππου) σηκόνομαι εἰς τὰ ὀπίσω νὰ πεδάρω. (ἐπὶ ὄψαρ.) σπαράζω.

Ἀνάπαλσις, εως (ἡ). ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀναπάλλειν, κούνημα, σπαρτάρισμα κτλ.

Ἀναπάντητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συναπαντηθεὶς ἢ μὴ συναπαντώμενος.

Ἀναπαρείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀναπείρω.

Ἀνα-παριάζω, Μ. άσω, Μετανοῶ, ἀθετῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου (καθὼς οἱ Πάριοι, πολιορκούμενοι ὑπὸ τοῦ Μιλτιάδου).

Ἀναπάρτιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπαρτισθείς, ἡμιτελής.

Ἀνάπας, αντος (-ασα,-αν), = Σύμπας.

Ἀνα-πάσσω, Μ. πάσω, = Ἐπι(Κατα)πάσσω, κασσίζω (κουκκίζω, χύνω) λεπτόν τι ὡς σκόνιν ἐπάνω εἰς.

Ἀνα-παστάσσομαι, Μ. άξομαι, = Ἀνακρούομαι, προοιμιάζω (ἐπὶ μουσ. ὀργ.).

Ἀνα-πατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ τὸν ἀνήφορον, ἐπάνω (ἐναντίον) εἰς τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ.

Ἀναπαύβητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήτως. Ὁ μὴ ἀπαυδῶν ἢ μὴ ἀπαυδήσας, ἀκούραστος.

Ἀνάπαυλα, της (ἡ), = Ἀνάπαυσις, ἡσυχία. διακοπὴ· ἀνακωχή. 2) (συνεκδ.) τόπος ἀναπαύσεως. «Ἀνάπαυλαι κατὰ τὴν ὁδὸν εἰσί,» Πλάτ.

Ἀνάπαυμα (τὸ). τόπος δι' ἀνάπαυσιν.

Ἀναπαύσιμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς ἀνάπαυσιν ἐπιτήδειος.

Ἀνάπαυσις, εως (ἡ), = Ἀνάπαυλα, ἄνεσις, ξεκούρασμα.

Ἀναπαυστή(τή)ριος, ου (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (συντείνων εἰς, ἁρμόζουσα δι') ἀνάπαυσιν, ἀναπαυτικός. «Θῶκος ἀμπαυστήριος,» Ἡρ. (ᾖ ἑλλ.) «Νὺξ ἀναπαυτήριον κάλλιστον,» Ξεν. ‖. (οὐσ.) Ἀναπαυτήριον (τὸ), (ἔνν. ἄσμα) σημεῖον προσκαλοῦν τοὺς στρατιώτας εἰς ἀνάπαυσιν.

Ἀνα-παύω, Μ. παύσω. Λάμνω τινὰ νὰ καύσῃ ἀπὸ τὸ ἔργον του καὶ ν' ἀναπαυθῇ, ξεκουράζω. ἀφήνω τι ἀπὸ τὰς χεῖράς μου κατὰ γῆς, καταθέτω. «Ὅς ῥ' ἔργων ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί,» Ἰλ. «Ἀνέπαυσε τὸ φασκώλιον,» Ἀλ. ‖. (μα.) ξεκουράζομαι, ἐλαφρύνομαι, γλυτώνω. εἶμαι ἥσυχος (ἀμέριμνος), πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ· κοιμοῦμαι· ἀποθνήσκω. «Σὺ δὲ ἀνάπαυσαι, ὅτι πεπόνηκας,» Ξεν. «Ἀναπαυόμενοι ἐπὶ τῆς γυνός,» αὐτ. «Ἀναπεπαυμένοι τῶν εἰσφορῶν,» Ἰσοκρ. «Ἔδοξεν ἀναπαύσασθαι, καὶ κατεκλίθη,» Ξεν. «Τῆς διανοίας ἐκείνης ἀναπαύομαι,» αὐτ. «Νυκτὸς ἐπιβιώσας μιᾶς, ἀνεπαύσατο,» Ἡρῳδ.

Ἀνα-παφλάζω, Μ. άσω. Βράζω καὶ γυαλίζω.

Ἀνα-πείθω, Μ. πείσω. Καταπείθω (κυρ. μὲ δυσκολίαν, ἢ μὲ ἀπατηλοὺς τρόπους ἢ λόγους ᾖ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακεῖ), (ὀθεν 2) ἀπατῶ, παρασύρω. 3) (ἐνίοτε) μεταπείθω (;). «Καὶ νῦν, εἴ τις τότε ... ὠργίζετό μοι, ... ἀναπεισθέσθω,» Θκ. (παρβλ. Α'. 140). 4) ἐρεθίζω, διεγείρω. «Ἕνα τῶν βρωμάτων ᾖ μὴ πεινῶντας ἔσθιειν ἀναπείθει,» Ξεν. «Οἱ μὲν τοῖς λόγοις πειθόμενοι, οἱ δὲ τοῖς ὥροις ᾖ χρήμασιν ἀναπειθόμενοι,» Ξεν.

Ἀνα-πεινάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναπεινῶ.

Ἀνάπειρα (ἡ). δοκιμὴ· γύμνασις (κυρ. ναυτική).

Ἀνα-πειράομαι-ῶμαι, Μ άσομαι. Δοκιμάζω ἢ Ξαναδοκιμάζω, κάμνω πάλιν δοκιμήν, προσπαθῶ ἐκ νέου.

Ἀνα-πείρω, Μ. περῶ. Σουβλίζω, περνῶ εἰς τὸ σουβλί, τρυπῶ πέρα-πέρα.

Ἀνάπεισμα (τὸ), [ἀναπείθω]. ξεθέρεμμα, ἐγκαρδίωσις, τόλμη. 2) καραδύσγουνον (καλαμάρι) χρήσιμον εἰς τὰ θέατρα, (παρβλ. Ἀναπίεσμα).

Ἀναπειστήριος, α ᾖ ος, ον. Καταπειστικός, ἐρεθιστικός, ἑλκυστικός, ἀπατηλός.

Ἀνάπειστος (ὁ, ἡ). ὁ κατακεισθεὶς (ἐρεθισθείς, ἀπατηθείς κτλ.).

Ἀνα-πεμπάζω, Μ. άσω. Μετρῶ καὶ Ξαναμετρῶ, Ξαναλογαριάζω. (μσ. μτφορ.) σκέπτομαι καλῶς, ἀναπολῶ εἰς τὸν νοῦν μου, ἐπαναλαμβάνω, μελετῶ. «Ὥσπερ τινὰ ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενος,» Ἀντ. 2) = Ἀναμετρικῶμαι, [ἐκ τοῦ

Ἀνα-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω ἐπάνω. «Φρουρὰς ἀνέπεμπεν εἰς τὰς ἄκρας,» Ξεν. 2) ἀναβιβάζω, ἐβγάλλω (ἀποφράδα, ἀτιμὸν κτλ.). 3) στέλλω ὀπίσω ἢ Ξαναστέλνω.

Ἀναπεπταμένος, η, ον, πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Ἀναπετάννυμι.

Ἀνα-πέκτω, Μ. πέξω. Ξαναβράζω, Ξαναμαγειρεύω. 2) Ξανα (καὶ [ἐπιμ.] καλο)χωνεύω.

Ἀναπεπτωκότως [ἀναπίπτω], ἐπίρ. (μτχ.) ἀπροθύμως.

Ἀνα-πέσσω(ττω), Μ. πέψω, = Ἀναπέττω.

Ἀνα-πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ξεδιπλώνω, τεντώνω, ἀνοίγω, (μτφορ.) ἀναπτύσσω, ἐξηγῶ, φανερόνω.

Ἀναπέτεια (ἡ). ἄνοιγμα. (συνεκδ.) ἀνοικτωσύνη, (μτφορ.) ἄνεσις.

Ἀναπετὴς, έος (ὁ, ἡ). ἀναπεπταμένος, ἀνοικτός. «Ὀφθαλμοὺς—,» Ἀρετ.

Ἀνα-πέτομαι, Μ. πτήσομαι (ἀόρ. β'. Ἀνεπτόμην), = Ἀνίπταμαι.

Ἀναπέφηνα, πρκ. τοῦ Ἀναφαίνομαι.
Ἀναπέφλασμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀναφλάω.
Ἀνα-πηγάζω, Μ. άσω. Ἀναβρύω.
Ἀνα-πήγνυμι, Μ. πήξω. Καρφόνω ὑψηλά. 2) = Ἀνακείρω.
Ἀνα-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ (Τινάζομαι) ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω· (ἐπὶ πηγῶν κλπ.) ἀναβρύω μὲ ὁρμήν.
Ἀναπήδησις, εως (ἡ). ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀναπηδᾶν.
Ἀνα-πηλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀναπάλλω, (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀναπιλέω ἢ Ἀναμηλόω).
Ἀνα-πηνίζομαι, Μ. ίσομαι. Τυλίζω εἰς δέρκετι ἡ κευβάρι, κουβαριάζω, τυλιγαδιάζω, (κυρ. δέ) ἐβγάλλω μετάξι ἀπὸ κουκκούλια, (παρβλ. Ἀναμηρύομαι).
Ἀναπηρία (ἡ). ἡ κατάστασις μέλους ἢ σώματος ἀνάπηρου, (Τουρκ.) σακατλῆκι.
Ἀνάπηρος (ὁ, ἡ). μισερός, (Τουρκ.) σακάτης.
Ἀνα-πηρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ἀνάπηρον, (Τουρκβρβ.) τὸν σακατεύω.
Ἀνα-πίδναμαι, Π. ἀντὶ Ἀναπηδάω καὶ
Ἀνα-πιδύω, Μ. ύσω. Ἀναβρύω.
Ἀνα-πιέζω, Μ. πιέσω. Κάμνω τι νὰ πεναχθῇ ἐπάνω ζουλίζοντάς το· ἀμπώθω, ἀντικρούω, (ὅθεν.
Ἀνάπλεσμα (τὸ). μηχανὴ διὰ σήκωμα ἢ τίναγμα ἐπάνω (κυρ. τῶν ὑποκριτῶν κλπ. εἰς τὸ θέατρον), (παρβλ. Ἀνάπεισμα καὶ Καθέκτης).
Ἀνα-πίλναμαι (χ. Μ.), Π. μακρύνομαι.
Ἀνα-πίμπλημι, Μ. πλήσω (δόρ. Ἀνέπλησα κτλ.). (κυρ.) Γεμίζω ὡς ἐπάνω· (συνεχ. καὶ τρπ.) τελειόνω, διανύω (τὸ χάδιον τῆς ζωῆς μου κτλ.), ὑπομένω, δοκιμάζω (δυστυχίας κτλ.). προξενῶ πλημονήν, χορταίνω. διά(μετα)δίδω (μόλυσμα κτλ.). (μτφορ.) ἐκπληρῶ (τὰς θελήσεις μου κτλ.), εὐχαριστῶ (τὰ πάθη μου κτλ.).
Ἀνα-πίμπρημι, Μ. πρήσω. Ἀνάπτω καὶ καταικαίω, ἡ 2) φυσῶ καὶ φουσκόνω (ὅθεν τὸ:) « ἀέκρυ ἀναπρήσας, « Ὅμ. (ἠμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ καὶ κατὰ τὰς δύω τῆς λέξ. ἐκδοχάς).
Ἀνα-πίνω, Μ. πίομαι. Ξαναπίνω, ξαναταπίνω. 2) ῥαψῳδῶ ὅλως διόλου, βυζάνω, ἀποῤῥοφῶ.
Ἀνα-πιπράσκω, Μ. περάσω. Ξανα(Μετα)πωλῶ.
Ἀνα-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Γέρνω ἢ Πίπτω πρὸς τὰ ὀπίσω. « Οἱ ἐρέται ἐν τάξει προνεύσωμεν, ἐν τάξει δὲ ἀναπίπτουσι, « Ξεν. 2) ἐξαπλώνομαι, στρώνομαι, πλαγιάζω. « Ἀναπεσὼν ἐκοιμήθη, « Γρφ. 2) (μτγν. ᾗ ἀόκμ.) ἀντὶ τοῦ Ἀνα(κλίνομαι) κειμαι, κάθημαι εἰς τὸ τραπέζι. 3) (συνηθέσ. μτφορ.) χάνω τὴν προθυμίαν μου, ἡ κάθημαι ἀξέννοιαστος καὶ ἀδιάφορος καὶ (ἐκμ.) παραμελῶ. « Νικῶμενοι ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσι, « Θκ. « Ἀνιπεκτώκει τὰ τῆς ἐξόδου, « αὐτ.
Ἀνα-πιστεύω, Μ. εύσω. Ξανακαίρω θάῤῥος, ἐμπιστεύομαι πάλιν εἰς τὰς δυνάμεις μου.
Ἀνα-πίτνημι, Μ. πετάσω, Π. ἀντὶ Ἀνεπετάννυμι.
Ἀνα-πιτνέω-ῶ, Π. ἀντὶ Ἀναπίπτω.
Ἀνα-πλάζομαι, Μ. πλάγξομαι, = τῷ
Ἀνα-πλανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. περιπλανῶμαι.
Ἀνάπλασις, εως (ἡ). ἡ ἐκδευτέρου πλάσις, Ξαναφθειάσιμον, ἀναγέννησις. « Ἀνάπλασιν τῶν σαρκῶν ποιήσεται, « Ἱππ. 2) ἡ ἐξ ὑπαρχῆς πλάσις πράγματος ἀνυπάρκτου (καὶ ἐπμ.) ψευδοῦς.
Ἀνάπλασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀνεπλάσθη (ἔγινε δηλ.) κατὰ μίμησιν (καὶ ἐπμ. ἔχει τὸ ἐξωτερικὸν σχῆμα μόνον) ἄλλο, (ὅθεν) γέννημα τῆς φαντασίας, ψεῦδος, μῦθος κτλ.
Ἀναπλασμός (ὁ). = Ἀνάπλασις.
Ἀνα-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Πλάττω ἐκ νέου, Ξαναφθειάνω. « Ὥσπερ οὖν ἄντας ὑπέστησεν, οὕτως ὑποστάντας ἀνέπλασε, « Γργ. 2) πλάττω ἐξ ὑπαρχῆς, σχηματίζω τι κατὰ μίμησιν ἄλλου. « Τῷ κηρῷ βόας ᾗ ἵππους ἀνέκλαττον, « Λκ. 3) πλάττω μὲ τὴν φαντασίαν μου καὶ παρίστω ὡς ὄντα (πράγματα ἀνύπαρκτα). « Τὴν ὕλην ἀγενήτων τινες ἀναπλάττουσι, « Γργ. 4) = Προσπλάττω, ἀποδίδω. « Τὸ κεφάλαιον τῶν πράξεων εἰς ἐκεῖνον ἀναπλασθῇ, « Πλ. (ΙΗ΄. 22, 4).
Ἀνα-πλείω, Π. ἀντὶ Ἀναπλέω.
Ἀνα-πλέκω, Μ. πλέξω, = Συμπλέκω, πλέκω τι μεταξὺ ἄλλου. ‖ (μσ.) πλέκω καὶ σηκόνω ἐπάνω τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς μου.
Ἀνάπλευσις, εως (ἡ), = Ἀνάπλους. 2) (χειρουργ.) κούνημα καὶ πέσιμον σεσηκότος ὀδόντος ἢ κοκκάλου, ἐκ τοῦ
Ἀνα-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Μακρύνομαι μὲ τὸ πλοῖον εἰς τὸ πέλαγος, (ἐπὶ ποταμ. δὲ) πλέω ἐναντίον τοῦ ῥεύματος. 2) πλέω ὀπίσω, ἐπιστρέφω. 3) ἐβγαίνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. « Οἱ ἐν ὕδασιν ἀπολλύμενοι, μεθ' ἡμέρας ἀναπλέουσιν, « Ἀλ. Ἀφρ. 4) (χειρουργ. ἐπὶ ὀδόντων κλπ.) κουνῶ καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ πέσω.
Ἀνάπλεως (ὁ, ἡ). γεμάτος ἐντελῶς (ὡς ἐπάνω). 2) (σπν.) μολυσμένος ἀπὸ νόσημα κολλητικὸν κτλ.
Ἀνα-πλήθω, Μ. πλήσω, Π. ἀντὶ Ἀναπίμπλημι.
Ἀνα-πλημμυρέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ
Ἀνα-πλημμύρω, Μ. υρῶ, Π. πλημμυρίζω, ξεχειλνῶ ἢ κάμνω νὰ πλημμ.
Ἀνα-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ὡς ἐπάνω, καλογεμίζω, (ἐπμ. 2) ἀπογεμίζω, ἀναπληρόνω τὸ ἐλλεῖπον. « Ἀναπληροῦν τὸν τόπον τοῦ ἰδιώτου, « Γργ.
Ἀνάπλήρωμα (τὸ). τὸ χρησιμεῦσαν πρὸς ἀναπλήρωσιν.
Ἀναπληρωματικός, ἡ, όν, = Ἀναπληρωτικός.
Ἀνάπλήρωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναπληρόνειν, ἀπογέμισμα κτλ.
Ἀναπληρωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀναπληρῶν, χρησιμεύων (ἁρμόδιος) εἰς ἀναπλήρωσιν.
Ἀνα-πλήσσω, Μ. πλήξω. Κτυπῶ τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ ξανασπαχθῇ ἐπάνω ἡ ὀπίσω.
Ἀναπληστικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν πλησμονήν, χορταστικός. (ἐπὶ νοσημ.) κολλητικός.
Ἀνάπλοκή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναπλέκειν. (Ἰδιωτ. δὲ παράμουσικ.) συνέχεια φωνῶν ἀνομοίων ἢ ἀναίσθησια τῆς φωνῆς ὀλίγον κατ' ὀλίγον, (παρβλ. Καταπλοκή).
Ἀνάπλους-ους (ὁ). (ἐναντ. τῷ Κατάπλους, δηλ.) τὸ ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ πρὸς τὸ πέλαγος, καὶ (ἐπὶ ποταμ.) τὸ ἐναντίον τοῦ ῥεύματος πλεῖσιμον. 3) ἐπιστροφὴ (διὰ θαλάσσης).
Ἀναπλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκτείνω, ξαπλόνω· ξεδιπλόνω, (μτφορ.) ἀναπτύσσω, ἐξηγῶ.
Ἀναπλύνω, Μ. πλυνῶ. Ξαναπλύνω· ξεπλύνω, (ἐπμ.) ἐξαλείφω.
Ἀνάπλυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναπλύνειν.
Ἀνάπλωσις, εως (ἡ). ξεδίπλωμα, ξάπλωμα, (μτφορ.) ἀνάπτυξις.
Ἀνα-πλώω, Μ. πλώσω, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀναπλέω.
Ἀνα-πνεύω, Π. ἀντὶ Ἀναπνέω.
Ἀνάπνευμα (τὸ). τύπος δι' ἀνάπαυσιν.
Ἀνάπνευσις, εως (ἡ), = Ἀναπνοή ᾗ Ἀνάπαυσις.
Ἀναπνευστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων (ἢ ἀνήκων εἰς τὴν) ἀναπνοήν. 2) ἀναπαυτικός.
Ἀνάπνευστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄπνευστος.
Ἀνα-πνέω, Μ. πνεύσω. Παίρνω ἢ Ξαναπαίρνω τὴν ἀναπνοήν μου, ἀνασαίνω, (καὶ συνεχ. ἢ μτφορ.) ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου, εὑρίσκω ἄνεσιν, ξεκουράζομαι. 2) (μτβτ.) κάμνω (δίδω δηλ. καιρὸν εἴς) τινα νὰ ἀναπνεύσῃ (νὰ ξεκουρασθῇ [καὶ ἐπὶ πυρός] νὰ ἐβγάλῃ καπνόν, νὰ πάρῃ ἀνάσαν, νὰ ξεθυμάνῃ). « Ἀναπνεύσας τὴν ἵππον, « Ἡλ. (παρβλ. Ἀνα[Ἀπο]ῤῥέχω καὶ Ἀποπνέω).
Ἀνα-πνίγω, Μ. πνίξω. Σφίγγω (κυρ. τὴν φωνήν μου, ὥστε νὰ ἐβγαίνῃ λεπτὴ καὶ διαπεραστική).
Ἀναπνοὴ καὶ Ἀνάπνοια (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναπνέειν, ἀνασασμός. « Τῆς ἀναπνοῆς, τὸ μὲν εἰσπνοή ἐστι, τὸ δὲ ἐκπνοή, « Ἀρστ., ἴδε καὶ Διάπνοια. 2) (συνεχ.) ἀνάπαυσις, ξεκούρασμα, ἄνεσις. « Τῶν πόνων ἀναπνοήν, « Βασ. 3) ἡ ῥύπα διὰ τῆς ἐπ. ἀναπνέει (ἐρίζεται ἢ ξιθιμαίνει) τι. « Ἀναπνοὰς τοῖς ὕδασι ᾗ ῥρέατα ὦρυττε, « Πλ. « Ἐπεὰν αἱ παρὰ τοῖσι κροτάφοισι ἀναπνοαὶ ἀνοιχθῶσι, « Ἱππ. 4) ἀναθυμίασις, ἀτμός.
Ἀνα-πνόω, Μ. ύσω [ἀόρ. πθ. (ἀντὶ ἐνεργ.) Ἀνεπνύνθην), Π. ἀντὶ Ἀναπνέω.
Ἀναπόβλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀποβληθεὶς (χαθεὶς) ἢ μηδέποτε ἀποβαλλόμενος, ἢ μὴ ἀποβλητέος (ἀπορῥαπτέος).
Ἀναπόγραφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταγεγραμμένος εἰς τὸ κατάστιχον [κυρ. τῆς φορολογίας).
Ἀναπόδεικτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀποδειχθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος ἀποδειχθῆναι.
Ἀναποδείκτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἀποδείξεις.
Ἀνάπόδεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀποδοχῆς ἄξιος, ἀπαράδεκτος.
Ἀνα-ποδίζω, Μ. ίσω. Περιπατῶ ἀνάποδα (χυδ.) πισόκωλα. 2) (μτβτ.) γυρίζω (ἀνακαλῶ) τινὰ ὀπίσω, κάμνω νὰ ἐπαναλάβῃ ὅσα εἶπε, Ξαναρωτῶ τὰ ἴδια. (ἐπμ. 3) ἐξετάζω μὲ ἀκρίβειαν. « Ἀνεποδίσας ἑαυτὸν, « Ἡρ., ἀναίρεσιν ἢ ἐπανέλαβεν ὅσα εἶπε.
Ἀναπόδισις, εως (ἡ), καὶ
Ἀναποδισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναποδί-

ζειν, ἐξέτασις ἀκριβὴς, ἐπανάληψις. «Κατ' ἀνάλυσιν ᾗ ἀναποδισμῶν εἰπεῖν, « Ἡλ. Ἀφρ.

Ἀνα-ποδόομαι-οῦμαι, Μ. . . ; Ἀποκτῶ πάλιν πόδια, (Ἰ. Λιβὸς ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Α', 42).

Ἀναπόδοτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀποδοθεὶς (ὀπίσω ἢ πωληθείς) ἢ μὴ ἀποδοτέος. 2) (γραμτ.) = Ἀνανταπόδοτος.

Ἀναπόδραστος (ὁ, ἡ). ἄφευκτος, ἀναπόφευκτος. 2) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ φύγῃ (ἀποφύγῃ, ὀραπετεύσῃ).

Ἀνα-ποιέω-ῶ, Π. ήσω. (Γρφ.) Ἀνακατόνω, ζυμώνω, φθειρώνω (κυρ. μαγειρεύω). «Ἄρτους ἀναπεποιημένους ἐν ἐλαίῳ, « Γρφ.

Ἀνα-ποικίλλω, Μ. ιλῶ. Στολίζω (Πλουμίζω) ἀπ' ἐπάνω, Ξανα(κατα)στολίζω.

Ἀνάποινος (ὁ, ἡ), (ᾳ ἐπίρ.)-οίνως. Ὁ ἀπελεύθερος χωρὶς ἄποινα (λύτρα).

Ἀναπόκριτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαβὼν ἢ μὴ δοὺς ἀπόκρισιν.

Ἀναπόλαυστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπολαμβάνων ἢ μὴ ἀπολαμβανόμενος.

Ἀνα-πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναπολεμῶ.

Ἀναπολέμησις, εως (ἡ). ἀνανέωσις τοῦ πολέμου, Ξαναπολέμημα.

Ἀνα-πολ.μόω-ῶ, Μ. ώσω. Διαγείρω πάλιν τινὰ εἰς πόλεμον.

Ἀνα-πολέω-ῶ, Μ. ήσω. Γυρίζω καὶ Ξαναγυρίζω (τὸ ἐπάνω κάτω, τὸ ἐμπρὸς ὀπίσω κτλ.), κυλίω τι ἀνάποδα. 2) Ξαναμασσῶ τὴν τροφὴν (καθὼς τὰ ζῶα), μηρυκῶμαι. 3) (μτφρ.) = Ἀναπεμπάζω, περιφέρω (ἢ φέρω πάλιν) τι εἰς τὸν νοῦν μου, Ξαναενθυμοῦμαι, μελετῶ.

Ἀναπόλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναπολεῖν, [ῥτρ.] = Ἐπανάληψις ἢ Ἐπαναφορά.

Ἀναπολητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἕξιν εἰς τὸ ἀναπολεῖν.

Ἀνα-πολίζω, Μ. ίσω, = Ἀναπολέω.

Ἀναπολόγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος ἀπολογίαν, ἀσυγχώρητος. 2) ἀνυπεράσπιστος.

Ἀναπόλυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τυχὼν ἢ μὴ ἐπιδεκτικὸς ἀπολύσεως (ἐλευθερίας ἢ συγχωρήσεως), (ἐπὶ ὁρκωμοδέρμ.) ὁ προσκολλημένος πάντοτε εἰς ἓν μέρος (καθὼς τὰ μύδια κτλ.).

Ἀναπομπὴ (ἡ). τὸ πρὸς τὰ ἐπάνω ἢ τὰ ὀπίσω στάλσιμον, Ὄγάλσιμον, ἔκχυμα.

Ἀναπόμπιμος (ὁ, ἡ). ὁ τυχὼν ἢ ἄξιος ἀναπομπῆς, ὁ σταλεὶς ὀπίσω, ἐπιστραφείς.

Ἀναπομπὸς (ὁ, ἡ). ὁ στέλλων ἐπάνω ἢ ὀπίσω τινά.

Ἀνακόνιπτος (ὁ, ἡ). ἄνιπτος, ἄπλυτος.

Ἀνα-κορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑπάγω (ἀτενθύνομαι) πρὸς τὰ ἐπάνω, ἀναβαίνω.

Ἀνακόσβεστος (ὁ, ἡ). κὸν ὁπ. δὲν δύναται νὰ σβύσῃ, ἄσβυστος.

Ἀνακόσπαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπῤ.) -άστως. Ὁ μὴ δυνάμενος ἀποσπασθῆναι, ἀξεκόλλητος.

Ἀνακόστατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀποστατήσας ἢ μὴ δυνάμενος ν' ἀποστατήσῃ.

Ἀνακότευκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀποτυχὼν ἢ μὴ ἀποτυγχάνων.

Ἀνακοτνιασμὸς (ὁ). ἀνασπασμὸς βαθὺς μὲ κατάρας ἐξ αἰτίας ἀδημονίας.

Ἀνακότριπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναται τις ν' ἀποτρίψῃ (ὄγάλῃ, τινάξῃ) ἀπὸ πάνω του, ἀνεξάλειπτος.

Ἀνάπραξις, εως (ἡ). ἐπίμονος ἀπαίτησις καὶ εἴσπραξις χρέους.

Ἀνάπρασις, εως (ἡ). Ξανα(μετα)πώλησις.

Ἀναπράσσω(ττω), Μ. πράξω. Ἀπαιτῶ καὶ εἰσπράττω χρέη (χρέους κτλ.). «Διὰ δύο ὑποσχέσεις, τὴν μὲν βουλόμενος ἀναπράξαι, τὴν δὲ αὐτὸς ἀποδοῦναι, « Θκ.

Ἀναπράτης, ου (ὁ). ὁ Ξανα(μετα)πωλῶν, μεταπράτης.

Ἀνα-πρεσβεύω, Μ. εύσω. Στέλλω πρέσβεις ἢ Στέλλομαι καὶ ὡς πρέσβυς εἰς μέρος κείμενον εἰς ὑψηλοτέραν (γεωγραφικῶς) θέσιν.

Ἀνα-πρήθω, Μ. πρήσω, = Ἀναπίμπρημι.

Ἀνάπρισις, εως (ἡ). σχίσιμον μὲ τὸ πριόνι, ξέκοψιμον.

Ἀνα-πρίω(-ίζω), Μ. ίσω. Πριονίζω κατὰ μῆκος, σχίζω μὲ τὸ πριόνι.

Ἀναπτὰς, ᾶσα, άν, άόρ. β'. τῆς μτχ. καὶ Ἀναπτάσθαι, Π. άόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀνίπταμαι.

Ἀνα-πτερόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (δίδω) εἴς τινα πτερὰ ἵνα πετάξῃ. 2) (μτφρ.) δίδω ἐλπίδας εἴς τινα, διαγείρω, ἐμψυχόνω, ἐνθουσιάζω. ‖. (μσ.) ἀνοίγω (ἐκτείνω) τὰ πτερά μου, καὶ (μτφρ.) ἐνθαρρύνομαι, ἐνθουσιάζομαι Χρ. (παρβλ. Ἀναπτερόω, Ἀναρτάω καὶ Ἀνασοβέω).

Ἀνα-πτερυγίζω, Μ. ίσω. Ἀνοίγω (καὶ κινῶ) τὰ πτερά μου ἵνα πετάξω.

Ἀναπτέσθαι, άόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀναπέτομαι.

Ἀναπτῆναι, άόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀνίπταμαι.

Ἀνάπτης, ου (ὁ). ὁ ἀνάπτων (διεγείρων) στάσιν, ταραχὴν κτλ.

Ἀνα-πτοέω-ῶ καὶ Π. Ἀναπτοιόω, Μ. ήσω. Φοβίζω, ξυπνάζω (καὶ μσ. ἢ π.). ξυπνάζομαι (κυρ. καὶ μτφρ.). «Ὥστε τὴν Ἀσίαν ἀναπτοηθῆναι πρὸς τὴν ἐλπίδα, « Πλ.

Ἀναπτόμενος, η, ον, Π. μσ. άόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀναπέτομαι.

Ἄναπτος (ὁ, ἡ). [ὰ, ἅπτω ἢ ἅπτομαι]. ὁ μὴ προσαφθεὶς ἢ ἀναφθείς. 2) ἄπιαστος, ἀνέγγιχτος.

Ἀνάπτυκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνεπτυγμένος (ἀνοιγμένος, ἐξηγημένος) ἢ ἐπιδεκτικὸς ἀναπτύξεως (δυνάμενος ν' ἀνοιχθῇ κτλ.). «Τῶν διθύρων (ὀστρακοδέρμων), τὰ μὲν ἔστιν ἀνάπτυκτα, ὥστε συγκλείεσθαι καὶ ἀνοίγεσθαι, οἷον οἱ κτένες κτλ. τὰ δὲ συγκέκλειται ἐπ' ἀμφότερα, οἷον οἱ σωλῆνες, « Ἀρστ.

Ἀνάπτυξις, εως (ἡ). ξεδίπλωμα, ἄνοιγμα, (μτφρ.) ἐξήγησις.

Ἀνάπτυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναπτύειν.

Ἀνα-πτύσσω, Μ. πτύξω. Ξεδιπλόνω, ἀνοίγω. «Ἀναπτύξας τὸ βιβλίον, « Ἡρ. «Ἀναπτύσσειν τὴν φάλαγγα (τὸ κέρας Χρ.), « Ξεν., ἐκτείνειν. 2) (μτφρ.) ἐξηγῶ.

Ἀναπτυχὴ, (ἡ), = Ἀνάπτυξις.

Ἀνάπτυχος (ὁ, ἡ), = Ἀνάπτυκτος.

Ἀνα-πτύω, Μ. πτύσω. Φτύνω ἐπάνω, ἐβγάλλω φλέγματα κτλ. (ἐπὶ θαλάσσ.) Ξερνῶ, ῥίπτω ἔξω. «Κύματος ἀνέπτυεν ἄχνην, « Ἀπλλν. 2) (μτφρ.) περιφρονῶ, «Ὁ τὰς Ἡροφίλου διατυμὰς ἀναπτύων, « Γαλ.

Ἀνάπτω, Μ. άψω. Κρεμῶ (Ἀναρτῶ, Προσκολλῶ) τι ἐπάνω εἰς ἄλλο (κυρ. δὲ ἀνάθημα εἰς ναόν). «Πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, « Ὁδ. Γ. (καὶ μσ.) «Ἀνήψατο χεροὶν ἑθείρας, « Ἀπλλν. 2) (μτφρ.) ἀποδίδω (προσάπτω) εἴς τινα (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κακόν τι). «Ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι, « Εὐρ. «Πνεῦμα ἀνάπτειν, « Ἀρστ. Προβλ., μεταδίδειν μίασμα διὰ τῆς ἀναπνοῆς. «Εἰς ἑαυτὸν ἀνάπτειν τὴν αἰτίαν τῶν γενομένων, « Πλ. «Μανίαν τὴν χάριν ἀνάπτειν, « αὐτ. (καὶ μσ.). «Χάριν τοι ἀνάπτομαι, « Ἀπλλν. 3) ἀνάπτω (λύχνον, πῦρ κτλ.) καὶ 4) (μτφρ.) ἐξάπτω, διεγείρω. «Τὸ κοιμηθὲν πένθος ἀνάψαι πάλιν, « Χρσ. ‖. (μσ.) κρεμῶ (δένω) ἢ ἔχω κρεμασμένον (δεμένον) τι ἀπὸ πάνω μου. «Γρᾶες ἀνημμέναι κόσκινα, « Ἀπλλδ. (καὶ μτφρ.) «Τάρβος ἀνάψομαι, « Εὐρ. (καὶ πθ.) «Τί νύ τευ τόσσ' ἀνῆπται; « Ἀπλλν.

Ἀνάπτωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναπίπτειν, (σπν. καὶ ἀδκμ.) κάθισμα εἰς τὸ κρεββάτι πέσιμον τ' ἀνάκλιτον, (ὅθεν μτφρ.) ἀθυμία, ἀνορεξία, ἀμέλεια, ἀναβολή.

Ἀνα-πυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι. Ἐρωτῶ ἐπανειλημμένως (Ἐξετάζω ἐπιμελῶς) καὶ μανθάνω.

Ἀνα-πυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ πυρώσῃ (ἀνάψῃ).

Ἀνα-πυρσεύω, Μ. εύσω. Σηκόνω ὑψηλὰ πυρσόν (ἵνα δώσω εἴδησιν). 2) κάμνω ζωηρότερον χρῶμά τι (κυρ. κόκκινον).

Ἀνάπυστος (ὁ, ἡ), [ἀναπυνθάνομαι]. πασίγνωστος. 2) (σπν. ᾗ Π.) ἀνήκουστος.

Ἀνα-πωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξανα(Μετα)πωλῶ.

Ἀναπώλημα (τὸ). Ξανα(μετα)πούλημα.

Ἀνα-πωμάζω, Μ. άσω. Ὄβγάλλω τὸ πῶμα (τὸ στούπωμα, Τουρκ. τὸ καπάκι), ξεστουπόνω.

Ἀνάπωσις(τις), εως (ἡ), = Ἄμπωτις.

Ἀνα-ραΐζω, Μ. ίσω, ἀντὶ Ἀνα(ρ)ρίζω

Ἀναραιρηκὼς, ότος (υῖα, ός, Ἰων. ἡ Ἀττ. ἀντὶ Ἀνῃρηκὼς, πθ. πρκ. τοῦ Ἀναιρέω.

Ἀναράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Ἀναιρῶ τὴν γενομένην κατάραν, ξεκατοφτιάνω.

Ἀνάρβυλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ἀρβύλας (ὑποδήματα), Ξυπόλυτος.

Ἀνάργυρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ λαμβάνων ἀργύριον. «Τριηραρχεῖν ἠναγκάζετο ἀνάργυρος ὤν, « Δσ. «Ἀνάργυρος ᾗ ἄχρυσος ἦν ἔτι τότε ὁ Πύθιος, « Ἀθ.

Ἀνάρδευτος (ὁ, ἡ). ἀπότιστος.

Ἀνάρθμιος (ὁ, ἡ), = Ἄναρσις, ἀνάρμοστος.

Ἀναρθρία (ἡ). στέρησις ἄρθρων, (ἐπμ.) ἀτονία.

Ἄναρθρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἔχων μὲν ἀλλὰ μὴ φαινόμενα διὰ τὸ πάχος) ἄρθρα (ἁρμούς, κλειδωσ.), (ὕδενι Ἀ) συνεχ.) ἄτονος, ἀδύνατος. 3) (Γραμτ.) λόγος χωρὶς ἄρθρα, ἢ λέξις μὴ διαιρουμένη εἰς συλλαβάς, (ἐπμ.) ἄσημος, ἀκατανόητος. «Μυκᾶσθαι καὶ ἀφιέναι φωνάς τινας ἀνάρθρας, « Πλ.

Ἀναριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναμετρῶ (καὶ τρπ.) Ἐπαναλαμβάνω μὲ τὸν νοῦν μου.

ἀναλογίζομαι. 2) μετρῶ ἀνάποδα. [Παυσ. Ἀρκαδ.].

Ἀναρίθμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀριθμηθεὶς ἢ μὴ ὑποπίπτων εἰς ἀριθμόν, ἀμέτρητος, ἀλογάριαστος, (καὶ τρπ.) ἀσήμαντος, ἀξιοκαταφρόνητος, μὴ ἐμβαίνων εἰς λογαριασμόν (εἰς τὴν ἀράδα). «Ἀμήτωρ', ἀναρίθμητον, ἐκ δούλης τινός,» Εὐρ. 2) ὁ μὴ γνωρίζων ἀριθμητικήν.

Ἀνάριθμος (ὁ, ἡ), =Ἀναρίθμητος, ἄπειρος ἢ μηδαμινός. 2) ὁ μὴ μετρῶν τι διά τίποτε, (καὶ ἐπιμ.) χρώμενος αὐτῷ ἀφειδῶς. «Ἀνάριθμος θρήνων,» Σοφ.

Ἀναριστάω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν γευ(ἢ προγευ)ματίζω.

Ἀναρίστησις, εως (ἡ), =Ἀναριστία.

Ἀνάριστητος (ὁ, ἡ), =Ἄναριστος.

Ἀναριστία (ἡ). τὸ νὰ μὴ γευ(ἢ προγευ)ματίσῃ τις, [ἐκ τοῦ

Ἄνάριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γευ(ἢ προγευ)ματίσας, νηστικός.

Ἀναρίτης, ου (ὁ), =Νηρίτης, εἶδ. θαλασσ. κυχλίου, (ὄθεν:

Ἀναριτοτρόφος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. νῆσος) ἡ τρέφουσα ἀναρίτας.

Ἄναρκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ ὑπακούων εἰς) ἀρχηγὸν, ἀνυπότακτος, ἀνεξάρτητος.

Ἀνορμιδιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-δίως, =Ἀνάρμοστος.

Ἀναρμόζω, Μ. αρμόσω, =Ἁρμόζω ἢ Συν(Προσ)αρμόζω.

Ἀναρμοστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀνάρμοστος, δὲν συμφωνῶ, δὲν ταιριάζω.

Ἀναρμοστία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀναρμίστου, ἀσυμφωνία, δυσαναλογία, [ἐκ τοῦ

Ἀνάρμοστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-μόστως. Ἀταίριαστος, ἀσύμφωνος· ἄτοπος· παράλογος κτλ.

Ἀναρμόττω, Ἀττ.=Ἀναρμόζω.

Ἀναρπάγδην, ἐπίρ. Μὲ ἀναρπακτικὸν τρόπον.

Ἀναρπαγὴ (ἡ). ἅρπαγμα πρὸς τὰ ἐπάνω, [ἐκ τοῦ

Ἀναρπάζω, Μ ἅσω ἢ ἄξω. Ἁρπάζω τι αἰφνιδίως ἢ μὲ ὁρμὴν ἢ τὸ παίρνω μαζῦ μου ἐπάνω. 2) αὐρω τινὰ εἰς τὸ κριτήριον (εἰς τὴν καταδίκην, εἰς τὴν ἐξορίαν κτλ.), (ἐπιμ.) τὸν κάμνω ἄφαντον, τὸν χάνω ἐξαφνα ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, (ἐκτὸς πόλ.) καταχρέφω, ἐρημόνω.

Ἀναρπάξανδρος(ὁ, ἡ). Π. ὁ ἀναρπάζων τοὺς ἀνθρώπους, (ἐκεῖθ. τῆς Σφιγγός).

Ἀνάρπαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἁρπασθεὶς (κυρ. δὲ ἐξαρισθεὶς) μὲ ὁρμὴν καὶ αἰφνιδίως ἐπάνω, γενόμενος ἄφαντος, ἀφανισθεὶς ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, (παρβλ. Ἀνάσπαστος).

Ἀναρραίζω, Μ. ίσω. Ξαναγίνομαι ὑγιὴς, ἀναλαμβάνω τὴν ὑγείαν μου, ξεγερεύω.

Ἀναρράπτω, Μ. ράψω. Ξαναρράπτω, ἢ Ῥάπτω ἀπὸ πάνω, μπαλλόνω, ἢ συρράπτω.

Ἀναρραφὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναρράπτειν, (ἰδιαιτ. δὲ παρὰ χειρουργ.) τὸ ράψιμον σχίσματος ἢ πληγῆς τοῦ ἐπάνω μπατοφύλου, (ἐναντ. τῷ Καταρραφή).

Ἀναρραφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (χρησιμεύων) εἰς τὴν χειρουργ. ἀναρραφήν.

Ἀναρραψιμβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀρχίζω νὰ ψάλλω (νὰ ἀναγινώσκω σίγως καθὼς οἱ ψάλται) μεγαλοφώνως.

Ἀναρρέπω, Μ. ρέψω, Κλίνω πρὸς τὰ ἐπάνω (καθὼς τὸ ἓν μέρος τῆς ζυγαριᾶς, ὅταν ᾖν' ἐλαφρότερον τοῦ ἄλλου).

Ἀναρ-ρέω, Μ. ρεύσω. Ῥέω πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, (ἐπιμ. ἐπὶ πηγ.) ἀναβρύω.

Ἀνάρρηγμα (τὸ). τὸ ῥαγισμένον (ἀνοιγμένον) μέρος (γῆς, τοίχου κτλ.), [ἐκ τοῦ

Ἀναρ-ρήγνυμι, Μ. ρήξω, (μσ. πρκ. Ἀνέρρωγα κτλ.). Σχίζω (καὶ μσ. Σχίζομαι) μὲ ὁρμὴν εἰς δύο, ἀνοίγω (κυρ. καθὼς ἡ γῆ ἢ τοῖχος ἀπὸ σεισμόν), (ὄθ. συνκδχ.) ἐβγάλλω ἢ ἐβγαίνω ἔξαφνα ἢ μὲ κρότον εἰς τὴν μέσην, ξεσπάνω ἢ ξαναπάνω. «Ἐλασίβροντ' ἀναρρήγνυς ἔπη,» Ἀρχφ. «Πῦρ (« Ὕδωρ, « Τὰ ἕλκος) ἀνερράγη,» «Ἀνέρρωγεν ἐπὶ πολὺ τὸ αἰδοῖον (τῆς θηλείας ἐλέφαντος), « Ἀρστ. «Ἀντίπρωρα ἐμβαλλόμεναι (πλοῖα), ἢ ἀναρραγεῖσαι τὰς παραξειρασίας,» Θκ. (ἢ τρπ.) «Νεῖκος ἀναρρήξαντας,» Θκρ. (ἢ μσ.) « Ἀνερράγησαν αἱ καχίαι,» Πλ. (παρβλ. Ἐκρήγνυμι).

Ἀναρρηθεὶς, εἷσα, ἐν, πθ. ἀόρ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀναγορεύω.

Ἀνάρρημα (τὸ). =Ἀνάρρησις, κήρυγμα.

Ἀνάρρηξις, εως (ἡ), [ἀναρρήγνυμι]. σχίσιμον (ἄνοιγμα) εἰς δύο κτλ.

Ἀνάρρησις, εως (ἡ). =Ἀναγόρευσις, καινοπαίγνιος θεὰ κήρυκος, (ἰδιαιτ. δὲ) ἔπαινος δημόσιος.

Ἀναρρῖνον (τὸ), [ἀνὰ ῥὶς], εἶδ. φυτ. ὅμοιον μὲ τὸ κάρδαμον ἢ τὴν ῥόκαν. (λέγεται καὶ Ἀντιῤῥίνου καὶ Θυμοκράνιον καὶ Λυχνὶς ἀγρία).

Ἀναρριπίζω, Μ. ίσω. Φυσῶ μὲ τὴν ριπίδα τὸ πῦρ καὶ τὸ ἀνάπτω, (μεταφορ.) ἐξυπνῶ, διεγείρω, ἐρεθίζω, ἐξάπτω, παροξύνω.

Ἀναρρίπισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναρριπίζειν.

Ἀναρριπτέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἀναρρίπτω, Μ. ρίψω. Ῥίπτω ἐπάνω (τὸν ἀνήφορον). «Κἂν ἀναρρίψῃς τι τῶν γεωξῶν, κάτω φέρεται,» Ἀρστ. 2) (μτφρ. ἀπὸ τῶν κυβευόντων) δια(ρίπτω)κινδυνεύω, δοκιμάζω τὴν τύχην μου ἢ ὅπου τὸ βγάλει ἡ ἄκρη. «Πᾶς ἀναρρίψω κύβος,» Πλ. «Τὸν περὶ τοῦ παντὸς ἀναρρίψας κύβον,» αὐτ. «Μάχην ἀναρρίψαι,» αὐτ. «Τοσόνδε κίνδυνον ἀναρριπτοῦμεν,» Θκ. (καὶ πθ.) «Ἅπαξ ἀναρριφθέντος τοῦ κινδύνου, αὐτ. (καὶ ἀλλ.) « Εἰς ἅπαν τὸ ὑπάρχον ἀναρριπτεῖν,» αὐτ.

Ἀναρριχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Σκαλόνω καὶ ἀναβαίνω (δένδρον, τοῖχον κλπ.), (χμδ.) σκαρβαλόνω, καντζαρόνω κτλ.

Ἀναρρίχησις, εως (ἡ) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναρριχᾶσθαι, καντζάρωμα κτλ.

Ἀναρρίψις, εως (ἡ). ῥίψιμον (τίναγμα) πρὸς τὰ ἐπάνω, (μτφρ.) ῥιψοκινδύνευσις.

Ἀνάρροια (ἡ). τὸ τράβιγμα τῆς θαλάσσης εἰς τὰ ὀπίσω (εἰς τὰς παλιῤῥοίας).

Ἀναρροιβδέω-ῶ, Μ. ήσω, =Ἀναῤῥοφέω, καταπίνω (ῥοφῶ) μὲ κρότον, (παρβλ. Ἀποῤῥοιβδέω).

Ἀναρροίβδησις, εως (ἡ). φούρηγμα ἢ Ξαναῤῥόφημα.

Ἀναρροιζέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναβαίνω (Ἀναῤῥοῶ) μὲ ὁρμὴν καὶ κρότον.

Ἀναρροφία (ἡ). κλίσις (τάσις) πρὸς τὰ ἄνω ἢ τὰ ὀπίσω, [ἐκ τοῦ

Ἀνάῤῥοπος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέπων (κλίνων, θεὼ θυνόμενος) πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω

Ἀνάῤῥοος, ου (ὁ), =Ἀνάῤῥοια.

Ἀναῤῥοφέω(άω)-ῶ, Μ. ήσω. Ῥοφῶ ἢ Ξαναῤῥουφῶ.

Ἀναῤῥόφησις, εως (ἡ). =Ἀναῤῥοίβδησις.

Ἀναρ-ριχθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κτυπῶ πουθενὰ ἢ πάλιν τραβιοῦμαι ὀπίσω μὲ μέγαν κρότον (καθὼς τὰ κύματα).

Ἀνάῤῥυσις, εως (ἡ). ἐλευθέρωσις. 2) θυσία, καθιέρωσις τοῦ θύματος, (ὄθεν 3) ἡ τρίτη ἡμέρα τῶν Ἀπατουρίων, [ἐκ τοῦ

Ἀναῤῥύω [ἀνά, ῥύω ἢ ἐρύω], Μ. ῥύσω. (κυρ.) Τυρίζω τὴν κεφαλὴν τοῦ ζώου πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ πρὸς τὰ ἐπάνω ἵνα τὰ σφάξω, (ὄθεν) θυσιάζω (κυρ. εἰς τοὺς οὐρανίους θεούς). 2) (μσ.) Ἐλευθερώνω, ἐλευθεράνω. «Τὴν ἧτταν—,» Δ. Ἁλ., Ἀνακαλοῦμαι.

Ἀναῤῥώνυμι, Μ. ρώσω. Ξαναδυναμόνω, Ξαναγιερεύω, (καὶ μσ.) ἀναλαμβάνω ἀπὸ νόσου.

Ἀναῤῥώομαι, Μ. ρώσομαι, Π. γυρίζω μὲ ὁρμὴν ὀπίσω, ὀπισθοδρομῶ.

Ἀνάῤῥωσις, εως (ἡ). ἡ ἐκ νέου ἐνδυνάμωσις, ξεγέρεμμα.

Ἄναρσις, α ἡ ος, ον, Π. (ἐν γέν.)=Ἀνάρμοστος, ἀσυμβίβαστος, (ὄθ. ἄνθρ.) ἐχθρὸς, δυσμενὴς, (πρᾶγμα) ἐναντίον, δυσάρεστον, ἀλέθριον, ἄτοπον, ἄδικον.

Ἀναρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ τι ἐπάνω εἰς ἄλλο. «Ἀνήρτησεν ἑαυτὸν βρόχῳ,» Ἡρωδ., (ἢ μσ.) « Ἀνηρτημένος τοῦ ἅρματος,» Φλῤ. (ἢ μτνμ.) «Πάντων πρὸς αὐτὸν ἀνηρτημένων ταῖς ὄψεσι,» Πλ. 2) (συνηθ. μτφρ.) κάμνω τι νὰ ἐξαρτᾶται ὅλως διόλου ἀπὸ (νὰ συνίσταται εἰς) ἕν ἄλλο, ἀριερόνω ἐντελῶς. «Δήμῳ μὴ πᾶν ἀναρτήσῃς κράτος,» Εὐρ. «Εἰς τὸν δῆμον ἀνηρτήσασιν ἑαυτούς,» Δημ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) «Ἐκ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένος.» Δκ. «Εἰς τὸ θεῖον ἀνηρτῆσθαι ταῖς ἐλπίσι,» Πλ. 3) κρατῶ τινα (διὰ τῶν ἐλπίδων) μετέωρον ἢ τὸν ἐγκαρδιόνω εἰς τὸ νὰ ἐπιχειρήσῃ τι. «Ἐπιστολὴν ἔχων, ἐλπίσιν ἀναρτῶσαν αὐτούς,» Πρκ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) «Ἀναρτωμένους ἐλπίσιν ἐξ ἐλπίδων,» Δημ. «Ἀνάρτημαι ἐπ' αὐτοὺς χρατεῖσθαι,» Ἱππ. «Ἀναρτημένου σεῦ χρῆσθαι ἔργα ποιεῖν,» αὐτ. 4) (μσ.) ἑλκύω (κερδίζω) τινὰ εἰς τὴν εὔνοιάν μου, τὸν προσηλόνω εἰς τὸν ἑαυτόν μου, τὸν φιλειοῦμαι ἐντελῶς. «Ἀνήρτητο τοὺς Τρῶας τῷ λόγῳ,» Φλῤ. «Τοσαῦτα ῥῦλα ἀνηρτήσατο,» Ξεν., (παρβλ. Ἀνάπτω καὶ Ἀναπτερόω).

Ἀνάρτησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναρτᾶν, κρέμασμα, (καὶ μτφρ.) πρασήλωσις, ἀκείωσις κτλ.

Ἀναρτητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀναρτᾷ (κρατῇ μετέωρον ἢ προσηλόνῃ κτλ.) τινα.

Ἀνάρτιος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἀριθμὸς) ὁ μὴ ἄρτιος, δηλ. ὄχι ζυγὸς, ἀλλὰ μονός.

Ἀνάρτυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀρτυμένος (παρασκευασμένος μὲ μυρωδικὰ κλπ.), ἀνέτοιμος.

Ἀναρυστὴρ (ὁ). ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁποῖον ἐβγάλλομεν κρασὶ κτλ. [ἐκ τοῦ

Ἀναρύτω καὶ Ἀναρύω (συνηθέστ. τὸ μτ.), Μ. αρύτω. Ἐβγάλλω (Τραβῶ) νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι (κρατ. ἀπὸ τὸ βαρέλλι, κ.ἄ.).

Ἀναρχίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι πάλιν ἀρχαῖον.

Ἀναρχία (ἡ). Ἔλλειψις ἀρχῆς (κυβερνήσεως) καὶ ἄρχοντος. «Τὴν ἀναρχίαν ἐξαιρετέον ἐκ παντὸς τοῦ βίου.» Πλάτ.

Ἄναρχος (ὁ, ἡ), (ἐπίρ.)-άρχως. Ὁ μὴ ἔχων ἀρχήν. «Ὁ θεὸς μόνος ἄναρχος.» Θλγ. 2) ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἀρχὴν (κυβέρνησιν) ἢ ἄρχοντα. «Μηδέποτε ἄναρχον μηδένα εἶναι.» Πλάτ.

Ἀναρχοσωτύμυσσος (ὁ, ἡ), Π. (θλγ.) ὁ μεμυημένος ὑπὸ (ἢ εἰς τὰ μυστήρια) τοῦ ἀνάρχου φωτός.

Ἀνα-σαλεύω, Μ. εύσω. Συχνὰ ἡ πρὸς τὰ ἐπάνω σαλεύω (κουνῶ) τι.

Ἀνα-σειράζω, Μ. άσω. Τραβῶ ὀπίσω καὶ ἐμποδίζω τι διὰ τῆς σειρᾶς (ἁλύσεως, σχοινίου, γαλιναῦ κτλ.). «Ἀλλ' ἀνασειράζοντες (τὴν ναῦν), ἔχον προτέρωσε κιοῦσαν,» Ἀπολλν. (καὶ τρπ.) «Θεῶν σέ τις ἀνασειράζει καὶ παρασκόπτει φρένας,» Εὐρ., (παρβλ. Ἀναγαιτίζω).

Ἀνασειρασμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνασειράζειν.

Ἀνασεισίφαλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνασείων τὸν φαλλόν, (ἐπίθ. τῶν ἑταιρίδων καὶ τῶν βακχευόντων).

Ἀνάσεισμα (τὸ) καὶ

Ἀνασεισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ

Ἀνα-σείω, Μ. σείσω. Σείω (Κουνῶ, Τινάζω) ἐπάνω-κάτω, (ἐπιμ.) ξεδιπλόνω. «Ἱμάντας ἢ στρώματα ἀνασείσαι καὶ συνθεῖναι,» Ξεν. «Ἀνασείσας τὰ ἱμάτια,» Φλάγρ. 2) σείω (κουνῶ) τι σηκόνοντάς το ψηλά. «Οἱ δέ, ἀκούσαντες τοῦ κηρύγματος, . . . τὰς χεῖρας ἀνέσεισαν, δηλοῦντες προσίεσθαι τὰ κεκηρυγμένα,» Θκ. 3) (μεταφορ.) ἀναπατόνω, διεγείρω (εἰς στάσιν κτλ.), ἢ φοβερίζω (καθὼς ὁ σηκόνων καὶ κουνῶν ξύλον, κτλ.). «Ἀνασείει τὸν λαόν,» Γρῦ., (παρβλ. Διασείω).

Ἀνασηλγαίνω, Μ. ανῶ ἢ ήσω. Ἀπελγαίνω ἀναφανδόν, ἐνοχλῶ τινα μὲ ἀδιαντροπίαν.

Ἀνα-σεύω (χ. Μ.), Π. τινάζω (κουντῶ) τι μὲ ὁρμὴν πρὸς τὰ ἐπάνω.

Ἀνα-σηκόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀνασηκόω, φέρω (κυρ. τὴν ζυγαριὰν) εἰς ἰσορροπίαν.

Ἀνασθμαίνω, Μ. ανῶ. Ἀνασαίνω συχνὰ καὶ μὲ δυσκολίαν.

Ἀνασιλλοκομάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κόμην ἀνάσιλλον, (ἴδε τὸ ἐπιμ.).

Ἀνάσιλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀνασηκωμένα πρὸς τὴν κορυφὴν ἢ ἀκτένιστα (ἐπιμ.) κατσαρά, ἄγρια (ὅπότε τοιαῦτα εἶνε καὶ τὰ τοῦ λεονταρίου. Ἴδε τὸν Ἀρστ.) τὰ ἐμπροσθινὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς του.

Ἀνα-σιμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι, = Ἀνασιμάω, [ἐκ τοῦ

Ἀνάσιμος (ὁ, ἡ). ὁ γέρων (κυρτὸς) πρὸς τὰ ἄνω («Ὁ ἐλέφας τοὺς δύο μεγάλους δόντας ἔχει ἀνασίμους,» Ἀρστ.)· (ἰδιωτ.) ὁ ἔχων μύτην ἀνασηκωτήν. «Ἀνάσιμα τὰ πλοῖα ποιοῦνται,» Ἀρστ. (παρβλ. Ἀνασπερος)

Ἀνα-σκάπτω, Μ. άσω. Σκάπτω (Σκάφω) τὴν μύτην μου (καθὼς τὰ ζῶα ὅταν δοφραίνωνται).

Ἀνα-σκαίρω, Μ. αρῶ, = Ἀνασκιρτάω.

Ἀνα-σκαλεύω, Μ. εύσω. Σκαλίζω ἢ ἐβγάζω. ἀνακατόνω (τὴν φωτιὰν κτλ.), (ὀθ. μτφρ.) = Ἀναζωπυρῶ.

Ἀνα-σκάπτω, Μ. σκάψω. Ξανασκάπτω καὶ ἐβγάζω, ξεριζόνω, ξεχόνω, (ὄθεν:) χρημνίζω, ἀφανίζω.

Ἀνα-σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Παρατηρῶ ἢ ἐξετάζω προσεκτικῶς ἢ ἐπανειλημμένως.

Ἀνα-σκευάζω, Μ. άσω, (ἐναντ. τῶ Κατασκευάζω, ὑηλ.) σηκόνω (μαζόνω) τὰ σκεύη μείνε τὰ μετακομίσω, (ἐπιμ.) μετοικῶ. «Τὴν ἀγορὰν εἴσω ἀνεσκεύασαν,» Ξεν. (ἢ πθ. ἢ μσ.) «Τῶν δὲ πολεμίων εἰς βαθεῖς καὶ ὑλώδεις αὐλῶνας ἀνασκευασαμένων,» Πλ. «Ὁ στόλος εὐτάκτως κατεσκευάζετο ἢ πάλιν ἀνεσκευάζετο,» αὐτ. 2) σηκόνω ἀπὸ τὴν μέσην, ἐξαλείφω, ξεριζόνω, χαλνῶ, ἀφανίζω, (ἢ ῥτρ.) ἀναιρῶ. «Τὴν Ἀηκύθου καθελὼν ἢ ἀνασκευάσας, τέμενος ἀνῆκεν ἅπαν,» Θκ. «Τὴν ὠσὸν (=Σύριγγας. «Ἔλκη) ἀνασκευάζειν,» Δσκρ. (ἰδιαιτ. δὲ ἐπὶ τραπεζιτῶν) «Ἀνασκευάζειν τὴν τράπεζαν,» Δημ., = Χρεωκοπεῖν. 3) (σκν.) κατασκευάζω ἐκ νέου, ἀνοικοδομῶ. (Στρβ.)

Ἀνασκευαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος (χρησιμεύων) εἰς τὸ νὰ ἀνασκευάζῃ (χαλνᾷ κτλ. ἢ, ἐκ τοῦ ἐναντ.) ξαναφτειάνῃ (διορθόνῃ κτλ.). «Ἀνασκευαστικὸν τῆς ἀμβλυωπίας,» Δσκρ.

Ἀνασκευή (ἡ). τὸ σήκωμα (ἡ μετακόμισις) τῶν σκευῶν ἢ τῆς στρατ. ἀποσκευῆς, μετοικεσία. 2) χάλασμα, ἀνατροπή. (ἢ ῥτρ.) ἀναίρεσις. 3) (σκν.) ἡ ἐκ νέου κατασκευή, ξαναφτειάσιμον.

Ἀνασκησία (ἡ). Ἔλλειψις ἐξασκήσεως.

Ἀνάσκητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐξησκημένος, ἀγύμναστος.

Ἀνασκήτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἐξάσκησιν.

Ἀνα-σκίδνυμι, = Ἀνασκεδάννυμι.

Ἀνα-σκινδυλεύω, Μ. εύσω, = Ἀνασκολοπίζω.

Ἀνα-σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω· χοροπηδῶ (ἀπὸ τὴν χαρά μου).

Ἀνα-σκολοπίζω, Μ. ίσω. Παλουκόνω.

Ἀνασκολόκισις, εως (ἡ) καὶ

Ἀνασκολόπισμός (ὁ). παλούκωμα.

Ἀνα-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀνασκέπτομαι. «Εἴ τις τὰ προγεγενημένα ἀνασκοπεῖ καλῶς ἀποδέδηκε,» Ξεν.

Ἀνασκοπή (ἡ). ἡ ἐπανειλημμένη ἢ ἀκριβὴς παρατήρησις (θεωρία, μελέτη, ἐξέτασις)

Ἀνα-σμύχω, Μ. σμύξω. Καίω ἢ φθείρω τι κατ' ὀλίγον ὀλίγον.

Ἀνα-σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυπνάζω (ἢ ἐπιμ.) φυγαδεύω. «Θήρευτής, εἰ ἀνασοβεῖ θηρεύων, δυσαλωτέραν τὴν ἄγραν ποιεῖ,» Πλάτ. 2) ἐρεθίζω, διεγείρω. «Τὴν πρὸς ἀλλήλας ἀνεσόβησαν ἔριν,» Σὸ., (ὄθεν:) «Ἀνασεσοβημένος τὴν κόμην,» Λκ., μὲ ἀνασηκωμένα (φαντωμένα) μαλλία, (παρβλ. Ἀνάσιλλος).

Ἀνασόβησις, εως (ἡ). φυγάδευσις (διὰ ξυπνάσματος).

Ἀνα-σπαράσσω(ττω), Μ. άξω. Τραβῶ καὶ ἐβγάλλω μὲ ὁρμὴν, ξεριζόνω.

Ἀνάσπασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνασπᾶν, ξερρίζωμα.

Ἀνασπαστήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς ἀνάσπασιν.

Ἀνάσπαστος (ὁ, ἡ). ὁ τραβιγθεὶς ἐπάνω, ξερριζωθεὶς κτλ., (ἐπιμ. 2) ὁ ἐξορισθεὶς εἰς μέρος μεσόγειον καὶ μεμακρυμένον, (παρβλ. Ἀνάρπαστος).

Ἀνασπαστὸς (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος ἀνασπασθῆναι (ἑλκυσθῆναι πρὸς τὰ ἄνω), (ὄθεν) «Ἀνασπαστὸς πύλη,» Σοφ., ἡ ἀναβασκαταβαζομένη (ἢ κοιν. Κλαβανή), (ἢ σύσ.) «Ἀνασπαστοί (ἔνν. ἱμᾶντες), τὰ λωρία τῶν ὑποδημάτων κτλ. [ἐκ τοῦ

Ἀνα-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. (ἐν γέν.) Τραβῶ (Παίρνω) ἐπάνω, ἐβγάλλω, ξερριζόνω, «Ἀνασπάσας δὲ (ἔνν. τὰς νῆας), ἀπῆκτο εἰς τὴν Θήρην,» Ἡρ. «Ἐπεὰν ἀνασπάσωσι τὴν βύβλον ἐκ τῶν ἑλέων,» αὐτ. «Ἀνασπᾷ τὴν ἀτμίδα,» Παυσ. (ἢ περιφραστ.) «Λόγχας ἀνασπᾶν,» Σοφ., ἀντὶ Ὁμιλεῖν μεγαλοφώνως. 2) τραβῶ (σύρω) ὀπίσω. «Τὴν χεῖρα πάλιν ἀνέσπασεν,» Ἀρχιλ. (ἢ μσ.) «Ἐκ χροὸς ἔγχος ἀνεσπάσατο,» Ἰλ. Ν. 3) σηκόνω (μαζόνω) ἐπάνω «Λαῖφος ἀνασπᾶν,» Ἀπολλν. «Ἀνασπᾶν τὰ πρόσωπον [τὸ μέτωπον, τὰς ὀφρῦς] «, σφρόνειν τὸ πρόσωπον. (καὶ πθ. ἢ μσ.) «Ὠμοπλάται ἀνεσπασμένοι,» Ἀρστ. 4) ἐξορίζω, φυγαδεύω, κάμνω τινὰ ἀνάσπαστον (ἴδε τὴν λέξ.). «Ὡς ἀνασπάσοντας αὐτοὺς ἦδη τοὺς Ἀθηναίους,» Ἰσοκρ.

Ἀνα-σπογγίζω, Μ. ίσω. Σφουγγίζω καλὰ μὲ (ἢ τραβῶ τὴν ὑγρασίαν ὡσὰν) τὸ σφουγγάρι.

Ἀνασσα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Ἄναξ, βασίλισσα, (κρασφωνητικῶς ἐπὶ θεῶν) Κυρία, Δέσποινα κτλ.

Ἀνασσείασκε, Π. ἀντὶ Ἀνέσειε, γ' ἐν. πρτ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀνασσείω.

Ἀνάσσατος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀνήσσητος.

Ἀνάσσυτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀνασσεύω] ὁ ὁρμῶν (κινούμενος) πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἀνάσσω [ἄνω, ἀνῶ], Μ. ἀνάξω (δόρ. Ἔ [καὶ Π. Ἀ]ναξα). (ἐν γέν.) Ἐξουσιάζω, διοικῶ, βασιλεύω. (συνήθ. μὲ δοτ.) «Τρώεσσιν ἀνάξειν,» Ἰλ. Γ. «Κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσας,» Ὀδ. Α. (ἢ μὲ γεν.) «Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις,» Ἰλ. Α. (ἢ κρίθετ.) «Ἐν (=Μετ') ἀθανάτοισιν ἀνάξειν,» Ἡσ. (καὶ μσ.) «Τρὶς γὰρ δὴ μιν φασὶν ἀνάξασθαι γένεˆ ἀνδρῶν,» Ὀδ. Τ. (καὶ πθ.) «Ἀνάσσουσι ἑταῖροι,» Ὀδ. Δ. (ἢ κατ' ἄλλ. ἔκδοχ.) «Παρ' ὅτῳ τὸ Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται,» Σοφ., ἀντὶ Ἀνακτορικῶς κατέχεται.

Ἀνάσσω(ττω), Μ. άξω, Ἀττ. ἀντὶ Ἀναΐσσω

Ἀνάστα, ἀντὶ Ἀνάστηθι, β'. πρσ. τοῦ δορ. β'. τῆς κρασ. τοῦ Ἀνίσταμαι.

Ἀναστατόν, ἐπίρ. Στεκόμενος ἢ Σηκωθεὶς ὄρθιος, εἰς τὸ πεδάρι.

Ἀνάσταθμος (ὁ). ὁ ἄμβων τοῦ ναοῦ (παρὰ τῷ Χωνιάτῃ).

Ἀναστελάω-ῶ, Μ. άσω, Π. κάμνω νὰ φαλάξῃ.

Ἀναστελικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν εἰς τὸ ἀναστέλλειν (ἐμποδίζειν κτλ.), (ἰατρ.) στυπτικός.

Ἀνα-σταλύζω, Μ. ύξω, Π. χύνω σταλαγμούς δακρύων ἀλλεπαλλήλους.
Ἀναστάς, άντος (ἄσα, άν), ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Ἀνίσταμαι.
Ἀναστᾶς, ᾶδος (ἡ), Π. =Παστάς.
Ἀναστάσιμος (ὁ, ἡ). (Ἐκκλησ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀνάστασιν.
Ἀνάστασις, εως (ἡ). (ἐν γέν.) σήκωμα ἐκ κάνω καθημένου ἢ κοιμωμένου ἢ ἀσθενοῦντος ἢ τοποθετημένου εἰς ἔνεδραν, (ἰδιαιτ. δὲ 2) ἡ ἀναβίωσις νεκροῦ, ζωντάνεμα. 3)=Μετανάστευσις (ἀπὸ τῆς πατρίδος εἰς ξένον τόπον), Μετοικεσία. «Ἐβουλεύοντο περὶ ἀναστάσιος τῆς Ἰωνίης, καὶ ὅπη χρεὼν εἴη τῆς Ἑλλάδος κατοικίσαι,» Ἡρ. 4)=Ἐπανάστασις, (ἴδε τὸ ῥῆμα). 5) (ἐνεργ.)=Ἀναζήτωσις. «Ἀλλ' ἀναστάσεως καὶ ἀνδραποδισμοῦ τῆς πατρίδος,» Δημ. 6) (ἐπὶ ἀψίχ.) ἀνέγερσις, ἀνόρθωσις (τείχους κτλ.). 7) ζήσιμον ἢ ξαναζήσιμον (ἀνδριάντος κτλ.).
Ἀναστατήρ (ὁ), Π.=Ἀναστάτης.
Ἀναστατήριος, α, ον. (κυρ. θυσία) τελουμένη διὰ τὴν ἀνάζεσιν (ἀνάῤῥωσιν) τινος.
Ἀναστάτης, ου (ὁ). ὁ ἀναστατόνων (ἐρημάζων, ἐξολεθρεύων) τόπον τινὰ κτλ.
Ἀναστατικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς,=Ἀναστάσιμος, ἀνήκων εἰς τὴν ἀνάζεσιν (τοῦ Χριστοῦ). 2) ἐπαναστατικός, διεγερτικὸς πρὸς ἀποστασίαν.
Ἀνάστατος (ὁ, ἡ). (ἄνθρ.) ἀναστατωθεὶς (διωχθεὶς ἀπὸ τὴν πατρίδα του) ἢ μεταναστεύσας, (πόλις) ἐρημωθεῖσα, σκορπίσασα, καταστραφεῖσα. ‖. (οὐσ.) Ἀνάστατοι (οἱ), εἶδ. ἄρτων εἰς τὰς Λθ., (τὸ κοιν.) ψωμὶ ἀναιβατὸν ἢ ἀφράτον, (ἂν δὲν ζῇ ἐφαλμ. ἀντὶ Ναστοί).
Ἀνα-στατόω-ῶ, Μ. ώσω. (μτγν.) Ἀναζατόνω, διώχνω τινὰ ἀπὸ τὸν τόπον του, τὸν βιάζω νὰ μεταναστεύσῃ. 2) διεγείρω πρὸς ἐπανάστασιν. 3) ἐρημόνω, καταστρέφω.
Ἀναστάτωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναστατόνειν.
Ἀνα-σταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κρεμῶ ἢ Ἐμπήγω εἰς σταυρὸν (παλοῦκι), σταυρόνω ἢ παλουκόνω. «Τὴν κεφαλὴν ἀποτεμὼν ἀνεσταύρωσε,» Ξεν. 2) Ξαναχαυρόνω. «Ἀναχαυροῦντες τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ,» Γρφ.
Ἀνασταύρωσις, εως (ἡ). σταύρωμα ἢ Ξανασταύρωμα.
Ἀνα-σταχυόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, Π. ᾰ
Ἀνα-σταχύω, Μ. ύσω, Π. φυτρόνω ᾰ αὐξάνω ὡς στάχυς. 2) κάμνω ἀστάχυα, σταχύνω.
Ἀνα-στεγνόω-ῶ, Μ. ώσω. Στεγνόνω (καὶ ἰατρ.) Σφίγγω (Στύφω) «ὅλως διόλου, ἢ Ξαναστεγνόνω.
Ἀνα-στείβω, Μ. χείψω. Καταπατῶ ἢ Ξαναπατῶ, (ἴδε τὸ ἁπλοῦν).
Ἀνάστειος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀστεῖος, ἀπολίτευτος, χωριάτης.
Ἀνάστειρος (ὁ, ἡ). (κυρ. πλοῖον) ἔχον τὴν στεῖραν (πρῷραν) σηκωμένην πρὸς τὸ μέρος τῆς πρῴρας, (παρβλ. Ἀνάσιμος).
Ἀνα-στείχω, Μ. στείξω, Π. περιπατῶ πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀναιβαίνω ἢ ὀπισθοδρομῶ.
Ἀνα-στέλλω, Μ. στελῶ. Στατέλλω (Μαζόνω, Σηκόνω) ἐπάνω. (ναυτ.) σηγγάρω. «Τὴν αὐλαίαν ἀνέστελλον,» Πλ. «Ἐπλέομεν ἀναστείλαντες καθ' ἥμισυ τὰ ἱστία,» Πλοῦ. (ᾰ συνκδχ.) «Ἀναζίλλουσα ὀπωπάς,» Ἐπιγρ. (ᾰ μσ. ἢ πθ.) «Ἀνεζαλμένῳ τῷ χιτῶνι καθήμενος οὐκ εὐπρεπῶς,» Πλ. (ᾰ ἑλλ.) «Ἀνεσταλμένος προσουρεῖ,» αὐτ. (παρβλ. Ἀνασύρω). 2) στέλνω ὀπίσω, ἐμποδίζω, σταματῶ. «Οἱ δὲ βράκοντες ἀνέζελλον ἑαυτούς,» Αἰλ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) «Τοξευόμενοι δὲ ἀνεζίλλοντο,» Θκ. (καὶ συνκδχ.) «Ἀναστέλλεσθαι τροφὴν,» Αἰλ., κόπτεται τὸ φαγεῖ 'του, κάμνει δίαιταν.
Ἀνα-στενάζω, Μ. άξω, καὶ
Ἀνα-στεναχίζω Μ. ίσω, Π. καὶ
Ἀνα-στενάχω, Μ. άξω, Π. καὶ
Ἀνα-στένω (χ. Μ.). Στενάζω ἐκ βάθους (καρδίας), βαρυαναστενάζω, (ᾰ συνκδχ.) κλαίω, μυρολογῶ.
Ἀνάστερος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ἄναστρος, χωρὶς ἀστέρας.
Ἀνα-στεφανόω-ῶ, Μ. ώσω, καὶ
Ἀνα-στέφω, Μ. στέψω. Στεφανόνω, βάλλω τι ὁλόγυρα ὡσὰν (στολίζω μὲ) στεφάνι. «Ἡ Εἰρεσιώνη, κλάδος ἐξ ἐλαίας ἐρίῳ ἀνεστεμμένος,» Πλ.
Ἀνα-στηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω τι ὡσὰν (ἢ εἰς) στήλην ἵνα φαίνεται πρὸς ἐνθύμησιν.
Ἀναστήλωσις, εως (ἡ). στήσιμον ἐπάνω, (ἢ ἐν εἴδει) στήλης.
Ἀνάστημα (τὸ). μέρος γῆς ἐξέχον, Ὑψήλωμα. 2) τὸ ὕψος τοῦ σώματος, ἡ κορμοστασιὰ (τὸ Τουρκ.) μπόϊ (ὄχι μόνον ἀνθρώπου ἀλλὰ ᾰ φυτοῦ). «Τὸ δὲ ἀνάστημα τῆς χαμαίδρυος οἷον σπιθαμιαῖον,» Θφρ. 3) (τρπ.) μεγαλοφροσύνη ἢ μεγαλοπρέπεια.
Ἀνα-στηρίζω, Μ. ίξω,=Ἀναστηλόω, ζήνω τι στερεῶς ὄρθιον (πρὸς ἐνθύμησιν).
Ἀνα-σχησείω (χ. Μ.). Θέλω (Ἐπιθυμῶ) νὰ ἀναστήσω (ἀναστηλώσω) τι.
Ἀνα-στίζω, Μ. στίξω. Σημαδεύω τι ἀπὸ πάνω μὲ στιγμὰς ἢ μὲ σίδηρον πυρωμένον.
Ἀνα-στοιβάζω, Μ. άσω. (νλγ.) Σπρώχνω τι πρὸς τὰ ἐπίσω καὶ τὸ ἐπισωρεύω εἰς σταῖβαν.
Ἀνα-στοιχειόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνακλάττω τι μὲ (ἢ Ἀναλύω εἰς) τὰ αὐτὰ στοιχεῖα ἐξ ὧν σύγκειται· καινοποιῶ, ἀναμορφόνω.
Ἀναστοιχείωσις, εως (ἡ),=Ἀνάπλασις, 2)=Διάλυσις.
Ἀναστολή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναστέλλειν, ἀνασήκωμα κτλ.
Ἀνα-στομόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνοίγω τὸ στόμα, πλατύνω τὸ στόμιον· ξεστουμπόνω, ξεφράζω (αὐλάκι κτλ.), (τρκ.) ἐρεθίζω (τὴν ὄρεξιν). 2) (μσ. ἢ πθ.), (ἐπὶ ποτ.) χύνομαι, (ἐπὶ φλεβ.) ἐνόνομαι. 3) σενεύω ἐν εἴδει στομίου, σχηματίζω στόμιον.
Ἀναστόμωσις, εως (ἡ). Ἄνοιγμα τοῦ στόματος (ᾰ μτφρ.) τῆς ὀρέξεως κτλ. (ἴδε τὸ ῥῆμα).
Ἀναστομωτήριος (ὁ, ἡ), καὶ
Ἀναστομωτικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων (συντελῶν) πρὸς ἀναστόμωσιν· (ἰατρ.) ἐρεθιστικὸς τῆς ὀρέξεως.
Ἀνα-στοναχέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ
Ἀνα-στοναχίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ἀναστενάζω.
Ἀναστράγαλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἀστραγάλους (κότσια).
Ἀνα-στρατεύομαι, Μ. εύσομαι. Ξαναγίνομαι στρατιώτης· ἐκστρατεύω ἐκ δευτέρου.
Ἀναστρατοπεδεία (ἡ). τὸ σήκωμα πρὸς τὰ ὀπίσω (μετατόπισμα) τοῦ στρατοπέδου, ἐκ τοῦ
Ἀνα-στρατοπεδεύω, Μ. εύσω. Σηκόνω καὶ μεταφέρω πρὸς τὰ ὀπίσω τὸ στρατόπεδον, (παρβλ. Ἀποστρατοπεδεύω).
Ἀνα-στρέφω, Μ. στρέψω. Γυρίζω τι ἀνάποδα (δηλ. τὸ ἐπάνω κάτω, ἢ τὸ μέσα ἔξω, ἢ τὸ ἐμπρὸς ὀπίσω), (μονολεκτ.) ἀναποδογυρίζω, (συνκδχ.) ἀνατρέπω, χαλνῶ, ἀφανίζω. «Δίφρους τ' ἀναστρέφειαν, κατὰ δ' αὐτοὶ ἐνώνισαν πέσειν,» Ἰλ. Ψ. (ᾰ πθ.) «Τὴν πόαν ἀναστρεφομένην, κόπρον τῇ γῇ παρέχειν,» Ξεν. «Ἀνεστράφθαι τὰς πολιτείας ᾰ καταλελύσθαι τῶν νόμων,» Ἰσοκρ. 2) κάμνω τινὰ νὰ ἐπιστρέψῃ (τραβιχθῇ ἢ ἐπανέλθῃ ὀπίσω). «Τοὺς στρατιώτας τοὺς ἡμετέρους ἀνέστρεψαν οἱ Θηβαῖοι,» Αἰσχ. «Καῖσαρ ὑπαντιάζων, ἐπειρᾶτο ἀναστρέψαι τοὺς φεύγοντας,» Πλ. (καὶ τρπ.) «Πάλιν τοίνυν τὸν λόγον ἀναστρέψωμεν,» Πλάτ., ἀντὶ Ἐπαναλάβωμεν. 3)(ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) γυρίζω ὀπίσω ἢ ἀνάποδα, ἐπιστρέφω. «Ἀπὸ τῆς ναυμῆς ἀναστρέψας,» Λκ. «Οἱ δὲ, βάδην ἀποχωροῦντες, ὡς εἶδον αὐτοὺς ἐλαύνοντας, ἀνέστρεψαν,» Ξεν. «Κἀνταῦθα ὁμοίως ἀναστρέφει τὸ πρᾶγμα,» Ἑρμ. (ὕθεν) «Ποίημα ἀναστρέφον,» τὸ ὁπ. δύναται τις νὰ ἀναγνώσῃ καὶ ἀντιστρόφως. (καὶ πθ.) «Ἐμοὶ τοῦτο ἀνέστραπται,» Ξεν., μοὶ εἶναι ἐναντίον. «Τὸ διδόμενον ἐπ' αἰσχρᾷ αἰτίᾳ, οὐκ ἀναστρέφεται,» Πανδ., δὲν δίδεται (ἐπαίρνεται) ὀπίσω. 4) (μσ.) διατρίβω (εὑρίσκομαι, περιέρχομαι) εἴς ἕνα τινὰ τόπον, καταγίνομαι εἴς ἕντι, ζῶ (φέρομαι) οὕτως ἢ ἄλλως. «Ἀλλά τιν' ἄλλην γαῖαν ἀναστρέφομαι,» Ὀδ. Ν. «Ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς (Περὶ τὰ γυμνάσια, Ἐν τῷ φανερῷ, Ἐν ὀφθαλμοῖς) ἀναστρέφεσθαι,» Ξεν. καὶ Πλ. «Ὅτι αὐτὰς μὲν ἐν μέσαις εὐπροσύναις ἀναστρέφοντο,» Ξεν. «Οἱ ἐν τῇ γεωργίᾳ ἀναστρεφόμενοι,» αὐτ. «Ἀναστρέφθαι περὶ τοῦτο δοκοῦσι,» ἀσκρ. (παρβλ. Ἀντιστρέφω καὶ Ἀποστρέφω).
Ἀναστρολόγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γνωρίζων ἀστρολογίαν.
Ἄναστρος (ὁ, ἡ). χωρὶς ἄστρα.
Ἀναστροφάδην, ἐπίῤ.=Ἀναστρόφως, ξαναστροφα.
Ἀναστροφή (ἡ). ἀναποδογύρισμα, (ἴδε. 2; (παρὰ Γραμμτ.) ἡ ἀντίστροφος θέσις τῶν λέξεων (καὶ ἐπμ.) ἢ μετάθεσις τοῦ τόνου, (παρβλ. Ἀντιστροφή). 3) γύρισμα ὀπίσω, ἐπιστροφή. «Διώκειν, καὶ μετὰ δεῦναι αὐτοῖς ἀναστροφήν,» Ξεν. 4) ἡ ἔν τινι τόπῳ διατριβὴ ἢ διαμονὴ ᾰ ὁ τόπος αὐτός. «Ὠμορικὶς πέτρα, δαιμόνων ἀναστροφή,» Αἰσχλ. 5) διαγωγή. «Τὴν ἀναστροφὴν ἡμῶν ἔχοντες καλήν,» Γρφ. 6) ἐνασχόλησις, ἐπάγγελμα. 7) ἀναβολή.

Ἀνάστρεπτος (ὁ, ἡ). ἀναποδογυρισμένος, ἐξανάστροφος
Ἀναστρέφω, ἐπίρ. Ἀνάποδα, ἐξανάστροφα.
Ἀνα-στρωφάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. περιστρέφω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.
Ἀνα-στυφελίζω, Μ. ίσω, Π. συνταράττω, φέρω ἄνω κάτω.
Ἀνα-στύφω, Μ. στύψω. Σκυθρωπάζω, (χιδ.) κατσουφιάζω.
Ἀνα-στύω, Μ. στύσω. = Στύω.
Ἀνασύνεξις, εως (ἡ). ἡ ἀναβεβαίωσις καὶ τροποποίησις τῆς φορολογίας, [ἐκ τοῦ
Ἀνα-συντάσσω(ττω), Μ. τάξω. Ἀναθεωρῶ τὰς καταστάσεις τῶν πολιτῶν ἢ διορίζω ἀναλόγως τὰ δοσίματα.
Ἀνάσυρμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐσύρθη ἐπάνω (ἀνεστηκώθη ἢ ἐκρ. ἐγνώσθη). [ἐκ τοῦ
Ἀνα-σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω (Τραβῶ) ἐπάνω (κυρ. τὰ φορέματά μου). (μτφορ.) δείχνω, φανερώνω. ‖. (μσ.) « Ἀνασύρομαι (ξένν. τὸν χιτῶνα Χρ.), « σηκώνω τὰ φορέματά μου. (ὕβ.) « Ἀνασυρμένος, η, ον, ὁ ἀναίσχυντος, καὶ (καιν.) ξετσουπωμένος.
Ἀνα-σφαδάζω, Μ. άσω. Τινάζω τὰ ποδάρια μου τὸν ἀνήφορον, κλωτσῶ, σπαράζω (ἀπὸ πόνον, θυμὸν κτλ.).
Ἀνα-σφάλλω, Μ. σφαλῶ. Σηκώνω τὸν κεσάτα. 2) (συντ/δστ. τὸ μσ.) σηκώνομαι (ἀναλαμβάνω) ἀπὸ ἀσθένειαν, ξεγιερεύω. 3) (ἀσυν.) Ξαναπίπτω, ἢ πίπτω πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ ἀπ' ἄλλου μέρους.
Ἀνα-σφαγγίζω, Μ. ίσω, ἴδε Ἀνασπογγίζω.
Ἀνα-σφαγίζω, Μ. ίσω. Σεβουλλόνω.
Ἀνα-σχέθω, (παρτ. ἀντὶ ἀορ. Ἀνέσχεθον), Π. ἀντὶ Ἀνέχω.
Ἀνάσχεσις, εως (ἡ), = Ἀνοχή, ὑπομονή. 2) κράτημα, ἐμπόδισμα. 3) = Ἀνατολή.
Ἀνασχετός, ἡ, όν, = Ἀνεκτός, ὑποφερτός.
Ἀνασχήσω, ἀντὶ Ἀνέξω, μέλλ. τοῦ Ἀνέχω
Ἀνα-σχίζω, Μ. ίσω. Σχίζω κατὰ μῆκος (ἀπὸ πάνω ὡς κάτω), καταξεσχίζω.
Ἀνα-σχι-βουλεύω, Μ. εύσω, = Ἀνασπιβουλεύω.
Ἀνασῴζω, Μ. σώσω. Ἐλευθερόνω (Κερδίζω) πάλιν πρᾶγμα χαμένον καὶ τὸ φέρω σῶον ἐπίσω, Ξαναποκτῶ. 2) (τρπ.) φέρω τι εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου, τὰ Ξαναενθυμοῦμαι. 3) = Διασῴζω, διατηρῶ Χρ.
Ἀνα-τανύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἀνατείνω.
Ἀνα-ταράσσω(ττω), Μ. άξω. Ἀνακατόνω, βάλλω εἰς ἀταξίαν, φέρω ἄνω κάτω, κατασυγχύζω.
Ἀνάτασις, εως (ἡ). ἡ πρὸς τὰ ἄνω τάσις, ἄπλωμα (τέντωμα) τῶν χειρῶν Χρ. (ὕθ: τρπ.) ἀνύψωσις τοῦ νοὸς κτλ., ὕψος σοβαρὸν ἢ ἀπειλητικόν, ὑπερηφάνεια.
Ἀνα-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Βάλλω εἰς τάξιν, ἀραδιάζω· συντάττω. « Ἐπειδὴ πάρ πολλοὶ ἐπεχείρησαν ἀνατάξασθαι διήγησιν, « Γρφ. 2) (μσ. μτφορ.) ἀναθεωρῶ (ἀναπολῶ) μὲ τὸν νοῦν μου, Ξαναμελετῶ ἕν πρὸς ἕν.
Ἀνατατικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ἀρμόδιος (διατεθειμένος) πρὸς ἀνάτασιν, ἀπειλητικός, ἔντονος· ἐμβριθής· ἀνυψῶν τὸν νοῦν κτλ.
Ἀνατεί, ἐπίρ. Π. χωρὶς βλάβην (ἄτην), ἀζημίως, ἀτιμωρητί.
Ἀνα-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω (Σηκόνω, Ἁπλόνω) τι πρὸς τὰ ἄνω, (καὶ μτφορ.) ὑψόνω τὸν νοῦν, ἐνθουσιάζω. 2) (μσ.) φοβερίζω (κυρ. σηκόνων τὸ χέρι ἢ ἄπλον, ἢ ὑψόνων τὴν φωνήν). « Οὐδὲν εἶχον ἡμῖν ἀνατείνασθαι φοβερόν, « Δημ. 3) (θλγ.) ὑψόνομαι διὰ τοῦ νοὸς πρὸς θεωρίαν τῶν θείων. 4) ὑπερηφανεύομαι, ἔχω ὕφος σοβαρόν. 5) (ἀμτβτ.) ἐκτείνομαι (φθάνω) ἕως. « Πέδιλα ἐς γόνυ ἀνατείνοντα. « Ὅμ.
Ἀνα-τειχίζω, Μ. ίσω. Ἀνανεόνω (Ξανακτίζω) τεῖχος.
Ἀνατειχισμός (ὁ). ἀνανέωσις (Ξανακτίσιμον) τείχους.
Ἀνα-τέλλω, Μ. τελῶ. (μτβτ.) Κάμνω νὰ ἀνατείλῃ (ἔβγῃ ἐπάνω, φυτρώσῃ κτλ.) τι. « Ὁ θεὸς τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθούς, « Γρφ. « Τοῖσι δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι, « Ἰλ. Ε. 2) (ἀμτβ.) ἐβγαίνω ἐπάνω (κυρ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου), φυτρώνω, γεννῶμαι, ἀναδίδομαι. « Ὅσοις ἂν μὴ ἀνατείλωσιν οἱ ὀδόντες, « Ἀρστ. « Ἐκ ταύτης ὧν ἀνατέλλων ὁ Ἅπανις ποταμός, φησι, « Ἡρ. (καὶ μσ.) « Φλοιὸς ἀνατελλόμενα, « Πίνδ.
Ἀνα-τέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω (Σχίζω) κατὰ μῆκος, (ἰατρ.) κάμνω ἀνατομὴν σώματος.
Ἀνατέτακα, πρκ. τοῦ Ἀνατείνω.
Ἀνατεταμένως, ἐπίρ. Μὲ τόνον, ἐντόνως, σοβαρῶς· ἐπιμόνως.
Ἀνατήκω, Μ. τήξω. Κάμνω τι νὰ λυώσῃ ἐντελῶς (νὰ ἀναλύσῃ, νὰ φθαρῇ ὀλίγον κατ' ὀλίγον), (μτφορ.) χαυνόνω, ἀτονίζω.
Ἀνάτηξις, εως (ἡ). λυώσιμον (μὲ ἄλλου κτλ.), (τρπ.) χαύνωσις.
Ἀνατί, ἐπίρ. = Ἀνατεί.
Ἀνα-τίθημι, Μ. ἀναθήσω. Βάλλω τι (ὑψηλὰ) ἐπάνω εἰς ἄλλο, (ὕθ.) φορτόνω (καὶ μσ.) φορτόνομαι, σηκόνω, (καὶ τρπ.) ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω, ὑποφέρω. « Ἀναθεὶς αὐτὸν ἐπὶ πρηνῶν τινα, « Ἀρστ. « Ἀναθήσειν τὴν νύμφην ἐπὶ τὸ ζεῦγος, « Σλ. (καὶ μσ.) « Ἀνθέμενοι κεφαλῆσιν ἀερσιλίφους τριφαλείας, « Ἀπλλν. « Ἀνατίθενται δ' αὖ ἄλλοι ἐπὶ τὰ ὑποζύγια, « Ξεν. « Κάμηλος καὶ ὑφιῶσα πολλῶν ὄνων ἀνατίθεται φορτία, « Παρ. 2) (μτφορ.) ἀναθέτω, ἐπιτρέπω, ἀφίνω εἴς τινα τὴν φροντίδα ἢ ἀποδίδω προσάπτω εἰς αὐτὸν τὴν αἰτίαν τινός. (μὲ δοτ.) « Πολυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει, « Ἰλ. Χ. « Ὧν ἂν ἐκεῖνος ἁμάρτῃ, σοὶ τὰς αἰτίας ἀναθήσουσιν, « Ἰσχρ. (ἢ πρόθετ.) « Ἥδε ἡ πίστις ἐπὶ τοὺς ἵππεῖς ἀνατίθεται, « Πλδ. « Ἀναθετέον τὴν ἄμυναν εἰς τὸν χρόνον, « Πλ. « Ταῦτ' ἂν τις εὐνοίᾳ θεῶν ἀναθείη, « Δημ. « Τὰ τοιαῦτα ταῖς χώραις ἀναθετέον, « Θρφ. 3) (μσ.) καινοποιῶ (ξεμυστηρεύομαι) τὴν γνώμην μου Χρ. εἴς τινα, ἐκθέτω, ἀναφέρω. « Τὴν πρᾶξιν ἀνέθεντο τῶν ἑταίρων τισί, « Πλ. « Ὁ Φῆστος τῷ βασιλεῖ ἀνέθετο τὰ κατὰ τὸν Παῦλον, « Γρφ. « Ἀνεθέμην αὐτοῖς τὸ εὐαγγέλιον, « αὐτ. 4) ἀναβάλλω τι δι' ἄλλον καιρόν. « Ἀναθώμεθα εἰς τὸν οἰκεῖον τοῦ λόγου τόπον ταῦτα, « Πλ. « Ἀναθετέον τὸ σκέμμα μέχρις ἂν, « Συν. « Τοῦτο γὰρ ἀνεθέμεθα ἐπισκέψασθαι, « Θμς. « Προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν, « Σοφ. 5) μεταθέτω, τοποθετῶ τι ἀλλοῦ ἢ ἀλλέως, (τρπ.) μετανοῶ, ἀλλάζω γνώμην, ἀθετῶ (ἀναιρῶ) τὸν λόγον μου, (ἐν γέν.) μεταβάλλω. « Ἀναθέσθαι ὥσπερ πεττὸν τὸν βίον οὐκ ἔχειν, « Ἀντιφ. « Εἰ μὴ μεταμέλει σοι ἐκείνων, καὶ ἀνατίθεσαι αὖθις τὰ εἰρημένα, Ακ. « Καὶ ἔγωγε ἐθέλω τῶν ὡμολογημένων ἀναθέσθαι ὅσα ἂν εὖ βούλει, « Πλάτ. « Θῆς ἐν τοῖς φίλοις ἔθεσαν, πάλιν τούτους ἀνατίθεσθαι, « Ξεν. « Τὰς ἀνατιθέσεις εἰς τοὐναντίον ἀνατιθέναι, « Ἑρμγ. 6) χρεμῶ ἢ τοποθετῶ ὑψηλά τι ὡς ἀνάθημα, ἀφιερόνω, προσφέρω. « Μονόξυλον δέ ἅ,τι ἂν ἐθέλῃ τις ἀνατιθέτω πρὸς τὰ κοινὰ ζῳρά, « Πλάτ. « Ἀναθέντες τὰ τρόπαια, « Δημ. « Ἀναθεῖναί μιν εἰς τὸ Ἡραῖον, « Ἡρ. « Ὧ καὶ τὴν σύνταξιν ἀνατιθέαμεν, « Δσκρ. (ἢ πθ.) « Ποῦ κάλλιον ἀνατεθήσεται, ἢ περὶ πονηρὰν ἄνδρα; « Ἀρχ. (καὶ μσ.) « Θεοῖς ἀναθήματα ἀνατίθεσθαι, « Πλάτ.
Ἀνα-τίκτω, Μ. τέξομαι. Ξαναγεννῶ.
Ἀνα-τίλλω, Μ. ιλῶ. Μαδῶ (Τσουμαδῶ, Ἐβγάλλω) τρίχα-τρίχα.
Ἀνα-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναβάζω (Αὐξάνω, Προσθέτω εἰς) τὴν τιμὴν πράγματος πωλουμένου, ἐκτιμῶ ὑπὲρ τὸ δέον, (παρβλ. Ἐπιτιμάω).
Ἀνατιναγμός (ὁ). κλονισμός, τίναγμα δυνατὸν πρὸς τὰ ἐπάνω, [ἐκ τοῦ
Ἀνα-τινάσσω, Μ. άξω. Τινάζω δυνατὰ ἢ πρὸς τὰ ἐπάνω.
Ἀνα-τιταίνω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἀνατείνω.
Ἀνα-τιτραίνω (άω-ῶ), Μ. τρήσω. Τρυπῶ πέρα-πέρα.
Ἀνα-τλάω-ῶ, Μ. τλήσω (ἀόρ. Ἀνέτλην, πρκ. Ἀνατέτληκα). Ὑποφέρω, δοκιμάζω (τραβῶ) δεινὰ κτλ.
Ἀνάτλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀνέτλη (ὑπέρεμέ) τις.
Ἀνατμίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ἐξατμίζομαι.
Ἀνα-τοιχέω-ῶ, Μ. ήσω, Σ. Διατοιχέω.
Ἀνα-τοκίζω, Μ. ίσω. Παίρνω τόκους τόκων, κάμνω τὸ διάφορον κεφάλαιον.
Ἀνατοκισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνατοκίζειν.
Ἀνατολή (ἡ), (συντθές. εἰς τὸ πλθ.) ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἡλίου εἰς τὸν ὁρίζοντα, καὶ τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁπ. ἀναφαίνεται. 2) τὸ ἔβγαλμα ἐπάνω, φύτρωμα (π. χ. τῶν ὀδόντων). 3) (σύσ.) τὸ πρὸς τὰς ῥίζας τῶν ὀνύχων λευκόν.
Ἀνατολικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀνατολήν.
Ἀνα-τολμάω-ῶ, Μ. ήσω. = Ἀναθαρρέω.
Ἀνατομή (ἡ). κόψιμον (σχίσιμον) κατὰ μῆκος (κυρ. σώματος νεκροῦ).
Ἀνατομικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἢ ἐπιτήδειος) εἰς τὴν ἀνατομίαν, (ὕθ.) Ἀνατομικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ ἀνατομία. « Ἀνατομικοί (ἐνν. ἄνθρωποι), « οἱ μετερχόμενοι ἐξ ἐπαγγέλματος τὴν ἀνατομίαν τοῦ σώματος.
Ἀνάτονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τάσιν (ἢ ἐκτεταμένος) πρὸς τὰ ἄνω, ὁ ὑψηλότερος μᾶλλον ἢ κλπτότερος.
Ἀνα-τοπόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Τοποθετῶ, βάλλω τι εἰς τὸν τόπον του. « Πολλὰ τῶν ἑαυτῷ εἰρημένων εἰς ἐπιστολὰς ἀνετοπώσατο, « Φλςρ., τὰ συνέταξεν ἐν εἴδει ἐπιστολῶν, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀνατυπόω).
Ἀνατος (ὁ, ἡ), Π. [ὁ. ἄτη]. ἀβλαβὴς (καὶ

κατὰ τὴν ἐνεργ. καὶ κατὰ τὴν πθ. ἐκδοχ.). ἀπείρακτος.

Ἀνατρεπτικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀνατρέπειν, ἀφανιστικός, [ἐκ τοῦ

Ἀνατρέπω, Μ. τρέψω. Ἀναποδογυρίζω (κυρ. καὶ μεταφορ.), φέρω ἄνω κάτω, καταστρέφω, ἀφανίζω, ἀναιρῶ. « Ἀνατρέπω τὴν τράπεζαν, « Λξ., = Ἀνασκευάζω, (δηλ.) χρεωκοπῶ· (καὶ μσ.) « Τοὺς μὲν ὀρθοὺς τῷ ῥύμῃ τῇ τῶν ἵππων παίοντες ἀνετρέποντο, « Ξεν. (καὶ πθ.) Ἤττων ἀνατρέπεται τὰ πλατέα, « Ξεν. « Ἐπὶ κυνὶ γὰρ ἀνατρέπεται ἡ θάλασσα, « Ἀρστ. (ᾗ μεταφ.) « Ῥῆμα, παρὰ καιρὸν ῥηθέν, ἀνατρέπει βίον, « Γνμ. « Ἀλλ' ἀνατρέψω ταῦτ' ἀντιλέγων, « Ἀρχ.

Ἀνα-τρέφω, Μ. θρέψω. (κυρ.) Κάμνω τι διὰ τῆς τροφῆς ν' αὐξήσῃ (δυναμώσῃ), ἐξαναθρέφω. « Ἐκ νόσου ἀνατρεφομένῳ, « Ἱππκρ.

Ἀνα-τρέχω, Μ δραμοῦμαι. Τρέχω πρὸς τὰ ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀποσύρομαι, ὀπισθοδρομῶ, ἢ ἐπανέρχομαι. « Τοτὲ μὲν ἔκφρονας γιγνομένους, τοτὲ δ' ἀνατρέχοντας εἰς τοὺς οἰκείους λογισμούς, « Στρβ. « Ἀνατρέχειν πρὸς οὐρανόν, « Φίλ. « Ὕδωρ (« Πῦρ) ἀνίδρυμε κάτωθεν, « Λξ., ἀνέβλυσεν. 2) (μεταφορ.) αὐξάνω, ὑψηλόνω ἢ πρήσκομαι (ταχέως καὶ διὰ μιᾶς). « Τὰ γὰρ εὐθὺς ἀνατρέχοντα (φυτὰ), λεπτὰ καὶ ἀσθενῆ γίγνεται, « Θφρ. « Ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος, « Ἰλ. Σ. « Λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη, « Ὀδ. Σ. « Σμώδιγγες ἀνὰ πλευρὰς ἀνέδραμον, « Ἰλ. Ψ.

Ἀνάτρησις, εως (ἡ). τρύπημα (κυρ. πέρα-πέρα).

Ἀνατρητος (ὁ, ἡ). τρυπημένος (πέρα-πέρα), κατατρυπημένος.

Ἀνα-τριαινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ταράττω, φέρω ἄνω κάτω (καθὼς ὁ Ποσ. τὴν γῆν μὲ τὴν τριαινάν του).

Ἀνα-τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω ἢ Συγκατατρίβω (κυρ. ἀπὸ κάτω ἐπάνω ἢ ἀνάτριχα). 2) τρίβω (κοπανίζω) δύο ἢ ᾗ πλειότερα πράγματα μαζὶ ἕνα ἑνωθοῦν. 3) τρίβων τι τὸ ἐξαλείφω, (ἐπμ.) ἀφανίζω.

Ἀνα-τρίζω, Μ. τρίξω, Π. ἐβγάλλω λεπτὴν καὶ διαπεραστικὴν φωνήν.

Ἀνάτριπτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ὕφασμα χνουδωτῶν) τριμμένον ἀπὸ τὴν πολυχαιρίαν ἢ καὶ ἐπίτηδες (καθὼς τὸ παρ' ἡμῖν ῥάσον ἢ ἡ τσόχα).

Ἀνάτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὰς τρίχας ἀνασηκωμένας (γυρισμένας ἀνάποδα), [παρβλ. Ἀνάσιλλος].

Ἀνάτριψις, εως (ἡ). τρίψιμον (συχνὸν καὶ ἀνάτριχον).

Ἀνατροπεύς, έως (ὁ). ὁ ἀνατρέπων (φθείρων, ἀφανίζων), ἐξολοθρευτὴς, ὀλετήρ.

Ἀνατροπή (ἡ). ἀναποδογύρισμα, καταστροφή, ἀφανισμός· ἀναίρεσις (λόγων). χάλασμα (στομάχου κτλ.).

Ἀνατροφεύς, έως (ὁ). ὅς τις ἀνατρέφει τινά.

Ἀνατροφή (ἡ). θρέψιμον, ἀνάθρεψις, αὔξησις.

Ἀνατροχάζω (-άω-ῶ), Μ. άσω, Ο. ἀντὶ Ἀνατρέχω.

Ἀνατροχασμὸς (ὁ). τρέξιμον πισόπλωτα (εἴδος σωμασκίας).

Ἀνατταιός, ἡ, όν. Ὁ μὴ Ἀττικός.

Ἀνα-τυλίσσω (ττω), Μ. ίξω. Ξανα (ἢ Πε) τυλίζω, (καὶ μεταφορ.) στρέφω τι εἰς τὸν νοῦν μου, ἀνασκολῶ.

Ἀνα-τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι μὲ τὸν νοῦν μου κατὰ μίμησιν ἄλλου, φαντάζομαι. « Ἐθεᾶτο τὴν Τροίαν, ἀνατυπούμενος τὰς ἡρωϊκὰς πράξεις, « Πλ., (παρβλ. Ἀναπλάττω).

Ἀνατύπωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀνετυπώσατό (ἐφαντάσθη) τις· ἰδέα.

Ἀνατύπωσις, εως (ἡ). τὸ νὰ πλάττῃ τις μὲ τὸν νοῦν του (νὰ φαντάζηται) τι.

Ἀνατυπωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιδεχόμενος (ἢ συντείνων πρὸς) ἀνατύπωσιν.

Ἀνα-ταρβάζω, Μ. άσω. Ἀνακατόνω, ταράττω, βάλλω εἰς ἀταξίαν.

Ἀναύᾱητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παθὼν (ἢ μὴ ὑποκείμενος εἰς) ναυάγιον.

Ἀναύγητος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος αὐγῆς, ἀφώτιστος, σκοτεινός.

Ἀναυδὴς, ές καὶ

Ἀναύδητος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος αὐδῆς, ἄλαλος, βωβός. 2) ἄῤῥητος, ἀνέκφραστος, ἀνεκλάλητος.

Ἀναυδία (ἡ). ἀφωνία, σιωπή, [ἐκ τοῦ

Ἀναυδος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -αύδως, = Ἀναύδητος.

Ἀναυλεί, ἐπίῤ. Χωρὶς ναῦλον, ἄναυλα.

Ἀναυλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς αὐλοῦ (φλογέρας) γινόμενος. 2) ὁ μὴ ἠξεύρων νὰ λαλήσῃ τὸν αὐλόν.

Ἀναυλόχητος (ὁ, ἡ). (κυρ. πλοῖον) μὴ ναυλοχούμενον, (ἐπμ.) μικρόν.

Ἀναυμάχητος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ναυμαχίας.

Ἀναυμάχιον (τὸ), (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρσ.) « Ἀναυμαχίου δίκη, « ἡ κατὰ τοῦ μὴ ναυμαχήσαντος στρατιώτου.

Ἀναυξὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαβὼν ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος αὔξησιν.

Ἀναυξησία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ μὴ αὐξάνοντος.

Ἀναύξητος καὶ Ἀναυξος (ὁ, ἡ), = Ἀναυξὴς.

Ἀν-αύξω, Μ. αὐξήσω. Αὐξάνω καθ' ὑπερβολήν.

Ἀναυρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀναβιβῶν (ἢ μὴ περιπνεόμενος ἀπὸ) αὔρας, (ὅθεν Ἰων. οὖρ.) = Κειμαρρὸς, ξηροπόταμον.

Ἄναυς, αος (ὁ, ἡ), Π. (μόνον εἰς τὴν φρσ.). « Νᾶες ἄναες, « Αἰσχυλ., παράβαλε τὰ ἀπ. δὲν ἀξίζουν πλέον τοῦτο τὸ ὄναμα, δηλ. ἀπηλπισμένα, χαμένα, ἢ ἄχρηστα.

Ἀναϋτέω-ῶ, Μ. ήσω ἢ αὔσω. (ἐκ τοῦ Ἀν-αύω), Π. = Ἀναβοῶ, φωνάζω δυνατά.

Ἀναύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς αὐχένος (λαιμοῦ).

Ἀναύω, Μ. αύσω. Ἀνάπτω καὶ καίω τι

Ἀνα-φαίνω, Μ. φανῶ. (ἀμτβτ.) Φέγγω, φωτίζω. « Ἀμυθηδὶς δ' ἀνάφαινον ὀμωαί, « Ὀδ. Σ., (ὅθεν 2) (μτβτ. καὶ συνκθχ.) δείχνω, φανερόνω, ἀποδείχνω. « Οἱ θεοὶ ἄστρα ἐν τῇ νυκτὶ ἀνέφηναν, « Ξεν. « Ἵν' ἔχω δόξαν περὶ ἐμαυτοῦ ἀναφαίνων, « αὐτ. 3) (ἀντιθ. εἰμὶ Ἀποκρύπτω), βλέπω, ἀνοίγω μακρόθεν (κυρ. τὴν ξηρὰν ὅταν πλέω). « Ἀναφήναντες δὲ τὴν Κύπρον, « Γρφ. ‖. (μσ.) φαίνομαι ἢ ξαναφαίνομαι, ἐβγαίνω εἰς τὸ φανερόν. « Οἷος δ' ἐξ νεφέων ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστὴρ, « Ἰλ. Λ., (καὶ πθ.) « Ψευδόμενος ἀναφαίνεται, « Ξεν., (καὶ ρύθ.) « Τὸ ἐκ πρύμνης ἀναφαῖνον ἀκάτιον, « Ἡρ.

Ἀναφαίρετος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις ν' ἀφαιρέσῃ ἢ ν' ἀφαιρεθῇ (στερηθῇ).

Ἀναφαλαντίας, ου (ὁ). ὁ κατὰ τὸ μέτωπον ἢ τὰ ὀφρύδια φαλακρός.

Ἀναφαλαντίασις, εως (ἡ). ἡ φαλακρότης τοῦ μετώπου καὶ τῶν ὀφρυδίων.

Ἀναφάλαντος (ὁ, ἡ), (Γρφ.) = Ἀναφαλαντίας.

Ἀναφαλάντωμα (τὸ). τὸ φαλακρωθὲν μέρος τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ μετώπου.

Ἀναφανδὰ καὶ Ἀναφανδόν, ἐπίῤ. Φανερὰ, ὁλοφάνερα.

Ἀνα-φαντάζω, Μ. άσω, = Ἀναφαίνω, φανερόνω.

Ἀν-αφέρω, Μ. ἐνέσω (ἀόρ. Ἀνήνεγκα κλπ.). Φέρνω (Ἐβγάλλω) ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ ἐπάνω, ἀναιβάζω· σηκόνω. « Ἑπτακισχίλια τάλαντα εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνηνέγκαμεν, « Αἰσχ. « Καὶ τὰς κώπας ἀδύνατοι ὄντες ἐγκλιδωνίῳ ἀναφέρειν, « Θκ. « Ἑπταμηνιαῖα τὰ βρέφη τοὺς ὀδόντας ἀναφέρει, « Ἀλ. Ἀφρ. « Πολιὰς (« Αἷμα, « Τὸ πνεῦμα) ἀναφέρειν, « αὐτ. (ᾗ πθ.) « Ἡ ἁλμυρὶς ὑπὸ τῆς τοῦ ἡλίου θερμότητος ἀναφέρεται, « Θφρ. « Ἀναθυμιάσεις ἀναφέρονται, « Ἀρστ. « Ἀνεφέρετο εἰς τὸν οὐρανὸν, « Γρφ. « Τὰ πηγαῖα τῶν ὑδάτων ἀναφέρεται, « Πλ. (ᾗ ἑλλ.) « Ὁ δὲ ἀνηνέγκατο (ἔνν. φωνὴν ἢ πνεῦμα) ἄρα στενάξας, « Ἡρ. (καὶ τρπ.) « Δι' Κάτωνος προαγορεύσεις ἀνέφερον τὸν Πομπήϊον, « Πλ., τὸν ἐγκαρδίαναν, ἢ τοῦ ἔφεραν εἰς τὴν μνήμην. 2) (διὰ τὴν ὑψηλὴν θέσιν τῶν ναῶν ᾗ τῶν ἀρχείων), προσφέρω εἰς τὸν θεὸν ἢ εἰς τὸ δημόσιον, συνεισφέρω. « Ἀνενεγκάντων δὲ πάντων ἃ εἶχον, « Ἀρστ., (καὶ πθ.) « Πρὸς δὲ τὴν ἀρχὴν ταύτην αἱ πρύσοδοι τῶν χρεῶν ἀναφέρονται, « αὐτ. « Οἱ τὰς παλαιὰς ἀναφέροντες θυσίας, « Χρσ. « Ἐφάπαξ ἑαυτὸν ἀνενέγκας, « Γρφ. 3) ἀποδίδω τὴν αἰτίαν ἢ ἀναθέτω εἰς. « Ἀνέφερον εἰς Αἰνείαν τὴν τοῦ γένους διαδοχὴν, « Ἡρωδ. « Εἰς αὐτὸν ἐκέλευσαν ἀναφέρειν τὴν αἰτίαν, « Πλ. « Εἰς ἀξιόχρεων τὸν λέγοντα ἀναίτιον. « Πλάτ. 4) ἐξιστορῶ, διηγοῦμαι, ἐκθέτω· δίδω πληροφορίας, ἀναγγέλλω, γνωστοποιῶ. « Ἴδιον δέ τινα λόγον ὁ Ἕστρος ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἀναφέρει περὶ Αἴθρας, « Πλ. « Ἀνήνεγκε περὶ τούτων εἰς τὴν σύγκλητον, « αὐτ. « Ἀνήνεγκε πρὸς τοὺς χιλιάρχους τὸ πρᾶγμα, « αὐτ. 5) (μσ. ἐνεργ.) ἐνθυμοῦμαι. « Διὰ τὸ μὴ μνημονεύειν μηδ' ἀναφέρειν, « Πλ. « Καὶ ἀναφέρων ἀπὸ τῶν ἐγγεγραμμένων τὴν ἔμψυχον συνουσίαν, « Συν.

6) ἐβγαίνω ἐπάνω (εἰς τὴν ὄψιν τῆς θαλάσσης ὅταν κολυμβῶ), (καὶ μεταφορ.) ἀναλαμβάνω (φτιάνομαι, γλυτώνω) ἀπὸ ἀσθένειαν, συνέρχομαι ἀπὸ μέθην ἢ λιποθυμίαν. « Ὅταν δὲ τελέως ἠρὸν ἐν τῷ βυθῷ γένηται, τότε ἀναφέρεται καὶ ἐπινεῖ, « Θφρ. « Διὰ τὸ βάρος τῶν ὅπλων οὐδεὶς τῶν καταδυομένων ἀνεφέρετο, « Σδ. (καὶ πθ.) « Ἐπὶ χρόνον ἄφθογγος ἦν, μόγις δὲ ποτε ἀνενεχθείς, εἶπεν, « Ἡρωδ. (καὶ μσ.) « Ἀνενεγκάμενον δὲ καὶ ἀναστενάξαντα ἐκ πολλῆς λιποψυχίας «

Θρ. (καὶ ἐλλειπτ.) « Ἀναφέρων ἐκ τῆς τλήγης, « Πλ. « Ἐκλιπὼν δὲ μόλις ἀνήνεγκεν, « αὐτ. « Κακῶς ὑπὸ μέθης καὶ μόλις ἐκ τῶν ὕπνων ἀναφέροντες, « αὐτ. (καὶ τρπ.) « Οὐκ ἂν ὑπῆρξεν αὐτοῖς ἡττωμένοις ἀναφέρειν καὶ ἀνατολμᾶν τοσαυτάκις, « αὐτ. (καὶ μτβτ.) « Καὶ ἐκ κουφῶν τῶν πραγμάτων γενομένων τοῦτο πρῶτον ἀνήνεγκε τὴν πόλιν, « Θκ. « Αἱ Κάτωνος προαγορεύσεις ἀνέφερον τὸν Πομπήϊον, « Πλ.

Ἀναφεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγω ἐπάνω ἢ ὀπίσω, (ἐπι.) ἀποφεύγω, ὑγιαίνω.

Ἀναφευκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ν' ἀποφεύγῃ.

Ἀνάφευξις, εως (ἡ). ἀποφυγή· καταφύγιον.

Ἀναφής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἁφήν, ἄπιαστος, (ἐπμ.) ἁπαλός, τρυφερὸς ἢ ἄϋλος, (τρπ.) ἀνεξίκακος.

Ἀναφθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Ὁμιλῶ μεγαλοφώνως ἢ ἐμφαντικῶς καὶ μὲ τόνον καὶ ὕφος προφητικόν. « Τὴν Σιβύλλαν φασὶν ἀναφθέγγεσθαι, « Πλ.

Ἀναφλείρομαι, Μ. φλαρήσομαι. Τρέχω εἰς τὸν ἄλεθρόν μου. « Κατά τι δεῦρ' ἀναφθάρης; « Ἀρχφ., τί γκρεμνίσθης ᾧ ἦλθες ἐδῶ ἐπάνω;

Ἀναφλασμός (ὁ), τὸ φύσ. τοῦ

Ἀναφλάω-ῶ, Μ. φλάσω, = Ἀναστύω.

Ἀναφλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Περιπίπτω πάλιν εἰς φλόγωσιν, κακοφορμίζω ἐκ νέου, πρήσκομαι ἐξ αἰτίας φλογώσεως.

Ἀναφλέγω, Μ. φλέξω. Ἀνάπτω ἢ Ξαναανάπτω, κάμνω τι νὰ ἐβγάλῃ φλόγα, (καὶ μτφρ.) ἐξάπτω, ἐρεθίζω.

Ἀναφλεξις, εως (ἡ). ἄναμμα, ἔξαψις, ἐρεθισμός.

Ἀναφλογίζω, Μ. ίσω, = Ἀναφλέγω.

Ἀναφλύω(ύζω), Μ. ύσω, Π. χοχλακίζω βράζων, (ἐπὶ πηγῶν) = Ἀναβλύζω μὲ ἦχον.

Ἀναφοβέω-ῶ, Μ. ήσω. = Ἐκφοβέω, ξυπάζω, φοβίζω, τρομάζω.

Ἀναφοιβάζω, Μ. άσω, = Ἀνακαθαίρω καὶ Ἀναφθέγγομαι.

Ἀναφοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Φοιτῶ πρὸς τὰ ἄνω ἢ τὰ ὀπίσω, ἀναβαίνω ἢ ἐπανέρχομαι.

Ἀναφοίτησις, εως (ἡ), = Ἄνοδος ἡ Ἐπάνοδος.

Ἀναφορὰ (ἡ). ἀναίβασμα, ἔβγαλμα ἐπάνω. « Ἐπ. πλεῖ γὰρ (ὁ ἰχθὺς), τὴν ἀναφορὰν κεκινημένος κάτωθεν ἐκ τοῦ βυθοῦ, « Ἀρστ. « Αἵματος ἀναφορά, « Ἀθ. 2) = Ἀνάφορα, ἀναθυμίασις. 3) εἰσόδημα. « Ἀναφορὰν φέρειν, ἀνδρὶ μὲν 70 κριθῶν μεδίμνους, « Πλ. 4) προσφορὰ (εἰς τὸν θεόν). « Ἀναφορὰν καὶ ὁλοκαυτώματα, « Γρφ. 5) ἡ μετά τινος σχέσις, ἡ πρός τι τάσις, ἀπόδοσις (ἀνάθεσις) τῆς αἰτίας ἢ πράγματός τινος. « Ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὴν ἡμετέραν αἴσθησιν, « Ἀρστ. « Πρὸς τὸ τέλος ἔχει τὴν ἀναφορὰν, « Ἀλ. Ἀρρ. « Ἡ ἀναφορὰ περὶ πάντων τῶν πραγμάτων εἰς τὸν δῆμόν ἐστιν, « Ἀρστ. 6) καταφύγιον, (δικαστ.) προσφυγή, ἀπολογία. « Ἐπελείκετο γὰρ ἑαυτῷ, εἴ τι γένοιτο, ἀναφορὰν, « Δημ. « Ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν ἀναφορὰ τῆς συμφορᾶς, Φοῖβος, « Εὐρ. 7) ἔκθεσις, ἐξιστόρησις, πληροφορία. 8) ἀνάρρωσις, (τρπ.) ἐπανόρθωσις, σωτηρία. « Οὐκ ἦλπιζον ἔτι ἀναφορὰν τὴν πόλιν, ἐν τοσαύτῃ σφαλεῖσαν ἡλικίᾳ, « Πλ. 9) (ῥτρ.) = Ἐξαναφορά.

Ἀναφορεύς, έως (ὁ). (ἐν γέν. ἐπιθ.) ὁ ἀναφέρων (σηκόνων), (ὅθεν ‖ ἐξ. οὐσ.) κάθε τι συντείνον πρὸς ἀναβάστασιν (σήκωμα, πάσιμον κτλ.). (ἴδιωτ. δὲ 1) τελαμὼν τῆς ἀσπίδος· 2) = Ἀνάφορον· (ἡ κιβωτὸς τῆς διαθήκης εἶχε τὰ τοιαῦτα προσηρμοσμένα εἰς αὐτήν).

Ἀναφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀναφέρω. 2) (ναυτ.) ἑτοιμάζομαι νὰ ἐπιστρέψω.

Ἀναφορικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. (ἐν γέν.) Ὁ συντείνων πρὸς (ἀνήκων εἰς) ἀναφοράν, (ἄθεν Γρμτ.) ὁ ἀναφερόμενος εἰς πρᾶγμα ἤδη ἐγνωσμένον ἢ προειρημένον. (ἰατρ.) = Αἱμοστυϊκός. (ἀρχν.) ὁ ἀναγόμενος εἰς τὴν περὶ ἀνατολῆς τῶν ἀστέρων θεωρίαν.

Ἀνάφορον (τὸ), (ἐνν. ξύλον) ἐπὶ τοῦ ὁποίου σηκόνουν οἱ βαστάζοι κρεμασμένα τὰ φορτία των, ἢ μόνοι ἢ μετ' ἄλλων. (Ἰταλ.) manella. « Μεταβαλλόμενος τὰ ἀνάφορον, « Ἀρχφ.

Ἀναφορτίζομαι, Μ. ίσομαι. Φορτόνομαί τι εἰς τοὺς ὤμους μου.

Ἀναφορύσσω, Μ. ύξω, = Ἀναφυράω.

Ἀναφραγνυμι, Μ. φράξω, = Ἀναφράζω.

Ἀναφράζομαι, Μ. φράσομαι. Παρατηρῶ ἐπανειλημμένως ᾧ προσεκτικῶς, (ἐπμ.) ἀναγνωρίζω.

Ἀναφράσσω, Μ. φράξω. Ξεφράξω, ξεχωρίζω πόνω.

Ἀναφρίσσω, Μ. φρίξω. Ἀνατριχιάζω.

Ἀναφροδισία (ἡ). ἡ ἀπεχθὴ τῶν ἀφροδισίων. 2) ἔλλειψις χάριτος (κομψότητος, θελγήτρων), [ἐκ τοῦ

Ἀναφρόδιτος (ὁ, ἡ). στερημένος τῶν χαρίτων τῆς Ἀφροδίτης, (ἐπμ.) ἄχαρις, ἄκομψος, χωρὶς θέλγητρον. 2) ἐγκρατευόμενος ἀπὸ ἀφροδίσια.

Ἀναφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναλαμβάνω (Ἔρχομαι εἰς) τὰς φρένας μου, Ξαναφρονιμεύω.

Ἀναφρουτίζω, Μ. ίσω. Ἀναπολῶ τι πολλάκις εἰς τὸν νοῦν μου, καλοσυλλογίζομαι.

Ἄναφρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ κάμνων ἀφρόν, (ἱππκρ.).

Ἀναφυγὴ (ἡ). ἀναχώρησις πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω. 2) ἀποφυγή, καταφύγιον.

Ἀνάφυξις, εως (ἡ), = τῷ προηγ.

Ἀναφυράω-ῶ, Μ. άσω, καὶ

Ἀναφύρω, Μ. φυρῶ. Ἀνακατόνω, ζυμόνω μαζῆ (καὶ ἐκ τοῦ ἑπακολ. 2) λερόνω,

Ἀναφυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Συγχωνεύω καὶ φουσκώνω τι, (μτφρ.) ἐμπνέω ἔπαρσιν, (καὶ μσ.) ὑπερηφανεύομαι, φουσκόνω.

Ἀναφύσημα (τὸ), = Ἀναφύσησις. 2) ὁ τόπος ἀπὸ τὸν ὁπ. γίνεται ἡ

Ἀναφύσησις (ἡ). φύσημα πρὸς τὰ ἐπάνω, ἀνάδοσις (πυρὸς, ἀτμοῦ κτλ.).

Ἀναφυσητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ διατεθειμένος πρὸς) ἀναφύσησιν.

Ἀναφυσιάω-ῶ, Μ. άσω. Φυσῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἀναπνέω βαθιὰ καὶ συχνά. « Δελφῖνες ἀναφυσιῶντες, « Ἴσ. « Ἀσπίτων ἐκ καμάτου ἄσθμ' ἀναφυσιόων, « Ἀπλλν.

Ἀνάφυσις, εως (ἡ). Ξαναφύτρωμα.

Ἀναφύσσω, Μ. αφύξω (ἀόρ. Ἀνήψυσα), Π. ἐβγάλλω (ἀνασύρω) νερὰν ἀπὸ τὸ πηγάδι κτλ.

Ἀναφυτεύω, Μ. εύσω. Ξαναφυτεύω.

Ἀναφύω, Μ. φύσω. (μτβτ.) Φυτρόνω, ἐβγάλλω, ἀναδίδω. « Ὃν αὐτὴ γαῖ' ἀνέφυσεν, « Ἀπλλ. 2) (ἀμτβτ. ἢ μσ.) φυτρόνω ἢ Ξαναφυτρόνω, Ξαναγίνομαι. « Ἀποξυρήσας τὴν κεφαλὴν, ἀνέμεινε ἀναφῦναι τὰς τρίχας, « Ἱππ. « Καὶ πόαν ἀναφύεσθαι πολλὴν, « Θφρ. (καὶ τρπ.) « Δίκαι ἀναφύονται τοῖς νόθοις ἐκ τοῦ γράμματος ἐκείνου, « Πλ.

Ἀναφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω δυνατά, ἐκφωνῶ, προφέρω μεγαλοφώνως (παρβλ. Ἀναφθέγγομαι).

Ἀναφώνημα (τὸ). τὸ μεγαλοφώνως ῥηθέν. 2) = τῷ

Ἀναφώνησις, εως (ἡ), = Ἐκφώνησις, τὸ νὰ ὁμιλῇ τις μεγαλοφώνως (μάλιστα πρὸς ἐξάσκησιν).

Ἀναφωτὶς, ίδος (ἡ), (υλγ.), παράθυρον εἰς τὴν στέγην, φεγγίτης.

Ἀναχάζω, Μ. χάσω. (σπν. μτβτ. συνηθέσ. δὲ μσ.) Ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, τραβηοῦμαι ὀπίσω. « Ἐπιδιώκοντες, ᾧ πάλιν ἀναχάζοντες, « Ξεν. « Οὐκ ἔτ' ἔμιμνεν, ἀλλ' ἀνεχάζετο τυτθόν, « Ἰλ. Ο.

Ἀναχαίνω, Μ. χανοῦμαι. Ἀνοίγω τὸ χάσμα (χάσκω) τὸν ἀνήφορον. « Καὶ εἴποτε ἀναχάνοι, ταχὺ συνέμυε, « Λυκ.

Ἀναχαιτίζω, Μ. ίσω. (κυρ. ἐπὶ ἵππου) Σηκόνω ὀρθὴν τὴν χαίτην, (ἐπμ.) ῥίπτω τὸν ἐπιβάτην, (ἐν γέν.) ἀνατρέπω (μτφρ. καὶ ἀμτβτ.) ἀπειθῶ, ἀτακτῶ, σηκόνω κεφάλι. « Ἀναχαιτίσαντα τὸν δῆμον, « Πλ. « Μικρόν τι πταῖσμα, ἅπαντα ἀνεχαίτισε καὶ διέλυσε, « Δημ. « Ἕως ἔσφηλε κἀνεχαίτισεν, « Εὐρ. (ᾧ ἑλλ. προθ.) « Ἀνεχαίτισε τῶν πραγμάτων, « Πλ., ἐξέννοιασεν ἀπό (ἐτίναξεν ἀπὸ πάνω τα) τὰς φροντίδας. 2) (μτβτ.) σύρω τὸν ἵππον ἀπὸ τὴν χαίτην ὀπίσω, (ὀθ. ἐν γέν.) ἐμποδίζω. « Τὴν ναῦν τοῦ δρόμου, « Δι. « Τὰ πάθη τῆς ἀλόγου ὁρμῆς, « Ἀλ. Ἀφρ. κτλ. (παρβλ. Ἀναστρέφω.).

Ἀναχαίτισμα (τὸ). ἐμπόδισμα. 2) (σπν.) ἀντίστασις, ἀπείθεια.

Ἀναχαλασμὸς (ὁ). χαλάρωμα, ξετέντωμα.

Ἀναχαλαστικός, ή, όν. Χαυνωτικός, (ἰατρ.) μαλακτικός, [ἐκ τοῦ

Ἀναχαλάω-ῶ, Μ. άσω. Ξετεντόνω, χαλαρόνω, μαλακόνω.

Ἀναχάραξις, εως (ἡ). ἡ διὰ ξυσίματος ἀφαίρεσις, [ἐκ τοῦ

Ἀναχαράσσω(ττω), Μ. άξω. Ξύνων ἐβγάλλω τι ἀπό τινος, (ἐπμ.) τὸ κάμνω τραχὺ καὶ ὅλον χαραγματίας, (τρπ.) ἐρεθίζω.

Ἀναχάσκω (παρτ. Ἀνέχασκον), = Ἀνοχαίνω.

Ἀναχαυνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀνακουφίζω ἐμπνέω ἔπαρσιν καὶ κενοδοξίαν.

Ἀναχειρίζομαι, Μ. ίσομαι. Κρατῶ εἰς τὰ χέρι (κυρ. τὸν χαλινόν), (ἐπμ.) ἐμποδίζω.

Ἀναχειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκλέγω· Ξαναεκλέγω (διὰ ψηφοφορίας).

Ἀναχελύσσομαι, Μ. ξομαι. Θήγω. Ἐξ

γάλλω φλέγμα κτλ. ἀπό τό στῆθος (χέλυν) μου.

Ἀνα-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ἀνέχεα κτλ.). Κάμνω τι νά ξεχειλήσῃ ἤ χυθῇ· (μτφορ.) διαδίδω. «Φήμην—, «Πλ. 2) (τρπ.) =Συγχέω, ἀνακατόνω. 3) ἐκλύω, χαυνόνω. ||. (μτ.) ξεχειλῶ καί χύνομαι ἔξω, (ἐπί ποτ.) πλημμυρῶ. Φ) χαυνοῦμαι· Χῆ.

Ἀνα-χλαινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐνδύω τινά μέ χλαῖναν.

Ἀνα-χλιαίνω, Μ ανῶ. Κάμνω τι χλιαρόν, τό βάλλω εἰς τό κῦρ νά συχλιάνῃ.

Ἀνα-χναίνομαι, Μ. ανθήσομαι καί=

Ἀνα-χνάω-ῶ, Μ. άσω. Κάμνω (Ἐβγάλλω, Σκεπάζομαι ἀπό) χνοῦδι, ἐβγάλλω τάς πρώτας τοῦ γενείου (κλπ.) τρίχας.

Ἀναχοή (ἡ). «Ἀνάχυσις. «Αἱ τῆς Δίτνης ἀναχοαί, «Δογγ. 2) τό μέρος ὁπού τοῦ ὄπ. τρέχει καί χύνεται τι ὑγρόν.

Ἀνα-χορτόω, Μ. ώσω. Χορτώνω μέ πηδήματα, χοροπηδῶ. 2) (συνεδχ.) τιμῶ τινά διά χορῶν, χορεύω δηλ. εἰς τιμήν τα. «Ἐν ὕμνοις Εὐίον ἀναχορεύων,« Ἀρχρ.

Ἀνα-χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι, (ἐμφ.) «Διαχράομαι, φονεύω, ἀφανίζω.

Ἀνα-χρέμπτομαι, Μ. χρέμψομαι. Βήχων ἐβγάλλω φλέγματα, ξερόχαλίζω. (μτ-νμ.) ἐξερεύγομαι. «Τήν ψυχήν—,« Νίκ. Χων.

Ἀνάχρεμψις, εως (ἡ), τό νά ἐβγάλῃ τις βήχων φλέγματα, ξερόχαλισμα.

Ἀνα-χρίω, Μ. χρίσω. Ἀλείφω ἀπό πάνω ἤ ὅλως διόλου.

Ἀνα-χρονίζω, Μ. ίσω. Παραδαίνω τήν χρονολογικήν ἀκρίβειαν, κάμνω λάθος εἰς τήν χρονολογίαν.

Ἀναχρονισμός (ὁ). λάθος εἰς τήν χρονολογίαν.

Ἀνα-χρώννυμι, Μ, χρώσω. Χρωματίζω (βάφω) τι ἐπιπολαίως. 2) λερώνω, (ἐξ μετφορ.) μολύνω διά κολλητικοῦ νοσήματος.

Ἀνάχρωσις, εως (ἡ). βάψιμον (χρωματισμός) ἐπιπόλ. 2) λέρωμα· μόλυσμα διά νοσήματος κολλητικοῦ.

Ἀνάχυμα (τό). τό μέρος ὅπου σκεπάζει ἡ παλλίβροια τῆς θαλάσσης. 2)=Ἀνάχυσις.

Ἀναχύρωτος (ὁ, ἡ). (κυρ. πηλός) χωρίς ὄχυρον.

Ἀνάχυσις [ἴδε Ἀναχέω], εως (ἡ). χύσιμον πρός τά ἐπάνω, ξεχείλισμα, πλημμύρα, (μτφορ.) «Τῆς ἀσωτίας ἀνάχυσιν,« Γρφ. 2) «Ἀνάχυμα (ἴδε Στρβ ΣΓ'. ἤ πρβλ. Ἀναπαή).

Ἀνάχωμα (τό). ὁ σωρός τοῦ ἐκβαλλομένου ἀπό λάκκον (κτλ.) χώματος, καί τό δι' αὐτοῦ σχηματιζόμενον πράχωμα παρά τάς ὄχθας ποταμοῦ κτλ., (πρβλ. Ἀμβολάς, καί Ἀνδηρον).

Ἀναχωματισμός (ὁ). ἀνύψωσις τῆς γῆς δι' ἐπιχωμάτωσεως χώματος ἀναγκαιτουμένου.

Ἀνα-χωνεύω, Μ. εύσω. Ξαναλυώνω τι εἰς τό χωνευτήριον.

Ἀνα-χώννυμι, Μ. χώσω. Ὑψώνω τό ἔδαφος τῆς γῆς ἐπιχωμάτων χῶμα (πρός διαφόρους χρήσεις. ἴδε τά παραδείγματα). « Καί ἡμεῖς ἐθάψαμεν αὐτούς, ὕστερον ἀναχώσαντες πλησίον,« Λκ. «Τήν ὁδόν ἀνασκευάσας, καί ψιλοχώματα ποιοῦντες,« Δμ. «Τοῦτο δέ τό χῶμα κατασπάσαι Κῦρον ἐν τῇ πολιορκίᾳ ἀναχωννύντα τῇ πόλει,« Ἀθ. 2) (σπν.) παραχώνω. «Τό ἐν ἡμῖν ἀνακεχωσμένον ἄμμα ἀνορύττων,« Σων.

Ἀνα-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Τραβηχοῦμαι (ὀπίσω). «Ἀναχωρεῖν ἐς ταὐπισθεν,« Ἀρχρ. 2) ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι. « Καί ὡς τάχιστ' ἀνεχώρησεν Εὐρυσθεύς,« Θκ. 3) ρεύγω, μισεύω, μετοικῶ. «Ἀναχωρεῖν ἐπ' οἶκον,« Δμ. «Ἀπό Ἑλλήνων ἀναχωρέσαι ἐς Ἀθήνας,« Ἡρ. 4) τραβηχοῦμαι εἰς μέρος ἄγνωστον καί ὀλιγάνθρωπον. «Ἡσυχάζειν ἀναχωρήσαντά που,« Κιν. (ὅπ.) «Ἀνακεχωρηκώς τόπος,« Ἡρωδ., ὁ παράμερος καί μοναχικός. « Ἀνακεχωρηκῶς χώρα,« Θρρ., ἡμεσόγειος. «Βιβλίον (« Ῥῆμα) ἀνακεχωρηκός,« Δ. Ἁλ., τό σπάνιον. « Τό ἀνακεχωρηκός τῆς φύσεως,« Χρσ., ἀντί Τό παρά φύσιν κτλ. 3) μεταβαίνω. «Προβῆναι εἰς τήν τιμιωτέραν ἕδραν, καί ἀναχωρῆσαι εἰς τήν ἀτιμοτέραν,« Σων. «Ἀποθανόντος δέ τοῦ Δαρείου, ἡ βασιλήη ἀνεχώρησε εἰς τόν παῖδα τόν ἐκείνου Ξέρξεα,« Ἡρ.

Ἀναχώρημα (τό). τόπος παράμερος, μοναξιά. 2)=ωρ

Ἀναχώρησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναχωρεῖν, ἐπιστροφή, μισεμός. 2)=Ἀναχώρημα, καταφύγιον. « Ἀναχώρησιν ἑαυτῷ καταλείπει,« Δμ. (παρβλ. Ἀναφορά).

Ἀναχωρητής, οῦ (ὁ). ὁ ἀναχωρήσας (τραβηγθείς) ἀπό τόν κόσμον καί ζῶν εἰς τήν μοναξίαν, ἐρημίτης, ἀσκητής.

Ἀναχωρητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν πρός ἀναχώρησιν.

Ἀνα-χωρίζω, Μ. ίσω. Ξεχωρίζω καθένα εἰς τόν τόπον του. 2) κάμνω τινά νά ἀναχωρήσῃ (μισεύσῃ ἤ ἐπανέλθῃ).

Ἀνάχωσμα (τό),=Ἀνάχωμα.

Ἀνα-ψαβάλλω, Μ. αλῶ. Ψηλαφῶ ἐλαφρά (ἐπάνω-ἐπάνω).

Ἀνα-ψαλάσσω, Μ. άξω, Π. ψυλαφῶν τι ἐλαφρῶς τό ἀνοίγω.

Ἀνα-ψάω-ῶ, Π. ψήσω Σφαγίζω, πατρνω τι ἀπό πάνω μέ πανί (μαλλί, φφργάρι, κτλ.).

Ἀνα-ψηλαφάω-ῶ, Μ. ήσω Ψηλαφῶ (καί μτφρ. Ἐξετάζω) τι πάλιν (ἐκ νέου), ἀναθεωρῶ (δίκην), (Ντερ.).

Ἀναψηλάφησις, εως (ἡ). ἡ συχνή καί ἀλλεπάλληλος ψηλάφησις, (ἐκμ.) ἐξέτασις ἀκριβής

Ἀνα-ψηφίζω, Μ. ίσω. Καθυποβάλλω τι ἐκ δευτέρου εἰς ψηφηφορίαν, (ἐκμ.) ἀκυρῶ (νόμον, ἐκλογήν, διορισμόν κτλ.), (ἐν γέν.) ἀλλάζω σκοπόν καί Ξαναρχινῶ ἤ Ξανακάμνω τι.

Ἀναψήφισις, εως (ἡ). ἡ ἐκ δευτέρου περί τινος ψηφοφορία, (ἐκμ.) ἀκύρωσις (νόμου κτλ.).

Ἀνα-ψήχω, Μ. ψήξω.=Ἀναψάω.

Ἄναψις, εως (ἡ). ἄναμμα, καύσιμον.

Ἀναψυκτήρ (ὁ). ὁ δροσίζων (ἀναπαύων, προξενῶν ἀναψυχήν).

Ἀναψυκτικός, ή, όν. Δροσιστικός, ἀναπαυτικός.

Ἀνάψυξις, εως καί

Ἀνα-ψυχή (ἡ). δρόσισμα. Ζτ. ἄσπασμα, ξεκούρασμα. (μτφορ.) παρηγορία, ἄνεσις, [ἐκ τοῦ

Ἀνα-ψύχω, Μ. ψύξω. Ἀερίζω, δροσίζω, (ἐκμ.) ἀναπαύω, ξεκουράζω· ἐμψυχόνω. «Ὅτι πολλάκις με ἀνέψυξε,« Γρφ. 2) στεγνόνω εἰς τόν ἥλιον. (γεωγραφ.) ξηραίνω (ἕλος κτλ.) καί τό κάμνω γεωργήσιμον. «Δίεγμα τό χωρίον, ὅπερ ἡ λίμνη κατέχει νῦν, ἡ Κωπαΐς, ἀνεψύχθη πρότερον, ἢ γεωργεῖσθαι,« Στρβ. « Τάς αὐλαίας, διαβρόχους γενομένας, ἀνέψυχον,« Πλ. 3) (ἀμτβτ. ἡμ.) ξαναπαίνω, ξεκουράζομαι, ἔρχομαι εἰς τόν ἑαυτόν μου εὐρίσκω ἄνεσιν. «Τότε, νή τήν Ἄρτεμιν, ἀναψύχω,« Ἀλκίφρ. «Ἀνέψυχθεν φίλων ἦτορ,« Ἰλ. Κ. «Ἀνάψυξον πόνων,« Εὐρ.

Ἀν-δαίω, Μ. δαίσω, Π. ἀντί Ἀναδαίω.

Ἀνδάνω [ἤδομαι], Μ. άδήσω (παρτ. Ἤ-[καί Ἐκ]δαστον, ἀόρ. Ἔαδον (ὅθεν τά ἀπαρ. Ἀδεῖν ἤ μα. Ἀδέσθαι], προχ. Ἐαδα], Π. (ἡ σπν. παρά λγφρ.) ἀρέσκω, εὐαρεστῶ. (συνήθ. μέ δτ.) « Καί ποιέων ταῦτα, Σπαρτιήτησι ἀδήσεις,« Ἡρ. «Ἄδηκε βουλή,« Ἰπκώ. (καί μέ εἰτ. σπν.) «Οὐδέ Ζεύς ὧν πάντας ἀνδάνει,« Θγν.

†Ἀνδέκτορος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντί Ἀναδέκτωρ [ἴδε Ἐκδέκτωρ].

Ἄνδεμα (τό), Π, ἀντί Ἀνάδεμα, [ἐκ τοῦ

Ἀν-δέω, Μ. δήσω, Π. ἀντί Ἀναδέω.

Ἄνδηρον (τό), [Ἄνθος, ἡ Ἄνω], (συνηθές εἰς τά πλθ.). (ἐν γέν.) χῶμα ἤ ἄμμος ἐπισωρευμένος (ἤ ἐντός περιτειχίσματος), Τερκ. στίχ., Ἰταλ. τερράτσα. «Φύεται δέ ἐν τοῖς ἐπί τῶν τοίχων ἀνδήροις,« Θρρ. «Ὅπως τό ἀνώμαλον τοῦ χωρίου τῷ τῶν ἀνδήρων ἁρμοσθῇ κατασκευῇ,« Σβ. 2) (ἡ παρά τάς ὄχθας ποταμ. ἤ τάρρα, ἐνίοτε δέ ἐξ τῆς θαλάσσ.). «Σαργοί θρώσκουσιν ἐπ' ἀνδήροισι θαλάσσης,« Ὀππ. 3) (ἡ ἐντός κήπων, πρός φύτευσιν ἀνθέων κλπ.), (καιν.) βραγιά ἤ λαχανιά (καί Τουρκ.) ταχτάς. «Ἀμάρακος, πρασιαῖς τε καί ἀνδήροισι χλοάζων,« Νίκ., (πρβλ. Ἀμβολάς καί Ἀνάχωμα).

Ἀνδιδοῖ, Π. ἀντί Ἀναδιδοῖ.

Ἀνδικεῖν, Π. ἀντί Ἀναδικεῖν, ῥίπτειν πρός τά ἄνω.

Ἀνδίκτης, ου (ὁ), Π. [ἀνδικεῖν], τό σκαλάδι τῆς παγίδας, (πρβλ. Ῥόπτρον).

Ἀνδιχα, ἐπ. Π. [ἀνά, δίχα]. ξέχωρα, ξεχωριστά, χωρίς, μακράν. 2) εἰς δύο μέρη.

Ἀνδοκεύς, έως (ὁ), Π. Ἰων. ἀντί Ἀναδοχεύς.

Ἀνδραγαθέω-ῶ, Μ. ήσω Φέρομαι ὡς ἀνήρ ἀγαθός (σάν παλληκάρι), κάμνω ἀνδραγαθίας. || (πθ. ἐπί πραγμ.) κατορθοῦμαι. «Τά μέν οὖν ἡμαρτημένα λελύσθω τοῖς ἠνδραγαθημένοις,« Πλ.

Ἀνδραγάθημα [τό]. τό ἔργον (κατόρθωμα) τοῦ ἀγαθοῦ ἀνδρός, ἀνδραγαθία, παλληκαριά.

Ἀνδραγαθία (ἡ). ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀγαθοῦ ἀνδρός, παλληκαριά. 2)=Ἀνδράγαθημα

Ἀνδραγαθίζομαι, Μ. ίσομαι,=Ἀνδραγαθέω. «Παύεσθαι τῆς ἀρχῆς, καί ἐν τοῦ ἀκινδύνου ἀνδραγαθίζεσθαι,« Θκ., φιλοτιμεῖσθαι περί ἀρετῆς, ἐπιδείκνυσθαι γενναιότητα.

Ἀνδραγαθικός, ή, όν. Ὁ ἐπήκοος εἰς ἀνδραγάθημα, παλληκαρήσιος.

Ἀνδράγρια (τὰ), Π. τὰ ἀπὸ τοῦ νικηθέντος ἐχθροῦ ἁρπαγέντα λάφυρα.
Ἀνδραγχος (ὁ, ἡ), Ω. ὁ ἄγχων (πνίγων) τοὺς ἀνθρώπους, δήμιος.
Ἀνδράδελφος (η ἡ ος). ὁ ἡ ἡ ἀδελφ. τοῦ ἀνδρὸς (σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν γυναῖκά του).
Ἀνδρακάς, άδος (ἡ), Π. (πλὴν ἀμφ.) μερίδιον.
Ἀνδρακάς, ἐπίρ. Π. Κατ' ἄνδρα, ἕκαστος.
Ἀνδραπάδεσσι, Π. ἀντὶ Ἀνδραπόδοις.
Ἀνδραποδίζω, Μ. ἰσω. Σκλαβόνω. «Παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσασι.» Θκ. (καὶ μσ.) «Καὶ πόλεις Ἑλληνίδας ἀνδραποδίζεσθαι,» Δμ. (καὶ πθ.) «Πόλις ἠνδραποδισμένη,» αὐτ. 2) (σπν.) μετέρχομαι τὸ ἔργον τοῦ ἀνδραποδιζοῦ, ἐμπορεύομαι ἀνδράποδα.
Ἀνδραπόδισις, εως (ἡ) καὶ
Ἀνδραποδισμός (ὁ). σκλάβωμα. 2) τὸ νὰ ξεβγάλῃ (ξελογιάσῃ) τις τὸν σκλάβον ἄλλου.
Ἀνδραποδιστήριος (ὁ). ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀνδραποδίζειν.
Ἀνδραποδιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἁρπάζων ἀνθρώπους καὶ πωλῶν αὐτοὺς ὡς ἀνδράποδα, (παρβλ. Ἀνδραποδοκάπηλος). 2) ὁ ξεβγάλλων (ξελογιάζων) τοὺς ξένους σκλάβους.
Ἀνδραποδιστικός, ἡ, όν, = Ἀνδραποδιστήριος.
Ἀνδραποδοκάπηλος (ὁ). = Σωματέμπορος, ὁ ἀγοράζων καὶ μεταπωλῶν (ἐμπορευόμενος μὲ) ἀνδράποδα, (παρβλ. Ἀνδραποδιστὴς καὶ Ἀνδραποδώνης).
Ἀνδράποδον (τὸ), [ἀνὴρ, ποῦς (παρβλ. Κλιμακτὴς) ἢ ἀποδίδομαι]. σκλάβος. «Ἀνδράποδα καὶ δοῦλα καὶ ἐλεύθερα,» Θκ.
Ἀνδραποδώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων ἰδιώματα ἢ χαρακτῆρα) ἀνδραποδ., χαμερπὴς, δουλοπρεπὴς, ποταπὸς, βάρβαρος κτλ.
Ἀνδραποδωδία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνδραποδώδους, μικροπρέπεια, χαμέρπεια κτλ.
Ἀνδραποδωδῶς, ἐπίρ. Δουλοπρεπῶς, χαμερπῶς κτλ.
Ἀνδραποδώνης, ου (ὁ). ὁ ὠνούμενος (ἀγοράζων ἢ ἐμπορευόμενος μὲ) ἀνδράποδα, (παρβλ. Ἀνδραποδοκάπηλος).
Ἀνδράριον (τὸ), = Ἀνθρωπάριον, μικρὰς (τιποτένιος) ἄνθρωπος.
Ἀνδράραξις, εως (ἡ), = Ἀτράφαξις.
Ἀνδραχθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. τόσον βαρὺς ὥστε ἀποτελεῖ φορτίον (ἄχθος) ἀνδρός.
Ἀνδράχλη (ἡ), [ἄνθραξ], = Αἴθρανος.
Ἀνδραχνος (χλος;), ου (ὁ) καὶ
Ἀνδράχνη (χλη;), ης (ἡ), φυτ. ἡ ἀντράκλα. ἡ (ἄλλ.) γλιστρίδα (ἢ Τυρν.) σεμίζ-ωτι. 2) δένδρ. ἡ ἀγριοκουμαριὰ καὶ ὁ καρπός της.
Ἀνδρεία (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀνδρεῖος. 2) (ἀμφ.) = Ἀνδρία.
Ἀνδρεῖα (τὰ), ἴδε Ἀνδρεῖος.
Ἀνδρείκελος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (εἴκελος) μὲ ἄνδρα ἢ ἄνθρωπον. ¶. (οὐσ.) Ἀνδρείκελον (τὸ), = Ἀνδριάς. 2) βαφὴ ὁμοιάζουσα τὸ φυσικὸν τοῦ ἀνθρώπου χρῶμα, (ἐπμ.) φωκαΐδι.
Ἀνδρειόθυμος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἔχων ἀνδρικὸν φρόνημα.
Ἀνδρεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἄνδρα, ἀνδροίκειος. «Ὑποδήματα, τὰ μὲν ἀνδρεῖα, τὰ δὲ γυναικεῖα,» Ξεν. «Καὶ ἔζιν ἄρα τὰ μὲν γυναικεῖα, τὰ δὲ ἀνδρεῖα μαθήματα,» Πλάτ. ¶. (οὐσ. ἀν.) Ἀνδρεῖον (τὸ), Α΄. τὸ ἀνδρικὸν μόριον, Β΄. = Ἀνδρία. (πλθ.) Ἀνδρεῖα (τὰ), Α΄. τὰ ἐν Κρήτῃ συσσίτια τῶν ἀρρένων, ὅμοια μὲ τὰ ἐν Σπάρτῃ Φειδίτια· ἢ Β΄. = Ἀνδρεῖον (Α΄.). 2) ὁ ἔχων φρόνημα (γενναιότητα) ἀνδρὸς, ἄφοβος (μετὰ λογισμοῦ), ἀνδρειωμένος, παλληκάρι. «Μορφῇ μὲν οὐκ εἰκὼς, ἀνδρεῖος δ' ἀνὴρ,» Εὐρ., (παρβλ. Ἀνδρικός).
Ἀνδρειάτης (ἡ), = Ἀνδρία.
Ἀνδρειοφόνως, ἐπίρ. (νλγ.) Μὲ φρόνημα ἀνδρικὸν, γενναίως.
Ἀνδρει(βρε)φάντης, ου (ὁ), Π. ὁ φονεύτης ἄνδρα, (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ), (παρβλ. Ἀνδροφάνης).
Ἀνδρειών, ῶνος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀνδρών.
Ἀνδρείως, ἐπίρ. Μὲ ἀνδρίαν, παλληκαρήσια.
Ἀνδρεράρια (ἡ). ἡ ἀγαπῶσα τοὺς ἄνδρας.
Ἀνδρεσσι, Π. ἀντὶ Ἀνδράσι, δοτ. πλθ. τοῦ Ἀνήρ.
Ἀνδρεύμενος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀνδρούμενος, μτχ. τοῦ Ἀνδρέω.
Ἀνδρεύσομαι, Μ. εὑσομαι, = Ἀνδρόσομαι, γίνομαι ἄνδρας.
Ἀνδρεών, ῶνος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀνδρών.
Ἀνδρηλατέω-ῶ, Μ. ἤσω. Διώχνω ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν πατρίδα ἢ τὸ καταφύγιόν του· ἐξορίζω, [ἐκ τοῦ
Ἀνδρηλάτης, ου (ὁ), Π. ὁ φυγαδεύων (ἐλαύνων, ἐξορίζων) τοὺς ἀνθρώπους.
Ἀνδρία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἀρετὴ) τοῦ ἀνδρείου, ἀφοβία (μὲ κρίσιν). «Τὴν γὰρ ἀνδρίαν τοῦ ἐντίμου (τῆς μυίας) ἢ ἀλκὴν οὐχ ἡμᾶς χρὴ λέγειν,» Δκ. 2) (σπν.) αὐθάδεια.
Ἀνδριαντίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ἀνδριάς.
Ἀνδριανταγλύφας (ὁ). ὁ γλύφων (σκαλίζων, δουλεύων) καὶ
Ἀνδριαντοπλάστης, ου (ὁ), ὁ πλάστων (ἀπὸ πηλὸν, κηρὸ γύψον κτλ.) ἀνδριάντας.
Ἀνδριαντοπλαστικὴ (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ ἀνδριαντοπλάστου.
Ἀνδριαντοποιέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κάμνω (φθειρώνω) ἀνδριάντας ἢ (μὲ πτωτ.) τὸν ἀνδριάντα τινός.
Ἀνδριαντοποιητικὴ (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ ἀνδριαντοπ.
Ἀνδριαντοποιΐα (ἡ). τὸ φθειάσιμον ἀνδριάντος. 2) = τῷ προηγ.
Ἀνδριαντοποιϊκὴ (ἡ), = -ητική.
Ἀνδριαντοποιὸς (ὁ). ὁ ποιῶν (κατασκευάζων) ἀνδρ.
Ἀνδριαντουργέω-ῶ, Μ. ἤσω, = -ποιέω, ἐργάζομαι ἀνδρ.
Ἀνδριαντουργία (ἡ), = -ποιΐα.
Ἀνδριαντουργὸς (ὁ), = -ποιός.
Ἀνδριάς [ἀνὴρ], άντος (ὁ). ὁμοίωμα (ἀπὸ χαλκ. χρυσ. λίθ. κτλ.) ἀνθρώπου.
Ἀνδρίζω, Μ. ἰσω. Κάμνω τινὰ ἄνδρα (γενναῖον, παλληκάρι). «Ἡ γεωργία τοὺς γεωργοῦντας ἀνδρίζει,» Ξεν. ¶. (μσ. καὶ πθ.) γίνομαι ἄνδρας, ἐμβαίνω εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν, (ἐπμ.) ἀποκτῶ δύναμιν (σωματ. καὶ ψυχ.), φρόνημα ἀνδρικόν. 2) φέρομαι «ὡς ἄνδρας,» ὑποφέρω ἀνδρείως (ἀντέχω εἰς) τοὺς κόπους, τὰς δυστυχίας κτλ. «Ἀνδρίζου ἢ κραταιούσθω ἡ καρδία σου,» Γρφ.
Ἀνδρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἄνδρα, ἀνδροίκειος. «Χειὼν (= Λορὸς) ἀνδρικὸς,» Ξεν. 2) ὁ ἔχων φρόνημα καὶ σχῆμα ἀνδρὸς, παλληκαρήσιος. «Γυνὴ ἐργατικὴ καὶ ἀνδρική,» Δκ., (παρβλ. Ἀνδρεῖος).
Ἀνδρικῶς, ἐπίρ. Ὡσὰν ἄνδρας, ἀνδρίκια, παλληκαρήσια.
Ἀνδρίον (τὸ), = Ἀνδράριον, ἀνθρωπάκι.
Ἀνδρισμα (τὸ). ἔργον ἀνδρὸς, παλληκαριά.
Ἀνδρισμὸς (ὁ). τὸ ἀνδρίζεσθαι, ἀνδρία, παλληκαριά.
Ἀνδριστέον, θετ. τοῦ Ἀνδρίζεσθαι.
Ἀνδριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀνδριζόμενος, ἔχων ἢ λαμβάνων φρόνημα ἀνδρός.
Ἀνδριστὶ, ἐπίρ. = Ἀνδρικῶς.
Ἀνδροβαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Γραμ. ἐξήγ τῶν Ἀνδραχθής.
Ἀνδροβατέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι-
Ἀνδροβάτης [ἀνὴρ, βαίνω], ου (ὁ), = Πεδεραστής.
Ἀνδροβόρος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀνθρωποφάγος.
Ἀνδρόβουλος (ὁ, ἡ), Π. (ἐναντ. τῷ Γυναικόβουλος, θηλ.) ἔχων θέλησιν ἀνδρικήν.
Ἀνδροβρὼς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνδροβόρος.
Ἀνδρόβρωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φαγωθεὶς ὑπ' ἀνθρώπων. 2) = Ἀνδροβρώς.
Ἀνδρογένεια (ἡ). ἡ τοῦ ἀνδρὸς γενεά, ἡ διὰ τῶν ἀρρένων διαδοχὴ τοῦ γένους (καταγωγὴ, γενεαλογία).
Ἀνδρογίγας, αντος (ὁ), Π. γιγαντιαῖος ἄνθρωπος, ἢ ἄνθρωπος καὶ γίγας.
Ἀνδρογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν ἄνδρας (ἀνθρώπους, ἢ ἀρσενικὰ παιδία).
Ἀνδρογύνης καὶ
Ἀνδρόγυνος, ου (ὁ). ὁ ἔχων φύσιν ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς, ἀρσενικοθήλυκος, ἑρμαφρόδιτος. 2) = Εὐνοῦχος. 3) τρυφηλὸς, γυναικώδης, ἐντεθηλυμένος. 4) ὁ χρησιμεύων ἢ εἰς ἄνδρας ἢ γυναῖκας. «Λουτρὰ ἀνδρόγυνα,» Ἐπιγρ.
Ἀνδρογύνως, ἐπίρ. Ὡς ἑρμαφρόδιτος ἢ εὐνοῦχος.
Ἀνδροδαΐκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀνὴρ, δαΐζω]. ὁ φονευμένος ὑπ' ἀνδρῶν.
Ἀνδροδάμας, αντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καταδαμάζων ἢ φονεύων τοὺς ἄνδρας.
Ἀνδροδόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος φιλοξένως ἀνθρώπους.
Ἀνδροθέα (ἡ), Π. (ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς), ἀνδρικὴ (ἀνδρειωμένη) θεά.
Ἀνδρόθηλυς, εος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνδρόγυνος.
Ἀνδροθνὴς, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θανατωθεὶς ὑπ' ἀνδρῶν.
Ἀνδροκάπηλος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ἀνδραποδοκάπηλος.
Ἀνδροκμὴς, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατακαίνων (ἀφανίζων) τοὺς ἀνθρώπους, φθοροποιός.
Ἀνδρόκμητος (ὁ, ἡ), Π. καμωμένος (κατεσκευασμένος) ἀπὸ χέρια ἀνθρώπου.
Ἀνδροκαιτέω-ῶ, Μ. ἤσω. Καιμαῦμαι μὲ ἄνδρα.
Ἀνδροκόμος (ὁ, ἡ), Π. [ἀνὴρ, κομέω]. ὁ ἐπιμελούμενος (περιποιούμενος) τοὺς ἀνθρώπους.
Ἀνδροκτασία (ἡ). = Ἀνδροκτονία.
Ἀνδροκτονεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου φονεύονται ἄνθρωποι.

'Ανδρακτανέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτείνω (Φονεύω) ἄνθρωπον ἢ ἀνθρώπους.
'Ανδρακτόνος (ὁ). ὁ κτείνων (φονεύων) ἄνθρωπον ἢ ἀνθρώπους.
'Ανδρόλαγνος (ὁ, ἡ). λάγνος (ἀσελγὴς) διὰ τοὺς ἄνδρας.
'Ανδροαλέτειρα (ἡ), Π. ἡ ἀφανίζουσα (ὀλεθρία διὰ) τοὺς ἀνθρώπους.
'Ανδρολῆψια (ἡ) καὶ
'Ανδρολήψιον (τὸ). τὸ δικαίωμα ὃ,που εἶχον οἱ 'Αθην., ὅταν ξένος ἐφόνευε συμπολίτην των καὶ, ζητούμενος, δὲν παρεδίδετο, νὰ συλλαμβάνων πρὸς ἀντεκδίκησιν τρεῖς συμπατριώτας τοῦ φονέως.
'Ανδρολαγέω-ῶ(ίζω), Μ. ήσω(ίσω). Συνάζω κατ' ἐκλογὴν ἄνδρας διὰ τὸν πόλεμον, στρατολογῶ.
'Ανδρολογία (ἡ). στρατολογία. 2) φορολογία κατ' ἄνδρα, κεφαλιάτικον.
'Ανδρολόγος (ὁ). ὁ στρατολογῶν.
'Ανδρομανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ τρελλαινόμενος διὰ τοὺς ἄνδρας.
'Ανδρομανία (ἡ). μανία διὰ τοὺς ἄνδρας.
'Ανδραμάχος, η ἡ ος, ον, Π. ὁ μαχόμενος πρὸς ἄνδρας, πολεμικός.
'Ανδρομεγέθης, ες (ὁ, ἡ),=Ἀνδρομήκης, ὁ ἔχων μέγεθος ἀνδρός, (Νικ. Χων.).
'Ανδρόμεος [ἀνὴρ], α,ον, Π. ἀνθρώπινος.
'Ανδρομήκης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μῆκος (ἀνάστημα) ἀνδρός.
'Ανδρομηρόν (τὸ), [ἀναδρομὴ]. (ἐγχειρίδιον) τὸ ἄλλ. Σύσπαστον, διότι τὸ στιβηρόν του ἀνεσπᾶτο ἐντὸς τῆς λαβῆς, ὅθεν τὸ μετεχειρίζοντο εἰς τὰ θέατρα οἱ ὑποκριταὶ πρὸς μίμησιν αὐτοχειριῶν ἢ φόνων, (γράφεται καὶ 'Ανδραμητόν).
Ἀνδρονομέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι[;]
'Ανδρόπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἤδη ἀνδρούμενος (ἢ ὁ ἔχων ἀνδρικὸν φρόνημα ἢ ἀνάστημα) παῖς.
'Ανδροπλασία (ἡ). πλάσις ἀνθρώπων ἢ ἀνδριάντων.
'Ανδροπληθεία (ἡ), Π. πλῆθος ἀνδρῶν, πολυανθρωπία.
'Ανδροποιός (ὁ,ἡ). ὁ ἐμπνέων ἀνδρίαν (ἀνδρικὸν φρόνημα), ὁ μορφόνων ἄνδρας.
'Ανδρόπορνος (ὁ ἡ). ἀνὴρ παρνεμόμενος.
'Ανδραπρεπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων ('ταιριάζων) εἰς ἄνδρα.
'Ανδροπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον ἀνδρὸς ἢ ἀνθρώπου.
'Ανδράπρωρος (ὁ,ἡ),Π.=Ἀνδροπρόσωπος.
'Ανδρσάθης, ες καὶ
'Ανδρσάθων, ωνος (ὁ, ἡ),=Πόσθων.
'Ανδράσαιμον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (ἐβγάλλαντος κάκκινον ζωμὸν), τὸ ἄλλ. Ὑπέρεικον.
'Ανδράσακες, ος (τὸ),εἶδ. φυτοῦ ἀγνώστου [ἴδε Δσκρ. Γ'. 150. καὶ Πλίν. ΚΖ'. 4].
'Ανδράσινις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βλάπτων (σινόμενος) τοὺς ἀνθρώπους.
'Ανδροσύνη (ἡ), Π.='Ανδρία.
'Ανδράσφιγξ, ιγγος (ὁ). σφίγξ μὲ κεφαλὴν καὶ στῆθος ἀνδρὸς (ἢ ὄχι γυναικὸς, καθὼς παριστάνεται συνήθως).
'Ανδρότης, ητος ἢ ητος(ῆτ), Π. ἡ ἀνδρικὴ ἡλικία, (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Αβρότης).
'Ανδροτομέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Εκτέμνω (Εὐνουχίζω) ἄνδρας.
'Ανδροτυχὴς, ές (ἡ), Π. ἡ ἐπιτυχοῦσα ἄνδρα, ὑπανδρευθεῖσα.
'Ανδροφαγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. εἶμαι-
'Ανδροφάγος(ὁ,ἡ),Π.ἀντὶ'Ανθρωποφάγος.
'Ανδρόφθορος(ὁ,ἡ). Π. (παροξ.) ὁ φθείρων τοὺς ἀνθρ. 2) (προπαροξ.) ὁ φθαρεὶς(φονευθεὶς) ὑπ' ἀνθρ. «Αἵματος ἀνδροφθόρου, « Σοφ., τοῦ ἐξ ἀνθρωποθυσίας.
'Ανδροφανεὺς,έως(ὁ),Π.ἀντὶ 'Ανδροφόνος.
'Ανδροφονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω ἀνθρ.
'Ανδροφονία (ἡ). φόνος ἀνδρ. ἢ ἀνθρ.
'Ανδροφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων ἢ φονεύσας ἀνθρ. 2) ἡ φονεύσασα τὸν ἄνδρα της.
'Ανδροφάντης, ου (ὁ), Π.='Ανδρειφόντης ἢ 'Ανδροφόνος.
'Ανδρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φρόνημα ἀνδρός.
'Ανδροφυὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φυὴν (φυσικὸν διοργανισμὸν) ἀνδρός.
'Ανδράφωνος (ὁ,ἡ). ὁ ἔχων φωνὴν ἀνδρός.
'Ανδράω-ῶ, Μ. ὤσω,='Ανδρίζω, ἐνισχύω. 2) μεταβάλλω εἰς ἄνδρα. 3) (πθ.) γίνομαι ἄνδρας, μεγαλόνω, τρανεύω. 4) (ἐπὶ γυν.) ὑπανδρεύομαι. 5) (μσ.) φέρομαι ὡς ἀνήρ. 6) ἐκπληρῶ τὸ ἀνδρικὸν καθῆκον.
'Ανδρύνω, Μ. υνῶ,='Ανδρόω,[ἡ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Αδρύνω.
'Ανδρώδης, ες (ὁ, ἡ),='Ανδρικός.
'Ανδρωδῶς, ἐπίρ.='Ανδρικῶς.
'Ανδρών, ῶνος, καὶ
'Ανδρωνῖτις, ιδος (ἡ). τὸ μέρος τοῦ οἴκου ὅπου διέτριβον οἱ ἄνδρες, (ἀντιθ. τῷ Γυναικωνῖτις).
'Ανδρωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ὄνομα ἀνδρός (ἀνδρίκειαν).
'Ανδρωνυμικὸς, ἡ, όν, (Γραμμ.) Ὁ ἀπ' ἀνθρώπου παρωνυμούμενος, π. χ. Διάνασσος -Διανύσιος, Δημήτηρ-Δημήτριος.
'Ανδρώνυμος(ὁ,ἡ). ὁ ἔχων ὄνομα ἀνδρός.
'Ανδρῷος, α, ον, (σπν.)='Ανδρεῖος.
'Αν.δύομαι, Μ. δύσομαι, Π.ἀντὶ 'Αναδύομαι.
"Ανδωκα, Π. ἀντὶ 'Ανέδωκα.
'Ανέαστος (ὁ, ἡ), [ἀ, νεάζω]. ἀνήρτος, ἀγεώργητος, (Στρβ. ΙΔ'. δ'.).
'Ανεβίων, ως, ω, ωμεν κτλ., ἀόρ. β'. τοῦ 'Αναβιόω.
'Ανέβραχε, Π. γ'. ἐν. προ. τοῦ ἀόρ. β', τοῦ 'Αναβρέχω.
'Ανέβωτε, Π. Ἰων. ἀντὶ 'Ανεβόησε.
'Ανέγγυος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ἐγγυήσεως, μὴ ἀξιόχρεως, (ὅθεν) «Θυγάτηρ—,« Πλ. ἢ μὴ ἀρραβωνιασμένη. «Υἱὸς—,« Πλδ. ὁ μὴ ἀνεγνωρισμένος ὑπὸ τῶν γονέων του, νόθος.
'Αν.εγείρω, Μ. εγερῶ. Σηκόνω· ἐξυπνίζω· (μτφρ.) ἐγκαρδιόνω, παρακινῶ· (ἐπὶ τοίχων κλπ.) ξανακτίζω. ‖ (ὁ μσ. ἀόρ. ἀντὶ τοῦ πθ.), ἴδε 'Ανεγρόμην.
'Ανεγέρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σηκωθεὶς ἀπὸ τὸν ὕπνον.
'Ανέγερσις, εως (ἡ). σήκωμα ἐπάνω· ξύπνημα· (ἐπὶ κτιρίων) ξανακτίσιμον.
'Ανεγερτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος πρὸς ἀνέγερσιν. (ἐκκλησ.)='Αναστάσιμος. «Ἄδειν τὰ ἀνεγερτήρια,« Νικ. Χων.
'Ανέγερτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐξυπνήσας ἢ μὴ ἐξυπνῶν, ἀξύπνητος [ἴδε Νήγρετος].
'Ανεγκλητεί, ἐπίρ.='Ανεγκλήτως.
'Ανέγκλητος (ὁ,ἡ). ἀκατηγόρητος,ἄμεμπτος, ἀνεπίληπτος κτλ. 2)='Αναμφισβήτητος,ἀδιαφιλονείκητος. «'Ανεγκλήτους τὰς οὐσίας πρὸς ἀλλήλους κατασκευάζεσθαι,« Πλάτ.
'Ανεγκλήτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἔγκλημα, ἀμέμπτως κτλ.
'Ανέγκυος (ὁ, ἡ). ἡ μὴ ἐγγαστρωμένη.
'Ανεγκωμίαστος(ὁ,ἡ).ὁμὴ ἐγκωμιασθείς.
'Ανέγνων, ως, ω, ωμεν κτλ., ἀόρ. β'. τοῦ 'Αναγινώσκω.
'Ανεγρόμην, Π. μσ. ἀόρ. β'. τοῦ 'Ανεγείρομαι,(ὅθεν τὸ ἀκαρ. 'Ανέγρεσθαι.Ακ.).
'Ανεγχώρητος (ὁ, ἡ),='Ανένδεκτος, ὁ μὴ δυνατὸς (ἐγχωρῶν) γενέσθαι.
'Ανεδάφιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἰσασθεὶς (ὁμαλυνθεὶς, πατηθείς). 2) ὁ μὴ κατεδαφισθεὶς (κρημνισθείς).
'Ανεδέγμην [ὀθ. 'Ανεδέγμεθα], Π. ἀόρ. β'. ἡ ὑπερσ. τοῦ 'Αναδέχομαι.
'Ανέδην [ἀνίημι], ἐπίρ. 'Ανέτως, ἐν ἀνέσει, ἐλευθέρως, ἀνεμποδίστως. 2)ἀσυστόλως. 3)ἀφθόνως, πλουσιοπαρόχως, κατακόρως.
'Ανέδρακον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ 'Αναδέρκομαι.
'Ανέδραμον, ἀόρ. β'. τοῦ ἀνατρέχω.
'Ανέδραστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἑδραῖος (σταθερὸς, στερεὸς), ἀστήρικτος, ἄστατος.
'Ανέδυν, ἀόρ. β'. τοῦ 'Αναδύομαι.
'Ανέδωκα, ἀόρ. α. τοῦ 'Αναδίδωμι.
'Ανέεργον, Π. ἀντὶ 'Ανεῖργον, παρτ. τοῦ 'Ανείργω.
'Ανέεσαντες, Π. Ἰων. μτχ. τοῦ (ἀχρ.) 'Αν.έζω ἢ 'Αν.ίζω,=Καθίζω, βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ ἐπάνω.
'Ανέηκα, Ἰων. ἀντὶ 'Ανῆκα, πρκ. τοῦ 'Ανίημι.
'Ανεθελησία(ἡ). τὸ νὰ μὴ θέλῃ τις,ἐκ τοῦ
'Ανεθέλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θέλων, ὁ πράττων τι ἀκουσίως. 2) (πθ.)='Αθέλητος, ἀκούσιος.
'Ανεθελήτως, ἐπίρ. 'Ακουσίως.
'Ανέθηκα, ἀόρ. α. τοῦ 'Ανατίθημι.
'Αν.εθίζομαι, Μ. ισομαι. Συνεθίζω.
'Ανέθιστος (ὁ, ἡ). ἀσυνήθιστος.
'Ανείδεος (ὁ, ἡ), (νλγ.), (Φλσφ.) ὁ μὴ ἔχων εἶδος (σχῆμα, μορφήν).
'Ανεῖδον, ἀόρ. β'. τοῦ 'Ανοράω.
'Αν.ειδωλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω.=Εἰδωλοποιέω, ἀνακλάττω τι ἐπὶ τὸ μεγαλοπρεπέστερον.
'Ανειδωλοποίητος, εως καὶ
'Ανειδωλοποιΐα (ἡ),=Εἰδωλοποίησις.
'Ανεῖκα, πρκ. τοῦ 'Ανίημι.
'Αν.εικάζω,Μ.άσω.Μεμοῦμαι τὰ κινήματα [τὴν φωνὴν κτλ.] τινος ὀπὶ παρεγένλιον,(Τσυρκβαρβ.)κόμνω τὸ ταχλίτι τ.
'Ανεικαιότης (ἡ). τὸ νὰ μὴ κάμνῃ τις τίποτε ὅπως τύχῃ (εἰκαίως), φρόντισις, προμήθεια.
'Ανείκαστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ (μαντεύσῃ, συμπεράνῃ ἐξ εἰκότων), ἀτέκμαρτος.
'Ανεικένως, πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Ανίημι.
'Ανεικὴς [ἀ, νεῖκος], ές (ὁ, ἡ). ἀμιλονείκητος, (αὐτὸς ἀνεγινωσκόν τινες τὸ «'Αεικὲς μισθὸν,« Ἰλ. Μ. 435).
'Ανεικόνιστος(ὁ,ἡ). ὁ μὴ παριστανόμενος δι' εἰκόνος. «Τὸ θεῖον ἀνεικάνιστον,« Θλγ.

Ἀνεικώς, ότος (ώτα, ός), πρκ. τῆς κθ. μτχ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνειλείθυια (ἡ). (γυνὴ) ἡ μὴ ἐπικαλεσαθεῖσα (ἡ εἰς μάτην) τὴν Εἰλείθυιαν, (ὁηλ.) ἄτεκνος ἢ δύστοκος.

Ἀνειλέω-ῶ. Μ. ήσω. Περιτυλίζω ἢ Ξετυλίζω, (παρβλ. Ἀνελίσσω).

Ἀνείλημα (τὸ). περι(ἢ ξε)τύλιγμα, (ὅθεν 2) (ἰατρ.) = Στρόφος, πόνος (κόψιμον) εἰς τὴν κοιλίαν.

Ἀνείλημμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀναλαμβάνω.

Ἀνείληψις, εως (ἡ). = Ἀνείλημμα.

Ἀνείληφα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Ἀναλαμβάνω.

Ἀνείλιξις, εως (ἡ). ξετύλιγμα, ξεδίπλωμα, (καὶ μτφορ.) ἀνάπτυξις, διασάφησις, [ἐκ τοῦ

Ἀνειλίσσω, Μ. [ξω, Π. ἀντὶ Ἀνελίσσω.

Ἀνείλλω(ίλλω), = Ἀνειλέω, (ἴδε Ἴλλω).

Ἀνειμάρθαι, [ἀόκμ.], μὴ εἶναι εἱμαρμένον.

Ἀνειμένος, η, ον, παθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀνίημι, (ὅθεν:

Ἀνειμένως, ἐπίρ. = Ἀνέδην, ἐλευθέρως κλπ. 2) χωρὶς τόνον, ἡσύχως, μετρίως.

Ἀνειμι, Μ. εἶμι (παρτ. Ἀνιέναι κτλ.). Ἀναιβαίνω. « Εἰς ἅστυ ἀνιὼν ἁλαπάδνοις ἐφεπόμενος, » Πλάτ. (ὅθεν ἐπὶ ἡλίου) = Ἀνατέλλω· (ἐπὶ πηγ.) = Ἀναβρύω. (ἐπὶ φυτ.) = Ἀναφύομαι κτλ. 2) ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω. « Ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν, » Ὀδ. Θ. « Ἐκ Τροίης ἀνιόντα θοῇ σὺν νηῒ μελαίνῃ, Ὀδ. Κ. » Ἀνειμι ἐκεῖσε τοῦ λόγου, » Ἡρ.

Ἀνείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων φόρεμα (εἵμα), γυμνὸς ἢ κακοενδυμένος.

Ἀνειν, Ἰων. ἀπαρ. τοῦ Ἀνω = Ἀνύω.

Ἀνεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνεισπεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀναγορεύω.

Ἀνείσω, Μ. είρξω. Ἐμποδίζω, κρατῶ ἢ κωλυτῶ ὀπίσω. « Ἀνείργε τοὺς στρατιώτας ὠθουμένους εἰς τὸ πρόσθεν, » Ξεν.

Ἀνειρξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνείργειν, ἐμπόδισμα.

Ἀνείραμαι, Μ. ερούμαι, Π. ἀντὶ Ἀνέρομαι.

Ἀνειρύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἀνερύω.

Ἀνειρω (χ. Μ.) δένω ἐπάνω. 2) = Συνείρω, συμπλέκω (στέφανον κτλ.).

Ἀνείς, εἶσα, ἐν, ἀόρ. β'. τῆς μεχ. καὶ Ἀνεῖσαν, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. τῆς ὁριστ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνείσακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ εἰσαχθεὶς (ἐμβασθεὶς εἰς τὰ ἐνδότερα), (ἐπμ.) = Ἀμύητος, ἀμάθητος.

Ἀνεισίδωρος (ὁ, ἡ), ἴδε Ἀνησίδωρος.

Ἀνείσοδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων εἴσοδον (ἔμβασμα), (ἐπμ.) = Ἄβατος.

Ἀνεισφορία (ἡ), = Ἀτελεια, ἀσυδησία, [ἐκ τοῦ

Ἀνείσφορος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δίδων (ἐλεύθερος ἀπὸ) συνεισφορᾶς, ἀσύζυγος.

Ἀνεῖτα γ'. ἐν. προσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνείω, Π. ἀντὶ Ἀνῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνέκαθεν, ἐπίρ. Μακρόθεν, ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς, [ἐκ τοῦ

Ἀνεκὰς ἡ Αττ. Ἀνεκας [ἀνά, ἑκάς], ἐπίρ. Μακρὰν (εἰς ὕψος), πολλὰ ὑψηλά.

Ἀνέκβατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἔξοδον (τόπον νὰ ἐκβῇ τις). « Χαράδρα —, » Θκ.

Ἀνεκδίαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-άστως. Ὁ μὴ ἐκδαλλίμενος διὰ τῆς βίας, ἀπαραβίαστος.

Ἀνεκδιαρτί, ἐπίρ. Χωρὶς ἀναβολήν.

Ἀνέκδαρτος (ὁ, ἡ). ἄγδαρτος.

Ἀνεκδήμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐκ(ἀπο)δημήσας, ἀξενήτευτος. 2) ὁ πρὸς ἐκδημίαν (ταξεῖδι) ἀνάρμοστος, (ὅθεν:) « Ἡμέρα ἀνεκδ. καὶ ἀνέξοδος, » Πλάτ.

Ἀνεκδιήγητος (ὁ, ἡ). (ᾰ ἐπίρ.)-ήτως. Τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ διηγηθῇ, ἀπερίγραπτος.

Ἀνεκδίκητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαβὼν ἢ μὴ δυνάμενος νὰ λάβῃ ἐκδίκησιν.

Ἀνέκδοτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐκδοθείς, ἀδημοσίευτος. 2) (χώρη) ἀνύπανδρος.

Ἀνέκδρομος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἐκδρομὴν (ἀποφυγὴν), ἀναπόφευκτος.

Ἀνεκλέμαντος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναται τις νὰ ζεστάνῃ.

Ἀνέκθυτος (ὁ, ἡ). (μίασμα) τὸ διὰ θυσιῶν μὴ ἐκπλυνόμενον.

Ἀνεκκλησίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πειθόμενος (ἢ μὴ παρευρισκόμενος) εἰς τὰς συνελεύσεις τοῦ λαοῦ, (ἐκκλησ.) ἐξωκλησιασμένος, ἀφωρισμένος. 2) (τόπος) ὅπου δὲν ἔγινεν ἢ δὲν γίνεται συνέλευσις.

Ἀνέκκλιτος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ ἐκκλίνῃ (παρεμπίπτῃ), ἄφευκτος.

Ἀνέκκριτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τακτικὰς ἢ εὐκόλους τὰς ἐκκρίσεις (κενώσεις) τῆς κοιλίας, δυσκοίλιος.

Ἀνέκλαγον, Π. ἀόρ. 6'. τοῦ Ἀνακλάζω.

Ἀνεκλάλητος (ὁ, ἡ), = Ἀνέκφραστος.

Ἀνέκλειπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-είπτως. Ὁ μηδέποτε ἐκλείπων, ἀνεξάντλητος, ἀκατάπαυστος, παντοτεινός.

Ἀνέκλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐκλεχθείς.

Ἀνεκλιπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Ἀνέκλειπτος, Ἀνελλιπής.

Ἀνεκλόγιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δοὺς ἢ μὴ ὑποχρεως νὰ δώσῃ λογαριασμόν. 2) ἀμέτρητος, ἀλογάριαστος.

Ἀνεκλογίστως, ἐπίρ. Χωρὶς λογαριασμόν.

Ἀνέκνιπτος (ὁ, ἡ), = Ἀνέκλυτος, ἀνεξάλειπτος.

Ἀνεκπίμπλημι, Μ. πλήσω, (ἀμφ.). Ξαναγεμίζω ὡς ἐπάνω.

Ἀνέκπλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τρομάζων (ξυπνάζων ἢ ξυπναζόμενος).

Ἀνεκπλήκτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἔκπληξιν.

Ἀνεκπλήρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γεμισθεὶς ἢ μὴ γεμιζόμενος.

Ἀνέκπλυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ξεπλυνόμενος, ἀνεξάλειπτος.

Ἀνεκποίητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀποξενωθείς ἢ μὴ δυνάμενος ἀποξενωθῆναι. (συγχ. τῷ

Ἀνεκπύητος (ὁ, ἡ). (ἰατρ.) ὁ μὴ ἐμπυάζων, (ἴδε Ἐκπυέω).

Ἀνέκπυστος (ὁ, ἡ), [ᾰ, ἐκπυνθάνομαι]. ὁ μὴ γνωσθεὶς (ἢ μὴ δυνατὸς νὰ γνωσθῇ) δι' ἐξετάσεως.

Ἀνέκραγον, ἀόρ. 6'. τοῦ Ἀνακράζω.

Ἀνεκρίζωτος (ὁ, ἡ). ἀξερίζωτος.

Ἀνεκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀνέχω.

Ἀνεκτικός, ἡ, όν. Ὁ ὑποφέρων μὲ ἀνοχήν, ὑπομονητικός.

Ἀνεκτὸς, ἡ ἡ ός ὁν. Ὑποφερτὸς, ἀνοχῆς ἄξιος.

Ἀνέκτριπτος (ὁ, ἡ), ἀνεξάλειπτος.

Ἀνεκτῶς, ἐπίρ. Μὲ ὑποφερτὸν τρόπον, ὑποφερτά.

Ἀνέκφευκτος (ὁ, ἡ), = Ἀνέκκλιτος, ἀναπόφευκτος. 2) ὁ μὴ ἐκ(ἀπο)φεύγων, ἢ μὴ δυνάμενος νὰ φύγῃ.

Ἀνεκφοίτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐξαίνων (φειεῶν) ἔξω, ἀλλὰ καθήμενος πάντα μέσα.

Ἀνέκφορος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναται, ἢ δὲν πρέπει νὰ ἐξάγῃ τις ἔξω (νὰ δημοσιεύσῃ).

Ἀνέκφραστος (ὁ, ἡ), = Ἀνεκδιήγητος, Ἀνεκλάλητος.

Ἀνεκφώνητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ ἐκφωνήσῃ (προφέρῃ, ξεστομίσῃ), Ἀνέκφραστος, (ὅθεν:) « Τὸ ὑπογεγραμμένον ι ἀνεκφώνητον, » Γραμ.

Ἀνέλαιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἔλαιον ἢ ἐλαίας.

Ἀνέλατος (ὁ, ἡ), [ᾰ, ἐλαύνω]. ἀσφυρακόπητος.

Ἀνέλεγκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-έγκτως, = Ἀνεξέλεγκτος, ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἔλεγχον (ἀναίρεσιν, ἀπόδειξιν κτλ.).

Ἀνελέγχω, Μ. ελέγξω. Ἐξετάζων ἀκριβῶς καὶ ἐπανειλημμένως ἀποδεικνύω.

Ἀνελεημόνως, ἐπίρ. = Ἀνηλεῶς, ἀνελέημονα.

Ἀνελεημοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνελεήμονος.

Ἀνελεήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀνηλεὴς, ἄπονος, ἀλύπητος, σκληρόκαρδος.

Ἀνελέητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήτως. Ὁ μὴ τυχὼν ἢ ἀνάξιος ἐλέους [συμπαθείας].

Ἀνελεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀναιρέω.

Ἀνελελίζω, Μ. ίξω, Π. κουνῶ μὲ ὁρμὴν πρὸς τὰ ἄνω.

Ἀνελευθερία καὶ

Ἀνελευθεριότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνελευθέρου ἀνθρώπου, μικροπρέπεια, χαμέρπεια, φιλαργυρία.

Ἀνελεύθερος (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) Ὁ μὴ πρέπων εἰς (ἢ μὴ πράττων ὡς) ἐλεύθερ., (ἐπμ.) βάρβαρος, ἀπολίτευτος κτλ. (ἰδίως δὲ) μικροπρεπὴς, φιλάργυρος.

Ἀνελευθέρως, ἐπίρ. Χαμερπῶς, μικροπρεπῶς κτλ.

Ἀνέλευσις, εως (ἡ). [ἀνέρχομαι] = Ἄνοδος ἢ Ἐπάνοδος.

Ἀνέλιγμα (τὸ). κάθε πρᾶγμα περι(ἢ ξε)τυλιγμένον, (ὅθεν) « Ἀνέλιγμα χαίτης » Ἐπιγρ., τὰ σγουρὰ (μαλλιὰ) ἢ ἡ πλεξίδες.

Ἀνέλιξις, εως (ἡ). περι(ἢ ξε)τύλιγμα. 2) περιστροφὴ, κυκλοφορία. 3) ἄνοιγμα (θύρας). 4) (μτφορ.) = Ἀνάπτυξις, [ἐκ τοῦ

Ἀνελίσσω (ττω), Μ. ίξω. Περι(ἢ Ξε)τυλίζω. « Βιβλία χερσὶν ἀνελίττειν, » Λκ. (καὶ τρπ.) = Ἀνελίσσω βίον, » Πλ. ἀντὶ Διάγω, περνῶ. 2) γυρίζω, (καὶ ἐπμ.) ἀνοίγω (θύραν κτλ.). 3) (μτφορ.) Ἀναπτύσσω, ξηγῶ.

Ἀνελίσσω-ῶ, Μ. ώσω, Κάμνω τι ὅλον ἢ ἀνοίγω παλαιὰς) πληγάς.

Ἄνελκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ ἑλκύσῃ (σύρῃ).

Ἀνέλκύω, Μ. ύσω καὶ

Ἀνέλκω, Μ. ἑλξω (ἀόρ. Ἀνεῖλκυσα κτλ.). Τραβῶ (Σύρω) ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω (ᾰ ἐπμ.) ἐξαπλώνω ἔξω. » Τόξου πῆχυν ἀ-

εἶλμεν, « Ἰλ. Α. » Τὰς ναῦς ἀνελκύσαντες « Θκ.

Ἀνέλκωσις, εως (ἡ). ἀνοίγμα πληγῆς.

Ἀνέλκωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἕλκος (πληγήν).

Ἄνελλην, ηνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ Ἕλλην.

Ἀνελλήνιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων Ἑλληνισμόν, ἀλλότριος τοῦ Ἑλληνικοῦ ἰδιώματος.

Ἀνελλιπής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μηδενὸς στερούμενος (ἐλλείπων).

Ἀνελλιπῶς, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ λείπῃ τίποτε.

Ἀνελπις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἐλπίδα.

Ἀνελπιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι χωρὶς ἐλπίδα.

Ἀνελπιστία (ἡ). στέρησις ἐλπίδος, ἀπελπισία, ἔχε τοῦ

Ἀνέλπιστος (ὁ, ἡ). ὁ παρ' ἐλπίδα, ἀπροσδόκητος. 2) ὁ μὴ ἔχων ἐλπίδα, ἀπηλπισμένος. « Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες, « Θκρ. « Τὸ ἀνέλπιστον, « Θκ ἀντὶ ἡ Ἀνελπιστία.

Ἀνελπίτως, ἐπίρ. Χωρὶς (ἢ Παρ') ἐλπίδα.

Ἀνέλυτρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἔλυτρον (σκέπασμα, περιτύλιγμα). « Τῶν κουλεοπτέρων τὰ μὲν ἔχει ἐν ἐλύτρῳ τὰ πτερά· τὰ δὲ, ἀνέλυτρα, « Ἀρστ.

Ἀνέμβατος (ὁ, ἡ). ὅπου δὲν δύναται (δὲν ἔχει πόθεν) νὰ ἐμβῇ τις, (ἐπιμ.) = Ἄβατος. 2) (ἐνεργ.) ὃς τις δὲν ἐμβαίνει ἢ δὲν δύναται νὰ ἐμβῇ.

Ἀνεμέσητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήτως. Ὁ μὴ διαγείρων καθ' ἑαυτοῦ τὸν φθόνον (νέμεσιν), ἀνεπιφθονος. 2) ὁ μὴ φθονῶν, μὴ ρυλάττων πάθος.

Ἀνέμετος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἼΕρνῶν ἢ μὴ Ἴερνώμενος (μὴ κινῶν εἰς ἐμετόν).

Ἀνεμέτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἐμετόν.

Ἀνεμέω-ῶ, Μ. εμέσω. Ἴερνῶ ἢ Ἐξανεξερνῶ.

Ἄνεμητος (ὁ, ἡ). ἀμοίραστος. 2) ἀμέτοχος. 3) ἀδίσκητος.

Ἀνεμία (ἡ). (ἰατρ.) ἄνεμος, φλάτον.

Ἀνεμαῖος, α, ον. Ὁ τοῦ ἀνέμου, (αὐγὴν) γεμάτον ἄνεμον, κλοῦβον. 2) (μτφορ.) κοῦφος, ἄστατος, μάταιος. « Ἐλπίδες ἀνεμ., « Πλάτ.

Ἀνεμίδιος, α ἢ ος, ον, (ἀμφ.) ἀντὶ Ἀνεμαῖος.

Ἀνεμίζω, Μ. ίσω. Κινῶ διὰ τοῦ ἀνέμου.

Ἀνέμιος, α, ον, = Ἀνεμαῖος.

Ἀνεμόδρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ὡσὰν τὸν ἄνεμον.

Ἀνεμοέις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀνεμώδης, ἐκτεθειμένος εἰς τοὺς (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἀνέμους.

Ἀνεμόθροος (ὁ, ἡ), Π. βοῶν (ἀνηχῶν) ἀπὸ τοὺς ἀνέμους.

Ἀνεμοκοῖται, ῶν (ἡ). μάγοι ἐν Κορίνθῳ, νομιζόμενοι ὅτι ἀνεκοίμιζον διὰ γοητειῶν τοὺς ἀνέμους.

Ἄνεμος (ὁ), [ἄημι] ἢ σφοδρὰ κίνησις καὶ ροὴ τοῦ ἀέρος.

Ἀνεμοσκεπής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ σκεπάζων (διαυθεντεύων) ἀπὸ τὸν ἄνεμον.

Ἀνεμόστροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιστρεφόμενος ὑπὸ τῶν ἀνέμων.

Ἀνεμοσφάραγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἠχολυγῶν (σφαραγῶν) ὑπὸ τῶν ἀνέμων.

Ἀνεμοτρα(τρε)φής, ές (ὁ, ἡ), καὶ

Ἀνεμότροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τῶν ἀνέμων τραφεὶς (φουσκώσας, αὐξήσας, ἢ σκληρυνθείς).

Ἀνεμοφθορία (ἡ). ἡ ὑπὸ τῶν ἀνέμων προξενουμένη φθορά. [ἐκ τοῦ

Ἀνεμόφθορος (ὁ, ἡ). ὁ φθαρεὶς (χαλασθεὶς) ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

Ἀνεμοφόρητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. παίρνει (στηκόνει, ἢ ἐσήκωσεν) ὁ ἄνεμος, ἐλαφρὸς, (καὶ μτφορ.) ἄστατος, μάταιος, (παρβλ. Ἀνεμώλιος).

Ἀνεμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀνεμίζω, ἐκθέτω εἰς τὸν (γεμίζω ἀπὸ) ἄνεμον, « καὶ εἴ γε,... τοὺς γηλόφους ἀνιέντες, τὰς σημαίας ἠνέμωσαν, « Νικ. Χων. (ἰατρ.) πρήσκω, φουσκόνω, (ἢ μτφορ.) ἐξαπαίρνομαι, (καιν.) παίρνει ὁ νοῦς μου ἀέρα, ὑπερηφανεύομαι, ξυπνάζομαι, « Καὶ ἐδόκει περὶ τὸν ἄνθρωπον ἀκρατῶς ἠνεμῶσθαι, « Αἰλ.

Ἀνέμπλητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήτως, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀνέκπλητος.

Ἀνέμπλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φέρων πλησμονήν.

Ἀνέμπλοος-ους (ὁ, ἡ), Π. μέ (ἢ εἰς) τὸν ὁπ. δὲν δύναται τις νὰ πλεύσῃ.

Ἀνεμπόδιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ίστως. Ὁ μὴ ἐμποδιζόμενος.

Ἀνεμπόλητος (ὁ, ἡ). ἀπώλητος.

Ἀνέμπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περιπίπτων εἰς.

Ἀνέμφατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐμφαίνων (παριστάνων, ἀποδεικνύων) ἢ μὴ ἐμφαινόμενος, ἀνέκφραστος, ἀπερίγραπτος. χωρὶς ἔμφασιν, ἀνεπιτήδευτος, ἀνυπόκριτος. « Προσώπου κατάστασις—, « Πλ. (π. τ. ἀκ.)

Ἀνεμφάτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἔμφασιν (ἐντύπωσιν).

Ἀνεμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀνεμόεις.

Ἀνεμώκης, εος (ὁ, ἡ), Π. ταχὺς (ὠκὺς) ὡς ἄνεμος.

Ἀνεμωλία (ἡ), = Ἀνεμώνη, (κυρ. δὲ θηλ. τῶ

Ἀνεμώλιος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνεμοφόρητος, ἀφημένος εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἀνέμων, (μτφορ.) ἀσύστατος, μάταιος, ἀνυπόστατος. « Ἀνεμώλια βάζειν, « Ὀδ. Δ, λόγια ἴσων ἀέρα, (παρβλ. Ἀνεμοφόρητος).

Ἀνεμώνη (ἡ). εἶδ. ἄνθ. (τοῦ ὁπ. ὁ ἄνεμος σκαρπίζει εὐκόλως τὰ φύλλα), παπαρουνα.

Ἀνεμωνίς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ἀνεμώνη.

Ἀνεμῶτις, ιδος (ἡ), ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, διότι κατεπράϋνε τοὺς ἀνέμους.

Ἀνενδεής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μηδενὰς ἔνδειαν (ἔλλειψιν) ἔχων.

Ἀνένδεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐνδεχόμενος (δυνατὸς) γενέσθαι.

Ἀνενδεῶς, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ λείπῃ τίποτε.

Ἀνενδοίαστος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἐνδοιάζω]. ἀναμφίβολος.

Ἀνενδοιάστως, ἐπίρ. Ἀδιστάκτως.

Ἀνένδοτος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.)-άτως. Ὁ μὴ ἐνδίδων εἰς τίποτε, ἄκαμπτος, ἐπίμονος· σταθερός.

Ἀνένδυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐνδεδυμένος.

Ἀνένεικα καὶ (μσ.) Ἀνενεικάμην, Π. ἀντὶ τοῦ Ἰων. Ἀνήνεικα, ἀόρ. δ'. τοῦ Ἀναφέρω.

Ἀνενειχθείς, εῖσα, έν, Π. ἀντὶ Ἀνενεχθείς, παθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. καὶ

Ἀνενεκτέον, θετ. τοῦ Ἀναφέρω.

Ἀνενεργής, ές (ὁ, ἡ), = Ἀνενέργητος.

Ἀνενεργησία (ἡ). ἡ κατάστασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀνενεργήτου.

Ἀνενέργητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐνεργῶν, μὴ ἔχων ἐνέργειαν, ἀδρανής.

Ἀνενθουσίαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-άστως Ὁ χωρὶς ἐνθουσιασμόν.

Ἀνεννόητος (ὁ, ἡ), = Ἀκατανόητος. 2) ὁ μὴ ἔχων ἰδέαν περί τινος, ἀνίδεος, ἄπειρος. « Ἀννοήτοι τῶν τοιούτων, ὑπάρχοντες, ἁπλῆτενται, « Πλθ.

Ἀνενόχλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐνοχλούμενος, ἥσυχος, ἀπείραχτος.

Ἀνέντατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐντεταμένος, ἀτέντωτος, (καὶ τρπ.) ἄτονος.

Ἀνένευκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀνταμένων (ἐντυγχάνων) κάνένα, τὸν ὁπ. δὲν δύναται κάνεὶς ν' ἀνταμώσῃ, ἀπρόσιτος, ἀκινώντητος, μισάνθρωπος, ὑπερήφανος, (ἢ συνηθ.) ἀδωροδόκητος.

Ἀνεντεχὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐντρεχὴς (ἔξυπνος, ἐγρήγορος), νωθρὸς, βραδὺς.

Ἀνέντροπος (ὁ, ἡ). ἀδιάντροπος.

Ἀνεξάκουστος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. δὲν δύναται τις ν' ἀκούσῃ μακρύθεν.

Ἀνεξάλειπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-είπτως. Ὁ μὴ ἐξαλειφόμενος, μόνιμος, διαρκής.

Ἀνεξάλλακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀλλάσσων (μεταβαλλόμενος), ἀναλλοίωτος.

Ἀνεξάντλητος (ὁ, ἡ). ὁ μηδέποτε ἐξαντλούμενος, ἀτελείωτος.

Ἀνεξαπάτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπατώμενος.

Ἀνεξαρίθμητος (ὁ, ἡ), = Ἀναρίθμητος, ἀμέτρητος.

Ἀνεξάρτητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναται τις νὰ ἀρνηθῇ, (ἐνεργ.) ὁ μὴ ἀρνούμενος.

Ἀνεξεικόνιστος (ὁ, ἡ), = Ἀνεικόνιστος.

Ἀνεξέλεγκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-έγκτως, = Ἀνέλεγκτος, ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος (ἢ μὴ καθυποβληθεὶς εἰς) ἐξέλεγξιν (δι' ἐξετάσεως ἀπόδειξιν ἢ ἀναίρεσιν).

Ἀνεξέλευστος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ ἐξέλθῃ.

Ἀνεξέλικτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ίκτως. Ἀξετύλικτος, ἀξεμπέρδευτος.

Ἀνεξέργαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐργασθεὶς ἄχρι τοῦ τέλους, ἀτελής, ἡμιτελής.

Ἀνεξερεύνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἔρευναν, μὴ μανθανόμενος δι' ἐρεύνης, ἀκατανόητος, μυστηριώδης.

Ἀνεξέταστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος (ἢ μὴ καθυποβληθεὶς εἰς) ἐξέτασιν. « Ἀνεξέταστον μὴ κάλαζε μηδένα, « Γνμ.

Ἀνεξετάστως, ἐπίρ. Χωρὶς ἐξέτασιν.

Ἀνεξεύρετος (ὁ, ἡ). τὸν ἀπὸν δὲν εὑρίσκεν (ἐξεῦρεν) ἢ δὲν δύναται νὰ εὕρῃ τις. « Ἀρριμίας —, « Θκ., ἀμέτρητος, ἄπειρος

Ἀνεξήγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λεβὼν (ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος) ἐξήγησιν, ἀσαφήνιστος, ἀνέκφραστος, ἀνεκδιήγητος.

Ἀνεξικακέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀνεξίκακος.

Ἀνεξικακία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνεξικάκου.

Ἀνεξίκακος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνεχόμενος (ὑποφέρων) τὰ κακά, ὑπομονητικὸς, μακρόθυμος. « Τὸ κῶλον τῶν λεπτῶν ἐντέρων... ἀνεξικακώτερον, « Ἀρετ., ὡς καὶ τερπῆς καὶ κωΐστως ἐπιθετικώτερον.

Ἀνεξικάκως, ἐπίρ. Μὲ ἀνεξικακίαν (ὑπομονήν).

Ἀνεξίκακος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ χαίνων ἢ μὴ χ-

σας τὴν ὑκμάδα (τὸν χυμόν) των· μὴ ξηραινόμενος (στεγνάνων).
Ἀνεξίλαστος (ὁ, ἡ). ἀνεξιλέωτος, ἀδυσώπητος, ἀδιάλλακτος.
Ἀνεξίτηλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χάνων τὴν βαφήν του· ἀνεξάλειπτος· διαρκὴς, (παρβλ. Δυσσηποίας).
Ἀνεξίτητος (ὁ, ἡ). = Ἀνεξελεγκτος.
Ἀνεξιχνίαστος (ὁ, ἡ). ἐξιχνιάσεως ἀνεπίδεκτος, ἀνεξερεύνητος.
Ἀνεξοδίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τρέχων ἢ μὴ ἔχων πέρασιν, μὴ ἐξοδευόμενος.
Ἀνέξοδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἔξοδον (ἔβγαλμα). 2) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐξέλθῃ.
Ἀνέξαστος (ὁ, ἡ), = Ἀνέφορος.
Ἄνεος, Π. = Ἄνειρ.
Ἀνέοντας, Ἰων. ἀντὶ Ἀνίενται, γ'. πλθ, πρτ. τοῦ μσ. ἐνες. τῆς ὁρ. τοῦ Ἀνίημι.
Ἀνεόρταστος καὶ
Ἀνέορτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ κάμνων ἑορτὰς, ὁ χωρὶς ἑορτῶν. 2) ὁ μὴ ἑορτάσιμος ἢ μὴ ἑορταζόμενος.
Ἀνεοστασίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀνεστασία.
Ἀνεπάγγελτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀναγγελθεὶς (προαναγγελθείς). « Πόλεμος—, » Πλδ., = Ἀκήρυκτος. 2) ὁ μὴ προσκαλεσθεὶς νὰ ἔλθῃ, ἀπρόσκλητος.
Ἀνεπαίσθητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν αἰσθάνεται τις.
Ἀνεπαισθήτως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ τις.
Ἀνεπάϊστος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἐπαΐω]. ὁ μὴ ἀκουσθεὶς ἢ μὴ ἀκουόμενος, ἀνήκουστος.
Ἀνεπαισχύντος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ύντως. Ὁ μὴ αἰσχυνόμενος, ἀναίσχυντος. 2) ὁ μὴ ἔχων αἰτίαν νὰ αἰσχύνεται, (κοιν.) ἀπροπρόσωπος.
Ἀνεπαίτιατος (ὁ, ἡ). ἀκατηγόρητος.
Ἀνεπάλλακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κείμενος ἐναλλάξ. « Ζῶα ἀνεπάλλακτα, » Ἀρστ., εἶδος ὁπ. αἱ ἐπάνω ὀδόντες, κλειομένων τῶν σιαγόνων, δὲν ἐμβαίνουν εἰς τὰ διαζήματα τῶν κάτω, ἢ ἀνάπαλιν, ἀλλ' ἀκουμβοῦν κατὰ κορυφὴν ὁ εἷς τοῦ ἄλλου.
Ἀνέπαλτο (ἐξ ἡμτχ. Ἀνα[νε]πάλμενος), Π. ἀντὶ Ἀνεπάλατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ἀ. τοῦ Ἀναπάλλω, ἢ τοῦ Ἀνεφάλλομαι [· ἀλλὰ τότε γραπτέον Ἀνεπάλτο).
Ἀνεπανόρθωτος (ὁ, ἡ). ἀδιόρθωτος.
Ἀνέπαφος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἐφάπτομαι]. ἀνέγγικτος, ἄπιαστος.
Ἀνεπαφρόδιτος (ὁ, ἡ), = Ἀναφρόδιτος, ἄχαρις.
Ἀνεπαχθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βίδων (προξενῶν) βάρος.
Ἀνεπαχθῶς, ἐπίρ. Χωρὶς βάρος, εὐχαρίστως, προθύμως, εὔκολα.
Ἀνεπέγκλητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-γκλήτως, =Ἀνέγκλητος, ἀκατάκριτος, (Νικ. Χων.).
Ἀνεπηρέαστος (ὁ, ἡ). ἀνενόχλητος, ἀπεμπόδιστος.
Ἀνεπίβατος (ὁ, ἡ), = Ἄβατος, ἀπάτητος.
Ἀνεπιβούλευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς (ἢ μὴ κάμνων) ἐπιβουλὰς, μὴ ἐπιβουλευόμενος (μήτε ἄλλων μήτε ὑπ' ἄλλου).
Ἀνεπίγνωστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ώστως. Ὃ μὴ γνωρισθεὶς ἢ ἐξετάστως κατὰ βάθος.
Ἀνεπίγραφος (ὁ, ἡ), ὁ χωρὶς ἐπιγραφὴν, ἀνώνυμος, (ἐπμ.) ἀδέσποτος.
Ἀνεπιδεὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Ἀνενδεὴς.
Ἀνεπίδεικτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κάμνων ἐπίδειξιν.
Ἀνεπίδεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιδεκτικὸς τινος. 2) = Ἀνένδεκτος, μὴ δυνατὸς νὰ γένῃ.
Ἀνεπίδετος (ὁ, ἡ). (χωρ. πληγὴ) χωρὶς δέσιμον [δέσις] ἀπὸ ἐπάνω.
Ἀνεπίδικος (ὁ, ἡ). ἀκριταλόγητος, ἀδιαμφιλονείκητος (ἐπὶ δικαστηρίου), (παρβλ. Ἐπίδικος).
Ἀνεπικάδω, Μ. εἰδικῶ. (κυρ. ἐπὶ ἰδρῶτος) Ἀναβρύω, (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀναπιδύω).
Ἀνεπίδοτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐκδιδόων (αὐξάνων), ἀπρόκοπος (κυρ. ἐπὶ φυτ.).
Ἀνεπιείκεια (ἡ). δυστροπία, σκληρότης κτλ. [ἐκ τοῦ
Ἀνεπιεικὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ἀνήμερος, ἀπάνθρωπος, σκληρός.
Ἀνεπιεικῶς, ἐπίρ. Χωρὶς ἐπιείκειαν, αὐστηρῶς.
Ἀνεπιζητησία (ἡ). ἔλλειψις ἐπιμόνου ἐξετάσεως, ἀδιαφορία.
Ἀνεπιθάλωτος (ὁ, ἡ). τοῦ ἀπ. ἡ ἐπιφάνεια δὲν ἐθάλωσε, καθαρός.
Ἀνεπιθύμητος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ἐπιθυμίας.
Ἀνεπικάλυπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ύπτως. Ἀσκέπαστος, ξέσκεπος· φανερός.
Ἀνεπίκαυστος(τος), ου (ὁ, ἡ), ἀκαψάλιφος, (χυδ.) ἀτσουρούφλιστος.
Ἀνεπικηρύκευτος(ὁ, ἡ),=Ἀκήρυκτος[1. 2].
Ἀνεπίκλητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήτως,=Ἀνέγκλητος.
Ἀνεπικοινώνητος (ὁ, ἡ), = Ἀκοινώνητος.
Ἀνεπικούρητος (ὁ, ἡ). στερημένος (μὴ τυχὼν) ἐπικουρίας, ἀβοήθητος.
Ἀνεπικρισία (ἡ). ἔλλειψις ἐπικρίσεως (ἀποφάσεως), [ἐκ τοῦ
Ἀνεπίκριτος (ὁ, ἡ). ἐνεργ. ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ δυνάμενος νὰ ἐπιφέρῃ) κρίσιν, νὰ κάμῃ διάγνωσιν ἢ ἀπόφασιν, ἄκριτος, ἀσυλλόγιστος. 2) [παθ.] ὁ μὴ κριθεὶς (ἀποφασισθείς), ἀναποφάσιστος, ἢ μὴ ἐκδεχόμενος ἐπίκρισιν.
Ἀνεπικρίτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἐπίκρισιν.
Ἀνεπίκρυπτος (ὁ, ἡ). ὅστις δὲν κρύπτεται ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ κρυφθῇ.
Ἀνεπικώλυτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ύτως, = Ἀνεμπόδιστος.
Ἀνεπίληπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήπτως. Ἄπιαστος, [μτφορ.] μὴ δίδων λαβὴν εἰς τίποτε ὡς ἐκ τῆς διαγωγῆς του, ἄμεμπτος.
Ἀνεπίληστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιλανθανόμενος (λησμονῶν ἢ λησμονούμενος), ἀλησμόνητος, [παρβλ. Ἄληστος].
Ἀνεπιλόγιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ιστως. Ἄκριτος, ἀσυλλόγιστος. 2) [παθ.] ἀλογάριαστος, ἀπροβούλευτος.
Ἀνεπιμέλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιμελούμενος (ἢ ἄλλον ἢ ὑπ' ἄλλου).
Ἀνεπίμικτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀνακατωμένος, καθαρός. 2) ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος) ἐπιμιξίαν (σχέσεις, συναναστροφὴν, ἐμπόριον κτλ.) μὲ ἄλλους, ἀκοινώνητος, μεμονωμένος. ‖ [οὐσ.] « Τὸ ἀνεπίμικτον, = Ἡ ἀνεπιμιξία.
Ἀνεπιμίκτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἐπιμιξίαν.
Ἀνεπιμιξία (ἡ). ἔλλειψις ἐπιμιξίας (συναναστροφῆς, σχέσεως κτλ.).
Ἀνεπίμονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπίμονος (διαρκὴς, σταθερὸς), ἐπιπόλαιος, ἄστατος πρασωρινὸς· ἀνυπόμονος.
Ἀνεπινοησία (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνεπινοήτου, ἀπροσεξία.
Ἀνεπινόητος (ὁ, ἡ), = Ἀκατανόητος. 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ θέλων ἢ μὴ δυνάμενος νὰ ἐν(ἐπι)νοήσῃ (ἐσωτερ. παρατηρήσῃ), ἀπρόσεκτος. « Ἀνεπινόητος τῆς ποικιλίας, » Διόδ.
Ἀνεπίξεστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ξυσθεὶς (ἰσασθείς) ὕστερον ἀπὸ ἐπάνω, (ἐπμ.) ἀτελὴς, ἡμιτελής.
Ἀνεπίπλαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πλαστὴν (προσποιημένην) ἐπιφάνειαν, (τρπ.) ἀνυπόκριτος.
Ἀνεπίπλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐμπλεγμένος (ἐμπερδεμένος) μὲ ἄλλους, (ἐπμ.)= Ἀνεπίμικτος, ἄσχετος.
Ἀνεπιπλήκτος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.) -ήκτως. Ὁ μὴ τυχὼν (ἢ ἀνάξιος, ἢ ἀναισθητῶν εἰς τὰς) ἐπιπλήξεις, (ἐκμ.) ἀδιόρθωτος. 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ ἐπιπλήττων, ἀνεξίκακος.
Ἀνεπιπληξία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἢ κατάστασις) τοῦ ἀνεπιπλήκτου.
Ἀνεπιπρόσθητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τίποτε ἐπιπροσθοῦν (ἐμποδίζον τὴν θέαν του).
Ἀνεπίρρεκτος (ὁ, ἡ). Π. [ἀ, ἐπιῤῥέζω]. εἰς τὸν ὁποῖον ἐπάνω δὲν ἐθυσίασαν ἀκόμη, ἀκαθιέρωτος.
Ἀνεπισήμαντος (ὁ, ἡ). ἀσημάδευτος, ἀβάφτιστος, μὴ διακρινόμενος δι' ἐξωτερικῶν σημείων, (ἐπμ.) ἀσήμαντος, ἄγνωστος.
Ἀνεπισημείωτος (ὁ, ἡ). χωρὶς ἐπισημειώσεις (σχόλια), ἀνεξήγητος.
Ἀνεπίσκεπτος (ὁ, ἡ), (ἐξ ἐπίρ.)-έπτως. Ὁ μὴ ἐπισκεπτόμενος (ἄλλων ἢ ὑπ' ἄλλου), ἀπαφατήρητος, ἀνεπιμέλητος, ἢ ἀπρόσεκτος.
Ἀνεπισκεύαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τυχὼν ἢ ἀνεπίδεκτος ἐπισκευῆς, ἀδιόρθωτος.
Ἀνεπισκεψία (ἡ). ἔλλειψις ἐπισκέψεως, ἀπροσεξία.
Ἀνεπισκίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπισκιαζόμενος, φανερός.
Ἀνεπισκόπητος(-σκόπευτος), ου (ὁ, ἡ),= Ἀνεπίσκεπτος, χωρὶς ἐπιτηρητὴν (καὶ ἔκλησ.) ἐπίσκοπον.
Ἀνεπισκότητος(-ιστος), ου (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπισκοτούμενος, φανερός.
Ἀνεπιστάθμευτος ἢ
Ἀνεπίσταθμος (ὁ, ἡ). ἐλεύθερος τοῦ νὰ δίδῃ σταθμὸν (καναῖκι) εἰς στρατιώτας.
Ἀνεπιστασία (ἡ). ἔλλειψις ἐπιστασίας, ἀπροσεξία.
Ἀνεπιστάτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἐπιστάτην.
Ἀνεπίστατος (ὁ, ἡ), = Ἀνεπίσκεπτος, ἀπρόσεκτος.
Ἀνεπιστάτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἐπιστασίαν (προσοχὴν), ἐν παρέργῳ, ἐν παρόδῳ.
Ἀνεπιστημόνως, ἐπίρ. Χωρὶς τὴν ἀπαιτουμένην ἐπιστήμην, ἀμαθῶς, ἀπείρως.
Ἀνεπιστημοσύνη (ἡ). ἀπειρία, [ἐκ τοῦ
Ἀνεπιστήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος τῆς ἀπαιτουμένης περί τι ἐπιστήμης, ἄπειρος, ἀνίδεος, ἄπρακτος. « Ἀπείρων καὶ ἀνεπιστημόνων ὄπου τράπωνται, »

θα. « Ἀνεπιστήμων ὕπνῳ χρῆσθαι, « Μεν. « Τὸ ἀνεπιστῆμον, « Πλάτ., ἀντὶ Ἡ ἀνεπιστημοσύνη.

Ἀνεπιστρεκτεί(πτεί), ἐπίρ. = Ἀνεπιστρέπτως.

Ἀνεπιστρεπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν γυρίζω ὀπίσω νὰ κυττάξω, (ἐπμ.) ἀδιαφορῶ, δὲν μοι μέλει τίποτε, εἶμαι -

Ἀνεπίστρεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιστρέφων, μὴ γυρίζων ὀπίσω νὰ ἰδῇ, (ἐπμ.) ἀμέριμνος, ἀδιάφορος, ἀπρόσεκτος, (ἢ ἐκ τοῦ ἐναντ.) καλλὰ προσεκτικὸς, προσηλωμένος εἰς τὸ ἔργον του. 2) (σπν.) ἀνάξιος ἐπιχροφῆς (προσοχῆς), ἀσήμαντος, (παρβλ. Ἀμεταστρέπτως).

Ἀνεπιστρέπτως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ στραφῇ ὀπίσω, (δηλ.) μὲ ἀδιαφορίαν, ἀμελῶς, ἀπροσέκτως, (ἢ ἐκ τοῦ ἐναντ.) μὲ πολλὴν προσοχὴν καὶ ἐπιμονὴν, (παρβλ. Ἀμεταστρέπτως).

Ἀνεπιστρεφής, ἐος (ὁ, ἡ), = Ἀνεπίστρεκτος.

Ἀνεπιστρέφω, Μ. στρέψω. Ξαναγυρίζω πίσω.

Ἀνεπιστροφία (ἡ). ἀμεριμνία, ἀδιαφορία.

Ἀνεπίστροφος (ὁ, ἡ), = Ἀνεπίστρεπτος.

Ἀνεπιστρόφως, ἐπίρ. = Ἀνεπιστρέπτως.

Ἀνεπισφαλὴς, ἐος (ὁ, ἡ). μὴ ἐπισφαλὴς, (δηλ.) = Ἀσφαλὴς, ἀκίνδυνος.

Ἀνεπίσχετος (ὁ, ἡ), (ᾰ ἐπίρ.)-έτως, = Ἀκατάσχετος, ἀκράτητος, ἀνεμπόδιστος.

Ἀνεπίταικτος (ὁ, ἡ), (ᾰ ἐπίρ.) -τάκτως. Ὁ μὴ κατ' ἐπιταγὴν πράττων ἢ πραττόμενος, ἀπαράγγελτος, αὐτεξούσιος. 2) ὁ μὴ δεχόμενος προσταγὴν, ἐλεύθερος, ἀνεξάρτητος, ἢ ἀπειθής.

Ἀνεπίτακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τεντωθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος νὰ τεντωθῇ.

Ἀνεπιτεύκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιτυχὼν ἢ μὴ ἐπιτυγχάνων, ἀτυχὴς, ἀνεπιτυχής.

Ἀνεπιτέχνητος (ὁ, ἡ), (ᾰ ἐπίρ.)-ήτως. Ὁ χωρὶς τέχνην (ἢ πανουργίαν), ἄτεχνος, ἁπλοῦς, ἀνεπιτήδευτος.

Ἀνεπιτηδειότης (ἡ). ἀνικανότης· ἀσυμφωνία· ἀντιπάθεια κτλ.

Ἀνεπιτηδείως, ἐπίρ. Μὲ ἀνεπιτηδειότητα, ἐχθρικῶς.

Ἀνεπιτήδευτος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.) -εύτως, = Ἀνεπιτέχνητος, ὁ μὴ ἐπιτήδευσιν (ἢ χωρὶς ἐπιτήδευσιν) γινόμενος.

Ἀνεπιτίμητος (ὁ, ἡ), = Ἀνεπίπληκτος. 2) ἀξιτίμητος (καὶ ἐπμ.) ἀφροντολόγητος. « Χωρὶς ἀνεπιτίμητα, « Δξ., (παρβλ. Ἀνυποτιμήτως).

Ἀνεπιτρεπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἐνεργέπομαι, ἀδιαφορῶ, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀνεπιστρεπτέω), Λρτ. ΣΤ', ἐ. 8.

Ἀνεπιτρόπευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιτροπευόμενος (ἐπιστατούμενος).

Ἀνεπίτροπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἐπίτροπον. 2) = Ἀνεπίσχετος, ἀδιάφορος, ἀπρόσεκτος.

Ἀνεπιτυχὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Ἀνεπίτευκτος.

Ἀνεπιφανὴς, ἐος καὶ

Ἀνεπίφαντος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.)-άντως. Ὁ μὴ φαντάζων, μὴ ἔχων ἢ μὴ θέλων φανταείαν (ἐπίδειξιν, λαμπρότητα ἐξωτερικήν).

Ἀνεπίφατος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.) -άτως. Ἀκροσθύκητος, αἰφνίδιος. 2) ἀπροφάσιστος· ἀναντίρρητος.

Ἀνεπίφθονος (ὁ, ἡ), καὶ (ἐπίρ.)-όνως. Ὁ μὴ ἐπίφθονος, ἀζήλευτος. 2) ἀκατηγόρητος, ἀνεπίληπτος.

Ἀνεπίφραστος (ὁ, ἡ), Π. ἀπαρατήρητος· ἀπροσδόκητος.

Ἀνεπιχείρητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἢ κατὰ τοῦ ὁπ. δὲν ἐπεχείρησεν ἢ δὲν δύναται νὰ ἐπιχειρήσῃ κάνεὶς τίποτε, ἀπρόσβλητος, ἀνέγγιχτος.

Ἀνέπνυτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρε. τοῦ Ἄμπνυμαι ἀντὶ Ἀναπνέω.

Ἀνεπόπτευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γενόμενος ἐπόπτης (ἴδε τὴν λέξιν) εἰς τὰ μυστήρια τῆς Δήμητρος, ἀμύητος.

Ἀνεπάψιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑπ' ὄψιν.

Ἀνερατά(πτό)μην, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀνίπταμαι ᾰ Ἀναπέτομαι.

Ἀν-έραμαι, Μ. ερασθήσομαι (ἀόρ. Ἀνηράσθην). Ξαναερωτεύομαι, ξαναγίνομαι ἐραστὴς τινος.

Ἀνεραστία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ (βιάγῃ) τις -

Ἀνέραστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ αἰσθανόμενος ἢ μὴ ἐμπνέων ἔρωτα.

Ἀνέργαστος (ὁ, ἡ). ἀδούλευτος.

Ἀνεργὸς (ὁ, ἡ), (μόνον εἰς τὴν φρσ.) « Ἔργα ἀνεργα, « Εὐρ., τὰ μηδόλως ἢ χωρὶς ὄρελος γεγονότα.

Ἀν-ερεθίζω, Μ. ίσω. Ἀδιακόπως παρακινῶ (κυρ. εἰς τὸ κακὸν), ἐξάπτω, διεγείρω.

Ἀνέρειπτος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἐρείπω]. ὁ μὴ ψιλοκοπανισμένος (ἀλεσμένος).

Ἀνερεί(ρέ)πτω, Μ. ερεί(ρέψω), Π. = Ἁρπάζω, παίρνω (σηκόνω) τι μαζὴ μὲ πρὸς τὰ ἐπάνω. « Ἅρπιαι ἀνηρείψαντο, « Ὁδ. Α. « Στόμαχος ἀνερεπτόμενος, « Νίκ., ἀναπαρτονόμενος, (χωδ.) ἀναγουλιάζων.

Ἀν-ερεύγομαι, Μ. ερεύξομαι. Ῥεύγομαι ᾰ Ἐρεύγω, (ἐπὶ ποτ.) χύνομαι εἰς.

Ἀν-ερευνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξετάζων ἐπιμόνως εὑρίσκω.

Ἀνερεύνησις, εως (ἡ). ἡ διὰ ἀκριβοῦς ἐξετάσεως εὕρεσις.

Ἀνερεύνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐρευνηθεὶς (καὶ ἐπμ.) μὴ εὑρεθείς.

Ἀνερέω, Ἰων. ἀντὶ Ἀνερῶ, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀναγορεύω.

Ἀνεριθευτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπηλλαγμένος (ἢ μὴ καταρθούμενος διὰ) ῥᾳδιουργίας (σκευωρίας), (ὄθεν:) « Ἡγεμονία —, « Φίλ., ἢ ἀδιαφιλονείκητος ᾰ ἀστασίαστος. « Δικαστὴς —, « Δξ., ὁ ἀδέκαστος.

Ἀνερίναστος (ὁ, ἡ), (κυρ. ἐπὶ σύκων) ὁ μὴ ὡριμασθεὶς διὰ τοῦ ἐρινασμοῦ, (μτφορ.) ἄγουος, μαλθακός.

Ἀνέριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διεγείρων ἔριν, ἀδιαφιλονείκητος.

Ἀνερκὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ἔρκους (περιφράγματος), ἄφρακτος.

Ἀνερμάτιστος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ πλοίων) ὁ μὴ ἔχων ἔρμα (σαβούρα), ἀσταθούρωτος, (μτφορ.) ἄστατος.

Ἀνερμήνευτος (ὁ, ἡ), (ᾰ ἐπίρ.) -εύτως. Ὁ μὴ τυχὼν ἢ ἀνεπίδεκτος ἑρμηνείας, ἀνεξήγητος.

Ἀνέρομαι, Μ. ερήσομαι (παρτ. καὶ ἀόρ. Ἀνηρόμην), = Ἀνερωτάω.

Ἀν-ερπύζω, Μ. ύσω, ᾰ

Ἀν-έρπω, Μ. ἕρψω (ἀόρ. Ἀνείρπυσα κτλ.). Σύρομαι ἢ Περιτυλίσσομαι (ὡσὰν φείδι) καὶ ἀναβαίνω. « Ὁ δὲ κιττὸς, δίκην ἀμπέλων, κατὰ τῶν δένδρων ἀνέρπει, « Αἰλ.

Ἀνερρήθην, πθ. ἀόρ. ά. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀναγορεύω.

Ἀνέρρωγα, μσ. (ἀντὶ πθ.) πρκ. τοῦ Ἀναῤῥήγνυμι.

Ἀν-έρρω, Μ. ἐρρήσω (ἀόρ. Ἀνήρρησα). Ὑπάγω ἢ Ἔρχομαι πρὸς ὄλεθρον, χαμηνίζομαι, χάνομαι.

Ἀνερυθρίαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-άστως. Ὁ μὴ κοκκινίζων (κυρ. ἀπὸ ἐντροπὴν), ἀναίσχυντος.

Ἀνερυθριάω-ῶ, Μ. άσω. Κοκκινίζω, Ξεροκοκκινίζω, ἢ Κατακοκκινίζω.

Ἀνερύω, Μ. ερύσω, Π. σύρω ἀπὸ κάτω ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, (συγχ. τῷ Αὖ ἐρύω).

Ἀν-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἀνῆλθον ᾰ). Ἀναβαίνω, ἐβγαίνω (ἀπὸ τὸ νερὸ) ἐπάνω, (ὅθεν ἐπὶ ἡλίου κλπ.) ἀνατέλλω, (ἐπὶ φυτ.) φυτράνω. 2) Π. = Ἐπανέρχομαι. 3) (μεταφορ.) καταντῶ· ἀνήκω ἢ ἀναφέρομαι εἰς.

Ἀνερῶ, εἷς, εἶ, μέλλ. ἀνμλ. τοῦ Ἀναγορεύω.

Ἀνερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ ἐπιμόνως καὶ ἐπανειλημμένως, ξαναρωτῶ ἢ συχνοῤῥωτῶ, ἐξετάζω.

Ἄνες, Β'. πρσ. τοῦ ἀόρ. Β'. τῆς πρς. ᾰ

Ἀνέσαιμι, Π. ἀόρ. ά. τῆς εὐκτ. ᾰ

Ἄνεσαν, Π. ἀντὶ Ἄνεῖσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. Β'. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνέσαντες, Π. ὀνμ. πλθ. τοῦ ἀόρ. ά τῆς μτχ. τοῦ Ἀνέζω ἢ Ἀνίζω.

Ἀνέσει, Π. ἀντὶ Ἀνήσει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀν-εσθίω, Μ. εδοῦμαι. Τρώγω ὅλως διόλου ἢ τὴν ἐπιφάνειαν μόνον.

Ἀνέσιμος (ὁ, ἡ). ἄτονος, ἐκλελυμένος, ἀδρανὴς, ὀκνὸς, [ἐκ τοῦ

Ἄνεσις, εως (ἡ), [ἀνίημι]. ξετέντωμα, χαλάρωμα. « Ἐν τῇ ἐπιτάσει ᾰ ἀνέσει τῶν χορδῶν, « Πλάτ. 2) (τρπ.) χαύνωσις, ἀτονία. 3) ἀνάπαυσις, ἐλάφρωσις (ἀνακούφισις) τῶν κόπων κτλ. 4) ἄδεια, ἐλευθερία. « Δούλων ἄνεσις, « Πλάτ. 5) = Ἄφεσις, συγχώρησις. « Ἄρεσις (« Ἁμαρτημάτων) —, « Πλ.

Ἀνέσπερος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἡμέρα) χωρὶς ἑσπέραν, ἀβράδιαστος, (ἐπμ.) ἀτελείωτος.

Ἀνέσσυτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. ἢ ἀόρ. β'. τοῦ Ἀνασεύομαι.

Ἀνέσταν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἀνέστησαν, καὶ

Ἀνεστέασι, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀνεστήκασι, ᾰ

Ἀνεστεώς, ῶτος (ῶσα, ὡς), Ἰων. ἀντὶ Ἀνεστηκὼς ἢ Ἀνεστὼς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀνίστημι.

Ἄνεστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἑστίαν (γωνιὰν), (ἐπμ.) ἄοικος, πλανήτης, φυγὰς, (παρβλ. Ἀνίβρυτος).

Ἀνεστραμένως, ἐπίρ. Ξανάστροφα ἀνάποδα.

Ἀνέσχεθον, Π. παρτ. τοῦ Ἀνέχω.

Ἀνετάζω, Μ. ετάσω. Ἐξετάζω ἐπανειλημμένως. Ἐξανερωτῶ, ἀνακρίνω.
Ἀνέταιρος (ὁ, ἡ). ἄφιλος, χωρὶς σύντροφον.
Ἀνετέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀνίημι.
Ἀνετερόλωτος (ὁ, ἡ), = Ἀναλλοίωτος.
Ἀνετικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (καὶ παρὰ Γραμματ., ἀντιθ. τῷ Ἐπιτατικός, ὁ σημαίνων ἄνεσιν.
Ἀνέτλην, ἀόρ. β', τοῦ Ἀνατλάω.
Ἀνέτοιμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἕτοιμος, (ἐπιμ.) ἀπρόθυμος.
Ἀνετος (ὁ, ἡ), [ἀνίημι]. ξετεντωμένος, χαλαρός, ξέπλεκτος. 2) ἀφειμένος, ἀπολυτός, ἀνεξάρτητος, ἐλεύθερος, (ὅθεν) ▪ Γῆ (▪ Βοῦς) —, ▪ ὁ ἀφιερωμένος εἰς θεόν τινα, ▪ Ἡμέρα —, ▪ ἡ ἑορτάσιμος, ▪ Λεπτῶν —, ▪ ὁ ἀνοικτός. ▪ Ναός —, ▪ ὁ μὴ ἄβατος, κτλ. 3) (τρπ.) ἄτακτος, ἄσωτος, παραλυμένος.
Ἀνετυμολόγητος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ ἐτυμολογία εἶν' ἄγνωστος ἢ ἀδύνατος.
Ἀνέτυμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ύμως, = τῷ προηγ.
Ἄνετως, ἐπίρ. Μὲ ἄνεσιν· ἀνεμποδίστως· ἀσυστόλως· χωρὶς τόνον, κτλ. (παρβλ. Ἀνέδην).
Ἄνευ, σύνδ. ἡ πρόθ. (συντ. μὲ γεν. ᾗ σημ. 1) Στέρησιν (ἢ τὸ) χωρίς. ▪ Ἄνευ ξύλα μὴ βαδίζειν, ▪ Ἀρχφ. ▪ Ἄνευ ἔθων, ▪ Ἰλ. Ε. ▪ Οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῆν ἄνευ τοῦ φρονίμως, ▪ Κικ. 2) Ἐξαίρεσιν (ἀντὶ τοῦ) πλήν, ἐκτός. ▪ Ὁ γὰρ τότε πόλεμος, ἄνευ τοῦ ζῆν καλὴν ἐνεγκεῖν, ▪ Δημ. ▪ Ἄνευ τούτων, ἢ (κατ' ἀντιστροφ.) ▪ Τούτων ἄνευ, ▪ Λξ. 3) (σπν. καὶ Π.) Τόπον (ἢ τὸ) μακράν, ξέχωρα, μακρόθεν. ▪ Οὐ γάρ ποτ' ἄνευ θηέων ἦν, ▪ Ἰλ. Ν., (παρβλ. Ἀνευθεν).
Ἀνευάζω, Μ. άσω. Φωνάζω δυνατὰ (κυρ. τὸ βακχ. ἐπιφών. Εὐοῖ, Εὐάν), (συνεκδ.) ἐκφράζομαι φωναῖς τὴν χαράν μου· (μεθ.) ἀνυμνῶ, ἀνευφημῶ μεγαλοφώνως. ▪ Χριστὸν ἀνευάζων νικηφόρον, ▪ Νόν.
Ἀνευθα καὶ (πρὸ φων.)-θεν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ τοῦ Ἄνευ, χωρίς, μακράν, παράμερα κ.τ.λ. ▪ Οἷος ἄνευθ' ἄλλων, ▪ Ἰλ. Χ. (καὶ χωρὶς πτ.) ▪ Ἐγγύθι μοι θάνατος, οὐδέ τ' ἄνευθεν, ▪ Ἰλ. Χ. ▪ Ἐν μέσῃ γὰρ ἔκειτο πυρῇ, τοὶ δ' ἄλλοι ἄνευθε κάοντο, ▪ Ἰλ. Ψ.
Ἀνεύθετος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καλῶς τοποθετημένος· ἄτοπος· ἄχρηστος, ἀνάρμοστος.
Ἀνευθυνία (ἡ), τὸ νὰ ζῇ τις ▪
Ἀνεύθυνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς εὔθυνην, μὴ χρεωστῶν νὰ δώσῃ λόγον τῶν πράξεών του. ▪ Παλαιὸς οὗτος λόγος, ἀνευθύνους εἶναι ποιητὰς καὶ γραφέας. ▪ Λν. (καὶ ἐπίρ.) ▪ Ἀνεύθυνα καὶ ἀνέλεγκτα ψεύδεσθαι, ▪ Συν., (ἐπιμ. 2) πληρεξούσιος, ἀνεξάρτητος, ἢ ἀναίτιος, ἀθῷος, (ὅθεν) μὴ τιμωρητέος.
Ἀνευθύνως, ἐπίρ. Χωρὶς εὔθυνην.
Ἄνευκτος (ὁ, ἡ). μὴ εὐκταῖος, ἀπευκταῖος. 2) ὁ μὴ εὐχόμενος (προσευχόμενος). ▪ Καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτοις, ▪ Ἔαγρ.
Ἀνευλαβής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς εὐλάβειαν (στοχολῆς, ὑποψίας), (ἐπιμ.) ἀπροφύλακτος, (καὶ ἐκκλησ.) ἀδιάφορος (μὴ ἔχων εὐλάβειαν) πρὸς τὰ θεῖα.
Ἀνεύρεσις, εως (ἡ). ἐφεύρεσις, ἀνακάλυψις, εὕρεσις (πράγματος ἀγνώστου ἢ χαμένου).
Ἀνεύρετος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ εὑρεθεὶς ἢ μὴ δυνατὸς νὰ εὑρεθῇ (ἀνακαλυφθῇ).
Ἀνευρίσκω, Μ. ευρήσω. (ἀκριβῶς ἐρευνῶν) Εὑρίσκω ἢ Ξανευρίσκω. ▪ Αἱ κύνες τῇ ὀσμῇ τὸν λαγὼ ἀνευρίσκουσι, ▪ Ξεν.
Ἄνευρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων νεῦρα, (συνεκδ.) ἄτονος, ἀδύνατος.
Ἀνευρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι εὐρυχωρότερον (πλατύτερον).
Ἀνεύρυσμα (τὸ) καὶ
Ἀνευρυσμός (ὁ). πλατυσμός, ἄνοιγμα, ἀνατόμωσις· (κυρ. παρ' Ἰατρ.) πάθος τῆς ἀρτηρίας.
Ἀνευφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπαινῶ τινα μεγαλοφώνως. 2) μυρολογῶ, ξεφωνίζω. ▪ Ὡς οὖν εἶδεν ἡμᾶς ἡ Ξανθίππη, ἀνευφήμησέ τε, ᾗ τοιαῦτα ἅττα εἶπεν, οἷα δὴ εἰώθασιν αἱ γυναῖκες, ▪ Πλάτ.
Ἀνεύφραντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ εὐφρόσυνος.
†Ἀνευφωνέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀνευφημέω.
Ἀνεύχομαι, Μ. εὔξομαι. Εὔχομαι πάλιν, Ξαναεύχομαι. 2) (σπν.) ἀναιρῶ τὴν εὐχήν ἢ τὴν παράκλησίν μου.
Ἀνεφάλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Π. πηδῶ ἢ Ξαναπηδῶ ἐπάνω τινός.
Ἀνέφαπτος (ὁ, ἡ), = Ἀνέπαφος, (κυρ. ἀπελεύθερος) εἰς τὸν ὁπ. δὲν δύναται τις νὰ ἐπιβάλῃ χεῖρα πρὸς ὑποβολωσιν.
Ἀνεφέλκω, Μ. ἑλξω, Π. Ξανασύρω (Ξανατραβῶ) πρὸς τὸ φέρεσμόν.
Ἀνέφελος (ὁ, ἡ). χωρὶς σύννεφα. Ξάστερος, (καὶ συνεκδ.) φανερός.
Ἀνεφθος (ὁ, ἡ). ἄβραστος.
Ἀνέφικτος (ὁ, ἡ), [ἐφικνέομαι]. ἄφλαστος. ▪ Ἀνέφικτος ἀνθρώποις ὁ οὐρανός, ▪ Λκ. (μεταφορ.) ἀκατόρθωτος, ἀδύνατος. ▪ Πολλὰ τῶν εὐπόρων ἄπορα φαίνεται, καὶ τῶν ἐφικτῶν ἀνέφικτα, κ. αὖς.
Ἀνεχέγγυος (ὁ, ἡ), = Ἀνέγγυος, ὁ μὴ ἔχων (παρέχων) ἐγγύησιν, ἀβέβαιος, (Θν. Δ', 55).
Ἀνέχω, Μ. ἕξω ἢ σχήσω (παρτ. Ἀνεῖχον καὶ μσ. Ἀ[καὶ Αττ. Η]νειχόμην, ἀόρ. Ἀνέσχον, καὶ μπ. Ἀ[καὶ Αττ. Η]νεσχόμην, καὶ πθ. Ἀνεσχέθην, μσ. καὶ πθ. πρκ. Ἀνέσχημαι-σχῆμαι). Σημαίνω (Ἐξετάλλω) τι ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ ἐπάνω, ὑψόνω ἐκτείνω, ἢ κρατῶ ὑψωμένον (ἁπλωμένον) καὶ ἑτοιμον. ▪ Θεοῖσι χεῖρας ἀνέσχον, ▪ Ἰλ. Χ. ▪ Ἐξ ὀχεὴς ὄρις αὐχένα ἀνασχών, ▪ Καλλ. ▪ Ἀνέχειν πυρσόν, ▪ Πλ. ▪ Ἀνέσχε πρὸ αὐτοῦ τὴν χλαμύδα, ▪ αὐτ. ▪ Ἀνεχέμεν τὴν χεῖρα, ▪ Θπεμπ. (ᾗ μσ.) ▪ Σκῆπτρον ἀνέσχετο πᾶσι θεοῖσι, ▪ Ἰλ. Β. ▪ Πῦξ ἀνασχομένω, ▪ Ἰλ. Ψ. (ᾗ ἑλλ.) ▪ Κόμῃ δ' ἀνασχόμενος σχίζῃ, ▪ Ὀδ. Ξ. ▪ Οἱ ἐπὶ τῖς εἰς κύκλωσιν τὰς ἴλας ἀνεχόμενοι, ▪ Ξεν. (καὶ τρκ.) ▪ Ἡ φύσις ἐκ τῆς αὐτῆς ὕλης πάλαι μὲν τοὺς προγόνους ἡμῶν ἀνέσχε, ▪ Πλ. 2) κρατῶ τι ὑψωμένον, ὑποστηρίζω, (ᾗ μεταφορ.) βαστῶ, ὑποφέρω, ἀντέχω. ▪ Τὸν Ἄτλαντα ἀνέχειν οὐρανὸν καὶ γῆν, ▪ Παυσ. ▪ Τὸν πηλὸν μηδὲν ἐπιπολῆς ἀνέχειν δύνασθαι, ▪ Σὶ. (καὶ τρκ.) ▪ Αἱ περιουσίαι τοὺς πολέμους μᾶλλον, ἢ αἱ βιαιοι εἰσφοραὶ ἀνέχουσι., ▪ Θν. ▪ Πόνους ἀνέχων ὁφθέντα, ▪ Σορ. 3) (τρπ.) τιμῶ, περιθάλπω, περιποιοῦμαι, ἔχω τι περὶ πολλοῦ (καὶ κοιν.) τὰ ἔχω ἐπάνω εἰς τὰ χέρια μου. ▪ Ἐπεὶ σε στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας, ▪ Σορ. ▪ Εὐδικίας ἀνέχησι, ▪ Ὀδ. Ι. ▪ Οὐ γὰρ ξείνους οἵδ' ἀνέχονται, ▪ Ὀδ. Η.
4) (κατ' ἄλλην σημασ. τῆς Ἀνά), κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω, σταματῶ. ▪ Ἀντίλοχ', ἁρπαδίως ἐπιτίσαι, ἀλλ' ἄνεχ' ἵππους, ▪ Ἰλ. Ψ. ▪ Ἀνεῖχε τὰς ἑαυτοῦ ναῦς, ▪ Πλ. ▪ Ἀνέχοντας τὴν Σικελίαν μὴ ὅπ' αὐτοὺς εἶναι, ▪ Θκ. 5) (ἄλλ. ἢ μσ.) ἐξέχω, ἐκτείνομαι πρὸς τὰ ἔξω, ἐξαλύνω ἔξω ἢ ἐπάνω, (ἐπὶ ἡλίου κτλ.) ἀνατέλλω, (ἐπὶ φυτ.) φυτρόνω, κτλ. ▪ Βωμὸς οὐ πολὺ ἀνέχων ἐκ τῆς γῆς, ▪ Στρ. ▪ Ἄκρα ἀνέχουσα ἐς τὴν θάλασσαν, ▪ Παυσ. ▪ Τῶν τοίχων τὰ λείψανα ὥσπερ σκόπελοι διὰ τῆς πόλεως πάσης ἀνέχουσι, ▪ Βασ. Ὥςε τὸ ξίφος ὑπὲρ τὸ ἐνίον ἀνασχεῖν, ▪ Πλ. ▪ Ἡ θάλασσα ἀνέχει πρὸς τὸ Σικελικὸν πέλαγος, ▪ Θκ. ▪ Ἁμ' ἠλίῳ ἀνέχοντι, ▪ Ξεν. ▪ Καὶ ἡ σελήνη ἀνασχήκει λαμπρά, ▪ Σδ. ▪ Φῶς πολὺ λέγουσιν ἐξ αἰγείας ἀνασχεῖν, ▪ Πλ. ▪ Δὺς δὲ ἐς τὴν θάλασσαν, οὐ πρότερον ἀνέσχε, πρὶν..., ▪ Ἡρ. ▪ Ὁ δὲ πρῶτος ἀνασχὼν ἐκ τοῦ ἀρύγματος, ἦν Μάγης, ▪ Σδ. (καὶ τρπ.) ▪ Ἐκ τοῦ σοι λυπηρόν τι ἐμελλεν ἀνασχήσειν, ▪ Ἡρ. (καὶ ἀπολύτ.) ▪ Τοὺς ἐπὶ τῶν λόγων ἀνέχοντας, ▪ Ἀρχδ. ▪ Οὔτε τόκοισι καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες, ▪ Σορ., ἐβγαίνουν ἐπάνω, δηλ. γλυτώνων.
6) στέκω ἀκίνητος, σταματῶ τὸν δρόμον μου, κοντοστέκομαι, ἀργοπατῶ, (μὲ γεν.) ἀπέχω, παύω. ▪ Ἐπ' ἀμφότερα ἔχων καὶ διασκοπῶν ἀνεῖχε, ▪ Θκ. ▪ Τὴν μὲν οὖν ἡμέραν οὕτως ἀνεῖχεν (ἐννν. τὰς ναῦς) εἰς δὲ τὴν ἐπιοῦσαν ἐξεβιβάζετο, ▪ Ξεν. ▪ Μὴ ἀνασχεῖν τοῦ πολέμου, ▪ Ἀπτ. ▪ Ἀνέχων τοῦ φονεύειν, ▪ Ὁλ. 7) (μσ.) Ἀνέχομαι, (κυρ.) κρατῶ τὸν ἑαυτόν μου ὀρθόν, δὲν πίπτω κάτω, (ἐπιμ.) ὑπομένω, ἀντέχω, βαστῶ. ▪ Βιβλήαι, οὐδέ σ' ὄφω δηρὸν ἔτ' ἀνσχήσεσθαι, ▪ Ἰλ. Ε. ▪ Οὐδέ κω ὥρη εὐδέειν, καὶ κεν ἐς ἠὼ δῖαν ἀνασχοίμην, ▪ Ὀδ. Α. ▪ Οὔ σφι λίθος χρὼς, οὐδὲ σίδηρος, χαλκὸν ἀνασχέσθαι, ▪ Ἰλ. Δ. ▪ Οὐ γὰρ ξείνους οἵδ' ἀνέχονται, Ὀδ. Η. ▪ Ψύχη καὶ θάλπη ἀνέχεσθαι, ▪ Σὶ. ▪ Μηδὲ τοὺς περὶ αὐτῶν λόγους ἀνέξεσθε, ▪ Δημ. (καὶ μὲ γεν.) ▪ Δουλοσύνης ἀνέχεσθαι, ▪ Ὀδ. Κ. ▪ Ὁμβρων τε ᾗ ἡλίου ἠνείχοντο, ▪ Ἡρωδ. ▪ Ἀνέξῃ γὰρ μου μικρὰν ὑποβαρβαρίσαντος, ▪ Συν. (ᾗ μὲ μτχ.) ▪ Ἵππος οὐκ ἀνέχεται τὴν ἰδέην τῆς καμήλου ὀρέων, ▪ Ἡρ. ▪ Ἠνείχετο στεφανουμένου τὸν ἐχθρὸν ὁρῶν, ▪ Δημ. ▪ Οὐκ ἠνείχοντο ἀκούοντες, ▪ Ξεν. (ᾗ ἑλλ. τῆς μτχ.) ▪ Καὶ τὴν αὐτῶν χώραν ἀνέχεσθαι πορθουμένην, ▪ Ἰσοκρ. (ᾗ πρὸς ἀπαρ.) ▪ Οὐκ ἀνέχεται ἡρπακεῖν, ▪ Ἀλ. Ἀφρ. (καὶ ἀπολύτ.) ▪ Τέτλαθι καὶ ἀνάσχεο, ▪ Ἰλ. Δ. ▪ Ἀνέχου ᾗ ἀπέχω, ▪ Παροιμ. ▪ Δύναται δ' ἡ χάμηλος ἅπαξ ἀνέχεσθαι καὶ τέσσαρας ἡμέρας, ▪ Ἀρστ (καὶ πλείονας.) ▪ Ἀνεχόμενοι φέρουσι τὸ χειμῶνα, ▪ Ἱππ.
Ἀνέψανος (ὁ, ἡ). (κυρ. νερὸν) εἰς τὰ ὁποῖα βράζουν εὔκολα τὰ ὄσπρια.

Ἀνέψητος (ὁ, ἡ). ἄβραστος.
Ἀνεψιὰ (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀνεψιός.
Ἀνεψιαδῆ (ἡ), θηλ. ταῦ
Ἀνεψιαδοῦς, οῦ (ὁ), = Ἐξανέψιος, ὁ υἱὸς ταῦ ἢ τῆς ἐξαδέλφ. (ταῦ ἢ τῆς ἀνεψ.), μικρανεψιὰς ἢ δεύτερος ἐξάδελφος «Ἴσαι γὰρ ἡ ταύτου μήτηρ καὶ ὁ τῆς ἐμῆς γυναικὸς πατήρ, ἀδελφοί· ὥστε τὴν μὲν γυναῖκα τὴν ἐμὴν, ἀνεψιὰν εἶναι ταύτῳ· τοὺς δὲ παῖδας τοὺς ἐκείνου καὶ τῆς ἐμῆς, ἀνεψιαδοῦς, » Δημ.
Ἀνεψιός (ὁ), [ἀνάπτω], = Ἀδελφιδοῦς, ὁ υἱὸς ταῦ ἢ τῆς ἀδελφ., πρωτεξάδελφος, (ἢ ἁπλ.) ἐξάδελφος. « Ἀνεψιὸς πρὸς πατρὸς ἢ πρὸς μητρός. » Ἀνεψιὰς ὧν αὐτοῖς ἐκ κατραδέλφων, « Ἰσ.
Ἀνεψιότης (ἡ). ἡ μεταξὺ ἐξαδέλφων σχέσις (συγγένεια), ἐξαδελφάτον.
Ἀνέῳχθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἀνεῴχθησαν, ἀόρ. παθ. ταῦ Ἀναῴγω.
Ἀνέῳω, -ομαι, Μ. εῴσω, -ομαι. Ἀναδρόζω.
Ἀνέω, ᾗς, ᾖ, ῳμεν κτλ., Π. ἀντὶ Ἀνῶ, ἀόρ. β΄. τῆς ὑποτ. ταῦ Ἀνίημι.
Ἀνεω, ἐπίρ. Π. ἴδε Ἄνεως.
Ἀνεῳ, ὀν. πλθ. ταῦ Ἄνεως.
Ἀνέῳγα, μσ. (ἀντὶ παθ.) πρκ. καὶ = Ἀνέῳγον, παρτ. ταῦ Ἀνοίγω.
Ἀνεῴγοντο, γ΄. πλθ. πρσ. ταῦ μσ. (ἀντὶ παθ.) ἀόρ. β΄. ταῦ Ἀνοίγω.
Ἀνεῳγότως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἀνοικτά.
Ἀνέῳνται, Ἰων. γ΄. πλθ. πρσ. ταῦ παθ. ἀόρ. τῆς ὑποτ. ταῦ Ἀνίημι.
Ἀνέῳξα, ἀόρ. α. ταῦ Ἀνοίγω.
Ἄνεως, ω (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ἄω ἢ αὔω]. ἄφωνος, σιωπηλός. ‖. (τὸ οὐδ. πλθ.) Ἄνεω, ἀντὶ ἐπίρ. Μὲ σιωπὴν, σιωπηλά.
Ἀνέῳχα, πρκ. ταῦ Ἀνοίγω.
Ἄνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἄνυσις, [ἄνω, ἀντὶ Ἀνύω], κατόρθωσις, τελείωμα.
Ἀνῇ, γ΄. ἐν. πρσ. ταῦ ἀόρ. β΄. τῆς ὑποτ. ταῦ Ἀνίημι.
Ἀνηβάσκω(-άω-ῶ), Μ. ηβήσω ἢ ηβήσομαι (ἀόρ. Ἀνήβησα). Ξαναντέρομαι. 2) (σπν.) μεγαλόνω, γίνομαι παλληκάρι (ἔφηβος).
Ἀνηβητήριος, α ἢ ος, ον, Π. ὁ συντελῶν πρὸς ἀνήβησιν (ἀνανέωσιν), ἀνανεωτικός.
Ἀνηβος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φθάσας ἀκόμη τὴν ἡλικίαν τῆς ἥβης (τὰ 14 ἔτη), ἀνήλικος.
Ἀνήγαγον, ἀόρ. β΄. ταῦ Ἀνάγω.
Ἀνηγεμόνευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἡγεμόνα (ἀρχηγόν, ἐξουσιαστὴν ἢ ὁδηγόν).
Ἀν-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Διηγοῦμαι.
Ἀνήγρετος (ὁ, ἡ), Π. = Νήγρετος, ἀξύπνητος, ἀσήκωτος ἀπὸ τὸν ὕπνον.
Ἀν-ήδομαι, Μ. ησθήσομαι. Δὲν χαίρω πλέον, (καὶ ὡς ἂν εἴποι τις κοινῶς) ξεχαίρομαι. » Ἃ τότ' ἡσθην, ταῦτα νῦν ἀνήδομαι, « Αξ.
Ἀνήδονος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -όνως. Ὁ μὴ ἡδονικός, ἄνοστος, ὀχληρός.
Ἀνήδυντος [-υστος], ου (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἡδύσμα, ἀκαρύκευτος, ἄνοστος (κυρ. καὶ μτφορ.).
Ἀνῆεσαν, γ΄. πλθ. πρσ. ταῦ παρτ. ταῦ Ἀνίημι.
Ἀνῆκα, Π. ἀντὶ Ἀνῆ, γ΄. ἐν. πρσ. ταῦ ἀόρ. β΄. τῆς ὑποτ. ταῦ Ἀνίημι.
Ἀνηθίκευτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς ἠθοποίησιν ἀνεπιτήδειος.
Ἀνήθινος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ ᾗ
Ἀνηθοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ-
Ἄνηθον (τὸ), [ἄνω, θέω], τὸ γνωστὸν φυτ. ὁ ἄνηθος, (ἴδε καὶ Ἄνισον).
Ἀνηθοποίητος (ὁ, ἡ). (λόγος) μὴ παρισάνων ζωηρῶς τὰ ἀντικείμενα. (ὑποκείμενον) ταῦ ὁπ. τὰ ἤθη (ὁ χαρακτὴρ) δὲν εἶνε καλῶς περιγεγραμμένα. (ῥήτωρ) ἀνεπιτήδειος πρὸς ἠθοποιΐαν. « Ὁ Δημοσθένης ἀνηθοποίητος, » Λογγ. 2) (ἄνθρωπος) ταῦ ὁπ. τὰ ἤθη δὲν εἶνε μορφωμένα, ἀπαίδευτος, ἄπρακτος.
Ἀνήϊξα, Π. ἀόρ. ά. ταῦ Ἀναΐσσω.
Ἀνήϊον, Π. παρτ. ταῦ Ἀνειμι.
Ἄνηκα, ἀόρ. ταῦ Ἀνίημι.
Ἀνήκεστος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἀκέομαι]. ἀνίατος, ἀδιόρθωτος, ἀνεκκενόμητος, ἀπαρηγόρητος, ἀδιάλλακτος. 2) ἄκρος, ὑπερβολικός· ἔσχατος (κίνδυνος κτλ.).
Ἀνηκέστως, ἐπίρ. Χωρὶς θεραπείαν (διόρθωσιν, συγκατάβασιν κ.τ.λ.), ὑπερβολικά.
Ἀνηκὴς, ἐος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἄκος], = Ἀνήκεστος.
Ἀνηκίδωτος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ἀνακίδωτος, χωρὶς ἀκίδα (σουβλερὴν ἄκραν).
Ἀνηκοΐα (ἡ). τὸ νὰ μὴ ἀκούῃ ἢ ἀπούηται τις, κωφότης· ἀπείθεια, παρακοή. (καὶ συνκδχ.) ἀμάθεια, ἀπαιδευσία, [ἐκ ταῦ
Ἀνήκοος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀκούων ἢ μὴ ἀκούσας. » Εὐχῆς δικαίας οὐκ ἀνήκοος θεὸς, « Γνμ. » Εἰς ἀνήκοον τῶν ἄλλων, « Ἡλ., εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ἀκούουν οἱ ἄλλοι. 2) ἀπειθὴς, παρήκοος, (καὶ σπν.) ἀμαθής.
Ἀνηκουστέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἀκούω (καὶ (συνηθές.) δὲν ὑπακούω, παρακούω. «Οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν, » Ἰλ. Θ.
Ἀνηκουστία (ἡ), = Ἀνηκοΐα, [ἐκ ταῦ
Ἀνήκουστος (ὁ, ἡ). ὁ μηδέποτε ἀκουσθείς, ἢ μὴ ἄξιος ἀκοῆς. 2) = Ἀνήκοος.
Ἀνηκόως, ἐπίρ. Χωρὶς ν' ἀκούσῃ ἢ ν' ἀκουσθῇ. «Ἀνηκόως ἔχω, » εἶμαι ἀνήκοος, δὲν ἤκουσα, δὲν ἔμαθα, » Ἀνηκόως ἔχω ἀστρολογίας, « Πλ.
Ἀνῆκτο, γ΄. ἐν. πρσ. ταῦ παθ. ὑπερσ. ταῦ Ἀνάγω.
Ἀν-ήκω, Μ. ήξω. Φθάνω, καταντῶ, ἐκτείνομαι ἕως εἰς. « Τὸ δὲ γένος αὐτῶν εἰς Ἐρεχθέα ἀνήκει, » Πλ. «Εἰς τὸν θάνατον αἱ πολλαὶ ἀνήκουσι, » Θκ. «Τὴν κεφαλὴν εἰς ὀξὺ ἀνήκασαν, » Διΐλ. «Χρημάτων ἢ Χρήμασιν ἐς τὰ μέγιστα (πρῶτα) ἀνήκοντες, « Ἡρ. «Γεωπεῖναι ἐς τὰ μέγιστα ἀνήκοντες, » αὐτ. «Φάραγξι ταῖς τὸ μῆκος ἀνηκούσαις, » Διόδ. «Ἀνάζημα μέγιστον ἀνήκων, » αὐτ. (ᾗ ἐπίρ.) «Πρόσω ἀρετῆς ἀνήκει, « Ἴρ. » Τοῦς μεῖζον ἀνήκει, ἢ κατ' ἐμὰν ῥώμαν, « Σοφ., εἶν' ὑπὲρ τὴν δύναμίν μου. 2) (τρπκρ. καὶ κατὰ μτχ.) = Προσήκει, ἀναφέρεται, ἁρμόζει, πρέπει, ἁρμόζει, εἶν' ἐφικτὸν, (καιν.) ἔχει νὰ κάμῃ μέ. » Τὰ εἰς ἀρετὴν ἀνήκοντα, « Δημ. « Τοῦτο εἰς οὐδὲν ἀνήκει, « Ἡρ., δὲν σημαίνει τίποτε, εἶνε ἀδιάφορον. » Σὰ ταυτέων ἀνήκει τὰ κῶρος ἔχειν, » αὐτ. (καὶ ἀπολύτ.) » Τὸ ἀνῆκον, » = Πρόσῆκον, καθῆκον κτλ.
Ἀνηλάκατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ μεταχειριζόμενος ἠλακάτην (ῥόκκαν).
Ἀνηλάμην, μσ. ἀόρ. β΄. ταῦ Ἀνάλλομαι.
Ἀνήλατος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἐλαύνω]. ἀσφυρακόπητος, (μτφορ.) ἀκαταδάμαστος, ἄκαμπτος.
Ἀν-ηλεγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἀπηλεγέω, δὲν φροντίζω.
Ἀνηλεγέως, = Ἀπηλεγέως [ἐκ ταῦ
Ἀνηλεγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀπηλεγὴς, ἀμέριμνος.
Ἀνηλεὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ἀνελεήμων, ἀσυμπαθὴς, ἀσπλαγχνος, σκληρὸς, ἄπονος.
Ἀνηλέητος (ὁ, ἡ), = Ἀνελέητος.
Ἀνήλειπτος (ὁ, ἡ), = Ἀνάλειπτος, μὴ ἀλειμμένος (μὲ λάδι, πίσσαν κτλ.).
Ἀνηλειφία (ἡ). ἡ κατάστασις ταῦ μὴ ἀλειμμένου ἢ ἀλειφομένου (κυρ. μὲ λάδι, καθὼς οἱ παλαιοὶ, μετὰ τὸ λουτρὸν), (ἐπμ.) ἀλαυσία, ἀπαστρία.
Ἀνηλεῶς, ἐπίρ. Ἀνελεήμονα, ἀλύπητα.
Ἀνηλὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνηλεὴς.
Ἀν-ηλιάζω, Μ. άσω. Ἐκθέτω εἰς τὸν ἥλιαν, ἡλιάζω (κυρ. εἰς μέρος ὑψηλόν).
Ἀνήλικος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φθάσας ἀκόμην εἰς (νόμιμον) ἡλικίαν.
Ἀνήλιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἥλιαν, μὴ φωτιζόμενος (βλεπόμενος) ὑπὸ ταῦ ἡλίου, (ἐπμ.) σκοτεινὸς ἢ σκιερός. ‖. « Ἀνήλιον φῶς, « Γρ. τὸ μὴ προερχόμενον ὑπὸ ταῦ ἡλίου.
Ἀνήλιπος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ἠλιφ]. ἀνυπόδητος, ξυπόλυτος.
Ἀν-ηλιφὴς, ἐος καὶ Ἀνήλιφος, ου (ὁ, ἡ), = Ἀνήλειπτος.
Ἀν-ηλοῦντο, γ΄. πλθ. πρσ. ταῦ παθ. πρκ. ταῦ Ἀναλόω.
Ἀνήλυσις, εως (ἡ), = Ἀνέλευσις, ἄνοδος ἢ ἐπάνοδος.
Ἀνήλωκα ᾗ [παθ.]-μαι, πρκ. ταῦ Ἀναλίσκω.
Ἀνήλωτος (ὁ, ἡ). ἀκάρφωτος, ξεκάρφωτος (Ἄννα Κομν.).
Ἀνήμελκτος (ὁ, ἡ), = Ἀνάμελκτος, ἀνάρμεκτος.
Ἀνῆμεν, Ἀττ. ἀντὶ Ἀνῆειμεν, ά. πλθ. πρσ ταῦ πρτ. ταῦ Ἀνειμι.
Ἀνήμερος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἥμερος, ἄγριος, ἀπάνθρωπος.
Ἀνημερότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) ταῦ ἀνημέρου, ἀγριότης.
Ἀνημερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἡμερόνω κατ' ὀλίγον διὰ τῆς συνηθείας.
Ἀντμέρως, ἐπίρ. Μὲ ἀνήμερον (ἄγριον) τρόπον.
Ἀνημμένος, η, ον, παθ. πρκ. τῆς μτχ. ταῦ Ἀνάπτω.
Ἀνὴν, ἀόρ. β΄. ταῦ Ἀνίημι.
Ἀνήνασθαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. ταῦ Ἀναίνομαι.
Ἀνήνεγκα καὶ Ἰων. Ἀνήνεικα, ἀόρ. ά. ᾗ Ἀνήνεγκον, ἀόρ. β΄. ταῦ Ἀναφέρω.
Ἀνηνεμία (ἡ), = Νηνεμία, ἔλλειψις ἀνέμων, ἡσυχία, [ἐκ ταῦ
Ἀνήνεμος (ὁ, ἡ), = Νήνεμος, ὁ χωρὶς ἀνέμων, ἥσυχος.
Ἀνήνιος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀνάνιος. ὁ χωρὶς ἀνίας (λύπης).
Ἀνήνιος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ἡνίας (χαλινοῦ), ἀχαλίνωτος, ὑπερήφανος.

Ἀνήνυθε, Π. γ'. ἐν. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀναθέω ἢ τοῦ Ἀνέρχομαι ἢ τοῦ Ἀνθέω -ῶ, (παρβλ. Ἐνήνυθε).

Ἀνήνυτος(ατος), ου (ὁ, ἡ), [ἀ, ἀνύω]. ἀτελείωτος, ἀκατόρθωτος. 2) ἄπειρος, ἀναρίθμητος. «Βελῶν ἀνήνυτον ἀριθμόν,» Πλδ. «Μῆκος ἀνήνυσον τῆς ὁδοῦ,» αὐτ. 3) ἀνωφελής, μάταιος. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἀνήνυτα, ἐπίρ. = τῷ

Ἀνηνύτως, ἐπίρ. Χωρὶς τέλος (ἀποτέλεσμα), εἰς μάτην.

Ἀνήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἄνανδρος.

Ἀνήπυστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνάπυστος ἢ Ἄπυστος, ἀνήκουστος.

Ἀνηπύω, Μ. ύσω, Π. Ἰων. Ἀναφωνῶ, λέγω ἢ ψάλλω μεγαλοφώνως.

Ἀνήρ [καρβλ. Ἄρρην], ἀνδρὸς καὶ Π. ἀνέρος (ἡ κλητ. Ἄνερ κτλ. πλθ. δοτ. Ἀνδράσι καὶ Π. Ἀνδρεσσι). (ἐν γέν. ᾗ μάλιστα παρὰ ποιητ.) = Ἄνθρωπος. «Ἀνδρῶν τε θεῶν τε,» Ὁμ. «Ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρὸς λυθείς,» Θκ. (ἴδε καὶ τ. δέ 2) ὁ ἀρσενικὸς (ἀντιθ. τῷ Γυνή). «Ἑαθὴς ἄλλη γυναικί, ἄλλη ἀνδρί,» Ξεν. 3) ὁ ὑπανδρευμένος (σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν γυναῖκά του). «Οἱ ἄνδρες ἀγαπᾶτε τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας,» Γρφ. (ἴδε ᾗ Πόσις). 4) ὁ εἰς ἀνδρικὴν (τελείαν) ἡλικίαν. «Παῖ παῖδα, ᾗμιράκιον, ᾗ ἄνδρα,» Πλ. «Εἰς ἄνδρας τελεῖν (ἐγγράφεσθαι, δοκιμάζεσθαι, παραγγέλλειν),» Δημ., Ἰσχρ. «Τέλειός τε ἀνὴρ γενόμενος,» Ξεν. (ἐπμ. 5) ῥωμαλέος, ἀνδρεῖος, ἄξιος τοῦ ὀνόματος ἀνήρ. «Πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι εἶεν, ὀλίγοι δ' ἄνδρες,» Ἡρ. «Ἡ φιλοτιμία οὐκ ἐν ἅπασιν ἀνθρώποις ἐμφύεται· οἷς δ' ἂν ἐμφυῇ, οὗτοι εἶεν ἤδη οἱ ... ἄνδρες ᾗ οὐκέτ' ἄνθρωποι μόνον νομιζόμενοι,» Ξεν. (ᾗ τὸ γνωζόν) «Ἄνδρες Ἀθηναῖοι,» Δημ. 6) ὁ λόγου ἄξιος, ἐπίσημος κτλ. (καθὼς παρ' ἡμῖν τὸ) ἄνθρωπος. «Οὐ μέμνησ' ὅτι ἀνὴρ γεγένησαι δι' ἐμέ;» Ἀρχφ. (Παρβλ. Ἄνθρωπος).

Ἀνήρεικτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνέρεικτος.

Ἀνηρέμητος (ὁ, ἡ). ἀνήσυχος, ἀνησύχαστος.

Ἀνήρετος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀρεστός, δυσάρεστος.

Ἀνήρευ, Δ. ἀντὶ Ἀνήρου, β'. ἐν. προ. τοῦ ἀορ. ἢ παρτ. τοῦ Ἀνέρομαι.

Ἀνηρεφής, ες (ὁ, ἡ). χωρὶς ὀροφὴν (σκεπὴν), ἀσκέπαστος.

Ἀνήρης, ες (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ἦ ἄρω]. ἀνάρμοστος, (ὅθεν ἐπὶ γυναικὸς) ἀνύπανδρος.

Ἀνήριθμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνάριθμος.

Ἀνηροσίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀνηροσία, ἀγεωργησία, [ἐκ τοῦ

Ἀνήρατος (ὁ, ἡ). (κῆρ γῆ, ἀγρὸς) ὁ μὴ ὠργωμένος, ἀγεώργητος, ἀδούλευτος.

Ἀνηρώτευν, Ἰων. ἀντὶ Ἀντηρώτων, παρτ. τοῦ Ἀνερωτάω.

Ἀνησίδωνος ᾗ Ἀνησίδωρος (ὁ, ἡ), Π. [ἀνίημι, δῶνος ἢ δῶρον]. (ἐπίθ. τῆς Γῆς ἢ τῆς Δήμητρος), ἡ ἀναδίδουσα ἀφθονα τὰ δῶρά της.

Ἀνησιμώθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀνασιμόω

Ἄνηστον (τὸν), ου (τό), Ἰων. ᾗ Δ. τὸ Ἀνηθον.

Ἀνήστητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀήττητος.

Ἀνήφαιστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων πῦρ (Ἥφαιστον), ὁ χωρὶς πυρός.

Ἀνήφθω, β'. ἐν. προ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς προστ. τοῦ Ἀνάπτω.

Ἀνηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἐβγάλλω) μέγαν ἦχον, ἠχῶ δυνατά.

Ἀνήχθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀνάγω.

Ἀνήω, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀνῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνθαιρέσμαι-οῦμαι, Μ. αιρήσομαι (ἀόρ. Ἀνθειλόμην ᾗ ᾑ.). Ἐκλέγω τι κατὰ προτίμησιν ἢ εἰς τὸν τόπον ἄλλου. «Παύσαντες αὐτὸν τῆς στρατείας, Ἰφικράτην ἀνθαιροῦνται,» Ξεν. «Ἀνθελέσθαι φιλοσοφίαν τῆς ἀγοραίου ταύτης ὀ.πτριβῆς,» αὐτ. 2) Ἀναίρω τι παραγκωνίζων ἢ προλαμβάνων ἄλλον ἢ προτιμώμενος ἀντ' αὐτοῦ. «Οὐδεὶς σφάνον ἀνθαιρήσεται,» Εὐρ. Ἐκ.

Ἀνθαιρετέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀνθαιρέσμαι.

Ἀνθαλίσκομαι, Μ. αλώσομαι. Πιάνομαι (Ἐξελέγχομαι, Χάνω τὴν κρίσιν μου, Καταδικάζομαι κτλ.) ἀφ' οὗ ἔπιασα κτλ., δηλ. παθαίνω ὑπ' ἄλλου ὅ,τι ἔκαμα ἐγὼ εἰς ἄλλον.

Ἀνθαμιλλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Συν(Ἀντ)αγωνίζομαι, συνερίζομαι.

Ἀνθάμιλλος (ὁ, ἡ). συν(ἀντ)αγωνιστής, ἀντίζηλος.

Ἀνθάπτομαι, Μ. ἅψομαι. Πιάνω μὲ προθυμίαν, ἐπιχειρῶ. «Παρεκελεύοντο ἀνθάπτεσθαι τῶν πραγμάτων,» Θκ. (παρβλ. Ἀντιλαμβάνομαι). 2) = Καθάπτομαι, προσβάλλω τινά. 3) πιάνω (ἐγγίζω) ᾗ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅστις μ' ἔπιασεν.

Ἀνθειλόμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀνθαιρέσμαι.

Ἀνθεινός, ᾗ, όν, = Ἀνθινός.

Ἀνθεκτέον, θετ. τοῦ Ἀντέχω.

Ἀνθελιγμός (ὁ). ἡ ἐξ ἐναντίας περιστροφή.

Ἀνθέλιξ, ικος (ἡ). τὸ γυριαμένον πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος τῆς ἕλικος τοῦ ὠτίου.

Ἀνθελκόντως, ἐπίρ. (μτχ.) Τραβῶντας ἕνας ἀπ' ἐδῶ ᾗ ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ, [ἐκ τοῦ

Ἀνθέλκω, Μ. ἑλξω. Σύρω (Τραβῶ) πρὸς τὸ μέρος μου τι τὸ ὁπ. τραβᾷ ἄλλος πρὸς τὸ ἐδικόν του, (ἐπμ.) ἐμπαδίζω, (μὲ δστ.) ἐναντιοῦμαι, (παρβλ. Ἀντιμεθέλκω).

Ἄνθεμα (τὸ), Π. ἀντὶ Ἀνάθεμα.

Ἀνθεμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀνθέμιον.

Ἀνθεμίζομαι, Μ. ίσομαι. Παίρνω (Συνάζω) τὸ ἄνθος, ἀπανθίζω.

Ἀνθέμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀνθεμον. «Ἀνθέμιον χρυσίου,» Γρφ., τὸ ἄνθος (ὁ ἀθέρας, ἡ λαγάρα ἢ ὁ ἀφρὸς) τοῦ χρυσοῦ ἢ (ἴσ.) τὸ κοιν. βαράκι. 2) εἶδος γραμμῆς ἑλικοειδοῦς ἢ περιπλοκάδας εἰς τὰ κεφαλόστυλα. 3) = τῷ

Ἄνθεμις, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Ἄνθος. 2) (ἰδιωτ. ὅτ) τὸ χαμολούλουδον, χαμόμηλον (μεγάλον).

Ἀνθεμοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἄνθος ἢ ἄνθεμον.

Ἀνθεμόεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος ἀπὸ ἄνθη, ἀνθηρός, ἀ.θιαμένος, (ἐπὶ σκευῶν) ξομπλιασμένος, δουλεμένος, σκαλισμένος, [ἐκ τοῦ

Ἄνθεμον (τὸ), = Ἄνθος, λουλούδι, ξόμπλι, (μτφρ.) ὁ αἰθέρας, τὸ καλλιότερον μέρος τινὸς πράγματος.

Ἀνθεμόῤῥυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκρέων ἀπὸ τὰ ἄνθη, (ἐπίθ. τοῦ μέλιτος).

Ἀνθεμουργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐργαζόμενος τὰ ἄνθη, (ἐπίθ. τῆς μελίσσης).

Ἀνθεμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀνθεμοειδὴς καὶ Ἀνθεμόεις.

Ἄνθεξις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἀντέχῃ (χρατήσφιχτά) τις.

Ἀνθερεών, ῶνος (ὁ). τὸ ὑπὸ τὴν κάτω σιαγόνα σαρκώδες μέρος τοῦ πηγουνιοῦ, ὅπου κυρίως αὐξάνουν [ἀνθοῦν] αἱ τρίχες τοῦ γενείου.

Ἀνθερίκη (ῆ) καὶ

Ἀνθέρικος (ὁ). ὁ καυλὸς [τὸ κοτσάνι, ἡ καλαμιὰ, (ᾗ συνεκδ.) ὁλόκληρον τὸ φυτὸν) τοῦ σίτου καὶ τοῦ ἀσφοδέλου.

Ἀνθερικώδης (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἀνθέρικον.

Ἀνθέρις, ικος (ὁ, ἡ), = Ἀνθέρικος.

Ἀνθεσαν, Π. ἀντὶ Ἀνέθεσαν.

Ἀνθεσιεργὸς (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνθεμουργός.

Ἀνθεσιπότητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πετῶν περὶ τὰ ἄνθη, (ἐπίθ. τῆς μελίσσης).

Ἀνθεσίχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀνθηρὸν (καὶ κίβδηλον) χρῶμα, κακοχρόας.

Ἀνθεστήρια (τὰ). ἑορτὴ τῶν ἀνθέων τῆς ἀνοίξεως τελουμένη ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τοῦ Νυσαίου Βάκχου, (ἴδε τὸ ἑπμ.).

Ἀνθεστηριὼν, ῶνος (ὁ). ὁ ἄγδοος μὴν τῶν Ἀθην., καθ' ὃν ἐτελοῦντο τὰ Ἀνθεστήρια, συμπίπτων τὸν Φεβρουάριον καὶ Μάρτιον.

Ἀνθεστ.άω-ῶ, Μ. άσω. Ἀμοιβαίως ἐγὼ φιλεύω ἐκεῖνον ὅστις μ' ἐφίλευσε.

Ἀνθεσφόρια (τὰ). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Περσεφόνης (διότι ἡρπάγη ἀνθοφοροῦσα).

Ἀνθεσφόρος (ὁ, ἡ), = Ἀνθοφόρος. ‖. (οὐσ.) Ἀνθεσφόροι (αἱ), γυναῖκες ἀνθοφοροῦσαι εἰς τὰς τελετὰς (ἐν γέν.) ἢ εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀνθεσφορίων (ἰδιωτ.).

Ἀνθετο, Π. ἀντὶ Ἀνέθετο.

Ἀνθεῦσαν, Ἰων. ἀντὶ Ἀνθοῦσαν, αἰτ. ἑν. θηλ. τοῦ ἐνεστ. τῆς μτχ. καὶ

Ἀνθεῦσι, Ἰων. ἀντὶ Ἀνθοῦσι, γ'. πλθ. προ. τῆς ὁρ. τοῦ

Ἀνθέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ᾗ ἀρχ.) Ἀναδίδω φυτρώνω (συνήθ. δὲ) ἀνθίζω, ἐβγάλλω ἄνθος, λουλουδίζω, εἶμαι εἰς τὸ ἄνθος μου, (ὅθεν 2) (μτφρ.) ἀκμάζω, αὐξάνω, ἔχω ἀφθονίαν ἀπό. «Ἀρχόμενος ἀνθεῖ ᾗ ἀκμάζει μάλιστα ὁ πυρετὸς,» Ἱππκρ. «Ἰῶν δὲ ἀρετῶν ἔρημος ὁ χῶρος γενόμενος, ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις,» Δκ. «Ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν,» Ἀρχφ. «Ἤνθει φοινικὶ ἡ στρατιὰ,» Ξεν.

Ἄνθη (ἡ), = Ἄνθος. 2) = Ἄνθησις, ἄνθισμα.

Ἀνθηδὼν, όνος (ἡ). [ἄνθος], = Ἀνθρηδών, μέλισσα.

Ἀνθήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀνθηρὸς, ἀνθισμένος.

Ἀνθήλη (ἡ), [ἀνθέω]. τὸ πτερωτὸν γνωρίσμα τῶν σπόρων τινῶν (ᾗ ἡ ραγυοειδὴς φαῦντα τοῦ καλαμιοῦ καὶ τῶν ὁμοίων) φυτῶν 2) εἶδ. φυτ. ἀπὸ τὸ γένος τῆς Λυχνίδος.

Ἀνθήλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄνθος ἢ τῶν Ἀνθήλη.

Ἀνθήλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντικρύζων εἰς (κείμενος ἀντιθέτως πρὸς, καὶ Π. ἴσος, ὅμοιος μὲ) τὸν ἥλιον. ‖. (οὐσ.) Ἀνθήλια (τὰ) ᾗ Ἀνθήλιοι (οἱ), φαινόμενόν εἰ μετέωρον, Σ. Ὀαρήλιος. 2) εἶδος σκαθοῦς διὰ προ-

φύλαξιν τῶν ὀφθαλμῶν (μάλιστα τῶν ἵππων) ἀπὸ τὸν ἥλιον, (Ζ. Παρώπιον).
Ἄνθημα (τό), = Ἄνθησις.
Ἀνθήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνθεμώδεις.
Ἀνθηρογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ἀνθηρῶς.
Ἀνθηρός, ά, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ηρῶς. Ὁ ἔχων ἄνθη, ἀνθισμένος, (συνεχ.) ἀκμαῖος ἢ 2) ὁ ἔχων ζωηρὸν (γλυκὺ ἢ ἀνοικτὸν) χρῶμα, ποικιλόχρους. (ἐν γέν.) ἑρπυνός, εὔμορφος, κομψὸς χλ. «Τὰ ἀνθηρὰ τῶν ὀρνέων,» Ἀρχιγ. (τρπ.) «Ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ ἀνθηρὰ εὐδοκιμεῖ,» Ξεν. «Τὰ ἀνθηρὰ καὶ τρυφερὰ τῶν ὀνομάτων,» Πλ. (ἐξ καταχρ.) «Μανίας ἀνθηρὸν μένος,» Σοφ., (παρβλ. Ἀνθινός).
Ἀνθηρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀνθηροῦ, ζωηρότης.
Ἄνθησις, εως (ἡ). τὸ ἄνθισμα (τῶν δένδρων, καὶ ἐν γέν. τῶν φυτῶν).
Ἀνθ-ησσάσμαι-ῶμαι, Μ. ησσηθήσομαι. Νικῶμαι ἢ Ἐνδίδω ἀμοιβαίως.
Ἀνθητικός, ή, όν. Ὁ ἀνθίζων (ἔχων τάσιν πρὸς ἄνθησιν).
Ἀνθηφόρος (ὁ, ἡ), = Ἀνθοφόρος.
Ἀνθίας, ου (ὁ), εἰδ. ἰχθ. ὁ ἄλλ. Κάλλιχθυς.
Ἀνθ-ιερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφιερόνω ἀμοιβαίως ἢ ἀντ' ἄλλου.
Ἀνθίζω, Μ. ίσω. Σταλίζω μὲ ἄνθη· κλωμίζω· βάφω (κυρ. μὲ ἀνθηρὸν χρῶμα ἢ μὲ διαφόρων εἰδῶν ἀνοικταὶς θωραΐς). κόμνω τι ἀνθηρὸν (κομψὸν κτλ.), καλλωπίζω. «Ἀνθίσαι βουλόμενος τὴν λέξιν,» Δ. Ἁλ. «Σκῆπτρον μετάλλοις ταῖς πᾶσιν ἠνθισμένον,» Παυσ.
Ἀνθικός, ή, όν. Ὁ κάμνων (ἢ ἀνήκων εἰς τὰ) ἄνθη.
Ἄνθιμος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνθεμώδεις, ἀνθηρός.
Ἀνθίνης, ου (ὁ). (κυρ. αἶνος) κατεσκευασμένος μὲ ἄνθη.
Ἀνθινός, ἡ, όν, (ἢ) η, ον. Καμωμένος (Συνθεμένος) ἀπὸ ἄνθη. 2) = Ἀνθηρός, ὁ ἔχων ἄνθη, κλωμιστὸς ἢ παρδαλὸς ἢ ἀνοικτός. «Ἀνθινὰ φορεῖν,» Ἀξ.
Ἄνθιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἄνθος, λελεδάκι.
Ἀνθ-απάζομαι, Μ. άσομαι. Τρέχω μὲ τὸ ἔλογον ἀπ' ἐναντίας ἢ κατεπάνω τινὸς κινουμένου ἐπίσης ἐναντίον μου, (ἴδε ἐξ τὸ ἐπιμ.).
Ἀνθέππασις (ἡ). κίνημα ἱππικὸν γενόμενον ἀντιθέτως ἄλλου προγεγονότος κινήματος. 2) ἐξόρμησις ἱππέως ἢ ἱππέων ἐναντίον ἄλλου ἢ ἄλλων τοιούτων οἱ ὁποῖοι ὁρμοῦν κατ' αὐτῶν· συμπλοκὴ ἱππικοῦ πρὸς ἱππικόν.
Ἀνθ-ιππεύω, Μ. εύσω, = Ἀνθιππάζομαι.
Ἄνθισμα (τό). στόλισμα μὲ ἄνθη ἢ χρώματα.
Ἀνθίστημι, Μ. στήσω (ἀόρ. Ἀντέστησα καὶ μσ. Ἀντέστην, μσ. πρκ. Ἀνθέστηκα). Στήνω τι ἀντικρὺ ἢ ἐναντίον ἄλλου, στέκω καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος (» Ἀνθίστασαν τρόπαιον ἐξ αὐτοῦ ὡς νικήσαντες,» Θκ.)· ἀντιτάττω· συγκρίνω, παραβάλλω. ||. (μσ.) ἀντιστέκομαι, ἐναντιόνομαι. «Τοῖς δημαγωγοῖς ἀνθιστάμενος,» Πλ. (καὶ προθετ.) «Ἀνθίσταμαι εἰς ἀγῶνα κρός τινα,» Ξεν. (καὶ ἀπόλ.) «Ἢν ἀνθίστηται ὁ πολέμιος, δῆλον ὅτι μάχεσθαι διήσει,» αὐτ. «Ἀντισταθείσης δὲ τῆς βουλῆς, καὶ οὐ βουλομένης πείθεσθαι,» Ἡρ.
Ἀνθοβάφεια (ἡ). βάψιμον μὲ διάφορα ἢ ἀνοικτὰ (ζωηρὰ) χρώματα, [ἐκ τοῦ
Ἀνθοβαφής, ές (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ πολυποίκιλα ἢ ἀνθηρὰ (ἀνοικτὰ) χρώματα.
Ἀνθοβάφος (ὁ, ἡ). ὁ βάφων μὲ διάφορα ἢ ἀνοικταὶς θωραΐς.
Ἀνθοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἀμτβ. ἐπὶ δένδρ.) Χύνω τὰ ἄνθη μου. 2) (μτβτ.) ῥίπτω (βαίνω τινὰ πρὸς σημεῖον τιμῆς μέν) ἄνθη.
Ἀνθεβόλησις, εως καὶ
Ἀνθοβολία (ἡ). (ἀμτβ.) τὸ πέσιμον τῶν ἀνθέων ἀπὸ τὰ δένδρα. 2) (μτβτ.) τὸ νὰ ῥίπτῃ τις πρὸς τιμὴν ἄνθη ἐπάνω τινός, νὰ τὸν βαίνῃ μὲ λουλούδια.
Ἀνθοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (ῥίπτων ἢ ἐκβάλλων) ἄνθη, ἀνθέζων, ἀνθηρός. «Ἀνθοβόλος θριξ,» Ἐπιγρ.
Ἀνθοβίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ διαιτώμενος (ζῶν) εἰς ἢ μὲ τὰ ἄνθη.
Ἀνθοβμὸν (τό). ἡ εὐωδία τῶν ἀνθέων. 2) ἄνθος εὔοσμον.
Ἀνθοδόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος (χωρῶν) ἐντὸς ἑαυτοῦ ἄνθη. «Τάλαρος —,» Ἐπιγρ.
Ἀνθοκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀνθισμένην ἢ ἀνθοστεφῆ κεφαλήν.
Ἀνθοκομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. περιποιοῦμαι τὰ (ἢ εἶμαι στολισμένος, στεφανωμένος μὲ) ἄνθη, [ἐκ τοῦ
Ἀνθόκομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιποιούμενος τὰ (ἢ στολισμένος μὲ) ἄνθη, ἀνθισμένος ἢ ἀνθοστόλιστος.
Ἀνθόχρους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κρόκην (ὀφάδι) ἀνθηρὸν ἢ παρδαλόν.
Ἀνθολκή (ἡ). τὸ ἀπεναντίας τράβιγμα (ἴδε Ἀνθέλκω), ἀντιπερίσπασις, ἀντίσπασις.
Ἀνθολκος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνθέλκων (τραβῶν ἐκ τοῦ ἐναντίου, βαραίνων ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος), (παρβλ. Ἀντίῤῥοπος).
Ἀνθολογέω-ῶ καὶ (μσ.)-ομαι, Μ. ήσω, -ομαι. Συλλέγω (Μαζόνω) ἄνθη ἢ ἐκ χυμὸν τῶν ἀνθέων (καθὼς αἱ μέλισσαι), (μτφορ.) Ἐπαίρνω κατ' ἐκλογὴν τὸ καλλήτερον (τὸ ἄνθος).
Ἀνθολογία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνθολογεῖν, ἀνθολόγημα. 2) (μτφορ.) συλλογὴ ἐκλεκτῶν ποιημάτων κλπ. (ἐξ ἰδιαιτ.) ἐπιγραμμάτων.
Ἀνθολογικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀνθολογίαν, (ὥθ: ||. ὡσ.) «Ἀνθολογικὰ (τὰ), βιβλία πραγματευόμενα περὶ ἀνθολογίας.
Ἀνθολόγιον (τό), = Ἀνθολογία (2)
Ἀνθολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων ἄνθη. 2) (μτφορ.) ὁ συγγράφων ἀνθολογίας.
Ἀνθομιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνομιλῶ, ἀντιαποκρίνομαι.
Ἀνθόμοιος (ὁ, ἡ). κατὰ πάντα ὅμοιος, ἀπαράλλακτος.
Ἀνθομολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Στέργω (Συμφωνῶ) ἐξ ἐγώ. ||. (συνηθέστ. τὸ μσ.) κάμνω συμφωνίαν, ὁμολογῶ ἀπαραβιάστως καὶ μετὰ βεβαιότητος. «Περὶ Σωκράτους τάδε ἐγράψατο ἐξ ἀνθωμολογήσατο Μέλιτος,» Σδ. 2) ὁμολογῶ (εὐχαριστῶν διά) τὴν εὐεργεσίαν. «Ἀνθομολογησόμεθά σοι ὁ θεὸς,» Γρφ.
Ἀνθομολόγησις, εως καὶ
Ἀνθομολογία (ἡ). ἀμοιβαία συμφωνία, συγκατάθεσις. 2) (Γρφ.) ἡ πρὸς εὐχαρίστησιν γινομένη ὁμολογία (κήρυξις) τῆς εὐεργεσίας.
Ἀνθονομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. νέμομαι τὰ (ἢ εἰς τὰ) ἄνθη, [ἐκ τοῦ
Ἀνθονόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφόμενος ἀπὸ (βόσκων εἰς τὰ) ἄνθη.
Ἀνθο-πλίζω, Μ. ίσω. Ἁρματόνω ἢ ἐτοιμάζομαι πρὸς ἀντίστασιν. «Ἵππεῦσί θ' ἑπκεῖς ἦσαν ἀνθωπλισμένοι,» Εὐρ.
Ἀνθοπλίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἀνατεταγμένος εἰς ἄλλον ὁπλοφόρος στρατιώτης.
Ἀνθοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων ἢ ἐξαγάλλων (κάμνων) ἄνθη.
Ἀνθοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ ἄνθη (λουλούδια ἢ βαφάς).
Ἄνθορε, Π. ἀντὶ Ἀνέθορε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. 6', τοῦ Ἀναθρώσκω.
Ἀνθ-ορίζω, Μ. ίσω. Δίδω ἐναντίον ὁρισμὸν (ἀποφασίζω ἀλλέως) περί τινος, τὸ προσδιορίζω κατ' ἄλλον τρόπον.
Ἀνθορισμός (ὁ). ὁ κατ' ἄλλον (ἐναντίον) τρόπον προσδιορισμός τινος πράγματος.
Ἀνθ-ορμέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἐπὶ δύο ἐχθρικῶν στόλων) Εἶμαι ἀραγμένος (καὶ ἕτοιμος πάντοτε πρὸς μάχην) ἀντικρὺ ἄλλου.
Ἄνθορος (ὁ), Ζ. Ἄντορος.
Ἄνθος [ἄω, ἢ ἄνω], εος-ους (τό), [ἡ γεν. πλθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀσυναιρέτ. Ἀνθέων] τὸ ἄνθος τῶν δένδρων καὶ τῶν φυτῶν, λουλούδι. 2) (συνεχ.) πᾶν ὅ,τι ἐπιπολάζει, εἶνε ἢ ἐξαίνει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, (ὅθ:) «Ἄνθος πυρός,» Ὁμ., ἡ φλόγα. «Ἄνθος οἴνου,» ὁ ἀφρὸς ἢ ἡ κονίπα (τοῦ παλαιοῦ καὶ δυνατοῦ κρασίου). «Χαλκοῦ ἄνθος,» ἴδε Χάλκανθον. (ἐξ ἐπὶ χρωμάτων) «Ἄνθος,» ἡ ζωηρὰ ἐξ λαμπρὰ (κοιν. ἀνοικτὴ) θωριά. «Ἄνθη προσώπου,» Ἱππκρ., ἢ κοκκινάδες ἢ τὰ ἐξανθήματα. 3) (μτφορ.) τὸ καλλήτερον (ἐξέχον, ἐκλεκτότερον) μέρος τινὸς πράγματος, τὸ ἄνθος, ἡ καρυφὴ, ὁ ἀθέρας (ἐπὶ ἀνθρ.) ἢ ἀκμὴ (τὸ ἄνθος) τῆς ἡλικίας. (κατ' ἔκτ.) στολισμός, ἐγκαλλώπισμα· ὡραιότης, δόξα, λαμπρότης κτλ. «Ἀνθεῦμώνων,» Πίνδ. «Μανίας ἄνθος,» Σοφ. «Ἥβης ἄνθος,» Ἰλ. Ν. «Ἐν τῇ μάχῃ ὅ,τι ἦν αὐτῶν ἄνθος ἀπολώλει,» Θκ.
Ἄνθος, ου (ὁ), εἰδ. μικρ. πτην. παρυδατίς (ἐκ τοῦ γένους τῶν Αἰγιθάλων).
Ἀνθοσμίας, ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ ἔχων ὀσμὴν ἀνθέων, (ἰδιαιτ. δὲ ἐπὶ οἴνου) εὐώδης· (κοιν.) μοσχάτος.
Ἀνθοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνθησις.
Ἀνθότου, (κακῶς) ἀντὶ Ἀνθ' ὅτου, ἴδε Ὅς τις.
Ἀνθοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ, ἢ Ἐξαίνω) ἄνθη.
Ἀνθοφόρια (τά), = Ἀνθεσφόρια.
Ἀνθοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ κάμνων) ἄνθη.
Ἀνθοφυής, ές (ὁ, ἡ). ὁ φύων (γεννῶν) ἄνθη. 2) ὁ ἔχων φύσιν ἄνθους, ὅμοιος μὲ ἄνθος, (ἐπιμ.) λαμπρόχρους ἢ ποικιλόχρους.
Ἀνθρακεία (ἡ). ἡ κατασκευὴ ἀνθράκων, τὸ ἔργον τοῦ ἀνθρακέως.
Ἀνθρακεύς, έως, καὶ
Ἀνθρακευτής, οῦ (ὁ). καρβουνιάρης.
Ἀνθρακευτός, ή, όν. Ὁ γινόμενος (ὑρμόδιος νὰ γένῃ) κάρβουνον, [ἐκ τοῦ

Ἀνθρακεύω, Μ. εύσω. Κάμνω (Κατασκευάζω) κάρβουνα.
Ἀνθρακηρός, ά, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κάρβουνον.
Ἀνθρακιά (ἡ). σωρὸς ἀνθράκων ἀναμμένων, καρβουνιά· (συνεκδ.) καμίνι καρβούνων. 2)=Ἀνθρακεία.
Ἀνθρακίας, ου (ὁ). μαῦρος σάν κάρβουνον.
Ἀνθρακίζω, Μ. ίσω, = Ἀνθρακόω, κάμνω (μεταβάλλω τι εἰς) κάρβουνον. 2) (ἀμτβτ.) ὁμοιάζω τόν (πολύτ. λ(θ.) ἄνθρακα, λάμπω σάν καρβούνι.
Ἀνθράκιον (τό), ὑποκρ. τοῦ Ἄνθραξ.
Ἀνθράκιος (ὁ, ἡ), = Ἀνθρακίας.
Ἀνθρακίς, ίδος (ἡ), = Ἀνθρακιά, καρβουνιά. 2)=Ἀπ(Ἐπ)ανθρακίς.
Ἀνθρακίτης, ου (ὁ) καί
Ἀνθρακῖτις, ιδος (ἡ). ὄμοιος μέ κάρβουνον, ἐκ τοῦ γένους τῶν καρβούνων.
Ἀνθρακοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ἄνθρακος, λαμπρός ἢ μαῦρος ἢ καίων σάν κάρβουνον.
Ἀνθρακόεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος (ἢ ὅμοιος μέ) κάρβουνα.
Ἀνθρακοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν κάρβουνα, καρβουνιάρης.
Ἀνθρακόω-ῶ, Μ. ώσω, Κάμνω (Μεταβάλλω τι εἰς, Τό καίω ὡς ῶν νά γένῃ) κάρβουνον. «Δάλος ἠνθρακωμένος,» Εὐρ.
Ἀνθρακώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀνθρακοειδής ἢ Ἀνθρακόεις.
Ἄνθραξ [ἄνθος ; ἢ αἴθω], ακος (ὁ). κάρβουνον. «Ἄνθραξ γαιώδης,» Θφρ. (ἡ) ἐκ τῆς γῆς,» Ἀντίγ. Καρύστ. ὁ μονολεκτ. Γαιάνθραξ ἢ Λιθάνθραξ, ἢ κοιν. Πετρακάρβουνον. 2) (συνεκδ.) πέτρ. πολύτ. (τό κοιν.) Ῥουμπίνι ἢ Καρβοῦνι. 3) πρῆσμά τι (πόνεμα) ἐξαίσιον ὡς ἐπί τό πλεῖστον εἰς τάς λοιμώδεις νόσους (χυδ.) Μαυροτήγανον ἢ (κατ' εὐφημ.) Εὐλογημένον. 4) βῶλος πινναβάρεως.
Ἀνθρηδών, όνος καί
Ἀνθρήνη (ἡ), [ἄνθος], εἶδ. ἐντόμου, ἀγριομέλισσα, (καταχρ. δέ καί Π.)=Μέλισσα.
Ἀνθρήνιον (τό). ἡ φωλιά (τό σφηκομάνδρι) ἢ ἡ κηρήθρα (κυρ. μέν) τῶν ἀγρίων (καταχρ. δέ καί τῶν ἡμέρων μελισσῶν.
Ἀνθρηνιώδης, ους (ὁ, ἡ), ὅμοιος μέ ἀνθρήνιαν.
Ἀνθρηνοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μέ ἀνθρήνην.
Ἀνθρι|θρος, θρυ)σκον ἢ Ἀνθρίσκιον (τό) ἢ Ἀνθρίσκος (ὁ). φυτ. φαγώσιμον ἢ εὐώδες ὅμοιον μέ τό ἄνηθον.
Ἀνθρωποφέσκεια (ἡ), (ἐκκλησ.) ἡ ἐπιθυμία ἢ προσπάθεια εἰς τό νά ἀρέσκῃ τις (εἴτε καλῶς εἴτε κακῶς) εἰς τούς ἀνθρώπους καί ὄχι εἰς τόν θεόν.
Ἀνθρωπάρεσκος (ὁ, ἡ). ὁ προσπαθῶν (εἴτε μέ καλόν εἴτε μέ κακόν τρόπον) νά ἀρέσῃ εἰς τούς ἀνθρώπους καί (ἐπιμ.) εἰς αὐτούς μᾶλλον παρά εἰς τόν θεόν.
Ἀνθρωπάριον (τό), = Ἀνδράριον, μικρός (τσπστένιος) ἄνθρωπος.
Ἀνθρωπέη (ἡ), Ἰων. καί σύνηθ. ἀντί Ἀνθρωπῆ.
Ἀνθρώπειος, α ή ος, ον = Ἀνθρώπινος.
Ἀνθρωπείως, ἐπίρ. = Ἀνθρωπίνως.
Ἀνθρωπεύομαι, Μ. εύσομαι. Σῶ (Φέρομαι) ὡς ἄνθρωπος. «Ψυχή ἀνθρωπευομένη,» Σ, ἐ. ἡ ἐνσαρκωμένη εἰς ἀνθρώπινον σῶμα.
Ἀνθρωπῆ (κατά κρ. ἐκ τοῦ Ἀνθρωπέη) ἢ Ἀνθρωπηΐη (ἡ), (ἐνν. δορά). τό δέρμα (τσμάρι) τοῦ ἀνθρώπου.
Ἀνθρωπήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντί Ἀνθρώπειος.
Ἀνθρώπησις, εως (ἡ), (ἐκκλησ. καί σπν.) ἀντί Ἐνανθρώπησις.
Ἀνθρωπίζω καί (μσ.)-ομαι, Μ. ίσω, -σομαι, (ἀμτβτ.) Ζῶ ἢ Φέρομαι [Πολιτεύομαι] ὡς ἄνθρωπος. 2) (μτβτ. καί ἐκκλησ.) κάμνω τινά νά γένῃ (ἢ [παθ. ἢ μσ.] γίνομαι) ἄνθρωπος, ἐνανθρωπίζω.
Ἀνθρωπικός, ή, όν, καί
Ἀνθρώπινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τόν ἄνθρωπον, σύμφωνος (ἀνάλογος) μέ τήν ἀνθρωπίνην φύσιν, (ἔκμ.) μέτριος. «Ἀνθρώπινον τό πάθος,» Ξεν. «Τό ἀνθρώπινον γένος,» Πλ. (καί ἑλλ.) «Ἐῶν τό ἀνθρώπινον,» Ἡρ. «Κατά τό ἀνθρώπινον,» Θκ. «Ἕνεκα τοῦ ἀνθρωπίνου,» Σδ., ἀντί Κατά φιλανθρωπίαν. «Ἀνθρώπινα ἁμαρτεῖν,» Ξεν.
Ἀνθρωπίνως, ἐπίρ. Ὡς ἄνθρωπος. «Ἀνθρωπίνως λαλεῖν,» Ἀθ. 2) φιλανθρώπως, μετρίως, ἀνθρωπινά· «Νόμος ἀνθρωπίνως καί καλῶς κείμενος,» Δη. «Φέρειν ἀνθρωπίνως τάς ἐξουσίας,» Πλτ.
Ἀνθρώπιον (τό) ἢ
Ἀνθρωπίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ἄνθρωπος, ἀνθρωπάκης.
Ἀνθρωπισμός (ὁ), (καιν.) ἀνθρωπιά, τό νά γένῃ τις ἄνθρωπος, ὅηλ. νά ῥυθμίσῃ διά τῆς ὀρθῆς παιδείας τά ἤθη του. «Οἱ ἀπαιδεύτοι ἀνθρωπισμοῦ δέονται,» Ἀρίστ. 2) (ἐκκλησ.) = Ἐνανθρώπησις.
Ἀνθρωποβορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀνθρωποφαγέω.
Ἀνθρωποβορία (ἡ), = Ἀνθρωποφαγία.
Ἀνθρωποβόρος (ὁ, ἡ), = Ἀνθρωποφάγος.
Ἀνθρωπόβρωτος (ὁ, ἡ), ὁ φαγωθείς ὑπ' ἀνθρώπων.
Ἀνθρωπογεννής, ές (ὁ), ὁ γεννηθείς ἄνθρωπος, ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων. 2)=τῷ
Ἀνθρωπογέννητος (ὁ, ἡ), ὁ γεννηθείς ὑπ' ἀνθρώπου.
Ἀνθρωπόγλωσσος (ὁ, ἡ), ἔχων γλῶσσαν ἀνθρωπίνην, ὁμιλῶν ὡς ἄνθρωπος.
Ἀνθρωπογονία (ἡ), ἡ γένεσις (δημιουργία) τῶν ἀνθρώπων, (κατά τήν θεογονίαν τῶν Ἑλλ.)
Ἀνθρωπογράφος (ὁ, ἡ), ὁ ζωγραφίζων ἀνθρώπους.
Ἀνθρωποδαίμων, ονος (ὁ, ἡ), ὁ ἀποθεωθείς ἄνθρωπος, ἡμίθεος. 2) δαίμων μεταμορφούμενος εἰς ἄνθρωπον, (κοιν.) διάβολος μεταμφιεσμένος.
Ἀνθρωπόδακτος (ὁ, ἡ), ὁ δαγκασθείς ἀπό ἄνθρωπον ‖ (οὐσ.) Ἀνθρωπόδακτον (τό), δάγκωμα ἀνθρώπου, ἀνθρωπινή δαγκωματιά.
Ἀνθρωποδίδακτος (ὁ, ἡ), ὁ διδαχθείς ὑπ' ἀνθρώπου.
Ἀνθρωποειδής, ές (ὁ, ἡ), = Ἀνθρωπόμορφος.
Ἀνθρωποειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἀνθρώπου.
Ἀνθρωποθηρία (ἡ), τό νά κυνηγᾷ ἢ πιάνῃ τις ἀνθρώπους.
Ἀνθρωπόθυμος (ὁ, ἡ) μέ ἔχων καρδίαν (γενναιότητα, φρόνημα) ἀνθρώπου.
Ἀνθρωποθυσία (ἡ), τό νά θυσιάζῃ τις ἀνθρώπους.
Ἀνθρωποθυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Θυσιάζω ἀνθρώπους.
Ἀνθρωποκάπηλος (ὁ, ἡ), = Ἀνθρακοπώλης.
Ἀνθρωποκομικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (ἐπιτήδειος) εἰς τήν ἐπιμέλειαν τῶν ἀνθρώπων.
Ἀνθρωποκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτείνω (Φονεύω) ἄνθρωπον ἢ ἀνθρώπους.
Ἀνθρωποκτονία (ἡ), φόνος (σκότωμα) ἀνθρώπου.
Ἀνθρωποκτόνος (ὁ, ἡ), ὁ φονεύων (κτείνων) ἄνθρωπον ἢ ἀνθρώπους.
Ἀνθρωπολατρεία (ἡ), τό νά λατρεύῃ τις ἄνθρωπον ὡς θεόν.
Ἀνθρωπολατρέω-ῶ, Μ. ήσω. Λατρεύω ἄνθρωπον ὡς θεόν, (ἔκμ.) εἶμαι –
Ἀνθρωπολάτρης, ου (ὁ). Ὁ λατρεύων ἄνθρ. ὡς θεόν.
Ἀνθρωπολέθρος (ὁ, ἡ), ὁ ἐξολοθρεύων (ὀλέθριος διά) τούς ἀνθρ.
Ἀνθρωπολόγος (ὁ, ἡ), ὁ διαλεγόμενος περί φύσεως ἀνθρώπου.
Ἀνθρωπολοιγός (ὁ, ἡ), Γραμ. ἐξήγ. τοῦ Βροτολοιγός.
Ἀνθρωπομάγειρος (ὁ, ἡ), ὁ μαγειρεύων ἀνθρώπινων κρέας.
Ἀνθρωπόμορφος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μορφήν ἀνθρώπου.
Ἀνθρωπονομικός, ή, όν. Ὁ ἐπιτήδειος πρός νομήν (βοσκημα, διοίκησιν) ἀνθρώπων.
Ἀνθρωπόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι, = Ἀνθρωπίζομαι, γίνομαι ἄνθρωπος, (παρβλ. Ἀνθρωπεύομαι).
Ἀνθρωποπάθειαι (ἡ), τό νά πάσχῃ τις ὡς ἄνθρωπος, τά ὑποφέρῃ τά ἀνθρώπινα πάθη.
Ἀνθρωποπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω (ἢ Συμπάσχω μέ ἄλλον) ὡς ἄνθρωπος, αἰσθάνομαι τάς ἀδυναμίας τῆς ἀνθρωπ. φύσεως.
Ἀνθρωποπαθής, ές (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.)=παθῶς. Ὁ ὑποκείμενος εἰς τά παθήματα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.
Ἀνθρωποποιία (ἡ), τό νά κάμνῃ (δημιουργῇ, πλάττῃ) τις ἀνθρώπους.
Ἀνθρωποποιός (ὁ, ἡ), κατασκευίζων (δημιουργῶν, μορφόνων) ἀνθρώπους.
Ἀνθρωποπρεπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἁρμόζων (πρέπων) εἰς ἄνθρωπον.
Ἀνθρωποπρεπῶς, ἐπίρ. Καθώς πρέπει εἰς ἄνθρωπον.
Ἀνθρωποπερροίστης, ου (ὁ), Π. ὁ ἀφανίζων (ῥαίων) τούς ἀνθρώπους.
Ἄνθρωπος (ὁ), [ἀνήρ, ῶν ψ] (ὡς προσηγορ.) τό γένος τοῦ ἀνθρώπου. «Ἄνθρωπός ἐστι ζῶον λογικόν, γελαστικόν, κτλ.» ‖ (οὐσ.)=Ἀνήρ. «Ἑῶν ἄνθρωπος ὀφίτης,» Ἰλ. Π. 2) = Δοῦλος. «Δαμβάνουσι ὑποζύγιά τε ἢ ἀνθρώπους,» Ἡρ. «Συννηκολούθουν δ' αὐτῷ ἄνθρωποι δύω, στρωματοδέσμια φέροντες,» Δίσχ. 3) =Στρατιώτης. «Καί ὤχετο ἀκιών νυκτός [ὁλοαγός] σύν ἀνθρώποις ὡς εἴκοσι,» Ξεν. 4) (ἐμφαντικῶς ἐκφερόμενον, ἰσοδυναμεῖ, καθώς ἢ παρ' ἡμῖν, μέ τό) ἀνήρ ἀγαθός, καλός κἀγαθός, κτλ. «Μέγιστον ἐστ' ἄνθρωπος, ἢν ἦν-

θρωπος ἡ, α Γνμ., (παρβλ. Ἀνήρ). 5) (μὲ τὸ θηλ. ἄρθρ.) ἡ γυνή. • Τοιοῦτος ἔρως κατεῖχε τὴν ἄνθρωπον, » Πλ. 6) (χ. ἄρθρ. ἀντὶ) ἐκεῖνος ἡ οὗτος. • Ὁρᾶτε γὰρ οἱ προελήλυθεν ἀσελγείας ἄνθρωπος, » Δημ. 7) (πλθ.) οἱ ἄνθρωποι, ἀντὶ τὸ γένος ὁλόκληρον τῶν ἀνθρώπων, ὁ κόσμος. • Μαντήϊα μοῦνα ἐν ἀνθρώποισι, » Ἡρ. • Ἢ ἐξ ἀνθρώπων εὐδαιμονία • Ἱππκρ., ἡ ἐνδεχομένη ἐς ἄνθρωπον. • Τὰς ἐξ ἀνθρώπων πληγάς. Δημ., ἀντὶ Ἀπανθρώπους. » Τὸ ἐξ ἀνθρώπων κάλλος, » Ἡλ., ἀντὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον.

Ἀνθρωποσφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Σφάζω (Θυσιάζω) ἄνθρωπον ἢ ἀνθρώπους.

Ἀνθρωπότης (ἡ). ἡ ἀνθρωπίνη φύσις. 2) (σπν.) τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Ἀνθρωποτόκος (ἡ). ἡ γεννήσασα (τεκοῦσα) ἄνθρωπον, (ἀντιθ. τῷ Θεοτόκος).

Ἀνθρωπουργία (ἡ), = Ἀνθρωποποιία, [ἐκ τοῦ

Ἀνθρωπουργὸς (ὁ, ἡ), = Ἀνθρωποποιός.

Ἀνθρωποφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω ἄνθρ.

Ἀνθρωποφαγία (ἡ). τὸ νὰ τρώγῃ τις ἀνθρ. [ἐκ τοῦ

Ἀνθρωποφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ἄνθρ.

Ἀνθρωποφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον ἄνθρωπος.

Ἀνθρωποφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφανίζων τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀνθρωποφυὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φύσιν ἀνθρώπου.

Ἀνθρωπώδης, ες (ὁ, ἡ), = Ἀνθρώπινος ἢ Ἀνθρωποειδής.

Ἀνθρώσκω, Μ. θοροῦμαι, Π. ἀντὶ Ἀναθρώσκω.

Ἀνθυβρίζω, Μ. ίσω. Ὑβρίζω καὶ ἐγὼ ἐὰν ὑβρίσαντά με.

Ἀνθυλακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Γαβγίζω ἐναντίον ἐκείνου ὅς τις μὲ γαβγίζει.

Ἀνθύλλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄνθος. 2) = τῷ

Ἀνθυλλὶς, ίδος (ἡ). φυτόν τι διαιρούμενον εἰς δύο εἴδη (ἴδε Δεκρ. Γ. 153).

Ἀνθυπάγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἀνθυπήγαγον κτλ.) Σύρω (Ἐνάγω) εἰς τὸ δικαστήριον ἐκεῖνον ὅς τις μ' ἐγκάλεσε. 2) = Ἀνθυποφέρω.

Ἀνθυπαγωγὴ (ἡ), = Ἀντέγκλημα καὶ Ἀνθυποφορά.

Ἀνθυπαλλαγὴ (ἡ). ἡ ἀμοιβαία ἀντιλλαγή. 2) (Γρμτ.) = Μετάληψις καὶ Μεταπλασμός, [ἐκ τοῦ

Ἀνθυπαλλάσσω, Μ. αλλάξω. Κάμνω ἀμοιβαίαν ἀλλαγήν.

Ἀνθυπαντάω-ῶ, Μ. αντήσομαι. Προϋπαντῶ καὶ ἐγὼ τὸν προϋπαντήσαντά με. ἀνταπαντῶ, ἀπακρίνομαι.

Ἀνθυπατεία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀνθυπάτου.

Ἀνθυπατεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἀνθύπατος.

Ἀνθυπατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀνθύπατον.

Ἀνθύπατος (ὁ). ὁ διορισμένος ἀντὶ (εἰς τόπον) ὑπάτου.

Ἀνθυπείκω, Μ. είξω. Ὑποχωρῶ (Ἐνδίδω, Συγκαταβαίνω) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀνθύπειξις, εως (ἡ). ἀμοιβαία ὑποχώρησις.

Ἀνθυπερβάλλω, Μ. βαλῶ. Ὑπερβαίνω ἢ ἐγὼ ἐκεῖνον ὅς τις μὲ ὑπερέβη.

Ἀνθυπερφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρομαι καὶ ἐγὼ ὑπερηφάνως πρὸς ἐκεῖνον ὅς τις μὲ φέρεται ὑπερηφανοτρόπως.

Ἀνθυπηρετέω, Μ. ήσω. Ἀποδίδω εὐεργεσίαν ἀντὶ εὐεργεσίας, κάμνω χάριν (δούλευσιν) ἀντὶ χάριτος.

Ἀνθυποσχνέομαι-οῦμαι, Μ. υποσχήσομαι. Ὑπόσχομαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀνθυποβάλλω, Μ. βαλῶ, = Ἀνθυποφέρω.

Ἀνθυποκαθίστημι, Μ. καταστήσω. Ἀντικαθιστῶ τι ἢ τινὰ εἰς τόπον ἄλλου.

Ἀνθυποκρίνομαι, Μ. κρινοῦμαι. Προσποιοῦμαι (Καμάνομαι, Προφασίζομαι) καὶ ἐγώ.

Ἀνθυπόμνυμαι, Μ. ομοῦμαι. Ὁρκίζομαι (ἐπὶ δικαστηρίου) τὸ ἐναντίον ἀφ' ὅτι ὡρκίσθη (ἴδε Ὑπόμνυμαι) ὁ ἀντίδικός μου (κυρ. περὶ νομίμου ἢ μὴ ἀπουσίας) καὶ οὕτω κατορθώνω παράταξιν ἢ ἐξακολούθησιν τῆς δίκης.

Ἀνθυποπτεύω, Μ. εύσω. Ὑποπτεύω καὶ ἐγὼ ἐκεῖνον ὅς τις μὲ ὑποπτεύει.

Ἀνθυποράσσω(στω), Μ. ορύξω. Ὑποσκάπτω ἐναντίον ἐκείνου ὅς τις ὑποσκάπτει ἐναντίον μου.

Ἀνθυποστρέφω, Μ. στρέψω. Γυρίζω (μετ. ἢ μσ.) καὶ ἐγὼ πάλιν ὀπίσω καθὼς ἐγύρισεν ἄλλος.

Ἀνθ-υπο-τίθημι, Μ. υποθήσω. Προβάλλω (ἢ Βάλλω ἐνέχυρον) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀνθυποτιμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐναντίον δευτέρας δικαστικῆς ἐκτιμήσεως (ἴδε Ὑποτιμάομαι) κάμνω τρίτην.

Ἀνθυπουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀνθυπηρετέω.

Ἀνθυπούργημα (τὸ), χάρις (δούλευσις) ἀντὶ χάριτος.

Ἀνθυπούργησις, εως (ἡ). τὸ νὰ κάμῃ τις χάριν ἀντὶ χάριτος.

Ἀνθυποφέρω, Μ. υποίσω (ἀόρ. Ἀνθυπήνεγκα κτλ.). Ἀναιρῶ τὰς ἐνστάσεις (τὴν ἀπολογίαν) τοῦ ἀντιδίκου μου.

Ἀνθυποφορὰ (ἡ). ἀναίρεσις τῶν ἐνστάσεων (τῆς ἀπολογίας) τοῦ ἀντιδίκου.

Ἀνθυποχώρησις, εως (ἡ), = Ἀνθύπειξις, ἡ ἀμοιβαία ὑποχώρησις.

Ἀνθυπομωσία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνθυπομνυσθαι (ἴδε τὴν λέξ.).

Ἀνθυραίρεσις, εως (ἡ). ἡ πρὸς ἐκδίκησιν ἄλλης προγεγονυίας γινομένη ὑφαίρεσις. 2) (ῥτρ.) ἡ ἐλάττων πρότασις τοῦ ἐπιχειρήματος.

Ἀνθυφαιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Ἀνθυφεῖλον κτλ.). Ὑφαιροῦμαί (Παίρνω, Στερῶ κρυφά) τι ἀπὸ ἐκεῖνον ὅς τις ἐπῆρε πρῶτος τὸ ἐδικόν μου.

Ἀνθυφίσταμαι, Μ. υποστήσομαι (ἀόρ. Ἀνθυπέστην κτλ.). Ἀναλαμβάνω (Ὑπόσχομαι νὰ κατορθώσω) τι ἀντιφιλοτιμούμενος πρὸς ἄλλον ὅς τις τὸ ὑπεσχέθη πρῶτος.

Ἀνθώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος ἢ γεμάτος μὲ ἄνθη.

Ἀνθ-ωραΐζομαι, Μ. ίσομαι. Συναγωνίζομαι νὰ ὑπερβῶ ἄλλον τινὰ κατὰ τὸν καλλωπισμὸν ἢ τὴν ὡραιότητα.

Ἀνία (ἡ), [ἀ, (ἀσμ.)]. θλῖψις τῆς ψυχῆς, λύπη, στενοχωρία, (Γαλλ.) ennui.

Ἀνία (ἀ), Δ. ἀντὶ Ἡνία.

Ἀνιάζω, Μ. άσω, = Ἀνιάω, λυπῶ. ||. (μσ.) λυποῦμαι. • Θυμῷ (» Κτεάτεσσιν) ἀνιάζων, » Ὀδ. Κ., Ἰλ. Σ.

Ἀνιάομαι-ῶμαι, πθ. τοῦ Ἀνιάω.

Ἀνιάχω (καὶ Ἰων. -έομαι)-ῶμαι, Μ. :άω (καὶ Ἰων ιήσομαι. Ἴαχα (ἢ Ἐντελῶς) κατρεύω.

Ἀνιαρὸς [ἀνία], ά, όν (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Λυπηρὸς, ἐνοχλητικὸς, δυσάρεστος. 2) (σπν.) λυπημένος.

Ἀνιαρῶς, ἐπίρ. Μὲ λύπην.

Ἀνίαται, ἀντὶ Ἀνιεῖσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἀνειμι.

Ἀνιᾶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνίατος (ὁ, ἡ), καὶ

Ἀνιάτρευτος (ὁ, ἡ). ἀγιάτρευτος, ἀθεράπευτος· ἀδιόρθωτος.

Ἀνιατραλόγητος (ὁ, ἡ). ὁ ἰατρικῆς ἀνίδεος.

Ἀνιάτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἰατρείαν.

†Ἀνίαχος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀδίαχος.

Ἀνιάχω, Μ. ιαχήσω, Π. = Ἀναβοῶ.

Ἀνιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ἀνιάζω, λυπῶ· ἐνοχλῶ. ||. (πθ.) λυποῦμαι.

Ἀνιγρὸς, ά, όν, Π. ἀντὶ Ἀνιαρὸς.

†Ἀνιδεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀναράω.

Ἀνίδιος (ὁ, ἡ). ὁ μηδὲν ἔχων ἴδιαν.

Ἀνιδίτι, ἐπίρ. = Ἀνιδρωτί, [ἐκ τοῦ

Ἀνιδίω, Μ. ίδιῶ, = Ἀνιδρόω.

Ἀνίδρος (ὁ, ἡ), = Ἀνίδρωτος.

Ἀνιδρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἱδρόω, χύνω ἱδρῶτα, ἢ Ξαναϊδρόνω.

Ἀνίδρυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἱδρυμένος (ἑδράτος), (ἐπμ.) ἀβέβαιος, ἄστατος. 2) = Ἀνέστιος, ὅς τις δὲν κατεστάθη πουθενά, ἀλλὰ πλανᾶται ὡσὰν γύφτος, (ἐπμ.) ἀκοινώνητος, μισάνθρωπος.

Ἀνιδρύω, Μ. ύσω. Στήνω, θεμελιόνω· ἢ Ξανακτίζω, ἀνεγείρω.

Ἀνίδρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Ἀνίδρωτος, (Ἀρετ.).

Ἀνιδρωσία, ας (ἡ). ὕδρωμα ἄφθονον ἢ ξαναΐδρωμα.

Ἀνιδρωτὶ, ἐπίρ. Χωρὶς ἱδρῶτα, (καὶ συνεχῶς) χωρὶς κόπον.

Ἀνίδρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἱδρώσας ἢ μὴ ἱδρώνων, (ἐπμ.) μὴ κοπιάζων.

Ἀνιέμαι, πθ. ἢ μφ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνίερος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπῤ.) -ιέρεως. Ὁ μὴ ἱερὸς, (ἐπμ.) = Βέβηλος.

Ἀνιερόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀφ(Καθ)ιερόνω.

Ἀνιέρωσις, εως (ἡ), = Ἀφ(Καθ)ιέρωσις.

Ἀνίεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀνίει(-η), γ'. ἐν. πρτ. παρατ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνιεῦνται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἀνιάομαι.

Ἀνίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀνία.

Ἀνιηθείς, εῖσα, έν, Ἰων. ἀντὶ Ἀνιαθείς. ἀόρ. ά. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Ἀνιάω.

Ἀνίημι, Μ. ἀνήσω (ἀόρ. Ἀνῆκα κτλ.), = Ἀναπέμπω, Ἀναδίδω, ἐξαγάλλω, (ἐπὶ φυτ.) Ἀναφύω, (ἐπὶ πηγ.) Ἀναβρύω κτλ. • Ἱκεσίους ἀνίησιν ἀήτας, » Ὀδ. Δ. • Ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὀδόντων ἀνεῖσα τὴν γῆν, » Παυσ. • Τὰ χλιαρὰ τῶν ναμάτων ἀνιᾶσιν, » Ἀρετ. • Ὕλη ἀπὸ ταὐτομάτου φλόγα ἀνῆκε, » Θκ. 2) ξετεντόνω, χαλαρόνω, (Τουρκ.) μπολικαίνω, (συνεχῶς) λύνω, ἀνοίγω, ξεσκεπάζω, (καὶ ἐκ τοῦ ἐπακολουθ.) ἀφήνω ἐλεύθερον, ξαπολύω, παραιτῶ, (μεταφορ.) δίδω ὄνεσιν ἢ ἄδειαν, συγχωρῶ, (Π.) ἐρεθίζω, διεγείρω ἐναντίον. • Τὰ τόξα καὶ τὰς λύρας ἀνίεμεν, ἵν' ἐπιτείνωμεν δυνηθῶμεν, » Πλ. • Ἀνίημι τὸ πρόσωπον, » Αἰξ. • Ἄνεσαν πόλεις, » Ἰλ. Φ. • Ἀνειμένων πόλιος παμφαῶν πτυχῶν, » Ἴαμν. Ἐκκλ. • Τὰς ἐρούρας,

ἀνάσαι ἀσπόρους, « Θρρ. » Ἀνεῖς αὐτῷ θηρᾶν, » Ξεν. (ᾗ ἑλλ.) » Οὐδὲν μᾶλλον ἀνίει, ἀλλ' ἐδίωκεν, » αὐτ. » Ὅταν μ' ἀνῇ νόσος μανίας, « Εὐρ. » Ἀνεῖναι αὐτοὺς τῶν δεσμῶν, « αὐτ. » Ἄνες αὐτὴν τῆς ζημίας. « Συν. » Ἀνιέναι τὰ χρέα, « Πλ. » Ἀνιέναι τὸ σῶμα εἰς φαδιουργίαν, « Ξεν. » Θεῶν δέ ἑ μῆνις ἀνῆκεν, « Ἰλ. Φ. (καὶ μσ.) » Κόλπον ἀνιεμένη, « Ἰλ. Χ. (καὶ πθ.) » Ἀνεῖτο δὲ αὐτῷ ἡ κόμη, » Σδ. » Ταῦρος ἀνεθεὶς ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, « Ἰσοκρ. » Ἀνεῖνται εἰς νομὰς οἱ λειμῶνες, « αὐτ. » Ἐμπόριον ἀνεῖται, « Στρ. » Ἀνιέμενοι ὑβρίζουσι, « Πλάτ. » Ἀνεῖται τῇ βουλομένῃ γάμου μεταλαμβάνειν, Πλ. (ὕβεν ἡ μτχ.) » Ἀνειμένος, ἀντὶ Ἄνετος, ἄτονος, (τρπ.) ἄφωτος, τρυφηλός. » Ἀνειμένος χαρακτὴρ λόγου, « Ἀριθ. » Βίος ἀνειμένος, « Ἀξ. » Δίαιτα ἀνειμένη, « Θκ.

3) (κατ' ἔκτ.) ἀναλύω, λειόνω, ἀπαλύνω. » Ἀνίησι μαστοὺς χονδριοῦντας, « Δσκρ. (καὶ πθ.) » Ὁ ὀπὸς ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἀνίεται, « αὐτ. » Ἀνιέμενος ἐλαίῳ, » αὐτ.

4) (σπν. ᾗ Π.) γόέρνω. » Λίγας ἀνιεμένους, « Ὀδ. Β. 5) ἀφιερόνω, (ἐκμ.) ἀρίνω ἀκαλλιέργητον. » Καὶ τὴν λήκυθον καθελών, τέμενος ἀνῆκεν ἅπαν, « Θκ. » Καὶ τὴν χώραν ἀνεῖναι μηλόβοτον, « Ἰσοκρ. (καὶ πθ.) » Βωμὸς ἀνεῖται Ἀπόλλωνι, » Παυσ. » Καὶ ἅπας τῷ Κρείττονι ἀνεῖται, « Σδ.

Ἀνιηρέστερος, η, ον, Ἰων. συγκρ. τοῦ **Ἀνιηρός**, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ Ἀνιαρός.

Ἀνιήσιε, Ἰων. ἀντὶ Ἀνιάσειε, γ'. ἑν. πρτ. τοῦ δωρ. ἀ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἀνιάω.

Ἀνίκα, σύνδ. Δ. ἀντὶ Ἡνίκα.

Ἀνίκανος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἱκανὸς διά, ἡ 2) εἰς τὸν ὁπ. δὲν εἶν' ἱκανόν τίποτε.

Ἀνίκατος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀνίκητος.

Ἀνικεί, ἐπίρ. Χωρὶς νίκην, (καὶ ἐπμ.) χωρὶς μάχην.

Ἀνικέτευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἱκετευθεὶς ἢ μὴ ἱκετεύσας, ἀδυσώπητος. 2) ὁ μὴ ἱκετεύσας.

Ἀνίκητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ νικηθεὶς ἢ μὴ νικώμενος, ἀκατανίκητος.

Ἀνικμάζω, Μ. άσω. Ἐβγάλλω ἐπάνω τὴν ἰκμάδα (ὑγρασίαν), (ἐκμ.) στεγνόνω, ξηραίνω, (ἢ) νοτίζω ἐπιπολαίως.

Ἄνικμος (ὁ, ἡ). χωρὶς ἰκμάδα (ὑγρασίαν), ξηρός, στεγνός.

Ἀνίλαστος (ὁ, ἡ). ἀνεξιλέωτος.

Ἀνίλεως, ω (ὁ, ἡ). = Ἀνηλεής, ἀλύκητος.

Ἀνίμαστος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἰμάσσω]. ἀμαστίγωτος.

Ἀνιμάω-ῶ, Μ. ιμήσω. Ἀναπύρω, τραβῶ ἐπάνω (κυρ. νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι μὲ τὸ λωρὶ [ἰμάντα]). » Καὶ ἀναβάντες, ἀνίμων ἀλλήλους ταῖς δόραισι, » Ξεν. » Πίνειν δρυπτόμενον, ἀλλ' οὐκ ἀνιμώμενον ὕδωρ Ἡρωδ.

Ἄνιμησις, εως (ἡ). τὸ τρὸς τὰ ἄνω τράβημα (βγάλσιμον κτλ.), (ἴδε τὸ ῥῆμα).

Ἄνιος (ὁ, ἡ), Π. (σπν.) ἀντὶ Ἀνιαρὸς ἢ Ἄνιατος.

Ἀνίουλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἀκόμην ἰούλους, ἀγένειος, ἄνηβος.

Ἀνίοχος (ὁ), Δ. Ἀντὶ Ἡνίοχος.

Ἀνιπτεύω, Μ. εύσω. Ἀναβαίνω ἔφιππος.

Ἄνιπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ ἐπιχορύμενος εἰς) ἵππον, πεζός. 2) ὁ μὴ ἔμπειρος τοῦ ἱππεύειν. 3) (τόπος) μὴ ἐπιτήδειος πρὸς ἱππασίαν, δύσβατος. » Τὰ τε ἱππάσιμα τῆς χώρας ἄνιππα ποιεῖν, « Αἰν. Τακτ.

Ἀν-ίπταμαι, Μ. ἀνα-πτήσομαι (ἀόρ. Ἀνέπτην κτλ.). Πετῶ ἐπάνω (ὑψηλά).

Ἀνιπτόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄνιπτα (ἄπλυτα) ποδάρια, (ἐπίθ. τῶν ἱερέων τοῦ ἐν Δωδώνῃ Διός).

Ἄνιπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ νιφθεὶς ἢ μὴ νιπτόμενος, ἄπλυτος.

Ἀνις, ἐπίρ. Π. Βοιωτ. ἀντὶ Ἄνευ.

Ἀνισάζω, Μ. άσω. Ἰσάζω, ἐξισάζω.

Ἀνισάριθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἄνισος κατὰ τὸν ἀριθμόν.

Ἀνισασμός (ὁ). Ἴσασμα, ἐξίσωσις.

Ἀνισίτης, ου, (ὁ) καὶ **Ἀνισῖτις**, ιδος (ἡ). κατεσκευασμένος μὲ ἄνισον.

Ἀνισαιδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ἄνισον.

Ἀνισόκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἀνίσους κύκλους.

Ἀνισόμετρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἰσόμετρος, δυσανάλογος.

Ἀνισομήκης, εος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τὸ αὐτὸ (ἴσον) μὲ ἄλλον μῆκος.

Ἄνισον (τὸ), φυτ. καὶ τὸ ἀρωματ. αὐτοῦ σπέρμα, (κοιν.) γλυκάνισον, (συγχ. μὲ τὸ Ἄνηθον).

Ἀνισοπαχής, ές (ὁ, ἡ). ἄνισος κατὰ τὸ πάχος (χόνδρος).

Ἀνισόπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀνίσους τὰς πλευράς.

Ἄνισος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἴσος μὲ ἄλλον. 2) (τρπ.) ἄδικος, μεροληπτης.

Ἀνισότης (ἡ). ἡ κατάστασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀνίσου.

Ἀνισότιμος (ὁ, ἡ). ἄνισος κατὰ τὴν τιμήν, μὴ ἰσότιμος.

Ἀνισοτοιχέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἐπὶ πλοίῳ) Ἔχω τὸν ἕνα τοῖχον ἄνισον, γέρνω πρὸς τὸ ἓν μέρος.

Ἀνισοφυής, ές (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ φύσιν ἄνισος, φύσει ἀνόμοιος.

Ἀνισόω-ῶ, Μ. ώσω. = Ἀνισάζω, ἐξισόω, κάμνω τι ἴσον μὲ ἄλλο.

Ἀνίστημι, Μ. ἀνα-στήσω (ἀόρ. Ἀνέστησα καὶ μσ. Ἀνέστην κτλ.). Στήνω ὀρθόν, σηκόνω (ᾗ μσ. σηκόνομαι:) ἐπάνω. » Στῆλας (» Βωμοὺς, » Τεῖχος κτλ.) ἀνιστάναι, « Ἡρ., Ἀρρ. » Τὸν μὲν ἀνεστήσαμεν, τὸν δὲ πλάγιον κατεβάλομεν, « Πλάτ. » Γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη, « Ἰλ. Ω. (καὶ μσ.) » Πάντες ἀνέσταν ἐξ ἑδέων, « Ἰλ. Δ. (καὶ χ. προθ.) » Ἀναστάντες τῶν βάθρων, « Πλ. (ᾗ ἀπολ.) » Ἀνίστω (ἀντὶ Ἀνίστασο), φησὶν, ὦ κακόδαιμον, « Λθ. » Τὰς ναῦς ταῖς πρύμναις ἀνιστώσας, » Μλ. » Ἀνίστημί τινα τοῦ βωμοῦ, « Θκ., δέχομαι τὸν ἱκέτην καὶ, δίδων εἰς αὐτὸν τὰ πιστὰ, τὸν πείθω ν' ἀφήσῃ τὴν ἱκετήριον θέσιν· (καὶ κατ' ἄλλ. ἔκδοχ.) » Ἀνίστημί τινα τοῦ οἰκήματος, « Ἀξ. » Ἀνέστησεν αὐτὴν ἀπὸ ταύτης τῆς καλῆς ἐργασίας, « Δμ. 2) σηκόνω (καὶ μσ. σηκόνομαι) ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἐξυπνῶ, (ᾗ μτφρ.) διεγείρω, παρακινῶ, (ἢ ἐπὶ κακοῦ) σηκόνω εἰς τὸ πόδι, κάμνω τινὰ νὰ ἐπαναστατήσῃ. » Ἐξ εὐνῆς ἀνιστᾶσα, « Ἰλ. Ξ. » Καταλοιμίζοντας καὶ ἀνιστάνας, « Ξεν. » Ἰὼν νῦν Ἅπαντα ἀνστησον, « Ἰλ. Κ. » Ἀνίστησιν οὖν τοὺς θρᾷκας, « Θκ. (ἐδῶ ἀναχτέον κατά τινας καὶ τὸ) » Τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, « Ἰλ. Α., δηλ. ἐπαναζεύξῃ. 3) ἀναζήνω (ζωντανεύω) νεκρόν. » Οὐ γάρ τι πρήξεις, ἀναχθέμενος υἷος ἔθος, οὐδέ μιν ἀναστήσεις, « Ἰλ. Ω. (ᾗ μσ.) » Δῦτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφον, « Ἰλ. Φ. 4) σηκόνω ἀπὸ ἓν μέρος ᾗ φέρω εἰς ἄλλο, μετατοπίζω. » Ἀναστήσας τὸ στρατόπεδον, « Θκ. (καὶ μσ.) » Ἀνέστησαν ἐξ Αἰγίνης, « αὐτ. 5) = Ἀναστατόω, φυγαδεύω ἢ μετοικίζω ἀλλοῦ τοὺς κατοίκους πόλεως ἢ ἐπαρχίας τινός, (ἐπμ.) φέρω ἄνω κάτω (καταῤῥέφω, ἐρημόνω, ἀφανίζω) τὸν τόπον· διαλύω (σκορπίζω) τὴν συνέλευσιν κτλ. » Ἀργεῖοι Τιρυνθίους, Ὀρνεάτας, Μυκηναίους ᾗ. ἀνέζησαν, « Παυσ. » Βατιαιεῖς ἀναστήσας ἐκ τῆς χώρας, Ἀθηναίους κατῴκισε, « Πλ. » Τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀτρείδην ἐναρίξοι, « Ἰλ. Δ. (καὶ πθ.) » Περικλέα τε ἀναστατωθέντα, « Δμ. (καὶ διὰ τοῦ μσ. ἀορ.) » Οἱ κακοῦργοι ἀνέζησαν ὑπ' αὐτοῦ, « Θκ. » Ὑπὸ Διγύων ἀναστάντες, « αὐτ. (ᾗ διὰ τοῦ μσ. πρκ.) » Πόλις ἀνέστηκε δουρί, « Εὐρ. » Ἐν ἀνεστηκυίᾳ τῇ χώρᾳ, » Ἡρ., (ᾗ ἐκ τῶν ἐνάντ. 6) ἀνεγείρω, ἀνοικοδομῶ. » Θήβας κατέστρεψεν, ἀλλ' οὐκ ἄλλας τοιαύτας ἀναστήσει, « Πλ. 7) (μσ.) (ἐπὶ συνελεύσεως) σηκόνομαι ἀπὸ τὸ κάθισμά μου (παρουσιάζομαι, ἐβγαίνω εἰς τὴν μέσην) γιὰ νὰ δημηγορήσω. » Ταῖσι δ' ἀνέστη Κάλχας, « Ἰλ. Α. » Αὐτόθεν ἐξ ἑδρης, οὐδ' ἐν μέσοισιν ἀναστὰς, « Ἰλ. Τ. » Ἀνισταμένους ἐν τῷ δήμῳ λέγειν, « Πλ. (παρβλ. 9). 8) (συνδχ. καὶ προθ. στ.) = Ἐπανίσταμαι, σηκόνομαι κατά τινος. » Ἐπὶ τὴν χώραν ἀνίσταμαι, « Ἀρρ. » Ἀνίστασθαι δὲ ἐπὶ τὴν Νέαιραν νυκτὸς τοὺς δαύλους, « Δμ. (καὶ πρὸς δοτ.) » Μή τίς τοι ἄλλος ἀναστῇ, « Ὀδ. Σ. 9) σηκόνομαι ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν (ἀπὸ τὸ κρεββάτι), γίνομαι καλά. » Ἐξαῦτις ἀνίστη, κῆρας ἀλύξας, « Ἰλ. Ο. » Τοὺς δὲ καὶ λήθη ἑλάμβανεν ἀναῤῥάντας, « Θκ. » Εἰ εἴμαρταί σοι ἀναστῆναι ἐκ τῆς νόσου, ἀναστήσῃ, « Ξεν. 10) φέρω (παρουσιάζω ὡς) μάρτυρα κτλ., (Πλάτ.), (παρβλ. Ἀναβιβάζω).

Ἀνιστορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξετάζω (Ἐρωτῶ) ἐπιμόνως νὰ πληροφορηθῶ.

Ἀνιστορησία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις.

Ἀνιστόρητος (ὁ, ἡ). ὁ ξενημένος τῆς γνώσεως τινὸς πράγματος ἢ (ἐν γέν.) τῆς ἱστορίας, ἀνίδεος. 2) (πθ.) ὁ μὴ ἐξιστορηθείς, μὴ ἀναφερόμενος ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Ἄγνωστος. 3) = Ἀνεκδιήγητος, μὴ δυνατὸς νὰ ἐξιστορηθῇ.

Ἀνιστορήτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἰδέαν τῆς ἐμπορίας ἐν γέν. (ἢ τῆς ἱστορίας τινὸς πράγματος). » Ἀνιστορήτως ἔχειν τινός, « Πλ., ἀγνοεῖν.

Ἀνίστω, Ατε. ἡ Ἰων. ἀντὶ Ἀνίστασο, (Β'. πρτ. τοῦ) ἑν. τῆς ὀρ. τοῦ Ἀνίσταμαι.

Ἀνισχάνω (παρτ. Ἀνίσχανον), ἀντὶ Ἀνίσχω.

Ἀνίσχιος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ ἔχων ἰσχία (γόμφοι ἢ κωλυμέσια).
Ἀνίσχυρος ξ
Ἀνισχυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἰσχύν, ἀδύνατος.
Ἀνίσχω (παρτ. Ἀνίσχον καὶ κλέον οὖ), = Ἀνέχω
Ἀνίσως, ἐπ. ῥ. Μὲ τρόπον ἄνισον.
Ἀνισωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνισοῦν, ἐξίσωσις.
Ἀνιτόω, Μ. ώσω (ἀόρ. Ἀνιτῶσα), Π. φωνάζω (χαυγ.άζω) δυνατά.
Ἀνιχθυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἰχθῦς.
Ἀνιχνευσις, εως (ἡ). ἡ δι' ἰχνηλασίας ἀνεύρεσις, ἐξιχνίασις, ξιτρόπωμα κτλ.
Ἀνιχνευτής, οῦ (ὁ). ὁ ἀνιχνεύων, ἐξιχνιαστής.
Ἀνίχνευτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύνανται τις νὰ ἀνιχνεύσῃ, ἀνεξιχνίαστος.
Ἀνιχνεύω, Μ. εύσω. Εὑρίσκω (ξιτροπώνω) τινὰ ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη του.
Ἀνιχνιαστος (ὁ, ἡ), = Ἀνίχνευτος.
Ἀνιωάνης, εως (ὁ, ἡ), (ἀφρ.) = Ἀνιαρός
Ἀνίωτος (ὁ, ἡ), [ῐ, ῑω] ὁ μὴ σκωριάζων, ἀκατέργαστος.
Ἀννεῖται, Π. ἀντὶ Ἀνανεῖται, γ'. ἐν. προτ. τοῦ Ἀνανεόμαι.
Ἀννέφελος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνέφελος.
Ἀννηστον(τον), ου (τὸ), Π. ἀντὶ Ἄνηθον.
†Ἀνξηραίνω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀξηραίνω.
Ἀνόδευτος (ὁ, ἡ). (τοπος) ὅπου δὲν δύνανται τις τὰ ὁδεύσῃ (περ.πατήσῃ), δυσβατος.
Ἀνοδεύω, Μ. εύσω. Ὁδεύω πρὸς τὰ ἄνω, ἀναβαίνω, (Νικ. Χων).
Ἀνοδία (ἡ), ἔλλειψις ὁδοῦ, ἡ δύσβατος ὁδός, κακοτρατιά.
Ἀνοδμος (ὁ, ἡ), = Ἄοσμος.
Ἀνοδυντος (ὁ, ἡ), (στιν.) ἀντὶ Ἀνόδωτος.
Ἀνοδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὁδόν, χωρὶς ὁρόμον, ἄβατος. «Διὸς —, » Εὐρ.
Ἀνοδος (ἡ), = Ἀναβασις, ἀναβασια. «Ὅσα ἐν τῇ ἀνοδῳ ἐπράχθη, » Ξεν. 2) ἀνήφορος. «Φράξαντας τὴν εἰς Καπετώλιον ἄνοδον, » Ἡρωδ.
Ἀνοδους, ουτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὀδόντια.
Ἀνοδύρομαι, Μ. οδυρούμαι. Κλαίω μὲ ξεφωνητά.
Ἀνόδυρτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τυχὼν (ἡ ἀνάξιος) ὀδυρμοῦ, ἀμοιρολόγητος. 2) (μτφ.) ὁ μὴ ὀδυρόμενος.
Ἄνοζος (ὁ, ἡ). (κυρ. ξύλον ἢ δένδρον) χωρὶς ὄζους.
Ἀνοήμων, ονος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ἀνόητος.
Ἀνοησία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀνοήτου.
Ἀνοητεύω, Μ. ήσω ἢ ανῶ, Εἶμαι ἀνόητος.
Ἀνοητος (ὁ, ἡ), [καὶ ἐπῐρ.]-ήτως. Ὁ μὴ ἔχων νόησιν, μὴ ἐννοῶν, ἀσυλλόγιστος, μωρός. 2) (πθ.) = Ἀκατανόητος. 3) (μὲ γεν.) ὁ μὴ ἐννοῶν τι. «Ἀνόητος ὢν τῆς φωνῆς, » Δι. [παρβλ. Συνετός].
Ἀνοδευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ νενοδευμένος, γυμνος, ἄβολος.
Ἀνοια (ἡ). στέρησις νοός, ἀνοησία, (παρβλ. Ἄγνοια).
Ἀνοιγμα (τὸ). μέρος (οἴκου κτλ.) ἀνοικτόν, θύρα, χαραγμάδα.
Ἀνοίγνυμι (παρτ. Ἀνοίγνυμενος) ξ
Ἀνοίγω, Μ. οίξω (παρτ. Ἄνω[καὶ Αττ. Ἀνῴ]γων, ἀόρ. Ἤνω[καὶ Αττ. Ἀνέῳ]ξα, πρκ. Ἀνέ[Ἐνέ]ῳχα [ξ δοκιμώτ.]-ῳγα, πθ, πρκ. Ἤνοι[καὶ Αττ. Ἀνέῳγμαι καὶ Ἠνέῳ]γμαι, ἀόρ. πθ. Ἀνοί[καὶ Αττ. Ἀνε καὶ Ἠνε]ῴχθην καὶ δ. Ἠνοίγην). Ἀνοίγω (ἐν γέν. κάτι πρᾶγμα κλεισμένον), (ὀθ.) ξεστομπώνω· ξεδιπλώνω· (ἐπὶ πλοίου) ὄγαινω εἰς τ' ὁ οἰκτά, (Ἰταλ.) ἀλαργάρω. «Ἀνῴχθησαν, ὡς ἑκάστοτε ἠνοίγετο, » Ξεν. « Ἄνωξε δὲ Βύβλινον αὐτοῖς εὐώδη, » Θκρ. (συνκδχ. ἀντὶ) πίθον περιέχοντα οἶνον εὐώδη. «Ἀνοιγομένοις ῥόδοις, » Ἐπιγρ. «Ἀνοιγομένοις τοῖς κτήνεσιν, » Σδ., ἀντὶ Σχιζομένοις. Ἀνατεμνομένοις, » Ἀνεῳγόσι τοῖς ὄλμοις, » Ἀκ. « Τὰ ἀνεῳγότα τοῦ σκαριδίου, » αὐτ.
Ἀνοιδαίνω, Μ ανῶ, ξ
Ἀνοιδείω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ
Ἀνοιδέω-ῶ, Μ. ήσω. Φουσκώνω (σχν. μτφ.), πρήσκομαι, (καὶ τρπ.) ἐξάπτομαι (ὑπὸ θυμοῦ κτλ.).
Ἀνοίδησις, εως (ἡ). φούσκωμα, (Ἀρετ.).
Ἀνοιδίσκω, Μ. οιδήσω, = Ἀνοιδαίνω.
Ἀνοικειος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ οἰκεῖος (οἰκιακός), (ἐπμ.) ἀσυνήθιστος, ἀλλότριος, ἄσχετος, ἀνάρμοστος, ἀκατάλληλος κτλ.
Ἀνοικειότης (ἡ). ἡ κατάστασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀνοικείου, ἀλλοτριότης κτλ.
Ἀνοικειως, ἐπῐρ. Χωρὶς οἰκειότητα· ἀνάρμοστως κτλ. «Ἀνοικείως ἔχει πρός, » Σύν., δὲν εἶνε ἐπιτήδειος (δὲν ἔχει ἀδυναμίαν) διά.
Ἀνοίκητος (ὁ, ἡ), = Ἀοίκητος, ἀκατοίκητος.
Ἀνοικίζω, Μ. ίσω. Κατοικίζω (πόλιν κλπ. ἐσημειωμένην) ἐκ νέου, ξανακτίζω, ἢ ξαναναγκάζω εἰς αὐτήν. 2) μετοικῶ ἢ μετοικίζω εἰς ὑψηλὸν ἢ μεσόγειον μέρος (καὶ ἐν γέν.) μακρύνομαι. «Ἀνοικίσαι σφᾶς εἰς τὴν Περσίδα, » Ἀρρ. «Οὐκ εἶμι γείτων θαλάσσης, ἀλλ' ἀνῳκισμαι, » Συν. (ὀθ. μτφρ.) « Ἀνῳκισμένος τοῖς χρόνοις, » Σδ., ὁ πολλὰ ἐρχαῖος. «Ἀνῳκίσαν τοῦ φθόνου, » Φλῆρ. 3) (συνκδχ.) ἐρημόνω, ἀναστατόνω, (καὶ μτφ.) μετοικῶ ἀπὸ τὴν πατρίδα μου ἀλλοῦ, μεταναστεύω, (Ἀρετ. Ῥητορ. Β'.)
Ἀνοίκισις, εως (ἡ) ξ
Ἀνοικισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνοικίζειν ἢ ἀνοικίζεσθαι, Μετοικεσία, Μετανάστευσις κτλ.
Ἀνοικοδομέω-ῶ, Μ, ήσω. Ξανακτίζω, ἢ κτίζω καλὰ ὡς ἐπάνω, (ἐπμ) φράζω, ἐμποδίζω. «Τὰς λαύρας πλίνθοις ἀνοικοδομεῖν, » Ἀρρ.
Ἀνοικοδόμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ οἰκοδομηθείς, ἄκτιστος.
Ἀνοικονόμητος (ὁ, ἡ). (ἐνεργ.) ὁ μὴ οἰκονομῶν τὰ πράγματά του, ἄσωτος, ἀκατάστατος. 2) (πθ.) ὁ μὴ τακτοποιημένος.
Ἄνοικος (ὁ, ἡ), = Ἄοικος.
Ἀνοικτέον, θετ. τοῦ Ἀνοίγω
Ἀνοικτίρμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀνηλεής, ἀσυμπαθής, ἄσπλαγος.
Ἀνοικτίστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. κανεὶς δὲν οἰκτείρει [λυπεῖται, πονεῖ].
Ἀνοικτός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος ἀνοιχθῆναι, ἐπιδεκτικὸς ἀνοίγματος. 2) ὁ ἀνοιγμένος, ἀνοικτὸς
Ἀνοικτος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς οἶκτον, ἄσπλαγχνος, ἀλύπητος. 2)-τῶ
Ἀνοικτερος (ὁ, ἡ), = Ἀνοίκτιστος.
Ἀνοίκτως, ἐπῐρ. Χωρὶς οἶκτον, ἀλύπητα.
Ἀνοιμώζω, Μ. ώξω. Κλαίω μὲ θυνατοὺς ἀναστεναγμούς, μυρολογῶ.
Ἀνοιμωκτεί, κτί), ἐπῐρ. Χωρὶς οἰμωγῆς, ἀστεναύτως.
Ἀνοίμωκτος (ὁ, ἡ). ἀθρήνητος, ἀστέναχτος, ἀμυρολόγητος.
Ἄνοιξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνοίγειν, ἄνοιγμα.
Ἀνοιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀναιρέω.
Ἀνοιστός, ἡ, όν. Ὁ φερθεὶς ἢ πεσὼν ἢ ἐπάνω, ἀναφερθείς.
Ἀνοιστρέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰστρηλατῶ, ἐραθίζω, ἐξάπτω.
Ἀνοίσω, μέλλ. τοῦ Ἀναφέρω.
Ἀνοκωχή (ἡ), = Ἀναωχή.
Ἀνολβία (ἡ). στέρησις ὄλβου (πλούτου), πενία, δυστυχία.
Ἀνολβιος καὶ Ἄνολβος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὄλβον (πλοῦτον), δυστυχής, πτωχός· ταλαίπωρος, ἄθλιος.
Ἀνόλεθρος (ὁ, ἡ), = Ἀνώλεθρος. 2) ὁ μὴ ὀλέθριος.
Ἀνολκή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνέλκειν, τρίβ.γμα ἐπάνω.
Ἀνολολύζω, Μ. ύξω. Κλαίω δυνατὰ καὶ μὲ συχνὰ ἀναφυλλητὰ, ξεφωνίζω φλιλέ, ὀλελέ), (ἐπὶ ἀψύχ.) ἀντηχῶ. 2) (μεταφ. ἐλλ.) ταλαιπίζω τινὰ μὲ δυνατοὺς θρήνους.
Ἀνολοφύρομαι, Μ. υροῦμαι (ἀόρ. Ἀνωλοφυράμην). Κλαίω μὲ ξεφωνητὰ, μυρολογῶ.
Ἀνολόζω, Μ. όξω, Π. ἀντὶ Ἀνολολύζω.
Ἀνομαι, πθ. τοῦ Ἀνω ἀντὶ Ἀνύω.
Ἀνομαλίζω(-ώω-ῶ), Π. ίσω ἢ ώσω, = Ἀνισόω.
Ἀνομάλωσις, εως (ἡ) ἐξίσωσις.
Ἀνομβρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀναβρύω, χύνω ἐνείδει δυνατῆ βροχῆς (ὑηλ. ἁρθονως), (ἀμτβτ.) ρέχω κρουνηδόν.
Ἀνομβρήεις, εσσα, εν, Ο. ὁ συνεχῶς καὶ ἀφθόνως βρεχόμενος.
Ἀνομβρία (ἡ). ἔλλειψις ὄμβρου, ἀνομβρία.
Ἄνομβρος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος ὄμβρου (βροχῆς).
Ἀνομέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραβαίνω τοὺς (ἢ ζῶ χωρὶς) νόμους, εἶμαι ἄνομος. || (πλ. ξ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) «Ἀνομούμενον (τὸ), = τῷ
Ἀνομημα (τὸ). Ἔργον παράνομον, παρανομία.
Ἀνομία (ἡ). ἔλλειψις (ἡ παράβασις τῶν) νόμων. 2) = Ἀνόμημα.
Ἀνομίλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὁμιλῶν (συνεπ στρεφόμενος) μὲ κάνενα, ἀνεπιώνητος 2) ἄπρακτος, ἀπολίτευτος. 3) (μὲ γεν.) ἄπειρος, ἀνίδεος. « Ἀνομίλητος παιδείας καὶ συνουσιῶν τῶν προσηκουσῶν, » Πλάτ.
Ἀνόμιχλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ὁμίχλης.
Ἀνομματος (ὁ, ἡ), = Ἄομματος.
Ἀνομογενής, ἐος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ἀνομοιογενής.
Ἀνομοειδής, ἐος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ἀνομοιοειδής.

Ἀνομόζηλος (ὁ, ἡ). ὁ μιμούμενος (ζηλῶν) ἀνόμοιον ἄλλου κ.τ.ὁ ἐπαγγέλμα κτλ.

Ἀνομοθετητος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς νομοθεσίας, ἄτακτος.

Ἀνομοιογενής, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-γενῶς. Ὁ διαφορετικοῦ γένους

Ἀνομοιοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ διαφορετικοῦ εἴδους.

Ἀνομοιομερής, ἐος (ὁ, ἡ) ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἀνόμοια μέρη.

Ἀνομοιόπτωτος (ὁ, ἡ). (Γρμτ.), ὁ ἔχων ἀνομοίας τ. ♦ πτώσεις.

Ἀνόμοιος, α, ον, ος, ον. Ὁ μὴ ὅμοιος διαφορετικὸς.

Ἀνομοιοτροφία (ἡ). (μετρ.) ἡ ἔχουσα ἀνομοιας στροφάς.

Ἀνομοιότης (ἡ) ἐλλειψις ὁμοιότητος, διαφορά.

Ἀνομοιόχρονος (ὁ, ἡ). (Γρμτ.) ὁ ἔχων ἀνομοίου τὸν χρόνον (τὴν διάρκειαν τοῦ φθόγγου τῶν συλλαβῶν).

Ἀνομοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀνόμοιον.

Ἀνομοίως, ἐπίρ. Οὐχ ὁμοίως, διαφορετικά.

Ἀνομοίωσις, εως (ἡ). τὸ νὰ κάμνῃ τις τι ἀνόμοιον.

Ἀνομολογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συμφωνῶ (Εἶμαι [Μένω] σύμφωνος καθ' ὅλα, Συγκατατίθεμαι) περί τινος. ◦ Ἀνομολογοῦμαί τι, (ἡ) πρός τινα, (ἡ) παρά τινος, ◦ Πλάτ. ‖. (κἀ.) ὁμολογοῦμαι παρὰ πάντων. ◦ Ἀνομολόγημαι τὰ ἄριστα πράττειν, ◦ Δημ. ◦ Ὁ γὰρ θεὸς τάξιος ἄζωῆς αἴτιος ἀνομολόγηται, ◦ Φίλ., (ὅθεν ‖. κατὰ μτχ.) Ἀνομολογούμενος, ὁ ἀναντίῤῥητος, βέβαιος. ◦ Ἵνα δή μοι ἀνομολογούμενος ᾖ ὁ λόγος, ◦ Αἰξ. 2) (καὶ ἐκ τοῦ ἐναντ. σημαινούσης τῆς προθ. τὸ ἀνάπαλιν.) ἀναιρῶ τοὺς λόγους μου ἢ ἀντιφάσκω. ◦ Ἀνομολογήσασθαι τὰ εἰρημένα, ◦ Ἄρστ (καὶ κατὰ μτχ.) ◦ Ἀνομολογούμενον τοῖς προειρημένοις, ◦ αὐτ. (καὶ ἀπολύτ.) ◦ Ἵνα δή μοι μὴ ἀνομολογούμενος ᾖ ὁ λόγος, ◦ Πλάτ.

Ἀνομολόγημα (τὸ). συμφωνία ἢ συγκατάθεσις.

Ἀνομολογία (ἡ). ἡ ὁμοδοξία συμφωνία, συγκατάθεσις διὰ λόγων. 2) ἀσυμφωνία, ἀντίφασις.

Ἄνομος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ζῶν χωρὶς, ἢ μὴ φυλάττων τοὺς) νόμους. 2) ὁ μὴ κατὰ νόμους, παράνομος.

Ἀνόμως, ἐπίρ. Χωρὶς νόμων, παρανόμως.

Ἀνόνητος (ὁ, ἡ), [ἀ, ὀνίνημι]. ὁ μὴ ὠφελῶν, ἀνωφελής. 2) (μὲ γεν.) ὁ μὴ ὠφελούμενος ἀπό. ◦ Πάντων ἀγαθῶν ἀνόνητόν με ποιῆσαι, ◦ Δημ.

Ἀνονόμαστος (ὁ, ἡ), ἴδε Ἀνωνόμαστος.

Ἄνοντας (τοῦ), γεν. τῆς μτχ. τοῦ Ἄνω (ἀντὶ Ἀνῶ).

Ἀνόξυντος (ὁ, ἡ). ὁ προφερόμενος ἢ γραφόμενος χωρὶς ὀξείας.

Ἄνοος (ὁ, ἡ), (ἀσυνίετο) ἀντὶ Ἄνους.

Ἄνοπαια, ἐπίῤῥ. Π. [ἀ, ὀπή]. ἐκτὸς ὄψεως, ἀφανῶς, ἀοράτως.

Ἄναπιν, ἐπίῤῥ. Πρὸς τὰ ὀπίσω, (ἴδε Κατάκαν).

Ἀνοπλος (ὁ, ἡ), = Ἄοπλος, ἐξαρμάτωτος

Ἀνόπλως, ἐπίῤῥ. Χωρὶς ὅπλων.

Ἀνοπτος καὶ Ἀνορατος (ὁ, ἡ),— Ἀόρατος.

Ἀνοργάζω, Μ. άσω. (ἀπὸ.) Προσβιάζω (Ἐργάζω) διὰ μαλακτικῶν τὸ σῶμα πρὸς φαρμακοποσίαν.

Ἀνόργανος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὄργανα.

Ἀνοργία (ἡ). ἔλλειψις ὀργίων (μυστηρίων).

Ἀνοργίαστος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος ὀργίων, ἀνεόρταστος, ἢ ἀμύητος.

Ἀνοργίζω, Μ. ίσω, = Ἀνοργάζω.

Ἄναργος (ὁ, ἡ). = Ἀόργητος.

Ἀνορία (ἡ), Π. [ἀνήρ], — Ἀνορέη.

Ἀνορεκτέω-ῶ, Μ ήσω. Ἔχω (Πάσχω) ἀνορεξίαν, εἶμαι ἀνόρεκτος.

Ἀνόρεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὄρεξιν, ὁ πάσχων ἀνορεξίαν.

Ἀνορέκτως, ἐπίῤῥ. Χωρὶς ὄρεξιν, μὲ ἀνορεξίαν.

Ἀνορεξία (ἡ). ἔλλειψις (ζήτησις) ὀρέξεως.

Ἀνόρεος, α, ον, Π. [ἀνήρ]. ἀνδρείας, πολεμικός.

Ἀνορθιάζω, Μ άσω. Φωνάζω δυνατά, σημαίνω τὸν κῶμον εἰς τὸ ποδάρι μὲ ταῖς φωναῖς μου.

Ἀνορθόω-ῶ, Μ. ώσω. (ἀόρ. Ἀν[καὶ Ἰν]-ώρθωσα, ὁμοίως καὶ αἱ λοιπ. παρῳχ.). Σηκώνω (Στήνω) τι ὀρθόν, ἐπιζύω. 2) ἀνεγείρω, ἀνοικοδομῶ. ◦ Ἀνορθοῦ τὸ τεῖχος ὁ Κόνων, ◦ Ξεν. ◦ Ἀνόρθωσον ὅτι ἐγὼ ἐνέπρησα ◦ Ἡρ. 3) = Διορθόω, μεταῤῥυθμίζω ἐπὶ τὸ κρεῖττον.

Ἄνορκος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὁρκισθείς.

Ἀνορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Σηκώνομαι μὲ ὁρμήν (γυρίζομαι ἀπὸ τὸν τόπον μου) ἐπάνω.

Ἀνορμίζω, Μ. ίσω. Σηκώνομαι ἀπὸ τὸν λιμένα, ἐβγαίνω εἰς τὸ πέλαγος.

Ἄνορμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὅρμον (λιμένα διὰ ἄραγμα).

Ἀνορύσσω, Μ. ορύσω, Π. παρακινῶ, διεγείρω, σηκώνω εἰς τὸ ποδάρι.

Ἀνορύω, Μ. ορύσω, Π. τινάζομαι (πετῶμαι) μὲ ὁρμὴν ἐπάνω. ◦ Ἐπ' ὄχθας ἀνορύειν, ◦ Ξεν.

Ἄνορφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὀρφήν.

Ἀνορρόπυγος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ῥῤῥοπύγιον (καὶ ἐπιπ.) οὐρὰν, κολοβός. ◦ Ἀνορρόπυγος δὲ πάντων τῶν ἐντόμων ἡ πτῆσις ἐστίν, ◦ Ἀρστ., ὅθεν διευθύνεται καθὼς τῶν πτηνῶν, δι' ἔλλειψιν ῥῤῥοπυγίου.

Ἀνόρω, μέλλ. τοῦ Ἀνόρνυμι.

Ἀνορτελίζω, Μ. ίσω,— Πτερύσσομαι, κτυπῶ τὰ πτερὰ (καθὼς οἱ πετεινοὶ ὅταν νικήσουν, ἢ τὰ μικρὰ πτηνὰ ὅταν δοκιμάζουν κατὰ πρῶτον νὰ πετάσουν)· κομπάρδω, χειροκροτῶ ἀπὸ τὴν χαρὰν μου.

Ἀνορύομαι, Μ. ύσομαι. Οὐρλιάζω (Κλαίω) μεγαλοφώνως.

Ἀνορύσσω (ττω), Μ. ὀρύξω, = Ἀνασκάπτω, ξεχώνω· ξεῤῥίζονω· (καὶ συνεκδ.) καταστρέφω, ἀφανίζω

Ἀνορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χορεύω τινάζομαι ἐπάνω (Χαρπηδῶ) ἀπὸ τὴν χαρὰν μου.

Ἀνορχος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὄρχεις, εὐνοῦχος.

Ἀνόστητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ νοσήσας, ἄνοσος.

Ἀνόστιος, α ἢ ος, ον, (καὶ ἐπίῤῥ.)-ίως. Ἄνιερος, βέβηλος· ἀσεβὴς. ἀλιτήριος. 2) Π. ὁ μὴ τυχὼν ὁσίας (τῶν περὶ τὴν ταφὴν νενομισμένων). ◦ Ἀκτέριστον, ἀνόστιον νεκυν, ◦ Σοφ.

Ἀνοσιότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀνοσίου ἀσεβεια.

Ἀνοσιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω-

Ἀνοσιούργημα (τὸ). ἔργον ἀνόσιον, ἔγκλημα.

Ἀνοσιουργία (ἡ),—Ἀνοσιούργημα, ἀσέβεια.

Ἀνοσιουργός (ὁ, ἡ). ὁ πράττων ἔργα ἀνόσια, κακοῦργος.

Ἀνοσίως, ἐπίῤῥ. Μὲ τρόπον ἀνόσιον, ἀσεβῶς, παρανόμως.

Ἄνοσμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὀσμὴν (μυρωδιά).

Ἄνοσος (ὁ, ἡ). (ἐπὶ πρ.) ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς νόσους, ὑγιής. 2) (ἐπὶ πράγμ.) ὁ μὴ νοσώδης, ὑγιεινός.

Ἀνόστητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὀστᾶ (κόκκαλα), (ὅθεν Π. ‖. οὐσ.) ὁ πολύπους, τὸ χταπόδι.

Ἀνόστητος καὶ Π.

Ἀνόστιμος καὶ

Ἄνοστος (ὁ, ἡ). (ἄνθρ.) ὁ μὴ νοστήσας (ἐπιστρέψας) εἰς τὴν πατρίδα του, (ἐπιπ. ἐπὶ ὁπωρ. κλπ.) μὴ φθασμένος (γενωμένος, μεστωμένος), ἄγουρος, ἄνοστος. 2) (τόπος) ἀπὸ τὸν ὁπ. κάνεις δὲν ἐπιστρέφει πλέον.

Ἀνόσως, ἐπίῤῥ. Χωρὶς νόσα, ὑγιῶς.

Ἀνότιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ νοτιζόμενος (μὴ ἔχων ὑγρασίαν), στεγνός.

Ἀνοτοτύζω, Μ. ὅσω ἢ ὐξω, Π. ξεφωνίζω (ἐπαναλαμβάνων συνεχῶς τὸ θρηνητ. ἐπιφών. Ὀτοτοῖ).

Ἀνοίατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων αὐτὰ (οὖστα).

Ἀνουθέτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ νουθετηθεὶς ἢ μὴ δεχόμενος (καὶν. μὴ παίρνων ἀπὸ) νουθεσίαν.

Ἄνους (κατὸ κρ. ἐκ τοῦ Ἄνοος), ου (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων νοῦν, ἀνόητος.

Ἀνούσιος (ὁ, ἡ). (φλσφ.) ὁ μὴ ἔχων οὐσίαν (ὑπόστασιν, ὕπαρξιν), π. χ. ἡ νόσος, ὁ θάνατος κτλ. ◦ Τὰ θεῖα ᾗ νοερὰ ὑπερούσια μέν, οὐκ ἀνούσια δέ, ◦ Θλγ.

Ἄνωυσος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄνοσος.

Ἀνούτατος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, οὐτάω]. ἀπλήγωτος, ἀτρύπητος (μὲ κοντάρ. κτλ.).

Ἀνουτητί, ἐπίῤῥ. Π. χωρὶς πληγώματος.

Ἀνούτητος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνούτατος.

Ἀνοφρυάζω, Μ. άσω (εὐχρηστότ. κατὰ μ. διάθεσ.). Σηκώνω ὑπερηφάνως τὰ φρύδια μου, (τὸ καιν.) ὑψηλώνω ἢ μύτη του.

Ἀνοχεύομαι, Μ. εύσομαι. (μτγν.) Κάμνω ἀνακωχὴν (ἀνοχάς).

Ἀνοχεύς, έως (ὁ). ὁ ἀνέχων (ὑποστηρίζων).

Ἀνόχευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὀχευθεὶς ἢ μὴ ὀχευόμενος, ἄπειρος ὀχείας, ἀβάτευτος. ◦ Τὸ τῶν ὀστρακοδέρμων γένος μόνον, ὡς εἰκεῖν, ἀνόχευτον, ◦ Ἀρστ.

Ἀνοχέω, Μ. εύσω. Κρατῶ ἢ Μένω ὀπίσω, σταματῶ, (Νικ. Χων.), παρβλ. Ἀνακωχεύω.

Ἀνοχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀνέχω, σηκώνω (κρατῶ) τι ὑψηλά.

Ἀνοχή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνέχειν ἢ ἀνέχεσθαι, κράτημα ὀπίσω, σταμάτισμα, ἐμπόδισμα, (ὅθεν εἰς τὸ πλθ.)=Ἀνακωχή. 2) ὑπομονή, μακροθυμία. 3) Π. ἀναταλή.

Ἀνοχλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀνοχλίζω.

Ἀνοχλησία (ἡ), = Ἀνχλησία.

Ἀνοχλητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-τικῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν ἀναπηκτικήν, [ἐκ τοῦ
Ἀνοχλίζω, Μ. ἰσω, = Ἀναμοχλεύω, ἀνασηκόνω (κυρ. μὲ τὸν μοχλόν). « Νώτοισι δ' ἀνοχλίζουσιν. « Ὀππ.
Ἄνοχλος (ὁ, ἡ), = Ἀνενόχλητος, ἥσυχος.
Ἀνοχμάζω, Μ. άσω, Π. = Ἀνοχέω καὶ Ἀναμοχλεύω.
Ἄνοχος, [ἴσως] ἐσφαλμ. ἀντὶ Σοῦχος.
Ἀνόχυρος (ὁ, ἡ), = Ἀνώχυρος, ὁ μὴ ὀχυρός.
Ἀνοψία (ἡ). Ἔλλειψις ὄψου (προσφαγίου κυρ. ὀψαρίων).
Ἄνοψος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὄψον (προσφάγι, ἄρτυμα), ξηρός (ἢ νερό) βραστός.
Ἀνσερ, αὐνδ. Ἀνίσως ὅμως, ἂν τῷ ὄντι, (ἴδε καὶ Εἴπερ καὶ Ἴν περ).
Ἄνσερ, Δ. ἀντὶ Ἴν περ.
Ἀνστα, Π. ἀντὶ Ἀνάστα = Ἀνάστηθι, β'. πρτ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς πρσ. τοῦ Ἀνίσταμαι.
Ἀνστάς, ᾶσα, άν, Π. ἀντὶ Ἀναστάς.
Ἀνστέφω, Μ. στέψω, Π. ἀντὶ Ἀναστέφω.
Ἀνστήμεναι, Π. ἀντὶ Ἀναστῆναι.
Ἀνστήσειν, Π. ἀντὶ ἀναστήσειν.
Ἀνστήτην, Π. ἀντὶ Ἀνεστήτην. γ'. δυϊκ. πρτ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἀνίσταμαι.
Ἀνσχέφω, Μ. σχέψω, Π. ἀντὶ Ἀναχέφω.
Ἀνσχεθεῖν, Π. ἀντὶ Ἀναχέθειν ἢ Ἀνέχειν.
Ἄνσχεο, Π. ἀντὶ Ἄνασχου, πρσ. τοῦ Ἀνέχομαι.
Ἀνσχετος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνασχετός.
Ἄντα [ἀντί], ἐπιρ. ἢ πρόθ. (συντ. μὲ γεν.) Π. ἀντίκρυ, κατάντικρα, κατὰ πρόσωπον, ἔμπροσθεν, ἐναντίον. « Τελμήσεις Διὸς ἄντα ἔγχος ἀείρας. « Ἰλ. Θ. « Ὄφ κέσευ ἄντα ἐλθὴ. « Π. « Ἄντα (= Ἐς ἄντα) ἰδών, « Ὅμ., Ἡσ. « Θεοῖσιν ἄντα ἐΐκει. « Ἰλ. Ω. (βλέποντάς τον τις κατὰ πρόσωπον) ὡμοίαζεν ἀπαράλλακτα.
Ἀντ-αγοράζω, Μ. άσω. Ἀγοράζω μὲ ἀλλαξιά.
Ἀ-τ-αγορεύω, Μ. εύσω ἢ (ἀ μλ.) ἐρῶ] ἐόρ. Ἀντεῖπον ἢ -εἶπα, πρκ. Ἀντείρηκα [ᾷ]. Ἀντιλέγω, δημηγορῶ τὰ ἐναντία· ἀντιφάσκω.
Ἀντ-αγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀντιμάχομαι, πολεμῶ ἐναντίον τινός, ἀντιπράττω συναρίζομαι πρός τινα.
Ἀνταγώνισμα (τὸ). συναγωνισμός, φιλονεικία, ἐναντίωσις, πόλεμος.
Ἀνταγωνιστής, οῦ (ὁ). ἐναντίος, ἀντίπαλος, ἀντίζηλος κτλ.
Ἀνταδελφος (ὁ), ὁ ἀντὶ (μᾶς τόπου) ἀδελφοῦ.
Ἀντ-αδικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀδικῶ καὶ ἐγὼ (πρὸς ἐκδίκησιν) τὸν ἀδικήσαντά με.
Ἀντ-έδω, Μ. φομαι. Τραγῳδῶν ἀποκρίνομαι εἰς ἄλλον τραγῳδοῦντα, (μεταφορ.) ἀντιπράττω κατά τινος.
Ἀντ-αείρω, Μ. αερῶ, [ιων. ἀντὶ Ἀνταείρω.
Ἀνταΐες, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Ἀντήεις.
Ἀνταθλος (ὁ, ἡ), = Ἀνταγωνιστής.
Ἀ-τ-αιδέομαι-οῦμαι, Μ. αιδέσομαι ἢ αἰδεσθήσομαι. Ἐντρέπομαι (Σεβομαι) καὶ ἐγὼ τὸν ὁποῖον μὲ ἐντρέπεται.
Ἀνταῖος [ἄντα ἢ ἀντί], α, ον, Π. ἀντικρυνός· « Πλῆκτή ἀνταία, « Εὐρ., ἢ εἰς τὰ ἔμπροσθια τοῦ σώματος, εἰς τὸ στῆθος.
Σ) (συνεκδ.) ἐναντίος, ἐχθρός. 3) ὁ παρακαλῶν (ἱκετεύων), ἱκέτης, [παρβλ. Προστρόπαιος]. 4) ὁ ἐπαλείφων τοὺς ἱκετεύοντας (ἴδε Ἀντιάζω). « Ἀνταία Θεά, « Ὀρφ., ἡ Ῥέα « Ἀνταία δαίμων, « Ἀπλλν., ἡ Ἑκάτη.
Ἀντ-αίρω καὶ (μσ.)-αίρομαι, Μ. αρῶ, -οῦμαι (ἀόρ. Ἀντῆρα, -άμην, κτλ.). Σηκόνω (κυρ. τὸ χέρι μου) ἐναντίον τινός, (συνεκδ.) ἀντιστέκομαι, πολεμῶ, ἐναντιοῦμαι. « Πρὸς τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἀνταίρων, « Πλ. (καὶ μσ.) « Γελωτοποιῶ ἀντιαιρόμενος, καὶ παίων καὶ παιόμενος. « Λκ. (καὶ μὲ τὴν μτβ. πτ.). « Χεῖρας (« Ὅπλα) ἀντοιρόμενοι, « Θκ. 2) (ἀμτβτ. ἡ μσ.) ὑψοῦμαι ἀντικρύ τινος. « Σκόπελος ἀντέρει, « Λκ.
Ἀντ-αισχύνομαι, Μ. υνοῦμαι, = Ἀνταιδέομαι.
Ἀντ-αιτέω-ῶ καὶ (μσ.)-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ζητῶ χάριν ἀντὶ χάριτος. 2) ζητῶ (κυρ. ψῆφον πρὸς ἐκλογήν) ἐγὼ ἀντὶ (εἰς τόπον, ὡς ἐπίτροπος) ἄλλου.
Ἀντ-αιτιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, κατηγορῶ (« Ἐγκαλῶ) καὶ ἐγὼ τὸν κατηγορήσαντά με.
Ἀνταικοῖον (τὸ), (ἐνν. τάριχος) τὸ παχὺ ἢ κατώτερον κομμάτι τοῦ ἰχθ. ἀνταικαίου, ξυρίχι ἢ μουρούνα ἁλατισμένη.
Ἀνταικαῖος (ὁ). ὑψάρι κητῶδες τῶν μεγάλων ποταμῶν, (ἴσως) ἡ μουρούνα ἢ τὸ μερσίνι, (παρβλ. Μύραινα).
Ἀντ-ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκολουθῶ ἐγὼ ἄλλων καθὼς καὶ ἐμὲ ἄλλος.
Ἀνταικολουθία (ἡ). ἡ ἀμοιβαίως γινομένη ἀκολούθησις.
Ἀνταικολουθος (ὁ, ἡ). ὁ τόπον ἐπέχων ἀκολούθου (ὑπαδοῦ ἢ ὑπηρέτου).
Ἀντ-ακοντίζω, Μ. ίσω. Ἀκοντίζω καὶ ἐγὼ κατ' ἐκείνου ὅστις ἠκόντισεν ἐναντίον μου.
Ἀντ-ακούω, Μ. ακούσομαι, καὶ
Ἀντ-ακροάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, Ἀκούω (Ἀκροῶμαι) καὶ ἐγὼ ἐκεῖνον ὅστις μὲ ἤκουσε.
Ἀνταικωτήριον (τὸ). ἀκρωτήριον κείμενον ἀντικρὺ ἄλλου ἀκρωτηρίου.
Ἀντ-αλαλάζω, Μ. αλαλάξω. Ἀπαντῶμαι ἢ ἀλαλαγμοῦ εἰς τὸν ἀλαλάξαντα.
Ἀνταλλαγή (ἡ). ἀλλαξιά, (χυδ.-βαρβ.) τράπεζα.
Ἀνταλλαγμα (τὸ). τὸ πρὸς ἀνταλλαγὴν διδόμενον ἢ λαμβανόμενον. « Τί δώσει ἄνθρωπος ἀνταλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; « Γρφ., [ἐκ τοῦ
Ἀντ-αλλάσσω [ττω], Μ. αλλάξω. Βάζω ἀλλαξιάν, δίδω τι καὶ παίρνω ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο. « Οὐδενὸς κέρδους ἀνταλλακτέον τὴν φιλοτιμίαν. « Δη.
Ἀντ-αμείβω [εὐχρηστ. τὸ μσ.]-ομαι, Μ. αμείψω, -ομαι. Δίδω τι ἀντ' ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἔλαβα, (ὅθεν) ἀποκρίνομαι. 2) ἀποδίδω (κάμνω) τὴν ἀνταμοιβήν (εἴτε καλοῦ εἴτε κακοῦ). « Τὸν ἐχθρὸν ἀνταμείβεσθαι κακοῖς. « Δίσχ.
Ἀντάμειψις, εως (ἡ), = τῷ·
Ἀνταμοιβή (ἡ). ἀνταπόδοσις (εἴτε καλοῦ εἴτε κακοῦ), ἀντιμισθία ἢ ἐκδίκησις.
Ἀνταμοιβός (ὁ). ὁ ἀνταμείβων. 2) Π. ὁ ἀμειφθείς (ἀλλαχθείς) καὶ βαθεῖς εἰς τόπον ἄλλον. « Τιτὸς τοι ἀντημοιβὸν ἀλίπλοοι ὦλσαμ' ἔθεντο, « κτλ.
Ἀντ-αμύνομαι, Μ. αμυνοῦμαι. Ἀντιστέκομαι, ἀντεκδικοῦμαι.
Ἀντ-αναβιβάζω, Μ. άσω. Ἀναβάζω καὶ ἐγώ τι καθὼς ἀνέβασεν ἄλλος (πάντοτε κρύο).
Ἀντ-αν-αγιγνώσκω, Μ. γνώσομαι. Ἀναγιγνώσκω τὰ παραβάλλων αὐτὰ μὲ τὰ πρωτότυπον.
Ἀντ-αναγνώστης, ου (ὁ). ὁ ἀναγινώσκων τὰ παραβάλλων μὲ τὸ πρωτότυπον.
Ἀντ-αν-άγω, (συνηθέστ. τὸ μσ.)-ομαι, Μ. άξω, -ομαι (ἐόρ. Ἀντανήγαγον, ομαι κτλ.). Μακρύνω τὸν πολεμικὸν ἀντίπαλόν μου ξηρὰν, ὅπου ἦτον ἀραγμένος, ἢ ἐγὼ εἰς τὸ πέλαγος, ἵνα ἀντιστοιχήσω πρὸς ἐχθρὸν, ὅστις ἔκαμε τὸ ἴδιον καὶ ἐμέ.
Ἀντ-αναδίδωμι, Μ. δώσω καὶ -δώσω κτλ.] Λαμβάνω ἐγὼ ἀμοιβὴν ἢ διαδίδω ἐναλλὰξ ἐκατέρωθεν.
Ἀντανάκρισις, εως (ἡ). ἡ ἐξέτασις ἢ δικαίως γινομένη ἀνάκρισις [ἐκ τοῦ
Ἀντ-ανακρίνω, Μ. ανῶ (ἐόρ. Ἀντανέκρινα κτλ.). Ἀνακρίνω (Ἐρευνίζω κτλ.) ἐξετάζω ἢ ἀνακρίνω δικαίως.
Ἀντ-ανα-κλάω, Μ. κλάσω. Ἀποδίδω δι' ἀνακλάσεως (τὸ φῶς ἢ τὸν ἦχον).
Ἀντανάκλησις (ἡ) = Ἀνάκλησις, Ἀντίκρουσις, [ἐκ τοῦ
Ἀντ-αν-άκλω, Μ. κλάσω, = Ἀνακλάω, Ἀπο[Ἀντι]κρούω.
Ἀντ-αν-αλίσκω, Μ. αλώσω. Ἁρπάζω τὸν ἁρπάσαντά με.
Ἀντ-αναμένω, Μ. μενῶ. Προσμένω ἐγὼ καθὼς μὲ προσμένουν, ἀναμένω ἄλλον καθὼς ἄλλος ἐμέ, (ὡσ. Γ. 1).
Ἀντ-αναπαύομαι, Μ. παύσομαι. Ἀναπαύομαι καὶ ἐγὼ ἐλεύθερος τῆς σειρᾶς μου.
Ἀντ-αν-απλάσσω, Μ. απλάσω. Γεμίζω ὡς ἐπάνω ἢ Ξαναγεμίζω τε καὶ ἐγὼ συνεργάζομαι πρός ἄλλον.
Ἀντ-αν-απλέκω, Μ. πλέξω, Πλέκω ἢ Ξαναπλέκω τε καὶ ἐγὼ κατ' ἄλλον (παρ' ὅ,τινα τὸ ἔπλεξεν ἄλλος) τρόπον.
Ἀντ-αν-απληρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀναπληρόω καὶ Ἀντανταναπίμπλημι.
Ἀντανάπλησις, εως (ἡ). ἡ ἐξ ἐναντίας ἢ κατὰ συνέρισμὸν γινομένη ἀνάπλεωσις.
Ἀντανάπλόω, μέλλ. τοῦ Ἀντανάπίμπλημι.
Ἀντανάστημι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντανίσταμαι.
Ἀντ-αναστρέφω, Μ. στρέψω. Ἐπιστρέφω πάλιν ὀπίσω. « Πρὸς ἡμᾶς ἀντανασπεφουσι, καθάπερ πρὸς τὸν βάλλοντα ἡ σφαῖρα, διὰ τὴν ἀντιτυπίαν παλινδρομοῦσα, « Ἄλμ.
Ἀντ-αναστρέχω, Μ. φτοῦμαι [ἀόρ. Ἀντανέστραμον χωρ.]. Ἐξαναστρέφομαι ἐπὶ

ένω (ἡ Ἀναβαίνω τρίχαν) καὶ ἐγὼ κτλ. ὡς ἄλλος.

Ἀντανα-φέρω, Μ. οίσω (αόρ. Ἀντανήνεγκον κτλ.). φέρω τι ὀπίσω ἢ ἐπάνω πρὸς ἀνταλλαγήν.

Ἀντανα-χωρίω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποχώρομαι (Ὑπαναδρομῶ) καὶ ἐγώ.

Ἀνταν̆δρος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος εἰς τόπον ἄλλου [ἀντί, ἀνήρ].

Ἀντ-άνειμι, Μ. ελεύσομαι (παρτ. ἡ αόρ. Ἀντανῆλθον). Ἀναβαίνω (Ὑψοῦμαι) ἢ ἐγὼ συναριζόμενος πρός ἄλλον.

Ἀντανείργω, Μ. εἴρξω. Ἐμποδίζω (Ἀποκρούω) ἢ ἐγὼ καθώς μ' ἐμπόδισαν ἄλλοι.

Ἀντανελεῖν, αόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντανταίρω.

Ἀντ-αίρω, Μ. ανα-ρήσω (αόρ. Ἀντανέρησα κ.τ.λ.). Στήνω (Σηκόνω) ἐναντίον τινος ||. (μτ.) Ἀντανίσταμαι, Μ. ρήσομαι (αόρ. Ἀντανέστην κτλ.) Στέκομαι ἀντικρὺ ἢ ἐναντίον τινός, ἀντιστέκομαι. ■ Ἐρωτιμένων ὃς τις ἀντανίσταται, ■ Σοφ.

Ἀντ-ανέχω, Μ. ανα-σχήσω (αόρ. Ἀντανέσχον κ.τ.λ.). Κρατῶ ὑψωμένον τι ἐναντίον ἢ κατεναντι μού τινος. 2) (ἀμτβτ. ἢ μτ.) ἀναβαίνω (καὶ ἐπὶ ἄρχ.) ἀναπέλλω ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸν μέρος.

Ἀνταν̆σωμα (τό). τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἀνίσωσιν (ἀναπλήρωσιν, ἰσοῤῥοπίαν, ἐξισασμὸν) δύο ποσοτήτων.

Ἀντ-ανοίγνυμι, Μ. ανοίξω. Ἀνοίγω τι ἀντικρὺ ἄλλου. ■Κερουνοῖς φερομένοις ἀνταναοίξας τὰ ὄμματα, ■ Δογγ.

Ἀνταύω, Μ. ανσω, Π. ἀντὶ Ἀνατείνω.

Ἀντάξιος (ὁ, ἡ). ἴσος μὲ ἄλλον κατὰ τὴν ἀξίαν (τιμήν), ἰσότιμος. ■ Οὐδὲν ψυχῆς ἀντάξιον, ■ Ἰλ. Ι.

Ἀντ-αξιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ζητῶ (Ἰταλ. Pretendere, Ἀπαιτῶ, ἢ Κρίνω ἄξιον) ἐγώ.

Ἀντ-απαιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπαιτῶ ἐγώ.

Ἀντ-απαμείβομαι, Μ. αμείψομαι, = Ἀνταμείβομαι, ἀποκρίνομαι, ἀποδίδωμι τὰ ἴσα.

Ἀντ-απ-αστράπτω, Μ. αστράψω. Ἀστράπτω καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας.

Ἀντ-απειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβερίζω καὶ ἐγώ.

Ἀντ-απο-δείκνυμι, Μ. δείξω. Ἀποδεικνύω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντ-απο-δίδωμι, Μ. ἀποδώσω (αόρ. Ἀντεπέδωκα κ.τ.λ.). Δίδω πρὸς ἀνταλλαγήν, δίδω ὀπίσω, ἀποδίδω, ἀνταμείβω. ■ Χρησαμένη γὰρ ὄρνιθι, καὶ οὐκ ἔχω ἀνταποδοῦναι, ■ Ἐκχμ. ■ Τὴν δὲ ἡγὴν ἀντεπέδωκαν φρικωδεστάτην τὸ ὦ ἡ, ■ Δ. Καρ. (Ῥτρ. καὶ Γραμμτ.) ■ Ἀνταποδοῦναι τὴν μεταφοράν, ■ Ἀριστ. ||. (μσ. ή κθ.) κωλύομαι πάλιν, ἐπιστρέφω, ἀνταναπλῶμαι κτλ. (παρὰ Γραμμτ.) ἀπαρτίζομαι διὰ τῶν ἀναλόγων ἀνταποδοτικῶν ὀνομάτων.

Ἀνταπόδομα (τό). τὸ πρὸς ἀνταμοιβὴν δεδόμενον ἢ ἀποδιδόμενον. 2) = τῷ

Ἀνταπόδοσις, εως (ἡ). ἀνταμοιβή, ἀνταπόκλασις, ἐπιστροφὴ κτλ. (ἴδε τὸ ῥῆμα).

Ἀνταποδοτέος, α, ον, ὀφτ. τοῦ Ἀνταποδίδωμι.

Ἀνταποδοτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἀντείνων πρὸς) ἀνταπόδοσιν, (ὅθεν Γραμμτ.) ■ Ἀνταποδοτικὰ ὀνόματα, ■ τὰ ἀναφερόμενα πρὸς ἄλληλα: Τόσος, ὁποῖος, ὅτε κτλ.

Ἀνταποδοτικῶς, ἐπίρ. Κατ' ἀνταπόδοσιν

Ἀντ-απο-δύομαι, Μ. δύσομαι (αόρ. Ἀντεπέδυν, κτλ.). Ἐνδύομαι νὰ παλεύσω, (ξ μτφορ.) ἑτοιμάζομαι κατά τινος.

Ἀντ-απο-θνήσκω, Μ. θανοῦμαι. Ἀποθνήσκω ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου.

Ἀντάποινα (τὰ), Π. τὰ πρὸς ἐξαγορὰν ἢ ἀνταμοιβὴν ἢ τιμωρίαν δίδόμενα, πρόστιμον.

Ἀντ-απο-κρίνομαι, Μ. κρινοῦμαι (αόρ. Ἀντ-απ-εκρινάμην ἢ Ἀντ-απ-εκρίθην). Ἀμοιβαίως (ἢ Ἐναντίον τινός, ἢ Πρὸς τὸν ἀπορηθέντα ἤδη) ἀποκρίνομαι.

Ἀντ-απόκρισις, εως (ἡ). ἡ ἐναντίον τινὸς ἢ ἀμοιβαίως ἢ πρὸς ἀποκρισιν (ἢ ἢ δοθεῖσαν γενομένη) ἀπόκρισις.

Ἀντ-απο-κτείνω, Μ. κτενῶ. Φονεύω τινὰ πρὸς ἐκδίκησιν ἄλλου φονευθέντος.

Ἀντ-απο-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (αόρ. Ἀντ-απ-έλαβον κτλ.). Λαμβάνω τι ἀντ' ἐκείνου τὸ ὁπ. ἔδωκα, ἢ Ἀπολαμβάνω ἄλλο ἀντὶ ἄλλου, ἀνταμείβομαι

Ἀντ-απ-όλλυμι, Μ. ολέσω. Ἀφανίζω τὸν ἀφανίσαντά μ. ||. (μσ.) Ἀνταπόλλυμαι, Μ. ολοῦμαι. Χάνομαι (Φονεύομαι) ἀντὶ ἄλλου τὸν ὁπ. ἔκαμα νὰ χαθῇ (φονευθῇ).

Ἀντ-απο-λογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀπολογοῦμαι καὶ ἐγώ.

Ἀνταπόπαλσις, εως (ἡ). ἀντίκρουσις, ἀντ-ανάκλασις.

Ἀντ-απο-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω καὶ ἐγὼ ὀπίσω (ἢ εἰς τόπον ἄλλου) τι, ἀνταναπέμπω.

Ἀντ-απο-πέρδω, Μ. περδήσομαι. Πίρδω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντ-απο-στέλλω, Μ. στελῶ, = Ἀνταποπέμπω.

Ἀνταποστολή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἀνταποστέλλω. ■ Πρέσβεων—, ■ Ν.Κ. Χων.

Ἀνταποστροφή (ἡ). ἀμοιβαία ἀντικάθεια (ἀποστροφή).

Ἀντ-απο-ταφεύω, Μ, εύσω, καὶ

Ἀντ-απο-τειχίζω, Μ. ίσω. Ὀχυροῦμαι καὶ ἐγὼ διὰ τάφρων ἢ τείχους ἐναντίον ἐκείνου ὃς τις ὠχυρώθη παρομοίως ἐναντίον μου.

Ἀντ-απο-τίω, Μ. τίσω. Πληρόνω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως, ἀποδίδω.

Ἀντ-απο-φαίνω, Μ. φανῶ. Ἐκθέτω ἢ ἀποδεικνύω καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας τὴν γνώμην μου κτλ., ἀποδεικνύω ἐκ τοῦ ἐναντίου ὅτι.

Ἀντ-απο-φέρω, Μ. αποίσω. Φέρω καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας.

Ἀνταποχή (ἡ), ἐξοφλητικὸν δανειστοῦ πρὸς χρεώστην, (ἴδε Ἀποχή).

Ἀντ-άπτομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀνθάπτομαι.

Ἀντ-απ-ωθέω-ῶ, Μ, ωθήσω ἢ ώσομαι. Ἀμπώθω (Κουντῶ) ἢ ἐγὼ ὀπίσω ἀμοιβαίως.

Ἀνταπώθησις καὶ Ἀντάπωσις, εως (ἡ). ἀμοιβαῖον πούντημα (ἄμπωγμα) πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἀντ-αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ ἢ Ἐναμετρῶ καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας, παραβάλλω ἀριθμὸν μὲ ἀριθμόν.

Ἀντ-αρκέω-ῶ Μ. αρκέσω. Εἶμαι ἀρκετὸς ν' ἀντιστεθῶ, (ν' ἀνθέξω).

Ἀνταρκτικός, ἡ, όν. Ὁ κείμενος ἀντιθέτως τῷ ἀρκτικῷ, νότιος, μεσημβρινός.

Ἀνταραία (ἡ), (ὑλγ.) ἀντὶ τοῦ (ἔσκιμος).

Ἀνταρσις, εως (ἡ). ἐκτανάσεως, ἀποξαίρα.

Ἀντάρτης, ου (ὁ). (νλγ.) ἀποστάτης, ἐπαναστάτης.

Ἀντ-ασκάζομαι, Μ. άσομαι. Χαιρετῶ τὸν χαιρετοῦντά με, ἀποδίδω τὸν χαιρετισμόν.

Ἀντ-αστράπτω, Μ. άψω. = Ἀνταπαστράπτω.

Ἀντ-αυγάζω, Μ. άσω. Ἀντανακλῶ τὴν λάμψιν (αὐγήν).

Ἀνταυγεια (ἡ). ἀντανάκλασις τῆς λάμψεως. (ἐπὶ χρωμάτ.) contraste.

Ἀντ-αυγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀνταυγάζω.

Ἀνταυγής, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἀντικρύζων εἰς λαμπρὸν σῶμα ἢ ἀνταν̆κλῶν τὴν λάμψιν.

Ἀντ-αυδάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντιλαλῶ, ἀποκρίνομαι.

Ἀντ-αύτέω-ῶ, Μ. αύσω, Π. ἀντηχῶ.

Ἀνταφαίρεσις, εως (ἡ). η ἀμοιβαία; ἢ ἐξ ἐναντίας γινομένη ἀφαίρεσις, [ἐκ τοῦ

Ἀντ-αφ-αιρέω ῶ. Μ αιρήσω (αόρ. Ἀνταφεῖλον κτλ.). Ἀφαιρῶ καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας.

Ἀντ-αφ-ίημι, Μ. ανταφήσω (αόρ. Ἀνταφῆκα κτλ.). Ἀφήνω (Ῥίπτω) καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας.

Ἀντ-αχέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Ἀντηχέω.

Ἀντάω-ῶ [ἄντα ἢ ἀντί], Μ. ήσω ἢ ήσομαι (κτλ. ἀμαλῶς), Π. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) ἀντικρύζω, συναπαντῶ, (καὶ κατ' ἔκτ.) ἀντιστέκομαι. 2) (μὲ γεν. καὶ Π. μὲ αἰτ.) μετέχω, ἀπολαμβάνω. ■ Τοῦ γὰρ ἠδαίτης ἠντήσατε, ■ Ὀδ. Γ. ■ Ἀποικιζετο τῶν ὑπὸ Κύρου ἡττηθέντων, ■ Ἡρ.

Ἀντ-εγ-γράφω, Μ γράψω. Καταγράφω (Πίρνω) εἰς τὸν κατάλογον ἄλλο ἀντ' ἐκείνου τὸ ὁπ. ἔβγαλα ἢ εἰς τόπον ἄλλου.

Ἀντ-εγείρω, Μ. εγερῶ. Σηκόνω (Ὑψόνω) κτίριον ἀντικρὺ ἄλλου.

Ἀντ-εγ-καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Ἐγκαλῶ (Ῥίπτω τὸ ἔγκλημα εἰς) ἐκεῖνον ὅστις μὲ ἐγκαλεῖ.

Ἀντέγκλημα (τὸ). τὸ ῥ ψιμον τοῦ ἐγκλήματος εἰς τὸν ἐγκαλοῦντα, κατηγορία ἐναντίον τοῦ κατηγόρου.

Ἀντεγκληματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀντέγκλημα.

Ἀντ-εγ-χειρίζω, Μ. ίσω. Ἀντὶ τοῦ ἐγχειρισθέντος μοι ἐγχειρίζω καὶ ἐγὼ ἄλλα.

Ἀντ-εικάζω, Μ. άσω. Παρομοιάζω (Παραβάλλω) καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας τινά.

Ἀντ-είνω, Μ. τενῶ, Π. ἀντὶ Ἀνατείνω.

Ἀντειπεῖν, αόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Ἀντέκω καὶ

Ἀντειρηκα, πρκ. τῆς ὁρ. τοῦ (ἀχρ.) Ἀντέρω, ἀντὶ Ἀντιλέγω.

Ἀντειρομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀντέρομαι.

Ἀντεισ-άγω, Μ. άξω (αόρ. Ἀντεισήγαγον κτλ.). Ἐμβάζω ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου, ἀντικαθιστῶ.

Ἀντεισαγωγή (ἡ). τὸ νὰ ἐμβάσῃ τις ἀντὶ (ἢ ἐξ ἐναντίας) τοῦ ὑπάρχοντος ἄλλο, ἀντικατάστασις. (ῥτρ.) = Ἔνστασις.

Ἀντείσακτος (ὁ, ἡ. ὁ ἀντικατασταθείς. (ῥτρ.) ὁ ἀντιπροβαλλόμενος δι' ἔνστασιν.

Ἀντ-εισ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ῥίπτω καὶ ἐγὼ μέτα ἐναντίον ἄλλου. 2) (ἀκτδς.) κάμνω καὶ ἐγὼ εἰσβολὴν πρὸς ἐκδίκησιν.

Ἀντεἰσειμι, Μ. εἰμι (πρτ. Ἀντεισῄειν) = τῷ-
Ἀντεισέρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἀντεισῆλθον κτλ.). Ἐμβαίνω καὶ ἐγὼ ἐξεναντίας, ἢ ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου.
Ἀντεισφέρω, Μ. εἰσ-οἴσω (ἀόρ. Ἀντεισήνεγκα κτλ.), = Ἀντεισάγω. «Ἀντεισφέρειν νόμον,» Δημ., προτείνειν ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοντος ἄλλον.
Ἀντεκβοράμεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντεκτρέχω.
Ἀντεκβλίβω, Μ. βλίψω. Ζουλίζων ἐβγάλλω (στραγγίζω) τι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.
Ἀντεκκλέπτω, Μ. κλέψω. Κλέπτω καὶ ἐγὼ τι ἀντ' ἐκείνου τό ὁπ. μοῦ ἔκλεψεν ἄλλος.
Ἀντεκκομίζω, Μ. ἴσω. Ἐβγάλλω ξ' παίρνω καὶ ἐγὼ καθὼς μοῦ ἐπῆρεν ἄλλος.
Ἀντεκκόπτω, Μ. κόψω. Κτυπῶ καὶ ἐβγάλλω καὶ ἐγὼ (κυρ.) τ' ὁμμάτι ἄλλα καθὼς ἐκεῖνος ἔκαμεν εἰς ἐμέ.
Ἀντεκπέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω ξ ἐγὼ ἐκ μέρους μου ἔξω.
Ἀντεκπλέω, Μ. πλεύσομαι, = Ἀνταναπλέγομαι.
Ἀντεκπλήσσω (ττω), Μ. πλήξω. Ἐκπλήττω καὶ ἐγὼ τὸν ἐκπλήξαντά με.
Ἀντέκτασις, εως (ἡ). (ῥτρ.) = Ἀντεπέκτασις, ξέκ τοῦ
Ἀντεκτείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω (ἁπλόνω) ἀντικρὺ ἢ ἐναντίον ἄλλου.
Ἀντεκτίθημι, Μ. εκθήσω (ἀόρ. Ἀντεξέθηκα κτλ.). Ἐκθέτω καὶ ἐγὼ ἀντικρὺ ἢ ἐναντίον ἄλλου, κάμνω διαφορετικὴν (ἐναντίαν) ἔκθεσιν.
Ἀντεκτίνω, Μ. τίσω. Πληρόνω ἀντίτιμον ἢ πρόστιμον· πληρόνω εἰς τόπον (ἢ ἐκ μέρους) ἄλλου.
Ἀντέκτισις, εως (ἡ). πληρωμὴ προσῳπικῆς ἀντιμισθίας.
Ἀντεκτρέφω, Μ. θρέψω. Τρέφω τὸν ἀναθρέψαντά με. «Περὶ τῶν πελαργῶν ὅτι ἀντεκτρέφονται θρυλλεῖται,» Ἀρχτ.
Ἀντεκτρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Ἀντεξέδραμον κτλ.). Ἐβγαίνω καὶ ἐγὼ καὶ τρέχω ἐναντίον τοῦ τρέχοντος κατεπάνω μου.
Ἀντεκφέρω, Μ. εξοίσω (ἀόρ Ἀντεξήνεγκα κτλ.). Ἐβγάλλω καὶ ἐγὼ καὶ ἀναίρνω τι καθὼς μοῦ ἦραν. 2) = Ἀντεκτίθημι.
Ἀντελαττόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Νικῶμαι (Ὑποχωρῶ) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.
Ἀντελιγμός (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀνθελιγμός.
Ἀντέλλω, Μ. τελῶ, Π. ἀντὶ Ἀνατέλλω.
Ἀντελπίζω, Μ. ίσω. Ἐλπίζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως· ἀναλαμβάνω πάλιν ἐλπίδας.
Ἀντεμβαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐμβαίνω καὶ ἐγὼ (κυρ. εἰς τὸ καράβι ἵνα ἐκπλεύσω κατὰ τοῦ ἐχθροῦ). (ἁπλῶς) ἐμβαίνει τὸ ἓν εἰς τὸ ἄλλο. «Ἀντεμβαίνουσιν εἰς ἀλλήλους, ὥσπερ ξ ἐν ταῖς θύραις οἱ γιγγλυμοί,» Δξ. Ἱππκρ.
Ἀντεμβάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω μέσα εἰς ἀντ' ἐκείνου τό ὁπ. ἔβγαλα, ἀντικαθιστῶ. 2) (ἀμτβτ.) = Ἀντεμβάλλω.
Ἀντέμβασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντεμβαίνειν.
Ἀντεμβιβάζω, Μ. άσω. Ἐμβάζω ξ ἐγὼ (κυρ. στρατιώτας εἰς τὰ κλπτὰ ἵνα ἐκπλεύσω κατὰ τοῦ ἐχθροῦ).
Ἀντεμβολή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντεμβάλλειν, ἀντικατάστασις.
Ἀντεμβριμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Φοβερίζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.
Ἀντεμπαίζω, Μ. παίξω. Περιπαίζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅστις μὲ περιπαίζει.
Ἀντεμπήγνυμι, Μ. πήξω. Ἀπήγωτι καὶ ἐγὼ ἀντικρὺ ἢ ἐναντίον τινός. «Πρὶν ἂν σχοῖνος αὐτοῖς ἀντεμπαγῶ,» Ἀρχφ.
Ἀντεμπίπλημι, Μ. ἀντεμπλήσω (ἀόρ. Ἀντενέπλησα κτλ.). Γεμίζω πάλιν ἐκεῖνα τὰ ὁπ. ἐκένωσα.
Ἀντεμπίπρημι, Μ. ἀντεμπρήσω (ἀόρ. Ἀντενέπρησα κτλ.). Καίω (Πυρπολῶ) ξ ἐγὼ ἀμοιβαίως.
Ἀντεμπλέκω, Μ. πλέξω. Περιπλέκω καὶ ἐγὼ ἐξεναντίας. ‖ (μσ.) ἐναγκαλίζομαι τὸν ὅστις μὲ ἀγκαλίζεται.
Ἀντεμπλοκή (ἡ). τὸ ἀμοιβαῖον περίπλεγμα (ἀγκάλιασμα).
Ἀντεμφαίνω, Μ. φανῶ, καὶ
Ἀντεμφανίζω, Μ. ίσω. Ἀποδεικνύω τὸ ἐναντίον.
Ἀντέμφασις, εως (ἡ). ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου, ἀναίρεσις τῆς προτάσεως τοῦ ἀντιδίκου. «Ὁ βάρος ἐκτεινόμενον ἔχει τὸ ε πρὸς ἀντέμφασιν τοῦ εὐθέτερα,» Ἑρμ.
Ἀντεναγωγή (ἡ). ἡ κατὰ τοῦ ἐναγόντος γινομένη ἐκ μέρους τοῦ ἐναγομένου ἀγωγή.
Ἀντεναντίωσις, εως (ἡ). (σχῆμα ῥτρ.) ὅταν ἐκφράζωμέν τι διὰ τοῦ ἐναντίου, π. χ. «Οὐκ ἐλάχιστα,» ἀντὶ Μέγιστα.
Ἀντενδείκνυμαι, Μ. δείξομαι. Ἀποδεικνύω τὸ ἐναντίον, φέρω ἐναντίας ἐνδείξεις.
Ἀντένδειξις, εως (ἡ). ἐναντία ἀπόδειξις ξ ἡ δι' αὐτῆς ἀναίρεσις τῶν ἐνδείξεων τοῦ ἀντιδίκου.
Ἀντενδύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Ἀντενεδύθην κτλ.). Ἐνδύομαι ἄλλο φόρεμα, ἀλλάζω τὸ ἔνδυμά μου.
Ἀντενέδραι, ῶν (αἱ). αἱ κατὰ τῶν ἐνεδρευόντων γινόμεναι ἐνέδραι.
Ἀντενεδρεύω, Μ. εύσω. Ἐνεδρεύω τὸν ἐνεδρεύοντά με, ἀντιστάττω ἐνέδραν εἰς ἐνέδραν.
Ἀντενεργέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) Ἐνεργῶ ἐναντίον τινός, ἔχω τὴν ἐναντίαν ἐνέργειαν.
Ἀντενεχυράζομαι, Μ. άσομαι. Λαμβάνω καὶ ἐγὼ ἐνέχυρον.
Ἀντενέχυρον (τό). τὸ ἀμοιβαίως δοθὲν ἐνέχυρον.
Ἀντεξάγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἀντεξήγαγον κτλ.). Ἐβγάλλω καὶ ἐγὼ (κυρ. τοὺς στρατιώτας μου κατὰ τοῦ ἐχθροῦ), ἀντεκστρατεύω. 2) ἀντὶ τοῦ εἰσαχθέντας (ἐμπορικῶς) ἐξάγω ἄλλο. «Ἐν ταῖς Ἀθήναις πλεῖστά ἐστιν ἀντεξάγειν,» Ξεν. 3) (ἀμτβτ. ἢ ἄλλ. ξ μεταφορ. μὲ δοτ.) ἐναντιοῦμαι, ἀντιπράττω.
Ἀντεξαιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπαιτῶ ξ ἐγώ.
Ἀντεξανίστημι, Μ. ἀντεξαναστήσω. Διεγείρω (Ἐπαναστατῶ) ξ ἐγὼ κατά τινος.
Ἀντεξαπατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ καὶ ἐγὼ τὸν ὅστις μὲ ἠπάτησε.
Ἀντεξειμι, Μ. εἰμι (πρτ. Ἀντεξῄειν κτλ.), = Ἀντεξέρχομαι.
Ἀντεξελαύνω, Μ. ελάσω. Ἐκστρατεύω ξ ἐγὼ (κυρ. μὲ ἱππικόν) ἐναντίον τοῦ ἐρχομένου κατεπάνω μου ἐχθροῦ.
Ἀντεξέρχομαι, Μ. εξελεύσομαι (ἀόρ. Ἀντεξῆλθον κτλ.). Ἐβγαίνω ξ ἐγὼ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ.
Ἀντεξετάζω, Μ. άσω. Ἐξετάζω ἀμοιβαίως ἢ πρὸς ἀλλήλους (τοὺς διαδίκους ἢ τοὺς μάρτυράς των). ‖ (μσ. ἢ πθ.) παραβάλλομαι (κυρ. ἐπὶ δικοζηρίᾳ) πρός τινα, (ἐν γέν.) συγκρίνομαι. «Σὺν τηνγοῖς τοῖς ἀρίστοις ἀντεξεταζόμενος,» Λκ. 2) (συνεκδ.) συνερίζομαι ἢ ἀντιζέκομαι. «Ἀντεξεταζόμενος τῇ νόσῳ,» Δκ.
Ἀντεξέτασις, εως (ἡ) καὶ
Ἀντεξετασμός (ὁ). ἡ συγχρόνως γινομένη ἐξέτασις τῶν διαδίκων ἢ τῶν μαρτύρων πρὸς ἀλλήλους.
Ἀντεξῆσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀντέξειμι.
Ἀντεξορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω ξ ἐγὼ μὲ ὁρμὴν κατὰ τῶ ὁρμῶντος ἐναντίον μου.
Ἀντεξόρμησις, εως (ἡ). τὸ κατὰ τοῦ ὁρμῶντος ἐχθροῦ ὁρμητικὸν κίνημα.
Ἀντέξωσις, εως (ἡ). ἔξωσις ἀμοιβαία.
Ἀντεπάγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἀντεπήγαγον κτλ.). φέρω (Ὁδηγῶ) τοὺς στρατιώτας κατὰ τοῦ ἐρχομένου ἐναντίον μου ἐχθροῦ. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἄλλ.) ὑπάγω κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἀπαντῶ τὴν ἔφοδόν του.
Ἀντεπαφάω, Μ. φάσομαι. Γυρεύω ξ ἐγὼ μὲ ἐπιφάς τὸν μεταχειριζόμενον ἐναντίον μου τοιούτας.
Ἀντεπαινέω-ῶ, Μ. αινέσω. Ἐπαινῶ τὸν ἐπαινέτην μου, ἀποδίδω ἔπαινον ἀντὶ ἐπαίνου.
Ἀντεπαναίγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἀντεπανήγαγον κτλ.), = Ἀντεπάγω (κυρ. ἐπὶ πλοίων).
Ἀντεπανέρχομαι, Μ. ελεύσομαι. Ἐπιστρέφω ἐκ δευτέρου.
Ἀντεπαναιρέω, Μ. ἀντεπανελῶ. Ἀποκτῶ καὶ ἐγὼ ἐναντίον τινος.
Ἀντεπανίστημι, Μ. ἀντεπαναστήσω. Ξαπολῶ καὶ ἐγὼ ἐναντίον τινος.
Ἀντεπεξειμι, Μ. εἰμι (πρτ. Ἀντεπῄειν κτλ.), = Ἀντεπέρχομαι.
Ἀντεπεισάγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἀντεπεισήγαγον κτλ.). Ἐμβάζω καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας ἢ ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου.
Ἀντεπείσοδος (ἡ). ἔμβασμα ἀμοιβαῖον ἢ ἐναντίον.
Ἀντεπεισφέρω, Μ. οἴσω (ἀόρ. Ἀντεπεσήνεγκα κτλ.). Ἐμβάζω ξ ἐγὼ πρὸς τοῖς ὑπάρχουσι ξ ἄλλα ἐναντίον τινὸς ἢ κατὰ συνεισμόν.
Ἀντεπεξάγω, Μ. άξω. Ἐβγάλλω ξ ἐγὼ (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἄλλ. Ἐβγαίνω μὲ) τοὺς στρατιώτας μου κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.
Ἀντεπεξειμι, Μ. εἰμι (ἀόρ. Ἀντεπεξῄειν κτλ.), = τῷ-
Ἀντεπεξέρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἀντεπεξῆλθον κτλ.). Ἐβγαίνω καὶ ἐγὼ κατὰ τοῦ ἐρχομένου ἐναντίον μου ἐχθροῦ.
Ἀντεπέξοδος (ἡ). δευτέρα ἐξόρμησις κατὰ τῶν πολιορκούντων (ἐν ᾧ ἀσχολοῦνται εἰς ἄλλο μέρος κατὰ τῆς πρώτης).
Ἀντεπεραιόομαι, Μ. ερεάσομαι. Ἐπιστηρίζομαι (Ἀκκουμπῶ) εἰς τὸν ἐπερειδόμενον ἐπάνω μου (ἐπμ.) ἀντικαλαίω, ἀντιστέκομαι.
Ἀντεπέρχομαι, Μ. ελεύσομαι. Ὑπάγω κατὰ τοῦ ἐπερχομένου ἐναντίον μου.
Ἀντεπερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ ἢ Ξε-

ναρωτῶ καὶ ἐγὼ τὸν ἐρωτῶντά μ· εἰς ἐμὴν ἐρώτησιν τοῦ ἀντιδίκου μου ἀποκρίνομαι δι' ἄλλης ἐρωτήσεως.

Ἀντεπερώτησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντεπερωτᾶν.

Ἀντεπεχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω κράτος ὥστε νὰ μὴ ἀκούηται τί μέ λέγουν.

Ἀντεπιβαίνω, Μ. ἐπιβήσομαι. Ἐμβαίνω ἢ Ἀναβαίνω καὶ ἐγὼ μέ βαν κατά τινος ἢ ἀπὸ ἄλλο μέρος.

Ἀντεπιβουλεύω, Μ. εύσω. Ἐπιβουλεύομαι τὸν ἐπιβουλεύοντά μου, εἰς ἐπιβουλὴν ἀντιτάττω (ἢ τὴν ἀποκρούω μὲ ἐπιβουλήν.

Ἀντεπιγράφω, Μ. γράψω. Ἀλλάζω τὴν ἐπιγραφὴν ἢ Τὴν ἀφήνω μέν, ἀλλὰ κάμνω καὶ ἐγὼ ἄλλην ἐναντίαν.

Ἀντεπιδείκνυμι, Μ. δείξω. Κάμνω ἐγὼ ἐναντίον τινὸς (ἢ συνερίζόμενος πρὸς αὐτὸν) ἐπίδειξιν.

Ἀντεπίθεσις, εως (ἡ). Ἔφοδος ἐναντίον ἐφόδου.

Ἀντεπιθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἢ ἐναντίον τινός εἶμαι ἀντίζηλος, ἢ ἀντιφραστής του. ‖ (πθ.) καθὼς ἐπιθυμῶ μὲ ἐπιθυμοῦν. ● Ἀντεπιθυμοῦμαι τῆς συνουσίας, ● Ξεν.

Ἀντεπικαλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Προσκαλῶ ἢ Ἐπικαλοῦμαί τινα ἀντὶ ἄλλου.

Ἀντεπικηρύσσω(ττω), Μ. ύξω Κηρύττω ἢ Ἐπικηρύττω (ίδε τὴν λέξιν) ἐγὼ τὸ ἐναντίον.

Ἀντεπικουρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀντιβοηθέω

Ἀντεπικρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπερισχύω τώρα καὶ ἐγὼ καθὼς προτοῦ ὑπερίσχυεν ἀντ' ἐμοῦ ἄλλος.

Ἀντεπιλαμβάνομαι, Μ. λήψομαι. Κρατῶ καὶ ἐγὼ ὅσα τὰ ἐκεῖνος, ὁποὺ κρατεῖ καὶ ζητεῖ νὰ μοῦ ἁρπάξῃ ἄλλος.

Ἀντεπιμελοῦμαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Ἐπιμελοῦμαι (Ἐνοιάζομαι) καὶ ἐγὼ τὸν ὅ,τι τις μ' ἐνοιάσθη, ἢ ἐνοιάζεται.

Ἀντεπιμέλλω, Μ. μελλήσω Ἀργοπορῶ (Ἀναβάλλω τὸν καιρόν) κι ἐγὼ καλῶς κάμνει ἐναντίον μου ἄλλος, ἀντιτάττω τὴν αὐτὴν μέλλησιν. (Θκ. Γ, 12).

Ἀντεπιμετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ ἐγὼ ἢ ἀποδίδω τὸ ἴσον (μέτρον πρὸς μέτρον).

Ἀντεπινοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπινοῶ (Ἐφευρίσκω) καὶ ἐγὼ κατά τινος.

Ἀντεπιπλέω, Μ. πλεύσομαι. Κινοῦμαι μὲ τὰ πλοῖά μου κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντεπιῤῥέω, Μ. ῥεύσω, -οῦμαι. Τρέχω (Κύνομαι) ἀπὸ πάνω εἰς μέρος τὸ ὁποῖον τρέχουν (διαδίδεται) ἀπὸ κάτω.

Ἀντεπίῤῥημα (τὸ). τὸ τελευταῖον μέρος τῆς ἐν τοῖς θεατρικοῖς δράμασι Παρεκβάσεως, (ἴδε Ἐπίῤῥημα).

Ἀντεπισκώπτω, Μ. σκώψω. Περιγελῶ ἐγὼ κἀν ὅς τις μὲ περιγελᾷ.

Ἀντεπιστέλλω, Μ. στελῶ. Ἀποκρίνομαι δι' ἐπιστολῆς.

Ἀντεπιστρατεύω, Μ. εύσω. Ἐκστρατεύω καὶ ἐγὼ κατὰ τοῦ ἐκστρατεύοντος ἐναντίον μου.

Ἀντεπιστρέφω, Μ. στρέψω. Γυρίζω ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, γυρίζω ὀπίσω. ὀπίσω.

Ἀντεπιστροφή (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντεπιστρέφειν.

Ἀντεπιτάσσω(ττω), Μ. τάξω. Προστάζω καὶ ἐγὼ τὸν προστάξαντά μ., εἶδα ἐναντίαν προσταγήν.

Ἀντεπιτειχίζω, Μ. ίσω. Κτίζω ἐπιτείχισμα (ὀχύρωμα) ἐναντίον τοῦ ἐχθρικοῦ.

Ἀντεπιτίθημι, Μ. επιθήσω. Βάλλω τι ἐπάνω καὶ ἐγὼ κατά τινος. 2) ἀντεγχειτίζω (χυρ. ἐπιστολὴν ἀποκριτικήν). ● Ἀντιπάτρα γεγραφότος, ἀντεπιτίθεται κελεύων μὴ βιάζεσθαι, ● Ἰώσ. ‖ (μτφ. πρὸς ἑαυτ.) προσβάλλω τινά, ἐφορμῶ κατ' αὐτοῦ ἐχθρικῶς.

Ἀντεπιτρέχω, Ν. δραμοῦμαι. Τρέχω καὶ ἐγὼ ἐναντίον τοῦ τρέχοντος κατεπάνω μου.

Ἀντεπιφέρω, Μ. επίσω (ἀόρ. Ἀντεπήνεγκα κτλ.). Φέρω (Παρουσιάζω, Προτείνω) καὶ ἐγὼ τὸ ἐναντίον.

Ἀντεπιφιλοτιμέομαι οῦμαι, Μ. ήσομαι. Φιλοτιμοῦμαι (Συνερίζομαι) κατά τινος.

Ἀντεπιφορά(ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντεπιφέρειν.

Ἀντεπιχειρέω ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιχειρῶ (Ἐνοῦμαι, Ἐνεργῶ) ἐγὼ κατά τινος (ῥητ.) ἀναιρῶ τὸ ἐπιχείρημα τοῦ ἀντιδίκου μὲ δι' ἄλλου ἐπιχειρήματος.

Ἀντεπιχείρησις, εως(ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντεπιχειρεῖν.

Ἀντεραίζω, Μ. ίσω. Ἀπαιτῶ νὰ πληρώσῃ καὶ ὁ ἄλλος τὸ ἀναλογοῦν του εἰς ἔρανον.

Ἀντεραστὴς, οῦ(ὁ) καὶ

Ἀντεράστρια (ἡ). ἀντίζηλος εἰς ἔρωτα, ἴδε τοῦ

Ἀντεράω-ῶ, Μ. ἐρασθήσομαι (ἀόρ. Ἀντηράσθην κτλ.). Ἀγαπῶ καὶ ἀγαπῶμαι ἀμοιβαίως. 2) εἶμαι ἀντεραστὴς (ἀντίζηλος) μέ τινα.

Ἀντεργολαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Συναγωνίζομαι πρός τινα δι' ἐργολαβίαν.

Ἀντερείδω, Μ ερείσω, (μτδτ.) Στυλόνω τι ἀπὸ τὸ ἀντικρυνόν (ἀπὸ τὸ ἄλλο) μέρος. 2) (ναυτ. ἢ ἄλλ.) ἀντιστέκομαι (χυρ. ἀκοντιζόμενοι ὁυνατὸ τοὺς πόδας νὰ κατὰ γῆς μὴ θέλων νὰ ὑπαγω ὅπου μὲ σύρουν), (ἐπμ. καὶ εἰς γεν.) ἀντέχω, ἀνθίστανω, ἐναντιοῦμαι.

Ἀντερεῖν, μέλλ.(ἀνωμ.) τῆς ἀντερῶ τοῦ Ἀντειπεῖν ἢ Ἀντιλέγω.

Ἀντέρεσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντερείδειν, ἀνθίστασις, ἐναντίωσις.

Ἀντέρεισμα (τὸ). στύλωμα, ἀκοντισθὲν ξύλον (καὶ μτφρ.) ἐμπόδιον, ἐναντίωσις.

Ἀντερέω-ῶ, μέλλ. (ἀνωμ.) τοῦ Ἀντειπεῖν ἢ Ἀντιλέγω.

Ἀντεριδαίνω, Π. ἀντὶ

Ἀντερίζω, Μ. ίσω. Φιλονεικῶ ἐναντίον τινός.

Ἀντερόμαι, Μ. ερήσομαι (παρτ. καὶ ἀόρ. Ἀντηρόμην), = Ἀντερωτάω.

Ἀντερύομαι, Μ. ερύσομαι, Π. Βαρύνω (Τραβῶ) ἴσια μέ (μτφρ.) ἀξίζω, ἀγρίζω.

Ἀντέρως, ωτος (ὁ). ὁ ἀμοιβαῖος ἔρωτας. 2) ὁ ἐναντίος τοῦ Ἔρωτος ἢ 3) ὁ ἐκδικῶν τοὺς περιφρονημένους ἐρωτας θεός.

Ἀντερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντερώτησις, εως(ἡ). ἐρώτησις ἀμοιβαία ἢ γυναικὸς πρὸς ἀνδρα ἢ ἄλλης.

Ἀντεστραμμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Ἀνάποδα, τὸ ἐναντίον, Ξενάστροφα.

Ἀντέστακα, Π. ἀντὶ Ἀνατέσταμαι, γ'. πρσ. τοῦ πρκ. τῆς ὁριστ. τοῦ Ἀνίστημι.

Ἀντευεργετέω-ῶ, Μ. ήσω Ἀντευεργετῶ τὸν εὐεργέτημαν, ἀποδίδω εὐεργεσίαν ἀντ' εὐεργεσίας.

Ἀντευεργέτημα (τὸ). ἡ ἀμοιβαία ἀποδοθεῖσα εὐεργεσία.

Ἀντευεργέτης, ου(ὁ). ὁ ἀποδίδων εὐεργεσίαν ἀντὶ εὐεργεσίας.

Ἀντευεργετικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων διάθεσιν (πρόθυμος) εἰς τὸ ἀντευεργετεῖν.

Ἀντεύκρατος (ἡ), Γεωγρ. (Ζώνη) ἡ καθ' ἣν τοῦ ἡμερινοῦ ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἀφ' ἡμῶν κατοικουμένην.

Ἀντευνάω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐναῶ τὸν εὐναοῦντά μου,

Ἀντευπάσχω, Μ. ευκείσομαι (παρκ. Ἀντευκείσομαι). Ἀντευεργετοῦμαι.

Ἀντευπετέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀντευεργετέω.

Ἀντευφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπαινῶ τὸν ἐπαινέτην μου, ἀποδίδω εὐφημίαν ἀντ' εὐφημίας. 2) (ἀμτδτ.) ἀποκρίνομαι δι' εὐφημιῶν.

Ἀντευφραίνομαι, Μ. ανθρανθήσομαι. Εὐφραίνομαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντευχαριστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποδίδω εὐχαριστίαν (εὐγνωμοσύνην) ἀντ' εὐχαριστίας.

Ἀντευφραίνω, Μ. ανῶ, = Ἀνθαπτέω.

Ἀντευφυτεύω, Μ. ανῶ, = Ἀντεμφυτεύω.

Ἀντεφοδιάζω Μ εύσω. Κάμνω ἐφοδιασμὸν πρὸς ἀντικρυσμὸν τῆς γενομένης ἐναντίον μου.

Ἀντεφοδιάζω, Μ. άσω. Ἐφοδιάζω ἐχθρὸν κτλ. καὶ τινος, (ἐν γέν.) ἑτοιμάζομαι πρὸς διαφυλακὴν ἀντίστασιν.

Ἀντεφορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁρμῶ ἐγὼ κατὰ τοῦ ὁρμῶντος ἐναντίον μου.

Ἀντεφορμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀφιγμένος ἀντικρὺ (καὶ πάντοτε ἕτοιμος νὰ ἐκπλεύσω ἐναντίον) τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντέχω, Μ. ἀνθέξω (μέσ. Ἀντέσχον Ἀντίσχω). Κρατῶ σφιγκτά (ἢ Κρατοῦμαι ἀπό τι, (συνδέχ. ἢ μτφρ.) εἶμαι προσηλωμένος εἰς. ● Ἀντεχεσθαι τούτων τῶν ἀνδρῶν ξυμβουλεύω, ● Πλάτ. (μέ γεν. ὄργ. μέ αἰτ.) ● Ἀντίσχων αὐτοῦ τὴν χεῖρα, ● Δκ. ● Καὶ τῆς βελτίστης μᾶλλον ἀντείχοντο, ● Θκ. ● Ἀνθέξεται κρίματος ἡ χείρων, ● Γρφ. ● Ἀντεχεσθε πραγμάτων τῆς ἀρετῆς, ● Ξεν. Ἀντέχεσθε τῆς ἐλευθερίας, ● Δημ. 2) (ἀμτδτ. ἢ ἄλλ. μέ δοτ. ἢ πρόθετ. αἰτ.) ἀντιστέκομαι, βαστῶ, ὑπομένω (ἐπμ.) διαρκῶ ἢ ἐξαρκῶ. ● Ἀντισχεῖν τῷ ὄφει μὴ δυνηθέντες ἐπεχειρησάτουν, ● Σύλ. ● Τὸ δὲ κράνος πρὸς τὴν πληγὴν μᾶλλον ἀντέσχεν, ● αὐτ. ● Ταχὺ σήπεσθαι καὶ μηδὲ πρὸς μιᾶν ἡμέραν ἀντέχειν, ● Πλ. ● Ὑπὸ ἀντέσεισμοῦ ὅμως βαστάζειν, ● Ἀλ. Ἀφρ. ● Ὅπως ἐπιπλέον ὁ σῖτος ἀντίσχῃ, ● Θκ. ● Τὸν Μέλανα ποταμὸν, οὐκ ἀντισχόντα τότε τῷ στρατῷ τὸ ῥεῖθρον, ἀλλ' ἀπολιπόντα, ● Ἡρ. (Σημ. ὅτι τοῦτο ἄλλοι ἀνάγουσιν εἰς τὴν ἑκμ. σημασ.). 3) (σπαν.) κρατῶ (ἔχω) ἐμπρός μου τι ὡς προάσπισμα. ● Ἀντέχειν τραπέζαις τῶν νομέων, ● Ὑπόκ.

Ἀντέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἀντάω.

Ἀντήεις [ἄντα], εσσα, εν, Π. ὁ ἀντιστεκόμενος εἴς τινα, ἐναντίος, ἐχθρός.

Ἀντήλιος (ὁ, ἡ). Ἰων. ἀντὶ Ἀνθήλιος.

Ἀντημοιβὸς (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀντάμοιβος.

ντην [ὅδε Ἀντα], ἐπίρ. Π. (πάντοτε πρὸς ῥῆμα) ἀντικρύ, ἔμπροσθεν· ἀναφανδόν, φανερά. « Ἄντην δ' οὐκ ἂν ἔγωγε λοέσσομαι, » Ὀδ. Ζ.

Ἀντήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνταινόρας.

Ἀντηρετέω-ῶ, Μ. ἥσω. Κωπηλατῶ· ἀνάποδα ἢ ἐναντίον τινός, (μτφρ.) ἐναντιοῦμαι, ἀντιπράττω, [ἐκ τοῦ

Ἀντηρέτης, ου (ὁ). ὁ κωπηλατῶν (ἐρέτσων) ἀνάπαλιν ἢ κατά τινος, (ὁθ μτφρ.) ἐναντίος, ἀντίπαλος, ἐχθρός.

Ἀντήρης [ἀντι], εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντικρυνός. « Πλῆγαι ζίφων ἀντήρεις, » Σοφ., αἱ ἀντικρύζουσαι (καταφερόμεναι εἰς) τὸ στῆθος. « Καί μοι γένοιτ' ἀδελφὸν ἀντήρη λαβεῖν, » Εὐρ., νὰ τὸν ἀντικρύσω, νὰ ζαθῇ ἀντίκρυ μου, νὰ μ' ἐναντιωθῇ, (παρβλ. Ἀνταῖος).

Ἀντηρίδιον, ὑποκορ. τοῦ Ἀντηρίς.

Ἀντηρίς [ἀντι ἢ ἀντερείδω], ίδος (ἡ) (ἐν γέν. κάθε ζύλωμα, ἀκανθ. ζήτ.) (Τυρκ.) ντηρέκι, (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ ὑποκάτω τῶν ἐξωστέγων (μπαλκονίων ἢ τῶν ὁμοίων) στραβοξύλον.

Ἀντησις, εως (ἡ). ἀντίκρυσμα, συνάντησις ἢ προϋπάντησις· (συνδ. χ.) ἱκεσία.

Ἀντ-ηχέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἀντιλαλῶ.

Ἀντήχησις, εως (ἡ). ἀντιλάλημα.

Ἀντι, προθ. (συνῆθ. μόνον μὲ γεν. ἢ σημ., ἐν μὲν συνθ. 1) Τοπικ. ἢ τὸ ἔμπροσθεν, κατάντικρύ, κατὰ πρόσωπον, (ἐπιμ.) ἐναντίον (κατά) τινος. « Ἀντ' ἠελίοιο τετραμμένος, » Ἡσ. « Ἀντὶ ἑμοῖο στήσεσθαι, » Ἰλ. Φ. (ὅπου ὅμως ἄλλ. διορθ. Ἀντ', ὡς ἐκ τοῦ Ἀντα, καὶ Ἀντί, ὡς ἐκ τοῦ Ἀντία). 2) (συνδ. χ.) ἀνάγκαιον ἰσότητα· ἀνταλλαγήν, ἀντιμοιβήν· ἀντικατάστασιν· (κοιν.) εἰς τόπον ἄλλου. « Ἀντὶ τοι εἶμ' ἰκέτας, » Ἰλ. Ι. « Ἀντὶ κασιγνήτου ξεινός θ' ἱκέτης τε πέτυκται ἀνέρι, » Ὀδ. Θ., εἶναι ὡσὰν (ἴσα μέ). « Τρεῖς ἑνὸς ἀντὶ πεφάσθαι, » αὐτ. « Ἓν ἀνθ' ἑνός, » φρσ., ἓν γένει, ἀντὶ λόγῳ, (κοιν.) ἕνα καὶ ἕνα. « Εἰ δέξαιτ' ἂν βασιλείαν ἀντὶ τοῦ ἔπους, » Ξεν. « Ἀντὶ πολλῶν χρημάτων αἱρεῖσθαι τὸ συνεῖναι τῇ πόλει, » Δημ. « Ἀντὶ ποίας ἀρετῆς ἀξιοῖ τιμᾶσθαι, » αὐτ. « Ἀντὶ τούτου τοῦ διδάγματος, » Ἀρχιτ. « Ἀποδὸς ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην, » Λκ. « Δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν. » Γρφ. « Ἡ κόμη ἀντὶ περιβολαίου δέδοται· τῇ γυναικί, » αὐτ. « Ἀνθ' ὧν, » Ἀνθ' ὅτου, » Ἀνθ' ὧν, » ἐπειδή, διότι. « Ἄλλον καθίστης ἀντ' αὐτοῦ, » Ξεν. « Μείζον' ἀντὶ τῆς κάτρας, » Σοφ. (καὶ ἐπὶ ὅρκου ἀντὶ τῆς Πρός) « Ἀντὶ παίδων τῶν δε, » αὐτ., εἰς τὴν ζωήν των, ἕνα· νὰ ζήσουν! (παρβλ. Οὕτω). ||. (ἐν. δὲ σημ. 1) τὸ κατ' ἀντικρύ. « Ἀντίπορος. 2) ἐναντιότητα. « Ἀντίθεος (ὁ Κύκλωψ), Ἀντίχριστος. 3) ἰσότητα, ὁμοιότητα. « Ἀντίθεος (ὁ Ὀδυσσεύς), Ἀντάξιος. Ἀντίτυπον. 4) ἀνταλλαγήν ἢ ἀμοιβαιότητα. « Ἀντιδίδωμι, ἀ τιδεξιόομαι. 5) τόπον ἄλλου. « Ἀνθύπατος.

Ἀντία, ἐπίρ. Π. (κυρ. δὲ οὐδ. πλθ.) τοῦ Ἀντίος (ὅπου ἴδε).

Ἀντιάαν, Ἰων. ἀντὶ Ἀντιᾶν, ἀπαρ. τοῦ Ἀντιάω.

Ἀντιάζω [ἀντίος], Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) Ἀντικρύζω, συναπαντῶ, ἐξαίνω ἀντικρὺ τινος (ἢ ἵνα τὸν ἀντιάσω, θῶ): « Θεοὶ Γιγάντεσσι μάχαν ἀντιάζουσι, » Πίνδ. (ἢ ἵνα τὸν παρακαλέσω), (ὅθεν

2) = Ἱκετεύω. « Καὶ σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐφεστίου Διὸς, » Σοφ. « Ἄλλων ἐπ' ἄλλοις ἀντιαζόντων καὶ δεομένων, » Ἡλ., (παρβλ. Ἀντιάω).

Ἀντιαμοιβός (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνταμοιβός.

Ἀντιάνειρα (ἡ), Π. (ἐπίθ. ἡ Ἀμαζών, ὡς) ἐξισωμένη (ἢ ἀνθεσταμένη) πρὸς ἄνδρα ἐν ταῖς μάχαις. 2) « Στάσις —, » Πινδ., ἡ ἀκλίζουσα ἄνδρα κατ' ἀνδρὸς, κρύσινος ἀλληλομαχίας.

Ἀντάξιον, ονος (ὁ), (ἀρχν.) ὁ ἀνταρκτικὸς πόλος.

Ἀντιάς [ἀντίος], άδος (ἡ), (κυρ.) εἰς τὸ πλθ.), ὁ γαργαλήθρας τοῦ λαιμοῦ (ὅταν ἦνε πρησμέναις), (παρβλ. Παρίσθμια)

Ἀντιαχέω-ῶ, Μ. ἥσω, καὶ

Ἀντιάχω (χ. Μ.), Π. = Ἀντηχῶ, ἀντιφωνῶ.

Ἀντιάω-ῶ [ἀντίος]. Μ. άσω, = Ἀντιάζω, ἀντικρύζω, συναπαντῶ· παρεμβάλλομαι, (ἐπιμ.) ἀπολαμβάνω, μετέχω, λαμβάνω μέρος. « Πολέμοιο ἀντιάων, » Ἰλ. Ν. « Κνίσσης ἀντιάσας, » Ἰλ. Α. « Οὔτε τάφου ἀντιάσας οὔτε γοῶν παρ' ἡμῶν. » Σοφ. (ἐμπ.) « Ἀντιάσω γάμου, » Ἰλ. Ω., (παρβλ. Ἀντιάζω). 2) (σπν. μὲ αἰτ.) ἐπιμελοῦμαι, συγυρίζω. « Καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν, » Ἰλ. Δ., (τὸ ὁπ. ὅμως ἄλλοι ἐξηγοῦσι, κατὰ τὴν 1 σημασ.) μετέχουσαν, (παρβλ. Ἀντιβολέω).

Ἀντιβάδην, ἐπίρ. Ἐναντίαν ἀνάποδα, πισόκωλα, [ἐκ τοῦ

Ἀντι-βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἀντιστέκομαι κτλ., (παρβλ. Ἀντερείδω).

Ἀντιβάλανος (ἡ), = Κτενίς.

Ἀντι-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ῥίπτω κατὰ τοῦ ῥίπτοντος ἐναντίον μου, χτυπῶ καὶ ἐγώ. « Οἱ μὲν ἀπὸ τῶν νεωσοίκων ἔβαλλον· οἱ δ' ἐκ τῆς ὁλκάδος ἀντέβαλλον, » Ξεν.

2. βάλλω τι εἰς τόπον ἄλλου, (ὑλ.) « Ἀντιβαλλόμενα φάρμακα, » Δοκρ., τὰ ἀναπληροῦντα τὴν ἐλλειψιν ἀλλήλων ὡς ἰσοδύναμα. 3) καταβάλλω, ἀγχαρεύω (κυρ. βιβλία ἢ ἔγγραφα πρὸς ἄλληλα), (ὅθεν) « Ἀντιβάλλειν λόγους πρός τινα, » Γρφ. ἀντὶ τοῦ Συνομιλεῖν. 4) (ἀπόθ. ἢ ἄλλ.) ἀντιστέκομαι. « Περὶ σοῦ μαχοῦμαι μόνος ἀντιβαλήσων, » Ἀρχιτ.

Ἀντιβασιλεύς, έως (ὁ), ὁ ἐπέχων τόπον (διαδόχων ὡς ἐπίτροπος) βασιλέως.

Ἀντιβασιλεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἀντιβασιλεύς, βασιλεύω ἀντί (εἰς τόπου) ἄλλου.

Ἀντίβασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιβαίνειν, ἐναντίωσις.

Ἀντι-βάτης, ου (ὁ), (ἐν γέν.) ὁ ἀντιβαίνων, (ἰδιαιτ. δὲ 2) (οὐσ.) τὸ ὄπισθεν ζύλωμα (ἢ ἀμπάρα, ὁ μοχλὸς) τῆς θύρας.

Ἀντιβατικός, ἡ, όν. Ὁ διατεθειμένος πρὸς ἀντίστασιν (ἐναντίωσιν).

Ἀντιβίᾳ, (κυρ. δοτ. τοῦ Ἀντίβιος, [ὅπως ἴδε] ἁπλαμβ. ὡς) ἐπίρ. Π. = Ἀντιβίως.

Ἀντι-βιάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀντιστέκομαι βιαίως εἰς τὴν βίαν.

Ἀντι-βιβρώσκω, Μ. βρώσομαι. Τρώγω ἀντίκρυ ὅτι μὲ τρώγει.

Ἀντιβίην, ἐπίρ. Π. ἐναντίον, ἐξ ἐναντίας, (κυρ. δὲ αἰτ. ἴων. τοῦ

Ἀντίβιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀντιπάττων βίαν εἰς τὴν βίαν, ἐναντίος, πεισματώδης. ||. (καὶ θηλ. πτ.) Ἀντιβίη (καὶ Ἰων.) Ἀντιβίην, (καὶ τὸ οὐδ.) Ἀντίβιον, (ἐπιλαμβ. παρὰ Ποιητ. ἀντὶ) ἐπίρ. Τοξ. ἢ Τροπ. « Ἐριζέμεναι βασιλῆϊ ἀντιβίην, » Ἰλ. Α. « Ἀντίβιον μαχέσασθαι, » Ἰλ. Π. « Ἀντιβίην ἐλθόντε, » Ἰλ. Ε.

Ἀντι-βλάκτω, Μ. βλάξω. Βλάπτω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν βλάψαντά με.

Ἀντι-βλέπω, Μ. βλέψομαι. (μὲ δοτ. καὶ σπν. μὲ αἰτ.) Βλέπω κατὰ πρόσωπον, καὶ μτφρ.) τολμῶ ν' ἀντισταθῶ.

Ἀντίβλιψις, εως (ἡ). τὸ ἀντίκρυσμα τοῦ βλέμματος, τὸ κατάπρόσωπον κύτταγμα.

Ἀντι-βλώσκω, Μ. μολοῦμαι (ἀόρ. Ἀντεμόλων κτλ.), Π. (μὲ δοτ.) συναπαντῶ (ἀντικρύζω) τινα, (παρβλ. Ἀντιβολέω)

Ἀντι-βοάω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἀντηχῶ.

Ἀντι-βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Βοηθῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν βοηθόν μου.

Ἀντίβολος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων (ἐκτιμώμενος) ἴσα μὲ ἕν βῶϊ.

Ἀντι-βολέω-ῶ, Μ. ήσω (ὁ πρτ., παρὰ μεταποιητ. Ἀντε[ξπν. Ἀντε]βόλουν, παρὰ δὲ τοῖς λυρ. Ἀντιβόλουν) (μὲ δοτ.) Ἀντικρύζω, συναπαντῶ. « Τοιοῦτοι δ' εἶπεν μοι ἐοικότες ἀντεβόλησαν, » Ἰλ. Π. « Μάγος δέ οἱ ἀντεβόλησεν ὀνήλης, » Ὀδ.

2) (μὲ γεν.) λαμβάνω μέρος, μετέχω, ἀπολαμβάνω, ἐπιτυγχάνω. « Μάχης (ἢ Γάμου κτλ.) ἀντιβολῆσαι, » Ἰλ. Ο. « Ὑδάτων ἀντεβόλησεν ὁ ἀνὴρ θυατός, » Πίνδ.

3) (μὲ αἰτ.) παρακαλῶ. « Στῆθ', ἀντιβολῶσε, στῆθ., » Ἀρχιτ. « Ἀντιβολῶ σε πρὸς τῆς Ἀφροδίτης, » Ἀν. « Συγγνώμην ἔχειν ἀντιβολοῦντες, » Ἰλ. (καὶ ἀπόλ.) « Καὶ ἠντιβόλων προσκείμενος, » Ἀθ., (παρβλ. Ἀντιάζω).

Ἀντιβολή, καὶ Ἀντιβόλησις, εως, ἡ Ἀντιβολία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ Ἀντιβάλλω ἢ Ἀντιβολῶ, ἀντίκρυσμα, συναπάντησις· ἐναντίωσις· σύγκρισις, παραβολή· ἐγγράφου κτλ.· παράκλησις, ἱκεσία.

Ἀντι-βομβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντηχῶ, μπουμπουνίζω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι-βιωλεύω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀντιτείχω.

Ἀντι-βράδυνω, Μ. υνῶ. Ἀργοπορῶ ἢ ἐγώ.

Ἀντι-βροντάω-ῶ, Μ. ήσω. Βροντῶ ἐγὼ ἐναντίον τοῦ βροντῶντος.

Ἀντι-γεγωνέω-ῶ, Μ. ήσω (πρκ. ἀντίδ. ἐγ. Ἀντιγέγωνα), Π. = Ἀντήχω.

Ἀντι-γενεαλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Γενεαλογῶ κατ' ἄλλον τρόπον· εἰς τὴν γενεαλογίαν τινὸς ἀντιτάττω ἄλλην.

Ἀντι-γεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἢ ἐναντίον τινός.

Ἀντι-γηροτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γηροκομῶ τινα πρὸς εὐγνωμοσύνην ἢ καθὼς αὐτὸς ἐγηροκόμησεν ἄλλον.

Ἀντι-γνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω διαφορετικὴν γνώμην, εἶμαι

Ἀντιγνώμων, ονος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἐναντίαν (διαφορετικὴν) γνώμην.

Ἀντίγραμμα (τό), = Ἀντίγραφον. 2) τὸ ἀμοιβαίως διδόμενον ὑποχρεωτικὸν ἔγγραφον.

Ἀντιγραφεύς, έως (ὁ). ὁ διορισμένος νὰ καταγράφῃ (πρὸς πλειοτέραν ἀσφάλειαν) τὰ ὀπ. κατέγραφε συγχρόνως καὶ ὁ Ταμίας δημόσια χρήματα.

Ἀντιγραφή (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιγράφειν, ἔγγραφος εἰς ἔγγραφον ἀπόκρισις, (ἰδιαιτ. δὲ 2) ἡ ἔγγραφος ἀπολογία ἢ ἀντικατηγορία εἰς ἔγγραφον κατηγορίαν (γραφήν). 3) (πλθ.) τὰ ἔγγραφα τῆς κρισολογίας.

Ἀντίγραφον (τὸ). τὸ ἀπὸ τοῦ πρωτοτύπου ἀντιγραφέν, ἀντίτυπον (χειρόγραφον). ‖. (πλθ.) τὰ κατάστιχα τοῦ ἀντιγραφέως, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ

Ἀντίγραφος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ πρωτοτύπου ἀντιγραμμένος, ἢ ζωγραφισμένος κατὰ μίμησιν. 2) ὁ καταγεγραμμένος ὡς ἀνταγωνιζής τινος, (ἴδε Ἀπογράφω).

Ἀντιγράφω, Μ. γράψω. Ἀποκρίνομαι ἐγγράφως εἰς ἔγγραφον. 2) σπν.) ἀντιγράφω (ξεσηκώνω) ἀπὸ τοῦ πρωτοτύπου. 3) (μσ.) ἀπολογοῦμαι ἐγγράφως εἰς ἔγγραφον κατηγορίαν, (ἴδε Γράφω). 4) ἀντεγκαλῶ (ἐγγράφως).

Ἀντιδάκνω, Μ. δήξομαι. Δαγκάνω καὶ ἐγὼ τὸν δάκνοντά με. 2) Ξαναδαγκάνω, (Ἡρ. Β').

Ἀντι-δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω καὶ ἐγὼ δεξ ἐναντίας, ἀντιθέτω.

Ἀντίδειξις, εως (ἡ). ἐναντία ἀπόδειξις.

Ἀντίδειπνος (ὁ, ἡ). ὁ δειπνῶν εἰς τόπον ἄλλου καλεσμένου.

Ἀντι-δεξιόομαι-οῦμαι, Μ ώσομαι. Χαιρετῶ καὶ ἐγὼ (προτείνων ἀμοιβαίως τὴν δεξιάν) ἢ ὑποδέχομαι φιλοφρόνως τινά.

Ἀντιδέομαι, Μ. δεήσομαι. (μὲ γεν. καὶ αἰτ.) Παρακαλῶ (Ζητῶ) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι-δέρκομαι, Μ. δέρξομαι, Π.=Ἀντιβλέπω.

Ἀντιδέχομαι, Μ. δέξομαι. Ἀμείβω τι ἀντ' ἐκείνου τὸ ὁπ. ἔδωκα.

Ἀντι-δημαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἑλκύω ἐγὼ πρὸς τὰ μέρη μου τὸ πλῆθος (ἀντιπολιτευόμενος εἰς ἄλλον δημαγωγόν).

Ἀντι-δημιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Δημιουργῶ (Κατασκευάζω) καὶ ἐγὼ τι κατὰ μίμησιν ἢ κατὰ συνερισμὸν πρὸς ἄλλον.

Ἀντι-διαβαίνω, Μ. βήσομαι. Διαβαίνω (Περνῶ) καὶ ἐγὼ εἰς τὰ μέρη ἐκείνου ὅστις ἐπέρασεν εἰς τὸ ἐδικόν μου.

Ἀντι-διαβάλλω, Μ. βαλῶ. Διαβάλλω (Κατηγορῶ) ἐγὼ τὸν διαβάλλοντά με.

Ἀντι-διαζεύγνυμι, Μ. ζεύξω, = Ἀντιδιαιρέω.

Ἀντι-διαίρεσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιδιαιρεῖν.

Ἀντι-διαιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Ἀντιδιεῖλον κτλ.). Διαιρῶ ἢ Ὑποδιαιρῶ εἰς δύο ἐναντία μέρη ἢ κατὰ τὸν ἐναντίον ἄλλου τρόπον, (ἐν γέν.) ξεχωρίζω, ἀντιτάττω, (καὶ μσ.) διαφέρω.

Ἀντιδιάκονος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπηρετῶν εἰς τόπον ἄλλου.

Ἀντι-διαλέγομαι, Μ. λέξομαι. Φιλονεικῶ ἀντιλέγω.

Ἀντι-διαλλάσσομαι, Μ. αλλάξομαι. Κάμνω ἀμοιβαίως ἀλλαγήν, δίδω ὑπίσω ἢ π. ἔχω ὑπομένον καὶ λαμβάνω ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἐδικόν μου. 2) φέρω ἔνα κάτω.

Ἀντιδιάμετρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ διαμέτρου ἀντικείμενος.

Ἀντι-διαπλέκω, Μ. πλέξω. Περιπλέκω τι ἀνάποδα, ξαπερδεύω, (ἀτραπ.) ἀφελαίνω καὶ δίδω περιπεπλεγμένην ἀπόκρισιν.

Ἀντι-διαστέλλω, Μ. στελῶ, = Ἀντιδιαιρέω.

Ἀντιδιαστολή (ἡ). ξεχώρισμα, διαφορά.

Ἀντι-διατάσσω(ττω), Μ. τάξω. Διατάττω τὰ ἐναντία.

Ἀντι-δια-τίθημι, Μ. διαθήσω. Βάλλω τινὰ εἰς ἐναντίαν (ἢ πρὸς ἑαυτὸ ἢ πρὸς ἄλλο) θέσιν. ‖.(μσ.) κάμνω ἐναντίον τινός ὅ,τι ἔκαμεν αὐτὸς κατ' ἐμοῦ «Κακῶς παθόντα ἀντιδιατίθεσθαι,» Εὐρ.

Ἀντι-διδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω τὰ ἐναντία ἄλλου τινός. 2) συναγωνίζομαι πρὸς ἄλλον δραματοποιὸν ἐπὶ θεάτρου. «Λάσῳ ποτ' ἀντεδίδασκε καὶ Σιμωνίδης,» Ἀρχ.

Ἀντι-διδώμι, Μ. ἀντιδώσω. Δίδω τι ἀντὶ (πρὸς ἀντάλλαγὴν) ἐκείνου τὸ ὁπ. ἔλαβον· κάμνω ἀλλαξιάν.

Ἀντι-δίκαιμι, Μ. εἶμι (παρτ. ᾗ δόρ. Ἀντιδιελθεῖν), = τῷ

Ἀντι-δι-εξέρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἀντιδιεξῆλθον κτλ.). Διηγοῦμαι καὶ ἐγὼ ἢ τὸ αὐτὸ κατ' ἄλλον τρόπον ἢ ἄλλο τι ἀντὶ τοῦ προηγηθέντος.

Ἀντι-δι-ίστημι, Μ. ἀντιδι-στήσω, = Ἀντιδιαιρέω.

Ἀντι-δικάζομαι, Μ. δικάσομαι. Κρισολογοῦμαι μετά τινος.

Ἀντιδικασία (ἡ). ἡ ἐναντίου τινὸς κρισολογία, (ἐν γέν.) διένεξις, διαφορά.

Ἀντι-δικέω-ῶ, Μ. ήσω (ὁ παρτ. κτλ. Ἀντιδίκουν κτλ.). Ἔχω διαφοράν (κρισολογίαν) μετά τινος ἀντιφέρομαι.

Ἀντιδίκησις, εως ᾗ

Ἀντιδικία (ἡ), = Ἀντιδικασία.

Ἀντίδικος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ κριτηρίου ἀντιφερόμενος πρός τινα· «καὶ τοὺς λόγους ἐκφέρων τοῖς ἀντιδίκοις,» Δημ. 2) (ἐν γέν.) ἐχθρός, ἀντίζηλος, ἐναντίος.

Ἀντι-διορίζομαι, Μ. ορίσομαι. Δίδω ἐναντίον ὁρισμὸν περί τινος.

Ἀντι-διορύσσω(ττω), Μ. ορύξω. Ἐναντίον τοῦ ὀρύγματος (ὑπονόμου) τῶν ἐχθρῶν ἀνοίγω ᾗ ἐγὼ ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους ἄλλο, (περβλ. Ἀντιμεταλλεύω).

Ἀντι-δογματίζω, Μ. ίσω Προσβάλλω καὶ διάσπω τὰ ἐναντία δόγματα.

Ἀντι-δοκέω-ῶ, Μ. δόξω. Φρονῶ τὰ ἐναντία.

Ἀντι-δοξάζω, Μ. άσω, = Ἀντιδοκέω. 2) δυσφημῶ τὸν δυσφήσαντά με(ᾶς).

Ἀντιδοξέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀντιδοκέω.

Ἀντιδοξος (ὁ, ἡ). ὁ δοξάζων (φρονῶν) τὰ ἐναντία.

Ἀντίδοσις, εως (ἡ). (ἐν γέν.) ἀμοιβαία δόσις, ἀνταλλαγὴ ἢ ἀνταπόδοσις, ἀνταμοιβὴ (καλοῦ ἢ κακοῦ)· (ἰδιαιτ. δὲ ἐν Ἀθήναις) ἡ ἀλλαγὴ τῆς περιουσίας δύο πολιτῶν πρὸς ἀλλήλους, ὅταν ὁ εἷς αὐτῶν παρεπονεῖτο ὅτι, καὶ τοι πτωχότερος τοῦ ἄλλου, ὑπεχρεοῦτο μ' ὅλην τοῦτο εἰς τὰς κοινὰς συνεισφορὰς ἴσα μ' ἐκεῖνον.

Ἀντίδοτος (ὁ, ἡ). ὁ διδόμενος ἢ ἀποδιδόμενος πρὸς ἀνταλλαγὴν ἢ ἐναντίον, (ὁθεν ‖. οὐσ.) Ἀντίδοτος (ἡ), (ἐν γέν. πόσις) καὶ Ἀντίδοτον (τὸ), (ἐν γέν. φάρμακον), (ἐν γέν.) (ἰατρικόν, (κυρ. δὲ) ἀντιφάρμακον.

Ἀντι-δουλεύω, Μ εύσω. Ὑπηρετῶ ᾗ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν ὑπηρετήσαντά με.

Ἀντίδουλος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τόπον δούλου (σκλάβου).

Ἀντίδουπος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἀντηχῶν ἢ ἀντηχούμενος.

Ἀντι-δράσομαι, Μ. δράξομαι. Πιάνω (Δράττω) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἢ ἐξ ἐναντίας, (παρβλ. Ἀντιλαμβάνω).

Ἀντι-δράω-ῶ, Μ. δράσω. Κάμνω καὶ ἐγὼ ὅ,τι μ' ἔκαμαν «Θρηνοῦσαι οἷα ἔπαθον, καὶ οἷα ἀντέδρασαν,» Πλουτ.

Ἀντι-δρ.μέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω πρὸς συναπάντησίν τινος, (ἐπμ.) συμπίπτω.

Ἀντι-δυσχεραίνω, Μ. ανῶ. Δυσαρεσκοῦμαι ᾗ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντιδωρεά (ἡ). δωρεὰ διδομένη ἀντὶ τῆς ληφθείσης.

Ἀντι-δωρέομαι-οῦμαι, Μ. δωρήσομαι. Χαρίζω ᾗ ἐγὼ δῶρον ἀντ' ἐκείνου τὸ ὁποῖόν μοι ἐχάρισαν, ἀνταμείβω.

Ἀντίδωρον (τὸ). τὸ πρὸς ἀνταμοιβὴν ἢ ἀντιδωρεὰν διδόμενον. 2) (ἐκκλησ.) τὸ ἀντὶ τῶν θείων δώρων (τῆς θείας μεταλήψεως) διανεμόμενον εἰς τοὺς πιστοὺς ψωμίον.

Ἀντι-ζηλόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, = Ἀνθαμιλλῶμαι, εἶμαι –

Ἀντίζηλος (ὁ, ἡ). ἀνταγωνιστὴς, ἀνταγωνιστὴς κτλ.

Ἀντι-ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ τὸν ζητοῦντά με.

Ἀντι-ζομαι, [ων. ἀντίζω(τῶ ἀχρ.) Ἀντίζομαι, κάθημαι ἀπαντικρύ τινος.

Ἀντίζυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους τῆς ζυγαριᾶς βαλλόμενος πρὸς ἰσορρόπιαν, (ὅθεν)—Ἰσόρροπος, ἰσοβαρὴς, ἢ Ἀντίστοιχος, Ἀντίμετος κτλ.

Ἀντι-ζυγόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τὴν ζυγαριὰ νὰ ἰσοσταθμίσῃ βαρύνων ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος της, (ἐπμ.) ἐξισοῦμαι ἢ ἀντιτάττομαι.

Ἀντι-θάλπω, Μ. θάλψω. Ζεσταίνω ᾗ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅστις μὲ ζεσταίνει.

Ἀντίθεμαι, Ο. ἀντὶ Ἀνατίθεμαι.

Ἀντίθεος, ᾱ (καὶ [ων.) η, ον. Ὅ ἴσος (ὅμοιος) μὲ θεόν, ἰσόθεος. 2) (σπν.) ὅμοιος ἐναντίος ἄλλου θεοῦ.

Ἀντι-θεραπεύω, Μ. εύσω. Περιποιοῦμαι (Καλοπιάνω) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅστις μὲ περιποιεῖται.

Ἀντι-θερμαίνω, Μ. θερμανῶ, = Ἀντιθάλπω.

Ἀντίθεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιθέτου (ἴδε Ἀντιθήμι), ἀντιπαράθεσις, ἐναντίωσις. (Ῥητ.) = Ἀντίθετον (σχῆμα).

Ἀντιθετικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἀντιθέσεις.

Ἀντίθετος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κατέχων) τὴν ἐναντίαν θέσιν, τοποθετημένος ἐξ ἐναντίας, ἀντικείμενος. ‖. (οὐσ.) Ἀντίθετον (τὸ), (σχῆμα ῥητ.) = Ἀντίθεσις, (καθὼς τὸ τοῦ Δημ. «Ἐξέστε γράμματα, ἐ-

γὼ δὲ ἐφείτων ἐτέλεις, ἐγὼ δὲ ἐτελούμην, κτλ. ●).
Ἀντιθέτως, ἐπιρ. Κατ' ἀντίθεσιν ἢ Δι' ἀντιθέσεων.
Ἀντιθέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω πρὸς συναπάντησιν. 2) συναγωνίζομαι πρός τινα εἰς τὸ τρέξιμον.
Ἀντιθήγω, Μ. θήξω. Ἀκονῶ καὶ ἐγώ τι κατὰ τοῦ ἀκονῶντος ἐναντίονμου.
Ἀντιθλίβω, Μ. θλίψω. Θλίβω (Ζουλῶ) ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν θλίβοντά με
Ἀντιθνήσκω, Μ. θανοῦμαι. Ἀποθνήσκω ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου.
Ἀντιθρόεω-ῶ, Μ. ήσω, Θάμνω καὶ ἐγὼ ἀπ' ἐναντίας θροῶν (θόρυβον, κράτος), ἀντηχῶ.
Ἀντίθρονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸν θρόνον τοῦ (καθήμενος) ἀντικρὺ ἄλλου.
Ἀντίθρους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντιθρῶν, ἀντηχῶν.
Ἀντιθύρετρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπέχων τόπον θύρας.
Ἀντίθυρος (ὁ, ἡ). ὁ κατακτικρὺ τῆς θύρας κείμενος. ‖- (ῥῦσ.) Ἀντίθυρα (τὰ), Π. τὸ ὄπισθεν τῆς θύρας μέρος, (ἴδε Συφ. Ἱλ. 1629).
Ἀντικαθαιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἀντικαθεῖλον κτλ.). Καθαίρω (Χαλνῶ) καὶ ἐγώ τι ἀντ' ἐκείνου τὸ ὁπ. μοῦ ἐχάλασαν.
Ἀντικαθαίρω, Μ. αρῶ. Καθαρίζω ἢ ἐγὼ ἐκεῖνον ὅστις μ' ἐκαθάρισε.
Ἀντικαθέζομαι, Μ. εδοῦμαι,=Ἀντικάθημαι.
Ἀντικαθεύδω, Μ. ευδήσω (παρ. Ἀντικαθηῦδον ἢ Ἀντεκάθευδον). Ἐπικοιμοῦμαι ἢ Κοιμοῦμαι ἀντικρύ τινος.
Ἀντικάθημαι, Μ. καθεσθήσομαι (παρτ. Ἀντεκαθήμην). Κάθημαι ἀντικρύ τινος. 2) ἀντιστρατοπεδεύω. ● Τοῖς τῆς παντρίβος τείχεσιν ἀντικαθήμενον, ● Ἰλ.
Ἀντικαθίζω, Μ. ίσω (ἀόρ. Ἀντεκάθισα κτλ.). Καθίζω τινὰ ἀντικρὺ ἄλλου. 2) (ἀμτδτ. ἢ μσ.)= Ἀντικάθημαι, ἀντιστρατοπεδεύω.
Ἀντικαθίστημι, Μ. ἀντικαταστήσω (ἀόρ. Ἀντικατέστησα καὶ μα. Ἀντικατέστην, κτλ.). Στήνω (Βάλλω, Τοποθετῶ) τι ἀντικρὺ ἢ ἐναντίον ἢ εἰς τόπον ἄλλου, ἀντικαταστήνω. ● Ὅπως ἀντὶ τῶν ἀπολωλότων ὦσιν οἱ ἀντικαταστάθωσι, ● Ξεν. ‖- (μσ.) ἀντιστέκομαι, εἶμαι ἐναντίος, (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. πρόθετ.).
Ἀντικακουργέω-ῶ, Μ. ήσω ἢ
Ἀντικακόω-ῶ, Μ. ώσω. Κακοποιῶ ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν κακοποιοῦντά με.
Ἀντικαλέω-ῶ. Μ. έσω. Καλῶ (Προσκαλῶ) ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅστις μ' ἐκάλεσε.
Ἀντικαλλωπίζομαι, Μ. ίσομαι. Φιλοτιμοῦμαι νὰ ὑπερβῶ τινα εἰς τὸν καλλωπισμόν.
Ἀντικανονίζω, Μ. ίσω. (ἐκκλσ.) Διορίζω ἄλλους (ἐναντίους) κανόνας ἢ. Πράττω ἐναντίον τῶν κανόνων.
Ἀντικάρδιον (τὸ). τὸ μεταξὺ στήθους καὶ λαιμοῦ λακκάκι, ὁ σφάχτης.
Ἀντικαρτερέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντιτάττω καρτερίαν εἰς τὰ δεινά.
Ἀντικατακαίω, Π. ἀντὶ
Ἀντικατακτείνω, Μ. κτενῶ. Ἐκδικοῦμαι φόνον μὲ φόνον.
Ἀντικατακαμβάνω, Μ. λήψομαι. Πιάνω καὶ ἐγὼ τοῦτον ἀντικρὺ (καὶ ἐπιμ. ἐναντίον) τοῦ ἐχθροῦ.
Ἀντικαταλέγω, Μ. λέξω. Βάλλω (Περνῶ) εἰς τὸν κατάλογον ἄλλους στρατιώτας.
Ἀντικαταλείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω τι ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως εἰς ἄλλον κατὰ κληρονομίαν.
Ἀντικαταλλαγή (ἡ) ἀλλαξιὰ (χυδ.) τράμπα.
Ἀντικατάλλαγμα (τὸ)=Ἀντάλλαγμα, [ἐκ τοῦ
Ἀντικαταλλάσσω (ττω)μαι, Μ. άξομαι. Κάμνω ἀλλαξιάν, δίδω τι καὶ παίρνω ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο (κυρ. ἐπὶ νομισμ.). ● Τὸ χρυσίον ἀντικαταλλάττει. ἐπὶ ταῖς τραπέζαις, ● Δη. ● Χρημάτων ἀντικαταλλ. τὴν ἀρχήν. ● Ὑπερ. (ἢ προθετ.) ● Ὠδωνὴν ἀντ' ὠφελείας (● Ὑπὲρ οὐδενὸς τὸ ζῆν) ἀντικαταλλ., ● Ἀρστ. ἢ (σπ.)= Συνδιαλλάττω, -ομαι, φιλιώνω/ή φιλιώνομαι πρός τινα.
Ἀντικατακλείω, Μ. κλείσω. Κλείω καὶ ἐγὼ τὰ μάτια μου καθὼς τὰ εἶχε κλεισμένα πρωτοῦ ἄλλος.
Ἀντικατακλήπτω (ττω), Μ. κλήψω. Ἁρπάζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅστις μ' ἐξύπνασε.
Ἀντικατασκευάζω, Μ. άσω. Κατορθόνω τι ἐναντίον τοῦ κατορθωθέντος ὑπ' ἄλλου.
Ἀντικατάστασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντικαθιστάναι, (ῥητ.) ἔνστασις, ἐναντίωσις, ἀντιλογία, διαφιλονείκησις.
Ἀντικατασυστρατοπεδεύω, Μ. εύσω. Στρατοπεδεύω ἀντικρὺ τοῦ ἐχθροῦ.
Ἀντικατάσχεσις, εως (ἡ). κράτημα / ἐμπόδισμα; ὄπισθ. ● Πνεύματος (● Οὔρου) —, ● Ἀρστ.
Ἀντικατατάσσω (ττω), Μ. τάξω. Τοποθετῶ (Διορίζω) τι ἀντὶ ἄλλου, ἀντικαθ. ζῶ.
Ἀντικατατείνω, Μ. τενῶ. Ταντόνω (Τραβῶ) δυνατὰ πρὸς τὸ μέρος μου, [μεταφρ. καὶ ἀμτδτ.) ἐναντιόνομαι, διϊσχυρίζομαι.
Ἀντικατατρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Κάμνω ἢ ἐγὼ κατάδρομὴν εἰς τοὺς τόπους τῶν ἐχθρῶν, κατατρέχω τὸν κατατρέχοντά με.
Ἀντικαταφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταφρονῶ τὸν καταφρονοῦντά με.
Ἀντικατηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατηγορῶ (Ἀντεγκαλῶ) τὸν κατήγορόν μου. 2) (φιλοσ. καὶ διαλεκτ.) ἀποδίδω εἰς δύο τινὰ πράγματα ἀμοιβαίως καὶ σχετικῶς τὴν αὐτὴν ἰδιότητα, (ὄθεν) ● Ἀντικατηγορούμενα, ● τὰ πρὸς ἄλληλα σχετικῶς καὶ κατ' ἀναλογίαν ἀντιφερόμενα, (πρβλ. Ἀντιστρέφω).
Ἀντικατηγορία (ἡ), = Ἀντέγκλημα.
Ἀντικατεζεύγμενος, Ἰων. ἀντὶ Ἀντικαθεζόμενος, μτχ. τοῦ Ἀντικαθέζομαι.
Ἀντικατεταχθήμεν, Δ. ἀντὶ Ἀντικατατεταχθῆναι, κθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντικατατάσσω.
Ἀντίκειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι τοποθετημένος ἀντικρύ τινος, κατέχω τὴν ἐναντίαν θέσιν, εἶμαι σωκόχ / ἐναντιοῦμαι.
Ἀντικειμένως, ἐπίρ. Ἐξ ἐναντίας, ἐχθρικῶς. ● Ἀντικειμένως ἔχειν τινὶ ἢ πρός τινα, = Ἀντικεῖσθαι.
Ἀντικέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καθ' ὁδὸν (κέλευθον) ἐξ ἐναντίας ἐρχόμενος, (μτφρ.) ἐναντιούμενος;
Ἀντικελεύω, Μ. εύσω. Προστάζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν προστάζοντά με.
Ἀντικεντρον (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπέχει τόπον κέντρου (παρακ. νήσεως).
Ἀντικηδεύω, Μ. εύσω, Π. κηρικεύσομαι ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά.
Ἀντικήδομαι, Μ. κεκαδήσομαι, Π. φροντίζω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως περί τινος.
Ἀντικηρύσσω, ττω), Μ. ύξω. Κηρύττω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως.
Ἀντικινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ [ἢ μσ. ἐλλ.] Κινοῦμαι κατά τινος.
Ἀντικίνησις, εως (ἡ). κίνημα ἐναντίον.
Ἀντικιχρημι, Μ. ἀντιχρήσω. Δανείζω (ἢ μσ.) Δανείζομαι ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως.
Ἀντικλάζω, Μ. κλάγξω, Π. ἀντηχῶ.
Ἀντικλαί (ἢ Ἀττ. κλάω, Μ. κλαύσομαι. Κλαίω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως.
Ἀντικλάω-ῶ, Μ. κλάσω, = Ἀντακλάω.
Ἀντίκλειθρον (τὸ) ἢ
Ἀντίκλειδες, εἰδος (ἡ). ἀντικλεῖδι (Κλιμ. Ἀλεξ. Στρμ. Ζ').
Ἀντικλίνω, Μ. κλινῶ. Ἀκουμβῶ (καὶ ἀμτδτ. ἢ ἐλλ.) Γέρνω πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.
Ἀντικνημίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ τινα εἰς τὸ
Ἀντικνήμιον (τὸ). τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος (τὸ κοκάλι) τοῦ ποδός, (ὡς ἀντίθετον τῷ κνήμῃ).
Ἀντικοιλον (τὸ), τὸ ὑποκάτω μέρος τοῦ ποδός.
Ἀντικολάζω, Μ. άσω. Τιμωρῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.
Ἀντικολακεύω, Μ. εύσω. Κολακεύω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν κολακεύοντά με.
Ἀντικομίζω, Μ. ίσω. Φέρνω (χμσ. Παίρνω) ἄλλο τι ἀντὶ τοῦ χρώτου.
Ἀντικομπάζω, Μ. άσω. Καυχῶμαι ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως.
Ἀντικοντόω-ῶ, Μ. ώσω. Κοντῶ (Χτυπῶ) ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ζυγὸ κάμω ἰσορροπίαν.
Ἀντικόντωσις, εως (ἡ). κούντημα (ἀκούμπημα) ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος πρὸς ἰσορρόπιαν.
Ἀντικοπή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντικόπτειν, ἀντίκρουσις, ἐμπόδισμα.
Ἀντικόπτω, Μ. κόψω. Ἀντικρούω, κουνῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, (ἐπιμ.) ἐμποδίζω, ἐναντιοῦμαι.
Ἀντικορύσσομαι, Μ. κορυσθήσομαι, Π. ἁρματόνομαι κατά τινος, ἀντιμάχομαι.
Ἀντικοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Διατάττω (κυρ. τὸ στράτευμα) ἐναντίον τινός, ἀντιπαρατάττω.
Ἀντικόσμησις, εως (ἡ). ἀντιπαράταξις.
Ἀντικράζω, Μ. κράξω. Φωνάζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως, ἀποκρίνομαι μὲ φωνάς.
Ἀντικρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξουσιάζω (Ὑπικρατῶ) ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἢ εἰς τοὺς ἄλλους.
Ἀντικρίνω, Μ. κρινῶ. Συγκρίνω ἀντιτάττω πρὸς ἄλληλα.

Ἀντίκρισις, εως (ἡ). σύγκρισις. 2, (απν.) ἀποκρισις.

Ἀντίκρουσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντικρούειν, ἀντίστασις, ἀποτυχία.

Ἀντικρούω, Μ. κρούσω. Κουνῶ ὀπίσω, ἀπωθῶ, (καὶ μεταφρ.) ἀναντιοῦμαι. 2) (ἀμετβ. πρὸς βοτ.) κτυπῶ ἐπάνω εἰς ἀτερόν τι σῶμα ἢ στρέφω ὀπίσω, (μεταφρ.) ἀπαντῶ ἐμπόδια, ἀποτυγχάνω.

Ἀντικρὺ [ῠ̆] ἐπίρ. (Τοπ.). Ἀντίκρυ, κατὰ πρόσωπον, εἰς (ἀπὸ) τὸ ἄλλο (τὸ ἀντικρυνὸν) μέρος. 2) Π. ἀντὶ τοῦ

Ἀντικρυς, ἐπίρ. (Τροπ.). ἴσια, κατ' εὐθεῖαν. 2) φανερά, χωρὶς περιστροφάς. 3) ἀμέσως, παρευθύς. 4) ὅλως διόλου, ἀπαραλλάκτως, ἀκριβῶς. 5) (απν.) = Ἀντικρύ. ■ Ἀντικρυς κατασταὶς, ■ Πλ.

Ἀντικτάομαι, -ῶμαι, Μ. κτήσομαι, Ἀποκτῶ τι δι' ἀνταλλαγῆς ἢ εἰς τόπον ἄλλου ἀπολεσθέντος.

Ἀντίκτησις, εως (ἡ). ἀπόκτησις πράγματός τινος εἰς τόπον ἢ εἰς ἀνταλλαγὴν ἄλλου.

Ἀντίκτονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φονευθεὶς ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου.

Ἀντικτυπέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντιχῶ, ἀντιβρυχῶ.

Ἀντίκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντιχῶν.

Ἀντικυμαίνομαι, Μ. κυμανθήσομαι. Ταράττομαι ἀπὸ κύματα ἐναντία (ἀντιφέροντα).

Ἀντικυρέω-ῶ, Μ. κύρσω, Π. ἀντικρύζω, συναπαντῶ.

Ἀντικύρσαι, Π. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντικυρέω.

Ἀντικωλύω, Μ. ύσω. Ἐμποδίζω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντικωμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κωμῳδῶ (Παραιπαίζω) τὸν κωμῳδήσαντά με.

Ἀντιλαβεύς, έως (ὁ), τὸ πιάσιμον (χέρι) τῆς ἀσπίδος.

Ἀντιλαβή (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιλαμβάνεσθαι, πιάσιμον (κυρ. καὶ μεταφρ.). ■ Πολλὰς γὰρ τὰ λεχθέντα ἔχει ἀντιλαβάς, ■ Πλάτ. 2) (παρὰ τοῖς Τραγικ. Ποιητ.) γνωμολογία σύντομος (ἐξ ἑνὸς, τὸ πολὺ, ἡμιστιχίου).

Ἀντιλαγχάνω, Μ. λήξομαι. Ἀντιλαχῶ καὶ ἐγώ τι διὰ τοῦ λαχνοῦ. 2) ■ Δίκην—, μετρ., ἀνακινῶ τὴν ὑπὸ τῶν διαιτητῶν ξενασθεῖσαν ἀποφασισθεῖσαν κρισολογίαν· ἀντεγκαλῶ τὸν ἀντίδικόν μου.

Ἀντιλάζ(ζ)ομαι (χωρὶς Μ.), Π. = Ἀντιλαμβάνομαι.

Ἀντιλαπτίζω. Μ. ίσω. Ἐλωτῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντιλαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Ἀντέλαβον, χ.μ.σ. Ἀντελαβόμην κτλ.). Ἁπτομαί τι εἰς ἀνταλλαγὴν ἢ εἰς τόπον ἄλλου. ■ Ἀντιλαβόντες τῆς κακίας τὴν ἡδονὴν, ■ Ἱππ. ‖ (μ.σ. μὲ γεν.) πιάνω (κρατῶ ἢ κρατοῦμαι, πιάνομαι) σφιγκτὰ ἀπό ἔνα. ■ Ἀντιλαμβανόμενοι τῶν δορατίων γυμνοῖς τοῖς χερσί, ■ Πλ. (ἢ κατ' ἄλλην ἔκδ.) ■ Τῶν μετώπων ἀντελάβετο, ■ Θκ., ἔπιασε τὰ βιονά. ■ Ἀντιλαμβάνεσθαι Αἰγύπτου, ■ Πλ. (καὶ τρπ.) ■ Ἀντιληπτέον φιλοσοφίας, ■ αὐτ. ■ Ἀντιλάβεσθε τῶν πραγμάτων. ■ Δημ. 2) (συνηθ. καὶ μεταφρ.) ἐπιμελοῦμαι, ἐπιπίπτομαι, βοηθῶ. ■ Ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, ■ Γρφ. ■ Ὁ δὲ Κύκλος ἀντελάβετό μου, ■ αὐτ., (παρβλ. Ἐπιλαμβάνω). 3) σκαλόνω (ἢ ἐπὶ φυτ.) ῥιζόνω, πάνω. ■ Ἐὰν δὲ καὶ ἀντιλάβηται μὴ παραφορεῖν, ■ Θεοφρ., (παρβλ. Λαμβάνω).

4) (= Ἐπιλαμβάνομαι), ἐπιπλήττω, πιάνομαι μὲ. ■ Χρὴ ἀντιλαμβάνεσθαι ἢ ἐλέγχειν, ■ Πλάτ. 5) αἰσθάνομαι, μετέχω. ■ Ἡ ψυχὴ ἀντιλαμβάνεται τῶν σωματικῶν παθῶν, ■ Ἀλ. Ἀφρ. ■ Ἡμῖν ὄψις τῶν χρωμάτων, ἡ δὲ ἀκοὴ τῶν φωνῶν ἀντιλαμβάνεται, ■ Βασ.

Ἀντιλάμπω, Μ. λάμψω. Ἀάμπω ἀντ' ἀντικρὺ, ἀνταναστέλλω τὴν λάμψιν, (ἐκμ.) σκοτίζω, θαμβόνω. ■ Ἡ λέξις ἀντιλάμπει τῷ ἀκροατῇ πρὸς τὸ δηλούμενον, ■ Ἀλλ.

Ἀντίλαμψις, εως (ἡ). ἡ ἀνταπάλλαξις τῆς λάμψεως.

Ἀντιλέγω, Μ. λέξω καὶ ερῶ (ἀόρ. Ἀντέλεξα καὶ Ἀντεῖπον, πρκ. Ἀντείρηκα Ἀρχ. διττῶς). (μὲ βοτ. ἢ εἰσ. προθετ.) Λέγω τὸ ἐναντίον, ἀντιστέκομαι, φιλονεικῶ, διαφέρομαι. ■ Οἱ ἀντιλέγοντες ἀνάγκαιον μὴ εἶναι, ■ Γρφ. ■ Οὐκ ἀντιλέγω ὡς οὐ πάνυ πονηρὰ τὰ πράγματα εἴη, ■ Θκ. ■ Ἀντέλεγον ὡς οὐχ ἡμαρτημένων τούτων, ■ Ἰσοκρ. ■ Οὐδὲν ἐδύνατο ἀντιλέγειν τὸ μὴ χαρίζεσθαι, ■ Ξεν.

Ἀντιλεκτέος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς ἀντιλογίαν, ἀμφίβολος, ἀμφισβητήσιμος.

Ἀντίλεξις, εως (ἡ), = Ἀντιλογία. 2) συνδιάλεξις (κυρ. τῶν προσώπων τοῦ δράματος).

Ἀντιλεσχαίνω, Μ. ανῶ. Συνομιλῶ πρὸς διασκέδασιν (νὰ περάσ' ἡ ὥρα), φλυαρῶ ἀμοιβαίως.

Ἀντιλέων, οντος (ὁ), Π. ὅμοιος μὲ λέοντα

Ἀντιληπτικός, ἡ, όν. (χαρ. στίχ. ἰαμβ.) ἐναντίος τοῦ Ληπτικοῦ ἢ Καταληπτικοῦ, (ἴδε Ἀρχῳ. 248).

Ἀντίληξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιλαγχάνειν, ἀντεναγωγή.

Ἀντιληπτέος, α, ον, θετ. τῦ Ἀντιλαμβάνω.

Ἀντιληπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος πρὸς (ἔχων δύναμιν εἰς) τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι. ■ Τὸ τῆς φωνῆς ἀντιληπτικὸν αἰσθητήριον, ■ Ἔτυμ.

Ἀντιλήπτωρ, ορος (ὁ). βοηθός.

Ἀντίληψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιλαμβάνειν ἢ ἀντιλαμβάνεσθαι, πάρεσις εἰς ἀνταλλαγὴν (■ Τὴν κατακαμφθεῖσαν τῶν ὠρίων, καὶ πάλιν ἀντίληψιν ὧν ἡ θάλασσα τῷ ἠπείρῳ δίδωσι, ■ Θκ.)· πάσιμον (■ Τῶν ἀκρωτηρίων—, παύτ.)· ἐπιπλῆξις· βοήθεια, κτλ.

Ἀντιλιτανεύω, Μ ευσω. Παρακαλῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντιλόβιον (τὸ) καὶ

Ἀντιλοβίς, ίδος (ἡ). τὸ ἐπάνω μέρος (τὸ ἀντικρύζον εἰς τὸν λοβὸν) τοῦ αὐτίου.

Ἀντιλογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀντιλέγω.

Ἀντιλογία (ἡ). ἡ διὰ λόγων ἐναντίωσις εἰς τοὺς λόγους τινός, ἐναντιολογία· λογομαχία, φιλονικία· (καὶ ἐν γέν.) ἀντίρρησις· (ῥητ.) ἀναίρεσις τῶν ἐνστάσεων τοῦ ἀντιδίκου· ἀπολογία. ■ Ἀντιλογίης κυρῆσαι, (ἡ) εἰς ἀντιλογίην παρέχειν τινὰ, ■ Ἡρ.

Ἀντιλογίζομαι, Μ. ίσομαι. Λογαριάζω (Συλλογίζομαι) ἢ ἐγὼ ἐκ τοῦ ἐναντίου

Ἀντιλογικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἐπιτήδειος (ἔχων κλίσιν) εἰς ἀντιλογίαν· φιλόνεικος, σοφιστικός, (ὅθεν:) ■ Ἀντιλογικὴ (ἐνν. τέχνη), ■ ἡ διὰ σοφισμάτων διαλεκτική.

Ἀντίλογος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντιλέγων ἢ ἀντιλεγόμενος, ἀντιφατικός.

Ἀντιλοιδορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑβρίζω (Καλαλογῶ) ἢ ἐγὼ ἐκεῖνον ὅστις μὲ ὑβρίζει

Ἀντιλυμαίνομαι, Μ. ανθήσομαι. Ἀνθῶ ἐκεῖνον ὅστις μὲ ἐλύμηνεν.

Ἀντιλύπησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιλυπεῖν.

Ἀντίλυρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συμφωνῶν μὲ τὸν ἦχον τῆς λύρας.

Ἀντίλυτρον (τὸ). τὸ ἀντίτιμον τῆς ἐξαγοράς, τὸ ἀντὶ λύτρου διδόμενον.

Ἀντιλυτρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξαγοράζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας ἐκεῖνον ὅστις μ' ἐλύτρωσε.

Ἀντιμαίνομαι, Μ. μανήσομαι. Τρελλαίνομαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως διά τινα ἢ κατά τινος.

Ἀντιμανθάνω, Μ. μαθήσομαι. Μανθάνω τὸ ἐναντίον ἐκείνου τὸ ὁπ. εἶχα μάθει.

2) ἀντ' ἐκείνων τὰ ὁπ. διδάσκω μανθάνω ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ ἄλλα.

Ἀντιμαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ βοτ. ἢ εἰσ. προθετ.) Μαρτυρῶ τὰ ἐναντίον, δίδω ἐναντίαν μαρτυρίαν.

Ἀντιμαρτύρομαι, = τῷ προηγ.

Ἀντιμάχησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιμάχεσθαι.

Ἀντιμάχομαι, Μ. μαχέ(ομαι καὶ Π. χή)σομαι ἢ μαχοῦμαι. Ἀντιπολεμῶ (Ἀντιφέρομαι πρός τινα, (ἐν γέν.) ἐναντιοῦμαι.

Ἀντίμαχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντιμαχόμενος, ἐναντίος, ἐχθρός.

Ἀντιμεθ-έλκω, Μ. έλξω (ἀόρ. Ἀντεμεθέλκυσα κτλ.). Σύρω (Τραβῶ) τι ἐναλλὰξ πότε ἀπὸ τὸ ἓν καὶ πότε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, (παρβλ. Ἀνθέλκω).

Ἀντιμεθ-ίστημι Μ. ἀντιμεταστήσω (ἀόρ. Ἀντεμετέστησα, καὶ μ.σ. Ἀντεμετέστην κτλ.). (ἐν γέν.) Μεταβάλλω, ἀλλάζω ἀμοιβαίως τὴν θέσιν δύο ἢ πλειοτέρων πραγμάτων, τοποθετῶν τοῦτο ἀντ' ἐκείνου ἢ ἐκεῖνο ἀντὶ τούτου.

Ἀντιμεριμνάομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι καὶ ἐγὼ ὡς μεριμνῶν (φιλοτιμοῦμαι μεριμνῶδῶς) πρὸς ἐκεῖνον ὅστις φέρεται πρός με τοιουτοτρόπως.

Ἀντιμελίζω, Μ. ίσω. Μελῳδῶ (ἢ Τονίζω μέλη) καὶ ἐγὼ καθὼς ἐκεῖνος μὲ τὸν ὁπ. συνερίζομαι περὶ τούτου.

Ἀντιμέλλω, Μ. μελήσω, = Ἀντιβραδύνω

Ἀντιμέμφομαι, Μ. μέμψομαι. Παρακινοῦμαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντιμένω, Μ μενῶ. Ἀντέχω, διαρκῶ.

Ἀντιμέρεια (ἡ), (Γραμμ.), ἡ μετάληψις μέρους τινὸς τοῦ λόγου ἀντὶ ἄλλου.

Ἀντιμεσουρανέω-ῶ, Μ. ήσω. (Παιωγρ.) Ἐχω θέσιν ἀντίποδος ὡς πρός τινα, κεῖμαι δηλ. ὑπὸ τὸν ἀντίθετον αὐτοῦ μεσημβρινόν. 2) (ἀστρνμ.) φθάνω εἰς τὸ ἐναντίον πέντερον τοῦ μεσημβρινοῦ, (ἴδε τὸ ἑξ.).

Ἀντιμεσουράντημα (τὸ). (ἀστρνμ.) τὸ ἐναντίον τοῦ μεσημβρινοῦ σημεῖον εἰς τὸ ὁπ.

σύρίσκεται· ὡς πρὸς ἡμᾶς ὁ ἥλιος τὸ μεσουράνιον.

Ἀντιμεταβαίνω, Μ. βήσομαι. Μεταβαίνω εἰς τὴν θέσιν ἐκείνου ὅστις μετέβη εἰς τὴν ἰδικήν μου.

Ἀντιμεταβάλλω, Μ. βαλῶ. Μεταβάλλω δύο τινὰ πρὸς ἄλληλα.

Ἀντιμετάβασις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιμεταβαίνειν.

Ἀντιμεταβολή (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιμεταβάλλειν, (Ῥτρ.) ἡ κατὰ τόπον μόνον καὶ οὐχὶ κατὰ τόπον ἐναλλαγὴ τῶν αὐτῶν λέξεων πρὸς παραγωγὴν ἄλλης νοήματος, π. χ. « Τύχῃ τέχνην εὕρηκας, οὐ τύχην τέχνῃ, » (παρβλ. τὸ ἑπμ.).

Ἀντιμετάθεσις, εως (ἡ). ἡ ἀμοιβαία μετατόπισις, (Ῥτρ.) ἡ κατὰ τόπον ἢ οὐχὶ κατὰ σύπον ἐναλλαγὴ τῶν λέξεων πρὸς ἀλλήλας. « Οἷς μὲν ἐγὼ θεινός, οὐχ ὁ νῦν καιρός· οἷς δ' ὁ νῦν καιρός, οὐκ ἐγὼ δεινός, » Ἰακρ. (παρβλ. τὸ προηγ.).

Ἀντιμετα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι. Ἀφήνω τι ἢ ποιῶ ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο, ἢ πάλιν ἀντὶ τούτου ἄλλο τὸ ὁπ. μοὶ ἀναλογεῖ.

Ἀντιμετάληψις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιμεταλαμβάνειν.

Ἀντιμεταλλεύω, Μ. εὐσω. Ἀνοίγω μέταλλον (λαγοῦμι) ἐναντίον τοῦ ἐχθρικοῦ, (παρβλ. Ἀντιδορύσσω).

Ἀντιμετα-ῥέω, Μ. ῥεύσω ἢ ῥεύσομαι. Τρέχω (χύνομαι) ἀπὸ τούτου εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος ἢ ἀπ' ἐκείνου πάλιν εἰς τοῦτο καὶ ἐναλλάξ.

Ἀντιμετα-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω, = Ἀντιμεθέλκω.

Ἀντιμετάστασις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιμεθίστανται.

Ἀντιμετάταξις, εως (ἡ). ἡ πρὸς ἄλληλα ἀντιμετατόπισις τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ καταταγμένου στρατεύματος, [ἐκ τοῦ

Ἀντιμετα-τάσσω (ττω), Μ. τάξω. Μετατοπίζω πρὸς ἄλληλα τὰ διάφορα μέρη τοῦ καταταγμένου στρατεύματος, οἷον τὸ δεξιὸν ἐπ' ἀριστερὰ καὶ ἀνάπαλιν.

Ἀντιμετα-χωρέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἀλλάζω συχνὰ θέσιν (καὶ μεταφορ.) φρονήματα.

Ἀντιμέτ-ειμι, Μ. εἶμαι (παρτ. Ἀντιμετιέναι), = τῷ

Ἀντιμετ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἀντιμετῆλθον κτλ.). Ἐνεργῶ [Ὀργανίζω, Προσκαθῶ νὰ καταρθώσω] τι τὸ ὁπ. ζητεῖ συγχρόνως καὶ ἄλλος. « Ἵππος ἠρέθη, πολλῶν ἀντιμετιόντων, » Πλ.

Ἀντιμετρέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἀποδίδω τι μὲ τὸ αὐτὸ μέτρον, (ἐν γέν.) ἀνταμείβω· ἐξισῶ.

Ἀντιμέτρησις, εως (ἡ). ἡ διὰ τοῦ αὐτοῦ μέτρου ἀπόδοσις· ἐξίσωσις.

Ἀντιμέτωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ μέτωπον γυρισμένον καταντικρύ τινος, ἀντικρύζων κατὰ πρόσωπον.

Ἀντιμηνίω, Μ. ἰσω. Ἀντοργίζομαι.

Ἀντιμηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐπιτοῦ ἢ Μεταχειρίζομαι ἢ ἐγὼ μηχανὰς (ἐφευρίσκω) ἐναντίον τινός, ἀντενεργῶ.

Ἀντιμήχανημα (τό). ἀντενέργεια, τρόπος ἐναντιώσεως.

Ἀντιμίμησις, εως (ἡ). ἡ ἀμοιβαία μίμησις τῶν κινημάτων (χρατηγημάτων) τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντίμιμος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ μίμησιν ἄλλου γινόμενος, ὅμοιος, ἀπαράλλακτος.

Ἀντι-μισέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ ἢ ἐγὼ ἐκεῖνον ὅστις μὲ μισεῖ.

Ἀντιμισθία (ἡ, ἀνταμοιβή, πλήρωμα ἀνάλογος,

Ἀντίμισθος (ὁ, ἡ). ὁ δίδων (ἢ διδόμενος πρὸς) ἀντιμισθίαν.

Ἀντιμνηστεύω, Μ. εὐσω. Ζητῶ εἰς γάμον ἐκείνην τὴν ὁπ. συγχρόνως ζητεῖ καὶ ἄλλος.

Ἀντιμοιρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰσομοιρέω, ἔχω (λαμβάνω) καὶ ἐγὼ μερίδιον ἴσα μὲ τοὺς ἄλλους.

Ἀντιμοιρία (ἡ), = Ἰσομοιρία, μερίδιον διδόμενον ἐξ ἴσου εἰς ἕκαστον τῶν ἐχόντων δικαίωμα, τὸ ἀνῆκον εἰς ἕκαστον μερίδιον, [Δημ. ὑπὲρ Φορμ.].

Ἀντιμολεῖν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντιβλώσκω.

Ἀντιμολία (ἡ), ἴδε Ἀντιμωλία.

Ἀντίμολπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποδίδων (ἀντηχῶν) τὴν μελῳδίαν τινος, μελῳδῶν κατὰ μίμησιν ἄλλου. 2) τοῦ ὁποίου ἡ μελῳδία ἐνεργεῖ κατά τινος.

Ἀντίμορφος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -μόρφως. Ὁ παριστάνων ὁμοίαν τὴν μορφὴν τινος.

Ἀντιμυκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀποκρίνομαι εἰς τὰ μουγγρίσματά τινος.

Ἀντιμυκτηρίζω, Μ. ἰσω. Πῖρ γελῶ καὶ ἐγὼ ἐκείνου ὅστις μὲ περιγελᾷ.

Ἀντιμωλία (ἡ). [μῶλος], (κυρ. θέσις) εἰς τὴν ἀπ. εἶνε παρόντες ἀμφότεροι οἱ διάδικοι, (παρβλ. Ἐπιμωλία).

Ἀντιναυπηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκαρώνω (Κατασκευάζω) ἢ ἐγὼ καράβια κατὰ (ἢ Τὰ κατασκευάζω εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἠμποροῦν νὰ ἀντιταχθοῦν εἰς τὰ) τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντι-νήχομαι, Μ. νήξομαι. Κολυμβῶ ἐναντίον τῶν κυμάτων ἢ τοῦ ῥεύματος.

Ἀντι-νικάω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν νικήσαντά με.

Ἀντινοέω-ῶ, Μ. ήσω. Στοχάζομαι τὸ ἐναντίον, συλλογίζομαι ἀλλέως (διαφορετικά).

Ἀντινομία (ἡ). ἡ ἐναντιότης (ἀντίφασις) νόμων τινὲς πρὸς ἄλλον ἢ πρὸς ἑαυτόν.

Ἀντινομικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (περιέχων) ἀντινομίαν, ἀντιφατικός.

Ἀντινομοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Διορίζω νόμους ἐναντίους, νομοθετῶ τὸ ἐναντίον.

Ἀντίνους (ὁ, ἡ), Ἰων. ὁ συλλογιζόμενος διαφορετικά (τὸ ἐναντίον).

Ἀντινουθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμβουλεύω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν συμβουλεύσαντά με, ἢ Συμβουλεύω τὰ ἐναντία.

Ἀντίνωτος (ὁ, ἡ). ὁ γυρισμένος ἢ ἀκουμβισμένος πρὸς ἄλλον ῥάχιν μὲ ῥάχιν.

Ἀντι-ξέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντίξεσμαι, ἐναντιοῦμαι, [ἐκ τοῦ

Ἀντίξους-ους (ὁ, ἡ), [ἀντί, ξέω]. (κυρ.) ὁ ῥωκαισμένος (ξυσμένος) ἀνάποδα, (μεταφορ.) ἐναντίος. « Ἐν μυρίοις γνώμαις, μίαν οὐκ ἔχω ἀντίξουν, » Ἡρ.

Ἀντίξους, ἐπίῤ. Ἰων. ἀνάποδα· ἐναντίως.

Ἀντι-ξύω, Μ. ξύσω. Ξύνω ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅστις μὲ ξύει.

Ἀντίξως, ἐπῤ. Π. ἀντὶ Ἀντιξόως.

Ἀντίον (τό). τὸ ἀντί [τοῦ ἐργαλείου], [ἴδε Ἄντλος καὶ παρβλ. Κανών].

Ἀντίον, ἐπίῤ. Π. (κυρ. οὐδ τοῦ Ἀντίος), Ἀντικρύ ἢ Ἐναντίον (τινός).

Ἀντιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, Π. [ἀντίος], ἀντικρύζω, συναπαντῶ· ἐναντιοῦμαι, (παρβλ. Ἀντιάω).

Ἀντίος [ἀντί]. α, ον. (μὲ γεν. ἢ ὁπ. καὶ πάντοτε σχεδὸν ἐπιῤῥηματικῶς) Ἀντικρυνός, (ἐπμ. 2) ἐναντίος. « Ἀντίος ἀπόβα, » Αξ. « Ἕκτορος ἀντίος εἶσιν, » Ἰλ. Δ. « Στήμενοι ἀντία σεῖο, » Ἰλ. Χ. « Ἀντία ἵζοντο τούτοις, » Ἡρ. « Ἀντία ἔσπαινε φίλοισι, » Ὁδ. Ο. (καὶ χωρὶς πτ.) « Ἀντίος ἐλαύνει, » Ξεν. « Ἀντίοι ἔσταν, » Ἰλ. Α. « Ἐκ τῆς ἀντίης, » Ἡρ., ἀντὶ Ἐξ ἐναντίας.

Ἀντιοστατέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Ἀντιστατέω, ἀντιστέκομαι.

Ἀντιόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φρονῶν τὰ ἐναντία.

Ἀντιόων, ωσα, ον, Π. ἀντὶ Ἀντιῶν, ἐνεστ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀντιάω.

Ἀντιπαγής [ἀντιπήγνυμι], ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀντικρὺ ἢ ἐναντίον τινὸς πηγμένος ἢ κτισμένος.

Ἀντιπάθεια (ἡ). τὸ νὰ παθαίνῃ τις ὅ,τι κακὸν ἔκαμεν εἰς ἄλλον. 2) ἡ φύσει ἐναντία πρός τι διάθεσις, ἀπεχθρή. 3) ἀντίθετος κατάστασις· (ἐπὶ ἰατρ.) ἀντενέργεια.

Ἀντιπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἀντιπάθειαν πάσχω τὸ ἐναντίον πάθος ἄλλου, εὑρίσκομαι εἰς ἀντίθετον κατάστασιν. « Ἥν (κρήνην) ταῖς παλιῤῥοίαις τὴς θαλάττης ἀντιπαθεῖν· καὶ μὲν τὰς πλήμας ἐναλλείπουσαν, καὶ δὲ τὰς ἀμπώτεις πληροῦμένην, » Στρβ., (ὀθεν 2) [ἐπὶ ἰατρ.] ἀντενεργῶ. (παρβλ. Ἀντιπάσχω).

Ἀντιπαθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀντιπάθειαν (καὶ ἐπὶ ἰατρ.) ἀντενεργῶν κατά τινος. (ὄθεν) « Ἀντιπαθὲς, = Ἀντίδοτον, ἀντιφάρμακον.

Ἀντι-παίζω, Μ. παίξοῦμαι. Παίζω ἢ Ἀστεΐζομαι πρός τινα.

Ἀντίπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ παραλλήλιξ ἢ ὁ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν (ὁ ἄλλ. Βούκαις καὶ Πρόσηβος). (παρβλ. Ἀρτίπαις). 2) Π. ὁ ἀντὶ (εἰς τύπον) παιδός.

Ἀντι-παίω, Μ. παίσω, = Ἀντικρούω καὶ Ἀντιπίπτω.

Ἀντιπάλαισις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ Ἀντιπαλαίω, Νικ. Ἰων.).

Ἀντιπαλαιστής, οῦ (ὁ), = Ἀντίπαλος, [ἐκ τοῦ

Ἀντι-παλαίω, Μ. παλαίσω. Παλαίβω κατά τινος, ἀντιπαλαίζω.

Ἀντι-παλαμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = Ἀντιμηχανάομαι.

Ἀντιπάλλομαι, Μ. παλθήσομαι. Κτυπῶ πουθενὰ τινάζομαι ὀπίσω.

Ἀντίπαλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -πάλως. Ὁ ἐναντίος (κυρ. εἰς τὴν πάλην), ἀνταγωνιστής, ἐχθρός. 2) = Ἰσοπαλής, ἰσόθυμος, ἀνάλογος, ἰσόῤῥοπος. « Πόλιν μεγάλην οἰκοῦντες, καὶ ἐν ἤθεσιν ἀντιπάλοις αὐτῇ τεθραμμένους, » Θκ. (ἐπῤ.) « Ἀντίπαλα ναυμαχήσαντα, » αὐτ. « Ἀντίπαλα καθεστήκαμεν, » αὐτ.

Ἀντι-πανουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντιτάττω πανουργίαν εἰς πανουργίαν.

Ἀντι-παρα-βάλλω, Μ. βαλῶ, = Ἀντιπαρατίθημι.

Ἀντιπαραβολή (ἡ). παράθεσις, σύγκρισις.

Ἀντιπαραγγελία (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιπαγγέλλειν, (κυρ. δέ) ὁ περὶ ὄνημος. Ὑποτυγήματος συναγωνισμός.

Ἀντι-παρ-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Δίδω τὴν ἐναντίαν παραγγελίαν. 2) ἐργανίζω (ἀντενεργῶ) νὰ λάβω τὸ αὐτὸ δημόσιον ἐπάγγελμα τὸ ὁπ. ζητεῖ συγχρόνως καὶ ἄλλος. 3) (Νμ.) ἀρνοῦμαι ὅτι εἶμαι πατήρ τοῦ κυοφορουμένου.

Ἀντιπαραγραφή (ἡ). (Νμ.) ἡ πρᾶξις τοῦ

Ἀντι-παρα-γράφομαι, Μ. γράψομαι. (Νμ.) Ἀπολογοῦμαι εἰς τὴν περὶ παραγραφῆς εἴρησιν (ἢ Ἀναιρῶ τὰς περὶ αὐτῆς ἐνστάσεις) τοῦ ἀντιδίκου, (ἐν γέν.) ἀντιτάττω παραγραφὴν εἰς παραγραφήν.

Ἀντι-παρ-άγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Ἀντιπαρήγαγον κτλ.). Φέρω καὶ ἐγὼ εἰς τὸ μέσον (προβάλλω) τι. 2) ἀντιπαρατάττομαι (κυρ. διὰ περιστροφῶν καὶ πλαγίων κινημάτων) ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντιπαραγωγή (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιπαράγειν, (κυρ. δέ) κίνημα πλάγιον ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. (ἐν γέν.) ἀντίστασις.

Ἀντι-παρα-δίδωμι, Μ. δώσω. Παραδίδω ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντιπαράθεσις, εως (ἡ), = Ἀντιπαραβολή.

Ἀντι-παρα-θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω πλαγίως ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ (ἵνα τὸν βάλω εἰς τὴν μέσην).

Ἀντι-παρ-αινέω-ῶ, Μ. έσω, = Ἀντινουθετέω.

Ἀντι-παρα-καλέω-ῶ, Μ. έσω. Προσκαλῶ (Παρακινῶ ἢ Συμβουλεύω) καὶ ἐγὼ τινὰ νὰ κάμῃ τὸ ἐναντίον.

Ἀντι-παρά-κειμαι, Μ. κείσομαι. Κατέχω τὴν ἀντίθετον ἢ παράλληλον θέσιν τινός.

Ἀντι-παρα-κελεύομαι, Μ. εύσομαι, = Ἀντιπαρακαλέω.

Ἀντιπαράκλησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιπαρακαλεῖν.

Ἀντι-παρα-λυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνοχλῶ ἐκ τοῦ πλησίον ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά (Θκ. Δ', 80).

Ἀντι-παρα-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Παραπλέω καὶ ἐγὼ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ὅστις κάμνει τὸ ἴδιον ἐναντίον μου ἀπὸ τὸ ἄλλο (τὸ ἀντικρυνόν) μέρος (Θκ. Β', 83).

Ἀντι-παρα-πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Βάλλω εἰς κίνησιν τὸ μέτωπον τοῦ στρατεύματός μου (ἢ ἁπλῶς) Περνῶ μὲ τὸ στράτευμά μου ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντι-παρα-σκευάζομαι, Μ. άσομαι. Ἑτοιμάζομαι καὶ ἐγὼ κατ' ἐκείνα ὅσα ἑτοιμάζεται ἐναντίον μου.

Ἀντιπαρασκευή (ἡ). ἡ πρὸς ἀντίστασιν ἑτοιμασία.

Ἀντιπαράστασις, εως (ἡ). (σχῆμα στρ.) ὅταν διατείνεταί τις ὅτι, καὶ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν τοῦ ἀντιδίκου, οὐχ ἧττον ἔχει δίκαιον ἢ ὅταν, ἀδυνατῶν νὰ ἀναιρέσῃ τὴν βάσιν, καταπίπτεται τῶν τρόπων, (παρβλ. Ἔνστασις).

Ἀντιπαραστατικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀντικαράστασιν.

Ἀντι-παρα-στρατοπεδεύω, Μ. εύσω. Στήνω τὸ στρατόπεδόν μου πλησίον ἢ ἀντικρὺ τοῦ ἐχθρικοῦ.

Ἀντιπαρασχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντιπαρέχω.

Ἀντι-παράταξις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιπαρατάττειν.

Ἀντιπαράτασις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιπαρατείνειν.

Ἀντι-παρα-τάσσω (ττω), Μ. τάξω. Βάλλω εἰς παράταξιν ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ τὸ στράτευμά μου.

Ἀντι-παρα-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω τι ἀντικρὺ ἄλλου παραλλήλως· ἀντιπαρατάττω· παραβάλλω, συγκρίνω.

Ἀντι-παρα-τίθημι, Μ. θήσω. Βάλλω τι πλησίον ἄλλου, (ἐν μ.) συγκρίνω, ἀντιτάττω. «Ἀντιπαρατιθέντες αἰσχρὰ καὶ σεμνά,» Συν.

Ἀντι-παρα-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑποχωρῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντιπαραχώρησις, εως (ἡ). ἡ ἀμοιβαία ὑποχώρησις.

Ἀντι-πάρ-ειμι, Μ. εἶμαι (παρτ. Ἀντιπαρὼν κτλ.), = Ἀντιπαρέρχομαι.

Ἀντι-παρ-εισ-έρω, Μ. ρεύσομαι. Κύνομαι μέσω (Ἐμβαίνω μὲ τρόπον) καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀντιπαρέκτασις, εως (ἡ), = Ἀντιπαράτασις.

Ἀντι-παρ-εκ-τείνω, Μ. τενῶ, = Ἀντιπαρατείνω.

Ἀντι-παρ-εξ-άγω, Μ. ἄξω, (ἀόρ. Ἀντιπαρεξήγαγον κτλ.). Ἐξάγω καὶ ἐγὼ τὸ στράτευμά μου παρατεταγμένον κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, (μτφρ.) συνεριζόμαι, ἐμβαίνω εἰς συναγωνισμόν.

Ἀντι-παρ-ίζ-ειμι, Μ. ειμι, = τῷ

Ἀντι-παρ-εξ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἀντι-παρεξῆλθον κτλ.). Ἐξάγω καὶ ἐγὼ (διὰ κινήματος πλαγίου) ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντι-παρ-εξ-ετάζω, Μ. άσω. Ἐξετάζω δι' ἀντικαταθέσεως.

Ἀντι-παρ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι. Περνῶ ἀντικρύ τινος ἀπὸ ἄλλον (ἢ τὸν ἀκολουθῶ ἀπὸ τὸν ἀντικρυνὸν) δρόμον.

Ἀντι-παρ-έχω, Μ. ἕξω (ἀόρ. Ἀντιπαρέσχον κτλ.), = Ἀντιδίδωμι.

Ἀντι-παρ-ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρηγορῶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι-παρ-ήκω, Μ. ήξω. Ἐπεκτείνομαι ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸν μέρος.

Ἀντι-παρα-σκευάω, Μ. εύσω. Κινοῦμαι πλαγίως κατὰ τοῦ ἐχθροῦ μὲ τὸ ἱππικόν μου.

Ἀντι-παρ-ίστημι, Μ. ἀντιπαρα-στήσω (ἀόρ. Ἀντιπαρέστησα καὶ μσ. Ἀντιπαρεστην κτλ.). Παρασταίνω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἢ ἐναντίον (ἢ ἄλλο εἰς τόπον) τοῦ ὑπάρχοντος.

Ἀντι-παρρησιάζομαι, Μ. άσομαι. Ὁμιλῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως μὲ τὴν αὐτὴν παρρησίαν (ἐλευθεροστομίαν).

Ἀντι-παρ-ωθέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἐγὼ ἀμοιβαίως παρωθίαν.

Ἀντι-πάσχω, Μ. πείσομαι (ἀόρ. Ἀντέπαθον κτλ.). Παθαίνω ὅ,τι (κακὸν ἢ καλὸν) ἔκαμα εἰς ἄλλον. «Τί ἂν θράσειαν αὐτοὺς, ὅτι οὐκ ἂν μεῖζον ἀντιπάθοιεν;» Θκ. 2) (ἰατρ.) ἀντενεργῶ, (παρβλ. Ἀντιπαθέω). ‖ «Ἀντικακοπαθῶς (λόγος), Ἀλεξανδρ., ὁ ἀντίξηρος, ὁ περιέχων καὶ ἡγουμένους καὶ ἐπιμέλειας ὄρκους,» καὶ «Ἀντικακοπαθοῦς (τὸ), Νμ., ἡ πρὸς ἰσχυροποίησιν ἐπιβαλλομένη εἰς τὸν ἔνοχον ὁμοιοπάθεια.

Ἀντι-κατα-γέω-ῶ, Μ. ἄσω. Κάμνω θυσίαν ὑπὲρ τοῦ ἀκουομένου κρότου.

Ἀντι-πείθω, Μ. πείσω. Καταπείθω ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά· ἢ τὸν καταπείθω εἰς τὸ ἐναντίον, τὸν μεταπείθω.

Ἀντιπειστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἀντιπειθείας) πρὸς τὸ ἀντιπείθειν.

Ἀντι-πελαργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποδίδω εὐγνωμόνως τὴν χάριν (καθὼς οἱ πελαργοὶ, γηροκομοῦντες τοὺς γονεῖς των).

Ἀντιπελάργησις, εως (ἡ). ἡ τοῦ εὐεργετήματος ἀπόδοσις, εὐγνωμοσύνη (κυρ. τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γονεῖς, κατὰ μίμησιν τῶν πελαργῶν).

Ἀντιπελαργία (ἡ), = τῷ πρσηγ.

Ἀντι-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου ἢ ἐναντίον τινὸς ἢ ὑπέρ.

Ἀντιπενθής, εως (ὁ, ἡ). ὁ πρόξενος πένθους ἀντὶ πένθους.

Ἀντιπεπονθότως, ἐπίρ. Κατ' ἀντιπάθειαν ἢ ὁμοιοπάθειαν (ἀντικόλασιν). «Ἡμεῖς' ἀντίστροφον λόγον, ἓν τοῦ

Ἀντιπεπονθώς, υῖα, ός, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀντιπάσχω.

Ἀντιπέρα, ἐπίρ. = Ἀντιπέραν.

Ἀντιπέραιος, α ον. Ὁ κείμενος

Ἀντιπέρανθε(ν), ἐπίρ. Ἀντικρύ, εἰς τὸ ἀντικρυνὸν μέρος (κυρ. ὅταν ᾖ τις μεταξὺ θαλάσσης). «Ἡ Ζάκυνθος κεῖται ἀντιπέρας Ἤλιδος,» Θκ.

Ἀντιπέρηθεν, ἐπίρ. Ἰων. Ἀπ' ἀντικρύ, ἀπὸ τὸ πέρα μέρος.

Ἀντιπέρην, ἐπίρ. Ἰων. = Ἀντιπέραν. «Ὑπείρους δοιάς, Ἀσιάδ' ἀντιπέρην τε,» Μέσχ.

Ἀντι-περι-άγω, Μ. άξω. Στρέφω πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀντιπεριαγωγή (ἡ). ἡ ἐξ ἐναντίας περιστροφή.

Ἀντι-περί-ειμι, Μ. ειμι. Ἐπανέρχομαι περιοδικῶς, (Ἀρετ.).

Ἀντι-περι-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντηχῶ ὁλοτρόγυρα.

Ἀντι-περι-ίστημι, Μ. περιστήσω (ἀόρ. Ἀντιπεριέστησα καὶ μσ. Ἀντιπεριέστην κτλ.). Στενοχωρῶ τι παντοχόθεν εἰς τρόπον ὥστε νὰ συγκεντρωθῇ ἢ νὰ μεταβληθῇ ὁλοτελῶς εἰς ἄλλο τι. «Ἀντιπεριέστησι τὸ ψῦχος εἶσω τὴν θερμότητα,» Ἀρχ. (ἢ πθ. ἢ μσ.) «Αἱ νόσοι αἱ τοῦ ὠτὸς ἀντιπερίστανται εἰς τὸ τοῦ πνεύματος πάθη,» αὐτ.

Ἀντι-περι-λαμβάνω, Μ. λήψομαι. Περικυκλόνω ἢ ἀγκαλιάζω ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι-περι-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Περιπλέω καὶ ἐγὼ ἀπ' ἀντικρὺ τοῦ ἐχθροῦ. 2) κάμνω τὸν περίπλουν τῆς γῆς ἢ νήσου τινός, λαμβάνων τὴν ἐναντίαν ἄλλως περιπλέοντος ἐπίσης) διεύθυνσιν «Τῷ μὴ συμπλέειν μηδένας τῶν ἀντιπεριπλεόντων,» Στρ.

Ἀντιπερίσπασμα (τὸ) καὶ

Ἀντιπερισπασμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιπερισπᾶν.

Ἀντι-περι-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω (ἐν γέν. Τρέπω ἐπὶ πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος ἢ πο

τὲ μὲν ἀπ' ἐόῶ, ποτὲ δὲ ἀπ' ἐκεῖ·(ἰδιωτ. δὲ) ἐλκύω διὰ στρατηγήματος τὴν προσοχὴν ἢ τὰς δυνάμεις τοῦ ἐχθροῦ πρός ἄλλο μέρος, τὸν ἀπασχολῶ ἀλλοῦ.

Ἀντιπερίςασις, εως(ἡ). ἡ πανταχόθεν περικύκλωσις ἢ ἡ ἐκ τούτου συγκέντρωσις ἢ ἀλλοίωσις τοῦ οὕτω συνοχωρουμένου.

Ἀντιπερι-στρέφω, Μ. στρεψῶ. Περιστρέφω τι ἐξ ἐναντίας.

Ἀντιπερίστροφή (ἡ). ἡ ἐξ ἐναντίας περιστροφή.

Ἀντι-περιχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατὰντῶ διὰ περιστροφῆς ὅπιαθεν τῶν ἐχθρῶν, τοὺς ὑπαίρνω ἀπ' ὀπίσω.

Ἀντι-περιφύχω, Η. φύξω. Δρασίζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως παντοχόθεν τι.

Ἀντιπεριωθέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυντῶν (Ὠθῶν) τι παντοχόθεν τὸ στενοχωρῶ περὶ ἑαυτὸ, (παρβλ. Ἀντιπερίστημι).

Ἀντιπεριώθησις καὶ

Ἀντιπερίωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ τῆς παντοχόθεν ἀντικρούσεως συγκέντρωσις.

Ἀντίπετρος (ὁ, ἡ), Π, ὅμοιος μὲ (σκληρὸς ὡς ἂν τὴν) πέτρα.

† Ἀντιπεφάσθαι, ἀνάγν. Ἀντὶ πεφάσθαι.

Ἀντι-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω Πηδῶ ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως, ἢ πηδῶ ἐναντίον τινος.

Ἀντιπηξ, ηγος (ὁ), Π. [ἀντιπήγνυμι]. κιθώτιον, (Τουρκ.) σενδούκι

Ἀντι-πηρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μουτράνω (Τουρκ. Σακατεύω) τινὰ πρὸς ἐκδίκησιν.

Ἀντιπίζω, Μ. ἴσω Ζουλῶ. Στενοχωρῶ] καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι-πίμπλημι, Μ. πλήσω. Γεμίζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντιπίμπρημι, Μ. πρήσω. Καίω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντιπίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Ἀντέπεσον κτλ.). Πίπτω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως κατ' ἐκάνω τινός· ἀντιβαίνω, ἐναντιοῦμαι, ἀντιλέγω ‖φ. (ὅθεν ἡ μτχ.) «Ἀντιπίπτων ‖ὁ),—Ἐχθρός, καὶ «Ἀντιπίπτον (τὸ), δυστύχημα, ἐναντίότης.

Ἀντιπλαγιάζω, Μ. άσω. Βάλλω τι πλαγίως ἀντικρὺ ἄλλου, πλαγιάζω δύο τινὰ σώματα πρὸς ἄλληλα.‖. Αυδ. ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Γ', 37].

Ἀντιπλαστος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ μίμησιν ἄλλου πεπλασμένος, (ἐκμ.) ὅμοιος, ἀπαράλλακτος.

Ἀντιπλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω ξανάςρεφα ἢ ἀμοιβαίως.

Ἀντιπλευρος (ὁ, ἡ). Π. τοῦ ὁπ. ἡ πλευρὰ ἀντικρύζει μὲ ἄλλην, κείμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὴν ἀντικρυνὴν πλευράν.

Ἀντι-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Πλέω ἐναντίον (κατεπάνω) τοῦ ἐχθροῦ ἢ τοῦ ἀνέμου.

Ἀντιπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντιπλήττων ἢ ἀντιπληττόμενος.

Ἀντι-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ἢ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας (κυρ τὰ καράβια μὲ στρατιώτας). 2) γεμίζω τι μὲ ἄλλο παρὰ τὸ ὁπ. περιεῖχε.

Ἀντι-πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Κτυπῶ ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως, ἀντικρούω.

Ἀντιπλοια (ἡ), πλεῖσιμον κατὰ τοῦ ἀνέμου, (ὅθεν:) = Ἀσερβόπια.

Ἀντι-πνέω, Μ. πνεύσω. Φυσῶ ἐναντίον, (μεφορ.) ἐναντιοῦμαι.

Ἀντιπνυή καὶ

Ἀντίπνοια (ἡ). φύσημα ἐναντίον, (μτφορ.) ἐμπόδιον.

Ἀντίπνους-ους (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.)-πνόως. Ὁ φυσῶν ἐναντίον.

Ἀντίποδες (οἱ), Σ. Ἀντίποδας.

Ἀντι-πεδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἀμοιβαῖον πόδαν.

Ἀντι-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τι (εἴτε καλὸν, εἴτε κακόν). ‖. (μσ.) θέλω νὰ οἰκειοποιηθῶ τι τὰ ὁπ. ἐπιθυμῶ ἢ φρονῶ ὅτι μοῦ ἀνήκει, (ἐπμ.) συναγωνίζομαι πρός τινα ‖ἢ ἀντενεργῶ) περὶ αὐτοῦ. «Ἀντιποιεῖσθαι Σαλαμῖνος,» Ηλ. «Ἐπεὶ δὲ Κῦρος τέθνηκεν, οὐκ ἀντιποιούμεθα τῆς ἀρχῆς τῷ βασιλεῖ,»Ξεν. «Οἱ ἀλλήλοις περὶ ἀνδραγαθίας ἀντεποιοῦντο,» αὐτ.

Ἀντιποίησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιποιεῖσθαι.

Ἀντίποινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντὶ ποινῆς (τιμωρίας) ζητούμενος ἢ διδόμενος· (ὅθεν: ‖. (εἰσ.) Ἀντίποινον (τὸ),—Ἄποινον, ἀντίλυτρον ἢ πρόστιμον.

Ἀντι-πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολεμῶ ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅστις μὲ πολεμεῖ.

Ἀντιπολέμιος, α, ον, (ἀμφ.)—τῷ

Ἀντιπόλεμος (ὁ, ἡ),—Πολέμιος, ὁ πολεμῶν ἐναντίον τινός. «Ἀντιπόλεμοι,» οἱ πολεμοῦντες πρὸς ἀλλήλους.

Ἀντι-πολίζω, Μ. ίσω, (ἀόκμ.). Κτίζω πολιν ἀντικρὺ (ἢ ἐναντίον) ἄλλης.

Ἀντι-πολιορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολιορκῶ τοὺς πολιορκοῦντας, ἢ Πολιορκῶ ἢ ἐγὼ ἄλλον ἐν ᾧ πολιορκοῦμαι ὑπ' ἄλλου,(Θκ. Ζ', 28).

Ἀντίπολις, εως (ἡ). πόλις κειμένη ἀντικρὺ (ἢ ἀντίζηλος) ἄλλης.

Ἀντιπολιτεία (ἡ). τὸ ἐναντίον τῶν καθεστώτων πολιτικὸ σύστημα ἢ φρόνημα, ἀντ. πολιτεύσις, φατριασμός, (ἐν γέν.) ἀντίστασις, [ἐκ τοῦ

Ἀντι-πολιτεύομαι, Μ. εὐσομαι. Ἔχω σύστημα ἢ φρόνημα πολιτικὸν ἐναντίον τῶν καθεζώντων, εἶμαι τῆς ἐναντίας φατρίας εἰς μίαν πόλιν ἢ κυβέρνησιν· (ἐν γέν.) ἀντιστέκομαι (ἀντενεργῶ) εἰς τοὺς σκοπούς τινος.

Ἀντι-πορεύομαι, Μ. εὐσομαι. Ἔπάγω (κινοῦμαι) κατὰ τοῦ ἐρχομένου κατεπάνω μου. 2] περιπατῶ τὸν ἐναντίον δρόμον τινός, (ἐπμ.) ἀντιστέκομαι εἰς τὰ κινήματά του.

Ἀντι-πορθέω-ῶ, Μ ήσω. Ἀφανίζω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν τόπον ἐκείνου ὅστις ἀφάνισε τὸν ἰδικόν μου.

Ἀντίπορθμος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος εἰς τὸ ἀντικρυνὸν μέρος πορθμοῦ. «Καὶ τῆς ἀντιπόρθμου τῇ Φωκίδι Κορίσσης,» Στρ.

Ἀντίπορος (ὁ, ἡ),—Ἀντίπορθμος, κείμενος εἰς τὸ ἀντικρυνὸν πεφγιάλι· (ἐν γέν.) ἀντικρύζων.

Ἀντίπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τοὺς πόδας πατοῦντας ἀντιθέτως πρὸς ἄλλον, (ὅθεν Γεωγρ.) ὁ ὑπὸ τὸν αὐτὸν μὲν ἀλλ' ἐκ διαμέτρου ἀντικείμενον μεσημβρινὸν εὑρισκόμενος. «Δημώναξ, θεινὸς τὴν ἐν τῷ ὕδατι φρέατος σκιὰν, τοιούτους ἔλεγεν εἶναι τοὺς ἀντίποδας» Ακ.

Ἀντιπρακτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀντιπράττων (ἀντενεργῶν) εἰς ἄλλον.

Ἀντιπραξις, εως(ἡ). ἀντενέργεια, [ἐκ τῆ

Ἀντι-πράσσω(ττω), Μ. πράξω. Ἀντενεργῶ (ἀντιφέρομαι ἀντιπολιτεύομαι) πρός τινα

Ἀντιπρεσβευτής, οῦ (ὁ). ὁ τόπον ἐπέχων (ἀπεσταλμένος ἀντὶ) πρεσβευτοῦ.[ἐκ τῶ

Ἀντι-πρεσβεύω, Μ. εὐσω. Ἔπάγω ‖Στέλλομαι, [ἢ μσ] Στέλνω ἀμοιβαίως) πρεσβεις πρὸς ἐκεῖνον ὅς τις ἔστειλεν εἰς τὴν κωφείρνησίν μου, ἢ ἵνα ματαιώσω τὸν σκοπὸν τῆς πρεσβείας ἄλλου κράτους.

Ἀντι-πρήσσω, Μ. πρήξω. Ἰων. ἀντὶ Ἀντιπράσσω.

Ἀντι-προ-βάλλομαι, Μ. βαλοῦμαι. Προβάλλω τι (ἢ Προτείνω τινὰ) ἀντὶ ἄλλου.

Ἀντιπροβολή (ἡ). τὸ νὰ προβάλῃ τις ἀντὶ τοῦ προβληθέντος ἄλλον (νὰ κάμῃ κράτος ἐναντίον).

Ἀντι-πρόειμι, Μ. ειμι (παρτ. Ἀντιπροΐειν κτλ.). Ἐξέρχομαι καὶ ἐγὼ κατ' ἐκεῖνον ὅς τις ἐξῆλθε καὶ ἔρχεται ἐναντίον μου.

Ἀντι-προ-θυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Εἶμαι ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως (ἢ ἀντὶ ἄλλου) πρόθυμος.

Ἀντιπροικα, ἐπίρ. Σχεδὸν χάρισμα (χρεωκα), εὐθηνότατα.

Ἀντι-προ-καλέομαι-οῦμαι, Μ. έσομαι. Προκαλῶ ἢ ἐγὼ (κυρ. ἐπὶ δικαστηρίῳ) ἀμοιβαίως τινὰ εἰς συμφωνίαν κτλ.

Ἀντιπρόκλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιπροκαλεῖσθαι.

Ἀντι-προ-κινέω, Μ. ήσομαι(ἀόρ. Ἀντιπροέ[καὶ προ.Ἀντιπρού]πιον κτλ.). Πίνω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως |Σηκώνω ποτῆρι) εἰς ὑγείαν ἐκείνου ὅς τις ἔπινε εἰς ὑγείαν μου.

Ἀντι-προ-καταγορεύω, Μ. εὐσω ἢ ἐρῶ (ἀόρ. Ἀντιπροκατηγόρευσα ἢ Ἀντιπροεῖπον χ/χ. διττῶς). Ἀντιχαιρετῶ.

Ἀντιπροκειμένως, ἐπίρ. Κατὰ τὴν Πρόσωπον μὲ πρόσωπον.

Ἀντιπρόκτασις, εως (ἡ). (ῥτρ.) ἡ πρὸς ἀναίρεσιν τῆς τοῦ ἀντιδιαιτου ἐπιφερομένη ἄλλη πρότασις. [ἐκ τοῦ

Ἀντι-προ-κτείνω, Κ' κτενῶ. Ἁπλόνω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως «Τοῦδέ, τὴν δεξιὰν προτείνουσα, ἀντιπροὔκτεινε,» Ξεν. Συρρι)

Ἀντιπροξις, εως(ἡ). ἀντενέργεια, [ἐκ τῆ

Ἀντι-πράσσω(ττω), Μ. πράξω. Ἀντενεργῶ (ἀντιφέρομαι ἀντιπολιτεύομαι) πρός τινα

Ἀντιπρεσβευτής, οῦ (ὁ). ὁ τόπον ἐπέχων (ἀπεσταλμένος ἀντὶ) πρεσβευτοῦ.[ἐκ τῶ

Ἀντι-πρεσβεύω, Μ. εὐσω. Ἔπάγω ‖Στέλλομαι, [ἢ μσ] Στέλνω ἀμοιβαίως) πρεσβεις πρὸς ἐκεῖνον ὅς τις ἔστειλεν εἰς τὴν κωφείρνησίν μου, ἢ ἵνα ματαιώσω τὸν σκοπὸν τῆς πρεσβείας ἄλλου κράτους.

Ἀντι-πρήσσω, Μ. πρήξω. Ἰων. ἀντὶ Ἀντιπράσσω.

Ἀντι-προ-βάλλομαι, Μ. βαλοῦμαι. Προβάλλω τι (ἢ Προτείνω τινὰ) ἀντὶ ἄλλου.

Ἀντιπροβολή (ἡ). τὸ νὰ προβάλῃ τις ἀντὶ τοῦ προβληθέντος ἄλλον (νὰ κάμῃ κράτος ἐναντίον).

Ἀντι-πρόειμι, Μ. ειμι (παρτ. Ἀντιπροΐειν κτλ.). Ἐξέρχομαι καὶ ἐγὼ κατ' ἐκεῖνον ὅς τις ἐξῆλθε καὶ ἔρχεται ἐναντίον μου.

Ἀντι-προ-θυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Εἶμαι ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως (ἢ ἀντὶ ἄλλου) πρόθυμος.

Ἀντιπροικα, ἐπίρ. Σχεδὸν χάρισμα (χρεωκα), εὐθηνότατα.

Ἀντι-προ-καλέομαι-οῦμαι, Μ. έσομαι. Προκαλῶ ἢ ἐγὼ (κυρ. ἐπὶ δικαστηρίῳ) ἀμοιβαίως τινὰ εἰς συμφωνίαν κτλ.

Ἀντιπρόκλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιπροκαλεῖσθαι.

Ἀντι-προ-κινέω, Μ. ήσομαι(ἀόρ. Ἀντιπροέ[καὶ προ.Ἀντιπρού]πιον κτλ.). Πίνω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως |Σηκώνω ποτῆρι) εἰς ὑγείαν ἐκείνου ὅς τις ἔπινε εἰς ὑγείαν μου.

Ἀντι-προ-καταγορεύω, Μ. εὐσω ἢ ἐρῶ (ἀόρ. Ἀντιπροκατηγόρευσα ἢ Ἀντιπροεῖπον χ/χ. διττῶς). Ἀντιχαιρετῶ.

Ἀντι-προ-σαμόομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐπισωρεύω πέριξ (κυρ φυτοῦ) ἄλλο χῶμα ἀντὶ τοῦ σκορπισθέντος.

Ἀντι-πρόσ-ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Ἀντιπροσῆειν κτλ.). Πλησιάζω ἢ ἐγὼ κατ' ἐκεῖνον ὅς τις ἦλθε πλησίον μου.

Ἀντιπροσεικεῖν, ἀόρ. δ'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντιπροσαγορεύω.

Ἀντι-προσ-ελαύνω, Μ. ελάσω. Ὁρμῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἔφιππος κατά τινος.

Ἀντιπροσενεγκεῖν, ἀορ. δ'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντιπροσφέρω.

Ἀντιπροσερεῖν, μέλλ. ἐνεργ. τῆς ἀπαρ. ἢ

Ἀντιπροσεβρήθην, ἀόρ. ἀ. παθ. τῆς ὁριστ τοῦ Ἀντιπροσαγορεύω.

Ἀντι-προσ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἀντιπροσῆλθον κτλ.),—Ἀντιπρόσειμι

Ἀντι-προσ-κυνέω ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἀντιπροσεκύνησα ἢ Ἀντιπροσέκυσα). Προσκυνῶ ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅστις μὲ προσκυνεῖ.

Ἀντι-προσ-φέρω, Μ. οισω (ἀόρ. Ἀντιπροσήνεγκα κτλ.). Φέρω ἢ ἐγὼ τι ἀμοιβαίως πλησίον τινός.

Ἀντιπρόσωπος, ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ πρόσωπόν του κατεναντίον τοῦ ἄλλου, τοποθετημένος

Ἀντιπροσώπως, ἐπίρ. Κατὰ τὸ Πρόσωπον μὲ πρόσωπον.

Ἀντιπρόταστις, εως (ἡ). (ῥτρ.) ἡ πρὸς ἀναίρεσιν τῆς τοῦ ἀντιδιαιτου ἐπιφερομένη ἄλλη πρότασις. [ἐκ τοῦ

Ἀντι-προ-τείνω, Κ' τενῶ. Ἁπλόνω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως «Τοῦδέ, τὴν δεξιὰν προτείνουσα, ἀντιπροὔκτεινε,» Ξεν. Συρρι)

προβάλλω καὶ ἐγὼ ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἀντιτάττω εἰς τὴν πρότασιν τοῦ ἀντιδίκου μου ἄλλην.

Ἀντιπροτίθημι, Μ. θήσω. Βάλλω τι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐμπροσθέν τινος, ἀντιπροτείνω

Ἀντιπρῳρίτης (ὁ, ἡ). (συρ. ἐπὶ πλοίων) ὁ ἔχων γυρισμένην τὴν πρῷραν τοῦ ἀντικρὺ τῆς πρῴρας τοῦ ἄλλου. 2 Π. = Ἀντικρόσωπος, ἀντικρύζων, ἐμπροσθινὸς, (ἐπμ.) προφανής. ‖ (οὐσ.) Ἀντίπρῳρον (τό), τὸ ἐναντίον τῆς πρῴρας μέρος τοῦ πλοίου, δηλ. ἡ πρύμνη.

Ἀντίπτωμα (τό). δυστύχημα, συμφορὰ ἐναντίου, (τὸ Ἀντιπίπτω).

Ἀντίπτωσις, εως (ἡ). ἀντίπτωσις, ἐναντιότης. 2) (Γραμτ.) ἡ χρῆσις ἄλλης πτώσεως ἀντὶ ἄλλης, ἐναλλαγὴ τῶν πτώσεων.

Ἀντιπτωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀντιπτωσιν.

Ἀντιπτωτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ σχῆμα ἀντιπτώσεως.

Ἀντίπυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὰ ὀπίσθια (τὴν κωλήν) τοιουτοτρόπως πρὸς τὸν τοῦ ἄλλ. ■Ἀντίπυγοι συμπλέκονται, = Λίχτ.

Ἀντιπυκτεύω, Μ. εὔσω. Παλαίω μὲ τὰς γροθιάς.

Ἀντίπυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πύλην ἀντικρύζουσαν μὲ ἄλλην.

Ἀντιπυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι, = Ἀνερωτάω.

Ἀντίπυργος (ὁ, ἡ), Π. ὅμοιος (ἴσος) μὲ πύργον.

Ἀντιπυργόω-ῶ, Μ ώσω, Π. κτίζω πύργον ἐναντίον ἢ καταντικρὺ ἄλλου.

Ἀντιπυρετέω, Μ. εὔσω. Ἴφνομαι καὶ ἐγὼ παρὰν ἀντικρὺ ἄλλου (ἀποκρινόμενος τοιουτοτρόπως εἰς τὸ δι' αὐτοῦ σύνθημα).

Ἀντιπυρίπω, Μ. ρέψω, Κλίνω (Γέρνω) πρὸς τὸ ἄλλο μέρος (ἡ καὶ πρὸς τὰ δύο ἀμοιβαίως) τῆς πλάστιγγος, (ἐπμ.) κρατῶ ἰσορροπίαν.

Ἀντιρ-ρέω, Μ. ῥεύσω ἢ ῥεύσομαι· Τρέχω (Χύνομαι) ἐξ ἐναντίας.

Ἀντιρρήθην, (ἀνμλ.) ἀόρ. α. πθ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντιλέγω.

Ἀντίρρησις, εως (ἡ). ἀντιλογία, ἀναίρεσις τῶν λόγων ἄλλου.

Ἀντιρρητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων κλίσιν, ἐπιτήδειος πρὸς ἀντίρρησιν, ἀναιρετικός.

Ἀντιρρητορεύω, Μ. εύσω. Ῥητορεύω ἐναντίον τινός.

Ἀντιρρίνιον (τὸ), εἶδ. φυτ., τὸ Ἑλλ. Ἀνάρρινον, (ἀμφότερα διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν σπόρων του μὲ ῥῖνα μοσχαρίου).

Ἀντιρροή καὶ

Ἀντιρροια (ἡ)· ἡ ἐναντία ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω ροή, παλίρροια.

Ἀντιρροπία (ἡ)· ἡ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τῆς πλάστιγγος κλίσις, (ἐπμ.) ἰσορροπία.

Ἀντίρροπος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέπων (γέρνων) πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος τῆς πλάστιγγος, (ἐπμ.) ἰσόρροπος, ἰσοβαρὴς, ἰσοδύναμος, ἀντάξιος, ἀνάλογος, (ἢ κατ' ἔκτ.) ἀντικρυνός.

Ἀντιρροπῶ, ἐπίρ. Ἔξισου, μὲ ἰσορροπίαν.

Ἀντισάζω, Μ. ισάσω, = Ἀντισόω.

Ἀντισεβόμαι (χωρὶς Μ.). Σέβομαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά.

Ἀντισημαίνομαι, Μ. υνοῦμαι. Φέρομαι ἐγὼ ἀμοιβαίως μὲ ὑπερηφάνειαν πρός τινα.

Ἀντισηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τὴν ζυγαριὰν νὰ σηκωθῇ, βάλλων καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος της ἴσον βάρος, (ἐπμ.) ἰσοσταθμίζω, ἀποδίδω τὸ ἴσον, ἐπανορθῶ, ἀναπληρῶ.

Ἀντισήκωμα (τὸ). τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἀντισήκωσιν. 2) = τῷ

Ἀντισήκωσις, εως (ἡ). ἐξίσωσις (κυρ. τῆς ζυγαριᾶς), ἰσορροπία· ἀναπλήρωσις· ἀντιπόδοσις.

Ἀντισημαίνω. Μ. σημανῶ. Κάμνω (δείχνω) ἐναντίον σημεῖον· ἔχω ἐναντίαν σημασίαν.

Ἀντίσιγμα, ατος (τό). Σίγμα (Ͻ) ἀντεστραμμένον (μὲ τὸ ὁπ. ἐσημείωναν οἱ παλαιοὶ σχολιασταὶ τὰ παρέγγραπτα καὶ ἀφίζολα ἔπη).

Ἀντισιωπάω-ῶ, Μ. ήσω. Σιωπῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι-σκευάζομαι, Μ. άσομαι. Διαθέτω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως (ἀλλὰ κατ' ἐναντίον ἄλλου τρόπου) τὰ σκεύη μου.

Ἀντι-σκοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκοτίζω τι σκεπόμενος ἀντικρύ.

Ἀντισπόλυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἀντισκυλεύω, Μ. εύσω. Σκυλεύω τὸν σκυλεύσαντά μ.

Ἀντισκώπτω, Μ. σκώψω. Περιγελῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά.

Ἀντισοφίζομαι, Μ. ίσομαι Μεταχειρίζομαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως σοφίσματα (πανουργίας) κατά τινος.

Ἀντισοφιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀναιρῶν τὰ σοφίσματά τινος. ■Ἐδίδει γὰρ τὸν Ἐπίκουρον, ὡς ἀντισοφιστὴν τῆς μαγγανείας αὐτοῦ, ■ Δκ.

Ἀντισόω-ῶ, Μ. ώσω Ἐξισῶ, κάμνω τι ἴσον μὲ ἄλλο.

Ἀντίσπασις, εως (ἡ). = Ἀνθολκή, (ἰατρ.) ἡ πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος διεύθυνσις τῶν ὑγρῶν τοῦ σώματος, (παρβλ. Παροχέτευσις).

Ἀντίσπασμα (τὸ) καὶ

Ἀντισπασμός (ὁ). = Ἀντίσπασις, πρόδηγμα πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος. 2) ἀντιλογία, διαφωνία, ἀντενέργεια. 3) (ἐπὶ στρατ. κινημ.) = Ἀντιπερισπασμός.

Ἀντισπαστικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς ἀντισπασμόν, (ἰατρ.) ὁ ἀντενεργῶν εἰς τοὺς σπασμούς. 2) (Γραμμτ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ Ἀντίσπαστον ποιητ. μέτρον.

Ἀντίσπαστος (ὁ, ἡ). ὁ τραβῶν ἢ τραβούμενος πρὸς τὸ ἐναντίον ἢ πρὸς δύο ἐναντία ἀλλήλοις μέρη, (ἐπμ. 2) σπασμωδικός. 3) ἀντιλέγων, ἀνθιστάμενος, ἀντενεργῶν, ‖ (οὐσ.) Ἀντίσπαστον (μέτρον), τὸ συγκείμενον ἐξ ἑνὸς Ἰάμβου ☓ ἑνὸς Τροχαίου, περιέχον δηλ. τέσσαρας συλλαβὰς, τὰς δύο ἑκατέρωθεν βραχ. ☓ τὰς δύο μεσαίας μακρ. οἷον Ἀλέξανδρος.

Ἀντι-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶ πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος, (μὲ δοτ.) ἐναντιοῦμαι, (μὲ γεν. Π.) πιάνω, ἀρέττομαι.

Ἀντισπεύδω, Μ. σπεύσω. Ἀνταγωνίζομαι μὲ πολλὴν προθυμίαν κατά τινος, προσπαθῶ νὰ καταρθώσω τὸ ἐναντίον.

Ἀντισπόδιον (τὸ). στάκτη (σποδὸς) φυτικὴ, χρήσιμος ἐν ἐλλείψει ἀρωματικῆς ἢ μεταλλικῆς.

Ἀντίσποδος (ὁ, ἡ). ἁ χρησιμεύων ἀντὶ σποδοῦ (στάκτης φυτικῆς ἢ μεταλλικῆς), (ὕλαι ‖. (οὐσ.) Ἀντίσποδος (ἡ) καὶ Ἀντίσποδον (τό), = Ἀντισπόδιον.

Ἀντι-σπουδάζω, Μ. άσω, = Ἀντισπεύδω

Ἀντι-σταθμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀντισηκόω.

Ἀντιστάθμησις, εως (ἡ), = Ἀντισήκωσις.

Ἀντιστα-θμίζω, Μ. ίσω, = Ἀντισταθμέω

Ἀντίσταθμος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων ἴσα μὲ ἄλλον, ἰσοβαρὴς· ἰσοδύναμος· ἀντάξιος.

Ἀντι-στασιάζω, Μ. άσω Συγκροτῶ (ἢ εἶμαι ἀπὸ τὴν) ἐναντίαν φατρίαν.

Ἀντιστασιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συγκροτῶν (ἑνώνων εἰς) τὴν ἐναντίαν φατρίαν

Ἀντιστάσιος (ὁ, ἡ), (ἐμφ.) = Ἀντίσταθμος, ἰσοστάσιος.

Ἀντίστασις, εως (ἡ). ἐναντίωσις. 2) σύγχρισις. 3) ἀντιφατρισμός.

Ἀντιστατέον, θετ. τοῦ Ἀνθίσταμαι

Ἀντιστατέω-ῶ, Μ. ήσω. = Ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, διεγείρω στάσεις.

Ἀντιστάτης, ου (ὁ), ὁ ἀνθιστάμενος, ἐναντίος, ἐχθρὸς, ἢ = Ἀντισταθμιώτης.

Ἀντιστατικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος πρὸς (ἢ ἀνήκων εἰς) ἀντίστασιν.

Ἀντίστερνον (τὸ). τὸ μέρος τῆς βάγης ☓, ποὺ ἀντικρύζει εἰς τὸ κοῖλον τοῦ σήθους (εἰς τὸ στέρνον).

Ἀντιστήριγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἀντιστήριξιν, στύλωμα, (☓ μεταφ.) βοήθημα, ὑπεράσπισις.

Ἀντιστηριγμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιστηρίζειν, ἀντιστήριξις.

Ἀντιστηρίζω, Μ. ίξω Στηλόνω τι ἀπὸ τὸ ἐναντίον (ἐκείνου πρὸς τὸ ὁποῖον γέρ. εἰ) μέρος. (μεταφρ.) ὑποστηρίζω (ὑπερασπίζομαι) τινα ἐναντίον ἄλλου, βοηθῶ χεῖρα βοηθείας.

Ἀντιστοιχέω-ῶ, Μ. ήσω. Στέκω κατὰ στεῖρον (στοῖχον) ἀντικρὺ ἄλλου στενωμένου παρομοίως. ■Χορεῖ ἀντιστοιχοῦντες ἀλλήλοις. ■ Σλ. 2) (Γραμτ.) ἀναλογῶ ☓ ἐπμ. ἀλλάσσομαι) μὲ ἄλλο στοιχεῖον.

Ἀντιστοιχία (ἡ). ἡ θέσις (κατάστασις) τοῦ ἀντιστοιχοῦντος. 2) (Γραμμτ.) ἡ πρὸς ἄλληλα ἀναλογία καὶ ἐναλλαγὴ τῶν στοιχείων.

Ἀντίστοιχος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = στοίχιος. Ὁ ἀντιστοιχῶν, κατέχων (κείμενος εἰς) ἀντίστοιχον θέσιν, (ἐν γέν.) ἀνάλογος, ὅμοιος.

Ἀντίστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντικρύζων πρὸς ἄλλο στόμα μὲ στόμα.

Ἀντι-στρατεύω (συνηθ. τὸ μσ.), Μ. εύσω, -ομαι. (μτγν.) Στρατολογῶ καὶ ἐκστρατεύω ἐναντίον τινός, (ἐν γέν. ἐναντιοῦμαι, ἀντιπράττω

Ἀντιστρατηγέω-ῶ, Μ. ήσω. (μτθτ. πρὸς δοτ.) Εἶμαι στρατηγὸς τοῦ ἐχθρικοῦ στρατεύματος, (ἐν γέν.) ἀναντιοῦμαι (ἀντιφέρομαι) πρός τινα. 2) (ἀμτθτ.) ἐπέχω τόπον στρατηγοῦ, εἶμαι.

Ἀντιστράτηγος (ὁ). ὁ τόπον ἐπέχων στρατηγοῦ. 2) (στρ.) ὁ στρατηγὸς τοῦ ἐχθρικοῦ στρατεύματος, (Θκ. Σ', 86).

Ἀντιστρατιώτης, ου (ὁ). στρατιώτης τοῦ ἐχθρικοῦ στρατεύματος.
Ἀντιστρατοπεδεία καὶ
Ἀντιστρατοπέδευσις, εως (ἡ). τὸ νὰ στρατοπεδεύῃ τις ἀντικρὺ τοῦ ἐχθροῦ, ἐκ τοῦ
Ἀντιστρατοπεδεύω (καὶ μσ.) -σομαι, Μ. εύσω, -σομαι. Ἔχω στημένον τὸ στρατόπεδόν μου ἀντικρὺ τοῦ ἐχθρικοῦ.
Ἀντίστρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντεστραμμένος (ἀναποδογυρισμένος) ἢ δυνάμενος ν' ἀντιστραφῇ. (ὅθεν οὐσ.) Ἀντίστρεπτα (τὰ), εἶδος μηχανῆς, τὴν ὁπ. δύνανται τις νὰ στρέφῃ ἐξίσου πρὸς ὅλα τὰ μέρη, ἐκ τοῦ
Ἀντιστρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω (Γυρίζω) τι πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, κάμνω νὰ λάβῃ ἐναντίαν διεύθυνσιν (νὰ ἐπιστρέψῃ ἢ ἐπιστραφῇ ὀπίσω). ▪ Τὸ δοθὲν ἀντιστρέφεται. ▪ Ηανδ. ▪ Τοῖς εὐράνοις ᾗ τοῦτο ἀντέστραπται ἔμπαλιν. ▪ Ξεν., εἶνε τὸ ἐναντίον. 2) (ἀμτβτ. ἢ μσ.) ἀλλάζω τὸν δρόμον μου, στρέφω πρὸς ἄλλο μέρος. ▪ Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ Κυρίαν ἴέναι, ἀντιστρέψας ἐπὶ Φρυγίαν ἐπορεύετο, ▪ Ξεν. 3) στρέφομαι ἐπίσης καὶ πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος (ἢ αὐτὸς κατ' ἐμαυτοῦ), (ὅθεν:) ▪ Ἀντιστρέφοντες συλλογισμοί, ▪ Διάλεκτ., οἱ καὶ ἀντιστρόφως ἐκλαμβανόμενοι καὶ ἀποδεικνύοντες ἢ τὸ αὐτὸ ἢ τὸ ἐναντίον τῆς προτάσεως. ▪ Ἀντιστρέφοντα, ▪ = Ἀντικατηγορούμενα. ▪ Ἀντιστρέφον ἐπίγραμμα, ▪ Γραμμ., τὸ καὶ ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενον καὶ παράγον ἢ τὴν αὐτὴν ἢ τὴν ἐναντίαν ἔννοιαν, (παρβλ. Ἀντιστρέφω).
Ἀντιστροφή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιστρέφειν (κατὰ τὰς τελευτ. μάλιστα τῆς λέξ. σημασ.), (ἰδιαιτ. δὲ παρὰ μὲν τοῖς μετρ.) τὸ μέρος τοῦ ᾄσματος τὸ ὁπ., ἀναλογοῦν στίχον πρὸς στίχον μὲ τὴν στροφήν, ἔψαλλεν ὁ χορὸς ἐπιστρέφων ἀπὸ τῶν δεξ. ἐπ' ἀριστερά· (παρὰ δὲ τοῖς Ῥτρ.) ὅταν διάφορα κῶλα λήγωσιν εἰς τὰς αὐτὰς μὲν ἀλλὰ κατὰ διάφορον σημασ. ἐκλαμβανομένας λέξεις· (παρὰ Γραμμ. δέ) ἡ ἀλλαγὴ τοῦ συνήθους σχήματος τῆς συντάξεως, π. χ. ▪ Δηρεῖς ἔχων, ἀντὶ ▪ Δηρῶν, ἔχεις κτλ. (παρβλ. Ἀναστροφὴ καὶ Ἀναγραμματισμός).
Ἀντιστροφικός, ἡ, όν. (ἐν γέν.) Ὁ ἀνήκων εἰς ἀντιστροφήν· (ἰδιαιτ. δὲ παρὰ Γραμμτ.) ▪ Ἀντιστροφικά, ▪ τὰ συγκείμενα ἐκ στροφῶν καὶ ἀντιστροφῶν λυρικὰ χωρία τῶν δραμάτων.
Ἀντίστροφος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντεστραμμένος (ἴδε τὸ βῆμα). 2) ἀνάλογος (κατ' ἄλλο καὶ ἄλλο ἢ διὰ τῶν ἐναντίων). ▪ Τὸ Καλῶς τῷ Κακῶς ἀντίστροφον, ▪ Δ. Ἀλ. ▪ Ἡ ῥητορικὴ τῇ διαλεκτικῇ ἀντίστροφος, ▪ Ἀριστ. ▪ Τῇ ζωγραφίᾳ ἡ ποίησις—, ▪ Πλ. ▪ Τῇ βασιλείᾳ ἡ τυραννὶς—, ▪ αὐτ. Ζῆ. ‖. (οὐσ. παρὰ μετρ.) Ἀντίστροφος (ἡ), = Ἀντιστροφή.
Ἀντιστρόφως, ἐπίρ. Κατ' ἀντιστροφήν, ἐκ τοῦ ἐναντίου, τὸ ἀνάπαλιν. 2) κατὰ τὴν διὰ τῶν ἐναντίων ἀναλογίαν.
Ἀντισυγκρίνω, Μ. κρινῶ. Παραβάλλω τι ἀντιθέτως πρὸς ἄλλο.
Ἀντισυλλογίζομαι, Μ. (σομαι. (Ῥτρ.) Ἀντιτάττω ἐναντίαν συλλογισμὸν εἰς τὸν τοῦ ἀντιδίκου μου.
Ἀντισυλλογισμός (ὁ). συλλογισμὸς ἐναντίος τοῦ προηγουμένου.
Ἀντισυμμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω καὶ ἐγὼ συμμαχίαν μὲ ἄλλον κατὰ τοῦ συμμαχήσαντος ἐναντίον μου.
Ἀντισυμποσιάζω, Μ. άσω. Συνερίζομαι πρός τινα περὶ (περιγραφῆς) συμποσίου.
Ἀντισυμφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως (μουσικὴν) συμφωνίαν.
Ἀντισυναντάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Συναπαντῶ ᾗ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά.
Ἀντισφάζω, Μ. σφάξω. Σφάζω καὶ ἐγὼ πρὸς ἐκδίκησιν.
Ἀντισφαιρίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως (παίζων) τὴν σφαῖραν πρὸς ἐκεῖνον ὅστις τὴν ἔρριψε πρὸς ἐμέ.
Ἀντισφάττω, Ἀττ. αὐτὶ Ἀντισφάζω.
Ἀντισφήν, ηνος ἢ ηνος (ὁ), (μαθητ.) ἡ ἀντίθετος γωνία (χ).
Ἀντισχεῖν, ἀόρ. β'. εἶν: ἐπαρ. καὶ
Ἀντισχεσθε, (β'. πλθ. προσ. τοῦ μσ. ἀορ. β', τῆς πρς. τοῦ Ἀντέχω.
Ἀντισχηματίζω, Μ. ίσω. Κάμνω ἢ μεταχειρίζομαι κατὰ τοῦ ἀντιδίκου μου τὰ ἴδια (ῥτρ.) σχήματα, τὰ ὁπ. μεταχειρίσθη καὶ αὐτὸς κατ' ἐμοῦ.
Ἀντισχηματισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντισχηματίζειν.
Ἀντισχολαστής, οῦ (ὁ). ὁ περὶ τὰς αὐτὰς σπουδὰς ἀντίζηλός τινος.
Ἀντισχυρίζω, Μ. ίσω. Ἐνδυναμόνω (Ὑποστηρίζω) ᾗ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας τινὰ κατά τινος. ‖. (μσ.) διϊσχυρίζομαι πρός τινα περὶ τοῦ ἐναντίου.
Ἀντισχύω, Μ. ύσω. Ἀνθίσταμαι ἰσχυρῶς κατά τινος. 2) (σπν.) = Ὑπερισχύω, νικῶ.
Ἀντισχω, Μ. ἀντι-σχήσω, Ἀττ. ἀντὶ Ἀντέχω.
Ἀντισώζω, Μ. σώσω. Σώζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅστις μὲ ἔσωσεν.
Ἀντιταγμα (τὸ). τὸ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ τεταγμένον στράτευμα, (ἐν γέν.) ἐμπόδιον.
Ἀντιτακτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀντιτάττων τι κατά τινος.
Ἀντιταλαντεύω, Μ. εύσω, = Ἀντισταθμίζω, (ἴδε καὶ Ἀντισηκόω).
Ἀντιτάλαντος (ὁ, ἡ), = Ἀντίσταθμος, Ἰσοτάλαντος.
Ἀντιταμίας, ου (ὁ). ὁ διωρισμένος ἀντὶ (εἰς τόπον) ταμίου.
Ἀντιτάξις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιτάττειν, ἐναντίωσις.
Ἀντίτασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιτείνειν, τέντωμα πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος· ἐναντίωσις.
Ἀντιτάσσω (ττσ), Μ. τάξω. Βάλλω τι ἐν τάξει κατά τινος (π. χ. τὸ στράτευμα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ), ἀντιπαρατάττω. ‖. (μσ. μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) ἀντιστέκομαι.
Ἀντιτείνω, Μ. τενῶ. (μὲ αἰτ.) Τεντόνω πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἄλλ. μὲ αἰτ. προθ.) ἀνθίσταμαι. 3) (μὲ δοτ.) κεῖμαι ἀντικρύ τινος.
Ἀντιτειχίζω, Μ. ίσω. Κτίζω-
Ἀντιτείχισμα (τὸ). τεῖχος (φρούριον, ἐχύρωμα) κτισμένον ἐναντίον ἢ ἀντικρὺ τοῦ ἐχθρικοῦ.
Ἀντιτέμνω, Μ. τεμῶ, Π. κέπτω (ἑτοιμάζω) ἰατρικὸν ἐναντίον πάθους τινός.
Ἀντιτέρπω, Μ. τέρψω. Εὐφραίνω (Ἡδύνω) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά.
Ἀντίτευχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων ἄκλαστον (τεύχη) κατά τινος, ἐχθρός.
Ἀντιτεχνάζω, Μ. άσω, καὶ
Ἀντιτεχνάω-ῶ (καὶ μσ.) -άομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι, = Ἀντιμηχανῶμαι, ἀντιτάττω πανουργίαν (τέχνην) εἰς πανουργίαν.
Ἀντιτεχνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀντίτεχνός τινος, συνερίζομαι πρὸς αὐτὸν περὶ τὴν αὐτὴν τέχνην.
Ἀντιτέχνησις, εως (ἡ), συνερισμὸς τεχνίτου πρὸς τεχνίτην, ἀντίταξις πανουργίας εἰς πανουργίαν.
Ἀντίτεχνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντίζηλός τινος περὶ τὴν αὐτὴν τέχνην, (ἐπμ.) ὁμότεχνος, (ἐν γέν.) ἐναντίος.
Ἀντιτίθημι, Μ. θήσω. Βάλλω τι ἐναντίον ἄλλου, ἀντιτάττω, παραβάλλω, συγκρίνω. ▪ Δεῖ δὲ ἀντιτιθέναι μάρτυρα μάρτυρας. ▪ Ἐρμ. (ἐκ προθετοπ.) ▪ Ἵν' αὐτὰ πρὸς τὰ ἐκείνῳ πεπραγμένα ἀντιθῇτε, ▪ Δημ. 2) βάλλω τι ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου, ἀντικαθιστῶ. ▪ Ἀντιτιθέντες τὴν Ἀθην. ἐμπορίαν τῇ σφετέρᾳ μελέτης. ▪ Θκ. (καὶ παραλλ.) ▪ Ἀντιθήσουσι λίθους ἀντὶ τῶν λίθων, ▪ Γρφ.
Ἀντιτιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Τιμῶ καὶ ἐγώ τινα ἀμοιβαίως. ‖. (μσ.) προσδιορίζω κατ' ἐμαυτοῦ ἐπὶ δικαστηρίου ἄλλην τιμωρίαν παρὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου μου, ἐκτιμῶ ἐναντίον, (παρβλ. Ὑποτιμάω).
Ἀντίτιμημα (τὸ). τὸ ποσὸν τῆς ἐκκαστ. ἀντιτιμήσεως.
Ἀντίτιμησις, εως (ἡ). ἡ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου γινομένη ἐναντία ἐκτίμησις, (ἴδε Ἀντιτιμάω).
Ἀντίτιμος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ ἔχων (ἀξίζων) τὴν αὐτὴν (ὅμοιος κατὰ τὴν) τιμήν. 2) ὁ ἀποδίδων τὴν ἀνήκουσαν τιμὴν (ἀνταμοιβὴν ἢ τιμωρίαν).
Ἀντιτιμωρέω-ῶ, καὶ (μσ.) -οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Τιμωρῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά, ἐκδικοῦμαι.
Ἀντιτινάσσω, Μ. άξω. Τινάζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.
Ἀντιτίνω (τίω), Μ. τίσω. Πληρόνω τὸ ἀντίτιμον ἢ πρόστιμον. ‖. (μσ.) κάμνω τινὰ νὰ μὲ πληρώσῃ πρὸς ἀποζημίωσιν, ἀντεκδικοῦμαι.
Ἀντίτισις, εως (ἡ). πληρωμὴ ἀντιτίμου ἢ προστίμου, ἀντεκδίκησις.
Ἀντίτιτος (ὁ, ἡ). ὁ πληρωθεὶς ἢ πληρωτέος πρὸς ἀνταλλαγὴν ἢ ἀνταμοιβὴν ἢ ἀποζημίωσιν, (ὅθεν:) ▪ Ἀντιτα (Π. ἀντὶ Ἀντίτιτα) ἔργα, ▪ Ὅμ., τὰ πρὸς ἀντεκδίκησιν γινόμενα.
Ἀντιτολμάω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι ᾗ ἐγὼ τολμηρὸς (Ἀντιτάττω τὴν ὁμοίαν τόλμην) κατὰ τοῦ τολμηροῦ.
Ἀντίτολμος (ὁ, ἡ). ὁ τολμηρῶς ἀνθιστάμενος.
Ἀντίτομον (τὸ). ἰατρικὸν, ἀντιφάρμακον, (ἴδε Ἀντιτέμνω).
Ἀντίτονος (ὁ, ἡ). ὁ τεντωμένος ἐναντίον τινὸς ἢ τείνων (τραβῶν) πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος· (ὅθεν:) ‖. (οὐσ.) Ἀντίτονον (τὸ).

τό πρὸς ἐναντίον διεύθυνσιν τῆς μηχανῆς χρησιμεῦον σχοινίον.
Ἀντιτεχνεύω, Μ. εὐσω. Τεχνεύω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν τεχνεύοντά με.
Ἀντιτορεύω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἀντέτορον), Π. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) τρυπῶ πέρα-πέρα.
Ἄντιτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀντίτιος.
Ἀντίτραγος (ὁ). μέρος τοῦ ὠτίου, ἴδε Τράγος).
Ἀντιτρέφω, Μ. θρέψω. Τρέφω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν θρεψαντά με.
Ἀντιτρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Τρέχω ἐναντίον (ἢ τὸ ἀνάπαλιν) τινος.
Ἀντιτυγχάνω, Μ. τεύξομαι. (μὲ γεν.) Ἀποκομβάνω ἀμοιβαίως ἢ πρὸς ἀνταλλαγήν.
Ἀντιτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ καὶ ἀποκρούω τὸ κτυπῆσαν ἐπάνω μου σῶμα· (μτφρ.) ἐναντιοῦμαι.
Ἀντίτυπής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐνδίδων εἰς (ἀλλ' ἀντικρούων) τὰ προσπίπτοντα κατ' αὐτοῦ σώματα, σκληρός (κυρ. ἢ μτφρ.), ἀνένδοτος.
Ἀντιτυπία (ἡ). ἡ ἰδιότης τῶν σκληρῶν ἢ ἐλαστικῶν σωμάτων εἰς τὸν ἀντικρούοντα τὰ κατ' αὐτῶν προσπαλλόντα, (ἐν γέν.) σκληρότης.
Ἀντίτυπος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.) -τύπως,=Ἀντιτυπής. 2) ὁ ἔχων (παρεμφύντων, σχηματισμένος κατὰ) τὸν αὐτὸν τύπον, ἐντελῶς ὅμοιος μὲ τὸ πρωτότυπον, (ὅθεν: ‖ οὐσ.) Ἀντίτυπον (τό), τὸ ἀπεικόνισμα φρεγγίδος, ἀντίγραφον, κτλ.
Ἀντι-τύπτω, Μ τύψω. Κτυπῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἢ πρὸς ἐκδίκησιν ἐκεῖνον ὅς τις μὲ κτυπᾷ.
Ἀντιφάνεια (ἡ). ἡ γινομένη εἰς τὸν παρίστην ἢ τὸ νεφὸν ἐξεικόνισις τῶν ἀντικειμένων, (παρβλ. Ἔμφασις).
Ἀντιφάρμακον (τό). Ἰατρικὸν κατὰ τῶν φαρμάκων.
Ἀντίφασις [ἀντί. φημί], εως (ἡ). ἀντιλογία, πρόφασις ἐναντία. 2) ἀποκρισις.
Ἀντιφατικός, ἡ, όν Ὁ περιέχων (ἢ μεταχειριζόμενος, ἢ περιπίπτων εἰς) ἀντιφάσεις
Ἀντιφερίζω, Μ. ίσω, Π. [φέρω] (μὲ δοτ. ἢ πρόθετ. αἰτ.) Ἐναντιοῦμαι, ἀντερίζομαι, ἐξισοῦμαι, (παρβλ. Ἀντιφέρομαι).
Ἀντίφρυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τὸν ἴδιον ἔχων πρωκτόν (φρυνῆς), (ὅθεν: ‖ οὐσ.) Ἀντίφρυνα (τά), τὰ ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς εἰς τὴν γυναῖκα ἀντὶ τῆς προικός αὐτῆς διδόμενα.
Ἀντιφέρω, Μ. ἀντοίσω (ἀόρ. Ἀντήνεγκα κτλ.). Φέρω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τι πρός τινα· ἀνθίστημι· παραβάλλω. ‖. (μα) Π. = Ἀντιφερίζω.
Ἀντι-φεύγω, Μ. φεύξομαι. Φυγαδεύομαι (Ἐξορίζομαι) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἢ εἰς τόπον ἄλλον.
Ἀντίφημι, Μ. φήσω. Ἀντιλέγω· ἀποκρίνομαι.
Ἀντι-φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι,=Ἀντιλέγω. 2) ἀποκρίνομαι, ἀντηχῶ.
Ἀντίφθεγμα (τό). τὸ ἀντιφώνημα τῆς ἠχούς, ἀντιλαλιά.
Ἀντίφθογγος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντηχῶν (ἀκουδιδωτὸν σύνεν ἢ 2) (τὸν ἐναντίον) φθογγον, (παρβλ. Ἀντίφωνος).
Ἀντι-φιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅς τις μὲ ἀγαπᾷ.
Ἀντιφιλησις, εως (ἡ). ἀγάπη ἀμοιβαία.
Ἀντι-φιλοδοξέω-ῶ. Μ. ήσω. Συναγίζομαι πρός τινα περὶ δόξης.
Ἀντι-φιλονεικέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιλονεικῶ ἀδιακόπως (Ἀνατρέφομαι) πρός τινα.
Ἀντι-φιλοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Πρασβεύω) ἐναντίον φιλοσοφικὸν σύστημα· εἶμαι ἐναντίος τῆς φιλοσοφίας.
Ἀντιφιλοσοφία (ἡ). ἀντιπάθεια πρὸς τὴν φιλοσοφίαν· ἐναντίστης φιλοσοφικοῦ συστήματος.
Ἀντιφιλόσοφος (ὁ). ὁπαδὸς ἐναντίου φιλοσοφικοῦ συστήματος. 2) ἐχθρὸς ἐν γένει τῆς φιλοσοφίας.
Ἀντι-φιλοτιμέομαι-οῦμαι, Μ ήσομαι. Συναγίζομαι νὰ ὑπερβῶ τινα κατὰ τὴν φιλοτιμίαν.
Ἀντι-φιλοφρονέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Φέρομαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως μὲ φιλοφροσύνην πρός τινα.
Ἀντιφλέγω, Μ. φλέξω, Π. ἀντεναλῶ τὴν φλόγα (λάμψιν).
Ἀντι-γονεύω, Μ. εὐσω. Σκοτόνω ἢ ἐγὼ πρὸς ἐκδίκησιν.
Ἀντιφονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντὶ (πρὸς ἐκδίκησιν) φόνου γενόμενος ἢ διδόμενος.
Ἀντιφορὰ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιφέρειν, ἀντίστασις· σύγκρισις· ἀναφορά.
Ἀντιφορικῶς, ἐπίρ. Κατ' ἀντιφοράν.
Ἀντι-φορτίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀναφορτώνομαι, παίρνω ἄλλο φόρτωμα πραγματειῶν) ἀντὶ τοῦ πωληθέντος.
Ἀντίφραγμα (τό). φραγμός, ἐμπόδιον.
Ἀντι-φράζω, Μ. φράσω. Ἐκφράζω τὴν ἰδέαν μου μὲ ἐναντίας λέξεις.
Ἀντίφραξις, εως (ἡ). φράγμον, ἐμπόδισμα.
Ἀντίφρασις, εως (ἡ) ἀντιλογία· (γραμτ ἢ φρ.) ἡ διὰ τῶν ἐναντίων λέξεων ἔκφρασις τῆς ἰδέας.
Ἀντι-φράσσω(ττω), Μ. φράξω. Στήνω ἔμπροσθέν τινος φραγμόν, ἐμποδίζω.
Ἀντιφραστικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρ. -κῶς. Ὁ κατὰ τρόπον ἀντιφράσεως.
Ἀντι-φρίσσω(ττω), Μ. φρίξω. (μὲ αἰτ. π.σ-ὀντ.) Ἀνατριχιάζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ὅταν βλέπω ἢ ἐνθυμοῦμαί τι.
Ἀντίφρυμος (ὁ, ἡ). ὁ φρουρῶν ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ἢ εἰς τόπον ἄλλο, φρουρός ὅσον σμέρας ἐκ μέρους τῶν ἐχθρῶν.
Ἀντιφρων, ονος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ φρονῶν τὰ ἐναντία, ἔχων ἐναντίον φρόνημα.
Ἀντιφυλακὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιφυλάττειν ἢ ἀντιφυλάττεσθαι.
Ἀντιφύλαξ, ακος (ὁ). = Ἀντίφρουρος.
Ἀντι-φυλάσσω(ττω), Μ. άξω. Φυλάττω (Προσέχω, Παρατηρῶ) ἢ ἐγὼ ἐκ μέρους μου. ‖. (μσ.) προφυλάττομαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἀπό τινος.
Ἀντιφυτεύω, Μ. εὐσω. Φυτεύω (καὶ Π. Γεννῶ) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἢ πρὸς ἀναπλήρωσιν.
Ἀντιφύω, Μ. φύσω (μα. πρκ. [ἀντί ἐς] Ἀντιπεφυκα, ἀόρ. Ἀντέφυν κτλ.). Γεννῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἢ ἐναντίον τινός. ‖. (μσ.) γεννῶμαι κατά τινος, εἶμαι ἐναντίας φύσεως. Ἔχω ἀντιπάθειαν, (ὅθεν) Ἀντιπεφυκός (τό), φυσικὴ ἀντιπάθεια.
Ἀντι-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντηχῶ. 2) ἀντιλέγω, ἀποκρίνομαι. 3) κάμνω (μουσικ.) συμφωνίαν δι' ἐναντίων φωνῶν. 4) (μτγν.) ἐγγυῶμαι.
Ἀντιφωνησις, εως (ἡ). ἀντήχησις. 2) ἀπόκρισις, ἀνταλλαγία. 3) (μτγν.) ἐγγύησις.
Ἀντιφωνητής, οῦ (ὁ), (μτγν.). ἐγγυητής.
Ἀντιφωνία (ἡ). = Ἀντιφώνησις. 2 ἡ διὰ ἐναντίων φωνῶν (μουσ.) συμφωνία.
Ἀντίφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντηχῶν (ἀποκρινόμενος). « Ἀντίφωνα ἐμοῦ συναγμάτων κλύουσα. » Εὐρ. 2 (μουσ.) ὁ διὰ τῆς ἐναντίας φωνῆς ἀνάλογος. « Τοῦ ἄξιος ἀντίφωνον τὸ βαρύ. » Πλ. « Ἥδιον τὸ ἀντίφωνον τοῦ συμφώνου. » Ἀρ. 3) (ἐκκλησ.) « Ἀντίφωνον, » τὸ ἀπὸ δύο χορῶν ψαλλόμενον.
Ἀντιφωτισμός (ὁ). ἡ ἀνταύγασις τοῦ φωτός.
Ἀντι-χαίρω, Μ. χαρήσομαι. Χαίρω ἢ ἐγὼ παρομοίως ἢ ἀμοιβαίως. σ/γχαίρω.
Ἀντι-χαλκεύω, Μ. εὐσω. Σφυρηλατῶ ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως.
Ἀντι-χαρίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάμνω χάριν ἀντὶ χάριτος.
Ἀντι-χασμωδέομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Χασμῶμαι βλέπων ἄλλον χασμώμενον.
Ἀντίχειρ, ειρος (ὁ). τὸ μέγα δακτυλον τῆς χειρὸς (διότι ἀντιπαρίζει ἢ [πλησιόμενης τῆς χειρὸς] ἐπιστηρίζεται εἰς τὰ ἄλλα τέσσαρα).
Ἀντι-χειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω δίδω (εἰς τὴν διὰ χειροτονίας ψηφοφορίαν) ἐναντίαν γνώμην.
Ἀντιχειροτονία (ἡ). γνωμοδότησις (ψηφοφορία) ἐναντία.
Ἀντίχθων, ονος (ὁ, ἡ). = Ἀντίποδες.
Ἀντιχορδος (ὁ, ἡ). (ἐπί μσ. ἐγ.) ὁ ἐναντίως ἠχῶν (π. χ. ὁ βαρὺς ὡς πρὸς τὸν ὀξὺν κτλ.), (μτφορ.) ἐναντίος. 2) = Πρόχορδος, σύμφωνος (κυρ καὶ μτφορ.), (παρβλ. Ἀντίφωνος).
Ἀντι-χορηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Συναγίζομαι περὶ ἑτοιμασίας χοροῦ πρὸς ἄλλον χορηγόν, εἶμαι -
Ἀντιχορηγος (ὁ). συναγωνιστὴς ἢ (ἐπιμ.) ἀντίζηλος ἄλλου χορηγοῦ.
Ἀντιχορία (ἡ). τὸ δεύτερον μέρος τοῦ χοροῦ.
Ἀντίχρη, Ἰων. ἀντὶ Ἀπόχρη, ἀπρσ. Ἀρκεῖ, Ἐξαρκεῖ.
Ἀντίχρησις, εως (ἡ). ἡ ἐναντία ἢ ἀμοιβαία μετοχέτευσις.
Ἀντι-χρησμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω χρησμὸν ἐναντίον.
Ἀντίχριστος (ὁ), Γραφ. ὁ ἐναντίος τοῦ Χριστοῦ (Μεσίου), Ψευδομεσίας.
Ἀντιχρόνισμα (τό) καὶ
Ἀντιχρονισμός (ὁ). (Γραμτ.) ἡ χρῆσις ἄλλου χρόνου παρὰ τὸν φυσικῶς καὶ συνήθως ἀπαιτούμενον, π. χ. « Δύρισι ἔρχονται, ἀντὶ ἐλεύσονται.
Ἀντι-ψάλλω, Μ. ψαλῶ, Πα ζω κιθάραν (λύραν κτλ.) πρὸς ἀπόκρισιν ἄλλου κιθαρίζοντος κτλ., (ἐκκλησ.) ψάλλω ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸν μέρος.
Ἀντιψαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀμοιβαίως ἢ κατ' ἀντιφωνίαν ψαλλόμενος.

Ἀντ-ψέγω, Μ. ψέξω. Κατηγορῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντιψηφίζομαι, Μ. -ισοῦμαι. Δίδω ἐναντίαν ψῆφον ἢ Ἐκδίδω ἐναντίον ψήφισμα, (ἐν γέν.) ἐναντιοῦμαι.

Ἀντίψηφος (ὁ, ἡ). ὁ δίδων ἐναντίαν ψῆφον.

Ἀντίψυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπέχων τόπον (ἀντάξιος, ἀντίτιμος τῆς) ψυχῆς. 2) ὁ θέλων τὴν ψυχὴν τοῦ ὑπὲρ ἄλλου.

Ἀντιψύχω, Μ. ψύξω. Δροσίζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντλάω, Π. ἀντιΑντλάω, (ὀθ.) —Ἀντλέω.

Ἀντλεία (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντλεῖν (κυρ. εἰς τὸ πλοῖον).

Ἀντλέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Ἐξαντλάω (Ἀφανίζω, Εὐκαιρέω) τὸ νερὸν τοῦ ἀντλοστάσιου ἀντλῶ (κεντίνω) καὶ (ἐν γέν.) κάθε ὑγρὸν ἀπὸ τὸ περιέχον αὐτὸ μέρος καὶ (ἐνίοτε) τὸ χύνω εἰς ἄλλο. (ὀθ. 2) (μεταφορ.) ὑποφέρω (κόπον, στενοχωρίαν, θλῖψιν κτλ.).

Ἀντλη (ἡ), Π. (ᾱ μετρορ.) ἀντὶ Ἀντλησις.

Ἀντλημα (τὸ), πᾶν ὅ,τι ἀντλεῖται. 2) —Ἀντληρήριον. ■ Κύρτε, ἄντλημα οὐκ ἔχεις, καὶ τὸ ψρέαρ ἐξεῖ βαθύ. ■ Εὐαγγ. 3) —τῷ

Ἀντλησις, εως (ἡ), —Ἀντλεία, ἄδειασμα (εὐκαίρωμα) κάθε ὑγροῦ ἀπὸ τὸ περιέχον αὐτὸ μέρος.

Ἀντλητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀντλητής. 2) —τῷ

Ἀντλητήριον (τὸ), κάθε ἀγγεῖον πρὸς ἄντλησιν, κουβᾶς, γαντζίλι, σαμψάκι κλπ.

Ἀντλητής, οῦ (ὁ), ὁ ἀντλῶν (κυρ. εἰς τὸ πλοῖο.

Ἀντλία (ἡ), ὁ τόπος (ἡ μέση) τοῦ πλοίου ὅπου συνάζεται (καὶ τὸ ὄργανον [ἡ Τλουμπα] δι' οὗ ἐξαντλεῖται) ὁ ἄντλος (ἴδε τὴν λεξ.). 2) —Ἀντλεία.

Ἄντλον (τὸ), —τῷ

Ἄντλος (ὁ), [ἀνατέλλω], τὸ συναζόμενον εἰς τὴν ἀντλίαν τοῦ πλοίου ὕδωρ καὶ αὐτὴ ἡ ἀντλία. ■ Ὁ ἄντλος ἐκκένωται, ■ Δκ. ■ Ἄντλῳ δ' ἐνδοίπησε πεσοῦσα, ■ Ὀδ. Δ. 2) Π. (ἐν γέν.) ἡ θάλασσα ἢ τὸ νερόν της. 3) ωρὸς (σίτου κτλ.). 4) —Ἀντληρήριον

Ἀντιδύρομαι, Μ. οὐρούμαι. Ἀποκρίνομαι δι' ὑβρεμῶν εἰς τοὺς ὑβρισμούς τινός.

Ἀντοικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω οἶκον ἀντικρὺ ἢ ἐναντίον ἢ εἰς τόπον ἄλλου.

Ἀντοικοδομία (ἡ). οἰκοδόμημα ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου.

Ἀντοικος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν ἀντικρὺ ἄλλου.

Ἀντοικτείρω, Μ. ερῶ, καὶ

Ἀντοικτίζω, Μ. ίσω. Δυσπλομαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά.

Ἀντοίομαι, Μ. οἰήσομαι. Νομίζω (Φρονῶ) ἀλλέως ἢ τὸ ἐναντίον.

Ἀντολὴ καὶ Ἀντολίη (ἡ), Π. ἴων. ἀντὶ Ἀνατολή.

Ἄντομαι (χωρὶς Μ.), Π. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) συναπαντῶ, (μὲ αἰτ.) ἱκετεύω, (παρβλ. Ἀντάω καὶ Ἀντιάω).

Ἀντόμνυμι, Μ. -μόσω ἢ -μοῦμαι. Κάνω ὅ ἐγὼ (ὁ ἀναγνώστης) ἐπίσης ὅ,τι... παρὰ ἐκεῖνα ποὺ ἀπαγγέλλει ὁ ἄλλος.

†Ἄντομος (ὁ), [ἀντέμνω ;], (Ἐπιγρ.) πασσάλος.

Ἀντονίνημι, Μ. ονήσω. Ἀντωνέλλω.

Ἀντονομάζω, Μ. άσω. Ὀνομάζω τι μὲ διαφορετικὸν ἢ ἐναντίον ὄνομα. μεταχειρίζομαι ἀντονομασίαν.

Ἀντονομασία (ἡ). ὀνομασία ἀντιδιαστελλουσα εἰς τὴν περὶ τοῦ πράγματος ἰδέαν, (ἐφαρμογὴ) ἄλλου ἀντ' ἄλλου (π. χ. κυρτὸν ἀντὶ σπιθ. ἢ πρασινωπὸν ἀντὶ ἀνάπαλιν) ὀνόματος.

Ἀντοργίζομαι, Μ. ισθήσομαι. Θυμώνω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως κατὰ τοῦ θυμουμένου ἐναντίον μου.

Ἀντορέγω, Μ. ὀξω. Ἁπλόνω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὴν χεῖρα καὶ προσείρω. ‖ (μεταφ.) ἀντεπιδιώκω.

Ἄντορυς (ὁ, ἡ), ἰων. ἀντὶ Ἀνθορυς, σύνορον τεθειμένον ἀντικρὺ ἢ ἐναντίον ἄλλου.

Ἀντορύσσω(ττω), Μ. ὀξω. Σκάπτω ἀπὸ τὰ ἀντικρυνὰ μέρη, ἀνοίγω ἐναντίαν τῆς ἐχθρικῆς ὑπόνομον.

Ἀντοροχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χορεύω κατὰ συνερισμὸν ἢ μιμησιν ἄλλου.

Ἀντοφείλω, Μ. οφειλήσω. Χρεωστῶ (Εἶναι ὑποχρεωτικὸς) ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ πρός τινα.

Ἀντοφθαλμέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλέπω τινὰ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. (μεταφορ.) ἀντιστέκομαι, τολμῶ νὰ τὸν ἐναντιωθῶ.

Ἀντοφθαλμος (ὁ, ἡ), ὁ βλέπων τινὰ (ἢ κείμενος ἐμπρὸς) εἰς τὰ μάτια.

Ἀντοχεύς, έως (ὁ), —Ἀντιλαβεύς.

Ἀντοχὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντέχεσθαι (χαρακτῆρος ἀμοιβαίως), συγχράτημα.

Ἀντοχυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀχυρώνω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως τ. κατὰ τινος

Ἀντρᾶτος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ὁμοιάζων μέ, ἢ περιέχων) ἄντρον, σπηλαιώδης.

Ἀντρέπω, Μ. τρέψω, Π. ἀντὶ Ἀνατρέπω.

Ἀντριάς, άδος (ἡ), Π. (ἐπίθ. τῶν Νυμφῶν) ἡ ἐμφιλοχωρούσα εἰς τὰ ἄντρα (σπήλαια).

Ἀντροδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν (διαιτώμενος) εἰς τὰ σπήλαια.

Ἀντροειδής, έος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων σῖδος σπηλαίου.

Ἀντρόθεν(θεν), ἐπίρ Π. ἀπὸ τὸ-

Ἄντρον (τὸ), [ἀνατιτρώσκω]. σπήλαιον.

Ἀντροπαίη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀ-τροπή.

Ἀντροφοίτης, ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς ἢ φωλεύων εἰς σπήλαια. 3) (τόπος) φύσει σπηλαιώδης.

Ἀντροχαρὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (χαίρων εἰς) τὰ σπήλαια.

Ἀντρώδης, ες (ὁ, ἡ). σπηλαιώδης.

Ἀντυγωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἄντυγα ἢ κεκαμμένος εἰς σχῆμα ἄντυγος, καμαρωτός, [ἐκ τοῦ

Ἄντυξ [ἄνω ἢ ἀντί, τεύχω], υγος (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ περιφέρεια κάθε κυκλοτεροῦς σώματος (ἀσπίδος, τροχοῦ, μαστῶν, μηρῶν, [καὶ μεταφορ.] χρόνου κτλ.), (ἰδιαιτ. δὲ 2) τὰ πρὸ τοῦ ὀίφρου τῆς ἁρπάξης στρογγυλώματα, ὅπου ἐκπάλωνεν ὁ ἡνίοχος τὰ χαλινάρια 3) (συνηθ.) ὁ τροχὸς καὶ 4) τὸ ἄχημα ἁλάκητον, (παρβλ. [ἐκ καὶ Μαγάς).

Ἀντωποκρίνομαι, Ἀντωπορχέομαι κτλ. ἴων. ἀντὶ Ἀνθυποκρίνομαι κτλ.

Ἀντωρὴ (ἡ). ὀρὴ ἀποστροφικὴ εἰς ἄλλην.

Ἀντωρὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἀποστρεφόμενος δι' ὠθῆς εἰς τὴν ψυχὴν ἄλλου ἀντιχθρῶν.

Ἀντωσθέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρούω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἢ ἐξ ἐναντίας, ἀντικρούω.

Ἀντώθησις, εως (ἡ) ᾗ

Ἀντωθιστὸς, οῦ (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντωθεῖν, κοινόχρηστα ἀμοιβαῖον, ἀντίκρουσις.

Ἀντωμοσία (ἡ), [ἀντιμνυμι]. ὁ ὅρκος τὸν ὁποῖον κάμνει μπρὸ τῆς ἀθωοτηρίας του ἀμοιβαίως καὶ ἐναντίον τοῦ ὅρκου τοῦ κατηγόρου του (παρβλ. Δι[καί]ωμοσία) ὁ ἐναγόμενος, (ἐν γεν. ὅλ) ὁ παρὰ τῶν ἡδικημένων δίδοντος ὅρκος, ἰσθὶ εἰς τὸν Πλατ. Ἀπολογ. Σωκρ. τὰ ἔγγραφα τῆς κατηγορίας. Ὥσπερ οὖν κατηγόρων τὴν ἀντωμοσίαν δεῖ ἀναγνῶναι αὐτῶν· Ἀ δ' ἐγὲ Σωκράτης κτλ.

Ἀντωνέομαι-οῦμαι Μ. ήσομαι. Ἀγοράζω τι εἰς τόπον ἄλλου (πωλητέντος). 2) πλειοδοτῶ ἐπὶ δημοπρασίας

Ἀντωνυμία (ἡ), [Γραμ.] ἓν τῶν ἓξ μερῶν τοῦ λόγου.

Ἀντωνυμικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς ἀντωνυμ.

Ἀντωνυμικῶς, ἐπίρ. Μὲ (ἢ Ὡς) ἀντωνυμ.

Ἀντωπέω-ῶ, Μ. ήσω, —Ἀντοφθαλμέω.

Ἀντωπὴς, έος (ὁ, ἡ) καὶ

Ἀντώπιος καὶ Ἀντωπὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντικρύζων τοὺς ὄμματα (τοὺς ὠπάς) του εἴς τι, βλέπων τινὰ κατὰ πρόσωπον. 2) ὁ κείμενος ἀντικρὺ ἢ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν. ‖ (τὸ οὐδ.) Ἀντωπον, ἐπίρ ἀντὶ Ἐνώπιον.

Ἀντωσις, εως (ἡ), —Ἀντώθησις

Ἀντωτὶς, ίδος (ἡ), —Ἀμφωτὶς (3).

Ἀντωφελέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὠφελῶ ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινὰ, ἀποδίδω τὴν ὁποίαν ὠφέλειαν.

Ἀνεβιστὶ, ἐπίρ. Χωρὶς ὕβριν, [ἐκ τοῦ

Ἀνύβριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑβρισθεὶς (ἀτιμασθεὶς) ἢ μὴ ὑβρίζων.

Ἀνυγίαστος (ὁ, ἡ). ἀνίατος, ἀνιάτρευτος.

Ἀνυγραίνω, Μ. ανῶ. Ὑγραίνω (Ἁπαλύνω τ. ἐντελῶς).

Ἀνυγρασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνυγραίνειν.

Ἀνύδατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὕδωρ.

Ἀνυδρεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἀναπληρώ (Προμηθεύω) νερὸν ἀπὸ πηγάδι κτλ.

Ἀνύδρευτος (ὁ, ἡ). ἀπρόσιτος, ξερικός.

Ἀνυδρία (ἡ). Ἔλλειψις ὕδατος (βροχῆς). ξηρασία, [ἐκ τοῦ

Ἄνυδρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὕδωρ, ξηρός

Ἄνυλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὕλην (ὕσην ξυλικήν). 2) —Ἄϋλος.

Ἀνυμέναιος (ὁ, ἡ). ἄμοιρος ὑμεναίου, ἀνύπανδρος, ἢ ὑπανδρευόμενος χωρὶς πολιτῆς γάμου.

Ἄνυμις Δ. Π. ἀντὶ Ὄνυμις, α, πλθ. πεσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀνύω ῐ τὸ

Ἀνυμι-ῐξ πθ. (Ἀνυμ. ; πασ Ὄνυμην), Π. ἀντὶ Ἀνύω, -σαι

Ἀνυμνολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑμνῶ (ἀνυξολογῶ) μεγαλοφώνως.

Ἀνύμφευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ νυμφευθείς, ἀνύπανδρος.
Ἄνυμφος (ὁ, ἡ),= Ἀνύμφευτος. ‖. « Γάμος—,» Εὐρ., ὁ δυστυχής.
Ἀνυπαίτιος (ὁ, ἡ). ἀναίτιος. ἀθῷος.
Ἀνύπαρκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑπάρχων ἐν τοῖς οὖσι, μὴ ἔχων ὕπαρξιν.
Ἀνυπαρξία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνυπάρκτου.
Ἀνύπειστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑπείκων (ἐνδίδων, ὑποχωρῶν), ἄκαμπτος, ἀνένδοτος, κτλ.
Ἀνυπεξαίρετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) «έτως. Ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος ὑπεξαίρεσιν.
Ἀνυπέξαλυκτος (ὁ, ἡ). ἄφευκτος, ἀναπόδραστος, (Νικ. Χων.).
Ἀνυπέραρτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπαιρόμενος ὑπὲρ τὸ μέτρον.
Ἀνυπέρβατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-βλήτως. Τὸν ὑπ. δὲν δύναταί τις νὰ ὑπερβῇ (ὑπερικήσῃ).
Ἀνυπέρβλητος (ὁ, ἡ),= τῷ
Ἀνυπερήφανος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑπερήφανος.
Ἀνυπερθεσία (ἡ). ἡ ἰδιότης καὶ ἀνυπέρθετου.
Ἀνυπέρθετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-θέτως. Ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἀναβολὴν (ὑπέρθεσιν). 2) ὁ μὴ ἀναβάλλων τι δι' ἄλλον καιρόν. « Ἐγκράτειά ἐστι διάθεσις ἀνυπέρθετος τῶν κατ' ὀρθὸν λόγον,» Ἀρετ.
Ἀνυπεροψία (ἡ). ἔλλειψις ὑπερυψίας.
Ἀνυπεύθυνος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.) «ύνως. Ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς εὐθύνην, πλημμελούσιος. 2) ἀνεξάρτητος, ἐλεύθερος. 3) ἀθῷος, ἀναίτιος.
Ἀνυπήκοος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑπακούων, ἀνυπότακτος, ἀπειθής.
Ἀνυπηλιφής, ές καὶ
Ἀνυπήλιφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀλειμμένος ὑπαπάτωθεν, (ναυτ.) ἀπίσωτος, ἀπαλάμιος.
Ἀνύπηνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὑπήνην (γένειον).
Ἀνυπηρέτητος (ὁ, ἡ), ὁ στερημένος ὑπηρέτου ἢ ὑπηρεσίας, ἀβοήθητος.
Ἀνυπνόω-ῶ, Μ. ώσω,= Ἐξυπνῶ.
Ἀνυποδε(δη)σία, ας (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ (περιπατῇ) τις ἀνυπόδετος.
Ἀνυποδε(δη)τέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Περιπατῶ).
Ἀνυπόδε(δη)τος, ου (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φορῶν ὑποδήματα, ἐξυπόλυτος.
Ἀνυπόδικος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς δίκην, ἀκρισολόγητος, ἀναίτιος.
Ἀνυπόβετος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποβολιμαῖος, γνήσιος. 2) (φλοφ.) ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ὑποθετικὴν θεωρίαν. 3) (λογικ. ἢ γραμ.) ὁ μὴ ἔχων ὑποκείμενον.
Ἀνύποιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-οίστως. Ἀνυπόφορτος.
Ἀνυπόκριτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ίτως. Ὁ μὴ καθ' ὑπόκρισιν, μὴ προσποιημένος, ἄδολος, εἰλικρινής.
Ἀνυπομένε(νης)τος καὶ
Ἀνυπομόνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὑπομονήν, ἀνυπόμονος. 2. (πθ.)= Ἀνύποιστος.
Ἀνυπονόητος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.) -ήτως. (πθ.) = Ἀνυπόπτευτος. (ἐπμ.)= Ἀπροσδόκητος. 2) ὁ μηδὲν ὑποπτεύων. « Ἀνυποψιάστους τοῦ μέλλοντος,» Πλάτ.
Ἀνυπόπτευτος καὶ
Ἀνύποπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος ὑποψίαν.
Ἀνυπόπτως, ἐπίρ. Χωρὶς ὑποψίαν.
Ἀνυποσημείωτος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ὑποσημειώσεων, ἀσχολίαστος.
Ἀνυπόστατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὑπόστασιν (βάσιν, σύστασιν, ὕπαρξιν). (θλγ.) ὁ μὴ Ὑπόστατος. 2) εἰς τὸν ὑπ. δὲν δύνανται τις ν' ἀντισταθῇ (νὰ στοθῇ ἐμπρός), φοβερός, φευκτέος. « Σὺν τύχαι, ἀνυπόστατον τὴν ἀλκήν,» Λυκ. 3) ὁ μὴ ἀφίνων καταπάτησιν (ὑπόστασιν). « Οὖρα ἀνυπόστατα,» Ἀρετ.
Ἀνυπόστολος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποστελλόμενος (συστελλόμενος), θαρρετός, ἄφοβος.
Ἀνυποστόλως, ἐπίρ. Χωρὶς συζολὴν, θαρραλέα.
Ἀνυποστρεπτος καὶ
Ἀνυπόστροφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιστρέφων, ἢ οὗ δὲν δύναταί τις ἐπιστρέψαι.
Ἀνυπότακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποτασσόμενος, ἀπειθής. 2) ἄτακτος, συγχεχυμένος.
Ἀνυποτίμητος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.)-ήτως. Τοῦ ὁποίου ἡ περιουσία δὲν ἐξετιμήθη, (παρβλ. Ἀνεπετίμητος). 2) « Δίκη—,» Ῥτρ., ἡ χωρὶς ὑποτιμήσεως (ἴδε τὴν λέξ.). 3) ὁ μὴ φοβούμενος νὰ τιμωρηθῇ.
Ἀνύπουλος (ὁ, ἡ). εἰλικρινὴς, ἀνύποπτος, μὴ ὕπουλος.
Ἀνυποφόρητος (ὁ, ἡ). ἀνυπόφορτος.
Ἀνυπούργητος (ὁ, ἡ). Π. [ἀνύω, ἔργον]. φιλάργυρος, θρασητήριος.
Ἀνύσιμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ίμως,= Ἀνυστικὸς, συντελεστικὸς, ὠφέλιμος.
Ἄνυσις [ἀνύω], εως (ἡ), ἐκτέλεσις, κατόρθωσις· ὠφέλεια.
Ἀνύστακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ νυστάζων, ἄγρυπνος.
Ἀνυστέον, θετ. τοῦ Ἀνύω.
Ἀνυστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνύων (κατορθώνων), δραστήριος. (ἐπὶ πραγμ.) συντελεστικὸς πρὸς κατόρθωσιν.
Ἀνυστὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος ἀνυσθῆναι, κατορθωτέος, δυνατός.
Ἀνυστικὸς, ἡ, όν,= Ἀνυστικός.
Ἄνυτο, Π. ἀντὶ Ἤνυστο, γ'. ἑν. προτ. τοῦ πθ. παρτ. τοῦ Ἄνυμαι ἢ τοῦ
Ἀνύτω καὶ Ἀνύτω (καὶ ὄχι -ττω), (παρτ. Ἄνυτον), Ἀττ. ἀντὶ Ἀνύω.
Ἀνυφαίνω, Μ. ανῶ. Ξεϋφαίνω ἢ Ξαναϋφαίνω, ἢ (μτφρ.) Ξαναρχινῶ.
Ἀνυφάντος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ ὑφασμένος.
Ἀνυψόω ῶ, Μ. ώσω. Ὑψόνω παρὰ πολὺ (εἰς τὸ ἄκρον).
Ἀ(ξ Ἀττ. Ἀ)νύω, Μ. ύσω (ἄόρ. Ἤνυσα ἢ κθ. Ἐνύσθην ἢ Ἠνύθην, πρκ. Ἤνυσμαι καὶ Ἤνυμαι, όθ. τὰ θετ. Ἀνυστέον καὶ Ἀνυτέον). Τελειόνω· κατορθόνω. « Ἀνύσας τὸ ἔργον,» Ὀδ. Π. « Ὡς δ' οὐδὲν ἤνυε,» Δημ. «Οὐκ ἀνύω φθονέουσα,» Ἰλ. Δ. « Μόγις σμικρὸν ἀνύτων,» Πλάτ. « Καὶ τάλαντά τις ἀνύσῃ ἑκκαίδεκα,» Ἀρεσ. (καὶ πρὸς ἀκαρ. απν.) « Στρατὸς ἤνυσε περᾶν,» Αἰσχύλ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) « Οὐκ ἐθέλω ἀνύσασθαι τάδε ἔργα,» Ὀδ. Π. «Καὶ ὁ χρόνος ἄνυτο φεύγων,» Θκρ. « Θεὸς ἄκαν τέκμαρ ἀνύται,» Πίνδ. « Ἀνυσάμαν τὸν ἀμῶνα,» Θκρ., κατώρθωσα νὰ τὸν κερδ. « Ἀνυσάμην τοῦτο ἐκ Μοιρῶν,» Ἐπιγρ. 2) συμπληρῶ· ἐξακολουθῶ μέχρι τέλους, (ἐπμ. ῥῆμα, καταντῶ. « Πολλὴν ἀνύσας ὁδὸν,» Πλ. « Οὔπω τάνμε σάταν ὁδὸν ἄνυμες,» Θκρ. « Ἀνύειν τὸ λοιπὸν εἰς ἄστυ,» Δκ. (ἢ ἐλλ.) « Ὄφρα τάχιστα νηῦς ἀνύσειε θέουσα,» Ὀδ. Ω. « Ἀνύτειν θάλαμον,» αὐτ. « Ἀνύτειν τὸν ἀέθλον,» Σοφ. (καὶ τρπ.) « Ἄνυε πικρὸν ἔρωτα,» Θκρ. 3)=Συν(Ἐκ)τελῶ, κάμνω ἀποτέλεσμα, χρησιμεύω. « Ἐφόρων λίθους ἢ γῆν καὶ εἴτι ἄλλο ἀνύτειν μέλλοι ἐπιβαλλόμενον,» Θκ. « Ταῦτα εἰς πομπὴν ῥημάτων ἀνύτει,» Αἰσχ. Σκ. 4) ἀποτελειόνω· ἀφανίζω. « Ἐπειδή σε φλὸξ ἤνυσεν,» Ὀδ. Ω. 5) (ἐλλ.) βιάζομαι, σπεύδω, (κοιν.) κάμνω γλήγορα « Οὐ μέλλειν χρὴ σ', ἀλλ' ἀνύτειν,» Ἀρεσ. « Ἀνυσόν κιθ' ὑποδησάμενος,» αὐτ. (καὶ κατ' ἀναλλαγ.) « Λέγ' ἀνύσας,» αὐτ., (παρβλ. Φθάνω).
Ἄνω (καρν. Ἤνου), Ἰων. Π. ἀντὶ (τοῦ ἀπ' αὐτοῦ παραγομ.) Ἀνώω (συγγ. τῷ-
Ἄνω [ἀνά], ἐπίρ (Τοπ.) Ἐπάνω, ὑψηλά. « Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον,» Ὀδ. λ. (καὶ μὲ γεν.) « Ἄνω τοῦ γόνατος,» Φύλ. « Ἄνω ποταμῶν,» Παρ. « Ἄνω θαλάσσης ἔβαν,» Δ. Ἀλ., ἔπλευ πελάγιος. « Τί δῆτ' ἄνω κέχηνας;» Ἀρεσ. (ἢ τρπ. « Μικρὸν προαγαγὼν ἄνω τῶν πραγμάτων,» Αἰσχύλ. (καὶ χρονικῶς.) « Οἱ ἄνω χρόνοι,» Δημ., ὅηλ. οἱ παρελθόντες, οἱ παλαιοί. « Οἱ ἄνω τοῦ χρόνου (τοῦ γένους κτλ.),» Δίλ. « Οἱ ἄνω πρὸ αὐτοῦ,» Φίλ., οἱ προγενέστεροι (πρόπατορες) τοῦ. « Ἄνω τῆς ἐω μικρὸν,» Ἀχιλ. Τάτ. (καὶ ἐνάρθρως). « Ἡ οἰκία τὰ ἄνω πάνυ καλὰ ἔχει,» Ξεν. « Ἡ ἄνω πόλις,» Λξ., ὅηλ. ἡ ἀκρόπολις. « Περὶ τοὺς ἄνω τόπους,» Ἀθ., τοὺς μακρὰν ὅηλ. τῆς θαλάσσης πρὸς τὰ μεσόγεια. (ὅθεν:) « Ὁ ἄνω βασιλεύς,» Φλεγ., ὁ τῶν Περσῶν. (ἢ ἑλλ.) « Οἱ ἄνω,» Λξ., ἀντὶ οἱ θεοί. « Ἄνω ἢ κάτω (ἢ ἀσυνδ.) « Ἄνω κάτω ποιεῖν (διαλέγεσθαι, περιπατεῖν, στρέφειν τοὺς λόγους ἢ τοὺς νόμους, μεταβάλλεσθαι χρ.), « ἀνακατόνειν, φέρειν ἄνω κάτω, κλωθογυρίζειν. « Τί, ὦ πόνηρ', ἄνω κάτω πλανώμενος;» Ἀρεσ.
Ἀνῶ, ᾷς, ᾖ, ῶμεν κτλ., ἀόρ. δ', τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀνίημι.
Ἀνωγα [μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνεστ. τοῦ [ἄγρ.] Ἀνώγω ἀντὶ Ἀνάγω ἢ Ἀνοίγω], Μ. ανώξω (παρτ. Ἄνωγαν καὶ Ἀνώγεον, ἢ Ἰ[Α]νώγεον, ἀόρ. Ἄνωξα, προστ. ἑνικ. Ἄνωχθι, Ἀνωγέτω ἢ Ἀνώχθω, Ἀνώγετε ἢ Ἄνωχθε), Π. (πρὸς ἀπαρ. ἢ αἰτ. ἢ δοτ.) προστάζω· παραινῶ· συμβουλεύω.
Ἀνώγειον (τὸ), ἴδε Ἀνώγεων.
Ἄνωγε, Π. γ'. πρσ. ἑν. τοῦ Ἄνωγα.
Ἀνῶγε, Π. ἀντὶ Ἀνέωγε, (γ'. πρσ. ἑν. τοῦ) μσ. πρκ τοῦ Ἀνοίγω.
Ἀνώγεως, ου καὶ Ἀττ.
Ἀνώγεων, ω (τὸ), (κάμαρα εἰς) τὸ ἐπάνω πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ, ἀνῶγε, (παρβλ. Ὑπερῷον). [κυρ. δὲ οὐδ, τοῦ
Ἀνώγεως, ω (ὁ, ἡ), ὁ ὑπερώνω τῷ ἐδάφει τῆς γῆς (κυρ. κατοικούμενος).
Ἀνωγὴ (ἡ), Π. [ἄνωγα]. συμβουλὴ, παραίνησις, παραγγελία, προσταγή.
Ἀνωγμὸς, ὁ, πρσ. αὐθ. καὶ

Ἀνώγω, ά. πρσ. ἐν. τῆς ὁριστ. τοῦ Ἀνωγα.
Ἀνωδινία (ἡ). Ἔλλειψις ὠδίνων, [ἐκ τοῦ
Ἀνώδινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ὠδίνων (παιδοποιημάτων).
Ἀνωδορκας, . . (ὁ), εἶδ. ἰχθ. ὁ ἄλλ. Οὐρανοσκόπος.
Ἄνῳδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ᾄδων (κελαδῶν).
Ἀνωδυνία (ἡ). Ἔλλειψις ὀδύνης. [ἐκ τοῦ
Ἀνώδυνος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). ὁ μὴ προξενῶν (ἢ μὴ αἰσθανόμενος καὶ 2) (ἰατρ.) ὁ καταπραΰνων τοὺς πόνους (τὰς ὀδύνας).
Ἀνωδύνως, ἐπίῤῥ. Χωρὶς πόνους.
Ἀνωθα, Δ. ἀντὶ
Ἄνωθεν, ἐπίῤῥ. (Τοπ.) Ἀπὸ ἐπάνω· ἀπὸ τὰ ἐπάνω (τὰ μεσόγεια) μέρη. (ξχρον.) ἔμπαλαι, ἐκ προγόνων. « Δάκων ἄνωθεν εἰμί. « Συν., ἢ ἀπ' (ἐξ) ἀρχῆς. « Οἷς πάλαι ἄνωθεν δουλεύειν θέλετε. « Γρφ. « Γενναῖοι ἄνωθεν, » αὐτ., ἀντὶ Ἀναγεννηθῆναι.
Ἀνωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ώσω Σπρώχνω (Κουντῶ) πρὸς τὰ ἐπάνω (ἢ σπ.) πρὸς τὰ ὀπίσω. = Ἀπωθέω. « Μηδ' εἰς τοὺς πολεμίους τὴν πόλιν ἀνῶσαι, « Θκ., νὰ τὴν ἐκθέσουν εἰς.
Ἀνώθησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνωθεῖν, ἀπρώξιμον πρὸς τὰ ἐπάνω.
Ἀνωΐστι, ἐπίῤῥ Π. ἀπροσδοκήτως, ἐξαφνα, [ἐκ τοῦ
Ἀνωΐστος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. [ἀ, οὖμαι], ἀπρόοπτος, ἄθηλος. 2) ἀπροσδόκητος, αἰφνίδιος. 3) (σπν. ἢ ἀμφ.) = Ἀνόητος.
Ἀνωΐστως, ἐπίῤῥ. = Ἀνωΐστι.
Ἀνωίχθην, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀνοίγω.
Ἀνώλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ὄλεθρον, ἄφθαρτος.
Ἀνωλόφυρτος (ὁ, ἡ). ἀθρήνητος, ἀμυροκλόγητος.
Ἀνωμαλής, ές (ὁ, ἡ), = Ἀνώμαλος.
Ἀνωμαλία (ἡ), ἡ κατάστασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀνωμάλου.
Ἀνωμαλίσθαι, πθ. πρμ. τοῦ ἀπαρ. τοῦ Ἀνωμαλίζω.
Ἀνώμαλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὁμαλός, ἄνισος, ἄστατος· ἄτακτος.
Ἀνωμαλότης (ἡ), = Ἀνωμαλία.
Ἀνωμάλως, ἐπίῤῥ. Μὲ ἀνωμαλίαν.
Ἄνωμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὤμους, (ὥθεν:) « Ἄνωμοι, » οἱ ἀπόγονοι τοῦ Πέλοπος.
Ἀνωμοσεί(τί), ἐπίῤῥ. Χωρὶς ὅρκον.
Ἀνώμοτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὁμόσας (ὁρκισθείς). 2) ὁ μὴ ἐπιβεβαιωθείς (ἐπικυρωθείς) δι' ὅρκου. 3) εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου δὲν ταλιᾷ τις νὰ ὁμόσῃ.
Ἄνωνις, ιδος (ἡ), = Ὄνωνις.
Ἀνωνόμαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὀνομαζὸς, ἀσήμαντος. 2) τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ ἢ δὲν ταλιᾷ κάνεις νὰ ὀνοματίσῃ (ἐκφράσῃ), ἀνέκφραστος.
Ἀνωνυμεί(μι), ἐπίῤῥ. = Ἀνωνύμως.
Ἀνωνυμία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνωνύμου.
Ἀνώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὄνομα (καὶ συνηθ.) φήμην, ἀσήμαντος, ἄγνωστος.
Ἀνωνύμως, ἐπίῤῥ. Χωρὶς ὄνομα.
†Ἄνωξις, εως (ἡ). = Ἀνωγή.
†Ἀνώξω, Π. μελλ. τοῦ Ἀνωγα.
Ἀνώομαι (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Ἀνίσμαι.
Ἄνωπιον (τό). τὸ ὑπὲρ τὴν θύρα· ἡ θυρίδα (ὑπὲρ) μέρος τοῦ οἴκου, (παρθλ. Προνώπιον).
Ἀνωρία (ἡ), = Ἀωρία, [ἐκ τοῦ
Ἄνωρος (ὁ, ἡ), = Ἄωρος.
Ἀνώροφος (ὁ, ἡ). (κυρ. οἶκος) ὁ μὴ ἔχων ὄροφὴν (σκεπήν).
Ἀνωρρόθια (ἡ), Ο. ἡ πρὸς τὰ ἄνω ὁρμὴ ἢ ὁ ἐξ αὐτῆς ἦχος (ῥόθος) τῶν κυμάτων.
Ἀνώρρωπος (ὁ, ἡ), = Ἀνάρρωπος.
Ἄνωρτο, Π. (γ'. πλθ. πρσ. τοῦ) ὑπερσ. ἢ ἀόρ. β'. τοῦ Ἀνόρνυμαι.
Ἀνωρύομαι, Μ. ύσομαι. Οὐρλιάζω (Κλαίω) μεγαλοφώνως.
Ἀνῶσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀνωθέω. ;Ἀνῶσαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀνᾶσαι, ἄχρ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀναφέρω.
Ἀνώσιμος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀνάσιμος.
Ἀνώτατος (ἐπιμλ. ὑπερθ. τοῦ Ἄνω), η, ον. Ὁ εἰς τὴν ἄλως διόλου ἐπάνω θέσιν. ||. (τὸ αὐτ. πλθ.) Ἀνώτατα, = τῷ
Ἀνωτάτω, ἐπίῤῥ. (ὑπερθ. τοῦ Ἄνω). Εἰς τὴν ἄλως διόλου ἐπάνω θέσιν, ὑψηλότατα. « Τὰ ἀνωτάτω γένη, « Ἀρτ., τὰ πρώτιστα καὶ πρωϊότατα.
Ἀνωτερικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἄνω μέρη, [ἐκ τοῦ
Ἀνώτερος [ἐπιμλ. συγκρ. τοῦ Ἄνω], α, ον. Ὁ εἰς τὴν πλέον ἐπάνω (παραπάνω) θέσιν, ὑψηλότερος. ||. (τὸ αὐτ.) Ἀνώτερον, = τῷ
Ἀνωτέρω, ἐπίῤῥ. (συγκρ. τοῦ Ἄνω). Πλέον ἐπάνω, παραπάνω, ὑψηλότερα. (ξχρον.) ἀρχήτερα.
Ἀνωφέλεια (ἡ). Ἔλλειψις ὠφελείας, [ἐκ τοῦ
Ἀνωφελὴς, ές (ὁ, ἡ), ὁ μὴ φέρων ὄφελος, ἀνωφέλευτος.
Ἀνωφέλητος (ὁ, ἡ), = Ἀνωφελὴς. 2) (μὲ γεν.) ὁ μὴ ἀπολαμβάνων κἄμμίαν ὠφέλειαν ἀπό. 3) (πθ.) ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ὠφέλειαν, ἀδυνήθητος.
Ἀνώφελος (ὁ, ἡ), = Ἀνωφελὴς.
Ἀνωφελῶς, ἐπίῤῥ. Χωρὶς ὠφέλειαν.
Ἀνωφέρεια (ἡ). ἡ πρὸς τὰ ἄνω φορά. 2) ἀνήφορος, [ἐκ τοῦ
Ἀνωφερὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φερόμενος (ἔχων τάσιν) πρὸς τὰ ἄνω. « Τὸ πῦρ (« Τὰ ἔλαιον) ἀνωφερές, « Ἀρστ. 2) (τόπος) ἀνηφορικός.
Ἀνώφλιον (τὸ). τὸ ἐπάνω μέρος (φλιὰ) τῆς θύρας, τὸ ἀνῶφλι.
Ἀνώφοιτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς τὰ ἄνω φοιτῶν (τείνων), ἀνωφερὴς.
Ἀνωφορέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Φέρομαι πρὸς τὰ ἄνω, [ἐκ τοῦ
Ἀνώφορος (ὁ, ἡ), = Ἀνωφερὴς.
Ἄνωχα, πρκ. καὶ
Ἀνώχθην, ἀόρ. ά. πθ. τοῦ Ἀνοίγω.
Ἄνωχθι, Π. ἐνεστ. τῆς πρς. τοῦ Ἄνωγα.
Ἀνώχυρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὠχυρωμένος.
Ἄξεια, (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ) ἀόρ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἄγνυμι.
Ἄξεινος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄξενος.
Ἀξέμεν καὶ Ἀξέμεναι, Π. ἀντὶ Ἄξειν ἢ Ἀγαγεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἄγω.
Ἀξεναγώγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ξεναγωγηθεὶς (φιλοξενηθείς).
Ἀξενία (ἡ). Ἔλλειψις φιλοξενίας, [ἐκ τοῦ
Ἄξενος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δεχόμενος (περιποιούμενος) ξένους, ἀφιλόξενος.
Ἄξεστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ξεσμένος, ἀπλέκητος, ἀδούλευτος, τραχὺς· ἄξυστος.
Ἀξία (ἡ), ἴδε Ἄξιος.
Ἀξιαγάπητος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἀγάπης.
Ἀξιαγαστος (ὁ, ἡ). ἀξιοθαύμαστος, ἀξιέπαινος.
Ἀξιαγώνιστος (ὁ, ἡ). ἀξιομάχητος, (Νικ. Χων.)
Ἀξιάκουστος καὶ
Ἀξιακρόατος (ὁ, ἡ). ἄξιος ν' ἀκουσθῇ.
Ἀξιαπήγητος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀξιαφήγητος, ἀξιοδιήγητος, ἀξιολογος.
Ἀξιαπόλαυστος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἀπολαύσεως.
Ἀξιεπαίνετος καὶ
Ἀξιέπαινος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἐπαίνου.
Ἀξιεπιθύμητος (ὁ, ἡ). ἄξιος νὰ τὸν ἐπιθυμήσῃ τις.
Ἀξιέραστος (ὁ, ἡ). ἀξιαγάπητος.
Ἀξιήκοος (ὁ, ἡ), = Ἀξιάκουστος.
Ἀξινάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Ἀξίνη (ἡ), [ἄγνυμι]. πέλεκυς δίστομος, τσεκούρι, (Ταρπ.) μπαλτᾶς. « Ξύλα σχίζων τις, ἤσει τῇ, ἀξίνῃ. « Ξεν.
Ἀξινίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀξίνη, τσεκουράκι.
Ἀξιοβίωτος (ὁ, ἡ). (πυρ. βίος) ἄξιος νὰ τὸν ἐπιθυμῇ τις.
Ἀξιοθρήνητος (ὁ, ἡ). ἀξιοθρήνητος.
Ἀξιοεργὸς (ὁ, ἡ). ἄξιος διὰ δουλειάν, ἢ ἀξίζων κάν κόπον. [Ξεν. Οἰκονομ.].
Ἀξιόζηλος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίῤῥ.) -ζήλως. Ἄξιος ζήλου (φθόνου ἢ μιμήσεως), ἀξιομίμητος.
Ἀξιοζήλωτος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.
Ἀξιοθάνατος (ὁ, ἡ). ἄξιος θανάτου.
Ἀξιοθαύμαστος (ὁ, ἡ), = Ἀξιάγαστος.
Ἀξιοθέατος (ὁ, ἡ). ἄξιος διὰ θεωρίαν.
Ἀξιόθρηνος (ὁ, ἡ). ἀξιοθρήνητος.
Ἀξιοθριάμβευτος (ὁ, ἡ). ἄξ. διὰ θρίαμβον.
Ἀξιοκαταφρόνητος (ὁ, ἡ). ἄξιος καταφρονήσεως.
Ἀξιοκαινώνητος (ὁ, ἡ). ἄξιος συναναστροφῆς καὶ σχέσεως.
Ἀξιόκτητος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἀποκτήσεως. 2) ὁ ἀποκτηθεὶς κατ' ἀξίαν (μὲ τὴν ἀνάλογον εἰμήν).
Ἀξιόλεκτος (ὁ, ἡ), = Ἀξιόλογος.
Ἀξιόληπτος (ὁ, ἡ). ἄξιος νὰ τὸν λάβῃ (ἀποκτήσῃ) τις.
Ἀξιόλογος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίῤῥ.) -λόγως. Ἄξιος λόγου (ὁμιλίας, ἐπαίνου, ὑπολήψεως κλπ.), σημαντικὸς, σπουδαῖος, ἀξιομνημόνευτος, μέγας (ἐπὶ πρσ. καὶ πραγμ.), ἐξ ὅτιμος κτλ. « Οὐ γὰρ ἂν τι δράσαιμεν ἀξιόλογον. « Αἰσχ. « Ἀξιόλογα λίθων βάρη, « Σοφ.
Ἀξιομακάριστος (ὁ, ἡ). ἄξιος πολυτυχισμοῦ (μακαρισμοῦ).
Ἀξιομάχητος καὶ
Ἀξιόμαχος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ. ἢ πρόθετ. αἴτ. ἢ σπν. ἀπαρ.) ἄξιος (ἱκανὸς) ν' ἀνταγωνισθῇ εἰς μάχην.
Ἀξιομισὴς, ές καὶ
Ἀξιομίσητος (ὁ, ἡ). ἄξιος μίσους.
Ἀξιόμισος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀξιομίσητος.
Ἀξιομνημόνευτος, (ὁ, ἡ). ἄξιος μνήμης (ἐνθυμήσεως).
Ἀξιόνικος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). ἄξιος διὰ (ἱκανὸς νὰ κατορθώσῃ) νίκην, (χαρακτ. ἀντὶ ἄξιος. « Ἀξιονικότεροί εἰμεν Ἀθηναίων ταύτην τὴν τάξιν ἔχειν. « Ἡρ.

Ἀξιοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ἄξια (ἀμαθάνω τὰ ἐπιχειρα) τῶν ἔργων μου.
Ἀξιοπενθής, ές (ὁ, ἡ). ἀξιοθρήνητος.
Ἀξιοπιστία (ἡ). ἡ χαρακτὴρ τοῦ ἀξιοπίστου.
Ἀξιόπιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = πίστως. Ἄξιος πίστεως. « Ὀφθαλμοὶ γλωσσῶν ἀξιοπιστότεροι, » Ἐπιχ. 2) αὐτάρκης, ἱκανός. « Ναύλοχα πρὸς τοσαύτην ναυτιλίαν ἀξιόπιστα. » Πλ.
Ἀξιοπιστοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀξιοπιστία.
Ἀξιοποινος (ὁ, ἡ). ἀξιοτιμώρητος. 2) ὁ κατ' ἀξίαν τιμωρηθεὶς ἢ τιμωρήσας.
Ἀξιοπρέπεια (ἡ). ἡ πρὸς τὴν ἀξίαν ἀνάλογος εὐπρέπεια, [ἐκ τοῦ
Ἀξιοπρεπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς τὴν ἀξίαν τινός, ἄξιος· εὐπρεπὴς ἢ μεγαλοπρεπής.
Ἀξιοπρεπῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀξιοπρέπειαν, καθὼς πρέπει εἰς τὴν ἀξίαν τινός.
Ἀξιοπροστάτευτος (ὁ, ἡ). ἄξιος προστασίας (προεδρίας ἢ ὑπερασπίσεως).
Ἀξιόρατος (ὁ, ἡ), = Ἀξιοθέατος.
Ἄξιος [ἄγω[δ]], α, ον. Ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ἀξίαν μὲ (ἀξίζων, ἐκτιμώμενος τόσον, ὅσον) ἄλλο τι, ἰσότιμος, ἀντάξιος. (μὲ γεν.) « Βοὸς ἄξιος, » Ἰλ. Ψ. « Οὐδὲ τριῶν ἄξια ταλάντων κεκτημένος, » Πλ. (καὶ μὲ αἰτ. προθετ.) « Ἄξια εἰς μυρίας δραχμὰς, » Δημ. (καὶ τρπ.) « Οὐδ' ἑνὸς ἄξιοι εἶμεν Ἕκτορος, » Ἰλ. Ν. « Ὅσσου ἄξια ἐστὶ γυνὴ κάμνουσι, » Δημ. « Πολλοῦ (=πλείονος) ἢ « Τοῦ παντὸς, (= Μικροῦ, « Οὐ[= Μη]δενὸς κτλ.) ἄξιος. « (καὶ μὲ ἀπαρ.) « Πλείστου ἄξιοι (ἢ « Οὐκ πλείστ' ἄξιόν ἐστι) κεκτῆσθαι, » Δημ., ἀντὶ Πολύτιμος κτλ. 2) (συνηθέστ.) εἰς τὸν ὁποῖον ἁρμόζει (πρέπει, εἶνε εὔλογον, δίκαιον) νὰ δοθῇ ἢ συμβῇ τι (εἴτε καλὸν, εἴτε κακόν). « Ἐκείνου ἄξιος μᾶλλον ἢ μέμψεως, » Ξεν. « Θανάτου (« Λόγου κτλ.) ἄξιος, » Δημ., Θκ. « Ὀργῆς ἄξια ποιεῖς, » Δημ. (καὶ μὲ ὅστ.) « Ἄξιος ἦν θανάτου τῇ πόλει, » αὐτ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) « Τί ἄξιός εἰμι παθεῖν ἢ ἀποτίσαι, » Πλάτ. « Ἄξιος λαβεῖν ὁ μισθός, » Σδ. 3) (χ. πτ.) ὁ ἔχων (ἀξίζων) κάποιαν τιμὴν, ἀξιότιμος ἢ πολύτιμος. « Φέροντες καὶ ἄγοντες εἴ τι ἕκαστος ἄξιον, » Ξεν. (ὅθεν 4) (τὸ οὐδ.) « Ἄξιον (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Ἔξι, καὶ μὲ ἀπαρ.), εἶνε δίκαιον (εὔλογον, πρέπει, ἀξίζει τὸν κόπον) νά. « Τῇ πόλει γὰρ ἄξιον συλλαβεῖν τὸν ἄνδρα τοῦτον, » Ἀρχ. « Οὐκ ἄξιον φανερὰν ἔχθαν πρὸς αὐτοὺς κτήσασθαι. » Θκ. « Εἰς τὴν Πελοπόννησον οὐκ ἐξῆλθεν ἡ νόσος, ὅτι καὶ ἄξιον εἰπεῖν, » αὐτ. « Ἄξιόν ἐστί μοι μισεῖν αὐτούς, » Ξεν. « Ἄξιόν σοι μέγα φρονεῖν, » αὐτ. ‖. (τὸ θηλ.) Ἄξια (οὐσ. ἢ ἀλλ. 4) ἡ τιμὴ, ἀκεῖν' ὅ,που ἀξίζει τὸ πράγμα· ἐκεῖν' ὅ,που ὁρμάζει (ἀναλογεῖ) ἐς. « Καὶ γὰρ οὐδὲ τῆς ἀξίας ἕκαστον τῶν κτημάτων ἀπεδίδοτο, » Δίσχ. « Τὴν δὲ τῆς βλάβης ἀξίαν οἱ δικασταὶ τασσόντων, » Πλάτ. « Τὴν μὲν ἀξίαν (ἐνν. καινὴν) οὐ λάμψεται, » Ἤρ. (καὶ προθετ.) « Κατ' (ἢ Παρ') ἀξίαν, » ἀντὶ Ἀξίως ἢ Ἀναξίως. 5') = Ἀξίωμα. « Τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ διαφερούντα, » Δκ. « Τὸ φρόνημα φορτίων καὶ τὴν ἀξίαν τὴν ἑαυτῆς, » Δημ. γ') = Ἀξίωσις, παράκλησις, ἢ θέλησις. 5) ὁ ἀξίζων τὴν τιμὴν τῆς ἀγορᾶς του (οὔτ' εὐθηνὸς ὅλ. οὔτ' ἀκριβὸς), μέτριος κατὰ τὴν τιμὴν, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὅμως ἀντὶ τοῦ) Εὐωνος, εὐθηνός. « Ἄξιοι γεγόνασιν οἱ πυροὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, » Θφρ. « Οὐ πώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας, » Ἀριστοφ. 6) (μεταφορ.) ἁρμόδιος, ἀνάλογος. « Οὐκ ἄξια οὔτε ὑμῶν οὔτε τῶν πατέρων παιεῖτε, » Θκ. « Ἄξια τῆς προσδοκίας ἐκπεπόνθασιν, » αὐτ. « Ἄξια θῶρα, » Ἰλ. . . . « Ἀξιόν σοι ἄλφος, » Ὀδ. Ο., θέλεις εὕρει δι' αὐτὸ συμφέροντα (ὄχι εὐκαταφρόνητον) τιμήν. « Ἀξιός εἰμι, » Λξ. « Τί δ' ἀξιόν μοι τῆς δε τυγχάνει φυγῆς, » Εὐρ., τί ἔκαμα καὶ νὰ φύγω;
Ἀξιόσκεπτος (ὁ, ἡ). ἄξ. σκέψεως.
Ἀξιοσπούδαστος (ὁ, ἡ). ἄξ. σπουδῆς (ἐπιμελείας, προσπαθείας).
Ἀξιοστρατήγητος (ὁ, ἡ), = Ἀξιόμαχος καὶ
Ἀξιοστράτηγος (ὁ, ἡ). ἄξιος τῆς στρατηγίας. 2) (ἐπὶ πραγμ.) ἄξιος στρατηγοῦ.
Ἀξιοτέκμαρτος (ὁ, ἡ). ἄξιος (ἱκανὸς) πρὸς ἐξαγωγὴν συμπεράσματος, πιθανὸς· ἀξιόπιστος.
Ἀξιότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ἀξίου.
Ἀξιοτίμητος καὶ
Ἀξιότιμος (ὁ, ἡ). (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). ἄξιος τιμῆς.
Ἀξιοφίλητος (ὁ, ἡ). ἀξιαγάπητος.
Ἀξιόχρεως, ω (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -χρέως. Ὁ ἄξιος ἀναβεχθῆναι τὸ χρέος τινός, (μάρτυς, ἐγγυητὴς) βέβαιος (σίγουρος) ἀξιόπιστος. 2) ἱκανὸς· ἄξιος σημαντικός. « Μέγεθος ἀξιόχρεων, » Ἀθ. « Ἀξιόχρεα ἀπηγήσατο, » Ἡρ. « Ἀξιόχρεως ἐναντιωθῆναι, » αὐτ.
Ἀξιόω-ῶ, Μ. ώσω. (κυρ.) Προσδιορίζω τὴν ἀξίαν (τὴν τιμὴν) πράγματος, ἐκτιμῶ. « Ὁπόσης ἂν τιμῆς ἀξιώσῃ τὰ πωλούμενον, » Πλάτ. (ὅθ. 2) κρίνω, φρονῶ, ὑποθέτω, διϊσχυρίζομαι, (Ἰταλ.) pretendere· ζοχάζομαί τι ἄξιον (εὔλογον, δίκαιον, καὶ φλοφ. βέβαιον ἢ πιθανὸν), καταδέχομαι, στέργω, (Π.) τιμῶ, ἐγκωμιάζω· ἀξιόνω. « Ἀξιοῦσιν αὐτοὺς πάντων, » Θκ. « Ἀξιωθεὶς τῆς βουλῆς, » Πλ. (καὶ ἑλλ.) « Οὐ γὰρ ἠξίου τοὺς μηδένας, » Σοφ. « Ἑλλάδος ἦρξ' ἀξιωθείς, » Εὐρ. « Καλοῖσιν ὑμεναίοισιν ἀξιωμένη, » αὐτ. « Τύμβον ἀξιούμενον τὸν ἐμὸν ὁρᾶσθαι, » αὐτ. « Βουλόμενος, ἕως ἔτι ἀπαθὴς ἦν, ἃ ἠξιοῦτο, διασώσασθαι τὴν εὐτυχίαν. » Θκ. « Ἀξιοῦσιν εἶναι σφαιροειδῆ τὸν οὐρανὸν, » Θ. Μάγ. (ὅθ. παρὰ Φλοφ. Ἀξίωμα), (παρβλ. Βούλομαι). « Οὐ πλούσιοι μόνον ἃ λόγοι εἶναι ἀξιοῦσιν, ἀλλὰ κτλ., » Πλ. « Ἀπ' Ἄργους καὶ τῶν Ἡρακλειδῶν εἶναι ἠξίου, » Ἀρρ. « Ἀξιῶ ἀδικεῖσθαι, » Ἡρ. » (καὶ μσν.) Οὐκ ἀξιούμενος ἐπὶ τὸν θρόνων ἵζεσθαι, » αὐτ., μὴ νομίζων ἑαυτὸν ἄξιον νά. « Μηδεὶς ἂν ὑμῶν ἀξιώσειε ζῆν ἀποστερούμενος τῆς πατρίδος, » Ἰσοκρ. « Διὰ τὸ μὴ ἀξιοῦν ἄρχεσθαι δεσποτικῶς, » Ἀριστ. 3) παρακαλῶ, ἀπαιτῶ τι ὡς δίκαιον ἢ εὔλογον, ἐπιθυμῶ, θέλω. « Ἀρόνον ἠξίουν λαβόντες ἀπολογήσασθαι, » Θκ. « Ἀξιῶ ὑμᾶς δέομαι μεμνῆσθαι, » Δημ. (καὶ πθ.) « Ἔφη συγγνώμην τοῖς ἀξιουμένοις, » Πλδ., ἀντὶ ταῖς Ἀξιώσεσιν.
Ἄξιφος (ὁ, ἡ). ὁ γνωστὸς ξίφους.
† Ἀξιφύλλος (ὁ, ἡ), Π. (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Λεξιφύλλος.
Ἀξίωμα (τὸ), = Ἀξία, τιμὴ, βαθμὸς κοινωνικῆς θέσεως, ὑψηλὸν. « Ἀποστερεῖν ἀξιώματος καὶ τιμῆς, » Ξεν. (ὅθεν): « Οἱ ἐν ἀξιώματι (-ώμασιν), » οἱ ἀξιωματικοί. 2) ὑπόληψις, σημαντικότης, μέγεθος, ὑπεροχὴ. (Γαλλ.) crédit. « Ὧν ἐν ἀξιώματι ἀπὸ τῶν ἀστῶν, » Θκ. « Τὸ μὲν οὖν ἀξίωμα τοῦ παρόντος ἀγῶνος, » Λρχ. « Τὸ ἀξίωμα τῆς πόλεως, » Δημ.
3) (μλσφ.) λόγος οὐ χρήζων ἀποδείξεως (ὡς) αὐτοπόδεικτος, ἢ πιθανὸς, (ὅθεν:) = δόγμα, φρόνημα, δοξασία, κῦρος, τὸ ἀξιόπιστον. 4) = Ἀξίωσις, θέλημα, ἀπαίτησις, (ἐξ σπν.) παράκλησις. « Εἰσελθὼν τὸ ἀξίωμά μου ἐνώπιόν σου, Κύριε, » Γρφ.
Ἀξιωματικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ ἔχων (ἢ ἀνήκων εἰς) ἀξίωμα (ἴδε τὴν λέξιν). 2) ὁ ἔχων (ἢ πράττων τι, ἢ γινόμενος μὲ) ἀξιοπρέπειαν, μεγαλοπρεπὴς, ὁμιλῶν μεἰφλοφ.) ἀξιώματα. « Ὁ δὲ Ἰσοκράτης μακρῷ ἀξιωματικώτερος Λυσίου, » Δ. Ἁλ.
Ἀξιωματικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀξίωμα (ἀξιοπρέπειαν, μεγαλοπρέπειαν), διὰ (φλοφ.) ἀξιωμάτων.
Ἀξίως, ἐπίρ. Κατ' ἀξίαν, πρεπόντως ἀναλόγως. « Ὅπως ἀξίως ἡμῶν αὐτῶν πολεμήσωμεν, » Ἰσοκρ. « Ἀξίως τοῦ ἀδικήματος, » Αἰσχ. 2) εὐθηνὰ, μὲ μετρίαν τιμήν.
Ἀξίωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀξιῶν, ἐκτίμησις. 2) ὑπόληψις, τιμή. 3) = Ἀξίωμα (ὀφφίκιον). « Τοὺς ἐν ἀξιώσει προὔχοντας, » Ἀρχῖν. (καὶ ἑλλ.) « Οἱ ἐπ' ἀξιώσεως, » αὐτ., ἀντὶ Οἱ ἀξιωματικοί. 4) φρόνημα, ἰδέα, (ἰδιαιτ. δέ) ἡ περὶ τῆς ἱκανότητος ἑαυτοῦ ἢ ἄλλου, [Γαλλ. prétention), (ἐκμ.) ἀπαίτησις (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. σύστ. ἡ φαινομένη παράλογος) παράκλησις. « Ἐν ἀρίστοις αὐτοῖς τὴν ἀξίωσιν ταύτην εἰλήφεσαν, » Θκ. « Οὐ δίκαιος αὐτὴ ἡ ἀξίωσις, » αὐτ. « Παραινέσαι δὲ καὶ ἀξιώσαι χάριτας τοιάνδε, » αὐτ. (παρβλ. Δικαίωσις). 5) (σπν.) ἡ δύναμις (σημασία) λέξεως. « Τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων μετήλλαξε, » Θκ. (Γαλλ.) la valeur ordinaire des mots.
Ἀξιωτέον, θετ. τοῦ Ἀξιόω.
Ἀξόανος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ξόανον (ἄγαλμα).
Ἀξονήλατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περὶ τὸν ἄξονα ἢ διὰ τοῦ ἄξονος ἐλαυνόμενος (ταχέως κινούμενος).
Ἄξονιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἄξονα.
Ἄξυστος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄξεστος.
Ἀξυγκρότητος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἀσυγκρότητος.
Ἀξύλευτος (ὁ, ἡ). (κυρ. δάσος) ἀπ' ὅπου δὲν ἔκοψάν ποτε ξύλα.
Ἀξυλία (ἡ). ἔλλειψις ξύλων.
Ἄξύλιστος (ὁ, ἡ), = Ἀξύλευτος.
Ἄξυλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ξύλα. 2) Π. = Ἀξύλευτος, (ἐπμ.) πολύξυλος, (ἴδε Α, α).
Ἀξύμβατος, Ἀξύμβλητος, Ἀξύμμετρος κλ. Ἀττ. ἀντὶ Ἀσύμβατος κτλ.
Ἄξυντος, ου καὶ
Ἀξυνήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄσυντος.

ἈΞυρῆς, ἐος (ὁ, ἡ). = τῷ
Ἄξυρος (ὁ ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ μεταχειριζόμενος ξυρὸν (ξουράφι), ἀξουράφιστος. 2) ὁ μὴ ὀξὺς (κοπτερός) (ἐπιμ.) ἄχρηστος (διὰ ξύρισμα).
Ἀξύστατος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἀοὐστατος.
Ἄξυστος (ὁ, ἡ), = Ἄξεστος.
Ἄξω, μέλλ. τοῦ Ἄγνυμι καὶ Ἄγω.
Ἄξων [ἄγω], ονος (ὁ). τὸ ξύλον τῆς ἁμάξης, περὶ τὸ ὁπ. στρέφονται οἱ τροχοί. 2) (Μθμτ. καὶ Γεωγρ.) ἡ διὰ τοῦ κέντρου τῶν δύο παράλλων (πόλων) τῆς σφαίρας διερχομένη γραμμή. 3) (πλθ.) οἱ παλαιοὶ νόμοι τῶν Ἀθην. (σανιδισμένοι ἐπένω εἰς ξύλα τετράγωνα περιστρεφόμενα εἰς ἄξονας), (παρβλ. Κύρβεις).
Ἀογκος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὄγκον (βάρος).
Ἀοδμος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ἄοσμος.
Ἀοζέω-ῶ, Μ. ήσω; Π. ὑπηρετῶ, εἶμαι-
Ἄοζος (ὁ), Π. [ἀοσέω]. ὁ ὑπηρετῶν (κυρ. εἰς τὰς θυσίας).
Ἄοζος (ὁ, ἡ), = Ἀνοζος.
Ἀοῖ, Δ. ἀντὶ Ἠοῖ, δοτ. ἐν. τοῦ Ἠώς.
Ἀοιδή (ἡ), Π. Ἰων. [ἀείδω], = ὨΙδή.
Ἀοιδίω-ῶ, Μ. άσω, Π. = Ἀείδω, ᾄδω.
Ἀοίδιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἄξιος ἀοιδῆς, ἀξιόμνητος, περίφημος (ἐπί τε καλοῦ ᾗ κακοῦ).
Ἀοιδοθέτης, ου (ὁ), Π. ὁ συνθέτων ἀοιδάς, ποιητής, μελοποιός.
Ἀοιδομάχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περὶ τοῦ βραβείου τῆς ἀοιδῆς ἀγωνιζόμενος (φιλονεικῶν) πρὸς ἄλλον ἀοιδόν.
Ἀοιδοπόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περὶ τὰς ἀοιδὰς ἐνασχολούμενος (πολέων), ποιητής.
Ἀοιδός (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. [ἀείδων], ᾠδός, τραγουδιστής, ποιητὴς (καὶ θηλ.) ποιήτρια (καὶ ἐνίοτε) μάγισσα (ἰατρεύουσα δι' ἐπῳδῶν). 2) (ἐπιθ.) μελωδικὸς ἢ 3) (πθ.) = Ἀοίδιμος, (ὅθ. τὰ συγκρ.) • Πέργαμος ἀοιδοτέρη πολίων, • Ἐπιγρ. (καὶ τὸ ὑπερθ.) • Ἀηδὼν συμπάντων ἀοιδοτάτη πετεεινῶν, • Θκρ.
Ἀοιδοσύνη (ἡ), Π. = Ἀοιδή, μελῳδία ποίησις.
Ἀοιδότατος (-ότερος), Π. ἴδε Ἀοιδός.
Ἀοιδοτόκος (ὁ, ἡ). Π. ὁ τίκτων (ζῴων αἰτίαν εἰς, ἢ συνθέτων) ἀοιδάς.
Ἀοίκητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κατοικούμενος ἢ μὴ κατοικητέος, ἀκατοίκητος.
Ἄοικος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων οἶκον (κατοικίαν ἢ πατρίδα), ξένος ἢ φυγὰς 2) = Ἀοίκητος. 3) (μὲ γεν.) ὁ μὴ κατοικήσας που.
Ἄοιμος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, οἶμη], = Ἀδιόδευτος καὶ Ἄῤῥητος.
Ἀοινέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω ἢ δὲν πίνω οἶνον.
Ἀοινία (ἡ). ἀποχὴ ἢ ἔλλειψις οἴνου, [ἐκ τοῦ
Ἄοινος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ κάμνων ἢ μὴ μεταχειριζόμενος οἶνον, (ὅθεν) • Ἄοινος θυσία, • Ὀλδ., (παρβλ. Νηφάλιος).
Ἀοῖος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἠῷος.
Ἀοκνία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀόκνου • Πόνων ἀοκνίη ὑγιεινοτάτη, • Ἱππκρ.
Ἄοκνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὀκνῶν (ἀμελῶν ἢ συστελλόμενος), φιλόπονος, ἀβάρετος, ἀκαύρατος, τολμηρός.
Ἀόκνως, ἐπῤ. Χαρὶς ὄκνου, προθύμως.
Ἀολλέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἀμφ.) ἀντὶ Ἀολλίζω.
Ἀολλήθην, ἐπῤ. Π. ἁθρόως, σωρηδόν, ὁμοῦ, [ἐκ τοῦ
Ἀολλὴς [εἰλέω], ές (ὁ, ἡ), Π. συντεθραυσμένος εἰς ἕν, ἑνωμένος ὁμοῦ, πεπυκνωμένος.
Ἀολλίζω, Μ. (σω, Π. [ἀολλὴς]. συναθροίζω, συσσωρεύω.
Ἄον, Π. παρτ. τοῦ Ἄω.
Ἄοπλος (ὁ, ἡ), = Ἄνοπλος, χωρὶς ὅπλον, ἐξαρμάτωτος. • Τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος καὶ ἄοπλα, • Ξεν.
Ἄοπος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ὄψ]. ἄφωνος, βωβός. 2) (σπν.) ἀσήμαντος ἢ 3) = τῷ
Ἀοπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὀφθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος ὀφθῆναι, ἀόρατος.
Ἀ(ὴ Ἀ)ορ, ορος (τὸ), Π. [ἀείρω]. ξίφος (ᾧ ἐν γέν. κάθε) ὅπλον (κυρ. σουβλερόν).
Ἀορας, Π. αἰτ. πλθ. ἀορ. (ἡ τοῦ προηγ. Ἀορ [τὸ ὁπ. ἄμως εἶν' οὐδέτερον] ἢ τοῦ Ἀωρ-ορος, (ἐξηγουμ. διὰ τοῦ) Τρίπους ἢ λεκάνη (ἢ κατ' ἀναγρμτ. ἀντὶ Ὅαρας), αἰτ. πλθ. τοῦ Ὅαρ.
Ἀορασία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀοράτου 2) (σπν.) στέρησις ὁράσεως, τυφλότης.
Ἀόρατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπῤ.) -ράτως. Ὁ μὴ ὁραθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος ὁραθῆναι. 2) (ἐνεργ. καὶ μὲ γεν.) ὁ μὴ ἰδών.
Ἀοργησία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ μὴ ὀργιζομένου, [ἐκ τοῦ
Ἄόργητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὀργιζομενος, ὁ μὴ θυμώδης· πρᾶος, ἀνεξίκακος ‖. (ὀλδ.) • Τὸ ἀόργητον, • ἀντὶ Ἡ ἀοργησία.
Ἀοργήτως, ἐπῤ. Χωρὶς ὀργήν.
Ἀορισταίνω (έω-ῶ), Μ. ήσω. Εἶμαι ἀόριστος (ἀπροσδιόριστος), (Γρμτ.) σημαίνω ἀοριστείαν ἢ ἐκλαμβάνομαι ἀοριστως.
Ἀοριστία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀορίστου, τὸ ἀπροσδιόριστον.
Ἀοριστικὸς καὶ Ἀοριστολογικὸς, ἡ, όν. (Γραμμτ. καὶ Ῥτρ.) Ὁ σημαίνων ἀοριστείαν, ἐκλαμβανόμενος ἀόριστος.
Ἄόριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος ὅρον (σύνορον ἢ ὁρισμόν), ἀπροσδιόριστος ἢ μὴ ἐμφαίνων τι ὡρισμένον, (ὅθεν Γρμτ.) ὁ Ἀόριστος (χρόνος).
Ἀοριστώδης, ες (ὁ, ἡ), = Ἀοριστικός.
Ἀορίστως, ἐπῤ. Χωρὶς ὅρον (ὁρισμόν), ἀπροσδιορίστως.
Ἄορνος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. πέτρα ἢ λίμνη) ὅμοιου τὰ ὄρνεα δὲν πλησιάζουν διὰ τὸ ὕψος ἢ τὰς θανατηφόρους ἀναθυμιάσεις.
Ἀορτή (ἡ), [ἀείρω]. (Ἀνατομ.) ἡ μεγ. ἀρτηρ. ἡ μετοχετεύουσα τὸ αἷμα ἀπὸ τῆς καρδ. εἰς τὰς φλέβας· (μτγν.) τὰ δύο ἄκρα τῆς τραχ. ἀρτηρ. (τοῦ λάρυγγος) ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐξήρτηται ὁ πνεύμων, (λατ.) βρόγχια.
Ἀορτηθείς, Π. ἀντὶ Ἀερθείς, (πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς) μτχ. τοῦ Ἀείρω.
Ἀορτὴρ (ὁ), [ἀείρω]. τὸ λωρὶ (ὁ κρεμαστὴρ) τοῦ ξίφους ἢ τῆς ἀσπίδος ἢ δισακκίου. ‖. (ἐπιθ.) • Ἵππος—, • ὁ ἄλλ. Παρήορος (ἴδε τὴν λέξ.).
Ἄορτο, Π. (γ'. ἐν. προσ. τοῦ) πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἀείρω.
Ἀορτρα (τὰ), (Ἀνατομ.) οἱ δύο λοβοὶ (τὰ χείλη) τοῦ πνεύμονος, (ἴδε Ἀορτή).
Ἄόρχης, ου (ὁ). ὁ μὴ ἔχων ὄρχεις.
Ἀοσμία (ἡ). Ἔλλειψις ὀσμῆς. 2) δυσοσμία, [ἐκ τοῦ
Ἄοσμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἔχων κακὴν) ὀσμήν.
Ἀοσσέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. (ἴσ.) = Ἀοζέω, βοηθῶ, παραστέκομαι.
Ἀοσσητὴρ (ὁ), [ἴδε τὸ προηγ.]. βοηθός, ὑπερασπιστής, παραστεκάμενος.
Ἄουτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, οὐτάω]. ἀπλήγωτος.
Ἀοχλησία (ἡ). ἀνενοχλησία, [ἐκ τοῦ
Ἀόχλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐνοχλῶν ἢ μὴ ἐνοχλούμενος, ἀνενόχλητος, ἥσυχος, ἀτάραχος.
Ἄοψ, οπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐστερημένος ὄψεως, τυφλός.
Ἀπαγγελεὺς, έως (ὁ), Π. = Ἀπαγγελτήρ.
Ἀπαγγελία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαγγέλλειν (διηγεῖσθαι, γνωστοποιεῖν, ἀποφαίνειν κτλ.), (Ῥτρ.) ἑρμηνεία, ἔκφρασις, (ἴδε τὸ ῥῆμα).
Ἀπ-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ, = Ἀναγγέλλω, φανερόνω, δίδω εἴδησιν, γνωστοποιῶ, ἀναφέρω, λέγω. • Ἀπαγγείλατε αὐτῷ ταῦτα (ἢ) ὅτι, • Ξεν. • Ὁ θεὸς ἀπαγγείλας τὰ ψευδῆ • Δημ. (ᾧ προθετ.) • Οὐ ἔπεμψας ἀπαγγελοῦντα περὶ τῆς τοῦ παιδίου τελευτῆς, • Πλ. (καὶ μτ.) • Τοὺς κρώτους τὴν Ἀρπάλου φυλὴν ἀπαγγειλαμένους, • αὐτ. (καὶ πθ.) • Ἀπηγγέλη αὐτῷ εἰς τὸ παλάτιον, • αὐτ. 2) ὁμιλῶ, διηγοῦμαι, ἐκφράζω, προφέρω, ἀποστοματίζω, ἐκφωνῶ. • Πόσους ἀπαγγέλλει στίχους, • Συν. • Ἀπαγγελίαν λέγω τὴν λέξιν δι' ἧς ἀπαγγέλλεται τὰ ἐκτινοήματα, • Ἑρμγ.
Ἀπαγγελτέον, θετ. τοῦ Ἀπαγγέλλω.
Ἀπαγγελτὴρ (ὁ). ὁ ἀπαγγέλλων, μηνυτής.
Ἀπαγγελτικὸς, ἡ, όν. Ὑ ἀντίκων εἰς τὴν ἀπαγγελίαν. ‖. • Τὸ ἀπαγγελτικὸν, • Ἐπικτ., ἀντὶ ἡ Ἀπαγγελία.
Ἄπαγε, ἐπῤ. ἀπαγορ. (κυρ. δέ) Ϭ'. προσ. τοῦ προς. τοῦ Ἀπάγω (ὅπου Ζ.).
Ἀπάγελος (ὁ, ἡ). ὁ μακρὰν (ἄπο) τῆς ἀγέλης, (ἰδιωτ. εἰς τὴν Κρήτ.) ὁ μήπω συμπληρώσας τὰ δεκαεπτὰ τῆς ἡλικίας του ἔτη παῖς, (ἴδε Ἀγελάτης ᾗ Ἀτιμαγέλας).
Ἀπαγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πεπηγμένος (πηκτὸς, στερεὸς), ἄπηκτος (καὶ μτφορ.) ἄστατος, χωρὶς βάσιν, • Πίλους ἀπαγεῖς, • Ἴρ.
Ἀπαγίδευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πιασθεὶς ἢ μὴ πιανόμενος εἰς τὴν παγίδα.
Ἀπαγινέω, Ἰων. ἀντὶ Ἀπάγω.
Ἀπαγκυλόω-ῶ, Μ. ωσω, = Ἀγκυλόω.
Ἀπαγκωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐκτείνων (καὶ σπρώχνων μὲ) τοὺς ἀγκῶνάς μου ἀνοίγω δρόμον διὰ τοῦ πλήθους, (ὅθεν): • Ἀπηγκωνισμένη γλῶττα, • Φλγρ., ἢ τολμηρὰ καὶ ἀναίσχυντος.
Ἀπ-αγλαΐζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ τὴν αἴγλην (τὴν στολισμὸν) τινος, ἀτιμάζω.
Ἄπαγμα (τὸ), [ἀπάγνυμι], (χειρουργ.) σφήκωμα χαλκάλου εἰς τὴν κλειδωσιν, (παρβλ. Κάταγμα).
Ἀπαγνίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Ἀφαγνίζω.
Ἀπ-άγνυμι, Μ. άξω, (ἀόρ. Ἀπέαξ κτλ.). Τσακίζω (Ἄγνυμι) ὅλως διόλου ὥστε νὰ χωρίσῃ (κυρ. κόκκαλον), (παρβλ. Κατάγνυμι).
Ἀπαγόρευμα (τὸ). προσταγὴ ἀπαγορευτική.
Ἀπαγόρευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπα-

γορεύειν, ἐμπόδισμα, ἀποκωλυμός, ἐπόστεγμα, (ἐπμ.) παράστημα.

Ἀπαγορευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀπαγόρευσιν, ἐμποδιστικός.

Ἀπαγορεύω, Μ. εὔσω ἡ (ἀνμλ.) ερῶ (ἀλλ. Ἀπηγόρευτο ἡ Ἀπεῖπον ἡ Ἀπεῖπα ξ μτ. Ἀπειπάμην, πρκ. Ἀπείρηκα ξβλ. τρ.χ.). Ἐμποδίζω διὰ λόγου (προσταγῆς), λέγω (προστάζω) νὰ μή, (μὲ δοτ. ἡ αἰτ. καὶ ἀπαρ.) • Ἀπαγορεύειν τινὶ ἡ τινὰ ποιεῖν τι. • Ἀπηγόρευον αὐτοῖς μὴ ἐπιβαίνειν τῶν ἑρετέρων οἴκων, • Ἡρ. (καὶ ἀναλελυμ.) • Ἔμοι γε ἀπηγορευτ. ὅπως μὴ τὸ ἀποκρινοίμην, • Πλάτ. (ξ πθ.) • Ἀπηγόρευτο κατὰ νόμον ξίφει χρῆσθαι, • Πλ. • Τοῖς νέοις ἐπιτέτραπται μὴ διαλέγεσθαι, • Ξεν. • Ἀπορρήτην μὴ καταφεύγειν, • Ἀρχδ. 2) ἀρνοῦμαι, ἀπαρνοῦμαι, ἀποποιοῦμαι, λέγω τὸ ὄχι παραιτῶ, ἐγκαταλείπω. • Κατέγνωσαν ἡ ἀπόστε, • Ἰλ. Δ. • Μῆνιν ἀποειπεῖν, • Ἰλ. Τ. (καὶ μσ.) • Ἀπειπάμενος τὴν συμμαχίην, • Ἡρ. • Ἀπείπατο τὴν πατρίδα, • Σῆ. • Ἀπειπεῖν τὸν υἱόν, • Πλάτ. • Ἀπειπεῖν τὴν ἀρχήν, • Ἀρχδ (καὶ πθ.) • Ὑπὸ πάντων ἀπορρηθῆναι, • Πλάτ. 3) (= Ἀπαυδῶ), ἀποκάμνω, βαρύνομαι· ἀπελπίζομαι· παύω. • Ἀπαγορεύειν τῷ πόνῳ (ἡ) πρὸς τὸν πόνον, • Ἀξ. • Ἰάλυσι' ἀπεῖπον ἄλγει, • Βύρ. • Καὶ τοῖς ψυχαῖς νικῶντες, ταῖς σώμασιν ἀπεῖπον, • Ἰσαρ. • Ὑπὸ πλήθους κακῶν ἀπειπεῖν, • Ξεν. • Οὔτε λέγων, οὔτε ἀκούων περὶ ἐκείνου οὐδείς ἀπαγορεύει, • Ξεν. • Οἱ δὲ ἵπποι οὐκ ἀπερρύοντο, ἐν μέρει ἀναπαυόμενοι, • αὐτ. (καὶ ἐπὶ ψυχ.) • Ἐν πολλοῖς πράξεσιν ἀνάγκη πολλὰ ξ τὰ ἀπαγορεύοντα εἶναι, • αὐτ. • Οὐκ εἴων ἀπαγορεῦσαι οἱ μάντεις, • Ἰλ. 4) Π. ὁμιλῶ χωρὶς συστολῆς (φανερὰ, μὲ τόνον καὶ παρρησίαν, ἢ ἐντελῶς καὶ ἀκριβῶς, ἢ τὰ εἰρημένα ὑπ' ἄλλου), κηρύττω. • Τὸν μῦθον ἀπηλίγησε ἀποειπεῖν, • Ἰλ. Ι. • Ἀληθείην ἀποεικεῖν, • Ἰλ. Ψ. • Ἀπρεπὲς Κύρῳ Λακεδαιμονίων ῥῆσιν, • Ἡρ.

Ἀπαγρεύω, Μ. εὔσω. Παίρνω (Ἀγρεύω) τι ἀπό τινος, ἀφαιρῶ.

Ἀπαγριόω-ῶ, Μ. ώτω. Ἐξαγριόνω.

Ἀπαγρίωσις, ίεως (ἡ). = Ἐξαγρίωσις.

Ἀπαγροικίζομαι, Μ. ίσομαι. Γίνομαι ὅλως ἀγροῖκος (χωριάτης).

Ἄπαγρος (ὁ, ἡ). ἀτυχὴς εἰς τὴν ἄγραν (εἰς τὸ κυνήγι).

Ἀπ-αγχονάω-ῶ, Μ. ήσω, ξ

Ἀπ-αγχονίζω, Μ. ισω. (ἀέκα) Πνίγω, Ἐλευθερόνω) τινα ἀπὸ τὴν ἀγχόνην. 2) = τῷ

Ἀπάγχω, Μ. ἄγξω, = Ἄγχω, κνίγω μὲ θηλείαν, κρεμνιῶ. ||. (μσ.) πνίγομαι. (χρεμπτοῦμαι) μόνος. • Καὶ ἀπελθὼν ἀπήγξατο, • Γρφ. • Καὶ ἐκ τῶν δένδρων τινὲς ἀπήγχοντο, • Θκ.

Ἀπάγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Ἀπήγαγον κτλ.). Φέρω τι μακρὰν, ἀποτακούνω, (μτφορ.) ἀποτρέπω, ἀποπλανῶ, ξελογιάζω, • Ὁ μὲν ἐγχὺς προσάγει, ὃν τι βούληται ἰδεῖν, ὁ δὲ πόρρω ἀπάγει, • Ἀρστ. • Ἀπαγαγεῖν τὴν στρατιὰν ἀπὸ τῆς πόλεως, • Ξεν. • Πάντα ἐποίει ὅπως ἀπαγάγοι τοὺς πολιορκοῦντας, • αὐτ. (ξ ἄλλ.) • Ἰδὼν δὲ ταῦτα, ἀπήγαγε ταχέως, • αὐτ. (καὶ τρπ.) • Ἀπὸ τῶν παρόντων δεινῶν ἀπάγειν τὴν γνώμην, • Θκ. 2) φέρω τι ὀπίσω (ὅπου ἦτο πρότερον), • Οὐδ' αὖτις ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν, • Ὅμ. • Ἀπαγε τὸν ἵππον οἴκαδε • Ἀρχρ. • Ἐκείνους πάλιν εἰς τὸ χωρίον ἀπῆγε, • Ξεν. 3) φέρω μὲ βίαν. • Βόας ἀπάγουσιν, • Ὁδ. Σ. • Ἀπάγειν πρὸς τοὺς θεσμοθέτας (εἰς τὸ δικαστήριον κτλ.), • Ῥτρ. • Συλλαβόντας ἀπάγειν παρ' ἐμέ, • Ἡρ. 4) φέρω (ἀποδίδω) ὅ,τι χρεωφῶ. • Τὸν δεσμὸν ἀπάγειν, • Ξεν., (παρδλ. Ἀποφέρω) ||. (τὸ προστ.) Ἄπαγε (ἐκλαμβ. ἀντὶ) ἐπιρ. Σχετλ. ἡ Ἀποτρπ. • Ἄπαγε (ἐνν. σεαυτοῦ) τὴν ὑπόνοιαν, • Γρηγ. • Ἄπαγε (ἐνν. σεαυτὸν) τοῦ νόμου, • Συν.

Ἀπαγωγὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπάγειν, ἀποκάκρυνσις, πλήρωμὴ (φόρων κτλ.) (κυρ. θλ.) τὸ εἰς τὴν φυλακὴν φέρεσθαι (σήκωμά) τινος. • Τοὺς ἐν ἀπαγωγῇ οὖσι ἔλυσε, • Γρφ.

Ἀπαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος ἀπάγειν, ἀποτρεπτικός.

Ἀπαδεῖν, Ἰων. ἀντὶ Ἀραδεῖν, ἀόρ. δ'. τῆς ἀπρ. τοῦ Ἀρανδάνω.

Ἀπάδες, Π. Δίολ. ἀντὶ Ἀπάδεις, = Ἀπίδες (ἴδε Ἀπίς), ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐλπίδες.

Ἀπᾴδω, Μ. ᾴσομαι. Ψάλλων ἢ Τραγῳδῶν κάμνω παραφωνίας, (μτφορ.) δὲν συμφωνῶ, (δθεν:) • Ἀπᾴδων, = Ἀσύμφωνος, ἀνάρμοστος, ἀνοίκειος.

Ἀπαείρω, Π. ἀντὶ Ἀπαίρω.

†Ἀπαείξομαι, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπαείξομαι.

Ἀπαθανατίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ἀθάνατον, ἀποθεόνω, θεοποιῶ. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἄλλ.) γίνομαι (ἢ φρονῶ ὡς) ἀθάνατος.

Ἀπαθανάτισις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαθανατίζειν, ἀποθέωσις, θεοποίησις.

Ἀπάθεια (ἡ). ἡ κατάστασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀπαθοῦς, τὸ μὴ πάσχειν, ἀδιαφορία ἐντελὴς, ἀναισθησία, [ἐκ τοῦ

Ἀπαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς (μὴ κινούμενος ἀπὸ) πάθη, ἀπάθαχος ἢ ἀναίσθητος. 2) ὅστις δὲν ἔπαθεν ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ πάθῃ, ἀβλαβὴς ἢ ἀνεπίδεκτος βλάβης, (καὶ ἐπὶ πολοῦ) ἄπειρος, ἀμέτοχος. • Καὶ τὴν χώραν ἀπαθῆ ἔχοντες, • Θκ. • Ἀπαθὴς δ' αὐτὸς πρὸς αὐτῶν, • Πινδ. • Νόσων ἀπαθεῖς τὰ σώματα, • Δη. • Μεγάλων ἀγαθῶν ἀπαθέες, • Ἡρ.

Ἀπάθητος (ὁ, ἡ), = Ἀπαθὴς.

Ἀπαθῶς, ἐπίρ. Χωρὶς πάθος, μὲ ἀπάθειαν.

Ἀπαϊ, πρόθ Π. ἀντὶ Ἀπό.

Ἀπαϊγιόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταμορφόνω (μεταβάλλω) εἰς αἴγειρον (λεῦκον).

Ἀπαιδαγώγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παιδαγωγηθεὶς ἢ ἀνεπίδεκτος παιδαγωγίας (καλῆς ἀνατροφῆς), (ἐπμ.) ἄτακτος, κακοήθης.

Ἀπαιδαγωγήτως, ἐπίρ. Χωρὶς παιδαγωγίαν.

Ἀπαιδάγωγος, ὁ ἡ, = Ἀπαιδαγώγητος.

Ἀπαιδευσία (ἡ). ἔλλειψις παιδείας (ἀνατροφῆς), ἀμαθεία· ἀπειρία ξβλ. ξ ἐκ τοῦ

Ἀπαίδευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πεπαιδευμένος, μὴ λαβὼν ἀνατροφὴν (παιδείαν), ἀμαθὴς, ἀγύμναστος, ἄπειρος, ἄτακτος ξβλ.

Ἀπαιδεύτως, ἐπίρ. Χωρὶς παιδείαν (ἀνατροφὴν), ἀμαθῶς κτλ.

Ἀπαιδία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἢ τῆς ἀπαιδος, ἀτεκνία.

Ἀπαιδοιάομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Ἀποστεροῦμαι τῶν αἰδοίων, εὐνουχίζομαι, ἢ περιτέμνομαι.

Ἀπαιδοτρίβητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γυμνασθεὶς ὑπὸ παιδοτρίβην, ἀπαίδευτος.

Ἀπαιθαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς αἰθάλην (καπνιάν), κατακαίω.

Ἀπαιθιρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς αἰθέρα.

Ἀπαίθομαι (χωρὶς Μ.), Π. ἀνάπτω, ἐξάπτομαι, ἐξάπτω φλόγας.

Ἀπαιθριάζω, Μ. άσω. Διώκων τὰ νέφη κάμνω αἰθρίαν (ξάστεριάν). 2) ἀκθέτω τι εἰς τὴν αἰθρίαν, (κοιν.) τὸ φρήνω εἰς τὸ ξάστερον.

Ἀπαιθύσσω, Μ. ύξω. Φυσῶ (ξ ἐπμ.) κινῶ κυματοειδῶς πρὸς τὸ ἓν μέρος τὴν φλόγα (λαμπάδος κτλ.).

Ἀπαίνυμαι (χωρὶς Μ.), Π. παίρνω, ἀφαιρῶ (ἐπὶ ἀνθ. κλπ.) δρέπομαι.

Ἀπαιολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Ἀποπλανῶ, ἀπατῶ, (ξ μσ.) Ἀποστερῶ, ἀφαιρῶ.

Ἀπαιόλη (ἡ) ξ

Ἀπαιόλημα (τὸ) ξ

Ἀπαιόλησις, εως (ἡ), Π. ἀποπλάνησις, ἀπάτη, (ξ ἐπμ.) Ἀποστέρησις, ἁρπαγή.

Ἀπαιρεθέω, Ἰων. ἀντὶ Ἀφαιρεθῶ.

Ἀπαιρημένος, Ἰων. ἀντὶ Ἀφῃρημένος.

Ἀπαίρω, [ἴδε Αἴρω]. Μ. αρῶ (ἀόρ. Ἀπῆρα κτλ.), Πάίρνω, σηκόνω (δι' ἐμὲ χερὸς μὲν) τὰ σκεύη μου (διὰ θαλ. δὲ) τὴν ἄγκυραν, (καὶ συνεχῶς.) κινῶ ἕνα ὑπάγω, (καὶ κατ' ἐκτ.) ἀναχωρῶ, • Ὅτε ἐπὶ τὴν προτέραν ἀπήραμεν πρεσβείαν, • Δη. • Ἵν' ἀπαίρωσι (ἐνν. ἡ προσκειμ. τοῦ νῆας) ἀπὸ Σαλαμῖνος, • Ἡρ. • Ἀπῆρα οἴκοθεν, • Πλάτ. (καὶ ἄλλ.) • Καὶ οἱ πρέσβεις ἀπῆρπασαν, • Δη. (καὶ πθ. ἢ μσ.) • Ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος, • Γρφ.

Ἄπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων παῖδας ἄτεκνος. (ἐνίοτε μὲ γεν.) • Ἄπαις ἀρρένων παίδων, • Ξεν. • Ἄπαις βίος, • Ἐπγρ., ὁ τοῦ ἄπαιδος. • Παῖδες ἄπαιδες, • Αἰσχλ., οἱ ἀνάξιοι τοῦ ὀνόματος.

Ἀπαίσιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ως. Ὁ μὴ αἴσιος, ὁ ἀντὶ καλοῦ οἰωνοῦ ἐκλαμβανόμενος.

Ἀπ-αίτεω, Μ. αἴξω. Πηδῶ (Τινάζομαι, Ἀναχωρῶ) μὲ ὁρμὴν μακρὰν τινος.

Ἀπ-αισχύνομαι, Μ. υνοῦμαι. Ἀποφεύγω τι δι' ἐντροπήν. 2) χάνω κάθε ἐντροπήν.

Ἀπ-αιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ ὀπίσω ὅ,τι ἔδωκα, ζητῶ χρεωστικῶς καὶ ἐπιμόνως, ὅ,τι μὲ ἀνήκει. • Ἀπαιτῶν με τάργύριον, • Ἀρχρ. • Δίκας τοῦ φόνου ἀπῄτουν παρ' αὐτῶν, • Πλουτ (κατ' πθ.) Ἐμὲ δὲ μηδ' ὑφ' ἑνὸς ἀπαιτεῖσθαι εὐεργεσίαν, • Ξεν.

Ἀπαίτησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαιτεῖν.

Ἀπαιτητέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀπαιτῶ.
Ἀπαιτητικός, ή, όν. Ὁ ἀπαιτῶν ἢ Ἔχων κλίσιν πρὸς τὸ ἀπαιτεῖν.
Ἀπαιτίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ἀπαιτῶ.
Ἀπαίων, ονος (ὁ, ἡ), Β. = τῷ
Ἀπαιώνιστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στερημένος παιῶνος = παιᾶνος (ὕμνων, εὐφημίας), δύσφημος.
Ἀπαιωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ τι εἰς τὸν ἀέρα. ||. (παθ. ἡ μα.) κρέμαμαι εἰς τὸν ἀέρα, ὑφαίνομαι μετέωρος. • Πολὺ τῆς γῆς ἀπαιωρούμενος, • Ακ. 3) κρέμαμαι (ἐξήρτημαι) ἀπό. • Ἐπὶ δὲ ζώνῃσι δράκοντε δοιὼ ἀπεωρεῦντο, • Ησ. (παρδλ. Ἀπαρτάω).
Ἀπαιώρημα (τό). τὸ ἀπό τινος κρεμάμενον.
Ἀπ-ακμάζω, Μ. άσω, = Παρακμάζω.
Ἀπακμή (ἡ), = Παρακμή.
Ἀπ-ακοντίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω (ἀπ' ἐδῶ 'κου εἶμαι) μακρὰν τὸ ἀκόντιον ἢ ὡς ἀκόντιον.
Ἀπακριβόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀκριβόω καὶ Ἐξακριβόω, κάμνω (ἐφαρμόζω, ἐξετάζω, περιγράφω, μιμοῦμαι) τι ἀκριβῶς ἢ μὲ ἐντέλειαν.
Ἀπ-ακταίνω, Μ. ανῶ. Παύω τινὰ τοῦ ἀκταίνειν (κυεῖσθαι, ἐνεργεῖν), ἀδυνατίζω, καταξαμάζω. ||. (ἀμτδ. ἢ ἄλλ.) χάνω τὰς δυνάμεις μου, ἀπυκάρνω.
Ἀπακτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀπάγω.
Ἄπακτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπαχθείς (ὅδε Ἀπάγω).
Ἀπάλαιστος (ὁ, ἡ). ἀνίκητος (κυρ. εἰς τὰ πάλαιμα), ἀκαταμάχητος, ἀκαταδάμαστος.
Ἀπάλαιστος (ὁ, ἡ). ἀγύμναστος (ἀσυνήθιρος, ἀνεπιτήδειος) εἰς τὴν παλαίστραν.
Ἀπαλαίωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παλαιούμενος, πάντοτε καινούργιος.
Ἀπαλαλκεῖν, Π. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀπαλέξω.
Ἀπάλαμνος (μος), ον (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, παλάμη]. ἀκατόρθωτος, ἀδύνατος. 2) ἀνίκανος, ἄπορος, ἀδαήθητος. 3) ἀχρεῖος, ἄτιμος. 4) (σπν.) ὀκνηρός, ἀδρανής, ἀνωφελής, οὐτιδανός.
Ἀπ-αλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀποπλανῶμαι, χάνω τὸν δρόμον, χάνομαι.
Ἀπαλγέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Παύω τοῦ νὰ πονῶ, ξεπονῶ, λησμονῶ (συνηθίζω, [καὶ ἐκμ.] ἀναισθητῶ πρὸς) τὸν πόνον (καὶ μτφορ.) τὴν λύπην. 2) ἀπακάμνω (δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ ἀνθέξω εἰς) τοὺς πόνους, (καὶ ἐκμ.) ἀπελπίζομαι.
Ἀπάλγησις, εως (ἡ). παῦσις ἢ ἀναισθησία τῶν πόνων.
Ἀπ-αλείφω, Μ. αλείψω, = Ἐξαλείφω, σβύνω.
Ἀπ-αλεξέω-ῶ, Μ. (ἀόρ. Π. Ἀπήλαλκον), Ἀποδιώκω τὸ κακόν, (καὶ ἐκμ.) βοηθῶ, ὑπερασπίζομαι, προφυλάττω, ἀπαλλάττω. • Ἀπαλεξήσειν τινὰ κακότητος, • Ἰλ. Ρ.
Ἀπ-αλεύομαι, Μ. εύσομαι, Π. ἀποφεύγω,
Ἀπ-αληθεύω, Μ. εύσω. Ἐξετάζω ἢ λέγω τὴν ἀλήθειαν, ἀποδεικνύω.
Ἀπαλήλιμμένος, η, ον, (πθ. πρκ. τῆς) μτχ. τοῦ Ἀπαλείφω.
Ἀπ-αλθομαι, Μ. αλθήσομαι, Π. ἰατρεύω ἢ ἰατρεύομαι ἐντελῶς.
Ἀπαλίας, ου (ὁ). ἀπαλοῦτσικος, τρυφερούτσικος.
Ἀπαλλαγὴ (ἡ). (μὲ γεν.) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαλλάττειν, ἐλευθέρωσις, γλύτωμα, ἀχώρησις, κτλ.
Ἀπαλλακτέον, θετ. τοῦ Ἀπαλλάσσω.
Ἀπαλλακτιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ἀπαλλαξείω.
Ἀπαλλακτικός, ή, όν. (μὲ γεν.) Ὁ δυνάμενος ἀπαλλάττειν.
Ἀπαλλακτικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἢ σκοπὸν ἀπαλλαγῆς. • Ἀπαλλακτικῶς ἔχω, • Ἡσύχ., = Ἀπαλλαξείω.
Ἀπαλλάξ, ἐπίρ. = Ἐναλλάξ.
Ἀπ-αλλαξείω (χωρὶς Μ). (μὲ γεν.) Ἐπιθυμῶ ν' ἀπαλλαγῶ.
Ἀπάλλαξις, εως (ἡ), = Ἀπαλλαγὴ, [ἐκ τοῦ
Ἀπ-αλλάσσω (ττω), Μ. αλλάξω. (μὲ αἰτ.) Κάμνω ἢ Προστάζω τινὰ ν' ἀλλάξῃ τόπον (νὰ μακρυνθῇ, νὰ φύγῃ), διώχνω, φυγαδεύω, ἐξαλλάω· ξεκάμνω· παραιτῶ (καὶ ἐλλ.) φονεύω. • Ἀπαλλάξας τοὺς θρᾳκευτῆρας, • Πλ. • Ἀπήλλαξεν ἐκ τῆς οἰκίας τὴν γυναῖκα, • Δημ. • Τὴν σατραπείαν παραλαβεῖν, Μεγαβάτην ἀπαλλάξαντα, ὃς πρότερον ἦρχε, • Θκ. • Τὰ περιττὰ τῶν σκευῶν ἀπαλλάξωμεν, • Ξεν. • Ἐξεῖτό μου ἀπαλλάττειν αὐτοῦ Μενέξενον, • Ἰσκρ. • Τὸν μὲν τρόπον τοῦτον ἀπήλλαξε τοὺς χρήστας, • • Ἀπαλλάξας τὰς δυσκλείας, • Δσκρ. • Τῶν φαρμάκων, τὰ μὲν παραχρῆμα ἀπαλλάττουσι (ἐννν. τοῦ βίου) τοὺς προσενεγκαμένους, • Θρρ. 2) (μὲ αἰτ. καὶ γεν.) ἐλευθερόνω, γλυτώνω. • Ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας, • Ἀρχφ. • Ἀπαλλάξας τοὺς πολίτας ἀτοκολιῶν βαναύσων • Πλ. • Τὸν στρατὸν ἀπαλλάξας τῆς ἐκεῖ διατριβῆς, • Ἡρωδ. (ἐξ πθ. ἡ μα.) • Ἀπηλλάγησαν δουλείας, • Ἰσκρ. • Ἀπαλλαγεὶς τῆς ἀρχῆς, • Πλ., • Ἀπαλλαγεῖσαν τῆς ἱερουργίας, • αὐτ. 3) (ἀμτδ. ἢ ἄλλ. καὶ μσ.) γλυτώνω, ἀποφεύγω, ξεκάμνω, παύω. • Τὰ σύμμετρα τῶν σωμάτων κάμνει τε πολλάκις καὶ ἀπαλλάττει ἐξόν, • Ἀρχτ. • Ἀπαλλάξομαι τοῦ ἔτι περὶ αὐτῶν μηκύνειν, • Πλ. • Πῶς ἀπήλλαχεν ἐκ τῆς ὁδοῦ; • Ξεν., πῶς πέρασεν ἀπὸ τὸν δρόμον; • Αἰσχρῶς τε καὶ κακῶς ἀπαλλάξαι, • αὐτ. • Ἀπὸ τούτων οὐκ ὡς ἤθελε ἀπήλλαξε, • Ἡρ. • Κίρον ἡμῶν ἀπηλλάχασι, • Δημ. • Θεῶν δὲ πολλὰ ἀπαλλαγμένους, • Ἡρ., μεμακρυσμένους, διαφέροντας. • Εἰπὼν ἀπαλλάγηθι, τίνας ποτὲ λέγεις, • Πλάτ., (παρδλ. Ἀνύω). 4) (μσ.) ἀναχωρῶ. • Ἀπαλλάττεσθαι ἐκ τῆς χώρας, • Ἀρχτ. • Ἀπαλλαγέντες ἐκείνου, • Ξεν. • Ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ, • Ἀρχφ., (κοιν.) ξεφορτωθῆτέ με. • Ἀπαλλάττεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, • Λξ. • Ἀπαλλαγῆναι τοῦ βίου (ἡ ἁπλ. μόν.) • Ἀπαλλαγῆναι, • (ἐξ μσ.) • Ἐκ τῆσδε γῆς ἀπαλλάσσε πόδα, • Εὐρ.
Ἀπ-αλλοτριόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ αἰτ. καὶ γεν.) Κάμνω τι ἀλλότριόν τινος, ἀποξενόνω.
Ἀπαλλοτρίωσις, εως (ἡ). ἀποξένωσις.
Ἀπ-αλοάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλωνίζων συντρίβω, κατατσακίζω.
Ἀπαλόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ Ἔχων ἁπαλὰς τρίχας (μαλλιά).
Ἀπ-αλοιάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀπαλοάω.
Ἀπαλοιφή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ Ἀπαλείφειν, ἐξάλειψις.
Ἀπαλοκουρὶς, ίδος (ἡ). ἡ ἁπαλὴ (τρυφερὰ) κόρη.
Ἀπαλοπλόκαμος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων ἁπαλοὺς πλοκάμους.
Ἁπαλὸς [ἅπτομαι], ή, όν, (ξ πιθ.) -αλῶς. Μαλακὸς εἰς τὴν ἁφήν· τρυφερὸς (δελικάτος)· (μτφρ.) πρᾶος. ἱλαρός, γιὰ κῦς κτλ.
Ἀπαλόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἁπαλὰς σάρκας, (τρυφερὸν κρέας).
Ἀπαλόστρακος (ὁ, ἡ), = Μαλακόστρακος.
Ἀπαλότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἁπαλοῦ, μαλακότης, τρυφερότης.
Ἀπαλοτρεφὴς, ές (ὁ, ἡ). θρεμμένος μὲ τρυφερὰν τροφήν, εὐτραφὴς, (ἐν γέν.) τρυφερός.
Ἀπαλοφόρας (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν μαλακὰ φορέματα.
Ἀπαλόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φρόνημα ἁπαλὸν, (εὐαίσθητον καρδίαν, ἦθος πρᾶον).
Ἀπαλόχρους-ως (ὁ, ἡ, καὶ
Ἀπαλόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἁπαλὸν χρόα (δέρμα), τρυφερὸς (δελικάτος).
Ἀπαλύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ἁπαλὸν, μαλακόνω, (ξ μτφορ.) ἐκθηλύνω, χαυνόνω
Ἀπαλυσμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαλύνειν μαλάκωμα.
Ἀπ-αλύσκω, Μ. αλύξω, Π. ἀποφεύγω γλυτόνω.
Ἀπ-αμαλδύνω, Μ. υνῶ, Π. ἐξασθενίζω (ἀμαυρόνω) ὅλως δι' ὅλου, ἀφανίζω.
Ἀπ-αμαυρόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀφαιρῶ τὸ σκότος. 2) ἀμαυρόνω ὅλως διόλου.
Ἀπ-αμάω-ῶ καὶ (μσ.)-άομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι, Π. θερίζω (κόπτω) ὅλως διόλου.
Ἀπ-αμβλίσκω, Μ. αμβλώσω. Ἀποβάλλομαι ἢ Κάμνω ν' ἀποβληθῇ (ἔμβρυον).
Ἀπ-αμβλύνω, Μ. υνῶ. Ἀμβλύνω ὅλως δι' ὅλου ||. (μσ.) ἀναραίνομαι, ἀναλάμπω.
Ἀπαμβροτεῖν, Π. ἀντὶ Ἁμαρτεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἁμαρτάνω.
Ἀπ-αμείβομαι, Μ. αμείψομαι, Π. ἀποκρίνομαι.
Ἀπ-αμείρω, Μ. αμέρσω, Π. ἀποστερῶ, ἀφαιρῶ, (ἀμτδ. ἢ ἄλλ.) στεροῦμαι, ἀποχωρίζομαι, (παρδλ. Ἀπομείρομαι).
Ἀπ-αμελέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραμελῶ.
Ἀπ-αμέργομαι, Μ. αμέρξομαι, Π. Ἁφαιρῶ, δρέπομαι.
Ἀπ-αμέρδω, Μ. αμέρσω, Π. = Ἀπαμείρω.
Ἀπαμμένος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ἀφημμένος, πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Ἁφάπτω.
Ἀπ-αμπέχω, Μ. ἀπαμφιέξω (ἀόρ. Ἀπαμπίσχον κτλ.). Ἐκδύω, γυμνόνω.
Ἀπαμπλακεῖν, Π ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Ἀπαμπλακέω, ἀντὶ Ἁφαμαρτάνω.
Ἀπ-αμύνω, Μ. υνῶ. (μὲ αἰτ. ξ δοτ.) Ἀπομακρύνω (κακόν τι ἀπό τινος). ||. (μσ. μὲ αἰτ. ἢ χωρὶς πτ.) ὑπερασπίζομένος ἐμαυτὸν ἀντιστέκομαι.
Ἀπ-αμφιάζω, Μ. άσω. Ἐκδύω, γυμνόνω, ξεσκεπάζω.
Ἀπαμφιασμὸς (ὁ). Ἐξύστερον, ξεσκέπασμα.
Ἀπ-αμφι-έννυμι, Μ. άπαμφιέσω, = Ἀπαμφιάζω.
Ἄπαν, αντος (τὸ), σὺν. τοῦ Ἅπας
Ἀπ-άνάγω, Β. άξω, (ἀόρ. Ἀπανήγαγον

κτλ.]. Μακρύνομαι (Κινῶ) πρὸς τὰ μεσογειότερα ἢ πρὸς τὸ πέλαγος.
Ἀπανα.δέομαι, Μ. εὔσομαι, —Ἀπαναστχω-τῶ, (Νικ. Χων.].
Ἀπανα.ίνομαι, Μ. ανανοῦμαι (ἀόρ. Ἀπηνηνάμην). Ἀπορνοῦμαι, ἀποκοιοῦμαι, δὲν θέλω. « Μὴ ἀπαναίνου ναυβέτημα, » Γρρ. « Ἀπρνήνατο παραλειθῆναι ἡ ψυχή μου, » κτλ.
Ἀπ-αναπαυ-μόω-ῶ, Μ. ώσω, —Ἀπαναλίσκω, καταδαπανῶ.
Ἀπ-αν-αισχυντέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι ἄλλου ἀναίσχυντος, χάνω κάθε ἐντροπήν.
Ἀπ-αν-αλίσκω, Μ. αν.αλώσω. Ἀναλίσκω (Ἐξοδεύω) μέρος ἀπὸ τῆς ὅλης ποσότητος (« Καὶ λόγον διδόντων [τὰ ταμεῖα] τῶν τε ὄντων χρημάτων καὶ τῶν προσόντων τοῖς θεοῖς, καὶ εἴ τι ἀπαναλίσκηται κατ' ἐκαυτόν, » Ἐκγρ. « Ἀπαναλωκυίας τῆς φυλακῆς τῶν τειχῶν μέρος τι τὸ ἀπλίτικόν, » Θκ.]. (ἐν γέν.) Κατανα λίσκω, καταζοδεύω.
Ἀπανάλωσις, εως (ἡ), = Κατανάλωσις.
Ἀπανάστασις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπανίστασθαι, μετανάστασις, μετοικεσία.
Ἀπ-αναστατόω, Μ. ώσω, = Ἀπανίζομαι, (Νικ. Χων.].
Ἀπ-αναστέλλω, Μ. στελῶ. Κάμνω νὰ ἀναστελῶ (φυτρώσῃ τι, καὶ [μφ.] ἀναστέλλω (φυτρόνω, ἀκδαίνω) ἀπό.
Ἀπ-αν-αχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναχωρῶ (Μακρύνομαι) ἀπό τινος.
Ἀπαναχώρησις, εως (ἡ), = ἡ ἀπό τινος ἀναχώρησις, ἀπομακρυσμός.
Ἀπανθόκεντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κανθοχεῖα. « Ὁδὸς ἀπανθόκεντος, » Δημκρ.
Ἀπ-ανδρίζομαι, Μ. ἰσομαι. (μὲ αἰτ. προθ.) Δείχνομαι (Φέρομαι ὡσὰν) ἄνδρας.
Ἀπ-ανδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ἄνδρα (ἀνδρεῖον). ||. (μφ. ἢ παθ.) γίνομαι (ἢ φέρομαι ὡσὰν) ἄνδρας.
Ἀπάνευθ(εν), ἐπίρ. Π. [ἀπό, ἄνευθε]. χωριστά, παράμερα, μακράν χωρίς.
Ἀπανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Χάνω (Ῥιπτω) τὸ ἄνθος μου (ἢ μτφρ.) τὴν ὑπόληψίν (δόξαν) μου, παραμάζω, ξεπέφτω.
Ἀπάνθησις, εως (ἡ). τὸ πέσιμον (μάδημα) τῶν ἀνθέων ἢ ὁ καιρὸς καθ' ὃν γίνεται.
Ἀπ-ανθίζω καὶ [μτ.]-ίζομαι, Μ. ίσω, -ίσομαι. Βγάζω (Παίρνω) τὸ ἄνθος, ἀνθολογῶ, [μτφρ.] καρπούμαι, ἀπολαμβάνω.
Ἀπάνθισμα (τό). τὸ συναγμένον ἄνθος ἢ ὡς ἄνθος. 2) = ιῷ
Ἀπανθισμός (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπανθίζειν.
Ἀπ-ανθρακίζω, Μ. (ων. Ψήνω τι ἐπάνω εἰς τὰ κάρβουνα. 2) τρώγω ἀπανθρακίδας, [παρβλ. Ἀποπυρίζω].
Ἀπανθρακίς, ίδος (ἡ), = Ἐπανθρακίς, κάθε τι [λαμπρ. ἐξ ὑφάρι ἢ ψωμί] ὁ,που ψήνεται ἐπάνω εἰς τὰ κάρβουνα.
Ἀπανθράκισμα (τό). πᾶν ὅ,τι ψήνεται ἢ ἐψήθη εἰς τὰ κάρβουνα.
Ἀπ-ανθρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω [ἴσως οὖ νὰ γένῃ κάρβουνον.
Ἀπανθρωπεία (ἡ), = Ἀπανθρωπία, [ἐκ τοῦ
Ἀπ-ανθρωπεύω. Μ. εύσω, καὶ
Ἀπ-ανθρωπίω-ῶ, Π. ήσω. Κάνω τὸ ἀνθρώπινον ἦθος (τὸ αἴσθημα τῆς ἀνθρωπότητος), γίνομαι ἢ εἶμαι ἀπάνθρωπος ἢ μισάνθρωπος. ἀποφεύγω τοὺς ἀνθρώπους.
Ἀπανθρωπία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀπ(ί)ή μισανθρώπου.
Ἀπ-ανθρωπίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ (Μεταβάλλω τι εἰς) ἄνθρωπον.
Ἀπάνθρωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀλλότριος τῆς φύσεως του (χωρὶς ἀνθρωπιάν) ἄνθρωπος· σκληρός· ἀκοινώνητος. 2) ὁ μὴ ἀρεσφόζων εἰς ἄνθρωπον. 3) ἔρημος, ἀκατοίκητος (ὅς' ἀνθρώπους).
Ἀπανθρώπως, ἐπίρ. Μὲ ἀπανθρωπίαν.
Ἀπ-ανίστημι, Μ. ἀπαναστήσω (ἀόρ. Ἀπανέστησα ἢ μσ. [ἀποβ.] Ἀπανέστην χθ.). Σηκάνω (καὶ μσ. Σηκόνομαι) ἀπό, μετατοπίζω, μετοικῶ ἢ μετοικίζω, μετανάστεύω. « Ἐντεῦθεν ἡμᾶς ἀπανιστῶν, » Γρ. « Γῆς κλίνης ἀπανιστάμενος, » Χρσ. (ἢ στορ.λλ.) « Ἀπανίστασθαι ἀπὸ τῆς πόλεως, » Ἡρ. « Ἀπανίσταντο ἑτέρωσε, » αὐτ. (ἢ ἑλλ.) « Οὐ χαλεπῶς ἀπανίζαντο, » Θκ.
Ἀπάνουργος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πανοῦργος, ἄκακος, ἁπλοῦς.
Ἀπανούργως, ἐπίρ. Χωρὶς πανουργίαν.
Ἀπανταχῆ (χῆ), ἐπίρ. = Ἀπανταχοῦ.
Ἀπανταχόθεν, ἐπ.φ. = Ἀπανταχόθεν, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.
Ἀπανταχόθι, ἐπίρ. (ρῆτ.) καὶ
Ἀπανταχόσε, ἐπ.φ. (αἰν.), = ιῷ
Ἀπανταχοῦ, ἐπίρ. (ρῆτ.), = Παντοῦ, παντοῦ, εἰς ὅλα τὰ μέρη, εἰς καθ' μέρος.
Ἀπ-αντάω-ῶ, Μ. ήσω, ήσομαι. (μὲ δοτ. ἢ πρόθ. αἰτ. ἢ σπν. μέ μόνον αἰτ.) Συναπαντῶ, ἔρχομαι ἀντικρύ (ὑπάγω εἰς προϋπάντησίν ἢ ἀντάμωσίν) τινος· ἀνεπτέχομαι· τυχαίνω. « Ἀπήντων ὀλίγοι πρὸς πολλούς, » Θκ. (καὶ μσ.) « Τοῖς βαρβάροις ἀπαντήσονται, » Αρ. 2) συχνάζω, ὑπάγω κακτικῶς παθενὰ· εὑρίσκομαι (ὁπόν ἐρχομαι, ἐμφανίζομαι εἰς προσδιορισμένον μέρος ἢ καιρόν. « Τοὺς πρέσβεις ἐκέλευσαν ἀπαντᾶν εἰς Κύζικον, » Ξεν. « Εἰρημένον αὐτοῖς ἀπαντᾶν ἐνθάδε, » Ἀρρ. « Οὐκ ἀπήντησεν ἐπὶ τὴν διαιταν, » Δημ. « Ἀπήντων εἰς τὴν διατριβὴν αὐτοῦ 2000 μαθηταί, » Ἀρι. 3) [τροπορρ. ἢ κατὰ μεταφ.] γίνομαι, συμβαίνω, τυχαίνω· ἢ ἐπιτυγχάνω, τελεσφορῶ. « Μίγιστον πάθος τοῦτ' ἀπήντησε τὸ Λακεδαιμονίων, » Αἰλ. « Τοῦ χειμῶνος μὴ καθ' ὥραν ἀπαντήσαντος, » Σβ. « Δάκρυσι ἐπαντῶμεν, » Εὐρ., μ' ἔρχονται. « Τὰ παρὰ τύχης οὐκ ἀπαντᾷ κατὰ λόγον, » Συν. « Ἐπεὶ δὲ αὐτοῖς οὐκ ἀπήντα ἡ ἐργασία, » Εὐν. (καὶ παθ.) « Ὑπὸ δύσχιονος ἡμῖν ἀπήντησε τὰ πρῶτα, » Δ. Ἁλ. 4) ἀποκρίνομαι. « Διὰ βραχέων ἀπαντᾷν, » Ἐρμῆ. « Ἴσως τῶν τις εἰρημένων [ἢ πρὸς τὰ εἰρημένα] ἀπαντήσει, » Ἰακρ., Πλ.
Ἀπ-αντελλω, Π. ἀντὶ Ἀπανατελλω.
Ἀπάντη (τῆ), ἐπίρ. Π. = Πάντη, Παντοῦ.
Ἀπάντημα (τό). συναπάντημα. 2) = τῷ
Ἀπάντησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαντᾶν, συναπάντησις· ἀντάμωσις· ἐναντίωσις· ἀπόκρισις κτλ.
Ἀπαντητέον, θετ. τοῦ Ἀπαντάω.
Ἀπαντιάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ἀπαντάω.
Ἀπαντικρύ, ἐπίρ. = Ἀντικρύ, ἀπ' ἀντίκρυ, κατάντικρυ.
Ἀπαντλέω, ἐπίρ. = τῷ προηγ.
Ἀπαντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαντλῶ, [ἀπό] ἐλαφρόνω, ὀλιγοστεύω, μετριάζω.
Ἀπάντλημα (τό). τὸ ἀπ[ε]ξαντλεῖν ἀπό τινος.
Ἀπάντλησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαντλεῖν, ἐξάντλησις, ἐλάφρωσις.
Ἀπ-άντομαι [χωρὶς Μ.], Π. βλ. Ἀπανταω.
Ἀπ-ανύω, Μ. ανύσω, Π. ἀποτελειόνω, [ἢ ἀμτβτ.] καταντῶ, ρθάνω.
Ἅπαξ [ἄπας], ἐπίρ. Μιᾷ φορᾷ, μιᾷ φορᾷ μόνον, ἢ μιᾷ φορᾷ διὰ πάντα. « Ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ (τῆς ἡμέρας). « Ἅπαξ ἐν τῇ ζωῇ. » Ἡρ. 2) [μετὰ τὸ Ὅσον, Ἡνίκα κτλ. ἀντὶ τοῦ Ἅθη). « Ἅπερ ἅπαξ (ὅταν) ἄπαξ καταστχωσιν, » Ἰσοκρ. « Ἐπεὶ δὴ δὲ ἅπαξ ἔμαθε, » Σῦ. « Εἰς ἅπαξ ἢ Καθ' ἅπαξ κτλ. ὃς Εἰσάπαξ χθ.
Ἀπαξάπαντες, ἅπαντα, ἅπαντα. Ὅλοι ὁμοῦ, ὅλοι διὰ μιᾶς.
Ἁπαξαπλῶς, ἐπίρ. Ἐν γένει, χωρὶς ἐξαιρεσιν, ὅλως διόλου, διὰ μιᾶς.
Ἀπαξία (ἡ). ἀναξιότης.
Ἀπάξιος, ᾱ, ον, = Ἀνάξιος.
Ἀπαξιόω-ῶ, Μ. ώσω. Δὲν κρίνω ἄξιον [Φρονῶ ἀνάξιον] ἐμένα σε τι, δὲν καταδέχομαι, περιφρονῶ, δὲν ἐγκρίνω. « Οὐ τὸν ἄνδρα ἀπαξιῶ, ἀλλὰ κτλ., » Πλ. « Ἁπαξ ἐστὶν ἡ ἀπολογία, » Δ. Ἁλ. (καὶ μσ. Π.). « Λίσχας δὲ ἀπηξιώσατο, » Δίσχλ. « Οὐδ' αὐτὴν τῶν καλλίστων ἀπηξίωσεν, » Ἀρρ. (καὶ πρὸς ἀπρ.) « Μεταβαλεῖν ἐαθήτα φαίην ἀπαξιώσαντος, » Πλ. (καὶ πρ.) « Τοῦτο γὰρ πρὸς πάντων ἀπηξίου το, » Σβ.
Ἀπαξίωσις, εως (ἡ). τὸ μὴ κρίνειν ἄξιον (ἔλλογον), περιφρόνησις κτλ.
Ἀπίορος, ὁ, ἀντὶ Ἀπύρος.
Ἀπαπαῖ, ἐπιρρ. Σχετλ. [ἐπ. κατ.]. Ἀλ, ἀλήμονα! [ἴδε καὶ Ἀπαπαῖ].
Ἀπαπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πάππον (προγόνους), (ἐπφ.) ἄσχετος, ἀλλόκοτος. « Φῦλ., οὐκ ὄπαπον [ἴσως πυρός, » Αἰσχλ., δ' εἶνε χωρὶς (δηλ. ἔχει) σχέσιν μέ.
Ἀπ-άπτω, Ἰων. ἀντὶ Ἀφάπτω.
Ἀπαρ-άβατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -άβατος. Ὁ μὴ παραβαινόμενος ἢ μὴ ἐπιδεκτικὸς παραβάσεως. « Νόμος —, » Ἐπικτ. 2) [μγεν.] ὁ μὴ παραβαίνων (παραζρατίζω), ἀδιάπτωτος. 3) ὁ μὴ μεταβαίνων εἰς ἄλλον. « Ἱερωσύνη —, » Γρρ.
Ἀπαράβλαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐκβάλλων ἐκ πλαγίου τῆς ῥίζης παραφυάδας (παραβλάστρα).
Ἀπαραβλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παραβαλλόμενος, ἀνυπέρβλητος. 2) ἀπαραμιλλαστος 3) ἀσυμβίβαστος. 4) ἀκοινώνητος.
Ἀπαράγγελτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαβὼν (ἢ μὴ ζητῶν κατ') παραγγελίαν.
Ἀπαραγγέλτως, ἐπίρ. Χωρὶς παραγγελίαν
Ἀπαράγραφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παραγραφεὶς ἢ μὴ παραγραφόμενος· ἀπεριόριστος· ἀδιόριστος· ἄπειρος. « Ἔστι μὲν οὖν ὁ τῆς ἀπαραγράφου ἢ ποσότητος, οὐμὴν ἀπαράγραφός γε, » Πλ.
Ἀπαράγωγος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παραφερόμενος (παρασυρόμενος). ἀπαράσειστος, σταθερός· ἔκμονος, ἄκαμπτος, αἰώνιος.
Ἀπαράδεκτος (ὁ, ἡ, πβ.) ὁ μὴ παραδεκτός, [μτχ.] ὁ μὴ παραδεχόμενός τι.

Ἀπαράθετος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων παρατεθειμένα παραδείγματα, (ἐπιμ.) ἀμάρτυρος, ἀδέσποτος. 2) ἀπαράδεκτος, ἀσύγκριτος.

Ἀπαράθραυστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παραθραυόμενος (συντριβόμενος), (μεταφορ.) σύντονος, ἀδιάκοπος.

Ἀπαραιρῆθαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀφῃρῆσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφαιρέω.

Ἀπαραίτητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ παραιτήσῃ (ἀποκηρύξῃ), ἄφευκτος. «Τοῦτο τῶν ἄλγων μόνον ἀπαραίτητον,» Πλ. «Ἱκέτευμα—,» αὐτ. «Ἔρως—,» αὐτ. «Κίνδυνος—,» Δημ. 2) ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος παραίτησιν (ἐκκρίσεως), ἀνεξιλέωτος, ἀδιαπαύστως «Δανεισής—,» Πλ. «—τὴν ὀργήν,» Φίλ. «—περὶ τὰς εὐθύνας,» Πλ.

Ἀπαραιτήτως, ἐπίρ. Ἀφειδῶς. 2) ἀδυσωπήτως.

Ἀπαρακάλυπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παρακεκαλυμμένος, ἐξεκάστως, (συνεκδ.) φανερῶς, ἢ (μεταφορ.) ἀναίσχυντος ἢ ἄδολος.

Ἀπαρακαλύπτως, ἐπίρ. Χωρὶς σκέπασμα, φανερῶς, ἀσυστόλως.

Ἀπαράκλητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -κλήτως. Ἀπροσκάλεστος· ἀπαρακάλεστος. 2) ἀπαρηγόρητος.

Ἀπαρακολούθητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -θήτως. Τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις ν' ἀκολουθήσῃ (ἐννοήσῃ), ἀκατανόητος. 2) ὁ χωρὶς συνέπειαν (στερεάν), ἀσυνάρτητος.

Ἀπαράλειπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παραλειπόμενος, ἀδιάλειπτος.

Ἀπαράλλακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παραλλάττων (διαφέρων ἢ ἀλλοιούμενος), ἐντελῶς ὅμοιος ἢ ἀναλλοίωτος.

Ἀπαραλλάκτως, ἐπίρ. Χωρὶς παραλλαγὴν (διαφορὰν ἢ ἀλλοιώσεως).

Ἀπαραλλαξία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀπαραλλάκτου.

Ἀπαραλόγιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -γίστως. Ὁ μὴ ἀπατῶν ἢ μὴ ἀπατώμενος διὰ συμψισμάτων.

Ἀπαράλογος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παράλογος.

Ἀπαραλύμαντος (ὁ, ἡ). ἀπείρατος, ἀχάλαστος, ἀκέραιος, (Νικ. Χων.).

Ἀπαραμίλλητος καὶ

Ἀπαράμιλλος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ὁμίλλαν, ἀσύγκριτος.

Ἀπαραμύθητος (ὁ, ἡ), = Ἀπαραίτητος, ἀδυσώπητος. 2) ἀπαρηγόρητος. 3) ἀδιόρθωτος.

Ἀπαραμυθήτως, ἐπίρ. Ἀδυσωπήτως, ἀπαρηγόρητα.

Ἀπαράμυθος (ὁ, ἡ), = Ἀπαραμύθητος.

Ἀπαράπειστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεταπειθόμενος δι' ἀπάτης καὶ παρὰ τὸ δίκαιον.

Ἀπαρασάλευτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δίστως. Ὁ μὴ παρασαλεύων (παραστρατίζων), ἀπαράτρεπτος. 2) = Ἀπαρεμπόδιστος.

Ἀπαραπόλητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Ἀνόθευτος, γνήσιος.

Ἀπαρασάλευτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -λεύτως. Ἀμετακίνητος, σταθερός, ἀναλλοίωτος· ἀπαράβατος.

Ἀπαρασήμαντος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων διακριτικόν τι σημεῖον· ἀσήμαντος.

Ἀπαρασημείωτος, ὁ, ἡ, ὁ μὴ ἔχων (εἰς τὸ πλάγιον ἢ ἔχων νόθα ἢ ἀδύκιμα, σημειώματα.

Ἀπαράσημος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων παράσημον, ἀσήμαντος· ἀνεπόδεικτος (ὡς σημείων). 2) = Ἀπαραχάρακτος.

Ἀπαρασκευασία (ἡ), ἕλλε ψις παρασκευῆς (ἑτοιμασίας).

Ἀπαρασκεύαστος καὶ

Ἀπαράσκευος (ὁ, ἡ), ἀνέτοιμος, ἀπροετοίμαστος· (συνεκδ.) ἁπλοῦς, λιτός, πρόχειρος, εὔκολος.

Ἀπαρασκεύως, ἐπίρ. Χωρὶς προετοιμασίας· ἐξ ἀπροόπτου· ἐκ τοῦ πρυχείρου.

Ἀπαράσσω (τω), Μ. ἀράξω. Θετικῶς ἢ μὲ ὁρμὴν (διὰ μιᾶς) ἀποσπῶ (ἀποκόπτω, ἐκρίπτω).

Ἀπαρασχημάτιστος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἀλλάζων σχῆμα, ἀμετάβλητος.

Ἀπαρατήρητος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ παρατηρηθεὶς ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος παρατήρησιν.

Ἀπαρατηρήτως, ἐπίρ. Χωρὶς παρατήρησιν.

Ἀπαράτιλτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ παρατετιλμένος, ἀμάδητος.

Ἀπάρατος (ὁ, ἡ), ἀπεμπαίος.

Ἀπαράτρεπτος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.) -τρέπτως, Ἀγύρτητος, ἀπαραστράτιστος· ἀμετάπτωτος· σταθερός, ἐπίμονος· ἀδυσώπητος.

Ἀπαράφθαρτος καὶ

Ἀπαράφθορος (ὁ, ἡ), ἄφθαρτος, ἀδιάφθορος.

Ἀπαραφύλακτος (ὁ, ἡ), ἀπροφύλακτος· ἀπρόσεκτος.

Ἀπαραφυλάκτως, ἐπίρ. Χωρὶς προφυλάξεως.

Ἀπαραχάρακτος (ὁ, ἡ), (κυρ. ἐπὶ νομισμ.) ἀνεβόητος, γνήσιος, (μεταφορ.) ἄδολος.

Ἀπαράχυτος (ὁ, ἡ), (κυρ. οἶνος) εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐχύθη κρυφίως ὕδωρ (μάλιστα θαλάσσιον), ἀνέρωτος, ἄδολος, (καταχρ.) «Ἔδωρ—,» Ἰλ., τὸ καθαρόν.

Ἀπαραχώρητος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ παραχωρῶν (ἐπιμένων εἰς) τὴν θέσιν του, ἀνθρεῖος, ἐπίμονος, ἀνένδοτος.

Ἀπαραχωρήτως, ἐπίρ. Ἐπιμόνως, ἀνενδότως.

Ἀπαράβολος (ἡ). (κυρ. δίκη) μὴ ἀπαιτοῦσα προκαταβολὴν (παράβολον) χρηματικῆς ποσότητος.

Ἀπαργία (ἡ), εἶδ. φυτ. ἐπιγειοφύλλου, (Θρρ. Σ', 9.).

Ἄπαργμα (τό), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) = Ἀπαρχή, (παρβλ. Ἔξαργμα).

Ἀπαργυρίζω, Μ. ίσω. Πωλῶ τι καὶ τὸ κάμνω χρήματα, ἐξαργυρόνω. 2) (μετ.) ἀποφεύγω (ἀπομακρύνω) τι διὰ χρημάτων. «Τοὺς πολέμους—,» Ι. Ἀνδὸς (ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Γ', 63).

Ἀπαργυρισμός (ὁ). ἐξαργύρωσις.

Ἀπ-αργυρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀπαργυρίζω.

Ἀπαρείγκλιτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παρεγκλίνων, στερεός, ἀπαραπάλευτος.

Ἀπαρεγχείρητος (ὁ, ἡ). εἰς τὸν ὁποῖον ἢ δὲν δύναται ἢ δὲν τολμᾷ τις νὰ βάλῃ χέρι, ἀνεπίληπτος ἢ ἐντελής, (ὅθεν

Ἀπαρεγχειρήτως, ἐπίρ. Ἐντελῶς.

Ἀπαρέγγυτος (ὁ, ἡ), = Ἀπαράχυτος.

Ἀπαρεμπόδιστος (ὁ, ἡ), = Ἀπαραπόδιστος.

Ἀπαρέμφατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐμφαίνων (πρωτοδιορίζων σαφῶς καὶ ἀκριβῶς) τὸ πρᾶγμα, (ὅθεν: Ἀπαρ. Γραμμ.) ἢ Ἀπαρέμφατες (ἐγκλισις).

Ἀπαρεξήγητος, ἐπίρ. Ἀπροσδιόριστος, (Γραμμ.) μὲ ἀπαρέμφατον (ἔγκλισιν).

Ἀπαρενθύμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συλλογιζόμενος ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, μὴ ἀκεπτόμενος· ἐπιπόλαιος, προσηλωμένος νὰ μίαν μόνην ἰδέαν, προσεκτικός.

Ἀπαρενθυμήτως, ἐπίρ. Προσεκτικώτατα.

Ἀπαρενόχλητος (ὁ, ἡ). ὁ παντέπαυτον ἀνενόχλητος.

Ἀπ-αρέσκω Μ. αρέσω. (μὲ δοτ. καὶ σπ. μὲ αἰτ.) Δὲν ἀρέσω (δὲν εἶμαι ἢ δὲν φαίνομαι ἀρεστός, Δὲν εὐαρεστῶ, ἀνταρεστῶ) εἴς τινα. «Τὰ τοῖς πολλοῖς ἀρέσκειν τοῖς σοφοῖς ἐστιν ἀπαρέσκειν,» «Ἂν μέν τοί με τῶν ῥηθέντων ἀπαρέσκει,» Πλάτ. || (μσν. ἢ πθ.) δέν ἀφέσκομαι (δὲν εὐαρεστοῦμαι, δυσαρεστοῦμαι, δὲν ἔχω εὐχαρίστησιν) εἴς τι, δέν μοι εἶνα ἀρεστόν. «Ἀπηρέσκοντο αὐτοῦ τῷ βίῳ,» Ἡρωδ. || (μσν.) Π. (μὲ αἰτ.) προσπαθῶ ν' ἀρέσω (νὰ εὐαρεστήσω) εἴς τινα. «Οὐ νεμεσητὸν, βασιλῆα ἄνδρ' ἀπαρέσασθαι, ὅττις πρότερος χαλεπήνῃ,» Ἰλ. Γ.

Ἀπάρεστος (ὁ, ἡ). μὴ ἀρεστός, δυσάρεστος.

Ἀπαρηγόρητος (ὁ, ἡ), [καὶ ἐπίρ.] -ρήτως, = Ἀπαραμύθητος.

Ἀπ-αρήγω, Μ. αρήξω, Π. (μὲ αἰτ.) = Ἀπαμύνω, βοηθῶ τινα ἀποδιώκων (μακρύνων) ἀπ' αὐτοῦ τὸ κακόν.

Ἀπαρθένευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀνήκων (ἀνάρμοστος, ἀνοίκειος) εἰς παρθένον. 2) καθαρὰς (ἀθῴως) ὡσὰν παρθένος.

Ἀπάρθενος (ἡ). ἡ μὴ οὖσα πλέον παρθένος. «Παρθένος ἀπάρθενος,» Εὐρ., ἡ μνηστευθεῖσα μὲν ἀποθανοῦσα δὲ πρὸ τοῦ γάμου.

Ἀπ-αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Διαιρῶ (διακρίνω) κατ' ἄρθρα ἢ ὁμοιοτ.

Ἀπ-αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ ἓν πρὸς ἕν (ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους), (συνεκδ.) πληρόνω σωστὰ καὶ μέχρι λεπτοῦ.

Ἀπαρίθμησις, εως (ἡ). μέτρημα (καὶ συνεκδ.) πλήρωμα σωστὸν καὶ ἀκριβές.

Ἀπαρίνη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, κολλητοειδοῦς.

Ἀπαρινής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπὸ ἀπαρίνην.

Ἀπ-αρκέω-ῶ, Μ. αρκέσω, = Ἀφῶ, = Ἐξαρκῶ, φθάνω. 2) (ὑποτ. μσ. καὶ ἐνεργ.) εὐχαριστοῦμαι.

Ἄπαρκης, έος (ὁ, ἡ), ὁ ἀπαρκῶν, ἀρκετός.

Ἀπαρκούντως, ἐπίρ. Ἀποχρώντως, ἀρκετά.

Ἀπαρκτίας, ου (ὁ). (ἔνν. ἄνεμος ὁ ἀπὸ τὴς Ἄρκτου πνέων, Ἰσλ.) Τραμοντάνα, (παρβλ. Βορέας).

Ἀπάρκτιος, α, ον. Ὁ ἀπὸ τὴς Ἄρκτου, ἀρκτῷος.

Ἀπ-αρνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀρνοῦμαι ὅλως διόλου, ἀποποιοῦμαι.

Ἀπάρνησις, εως (ἡ). ἡ δι' ἀρνήσεως ἀποποίησις.

Ἀπαρνητής, οῦ (ὁ). ὁ ἀπαρνούμενος (ἀποκαιούμενος).

Ἄπαρνος (ὁ, ἡ), = Ἔξαρνος 3) (πθ.) ὁ ὑπό τινος ἀπαρνούμενος.

Ἀπ-άρνυμαι (χωρὶς Μ.), Π. ἀφαιρῶ.

Ἀπαρόδευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πάρεδρον (πέρασμα, δρόμον πλάγιον), ἄβατος.

Ἀπαρόρμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παρορμώμενος, ἀπαρακίνητος· νωθρός.

Ἀπαρρενάω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀπανδρόω.

Ἀπαρρήσιαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ ὁμιλῶν μὲ) παρρησίαν, ἄτολμος.

Ἀπαρσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαίρειν, ἀναχώρησις, κίνημα διὰ ταξείδι.

Ἀπ-αρτάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐξαρτῶ, κρεμῶ τι ἀπό (ἢ μακράν) τινος, ἀπομακρύνω. «Ἀπαρτᾶν τὸν λόγον τῆς γραφῆς, » Θρ. (ἢ ἑλλ.) » Ἀπαρτήσοντες (ἐνν. ἑαυτούς) εἰς ἀλλοτρίαν, « Θκ. (καὶ πθ.) » Ἀπήρτηντας ἀλλήλων πλέῖσον, » Ἀρχ. «Ἀπηρτημένος καὶ ταῖς παρασκευαῖς ἢ ταῖς γνώμαις, » Δημ., μετέωρος, » Τοσοῦτον ἀπηρτημένη τοῖς χρόνοις, » Δ. Ἁλ., (παρβλ. Ἀναρτῶ καὶ Ἀπαιωρέω).

Ἀπ-αρτάω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἀπαρτάω.

Ἀπάρτησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαρτᾶν ἢ ἀπαρτᾶσθαι. ἐξάρτησις.

Ἀπαρτί, ἐπίῤῥ. Ἀκριβῶς, σωστά· Ἴσια-ἴσια. 2) ἐκ τοῦ ἐναντίου. 3) = τῷ

Ἀπάρτι, ἐπίῤῥ. (Γρφ.) Ἀπό τώρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς.

Ἀπαρτία (ἡ), = Ἀπάρτισις. 2) = Ἀποσκευή, τὰ σκεύη τοῦ οἴκου (μάκελα) ἢ τὰ πρὸς εὐπορίαν, (ὅθεν) « Ἀπαρτίᾳ (ἐλλειπτ. καὶ ἐπιῤῥήματ.), « ἐξ ὁλοκλήρου, ἐντελῶς. 3) = Ἀπάρτιον.

Ἀπαρτιζόντως, ἐπίῤῥ. = Ἀπαρτίως.

Ἀπαρτίζω, Μ. ίσω, Κάμνω τι ἄρτιον (ἐντελές), τελειοποιῶ· συμπληρῶ· ἐξισῶ. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) ἐξισοῦμαι, ἀναλογῶ, ἁρμόζω, (καὶ πθ.) καταντῶ. « Ὅς ἀπαρτίζειν πρὸς τὸ μέγεθος τῆς ἀρχῆς, « Ἀρχ. « Ἐν τῇ ἀπαρτιζούσῃ ὥρᾳ, » αὐτ. » Ἀπαρτίζεσθαι εἰς ἑπτὰ κεφαλάς, » Ἰώσ.

Ἀπαρτικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς ἄπαρσιν (ἀποδημίαν) ἕτοιμος.

Ἀπαρτιλογία (ἡ), σωζὸς (γεμάτος, ζρογυλὸς) λογαριασμός.

Ἀπάρτιον (τὸ). πώλησις τῶν ἐπίπλων ἐπὶ δημοπρασίας, (ὅθεν) » Ἀπάρτιον προγράφειν, « Πλ., ἐκθέσειν εἰς δημοπρασίαν, (καὶ ἐπμ.) τοιχοκολλᾷν κατάλογον τῶν πωλητέων.

Ἀπάρτισις, εως (ἡ) καὶ

Ἀπαρτισμός (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαρτίζειν, συμπλήρωσις, τελειοποίησις, τακτοποίησις· ἀναλογία, συμμετρία.

Ἀπαρτιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ συντελῶν πρὸς) ἀπαρτισμόν.

Ἀπαρτίως, ἐπίῤῥ. = Ἀπαρτί, ἐντελῶς, ὅλως διόλου.

Ἀπαρυστέος, α, ον, θετ. τοῦ

Ἀπ-αρύτω (αρύω), Μ. αρύσομαι, = Ἀπαντλέω, (μτφρ.) ἀφαιρῶ, ὀλιγοστεύω.

Ἀπαρχαΐζω, Μ. ίσω, καὶ

Ἀπ-αρχαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀρχαῖον (παλαιόν, ἢ ἐπμ.) ἄχρηστον. «λέξις ἀπηρχαιωμένη, » Δ. Ἁλ.

Ἀπαρχή (ἡ) = Ἔναρξις. ‖. (κλθ. ἢ σκν. ἐν.) τὸ πρῶτον (πρόσφατον) μέρος κάθε πράγματος (κυρίως τῶν προϊόντων τῆς γῆς) τὸ ὁποῖον προσφέρει τις ἢ θυσίαν εἰς τὸν θεὸν ἢ δῶρον εἰς ἄνθρωπον· (ἁπλῶς ἐν γέν.) φόρος. » Συρακουσίοις δὲ ἀπὸ βαρβάρων τινῶν ἀπαρχὴ ἐσφέρεται, » Θκ.

Ἀπαρχος (ὁ), Π. ἀρχηγός, [ἐκ τοῦ

Ἀπ-αρχω, Μ. ἄρξω. Εἶμαι πρῶτος (ἀρχηγός). 2) κάμνω τὴν ἀρχήν, (ὅθ. ‖. μσ. μὲ γεν. ἢ [ἄλλ. αὐτῆς] μὲ αἰτ. ἢ [περιπ.] μὲ δοτ.) παίρνω μέρος τινὸς πράγματος καὶ τὸ προσφέρω εἰς τὸν θεὸν ὡς ἀπαρχήν, (ἐν γέν.) κάμνω ἀρχήν, ἢ ἀφαιρῶ μέρος. (ὅθεν πθ.) « Ἀπηργμένοι, « Ξεν., οἱ περιτετμημένοι ἢ εὐνουχισμένοι.

Ἅπας, ασα, αντος (ἅπασα ἅπαν), [ἀ [ἀντὶ τοῦ Ἅμα], πᾶς]. ὅλος ὁμοῦ, ὁλόκληρος. » Ὁ δὲ κρατὴρ ἀργυροῦς ἅπας, « Ὀδ. Α. « Ἅπας ὁ βίος, » Ὀλ. » Ἁπάντων ἀναισχυντότατον, « Ἰσκρ. (ἢ ἑλλ.) » Ἐξ ἁπάντος (ἐνν. τρόπου). » Ἐν ἅπασιν (ἐνν. πράγμασιν). » Ὁ βασιλεὺς τῶν ἁπάντων, « Γρφ. 2) ὁ ἔσχατος. » Εἰς ἀπορίαν τὴν ἅπασαν (ἢ » Εἰς ἅπαν κινδύνου) ἐλθεῖν, « Πλάτ. 3) (ἀντὶ ἐπίῤῥ.) ὅλως διόλου. « Τὴν ἐναντίαν ἅπασαν ὁδὸν ἐλήλυθα, « Πλάτ., (παρβλ. Πᾶς).

Ἀπ-αστοβολόω-ῶ, Μ. ώσω. Καίω τι Ἰως οὗ νὰ γένῃ ἀσβόλη (στάκτη ἢ καπνιά).

Ἀπ-ασχαρίζω, Μ. ίσω, = Ἀποσκαρίζω, (ἀμτβτ.) σπαράζω (ἢ μτβτ.) κάμνω τινὰ νὰ σπαράζῃ (ὡσὰν τὸ ψάρι). » Ἀποσκαριῶ σ' ἐγὼ γέλωτι σήμερον, « Μέν., (παρβλ. Ἀποσκαρίζω).

Ἀπ-ασπαίρω, Μ. σπαρῶ, = τῷ προηγ.

Ἅπαξ, ἐπίῤῥ. Π. [ἅπαξος], χωρὶς νὰ φάγῃ τις, νηστικάτα.

Ἀπασία (ἡ), Π. νηστεία, ἀσιτεία, ἀπορία, [ἐκ τοῦ

Ἄπαστος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, πατέομαι], = Ἄγευστος, νήστις.

Ἀπ-αστράπτω, Μ. άψω. Ἐβγάλλω ἀστραπὰς· λάμπω, ἀκτινοβολῶ.

Ἀπ-ασχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνασχολῶ τινα εἰς ἄλλο τι παρὰ τὰ ἔργα του, (ἐν γέν.) ἐμποδίζω. ‖. (μσ. ἢ πθ.) ἀσχολοῦμαι, καταγίνομαι.

Ἀπασχολία (ἡ), ἀπασχόλησις ἢ ἐνασχόλησις.

Ἀπατάω-ῶ [ἀπό, ατάω, ἢ ἀ. πάτος], Μ. ήσω. Πλανῶ, βελετάζω, γελῶ καὶ (μσ. ἢ πθ.) γελιοῦμαι. » Παρόντος ἀκούειν ἀποτῶμαι, « Πλ. (καὶ ἑλλ. τῆς Περί) » Ἔγνωκα γὰρ δὴ φωτὸς ἠπατημένη, « Σοφ. » Τὸ ἀπατώμενον τῆς ἀγγελίας, « αὐτ., ἢ ἀπατηλὴ ἢ ἠπατημένη (λανθασμένη) ἀγγελία.

Ἀπάτερθι(θεν), ἐπίῤῥ. Π. ξίχωρα, παράμερα, (μὲ γεν.) μακράν.

Ἀπατεύω, Μ. εύσω. Ἰων. ἀντὶ Ἀπατάω.

Ἀπατεών, ῶνος (ὁ). ὁ ἀπατῶν, δόλιος, ψεύστης.

Ἀπάτη (ἡ), [ἀπό, ᾶτη], (μὲ γεν.) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπατᾶν ἢ ἀπατᾶσθαι, γέλασμα, Ἀπάτησις. 2) (χωρὶς πτ. συνηθ.) ὁ πρὸς ἀπάτην τρόπος, ψεῦδος, πανουργία κλπ.,

Ἀπατήλιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ =

Ἀπατηλός, ἡ, όν. Ὁ ἀπατῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ἀπατᾶν, δόλιος, ὕπελος.

Ἀπάτημα (τὸ), Π. ἀντὶ Ἀπάτη.

Ἀπατήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀπατηλός.

Ἀπατή-ωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπατῶν ἄνθρωπον ἢ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀπάτησις, εως (ἡ), = Ἀπάτη.

Ἀπατητικός, ἡ, όν, = Ἀπατηλός, ὁ ἔχων κλίσιν (ἐπιτηδειότητα) πρὸς τὸ ἀπατᾶν.

Ἀπάτητος (ὁ, ἡ). ὁμὴ πατηθείς ἢ μὴ δυνάμενος πατηθῆναι, ἄβατος.

Ἀπατιμάω-ῶ (άζω), Μ. άσω, Π. ἀτιμάζω ὅλως διόλου.

Ἀπ-ατμίζω. Μ. ίσω, = Ἐξατμίζω, μεταβάλλω τι εἰς (καὶ σπν. διασκεδάζω τὸν) ἀτμόν. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) ἐξατμίζομαι· μεταβάλλομαι εἰς ἀτμόν.

Ἀπατουρεών, ῶνος (ὁ), (κατὰ τοὺς Κυζικ. ὁ τρίτος μὴν τοῦ ἐναυσιοῦ καθ' ὃν ἐνωτάζοντο τὰ

Ἀπατούρια (τὰ). ἑορτὴ τελουμένη ὑπὸ τῶν Ἀθην. καὶ ὅλων τῶν Ἰώνων κατὰ τὴν Πυανεψιῶνα μῆνα εἰς μνήμην τῆς δι' ἀπάτης νίκης τοῦ Θησέως ἐπὶ τοῦ Βασιλέως τῶν Κυθήρων ἢ τοῦ Θωμοίτου κατὰ τῶν Δωριέων, καθ' ἣν ἐνεγράφοντο εἰς τοὺς φρατέρους οἱ γονεῖς καὶ τὰ τέκνα τῶν πολιτῶν.

Ἀπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πατέρα, νόθος ἢ ὀρφανός. 2) ἀπόκληρος, ἀνάξιος τοῦ πατρός του. » Ἀπάτωρ ἐμοῦ, « Σοφ. 3) ὁ μὴ ἔχων φρονήματα (ἀνάξιος τοῦ ὀνόματος) πατρός. » Πατέρες ἀπάτορες, « φρσ.

Ἀπ-αυαίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω ὅλως διόλου, καταξηραίνω.

Ἀπ-αυγάζω, Μ. άσω. Ἀκλάμπω, ἀντανακλῶ τὴν λάμψιν (αὐγήν), ἀκτινοβολῶ. 2) (μσ. Π.) βλέπω μακράθεν.

Ἀπαύγασμα (τὸ). τὸ ἀπαυγαζόμενον φῶς. 2) = τῷ

Ἀπαυγασμός (ὁ), ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀπαυγάζειν, λάμψις, ἀντανάκλασις.

Ἀπ-αυδάω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Κάνω τὴν φωνὴν (αὐδήν), βωβαίνομαι. 2) (συνήθ. δὲ καὶ Π. μὲ ἀπαρ.) = Ἀπαγορεύω, ἐμποδίζω διὰ λόγου. 3) (χωρὶς πτ.) ἀποκάμνω. « Ὑπὸ λιμοῦ ἀπηυδηκώς, « Δί!

Ἀπ-αυθαδίω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀπαυθαδίζομαι

Ἀπαυθάδημα (τὸ). ὑψηλοφροσύνη, αὐθάδεια.

Ἀπ-αυθαδιάζομαι, Μ. άσομαι, καὶ

Ἀπ-αυθαδίζομαι, Μ. ίσομαι. Δίδω αὐθαδιάζω φέρομαι ἢ ὁμιλῶ μὲ αὐθάδειαν, τολμῶ αὐθαδῶς νά.

Ἀπ-αυθημερίζω, Μ. ίσω. Ὑπάγω ἢ ἐπιστρέφω αὐθημερόν. » Ἀπαυθημερίσαι ἐκ Πίσης εἰς Αἴγιναν, « Δίλ.

Ἀπαύλια (τὰ). ἡ πρὸ τοῦ γάμου νύξ (ἴδε τὸ ἐπμ. καὶ παρβλ. Ἐπαύλια).

Ἀπ-αυλίζομαι, Μ. ίσομαι. Διατρίβω (Δίν λίζομαι) χωριστὰ ἢ μακράν τινος, ξενοκοιμῶμαι.

Ἀπαυλιστήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ Ἀπαύλια.

Ἀπαυλος (ὁ, ἡ). ὁ μακρὰν τῆς αὐλῆς (τοῦ οἴκου ἢ τοῦ σταύλου του) διατρίβων, ἀπόκοιτος.

Ἀπαυλόσυνος (ὁ, ἡ), Π. Ἀπαυλος.

Ἀπαύξησις, εως (ἡ). στέρησις ἢ ἐλάττωσις τῆς αὐξήσεως, παρακμή.

Ἀπ-αυρίσκομαι [ἀπό, αἱρέω], Μ. αυρήσω ἢ αυρῶ (ἀόρ. Ἀπηυράμην, ηὖρω, ηὔρατο, ἢ Ἀπηύρων, ηὔρας, ηὔρα, [ὅθεν ἡ] μτχ. Ἀπαυράμενος ἢ Ἀπούρας), Ἰων. Π. ἀφαιρῶ. Ἀπαίρω (μὲ αἰτ. καὶ γεν. ἢ δοτ. ἢ μὲ δύο αἰτ.) « Τήν ῥα βίη ἀέκοντος ἀπηύρων, « Ἰλ. Α. » Τεύχεα καλὰ ἔχε ἀπηύρα, « Ἰλ Ο. 3) = Ἀπαυρίσκω, ἀπολαμβάνω. « Πολλάκις ξύμπασαν πόλιν κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα, « Ἡσ. » Τοιαῦτ' ἀπηύρω τῶν φιλανθρώπων τρόπων, » Αἰσχλ.

Ἀπαυστί, ἐπίῤῥ = Ἀπαύστως.

Ἀπαυστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παύων, ἀκατάπαυστος. » Γόων ἄπαυστος, « Εὐρ. » Δίψῃ ἄπαυστον, « Θκ.

Ἀκτυπίκα, ἐπ. ἐ. Π. παρειθύς, ἐν τῷ ἄμα
Ἀπ-αυτομᾰτίζω, Μ. ἰσω. Πράττω ἢ παράγω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ (αὐτομάτως).
Ἀπ-αυτομολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναχωρῶ καθώς οἱ αὐτομόλοι.
Ἀπ-αυτοσχεδιάζω, Μ. άσω. Ὁμιλῶ ἢ Στιχουργῶ ἐκ τοῦ προχείρου (αὐτοσχεδίως), =Αὐτοσχεδιάζω, (Γαλλ.) improviser, (οὕτω νομίζω διορθωτέον τὸ «Ἀπαύστως σχεδιάζειν,» τοῦ) Στρβ. 1δ', ε.
Ἀπαυχενίζω, Μ. ἰσω. Γυρίζω (πρὸς τὰ ὀπίσω) τὸν αὐχένα (κυρ. ζώου), (συνεκδ.) καταδαμάζω. 2) (ἱππ. καὶ μεταφορ.) ἐπαναστατῶ, ἀποσείω τὸν ζυγόν, (κοιν.) σηκόνω κεφάλι.
Ἀπαυχένισις, εως (ἡ), το οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἀπὸ τοῦ αὐχένος ἀποτίναξις. «Τοῦ ζυγοῦ—,» Νικ. Χων.
Ἀπάφητός, ἡ, ὁν, ἧ, ὸν, Π. ὁ δυνάμενος ἀπατηθῆναι, εὐαπάτητος, ξέκ τοῦ
Ἀπαφίσκω [ἀπατῶμαι], Μ. ἀπαφήσω (ἰών. Ὕπαρον καὶ μσ. Ἀπαφόμην), Π. (κυρ. χαϊδ.ών) Ἀπατῶ.
Ἀπαφρίζω, Μ. ἰσω, =Ἐξαφρίζω, ἐβγάλλω (ἢ παίρνω τὸν) ἀφρόν.
Ἄπαχής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κάχος (χάνδρος), ἄπαχος.
Ἀπαχθείς, εῖσα, έν, (πθ. ἀόρ. ὁ. τῆς) μτχ. τοῦ Ἀπάγω.
Ἀπ-αχλυόω ῶ, Μ ώσω. Σκεπάζω μὲ ὁμίχλην (Σκοτίζω) ὅλως διόλου. 2) =τῷ
Ἀπ-αχλύω, Μ. ύσω, Π. ἀφαιρῶ τὴν ἀχλύν (τὸ σκότος, τὴν ὁμίχλην).
Ἄπαχος (ὁ, ἡ). =Ἀπαχής.
Ἀπ-αχρειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἄχρηστον (ἀχρεῖον, ἀνωφελές) ὅλως διόλου.
Ἀπεβήσετο, Π. ἀνεχώρει ἢ ἤθελε ν' ἀναχωρήσῃ, παρτ. (ἀμλ.) τοῦ Ἀποβαίνω.
Ἀπέγγονος (ὁ, ἡ). ὁ δισ(ἢ τρισ)έγγονος, (ἐν γέν.) =Ἀπόγονος.
Ἀπεγ-γυαλίζω, Μ. ίσω ἢ ίξω. Π. ἀποδίθω, ἀποκαθιστῶ.
Ἀπεγνωκότως, ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ ἀπελπισίαν, ὡς ἀπηλπισμένος.
Ἀπεδανός, ἀ, όν, Δ. ἀντὶ Ἠπεδανός.
Ἀπεδάσσαο, Π. ἀντὶ Ἀπεδάσω. (6'. πρσ. τοῦ) ἀόρ. τοῦ Ἀποδαίομαι.
Ἀπέδει, (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ) παρτ. τοῦ Ἀποδέω.
Ἀπεδίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ἄπεδον (ἐσόπεδον, ὁμαλόν), ἰσιάζω.
Ἀπέδιλος καὶ
Ἀπεδίλωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (φορῶν) πέδιλα, ἀνυπόδητος, ξυπόλυτος.
Ἀπεδόμην, μσ. ἀόρ. 6'. τοῦ Ἀποδίδωμι.
Ἄπεδος (ὁ, ἡ), [ᾰ, ᾰ́ρ.] =Ἰσόπεδος, ἐπίπεδος, ὁμαλός.
Ἀπ.έδραμαι, μέλλ. τοῦ Ἀπεσθίω.
Ἀπέδραν, έδρας, έδρα, έδραμεν, έδρατε, έδραν, ἀόρ. 6'. τοῦ Ἀποδιδράσκω.
Ἀπέδραμον, ἀόρ. 6'. τοῦ Ἀπατρέχω.
Ἀπέδωκα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἀποδίδωμι.
Ἀπέειπε, Ἰων. ἀντὶ Ἀπεῖπε, ἀόρ. ἀ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀπαγορεύω.
Ἀπέεργε, Ἰων. ἀντὶ Ἀπεῖργε, παρτ. τοῦ Ἀπείργω.
Ἄπεζος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς πέζας (πόδας).
Ἀπέην, Ἰων. ἀντὶ Ἀπῆν, παρτ. τοῦ Ἄπειμι.
Ἀπέῃσιν, Π. ἀντὶ ἀπῇ, (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ) ὑπρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἄπειμι.
Ἀπέθηλα, ἀόρ. ὁ. τοῦ Ἀποθάλλω.
Ἀπεθίζω, Μ. ἰσω. Κάμνω τινὰ νὰ ξεσυνηθίσῃ.
Ἄπει, δ'. πρσ. τοῦ ἐνερ. τῆς ὁρ.ς. (ἢ ἀντὶ Ἀπ.θι, προστ.) τοῦ Ἄπειμι (ἀπέρχομαι) καὶ Ἄπειμι (ἀποδημῶ).
Ἀπείδον, ἀόρ. 6'. τοῦ Ἀφοράω.
Ἀπειθαρχία (ἡ). Ἔλλειψις πειθαρχίας, ἀνυποταξία.
Ἀπείθεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ ἢ ἡ διαγωγὴ τοῦ ἀπειθοῦς.
Ἀπειθέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν πείθομαι (καταπείθομαι, ὑπακούω, ὑποτάσσομαι)· εἶμαι ἀπειθής.
Ἀπείθην, Ἰων. ἀντὶ Ἀφείθην, πθ. ἀόρ. ὁ. τοῦ Ἀφίημι.
Ἀπειθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πειθόμενος (καταπειθόμενος, ὑπακούων), ἀνυπότακτος, ἀκατάπειστος, (ἐκκλ.) ἄπιστος· (τόπος) δύσβατος.
Ἀπειθία (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀπείθεια.
Ἀπειθ.κῶς, ῶτε, ὄς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀπειθίζω.
Ἀπειθῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀπείθειαν.
Ἀπεικάζω, Μ. άσω. Παρομοιάζω τι, μιμοῦμαι τὴν εἰκόνα τινός. 2) συγκρίνω. 3) συμπεραίνω.
Ἀπεικασία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπεικάζειν, παραμοίωσις κτλ.
Ἀπείκασμα (τό). εἰκών, ὁμοίωμα, συμπέρασμα.
Ἀπεικαστέον, θετ. τοῦ Ἀπεικάζω.
Ἀπεικονίζω, Μ. ίσω, =Ἀπεικάζω, μιμοῦμαι τὴν εἰκόνα τινός, καὶ κάμνω τὸ-
Ἀπεικόνισμα (τό), ἀντίτυπον τῆς εἰκόνος.
Ἀπεικότως, ἐπίρ. Οὐκ εἰκότως, παραλόγως, ἀναρμόστως, ἀδίκως, ἀπιθάνως ξέκ τοῦ
Ἀπεικώς, υῖα, ός, Αττ. ἀντὶ Ἀπεικώς, παράλογος, ἀνάρμοστος, ἀπίθανος, ἄτοπος, (μτχ. τοῦ Ἀπέοικα).
Ἀπειλεγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀπολέγω.
Ἀπειλείω (χωρὶς Μ.), Π. =τῷ
Ἀπειλέω-ῶ [ἀπειλή], Μ. ήσω (μὲ δοτ. ἢ γεν. προθετ. ἢ αἰτ. ἢ ἁπλ.) Φοβερίζω. «Ἠπείλησε τὸν θρώπῳ τὴν κεφαλὴν ἀποκόψειν,» Συν. «Ἠπείλησ' ὅτι βάδιοίμην,» Ἀρχφ. «Μεγάλας ζημίας ἀπειλῶν κατὰ τοῦ μὴ ὑπακούοντος,» Πλ. (ἢ μσ.), (Πολύαιν. Σ 35.) (ἢ πθ.) «Οὐκέτι δὲ ἀπειλοῦμαι, ἀλλ' ἀπειλοῦμαι,» Ξεν. 2) Π. καυχῶμαι. «Ὡς κατ' ἀπειλήσας,» Ἰλ. Θ. «Ἢ μὲν ἀπείλησας, βιητάρμονας εἶναι ἀρίστους,» Ὀδ. Θ 3) ὑπόσχομαι, κάζω. «Ἠπείλησεν Ἀπόλλωνι ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,» Ἰλ. Ψ.
Ἀπειλέω-ῶ, Μ. ήσω, =Ἀπείλλω.
Ἀπειλή (ἡ). φοβέρα, φοβερισμός. 2) (συνεκδ.) κίνδυνος ἐπαπειλούμενος. 3) Π. καύχησις, μεγαλαυχία.
Ἀπειληθείς, εῖσα, έν, πθ ἀόρ. ὁ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀπειλέω ἢ Ἀπειλέω, φοβερισθείς, ἢ στενοχωρηθείς.
Ἀπείλημα (τό), =Ἀπειλή, φοβέρισμα.
Ἀπείλημαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀπείλλω.
Ἀπείλημμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀπολαμβάνω.
Ἀπειλήτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ
Ἀπειλητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀπειλητής.
Ἀπειλητήριος, α, ον, =Ἀπειλητικός.
Ἀπειλητής, οῦ (ὁ). ὁ ἀπειλῶν (φοβερίζων ἢ καυχώμενος ματαίως), φοβεριστὴς ἢ καυχησιάρης.
Ἀπειλητικός, ἡ, όν. Φοβερός, φοβεριστικός.
Ἀπειλητικῶς, ἐπίρ. Μὲ φοβερισμούς, μὲ φοβεριστικὸν ὕφος.
Ἀπείληφα, πρκ. τοῦ Ἀπολαμβάνω.
Ἀπειληφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ἀπειλάς, ἀπειλητικός.
Ἀπ-ειλικρινέω-ῶ, Μ. ήσω. Καθαρίζω διὰ κατακαθίσματος, λαγαρίζω.
Ἀπειλίσσω, Μ. ίξω. Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀφειλίσσω, ξετυλίζω.
Ἀπείλλω, Μ. ειλήσω (ἀόρ. Ἀπείλα ἢ Ἀπείλησα, πρκ. Ἀπείληκα κτλ.), =Συγκλείω, στενοχωρῶ. «Εἰς ἀπορίαν («Εἰς στενὸν) ἀπειληθείς,» Ἥρ. 2) =Ἀποκλείω, κλείω ἔξω, διώκω. «Ὅττις ἀπείλλῃ τῷ θύρᾳ,» Ῥιφ.
Ἄπ-ειμι, Μ. εἶμαι (παρτ. Ἀπῆν κτλ.), =Εἶμαι μακρὰν (ἀπών), δὲν εἶμαι παρών, Λείπω. «Ὁπόσον ἄπεστιν ἐνθένδε τὸ στράτευμα,» Ξεν. «Ἄπεστιν ἐπὶ Θρᾴκης,» Ἀρχφ. «Ὦ μηδὲν ἄπεστι τῶν κακῶν,» Πλ.
Ἀπ-ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Ἀπῄειν κτλ.), =Ἀπέρχομαι, ὑπάγω, ἀναχωρῶ. «Σπουδὰς αὐτοῖς εἶναι, ὅσαι ξ ἀπιοῦσι,» Θκ.
Ἀπεῖναι, ἀπαρ. τοῦ Ἄπειμι (Λείπω).
Ἄπεῖπα, ἐνεργ. καὶ
Ἀπειπάμην, μσ. ἀόρ. ὁ. καὶ
Ἀπεῖπον, ἐνεργ. ἀόρ. 6'. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀπαγορεύω.
Ἀπειραγαθέω-ῶ, Μ. ήσω, =Ἀπειροκαλέω.
Ἀπειραγαθία (ἡ), =Ἀπειροκαλία.
Ἀπειράγαθος (ὁ, ἡ), (ξ ἐπίρ.)-γάθως. =Ἀπειρόκαλος (-κάλως).
Ἀπειραίη (ἡ), Π. ἡ ἀπὸ τῆς Ἠπείρου, Ἠπειρῶτες ἢ μὴ νησιῶτες.
Ἀπειράκις, ἐπίρ. Ἀπειρες φορές.
Ἀπείρανδρος (ἡ), (ξ ἐπίρ.)-άνδρως. Ἡ μὴ λαβοῦσα πεῖραν ἀνδρός, παρθένος.
Ἀπείραντος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ἀπέραντος.
Ἀπείραστος καὶ
Ἀπείρατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δοκιμασθεὶς ἢ μὴ δοκιμαζόμενος, ἀδοκίμαστος. 2) (μὲ γεν.) ὁ μὴ ἔχων πεῖραν, μὴ δοκιμάσας, ἄγευστος, ἄπειρος, ἀνίδεος, ἀμέτοχος, (ἐκκλησ.) ὁ μὴ περιπεσὼν ἢ μὴ περιπίπτων εἰς πειρασμούς. «Ὁ θεὸς ἀπείρατός ἐστι κακῶν,» Γρφ. «Κουφότεραι γὰρ ἀπείρατων φρένες,» Πίνδ. (Ὀλυμπ.) «Τὸ ἀπείραστον(τον),» ἡ Ἀπειρία.
Ἀπειραχῶς, ἐπίρ. Κατὰ πολλοὺς (ἀπείρους) τρόπους.
Ἀπειργάθω (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ
Ἀπ-είργω, Μ. είρξω (μὲ αἰτ. καὶ γεν. ἢ ἁπλ.) Βαδίζω, ἀποτρέπω, ἀπομακρύνω· χωρίζω. «Δόχεος ὤμων ἀπέργαθεν,» Ἰλ. Ω. «Ἐκ δεξιῆς τὸ οὖρος ἀπέργων,» Ἡρ., ἀφήνοντάς το δεξιὰ, (καθὰ Λαμβάνω).
Ἀπειρίσιος, α, ή ος, ον, Π. ἄπειρος, ἀναρίθμητος.
Ἀπείρηκα καὶ πθ. Ἀπείρημαι, πρκ. τοῦ Ἀπαγορεύω.
Ἀπειρητέος [ἀπὸ Ἀπολέγομαι], α, ον. Ἀποχωρίσιμος ἢ ἄξιος, ἀπηλπισμένος. (Νικ. Χων.)
Ἀπείρητος (ὁ, ἡ). Ἰων. ἀντὶ Ἀπείρατος.

Ἀπειρία (ἡ). ἔλλειψις πείρας (ἐμπειρίας), ἄγνοια. • Ἐν πλανηθῶσι δι' ἀπειρίαν τῶν χωρίων. Ξεν. 2) πλῆθος ἄπειρον (ἀναρίθμητον). • Ἀπειρία κόσμων, • Ἐπίκουρ.

Ἄπειρος (ὁ, ἡ). Π. = Ἀπειρέσιος.

Ἀπείρατος, ου (ὁ). ὁ ἀπείρων (ἐμποδίζων).

Ἄπειρξις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπείργειν, ἐμπόδισμα κτλ.

Ἀπειροβαθής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἄπειρον (ἀμέτρητον) βάθος.

Ἀπειρόδιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πεῖραν (ἐμπειρίαν) τοῦ βίου.

Ἀπειρόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ λαβὼν) πεῖραν γάμου.

Ἀπειρόδακρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δακρύων ἄκρως. 2) ὁ δακρύων ἀκαταπαύστως.

Ἀπειρόδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ λαβὼν πεῖραν δρόμου, μηδέποτε δρομαθείς.

Ἀπειροδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀπείραντον (ἀμέτρητον) δύναμιν.

Ἀπειρόζυγος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ λαβὼν ποτε πεῖραν ζυγοῦ.

Ἀπειροθάλασσος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχω πεῖραν (ἐμπειρίαν ἢ ἰδέαν) θαλάσσης.

Ἀπειροκακέω-ῶ, Μ. ήσω, Δέν ἔχων πεῖραν τοῦ κακοῦ, εἶμαι-

Ἀπειρόκακος (ὁ, ἡ). Ἄπειρος κακῶν (δυστυχιῶν) ἢ κακίας, ἄκακος.

Ἀπειροκαλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι καὶ

Ἀπειροκαλέομαι, Μ. έσομαι. Δέν ἔχω πεῖραν τοῦ καλοῦ, εἶμαι ἀπειρόκαλος, (ἐπμ.) ἀτακτῶ, φλυαρῶ κτλ.

Ἀπειροκαλία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ διαγωγὴ τοῦ ἀπειροκάλου, τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἀπειρόκαλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γνωρίζων (διακρίνων) τὸ καλόν, μὴ ἔχων αἴσθησιν τοῦ καλοῦ· ἄπρακτος, χωριάτης, ἄτακτος, (κωμ. δέ) ξυπασμένος.

Ἀπειροκάλως, ἐπίρ. Μὲ ἀπειροκαλίαν.

Ἀπειρολεχής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἄπειρος λέχους (ὑπανδρείας), ἀπειρόγαμος.

Ἀπειρολογία (ἡ). = Ἀπερανταλογία.

Ἀπειρομάχης, ου (ὁ), Π. Ἀπειροπόλεμος.

Ἀπειρομεγέθης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄπειρον μέγεθος, ὑπερμεγέθης.

Ἀπειρόμοθος (ὁ, ἡ). Π. = Ἀπειροπόλεμος.

Ἀπειρονίκης, ες (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πεῖραν νίκης.

Ἀπειροπάθεια (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀπειροπαθοῦς, ἔλλειψις ἢ ἀπειρία παθῶν.

Ἀπειροπαθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἄπειρος (ἀμέτοχος) παθῶν, ἢ δοκιμάσας (ὑποκείμενος εἰς) ἄπειρα πάθη (δεινά), πολυπαθής.

Ἀπειροπλάσιος, α ῆ ος, ον, καὶ

Ἀπειροπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπειράκις πλειότερος, πολλαπλάσιος ἐπ' ἄπειρον.

Ἀπειροπληθής, ές (ὁ, ἡ). ἄπειρος (ἀνεριθμητος) κατὰ τὸ πλῆθος.

Ἀπειροπλήσιος, η, ον, ἴων. ἀντὶ Ἀπειροπλάσιος.

Ἀπειρόπλους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἄπειρος τοῦ πλέειν (ταξιδεύειν).

Ἀπειροπόλεμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πεῖραν πολέμου.

Ἀπειροπολέμως, ἐπίρ. Χωρὶς πολεμικὴν ἐμπειρίαν.

Ἄπειρος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ μὴ ἔχων (μὴ λαβὼν) πεῖραν, ἀνίδεος. • Λύζων (ὀλίγον λέμων, Φίλων Ἑβρ.) —. • 2) (χωρὶς κτ.) ὁ μὴ ἔχων πέρας, ἀπέραντος, ἀτελεύτητος, ἀμέτρητος. • Χρόνος (• Πλοῦτος, • Διθήρ Ἑβρ.) —, • Πέλαγος ἄπειρον, • Ἀρετ. • Χιτὼν —, • Εὐρ. (τὸν ὁπ. ὁ Αἰσχλ. ὠνόμασεν) • Ἀμφίβληστρον ἄπειρον, • ὁ μὴ ἔχων διέξοδον (τραχηλιάν), (ὅθεν: ξ) • Ἤπειρος (γῆ), ἡ Ἄπειρος (ἀπέραντος, σχετικῶς ὡς πρὸς τὰς νήσους).

Ἀπειροσύνη (ἡ). Π. ἀντὶ Ἀπειρία.

Ἀπειρότεχνος (ὁ, ἡ). ἄπειρος τέχνης τινός.

Ἀπειρότοκος (ἡ). ἡ μὴ λαβοῦσα τόκου (γέννας) πεῖραν.

Ἀπειρωδίν, ῖνος (ἡ), Π. ἡ ἄπειρος ὠδίνων (πόνων γέννας), (ἐπμ.) = Ἀπειρότοκος.

Ἀπείρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄπειρος, ἀπείραντος, ἀμέτρητος.

Ἀπείρως, ἐπίρ. Μὲ ἀπειρίαν, χωρὶς ἐμπειρίαν. • Ἀπείρως ἔχω τινός, • εἶμαι ἄπειρος αὐτοῦ, δὲν τὸ γνωρίζω.

Ἀπείς, Ἰων. ἀντὶ Ἀφείς, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀφίημι.

Ἀπειστέω-ῶ, Μ. ήσω. = Ἀπειθῶ, δὲν πείθομαι ἢ δὲν πιστεύω, εἶμαι-

Ἀπειστος (ὁ, ἡ), = Ἀπειθής, ἀκατάπαυστος.

Ἀπέκ (ξ πρὸ φων.) Ἀπέξ, Π. ἀντὶ Ἀπ' ἐκ.

Ἀπεκάπυσσε, Π. γ', ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἀποκακκύω.

Ἀπέκγονος (ὁ, ἡ), = Ἀπόγγονος, ἀπόγονος τετάρτου βαθμοῦ, ἐρισέγγονος, ἢ ἔκγονος ἐκγόνου.

Ἀπ-εκδέχομαι, Π. δέξομαι. Προσμένω τινὰ μακρόθεν. 2) ἐκλαμβάνω, συμπεραίνω.

Ἀπεκδοχή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπεκδέχεσθαι, προσδοκίαν. 2) πόρισμα, συμπέρασμα.

Ἀπεκδύω, Μ. δύσω (ἀόρ. Ἀπεξέδυσα καὶ μσ. Ἀπεξέδυν κτλ.). Ἐκδύω, γδύνω, ξεγυμνόνω.

Ἀπέκδυσις, εως (ἡ). Ἔγδυσιμον, ξεγύμνωμα.

Ἀπέκιξα, Π. ἀπέβαλον, ἀόρ. ά τοῦ Ἀποκιγάνω.

Ἀπεκλαμβάνομαι, Μ. λήσομαι, Π. λησμονῶ ὅλως διόλου.

Ἀπεκλέγομαι, Μ. λέξομαι. Ἐκλέγων ἀποβλίπτω τὰ ἄχρηστα.

Ἀπεκλελάθεσθε, Π. ἀντὶ Ἀπεκλάθεσθε, (κλθ. β', πρσ. τοῦ) ἀόρ. β', τῆς πρς. τοῦ Ἀποκλανθάνομαι.

Ἀπεκλογή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπεκλέγεσθαι, ἀποβολὴ τῶν ἀχρήστων.

Ἀπεκλούω, Μ. λούσω. Ἐβγάλλω τι μὲ τὸ λούσιμον ἢ πλύσιμον, ξεπλύνω.

Ἀπεκλύω, Μ. λύσω. Ἐκλύω (Ξαυνάνω ἢ διαλύω) τι ὅλως διόλου.

†Ἀπεκφορέω, Μ. ήσω, (ἐφαλμ.) ἀντὶ Ἐπεκφορέω

Ἀπέκρυσις, εως (ἡ). ἀπαλύτρωσις, ἐλευθέρωσις, ἀπαλλαγή.

Ἀπεκταθ.ῖς, πθ. ἀόρ. ά τῆς μτχ. τοῦ Ἀποεκτείνω,

Ἀπέκταγκα ἡ Ἀπέκτακα, πρκ. τῆς ὁρ. ξ

Ἀπεκταρμένος, η, ον, πρκ. τῆς μτχ. ξ

Ἀπέκτανον, ἐνεργ. ἀόρ. β', καὶ

Ἀπεκτάνθην, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ὁρς. τοῦ Ἀποκτείνω.

Ἀπέκτασις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπεκτείνειν, τέντωμα.

Ἀπέκτατο, Π. μτ. (ἐκλαμβ. καὶ πθ.) ἀόρ. β', τοῦ

Ἀπ-εκ-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω τι διαμένον ἀπό τινος μέρους, τεντόνω.

Ἀπέκτητος, Π. καὶ

Ἄπεκτος (ὁ, ἡ). [ἀ, πέκω]. ἀκτένιστος, ἀκούρευτος, ἀκαλλώπιστος· (μτφρ.) ἀκαλλιέργητος.

Ἀπ-εκ-φέρω, Μ. ἀπεξ-οίσω (ἀόρ. Ἀπεξήνεγκα Ἑβρ.) Ἐκβάλλω ἀπό τινος, ἀφαιρῶ.

Ἀπελαία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπελαύνειν, ἀποδίωξις· ἁρπαγὴ καὶ ἀναχώρησις.

Ἀπέλαστος (ὁ, ἡ), [ἀ, πελάζω]. ἀπρόσιτος, ἀπλησίαστος.

Ἀπελάτης, ου (ὁ). ἅρπαξ, (ἰδίως) ἀλογοσούρτης (Νεαρ. 22). [ἐκ τοῦ

Ἀπ-ελαύνω, Μ. ελάσω. Ἀποδιώκω· ἐμποδίζω· ἀποτρέπω. • Ὅστε Ὀλυνθίους ἀπήλαυνόν τινες ἐνθένδε, • Δημ. • Ἀπελαύνειν τοὺς νέους τῶν αἰσχρῶν, Δξ. (καὶ πθ.) • Γῆς ἐμῆς ἀπηλάθην, • Σοφ. • Ἐξ ἡδονῶν μεγάλων εἰς ταπεινὴν δίαιταν ἀπελαύνεσθαι, • Πλ. • Οὐδεὶς ἀπελήλαται τιμῶν καὶ ἀρχῶν, • Ξεν. 2) ἁρπάζω (κωμ. ζῶ) καὶ φεύγω μὲ αὐτὰ ἐμπρός, (Ἡρωδ.), (παρβλ. Ἀπάγω). 3) (ἀμτβ. ἢ ἑλλ.) ἀναχωρῶ ἢ ἐπιχειρῶ ἔφιππος. • Ἀπήλαυνον πρὸς τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας, • Ξεν. • Ἀπήλαυνεν ὀπίσω, • Δκ.

Ἀπέλαυνον, παρτ. καὶ

Ἀπέλαυσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀπολαύω.

Ἀπ-ελαφρύνω, Μ. υνῶ. Ἀφαιρῶν τὸ βάρος τινὸς τὸν ἐλαφρόνω, ξελαφρόνω.

Ἀπ-ελάω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ Ἀπελάσω, μέλλ. τοῦ Ἀπελαύνω.

Ἀπέλεγμα (τὸ). ὁ τρόπος ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξελέγξεως. 2) = τῷ

Ἀπέλεγμὸς (ὁ), καὶ

Ἀπέλεγξις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπελέγχειν, = Ἔξέλεγξις.

Ἀπ-ελέγχω, Μ. ελέγξω. = Ἐξελέγχω, ἀναιρῶ μὲ ἀποδείξεις τοὺς λόγους τινός, ἀποδεικνύω τὰ ἐναντία.

Ἀπελέειν, Ἰων. ἀντὶ Ἀφελεῖν, ἀόρ. β', τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφαιρέω

Ἀπέλεθρος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, πέλεθρον], ἀμέτρητος, ἄπειρος.

Ἀπελέκητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πελεκηθείς ἢ μὴ πελεκώμενος, (ἐπμ.) ἀδούλευτος, (ἢ μτφρ.) τραχὺς, ἀνεπεξέργαστος.

Ἀπελέσθαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀφελέσθαι, μσ. ἀόρ. β', τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφαιρέω

Ἀπελευθερία (ἡ), ἡ κατάστασις τοῦ ἀπελευθέρου. 2) = Ἀπελευθέρωσις.

Ἀπελευθεριάζω, Μ. άσω. Πράττω (Μεταχειρίζομαι) ἐλευθέρως, εἶμαι (ἢ φέρομαι ὡς) ἀπελεύθερος.

Ἀπελευθερικὸς, ἡ, ὸν καὶ

Ἀπελευθέριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀπελεύθερον ἢ τὴν ἀπελευθερίαν.

Ἀπελεύθερος, α, ἡ ος, ον. Δοῦλος (Σκλάβος) ἐλευθερωμένος.

Ἀπελευθερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλευθερόνω σκλάβον, τὸν κάμνω ἀπελεύθερον.

Ἀπελευθέρωσις, εως (ἡ). ἐλευθέρωμα σκλάβου.

Ἀπελευθερωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀπελευθερόνων σκλάβον.

Ἀπέλευσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπέρχεσθαι, ἀναχώρησις.

Ἀπελεύσομαι, μέλλ. τοῦ Ἀπέρχομαι.

Ἀπελήλακα, πρκ. τοῦ Ἀπελαύνω.
Ἀπελήλυθα, πρκ. τῆς ὁρ. καὶ
Ἀπελθεῖν, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀπέρχομαι.
Ἀπείληπτον, ἀόρ. β΄. τοῦ Ἀπολείπω.
Ἀπ-ελίσσω, Μ. ἰξω, Ἰων. ἀντὶ Ἀφελίσσω, ξετυλίζω.
Ἀπελλάζω, Μ. άσω ἢ άξω, (Δωρ.) = Ἐκκλησιάζω, [ἐκ τοῦ
Ἀπέλλαι (αἱ), [ἀπίλλω], (ὠνομάζοντο εἰς τὴν Λακετδ.) τὰ περιφραγμένα μέρη (μάνδραι) εἰς τὴν ἀγορὰν διὰ τὰς κοινὰς συνελεύσεις τοῦ λαοῦ. 2) ναοί, παρεκκλήσια (καπέλλαι).
Ἀπελλαῖος (ὁ), [Ἄελλα;]. ὁ Δεκέμβριος μὴν παρὰ Μακεδ.
Ἀπέλλακες (οἱ). οἱ εἰς τοὺς ναοὺς [ἀπέλλας] ὑπηρετοῦντες.
Ἀπελόμενος, Ἰων. ἀντὶ Ἀφελόμενος, μσ. ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Ἀφαιρέω.
Ἄπελος, ους (τό), [ἀ, πέλος (δέρμα)]. πληγή.
Ἀπ-ελπίζω, Μ. ίσω. (ἀμτβτ. μὲ γεν.) Ἀπελπίζομαι. 2) (μτβτ. μὲ αἰτ.) φέρω εἰς ἀπελπισίαν, ἀπελπίζω. 3) (σπν.) ἐλπίζω τι ἀπό τινος (;). « Δανείζετε μηδὲν ἀπελπίζοντες, « Γρρ.
Ἀπελπισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπελπίζειν, ἀπελπισία.
Ἄπεμανον, ἀόρ. β΄. τοῦ Ἀπομανθάνω.
Ἀπ-εμέω-ῶ, Μ. εμέσω. Ἔπερνῶν ἐκβάλλω τι. « Ἀπήμεσα τῶν ῥαψῳδιῶν τὰς πολλὰς, « Λκ.
Ἀπεμνήσαντο, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. ά. τοῦ Ἀπομιμνήσκομαι.
Ἀπεμορξάμην, μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀπομόργνυμι.
Ἀπεμ-πολάω (καὶ μτγν. -έω)-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ ὅλως διόλου, ξεπουλῶ, (συνκδχ.) παραδίδω, προδίδω.
[Ἀπεμπολὴ καὶ
Ἀπεμπόλησις, εως (ἡ)] πούλημα, ξεπούλημα.
Ἀπεμπολητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀπεμπολῶν, πωλητής.
Ἀπ-εμφαίνω, Μ. φανῶ, = Ἀπέοικα, εἶμαι ἀνόμοιος (ἀνάρμοστος, ἄτοπος κτλ.).
Ἀπέμφασις, εως (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀπεμφαίνοντος, ἀνομοιότης, ἀντίφασις κτλ.
Ἀπεμφερὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐμφερὴς, ἀνόμοιος, διαφορετικός.
Ἀπέναντι καὶ Ἀπεναντίον, ἐπίῤ. (μὲ γεν.) = Ἀπεντεῦθεν.
Ἀπεναντίως, ἐπίῤ. (μὲ δοτ.) Ἐκ τοῦ ἐναντίου.
Ἀπεναρίζω, Μ. ίξω, Π. = Σκυλεύω, γυμνόνω τινὰ τῶν ὅπλων του.
Ἀπενάσθην, Π. ἀόρ. ά. πθ. καὶ
Ἀπένασσα, Π. ἀόρ. ά. ἐνεργ. τῆς Ἀπαναίω.
Ἀπενίγκαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. καὶ
Ἀπένεικα, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀπήνεγκα, ἀόρ. ά. τῆς ὁρ. τοῦ Ἀποφέρω.
Ἀπενεόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου ἀνεῶν (βωβὸν, ἠλίθιον).
Ἀπ-ενέπω (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ. ἢ γεν. ἢ ἀπαρ.) Ἀπαγορεύω, ἐμποδίζω, ἀποβάλλω· παραιτοῦμαι, ἀποφεύγω.
Ἀπενθεῖν, Δ. ἀντὶ Ἀπελθεῖν.
Ἀπενθὴς, ους (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς πένθους (θρήνων), ἄλυπος.
Ἀπένθητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πενθηθεὶς, ἀθρήνητος, ἀμυρολόγητος. 2) = Ἀπενθὴς.
Ἀπ-ενιαυτέω-ῶ, Μ ήσω. = Ἀπενιαυτίζω.
Ἀπενιαύτησις, εως (ἡ). = Ἀπενιαύτισις.
Ἀπ-ενιαυτίζω, Μ. ίσω. Ἀείπω (ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, Ἀποδημῶ, Ξενητεύομαι· ἢ Παύω ἀπό τι) ἕνα χρόνον ὁλόκληρον, (ὄθεν μτφρ.) ἀποθυμάκω ἕνα χρόνον ὑστερώτερα ἄλλου.
Ἀπενιαύτισις, εως (ἡ) καὶ
Ἀπενιαυτισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπενιαυτίζειν, ἀπουσία (ξενητεία, ἢ ἐλαφρὴ) ἐνιαύσιος.
Ἀπ-εννέπω, Π. = Ἀπενέπω.
Ἀπέντες, Ἰων. ἀντὶ Ἀφέντες, μτχ. τοῦ Ἀφίημι.
Ἀπὲξ, Ζ. Ἀπέξ.
Ἀπ-εξαμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι· Μεγάλως ἁμαρτάνω, ἀποτυγχάνω ἐντελῶς.
Ἀπεξελαθόμην, μσ. ἀόρ. β΄. τοῦ Ἀπεκλανθάνομαι.
Ἀπ-εξ-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Ἐργάζομαι ἐντελῶς τι, τὸ ἀποτελειόνω.
Ἀπεξεσμένος, η, ον, πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Ἀποξέω.
Ἀπ-εξ-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐξηγῶ (διηγοῦμαι) ἓν πρὸς ἕν.
Ἀπεξήρανται, (γ΄ ἑν. πρσ. τοῦ) πθ. πρκ. τοῦ Ἀποξηραίνω.
Ἀπέοικα (πρτ. Ἀπεφκειν). (μὲ γεν.) Εἶμαι ἀνόμοιος (διαφορετικὸς, ἀλλότριος). ‖. (ἀκρσ.) = Ἀπέοικεν, « εἶμι ἀνάρμοστον (ἀπίθανον, ἄτοπον κτλ.). β. (ἡ μτχ.) Ἀπεοικὼς, υῖα, ὸς, Ζ. Ἀπεικὼς.
Ἀπεοικότως, ἐπίῤ. [μτχ. τοῦ Ἀπέοικα], Ζ. Ἀπεικότως.
Ἀπέπαντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πεπανθεὶς (ὡριμάσας) καὶ
Ἄπεπειρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πέπειρος (ὥριμος), ἄγουρος.
Ἀπέπλαγξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀποπλάζω.
Ἄπεπλος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. γυνὴ) χωρὶς πέπλον, ἀσκεπὴς, (ἐν γέν.) γυμνή.
Ἀπεπτάμην, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀρίπταμαι.
Ἀπεπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν χωνεύω, πάσχω ἀχωνευσίαν, [ἐκ τοῦ
Ἄπεπτος (ὁ, ἡ), [ἀ, πέπτω]. ἀχώνευτος. 2) Ἀπέπαντος.
Ἄπεπτος, ἐπίῤ. Ἀχώνευτα, ἄγουρα.
Ἄπερ, πλθ. οὐδ. τοῦ Ὅς περ. ‖. (ἐπιῤῥηματικῶς ἐλλ. τῆς Κατὰ) = Καθὰ, Καθάπερ, Καθώς.
Ἀπεραντολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἀδιακόπως (ἀπέραντα).
Ἀπεραντολογία (ἡ). ὁμιλία χωρὶς τέλος (πέρας), πολυλογία ἀδιάκοπος, [ἐκ τοῦ
Ἀπεραντολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ὁμιλῶν) ἀδιακόπως, πολύλογος, φλύαρος.
Ἀπέραντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πέρας (τέλος, ὅρον), ἀτελεύτητος, ἄπειρος, αἰώνιος. 2) ὁ χωρὶς ἀποτελέσματος, (Θκδ. α΄, 36).
Ἀπεράντως, ἐπίῤ. Χωρὶς τέλος, ἐπ' ἄπειρον, αἰωνίως.
Ἀπέρασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπερᾶν, ξέρασμα. 2) ἡ μετακένωσις (τὸ πέρασμα) τοῦ ὑγροῦ ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ῥυτά.
Ἀπέρατος (τος), ου (ὁ ἡ). ὁ μὴ περαθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος περασθῆναι, ἀδιάβατος 2) = Ἀπέραντος.
Ἀπεράτωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περατωθεὶς ἢ μὴ περατούμενος, ἀπέραντος, ἀτελείωτος.
Ἀπ-εράω-ῶ, Μ. εράσω. = Ἐξερόω, Ξερνῶ 2) (ἐπὶ φυτ.) ῥιζῶ (βυζάνω) ἐγρὸν ἀπὸ τῆς γῆς (ἔρας).
Ἀπ-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Φέρω εἰς πέρας τὸ ἔργον (τὴν ἐπιχείρησιν, τὴν ἐργολαβίαν, τὴν ὑπόσχεσίν) μου, ἀποτελειόνω, ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ. «Οἶμαι, ὅπερ ὑπεθέμην, ἀπεῖργασθαί μοι, « Ξεν.
Ἀπ-εργάθω, Π. ἀντὶ Ἀπείργω.
Ἀπεργασία (ἡ). ἐκτέλεσις, τελείωσις.
Ἀπεργαστέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀπεργάζομαι.
Ἀπεργαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἐπιτήδειος πρὸς) ἀπεργασίαν, δραστήριος, κατορθωτικὸς, ἐπιχειρηματίας.
Ἀπεργαστικῶς, ἐπίῤ. Δραστηρίως, κατορθωτικῶς.
Ἄπεργὸς, ἡ ἡ ὸς, ον ἡ ὀν, = Ἀργός.
Ἀπ-έργω, Μ. ἐρξω, Ἰων. ἀντὶ Ἀπείργω.
Ἀπερεί [ἄπερ ἢ ἅπερ, εἰ], ἐπίῤ. = Ὥσπερεί, ὡς ἄν.
Ἀπ-ερείδω ξ(μσ.) -σμαι, Μ. ερείσω, -σμαι. (κυρ.) Ἀκκουμβῶν πουθενὰ (ἐπιμ. δυνατὸ, μὲ βίαν, μὲ ὁρμὴν κτλ.) κάμνω τ., στυλόνω (ἀκκουμβῶ, ἐπακκουμβῶ, ῥίπτω, ἐπισωρεύω κτλ.) τι πουθενὰ, (συνκδχ. ἢ τρπ.) ἐπιβάλλω, ἐπιφορτίζω, ἀναθέτω, ἀποδίδω, (καὶ ἀμτβτ.) = Ἀποσκήπτω, καταντῶ, καταπαλάζω. « Ἀπερειπάμην τὴν ὄψιν εἰς τὸ ἀτενές, « Ἀκ. « Τὴν λείαν (« Τὰς δυνάμεις) εἰς ἀσφαλὲς ἀπερείσθαι, « Πλθ. « Εἰς ἓν ἀπερειδόμενος σῶμα πληγὰς τοσαύτας, « Πλ. « Οὐκ ἔχοντες ὅπου τὸν θυμὸν ἀπερείσονται, « αὐτ. « Τὴν χάριν εἰς αὐτὸν ἀπηρείδοντο, « αὐτ., ἀπέβλεπον. « Ἐν οὔρεσιν . ὠδῖνας ἀπηρείσαντο λέαιναι, « Καλλ., (περιῤῥ.) ἀντὶ Τίκτουσιν. (καὶ ἀμτβ.) « Τὸ κακὸν εἰς τὸν βουλεύσαντα ἀπερείδεται, « Πλθ., καταντᾷ.
Ἀπερείσιος (ὁ, ἡ), Π, ἀντὶ Ἀπειρέσιος.
Ἀπέρεισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπερείδειν, στύλωσις, ἐπακκούμβησις κτλ.
Ἀπερεύγω (καὶ μσ.)-ομαι, Μ. ερεύξομαι, = Ἀνεξερεύγομαι.
Ἀπέρευξις, εως (ἡ). = Ἐξέρευξις.
Ἀπερέω-ῶ, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀπαγορεύω.
Ἀπέρημος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἔρημος, παντέρημος, ἐλεημόνεχος.
Ἀπ-ερημόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐρημόνω ὅλως διόλου, ἀφήνω τινὰ ὁλομόνεχον (παντερημον).
Ἀπ-ερητύω, Μ. ύσω, Π = Ἀπείργω, ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω.
Ἀπεριβλέπτης (ὁ ἡ). ἀπρόβλεπτος, ἀτηρὸς φύλακτος, ἀπρόσεκτος. 2) μὴ περιβλεπτος, ἀτήμαντος. 3) ἀπρόσκοπτος, ἀνυπονόητος.
Ἀπερίβλητος (ὁ ἡ). ὁ μὴ περιβεβλημένος (ἐνδυμένος [καὶ ἐπὶ λόγων] μὴ περιτυλιγμένος), ὁμαλὸς, φυσικὸς.
Ἀπεριγένητος (ὁ ἡ), [ἀ, περιγίνομαι]. ἀνίκητος, ἀνυπέρβλητος, ἀκατορθωτος.
Ἀπερίγραπτος καὶ
Ἀπερίγραφος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)· ἄπειρος,

νέφως. Ὁ μὴ περιγεγραμμένος (περιριζόμενος), ἀπεριόριστος ἢ ἀπροσδιόριστος.

Ἀπεριέργαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μετὰ προσοχῆς καὶ ἀκριβείας πανταχόθεν εἰργασμένος, ἀτελής.

Ἀπεριεργία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀπεριέργου, ἁπλότης.

Ἀπερίεργος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ καμωμένος χωρὶς) περιέργειαν, ἁπλοῦς, ἀφελής, λιτός, ἀπέριττος.

Ἀπεριέργως, ἐπίρ. Χωρὶς περιέργειαν, λιτῶς, ἀφελῶς, ἁπλοϊκῶς.

Ἀπεριήγητος (ὁ, ἡ). ἀνεξήγητος ἢ ἀνεκδιήγητος, ἀπερίγραπτος.

Ἀπερινόητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀκούων περὶ αὐτὸν κανένα ἦχον, ἥσυχος, ἀθόρυβος, (παρβλ. Ἀπεριπάτητος).

Ἀπεριβάμβητος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.-ήτως). ἀνεκπλήκτως, ἀσύστολος, (Νικ. Χων.).

Ἀπεριθλαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τεθλασμένα (τσακισμένα) τὰ τριγωνά του.

Ἀπεριθλάστως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ θλασθοῦν (σακισθοῦν) τὰ τριγωνά.

Ἀπεριχάρτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καθαρισθεὶς (διὰ τῆς ἐπὶ τούτῳ τελετῆς), ἀκαθάριστος.

Ἀπερικάλυπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περικεκαλυμμένος, ἀσκέπης πανταχόθεν (μτφρ.) ἀνυπόκριτος.

Ἀπερίκοπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σύρων κατόπιν του περιττὰ πράγματα, (ἐπμ.) ἀκούραστος, ἀνεμπόδιστος.

Ἀπερικόπως, ἐπίρ. Χωρὶς περικοπήν (περιττὰ πράγματα), ἀνεμποδίστως, ἀδιακόπως.

Ἀπεριπάτητος (ὁ, ἡ). πέριξ τοῦ ὁπ. δὲν ἔγινεν ἢ δὲν γίνεται κτύπος, ἥσυχος, ἀτάραχος, (παρβλ. Ἀπεριήγητος καὶ Ἀπερισάλπιγκτος).

Ἀπεριλάλητος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. τὴν λαλιὰν (πολυλογίαν) δὲν δύναται τις νὰ ὑπερβῇ (ἐπιτομίσῃ). 2) ὁ μὴ περι(δια) λαληθεὶς εἰς τὰ πέριξ, ἄγνωστος, ἀσήμαντος.

Ἀπεριλήπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περιλαμβανόμενος, ἀπεριόριστος. « Διανοίᾳ —, » Γργ., = Ἀπερινόητος. « Ἀριθμῷ —, » Πλάτ., = Ἀνεξαρίθμητος, κτλ.

Ἀπεριμάχητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περιμάχητος. « Βίος —, » Μέμ.

Ἀπεριμέριμνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πολλὰς μερίμνας (φροντίδας), ἀπυλλόγιστος.

Ἀπεριμερίμνως, ἐπίρ. Χωρὶς πολλὴν φροντίδα, μὲ ἀδιαφορίαν, ἀσυλλόγιστα.

Ἀπερινόητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χωρῶν (περιλαμβανόμενος) εἰς τὸν νοῦν, ἀκατανόητος. 2) (ἐνεργ.) ἀπρόβλεπτος, ἀπρόοπτος, ἀπροσδόκητος.

Ἀπερινοήτως, ἐπίρ. Ἀκατανοήτως. 2) ἀνοήτως ἢ ἀπρονοήτως.

Ἀπερίοδος (ὁ, ἡ). (κυρ. λόγος) μὴ ἔχων περιόδους, μὴ περιγεγραμμένος.

Ἀπερίοπτος (ὁ, ἡ). ἀπερίσκεπτος, ἀπρόοπτος. « Οἱ ἄνθρωποι ἁπάντων ἀπρονοητότατοί εἰσι παρὰ τὸ νικᾶν, » Θκ. ἀδιαφοροῦν δι' ὅλα (τὰ θυσιάζουν, τὸ παραβλέπουν, τὰ παραμελοῦν) φθάνει μόνον νὰ νικήσουν.

Ἀπεριόπτως, ἐπίρ. Ἀπερισκέπτως, ἀμελῶς.

Ἀπεριόριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περιλαμβανόμενος εἰς ὅρια, μὴ περιοριζόμενος.

Ἀπερίπτυκτος (ὁ, ἡ). (κυρ. χιτὼν) ὁ μὴ περιπτυσσόμενος (διπλόων, σταυρόνων ἐμπρός), (ἐπμ.) στενός.

Ἀπερίπτωτος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ μὴ περιπίπτων εἰς συμβεβηκός τι. « Ἀπεριπτώτους ὑδροφοβίας τηρεῖ, » Δοκρ. 2) (χωρὶς πτ.) ἀκλόνητος. στερεός, βάσιμος, σταθερός, ἀπλανής.

Ἀπερισάλπιγκτος καὶ

Ἀπερισάλπιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀκούσας σάλπιγγας ἠχούσας τριγύρω του, (ἐπμ.) ἀκόλεμος, ἀπειροπόλεμος.

Ἀπερίσκεπτος (ὁ, ἡ). ἀστόχαστος, ἀπρόσεκτος.

Ἀπεριασκέπτως, ἐπίρ. Χωρὶς σκέψιν (στοχασμόν).

Ἀπερισκεψία (ἡ). ἔλλειψις σκέψεως, ἀστοχασία.

Ἀπερισκέπτης καὶ

Ἀπερίσκοπος (ὁ, ἡ). = Ἀπερίσκεπτος.

Ἀπερίσπαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπασχολούμενος ἀπὸ (προσηλωμένος εἰς) τὸ ἔργον του, προσεκτικός, ἐπίμονος, σταθερός.

Ἀπερισπάστως, ἐπίρ. Χωρὶς περισπασμόν, προσεκτικῶς, ἐπιμόνως.

Ἀπερισσία (ἡ), = Ἀπεριττότης.

Ἀπέρισσος (ὁ, ἡ). Ζ. Ἀπέριττος.

Ἀπερισσότης (ἡ), Ζ. Ἀπεριττότης.

Ἀπερισσότροφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπαιτῶν περισσοτέραν τροφὴν ἢ περισσότεραν καιρὸν ἵνα τραφῇ, καὶ

Ἀπερισσόχρονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διαρκῶν περισσότερον καιρὸν ἄλλου ἰσόχρονος.

Ἀπερίσσωτος, ἐπίρ. Ζ. Ἀπερίττωτος.

Ἀπερίσσωτος (ὁ, ἡ), Ζ. Ἀπερίττωτος.

Ἀπερίστατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περικυκλωθείς, (ἐπμ.) ἐκτὸς κινδύνου (περιστάσεων, συμφορῶν), ἥσυχος, ἀτάραχος, ἀκίνδυνος. « Ῥαστώνῃ —, » Πλδ. « Ἕλκος —, » Γαλ. « Χωρίον —, » Λρτ. (Σ', ἀ. 6), τὸ ὁποῖον οὐδεὶς περίζεται (δὲν ἀποφεύγει) τις, τὸ μὴ ἀποτρόπαιον. 2) ὁ μὴ ἔχων τινὰ τριγύρω του (νὰ τὸν παραστοβῇ), ἀβοήθητος, ἀπροστάτευτος, μεμονωμένος, ἐγκαταλελειμμένος. « Σῶσον δ' ἀπερίστατον ἄνδρα, » Φκλδ. 3) (βτρ.) ὁ μὴ ἔχων περιστατικὰ (αἰτίας), = Ἀσύστατος.

Ἀπεριστρεπτος (ὁ, ἡ), = Ἀπερίτρεπτος.

Ἀπερίτμητος (ὁ, ἡ). (Γρφ.) ὁ μὴ περιτετμημένος (ὄθεν κατὰ τοὺς Ἰουδ.) = Ἀλλόφυλος, ἄπιστος.

Ἀπερίτρεπτος καὶ

Ἀπερίτρεπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περιτρεπόμενος (ἀναποδογυρίζομενος), στερεός, ἀκλόνητος. 2) ὁ μὴ ἐπιστρέφων (γυρίζων ὀπίσω), ἀγύριστος, (καὶ συνεκδ.) ἀμέριμνος, ἀδιάφορος.

Ἀπέριττος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τι περιττόν, (ἐπμ.) μέτριος, λιτός, ἁπλοῦς, ἀφελής, μὴ πολυέξοδος, φλιγαρικής.

Ἀπεριττότης (ἡ). ἔλλειψις τῶν περιττῶν, ἀφέλεια, ἁπλότης κτλ.

Ἀπερίττωτος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Περιττωματικός), ὁ μὴ προξενῶν ἢ μὴ ἔχων περιττώματα.

Ἀπεριφερὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περιφερὴς (στρογγυλός), μὴ ἔχων περιφέρειαν.

Ἀπεριφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περιφερόμενος (κυκλοφορῶν).

Ἀπερίψυκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς κρύωμα ἢ κρυολόγημα.

Ἀπέρξας, Ἰων. ἀντὶ Ἀπείρξας, μτχ. τοῦ Ἀπείργω.

Ἀπερράγην, πθ. αὐρις. β'. τοῦ Ἀπαρρήγνυμι.

Ἀπερρήθην, πθ. αὐρ. α'. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀπαγορεύω.

Ἀπερρῆχθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀπορρήγνυμι.

Ἀπερρίγασι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Ἀπερρίγεω.

Ἀπ-ίρρω (χωρὶς Μ.). Ὑπάγω (εἰς ἄλεθρον) χάνομαι. « Ἀπέρρε, » Ἀρχφ., χάσου, ὕπαγε εἰς τ' ἀνάθεμα, χρημνίσου, ξεκουμπίσου κτλ.

Ἀπέρρωγα, μσ. (ἀντὶ πθ.) πρκ. τοῦ Ἀπορρήγνυμι.

Ἀπ-ερυγγάνω (χωρὶς Μ.), = Ἀπερεύγω.

Ἀπ-ερυθριάω-ῶ, Μ. άσω. Δὲν κοκκινίζω πλέον ἀπὸ (Χάνω κάθε) ἐντροπήν, γίνομαι ἀδιάντροπος, ἀπαναισχυντῶ.

Ἀπ-ερύκω, Μ. ερύξω. Ἐμποδίζω (Ἀπομακρύνω, Ἀποδιώκω) κανόν τι ἀπό τινος, τὸν προφυλάττω. « Εἴ τῳ πολεμίων ἀπήρυξα, » Ξεν. « Ἀπερύκειν τοὺς λύκους ἀπὸ τοῦ εἴκου, » αὐτ. (καὶ μσ.) « Πρόσθεν δ' ἀπερύκου, » Σοφ., ἄπεχε, φυλάττου.

Ἀπ-ερυσιβίω-ῶ. Μ. ώσω. Γεμίζω ἐρυσίβην (καὶ ἐπμ.) ἀφανίζω (κυρ. γέννημα).

Ἀπερύω (καὶ μσ.)-ομαι, Μ. ερύσω,-ομαι, Π. ἀποσπῶ (ἀφαιρῶ) τι ἀπό τινος.

Ἀπέρχομαι, Μ. ἀπελεύσομαι ἢ ἔκειμι (ἀόρ. Ἀπῆλθον κτλ.). Ὑπάγω, ἀναχωρῶ. « Οἴκου ἀπερχομένη, » Ὀδ. Β. « Ἀπελθεῖν ἐκ (ἀπὸ) τῆς ἐκκλησίας, » Ἰσοκρ. « Παρὰ βασιλέως πολλοὶ πρὸς Κῦρον ἀπῆλθον, » Ξεν. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) « Ἡ λέπρα ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ, » Γρφ. ἐχάθη ἀπὸ πάνω του. 3) (μεφορ.) ἀποθνήσκω. « Ἀπελθόντος δὲ Σωκράτους, » Λρτ. 8) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μετὰ τοῦ Πάλιν κτλ.) ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω. « Τῶν ἐλθόντων αὐδεμία πάλιν ἀπῆλθεν, » Ἰσοκρ. « Προσδραμεῖν ἢ πάλιν ἀπελθεῖν, » Ξεν. (καὶ μτχ.) « Ἀπῆλθε κινδυνεύσας (τραυθείς), » αὐτ.

Ἀπερῶ, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀπαγορεύω.

Ἀπερωεύς, έως (ὁ), Π. ὁ ἐμποδίζων (σταματῶν, ἐναντιούμενος κτλ.), (ἐκ τοῦ

Ἀπερωέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. κρατῶ τὴν ὁρμὴν (ἐρωήν) τινος, ἐμποδίζω, (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἄλλ. μὲ γεν.) παύω, παραιτοῦμαι, ὀπισθαδρομῶ.

Ἀπερωὴ (ἡ), Π. ἐμπόδισμα· ὀπισθοδρόμησις· ἀναχώρησις.

Ἄπερωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἐπερωτος (ἐρώτησις), ἀπατρόπαιος, ἀπάνθρωπος, ἢ = Δύστερος.

Ἅπες, Ἰων. ἀντὶ Ἄφες, ἀόρ. β'. τῆς πρστ. τοῦ Ἀφίημι.

Ἄπεσαν, Π. ἀντὶ Ἀπῆσαν, ἀπεῖχον, ἦσαν μακράν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἄπειμι.

Ἀπέσβας, Δ. ἀντὶ Ἀπέσβης, β'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀποσβέννυμι.

Ἀπεφθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐκβάλλω ἐὴν ἐσθῆτά μου, ἐκδύομαι.
Ἀπεσθίω, Μ. ἔδομαι (ἀόρ. Ἀπέφαγον κτλ.). Τρώγω (μέρος φαγητοῦ). 2) πεύομαι τοῦ ἀσθίειν, ἀποτρώγω.
Ἀπεσκής, ές (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, πέσκος], ἀσκέπαστος (μὲ δέρμα ἢ ὑφάλοιον.)
Ἀπεσκίμφθαι, πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποσκίμπτομαι.
Ἀπέσκληκα, πρκ. τοῦ Ἀποσκέλλω.
Ἀπεσκληκότως, ἐπίρ. [ἀπέσκληκα]. Σκληρῶς.
Ἀπέσομαι, μέλλ. τοῦ Ἀπειμι.
Ἀπέσσουα, (Λακων.) ἀντὶ Ἀπεσσύη ἢ Ἀπεσσύθη, γ'. ἑν. προ. ᾱ
Ἀπέσσυθεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἀπεσύθησαν, γ'. πλθ. προ. τοῦ ἀόρ. τῆς ὁρμ. καὶ
Ἀπέσσυμαι, πρκ. τοῦ Ἀποσεύομαι.
Ἀπέστιχον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀποστείχω.
Ἀπεστάλην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀποστέλλω.
Ἀπέστασαν, Π. ἀντὶ Ἀπέστησαν.
Ἀπεστράφατο, Ἰων. γ'. πλθ. προ. τοῦ πθ. ὑστερ. καὶ
Ἀπεστράφην, ἀόρ. β'. πθ. τοῦ Ἀποστρέφω.
Ἀπεστύς, ύος καὶ
Ἀπεστώ, οῦς (ἡ), Π. Ἰων. [Ὕπειμι ἢ ἀφίσταμαι], Ἀπουσία, Ἀποδημία.
Ἀπέστων, Ἀττ. ἀντὶ Ἀπέστωσαν, πλθ. γ'. προ. τῆς πρς. τοῦ Ἄπειμι (λείπω).
Ἀπεσχαρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. (ἀπὸ πληγ.) Ἀποξέπτω τὴν ἐσχάραν (τὴν πέτσαν, τὸ κάρκαβον), (ἰατρ.) ἰατρεύομαι.
Ἀπέσχηκα, πρκ. καὶ
Ἀπέσχον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀπέχω.
Ἀπέταλος καὶ Ἰων. Ἀπίτηλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων φύλλα (πέταλα), ἄφυλλος.
Ἀπέταμον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀποτέμνω.
Ἀπετετίκει, γ'. ἑν. προ. τοῦ ὑπερσ. καὶ
Ἀπετίσθη, γ'. ἑν. προ. τοῦ πθ. ἀορ. ἀ. τοῦ Ἀποτίνυμαι.
Ἀπέτραγον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀποτρώγω.
Ἀπετράπην, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀποτρέπω.
Ἀπευδιασμός (ὁ). ἡ ἀποκατάστασις τῆς εὐδίας, Ἐξαστέρωμα, γαλήνισμα.
Ἀπευδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν εὐδοκῶ, δὲν ἐγκρίνω, ἀποδοκιμάζω· ἀποῤῥίπτω.
Ἀπευθανατίζω, Μ. ίσω. Ἀποθνήσκω μὲ καλὸν (ἔνδοξον) θάνατον.
Ἀπευθής, ές (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ μὴ πυθόμενος (μαθών, ἀκούσας), ἀμαθής, ἄπειρος· ἀνίκανος. 2) (πθ. χ. πτ.) ἀνήκουστος, ἀγνώριστος· ἀσήμαντος.
Ἀπευθύνω, Μ. υνῶ. Ἰσιάζω. « Ἕτερον ἀπευθυσμένων, « Ἀνατομ. 2) (μτφορ.) βάλλω εἰς τάξιν, ῥυθμίζω, διορθόνω· (ἐπμ.) παιδεύω, τιμωρῶ. 3) = Διευθύνω· διοικῶ. 4) = Κατευθύνω. « Πρὸς τὸν σκοπὸν ἀπευθύνων τὸ βέλος, « Βσλ. « Ἐὰν δαίμων Ὀρέστην δεῦρ' ἀπευθύνῃ μολών, « Εὐρ., κατευοδώσῃ.
Ἄπευκες (ὁ, ἡ), (ἐπὶ φυτ.) = Ἄβροχος.
Ἀπευκταῖος, α, ον. Ἀνάξιος τοῦ νὰ εὔχεται τις νὰ τὸν ἀπολαύσῃ, τὸν ὁπ. εὔχεται ἕκαστος ν' ἀποφύγῃ, ἀποτρόπαιος, μιαρὸς κτλ.
Ἀπευκτικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς τὸ ἀπεύχεσθαι.
Ἀπευκτός, ή, όν, ῶν, ὸν. Ἀπευκταῖος
Ἀπευνάζω, Μ. άσω. Κοιμίζω, (μτφορ.) καταπραΰνω.
Ἄπευστος (ὁ, ἡ), = Ἀπευθής.
Ἀπευτακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω εἰς (ἢ Κάμνω τι μὲ) τάξιν. « Ἀπευτακτῶ τοὺς φόρους, « Στρ., τοὺς πληρόνω ἐν καιρῷ καὶ ἀνελλιπῶς.
Ἀπεύχετος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπευκταῖος.
Ἀπεύχομαι, Μ. εὔξομαι. Εὔχομαι νὰ μὴ γένῃ (μὴ συμβῇ) τι, (τὸ ὁπ. ἐπρ.) φοβοῦμαι, ἀποστρέφομαι, μισῶ, ἀποφεύγω.
Ἀπευωνίζω, Μ. ίσω, = (ἢ μᾶλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὑπευωνίζω.
Ἀπεφηνάμην, μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀποφαίνω.
Ἀπέφθαρμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀποφθείρω.
Ἀπέφθεθον(θεν), Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀπέφθινον, ἀόρ. τοῦ Ἀποφθίνω.
Ἀπεφθής (ὁ, ἡ), [ἀφέψω]. ὁ πολλάκις βρασμένος ἢ ξαναβρασμένος, (ἐπμ.) λαγαρισμένος, καθαρώτατος.
Ἀπεχθαίρω, Μ. αρῶ. (μὲ αἰτ.) Μισῶ (ἐξ ὅλης καρδίας), ἀποστρέφομαι. 3) [μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἐκ δ'.] κάμνω τι μισητὸν (ἀποτρόπαιον) εἴς τινα, τὸν κάμνω νὰ τὸ ἀποστραφῇ.
Ἀπεχθάνομαι, Μ. εχθήσομαι (ἀόρ. Ἀπηχθόμην, πρκ. Ἀπήχθημαι). (μὲ δοτ. καὶ σπν. αἰτ.) Εἶμαι (Γίνομαι) μισητός. « Ἀλλήλοις ἀπεχθάνεσθαι, « Πλάτ. « Λόγος ἀπεχθανόμενος, « Ξεν. 2) (μὲ αἰτ. προθετ.) εἶμαι ἢ γίνομαι ἐχθρὸς, μισῶ. « Πρὸς τὴν ἡγεμονίαν ἀπηχθάνοντο, « Πλ.
Ἀπέχθεια (ἡ). ἔχθρα, ἀποστροφή, ἀντιπάθεια,
Ἀπεχθέμεν(έμεναι), Π. ἀντὶ Ἀπέχθεσθαι.
Ἀπέχθητι, Π. ἀντὶ Ἀπέχθη, β'. προ. τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀπεχθάνομαι
Ἀπέχθημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀπεχθείας, πρᾶγμα ἢ πρόσωπον ἄξιον ἀπεχθείας.
Ἀπεχθήμων, ονος καὶ
Ἀπεχθής, ές (ὁ, ἡ). μισητός, μεμισημένος.
Ἀπεχθητικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν ἀπέχθειαν, ἢ γενόμενος ἀπεχθής·
Ἀπέχθομαι (παρατ. Ἀπηχθόμην), = Ἀπεχθάνομαι.
Ἀπεχθῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀπέχθειαν. « Ἀπεχθῶς ἔχω τινί, « = Ἀπεχθάνομαι.
Ἀπέχρη, παρατ. τοῦ Ἀπόχρη.
Ἀπεχυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀχυρόνω (Ἐνδυναμόνω) τι ἐντελῶς.
Ἀπέχω, Μ. ἀφελέξω (ἀόρ. Ἀπέσχον κτλ.). Κρατῶ μακρὰν, μακρύνω, ἐμποδίζω, (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ γεν. ἑλλ. ἐκ δ') « Λοιμοῦ χεῖρας ἀρέξει, « Ἰλ. Α. « Ἄνεμοι κακὰς ἀπέχουσιν ἀκτὰς, « Ἡσ. « Ἐκὰς νήσων ἀπέχειν νῆα, « Ὀδ. Ο. « Οὐδὲν ἀπέχει, « Ἰλιάτ. (καὶ μσ.) « Κακῶν ἀπέχεσθαι χεῖρας, « Ὀδ. Χ. « Μηδὲ τοῦ σώματος τῶ χεῖρε ἀποσχέσθαι μου, « Δημ. 2) ἔχω τι παρμένον, τὸ ἀπέλαβον, τὸ ἐπλήρωθην. « Ἀπέχω τὴν χάριν, « Συν. « Ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν, « Γρηγ. 3) (ἀμτβ. ἢ ἑλλ.) εἶμαι μακρὰν τινος, ἀπέχω ἀπὸ, διαφέρω. « Δέχ' ἡμερῶν ἀπέχει νάδων, « Ξεν. « Ἀπεῖχον ὅσον παρασάγγην, « αὐτ. « Τοσοῦτον ἀπέχω τοῦ ποιεῖν τι, « Ἰσοκρ. « Ἀπέχουσιν οὐδὲν τῶν ὑπολαμβανόντων, « Πλ. « Οὐδέν τι ἀπεῖχε γαμετῆς γυναικὸς, « Ἡρ. (καὶ μσ.) « Ἀπέχεσθαι οἴνου, « Ἀρστ. « Πολέμου ἀφεξόμεθα, « Ἰλ. Θ. « Τὸ συμβουλεύειν ἀφεκτέον, « Ἰσοκρ. « Ἀνέχου καὶ ἀπέχου, « Γνωμ. « Οὐκ ἀπεσχόμην τοῦ μὴ εἰς ἐλθεῖν, « Ξεν. « Ἀπεχόμενοι ὥστε μὴ ἐμβάλλειν, « Θκ. 4) (ἀπρσ.) φθάνει, ἀρκεῖ. « Ἀπέχει· βλέπω γὰρ αὐτὴν, « Ἀνακρ.
Ἀπεψία (ἡ), [ἀ, πέπτω]. ἀχώνευσία.
Ἀπέψω, Μ. εψήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἀφέψω.
Ἀπέψων, παρατ. τοῦ Ἀποφώω.
Ἀπεών, οῦσα, όν. Π. ἀντὶ Ἀπών, μτχ. τοῦ Ἄπειμι.
Ἀπέωσε, γ'. ἑν. προ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Ἀποθέω.
Ἀπήγαγον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀπάγω.
Ἀπήγγειλα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀπαγγέλω.
Ἀπηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀφηγέομαι.
Ἀπήγημα (τὸ), Ἀπήγησις (ἡ), κτλ. Ἰων. ἀντὶ Ἀφήγημα κτλ.
Ἀπῆγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀπάγω.
Ἀπῆξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀπάγχω.
Ἀπηγορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀπαγορεύω Ι. (μσ.) ἀπολογοῦμαι.
Ἀπηγόρημα (τὸ). συνηγορία, ἀπολογία.
Ἀπήδαλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς πηδάλιον.
Ἀπήειν, παρτ. ἠόρ. τοῦ Ἄπειμι (ὑπάγω).
Ἀπήεσαν, γ'. πλθ. προ. τοῦ (παρτ.) Ἀπήειν
Ἀπηθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διηθέω, τραγγίζω (περνῶ) ὑγρόν τι ἀπὸ κανὶ, σουρόνω, (παρβλ. διϋλίζω),
Ἀπήθημα (τὸ). τὸ ὑγρὸν ὅπου ἐκτράφθη ἀπὸ πανί.
Ἀπηΐα, Π. ἀντὶ Ἀπήειν, παρτ. τοῦ Ἄπειμι.
Ἀπῆκα, Ἰων. ἀντὶ Ἀφῆκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀφίημι.
Ἀπήκοος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑπακούων, παρήκοος.
Ἀπηκριβωμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν, ἐπιμελέστατα, ἐντελέστατα.
Ἄπηκτος (ὁ, ἡ), = Ἀπαγής. 2) ὁ μὴ πήζος (μὴ ἐπιδεχόμενος πῆξιν). « Τὸ μὲν στέαρ πήγνυται ψυχόμενον· ἡ δὲ πιμελὴ ἄπηκτον, « Ἀρς.
Ἀπήλακα, πρκ. καὶ
Ἀπήλασα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀπελαύνω.
Ἀπήλαυον, Ἀττ. ἀντὶ Ἀπέλαυον, παρτ καὶ
Ἀπήλαυσα, Ἀττ. ἀντὶ Ἀπέλαυσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀπολαύω.
Ἀπηλεγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [ἀπηλεγής], = Ὀλιγωρῶ, ἀδιαφορῶ, δὲν μοι μέλει.
Ἀπηλεγέως, ἐπίρ. Π. μὲ ἀδιαφορίαν, χωρὶς συστολὴν, ἐλευθέρως παῤῥησίᾳ, ἀπατόμως· ἐπιμόνως, βεβαίως, [ἐπ τοῦ
Ἀπηλεγής, ές (ὁ, ἡ), Π. [ἀπὸ, ἀλέγω]. ὁ μὴ φροντίζων, ἀδιάφορος· ἀπότομος, σκληρός.
Ἀπηλιαστής, οῦ (ὁ). Κωμ. ὁ φεύγων τὰ δικαστήρια (ὅδε Ἡλιαστής), μὴ φιλόδικος.
Ἀπηλιθιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως βλίθον· ἠλίθιον.

Ἀπῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀφῆλιξ.
Ἀπηλιώτης, ου (ὁ). ὁ ἀπὸ τῆς ἰσημερινῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου πνέων ἄνεμος, (Ἰταλ.) λεβάντες.
Ἀπηλλάγην, πθ. ἀόρ. β΄. τοῦ Ἀπαλλάττω.
Ἀπηλοίησα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀπαλοιάω.
Ἄπηλος (ὁ, ἡ), ὁ χωρὶς πηλοῦ (πλάστης), ἀπλάστωτος.
Ἀπήμαντος (ὁ, ἡ), [ἀ, πημαίνω], = Ἀπήμων, ἀβλαβής, ἀκέραιος.
Ἀπήμβροτον, Π. ἀντὶ Ἀφήμαρτον, ἀόρ. β΄. τοῦ Ἀφαμαρτάνω.
Ἀπημελημένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ὅλως διόλου παρημελημένως.
Ἀπῆμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἄπειμι (λείπω).
Ἀπῆμεν, Ἀττ. ἀντὶ Ἀπῄειμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἄπειμι (ὑπάγω).
Ἀπήμιος (ὁ, ἡ), Π. (ἐπιθ. τοῦ Διός), ὁ ἀποτρέπων τὴν βλάβην (τὸ πῆμα).
Ἀπημονία καὶ
Ἀπημοσύνη (ἡ), Π. ἡ ἰδιότης καὶ κατάστασις τοῦ ἀπήμονος, ὑγεία, ἀκεραιότης· ἀθωότης, ἀκακία.
Ἀπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, πῆμα]. ὁ μὴ βλάπτων (ἐμποδίζων κτλ.), (ἀλλὰ) βοηθῶν, συνεργῶν. « Ἄνεμος (« Λόγος. » Ὕπνος κτλ.) — , » 2) ὁ μὴ παθὼν (ἢ μὴ ὑποκείμενος εἰς βλάβην), ἄβλαπτος, σῶος, ἀκέραιος. « Πάντες ἀπήμονες ἦλθον, » Ἰλ. Δ.
Ἀπῆν, παρτ. τοῦ Ἄπειμι (λείπω).
Ἀπήνεγκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀποφέρω.
Ἀπήνεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀπηνοῦς, σκληρότης ἀπανθρωπία.
Ἀπηνεμία (ἡ). νηνεμία, γαλήνη, ἀπανεμιά, [ἐκ τοῦ
Ἀπήνεμος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) ὅπου δὲν φυσᾷ (δὲν πιάνει) ἄνεμος.
Ἀπηνέως, Ἰων. Π. ἀντὶ ἀπηνῶς.
Ἀπήνη (ἡ), [ἀπὸ, ἡνίαι], ἅμαξα (συρόμενον συνήθως ὑπὸ ἡμιόνων). 2) Π. συνωρὶς ἵππων ἢ ἡμιόνων. 3) (ἐν γέν.) ὄχημα. (ὅθεν) « Ναῒα ἀπήνη, » Εὐρ. τὸ καράβι.
Ἀπηνήκωτος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς πηνήκης (φενάκης), ἀξεμαλλιάρης, ἀφενακίωτος, (Νίκ. Χων.)
Ἀπηνηνάμην, ηνήνω, ηνήνατο, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀπαναίνομαι.
Ἀπήνεικεν, Ἰων. ἀντὶ Ἀπήνεγκεν, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀποφέρω, ᾽παίρνω.
Ἀπηνής [ἀπὸ ἐνηής], έος, (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσηνής, σκληρός, ἀπότομος, ἄκαμπτος· (ἐπμ.) ἀνάρμοστος· ἀπαίδευτος.
Ἀπῆνθον, Δ. ἀντὶ Ἀπῆλθον, ἀόρ. τοῦ Ἀπέρχομαι.
Ἀπηνῶς, ἐπίρ. Σκληρῶς, ἀπανθρώπως, ἀποτόμως.
Ἀπῆξεν, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. ά. τοῦ Ἀπαΐσσω.
Ἀπηόριος καὶ
Ἀπήορος (ὁ, ἡ). Π. ἐκκρεμής, μετέωρος· ὑψηλός· μεμακρυσμένος. « Ἐλᾶνες ἀπηέριοι, » Ἐπιγρ. ἀπηρτημένοι, παρατεταμένοι. « Ἐχθρῶν ἀπάοροι, » Πίνδ.
Ἀπῆρα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀπαίρω.
Ἀπῆργμαι, πρκ. τοῦ Ἀπάρχομαι.
Ἀπηρής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, πηρός], = Ἄπηρος, Ἀπήμων.
Ἀπῆρκα, πρκ. τοῦ Ἀπαίρω.

Ἄπηρος (ὁ, ἡ), = Ἀπήρωτος. 2) ὁ μὴ ἔχων κήραν (δισάκι).
Ἀπήρτημαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀπαρτάω.
Ἀπηρτισμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ἐντελῶς, πληρέστατα.
Ἀπήρυγον, ἀόρ. β΄. τοῦ Ἀπερεύγομαι.
Ἀπηρυθριασμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Πάντη ἀναισχύντως, ξεδιάντροπα.
Ἀπήρωτος (ὁ, ἡ). μὴ πεπηρωμένος, ὑγιής, σῶος, ὁλομελής, ἀκέραιος.
Ἀπήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἀφήσω, μέλλ. τοῦ Ἀφίημι.
Ἀπήτρια (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἠπήτρια.
Ἀπηύρων, ας, α, κτλ. ἴδε Ἀπαυρίσκομαι.
Ἀπήχεια (ἡ). (μουσ.) ἀσυμφωνία. κακοφωνία, παραφωνία· (μτφορ.) διαφωνία, διχόνοια.
Ἀπηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἐκβάλλω) ἦχον, ἠχῶ μακρόθεν, ἀντηχῶ, (μὲ αἰτ.) κάμνω νὰ ἀντηχήσῃ. 2) = Ἀπᾴδω (κυρ. καὶ μτφορ.)
Ἀπήχημα (τὸ). ἀντήχημα. συνέχεια τῆς φωνῆς (ἀφ᾽ οὗ παύσῃ), (μτφορ.) μίμημα, ἴχνος. 2) (χειρουργ.) ἡ ἀντικρὺ τοῦ κτυπηθέντος μέρους (κυρ. τῆς κεφαλῆς) γινομένη πληγή.
Ἀπηχής, έος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ φων. μουσ.) νόθος, ἀηδής, (μτφορ.) = Ἀπῳδῶν, ἀσύμφωνος.
Ἀπήχησις (ἡ). ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀπηχεῖν, ἀντήχησις, (μτφορ.) ἀσυμφωνία.
Ἀπήχθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀπάγω.
Ἀπηχῶς, ἐπίρ. Ἐναντίον (Ἐκτὸς) τοῦ ἤχου, ἀσυμφώνως, ἀταίριαστα.
Ἀπήωρος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀπήορος.
Ἀπιάλλω, Μ. ιαλῶ, Π. ἀποπέμπω.
Ἀπιδεῖν, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφοράω.
Ἀπιέναι, ἀπαρ. τοῦ Ἄπειμι (ὑπάγω).
Ἀπίημι, Μ. ἀπιήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἀφίημι.
Ἀπίθανος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πιθανότητα, ἀπίστευτος, ἄτοπος. 2) ὁ μὴ ἔχων πειθὼ, ἀνεπιτήδειος πρὸς τὸ καταπείθειν. 3) (σπν.) ὁ μὴ πειθόμενος (πιστεύων) εὐκόλως, δύσπειστος.
Ἀπιθανότης (ἡ). ἔλλειψις πιθανότητος.
Ἀπιθάνως, ἐπίρ. Χωρὶς πιθανότητος. « Ἀναγινώσκειν τὸν λόγον ἀπιθάνως, καὶ μηδὲν ἦθος ἐνσημαινόμενος, ἀλλ᾽ ὥσπερ ἀπαριθμῶν, » Ἰσκρ.
Ἀπιθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀπειθέω.
Ἀπιθής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπειθής.
Ἄπιθι, β΄. πρσ. τῆς προστ. τοῦ Ἄπειμι.
Ἀπιθύνω, Μ. υνῶ, = Ἀπευθύνω.
Ἀπίκαται, Ἰων. ἀντὶ Ἀφιγμένοι εἰσί, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἀφικνέομαι.
Ἀπικέατο, Ἰων. ἀντὶ Ἀφίκοντο, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β΄. τοῦ Ἀφικνέομαι.
Ἀπικμάζω, Μ. άσω. Ἀφαιρῶ τὴν ἰκμάδα, στεγνόνω.
Ἀπικνέομαι, Μ. ίξομαι (ἀόρ. Ἀπικόμην), Ἰων. ἀντὶ Ἀφικνέομαι.
Ἄπικρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πικρότητα.
Ἀπικρόχολος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πικρὰν χολὴν, μὴ θυμώδης.
Ἀπίλλω (παρτ. Ἄπιλλον), = Ἀπείλλω
Ἀπιμελής, έος καὶ
Ἀπίμελος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πιμελὴν (πάχος), ἄπαχος.
Ἀπινής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πίνον (λέρον), καθαρός.

Ἀπινύσσω, Μ. ύξω ἢ ύσω, Π. δὲν εἶμαι πινυτὸς (συνετὸς), δὲν ἔχω φρόνησιν ἢ αἴσθησιν, ἀνοηταίνω, ἀναισθητῶ.
Ἄπιξις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄφιξις.
Ἀπίξομαι, Ἰων. ἴδε Ἀπικνέομαι.
Ἀπιοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα ἀπίου, ὅμοιος μὲ
Ἄπιον (τὸ) καὶ
Ἄπιος (ὁ), ὀπώρ. τὸ ἀπίδι. 2) εἶδ. φυτ. μὲ ῥίζας φαγωσίμους ἀπιδοειδεῖς (ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ σελίνου ἢ τοῦ εὐφορβίου), ἢ ἄλλ. Ἰσχὰς καὶ Χαμαιβάλανος.
Ἄπιος (ἡ), δένδρ. ἡ ἀπιδιά. 2) = Ἄπιον.
Ἄπιος, α, ον, Π. [ἀπό]. ὁ μακρὰν ἀπέχων, μεμακρυσμένος, μακρυνός.
Ἀπιπόω-ῶ, Μ. ώσω. Στραγγίζω, ξεζουμίζω.
Ἀπίς, ίδος (ἡ), Π. = Πραπίς, (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) φρένες, σύνεσις, (ἴδε Ἀπάδις).
Ἀπισόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀνισόω.
Ἀπίσσωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πισσωμένος
Ἀπιστέαται, Ἰων ἀντὶ Ἀφίστανται, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ Ἀφίσταμαι.
Ἀπιστείη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀπιστία.
Ἀπιστέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ ἀπαρ.) Δὲν πιστεύω, δὲν ἐμπιστεύομαι, δὲν ἔχω πίστιν ἢ ἐμπιστοσύνην, δυσπιστῶ, ὑποπτεύω. 2) ἀπειθῶ, δὲν ὑπακούω ‖ (πθ.) δὲν πιστεύομαι (ὑπ᾽ ἄλλου). « Οἳ ἂν γνῶσιν ἀπιστούμενοι, οὐ φιλοῦσι τοὺς ἀπιστοῦντας. » Ξεν.
Ἀπιστητέον, θετ. τοῦ Ἀπιστέω.
Ἀπιστητικός, ή, όν. Ὁ κλίνων (ἔχων διάθεσιν) εἰς τὴν ἀπιστίαν, δύσπιστος.
Ἀπιστία (ἡ). τὸ ἀπιστεῖν, ἔλλειψις πίστεως, δυσπιστία κτλ. « Ἀπιστίᾳ τῆς παρούσης ἡδονῆς δακρύοντες, » Πλ. 2) = Ἀπιθανότης. « Τὴν ἀτοπίαν καὶ ἀπιστίαν ὧν λέγει, » Ἰσκρ. 3) ἀπείθεια, ἀνυποταξία, (ἴσκρ. Ἀρχιδ.).
† **Ἀπιστόχωρος** (ὁ, ἡ). Π. (ἀδκμ). πλήρης (κεχορεσμένος) ἀπιστίας.
Ἄπιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πιστεύων, δύσπιστος, (ἴδε Θφρ. Χαρ.). 2) Π. = Ἄπειστος, ἀκατάπειστος. 3) = Ἀπειθής, μὴ ὑπακούων. 4) ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ φυλάττων πίστιν (ἀλήθειαν), δόλιος. 5) (πθ.) μὴ ἀξιόπιστος, ἀπίστευτος, ἀπίθανος.
Ἀπιστοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ ἀπιστία.
Ἀπιστούντως, ἐπίρ. (μτχ.) = τῷ
Ἀπίστως, ἐπίρ. Χωρὶς πίστιν, μὲ ἀπιστίαν, δολίως· ἀπιθάνως κτλ.
Ἀπισχναίνω, Μ. ανῶ καὶ
Ἀπισχνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου ἰσχνὸν (λιγνόν).
Ἀπισχυρίζομαι, Μ. ίσομαι. Κρατοῦμαι δυνατὰ ἀπό· ἀρνοῦμαι (ἀποποιοῦμαι, ἢ ἀντιστέκω εἴς) τι ἐπιμόνως.
Ἀπίσχω, Μ. ἀποσχήσω, = Ἀπέχω.
Ἀπίσωσις, εως (ἡ). πρᾶξις τοῦ ἀπισοῦν, ἐξίσωσις.
Ἄπιτε, β΄. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνεσ. τῆς ὁριστ. ἢ τῆς προστ. καὶ
Ἀπιτέον, θετ. τοῦ Ἄπειμι (ὑπάγω).
Ἀπίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος ἀπὸ ἀπίδια.
Ἀπιτητέον, = Ἀπιτέον.
Ἀπίχθαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀφῖχθαι.
Ἀπιχθυόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς ἰχθύν.

Ἀπιχθυς,υος (ὁ,ἡ).ὁ ἀπεχόμενος ἰχθύων, μὴ τρώγων ὀψάρια.
Ἀπίων(τῶν),γεν.πλθ.τοῦ Ἄπιος ἢ Ἄπιον.
Ἀπίων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πίων (παχύς), ἄπαχος.
Ἀπίων, οῦσα,όν, μετχ. τοῦ Ἄπειμι (ὑπάγω).
Ἀπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπλανής.
Ἀπλαῖ, ῶν (αἱ), (ἐνν. κρηπῖδες) εἶδος Ἀσκωνικῶν ὑποδημάτων μὲ μονοῦσι(ἁπλοῦς) πάτους.
Ἀπλάκητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀναμπλάκητος.
Ἀπλάνεια (ἡ). ἔλλειψις πλάνης, ἀκινησία, μονιμότης. [ἐκ τοῦ
Ἀπλανής, ἐος καὶ
Ἀπλάνητος (ὁ,ἡ). ὁ μὴ πλανώμενος (περιφερόμενος, [καὶ μτφρ.] ἀπατώμενος), ἀμετακίνητος, σταθερός, εὐθύς, δίκαιος, ἀλάνθαστος.
Ἀπλανῶς, ἐπίρ. Χωρὶς πλάνην.
Ἄπλαστος (ὁ, ἡ), Π.=(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀπέλαστος ἢ Ἄπλατος.
Ἄπλαστος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ πεπλασμένος, ἄμορφος, ἀσχημάτιστος. 2) ἀπρασποίητος, εἰλικρινής, ἁπλοῦς, ἄδολος.
Ἀπλάστως, ἐπίρ. Ἀπρασποιήτως, ἁπλῶς κτλ.
Ἀπλατής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πλάτος.
Ἄπλατος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπέλαστος καὶ Ἄπλετος.
Ἄπλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πλεγμένος (περιπεπλεγμένος).
Ἀπλεονέκτητος(ὁ, ἡ). ὁ μὴ πλεονεκτῶν ἢ μὴ πλεονεκτούμενος, ὁ μὴ θέλων (ἢ μὴ καθὼς ἀπό,γινόμενος χωρὶς)πλεονεξίαν.
Ἀπλετομεγέθης, ους (ὁ,ἡ), Π. ὁ ἔχων ἄπλετον (ἄπειρον) μέγεθος,ὑπερμεγέθης.
Ἄπλετος (ὁ, ἡ), [ἀ, πίλνημι:]. ἀπράσεως,φοβερός, τερατώδης· ἄπειρος· ἀμέτρητος· ὑπερμεγέθης.
Ἄπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἔχων ἀδύνατα) πλευρὰ (πλαγινά)· (μτφρ.) ἀσυνόδευτος, ἀβοήθητος.
Ἄπλευστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πλευσθεὶς ἢ μὴ πλεύσιμος.
Ἁπλήγιος (ὁ,ἡ), Κωμ. ἁπλοῦς τὸν τρόπον, ἁπλοϊκός. [ἐκ τοῦ
Ἁπληγίς, (ίδος (ἡ),=Ἁπλοΐς.
Ἄπληκτος (ὁ, ἡ). ἀπλήγωτος, ἀκτύπητος· (συνεκδχ.) μὴ θέλων παρακίνησιν, πρόθυμος.
Ἀπλημμελής, ἐος (ὁ, ἡ), ἀναμάρτητος, ἀλάνθαστος.
Ἄπλήμων, ονος (ὁ, ἡ),=Ἀπλήρωτος καὶ
Ἀπλῆξ, ῆγος (ὁ, ἡ),=Ἄπληκτος.
Ἀπλήρωτος(ὁ,ἡ). ὁ μὴ πληρωθεὶς(γεμισθεὶς) ἢ μὴ δυνάμενος πληρωθῆναι· ἀγέμιστος· ἀτελής· ἀχόρταγος, ἄπληρος.
Ἀπληρώτως, ἐπίρ.=Ἀπλήστως.
Ἀπλησταίνομαι, Μ. αἰνέομαι. Εἶμαι ἄπληστος, κάμνω τι μὲ ἀπληστίαν.
Ἀπληστία(ἡ).ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀπλήστου, τὸ νὰ ζυέ τις ἄπληστος (νὰ μὴ χορταίνῃ ποτέ).
Ἀπλήστοινος (ὁ,ἡ), Π. ὁ ἄπληστος οἴνου, οἰνοπότης ἀχόρταγος.
Ἄπληστος (ὁ, ἡ),=Ἀπλήρωτος, ἀγέμιστος, ἀχόρταγος (συνεκδχ.)ἄπειρος,ὑπερμεγέθης. «Φεύγειν φυγῇ ἀπλήστως,» Πλάτ.
Ἀπλήστως, ἐπίρ. Μὲ ἀπληστίαν, ἀγόρτασα.
Ἄπλητος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄπλατος.
Ἀπλόη (ἡ),=Ἀπλότης.
Ἀπλόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Οὐλόθριξ.
Ἄπλοια (ἡ), τὸ νὰ μὴ δύναταί τις νὰ πλεύσῃ (ταξειδεύσῃ) δι' ἔλλειψιν ἢ ἐναντιότητα ἀνέμου.
Ἀπλοίζομαι, Μ. (σομαι. Φέρομαι ἢ Ὁμιλῶ μὲ ἁπλότητα (εἰλικρίνειαν).
Ἀπλοΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄπλοια.
Ἁπλοϊκός, ή, όν. Ὁ φερόμενος ἢ γινόμενος μὲ ἁπλότητα, ἄκακος,ἀφελής, φυσικός, ἀκαλλώπιστος, ἀνεπιτήδευτος, ἀνυπόκριτος κτλ., (ἴδε Ἁπλοῦς).
Ἁπλοϊκῶς, ἐπίρ. Μὲ ἁπλότητα, χωρὶς ἐπιτήδευσιν, ἀδόλως, ἀφελῶς, κτλ.
Ἁπλοΐς, ίδος (ἡ), (κυρ.) χλαῖνα ἢ ἐσθὴς ἁπλῆ (μονή, ἄχι διπλῆ), παρβλ. Διπλοΐς).
Ἁπλόκαμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πλοκάμους (πλεξίδας)
Ἄπλοκος (ὁ, ἡ),=Ἄπλεκτος.
Ἁπλοκύων (ὁ). ἁπλοῦς (φυσικὸς, ἀληθινὸς, καθ' αὑτὸ) κυνικὸς φιλόσοφος (ἐπίθ. τοῦ Ἀντισθένους).
Ἁπλόος-οῦς,όη-ῆ,όον-οῦν(τὸ παρθ. Ἁπλοώτερος καὶ Ἁπλούστερος,-ούστατος), [ἅπαξ, πέλω]. ὁ μὴ διπλοῦς ἢ πολλαπλοῦς, μὴ σύνθετος, μονός, μονοειδής, (καὶ μτφρ.) φυσικός, ἀνεπιτήδευτος, ἄδολος, εἰλικρινής, ἀνυπόκριτος, ἄκακος. 2) ἀφελής, μὴ περιεργαζόμενος. 3) εὐήθης, εὐπαράτητος, εὐκολόπιστος κτλ.
Ἄπλοος-ους (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. Ἁπλοώτερος,-ώτατος). ὁ μὴ πλεύσιμος, ἄπλευστος. «Ἄπλους ἡθάλαττα ὑπὸ τῶν λιγστῶν γέγονε,» Δρ. 2) ὁ μὴ δυνάμενος πλέειν, ἄχρηστος διὰ πλεύσιμον. «Ἑπτὰ δὲ νῆες ἄπλοι ἐγένοντο,» Θκ.
Ἁπλοπάθεια (ἡ). (φλοσφ.) ἡ ἁπλὴ μόνον ἀντίληψις(ἐντύπωσις)τῶν αἰσθημάτων, [ἐκ τοῦ
Ἁπλοπαθής, έος (ὁ, ἡ).(φλοσφ.) ὁ ὑποκείμενος εἰς ἁπλᾶς μόνον ἐντυπώσεις (ἀντιλήψεις) τῶν αἰσθημάτων, ὁ εὑρισκόμενος πάντοτε εἰς παθητικὴν μόνον κατάστασιν.
Ἁπλόος, ή, όν, Π. ἀντὶ Ἁπλόος-οῦς.
Ἁπλοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἁπλότης.
Ἁπλοσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἁπλοῦν σχῆμα (σχηματισμόν), μονοειδής· σταθερός.
Ἁπλότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἁπλοῦ, εὐθύτης, ἀκακία, ἡ εὐήθεια κτλ.
Ἁπλοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. (χειρουργ.)Κάμνω ἁπλῆν τομήν, σχίζω (ἀναίγω) μὲ ἁπλοῦν καὶ εὔκολον τρόπον.
Ἁπλοτομία(ἡ).ἡ δι'ἁπλοῦ σχισίματος ἢ κοψίματος γινομένη χειρουργικὴ πρᾶξις.
Ἄπλους (ὁ, ἡ), Σ. Ἄπλοος.
Ἁπλοῦς, ῆ, οῦν, Σ. Ἁπλόος.
Ἄπλουτος(ὁ, ἡ).ὁ μὴ πλούσιος, ὁ μὴ ἔχων πλοῦτη. ‖. «Πλοῦτος ἄπλουτος,» Πλ., ὁ ἀνάξιος τοῦ ὀνόματος ἢ ἄχρηστος.
Ἁπλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἁπλοῦν, (ἐπμ.) ξεδιπλόνω, ἐκτείνω, ἁπλόνω.
Ἁπλυσία (ἡ), ἡ κατάστασις τοῦ ἀπλύτου, λέρα, ἀκαθαρσία,(ζμτφρ.) αἰσχρότης.
Ἁπλυσίας, ου (ὁ). εἶδος σπάγγου χρώματος κιτρινορυπάρου.
Ἄπλυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πλυθεὶς ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος πλύσιμον, ἄπαρος, λερωμένος. «Ῥαφανὶς ἄπλυτος,» Ἡσύχ., εἶδ. μελανορυπάρου ῥεπανίου,(Τουρν.) κεφανορέπανον.
Ἄπλωμα (τό), ἡ πρᾶξις τοῦ ἁπλόνειν.
Ἁπλῶς(τὸ παρθ.Ἁπλούστερον ἢ Ἁπλαστέρως, Ἁπλούστατα), ἐπίρ. Μὲ ἁπλοῦν (μιᾶς λογῆς, καθ' ἕνα μόνον) τρόπον, μονοειδῶς, (ἐπμ.) εὐκόλως, χωρὶς σκοπόν, ἐκπαλαίως, ὅπως τύχει, ἁπλῶς ἢ ὡς ἔτυχε. (τρπ.) ἁπλᾶ. «Ἀγροικότερός εἰμι, ὥσθ' ἁπλῶς μοι διαλέγου,» Ἀρχφ. «Μήτε παντάπασιν ἁπλῶς, μήτε λίαν ἀκριβῶς,» Ἰσοκρ. 2) μὲ ἁπλότητα, ἀδόλως, ἀνυποκρίτως «Ἁπλῶς ἀνεγίνωσκε,» Πλ. 3) ἐξ ὁλοκλήρου, ἐντελῶς. «Τῶν δὲ Ἀθηναίων κατέδυ μὲν οὐδεμία (ναῦς) ἁπλῶς» Θκ. 4) ἀπολύτως, γενικῶς, ἐν ἑνὶ λόγῳ, ἐν γένει, ἐν συντόμῳ· «Ἁπλῶς οὐδὲ ἓν ὧν λέγει συνίημι,» Ἀθ. «Πάνθ' ἁπλῶς,» Δημ. «Ἅπαξ ἁπλῶς.» «Ἴδε Ἁπαξαπλῶς.
Ἄπλωτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄπλευστος, μὴ πλεύσιμος.
Ἄπνεής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ στερ].μὴ πνέων (φυσῶν). 2) [ἀ ἐπιτ.] ὁ λίαν(δυνατὰ) πνέων. «Πῦρ ἀπνεές,» Ἐπιχρ.
Ἄπνευμάτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων (μὴ ἐκτεθειμένος εἰς τὸν) ἀέρα.
Ἀπνευστί, ἐπίρ. Χωρὶς ἀναπνοήν, χωρὶς ν' ἀναπνεύσῃ, ἀδιακόπως. «Ἀπνευστὶ ἔχω,» Πλάτ.,=Ἀπνευστιάζω.
Ἀπνευστία (ἡ), τὸ μὴ πνέειν (ἀναπνέειν), κράτημα τῆς ἀναπνοῆς.
Ἀπνευστιάζω, Μ. άσω. Δὲν ἀναπνέω, κρατῶ τὴν ἀναπνοήν μου.
Ἄπνευστος (ὁ, ἡ),=Ἄπνοος.
Ἀπνεύστως, ἐπίρ.=Ἀπνευστί.
Ἄπνοια (ἡ). ἔλλειψις ἀνέμου, νηνεμία.
Ἄπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πνοήν,[ἀναπνοήν], νεκρός. 2) [τόπος] ὅπου δὲν πνέουν ἄνεμοι. 3) ξεθυμασμένος.
Ἀπό, πρόθ. (στοιχ. μὲ γεν. ἢ σημ. ἐν μέσυντ. 1) Τοπον [ἢ κατὰ κίνησιν, δηλ.] ἀπομάκρυνσιν(καὶ ἐπμ.)χωρισμὸν ἢ τὸ μακρὰν ἢ ἔξω: «Ψίλης ἀπὸ πατρίδος.» Ἰλ. Β. «Ἀπὸ ἧς ἁλὸς εἰμι.» «αὐτ. «Ἵνα μὴ ἀπ' οἴκου ὦσι,» Θκ. «Ἀπ' ἑπτὰ σταδίων τοῦ τείχους,» Στρ. «Αὐλίζεσθαι αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ὅπλων ἐν τῇ πόλει,» Θκ. «Ἀπ' ἐφθαλμῶν γίνεσθαι,» Αξ. δηλ. ἄφαντος. «Ἀπ' ἀνδρὸς οὖσα.» Αξ., δηλ. χρυσοῦσα. «Ἀπ' οὔατος ἄγγελος. . . . ὁ δύσφημος,» Σοφ. ὁ «Ὁ ἀπὸ ἐπάρχων.» Αξ., δηλ. ὁ πρώην. «Γενόμενος ἀπὸ τῶν πράξεων ἐκείνων,» Πλ., δηλ. παύσας. (ἐδῶ ὑπάγονται καὶ φρα.) «Ἀπὸθυμεῖν (τρόπου, γνώμης, ἐλπίδος κτλ.)», ἢ κατὰ ζάσιν)» «Ἀπὸ τῶν νεῶν ἐμάχοντο,» Ξεν. 2) Διάστημα. «Ἀπετείχιζε τὴν πόλιν ἀπὸ θαλάσσης εἰς θάλασσαν,» Ξεν. 3) ἀρχὴν ἢ καταγωγήν. «Τῶν ἀφ' Ἡρακλέους,» Θκ. «Οὐκ ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης.» Ὀδ. Τ. «Οἱ ἀπ' Ἀθηναίων Ἴωνες» Θκ. (ἢ περιφρ.) «Οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς (τῆς βουλῆς, τῶν δήμαρχων, τῆς δημοκρατίας κτλ.),» ἀντὶ οἱ Στωϊκοί, οἱ βουλευταί, οἱ

ρήτορες, οἱ κωμικοὶ ἢ τραγικοὶ κτλ.). (καὶ κατηγ.) «Ὁ ἀπ' ἀνθρώπων (ἀπὸ ἐνηγάνωμ' ἰχθύς,» ἀντὶ Ὀπτὸς ἢ Τηγανιζός. 8) Αἰτίαν, (ἢ ποιητικήν:) «Ἄωλὲς ἀπὸ τραύματος.» ἀκ. «Ἀπὸ τοῦ πολέμου βιοτεύειν,» Ξεν. «Ἀπὸ παραγγέλσεως μᾶλλον ἢ ἀπὸ κήρυκος ἢ ἀπὸ προγραφῆς,» αὐτ. «Ἀφ' ἑνὸς σημείου,» Θκ. «Ἀπὸ συνθήματος,» Γρ. «Μηδὲν ἐλπίζειν ἀπ' αὐτοῦ χρηστόν,» Πλ., (ἢ ὀργανικήν:) «Τόξα ἀπὸ κρατεροῦ,» Ἰλ. Θ. «Ἐκκέλιθη πόλεμος ἀπὸ προσευχῆς,» Χρσ., (ἢ ὑλικήν:) «Ἀπὸ κέδρου,» Θκρ. «Ἀπὸ γλυκεροῦ μέλιτος,» αὐτ. «Ἀπ' ἐλαχίστων χρημάτων αὐταρκέστατα ζῶν,» Ξεν. «Ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης,» Ἀρχφ. «Στέφανος ἀπὸ ταλάντων ξ',» Δημ. (ἐδῶ ἀπάγονται καὶ ἐπιρ. ρητ.) «Ἀπὸ γλώττης (μνήμης, τύχης κτλ.).» «Ἀπὸ ταὐτομάτου (τοῦ ἴσου, τοῦ προφανοῦς, τοῦ κρατίστου, τοῦ παραχρῆμα κτλ.). 6) Μέρος ἀπὸ τοῦ ὅλου ἢ μετοχήν. «Ἀπὸ τῶν οἰκείων εἰσφέρειν τοῖς πολίταις,» Πλ. «Ἀπὸ τῶν ἐμῶν δειπνήσεσθον,» Ἀρχφ. «Μήδεα ἀπὸ θεῶν,» Ὀδ. Ε. «Κάλλος ἀπὸ χαρίτων,» Ὀδ. Ζ. 8) Χρόνον ἢ τὸ ἔκτατα ἢ ὕστερον. «Ἀπ' ἀρχῆς ἄγει τέλους.» Δημ. «Ἀπὸ τοῦ πάνυ ἀρχαίου,» Θκ. «Ἀφ' ἡλίου ἀνίσχοντος μέχρι δυομένου,» Αἰσχ. «Εὐθὺς ἀφ' ἑσπέρας,» Ξεν. «Ἀπὸ δὲ ἕκτης ὥρας,» Γρ. «Εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας,» Διόδ. «Ἀπὸ δείπνου,» Λξ. «Ἀφ' οὗ Ἀγαθοκλῆς ἀπέθανε,» Αν. «Ἀπ' ἐκείνου (ἐνν. τοῦ χρόνου),» Ἰσ. «Τὸ ἀπὸ τοῦδε,» (καὶ μὲ ἐπίρ.) «Ἀπὸ πέρυσιν,» «Ἀπὸ τοῦ νῦν,» «Ἀπ' ἄρτι.» ‖ Ἐν δὲ συνθ. 1) τὸ μακρόθεν. «Ἀποβλέπω. 2) τὸ μακρὰν ἢ χωρισμὸν καὶ στέρησιν. «Ἀπόμισθος, Ἀπόστιος, Ἀποθημῶ, Ἀποικῶ, Ἀπογαλακτίζω, Ἀπαυδῶ, Ἀποτάσσομαι. 3) παῦσιν ἢ τελειοποίησιν. «Ἀπαλγέω, Ἀπεργάζομαι. 4) ἄρνησιν. «Ἀπόφημι. 5) τὸ ἐναντίον τοῦ ὑπάρχοντος. «Ἀπογίνομαι. 6) ἐπιστροφὴν ἢ τὸ ὀπίσω. «Ἀπολαμβάνω, ἀποδίδωμι. 7) τὸ παντελῶς ἢ ἐντελῶς. «Ἀποφράττω, Ἀπολαμπάνω. 8) τὸ μολὶς. «Ἀποζῶ. 9) ἐξίτασιν ἢ ἔμφασιν. «Ἀποθαυμάζω, Ἀποθνήσκω 10) μεταβολήν. «Ἀπολίθω. ‖. (Παρὰ Ποιητ. Α'.) χωρίζεται τοῦ ῥήματος (παρεντιθεμένων ἄλλων μερίων): «Ἀπὸ σ' ὀλῶ,» Ἀρχφ., ἀντὶ Ἀπολῶ σε. (Β. περιττεύει) «Ἀπὸ μακρόθεν,» Γρ.

Ἀπο, ἐπίρ. Π. (τὸ συγκρ. Ἀποτέρω, τὸ ὑπερθ. Ἀποτάτω). μακράν, ἔξω, ἔδω Ἀπό (πρόθ.).

Ἀπο, Π. κατ' ἀναστροφὴν ἀντὶ Ἀπό (ὅταν τίθεται μετὰ τὸ ὄνομα). «Νεῶν ἄπο ξ κλισιάων,» Ἰλ. Β. «Ἔρεβεῦ ἄπο,» Ἀπλλν. «Βλεφάρων ἄπο δάκρυα πίπτει,» Αἰ. (ξ κατά τινας.) «Ἀποσκοπῶ (καιρῶ, γνώμης κτλ.).

Ἀποαίνυμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἀπαίνυμαι.

Ἀποαίρεο, Π. ἀντὶ Ἀφαιροῦ.

Ἀποαιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. ἀντὶ Ἀφαιρῶ.

Ἀποαφύω (ἡ μάλλ.) Ἀποαφύω, Μ. αφύσω, Π. ἀντὶ Ἀφύω. αρόμαι, ἀπαντλῶ.

Ἀπέβα, Αττ. ἀντὶ Ἀπεβήθ., ἀορ. Β'. τῆς παρ. τοῦ Ἀποβαίνω.

Ἀποβαλίζω, Μ. ίσομαι. Ὑπάγω, ἀναγκάζω ἀπό τινος.

Ἀποβάθρα (ἡ), ἡ σκάλα (ἢ γέφυρα) διὰ τῆς ὁπ. ἐκβαίνομεν ἀπὸ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, ἔκ τοῦ

Ἀποβαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ἀπέβην κλ.). (μόνον εἰς τὸν ἀόρ. ἀ. μεθ. ἀντὶ τοῦ) Ἀποβιβάζω. «Τὴν στρατιὰν ἀπέβησε» Ἡρ. (συνήθ. δὲ ἀμτθ. ἢ ἄλλ.) Ἐβγαίνω (χωρ. ἀπὸ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν), ἐμβαρκάρω, ἢ καταβαίνω (κυρ. ἀπὸ τὸν ἵππον), ἐκπεζεύω. «Καταχθεὶς, οὐ πρότερον ἀπέβη τῆς τριήρους» Πλ. «Ἀποβᾶσαι ἀπὸ τῶν πλοίων,» Ἡρ. «Περιπλεύσας ἀπέβη εἰς τὴν γῆν,» Ξεν. «Ἐξ ἵππων δι' ἀπέβαινεν ἐπὶ χθονί (ἢ) ἐκὶ χθόνα,» Ἰλ. Ω. Γ «Ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων,» Ἀκ. 2) ἀναχωρῶ, φεύγω, (ἐξ μτφρ.) ἀποθνήσκω. «Ὡς ἄρα φωνήσασ' ἀπέβη (καὶ ωτ) ἀπεβήσατο, τὸν δ' ἕλιπ' αὐτοῦ,» Ἰλ. Α 3) (ἐπὶ πραγμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τριτοπρσ.) λαμβάνω ἔκβασιν, γίνομαι, συμβαίνω, ἐβγαίνω, ἐκπληροῦμαι, πραγματοποιοῦμαι, κατανεύω. «Ἀπέβη τοι κατὰ γνώμαν,» Θκρ. «Πῶς ἀποβέβηκε τὰ τοῦ χρηστηρίου;» Ξεν. «Σκοπεῖν παντὸς χρήματος τὴν τελευτὴν ὅπως ἀποβήσεται,» Ἡρ. «Ὧν ἠλπίζομεν, οὐδὲν ἀποβέβηκεν,» Ἰσκρ. «Ἀπέβη δ' εἰς οὐδὲν χρηστὸν αὐτοῖς,» Πλ. «Ἄριστοι ἀνδρες ἀποβαίνουσι,» Ἀκ. «Ὅμοιος ἀπέβης τῷ τράγῳ,» αὐτ. (ὅθεν εἰς τὸ οὐδ.) «Ἀποβαίνοντα,» Θκ., τὰ ἀποτελέσματα, αἱ συνέπειαι, (καὶ κοιν.) τὰ ἀποβησόμενα. 4) (σπν.) ἀντὶ τοῦ Ἀναβαίνω (κυρ. ἐπὶ πλοίου), πλημμυρῶ. «Ὅταν ὁ ποταμὸς ἀποβῇ,» Θφρ.

Ἀποβάλλω, Μ. βαλῶ. (σπν. ξ Π.) ἀπορρίπτω, ἐκβάλλω ἀπὸ πάνω μου, ξεκάμνω (καὶ μτφρ.) ἀποποιοῦμαι. «Εἰκῇ τὸν αὐτὸν ἀπέβαλον,» Ξεν. «Ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλεν,» Ἰλ. Β. [καὶ μσ.] «Τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃς;» Θκρ. «Τοὺς τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους.» Ἀκ. 2) (συνήθ.) χάνω, χεροῦμαι. «Νικηθέντες, ὑπὲρ δυτακισχιλίους ἀπέβαλον,» Πλ. «Οἱ νικῶμενοι τὰ ἑαυτῶν πάντα ἀποβάλλουσι,» Ξεν. «Ἀπέβαλον τοσούτους ὑπὸ Κίμβρων,» Πλ.

Ἀποβάπτω, Μ. βάψω Βουτῶ (Βυθίζω) τι εἰς. «Ἀποβάπτειν εἰς ὕδωρ (ἐν ἅλμῃ),» Δοκρ., Ἀθ.

Ἀπόβασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποβαίνειν (κυρ. ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν), ξεμβαρκάρισμα. 2) Ἔκβασις· ἀποτέλεσμα 3) ἀναχώρησις κτλ.

Ἀποβαστάζω, Μ. άσω. «Ἀπάγω, Ἀποφέρω.

Ἀποβατήρια (τά), (ἐνν. ἱερά). θυσία τελεσμένη διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ πλοίου ἀπόβασιν.

Ἀποβάτης, ου (ὁ). (κυρ. ἀθλητὴς) γυμνασμένος ν' ἀποβαίνῃ καὶ πάλιν νὰ ἐπιβαίνῃ τοῦ ἵππου ἢ τῆς ἁμάξης ἢ νὰ μεταβαίνῃ ἀπὸ ἵππου εἰς ἵππον ἢ ἀπὸ ἁμάξης εἰς ἅμαξαν ἐν ᾧ τρέχουν, [ὅθεν:] «Ἀποβάτην (ἐνν. ἀγῶνα) ἀγωνίσασθαι,» Πλ.

Ἀποβατικός, ἡ, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀποβάτην (ἀθλητὴν ἢ ἀγῶνα).

Ἀποβέβηκα, πρα. τοῦ Ἀποβαίνω.

Ἀποβεβλήκω, Μ. ίσω Ἀποβάλλω (διώκω) τινὰ ἀπὸ τὸ βῆμα ξ (ἐν γέν.) τὴν θέσιν του, καθαιρῶ.

Ἀποβῆναι, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποβαίνω.

Ἀποβήσσω(ττω), Μ. βήξω. βήχων ἐβγάλλω (φλέγμα κτλ.).

Ἀποβιάζομαι, Μ. άσομαι. Π = Ἐκβιάζομαι, ἐβγάλλω (ἀποστῶ, ἀποβιώκω κτλ.) τι διὰ τῆς βίας, ἀναγκάζω, στεναχωρῶ.

Ἀποβιβάζω, Μ. άσω. Ἐβγάλλω ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν, ξεβαρκάρω, (ἴδε Ἀποβαίνω).

Ἀποβιβασμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποβιβάζειν, ξεβαρκάρισμα.

Ἀποβιβρώσκω, Μ. βρώσομαι, = Καταπρώγω, ἀποτρώγω.

Ἀποβιόω-ῶ, Μ. βιώσομαι, (ἔγχρ. εἰς τὸν ἐνεστ. δανείζον δὲ τοὺς λοιποὺς χρόνους του εἰς τὸ Ἀποζάω). Ἀποθνήσκω.

Ἀποβιώσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (γνώμονες κατὰ) τὴν ἀποβίωσιν.

Ἀποβίωσις, εως (ἡ). [ἀποβιόω], παῦσις τοῦ βίου, θάνατος.

Ἀποβλάπτω, Μ. βλάψω. (μὲ αἰτ. ξ γεν.) Προξενῶ βλάβην, στερῶ, (καὶ πθ.) στεροῦμαι, χάνω.

Ἀποβλαστάνω, Μ. βλαστήσω, -ομαι, = Ἐκβλαστάνω, φυτρώνω (καὶ μτφρ. γεννῶμαι, κατάγομαι) ἀπό.

Ἀποβλάστημα (τό). τὸ ἀπό τινος βλαστῆσαν, βλαστάρι, (καὶ μτφρ.) τέκνον ἢ ἀπόγονος.

Ἀποβλάστησις, εως (ἡ). ἡ ἀπό τινος ἐκβλάστησις, φύτρωμα, (καὶ μτφρ.) γέννησις, καταγωγή.

Ἀποβλημα (τό). τὸ πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ κατὰ πρόσωπον κύτταγμα.

Ἀπόβλεπτος (ὁ, ἡ). ὁ μακρόθεν βλεπόμενος, (ἐπμ.) = Περίβλεπτος, σημαντικός, ἀξιοθέατος, ἔκ τοῦ

Ἀποβλέπω, Μ. βλέψω. (μὲ αἰτ. προθετ.) Βλέπω (Παρατηρῶ) μακρόθεν ξ μὲ προσοχήν. γυρίζω (ἢ ἔχω προσηλωμένα) τὰ βλέμματά μου εἴς τι· (συνεκδ.) θαυμάζω, ἐπιθυμῶ, ἔχω εἰς ὑπόληψιν, ἢ πρασμένω (ἐξήρτημαι) ἀπό, ἔχω τὰς ἐλπίδας μου εἰς· (ἐπὶ ἀψύχ.) ἔχω τὸ θωρί μου, (ἐξ μτφρ.) τείνω (ἀφορῶ) πρός, ἔχω σχέσιν μέ, συντείνω εἴς· (μὲ γεν. προθετ.) ἀποστρέφω τὰ βλέμματά μου ἀπό, παραβλέπω, περιφρονῶ (χ. πτ.) βλέπω ὀπίσω ἢ ἀλλοῦ.

Ἀποβληθῆναι, πθ. ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποβάλλω.

Ἀπόβλημα (τό). πᾶν ὅ,τι ἀποβάλλει (ἀπορρίπτει) τις, ἀπορρίξιμηόν.

Ἀποβλητικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ ὑποκείμενος εἰς) ἀπώλειαν.

Ἀπόβλητος (ὁ, ἡ). ἀποβεβλημένος ἢ ἄξιος ἀποβολῆς, ἀπορρίπτεος, ἀξιοκατάφρονητος.

Ἀποβλίσσω(ττω), Μ. βλίσω. Στραγγίζω (κυρ. τὸ μέλι ἀπὸ τὰς κηρήθρας), ἀπαίρνω, ἀφαιρῶ.

Ἀποβλύζω(-βλύω), Μ. βλύσω. Ἀναβρύω (ἐν γέν.) χύνω ἔξω. ἐκπνέω

Ἀποβλώσκω, Μ. ἀποβολοῦμαι, Π. Ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ.

Ἀποβολή (ἡ), = Καταβολή. «Ὅσον ἀποβολὴ ἕνεκα,» φρ., (κοιν.) διὰ τὰ ἀμάτια.

Ἀποβολεύς, έως (ὁ). ὁ ἀποβάλλων (βίπτων, χάνων κτλ.). «Ὅπλων —, » Πλάτ
Ἀποβολή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποβάλλειν, ἀπώλ ψις, χάσιμον.
Ἀποβολιμαῖος, α, ον, Κωμ.=Ἀποβολεύς, ξ
Ἀπόβολος (ὁ, ἡ). (Γραμ.)=Ἀπόβλητος.
Ἀπο-βόσκομαι, Μ. βοσκήσομαι. Βόσκω (Τρέφομαι) ἀπό.
Ἀπο-βουκολέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Χωρίζω (Ἀπομακρύνω, Κάμνω ν' ἀποσπασθῇ, νὰ χαθῇ) ζῶον ἀπὸ τὸ κοπάδι (βουκόλιον). (μεταφορ.) ἀπατῶ, ξεβγάλλω, ξελογιάζω, ξεπλανῶ.
Ἀποβουκόλημα (τὸ). μέσον πρὸς ἀποβουκόλησιν (κυρ. ἢ μεταφορ.), ἀπάτη, δελέασμα.
Ἀπο-βράζω, Μ. βράσω, = Ἐκβράζω, βράζων (κογλάζων) χύνω ἔξω, ξερνῶ. 2) ἐξαιρίζω, πάιρνω (ἐβγάλλω) τὸν ἀφρὸν (ἢ καταγρ.) τὰ πίτυρα, κοσκινίζω 3) (ἀμτβτ. ἢ ἄλλ.) πάω τοῦ βράζειν, (καὶ μεταφορ.) ξεθυμαίνω, καταπραΰνομαι, μετριάζω.
Ἀπόβρασμα (τὸ). πᾶν τὸ ἀποβρασσόμενον, (ἄχλ.) ἀφρὸς κτ., (καταγρ.) πίτυρον κτ.
Ἀποβρασμός (ὁ). ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀποβράζειν, ἐκβολή, ξεθύμασμα κτλ.
Ἀπο-βράσσω(στω), Μ. βράσω, = Ἀποβράζω.
Ἀποβραχῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποβρέχω.
Ἀπόβρεγμα (τὸ). τὸ ὑγρὸν εἰς τὸ ὁπ. μασκεύασέν τι μετέδωκε τὴν ποιότητά του, [ἐκ τοῦ
Ἀπο-βρέχω, Μ. βρέξω. Βάλλω (Ἀφίνω) τι εἰς ὑγρὸν νὰ μουσκεύσῃ ἢ (ἐπμ.) νὰ μεταδώσῃ εἰς αὐτὸ τὴν ποιότητά του.
Ἀποβρίζω, Μ. βρίξω, Π. νυστάζω ἢ ἀποκοιμοῦμαι (κυρ. μετὰ τὸ φαγεῖ'), (κοιν.) πάιρνω τὸν ὕπνον μου.
Ἀπο-βρίθω, Μ. βρίσω. Κατά(ἡ Ἐκ)βλίβω τι διὰ τοῦ βάρους μου.
Ἀποβροχή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ Ἀποβρέχειν
Ἀπο-βροχθίζω, Μ. ίσω, = Καταβροχθίζω.
Ἀπο-βροχίζω, Μ. ίσω. Πιάνω (Σφίγγω, Πνίγω) μὲ τὸν βρόχον, (ἢ 2) λύνω, ξεβγάλλω τινὰ ἀπὸ) τὸν βρόχον (ἢ χειρουργ. τὸ πληγωμένον μέλος ἀπὸ) τὴν φασκιάν.
Ἀποβρύκω, Μ. βρύξω. Π. τραβῶ μὲ τὰ δόντια, δαγκάνω.
Ἀπόβρωμα (τὸ), [ἀποβιβρώσκω]. τὸ καταφαγωθέν.
Ἀπο-βύω, Μ. βύσω. Φράζω (Στουπώνω) ἢ 2) ξεστουπώνω (;).
Ἀποβώμιος καὶ
†Ἀπόβωμος (ὁ, ἡ). ὁ μακρὰν τοῦ βωμοῦ, ἀσεβής, βέβηλος, ἢ ἀπρόσδεκτος εἰς θυσίαν.
Ἀπόγαιος, α ἢ ος, ον, = Ἀπόγειος.
Ἀπο-γαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς γῆν. «Ἡ Ἶλις τοῦ ποταμοῦ ἀπογαιοῦται, » Ἐτμ.
Ἀπο-γαλακτίζω, Μ. ίσω. Ἀποκόπτω τὸ παιδὶ ἀπὸ τὸ γάλα.
Ἀπογαλακτισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπογαλακτίζειν, ἀπόκοπμα (τοῦ παιδίου).
Ἀπο-γαλακτόω-ῶ, Μ. ωσω, Μεταβάλλω τι εἰς γάλα.
Ἀπόγει(γαι)ος, α ἢ ος, ον. Ὁ μακρὰν τῆς γῆς, (ὅθεν ἀγρνμ.) «Ἀπόγειον (ἐνν. διάστημα), » ἡ μεγαλητερα ἀπόστασις τῶν πλανητῶν ἀπὸ τῆς γῆς 2) ὁ ἀπὸ τῆς γῆς ἐρχόμενος (ὄθεν ναυτ.) || «Ἀπόγειος (ἐνν. ἄνεμος) ἢ Ἀπογεία (ἐνν. αὔρα), » ὁ πνέων ἀπὸ τῆς ξηρᾶς πρὸς τὴν θάλασσαν (τοῦ ἐναντ. ἡ Τροπαία), καὶ «Ἀπόγειον (ἐνν. σχοινίον), » τὸ παλαμάρι μὲ τὸ ὁπ. εἶνε δεμένον τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, (παρβλ. Πεῖσμα ἢ Πρυμνήσιον).
Ἀπο-γειόσω-ῶ, Μ. ώσω Βάλω περιζ τινός (Ἀσφαλίζω μὲ)-
Ἀπογείσωμα (τὸ). ἡ ἐξέχουσα ἄκρα τῆς ὀροφῆς, (κοιν.) οἱ ρεύται τῆς σκεπῆς, (Τουρκ.) τὸ σατζάκι (τοῦ Ὀσπιτιοῦ).
Ἀπο-γεμίζω, Μ. ίσω. Εὐκαιρόνω, ξεφορτόνω.
†Ἀπογεμόω-ῶ, Μ. ώσω, (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀπογομόω.
Ἀπο-γεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ ἀπό τινος, παράγω.
Ἀπογέννημα (τὸ). τὸ γεννηθὲν ἀπό τινος.
Ἀπογέννησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπογεννᾶν.
Ἀπο-γεύομαι, Μ. εὔσομαι. Γεύομαι (Βάλλω εἰς τὸ στόμα μου) ὀλίγον μέρος τινὸς πράγματος διὰ δοκιμήν, (ἐν γέν.) δοκιμάζω.
Ἀπο-γεφυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Τραβῶ, Κλείω μὲ) γεφύρι πέρα-πέρα.
Ἀπο-γηράσκω, Μ. γηράσω. Γηράσκω ὅλως διόλου, κατανῶ εἰς ἔσχατον γῆρας.
Ἀπο-γίνω(γνο)μαι, Μ. γενήσομαι. (μὲ γεν.) Γίνομαι (Ὑπάγω) μακράν, μακρύνομαι, χωρίζομαι (χ. κτ.) λείπω, ἀναχωρῶ, χάνομαι, (καὶ μεταφορ.) ἀποθνήσκω. «Τὰ δοτὰ τῶν ἀπογενομένων, » Ἡρ., Θκ.
Ἀπο-γινώ(γνώ)σκω, Μ. γνώσομαι. (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) δὲν ἀναγωρίζω, δὲν ἐγκρίνω, ἀποδοκιμάζω, ἀπορρίπτω, ἀναιρῶ, κηρύττω ἀπαράδεκτον. «Ἀπεγνῶναι τὴν θειότητα τῆς ἀρετῆς ἀνόσιον, » Πλ. « Ἀπεγνῶσχειν τὴν γραφὴν (τὴν ἔνδειξιν), » Δημ. «Πρασωτέρω διώκειν ἀπέγνω, » Πλ. 2) (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) ἀπολύω τῆς κατηγορίας, κηρύττω ἀθῷον, ἀθῳόνω. « Ἐμοῦ τοίνυν οἱ νόμοι ἀπεγνωκότες εἰσὶ μὴ ἀδικεῖν, » Ἀσ. « Μήτε ἀπεγνώτω μηδέν, μήτε καταγνώτω, πρὶν ἀκούσῃ, » Αἰσχ. 3) (μὲ γεν. ἢ αἰτ. καὶ ἀπαρ.) ἀπελπίζω τινὰ ἢ ἐμαυτόν, ἀπελπίζομαι (ἐπμ.) παραιτοῦμαι ἀπό. «Ἀπεγνώκασι τὴν σωτηρίαν, » Ἀρστ. « Οὐ γὰρ ἀπεγνωκὼς ὑμᾶς μετέστην, » Δημ. « Τὴν πόλιν οὐκ ἀπέγνω μετὰ δυστυχίαν τηλικαύτην, » Πλ. « Ἐπιδὴ τοῦ ζῆν ἀπέγνω, » Διοδ. « Ἀπεγνώκατε ἑαυτῶν, » Δημ. « Πειθοῦς ἀπεγνωκότες, ἀνάγκην ἤδη προσήγομεν, » Συν. « Τῆς πατρίδας ἀπεγνωστέον, » αὐτ. (καὶ ἄλλ.) « Ὁ δὲ, ἀπογνοὺς καὶ ἀθυμήσας, ἀπέθανε, » Πλ. « Πρὸς ἀνθρώπους ἀπεγνωκότας, » αὐτ. (καὶ κθ.) « Τὰ Νέρωνος ἀπέγνωστο, » αὐτ. « Ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ἀπεγνωσμένος, » αὐτ. « Βουλὴ ἀπεγνωσμένη, » Ἡρ.
Ἀπ-ογκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκπίπτω κατὰ τὸν ὄγκον, ξεπρήσκομαι.
Ἀπ-ογκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὀγκώδες, γεμίζω, φουσκόνω.
Ἀπο-γλαυκόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς γλαυκόν (γρῶμα). || Ιατρ. ἢ π.θ.] γίνομαι ὅλως διόλου γλαυκός. (Ἰατρ.) παθαίνω γλαύκωσιν.
Ἀπογλαύκωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ τοῦ πάθους τὴν γλαυκώσεως (ἴδε τὴν λέξιν) ἀποτύφλωσις.
Ἀπόγλουτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἔχων βλ ὀχαμνοὺς) γλουτούς.
Ἀπο-γλυκαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὀλίγο ἢ ὅλως διόλου γλυκύ.
Ἀπο-γλύφω, Μ. γλύψω. Γλύφων (Ξύνω Σκαλίζων μὲ τὴν γλυφίδα) ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος.
Ἀπο-γλωττίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ [Κόπτω] τινὸς τὴν γλῶσσαν.
Ἀπόγνοια (ἡ). = Ἀπόγνωσις, ἀπελπισία.
Ἀπογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἵππος κτλ.) ὁ μὴ γνωριζόμενος πλέον ἀπὸ τοὺς γνώμονας ὀδόντας, ὁ ἄλλ. λειπογνώμων, (παρβλ. Ἄβολος).
Ἀπόγνωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπογνώσκειν, ἀθώωσις· ἀπελπισία, κτλ.
Ἀπογνωστέον, θετ. τοῦ Ἀπογινώσκω
Ἀπογνώστης, ου (ὁ). ὁ εὐκόλως ἀπελπιζόμενος.
Ἀπο-γομόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀπογεμίζω, ξεφορτόνω.
Ἀπο-γομφόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐβγάλλω τοὺς γόμφους (τὰ ξυλοκάφια), ξεκαρφόνω, (ἐπμ.) διαλύω.
Ἀπογονή (ἡ) ἡ σειρὰ τῶν ἀπογόνων, ἡ διαδοχὴ τοῦ γένους
Ἀπόγονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπό τινος γεννηθεὶς ἢ καταγόμενος, (κυρ. δὲ) ὁ ἔγγονος· (ὁ δὲ δισέγγονος καὶ καθεξῆς λέγεται·) « Τρίτος (« Τέταρτος κτλ.) ἀπόγονος. « Ἀριστων Θεοπόμπου ἀπόγονος ἕβδομος, » Παυσ.
Ἀπογραφεύς, έως (ὁ). ὁ ἐπὶ τῆς εἰσπράξεως τῶν φόρων δημόσιος γραμματεύς.
Ἀπογραφή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπογράφειν, Ἀντιγραφή. 2) = Καταγραφή. 3) κατάλογος, κατάστιχον, σημειωτάριον, ἡμερολόγιον. « Ἀπογραφὴ τῶν ἐλλιμενιστῶν, » Δημ. 2) εἰδ. δίκης ἐν Ἀθ. κατὰ τοῦ σφετεριστοῦ τῶν δημοσίων, (ἴδε Ἀπογράφω καὶ παρβλ. Ἀναγραφή).
Ἀπόγραφος (ὁ ἡ). ὁ ἀπό τινος γεγραμμένος, ἀντιγραμμένος, (ὅθεν: || ουσ.) Ἀπόγραφον (τὸ), = Ἀντίγραφον.
Ἀπο-γράφω, Μ. γράψω. Ἀντιγράφω, ζωγραφίζω κατὰ μίμησιν. « Ἀπ' αὐτῆς Ἀπελλῆς τὴν Ἀναδυομένην ἀπεγράψατο, » Ἀθ. 3) καταγράφω, περνῶ εἰς κατάστιχον, σημειόνω. « Καὶ ἀπέγραφον οἱ γραμματισταί, » Ἡρ. (καὶ μσ.) « Ἀπεγράψατο τὴν τε γρσίαν εἰς ἣν ἐλήφθη ἀργύριον, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ λαβόντος, » Δημ. 3) κινῶ κατά τινος δίκην ἀπογραφῆς, τὴν ἐγκαλῶ (ἐγγράφως) ὡς σφετεριστὴν τῶν δημοσίων καὶ (διὰ τοῦτο) ἔχοντα πλειοτέραν τῆς καταγραφείσης ἢ δημευθείσης περιουσίαν, (ἴδε Δημ. πρὸς Νικόστρ.). « 4) περνῶ εἰς τὸν δημόσιον κώδηκα (δηλ. δημεύω) τὴν περιουσίαν τινός. « Τὰ χωρία δημεύειν ἢ τὰς οἰκίας, καὶ ταῦτ' ἀπογράφειν, » Δημ. (ἢ μσ.) « Οἱ δὲ ἄλλοι, εἰς τὸ ἐργαστήριον ἐλθόντες, τὰ ἀνδράποδα ἀπεγράφοντο, » Ἀσ. 5) (μσ.) γράφομαι (γράφω δηλ. τὸ ὄνομά μου, ἐπμ. ὑπόχρεος, ὑπογρεοῦμαι)

νὰ κάμω τι, (κυρ. δέ) νὰ ὑπηρετήσω ὡς στρατιώτης. « Ἐκήρυξαν τῶν νέων ἀπογράφεσθαι τὸν βουλόμενον τῷ βασιλεῖ βοηθεῖν· ἀπογραψαμένων δὲ πάντων προθύμως, » Πλ. « Ἀπεγράφοντο γὰρ εἰ φίλοι συναποθανούμενοι ἑαυτοῖς, » αὐτ. « Ὥσπερ ἂν εἴτις, Ὀλυμπιάσιν νικήσας πολλάκις, ὕστερον, γέρων ὤν, ἀπογράφοιτο ἔτι, ᾗ προκαλοῖτο τοὺς ἀντιγράφους, » Αἰσχ. « Λόγον μέλλω ποιεῖσθαι, καὶ τὴν πρόσοδον ἀπεγραψάμην, » Ισκρ., προσδιώρισα τὴν ἡμέραν καθ' ἣν. 6) καταγράφομαι ὡς πολίτης (ᾗ ἐπιμ. φορολογητέος) καὶ ὡς τοιοῦτος δίδω κατάλογον τῆς περιουσίας μου. « Ἀπεγράψατο μὲν τίμημα μικρόν, ὡς ἐπάδα δὲ ἐτελῶν ἄρχειν ἠξίου τὰς ἀρχάς, » Ισ. « Ἐξῆλθε δόγμα παρὰ Καίσαρος ἀπογράφεσθαι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, » Γρφ. Ἐναντίον ἔξεστι πᾶσιν ἀπογραψαμένοις ἐγκαλησιάζειν καὶ δικάζειν, » Ἀρτ. 7) (ἰατρ.) ὑπάγομαι ἐγγράφως (ἐπὶ δικαστηρίου) νὰ ἐνάξω εἰς δίκην ἐκεῖνον εἰς τὸν ὁπ. ἀποδίδω τὸ ἔγκλημα ἀπολογούμενος. « Ἔργῳ δὲ οὐκ ἀπεγράψατο πρὸς ταύτην διαδικασίαν, » Δημ.

Ἀπο-γυιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ἄχρηστα τὰ μέλη (γυῖα) τινος, τὸν ἐκνευρίζω, (κοιν.) τοῦ κόπτω τὰ ἡπατα.

Ἀπο-γυμνάζω, Μ. άσω. Γυμνάζω ἐντελῶς ἢ ἐκ νέου, ξαναγυμνάζω. « Ἀπογυμνάζων στόμα, » Αἰσχλ. (ψρσ.) λέγων ὅ,τι τοῦ ἔλθοι εἰς τὸ στόμα.

Ἀπο-γυμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεγυμνόνω ἐντελῶς, ἀφήνω ἀλόγυμνον· ἀφαιρῶ (μτφρ.) ἐξεγάλλω εἰς τὸ φανερόν, ξεσκεπάζω.

Ἀπογύμνωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπογυμνοῦν, ξεγύμνωμα κτλ.

Ἀπογυναικόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ γυναικώδη (ἄνανδρον), ἐκθηλύνω.

Ἀπογυναίκωσις, εως (ἡ). ἐκθήλυνσις.

Ἀπο-γωνιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι γωνιῶδες (κωχιαστόν).

Ἀποδα, αἰτ. ἑν. τοῦ Ἄπους.

Ἀπο-δάζομαι (δαίομαι), Μ. δα(δαί)σομαι, Π. μοιράζω εἰς (ἢ μοιράζομαι μὲ) ἄλλους, ἁπαίρνω (ἢ δίδω, ἐξάγαλλω) μερίδιον, χωρίζω μέρος· μετέχω ἢ μεταδίδω. « Ἀποδασάμενος τῆς ἑαυτοῦ στρατιᾶς μόριον, » Ἡρ.

Ἀπο-δάκνω, Μ. δήξομαι. Δαγκάνων ἀφαιρῶ μέρος ἀπό τινος, ἁπαίρνω μιὰ βουκιά. « Μῆλα ἀποδεδηγμένα, » Λκ.

Ἀποδακρυτικός, ἡ, όν. (κυρ. λατινικόν) Παρακινητικὸν τῶν δακρύων πρὸς θεραπείαν τοῦ ὀφθαλμοῦ, ξέκ τοῦ

Ἀπο-δακρύω, Μ. ύσω. Χύνω δάκρυον, δακρύζω. 2) κλαίω, διηγοῦμαι μετὰ δακρύων. 3) (σπν.) παύω τοῦ νὰ χύνω δάκρυα.

Ἀπο-δαμέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Ἀποδημέω.

Ἀπόδαμος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀπόδημος.

Ἀπο-δάπτω, Μ. δάψω. Ἀποτρώγω, ἀφαιρῶ, ἐλαττόνω.

Ἀπο-δαρθάνω, Μ. δαρθήσομαι. Ἀποκοιμῶμαι, κοιμῶμαι ὀλίγον, (κοιν.) ἁπαίρνω ἕνα ὕπνον. 2) (σπν.) ἐξυπνῶ.

Ἀπόδασμα (τό), [ἀποδάζομαι]. μερίδιον.

Ἀποδάσμιος (ὁ, ἡ). ὁ ληφθεὶς ἢ δοθεὶς κατὰ διανομήν· ὁ χωρισθεὶς ὡς μέρος ἀπὸ τοῦ ὅλου· (κυρ. ὄ) ἄπρακτος λαβὼν μέρος γῆς, ξέκ τοῦ

Ἀποδασμὸς (ὁ). [ἀποδάζομαι]. διανομή, μοίρασμα, χώρισμα. 2) μέρος (χωρισμένον ἀπὸ τοῦ ὅλου), ἀπόσπασμα (στρατεύματος).

Ἀπόδαστος (τος), ου (ὁ, ἡ), = Ἀποδάσμιος, ἄπρακτος.

Ἀποδαστύς, ύος (ἡ). Ἰων. ἀντὶ Ἀποδασμός.

Ἀπο-δατέομαι-οῦμαι, Μ. δάσομαι, Π. = Ἀποδάζομαι.

Ἀποδεδειλιακότως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ μεγάλην δειλίαν, μὲ πολλὴν φυστολήν.

Ἀποδεδηγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀποδάκνω.

Ἀποδέδρακα, πρκ. τοῦ Ἀποδιδράσκω.

Ἀποδέδωκα, πρκ. τοῦ Ἀποδίδωμι.

Ἀποδεής, ές (ὁ, ἡ). ἐλλιπής, ἀτελής, μὴ ἐντελῶς γεμάτος, ξέκ τοῦ

Ἀποδεῖ, Μ. δεήσει. (ἀπρσ.) Λείπει, εἶνε ἐλλιπές, (τόδε Ἀποδέον).

Ἀποδειδίσσομαι, Μ. ίξομαι. Π. φοβίζω (ᾗ ἐπιμ.) ἐμποδίζω τινά.

Ἀπο-δείκνυμι, Μ. δείξω. Ἀποδείχνω, φανερόνω, κάμνω τι γνωστὸν καὶ ἀναμφίβολον, ἐξηγῶ. « Πολλὰ γὰρ εἰπὼν, οὐδέν γε τρανῶς ἀπέδειξας, » Εὐρ. (ᾗ πθ.) « Περὶ μὲν οὖν αὐτοῦ τοῦ πράγματος ἱκανῶς ἀποδεδεῖχθαί μοι νομίζω, » Ισκρ. (καὶ μσ.) « Καὶ ᾧ δοκεῖμοι δίκαια εἶναι, μὴ λόγῳ ἀλλ' ἔργῳ ἀποδεικνύμενος, » Ξεν. « Ἀποδείκνυμαι γνώμην, » Ἡρ., ἀντὶ τοῦ Ἀποφαίνομαι. 2) ἐξάγαλλω εἰς τὴν μέσην, παράγω, γεννῶ. « Τῶν δὲ γυναικῶν ἔνιαι ᾗ παιδάρια αὐτῷ ἀπέδειξαν, » Ισκρ. 3) κάμνω, κατορθόνω. « Ὃς ἂν, παραλαβὼν ἡμερώτερον, ἀποδείξῃ ἀγριώτερον ἢ παρέλαβε, » Πλάτ. « Ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσῆν ἀπέδειξαν τὴν ἐμπροσθεν πολιτείαν, » αὐτ. « Ἡ τρυφὴ καὶ συγγενῶν ᾗ φίλων ἐπιλήσμονας ἀποδείκνυσι, » Σεν. (καὶ μσ.) « Οὐδὲν ἀποδεξάμενος λαμπρὸν ἔργον, » Ἡρ. « Ἀπεδέξατο εἰς τοὺς ὑπηκόους εὐεργετικὸς μεγάλως, » αὐτ. 4) = Ἀναδείκνυμι, ἀναγορεύω, ὁριζω, χειροτονῶ (ᾗ ἐπὶ κτιρίων) καθιερῶ, ἐγκαινιάζω. « Ἀπέδειξαν ἱέρειαν τῆς Ἑστίας, » Πλ. « Ἢ ἀποδείξας σε δήμου πράσσοντα, » Συν. « Μέλλων ἀποδείκνυσι τὸ κατεσκευασμένον ὑπ' αὐτοῦ θέατρον, » Πλ. (καὶ πθ.) « Στρατηγεῖν Ἀχαιῶν ἀποδειχθείς, » Παυσ. 5) προσδιορίζω. « Ἐν βουλευτηρίῳ ἀποδείξας καὶ πρυτανεῖον, ξυνῴκισε πάντας, » Θκ. « Τὴν τρίτην ἀπέδειξαν ἐκκλησίαν, » Δημ. (καὶ πθ.) « Τοῦτο αἰτητήριον ἀπεδέδεικτο αὐτῷ, » Παυσ. « Οὔτε συνεδρίων αὐτοῖς, οὔτε χρόνων ἀποδεδειγμένων, » Ισκρ. 6) (σκν.) παρασταίνω, μιμοῦμαι. « Παρασκευάζου τὸν δικαιοῦργον ἀποδείξων, » Πλάτ. 7) ἀντὶ τοῦ Ἐπιδείκνυμι, -υμαι, κάμνω ἐπίδειξιν.

Ἀποδεικτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ συντείνων πρὸς) ἀπόδειξιν.

Ἀποδεικτικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀποδεικτικὸν τρόπον.

Ἀπόδεικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιδεχόμενος (ἢ προκείμενος εἰς) ἀπόδειξιν. 2) ἀποδεδειγμένος.

Ἀποδειλίασις, εως (ἡ). ἡ διὰ δειλίαν παραίτησις τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἀποδειλιατέον, θετ. τοῦ

Ἀποδειλιάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ αἰτ. πρόθετ. ἢ γεν.) Φοβοῦμαι (δειλιῶ) κατὰ πολλά, (ἐπμ.) δὲν παλαμῶ νὰ ἐπιχειρήσω τι, παραιτοῦμαι ἀπὸ φόβον.

Ἀπόδειξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδεικνύειν, διαφώτισις, παράστασις, ἐξήγησις, ἔκθεσις. « Ἐγκαῦθ' ἡμῖν ἀπόδειξ ποίησαι, τίποτ' ἦν ἃ ἔπραξας, » Αἰσχ. 2) καινοποίησις, ἔκδοσις, κίζορίης—, Ἡρ. 3) διορισμός. 4) προσδιορισμός. 5) κατόρθωσις, ἐκτέλεσις. « Ἔργων μεγάλων—, » Ἡρ. 6) (ῥτρ.) = Ἐνθύμημα, Συλλογισμός. 7) τὸ μέσον τῆς ἀποδείξεως, τεκμήριον. « Τίνες αἱ τούτων ἀποδείξεις; ἐναργεῖς καὶ φανεραί, » Δημ. 8) (στν.) = Ἐπίδειξις.

Ἀποδειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω (στρώνομαι ἀπὸ) τὸ δεῖπνον μου.

Ἀποδειπνίδιος (ὁ, ἡ). ὁ περισσεύσας (μεινας) ἀπὸ τὸ δεῖπνον. 2) = τῷ

Ἀποδείπνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προφθάσας εἰς (ἢ σηκωθείς ἀπὸ) τὸ δεῖπνον.

Ἀποδειροτομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ αἰτ.) Ἀκόπτω τὴν δειρήν (τὸν λαιμόν) τινος, σφάζω, ἀποκεφαλίζω.

Ἀπο-δείρω, Μ. δερῶ, Ἰων. ἀντὶ Ἀποδέρω.

Ἀποδεκάτευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδεκατεύειν, δεκάτισμα.

Ἀποδεκατεύω-ῶ, Ν. ευσω καὶ

Ἀπο-δεκατόω-ῶ, Μ. ώσω. = Δεκατίζω, ἁπαίρνω εἰς τὰ δέκα ἕν· ἁπαίρνω (ἢ δίδω) τὸ δέκατον, συνάζω τὴν δεκατεύα. ἐκλέγω διὰ λαχνοῦ μεταξὺ δέκα στρατιωτῶν ἕνα καὶ τὸν παιδεύω.

Ἀποδεκάτωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδεκατοῦν, δεκάτισμα· δεκατιά.

Ἀποδεκτός, ά, όν, θετ. τοῦ Ἀποδέχομαι.

Ἀποδεκτὴρ καὶ

Ἀποδέκτης, ου (ὁ). ὁ ἀποδεχόμενος (συνάζων, εἰσπράττων) τὰ δημόσια χρήματα καὶ ἀπ' αὐτῶν πληρώνων, ταμίας.

Ἀπόδεκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποδοχῆς ἄξιος, εὐπρόσδεκτος, εὐάρεστος.

Ἀποδέκτως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον εὐπρόσδεκτον, εὐαρέστως.

Ἀπο-δενδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι (Μεταβάλλω εἰς (καὶ πθ.) Γίνομαι) δένδρον.

Ἀποδέξασθαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποδέχομαι. 2) Ἰων. ἀντὶ Ἀποδείξασθαι, μσ. ἀόρ. β. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποδείκνυμι.

Ἀποδεξις, εως (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀποδείξις. 2) = Ἀποδοχή.

Ἀποδέξομαι, μέλλ. τοῦ Ἀποδέχομαι. 2) Ἰων. ἀντὶ Ἀποδείξομαι, μσ. μέλλ. τοῦ Ἀποδείκνυμι.

Ἀπόδερμα (τό). τὸ ἀποσπασθὲν δέρμα.

Ἀποδερματόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξάγαλλω τὸ δέρμα, ξεπετσόνω.

Ἀπο-δέρω, Μ. δερῶ. Ἀφαιρῶ τὴν δοράν, ἁγδέρνω, (συνηθ.) δέρνω τινὰ δυνατά, (κοιν.) τοῦ τινάζω τὴν προβηράν.

Ἀπόδεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδεῖσαι, τὸ ἀπό τινος δέσιμον.

Ἀποδεσμεύω, Μ. εύσω. Δένω τι δυνατὰ εἰς (ἢ μὲ) ἄλλο, κάμνω (δένω εἰς) κομπόδεμα.

Ἀπόδεσμος (ὁ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς

ἀπόδεσιν, δέμα, φασκιά, (κυρ. δέ) = Κεφαλόδεσμον ἢ Στηθόδεσμον γυναικεῖον, στηθοπάνι, (Γαλλ.) corset. 2) κομπόδεμα.

Ἀποδεσμεύω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀποδέσμευω.

Ἀποδέχομαι, Μ. δέξομαι, (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) Δέχομαι (ὄχι ἁπλῶς ἀλλὰ μὲ εὐχαρίστησιν) τι παρά τινος, παραδέχομαι, ἐγκρίνω, στέργω, εὐχαριστοῦμαι, ἐπαινῶ, (παρβλ. Ἀγαμαι). 2) (σπν.) ἐννοῶ, καταλαμβάνω. (ὁ Μέλλ. τούτου τοῦ ῥήματος δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μὲ τὸν ἰων. μέλλ. τοῦ Ἀποδείκνυμαι).

Ἀποδέω, Μ. δήσω, = Ἀποδεσμεύω.

Ἀποδέω, Μ. δεήσω, (μὲ γεν. καὶ δοτ. ἢ αἰτ. καὶ ἀπαρ.) Εἶμαι κατώτερος (ἐλλιπὴς), Λείπω, μένω ὄπισθεν, ἀπέχω. « Φιλίας δὲ πλεῖστον ὅσον ἀποδέοντες, » Ακ. « Τοῦ Ἀσκληπιοῦ τὸ ἄγαλμα μεγέθει μὲν τοῦ Ἀθήνησι Διὸς ἥμισυ ἀποδεῖ, » Παυσ. « Μέγεθος καὶ ῥώμην ἀπέβει οὐδενός, » αὐτ. « Πόλις ὅπλων ἀριθμῷ τῆς Ῥώμης οὐκ ἀποδέουσα, » Πλ. « Ἀποδέοντας οὐ πολὺ ἄνδρας εἶναι, » Φίλ. « Ἔτη οὐ πολὺ (ὀλίγῳ, βραχὺ) ἀποδέοντα ἑκατόν, » Ἀρστ. « Μύρια τριακοσίων ἀποδέοντα, » Θκ.

Ἀποδηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ὅλως διόλου φανερόν, Ἀποδεικνύω.

Ἀποδημαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποπλανῶ (Παρασύρω) τινὰ δημαγωγικῶς.

Ἀποδημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπάγω (Εἶμαι) μακρὰν τοῦ δήμου μου, ξενητεύομαι, Λείπω ἀπὸ τὸν τόπον (τὴν πατρίδα) μου. « Ὡς ἐλευθέρῳ ἔξεστί μοι καὶ ἀποδημεῖν καὶ ἐπιδημεῖν, » Ξεν. « Ποῖ γῆς ἀπεδήμεις; » Ἀρστφ. « Δεῦρο ἀποδημεῖν, » Πλ. « Ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακράν, » Γρφ. « Μακρὰν τῶν ἀνθρώπων ἀποδημῶ, » Συν. « Ἐπὶ στρατείαν ἀποδημεῖν, » Αἰλ. « Ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον ἀποδημῆσαι, » Πλάτ.

Ἀποδημητής, οῦ (ὁ), καὶ

Ἀποδημητικός, ἡ, όν. Ὁ συντιθίζων ν' ἀποδημῇ, ὁ ἀγαπῶν (ἐπιτήδειος εἰς) τὰς ἀποδημίας.

Ἀποδημία (ἡ). Ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδημεῖν, ξενήτεμα, ταξεῖδι, ἀπουσία, [ἐκ τοῦ

Ἀπόδημος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποδημῶν, Λείπων ἀπὸ τὸν δῆμον (τὴν πατρίδα) του, ξενητεμένος. « Πόλεμος —, » Πλδ., ὁ ὑπερόριος.

Ἀποδία (ἡ). Ἡ κατάστασις τοῦ ἀποδος, τὸ νὰ μὴ ἔχῃ τις (ἢ νὰ ἔχῃ ἀχαμνὰ καὶ ἄχρηστα) πόδια.

Ἀποδι-αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Ἀποδιεῖλον κτλ.), = Ἀποδιατέλλω.

Ἀποδι-αιτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Κρίνων ὡς διαιτητὴς ἀπολύω (ἀθωώνω). « Τὴν δίκην ἣν (αὐτοῦ) κατεδεδιτήκει, ταύτην ἀποδεδιτημένην ἀποφαίνειν, » Δημ.

Ἀποδιάκειμαι, Μ. κείσομαι. (μὲ δοτ.) Ἔχω ἐναντίον διάθεσιν (ἀντιπάθειαν) πρός τι, (Κλιμ. Παιδαγ. Β'.).

Ἀποδιατέλλω, Μ. στελῶ. (μὲ αἰτ. ἢ χ δοτ.) Ξεχωρίζω τι ἀπό τινος, διαμοιράζω. « Ἀποδιατελλόμενος, » Γρφ., ὁ ἐμπαδισμένος, ἀποκλεισμένος.

Ἀποδι-αιτρίβω, Μ. τρίψω. Ἐξοδεύω (Κάνω) τὸν καιρόν μου εἰς μάτην, χασομερῶ τοῦ κακοῦ.

Ἀποδι-διδάσκω, Μ. διδάξω. Κάμνω τινὰ νὰ ξεμάθῃ (λησμονήσῃ) ὅσα ἐδιδάχθη.

Ἀποδιδρασκινδα, ἐπίρ. (ὡς ὄνομα), εἶδος καλιᾶς, ἡ ἄλλ. Δραπετινδα, (κοιν.) Κρυβητό, (καρβλ. Μυΐνδα), ξένη τοῦ

Ἀποδιδράσκω, Μ. ἀποδράσομαι (ἀόρ Ἀπέδρασα, καὶ β'. Ἀπέδραν, (ὄθεν) ἀπαρ. Ἀποδρᾶναι, μτχ. Ἀποδράς). Φεύγω ἀπὸ πουθενὰ δρομαῖος ἢ κρυφίως καὶ ὑπάγω εἰς μέρος ἄγνωστον, δραπετεύω, κρυφεύγω. 2) (μὲ αἰτ.) ἀποφεύγω (ἀποπατοῦμαι) τι.

Ἀποδιδύσκω, Μ. ἀποδύσω, = Ἀποδύω.

Ἀποδίδωμι, Μ. δώσω (ἀόρ. Ἀπέδωκα καὶ μσ. Ἀπεδόμην κτλ.). Δίδω (Ἐπιστρέφω) ὀπίσω ὅ,τι ἔλαβον, δίδω χρεωστικῶς εἴς τινα ὅ,τι τῷ ἀνήκει, (ἐπμ.) πληρώνω (κάμνω) τὸ χρέος μου. « Ἀποδοτε οὐτοῖς πάντα ὅσα ἐλάβετε, » Ξεν. « Ἀπίδος τὰ πορθμεῖα, » Ακ. « Οὐδὲ γονεῦσι θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκεν, » Ἰλ. Δ. « Τῇ γῇ ἀποδοῦναι τὸ σῶμα, » Ξεν. « Ὅ,τι περ ἂν λάβῃ ἡ γῆ καλῶς καὶ δικαίως ἀποδίδωσι, » αὐτ. « Χάριτας ἀποδιδόναι, » αὐτ. « Τοὺς ὅρκους ἀποδοῦναι, » Δημ. (ἢ πθ.) « Δῶται ἀπεδόθησαν αἱ μαρτυρίαι ἐπὶ Νικίου, » αὐτ. 2) ἀποκάμνω· προσδιορίζω. « Μουσικὴν γυναῖξιν ἀποδιδόναι, » Πλ. « Ἀκριβῶς ἑνὶ ἑκάστῳ τὸ δίκαιον ἀποδιδόναι, » αὐτ. « Ἀπέδοσαν αὐτῷ τὸ πρωτεῖον. » Θυς. « Τὸ κρίνειν ἀποδοτέον οὐδὲν ἧττον τοῖς πεπαιδευμένοις ἢ τυῖς εἰδόσι, » Πλάτ. (καὶ πθ.) « Μάλιστα δὲ ἀρχὰς λεκτέον ταύτας, ὅσαις ἀποδέδοται βουλεύσασθαί τε καὶ κρῖναι καὶ ἐπιτάξαι, » Ἀρς. « Ἡ φύσις ἑκάστῳ τῶν κεκτημάτων ἀποδίδωσι τὸ δεκτικὸν μέριον, » αὐτ. 3) φρήνω (ἐπιτρέπω) τι εἴς τινα· ἀναφέρω. « Εἰς τὴν βουλὴν περὶ αὐτῶν ἀπέδοσαν, » Ἰσκρ. 4) κάμνω (ὅ,τι χρεωστῶ νὰ κάμω), ἐκτελῶ, κατορθόνω. « Τὸ ἔργον αὐτοῦ εὖ ἀποδίδωσιν, » Ἀρστ. « Τὰ τελειότερα τῶν ζώων τέλειον ἀποδίδωσι τὸ τέκνον, » αὐτ. « Τὸν λόγον τοῦτον οὐδένες ἂν ὑμῶν ἐναντιώτερον ἀποδοῖεν, » Πλάτ. 5) δίδω τὸν ὁρισμὸν τινὸς πράγματος, τὸ ἐξηγῶ, τὸ περιγράφω. « Οἷος τυγχάνει ὁ θεὸς ὤν, φεῖ που ἀποδοτέον, » Πλάτ. « Τὴν εὐδαιμονίαν οὐχ ὁμοίως πάντες ἀποδιδόασι, » Ἀρστ. « Σιμμίας δὲ τὴν κατύλην ἀποδίδωσιν ἄλλεσον, » Ἀθ. 6) ἐξαλλῶ πάλιν εἰς τὸ φανερόν, (ἐξ μσ.) ἀναφαίνομαι, ἐπανέρχομαι. « Τῶν λαχανοδῶν τὰ μὲν τὴν ἐξομοίωσιν ἀποδίδωσι, » Θφρ. « Ἀποδίδασι διὰ πλειόνων γενῶν αἱ ἐμπειρίαι τες, » Ἀρστ. « Ἴδῃ δὲ ἀπέδωκέ τι (τῶν συγγενῶν σημείων) καὶ διὰ τριῶν, » αὐτ. 7) (μσ.) κωλῶ (μὲ κάποιαν διαφορὰν τοῦ Πιπράσκω, ἴδε τὸ παράδειγμα), ξεκάμνω. « Τὴν δὲ κεφαλὴν τοῦ... δισχιλίων καὶ πεντακοσίων δραχμῶν ἀπέδοτο τῇ θυγατρί, » Πλ. « Οἰκέτην πονηρὸν πωλεῖ τις καὶ ἀποδίδοται τοῦ εὑρεθέντος, » Ξεν. (καὶ ἐνεργ. ἄλλ' σπν. ἢ ἀμφ.) « Γ' ἀνδράποδα ἀπέδοσαν, » Θκ.

Ἀποδι-δράσκω, Μ. ἀποδράσομαι, = Ἀποδιδράσκω.

Ἀποδι-δύσκω, Μ. ἀποδύσω, = Ἀποδύω.

Ἀποδι-δύω, Μ. δύσω (ἀόρ. Ἀπέδυσα καὶ μσ. Ἀπεδυσάμην κτλ.). Δίδω (Ἐπιστρέφω) ὀπίσω ὅ,τι ἔλαβον, δίδω χρεωστικῶς εἴς τινα ὅ,τι τῷ ἀνήκει, (ἐπμ.) πληρώνω (κάμνω) τὸ χρέος μου. « Ἀποδοτε οὐτοῖς πάντα ὅσα ἐλάβετε, » Ξεν. « Ἀπίδος τὰ πορθμεῖα, » Ακ. « Οὐδὲ γονεῦσι θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκεν, » Ἰλ. Δ. « Τῇ γῇ ἀποδοῦναι τὸ σῶμα, » Ξεν. « Ὅ,τι περ ἂν λάβῃ ἡ γῆ καλῶς καὶ δικαίως ἀποδίδωσι, » αὐτ. « Χάριτας ἀποδιδόναι, » αὐτ. « Τοὺς ὅρκους ἀποδοῦναι, » Δημ. (ἢ πθ.) « Δῶται ἀπεδόθησαν αἱ μαρτυρίαι ἐπὶ Νικίου, » αὐτ. 2) ἀποκάμνω· προσδιορίζω. « Μουσικὴν γυναῖξιν ἀποδιδόναι, » Πλ. « Ἀκριβῶς ἑνὶ ἑκάστῳ τὸ δίκαιον ἀποδιδόναι, » αὐτ. « Ἀπέδοσαν αὐτῷ τὸ πρωτεῖον. » Θυς. « Τὸ κρίνειν ἀποδοτέον οὐδὲν ἧττον τοῖς πεπαιδευμένοις ἢ τυῖς εἰδόσι, » Πλάτ. (καὶ πθ.) « Μάλιστα δὲ ἀρχὰς λεκτέον ταύτας, ὅσαις ἀποδέδοται βουλεύσασθαί τε καὶ κρῖναι καὶ ἐπιτάξαι, » Ἀρς. « Ἡ φύσις ἑκάστῳ τῶν κεκτημάτων ἀποδίδωσι τὸ δεκτικὸν μέριον, » αὐτ. 3) φρήνω (ἐπιτρέπω) τι εἴς τινα· ἀναφέρω. « Εἰς τὴν βουλὴν περὶ αὐτῶν ἀπέδοσαν, » Ἰσκρ. 4) κάμνω (ὅ,τι χρεωστῶ νὰ κάμω), ἐκτελῶ, κατορθόνω. « Τὸ ἔργον αὐτοῦ εὖ ἀποδίδωσιν, » Ἀρστ. « Τὰ τελειότερα τῶν ζώων τέλειον ἀποδίδωσι τὸ τέκνον, » αὐτ. « Τὸν λόγον τοῦτον οὐδένες ἂν ὑμῶν ἐναντιώτερον ἀποδοῖεν, » Πλάτ. 5) δίδω τὸν ὁρισμὸν τινὸς πράγματος, τὸ ἐξηγῶ, τὸ περιγράφω. « Οἷος τυγχάνει ὁ θεὸς ὤν, φεῖ που ἀποδοτέον, » Πλάτ. « Τὴν εὐδαιμονίαν οὐχ ὁμοίως πάντες ἀποδιδόασι, » Ἀρστ. « Σιμμίας δὲ τὴν κατύλην ἀποδίδωσιν ἄλλεσον, » Ἀθ. 6) ἐξαλλῶ πάλιν εἰς τὸ φανερόν, (ἐξ μσ.) ἀναφαίνομαι, ἐπανέρχομαι. « Τῶν λαχανοδῶν τὰ μὲν τὴν ἐξομοίωσιν ἀποδίδωσι, » Θφρ. « Ἀποδίδασι διὰ πλειόνων γενῶν αἱ ἐμπειρίαι τες, » Ἀρστ. « Ἴδῃ δὲ ἀπέδωκέ τι (τῶν συγγενῶν σημείων) καὶ διὰ τριῶν, » αὐτ. 7) (μσ.) κωλῶ (μὲ κάποιαν διαφορὰν τοῦ Πιπράσκω, ἴδε τὸ παράδειγμα), ξεκάμνω. « Τὴν δὲ κεφαλὴν τοῦ... δισχιλίων καὶ πεντακοσίων δραχμῶν ἀπέδοτο τῇ θυγατρί, » Πλ. « Οἰκέτην πονηρὸν πωλεῖ τις καὶ ἀποδίδοται τοῦ εὑρεθέντος, » Ξεν. (καὶ ἐνεργ. ἄλλ' σπν. ἢ ἀμφ.) « Γ' ἀνδράποδα ἀπέδοσαν, » Θκ.

Ἀποδι-δώσκω, Μ. ἀποδώσω, = Ἀποδίδωμι.

Ἀποδι-ειρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπομακρύνω (ἀπορρίπτω) τι. 2) παίω τοὺς περιστρέφω, ἀποτελειόνω τὸ ἄλωνισμα.

Ἀποδίημι (χωρὶς Μ.), Π. ἀποδίωκω.

Ἀποδι-ομοπεσμεύ-ομαι, Μ. ήσομαι, Δι' ἐξιλεωτικῆς πρὲς τὸν ἀποστράτιον Δία θυσίας ἢ ἐπικλήσεως μακρύνω ἀπ' ἐμοῦ κακόν τι, (ἐν γέν.) ἀποδιώκω, ἀποποιοῦμαι, κτλ. (παρβλ. Ἀποτραπεζόμαι καὶ Ἐνθύω).

Ἀποδιοπόμπησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδιοπομπεῖσθαι, ἀποτροπιασμὸς· ἀποποίησις.

Ἀποδι-ορίζω, Μ. ίσω. (Γρφ.) Χωρίζω διὰ συνόρων.

Ἀποδι-σκεύω, Μ. εύσω. Ῥίπτω τὸν (ἢ ὡς) δίσκον.

Ἀποδι-ωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ώσω. Κουνῶ τι μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ.

Ἀποδιωκτήρ, ῆρος ὁ Ἀποδιώκτης. ων ὁ, ὁ ἀποδιώκων, καὶ

Ἀποδιώκτρια (ἡ), ἡ ἀποδιώκουσα, ξένη τοῦ

Ἀποδιώκω, Μ. διώξομαι. Διώχνω ἔξω ἢ μακράν.

Ἀποδίομαι, Π. ὑποτ. τοῦ Ἀποδέομαι.

Ἀποδίωξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδιώκειν, διώξιμον.

Ἀποδοκεῖ (ἀπρσ. ἐκ τοῦ

Ἀποδοκέω-ῶ,) Μ. δόξω (ἀόρ. Ἀπέδοξεν, — Οὐ δοκεῖ, δὲν ἐγκρίνεται, δὲν εἶνε, ἢ δὲν φαίνεται) σύλλογον ἢ ἀρεστόν. « Μὴ ἀποζόξῃ ὑμῖν τὰς σπονδὰς ποιήσασθαι, » Ξεν. (καὶ παρολλ. μετὰ τοῦ Μὴ) « Ἀπέδοξε σφι μὴ τιμωρέειν ἴωσι, » Ἡρ.

Ἀπο-δοκιμάζω, Μ. άσω. Ἀφ' οὗ δοκιμάσω (ἐξετάσω) τι, δὲν τὸ ἐγκρίνω, (ἐπμ.) τὸ ἀποβάλλω ὡς ἀδόκιμον καὶ ἄχρηστον.

Ἀποδοκιμασία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδοκιμάζειν, ἡ ἀποβολὴ (καταφρόνησις) τινος ὡς ἀδοκίμου καὶ ἀχρήστου.

Ἀποδοκιμαστέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀποδοκιμάζω.

Ἀπόδοκιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποδοκιμασθείς, μὴ ἐγκριθείς, ἀδόκιμος, ἀνάξιος.

Ἀπόδομα (τὸ). (Γρφ.) τὸ ἀποδοθὲν ἢ ἀποδοτέον, προσφορά, τάξιμον (χυδ.) τάμμα.

Ἀποδύομαι, Π. ἀντὶ Ἀποδύνομαι.

Ἀποδυκάζω, Μ. άσω. Ἀφαιρῶ τὴν δέξιν (τὴν ὑπόληψιν) τινος, ἀτιμάζω, (Νικ Χων.)

Ἀποδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄφοδος.

Ἀποδος, γεν. τοῦ Ἄπους.

Ἀπόδυς, (ὁ, ἐν. πρτ. τοῦ) ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ

Ἀποδύω, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποδίδωμι.

Ἀποδόσιμος (ὁ, ἡ). ὃς τις πρέπει ἢ δύναται (εἶναι διά) ν' ἀποδοθῇ.
Ἀπόδοσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδίδειν, πληρωμή (χρέους κτλ.)· ἐξήγησις, ὁρισμός· ἔκθεσις, περιγραφή· (Γραμτ.) τὸ δεύτερον (τὸ συμπληρωτικὸν) μέρος τῆς περιόδου, ἡ ἀντιστιχοῦσα πρότασις. (σπν.) πώλησις.
Ἀποδοτήρ (ὁ). ὁ ἀποδίδων, πληρωτής, ἀνταποδότης.
Ἀπόδουλος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς (καταγόμενος) ἀπὸ δούλων.
Ἀποδοῦναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποδίδωμι.
Ἀποδοχεῖον (τὸ). τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον δέχεται (ὑποδέχεται) τίποτινα ἢ βάλλειτι.
Ἀποδοχεύς, έως (ὁ). = Ἀποδέκτης.
† Ἀπο.δοχεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἀποδοχεύς.
Ἀποδοχή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδέχεσθαι, παραλαβή· ἔγκρισις· ὑποδοχή, ὑποδεξίωσις, ἔπαινος, τιμή· εὐχαρίστησις.
Ἀποδοχμόω-ῶ, Μ. σω, Π. βάλλω τι πλάγια (δίπλα), πλαγιάζω, γέρνω (ὀπίσω).
Ἀποδρᾶ, γ'. πρσ. τοῦ φορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀποδιδράσκω.
Ἀπόδραγμα (τὸ). ὃ,τι ἢ ὅσον ἁδράξας ἀπέσπασέ τις, χεράδα.
Ἀποδραθεῖν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποδαρθάνω.
Ἀπόδραθι, ἀόρ. β'. τῆς πρς. καὶ
Ἀποδράτην, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποδιδράσκω.
Ἀπόδρασις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδιδράσκειν, φυγὴ (κρυφία), δραπέτευσις, λειποτάκτησις.
Ἀποδράσομαι, μέλλ. τοῦ Ἀποδιδράσκω.
Ἀποδράσω (πω) ἐξ (μσ. Ἀποδράσσο(ττο)μαι, Μ. δράξω, ομαι. Ἀδράχνων (Περιλαμβάνων μὲ τὴν χεῖρά μου) τι τὸ ἀποσπῶ (π. χ. χόρτον κτλ.), (ἐν γέν.) ἁπαίρνω μέρος ἀπό τινος.
Ἀπο.δρέπω καὶ (μσ.) -δρέπο[πτο]μαι, Μ. δρέψω, -ομαι. Κόπτω (Συνάζω) κυρ. ἄνθη ἢ καρπούς, (ἐν γέν.) ἀφαιρῶ, παίρνω.
Ἀποδρῆναι, Ἰων. ἀντὶ Ἀποδρᾶναι.
Ἀπόδρησις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀπόδρασις.
Ἀπόδρομος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιζρέφων δρομαῖος ἢ ἀπὸ δρόμον (τρίξιμον). 2) ὁ μένων ὀπίσω εἰς τὸν (ἑπτ. ἀχρτος πρὸς) δρόμον, δρομεὺς ἀπόμαχος.
Ἀποδρομή (ἡ), [ἀποτρέχω], = Ἀπόδρασις, ἀποφυγή. 2) (σπν.) καταφυγή.
Ἀπο.δρύπτω (δρύφω), Μ. δρύψω, Π. ἐξεσχίζω (ἀποκόπτω) τι μὲ τοὺς ὄνυχας κτλ., τσουγρανίζω.
Ἀποδρώην, Ἀττ. ἀντὶ Ἀποδραίην.
Ἀπο.δῦνω, Μ. δύσω, Π. ἀντὶ Ἀποδύω.
Ἀποδυρμός (ὁ). ἀδυρμὸς σύντονος, θρηνολογία, [ἐκ τοῦ
Ἀπ.οδύρομαι, Μ. οδυροῦμαι (μέλ. τ.) θρηνολογῶ, προσκλαίομαι, παραπονοῦμαι. « Ταῦτα γοῦν ἀπωδύρου πρός με, » Αἰσχ.
Ἀπόδυσις, εως (ἡ). γύμνιση, ξεγύμνωμα.
Ἀπο.δυσπετέω-ῶ, Μ. ήσω Δυσφορῶ, ἀγημονῶ, στεναχωροῦμαι (ἑπτ.) ἀπελπίζομαι, ἀποδειλιῶ, δυσαρεστοῦμαι ἢ παραπαίνω, ἀπομακρύνομαι, ἀπέχω· Ἀποτυγχάνω.
Ἀποδυσπέτησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδυσπετεῖν, ἀδημονία, δυσαρέσκεια, ἀπελπισία.
Ἀποδυτήριον καὶ Ἀπόδυτρον (τὸ). ἁ (πρὸ τοῦ λουτροῦ καὶ τῆς παλαίστρας) τόποι ὅπου ἀποδύονται.
Ἀπο δύω, δύσω (ἀόρ. Ἀπέδυσα ἢ μσ. Ἀπεδύσην κτλ.), (μὲ δύο αἰτ. ἡ αἰτ. ἢ γεν.) = Ἐκδύω, γυμνόνω, ξεγυμνόνω, (ἢ μεταφορ.) ἀπαλλάττω. ἐλευθερόνω, (ἢ μσ.) ἀποφεύγω. « Ἀποδύω σε τὴν ἐσθῆτα ἢ τῆς ἐσθῆτος, » Ακ. (καὶ μσ.) « Ἀπέδυσαι, καὶ ἤδη παλαίωμεν, » αὐτ. (ἢ πθ.) « Οἶμαι τάλας, ἀποδύσεσθαι μεθ' ἡμέραν, » Ἀρστφ. « Ἀπεδέδυντο τὸν φόβον, » Πλὸ. « Ἀποδυόμενος (ἑπ.-λυόμενος) τὰς διαβολάς, » Πλ. 2) (συνκδ. ἀπὸ τῶν παλαιστῶν, μέλλ. ἢ ὀρι. προθετ. ἢ ἀπαρ.) ἑτοιμάζομαι, ἐπιχειρίζομαι, καταπιάνομαι, (ἢ κοιν.) ἀναστρέφομαι, συναναστρέφομαι. « Οἱ πρὸς πᾶσαν ἀποδυόμενοι πρᾶξιν. » Πλ. « Πρὸς τὸν πότον, ὡς πρὸς τὸν ἀντίπαλον ἀποδυόμενοι, » Αἰλ. « Τὴν δικαιοσύνην σὺ ἀποδύῃ διδάσκειν, » Ξεν.
Ἀποδῶ, (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Ἀποδόω, δένω.
Ἀποδῶ, ᾷς, ᾷ, ῶμεν κτλ., ἀόρ. β', τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀποδίδωμι.
Ἀπο.δωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χαρίζω μέρος πράγματος ἀνήκοντος εἰς ἐμέ.
Ἀπο.δωσείω (χωρὶς Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω διάθεσιν) νὰ ἀποδώσω.
Ἀποειμένος, η, ον, Π. μτχ. τοῦ Ἀπόεννυμι.
Ἀπό.ειμι, Π. ἀντὶ Ἄπειμι.
Ἀποειπεῖν, Π. ἀντὶ Ἀπειπεῖν, καὶ
Ἀποεῖπον, Π. ἀντὶ Ἀπεῖπον, ἀόρ. β'. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀπαγορεύω.
Ἀποείρω, Μ. έρω (ἀόρ. Ἀπόερσα), Π. ἀποσπῶ. παρασύρω.
Ἀποέλπτος (ὁ, ἡ), Π. ἀνέλπιστος ἢ ἀπηλπισμένος.
Ἀπ.όεννυμι, Μ. , ; (ὁ πθ. πρκ. Ἀποειμένος), Π. ἀντὶ Ἀποδύω.
Ἀπο.εργάθω, Π. ἀντὶ Ἀπείργω.
Ἀποέργμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἀποεργομένος ἢ Ἀπειργθείς ἢ Ἀπειργάμενος, μτχ. τοῦ-
Ἀπο.έργω, Π. ἀντὶ Ἀπείργω.
Ἀπόερσα, Π. ἀόρ. ά. καὶ
Ἀποέρσω, Π. μέλλ. τοῦ Ἀποείρω, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀποέρξω.
Ἀπο.ζάω-ῶ, Μ. ζήσω ἢ ζήσομαι ἢ βιώσομαι (ἀόρ. Ἀπέζησα ἢ Ἀπεβίων χρ.). Ζῶ ἀπό τινος, ζῶ μὲ στεναχωρίαν ἢ πτωχικά, μόλις ζῶ.
Ἀπόζεμα (τὸ), [ἀποζέω], = Ἀφέψημα, (Ἰταλ.) δεκότον.
Ἀπο.ζέννυμι, Μ. ζέσω, = Ἀποζώννυμι.
Ἀπο.ζευγέω, Μ. . . ; Ἰων. ἀντὶ
Ἀπο.ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω (πθ. ἀόρ. β'. Ἀπεζύγην), = Ἀποζυγόω. 2) = Διαζευγνύω, ἀποδιαβιβάζω. « Δεῦρ' ἀπεζύγην πόδας, » Αἰσχλ. (περιφρ. ἀντὶ ἐπεραπάτησα καὶ ἦλθον).
Ἀπο.ζέω-ῶ, Μ. ζέσω. Βάλλω τι νὰ βράσῃ (νὰ πάρῃ μίαν-δύο-κτλ. βράσεις), (ἰατρ.) κάμνω δεκότον. 2) (ἰατρ.) ζεματίζω (ζέω κοχλακίζω) πλέον, κόπτεται ἡ βράσις μου.
Ἀποζήν, ἀπαρ. τοῦ Ἀποζάω.
Ἀποζυγόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐβγάλλω τὸν (ἢ ἀπὸ τὸν) ζυγόν, ξεζεύγω
Ἀπ.όζω, Μ. οζήσω (πρκ. ἀντὶ ἐνς. Ἀπόδωδα). Ἐβγάλλω ἐσωθιὰ (μυρωδιάν), μυρίζω. « Μύρου (« Κινάβρας κτλ.) ἀπόζων, » ἀκ. « Ἀπόζει θεσπέσιον (παραπλήσιον κτλ.), » Ἡρ.
Ἀπο.ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω βλέπων τι, μιμοῦμαι τὴν ζωγραφιὰ τινος, κάμνω (παίρνω) τὴν εἰκόνα του.
Ἀπο.ζώννυμι, Μ. ζώσω. Ἐβγάλλω (Παίρνω) τὴν ζώνην τινός, ξεζώνω, (συνκδ.) ἐξαρματόνω, (ἐπμ.) ἀπολύω (κυρ. στρατιωτικόν) τῆς ὑπηρεσίας, καθαιρῶ.
Ἀπο θάλλω. Μ. θαλήσω. Παύομαι τοῦ θάλλειν, χάνω τὰ φύλλα (τὰ ἄνθη, τὴν ἀκμήν) μου, μαραίνομαι, καρακμάζω.
Ἀπο.θάλπω, Μ. θάλψω. Ζεσταίνω τινὰ (μὲ τὴν ἰδίαν μου θερμότητα).
Ἀποθανεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ
Ἀποθανών, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀποθνῄσκω.
Ἀποθαρρέω (θαρσέω)-ῶ, Μ. ήσω. Παίρνω θάρρος, ἐγκαρδιόνομαι (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) τολμῶ νὰ κάμω τι.
Ἀπο.θαυμάζω, Μ. άσω. Θαυμάζω κατὰ πολλά, ἀπορῶ περί τινος.
Ἀποθεάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Βλέπω (Παρατηρῶ) μακρόθεν ἢ ἀπὸ ὑψηλά ν μὲ προσοχήν.
Ἀπο.θεάζω, Μ. άσω. Γίνομαι (ἢ Ὁμιλῶ ὡς) θεόπνευστος, ἐνθουσιάζομαι.
Ἀπο.θειόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Ἀποθεόω.
Ἀπο.θεμελιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀναστρέφω ἐκ θεμελίων, ξεθεμελιόνω.
Ἄποθεν, ἐπίρ. Μακρόθεν, ἀπὸ μακρυά. (μὲ γεν.) μακράν. (ἐνάρθρ. ὁ ἑλλ.) ὁ Ὅ (ἡ, τὸ, τὰ κτλ.) ἄποθεν, « μεμακρυσμένος, μακρυνός.
Ἀπόθεος (ὁ, ἡ). ὁ μακρὰν (μεμακρυσμένος) τοῦ θεοῦ· ἄθεος.
Ἀπο.θεόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ἀπὸ ἀνθρώπου θεόν, θεοποιῶ.
Ἀποθεραπεία (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ ἐντελὴς θεραπεία (ἰατρεία, περιποίησις, λατρεία), (ἰδιαιτ. δέ) ἡ διὰ γυμναστικῆς τρίψεως ἀποτελείωσις τῆς ἀναῤῥώσεως ἀσθενοῦς.
Ἀποθεράπευσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις καὶ
Ἀποθεραπευτικὴ (ἡ), ἡ (ἐνν.) τέχνη τοῦ ἀποθεραπεύειν (κυρ.) ἀσθενῆ εἰς ἀνάῤῥωσιν.
Ἀπο.θεραπεύω, Μ. εύσω. Λατρεύω μὲ θρησκευτικὰς τελετάς. 2) κατορθώνω τὴν ἐντελῆ ἀνάῤῥωσιν ἀσθενοῦς διὰ γυμναστικῶν τρίψεων.
Ἀπο.θερίζω, Μ. ίσω. Θερίζων ἀποκόπτω.
Ἀπόθερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποβαλὼν τὴν (μὴ ἔχων πλέον) θερμότητα. « Οἱ γέροντες ἀπόθερμοι, » Ἀρετ.
Ἀποθέσιμος (ὁ, ἡ). (κυρ. καρπὸς κτλ.) ὁ πρὸς ἀπόθεσιν, ἀποταμίευσιν) ἐπιτήδειος
Ἀπόθεσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτιθέναι ἢ ἀποτίθεσθαι· ἀποταμίευσις. 2) ἀποβολή, ἀπόῤῥιψις, ἀπαγκίνεξις· ἔκθεσις (βρέφους). 3) (Γραμτ.) ἡ παῦσις (χαμήλωσις) τῆς φωνῆς εἰς τὸ τέλος τῆς φράσ.εως. 4) (ἀρχιτεκτ.) ἡ ἐπάνω λε-

πτότερος καὶ κάτω παχύτερος σχηματισμὸς τῶν στύλων, ἡ ἄλλ. Ἀπόφυσις.
Ἀποθεσπίζω, Μ. ἰσω. Ὁμιλῶ ὡς προφήτης, χρησμοδοτῶ, προλέγω.
Ἀποθέσπισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποθεσπίζειν, χρησμοδότησις.
Ἀπόθεστος (ὁ, ἡ). ΙΙ. [ἀπό, θέσασθαι], = Ἀπεγκαίτης· ἀποτρόπαιος· ἀκόθλητος, ἀπερράμμένος, (παρβλ. Ἀπόθετος).
Ἀπόθετα (τὰ), τόπος βαραθρώδης παρὰ τὴν Σπάρτην ὅπου ἐξετίθεντο τὰ κακῶς ὠργανισμένα βρέφη.
Ἀπόθετος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτεθειμένος (φυλαγμένος, βαλμένος) κατὰ μέρος, κρυμμένος, (ἐνίοτε συνεχ.) ἄχρηστος.
Ἀποθέω, Μ. θεύσομαι, = Ἀποτρέχω, ἀναχωρῶ δρομαῖος.
Ἀποθεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλέπω (Παρατηρῶ) μακρόθεν καὶ μὲ προσοχήν.
Ἀποθεώρησις, εως (ἡ). ἡ μακρόθεν ἢ μετὰ προσοχῆς παρατήρησις.
Ἀποθέωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποθεῶν, θεοποίησις.
Ἀποθήκη (ἡ). τόπος ὅπου ἐναποθέτονται (βάλλονται πρὸς φύλαξιν) πράγματα, κελλάρι, ἀμπάρι, μαγαζί κτλ.
Ἀποθηλασμός (ὁ). βύζαγμα ἢ ἀποβύζαγμα, ἀπόκομμα.
Ἀποθηλύνω, Μ. υνῶ, = Ἀπογυναικίζω, ἐκθηλύνω.
Ἀποθηριόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ θηριώδη καὶ ἄγριον, ἐξαγριόνω, (ἐπὶ πληγ.) κακοφορμίζω, (σπν.) γεμίζω ἀπὸ θηρία.
Ἀποθηρίωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς θηρίον ἄγριον μεταβολή, ἐξαγρίωσις, κακοφορμισμα (κληγῆς).
Ἀποθησαυρίζω, Μ. ίσω. Ἀποταμιεύω, ἐναποθέτω, βάλλω κατὰ μέρος.
Ἀποθησαυρισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποθησαυρίζειν, ἀποταμίευσις.
Ἀποθήσω, μέλλ. τοῦ Ἀποτίθημι.
Ἀπόθητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ποθητὸς [ἐπιθυμητός].
Ἀποθινόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ἢ Φράζω μὲ σωρὸς (θῖνας) ἄμμου.
Ἀποθλασμός (ὁ). τσάκισμα, ζούλιγμα, ξέκ τοῦ
Ἀποθλάω-ῶ, Μ. θλάσω. Τσακίζω μέρος ἀπό τινος, καταζουλίζω.
Ἀποθλίβω, Μ. θλίψω. Θλίβων (Ζουλίζων, Σφίγγων) ἐκβάλλω τι, στύβω, στραγγίζω, ξεζουμίζω, (μεταφορ.) ἀφαιρῶ ἢ ἐκβάλλω δυναστικῶς.
Ἀπόθλιμμα (τὸ). ὁ ἐκβαλλόμενος διὰ τοῦ στραγγίσματος ζωμὸς ἢ 2) τὸ ταήπουρον τοῦ στραγγισθέντος, ἀποστραγγίδι.
Ἀπόθλιψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποθλίβειν, ζούλιγμα, στράγγισμα, (μεταφορ.) συμφορά, στενοχωρία.
Ἀποθνήσκω, Μ. θανοῦμαι, = (ἢ εὐχρηστότ. τοῦ) Θνήσκω. Ἐπεθάνω. ||. (μὲ δοτ. ἢ γεν. προθετ.) φονεύομαι ὑπό τινος, (παρβλ. Ἐκθνήσκω).
Ἀποθορεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποθρώσκω.
Ἀπόθου, μα. ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Ἀποτίθημι.
Ἀποθρασύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τινὰ θρασὺν (αὐθάδη), (μσ.) γίνομαι θρασὺς (τολμηρός), αὐθαδιάζω.
Ἀπόθρασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποθρασύνειν, σύντριψις, ἀλώνισμα.
Ἀπόθραυσμα (τὸ), κυριολ. πρᾶγμα τοῦ ἀποθραυσμένου, ξέκ τοῦ
Ἀποθραύω, Μ. θραύσω. Στάνω (Τσακίζω) τι ἢ Παίρνω τὰ κομμάτια, ἢ κατασπάνω, κατασυντρίβω, (πβ. καὶ μεταφορ.) ἐκπίπτω.
Ἀποθρέξω, -ομαι, μέλλ. τοῦ Ἀποτρέχω
Ἀποθρηνέω-ῶ, Π. ήσω, = Ἀποδύρομαι, θρηνῶ ἀπαρηγόρητα.
Ἀποθριάζω, Μ. άσω. (κυρ.) Κόπτω τὰ θρία (τὰ συκόφυλλα), (ἐν γέν. δὲ) ἀφαιρῶ, ἀποκόπτω.
Ἀποθρίζω, Μ. θρίξω καὶ θρίσω, = Ἀπεθερίζω. κόπτω (κυρ. τὰς τρίχας), κουρεύω, (ὀθεν) ‖ Ἀπεθρίξατο, ‖ Προκ., ἐκουρεύθη, ἔγινε (ἀηλ.) καλόγηρος.
†Ἀπόθριξ, ιχος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἀποβαλὼν τὰς) τρίχας, ἄτριχος.
Ἀπόθρισμα (τὸ), Π. [ἀποθρίζω]. θρύμμα, κομμάτι.
Ἀπόθρονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπὸ τοῦ θρόνου ἐρχόμενος [πρεσβεύμενος].
Ἀποθρύπτω, Μ. θρύψω. Κάμνω θρύμματα, [μεταφορ.] ἐκνευρίζω (ἀδυνατίζω) ὅλως διόλου.
Ἀποθρώσκω, Μ. θροῦμαι (ἀόρ. β'. Ἀπέθορον), Π. πηδῶ ἀπό τινος, τινάζομαι [ἢ πρὸς τὰ κάτω] ‖ Νηὸς (Ἵππου ἢ ‖ Ἀρ' Ἵππου) ἀποθρώσκοντα, ‖ Ὁμ., Ἡρ. (ἢ πρὸς τὰ ἄνω) ‖ Καπνὸν ἀποθρώσκοντα, ‖ Ὑδ. Α., ὑψούμενον, ἐκβαίνοντα. ‖ Κρημνοὶ ἀποθρώσκοντες, ‖ Ἡσ.
Ἀποθυμέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἀμφ.) Ἀθυμέω.
Ἀποθυμίασις, εως (ἡ). ἡ ἐξερχομένη ἀπό τινος ἀναθυμίασις, [ἐκ τοῦ
Ἀποθυμιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἐβγάλλω ἀχνὸν (ἀποφοράν, ἀναθυμίασιν).
Ἀποθυμία (ἡ), Ἰων. θηλ. τοῦ
Ἀποθύμιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταθύμιος, δυσάρεστος, λυπηρός.
Ἀπόθυμος (ὁ, ἡ), = Ἄθυμος, ἀπρόθυμος, ῥάθυμος.
Ἀποθυννίζω, Μ. ίσω. Ἀποβάλλω (Περιφρονῶ) τινα ὡς εὐήθη (ὁποῖοι ὑποτίθενται οἱ θύννοι).
†Ἀποθυρίζω, Μ. ίσω καὶ
†Ἀποθυρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀποκλείω, διώχνω τινὰ ἔξω τῆς θύρας, (κοιν.) τὸν ξεπορτίζω.
Ἀποθυσά(στά)νιον, ου (τὸ). εἶδος ποτηρίου.
Ἀποθύω, Μ. θύσω. Προσφέρω μέρος ἀπό τινος εἰς θυσίαν. 2) ἀποδίδω τὸ τάξιμόν (τὴν πρὸς τὸν θεὸν ὑπόσχεσίν) μου.
Ἀποθωπεύω, Μ. εύσω. Κολακεύω ὑπερβολικά.
Ἀποθωρακίζω, Μ. ίσω. Ἐκβάλλω (Παίρνω) τὸν θώρακα.
Ἀποίδησις, εως (ἡ). φούσκωμα (πρήξιμον) ὑπερβολικόν. 2) ξεφούσκωμα (ἐλάττωσις) τοῦ πρηξίματος.
Ἀποίητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γενόμενος ἢ μὴ δυνάμενος γενέσθαι, ἀκατόρθωτος. 2) ὁ μὴ τελειωσας ἀκόμη, ἀγένωτος, ἀτελείωτος. 3) ὁ ἐκ τοῦ προχείρου καμωμένος, ἄτεχνος, ἀνεπιτήδευτος· ἁπλοῦς, ἄκακος.
Ἀποικτίρω, Μ. ίσω. Χωρὶς ποικιλίαν κομψότητα καὶ ποικιλίαν, ἀνεπιτηδεύτως.
Ἀποικεσία (ἡ). (Γρφ.) = Ἀποίκησις, Ἀποικία.
Ἀποικέω-ῶ, Μ. ήσω. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ τυπ. ἐπίρ.) Κατοικῶ μακράν. ‖ Τὸ δ' ἑκαστοτέρω ἔμ' ἀποικεῖς, ‖ Θκρ. 2) (μὲ αἰτ. προθετ.) μετοικῶ ἀπὸ τὴν πατρίδα μου ἀλλοῦ, κάμνω ἀποικίαν.
Ἀποικία (ἡ). ἀποστολὴ ἢ μετάβασις μέρους τῶν κατοίκων ἑνὸς τόπου εἰς ἄλλον, καὶ αὐτὸς ὁ οὕτω κατοικισθεὶς τόπος. ‖ Κατὰ φύσιν ἔοικεν ἡ κώμη ἀποικία οἰκίας εἶναι. ‖ Ἀρχ.
Ἀποικίζω Μ. ίσω. Στέλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ ἀλλοῦ ἢ μακράν, τὸν στέλλω εἰς ἀποικίαν· κατοικίζω τόπον τινὰ μὲ ἀποίκους. ‖ Φωκαεῖς Μασσαλίαν ἀπῴκισαν, ‖ Ἡσιρ. ‖ Τὰς μὲν ἄρα Θηναναίην εἰς νῆσον ἀπῴκισε τηλόθι ναίειν, ‖ Ὀδ. Μ. (καὶ πβ.) ‖ Πύλις ὑπὸ Συρακουσίων ἀπῳκισμένη, ‖ Πλ. ‖ Γῆς εἰς ἑτέραν ἀπῳκισμένος συγγένειαν, ‖ αὐτ. (ἢ ἁπλ.) ‖ Ἀπῳκισμένας τῆς θαλάσσης, ‖ Ἰώσ., κατοικοῦντας μακράν αὐτῆς.
Ἀποίκιλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ποικίλος, ἁπλοῦς, μονότονος, χωρὶς ποικιλίαν.
Ἀποίκιλτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πεποικιλμένος (κεντημένος ἢ βαμμένος μὲ διάφορα χρώματα).
Ἀποίκιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἀποίκους ἢ ἀποικίαν.
Ἀποικίς, ίδος (ἡ), (κυρ. πόλις) Ἄποικος, ἀποικία.
Ἀποίκισις, εως (ἡ), καὶ
Ἀποικισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποικίζειν ἢ ἀποικεῖν.
Ἀποικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Φράζω (Κλείω) μὲ οἰκοδομήν.
Ἀποικονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατεξοδεύω διὰ καλῆς (ὅπως συνήθρισα διὰ καλῆς) οἰκονομίας. 2) = Ἀποσκευάζομαι, Ἀποσκευωλιζω.
Ἀποικονόμησις, εως καὶ
Ἀποικονομία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποικονομεῖν, ἀποβολή, ἀποσκεύάλισις.
Ἄποικος (ὁ, ἡ). ὁ μακρὰν τοῦ οἴκου ἢ τῆς πατρίδος του· ξένος, ἀλλότριος. 2, ὁ ἀποίκους εἰς ἀποικίαν. ‖ Πολίχνιόν τι Ἀθηναίων ἄποικον, ‖ Λυκ. ‖ Ἄποικος Ἑλλάς, ‖ Ἀρχδ., ἡ Ἰωνία.
Ἀποικτίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐλεεινολογῶ εἴς τινα (Προκλαίομαι διὰ) τὴν κατάστασίν μου.
Ἀποίμαντος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος (μὴ ὁδηγούμενος ὑπὸ) ποιμένος.
Ἀποιμαίνω, Μ. ώξω. Θρηνολογῶ ἀπαρηγόρητα καὶ μὲ ἀπελπισίαν.
Ἀποινα (τὰ). τὰ πρὸς ἐξαγορὰν αἵματός του ἢ πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ποινῆς τοῦ φόνου διδόμενα χρήματα, τιμὴ αἵματος, πρόστιμον, (ἐν γέν.) ἀντίτιμον, (σπν.) ἀνταμοιβή.
Ἀποινάω-ῶ, Μ. ήσω. Λαμβάνω (κυρ παρὰ τοῦ φονεύσαντος συγγενῆ μου) χρήματα (ἴδε Ἀποινα) καὶ τοῦ χαρίζω τὴν ζωήν. ||. (μσ. μὲ αἰτ.) Π. λαμβάνω τι ὡς ἀνταμοιβὴν ἢ ὡς ἀντίτιμον.
Ἀποινεί, ἐπίρ. Π. χωρὶς ποινήν, ἀτιμωρητί.
Ἀποίνητος (ὁ, ἡ), Π. ἀτιμώρητος.
‡Ἀποινίζω, Μ. ίσω. (κυρ. ἐπὶ γλεύκους) Βράζω καὶ μεταβάλλομαι εἰς οἶνον.

Ἀπο-νόβιος (ὁ, ἡ), Π. δίκαιος ἐνδ.κησής.
Ἀπονόθορπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων τὰ πρὸς ἐξαγωγὴν ἢ ἐξίλασμὸν φύσει προτρεφόμενα (ἄπονα).
†Ἄποινον (ἔχρ. εἰς τὸ ἐν.), ἴδε Ἄποινα.
‡Ἀποινόω-ῶ, Μ. ώσω, (ἀμφ.) ἀντὶ Ἀποινάω.
Ἄποινος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων ποινάτητα (οὐσιαν, γεῦσιν). « Ὕδωρ βέλτιστον τὸ ἀποινότατον, » Ἀθ.
Ἀποιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀποφέρω.
Ἀποίστεύω, Μ. εύσω, Π. ῥίπτω τὸν ὀϊστὸν κατά τινος καὶ τόν χαιρέω.
Ἀποίσω, μέλλ. τοῦ Ἀποφέρω.
Ἀποίχομαι, Μ. οιχήσομαι. Εἶμαι ἀπών, λείπω, γίνομαι ἄφαντος, ἀναχωρῶ. « Λείψαν' ἀποχομένων, » Φιλ. 2) (μέ γεν.) ἀποσπερίνομαι, ἀναχωρῶ, ἀποφεύγω. « Κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο, » Ἰλ. Α.
Ἀπο-ιωνίζομαι, Μ. ίσομαι Ἀποφεύγω ἢ Προσκαλῶ ν' ἀποφύγω τι ὡς κακὸν οἰωνόν, ἀποστρέφομαι.
Ἀπο-καθαίρω, Μ. αρῶ, Ἀφαιρῶ τινος τὴν ἀκαθαρσίαν, καθαρίζω ἐντελῶς, ξεκαστρώνω. (θρησκ.) = Ἁγνίζω
Ἀπόκάθαρμα (τὸ), ἡ ἀφαιρεθεῖσα ἀκαθαρσία, περίττωμα. (ἴδε Κάθαρμα).
Ἀποκάθαρσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκαθαίρειν ἢ ἀποκαθαίρεσθαι, ἡ ἐνέργεια τοῦ καθαρσίου, κένωσις. (θρησκ.) = Ἁγνισμός.
Ἀποκαθαρτικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων (ἐπιτήδειος) πρὸς ἀποκάθαρσιν.
Ἀπο-καθ-έζομαι, Μ. εδοῦμαι, = Ἀποκαθίζομαι, κάθημαι κατὰ γῆς ἢ ἄργος.
Ἀπο-καθ-εύδω, Μ. εὐδήσω. Κοιμῶμαι ἀλλοῦ καὶ ὄχι εἰς τὸν οἶκόν μου, κοιμοῦμαι χώρια, (παρβλ. Ἀποκοιτέω).
Ἀπο-καθ-ηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεκαρφώνω.
Ἀποκαθήλωσις, εως (ἡ). ξεκάρφωμα.
Ἀπο-κάθ-ημαι (χ. Μ.). Κάθημαι μακρὰν (παράμερα, χωρὶς) ἢ ἄργός, ἴδιος. « Ἀποκαθημένη γυνή, » Γρφ., ἡ ἔχουσα τὰ καταμήνιά της.
Ἀπο-καθ-ίζω ᾰ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ίσομαι, = Ἀποκάθημαι καὶ Ἀποκαθέζομαι, (πυρ. δί, κάθημαι ὀλίγον ἢ πάλιν σχόνομαι (καθὼς οἱ ἀποσταμένοι ὀδοιπόροι).
Ἀποκαθιστάνω (.στάω-ῶ), ᾰ
Ἀπο-καθ-ίστημι Μ. ἀποκατα-στήσω. Φέρω ἢ βάλλω πάλιν (καὶ μσ. Ἐπανέρχομαι) εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν ἢ θέσιν ἢ τάξιν, ἀποκαταστήνω, ἀποδίδω. ἀφεῖμι ἀναβεκνύω, κατορθόνω (σπν.) διαλύω καταιρόνω (ἐπὶ ὑγρῶν θολωμένων) κάμνω νὰ κατακαθήσῃ (καὶ μσ.) κατακάθημαι, καταστάλλω κατανῶ.
Ἀπο-καίνυμαι (χ. Μ.), Π. ὑπερβαίνω, νικῶ, ἀφαιρῶ τὰ πρωτεῖον τινός.
Ἀποκαίριος (ὁ, ἡ), = Ἀκαιρος, ἔξω τοῦ (πρέποντος) καιροῦ, παράκαιρος, ἄτοπος, ἀνάρμοστος.
Ἀπο-καίω, Μ. καύσω. Καίω ὅλως διόλου, κατακαίω.
Ἀπο-κακέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἀντέχω πλέον εἰς (Ἀποκάμνω ἀπό) τὰ δεινά· γίνομαι (ἢ φέρομαι ὡς) κακὸς (δειλός, ἀνανδρος, ῥᾴθυμος), = Ἀποδειλιῶ, (ἐνίοτε) Ἀποταχτῶ.
Ἀποκάκησις, εως (ἡ). τὸ μὴ ἀντέχειν εἰς τὰ δεινά, ἀποδειλίασις, ῥᾳθυμία.
Ἀποκαλέω-ῶ, Μ. καλέσω. (μὲ δύο αἰτ.) Ὀνομάζω (κυρ. μὲ ὄνομα ἐπίθετον), ἐπονομάζω. 2) (μὲ αἰτ.) προσκαλῶ (φωνάζω) τινα κατὰ μέρος. 3) Π. (μὲ δοτ. καὶ ἀπαρ.) = Ἀπαγορεύω.
Ἀποκαλυπτικός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος ἀποκαλύπτειν, συντελῶν πρὸς ἀποκάλυψιν.
Ἀπο-καλύπτω, Μ. καλύψω. Ἀφαιρῶ (Ἐξαγάλλω, Σηκόνω) τὸ κάλυμμα, ξεσκεπάζω, (συνεχ.) φανερόνω. ‖. (μσ. μὲ αἰτ. προθετ.) φανερόνω τὸν σκοπόν μου, ξεμυστηρεύομαι. 2) σκεπάζω ὅλως διόλου, ἀποσκεπάζω. « Μακάριοι ὧν ἀπεκαλύφθησαν αἱ ἁμαρτίαι, » Γρ.
Ἀποκάλυψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκαλύπτειν, ξεσκέπασμα, φανέρωσις, δήλοποίησις.
Ἀποκάμνω, Μ. καμοῦμαι. Ἀποσθένω (δὲν ἀντέχω πλέον, Ἀπονῶ) ἀπό τὸν κόπον κτλ. (ἐπμ.) ἀποφεύγω, παύω, παραιτοῦμαι. ὑπό.
Ἀπο-κάμπτω, Μ. κάμψω. Λυγίζω ἢ Γυρίζω πρὸς τὰ ὀπίσω· (ἀμτδ. ἢ ἑλλ.) ἐπιστρέφω, ἀλλάζω (παρεκτρέπομαι, ἐκκλίνω ἀπὸ τὸν) δρόμον· (συνεχ.) παραιτοῦμαι, παύω.
Ἀπόκαμψις, εως (ἡ). λύγισμα, γύρισμα, ἐπιστροφή.
Ἀπο-καπνίζω, Μ. ίσω. Κάμνω (Γεμίζω τι μὲ) καπνόν, ἰατρεύω μὲ καπνίσματα.
Ἀποκαπνισμὸς (ὁ). κάπνισμα, (ἰατρ.) = Ὑποκαπνισμός.
Ἀπο-καπύω, Μ. ύσω, Π. ἐκπνέω, (ἴδε Κάπτω).
Ἀπο-καραδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσμένω μὲ ἀνυπομονησίαν.
Ἀποκαραδοκία (ἡ), ἡ μετ' ἀνυπομονησίας προσδοκία.
Ἀπο-καρατομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποκεφαλίζω.
Ἀπόκαρμα (τὸ) τὸ ἀφαιρεθὲν διὰ τῆς ἀποκάρσεως.
Ἀπο-καρπεύομαι, Μ. εύσομαι, = Ἀποκαρπίζομαι, (Ν.κ. Χων.).
Ἀπο-καρπίζω, Μ. ίσω. Ἁρπάζω (Τρυγῶ καὶ μτ. Ἀπολαμβάνω) τὸν καρπόν τινος.
Ἀπο-καρπόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Παράγω) καρπόν, καρποφορῶ.
Ἀπόκαρσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκείρειν (κουρεύειν, ἀφαιρεῖν μέρος ἀπό τινος).
Ἀποκαρτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀποκείρω.
Ἀπο-καρτερέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρτερῶ (Ὑποφέρω) μέχρι τέλους (ἄχρι θανάτου), (ὅθεν κυρ.) ἀποθνήσκω ἑκουσίως διὰ τῆς πείνας. 2) δὲν καρτερῶ πλέον, χάνω τὴν ὑπομονήν, ἀπελπίζομαι.
Ἀποκαρτέρησις, εως (ἡ). ὁ διὰ τῆς πείνας βεληματικὸς θάνατος. 2) ἀνυπομονησία, ἀπελπισία.
Ἀποκαρφολογέω-ῶ. Μ. ήσω. Ξαρφολογῶ (ἴδε τὴν λέξιν) ἀπό τινος.
Ἀπο-κατ-έαινω, Μ. δήσομαι. Καταβαίνω ἀπό τινος.
Ἀπο-κατ-αλλάσσω (ττω), Μ. αλλάξω. Ξανφιλιόνω.
Ἀποκατάστασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκαθιστᾶν (φέρειν ἢ ἐργάζεται εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἢ τάξιν ἢ κατάστασιν)· ἀπόδοσις.
Ἀποκαταστατικός, ή, όν. Ὁ ἀποκαθιστῶν (φέρων εἰς τὴν προτέραν θέσιν ἢ τάξιν ἢ κατάστασιν).
Ἀποκατάσχεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκατέχειν (σταματᾶν, κρατεῖν ὀπίσω.
Ἀπο-κατα-τίθημι, Μ. ἀποκατα-θήσω. Ἀποδίδω τι ἀπό πουθενά καὶ τὸ ἀπολέτω ἀλλοῦ.
Ἀπο-καταφαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (καταφαίνομαι) ὡς εἰς καθρέπτην.
Ἀπο-κατα-φύχω, Μ. ψύξω. Κρυόνω τι ὅλως διόλου, τὸ κάμνω κατάψυχρον.
Ἀποκατέαντα, Ἰων. ἀντὶ Ἀποκάθηνται γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἀποκάθημαι.
Ἀπο-κατ-έχω, Μ. ἀποκαθ-έξω ἢ ἀποκατα-σχήσω. Κρατῶ (Ἐμποδίζω) ὀπίσω.
Ἀπο-κατ-ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατορθόνω τι ἐντελῶς.
Ἀπο-καυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποβάλλω (ἢ Ἐβγάλλω ὅλον) τὸν καυλόν.
Ἀποκαύλησις, εως (ἡ). ἡ ἀποβολὴ τοῦ καυλοῦ.
Ἀπο-καυλίζω, Μ. ίσω. Κόπτω (Ἀφαιρῶ) τὸν καυλόν (τὸ τριφερὸν βλαστάρι, τὴν κυρυφὴν) φυτοῦ, (συνεχ.) κόπτω τι ὡσὰν καυλὸν δηλ. πέρα-πέρα ἢ εἰς τὴν ἄκραν μόνον, κολοβόνω, ἀκρωτηριάζω.
Ἀποκαύλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκαυλίζειν, κόψιμον πέρα-πέρα ἢ τῆς ἄκρας μόνον.
Ἀπόκαυλος (ὁ, ἡ). (κυρ. φυτὸν) μὴ ἔχον διόλου (ἢ ἀποβαλὸν τὸν) καυλόν.
Ἀπόκαυμα (τὸ). τὸ μένον μετὰ τὴν ἀπόκαυσιν.
Ἀπόκαυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκαίειν, καῦσιμον.
Ἀπο-κάω, Μ. καύσω, Ἀττ. ἀντὶ Ἀποκαίω.
Ἀποκεῖλαι, ἀόρ. α. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποκέλλω
Ἀπό-κειμαι, Μ. κείσομαι. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τριταπρσ. ἢ κατὰ μτχ. καὶ μὲ δοτ. ἢ ἀπαρ.) Εἶμαι βαλμένος κατὰ μέρος (φυλαγμένος) ἴνα χρησιμεύσω ἢ ἐνεργήσω ἐν δέοντι. « Εἰς τὴν ἀναγκαίαν χρείαν ἀποκείμενον, » Δη. « Ἀπέκειτο κατά τινος γραφὴ τυραννίδος, » Ἑρμγ.
2) εἶμαι προαποφασισμένος (προωρισμένος). « Ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, » Γρφ. « Καὶ τοῦτο ἀπέκειτο τῷ μοχθηρᾷ μου ζωῇ· » Γρ.
3) κείτομαι μακρὰν ὡς ἄχρηστος ἢ σύτιδανός. « Καὶ ῥητορικὴ ἀπέκειτο ἀμελουμένη, » Φλγρ.
Ἀπο-κείρω, Μ. κερῶ. Κουρεύω ὅλως διόλου ἢ μέρος ἀπὸ τοῦ ὅλου, (ἐν γέν.) ἀφαιρῶ, στερῶ. « Πόλις ἀνδρῶν τοσούτων ἀρετὰς ἀποκειραμένη, » Δ. Ἁλ.
Ἀποκεκαλυμμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ξεσκεπασμένα· φανερὰ· χωρὶς συστολήν
Ἀποκεκινδυνευμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ῥιψοκινδύνως.
Ἀποκεκλέατο, Ἰων. ἀντὶ Ἀπεκέκλεντο (γ'. πλθ. πρσ τοῦ) πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἀποκαλέω.
Ἀποκεκλήϊται, Ἰων. ἀντὶ Ἀποκέκλειται πθ. πρκ. τῆς ὑρς. τοῦ Ἀποκλείω.

Ἀποκεκλημένος, η, ον, Att. ἀντὶ Ἀποκεκλεισμένος· πβ. πρκ. τῆς μτχ., καὶ Ἀποκεκληρωμένος, ἐπίρ. (μτχ.). Χωριστά, κατὰ μέρος.

Ἀποκεκρυμμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ὅλως διόλου κρυφά.

Ἀπο-κέλλω, Μ. κελῶ. (κυρ. ἐπὶ πλοίων) Ἐβγάλλω ἢ Ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν δρόμον μου. μακρύνομαι ἀπὸ τὴν ξηρὰν ἢ τὸν λιμένα. χάνω τὰ νερά μου (καὶ ἐπὶ ὁδοιπορ.) τὸν δρόμον, παραστρατίζω.

Ἀπόκενος (ὁ, ἡ). κενὸς (ἄδειος) ὅλως διόλου.

Ἀπο-κενόω-ῶ, Μ. ώσω. Εὐκαιρόνω (ἀδειάζω) ὅλως διόλου.

Ἀπο-κεντέω-ῶ, Μ. ήσω, Κεντῶ ὀλίγον, (μτφρ.) δίδω νύξιν. 2) κεντῶ (τρυπῶ, σουβλίζω) πέρα-πέρα.

Ἀποκέντησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκεντεῖν, τρύπημα (σούβλισμα) πέρα-πέρα.

Ἀπόκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔξω ἢ μακρὰν τοῦ κέντρου (τῆς σφαῖρός του), Ἔκκεντρος.

Ἀποκένωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκενοῦν, ἄδειασμα ἐντελές. εὐκαίρωμα.

Ἀπο-κερδαίνω, Μ. ανῶ. Κερδίζω (Ὠφελοῦμαι) ἀπό τινος, ἀπολαμβάνω.

Ἀπο-κερματίζω, Μ. ίσω, = Κατακερματίζω, Κατακομματιάζω, (κυρ. δὲ) ἀλλάζω μεγάλον νόμισμα μὲ μικρά, χαλνῶ δραχμὴν κτλ., (Ἰων.) ἐλαττόνω (ἐξοδεύω) τὴν περιουσίαν μου.

Ἀπο-κεφαλίζω, Μ. ίσω. Κόπτω τὴν κεφαλήν.

Ἀποκεφάλισμα (τὸ). ἡ λέξις ποὺ πίπτει ἀπὸ τὴν κεφαλήν.

Ἀποκεφαλισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκεφαλίζειν, ἀποκεφάλισμα.

Ἀποκεφαλιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀποκεφαλίζων.

Ἀπο-κηδεύω, Μ. εύσω. Ἀφίνω τὸ πένθος, παύω τοῦ νὰ πενθηφορῶ.

Ἀπο-κηδέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. δὲν φροντίζω, ἀμελῶ, ἀδιαφορῶ, [ἐκ τοῦ

Ἀποκηδής, ές (ὁ, ἡ), Π., = Ἀκηδής, Ἀμελής, ἀφρόντιστος.

Ἀποκήρυγμα (τὸ). τὸ πωλούμενον διὰ κήρυκος. 2) = Ἀποκήρυξις.

Ἀποκήρυκτος (ὁ, ἡ). (κυρ. υἱὸς) ἀπόληρος. (ἐκκλησ.) ἀφωρισμένος, ἀποσυνάγωγος.

Ἀποκήρυξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκηρύττειν, πώλησις διὰ κήρυκος, δημοπρασία. 2) ἀποδίωξις (κυρ. υἱοῦ ἀπὸ τὴν οἰκίαν καὶ ἀποξένωσις ἀπὸ τὴν περιουσίαν τοῦ πατρός του)· (ἐκκλησ.) ἐξοκλησιασμός, (παρβλ. Ἐκκήρυξις).

Ἀπο-κηρύσσω(ττω), Μ. ύξω. Πωλῶ τι διὰ τοῦ κήρυκος (ἐπὶ δημοπρασίας). 2) κάμνω (κηρύττω) τὸν υἱόν μου ἀπόληρον, (ἐκκλησ.) ἀφορίζω, ἐξοκλησιάζω, (ἐνεγέν.) ἀποβάλλω, ἀπαρνοῦμαι. 3) ἀπαγορεύω διὰ τοῦ κήρυκος. ¤ Ἀποκεκήρυκται μηδένα μετὰ σοῦ ξρατεύειν, ¤ Ξεν.

Ἀπο-κιδαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐβγάλλω (Παίρνω, Γυμνόνω τινὰ ἀπὸ) τὴν κιδαριν (εἶδος τιάρας).

Ἀπο-κίδναμαι, Π. ἀντὶ Ἀποσκεδάννυμαι.

Ἀπο-κικλήσκω, Π. ἀντὶ Ἀποκαλέω.

Ἀποκινδύνευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκινδυνεύειν, ῥιζοκινδύνευσις.

Ἀπο-κινδυνεύω, Μ. εύσω. Ἐπιχειρῶ (δοκιμάζω) τι φιλοκινδύνως, ῥιζοκινδυνεύω. ¤ Πειράσομαι ἐν ὑμῖν ἀποκινδυνεύων μανθάνειν, ¤ Ξεν. (ἢ μὲ αἰτ. προθετ.) ¤ Ἀποκινδυνεύειν πρὸς ἀνθρώπους ἀπονενοημένους, ¤ Θκ. 2) (σπν. μὲ γεν.) χωρίζομαί τινος (τὸν παραιτοῦμαι) ἐν καιρῷ κινδύνου.

Ἀποκινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (Σηκόνω, Ἐβγάλλω) τι ἀπὸ τὸν τόπον του, μετακινῶ, μετατοπίζω.

Ἀποκίνησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκινεῖν, μετακίνησις, μετατόπισις.

Ἀπόκινος (ὁ). φυγή, δρακέτευσις. 2) εἶδ. ἀσελγοῦς χοροῦ, (παρβλ. Ἀπόσεισις).

Ἀποκισσόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς κισσόν.

Ἀπο-κιχάνω, Μ. κιχήσομαι (ἀόρ. Ἀπέκιχα), Π. ἀποβάλλω, χάνω.

Ἀπο-κλαδεύω, Μ. εύσω. Ἀφαιρῶ (κόπτω) τοὺς κλάδους δένδρου.

Ἀπο-κλάζω, Μ. κλάγξω καὶ κλάξω. Ἐβγάλλω φωνήν τινα (κλαγγήν.)

Ἀπο-κλάφω, Μ. κλαφῶ, Δ. ἀντὶ Ἀποκλείω.

Ἀπο-κλαίω, Μ. κλαύσομαι, Κλαίω (θρηνολογῶ) τινα. 2) παύω τοῦ κλαίειν, ξεθυμαίνω κλαίων. 3) (μσ.) προκλαίομαι, παραπονοῦμαι· ¤ Οἱ μέν γε ἀποκλαίονται πενίαν αὐτῶν, ¤ Ἀρχφ.

Ἀπόκλαφος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀπόκλητος.

Ἀπόκλασμα (τὸ). τὸ ἀποκλασθέν, σύντριμμα, κομμάτι.

Ἀπόκλαυμα(-αυσμα), ατος (τὸ). κλαύσιμον, θρηνολογία, μυρολόγι.

Ἀπο-κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Τσακίζω (Κόπτω) τι ἀπό τινος ἢ ὅλως διόλου, κατασυντρίβω.

Ἀπο-κλάω, Μ. κλαύσομαι, = Ἀποκλαίω.

Ἀπόκλεισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκλείειν (κλειδόνειν ἔξω, ἀποβάλλειν κτλ.), ἀποβίωξις.

Ἀπόκλεισμα (τὸ). τὸ ἀποκεκλεισμένον πρᾶγμα ἢ μέρος (Γρφ.) φυλακή.

Ἀπόκλειστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκεκλεισμένος (κλεισμένος ἔξω ἢ πανταχόθεν), φυλακωμένος.

Ἀπο-κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω τινὰ ἔξω, διώχνω, στερῶ, ἐμποδίζω, (Νμ.) ἐξαιρῶ. ¤ Οἱ δέ, ταύτῃ ἀποκλειόμενοι, ¤ Θκδ., ἀποτυγχάνοντες κατὰ τοῦτο. 2) κλείω τι καλῶς πανταχόθεν, ἐγκλείω, περικλείω, φυλακώνω.

Ἀπο-κλέπτω, Μ. κλέψω, = Ἐκκλέπτω

Ἀπο-κλῄζω καὶ

Ἀπο-κληίζω, Ἰων. ἀντὶ Ἀποκλείω.

Ἀποκληρονόμος καὶ

Ἀπόκληρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποξενωθείς (στερηθείς) τῆς κληρονομίας. 2) ὁ μὴ ἔχων κλῆρον (μερίδιον) εἴς τι, ἀμέτοχος. 3) (σπν.) ὁ ἐκλεγθεὶς διὰ κλήρου.

Ἀπο-κληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκλέγω (Μοιράζω. Προσδιορίζω) διὰ κλήρου. ¤ Ἀρχὰς ἃς οἱ θεσμοθέται ἀποκληροῦσιν ἐν τῷ Θησείῳ, ¤ Αἰσχ. ¤ Αὐτοῖς δὲ χώραν τῆς Ἰταλίας ἀπεκλήρωσε πολλήν, ¤ Πλ. 2) ἐξαιρῶ διὰ (ἢ στερῶ τοῦ) κλήρου τινὰ, τὸν κάμνω ἀπόκληρον.

Ἀποκλήρωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ κλήρου ἐκλογὴ ἢ διανομή.

Ἀποκληρωτής, οῦ (ὁ). ὁ ἀποκληρῶν (μοιράζων διὰ κλήρου).

Ἀποκληρωτικός, ἡ, όν. Ὁ πράττων ἢ ὁμιλῶν ὅτι λάχει, ἐπισχυριζόμενος ἐξ ἀποφάσεως ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε.

Ἀπόκλητος (ὁ, ἡ). ὁ προσκαλεσμένος ἔξωθεν ἢ ὀπίσω, = Μετάκλητος. 2) ἐκλελεγμένος, ἔγκριτος.

Ἀπόκλιμα (τὸ). τὸ κατηφορικὸν (πλάγιον) μέρος βουνοῦ. 2) (ἀστρον.) ἡ πρὸς τὴν θέσιν φορὰ τῶν οὐρανίων σωμάτων, (ἐπιπ.) παρακμή.

Ἀπο-κλίνω, Μ. κλινῶ, (μὲ γεν. ἢ ἐπίρ. τοπ.) = Ἐκκλίνω, στρέφω τι πρὸς ἄλλο μέρος, (μτφ.) παραστρατίζω, παραμερίζω, ἀποφεύγω. ¤ Ἐλαίᾳ κεράμων ἀποκλιθῆναι μὲν, οὐ μέντοι γε παθεῖν οὐδὲν, ¤ Δημ. 2) (ἐλλ. μὲ αἰτ. προθετ.) κλίνω (γέρνω, ἀκουμπῶ [καὶ μτφρ.] ἔχω ἢ λαμβάνω κλίσιν, διάθεσιν) πρὸς. ¤ Εἰς εἰρήνην ἀποκλίνει, ¤ Δημ. 3) (μὲ ἐπίρ.) Ἀποβαίνω, λαμβάνω ἔκβασιν, καταντῶ.

Ἀπόκλισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκλίνειν (γέρνειν πρὸς ἓν μέρος), παρεκτροπή, παραμέρισμα, ἀποφυγή· ἀπορριφή (παρβλ. Ἀφορμή).

Ἀπόκλιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκλίνων (κλίνων πρὸς τὸ τέλος, πρὸς τὴν παρακμήν) ¤ Ἡμέρα—, ¤ Πλ.

Ἀπο-κλύζω, Μ. κλύσω. Ξεπλύνω, ἀφαιρῶ (διὰ πλυσίματος ἢ κλύσματος) τὰς ἀκαθαρσίας.

Ἀπόκλυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκλύζειν, ξέπλυμα.

Ἀπόκναισις, εως (ἡ). λύπη (κόπτουσα τὰ ἥπατα).

Ἀπο-κναίω, Μ. κνίσω, (κυρ.) = τῷ

Ἀπο-κνάω-ῶ, Μ. κνήσω (ἀπαρ. Ἀποκνῆν). (κυρ.) Ξύνω ἀφαιρῶ τι, τρώγω, φθείρω, ἀφανίζω. (μτφρ.) ἐναχλῶ, στενοχωρῶ, (κακιν.) ἐβγάλλω τὴν ψυχήν, (Ἑσπερ. σακκάρω), τυραννῶ, φέρω εἰς ἀπελπισίαν. (πθ.) ταλαιπωροῦμαι, βαρύνομαι, πλήττω, ἀποκάμνω.

Ἀπο-κνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ. ἢ αἰτ. προθετ.) Ὀκνῶ (Συστέλλομαι, Δὲν τολμῶ) νὰ ἐπιχειρήσω τι, ἀποφεύγω (ἀποποιοῦμαι) τι διὰ φόβον ἢ ἀκηδίαν, (χρδ.) Ἀνηργοῦμαι. ¤ Μὴ ἀποκνήσαντες τὸν κίνδυνον, ¤ Θκ. ¤ Οὐκ ἀποκνητέον ἀποφήνασθαι, ¤ Ἰσοκρ. ¤ Πρὸς οὐδὲν τούτων ἀπώκνησα, ¤ Αἰξ.

Ἀπόκνησις, εως (ἡ). ἀποφυγὴ (ἀναβολή, παραίτησις) ἔργου τινὸς δι' ὀκνηρίαν ἢ δειλίαν.

Ἀποκνητέον, θετ. τοῦ Ἀποκνέω.

Ἀπο-κνίζω, Μ. κνίσω. Βύσσω τι μὲ τὸ ὄνυχι ἢ τσιμπῶντας. 2) ξύνων λεπτύνω, ξεφλουδίζω (ξύλον κτλ.).

Ἀπόκνισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκνίζειν, κόψιμον μὲ τὸ ὄνυχι.

Ἀπόκνισμα (τὸ). τὸ ἀφαιρούμενον διὰ τῆς ἀποκνίσεως.

Ἀπο-κνυχίζω, Μ. ίσω. Ἀδειάζω τι μὲ κόγχην (μυδοτσιμπλόνι) ἀντὶ κοχλιαρίου.

Ἀπο-κοιμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = Ἀποκοιτέω. 2) κοιμοῦμαι ὀλίγον, Παίρνω ἕνα ὕπνον, ἢ μὲ Παίρνει ὁ ὕπνος, ἀποκοιμοῦμαι.

Ἀπο-κοιμίζω, Μ. ίσω. Κοιμίζω τινὰ ἀλλοῦ

καὶ ὄχι εἰς τὸν οἶκόν του. 2) κάμνω νὰ τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος, τὸν ἀποκοιμίζω.

Ἀπο-κοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοιμοῦμαι ἀλλοῦ καὶ ὄχι εἰς τὴν κοίτην μου, ξενοκοιμοῦμαι.

Ἀπόκοιτος (ὁ, ἡ). ὁ κοιμώμενος ἀλλοῦ ἢ ὄχι εἰς τὴν κοίτην του, (ὄθεν) «Ἀπόκοιτος,» οἱ νυκτοφύλακες τῶν ἐκτὸς τῆς πόλεως φρουρίων.

Ἀπο-κολάπτω, Μ. άψω. Κολάπτων (κτυπῶν κυρ. μὲ τὸ σφυρὶ πέτραν) ἐβγάλλω κομμάτια.

Ἀπο-κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξεκολλῶ.

Ἀποκολοκύντωσις, εως (ἡ). μεταμόρφωσις εἰς κολοκύνθην.

Ἀπο-κολούω, Μ. ούσω. Κολοβόνω τι· ὅλως διόλου ἢ ἀφαιρῶν αὐτοῦ μέρος ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Ἀπο-κολπόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (σχηματίζω) κόλπον.

Ἀπο-κολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκκολυμβάω, ἐβγαίνω (γλυτώνω) εἰς τὴν ξηρὰν κολυμβῶν.

Ἀπο-κομάω-ῶ, Μ. ήσω. (ἀδημ.) Ἀποβάλλω τὴν κόμην, μοῦ πίπτουν τὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς.

Ἀποκομιδή (ἡ). μετακόμισις, ἐξαγωγή, πάρσιμον ἢ φέρσιμον ὀπίσω, ἐπιστροφή. [ἐκ τοῦ

Ἀπο-κομίζω, Μ. ίσω. Μεταφέρω ἀπό τινος τόπου εἰς ἄλλον. 2) φέρω ὀπίσω. 3) (μσ.) ἐπιστρέφω εἰς τὸν τόπον μου, ἀναχωρῶ. 4) πάίρνω ὀπίσω (ξαναπαίρνω) ὅ,τι ἔδωσα ἢ ἔχασα, (παρβλ. Ἀποφέρω).

Ἀπόκομμα (τὸ). τὸ ἀπό τινος κομμένον μέρος, κομμάτι.

Ἀπο-κομπάζω, Μ. άσω. Σπάνω (κέπτομαι) μὲ κρότον (καθὼς π. χ. ἡ κόρδα μουσικοῦ ὀργάνου). 2) (μεταφορ.) ὁμιλῶ μὲ μέγαν κομπασμόν, μεγαλαυχῶ χωρὶς λόγον.

Ἀπο-κοντόω-ῶ, Μ. ώσω. Κοντώνω μὲ τὸ κοντάρι (καθὼς οἱ ναῦται, ὅταν μακρύνουν τὸ πλοῖον των ἀπὸ τῆς ξηρᾶς). «Ἀγκύρας ἀποκοντουμένας,» Ἀρρ., τὰς καλῶς σκαλωμένας ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντίου) τὰς σπρωμένας διὰ τὸ ἀμώδες τοῦ ἐδάφους.

Ἀποκοπή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκόπτειν, ἀποτομή. «Ἀρετῶν—,» Πλ., Χρεωκοπία. «Συλλαβῆς—,» Γραμτ., κόψις λόγου, ὡς δῶ ἀντὶ δώσω, ἵρ' ἀντὶ ἱερὸν κ.τ.λ.

Ἀπόκοπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκεκομμένος (κυρ. τὰ ἄκρα), εὐναυχισμένος, (συνδυ.) ἀδύνατος, ἐκνευρισμένος.

Ἀπο-κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω τι ἀπό τινος, κόπτω ὅλως διόλου, ἀφαιρῶ, ἐμποδίζω, κόπτω τὸν δρόμον. «Κάρη ἀπέκοψε παραστὰς,» Ἰλ. Α. «Νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα,» Ἰλ. Ι. «Ἀποκόπτειν ἐλπίδα,» Θάρτ. «Ἀποκόπτειν εἴωθε γνώμην ἡ τῶν φίλων συμβουλή,» Ἀλκίφρ., ἀφαιρεῖ τὴν ἀμφιβολίαν. «Τὸ τράγμασιν ὁμιλεῖν οὐκ ἀποκόπτει τοῦ θείου,» Συν. (ἐξ πθ.) «Ἀποκοπεὶς χεῖρα.» Φίλ. «Ἀπεκόπησαν οἱ ἐχθροὶ ἀπὸ τοῦ λόφου,» Ξεν., ἐδιώχθησαν. «Ἀπεκόπη τῶν ἱχνῶν (ἢ ἁπλ. «Ἀπεκόπη») ἡ κύων,» Σδ., ἔχασε τὰ ἴχνη. «Φωνὴ ἀποκεκομμένη,» Πλ. (καὶ μσ.) «Ἀπεκοψάμην νεκρόν,» Εὐρ.,

κὰν ἐμυριολόγησα (κτυπῶσα τὰ στῆθός μου, ξεσχίζουσα τὰ μάγουλά μου κτλ.).

Ἀπο-κορέννυμι, Μ. κορέσω. Χορταίνω τινὰ ἐντελῶς.

Ἀπο-κορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σαρώνω (Σκουπίζω, Παστρεύω) τι καλῶς.

Ἀπο-κορσόω-ῶ, ἀι. ώσω, Π. = Ἀποκείρω.

Ἀπο-κορυφόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κορυφόω, κάμνω τι κορυφωτὸν (σουβλερὸν), συνάγω εἰς κορυφὴν («Ἡ φλὸξ ἀποκορυφοῦται.» Θρῳ.). (κατφορ.) ὁμιλῶ ἢ ἀποκρίνομαι ἐν συντομίᾳ (κεφαλαιωδῶς, συνοπτικῶς), (παρβλ. Συγκεφαλαιόω ἢ Συγκορυφόω).

Ἄποκος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πόκον (μαλλί διὰ κούρευμα), (ὄθεν) ἀκούρευτος.

Ἀπο-κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀφαιρῶ (Παίρνω, Σηκώνω) τὸν στολισμὸν (κόσμον) τινός, ξεστολίζω.

Ἀποκόσμιος (ὁ, ἡ). (ἐκκλησ.) ὁ μακρὰν τοῦ κόσμου ζῶν, ἀναχωρητὴς, ἐρημίτης.

Ἀπο-κοτταβίζω, Μ. ίσω. Χύνω κατὰ γῆς τὸ μένον εἰς τὸ κοτήριον κρασὶ εἰς τρόπον ὥστε νὰ κάμῃ (διαιτερόν τινα κρότον (ἴδε Κοτταβίζω). (ἐν γέν.) χύνω. (ἢ ἐνίοτε) ξερνῶ.

Ἀποκοτταβισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις (ἡ παιδιὰ) τοῦ ἀποκοτταβίζειν.

Ἀπο-κουρίσω, Μ. εύσω, = Ἀποκείρω, κάμνω τινὰ μοναχόν.

Ἀποκουρὰ (ἡ), (ἐκκλ.) = Ἀπόκαρσις, κούρεμα μοναχοῦ.

Ἀπο-κουφίζω, Μ. ίσω (μὲ αἰτ. καὶ γεν.) Ἐλαφρύνω (Ἐλευθερόνω) τινὰ ἀπὸ τοῦ βάρους.

Ἀποκούμος (ὁ, ἡ). ὅστις πρέπει (εἶνε διὰ) ν' ἀποκτηθῇ.

Ἀπο-κραδίζω, Μ. ίσω, Π. ἀφαιρῶ (κόπτω) τι ἀπὸ τὸν κλάδον τῆς συκῆς (κράδην).

Ἀποκράδιος (ὁ, ἡ), Π. κομμένος ἀπὸ τῶν κλάδων τῆς συκῆς.

Ἀπο-κραιπαλάω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

Ἀπο-κραιπαλίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀπολλάττομαι τῆς κραιπάλης, ξεμεθῶ.

Ἀποκραιπαλισμὸς (ὁ). ἡ διὰ τοῦ ὕπνου ἀπαλλαγὴ (διάλυσις) τῆς κραιπάλης, ξεμέθυσμα.

Ἀπο-κρανίζω, Μ. ίσω, Π. ἀφαιρῶ (πάίρνω) τι ἀπὸ τοῦ κρανίου ἢ τὸ κρανίον ἀπό τινος, ἀποκεφαλίζω.

Ἀπο-κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ ὀπίσω, σταματῶ. 2) ὑπερβαίνω κατὰ πολὺ νικῶ, καταβαμάζω.

Ἀπο-κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω (π0. Ἀποκρεμάννυμαι, ἢ μσ. Ἀποκρέμαμαι). Κρεμῶ τι ἀπό τινος, ἀφίνω νὰ κρέμεται.

Ἀποκρεμάω-ῶ, μέλλ. Ἀστ. τοῦ Ἀποκρεμάννυμι.

†Ἀπο-κρεόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς κρέας. 2) (ἐκκλησ.) ἀποκρεόω.

†Ἀπόκρεως, ω (ὁ, ἡ). (ἐκκλησ.) ἡ ἀπαγὴ τοῦ κρέατος, ἀποκρηά.

Ἀποκρῆθεν, ἐπίρ. Π. [ἀπό, κράας]. ἀπὸ τὴν κεφαλήν, ἀπὸ ἐπάνω, (παρβλ. Κατακρῆθεν).

Ἀπόκριμνος (ὁ, ἡ). κρημνώδης, ἀπότομος.

Ἀποκριδὸν, ἐπίρ. [ἀποκρίνω]. Χωριστά.

Ἀπόκριμα (τὸ). ἀπόφασις κριτοῦ, ψῆφος. 2) ἀπόκρισις ἡγεμόνος. 3) (πλθ.) τὰ ἀποκρινόμενα τοῦ σώματος, περιττώματα. [ἐκ τοῦ

Ἀπο-κρίνω, Μ. κρινῶ. Χωρίζω (Ξεχωρίζω) τι ἀπό τινος, διαλέγω, ξεδιαλέγω. «Ἀπὸ πολλῶν ἀποκρίνεται τὰ ἀξιολογώτατα,» Παυσ. «Ἀποκρίνω τοῦ ἀλεύρου τὸ πίτυρον,» Γαλ. (ἐξ πθ. ἢ μσ.) «Τῶ οἱ ἀποκριθέντε ἐναντίον ὁρμαθήτην,» Ἰλ. ἔ. «Ὅταν ἀποκριθῇ τὸ ὑδατώδες τοῦ οἴνου,» Θρρ. 2) δὲν ἐγκρίνω, ἀποδοκιμάζω, ἀποβλίπτω, ἐβγάλλω, ἐξαιρῶ (δικαστικῶς) ἀποξενόνω. «Τὸν μὲν μνήμονα καὶ δυσεξαπάτητον ἐγκριτέον, τὸν δὲ μή, ἀποκριτέον,» Πλάτ. (ὄθεν) «Ἀποκρινόμενα, ἰατρ., τὰ περιττώματα. 3) (μσ. ἢ αθ.) καταντῶ. «Εἰ δέ τις καὶ προέκαμνέ τι, εἰς ταῦτα πάντα ἀπεκρίθη,» Θκ. 4) (μσ. ἀποθετ.) Ἀποκρίνομαι (μέλλ. Ἀποκρανοῦμαι ἢ σπ. Ἀποκριθήσομαι, αόρ. Ἀπεκρινάμην ἢ Ἀπεκρίθην). δίδω ἀπόκρισιν. «Σὺ δ' ἀπόκρινai μοι τοδί,» Ἀριστοφ. «Πρὸς ἕκαστα ἀποκρίνασθαι,» ἀμ.

Ἀπόκρισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκρίνειν ἢ ἀποκρίνεσθαι, ξεχώρισμα, ξεδιάλεγμα, (ἰατρ.) κένωσις τῶν περιττωμάτων, (συνηθέστ. δὲ) ἀπόκρισις εἰς ἐρώτησιν.

Ἀποκριτέον, θετ. τοῦ Ἀποκρίνω.

Ἀποκριτικός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος ἀποκρίνειν (ξεχωρίζειν κτλ.), (ἰατρ.) ὁ εὐκολύνων τὴν διαφόρησιν τῶν περιττωμάτων.

Ἀπόκριτος (ὁ, ἡ). ξεχωρισμένος, διαλεγμένος.

Ἀπο-κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω κρότον (κυρ. μὲ τὰ δάκτυλά μου).

Ἀποκρότημα (τὸ). κρότος (κυρ. ὁ γινόμενος διὰ τῆς συγκρούσεως τῶν δακτύλων).

Ἄπόκροτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ γῆς) σκληρός, τραχύς, (παρβλ. Ἐπίκροτος).

Ἀπο-κρουνίζω, Μ. ίσω. Ἀναβρύω ὡς κρουνὸς ἢ ἀπὸ κρουνοῦ.

Ἀποκρούνισμα (τὸ). τὸ ἀπὸ ἢ ὡς ἀπὸ κρουνοῦ βλύζον (νᾶμα), Κικ. Χιον.

Ἀπόκρουσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκρούειν, ἀπώθησις, ἀπεδίωξις. «Σελήνης—,» Ἀλ. Ἀφρ., ἡ ἄλλ. Μείωσις.

Ἀποκρουστικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος πρὸς (χρήσιμος εἰς) τὸ ἀποκρούειν. «Σελήνη—,» Προκλ., ἡ φθίνουσα.

Ἀπόκρουστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκρουσθείς (ἀποβληθείς, ἀποδιωχθείς κτλ.).

Ἀποκρούω, Μ. κρούσω. Ἐκτυπῶν μακρύνω ἀπ' ἐμοῦ τι, ἀπορρίπτω, εἰνάζω ἀπὸ πάνω μου. «Κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον,» Ἀριστφ., ἀπεσμένον. «Ἀποκρούεσθαι τοῦ ὕπνου,» Ξεν.

Ἀποκρύπτασκε, Π. ἀντὶ Ἀπέκρυπτε, παρτ τοῦ

Ἀπο-κρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω τι ἀπό τινος, κρύπτω ὅλως διόλου, κάμνω ἄφαντον, σκεπάζω, (συνηθ.) σκοτίζω, ἀμαυρόνω· ὑπερβαίνω. «Χεὺς ἄπλετος ἀπέκρυψε καὶ τὰ ὅπλα καὶ τοὺς ἀνθρώπους,» Ξεν. «Τὴν Κάτωνος λαγιστητα ἀπέκρυψε,» Πλ. «Ἀποκρύψει τὰς ἔργῳ τὰς ἀπειλάς,» Ἀρχδ. (ἐξ μσ.) «Οὐδὲν ἀποκρύψομαί σε,» Πλ. «Ἀπεκρύπτοντο τὴν διάνοιαν πρὸς τοὺς πολλούς,» αὐτ. 2) χάνω τι ἀπὸ τὴν ὅρασίν μου, μακρύνομαι τόσον ὥστε δὲν τὸ βλέπω πλέον. «Φεύγειν εἰς τὸ πέλαγος, ἀποκρύψαντα γῆν,» Πλάτ. (καὶ ἑλλ.) «Ἐπειδὴ ἀνα-

χωρεῖντες ἀπέκρυψαν, « Θκ., δὲν ἐφαίνοντο πλέον.

Ἀπο-κρυσταλλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου (τὸ μεταβάλλω εἰς) κρύσταλλον, (μσ.) παγόνω, κρυσταλλιάζω.

Ἀπόκρυφή (ἡ), = Ἀπόκρυψις. 2) τόπος ὁπὰ κρύψεμον, κρυζιῶνα.

Ἀπόκρυφος (ὁ, ἡ). ὁ κρυμμένος ἀπό τινος, κρυφὸς ὅλως διόλου, μυστικός.

Ἀπόκρυψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκρύπτειν, κρύψεμον.

Ἀποκτάμεν ἢ Ἀποκτάμεναι, Π. ἀντὶ Ἀποκτάναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἀποκτάμενος, η, ον, Π. μα. ἀόρ. β', τῆς μτχ. τοῦ Ἀποκτείνω.

Ἀπο-κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Κάνω ἐκεῖν ὅ,που ἀπέκτησα, ἀπαλλοτριοῦμαι τῆς κτήσεώς τινος, πωλῶ, ξεκάμνω.

Ἀπο-κτείνω, Μ. κτενῶ, = Κτείνω, Φονεύω.

Ἀπο-κτηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου (τὸν Μεταβάλλω εἰς) κτῆνος.

Ἀπόκτησις, εως (ἡ). ἡ τῆς κτήσεως ἀποβολή, ἀπαλλοτρίωσις (διοικτησίας.

Ἀπόκτητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκτηθεὶς (ἀπαλλοτριωθεὶς, παύσας τοῦ νὰ ἦνε κτῆμά τινος, πωληθείς).

Ἀπο-κτίννυμι, Μ. κτενῶ, = Ἀποκτείνω.

Ἀπόκτισις, εως (ἡ), = Ἀποίκισις, ἀποικία.

Ἀπο-κτυπέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. β'. Ἀπέκτυπον). Κάμνω κτύπον· ἀντηχῶ.

Ἀπο-κωκυέω, Μ. εύσω. Ἐκλέγω διὰ λαγνοῦ (διὰ κυάμων).

Ἀπο-κυβεύω, Μ. εύσω. Βάλλω διὰ μίαν φορὰν ὅλα μὲ τὰ χρήματα εἰς τὸ παιγνίδι τῶν κύβων (κοιν. κάμνω va-banque), (μτφορ.) = Ἀποκινδυνεύω.

Ἀπο-κυδιστάω-ῶ, Μ. ήσω. Πίπτω (πληθῶ) ἀπὸ πυκνὰ μὲ τὸ κεφάλι κάτω (καθὼς οἱ κολυμβηταί).

Ἀπο-κυδαίνω, Μ. ανῶ. Δοξάζω (Ὑπαινῶ, Ἐγκωμιάζω) κατὰ πολλά.

Ἀπο-κυέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀποτίκτω, γεννῶ, (μτφορ.) προξενῶ.

Ἀποκύησις, εως (ἡ). γέννησις.

Ἀπο-κυίσκω, Μ. κυήσω, = Ἀποκυέω.

Ἀπο-κυλινδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀποκυλίω.

Ἀποκύλισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκυλίειν.

Ἀποκύλισμα (τὸ). τὸ ἀποκυλισθὲν πρᾶγμα.

Ἀποκυλίω, Μ. κυλίσω. Κυλίων τι τὸ ματατοπίζω.

Ἀπο-κυματίζω, Μ. ίσω. Κινῶ (Σπρόχνω) τι κυματοειδῶς· κάμνω τι ἀνώμαλον ὡσὰν τὴν ἐπιφάνειαν κυματιζούσης θαλάσσης.

Ἀπόκυνον (τὸ), = Κυνόμορον, Κυνοκράμβη κτλ., εἶδ. φυτ. θανατηφόρου διὰ τοὺς κύνας, σκυλοβότανον, (ἴδε καὶ Κολχικόν).

Ἀπο-κύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω ὀλίγον ἐμπρὸς (Ἀρχω. Λυσ. 1003).

Ἀπο-κυρόω-ῶ. Μ. ώσω, = Ἀκυρόω, κάμνω ἄκυρον. 2) ἐκλέγω τινὰ μεταξὺ πολλῶν καὶ τὸν κάμνω πληρεξούσιον.

Ἀπο-κυρτόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου κυρτόν.

Ἀποκύρωσις, εως (ἡ). ἀκύρωσις.

Ἀπο-κύω, Μ. κυήσω, = Ἀποκυέω

Ἀπο-κωκύω, Μ. ύσω, = Ἀποιμώζω.

Ἀποκώλυσις, εως (ἡ). ἐμπόδισμα, ξέκ τοῦ

Ἀπο-κωλύω, Μ. ύσω. (μὲ αἰτ. καὶ γεν.) Ἐμποδίζω τινὰ ἀπό τινος.

Ἀπο-κωφόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου κωφόν, ξεκωφαίνω.

Ἀπολάβιον (τὸ). ὄργανόν τι μὲ τὸ ὁποῖον κρατοῦν τὴν ἄγκυραν.

Ἀπο-λαγχάνω, Μ. λήξομαι (ἀόρ. Ἀπέλαχον κτλ.). (μὲ αἰτ.) λαμβάνω διὰ λαγνοῦ μέρος ἀπό τινος. 2) (μὲ γεν.) ἀποτυγχάνω εἰς τὸν λαγνόν.

Ἀπο-λάζυμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἀπολαμβάνω.

Ἀπο-λαιμίζω, Μ. ίσω, = τῷ

Ἀπο-λαιμοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τὸν λαιμόν, σφάζω.

Ἀπο-λακέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἀπέλακον κτλ.), = Ἀποκροτέω.

Ἀπολάκησις, εως (ἡ), ἢ Ἀπολάκημα (τὸ), = Ἀποκρότημα.

Ἀπο-λακτίζω, Μ. ίσω. Μακρύνω τι ἀπ' ἐμοῦ ἢ Μακρύνομαι ἀπό τινος λακτίζων, ἀπασκιρτῶ· (μτφορ.) ἀποβρίπτω μὲ περιφρόνησιν.

Ἀπολακτισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπολακτίζειν.

Ἀπο-λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ ὅ,τι τύχει, φλυαρῶ.

Ἀπο-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Ἀπέλαβον κτλ.). Λαμβάνω τι ἀπό τινος (τὸ ἀπ. χρεωστεῖ ν' ἀποδώσῃ), παίρνω πάλιν ἢ, ὄπίσω (ὅ,τι ἔχασα ἢ ἔδωκα). « Ἀπολάβετε παρ' αὐτοῦ τὸν λόγον, « Αἰσχ. « Τοὺς ὅρκους ἀπολαβεῖν παρ' αὐτοῦ, « Δημ. « Πόσου ἂν πρίαιο, ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν, « Ξεν. 2) παίρνω κατὰ μέρος. « Ἀπέλαβον αὐτὸν, καὶ αὐτῷ διελέχθην, « Φλγρ. (καὶ μσ.) « Ἀπολαβόμενος αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ὄχλου κατ' ἰδίαν, « Γρφ. 3) χωρίζω, ξεχωρίζω, ἐξαιρῶ. « Ἀπολαμβάνων ὃ ἂν δυσχερέστατον τοῦ λόγου τούτου ἔχῃ, « Πλάτ. 4) ἐμποδίζω τὴν ἀναχώρησίν τινος, τὸν κλείω πουθενὰ, πηῦ κόπτω τὸν δρόμον. « Τοὺς πολεμίους ἀπολαβόντες χωρίῳ (ἢ) ἐν χωρίῳ τινὶ (ἢ) εἰς χωρίον τι, « « Τὴν ἀναπνοὴν ἀπολαβεῖν αὐτοῦ, « Πλ. « Ὅταν οἱ ἄνεμοι ἀπολαβόντες αὐτοὺς τύχωσι, « Πλάτ. (καὶ πθ.) « Ἵν' ου ὑπὸ ἀπλοίας ἀπολαμβανώμεθα, « Θκ. « Ἀπειλημμένος εἰς ἀπορίαν (ἐν μέσῳ, ἐν ζενῷ, ἔνδον κτλ.). 5) (πθ.) κρατοῦμαι ἀπό. « Ἀπείληπτο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, « Λα.

Ἀπολαμπρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ἐντελῶς λαμπρὸν (καὶ μτφορ.) ἔνδοξον.

Ἀπολάμπω, Μ. λάμψω. Ἐβγάλλω ἀπ' ἐμαυτοῦ (Ἀνταυγάζω μακρὰν) λάμψιν. « Ἀστὴρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν, « Ἰλ. Ζ., « Δίνην τινα ἡδεῖαν ἀπολάμπει, « Λκ. (ἢ μσ. ἢ πθ.) « Λάμψις ἀπελάμπετο πολλὴ, « Ἰλ. Ξ

Ἀπολαμφθέντες, ἴων ἀντὶ Ἀπολῃφθέντες, πθ. ἀορ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀπολαμβάνω.

Ἀπολάπτω, Μ. λάψω. Πίνω (καθὼς οἱ σκύλοι κτλ.) μὲ τὴν γλῶσσαν, κατατίνω μὲ ἦχον.

Ἀπόλαυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπολαύειν ἢ ἡ ἐκ τούτου ἡδονὴ ἢ ὠφέλεια.

Ἀπόλαυσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀπολαμβάνει τις.

Ἀπολαυστικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ προξενῶν (ἢ ἀγαπῶν τὰς) ἀπολαύσεις.

Ἀπολαυστός, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναται τις ν' ἀπολαύσῃ.

Ἀπο-λαύω, Μ. λαύσω ἢ (ὀρθ.) λαύσομαι (ἀόρ. Ἀπέ[καὶ Ἀττ. Ἀπή]λαυσα, πρκ. Ἀπολέλαυκα), (ἐπὶ καλοῦ) = Ἀπολαμβάνω, ὠφελοῦμαι, καρποῦμαι· (ἐπὶ κακοῦ) δοκιμάζω, ὑποφέρω, παθαίνω. « Ἀπήλαυε τῶν παρόντων ἀγαθῶν, « Ἰσκρ. « Τῶν ἡδίστων ποτῶν ἀπολαύσεται, « Ξεν. « Σχολῆς (σ' Ἐξουσίας) ἀπολαύειν, « Αἰσχ. Χρ. « Δέδοικα μή τι κακὸν ἀπολαύσωμι, « Ἰσκρ. « Θορύβου καὶ βοῆς ἧ τῶν ἄλλων χαλεπῶν οὐκ ἀπολαύσετε, « Ἀρ. « Καὶ πολλὰ ἀπολελαυκέναι τῆς Καίσαρος φιλίας, « Πλ (καὶ μτ.) « Τοιαῦτα ἀπολαύσοντες τῶν Διὸς ἐρώτων, « Λκ.

Ἀπολαχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀπολαγχάνω.

Ἀπο-λεαίνω, Μ. λεανῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου λεῖον (ὁμαλόν). 2) καταφυντρίβω, λειάνω, κάμνω σκόνι.

Ἀπο-λέγω, Μ. λέξω, = Ἐκλέγω, διαλέγω, συλλέγω τὸ χρήσιμον, ἐξαιρῶ (ἀποβρίπτω) τὸ ἄχρηστον. « Ἀπέλεξεν αὐτὸν ἐκ τῶν δικαστῶν, « Πλ. 2) λέγω εἰς ὅλας, γνωστοποιῶ, φανερόνω. « Τούτου δὲ τί ἂν μᾶλλον ἀπολέξαι τὴν ἐν τῇ ψυχῇ δυσγένειαν δύναιτο; « Φίλ. 3) = Ἀπαγορεύω, ἐμποδίζω. (μσ.) = Ἀπαυδῶ, ἀποκάμνω· ἀπελπίζομαι. « Ἀπελέγετο τὴν ψυχὴν, « Γρφ. (καὶ χ. πτ.) « Μὴ φονεύειν ἀπολεγομένους καὶ παρακεχωρηκότας. « Πλ. 4) = Ἀπόφημι, ἀποποιοῦμαι, ἀποβοκιμάζω· ἀπαρνοῦμαι, ἀποφεύγω. « Ὡς τῆς θεοῦ τὴν ἱκεσίαν ἀπολεγομένης, « Πλ. « Ἀπολεγόμενος τὴν ἀρχήν. « αὐτ. Ἀπολεῖ, Ἀττ. ἀντὶ Ἀπολέσει, γ'. ἑν. πρκ. τοῦ ἐνεργ. μέλλ. (ἢ) ἀντὶ Ἀπολῇ, β'. ἑν. πρκ. τοῦ ἐν. τῆς ὁρ. τοῦ Ἀπόλλυμι.

ἡ Ἀπολεία (ἡ), (απν.) ἀντὶ Ἀπώλεια.

Ἀπο-λείβω, Μ. λείψω. = Ἀποστάζω.

Ἀπόλειμμα (τὸ). τὸ ἀπολειφθὲν, λείψανον, ἀπομεινάρι, [ἐκ τοῦ

Ἀπο-λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω ὀπίσω ἢ μακρὰν ἢ μέρος ἀπό τινος ἢ ὅλως διόλου· ἐγκαταλείπω. ὑστερέω. « Οὐδ' ἀπέλιπον ἔγκατα, « Ὀδ. Ι. « Ἀπέλιπεν ἐν διαθήκαις, « Ἀπ. « Ἀγήρω δόξαν ἀπέλιπον, « Αξ. « Ἔνθεν λέγων ἀπέλιπες, πειρᾷ διεκπεραίνειν, « Ξεν. « Οὐδὲν ἀπολείπουσι τῶν μὴ δικαίως λεγομένων, « Δημ. « Οὐκ ἀπέλιπον αὐτὸν δυστυχήσαντα, « Ἰσκρ. Τοσοῦτον ἀπέλειπεν ἡ πόλις ἡμῶν τοὺς ἄλλους περὶ τὸ φρονεῖν, « αὐτ. (καὶ ἄλλ.) « Ἀπολελοιπυῖα γυνὴ, « Δημ. ἡ χωρισθεῖσα (φυγοῦσα ἀπὸ) τοῦ ἀνδρός της. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἄλλ. καὶ τρκ.) τελειόνω, ἐκλείπω. « Τὰ χρήματα ταχέως ἀπολείπει, « Ἰσκρ. « Τῆς τροφῆς ἀπολειπούσης, « Θφρ. « Ὁ ποταμὸς ἀπολείπει, « Ἡρ. 3) ἐλλείπω, θέλω (χρειάζομαι) τόσον τι ἵνα ἀναπληρώσω, εἶμαι ἐλλιπής, ἐλαττοῦμαι. « Ἀπὸ πηχέων τεσσάρων ἀπολείπουσα τρεῖς δακτύλους, « Ἡρ. « Γεγονὼς ἔτη τρία μόνον ἀπολείπουτα τῶν ἑκατόν, « Ἰσκρ. « Μικρὸν ἀπέλιπον ἐλπίσαι τοῦ μὴ περιπεσεῖν, « αὐτ., ὀλίγον ἔλειψε νά. « Μικρὸν ἀπέλειπεν ἐλεύθερος εἶναι, « Πλ. (καὶ πθ.) « Μικρὸν ὑπελείπετο τοῦ τέλους ἔχειν, « αὐτ., (ὑπῆλ.) ἦτο σχεδόν. 4) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ. ἢ πθ.) μένω ἢ ἀφίνομαι ὀπίσω, χωρίζομαι, μα-

κρίνομαι, ἀπέχω, δὲν προβαίνω ἐν καιρῷ, καθυστερῶ, (καὶ τρπ | εἶμαι κατώτερος, νικῶμαι, ἀποτυγχάνω. • Ἔφερεσθαι ἀπολείποντας ὡς πλέθρου. • Ξεν. Ἀπολειτουργέω-ῶ, Μ ἤσω. Τελειώνω τὴν ὑπηρεσίαν (λειτουργίαν) μου, δαπανῶν ἐξ ἰδίων.

Ἀπολείχω, Μ. λείξω. Γλείφων ἀφαιρῶ τι, σφογγίζω μὲ τὴν γλῶσσαν.

Ἀπόλειψις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπολείπειν, ἐγκατάλειψις, παράτησις. (πθ.) καθυστέρησις· διάζευξις (γυναικός). • Ἀπολείψιν ἀπογράψασθαι πρὸς τὴν γυναῖκα. • Δημ. (καὶ τρπ.) • Πρὸς τὴν ἑαυτοῦ κακίαν οὐκ ἔστι γινώσκοντι ἀπόλειψιν κτλ., ν. Πλ.

Ἀπόλεκτος (ὁ, ἡ). ἀπολεγμένος· ἐκλεκτός, ἐξαίρετος.

Ἀπολελαμμένος, η, ον, Ιων. ἀντὶ Ἀπειλημμένος, πθ. προκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀπολαμβάνω.

Ἀπολελεγμένως, ἐπῤ. (μτχ.). = Ἀπηλεγέως, παρημελημένως, ἀπροθύμως.

Ἀπολελυμένως, ἐπῤ. (μτχ.). = Ἀπολύτως. ἐλευθέρως, ἀνεμποδίστως.

Ἀπολέμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πολεμηθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος πολεμηθῆναι.

Ἀπόλεμμα (τό), [ἀπολέπω]. φλοῦδα, πέσσα, τσώφλιον.

Ἄπολεμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιτήδειος εἰς πόλεμον (διὰ ἀπειρίαν ἢ φυσικανόητος), εἰρηνικός, φιλόσοφος ἢ ἀπόμαχος. 2) = Ἀκαλίμητος.

Ἀπολέμως, ἐπῤ. Χωρὶς πόλεμον.

Ἀπολέσαι-οῦμαι, μέλλ. τοῦ Ἀπόλλυμαι.

Ἀπολεπίζω, Μ. ίσω, = Ἀπολέπω. ἐβγάλλω τὸ λέπιο κτλ.

Ἀπολέπισμα (τό), = Ἀπόλεμμα.

Ἀπο-λεπτύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι λεπτὸν (σουβλερόν).

Ἀπολέπω, Μ. λέψω. Ἀφαιρῶ τὸ λέπος (τὴν φλοῦδαν κτλ.), ξεφλουδίζω, ξεπετσόνω.

Ἀπολέσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπορ. καὶ

Ἀπωλέσατο, Π. ἀντὶ Ἀπώλυτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. πρτ. καὶ

Ἀπολέσω, μέλλ. τοῦ Ἀπόλλυμι.

Ἀπο-λευκαίνω, Μ. ανῶ. Λευκαίνω (Ἀσπρίζω) τι ὁλωσδιόλου, τὸ κάμνω κάτασπρον.

Ἀπολέω-ῶ, μέλλ. Ἀττ. καὶ

Ἀπολῶ, δ'. ἑν. προκ. τοῦ πθ. μέλλ. τοῦ Ἀπόλλυμι.

Ἀπο-λήγω, Μ. λήξω. (μτδτ. καὶ ἀμτδτ.) Παύω, ἀποτελειόνω, κατανττῶ. • Οὐκ ἀπολήγει λίκνῃς, • Ἰλ. Φ. • Εἰς ἐ. ἀπολήγει, • Ἀρστ. • Ἀνδρῶν γενεὴ, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει, • Ἰλ. Ζ.

Ἀπο-ληκίω-ῶ, Μ. ήσω. Ιων. ἀντὶ Ἀπολακίω.

Ἀπο-ληκυθίζω, Μ ίσω. Ἀφαιρῶ τὸ ληκύθιον (τὸ φυκιασιδὲ (καὶ μτφρ.) τὸ ἐπίκτητον κάλλος) τοῦ λίγου.

Ἀπόλημψις, εως (ἡ), Ιων. ἀντὶ Ἀπολήψις.

Ἀπόληξις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ Ἀπολήγειν, παῦσις, ἀποτελείωσις.

Ἀπο-ληρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλυαρῶ. μωρολογῶ, παραλαλῶ.

Ἀπολῃφθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποραμβάνω.

Ἀπο-λήψις, εως (ἡ). Ἀπάρσιμον ὀπίσω, ἐξαίρεσις, κλείσιμον, πράτησις, ἐμπόδισμα κτλ., (ἴδε Ἀπολαμβάνω).

Ἀπολιβάζω, Μ. άσω. (Κωμ.) Φεύγω, ἀναχωρῶ ταχέως, (παρβλ. Ἀπολιταργίζω).

Ἀπολιγαίνω, Μ. ανῶ. Ἐβγάλλω φωνὴν λιγυρὰν (διαπεραστικὴν ἢ ἐναρμόνιον).

Ἀπολιγωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀψηφῶ ὁλοτελῶς, περιφρονῶ, Καταλιγωρῶ, (Νικ. Χων.).

Ἀπο-λιθάω-ῶ, Μ. ώσω. Μετοβάλλω τι εἰς λίθον.

Ἀπολίθωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς λίθον μεταβολὴ (μεταμόρφωσίς) τινος.

Ἀπο-λικμάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκλικμάω, ἐξολοθρεύω. (Νικ. Χων.).

Ἀπο-λιμπάνω, Μ. λείψω, = Ἀπολείπω.

Ἀπολινόω-ῶ, Μ. ώσω. (Ἰατρ.) Δένω τι μὲ λινὴν κλωστὴν ἕως ποὺ μόνον του.

Ἀπολίνωσις, εως (ἡ). δέσιμον μὲ λινὴν κλωστήν.

Ἀπολιόρκητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πολιορκηθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος πολιορκηθῆναι

Ἄπολις, ιδος καὶ Π. ιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πόλιν (πατρίδα). 2) (απν.) ἀπολίτευτος, ἄπρακτος. 3) • Πόλις ἄπολις, • Πλάτ., ἡ ἀφανισμένη. (ᾧ ἐπμ.) ἀναξία τοῦ ὀνόματος.

Ἀπολισθαίνω(-άνω), Μ. ήσω. Γλιστρῶ ᾧ φεύγω, ξεγλιστρῶ.

† Ἀπόλιστος (ὁ, ἡ), (υλγ.), = Ἄπολις.

Ἀπο-λιταργίζω, Μ. ίσω. (Κωμ.) Φεύγω, ἀναχωρῶ ταχέως, (παρβλ. Ἀπολιβάζω).

Ἀπολίτευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πολιτευόμενος (πράττων τὰ τῆς πόλεως), τραβιγμένος ἀπὸ (ἢ ἀνίκανος διὰ) τὰ πολιτικὰ πράγματα. 2) ἀνάρμοστος εἰς τὴν πολιτικὴν ἢ τὸν πολιτικὸν ἄνθρωπον. 3) ὁ μὴ ἔχων (μὴ σχηματίζων) πολιτείαν, (ἐπμ. 4) μὴ πεπολιτευμένος, ἄπρακτος.

Ἀπο-λιχμάω-ῶ καὶ (μσ.) Ἀπολιχμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, ήσομαι, = Ἀπολείχω.

Ἀπολλήγω, Μ. ήξω, Π. ἀντὶ Ἀπολήγω.

Ἀπολλον, κλητ. τοῦ Ἀπόλλων.

Ἀπολλύσαι, Ἀττ. γ'. πρσ. πλθ. τοῦ

Ἀπόλλυμι, Μ. ολέσω ἢ (Ἀττ.) ολέω-ῶ (ἀόρ. Ἀπώλεσα, πρκ. Ἀπώλεκα ἢ Ἀπολώλεκα καὶ μσ. [πθ.] Ἀπόλωλα κτλ.). Ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. • Τὸ μὲν σώζει τὰς πολεις, τὸ δ' ἀπόλλυσι ᾧ δυνατμέπει, • Πλ. 2) χάνω ὅλως διόλου, ἀποβάλλω, στερούμαι. • Ὀκτακαίδεκα ναῦς ἀπολλύσας, • Θκ. (καὶ πθ.) • Καὶ τῶν νεῶν τριὰς ἀπόλλυνται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν, • Ξεν. • Πάλαι ἀπολώλει τῷ φόβῳ, • αὐτ. (καὶ μσ.) • Ὡς ἀπόλλυτο ᾧ ἄλλου, • Ὀδ. Α. • Ἀπωλόμεθ' ἂν εἰ μὴ ἀπολώλειμεν, • Πλ. • Ἀπόλωλα δειλαίας, • Ἀρστφ. • Ὀλέκιστ' ἀνίμων ἀπολούμενος, • Αν.

Ἀπολλύς, ῦσα, ὺν, μτχ. τοῦ Ἀπόλλυμι.

Ἀπόλλω, Ἀττ. ἀντὶ Ἀπόλλωνα, αἰτ. τοῦ

Ἀπόλλων, ωνος (ὁ). ὁ γνωστὸς θεὸς τῆς μυθολογίας.

Ἀπο-λογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀποκρίνομαι εἰς (Ἀναιρῶ) τὴν κατ' ἐμοῦ ἢ κατ' ἄλλου κατηγορίαν, δικαιολογοῦμαι (ἢ ἁπλ.) αἰτιολογῶ, προφασίζομαι. • Ἀπολογεῖσθαι ταῖς κατηγορίαις, • Πλ. (ἢ)— • πρὸς τὰ κατηγορημένα, • Πλάτ. • Ἐν τῇ βουλῇ ἀπολογησάμενος ὡς οὐκ ἠτιμώκει, • Ξεν. • Ἀπολογησάμενος τὰ συνήθη ταῦτα, ὡς ἀγνοήσαιμι νοῦ ὄντι κτλ. • Δκ. • Ἀπολογεῖσθαι θανάτου φυγήν, • Θκ. • Ἀπελογήσαντο τὰς αἰτίας τοῦ πολέμου, • Πλό. • Ἀπολογητέον τῇ τροφῇ τὴν αἰτίαν, • Θρμ. • Ἀπολογεῖσθαι περὶ ἑαυτοῦ (ἢ) ὑπὲρ τῶν ἐγόντων τὴν αἰτίαν, • Ἰσαρ., Δκ., (παρβλ. Ἀπολογίζομαι).

Ἀπολόγημα (τὸ). τὸ λεγόμενον πρὸς ἀπολογίαν, δικαιολόγημα· πρόφασις

Ἀπολογητικὸς, ἡ, ον. Ὁ γινόμενος (ἢ χρησιμεύων) πρὸς ἀπολογίαν.

Ἀπολογία (ἡ). ἀπόκρισις εἰς κατηγορίαν, δικαιολογία· πρόφασις.

Ἀπο-λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Λέγω (Κρατῶ) λογαριασμόν. 2) λογαριάζω, συμπεραίνω. 3) ἐπαριθμῶ, ἐκθέτω (διηγοῦμαι) λεπτομερῶς· ἐξηγῶ, ἀποδεικνύω.

4) (απν.) = Ἀπολογοῦμαι. • Καὶ τἄλλα διοικῶν ἀπελογίζετο κατ' ἐνιαυτόν, • Ξεν. • Ἃ δὴ βούλομαι ὑμῖν ἀπολογίσασθαι πεποιηκότα ἐμαυτόν, • Δημ. • Τοῦ δὲ μαγείρου δαπάνην ἡμερῶν τινων ἀπολογιζομένου, • Πλ. • Καὶ ἀπελογίζετο ἐκ τῶν αὐτῷ παρεσκευασμένων, ἢν δέῃ πολιορκουμένους ἀκούσεσθαι ὑμᾶς, • Δημ. • Ἀπολογιζόμενοι τὴν περὶ σφᾶς ἀπορίαν καὶ τὰ γεγονότα περὶ τὴν χώραν αὐτῶν ἀδικήματα, • Πλβ., (παρβλ. Ἀπολογέομαι).

Ἀπολογισμὸς (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπολογίζεσθαι (δίδειν λογαριασμὸν κτλ.). 2) ἀπολογία, δικαιολογία. αἰτιολογία. 3) πρόφασις. 4) (συνεκδχ.) λογαριασμὸς, κατάστιχον.

Ἀπολογος (ὁ). διήγησις διεξοδικὴ· μῦθος. 2) (πλθ.) κατάστιχον λογαριασμῶν, κατάλογος.

Ἀπολοιατο, Ιων. ἀντὶ Ἀπόλοιντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἀπόλλυμι.

Ἄπολοιπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπολειφθεὶς (μείνας, περισσεύσας), ἐπίλοιπος.

Ἀπο-λολύζω, Μ. ύξω, = Ἀνολολύζω.

Ἀπόλουμα (τὸ). τὰ νερὰ ἀπὸ ἐλούσθη τις.

Ἀπόλουσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπολούειν, ἀπολούσιμον.

Ἀπολούτριος (ὁ, ἡ). ὁ μείνας (περισσεύσας) ἀπὸ τὸ λοῦτρον. • Ἀπολούτριον (ἐννύδωρ), = Ἀπόλουμα.

Ἀπο-λούω, Μ. λούσω. Λούων (Πλύνων) καθαρίζω, ξεπλύνω.

Ἀπο-λοφύρομαι, Μ. υροῦμαι. Κλαίω (Μοιρολογῶ) τινα. 2) παίω τοῦ κλαίειν.

Ἀπο-λοχμάομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. (ἐπὶ φυτῶν) Γίνομαι (Κατανττῶ) λόχμη (δάσος πυκνόν), ἀγριεύω, θεριεύω

Ἀπο-λυμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι, Π. ἐβγάλω ἀπὸ πάνω μου τὰ λύματα (τὰς ἀκαθαρσίας), πατρεύομαι. 2) βλάπτω (λυμαίνομαι) ὅλως διόλου, ἀφανίζω.

Ἀπολυμαντὴρ, ῆρος (ὁ). ἀφανιστὴς ἐδωδίμων—, • Ὀδ. Ρ., παράσιτος πολυφάγος, (κων.) σκαπίζων (γλείφων) τὰ πινάκια.

Ἀπολύματα (τὰ), Π. ἀκαθαρσίαι, περιττώματα, (ἢ ἀναγνωσ. κατὰ διάλυσιν) Ἀπόλυμα.

Ἀπολυπραγμόνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πολυπραγμονῶν (ἐμβαίνων εἰς πολλὰ πράγματα), φιλήσυχος, ἀπερίεργος

Ἀπολυπραγμάτιστος, ἐπίρ. Χωρὶς πολυπραγμοσύνην, ἡσύχως, ἀπεριέργως.

Ἀπολυπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). = Ἀπολυπραγμόνητος.

Ἀπολύσιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος ἀπολύσει (ἀπαλλάξαι τῆς κατηγορίας), ἀθωωτικός. 2) ἄξιος ἀπολύσεως (ἀθωώσεως).

Ἀπόλυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπολύειν, ἄφεσις, ἀπαλλαγή, ἐλευθέρωσις· ἀθώωσις· ἀναχώρησις ἢ ἄδεια πρὸς ἀναχώρησιν, (μτφορ.) = Ἀποβίωσις, θάνατος.

Ἀπολυτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ ἀπολύειν (ἀθωόνειν κτλ.), συγκαταβατικός. 2) ὁ χρησιμεύων πρὸς ἀπόλυσιν (ἄφεσιν, ἄδειαν ἀναχωρήσεως κτλ.), = Ἀπολυτήριος.

Ἀπολυτικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀπολυτικόν (συγκαταβατικόν) τρόπον. «Ἀπολυτικῶς ἔχω τινός, » Ξεν., ἔχω διάθεσιν (κλίνω εἰς τὸ) νὰ τὸν ἀθωώσω.

Ἀπόλυτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπελελυμένος (ἀφειμένος, ἐλευθερωμένος κτλ.), (γραμτ. & ῥητ.) θετικός, ἀτελής, ἀνεπαπόδοτος· (φιλοσ.) ἀόριστος, ἄσχετος, ἀφῳρημένος.

Ἀπολυτρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλευθερόνω τινὰ δίδων ἢ λαμβάνων λύτρα, ἐξαγοράζω. « Συλλαβὼν, καὶ τὰς ἐσχάτας ἀνάγκας ἐπιθεὶς, ἀπελύτρωσε ταλάντων ἑννέα, » Δημ.

Ἀπολύτρωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ λύτρων ἀπαλλαγὴ (ἐλευθέρωσις), ἐξαγορά.

Ἀπολύτως, ἐπίρ. Μὲ ἀπόλυτον τρόπον, ἀνέτως, ἐλευθέρως, ἀνεξαρτήτως, (γραμτ.) ἁπλῶς, κατὰ θετικὸν σχηματισμόν· ἢ ἀμεταβάτως, χωρὶς ἀπόδοσιν. (ψιλοσ.) ἀφῳρημένως, ἀορίστως, ἀπροσδιορίστως, ἀσχέτως· καθ' αὐτό.

Ἀπολύω, Μ. λύσω. Λύω τι ἀπό τινος, (συνηχ.) χωρίζω, (μτφορ.) ἐλευθερόνω, ἀπαλλάττω, συγχωρῶ, ἀθωόνω. «Τοὺς κελήτας ἀπέλυσε τῶν βάσεων, » Πλ. (καὶ μτ.) « Ἀπολυσάμενος τὴν μάχαιραν ἅμα καὶ τὸν ζωστῆρα, » αὐτ. (καὶ πθ.) « Ὥριμοι δὲ εἰσὶν οἱ κρότωνες, ὅταν ἀπολύωνται τῶν περιεχόντων αὐτοὺς σφαιρίων, » Δοσιθ. (καὶ τρπ.) « Χρημάτων πολλῶν ἀπέλυσεν αὐτούς, » Ξεν. « Πᾶς ὁ ἀπολύων τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, » Γρῤ. (παρβλ. Ἀποπέμπω). « Ἀπόλυσόν με ταύτης τῆς ἐκμελείας, » Ξεν. « Ἀπολύειν τῶν ὅρκων, » Λύκ. « Σαυτὸν αἰσχρᾶς αἰτίας ἀπολύων, » Ἰσοκρ. (καὶ μσ.) « Ἀπολέλυσο τῆς φροντίδος, » Δξ. « Ἀπολελυμένον ὄνομα ἢ ῥῆμα, » Γραμτ., = Ἀπόλυτον. 2) (μσ.) ἐξαγοράζω. « Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθα. » Ἰλ. Χ. 3) ἀναιρῶ, ῥίπτω ἀπὸ 'πάνω μου, ἐκκαθαίρομαι, « Ἀπολύσασθαι τὰς αἰτίας (τὰς ὑπονοίας, τὰ ἐγκλήματα, τὰς διαβολάς, κτλ.), » 4) ἀναχωρῶ. «Ἀνέκαμψε, καὶ, λαβὼν, οἴκαδε ἀπελύετο, » Πλ.

Ἀπολωβάω-ῶ, Μ. ήσω. Καταισχύνω, ἀτιμάζω, κακομεταχειρίζομαι.

Ἀπόλωλα, μσ. [ἀντὶ πθ.] πρκ. καὶ

Ἀπόλωμαι, μσ. ἀόρ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀπόλλυμι.

Ἀπολωπίζω, Μ. ίσω, = Ἐκλωπίζω, λωποδυτέω, ἁφαιρῶ τὴν λώπην (τὸ ἔνδυμα), ξεγυμνόνω.

Ἀπολωτίζω. Μ. ίσω. Π. = Ἀπανθίζω, ἀφαιρῶ τὸν λωτὸν, 'παίρνω τὸ ἄνθος.

Ἀπολωφάω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀποπαύω, καταπραύνω.

Ἀπομαγδαλιά, ας ἡ ᾶς καὶ

Ἀπομαγδαλίς, (δος (ἡ), [ἀπομάσσω]. κομμάτι ψίχας ψωμίου μὲ τὸ ὁπ. ἐσφύγγιζαν τὰς χεῖρας μετὰ τὸ δεῖπνον ἢ ἔπεσεν τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπὶ τοὺς σκύλους, (ὅθεν ἄλλ.) Κυνάς.

Ἀπόμαγμα (τὸ), ὅ,τι ἐχρησίμευσε πρὸς ἀπόμαξιν (σφούγγισμα, πάστρευμα). 2) τὸ διὰ τῆς ἀπομάξεως ἀφαιρούμενον, = Ἀποκάθαρμα. 3) = Ἔμπαγεῖον.

Ἀπομαδάρόω-ῶ, Μ. ώσω, καὶ

Ἀπομαδάω-ῶ, Μ. ήσω, ἢ

Ἀπομαδίζω, Μ. ίσω. Μαδῶ (Τσουμαδῶ) ὅλως διόλου, κάμνω τινὰ πάντη φαλακρὸν, τοῦ ἀφαιρῶ τὰς τρίχας.

Ἀπομάθημα (τὸ). ἐκεῖνο τὸ ὁπ. ἀπέμαθε (ξεσυνήθισεν ἢ ἐλησμόνησέ) τις, μάθημα ξεχασμένου. 2) = τῷ

Ἀπομάθησις, εως (ἡ). τὸ ν' ἀπομάθῃ (ξεμάθῃ, λησμονήσῃ) τις ὅ,τι ἔμαθεν.

Ἀπομαίνομαι, Μ. μανοῦμ. ἢ μανήσομαι. Ἀπαλλάττομαι τῆς μανίας. 2) = Ἐκμαίνομαι, γίνομαι ἐντελῶς μανιώδης, ἀποτρελλαίνομαι.

Ἀπομακρύνω, Μ. υνῶ. Μακρύνω τι ἀπό τινος. 2) = Ἀπομηκύνω.

Ἀπομάκτης, ου (ὁ). ὁ ἀπομάττων (σφουγγίζων, καθαρίζων).

Ἀπομάκτρα (τὰ) ᾶς

Ἀπόμακτρον (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἀπόμαξιν, (κυρ. δέ) τὸ ξύλον μὲ τὸ ὁπ. ἰσάζουν τὸ μέτρον τῶν γεννημάτων, (κριν.) φίγλα.

Ἀπομαλα(μαλθα)ίζομαι, Μ. ισθησ. καὶ

Ἀπομαλθακίζομαι-ῶμαι, Μ. ώσομαι. Γίνομαι ὅλως διόλου μαλθακὸς (ἄτονος, ἀπρόθυμος), ἐκνευρίζομαι, (μὲ αἰτ. προθετ.) = Ἀποδειλιῶ, δὲν τολμῶ ἢ βαρύνομαι νὰ κάμω τι.

Ἀπομανθάνω, Μ. μαθήσομαι. Ἀπομανθάνω ἐκεῖνο ὅ,που ἔμαθα, ξεμαθαίνω, ξεσυνηθίζω.

Ἀπομαντεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὁμιλῶ ὡς μάντις, μαντεύω, προμαντεύω· εἰκάζω, συμπεραίνω.

Ἀπόμαξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπομάττειν, σφούγγισμα, πάστρευμα κτλ.

Ἀπομαραίνω, Μ. ανῶ. Μαραίνω ὅλως διόλου (ἢ κατ' ὀλίγον), ἐξασθενῶ, ἀδυνατίζω· (μσ.) παύω, ἐκλείπω.

Ἀπομαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

Ἀπομαρτύρομαι, Μ. υροῦμαι. Δίδω ἢ φέρω μαρτυρίαν, βεβαιόνω τι διὰ μαρτύρων, διϊσχυρίζομαι φέρων (ἢ ἐπιστηριζόμενος εἰς) μαρτυρίας.

Ἀπομάσσω(στω), Μ. μάξω. Ἀφαιρῶ τὴν ἀκαθαρσίαν, σφουγγίζων πάστρεύω, καθαρίζω. « Καθαίρων τοὺς τελουμένους, ἢ ἀπομάττων τῷ πηλῷ ἢ ταῖς πιτύροις, » Δημ. (καὶ μσ.) « Ἀποματτόμενοι τὰς χεῖρας ταῖς ψωμοῖς (ἢ) εἰς τοὺς ψωμούς, » Ἀθ. « Ἀπομασσόμενος τῇ χειρὶ τὸν ἱδρῶτα, » Βασ. « Ἀπομασσόμεθα ὑμῶν τὸν κανιορτὸν, » Γρῤ. 2) λαμβάνω τὸν τύπον τινός, μιμοῦμαι. « Ἀπομάττειν σχήματα, » Πλτ. (& μσ.) « Ἄλλο παρ' ἄλλων ἀπομασσόμενος μαθήματα, » Ἐσχ. « Ἑπτὰ τῶν τοῦ Αἰσχίνου διαλόγων τὸ Σωκρατικὸν εἶσιν ἀπομεμαγμένος ἦθος, » Ἀρτ. 2) ἀφαιρῶ διὰ τῆς ἀπομάκτρας τὸ ὑπερβαῖνον τὸ μέτρον τοῦ γεννήματος, ἰσάζω μὲ τὴν φίγλαν τὸ κοιλόν. « Χοίνικα ἀπομεμαγμένην, » Ἀκ. « Μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς, » Θκρ. (παροιμ.), νὰ μή μου κόψῃς τὸ νερὸ ἀπ' τ' αὐλάκι, (ἢ μσ.) « Σὺδ' Ἀχιλλείων ἀπομάττει, » Ἀρχιλ., λαμβάνεις (σιτηρέσιον), (παρβλ. Ἀπομίργνυμι).

Ἀπομαστιγόω-ῶ, Μ. ώσω. Κτυπῶ (δέρνω) δυνατὰ μὲ τὴν μάστιγα.

Ἀποματαίζω, Μ. ίσω. Κάμνω ἄτακτόν (μωρὸν) τι κίνημα, (κατ' εὐφ.) = Ἀποκέρδω.

Ἀπο-μάχομαι, Μ. μαχοῦμαι ἢ μαχέσομαι (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ.) Πολεμῶ (κυρ. ἀπὸ τείχους), μαχόμενος ἀποκρούω· ἀνταποκρίνομαι.

Ἀπόμαχος (ὁ, ἡ). ὁ μακρὰν (ἀπὸ) τῆς μάχης. 2) ἀνίκανος ταῦ λοιποῦ πρὸς μάχην, (παρβλ. Ἀπόλεμος).

Ἀπο-μειλίσσομαι, Μ. ίξομαι. Ἐξιλεόνω μὲ γλυκεῖς λόγους.

Ἀπο-μείρομαι, Μ. εροῦμαι(;), Π. δίδω (ἢ 'παίρνω ἢ ἔχω ἢ ἀπαιτῶ) μερίδιον, μετέχω. 2) (πθ. μὲ γεν.) εἶμαι χωρισμένος ἀπό, (παρβλ. Ἀπομείρω).

Ἀπομείωσις, εως (ἡ). ἡ ἀπό τινος ὀλιγόστωσις (ἐλάττωσις, ἀφαίρεσις).

Ἀπο-μελαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου μέλαν (κατάμαυρον), ἀπομαυρίζω.

Ἀπόμελι, ιτος (τὸ). τὸ ἀπόπλυμα τῶν μελικηρίδων, νερόμελον, μέλι νεροῦμενον.

Ἀπομέμαγμαι, πθ. καὶ

Ἀπομέμαχα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Ἀπομάσσω.

Ἀπο-μέμφομαι, Μ. μέμψομαι. Κατηγορῶ (Ἐπιπλήττω) πικρῶς ἢ μετρίως καὶ φιλικῶς.

Ἀπομένω, Μ. μενῶ. Μένω ὀπίσω ἢ ὑπόλοιπος, περισσεύω.

Ἀπο-μερίζω, Μ. ίσω. Ἐξαλλάττω μέρος, μοιράζω, ξεχωρίζω.

Ἀπο-μεριμνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπαλλάττομαι ἀπὸ κάθε μέριμναν, (ὅθεν συνεκδ.) ἀποθνήσκω.

Ἀπομερισμός (ὁ). μοίρασμα, διανομή.

Ἀπο-μερμηρίζω, Μ. ίσω ἢ ίξω. Ἀρήνω κατὰ μέρος (λησμονῶ) τὰς φροντίδας μου ἢ ἀποκαιμοῦμαι, (παρβλ. Ἀποβρίζω).

Ἀπο-μεστόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ἐντελῶς ἀπογεμίζω.

Ἀπο-μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ σωστὰ, δίδω (μετρίζω [καὶ μσ.] 'παίρνω) μὲ τὸ μέτρον. « Μέλιμνῳ ἀπομετρήσασθαι παρὰ τοῦ πατρὸς ἀργύριον, » Ξεν. (καὶ πθ.) « Ἀπομετρεῖται πέριξ τῆς σημαίας τετράγωνος τόπος, » Πλθ.

Ἀπομέτρημα (τὸ). τὸ δεδόμενον μὲ μέτρον, (καιν.) ταγῆνι.

Ἀπο-μηκύνω, Μ. υνῶ. Ἐκτείνω τι εἰς μῆκος, μακραίνω.

Ἀπο-μηνίω, Μ. ίσω. Π. φυλάττω μῆνιν (πάθος), μνησικακῶ.

Ἀπο-μηρύομαι, Μ. ύσομαι, Π. τρέχω ἐπάνω μὲ τὸ ἀγκίστρι.

Ἀπο-μίγνυμι, Μ. μίξω, = Ἀναμίγνυμι, ἀνακατεύω.

Ἀπομιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Μιμοῦμαί τι ἀπαραλλάκτως, κάμνω κατὰ μίμησιν τὸ ἴδιον. « Τοῖς ἀπομιμουμένοις βροντὰς καὶ κεραυνούς, » Πλ. (καὶ πθ.) « Πολυαπομιμημένον ἔχ τινος ἡλιοτροπίου, » Ἀθ.

Ἀπομίμημα (τὸ), τὸ κατὰ μίμησιν γενόμενον, ὁμοίωμα.

Ἀπομίμησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπομιμεῖσθαι.

Ἀπομιμνήσκομαι, Μ. ἀπομνήσομαι. Φυλάττω εἰς τὴν μνήμην μου, ἐνθυμοῦμαι (πρ. τὸ καλὸν ἢ κακὸν ὅ,που ἔπαθα), (παρβλ. Ἀπομνημονεύω).

Ἀπομινύθω (χ. Μ.), Π. Ἰων. ἐλαττοῦμαι, ὀλιγοστεύω.

Ἀπόμιξις, εως (ἡ), = Ἀνάμιξις.

Ἀπο-μισέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ καθ' ὑπερβολήν, ἀποφεύγω τι διὰ μῖσος.

Ἀπόμισθος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ λαμβάνων πλέον (ὑπηρετῶν χωρὶς) μισθόν, ὁ στερηθεὶς τοῦ μισθοῦ του, μὴ πληρωθείς. 3) ὁ ζῶν ἀπὸ τὸν μισθόν του, μισθωτός.

Ἀπο-μισθόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμφωνῶ τινα μὲ μισθόν, ἐκθέτω εἰς ἐργολαβίαν· ἐνοικιάζω.

Ἀπομίσθωμα (τὸ), τὸ ἀπομισθωμένον (ἐνοικιασμένον ἢ παραχωρηθὲν κατ' ἐργολαβίαν) πρᾶγμα, (ζῶα, εἰς τὰς Ἀθ.) αἱ πρόσοδοι τοῦ δημοσίου.

Ἀπο-μισθόω-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. Ἰων. = Ἀπομιμνήσκομαι.

Ἀπομνημόνευμα (τὸ), λόγος ἢ πρᾶξις ἀξιομνημόνευτος, (παρβλ. Ἀπόφθεγμα).

Ἀπομνημόνευσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπομνημονεύειν (διηγεῖσθαι ἀπὸ μνήμης κτλ.).

Ἀπο-μνημονεύω, Μ. εύσω. Ἀναφέρω (διηγοῦμαί) τι ἀπὸ μνήμης (ἐξ ἀκοῆς). 2) ἐνθυμίζω, φέρω εἰς τὴν ἐνθύμησιν. 3) = Ἀπομιμνήσκομαι.

Ἀπο-μνησικακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω πάθος καὶ ζητῶ νὰ ἐκδικηθῶ.

Ἀπόμνυμι, Μ. ομοῦμαι (ἡ ὀρθτ.) ομεῖται (ἀόρ. Ἀπώμοσα κτλ.). Κάμνω ὅρκον ἀρνητικόν, ἀρνοῦμαι μεθ' ὅρκου. « Ἀπώμοσεν ἡ μὴν μὴ πεκεῖσθαι, » Ξεν. « Ἐρωτηθεὶς, εἰ πολὺ εἴη αὐτῷ ἀργύριον, ἀπώμοσε μηδὲ ὀβολόν. » Ἂν ἀπομόσῃς τἀναντία τούτων, » Δημ. « Καὶ ταῦτ' ἐλελήθεσις ἀπομόσας μοι τοὺς θεούς, » Ἀρσφ. Μ. (μσ.) παραιτοῦμαι ἐνόρκως, κάμνω ὅρκον ὅτι δὲν ἠξεύρω (δὲν εἶδα κτλ.), ἀποποιοῦμαι. « Ἀπομόσασθαι τὴν ἀρχήν, » Πλ. (καὶ ἀλλ.) « Εἰς τὴν ἀγορὰν, ἔνθα οἱ Ῥωμ. ἄρχοντες ἀπόμνυντες, » Ἡρ. « Ἀπώμνυντο μηδ' εἰδέναι φάσκων τὰ λεγόμενα, » αὐτ. « Τοῖς βαναύσοις, τοῖς τὸ δύνασθαι λέγειν ἀπομνυμένοις, » αὐτ.

Ἀπομνύω, Π. ἀντὶ Ἀπόμνυμι.

Ἀπόμοιρα (ἡ), (μὲ γεν.) μέρος, μερίδιον (ἀνῆκεν ἢ διορισθὲν εἰς τινα).

Ἀπομοίρης (ὁ, ἡ), ὁ ἀποτελῶν (ἢ λαμβανόμενος ὡς) μέρος τινὸς ὅλου.

Ἀπομολεῖν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀπεβλώσκω.

Ἀπο-μονόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφίνω τινὰ ὅλως διόλου μόνον· ἀποκλείω (στερῶ) ἀπό.

Ἀπόμοργμα (τὸ), = Ἀπόμαγμα, ἔκτυπον, ἐκ τοῦ

Ἀπομόργνυμι ἢ Ἀποσμόργνυμι, Μ. μόρξω ἢ ὀμόρξω. Σφογγίζων ἀφαιρῶ (βάκρυ, ἱδρῶτα κτλ.), ἀποσφογγίζω. 2) βλίβων ἐκπιέζω, ξεζουμίζω. 3) ἀναλαμβάνω (καὶ μσ. σχηματίζομαι κατὰ) τὸν σύπον τινός, (παρβλ. Ἀπομάσσω).

Ἀπόμορξις, εως (ἡ), = σφούγγισμα· ξεζούμισμα· (σπν.) ἀποτύπωσις.

Ἀπόμορξος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἄλλην (ἀγνώριστον) μορφήν, ξένος.

Ἀπομόσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀπόμνυμι.

Ἀπόμοσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπομνύναι, ἡ μεθ' ὅρκου ἀπάρνησις (παραίτησις).

Ἀπομοτικὸς, ἡ, ὀν. Ὀχρησιμεύων (ἡ πρόθυμος, ἕτοιμος) πρὸς ἀπόμοσιν.

Ἀπομοτικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀπομοτικὸν τρόπον. « Ἀπομοτικῶς ἔχω, » εἶμαι πρόθυμος (ἔχω διάθεσιν) νὰ ἀπομόσω.

Ἀπόμουσος (ὁ, ἡ), ὁ μακρὰν (ἀλλότριος) τῶν μουσῶν, ἄμουσος, ἄκομψος, ἀπράκτος.

Ἀπομούσως, ἐπίρ. = Ἀμούσως, ἀτέχνως κτλ.

Ἀπο-μοχλεύω, Μ. εύσω. Σηκόνω ἢ Μετακινῶ τι διὰ τοῦ μοχλοῦ.

Ἀπόμυγμα (τὸ), μύξα (τὴν ὁπ. ἀφαιρεῖ τις διὰ τῆς ἀπομύξεως).

Ἀπο-μυζάω-ῶ, Μ. ήσω. Βυζάνω τι ἀπό τινος, ἀπορρουφῶ.

Ἀπο-μυθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. = Ἀπαγορεύω, ἀποτρέπω τινὰ ἔργου τινὸς διὰ λόγων (μύθων), μεταπείθω.

Ἀπόμυιος (ὁ), ὁ διώκων τὰς μυίας (ἐπίθ. τοῦ Διὸς εἰς τὴν Ἦλιδα).

Ἀπο-μυκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐκβάλλω μυκηθμόν, μουγγρίζω (ὡσὰν βοῦς).

Ἀπομυκτέον, θετ. τοῦ Ἀπομύσσω.

Ἀπο-μυκτηρίζω, καὶ

Ἀπο-μυκτι(χθι)ζω, Μ. ίσω. Περιγελῶν ἀποβάλλω τι, περιφρονῶ.

Ἀπομυκτισμός (ὁ), ἡ μετὰ περιφρονήσεως ἀποποίησις.

Ἀπο-μυλλαίνω, Μ. ανῶ. Σωφρονῶ καὶ Στραβόνω τὰ χείλη μου πρὸς περιφρόνησιν.

Ἀπομυξία (ἡ), = Ἀπόμυγμα.

Ἀπο-μύσσω (ττω), Μ. μύξω. Ἐβγάλλω τὴν μύξαν, παστρεύω τὴν μύτην· (μτφορ.) σωφρονίζω ἢ ἀπατῶ τινα.

Ἀπο-μύω, Μ. μύσω. Κλείω ἐντελῶς τὰ ἀμμάτιά μου, (ὕθεν 2) Π. ἀποθνήσκω.

Ἀπομφαλιγωτὸς (ὁ, ἡ), ὁ μὴ κάμνων (ἐβγάλλων) φουσκαλίδας

Ἀπο-μωλύνω, Μ. υνῶ. Ἀμβλύνω (Ἐξασθενίζω) ὅλως διόλου.

Ἀπο-μωρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου μωρόν, ἀποτρελλαίνω.

Ἀπόν, όντος (τὸ), αὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Ἄπειμι (Ἄλειπω).

Ἀπονάατο, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ

Ἀπονάμην, πθ. ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἀπονίνημι.

Ἀπο-νάω, Μ. νάσω (ἐλχρ. πωρ. ὁ ἀόρ Ἀπένασα ἢ Ἀπένασσα καὶ μσ. Ἀπενασάμην, καὶ πθ. Ἀπενάσθην), Π. = Ἀποικίζω (καὶ μσ.) Ἀποικῶ, μετατοπίζω· (ἐν γέν.) στέλλω ἢ φέρνω ἄλλοῦ ἢ ὀπίσω.

Ἀπο-ναρκάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναισθητίζω ὅλως διόλου, γίνομαι πάντη ναθρὸς, ξύλο μσ. τοῦ

Ἀπο-ναρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ ἀναισθήσῃ, προξενῶ ἀναισθησίαν (ναθρότητα, ληθαργίαν), ἀπαναρκόνω.

Ἀπονάρκωσις, εως (ἡ), ἡ κατάστασις τοῦ ἀπαναρκωθέντος.

Ἀπόνασθαι, μσ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀπονίνημι.

Ἀπο-νεκρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Μένω νεκρὸς (ἀκίνητος, ἀναίσθητος), ἀπονεκρόνομαι.

Ἀπονέκρωσις (ἡ), ἡ κατάστασις τοῦ ἀπονεκρωθέντος.

Ἀπονέμησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπονέμειν.

Ἀπονεμητέον, θετ. τοῦ Ἀπονέμω.

Ἀπονεμητὴς, οῦ (ὁ), ὁ ἀπονέμων ἑκάστῳ τὸ ἀνῆκον.

Ἀπονεμητικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ πρόθυμος (ἔχων διάθεσιν) εἰς τὸ ἀπονέμειν ἑκάστῳ τὸ ἀνῆκον, φιλοδίκαιος.

Ἀπονέμω, Μ. νεμῶ. Μοιράζω δικαίως καὶ κατ' ἀναλογίαν, δίδω (ἀποδίδω, προσδιορίζω) εἰς ἕκαστον τὸ ἀνῆκον. 2) Π. ἀναγινώσκω τι εἰς ἐπήκοον ἄλλου.

Ἀπονενοημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ἀπόνοιαν, ἀπηλπισμένα.

Ἀπονέομαι, Μ. νεύσομαι, Π. ἀναχωρῶ· ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω.

Ἀπο-νεοττεύω, Μ. εύσω. Παύω τοῦ νεοττεύειν, ξεκλωσσῶ.

Ἀπονέστερος, α, ον, ἀντὶ Ἀπονώτερος, συγκρ. τοῦ Ἄπονος.

Ἀπόνεμμα (τὸ), = Ἀπόκλιμα, κατωφέρεια.

Ἀπονεῦμαι, Δ. ἀντὶ Ἀπονέομαι.

Ἀπο-νευρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τ. εἰς νεῦρον. 2) (ἀμφ.) κόπτω τὰ νεῦρα, ἐκνευρίζω.

Ἀπονεύρωσις (ἡ), ἡ τῶν μυῶνων εἰς νεῦρα (τένοντας) μεταβολή.

Ἀπο-νεύω, Μ. νεύσω, = Ἀνανεύω, ἀρνοῦμαι, (μὲ γεν.) ἐκκλίνω, ἀποφεύγω. 2) κλίνω (γέρνω [ἐξ μτφορ. μὲ αἴτ. προθετ.) ἔχω κλίσιν [διάθεσιν]) πρός.

Ἀπονέω, Μ. νήσω, Π. = Ἀποσωρεύω, ξιφορτόνω. Ἠ. (μσ.) « Στέρνων ἀπονησαμένη, » Εὐρ., νὰ σηκόσω (ξεγάλω) ἕνα βάρος ἀπὸ τὴν καρδίαν μου.

Ἀπονήμενος, η, ον, Π. μτχ. τοῦ

Ἀπονήμην, αο. το, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀπωνάμην, μσ. ἀόρ. τοῦ Ἀπονίνημι.

Ἀπονηρευσία (ἡ), ἔλλειψις πονηρίας, ἀνακλία, τὸ νὰ ἔχῃ τις = Ἀπόνηρος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων πονηρίας, ἄκακος.

Ἀπο-νηστίζομαι, Ισομαι. Παύω τοῦ νηστεύειν, χαλνῶ τὴν νηστείαν (καθὼς τώρα οἱ Τοῦρκ. τὸ ἰφτάρι).

Ἀπονητί, ἐπίρ. = Ἀπόνως.

Ἀπόνητο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἀπονήμην.

Ἀπόνητος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ δουλευθείς (πονηθείς) ἢ μὴ δυνάμενος νὰ θουλευθῇ. 2) ὁ μὴ ἀπαιτῶν (γενόμενος χωρὶς) κόπον εὔκολος.

Ἀπονητότατα, ἐπίρ. (συγκρ. τοῦ

Ἀπονήτως, ἐπίρ. = Ἀπόνως, χωρὶς κόπον εὔκολα.

Ἀπονήχομαι, Μ. νήξομαι, = Ἀποκολυμβέω, φεύγω (γλυσόνω) κολυμβῶν.

Ἀπονία (ἡ). Ἔλλειψις πόνου (κόπου ἢ ὀδύνης), ἀργία, ὀκνηρία, ἀνάπαυσις, ἀναλγησία.

Ἀπονίζω, Μ. νίσω, = Ἀπονίπτω.

Ἀπονικάω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω τὴν νίκην μου, νικῶ ἐντελῶς ἢ κατορθόνω νὰ νικήσω (καὶ μτφορ. νὰ μεταπείσω, νὰ ἐξιλεώσω) τινά.

Ἀπόνιμμα (τὸ), = Ἀπόνιπτρον. 2) ἀπόπλυμμα.

Ἀπονίπτω ἰ (μετ.) Ἀπονίνομαι, Μ. ονήσω, -ήσομαι. (μὲ γεν.) Ὠφελῶ ἢ Ὠφελοῦμαι ἀπό τινος, κερδίζω, ἀπολαμβάνω.

Ἀπόνιπτρον (τὸ). νερὸν ὅπου ἐπλύθη ἢ θὰ πλυθῇ σῶμα νεκροῦ.

Ἀπονίπτω, Μ. νίψω. Πλύνω (κυρ. τὰς χεῖρας ἢ τοὺς πόδας), ξεπλύνω, (μσ.) νίπτομαι (κυρ. μετὰ τὸ φαγεῖ'). «Δεικνοῦμεν, ἀπονενιμμεθ', ὕδη σπένδομεν, » Ἀρρφ.

Ἀπονίσσομαι (χ. Μ.), Π. ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ.

Ἀπονιτρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεπλύνω τι μὲ νίτρον.

Ἀπονοέσμαι-οῦμαι, Μ. ήσσμαι (εὔχρ. μάλιστα ὁ πρκ. Ἀπονενόημαι καὶ ὁ ἀόρ. Ἀπενοήθην). Χάνω (Ἐξαίνω ἀπὸ) τὸν νοῦν μου, (ἐπμ.) ὅὲν ψηφῶ τίποτε, χάνω κάθε συστολήν, ἀπελπίζομαι ὁλότελα, (ἢ μᾶλλ.) πράττω ὡς ἀπελπισμένος, ριψοκινδυνεύω. » Τοῖς ἀπενενοημένοις οὐδεὶς ἂν ὑπαστείη, « Ξεν. « Ἐπανέπαυσαν ἀπονενόηται, καὶ μήθ' ἱερῶν, μήτε γονέων, μήτε παίδων, μήτε ἄλλου μηδενὸς φροντίζει, » Ἑκκρ., (ἐξ προθετ.) « Φοβηθεὶς μὴ παντάπασιν ἀπονοηθῶσι κατ' αὐτῶν, « Πλ. (καὶ πθ.) « Αἱ τῶν πάθων αὐτοῦ ἐπιτάσεις ἀπενοήθησαν. « Ακ. « Ὁ δὲ ἀπονενοημένος τοιοῦτός τις, οἷος κτλ. (Θεόφρ. Χαρ.).

Ἀπόνοια (ἡ). στέρησις νοὸς, ἄνοια. (ἐπμ.) θρασύτης, τόλμη παράλογος, παραφορά, ἀπελπισία, κίνημα ἀπηλπισμένον· χάσιμον κάθε συστολῆς, ἐντελὴς ἀναισχυντία. « Ἀπόνοια ἐστὶν ὑπομονὴ αἰσχρῶν ἔργων καὶ λόγων, « Θεόφρ.

Ἀπονομάζω, Μ. άσω. Καλῶ τινα ἐξ ὀνόματος· ἢ = Παρονομάζω.

Ἀπονομή (ἡ), = Ἀπονέμησις.

Ἀπονομίζω, Μ. ίσω. Ἐμποδίζω διὰ νόμου, ἀπαγορεύω.

Ἄπονος (ὁ, ἡ). χωρὶς πόνου (κόπου) γινόμενος, εὔκολος. 2) ὁ ἀποφεύγων (ἀποστρεφόμενος) τὸν κόπον, ἀργὸς, ὀκνηρός. 3) ὁ μὴ ἔχων (ἐλεύθερος ἀπὸ, ἢ ὁ μὴ προξενῶν, ἢ ὁ καταπραΰνων τοὺς) πόνους· (ὅθεν: ‖. (οὐσ.). « Ἄπονα φάρμακα, « Ἰατρ. τὰ παυσώδυνα. 4) συγχ. τῷ Ἀγονος καὶ Ἀτονος.

Ἀπονοστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω.

Ἀπονόστησις, εως (ἡ). ἐπιστροφή.

Ἀπονόφι (καὶ πρὸ φων.) Ἀπονόφιν, ἐπίρ. Π. παράμερα, χωριστὰ, (μὲ γεν.) μακρὰν ἀπό.

Ἀπονοσφίζω, Μ. ίσω, Π. χωρίζω, μακρύνω· ἀφαιρῶ, στερῶ (καὶ πθ.) στερούμαι. 2) (απν. μὲ αἰτ.) ἀποφεύγω.

Ἀπονουθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Νουθετῶν μετατρέπω (ἀποτρέπω) τινὰ, συμβουλεύω τὰ ἐναντία.

Ἀπονυκτερεύω, Μ. εύσω. Ξενυκτῶ ἔξω ἢ μακρὰν τινός.

Ἀπονύμφης, ου καὶ

Ἀπόνυμφος (ὁ). ὁ ἀποφεύγων (ἀποστρεφόμενος) τὸν γάμον, μισογύνης.

Ἀπονυστάζω, Μ. άξω. Νυστάζω ἐν τῷ μεταξὺ (ἐπμ.) εἶμαι ἀπρόσεκτος ἢ ἀμελὴς ἢ (καθὼς λέγομεν κοιν.) κοιμισμένος.

Ἀπονυχίζω, Μ. ίσω. Κόπτω τὰ ὀνύχια. (μτφορ.) ἀφαιρῶ. 2) ξεσχίζω μὲ τὰ ὀνύχια, τσουγγρανῶ. 3) = Ἐξονυχίζω.

Ἀπονύχισμα (τὸ). κομμάτι ὀνυχίου. 2) τὸ ξεσχισμένον μέρος μὲ τὰ ὀνύχια, τσουγγρανιά.

Ἄπονως, ἐπίρ. Χωρὶς πόνον (κόπον ἢ ὀδύνην), εὔκολα.

Ἀπονωτίζω, Μ ίσω, Π. κάμνω τινὰ νὰ στρέψῃ τὰ νῶτα (νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν), φυγαδεύω, (καὶ μσ. ἢ πθ.) φεύγω.

Ἀποξαίνω, Μ. ξανῶ, = Καταξαίνω, ὀξύνων ξεπετσόνω.

Ἀπόξεινος, Π. ἀντὶ

Ἀπόξενος (ὁ, ἡ), = Ἄξενος. 2) Π. (μὲ γεν.) ξενητεμένος (μεμακρυσμένος ὅλως διόλου) ἀπό, ξέχωριστος.

Ἀποξενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ἢ Ἀποδεικνύω τινὰ ἢ τί (ἐπμ. Ἀποβάπτω ὡς) ξένον (ἀλλότριόν) τινος, ἀποξενόνω· ἐξορίζω, φυγαδεύω. ‖. (μσ. ἢ πθ.) φεύγω ἢ ζῶ εἰς τὴν ξενητειάν, γίνομαι (ἢ ἀποδεικνύομαι, ἢ φαίνομαι ὡς) ξένος, (μὲ γεν.) στεροῦμαι (ἀποξενόνομαι) τινός.

Ἀποξένωσις, εως (ἡ). τὸ ν' ἀποξενωθῇ (νὰ ζῇ εἰς τὴν ξενητειάν) τις, (ἐπμ.) νὰ λάβῃ ξένα ἤθη καὶ ἰδιώματα.

Ἀποξέω, Μ. ξέσω. Ξύνων (Πελεκῶν, Ἐρανίζων) ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος. » Ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα, Ἰλ. Ε., (ἐπμ. 2) κάμνω ὁμαλὸν (λεῖον, ὑαλιστερὸν [καὶ μτφορ.] καμψὸν, τετορνευμένον), ἐπεξεργάζομαι, ἐξευγενίζω. «Τὸ τοῦ ἤθους ἀπεξεσμένον, « Γρ.

Ἀπο-ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω ὅλως διόλου.

Ἀπο-ξιφίζω, Μ. ίσω. Ἀποκόπτω διὰ τοῦ ξίφους.

Ἀπο-ξυλίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω (Ἀφαιρῶ) τὰ ξυλώδη μέρη φυτοῦ κτλ.

Ἀπο-ξύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου ὀξὺ (λεπτὸν εἰς τὴν ἄκραν, σουβλερὸν ἢ 2) ξουνάνω), ξανίζω.

Ἀπο-ξυράω(έω)-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀποξύρω.

Ἀπόξυρος (ὁ, ἡ), (κυρ. βράχος κτλ.) = Ἀπότομος, καμμένος ὡς ἂν μὲ ξυράφι, ἢ ξασμένος, γυμνός.

Ἀπο-ξύρω, Μ. ξυρῶ. Κόπτω (Ἀφαιρῶ) μὲ τὸ ξυράφι, ξυρίζω. » Κείρεσθαί μου τὰ πρόβατα, ἀλλ' οὐκ ἀποξύρεσθαι βούλομαι, « Ξιφιλ.

Ἄποξυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ καταντῶν παντοχόθεν εἰς ὀξύτητα, σουβλερὸς, μυτερός.

Ἀπόξυσμα (τὸ). τὸ ἀφαιρούμενον διὰ τοῦ ξυσίματος, κοψίδι, ῥοκανίδι.

Ἀποξυστρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀμβλύνω, στομώνω, κάμνω τι κυρτὸν ὡς ξύγρον. 2) ἀφαιρῶ διὰ τοῦ ξύστρου.

Ἀπο-ξύω, Μ. ξύσω, = Ἀποξέω, ἀφαιρῶ (καὶ μσ.) ῥίπτω (ἐβγάλλω) ἀπὸ πάνω μου. « Γῆς τὰς ἀποξύσας, « Ἰλ. Ι.

Ἀπο-παγήσομαι, μέλλ. πθ. τοῦ Ἀποπήγνυμι.

Ἀπο-παιδαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποπλανῶ διὰ κακῆς παιδαγωγίας.

Ἀπο-παίζω, Μ. παίξομαι. Λέγω τι πρὸς διατείσμόν. 2) παύω τοῦ νὰ παίζω.

Ἀπο-παλαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ παλαιώσῃ ὅλως διόλου (ἢ ἐπμ.) νὰ μείνῃ (ἢ νὰ θεωρῆται ὡς) ἄχρηστον· ἀκυρόνω.

Ἀποπάληκις, εως (ἡ), = Ἀπόπαλσις, (ἰατρ.) ἐξάρθρωσις, παραστρόφισμα (κοκκάλου), ξέχασμα τοῦ

Ἀπο-πάλλω, Μ. παλῶ. Ἀπακρύω, ἀποτινάζω, (ἐξμσ.) ἐκπηδῶ, τινάζομαι. «Οἷον σπευθῆρας ἀποπάλλεσθαι, « Ἀρε.

Ἀποπαλμός (ὁ) καὶ

Ἀπόπαλσις, εως (ἡ). τὸ ἀποπάλλειν ἢ ἀποπάλλεσθαι, τίναγμα, ἐκ(ἀπο)πήδησις.

Ἀποπαλτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ δυνάμενος ἀποπάλλειν ἢ ἀποπάλλεσθαι, ἐλαστικός.

Ἀπόπαππος (ὁ). ὁ πάππος τοῦ πάππου, (παρβλ. Ἐππαππος καὶ Πρόπαππος).

Ἀπο-παππόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (τὸ ἄνθος) εἰς πάππον (ἴδε τὴν λέξ.).

Ἀπο-παπταίνω, Μ. ανῶ. Π. κυττάζω ὀπίσω μου ἢ ὁλόγυρά μου τρομαγμένος νὰ φύγω χωρὶς νὰ μὲ ἰδοῦν.

Ἀποπαρδεῖν, ἀόρ. ὁ', τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποπέρδω.

Ἀπο-παρθενεύω, Μ. εύσω, καὶ

Ἀπο-παρθενόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφαιρῶ (ἐξ μτ. Χάνω) τὴν παρθενίαν.

Ἀπόπαστος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) = Ἄπαρος. Ἄγευστος.

Ἀποπάσχω, Μ. πείσομαι. (κατὰ τοὺς Στωϊκοὺς) φαντάζομαι τὸ ἐναντίον. « Πάθε ἢ ἀπόπαθε, « Ἀρρ. « Ἀπόπαθε ἀπὸ τοῦ ἡμέραν εἶναι (ἢ ὅτι ἡμέρα ἐστίν, « αὐτ., φαντάσου ὅτι εἶνε ἢ ὅτι δὲν εἶνε, (ἴδε Πάσχω).

Ἀπο-πατέω-ῶ, Μ ήσω, = Ἀφοδεύω, μακρύνομαι τῆς πεπατημένης ὁδοῦ, παραμερίζω, (συνηθέστ. κατ' εὐφημ.) κάμνω τὴν χρείαν μου, χέζω.

Ἀποπάτημα (τὸ). τὸ περίττωμα τῆς καιλίας, κόπρος.

Ἀπόπατος (ὁ). ὁ (παράμερος) τόπος ὅπου ἀποπατοῦμεν, χρεία, ἀναγκαῖον. 2) = Ἀποπάτημα.

Ἀπόπαυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπαύειν, κατάπαυσις, ἐμπόδισμα, τέλος.

Ἀποπαύστωρ, ορος (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ ἀποπαύων.

Ἀπο-παύω, Μ. παύσω. (μὲ αἰτ. καὶ γεν.) Κάμνω τι ἢ τινὰ νὰ παύσῃ, σταματῶ, ἐμποδίζω. ‖. (μσ.) παύω, κάμνω ἀποχὴν τελειόνω· ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω, (καὶ μτφορ.) ἀποθνήσκω.

Ἀποπεῖρα (ἡ). πεῖρα (δοκιμὴ) μὲ πλάγιον τρόπον.

Ἀπο-πειράω-ῶ (ἢ μᾶλλ.) Ἀποπειράσμαι-ῶμαι, Μ. άσμαι. (μὲ γεν.). Κάμνω ἀποπειραν, δοκιμάζω πλαγίως ἢ μὲ τρόπον.

Ἀπο-πέκω, Μ. πέξω. Κουρεύω (κυρ. πρὸ βαθέος).

Ἀπο-πελεκάω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (ξυλίζω) μὲ τὸν πελεκον.

Ἀπο-πελιδνόω (ἢ ἐρθύτ.) -πελιδνῶ-ῶ, Μ.

ώσω. ἴδε μ. τι ὅλως ὅτου πελιδνόν (μελανόν), (μτγ.) μελανιάζω.
Ἀπέπεμπτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποπεμφθείς ἢ ὤξιος ἀποπέμψεως, ἀπόβλητος.
Ἀπο-πεμπτόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω (Πληρόνω) τὸ πέμπτον μέρος ἢ δεκαδέκατον.
Ἀπο-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω, ἐκπέμπω ὀπίσω ἢ μακράν ἢ μέρος ἀπό τινος, ἀποστέλλω. «Ἀποπέμπουσιν εἴκοσι ναῦς αὐτῷ,» Θκ. 2) ἀφίνω (δίδω ἄδειαν εἴς) τινα νὰ ἀναχωρήσῃ· ξεπροβοδῶ, ξεδιγάλλω. 3) ἀποδιώκω, (κοιν.) δίδω ὁρίσμον, χωρίζω (τὴν γυναῖκά μου). (ἐν γέν.) ἀπορρίπτω, ἀποποιοῦμαι, ἀποδοκιμάζω. 4) (σπν.) = Ἐκφέρω, διαδίδω (μυστικόν). 5) (μς.) = Ἀποδιοπομποῦμαι, ἀποστερέομαι. (πιθ. ἀπολύω).
Ἀποπεμψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπέμπειν, στάλσιμον ὀπίσω, ἀποδίωξις, χώρισμα (γυναικός), κτλ.
Ἀπο-πενθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πενθῶ (Μοιρολογῶ) τινα μὲ πόνον καὶ ἐκ καρδίας. 2) ἀφίνω (παύω ἀπό) τὸ πένθος.
Ἀποπέπτωκα, πρκ. τοῦ Ἀποπίπτω.
Ἀπο-περαίνω, Μ. ανῶ, καὶ
Ἀπο-περατόω-ῶ, Μ. ώσω. Φέρω τι εἰς πέρας, ἀποτελειόνω.
Ἀποπεράτωμα (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἀποπερατοῦται [κατανᾶ] τι, ἡ ἄκρα
Ἀποπεράτωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τῶν ἀποπερατοῦν, συμπλήρωσις, ἀποτελείωσις.
Ἀπο-περάω-ῶ. Μ. άσω. Διαβιβάζω, περνῶ τινα ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο (ἢ εἰς τὸ πέραν) μέρος.
Ἀπο-πέρδω ᾰ (μτγ.) Ἀπο-πέρδομαι, Μ. παρδήσομαι (ἀόρ. Ἀπέπαρδον κτλ.). Ἀφίνω (Γινάζω) πορδή, κλάνω.
Ἀπο-περι-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Ἀποτρέπω (Φέρω ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος) τινὰ διὰ στρατηγήματος.
Ἀπο-περιτρώω-ῶ, Μ. ωσω. Κόμνω τι ὅλως λιόλιο περνὸν (μελανιαστικὸν ὡς ἂν τὸ ὡριάζον ἢ ἄλλη σαφύλι).
Ἀποπεστέομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀποπεσοῦμαι, μέλλ. κα!
Ἀποπέσαμι, Π. ἀντὶ Ἀποπέσῃ (γ' ἑν. προστ.) φορ. θ' τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀποπίπτω.
Ἀπο-πέτομαι, Μ. πτήσομαι, = Ἀφίπταμαι, πετῶν ἀναχωρῶ ἢ ἐπιστρέφω. (συνῳχ.) γίνομαι ἄφαντος.
Ἀποπεφασμένως, ἐπίρ. [μτχ. πθ. τοῦ Ἀποφαίνω]. Ἀναφανδόν, φανερά, σαφῶς
Ἀποπέφυκα, παρκ. τοῦ Ἀποφύομαι.
Ἀπο-πήγνυμι, Μ. πήξω. Πήζω ἢ παγώνω τι ὅλως διόλου, (μς.) ξεπαγιάζω.
Ἀποπηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ἀπό τινος κάτω ἢ μακράν ἢ ὀπίσω· (θ. ν.) = Ἀποσκιρτῶ.
Ἀπο-πιάζω (ἐξω). Μ. άσω (ίσω). Σφίγγω δυνατὰ ἢ κονταχτῶν, στενοχωρῶ, πνίγω. 2) = Ἰατρεύω, σφίγγων ἐβγάλλω τι. στραγγίζω, ξεχυμίζω, (μτφρ.) ἀφαιρῶ ὁλά τῆς βίας.
Ἀποπίεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπιέζειν, στράγγισμα κτλ.
Ἀποπίεσμα (τὸ). = Ἐκπίεσμα. 2) τὸ μετὰ τὴν ἀποπίεσιν ἐναπολειπόμενον, τσίπουρον ἢ κατακάτι
Ἀπο-πίμπλημι, Μ. ἀπο-πλήσω. Γεμίζω ὡς ἐπάνω, ἀπογεμίζω· χορταίνω καλῶς. (μτφρ.) « Τὸ θυμόν—,» εὐχαριστῶ τὸν θυμόν μου, ξεθυμαίνω, (παρβλ. Ἐκ[πίνω, Σφ]πληρίω).
Ἀπο-πινάω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφαιρῶ τὴν λέρα (τὸν πῖνον), καθαρίζω. 2) καταλερόνω.
Ἀπο-πίνω, Μ. πίομαι. Πίνω ἀπὸ ἢ ὅλως διόλου.
Ἀπο-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω ἀπό τινος κάτω, ἐκπίπτω· παραστρατίζω, χάνω τὸν δρόμον, ἀπαπλανῶμαι, (μτφρ.) ἀποτυγχάνω.
Ἀπο-πιστεύω, Μ. εύσω. Ἐμπιστεύομαι ὅλως διόλου, ἔχω πλήρη ἐμπιστοσύνην εἰς.
Ἀπο-πλάζω, Μ. πλάγξω Π., ἀντὶ
Ἀπο-πλανάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξεπλανῶ, ἀπομακρύνω, ἐβγάλλω (ξ μσ.) ἐβγαίνω ἀπὸ (γάνω) τὸν δρόμον (ξ μτφρ. τὸν σκοπόν, τὸ προκείμενόν) μου, παρεκτρέπομαι.
Ἀποπλάνησις, εως (ἡ). τὸ ἀποπλανᾶν ἢ ἀποπλανᾶσθαι, γάσιμον τοῦ δρόμου, ξεπλάνιμα, παρεκτροπή, κτλ.
Ἀποπλανίας, ου (ὁ), Π. ὁ ἀποπλανηθεὶς (χάσας τὸν δρόμον).
Ἀπο-πλάσσω (ττω), Μ. πλάσω. Πλάττω τι κατὰ μίμησιν πρωτοτύπου, ἀπομιμοῦμαι, ἀποτυπόω.
Ἀποπλάστωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ πλάττων τι κατὰ μίμησιν.
Ἀπο-πλείω, Π. ἀντὶ
Ἀπο-πλέω, Μ. πλεύσομαι ἢ πλευσοῦμαι. Ἀναχωρῶ διὰ πλοίου (διὰ θαλάσσης).
Ἀποπληκτικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ φέρων ἢ ὑποκείμενος εἰς) ἀποπληξίαν. 2) = τῷ
Ἀπόπληκτος (ὁ, ἡ). ὁ κτυπημένος ἀπὸ ἀποπληξίαν ἢ κεραυνόν, (ἐπμ.) ἐκστατικός, ἠλίθιος ἢ μανιώδης.
Ἀποπλήκτως, ἐπίρ. Ὡς ἂν ἀπόπληκτος, μὲ ἔκστασιν, μανιωδῶς.
Ἀποπληξία (ἡ). (ἐν γέν.) = Ἔκπληξις, (κυρ. δέ) τὸ γνωστὸν πάθος, (Τουρκ. δαμλᾶς).
Ἀπο-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀποτίμπλημι, ἀπογεμίζω· ἀναπληρόνω, κτλ.
Ἀποπλήρωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπληροῦν, ἀπογέμισμα, χόρτασμα, ἀναπλήρωσις κτλ.
Ἀποπληρωτής, οῦ (ὁ). ὁ ἀποπληροῦν (ἐκπληροῦν κτλ.).
Ἀπο-πλήσσω (ττω), Μ. πλήξω. Κτυπῶ δυνατὰ ἢ αἰφνιδίως καὶ ῥίπτω κάτω τινὰ (ἐπμ.) τὸν κάμνω νὰ ἐκπλαγῇ (νὰ χάσῃ τὰς φρένας του κτλ.). 2) = Ἀποκρούω, ἀνατινάσσω.
Ἀπο-πλίσσομαι, Μ. πλίξομαι. (ὕστμ.) φεύγω κτιδὸν (διασκελῶν).
Ἀπόπλοια (ἡ). ἀναχώρησις πλοίου, ἀπόπλους, (Νικ. Χων.).
Ἀπόπλους-ους (ὁ). ἡ ἀναχώρησις πλοίου ἢ διὰ πλοίου. 2) (ἐπιθ. = Ἄπλους-ους. 3) ἕτοιμος νὰ ἐκπλεύσῃ (ν' ἀποπλεύσῃ). « Εἴ τις ἀπόπλους ἔμπορος,» = Ἐπιγρ. (Ε'. 178).
Ἀπο-πλουτέω-ῶ, Μ. ήσω. Παύω τοῦ νὰ ἶμαι πλούσιος, χάνω τὰ πλούτη μου.
Ἀπόπλυμα (τὸ). τὸ νερὸν ἐν ᾧ ἐπλύθη τι, [ἐκ τοῦ
Ἀπο-πλύνω, Μ. πλυνῶ. Πλύνων ἀφαιρῶ (τὴν ἀκαθαρσίαν). ξεπλύνω.
Ἀπο-πλώω, Μ. πλώσω, Π. ἀντὶ Ἀποπλέω
Ἀποπνείω, Π. ἀντὶ Ἀποπνέω.
†Ἀπο-πνευματίζω, Μ. ίσω, = Ἀποπνέω Ἀποπέρδω.
Ἀπόπνευσις, εως (ἡ), = Ἀποπνοή.
Ἀπο-πνέω, Μ. πνεύσω Πνέω (Φυσῶ) ἀπὸ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος. 2) (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) ἐβγάλλω πνοήν (ὁσμήν), ἀναπνέω, μυρίζω. 3) (οἰδ.) ἐξατμίζομαι, ξεθυμαίνω. 4) = Ἐκπνέω, ξεψυχῶ. 5) = Ἀποπέρδω.
Ἀπο-πνίγω, Μ. πνίξω ἢ πνιξοῦμαι. Πνίγιον φονεύω, (μτφρ.) στενοχωρῶ, πειρατόνω, χαλοσκάνω, (παρβλ. Ἄγχω).
Ἀποπνοή καὶ
Ἀπόπνοια (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπνέειν, ἀναπνοή· ἀποφορά· ἐξάτμισις, ξανέμισμα.
Ἀπόπνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ μακρὰν (μὴ ἐκτεθειμένος εἰς τὰς πνοὰς) τῶν ἀνέμων.
Ἀπο-ποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Μακρύνω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀπιθάλλω, ἀποῤῥίπτω, ἀπαρνοῦμαι, ἀποδοκιμάζω.
Ἀποποίησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποποιεῖσθαι, ἀπομάκρυνσις, ἀπάρνησις κτλ.
Ἀπο-πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀπομάχομαι, πολεμῶ ἀπὸ μέρους ζωηλόν.
Ἀποπομπαῖος, α, ον. Ὀργησμείων (ἢ γινόμενος) πρὸς ἀποπομπὴν κακοῦ, ἀποτρόπαιος, ἀλεξίκακος. (ὀθεν) «Τράγος—,» Γρφ. (Λευίτ. ιϛ'), ὁ ἀφινόμενος πρὸς ἐξιλασμὸν εἰς τὴν ἔρημον.
Ἀποπομπή (ἡ), = Ἀπόπεμψις, ἀποδίωξις, ἀποποίησις, παραίτησις, ἐξορία, χωρισμὸς γυναικὸς κτλ. (κυρ. δέ) ἀποτροπὴ κακοῦ δι' ἐξιλασμῶν καὶ θυσίας.
Ἀποπόμπιμος (ὁ, ἡ), = Ἀποπομπαῖος. «Ἡμέρα—,» = Αξ., = Ἀποφράς.
Ἀπο-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν κοπιάζω (πονῶ) πλέον, παύομαι τῶν πόνων, (ἐπμ.) τελειόνω τὸ ἔργον μου.
Ἀκόπονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκαμωμένος (ἐπμ. παύσας) ἀπὸ τὸν κόπον (πόνον), μὴ κοπιάζων πλέον.
Ἀπο-ποντόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταβυθίζω τινὰ εἰς τὸ πέλαγος (εἰς τὸν πόντον).
Ἀποπορδή (ἡ). τὸ ἀποπέρδειν.
Ἀποπορεία (ἡ). ἀναχώρησις· ἐπιστροφή, ὑπισθοδρόμησις, [ἐκ τοῦ
Ἀπο-πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑπάγω, ἀναχωρῶ. 2) ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω.
Ἀποπορευτέον, θετ. τοῦ Ἀποπορεύομαι.
Ἀπο-πόρφυρος (ὁ, ἡ), = Ἀπόρφυρος ἢ, = Ὁλοπόρφυρος.
Ἀπο-πράσσω, ττομαι, Μ. πράξομαι, = Ἀναπράσσομαι, ἀπαιτῶ καὶ εἰσπράττω ὅ,τι μοι χρεωστεῖται.
Ἀποπρεσβεία (ἡ). ἡ ἀναφορὰ τοῦ πρέσβεως, ἔκθεσις τοῦ ἀποτελέσματος τῆς πρεσβείας του, [ἐκ τοῦ
Ἀποπρεσβεύω, Μ. εύσω. Λέγω ὅσα εἶμαι παραγγελμένος (ὡς πρέσβυς) νὰ εἴπω. ἐκτελῶ τὴν πρεσβείαν μου. 2) διδω λόγον τῆς πρεσβείας μου εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι μὲ ἀπέστειλαν.
Ἀπιπρίασθαι, μσ. φόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Ἀποπρίαμαι, ἀγοράζω ἀπό τινος, ἐξαγοράζω.
Ἀπόπρισμα (τὸ). τὸ ἀποπρισθὲν διὰ τοῦ πριονίσματος, πριονίδι [ἐκ τοῦ

Ἀπο πρίω, Μ. πρίσω. Κόπτω (χωρίζω, ἀφαιρῶ) τι διὰ τοῦ πρίονος, πριονίζω.

Ἀποπρίω, ἀντὶ Ἀποπρίσασ, δ'. ἐν. προ. τοῦ μσ. ἀορ. τῆς προ. τοῦ (ἀχρ.) Ἀποπρίαμαι (ἀπὸ τοῦ ἐπ. δανείζεται χρόνες τὰ) Ἀπωνέομαι.

Ἀποπρό, ἐπίρ. Π. (μὲ γεν.) Μακρὰν ἀπό.

Ἀπο προ άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἀποπροήγαγον Χρ.). Ἀπομακρύνω ἢ (ἀμτθε. ἢ ἑλλ.) ἀπομακρύνομαι· (ὅθεν, κατὰ τοὺς Στωϊκ.) τὰ ἐναντ. τοῦ Προάγω. « Τὰ οὐδετέρως ἐχοντα, οὔτε προήχθη, οὔτε ἀποπροήχθη, » Ἀρτ. (Σ', μά, 106), (ἴδε ἐν Ἀποπροηγμένα).

Ἀπο προ αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Ἀποπροεῖλον Χρ.), Π. ἀντὶ Ἀφαιρῶ, Ἀπαίρνω, Ἀπαίρνω μέρος (ὀλίγον) ἀπό.

Ἀπο προ βαίνω, Μ. βήσομαι, Π. ὑπάγω μακράν, μακρύνομαι ἀπό.

Ἀπο προ βάλλω, Μ. βαλῶ, Π. ρίπτω (τινάζω) τι μακράν.

Ἀποπροέηκε, Π. ἀντὶ Ἀποπρῖῆκε, γ'. ἐν. προ. τοῦ ἀορ. τοῦ Ἀποπροίημι.

Ἀποπροελθών, οῦσα, όν, φόρ. δ'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀποπροαιρέω.

Ἀποπροηγμένα (τὰ) (κατὰ τοὺς Στωϊκ.) τὰ παρὰ τοῦ βίου, π. χ. νόσος, πτωχεία, θάνατος Χρ. (ἀντιθ. τῷ Προηγμένα).

Ἀπόπροθε καὶ (πρὸ φων.) -θεν, ἐπίρ. Π. μακρόθεν.

Ἀπο προθέω, Μ. θεύσομαι, Π. τρέχων ἀναχωρῶ (μακρύνομαι) ἀπό τινος.

Ἀποπροθι, ἐπίρ. Π. = Ἀποπρό, μακράν.

Ἀπο προίημι, Μ. ήσω, Π. ρίπτω (τινάζω) μακράν ἢ κάτω, ἀφίνω ἀπὸ τὰς χεῖράς μου, ρίπτω.

Ἀπο προ λείπω, Μ. λείψω, Π. ἀφίνω τι πολὺ κατόπιν (ὀπίσω) μου.

Ἀπο προνοσφίζω, Μ. ίσω, Π. χωρίζω τι μακράν τινος, ἀπομακρύνω.

Ἀπόπροσθεν, ἐπίρ. Π. = Ἀπόπροθεν.

Ἀποπροσποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Ἀπαποιοῦμαι, δὲν θέλω νὰ εἰκειοποιηθῶ (νὰ ἀναγνωρίσω), ἀποδοκιμάζω.

Ἀπο προσωπίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀφαιρῶ τι (π. χ. τὰς τρίχας διὰ τοῦ χνακίσματος) ἀπὸ τοῦ προσώπου μου.

Ἀπο προ τέμνω, Μ. τεμῶ, Π. κόπτω (χωρίζω) ἓν μέρος ἀπό τινος.

Ἀπο προ φεύγω, Μ. φεύξομαι ἢ φευξοῦμαι, Π. φεύγω.

‡Ἀπο πταίνω, ἐσφαλ. ἀντὶ Ἀποπαπταίνω.

Ἀποπτάμενος, η, ον, ἀορ. δ'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀφίπταμαι.

Ἀποπτερνίζω, Μ. ίσω. Κουντῶ μακράν μὲ τὴν πτέρναν μου, χλωτσῶν ἀπορρίπτω ἢ καταπατῶ.

Ἀποπτεργίζομαι, Μ. ίσομαι Χ

Ἀποπτερύσσομαι, Μ. ύξομαι. Τινάζω (Κτυπῶ) τὰ πτερά μου ἵνα (ἢ δοκιμάζων νὰ) πετάξω.

Ἀποπτῆναι, ἀορ. Ε'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφίπταμαι.

Ἀπόπτης, ου (ὁ). ὁ βλέπων (παρατηρῶν) μακρόθεν, σκοπός, βιγλάτωρ.

Ἀπο πτήσσω, Μ. πτήξω, Π. = Ἀποπτοέομαι.

‡Ἀπόπτισμα (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀπόπτισμα.

Ἀπο πτοέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. φοβίζω (τρομάζω, ξυπνάζω) Χ φυγαδεύω τινά.

Ἀπόπτολις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στερημένος (μακρὰν τῆς) πόλεως, ἄπολις, ἐξόριστος.

Ἀποπτος (ὁ, ἡ). ὁ μακρόθεν ἢ ἄνωθεν βλεπόμενος, (ὀθ. ἐπιτόπ.) = Ὕψηλός. « Οὕτω λαλεῖς, ὡς ἐξ ἀπόπτου θεώμενος, » Πλάτ. 2) ὁ μακρὰν τῆς ὄψεως, (ἑτμ.) μήτε βλέπων μήτε φαινόμενος, ἀθέατος.

Ἀπόπτυγμα (τὸ), [πτύσσω]. δίπλωμα (φορέματος Χρ.).

Ἀπόπτυσμα (τὸ). τὸ ἀποπτυόμενον.

Ἀποπτυσμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπτύειν, ἀπόπτυσις, (συνκδχ.) περιφρόνησις.

Ἀποπτυστήρ (ὁ). ὁ ἀποπτύων (Χ συνκδχ. περιφρονῶν, μὴ δεχόμενος).

Ἀποπτυστός, ά. όν, θετ. τοῦ Ἀποπτύω.

Ἀπόπτυστος (ὁ, ἡ). ὁ ἄξιος ἀποπτύσεως (ἀποστροφῆς), μισητός, ἀποῤῥιπτέος, ἀξιοκαταφρόνητος.

Ἀπο πτύω, Μ. πτύσω. Φτύνω, ἐβγάλλω πτύσμα ἢ ὡσὰν πτύσμα, (συνκδχ.) ἀποσιοῦμαι, ἀποῤῥίπτω, δὲν δέχομαι, ἀποστρέφομαι, περιφρονῶ.

Ἀπόπτωμα (τὸ) Χ

Ἀπόπτωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπίπτειν, πέσιμον, (μεταφορ.) ἀποτυχία, συμβεβηκὸς ἐναντίον Χ παρ' ἐλπίδα.

Ἀπο πυδαρίζω, Μ. ίσω. Χορεπηδῶ πτυκῶν μὲ τὰς πτέρνας μου τὰ ὀπίσθιά μου, ἢ (κατὰ τὸν Εὐσταθ.) « Ἀποπνευματίζω ἄρας τὸν πόδα, » (ἴδε Πυδαρίζω).

Ἀποπυητικός, ή, όν. (ὁ συντελῶν πρὸς ὡρίμασιν (ἐμπυαίσματος) ἀποχήματος, ἐκ τοῦ

Ἀπο πυίσκω, Μ. πυήσω. Κάμνω (τὸ ἀπόστημα) νὰ ἐμπυάσῃ.

Ἀπο πυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι. Ἐρωτῶ (Ἐξετάζω) νὰ μάθω τι ἀπὸ τινος.

Ἀπο πυργίζω, Μ. ίσω. Ὑψόνω ἢ Ὀχυρόνω (Περιφράττω) τι ὡς πύργον.

Ἀποπυρίας, ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) Ψημένος εἰς τὰ κάρβουνα, = Ἀπανθρακίας.

Ἀπο πυρίζω, Μ. ίσω. Ψήνω τι ὀλίγον εἰς τὰ κάρβουνα, Χ τὸ τρώγω ἀμέσως, (παρὰλ. Ἀπανθρακίζω).

‡Ἀποπυρίς, ίδος (ἡ), = Ἀπανθρακίς.

Ἀπο πυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἄλον πῦρ, ἐξάπτω.

Ἀπο πυτίζω, Μ. ίσω, = Ἀποπτύω.

Ἀπο πωματίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ τὸ πῶμα, ξεστουπώνω.

Ἀποραφανίδωσις. εως (ἡ), = Ῥαφανίδωσις.

Ἀποράω(έω)-ῶ, Ἰων. ἀντὶ Ἀφοράω.

Ἀποργὴς, ές (ὁ, ἡ). Ὀργίλος, ἀπηνής.

Ἀποργίζω, Μ. ίσω. Ἐρεθίζω τὴν ὀργὴν τινος, παροργίζω.

Ἀπορέγχω, Μ. ρέγξω, Π. ἀντὶ Ἀπορρέγχω, παύω τοῦ ῥέγχειν, δὲν ῥοχαλίζω πλέον, (συνκδχ.) ἐξυπνῶ.

Ἀπορέγω, Μ. ορέξω. Δίδω (προτείνων τὴν χεῖρα) μέρος ἀπό τινος ὅλου εἰς τινα, ἀπλοχερνῶ. 2) ἐκτείνω, ἁπλώνω.

Ἀπο ρέπω, Μ. ρέψω, Π. ἀντὶ Ἀπορρέπω, = Ἀπο(Ἐκ) πλίνω, φεύγω.

Ἄπορευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πορεύσιμος, ἀδιάβατος, ἄβατος.

Ἀπορέω-ῶ Χ (μσ.) -έομαι-οῦμαι. Μ. ήσω, -ομαι. (κυρ.) Δὲν ἔχω πόρον (πέρασμα), (συνηθέστ. τρπ.) δὲν ἔχω τρόπον, εὑρίσκομαι εἰς ἀπορίαν (ἀμηχανίαν), δὲν ἔχω (δὲν ἐξεύρω) τί νὰ κάμω· εἶμαι εἰς ἀμφιβολίαν, διστάζω, ζεροῦμαι, δὲν ἔχω, πάσχω ἔλλειψιν, δὲν ἠμπορῶ (ἴδε ὀλίγον ὅτι ἠμπορῶ) νὰ, δὲν ἠξεύρω, ἔχω ἀπορίαν ἢ ἀμφιβολίαν εἰς ἓν τι, δὲν τὸ ἐννοῶ. (ὅθεν πθ.) « Ἀπορούμενον, = τῷ

Ἀπόρημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀπορίας, ζήτημα (πρόβλημα) ἄπορον· ἀπορία, ἀμφιβολία.

Ἀπορηματικός, ή, όν. Ὁ περιέχων (ἐκφράζων ἢ ἀνήκων εἰς) ἀπορίαν.

Ἀπορηματικῶς, ἐπίῤ. Μὲ ἀπορηματικὸν τρόπον, ἐν εἴδει ἀπορίας.

Ἀπορητικός, ή, όν. Ὁ ἀπορῶν (ἀμφιβάλλων) εἰς ὅλα, σκεπτικός, ἐνδοιαστικός.

Ἀπόρθητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πορθηθείς (διαφυλαττόμενος) ἢ μὴ δυνάμενος πορθηθῆναι.

Ἀπορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω πάλιν ὀρθὸν τὸ πεπτωκός, ἱστάω, διορθώνω· διορθικῶ, (παρὰλ. Ἀπευθύνω).

Ἀπόρθωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπορθοῦν, διόρθωσις, ἐπανόρθωσις Χρ.

Ἀπορία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀπορεῖν τες, ἀμηχανία· ξενοχωρία· ἄγνοια (« διὰ τὴν ἀπορίαν τοῦ ἀπατεῶνος, » Ἀντιφ.)· ἀδιαβατότης, ἀμφιβολία· ἔλλειψις, ἀνέχεια, ἔνδεια· δυσκολία· κίνδυνος· ἀνικανότης, τὸ μὴ δύνασθαι. « Ἡ ἀπορία τοῦ μὴ ἐμποδίζειν, » Θκ. 2) = Ἀπόρημα.

Ἀπορινάω-ῶ, Μ. ήσω, ἀντὶ Ἀπορρινάω.

Ἀπορνεύω-ῶ Χ

Ἀπορνιθόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταμορφόνω εἰς πτηνόν.

Ἀπορνίθωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς πτηνὸν (ὄρνεον) μεταμόρφωσις.

Ἀπόρνυμι (Χ μσ.) Ἀπόρνυμαι, Μ. ὄρσω, Π. ἀντὶ Ἀφορμῶ, κινῶ τι ἢ κινοῦμαι ἀπό τινος τόπου.

Ἀποροποίητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (καμωμένος χωρὶς) πόρας σώματος.

Ἄπορος (ὁ, ἡ). (κυρ.) ὁ μὴ ἔχων πόρον (πέρασμα, ὁδόν), ἀδιάβατος, ἀδιόδευτος. « Ἀτραπὸς στενὴ Χ ἄπορος, » Πλ. « Ποταμῷ παντάπασιν ἀπορωτέρῳ, » αὐτ. « Ἄνεμος ἄπορος, » Ἡρ., ὁ ἐναντίος. « Ἄπορος ὑπόθεσις, » Ῥητ., ἡ ξηρά, μὴ ἔχουσα ὕλην πρὸς ἐπεξεργασίαν. 2) (μεταφορ.) ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ πόρον (τρόπον, μηχανήν), ὁ εὑρισκόμενος εἰς ἀπορίαν (ἀμηχανίαν), ἀνίκανος, εὐτήθης. « Παντα χόθεν ἄποροι καθεζῶτες, » Θκ. « Πάντων γ' εἶην ἀπορώτατος, » Αἰσχ. « Ἄπορος ὠρώρεμα, » Εὐρ. « Οὐκ εἶδον οὕτως ἄνδρ' ἄγροικον Χ ἄπορον, » Λρσφ. 3) ἐσπερημένος (περιστάσεις Χρ.), ἐνδεής, πτωχός. « Πάντων ἄπορος, » Πλάτ. « Ταῖς ἀπόροις οὐ δανείζουσι, » Πλ. « Ἄπορος δίαιτα, » Πλάτ., ἡ πτωχική. 2) ὁ προξενῶν (φέρων εἰς) ἀπορίαν, ἀδιόδευτος, ἀδιάβατος, ἀδύνατος. « Ἄπορα προσμένειν, » Θκ. « Ἄπορος ἦν ἡ διάβασις τοῦ ῥεύματος, » Ἡρωδ., (ζῆτ. ‖ αὐξ.) Ἄπορον, = Ἀπορία. « Ἄπορον ἦν ὁδῷ χρήσασθαι, » Συν. (καὶ περιφρ.) « Ἐν ἀπορίᾳ ἦσαν εἰκάσαι τὸ γιγνόμενον, » Θκ. (καὶ πλθ.) « Ἐν ἀπόροις εἶχοντο θέσθαι τὸ παρὸν, » αὐτ. « Ὅπῃ ἐν ἀπόροις εἴη, » Πλ. « Ἐκ τῶν ἀπόρων ἐφάνη δή τις ἔξοδος τοῖσι βαρβάροισι, » Ἡρ. « Ἀναγκάζεται, κατά τι ἄπορον, καταλῦσαι, » Θκ. « Ὁρῶντες σφίσι πολλὰ τὰ ἄπορα ξυμβεβηκότα, » αὐτ. « Τὰ δυνατὰ ἐν ἴσῳ

καὶ τὰ ἀπορώτατα. « αὐτ. β) ἀσαφής, ἀμφίβολος, δυσδιάλυτος. » Ἐρωτήσεις ἄπορους, « Ἀκ. » Ἄπορα ἐρωτᾷ, « αὐτ. γ) = Δυσπάριτος, δυστύρατος. » Ἄπορον βῶμα. « Πλτ. » Ὅσοι δέ... οἱ δέ..., οὗτοι πάντες ἀπορώτατοί εἰσι, « Πλάτ. (Ἀπολογ. Σωκρ.).

Ἀπορρώω, Μ. ορούσω, Π. τινάζομαι ὀπίσω, μαρύνομαι ὁρμητικῶς, ἀναχωρῶ, ὀπισθοδρομῶ.

Ἀπορραγῆναι, κθ. ἀόρ. 6΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀπερρήγνυμι.

Ἀπορραθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραιτοῦμαι τινος ἔργου διὰ ῥᾳθυμίαν, καραμελῶ.

Ἀπορρίνω, Μ. ρανῶ. Ῥαντίζω (χύνω κατ' ὀλίγον) τι ἀπ' ἐμαυτοῦ ἔξω.

Ἀπορρίς, ίδος (ἡ), εἶδ. κοχλίου (ὑγηρίτης ἢ πορφύρας), (εἰς τὰν Ἀρχ. ὅλλ. ἀναγν., ἴσ. ἐσφαλμ., ἔχει ἀϊμορρόϊς).

Ἀπορρίω, Μ. ῥαίσω, Π. ἀφαιρῶ (ἀποκόπω) τι διὰ τῆς βίας ἀπό τινος καὶ τὸ φανίζω.

Ἀπορραντήριον (τό). σκεῦος μὲ νερὸν διὰ ῥάντισμα, (ἐκκλησ.) ἁγιασματάρι.

Ἀπορρώξ, ῶγος (ἡ). = Ἀπορρώξ.

Ἀπορρῶξις [ἀπερρώσαμεν], εως (ἡ), εἶδ. ταγγίσεως συμπεσόντος εἰς τὸ νὰ κτυπήσῃ τις τὴν ἀφεῖραν κατὰ γῆς, ἢ μετὰ τόσους ἀναπηδήσεις νὰ τὴν ξαναπιάσῃ.

Ἀπορ-ραπίζω, Μ. ίσω. Ῥαπίζων ἀποδιώκω. (Σημ. ὅτι εἰς τὸ χωρίον τοῦ Δ. Ἀλικ. πρέπει, νομίζω, ν' ἀναγνωσθῇ Ἀπορριπιζούσης).

Ἀπορράπτω, Μ. ῥάψω. Ῥάπτω καλῶς (πέρα-πέρα, ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ὡς τὴν ἄλλην).

Ἀπορράσσω, Μ. ῥάξω. Ἀναπηδῶ, ἀντικρούομαι, κτυπῶ (τινάζομαι) ὀπίσω

Ἀπορ-ραψῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω ἀπὸ ζήθους περικοπὰς ῥαψῳδιῶν· λέγω ἐκ τοῦ πρόχειρου (αὐτοσχεδιάζω) στίχους· μετακοσμῶ, λέγω ὅ,τι μοῦ κατοίβῃ.

Ἀπορρέζω, Μ. ῥέξω, Π. = Ἀποῤῥέω

Ἀπορ-ρέμβομαι (χωρὶς Μ.). Ἀποπλανῶμαι, παρασύρομαι, ἀεροβατῶ εἰς ματαίους φαντασίας.

Ἀπορρεμματίζω, Μ. ίσω. (ἰατρ.) Στρέφω ἀλλοῦ τὰ ὑγρὰ τοῦ σώματος· (ἐπμ.) ἐλευθερόνω ἀπὸ τὴν κατορρόην (ἀπὸ τὰ ῥευματικὰ κτλ.).

Ἀπορρέω, Μ. ρεύσομαι ἢ ῥυήσομαι, = Ἐκρέω, χύνομαι (πηγάζω, ἀναβρύω, ἀνεβίδομαι) ἀπό τινος. « Καὶ ὑγρασία τις ἀπορρέει τῆς βοτάνης, « Δασκρ. « Ἀπορρέουσα λοιμικὴν ἀπόρροιαν, » Ἀλ. Ἀρρ. 2) (συνηθ.) πίπτω, σκορπίζομαι, χάνομαι. « Ἀπορρέουσι τοὶ ἵπποι. « Ἰλ. « Καὶ τὸ φύλλον αὐτοῦ οὐκ ἀπορρυήσεται, « Γρφ. (ἐξ μτφρ.) « Ὅταν δ' ἀπορρεῖ μνήστις, « Σοφ.

Ἀπόῤῥηγμα (τό). κομμάτι σχισμένον ἀπό τινος, [ἐκ τοῦ

Ἀπορρήγνυμι, Μ. ῥήξω. Σχίζω (κόπτω) ἀπό τινος· χωρίζω μὲ βίαν (τεντώνων) σπάνω-ἀπόσπω. « Ἦκε δ' ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρους, « Ὀδ. Ι. « Δεσμῶν ἀπορρήξας, « Ἰλ. Ε. (καὶ κθ. ἡμα.) « Ἀπερρώγασι δ' ἀπ' αὐτῆς νησίδες, « Παυσ. « Ἀπορρήγνυνται τοὺς ὤμους, « Ξεν. (καὶ μτγρ.) « Βίον (« Ψυχήν) ἀπορρήξας, « Εὐρ. καὶ Ἐπγρ. « Οἱ λίθοι φωνὰς ἀπορρήξουσι, « Πισ. « Ἀπορρήξας τῆς εἰρήνης τὴν συμμαχίαν. « Αἰσχ. « Εἰ ἀπορραγεῖη ἀπὸ τοῦ βαρβαρικοῦ τὸ ἰωνικὸν φῦλον, « Ἡρ. « Τὸ εὐώνυμον κέρας αὐτῶν, ἀπορραγέν, ἔφευγε, « Θκ.

Ἀπερρῆχθαι, κθ. ἀόρ. τοῦ Ἀπαγορεύω.

Ἀποῤῥηκτος (ὁ, ἡ). = Ἀπορρώξ, Ἀπότομος.

Ἀπερρημα (τό). τὸ ἀπηγορευμένον πρᾶγμα. 2) = Ἀπόῤῥησις.

Ἀπόῤῥηξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποῤῥηγνύειν, σχισμὸν (κόψιμον) βίαιον ἀπόστασις κτλ.

Ἀπόῤῥησις, εως (ἡ) = Ἀπαγόρευσις. 2) ἄρνησις, ἀποκήρυξις = Ἀποκήρυξις.

Ἀποῤῥήσω, Μ. ῥήξω, (σπν. τύπ. τοῦ) Ἀπερρήγνυμι.

Ἀπόῤῥητος (ὁ, ἡ). ἀπηγορευμένος, ἐμποδισμένος διὰ νόμων. 2) (συνήθ.) ὁ μὴ συμφέρων (ἢ ἀδύνατος) νὰ λεχθῇ, ἀνέκφραστος ἢ μυστικός. « Πρᾶξις ἀπόῤῥητος πρὸς τοὺς πολλούς, « Πλ. « Πλύνοντες ἑαυτοὺς τὰ ἀπόῤῥητα, « Δμ. « Ἀπόῤῥητα ποιεῖσθαι, « Ἡρ. φυλάττω τι μυστικόν. (καὶ ἐπρ.) « Ἐν ἀπορρήτῳ (ἢ) Ἐν ἀπορρήτοις (ἢ) Δι' ἀπορρήτων, = τῷ

Ἀπορρήτως, ἐπίρ. Κρυφά, μυστικά· μυστηριωδῶς, ἀνεκφράστως.

Ἀποῤῥιγέω-ῶ, Μ. ήσω (πρκ. Ἀπέῤῥιγα χρ.). Φρίττω (Τρέμω, Φοβοῦμαι) νὰ κάμω τι.

Ἀπορρίζόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκριζόω, ἐκῤῥιζόνω. 2) κάμνω (ἐβγάλλω) ῥίζας.

Ἀποῤῥιζόω, Μ. ήσω. Ῥιζίζων ἀφαιρῶ, κόπτω (παίρνω) μὲ τὸ ῥιζί.

Ἀπερρίνημα (τό). τὸ διὰ τοῦ ῥινίου ἀφαιρούμενον.

Ἀποῤῥιπίζω, Μ. ίσω. Παπρόνω (Ἀποδιώκω) μὲ τὸ φύσημα τῆς ῥιπίδος (μὲ τὸ ἀνεμιστῆρι).

Ἀποῤῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω μακρὰν, τινάζω ἀπὸ πάνω μου, (συνηθ. ἐξ μτφρ.) ῥίπτω τι ὡς ἄχρηζον, καταφρονῶ, ἀποδοκιμάζω, [ἔθεν πθ.] « Ἀπερριμμένος, « ὁ ἀπόβλητος καὶ καταφρονημένος (ἐξ κοιν.) ἀπορῥιγμένος. 2) ῥίπτω λόγους ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν ἢ μὲ σκοπὸν νὰ ἐγγίσω τινά.

Ἀποῤῥίψιμος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἀποῤῥίψεως, ἄχρηστος, (κοιν.) ἀποῤῥιπτέος.

Ἀπόῤῥιψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποῤῥίπτειν.

Ἀποῤῥοὴ καὶ

Ἀπόῤῥοια (ἡ), = Ἐκροή, χύσιμον (τρέξιμον) ὑγροῦ, πέσιμον φύλλων (τριχῶν χρ.). 2) (συνηθ.) αὐτὸ τὸ ἀποῤῥέον (χυνόμενον, ἀναδιδόμενον κτλ.) πρᾶγμα, μέρος ὑγροῦ ῥέοντος, σταλαγματιά· ἀποφορά, ἀναθυμίασις, καὶ 3) ὁ τόπος διὰ τοῦ ὁποίου ἀποῤῥέει (χύνεται) τι. « Ἐμφραχθείσης τῆς ἀπορροίας, ἤρετο τὸ ὕδωρ. « Ξεν. « Αἵματος ἀπορροαί, « Εὐρ. « Ἡ ἀπόῤῥοια τῶν βωμιαμάτων, « Ἀρστ. « Ἡ φυκὴ βλάπτουσαν ἀποῤῥοὴν ἀφίησι, « Πλ. (καὶ μτφρ.) « Δύξης ἀπόῤῥοια, « Γρφ. (περιβλ. Ἀποῤῥώξ).

Ἀποῤῥοιβδέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἔρνω (ἀναβίβω) μὲ κρότον. « Ὄρνις ἀποῤῥοιβδεῖ βοάς, « Χορ., ἐβγάλλει φωνήν, (παρβλ. Ἀναῤῥοιβδέω καὶ Ἀποῤῥοφάω).

Ἀπορρόφησις, εως (ἡ), ὁ ἀποῤῥόφησις (ἀναδιδομένος, πηγάζων) ἀπό τινος.

Ἀποῤῥοφάω(ἔω)-ῶ, Μ. ήσω. Ῥοφῶ ὅλον ἢ μέρος.

Ἀποῤῥυείς, εῖσα, ἐν, ἀόρ. 6΄. τῆς μτχ. ἢ

Ἀπορρύῆναι, ἀόρ. 6΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποῤῥέω.

Ἀποῤῥύπτω, Μ. ῥύψω. Ἀφαιρῶ τὸν ῥύπον, ἐκλύνω, καστρεύω, καθαρίζω.

Ἀπορρῦσις, εως (ἡ), = Ἀποῤῥοή.

Ἀπόῤῥυτος (ὁ, ἡ), = Ἀπόῤῥοος. 2) εὔπλετος πρὸς ἀποῤῥοήν, καταφορικός.

Ἀπόῤῥυψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποῤῥύπτειν, πάστρεμα.

Ἀποῤῥύω, Μ. ῥύσω, Π. ἀντὶ Ἀποῤῥέω.

Ἀποῤῥωγάς, άδος (ἡ), θηλ. τοῦ

Ἀπορρώξ, ῶγος (ὁ, ἡ). (κυρ. λίθος) ἀποῤῥαγείς (σχισθείς, κρπείς) ἀπὸ βουνόν, (ἐπμ.) = Ἀπότομος, κρημνώδης. 2) (οὐσ.) = Ἀπόῤῥοια, ἀπόσπασμα, μέρος. « Κωκυτός θ', ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ, « Ὁδ. Κ. « Οἶνος ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἀπορρώξ. « Ὁμ. Ι. (καὶ μτφρ.) « Ἐριννύων ἀπορρώξ, « Ἐπγρ.

Ἀποῤῥώσω, Μ. ορώσω. Πεσκάπτω ἢ = Καταορώσσω.

Ἀπορφανίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ὀρφανόν, (καὶ μπ. ἢ πθ.) μένω ὀρφανός, ὀρφανεύω. 2) Π. χωρίζω ἀπ' ἀλλήλων.

Ἀπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς πορφύρας.

Ἀπορχέομαι-οῦμαι, Μ ήσομαι. Χάνω τι ἐξαίτιας τοῦ χοροῦ, (παρβλ. Ἐξορχέομαι).

Ἄπορος, ἐπίρ. (πάντοτε μὲ τὰ ῥήματα) Ἔχω ἢ Διάκειμαι, « εἶμαι (εὑρίσκομαι) εἰς ἀπορίαν, στενοχωροῦμαι, δὲν ἠμπορῶ νά.

Ἄπος, εος [τό], Π. ἀντὶ αἶκος.

Ἀποσάλευσις, εως (ἡ), οὐσ. τοῦ

Ἀποσαλεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἀραγμένος μακρὰν τῆς ξηρᾶς, (καιν.) στέκομαι εἰς τ' ἀνοικτά, (μτφρ.) εἶμαι μετέωρος (ἀναποφάσιστος, μὲ δύο γνώμας) ἢ ἔχω πολλὰ ὀλίγην ἐλπίδα. 2) (μτβτ.) μετακινῶ ἀπό τινος (ἀπομακρύνω) τινὰ διὰ τῆς βίας, παρασύρω.

Ἀποσαρκόω-ῶ, Μ ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς σάρκα, τὸ κάμνω νὰ σαρκώσῃ (νὰ τραφῇ, ν' αὐξήσῃ, νὰ πάσῃ κρέας).

Ἀποσαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκωπίζω (Σαρόνω) παστρικά, ἀποτελειόνω τὸ σκαύπισμα. 2) σαρόνων ἐκβάλλω, (Νικ. Ξων.)

Ἀποσάρωμα (τό). σκωπίδι, σαρίδι.

Ἀποσάττω, Μ. σάξω. Ἐβγάλλω τὸ σαγμάρι τοῦ ζώου, ξεσαμαρόνω· ξεφορτόνω.

Ἀποσαφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι σαφές, σαφηνίζω ἀκριβῶς, ἐξηγῶ, φανερόνω.

Ἀποσβέννυμι, Μ. σβέσω (ὁ ἀόρ. Ἀπέσβην, καὶ ὁ πρκ. Ἀπέσβηκα, ἔχουν πθ. σημασ.). Σβύνω ἐντελῶς· (μτφρ.) κάμνω νὰ παύσῃ, ἐξασθενῶ, ἀδυνατίζω· ἀφανίζω, ἐξαλείφω· (μπ. ἢ πθ.) παύω, ἐκλείπω, χάνομαι, σβύνω, ἀποθνήσκω.

Ἀπόσβεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρκ.

Ἀπόστασις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποστῆναι (ἀποτινάζειν κτλ.). 2) = Ἀπόκινος, χορὸς μὲ ἄσημα κινήματα.

Ἀποσείω, Μ. σείσω. Τινάζω τι ἀπό τινος (ἐξ μπ.) Τινάζω (Ῥίπτω, Τινάζομαι) νὰ πέσῃ τι ἀπὸ πάνω μου. (μτφρ.) ξεφορτόνομαι. « Ἀπεσείσμενος τὴν ἐξωμοσ-

σιν, « Ἡρ. « Ὀχευθεῖσαι δὲ αἱ ὄρνιθες ἀποσίονται, » Ἀρστ.

Ἀπο-σεμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι σεμνὸν (σεβαστόν, μεγαλοπρεπές).

Ἀπο-σεμνύνω, Μ. υνῶ, = Ἀποσεμνόω. 2) μεγαλοποιῶ, ἐπιθετάζω, ὑπερεπαινῶ. 3) (μσ.) καυχῶμαι, κάμνω ἐπίδειξιν, φέρομαι μὲ ὕφος.

Ἀπο-σεύω (χ. Μ.), Π. = Ἀποσείω, ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω. ‖. (πθ. ἡ μσ.) Ἀποσεύομαι, Μ. συθήσομαι (ἀόρ. Ἀπεσύθην, ἡ Ἀπεσύμην). φεύγω, ἀναχωρῶ.

Ἀπο-σήθω. Μ. σήσω. Περνῶ ἀπὸ τὸ κόσκινον ἢ ἀπὸ τὸ πανί, κοσκινίζω, (ἐξ ἐπὶ ιγρῶν) στραγγίζω. σουρώνω.

Ἀπο-σηκάζω, Μ. άσω, καὶ

Ἀπο-σηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ σηκοῦ (τῆς μάνδρας), μανδρίζω ἢ χωρίζω (διὰ κιγκράγματος), ἀπαλείω.

Ἀπο-σημαίνω, Μ. ανῶ. Δίδω σημεῖον· γνωροποιῶ διὰ σημείων· ὑπαινίττομαι (« Εἰς Νικίαν, ἐχθρὸς ὤν. ἀποσήμαινεν. « Θκ.). (μσ.) βάλλω σημάδι (σημαδεύω) ἵνα γνωρίζω (π. χ. ἄνθρωπον ὕποπτον πολιτικῶς κ.τ.λ.)· βουλλόνω (ἐπιστολὴν ἢ πράγματα δημευθέντα)· ξεβουλλόνω (;).

Ἀπο-σημειόρμαι-οῦμαι., Μ. ώσομαι. Σημειόνω, κρατῶ σημείωμα, καίγνω σημείωσιν.

Ἀπο-σήπω, Μ. σήψω. Κάμνω (ἀφίνω) τι νὰ σαπήσῃ ὅλως διόλου, ἀφανίζω διὰ τῆς σήψεως. ‖. (ὁ μσ. ἀντὶ πθ. πρκ.) Ἀποσέσηπα, ἐσάπησα ὅλως διόλου.

Ἀπόσηψις, εως (ἡ). σάκημα ὅλως διόλου.

Ἀποσίγησις, εως (ἡ)· ἡ παντελὴς σιωπή, (παρβλ. Ἀποσιώπησις).

Ἀποσεύμενος, μτχ. τοῦ Ἀποσείομαι.

Ἀπο-σιμόω-ῶ, Μ. ώσω. (κυρ. ἐπὶ φυτοῦ) Κάμνω τι σιμὸν (πλατομύτικον)· (ἐπὶ στρατεύμ.) ἀπομακρύνω τὸ κέντρον πλησιάζων τὰς πτέρυγας πρὸς τὸν ἐχθρὸν ἐν εἴδει ἡμικυκλίου (ἐπὶ πολεμικοῦ πλοίου) ἀπομακρύνομαι ἀναλόγως ἵνα πέρω ὁρόμον καὶ προσβάλω ἀφοδρότερον διὰ τοῦ ἐμβόλου (Θκδ. δ, 25). (ἐν γέν.) κάμνω τι κυρτὸν (καμπύλον, ἡμικυκλοειδές), (παρβλ. Ἐπισιμόω).

Ἀποσίμωσις, εως (ἡ). (ἴδε τὸ προηγ.) κίνημα πολεμικοῦ πλοίου.

Ἀπο-σιτέομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀφοσιόομαι.

Ἀπο-σιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπέχω σιτίων (τροφῆς), δὲν τρώγω πλέον, παύω τοῦ νὰ τρώγω.

Ἀποσιτία (ἡ)· ἀποχὴ σιτίων (τροφῆς), ἀνορεξία ἐντελής, ἀποστροφὴ πρὸς τὸ φαγεῖν, (ἐν γέν.) = Ἄσιτία.

Ἀποσιτικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ ἐπιφέρων) ἀποσιτίαν.

Ἄποσιτος (ὁ, ἡ)· ὁ ἀπέχων σιτίων (τροφῆς), ἄσιτος, νήστις. 2) ὁ ἔχων ἀποστροφὴν πρὸς τὸ φαγεῖν, πάσχων ἐντελῆ ἀνορεξίαν.

Ἀπο-σιωπάω-ῶ, Μ. ήσω. Σιωπῶ ὅλως διόλου ἢ ἐν ᾧ ὁμιλῶ, διακόπτω τὴν ὁμιλίαν μου. 2) (μτβτ.) = Παρασιωπῶ, περνῶ τι μὲ σιωπήν, δὲν τὸ λέγω.

Ἀποσιώπησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσιωπᾶν, παῦσις ἐντελὴς ἢ διακοπὴ τῆς ὁμιλίας. (ῥητ.) = Παρασιώπησις.

Ἀπο-σκάπτω, Μ. σκάψω. Σκάπτων ἐκβάλλω, ξεσκάπτω, ξεχόνω, (συνεκδ.) κατεδαφίζω. 2) κόπτω (χωρίζω) μὲ (ἀνοίγω ὁλόγυρα) χανδάκι.

Ἀπο-σκαρίζω, Μ. ίσω, = Ἀπασκαρίζω, σπαράζων ἀποθνήσκω, ξεψυχῶ μὲ σπασμούς.

Ἀπο-σκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω καὶ Ἀττ. σκεδάω-ῶ. Σκορπίζω μακρὰν, ἀποδιώκω, (παρβλ. Διασκεδάννυμι).

(Ἀπο-σκέλλομαι), ἄχρ. (ὅθεν εὔγρ. ὁ) Μ. σκλήσομαι (ὁ ἀόρ. Ἀπέσκλην, ᾗ ὁ πρκ. [ἀντὶ ἐνεστ.] Ἀπέσκληκα). Ξηραίνομαι· λιγνεύω καθ' ὑπερβολήν, γίνομαι σκληρὸς (κατάξηρος, [κοιν.] πεστὶ καὶ κόκκαλον)· ξεκαγιάζω, (κοιν.) κοκκαλιάζω.

Ἀπο-σκεπάζω, Μ. άσω, = Ἀποκαλύπτω, ξεσκεπάζω.

Ἀπο-σκεπαρνίζω, Μ. ίσω. Κόπτω μὲ τὸ σκεπάρνι.

Ἀποσκεπαρνισμὸς (ὁ). κόψιμον μὲ τὸ σκεπάρνι. ‖. (ἰατρ.) εἶδ. συντρίμματος τοῦ κρανίου.

Ἀπο-σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι, = Ἀποσκοπέω.

Ἀπο-σκέπω, Μ. σκέψω, = Ἀποσκεπάζω.

Ἀπο-σκευάζω, καὶ (μσ.) -άζομαι, Μ. άσω, άσομαι. Σηκόνω (Συγυρίζω, Μεταφέρω) τὰ σκεύη μου. 2) ἐβγάλλω ἀπὸ τὴν μέσην· ῥίπτω (τινάζω) ἀπὸ πάνω μου, ξεφορτώνομαι, ξεκάμνω, ξεπαστρεύω. ἀδειάζω τὴν κοιλίαν, (δηλ.) = Ἀποκατῶ. 3) ἀποφεύγω, ἀπορρίπτω, ἀποδοκιμάζω. 4) χαλνῶ, κρημνίζω, (ἐπὶ λογων) ἀναιρῶ, (παρβλ. Ἀνασκευάζω καὶ Συσκευάζομαι).

Ἀποσκευὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσκευάζειν, ξεφόρτωμα, κένωσις τῆς κοιλίας καὶ ὁ τόπος ὅπου, τὸ ἀναγκαῖον κτλ. 2) τὰ πρὸς εὐπορίαν ἀναγκαῖα σκεύη (τὰ Τουρκ. καλαμπαλήκια).

Ἀπόσκημα (τὸ), = Ἀποστήριγμα, (ἰατρ.) χυμὸς νοσώδης καταστήσας (ἀποσκήψας) εἴς τι μέρος τοῦ σώματος, (παρβλ. Ἀπόστημα).

Ἀπόσκηνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κατοικῶν εἰς τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον (ἀλλ' εἰς ἄλλην ἢ εἰς μεμακρυσμένην) σκηνήν.

Ἀπο-σκηνόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ γεν.) Ἔχω σεσημένην τὴν σκηνήν μου (κατοικῶ) μακράν. 2) (Γρφ.) σηκόνω (ξεστήνω τὴν σκηνήν μου) ἵνα μισεύσω, (παρβλ. Διασκηνόω.).

Ἀπο-σκήπτω, Μ. σκήψω. Ἀκουμβῶ δυνατὰ, ῥίπτω τι (καὶ [ἀμετβτ.] πίπτω) μὲ ὁρμὴν κατά τινος (« Ἀγαθαὶ δ' ἐκ νεὸς ἀποσκίμφαι δύ' ἄγκυραι, » Πινδ.). ξεσπάνω· καταντῶ (ἰατρ. ἐπὶ χυμῶν νοσωδῶν) καταστελλάζω αἰφνιδίως εἰς ἓν μέρος τοῦ σώματος, (παρβλ. Ἀπερείδω). (ἐπὶ ὀνείρ.) ἐβγαίνω, ξεβιαλύζω· (ἐπὶ ὀργῆς) ξεθυμαίνω.

Ἀπόσκηψις, εως (ἡ)· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσκήπτειν.

Ἀπο-σκιάζω, Μ. άζω. Κάμνω ἴσκιον. « Σκιὰς ἀποσκιαζομένας, « Πλάτ., γινομένας ἀπό. 2) βάλλω εἰς τὸν ἴσκιον, σκεπάζω ἀπὸ τοῦ φωτὸς, (συνεκδ.) σκοτίζω, κρύπτω.

Ἀποσκίασμα (τὸ) ἡ γινομένη (σχηματιζομένη) ὑπό τινος σκιά, (μεταφ.) ἀπαισιόνεμα, σκιαγραφία.

Ἀποσκιασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσκιάζειν (κάμνειν ἴσκιον), ὁ σχηματισμὸς τῆς σκιᾶς.

Ἀπο-σκίδνημι, Π. ἀντὶ Ἀποσκεδάννυμι.

Ἀπο-σκίπτω, Μ. σκίψω, Π. = Ἀποσκήπτω.

Ἀπο-σκινθίζω, Μ. ίσω, = Ἀπολακτίζω, ἀποσκιρτῶ.

Ἀπο-σκιρρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς (Κάμνω τι σκληρὸν ὡς) σκίρρον.

Ἀποσκίρρωμα (τὸ), τὸ ἀποσκιρρωθὲν πρᾶγμα.

Ἀπο-σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶν φεύγω ἀπό τινος, (μεταφ.) λειποταχτῶ, ἀποστατῶ.

Ἀποσκλήσομαι, μέλλ. τοῦ Ἀποσκέλλομαι.

Ἀπόσκληρος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν σκληρός.

Ἀπο-σκληρόω-ῶ, Μ. ώσω, καὶ

Ἀπο-σκληρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου σκληρὸν ‖. (μσ.) φέρομαι μὲ ἄκραν σκληρότητα καὶ ἰσχυρογνωμίαν.

Ἀπο-σκνίπτω, Μ. σκνίψω, Ἰων. ἀντὶ Ἀποσκίπτω.

Ἀπο-σκνιφόω-ῶ, Μ. ώσω, [σκνίφος], = Ἀποσκοτίζω.

Ἀπο-σκολύπτω, Μ. ύψω. Τζίρνω, ξεπερνῶ· ξεφλουδίζω· γυμνόνω· περιτέμνω.

Ἀπο-σκοπεύω, Μ. εύσω, καὶ

Ἀπο-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυττάζω (Παρατηρῶ) μακρόθεν ἢ ἀπὸ ὑψηλὰ ἢ μὲ προσοχὴν, ἀποβλέπω εἰς.

Ἀποσκοπιάζομαι, Μ. άσομαι, = τῷ προηγ.

Ἀποσκόπιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μακρὰν (ἐκτὸς, ἐναντίον, μὴ ἐπιτυγχάνων) τοῦ σκοποῦ, ἄτοπος, παράλογος.

Ἀπόσκοπος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ. 2) ὁ ἀποσκοπῶν, κυττάζων (παρατηρῶν) μακρόθεν ἢ ἀπὸ ὑψηλά.

Ἀπο-σκορακίζω, Μ. ίσω. Στέλλω τινὰ εἰς κόρακας (εἰς τ' ἀνάθεμα), ἀποδιώκω (ἀπορρίπτω) περιφρονητικῶς καὶ ὑβριστικῶς, ἐξουθενῶ, ἐξευτελίζω· ἐξορίζω πολλὰ μακράν.

Ἀποσκορακισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσκορακίζειν, ἀποδίωξις, καταφρόνησις κτλ.

Ἀπο-σκορπίζω, Μ. ίσω. Σκορπίζω μέρος ἢ ὅλως διόλου.

Ἀπο-σκοτίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ ἀπ' ἔμπροσθεν τινὸς τὸ σκοτίζον αὐτὸν σῶμα. 2) = τῷ

Ἀπο-σκοτόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκοτίζω ὅλως διόλου (ζωγραφ.) δίδω εἰς τὴν εἰκόνα ἴσκιον.

Ἀπο-σκυβαλίζω. Μ. ίσω. Χωρίζω ἀπό τινος τὰ σκύβαλα· ἀπορρίπτω τι ὡς σκύβαλον (ἄχρηστον, περιττόν).

Ἀπο-σκυθμαίνω. Μ. ανῶ, Π. (μὲ δοτ.) ὀργίζομαι κατά τινος.

Ἀπο-σκύζομαι, Μ. ύσομαι, Π. = τῷ προηγ.

Ἀπο-σκυθίζω, Μ. ίσω. (κυρ.) Ἀφαιρῶ τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς ὁμοῦ μὲ τὰς τρίχας (καθὼς ἔκαμναν οἱ Σκύθαι τοὺς αἰχμαλώτους των), (καταχρ.) κουρεύω μέχρι τοῦ δέρματος, ξυρίζω.

Ἀπο-σκυλάω-ῶ, Μ. ήσω, §

Ἀπο-σκυλεύω, Μ. εὔσω. Παίρνω λάφυρα ἀπό τινος ξεγυμνώνω, (ἐν γέν.) ἁφαιρῶ.
Ἀπόσκωμμα (τό). τό ἀπό τινος πρός τινα ῥιπτόμενον σκῶμμα, [ἐκ τοῦ
Ἀπο-σκώπτω, Μ. σκώψω. (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) Ῥίπτω σκώμματα κατά τινος, χλευάζω, παριπαίζω.
Ἀποσμάω-ῶ, = Ἀποσμήχω.
Ἀπόσμηγμα (τό). τό διά τῆς ἀποσμήξεως ἀφαιρούμενον, ἀκαθαρσία, [ἐκ τοῦ
Ἀπο-σμήχω, Μ. σμήξω. Σφουγγίζων ἀφαιρῶ, παστρεύω.
Ἀπο-σμικρόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ
Ἀπο-σμικρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου μικρόν.
Ἀπόσμιλευμα (τό). τό διά τῆς σμίλης ἀφαιρούμενον, [ἐκ τοῦ
Ἀπο-σμιλεύω, Μ. εὔσω. Κόπτω [Σκαλίζω, δουλεύω] τι μὲ τήν σμίλην (μεταφορ.) ἐξετάζω λεπτομερῶς, ἐπεξεργάζομαι μὲ καλλίτην ἀκρίβειαν καὶ αὐστηρότητα.
Ἀποσμυγῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ
Ἀπο-σμύχω, Μ. σμύξω. Καίων διά σιγανοῦ πυρός φρανίζω, (μεταφορ.) κατατήκω ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ἀνεπαισθήτως.
Ἀπο-σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυπάζων φυγαδεύω, ἀποδιώκω (φοβίζων). « Ἀποσοβήσων τῆς κεφαλῆς αὐτόν ἐπικείμενον, » Σβ. (καὶ μσν.) « Ὅπως ἀποσοβῆται τῇ οὐρᾷ τά λυποῦντα, » Ξεν. (καὶ μεταφορ.) « Οὐχ οἷός τε εἶμ' ἀποσοβῆσαι τόν γέλωτα, » Ἀριστοφ. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ὑπάγω καυθενά βιαστικός (ἐπιμ. κουνῶν τάς χεῖράς μου).
Ἀποσόβησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσοβεῖν, ἀποδίωξις.
Ἀποσοβητήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων εἰς (ἐπιτήδειος πρός) ἀποσόβησιν, φυγαδευτικός.
Ἄποσος (ὁ, ἡ). (Φλοφ.) ὁ μή ἔχων [μή ὑποπίπτων εἰς] ποσότητα καὶ μέτρον.
Ἀπο-σοφόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινά σοφόν.
Ἀποσπάδιος, α ἢ ος, ον, Π. ὁ ἀπεσπασμένος ἀπό τινος. ||. (οὐσ.) Ἀποσπάδιον, = Ἀπόσπασμα, κομμάτι.
Ἀποσπάραγμα (τό). ἀπόσχισμα, κομμάτι, [ἐκ τοῦ
Ἀπο-σπαράσσω (ττω), Μ. ξω. Ξεσχίζων ἀποκόπτω.
Ἀπο-σπαργανόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφαιρῶ τινος [Ξετυλίζω, Ἐξάγαλλω ἀπό] τά σπάργανα, ξεφασκιόνω.
Ἀποσπαρθά(τά)ζω. Μ. άσω. Σπαράζω, σπαρταρῶ, ἀποθνήσκω μὲ σπασμούς (μὲ τέτανον), (παρβλ. Ἀποσκαρίζω).
Ἀποσπάς, άδος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀποσπάδιος.
Ἀπόσπασμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἀπεσπάσθη (ἀπεκόπη) ἀπό τινος, κομμάτι.
Ἀποσπασμάτιον (τό). μικρόν ἀπόσπασμα, κομματάκι.
Ἀπόσπασμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσπᾶν, ἀπόσπασις, ἀπομάκρυνσις, (ἐπί λόγ.) παρέκβασις.
Ἀπόσπαστος (ὁ, ἡ). ὅστις ἀπεσπάσθη ἢ δύναται ν' ἀποσπασθῇ.
Ἀπο-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶν ἐβγάζω (ξεκολνῶ, χωρίζω) τι ἀπό τινος, ἀπομακρύνω (καὶ μσν. ἢ πθ., κατά τούς μτγν. καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ἀπομακρύνομαι. « Ἐπειδάν πολύ ἀπό τῆς γῆς ἀποσπάσωσι, » Λκν. 2) (απν.) εὐνουχίζω. « Ἐκτομίαν καὶ ἀπεσπασμένον οὐ προσάξετε, » Γρφ.
Ἀπο-σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω ἀπό τινος, χύνω σπόρον.
Ἀπο-σπένδω, Μ. σπείσω. Χύνω ἀπ' ὀλίγον ἢ ἀπό τινος ἀγγείου ἐν εἴδει σπονδῆς, κάμνω [προσφέρω ἢ ἀποτελειόνω τάς] σπονδάς.
Ἀπο-σπερμαίνω, Μ. ανῶ, καὶ
Ἀπο-σπερματίζω, Μ. ίσω. Χύνω (ἀπό τοῦ σώματός μου) σπέρμα, κάμνω ῥεῦσιν, (συνηθ.) τεκνογονῶ.
Ἀποσπερματισμός (ὁ). χύσις τοῦ σπέρματος, ῥεῦσις.
Ἀπο-σπεύδω, Μ. σπεύσω. Προσπαθῶ νά μεταπείσω (ν' ἀποτρέψω) τινά ἀπό τόν σκοπόν του, ἐμποδίζω τήν σπουδήν (τόν ζῆλόν) του, (παρβλ. Ἀποσπουδάζω).
Ἀπο-σπινθηρίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω σπίνθαις, σπινθηροβολῶ.
Ἀπο-σπογγίζω, Μ. ίσω. Σφουγγίζω καλῶς, παίρνω μέ τό σφογγάρι, τελειόνω τό σφούγγισμα ἢ τό σφουγγάρισμα.
Ἀποσπόγγισμα (τό). τό διά τοῦ σπόγγου ἀφαιρούμενον, ἀποσφουγγίδι. 2) = ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσφογγίζειν, ἀποσφούγγισμα.
Ἀπο-σποδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Μεταβάλλω τι εἰς) στάκτην, χάνω, ἀφανίζω. « Ἀποσποδήσαι τούς ὄνυχας τῶν δακτύλων, » Ἀριστοφ., Ἔπεσαν τά νύχια μου, ξεποδαριάσθηκα.
Ἀπόσπονδος (ὁ, ἡ), = Ἄσπονδος ἢ Ἔκσπονδος, ἀπόβλητος, μισητός, ἀποτρόπαιος. ἀθάλλαπτος.
Ἄπόσπορος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ἀπόγονος (καταγόμενος ἀπό) τινος.
Ἀπο-σπουδάζω, Μ. άσω. (απν. μτβτ.) Κόπτω (Ἐμποδίζω, Ψυχραίνω) τήν σπουδήν (τῆν προθυμίαν, τόν ζῆλόν) τινος, (συνηθ. ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. μὲ γεν.) γίνομαι ψυχρότερος (ἀμελέστερος) περί τι, παραμελῶ.
Ἀποσσεύω, Π. ἀντί Ἀποσείω.
Ἀπόσσυτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀποσεύομαι], ὁ φυγών μὲ ὁρμήν ἢ διωχθείς (φυγαδευθείς) ἀπό τινος.
Ἀπόστα, ἀντί Ἀπόστηθι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφίσταμαι.
Ἀπόσταγμα (τό). τό ἀπό τινος στάζον ὑγρόν· ἢ σταλαγματιά. 2) = Ἀπόταξις.
Ἀποστασά (δάν), ἐπίρ. Ω. [ἀφίστημι]. Μακράθεν.
Ἀποστάζω, Μ. στάξω. Στάζω ἀπό τινος. « Ῥανίδες εἰς τοὔδαφος ἀποστάζουσι, » Φιλ. (καὶ μτβτ.) « Ἀμβροσίαν εἰς στῆθος ἀποστάζασα γυναικός, » Θκρ.
Ἀποσταλαίς, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἀφίστημι.
Ἀπο-σταλάζω, Μ. άξω καὶ
Ἀπο-σταλάω-ῶ, Μ. άσω, Π. = Ἀποστάζω.
Ἀποσταλτέον, θετ. τοῦ Ἀποστέλλω.
Ἀπόσταξις, εως (ἡ). τό ἀπό τινος στάξιμον. 2) = Ἀπόσταγμα. « Ἀπηθοῦσι καὶ λαμβάνουσι τήν ἀπόσταξιν, » Θῳρ.
Ἀποστάς, ᾶσα, άν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀφίσταμαι.
Ἀποστασία (ἡ), = Ἀπόστασις.
Ἀποστάσιον (τό). χωρισμός γυναικός ἀπό τόν ἄνδρα, (ὕθεν): « Βιβλίον ἀποστασίου, » Γρφ., τό διαζύγιον. || « Ἀποστασίου δίκη, » Πλάτ., ἡ κατά τῶν ἀχαρίστων ἀπελευθέρων ἢ τῶν ἀναχωρούντων ἐν καιρῷ κινδύνου πολιτῶν.
Ἀπόστασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφίστασθαι, ἀποχωρισμός, ἀπομάκρυνσις· ἀναχώρησις· ἀπαλλοτρίωσις (κτήματος). διαφορά, ἀνομοιότης. 2) ἀποστασία, ἐπανάστασις. « Ἀπόστασις μέν γε τῶν βιαίων τι πασχόντων ἐστι, » Θκ. 3) διάστημα, (ὕθ.) « Ἐξ ἀποστάσεως, » Θρρ., μακρόθεν. 4) (ἰατρ.) ἡ εἰς ἔμπυον μεταβολή ἢ ἡ μετατόπισις τῶν νοσοποιῶν χυμῶν, = Ἀπόστημα, ἡ λύσις τῆς συνεχείας. (ἐνίοτε) κένωσις. 5) (Γρμτ. καὶ Ῥτρ.) διακοπή καὶ πάλιν ἔναρξις τοῦ λόγου ἀσύνδετος, 6) ζύγισμα (ἴδε Ἀποστος). 7) (μτγν.) ἀποθήκη (ἢ λιανοπούλημα) πραγματειῶν.
Ἀποστατέον, θετ. τοῦ Ἀφίστημι καὶ Ἀφίσταμαι.
Ἀπο-στατέω-ῶ, Μ. ήσω. Στέκω (Εἶμαι) μακράν, λείπω· παραιτοῦμαι, τραβῶ χέρι· ἀπέχω· ἀφίνω (δέν εἶμαι εἰς) τήν θέσιν μου· ἀποστατῶ, γίνομαι ἀποστάτης, (παρβλ. Ἀφίστημι).
Ἀποστατήρ, ῆρος (ὁ), Δ. ἀντί
Ἀποστάτης, ου (ὁ). ὁ ἀποστατῶν (χωριζόμενος, μακρυνόμενος) τινος (κυρ. δέ ἢ τῆς θρησκείας του ἢ τῆς Κυβερνήσεως). 2) ὁ ζυγίζων, ζυγιαστής, (καὶ μεταφορ.) κριτής. (ὕθεν:) « Τούς ἀρχαγέτας ἀποστατῆρας εἶμεν, » Ὁλ., κρίνειν, ἀποφασίζειν, ἢ = Ἀφίστασθαι, μή λαμβάνειν μέρος.
Ἀποστατικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς [ἢ ἐπιρρέπης, τείνων πρός] ἀποστασίαν· (ἰατρ.) ὁ καταντῶν (κλίνων) εἰς ἀπόστημα.
Ἀποστατικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἀποστάτης, μέ τρόπον ἀποστασίας. (Γρμ.) = Ἀσυνδέτως.
Ἀποστάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀποστάτης.
Ἀπο-σταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Περιφράττω (Χωρίζω, Ὀχυρόνω) μέ παλούκια, ἀποτειχίζω διά σταυρώματος. 2) (απν.) καρφόνω εἰς τόν σταυρόν, σταυρόνω.
Ἀπο-σταφ.δόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξηραίνω τι ἢ τό κάμνω (καὶ μσ. ἢ πθ. γίνομαι) σταφίδα, σταπιδιάζω.
Ἀπο-σταχυόω-ῶ, Μ. ήσω καὶ
Ἀπο-σταχύω, Μ. ύσω. Κάμνω (Ἐβγάλλω) στάχυα, σταχόνω, ἢ 2) παύομαι τοῦ σταχύειν, ξεσταχόνω. « Ὅταν δέ ἀποσταχύῃ τά σπαρέντα, βοτανιζέσθω » Γεωπ.
Ἀπο-στεγάζω, Μ. άσω. Ἀφαιρῶ τήν στέγην, ξεσκεπάζω (αἰκοδόμημα). 2) = Ἀποστέγω.
Ἀποστέγασμα (τό). ἡ διά στεγάσματος προφύλαξις.
Ἀπο-στεγνόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (Στυπόνω) τι καλῶς ὥστε νά μή περνᾷ τό νερόν, (ἰατρ.) προξενῶ δεινάς ἐμφράξεις.
Ἀπο-στέγω, Μ. στέξω. Σκεπάζων μέ στέγην ἐμποδίζω (προφυλάττω) τι ἀπό, ἀποκρύπτω

Ἀποστείβω, Μ στείψω. Π. ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ.

Ἀποστεινόω-ῶ, Π. ἀντὶ ἀποστενόω.

Ἀποστείχω, Μ. στείξω. Π. ὑπάγω ὀπίσω, ἐπιστρέφω εἰς τὸν οἰκόν μου. 2) (μετδτ.) ἀφαιρῶ ἢ χάνω.

Ἀποστέλλω, Μ. στελῶ. Στέλλω ἀπ' ἐμοῦ μακρὰν ἢ πρὸς ἄλλον τι, στέλλω τινὰ μὲ παραγγελίαν ὡς ἀπεσταλμένον, ξεκινῶ (στόλον κτλ.), ξεβγάλλω, ξεκροβοδῶ. 2) (μὲ γεν.) Π. Ἀποδιώκω. ‖. (μσ.) κινῶ ἀπὸ τὸν λιμένα, ἀναχωρῶ.

Ἀποστενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀπὸ πλατύτερα στενότερον ἢ ὅλως διόλου στενόν, στενεύω.

Ἀποστεπτικός, ή, όν, [ἀποστέφω]. (κυρ. ὕμνος) Ψαλλόμενος ἐν καιρῷ τοῦ ξεστεφανώματος.

Ἀποστέργω, Μ. στέρξω. Παύω τοῦ ν' ἀγαπῶ, λαμβάνω ἀποστροφὴν πρὸς, ἀηδιάζω.

Ἀποστερεόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι στερεὸν (τὸ στερεόνω) ἐντελῶς.

Ἀποστερέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. καὶ γεν. ἢ μὲ δύω αἰτ.) Στερῶ τινα (ἀφαιρῶ τι ἀπὸ) τινος, (κυρ.) κατακρατῶ (δὲν ἀποδίδω) τὸ ξένον πρᾶγμα. ‖. (ἀμτδτ. ἢ ἐλλ.) Λείπω ἀπό. « Τό σαφὲς μ' ἀποστερεῖ, » Εὐρ., 'μοῦ λείπει ἡ βεβαιότης.

Ἀποστέρησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποστερεῖν, ἁρπαγή, χάσιμον.

Ἀποστερητής, οῦ (ὁ). ὁ ἀποστερῶν (κατακρατῶν) τὸ ξένον πρᾶγμα.

Ἀποστερητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα πρὸς τὸ ἀποστερεῖν.

Ἀποστερητίς (τρίς), ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀποστερητής.

Ἀποστηρίζω (ίσκω) καὶ

Ἀποστέρομαι, = Ἀποστερέω.

Ἀποστεφανόω-ῶ, Μ. ώσω, καὶ

Ἀποστέφω, Μ. στέψω. Ἀφαιρῶ (Παίρνω, Ἐβγάλλω) τινὸς τὸν στέφανον, ξεστεφανόνω.

Ἀποστηθίζω, Μ. ίσω. Ὁμιλῶ ἀπὸ στήθους (ἐκ τοῦ προχείρου, αὐτοσχεδίως, ἐκ περιουσίας, χωρὶς νὰ προμελετήσω ἢ ἀπὸ μνήμης, χωρὶς νὰ βλέπω εἰς βιβλίον), (παρβλ. Ἀποστοματίζω).

Ἀπόστημα (τὸ), = Ἀπόστασις, ἀπομακρυσμός. 2) διάστημα. 3) τόπος παράμερος. 4) (ἰατρ.) ἀπόστημα ἢ ἐξάρθρωμα. « Ἐὰν ἀπόστημα ἐπιγένηται ἐξ ἕλκατος ἢ . . πτώματος, » Ἱπποκρ., ἴδε καὶ Ἀφίστημι (7).

Ἀποστηματίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων (πάσχων) ἀπόστημα, (παρβλ. Ἔμπυος).

Ἀποστηματίζω, Μ. ίσω. (γραμτ.) Ἀφίνω ἔκκρεμῆ (διακόπτω, ξαματῶ) τὸν λόγον, (ἴδε Ἀπόστασις).

Ἀποστηματικός, ή, όν, = Ἀποστηματώδης. 2) (γραμτ.) ὁ σημαίνων διαίρεσιν (χωρισμόν).

Ἀποστημάτιον (τὸ). μικρὸν ἀπόστημα.

Ἀποστηματώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (μορφὴν) ἀποστήματος.

Ἀποστῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφίστημαι.

Ἀποστήριγμα (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἀποστηρίζεταί τι, ἀκκουμπιστήρι· (ἰατρ.) = Ἀκούμπημα. [ἐκ τοῦ

Ἀποστηρίζω, Μ. ίξω, = Ἀπερείδω, ἀκκακουμπῶ, (ἰατρ.) = Ἀποσκήπτω.

Ἀποστήριξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποστηρίζειν.

Ἀποστιδής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ μακρὰν τῆς στίβου (τοῦ πεπατημένου δρόμου), παράμερος ἢ παραμερίσας.

Ἀποστῆσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφίστημι.

Ἀποστιλβόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ στίλβῃ (νὰ λάμπῃ, νὰ ὑαλίζῃ).

Ἀποστίλβω, Μ. στίλψω. Ἐκπέμπω λάμψιν, λάμπω, ὑαλίζω.

Ἀπόστιλψις, εως (ἡ). ἀνταύγασις τῆς λάμψεως.

Ἀποστλεγγίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ τὴν λέραν (τὸν κουκορτόν, τὸν ἱδρῶτα κτλ.) ἀπὸ τοῦ σώματος μὲ τὴν στλεγγίδα.

Ἀποστλεγγισμα (τὸ). ἡ διὰ τῆς στλεγγίδος ἀφαιρουμένη λέρα (κτλ.) τοῦ σώματος.

Ἀποστολεύς, εως (ὁ). ὁ ἐπιστατῶν εἰς τὸ ἁρμάτωμα ἢ τὴν ἔκπλευσιν τοῦ στόλου.

Ἀποστολή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποστέλλειν, ξεκροβόδισμα (ξένου), ξεκίνημα (στόλου), στάλσιμον (πραγματειῶν διὰ θαλάσσης)· (ἐκκλησ.) τὸ ἀποστολικὸν ἐπάγγελμα.

Ἀποστολικός, ή, όν. (ἐκκλησ.) Ὁ ἀνήκων εἰς ἀπόστολον.

Ἀποστολιμαῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος δι' ἀποστολῆς ἢ ἐν εἴδει ἀποστολῆς.

Ἀπόστολος (ὁ, ἡ). (ἐπίθετ.) ὁ ἀποστελλόμενος, ξεκινῶν (κυρ. διὰ θαλάσ.). « Τριήρεϊ ἀπόστολος, » Ἡρ. « Ἐκ τοῦ λιμένος οὐδὲν ἦν ἀπόστολον πλοῖον, » αὐτ. 2) (οὐσ.) ὁ στελλόμενος παιδευτὴς μὲ παραγγελίαν, ἀπεσταλμένος. (ὅθεν ἐκκλησ.) Ἀπόστολος. 3) (Ἡμ.) τὸ ἔγγραφον δι' οὗ παραπέμπεται ἡ ἐκκλητος δίκη. 4) στόλος, ἐκστρατεία διὰ θαλάσσης, (μετγν. δὲ) καὶ ὁ ἀρχηγὸς αὐτῆς.

Ἀποστοματίζω, Μ. ίσω. Ἀναγινώσκω ἢ Ὑπαγορεύω τὰ περιεχόμενα εἰς βιβλίον χωρὶς ὅμως νὰ βλέπω εἰς αὐτό. (ἐπμ.) λέγω ἀπ' ἔξω (ἀπὸ στήθους), (παρβλ. Ἀποστηθίζω). 2) (Γρφ.) δίδω εἴς τινα ἀφορμὴν νὰ ἀμιλῇ ὅτι τοῦ ὑπαγορεύω λόγια.

Ἀποστομίζω, Μ. ίσω, = Ἀποστοματίζω ἢ

Ἀποστομόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐπιστομίζω, κλείω τὸ στόμα τινός, τὸν ἀποστομόνω. 2) (συνεκδ.) φράζω (αὐλάκι κτλ.), στουπώνω, (καὶ ἐκ τοῦ ἐναντ. 3) = Ἀνασστομόω, ἀνοίγω. 4) χαλνῶ τὸ σῶμα (τὴν κόψιν) κεπτεροῦ ἢ σουβλεροῦ πράγματος, ἀμβλύνω.

Ἀποστόμωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποστομοῦν, κλείσιμον ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ἄνοιγμα τοῦ στόματος κτλ.

Ἀπόστοργος (ὁ, ἡ), = Ἄστοργος.

Ἀποστορέννυμι, ἀντὶ Ἀποστρώννυμι.

Ἀποστραγγαλίζω, Μ. ίσω. Σφίγγω (Στραγγουλίζω) τὸν λαιμόν τινος τὸν πνίγω.

Ἀποστρακίζω, Μ. ίσω, = Ἐξοστρακίζω, διὰ τοῦ ὀστρακισμοῦ φυγαδεύω (ἐξορίζω).

Ἀποστρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς (Πηραίνω ἢ σκληρύνω ὡς) ὄστρακον.

Ἀποστρατεία (ἡ), (μόνον εἰς τὴν φρ.) « Ἀποστρατείας δίκη, » ἡ κατὰ τῶν μὴ (ἢ κακῶς) στρατευομένων, (παρβλ. Ἀστρατεία).

Ἀποστρατεύω (ἢ ὀρθ.) -εύομαι, Μ εύσω -ομαι. Παύω (Παραιτοῦμαι, Λαμβάνω τὴν ἄφεσίν μου ἀπὸ) τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας.

Ἀποστράτηγος (ὁ). ὁ παύσας ἢ παυθεὶς τῆς στρατηγίας.

Ἀποστρατοπεδεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Μεταφέρω τὸ στρατόπεδόν μου μακράν τινος, (παρβλ. Ἀναστρατοπεδεύω).

Ἀπο-στρεβλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μισοράνω (Σακατεύω) τινὰ διὰ στρεβλώσεων.

Ἀπο-στρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω (Γυρίζω) τι (ἢ μσ. ἢ ἑλλ., Γυρίζω ἑμαυτὸν ἢ τὸ πρόσωπόν μου) ὀπίσω, (συνεκδ. μὲ αἰτ.) μισῶ, ἀηδιάζω, ἀποστρέφομαι, (παρβλ. Ἀνα[Διά, Ἐπι]στρέφω καὶ

Ἀποστροφή (ἡ). γύρισμα πρὸς τὰ ὀπίσω. 2) μῖσος, ἀντιπάθεια. 3) καταφύγιον. 4) σχῆμά τι τῆς Ῥητ., (ἴδε Διέκδασις).

Ἀποστροφία (ἡ). ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης (ἴδε Παυσαν.).

Ἀπόστροφος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπεστραμμένος (γυρισμένος ἀνάποδα, βλέπων ὀπίσω ἢ ἄλλοῦ). 2) (μὲ γεν.) ὁ ἐμπνέων ἀποστροφήν, ἀηδής, μισητός, ἀποτρόπαιος. ‖. (οὐσ.) « Ἀποστροφος (ἡ), μέρος τῆς παραβάσεως τὸ ὁπ. ὁ χορὸς ἔψαλλε στρεφόμενος πρὸς τοὺς θεατάς· (γραμτ.) τὸ σημεῖον τῆς ἀποβολῆς φωνήεντος.

Ἀποστρώννυμι, Μ. στρώσω. Ξεστρώνω (Ξεσαμαράνω, Ξεφορτόνω) τὸ ζῶον.

Ἀποστυγέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἀόρ. Ἀπέστυξα καὶ β'. Ἀπέστυγον). Μισῶ μὲ ὑπερβολήν, ἀποστρέφομαι.

Ἀπο-στυπάζω, Μ. άσω. Ἀποδιώκω τινὰ μὲ τὸ ξύλον (στύπος).

Ἀποστυφελίζω, Μ. ίξω, Π. = Ἀποσείω, ἀποδιώκω, ἀπακρούω, ἀπωθῶ.

Ἀποστύφω, Μ. στύψω. Κάμνω τι νὰ στύψῃ (νὰ μὴ τρέχῃ), προξενῶ συφάδαν (εἰς τὸ στόμα), (ὅθεν μεταφ.) « Ἀποστύφων τῇ φωνῇ, » Ἡσύχ., κακόφωνος.

Ἀποστῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀφίσταμαι.

Ἀποσυκάζω (-ίζω), Μ. άσω (ίσω). Κόπτω σῦκα (δεκιμάζων μὲ τὸ χέρι τὰ ὡριμώτερα), (μεταφ.) Παίρνω τινὰς χρήματα φαβερίζοντάς τον (κοιν.) τὸν τρυγῶ.

Ἀποσυλάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἁρπάζω, ξεγυμνόνω, διαγουμίζω, (ἐν γέν.) ἀφαιρῶ. « Τῶν ὕπνων ἀποσυλήτα, » Ἡλ., ἔχασε τὸν ὕπνον του.

Ἀποσυμβαίνει, Μ. βήσεται. (ἀπρσ.) Δὲν συμβαίνει, δὲν γίνεται, δὲν ἀκολουθεῖ.

Ἀποσυμβουλεύω, Μ. εύσω, = Ἀποσυμβουλεύω, διὰ τῶν συμβουλῶν μου μεταπείθω τινά.

Ἀποσυν-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἀπεσυνήγαγον κτλ.). Συνάζω τι ἀπό τινος. 2) (τὸ ἐναντ. τοῦ Συνάζω), διαιρῶ, χωρίζω.

Ἀποσυνάγωγος καὶ

Ἀποσύναγτος (ὁ, ἡ). ὁ διωγμένος ἀπὸ τὴν συναγωγὴν τῶν Ἰουδ. (ἀπὸ τὴν σύναξιν τῶν πιστῶν), ἀφωρισμένος, ἐξωκκλησιασμένος.

Ἀποσυν-εργέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν συνεργῶ, ἀντενεργῶ, ἐμποδίζω.

Ἀπο-συριγγόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι συριγγώδες (αὐλοειδές), (ἰατρ.) μετὰ ἄλλω

εἰς σύριγγα (φλεγμονήν), ῥαφῶ ἢ ἐκπέμπω ὡσὰν τὴν σύριγγα τοῦ κλυστηρίου.
'Απο.συρίζω (ττω), Μ. ἕξω, = 'Βασυρίττω, διώκω τινὰ σφυρίζοντάς τον· σφυρίζω δυνατὰ ἢ μὲ ἀδιαφορίαν.
'Απόσυρμα (τὸ), ξίγδαρμα, ξεφλούδισμα, ξεπέτσωμα, ζἐκ τοῦ
'Απο.σύρω, Μ. συρῶ. 'Παίρνω μὲ τὸ σύρσιμον, σύρων ὀπίσω ἀφαιρῶ, τραβῶ ἀπὸ 'πάνω, ξεφλουδίζω, ξεπετσόνω.
'Απο.συσ.στέω. 'Λείπω ἀπό (Δὲν παρευρίσκομαι εἰς) τὸ συσσίτιον.
'Αποσύστασις, εως (ἡ), τὸ ἐναντ. τῆς συστάσεως, ἀνατροπή, ἀφανισμός, ἐξόντωσις.
'Απόσφαγμα (τὸ), = 'Υπόσφαγμα, ζἐκ τοῦ
'Απο.σφάζω (ττω), Μ. σφάξω. Σφάζων φονεύω.
'Απο.σφαιρίζω, Μ. ίσω. 'Ρίπτω (Τινάζω) ὀπίσω τὴν σφαῖραν ἢ ὡσὰν σφαῖραν.
'Αποσφαίρισις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσφαιρίζειν.
'Απο.σφαιρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι σφαιροειδὲς (στρογγυλὸν ὡσὰν σφαῖραν).
'Απο.σφακελίζω, Μ. ίσω. Πρεξενῶ ἢ (οὐδ. αὐτοπ.) Παθαίνω σφάκελον, σαπίζουν (κυρ. ἀπὸ ψύγραν) καὶ πίπτουν τὰ μέλη μου· ξεπαγιάζω (ἀπμ.) κακοκαλιάζω, ξηραίνομαι ὅπως ἤθελεν εὐρεθῶ, (χυδ.) κακαρόνω.
'Απο.σφακέλισις, εως (ἡ) καὶ
'Αποσφακελισμός (ὁ), τὸ πάθος τοῦ ἀποσφακελίζειν, (χυδ.) κακάρωμα.
'Αποσφαλῆναι, παθ. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ
'Απο.σφάλλω, Μ. σφαλῶ (μὲ γεν. ἐκ δ'.). Κάμνω τινὰ νὰ σφάλῃ (νὰ χάσῃ τὸν δρόμον, νὰ λανθασθῇ, ν' ἀποτύχῃ), ἀποκλεινῶ. ‖. (παθ. ἢ μσ.) χάνω τὸν δρόμον· παραστρατίζω (μτφορ.) ἀποτυγχάνω, ζἐδεξ
'Απο.σφαλμέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακατῶ, σκοντάπτω· κοντυλῶ πίπτω (;)· (ἐπὶ ἵππου) = 'Αποσκιρτῶ.
'Αποσφάξ, άγος (ὁ, ἡ), Π. = 'Αποῤῥώξ, ζἐκ τοῦ
'Απο.σφάττω, Μ. σφάξω, 'Αττ. = 'Αποσφάζω.
'Απο.σφενδονάω (έω)-ῶ, Μ. ήσω. 'Ρίπτω (Τινάζω) διὰ τῆς σφενδόνης.
'Απο.σφενδόνητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποβιωχθεὶς διὰ πετροβολήματος (μὲ τὴν σφενδόνην).
'Απο.σφενδονίζω, Μ. ίσω. = 'Αποσφενδονάω
'Απο.σφηκόω-ῶ. Μ. ώσω. Ξεσφίγγω, λώνω.
'Αποσφῆλαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Αποσφάλλω.
'Απο.σφηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἐμπρὸς λεπτότερον ὡς σφῆνα. 2) σφίγγω τι καθὼς τὸ σχιζόμενον ξύλον τὴν σφῆνα.
'Απο.σφίγγω, Μ. σφίγξω. Σφίγγω δυνατά, (συνεχ.) πνίγω· δένω σφιγκτά· ζευγνύω, (μτφορ.) συντίμνω.
'Απόσφιγξις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσφίγγειν, δέσιμον σφικτόν, σφίξιμον δυνατόν, πνίξιμον, στένεμμα.
'Απο.σφραγίζω, Μ. ίσω. Βουλλόνω (χ συνεχ.) Κλείω καλῶς, ἀσφαλίζω. 2) = 'Ανασφραγίζω, ἀφαιρῶ τὴν σφραγίδα, ξεβουλλόνω.
'Αποσφράγισμα (τὸ), ἡ πεπιεσθεισμένη σφραγίς, τὸ ἔκτυπον τῆς σφραγίδος.
'Αποσφραγιστής, οῦ (ὁ), ὁ ἀποσφραγίζων (βουλλώνων ἢ ξεβουλλόνων).
'Απ.σοφραίνω, Μ. ανῶ. Δίδω εἴς τινα νὰ μυρίσῃ. 2) (μσ.) 'παίρνω δομήν, μυρίζομαι. 3) ἐβγάλλω μυρωδίαν, μυρίζω.
'Απο.σχάζω, Μ. σχάσω. (Ιατρ.) Χαράζων (Σχίζων μὲ τὸ νυστέρι) ἀφαιρῶ. • 'Αποσχάζων τι αἵματος. • Στρβ.
'Απο.σχαλιδόω-ῶ, ώσω. (κυνηγ.) Στήνω (Σκαλόνω) τὰ δίκτυα εἰς τὰς σχαλίδας (τὰ ἐπὶ τούτῳ διχαλωτὰ ξύλα).
'Απασχαλίδωμα (τὸ), ἡ ἐξέχουσα ἄκρα (διχάλα) τῆς σχαλίδας ὅπου σκαλόνεται τὸ κυνηγ. δίκτυον.
'Απο.σχάω-ῶ, Μ. σχάσω, = 'Αποσχάζω.
'Αποσχεδιάζω, Μ. άσω, = Αὐτοσχεδιάζω, λέγω ἢ κάμνω τι ἀπροβουλεύτως ἢ ἐκ τοῦ προχείρου.
'Αποσχεῖν, ἐνεργ. καὶ
'Αποσχέσθαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Απέχω.
'Απόσχεσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπέχεσθαι, ἀποχή, ἐγκράτεια· στέρησις.
'Αποσχήσω, μέλλ. τοῦ 'Απέχω.
'Απο.σχηματίζω, Μ. ίσω. Μεταβάλλω τι εἰς ἄλλο σχῆμα.
'Απο.σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζων ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ, χωρίζω· διακόπτω.
'Αποσχίς, ίδος (ἡ). ἀγχίδα τσακισμένου κοκκάλου, μτμ. ἐν γέν.) μέρος ἀπεσχισμένου, ἀπόσπασμα, (πρβλ.) 'Αποῤῥώξ.
'Απόσχισις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσχίζειν. ἀπόσπασις.
'Απόσχισμα (τὸ), τὸ ἀπεσχισμένον κομμάτι.
'Απο.σχοινίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω τι ἀπὸ τινος τεντόνων μεταξὺ σχοινίου, (ἐν γέν.) διαχωρίζω, ἀπομακρύνω, ἀποκλίνω, (παρβλ. Περισχοινίζω).
'Απο.σχολάζω, Μ. άσω. (μὲ ὀστ. ἢ μόνην ἡ πρόθ.) "Οσος καιρὸς μοὶ μένει ἀπὸ τὰς ἀσχολίας μου τὸν ἀφιερώνω (τὸν μεταχειρίζομαι) εἰς.
'Απόσχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποφεύγων (μὴ συχνάζων εἰς) τὸ σχολεῖον.
'Απο.σώζω, Μ. σώσω (μὲ εἰτ. προθ. ἢ γεν. ἐκ δ'.) Φέρω τινὰ σῶον (καὶ [μσ.] Καταφεύγω, καταντῶ, Φθάνω) εἰς μέρος ἀσφαλές, γλυτώνω ἀπό (τι).
'Απσω;εύω, Μ. εύσω. Κάμνω (Συνάζω τι εἰς) σωρόν.
'Αποταγὴ (ἡ). = 'Απόταξις.
'Αποτάγμα (τὸ), ἀπαγορευσ.ς, ἐμπόδισμα.
'Αποτάδην [ἀποτείνω], ἐπιρ. Κατ' ἔκτασιν, εἰς μάκρος, διεξοδικῶς· ὁρμητικῶς.
'Αποταθῆναι, κυ. ἀόρ. ἀ. τοῦ 'Αποτείνω.
'Αποτακῆναι, παθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ 'Αποτήκω.
'Αποτακτικτής, οῦ (ὁ). ὁ ἀποτασσόμενος (ἀρνούμενος, ἀρνούντων τι καὶ φεύγων), ἀναχωρητής.
'Απόταχτος (ὁ, ἡ), ὁ ἀποτεταγμένος (ξεχωρισμένος, φυλαγμένος). 2) προσδιωρισμένος, μετρημένος. 3) ἀπηγορευμένος.
'Αποταμίευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποταμιεύειν.
'Απο.ταμιευτής, οῦ (ὁ), ὁ ἀποταμιεύων ἢ φυλάττων ἀποταμιευθέντα. κελλάρης.
'Αποταμιεύω (τύγχοτσ. τὸ μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω. -εύσομαι, καὶ
'Απο.ταμιόω-ώ, Μ. ώσω. Βάλλω (Φυλάττω, Κρύπτω, 'Αποθέτω) τι εἰς τὸ ταμεῖον.
'Απο.τάνω, Μ. τανῶ, Ίων. ἀντ' 'Αποτείνω
'Απόταξις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτάσσειν (χωρίζειν εἰς διαφόρους κλάσεις), παραίτησις· ἀπάρνησις· ἀποχαιρετισμός
'Απότασις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτείνειν (ἢ ἀποτείνεσθαι πρός) τι, ἐξάπλωμα, τέντωμα· σκοπὸς (ὑπόθεσις) συγγράμματος ἢ ὁμιλίας.
'Απο.τάσσω (ττω), Μ. τάξω. Βάλλω κατὰ μέρος, ξεχωρίζω, διαιρῶ εἰς διαφόρας τάξεις· τοποθετῶ κατὰ τάξιν. Παρατάττω. Προσδιορίζω. ‖ (μσ. μὲ ὀστ.) ἀποχαιρετῶ, παραιτῶ, χωρίζομαι, ἀπαρνοῦμαι.
'Απόταυρος (ὁ, ἡ). (κυρ. δάμαλις) τηνύπ. δὲν ἀφίνουν νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν ταῦρον.
'Απο.ταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς ταῦρον, (δηλ.) ἀγριεύω, ἐξαγριόνω (καὶ μσ. μὲ ὀστ.) ἐξαγριοῦμαι κατά τινος.
'Απόταφος (ὁ, ἡ), = "Αταφος. 2) θαμμένος ξεχωριστά.
'Αποτάφρευσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ-
'Απο.ταφρεύω, Μ. εύσω. Χωρίζω (Ὀχυρόνω) τόπον τινὰ μὲ τάφρον.
'Αποτεθῆναι, παθ. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Αποτίθημι.
'Αποτεθνειώς, ῶσα, ός, Ίων. ἀντ' 'Αποτεθνηκώς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ 'Αποθνήσκω.
'Απο.τείνω, Μ. τενῶ, = 'Εκτείνω, ἁπλόνω, τεντάνω, (μτφορ.) τραβῶ εἰς μάκρος, ἐξακολουθῶ ὁλονέν καὶ χωρὶς διακοπήν. • 'Αποτείναντα τὼ πόδε καθεύδειν, • Λκ. • Μακρὸν λόγον ἀποτέτακα, • Πλ. (καὶ ἑλλ.) • Πόῤῥω ἀποτενοῦμεν, ἢν διαλιγώμεθα, • αὐτ. • Τὸ χαλκεῖα πληγέντα, μακρὸν ἠχεῖ καὶ ἀποτείνει, ἐὰν μὴ ἐπιλάβηταί τις, • αὐτ. • Μαχόμενοι μέχρι μέσων νυκτῶν ἀπέτεινον, • αὐτ. (χ πθ.) • 'Αποτεινομένων τοῦ πότου, • Λκ. • 'Ακριβῶς ἀποτεταμένα ταῖς γραμμαῖς, • αὐτ. 2) (μσ.) = Διατείνομαι, διϊσχυρίζομαι ἐπιμόνως, φιλονεικῶ, ὁμιλῶ μὲ τόνον κατά τινος ἀναφέροντα τὸν λόγον με πρὸς αὐτόν. • Ὁ καιρὸς οὐκ ἐνδίδωσι πρὸς ἐκείνους ἀποτείνεσθαι, • Βασ. • Πρὸς αὐτὸν ὁ λόγος ἀποτείνεται, • Σχλ. 'Αρστρ. (χ ἑλλ.) • Ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ δόξης ἑκάτερος ἀποτεινάσθω, • Δκ.
'Απο.τειχίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω (Κλείω ἐντός ἢ ἐκτός) τι μὲ τεῖχος· (ἐπμ.) ἐμποδίζω. 2) ἀποτελειόνω τὸ ἡμιτελὲς (ἐξ ἐκ τοῦ ἐναντ.). 3) ἀφαιρῶ, χαλνῶ τὸ ὑπάρχον) τεῖχος.
'Αποτείχισις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτειχίζειν (καὶ κατὰ τὰς δύο σημασ.).
'Αποτείχισμα (τὸ), τοπος ἀποτειχισμένος, ὀχύρωμα πρὸς ἀποτείχισιν, (Θκ. ς', 98).
'Αποτειχισμὸς (ὁ), = 'Αποτείχισις.
'Αποτεκμαίρομαι, Μ. αροῦμαι. Συμπεραίνω ἀπό τινος, λαμβάνω τι ὡς τεκμήριον.
'Απο.τεκνόω-ῶ, Μ. ώσω. 'Αφήνω τινὰ χωρὶς (τοῦ στερῶ τὰ) τέκνα.
'Αποτέλειος (ὁ, ἡ), ὁ διακρέψας εἰς τὰς μεγαλητέρας πολιτικὰς θέσεις (τέλη).
'Απο.τελειόω-ῶ, Μ. ώσω. Φέρω τι εἰς ἐντέλειαν, ἀποτελειόνω, (παρβλ. 'Αποτελέω).
'Αποτέλεσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτελεῖν, ἀποτελείωσις, κατόρθωσις, πραγματοποίησις.

Ἀποτέλεσμα (τό). τό προιόν (τό τέλος, ἡ ἔκβασις) ὁποιασδήποτε ἐνεργείας, ὁ ἀποτελεσθείς σκοπός. 2) (ἀστρολογ.) ἡ ἐπιρροὴ τῶν ἀστέρων.

Ἀποτελεσματικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἢ παράγων ἀποτέλεσμα· ἐνεργός, δραστικός. 2) (ἀστρολογ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐπιβροὴν τῶν ἀστέρων, [ὅθεν ‖. « Ἀποτελεσματική », ἡ περὶ τούτου ἐπιστήμη, καὶ « Ἀποτελεσματικός », ὁ ἐπαγγελλόμενος αὐτήν.

Ἀποτελεσματικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀποτέλεσμα, δραστικῶς. 2) μὲ ἀποτελεσματικὸν τρόπον.

Ἀποτελεσμός (ὁ), = Ἀποτέλεσμα.

Ἀποτελεστικός, ἡ, όν. (μὲ γεν.) Ὁ ἀποτελῶν ἢ δυνάμενος ἀποτελέσαι τι, δραστήριος. 2) (γραμτ.) ὁ σημαίνων (ἢ ἀνήκων εἰς) ἀποτέλεσμα.

Ἀποτελευτάω-ῶ, Μ. ἤσω Τελειόνω, καταντῶ (μτβτ. ἢ ἀμτβτ.) εἰς. 2) (σπν.) = Ἀτιθήσκω.

Ἀποτελεύτησις, εως (ἡ). τελείωμα, τέλος, ἔκβασις, ἀποτέλεσμα.

Ἀποτελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Φέρω τι εἰς τέλος (εἰς ἐντέλειαν), τελειόνω, (ἐπὶ καρπ.) ὡριμάζω· « Ἀπετέλεσε τὸ τεῖχος, » Ξεν. (ὅθεν πθ.) « Ἀποτετελεσμένος ἀνὴρ (ἐπίτροπος κτλ.), » αὐτ., ὁ τέλειος, συγκεκροτημένος. 2) = Ἐκτελῶ, πραγματοποιῶ, κατορθόνω· πράττω. « Τὸ πολίτευμα τοιούτους ἀποτελεῖ ἄνδρας, » Πλδ. « Ἀποτελεῖν μανίαν, » Αἰ. 3) ἐποτίζω (πληρόνω) ὅ,τι χρειαστῶ, κάμνω τὰ χρήματά μου. « Ἀποτελεῖν τινι τὰ δίκαια, » Ξεν. « Ἀποτελεῖν εὐχάς, » αὐτ.

Ἀπο-τέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω (ἀφαιρῶ) τι ἀπό τινος, χωρίζω. « Ἀποτεμόντες τὰς κεφαλὰς τῶν νεκρῶν, » Ξεν. « Τοὺς τὰ βαλάντια ἀποτέμνοντας, » Πλάτ. « Ὁ Ἅλυς ποταμὸς ἀποτέμνει (καὶ μσ.) ἀποτέμνεται κάθετα τῆς Ἀσίας τὰ κάτω, » Ἡρ. Ἀβρ. ‖ (μσ.) κόπτω τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, κόπτω καὶ ποιοῦμαι, οἰκειοποιοῦμαι. « Ὡς ἀποτεμνόμενον χρέα, » Ἰλ. Ι. « Ὅταν οἱ πολέμιοι τὴν χώραν (ἢ) τῆς χώρας ἀποτέμνωνται, » Ἰσοκρ. « Ἀποτέμνονται τῆς λείας τὴν ἰσχύν, » Πλ. 2) κόπτω τὸν δρόμον τινός. « Πορευόμενον δὲ ἀποτέμνοντα αὐτὸν οἱ Μεσσήνιοι ἐπὶ ξενῶν τῆς ὁδοῦ, » Ξεν. 3) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) χωρίζω τι καὶ τὸ ἀφιερόνω εἰς τινα. « Τέμενός ἐστι χωρίον εἰς τιμὴν ἀποτετμημένον τινί. » Εὐρ.

Ἀπότεξις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀκοντίσαι, γέννησις.

Ἀποτερματίζω, Μ. ἴσω. Βάλλω σύνορα (τέρματα), χωρίζω ὅλως διόλου, ἀποτελειόνω. 2) ἀποκλείω· ἐξορίζω. 3) (μσ.) καταντῶ.

Ἀποτερματισμός (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτερματίζειν.

Ἀποτέταμαι, πθ. πρκ τοῦ Ἀποτείνω

Ἀπότευγμα (τό), = Ἀποτυχία.

Ἀποτευκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀποτυγχάνων ἢ φέρων ἀποτυχίαν.

Ἀπότευξις, εως (ἡ), = Ἀποτυχία.

Ἀποτεφρόω ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Μετ. ἔλλω τι εἰς) στάκτην.

Ἀποτεχνίζω, Μ. ίσω. Ψήνω εἰς (ἢ τρώγω εὐθὺς ἀπὸ) τὸ τηγάνι.

Ἀποτήκω, Μ. τήξω. Λυόνω ὅλως διόλου ἢ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀφανίζω, ἐξαλείφω.

Ἀποτῆλε καὶ Ἀποτηλόθι καὶ Ἀποτηλοῦ, ἐπίρ. Π. (μὲ γεν.) μακρὰν ἢ μακρόθεν τινός.

Ἀπότηξις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτήκειν, λυόσιμον, καὶ ἡ ἐκ τοῦ ἀναλυμένου ἀποστάλαξις.

Ἀπο-τηρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παρατηρῶ, παραφυλάττω, προσμένω (καιρὸν κτλ.).

Ἀποτίβατος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀπρόσβατος.

Ἀπο-τίθημι καὶ (μσ. ὃ καὶ συνηθίς.) Ἀποτίθεμαι, Μ. θήσω, -ομαι (ἀόρ. Ἀπεθέμην ἢ πθ. Ἀπετέθην χρ.). = Ἀποβάλλω, βάλλω τι μακρὰν ἢ κάτω, ἐβγάλλω ἀπὸ πάνω μου, ἀπορρίπτω, παραιτῶ, ἀποφεύγω. « Τύχαι ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονί » Ἰλ. Γ. « Βραδυτῆτα καὶ ῥᾳθυμίαν ἀποθέσθαι, » Δημ. « Οὐκ ἀπετίθετο τὴν ἀρχὴν, » Ἀθ. « Ἀποτίθεσθαι τὸν πόλεμον, » Αἰ. « Τὸ κακῶς κτηθὲν ἀποτίθεσθαι, » Γρηγ. « Ἀποτίθεσθαι τὸ γιγνόμενον, » Ἀρστ., ἐκθέτειν βρέφος. 2) βάλλω τι πάλιν ὀπίσω (εἰς τὸν τόπον του). « Ἀποτίθεσθαι τὰ ξύλα εἰς τὴν οἰκείαν χώραν, » Γαλ. 3) βάλλω κατὰ μέρος, φυλάττω δι' ἄλλον καιρόν, ἀποταμιεύω « Τὰς βαλάνους τῶν φοινίκων ξηραίνοντες, τραγήματα ἀπετίθεσαν, » Ξεν. [καὶ μσ.) « Ἀποτίθεσθαι εἰς τὴν ἐξῆς νύκτα, » αὐτ. « Εἰς ἄγγεῖον ἀποτίθεσο, » Δοκιμ. 4) παρακαταθέτω, ἐναποθέτω. « Τὰς δωρεὰς εἰς ἀξιολογωτέρους ἄνδρας ἀποθεσθε, » Αἰ. « Ὅπως οἱ λόγοι τῶν χρημάτων ὑπὸ Περικλέους εἰς τοὺς πρυτάνεις ἀποτεθεῖεν, » Πλ.

Ἀπο-τίκτω, Μ. τέξομαι. Γεννῶ τι ἐντελῶς. (ἀπὶ ἐχθ.) χύνω τὰ αὐγά μου, (παρβλ. Ἐκτίκτω).

Ἀπο-τίλλω, Μ. τιλῶ Μαδῶ ἀφαιρῶ, τσιμπῶ.

Ἀπότιλμα (τό), τὸ ἀφαιρεθὲν διὰ τοῦ μαδίσματος.

Ἀπο-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀτιμάζω, δὲν τιμῶ πλέον, καταφρονῶ. 2) (Νμ.) ἐκτιμῶ τι καὶ τὸ βάλλω (ἢ (μσ.) τὸ λαμβάνω) ἐνέχυρον ἢ ὑποθήκην. « Καί τοι δεινὸν, τὸν μὲν λέγειν ὡς ἀποτιμήσατο τὸ χωρίον, τὸν δὲ ἀποτετιμηκότα φαίνεσθαι γεωργοῦντα, » Δημ. « Ἀποτιμήσασθαι φησι τὸ χωρίον τῇ προικός, » αὐτ., τὸ ἔλαβεν ἐνέχυρον διὰ τὴν προῖκά της. 3) ξεκάμνω (γλυτόνω ἀπό) τι πληρόνων ἐν τάσει. « Οἱ ἄνθρωποι αἰσχροὶ εἶναι πολλοῦ ἀποτιμῶνται, » Ἐπιχ. (παρβλ. Ὑποτίθημι καὶ Ἐκτιμάω).

Ἀποτίμημα (τό). τὸ ἐκτιμηθὲν καὶ δοθὲν εἰς ὑποθήκην κτῆμα.

Ἀποτίμησις, εως (ἡ). ἡ ἐκτίμησις ἢ ὑποθήκευσις κτήματος.

Ἀποτιμητής, οῦ (ὁ). ἐκτιμητὴς τοῦ δεδομένου ἢ λαμβανομένου εἰς ὑποθήκην κτήματος.

Ἀπότιμος (ὁ, ἡ), = Ἄτιμος. 2) (Νμ.) ὁ ἐκτιμηθεὶς ἢ δοθεὶς εἰς ὑποθήκην.

Ἀποτίναγμα (τό). τὸ τιναχθὲν (ῥιφθὲν ἢ πεσὸν) ἀπό τινος, [ἐκ τοῦ

Ἀπο-τινάσσω, Μ. άξω, Τινάζω ῥίπτω τι ἀπό τινος.

Ἀπο-τίνυ(νυ)μι καὶ

Ἀπο-τίνω, Μ. τίσω. Πληρόνω, ξεπληράνω ἀνταποδίδω, ἐξοφλῶ. « Δανείζεται ὁ ἀμαρτωλὸς ἢ οὐκ ἀποτίσει, » Γρφ. 2) πληρόνω πρόστιμον, (συνηθ.) τιμωροῦμαι. « Πολλάκις ἐπῆλθεν ὅ,τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι, » Ξεν. « Ἀποτίνει δῆμος ἀτασθαλίας βασιλῆων, » Ὅμ. 3) (μσ.) ἐκδικοῦμαι, τιμωρῶ. « Ἀλλὰ τοὺς μὲν θεοὶ ἀποτίσαιντο, » Ξεν. « Ποτὲ λέων δ' ἀπετίνυτο τιμήν, » Ἰλ. Π.

Ἀποτιπλάστος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀπροσπλάστος.

Ἀπότισις, εως (ἡ), τὸ ἀποτίνειν, πληρωμὴ, ξεπλήρωμα, ἀνταπόδοσις· τιμωρία· ἐκδίκησις.

Ἀπότιτθος (ὁ, ἡ). ἀποκομμένος ἀπὸ τὸ βυζί (τὸν τιτθόν).

Ἀπο-τίω, Μ. τίσω, = Ἀποτίνω.

Ἀπο-τμήγω, Μ. τμήξω, Π. = Ἀποτέμνω, χωρίζω, ἀποσπῶ.

Ἀπότμημα (τό). τὸ ἀποτμηθὲν (ἀφαιρεθὲν κτλ.), κομμάτι.

†Ἀπο-τμηματίζω, Μ. ίσω. (νγλ.) Κόπτω (Χωρίζω) εἰς τμήματα, κομματιάζω, διαιρῶ. « Τὴν στρατιάν—, » Νικ. Χων.

Ἀπότμησις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀποτομή.

Ἀποτμητός, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀπόρρωξ, ἀπότομος.

Ἀποτμητέον, θετ. τοῦ Ἀποτέμνω.

Ἄποτμος (ὁ, ἡ), Π. ἐστερημένος πότμου (τύχης), ἄτυχος, δυστυχής.

Ἀπότοκος (ὁ, ἡ). ὁ τεχθεὶς (γεννηθεὶς) ἀπό τινος. ‖. (ὑπὸ) Ἀπότοκον (τό), (μὲ γεν.) γέννημα (προϊόν, ἀποτέλεσμα) τινος.

Ἀπο-τολμάω-ῶ, Μ. ήσω. Τολμῶ νὰ κάμω (Ἐπιχειρῶ μὲ τόλμην) τι, (ὅθ. πθ.) « Ἀποτετολμημένον, » = Τόλμημα, ἐπιχείρημα τολμηρόν.

Ἀπότολμος (ὁ, ἡ), = Ἄτολμος.

Ἀποτομάς, άδος (ἡ). = Ἀπότομος (πέτρα), Ἀπορρώξ ‖. (ὡσ.) σχίζα τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται ἀθληταί τινες ὡς ἀκόντιον, (Τουρκ.) λαμπούτι, ἡμέρος γῆ (τέμενος) διδόμενον εἰς τοὺς ἀθλητὰς ὡς βραβεῖον.

Ἀποτομεύς, έως (ὁ), ὁ ἀποτέμνων.

Ἀποτομή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτέμνειν, κόψιμον ἀπό τινος, χώρισμα· χαύρωμα δρόμων· (μσν.) = Ἡμιτόνιον.

Ἀποτομία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀποτόμου· σκληρότης, αὐστηρότης· τραχύτης.

Ἀπότομος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτετμημένος, κομμένος (χωρισμένος) ἀπό τινος, (κυρ. βράχος) κομμένος κατὰ κάθετον, (ἐπμ.) κρημνώδης, ἀπρόσβατος, (μτφορ.) σκληρός, τραχύς, αὐστηρὸς κτλ. ἐγχιτικῶς.

Ἀποτόμως, ἐπίρ. Μὲ ἀπότομον (σκληρὸν κτλ.) τρόπον· (καινι) ὀρθά-κοφτά. 2) ὡρισμένως, ἐξαιρετικῶς, κατ' ἀκρίβειαν. « Οὐδὲν τῶν ὄντων ἐστὶν ἀποτόμως οὔτε καλὸν οὔτ' ἀγαθὸν, » Ἰσοκρ.

Ἀποτοξεύω, Μ. εύσω. Ῥίπτω μακρόθεν τι (ἢ Φυγαδεύω τινὰ) διὰ τοῦ τόξου. « Τὸν λοιμὸν ὁ Φοῖβος ἀποτοξεύει, » Αἰ. (καὶ τρ.) « Πέμψω καὶ ἀποτόξως σοι τὸ σκῆμμα ἀποτοξεύσας, » αὐτ.

Ἀποτορνεύω, Μ. εύσω. Τελειόνω (Κατορθόνω) τι διὰ τοῦ τόρνου· στρογγυλόν ἢ ὠ-

μαλόν (ἐμτφορ.) κομψόν, τετορευμένον.
Ἄπατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πιών, διψασμένος, ἡ μὴ πίνων ποτέ. «Ἔνια τῶν ζώων ἄπατα,» Θφρ. 2) (καθ.) ὁ μὴ πινόμενος, μὴ χρησιμεύων διὰ πόσιμον.
Ἀπατραγεῖν, ἀόρ. β΄ τῆς ἀπαρ τοῦ Ἀποερώγω.
Ἀπατράγημα (τὸ). τὸ περίσσευμα (ἀπομεινάρι) τῶν τραγημάτων, ἀποφάγι.
Ἀπο-τραχηλίζω, Μ. ἰσω. Ἐβγάλλω (Στραγγουλίζω) τὸν λαιμόν τινος, πνίγω. 2) (μτφ.) ἐκβάλλω ἀπὸ τὸν λαιμόν (τὸν τράχηλόν) μου. «Τὸ ἀρχαῖον αὐτῷ περιφύλαγμα τὸν χωρὸν ἀποτραχηλισάμενος,» Νικ. Χων.
Ἀπο-τραχύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου τραχὺ (σκληρόν), ἐξαγριόνω.
Ἀποτρεπτικός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος (ἐπιτήδειος πρὸς τὸ) ἀποτρέπειν (ἐμποδίζειν, μεταπείθειν κτλ.).
Ἀπότρεπτος (ὁ, ἡ), = Ἀποτρόπαιος, ἀξιομίσητος.
Ἀποτρέπω, Μ. τρέψω. (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ. ἐκ δ΄.) Χωρίζω τι ἀλλοῦ (πρὸς ἄλλο μέρος), κάμνω νὰ μακρυνθῇ (νὰ ἀποπλανηθῇ, ἀποδιοργανήσῃ). ἐμποδίζω. ‖. (μσ. ἑλλ.) χωρίζω ὀπίσω, ὀπισθοδρομῶ. Παίρνω ἄλλο δρόμον· ἀποφεύγω παραιτοῦμαι. (συνεκδ. καὶ ερπ.) λαμβάνω ἢ φέρομαι μὲ ἀπέχθειαν κατά τινος (Θκδ. Γ΄, 68), (καρβλ. Ἀποστρέφω).
Ἀπο-τρέφω, Μ. θρέψω. Τρέφω τινὰ ἀπό τινος ἢ γλίσχρως καὶ μόλις (ὅσον νὰ ζῇ).
Ἀποτρέχω, Μ. θρέξω ἢ θρέξομαι ἢ δραμοῦμαι. Μακρύνομαι (Φεύγω, Ἀναχωρῶ) ἀπό τινος τρέχων, (καὶ μτφρ.) ἀποβαίνω, γίνομαι. 2) τρέχω ὀλίγον (κάμνω ἕνα δύο δρόμους) πρὸς σωματικὴν. 3) (μὲ αἰτ. προθ.) προστρέχω, καταφεύγω, ἢ 4) κατανεῶ.
Ἀπότρεψις, εως (ἡ), = Ἀποτροπή.
Ἀπο-τριάζω (άσω), Μ. άσω. Νικῶ ἐντελῶς (ὅδε Τριάζω), θριαμβεύω.
Ἀποτριβή (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτρίβειν (παστρεύειν τι διὰ τοῦ τριψίματος, φθείρειν διὰ τῆς συχνῆς μεταχειρίσεως κτλ.).
Ἀπο-τρίβω, Μ. τρίψω. Τραβῶν ἀφαιρῶ (ἐξαλείφω) τι ἀπό τινος, παστρεύω. 2) χαλνῶ διὰ τῆς συχνῆς μεταχειρίσεως, τρώγω, ἀφανίζω. ‖. (μτφ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφρ.) ἐβγάλλω (ρίπτω, τινάζω) ἀπὸ ἐμένα μου, ἀποφεύγω, ἀποποιοῦμαι.
Ἀπότριμμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς τρίψεως ἀφαιρούμενον, ἀκαθαρσία· περίττωμα· ἀνεμβρίψιμον.
Ἀπο-τριτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀλιγοστεύω τι κατὰ τὰ ἕνα τρίτα, βράζω τι ὡς οὗ νὰ μείνῃ τὸ ἓν τρίτον.
Ἀπότριχες, πλθ. τοῦ Ἀπόθριξ.
Ἀπο-τριχόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφαιρῶ τινος τὰς τρίχας, μαδῶ.
Ἀπότριψις, εως (ἡ), = Ἀποτριβή.
Ἀποτροπάδην, ἐπίρ. Π. (ἀποτρέπω). γυρίζοντας ὀπίσω.
Ἀποτρόπαιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτρέπων (ἀπομακρύνων, ἐμποδίζων) δεινόν τι, ἀποτρεπτικός, (ἔθεν) «θεοὶ ἀποτρόπαιοι,» Ξεν. «θυσία—,» Πλ. ἡ πρὸς ἀποτροπὴν τῶν κακῶν γινομένη, (παρβλ. Ἀλεξίκακος ἢ Ἀποπομπαῖος). 2) ὁ ἀποτροπῆς (ἀποστροφῆς) ἄξιος, φευκτός, ἀξιομίσητος, ἀπαίσιος.
Ἀποτροπάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ Ἀποτρέπομαι.
Ἀποτροπή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτρέπειν (μεταπείθειν κτλ.), ἀπομάκρυνσις, ἐμπόδισμα, ἀποφυγὴ κτλ.
Ἀποτροπία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀποτροπή.
Ἀπο-τροπιάζω, Μ. άσω, = Ἀποτρέπω, (ἐπιμ.) ἐπικαλοῦμαί τινα τῶν ἀποτροπαίων θεῶν πρὸς ἀπομάκρυνσιν κακοῦ. ‖. (μσ.) ἀποστρέφομαι, ἀποφεύγω.
Ἀποτροπίασμα (τὸ). θυσία πρὸς ἀποτροπὴν κακοῦ.
Ἀποτροπιασμός (ὁ). τὸ ἀποτροπιάζειν ἢ ἀποτροπιάζεσθαι· ἀποστροφή.
Ἀποτρόπιος (ὁ, ἡ), = Ἀποτρόπαιος, ἀποτρεπτικός.
Ἀπότροπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτρεπόμενος (γυρίζων ἄλλοῦ ἢ ὀπίσω, ἀπομακρυνόμενος, ἀποφεύγων τι). 2) = Ἀποτρόπαιος, ἀποτρεπτικὸς τῶν δεινῶν, ἢ ἀποστροφῆς ἄξιος.
Ἀποτροφή (ἡ). τὸ νὰ τρέφηταί τις ἀπό τινος ἢ γλίσχρως ἢ μόλις (ὅσον νὰ ζῇ).
Ἀπότροφος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ ἀνατραφεὶς μακρὰν τινος (κυρ. δὲ μακρὰν τῶν γονέων ἢ οἰκείων του), (ἐπμ.) ξένος, ἀλλότριος.
Ἀπο-τρυγάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυγῶ (Κόπτω, Συνάζω) τι ἀπό τινος.
Ἀπο-τρύχω (τρύω), Μ. τρύσω. Κάμνω τινὰ ν' ἀπακάμῃ, καταπονῶ, ἐξαντλῶ, ἀδυνατίζω, δαπανῶ, ἀφανίζω, χάνω. «Οὐκ ἀποτρύειν ἐλπίδα τὰν ἀγαθὰν χρή,» Σοφ.
Ἀποτρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. Ἀπέτραγον κτλ.). Κόπτω μὲ τὰ δόντιά μου, τρώγω μέρος ἢ ὁλόκληρον· παίω τοῦ τρώγειν.
Ἀπότρωκτος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου ἐφαγώθη (ἀπεκόπη διὰ τῶν ὀδόντων) μέρος· (ὄθεν· γραμτ. κατὰ μτφρ.) ὁ παθὼν ἀποκοπὴν συλλαβῆς.
Ἀπο-τρωπάω-ῶ, Π. ἀντὶ Ἀποτρέπω.
Ἀπο-τυγχάνω, Μ. εὑρίσκομαι. (μὲ γεν. καὶ σπν. μὲ αἰτ.) Δὲν ἐπιτυγχάνω, δὲν κατορθόνω· χάνω, (ὀθ.: ‖. (πθ.) «Ἀπυστεστυγμένον,» τὸ μὴ ἐπιτυχηθέν, μὴ λαθὸν τὴν ἐλπιζομένην ἔκβασιν.
Ἀπο-τυχίζω, Μ. ίσω. Πελεκῶ (ἰσάζω) πέτραν κτλ. μὲ τὸ αφυρί (τύκον).
Ἀπο-τυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου σκληρὸν ὡς τύλον (ρόζον).
Ἀπο-τυμπανίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶν τινα μὲ τὸ ξύλον (Στουμπανίζω) τὸν φονεύω, (καιν.) σκοτόνω ἀπὸ τὸ ξύλον, (ὄθεν) φονεύω ὡς κακοῦργον, (ἢ ἐν γέν.) φονεύω ἀνηλεῶς.
Ἀπο-τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Παίρνω (Μιμοῦμαι) τὸν τύπον τινός, κάμνω (σχηματίζω) τι κατὰ τὸν τύπον ἄλλου, παίρνω ἀντίτυπον.
Ἀπο-τύπτω, Μ. τύψω. Παύω τοῦ νὰ κτυπῶ (καὶ μσ.) νὰ κτυπηθοῦμαι.
Ἀποτύπωμα (τὸ). τὸ ἀποτυπωθὲν (σχηματισθὲν κατὰ μίμησιν ἄλλου), ἔκτυπον, ἀντίτυπον.
Ἀποτύπωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτυποῦν (σχηματίζειν τι κατὰ τὸν τύπον ἄλλου, παίρνειν ἀντίτυπον).
Ἀπο-τυφλόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυφλόνω (καὶ συνεκδ. Κλείω, Φράζω, Στουπόνω) ὅλως διόλου. «Ἀποτυφλωθῆναι σῶν αἱμορροΐδων,» Π. Αἰγ.
Ἀποτύφλωσις, εως (ἡ). τύφλωμα ἐντελές, (συνεκδ.) φράξιμον, στούπωμα.
Ἀποτύχημα (τὸ) καὶ
Ἀποτυχία (ἡ). ἡ μὴ ἐπιτυχία, ἡ κακὴ ἔκβασις ἐπιχειρήσεώς τινος, ἀτυχία, δυστυχία.
Ἀποτυχόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἀνεπιτυχῶς, χωρὶς ἐπιτυχίας.
Ἀπουλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω (Ἰατρεύω) ἐντελῶς πληγήν.
Ἀπούλωσις, εως (ἡ). κλείσιμον (ἴατρευμα, σάρκωμα) ἐντελὲς πληγῆς.
Ἀπουλωτικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (χρησιμεύων εἰς) ἀπούλωσιν.
Ἀπ-ουραγέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Σχηματίζω (Εἶμαι τεταγμένος εἰς τὴν) ὀπισθοφυλακὴν (οὐρὰν) τοῦ γρατσόματός τινος.
Ἀπούρας καὶ (μσ. ἀντὶ πθ.) Ἀπουράμενος, Π. ἀόρ. τοῦ Ἀπαυρίσκομαι.
Ἀπ-ουρέω-ῶ, Μ. ήσω ἢ ήσομαι. Ἐβγάλλω τι ἀπὸ τοῦ σώματός μου μαζὶ μὲ τὸ οὖρος, (ἐν γέν.) κατουρῶ.
Ἀπούρησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἀπουρέω, κατούρημα.
Ἀπ-ουρίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Ἀφορίζω.
Ἄπουρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μακρὰν (ἔξω) τῶν συνόρων, ἐξόριστος.
Ἀπουρόω-ῶ, Μ. ώσω. Πλέω μὲ ἐναντίον (ὄχι οὖριον) ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ὅλως διόλου οὖριον ἄνεμον.
Ἄπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἔχων κοντοὺς καὶ ἀχρήστους) πόδας.
Ἀποῦσα, θηλ. τοῦ Ἀπών, μτχ. τοῦ Ἄπειμι (Λείπω).
Ἀπουσία (ἡ). τὸ νὰ ἠνέ τις ἀπών (νὰ Λείπῃ), ἔλλειψις· στέρησις, χάσιμον (τῆς περιουσίας), ζημία. 2) (σπν.) = Ἀποστερματισμός.
Ἀπουσιάζω, Μ. άσω, = Ἄπειμι, δὲν εἶμαι παρών, Λείπω. 2) παραχωρῶ ἢ χάνω μέρος τῆς περιουσίας μου, ζημιοῦμαι. 3) (σπν. μὲ αἰτ. προθετ.) = Ἀποσπερματίνω.
Ἀποφαγεῖν, ἀόρ. β΄, τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποτρώγω.
Ἀπο-φαίνω, Μ. φανῶ. Ἐβγάλλω (καὶ πθ. Ἐβγαίνω) εἰς τὸ φανερόν, γνωστοποιῶ. (καὶ πθ.) φαίνομαι. «Ὅσα μοι ἐστὶν, ἅπαντα εἰς τὸ κοινὸν ἀποφαίνω,» Ξεν. «Εἰσὶ ὅπου ἂν ἀποφαινόμενοι εὐδόκιμοι εἶεν,» Ξεν. 2) ἀποδεικνύω, παραστήνω (διὰ λόγων ἢ ἄλλως πως), ἐξελέγχω. «Ἱππέας δὲ ἀπέφαινε 1200,» Θκ. «Ἀπέφαινεν ἔχον τὸ ἄγαλμα 40 τάλαντα σταθμὸν χρυσίου, καὶ περιαιρετὸν εἶναι,» αὐτ. «Καθαιρέτην ὧν ἂν αὐτὸς ἀποφαίνῃ πολεμίων,» αὐτ. «Ὡς δὲ ἀξιώτεροί ἐστε, πειρασόμεθα ἀποφαίνειν,» Ξεν. «Τὴν βουλὴν ἀποφαίνειν τοὺς εἰληφότας χρήματα,» Δείν. (καὶ μσ.) «Ὃν ἡ βουλὴ ἀποφήνασα χρήματα ἔχειν,» αὐτ. (καὶ πθ.) «Ὃς ἀποφάνεται 20 τάλαντα ἔχων,» αὐτ., ἐφωράθη. 3) ἀναφέρω, καταμηνύω. «Ἀποφαίνειν πρὸς τὰ δημόσια εἴ τίς τινα οἶδε τῶν λαχόντων ἀνεπιτήδειον ὄντα βουλεύειν,» Λυσ., Πλάτ. 4) παρρησιάζω, ἐμφανίζω, φέρω εἰς τὸ μέσον. «Ἔργον

μὲν οὖξὲν ἀποφαίνομαι τοῖς χρήμασι, » Δημ. » Ἀποφαίνειν τὴν διαθήκην, » Λυσ, 5) κάμνω νὰ γένῃ τι, κατορθόνω. » Πλουσίους ἐκ πενεστάτων ἀποφήνας, » Δκ. » Ἔρια παραλαβοῦσαν, ἱμάτια ἀποφῆναι. « Ξεν. 6) ὁμιλῶ θετικῶς (ἀποφαντικῶς), ἐκφράζομαι, ἐκφράζω γνώμην, ἀποφαίζω. » Ὡς εἶπον ἀπέφηνε, » Θτρχμ. » Περὶ μὲν ὧν κατείληφέ τις ἀποφαίνεσθαι, περὶ δὲ τῶν ἀδήλων ἐπέχειν. » Ἀρτ. » Μὴ προπετῶς ἀποφαίνεσθαι περὶ ὧν οὐκ ἴσασιν, » Ἰσοκρ. » Μὴ ἀποφαίνεσθαι ἄνευ τῶν συνδικητῶν, » Δημ.

Ἀπόφανσις, εως (ἡ). τὸ ἀποφαίνειν ἢ ἀποφαίνεσθαι, ἀπόδειξις· ἔκφρασις θετικὴ (γνώμης κτλ.). (ρλσφ.)= Ἀξίωμα, κρίσις· Ἀπόφασις, βεβαίωσις.

Ἀποφαντικός, ἡ, όν. Ὁ περιέχων (ἢ χρησιμεύων πρὸς) ἀπόφανσιν, ἀποδεικτικός, ἀποφασιστικός, θετικὸς, ὁριστικός.

Ἀποφαντικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀποφαντικὸν τρόπον, θετικῶς, ὁριστικῶς· ἐν εἴδει ἀξιώτος, μετὰ βεβαιότητος.

Ἀποφαντὸς, ἡ καὶ ός, ον. (φλσφ.) Ὁ ἐκφράζων ἀποφαντικῶς τὸ Οὐ, ἀρνητικὸς μετὰ θετικότητος, (παρβλ. Κατάφαντός).

Ἀπόφασις, εως (ἡ), [ἀποφημι]. Ἄρνησις. 2) [ἀποφαίνω]=Ἀπόφανσις, ἔκφρασις θετικὴ γνώμης κτλ. 3) » Ἀπόκρισις. 4) (Νμ.) τὸ κατάστιχον τῆς περιουσίας.

Ἀποφάσκω (χ. Μ.), = Ἀπόφημι [ὅθεν.

Ἀποφατικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-κῶς. Ἀρνητικός.

Ἀποφαυλίζω, Μ. ίσω, = Ἐκφαυλίζω, σμικρύνω διὰ λόγων, ἐξευτελίζω, περιφρονῶ, ἐξουθενῶ.

Ἀποφέρομαι (χ. Μ.), Ο. (μὲ γεν.) βάσκω (τρέφομαι) ἀπό τινος, καρποῦμαι, ἀπολαμβάνω.

Ἀποφέρω, Μ. ἀποίσω (ἀόρ. Ἀπήνεγκα κτλ.). Παίρνω τι ἀπό τινος καὶ τὸ φέρω μακρὰν ἢ ἀλλοῦ. » Βραδέως τινὲς καὶ πρόσφερέ μοι καὶ ἀπόφερε τὴν κύλικα, » Ἀθ. » Ἀπενεγκεῖν ἢ δύνατόν προσωσάτω, » Ξεν. » Ἀπενεγκὼν δὲ ὁ ἀετὸς τὸν λαγῶ ἐπὶ λόφου, ἐχρῆτο, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Ὅσα ἂν δυνώμεθα ἀπενέγκασθαι μεθ' ἡμῶν αὐτῶν, » Ἰσαρ. (καὶ πθ.) » Ἔκαμε, καὶ ἀπηνέχθη ἔτι ζῶν εἰς Δακεδαίμονα, » Ξεν. » Ἀπενεχθεὶς εἰς τοὺς βαρβάρους, ἐβούλευεν, « αὐτ. » Ἀποφέρεσθαι τῶν ζώων τὰ τοιαῦτα διὰ τὴν θερμότητα, » Πλ. (καὶ μτγμ.) » Ἀποφέρει δὲ ἡ νόσος τὸν ἄνθρωπον, » Δδ., (κοιν.) τὸν ἔπῆρεν ἡ παναῦκλα. » Μάτην ἑαυτοὺς ἀπήνεγκαν, « Χρσ., ἐφονεύθησαν μόνοι των. 2) φέρω (δίδω) μέρος προσδιορισμένον ἀπό τινος, [ὅθεν:] πληρόνω φόρον (χρέος κτλ.). » Τάλαντον ἔταξαν αὐτοῖς τῷ Διὶ ἀποφέρειν, « Θκ. » Δασμὸν, ὅνπερ ἔφερον ἐκείνῳ, σοὶ ἀποίσω, « Ξεν. « Τῶν οἰκετῶν ἕκαστος τούτῳ ἀπέφερε δύ' ὀβολούς, « Αἰσχ. » Ἀποφέρων ἀεὶ τὸ γιγνόμενον, « Λκ. » Ἀπόφερε τὰ χρέα, « Δρστρ. » Καὶτας ἀποφέρειν. « Δημ. (καὶ πθ.) » Τοὺς ἱππεύσαντας ὑπὸ τῶν φυλάρχων ἀπενεχθῆναι, « Λσ. 3) Παίρνω ὅ,τι μοῦ ἀνήκει, κερδίζω, ἀπολαύω. » Ἀγαπάτωσαν ἅθλιοι τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες. « Δη. (καὶ μσ.) » Τὸ δεύτερον ἄθλον ἀποίσῃ, « Θκρ. » Τούτων τὴν δόξαν ἀποίσεσθε, » Ἡρωδ. 4) δίδω, παρήσιάζω· ἀναφέρω. » Ἀποφέρειν λόγον πρὸς τοὺς λογιστὰς, « Αἰσχ. » Αἰσχίνης ἀπήνεγκε παρανόμων γραφὴν κατὰ Κτησιφῶντος, » αὐτ. » Δόξαν τοὺς βουλευτὰς ἀπενεγκεῖν τοὺς προεισοίσαντας τῶν δημοτῶν, « Δημ. » νὰ ἀναφέρουν ποῖοι καὶ πόσοι εἶνε· (καὶ πθ.) » Ἀπηνέχθη δὲ ἡ κατὰ τοῦδε τοῦ ψηφίσματος γραφὴ, « αὐτ.

Ἀποφεύγω, Μ. φεύξομαι ἢ φευξοῦμαι, (μέλλ. καὶ (σπν.) μέλλ.) Φεύγω (Γλυκαίνω) ἀπὸ· (Νμ.) κερδίζω τὴν κρίσιν μου, ἀθωοῦμαι, (ὅθεν καὶ τὸ τοῦ Ἀλκιβ.) « Εὐήθη εἶναι τὸν οἶκον ἔχοντα, ζητεῖν ἀποφυγεῖν, ἐξὸν φυγεῖν, » Πλ.

Ἀποφευκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἑτοιμος (ἢ ἐπιτήδειος, ἢ συντελεστικὸς) πρὸς ἀποφυγήν.

Ἀπόφευξις, εως (ἡ). (μὲ γεν.) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποφεύγειν, ἀποφυγὴ, γλύτωμα, (Νμ.) ἀθώωσις.

Ἀποφηλακίζω, Μ. ίσω. Κόπτω (Τρυγῶ) ἄγουρα σῦκα (φήλακας), (ὀθ. μτφορ.) ἐπιφέρω βίαν, πράττω τι διὰ τῆς βίας.

Ἀπόφημι, Μ. φήσω. Λέγω (ἀποφασιστικῶς καὶ ὡρισμένως) τὸ Ὄχι, ἀρνοῦμαι, (παρβλ. Ἀπαλίγω).

Ἄπόφημος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ εὔφημος, δύσφημος, ἀπαίσιος.

Ἀπόφθαρμα (τὸ), [ἀποφθείρω], = Ἔκτρωμα, ἀπόβλημα. 2) = Φθόριον, ἰατρικὸν πρὸς ἐξάμβλωσιν.

Ἀποφθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Ὁμιλῶ ἀποφαντικῶς καὶ μὲ ἔμφασιν (ἀποφθεγματικῶς) ἢ ὡς μάντις (ἐπμ. ὡς ἀπὸ τοῦ θεοῦ, ὡς ἀπὸ τρίποδος), χρησμοδοτῶ.

Ἀποφθεγκτήριος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ

Ἀπόφθεγκτος (ὁ, ἡ), = Ἀπόρρητος, Ἀνεκλάλητος. 2) ἀνάξιος ὁμιλίας ἢ ἀναφορᾶς.

Ἀπόφθεγμα (τὸ). λόγος (κυρ. μαντείου ἢ σοφοῦ ἀνδρὸς) ἐκφράζων ἐν ἄκρᾳ συντομίᾳ μεγάλην καὶ βιωφελῆ ἀλήθειαν, (παρβλ. Ἀπομνημόνευμα).

Ἀποφθεγματικός, ἡ, όν. Ὁ ἐκφραζόμενος (ὁμιλῶν) συνήθως καὶ εὐκόλως μὲ ἀποφθέγματα. Ὁ ἀνήκων (ἁρμάζων) εἰς ἀπόφθεγμα, (ἐπμ.) σύντομος καὶ εὐφυής.

Ἀποφθείρω, Μ. φθερῶ. Φθείρω (Καλνῶ) ὅλως διόλου, ἀφανίζω· ἀποβάλλω (ῥήχνω) τὸ ἔμβρυον. || (πθ.) » Ἀποφθάρηθί μου, « Λρχφ. χάσου (χρημνίσου) ἀπ' ἐμπρός μου, ὕπαγε 'στ' ἀνάθεμα κτλ.

Ἀποφθίμενος, Π. ἀντὶ Ἀποφθιμένος, πθ. πρκ. ἢ (κατὰ συγκ.) μσ. φόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ

Ἀποφθινύθω (χ. Μ.) καὶ

Ἀποφθίνω (φθίω), Μ. φθίσω, Ο. χάνω (ἀφανίζω) ὅλως διόλου, ἀποτελειόνω, (καὶ ἀμτβτ. ἢ πθ.) χάνομαι, ἀποθνήσκω.

Ἀποφθίσθω, Π. γ'. ἐν. προ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς πρς. τοῦ Ἀποφθίνω.

Ἀποφθορὰ (ἡ). ἀπόβλημα (ἔμβρυον).

Ἀποφιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω τὸ στόμα τοῦ ζώου διὰ τοῦ φιμοῦ, (ἐν γέν.) ἐμποδίζω, ἀχαστομόνω.

Ἀποφλαυρίζω, Μ. ίσω, = Ἀποφαυλίζω.

Ἀποφλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Κάνω τὴν φλεγμονὴν, ξεπρήσκομαι, ξεθυμαίνω, καυπραύνομαι.

Ἀποφλεγματίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω (Παστρεύω ἀπὸ τὰ) φλέγματα.

Ἀποφλεγματισμὸς (ὁ). κένωσις τοῦ φλέγματος.

Ἀποφλοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφαιρῶ τὸ φλοιόν, ξεφλουδίζω.

Ἀποφλύζω, Μ. φλύσω. Κοχλάζων ἐβγάλλω, ἢ παύω τοῦ νὰ κοχλάζω, (μτφορ.) ξεθυμαίνω.

Ἀποφοιβάζω, Μ. άσω. Χρησμοδοτῶ, προφητεύω· ὁμιλῶ προφητικῶς ἢ ὡς ἀπὸ τρίποδος.

Ἀποφοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ.) Ἀναχωρῶ, ἀπομακρύνομαι, παύω τοῦ νὰ συχνάζω εἰς μέρος τι (τοῦ νὰ ἦμαι μαθητής τινος). 2) (μὲ εἰς. προθετ.) ὑπάγω (μεταβαίνω) ἀλλοῦ, (μτφορ.) ἀποθνήσκω.

Ἀποφοίτησις, εως (ἡ). ἀναχώρησις, ἀπομακρυσμὸς· (μτφορ.) θάνατος.

Ἀπόφονος (ὁ, ἡ), Π. (μόνον εἰς τὴν φρσ.) » Φόνος — , « Εὐρ., ἀποτρόπαιος, προξενῶν φρίκην.

Ἀποφορὰ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποφέρειν, ἀποκόμισις, φέρσιμον ὀπίσω ἢ ἄλλου, μετακόμισις κτλ. 2) δόσιμον (κυρ. τὸ πληρονόμενον ἀπὸ σκλάβον ξενοδουλεύοντα), ἐνοίκιον κτλ. (ἐν γέν.) 3) κέρδος, εἰσόδημα, ἀπολαβὴ, διάφορον. 4) (ἀριθμ.)= Ἀφαίρεσις, ὑφελμός. 5) ἡ ἀπό τινος ἀναδιδομένη (καλὴ ἢ κακὴ) ὀσμή, ἀναθυμίασις κτλ. (παρβλ. Ἀναφορά).

Ἀποφόρησις, εως, (ἡ), = Ἀποφορὰ, ἀναθυμίασις.

Ἀποφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος ἢ ἄξιος ἀποφέρεσθαι, (ὅθεν ‖ (οὐσ.) Ἀποφόρητα, « γλιγούδια τὰ ὁποῖα οἱ καλεσμένοι ἠμποροῦσαν νὰ πάρουν καὶ εἰς τὸν οἶκόν των.

Ἀπόφορος (ὁ, ἡ). = Ἄφορητος, ἀνυπόφορος, ἀποτρόπαιος. 2) = Ἄφορος, ἄκαρπος. 3) (σπν.) ὁ μὴ ὑποφέρων, ἀδύνατος.

Ἀποφορτίζομαι, Μ. ίσομαι. Ξεφορτόνομαι.

Ἀποφράγνυμι, Μ. φράξω, = Ἀποφράσσω.

Ἀπόφραξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποφράσσειν, φράξιμον (στούπωμα, κλείσιμον) ἐντελές.

Ἀποφρὰς, άδος (ἡ). [ἀπὸ,φράζω]. (κυρ. ἡμέρα) ἀκαίσιος, (ἐπμ.) παρατηρήσιμος, μὴ ἐργάσιμος. ‖ « Ἄνθρωπος ἀποφράς, Συν., « ἀποτρόπαιος, ἀλιτήριος.

Ἀποφράσσω (ττω), Μ. φράξω. Κλείω (Κόπτω) μὲ φραγμὸν (ἐν γέν.) σφαλνῶ, ξεπρόνω, ἐμποδίζω.

Ἀποφρονίζω, Μ. ίσω (μὲ αὐτ.) Παραιτῶ τὴν φρονιδα, δὲν φρονίζω πλέον.

Ἀποφρύγω, Μ. φρύξω. Ξερουήνω, Ξερηγανίζω, (Τσακν.) καβουρδίζω· καταξηραίνω.

Ἀποφυὰς, άδος (ἡ), = Ἀπόφυσις, = Παραφυὰς, (μτφορ.) πάρεργον, ἐπουσιῶδες.

Ἀποφυγγάνω, = Ἀποφεύγω.

Ἀποφυγὴ (ἡ), = Ἀπόφευξις.

Ἀποφύλιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ ἀνήκων εἰς καμμίαν) φυλὴν· ξένος.

Ἀποφυλλίζω, Μ. ήσω. (μὲ αὐτ.) Πράσσω

(τόπτω) τὰ φύλλα δένδρα. 2) (ἁπτ.) γάνω (μαδῶ καὶ πίπτω) τὰ φύλλα μου.

Ἀποφύλλισις, εως (ἡ). κύφιμον ἢ πέσιμον τῶν φύλλων.

Ἀποφύσαι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποφύω.

Ἀπόφυξις, εως (ἡ). = Ἀπόφευξις.

Ἀποφυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶν ἀπομακρύνω (ἢ ἀφαιρῶ ἀπό τινος) τι. 2) = Ἐκφυσάω, ἐκπνέω. 3) (σύφημ.) = Ἀποκάρδω.

Ἀποφύσησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποφυσᾶν.

Ἀπόφυσις, εως (ἡ). [ἀποφύω]. (βοτ.) βλαστάρι ἢ παραβλάσταρον. (ἀνατομ.) μέρος ἐξέχον τῶν σαρκῶν ἢ κοκκάλων τοῦ σώματος, (παρβλ. Ἐπίφυσις).

Ἀποφυτεία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποφυτεύειν, μεταφύτευμα.

Ἀποφυτεύω, Μ. εύσω. Ἀποσπῶν μέρος φυτοῦ τὸ φυτεύω ἀλλοῦ, μεταφυτεύω.

Ἀπο-φύω, Μ. φύσω. Ἐβγάλλω ἀποφύσεις (βλαστάρια ἢ παραβλάσταρα). ‖. (πθ. ἢ μσ.) γεννῶμαι (φυτρόνω [ἐπμ.] χωρίζομαι) ἀπό τινος. ‖. (ὁ πρκ.) Ἀποπέφυκα, (μὲ αἰτ. πρθετ.) εἶμαι φύσει ἀνεπιτήδειος (ἀνίκανος, ἔχω φυσικὴν ἀντιπάθειαν) πρός τι, δὲν εἶμαι καμωμένος διά.

Ἀποφώλιος (ὁ, ἡ). ἀπόβλητος (κυρ. ἀπὸ τῶν ἀγόνων ὠῶν ἢ τῶν ξένων πτηνῶν, τὰ ὁπ. ἀποῤῥίπτονται τῆς φωλεᾶς), ἀδόκιμος, μάταιος, ἀτελεσφόρητος, ἄχρηστος· τερατώδης, ἀλλόκοτος, ἄγριος.

Ἀπο-χάζομαι, Μ. χάσομαι, Π. (μέ γεν.) = Ἀποχωρέω, μακρύνομαι (τραβηοῦμαι) ὀπίσω.

Ἀποχαλασμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ-

Ἀπο-χαλάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀφήνω χαλαρόν, ξετεντόνω, ξαπολνῶ (τὸ σχοινί) ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἢ ὅλως διόλου.

Ἀπο-χαλινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐβγάλλω τὸ χαλινάρι, ξεχαλινόνω.

Ἀπο-χαλκεύω, Μ. εύσω. Κατασκευάζω τι ἀπό (ἢ· Σκεπάζω μέ) χάλκωμα.

Ἀπο-χαλκίζω, Μ. ίσω, (Κωμ.) Ἀφαιρῶ τινος ὅλα τὰ χρήματα, τὸν ξεγυμνόνω. τοῦ Ἁπίρνω ἕως ἓν τὸ λεπτόν (χαλκίον).

Ἀπο-χαρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω (Ὀχυρόνω) καλῶς μὲ χαρακώματα.

Ἀποχάραξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ-

Ἀπο-χαράσσω (ττω), Μ. άξω. Χαράζων ἀφήνω σημεῖον, (ἰατρ.) παίρνω αἷμα διὰ χαράγματος.

Ἀπο-χαρίζομαι, Μ. ίσομαι. Χαρίζω ἀπ' ὅ,τι ἔχω πλουσιοπαρόχως.

Ἀπο-χειμάζει, Μ. άσει, (ἀπρσ.). Παύει (Περνᾷ) ὁ χειμών ἢ ἡ κακοκαιρία (ἢ ἀνεμοζάλη.)

†Ἀπο-χειρίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ (Κόπτω) τινος τὴν χεῖρα. « Ἀποχειρισθεὶς τὴν δεξιάν, « Σβ.

Ἀποχειρόβιος, ἓ

Ἀποχειροβίωτος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν (βιῶν) ἀπό τὸ ἐργόχειράν του

Ἀπόχειρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πρόχειρος· ἀνέτοιμος.

Ἀπο-χειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποδοκιμάζω τι, ἐκβάλλω τινὰ τοῦ ὑποῤῥήματος ἢ ἀξιώσεως ψηφοφορῶν διὰ τῆς ἐκτάσεως τῆς χειρός, (παρβλ. Ἀποψηφίζομαι).

Ἀποχειροτονία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποχειροτονεῖν, ἀποδοκιμασία ἢ ἀθώωσις ψηφοφορουμένη, δι' ἐκτάσεως τῆς χειρός, (παρβλ. Ἀποψήφισις).

Ἀποχειρόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δύο αἰτ.) Ἀφαιρῶ (Ἁρπάζω) τι ἀπὸ τὰς χεῖρας τινος, τοῦ τὸ ὑστερῶ·

Ἀποχετεύω, Μ. εύσω. Στρέφω ἀλλοῦ δι' ὀχετοῦ (αὐλακος) τὸ νερὸν ποταμοῦ κτλ.

Ἀποχεύω, Π. ἀντὶ

Ἀποχέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ἀπέχεα κτλ.). Κύνω ἀπό τινος ἢ ἀπ' ἐμαυτοῦ ἔξω ἢ κατὰ γῆς ἢ εἰς ἀγγεῖον, ἀναβρύω. « Πηγαὶ ἀποχεύονται, « Εὐρ. » Ἀπόχει μετὰ καρδαμώμου, « Δσκρ. » Ἀπαχεῖ τὸν καφὲν τοῦ στάχυος, « Γαζ.

Ἀποχή (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπέχειν ἢ ἀπέχεσθαι· ἀπόστασις, διάστημα· ἐγκράτεια. (Νμ.) ἐξόφλησις.

Ἀπο-χηρόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ αἰτ. ἓ γεν.) Κάμνω τινὰ νὰ χηρεύσῃ, (ἐν γέν.) ἀφαιρῶ (στερῶ) τι ἀπό τινος.

Ἀποχναύω, Μ. χναύσω. Ἁρπάζων τι ἀπό τινος τὸ ροκανίζω (τὸ ξεκοκκαλίζω).

Ἀπόχορδος (ὁ, ἡ). ἀσύμφωνος κατὰ τὰς χορδάς, παράφωνος, (μτφορ.) ἀνάρμοστος.

Ἀποχραίνω, Μ. χρανῶ. (ζωγρφ.) Ἐνόνω (καὶ αὖτως Ἁλλαιόνω) ἀνεπαισθήτως ἓ βαθμηδὸν τὰ χρώματα τῆς εἰκόνος, οὐδετερόνω τὴν ζωηρότητά των, (ἐπμ.) τῆς δίδω ἴσκιον, τὴν κάμνω φυσικωτέραν, (ἴδε Ἀπόχρωσις καὶ παρβλ. Συμφθείρω).

Ἀποχράω-ῶ, Μ. χρήσω. Χρησμοδοτῶ. 2) εἶμαι ἀρκετός. «Οἷς ἐγὼν ἀποχρέω, « Ἐκγρ. ‖. (συνηθέστ. δὲ τρπρσ.) Ἀπόχρη, Μ. χρήσει. (παρτ. Ἀπέχρη, ἀόρ. Ἀπέχρησεν, ἀπαρ. Ἀποχρῆναι ἓ Ἀποχρῆν, μτχ. Ἀποχρῶν, ῶσα, ῶν). Ἀρκεῖ, φθάνει, εἶνε ἀρκετόν (συντ. διαφόρως) « Οὐκ ἀπέχρησεν αὐτῷ τοῦτο, « Δμ. « Ἀπόχρη τὰ κεφάλαια εἰπεῖν, « Δκ. « Ὁ ποταμὸς οὐκ ἀπέχρησε τῇ στρατιᾷ, « Ἡρ. « Ἀπέχρησεν αὐτῷ ἀκολαθεῖν, « Ἰσκρ. « Ἀπόχρη εἰς εὐμορφίαν, « Δκ. ‖. (μσ. μὲ ἀορ. καὶ πρθετ. αἰτ.) Ἀποχρῶμαι, Μ. χρήσομαι (αἱ κράσεις σπν. εἰς α, σπνηθ. δὲ εἰς η). μεταχειρίζομαι μετρίως καὶ μὲ προσοχήν (ὅταν ἦνε ἀνάγκη ἢ εὐκαιρία) ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ἀφειδῶς καὶ μὲ ὑπερβολήν, = Καταχρῶμαι, (ἐπμ.) χαλνῶ, ἀφανίζω, κατανάλισκω, (καὶ κατ' ἔκτ. μὲ αἰτ.) φονεύω, (Θκ. Γ', 71). 2) νομίζω (μοὶ φαίνεται) τι ἀρκετόν, ἀρκοῦμαι (εὐχαριστοῦμαι) εἰς αὐτό. « Ἀποχρεώμενος οὕτως, « Ἡρ. «Οὐκ ἀπεχρᾶτο ἄρχειν Μήδων, « αὐτ.

Ἀπόχρεμμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐκπτύεται διὰ τῆς ἀποχρέμψεως, φλέγμα, ῥόχαλον.

Ἀποχρεμπτικός, ἡ, όν. Ὁ ὑποκείμενος εἰς (ἢ συντελῶν πρός, εὐκολύνων τὴν) ἀπόχρεμψιν.

Ἀπο-χρέμπτομαι, Μ. χρέμψομαι. Χρεμπτόμενος ἐβγάλλω φλέγματα, ξερόχαλίζομαι.

Ἀπόχρεμψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποχρέμπτεσθαι (ἐβγάλλειν φλέγματα), ξερόχάλισμα.

Ἀπο-χρέομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀποχράομαι.

Ἀπόχρη, Μ. χρήσει, (ἀπρσ.). Ἀρκεῖ, φθάνει, (ἴδε Ἀποχράω.)

;Ἀπογρήματος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφαιρῶν τὰ χρήματά τινος, ἐπιζήμιος, ἢ ὁ μὴ συνιστάμενος εἰς χρήματα.

Ἀπόχρησις, εως (ἡ), [ἀποχράομαι]. ἡ πρᾶξις τοῦ χρῆσις· κατάχρησις. 2) φθορά, κατανάλωσις· φόνος. 3) = Χρεία.

Ἀπο-χρίω, Μ. χρίσω. Ξύνων ἀφαιρῶ τὸ χρίσμα (τὸ ἁλειμμένον εἴς τι πρᾶγμα).

Ἀπο-χρυσόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς χρυσόν, 'τὸ κάμνω ὁλόχρυσον, ἐξαργυρόνω εἰς φλωριά.

Ἀποχρώντως, ἐπῤ. (μτχ.) Ἀρκετά, (ἴδε Ἀποχράω).

Ἀπο-χρώννυμι, Μ. χρώσω. Ἀφαιρῶ (ὀξετερόνω) τὸ πολλὰ ζωηρὸν χρῶμα τῆς εἰκόνος, (παρβλ. Ἀποχραίνω).

Ἀπόχρωσις, εως (ἡ). (ζγρφ.) ἡ τεχνικὴ δι' ἀλλήλων ἀμαύρωσις τῶν χρωμάτων τῆς εἰκόνος πρὸς κατόρθωσιν σκιᾶς, (ἴδε Ἀποχραίνω καὶ παρβλ. Φθορά).

Ἀποχυθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποχέω.

Ἀπο-χυλίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω (Πτίρνω) τὸν χυλὸν τινος.

Ἀπόχυμα (τὸ). τὸ ἀπό τινος χυθέν.

Ἀπο-χυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀχυρόνω τι καλῶς πανταχόθεν.

Ἀπόχυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποχέω, = Ἔκχυσις, χύσιμον.

;Ἀποχωλεύω, Μ. εύσω ἓ

Ἀπο-χωλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου χωλόν, (χυδ.) ἀποκουτσαίνω

Ἀπο-χώννυμι, Μ. χώσω. Χωρίζω (ἢ φράζω) τι ἐπισωρεύων χῶμα.

Ἀπο-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μακρύνομαι, τραβιοῦμαι ὀπίσω, ἀναχωρῶ, παραμερίζω (ὄθεν) = Ἀποπατέω, ὑπάγω πρὸς χρείαν μου, (κοιν.) ἐβγαίνω ἀπὸ κάτω, (ὄθεν.

Ἀποχώρημα (τὸ), = Ἀποπάτημα, τὸ ἐξερχόμενον κάτωθεν περίττωμα, ἡ κόπρος.

Ἀποχώρησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποχωρεῖν, ἀναχώρησις, παραμέρισμα· (συν κοχ.) κένωσις τῆς καιλίας.

Ἀπο-χωρίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω τι ἀπό τινος ἀπομακρύνω. ‖. (πθ.) = Ἀποχωρέω.

Ἀποχώρισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποχωρίζειν, χωρισμός, ἀπομάκρυνσις.

Ἀποχωριστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀποχωρίζων.

Ἀπόχωσις, εως (ἡ), [ἀποχώννυμι]. φράξιμον διὰ χώματος ἐπισωρευμένου, ἀπόχωσις (ποταμοῦ κτλ.).

Ἀποψαίστωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ ἀποψῶν (ἀποσφαγγίζων).

Ἀπο-ψαλίζω, Μ. ίσω. Κόπτω (Ἀφαιρῶ) τι μὲ τὸ ψαλίδι.

Ἀπο-ψάλλω, Μ. ψαλῶ. (κυρ.) Ἀφήνω τὴν τεντωμένην χορδὴν τοῦ τόξου ἵνα τινοχθῇ τὸ βέλος· (ἐν γέν.) τινάζω (ῥίπτω ἢ ἀποσπῶ) τι διὰ τοῦ τεντώματος.

Ἀπόψαλμα (τό). τὸ μέρος ὅπου ἐγγιζομένη ἡ χορδὴ κάμνει ἦχον.

Ἀπο-ψάω-ῶ, Μ. ψήσω. Ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος διὰ τῆς ψαύσεως (δι' ἐλαφρᾶς τρίψεως), ἀποσφαγγίζω, παίρνω τὸ ἐπάνω. « Ἀποψῶν τῷ θακτύλῳ (σπόγγῳ, μάκελλ.) τὸ ἐπικλεῖον, « Δσκρ. (ἓ μσ.) « Ἀ-

πηψώμενον (τὴν χεῖρα) εἰς χαλκώματος, ἢ ξύλον, (παρβλ. Ἀπομάσσω.
Ἀποψεύδω, Μ. ψεύσω. Ἀπατῶ τινὰ μὲ τὰ ψεύματά μου. ‖ (μσν. μέ γεν.) γελοῦμαι, ἀποτυγχάνω.
Ἀπόψημα [ἀποψήχω], καὶ
Ἀπόψιμα (τό), [ἀποψάω]. τὸ ἀφαιρούμενον διὰ σφυγγίσματος ἢ τριψίματος, = Ἀπότριμμα, λέρα, ἀκαθαρσία.
Ἀπόψηστος (ὁ, ἡ). [ἀποψάω]. ὁ ἀποσφογγισθείς (ἀφαιρεθεὶς ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν). ‖ (σύν.) Ἀπόψηστον (τό), ἐσφαλμ. ἀντὶ
Ἀπόψηχρον (τό), = Ἀπόμαχτρον.
Ἀποψηφίζομαι, Μ. ἰσμαι. Ἀπολύω τῆς κατηγορίας (ἀθῳόνω) τινὰ ἢ, ἀποῤῥίπτω (ἀποδοκιμάζω, ἀκυρόνω) τι διὰ τῆς ψήφου μου, (ἐν γέν.) δίδω ψῆφον ἀρνητικήν, ἀποφασίζω (λέγω) νὰ μὴ γίνῃ τὸ περὶ οὗ ἡ ψηφοφορία. ◦ Ἀποψηφίσαντο μὴ πέμπειν, ◦ Δημ., (παρβλ. Ἀποχειροτονέω).
Ἀποψήφισις, εως (ἡ), τὸ ἀποψηφίζεσθαι, ἡ διὰ ψηφοφορίας ἀπαλλαγὴ ἢ ἀθῴωσις.
Ἀποψήχω, Μ. ψήξω, = Ἀποψάω.
Ἀποψιλόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ αἰτ. καὶ γεν.) Ἀφαιρῶ τινὰ γυμὸν (κυρ. ἀπὸ τρίχας ἢ φύλλα), τσουρουφῶ, (ἐν γέν.) σφῶ (ἀφαιρῶ, γυμνόνω) ἀπό.
Ἀποψίλωσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποψιλοῦν, μάδημα, ξεγύμνωμα.
Ἄποψις, εως (ἡ). ἡ μακρόθεν ἢ ἀφ' ὑψηλοῦ θέα, (κοιν.) θῶρα, ᾗ τὸ μέρος ἢ κτῆριον (μάλιστα παραθαλάσσιον) ἀπὸ ὃ ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ ἔχῃ τοιαύτην θέαν, (Γαλλ.) belvédère, (Τουρκ.) κιόσκι, [ἐκ τοῦ
Ἀπόψομαι, μέλλ. τοῦ Ἀφοράω.
Ἀποψοφάω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω κρότον, ἐβγάλω ἦχον, (ὄθ.) = Ἀποπέρδω.
Ἀποψόφησις εως (ἡ), τὸ ἀποψοφεῖν, (εὐφ.) κλάσιμον.
Ἀπόψυγμα (τό), [ἀποψύχω]. = Ἀφόδευμα, περίττωμα, κόπρος.
Ἀπόψυξις, εως (ἡ). δρόσισμα, δέρισμα· ξεψύχημα· κίνησις τῆς κοιλίας, ᾄζ., [ἐκ τοῦ
Ἀποψύχω, Μ. ψύξω. Κάμνω (ἀφίνω) τι ζεστὸν νὰ κρυώσῃ ἢ βρεγμένον νὰ στεγνώσῃ (νὰ ξηρανθῇ) εἰς τὸν ἀέρα, δερίζω· δροσίζω, (καὶ μσν.) δροσίζομαι, λαμβάνω ἀναψυχήν, ἀναπαίνω, ξαναπαίνω, (κατ' εὐφημ. ὡς ἐκ τοῦ ἐπαχολουθ.) = Ἀποπατῶ (ὄθ. Ἀπόψυγμα), (ἐξ αὐτ.) κρυόνω, παγόνω, ξεπαγιάζω, (καὶ μεταφορ.) σβύνει ἡ προθυμία μου, ναρκοῦμαι, (κοιν.) κρυόνει ἡ καρδία μου. ◦ Τῶν ἄψων τὰ μὲν θερμὰ παραθεῖναι, τὰ δ' ἅλως ἀποψύξαντα, ◦ Ἀθ. ◦ Ἀποψύχειν τὸ σαφίδιον, ◦ Δη. (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἄλλ.) ◦ Ἐπειδὰν ἀποψύξῃ (ἐνν. ὁ ἀήρ), ◦ Πλάτ., (κοιν.) (τὸ βράδυ) ὅταν δροσίσῃ. ◦ Λακτᾶν ἀποψύχων, ◦ Βίων. (ἐξ μσν.) ◦ Ἐρῶ ἀναψύχοντο χιτώνων, ◦ Ἰλ. Χ. (καὶ παθ.) ◦ Ἀπεψύχθη τὰ ἄκρα, ◦ Γαλ. ◦ Ἀποψυχθεῖσα αἰθάλη, ◦ Δσκρ. ◦ Ὧν ἐνθυμηθεῖσα ἀπέψυγμαι, ◦ Ἀλκ. (καὶ μεταφορ.) ◦ Ἀπεψυγμένοι πρὸς τὸ μέλλον ◦ Ἄρρε., ψυχροὶ ᾗ ἀδιάφοροι.
2) ξεψυχῶ ἢ λιγοψυχῶ. ◦ Τὸν δὲ προτὶ οἱ εἵλεν ἀπιψύχοντα, ◦ Ὀδ. Ω. ◦ Ἀποψυχόντων ἀνθρώπων ἀπὸ φόβου, ◦ Γρφ. (καὶ μὲ πτ.) ◦ Ἀποψύχων βίον, ◦ Σοφ., (παρβλ. Ἀνα[Ἀπο]πνέω καὶ Ἀναψύχω).
Ἀποψωλίω-ῶ, Μ. ήσω. Γυμνῶ τὴν βάλανον τοῦ αἰδοίου (ὀθην) ◦ Ἀποψωλημένος, ◦ Ἀριστοφ., ὁ ἀσελγής, ὁ ἀκόλαστος.
Ἀποώμενος, Π. ἀντὶ Ἀπώμενος, β'. ἐν. προστ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀπόμνυμι.
Ἀππα ἀντὶ Πάππα, (ἄκλ.) προσφών. χαϊδευτ. παιδίου πρὸς τὸν πατέρα του, (παρβλ. Ἀπφὰ καὶ Ἄττα).
Ἀπαπαῖ, ἐπιφών. (συγκατάβ.). Εὖγε, (Ἰταλ.) μπράβο! (καρβλ. Ἀττατοῖ).
Ἀπεπέμπω, Π. (σπν.) ἀντὶ Ἀναπέμπω.
Ἀπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν πράττω, δὲν κάμνω τίποτε, ἀπρακτῶ.
Ἀπραγία (ἡ), τὸ μηδὲν πράττειν, ἀργία.
Ἀπραγματεύτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπαιτῶν (κατορθώμενος ἢ κατορθωθεὶς ἐν πεῤῥήγῳ καὶ χωρὶς) πολλοὺς κόπους, πράχειρος, εὔκολος ἢ 2) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ὄλως διόλου ἀκατόρθωτος. 3) ὁ μὴ ἔχων μὴ ἀσχολούμενος εἰς, ἀνεπιτήδειος πρὸς) ὑποθέσεις (μάλιστα ἐμπορικάς), (ἐν γέν.) ἀμελής, ἀνίκανος, ἀπερίεργος.
Ἀπραγμόνως, ἐπίῤῥ. Χωρὶς πράγματα (φροντίδας, κόπους, δυσκολίας), εὐκόλως.
Ἀπραγμοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀπράγμονος ἀνθρώπου, ἀποχὴ ἀπὸ τὰ πολιτικὰ πράγματα, ἀμεριμνία, ἡσυχία, ἀκηνρία.
Ἀπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ ἀποφεύγων (ἰδιαιτ. τὰ πολιτικὰ) πράγματα (ὑποθέσεις, κόπους, δυσκολίας, χρισαλογήματα, σκοτοῦρας), φιλήσυχος· ἀμέριμνος· ἄπειρος τῶν κόσμων. 2) (ἐπὶ πραγμ.) = Ἀπραγμάτευτος, εὔκολος, πρόχειρος· ἡσυχος.
Ἀπρακτέω ῶ, Μ. ήσω, = Ἀπραγέω. 2) δὲν κατορθόνω τὴν ὑποθεσίαν μου, δὲν ἐπιτυγχάνω τὸν σκοπόν μου, ἀποτυγχάνω.
Ἄπρακτος (ὁ, ἡ). (ἐνεργ.) ὁ μηδὲν κατορθώσας, ἀποτυχὼν τοῦ σκοποῦ του. ◦ Ἀπράκτους τοὺς πρέσβεις ἀπέπεμψεν, ◦ Ἡρωδ. 2) ἀνενέργητος. ◦ Τὸ φάρμακον ἄπρακτα ἀπεργάζεται τὰ θανάσιμα, ◦ Δσκρ. 3) = Ἄργός, ἀχρησίμευτος. ◦ Ἀνὴρ —, ◦ Πλ. ◦ Ἄρχων —, ◦ Βιζ., ὁ μὴ ἐν ἐνεργείᾳ, ἀλλ' ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι, ◦ Γῆ —, ◦ Γργ., ἡ μὴ δίδουσα εἰσόδημα
4) ὁ μὴ ἐργάσιμος. ◦ Ἡμέρα —, ◦ Λουκ., ἡ ἐορτάσιμος. 5) (πδ.) ἀκατέργαστος, ἀπαλεαμένος, χωρὶς ἔκβασιν (ἀπολέασμα), μάταιος, ἠλιόῤῥωτος, ἀνοικονόμητος. ◦ Πόλεμος (ὁ Ἄρης, ◦ Ἔλπις, ◦ Ὀδύνη κτλ.) —, ◦ Ὅμ. 6) (μὲ δοτ.) ὁ μὴ γενόμενος (πραχθείς) ὑπό τινος, ἀπρόσιτος. ◦ Τί τούτων ἄπρακτόν ἐς τοῦτο; Δημ. (περὶ Παραπρ. 431).
Ἀπράκτως, ἐπίῤῥ. Χωρὶς ἔκβασιν, χωρὶς ἀποτέλεσμα, εἰς μάτην.
Ἀπραξία (ἡ). ἔλλειψις ἢ διακοπὴ πράξεων ᾗ ἐργασίας, ἀργία. 2) = Ἀπραγμοσύνη.
Ἀπρασία (ἡ). ἔλλειψις ἀγοραστῶν, ἀποβλησία, (Τουρκ.) κεφάλι, [ἐκ τοῦ
Ἄπρατος (ὁ, ἡ), [ἀ, πιπράσκω]. ὁ μὴ πωληθείς ἢ μὴ πωλούμενος, ἀπώλητος.
Ἀπραΰντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταπραϋνόμενος, ἀνεξιλέωτος· ἀνήμερος.
Ἀπρέπεια (ἡ), = Ἀκοσμία, ἀσχημοσύνη, [ἐκ τοῦ
Ἀπρεπής, ἐος (ὁ, ἡ). ἄπρεπος, ἀνάρμοστος, ἄτοπος.
Ἀπρεπία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπρέπεια.
Ἀπρεπῶς, ἐπίῤῥ. Ἔξω τοῦ πρέποντος, ἀναρμόστως.
Ἄπρητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) -ήτως, Ἰων. ἀντὶ Ἄπρατος, -άτως.
Ἀπρηΰντος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀπραΰντος.
Ἀπριάτην, ἐπίῤῥ. Π. δωρεάν, χωρὶς πληρωμήν, χάρισμα, [ἐκ τοῦ
Ἀπρίατος, ος (καὶ Π. η, ον, [ἀ, πιπράσκω]. Ὁ μὴ πωληθείς ἢ μὴ ἀγορασθείς ἀλλὰ δοθείς χαρίσμα.
Ἀπριγδα καὶ
Ἀπριατεί, Π. —τῷ
Ἀπρίξ [ἀ, πρίω;]. ἐπίῤῥ. (Κρατῶντας) σφιχτά, ἀναπαυσπάστως, ἀχώριστα.
Ἀπριστος (ὁ, ἡ), [ἀ, πρίω]. ἀπριόνιστος.
Ἀπροαιρεσία (ἡ). ἔλλειψις προαιρέσεως (κρίσεως ὀρθῆς καὶ βουλήσεως), Ἀπρονοησία, [ἐκ τοῦ
Ἀπροαίρετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) -έτως. Ὁ μὴ ἔχων (κράττων τι χωρὶς) προαίρεσιν (ἐλευθέραν θέλησιν ᾗ ἐκλογὴν μετὰ κρίσεως). 2) ὁ γενόμενος χωρὶς τὴν προαίρεσιν τινος, ἀκούσιος, (παρβλ. τῷ
Ἀπροβούλευτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) -εύτως, Ὁ μὴ σκεπτόμενος (βουλεύμενος) πρίν, ἀπροστόχαστος, ἄκριτος. 2) (παθ.) ὁ ἀπροβουλεύτως γινόμενος, ἀπρομελέτητος· (κυρ. ἐξ) ὁ μὴ προαιρετηθεὶς ὑπὸ (μὴ καθιερωθεὶς προτοῦ εἰς σκέψιν) τῆς βουλῆς, γενόμενος χωρὶς προβουλεύματος.
Ἀπροβουλία (ἡ). ἔλλειψις σκέψεως, ἀπροστοχασία, ἀκρισία, (ἐσφ.) ἀπονοια, θρασύτης, [ἐκ τοῦ
Ἀπρόβουλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) -βούλως, = Ἀπροβούλευτος, -εύτως.
Ἀπροδιηγήτως, ἐπίῤῥ. Χωρὶς προδιήγησιν (προαναπτυξιν).
Ἀπρουδιορίστως, ἐπίῤῥ. Χωρὶς νὰ δώσῃ τις τὸν ὁρισμὸν τοῦ πράγματος (χωρὶς νὰ τὸ προδιορίσῃ) προηγουμένως.
Ἀπροκάλυπτος (ὁ, ἡ). Π. ανέλπιστος, ἀπροσδόκητος.
Ἀπρόθεσμος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς προθεσμίαν, (ἐναντ. τῷ Ἐμπρόθεσμος).
Ἀπροθέτως, ἐπίῤῥ. Χωρὶς προθεσιν (σκοπὸν προηγούμενον), ἀπρομελετήτως, ἀπροσχεδιάστως, ὄχι ἐπιτηδεύ.
Ἀπρόθυμος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων (μὴ πράττων τι μὲ) προθυμίαν.
Ἀπροϊδής, ἐος (ὁ, ἡ). Π. = Ἀπρόοπτος, ἀπροσδόκητος. 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ προβλέπων, ἀπροστόχαστος.
Ἀπροικος (ἡ), χωρὶς προῖκα.
Ἀπρόϊτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) ίτως, [ἀ, πρόειμι]. Ὁ μὴ ἐβγαίνων ἀπό (κυθήμενος πάντοτε εἰς) τὸν οἶκόν του.
Ἀπροκάλυπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κάλυμμα (σκέπασμα) ἐμπρός του, φανερός, (μεταφορ.) εἰλικρινής, ἀνυπόκριτος.
Ἀπροκαλύπτως, ἐπίῤῥ. Χωρὶς προκάλυμμα, φανερά, παῤῥησίᾳ, ἀπρυφιάστως.
Ἀπροκατασκεύαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κατασκευασμένος προτοῦ, ἀπροετοίμαστος· ἀκαλλώπιστος.
Ἀπροκοπία (ἡ). ἔλλειψις (τοῦ ἐναντ. τῆς) προκοπῆς, [ἐκ τοῦ
Ἀπρόκοπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προκόπτων, μὴ κάμνων καμμίαν προκοπήν, (χυδ.) ἀνηρόκοπος.
Ἀπρόληπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προληφθεὶς ὑπό

πνες, ἔχων (ἐπιμ.) καιρὸν ἀκόμη νὰ γέν-
ῃ. 2) (σπν.) ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (οἰκιθεν) ἄν-
θηλος. 3) ἐλεύθερος ἀπὸ προλήψεις.

Ἀπρομήθεια (ἡ). Ἔλλειψις προμηθείας
προβλέψεως), ἀπρονοησία.

Ἀπρομήθητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προβλεφθείς ἢ
μὴ προβλέπων, ἀπρονόητος.

Ἀπρονησία (ἡ). τὸ μὴ προνοεῖν, ἀπροσ-
εχασία.

Ἀπρονητέω ὦ, Μ. ήσω. ἀδν προσεχάζ-
ομαι, Ἐξαπ-

Ἀπρονόητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προνοῶν (προβλέ-
πων, φροντίζων προτοῦ, περί τινος, ἀ-
προστάχαστος. 2) (πθ.) ὁ μὴ προβλεπό-
μενος ἢ μὴ δυνάμενος προβλεφθῆναι·
διοικούμενος χωρὶς πρόνοιαν.

Ἀπρονήτως, ἐπίρ. Χωρὶς πρόνοιαν, ἀπρο-
σεχάστως.

Ἀπρονόμευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προνομευθείς
(λαφυραγωγηθείς) ἢ μὴ δυνάμενος προ-
νομευθῆναι, ἀκούρσευτος.

Ἀπρόξενος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πρόξενον,
ἀλλοδαπός.

Ἀπροοιμίαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀμιλῶν χωρὶς προ-
οίμια.

Ἀπρόοπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν προεῖδεν ἢ
δὲν δύναται νὰ προΐδῃ τις, ἀπρόοπτος,
ἀπροσδόκητος, αἰφνίδιος. ‖. »Ἐξ (ὁ Ἀπό
τεῦ) ἀπροόπτου, « =τῷ

Ἀπροόπτως, ἐπίρ. Ἀπροσδοκήτως, αἰφνι-
δίως.

Ἀπροόρατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -όπτος, =Ἀ-
πρόοπτος, -όπτως.

Ἀπροπτωσία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἀπρόπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προπίπτων (χλί-
νων, συγκατανεύων, συγκατατιθέμενος)
εὐκόλως, ἐμπεκτικός, (συγχ. τῷ Ἀπρόσ-
πτωτος).

Ἀπροσάντητος (ὁ, ἡ). ἀπροσπάντητος, ἀ-
πρόσιτος.

Ἀπροσαύξητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. κανεὶς (ἢ
ὅς τις κάνενα) δὲν ἀμιλεῖ (πρυτσιδᾷ),
Ἀπροσηγόρητος.

Ἀπρόσβατος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου δὲν δύνα-
ται τις οὔτε νὰ πλησιάσῃ.

Ἀπροσβλητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν προσέ-
βαλεν ἢ δὲν δύναται νὰ προσβάλῃ τις,
ἀπολέμητος· ἀπλησίαστος.

Ἀπροσδεής, ἐος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ μὴ χρεια-
ζόμενος καὶ ἄλλο τι.

Ἀπροσδέκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δεχόμενος κέ-
νένα [ἢ τὸν ὁπ. κάνεις δὲν δέχεται) πλη-
σίον του, ἀπλησίαστος, ἀπροσδέκτος.

Ἀπροσδιόνυσος (ὁ, ἡ). (κυρ.) ὁ μὴ ἁρμό-
ζων εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Διονύσου, (ἐν γεν.)
ἀνάρμοστος, παράκαιρος, ἄτοπος.

Ἀπροσδιόριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσδιωρι-
σμένος, μὴ ἔχων προσδιορισμόν. « Τῶν
ὡρισμένων προτάσεων, αἱ μὲν ἀπροσδιό-
ριστοι, « Ἀριστ.

Ἀπροσδιορίστως, ἐπίρ. Χωρὶς προσδιορι-
σμόν.

Ἀπροσδόκητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσδοκώμενος
(καὶ [ἐνεργ.] μὴ προσδοκῶν), ἀνέλπιστος,
ἀνεπάντεχος. ‖. »Ἐξ ἀπροσδοκήτου, «τῷ

Ἀπροσδοκήτως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ ἐπαντε-
χαίνῃ τις, παρ' ἐλπίδα, ἐξ ἀπροόπτου.

Ἀπροσέγγιστος (ὁ, ἡ). =Ἄπρόσιτος, ἀπλη-
σίαστος.

Ἀπροσεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσέχων.

Ἀπροσέλευστος (ὁ, ἡ). εἰς τὸν ὁπ. δὲν δύ-
ναται τις νὰ προσέλθῃ, Ἀπρόσιτος.

Ἀπροσεξία (ἡ). τὸ μὴ προσέχειν, ἔλλει-
ψις προσοχῆς.

Ἀπροσηγόρητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον κανεὶς
δὲν ἐχαιρέτησε (δὲν ὡμίλησε).

Ἀπροσηγορία (ἡ). τὸ νὰ μὴ γνέ τις-

Ἀπροσήγορος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χαιρετῶν (προσ-
αγορεύων) τινα, ἀμίλητος, ἀκοινώνητος,
ἄγριος.

Ἀπρόσθικτος (ὁ, ἡ). ἀνέγγικτος, ἄψαυστος,
ἀπλησίαστος.

Ἀπρόσικτος (ὁ, ἡ), [ἁ,προσικνέομαι]. =τῷ

Ἀπρόσιτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ίτως, [ἁ,
πρόσειμι]. εἰς τὸν ὁπ. δὲν δύναται τις
νὰ πλησιάσῃ, ἀπλησίαστος, ἀπροσέγγι-
στος κτλ.

Ἀπρόσκεπτος (ὁ, ἡ). ἀπρόβλεπτος, ἀπρομε-
λέτητος· ἀπροβούλευτος· ἀπροστόχαστος,
ἀπρόοπτος.

Ἀπροσκέπτως, ἐπίρ. Χωρὶς προμελέτης,
ἀπροστοχάστως, ἐξ ἀπροόπτου.

Ἀπρόσκλητος (ὁ, ἡ). ἀπροσκάλεστος· ἀδέ-
κητ—, « ἀμ., ἡ χωρὶς κλητῆρες, ἀμάρ-
τυρος.

Ἀπροσκλινὴς, ἐος, (ἧ ἐπίρ.) -κλινῶς, =τῷ

Ἀπρόσκλιτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κλίσιν
(προσπάθειαν) εἰς.

Ἀπρόσκοπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ προσκεπτό-
μενος, Ἀπρόσκεπτος.

Ἀπρόσκοπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσκόπτων
(συναντάρτων, προσκρούων) εἴς τι, ὁ μὴ
σκανδαλίζων τινὰ ἢ μὴ σκανδαλιζόμε-
νος ὑπό τινος.

Ἀπροσκόπτως, ἐπίρ. Ἀσκανδαλίστως κτλ.

Ἀπροσκορὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προξενῶν κό-
ρον (πλησμονήν, ἀηδίαν), ἀβάρετος.

Ἀπρόσκρουστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσκρούων
εἴς τινα, ἀσκανδάλιστος, ἀπείρακτος.

Ἀπρόσληπτος (ὁ, ἡ). (ἐνεργ. μὲ γεν.) ὁ μὴ
προσλαμβάνων τε, ἀνεπίδεκτος. 2) (πθ.)
ὁ μὴ προσλαμβανόμενος ὑπό τινος, ἀ-
παράδεκτος.

Ἀπρόσλογος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἁρμόζων εἰς τὰ
περὶ οὗ ὁ λόγος, ἄτοπος, παράκαιρος.

Ἀπροσλόγως, ἐπίρ. Ἀναρμόστως ὡς πρὸς
τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος.

Ἀπρόσμαστος (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀ-
προπίμαστος.

Ἀπροσμάχητος καὶ

Ἀπρόσμαχος (ὁ, ἡ). πρὸς τὸν ὁπ δὲν δύ-
ναται τις νὰ κάμῃ μάχην (ν' ἀντισταθῇ),
ἀκαταμάχητος.

Ἀπροσμηχάνητος καὶ

Ἀπροσμήχανος (ὁ, ἡ). διὰ τὸν ὁπ. μηχα-
νὴ (τρόπος, μέσον ἐπιχειρήσεως) δὲν ὑ-
πάρχει ἢ δὲν ἰσχύει.

Ἀπροσμιγὴς, ἐος καὶ

Ἀπρόσμικτος (ὁ, ἡ), =Ἀπροσέγγιστος, Ἀ-
πρόσιτος· Ἀκοινώνητος.

Ἀπροσόδευτος (ὁ, ἡ). πρὸς τὸν ὁποῖον δὲν
δύναταί τις νὰ ὁδεύσῃ (νὰ προχωρήσῃ),
δύσβατος.

Ἀπρόσοιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -οίστως,
[ἁ, προσφέρω]. ἀνεκονόμητος, ἀνυπο-
φόρητος· δύσκολος, ἀκοινώνητος.

Ἀπροσόμιλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσομιλῶν (συ-
ναναστρεφόμενός) τινα, ἀνεμίλητος, ἀκοι-
νώνητος.

Ἀπροσοπτος καὶ

Ἀπροσόρατος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναται
(δὲν τολμᾷ) τις νὰ ἴδῃ κατὰ πρόσωπον,
φοβερὸς, ἄγριος.

Ἀπροσόρμιστος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου δὲν δύ-
ναταί τις νὰ προσορμισθῇ (ἀράξῃ).

Ἀπροσπαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πα-
θῶς. Ὁ μὴ ἔχων καμμίαν προσπάθειαν
(κλίσιν) εἰς.

Ἀπροσπέλαστος (ὁ, ἡ), =Ἀπροσέγγιστος,
ἀπλησίαστος.

† Ἀπρόσπλοκος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυνάμενος νὰ
πλεχθῇ μὲ ἄλλο τι, ἀσυμβίβαστος.

† Ἀπροσπόριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προστιθέμε-
νος εἰς τοὺς λοιποὺς πορισμούς τινος, (Ὀλ
Νμ.) » Ἀπροσπόριστα, « ὅσα, προσκτη-
θέντα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ καὶ λογιζόμενα ἰδι-
κτητά του, νέμεται μὲν, δὲν δύναται δὲ καὶ
νὰ διαθέσῃ ὅπως θέλει, ὁ πατήρ.

† Ἀπρόσπταιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσπαίων
(σκοντάπτων), ἢ μὴ κάμνων ἄλλον νὰ
προσπταίσῃ, ἀπρόσκοπος, ἀσκανδάλιζος.

Ἀπροσπτωσία (ἡ). τὸ νὰ μὴ γνέ τις-

Ἀπρόσπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσπίπτων
(προσκρούων ἢ ταπεινούμενος) εὐκόλως,
ἀσφαλὴς, σταθερὸς, ἀκλόνητος, (συγχ.
τῷ Ἀπρόπτωτος).

Ἀπρόσρητος (ὁ, ἡ), =Ἀπροσηγόρητος. »Ἡ-
μέρα—, « Πλάτ., καθ' ἣν οὐ γίνονται ἐ-
πισκέψεις.

Ἀπροστάσιον (τὸ). (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρ.)
» Ἀπροστασίου δίκη, « Αἷς, ἡ κατὰ με-
τοίκου μὴ ἔχοντος προστάτην, (ὧν καὶ
τὰς δύο λέξ.).

Ἀπροστάτευτος καὶ

Ἀπροστάτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων προστά-
την (ὑπερασπιστὴν, ἡγεμόνα κτλ.)

Ἀπρόστομος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἐμπρὸς στό-
μα (ἄκραν σουβλερὴν ἢ κοπτερήν).

Ἀπρόσφιλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσφιλὴς (ἀγα-
πητὸς, εὐάρεστος).

Ἀπρόσφορος (ὁ, ἡ). ἀνάρμοστος· ἀεπιτή-
δειος· ἀκοινώνητος.

Ἀπροσφυὴς, οῦς (ὁ, ἡ). ἀνάρμοστος, ἀνε-
πιτήδειος, (Νικ. Χων.).

Ἀπρόσφυλος (ὁ, ἡ). ἀλλόφυλος, ξένος, ἀλ-
λόκοτος, ἀσυνήθιστος.

Ἀπροσφώνητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύνα-
ταί τις νὰ προσφωνήσῃ (ἀνταμώσῃ, ὁ-
μιλήσῃ), ἀνένδεκτος· ἀδυσώπητος.

Ἀπρόσφαυστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύνα-
ταί τις νὰ προσφαύσῃ (ἐγγίσῃ).

Ἀπροσωπόληπτος (ὁ, ἡ), (ἧ ἐπίρ.) =λήπτως.
Ὁ μὴ λαμβάνων πρόσωπον (προσωπίδα),
ἀνυπόκριτος· (κριτὴς) χωρὶς προσωπολη-
ψίαν· ἀμερόληπτος.

Ἀπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς πρόσωπον (προ-
σωπίδα). 2) ἀσχημοπροσωπος, (χωδ.)
κακομούτσουνος. 3) (γραμ.) » Ἀπρόσω-
πον ῥῆμα, « τὸ ἀπροσώπως (δηλ. μόνον
τριτοπροσώπως) σχηματιζόμενον.

Ἀπροτέλπτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπρόελπτος.

Ἀπροτίμαστος (ὁ, ἡ), Π. [ἁ, προτί=προσ,
μάσσω]. =, Ἄψαυστος, ἄθικτος, ἀπείρα-
κτος· Ἀνέφικτος.

Ἀπροτίστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπρόκτος.

Ἀπροφανὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. =Ἀπρόκτος.

Ἀπροφάσιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ζητῶν (μὴ εὑ-
ρίσκων ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος) προφάσεις·
πρυθυμος, (ἐπὶ πραγμ.) ἄφευκτος.

Ἀπροφασίστως, ἐπίρ. Χωρὶς προφάσεις, πρυθύμως, ἀνυπερθέτως, ἀφύκτως.
Ἀπρόφατος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, πρό, φημί]. ἀπροφήτευτος. (ἐπιμ.:—Ἀπρόακτος, ἀπροσδόκητος, αἰφνίδιος. 2) τὸν ὁπ. δὲν δύναται ἢ δὲν τολμᾷ τις νὰ προφέρῃ, ἀνέκφραστος, φρικτός, ἢ ἄπτιφος.
Ἀπροφάτως, ἐπίρ. Ἐξ ἀπροόπτου, ἀπροσδοκήτως, αἰφνιδίως.
Ἀπροφύλακτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ προφυλαττόμενος. 2) ἀπὸ τὸν ὁπ. δὲν προφυλάττεται ἢ δὲν δύναται νὰ προφυλαχθῇ τις.
Ἀπροφυλάκτως, ἐπίρ. Χωρὶς προφύλαξιν.
Ἀπταισία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
Ἀπταιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πταίων (σκοντάπτων, [καὶ μτφορ.] σφάλλων, ἀποτυγχάνων), ἀλάνθαστος, ἀναμάρτητος.
Ἀπταίστως, ἐπίρ. Χωρὶς πταῖσμα (λάθος, σφάλμα), ἀλάνθαστα.
Ἀπτέον, θετ. τοῦ Ἅπτω.
Ἀπτερέως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀπτέρως.
Ἄπτερος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πτερά, (ἐπιμ.) μὴ πετῶν ἢ (μτφορ.) μὴ ληστμονούμενος. «Τῇ δ' ἄπτερος ἕκλετο μῦθος,» Ὀδ. Ρ. Τ. 2) [τὸ ἀ, ἄθρ. ἢ ἐπιτ.] = Ἰσόπτερος ἢ Πολύπτερος, ταχύς. «Ἄπτερος φάτις,» Αἰσχ.
Ἀπτέρυγος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πτέρυγας.
Ἀπτερύσμαι (ὑσσομαι), Ω. [ὑ, ἐπιτ. ἢ κλεοναστ., πτερύσσομαι]. πτυπῶ τὰ πτερά μου πρὸς ἔνδειξιν χαρᾶς.
Ἀπτέρως, ἐπίρ. Π. μὲ πολλὴν ταχύτητα, ὡσὰν πουλί, ἢ αἰφνιδίως, χωρὶς κρότον, ἐλαφρά.
Ἀπτέρωτος (ὁ, ἡ), = Ἄπτερος.
Ἀπτήν, ῆνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πετῶν, μὴ ἔχων ἀκόμη πτερά.
Ἀπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αἴσθησιν τῆς ἁφῆς, ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἅπτεσθαι (ἐγγίζειν, πιάνειν).
Ἄπτιλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἀκόμη πτίλον (χνοῦδι, πούπουλον).
Ἄπτιστος (ὁ, ἡ), [ἀ, πτίσσω]. ἀκοπάνιστος· ἀξεφλούδιστος.
Ἀ[Ἁ]πτοεπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [ἄπτοος ἀντὶ ἀπτόητος ἢ ἄπτομαι, ἔπος]. θρασὺς ἢ ἐγγιστικὸς εἰς τὸ λέγειν, αὐθάδης, ἀθυρόστομος.
Ἀπτόητος καὶ
Ἀπτοήτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ πτοούμενος (τρομάζων), ἄφοβος, ἀξύπνητος.
Ἀπτόλεμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπόλεμος.
Ἅπτομαι, Μ. ἅψομαι, μσ. τοῦ Ἅπτω.
Ἁπτὸς, ἡ, όν. Ὁ τῇ ἁφῇ ὑποπίπτων, πιαστὸς, χειροπιαστὸς, ψηλαφητός.
Ἄπτρα (ἡ). τὸ φτίλι τοῦ λύχνου.
Ἀπτρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄπτρα.
Ἄπτυστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πτυόμενος, μὴ ἐβγάλλων φλέγματα, (ὀθ.) «Βήξ—,» Ἱπποκρ., ξερόβηχας. 2) (πθ.) ὁ μὴ πτυόμενος (ἐβγαίνων ὡς φλέγμα).
Ἅπτω, Μ. ἅψω (ἐπὸρ. Ἧψα καὶ μσ. Ἡψάμην, πρκ. [σπν.] Ἧμμαι, ὑπερσ. Ἥφθην καὶ τὸ θετ. Ἁπτέον). (μὲ αἰτ.) Δένω (κρεμῶ) ἀπό. «Τὸ δὲ ἅπτειν καὶ δεῖν ταὐτόν ἐστι,» Πλάτ. «Ἧψε βρόχον,» Ἐπγρ. (καὶ μσ.) «Ἁψαμένη βρόχον ἀφ' ὑψηλοῦ μελάθρου,» Ὀδ. Δ. (καὶ καταχρ.) «Πάλην ἅπτειν τινί,» Αἰσχλ. ἀντὶ συνάπτειν. 2) (σημηθέντ.) βάλλω (δίδω) φωτιάν, ἀνάπτω. «Ἅπτε, παῖ, λύχνον,» Ἀρχφ. (καὶ μσ.) «Ἁψάμενος δᾷδα,» Φλ. (καὶ πθ.) «Δᾷδα ἡμμένην,» Ἀρχφ. (καὶ ἄλλ. ἢ ἀμτδτ.) «Δᾷ; Ἅπτουσα,» Δ. Κάσσ. 3) (μθ. μέγεν. καὶ σπν. μὲ αἰτ.) ἐγγίζω, πιάνω, (συνεκδ.) ἐπιχειρίζομαι, (κοιν.) καταπιάνομαι, ἀρχινῶ, βάλλω χέρι, δοκιμάζω, (κατ' ἔκτ.) τρώγω, (μτφορ.)—Καθάπτομαι., ἐγγίζω μὲ λόγια· ἐρεθίζω, κινῶ τὴν φιλοτιμίαν (τὴν περιέργειαν κτλ.) τινός· προσβάλλω. «Ἅπτεσθαι νηῶν, ἠδ' ἐλκέμεν εἰς ἅλα,» Ἰλ. Β. «Τίς μοῦ ἥψατο;» «Γρφ. «Ἔργου (ἢ Μουσικῆς, «Πολιτείας, «Πολέμου, κτλ.) ἅπτεσθαι,» Πλ. «Ἥπτοντο Σικελίας,» κτ. «Καὶ ζώων, ἁγεύστων πρότερον, ἥψαντο,» αὐτ. «Τὰ ὄρνεα καὶ τὰ τετράποδα, ὅσα ἀνθρώπων ἅπτεται,» Θκ. «Σίτου ἅπτεσθαι,» «Ὅμ. «Ἅπτεσθαι γυναικὸς,» Ξεν. «Ἑστεῶτες ἐπὶ τῶν θυρέων, ἀλλήλων ἅπτοντο καταιτιώμενοι,» Ἡρ. «Φαμὲν γὰρ ἐνίοτε τὸν λυκοῦντα ἅπτεσθαι ἡμῶν, ἀλλ' οὐχ ἡμᾶς ἐκείνου,» Ἀρστ. «Ταχὺ τοῦ Θεμιστοκλέους ἔσεσθαι ἅψασθαι τὰ πολιτικὰ πράγματα,» Πλ. «Ἅπτεται δὲ κεφαλῆς κάρον ἐπιφέρων,» Δσκρ., κτυπᾷ τ' τὸ κεφάλι. «Τοῦ φρονεῖν ἢ λογίζεσθαι κεφυκότος ἅπτεται,» Πλ. «Οὐ μὴν ἥπτετό γε τῶν πολλῶν οὗτος ὁ λόγος,» αὐτ., δὲν τοὺς ἔκαμνεν ἐντύπωσιν, δὲν τὸν ἐπίστευαν. 4) κολνῶ, προσκολλῶμαι, πιάνω, σκαλόνω, (ἐπιμ.) συνέχομαι, συνοδεύομαι. «Οὐχ ἅπτεται δὲ οὐδὲ κατὰ τὴν κόλλησιν ὁμοίως τὸ ὀρύϊνον τῶν κεκιλένων,» Θφρ. «Τὸ πρῶτον ἐν τῷ Πειραιεῖ ὁ λοιμὸς ἤψατο τῶν ἀνθρώπων,» Θκ. «Λοιμὸς ἁπτόμενος καὶ καρπῶν ἀπορίας,» Πλ. 5) φθάνω (ἐκτείνομαι) ἕως. «Ἅπτεται Ἡρακλέος σταλᾶν,» Πίνδ. (καὶ μὲ δοτ.) «Στάλαισιν ἅπτουτ' Ἡρακλείαις,» αὐτ. «Ὅσαις ἀγλαΐαις ἁπτόμεθα,» αὐτ.
Ἀπτὼς, ὦτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πίπτων (ἢ μτφορ.) μὴ σφάλλων, ἄπταιστος.
Ἄπτωτος (ὁ, ἡ), = Ἀπτὼς. 2) (γρμτ.) ὁ μὴ ἔχων πτώσεις, ἄκλιτος.
Ἀπτώτως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ πίπτῃ (καὶ μτφορ.) νὰ σφάλλῃ τις, ἀναμαρτήτως. 2) (γρμτ.) χωρὶς πτώσεις, ἀκλίτως.
Ἄπυγος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, ὁτατος). Ὁ μὴ ἔχων (ἔχων δηλ. λιγνὴν) πυγήν.
Ἀπύθμενος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πυθμένα (ῥίζαν, κορμὸν, πάτον).
† Ἄπυκνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πυκνὸς, ἀραιὸς. (μουσ.) ἴδε Πυκνός.
Ἀπύλωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πύλην, μὴ κλείων, ἀνοικτὸς, (μτφορ.) ἀκράτητος, ἀχαλίνωτος.
Ἀπυνδάκωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πύνδακα (πάτον). «Κύλιξ—,» Σοφ.
Ἄπυος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πύον (ἔμπυον), ἀνεμπύοστος.
Ἄπυργος καὶ
Ἀπύργωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πύργους, ἀτείχιστος, ἀνοχύρωτος.
Ἀπύρετος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἐλεύθερ. ἀπὸ) πυρετὸν, χωρὶς θέρμην.
Ἀπυρεξία (ἡ). ἔλλειψις πυρετοῦ· τὸ νὰ μὴ ἔ ετε.
Ἀπύρετος (ὁ, ἡ), = Ἀπύρετος.
Ἀπύρηνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ ἔχων ἀπαλὸν πυρῆνα (κουκκοῦτσι [καὶ Κωμ. ἐπὶ ἰχθ.] κόκκαλον).
Ἀπρομήλη (ἡ), χειρουργ. τι ἐργαλ. (μῆλι) χωρὶς πυρῆνα (κεμπὲ) εἰς τὴν ἄκραν.
Ἄπυρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ ἀπαιτῶν, γινόμενος χωρὶς μὴ βαλθῇς ἀκόμη εἰς τὸ) πῦρ. «Οἶκος—,» «Ἱσ. «Τροφὴ—,» Σδ. «Ἱερὰ ἄπυρα (ἢ ὡς ἐκ τούτου συνεκδ.) «Ἐριννῦες ἄπυροι,» Πίνδ. «Δέδηε (ὁ Τρίπους κτλ.)—,» «Ὅμ., ὁ καινοῦργιος ἢ πολύτιμος καὶ (ἐπιμ.) χρησιμευόντων μόνον πρὸς καλλωπισμόν. «Μέλι—,» «Ἀκ., τὸ ἄλλ. Ἀκάπνου. «Χρυσὸς—,» «Δ. Σικ. καὶ «Θεῖον—,» «Δσκρ., τὸ αὐτοφυές. «Λρδις—,» «Δἰσχλ., ἡ φαρμακωμένη ἢ ἐρωτικὴ, (ἐπιμ.) καῦσα χωρὶς πυράς. 2) (ἰατρ.) = Ἀπύρετος.
Ἀπύρως, ἐπίρ. Χωρὶς πῦρ, (ἢ ἰατρ.) χωρὶς θέρμην.
Ἀπύρωτος (ὁ, ἡ), = Ἄπυρος μὴ περάσας διὰ τοῦ (κατασκευασθεὶς χωρὶς) πυρός.
Ἄπυστος (ὁ, ἡ), [ὕ, πυνθάνομαι], Π. ὁ μὴ ἀκουσθείς, ἄγνωστος. 2) (ἐνεργ. ἢ μέγεν.) ὁ μὴ μαθὼν (ἀκούσας, πληροφορηθεὶς) τι, ἀνίδεος.
Ἀπύτας, ω ἡ σο (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἠπύτης, κράκτης (κῆρυξ; μεγαλόφωνος, [ἐκ τοῦ Ἀπύω, Μ. ύσω, Π. ἰων. Φωνάζω· λέγω (κηρύττω, ἐπικαλοῦμαι ἀνυμνῶ κτλ.) μεγαλοφώνως, (ἐν γέν.) ἠχῶ, βοᾷζω.
Ἀπφὰ (καὶ σπν.) Ἄπφα, (ἀκλ.) ὑποκορ. προσφών. (χωρ.) μεταξὺ ἀδελφῶν, (πρβλ. Ἄππα καὶ Τέττα).
Ἀπφάδιον καὶ Ἀπφίδιον καὶ Ἀπφίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀπφὼ, (συνήθ.) λέξις χαϊδευτικὴ μεταξὺ ἐρωμένων.
Ἀπφὺς (φῦς), ύος καὶ
Ἀπφὼς, ὼ (ὁ), Δ. (παρεσχημ. τοῦ Ἀπφὰ), = Πάππας.
Ἀπώγων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς πώγωνα, ἀγένειος.
Ἀπωθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀπάω, [ἐκ τοῦ
Ἀπωθὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἀπάων, μὴ συμφωνῶν εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς, (μτφρ.) ἀνάρμοστος.
Ἀπωθὲν [ἀπὸ], ἐπίρ. = Ἀποθεν, μακρόθεν.
Ἀπωθέω-ῶ καὶ (μσ.)-οῦμαι, Μ. ἀπωθήσω ἢ ἀπώσω, -ομαι (ἐπόρ. Ἀπῶσα κτλ. κατὰ τὸ Ὦθω]. Κουντῶ (Σπρώχνω) μακρὰν ἢ ὀπίσω, ἀμπώχνω, ξεκουντῶ· ἀπωθιώκω, ἀπομακρύνω, ἀποκρούω· ἀπερίπωζεν δέχομαι, (παρβλ. Διωθέω).
† Ἀπώθητος (ὁ, ἡ), = Ἀπωστὸς.
Ἀπώλεια (ἡ), [ἀπόλλυμι]. χάσιμον ζημία· φθορὰ, ἀφανισμὸς· χαμὸς, ὄλεθρος.
Ἀπωλιστικὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν τὸν ἀφανισμὸν οἴκου, (κοιν.) ἀδύνατον ἀπὸ
Ἀπώλυντος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἵππος) ὁ μὴ πωλοδαμνηθείς, ἄγριος, ἀκαταδάμαστος.
Ἀπωλόμην, μσ. ἀόρ. Β'. τοῦ Ἀπόλλυμι.
Ἀπώμαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μείνας χωρὶς) πῶμα (Τουρκ. κατάκι), ξεσκούπωτος.
Ἀπωμίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀποτινάζω τῶν ὤμων μου, ξεφορτώνομαι. «Τυδεΐδης ἄχθος ἀπωμισάμενος,» Ἀν. Κουν. Ι1'

Ἀπωμοσία κα.
Ἀπωμοσις, εως (ἡ), = Ἀπόμωσις, ἡ μεθ' ὅρκου ἄρνησις, ἐξώμοσις.
Ἀπωμοτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) = ικῶς, = Ἀπομωτικός.
Ἀπώμοτος (ὁ, ἡ), [ἀπόμνυμι]. ὁ μεθ' ὅρκου ἀπαρνούμενος (ἐνεργ. καὶ παθ.) ἢ ἀπαρνητέος· (ἐπιμ.) φευκτέος, ἀποτρόπαιος ἢ ἀπηγορευμένος ἢ ἀδύνατος γενέσθαι, ἀνέλπιστος. « Χρημάτων ἄελπτον οὐδέν, οὐδ' ἀπώμοτον, οὐδὲ θαυμαστόν, « Ἀρχίλ.
Ἀπών, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ Ἄπειμι (Ἶλείπω).
Ἀπωνάμην, μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀπονίνημι.
Ἀπώρυξ, υγος (ἡ). αὐλάκι νεροῦ ὑπόγειον, ὑδραγωγεῖον. 2) = Κατώρυξ, καταβόθρα.
Ἀπώρωτος (ὁ, ἡ), (κυρ. κόκκαλον συντριμμένον) τὸ ὑπ. δὲν ἀπέκτησε πωρί (δὲν ἐκόλλησε, δὲν ἔβγαλε) ἀκόμη.
Ἀπωσικύματος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. κώπη) ἡ ἀπωθοῦσα τὰ κύματα.
Ἀπωσις, εως (ἡ) καὶ
Ἀπωσμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπωθεῖν, κούνημα ὀπίσω, ἀπρώξιμον, ξεκούνημα.
Ἀπωστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ ἀπωθεῖν, ἀποκρουστικός.
Ἀπωστός, ἡ, όν. Ὁ ἀπωσθείς ἢ δυνάμενος ἀπωσθῆναι, ἀπόβλητος.
Ἀπώτατος, η, ον, (συγκρ. ἀνμλ.). Ὁ κείμενος -
Ἀπωτάτω [ἀπὸ], ἐπίρ. Ὅσον τὸ δυνατὸν μακρύτερα, καὶ
Ἀπώτερος, α, ον, (συγκρ. ἀνμλ.). Ὁ κείμενος.
Ἀπωτέρω, ἐπίρ. Πλέον μακρὰν, μακρύτερα.
Ἀπωχραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου ὠχρόν (κίτρινον ἢ χλωμόν).
Ἀρ, Π. (πρὸ συμφ.) καὶ
Ἄρ', (λογογραφ. πρὸ φων.) ἀντὶ
Ἄρα (ψιλ. ὀξ.), μορ. ἢ σύνδ. Συμπεράσματ. (ἢ κατὰ λογικὴν βεβαιότητα), λοιπόν, ἐπομένως· « Εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί, « Λκ. (ἢ κατ' εἰκασίαν ἢ μετά τινος ἀμφιβολίας), καθὼς φαίνεται· « Θεασάμενος δὲ, καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς εἰκάσας, Ἕλληνες ἄρα, ἔφη· « αὐτ. « Ἐμιλλεν ἄρα, « αὐτ. « Οὐκ ἄρα μόνον ἦσαν ἐρίδων γένος, « Ἰσ. (ἢ θαυμαστικῶς ἢ ὡς περιττεύων·) « Οἵοις ἄρ' ἀνθρώποις ξυνὸν ἐλάνθανον, « Πλ. 2) Διστακτ., ἴσως, τάχα. « Εἴ τις ἄρα ἐστὶν ἄξιος, « Δημ. « Ἂν (« Ἐὰν) ἄρα δύνωνται, « Γρηγ. (καὶ ἐν εἴδει εἰρωνίας) « Ἕξεις ἄρ' ἄνθρωπος χαμαιρέπων, τὴν πόλιν ἐλεῖν αὐτοβοεί; « Ἀριστοφ. « Καὶ ταῦτα ἐκεῖνό σε λέγειν, ὡς ἄρα τρεῖς σε γραψάμενοι πρότερον κτλ, « Δημ. 3) (παρὰ ποιητ. μάλιστα) Παραπληρωματ. (σημ. ἢ μηδὲν σχεδὸν, ἢ ἀνεξήγητόν τι·) « Ἄψ δ' ἄρ', ἐπ' αὐδὴν ἰὼν, κατ' ἄρ' ἕζετο, καδδ' ἄρα πήρην θῆκεν, « Ὀδ. Ρ. ||. (συγχ. ἐνίοτε μὲ τὸ
Ἄρα (ψιλ. περισπ.), σύνδ. Ἐρωτηματ. ἢ Ἀποφηματ. [ἢ = Ἆρα ἢ Δ. ἀντὶ Ἦ ῥα], ὥρά γε, τάχα, καὶ λοιπόν; « Ἆρα παίσῃ φαναιζωνῇ « Λίγκρ. « Ἀρά γε ταῦτ' ἄρ' ἐγώ ποτ' ὄψιμαι; « αὐτ. « Ἆρ' οὖν, ἔφασαν, μὴ καὶ ἡμῖν ἐναντιώσεται; « Ξεν. « Ἀρά ποτε τὴν ἐρᾶν σου κεφαλὴν περιπτύξομαι; « Συν. || (παρὰ κο. ητ. ἐκλαιμ- καὶ παραπληρωματ. ἀντὶ τοῦ Ἀρα).
Ἀρά, ᾶς (ἡ). (ἐν γέν.) δέησις, ἱκεσία, εὐχὴ (ἢ ἐπὶ καλῷ ἢ ἐπὶ κακῷ), (ὅθεν 2) (συνηθ.) κατάρα. 3) (συνεκδ.) βλάβη, συμφορὰ, δυστύχημα, ζημία.
† Ἀραβδος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀῤῥάβδος, χωρὶς ῥάβδον.
Ἀραβέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. Κάμνω κρότον βροντῶ, κτυπῶ. « Ἀράβησε τεύχεα, « Ἰλ. Β (καὶ μτδε.) « Ἀράβησαν ὀδόντας, « Ἀπλλν., [ἐκ τοῦ
Ἄραβος (ὁ), Π. [ἀράσσω]. ὁ κρότος (κτύπος) σκληρῶν σωμάτων συγκρουομένων. « Ὀδόντων —, « Ὅμ., Ἡσ. « Τυμπάνων —, « Αἰλ., (παρβλ. Ἄραδος).
Ἀράγδην, ἐπίῤῥ. Μὲ κρότον, μέ -
Ἄραγμα (τὸ), = τῷ
Ἀραγμός (ὁ), [ἀράσσω]. κτύπημα (σύγκρουσις) σκληρῶν σωμάτων, (ἐν γέν.) κρότος, θόρυβος.
Ἀραδιούργητος (ὁ, ἡ). ἀντὶ Ἀῤῥαδιούργητος.
Ἄραδος (ὁ), [ἀράσσω]. ταραχὴ, ἀνησυχία, (ἰατρ.) στενοχωρία, καρδιοκτύπι· ἀνακάτωσις, γουργουρητόν, (παρβλ. Ἄραβος).
Ἀράζω, τδε (ῥῆθ.) Ἀῤῥάζω.
Ἄραι. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Αἴρω.
Ἀραιόδους, όδοντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀραιὰ τὰ ὀδόντια. « Οἱ ἀραιόδοντες, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, βραχυβιώτεροι, « Ἀρισ.
Ἀραιόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀραιὰς τρίχας (μαλλιά), (παρβλ. Ψεβνός).
Ἀραιόπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀραιοὺς τοὺς πόρους τοῦ σώματος.
Ἀραιὸς [ᾰ̓ρω], ά, όν. Ἀρὺς, μὴ πυκνὸς· ἔχων μεταξὺ διαστήματα ἢ πόρους χαλαροὺς καὶ ἀνοικτούς, σπογγοειδὴς, (ἐπιμ.) ἐλαφρὸς, εὐκολοπήχωτος (ὅθεν καὶ ἡ εὐμολογία τῆς λέξ.), λεπτὸς, φτενὸς· λιγνὸς, ἁπαλὸς, χαῦνος, (συνεκδ.) ἀδύνατος, ἀργοκίνητος, (καὶ κατ' ἔκτ.) μικροὺς, ὀλίγους· στενὸς· εὔῤῥαστος. « Σφυγμὸς —, « Ἱππκρ. « Ναῦς (« Γλῶσσα) —, « Ἡσ. « Κνήμη, « Εἴσοδος) — « Ὅμ. « Πνεῦμα (καὶ μεταφρ. Ἦθος) —, « Σιμπλ. ||. « Γαστὴρ —, « Νίκ. (καὶ χ. τῶ σύσ.) « Ἀραιὴ, « ἡ κοιλία (τὸ προκοίλι) μὲ τὰ ἔντερα, (ὅθεν Μεσάραιον = Μεσεντέριον).
Ἀραῖος, α ἢ ος, ον, (ἐν γέν.) Ὁ ἄξιος (ἢ ὁ ἀποκτώμενος δι') ἀρᾶς (εὐχῆς), εὐκταῖος. 2) ὁ ἐπακούων (ἐκτελῶν) τὰς ἀράς, ἱκέσιος. 3) (συνήθ.) = Κατάρατος. 4) ὁ ἐπιφέρων κατάραν ἢ δυστύχημα κατά τινος, Ἀλάστωρ, Ἀλιτήριος.
Ἀραιόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀραιὰς (ὄχι σφιχτὰς) σάρκας.
Ἀραιόστημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀραιὸν στῆμόνι.
Ἀραιόστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀραιοὺς στύλους.
Ἀραιοσύγκριτος (ὁ, ἡ, = Ἀραιόπορος.
Ἀραιότης, (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀραιοῦ.
Ἀραιόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀραιὰ τὰ φύλλα, μὴ πυκνόφυλλος.
Ἀραιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀραιὸν (ἀρὺ, χαῦνον, ἁπαλὸν κτλ.), ἀραιῶ.
Ἀραίωμα (τὸ). τὸ ἀραιωμένον μέρος, ὁ μεταξὺ ἄθεσις τόπος, διάστημα, χαραμμάδα.
Ἀραίως, ἐπίῤῥ. Ἐν εἴδει ἀρᾶς (εὐχῆς ἢ κατάρας).
Ἀραιῶς, ἐπίῤῥ. Ἀρηὰ κτλ. 2) (χρον.) ὄχι συχνὰ, σπανίως, ἀρὰ καὶ πού, πότε ἢ πότε.
Ἀραίωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀραιοῦν, χαύνωσις κτλ, (χυδ-) ἀραίωμα.
Ἀραιωτικός, ἡ, όν. Ὁ κάμνων (ἢ δυνάμενος νὰ κάμῃ) τι ἀρύ· (ἰατρ.) διαλυτικός
† Ἀράκη (κτῆ), ης (ἡ). Αἰολ. [ᾰ̓], εἶδ. φιάλης.
Ἀράκιον (τὸ) καὶ
Ἀρακὶς, ίδος (ἡ), καὶ
Ἀρακίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ
Ἄρακος (ὁ). [ᾰ̓], εἶδος ἀσπρίου, ὁ ἀρακᾶς (παραβλ. Λάθυρος καὶ Ὄχρος).
Ἀραξίχειρ, ειρος καὶ
Ἀραξιχείρος, ου (ὁ), Π. ὁ κτυπούμενος (ἀφασσόμενος) μὲ τὸ χέρι, (ἐπίθ. τυμπάνου, ὁμοίου μὲ τὸ Ταυρικ. Τέφι).
Ἄραο, Π. ἀντὶ Ἄρω, (δ'. ἐν. προστ. τοῦ) μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Αἴρω, ἢ 2) τοῦ παρτ. τοῦ Ἀράω.
Ἀράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. (ἐν γέν.) Εὔχομαι, προσεύχομαι, ζητῶ ἀπὸ (παρακαλῶ, ἐπικαλοῦμαι, ἢ ὑποσχομαι εἰς τὸν θεὸν, (συνήθ. ἐπὶ κακῷ) καταρῶμαι.
† Ἀραρημένος, η, ον, ἀντὶ Ἀρτεμένος, πθ πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀραρίσκω.
† Ἀραρίζω, = Ἀῤῥάζω.
Ἀραρίσκω [† Ἀρω], Μ. ἄρσω; (παρτ. Ἀραρίσκων, ἀόρ. Ἤρ[Ἄρ]σα καὶ (συχνότ.) Ἤ[Ἀ]ραρον, πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Ἀρα[ρτ]ρα, ὑπερσ. [ἀντὶ παρτ.] Ἠ[Ἀ]ρήρειν ἢ Ἀράρειν, πθ. πρκ. Ἀρήρεμαι [ὅθ. ἡ μτχ. Ἀρηρεμένος]. ἀόρ. πθ. [σπν.] Ἀρθῆναι, μσ. [ἀντὶ πθ.] ἀόρ. Ἀραρέσθαι καὶ [ἀντὶ ἐνεργ.] Ἄρσασθαι. Ἡ δὲ Αἰολ. μτχ. Ἀρμένος [περὶ ἧς ὅρα ἐν οἰκείῳ τόπῳ] θεωρητέα μᾶλλον ὡς ἐπίθετον), Π. Ἁρμόζω, προσ(συν)αρμόζω, ἑταιριάζω, ἑνώνω· στερεόνω, τοποθετῶ ἀνηκόντως, καλοθέτω, συγχρίζω· ἑτοιμάζω, ἁρματόνω, προμηθεύω μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα· ἀναπαύω, εὐχαριστῶ. ||. (ἀμτθτ) εἶμαι στερεῶς προσηρμοσμένος κτλ. ἢ ἀμετατρέπτως ἀποφασισμένος (ὅθεν ὁ πρκ. « Ἄραρεν, « Εὐρ., Λκ., δὲν γίνεται ἀλλέως) ἁρμόζω, ἀρέσκω, εὐαρεστῶ κτλ.
Ἄραρον, Π. ἀντὶ Ὦρορον, ἀόρ. β'. καὶ
Ἀραρὼς, υῖα, ός, ἀντὶ Ἀρηρὼς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀραρίσκω, (ἴδε καὶ Ἀρτηρὼς.
Ἀραρότως, ἐπίῤῥ. ἀντὶ Ἀρηρότως.
Ἄρας, ασα, αν, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. καὶ
Ἄρασθαι, μσ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λίρω
Ἀρᾶσθαι, ένς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀράομαι.
Ἀράσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἄξιος ἀρᾶς (εὐχῆς ἢ κατάρας), εὐκταῖος ἢ ἀπευκταῖος. 2. (ἐνεργ.) ὁ ἀρώμενος (εὐχόμενος ἢ καταρώμενος).
Ἀράσσω [ᾰ̓, ἐπιτ., ῥάσσω], Μ. άξω. Κτυπῶ τι μὲ κρότον· συντρίβω.
Ἀρατήριον (τὸ). τόπος προσευχῆς (ἀρᾶς), εὐκτήριον.

Ἀρατικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων ἢ ἐπιβάπτης πρὸς) ἀράν.
Ἀρατός, ἡ, όν. Ὁ ἄξιος (ἢ κατορθωθείς δι') ἀρᾶς (εὐχῆς ἢ κατάρας), εὐκταῖος, ἐπιθυμητός, ἢ ἀπευκταῖος, ἀποτρόπαιος.
Ἀράτω (γ'. ἐν. πρα. τοῦ) ἀόρ. ἀ. τῆς πρς. τοῦ Αἴρω.
Ἀράχ(κι)ινα, ης (ἡ), φυτὸν ἀρακοειδές.
Ἀραχναῖος, α, ον καὶ
Ἀράχνειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀράχνην, ἀραχνήσιος.
Ἀράχνη (ἡ), = Ἀράχνης. 2) τὸ ὕφασμα τῆς ἀράχνης, ἡ ῥαχνιά. 3) εἶδος θαλασσίου καβούρου, (παρβλ. Μαΐα).
Ἀραχνήεις, εσσα, εν, Π. = Ἀράχνειος. 2) = Ἀραχνοειδής. 3) γεμάτος ῥαχνιάς.
Ἀράχνης, ου (ὁ), [ἀήρ ἢ αἴρω ἢ ἀραιὸς ἱστός, ἢ ἀναράχνω]. τὸ γνωστὸν ἔντομον, ὁ ἀνυφαντής.
Ἀραχνία (ἡ). ἡ ἀραχνιά.
Ἀραχνικός, ἡ, όν, = Ἀραχναῖος.
Ἀράχνιον (τὸ), = Ἀράχνη, ἀραχνιά, (ὅθεν 2) εἶδ. νοσήματος τῶν ἐλαιῶν ἢ ἀμπέλων. 3) ὑποκορ. τῆς Ἀράχνης.
Ἀραχνιόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ἀραχνιάς, ἀραχνιάζω. 2) σχηματίζω πέριξ τινὸς (σκεπάζω μὲ) ἀραχνοειδές τι ὕφασμα. ■ Ἠραχνίωκε τοῦ σπληνὸς ἐναίμοισι φλεβίοισι, ■ Ἱππικρ.
Ἀραχνιώδης, εος καὶ
Ἀραχνοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ἀραχνίου ὑφάσματος, ὅμοιος μὲ ῥαχνιάν.
Ἀραχνός (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀράχνης.
Ἀραχνοῦφής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὑφασμένος ὑπὸ (ἢ λεπτὸς ὡς τὸ ὕφασμα τῆς) ἀράχνης.
Ἀραχνώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀραχνοειδής.
Ἀράω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (σπανιότ.) ἀντὶ Ἀράομαι.
Ἀρβήλος (ὁ), [;]. τὸ στρογγυλὸν κοκκίδι τῶν σκυτοτόμων (τσαγγάριδων).
Ἀρβύλη, ης καὶ
Ἀρβύλις, ίδος (ἡ), [Ἄραβος]. εἶδος ὑποδήματος (διὰ τοὺς λάσπας), = Πηλοδύτις.
Ἀρβυλόπτερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πτερωτὰς (πτερὰ εἰς τὰς) ἀρβύλας.
Ἀργάειες, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Ἀργήειες.
Ἀργαίνω, Μ. ανῶ; Π. εἶμαι λευκὸς (ἀργός). (μτβτ.) λευκαίνω, ἀσπρίζω.
Ἀργαλέος, α, ον, = Ἐργώδης, δύσκολος, ἐπίπονος, δυσκολοκατόρθωτος· βαρύς, φορτικός, ὀχληρός· δεινός, χαλεπός, ἐπικίνδυνος.
Ἀργαλέως, ἐπίρ. Ἐπιπόνως, δυσκόλως κτλ.
Ἀργᾶς, ᾶσσα, ᾶν, Π. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Ἀργάεις = Ἀργήεις.
Ἀργᾶς, ᾶ (ὁ), Δ. ὁ ὄφις ἢ δράκων, ἢ εἶδ. ὄφεως, (ὅθεν κατά τινας ἐτυμολογ. τὸ Ἀργειρόδυτης).
Ἀργείλοφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λευκοὺς λόφους.
Ἀργεινός, ἡ, όν, Π. = Ἀργεννός.
Ἀργειφόντης, ου (ὁ). (ἐπίθετ.) ὁ Ἑρμῆς ὡς φονεύσας τὸν Ἄργον ἢ ἁπλῶς δράκοντα (ἴδε Ἀργᾶς).
Ἀργέλαφος (ὁ). (ἐν γέν.) κάθε ἄκρα ἄχρηστος (ἀργή, ἀνωφελὴς), (ἰδιαιτ. δέ) τὰ ποδάρια τῆς προβιᾶς.
Ἄργεμα καὶ Ἄργεμον (τὸ) καὶ
Ἄργεμος (ὁ). πάθος (κηλὶς λευκὴ) τοῦ ὀφθαλμοῦ, (παρβλ. Γλαύκωμα).
Ἀργεμώνη (ἡ), [Ἄργεμα, δίνημι], φυτόν τι.
Ἀργεννός, ἡ, όν, Π. = Ἀργὸς, λευκός.
Ἀργεστὴρ, ῆρος καὶ Ἀργεστὴς, οῦ (ὁ), Π. λευκός, λαμπρός.
Ἀργέστης, ου (ὁ), Π. (ἐν γέν. ἐπίθετ. βορέου ἢ ὁρμητικοῦ ἀνέμου) ὅστις σκεπάζει τὴν ἀτμόσφαιραν μὲ λευκὰ νέφη, ἢ τὴν θάλασσαν μὲ λευκὰ κύματα, (ἰδιαιτ. δέ) ὁ ἀπὸ τῆς θερ. δύσ., ὁ κοιν. Μαΐστρος καὶ ἄλλ. Σκίρων κτλ.
Ἀργέτ., δοτ. καὶ Ἀργέτα, αἰτ. τοῦ Ἀργῆς, ἀντὶ Ἀργῆτ(τα).
Ἀργέτις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ἀργῆς.
Ἀργέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἀμτβτ.) Μένω ἀργὸς (χωρὶς δουλειάν), δὲν κάμνω τίποτε, ἔχω σχόλην, (πθ.) παραμελοῦμαι, μένω χωρὶς ἀποτέλεσμα, δὲν ἐμβαίνω εἰς ἐνέργειαν.
Ἀργῆες, εσσα, εν, Π. καὶ
Ἀργῆς ἢ Ἀργής, ῆτος (ὁ), Π. λευκὸς, λαμπρός.
Ἀργῆς ἢ Ἀργής, έω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀργᾶς, εἶδ. ὄφεως.
Ἀργηστὴς, οῦ (ὁ), Π. = Ἀργεστής.
Ἀργία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις ἀργὸς, νὰ μὴ ἐργάζηται, ὀκνηρία· (ἐκκλ.) ἡ κατὰ τὰς ἑορτὰς διακοπὴ τῆς ἐργασίας, σχολή.
Ἀργιβόειος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (τρέφων) λευκοὺς βόας.
Ἀργικέραυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τὸν λαμπρὸν καὶ ἀστράπτοντα κεραυνόν.
Ἀργικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος ἢ ἐπιρρεπὴς εἰς ἀργίαν.
Ἀργιλλος (ιλος), ου (ἡ). ἀσπρόχωμα.
Ἀργιλλώδης (ιλώδης), εος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ ὅμοιος μὲ) ἄργιλλον.
Ἀργινόεις, εσσα, εν, Π. λευκόχρους, λευκοειδής, ἀσπρωλιάρικος.
Ἀργιόδους, οντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὀξεῖς ἢ λευκοὺς (ἀργοὺς) ὀδόντας.
Ἀργιπόδης, ου (ὁ) καὶ
Ἀργίπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ταχεῖς ἢ λευκοὺς (ἀργοὺς) πόδας.
Ἄργμα (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), Π. ἀντὶ Ἄπαργμα, Ἀπαρχή.
Ἀργμένος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἠργμένος, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἄρχομαι.
Ἀργολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἀνωφελεῖς λόγους, ματαιολογῶ.
Ἀργολογία (ἡ). ἀνωφελὴς ὁμιλία, ματαιολογία.
Ἀργομέτωπος (ὁ, ἡ). (κυρ. λίθος διὰ κτίσιμον) τοῦ ὁποίου τὸ φαινόμενον εἰς τὴν ὄψιν τοῦ τοίχου μέρος δὲν εἶναι πελεκημένον.
†Ἀργοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τινὰ ἀργὸν (ὀκνηρόν).
Ἀργὸς [ἴδε Ἀργὸς κατωτέρω], ἡ, όν. ἀγενικὸς, ἄσπρος, (κατ' ἔκτ.) λαμπρὸς, (συνεκδ.) ταχυκίνητος, ὀγλίγωρος.
Ἀργὸς (ὁ, ἡ), [κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Ἀεργός]. ὁ μὴ ἐργαζόμενος, ἀκαμάτης. 2) (πθ.) ὁ μὴ ἐργασμένος, ἀδούλευτος, (κυρ. ἐπὶ γῆς) ἀκαλλιέργητος, ἄσπαρτος (ἐπομένως λευκὴ, ὄχι πράσινη, καὶ ἐκ τούτου ἡ ἐτυμολογία τοῦ λογοῦ ὁ λευκὸς, καθὼς καὶ ἀπὸ τοῦ Λατ. asper ἔγινε τὸ ἄσπρος)· (ἐπὶ λίθων) ἀπελέκητος· (ἐν γέν.) ἄφθειστος, (ἐπ.) ἄχρηστος.
Ἀργοτροφέομαι, -εῖσθαι, Μ. ήσομαι. Τρέφομαι ἀργὸς (χωρὶς νὰ κάμνω τίποτε).
Ἀργοφάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων χωρὶς νὰ ἐργάζεται, ἀκαμάτης.
Ἀργυραμοιβικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀργυραμοιβίαν ἢ τὸν ἀργυραμοιβὸν (Τουρκ.) σαρράφικος, (ὅθεν) ■ Ἀργυραμοιβικὴ, ἡ τέχνη τοῦ ἀργυραμοιβοῦ, (Τουρκ.) σαρραφλίκι.
Ἀργυραμοιβικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀργυραμοιβικὸν τρόπον, ὡσὰν-
Ἀργυραμοιβὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἀμείβων (ἀλλάζων) ἀργυρᾶ κτλ. μὲ ἄλλα νομίσματα, (Τουρκ.) σαρράφης.
Ἀργύρασπις, ιδος (ὁ). (στρατιώτης) ὁ ἔχων (κρατῶν) ἀργυρᾶν ἀσπίδα, (συνηθ.) ἐπίλεκτος.
Ἀργυρεῖον (τὸ), μεταλλεῖον ἀργύρου. 2) ἐργαστήριον χρυσοχόου ἢ ἀργυραμοιβοῦ.
Ἀργύρειος (ὁ, ἡ), Π. καὶ
Ἀργύρεος-οῦς, έα-ᾶ, εον-οῦν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατεσκευασμένος ἀπὸ) ἄργυρον ἀσημένιος. ‖ (οὐσ.) Ἀργυροῦς (ὁ), τὸ ἀργυροῦν νόμισμα.
Ἀργυρευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀργυρεύων, μεταλλευτὴς (δουλεύων εἰς μεταλλεῖον) ἀργύρου.
Ἀργυρεύω, Μ. εύσω. Μεταλλεύω ἄργυρον, δουλεύω (σκάπτω κτλ.) εἰς ἀργυρεῖον.
Ἀργυρηλάτης, ου (ὁ). ὁ δουλεύων (σφυρηλατῶν) τὸν ἄργυρον, (Τουρκ.) καυγιουτζῆς.
Ἀργυρήλατος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἀργύρου κατεσκευασμένος (διὰ σφυροκοπίας), ἀσημένιος, δουλεμένος μὲ ἀσῆμι.
Ἀργυρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀργύριον.
Ἀργυρίζω, Μ. ίσω. Ἔχω χρῶμα (μορφὴν, ἀργύρου, ὁμοιάζω (σὰν ἀσῆμι. 2) (μσ. ἢ πθ.) συνάζω (κερδίζω) ἀργύριον, ἀργυρολογῶ.
Ἀργυρικὸς, ἡ, όν. Χρηματικός.
Ἀργυροθήκη (ἡ). Κιβώτιον (Σενδοῦκι ἢ Ἀρμάρι κτλ.) ὅπου ἀργυρᾶ νομίσματα ἢ σκεύη.
Ἀργυριοκόπος (ὁ), = Ἀργυροκόπος.
Ἀργύριον (τὸ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Ἄργυρος (ἐν γέν.) τὸ κεκμένον ἀσῆμι, νομίσμα τι ἀργυρᾶ καὶ ἄλλα, (κοιν.) ἄσπρα. 2) (σπν.) ἀντὶ Ἀργυρεῖον.
Ἄργυρις, ίδος (ἡ). (ἐν γέν.) κάθε σκεῦος (κυρ. δέ) ποτηρὶ ἀργυροῦν.
Ἀργυρισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀργυρίζεσθαι (κερδίζειν ἀργύρια), ἀργυρολογία.
Ἀργυρίτης, ου (ὁ) καὶ Ἀργυρῖτις, ίδος (ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων ἢ πληρούμενος εἰς) ἄργυρον ἢ ἀργύρια. ■Γῆ (ὑψάμμος)—, ■ Αἰξ., τὸ ἀσημόχωμα. ■ Ἀγὼν—, ■ Πλ., τὸ ἐνεντ. τοῦ Στεφανίτης.
Ἀργυρόβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀργ. νεῦρα (βιόν), (ἐπίθ. τόξου).
Ἀργυρογνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Ἀργυρογνώμων, ονος (ὁ). ὁ δοκιμάζων (γνωρίζων, διακρίνων) τὸν ἄργυρον, (Τουρκ.) σαρράφης.
Ἀργυροδίνης, ου (ὁ), καὶ
Ἀργυροδινὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ποταμὸς) ὁ ἔχων δίνας ἀργυρᾶς (ῥεῖθρα διαυγῆ), (καὶ ἐνίοτε φυσικώτερον) ὁ καταιβάζων ἀσημόχωμα.

Ἀργυρειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (μορφήν, χρῶμα, στιλπνότητα) ἀργύρου.
Ἀργυρόηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀργυροῦς ἥλους, στολισμένος μὲ ἀσημοκάρφια.
Ἀργυροθήκη (ἡ), = Ἀργυριοθήκη.
Ἀργυράθρονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καθήμενος εἰς) ἀργυροῦν θρόνον.
Ἀργυροκάπηλος (ὁ). ὁ μετακωλῶν (ἐμπορευόμενος μὲ) ἄργυρον.
Ἀργυροκοπεῖον (τὸ). ὁ τόπος ὅπου κόπτεται καὶ σφυροκοπεῖται τὸ ἀργύριον, νομισματοκοπεῖον ἢ ἀργαστήριον ἀργυροκόπου, (Τουρκ.) κουγιουμτζιλίκιον.
Ἀργυροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (δαλεύω, Σφυροκοπῶ) τὸν ἄργυρον, εἶμαι-
Ἀργυροκοπιστήρ, (Κωμ.) ἀντὶ
Ἀργυροκόπος (ὁ). νομισματοκόπος ἢ χρυσικός.
Ἀργυρόκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀργ. στεφάνια ἢ τροχούς
Ἀργυρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω ἀργύριον (κυρ. ἀπὸ συνεισφορὰς), (ἐν γέν.) ἁπλῶς χρήματα.
Ἀργυρολόγητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀργυρολογηθείς, καθυποβληθείς εἰς (ἢ κατορθωθείς μὲ) ἀργυρολογίαν.
Ἀργυρολογία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀργυρολογεῖν, ἡ εἰσπραξις τῶν συνεισφορῶν.
Ἀργυρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ἀργυρολογῶν, συνάζων συνεισφορὰς, εἰσπράκτωρ.
Ἀργυρομιγής, ἐος (ὁ, ἡ). μεμιγμένος (ἀναπατωμένος) μὲ ἄργυρον.
Ἀργυρόπεζα (ἡ). Π. ἡ ἔχουσα πέδας (πέζας) ἀργυρᾶς, λάμποντας δηλ. ὑπὸ λευκότητος ἢ στολισμένας μὲ ἀργυροκέντητα σανδάλια.
Ἀργυρόπεζος (ὁ, ἡ). Π. = τῷ προηγ.
Ἀργυρόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας ἀργυροῦς. ▪ Δίφρος—, α Ἀρπ.
Ἀργυροπράκτης, ου (ὁ). ὁ εἰσπράττων ἀργύριον (φόρους κτλ.), ἀργυρολόγος, ἡ= Ἀργυροπράτης.
Ἀργυροπρακτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀργυροπράκτην, (ἔθεν ‖ οὐσ.) Ἀργυροπρακτική, ἡ τέχνη (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ ἀργυροπράκτου.
Ἀργυροπράτης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (ἐμπορευόμενος μὲ) ἀργύρον, τραπεζίτης.
Ἀργυροπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ μὲ μετρητά.
Ἀργυρόῤῥιζος (ὁ, ἡ). Π. (ἐπίθ. ποταμοῦ) ὁ ἀναβρίων ἀπὸ μεταλλεῖον ἀργύρου, (παρ' Ὁλ. Ἀργυρόφλεψ).
Ἀργυρορρύτης, ου (ὁ), Π. = Ἀργυροδίνης.
Ἄργυρος (ὁ), [ἀργός = λευκός], τὸ γνωστὸν μέταλλον (κοιν.) ἀσῆμι. ‖ α Κοῖλος—, α Ξεν., τὰ ἀσημένια σκεύη, τὰ ἀσημικά. ▪ Χυτὸς—, ▪ Ἄρστ., ὁ ὑδράργυρος.
Ἀργυροστερὴς, έος (ὁ, ἡ), (Κωμ.) ὁ στερῶν (κλέπτων) τινος τὸ ἀργύριον.
Ἀργυρόταινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τοίγους ἀργ.
Ἀργυρότοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τόξον ἀργυροῦν (λαμπρὸν, ὑαλιστερὸν, πολύτιμον).
Ἀργυροῦς, ᾶ, οῦν, (κατὰ κρ.) ἀντὶ Ἀργύριος.
Ἀργυροφάλαρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀργυρᾶ φάλαρα (ζάχτια).
Ἀργυροφανὴς καὶ
Ἀργυροφεγγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέγγων (φαίνων, λάμπων) ὡς ἄργυρος.
Ἀργυρόφλεψ, εβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φλέβας ἀργύρου ἢ ἀργυρᾶς, (πυρβλ. Ἀργυρόῤῥιζος).
Ἀργυροφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ ἐπαγρυπνῶν εἰς τὴν φύλαξιν τῶν ἀργυρίων, θησαυροφύλαξ.
Ἀργυροχάλινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀργυροῦν χαλινόν.
Ἀργυροχέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω (Ἀναλύω) τὸν ἄργυρον, εἶμαι-
Ἀργυροχόος (ὁ). ὁ χύνων (ἀναλύων) τὸν ἄργυρον, (Τουρκ.) κουγιουμτζῆς.
Ἀργυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (καὶ Π. Πληρόνω ἢ Ἀνταμείβω) μὲ ἀργύριον, ἀσημόνω.
Ἀργυρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ ὅμοιος μὲ) ἄργυρον.
Ἀργύρωμα (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ζαλίδι ἢ σκεῦος ἀργυροῦν, ἀσημικόν.
Ἀργυρώνητος (ὁ, ἡ). (κυρ. σκλάβος) ἀγορασμένος (ὠνέομαι) μὲ ἀργύριον.
Ἀργύφεος, α, ον καὶ
Ἄργυφος (ὁ, ἡ), Π. [ἀργὸς]. λευκὸς, κάτασπρος.
Ἀργῶς, ἐπίῤ Ἀμελῶς, ναθρῶς· εἰς μάτην, ἀνωφελῶς· χωρὶς λόγον, χωρὶς σκοπόν.
Ἄρδα (ἡ), Ἰων. [ἄρδω], ῥῦπος, λέρα, ἀκαθαρσία (κυρ. ἐξ αἰτίας ἀλείμματος).
Ἀρδάλιον (τὸ), = Ἀρδάνιον.
Ἀρδαλὸς (ὁ, ἡ), Ἰων. [ἄρδα]. λερωμένος, ἀλειμμένος. ‖ (οὐσ. ἄρσ.) ῥῦπος, λέρωμα.
Ἀρδαλόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἰων. ἀλείφω, (συνκδχ.) λερώνω, θολώνω.
Ἀρδάνιον (τὸ). ἀγγεῖον πήλινον (εἰς εἶδος γλάστρας ἢ τοῦ κάτω μέρους στάμνας) ἀπὸ τοῦ ὁποίου ποτίζονται (ἄρδονται) τὰ ζῶα ἀρχαντίζοντας οἱ συνοδεύοντες νεκρόν.
Ἄρδεσκε, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἤρδε, γ' ἐν. προτ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀρδω.
Ἄρδεια καὶ
Ἀρδευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀρδεύειν, πότισμα, ράντισμα, βρέξιμον.
Ἀρδευτὴς, οῦ (ὁ). ὅστις ἀρδεύει, ποτιστής.
Ἀρδεύω, Μ. εύσω, = Ἄρδω, ποτίζω.
Ἀρδηθμὸς (ὁ), Π. = Ἀρδμός.
Ἄρδην [αἴρω], ἐπίῤ Σηκωτὰ, εἰς τὸν ἀέρα, φορᾶδην. ▪ Πηδῶντος ἄρδην τάρρων ὑπέρ, α Σοφ. ▪ Νέκυν φέρουσαν ἄρδην εἰς τάφον, α Εὐρ. 2) ἐκ βεμελίων, ὁλοσχερῶς (χωρὶς ἐξαίρεσιν), ἐξ ὁλοκλήρου, κατὰ κράτος. ▪ Πάντας ἄρδην τοὺς θεοὺς, ▪ Ἀρχιλ. ▪ Τὸν τὴν πόλιν ἄρδην ἀνατετροφότα, α Αἰσχ.
Ἄρδην [ἄρδω], ἐπίῤ Ποτίζοντας, ραντίζοντας.
Ἀρδιοθήρα (ἡ), [ἄρδ.ς, θηράω], ἐργαλεῖον χειρουργ. (τσιμπίδι) μὲ τὸ ὁποῖον ἐτραβοῦσαν καὶ ἔβγαλλαν τὰ βέλη ἀπὸ τὰς πληγάς.
Ἄρδιος [ἄρω=ἁρμόζω], εως (ἡ). (κυρ.) ἡ σωβλερὴ ἄκρα (μύτη) τῆς σαγίττας, (κατ' ἐκτ.) ἡ σαγίττα, τὸ κοντάρι κτλ.
Ἀρδμὸς (ὁ), Π. = Ἀρδεία. 2) ὁ τόπος ὅπου ποτίζουν τὰ ζῶα, ποτίστρα, [ἐκ τοῦ
Ἄρδω [συγγ. τοῦ ἀλήθω ἢ ἁρύομαι], Μ. ἄρσω (ἀόρ. Ἤρσα). Ποτίζω· βρέχω, (συνκδχ.) δροσίζω, (ἐκμ.) τρέφω, αὐξάνω.
Ἄρεία, ας (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ἄρειος.
Ἀρειὰ, ᾶς καὶ Ἰων
Ἀρειὴ, ῆς (ἡ), Π. [ἀρά]. ἀπειλὴ, φοβερισμὸς· κατάρα, βλασφημία, (ἴδ. Ἐπήρεια).
Ἀρειθύσανος (ὁ), Π. (περιφρ.). πολεμικὸς, φιλοπόλεμος, ἐμπειροπόλεμος (κατ' ἀλλ. θύσανος (φοῦντα, στολίδι) τοῦ Ἄρεος.
Ἀρειμανὴς, έος καὶ
Ἀρειμάνιος (ὁ, ἡ). ὁ μαινόμενος (ἐνθουσιασμένος) διὰ τὸν Ἄρην (πόλεμον) ἢ ἐν καιρῷ πολέμου, εἰς ἄκρον φιλοπόλεμος.
Ἀρειμανότης (ἡ). τὸ νὰ ἶνέ τις ἀρειμάνιος.
Ἄρειον (τὸ), οὐδ. τοῦ Ἀρείων καὶ
Ἄρειος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων (ἀφιερωμένος) εἰς τὸν Ἄρην, (συνκδχ.) πολεμικὸς, ἀνδρεῖος.
Ἀρειότερος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἀρείων.
Ἀρειοτόλμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τόλμην Ἄρεος, πολεμικὸς, τολμηρὸς εἰς τὸν πόλεμον.
Ἀρείφατος (ὁ, ἡ), Π. [ἄρης. πέφνω]. φονευμένος ὑπὸ σιδήρου εἰς τὸν πόλεμον. 2) [ἄρης. φημί] = Ἄρειος, περίφημος εἰς τοὺς πολέμους.
Ἀρείων, ονος (ὁ, ἡ), Π. συγκρ. ἀνωμ. τοῦ Ἀγαθὸς, καλλήτερος (κυρ.) πολεμικώτερος, (ἐπιμ.) ἀνδρειότερος κλπ. (ἴδε Ἀριστος).
Ἄρεκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄρκτος.
Ἀρέσαι, ἐνεργ. καὶ
Ἀρέσασθαι, μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀρέσκω.
Ἀρέσθαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Αἴρω.
Ἀρέσκεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀρέσκου, ἡ πρὸς τὸ ἀρέσκειν ἐπιθυμία, τὸ νὰ θέλῃ τις νὰ φαίνεται ἀρεστὸς μὲ εὐγενικὸν (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὅμως ἐπὶ κακοῦ) κολακευτικὸν, χαμερπῆ ἢ ἐπιτετηδευμένον τρόπον.
Ἀρέσκευμα (τὸ). προσπάθεια εἰς τὸ ν' ἀρέσῃ τις, κολακεία, ψευτοπαλιτική, [ἐκ τοῦ
Ἀρεσκεύομαι, Μ. εύσομαι. Προσπαθῶ (μὲ ἐπιτετηδευμένους κολακευτικοὺς τρόπους) νὰ φανῶ ἀρεστός, νὰ ἐλκύσω τὴν εὔνοιάν τινος. 2) (μτβτ.) ἐξιλεύω.
Ἀρεσκευτικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ἀρεσκεύεσθαι, κολακευτικὸς, ὑποχρεωτικὸς.
Ἄρεσκον, Π. ἀντὶ Ἤρεσκον, παρτ. τοῦ Ἀρέσκω.
Ἄρεσκον (τὸ), οὐδ. τοῦ Ἄρεσκος.
Ἀρέσκον (τὸ), μτχ. οὐδ. τοῦ Ἀρέσκω.
Ἀρεσκόντως, ἐπίῤ Κατ' ἀρέσκειάν ἢ Πρὸς εὐαρέστησίν τινος, μὲ τρόπον ἀρεστὸν ἢ φιλάρεστον.
†Ἄρεσκος (ὁ, ἡ). ὁ προσπαθῶν (κυρ. μὲ κολακευτικοὺς, χαμερπεῖς ἢ ἐπιτετηδευμένους τρόπους) ν' ἀρέσῃ εἰς ὅλους, [ἐκ τοῦ
Ἀρέσκω [†ἄρω], Μ. ἀρέσω (ἀόρ. Ἤρεσα καὶ μσ. Ἠρεσάμην καὶ πθ. Ἠρέσθην, πρκ. πθ. καὶ μσ. Ἤρεσμαι.), (ἀμτβτ. μὲ δοτ. καὶ Ἀττ. μὲ αἰτ. ᾧ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) Εὐαρεστῶ (Εἶμαι ἢ φαίνομαι ἀρεστὸς [κοιν. Ἀρέσω]) εἴς τινα, εἶμαι ἢ μένω εὐχαριστημένος ἀπ' (εὐαρεστοῦμαι [εὐχαριστοῦμαι] κἄς, [κοιν. μὲ ἀρέσει] τι. ▪ Τῷ γείτονι βούλει σὺ ἀρέσκειν, ▪ Ξεν. ▪ Ἵν' μηδὲν ἀρέσκον λέγῃ, ▪ Θκ. ▪ Εἴ σῶν τί σε τούτων ἀρέσκει, ▪ αὐτ. ▪ Ὁ βίος οὗτος οὐδαμῶς με ἤρεσε, ▪ Πλάτ. ▪ Καὶ ἀρέσει τῷ θεῷ ὑπὲρ μόσχον νέον, ▪ Γρφ. ▪ Τὰ ἀρέσκοντα τοῖς φιλοσόφοις, ▪ Πλ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) ▪ Οὐκ ἀρεσκόμενος τῷ κρίσει, ▪ Ἡρ. ▪ Τῷ Σιμωνίδῃ οὐκ ἀρεσκόμενος, ▪ Ἄρστ. ▪ Δαΐ τοῖς

παροῦσιν ἀρέσκεσθαι, «Ακ. (ᾧ μὲ ἀπαρ.) » Παρ' ὑποτέρους ἂν ἀρέσκηται ἐλθεῖν, « Θκ. 2) (μνθτ. μὲ αἰτ.) φιλοφρονῶ, περιποιοῦμαι, (ἐπμ.) φιλιόνω (μσ.) συμβιβάζομαι, (κοιν.) τὰ διορθόνω (σπν. μὲ γεν.) χορεύω. «Ταῦτα δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθα. « Ἰλ. Δ. «Τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξένον ἀρέσσομαι, « Ὀδ. Θ. «Ἰροῖς θεοὺς ἀρέσκεσθαι, « Ξεν. » Αἱ δὲ φρένας εὖτ' ἀρέσαντο αἵματος, « Ἠσ. 3) (μτ αἰτ. ᾧ δοτ.) κάμνω τι νἀφανῇ ἀρεσόν εἴς τινα. « Σκονδὰς θεοῖσιν ἀρεσκόμενος, « Θγν.

Ἀρέσσασθαι, Ο. ἀντὶ Ἀρέσασθαι, (μσ. ἀόρ. ἀ. τῆς) ἀπαρ. τοῦ Ἀρέσκω.

Ἀρεστήρ (ὁ). πλεκτῶς προσφερόμενος πρὸς ἐξιλέωσιν τῶν θεῶν.

Ἀρεστήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων (γινόμενος) πρὸς ἐξιλέωσιν.

Ἀρεστός, ἡ, όν. Ὁ ἀρέσκων, εὐάρεστος, ἁρμόδιος, εὔλογος.

Ἀρεστῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον εὐάρεστον, εὐχάριστον.

Ἄρετ', Π. (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ Ἤρετο, (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ) μσ. ἀόρ. 6'. τοῦ Αἴρω.

Ἀρεταλόγια (ἡ). ἡ περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας ἔκπαιρος ὁμιλία, [ἐκ τοῦ

Ἀρεταλόγος (ὁ). ὁ φλυάρων ἀδιακόπως περὶ ἀρετῆς, ἢ ὁ μηδὲν ἄλλο πρατέρημα (ἄλλην ἀρετὴν) παρὰ τὴν πολυλογίαν, (οὕτως ὠνομάζοντο εἰς τὴν Ῥώμην βωμολόχοι τινὲς ὑποκρινόμενοι τὸν φιλόσοφον), (παρβλ. Ἠθολόγος καὶ Σηταρετησιάδης).

Ἀρετάω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐδοκιμῶ, τελεσφορῶ· εὐδοξοῦμαι, προκόπτω· ἀκμάζω. 2) (σπν.) ἐπιθυμῶ (φιλοτιμοῦμαι διὰ) τὴν ἀρετήν.

Ἀρετή (ἡ), [†ἄρω, ἀρέσκω, ἡ Ἄρης]. (ἐν γέν.) ἡ περίστ. ἱκανότης, ἀξιότης, ἐπιτηδειότης, ἐμπειρία, ὑπεροχή, καλὴ ἰδιότης, πρωτέρημα (εἴτε σωματ. εἴτε ψυχ.). » Ἀρετὴ γῆς (ἵππου, ἅρματος, πηγῆς, ἄρχοντος, δικαστοῦ κτλ.), « (κυρ. δὲ καὶ καλαισθένη) ἡ κατὰ πόλεμον ἀνδρία, παλληκαριά, ἀνδραγαθία. 2) μεγν.) ἡ ἠθικὴ ἕξις τοῦ πράττειν τὸ ἀγαθὸν ᾧ ἀποφεύγειν τὸ κακόν. « Μόνη κτημάτων ἡ ἀρετὴ ἀναφαίρετον, » Βασίλ. 3) (συνεκδχ.) τιμή, ὑπόληψις. «Φέρουσι ἐς μὲν τοὺς πολλοὺς, ἀρετήν, « Θκ. « Πλούτῳ γὰρ ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ, » Ἡσ.

Ἀρετόω-ῶ, Μ. ώσω. (κατὰ τὴν φιλοσ. τῶν Στωϊκ.) κάμνω τινὰ ἐνάρετον, (σὺ ἐναντ. τὸ Κακόνω).

Ἄρευς, εως (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Ἄρης.

Ἀρέων, Ἰων. ἀντὶ Ἀρῶν, γεν. πλθ. καὶ

Ἀρῇ, Ἰων. ἀντὶ Ἀρᾷ, δοτ. ἐν. τοῦ

Ἀρῆ, Ἰων. ἀντὶ Ἀρᾶ.

Ἄρῃ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνεργ. (τὸ α μακρόν) ἢ 6'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. (τὸ α βραχὺ) ἀόρ. ἀ τῆς ὑποτ. τοῦ Αἴρω.

Ἄρηα, Ἰων. ἀντὶ Ἄρη, αἰτ. τοῦ Ἄρης.

Ἄρηαι, Ἰων. ἀντὶ Ἄρῃ, 6'. ἐν πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. ἀ. τῆς ὑποτ. τοῦ Αἴρω.

Ἀρηγοσύνη (ἡ). Π. Ἀρωγή, βοήθεια.

Ἀρήγω [ἀρή ἡ Ἄρης], Μ. ξω (ἀόρ. Ἤρηξα). (μὲ δοτ.) βοηθῶ, συνεργῶ, ὠφελῶ. » Τοῖς φίλοις ἀρήγειν. » Ξεν. « Ἀρήγει ποδαγρικοῖς. » Δοκρ. (ᾠγωνίσπε.) « Σιγᾶν ἀρήγει, » Αἰσχ., συμφέρει 2. (μὲ αἰτ. ἢ αἰτ. καὶ δοτ.) ἀποτρέπω (ἀπομακρύνω) ἀπό τινος (τὸν βοηθῶ νὰ μὴ πάθῃ) κακόν τι. «Ζεῦ πάτερ, ἄρηξον δαΐων ἄλωσιν, « Αἰσχλ. « Ἀρῆξαι φόνου δοκεῖ τέκνοις, » Εὐρ., (παρβλ. Ἀμύνω καὶ Ἀρκέω).

Ἀρηγών, όνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀρωγός, βοηθός,

Ἄρηϊ, Ἰων. Ἄρει, δοτ. τοῦ Ἄρης.

Ἀρηϊθοος (ὁ, ἡ), Π. θοός (ταχὺς, ὁρμητικὸς, εὐκίνητος) ὡς ὁ Ἄρης ἦὲν τῷ ὄρει (πολέμῳ), (ἐν γέν.) πολεμικός.

Ἀρηϊκτάμενος, η, ον, Π. [ἄρης, κτείνω]. ὁ φονευθεὶς εἰς τὸν πόλεμον.

Ἀρήϊος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄρειος.

Ἀρηΐφατος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀρείφατος.

Ἀρηΐφοργος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολεμικὴν φθόγγον (φωνήν), μεγαλοφωνος, ἀνδρεῖος

Ἀρηΐφορος (ὁ, ἡ), Π. [ἄρης, φθείρω]. ὁ φονευθεὶς εἰς τὸν πόλεμον.

Ἀρηΐφιλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φίλος (ἀγαπώμενος ὑπὸ) τοῦ Ἄρεος, φιλοπόλεμος, πολεμικός

Ἀρήμεναι, Π. ἀντὶ Ἀρᾶν, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Ἀράω ἀντὶ Ἀράομαι.

Ἀρημένος, η, ον, Π. (κβ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀράομαι), κατηραμένος· ἀφανισμένος.

Ἀρήν, Ἰων. ἀντὶ Ἀρᾶν, αἰτ. τοῦ Ἀφό. † Ἀρὴν ἡ Ἄρην (ἄχρ. ὀνομας. τῆς ὀπ. εὔχρ. αἱ πλάγ. πτ.) ἀρνὰς (ἀρνί, κτλ.), (ἴδε Ἀρνειός ᾧ Ἀρνὰς ᾧ πρβλ. Ῥήν).

Ἄρηξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀρήγειν, βοήθεια κτλ., (ἴδε Ἀρωγή).

Ἄρηος, Ἰων. ἀντὶ Ἄρεος, γεν. τοῦ Ἄρης.

Ἄρηρα, πρκ. (ἀντὶ ἑνες.) καὶ

Ἀρήρειν, (σπν.) ὑπερσ. (ἀντὶ παρτ.) τοῦ Ἀραρίσκω (ἴδε ἐκεῖ).

Ἀρηρομένος, η, ον, Ἀττ. ᾧ Ἰων. πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀρόω.

Ἀρηρότως, ἐπίρ. Ἀρμοζόντως· στερεῶς· ἀσφαλῶς κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἀρηρώς, ῶτα, ός (μτχ. τοῦ Ἄρηρα), προσηρμοσμένος κτλ.

Ἄρης (ὁ) (ἡ γεν. Ἄρεος, ἡ δοτ. Ἀρεΐ, ἡ αἰτ. Ἄρη ἡ Ἄρην, ἡ κλ. Ἄρες ᾧ Π. Ἄρες, [αἴρω-ἀναιρῶ ἢ ἀρά]. ὁ θεὸς τοῦ πολέμου, (κατ' ἔκτ.) ὁ πόλεμος, ἡ μάχη. τὰ ὅπλα κτλ.

Ἀρήτειρα (ἡ), Ἰων. θηλ. τοῦ

Ἀρητὴρ (ὁ), Ἰων. [ἀράομαι]. ἱερεύς.

Ἀρητιάς, άδος (ἡ), Π. [Ἄρης]. πολεμικὴ, φιλοπόλεμος.

Ἀρητός, ἡ, όν, Ἰων. Π. = Ἀρατός.

Ἀρητύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἀρύω.

Ἄρθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἤρθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ἀ. τῆς ὁριστ. καὶ

Ἀρθῆναι, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Αἴρω.

Ἀρθμέω-ῶ [ἄρθμος], Μ. ήσω. Ἁρμόζω, συναρμόζω, ἑνόνω, (καὶ ἀμτδτ. ἠέλλ.) συναρμόζομαι, συμβιβάζομαι.

Ἀρθμία (ἡ), = Ἄρθμη, φιλία, ἕνωσις, ὁμόνοια, συμμαχία, ἡ (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ.) ἀντὶ-

Ἄρθμια (τὰ), σύδ. τοῦ

Ἄρθμιος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. φίλος, σύμφωνος, [ἐκ τοῦ

Ἄρθμος (ὁ), Π. [†ἄρω]. συναρμογή, συμφωνία, σχέσις, φιλία, ἕνωσις, ὁμόνοια.

Ἀρθρεμβολίω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω εἰς τὸν τόπον του τὸ ἐξαρθρωμένον μέλος, (ὅθεν

Ἀρθρεμβόλησις, εως (ἡ), τὸ βάλσιμον τοῦ ἐξαρθρωμένου μέλους.

Ἀρθρέμβολος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμβάλλων τὰ ξεκλειδωμένα (ἢ ἐμβαλλόμενος εἰς τὰ) ἄρθρα τοῦ σώματος. (ὄπτν ᾗ. **Ἀρθρέμβολα** (τὰ), βασανιστήριά τινα ὄργανα πρὸς παράλυσιν τῶν ἁρμῶν τοῦ σώματος.

Ἀρθρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄρθρον.

Ἀρθρικός, ἡ, όν. Ὁ δυνήκων εἰς τὰ (ἢ συνιστάμενος ἀπὸ) ἄρθρα, ἔναρθρος, διηρθρωμένος. 2) = τῷ

Ἀρθριτικός, ἡ, όν. Ὁ πάσχων (ὑποκείμενος εἰς) ἀρθρῖτιν.

Ἀρθρῖτις, ιδος (ἡ), (ἐνν. νόσος). ἡ ἀσθένεια τῶν ἄρθρων (ἁρμῶν) τοῦ σώματος, (κοιν.) ρευματικά.

Ἀρθροκήδης, ους ἢ εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ξυλάπτων τὰ ἄρθρα (τοὺς ἁρμούς).

Ἄρθρον (τὸ), [†ἄρω]. ἁρμὸς (κλείδωσις) τοῦ σώματος. 2) (πλθ.) τὸ γεννητικὸν μόριον τοῦ θήλεος. 3) τὸ μέρος (τμῆμα) ἑνὸς ὅλου, ὁποῖον) ἡ ὑποδιαίρεσις τῶν κεφαλαίων λόγου ἢ συγγράμματος. 4) ἡ διάρθρωσις (ὁ σχηματισμὸς) τῆς φωνῆς (ἴδε Ἀρθρόω). 5) (γρμτ.) τὸ μέρος τοῦ λόγου τὸ πρεπάσσομενον τῶν πτωτ.

Ἀρθροπέδη (ἡ), = Γυιοπέδη, πέδηκλον.

Ἀρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἔναρθρον, συνδέω μὲ ἁρμούς, συναρμόζω (« Κνημὼν δὲ περίσφυρα ἄρθροῦται, » Ἑρμιππ. παρ' Ἀθην.), διορθόνω, κανονίζω (κυρ. δὲ) προφέρων τὰς λέξεις σχηματίζω τὴν φωνὴν εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀκούωνται διακεκριμένα τὰ στοιχεῖα καὶ αἱ συλλαβαί.

Ἀρθρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ᾧ δυνατοὺς (γεμάτους ἀπὸ) ἁρμούς.

† **Ἀρι** [= Ἀρι ᾧ συγγ. τοῦ Ἄριστος], μέρ. Ἐπιτατ., ἐνούμενον ἀναποσπάστως μὲ διαφόρους (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ποιητ.) λέξεις.

Ἀρία (ἡ), [;] εἶδ. δρυός, ἡ ἄλλ. Φελλοδρυς, καὶ κοιν. Ἀριὰ καὶ Ἀριός.

Ἀριδάκανος (ὁ, ἡ), Π. φθονερώτατος, βλακτικώτατος.

Ἀριγνώς, ῶτος καὶ

Ἄρίγνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γνωστὸς ταῖς πᾶσι, περίφημος (ἐπὶ καλοῦ καὶ ἐπὶ κακοῦ), εὐκολογνώριστος.

Ἀριδάκρυς καὶ

Ἀρίδακρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πρόχειρα (εὔκολα) τὰ δάκρυα. 2) = τῷ

Ἀριδάκρυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χύνων (ἢ κάμνων νὰ χύνωνται) πολλὰ δάκρυα, ἄξιος πολλῶν δακρύων, πολυθρήνητος.

Ἀριδείκετος (ὁ, ἡ), Π. [ἀρι, δείκνυμι]. ὁ ὑπὸ πάντων δακτυλοδεικτούμενος, περίφημος, ἔνδοξος, ἐπίσημος.

Ἀρίδηλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = δῆλος, Π. ὁ τοῖς πᾶσι γνωστός, πρόδηλος· ἔνδοξος, περίφημος, ἐξακουστός, (συγχ. τῷ=

Ἀρίζηλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = ζῆλος, Π. = Ἀρίδηλος καὶ τῷ=

Ἀριζήλωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ ζηλωτὸς (ἐπίφθονος), τὸν ὁποῖον ὅλοι ζηλεύουν ἢ πρέπει νὰ ζηλεύουν· ἀξιοζήλευτος, ἔνδοξος, εὐτυχισμένος.

Ἀριήκοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προθύμως ἀκούων ἢ ἐπακούων, εὐπειθής, ἢ 2) ἐξάκουστος, περίφημος, (Καλλ.).

Ἀριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ (μὲ τὸ νοημάτι), λογαριάζω· Συν (Συγκατ) αριθμῶ, (συνκδχ.) ἐκλαμβάνω. » Αὐτὰρ ἐγὼ δίχα πάντας ἑταίρους ἠρίθμεον, « Ὀδ. Κ. « Δ-

ριθμεῖνται ἐς Ἡρακλῆα, ⁘ Θκρ. ⁘ Ἀριθμεῖν τι ἐν εὐεργεσίας μέρει, ⁘ Δημ.

Ἀριθμηθήμεναι, Π. ἀντὶ Ἀριθμηθῆναι, πθ. φόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀριθμέω.

Ἀρίθμημα (τὸ). τὸ μέτρον, ὁ ἀριθμός.

Ἀρίθμησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀριθμεῖν, μέτρημα.

Ἀριθμητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς (ἢ ἐκφράζων) ἀριθμούς· ὁ χρησιμεύων (ἢ ἐπιτήδειος, ἢ ἀσχολούμενος) εἰς τὸ ἀριθμεῖν. ‖. (οὐσ.) ⁘ Ἀριθμητική, ἡ τέχνη τοῦ ἀριθμεῖν, καὶ ⁘ Ἀριθμητικοί, οἱ περὶ αὐτὴν ἀσχολούμενοι.

Ἀριθμητικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον (τοὺς κανόνας) τῆς ἀριθμητικῆς, (ἴδε Γεωμετρικῶς).

Ἀριθμητός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος ἀριθμηθῆναι, εὐκολομέτρητος, εὐκολολογάριαστος, (ἐπιτ.) ὀλιγάριθμος.

Ἀριθμός (ὁ), [ἄρω]. ποσότης, μέτρον, μέτρημα. ⁘ Ποιοῦμαι (καὶ Π. ⁘ λέγομαι) ἀριθμὸν, ⁘ Ξεν., Ὅμ., μετρῶ, λογαριάζω. ⁘ Ὀλίγοι (⁘ Πολλοί, ⁘ Παρόμοιοι, ⁘ Δώδεκα, ⁘ Διακόσιοι κτλ.) ἀριθμὸν (καὶ σπν.) ἀριθμῷ. ⁘ Ἐν κεράμιον ἀριθμῷ, ⁘ Ξεν. ⁘ Ἀριθμὸς βίου, ⁘ αὐτ. (συγκδχ.) ⁘ Εἰς ἀνδρῶν οὐ τελοῦσιν ἀριθμὸν, ⁘ Ἀθ., δὲν μετροῦνται (βέν λογαριάζονται) ἄνθρωποι, δὲν ἐμβαίνουν εἰς τὸν λογαριασμὸν, (παρβλ. λόγος). 2) τὸ ἀριθμητ. σημεῖον, (Ἰταλ.) νούμερον. 3) ἀντὶ τοῦ Εἶδος, τρόπος, ἰδιότης. ⁘ Πάντας τοὺς ἀριθμοὺς τῆς ἱκετείας, ⁘ Δ. Ἁλ. ⁘ Ἅπαντας τοὺς ἀριθμοὺς περιλαβών, ⁘ Ἴσαρ. 4) τάξις, κλάσις, βαθμός. ⁘ Καταλέγεσθαι ἐν τοῖς τακτικοῖς ἀριθμοῖς, ⁘ Ξεν. 5) (τρπ.) πασότης (σωρὸς) ἀσήμαντος, χωρὶς ἀξίαν καὶ βάρος, (κακ.) ἵνα γεμίζῃ τὸν τόπον. ⁘ Ἀριθμὸς ἐσμεν, ⁘ Ἀρχίφ.

Ἀριθμῶν, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἡ πολλάκις κυοφοροῦσα, πολύγονος.

Ἀρίμαλον (τὸ), εἶδ. ὀπωρ. (Ἴα.) = Ὠρειμαλίς.

Ἄριν, ινος καὶ

Ἄρινος (ὁ, ἡ), Ζ. Ἄρριν.

Ἀρίπικρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλὰ πικρός, πικρότατος.

†Ἀριπρέπεια (ἡ). τὸ νὰ ἤνέ τις-

Ἀριπρεπής, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πέως. Π. ὁ κατὰ πάντα διαπρέπων, κατὰ πολλὰ εὐπρεπής, μεγαλοπρεπής, ἔνδοξος, ἔξοχος, περίφημος, ἐπίσημος.

Ἄρις, ινος (ὁ, ἡ). Ζ. Ἄρρις.

†Ἄρις, ιδος (ἡ). εἶδος φυτοῦ, (ἴδε Ἀρία ⁘ Ἄρισαρον).

Ἰρίς, ίδος (ἡ). εἶδ. τάξου μὲ τὸ ὁποῖον στερίφουν διάφοροι τεχνῖται τὸ τρυπάνι (τὴν ἀρίδα). 2) εἶδ. φράκτου ἢ προχώματος. 3) εἶδ. φυτοῦ, = Ἄρις.

Ἄρισαρον (τὸ), [Ἄρις, ἄρον]. εἶδ. φυτοῦ ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ Ἄρου (ἴδε τὴν λέξιν).

Ἀρίσημος (ὁ, ἡ). Π. πολλὰ σημαντικὸς, ἐπισημότατος.

Ἀρισθάρματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀριστεύσας (ἢ ἄριστος) εἰς τὸ τρέξιμον τοῦ ἅρματος.

Ἀρισκυδής, ές (ὁ, ἡ), Π. [†ἄρι, σκύζομαι]. κατὰ πολλὰ θυμωμένος.

Ἀριστάθλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἄριστος ἢ ἀριστεύσας ἐν ἄθλοις.

Ἀριστᾰρχέω-ῶ. Μ ήσω. Ἐκτελῶ ἄριστα τὰ καθήκοντα τοῦ ἄρχοντος, εἶμαι ἄριστος ἄρχων.

Ἀριστάφυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κάμνων) πολλὰ σταφύλια.

Ἀριστάω-ῶ, Μ. ήσω. Γευματίζω, τρώγω τὸ ἄριστον (τὸ μεσημεριανὸν φαγητό).

Ἀριστεία (ἡ). ἀνδραγαθία, παλληκαριά, κατόρθωμα λαμπρὸν καὶ ἐξιοθρύλητον.

Ἀριστεῖον (τὸ). βραβεῖον ἀριστείας.

Ἀριστερεύω, Μ. εὐσω. Κατέχω τὴν ἀριστερὰν θέσιν, σέκομαι ἐξ ἀριστερῶν. 2) μεταχειρίζομαι τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, εἶμαι ἀριστερόχειρ.

Ἀριστερεών, ῶνος (ὁ), εἶδ. φυτ.—(καὶ ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Περιστερεών.

Ἀριστερὸς [Ἄριος, κατ' εὐφημ.], ά, όν. (τὸ ἐναντ. τοῦ δεξιός, δηλ.) ὁ πρὸς τὰ ἀριστερὰ κείμενος (εὑρισκόμενος), ⁘ Εὐώνυμος, Δαιὸς, (κοιν.) ζερβὸς, (τρπ.) ἀνάποδος, ἀνεπιτήδειος, ἀνύητος, (χυδ.) ζαβὸς, ἀπαίσιος, (ἴδε Ἑσπερίτερος). ⁘ Ἡ ἀριστερὰ (ἐνν. χειρ), ⁘ (ὥθεν:) ⁘ Ἐξ ἀριστερᾶς (ἢ) ⁘ Ἐν ἀριστερᾷ (καὶ πλθ.) ⁘ Ἐξ ἀριστερῶν, ⁘ ἀπὸ τὸ ἀριστερὸν μέρος, (χυδ.) ζερβὰ, (παρβλ. δεξιός).

Ἀριστερωτάτης, ου (ὁ). ὁ στεκόμενος ἐξ ἀριστερῶν, κατέχων τὴν ἀριστερὰν θέσιν (κυρ. θεατρικ. χοροῦ ἢ στρατεύμ.).

Ἀριστερόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ μεταχειριζόμενος) μόνην τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, (κακ.) ζερβός.

Ἀριστεύσαχε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἠρίστευε, γ' ἐν. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀριστεύω.

Ἄρίστευμα (τὸ), = Ἀριστεία, ἀνδραγάθημα.

Ἀριστεύς, έως (ὁ). ὁ ἀριστεύσας (ἀνδραγαθήσας) εἴτε πολεμ. εἴτε πολιτ., (ἐπιτ.) κατέχων τὴν πρώτην θέσιν· ἐκλεκτὸς, ἐπίσημος.

Ἀριστευτικός, ή, όν. Ὁ ἐπιτήδειος (ἀσκημένος) ν' ἀριστεύῃ, ἀνδρεῖος.

Ἀριστεύω, Μ. εὐσω. (κυρ. μὲ γεν.) Εἶμαι ὁ ἄριστος πάντων, (ἐπιτ.) ἐξέχω, ὑπερέχω, ὑπερισχύω, νικῶ, πράττω ἀριστείας, ἀνδραγαθῶ· διακρίνομαι μεταξὺ τῶν ἄλλων ἢ κατά τι.

Ἀριστῆϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ἀριστεῖον.

Ἀριστητής, οῦ (ὁ) ⁘

Ἀριστητικός, ἡ, όν. Ὁ συνηθίζων ν' ἀριστᾷ (νὰ τρώγῃ τῷ μεσημέρι).

Ἀριστίζω, Μ. ίσω. Δίδω γεῦμα εἴς τινα, τὸν προσκαλῶ τῷ μεσημέρι εἰς τὸ τραπέζι μου. ‖. (μσ.) = Ἀριστάομαι.

Ἀριστίνδην, ἐπίρ. Κατ' ἐκλογὴν ἐκ τῶν (κατὰ γένος, ἢ ἀνδρίαν, ἢ ἀρετὴν) ἀρίστων, (παρβλ. Πλουτίνδην).

Ἀριστεύδιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ἄριστα (μὲ κάθε ἄνεσιν ἢ εὐαρέστως).

Ἀριστογένελλος, Π. ⁘

Ἀριστόγενος (ὁ, ἡ). ὁ γενῶν (παράγων, καρποφορῶν) ἄριστα προϊόντα ἢ τέκνα.

Ἀριστόγονος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ ἀρίστους γονεῖς, καταγόμενος ἀπὸ τὴν καλλιτέραν γενεάν.

Ἀριστόδειπνον (τὸ). γεῦμα διαρκοῦν ἄχρι τοῦ (ἢ ἐπέχον τόπον) δείπνου.

Ἀριστοπάρεια (ἡ). ἡ ὑπὸ τῶν ἀρίστων (τῶν σημαντικωτέρων ἢ ἐναρετωτέρων) συγκειμένη διοίκησις, ἀριστοκρατία. 2) (σπ.) ἡ καλλιτέρα διοίκησις.

Ἀριστοκρατέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διακοῦμαι ἀριστοκρατικῶς.

Ἀριστοκρατία (ἡ), = Ἀριστοκράτεια.

Ἀριστοκρατικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ θέλων, ἀγαπῶν, κλίνων πρὸς) τὴν ἀριστοκρατίαν.

Ἀριστοκρατικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀριστοκρατικὸν τρόπον.

Ἀριστολοχία (ἡ), [Ἄριστος, λοχεία], εἶδ φυτ. φημιζομένου τὸ πάλαι διὰ τὰς γεννήσεις.

Ἀριστόμαντις, εως (ὁ, ἡ), Π. ἄριστος (ἐξαίρετος, ἐπιστημονικώτατος) μάντις.

Ἀριστόμαχος (ὁ, ἡ), Π. ἄριστος (περίφημος) πολεμιστής.

Ἄριστον (τὸ). τὸ γεῦμα, (⁘ ἀρχ.) τὸ πρόγευμα, (ἐν γέν.) τὸ πρῶτον φαγητὸ ἀπὸ τῆς πρωΐας, (ὅθεν κυρ.) φρ. τοῦ Ἄριστα ἢ ἐκ τοῦ Ἄρι, Δ. ἀντὶ Ἠρι—Πρωΐ.

Ἀριστόνικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κερδίζων ἢ προξενῶν τὴν ἀρίστην νίκην.

Ἀριστονομία (ἡ). ἡ ἄκρα εὐνομία.

Ἀριστόνους-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἄριστον νοῦν (πνεῦμα, φρόνημα, διάθεσιν).

Ἀριστοποιέω-ῶ, ξ (μσ.) -έομαι-οῦμαι. Μ. ήσω, -ούμαι. Ἑτοιμάζω τὸ γεῦμα ἢ τὸ πρόγευμά μου· γευματίζω ἢ προγευματίζω. ‖. (πθ.) ⁘ Τὰ ἀριστοποιούμενα, ⁘ τὰ ἑτοιμαζόμενα διὰ τὸ ἄριστον.

Ἀριστοπονεύς, έως (ὁ), καὶ

Ἀριστοπόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐργαζόμενος (πρωΐ) ἄριστα.

Ἀριστοπάσεια (ἡ), Π. ἀρίστη σύζυγος.

Ἀριστοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄριστα πράττω, εἶμαι εἰς ἀκμαίαν κατάστασιν, εὐτυχῶ.

Ἄριστος [†ἄρι-ωαρέσκω, ἀρετὴ ἢ Ἄρης], η, ον, ὑπερθ. ἀνωμαλ. τοῦ Ἀγαθός. (κυρ.) ὁ πολεμικώτερος (ἀνδρειότερος, [ἐπιτ.] κλεκτότερος, εὐγενέστερος, [ἐν γέν.] ἀξιώτερος, καλλήτερος) πάντων. ‖ (οὐσ.) ⁘ Οἱ ἄριστοι, ⁘ οἱ πρῶτοι (σημαντικώτεροι, μεγαλήτεροι) ἑνὸς τόπου. ⁘ Τὰ ἄριστα, = Τὰ ἀριστεῖα. ‖. ⁘ Ἄριστα, ἐπίρ. Κάλλιστα, πολλὰ (ὅσον τὸ δυνατόν) καλὰ, ἐξαίρετα.

Ἀριστοσαλπιγκτής, οῦ (ὁ) (Κωμ.). Ὁ σαλπίζων ἄριστα, ὁ καλλήτερος σαλπιγκτής.

Ἀριστοτέχνης, ου (ὁ), Π. ὁ ἄριστος κατὰ τὴν τέχνην, ὁ καλλήτερος τεχνίτης.

Ἀριστοτόκεια (ἡ), Π. μήτηρ ἀρίστων τέκνων.

Ἀριστοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννῶν ἄριστα τέκνα.

Ἀριστότοκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ ἀρίστους γονεῖς, (κυρ.) υἱὸς ἐνδόξου μητρός.

Ἀριστοφυής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ φύσεως ἄριστος, ἢ ὁ ἔχων ἄριστον φυσικόν.

Ἀριστόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ μεταχειριζόμενος τὴν ἀριστεράν (ἰσχυροτάτην) χεῖρα.

Ἀριστῳδίν, ινος (ἡ), Π. ἡ γεννῶσα (ὠδύνουσα) ἄριστα τέκνα, = Ἀριστοτόκος. (Π. Σιλενε.).

Ἀρισφαλής, ές (ὁ, ἡ). Π ὁ κατὰ πολλὰ ἐπισφαλής (σφαλερὸς, ὀλισθηρὸς, ἐπικίνδυνος).

Ἀριφανής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ λαμπρὸς (φανερὸς), περίφημος.

Ἀριφραδής, ες (ὁ, ἡ), (ξ ἐπ.) -αδέως. Π.

[ἱρι, φρίτομαι]. = Ἀρίγνωτος, Ἀριδηλος κτλ., εὐκολογνώριστος.
Ἀρίφρων, ονος (ὁ, ἡ). Π. ὁ κατὰ πολλὰ φρόνιμος, φρονιμώτατος ἢ μεγαλόφρων.
Ἀρκάλη (ννη), ης (ἡ). τὸ ἀντὶ ἢ τὸ μιτάρι τοῦ ἁρταλειοῦ, [παρβλ. Ἄγνος ἢ Ἴκαῖρος].
Ἄρκειον (τὸ), εἶδος ευτοῦ (ὅλο εἰδῶν) ἢ πλατομανδύλα, ἡ το ἀρκουδόβοτανον, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ)
Ἀρκειος [ἄρκος], α, ον, = Ἀρκτειος, ἀρκουδήσιος.
Ἀρκεόντως, ἐπίρ. ἴων. ἀντὶ Ἀρκούντως.
Ἀρκεσίγωνος (ὁ, ἡ). Π. [ἀρκέω, γωνία], ὁ ἐνδυναμόνων (ἢ δυνατὸς κατὰ) τα μέλη τοῦ σώματος.
Ἀρκεσις [ἀρκέω], εως (ἡ), βαθεῖα ὠφέλεια.
ξΑρκεσμα (τὸ), = Ἄρκος (τὸ).
Ἀρκευνός, ἡ, όν. Ἀπυγρών, ξανός.
Ἀρκετῶς, ἐπίρ. Ἀρκετά.
Ἀρκεύθινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἀρκευθιδας ἢ ἄρκευθον.
Ἀρκευθίς, ίδος (ἡ), ὁ καρπὸς τῆς ἀρκεύθου, το κεδροκούκουτσον, (κυρ. δὲ ὑποκορ. τοῦ ».
Ἄρκευθος (ἡ), εἶδ. δένδρ., (κοιν.) κέδρον καὶ (διὰ τὰ πολλὰ του ἀγκάθ.α) κέντρον, (Τουρκ.) ἀρβίτσι.
Ἀρκέω-ῶ [συγγ. τοῦ Ἀρήγω καὶ Ἀλκέω], Μ. έσω. Ἀπομακρύνω (Ἀποδιώκω, Ἐμποδίζω) κακόν τι ἀπό τινος· (μὲ αἰτ. καὶ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) «Οὔ τίς σ' ἀρκέσειεν ὀλέθρου, » Ἰλ. Ζ. « Ἀλλ' οὖν ἐγὼ φύλαξ τοῦτό γ' ἀρκέσει, » Σοφ. « Οὐκ ἀρκέσει τὸ μὴ οὐ θανεῖν, » αὐτ. 2) (μὲ δοτ. ἐλλ. τῆς αἰτ.) βοηθῶ, ὠφελῶ. « Ἀρκεσόν μοι, » Σοφ. «Πυκινὸς δέ οἱ ἦκεσε θώρηξ, » Ὅμ. 3) (συνηθέστ. παρὰ λογογρ. μὲ δοτ. ἢ ρηθετ. αἰτ. καὶ σπ. μὲ ἀπαρ. ἢ μετχ.) εἶμαι ἀρκετός, φθάνω, « Ἐξ(ε)πίσρεῖν, ἠμπορῶ νά. « Οὐδὲ ταῦτά σοι ἤρκεσε, » Θκ. « Πῶς ἡ πόλις ἀρκέσει ἐπὶ τοσαύτην παρασκευήν; » Πλάτ. « Πῶς ἀρκέσω μερίμναις ἐχούσαις συμφοραῖς; » Συν. « Οὐκ ἂν ἤρκεσαν ἀπολογούμενοι, » Χρσ. (καὶ τριτοπρσ.) « Οὐ τὰ χωρία μόνον ἀρκεῖ σκέψασθαι, » Ξεν. (καὶ κατ' ἀνάλυσ.) « Ἀρκεῖ ὅτι, » « Ἀρκεῖ σάν, » αὐτ. (ὅθεν) « Τὰ ἀρκοῦντα, » αὐτ., τὰ ἀρκετά. 4) (σπν.) = διαρκῶ. « Τιμῶσι ἡσυχία ἐπὶ πλεῖστον ἀρκεῖ. » Θκ.
5) (σπν. ἀντὶ τοῦ 6) μεσ. ἢ κθ. μὲ δοτ. ἢ μετχ.) μοὶ εἶνέ τι ἀρκετόν, μὲ φθάνει, εὐχαριστοῦμαι εἰς αὐτό. « Ἀρκοῦ τοῖς οὖσι, » Ξεν. « Ἀρκούμενοι τοῖς παροῦσι, » Γρφ. Ἠρκοῦντο προσφερόμενοι γάλα, » Διόδ. « Τινὲς ἐκ τούτων ἀρκοῦσι τῇ χρήσει, » Δτκρ. « Ἀρκέσω θνήσκουσα, » Σιφ.
ξΑρκηλος [ἴσ.) ἀσφαλμ. ἀντὶ Ἀρκύλος = Λαγκύλος.
Ἄρκιος [ἀρκέω], α ή ος, ον. Π. ἀποτρεπτικὸς κακοῦ, βοηθητικός, σωτήριος, ὠφέλιμος. « Ἄρκια νοῦσων, » Νίκ. « Οὔ οἱ ἔπειτα ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας, » Ἰλ. Β. « Νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι, ἢὲ σωθῆναι, » Ἰλ. Ο. 2) = Ἀρκετός· ἱκανός. « Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω, » Ἡ « Τίσαι χάριν ἄρκιός εἰμι, » Ἀπλν. « Ὅλην πολιν ἄρκιον ἦραι, » Καλλ. 3) ἀνάλογος, ἁρμόδιος, μέτριος, ἀρκετὸς (οὔτε πολὺς θηλ. οὔτε ὀλίγος). « Δέμας (» Στόμα, » Κάρηνον κτλ.) ἄρκιον ἢ ἄρκιος, » Ὁμ.
Ἄρκιος, α ή ος, ον, Π. = Ἀρκτειος, [ἐκ τοῦ Ἄρκος, ου (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄρκτος.
Ἄρκος [ἀρκέω], εος-ους (τὸ), Π. βοήθημα, ἰατρικόν.
Ἀρκούντως, ἐπίρ (μτχ.). Ἀρκετά, μετρίως, ὅσον χρειάζεται. « Ἀρκούντως ἔχω, » Θκ. , = Ἀρκοῦμαι. « Ἀρκούντως ἔχει, » αὐτ. , εἶνε ἀρκετόν, φθάνει.
Ἀρκτεία (ἡ). καθιέρωσις τῶν παρθένων εἰς τὴν Ἄρτεμιν, (ἴδε Ἀρκτεύω)
Ἀρκτειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἄρκτον, ἀρκουδήσιος.
Ἀρκτίος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀρχωῆ Ἀρχαῖος.
Ἀρκτεύω, Μ. εὔσω. Ἀφιερώνω ἄρκτον (ἢ ἀντ' αὐτῆς παρθένον, ἢ [ἐν γέν.] ἀπαρχάς) εἰς τὴν Ἄρτεμιν, (ἴδε Ἄρκτος).
Ἀρκτῆ (ἡ), (κατὰ προ.ἐκ τοῦ Ἀρκτίη, ἐνν. δορᾷ), τὸ δέρμα τῆς ἀρκούδας, ἀρκουδοτόμαρον.
Ἀρκτικός, ἡ, όν. Ὁ κείμενος πρὸς ἄρκτον, βόρειος.
Ἀρκτικός, ἡ, όν. (γραμτ.) Ὁ ἀνήκων (τεθεωρεμένος) εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς λέξεως.
Ἄρκτιον (τὸ), φυτ. = Ἄρκειον.
Ἀρκτόμυς, υος (ὁ). εἶδος μικροῦ τετραπόδου, (Γαλλ.) marmotte, [μῦς καὶ
Ἄρκτος (ἡ), ζ. ἡ ἀρκοῦδα. 2) εἶδος μακλακοστράκου (ἀζακοῦ ἢ καγουριοῦ), (Ἄρρτ 2. ε, 16). 3) ἀστερισμός τις (ὁ μεσουρανῶν εἰς μεγάλην [ἴδε Ἄμαξα] ἢ μικρὰν [ἴδε Κυνόσουρα]), (κοιν.) ἄζρον τῆς τραμουντάνας. 4) (συνεχ.) τὸ πρὸς ἄρκτον (τὰ ἄλλ. Βόρειον) μέρος τῆς γῆς.
5) [πλθ.] αἱ εἰς τὴν Βραυρων. Ἀρτεμιτῶν Ἀθην. ἀφιερωμέναι μέχρι γάμου δεκαεπτὰ παρθένοι, (ἴδε Ἀρκτεύω).
Ἀρκτοῦρος (ὁ), [ἄρκτος, οὐρὰ ἢ οὖρος ἢ ὦρα]. λαμπρός τις ἀστὴρ πλησίον (εἰς τὴν οὐρὰν) τῆς μεγάλης ἄρκτου ἢ περὶ τὴν ζώνην ἢ τὰ σκέλη τοῦ ἀρτοφύλακος.
Ἀρκτοφύλαξ, ακος (ὁ). ἀστερισμός τις (πλησ. τῆς μεγ. ἄρκτου), ὁ ἄλλ. Βοώτης καὶ Ὠρίων, [συγχ. μὲ τὸν, ἀποτελοῦντα μέρος αὐτοῦ, Ἀρκτοῦρον).
Ἀρκτόχειρ, ειρος (ὁ). εἶδος τετραπόδου, ἴσ. ὁ Ἀκανθόχειρος.
Ἀρκτύλος (ὁ), τὸ μικρὸν τῆς ἀρκούδας, ἀρκουδάκι, ἀρκουδόπουλον.
Ἀρκτῷος, α, ον, = Ἀρκτικός.
Ἀρκυοστασία (ἡ). τὸ στήσιμον τῶν κυνηγ. δικτύων καὶ ὁ τόπος ὅπου ζήνονται, τὸ ἄλλ. Ἀρκυοστάσιον. [ἐκ τοῦ
Ἀρκύ Ἄρκυς, υος (ἡ), [εἴργω]. εἶδος χονδροῦ δικτύου (πλεγμάτ.) τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ κυνηγοὶ (κυρ.) διὰ τὰ ἀγρίμια.
Ἀρκυοστάσιον (τὸ), ὁ τόπος ὅπου ζήνονται αἱ ἄρκυς.
Ἀρκύστατος (ὁ, ἡ). Π. ζημένος καθὼς αἱ (ἢ περιφραγμένος ἀπὸ) ἄρκυς. ‖ (οὐσ.) Ἀρκυστατον (το), = Ἀρκυοστάσιον.
Ἀρκυωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω [Παρατηρῶ, Παραμονεύω) τὰς στημένας ἄρκυς, εἶμαι.
Ἀρκυωρός (ὁ), [ἄρκυς, ὥρα]. ὁ παραφυλάττων τα στημένα δίκτυα κυνηγ.
Ἅρμα (τὸ), [ἀείρω], πᾶν ὅ,τι ἁπλῶνει (σηκώνει, βαστᾷ, [μεταφορ.] ὑποφέρει ἢβ.) τις, βάρος, φορτίον· ἁγγεῖον ὑγροφορῆς (ἴδε Ἀρκεσίλαϊ).
Ἅρμα (τὸ), [ἁρμός]. ἁμάξι (κυρ. πολεμικὸν ἢ [ἱπποδρομικὸν δίτροχον καὶ συρόμενον ἀπὸ ἄλογα). 2) (συνεκδ.) τα ἄλογα μαζὶ μὲ (ἢ καὶ χωρὶς) τὸ ἁμάξι, ὅθεν) « Ἅρμα λευκόν, » Εὐρ. ἢ « Ἅρματ τρίφατνα, » τὸ (μονολεκτ.) Ἁρματοτροφεῖ.
3) τόπος τις μεταξὺ Λεττικ. ἢ Βοιωτ., ἀπὸ τοῦ ὁπ. ὅταν ἡχμαστεν ἐκομίζετο ἀγαθὸς οἶνος, ἤτρακτε δὲ σπανιώτατα, (ὅθεν ἡ παροιμ.) « Δι' ἅρματος καὶ σπανίως, » Πλ.
Ἁρμά, ᾶς (ἡ), ἀ. ἀντὶ Ἁρμή
Ἁρμαλιά (ἡ), Π. [ἁρμός]. τροφὴ (κυρ. τῆς οπ. ἁπλώνει τις μαζὶ του διὰ τὸν δρόμον ἢ μοιράζεται μὲ ἄλλον), ἐφόδιον, (Ἰταλ.) κομπάνια.
Ἁρμάμαξα (ἡ). εἶδος ἁμάξης σκεπασμένης, (Ἰταλ.) καρέττα, (Τουρκ.) κοτσί.
Ἁρμάτει(τι)ος, α, ον. Ὁ ἀνήκων (ἢ χρησιμεύων) εἰς ἅρμα (ἁμάξι, ὄχημα). ‖. « Νόμος— , » Πλ., σκοπὸς πολεμικός, (Γαλλ.) marche. « Μέλος—, » Εὐρ., τὸ θρηνητικόν, μυρολόγι.
Ἁρματεύω, Μ. εύσω, Π. = Ἁρματηλατέω.
Ἁρματηγός (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἄγων (κινῶν) τὸ ἁμάξι.
Ἁρματηλασία (ἡ). τὸ νὰ διώχνῃ (ὁδηγῇ) τις τὸ ἁμάξι, τρέξιμον μὲ ἁμάξι, [ἐκ τοῦ
Ἁρματηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Διώχνω (Ὁδηγῶ, Τρέχω μὲ) τὸ ἁμάξι. εἶμαι.
Ἁρματηλάτης, ου (ὁ). ὁ ἐλαύνων (διώχνων, ὁδηγῶν, τρέχων μὲ) τὸ ἁμάξι, (Ἰταλ.) καρτσιέρης.
Ἁρματήλατος (ὁ, ἡ), Π. (ἅρμος) ὁ ὑπὸ ἅρματος ἐλαυνόμενος (κατούμενος, διωκόμενος), ἁμαξιτός. 2) ὁ ὑπὸ τῶν τροχῶν τοῦ ἅρματος περιστρεφόμενος (καθὼς ὁ ἄξιων τῆς μυθολογ.)
Ἁρμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἅρμα.
Ἁρματοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω μὲ τὸ ἁμάξι, ἀγωνίζομαι εἰς τὴν ἁρματοδρομίαν.
Ἁρματοδρομία (ἡ). τρέξιμον ἁμαξῶν, ἁμαξοδρομία μὲ ἁμάξια.
Ἁρματοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων μὲ ἁμάξι, ἀγωνιζόμενος εἰς τὴν ἁρματοδρομίαν.
Ἁρματόεις, εσσα, εν, Π. = Ἁρμάτειος.
Ἁρματοκτυπος (ὁ,ἡ), Π. (κυρ. κτύπος) γινόμενος ἀπὸ ἁμάξια.
Ἁρματομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάχομαι ἀπὸ ἁμάξης.
Ἁρματοπηγέω[ποιέω]-ῶ, Μ. ήσω. Πήγνυμι (Κατασκευάζω) ἁμάξι, εἶμαι.
Ἁρματοπηγός[ποιός], οῦ (ὁ). ὁ κατασκευάζων (φθειάνων) ἁμάξια, ἁμαξᾶς.
Ἁρματοτραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω ἵππους δι' ἅρμα (ἴδε τὴν λέξ.), κρατῶ ἁμάξι μὲ ἄλογα (κυρ.) διὰ τὴν ἁρματοδρομίαν.
Ἁρματοτροφία (ἡ). τὸ νὰ τρέφῃ τις ἄλογα διὰ τὴν ἁρματοδρομίαν.
†Ἁρματοτροχία (ἐσφαλμ. κατά τινας) ἀντὶ
Ἁρματροχιά, ας ἡ ᾶς καὶ
Ἁρματροχίη, ης ἡ ῆς, (ἴων.). Τα σχηματιζόμενον κατὰ γῆς ἴχνος (αὐλάκι) τῶν τροχῶν τοῦ ἅρματος, (κοιν.) ἁμαξιλιά.
Ἁρματωλία (ἡ), Θεσ. ἀντὶ Ἁρματηλασία.

Ἁρμενίζω, Μ. ἰων. τακτοποιῶ μὲ πανιά, ξέκ τοῦ
Ἁρμενος, η, ον, (κυρ. πθ. ἡ μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἁραρίσκω), προσηρμοσμένος, προεταιμασμένος· (συνηθ. ὡς ἐπίθ. ἀντὶ) Ἁρμόδιος, ταιριασμένος ἢ εὐάρεστος, ἢ ἐναγκαῖος, ἀπαιτούμενος, (ἅθεν ‖ μσ.) Ἁρμενον (τό), (ἐν γέν.) σύνεργον (ὁποιασδήποτε τέχνης), (ἰδιαιτ. δὲ ἡ συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ πανιὰ μὲ τὰ σχοινιὰ κλπ. τοῦ καραβιοῦ.
Ἁρμή (ἡ), Ἰων. [ἅρω], = Ἁρμογή· (ἰατρ.) ἡ συναρμογὴ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, (ἐπὶ πλητ.) = Συνοὐλωσις, Συμφυή κτλ.
Ἁρμηλατέω-ῶ, Μ. ἦσω, Π. ἀντὶ Ἁρμαηλατέω.
Ἁρμηλάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἁρμαηλάτης.
Ἁρμῖος, ἐπίρ. Π. Ἁρμοῖ.
Ἁρμογή (ἡ)·[ἁρμόζω], = Συναρμογή, ταίριασμα· συνάφεια, ἕνωσις, τάξις, τακτοποίησις, συμμετρία, ἀναλογία· (μσν.) = Ἁρμονία.
Ἁρμόδιος [ἁρμόζω], α, ον. Ταιριασμένος, κατάλληλος, πρόσφορος· ἀνάλογος. (οὐσ.) Ἁρμόδιοι (οἱ), εἰ συγγενεῖς, οἱ οἰκεῖοι, (κοιν.) οἱ ἐδικοί.
Ἁρμοδίως καὶ
Ἁρμοζόντως, ἐπίρ. Καταλλήλως, προσφυῶς· ἀναλόγως, [ἐκ τοῦ
Ἁρμόζω [ἁρμός], Μ. ὁσω, = Συν(Προσ, Ἐφ)αρμόζω, ταιριάζω· ἑνόνω· συνδέω· (μσν.) ῥυθμίζω· (τρπ.) ἁρμόζομαι ἢ ὑπανδρεύομαι· συμβιβάζομαι. Ἅρ.
Ἁρ(Ἀρ)μῶ, ἐπίρ. Π. [ἁρμός], = Ἄρτιως, νεωστί, πρὸ ὀλίγου, παρευθύς, ἀμέσως.
Ἁρμολογέω-ῶ, Η ἦσω, Συλλέγω· συναρμόζω (συνθέω, τακτοποιῶ κτλ.).
Ἁρμολογία (ἡ), συναρμογή.
Ἁρμολόγος (ὁ, ἡ), ὁ συναρμόζων κτλ.
Ἁρμονία (ἡ), = Ἁρμός. 2) (μτφρ.) συνήθεια, συμφωνία, συμβιβασμός· ὁμόνοια. 3) τάξις, εὐταξία· κανονισμός, διάταξις. 4) ἀναλογία, συμμετρία, εὐρυθμία, (μσν.) τὸ εὔηχον ἀποτέλεσμα τῆς συμφωνίας· σκυπὸς, ἦχος.
Ἁρμονικός, ἡ, όν. Ὁ ἐνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ἁρμονίαν· μουσικός.
Ἁρμόνιος (ὁ, ἡ), = Ἁρμόδιος, προσφυής.
Ἁρμονιώδης, ες (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς ὁμόνοιαν, μὲ τὸν ὁποῖον καθεὶς ταιριάζει (συμβιβάζεται, ἠμπορεῖ νὰ ζήσῃ).
Ἁρμονίως, ἐπίρ. Μὲ ἁρμονίαν, προσφυῶς.
Ἁρμός (ὁ), [ἅρω], = Ἄρθρον, κόμπος, κλείδωσις (κυρ. τῆς ὠμοπλάτης). (συνεδρ.) τὸ μέρος ὅπου συναρμόζεται (ἀνοιγοκλείει) ἡ θύρα (κτλ.), (Τουρκ.) φεζέλι. 2) (σπν.) ξυλοκάρφι, καὶ 3) (τρκ.) συναρμογή, διοργανισμός.
Ἁρμοσία (ἡ), Π. ἀντὶ
Ἁρμοσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἁρμόζειν, ἕνωσις, συνάφεια, συν(προσ)αρμογή, ταίριασμα, (σπν.) διαίκησις, κτλ.
Ἁρμοσμα (τό) πᾶν ξύλινον χρησιμεύον ταιριασμένον κτλ., = Ἅμμα.
Ἁρμόστης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἁρμοστής.
Ἁρμοστήρ, ῆρος καὶ
Ἁρμοστής, οῦ (ὁ), (ἐν γέν.) ὁ ἁρμόζων (ταιριάζων, συμβιβάζων, τακτοποιῶν κτλ.) (ἰδιαιτ. δὲ ὁ παρὰ τῶν Δακεδ. σελλόμενος εἰς τὰς ἀποίκους ἢ συμμάχους ὑπηκόους πόλεις) διευθυντής, διοικητής, ἔπαρχος κτλ. (ὁθ. Ἐκκλησ.) = Ἐπίσκοπος.
Ἁρμοστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν (ἢ χρησιμεύων, ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ ἁρμόζειν ἢ ἁρμόζεσθαι.
Ἁρμοστός, ἡ, όν. Ὁ ἁρμοσθείς ἢ δυνάμενος ἁρμοσθῆναι· ἁρμόδιος, ταιριασμένος, ἀνάλογος κτλ. ‖ (οὐσ.) Ἁρμοστὴ (ἡ), ἡ ἁρραβωνιαστικὴ ἢ ἡ σύζυγος.
Ἁρμόστωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἁρμοστής.
Ἁρμόσυνος (ὁ), = Ἁρμοστής· (ἰδιαιτ. δὲ εἰς τὸ πλθ.) οἱ ἀπὸ τῆς εὐταξίας τῶν γυναικῶν διορισμένοι ἐν Σπάρτῃ ἄρχοντες.
Ἁρμοττόντως, ἐπίρ. = Ἁρμοζόντως, [ἐκ τοῦ
Ἁρμόττω, Μ. ὁσω, Αττ. ἀντὶ Ἁρμόζω.
Ἅρνα (τὸν), αἰτ. τοῦ (ἰχθ.) Ἅρς ἢ Ἀρήν.
Ἀρνακίς, ίδος (ἡ). τὸ δέρμα (ἢ προβιά) τοῦ ἀρνιοῦ, (κοιν.) ἀρνιακό, (καὶ ἄλλ.) ψαφάκι.
Ἀρνέα (ἡ), = τῷ προηγ.
Ἀρνεῖον (τό), τόπος ὅπου πωλεῖται κρέας ἀρνήσιον.
Ἀρνειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀρνόν, ἀρνήσιος.
Ἀρνειός (ὁ), τὸ ἀρσενικὸν καὶ τέλειον τὴν ἡλικίαν ἀρνί, κριάρι.
Ἀρνειοποίνης, ου (ὁ), Π. ὁ τρώγων (θηνεύμενος, τρεφόμενος μὲ) ἀρνία, ἀρνοφάγος.
Ἀρνέομαι-οῦμαι [ἀ, αἴρω, ἢ ἀρνέω], Μ. ήσομαι (ἀόρ. Ἠρνησάμην ἢ Ἠρνήθην, πρκ. Ἤρνημαι). Λέγω τὸ Ὄχι· ἀποποιοῦμαι· παραιτοῦμαι· δὲν στέργω. « Ἀρνεῖται τὸν γάμον, » Ὀδ. Α. « Οὐκ ἐξ', οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι, » Ὀδ. Θ. « Ἀρνεῖσθαι τοὺς ξενιστάς, » Σχολ. Ἀρσφ., ἀντὶ Τὸ δάνειον. « Ἀνέως ἠρνήσαντο, » Ἐπιγρ., ἀντὶ Τὴν ἀνδρικὴν φύσιν. « Ἠρνοῦντο μὴ αὐτόχειρες γενέσθαι, » Ξεν. « Οὐδ' ἀρνητὸν ὡς οὐκ εἶσι, » Δμ.
Ἀρνεσαι, Π. δοτ. πλθ. τοῦ Ἀρνός.
Ἀρνευτήρ (ὁ), Π. [ἀρνεύω]. βουτηκτής, καλυμβητής, (παρβλ. Κυβιστητήρ.)
†Ἀρνευτήρια (ἡ ἢ τά). ἡ τέχνη (τὰ γυμνάσματα) τοῦ ἀρνευτῆρος.
Ἀρνευτής, οῦ (ὁ), = Ἀρνευτήρ, ὁθ. 2) εἶδ. ὄψαριου (ἴδε Ἱππουρος), [ἐκ τοῦ
Ἀρνεύω, Η. εὑσω. Π. πηδῶ (κυρ. μὲ τὸ κεφάλι τὸν κατήφορον, καθὼς τὰ ἀρνιά), (ἅθεν) κύπτω (βουτῶ) κατακέφαλα εἰς τὸ νερὸν (καθὼς οἱ καλυμβηταί).
Ἀρνηπαίθιος (ὁ, ἡ)· ὁ ἀρνούμενος τὸν θεόν.
Ἀρνήσιμος (ὁ, ἡ)· τὸν ὁπ. δύναταί τις ν' ἀρνηθῇ.
Ἄρνησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀρνεῖσθαι.
Ἀρνητέον, θεσ. τοῦ Ἀρνεῖσθαι.
Ἀρνητικός, ἡ, όν. Ὁ σημαίνων (ἢ ἐπιρρεπὴς πρὸς) ἄρνησιν.
Ἀρνητικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀρνητικὸν τρόπον.
Ἀρνίον (τό), ὑποκορ. τοῦ (ἰχθ.) Ἀρήν, ἀρνάκι.
Ἀρνίγλωσσον (τὸ), φ. τ. (κοιν.) πεντάνευρο· ἢ παξί.
Ἀρνός, οῦ (ὁ), (κυρ.) γεν. τοῦ [ἀχρ.] Ἄρις ἢ Ἀρήν, [ἡ δοτ. Ἀρνί, ἡ αἰτ. Ἄρνα, διάκ. Ἄρνε, οἶν, πλθ. Ἄρνες, Ἀρνῶν, Ἀρνας], ἀρνί (κυρ. τὸ ἄρσεν.). Ζ. Ἀμνός (τὸ ἀπ., ἀναπλ. εἰς τὰς ἀχρ. πτ.).
Ἀρνοφαγος (ὁ, ἡ), Ζ. Ἀρνειοποίνης.
Ἀρνόφυλλον (τό), φυτ. = Κύπειρος.
Ἀρνυμαι (χωρὶς Μ.), Π. [αἴρω], ταίρνω, λαμβάνω, [ἡ μαζ λ.] προσπαθῶ νὰ λάβω (ν' ἀποκτήσω, νὰ κερδήσω, νὰ γλυτώσω κτλ.). (σπν.) προκρίνω, προτιμῶ.
Ἀρνωβύς (ὁ). βλ. ψωβύς ὃς τις ἐλάμβανε μισθὸν ἀρνίον. (παρβλ. Τραγωβύς).
Ἀρ-ών, ῶνος (ὁ). μάνδρα ἀρνίων.
Ἀρξεῦμαι, Δ. ἀντὶ Ἄρξομαι, μέλλ. τοῦ Ἀρχομαι.
Ἀροίμαν, Δ. ἀντὶ Ἀρόμην, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ὑκτ. τοῦ Αἴρω.
Ἄρομα (τὸ), [ἀρόω]. τόπος ὠργωμένος ἢ διὰ ὄργωμα.
Ἀρόμην, Π. ἀντὶ Ἠρόμην, μσ. ἀόρ. 6. τοῦ Αἴρω.
Ἀρόμε(μεν)αι, Δ. Π. ἀντὶ Ἀραῦ, ἐνεστ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀρόω.
Ἄρον, ἀόρ. ἀ. τῆς πρς. τοῦ Αἴρω.
Ἄρον (τό), γέν. φυτ. (ἴδε Δρακόντιον καὶ Κολοκάσιον.)
Ἄρος [αἴρω], εος (τό), Π. (σπν. ἢ σχεδὸν ἄκλιτ.) ὄφελος, κέρδος, (παρβλ. Ἄρωμ.
Ἀρόσιμος [ἀρόω], η ἢ ος, ον. (κυρ. τόπος) Κλῆρος διὰ ὄργωμα, γεωφόρισιμος, [ἐπ.] εὔφορος, [μτφρ.] γανιμος.
Ἄροσις [ἀρόω]. εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ γεωργεῖν, ὄργωμα 2) Π. = Ἄρουρα, ἀγρὸς ἄροσιμος ἢ ὠργωμένος.
Ἀροτέον, θετ. τοῦ Ἀρόω.
Ἀροτὴρ (ὁ)· ὁ ἀροτριῶν (ὀργάνων), γεωργός, ζευγᾶς. « Βοῦς, — » Ἐπ., τὰ [κοιν.] καμαστερὰ (βώδ.) [μτφρ.] γεννήτωρ, πατήρ.
Ἀροτήριος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀροτήσιος.
Ἀρότης, ου (ὁ), = Ἀροτὴρ.
Ἀροτήσιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄρόσιμος.
Ἀροτήσιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸς ἄρωσιν ἐπιτήδειος (ἀρμοδιος).
Ἄροτος (ὁ), = Ἄροσις, ὄργωμα, (ἐν γέν.) ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς, (μτφρ.) τεννοποίησις. 2) = τῷ
Ἀροτός (ὁ), ὁ καιρὸς τοῦ ἀρότου (τοῦ ὀργώματος), (ὅθεν συνεδρ.) = Ἀνειωτός.
Ἀροτός, ἡ, όν. Ὁ ὠργωμένος ἢ ἀρόσιμος.
Ἀροτραῖος, α, ον, Π. ὁ ἐνήκων εἰς τὸ ἄροτρον, γεωργικός.
Ἀρότρευμα (τό), = Ἄρομα.
Ἀροτρεύς, έως καὶ
Ἀροτρευτὴρ (ὁ), = Ἀροτὴρ, γεωργός, [ἐκ τοῦ
Ἀροτρεύω, Μ. εὑσω, Π. = Ἀροτριάω.
Ἀροτρητὴς, οῦ (ὁ), = Ἀροτὴρ. 2) = Ἄροτρον.
Ἀροτρίασις, εως (ἡ) ὄργωμα, [ἐκ τοῦ
Ἀροτριάω-ῶ, Μ. ἀσω (πθ. πρκ. Ἀροτρίαμαι [σημ.] κτλ.). Ἐργάζομαι τὴν γῆν μὲ τὸ ἄροτρον, ὀργόνω, κάμνω χωράφι.
Ἀρότριος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀρόσιμος καὶ Ἀροτρικός.
Ἀροτριόπλουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀροτριῶν ἐναλλὰξ ὁχλ. ἀνόγων καὶ ἐποτρέρων [κα-

θὲς οἱ ἀγωνιζόμενοι τὸν δίαυλον), (παραβλ. Βαυστραφηδόν).
Ἀροτροειδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ➝ Ἄροτρον (τὸ), [ἀρόω]. ἀλέτρι.
Ἀροτροπονος (ὁ, ἡ). ὁ πονῶν (κοπιάζων) περὶ τὸ ἄροτρον.
Ἀροτρόπους, οδος (ὁ, ἡ). τὸ ὑνὶ ἢ τὸ (κοιν.) Ἀλετροπόδι, (παρβλ. Γύης).
Ἀροτροφορέω-ῶ, Μ, ήσω. Φέρω [Σύρω] τὸ ἄροτρον.
Ἄρουρα (ἡ), [ἀρόω]. ὁ ἀργαμένος ἢ ἀράσιμος τόπος, χωραφότοπος (ἐν γέν.) ➝ Ἀγρὸς ἢ Πεδιάς. (Π.) Γῆ, (καὶ μτφρ.) ἡ καλλία τῆς μητρός. 2) (σπν.) ➝ Αἰγίον. 3) μέτρον ἐκτάσ. (100 πηχ. Αἰγυπτ.), στρέμμα.
Ἀρουραῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ διατρέφων εἰς τὰς ἀρούρας, ἀγροτικός, χωρικός.
Ἀρούριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄρουρα, χωραφάκι.
Ἀρουρίτης, ου (ὁ), ➝ Ἀρουραῖος. ➝ Μῦς —, ➝ Βαυρ.
Ἀρουροπόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πονῶν (κοπιάζων) εἰς τὰς ἀρούρας, γεωπόνος.
Ἀρόω-ῶ [ἔρα ἠαῖρω], Μ. ἀρόσω (ἀόρ. Ἤροσα, πρκ. Ἀρήροκα καὶ πθ. Ἀρήρομαι, ἀόρ. πθ. Ἠρόθην), ➝ Ἀροτριάω, ὀργώνω, (ἐν γέν.) καλλιεργῶ τὴν γῆν· (σπν.) σπέρνω· (μτφρ.) τεκνοποιῶ.
Ἀρόωσις, ιος (ἡ), Π. ἀνεί Ἄροσις.
Ἁρπάγδην, ἐπίρ. Ἁρπαχτά, ἁρπακτικά, μὲ βίαν, μὲ ὁρμήν.
Ἁρπαγεύς, εως (ὁ), ➝ Ἅρπαξ.
Ἁρπαγή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἁρπάζειν, ἡ διὰ βίας ἁρπαίρεσις, ἅρπαγμα.
Ἁρπάγη (ἡ). ἀγκιστροειδὲς ἐργαλ. (Ταυρκ.) τσιγκέλι, ἡ κάνζα.
Ἁρπαγμαῖος, α, ον καὶ
Ἁρπάγμος, η ἢ ος, ον, Π. ➝ Ἁρπακτός.
Ἁρπαγίμως, ἐπίρ. ➝ Ἁρπάγδην.
Ἁρπάγιον (τὸ), ἀγγεῖόν τι στενόλαιμον τρυπημένον κάτωθεν ἐν εἴδει κλεψύδρας.
Ἅρπαγμα (τὸ). τὸ ἁρπαγμένον ἢ εὔκολον ν' ἁρπαγῇ πρᾶγμα, (ἐν γέν.) πρόχειρον καὶ εὔκολον κέρδος, ἔρμα σν (« Τὴν συντυχίαν ἅρπαγμα ποιησάμενος, « Ἰλ.) (εἰς τὸ πλθ.) κλεψιαίς, ἁρπαγαίς, (Ταυρκ.) χαμίνια, « Τὰ περὶ τὰς τριήρεις ἁρπάγματα, « Λξ.
Ἁρπαγμός (ὁ), ➝ Ἁρπαγή ἢ Ἅρπαγμα.
Ἅρπαγος (ὁ), (μτγν.) ἀντὶ Ἅρπαξ.
Ἁρπάζω [Ἔρπω], Μ. ἁσω ἢ ἄσομαι ἢ ἄξω (ἀόρ. Ἥρπασα [ξα], πρκ. Ἥρπακα ἢ πθ. Ἥρπασμαι ἢ Ὑφαγμαι, ἀόρ. Ἡρπάσθην καὶ β'. Ἡρπάγην, καὶ τὸ θετ. Ἁρπακτέον ἢ Ἁρπαστέον). Ἁδράχνω (Παίρνω, Σηκόνω, Ἁφαιρῶ) τι δυναμικῶς καὶ μὲ βίαν· κλέπτω. « Μὴν οὐ κέκλοφας, ἀλλ' ἥρπακας; « Ἀρχ. « Σχίζαν ἁρπάσασα, « Δίλ. « Ἁρπάζει ὁ ἵππος τὸν γαλῆνον (ὁ ποταμὸς τοὺς διαβαίνοντας), « Ξεν. « Λύκος πρόβατον ἁρπάσας. « Μυθ. « Τὴν Ἑλέναν Πάρις ἥρπασε, « Θκρ.
Ἁρπάκτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ
Ἁρπακτήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἁρπακτής.
Ἁρπακτήριος, α ἢ ος, ον, Π. ➝ Ἁρπακτικός.
Ἁρπακτής, οῦ (ὁ). ὁ ἁρπάζων, Ἅρπαξ, ἢ ➝ τῷ
Ἁρπακτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἰδίωμα (συνειθίζων ἢ ἠμπορῶν) ν' ἁρπάζῃ, ἅρπαγος.
Ἁρπακτικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἁρπακτικὸν τρόπον, ἁρπακτικά.
Ἁρπακτός, ἡ, όν, ➝ Ἁρπακτικός.
Ἁρπεδής, ες (ὁ, ἡ), Π. [†ἅρω, πέδος]. ἐπίπεδος, ἰσοπεδος, ὁμαλός. [ἔθεν
†Ἁρπεδίζω, Μ. ἰσω. Κάμνω τι ἐπίπεδον, ἰσάζω τὴν ἐπιφάνειάν του.
Ἁρπεδόεις, εσσα, εν, Π. ➝ Ἁρπεδής.
Ἁρπεδονάπτης, ου (ὁ). ὁ καταμετρῶν μὲ τὸ στρεμματόσχοινον τὴν γῆν, γεωμέτρης, [ὄπτω καὶ
Ἁρπεδόνη (ἡ). [ἁρπάζω]. (ἐν γέν.) σχοινί, τριχιά· νῆμα, κλωστή· (ἰδιαιτ. δέ) θηλειὰ (διὰ κυνηγίου), πέδιλον στρεμματοσχοινον, κόρδα (τοῦ τόξου).
Ἁρπεδονίζω, Μ. ίσω. Πιάνω (Κυνηγῶ) μὲ τὴν ἁρπεδόνα, παγιδεύω.
Ἁρπεδών, όνος (ἡ) ➝ Ἁρπεδόνη.
Ἅρ(Ἀρ)πεζα (ἡ) καὶ
Ἅρ(Ἀρ)πεζος (ὁ), Π. [ᾰ] ➝ Αἰμασιά, ἀγκαθοφράκτης, ἢ τοῖχος χωρὶς λάσπην ἢ ἀσβέστην, (κοιν.) ξερολίθι.
Ἅρπη (ἡ)· (ἐν γέν.) κάθε ὀρεπαυχειδὲς ἢ ἀγκιστρωτὸν ἐργαλ., (ἰδιαιτ. δέ) τὸ ὀδοντωτὸν δρεπάνι, ἢ κόσσα. « Ἅρπην καρχαρόδοντα, « Ἴλ. 2) τὸ κυρτὸν σίδηρον μὲ τὸ ὁπ. διευθύνουν τοὺς ἐλέφαντας. 3) εἰδ. ἁρπακτικοῦ δικτυοειδοῦς ἢ ξιφακειοειδοῦς θαλασσίου πτηνοῦ (παρβλ. Ἰκτῖνος). 4) ἀστερισμός τις (πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ Περσέως.
Ἁρ(Ἀρ)πίς, ίδος (ἡ), Π. [ῥάπτω]. εἰδ. ὑποδημάτων, (παρβλ. Ἀρβύλη ἢ Κρηπίς).
Ἅρπυια (ἡ), [ἁρπάζω]. τερατόμορφόν τι ὂν τῆς μυθολογίας, θηλυκὸν κακοποιὸν δαιμόνιον· (ἀλληγορ.) ➝ Τυφών, σίφωνας, ἀνεμοστρόβιλος, (ἐθ.) « Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο, « Ὀδ. Α. « Ἀναρπάξασα θύελλα, « Ἰλ., τοὺς ἀπὸ ὁ ἄνεμος ἠφάνισθησαν κατὰ κράτος, ἐξαφάνισαν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.
Ἁρπυιόγονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν ἁρπυιῶν.
Ἅρπυς, υος (ὁ). Π. [ἁρπάζω], Αἰολ. ➝ Ἕρως, (παρβλ. Ἀρτύς).
Ἁῤῥάβδος (ὁ, ἡ), ➝ Ἀραβδος. χωρὶς ῥάβδον ἢ ῥάβδους (χλώους ἢ ἀφάβδους), ἴδε ᾰ
Ἀῤῥάβδωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ῥαβδωτὸς (ἀραβδωτός).
Ἀῤῥαβών [Ἑβρ.], ῶνος (ὁ) ἢ δοθεῖσα προκαταβολὴ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς συμφωνίας, (Ἰταλ.) κάπαρον, (Τουρκ.) πέϊ (κατ' ἔκτ.) ➝ Ἐνέχυρον.
Ἀῤῥαβωνίζω, Μ. ίσω. Δίδω ἀῤῥαβῶνα, (ἐπιτ.) ἐξασφαλίζω δι' ἀῤῥαβῶνος, (Ἰταλ.) καπαριάζω, (Τουρκ.) πειλεστίζω.
Ἀῤῥαγής, ές (ὁ, ἡ), ➝ Ἀῤῥήκτος. ‖ (μτγν.) « Ἀῤῥαγὲς ὄμμα, ἀξ., τὸ μὴ θλαστόν.
Ἀῤῥαδιούργητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ῥᾳδιουργῶν ἢ μὴ ῥᾳδιουργούμενος· προσεκτικός, τίμιος.
Ἀῤῥάζω [ἀνάπτ.]. (ἐπὶ σκύλ.) Γρυπάζω, κάμνω ἀῤῥ., (παρβλ. Γά[Ῡ]ζω).
Ἄῤῥαιστος (ὁ, ἡ), [ᾰ, ῥαίω]. ἄωτος, ἀκήραιος· ἀκαταγώνιστος.
Ἀῤῥαντος (ὁ, ἡ). ἀῤῥάντιος.
Ἄῤῥατος (ὁ, ἀ). Δ. ἀντὶ Ἄῤῥητος.
Ἄῤῥαφος ᾰ
Ἀῤῥαφής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἀφήν.
Ἄῤῥεκτος (ὁ, ἡ), Π. [ᾰ, ῥέζω], ➝ Ἀπέραντος, ἀτελείωτος.
Ἄῤῥεν, ὡδ. τοῦ Ἄῤῥην.
Ἀῤῥενίζομαι, ➝ Ἀνῤῥίζομαι.
Ἀῤῥενικός, ἡ, όν, Ἀττ. ἀντὶ ἀρσενικός· ἀνδρικός.
Ἀῤῥενιστέον, θετ. τοῦ Ἀῤῥενίζομαι.
Ἀῤῥενογενής, ές (ὁ, ἡ). ἀνδρικοῦ γένους, ἀνδρικός.
Ἀῤῥενογονία (ἡ) γέννησις (τεκνογονία) ἄρσεν. παιδίων, [ἐκ τοῦ
Ἀῤῥενογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν ἄρσεν. παιδία.
Ἀῤῥενόμορφος (ὁ, ἡ). ➝ Ἀῤῥενωπός.
Ἀῤῥενόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἄρσεν. τὰ δίδυμα γεννήτωρ.
Ἀῤῥενοπληθής, ες (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (συνειμένους ἀπὸ) πλῆθος ἀνδρῶν.
Ἀῤῥενοποιός (ὁ, ἡ), ➝ Ἀνδροποιός.
Ἀῤῥενότης (ἡ) ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἄῤῥενος, ἦθος (φρόνημα) ἀνδρικόν, ἀνδρία.
Ἀῤῥενοτοκέω-ῶ, Π. ήσω. Γεννῶ ἄρσεν. παιδ., εἶμαι ➝
Ἀῤῥενοτόκος (ὁ, ἡ). ἡ γεννῶσα ἄρσεν. παιδ.
Ἀῤῥενοφανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν μόνον (ἐξωτερικὴν) ἄῤῥενος, θηλυδρίας. (Ι. Λυδὸς ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν, Γ, 62)
Ἀῤῥενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ἄνδρα (ἀνδρεῖον κτλ.), ἴδε Ἀνδρίζω.
Ἀῤῥενώδης, ες (ὁ, ἡ), ➝ Ἀνδρικός, Ἀῤῥενωπός.
Ἀῤῥενωδῶς, ἐπίρ. ➝ Ἀνδρικῶς.
Ἀῤῥενωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ➝
Ἀῤῥενώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄρσεν. ἢ ἀνδρ. ὄνομα.
Ἀῤῥενωπία (ἡ). τὸ ζνέ τις ➝
Ἀῤῥενωπός, ἡ ἢ ός, ον. Ὁ ἔχων ὄψιν ἀῤ

κτ. μορφήν, [χ. συνκδχ.] φρόνημα, χαρακτῆρα) ἀνθρια.
Ἀῤῥενωπῶς, ἐπίῤ. Ἀῤῥενωδῶς, ἀνδρικῶς.
† Ἀῤῥενώψ, ῶπος (ὁ, ἡ), = Ἀῤῥενωπός.
Ἀῤῥεπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μηδετέρωσε ῥέπων, ἀκλινής, ἰσόῤῥοπος· σταθερός. ἄκαμπτος, ἀμετακίνητος· ἀμετάβλητος. 2) ὁ μὴ ἔχων ῥοπήν (βάρος), ἀσήμαντος· ἀνεπαίσθητος.
Ἀῤῥεπῶς, ἐπίῤ. Μὲ ἰσορροπίαν, ἀκλινῶς· ἀμετατρέπτως· ἀνεπαισθήτως.
Ἀῤῥοφία (ἡ). τὸ μὴ ῥέπειν· σταθερότης, ὁμαλότης χαρακτῆρος.
Ἄῤῥητος (ὁ, ἡ), ὅστις δὲν ἐῤῥάγη ἢ δὲν ῥήγνυται (σπάνες, κόπτεται, σχίζεται κλ.). κυκνὸς, ὑγιερός, ζερεός (συνκδχ.), ἀκαύραστος, ἀκαταπόνητος· ἀδιάκοπος, κτλ.
Ἀῤῥήτως, ἐπίῤ. Χωρὶς νὰ σπάνῃ (κόπτεται κτλ.), ἀκαταπονήτως.
Ἀῤῥημοσύνη (ἡ). ἀκρασιωσύνη, τὸ νὰ ἦνέτις·
Ἀῤῥήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προφέρων μήτε λέξιν, σιωπηλός.
Ἄῤῥην, ενος (ὁ, ἡ), καὶ Ἄῤῥεν, ενος (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Ἄρσην, Ἀρσενικός, {γραμτ.} ἄρσεν, γένος· (συνκδχ.) = Ἀνδρικός, ῥωμαλέος, εὔτολμος, δυνατός, κτλ. {παρβλ. † Ἀρήν καὶ Ἀνήρ}.
† Ἀῤῥηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαλόνω, γρηνιάζω, εἶμαι –
Ἀῤῥηνής, ές (ὁ, ἡ), Π. {ἄνμτκ}, (κυρ. ἐπὶ σκύλ.) ἄγριος, δαγκανιάρης, {κοιν.} γρηνιάρης, {παρβλ. Γρύζω}.
Ἀῤῥησία (ἡ), = Ἀῤῥημοσύνη.
Ἀῤῥητολεπταπνευστος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὀκ. ἡ λεπτότης τῆς πνοῆς (τοῦ πνεύματος) δὲν ἐκφράζεται.
Ἀῤῥητοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, Κάμνω (καὶ
Ἀῤῥητοποιία (ἡ), τὸ νὰ κάμνῃ τις καὶ
Ἀῤῥητοποιὸς (ὁ, ἡ), ὁ πράττων ἄῤῥητα διὰ τὴν αἰσχρότητά των ἔργα, ἀχρειότητες αἵτινος δὲν λέγονται.
Ἀῤῥητόρευτος (ὁ, ἡ). χωρὶς (μὴ σπουδάσας τὴν) ῥητορικήν.
Ἄῤῥητος, ος, ον Π. η, ον, [ἀ, ῥητός]. Περὶ οὗ δὲν ὡμίλησεν ἢ δὲν ὁμιλεῖ ἢ δὲν δύναται (ἢ δὲν πρέπει) νὰ ὁμιλήσῃ τις, (ἐκκλ.) = Ἀνέκφραστος, ἀξεστόμιστος, Ἀπόῤῥητος κτλ. {ἢ καθὸ} μυστηριώδης, ἱερός, {ἢ καθὸ} ἄγνωστος, ἀσήμαντος. {ἢ καθὸ} ἀνήκουστος. {ἢ καθὸ} αἰσχρός· ἀποτρόπαιος. {Ἴδε καὶ Ῥητός}.
Ἀῤῥητουργία (ἡ) = Ἀῤῥητοποιία, αἰσχρουργία
Ἀῤῥητουργικός, ή, όν, = Ἀῤῥητοποιός, αἰσχρουργός.
Ἀῤῥήτως, ἐπίῤ. Μὲ {Εἰς} τρόπον ἀῤῥήτου, ἀνεκφράστως, μυστηριωδῶς.
Ἀῤῥηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ) τὰ σύμβολα τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὰ Ἀῤῥηφόρια, εἶμαι Ἀῤῥηφόρος {ἴδε τὴν λέξ.}.
Ἀῤῥηφόρια (τὰ). ἡ ἑορτὴ καὶ ἡ ἐν αὐτῇ τελουμένη πομπὴ τῆς Ἀῤῥηφορίας.
Ἀῤῥηφορία (ἡ), = Ἀῤῥηφόρια. 2) τὸ νὰ ἦνέ τις·
Ἀῤῥηφόρος (ἡ), [ἄῤῥητον ἢ Ἔρση, φέρω]. παρθένος Ἀθηναία, ἥτις, εἰς τὴν πομπὴν τῶν Ἀῤῥηφορίων, ἐκράτει τὰ ἱερὰ σκεύη μὲ τὰ μυστηριώδη σύμβολα τῆς Ἀθηνᾶς ἢ τῆς Γῆς.
Ἄῤῥηχος (ὁ, ἡ), Π., Ζ. Ἄῤῥηχος.
Ἀῤῥιγέως, ἐπίῤ. Ἰων. ἀντὶ Ἀῤῥίγως.
Ἀῤῥίγητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ῥιγῶν (μὴ ψυχρὸν ἀποψύχος, ἢ φόβον), ἀτρόμητος, {ἴδε καὶ
Ἄῤῥιγος (ὁ, ἡ), (τὸ παραθ. -ότερος, -τατος) ὁ μὴ αἰσθανόμενος ψύχος, μὴ κρυόνων.
Ἀῤῥίγως, ἐπίῤ. Χωρὶς νὰ κρυόνῃ (ἢ νὰ τρέμῃ) τις, ἀφόβως.
Ἄῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ῥίζας.
Ἀῤῥίζωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ῥιζώσας ἢ μὴ ῥιζωμένος. « Αἱ μὲν πίνναι ἐῤῥίζωνται· οἱ δὲ σωλῆνες ἀῤῥίζωτοι διαμένουσι. » Ἄρστ.
Ἀῤῥῖν καὶ Ἄῤῥις, ινος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ῥῖνα (μύτην καὶ συνκδχ. ὄσφρησιν).
Ἀῤῥίπιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ῥιπιζόμενος (ἀνεμιζόμενος). « Μόνα σήπεται τῶν σωμάτων ὅσα, φύσιν ἔχοντα θερμὴν καὶ ὑγράν, ἀδιάπνευστα καὶ ἀῤῥίπιστα {ἄλλ. ἀναῤῥίπιστα} μένει ἐν θερμῷ καὶ ὑγρῷ χωρίῳ· εἰ δ' ἐν κινήσει τε εἴη καὶ ῥιπίζοιτο, δύναιτ' ἂν ἄσηπτα φυλάττεσθαι. » Γαλ.
{Ἀῤῥιχάομαι-ῶμαι}, Μ. ήσομαι, {ἄχρ.} πρωτότ. τοῦ Ἀναῤῥιχάομαι, [ἐκ τοῦ
Ἄῤῥιχος (ὁ χ Ἀττ. ἡ) ἀντὶ Ἄρσιχος, [ἄρσις] καλάθι, κοφίνι, χερσκάλαθου, {παρβλ.} Δάρκος.
Ἀῤῥοια καὶ (Ἴων.) Ἀῤῥοίη (ἡ). παῦσις (ἔλλειψις) ῥοῆς ὑγρῶν {ἰδιαιτ. παρ' ἰατρ.} στάσις τῶν καταμηνίων.
Ἄῤῥοπος (ὁ, ἡ), = Ἀῤῥεπής.
Ἀῤῥυθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω (Εἶμαι χωρὶς, ἢ Σφάλλω ε' ς τὸν) ῥυθμόν, κάμνω παραφωνίας.
Ἀῤῥυθμία (ἡ). ἔλλειψις ῥυθμοῦ, κακοφωνία, παραφωνία.
Ἀῤῥυθμιστής, ου (ὁ). ὁ πίνων χωρὶς ῥυθμόν (τάξιν, μέτρον).
Ἄῤῥυθμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ῥυθμὸν (τάξιν, ἀναλογίαν), ἀνάρμοστος, ἄμετρος· ἄτακτος
Ἀῤῥύθμως. ἐπίῤ. Χωρὶς ῥυθμὸν (τάξιν, μέτρον, ἀναλογίαν κτλ.), ἀτάκτως, ἀναρμόστως.
Ἀῤῥύπαντος (ὁ, ἡ), = Ἀμόλυντος, ἄλεθρος
Ἀῤῥύπαρος καὶ
Ἄῤῥυπος (ὁ, ἡ)· ὁ μὴ ἔχων ῥύπον (λέραν), καθαρός.
Ἄῤῥυκτος (ὁ, ἡ), [ἀ, ῥύκτω]. ἄπλυτος.
Ἀῤῥύπωτος (ὁ, ἡ), = Ἀῤῥύπαντος καὶ Ἄῤῥυπος.
Ἀῤῥύσιαστος (ὁ, ἡ), [ἀ, ῥυσιάζω]. ὁ μὴ λησθεὶς ὡς λάφυρον ἢ ἐνέχυρον, ἀνεπηρέαστος.
Ἀῤῥυτίδωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ῥυτίδας, {ἐπμ.} νεαρός, {ἐπὶ καρπ.} νωπός.
Ἀῤῥωδέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Ὀῤῥωδέω.
Ἀῤῥωδίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὀῤῥωδία.
Ἀῤῥώξ, ῶγος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀῤῥαγής, ἄσχιστος, ἀῤῥάγιστος, ἄσκαπτος.
Ἀῤῥωστέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀσθενῶ, εἶμαι ἄῤῥωστος (ἀδύνατος, ἀνήμπορος), {παρβλ. Νοσῶ}.
Ἀῤῥωστημα (τὸ). πάθος, ἀῤῥωστία, {παρβλ. Νόσημα}.
Ἀῤῥωστήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄῤῥωστος. {ἠμαλλ. φιλάσθενος, καὶ ιν. ἰάῤῥωστιάρης
Ἀῤῥωστία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀῤῥώστου, ἀτονία, ἀδυναμία, Ἀσθένεια, {παρβλ. Νόσος}. 2) ἔλλειψις προθυμίας ἢ θελήσεως, ἀνορεξία. « Ἐν ἀῤῥωστίᾳ τοῦ χρατεύειν ἦσαν, » Θκ., = Οὐκ ἐῤῥώοντο ἐς το.
Ἄῤῥωστος (ὁ, ἡ), [ἀ, ῥώννυμαι], = Ἀσθενής, ἀδύνατος, ἀνήμπορος. 2) ὁ πιοῦσ-
μος, ἀθρανής. « Πολλῷ ἐς τὴν μισθοδοσίαν ἀῤῥωστότερον γενόμενον, » Θκ.
Ἀῤῥώστως, ἐπίῤ. Εἰς κατάστασιν ἀῤῥωστίας.
(Ἄρς), ἄχρ. ὄνομ. τῆς γεν. Ἀρνός.
Ἄρσαι, Π. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἄρδω ἢ τοῦ {ἀχρ.} Ἄρω, ἢ Αἰολ. ἀντὶ Ἄραι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Αἴρω.
Ἀρσάμενος, η, ον, Αἰολ. ἀντὶ Ἀρόμενος, μα. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Αἴρω.
Ἀρσενικός, ή, όν, ἀντὶ Ἀῤῥενικός, ὁ εἰς τὸ ἄρσεν γένος ἀφορῶν ἀνήκων. {ούσ.} Ἀρσενικόν, εἶδ. ἡμιμεταλλου, τό (κοιν.) Ποντικοφάρμακον καὶ {Τουρκ. κατὰ παραφθορ.} Ζερνίκι.
Ἀρσενικῶς, ἐπίῤ. Κατὰ γένος ἀρσενικόν.
Ἀρσενογενής, Ἀρσενογονία κτλ. Ἴδε Ἀῤῥενογενής κτλ.
Ἄρσην, ενος (ὁ, ἡ) καὶ Ἄρσεν, ενος (τὸ) Ἴδε Ἄῤῥην.
† Ἄρσιος (ὁ, ἡ), (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀνάρσιος). Ἁρμόδιος· σύμφωνος· ἀνάλογος, δίκαιος, ὀρθὸς κτλ.
Ἀρσίπους, ποδος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀερσίπους.
Ἄρσις [αἴρω], εως (ἡ). σήκωμα· ἀναίρεσις. « Ἄρσεως γραφόντων (« Ζύμης) —, » Ἄρστ., Γργ. 2) πάρσιμον, ἀφαίρεσις. εἴ, σήκωμα ἀπὸ τὴν μέσην, ἀναίρεσις. « Πρὸς τρ. χῶν ἄρσιν, » Δσκρ. {ὀθ. γραμτ.} = Ἄρνησις. « Τὰ κατ' ἄρσιν καὶ θέσιν, » Γραμτ. 3) φόρτωμα, βάρος, {συνκδχ.} ὠφέλιμον, ἀγγαρεία. « Ἀπέστησεν ἀπὸ ἄρσεων τὸν νεῶτον αὐτοῦ, » Γρφ. 4) {ἐναντ. τοῦ Θέσις}, τὸ ἀναιθύκατάβασμα {κυρ. μέν} τῆς χειρὸς τῶν ἀλωνιστῶν ἢ σφυρικόπων (ὁ Ὑπὸ μίαν ἄρσιν ἢ θέσιν ἀνατείνοντες καὶ κατατιθέμενοι, » Γεωπον.), {συνκδχ. δὲ παρὰ μουσ. καὶ μετρ.} τῆς φωνῆς.
Ἄρσιχος (ὁ). Ζ. Ἄῤῥιχος.
Ἄρσος, εος-ους (τό), Π. [ἄρδω]. = Ἄλσος, λειμών, λιβάδι ποτιστικόν.
Ἀρταβή (ἡ), {Περσ.} μέτρ. χωρητ. ἰσομέγεθες σχεδὸν μὲ τὸν Ἀττ. μέδιμνον. {ἴσ. ἀπ' ἐδῶ παρεφθάρη τὸ σήμερον ἐν χρήσει εἰς τὴν Αἴγυπτ.} Ἀρδέπι.
Ἀρταμέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [ἄρταμος]. κατακόπτω, λιανίζω, κομματιάζω.
Ἄρταμις, ιδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἄρτεμις.
Ἄρταμος (ὁ), Π. [† ἄρω, τίμνω], λιανιστής, κρεωδαίτης· μάγειρος. 2) σφαγεύς.
Ἀρτάνη (ἡ). σχοινίον ἢ θηλειὰ διὰ κρέμασμα. [ἐκ τοῦ
Ἀρτάω-ῶ [αἴρω], Μ. ήσω. Κρεμῶ τι {καὶ Π. [πθ. μέγεν. ἢ μόνην ἡ προθετ.] Κρέμαμαι} {ματορ.} Ἐξήρτημαι} ἀποτινος.
Ἄρτεται, Ἰων. ἀντὶ Ἤρτηται, {γ'. πρσ. τοῦ} Ἀρτάω.
Ἀρτεμέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ὑγιαίνω, εἶμαι-
Ἀρτεμής [† ἄρω, ἄρτιος], ές {ὁ, ἡ}. σῶος, ἀβλαβής, ὑγιής, ἀκέραιος, {ὅθεν
Ἀρτεμία (ἡ), Π. ὁλοκληρία, ὑγεία.
Ἀρτεμιδόβλητος (ὁ, ἡ), = Σεληνοβλήτος, σεληνιαζόμενος, [βάλλω καὶ
Ἄρτεμις [ἀρτεμής], ιδος (ἡ). ἡ γνωστὴ θεὰ τῆς μυθολογ. ἀλληγορουμένη εἰς τὴν σελήνην.
Ἀρτεμισία (ἡ), φυτ. ἀψινθοειδές, {παρβλ. Βότρυς}.
Ἀρτέμων [ἀρτάω], ονος (ὁ). τὸ μεγάλον ἢ (κατ' ἄλλ.) τὸ μικρὸν πανὶ τοῦ πλοίου· ἢ

μυλίτρα ἡ τὸ μαγαρίτσα). 2) εἶδος νηροῦ λαχάνου (μακαρᾶ), ἴδε Πολύκαστον καὶ Ἐπάγων.

Ἀρτεπιβουλεύς (ὁ, ἡ), Κυπρ. ὁ ἐπιβουλεύομενος (κλέπτων, ἁρπάζων) τὸ ψωμί.

Ἀρτέω, Μ. ἤσω. Ἰων. ἀντὶ Ἀρτίζω.

Ἄρτημα (τό), [ἀρτάω]. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι κρέμαται, κρεμαστάρι (π. χ.) σκελαρῆκι· σταλίδι τοῦ λαιμοῦ βαρύθ. (βόλιμι) τῆς ἀπεστανιᾶς· φούντα ἡ γαϊτανάκι τῆς σακκούλας κτλ. κτλ.

Ἀρτήρ (ὁ), [αἴρω]. εἰδ. ἀμπαδέλι ὑποδημάτων, καλτσοῦνι. 2) τὸ τσεμπέλι τῶν βαστάζων.

Ἀρτηρία (ἡ), [αἴρω]. (ἐν γέν.) ἡ σκληροτέρα καὶ ἀγκωδεστέρα φλέβα (ἐνῶ ἡ μεγάλη φλέβα τοῦ λαιμοῦ ἡ ἄλλ. Τραγεῖα) ἀπ' ἧς ἀναπνέομεν, ὁ λάρυγγας (ἴδε Ἀορτή). ‖ 2) ἡ φλέβα τοῦ σφυγμοῦ.

Ἀρτηριακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς ἀρτηρ. ἢ εἰς τὴν (τραχ.) ἀρτηρ. 2) βραγχιασμένος.

Ἀρτηριοτομέω-ῶ, Μ. ἤσω. Σχίζω (Ἀνοίγω. Ποίρνω αἷμα ἀπό τὴν ἀρτηρίαν.

Ἀρτηριοτομία (ἡ). σχίσιμον (ἄνοιγμα) τῆς (παράσιμον αἵματος ἀπό τὴν) ἀρτηρ.

Ἀρτηριώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἡ γεμάτος ἀπό) ἀρτηρ.

Ἀρτιάσιος, ἡ, όν. Βρεμασιός. 2) (συνεκδ.) θαυμαστός, ἐξαίρετος.

Ἀρτι [αἴρω ἢ ἄρω]. Ἐπίρ. Πρό ὀλίγου, νεωστί. ● Ἀρτι μέν ἐπεπαύμην, ● Ακ., μόλις (ὅτι) εἶχα παύσῃ. ● Ὅταν ἄρτι φύηται, ● Θφρ., σύθυς ὅταν πρωτοφυτρώσῃ. 2) τώρα, αὐτήν τὴν στιγμήν, κατὰ τὸ παρόν. ● Ἀρτι δακρύεις; Ξεν. ● Πῶς οὖν ἄρτι βλέπεις; ● Ἴρρ. ● Ἀγρ. τῇ; ἄρτι ὥρας, ● αὐτ. ‖. ● Ἀπ' ἀρτι (ἢ) Ἀπάρτι, ● Ἱρρ., ἀπό τῶρα ἐξῆς τὸ ἑξῆς. ‖. ● Ἄρτι μέν... ἄρτι δέ, ● Δη., ποτὲ μέν... ποτὲ δέ. ‖. (εἰς τὰς συνθ. σημ.) ἐντελῶς, ἀκριβῶς, (παρβλ. Ἀρτίως).

Ἀρτιάζω [Ἄρτιος], Μ. άσω. Παίζω τὸ λεγόμενον κοινῶς παιγνίδι Ζυγά-ἢ-μονά.

Ἀρτιάκις, Ἐπίρ. (Ἀριθμ.) τὸ ἐναντ. τοῦ Περισσάκις, μέ ἄρτιον ἀριθμόν, ζυγά.

Ἀρτιαλώτος (ὁ, ἡ), [Ἄρτι, ἁλίσκω], ὁ πρό ὀλίγου πιασθείς.

Ἀρτιασμός (ὁ). τὸ ἀρτιάζειν (παίζειν Ζυγά-ἢ-μονά).

Ἀρτιβαφής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρό ὀλίγου βαμμένος ἢ βουτημένος.

Ἀρτιβλαστής, ἁος καὶ

Ἀρτίβλαστος (ὁ, ἡ). ὁ πρό ὀλίγου βλαστήσας (φυτρώσας).

‡Ἀρτιβορφής, ἴδε Ἀρτιτρεφής.

Ἀρτιβρεχής, ές, (ὁ, ἡ). ὁ πρό ὀλίγου βρεγμένος.

Ἀρτίγαμος (ὁ, ἡ). ὁ πρό ὀλίγου ὑπανδρευθείς, νεόπανδρος.

Ἀρτιγένεθλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀρτιγέννητος.

Ἀρτιγένεια (ὁ, ἡ). ὁ πρό ὀλίγου ἀρχίσας νὰ ἐβγάλῃ γένεια.

Ἀρτιγενής, ἁος καὶ

Ἀρτιγέννητος (ὁ, ἡ). ὁ πρό ὀλίγου γεννηθείς, νεογέννητος.

Ἀρτιγλυφίς, ίδος (ὁ, ἡ). ὁ πρό ὀλίγου σκαλισθείς (πλεκτηθείς), καινουργοδουλευμένος.

Ἀρτίγονος (ὁ, ἡ), = Ἀρτιγέννητος.

Ἀρτιγράψ, ις, ιδ. ὁ πρό ὀλίγου γραφείς.

Ἀρτιδαής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀρτιδίδακτος, ἀρτιμαθής.

Ἀρτιδακρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ πρό ὀλίγου δακρύσας, κλαυμένος, ἢ ὁ μέλλων ὅσον οὔπω νὰ κλαύσῃ, ἔχων τὰ δάκρυα σ' τὰ μάτια, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀρίδακρυς.

Ἀρτιδίδακτος (ὁ, ἡ). (ἄνθρ.) ὁ πρό ὀλίγου διδαχθείς τι. 2) (λόγος) ὁ πρό ὀλίγου παρασυθείς.

Ἀρτιδίπνιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἄρτος, ψωμάκι, (κοιν.) κομματάκι (μία βαρκίτσα) ψωμάκι.

Ἀρτιδόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρό ὀλίγου οἰκοδομηθείς, νεόκτιστος.

Ἀρτιδορυς (ὁ, ἡ). ὁ πρό ὀλίγου ἠβαρθείς, νεογάμπρος.

Ἀρτιδρακής, ές καὶ

Ἀρτιδρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ πρό ὀλίγου κοπείς ἀπό τό δένδρον, χλωρός.

Ἀρτιέπεια (ἡ), Π. ἐπίθ. θηλ. τοῦ, ἡ (φύσ.) ὁ χαρακτὴρ τοῦ (θηλ.) τό νά ἦνέ τις ●

Ἀρτιεπής ἔος [ἄρτιος, ἔπος], (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμιλῶν εὔκολα καὶ καθαρά (εὔγλωττος, ἑτοιμόλογος) ἢ ὀρθά καὶ μὲ εἰλικρίνειαν, φιλαλήθης.

Ἀρτιζυγία (ἡ). ἡ πρό ὀλίγου εἰς γάμον σύζευξις, (ἡ κατά τόν Σχλ. ὀρθότ.) ἡ ἐν ὑγιείᾳ ἐντόμωσις (ἐπιστροφή) τῶν ἀπόντων συζύγων.

Ἀρτιζω καὶ (μσν.) -ίζομαι, Μ. ίσω, ισμαι. Ἑτοιμάζω· βάλλω τ. εἰς τόν τόπον του· διορθώνω· ἐκτελῶ, καταρτίζω, πραγματοποιῶ· συγχρονῶ.

Ἀρτίζωνος (ὁ, ἡ), = Βραχύζωνος, ὀλιγόζωνος.

Ἀρτιθαλής, ἔος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρό ὀλίγου ἀνθήσας (ἀνοίξας).

Ἀρτιβαλής, ἔος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρό ὀλίγου ἀναθαλών.

Ἀρτικαυτος (ὁ, ἡ). ὁ πρό ὀλίγου καυθείς.

Ἀρτίκυλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρό ὀλίγου ἢ ἐντελῶς (ἀκριβῶς) κυλληθείς (συναρμοσθείς), ἐντελῶς σύμφωνος, προσφυέστατος.

Ἀρτικόμης, ου (ὁ), Π. = Ἀρτίκομος.

Ἀρτικόμιστος (ὁ, ἡ). τόν ὁποῖον πρό ὀλίγου ἔφεραν ἢ ἔλαβαν.

Ἀρτίκομος (ὁ, ἡ). ὁ πρό ὀλίγου ἀποκτήσας μαλλιά ἢ φύλλα.

Ἀρτικρατέω-ῶ, Μ. ήσω, (Κυπρ.). Συγκρατῶ, συμφωνῶ.

Ἀρτίληπτος (ὁ, ἡ). ὁ πρό ὀλίγου ληφθείς (πιασθείς).

Ἀριλογία (ἡ). ἀκριβής (εὐκρινής) ὁμιλία, (παρβλ. Ἀπαρτιλογία). ξέκ τοῦ

Ἀρτιλόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν εὐκρινῶς (ταφῶς, κυριολεκτικῶς). (παρβλ. Ἀρτίεπιος).

Ἀρτιλόγως, ἐπίρ. Μέ λέξεις σαφεῖς καὶ εὐκρινεῖς.

Ἀρτιλόχευτος (ὁ, ἡ). ἡ πρό ὀλίγου γεννήσασα. 2) ὁ πρό ὀλίγου γεννηθείς, νεογέννητος.

Ἀρτιμαθής, ἔος (ὁ, ἡ). ὁ πρό ὀλίγα μαθών τι, ἀσυνήθιστος.

Ἀρτιμελής, ἔος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σῶα (ἐντελῆ, ἄρτια) τά μέλη τοῦ σώματος, ἀκέραιος.

Ἀρτίνους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἄρτιον (ὑρθόν, ὑγιᾶ) νοῦν, συνετός.

Ἀρτιπαγής, ἔος (ὁ, ἡ), (κυρ.) ● Δορυδαί-, ● Ἰλιαδ., αἱ δόρατα (τεντωμένα) εἰς τήν λύραν κατά τόν ἄρτιον ἀριθμόν.

‡Ἀρτιπερίσσοστος, ου (ὁ, ἡ). (ἀριθμός) ἄρτιος διαιρούμενος εἰς δύο περισσούς, (οὐ ἐναντ. ὁ Παρασάρτιος).

Ἄρτιος (ὁ, ἡ). [ἄρτι]. σωστός, πλήρης, ὁλόκληρος, τέλειος, ὑγιής. 2) ὀρθός, εὔλογος, (παρβλ. Ἀκέραιος). 3) (ἀριθμ.) ὁ ὁποῖος διαιρεῖται, (κατ.) ζυγός. ‖ (μέ ὅστ.) = Ἁρμόδιος, ταιριασμένος· σύμφωνος, ἀνάλογος. 3) (μέ ἐπιρ. ἢ αἰτ. προθετ.) ἕτοιμος· πρόθυμος, ἱκανός.

Ἀρτιότης (ἡ). ἡ κατάστασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἄρτιου, ὁλοκληρία.

Ἀρτιπαγής, ἔος (ὁ, ἡ). ὁ πρό ὀλίγου στηθείς (οἰκοδομηθείς), καινούργιος, νεόκτιστος, (ἐπί τοπ.) νεοσύστατος. (ἐπί τοπ.) νεοπόητος, χλωρός.

Ἀρτίπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ μόλις πρό ὀλίγου ἢ ἐντελῶς ἤδη ἡλικιωθείς παῖς, (κοιν.) σωστά παιδάκι, (παρβλ. Ἀντίπαις).

Ἀρτιπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ πρό ὀλίγου πλουτήσας, = Νεόπλουτος. ‖. ● Χρήματα-, ● Εὐρ., τά πρό ὀλίγου ἀποκτηθέντα.

Ἀρτιπόλεμος (ὁ, ἡ) ὁ πρό ὀλ γου ἀνάψας πολεμῶν, μόλις τελειώσας πολεμήσαντα.

Ἀρτίπος, Π. ἀντὶ

Ἀρτίπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ τούς δύο πόδας ὑγιεῖς (γερούς, δυνατούς). 2) ὁ πρό ὀλίγου ἐλθών ἢ ἤδη ἐρχόμενος.

Ἄρτισις [ἀρτίζω], εως, (ἡ). ἑτοίμασμα, τελειοποίησις, διόρθωμα, συγχρισμα κτλ.

Ἀρτίσκαπτος (ὁ, ἡ). ὁ πρό ὀλ γου σκαφθείς, νεοσκαμμένος.

Ἀρτίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ἄρτος, μικρόν ψωμί, ψωμάκι.

Ἀρτιστερής, οῦς (ὁ, ἡ). ὁ ἀρτίως (νεωστί) στερηθείς (μετ.μ.) ὀχυρωθείς (ἐπισκευασθείς) μέ νέας ἐπάλξεις. ● Τείχος —, ● Νικ. Χων.

Ἀρτιστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ (Προσέρω τάς λέξεις) εὐκρινῶς ἢ ἐλευθέρως.

Ἀρτιστομία (ἡ), τό νά ἦνέ τις ●

Ἀρτιστομος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν εὐκρινῶς ἢ καθαρῶς, ἔχων καλήν προφοράν, (παρβλ. Ἀρτιλόγος). 2) ● Διμάν (ἀκόλπος)—, ● Στρβ., ὁ ἔχων ὁμαλήν (τύπουλον) εἴσοδον, ὁ σχηματίζων ἐντελές ἢ καθωστό στόμιον.

Ἀρτιστράτευτος (ὁ, ἡ), ὁ πρό ὀλίγου καταταχθείς εἰς τό στράτευμα, νέος φρατιώτης.

Ἀρτιτέλεστος καὶ

Ἀρτιτελής, ἔος (ὁ, ἡ). ὁ πρό ὀλίγου τελεστουργηθείς ἢ κατηχηθείς (μυσταγωγηθείς).

Ἀρτιτοκος (ὁ, ἡ). [Ἄρτι τίκτω]. νεογέννητος.

Ἀρτιτοκος (ἡ). ἡ πρό ὀλίγου γεννήσασα.

Ἀρτιτομος (ὁ, ἡ), [Ἄρτι τέμνω]. ὁ πρό ὀλίγου κοπείς, νεοκομμένος.

‡Ἀρτίτυπος (ὁ, ἡ). (μσν.) ὁ ἐντελῶς ἡρμοσμένος (κουρδισμένος) (ἐπιτ.) μελωδικός, ἐναρμόνιος.

‡Ἀρτιτρεφής (ἡ καὶ ἄλλ. Ἀρτιβρεφίς), ίος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βυζάνων ἀκόμη.

Ἀρίτροπος (ὁ, ἡ). ὁ ἄρτιος (ἀκέραιος) τοῦ τρόπου, αὐλῶν. (ὠδῶν) ● Ἀρτίτροπον ● Δίσχλ., αἱ ἄκακοι παρθένοι.

Ἄρτιτυπος (ὁ, ἡ). ὁ πρό ὀλίγου τυπωθείς (σχηματισθείς).

Ἀρτιὑπαχρος (ὁ, ἡ). ἀκόμη ὀλίγον ἢ ἐντελῶς χλωρός.

'Αρτιφατής, έος (ό, ή). Π. ὁ πρὸ ὀλίγου ἀναβλύσας (λαβών πάλιν τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν του).
'Αρτιφανής, έος (ὁ, ἡ),=Νεοφανής, πρωτοφανήσιμος.
'Αρτίφατος (ὁ, ἡ), Π. [ἄρτι, πέφνειν]. ὁ πρὸ ὀλίγου φονευθείς.
'Αρτιφρονέω-ῶ. Μ. ἤσω. Ἔχω σώας τὰς φρένας μου, εἶμαι·
'Αρτίφρων,ονος(ὁ,ἡ)ἄρτιος(σῶος)τὰςφρένας (ἐκμ.) ἐννοῶν(συλλογιζόμενος) καλῶς.
'Αρτιφυής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου φυτρώσας ἢ γεννηθείς καὶ
'Αρτίφυτος (ὁ, ἡ). Π. ὁ πρὸ ὀλίγου φυτευθείς, (ἐν γέν.) νέος, ἀρτιγέννητος.
'Αρτιφωνία (ἡ),='Αρτιστομία, [ἐκ τοῦ
'Αρτίφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καθαρὰν φωνὴν (εὐχρινῆ λαλιάν),='Αρτίστομος.
'Αρτιχανής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸ ὀλίγου ἢ ἤδη ἀνοίγων (χαίνων, σχιζόμενος).
'Αρτιχάρακτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου χαραχθείς (σκαλισθείς, γραφθείς).
'Αρτίχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καὶ τὰς δύο χεῖρας ἀρτίους (σώας, 'γιερὰς, εὐχρήστους), (ἐκμ.)='Αμφιδέξιος.
'Αρτίχνους, οος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ἀρχίσας νὰ κάμνῃ (νὰ σκεπάζεται μὲ) χνοῦδι, νέος, ερυφερός.
'Αρτιχόρευτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ἑορτασθείς (ἢ ὑποδεχθείς) μὲ χοροὺς
'Αρτίχριστος (ὁ,ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου χρισθείς (ἀλειφθείς, μυρωθείς κτλ.), νεόχριστος.
'Αρτίχυτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου χυθείς ἢ χωνευθείς.
'Αρτιωνυμέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ὀνομάζομαι μὲ ἀρτίου ἀριθμοῦ ὄνομα, (ἀντιθ. τῷ Περισσωνυμέω).
'Αρτίως, [ἄρτιος], ἐπίρ. Ὀρθῶς, ἀκριβῶς, (κοιν.)σωστὰ,ἐντελῶς· ἁρμοδίως,ἀναλόγως. 2)(συνηθέσ.) πρὸ ὀλίγου, νεωστί, ἐσχάτως. 3)="Ηδη, ἤδη, ἐν ᾧ ἀκόμη, (παρβλ. "Αρτι).
†'Αρτίωσις,εως (ἡ), (μτγν.) ἀντὶ 'Αρτισις, ἀπαρτισμός.
'Αρτοδαισία (ἡ), [ἄρτος,δαίνυμι]. κόψιμον καὶ μοίρασμα ψωμιοῦ.
'Αρτοδοσία(ἡ),=τῷ προηγ., ἡ πρᾶξις τοῦ
'Αρτοδοτέω-ῶ, Μ. ἤσω. Δίδω (Μοιράζω) ψωμὶ (ταγῆνι).
'Αρτοθήκη (ἡ). ὁ τόπος ὅπου βάλλουν (φυλάττουν) καὶ
'Αρτοκοπεῖον (τὸ), ὁ τόπος ὅπου κόπτουν (κάμνουν) τὸ ψωμὶ, ψωμάδικον.
'Αρτοκοπέω-ῶ. Μ. ἤσω. Κόπτω (Ζυμόνω, Πλάττω) τὸ ψωμὶ, εἶμαι ψωμᾶς.
'Αρτοκοπικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀρτοκόπον, ψωμάδικος.
'Αρτοκόπιον (τὸ),='Αρτοκοπεῖον.
'Αρτοκόπος(ὁ, ἡ). ὁ κόπτων (ζυμόνων, πλάττων κτλ.) τὸ ψωμὶ, ψωμᾶς.
'Αρτόκρεας, ατος (τὸ), εἶδος ζυμαρικοῦ, κρεατόπηττα, ἡ (Τουρκ.) κιοφτές.
'Αρτολάγανον(τὸ),εἶδ.ζυμαρικοῦ,(Τουρκ.) ταουφέκι.
'Αρτολάγυνος(ὁ,ἡ), Π. ὁ περιέχων ψωμὶ καὶ λαγήνι.
'Αρτόμελι, ιτος (τὸ), εἶδος ζυμαρικοῦ, ἡ μελόπηττα.
'Αρτοποιεῖον (τὸ),='Αρτοκοπεῖον, ψωμάδικον.
'Αρτοποιέω-ῶ, Μ. ἤσω, = 'Αρτοκοπέω, πάμνω ψωμί.
'Αρτοποιητικός, ἡ. όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ἀρτοποιΐαν.
'Αρτοποιΐα (ἡ). ἡ κατασκευὴ τοῦ ἄρτου, τὸ νὰ πάμνῃ τις ψωμί.
'Αρτοποιϊκός, ἡ, όν, = 'Αρτοκοπικὸς καὶ 'Αρτοποιητικός.
'Αρτοπολὶς (ὁ, ἡ), (ἐπιθ.) ὁ κάμνων ψωμί. «Ζύμη—,» Γρ. ‖. (οὐσ.)=τῷ-
'Αρτοπόπος (ὁ, ἡ), [ἄρτ. πέπτω],='Αρτοκόπος, ψωμᾶς.
'Αρτοπτεῖον (τὸ). ὁ τόπος καὶ τὸ σκεῦος ὅπου ψήνεται (ὀπτᾶται) τὸ ψωμί,φοῦρνος ἢ (Βουλγ.) πόνιτσα.
'Αρτόπτης, ου (ὁ). ὁ ψήνων τὸ ψωμί, φερνάρης. 2)='Αρτοπτεῖον(τὸ σκεῦος).
'Αρτοπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀρτόπτην ἢ τὸ ἀρτοπτεῖον.
'Αρτοπωλεῖον (τὸ). ὁ τόπος ὅπου πωλεῖται τὸ ψωμί, ψωμάδικον ἢ ψωμοπάζαρον.
'Αρτοπωλέω-ῶ,Μ.ἤσω.Πωλῶψωμί,εἶμαι
'Αρτοπώλης,ου(ὁ).ὁ πωλῶν ψωμί,ψωμᾶς.
'Αρτοπώλιον (τὸ),='Αρτοπωλεῖον.
'Αρτοπῶλις,ιδος(ἡ),θηλ. τοῦ'Αρτοπώλης
"Αρτος (ὁ), [ἄρω ἢ πίρω]. ψωμί,(ἐν γέν.) τροφή.
'Αρτοσιτέω-ῶ, Μ. ἤσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) ψωμί. 2) (ἐν γέν.) τρώγω (τὸ συνειθισμένον μου φαγεῖ').
'Αρτοσιτία(ἡ)τὸνὰτρώγῃτις μόνον ψωμί ;'Αρτοτροφέω-ῶ, (ἐσφαλμ.) ἀντὶ 'Αρτοστροφέω-ῶ, Μ. ἤσω. Συμόνω ἢ πλάττω τὸ ψωμί.
'Αρτοφαγέω-ῶ, Μ. ἤσω. Τρώγω (καὶ
'Αρτοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων) ψωμί.
'Αρτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) τὸ ψωμί. ‖. (οὐσ.) 'Αρτοφόρον(τὸ),ψωμοκάνιστρον.
'Αρτοχάριτες, ων (αἱ), εἶδος ζυμαρικοῦ, Σ. Χαρίσιος.
"Αρτυμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἄρτυσιν τοῦ φαγητοῦ, (πρβλ. "Αρωμα καὶ Καρύκευμα).
'Αρτυματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων ὡς) ἄρτυμα.
'Αρτυματώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ χρησιμεύων ὡς) ἄρτυμα.
'Αρτύνας καὶ
"Αρτυνος, ου (ὁ),='Αρμοστὴς, ἄρχων (διαιτητὴς) τινῶν 'Ελλην. πόλεων.
'Αρτύνω, Π. ἀντὶ 'Αρτύω.
'Αρτὺς, ύος (ἡ), 'Ιων.='Αρθμός.
"Αρτυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀρτύειν (ἑτοιμάζειν) τὰ φαγητά.
'Αρτυτὴρ (ὁ),="Αρτυνος.
'Αρτυτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ χρησιμεύων πρὸς) ἄρτυσιν.
'Αρτητός, ἡ, όν. Κατεσκευασμένος μὲ ἀρτύματα.
'Αρτύω [ἄρω], Μ. ὑσω. Βάλλω εἰς τάξιν, διευθετῶ, ἑτοιμάζω· συγχροτῶ. διορθόνω. (συνηθ. καὶ μτγν.) κατασκευάζω τὸ φαγητὸν μὲ ἀρώματα κτλ., (μτφορ.) μτχανορράφω κατά τινος.
'Αρυβαλὶς, ίδος (ἡ) καὶ
'Αρύβαλος(λλος), ου (ὁ), [ἀρύω],='Αρύταινα. 2) σακκοῦλα (ἀνοιγοκλειομένη μὲ σφυρὰ γαειτάνια).
'Αρυστὴρ (ὁ), Ἰων. ἀντὶ 'Αρτὴρ.
'Αρυστὶς, εως (ἡ) καὶ
'Αρύστιχος (ὁ) καὶ
'Αρυστρὶς, ίδος (ἡ), Π.=τῷ
'Αρύταινα(ἡ).(ἐνγέν.)κάθεἀγγεῖον(ἐπάνω στενώτερον καὶ κάτω πλατύτερον) χρήσιμον εἰς τὸ νὰ 'παίρνῃ(ἀρύεται)τις νερὸν κτλ., ἀντληστήριον, καβαδάκι, σαψάκι,(κυρ. δὲ)τάσι τοῦ λουτρῶ, ἰμπρίκι, ροῖ (τοῦ 'λαβιοῦ) κτλ., (ἐνίοτε)=τῷ
'Αρυτὴρ (ὁ),= Ζωμήρυσις, χουλιάρα διὰ κένωμα.
'Αρυτήσιμος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁποῖον δύνονται εἰς νὰ ἀντλήσῃ καὶ πίῃ· πόσιμος.
'Αρύτω, 'Αττ. ἀντὶ
'Αρύω [ἐρύω], Μ. ὑσω (εὔχρηςόν. τὸ μα.) 'Εβγάλλω(Παίρνω) νερὸν κτλ. μὲ μικρότερον ἀγγεῖον ἀπὸ μεγαλήτερον,(παρβλ.)'Αντλῶ,(μτφορ.)ἀπολαμβάνω. «Οἱ οἰνοχόοι ἀρύσαντες ἀπὸ τῆς φιάλης τῷ κυάθῳ,» Ξεν. «Φέρονται κώθωνα, ὥςτε ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἀρύσασθαι,» αὐτ. «Οὐ καλοὺς τοὺς μισθοὺς ἠρύσαντο,» Αἰλ. (καὶ πθ.) «Οἵ τ''Ωκεανοῦ ἀρύονται, » "Αρ., ἐβγαίνουν (ἀνατέλλουν) ἀπὸ
'Αρχάγγελος (ὁ). ('Εκκλησ.) ὁ πρῶτος (πρωτοστάτης) τῶν ἀγγέλων.
'Αρχαγέτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ 'Αρχηγέτης.
'Αρχᾶθεν, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ 'Αρχῆθεν.
'Αρχαΐζω, Μ. ἰσω. Μιμοῦμαι (Ζῶ, Πολιτεύομαι κατὰ) τὸν τρόπον τῶν ἀρχαίων, ὁμοιάζω ἀρχαῖος.
'Αρχαϊκός, ἡ, όν. Ὁ ὁμοιάζων ἀρχαῖος, (ἐπμ.) ἁπλοῦς, ἀνεπιτήδευτος, ἢ εὐήθης, ἄπρακτος, ἀπειρόκαλος.
'Αρχαϊκῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον (τὰ ἤθη κτλ.) τῶν ἀρχαίων.
'Αρχαιογονία (ἡ). ἡ ἀρχαιότης τῆς γενεᾶς, [ἐκ τοῦ
'Αρχαιόγονος (ὁ, ἡ). ὁ καταγόμενος ἀπὸ ἀρχαίαν γενεάν. (ἐν γέν.) ἀρχαῖος, (παρβλ. 'Αρχέγονος).
'Αρχαιογράφος (ὁ, ἡ). ὁ συγγράφων περὶ ἀρχαιοτήτων, ἢ ἀντιγράφων ἀρχαῖα συγγράμματα,(ἐν γέν.) ἀρχαιολόγος.
'Αρχαιοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων ἀρχαῖος.
'Αρχαιολογέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ὁμιλῶ περὶ τῶν ἀρχαίων ἢ καθὼς οἱ ἀρχαῖοι, μεταχειρίζομαι ὕφος ἀρχαϊκόν.
'Αρχαιολογία (ἡ). ὁμιλία (σύγγραμμα ἢ σπουδὴ,ἐπιστήμη)περὶ τῶν ἀρχαίων.
'Αρχαιολογικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἢ ἔμπειρος) εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν.
'Αρχαιολόγος(ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ συγγράφων περὶ ἀρχαίων ἢ καθὼς οἱ ἀρχαῖοι.
'Αρχαιόνομος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τοὺς ἀρχαίους νόμους, ἀρχαϊκός.
'Αρχαιοπινὴς, έος (ὁ, ἡ), [ἀρχ. πῖνος]. ὁ ἔχων λέραν (σκωρίαν, τὰ σημεῖα) τῆς ἀρχαιότητος.
'Αρχαιόπλουτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παλαιόθεν (ἐκ προτάνων)πλούσιος, ὄχι νεόπλουτος.
'Αρχαιοπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς τὴν ἀρχαιότητά τινος. 2) σεβάσμιος διὰ τὴν ἀρχαιότητά του.
'Αρχαῖος[ἀρχὴ], α, ον, (τὸ παρβ.ότερος, ότατος καὶ [ἀνμλ.]-έστερος,-έστατος). Παλαιός, τοῦ παλαιοῦ καιροῦ· προτέρινός· κολυκαιρινός· (μτφορ.) ἁπλοῦς, ἄκακος, εὐαπάτητος· εὐήθης. ‖. οὐσ.)

Ἀρχαῖον (τὸ), τὸ παράλειον τοῦ δανείου, (Ἰταλ.) τὸ καπιτάλι ἢ (Ἴονρκ.) ὁ σερμαγές. ‖. (ἐπιῤῥήματ.) » Τὸ ἀρχαῖον, « Παυσ., Αἰλ., πάλαι ποτέ, τῶν παλαιῶν καιρόν. » Ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, « Θκ., παλαιόθεν.

Ἀρχαιότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀρχαίου, τὸ νὰ ᾖνέ τις ἀρχαῖος · (κοιν.) τὰ παλαιὰ χρόνια.

Ἀρχαιοτροπία (ἡ). ὁ τρόπος (τὰ ἤθη) τῶν ἀρχαίων, ἁπλότης, [ἐκ τοῦ

Ἀρχαιότροπος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀρχαίων, ἀρχαϊκός.

Ἀρχαιοτρόπως, ἐπίῤῥ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀρχαίων.

Ἀρχαιότυπος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸν ἀρχαῖον τύπον, (παρβλ. Ἀρχέτυπος).

Ἀρχαιρεσία (ἡ). (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) ἐκλογὴ (αἵρεσις) νέων ἀρχόντων. Ἀ] = τῷ

Ἀρχαιρέσια (τὰ). ἡ πρὸς ἀρχαιρεσίαν συνέλευσις ἢ ὁ καιρὸς καθ' ὃν συγκροτεῖται.

Ἀρχαιρεσιάζω, Μ. άσω. Συνέρχομαι (ἢ Συγκροτῶ συνέλευσιν) πρὸς ἀρχαιρεσίαν.

Ἀ] προσπαθῶ νὰ ἐκλεχθῇ τις (καὶ μα.) νὰ ἐκλεχθῶ ἐγὼ ἄρχων.

Ἀρχαιρεσιακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀρχαιρεσίαν ἢ εἰς τοὺς ἀρχαιρεσιάζοντας.

Ἀρχαϊσμός (ὁ). τὸ ἀρχαΐζειν (μιμεῖσθαι τὰ παλαιὰ [καὶ ἐκμ.] δυνηθέντα ἤθη καὶ ἤθιμα). ‖. (σύν. παρὰ τρμτ.) φράσις ἀπηρχαιωμένη (σπανία, ἀσυνήθιστος).

Ἀρχαΐως, ἐπίῤῥ. Καθὼς οἱ ἀρχαῖοι· ἁπλῶς, ὑκάκως κτλ.

† Ἀρχάνας, ου (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀχάρνας.

Ἀρχέγονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἀρχῆς πρῶτος τῆς γενεᾶς, ὁ πρῶτος προπάτωρ. 2) ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πρώτην τοῦ γένους καταγωγήν, παλαιός. 3) ὁ περιέχων ἐν ἑαυτῷ ἢ παρέχων τὰς πρώτας τῆς γενέσεως ἀρχάς.

Ἀρχεδίκης, ου (ὁ). Π. ὁ ἐξ ἀρχῆς πρῶτος καὶ (ἐκμ.) νόμιμος ἰδιοκτήτης, ὁ ἔχων τὸ πρώτιστον δικαίωμα.

Ἀρχεῖον (τὸ). ὁ τόπος ὅπου συνήθως διαμένουν καὶ συνεδριάζουν οἱ ἄρχοντες, παλάτιον, βουλευτήριον κτλ. 2) (συνεκδ.) τὸ σῶμα (ἡ ὁλομέλεια) τῶν ἀρχόντων, τὸ συμβούλιον, τὸ δικαστήριον κτλ.

3) ὁ τόπος ὅπου φυλάττονται τὰ δημόσ. ἔγγραφα.

Ἀρχέκακος (ὁ ἡ). ὁ πρωταίτιος (ἡ ἀρχὴ) τοῦ κακοῦ ἢ τῶν κακῶν.

Ἀρχέλαος (ὁ, ἡ). Π. καὶ

Ἀρχέλας, α (ὁ), Δ. καὶ

Ἀρχέλεως, ω (ὁ, ἡ), Ἀττ. καὶ Ἰων. ὁ ἄρχων (ἀρχηγὸς, πρῶτος) τοῦ λαοῦ, βασιλεὺς κτλ.

Ἀρχένεως, ω (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἄρχων τῆς νεὼς, καραβοκύριος. 2) ὁ πρώτην ἤδη φορὰν πλέων, πρωτοτάξειδος.

Ἀρχέπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἰς τὴν ἐξουσίαν του τὸν πλοῦτόν του, ἢ ἄρχων διὰ τὰ πλούτη του, ἢ = Ἀρχαιόπλουτος.

Ἀρχέπολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἄρχων πόλεως.

† Ἀρχερανίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι Ἐρανάρχης (Ἀρχερανιστὴς), οῦ (ὁ), = Ἐρανάρχης. » Τὸ κοινὸν τῶν Ἐρανιστῶν, ὧν ἠρχεράνιζε Μάρων, « Ἐπιγρ. (Σύρα, ὑπὸ Λ. Ἰουσσ.).

Ἀρχεσίμολπος (ὁ, ἡ), Π. [ἀρχ., μολπὴ].

ὁ ἀρχίζων πρῶτος (δίδων τὸ σημεῖον τοῦ ν' ἀρχίσουν) τὸ ᾆσμα, πρωτοψάλτης.

† Ἀρχέσπερος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀκρέσπερος.

† Ἀρχίστρατος (ὁ, ἡ), Π. ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ, στρατάρχης.

Ἄρχετος, α (ὁ), Δ. ἄρχων, ἀρχηγός, πρῶτος.

Ἀρχέτυπος (ὁ, ἡ). ὁ κατ' ἀρχὰς πρῶτος τυπωθεὶς καὶ χρησιμεύων ὡς ‖. (σύν.) Ἀρχέτυπον (τὸ) = Πρωτότυπον, παράδειγμα.

Ἄρχεύω, Μ. εύσω, Π. (μὲ δοτ. ἢ γεν.) = Ἄρχω, εἶμαι ἀρχηγὸς, ἡγεμονεύω, βασιλεύω κτλ.

Ἀρχέχορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρῶτος (ἐξάρχων) τοῦ χοροῦ, (παρβλ. Χορηγός).

Ἀρχή (ἡ), [ἄρχω]. τὸ σημεῖον (ὁ ὅρος) ἀφ' οὗ ἄρχεταί τις. » Ἡ ἀρχὴ τῆς ἀγορᾶς, « Ἡρωδ. » Ἀρχὴν ποιοῦμαι (λαμβάνω), « = Ἄρχομαι. ‖. (ἐπιῤῥ.) » Ἐξ' « Ἀπ', » Τὸ ἀπ' ἀρχῆς, « Ἐν ἀρχῇ, « Κατ' ἀρχὰς, « Τὰ κατ' ἀρχὰς, « Δμ. (ἢ ἄλλ.) » Ἀρχὰς, « Ὀλβ. (καὶ ἀρνητ.) « Τὴν ἀρχὴν, (καὶ ἀνάρθρ.) « Ἀρχὴν, « διόλου, παντάπασι. « Ἀρχὴν δὲ θηρᾶν οὐ πρέπει κεκμηκότα, « Σοφ. » Οὐδὲ πειρῶνται ἀρχὴν, « Θκ. (ἢ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Τὴν ἀρχὴν ὅτι καὶ καλῶ ὑμᾶς, « Γρφ., πρῶτον, πρὸ πάντων. « Ἀρχὴν μὲν μὴ φύναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον, « Ἴων. » Ἀρχὴν οὐδὲ νομίζεται εἰς τὴν ἐμὴν οἰκίαν δεῖπνον εἰσφέρεσθαι, « Ξεν.

2) ἡ ἄκρα. » Τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχὰς, « Λκ. » Πλεκταὶ πεισμάτων ἀρχαὶ, « Εὐρ.

3) ἡ βάσις τὸ θεμέλιον. » Τῶν πράξεων τὰς ἀρχὰς ἢ τὰς ὑποθέσεις, « Δμ. » Ἀρχὴν βάλλεσθαι, « Πλάτ. 4) ἡ πρώτη αἰτία (ἡ πηγὴ, ἡ ἀφορμὴ) πράγματός τινος. » Διαφέρουσιν ἀρχαὶ ἢ στοιχεῖα, « Σθ. » Τὸ ἐν ἀρχῇ (ἢ « Τὸ ἐξ ἀρχῆς) αἰτεῖσθαι, « Ἀρ. 5) ἐξουσία, ἡγεμονία πολιτικὴ (κυρ. ἄμισθος). » Ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι, « Παρ. » Ἐπὶ τῆς ἐκείνου ἀρχῆς, « Θκ. » Ἐν ἀρχῇ τοῦ στρατοῦ γενόμενος, « Πλάτ. » Καταλύσας τὰ βουλευτήρια καὶ τὰς ἀρχὰς, « Ξεν. 6) ἡ διοίκησις, τὸ διοικητικὸν σύστημα, (συνεκδ.) οἱ ἄρχοντες. » Τὰ παραγγελλόμενα ὑπὸ τῆς μεγίστης ἀρχῆς, « Ξεν. » Ἐπὶ τὰς ἀρχὰς ἦλθη, « Αἰλ. 7) τὸ κράτος, ἡ ἐπικράτεια. » Τοῖς λιμένσι τοῖς ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀρχῇ, « Θκ. » Ἡ τῶν Ῥωμαίων ἀρχὴ, « Ἡρωδ.

Ἀρχηγενὴς, έος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) πρωταίτιος τοῦ νὰ γένῃ τι.

Ἀρχηγετεύω, Μ. εύσω καὶ

Ἀρχηγετέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀρχενῶ, κάμνω τὴν ἀρχὴν, εἶμαι ἢ γίνομαι-

Ἀρχηγέτης, ου (ὁ) καὶ Ἀρχηγέτις, ιδος (ἡ) = Ἀρχηγός.

Ἀρχηγικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς τὴν ἀρχηγίαν ἢ τὸν ἀρχηγόν.

Ἀρχηγὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ἀρχὴν (δίδων τὸ παράδειγμα) πρῶτος, ἄρχων, ἡγεμών· ὁδηγός· πρωταίτιος. » Γένους —, « πρωτοπάτωρ, πρῶτος θεμελιωτής.

Ἀρχῆθεν, ἐπίῤῥ. Ἐξ(Ἀπ')ἀρχῆς, παλαιόθεν.

Ἀρχῆϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ἀρχεῖον.

Ἀρχίατρος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν ἰατρῶν.

Ἀρχιβουκόλος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν βουκόλων.

Ἀρχίβουλος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος (τρόεδρος) τῆς βουλῆς.

Ἀρχιγένεθλος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀρχέγονος.

Ἀρχιγραμματεὺς, έως (ὁ). ὁ πρῶτος (μεγάλος) γραμματικός.

Ἀρχιδεσμοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ πρῶτος (ἀρχηγὸς) τῶν δεσμοφυλάκων.

Ἀρχιδιάκονος (ὁ), (Ἐκκλησ.) ὁ πρῶτος τῶν διακόνων.

Ἀρχιδικαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ πρῶτος (προεδρεύων δικαστὴς.

Ἀρχίδικος (ὁ). ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου.

Ἀρχίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀρχή, μικρὰ ὀφφίκιον.

Ἀρχιεπίσκοπος (ὁ), (Ἐκκλησ.) ὁ πρῶτος τῶν ἐπισκόπων, ὁ ὑποκείμενος εἰς τὸν Πατριάρχην ἁπάσης, καὶ ἔχων ὑφ' ἑαυτὸν ἐπισκόπους.

Ἀρχιερᾶομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Εἶμαι ἢ γίνομαι ἀρχιερεὺς, = Ἀρχιερατεύω.

Ἀρχιερατεία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ ἀρχιερέως, ἀρχιερωσύνη.

Ἀρχιερατεύω, Μ. εύσω, = Ἀρχιεράομαι.

Ἀρχιερατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀρχιερέα.

Ἀρχιερεία (ἡ), = Ἀρχιερατεία.

Ἀρχιερεὺς, έως καὶ

Ἀρχιέρεως, εω (ὁ). ὁ πρῶτος (ἄρχων, ἀνώτερος) τῶν ἱερέων.

Ἀρχιερωσύνη (ἡ), = Ἀρχιερατεία.

Ἀρχιεταῖρος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν φίλων ἢ τῶν συντρόφων, ὁ ἐπιστήθιος ἢ τὸ πρωτοπαλλήκαρον.

Ἀρχιευνοῦχος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν εὐνούχων.

Ἀρχίζωος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν ἀρχὴ (πρώτη αἰτία) τῆς ζωῆς.

Ἀρχιθάλασσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐξουσιαστὴς τῆς θαλάσσης, θαλασσοκράτωρ.

Ἀρχιθεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀρχιθέωρος.

Ἀρχιθεώρησις, εως καὶ

Ἀρχιθεωρία (ἡ). τὸ ἔργον καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιθεώρου.

Ἀρχιθέωρος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος τῶν θεωρῶν (τῶν στελλομένων πρέσβεων εἰς τὰς πανηγύρεις καὶ τοὺς ἀγῶνας καὶ ἐν γέν. διὰ θρησκευτικὴν ὑπηρεσίαν).

Ἀρχιθιασίτης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος (κορυφαῖος) τοῦ θιάσου (τῆς Βακχικῆς παρατάξεως).

Ἀρχιθύτης, ου (ὁ), ἀρχιερεὺς, (Νικ. Κων.).

Ἀρχικέραυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐξουσιαστὴς τῶν κεραυνῶν.

Ἀρχίκλωψ, ωπος (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς τῶν κλεπτῶν, πρωτοκλέπτης.

Ἀρχικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν ἀρχὴν (ἐξουσίαν)· ἐπιτήδειος (ἔμπειρος, ἱκανὸς) εἰς τὸ ἄρχειν, ἡγεμονικός.

Ἀρχικυβερνήτης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος τιμονιέρης ἢ πιλότος στόλου.

Ἀρχιλῃστὴς, οῦ (ὁ). ὁ πρῶτος (ἀρχηγὸς) τῶν λῃστῶν.

Ἀρχιμάγειρος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν μαγείρων, (Τουρπ.) ἀστοίμπασις· (εἰς τὴν Τρφ. ἐ αὐτὸς καὶ) ἀρχισωματοφύλαξ. » Ἀρχιμάγειρος, ὁ παρασιτιστὴς, καὶ οἷον ἀπαθύριος, « Πρυκαν.

Ἀρχιμανδρίτης, ου (ὁ) καὶ Ἀρχιμανδρίτ-ωιδος (ἡ). ὁ ἀρχηγὸς τῆς μάνδρας (κοινοβίου, μοναστηρίου), ἡγούμενος, -ισσα.

Ἀρχίμιμος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος τῶν μίμων (τῶν ὑποκριτῶν παντομιμικῶν [illegible]

Ἀρχιοινοχοεία (ἡ), τὸ ἔργον καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιοινοχόου.

Ἀρχιοινοχόος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν οἰνοχόων, πρωτοκρατήτης

Ἀρχιπατριώτης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος ἀρχηγὸς τῆς πατριᾶς, πατριάρχης.

Ἀρχιπειρατὴς, οῦ (ὁ). ὁ πρῶτος (ἀρχηγὸς) τῶν πειρατῶν.

Ἀρχίπλοος (ὁ). ὁ πρῶτος (ἀρχηγὸς, ἡγεμὼν) τῶν ναυτῶν.

Ἀρχιποιμὴν, ένος ἡ ενος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν ποιμένων.

Ἀρχιπουία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις πρῶτος εἰς συμπόσιον.

Ἀρχιπρεσβευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ πρῶτος πρεσβευτὴς, ὁ ἀρχηγὸς πρεσβείας.

Ἀρχιρεὺς, ῆος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀρχιερεύς.

Ἀρχισιτοποιὸς (ὁ). ἀρχιμάγειρος.

Ἀρχιστράτηγος (ὁ). ὁ πρῶτος (ἀνώτατος) στρατηγός.

Ἀρχισυνάγωγος (ὁ). (Γρφ.) ὁ ἄρχων τῆς συναγωγῆς τῶν Ἰουδ.

Ἀρχιτεκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀρχιτέκτων· κτίζω (οἰκοδομῶ ἢ σχεδιάζω) ἀρχιτεκτονικῶς· (μτφρ.) ἐφευρίσκω πανουργίας.

Ἀρχιτεκτόνημα (τό). τὸ ἔργον τοῦ ἀρχιτέκτ., οἰκοδομὴ, κτίριον· (μτφρ.) ἐπίνοια, πανουργία.

Ἀρχιτεκτονία (ἡ). ἡ τέχνη (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ ἀρχιτέκτ. 2) ἡ ἀρχιτεκτονικὴ κατασκευὴ (οἰκοδομὴ) κτιρίου.

Ἀρχιτεκτονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἔμπειρος εἰς τὴν ἀρχιτεκτ., (ἐν γέν.) ὁ εἰδήμων καὶ δίδων τὸ σχέδιον ὁποιουδήποτε ἔργου. 2) ὁ ἀπαιτῶν τέχνην ἵνα γένῃ. ‖ (οὐσ.) Ἀρχιτεκτονικὴ (ἡ), (ἐνν. τέχνη) = Ἀρχιτεκτονία, (ἐν γέν.) ἐπιστήμη εἰς ὁποιονδήποτε ἔργον.

Ἀρχιτέκτων, ονος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν τεκτόνων (ἢ ἐν γέν.) τεχνιτῶν, πρωτομάστορης (κυρ. καὶ μεφορ.). « Τῷ ἀρχιτέκτονι τῆς ὅλης ἐπιβουλῆς, » Δημ.

Ἀρχιτελώνης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος ἐπιστάτης ἢ ἐνοικιαστὴς τῶν τελωνείων.

Ἀρχιτρίκλινος (ὁ). ὁ πρῶτος ἐπιζάτης τοῦ Τρικλίνου (τῆς τραπέζης) τοῦ ἡγεμόνος.

Ἀρχιῶπασπιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν ὑπασπιστῶν.

Ἀρχίφυλος (ὁ). ἀρχηγὸς φυλῆς.

Ἀρχιφὼρ, ῶρος (ὁ). ὁ ἄρχων ὃς τις ἔκρινε τοὺς κλέπτας (φῶρας). Βλ. Ἀρχιλῳφώς.

Ἀρχίφωτος (ὁ, ἡ), Ο. ὁ ὢν ἀρχὴ (πηγὴ, πρώτη αἰτία) τοῦ φωτός.

Ἀρχοβλαπτάδης, ου (ὁ), (Κωμ.), = Ἀρχιλήσταρος, ὁ γλύφων (καταστρέφων, κυνηγῶν, μὴ ξεκολλῶν ἀπὸ) τὰ ὑπουργήματα.

Ἀρχοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Ἀρχικὸς, στοιχειώδης, οὐσιώδης ἢ φαινόμενος τοιοῦτος.

Ἀρχολίπαρος (ὁ, ἡ), (Κωμ.), Ζ. Ἀρχογλυπτάδης.

Ἀρχοντιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἐπιθυμῶ νὰ γένω ἄρχων.

Ἀρχοντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἄρχοντα.

Ἀρχὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀρχων, ἀρχηγὸς, πρῶτος. 2) (ἀντμ.) τὸ κωλύτερον, ὁ πάτος.

Ἄρχω [συγγ. τοῦ Ἔρχομαι καὶ Ὀρχέομαι], Μ. ἄρξω (πδ πρκ. Ἦργμαι, ὄθ. ἡ μτχ. Ἠργμένος). (μὲ γεν. ἐκ γ'. καὶ Π. μὲ δοτ. ἐπδ'.) Ἀρχινῶ, ἀρχίζω, κάμνω ἀρχὴν, πράττω τι (δίδω τὸ παράδειγμα) πρῶτος ἐγώ. « Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε (ἡ μπ.) ἦρχετο, » Ὀδ. Ι, Ο. « Ἄρχε δεῦτε δαιτὸς, » Ἰλ. Ο. « Ἄρχωμάχης (πολέμου, ἀδικίας, διαφορᾶς κτλ.), » Θκ., Δημ. Ὑπ. « Ἄξια χειρῶν ἀδίκων, » Δημ. (ἢ χωρὶς τὸ οὐσ.) « Ἀμύνασθαι, ἀλλ' οὐκ ἄρχειν ἀδίκων, » Δίλ. (ἢ μὲ αἰτ. ἢ δοτ. σπαντ.) « Ἄρχειν ὕμνων, » Πίνδ. « Σπουδαζόντων ἄρξαι, » αὐτ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Ἦρχ' ἀγορεύειν, » Ἰλ. Α. (καὶ πρὸς μτχ.) « Ἐγὼ δ' ἦρχον χαλκοχιτώνων, » Ἰλ. Β. « Ἄρχω καθιζάνουσα, » Σοφ. (καὶ μτ.) « Ἐν σοὶ μὲν λήξω, σὺ δ' ἄρξομαι, » Ἰλ. Ι. (ἢ πρόθετ.) « Ἐκ Διὸς ἀρξόμεθα, » Καλλ. (καὶ ἐπιρ.) « Ἐντεῦθεν ἠρξάμην, » Ἰσοκρ.

2) γίνομαι ἀρχὴ (ἀφορμὴ, αἰτία). « Ἤδη ἡ ἡμέρα τοῖς Ἕλλησι μεγάλων κακῶν ἄρξει, » Θκ. 3) προηγοῦμαι, προπορεύομαι. « Πάντες ὅμα, Ζεὺς δ' ἦρχεν, » « Ὅμ. « Ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης, » αὐτ. 4) (μὲ γεν.) γίνομαι ἄρχων (ἀρχηγὸς, βασιλεὺς κτλ.), ἐξουσιάζω, ὁρίζω, διοικῶ. « Πάντων τῶν ἄλλων ζώων ἐχθρῶν ἢ ἀνθρώπων ἄρχειν, » Ξεν. « Ἀρχοντές εἰσι καὶ οἱ βουκόλοι τῶν βοῶν, » αὐτ. (ἢ χωρὶς πτ.) « Καὶ ἄρχων ἢ ἰδιώτης, » αὐτ. (ὅθ. εἰς τὸ Α8.) « Οἱ ἐνιέκ ἄρχοντες, » (ἢ ἰδιωτ.) « Ἄρχων ἰδ ἐπώνυμος, » (ἢ μτφρ.) « Γαστρὸς (σ' Γπνε κτλ.) ἄρχειν, » Δξ. (καὶ πθ.) « Ἄρχεσθαι δουλικὴν ἀρχήν, » Ἀρστ. « Ἄρχε, μαθὼν πρῶτον ἄρχεσθαι, » Γνμ. « Ἄρχομαι ταῦτα, » Πλάτ., Ὑποτάσσομαι (πείθομαι) εἰς, (ὅθ. κ.) « Ἀρχόμενοι, » Ξεν., οἱ ὑπήκοοι,

5) (ασ.) προσφέρω ἀπαρχὰς. « Ὁ δ' ὠμοδετεῖτο παντοίοθεν ἀρχόμενος μαλέων, » Ὀδ. Ξ. 6) (σπν. τρεπτ.) ἐπικρατεῖ, ἀποτελεῖ τὸ ὅλον ἢ τὸ πλεῖστον μέρος. « Τοῦ δὲ λοιποῦ ἔργου ἅπαντος ἐγκύκλῳ ἄρχει ὁ Ἐλευσινιακὸς λίθος » Ἐπιγρ. (ἀπαράλλακτον τῷ Γαλλ.) il règne tout autour, (ὅθ. 7) = ἀνήκει, νικᾷ, ὑπερισχύει, ἀποφασίζεται διὰ πλειοψηφίας. « Σίο δ' ἔξεται, ὅττι κεν ἄρχῃ, » Ἰλ. Ι.

Ἄρχων, οντος (ὁ). ἄρχοντας, ἐξουσιαστὴς, προεστὼς, πρῶτος, κτλ., (ἐκ Ἄρχω).

Ἀρχώνης, ου (ὁ). (εἰς τὰς Α8.) ὁ πρῶτος τῶν ἐργαλαβούντων (ἐνοικιαζόντων) τὰς δημοσ. προσόδους.

†Ἀ(Ἄ)ρω, ἄχρ. θεματ. διαφόρων εὐχρ. λέξ. ἢ ἐννέζων (δίως τοὺς χρόνους του εἰς τὸ Ἀραρίσκω, (παρδλ. Εἴρω).

Ἀρωγὴ (ἡ), [Ἀρήγω]. βοήθεια, ὑπεράσπισις, συνεργία, προστασία κτλ.

Ἀρωγοναύτης, ου (ὁ), Π. ἀρωγὸς (βοηθὸς) τῶν ναυτῶν, (ἐπίθ. τῶν Διοσκούρων).

Ἀρωγὸς (ὁ, ἡ). [Ἀρήγω]. (μὲ γεν.) ὁ βοηθῶν (προφυλάττων, κτλ.) τινα. « Βίου, ἐτεῶν —, » Ἐπιγρ. « Δύναμιν ἔχει ἀρωγὸν τῶν παθῶν, » Δεκρ. « Ἐλπίδων —, » Σοφ., ὁ ὑποθάλπων τὰς ἐλπ. ‖ (οὐσ.) βοηθὸς, ὑπερασπιστὴς, συνεργὸς κτλ. (ἐπὶ κριτηρ.) συνήγορος.

Ἄρωμα (τὸ), [†ἄρω]. (ἐν γέν. κάθε) μυρωδικὸν, π. χ. κανέλλα, καρυόφυλλον, πέπερι, κτλ. (παρδλ. Ἄρυμα).

Ἀρωματίζω. Μ. ίσω. Καταπνεύζω, Ἀρωνόνω) τι μὲ ἀρώματα. 2) (μεταφ.) εὐωδιάζω ὡς ἂν ἄρωμα.

Ἀρωματικὸς, ἡ, όν. Εὐώδης, ἔχων μυρωδίαν ἀρώματος.

Ἀρωματοπάτης, ου (ὁ) ἢ Ἀρωματίτης, δου (ἡ), = τεσκευασμένος μὲ ἀρώματα, μυροβάπτης

Ἀρωματοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἀρώματα

Ἀρωματοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (βαστάζω ἢ Βαστῶ) ἀρώματα, [ἐκ τοῦ

Ἀρωματοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παρέχων ἢ κρατῶν) ἀρώματα.

Ἀρωματώδης, ους (ὁ, ἡ), = Ἀρωματικός

Ἀρώμενος, Π. ἀντὶ Ἀρούν, ένεστ. τῆς μ παρ. τοῦ Ἀρόω.

Ἀρωνία (ἡ), [ᾰ], εἶδ. δένδρου (μασσιμελιᾶς)

Ἀρωραῖος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἀρουραῖος.

Ἄρως, ωος (ὁ). ὁ, ἀντὶ Ἥρως.

Ἀρώσιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀρόσιμος.

Ἄρωστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀρότος.

Ἄς, αἰτ. πλθ. θηλ. καὶ

Ἄς, Δ. ἀντὶ Ἥς, γεν. ἑν θηλ. τοῦ Ὅς

Ἄς, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ἕως. « Οὐχ ἂς ποδὸς γ' ἔχωντι τοὶ τριήρεες, » Ἀριστοφ. « Τοὶ δὲ μισθωσάμενοι καρπαίνονται τὸν αἰὲ χρόνον, Ἕως κε πρωγένεα ποτάγωντι, » Ἐπιγρ. « Ποιῆν τι δεῖ, ἕως γουνὶ χλωρὸν, » Θεόκρ.

Ἀσαγήνευτος (ὁ, ἡ). Ὅστις δὲν ἐπιάσθη, δὲν πιάνεται εἰς τὴν σαγήνην.

Ἄσαι, Π. ἀντὶ Ἄσαι, ἀόρ. α. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἄσκω.

Ἄσαι, Π. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἄω, χαρταίνω

Ἆσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἄημι.

Ἄσακτος (ὁ, ἡ), [ᾰ, σάττω]. μὴ πατημένος (στοιβαγμένος) δυνατὰ, χαῦνος, ἀνακουφωτός.

Ἀσαλαμένος (ὁ, ἡ), (Κωμ.) ὁ μὴ παρεμβληθεὶς εἰς τὴν ναυμαχίαν τῆς Σαλαμῖνος, (ἀλλ.) ἀπειροπόλεμος, μὴ ναυτικὸς

†Ἀσάλεια (ἡ), Π. [ἀσαλὴς]. γαλήνη, ἡσυχία, ἀταραξία. ἀμεριμνία.

Ἀσάλευτος (ὁ, ἡ), (ᾰ ἐπφ.)-εύτως. Ὁ μὴ σαλευθεὶς ἢ μὴ σαλευόμενος, ἀκλόνητος· στερεὸς· ἀτάραχος· ἀμέριμνος.

Ἀσαλὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀσάλευτος, ἀτάραχος, ἥσυχος.

Ἀσαλία (ἡ), Π. = Ἀσάλεια.

Ἀσάλπιγκτος (ὁ, ἡ). ὁ τόπος ὅπου ἡ σάλπιγξ δὲν ἀκούεται (δὲν ἠχεῖ) ἠσάλπιγξ

2) ὁ μὴ σημαντικὸς ἢ μὴ καλυσθεὶς διὰ τῆς σάλπιγγος 3) (συνεκδ.) = Ἀπόλεμος.

Ἄσαμεν, Π. ά. πλθ. προσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Ἀάσκω ἢ Ἄω.

Ἀσάμενος, η, ον, Π. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἄάομαι ἢ Ἀάσκω.

Ἀσάμινθος (ἡ), [ᾰ ἴσχ., μενύθω]. κάδος ὅπου ἐλούοντο (παρδλ. Πύελος).

Ἀσάνδαλος (ὁ, ἡ), ὁ περιπατῶν χωρὶς σανδάλια, ξυπόλυτος.

Ἄσαντος (ὁ, ἡ), Π. [ᾰ, σαίνω]. ἀκολάκευτος· ἀνηλεὴς· ἀνήμερος.

Ἀσάομαι-ῶμαι, Ζ. Ἀσω.

Ἀσαπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Ἄσηπτος.

Ἀσαρίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κατασκευασμένος μὲ ἄσαρον.

Ἀσαρκέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἄσαρκος (λιγνός).

Ἀσαρκία (ἡ). λιγνάδα, τὸ νὰ ἦνέ τις λιγνός.

Ἄσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ συγκεκριμένος ἀπὸ) σάρκας, λιγνός, ξηρός.

Ἀσαρκώδης, ες (ὁ, ἡ), = Ἀσαρκος, ἐμβριακώδης.

Ἄσαρον (τὸ), [ἄσαρι] φυτ. ἰατρ. (Τουρκ.) κεδρόλιστον, (Ἰταλ.) Βαλλεριάνα.

Ἄσαρος καὶ Ἰσάρωτος (ὁ, ἡ). ἀσκούπιστος, (ὄθεν ‖ ἐπ.) Ἀσάρωτον (τὸ), εἶδ. Μωσαϊκοῦ (σωμαϊ) ἐπιστάνον ἀσκούπιστον ἔδαφος τραπεζαρίου.

Ἀσασθα:, Π. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀάομαι ἢ Ἀίσκω.

Ἀσάφεια (ἡ). ἔλλειψις σαφηνείας, σκοτεινότης (νοήματος), ἀβεβαιότης, [ἐν τοῦ

Ἀσαφής, ές (ὁ, ἡ), (ἐξ ἐπιρ.)-φῶς. Ὁ μὴ σαφής, σκοτεινός, ἄδηλος, ἀβέβαιος.

Ἀσάω-ῶ [ἄση], Μ. ήσω, Π. (ἐνεργ.) Προξενῶ πλησμονὴν ἢ (ἐπιθ.) ἀηδίαν, ἀνορεξίαν. ‖. (μεσ.) Ἀσάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι (ὅθ. ὁ ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. Ἀσπῆναι). Ἔχω (Αἰσθάνομαι) πλησμονὴν (ἀηδίαν, ἀνορεξίαν), μὲ ἔργεται: ἀνακάτωσις, ἀηδιάζω, (μεταφορ.) πλήκτω, δυσαρεστοῦμαι, λυποῦμαι. « Ἐβίζητο, ἐκ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσηθείη, » Ἡρ.

Ἀσβεστος (ὁ, ἡ). ἄσβυστος, (μεταφορ.) ἀκατάπαυστος, αἰώνιος, ἀτελείωτος. ‖. (ὑλ. θηλ.) ἀσβέστης (χυρ. ὁ Ἄσβυστος). 2) εἶδ. ὀρυκτοῦ.

Ἀσβολαίνω καὶ Ἀσβελάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀσβολόω.

Ἀσβόλη (ἡ), [ψόλος], καπνιὰ (τῶν καπνοδόχων).

Ἀσβολόεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος (ἢ ἠμαῦρος ὡσὰν τὴν) ἀσβόλην.

Ἄσβολος (ἡ καὶ σπν. ὁ), = Ἀσβόλη.

Ἀσβολόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω (Μαυρίζω) μὲ ἀσβόλην.

Ἀσβολώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἀσβόλην.

Ἄσε, Π. ἀντὶ Ἄασε, γ'. ἐν. προσ. τοῦ ἀόρ. ά. τῆς ὁρ. τοῦ Ἀάσκω.

Ἀσέβεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀσεβοῦς, ἀθεΐα.

Ἀσεβέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀσεβὴς (ἄθεος κτλ.), δὲν ἔχω σέβας πρὸς τὰ θεῖα (μὲ αἰτ. πρσθετ.) πράττω ἢ λέγω τι ἀσεβές, φέρομαι ἀσεβῶς πρὸς τινα. « Ἀσεβεῖν εἰς τὰ μυστήρια, » Ξεν., (καὶ πθ.) « Τὰ περὶ τοὺς Ἀμφισσέας ἠσεβημένα σοι, » Αἰσχ. « Ὅταν οὖν τις ἀσεβηθῇ τῶν οἰκείων, » Πλάτ., πάθῃ τι ἀσεβές.

Ἀσέβημα (τὸ), πρᾶξις (λόγος) ἀσεβής.

Ἀσεβής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σέβων (τιμῶν) τὸν θεὸν ἢ τὰ θεῖα, ἄθεος, ἄθρησκος, ἀθ-όρησκος (ἐν γέν.) κακότροπος, κακοπαιδός, ἀχρεῖος.

Ἀσέβησις, εως (ἡ). τὸ νὰ πράττῃ τις ἀσεβῆ ἔργα, νὰ φέρηται-

Ἀσεβῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀσέβειαν, ὡς ἀσεβής.

Ἄσῃ, Δ. ἀντὶ Ἄσει, γ'. ἐν. προσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἄδω.

Ἀ εν, Π. μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἄω.

Ἀ ειρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ ὑπομένος μὲ) σειρὰν (ἅλυσον), ἐλεύθερος, ἄδετος, (μεταφορ.) ἀχαλίνωτος. 2) = τῷ.

Ἀσείρωτος (ὁ, ἡ). (ἵππος) δεμένος ἀμέσως εἰς τὸν ῥυμὸν τῆς ἁμάξης ἢ ὄχι ἐμπρὸς ἡ πλάγια καθὼς ὁ Σειραφόρος. « Ὄχημα ἀσείρωτον, » Εὐρ., τὸ συρόμενον ἀπὸ τοιούτους (θηλ. ἀπὸ δύο μόνον) ἵππους.

Ἀσειστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σειόμενος ἢ μὴ σειόμενος, ἀκλόνητος.

Ἀσελγαίνω, Μ. ήσω καὶ ανῶ (ὅμ. κατὰ Τιμαρ. 744). Διάγω ἀσελγῶς, πράττω ἀσελγείας, (μὲ αἰτ. πρσθετ.) φέρομαι ἀσελγῶς (ὑβριστικῶς) πρὸς τινα, τὸν ἀτιμάζω.

Ἀσέλγεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ διαγωγὴ) τοῦ ἀσελγοῦς· ἀχρειότης, ἀναισχυντία· (ἐν γέν.) ἀμετρία, ὑπερβολή.

Ἀσελγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀσελγαίνω.

Ἀσελγέως, ἐπίρ. Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀσελγῶς.

Ἀσελγὴς [ἀ, ἐπιτ., θέλγω], ἐος (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) ἄμετρος, ὑπερβολικός. (ἰδιαιτ. θέ) ὁ μὴ ἔχων ὅρον εἰς τὰς ἐπιθυμίας (εἰς τὰ πάθη) τε, ἄσωτος, ἀκόλαστος, ἀναισχυντος, αὐθάδης· βίαιος, ὑβριστής, (ἐν γέν.) ἀχρεῖος.

Ἀσελγόκερως, ωτος καὶ ω (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑπερμεγέθη (κοιν. ἀφύσικα) κέρατα.

Ἀσελγομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μανιωδῶς ἕκθετος εἰς τὴν ἀσέλγειαν.

Ἀσελγῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀσέλγειαν, ἀκολάστως, ὑβριστικῶς κτλ. (κοιν.) μὲ ὑπερβολήν.

Ἀσέληνος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς σελήνην, σκοτεινός, θεσσκότεινος.

Ἀσεμνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-σέμνως. Ὁ χωρὶς σεμνότητος (συστολῆς), αἰσχρός· κακοήθης· ἀχρεῖος.

Ἀσεπτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀσεβέω.

Ἀσεπτος (ὁ, ἡ), (ἐνεργ.) = Ἀσεβής. « Τὸ ἄσεπτον, » Εὐρ., ἀντὶ Ἡ ἀσέβεια. 2) (πθ.) τὸν ὁποῖον χάνεις ἐὰν σέβεται.

Ἄσεσθαι, Π. μσ. μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀάσκω.

Ἄσεσθαι, Δ. ἀντὶ Ἄσομαι, μσ. μέλλ. τῆς ὀργ. τοῦ Ἄδω.

Ἄση (ἡ), [†ἄω τὸ χορταίνω]· ἀηδία (ἐξ αἰτίας πλησμονῆς)· ἀνορεξία. (μεταφορ.) ἀδημονία, πλῆξις, στενοχωρία, (παρβλ. Ἄλυς). 2) (συνηθ.) ἀντικείμενον ἀηδίας, ἀκαθαρσία. (παρβλ. Ἄζα).

Ἄσῃ, Δ'. ἐν. προσ. τοῦ μσ. μέλλ. τοῦ Ἄδω.

Ἀσῆθηναι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀσάομαι.

Ἀσήκαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περικλεισμένος εἰς τὸν σηκὸν, ἀμάνδριστος.

Ἀσήμαντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γνωσοποιηθείς, ἀδήλωτος. 2) ἀσημάδευτος, ἀβούλωτος, (συνηθ.) ἀφύλακτος, ἔρημος, ἀπροστάτευτος, (ὅθ καὶ Ἄσημος).

Ἀσημείωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περασθεὶς εἰς σημεῖωμα, μὴ παρατηρηθείς, μὴ σημαδευθείς, ἀσημάδευτος.

Ἀσημίγράφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ γράφων (προπαροξ.) ὁ γραμμένος μὲ ὕφος σκοτεινὸν ἢ μὲ χαρακτῆρας δυσαναγνώστους.

Ἄσημος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σῆμα (σημάδι, βούλλαν κτλ.). « Ἀργύριον (= Χρυσίον) ἄσημον, » Θκ., τὸ μὴ νομισματοκοπηθέν. 2) (συνηθ.) = Ἀδιάρθρωτος· ἄσαφής, σκοτεινός· ἀγνώριστος· μὴ σημαίνων τίποτε· (μεταφορ.) πατάπος, ἀσήμαντος.

Ἀσημότης (ἡ). ἀσημαντότης.

Ἀσήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄσημος.

Ἀσήμως, ἐπίρ. Χωρὶς κἀνὲν διακριτικὸν σημεῖον· ἀσαφῶς· χωρὶς ἐπισημότητα.

Ἄσηπτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ παθὼν (ἢ μὴ ὑποκείμενος εἰς) σῆψιν.

Ἀσηρὸς [ἄση], ά, όν. Ληθὴς, σιγαμερὸς, πληκτικός.

Ἀσηρῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀηδίαν.

Ἄσηστος (ὁ, ἡ), [ἀ, σήθω]. ἀκοσκίνιστος

Ἄσθελς, εἶσα, έν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἄδω.

Ἀσθένεια (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀσθενοῦς, ἀτονία, ἀδυναμία, ἀνικανότης. 2) ἀῤῥωστια. 3) ἔλλειψις, ἔνδεια. « Βίᾳ (ὑκρημάτων) —, » Ἡρ., Ξεν.

Ἀσθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀσθενὴς (ἀδύνατος ἢ ἄῤῥωστος), δὲν ἔχω δύναμιν, δὲν ἠμπορῶ.

Ἀσθένημα (τὸ). ἀσθένεια, ἀῤῥωστία, τὸ νὰ ξυπνήσῃ τις-

Ἀσθενὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σθένος (δύναμιν), ἀδύνατος (φυσ. καὶ ἠθ.), ἀνίσχυρος, ἀνίκανος. 2) ἀνήμπορος, ἄῤῥωστος.

Ἀσθενίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀσθένεια.

Ἀσθενικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιῤῥέπτης εἰς ἀσθένειας, φιλάσθενος, ἀδυνάτου πράσεως. (ἐν γέν.) ἀδύνατος, ἀνίσχυρος.

Ἀσθενοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἀσθένειαν, ἀδυνατίζων.

Ἀσθενόῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀσθενεῖς (λεπτὰς, ἀδυνάτους ἢ ἐπικολαίσας) ῥίζας.

Ἀσθενόψυχος (ὁ, ἡ). μικρόψυχος, ὀλιγόψυχος.

Ἀσθενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀσθενές, ἐξασθενίζω, ἀδυνατίζω.

Ἀσθενῶς, ἐπίρ. Χωρὶς δύναμιν.

Ἀσθένωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀσθενοῦν, ἐξασθένισμα, ἀδυνάτισμα.

Ἄσθῆναι, πθ. μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἄδω.

Ἄσθμα (τὸ), [ἄω ἢ ἀάζω]. (ἐν γέν.) πνοὴ, φύσημα· (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ σιγνὴ καὶ δύσκολος ἀναπνοὴ (ἢ ἀπὸ κούρασμα), (κοιν.) λαχάνιασμα, (ἢ ἀπὸ στένωσιν τοῦ στήθους), (κοιν.) ἄσμα (καὶ χυδ.) ξυχώνι, (παρβλ. Δύσπνοια).

Ἀσθμαίνω, Μ. ανῶ. Ἔχω (ἢ Πάσχω ἀπὸ) ἄσθμα, λαχανιάζω, κοντανασαίνω.

Ἀσθματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ (ἢ πάσχων ἀπὸ) ἄσθμα.

Ἀσθματώδης, ες (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.

Ἀσθμοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν ἄσθμα. « Λέων —, » Μανέθ., ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Ζωδ. Λέοντος, διότι ἐπιτέλλει εἰς τὰ καύματα.

Ἀσιγησία (ἡ). τὸ νὰ μὴ δύναται τις νὰ σιωπήσῃ, [ἐκ τοῦ

Ἀσίγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυνάμενος σιγῆν, λάλος, πολύλογος.

Ἀσιγμοπαιέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνθέτω ποίημα χωρὶς Σ.

Ἄσιγμος (ὁ ἡ). ὁ μὴ ἔχων σίγμα (ἐπιθ.) μὴ προξενῶν σιγμόν (συριγμόν).

Ἀσίδηρος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς σιδήρου (ὅπλων), ἄοπλος. « Βίος —, » Αἶμ.

Ἀσιλλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σιγασιάρης, μὴ σιγαινόμενος. 2) ὁ μὴ προξενῶν ἀηδίαν μὴ σιγαμερός.

Ἄσιλλα (ἡ), [ἄ;]. = Ἀνάφορον (χυρ. τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο οἱ ἰχθυοπῶλαι).

Ἀσιλλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Στρώνω τι εἰς τὸν ὦμον μὲ τὴν ἄσιλλαν, εἶμαι βαρυζος ἢ ἰχθυοπώλης.

†Ἄσινη (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀλσίνη ἢ ἐλξίνη, ἢ Ἰασίνη.

Ἀσινής, ες (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -νῶς, Ἀ,

σίνομαι], = λέλαβής ἐνεργ. καὶ παθ.], ἀπείρατος.
Ἄσιος (ὁ, ἡ), Π. [ἄσις]. λασπώδης.
Ἀσίφακος (ὁ), εἶδος ἀκρίδος χωρὶς (ἢ μὴ ἐχούσης ἀκόμη) πτερά.
Ἄσις [ἄση], ιος (ἡ), Π. = Ἰλύς, λάσπη ποταμοῦ, (κοιν.) λούνη.
Ἀσιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαμένω ἄσιτος, δὲν τρώγω τίποτε, νηστεύω.
Ἀσιτία (ἡ). ἀποχὴ ἢ ἔλλειψις σιτίων, νηστεία.
Ἄσιτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φαγών, νηστικός. 2) ὁ μὴ τρώγων, κάμνων δίαιταν, νηστεύων
Ἀσίτως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ τρώγῃ (ἢ χωρὶς νὰ φάγῃ) τίποτε, (χυδ.) νηστικάτα.
Ἀσκαθὴς, ές (ὁ, ἡ). Δ. ἀντὶ Ἀσκηθής.
Ἀσκαίρω [ἀ ἐπιτ., σκαίρω], Μ. αρῶ, = Ἀσπαίρω.
Ἀσκάλαβος καὶ
Ἀσκαλαβώτης, ου (ὁ), εἶδος μικρᾶς ἢ κατεσχεμένης γαστερίτιδος, (Ἰταλ.) stellio.
Ἀσκάλωφος (ὁ), εἶδος μπούφου ἢ κουκκουβάϊας.
Ἀσκάλευτος καὶ
Ἄσκαλες καὶ
Ἄσκαλτος (ὁ, ἡ). ἄσκαπτος διὰ τῆς σκαλίδος, ἀσκάλιστος.
Ἀσκαλώπας, ου (ὁ), = Σκολόπαξ.
Ἀσκαμωνία (ἡ), = Σκαμωνία.
Ἀσκανδάλιστος (ὁ, ἡ), (νλγ). ὁ μὴ σκανδαλιζόμενος.
Ἀσκάντης [ᾰ], ου (ὁ). παληοκρέββατον.
Ἀσκαρδαμυκτέω (κτί), ἐπίρ. [ἀ, σκαρδαμύσσω]. Χωρὶς ν' ἀνοιγοκλείῃ τις τὰ ὄμματα.
Ἀσκαρδαμυκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυττάζω ἀσκαρδαμυκτεί.
Ἀσκαρδαμύκτης, ου καὶ
Ἀσκαρδάμυκτος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. τὰ ὀμμάτια δὲν ἀνοιγοκλείουν ἀλλὰ μένουν πάντοτε ἀνοικτά.
Ἀσκαρὴς, ές καὶ
Ἀσκάρθμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σκαίρων (σκιρτῶν ἢ σπαράζων).
Ἀσκαριδώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἀσκαρίδας.
Ἀσκαρίζω, Μ. ίσω, = Ἀσκαίρω.
Ἀσκαρὶς [ἀσκαίρω]. ίδος (ἡ). μικρὸν σκωλῆκι τῆς κοιλιᾶς (τοῦ τυριοῦ ἢ τοῦ νεροῦ), (κοιν.) πηδοῦλι.
Ἄσκαρος (ὁ), [ἀσκός], = Ἀσκέρα. 2) [ἀσκαίρω]. εἶδ. κροτάλου.
Ἀσκαροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ἀσκάρους, βασταζος. 2) ὁ κρατῶν καὶ παίζων ἄσκαρον, χορευτής.
Ἀσκαυλὴς, ου (ὁ), [ἀσκός, αὐλέω]. ὁ παίζων τὴν ἀσκομαντοῦραν (χυδ.) γκάϊδαρ.
Ἄσκαφος (ὁ, ἡ). ἄσκαπτος.
† Ἀσκελὴς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀσκηθής.
Ἀσκελέως, ἐπίρ. Σκληρῶς, ἐπιμόνως, ἀνενδότως, ἀκαταπαύστως, [ἐκ τοῦ
Ἀσκελὴς [ᾰ, στερητ.], ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἔχων ὄχρηστα) σκέλη (πόδια), συνκδ.) ἀποστεμένος, ἀποκαμωμένος. 2) Π. [ᾰ, ἄθροις.] = Ἰσασκελὴς, (ἐπὶ ζυγαρ.) Ἰσόρροπος. 3) Π. [ᾰ, ἐπιτ., σκέλλω], κατεσκληκώς, κατάξηρος, (συνκδ.) ἀκύρωτος, ἰδίως: ‖. (τὸ οὐδ.) Ἀσκελές, ἐπίρ. = Ἀσκελέως.
Ἀσκέπαρνος (ὁ, ἡ). ἀσκεπάρνιστος, ἀπελέκητος, ἀδούλευτος.
Ἀσκέπαστος (στρος) καὶ
Ἀσκεπὴς, ές καὶ
Ἄσκεπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σκέπην (σκέπασμα, σκεπαστὴν), ξέσκεπος, ἀξεσκέπαστος, ἀνοικτὸς ἀπὸ πάνω.
Ἀσκεπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σκεπτόμενος, ἀζάχαστος. 2) (παθ.) ὁ μὴ παρατηρηθείς, ἀπαρατήρητος, ἀνεξέταστος.
Ἀσκέπτως, ἐπίρ. Χωρὶς σκέψιν, χωρὶς παρατήρησιν, ἀσυλλογίστως, ἀνεξετάστως.
Ἀσκέρα (ἡ), [ἀσκός]. εἶδ. μαλλιαρῶν ὑποδημάτων διὰ τὸν χειμῶνα.
Ἀσκέριον (τὸ), ὑπακορ. τοῦ Ἀσκέρα.
Ἀσκευὴς, ές, Π. καὶ
Ἄσκευος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τὰ ἀναγκαῖα σκεύη (σύνεργα ἢ ἔπιπλα), ἀνέτοιμος, ἄσκλος.
Ἀσκευώρητος (ὁ, ἡ), [ἀ, σκευωρέω]. ἀσκάλιστος, ἀνεξέταστος.
Ἀσκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι (Φθειάνω, Δουλεύω) τι τεχνικῶς ἢ μὲ ἐπιμέλειαν, λεπτουργῶ. « Χρύσειον θρόνον (« Ἑρμῆν, « Ἔρια κτλ.) ἀσκήσας, « Ὅμ. « (ἢ παθ.) « Ἅρμα χρυσῷ εὖ ἤσκηται, » Ἰλ. Ι. 2) ἐπιμελοῦμαι, στολίζω, διευθετῶ· παστρεύω, συγυρίζω. « Ἡ μὲν τὸν πτίσασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα, » Ὀδ. Δ. (ἴδε καὶ Ἀσκηθής). « Ἀσκεῖν γένειον, « Ἡρ. « Ὡς δὲ ταῖς αἰσθήσεσιν ἤσκησεν αὐτούς, « Φιλ. (ἢ παθ.) « Κόμας ξανθὰς εἰς κουρὰν τῶν Γερμανῶν ἠσκημένας, « Ἡρωδ. 3) (σπν. καὶ Π.) τιμῶ, θεραπεύω θρησκευτικῶς, λατρεύω. « Δαίμονα ἀσκῶ, « Πίνδ. (καὶ παθ.) « Ἔνθα φώτειρα θέμις ἀσκεῖται, « αὐτ. 4) ἐξασκῶ, γυμνάζω, (συνκδ.) ἐνδυναμόνω. « Περιπατοῦντες ἀσκεῖτε τὰ σώματα πρὸς ἰσχύν, « Ξεν. « Ἀσκεῖν αὐτόν τε καὶ τοὺς σὺν ἑαυτῷ τὰ πολεμικά, « αὐτ. « Ἀσκεῖν τὸν μέλλοντα τὸν ἐπιχώριον τρόπον, « Ἄρρ. « Ῥαθυμοῦντες, ἡμεῖς καθ' ἑαυτῶν ἀσκοῦμεν τὸν πονηρόν, « Ἐρ. (ἢ πρὸς ἀπαρ.) « Ἀσκῶν κρατεῖν, « Ἀρχ. (καὶ παθ.) « Πρὸς τοῦτο ἀσκοῦνται, « Λκ. 5) (ἀμτβτ. ἢ ἄλλ.) = Ἀσκοῦμαι, (μσ. ἢ παθ.) γυμνάζομαι, μελετῶ, καταγίνομαι εἰς, ἢ μετέρχομαι (πράττω) τι. « Ἀσκεῖν πένταθλον (τέχνην, λόγους, ἀρετὴν, δόλους κτλ.)· « Ἀσκεῖν ἐπὶ τοὺς ἀνταγωνιστάς, « Ἰσοκρ. « Ἀσκῶν καθαρίζειν, « Λκ.
Ἀσκηθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ἴδε ἀσκέω 2]. φυλαγμένος μὲ προσοχήν, συγυρισμένος, (ἐκμ.) σῶος, ἀπείρακτος, ὑγιὴς, ἀκέραιος. « Μίλι ἀσκηθὲς, « Ἀθ., τὸ καθαρόν.
Ἄσκημα (τὸ). τὸ ἔργον εἰς τὸ ὁπ. ἀσκεῖται (καταγίνεται) τις, Γύμνασμα. 2) τεχνικὸν κατασκεύασμα, στολίδι.
Ἄσκηνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σκηνήν. « Δίαιτα —, « Αἶξ, ἡ ἐν Ὑπαίθρῳ. 2) (μτφρ.) εἰλικρινὴς, ἀνυπόκριτος.
Ἀσκήνως, ἐπίρ. Χωρὶς ὑπόκρισιν.
Ἄσκησις, εως (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἀσκητοῦ, γύμνασις, ἐξάσκησις· σκοῦδι, μελέτη, (ἐν γέν.) ἐνασχόλησις, ἔργον, ἐπάγγελμα.
Ἀσκητέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀσκέω.
Ἀσκητήριον (τὸ). τόπος ἐξασκήσεως, γυμνάσιον. (ἐκκλησ.) κοινόβιον, μοναστήριον.
Ἀσκητὴς, οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ ἐξασκούμενος (ἐνασχολούμενος) εἰς ἔργον τι· (Ἐπιτ. δὲ) = Ἀθλητὴς, (ἰδ. ἐκκλησ.) = Μοναχός.
Ἀσκητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ἄσκησιν, ἀθλητικός
Ἀσκητικῶς, ἐπίρ. Ὡσὰν ἀσκητὴς, καθὼς οἱ ἀσκηταί.
Ἀσκητὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος ν' ἀποκτηθῇ (κατορθωθῇ) δι' ἀσκήσεως. 2) ὁ ἐπιδεκτικὸς (ἢ κατεσκευασμένος διὰ) τεχνικῆς καὶ λεπτῆς ἐργασίας. 3) γυμνασμένος, ἐξησκημένος.
Ἀσκήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀσκητής.
Ἀσκίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπισκιαζόμενος, ἀσκέπαστος, ἀσκίστιστος.
Ἀσκίδιον καὶ
Ἀσκίον (τὸ), ὑπακορ. τοῦ Ἀσκὸς, μικρὸ ἀσκί, τουλουμάκι.
Ἄσκιος (ὁ, ἡ), [ἀ, στερητ.]. ὁ μὴ ἔχων (μὴ κάμνων) σκιὰν, (ἰδ. Γεωγρ.) « Ἄσκιοι, « οἱ ἀμέσως ὑπὸ τὸν ἰσημερινὸν οἰκοῦντες (ὡς ἔχοντες δὶς τοῦ ἔτους τὸν ἥλιον κατὰ κορυφήν). 2) Π. [ᾰ, ἐπιτ.] ὁ ἔχων πολλὴν (πυκνὴν) σκιὰν, βαθύσκιος.
Ἀσκίπων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κρατῶν (μὴ μεταχειριζόμενος) σκίπωνα (βακτηρίαν).
Ἀσκίτης, ου (ὁ). (κυρ. Ὑδρωψ) ὄγκος πρήσκει τὴν κοιλίαν ὡς ἀσκὸν, (παρβλ. Τυμπανίτης).
Ἀσκληπιάδης, ου (ὁ). υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἀσκληπιοῦ, (συνκδχ.) ἰατρὸς.
Ἀσκληπιὰς, άδος (ἡ). εἶδ. (ἢ ἐπίθ. διαφόρων) φυτ. ἰατρ.
Ἀσκοδέτης, ου (ὁ). τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. ξένουν τὸ στόμα τοῦ ἀσκοῦ.
Ἀσκοδορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκοτόνω ἀπὸ τὸ ξύλον, (ἴδε Ἀσκός).
Ἀσκοκήλης, ου (ὁ). ὁ πάσχων ἀπὸ ἀσάσιμον (κήλην) τὸ ὁπ. ρέεται ἐμπρὸς ὡς ἀσκός.
Ἀσκοπήρα (ἡ). τὸ δερμάτινον σακκὶ ἢ διπλὸ σάκκι τῶν βοσκῶν, (χυδ.) ταγιρτζίκα.
Ἄσκοπος (ὁ, ἡ), = Ἀσκεπτος, ἀστόχαστος ἀπρόοπτος. 2) ἀπρόσκοπτος, ἀπροσδόκητος, αἰφνίδιος. 3) ἀπέραντος, ἀναρίθμητος, ἀκατανόητος, ἀνεξήγητος. 4) Π. ἀντὶ Ἀόρατος. 5) ὁ γινόμενος χωρὶς (ἢ μὴ ἐπιτυγχάνων τὸν) σκοπὸν, ἀνωφελὴς, μάταιος. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἄσκοπα, ἐπίρ. = Ἀσκέπως.
Ἀσκοπωτένη (ἡ). ἀγγεῖον δερμάτινον διὰ νερὸν κτλ., (Τουρκ.) ματαρᾶς, (παρβλ. Πυτίνη).
Ἀσκόπως, ἐπίρ. = Ἀσκέπτως. 2) ἐξ ἀπροόπτου, αἰφνιδίως. 3) χωρὶς σκοπὸν, χωρὶς τέλος, εἰς μάτην.
Ἀσκορδίνωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πεταιριζόμενος (ξεροσανιζόμενος), (συνκδχ.) ἀτάραχος, ἥσυχος.
Ἀσκὸς (ὁ). ἀσκί, (Τουρκ.) τουλοῦμι. « Ἀσκὸν δέρω τινὰ, « παρ., (κοιν.) τοῦ ἐγγάλλω τὸ τυμπάνι, τὸν κάμνω τουλοῦμι δηλ. τὸν σκοτώνω ἀπὸ τὸ ξύλον, (ἐν γέν. τὸν κάμνω τὰ πάνδεινα, τὸν ἀφανίζω κακὴν-κακῶς. « Ἀσκὸς δεδάρθαι· κἀπιτετρίφθαι γένος, « Σόλ. 2) σακκὶ (κτλ.) δερματινον, (παρβλ. Φύλακος).

'Ασκοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=
'Ασκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν, κουβαλῶν) ἀσκοὶ γεμάτων κρασὶ (εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου).
'Ασκύλευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σκυλευθείς (ξεγυμνωθείς), ἀλαφιγραγώγητος.
'Ασκύλτος (ὁ, ἡ), [ἀ, σκύλλω]. ἀξέσχιστος, ἀδασάνιστος· (ἐν γέν.) ἀπείρακτος, ἀνενάχλητος.
'Ασκύλτως, ἐπίρ. 'Αδασανίστως, ἀνενοχλήτως.
'Άσκυρον (τὸ), [ἀ ἐπιτ., σκύρον]. εἶδ. φυτοῦ, τὸ ἄλλ. 'Ανδρίσαιμον.
'Άσκυφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σκύφον (ποτήριον),
'Ασκώλια (τὰ). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου (καθ' ἣν χάριν γέλωτος ἐπήδων μ' ἕνα πόδι ἐπάνω εἰς ἀσκία φουσκωμένα καὶ ἀλειμμένα μὲ λάδι), ὅθεν καὶ–
'Ασκωλιάζω [ἀσκὸς ἡ σκῶλον], Μ. άσω. "Εχων τὸ ἕν μου πόδι σηκωμένον πηδῶ ἢ στέκω μὲ μόνον τὸ ἄλλο, (ἴδε ᾠδ
'Ασκωλιασμὸς (ὁ). πήδημα μ' ἕνα πόδι, εἰδ. παιδιᾶς, (χυδ.) Κούτσα-μιά, κούτσα-δυό.
'Ασκωλίζω, Μ. ίσω,=Ἀσκωλιάζω.
'Άσκωμα (τὸ). (ἐν γέν.) κάθε θερμάτινον τύλιγμα (ἰδικωτ. δέ) τὸ περὶ τὸν σκαλμὸν καὶ τὸ κωπίον. 2) τὸ πετσὶ ἢ ἀσκὶ τῶν φυσερῶν. 3) (ἐν γέν.) φούσκωμα, πρήξιμον.
'Άσμα (τὸ) [ᾄδω],='Ωδή, τραγούδι, ψάλσιμον.
'Ασμάραγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ κάμνων κρότον (σμαραγήν), ἀθόρυβος.
'Ασμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Άσμα, τραγουδάκι.
'Ασματογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συνθέτων) ᾄσματα (κυρ. ἐκκλησ. τροπάρια).
'Ασματοκόμπτης, ου (ὁ), Κωμ. (κυρ.) λυρικὸς ἢ διθυραμβικὸς ποιητής, ὅστις κάμνει πυλλὰς στροφὰς καὶ ἀντιστροφὰς (ἐπμ.) διαστρέφει τὴν φυσικὴν ἁπλότητα τῆς ποιήσεως.
'Ασματοποιὸς (ὁ, ἡ). ποιητὴς λυρικῶν ᾀσμάτων.
'Ασμεναίτατος (σπν.) ἀντὶ
'Ασμενέστατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ "Ασμενος.
'Ασμενίω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Νοστιμεύομαι, ἐπιθυμῶ.
'Ασμενίζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ.) 'Υποδέχομαι φιλοφρόνως (Περιποιοῦμαι) τινα. 2) (μὲ ἀορ. ἢ μτχ.) ἀρκοῦμαι (εὐχαριστοῦμαι) εἴς τι, μοὶ ἀρέσει.
'Ασμενισμὸς (ὁ). εὐχαρίστησις· χαρά.
'Ασμενιστὰς, ἡ, ὀν. Εὐάρεστος, ἐπιθυμητός.
"Ασμενος [ᾄδομαι], η, ον, (τὸ παρθ. ἑστερος, ἑστατος καὶ αἴτατος). Χαρούμενος, εὐχαριστημένος. «Ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη,» Ἰλ. Ξ., ἤθελον εὐχαριστηθῆ (χαρῆ) ἐάν. «Φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο,» Ἰλ. Ν., ἀντι-
'Ασμένως, (τὰ παρθ. ἑστερον, ἑστατα ἢ αἴτατα), ἐπίρ. Μὲ εὐχαρίστησιν, μετὰ χαρᾶς, προθύμως.
"Ασμηκτος (ὁ, ἡ), [ἀ. σμήχω]. ἄτριπτος, ἀσφούγγιστος.
'Άσμυξις (ἡ), (σπν.) ἀντὶ 'Άσμα.

'Ασμωλέω, Σ. 'Αδμο(μω)λέω.
'Ασολοικίστως, ἐπίρ. Χωρὶς σολοικισμούς.
'Ασόλοικος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σόλοικος [ἴδε τὴν λέξ.] ||. (Κωμ.) «Κρέας ἀσόλοικον,» 'Αθ., τὸ ὁλόκληρον, (κοιν.) ἕνα καλὸ κομμάτι.
'Ασολοίκως, ἐπίρ. Χωρὶς σολοικισμούς· (συνκδχ.) ὄχι μὲ βαρβαρότητα.
'Άσοφία (ἡ). στέρησις σοφίας, τὸ νὰ ζῇ τις–
"Ασοφος (ὁ, ἡ). τὸ ἐναντ. τοῦ Σοφὸς, ἀπαίδευτος, ἀσύνετος, χυδαῖος κτλ.
'Ασόφως, ἐπίρ. Χωρὶς σοφίαν [παιδείαν, φρόνησιν κτλ.].
'Ασπάζομαι [ἀ ἐπιτ., σπάω], Μ. άσομαι, (κυρ. καὶ ἐτυμολογ.) "Ελκω πρὸς ἐμαυτὸν (καὶ τοῦτο σπανιώτατον παράδειγμα εὑρῆται παρὰ τῷ Προκοπ. 'Ανέκδ. «Ὁ δὲ σύμπασαν αὐτοῦ τὴν οὐσίαν κτήσει ἀναισχύντῳ ἠσπάζετο»· ὅθεν: 2) 'Υποδέχομαι φιλικῶς, ἀγκαλιάζω· χαιρετῶ. (μτγν.) φιλῶ. «Δεξιῇ («Χερσὶν») ἑπεσίν τε μειλιχίοισιν ἠσπάζοντο,» "Ομ. «'Ασπάζεσθαι τῷ στόματι (ταῖς κώπαις),» Πλ. «"Ασπασαι κφεῖνον παρ' ἐμοῦ,» Συν. «Αὐτοκράτορα αὐτὸν ἠσπάσαντο,» Πλ. «'Η κύων ἀσπάζεται τοὺς ποιμένας,» Ξεν. 3) (συνκδχ.) ἀγαπῶ, πρωτιμῶ, προσηλόνομαι εἰς, ἀκολουθῶ. (μὲ ἀπαρ.) εὐχαριστοῦμαι (νοστιμεύομαι, ἢ συνηθίζω) νά. «'Ασπάζεσθαι σὺν ἀνδράσιν εἶναι,» 'Ερμ. «Χρήματα («'Ησυχίαν, «Σοφίαν κτλ.) ἀσπάζομαι,» Πλάτ. «Κύνες ἀσπαζόμεναι τὰ ψευδῆ ἴχνη,» Ξεν.
'Ασπάθητος (ὁ, ἡ). μὴ κτυπημένος μὲ τὸ ξυλόκτενον (μὲ τὴν σπάθην), μὴ ὑφασμένος ἢ μὴ κρουστός, (ἐπμ.)='Αραιός.
'Ασπαίρω [ἀ ἐπιτ., σπαίρω], Μ. αρῶ. Σπαράζω, τρέμω 'σὰν τὸ ψάρι εἰς τὴν ξηράν, ἔχω σπασμούς· κτυπῶ τὴν γῆν μὲ τοὺς πόδας μου (καθὼς οἱ θυμωμένοι), (συνκδχ.) κάμνω θόρυβον.
'Ασπάλαθος (ὁ, ἡ), [ἀ, σπάλαθρον=σκάλευθρον], χαμαίδενδρον ἀγκαθωτόν (ἀπὸ τὸ γέν. τῶν σπάρτων), (κοιν.) σπάλαχτρον.
'Ασπάλαξ, ακος (ὁ),=Σπάλαξ. ζ. (κοιν.) τυφλοπόντικον. 2) εἶδ. φυτοῦ.
'Ασπαλιεία (ἡ). 'ψάρεμα μὲ τὸ ἀγκίστρι, [ἐκ τοῦ
'Ασπαλιεύομαι [ἄσπαλος], Μ. εύσομαι. 'Ψαρεύω μὲ τὸ ἀγκίστρι.
'Ασπαλιεὺς, έως καὶ
'Ασπαλιευτὴς, οῦ (ὁ),='Αλιεὺς 'ψαρεύων μὲ τὸ ἀγκίστρι.
'Ασπαλιευτικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν ἀσπαλιείαν, (ὅθεν ||. «'Ασπαλιευτικὴ,» ἡ τέχνη τοῦ ἀσπαλιέως.
†'Άσπαλος (ὁ), [ἀνασπάω]. ὀψάριον (κυρ. τὸ 'ψαρευόμενον με τὸ ἀγκίστρι).
'Ασπανιστεία (ἡ), [ἀ, σπάνις]. φροντίς.
'Ασπαραγία (ἡ), φυτ. ἡ σπαραγγιά, [ἐκ τοῦ
'Ασπάραγος (ὁ). τὸ σπαράγγι· (ἐν γέν.) ἡ τρυφερὰ κορυφὴ (τὸ βλαστάρι) τῶν λαχανωδῶν φυτῶν.
'Ασπαραγωνία (ἡ), 'Ασπαραγία.
'Ασπαρίζω, Μ. ίσω,='Ασπαίρω.
"Ασπαρτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σπαρθεὶς ἢ μὴ σπειρόμενος.

'Ασπάρτως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ σπαρθῇ.
'Ασπάσιος, α ἢ ος, ον,='Ασπαστὸς, ἀγαπητὸς, ἐπιθυμητός. 2) χαρούμενος, εὐχαριστημένος, (παρβλ. "Ασμενος).
'Ασπασίως, ἐπίρ.='Ασμένως, μετὰ χαρᾶς, εὐχαρίστως.
"Ασπασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀσπάζεταί τις, τὸ ἀντικείμενον τῶν ἀσπασμῶν ἢ τῆς ἀγάπης τινός. 2)=τῷ
'Ασπασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀσπάζεσθαι, χαιρέτισμα, ἀγκαλίασμα, φίλημα, χάϊδεμμα.
'Ασπαστικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς (ἢ εὐδιάθετος πρὸς) ἀσπασμούς, φιλικὸς, εὐπροσήγορος. ||. (οὐσ.) 'Ασπαστικὸν (τό), τὸ οἴκημα (δωμάτιον) τῶν χαιρετισμῶν, κάμαρα τῆς ὑποδοχῆς.
'Ασπαστὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. ἐπιθυμεῖ ἢ δύναταί τις ν' ἀσπασθῇ, ἄξιος ἀσπασμοῦ, ἀγαπητὸς, ἐπιθυμητός.
'Άσπαστος, ους (ἡ), 'Ιων. ἀντὶ 'Ασπασμός.
'Ασπαστῶς, ἐπίρ.='Ασπασίως.
"Ασπειστος (ὁ, ἡ),="Αστρονδος, ἀδιάλλακτος.
"Ασπερμος (ὁ, ἡ). χωρὶς σπέρμα, [μτφρ.] ἄτεκνος, ἄκληρος.
'Ασπερχὲς [ἀ, ἐπιτ., σπέρχω], ἐπίρ. Βιαστικὰ, μὲ ὁρμὴν, μὲ ζέσιν, σφοδρῶς· διαρκῶς· ἐπιμόνως.
"Ασπετος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, εἰπεῖν ἢ ἕπομαι]. ἀνέκφραστος ἢ δυσπαρακολούθητος (ὁ μέγεθος), παραπολὺς, ὑπέρμετρος, ἄπειρος, ἀχαρτὸς. «Αἰθὴρ —,» Ἰλ. Θ.
'Ασπιδαποβλὴς [ἀσπὶς, ἀποβάλλω], ητος (ὁ), Κωμ.='Ριψασπὶς, λειποτάκτης, ἄνανδρος.
'Ασπιδεῖα (τὰ). μέρος τοῦ πλοίου πρὸς τὴν πρύμναν, ὅπου ἐκρέμων τὰς ἀσπίδας.
'Ασπιδὴς, έος (ὁ, ἡ). Π.=Σπιδὴς.
'Ασπιδηστρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στρέφων εὐκόλως τὴν ἀσπίδα του, πολεμιστὴς ἐπιτήδειος.
'Ασπιδηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Ασπιδοφόρος.
'Ασπίδιον καὶ
'Ασπιδισκάριον (τὸ),=τῷ–
'Ασπιδίσκη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ 'Ασπὶς, ἀσπιδίτσα. 2) κόσμημά τι εἰς εἶδ. μικρᾶς ἀσπίδος.
'Ασπιδίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
'Ασπιδίσκος (ὁ),='Ασπιδίσκη.
'Ασπιδίτης καὶ
'Ασπιδιώτης, ου (ὁ). Π.='Ασπιδοφόρος.
'Ασπιδόδηκτος (ὁ, ἡ). ὁ δαγκασθεὶς ἀπὸ ἀσπίδα ('φεῖδι).
'Ασπιδόδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντηχῶν ἀπὸ τὸν κρότον (δοῦπον) τῶν ἀσπίδων.
'Ασπιδοειδὴς, έος (ὁ, ἡ) καὶ
'Ασπιδόεις, εσσα, εν, Π. ὅμοιος μὲ (σγρογγυλὸς ὡσὰν) ἀσπίδα.
'Ασπιδοθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ), [γρμτ.] ἐξήγ. τοῦ 'Ασπιδοφέρμων.
'Ασπιδοπηγεῖον (τὸ). ὁ τόπος (τὸ ἐργαστήριον) ὅπου ἐργάζεται ὁ
'Ασπιδοπηγὸς (ὁ),='Ασπιδοποιὸς, ὁ κατασκευάζων (πηγνὺς) ἀσπίδας.
'Ασπιδοποιία (ἡ). ἡ κατασκευὴ (τὸ φθέσιμον) τῶν ἀσπίδων, [ἐκ τοῦ
'Ασπιδοποιὸς (ὁ),='Ασπιδοπηγός.
'Ασπιδοτροφεῖ (ὁ). (παροξ.) ὁ τρέφων=προ-

καρξ.) ὁ τρεφόμενος μὲ (τὰ ὀφείδια) ἀσπίδας. 2) γραμ. ἐξήγ. τῶ Ἀσπιδοφερόμων.
Ἀσπιδοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κρατῶν) ἀσπίδα, ἀσπιδοφόρος.
Ἀσπιδοφερόμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ἄσπ., φέρω]. ὁ τρεφόμενος (ζῶν) ἀπὸ τὴν ἀσπίδα του (θηλ. τὰ λάφυρα καὶ τὸν πόλεμον), πολεμιστής.
Ἀσπιδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (κρατῶ) ἀσπίδα, εἶμαι -
Ἀσπιδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ σέρων (κρατῶν, ἁρματωμένος μὲ) ἀσπίδα, πολεμιστής.
†Ἀσπίζω, Μ. ίσω, (εὐχρηστότ. τὰ σύνθετα:) Προ(Ὑπερ)ασπίζω.
Ἀσπιλος ξ
Ἀσπίλωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σπίλον (κηλίδα), καθαρός, (μεταφορ.) ἄμεμπτος.
Ἀσπίνθιον (τὸ), Κυπ. (κατὰ διάλεκτ.) ἀντὶ Ἀψίνθιον.
Ἀσπὶς, ίδος (ἡ). τὸ γνωστὸν προφυλακτικὸν ὅπλον, σκουτάρι, (Τουρκ.) καλκάνι, (ὅθ. αἱ πολεμ. φρασ.) «Ἐξ ἀσπίδος, «Ἐπ' (« Παρ) ἀσπίδα, «(δηλ.) ἀπὸ (πρὸς) τὰ ἀριστερά, (παρβλ. Δόρυ). 2) (συνεκδ.) στρίτευμα (συγκείμενον κυρ. ἀπὸ ὁπλίτας). «Ἀσπὶς ὀκτακισχιλίη, « Ἡρ. 3) σειρὰ (γραμμὴ) στρατιωτῶν ἀσπιδοφόρων. « Ἵστασθ' ἐρεξῆς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας, « Ἀρχιλ. « Ἐπὶ μιᾶς ἀσπίδος παρατεταγμένος, « Ἰσοκρ., δηλ. κατὰ μέτωπον. 4) Π. μάχη. «Ἤξειν εἰς ἀσπίδα, « Εὐρ., θὰ πολεμήσουν. 5) εἴδ. (ἀπροσδιόριστον εἰσέτι) φαρμακεροῦ ὄφεως.
Ἀσπιστὴρ, ῆρος καὶ
Ἀσπιστὴς, οῦ, καὶ
Ἀσπίφορος, ορος (ὁ), Π. = Ἀσπιδοφόρος, στρατιώτης, πολεμιστής.
Ἀσπλαγχνία (ἡ). ὁ ἀγαρακτὴρ τοῦ ἀσπλάγχνου, τὸ νὰ ἤνέ τις -
Ἀσπλαγχνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σπλάγχνον (καρδίαν [συνεκδ.] τόλμην ἢ συμπάθειαν), δειλὸς ἢ σκληρός, ἀπάνθρωπος.
Ἀσπλήνας (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἰατρεύων τὴν) σπλῆνα, (ὀθ. ||- ἐσ.) Ἄσπληνον (τὸ), εἴδ. φυτ. (ἀπὸ τὸ γέν. τῆς στέρης), σπληνοβότανον.
Ἀσπονδεί, ἐπίρ. Χωρὶς σπονδὰς, (συνεκδ.) χωρὶς φιλίαν ἢ συνθήκην, ἀδιαλλάκτως.
Ἀσπονδέω-ῶ, Μ. ήσω. ῶμαι -
Ἄσπονδος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς σπονδῶν (χωρὶς θυσίας ἢ συνθήκης). «Ἀνακωχὴ—, « Θκ. 2) (συνήθ.) ὅστις δὲν δέχεται (ὁδὲν κάμνει) ἢ παραβαίνει τὰς σπονδὰς (τὰς συνθήκας), ἀδιάλλακτος. « Πόλεμος—, «.
Ἀσπορία (ἡ). ἔλλειψις σπερμάτος, (ἐκ τοῦ
Ἄσπορος (ὁ, ἡ), = Ἄσπαρτος. 2) ἄκαρπος, μὴ κάμνων σπόρον.
Ἀσπούδαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γενόμενος μετὰ σπουδῆς (ἐπιμελείας), παρημελημένος. 2) ὁ μὴ ἄξιος σπουδῆς, μὴ περισπούδαστος, φευκτέος, ἐλέθρος.
Ἀσπουδεί, ἐπίρ. Χωρὶς κόπον, χωρὶς ἐπιμέλειαν.
Ἄσπρις, εως καὶ
Ἄσπρος, ου (ἡ), εἴδ. θρύδος.
Ἄσσα (ἴδασ.), ἰων. ἀντὶ Ἄσινα, οὐδ πλθ. τοῦ ὅστις, (ἴδε Ἄττα).
Ἄσσα (ψιλ.), Π. ἀντὶ Ἄττα = Τινὰ, οὐδ. πλθ. τοῦ Τίς. « Ὁποῖ' ἄσσα, « Ὅδ. Ε., (ἴδε καὶ Ἄττα).

Ἀσσάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ Ἀσάομαι.
Ἀσσάριον (τὸ), εἴδ. μικροῦ (Ἀσσιν.) νομίσματος, (δέκα ἀπεξέλευμίου Ἀττ. δραχ.).
Ἄσσιον, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ἄσσον.
Ἄσσιστα, ἐπίῤ. Π. = Ἀσσοτάτω.
Ἄσσιστος, η, ον, Π. = Ἀσσότατος.
Ἄσσον, ἐπίῤ. = Ἄγχιον, πλησιέστερον.
Ἀσσότατος, η, ον, Π. ὑπερθετ. ἀνμλ. τοῦ Ἄσσον, ὁ πλησιέστατος.
Ἀσσοτάτω, ἐπίῤ. Π. = Ἄγχιστα, πλησιέστατα.
Ἀσσότερος (καὶ Αἰολ. Ἀσσύτερος, ὅθεν Ἐπασσύτερος), α, ον, Π. ὁ πλησιέστερος.
Ἀσσοτέρω, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ἄσσον.
;Ἄσσω ἀντὶ Αἴσσω, ἴδε Ἀττω.
;Ἀσσώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀσώδης.
Ἀσταγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ στάζων ἀλλὰ χυνόμενος κρουνηδόν, πολὺς, ἅρθονος.
Ἀσταθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σταθερός, ἄστατος, ἀβέβαιος.
Ἀστάθμητος (ὁ, ἡ), (ἅμφ.) = Ἀνεπιστάθμευτος.
Ἀστάθμητος (ὁ, ἡ), [ἀ, σταθμάω]. ἀζύγιστος, ἀλογάριαστος, (μεταφορ.) ἀπρόοπτος, ἀκανόνιστος, ἄστατος, ἀβέβαιος. «Ἀχέρες ἀστάθμητοι, « Ξεν., οἱ Πλανῆται. « Ἀστάθμητον τὸ τῆς ξυμφορᾶς, ᾧ τινί ποτ' ἂν καὶ ἀναξίως ξυμπέσοι, « Θκ.
Ἀσταλμος (ὁ, ἡ), (ἐπιγρ.), ἀζύγιστος.
Ἀστακὸς (ὁ), τὸ γνωστὸν θαλασσ. ὀστρακόδερμ., ὁ ἀστακός. « Οἱ ἀστακοὶ διαφέρουσι τῶν καράβων, τῷ ἔχειν χηλάς, « Ἀρστ.
Ἀστακτεί, ἐπίῤ. Ὄχι μὲ σταλαγμούς, ἀλλὰ κρουνηδόν, [ἐκ τοῦ
Ἄστακτος καὶ
Ἀστάλακτος (ὁ, ἡ), = Ἀσταγὴς, ὁ μὴ στάζων (σταλάζων). « Ἀὴρ—, « Πλ., ὁ ξηρὸς, μὴ βροχερός.
Ἀσταλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, στέλλω]. ἀνένδυτος, ἀνέτοιμος.
;Ἀσταλύζω, Μ. ύξω, = Σταλύζω.
Ἀστάνδης, ου (ὁ), Περσ. ταχυδρόμος, (παρβλ. Ἄγγαρος).
Ἀστασία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀστάτου· ἀβεβαιότης.
Ἀστασίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ταραττόμενος ἀπὸ ἐπαναστάσεις, ἥσυχος, εἰρηνικός.
Ἀστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν σέκω εἰς ἕν μέρος, περιπλανῶμαι (κινοῦμαι) ἔνθεν κἀκεῖθεν· εἶμαι -
Ἄστατος (ὁ, ἡ). ἀκατάστατος, ἀβέβαιος· κλονούμενος. 2) ἀζύγιστος. « Ἃ δὲ τῶν χρημάτων τῶν ἱερῶν ἄστατά ἐστιν, ἡ ἀπόστασις ἔστω παρὰ τῶν νῦν μετὰ τῶν προτέρων ἀρχῶν, « Ἐπιγρ. (Ἀττ.).
Ἀστάτως, ἐπίῤ Ἀκατάστατα. 2) χωρὶς ζύγισμα.
Ἀσταφιδίτης, ου (ὁ) καὶ
Ἀσταφιδίτις, ιδος (ἡ), = Σταφιδίτης (τις).
Ἀσταφὶς, ίδος (ἡ), = Σταφὶς.
Ἀσταφύλινος (ὁ), = Σταφύλινος.
Ἀστάφυλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σταφύλια.
Ἀστάχυς, υος (ὁ), = Στάχυς.
Ἀστέγαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐστεγασμένος, ἀσκέπαστος.
Ἀστεγὴς, ἐος καὶ
Ἄστεγος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων στέγην (συνεκδ. οἰκίαν), ἄοικος. 2) = Ἀστέγαστος. 3) ὁ μὴ στέγων (βαστῶν, ἀντέχων). « Πίθος—, « Ἀξ., ὁ διαβρέων (μεταφορ.) « Ἄγε-

γος χείλεσι, « Γρηγ., ὁ μὴ φυλάττων μ « στικὸν, φλύαρος. 4) (πβ.) = Ἀστεκτος.
;Ἀστεισεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ
Ἀστειζόμαι, Μ. ίσομαι. Φέρομαι (πράττω ἢ Ὁμιλῶ) ὡς ἀστεῖος, χαριεντίζομαι, χωρατεύω.
Ἀστειολογία (ἡ). λόγος (ὁμιλία) μὲ χάριν καὶ πνεῦμα, [ἐκ τοῦ
Ἀστειολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ὁμιλῶν) νόστιμα καὶ μὲ πνεῦμα.
Ἀστειορρημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ χάριν καὶ πνεῦμα, ἀστειζόμαι, χωρατεύω.
Ἀστεῖος, α ἢ ος, ον, = Ἀστικὸς, (συνεκδ.) κομψὸς, χαρίεις, πνευματώδης, νόστιμος (εἰς τὴν ὁμιλίαν, εἰς τὸ φέρσιμον κτλ.). 2) (ἐπὶ πραγμ.) καλὸς, ἐκλεκτὸς, ἐξαίρετος ἢ (πιθανώτ.) ἀρκετὰ καλὸς, καλούτσικος. « Ἑλλέβορος (« Οἶνος κτλ.)—, « Στρ.
Ἀστειοσύνη (ἡ), (σπν.) ἀντὶ
Ἀστειότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ὁ τρόπος, τὸ φέρσιμον) τῶ ἀστείου, χάρις, κομψότης κτλ.
Ἀστεπτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, στείβω], = Ἀστιβὴς, ἄβατος.
Ἀστεϊσμὸς (ὁ). λόγος ἢ πρᾶξις μὲ ἀστειότητα, χωράτσυμα νάστιμον.
Ἀστείως, ἐπίῤ. Μὲ ἀστειότητα (χάριν, πνεῦμα, νοστιμάδαν).
Ἄστεκτος (ὁ, ἡ), [ἀ, στέγω]. ἀφόρητος, ἀνυπόφερτος. 2) (ἐνεργ.) ἀνυπόμονος, (παρβλ. Ἀστεγος).
Ἀστέκτως, ἐπίῤ. Ἀφορήτως· ἀνυπομόνως
Ἀστελέχης, εος, = τῶ
Ἀστέλεχος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων στέλεχος (κορμόν).
Ἀστέμβακτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, στεμβάζω]. ἀπάτητος, (συνεκδ.) ἀνυπόδητος, ἀκατοφρόνητος, (παρβλ. καὶ
Ἀστεμβὴς, (σπν.) ἀντὶ
Ἀστεμφὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, στέμβω=στεμβάζω], ἀκλόνητος, ἀκίνητος, στερεὸς, (μεταφορ.) σκληρὸς, τραχὺς, ἄκαμπτος, ἀδιαπόνητος· ἄφοβος, ἀτρόμητος, ἀτάραχος.
Ἀστεμφῶς καὶ Ἀστεμφέως, ἐπίῤ. Π. στερεῶς, ἀμεταπτώτως, συνεχῶς.
Ἀστεναχτεί (χτί), ἐπίῤ. Χωρὶς νὰ στενάξῃ.
Ἀστέναχτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ στενάζων ἢ μὴ δίδων αἰτίαν εἰς στεναγμούς.
Ἀστενάκτως, ἐπίῤ. Χωρὶς στεναγμούς, ἀστεναχτεί.
Ἀστέον, θετ. τοῦ Ἔδω.
Ἀστεπτος (ὁ, ἡ). ἀσεφάνωτος· (συνεκδ.) ἀτίμητος.
Ἀστεργάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. (γυνὴ) ἡ μὴ στέργουσα (ἀποφεύγουσα) τοὺς ἄνδρας (τὴν ὑπανδρείαν).
Ἀστεργὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἀστοργος, θυμωνὴς, ἀδυσώπητος.
Ἀστέρεος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἄστρα ἢ τοὺς ἀστέρας.
Ἀστερία (ἡ), (ἐνν. λίθος), εἴδ. πολυτ. πέτρ (ἴδ. Πλίν. Σ'. Θ. καὶ παρβλ. Ἀστὴρ).
Ἀστεριαῖος, α, ον. Ἰσομεγέθης μὲ ἀστέρα.
Ἀστερίας, ου (ὁ). πλουμισμένος μὲ βούλλαις ὡσὰν ἄστρα, (Γαλλ.) étoilé. ||- (οὐσ.) εἴδ. ἰέρακος, (Γαλλ.) autour.
Ἀστερίζω, Μ. ισω. Μεταβάλλω τι εἰς ἀστέρα. 2) = Καταστερίζω.

Ἀστέριος, α ή ος, ου. Ὅμοιος μὲ ἀστέρι (ἀστεριστὸς ἢ λάμπων ὡσὰν) ἄστρον. «Λίθος ἀστέριος,» Πλίν. ,=Ἀστερία. 2)=Ἀστερίας. «Φαλάγγιον ἀστέριον,» Νικ.

Ἀστερίσκος (ὁ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Ἀστήρ, ἀστράκι. 2) τὸ ἀστεροειδὲς σημεῖον, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ κριτικοὶ ἐσημείωναν τὰ ἐκλεκτὰ χωρία συγγράμματος ἢ ποιήματος. 3) εἶδος σταυροειδοῦς ἐργαλ. 4) εἶδος φυτοῦ, (παρβλ. Ἀστήρ).

Ἀστερισμός (ὁ). ἀκτινοβολία. 2) ζολίδι τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν. 3)=Ἀστροθέτημα.

Ἀστεροδίνητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τῶν ἀξόνων περιστρεφόμενος.

Ἀστεροειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος ἀπὸ ἄστρα.

Ἀστεροειδῶς, ἐπίρ. Εἰς σχῆμα ἀστέρος.

Ἀστερόεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος (λάμπων ἀπὸ) ἄστρα.

Ἀστερόωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀστέρας εἰς τὰ νῶτά του.

Ἀστεροόμματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀξέρας ἀντὶ ὀμμάτων, (ἐπίθ. τῆς Νυκτός).

Ἀστεροπὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀστραπή.

Ἀστεροπητὴς, οῦ (ὁ), Π. ὁ ἀστράπτων ἢ ῥίπτων ἀστροπελέκια.

Ἀστεροσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ σκοπῶν (παρατηρῶν) τοὺς ἀστέρας, ἀστρονόμος.

Ἀστεροφεγγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέγγων ἀπὸ τὴν λάμψιν τῶν ἀστέρων.

Ἀστεροφόητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περικατῶν μεταξὺ τῶν ἀστέρων.

Ἀστερόω-ῶ, Μ. ώσω, (σκν.) ἀντὶ Ἀστερίζω. ‖. (παθ.) εἶμαι (ἀστέκμα.) ὡσὰν ἄστρον.

Ἀστιρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν ἀστέρων, ἀστεροειδής.

Ἀστερωπὸς (ὁ, ἡ), Π. ὅμοιος μὲ (φαινόμενος ὡσὰν) ἄστρον, ἢ γεμάτος (λάμπων ἀπὸ) ἄστρα.

Ἀστέφανος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων στέφανον.

Ἀστεφάνωτος (ὁ, ἡ), =Ἄστεπτος.

Ἀστὴ (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀστός.

Ἄστηλος (ὁ, ἡ). (κυρ. τάφος) ὁ μὴ ἔχων στήλην.

†Ἀστὴν, ῆνος καὶ

†Ἄστηνος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἵσταμαι]. ἄστατος, δυστυχὴς, ταλαίπωρος, ἄθλιος, (παρβλ. ἀάστηνος).

Ἀστὴρ, ἔρος (ὁ), (ἡ δοτ. πληθ. Ἄστρασι). (ἐν γέν.) σῶμα λαμπρὸν οὐράνιον, μετέωρον, [συνήθ.]=Ἄστρον (ἴδε καὶ παρβλ. τὴν λέξ). 2)εἶδ. θαλασσινοῦ,(κοιν.)γαυρός. 3) εἶδ. πτηνοῦ μὲ κόκκινα πτερά. 4) εἶδ. φυτοῦ μὲ κόκκινα ἄνθη (ἴδε Βασιλικόν). 5)εἶδ. κολυν. πέτρ., ῥεμπίνι ἢ καρβούνι, (παρβλ. Ἀσφερία ἢ Ἀνθραξ). 6) εἶδ. χώματος. 7) ὄνομα διαφόρων ἰατρικῶν διὰ τὰ ὀμμάτια ἢ τὸ στομάχι.

Ἀστήρικτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων στήριγμα (βάσιν), ἀστερέωτος.

Ἀστιβὴς, ἐος καὶ Π.

Ἀστίβητος καὶ Ἄστιβος (ὁ, ἡ), [ἀ, στείβω]. ἄβατος, ἀπάτητος, ἀβάδευτος.

Ἀστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνατραφεὶς ἢ διατρίβων εἰς τὸ ἄστυ (εἰς πόλιν) ὄχι εἰς χωρίον, καζρινός, πολίτης, (ἐπιμ.) ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, εὐγενικὸς, πρακτικὸς, πολιτικὸς κτλ. (παρβλ. Ἀστεῖος). 2) ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἄστυδε (πολίτας) καὶ ὄχι εἰς τοὺς ξένους ἢ μετοίκους. «Ἀστικοὶ νόμοι,» Ἀστικαὶ δίκαι.

Ἀστικὸς [ἄδιν] ἡ, όν, =Ὠδικός.

Ἄστικτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐστιγμένος, ἀβάπτιλωτος, ἀσημάδευτος. 2) «Χωρίον ἄστικτον,» Λξ., τὸ μὴ ὑποκείμενον εἰς χρέη, (ἐκμ.) μὴ ἔχον ζημέαν τὴν περὶ τούτου στήλην, (ἴδε Ὅρος).

Ἀστικῶς, ἐπίρ. Μὲ πολιτικὸν (εὐγενικὸν) τρόπον, καθὼς συνηθίζουν οἱ ἀστικοί.

Ἀστιλέγγιστος (ὁ, ἡ). ἀπάστριστος μὲ τὴν στλεγγίδα, ἀξύστριχος, ἄτριφτος.

Ἄστιλιγξ, ιγγος (ἡ), Σ. Ὑστιλιγξ.

Ἀστοιχείωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων οὔτε τὰ πρῶτα στοιχεῖα (τὰς πρώτας ἀρχὰς) τῶν γνώσεων, ἀμαθής.

Ἄσοιχος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κατὰ στοῖχον (σοῖχον).

Ἀσταλὸς (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σταλεὶς (ξεκινηθείς), ἢ σταλεὶς ἐπὶ κακῷ, (παρβλ. Ἄναυδος). 2)=Ἀσταλὴς.

Ἀστομάχητος (ὁ, ἡ). ἀμίσητος· ἀστενοχώρητος.

Ἄστομος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἔχων μικρὸν) στόμα. «Αἱ γρυπαὶ κύνες, ἄστομοι, καὶ διὰ τοῦτο οὐ κατέχουσι τὸν λαγῶ,» Ξεν. «Ἵππος—,» Σδ., ὁ σκληρόστομος, (κοιν.) βαρυκέφαλος. «Ἀὼλὸς—,» Λξ. ὁ μὴ ἔχων γλωσσίδα. 2) (συνεκδ.) ὁ μὴ εὔγλωττος, ἀνεπιτήδειος εἰς τὸ λέγειν. 3) ὁ μὴ ἔχων στόμιον (εἴσοδον). 4) ἄνοστος εἰς τὴν γεῦσιν. 5)=τῷ

Ἀστόμωτος (ὁ, ἡ). (σίδηρος) ὁ μὴ ἔχων χώμωμα (βαφήν).

Ἀστονάχητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀξένακτος.

Ἄστονος (ὁ, ἡ), [ἀ, στερ.], =Ἀξένακτος. 2) [ἀ, ἐπιτ.], =Πολύστονος.

Ἀξόξενος (ὁ, ἡ). ξένος καταγόμενος ἀπὸ ἄστυ (πόλιν, ἐντοπίους).

Ἀστοργία (ἡ). ἔλλειψις στοργῆς (φιλοστοργίας), σκληρότης πρὸς τοὺς οἰκείους, [ἐκ τοῦ

Ἄστοργος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων στοργὴν (ἀγάπην πρὸς τοὺς οἰκείους του), σκληρὸς, ἀσπλαγχνος. 2) (σπν.) ὁ ἀνάξιος στοργῆς, ἀποτρόπαιος.

Ἀστορὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀρρητος.

Ἀστὸς, ὁ. Κάτοικος τοῦ ἄστεως (ἰδιαιτ. τῶν Ἀθ.), πολίτης.

Ἀστοχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Δὲν ἐπιτυγχάνω (τὸν σκοπόν), σφάλλω, ἀποτῶμαι.

Ἀστόχημα (τὸ). λάθος, σφάλμα.

Ἀστοχία (ἡ). ἀποτυχία. ἀπροσεξία, παραδρομὴ, [ἐκ τοῦ

Ἄστοχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτυγχάνων τοῦ σκοποῦ, ἀπρόσεκτος, ἀστόχαστος.

Ἀστόχως, ἐπίρ. Ἀνεπιτηδείως, χωρὶς σκέψιν, σφαλερῶς.

Ἀστράβη (ἡ), [ἀστραβὴς]. σαμάρι,(κατ' ἔκτ.) ἡμίονος ἢ ὄνος μὲ ἀναποδιτικὸν σαμάρι παλάγκι) διὰ καβάλαν.(Ὁ Τζέτζης Χιλ. Θ', 290: τὸ ἐξηγεῖ «ξύλον ὀρθιον τοῦ ὄπισθεν τῶν ἁρμάτων, εἰς ὃ ἐπικεκύφασιν οἱ ἡνίοχοι, ὡς ἀστραβὴ τηροῦν τὸν ὄπισθεν, ἢ τὸν ἡνίοχον κρατοῦν τοῦ μὴ παραλισθαίνειν, ὅπερ καὶ Ἀστραπὴ κοινῶς καλεῖται,»).

Ἀστραβηλάτης, ου (ὁ), ὁ ὁδηγῶν (ἐλαύνων) τὴν ἀστράβην, μανλαρὰς ἢ ὀνηλάτης.

Ἀστράβηλος (ὁ), =Στράβιγλος.

Ἀστραβίγγ, ίνος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ στρεβλὸς, (στραβάδας), ἴσιος· ὁ μὴ στραβόκορμος, ἀρρίβιστος. «Ἀστραβέστατον ἐστι τὸ τῆς πτελέας ξύλον,» Θφρ., (παρβλ. Ἀστραφής).

Ἀστραβίζω, Μ. ίσω. Ἰσιάζω, ὁμαλύνω. 2) (ἀμτβτ.) φορῶ (ἢ καβαλικεύω εἰς) ἀστρίβην.

Ἀστραβιστὴρ (ὁ), ἐργαλ. γεωδαιτικόν.

Ἀστραγάλειος (ὁ, ἡ), ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἀστραγάλους.

Ἀστραγάλη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀστράγαλος.

Ἀστραγαλίζω, Μ. ίσω. Παίζω τοὺς ἀστραγάλους (κοιν.) τὸ κότσι.

Ἀστραγαλῖνος (ὁ), εἶδ. πτην. τὸ ἄλλ. Πωλικὸς, (κοιν.) στραγαλιάνος, καρδερίνα (παρβλ. Ἀκανθίς).

Ἀστραγάλιον (τὸ) καὶ

Ἀστραγαλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ἀστράγαλος.

Ἀστραγαλισμὸς (ὁ), τὸ παιγνίδι τῶν ἀστραγάλων, (κοιν.) κότσι.

Ἀστραγαλιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀστραγαλισμόν.

Ἀστραγαλίτης, ου (ὁ) καὶ Ἀστραγαλῖτις, ιτιδος (ἡ). ὅμοιος μὲ ἀστράγαλον.

Ἀστραγαλομαντεία (ἡ). εἶδ. μαντείας δι' ἀστραγάλων.

Ἀστραγαλόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων τὰ μέλλον διὰ τοῦ ῥιψίματος τῶν ἀστραγάλων.

Ἀστράγαλος (ὁ), [στρέφω, στράβαλος]. =Σπόνδυλος (κυρ. τῶν βαρυοκκάλων καὶ ἰδιαιτ. τοῦ λαιμοῦ). «Ἐν δέ μοι αὐχὴν ἀστραγάλων ἐάγη,» Ὀδ. Λ. 2) (συνήθ.) τὸ κότσι τοῦ ποδαριοῦ. «Τοῦ ἀστραγάλου, τὸ μὲν πρανὲς, τὸ δ' ὕπτιον· ἢ τὰ μὲν πρῶτα καλούμενα, τὰ δὲ ἴσχια,» Ἀρετ. «Παίζειν ἐξ ἀστραγάλων,» Λκ., ἢ ἁπλῶς Ἀστραγαλωτή. 3) τὸ παιγνίδι μὲ τὰ κότσια. «Ἔπαιζεν ἀστραγάλοις ἐν ξενωνῖτι,» Πλ. (ἢ ἐπειδὴ κατεσκευάζοντο καὶ ἀπὸ ἐλέφαντα, λέγει ὁ Θκρ.) «Αἱ πόδες ἀστράγαλοί τεο,» λευκοτατοι δηλ. 4) (θηλ.) ἐλικοειδής τις καὶ σπειρωτὰς σταλισμὸς τοῦ ἴωνος. ἐπιστυλία. 5) εἶδ. φυτοῦ, ἀγρία γλυκόῤῥιζα. «Ἀστράγαλον ἐκκόπτειν,» Πλ.

Ἀστραγαλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ἀστραγάλου.

Ἀστραγαλωτὸς, ἡ, όν. Συγκείμενος (Πλεγμένος) ἀπὸ ἀστραγάλους. «Μάζις ἀστραγαλωτὴ,» Πλ.

Ἀστραῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ (ἢ κυριέχων) ἄστρα.

Ἀστραπαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς (ἢ ῥίπτων ἢ συνωδευμένος μὲ) ἀστραπάς.

Ἀστραπὰς, έως (ὁ), Π. ὁ ἀστράπτων, ῥίπτων ἀστραπάς.

Ἀστραπὴ (ἡ). ἢ ἀστραπὴ, (συνεκδ.) τὸ ἀστροπελέκι· λάμψις.

Ἀστραπηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ ἢ Καβαλῶ) τὰς ἀστραπὰς (τοὺς κεραυνούς).

Ἀστραπηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ προξενῶν) ἀστραπάς.

Ἀστράπιος (ὁ, ἡ), Π. «Ἀστραπαῖος.

Ἀστραπιαδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἀστραπήν.

Ἀστραπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀστράπτων.

Ἀστράπτω [ἀστὴρ ἢ στρέφω]. Μ. άψω. Ῥίπτω ἀστραπάς. 2) λάμπω ὡς ἀστραπή, φαγγυόλω. 3) (μτβτ.) φωτίζω.

Ἀστράρχη (ἡ). Π. ἡ βασίλισσα τῶν ἀζέρων, (ἐπέθ. τῆς σελήνης).
Ἄστρασι, δοτ. πλθ. τοῦ Ἀστήρ.
Ἀστρατεία (ἡ). 1) ἐξαίρεσις ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν. 2) λειποταξία. «Ἀστρατείας φάλω,» Δημ.
Ἀστράτευτος (ὁ, ἡ). ἐλεύθερος ἀπὸ τὴν (ἡ ἀνεπιτήδειος πρὸς) στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν. 2) ὁ μὴ ὑπηρετήσας ἢ μὴ θέλων νὰ ὑπηρετήσῃ στρατιωτικῶς.
Ἀστρατηγησία (ἡ). ἔλλειψις ἢ ἀπειρία (ἀνεπιτηδειότης) στρατηγοῦ.
Ἀστρατήγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ διοικούμενος ἀπὸ κακὸν καὶ ἀνεπιτήδειον) στρατηγόν. 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ στρατηγήσας ἢ μὴ γνωρίζων τὴν τέχνην τοῦ στρατηγεῖν.
Ἀστρατηγήτως, ἐπίρ. Χωρὶς στρατηγὸν ἢ χωρὶς στρατηγικὴν ἐμπειρίαν.
Ἀστραφῆς, ἐος καὶ
Ἄστρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ στρεφόμενος, ἀγύριστος, ἄκαμπτος, ἀμετάτρεπτος, (παρβλ. Ἀστραβής).
†Ἀστρίζω, Μ. ἴσω,=Ἀστραγαλίζω.
Ἀστρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἄστρα.
Ἄστρις, ιος (ὁ ϗ ἡ), Π. ἀντὶ Ἀσράγαλος.
†Ἄστριχος (ὁ),=τῷ προηγ.
Ἀστροβλής, ῆτος (ὁ, ἡ). κτυπημένος ἀπὸ τὸ ἄστρον τὸν Κύνα ἢ ἀπὸ τὸν ἥλιον, (χυδ.) λιβαχωμένος.
Ἀστροβλησία (ἡ). τὸ πάθος τοῦ ἀστροβλήτου, (χυδ.) λιβάχωμα.
Ἀστρόβλητος (ὁ, ἡ),=Ἀστροβλής.
Ἀστροβολέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Γίνομαι ἀστρόβλητος, ἀρρωστῶ (ἐπὶ φυτ. μαραίνομαι) ἀπὸ τὰ κυνικὰ καύματα, μὲ κτυπᾷ ὁ ἥλιος εἰς τὴν κεφαλήν.
Ἀστροβολία (ἡ),=Ἀστροβλησία.
Ἀστροβολίζομαι, Μ. ίσομαι,=Ἀστροβολέομαι.
Ἀστροβολισμὸς (ὁ),=Ἀστροβλησία.
Ἀστρογείτων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γειτονεύων μὲ (πλησιάζων εἰς) τὰ ἄστρα, ὑπερύψηλος.
Ἀστρογνωσία (ἡ),=Ἀστρομαντεία, Ἀστρολογία.
Ἀστροδίαιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατοικῶν (διαιτώμενος) εἰς τὸ ὕπαιθρον.
Ἀστροειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἄστρον.
Ἀστροθεάμων, ονος (ὁ, ἡ). παρατηρητὴς τῶν ἄστρων, ἀστρονόμος ἢ ἀστρολόγος, (Νικ. Χων.).
Ἀστροθεσία (ἡ). ἡ θέσις πολλῶν ἀστέρων ὁμοῦ εἰς ἓν μέρος τοῦ οὐρανοῦ, ἢ πρὸς ἀλλήλους ὡς ἐκ τῆς τοποθεσίας σχέσις τῶν ἀστερισμῶν.
Ἀστροθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσδιορίζω τὰς θέσεις καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἀστέρων· συνάπτω εἰς ἕνα ἀστερισμὸν διαφόρους ἀστέρας.
Ἀστροθέτημα (τὸ),=Ἀστροθεσία. 2) τὸ σύστημα (ἡ ὁμὰς) ἀστέρων ἡνωμένων εἰς ἕνα ἀστερισμόν.
Ἀστροθέτης, ου (ὁ). ὁ προσδιορίζων τὰς θέσεις καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἀστερισμῶν, ἀστρονόμος.
Ἀστρόθετος (ὁ, ἡ). ἀστροθετημένος, ἡνωμένος εἰς ἕνα ἀστερισμόν. 2) ἀνήκων εἰς τὴν ἀστροθεσίαν, ἀστρονομικός.
Ἀστροθύτης, ου (ὁ). ὁ θυσιάζων εἰς (λατρεύων ὡς θεοὺς) τὰ ἄστρα.
Ἀστρόλαβον (τὸ), ἐργαλ. ἀστρονομ. πρὸς καταμέτρησιν τοῦ ὕψους καὶ πλάτους τῶν ἀστέρων.
Ἀστρολεσχέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλυαρῶ περὶ τῶν ἀστέρων, εἶμαι-
Ἀστρολέσχης, ου (ὁ). ὁ φλυαρῶν περὶ τῶν ἀστέρων, ἀστρολόγος.
Ἀστρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσχολοῦμαι εἰς τὴν ἀστρονομίαν, εἶμαι ἀστρολόγος.
Ἀστρολόγημα (τὸ). παρατήρησις (πρόρρησις) ἀστρολογική.
Ἀστρολογία (ἡ), (παλ.)=Ἀστρονομία, (μεγν.) ἡ ἐπιστήμη τῆς ἐπιρροῆς τῶν ἀστέρων, ἀστρομαντεία.
Ἀστρολογικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀστρολογίαν. ‖. (οὐσ.) Ἀστρολογική (ἡ), =Ἀστρολογία, ὁ Ἀστρολογικός (ὁ), =τῷ-
Ἀστρολόγος (ὁ), παλ. = Ἀστρονόμος. 2) (μεγν.)=Ἀστρόμαντις.
Ἀστρομαντεία (ἡ). ἡ διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν ἀστέρων μαντεία, ἀστρολογία.
Ἀστρομαντικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀστρομαντείαν. ‖. (οὐσ. θηλ.)=Ἀστρομαντεία· (ἀρσ.)=τῷ-
Ἀστρόμαντις, εως (ὁ). ὁ μαντευόμενος (προλέγων τὰ μέλλοντα) διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν ἀστέρων, ἀστρολόγος.
Ἄστρον (τὸ), (κυρ.) σωρὸς ἀστέρων, ἀστροθέτημα· Ζώδιον, (ἰδιαιτ.) ὁ ἥλιος καὶ ὁ Σείριος ἀστὴρ, ὁ ἄλλ. Κύων, (ὅθεν τὰ Κυνικὰ καύματα). «Περὶ τροπὰς ϗ περὶ ἄστρον,» Θφρ.
Ἀστρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀστρονόμος, καταγίνομαι εἰς τὴν ἀστρονομίαν, (μεθ.) παρατηρῶ καὶ προσδιορίζω ἀστρονομικῶς τὰς θέσεις καὶ κινήσεις τῶν ἀστέρων.
Ἀστρονόμημα (τὸ), τὸ ἀστρονομικῶς προσδιωρισμένον ἀστροθέτημα.
Ἀστρονομία (ἡ). ἡ ἐπιστήμη τοῦ ἀστρονόμου.
Ἀστρονομικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀστρονομίαν ἢ τὸν ἀστρονόμον. ‖. (οὐσ.) =τῷ-
Ἀστρονόμος (ὁ). ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν ἀστρονομίαν ἢ ἀστρολογίαν, ἐπιστήμων τῆς θέσεως (τῆς κινήσεως καὶ τῶν ἰδιοτήτων) τῶν ἀστέρων.
Ἀστροπλής, ῆγος (ὁ, ἡ),=Ἀστροβλής.
Ἀστροπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταγίνομαι εἰς τὴν παρατήρησιν καὶ σπουδὴν τῶν ἀστέρων, ἀστρονομῶ.
Ἀστρούθιστος (ὁ, ἡ). ἄπλυτος (μὲ τὸ φυτ. στρούθιον), ἀσαπούνιστος.
Ἀστροφαὴς καὶ
Ἀστροφανής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φέγγων (λάμπων) ὡς ἄστρον.
Ἀστροφένακ, ακος (ὁ). ἀπατεὼν ἀστρολόγος.
Ἀστροφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ μετὰ (ἢ ὑπὸ) τῶν ἄστρων περιφερόμενος.
Ἀστροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἐμπεριέχων) τὰ ἄστρα.
Ἄστρεφος (ὁ, ἡ),=Ἄστρεπτος.
Ἀστροχίτων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἐνδυμένος μὲ ἄστρα, φορῶν κατάστερον χιτῶνα. «Οὐρανὸς —,» Π. Σιλεντ.
Ἀστρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω (Πλατ. μίξω) μὲ ἄστρα, καταστερίζω.
Ἀστρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἄστρων· ὅμοιος (ἢ γεμάτος) μὲ ἄστρα.
Ἄστρῳος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ϗ ἱ. φθάνων [ὑψούμενος] ἕως) τὰ ἄστρα.
Ἀστεριπός (ὁ, ἡ), Π.=Ἀστεροπός.
Ἀστρωσία (ἡ). ἔλλειψις στρώματος, ἰδ. τοῦ
Ἄστρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ στρωμένος, (ὕπνος κτλ.) ἀσέλωτος, ξεσαμάρωτος, (ἐνγέν.) ξέστρωτος, ἀσαγύριστος. «Ὑφ' ἃ μὲν ἄλλα ζῶα ἐμμελῶς ἔχοντα, τὸν δὲ ἄνθρωπον γυμνόν τε καὶ ἀνυπόδητον καὶ ἄστρωτον,» Ἡλάτ.
Ἄστυ, εος καὶ εως (τὸ). κάστρον, πόλις (κυρ. πρωτεύουσα καὶ περιτειχισμένη), (ἰδιαιτ. δὲ ἡ) ἀκρόπολις (ϗ κατ' ἐξοχὴν τῶν Ἀθ.).
Ἀστυάναξ, ακτος (ὁ), Π. ἀνάσσων (βασιλεύων) τοῦ ἄστεος.
Ἀστυβοώτης, ου (ὁ), Π. κῆρυξ δημόσιος, διαλαλητὴς τοῦ ἄστεος.
Ἀγυγειτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γειτονεύω μὲ (κατοικῶ πλησίον εἰς) τὸ ἄστυ, συνορεύω.
Ἀστυγειτονικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς (ἢ προερχόμενος ἀπὸ) ἀστυγείτονας. «Πόλεμος—,» Πλ., ὁ μεταξὺ ἐθνῶν συνορευόντων, [ἐκ τοῦ
Ἀστυγείτων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ γειτονεύων (συνορεύων) μὲ τὴν πόλιν, (ἐν γέν.) γειτων, πλησιόχωρος. «Πόλεμος—,» Ἀρχ., ἀντὶ Ἀστυγειτονικός.
Ἄστυδε, ἐπίρ. Π. πρὸς τὸ ἄστυ.
Ἀστυδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἐπιδρομὴν (ἔφοδον) κατὰ τοῦ ἄστεος.
Ἀστυκός, ἡ, όν,=(καὶ ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀστικός.
Ἀστυλίς, ίδος (ἡ), Ζ. Στελίς.
Ἄστυλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς στύλους (καὶ μεταφορ.) χωρὶς ὑποστήριγμα.
Ἀστύνικος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. πόλις) νικῶσα (ὑπερέχουσα) τὰς λοιπάς.
Ἀστυνομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀστυνόμος.
Ἀστυνομία (ἡ). τὸ ἔργον καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀστυνόμου.
Ἀστυνομικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀστυνόμον ἢ τὴν ἀστυνομίαν.
Ἀστυνόμιον (τὸ). τὸ ἀρχεῖον (τὸ κριτήριον, ὁ τόπος τῶν συνεδριάσεων) τῶν ἀστυνόμων.
Ἀστυνόμος (ὁ), Π. [ἄστυ, νέμω]. (ἐπιθ.) ὁ διοικῶν (ἐφορεύων) τὴν πόλιν. ‖. (οὐσ.) ἄρχων διωρισμένος νὰ φροντίζῃ διὰ τὴν καθαριότητα καὶ εὐκρέκειαν τῆς πόλεως, [παρβλ. Ἀγορανόμος].
Ἀστύνομος (ὁ, ἡ), Π. κοινὸς εἰς ὅλον τὸ ἄστυ, τοῦ ὁποίου μετέχει ὅλη ἡ πόλις. «Ἀγλαΐαι ἀστύνομοι,» Πίνδ.
Ἀστύοχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κρατῶν, διοικῶν, προστατεύων) τὴν πόλιν.
Ἀστυπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Διατρίβω ἢ περιφέρομαι εἰς τὴν πόλιν.
Ἀστυπολία (ἡ). ἡ ἐν τῷ ἄστει διαμονή, τὸ νὰ κατοικῇ τις εἰς πόλιν.
Ἀστυπολίτης, ου (ὁ). κάτοικος ἄστεος, πολίτης, (Νικ. Χων.).
Ἀστυπόλος (ὁ),=Ἀστυπολίτης.
Ἄστυρον (τὸ), Π. ὑποκορ. τοῦ Ἄστυ, παλίγνυον.
Ἀστυσία (ἡ), [ἄ, γύω]. νάρκωσις τοῦ (ἀνδρ.) αἰδοίου. «Φαρμάκῳ τινὶ αὐτὸν ἐξ-

ελήλυνε, ἢ αὐτὸς ἐκείνης ἀστυφίᾳ παρὰ πάσαν τὴν νύκτα συσχεθείς, « Δ. Βάσσ.

Ἀστυπε, εως (ἡ), εἶδος θριδακος. [ἐκ τοῦ

Ἄστυτος (ὁ, ἡ), [ἀ, στυω]. ἀνίκανος πρὸς συνουσίαν, ἄγονος.

Ἀστύτριψ, ιβος (ὁ, ἡ), ὁ διατρίβων πάντοτε εἰς τὴν πόλιν.

Ἀστυφέλικτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, στυγελίζω]. ἀκλόνητος, ἀδιάσειστος, ἀτάραχος.

Ἀστυφελος, η, ὴ ος, ον, Π. ὁ μὴ τραχὺς (στυφελὸς), μὴ πετρώδης.

Ἀστυφία καὶ Ἀστυφίη (ἡ), [ἀ, στυφω]. εὐκοιλιότης. 2) [ἀ, στυω] ἀνικανότης πρὸς συνουσίαν.

Ἀσυγγενὴς, ἐος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ συγγενὴς, μὴ οἰκεῖος, ἀλλότριος.

Ἀσυγγνώμων, ονος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων συγγνώμην, ἀσπλαγχνος, ἀδυσώπητος.

Ἀσύγγνωστος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ τυγὼν ἢ ἀνάξιος συγγνώμης, ἀσυγχώρητος.

Ἀσυγχωρησιος, ἐπίρ. Ἀσυγχώρητα.

Ἀσυγχώρητος (ὁ, ἡ), ὁ χωρὶς συγχωρῆς (ἀδολογίας, ἀποδεικτικοῦ κτλ.). « Ἀσυγχώρητα δανείσασθαι, « Δημ.

Ἀσυγχύμαστος (ὁ, ἡ), = Ἀγύμναστος.

Ἀσυγκατατιθέμαι-ῶ, Μ. ἤσω. δὲν συγκατατίθεμαι, δὲν στέργω.

Ἀσυγκέραστος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ συγκερασθεὶς ἢ μὴ συγκιρνώμενος, ἄκρατος, ἄμικτος, ἀσυμβίβαστος.

Ἀσυγκίνητος (ὁ, ἡ), ἀκλόνητος, ἀτάραχος.

Ἀσύγκλειστος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ περικλεισθεὶς ἢ μὴ περικλειόμενος μετ' ἄλλου.

Ἀσύγκλωστος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ κλωθόμενος ἅμα μὲ ἄλλου, (τρπ.) ἀσυμβίβαστος.

Ἀσυγκόμιστος (ὁ, ἡ), (κυρ. ἐπὶ καρπ. καὶ γεννημ.) ἀσύναχτος, ἀκουβάλητος εἰς τὴν ἐποθήκην.

Ἀσύγκριτος, (ὁ, ἡ), = Ἀσυγκρίτος.

Ἀσυγκριτος (ὁ, ἡ), [καὶ ἐπίρ.] -κρίτως. Ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος σύγκρισιν (ἀνωτερότητος παρομοίωσιν), ἄμικτος, ἀκατανόητος, ἀσυμβίβαστος, ἢ 2) ἀπαράβλητος.

Ἀσυγκρότητος (ὁ, ἡ), [καὶ ἐπίρ.] -τήτως, [ἀ, συγκρουτέω]. Ἀνέτοιμος, ἀγύμναστος, ἀμελέτητος, (ἐπὶ λογ.) ἄτονος

Ἀσύγχυτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -χύτως. Ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος συγχυσιν (ἑνώσιν, ἀνακάτωσιν), ἄμικτος· ἀνελλοίωτος, (παρβλ. Ἀσύμφυρτος).

Ἀσυγχώρητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Εἰς τὸν ὁπ. δὲν εἶδεν ἢ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δοθῇ ἄδεια (συγχώρησις, ἄφεσις), ἀσύγγνωστος. 2) = Ἀσυγγνώμων.

Ἀσύζευκτος (ὁ, ἡ), ἀσυμβίβαστος, ἀτελείωτος.

Ἀσυκοφάντητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τήτως. Ἀκατηγόρητος, ἀδιάβλητος.

Ἀσυλαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων (ἀνήκων εἰς) νεὼν ἄσυλου.

Ἀσυλάρχης, ου (ὁ). Ἄρχων ἄσυλος (ἱερατειότατος) ἢ ἐπιστάτης τῶν ἀσύλων.

Ἀσύλαι, ἐπίρ. Ὡς εἰς ἄσυλον, ἀπαραβιάστως.

Ἀσύλητος (ὁ, ἡ) ἀβούλευτος, ἀκατόρθωτος, ἀπαράβιαστος. (Ἴδε καὶ Ἀσύλιστος).

Ἀσυλία (ἡ), τὸ δικαίωμα (ἢ ἀσφάλεια, τὸ ἀπαραβίαστον) τοῦ ἀσύλου

Ἀσυλλάμπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -λήπτως. Ἀκατάληπτος. (μετρφ.) ἀκατανόητος. 2) [ἀ, συλλαμβάνω] ἢ μὴ συλλαμβάνουσα. στεῖρα, ἄγονος.

Ἀσυλλαψία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. [καὶ κατὰ τὰς δύο σημασ.].

Ἀσυλλόγιστος (ὁ, ἡ), [καὶ ἐπίρ.] -γίστως. Ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος (μὴ εὑρισκόμενος μὲ) συλλογισμὸν· ἀνοητος, ἢ ἐκτὸς τῶν κανόνων τῆς λογικῆς· ἀλογάριαστος. 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ ἠξιωμένος ἢ μὴ δυνάμενος νὰ συλλογισθῇ· ἀσκεφθῇ, λογαριάστη), ἀστόχαστος, ἄκριτος.

Ἄσυλος (ὁ, ἡ), = Ἀσύλητος, ἀσυλήτος, ἀνεπάχλητος, ἀκίνδυνος κτλ. ‖ (τόπ.) « Ἄσυλον [τὸ], τόπος (ναὸς κτλ.) ἱερὸς, ἀπάτητος, ὅπου ὁ καταφεύγων ἀσφαλίζεται

Ἀσύλωτος (ὁ, ἡ), ἄλλος τ. τοῦ Ἀσύλητος. « Ἀσύλωτα δέ μου ἐλπίδια ὁρίζεται, » Κυλλ., (συνεκδ.) φυτὰ Γυμνοί, (κατὰ λέξ.) Ἀγύμναστοι.

Ἀσύμβατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -βατως. Ἀσύμφωνος, ἀσυμβίβαστος. « Γραῦλα —, » Λουτ., τὰ μὴ συμφυόμενα.

Ἀσυμβλητος (ὁ, ἡ), ἀσυγκριτος· ἀσυμπέραντος.

Ἀσυμβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν συναισθάνομαι·

Ἀσύμβολος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ συνεισφέρων τὸ ἀνάλογόν του, ἀσυντέλης· ἀκοινώνητος. ἡ. « Δεῖπνον —, « Ἀθ., τὸ γινόμενον·

Ἀσυμβόλως, ἐπίρ. Χωρὶς συμβολὴν (συνεισφοράν, ἔρανον).

Ἀσυμβούλευτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ λαβὼν ἢ μὴ ζητῶν συμβουλήν.

Ἀσυμμετρία (ἡ), ἔλλειψις συμμετρίας, [ἐκ τοῦ

Ἀσύμμετρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -μέτρως. Ὁ μὴ ἔχων συμμετρίαν (ἀναλογίαν πρὸς ἄλλο τι), ἀνόμοιος· ἀνάρμοστος.

Ἀσυμμιγὴς, ἐος καὶ

Ἀσύμμικτος (ὁ, ἡ), ἄτακτος, ἀκοινώνητος, ἀσυμβίβαστος

Ἀσυμμνημόνευτος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. δὲν δύνανται νὰ φυλάξῃ εἰς τὴν μνήμην του ἢ νὰ διαχρίνῃ ἅμα μὲ ἄλλο τι.

Ἀσυμπαγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ λαβὼν ἢ μὴ λαμβάνων σύμπηξιν (σύστασιν διὰ συντονώσεως), ἀτόμιστος.

Ἀσυμπάθεια (ἡ), ἔλλειψις συμπαθείας, [ἐκ τοῦ

Ἀσυμπαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -παθῶς. Ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ λαμβάνων συμπάθειαν πρὸς ἄλλον.

Ἀσύμπλεκτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ συμπλεκόμενος (συνενούμενος μὲ ἄλλο.), ἀσυμβίβαστος.

Ἀσυμπλήρωτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ συμπληρούμενος, ἀτελείωτος.

Ἀσύμπλοκος (ὁ, ἡ), = Ἀσύμπλεκτος.

Ἄσυμπτωτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συμπέσῃ (νὰ συμβῇ).

Ἀσυμφωνος (ὁ, ἡ), (κυρ. ἐπὶ κοκκάλων) ὁ μὴ συνενούμενος (συγκολλώμενος) διὰ πωρώσεως, ἄδετος.

Ἀσυμφανὴς, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φανῶς. Ὁ μὴ φαινόμενος ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ ὅλως διόλου καὶ διὰ μιᾶς, ἀφανὴς, ἄδηλος, ἀσαφὴς, ἄφατος.

Ἀσύμφορος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ συμφέρων, ἀνωφελὴς.

Ἀσυμφορέω, ἐπίρ. Ἀνωφελῶς.

Ἀσυμφυὴς, ἐος (ὁ, ἡ), ἀταίριαστος, ἀσυμβίβαστος, κτλ.

Ἀσύμφυλος (ὁ, ἡ), ἀνείνεως ἀνόμοιος, ἀσύμφωνος, ἀκοινώνητος, ἀλλότριος.

Ἀσύμφυρτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ συμπεφυρμένος (ἀνακατωμένος) ἢ μὴ δυνάμενος νὰ φυρθῇ (ἀνακατωθῇ) μὲ ἄλλον, ἄμικτος, ἄκρατος, (παρβλ. Ἀσύγχυτος).

Ἀσύμφυτος (ὁ, ἡ), = Ἀσυμφυὴς. « Ἀξύμφυτα τὰ χείλια τοῦ τραύματος, « Ἀρετ., ἀσυγκόλλητα.

Ἀσυμφωνία (ἡ), τὸ νὰ νὰ ἔχῃ τις·

Ἀσύμφωνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ρώνως. Ὁ μὴ συμφωνῶν (κυρ. κατὰ τὸν ἦχον ἢ τὴν ἁλμονίαν, ἢ μουσ. κατὰ τὴν γνώμην), ἀταίριαστος, ἀσυμβίβαστος

Ἀσυνάγωγος (ὁ, ἡ), (Ἐκκλησ.) = Ἀποσυνάγωγος.

Ἀσυναίσθητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -θήτως (γραμτ.) Ὁ μὴ συναισθανόμενος, μὴ πάσχων συναίσθησιν.

Ἀσύναλτος (ὁ, ἡ), ἀκαθόριστος, ἀφανέρωτος. (λογικ.) ὁ μὴ περαίνων συμπεράσματα· ἀσυνάρτητος (Ἐκκλησ.) ὁ ἐκτὸς τῆς συνάξεως τῶν πιστῶν, ἀφορισμένος, ἐξωκκλησιασμένος.

Ἀσυνάλλαγος, ἐος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ συναλλάσσων (συμπάσχων, συμπονῶν), ἀσυμπαθὴς.

Ἀσυνάλειπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -λείπτως. (γραμτ.) Ὁ μὴ συναλειφόμενος, μὴ πάσχων συναλοιφήν.

Ἀσυνάλλακτος (ὁ, ἡ), μὲ τὸν ὁπ. δὲν δύνανται νὰ κάμῃ συνάλλαγμα (νὰ διαπραγματευθῇ), ἀκοινώνητος· ἀπαλλακτος.

Ἀσύναπτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συναφθῇ (ἑνωθῇ, συνδεθῇ), ἀκοινώνητος· ἀσυνάρτητος.

Ἀσύναρθρος (ὁ, ἡ), (ἀ ἐπίρ.) -άρθρως. (γραμτ.) Ὁ μὴ συνδεόμενος μὲ ἄρθρον

Ἀσυναρμήτητος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συναρμηθῇ μὲ ἄλλους.

Ἀσυνάρμοστος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ συναρμόζων· ἀσυμβίβαστος καὶ

Ἀσυνάρτητος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων συνάφειαν, ἀσύνδετος, ἀσυνάπτος. (μετφ.) στόμα συγκεκλεισμένος ἀπὸ ἀτεραγενεῖς βουλήσεις.

Ἀσυναφὴς, οῦς (ὁ, ἡ), = Ἀσύναπτος, ἀσυμβίβαστος, (Νικ. Κων.).

Ἀσύνδετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δέτως. Ὁ μὴ συνδεόμενος (ἑνωτέος, συνημμένος), (γραμτ. καὶ ὑφ.) ὁ χωρὶς συνδέσεων.

Ἀσυνέλιπτος (ὁ, ἡ), = Ἀσυμφυὴς, ἄπηλος.

Ἀσυνέλικτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -έλίκτως. Ὁ μὴ συνελιττόμενος (ἑνούμενος εἰς σπείρα), ἀσύζευκτος· ἀνύπανδρος.

Ἀσυνείδητος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων τὴν αὐτὴν εἴδησιν (γνῶσιν) τινος πράγματος μὲ ἄλλους.

Ἀσυνειδήτως, ἐπίρ. (μὲ δοτ.) Χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τίποτε (χωρὶς νὰ ἔχῃ κἀμμίαν εἴδησιν) τοῦ πράγματος.

Ἀσυνείκαστος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. δὲν δύναται νὰ συνεικάσῃ (νὰ μαντεύσῃ, νὰ συμπεράνῃ).

Ἀσύνεργος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ συνεργῶν (βοηθῶν, χρησιμεύων) εἰς τίποτε

Ἀσυνεσία (ἡ), ἔλλειψις συνέσεως (φρονήσεως), ἀφροσύνη.

-υνετέω-ῶ, Μ. ήσω. Δεν έχω σύνεσιν, δεν ενοώ, είμαι-
σύνετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -έτως. Ὁ μὴ ἔχων σύνεσιν (φρόνησιν), ἄνοητος, μωρός, ἀστόχαστος. 2) ὁ μὴ ἔχων γνῶσίν τινος πράγματος, ἄμαθής, ἄπειρος. «Ἐν τῷ μὴ μελετῶντες ἀσυνετώτεροι ἔσονται, ἀθχ. 3) (σπν.) ἀκατανόητος, ἀκατάληπτος.

Ἀσυνηγόρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ δυνάμενος νὰ ἔχῃ συνήγορον, ἀβοήθητος, ἀνυπεράσπιστος.

συνήθεια (ἡ). Ἐλλειψις συνηθείας, [ἐκ τοῦ

Ἀσυνήθης, ους (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήθως. Ὁ μὴ συνειθισμένος, ὁ παρὰ συνήθειαν, ἀσυνήθιστος. ἀρχάριος

Ἀσυνήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀσύνετος.

Ἀσυνθεσία (ἡ), παράβασις συνθήκης (συνθεσίου).

Ἀσυνθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραβαίνω τὰς συνθήκας.

Ἀσύνθετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-θέτως. Ὁ μὴ σύνθετος, ἁπλοῦς. 2) (γραμτ.) παρὰ τοὺς κανόνας τῆς συνθέσεως, ἄτακτος, συγκεχυμένος. 3) ἄμικτος, ἀσυμβίβαστος, ἀκατωνόητος. 4) ὁ μὴ δεχόμενος ἢ μὴ ρυλάττων συνθήκας, ἄσπονδος, ἀδιάλλακτος, ἢ ἄπιστος, ἀβέβαιος, ἄστατος. 5) ὁ μὴ συμφωνηθείς· ὁ παρὰ τὰς συνθήκας.

ϯἈσυσίστωρ, ορος (ὁ, ἡ).—Ἀσυγκίθητος.

Ἀσυνεφής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συννεφιάζων (μὴ φέρων σύννεφα), ἀσυννέφιαστος.

Ἄσύννους, ου (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σύννους, ἀπρόσεκτος.

Ἀσυνοδεύτος (ὁ, ἡ). ἀσυντρόφευτος καθ' ὁδόν, μὴ ἔχων συνοδίαν.

Ἀσυνοίκιστος (ὁ, ἡ). μὴ συνοικισμένος, (Νικ. Χων.).

Ἀσύνοπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βλεπόμενος ὅλος διὰ μιᾶς.

Ἀσυνουσίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συναναστρεφόμενος κάνένα, ἀκοινώνητος.

Ἀσύντακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συντεταγμένος (παρατεταγμένος), εὑρισκόμενος εἰς ἀταξίαν, ἀνέτοιμος. 2) ἀσύμμετρος. 3) (γραμτ.) ὁ παρὰ τοὺς κανόνας τῆς συντάξεως. 4) ἐλεύθερος ἀπὸ τὸ δημόσια βάρη.

Ἀσυνταξία (ἡ). ἀταξία, συγχυσις, (γραμτ.) ἔλλειψις συντάξεως.

Ἀσύντατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἢ μὴ ἁπλῶν πολλὴν τάσιν ἰσχυρισμῶν.

Ἀσυντέλεστος (ὁ, ἡ), (ᾱ ἐπίρ.) -έστως. Ἀτελὴς, ἐλλιπὴς, ἀτελεύτητος.

Ἀσυντελὴς, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τελῶς. Ὁ μὴ συντελῶν (συνεισφέρων) τὸ ἀνάλογόν του (χωρ. εἰς τὰ δημόσ. βάρη), ἀσύδοτος· (ἐν γέν.) ἀχρησίμευτος. 2) = Ἀσυντέλεστος.

Ἀσύντονος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τόνως. Ὁ μὴ τεταντωμένος, χαλαρός, (τρπ.) ἀθρανὴς, ἀπρόθυμος.

Ἀσύντριτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τρυπημένος πέρα-πέρα.

ϯἈσύντριπτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ συντριβόμενος, ἄθραυστος.

Ἀσυνύπαρκτος (ὁ, ἡ). ὅστις δὲν δύναται νὰ ὑπάρχῃ (νὰ ἔχῃ τὴν αὐτὴν ὕπαρξιν) μὲ ἄλλον.

Ἀσυρής, ἐος (ὁ, ἡ), [ᾰ, σύρω = σαρόνω], βέλουρος, ἀκάθαρτος.

Ἀσύριστος (ὁ, ἡ) ἀσφύριστος, ἀπερίπτυστος (μὲ τὸ σφύρισμα).

Ἀσυσκεύαστος (ὁ, ἡ). ἀσυμμάζωκτος, ἄβαλτος εἰς τὴν θήκην του, ἀσαγώνιστος.

Ἀσυσκευάστως, ἐπίρ. Εἰς ἀταξίαν, ἀνωμάτως.

Ἀσυστασία (ἡ). Ἔλλειψις συστάσεως, ἀταξία, ταραχὴ, ἀκαταστασία, [ἐκ τοῦ

Ἀσύστατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ δυνάμενος νὰ λάβῃ σύστασιν (ὕπαρξιν, συνέχειαν, τάξιν κτλ.), ἄστατος, ἀκατάστατος, ἀσύμφωνος, ἀντιφατικὸς, ἀσυμβίβαστος, ἀσυνάρτητος, συγκεχυμένος. «Ὄνειρα γάλα εἰς τυρὸν ἀσύστατον, «Ἀρετ., ἄπηκτον πρὸς σύστασιν τυροῦ, ἀτύρωτον.

Ἀσύστολος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -στόλως. Ὁ μὴ συστελλόμενος, ἄφρων, ἄβας, (γραμτ.) ὁ μὴ πάσχων συστολὴν συλλαβῆς.

Ἀσύστροφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συνεστραμμένος ἢ μὴ συστρεφόμενος, ἀστρήμωκτος, ἀσυμμάζωκτος, ἀξενοχώρητος, (ἐπὶ λόγ.) ἄτονος, Ἀσυγκρότητος.

Ἀσύφηλος (ὁ, ἡ), Π. [ἀσύλος], φυτιδανὸς, ἄτιμος, καταφρονημένος ἢ ἀξιοκαταφρόνητος, κακὸς, ἀχρεῖος. ὑβριστικός.

Ἄσυχος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἥσυχος.

Ἀσφάδαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δάστως. Ὁ μὴ σφαδάζων (μὴ πάσχων ἢ μὴ προξενῶν σπασμούς), ἥσυχος.

Ἀσφακέλιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παθὼν σφάκελον (γάγγραιναν τῶν κοκκάλων).

Ἄσφακτος (ὁ, ἡ) ὁμὴ σφαγμένος, ἄσφαχτος.

Ἀσφάλεια (ἡ). τὸ νὰ ζνέ τις ἀσφαλῆς (νὰ μὴ φοβῆται νὰ παρασαλεύσῃ, νὰ πέσῃ, νὰ πάθῃ κακὸν, νὰ κινδυνεύσῃ)· μονιμότης, βεβαιότης, ἀφοβία, (Ἰταλ.) σιγουρτά.

Ἀσφάλειος (ὁ), = Ἀσφάλιος.

Ἀσφαλέως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀσφαλῶς.

Ἀσφαλὴς, ους (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σφάλλων (γλιστρῶν, πίπτων), στεκόμενος σερβὰ, ἀπαρασάλευτος, ἀμετακίνητος· ἄπταιστος· στερεὸς· βέβαιος, μόνιμος· ἀκίνδυνος (Ἰταλ.) σιγουρος.

Ἀσφαλίζω (καὶ μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, ίσομαι. Βάλλω τι εἰς ἀσφάλειαν, ἐξασφαλίζω, (Ἰταλ.) σιγουράρω. πιστοποιῶ, βεβαιόνω (δι' ἐγγυήσεως ἢ ὅπως ἄλλως), ὀχυρόνω, προφυλάττω· (μσ.) προσέχω. 2) κλείω ἀσφαλῶς, (κοιν.) σφαλνῶ. 3) (μὲ αἰτ.) ἀποκρούω (προλαμβάνω) τὸν κίνδυνον.

Ἀσφάλιος (ὁ, ἡ). ὁ χρατῶν ἀσφαλῶς τὴν γῆν. (ἐπ.θ. τοῦ Ποσειδ.).

Ἀσφάλισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀσφαλίζειν, ἐξασφάλισις, (Ἰταλ.) σιγουράρισμα· ὀχύρωσις· κλείσιμον (σφάλισμα), κτλ.

Ἀσφάλισμα (τὸ), πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐξασφάλισιν· στήριγμα, ὀχύρωμα· σαβούρα πλοίου· ἐγγύησις, ἐνέχυρον, κτλ.

Ἀσφαλίων, ωνος (ὁ), = Ἀσφάλιος.

Ἀσφαλτίας, ου (ὁ), [ᾰ, σφάλλω]. ὁ τελευταῖος σπόνδυλος τοῦ ῥαχοκοκκάλου.

Ἀσφαλτίζω, Μ. ίσω. Ἔχω ὁσμὴν (χρῶμα κτλ.) ἀσφάλτου.

Ἀσφάλτιον (τὸ). εἶδ. τριφύλλου.

Ἀσφαλτίτης, ου (ὁ) καὶ Ἀσφαλτῖτις, ιδος (ἡ). ὁ περιέχων (ἢ συγκείμενος ἀπὸ) ἄσφαλτον.

Ἄσφαλτος (ἡ), [ἀσφαλὴς]. τὸ φυσικὸν (ὀρυκτὸν ἢ ῥευστὸν) κατράνι, (παρβλ. Πίσσα).

Ἀσφαλτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω μὲ ἄσφαλτον, κατρανόνω.

Ἀσφαλτώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἄσφαλτον.

Ἀσφάλτωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀλείφειν μὲ ἄσφαλτον, κατράνωμα.

Ἀσφαλῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀσφάλειαν, στερεῶς, ἀρόβως, ἀκινδύνως, βεβαίως Χῆ, (Ἰταλ.) σίγουρα.

Ἀσφαραγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Σφαραγέω.

Ἀσφάραγος (ὁ), Π. ἀντὶ Σφάραγος, [Ἀττ. ἀντὶ Ἀσπάραγος.

Ἀσφαραγωνία (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἀσπαραγωνία.

Ἄσφε, Ἄσφι, Αἰολ. ἀντὶ Σφέ, Σφί.

Ἄσφιγκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σφιγγόμενος, ἄσφιχτος.

Ἀσφοδέλινος, η, ον. Καμωμένος (Κατεσκευασμένος) ἀπὸ ἀσφόδελον.

Ἀσφόδελος (ὁ), εἶδ. φυτ. μὲ ἄνθη κρίνου ϗ ῥίζας γευμήλου, (κοιν.) σφερδούκλι.

Ἀσφοδελὰς (ὁ), Π. τόπος περιέχων ἀσφοδέλους καὶ (ἐν γέν.) ἄνθη.

Ἀσφοδελώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ γένους ἢ τοῦ εἴδους τοῦ ἀσφοδέλου.

Ἀσφράγιστος (ὁ, ἡ). ἀβούλλωτος, ἀσημάδευτος.

Ἀσφυκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δεν ἔχω διάλου (ἢ Ἔχω πολλὰ δύνατον) σφυγμόν, (συνεχ.) εἶμαι ἀτάραχος.

Ἄσφυκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προξενῶν σφυγμὸν (κλόνον, σπασμὸν, ταραχήν). 2) ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἔχων ἀδύνατον) σφυγμόν. 3) ὁ μὴ σφύζων (κτυπῶν καθὼς ὁ σφυγμός).

Ἀσφυξία (ἡ). Ἔλλειψις (παῦσις τοῦ) σφυγμοῦ.

Ἀσχάλαα, Ἰων. ἀντὶ Ἀσχαλᾷ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνε. τῆς ὁρ. τοῦ

Ἀσχαλάω-ῶ (γ. Μ.), Π. ἀντὶ

Ἀσχάλλω [ᾰ, ἴσχω], Μ. αλῶ (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ.)· Ἀδημονῶ, ἀγωνιῶ, δυσαρεστοῦμαι. 2) (μτβτ.) σἰκτείρω, λυποῦμαι, ἐλεεινολογῶ.

Ἀσχεδιαστὸς (ὁ), Σικελ. ὁ σιάχγρος, τὸ ἀγριογαυρούνι.

Ἄσχετος (ὁ, ἡ) (μὲ γεν.) ὁ μὴ ἔχων σχέσιν μὲ ἄλλο τι, φερμένος, μεμονωμένος. 2) Π. ἀκράτητος· ἀνυπόφερτος· ὑπερβολικός.

Ἀσχέτως, ἐπίρ. Χωρὶς κἀμμίαν σχέσιν, ἀφηρημένως. 2) ἀμέτρως, μὲ ὑπερβολήν.

Ἀσχημάτιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τίστως. Ὁ μὴ ἔχων σχηματισμόν (διαμόρφωσιν). (θλγ.) ἄϋλος, ἀσώματος 2) (λόγος) ὁ χωρὶς (φτρ. ἢ γραμτ.) σχημάτων, ἀκαλλώπιστος, ἀνεπιτήδευτος.

Ἀσχήματος (ὁ, ἡ), (γραμτ.) = Ἀσχημάτιστος.

Ἀσχημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρομαι ἀσχημα (ἄπρεπα, ἀδιάντροπα), ἀτακτῶ· κάμνω ἀπρεπῆ (ἀνάρμοστα) σχήματα, φαι-

νομαι ἄσχημος. (Ἰταλ.) δὲν κάμνω καλὴν φιγούραν.
Ἀσχημόνως, ἐπίρ. Ἄσχημα, ἄτακτα κτλ.
Ἄσχημος (ὁ, ἡ). (μπν.) ἀντὶ Ἀσχήμων.
Ἀσχημοσύνη (ἡ). Ἄσχημον (ἀπρεπὲς) κάμωμα (φέρσιμον).
Ἀσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σχῆμα (μορφήν). 2) κακοσχηματισμένος. 3) ἄσχημος. 3) (συνηθ.) ἀπρεπὴς, αἰσχρὸς, ἐπονείδιστος, ἄτιμος.
Ἀσχιδής, ἐος, = τῷ
Ἄσχιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σχισμένος ἢ μὴ σχιζόμενος· ἀδιαίρετος. (συνεζ.) ἄρραρτος.
Ἀσχολέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Δίδω εἴς τινα δουλειὰν ἢ αἰτίαν (τὸν κάμνω) νὰ ἀνασχολῆται. ‖. (σπν. ἀμτδ. ἢ ἄλλ.) ἀντὶ ‖. (πθ. ἢ μσ. μὲ αἰτ. πρόθετ.) Ἔχω ἀσχολίαν, ἀνασχολοῦμαι (καταγίνομαι) εἰς. ▪ Ἀσχολοῦντας μὲν καὶ πολεμοῦντας, φαίνεσθαι ἀναθοὺς· εἰρήνην δ' ἄγοντας καὶ σχολάζοντας, ἀνδραποδώδεις. ▪ Ἀρρ.
Ἀσχόλημα (τὸ) ᾗ
Ἀσχολία (ἡ). ἐνασχόλησις. Ἔργον (εἰς τὸ ὁπ. ἀσχολεῖται τις). βουλευά. 2) (μέγεν.) ἀπασχολήσεις, ἐμπόδισμα. ▪ Ἀσχολίαν παρέχω (παρασκευάζω) τ.ν , = Ἀσχολῶ ἢ Ἀπασχολῶ.
Ἄσχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀσχολίαν (ἐνασχολούμενος, μὴ εὐκαιρῶν).
Ἀσχόλως, ἐπίρ. Χωρὶς σχολὴν (εὐκαιρίαν).
Ἀσῶ, 6ον. ἐν. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Ἀπόμαι.
Ἀσώδης [ᾰσῶ], ους (ὁ, ἡ). ὁ αἰσθανόμενος ἢ προξενῶν ἀηδίαν (βάρος, ἀνορεξίαν κτλ.). 2) Π [ᾰσις;] λιποψύδης, βαλτώδης.
Ἀσωματία (ἡ), (Ἐκκλησ.) τὸ μὴ ἔχειν σῶμα.
Ἀσωματοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ἀσωμάτου.
Ἄσώματος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.) -μάτως. Ὁ μὴ ἔχων σῶμα, ὄὖλος.
Ἀσωματότης (ἡ), = Ἀσωματία.
Ἄσωμος (ὁ, ἡ), = Ἀσώματος.
Ἄσωος (ὁ, ἡ), = Ἄσωτος, ἀδοήθητος, χωρὶς ἐλπίδα σωτηρίας.
Ἀσωτεία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ διαγωγὴ τοῦ ἀσώτου.
Ἀσωτεῖον (τὸ). τόπος ἀσωτίας, πορνοκάπηλον κτλ.
Ἀσωτεύομαι, Μ. εὐσομαι. Ζῶ ἀσώτως, κάμνω ἀσωτίας.
Ἀσωτία (ἡ) = Ἀσωτεία.
Ἀσωτιεῖον (τὸ), = Ἀσωτεῖον.
Ἀσωτοδιδάσκαλος (ὁ). ὁ διδάσκων τὴν ἀσωτίαν, (ἐπιγρ. κωμῳδ.)
Ἀσωτοποσία (ἡ). πολυποσία ἀσώτου.
Ἄσωτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναται τις νὰ σώσῃ, χαμένος, χωρὶς ἐλπίδα σωτηρίας. (ὀθ. συνήθ.) ὁ κατεξοδευόμενος εἰς τὰς ἡδονὰς, κακοήθης, διεφθαρμένος. 2) Π. (μὲ ἐοτ.) ὁ μὴ σωτήριος, ὀλέθριος.
Ἀσώτως, ἐπίρ. Μὲ ἀσωτίαν ἢ Χωρὶς σωτηρίαν, ὡς ἄσωτος. ▪ Τῶν νοσούντων τοὺς ἀσώτως ἔχοντας. ▪ Πλ., τοὺς χωρὶς ἐλπίδα σωτηρίας.
Ἀσωφρόνιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σωφρονισθεὶς ἢ μὴ σωφρονιζόμενος, ἀδιόρθωτος. 2) (σπν. ἐνεργ.) ὁ μὴ σωφρονίζων, μὴ συντελῶν πρὸς σωφρονισμόν.
Ἀτα (ᾰ), Δ. ἀντὶ Ἄτη.
Ἀτακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἄτακτος, κάμνω ἀταξίαν· κινοῦμαι ἀτάκτως, δὲν φυλάττω τάξιν, (ἐπὶ στρατ.) δὲν εὑρίσκομαι εἰς τὴν θέσιν μου· παραβαίνω τὰ χρέη μου.
Ἄτακτημα (τὸ). κίνημα (κάμωμα) ἄτακτον, ἀταξία.
Ἄτακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ φυλάττων, ζῶν χωρὶς ἢ μὴ βλέπων) κατὰ τάξιν, συγχεχυμένος· ἀκατάστατος· κακοήθης κτλ. (εἰς τὸν Δικοῦργ.) ὁ μὴ τεταγμένος εἰς στρατιωτικὴν τάξιν.
Ἀτάκτως, ἐπίρ. Χωρὶς τάξιν.
Ἀταλαιπώρητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Ἀκαμπτος, ἁπλαγχνος. 2) = τῷ-
Ἀταλαίπωρος (ὁ, ἡ). (ᾗ ἐπίρ.) -πώρως. Ὁ μὴ θέλων νὰ κοπιάσῃ (νὰ στενοχωρηθῇ), ἀποφεύγων τὰς ταλαιπωρίας, ἀμελὴς, ἀμέριμνος. 2) (πρᾶγμα) τὸ γενόμενον χωρὶς κόπου ἢ ταλαιπωρίας, εὔκολον, πρόχειρον.
Ἀτάλαντος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ ἀθρ., τάλαντον], (μὲ ἐοτ.) ἰσοβαρὴς, ἴσος, ὅμοιος.
†Ἀταλάφρων, ονος (ὁ, ἡ) = (ἡ κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀταλάφρων.
Ἀτάλλω (χωρὶς Μ.), Π. [ἀτάλλος], τρέφω (ἀνατρέφω) μὲ ἐπιμέλειαν καὶ φιλοτεχνίαν· περιποιοῦμαι· (πθ. ἢ μσ.) τρυφερομαι· αὐξάνω, μεγαλόνω. 2) (ἀμτδ.) παίζω, πηδῶ, χοροπηδῶ, (ὄθνεῖ
Ἀταλματα (τὰ), Π. παιγνίδια, πηδήματα.
Ἀτολὸς, ἡ, όν, Π. [ἀτάλλω], τρυφερὸς, νεαρὸς, παιδικός.
Ἀταλόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων παιδικὰ φρονήματα, ἁπλοῦς (ἄκακος) ὡς μικρὸν παιδίον.
Ἀταλόψυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τρυφερὰν (εὐπάθητον, πολλὰ εὐαίσθητον) καρδίαν.
Ἀταμίευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φυλαττόμενος εἰς ταμεῖον, ἀθησαύριστος. 2) ἐξυβριστὴς, ἄσωτος.
Ἀταμιεύτως, ἐπίρ. Χωρὶς οἰκονομίαν, ἀφειδῶς, ἀμέτρως.
Ἀταξία (ἡ). ἔλλειψις τάξεως (εὐταξίας), σύγχυσις, ἀκαταστασία.
‡Ἀτάξιος (ὁ, ἡ), (ων. ἀντὶ Ἄτακτος (κυρ. σωζόμ.).
Ἀταπείνωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ταπεινούμενος (μὴ καταπίπτων), μεγαλόψυχος.
Ἀτάρ, σύνδ. Π. (κυρ. Ἐναντ.) = Ἀλλὰ, Ἀς, Πλὴν, ὅμως, λοιπὸν χτλ. (παρβλ. Αὐτάρ).
Ἀταραχτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀτάραχος (ἥσυχος), δὲν ταράττομαι.
Ἀταραχοποιησία, (ἡ), (ων. τὸ νὰ πράττῃ τίποτε μὲ ἀταραξίαν (χωρὶς πάθος).
Ἀτάραχτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ταραχθεὶς ἢ μὴ ταραττόμενος, ἀσύγχυτος, ἥσυχος, ἀνεπηρέαστος (ἀπὸ ψυχικὴν ταραχήν).
Ἀταραξία (ἡ), τὸ νὰ ἦναι τις-
Ἀτάραχος (ὁ, ἡ), = Ἀτάραχτος.
Ἀταράχως, ἐπίρ. Χωρὶς ταραχήν, μὲ ἀταραξίαν, ἥσυχα.
‡Ἀτάρβακτος, (καὶ ἐπίρ.) -άκτως, ὁ, καὶ
Ἀταρβὴς [ᾰ, ταρβέω], ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -έως, ᾗ
Ἀτάρβητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως, Π. ἄφοβος, ἀπρόμπτος. ἀτάραχος.
Ἀταρβίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. ἐβίχθην ἀφοβον, εἶμαι ἢ φαίνομαι ἀτρόμητος.
Ἀταρίχευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ταριχευθεὶς ἢ μὴ ταριχευόμενος, ἀκάθαρτος, ἀναλόωτος, ἀβαλσάμωτος.
Ἀτάρμυκτος (ὁ, ἡ), Π. [ᾰ, ταρμύζω], = Ἀταρβὴς, ἄφοβος.
Ἀταρνον (τὸ), ἴδε Δέστρον
Ἀτάρπιτος καὶ Ἀτάρπη (ἡ) Π. (κατὰ μετάθ.) = Ἄτραπος.
Ἀτερπὴς, ἐς, ές καὶ Ἀτέρπης (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀτηρὸς (ἐκ Ἐπιτάφιος), βλαπτικὸς· σκληρὸς· ὑβριστικός.
Ἀτέραμνος, ος, ον, ἡ. Π. [ᾰ, τεραμνῶ], ἄταφος.
Ἀτερπαλέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἀτερπάλλω.
Ἀτερπαλία (ἡ), Π. ὠχριότης, πάκια, αὐθάδεια, ἀταξία, ἀνοησία.
Ἀτερπάλλω (χωρὶς Μ.), Π. εἶμαι (πράττω, φέρομαι ὡς)-
Ἀτέρπαλος (ὁ, ἡ), Π. [ᾰτέρπω], ἀνόητος· ἄτακτος, ἀγρείος· αὐθάδης, ὑβριστὴς· κακὸς, ἄγριος.
Ἀτεύρος καὶ
Ἀτεύρωτος (ὁ, ἡ). (κυρ. δάμαλις) εἰς τὴν ὁπ. δὲν ἐπλησίασεν ἀκόμη ταῦρος, μτφρ. γυνὴ, ἀνύπανδρος.
Ἀτευχία (ἡ), τὸ νὰ μὴ ἔχῃ τις-
Ἄταφος (ὁ, ἡ). στερημένος ταφῆς. Ἄθαπτος.
Ἀτάω-ῶ [ᾰτη], Μ. ήσω, Π. (σπν. ἡ ἐχρ. εἰς τὸ ἐνεργ.) βλάπτω. ‖ (πθ.) βλάπτομαι, ζημιοῦμαι, (ὅδε καὶ Ἀτέω).
Ἄτε. (κυρ.) αὐδ. πλθ. τοῦ Ὅς τε. ‖ (ὡς ἐπίρ. πρὸς μτχ. αἰτιολογ., ἐλλ. τῆς Κατὸ ἢ τῆς Διό), ὡσὰν ἐπού, ἐπειδὴ, ταῦτ. ▪ Νικᾷ ἱδρώτος, ἅτε καὶ θέρος ὄντος. ▪ Πλάτ. 2) (πρὸς αἰτ. ὁμοιωμτ.) = Καθὰ, Καθάπερ. ὡσὰν κτλ. ▪ Κτείνειν ἀλλήλους ἅτε πολεμίους. ▪ Ἡρ. (ᾧ ἀντιστρφ.) ▪ Ὥρ ἅτε διαπρέπει. ▪ Πινδ., (παρβλ. Ὡς). 3) (σπν. ἐναντιωμτ.) = Καίτοι, μ' ὅλον ὅτι. ▪ Ἅτε θρασὺς, ▪ Νικ.
Ἀτεκμάρτος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.) -τως, [ᾰ, τέκμαιρομαι]. ἀδρεκτος, ἀμοιρόκτητος· (μτφρ. ᾗ μτφρ.) σκληρὸς, ἀκαμπτος, ἀδιαπόητος· ἀπλαγχνος· ἀπαρηγόρητος.
Ἀτειρὴς [ᾰ, τείρω], ος (ὁ, ἡ), Π. ἀκατάπονητος, ἀκούραστος· σκληρὸς, ἄκαμπτος, (παρβλ. Ἄτρυτος).
Ἀτεκίγιστος (ὁ, ἡ), μὴ ὠχριῶμένος μὲ τεῖχη (τειχοκαστρὶ), ἀπεριτείχιστος.
Ἀτέκμαρτος (ὁ, ἡ). [ᾰ, τεκμαίρομαι]. τοῦ ὁπ. δὲν δύναται τις νὰ συμπεράνῃ (νὰ μαντεύσῃ) τὸ τέλος ἢ νὰ ἐκβάλῃ συμπέρασμα· ἄδηλος· ἀστόχαστος, ἀπροβούλευτος. (παρβλ. Ἀνέλπιστος). ‖. (τὸ οὐδ.) Ἀτέκμαρτα, = τῷ-
Ἀτεκμάρτως, ἐπίρ. Χωρὶς κανὲν σημεῖον· ἀπροβουλεύτως, ὅπως τύχει.
Ἀτέκμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄτεκνος.
Ἀτεκνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἄτεκνος.
Ἀτεκνία (ἡ). στέρησις τέκνων ἢ ἀνικανότης πρὸς τεκνοποιΐαν, ξειρωσις. ▪ Ψυχῆς,—. ▪ Γρφ.
Ἄτεκνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ δυνάμενος ν' ἀποκτήσῃ τέκνα, ἄγονος.

Ἀτεκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Στερῶ τινα τῶν τέκνων του. τὸν κάμνω ἄτεκνον.
Ἀτέλεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις ἀτελής (μὴ ἐκτελῆ ἢ ἀτέλειωτος), ἀτυφοσία.
Ἀτελεύτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τελειοθείς (ἀλλὰ μένων) ἀτελής. 2) = τῷ
Ἀτέλεστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυνάμενος νὰ τελεσθῇ (νὰ κατορθωθῇ, νὰ λάβῃ πέρας), ἀκατόρθωτος. 2) ὁ μὴ τελεσθείς εἰς τὰ μυστήρια, ἀμύητος, ἀκατήχητος βέβηλος. 3) ἀντὶ Ἀτελής. « Χώρα —, « Δημ. (1462). ‖ (τὸ οὐδ.) Ἀτέλεστα, ἐπιθ. Π. χωρὶς ἀποτέλεσμα, ἀνωφελῶς· εἰς μάτην.
Ἀτελεσφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τελεσφορήσας ἢ μὴ τελεσφορῶν (μὴ καρποφορῶν ἢ μὴ κρατῶν μὴ ὡριμάζων τὸν καρπόν).
Ἀτελεύτητος (ὁ, ἡ). (σπαν.) ὁ μὴ λαβὼν τέλος (ἀλλὰ μένων) ἀτελής, ἡμιτελής. 2) (συνηθ.) = τῷ
Ἀτέλεστος (ὁ, ἡ). Π. ὁ μὴ ἔχων τέλος, ἀτελείωτος, ἀπέραντος, αἰώνιος.
Ἀτελής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τέλειος, μὴ ἐντελής, ἐλλιπής, ἀτελειοποίητος « Ἀτελὲς μηδὲν ἡ φύσις ποιεῖ, « Ἀρετ. 2) (συνήθ.) ὁ μὴ πληρούμενος (μὴ ὑποκείμενος εἰς τέλη [φόρους]), ἀτίθασος ἢ ἀνείσοδος. « Λιμήν —, « Πλό. « Βουλεύματα —, « Ἀρετ. (καὶ μὲ γεν.) « Τούτων ἁπάντων ἀτελεῖς ἐσμεν, « Δκ 31. ὁ ἐναπολειπόμενος ἀπαιρουμένων τῶν ἐξόδων, καθαρός « Νικᾶ ἀτελής, « Δημ. 4) (σπν. καὶ Π.) = Ἀτέλεστος, ἀμύητος.
Ἀτελίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀτέλεια.
Ἀτελώνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πληρώσας ἢ μὴ πληρώνων τελώνιον, ἀδασκάτιστος.
Ἀτέμβω (χ. Μ. οὔτε ἄλλ. χρόν.), Π ξύστ.], (μὲ αἰτ.) βλάπτω ἐνοχλῶ ὀπαντῶ. ‖ (πθ. μὲ γεν.) στεροῦμαι δὲν ἔχω. ‖ (μσ. μὲ ὄστ. ἢ μέμφομαι, κατηγορῶ, παραπονοῦμαι.
Ἀτενής [ἀ ἐπιτ., τείνω], ές (ὁ, ἡ) (κυρ.) πολὺ τεντωμένος (σκοινὶ) ἢ πολὺ πρὸς σκοπὸς (πρόσωπο) εἰς, σταθερός, ἐπίμονος, ἰσχυρογνώμων, ἀμετάπειστος, σκληρός, αὐστηρός, ἄκαμπτος, ἀδιάπτωτος. ‖ (τὸ οὐδ.) Ἀτενὲς ἐπίρ. = καὶ ἐλληνιστ.) τῷ Ἀτενῶς.
Ἀτενίζω, Μ. ἰσω. (μὲ αἰτ. πρόθετ. ἢ ἀπλ. μὲ ὄστ.) Βλέπω ἀτενῶς (ἀσκαρδαμυκτί), προσηλώνω τὸ βλέμμα μου (καὶ μεταφ.) τὸν νοῦν μου (προσέχω ὅλως διόλου) εἰς.
Ἀτενισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀτενίζειν, προσήλωμα τῶν ὀφθαλμῶν· προσοχή.
Ἀτενῶς, ἐπίρ. Μὲ τεντωμένα (προσηλωμένα) βλέμματα, ἀσκαρδαμυκτί, μὲ ὅλην προσοχήν. 2) ἐντελῶς, ὅλως διόλου, ἀπαραλλάκτως. « Ἀτενὲς ὑγιαίνει, « Πινδ. 3) ἴσια, κατ' εὐθεῖαν. « Ἀτενὲς (-νῆς) ἀπ' οἴκων, « Εὐρ.
Ἄτερ, ἐπίρ. ἢ πρόθ. Ἰων. (μὲ γεν.) = Ἄνευ, χωρίς, ἐκτός. « Ἄτερ ξηνὸς, « Ἰλ. Ο., χωρὶς τὴν θέλησιν (τὴν βεβαίωσιν ἢ τὴν εὕρεσιν, παρὰ γνώμην) τοῦ (χ. πτ.) παραμέρα, ξέχωρα, « Ἄτερ πρέσβυν, « Ἰλ. Α.
Ἀτερπιμνή (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀτεραμνότης.
Ἀτέραμνος (ὁ, ἡ). [ἀ, τέραμνος]. (κυρ. ἐπὶ ὄσπρ.) Κακόβραστος· ἀχώνευτος ἢ δύσπεπτος, σκληρός (κυρ. μεταφρ.), τρηχύς, ἀνένδοτος, ἀπαθής, ἄκαμπτος κτλ.
Ἀτεραμνότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ φυσικὸν) τοῦ ἀτεράμνου, τραχύτης, σκληρότης.
Ἀτεραμνώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ μετέχων ἀτεραμνότητος.
Ἀτεράμων, ονος, Ἀττ. καὶ
Ἀτέραμνος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀτέραμνος.
Ἀτερηδόνιστος (ὁ, ἡ), [ἀ, τερηδονίζομαι], (κυρ. ἐπὶ ἐλλ.) ἀφαρπαφάγητος.
Ἀτερθε(θεν), ἐπίρ. Π. = Ἀτερ.
Ἀτερμάτιστος, ου καὶ
Ἀτέρμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τέρμα (ὅρον, τέλος), ἀπέραντος, ἀτελείωτος. (Π. ἐπὶ κατάπτερα) στρογγύλος, κυκλοτερής.
Ἄτερος (τὸ α βραχύ), α, ον, Δ. ἀντὶ Ἕτερος.
Ἄτερος (τὸ α μακρόν), ἀτέρα. θάτερον (ἡ γεν. θατέρου κτλ.), Ἀττ. ἀντὶ Ὁ ἕτερος, ἡ ἑτέρα κτλ. Ὁ ἄλλος ἢ ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο
Ἀτερπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀτερπής, δυσαρεστῶ.
Ἀτερπία (ἡ), = Ἀτερψία.
Ἀτερπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τέρπων, ἀηδής, ὀχληρός, δυσάρεστος.
Ἀτερπος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.
Ἀτερψία (ἡ). ἔλλειψις τέρψεως, δυσαρέσκεια.
Ἀτευκτέω-ῶ, Μ. ήσω, (καὶ γεν.) = Ἀποτυγχάνω, δὲν ἐπιτυγχάνω (τὸν σκοπόν, τὸ σκοπούμενον).
Ἀτευκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτυγχάνων (μὴ ἐπιτυγχάνων) τοῦ σκοποῦ, ἀνεπιτυχής.
Ἀτευξία (ἡ). τὸ μὴ ἐπιτυγχάνειν, ἀποτυγία.
Ἀτευχὴς, ους καὶ
Ἀτεύκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων τεύχη (ὅπλα ἢ σύνεργα), ἄοπλος, ἀ έτοιμος.
Ἀτέχναστος (ὁ, ἡ), = Ἀτεχνίτευτος.
Ἀτεχνὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γνωρίζων καμμίαν τέχνην (καὶ τρπ. δόλους, πανουργίας), ἄτεχνος, ἀνεπιτήδευτος, ἀμαθὴς ἁπλοῦς, ἄκακος.
Ἀτεχνία (ἡ). ἄγνοια τέχνης, ἀνεπιτηδευσία.
Ἀτεχνίτευτος (ὁ, ἡ). καμωμένος χωρὶς τέχνην, φυσικὸς, ἁπλοῦς, ἀκαλλώπιστος, ἀνεπιτήδευτος.
Ἄτεχνος (ὁ, ἡ), = Ἀτεχνὴς καὶ 2) = Ἀτεχνίτευτος.
Ἀτέχνως, ἐπίρ Χωρὶς τέχνην ἢ τέχνας (δόλους, πανουργίας), ἁφελῶς, φυσικῶς, εἰλικρινῶς, μὲ ἁπλότητα, (ὅθεν
Ἀτεχνῶς, ἐπίρ. (μεταφρ.). Ἀληθῶς· τῷ ὄντι· παντάπασιν, ὅλως διόλου· καθαυτό, ἀπαραλλάκτως.
Ἀτέων, ουσα, ον, μτχ. τοῦ (ἀχρ.) Ἀτέω, = Ἀτάω, Π. Ἰων., ταραττόμενος, θορυβούμενος. [ἐκ τοῦ
Ἄτη (ἡ), [ἀάω]. πρόσκομμα (ἐμπόδιον· ἁμάρτημα· ἀπάτη· βλάβη, ζημία, συμφορὰ) κυρ. ἐξ ἁμαρτιῶν καὶ ἀνοησίας ἢ κατὰ θείαν παραγώρησιν, (ὅθεν παρὰ Π.) ἡ τῶν τοιούτων συμφορῶν πρόξενος θεότης (Εἱμαρμένη).
Ἄτηκτος (ὁ, ἡ). [ἀ, τήκω]. ὁ μὴ λυόμενος (ἀναλυόμενος) διὰ τοῦ πυρὸς ἢ τοῦ ὕδατος, ἄλυτος.
Ἀτημέλεια (ἡ). ἀνεπιμέλεια, [ἐκ τοῦ
Ἀτημελέω-ῶ, Μ. ήσω (μὲ γεν.) Ἀμελῶ, παραμελῶ, εἶμαι =
Ἀτημελὴς, ές (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίβ.) = μελὴς, = Ἀμελὴς, ἀφρόντιστος. 2) = τῷ
Ἀτημέλητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίβ.) = ητος. Παραμεληθμένος.
Ἀτημελία (ἡ). Π. ἀντὶ Ἀτιμέλεια.
Ἀτηρὴς, ές (ὁ, ἡ). Π. ἐσφαλμ. ἀντὶ Χ. τειρὴς, ἢ = τῷ
Ἀτηρὸς [ᾰτη], ά, όν. Ἐπιβλαβὴς, φθοροποιὸς, ὀλέθριος, (ἴδε καὶ Ἀταρτηρός).
Ἀτίετος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄτιτος.
Ἀτίζω, Μ. ίσω, Π. περιφρονῶ, ἀτιμάζω.
Ἀτιθάσευ(σευ)τος καὶ
Ἀτίθασος (σος), ου (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐξημερούμενος, ἀνήμερος, ἄγριος.
Ἀτίθηνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνατραφεὶς χωρὶς τιθήνην, ἀθήλαστος. « Βίος —, « Μανίθ, ὁ τῶν ἐκθέτων-βρεφῶν.
Ἀτιμαγελέω (άως)-ῶ, Ν. ήσω. Εἶμαι ἢ κάμνω =
Ἀτιμαγέλης, ου (ὁ). (κυρ. ταῦρος) ὁ ἀπομάζων (χωριζόμενος ἢ ἀπὸ) τὴν ἀγέλην, βόσκων μόνος.
Ἀτιμάζω, Μ. άσω (μὲ αἰτ.). Δὲν τιμῶ· περιφρονῶ (μὲ ἀπαρ. ἢ γεν. ἐκ θ'.) κρίνω τι ἢ τινα ἀνάξιον τινος. 2) ἀφαιρῶ τὴν τιμὴν, προξενῶ ἀτιμίαν, ὑβρίζω, καταισχύνω, (παρέλ. Ἀτιμόω).
Ἀτιμασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀτιμάζειν, περιφρόνησις, ἀτιμία.
Ἀτιμαστέος, α, ον. Θετ. τοῦ Ἀτιμάζω.
Ἀτιμαστὴς, οῦ, καὶ
Ἀτιμαστὴρ (ὁ), Π. ὁ ἀτιμάζων (ἀφαιρῶν τὴν τιμὴν τινος), ὑβριστής.
Ἀτιμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀτιμάζω.
Ἀτίμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τιμηθεὶς ἢ μὴ τιμητέος, ἄτιμος, καταφρονημένος. 2) ὁ μὴ ἐκτιμηθεὶς ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος ἐκτίμησιν, ἀνεκτίμητος, πολύτιμος. « Τοὺς τὰ μαθήματα κατηλεύοντας καὶ μισθὸν τῶν ἀτιμήτων πράττοντας, « Ἰάμβλ. 3) (Νμ.) « Δίκη —, « Ῥτρ., τῆς ὁπ. ἡ τιμωρία δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ προσδιορισθῇ, ὡς ὡρισμένη ἤδη ῥητῶς ὑπὸ τῶν νόμων. « Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ ἡμῖν ἐναντίως Ὅμηρος λέγει τὸ Ἀτίμητος. οὐ γὰρ τὸν πολλῆς τιμῆς ἄξιον, κατὰ τοὺς ὕστερον.., ἀλλὰ τὸν οὐδεμιᾶς, « Βύζ.
Ἀτιμία (ἡ). ἔλλειψις (ἀφαίρεσις) τῆς τιμῆς, αἶσχος, ὕβρις, περιφρόνησις, [παρ. ἐλλ. Ἀτίμωσις).
Ἄτιμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων καμμίαν τιμὴν μὴ ἀξίζων τίποτε.
Ἀτιμοπενθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλαίων (πενθῶν) τὴν ἀτιμίαν του.
Ἀτιμοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἀτιμίαν.
Ἄτιμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ώτατος). Ὁ μὴ ἔχων τιμὴν (μὴ τιμώμενος καταφρονημένος, ἀπόβλητος, (ἐπὶ νομισμ.) ὁ μὴ ἔχων πέρασιν. (μὲ γεν.) ἀνάξιος ἢ στερημένος (ἄμοιρος) τῆς τιμῆς (περὶ ἧς ὁ λόγος). « Ἄτιμους γεροῦν, ὧν νῦν ἔσχουσι, καταλείψετε, « Θκ. 2) (κυρ.) ὁ στερηθεὶς κατὰ τοὺς νόμους τῆς τιμῆς καὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ πολίτου ἢ 3) ὁ κηρυχθεὶς ἐχθρὸς τῆς πατρίδος καὶ (ἐπμ.) φανερούμενος ἀτιμωρητὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος. (ἐν γέν.) ἀνεκδίκητος. « Ἄτιμος τεθνάτω, « Νομ. Σολ. « Τοῦ νῦν εἶχον ἄτιμον ζῆσις, « Ὀδ. Π.
Ἀτιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τινὰ (πολιο

τικῶς)ἄτιμον,καταδικάζω εἰς ἀτιμίαν. 2) (σπν.)=Ἀτιμάζω,περιφρονῶ,καταισχύνω.

Ἀτιμωρησία (ἡ). τὸ νὰ μένῃ τις ἀτιμώρητος.

Ἀτιμωρητεί(τι), ἐπίρ. = Ἀτιμωρήτως, χωρὶς τιμωρίαν,[ἐκ τοῦ

Ἀτιμώρητος (ὁ, ἡ),(καὶ ἐπίρ.)-ρήτως. Ὁ μὴ τιμωρηθείς. 2) ὁ μὴ λαβὼν ἢ μὴ δυνάμενος νὰ λάβῃ ἐκδίκησιν (ἱκανοποίησιν), ἀνεκδίκητος, ἀβοήθητος.

Ἀτίμως, ἐπίρ. Μὲ ἀτιμίαν, μὲ τρόπον ἄτιμον.

Ἀτίμωσις, εως(ἡ).ἡ πρᾶξις τοῦ ἀτιμοῦν, ἡ ποινὴ τῆς (πολιτικῆς) ἀτιμίας, ἀτίμασμα.

Ἀτιμωτικός,ἡ,όν,(καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ προξενῶν (ἐπιφέρων) ἀτιμίαν.

Ἀτίνακτος (ὁ,ἡ). ὃς τις δὲν ἐτινάχθη ἢ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τιναχθῇ,ἀκλόνητος,ἀσάλευτος'(συνεκδ.)ἀναπόφευκτος.

Ἄτις, Δ. ἀντὶ Ἥτις, θηλ. τοῦ Ὅστις.

Ἀτιτάλλω, Μ. αλῶ, Π.=Ἀτάλλω.

Ἀτιτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π.=Ἀτίζω.

Ἀτίτης, ου, Π =τῷ

Ἄτιτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀτιμώρητος, ἀνεκδίκητος. 2) ὁ μὴ ἔχων (μὴ δυνάμενος) νὰ πληρώσῃ τὰ χρέος του κτλ. (;).

Ἀτίω, Μ. ίσω, Π. = Ἀτίζω.

Ἀτλαγενὴς καὶ Ἀτλαντογενὴς,ους(ὁ,ἡ), Π. ὁ ἐκ τοῦ γένους (υἱὸς δηλ. ἢ θυγάτηρ) τοῦ Ἄτλαντος.

Ἄτλας, αντος (ὁ), Γίγας τῆς μυθολογ. ἢ τὸ ὄρος τῆς Ἀφρικ. 2)(συνεκδ.) σύλλογος (ὑποστήριγμα)εἰς σχῆμα Ἄτλ., (κοιν.) στραβόξυλον, [ἐκ τοῦ

Ἄτλας, αντος (ὁ), Π. [ἀ, ἐπιτ. ἢ στερ., τλάω],=Πολύτλας, ἢ Ἄτολμος, Ἀκαρτέρητος, [ὄθεν

Ἀτλησία (ἡ). ἀτολμία, ἀνυπομονησία, μικροψυχία.

Ἀτλῆ(καὶ Δ. τλα)τέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω, εἶμαι ἄτολμος.

Ἄτλῃ(ξ Δ. τλα)τος,ον(ὁ,ἡ).Π. [ἀ,τλάω]. ἀνυπόφερτος.

Ἀτμενεύω [ἀτμήν], Μ. εύσω, Π. Εἶμαι δοῦλος (σκλάβος).

Ἀτμενία (ἡ), Π. δουλεία, ὑπηρεσία, ταλαιπωρία.

Ἀτμένιος(ὁ, ἡ), Π. καπναστικός,παλυμοχθος, ἐπίπονος.

Ἀτμενίς,ίδος(ἡ),θηλ.τοῦ Ἀτμήν, δούλη.

Ἄτμενος (ὁ), Π. = Ἀτμήν

Ἀτμεύω, Μ. εύσω, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἀτμενεύω.

Ἀτμὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀτμὶς, ἀτμός.

Ἀτμήν, ένος (ὁ), Π. [ἀ,ἐπιτ., βάμνημι]. δοῦλος, σκλάβος, ὑπηρέτης, ὑπήκοος, (παρβλ. Δμώς).

Ἄτμητος(ὁ, ἡ), [ἀ,τέμνω]. ἄκοπος· ἀκατεύσυχισμένος· ἀκλάδευτος· ἀκούρευτος, (κυρ.)ἀδενδροτόμητος·(ἐπὶ μεταλλείων) ἄσκαπτος, ἀβούλευτος. 2) ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος τομήν (κόψιμον)· ἀκομμάτιαστος, ἀδιαίρετος.

Ἀτμιάω-ῶ, Μ. άσω,=Ἀτμίζω.

Ἀτμιβοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἀτμόν.

Ἀτμιβίω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς ἀτμόν.

Ἀτμιδώδης, εος (ὁ, ἡ),=Ἀτμώδης.

Ἀτμίζω,Μ.ίσω. Ἐβγάλλω('ἀναδίδω)ἀτμόν (ἀναθυμίασιν), ἀχνίζω.

Ἀτμὶς, ἴδος (ἡ),=Ἀτμός.

Ἄτμισις, εως (ἡ) καὶ

Ἀτμισμὸς (ὁ). τὸ ἀτμίζειν, ἀνάδοσις ἀτμοῦ, ἀναθυμίασις.

Ἀτμιστὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ μεταβληθῇ εἰς ἀτμόν.

Ἀτμοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ειδῶς. Ὅμοιος μὲ ἀτμόν, ἐν εἴδει ἀτμοῦ.

Ἀτμὸς (ὁ), [ἴσως ἠάζω]. ἀχνὸς, ἀναθυμίασις.

Ἀτμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἀτμόν.

Ἄτοιχος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ περιφραγμένος μὲ) τοῖχον.

Ἄτοκει, ἐπίρ. Χωρὶς τόκον (διάφορον)

Ἀτόκιος (ὁ, ἡ) ὁ προξενῶν ἀτοκίαν (χειρωσιν), [ὄθεν ‖. οὐσ.) Ἀτόκιον (τό), ἰατρικὸν ἔχον τοιαύτην ἐνέργειαν.

Ἄτοκος (ὁ, ἡ). [γυνὴ]ἡ μὴ τεκοῦσα ἢ μὴ τίκτουσα. στεῖρα, ἄγονος. (τοπ.)« Χρήματα ἄτοκα, » Λξ , τὰ δανεισμένα χωρὶς τόκου, ἢ μένοντα ἀτόκιστα.

Ἀτόκως, ἐπίρ.=Ἀτοκεί.

Ἀτολμέω-ῶ, Μ ήσω. Δὲν ἔχω τόλμην, δὲν τολμῶ, εἶμαι ἄτολμος.

Ἀτόλμητος (ὁ, ἡ). (κυρ. πρᾶγμα) τὸ ὁπ. δὲν τολμᾷ τις νὰ ἐπιχειρήσῃ.

Ἀτολμία(ἡ).ἔλλειψις τόλμης,δειλία,[ἐκ τοῦ

Ἄτολμος (ὁ, ἡ),(καὶ ἐπίρ)-όμως. Ὁ μὴ ἔχων τόλμην, δειλὸς, μικροψυχος.

Ἄτομος (ὁ,ἡ),=Ἄτμητος, ἄκοπος, ἀδιαίρετος. «Μέχρι τῶν τελευταίων καὶ ἀτόμων διαφορῶν,» Πλ. ‖. (οὐσ. θηλ.) τὸ λεπτότατον καὶ ἀδιαίρετον τῆς ὕλης ἢ τοῦ χρόνου μόριον. « Ἐν ἀτόμῳ, ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, » Γρ., (παρβλ. Ἀκαρής)

Ἀτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἄτονος(ἀδύνατος), πάσχω ἀτονίαν, δὲν ἔχω δύναμιν (μὲ ἄπαρ.) δὲν ἠμπορῶ.

Ἀτονία (ἡ). ἀδυναμία, τὸ νὰ μὴ ἔχῃ τις-

Ἄτονος(ὁ, ἡ), (ξ ἐπίρ.)-νως. (κυρ.) Ὁ μὴ τεντωμένος,χαλαρὸς,(συνεκδ.καὶ τρπ.) ὁ μὴ ἔχων τόνον (δύναμιν), ἀσθενὴς, ἀδύνατος, νωθρὸς, ἀδρανὴς, κτλ. 2) (γραμτ.) ἀτόνιστος.

Ἀτόξευτος(ὁ, ἡ). ὅστις δὲν ἐτοξεύθη ἢ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τοξευθῇ, ἀσαγίττευτος.

Ἄτοξος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ δυνάμενος νὰ μεταχειρισθῇ) τόξον.

Ἀτοπαστος (ὁ, ἡ). [ἀ, τοπάζω]. ὁ μὴ εὑρισκόμενος μὲ συμπέρασμόν, ἀνείκαστος.

Ἀτόπημα (τό). πρᾶξις ἢ λόγος ἄτοπος.

Ἀτοπία (ἡ). τὸ νὰ γίνηται τὶ ἢ λέγηταί τι ἄτοπος, παραλογισμὸς, ἀντίφασις, παραξενιὰ, ἀνοησία κτλ. [ἐκ τοῦ

Ἄτοπος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.)-πως. (κυρ.) Ὁ μὴ ὢν εἰς -δν πρέποντα τόπον, (κοιν.) μὴ ἔχων τὸν τόπον του,(συνεκδ.) ἀνάρμοστος,παράλογος, παράκαιρος παράδοξος, παράξενος, ἀσυνήθιστος· (ἰδιαιτ ἐπὶ ἀνθρ.) γελοῖος, εὐήθης,ἀνόητος·(ἐνίοτε)ὁ τυχὼν,ἄσκοπος·ἀδιάφορος. «Ἐν ταῖς καυρείοις ἐγὼ ἄτοπος καθίζων,καὶ ξὲ γινώσκειν δοκῶν, » Ἐπιπολ.

Ἀτόρευτος(ὁ,ἡ).[ἀ,τορεύω] ἀσκάλιστος, ἀβούλευτος

Ἀτόρητος (ὁ, ἡ). Π. [ἀ, τορέω]. ἀτρύπητος, ἀπλήγωτος.

Ἀτόρνευτος(ὁ,ἡ),μὴ δουλευμένος εἰς τὸν τόρνον, μὴ τορνευμένος.

Ἄτος(ὁ,ἡ), Π. (μέγεν.)ἀντὶ Ἄατος(ος), ἀκάρεστος.

Ἀτραγένη (ἡ). εἶδ. φυτοῦ. Ἐ. Κλυμενίτης.

Ἀτραγήδητος καὶ

Ἀτράγωδος(ὁ,ἡ).ὁ μὴ ἀνήκων(ἁρμόζων) εἰς τραγῳδίαν, πεζὸς, ταπεινὸς,ἀκαρασμένος-

Ἀτραγώδως,ἐπίρ. Χωρὶς τραγικὴν ὕψωσιν, χωρὶς κρότον καὶ μεγαλοφροσύνην, χωρὶς ὑπερβολάς.

Ἀτράκτιον(τό).μικρὸν ἀδράκτι.ἀδραχτάκι

Ἀτρακτοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ ἀδράχτι.

Ἄτρακτος (ὁ,ἡ),[ἀ,ἐπιτ.,ταράττω;] τὸ ἀδράκτι (ὄθεν διὰ τὸ ὁμοιόσχημον 2) τὸ βέλος(ἡ αγίττα) τοῦ τόξου καὶ 3) ἡ κεφαλὴ (ἡ κοινῶς "σοῦστα) τοῦ καταρτιοῦ ἢ τῆς ἀντένας(παρβλ. Μλακάτη). 4)=πῶ

Ἀτραχτολίς(λίδος),εἶδ. φυτοῦ(=τὸ τὰ γέν. τῶν γαιοδουφαγκάθων) ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔκαιμναν ἀδράχτια,(κυρ ὄν.)συνων. τοῦ Ἄτρακτος.

Ἀτράνωτος (ὁ, ἡ, ἐά, τρανόω).ὁ μὴ καθαρῶς ἐξηγηθείς (ἐκφρασθείς), ἀσαφήνιστος.

Ἀτράπεζος (ὁ ἡ). ὁ χωρὶς τράπεζαν (καὶ συνεκδ.) χωρὶς τροφήν.

Ἀτραπιτὲς, Π. καὶ

Ἀτραπὸς (τ), ἁ, τρέπω] ὁδὸς στενὴ, ποδοπάτι, (ἐν γέν.) δρόμος, στράτα.

Ἀτραυμάτιστος(ὁ,ἡ)=Ἄτρωτος, ἀπλήγωτος.

Ἀτράφαξις(ξεως), εως ἠνος(ἡ), [ἀ, ἐπ.τ., τρέφομαι], εἶδ. συν. ἰσχιου μὲ τὸ σπανάκι, κοιν. λαζούδια.

Ἀτραχήλος (ὁ, ἡ,, ὁ μὴ ἔχων τραχήλου (λαιμόν), [ἐπίθ. τοῦ κεφάλι].

Ἀτράχυντος (ὁ,ἡ).ἀνεπίλεκτος τραχύνσεως, (Ἀρετ.).

Ἀτρεκεία,αἱ,ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀτρεκοῦς, ἀκρίβεια, ἀλήθεια, βεβαιότης.

Ἀτρεκιάω-ῶ, Μ. ήσω, Π.=Ἀκριβόω, ὁμιλῶ τὴν ἀλήθειαν.

Ἀτρεκείως, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀτρεκῶς.

Ἀτρεκὴς, ους (ὁ, ἡ).[ἀ,τρέχω], ἀκρ,ὀῆς, ὀρθὸς, εἰλικρινὴς, ἀληθὴς, βέβαιος. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἀτρεκὲς, ἐπίρ. ἀντὶ Ἀτρεκῶς.

Ἀτρεκίη (ἡ). Ἰων ἀντὶ Ἀτρεκεία.

Ἀτρεκῶς, ἐπίρ. Ἀληθῶς, βεβαίως, τῷ ὄντι, μὲ ἀκρίβειαν.

Ἀτρέμα καὶ(πρὸ φων.)Ἀτρέμας, ἐπίρ.Π. [ἀ,τρέμω], χωρὶς νὰ ταλεύσῃ (νὰ κινηθῇ),ἡσυχα.χωρὶς κρότον,ἀνεπαισθήτως, σιγανὰ, (κοιν.) ἀγάλι-ἀγάλια. « Ἔγω (« Ἥμαι—,« Ὀμ.,Ξεν., ἡσυχάζω, δὲν σαλεύω. »Οἱ Ἕλληνες ἀτρέμας εἶχον ἐν τῷ Ἀρτεμισίῳ,» Ἡρ. « Ὅταν ἀτρέμα πορεύηται,» Ξεν. 2) (ῥῆσις κατὰ συνεκδ.) ἀκριβῶς, (Πλούτ. Θεμις. 27).

Ἀτρεμαῖος, α, ον,=Ἀτρεμής.

Ἀτρεμέας, ἐπίρ. Σ. Ἀτρεμα.

Ἀτρεμεότης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀτρεμία.

Ἀτρεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μένω (Σπάνιον ἀκίνητος, ἡσυχάζω, δὲν σαλεύω. δὲν κάνω κρότον (ταραχὴν, σύγχυσιν). [ἐκ τοῦ

Ἀτρεμαίος, ἐος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ τρέμων (μὴ σαλεύων, μὴ κινούμενος), ἥσυχος, ἀκίνητος, ἀτάραχος· ἄφοβος.

Ἀτρεμία (ἡ), ἠρεμία, ἡσυχία· ἀκινησία· ἀταραξία.

Ἀτρεμίζω, Μ. ἰσω, = Ἀτρεμέω.

Ἄτρεπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -έπτως. Ὁ μὴ τρεπόμενος, ἀμετάβλητος, ἀναλλοίωτος, ἀμετακίνητος, σταθερός, ἐπίμονος· (συνεκδχ.) ἄφοβος.

Ἀτρεπτοσύνη (ἡ), Σ χαρακτὴρ τοῦ ἀτρέπτου, σταθερότης, ἐπιμονὴ κτλ.

Ἀτρεστος (ὁ, ἡ), (ἡ ἐπίρ.) -έστως, Π. [ἀ, τρέω]. ἀτρόμητος, ἄφοβος.

Ἀτρεύς, έως (ὁ), Π. = Ἄτρεπτος, ὅθεν) «Ἀτρὴ (δρθ. τρέπτε ἀνάγκαι», « Ἀνολ., αἱ ἀμετάτρεπτοι νόμοι τῆς ἀνάγκης.

Ἀτραψία (ἡ), = Ἀτρεπτοσύνη.

Ἀτρῆες (οἱ), ἴδε Ἀτρεύς.

Ἄτρητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως, ξέ. τετραίνω]. Ἀτρύπητος. 2) ὁ μὴ σκώληξιν (καλῶς οἱ μύρμηκες καὶ ἄλλα ζῶα) τρύπας πρὸς κατοίκησιν, (Ἀρετ.).

Ἀτρήχυντος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀτράχυντος, ὁ μὴ τραχύνων (πρᾶξιν ἀμελήτως), ἁπαλός.

Ἀτρίακτος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ἀνίκητος, (ἴδε Τριάζω).

†Ἀτριβάστος (ὁ, ἡ), = τῷ

Ἀτριβής, ἐος (ὁ, ἡ), = Ἄτριπτος. (βρῖμος) ἀπάτητος, ἀδούλευτος, (χιτὼν) ἄφορητος, ἀμεταχείριστος, (ἔπμ.) καινούργιος, (σῖτος) ἄλεστος, ἀκοπάνιστος, (ἄρτος) ἀζύμωτος ἢ μὴ καλυζυμωμένος, (ἄνθρωπος) ἄπειρος, ἀγύμναστος, ἀσυνήθιστος (ἀπὸ δουλειάν).

Ἀτριβῆ, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ τριφθῇ (νὰ φαγωθῇ, νὰ χαλάσῃ), ἢ 2) χωρὶς νὰ χρησιμεύσῃ, χωρὶς ἀργασίαν.

Ἀτρίβων, ωνος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων τρίβωνα (ῥοῦχον, ἐπανωφόριον). 2) Π.μέ γεν.) ἀντὶ Ἀτριβής, ἄπειρος, ἀσυνήθιστος.

Ἄτριον (τό), Δ. ἀντὶ Ἄτριον.

Ἀτρεπτος (ὁ, ἡ), = Ἀτριβής.

Ἀτριχος, γεν. τοῦ Ἀθρίξ, ἴδιον

Ἀτριχος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ἄθριξ, χωρὶς τρίχας (μαλλιά).

Ἀτριχόσαρκος (ὁ, ἡ), = ἔχων σάρκα ἄτοιχον.

Ἄτριψ, ῖβος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀτριβής.

Ἀτριψία (ἡ), ἔλλειψις τριβῆς, ἀπειρία.

Ἀτραμέω-ῶ, Μ. ήσω, Δὲν τρομάζω, εἶμαι

Ἀτρόμητος καὶ

Ἀτρομος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ τρέμων (μὴ δειλιῶν), ἄφοβος.

Ἀτρόνως, ἐπίρ. Χωρὶς τρόμον, μὲ ἀφοβίαν.

Ἀτροπία (ἡ), = Ἀτραψία, τὸ ἀμετάβλητον· σκληρότης, πεισμονὴ (αὐστηρότης) παράλογος, τύφλωσις, ἀνοησία· κακοτροπία, [ἐκ τοῦ

Ἄτροπος (ὁ, ἡ), = Ἀτρεπτος, ἀμετάβλητος, ἀναλλοίωτος· αἰώνιος· ἄκαμπτος, ἀμετάπειστος, σκληρός, ἀβυσώπητος, κακότροπος, ἐστερημένος· ἀνοήτους, ἀνάρμοστος.

Ἀτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν τρέφομαι, δὲν αὐξάνω (δι' ἔλλειψιν τροφῆς), πάσχω (πίπτω εἰς) ἀτροφίαν, (κοιν.) ζωοφ. ἀζω.

Ἀτροφία (ἡ), ἔλλειψις τροφῆς. 2) ἀσθένεια σώματος μὴ ὠφελουμένου ἀπὸ τὴν τροφήν, μαρασμός, (κοιν.) ζούρα, [ἐκ τοῦ

Ἄτροφος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ τρεφόμενος (αὐξάνων), ἄθρεπτος, ὁ πάσχων ἀτροφίαν, (κοιν.) ζαρισαμένος. 2) ὁ μὴ τρέφων (μὴ θρεπτικός).

Ἀτρύγετος, ᾱ, καὶ ος, ον, καὶ

Ἀτρυγής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

Ἀτρύγητος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ τρυγηθείς ἀκόμη, ἀσύλακτος, ἢ ὁ μηδέποτε τρυγηθείς, ἄκαρπος· (συνεκδχ.) ἔρημος, ἢ ἄπατος, ἀπείρατος· ἄξυστος, (συνεκδχ. ἐκ τοῦ

Ἄτρυγος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ ἔχων τρύγα (κατακάτι, ἀμπούρι), καθαρός, λαγαρισμένος.

Ἀτρύμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀτρυτος. «Ἐλαιῶν», « Αἰσχύλ., ὁ μὴ κατασίπτων ἐν τοῖς δεινοῖς, ἀκαταπόνητος ὑπὸ τῶν συμφορῶν.

Ἀτρύπητος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ τρυπημένος, Ἄτρητος.

Ἄτρυτος (ὁ, ἡ), [ἀ, τρύω]. = Ἀτειρής, ἀκαταπόνητος, ἀκαταδάμαστος· ἀκούραστος. 2) = Ἄτριπτος. « Ὁδὸς —, » Θηρ, ἀπάτητος, (ἔπμ.) τραχεῖα, δύσβατος (θ. ἐν γέν.) δύσκολος. 3) ὁ ἀποφεύγων τοὺς κόπους, ἀργός, ἀκαμάτης.

Ἀτρυτώνη (ἡ), (παρασχημ. τοῦ) Ἄτρυτος, ἀκαταδάμαστος, (ἐπίθ. τῆς Ἀθ.).

Ἀτρύφερος καὶ

Ἀτρυφής καὶ

Ἄτρυφος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ τρυφερὸς (τρυφηλός), ἄθρυπτος.

Ἀτρώς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄτρωτος

Ἀτρωσία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -

Ἄτρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τρωθεὶς (πληγωθείς) ἢ μὴ δυνάμενος τρωθῆναι, ἀπλήγωτος.

Ἀτρωτως, ἐπ.ρ. Χωρὶς νὰ πληγωθῇ.

Ἄττα, (ἄκλ.) προσφών. (τιμητ.) υἱοῦ πρὸς πατέρα καὶ (ἐν γέν.) νεωτέρου πρὸς γεροντότερον, (παρβλ. Ἄππα).

Ἄττα (ὑλ.) Ἀττ. ᾗ Ἄσσα Ἰων., = Τινὲς, οὐδ. πλθ. τοῦ (ἀορ.) Τις. « Τελέμενοι δὲ ταῦτα ἄττα ἐστί, » Πλάτ. « Ἦν γὰρ δὴ ἄττα τοιάδε, » αὐτ. « Σκαλαθυρόμεθ' ἄττα, » Ἀρχῳ. « Ὁπεὶ' ἄσσα εἵματα ἔχω, » Ὁδ. Π. « Ἀλλ' ἄττα πεντήκοντα, » Φερεκρ. « Ψιθυρίσας πρὸς τὴν ἀκοὴν ἄττα δηπουθεν, » Ἀλεξ. ! ᾗ ἐρωτημ.] « Εἴτις ἐρωτᾷ ἡμᾶς αὐτὰ ἄττα ἐστι; » Πλάτ. (καὶ ἐμφαντ. ἀντὶ τοῦ) Πότε ἡ τοῦ Ἄρα. «Πηνίκ' ἄττα φαίνεται; » Ἀρχῳ. « Ἐν ἄλλοις τισὶν ἄττ' οὖν, » Πλάτ.

Ἄττα (ὀκτ.), Ἀττ. καὶ Ἄσσα, Ἰων. ἀντὶ Ἄτινα, οὐδ. πλθ. τοῦ Ὅς τις. « Φράζεται ἅττ' ἐθέλησθα, » Ἰλ. Α. « Ἄσσα ἂν ὁ δῆμος συνθηται, » Ξεν. « Ἄττα δή ποτ' ἐστὶν, » αὐτ.

Ἀττᾱγᾶς, ᾶ ἦ ᾶ, καὶ

Ἀττᾰγῆν, ῆνος, καὶ Ἰων.

Ἀττᾰγής, ἐος (ὁ), πτην. (πλεκομένων μὲ στίγματα), λιβαδοπερδικα, ταγηνάρι ἢ ἀρτιχιονάρι, (Κωμ.) δασύλλος στιγμιτίας.

†Ἀττακεύς, έως (ὁ), ὄρν. σαλαμὸς, (παρβλ. Ἀντακαῖος).

†Ἀττακης, ᾰ (ὁ), (Ἐρφ.) εἶδος ἀκρίδος, (παρβλ. Ἀττέλαβος).

Ἀτταλιστατά, ἐπιφών. (χαρᾶς), ἢ Ἐσ. (ἐφαρμ.) ἀντὶ Ἀτταπαττατά.

Ἀτταλίτης, ᾰ (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Τηγανίτης (ἄρτος), [ἐκ τοῦ

Ἄτταλον (τό), Ἰων. ἀντὶ Τήγανον.

Ἀτταπαττατά, ἐπιφών. (λύπης ἢ πόνου, ἀχ, ὄχ! πό πό!

Ἀττάραχος (γος), ου (ὁ), ἡ φασκαλίβα ποὺ σχηματίζεται εἰς τὴν κορφὴν (πάτσας) τῶν ψωμιοῦ εἰς ᾧ ψήνεται, ἢ τὸ φύκωμα, (ὄθεν τρπ.) τὸ ἐλάχιστον. « Οὐδ' ὅσον ἀτταράγου, » Καλλ., μήτε ψίχαλον, (παρβλ. Ἀχαρὴς καὶ Γυῦ).

Ἀτταταί ἢ Ἀτταταιάξ, ἐπιφών. = Ἀτταπαττατά.

Ἀττέλλα (καὶ Ἰων. λείβος, ου (ὁ), [ἄττω] εἶδος ἀκρίδος ἢ καλάμου χωρὶς πτερὰ ἢ ἀπλῆς ἀτελοῦς (μικρᾶς) ἀκόμη, (παρβλ. Βροῦχος).

Ἀττελεβόφθαλμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς προπίπτοντας (πεταχτοὺς πρὸς τὰ ἔξω) ὡς τοῦ ἀττελάβου.

Ἄττης, ὁ ἐρώμενος τῆς Κυβέλης ἢ ὁ Διόνυσος. (ἐπιφών.) « Γῆς Ἄττης, Ἄττη Γῆς (ἡ, κατὰ τὸν Σδ.) Γῆς, » Δημ., εἶδος ὄρκου μυστηριώδους ἢ κατάρας, μὰ τὸν Ἄττην! ἴσ. ἀναλογ. τῷ (Ἰταλ.) cospetto di Bacco!

Ἀττικουργής, ἐος (ὁ, ἡ). εἰργασμένος (κατασκευασμένος) κατὰ τὸν Ἀττικὸν τρόπον.

Ἄττω, Μ. ξω (ἀόρ. Ἔξα), Ἀττ. ἀντὶ Ἅλλομαι

Ἀτυζηλός, ἡ, όν, Π. τρομερός, [ἐκ τοῦ

Ἀτυζω [ᾰτῠ], Μ. ξω, Π. ἐκπλήττω, φέρω εἰς ἔκστασιν· φοβίζω, τρομάζω. ‖ (πθ.) φοβοῦμαι (ἢ φεύγω), τρομάζω, ξυπτάζομαι· ἀποστρέφομαι.

Ἄτυκτος (ὁ, ἡ), Π. [ᾰ, τεύχω]. = Ἀπολητος. « Οὐκέτι γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον, » Ψελλ.

Ἀτύλωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σκληρυνθεὶς ἀπὸ παλιὸ τρίψιμον, μὴ ἀποκτήσας τύλον, (σκληρὰ πρηξίματα, κάτσια).

Ἀτυμβευτος καὶ

Ἀτυμβος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων τύμβον (μνῆμα), ἄταφος.

Ἄτυπος (ὁ, ἡ), ὁ ὁμιλῶν ἀδιάρθρωτα, πρηφέρων κακῶς τοὺς λέξεις. 2) = Ἀτύπωτος.

Ἀτύπητος (ὁ, ἡ). ἀτύπητος. ἄδαρτος

Ἀτύπωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ (ἢ κακῶς) τυπωμένος, ἀδιαμόρφωτος, ἀσχημάτιστος, κακοκαμωμένος.

Ἀτυράννευτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -εύτως. Ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς (μὴ διοικούμενος ἀπὸ) τυράννους.

Ἀτύρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γινόμενος τυρί, ἀπηκτος.

Ἀτυφία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -

Ἄτυφος (ὁ, ἡ), [τὸ πρ. θτ. -όσερος, -όσατος] Ὁ μὴ ἔχων τύφον (οἴησιν, κενοδοξίαν), μετριόφρων, ταπεινός.

Ἀτύφως, ἐπίρ. Χωρὶς τύφον, χωρὶς φαντασίαν, μὲ ταπείνωσιν.

Ἀτυχέω-ῶ, Μ. ήσω, (χωρὶς πτ.) Δὲν ἔχω τύχην, εἶμαι ἄτυχὴς, (μὲ γεν.) δὲν ἐπιτυγχάνω· ἀποτυγχάνω. (παρβλ. Ἁμαρτάνω). ‖ (κ' καὶ κατὰ μτχ.) Ἀτυχηθέν (τό), = τῷ

Ἀτύχημα (τό), πρᾶξις ἀτυχὴς, δυστύχημα, συμφορά, ἀποτυχία· ἁμάρτημα (σφάλμα) ἀκούσιον.

Ἀτυχὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἔχων ἐναντίαν) τύχην, ἄτυχος· δυστυχὴς· (μὲ γεν.) μὴ κατορθωτικὸς, ἀνεπιτυχὴς, ἡμὴ κατορθωτικὸς (ἀπολαύσας) τι.

Ἀτύχημα, ατος (τό), = Ἀτύχημα.
Ἀτυχθείς, εῖσα, έν, Π. τῦ. ἀόρ. ἀ. τῆς μεγ. τοῦ Ἀτύζω.
Ἀτυχία (ἡ). ἔλλειψις (ἀνταπόδοσης) τύχης, δυστυχία· (μέ γεν.) ἀποτυχία.
Ἀτυχῶς, ἐπίρ. Χωρίς τύχην, δυστυχῶς· ἀνεπιτυχῶς.
Αὖ, ἐπίρ. [Τοπ.] Ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω· ἀνάπαλιν. 2) (Χρον.) = Αὖθις, πάλιν, ἐκ δευτέρου. 3) (Τροπ.) ἀμοιβαίως· ἐξ ἐναντίας· ἐπίσης. 4) (ἐνίοτε προσθετ. ἢ μεταβατ. μετὰ τῶν συνδ.) = Δὴ καὶ Δέ, (παρβλ. Δῦτε). 5) (παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐκ παραλλ. μετὰ τοῦ Αὖθις ἢ Πάλιν). «Καὶ ἀπεχθέλατ' αὖθ.ς αὖ τοὺς πρέσβεις,» Δημ.
Αὐ(καὶ Ἀττ. Αὑ)αίνω, Μ. ανῶ, [αὖος]. Ξηραίνω.
Αὐαλέος, α, ον. Ξηρός, κατάξηρος· αὐχμηρός· τραχύς.
Αὖ(Αὑ)ανσις, εως (ἡ). Ξήρανσις.
Αὐαντή (ἡ), (ἐνν. νόσος), μαρασμός.
Αὐαντικός, ή, όν. Ξηραντικός.
Αὔασις, εως (ἡ), = Ὄασις (Ἀραβ. Οὐάγ), τόπος καλλιεργημένος μεταξὺ τῶν ἀμμωδῶν ἐρήμων τῆς Ἀφρικῆς.
Αὐασμός (ὁ), [καίνω]. Ξήρανσις, ξηρασία, (ἱππικ.)
Αὐάτα, ας (ἀ), Αἰολ. ἀντὶ Ἄτη.
Αὐγάζω [αὐγή], Μ. άσω. Φωτίζω, λαμπρύνω. 2) Π. βλέπω (καθαρά). 3) (οὐδ. καὶ μτβ.) λάμπω, φέγγω.
Αὐγάσθεν, Δ. ἀντὶ Αὐγάζου, βλέπε, πρ. τοῦ προηγ.
Αὔγασμα (τὸ) καὶ
Αὐγασμός (ὁ). φωτισμός, λάμψις.
Αὐγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Αὐγάζω, λάμπω.
Αὐγή (ἡ), [ᾰ̈ω]. λάμψις, φῶς. «Ὑπ' αὐγὰς ἴδωμεν,» Πλάτ., ἂς τὰ ἴδωμεν εἰς τὸ φῶς. 2) ὁ ὄρθρος, τὰ χαράγματα. 3) Π. (πλθ.) οἱ ὀφθαλμοί.
Αὐγήεις, εσσα, εν, Π. λαμπρός, φωτεινός. 2) ἐξυπνερκής.
Αὐγήτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ
Αὐγητήρ (ὁ), Π. ὁ φωτίζων (φέγγων).
Αὐγοειδής, ες (ὁ, ἡ). φωτοειδής, λαμπρὸς ὡς τὸ φῶς.
Αὐδάζομαι. Μ. άσομαι καὶ άξομαι καὶ
Αὐδάω-ῶ καὶ (μσ.)-άομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, ήσομαι, Π. ἐμιλῶ, λαλῶ, λέτω. ‖. (κθ.) λέγομαι, ὀνομάζομαι, [ἐκ τοῦ
Αὐδή (ἡ), Ἰων. Π. [ᾰ̈ω]. φωνὴ (ἀνθρώπου), ὁμιλία· λόγος, (παρβλ. Αὐτή).
Αὐδήεις [αὐδή], εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων φωνήν (ἀνθρωπίνην), δυνάμενος νὰ ὁμιλῇ. 2) (μτγν.) ὁ ἔχων μελῳδικὴν ἢ δυνατὴν φωνήν. 3) (συνεκδ.) διαβύητος, ὀνομαστός, περίφημος.
Αὐδήσασκε, Π. ἀντὶ Πῦδα, γ'. ἐν. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ Αὐδάω.
Αὐθρία (ἡ), = Ἀνυθρία, [ἐκ τοῦ
Αὐθρος (ὁ, ἡ), = Ἀνυθρος.
Αὐθυναῖος (ὁ), Μακεδον. ὁ Ἰανουάριος μήν.
Αὐερύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἀπερύω ἢ Ἀνεύω, (κυρ. ὀξ) Αὖ ἐρύω, σύρω ὀπίσω (κυρ. τὸν λαιμὸν τοῦ ἱερείου ἵνα τὸ σφάξω), (συνεκδ.) θυσιάζω. 2) βυζάνω, πιπιλίζω.
Αὐηλός, ή, όν, Π. ἀντὶ Αὐαλέος.
Αὐήρ, έρος (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Ἀήρ.
Αὐθάδεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις = ὄχι ἐκ βραχῆς (γειμαρρ.). «Ἰάλεμος —,» Εὐρ., ὁ αἰκιακός, (παρβλ. Ἰθαγενής).
Αὖθις [ᾰ̈ῦ], ἐπίρ. Ἀνάπαλιν, ὀπίσω. «Αὖθις ἴκωμαι,» Ὅμ. «Αὖθις ἐξελθεῖν,» Ἡσ. 2) = Πάλιν, ἐκ δευτέρου. «καὶ ἤρετο δεύτερον αὖθ.ς,» Ἰλ. Α. «Αὖθις καὶ αὖθις,» Πλάτ. 3) ἔπειτα· ἔλλοτε· εἰς τὸ ἑξῆς. «Ἐάν τε νῦν, ἐάν τε αὖθις,» Πλάτ. «Αὖθις βουλευτέον ἐστίν,» Ξεν.· Ὁ αὖθις χρόνος, «Φιλ. «Οἱ αὖθ.ς,» Ἰσοκρ., ἀντὶ Οἱ ἀπόγονοι.
Αὐθόρμαιμος (ὁ, ἡ), Π. = Αὔθαιμος.
Αὐθομολογέομαι, Μ. ήσομαι, (κυρ. κατὰ μτχ.) «Αὐθομολογούμενον πρᾶγμα,» Ἀπ., τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ βέβαιον (ἀποδεδειγμένον).
Αὐθόρμητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνεργῶν (κινούμενος πρὸς πρᾶξίν τινα) ἀφ' ἑαυτοῦ.
Αὐθύπαρκτος καὶ
Αὐθυπόστατος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπάρχων (ὑφιστάμενος) ἀφ' ἑαυτοῦ.
Αὐθυπόστακτος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.)-τάκτως, (γραμτ.) ὁ ἀόριστος τῆς ὑποστατικῆς.
Αὐθωρεί (ρὶ), ἐπίρ. Αὐτὴν τὴν ὥραν, εἰς τὴν στιγμήν, ἀμέσως.
†Αὐθωρόν, ἐπίρ. (ἀναγν.) Αὔθωρον.
Αὔθωρος (ὁ, ἡ). ὁ γενόμενος αὐθωρεί ‖. (τὸ οὐδ.) Αὔθωρον, ἐπίρ. ἀντὶ Αὐθωρεί.
Αἰάζω (ὁ, ἡ), Αἰολ. Π. ἀντὶ Αἰάχος ἢ Ἀνιάχος [ἀ, ἰάχω]. ὁ μὴ (ἢ [ἐκ τοῦ ἐναντ.] δυνατὸν) φωνάζων.
Αὐλαία (ἡ), (ἐνν. Τάπις), παραπέτασμα, (Ἰταλ.) κουρτίνα, (Τουρκ.) περδές.
Αὐλακεργάτης, ου (ὁ). Π. ὁ ἐργαζόμενος (ἀνοίγων) αὐλάκια, (ἐπίθ. τοῦ ὑνίου).
Αὐλακίζω, Μ. ίσω, = Αὐλακοτομέω.
Αὐλακισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ αὐλακίζειν, αὐλάκισμα.
Αὐλακόεις, εσσα, εν, Π. κομμένος αὐλακιαίς, αὐλακωμένος, ὠργωμένος.
Αὐλακοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τέμνω (Κόπτω, Ἀνοίγω, Κάμνω, Γράφω) αὐλακιαίς, ὀργόνω.
Αὐλᾶν, ᾶντος (τὸ), (κατὰ συναίρ.) ἀντὶ Αὐλᾶεν, Δ. ἀντὶ Αὐλῆεν, οὐδ. τοῦ Αὐλήεις.
Αὐλαξ, ακος (ἡ), [αὐλός]. αὐλακιά, (ἐν γέν.) αὐλάκι. 2) (σπν.) = Ὀγμίς.
Αὐλάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων τῆς αὐλῆς (τοῦ παλατίου).
Αὔλειος, α καὶ ος, ον. Ὁ ἀνήκων (φέρων κτλ.) εἰς τὴν αὐλήν, (οὖν) «θύρα [«Πύλη] αὐλειος ἡ (ἁπλ.) «Αὔλειος,» ἡ αὐλόπορτα, (παρβλ. Μέσαυλος). «Ὁδοῦ ἐπ' αὐλείᾳ,» Ὀδ. Α., εἰς τὸ κατώφλιον τῆς αὐλείου θύρας. ‖. (οὐσ.) Αὔλειον (τό), ἡ αὐλή, τὸ μεταξὺ τῆς αὐλείου ᾗ τοῦ οἴκου διάστημα.
‡Αὐλείτης, ου (ὁ), Π. = Αὐλήτης.
Αὐλέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶ (Παίζω, Λαλῶ) τὸν αὐλόν. ‖. (πθ.) ἀκούω τοὺς αὐλοῦντας. 2) ἀντηχῶ ἀπὸ τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ (καὶ ἐν γέν.) τῆς μουσικῆς.
Αὐλή (ἡ), [ᾰ̈ω]. τόπος πρὸ τῆς οἰκίας περιτειχισμένος καὶ ὕπαιθρος. 2) (σπν.) = Προθόμος, (παρβλ. Λίθοσα)· 3) = Ἔκαυλις, μάνδρα, ἀγραικία. 4) παλάτιον.
Αὐλήεις, εσσα, εν, Π. ὁ παίζόμενος (λαλούμενος) μὲ τὸν αὐλόν.
Αὔλημα (τὸ), πᾶν ὅ,τι παίζεται μὲ τὸν αὐλόν, ᾄσμα.

Αὔλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ αὐλεῖν, παῖξ μὲν (λάλημα) τῆς φλογέρας.
Αὐλητήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Αὐλητής.
Αὐλητήριος, α, ον, = Αὐλητικός. ‖ (οὐσ.) Αὐλητηρίη (ἡ), = Αὐλοθήκη.
Αὐλητής, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τὸν αὐλόν.
Αὐλήτης, ου (ὁ). κάτοικος (ἐπιστάτης) ἐπαύλεως.
Αὐλητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν αὐλητήν. ▪ Αὐλητικὴ (ἡ), ▪ ἡ τέχνη τοῦ αὐλητοῦ.
Αὐλητικῶς, ἐπίρ. ὡσὰν αὐλητής.
Αὐλήτρια (ἡ), = Αὐλητρίς
Αὐλητρίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ=
Αὐλήτρις, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Αὐλητής, ἡ παίζουσα τὸν αὐλόν.
Αὐλία (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ αὐλοῦ.
Αὐλιάδες (αἱ). αἱ ἐφορεύουσαι τὰς αὐλὰς (τὰς μάνδρας), (ἐπίθ. τῶν Νυμφῶν.)
Αὐλιακός, ά, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς αὐλήν.
Αὐλίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Αὐλή, αὐλίσκα. τύπος ὅπου ἐγυμνάζοντο κατ' οἶκον 3) ὑποκορ. τοῦ Αὐλός.
Αὐλίζομαι, Μ. ἰσομαι. Μανδρίζομαι· ξενυκτίζω (κυρ. εἰς τὸ ὕπαιθρον), κάμνω κοινωνικὸν στρατοπέδευσιν (ἐν γένει) κατοικῶ, διατρίβω.
Αὐλικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (διατρίβων, ὑπηρετῶν) εἰς τὴν βασιλικὴν αὐλήν, ἄνθρωπος τοῦ παλατιοῦ, (Ἰταλ.) κορτεζάνος. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν αὐλόν, = Αὐλητικός.
Αὔλιον (τό), μάνδρα· καλύβα, χωρ. ἀτόπιτον· σπήλαιον, (κυρ. οὐδ. τοῦ
Αὔλιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς αὐλὴν (ἔπαυλιν), ὁ χρησιμεύων ἀντὶ (ἐπέχων τόπον) ἐπαύλεως, π. χ. σπήλαιον κτλ. ▪ Λατῆρ—ιε Ἀπολλ., ὁ Ἕλληνες (διότι τότε ἐπιστρέφουσιν τὰ βουκήματα εἰς τὸ μαυδρί). [ἐκ τοῦ
Αὔλις [αὐλὴ Αἰολ.], ίδος (ἡ), = Ἔπαυλις, μάνδρα, σταῦλος· φυλεὰ (κοίτη) ζώου (ἐν γέν.) κατοικία· τόπος διὰ ξενύκτισμα εἰς τὸν κάμπον, (Ἰουσ. κωνάκ-γεσ)· ὄθεν: ▪ Αὔλιν θέσθαι, ▪ Ἰλ. [, = Αὐλίσασθαι.
Αὐλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Αὐλός, μικρὸν φλάουτον· καλαμάκι· σωληνάριον· σύριγξ.
Αὐλισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ αὐλίζεσθαι, διανυκτέρευσις εἰς τὸ ὕπαιθρον κτλ.
Αὐλιστήριος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) ἐπιτήδειος πρὸς αὐλισμόν.
Αὐλοδόκη (ἡ), Μ. [αὐλός, δέχομαι], = Αὐλοθήκη.
Αὐλοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) αὐλοῦ, σωληνοειδής.
Αὐλοθετέω—ῶ, Μ. ήσω. Συνθέτω (Κατασκευάζω) αὐλούς. 2) Π. συχνοτῶ ἀγῶνα αὐλητῶν.
Αὐλοθήκη (ἡ). θήκη (θηκάρι, κουτί) διὰ τοὺς αὐλούς.
Αὐλοκοπέω—ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω· Κατασκευάζω) αὐλοὺς ἢ ἄλλο τι ἐν εἴδει αὐλῶν.
Αὐλομανέω—ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Αὐλομανής, ές (ὁ, ἡ). ὑπάγαπῶν περιπαθῶς (ἐνθουσιασμένος ἀπὸ ἢ ὀια) τὸ λάλημα τοῦ αὐλοῦ.
Αὐλοποιητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐλοποιΐαν. ▪ Αὐλοποιητική, ▪ ἡ τέχνη τοῦ αὐλοποιοῦ.
Αὐλοποιητικῶς, ἐπ. ρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν αὐλοποιῶν.
Αὐλοποιΐα (ἡ). ἡ κατασκευὴ (τὸ φλεγάτισμον) τῶν αὐλῶν.
Αὐλοποικός, ἡ, όν, = Αὐλοποιητικός.
Αὐλοποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων αὐλούς.
Αὐλός (ὁ), [ᾰῦω]. φλογέρα· (Ἰταλ.) φλάουτον ἢ κλαρινέττα (Ἰουσ.)· νέϊ, κτλ. (ἐνίοτε) σάλπιγξ, (ἐν γέν.) σωληνάριον ἢ καλάμι καὶ κάθε τι σωληνοειδές, (ὄθεν.) = Αὐλών· στενὸν φαράγγι· Κρουνὸς (ρεύματος κτλ.) διώρυξ, ὑδραγωγὸς ἢ τρύπα τοῦ θηλυκωτηρίου τὸ μασοῦρι τῆς φυσούνας κτλ., εἶδ. κήτους ἢ θαλασσινοῦ, ἴσ. ὁ Φυσητὴρ ἢ ἡ σουλίγα, (παρβ. Σύριγξ καὶ Κάλαμος).
Αὖλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑλικός, μὴ συνεστάμενος ἐξ ὕλης, ἀσώματος.
Αὐλοτρύπης, ου (ὁ), (Κωμ.) = Αὐλητοῦ.
Αὐλοτρυπητικός, ἡ, όν, = Αὐλοποιητικός.
Αὐλῳδία (ἡ). ἡ μελῳδία τῶν αὐλῶν· τραγούδι συνωδευόμενον μὲ αὐλόν.
Αὐλῳδικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς τὴν αὐλῳδίαν ἢ τὸν αὐλῳδόν.
Αὐλῳδός (ὁ, ἡ). ὁ παίζων (ἢ συνοδεύων μὲ τὴν φωνήν του) τὸν αὐλόν.
Αὐλών (αὐλός), ῶνος (ὁ καὶ Π. ἡ). κοιλὰς στενόμακρος μεταξὺ ἢ δύο ὀρέων ἢ ὄρους καὶ θαλάσσης ἢ ὄρους καὶ ποταμοῦ, (Γαλλ.) vallon, (ἐν γέν.) στενόμακρον πέρασμα, δίοδος (οἰκοδομ.) μακρονάρι· (ὈΠ. ἐπὶ θαλάσσ. 2)=Πορθμός. ▪ Αὐλῶν' ἑκπερᾶν Μαιωτικόν, ▪ Αἰσχύλ. 3) χανδάκι, (Τουρκ.) λαγούμι. 4) ὑδραγωγεῖον.
Αὐλωνάς, άδος (ἡ). (νύμφη) ἡ κατοικοῦσα εἰς αὐλῶνας.
Αὐλωνίσκος (ὁ). μικρὸς αὐλών.
Αὐλωνοειδής, ές (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) αὐλῶνος.
Αὐλωπίας, ωυ (ὁ). = Αὐλωπός.
Αὐλωπίς, ίδος (ἡ), Π. [αὐλὸς, ὤψ] (κυρ. περικεφάλαια) ἔχουσα αὐλοὺς (τρυπας) διὰ τὰ ὁρμάτια ἢ αὐλοειδῆ κορυφὴν ἀπου ἐμπήγεται ὁ λοφος.
Αὐλωπός (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ Λυθίου), ἴδε Χρισοφρυς.
Αὐλωτός, ἡ, όν. Κατεσκευασμένος ἐν εἴδει αὐλοῦ (σωλήνος ἢ σάλπιγγος).
Αὐξάνω [αὔξω], Μ. αὐξήσω καὶ (κάποιων παρὰ τοῖς Π.)-ανῶ (πθ. ἀορ. Ηὐξήθην). λάμνω τ. ν' αὐξήσῃ (νὰ τραφῇ, νὰ μεγαλώσῃ, τὰ πλήθαινῃ, κτλ.), (τρπ.) ὑψώνω· ἐκπαιδεύω, μεγαλοποιῶ· ἐνδυναμώνω, φέρω εἰς ἀκμαίαν κατάστασιν. ‖ (ἀμτβ. καὶ μσ.) τρέφομαι, αὐξάνω, πλουθαίνω, μεγαλώνω· (κυρ. καὶ μεταφρ.), ὑψοῦμαι, φθάνω εἰς ἀκμήν. ▪ Μέγας ἐκ μικροῦ καὶ ποταποῦ ηὐξήται, ▪ Δημ.
Αὔξη (ἡ), = Αὔξησις.
Αὔξημα (τό, παν ὅ,τι αὐξησεν ἢ ηὐξήθη. 2) = τῷ
Αὔξησις, εως (ἡ). ἡ ἐνέργεια τοῦ αὐξάνειν, μεγάλωμα.
Αὐξητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ προξενῶν ἢ ἔχων τάσιν πρὸς (ἐκδεχόμενος) αὔξησιν. ▪ Τὰ μονοσυλλέκτη εἰς μῆκος μονον αὐξητικά, ▪ Θεοφρ.
Αὐξίβιος (ὁ, ἡ). ὁ συντελῶν πρὸς μακροβιότητα.
Αὐξιθωλής, ές (ὁ, ἡ). Π. ὁ συντελῶν πρὸς αὔξησιν τῶν θωλέων, τῶν φυτῶν.
Αὔξιμος (ὁ, ἡ), = Αὐξητικός.
Αὔξις, εως (ἡ). = Αὔξησις.
Αὐξίς, ίδος (ἡ). τὸ νεογνὸν τοῦ θύννου, (παρβλ. Κορβύλη).
Αὐξιτρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αὐξάνων τὴν τροφὴν ἢ συντελῶν πρὸς αὔξησιν διὰ τῆς τροφῆς
Αὐξίτροφος (ὁ, ἡ), (Δξ.) ὁ αὐξάνων διὰ τῆς τροφῆς. νέος ἀκόμην.
Αὐξιφαής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν ἢ λαμβάνων αὔξησιν φωτός.
Αὐξιφωτος (ὁ, ἡ), = Αὐξιφαής.
Αὐξομείωσις, εως (τὴ. ἡ αὔξησις ἢ μείωσις ἢ παλίρροια) τῆς θαλάσσης ἢ τῶν ἡμερῶν.
Αὐξοσελήνιον (τό), Π ἡ αὔξησις (γέμισ.) τῆς σελήνης.
Αὔξω [ᾰῦγω, ἀΰξω], Μ. αὐξήσω, = Αὐξάνω
Αὐ(Αὐ)ονή (ἡ), [ᾰῦω], Π. ξηρασία, σέγνη. 2) χραυγή, ἐφωνητόν.
Αὐῖ καὶ Ἀπ. Αὖος, συ. ᾰ, ή, [ᾰῦω] ξηρός· στεγνός· ἄχαρπος. 2) (ἐπὶ ήχου φωνῆς) ὀξύς, διαπεραστικός. 3) (μεταφορ.) ἐκστατικός, κινητικός (ὡς νεκρός.)
Αὐότης (ἡ). ξηράτης. ξηρασία.
Αὔπνια (ἡ). τὸ οἶα. τοῦ
Αὔπνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κοιμώμενος, ἀγρυπνος (κυρ. καὶ μεταφρ.), ὁ πάσχων ἢ ἐνεργ.) ὁ προξενῶν ἀϋπνίαν. 2) Π. ▪ Ἀρῆνας ἄϋπνος, ▪ Σοφ., οἱ ὑένναι.
Ἀϋπνοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀϋπνία.
Αὖ(ᾰ Αὔ)ρα, ας (ἡ), [ᾰῦω]. πνοὴ (ψίσημα λεπτὸν) ἀνέμου· αἰράκι· δροσερὸν (τῆς αὐγῆς) ἀναθυμίασις (δρόσια) πεταμοῦ ἢ θαλάσσης. 2) Διὰ ἀντὶ Ἠώς (ᾰ. ἀως), ἡ αὐγὴ (ὅθεν τὸ Λατ. aurora), ἴδε Αὔριος.
Αὐρίζω, Μ. ίσω Ἀναβάλλω τι διὰ=
Αὔριον, ἐπίρ. Τὴν ἐρχομένην ἡμέραν (κυρ. ὅμως τὸ πρωΐ· ὅθεν κοιν.) ταχιά. ▪ Εἰς αὔριον, ▪ Ἢ αὔριον ἡμέρα, (καὶ χ. τοῦ εἶτ.) ▪ Ἢ αὔριον▪ ἀντὶ ἢ αὐριανή. ▪ Τοὺς νομους ἀπὸ τῆς αὔριον κυρίους εἶναι ▪ Πλ. ▪ Τί αὔριον τὶς οἶδεν; ▪ Ἀνακρ. [κυρ. οὐδ. τοῦ
Αὔριος (ὁ, ἡ), Π [ᾰῦρα ἢ αὐγή], (σπν.) ὁ αὐριανὸς, ὁ πρωινὸς ▪ Δαίμονα τὶς δ' εὖ οἶδε τὸν αὔριον; ▪ Καλλ.
Αὔρον (τό), Π. (σπν.) τὸ χρυσίον, (ὅθεν τὸ Λατ. aurum καὶ ὁ Θησαυρός).
Αὐροφόρητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τῆς αὔρας (τοῦ ἀνέμου) φερόμενος, ἀνεμοφόρητος.
Αὖς (τὸ), (ἡ γεν.) αὐτὸς, Ασκ. ἀντὶ Οὖς, ὠτός, (ὅθεν κοιν.) τὸ αὐτί.
Αὔστος (ὁ, ἀ). Δ. ἀντὶ Τηύστος.
Αὐστυλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Διαλέος.
Αὐστὴρ (ὁ), τὸ ἁπλοῦν τοῦ Ἐξαυστὴρ▪ Ἀρυτὴρ.
Αὐστηρία (ἡ), = Αὐστηρότης, [ἐκ τοῦ
Αὐστηρός [ᾰῦω], ά, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ηρῶς. (κυρ.) ἁρμὸς, σφιχτός, ξύνωσις, (ἐπιλύσεως) ταγγός, (κοιν.) τσουχτερός. (μεταφορ.) σκυθρωπός, φοβερός· ἀκριβής, αὐστηρὸς κριτὴς
Αὐστηρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ τοῦ αὐστηροῦ.

Αὖτα, Δ. ἀντὶ Αὐτη, δυμ. καὶ
Αὔτᾳ ᾱ Αἰολ. ἀντὶ Αὐτῇ, βοτ. τοῦ θηλ. τοῦ Οὗτος.
Αὐτὰ, ᾶς (ἡ), Δ. ἀντὶ Αὐτή.
Αὐτάγαθος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Αὐτοάγαθος.
Αὐτάγγελος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναγγέλλων τι ἀφ' ἑαυτοῦ (χωρὶς νὰ σταλῇ ὑπὸ ἄλλου), ἢ ὅ,τι ἔπαθεν ἢ εἶδεν αὐτός του.
Αὐτάγγελτος (ὁ, ἡ), = Αὐτάγγελος. 2) ὁ αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ ἀγγελθείς (παραγγελθεὶς ἢ παρακινηθείς), αὐτόκλητος.
Αὐτάγητος (ὁ, ἡ), Π. [αὐτὸς, ἄγαμαι]. ὁ θαυμάζων (ἐπαινῶν) αὐτὸς ἑαυτόν, αὐτάρεσκος. Ἀλθώδης.
Αὐταγρεσία (ἡ), Π. [αὐτὸς, ἀγρέω=αἱρέω]. ἐκλογή αὐθαίρετος, αὐτεξουσιότης. ■ Ἐξ αὐταγρεσίης, ■ Καλλ., ἐκουσίως, κατ' ἰδίαν ἐκλογήν, ξῆκ τοῦ
Αὐτάγρετος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Αὐθαίρετος
Αὐτάδελφος (ὁ, ἡ), Ο. (οὐσ.) ὁ καθαυτὸ (γνήσιος, ὁμοπάτριος δηλ. καὶ ὁμομήτριος) ἀδελφός. 2) Π. (ἐπίθ.) ὁ ἀνήκων εἰς αὐτάδελφον ἢ αὐταδέλφην
Αὐταιώρητος (ὁ, ἡ), ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀωρούμενος (αἰωρούμενος).
Αὐτανδρί, ἐπίρ. ἀντὶ Αὐτάνδρως, ἐπὶρ τοῦ
Αὐτάνδρος (ὁ, ἡ), (ὅστις ἐκφράζεται, ἐπινίγη, ἐχάθη μὲ ὅλους ὅσους περιεῖχεν ἀνθρώπους, (κοιν.) σύψυχος, (παρβλ. Αὐτόφορτος).
Αὐτανεψιὰς (ἡ), γνήσιος (καθαυτὸ) ἀνεψιὰς, (παρβλ. Αὐτάδελφος)
Αὐτὰρ [αὖτε, ἄρα], Π. συνδ. = Ἀτὰρ, δέ, ἀλλά· ὅμως· ἐν τοσούτῳ· ἐπομένως, λοιπόν· ἀφ' οὗ λοιπόν.
Αὐταρέσκεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Αὐτάρεσκος (ὁ, ἡ), ὁ ἀρέσκων τὸν ἑαυτόν του (ὑπὲρ πάντα ἄλλον), φιλαυτος, αἰημοτίας.
Αὐτάρκεια (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις αὐτάρκης, νὰ εὐχαριστῆται εἰς ὅσα ἔχει, μετριότης, ὀλιγάρκεια.
Αὐταρκέω=ῶ, Μ. ἤσω. Ἀντέχω, διαρκῶ, ἐπαρκῶ. ■ Ὡς τῶν γ' ἐνθάδε μηδὲ τοῖς παροῦσιν αὐταρκοῦντων, ■ Θκ. 2) ἀρκοῦμαι εἰς αὐτὰ ποὺ ἔχω εἶμαι.
Αὐτάρκης, ους (ὁ, ἡ), (μὲ ἀπαρ. ἢ αἰτ. προθετ.) ἀρκετὸς (αὐτὸς καθ' ἑαυτόν), ἱκανὸς, ἀπροχρῶν, ἀνεξάρτητος. ■ Ἡ πολις αὐτῶν (τῶν Κερκυραίων), αὐτάρκη θέσιν κειμένη, Θκ. ■ Αὐτάρκεις ἐσομένους ἀντιστῆναι τοῖς ἐπιβουλεύουσι, ■ Ἡρ. ■ Κέλευμα πρὸς χειμῶνα καὶ θέρος αὔταρκες ■ Γργ. ■ Πάντα αὐτοῖς αὐτάρκη ἦν, ■ Ἡρ. ■ Ὅσων αὐταρκες, Λξ. ὅσον χρειάζεται. 2) ὁ ἐπαρκῶν αὐτὸς εἰς ἑαυτὸν (ἀρκούμενος εἰς ὅσα ἔχει), μέτριος, ὀλιγαρκής. ■ Μόνος ἐν ἀνθρώποις πλούσιος ὁ αὐτάρκης, ■ Ξεν. ■ Βίος αὐτάρκης, ■ Ἐπιγρ. ‖ (οὐσ.) ■ Τὸ αὔταρκες, ■ ἀντὶ ἡ αὐτάρκεια.
Αὐταρκία (ἡ), Π. ἀντὶ Αὐτάρκεια.
Αὐτάρκως, ἐπίρ. Μὲ αὐτάρκειαν· ἀποχρώντως, ἀρκετά.
Αὐταρχέω=ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι αὐτάρχης.
Αὐταρχὴ (ἡ), ἡ καθαυτὸ ἀρχή, ἡ πρώτη αἰτία.
Αὐτάρχης, ου (ὁ), αὐτοκράτωρ, μοναρχης ἀπόλυτος· πλουτοξούσιος.
Αὐταρχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Αὔταρχος (ὁ), = Αὐτάρχης.
Αὐταυτος, η, ον, (Κωμ.) αὐτὸς ὁ ἴδιος, αὐτότατος.
Αὖτε [αὖ, τε], ἐπίρ. ἢ σύνδ. Π. = Αὖθις, πάλιν· ἔπειτα. ■ Εἰδέ κεν αὖτε δόωσιν, ■ Ἰλ. Γ. ■ Ἦν δ' αὖτε χρύνῳ, ■ Πινδ., (παρβλ. Αὖ). 2) (μεθ. ἢ ἐναντιωματ.) ἀντὶ τοῦ Δέ. ■ Νῦν αὖτε, ■ Ἰλ. Α. (καὶ ἐκ παραλλ.) ■ Ἄλλοτε δ' αὖτε, ■ Ἰλ. Κ.
Αὐτέη, Ἰων. Αὐτὴ, θηλ. τοῦ Αὐτός.
Αὐτειδωλον (τὸ), (Ἐκκλησ.) καθαυτὸ (αὐτόχρημα) εἴδωλον.
Αὐτεκμαγμα (τὸ), καθαυτὸ (ἀπαράλλακτον) ἀπεικόνισμα.
Αὐτέλεγκτος (ὁ, ἡ), ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐλεγχόμενος, αὐταπόδειατος.
Αὐτενέργητος (ὁ, ἡ), ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐνεργῶν ἢ κινούμενος.
Αὐτενιαυτος (ὁ, ἡ), ὁ τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἐτήσιος.
Αὐτεξούσιος (ὁ, ἡ), ὁ ἐξουσιάζων αὐτὸς ἑαυτὸν, κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀνεξάρτητος· ὁ ἔχων ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν ἐξουσίαν, ἐξουσιάζων ἀπὸ τον, μοναρχης ἀπόλυτος, αὐτοκράτωρ ‖ (οὐσ.) Αὐτεξούσιον (τὸ), =τὸ
Αὐτεξουσιότης (ἡ), ἡ ἐξουσία ἑαυτοῦ, ἐλευθερία τῆς θελήσεως, ἀνεξαρτησία.
Αὐτεξουσίως, ἐπίρ. Μὲ αὐτεξουσιότητα.
Αὐτεπάγγελτος (ὁ, ἡ), ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐπαγγελλόμενος ἢ ἀναδεχόμενός τι, αὐθόρμητος· ἀπροσκάλεστος· ἀπαρακίνητος.
Αὐτεπίβουλος (ὁ, ἡ), ὁ ἐπιβουλευόμενος τὸν ἑαυτόν του.
Αὐτεπίσκοπος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων ἐπισκόπην παρὰ τὸν ἑαυτόν του.
Αὐτεπίσκοπτος (ὁ, ἡ), τὸν ὑπ. ἐπισκοπεῖται (ἐπισκέπτει) τις εἰς ἑαυτὸν μόνος του.
Αὐτεπιτάκτης, ου (ὁ) ὁ ἐπιτάττων (προστάζων) ἐξ οἰκείας δυνάμεως (αὐτεξουσίως) ἢ = Αὐτεπιτακτος.
Αὐτεπιτακτικὸς, ἡ, ον. Ὁ γινόμενος
Αὐτεπιτακτικῶς, ἐπίρ. = Αὐτεξουσίως.
Αὐτεπίτακτος (ὁ, ἡ), (Ἀνθρ.) ὁ ἐπιτάττων (προστάζων, ὁδηγῶν) ἑαυτὸν, αὐτεξούσιος, ἀνεξάρτητος, ἢ 2) (νόμος) τὸν ὑπ. ἐπιβάλλει τις εἰς ἑαυτόν.
Αὐτεπώνυμος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ (μὲ ἄλλον τινὰ) ἐπώνυμον ἢ ὄνομα, συνώνυμος.
Αὐτερέτης, ου (ὁ), [αὐτὸς, ἐρέσσω] στρατιώτης ἢ ἐπιβάτης πλοίου ὅστις εἶν' ἐναυτῷ καὶ κωπηλάτης.
Αὐτέτης, ου (ὁ), ἀντὶ Αὐτοετὴς, ὁ τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἐτήσιος, (συγχ. τῷ Αὐτέτης).
Αὔτευν, Δ. ἀντὶ ἀντὶ Οὗτων, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ παρτ. ταῦ=
Αὐτέω=ῶ, Μ. οὐσ. Π. ἀντὶ Αὔω.
Αὐτὴ, θηλ. τοῦ Αὐτός.
Αὗτη, θηλ. τοῦ Οὗτος.
Αὐτὴ, (ἡ), Π. κραυγὴ, φωνὴ μεγάλη (κυρ. τῶν μαχομένων), ἀλαλαγμὸς, (ὐθ. συνεχ. 2) μάχη. 3) προφορὰ, (παρβλ. Αὐδή).
Αὐτηὶ, Αττ. ἀντὶ Αὕτη.
Αὐτήκοος (ὁ, ἡ), (μὲ γεν.) ὁ ἀκούσας τι ἀπὸ τοῦ (καὶ,) μὲ τὰ ἴδιά του αὐτιά. 2) ὁ μὴ ἀπακούων (ὑποτασσόμενος) εἰς ἄλλον παρὰ τὸν ἑαυτόν του, αὐτεξούσιος.
Αὐτῆμαρ, ἐπίρ. Π. = Αὐθημερόν.
Αὐτηγενὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Αὐθιγενὴς.
Αὐτίκα [ἢ αὐτὸς]. ἐπίρ. (πρὸς ἔκστ. ἢ παφ.) Παράυτα, ἀμέσως, ἐν τῷ ἅμα, εὐθὺς, παρευθὺς. ■ Αὐτίκα νῦν ἐπὶ, ■ Ὅδ. Σ. ■ Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀγόρευεν, Ἰλ. Β. ■ Αὐτίκα τε εἶδον καὶ πλῆθος δακρύων ἀνέβαινε, ■ Ἡρ., ἀντὶ τοῦ Ἅμα. Σήμερα μέλλ. μετ' ὀλίγον, τώρα (εὐθὺς, ἀμέσως) μετ' ὀλίγον. ■ Ἀλλ' αὐτίκ' ὑπὲρ τούτων νῦν ἐξ.., ■ Δμ. (συνήθ. μετὰ τοῦ Μάλα καὶ Δὴ μάλα) ■ Εἴσομαι μὲν οὖν αὐτίκα μάλα, ■ Ἀρχφ. Ἢ καὶ κρῶτον μὲν, καὶ ἴδοὺ εὐθὺς, παραδείγματος χάριν, ■ Ὥσπερ τὸν Οἰδίπουν αὐτίκα φασὶν εὖ ἔχεσθαι, ■ Πλάτ. ‖ (ἐν συνθ.) ■ Ὁ (ἡ, τὸ κτλ.) αὐτίκα, ■ ἀντὶ Ὁ τωρινὸς, ἡ ἀποστωρινὸς. ■ Μὴ φοβηθέντες τὸ αὐτίκα δεινὸν, ■ Θκ. (καὶ ἐπιρρηματικῶς). Ἵνα ἔπεσι μὲν τὸ αὐτίκα τέρψει, ■ αὐτ., (παρβλ. Εὐθύς).
Αὔτις, ἐπίρ. Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Αὖθις.
Αὐτίτης [αὐτὸς], ου (ὁ). (οἶνος) ἄβουλος, ἀκατασκεύαστος, ἄμικτος, (ἐπιτ.) ἁπλοϊκὸς ἢ ἐντόπιος, (συγχ. τοῦ Αὐτέτης). 2) (σπν.) μόνος, μεμονωμένος, ἀκοινώνητος.
Αὖτμὴ (ἡ), Π. [ἄω], πνοὴ, ἀναπνοὴ, φύσημα. Ζέστασις, ἀναθυμίασις (χυμὸς φλογώδης), καπνὸς, (συνεχ.) πυράδα, λαύρα· φλόγα, δεσμὴ, (ὀθ.) ἔγκος ζώων κυνηγουμένων.
Αὐτμὴν, ένος (ὁ), Π. (σπν.) ἀντὶ Αὖτμὴ.
Αὐτοάγαθος (ὁ, ἡ), ὁ καθ' αὐτὸ ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ (φύσει) ἀγαθὸς, ὅλος ἀγαθότης.
Αὐτοαγαθότης (ἡ), ἡ καθ' αὐτὸ ἀγ.
Αὐτοκαθάμας, αντος (ὁ), καθαυτὸ (ἀληθ.) ὑδαμάντ.
Αὐτοαλήθεια (ἡ), ἡ καθαυτὸ ἀλ.
Αὐτοαληθῶς, ἐπίρ. Πολὺ (Ὅλως διόλου) ἀληθινά.
Αὐτοάνθρωπος (ὁ, ἡ), (Φλσφ.) ὁ καθαυτὸ (κατὰ πάντα, τέλειος) ἄνθρ. ἡ, ὁ ἀνθρ. ἐν γένει, ἡ ἰδέα τοῦ ἀνθρώπου. 2) αὐτόχρημα (ἀπαράλλακτος) ἄνθρ.
Αὐτοαπλότης (ἡ), ἡ καθαυτὸ ἁπλ.
Αὐτοαρετὴ (ἡ), ἡ καθαυτὸ ἀρ.
Αὐτοβοάω=ῶ Μ. ἤσω. Φωνάζω (Ὁμολογῶ, Μαρτυρῶ) ἀπὸ μέσα ὑπὲρ τοῦ ἑαυτοῦ μου, φέρω μάρτυρα ἐμαυτόν.
Αὐτοβόει, ἐπίρ. Μὲ τὴν πρώτην (πολεμικὴν) βοὴν, μὲ τὸν πρῶτον ἀλαλαγμὸν, (δηλ.) μὲ πρώτην προσβολὴν· εὐθὺς, ἐν τῷ ἅμα.
Αὐτοβόητος (ὁ, ἡ), ὁ προσκαλῶν αὐτὸς ἑαυτὸν, ἀκάλεστος. 2) ὁ μαρτυρῶν μεγαλοφώνως ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἢ διασαλπίζων ἑαυτόν. 3) ὁ ἐκπέμπων ἦχον ἀφ' ἑαυτοῦ.
Αὐτοβυρέας, ου (ὁ), καθαυτὸ (αὐτόχρημα, ἀπαράλλακτος) βορ.
Αὐτοβούλησις, εως (ἡ), ἡ ἐλευθέρα (ἀνεξάρτητος) θέλησις.
Αὐτοβούλητος, (καὶ ἐπίρ.)=ήτως, =τῶ=
Αὐτόβουλος (ὁ, ἡ), ὁ ἐξ οἰκείας (ἐλευθέρας, ἀνεξαρτήτου) θελήσεως γινόμενος ἢ ἐνεργῶν, ἑκούσιος.
Αὐτογένεθλος, ου καὶ
Αὐτογενὴς, ἐος καὶ
Αὐτογέννητος (ὁ, ἡ), ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (οὐχὶ ὑπ' ἄλλου) γεννηθείς. 2) ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ

γένους. 3) = Αὐθιγενής, αὐτοῦ γεννημένος, ἐντόπιος.

Αὐτογλώχην, ινος (ὁ, ἡ). (ὀϊστὸς) καθὼς εἶνε μὲ ὅλην τὴν αἰχμήν (γλωχῖνα) του ἡ ὁλοσίδηρος, (κοιν.) ἄτοφος, μὴ ἔχων ξεχωριστὴν γλωχῖνα, (παρβλ. Αὐτόγυος).

Αὐτογνωμονέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἀκολουθῶ τὴν (Ἐνεργῶ κατ') ἰδίαν μου γνώμην ἢ ἀρέσκειαν, δηλ. -

Αὐτογνωμόνως, ἐπίρ. Αὐθαιρέτως, αὐτεξουσίως.

Αὐτογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνεργῶν (ἀποφασίζων) κατ' ἰδίαν του γνώμην, αὐτεξούσιος, ἀνεξάρτητος. « Οὐκ αὐτογνώμονας βέλτιον κρίνειν, ἀλλὰ κατὰ τὰ γράμματα καὶ τοὺς νόμους, » Ἀρχτ.

Αὐτόγνωτος(ίζος), ον (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Αὐθαίρετος, Αὐτογνώμων.

Αὐτόγονος (ὁ, ἡ), Π. Αὐτογέννητος.

Αὐτογραμμή (ἡ). (μθματ.) ἡ καθ' αὐτὸ (ἀφῃρημένη, ἰδανικὴ [καὶ καθὼς ἐσυνήθησαν νὰ λέγουν] καθαρὰ) γραμμή.

Αὐτογραφέω-ῶ, Μ. ἤσω. Γράφω ἰδιοχείρως.

Αὐτόγραφος (ὁ, ἡ). ὁ ἰδιοχείρως γραμμένος. ‖. (οὐσ.) Αὐτόγραφον, τὸ ἰδιόχειρον ἔγγραφον, τὸ πρωτότυπον.

Αὐτόγυος (ὁ, ἡ), [αὐτός, γύης]. (κυρ. ἄροτρον) μονοκαμπτον, μονόζυλον, ἀτυφον, (ἑκτμ.) γιερόν, στερεόν. (καὶ κατὰ ταῦτα ἐναντ. τοῦ Πηκτόν).

Αὐτοδαής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. Αὐτοδίδακτος ἢ αὐτομαθής.

Αὐτοδάϊκτος (ὁ, ἡ), Π. [αὐτός, δαΐζω]. ὁ ἐσχισθεὶς (φονευθεὶς) ἀπὸ τοῦ, αὐτόχερ.

Αὐτόδαιτος (ὁ, ἡ), Π. = Αὐτόδειπνος.

Αὐτοδάξ [αὐτός, ὀδάξ], ἐπίρ. Δαγκάνοντας ὀνατὰ (πικρὰ, μὲ μανίαν) ἢ τὸν ἴδιον ἑαυτόν του (τὰ χείλη του, τὰ χέρια του), καθὼς κάμνουν πολλάκις οἱ θυμωμένοι. « Ὁ αὐτοδάξ τρόπος, » Ἄρχ., ἡ πικρία (τὸ δηκτικὸν) τοῦ ἤθους. «Γυναῖκες αὐτοδάξ ὠργισμέναι, » αὐτ., μανιωδῶς.

Αὐτόδειπνος (ὁ, ἡ). ὁ δειπνῶν μόνος του κατὰ μέρος (ὄχι μὲ ἄλλους, ἢ μὲ ἴδιά του ἔξοδα, ἢ πλατρόνων, ἢ φέρων μαζῆ καὶ τὸ φαγεῖ' του) εἰς δεῖπνον.

Αὐτόδεκα (ἄκλ.). σωστὰ (ὁλόκληρα, ἴσα-ἴσα) δέκα.

Αὐτοδέσποτος (ὁ, ἡ). δεσπότης ἀπόλυτος (ἀκεριόρατος), αὐτεξούσιος.

Αὐτόδετος (ὁ, ἡ). ὁ δεσμευθεὶς ἀπὸ τοῦ, ἐμβὰς αὐτοθελήτως εἰς τὰ δεσμά.

Αὐτόδηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ φανερός, μὴ χρῄζων ἐξηγήσεως.

Αὐτοδημιούργητος (ὁ, ἡ). ὁ ὑφ' ἑαυτοῦ δημιουργηθείς.

Αὐτοδιαφορία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Αὐτοδιάκονος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπηρετούμενος μόνος του, μὴ ἔχων (ἐπμ.) ἀνάγκην διακόνου (ὑπηρέτου).

Αὐτοδίδακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δάκτως. Ὁ διδαχθεὶς ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως, χωρὶς διδάσκαλον), (ἔθεν, ‖. « Αὐτοδίδακτον, » τὸ Γαλλ. **genie**, ἢ μᾶλλον τὸ **instinct**.

Αὐτοδιήγητος (ὁ, ἡ). συμβὰν τὸ ἐπ. διηγεῖται ἀπὸ τὸν ὁ καθὼν. « Ἑρμηνεία —, » Ἀρτ., ἡ μὴ κατὰ διάλογον, ἀλλ' ὡς ἐκ προσώπου αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως, (παρβλ. Αὐτοπρόσωπος).

Αὐτοδιηγούμενος, η, ον. Ὁ διηγούμενος ἀπὸ τὸν καὶ ὄχι διαλογικῶς (διὰ προσώπων) ἢ, ὁ διηγούμενος τὰ ἴδιά του συμβάντα.

Αὐτοδίκαιος (ὁ, ἡ). ὁ καθαυτὸ (τῷ ὄντι, φύσει) δίκαιος.

Αὐτοδικαιοσύνη (ἡ). ἡ καθαυτὸ δικαιοσ.

Αὐτοδικέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἐμαυ-

Αὐτόδικος (ὁ, ἡ). ὁ δικαζόμενος κατὰ τοὺς ἰδίους του (τοὺς τῆς πατρίδος του) νόμους καὶ ἀπὸ δικαστὰς συμπολίτας του, (ἐπιτ.) αὐτόνομος. 2) ὁ δικηγορῶν ὑπὲρ ἑαυτοῦ. 3) ὁ λαμβάνων μόνος του (καὶ ὄχι διὰ τῶν δικαστηρίων) τὸ δίκαιόν του.

Αὐτόδιον [αὐτ. ὁδός], ἐπίρ. Π. Ἰων. Εὐθύς, Ἀμέσως, ἐν τῷ ἅμα, (κατὰ λέξιν) ὅτι ἦλθεν (καθὼς ἦτον) ἀπὸ τὸν δρόμον, ἢ εἰς τὴν μέσην τοῦ δρόμου.

Αὐτοδόξα (ἡ). αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ δόξα ἀπαλύτως θεωρουμένη, (παρβλ. Αὐτογραμμὴ) καὶ

Αὐτοδόξαστον (τὸ). πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ὑπατεθῇ ἀπαλύτως (ἀφῃρημένως) ἢ καθ' ἑαυτό.

Αὐτάδορος (ὁ, ἡ). καθὼς εἶνε μὲ [ὅλον του] τὸ δέρμα. «Αὐτόδορον ὁλοκαυτοῦσι, » Πλ.

Αὐτόδρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ἢ κινούμενος ἀφ' ἑαυτοῦ, αὐτοκίνητος.

Αὐτοδύναμις, εως (ἡ). ἡ καθαυτὸ δύναμις.

Αὐτοδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ δυνατός, ἔχων ἐξαθεν τὴν δύναμιν.

Αὐτοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁμοιόμορφος, ἐντελῶς ὅμοιος. ἀκλοῦς.

Αὐτοεῖναι (τὸ). (Θλγ.) αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ εἶναι ἢ τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ εἶναι.

Αὐτοέκαστος (ὁ, ἡ). ἕκαστος καθ' ἑαυτόν, (ὅπε Αὐθέκαστος). ‖. (φλοσφ.) « Αὐτοέκαστον, » ἡ ἰδέα ἑκάστου πράγματος ἀπολύτως θεωρουμένου.

Αὐτοελίκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ τυλισσόμενος, ἐκ φύσεως ἑλικτὸς (σγαυρός).

Αὐτοενεργητικός, ἡ, όν. (γραμτ.) Ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ τὴν ἐνεργητικὴν σημασίαν (ἂν καὶ σχηματίζεται παθητικῶς).

Αὐτοεντεῖ, ἐπίρ. Αὐτοχειρί, [ἐκ τοῦ

Αὐτόεντης, ου (ὁ), Π. αὐθέντης, αὐτόχειρ.

Αὐτοεξία (ἡ). τὸ ἔχειν (κατέχειν) ἑαυτόν, ἐγκράτεια, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Εὐταξία.

Αὐτοεξουσία (ἡ), = Αὐτεξουσιότης.

Αὐτοετεῖ καὶ Αὐτόετες, ἐπίρ. τοῦ

Αὐτοετὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ὁ γενόμενος ἢ πράττων τι ἐντὸς τοῦ ἔτους « Πρόβατον καὶ αἶξ αὐτοετὲς ἔχειται καὶ κύει, » Ἀρχτ.

Αὐτοζήμιος (ὁ, ἡ). ὁ τιμωρῶν (ἢ ἐπιζήμιος εἰς) ἑαυτόν.

Αὐτοζήτητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐρχόμενος (εὑρισκόμενος) χωρὶς νὰ ζητηθῇ.

Αὐτοζωὴ (ἡ). ἡ καθαυτὸ καὶ κατ' ἐξοχὴν ζωή.

Αὐτόζωος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ ἐν ἑαυτῷ τὴν ζωήν.

Αὐτοθαῖς, ίδος (ἡ). Θαὶς αὐτόχρημα (ἀπαράλλακτη).

Αὐτοθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ θανατωθεὶς ἀφ' ἑαυτοῦ, αὐτόχειρ.

Αὐτόθε, ἐπίρ. ἀντὶ Αὐτόθεν

Αὐτοθελεί, ἐπίρ. Αὐτοθελήτως, οἰκειοθελῶς, [ἐκ τοῦ

Αὐτοθελής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνεργῶν ἢ γινόμενος αὐτοθελήτως· ἑκούσιος.

Αὐτοθέμεθλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ θεμελιωθεὶς ἢ χρησιμεύων εἰς ἑαυτὸν ὡς θεμέλιον.

Αὐτόθεν [αὐτὸς], ἐπίρ. (Τοπ.). Ἀπ' αὐτοῦ [Ἀπ' ἐδῶ, Ἀπ' ἐκεῖ] ὅπου εἶναι χωρὶς νὰ μετατοπισθ. 2) (Χρον.) εὐθὺς ἀπὸ τῶρα (ἀπὸ τότε), ἀπ' αὐτὴν (ἐκείνην) τὴν ἰδίαν στιγμὴν· ἀμέσως, ἐν τῷ ἅμα. 3) (Τρπ.) ἐκ τοῦ προχείρου, οἰκόθεν, ἀφ' ἑαυτοῦ.

Αὐτόθεος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (αὐτόχρημα) θεῖος. ‖. (οὐσ.) ὁ μόνος καθαυτὸ ἢ ἀληθὴς θεός.

Αὐτόθηκτος (ὁ, ἡ), Π. (σίδηρος) ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ κοπτερὸς (ἀκονισμένος), (χωρὶς νὰ λάβῃ δηλ. τὴν διὰ τοῦ πυρὸς βαφήν).

Αὐτοθήριον (τὸ). θηρίον αὐτόχρημα.

Αὐτόθι [αὐτὸς], ἐπίρ. Αὐτοῦ (ἐδῶ ἢ ἐκεῖ).

Αὐτόθροος (ὁ, ἡ), Π. [αὐτ. θροέω]. ὁ προφερθεὶς ἀπὸ τὸ ἴδιον στόμα τινός.

Αὐτοῖο, Π. ἀντὶ Αὐτοῦ, γεν. καὶ

Αὐτοῖσιν(ι), Π. ἀντὶ Αὐτοῖς, δοτ. πλθ. τοῦ Αὐτός.

Αὐτοκάβδαλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δάλως. [αὐτ. κάβδος]. (κυρ.) Ζυμωμένος (ἢ τρπ. Καμωμένος, Χυνθεμένος) ἐκ τοῦ προχείρου καὶ ὅπως ἔτυχεν, αὐτοσχέδιος, εὐτελής, εὐτιδανός, (παρβλ. Αὐτολήκυθος).

Αὐτοκάθαρσις, εως (ἡ). (ἐκκλησ.) ἡ καθαυτὸ κάθαρσις, ἡ πηγὴ καυτὰς (ψυχικοῦ) καθαρισμοῦ.

Αὐτόκαλος (ὁ, ἡ). ὁ καθαυτὸ ἢ φύσει καλὸς (ὡραῖος ἢ ἀγαθός).

Αὐτοκασιγνήτη (ἡ) καὶ

Αὐτοκασίγνητος (ὁ), Π. ἀντὶ Αὐτάδελφος.

Αὐτοκατάκριτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ καταδικαζόμενος.

Αὐτοκατασκεύαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως) κατεσκευασμένος, ἀχειροποίητος.

Αὐτοκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. [αὐτ. κέλευθος]. ὁ ὑπάγων (ἐξοιπορῶν) ἀφ' ἑαυτοῦ, αὐθόρμητος.

Αὐτοκέλευστος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς προσταγῆς (κελεύσεως) ἄλλου γινόμενος ἢ πράττων τι, αὐθόρμητος, Αὐτεπίτακτος.

Αὐτοκελὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Αὐτοκέλευστος.

Αὐτοκέρας, ἀντὶ Αὐτόκρας.

Αὐτοκέραστος (ὁ, ἡ). = Αὐτόκρατος.

Αὐτοκέφαλος (ὁ, ἡ), (μτγν. καὶ ἐκκλησ.) αὐτεξούσιος, μὴ ἔχων ἀνώτερον (κεφαλήν). ‖ (οὐδ.) Αὐτοκέφαλον (τὸ), ἡ καθαυτὸ κεφαλὴ (πρὸς διαχωλὴν τῆς ὑπὸ τι θεμένης ὡς τοιαύτης).

Αὐτοκινησία καὶ

Αὐτοκίνησις, εως (ἡ). αὐθόρμητος κίνησις, [ἐκ τοῦ

Αὐτοκίνητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ κινούμενος, ὄχι ἑτεροκίνητος.

Αὐτόκλαδος (ὁ, ἡ). καθὼς εἶναι μὲ (ὕλα του) τὰ κλαδία.

Αὐτόκλητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ προσκαλεσμένος, (ἥκω.) ἐρχόμενος ἀκάλεστος.

Αὐτοκλίτης καὶ

Αὐτάχμητος (έ, ῆ), Π. ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως ἢ ἐκ τοῦ προχείρου) καμωμένος, ἀχειροποίητος ἢ αὐτοσχέδιος.

Αὐτόνομος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων φυσικὴν νόμην (μαλλιά). 2) (ἐπιρρ.) καθὼς εἶνε μέ(ἄλα του) τὰ μαλλιὰ ἢ τὸ φύλλο

Αὐτοκρὰς, ατος (ὁ, ἡ, τό). = Αὐτόκρατος.

Αὐτοκράτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Αὐτοκράτωρ, αὐτοκρατορισσα.

Αὐτοκρατὴς, ἐος (ὁ, ἡ). = Αὐτόκράτωρ· Αὐτεξούσιος. ||. « Τὸ αὐτοκρατὲς, » ἡ αὐτεξουσιότης, τὸ αὐτεξούσιον.

Αὐτοκρατορεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι (Γίνομαι, Διοικῶ ὡς) αὐτοκράτωρ.

Αὐτοκρατορία (ἡ). ἡ δύναμις (ἢ ἀξία, καὶ ἡ ἐπικράτεια) τοῦ αὐτοκράτορος, μοναρχία ἀπόλυτος.

Αὐτοκρατορικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος ἀπό) αὐτοκράτορα. ὁ κλίνων (ἐπιρρ.-πὴς) πρὸς αὐτοκρατορίαν.

Αὐτοκρατορὶς, ίδος (ἡ). (κυρ. πόλις) καθέδρα αὐτοκράτορος.

Αὐτόκρατος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως) συγκεκραμένος, (κυρ. οἶνος) ἀδύνατος (ἐλαφρὸς), ὅπου δὲν σηκόνει νερόν· (ἐν γέν. 2) = Εὔκρατος, μέτριος.

Αὐτοκράτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξασκιάζων, (κρατῶν) ἑαυτοῦ ἢ δι' ἑαυτοῦ· ἀνεξάρτητος· (πρέσβυς, στρατηγὸς) πληρεξούσιος, ἀνυπεύθυνος, μὴ ὑπεξούσιος, αὐτεξούσιος, (ἡγεμὼν) μονάρχης, ἀπόλυτος. (Λατ.) *Imperator*. » Μάχη —, » Θη., καθ' ἣν ἕκαστος μάχεται ὅπως θέλῃ. = Λεγιομῶν αὐτοκράτορι, » αὐτ., ἐπιμόνως, ἀμεταπείστως.

Αὐτοχρὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Αὐτοκρὰς.

Αὐτάκριτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑφ' ἑαυτοῦ κριθεὶς (ἀποφασισθεὶς [ἐπὶ ὀνείρ.] ξεδιαλυθείς).

Αὐτόκτητος (ὁ, ἡ). = Ἰδιόκτητος.

Αὐτόκτιστος (ᾰ Π.) -κτιτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑφ' ἑαυτοῦ (ὁηλ. ὑπὸ τῆς φύσεως) κτισθείς, ἀχειροποίητος.

Αὐτοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτείνω (Φονεύω) τὸν ἑαυτόν μου, γίνομαι -

Αὐτόκτονος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -κτόνως. Ὁ φονεύσας ἑαυτὸν ἢ ἄλλον (διοχείρως, αὐτόχειρ. 2) (πλ.) = Ἀλληλοκτόνος.

Αὐτοκυβερνητεί(τί), ἐπίρ. Κυβερνῶν (Διευθύνων τὸ πλοῖον ἢ τὸ ἁμάξι) ἀπὸ τὸν, χωρὶς κυβερνήτην ἢ ἡνίοχον.

Αὐτόκυκλος(ὁ). ὁμαθηματικὸς (κατ' ἰδέαν) κύκλος, τὸ ἰδανικὸν τοῦ κύκλου.

Αὐτοκύλιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ κυλισθείς (μετατοπισθείς).

Αὐτοκύριος (ὁ, ἡ), = Αὐτεξούσιος, Αὐτοδέσποτος. 2) (θλγ.) ὁ καθαυτὸ (φύσει) κύριος, ὁ θεός.

Αὐτόκωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μόνα (χωρὶς κρέας δηλ.) τὰ κῶλα (μέλη τοῦ σώματος), λιγνὸς, ἄπαχος. (κοιν.) πετσὶ καὶ κόκκαλο.

Αὐτόκωπος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. σπαθὶ) ἔχον ὁλοσίδηρον (ὄχι προσθετὴν δηλ.) τὴν κώπην, ἢ (ἐπιρρήματ.) καθὼς εἶναι μὲ (ὅλην) τὴν κώπην (τὴν λαβήν).

Αὐτολέξητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαλῶν (ὁμιλῶν) μόνος του μὲ τὸν ἑαυτόν του.

Αὐτολεξεί, ἐπίρ. Κατὰ λέξιν, μὲ τὰς αὐτὰς λέξεις, λέξιν πρὸς λέξιν.

Αὐτολεχὴρ (ὁ), Π. [αὐτ. ὄλλυμι]. = Αὐτόχειρ, Αὐτοκτόνος, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ « Αὐτ' ὀλετήρ.

Αὐτολήκυθος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (σηκώνων, καβαλῶν) ἀπὸς τὸν λήκυθον (τὸ Λακωνικὸν) εἰς τὸ γυμνάσιον, (ὁηλ.) ἡ πτωχὸς ἢ φιλάργυρος βυσπαρὸς, (ἐπιμ.) παράσιτος, ἢ μηδὲν ἄλλο ἔχων παρὰ τὴν λήκυθον, (ἐπιμ.) ἕτοιμος διὰ κάθε τι, πρόχειρος, (παρβλ. Αὐτοκόβδαλος).

Αὐτολίθινος καὶ

Αὐτόλιθος (ὁ, ἡ). αὐτόχρημα πέτρινος (συνηθ.) σκληρότατος.

Αὐτολόγος (ὁ). (θλγ.) αὐτὸς ὁ Υἱὸς ἢ λόγος τοῦ Θεοῦ.

Αὐτολόχευτος(ὁ,ἡ), Π. = Αὐτογέννητος(2).

Αὐτόλυκος (ὁ). ὁ καθαυτὸ (αὐτόχρημα, ἀπαράλλακτος) λύκος.

Αὐτολυρίζων, οντος (ὁ). ὁ παίζων ἀπὸς τὴν λύραν, (μέν. εἰς τὴν παρουσ.) « Ὄνος —, » Δκ.

Αὐτομάθεια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις +

Αὐτομαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.). θῶς. Ὁ μαθὼν ἢ μανθάνων τι ἀφ' ἑαυτοῦ (χωρὶς διδάσκαλον), Αὐτοδίδακτος.

Αὐτομαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι +

Αὐτομάρτυς, υρος (ὁ, ἡ). ὁ μαρτυρῶν αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ.

Αὐτοματεί(τί), καὶ

Αὐτομάτην, ἐπίρ. = Αὐτομάτως.

Αὐτοματία (ἡ), = Αὐτοματισμὸς. 2) (ἐπιθ.) ἡ θεὰ τοῦ αὐτομάτου, ἡ Τύχη.

Αὐτοματίζω, Μ. ίσω. Πράττω τι αὐτόματος (αὐθορμήτως).

Αὐτοματισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ αὐτοματίζειν. 2) τὸ νὰ γίνεταί τι αὐτομάτως.

Αὐτόματος [αὐτ. μαίομαι], ος καὶ Π. η, ον. Ὁ γινόμενος (συμβαίνων ἢ ἐνεργῶν) ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ κατὰ τύχην, αὐθόρμητος· αὐτόκλητος· αὐτοφυὴς· αὐτοσχέδιος, Ἀβ. « Τὸ αὐτόματον (ᾰ κρ.) = Ταὐτόματον, ἡ τύχη, ἢ τυχηρὰν συμβεβηκὸς, περιστατικὸν, ἢ μηχάνημα (ἄγαλμα κτλ.) αὐτοκίνητον. » Αὐτόματος θάνατος, » ὁ φυσικὸς, (καὶ ἐπιρ.) » Ἐκ (νΑπὸ) τοῦ αὐτομάτου, » = Αὐτομάτως.

Αὐτοματουργὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων αὐτόματα (μηχανήματα αὐτοκίνητα).

Αὐτομάτως, ἐπίρ. Αὐθορμήτως· ἀφ' ἑαυτοῦ· κατὰ τύχην, ἐκ φύσεως.

Αὐτομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι αὐτοπροσώπως, (κυρ.) δικηγορῶ αὐτὸς ὑπὲρ ἐμαυτοῦ.

Αὐτομήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς μητρός. ||. (οὐσ. θηλ.) αὐτὴ ἡ μήτηρ, αὐτόχρημα (γνησία) μήτηρ.

Αὐτόμοιρος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ λαβὼν μόνος αὐτὸς (καὶ ὄχι ἄλλος) μερίδιον.

Αὐτομολέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. προθετ.) Γίνομαι αὐτόμολος, (ἐν γέν.) ὑπάγω πεθενὰ (παρεΐδομαι εἴς τι) αὐθορμήτως.

Αὐτομόλησις, εως καὶ

Αὐτομολία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ αὐτομολεῖν, τὸ νὰ γένῃ τις αὐτόμολος. ||. (οὐσ.) Αὐτομολίαι (αἱ). αἱ παραμάδες (τὰ κωλοράβια) τῆς ἀμπέλου κτλ.

Αὐτόμολος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -μόλως [αὐτ. μολεῖν], (ἐν γέν.) Ὁ ὑπάγων πουθενὰ οἰκειοθελῶς, (κυρ. δὲ) ὁ λιποτακτῶν ἢ καταφεύγων πρὸς τοὺς ἐχθρούς.

Αὐτόμορφος (ὁ, ἡ). Π. (κυρ.) ἄγαλμα [ᾰβ.] αὐτουργὲς, σκαλισμένον ἀμέσως ἀπὸ τὸν βράχον.

Αὐτόνεκρος (έ, ἡ). αὐτόχρημα νεκρός.

Αὐτονομέομαι-οῦμαι. Μ. ήσομαι. Εἶμαι αὐτόνομος, διοικοῦμαι κατὰ τοὺς ἰδίους μου νόμους.

Αὐτονομία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις +

Αὐτόνομος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -νόμως. Ὁ διοικούμενος μὲ ἰδικούς του νόμους, ἐλεύθερος, ἀνεξάρτητος. 2) (ἐπὶ ζώων) ὁ βόσκων ἐλευθέρως (χωρὶς ποιμένος).

Αὐτονυκτεί. ἐπίρ. Κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα.

Αὐτονυχεί(χί). Π. = τῇ πρωΐ. 2) μὲ τὰ ἴδιά του νύχια.

Αὐτόξυλος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ ἁπλοῦν ξύλον, πρόχειρος· ἢ ἀπὸ ἓν κομμάτι ξύλον, μονόξυλος· ἢ καθὼς εἶνε μὲ τὸ ξύλον, σύξυλος.

Αὐτοπάθετον (τό), (γραμ.) καθαυτὸ (ἀπολύτως) οὐθέτερον.

Αὐτοπαγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως θηλ.) κτισμένος, αὐτοφυὴς, ἀχειροποίητος· ἢ ὁ αὐτομάτως πηγάζων.

Αὐτοπάθεια (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ αὐτοπαθοῦς.

Αὐτοπαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). καὶ ἐπίρ. -παθῶς. Ὁ πάσχων (αἰσθανόμενος) ἢ παθὼν αὐτὸς ἀμέσως ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ τι, (ἐπιμ.) πληφορορημένος (πεπεισμένος) ἐκ πείρας. Αὐτόπειρος. (γραμτ.) ὁ συγκεντρώνων ἢ μεταβιβάζων εἰς ἑαυτὸν τὴν ἐνέργειαν.

Αὐτοπαθητικὸς, ἡ, όν. (γραμτ.) Ὁ ἔχων ἀφ' ἑαυτοῦ παθητικὴν σημασίαν (ἀν ᾖ σχηματίζεται ἐνεργητικῶς).

Αὐτόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καθαυτὸ (γνήσιος) παῖς.

†Αὐτοπάμων, ονος (ὁ, ἡ), [αὐτ. πάομαι:] = Ἐπίκληρος, μόνος κληρονόμος.

Αὐτοπαράκλητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (χωρὶς παρακλήσεως) πράττων τι.

Αὐτοπάρακτος (ὁ, ἡ). (ᾰ ἐπίρ.) -ράκτως. Ὁ αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ παραχθεὶς εἰς τὸ εἶναι.

Αὐτοπαρξία (ἡ). ἡ ἰδιότης (ἡ δύναμις) τοῦ παρ' ἐαυτόν.

Αὐτοπάτωρ, ορος (ὁ). ὁ τις εἶνε αὐτὸς ἑαυτοῦ πατήρ.

Αὐτόπειρος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων τι ἐξ ἰδίας πείρας, (παρβλ. Αὐτοπαθής). ||. « Τὸ αὐτόπειρον, » ἀντὶ Ἡ αὐτοπειρία.

Αὐτοπεποίθητος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πεποίθησιν ἐν ἑαυτῷ (πεπεισμένος οἰκοθεν) περί τινος. « Γνώμη —, » Σύγκελλ., (Γαλλ.) **suffisance**.

Αὐτοπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [αὐτ. πῆμα]. ὁ βλάπτων ἑαυτόν.

Αὐτόπιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀξιόπιστος μὴ χρήζων ἐξωτερικῆς πιστοποιήσεως.

Αὐτόπλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως) πλεγμένος.

Αὐτοποδὴτι καὶ Αὐτοποδὶ, ἐπίρ. Μὲ τὰ ἴδιά του πόδια, (ὁηλ.) πεζός.

Αὐτοποδία (ἡ). τὸ νὰ περιπατῇ (ταξιδεύῃ) τις μὲ τὰ ποδάρια του (πεζός). ||. (ἡ δοτ.) Αὐτοποδίᾳ, ἐπίρ. = Αὐτοποδί.

Αὐτοποιητικὸς, ἡ, όν. Ὁ παράγων (πεφυ-

χήνων, κατασκλάζων) ὄχι τὸ ὁμοίωμα τοῦ πράγματος ἀλλ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.
Αὐτοποίητος (ὁ, ἡ). ὁ αὐτόθεν (ἐκ τοῦ προχείρου) κατασκευασμένος, αὐτοσχέδιος, πρόσκαιρος.
Αὐτοπαῖδα (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ παιών τις, ἡ 2) (κθ.) ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ποιηθείς, αὐτοφυής.
Αὐτοπόκιστος καὶ
Αὐτόπκιστος (ὁ, ἡ). (κυρ. γ. τῶν) ὁ ἀπὸ ἀβούλευτα, μᾶλλ. κατασκευασμένος, ἢ καθὼς εἶνε μὲ τὰ μαλλιὰ (μὲ τὸ χνοῦδι), ἀκούρευτος, (ἐν γέν.) πρόσκαιρος.
Αὐτόπολις, εως (ἡ). πόλις αὐτόνομος (ἀνεξάρτητος) ἢ ἀποτελοῦσα καθ' ἑαυτὴν κράτος (δημοκρατίαν).
Αὐτοπολίτης, ου (ὁ). πολίτης αὐτοπόλεως.
Αὐτοπόνητος καὶ
Αὐτόπονος (ὁ, ἡ). = Αὐτόκμητος.
Αὐτοπόρφυρος (ὁ, ἡ). = Ὁλοπόρφυρος.
Αὐτόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ περιπατῶν ἢ δυνάμενος νὰ περιπατῇ πεζός (φυτευτὸς) ἢ οἰκειοθελῶς (Ἀχ. Τίμ.).
Αὐτοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰδιοπραγέω, (κοιν.) κατάζω τὴν ζωήν μου. 2) ζῶ κατ' ἀρέσκειαν (ὅπως θέλω), εἶμαι ἀνεξάρτητος (αὐτεξούσιος).
Αὐτοπραγία (ἡ). τὸ νὰ ζῇ τις ὅπως θέλει, αὐτεξουσιότης, ἐλευθερία, (παρβλ. Ἰδιοπραγία).
Αὐτοπραγματεύτως, ἐπίρ. Αὐτοσχεδίως, ἐκ τοῦ προχείρου, ἀτέχνως, ἀκαλλωπίστως.
Αὐτόπρεμνος (ὁ, ἡ), [αὐτ. πρέμνον]. Καθὼς εἶνε μὲ (ὅλαις) τὰις ρίζαις, σύρριζος.
Αὐτοπρεπής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ γνωρίζων τὶ τοῦ πρέπει.
Αὐτοπροαίρετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ρέτως. Ὁ πράττων (καλέγων, ἀποφασίζων) τι κατ' ἰδίαν προαίρεσιν, (χ. πδ.) ὁ προχθὲς (ἀπεφασισθεὶς) ἐλευθέρως (αὐτοβελήτως), (ἐν γέν.) ἑκούσιος, αὐθαίρετος.
Αὐτοπρόνοια (ἡ), (ἐκκλησ.) αὐτὴ ἡ ἰδία θεία πρόνοια.
Αὐτοπρόσωπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -σώπως. Ὁ παριστάνων εἰς τὸ θέατρον χωρὶς προσωπεῖον ἢ μὲ προσωπεῖον ὅμοιον τοῦ χωμῳδουμένου. 2) ὁ ὁμιλῶν ἢ παρουσιαζόμενος ὁ ἴδιος ἁμέσως πρόσωπον πρὸς πρόσωπον (ὄχι δι' ἐπιστολῆς ἢ ἀπεσταλμένου). ‖. (σύσ.) Αὐτοπρόσωπον (τὸ), (ἐνν. σύγγραμμα) ὅπου ὁ συγγραφεὺς δὲν εἰσάγει πρόσωπα λαλοῦντα ἀλλ' ὁμιλεῖ ὁ ἴδιος, (παρβλ. Αὐτοδιήγησις).
Αὐτοπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι
Αὐτόπτης, ου (ὁ). ὁ βλέπων ἢ ἰδών τι ἀπὸ τοὺς τοὺς μὲ τὰ ἴδιά του ὄμματα.
Αὐτοπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ προερχόμενος ἀπό) αὐτόπτην.
Αὔτοπτος (ὁ, ἡ). ὁ ὀρθεὶς αὐταῖς ὄψεσιν, (ὀφθεν ‖. = Ἐπ' αὐτόπτῳ, = Ὑπ' αὐτοφώρῳ.
Αὐτοπυρίας, ου (ὁ), (ἄρτος) ὑψημένος ἐκ τοῦ προχείρου εἰς τὰ καρβουνα, = Ἀποπυρίας.
Αὐτοπυρίτης, ου καὶ
Αὐτόπυρος (ὁ, ἡ), [αὐτ. πυρός]. (Ἄρτος) κατασκευασμένος ἀπὸ ἀκοσκίνιστον (καθὼς εἶνε μὲ τὰ πίτυρα) ἀλεύρι, (κοιν.) χονδρὸν (πρόστυχον) ψωμί.
Αὐτοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν (δηλ.) λιανοπωλῶν ἀπὸς τὸν (καὶν. ἀπὸ πρώτου χέρι) τὰ προϊόντα τῶν ἰδίων του κτημάτων ἢ τὰ ἐργόχειρά του, (παρβλ. Μεταβολεύς).
Αὐτοπωλική (ἡ), (ἐνν. τέχνη), τὸ ἔργον τοῦ αὐτοπώλου.
Αὐτορέγμων, ονος καὶ
Αὐτόρεκτος (ὁ, ἡ), Π. [αὐτ. ῥέζω]. ὁ πράξας ἢ πραχθεὶς αὐτοχειρί.
Αὐτόρριζος (ὁ, ἡ), ἐξήγ. τοῦ Αὐτόρριζος. Πρόρριζος. 2) Π. ὁ ἔχων φυσικὰς ρίζας (θεμέλια), ἀποτελῶν ἓν σῶμα μὲ τὸ μέρος ὅπου εἶνε ῥιζωμένος.
Αὐτοφάριξ, έος (ὁ, ἡ). ὁ φιπτόμενος (πέτσεων) ἀφ' ἑαυτοῦ
Αὐτόῤῥυ(καὶ Π. ρυ)τος, συ (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως) ῥέων.
Αὐτός [αὖ, ῆτός, ἡ αὔτε. ἄς], ή, ό. Ἀντων. (ἀναπληροῦσα παρὰ τοῖς λεξαγρφ. κυρ. μὲν τὸ γ'. ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ ά. καὶ δ'. πρα. τῆς προσωπικ. ἢ πρωτοτύπου). «Σημανθέντων δὲ τούτων τῷ Ἀστυάγει, ἐκβοηθεῖ καὶ αὐτὸς ᾗ ὁ υἱὸς αὐτοῦ,» Ξεν. «Τί με, σπεύδοντα καὶ αὐτόν, ἐτρύνεις;» Ὅμ. «Οὔτοι γε νόου καὶ αὐτὴ δεῖται,» Ὀδ. Ι. 2) (ὡς ἐπίθ.) ὁ ἴδιος, (κοιν.) αὐτὸς τοῦ (καὶ ὄχι ἄλλος) (μὲ κάποιαν ἔμφασιν). «Αὐτὸς ἔφα,» Παρ. «Οὐδ' αὐτῆς Ἑκάβης,» Ἰλ. Ζ. (καὶ μὲ τὰς πρωτοπροσ.) «Αὐτὸς ἐγὼ (ἐκεῖνος κτλ.),» Αξ. «Ὁ δ' αὐτὸς ἐγὼ ἦλυθον,» Ὀδ. Φ. (καὶ μὲ τὰς κτητ.) «Ἐμὸν αὐτοῦ πρᾶγμα,» Εὐρ. «Τοὺς γ' αὐτὸς αὐτοῦ πολεμίους οὐκ ἐῶ διαπτύειν,» Σοφ. (ᾗ μὲ τὰ ταυτόνυμ. κατ' ἄλλην ἐκδοχ.) «Ὧν ἦρχε δωριεὺς τρίτος (πέμπτος, δέκατος κτλ.) αὐτὸς,» Θκ., δηλ. αὐτὸς (ἐνν. πρῶτος) μὲ ἄλλους δύο (τέσσαρας, ἑνιέτε κτλ.). 3) μόνος, ἀπὸς τὸ (ὄχι μὲ ἄλλες ἢ ὅ,τι ἄλλο). αὐτὸς ἀμέσως, αὐτοπροσώπως ἢ αὐθορμήτως. «Οὐδεὶς ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός,» Θγν. «Ὄφρ' ὅρκια τάμῃ αὐτός,» Ἰλ. Γ. «Αὐτὸς περ ἐών,» Ἰλ. Θ. «Ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω.» Ἰλ. Ρ. «Καὶ τοι Ἰησοῦς αὐτὸς οὐκ ἐβάπτιζε,» Γρφ. «Αὐτοὶ γὰρ ἐσμέν,» Πλάτ. «Ὡς ἐν ἡμῖν αὐτοῖς εἰρήσθαι,» αὐτ. (ᾗ παραλλ.) «Αὐτὸς κτήσατο οἶκος,» Ὀδ. Ξ. 4) (ἐνάρθρως, παρὰ Π. δὲ σπν. καὶ ἀνάρθρ.) ὁ αὐτός (ἡ αὐτή, τὸ αὐτό καὶ [κρ.] ταὐτό). Ὁ ἴδιος (ἡ ἰδία κτλ.), ἀπαράλλακτος, ὅμοιος. «Τὴν αὐτὴν ἰδεῖν ὄψιν ἐν τῇ αὐτῇ νυκτί,» Ἀθ. «Ὁ αὐτὸς εἰμὶ τῇ γνώμῃ,» Θκ. «Ὅτε ἔγραφον τὴν αὐτὴν ὑπάθεσιν ταύτην,» Ἰσοκρ. «Ἀνὴρ οὐδ' αὐτὸς ἔτ' αὐτός,» Σοφ. «Ἐλευσόμεθα αὐτὰ κέλευθα,» Ἰλ. Μ. «Ἦρχε δὲ τῷ αὐτὴν ὁδόν, ἣν περ οἱ ἄλλοι,» Ὀδ. Θ. (ᾗ μὲ ὁστ.) «Τὸν αὐτὸν φίλον τε καὶ ἐχθρὸν νομίζετον κεῖς τῇ πόλει,» Πλάτ. (καὶ ἐπιῤῥήματ.) «Ἐν ταὐτῷ (ἐνν. χρόνῳ), ‖. «Εἰς (« Ἐπὶ « Κατὰ) τὸ αὐτὸ (ἐνν. μέρος) γενόμενοι,» Αξ. «Ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι ἔρερον,» Θκ. «Αὐτὸ δὴ τοῦτο,» Σοφ., ἴσια-ἴσια τοῦτο. «Οἱ σοφιστεύοντες ᾗ, αὐτὰ τὰ αὐτὰ, ἰδιώται,» Λκ., αὐτόχρημα. ‖. (ᾗ κατὰ ὁστ. ἑλλ. σῆς Σύν) «Αὐτῇ κεν γαίῃ, αὐτῇ τε θαλάσσῃ,» Ἰλ. Θ. «Αὐτῇ τῇπερ ῥίζησι,» Ἰλ. Ι., (καὶν.) καθὼς ἦτον μὲ τὰις ῥίζαις» διορίζουν. «Αὐταῖς λέξεσι,» Πλ., μὲ αὐτὰς τὰς (ἰδίας) λέξεις. «Ἤρχετο αὐτόθεν (ἀπὸ τοῦ δεσμωτηρίου) αὐταῖς πέδαις,» Δημ. (ἐνίοτε προστίθεται καὶ ἡ πρόθ.) «Ἀνόρουσεν αὐτῇ σὺν φόρμιγγι,» Ἰλ. Ι. ‖. (οἱ ὕστερ. μεταχειρίζονται ἐνίοτε τὸ παρθ.) Αὐτότερος, -ώτατος (πρὸς πλειοτέραν ἔμφασιν τῆς αυτοκρίσεως). ‖. (ἡ γεν.) Αὐτῆ (ἑλλ. τῆς Ἐπί, ἐκλαμβ. ἀντὶ) ἐπιρ. (Τοπ.) Ἐδῶ (Ἐκεῖ) ὅπου. ‖. (ὅσον. εἰς τὰς πλαγ. πτ. ἐπέχει τόπον τοῦ) Ἑαυτοῦ, -τῇ, -τόν κτλ. «Αὐτὸς καθ' αὐτόν,» Αξ. (ἴδε Ἑαυτοῦ).
Αὐτόσαρκες, ων (οἱ, αἱ). (ἐκκλησ.) αὐτόχρημα σάρκες, ὅλως διόλου σαρκικοί, φροντίζοντες μόνον διὰ τὸ σῶμά των.
Αὐτόσε, ἐπίῤῥ. (Τυπ. κινήσ.). Αὐτοῦ, ἐκεῖ πρὸς αὐτὸ (ἐκεῖνο) τὸ μέρος.
Αὐτοσίδηρος (ὁ, ἡ). ὅλος ἀπὸ σίδηρον.
Αὐτόσιτος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος ἐξ ἰδίων του, (ἴδε Αὐτόζεπανος καὶ Οἰκόσιτος)
Αὐτοσκαπανεύς, έως (ὁ). καθαυτὸ σκαφτιάς (γεωργός).
Αὐτοσκεύαστος καὶ
Αὐτόσκευος (ὁ, ἡ). ὁ αὐτόθεν (ἐκ τοῦ προχείρου, ἀτέχνως) κατασκευασμένος.
Αὐτόσκηνος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀποσκηνος.
Αὐτόσκωμμα (τὸ). καθαυτὸ (χαρίεν δηλ. ἢ εὔφυὲς) σκῶμμα.
Αὐτοσοφία (ἡ). αὐτὴ ἡ ἰδία (ἢ καθαυτὸ) σοφία.
Αὐτόσπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ ὑπὸ τῆς φύσεως σπαρμένος.
Αὐτόσσυτος (ὁ, ἡ), Π. [αὐτ. σεύω]. ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐρχόμενος ἢ γινόμενος, αὐθόρμητος.
Αὐτοστασία (ἡ). (κυρ. μάχη) ἡ ἐκ τοῦ συνεγγὺς (ἐκ τοῦ συστάδην). (καιν.) σπαθὶ μὲ σπαθί.
Αὐτόστεγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φυσικὴν (ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ ἐκ τοῦ προχείρου κατασκευασμένην) στέγην, ἢ 2) καθὼς εἶνε μὲ (ὅλην) τὴν στέγην.
Αὐτόστοιχος (ὁ, ἡ). ὁ στοιχῶν (ἀκολουθῶν) ἑαυτῷ, (δηλ.) (διόρθυθμος, ἀκομψόνητος, ἄσχετος, μεμονωμένος.
Αὐτόστολος (ὁ, ἡ). ὁ πλέων (τελειόμενος κινῶν διὰ ταξειδ.) μόνος καὶ ἀπροστάτευτος, ὢν (ἐπιτ.) καὶ ναύτης καὶ ἐπιβάτης ὁ αὐτός, (παρβλ. Αὐτερέτης καὶ Ἰδιόστολος)
Αὐτόστονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στενάζων ἑαυτὸν ἢ καθ' ἑαυτόν.
Αὐτοστράτηγος (ὁ). ὁ καθαυτὸ (πληρεξούσιος δηλ.) στρατηγός.
Αὐτόστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐπιστηριζόμενος εἰς) αὐτοφυεῖς στύλους, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Αὐτόστολος).
Αὐτοσφαγής, ές (ὁ, ἡ). ὁ σφαγεὶς αὐτοχειρὶ ὑφ' ἑαυτοῦ ἢ ὑπὸ τῶν οἰκείων του.
Αὐτοσχεδά, ἐπίῤῥ. Π. = Αὐτοσχεδόν.
Αὐτοσχεδία (ἡ). (κυρ.) θηλ. τοῦ Αὐτοσχέδιος. ‖. (σύσ. ἢ ἑλλ. τοῦ μάχη) = Αὐτοστασία. ‖. (ἐπιῤῥ.) «Ἐξ αὐτοσχεδίας,» ἐκ τοῦ προχείρου, ἀνεπιτρέπτως.
Αὐτοσχεδιάζω, Μ. άσω. Πράττω τι ἢ ὁμιλῶ αὐτοσχεδίως.
Αὐτοσχεδίασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπράχθη, αὐτοσχεδίως.

Αὐτοσχεδιασμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ αὐτοσχεδιάζειν.
Αὐτοσχεδιαστής, οῦ (ὁ). ὁ αὐτοσχεδιάζων.
Αὐτοσχεδιαστί, ἐπίρ. = Αὐτοσχεδίως.
Αὐτοσχεδιαστικός, ή, όν. Ὁ συνηθίζων ἢ δυνάμενος νὰ αὐτοσχεδιάζῃ. 2) = τῷ
Αὐτοσχεδίαστος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος αὐτοσχεδίως.
Αὐτοσχεδίην, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ (Κατ') αὐτοσχεδίαν, = Αὐτοσχεδόν.
Αὐτοσχέδιος [αὐτ. σχεδὸν ἢ σχέδη], ος ή, ον. Ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος-
Αὐτοσχεδίως, ἐπίρ. Αὐτομάτως, ἐκ τοῦ προχείρου, χωρὶς προετοιμασίαν, ἀπρομελετήτως, μὲ βίαν, ὅπως τύχοι, (ἐπμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) ἀκρίτως, ἀτάκτως, ἀτάκτως κτλ.
Αὐτοσχεδόν, ἐπίρ. Π. (πάντοτε ἐπὶ μάχης) ἐκ τοῦ πλησίον, (κοιν.) χέρι μὲ χέρι, σπαθὶ μὲ σπαθί. 2) (μὲ γεν.) = Σχεδόν, πλησίον, σιμά. 3) (σπν. χ. πτ.) = Αὐτοσχεδίως· ἐν τῷ ἅμα, παρευθύς.
Αὐτόταπος, η, ον, (Κωμ.) ὑπερθ. τοῦ Αὐτός.
Αὐτότεγος (ὁ, ἡ), Π. = Αὐτόστεγος.
Αὐτοτέλεια (ἡ). ἡ χαρακτὴρ τοῦ αὐτοτελῶς, ἐντέλεια, ὁλοκληρία.
Αὐτοτέλεστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκτελούμενος.
Αὐτοτελής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ καθ' ἑαυτὸν τέλειος (ἐντελής, πλήρης). «Δίκη, » Αξ., ἡ ἀνέκκλητος. 2) ὁ τελειόνων (ἐπανερχόμενος δηλ.) εἰς ἑαυτόν, (ἐπμ.) ἀτελείωτος. 3) ὁ τελῶν (πληρόνων φόρον) εἰς ἑαυτόν, (δηλ.) ἀνεξάρτητος, αὐτεξούσιος ἢ πληρεξούσιος. «Ἱππεῖς αὐτοτελεῖς, » Αν., οἱ τρεφόμενοι ἐξ ἰδίων. 4) ὁ ἐπαρκῶν ἑαυτῷ (μὴ ἔχων ἀνάγκην ἄλλου), αὐθύπαρκτος. «Αἱτίαι αὐτοτελεῖς, » Φλσφ., τὸ ἐναντ. τοῦ Συναίτιον.
Αὐτοτελῶς, ἐπίρ. Ἐντελῶς, αὐτεξουσίως κ.τ.λ.
Αὐτότερος, α, ον, (Κωμ.) συγκρ. τοῦ Αὐτός.
Αὐτοτέχνης (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ μαθὼν τὴν τέχνην, αὐτοδίδακτος, φύσει ἐπιτήδειος.
Αὐτότης (ἡ), (Φλσφ.) = Ταυτότης.
Αὐτότοκος (ὁ, ἡ). εὐθὺς ἅμα γεννηθῇ ἢ καθὼς εἶνε μὲ τὰ τέκνα του. 2) (σπν.) ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ τεχθείς, αὐτογέννητος.
Αὐτοτραγικός, ή, όν. Αὐτόχρημα τραγικός.
Αὐτοτρίγωνον (τὸ). (μθματκ.) τὸ κατ' ἰδέαν τρίγωνον, τὸ ἰδανικὸν εἶδος τριγώνου.
Αὐτότροφος (ὁ, ἡ). (ἀδκμ.) ἀντὶ Αὐτόσιτος.
Αὐτότυπος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸν ἴδιον ἑαυτοῦ τύπον σχηματισμένος. 2) (σπν.) ὁ κτενισθεὶς αὐτοχειρί.
Αὐτοῦ [ἴδε αὐτός], ἐπίρ. (Τοπ. στάσ.) Ἐδῶ (Ἐκεῖ, Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον) ὅπου εἶμαι (εἶσαι, εἶνε). «Μὴ με παρίῃς ἄγαν, ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ, » Ὀδ. Ο. » Στῆτ' αὐτοῦ, » Ἰλ. Ζ, (καὶ παραλλ.) » Ἐνθάδε (» Τῇδ') αὐτοῦ, » Ἤρῳφ. καὶ Πλάτ.
Αὐτοῦ (ἔσπ.), ἀντὶ Ἑαυτοῦ, (ἴδε Αὐτὸς ᾗ Ἑαυτοῦ).
Αὐταυργέω—ῶ, Μ. ἡσω. δουλεύω (Κάμνω τὴν δουλειάν μου) μόνος μου, ἐργάζομαι ἰδιοχείρως.
Αὐτούργημα (τὸ). τὸ ἔργον τῶν ἰδίων χειρῶν τινος.
Αὐτούργητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως ἢ ἐκ τοῦ προχείρου) εἰργασμένος, πρόστυχος.
Αὐτουργία (ἡ). ἡ διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν ἐργασία, (ἐπμ.) κακοπάθεια, γύμνασις, (ἐξ ἐκμ.) ἐμπειρία. «Φάνε—, » Αἰσχλ., = Αὐτοχειρία.
Αὐτουργικός, ή, όν. Ὁ ἀντέχων εἰς (ἢ Ὁ ἀγαπῶν) τὴν αὐτουργίαν. ‖. (οὐδ.) «Αὐτουργικόν, » περιληπτ. ἀντὶ Οἱ αὐτουργοί (γεωργοί).
Αὐτούργιον (τὸ). κτῆμα (ὑποστατικὸν) τὸ ὁποῖον δίδει ἀφ' ἑαυτοῦ εἰσόδημα, π. χ. ἐλαιῶν, ἁλυκή, κτλ.
Αὐτουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (δουλεύων) αὐτὸς του μὲ τὰ ἴδιά του χέρια, ὀκλεστὴς, ἐργάτης, (κυρ.) γεωργός. 2) (μὲ γεν.) ὁ πράξας (κατορθώσας) τι μόνος, » Φιλοσοφίας—, » Ξεν. «Αὐτουργῷ χειρὶ, » Σοφ. = Αὐτοχειρί. 3) (πθ.) = τῷ
Αὐτουργότευκτος (ὁ, ἡ), Π. = Αὐτούργητος.
Αὐτόφαγος (ὁ, ἡ). ὁ καταφαγὼν ἑαυτὸν ἢ ὑφ' ἑαυτοῦ φαγωθείς.
Αὐτοφανῶς, ἐπίρ. = Προφανῶς, ὀφθαλμοφανῶς.
Αὐτόφι(ν), Π. ἀντὶ Αὐτοῦ ἢ Αὐτῷ ἢ Αὐτοῖς, γεν. ἢ δοτ. (ἑν. καὶ πλθ.) τοῦ Αὐτός. ‖. (ἐπίρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ τὰς προθ. Παρ', Ἐπ', Ἀπ') αὐτόσιν, = Αὐτόθι, Αὐτοῦ, ἀπ' αὐτοῦ.
Αὐτοφιλανθρωπία (ἡ). ἡ καθαυτὸ φιλανθρωπία.
Αὐτοφίλαυτος (ὁ, ἡ). αὐτόχρημα (καθ' ὑπερβολὴν) φίλαυτος.
Αὐτόφλοιος (ὁ, ἡ). καθὼς εἶνε μὲ τὴν φλοιόν του, ἀξεφλοίωτος.
Αὐτοφόνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φόνως, = τῷ
Αὐτοφόντης, ου (ὁ), Π. ὁ αὐτοχειρί φονεύων ἢ ἑαυτὸν ἢ ἄλλον, = Αὐτόχειρ.
Αὐτόφορβος (ὁ, ἡ), Π. [αὐτ. φέρβω], = Αὐτοφάγος.
Αὐτοφόρτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορτωμένος (σηκόνων ἀπὸ τοὺ) τὸ ἴδιόν του φορτίον. (συνηθέστ. ἐπιρρηματ.) καθὼς εἶνε μὲ ὅλον τὸ φόρτωμα. » Αὐτόφορτον ἀπολωλέναι τὴν ναῦν, » Πλ
Αὐτοφρόνησις, εως (ἡ). ἡ καθαυτὸ φρόνησις.
Αὐτοφρούρητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ φρουρούμενος, ἢ φρουρῶν (φυλάττων) αὐτὸς ἑαυτόν.
Αὐτοφυής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως) γεννηθείς (φυτρώσας, αὐξήσας), αὐτόματος, φυσικός (ὄχι τεχνητός), ἀχειροποίητος, (ἐπμ.) ἀληθινός, ἄδολος, γνήσιος. «Καρπὸς (» Λιμήν, » Χρυσὸς, » Ἁρμονία ἵππων κτλ.)—, » Θκ., Ξεν., Διόδ., Πλ. » Λουτρὸν (» Κάλλος. » Χρησιμώτερον κτλ.) αὐτοφυές, » Π. Αἰγ., Συν. » Αὐτοφυεῖς Ὁμηρίδαι, » Συν. ‖. (τὸ οὐδ.) Αὐτοφυές, ἀντὶ ἐπιρ. Αὐτοφυῶς.
Αὐτόφυτος (ὁ, ἡ), = Αὐτοφυής ἢ 2) αὐτοῦ (εἰς τὸν τόπον) φυτρώσας (γεννηθείς), ἐντόπιος.
Αὐτοφυῶς, ἐπίρ. Φύσει, ἐκ φύσεως, αὐτομάτως· ἀληθῶς, γνησίως· καθαυτό, αὐτόχρημα.
Αὐτοφωνία (ἡ). ἡ καθαυτὸ (ἡ ἰδία) φωνή τινος, [ἐκ τοῦ
Αὐτόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν αὐτὸς ἀμέσως καὶ οὐχὶ δι' ἄλλου. » Ἑρμῆς—, » Αν., ὁ διδόμενος ἀπ' αὐτοῦ ἀμέσως τοῦ Θεοῦ καὶ οὐχὶ διὰ τῶν ἱερέων.
Αὐτοχάρατος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ σιωπηθείς, αὐτέλεγκτος, αὐτεπόβλητος.
Αὐτοχαρεί(ρί), ἐπίρ. Ὑπ' αὐτοχάρω.
Αὐτόχαρος (ὁ, ἡ), (κυρ. κλέπτης [χάρ]), ἐν γέν. δὲ παντὸς δήποτε ἐγκλήματος ἔνοχος· ὁ πιασθεὶς ἐπάνω εἰς τὸ ἔργον, (ὅθεν συνήθ.) » Ἐπ' αὐτοφώρῳ, » ἐπίρ., Ἐν ᾧ πράττει τις τὴν κλοπὴν (ἢ κάθε ἔγκλημα), (ἐπμ.) ἀναπολογήτως.
Αὐτόφως, ωτος (τὸ). (θλγ.) τὸ καθ' αὐτὸ φῶς, ἡ πηγὴ τοῦ φωτός, (τὸ ἅγιον Πνεῦμα).
Αὐτόφωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἔχων τὸ φῶς.
Αὐτόχαρις, ιτος (ἡ). καθαυτὸ (ὅλος) χάρις.
Αὐτόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (ἢ πράξας τι [σπν. δὲ καὶ πθ.] ὁ πραχθείς) ἰδιοχείρως, αὐτουργός. » Αὐτόχειρ τῆς μάχης, » Ἴρωδ. » Αὐτόχειρες τῶν ἀγαθῶν, » Ἰσκρ. » Αὐτόχειρες τὴν σκευὴν ἐφόρεσαμεν, » Γρρ. » Αὐτόχειρ τοῦ φόνου, » Πλάτ. (κυρ. δὲ χ. τῆς γεν.) » Αὐτόχειρ, = Αὐτοκτόνος, ὁ φονεύων ἑαυτὸν ἢ ἄλλον αὐτοχειρί. «Τοὺς αὐτόχειρας τὲ Καίσαρος, » Ἀπτ. (ἢ ἐπίρ.) » Αὐτόχειρ κτεῖνειν, » Σοφ., ἀντὶ =
Αὐτοχειρί, ἐπίρ. Μὲ τὸ ἴδιόν του χέρι, ἰδιοχείρως.
Αὐτοχειρία (ἡ). τὸ πράττειν τι (καὶ αὐτὸ τὸ πραχθὲν) αὐτοχειρί, (κυρ. δὲ) αὐτοκτονία. ‖. (συνηθέστ. κατὰ δοτ. καὶ ἐπίρ.) Αὐτοχειρίᾳ, = Αὐτοχειρί.
Αὐτοχειροτάνητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ χειροτονηθείς (ἐκλεχθείς, διορισθείς).
Αὐτοχειρί, ἐπίρ. Π. Αὐτοχειρί.
Αὐτόχθες, ἐπίρ. Ἐσα-ἴσια χθές.
Αὐτόχθονος (ὁ, ἡ), Π. μὲ τὸν τόπον αὐτόν, μὲ ὅλην του τὴν πατρίδα.
Αὐτόχθων, ονος (ὁ, ἡ), = Αὐτοφυής. » Ἑστία (» Πηγὴ)—, » Εὐστ. 2) αὐτοῦ εἰς τὴν χώραν (χθόνα) γεννημένος, ἐντόπιος (ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων), πολίτης ἐκ προγόνων (γνήσιος), (παρβλ. Γηγενής).
Αὐτοχόλωτος (ὁ, ἡ), Π. [αὐτ. χολόομαι], ὁ ἀφ' (ἢ καθ') ἑαυτοῦ θυμώνων.
Αὐτοχορήγητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἀκεραιοθέλως) χορηγηθείς (δοθείς, προμηθευθείς, ἑτοιμασθείς).
Αὐτοχθὼν (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Αὐτόχθονος.
Αὐτόχρημα, ἐπίρ. Αὐτὸ καθ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα (χρῆμα), τῷ ὄντι, καθαυτό, ἐντελῶς, ἀκριβῶς, ἀπαραλλάκτως. » Ὡς αὐτόχρημα αἱ μῆτραι, » Ἀρχβ., ἀπαράλλακτα καθώς.
Αὐτόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ φυσικόν του χρῶμα, χρωματισμένος ἐκ φύσεως ἄβαφος.
Αὐτόχρυσος (ὁ, ἡ). ὁλόχρυσος.
Αὐτόχυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸν ἴδιόν του (τὸν φυσικὸν) χυμόν.
Αὐτόχυτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως) χυμένος ἢ χωνευμένος, αὐτοφυής, (παρβλ. καὶ
Αὐτοχώνευτος, ἐξήγ. τοῦ
Αὐτόχωνος (ὁ, ἡ), Π. [αὐτ. χῶνος], ὁ αὐτόθεν (ἐκ τοῦ πραχείρου) χωνευμένος, ὅπως ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ χωνευτήριον, ἀ-

κατέργασος, ἡ μὴ χρῄζων ἄλλης ἐργασίας, χυτός.
Αὐτεψεί(ψί), ἐπίρ. Αὐταῖς ὄψεσι, μὲ τὰ ἴδιά του μάτια.
Αὐτοζία (ἡ), τὸ νὰ γένῃ τις αὐτόπτης τινὸς πράγματος.
Αὐτοψυχὴ (ἡ). ἡ καθαυτὸ ψυχή
Αὐτῶ, Δ. ἀντὶ Αὐτοῦ.
Αὐτῷ, ἐστ. ταῦ Αὐτος.
Αὐτῷ (ὦσπ.), ἀντὶ Ἑαυτῷ, (ἴδε Αὐτὸς καὶ Ἑαυτοῦ).
; Αὐτῳδὴς ἡ Αὐτῳδής, ες (ὁ, ἡ), Π (σπν.) ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ κινούμενος ἢ ᾄδων.
Αὔτως καὶ (Ἀττ.) Αὐτως (ῡ), ἐπίρ. [ταῦτος Αἰολ. ἀντὶ Αὐτὸς], Π. ἀντὶ Οὕτως. • Αὕτως ὅπως περ, • Σοφ., (κοιν.) ἔτσι καθὼς ἦτον. 2) (μὲ ἀντ.) ὡσπερ, καθώς, ὡς ἄν, ὁμοίως. • Γυναῖξιν αὕτως, • Ἀνακρ. 3) (συνήθ.) ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐκ φύσεως· (ἔπιμ.) μὲ ἀτελότητα (ἀφελείαν) ἢ παρημελημένως, ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, χωρὶς λόγον ἢ αἰτίαν, ἀδιαφόρως, εἰς μάτην, ἔτσι τοῦ κακοῦ. • Λευκὸν ἔτ' αὖτως, • Ἰλ. Σ. ‖. • Ὡς θ' αὕτως, • ἀντὶ Ὡσαύτως δέ, Ζ. Ὡσαύτως.
Αὐχαλέος, α, ον, Π. ὁ αὐχῶν (καυχώμενος), (καιν.) καυχησιάρης.
Αὐχενίζω, Μ. ίσω. Συντρίβω ἢ Κόπτω τὸν αὐχένα, ἀποτραχηλίζω. 2) (ἰατρ.) σφίγγω τὸν αὐχένα τοῦ ζώου μὲ σχοινί (ὥστε νὰ πεντωθοῦν αἱ φλέβες πρὸς φλεβοτομίαν). 3) (τρπ. καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) φασκόνω, καμαρώνω.
Αὐχένιος (ὁ ἡ), ὁ ἀνήκων ἢ ἐφαρμοζόμενος εἰς τὸν αὐχένα.
Αὐχενιστὴρ (ὁ), Π. ὁ αὐχενίζων (σφίγγων τὸν αὐχένα τινός).
Αὐχέω-ῶ, Μ. ήσω. Καυχῶμαι, μεγαλορρημονῶ. 2) Π. φρονῶ, ὑποθέτω, (κοιν.) λέγω, [ἐκ τοῦ
Αὐχὴ ἢ Αὖχη (ἡ), Π. [εὔχομαι], ἀντὶ Αὐχησις.
Αὐχήεις, εστα, εν, Π. ἀντὶ Αὐχητικός.
Αὔχημα (τό). = Καύχημα, μεγαλαυχία. 2) Π. δόξα, φήμη.
Αὐχήν, ένος (ὁ). (κυρ.) τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ λαιμοῦ, (συνηθ.) ὁ λαιμός. (σὺ 2; (σθμὸς ἢ περβμός, ἐν γέν.) κοῦρ κέρατμα ζενόν. 3) μέρος τοῦ πηδαλίου, (ἴσ. τὸ κοιν.) δοιάκι.
Αὔχησις, εως (ἡ), = Καύχημα, ἔπαρσις, φύσησις, μεγαλορρημοσύνη κτλ.
Αὐχητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἢ ἐμπνέων ἔπαρσιν, ὑπερήφανος, Καυχησιάρης.
Αὐχμαλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Αὐχμηρός.
¡Αὐχμάω (μέν. εἰς τὴν ματχ. Αὐχμῶν, ῶσα, ῶν) κτ?
Αὐχμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Φαίνομαι αὐχμηρός, [ἐκ τοῦ
Αὐχμὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Αὐχμός.
Αὐχμήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Αὐχμηρός.
Αὐχμηροκόμης (ὁ). ὁ ἔχων αὐχμηρὰν κόμην.
Αὐχμηρός, ά, όν. Ξηρός, (συνηθ.) ἄλουστος, ἄπλυτος, (ἔπιμ.) τραχύς, ἀδρός, ἄγριος + λερωμένος, κορνιασμένος· πτωχός, ἄθλιος· ταλαίπωρος, [ἐκ τοῦ
Αὐχμὸς (ὁ), [ῡῦω], (ἡ κατάσταις τῆς ἀτμοσφαίρας ὅταν ἐπικρατῇ ξηρασία ἐξ αἰτίας καύσωνος καὶ ἀνομβρίας, (καιν.) συννεφόκαυμα, (συνηθ.) ἀφορία, (ἐν γέν.) ἔλλειψις· (ἐπὶ ἀνθρ.) ἀπλυσία, ἀπαιρία.
Αὐχμώδης, ες (ὁ, ἡ), = Αὐχμηρός.
Αὔω ἡ (Ἀττ.) Αὖω, Μ. αὔσω (οἱ ἄλλ. χρόν. αὐκ. εὔχρ.), Π. [ἄω]. ζεγνόνω, ξηραίνω, [κατ' ἔκτ.) καίω, ἀνάπτω, (παρβλ. Δαίω καὶ Δαΰω).
Αὔω [ἄω], Μ. αὔσω (ἀόρ. Ἤυσα), Π. φωνάζω, κράζω τινὰ νὰ ἔλθῃ· ξεφωνίζω, (ἐν γέν.) βυΐζω, ἀντηχῶ.
Αὔως ὑηλ. ΑΫως [ἄω], οῦς (ἡ), αἰολ. ἀντὶ τοῦ Δ. Ἀὼς = Ἠώς.
; Αφαγιστεύω καὶ
Αφαγνεύω, Μ. εύσω, καὶ
Αφ-αγνίζω, Μ. ίσω, [ἀπὸ, ἁγνίζω]. Καθαρίζω τι (χειρ. διὰ τελετῆς καὶ ἐξιλασμῶν), καθαγιάζω καθιερόνω· (Κωμ.) = Ἀποδύω, ξεγυμνόνω.
Ἀφαγνισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφαγνίζειν, καθαρισμὸς, ἐξιλασμὸς· καθιέρωσις.
Ἀφάδιος, α ἢ ος, Π. [ἀπὸ ἀνδάνω]. δυσάρεστος· μισητός, ἀποτρόπαιος.
Ἀφαίμαξις, εως (ἡ). ἀφαίρεσις αἵματος, φλεβοτομία, [ἐκ τοῦ
Ἀφαιμάσσω, Μ. άξω. Ἀφαιρῶ μέρος τοῦ αἵματος, φλεβοτομῶ, (κοιν.) παίρνω αἷμα.
Ἀφαίρεμα (τὸ). (ἐν γέν.) τὸ ἀφαιρεθὲν ἢ ἀφαιρετέον (ἀφ' ὧν Γρ.) τὸ ἐξαιρεθέν (προδιωρισμένον) διὰ τὸν θεὸν μέρος τοῦ ἱερείου, (ἐν γέν.) Ἀπαρχή, προσφορά. 2) = Ἀφαίρεσις.
Ἀφαιρεμ-τικός, ἡ, όν, καὶ (ἐπίρ.) -κῶς. Θανήκων εἰς ἀφαίρεμα, ἀναθηματικός, (παρβλ. Ἀφαιρετικός).
Ἀφαίρεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφαιρεῖν, ἀπόσυρσις, (γραμτ.) ἡ ἀποκοπὴ ἀρκτικοῦ στοιχείου· (Ἀριθμ.) ὑφαίρεσις, (φλοσ.) ἡ εἰς τὸ (δανικὸν [ἀφηρημένον) ἀναγωγὴ τῶν πραγμάτων καὶ ἡ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θεωρία των, (ὄθεν:) = Ἐξ ἀφαιρέσεως, • Θλγ., ἀφηρημένως.
Ἀφαιρετικός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος (ἐπιτήδειος πρὸς τὸ) ἀφαιρεῖν.
Ἀφαιρέτις, ίδος (ἡ), Π. ἡ ἀφαιροῦσα (ἁρπάζουσα).
Ἀφαίρετος (ὁ, ἡ) ὅς τις εἶναι δυνατὸν ν' ἀφαιρεθῇ.
Ἀφαιρίτ-ω-ῶ, Μ. αιρήτω (ἀόρ. Ἀφεῖλον κτλ.), (μὲ αἰτ. ἐκ γ΄. καὶ γεν. ἢ [σπν.] δυτ. ἢ αἰτ. ἐκ δ΄.) Παίρνω (Σηκώνω· Ἐβγάζω) τι ἀπὸ τινος. • Ἵν' οἱ γοῦν ἀφέλῃ τις ταῦτα τῶν συμποσίων., • Λκ. • Μάχας σοι καὶ πολέμους ἀφαιρῶ, • Ξεν. (ᾗ μᾶλλον ἢ καὶ εὐχρηστότ.) • Ταῦτ' ἀφαιρήσεταί τις ὑμῶν; • Δμ. • Πολλὴν χάραν τοῖς πολεμίοις ἀφελομένην, • Ἰσοκρ. • Τὴν ζωὴν ἀφελέσθαι τὸν ἄνθρωπον., • Γαλ. • Ἀφαιρῶ (ἢ ἀφαιροῦμαι) τινα εἰς ἐλευθερίαν, • Ἀντρ., ἐλευθερόνω (παρ.νω) τινα νὰ ἀπὸ τὴν δουλείαν, ἐπὶ λόγῳ ὅτι εἶν' ἐλεύθερος. (καὶ κθ.) • Ὑφ' ὑμῶν τὸν σῖφανον ἀφῃρέθη, • Ἀρρφ. • Δύναμιν ἀφῃρημένον, • Φίλ., στερηθέντα.
Ἄφαιστος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἥφαιστος.
Ἀφάκη (ἡ), εἶδ. φυτ. καὶ δπρ. (ὅμοιον μὲ τὴν φακῆν) (παρβλ. Βίκος).
Ἀφ.άλλομαι, Μ. αλοῦμαι (ἀόρ. Ἀφηλάμην κτλ., Ἁγιῶ ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος.
Ἄφαλος (ὁ, ἡ). (περ.κεφαλαία) χωρὶς φαλλόν.
Ἀφαλλαι, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφαλλεσθαι, πήδημα ἀπὸ τινος τόπου εἰς ἄλλον.
Ἄφαλτος (ὁ, ἡ). Π. [ἀφάλλομαι], ὁ μετα πηδῶν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον.
Ἀφ-αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι (ἀόρ. ἠμάρτον κτλ.). Ἀποτυγχάνω· ξεραύμο. χάνω.
Ἀφαμαρτοπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π = Ἀμαρτοπὴς.
Ἀφάμιλλος (ὁ, ἡ), [ἀπὸ, ἅμιλλα], ὁ μὴ δυνάμενος πλέον (ἢ ἀνίκανος ἀπ' ἀρχῆς) νὰ πολεμήσῃ. 2) μὴ περιμάχητος.
Ἀφ-ανδάνω, Μ. αδήσω. (μὲ δοτ.) = Ἀπαρέσκω.
Ἀφάνεια (ἡ) σκότος· ἀσάφεια, ἀδιαβατότης, [ἐκ τοῦ
Ἀφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φαινόμενος, κρυμμένος· ἀόρατος· ἄδηλος. ἄγνωστος (μτφορ.) ἀσήμαντος. • Ἐν ἀφανεῖ κεῖται, • Δξ., εἶνε κρυφὸν ἢ ἄδηλον. • Ἐκ τοῦ ἀφανοῦς, • Λξ. = Ἀφανῶς. 2) = Ἀφαντος.
Ἀφανία (ἡ). Π. ἀντὶ Ἀφάνεια.
Ἀφανίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ἀφανὲς (ἄφαντον), σηκόνω ἀπὸ τὴν μέσην, κρύπτω, σκεπάζω, σκοτίζω, ἐξαλείφω (χάνω) ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, ἐξολοθρεύω, θαμπόνω, ἀσχημίζω· χαλνῶ, ‖. (σπν. ἀμτβτ. ἢ ἑλλ. ἀντὶ τοῦ ‖. αθ.) γίνομαι ἄφαντος, κρύπτομαι, χάνομαι, δὲν φαίνομαι, ἐξαλοθρεύομαι.
Ἀφάνισις, εως (ἡ) καὶ
Ἀφανισμὸς (ὁ). τὸ ἀφανίζειν ἢ ἀφανίζεσθαι, κρύψιμον, χάσιμον, ἐξολόθρευσις, κτλ.
Ἀφανιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀφανίζων (ἐξολοθρεύων κτλ.).
Ἀφανιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος ἀφανίζειν, φθοροποιός.
Ἀφανιστὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀφανισθεὶς ἢ δυνάμενος ν' ἀφανισθῇ.
Ἀφαντασίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βλέπων (μὴ ταραττόμενος ἀπὸ) φαντάσματα καὶ ὀνειρώσεις.
Ἀφαντασίωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φαντασιαν (ζωηρὰν ἔννοιαν) τινος πράγματος, μὴ δυνάμενος νὰ φαντασθῇ τι.
Ἀφάνταστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναται τις νὰ φαντασθῇ, μὴ ἔχων τι φαντασιῶδες. 2) = Ἀφαντασίαστος.
Ἄφαντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φαινόμενος πλέον γενόμενος ἀφανής. ἀφανισθείς, ἐξολοθρευθείς.
Ἀφαντόω-ῶ, Μ. ώσω. (μεγν.) Κάμνω ἄφαντον, ἀφανίζω
Ἀφανῶς, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ φαίνεται, κρυφίως, κρυφά· ἀδήλως.
Ἀφάπτω, Μ. ψω. Δένω (Κρεμῶ) τι ἀπό τινος, συνδέω, προσκολλῶ. 2) λύνω, ξεδένω (;).
Ἄφαρ [ἀπό, ἡ ἅπτω, ἢ ἀφαιρέω], ἐπίρ. Π. ἐγλίγωρα· εὐθύς, παρευθύς, ἐντός ὀλίγου, ἐν τῷ ἅμα, ἀμέσως. εὐκόλως, ἐκ τοῦ προχείρου· ἔπειτα. (πρὸ τῶν συγκρητ.) πολλά, κατὰ πολλά· (σπν.) ὀλονέν, ἀδιακόπως, (παρβλ. Αὐτίκα).

Ἀφαρεύς [;], έως (ὁ). τὸ ὑποκάτωθεν τῆς κοιλίας τοῦ θηλ. θύννου πτερύγιον.

Ἄφαρτος, ον (ὁ, ἡ). Π. [ἀ, φαῦρος]. χωρὶς φόρεμα, γδυτός.

Ἀφάρτη (ἡ), [ᾰ] εἶδ. δένδρου (ἀγνώστου, ἀειθαλοῦς) ἀπὸ τὸ γέν. τῆς φλαμουριᾶς.

Ἀφαρμάκευτος (ὁ, ἡ). ἀκαρύκευτος, ἄβολος· ἄβαφος· ἀφωκαισβωτος· ἀμάγευτος· ἀφαρμάκωτος. μὴ λαβὼν ἰατρικόν.

Ἀφάρμακος (κτος), ων (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.

Ἀφαρμόζω, -αρμόττω). Μ. ώσω. (μὲ δοτ.) Δὲν ἁρμόζω, εἶμαι ἀνάρμοστος.

Ἄφαρος (ὁ, ἡ), Π. (τὸ φα μακρ.), = Ἀφαρής.

Ἄφαρος (ὁ, ἡ), Π. (τὸ φα βραχύ), = Ἀφάρωτος.

Ἁφ-αρπάζω, Μ. άσω ἢ άξω. Ἁρπάζω (Ἁφάρπαξε μὲ βίαν) τι ἀπό τινος.

Ἀφάρτερος [ἄφαρ], α, ον, Μ. (συγκρ. ἀνωμλ.). ταχύτερος, ἀγλιγωρότερος.

Ἀφάρωτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, φαρόω] Π. (σπν.) = Ἀνήροτος, ἀγεώργητος, ἀκαλλιέργητος.

Ἀφασία (ἡ), [ἄφατος]. τὸ νὰ μὴ δύναταί τις νὰ λαλήσῃ (ἀπὸ φόβον ἢ ἔκπληξιν), (συνδύαζ.) ἀπορία.

Ἀφασσάω-ῶ καὶ

Ἀφάσσω [ἁφή]. Μ. ἁφάσω (ἀόρ Ἧψησα), Ἰων. ἀντὶ Ἅπτομαι, πιάνω, ψηλαφῶ· (χ.δ.) πασπατεύω, χειρομαλάζω.

Ἄφατος (ὁ, ἡ), [ᾰ, φημί]. ἄῤῥητος, ἀνέκφραστος· ἄπειρος, ὑπερμεγέθης· αἰσχρός, ἀποτρόπαιος· ἀπόῤῥητος, μυστικός· ἄδοξος, ἀσήμαντος. 2) (σπν.) ἄφωνος, ἄλαλος· σιωπηλός.

Ἀφάτως, ἐπίῤῥ. Ἀνεκφράστως κτλ.

Ἀφαυαίνω, Μ. ανῶ. Ἀπο(κατα)ξηραίνω· κατασκαίω· κατατήκω, (ἴδε ᾧ Ἀφαύω).

Ἀφαυρός, ά, όν, Π. [ᾰ, ἐπιτ., φαῦρος ἀντὶ φαῦλος]. ἀδύνατος, παραμικρός· (παρβλ. Ἀμαυρός).

Ἀφαυρόω-ῶ, Μ. ωσω. Ἐξασθενῶ, ἀδυνατίζω.

Ἀφαύω, Μ. αύσω, = Ἀφαυαίνω· καψαλίζω, φρυγανίζω, (παρβλ. Ἀφάω).

Ἀφάω-ῶ, Μ. άσω, = Ἀφάσσω.

Ἀφεγγής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φέγγων, σκοτεινός· ἀφανής, ἀόρατος. (Π.) τυφλός.

Ἀφ-εδράζω, Μ. άσω. Ἐδγάλλω τι ἀπὸ τὴν θέσιν (ἕδραν) του, μεταστρίζω.

Ἀφεδρεία (ἡ). ἡ κατάστασις τῆς ἐν ἀφέδρῳ γυναικός, ἐκ τοῦ

Ἀφ-εδρεύω, Μ. εύσω, = Ἀποκάθημαι, κάθημαι (ἢ καθίζω τινὰ) μακρὰν τῶν ἄλλων (παράμερα, ξέχωρα), (ὅθεν

Ἄφεδρος (ἡ). ἡ ῥύσις καὶ ὁ καιρὸς τῶν καταμηνίων, καὶ

Ἀφεδρών, ῶνος (ὁ). τὸ ἀναγκαῖον, ἡ χέσις (πόρευσις)· ὁ ὑγιεινὸς διὰ τοῦ ὑπ. ῥέουσιν αἱ ἀκαθαρσίαι, (Ταρπ.) γκερίζι. 2) ὁ πρωκτός (;).

Ἀφέη, Ἰων. ἀντὶ Ἀρῇ, (γ' ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς) ὑποτ. καὶ

Ἀφείηκα, Ἰων. ἀντὶ Ἀφῆκα, ἀόρ. ά τῆς ὁρ. καὶ

Ἀφειεῖς, εῖσα, ἐν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀφίημι.

Ἀφειδείως, ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ Ἀφειδέως.

Ἀφειδέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Δὲν φείδομαι, δὲν λυποῦμαι, δὲν ἀκριβεύομαι, ἀμψηφῶ· παραμελῶ, παραβλέπω, ἀδιαφορῶ· περιφρονῶ, δὲν ὑπολογίζω. ■ Ἀφειδήσαντες ἐλέσθε, ■ Ἀπλίν., χωρὶς προσπάθειαν, ἀφιλοπροσώπως.

Ἀφειδέως, ἐπίῤῥ. Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀφειδῶς.

Ἀφειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φειδόμενος, ὁ ἐξοδεύων (καὶ ἐν γέν. πράττων κτ.) ἀφειδῶς· ἄψηφος· ἀνηλεής, ἄσπλαγχνος. 2) (παθ.) ὁ γινόμενος ἢ διδόμενος ἀφειδῶς, δαψιλής, ἄφθονος, πλουσιοπάροχος, (κοιν.) ἀλύπητος. ■ Τοῖς δὲ ἀφειδὴς ὁ κατάπλους καθεστήκει, ■ Θκ., κατέπλεον ἀφειδῶντες τῶν πλοίων.

Ἀφειδία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφειδεῖν, ἀψηφησία· ἀσπλαγχνία· ἀφθονία.

Ἀφειδῶς, ἐπίῤῥ. Χωρὶς φειδώ, χωρὶς φειδωλίαν, ἀλύπητα· ἀνηλεῶς. μὲ ἀψηφησίαν· ἀδιαφόρως, χωρὶς προσπάθειαν. ■ Ἀφειδῶς ἔχω τινός, ■ Λξ., = Ἀφειδέω.

Ἀφείην, ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. καὶ

Ἀφείθην, πθ. ἀόρ. ά. καὶ

Ἀφεῖκα, πρκ. τῆς ὁρ. τοῦ Ἀφίημι.

Ἀφεῖλον καὶ (μσ.) Ἀφειλόμην (ᾧ σπν. Ἀφειλάμην), ἀόρ. β'. τοῦ Ἀφαιρέω.

Ἀφεῖμαι, πθ. πρκ. τῆς ὁρ. ᾧ

Ἀφεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἀφείς, εἶσα, ἐν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀφίημι.

Ἀφεκάς, ἐπίῤῥ. [ἀπό, ἑκάς]. Μακρόθεν ἢ Πολλὰ μακράν.

Ἀφεκτέον, θετ. τοῦ Ἀπέχω ἢ Ἀπέχομαι.

Ἀφεκτικός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος ἀπέχεσθαι, ἐγκρατής.

Ἀφέλεια (ἡ). ἁπλότης· ἀθωότης (φυσική), ἁπλοϊκότης, [ἐκ τοῦ

Ἀφελής [ᾰ, † φελλεύς], ές (ὁ, ἡ). (κυρ.) ὁμαλός, ἐπίπεδος, χωρὶς πέτρας. ■ Διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔῤῥει, ■ Ἀρρ. 2) (συνήθ. μτφρ.) ἁπλοῦς, ἄκακος, ἀνεπιτήδευτος. (ἐπὶ πραγμ.) λιτός, πτωχικός, οἰκονομικός.

Ἁφ-ελκόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεπετσόνω τὴν πληγήν (τὸ ἕλκος) ᾧ (ἐπμ.) κάμνω νὰ ἀνοίξῃ ἐκ νέου. (ἐν γέν.) ξεφλουδίζω.

Ἀφέλκυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ-

Ἀφέλκω, Μ. ἑλξω (ἀόρ. Ἀφείλκυσα κτλ.). Σύρω (Τραβῶ ὀπίσω, Ἀποσπῶ) τι ἀπό τινος.

Ἀφέλκωσις, εως (ἡ), [ἀφελκόω]. ξεπέτσωμα (πληγῆς)· ξεφλούδισμα.

Ἀφελότης (ἡ), (ἄθκρ.) ἀντὶ Ἀφέλεια.

Ἀφέλω, ἀόρ. β'., τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀφαιρέω.

Ἀφελῶς, ἐπίῤῥ. μὲ ἀφέλειαν, ἁπλοϊκῶς, ἀνεπιτηδεύτως κτλ.

Ἄφεμα (τὸ), [ἀφίημι]. χύψιμον, τίναγμα. (ἰατρ.) κένωσις.

Ἄφενος, ου (ὁ) καὶ

Ἄφενος, εος-οῦς (τὸ), Π. [ἀπό, ἕνος = ἑαυτός]. (κυρ.) χρονικὸν εἰσόδημα, εἰσοδεία· (ἐν γέν.) περιουσία, κατάστασις (κτηματική), ὑπάρχοντα, πλοῦτος· κέρδος, (παρβλ. Ἐπητανός).

Ἀφεντεύω. ἐπίῤῥ. (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀφετηρίδα, ἴδε Ἐφετηρίδα.

Ἄφεξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπέχεσθαι, ἀποχή, ἐγκράτεια.

Ἀφέξω, μέλλ. τοῦ Ἀπέχω.

Ἀφερέπικος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φέρων (ἔχων) οἶκον, ἄοικος, ὁ ἀφαιρεθεὶς (στερηθεὶς) τὸν οἶκόν του.

†Ἀφερέπενος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποφέρων τὸν νόσον (τὴν δουλειάν), μὴ φερέπονος.

Ἄφερκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀπό, εἴργω]. (μὲ γεν.) κλεισμένος ἔξω, χωρισμένος, ἐμποδισμένος.

Ἀφερμηνεύω, Μ. εύσω. Ἐξηγῶ ἀπὸ μίαν εἰς ἄλλην γλῶσσαν, μεθερμηνεύω, σαφηνίζω.

Ἁφ-ερπετόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς ἑρπετόν (εἰς ὄφιν).

Ἁφ-ερπύζω, Μ. ύσω. Π. = Ἀφέρπω.

Ἁφ-ερπυλλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς ἕρπυλλον (εἶδ. φυτοῦ).

Ἁφ-έρπω, Μ. έρψω (ἀόρ. Ἀφείρπυσα κτλ.). Ἀναχωρῶ ἕρπων, φεύγω ἀγάλι-ἀγάλια, (ἐν γέν. καὶ Π.) φεύγω, ὑπάγω.

Ἀφέρταιος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Ἀφέρτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ

Ἄφερτος, η ᾗ ος, ον, Π. = Ἀφόρητος, ἀνυπόφερτος. 2) (σκν.) ὁ μὴ ὑποφέρων (μὴ σηκώνων), ἀδύνατος.

Ἄφες, ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Ἀφίημι.

Ἀφέσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιδεκτικὸς ἀφέσεως (ἀδείας, συγχωρήσεως), συγχωρητέος.

Ἀφέσιος (ὁ). λυτρωτής, ἐλευθερωτής, (ἐπίθ. τοῦ Διός), [ἐκ τοῦ

Ἄφεσις [ἀφίημι], εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τῷ ἀφιέναι, στάλαγμον, βίψιμον, τίναγμα, ἀπόλυσις· ἐλευθέρωσις· ἄδεια πρὸς ἀναχώρησιν, συγχώρησις, ἀθώωσις· ξεκίνημα (διὰ ταξεῖδι)· χωρισμὸς (γυναικὸς), διαζύγιον· (σπν.) = τῷ

Ἄφεσμος (ὁ), = Ἔσμος, (κυρ. δὲ) ἡ ἀναχώρησις (τὸ ξεπέταγμα) τοῦ νέου σμήνους ἀπὸ τὸ μελίσσι.

Ἀφεστάην, ἀντὶ Ἀφειστήκειν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Ἀφίσταμαι.

Ἀφεστήκω [ἀφέστηκα], Μ. εστήξω, = Ἀφίσταμαι, στέκω μακράν τινος.

Ἀφέστιος (ὁ, ἡ). ὁ μακρὰν τῆς ἑστίας (τοῦ οἴκου του) εὑρισκόμενος, ἀπόδημος· ἢ ὁ μὴ ἐκ τῆς αὐτῆς ἑστίας, ξένος, ἀλλότριος.

Ἀφεστῶς, ῶσα, ὼς (γεν. ῶτος κτλ.), ἀντὶ Ἀφεστηκώς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀφίσταμαι.

Ἀφετέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀφίημι.

Ἀφέτην, Π. γ'. ἐνικ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β' τῆς ὁρ. τοῦ Ἀφίημι.

Ἀφετὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀφέτης.

Ἀφετήριος [ἀφίημι], α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ἄφεσιν (ζάλωμαν, βίψιμον, ξεκίνημα κτλ.). 2) ὁ δυνάμενος νὰ ῥιφθῇ (τιναχθῇ). ‖. (οὐσ.) Ἀφετηρία (ἐνν. γραμμή), τὸ μέρος (ἢ ἀρχὴ) τοῦ γαδιοῦ (ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐκινοῦσαν οἱ δρομεῖς κτλ.)· (μτφρ.) κάθε ἀρχή. ■ Ἀφετήριον (τὸ), = τὸ μέρος τοῦ λιμένος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κινοῦν (σηκώνονται ἢ τὰ πανιὰ) τὰ πλοῖα, (ὅθεν) ■ Ἀφετήριοι θεοί, ■ οἱ ἐφορεύοντες τὴν ἀφετηρίαν ἢ τὸ ἀφετήριον.

Ἀφέτης [ἀφίημι], ου (ὁ). ὁ ῥίπτων (τινάσσων) βέλη κτλ. διὰ τῶν ἀφετηρίων ὁρ-

γάνων, σφενδόνης κτλ. 2) (πθ. παρὰ ταχεδ.) ὁ ἀπελεύθερος.
Ἀφετικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀφίνῃ (ῥίπτῃ, συγχωρῇ, ἐλευθερώνῃ κτλ.).
Ἄφετος (ὁ, ἡ). ἀφειμένος, ἀπόλυτος, ἄνετος, ἐλεύθερος· συγχωρημένος ἀφροντιστάτευτος, ἐγκαταλελειμμένος· (λογ.κ.) ἄσχετος, ἀφηρημένος.
Ἀφευκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -κτως, [ἀ, φεύγω], = Ἀναπόδραστος, ἀναπόφευκτος.
Ἀφεύω, Μ. εὔσω, Π. καυχαλίζω, (χυδ.) τσουρουφλίζω, (φωνκδχ.) παστρεύω.
Ἀφέψημα (τό). (ἰατρ.) τὸ ζεμὲ βρασμένου χόρτου κτλ., (λατ.) δεκόκτον.
Ἀφέψησις καὶ
Ἀφψις, εως (ἡ), πολὺ βράσιμον, χύλωμα, χώνευσις, [ἐκ τοῦ
Ἀφέψω, Μ. εψήσω. Βράζω τι πολλὴν ὥραν· ἀφέψω τὸ χυλώσῃ (νὰ τριφεραίνῃ), βράζω ὡς οὗ νὰ μείνῃ ἐν τόσῳ, (ἰατρ.) κάμνω δεκόκτον.
Ἀφέωντα, (Γρφ.) ἀντὶ Ἀφίνται, γ΄. πλθ. προσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἀφίημι.
Ἀφή (ἡ). ἡ ἐνέργεια καὶ ἡ αἴσθησις (μία τῶν πέντε) τοῦ ἁπτεσθαι, ἔγγιγμα, πάτσιμον, ψηλάφημα. «Ἀφὴν ἐνδίδωμι,» Αξ., δίδω λαβήν, δίνω νὰ μ' ἐγγίσουν. «Ἀφὴν προσφέρω τινί,» Βλ., προσβάλλω τινά, ἀντιστέκομαι, ἀντιλέγω. «Συνειλεγμένων τὰς ἀφάς,» Δίοχ. Σικελ., εἶχε κάμει τὰ συνήθη, ὧν παλαιστῶν προωμιώδη χειροπιάσιματα, (ἴσμα) ἦτον ἕτοιμος. 2) ἡ κιτρινη σκωνη (ὁ ἄμμος) μὲ τὸν ὁποῖον ἐπασπαλίζουτο οἱ παλαισταὶ πρὶν τὴς συμπλοκῆς. «Ἀφῆς προσδεῖσθαι,» Ἀββ. Ἐπικτ. 3) = Συναφή, ἁρμός, σύνδεσμος. «Πᾶν τὸ σῶμα διὰ τῶν ἁφῶν συμβιβαζόμενον,» Γρφ. (ξ μτφορ.) «Ὁ λόγος οὐκ ἔχει ἁφὰς καὶ τόνους,» Δ. Ἁλ. 4) ὁ τρόπος τὸν ὁποῖον μεταχειρίζεται τις πρὸς ἕνωσιν, τὸ ἐλκυστικόν. «Ἀφὴν εἶχεν ἡ συνδαίτησις,» Πλ. 5) [ἅπτω] ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνάπτειν, ἄναμμα. «Περὶ λύχνων ἁφὰς,» Ἥρ.
Ἀφηβάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν· παίω τοῦ νὰ εἶμαι ἔφηβος.
Ἄφηβος (ὁ, ἡ). ὁ περάσας τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν.
Ἀφηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μέ γεν.) (ἀναχωρῶ ἀπὸ πεθενά) Γινομαι ὁδηγός, ἀρχηγαίνω ἐμπρός, προηγοῦμαι, (ἰδια.τ. εἰς τὸν πόλεμον) εἶμαι αὐραγὸς, διοικῶ τὰ ὄπισθεν τοῦ λόχου (τῆς ὁκταδαρχίας κτλ.). (τρπ.) δίδω πρῶτος τὸ παράδειγμα, εἶμαι ἄρχων (καθηγητὴς σχολείου κτλ.), (ἰατρ. γέν.) διοικῶ. 2) (Νμ.)-(ἡ συγχ.) τῷ Ἐφηγοῦμαι. 3) (μέ αἰτ.) = διηγοῦμαι, ἐξιστορῶ.
Ἀφήγημα (τὸ), = Διήγημα· ἐξιστόρησις. 2) προεισαγωγή.
Ἀφηγηματικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς, = Διηγηματικός.
Ἀφηγήτωρ, ορος (ὁ), = Ἐξηγητής, ἀρχηγός, ἡγεμών κτλ.
Ἀφήγησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφηγεῖσθαι, διήγησις, ἐξιστόρησις.
Ἀφηγητήρ (ὁ), Π. ἀντὶ
Ἀφηγητής, οῦ (ὁ). ὁ διηγούμενος (ἐξιστορῶν) τι. 2) ὁδηγός, ἀρχηγὸς κτλ.
Ἀφηδύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὅλως δ.ὅλου (ἢ ἀπὸ ἀηδοὺς) ἡδύ, τὸ γλυκαίνω, εὐναστιμίζω.
Ἀφ-ηλίω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ Ἀπηθέω.
Ἀφῆκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀφίημι.
Ἀφήκω, Μ. ήξω,=Ἀφικνοῦμαι, φθάνω (ἔρχομαι) ἀπὸ πουθενά.
Ἀφηλικέστερος, α, ον, συγκρ. τοῦ
Ἀφήλιξ, ικος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπερβὰς (κατὰ δὲ τοὺς μτγν., ὁ μήπω φθάσας) τὴν νεανικὴν ἡλικίαν, παρήλιξ.
Ἀφηλιώτης, ε (ὁ), (σπν.) ἀντὶ Ἀπηλιώτης.
Ἀφ-ήμαι (γ. Μ.), Π. [ἀπό, ἧμαι]. κάθημαι μακρὰν (παρόμοια, ἑκάτερα).
Ἀφ-ημερεύω, Μ. εύσω. Λείπω ἀπὸ πουθενὰ μέαν ἡμέραν, περνῶ τὴν ἡμέραν μου ἀλλοῦ (ἢ ὄχι εἰς τὸ διωρισμένον μέρος).
Ἄφημος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φήμην, ἄδοξος, ἀσήμαντος.
Ἀφήμως, ἐπίρ. Π. ἥσυχα, μὲ σιωπήν.
Ἀφηνιάζω, Μ. άσω. (κυρ. ἐπὶ ἵππου) Ἀποτινάζω (δὲν θέλομαι, δὲν ὑπακούω εἰς) τὰς ἡνίας· (μτφορ.) ἀπειθῶ· (μὲ αἰτ. προθετ.) ἐπαναστατῶ κατά, (μὲ γεν.) ἀποστρατῶ (χωρίζομαι) ἀπό τινος.
Ἀφηνίασις, εως (ἡ) καὶ
Ἀφηνιασμός (ὁ) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφηνιάζειν, ἀπείθεια· ἀποστασία.
Ἀφηνιαστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀφηνιάζων, ἀπειθής, ἀποστάτης.
†Ἀφ-ηνιόω-ῶ, Μ. άσω. (νλγ.) ἀντὶ Ἀφηνιάζω.
Ἀφήρημαι, πθ πρκ. τοῦ Ἀφαιρέω.
Ἀφῆτε, (ὁ΄. πλθ. προσ. τοῦ) φορ. 6΄. τῆς ὑπτ. τοῦ Ἀφίημι.
Ἀφ-ηχρωίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ἠχρωα, τὸν συναριθμῶ εἰς τὴν τάξιν τῶν ἠχρωθέων.
Ἀφ-ηυχάζω, Μ. άσω. Γίνομαι πάλιν ἠσυχος.
Ἀφήτωρ, ορος (ὁ), Π [ἀφίημι]. ὁ ῥίπτων βέλη, τοξευτής, (ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλ.).
Ἄφθα (ἡ), [ἅπτω]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) εἶδ. ἐξανθήματος (κυρ. τῶν μικρῶν παιδίων), ὄστρακες, (κοιν.) σύγκαμμα.
Ἀφθαρσία (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ἀφθάρτου.
Ἀφθαρτίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ἄφθαρτον.
Ἄφθαρτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φθειρόμενος ἀπαθὴς ἀθάνατος.
Ἄφθαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -άστως. Τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ φθάσῃ, ἀνέφικτος.
Ἀφθάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Πάσχω ἀπὸ) ὄστρακες, συγκάμνομαι.
Ἀφθεγκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Μένω ἄφθογγος, δὲν ὁμιλῶ.
Ἄφθεγκτι, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ ὁμιλῇ, [ἐκ τοῦ
Ἄφθεγκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φθεγγόμενος, ἄλαλος, ἄφωνος. 2) (σπν.)=Ἄῤῥητος, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν τολμᾷ τις νὰ λαλήσῃ.
Ἀφθιτέμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁποίου ἡ συμβουλὴ (μῆτις) εἶναι ἄφθιτος.
Ἄφθιτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, φθίνω]. ἄφθαρτος, ἀθάνατος, αἰώνιος· ἀμετάβλητος, ἀλάνθαστος.
Ἄφθογγος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ ἀποτελῶν) φθόγγον, ἄφωνος· μὴ λαλῶν, ἄλαλος, σιωπηλός.
Ἀφθονιστατος (ὁ, ἡ) καὶ
Ἀφθονέστερος, α, ον, (σπν.) παρθτ. τοῦ Ἀφθονος.
Ἀφθόνητος (ὁ, ἡ), (ξ ἐπίρ.) -ήτως. Ὁ μὴ φθονούμενος.
Ἀφθονία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις=
Ἄφθονος (ὁ, ἡ),=Ἀφθόνητος. 2) (συνηθ.) =Ἀφιλλής, πλουσιοπάροχος· πολύς. «Ἐν ἀφθόνοις,» Δημ., ἀντί-
Ἀφθόνως, ἐπίρ.=Ἀφιλῶς, μὲ ἀφθονίαν, πλουσιοπαρόχως.
Ἀφθορία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις=
Ἄφθορος (ὁ, ἡ). ἀχάλαστος, (μτφορ.) παρθένος, ἀπειρόγαμος.
Ἀφθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄφθας.
Ἀφία (ἡ), [ᾰ]. ἀγριολάχανον τὸ φαγώσιμον, (ἴσ. =Ὕπχιον).
Ἀφῖγμαι, πρκ. τοῦ Ἀφικνέομαι.
Ἀφιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἱδρώνω ἐλαφρύνομαι· ξεγάλλω τι διὰ τοῦ ἱδρῶτος ἢ ὡς ἱδρῶτα.
Ἀφίδρυμα (τὸ). βωμὸς ἢ ἄγαλμα (κυρ. ἀποιμίμημα ἄλλου ἀμοίου), (ἴδε Ἀφιδρύω).
Ἀφίδρυσις, εως (ἡ). τὸ σύσ. τοῦ=
Ἀφιδρύω, Μ. υσω. Στήνω (κοθιερώνω) ἄγαλμα ἢ βωμὸν κατὰ μίμησιν ἄλλου προϋφυμένου. 2) Π. μεταφ. στηρίζω τι μικρόν, ἀτσιγκίζω, ἐξορίζω.
Ἀφίδρωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ τοῦ ἱδρῶτος κένωσις, ἵδρωμα.
Ἀφίεθι καὶ
Ἄφιει, δ΄. προσ. τοῦ ἑνικ. τῆς προσ. ξ΄ 3η γ΄. ἑν. προσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρ. καὶ
Ἀφιείς, εῖσα, έν, ἑνικ. τῆς μτγ. καὶ
Ἀφίεμαι, πθ. ή μσ. τοῦ Ἀφίημι.
Ἀφ-ιερόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καθιερόνω ἀφιερόνω.
Ἀφιέρωμα (τὸ). τὸ ἀφιερωμένον πρᾶγμα.
Ἀφιέρωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφιερονειν, καθιέρωσις.
Ἀφ-ικάνω καὶ Ἀφ-ίκω, Μ. ίξήσω, =Ἀφτμαι 2) σημαίνομαι ἀπὸ τὸν τόπον ὅπου ἔρχομαι.
Ἀφίκμαι, Μ. ἀφίξω (ἀόρ. Ἀφῖκα καὶ μσ. Ἀφικάμην ἢ Ἀφείμην, κτλ.). Ἀρπάζω τι ἀπὸ τὰς χεῖρας μου. τινάζω (ῥίπτω) μακράν. «Ἔγχος μέν ῥ' ἀφέηκεν» Ἰλ. Φ. «Ὅσσον τις τ' ἀφίετμε καλαύροπα βουκόλος ἀνήρ,» Ἰλ. Ψ. «Ἀφεὶς ἑαυτὸν εἰς τὸν ποταμόν,» Πλ. «Οὐτε κατέχειν, οὔτε ἀφεῖναι θέλουσι,» αὐτ. «Λίθους ἀφεὶς ὥσπερ ἀγκύρας εἰς τὸ ὕδωρ,» Ξεν. «Ἀφήσειν τὸ πῦρ μέλλοντες,» αὐτ., νὰ βάλλουν τὴν φωτιάν. 2) ἐξαγάλλω ἀπ' ἐμοῦ τι, ἀναδίδω. «Πηγὰς ἀφιεῖ δακρύων,» Χρσ. «Ἀφῆσιν ἀπὸ τῆς ῥίζης καυλούς,» Θεοφρ. «Οἵας ἠφίει φωνάς,» Δημ. «Ἀκριβῶς τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἀφεὶς,» Δη. «Παντοδαπὰ ἀφιέναι χρώματα,» Πλάτ. «Ἀναπετόμενα, ἀφιᾶσιν ὑγρὸν,» Ἱππ. 3) ἀφίνω τι ἢ τινὰ ἐλεύθερον, ἀπολύω, (κοιν.) ξεπολνῶ. (μτφορ.) δίδω ἄδειαν, ἐπιτρέπω, συγχωρῶ· ἀθωόνω. «Τὰς νύκτας τὰς μὲν ἡμέρας δεσμεύουσι, τὰς δὲ νύκτας ἀφιᾶσι,» Ξεν. «Ἀφεικέναι τὸ ὕδωρ ἐπὶ τὸ πεδίον,» αὐτ. (ξ ἔλλ.) «Ἀφεὶς (ἐνν. τὴν ναῦν) εἰς τὸ πέλαγος,» Ἡρ. ἐκύνησεν, (Ἰτλ.) ἀλάφταρεν, (ἴδε ξ Ἀπαίρω), «Ἀφεὶς τῶν αἰχμαλώτων τινὰς,» Ξεν. «Ἀφίεσαν τοὺς ἑαυτῶν φίλους,» Δίοχ. «Παῖς παῖδος ἀφιέναι παίζειν,»

Ἰλ. »Νῦν μέν σε ἀφίημι αὐτόν. « Δμ. » Νικίου ἡμῖν ἄφες.« Πλ. »Ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν.« Γορ. »Ὁ νόμος κελεύει, περὶ ὧν ἅπαξ ἀφῇ τις καὶ διαλύσηται, μηκέτ' ἐξεῖναι δικάζεσθαι. « Δμ. »Ἀφεῖναι τοῖς πολίταις τὸν ὅρκον.« Πλ. (καὶ πδ.) » Κριθέντες ἠφείθησαν.« Ξεν. » Οὐκ ἀφεῖθην ἀπολαῦσαι.« Χρσ. »Ἀφειμένος τῆς ζρατείας.« Πλ. »—τῶν τόκων.« Δμ. β) ἀφίνω τι εἰς τὴν ἐξουσίαν ἄλλου, παραχωρῶ, παραιτῶ· παραιτοῦμαι ἀπὸ· ἀπορρίπτω. »Ἀνθεμοῦντα αὐτοῖς ἠφίεσαν Δμ. »Ἀφιέναι τινί τι κατὰ διαθήκην.« Λξ. (ᾠδ μσ.) »Ἀφεμένω τῆς εὐθὺ ὁδοῦ.« Πλάτ. » Τούτων ἀφέμενοι τῶν λόγων.« Δκ. » Ἐκὼν τυραννίδος ἀφεῖτο.« Ξεν. »Μένος (»θυμόν) ἀφιέναι.« Ὅμ., Σοφ., »Ἀφεῖναι τὴν γυναῖκα.« Πλ., ἐκ τὴν χωρίαν. »Ἀφεῖνται φρενῶν.« Σδ., ἔχασαν τὰς φρένας των. »Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν κίσσ' ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν.« Ἰλ. Α., ἀπιάλον (ἔχασαν, δηλ. ἐθεράπευσαν, ἐχόρτασαν) τὴν δίψαν των, (παρβλ. Ἐξίημι). β) παραμελῶ, παραβλέπω, ἀποσιωπῶ, ἀδιαφορῶ. »Πάντα τἄλλ' ἀφεὶς καὶ παρελθών.« Δμ. » Καὶ ἀφήκατε τὰ βαρύτερα τοῦ νόμου.« Γρφ. (καὶ μσ.) » Νὴ ἀρίεσθαι τῆς σωτηρίας τοῦ κοινοῦ.« Θκ.

Ἀφικάνω (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Ἀφικνέομαι.

Ἀφικέσθαι, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ

Ἀφικνέομαι-οῦμαι, Μ. ἀφίξομαι (ἀόρ. Ἀφικόμην, πρκ. Ἀφῖγμαι καὶ τὸ ἀπτ. Ἀφικτέον).(μὲ αἰτ. πρόθετ. ἢ Π. μὲ αἰτ. μόν.) φθάνω, ἔρχομαι· καταντῶ. » Εἰς κῶν ἀφικνεῖσθαι.« Δξ., καταντᾷν εἰς ἐσχάτην ἀνάγκην.

Ἀφίκτωρ, ορος (ὁ), Π.= Ἱκέτης, πρόσφυξ. 2) (σπν.) = Ἱκέσιος, (ἐπίθ. τοῦ Διός).

Ἀφιλάγαθος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φιλάγαθος.

Ἀφιλάλληλος (ὁ, ἡ). (ὡς ἐκ τὸ κλ. πλθ.) οἱ μὴ ἀγαπῶντες ἀλλήλους.

Ἀφιλανθρωπία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἀφιλάνθρωπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ώπως. Ὁ μὴ φιλάνθρωπος, ἀπάνθρωπος, μισάνθρωπος.

Ἀφιλαργυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν εἶμαι φιλάργυρος, δὲν φιλαργυρεύομαι.

Ἀφιλαργυρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἀφιλάργυρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φιλάργυρος.

Ἀφιλαρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου ἱλαρὸν, τὸν χαροποιῶ.

Ἀφιλάσκημαι, Μ. ιλάσομαι. Ἐξιλεύω.

Ἀφιλαύτως, ἐπίρ. Χωρὶς φιλαυτίαν.

Ἀφιλεργέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν εἶμαι φιλεργός, δὲν ἀγαπῶ νὰ δουλεύω.

Ἀφιλεργία (ἡ), τὸ νὰ μὴ ἀγαπᾷ τις τὴν δουλειάν, νὰ μὴ ᾖνε φιλεργός.

Ἀφιλέταιροι (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τοὺς συντρόφους (τοὺς φίλους) του.

Ἀφιλέχθρως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ θέλῃ τις νὰ νάμῃ ἐχθρούς, χωρὶς ἐχθροπάθειαν.

Ἀφιλήδονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φιλήδονος.

Ἀφίλητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἀγαπητός.

Ἀφιλία (ἡ). ἔλλειψις φίλων ἢ φιλίας.

Ἀφιλίωτος (ὁ, ἡ), μὲ τὸν ὁπ. δὲν δύναται τις νὰ φιλιωθῇ, ἀδιάλλακτος.

Ἀφιλοδοξία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Ἀφιλόδοξος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τὴν δόξαν, μὴ φιλόδοξος.

Ἀφιλοδόξως, ἐπίρ. Χωρὶς φιλοδοξίαν.

Ἀφιλοεργέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.) ἀντὶ Ἀφιλεργέω.

Ἀφιλοθεάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τὰ θεάματα.

Ἀφιλοθεία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Ἀφιλόθεος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν θεὸν ἀσεβής.

Ἀφιλοκτίρμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φιλοκτίρμων, ἀνελεήμων.

Ἀφιλοκαλία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Ἀφιλόκαλος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸ καλὸν, μὴ ἔχων φιλοκαλίαν.

Ἀφιλοκομπέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἀγαπῶ νὰ κομπάζω (νὰ καυχῶμαι).

Ἀφιλοκομπία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Ἀφιλόκομπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν (συνηθίζων) νὰ κομπάζῃ.

Ἀφιλόλογος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τοὺς λόγους (τὴν παιδείαν, τὰς ἐπιστήμας), ἀμέτοχος φιλολογίας.

†Ἀφιλονείκητος καὶ

Ἀφιλόνεικος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τὰς φιλονεικίας.

Ἀφιλονείκως, ἐπίρ. Χωρὶς φιλονεικίαν.

Ἀφιλοξενέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν εἶμαι φιλόξενος.

Ἀφιλοπλουτία (ἡ), τὸ νὰ μὴ ἀγαπᾷ τις μὲ ὑπερβολὴν (νὰ καταφρονῇ) τὸν πλοῦτον, ἀφιλοχρηματία.

Ἀφιλοπόλεμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν πόλεμον, φιλήσυχος.

Ἀφιλόπονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φιλόπονος.

Ἄφιλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φίλον ἢ φίλες. 2) ὁ μὴ αἰσθανόμενος (μὴ ἐκτιμῶν) φιλίαν. 3) ὁ μὴ ἀρμοζων εἰς φίλον ἢ εἰς τὴν φιλίαν· ἐχθρικὸς δυσάρεστος ἀποτρόπαιος.

Ἀφιλοσόφητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φιλοσοφήσας, μὴ σπουδάσας τὴν φιλοσοφίαν, ἀπαίδευτος, (παρβλ. καὶ

Ἀφιλόσοφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φιλόσοφος, ἀνάξιος τοῦ ὀνόματος τούτου. » Οὐδὲν γάρ ἐστι τῶν καλουμένων φιλοσόφων ἀφιλοσοφώτερον.« Ἀθ.

Ἀφιλοστάχνως (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἀγαπῶν τὰ (μὴ ἔχων) στάχυα, ἄκαρπος.

Ἀφιλοστοργέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Ἀφιλόστοργος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φιλοστοργίαν, σκληρὸς, ἀπάνθρωπος.

Ἀφιλοτεκνία (ἡ), τὸ νὰ μὴ ἀγαπᾷ τις τὰ τέκνα του.

Ἀφιλοτιμία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις -

Ἀφιλότιμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τὴν τιμὴν (τὴν δόξαν) ἢ τὰς τιμάς· μὴ ἔχων (ἢ μὴ ἐμπνέων) αἰσθήματα φιλοτιμίας· γαμέρπης, ἀγενὴς· μιαροπρεπὴς· ἀφιλόκαλος.

Ἀφιλοτίμως, ἐπίρ. Χωρὶς φιλοτιμίαν.

Ἀφιλοχρηματία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Ἀφιλοχρήματος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τὰ χρήματα (τὸν πλοῦτον).

Ἄφιλως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἄφιλον (ἐχθρικὸν), ἐναντίον τῆς φιλίας.

Ἀφιματόω-ῶ. Μ, ώσω. Ἀφαιρῶ (Πείρνω, Ἐξγάλλω) τινος τὰ ἱμάτια, τὸν ξεγυμνόνω.

Ἄφιξις [ἀφικνέομαι]], εως (ἡ), Ἐ.γομὸς, φθασιμον. 2) ἀναχώρησις. » Εἰσελεύσεται μετὰ τὴν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς.« Γρφ. 3) Π. = Ἐκφοίτησις.

Ἀφιππάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀναχωρῶ(Φεύγω) ἢ Ἔρχομαι ἔφιππος.

Ἀφιππεία (ἡ). Ἄγυμνα τοῦ (ἀνεπιτηδειότης πρὸς τὸ) ἱππεύειν.

Ἀφιππεύω, Μ. εύσω, = Ἀφιππάζομαι.

Ἀφιππία (ἡ), = Ἀφιππεία, ᾖεκ τοῦ

Ἄφιππος (ὁ, ἡ), ὁ ἄπειρος ἱππικῆς, ὁ μὴ ἠξεύρων νὰ ἱππεύῃ. 2) ὁ μὴ ἔχων (ἐπαν ἢ στερηθεὶς τὸν ὁπ. εἶχε). 3) (τόπος) ἀνεπιτήδειος πρὸς ἱππασίαν.

†Ἀφιπποτοξότης, (σφαλμ.) ἀντὶ Ἀμφιποτοξότης.

Ἀφίπταμαι, Μ. πτήσομαι (ἀόρ. Ἀπέπτην καὶ μσ. Ἀπεπτάμην κτλ.). Φεύγω πετῶν.

Ἀφιστάνω (κατὰ τοὺς Ἀλεξανδρ.) ἀντὶ Ἀφίστημι, Μ. αποστήσω (ἀόρ. Ἀπέστησα, καὶ μσ. Ἀποστησάμην, καὶ β'. Ἀπέστην, πρκ. Ἀφέστηκα κτλ.). Βάλλω (Στήνω) τι μακράν τινος, χωρίζω, ἀπομακρύνω. » Οὐ χρὴ ἄγαν ἀφιστάνειν καὶ ἀπαρνεῖν τὰ ὀνόματα.« Δκ. »Ἀφιστάναι φρενῶν.« Σοφ. 2) Ἀποτρέπω, ἐμποδίζω, νθέλω να πολιτεύεσθαι αὐτὸν ἐπέρασε, « Ἀρτ. » Ἐκεῖνον γὰρ οὐδὲν ἐπέρασεν οὐδέποτε τῆς πρεσβείας.« Πλθ. 3) ἀποστῶ, κινῶ εἰς ἀποστασίαν. » Τοὺς ξυμμάχους ἀφιστάναι.« Θκ. » Ὅπως τὴν Ἰωνίαν ἀποστήσωσιν.« αὐτ. 4) Ἀναίρω, σημάνω, ἐατρεύω. »Λειχῆνας (»λέπρας, »Νομᾶς) ἀφίστησι.« Δεκρ. 5) (σπν.) Εἶμαι (Λείπω) μακράν, ἄπειμι. » Πολλῶν ἀφεστάντες.« Ὅμ. 6) (μσ.) εἶμαι ἢ στέκω μακράν τινος, ἀπέχω. ἀναχωρῶ· ἀποκρύνομαι, τραβιοῦμαι· ἀποφεύγω. » Τῶν τοιούτων ἐθῶν ἀφεστῶτες.« Δμ. » Τὸ ἀποστῆναι χαλεπὸν ἀεὶ φύσεως, ἣν ἔχει τις ἀεί.« Ἀρρ. » Τῆς ῥητορικῆς ἀφεστηκέναι.« Δκ. » Ἢ μὲν δικαίωσα ἀπέστη.« Ἡροδ. » Εἰς Ἰθώμην ἀπέστησαν.« Θκ. » Ἵνα τί, Κύριε, ἀφέστηκας μακρόθεν;« Γρφ. » Τὰ πλεῖστον ἀφεστηκότα.« Ἀρστ. » Τοῖς μακροτέρω ἀφεστηκόσιν.« αὐτ. »Ὡς γραμμὰς ἀποφαθείς ἴδοιμι κἀνάθησον.« Εὐρ. 7) (ἰατρ.) γίνομαι (μεταβάλλομαι εἰς) ἀπόζημα, ἢ Ἐξερθρεύομαι. »Συμβαίνει ἐν τοῖς κνήμαις ἀποστῆναι τὰς περόνας.« Ἱππιατρ. » Πυλλάκις ἡ περονὴ ἀποστᾶσα χωλὸν ἀπέδειξε τὸν ἵππον.« Ξεν. » Τέμνειν χρὴ τὸ ὧτως ἀφιστάμενον.« Γαλ. »Σάρκες ἀφιστάμεναι.« Δοκ. » Τὰ ἀφεστῶτα.« Γαλ., ἀντὶ Τὰ ἀποστήματα.

8 ἀποφατῶ, γίνομαι ἀπόφατος. »Ἀλλοιότεροι ἦν τῶν Μακεδόνων ἀφίστασθαι.« Σδ. (καὶ προθ.) » Ἴσν δὲ καὶ πρὸς πολεμίους αὐτὸν γνώσεσθε ἀφιστάμενον.« Ξεν. 9) πράσσω, τραβῶ χέρι, παύω. » Ἀφίστασθαι τῆς ἀρχῆς.« Πλάτ. » Ἀπέστη τοῦ διαναυμαχῆσαι.« Συν. 10) ζυγίζω, Ἀείρω ἢ δίδω μὲ τὸ ζύγι. »Τὸν ὑποδεξάμενον καὶ ἀποστησάμενον τὸν χαλκόν.« Δμ. » Χρεῖος ἀπωστήσωνται.« Ἰλ. Ν., ἀπωθήσουσιν, (ἄλλ. διορθ. Ἀποτίσωνται).

Ἄφῖχθαι, πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφικνέομαι.

Ἄφλαστον (τό), [ᾰ]. ἡ πρὸς τὰ ἄνω ἐξέ-

γνωστ κυρτὴ ἄκρα τῆς πρύμνης τῶν πλοίων, (πλγβλ. Λιχοστόλιον).
φλεσος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φλέβας.
ιφλέγματος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παθὼν (ἢ μὴ ὑποκείμενος εἰς) φλεγμονήν. 2) ὁ ἐμποδίζων (προλάττων ἀπὸ) αὐτήν. 3) ὁ μὴ ἔχων φλέγμα (κακοχυμίαν), ὑγιοῦς κράσεως.
Ἀφλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φλεχθεὶς ἢ μὴ φλεγόμενος. 2) (ἐπὶ φαγητ.) πῶν ὅτι τρώγεται χωρὶς νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ πῦρ (δηλ. ἀμαγείρευτον).
Ἀφλόγιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φλογισθεὶς ἢ μὴ φλογιζόμενος.
Ἄφλογος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φλόγα.
Ἄφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φλοιόν (φλοιθαν).
Ἄφλοισβος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ στερ., φλοῖσβος]. ὁ χωρὶς θόρυβον (βοήν) ἢ ἀφρόν, (ἴδε καὶ
Ἀφλοισμὸς (ὁ), Π. [ἀ ἐπιτ., φλοῖσβος]. ὁ κρᾶσις κύματος ἀφριζόντος, (συνεκδ.) ἄφρισμα, ἀφρός.
Ἄφλυαρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φλύαρος, μὴ ἀγαπῶν τὰς περιττολογίας.
Ἀφλυκταίνωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παθὼν (ἢ μὴ ὑποκείμενος εἰς) φλυκταίνας (ἐξανθήματα).
Ἀφνείομαι (χ. Μ.) ἡ
Ἀφνειόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Πλουτῶ, γίνομαι-
Ἀφνειὸς καὶ Ἀφνεὸς [ἄφενος], ά ἡ ὸς, ον, (τὰ πιρσθ. ἐνίοτε Ἀφνειέστατος), Π. ὁ ἔχων πολλὰ εἰσοδήματα, πλούσιος. «Ἀφνειὸς βιότοιο (μήλοισι, φρένας κτλ.)» Ὅμ., Ἡσ.
Ἀφνήμων, ονος (ὁ, ἡ), Ο. = Ἀφνειός.
Ἄφνος, εους-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Ἄφενος.
Ἄφνω [αἴφνα ἢ ἀφνῶς], ἐπίρ. Διὰ μιᾶς, ἐξαφνα, ἐξ ἀπροόπτου.
Ἀφόβητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ φοβούμενος, ἀπτόητος, ἄφοβος.
Ἀφοβία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις-
Ἄφοβος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φοβούμενος (μὴ αἰσθανόμενος καὶ 2) Π. ὁ μὴ ἐμπνέων) φόβον.
Ἀφοβόστλαγχνος (ὁ, ἡ), Π. Κωμ. ὁ ἔχων (σπλάγχνον) καρδίαν ἄφοβον.
Ἀφόβως, ἐπίρ. Χωρὶς φόβον.
Ἀφοδευμα (τὸ), = Ἀποπάτημα, περίττωμα τῆς κοιλίας, κόπρος.
Ἀφοδευτήριον (τὸ), = Ἀπόπατος, χρεία, ἀναγκαῖον, [ἐκ τοῦ
Ἀφοδεύω, Μ. εύσω. (κυρ.) Μακρύνομαι (Παραμερίζω) ἀπὸ τὴν ὁδόν, (ὅθεν συνεκδ.) = Ἀποπατῶ, [ἐκ τοῦ
Ἄφοδος (ἡ), ἀναχώρησις. 2) ἐπάνοδος, ἐπιστροφή, ἀπιθιδρόμησις. 3) (συνήθ.) κένωσις τῶν περιττωμάτων τῆς κοιλίας. 4) = Ἀφόδευμα. 5) = Ἀφοδευτήριον.
Ἀφοιδάντος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, φοιδαίνω]. ἀκαθάριστος, ἐναγής.
Ἀφοίνικτος (ὁ, ἡ), [ά, φοινίσσω]. ἀκονίνιστος.
Ἀφοίτητος (ὁ, ἡ). (ἐνεργ.) ὁ μὴ φοιτῶν (συχνάζων) εἴς τινα τόπον. 2) (πθ. τόπος) ὁπουδέν συχνάζει (ἢ ὅτι δὲν δύναται νὰ συχνάζῃ) κάνεις, ἄβατος.
Ἀφολκος (ὁ, ἡ), [ἀπό, ὁλκὴ ἢ ἕλκω]. ὁ μὴ τραύων (βαρύνων) εἰς τὸ ζύγι ὅσον πρέπει, ἐλαφρός, (Τουρκ.) ἐξίκικος.
Ἀφομαρείω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀποχωρίζομαί τινος, πάω τοῦ νὰ τὸν ἀκολουθῶ· ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀφαιμαρτέω.
Ἀφομοιος (ὁ, ἡ), -λ-όμοιος, ἡ 2) ὅμοιος, ξένος τοῦ
Ἀφομοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅμοιον (Τὸ παρομοιάζω) μὲ ἄλλο· μιμοῦμαι· συγχαίνω, παραβάλλω.
Ἀφομοίωμα (τὸ), τὸ καθ' ὁμοίωσιν ἄλλου γενόμενον· ἀπεικόνισμα· ἀντίτυπον ἀπαράλλακτον.
Ἀφομοίωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφομοιοῦν ἢ ἀφομοιοῦσθαι, παρομοίασμα· σύγκρισις.
Ἀφοπλίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ τινος τὰ ὅπλα, τὸν ἔθαρματόνω.
Ἀφ-ορέω-ῶ, Μ. ἀποφήσομαι (ἀόρ. Ἀπεῖδον κτλ.). Βλέπω μακρυθεν. 2) (συνήθ.) ῥίπτω (προσηλόνω) τὰ βλέμματά μου εἴς τι, ἀπενθλέπω. 2) (στν.) στρέφω τὰ βλέμματά μου ἀπό.
Ἀφόρβιον (τὸ), Π. (στν.) ἀντὶ Ἀφόβευμα.
Ἀφόρητος (ὁ, ἡ), (ἐπίρ.)-ήτως, [ά, φορέω]. Ἀνυπόφορτος. 2) (μτγν.) ἀφόριος, ἄφορετος.
Ἀφορία (ἡ). τὸ ἐναντίον τῆς εὐφορίας, ἀκαρπία.
Ἀφορίζω. Μ. ίσω. Χωρίζω τι ἀπὸ συνόρων· ξεχωρίζω· ἐξαιρῶ· βάλλω κατὰ μέρος· διορίζω, προσδιορίζω· στερῶ, ἀφαιρῶ. «Καὶ ἀφορεῖ τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων, « Γρφ. «Ἢ ἐκ πάντων ἢ ἐκ τινῶν ἀφωρισμένων, « Ἀρστ. «Ἀφωρισμένος εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ θεοῦ, « Γρφ. (καὶ μσ.) « Χώραν ὅτι πλείστην ἀφορίσασθαι καὶ διαλαβεῖν, « Ἰσκρ. « Τιμὰς νεωτέρων ἀφοριζόμενος, « Εὐρ. 2) βάλλω ὅρον (πέρας) εἴς τι, τὸ τελειόνω «Τὴν βίβλον ταύτην ἀφορίσωμεν, « Πλβ. (καὶ μσ.) «Ἀφορισάμενος δὲ τὸν λόγον,« Ἰσκρ. 3) δίδω τὸν ὁρισμόν τινος πράγματος, τὸ προσδιορίζω· τὸ περιγράφω. « Ἱπποκράτης, ἀφορίζων τὴν ἔνδειαν, ζῇ ὑγείας εἶναι μητέρα, « Συν. (καὶ μσ.) « Οὔτε τὴν ἀξίαν ἑκάστου ἀκριβῶς ἀφωρίσατο,« Γαλ. (καὶ πθ.) « Ὅστις ἀφώρισται ἡ τύχη,« Πρ. 4) ἐξορίζω, (ὀθ: μεταφορ.) ἐξωκκλησιάζω, (χυδ.) ἀφορνῶ. « Καὶ μ' ἄπο γῆς ὥρισεν Ἰλιάδος, « Εὐρ. 5) (Νμ.) βάλλω κτῆμα εἰς ὑποθήκην ἢ ἐνέχυρον (ἴδε Ὅρος). « Ἴστε γὰρ ὅσοις ἀφώρισται ἡ οὐσία αὐτοῦ, « Δμ.
Ἀφόρισμα (τὸ). τὸ ἀφωρισμένον (ξεχωρισμένον, προσδιορισμένον κτλ.) πρᾶγμα.
Ἀφορισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφορίζειν, χώρισμα ἀπὸ συνόρων, ἐξαίρεσις· προσδιορισμός (συνήθ. ὁρισμὸς σύντομος· γνώμη περιεκτικὴ τῶν κυριωτέρων τῆς ἐννοίας· (ἐκκλησ.) ἐξωκκλησιασμός.
Ἀφοριστικὰς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος (ἢ χρησιμεύων πρὸς τὸ) ἀφορίζειν (προσδιορίζειν κτλ.). 2) ὁ ἐκτεθειμένος-
Ἀφοριστικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἀφορισμοῦ, (δηλ.) συνεκτικῶς καὶ περιληπτικῶς.
Ἀφορμάω-ῶ ᾷ (Π.) -ῶμαι, Μ. ήσω,-ωμαι. Ὁρμῶ (Κινῶ) ἀπό τινος μέρους· ἀναχωρῶ, ἀπομακρύνομαι. «Ἀφορμήσας ἐκ τῆς Νεμέας, « Ξεν. (καὶ χ. προθ.) « Τῆς δ' ἀφορμῶσι χθονός, « Εὐρ. (καὶ μσ. Π.) « Ὑπὸ τοῦ ναῦαν ἀφορμηθεῖσαν, « Ἰλ. Β. «Ἀφορμηθέντα νέεσθαι, « Ἀπλν.
Ἀφορμέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (Ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν ὅρμον (λιμένα). ἐκπλέω.
Ἀφορμή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφορμᾶν, ἀφόρμησις, ἀπομάκρυνσις (ὅθεν Φλοφορ.) τὸ ἐναντίον τῆς ὁρμῆς (τῆς κλίσεως), ἀποστροφή, ἀντιπάθεια. 2) (συνήθ.) τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁπ. ὁρμᾷ (κινεῖται) τις δι' ὁποιανδήποτε (κυρ. ὅμως διὰ πολεμικὴν) ἐπιχείρησιν, ὁρμητήριον, (ὅθεν τρπ.) ἡ αἰτία (τὸ μέσον, ἡ ὕλη) ὁποιασδήποτε πράξεως· τὰ (Ἰταλ.) καπιτάλι, ὁ (Γαυρ.) σερμαγές. (κατ' ἔκτ. εἰς τὸ πλθ.) ἡ περιουσία, τὰ πρὸς τὸ ζῆν μέσα, (καιν.) ὁ τρόπος, ἡ κατάστασις· (ἐν γέν.) πρόφασις· λαθὴ· εὐκαιρία.
Ἀφορμίζω-ῶ [ἀφορμάω], Μ. άσω. Ἐπιθυμῶ (Θέλω) νὰ ἀναχωρήσω.
Ἀφόρμιγκτος (ὁ, ἡ), Π. (ὕμνος) ὁ μὴ συναδευόμενος μὲ τὸν ἦχον τῆς φόρμιγγος.
Ἀφορμίζω, Μ. ίσω. = Ἀφορμέω.
Ἀφόρμικτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀφόρμιγκτος.
Ἄφορμος (ὁ, ἡ), Π. (μέ γεν.) ὁ ἀφορμήσας (ἀναχωρήσας) ἀπό.
Ἀφορολόγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πληρόνων φόρον, μὴ φορολογούμενος, ἀσύδοτος.
Ἄφορος (ὁ, ἡ). ἄκαρπος, (τρπ.) ἄγονος 2) ἐλεύθερος φόρου, ἀτελής, (Στρβ. Γ', ά.).
Ἄφορτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φόρτωμα, ἀφόρτωτος.
Ἀφόρτως, ἐπίρ. Χωρὶς φόρτωμα, χωρὶς βάρος, ἀνεπαχθῶς.
Ἀφόρυκτος (ὁ, ἡ), Π. [ά, φορύσσω]. ἀμόλυντος.
Ἀφοσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφιερόνω· καθιερόνω, καθαρίζω θρησκευτικῶς. ||. (συνήθ. μσ.) ἐκτελῶ θρησκευτικόν τι καθῆκον (κυρ. ὑπὲρ νεκροῦ), ἐξιλεάνω διὰ τελετῶν (κτλ.) τὸν θεὸν ἢ τοὺς ἀποθανόντας, (ἐν γέν.) κάμνω (ἐκπληρῶ ἢ δείχνω ὅτι ἐκπληρῶ) τὰ χρέη μου, (καιν.) δίδω τὸ ξένον δίκαιον (ὅσιον), (ἐπμ.) ἀναπαύω ὅπως δήποτε τὴν συνείδησίν μου· (ἐν γέν.) ξεφορτόνομαι ἀπὸ ὁπεῖον δήποτε (ἠθικὸν) βάρος· ἀποποιοῦμαι, ἀποστρέφομαι, ἀποφεύγω τι ὡς ἐναγές, (παρβλ. Ἀποδιακομποῦμαι καὶ Ἀποτροπιάζομαι). προσφέρω ὡς ἀπαρχὴν μέρος (μάλιστα τῶν τριχῶν) τοῦ ἱερείου, (ἐπμ. καὶ συχν. μεταφορ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μετὰ τοῦ Ὅσον, Ὥσπερ κτλ.) κάμνω τι κατὰ χρέος (ἐπμ.) ὄχι κατὰ συνείδησιν ἀλλὰ διὰ τὸν τύπον (διὰ τὴν συνήθειαν, διὰ τὸ εὔσχημον).
Ἀφοσίωμα (τὸ). μέσον πρὸς ἀφοσίωσιν. ἀφιέρωμα.
Ἀφοσίωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφοσιῶν ἢ ἀφοσιοῦσθαι., ἐκπλήρωσις χρέους (κυρ. θρησκευτικοῦ ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὄχι κατὰ συνείδησιν), (ἐπμ.) « Ἀφοσιώσεως ἕνεκα, ἢ « Πρὸς ἀφοσίωσιν, = « Ὁσίας χάριν, διὰ τὸν τύπον, (καιν.) διὰ τὰ μάτια.
Ἀφοῦ, ἀντὶ (τοῦ ἀχρ.) Ἄφεσο, (δ' ἐν. πρτ. τοῦ) μσ. ἀορ. δ'. τῆς πρς. τοῦ Ἀφίημι.
Ἀφοῦντα, Π. ἀντὶ Ἀφῶντα, μτχ. τοῦ Ἀφάω.
Ἀφραδέω, Μ. ήσω, Π. πράττω (φέρομαι)-
Ἀφραδέως, ἐπίρ. Π. ἀφρόνως, ἀνοήτως, [ἐκ τοῦ
Ἀφραδὴς [ἀ, φράζομαι], ές (ὁ, ἡ), Π. ἀνόητος, ἀκατόρθωτος, (ὅθεν

Ἀφραδία (ἡ), Π. ἀνοησία, μωρία. 2) (μὲ γεν.) ἄγνοια, ἀπειρία.
Ἀφραδμόνως, ἐπίρ. Π. = Ἀφραδέως.
Ἀφράδμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀφραδής.
Ἀφραίνω (χ. Μ.), Π. = Ἀφραδέω, παραφρονῶ.
Ἄφρακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φραγμὸν (περιτείχισμα), (ἐπιμ.) ἀφύλακτος, (μτφορ.) ἀπροφύλακτος· ἀπροστάτευτος, ἔρημος. » Φίλων—, « Σοφ.
Ἀφραπμόνως, ἐπίρ. Π. = Ἀφραδμόνως, [ἐκ τοῦ
Ἀφράσμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀφράδμων.
Ἄφραστος (ὁ, ἡ), [ἀ, φράζω]. = Ἄρρητος, ἀνέκφραστος. 2) Π. ἀπαρατήρητος, ἀφανής, σκοτεινός, ἄδηλος· κρυφός, παράμερος· » Ἄφραστος γένετ' ὦκα βοῶν στίβος, « Ἀπλλν. » Εἰς τὸ ἀφραστότατον χωρίον, « Ἡρ. 3) αἰσχρός, μιαρὸς, ἀπατρόπαιος. » Φάτις—, « Σοφ. 4) ἀπρόσκτος, ἀπροσδόκητος. » Ἔκποθεν ἀφράστοιο, « Ἀπλλν., ἐξ ἀπροόπτου. 5) ἀστόχαστος, ἀνόητος, ἀπροβούλευτος. » Ἄφραστα γελόωσι, « Νίκ.
Ἀφραστύς, ύος (ἡ), Π. = Ἀφραδία.
Ἀφράστως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἄφραστον (ἀνέκφραστον). 2) Π. ἀπροσδοκήτως. 3) ἀνοήτως.
Ἀφρεύω, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀφρίζω.
Ἀφρηλόγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀφρολόγος.
Ἀφρηστὴς, ου (ὁ), Π. ὁ πριξενῶν ἀφρὸν περὶ ἑαυτόν. » Δελφὶν—, « Ἐπγρ.
Ἀφρήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ ἀνήκων εἰς καμμίαν) φρήτραν (συγγένειαν ἢ ἀδελφότητα), ἀκοινώνητος.
Ἀφριάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ἀφρίζω.
Ἀφρίζω, Μ. ίσω. Κάμνω ἀφρόν.
Ἀφρικτί, ἐπίρ. Χωρὶς φρίκην.
Ἀφρόεις, εσσα, εν, Π. ἀφρισμένος, γεμάτος ἀφρόν.
Ἀφρισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφρίζειν, ἄφρισμα.
Ἀφρῖτις [ἀφρὸς], ιδος (ἡ). εἶδος μικρᾶς (ἢ τὰ νεογνὰ, ὁ γάνος τῆς) ἀρύας, ὀψάρ. (Τουρκ.) τσαμπαΐκια.
Ἀφρόγαλα (τὸ). ὁ ἀφρὸς τοῦ γάλακτος, τὰ (Τουρκ.) καϊμάκι.
Ἀφρογένεια (ἡ), Π. (ἐπίθετ.) ἡ Ἀφροδ., [ἐκ τοῦ
Ἀφρογενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ ἀφροῦ.
Ἀφροδισιάζω, Μ. άσω. (χυρ.) Ἐρωτάζω ἢ Ἀπολαμβάνω τὰ ἀφροδίσια.
Ἀφροδισιακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἀφροδίσια.
Ἀφροδισιὰς, άδος (ἡ). εἶδ. φυτ. διεγερτικοῦ πρὸς ἀφροδισιασμὸν, (ἴσ.) ἡ Ἄκορος.
Ἀφροδισιασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφροδισιάζειν.
Ἀφροδισιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀφροδισιάζων.
Ἀφροδισιαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιρρεπὴς (ἕξεως) πρὸς τὰ ἀφροδίσια.
Ἀφροδίσιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἀφροδ. ||. (ὡς ὐσ.) Ἀφροδίσιον (τὸ), ὁ ναὸς καὶ » Ἀφροδίσια (τὰ) ἡ ἑορτὴ ἢ ἡ ἡδονὴ τῆς Ἀφροδ.
Ἀφροδίτη (ἡ). ἡ γνωστὴ θεὰ (ἢ ἡ ἡδονὴ) τοῦ ἔρωτος. 2) (ἐν γέν.) κάλλος· χάρις, θέλγητρον.
Ἀφρόκαμος (ὁ, ἡ), Π. (γεν.) ὁ ἀπὸ τὸν ἀέρα τὴν κόμην εἰνὸς (κολυμβητοῦ) ἀφρὸν στάζων.
Ἀφρόλιτρον (τὸ), Ἑτ. ἀντὶ Ἀφρόνιτρον.
Ἀφρολόγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συλλέγων (παίρνων) τὸν ἀφρόν.
†Ἀφρόνεσις, εως (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀφρόνησις, [ὡς ἐκ τοῦ
Ἀφρονεύω, Μ. εύσω, = τῷ
Ἀφρονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀφραίνω, εἶμαι ἄφρων, παραφρονῶ, (ἐθεν
Ἀφρόνησις, εως (ἡ), = Ἀφροσύνη, ἀνοησία.
Ἀφρόνιτρον (τὸ), εἶδος ὀρυκτοῦ ἢ ἄλκαλι, (κυρ.) ὁ ἀφρὸς (ἄλλο παρὰ τὸ ἄνθος) τοῦ νίτρου.
Ἄφρονις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς φρονητίδων, ἀμέριμνος, (κοιν.) ἀξέννοιαστος.
Ἀφροντιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω φροντίδας, εἶμαι ἄφροντις, ἀδιαφορῶ.
Ἀφροντιστί, ἐπίρ. = Ἀφροντίστως.
Ἀφρόντιστος (ὁ, ἡ), = Ἄφροντις, ἀσυλλόγιστος, ἀνόητος. 2) σκληρὸς, ἀπάνθρωπος. 3) (πθ.) παρημελημένος.
Ἀφροντίστως, ἐπίρ. Χωρὶς κἀμμίαν φροντίδα· μὲ ἀδιαφορίαν· ἐν παρέργῳ.
Ἄφρονως, ἐπίρ. Χωρὶς φρόνησιν, ἀνοήτως.
Ἀφρὸς (ὁ), [ἀφύω]. ὁ ἀφρός. 2) = Ἀφρῖτις (ἀφρίς).
Ἀφροσέληνος (ὁ), ἀλλ. Σεληνίτης (λίθος).
Ἀφροσκάφιδον (τὸ). εἶδος σκόρδου ἄστρου καὶ μεγάλου (κοιν.) Ἀφρόπρασου.
Ἀφροσύνη (ἡ). ἔλλειψις φρενῶν, ἀνοησία. 2) συγχ. τῷ Ἀδροσύνη.
Ἀφρουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=
Ἀφρούρητος καὶ
Ἄφρουρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ ὑποχρεούμενος νὰ ἔχῃ, ἢ νὰ ὑπάγῃ πρὸς) φρουράν, μὴ φρουρούμενος, ἀφύλακτος.
†Ἀφροφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ἀφρόεις, τρυφερὸς, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀδροφυής.
Ἀφρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς (ἢ πθ. Κάμνω, Ἐβγάλλω) ἀφρόν.
Ἄφρυκτος (ὁ, ἡ), [ἀ, φρύγω]. ἀκαψάλιζος, (Τουρκ.) ἀκαβούρδιστος.
Ἀφρὼ, οῦς (ἡ), Π. ἡ Ἀφροδ.
Ἀφρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος) ἀφρὸν, ἀφρίζων ἢ ἀφράτος.
Ἄφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φρένας, ἀνόητος, μωρός.
Ἀφυβρίζω, Μ. ίσω. Πεύω τοῦ νὰ ὑβρίζω (νὰ εἶμαι αὐθάδης), ξεθυμαίνω· καταπραΰνομαι.
Ἀφυγιάζω, Μ. άσω. Φέρω τινὰ εἰς τὴν πρώτην του ὑγείαν, τὸν ἰατρεύω.
Ἀφυγασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφυγιάζειν.
Ἀφυγραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὑγρὸν, νοτίζω. ἀπαπλύνω.
Ἀφύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀφύη.
Ἀφυδραίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Ἀφυγραίνω.
Ἀφύη (ἡ), (ἡ γεν. πλθ. Ἀφύων), [ἀ, φύω· διότι ὑπετίθετο γεννωμένη ἀπὸ τὸν ἀφρὸν ἢ τὸν βοῦρκον τῆς θαλ.]. εἶδ. μικρ. ὀψαρ. (Μαρίδα), (παρβλ. Ἀφρῖτις).
Ἄφυλος, έος (ὁ, ἡ) (μὲ ἀπ. προθετ.) ὁ μὴ ἔχων εὐφυΐαν (ἐπιτηδειότητα φυσικὴν, διάθεσιν) πρὸς, ἀνίκανος, ἀνεπιτήδειος· (σπν.) ἀνοίκειος, ἀνάρμοστος· (ἐν γέν.) εὐήθης.
Ἀφυΐα (ἡ), ἀνεπαρκότης φυσικὴ,
Ἀφυΐδιον (τὸ), = (ἡ διαθ. ἀντὶ) Ἀφύδιον.
Ἄφυκος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς φῦκος, ἀφυκιασίδωτος.
Ἄφυκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = ὐκτος, = Ἀφευκτος, ἀλάνθαστος. » Ἐν ἀφύκτῳ ἔχομαι, « Λκ., εὑρίσκομαι πιασμένος εἰς τρόπον ὥστε δὲν δύναμαι νὰ φύγω.
Ἀφυλακτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Δὲν προσέχω, δὲν προφυλάττομαι ἀπὸ, εἶμαι =
Ἀφύλακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δὲν ἔνεκεν τίς νὰ φυλάξῃ, ἢ 2) ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ φυλαχθῇ, ἄφευκτος. 3) ὁ μὴ φυλαττόμενος, ἀφρούρητος, ἀνεπιτήρητος, ἢ μὴ προφυλάττων ἑαυτόν, ἀπρόσεκτος.
Ἀφυλάκτως, ἐπίρ. Χωρὶς φύλαξιν (προφύλαξιν), ἀπροσέκτως.
Ἀφυλαξία (ἡ). ἔλλειψις ἐπιτηρήσεως ἢ προφυλάξεως, ἀπροσεξία.
Ἀφυλίζω, Μ. ίσω. Καθαρίζω τι ἀπὸ τὴν ὕλην, λαγαρίζω.
Ἀφύλισμα (τὸ), ἀποχράγγισμα, κατακά=.
Ἄφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (γυμνὸς ἀπὸ) φύλλα (καὶ συνηθ.) δένδρα, ξηρός.
Ἀφύλλωτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄφυλλος.
Ἀφύσιμος (ὁ, ἡ), Π. Ἄφυκτος, ἀλάνθαστος ἢ 2) δαφιλὴς, ἄρθονος, [ἐκ τοῦ
†Ἀφυσις, εως (ἡ), = Ἄφυσμὸς.
Ἀφυσκίζω, Μ. ίσω. Σηκόνω τινὰ ἀπὸ τὸν ὕπνον, τὸν ἐξυπνῶ.
Ἄφυπνος (ὁ, ἡ). ἔξυπνος.
Ἀφυπνόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποκοιμοῦμαι, παίζω ἕνα ὕπνον, ἢ 2) σηκόνομαι ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἐξυπνῶ.
Ἄφυρτος (ὁ, ἡ), [ἀ, φύρω]. ἀζύμωτος, ἄμικτος.
Ἄφυρτως, ἐπίρ. Ὄχι ἀνω-κάτω, χωρὶς σύγχυσιν, ἐν τάξει.
Ἀφυσγετὸς (ὁ), Π. [ἀφύσσω]. ἡ λάσπη ἢ ἄλλαι ἀκαθαρσίαι τὰς ὁποίας καταβάζει τὸ θολωμένον ποτάμι. 2) (ἐπιθετ. σπν. ἢ ἀμφ.)=Ἀφύξιμος, ἄφυκτος. » Γόρψω—, « Νίκ.
Ἀφύσητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πεφυσημένος, ἀφούσκωτος.
Ἀφύσικας (ὁ, ἡ), (ἀδκμ.) ἀντὶ Ἀφυής
Ἀφυσιολάγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διδαχθεὶς (μὴ γνωρίζων, ἢ μὴ συμφωνῶν μὲ) τὴν φυσιολογίαν.
Ἀφυσμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφύσσειν, ἀντλησις.
Ἄφυσσος (ὁ, ἡ), (ἰατρ.) ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ πριξενῶν ἢ διαλύων τὴν) φύσαν (Ἰταλ. τὰ ὁλάτα).
Ἀφύσσω, Μ. ύξω (ἀόρ. Ἤφυσα, πθ. πρκ. Ἤφυσμαι, ἀόρ. πθ. Ἠφύσθην ἢ τὸ θετ. Ἀφυστέον), Π. [ἐπὸ ὦω; ἢ αὔω-ψαύω]. = Ἀρύομαι, Ἀντλῶ, τραβῶ (κοιν. πιάνω) χρασὶ κτλ. ἀπὸ τὸ βαγένι. 2) = Ἀντλῶ, χύνω, ἀδειάζω. » Ἕλκος ἀφύσσων σιδάλεον, « Ὁκπ., σχίζων (ἐπιμ.) ἀδειάζων τὴν ἐμπεριεχομένην ὕλην. (παρβλ. Διαφύσσω). 3) (συνηθ.) ἐκσωρεύω. » Πλοῦτον ἀφύξειν, « Ἰλ. Α. (ἢ μσν.) » φύλλα ἠφυσάμην, « Ὀδ. Η.
Ἀφυστερέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ
Ἀφυστερίζω, Μ. ίσω, = Καθυστερῶ. Ἀπολείπομαι, μένω ὀπίσω, ἔρχομαι ὑστέρων (ἀπὸ τὸν πρέποντα καιρὸν), (ἐπιμ.) ἀποτυγχάνω.

Ἀφύτευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φυτευμένος, (συνών.) ἐπιπόλαιος. • Χῶρος ἀφύτ ὑ—, • Ξεν.

Ἀφύω, Μ. ύσω, = Ἀφύσσω.

Ἀφύω, Μ. ώσω, Ἰων. τὸ νομαι λευκὸς, ἀσπρίζω.

Ἀφυώδης [ἰφύω], ους (ὁ, ἡ). Ἰων. Ἀσπρειδερός, χλωμός. 2) ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἀφύης.

Ἄφυως, ἐπίρ. Χωρὶς φυσικὴν ἐπιτηδειότητα· ἀναρμόστως· μὲ τρόπον ἀφυῆ· κακῶς. • Κύρα κεκραμένη —, • Πλ., μὴ εὔκρατος.

Ἀφῶ, ᾷς, ᾷ, ῶμεν κτλ., ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀφίημι.

Ἀφώνητος (ὁ, ἡ), = Ἄῤῥητος, Ἀνέκφραστος. 2) = Ἄφωνος.

Ἀφωνία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις ἄφωνος ἡ (λέξις τις) ἀνεκφώνητος. • Διὰ δὲ ἀφωνίαν τοῦ Σέξτης Ξέστης λέγεται κατὰ μετάθεσιν στοιχείου, • Ἐτυμολ.

Ἀφωνίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ἄφωνον.

Ἄφωνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ξεχωρὶς τὴν) φωνὴν, ἄλαλος· σιωπηλός. 2) ὁ μὴ ἀποτελῶν φωνὴν (ἠχον). • Γράμματα —, • Γραμτ.

Ἀφώνως, ἐπίῤ. Χωρὶς φωνὴν (ὁμιλίαν), μὲ σιωπήν.

Ἀφώρατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φωραθεὶς (π.χ. αἰθεὶς ἐπ' αὐτοφώρῳ) ἢ μὴ δυνάμενος φωραθῆναι, ἀνεξέλεγκτος.

Ἀφωρισμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Διακεκριμένως, ξεχωριστά.

Ἀφώτιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φωτισθεὶς ἢ μὴ φωτιζόμενος, σκοτεινός, ἀκατάμαθος. (Ἐκκλησ.) ἀβάπτιστος, ἀκατήχητος.

Ἀχαία (ἡ), [ἄχος ἢ ἦχος], (ἐπιθετ.) ἡ Δήμητρα

Ἀχαϊνία καὶ Ἀχαΐνη (ἡ), θηλ. τοῦ

Ἀχαΐνης, ου (ὁ), Π. [κακῆ]. ελαφος μέγας ἢ ἐντελὴς τὴν ἡλικίαν (ἀλλ. Στρεβίνης καὶ Ὑποσκλίας διὰ τὸ σχῆμα τῶν κεράτων του). 2) ἄρτος ἡ ζυμαρικὸν μέγα εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος Ἀχαΐας.

Ἀχάλαζος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐκτεθειμένος εἰς τὴν χάλαζαν.

Ἀχάλινος καὶ

Ἀχαλίνωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ κοπτούμενος ἀπὸ) χαλινὸν, ἀκράτητος, ἀκατασάμαστος.

Ἀχάλκεος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀχάλκινος.

Ἀχάλκευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δουλευμένος ὑπὸ χαλκέως.

Ἀχαλκέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω οὔτε λεπτόν, εἶμαι =

Ἀχαλκής, ές καὶ

Ἄχαλκος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χαλκὸν (χάλκωμα ἢ σίδηρον, [καὶ συνεκδ.] ὅπλα ἢ χρήματα) πτωχὸς, ἀνάργυρος ἢ ἄοπλος, μὲ γεν.) γυμνὸς, ἐστερημένος. • Ἀσπίδων —, • Σοφ.

Ἀχάλκωτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ σκεπασμένος (Τουρκ. καπλαδισμένος) μὲ χάλκωμα.

Ἀχάνεια (ἡ), ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀχανοῦς, ἐκτασις, βάθος ἀπέραντον.

Ἀχάνη (ἡ). κεφ. μεγάλου. 2) εἶδ. μέτρου (Περσ. καὶ Βοιωτ.) χωρούν 45 μεδίμνους.

Ἀχανὴς [ἀ στερ., χαίνω], ές (ὁ, ἡ) ὁ μὴ χαίνων (χάσκων, ἀνοίγων τὸ στόμα), βαθὺς, ἄλαλος· κλεισμένος, στενόπορος, (ἐξ ἐκ τοῦ ἐναντ. 2) [ἀ, ἐπιτ.] ὁ κατὰ πολλὰ χαίνων (ἀνοικτὸς), ἐκτεταμένος, βαθύτατος, ἄπειρος. • Μέγα ᾖ ἀχανὲς στράτευμα, • Πλ.

Ἀχάρακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κεχαραγμένος (σκαλισμένος, τυπωμένος, μεμορφωμένος), ἀδιαμόρφωτος· ἀσημείωτος, ἄγνωστος. • Ἀστὴρ—, • Κόν.

Ἀχαράκωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ ὠχυρωμένος μὲ) χαρακώματα, ἄφρακτος.

Ἀχαρὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐστερημένος χαρᾶς, λυπηρὸς, σκυθρωπός.

†Ἀχαριάτης (ἡ), (σπν. καὶ ἀδημ.) τὸ νὰ ἦνέ τις •

Ἄχαρις, ιτος (ὁ, ἡ), (τὸ συγκρ. Ἀχαριστέρ. εἰ. ὁ μὴ ἔχων χάριν, ἄνοστος, χωρὶς ἡδονὴν, χωρὶς θέλγητρα, δυσάρεστος· λυπηρὸς. • Μηδὲν ἀχαριτίσεσθαι ἐκβαίνοντος • Ἀῤῥ. 2) (σπν.) = Ἀχάριτος.

Ἀχαριτόω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν κάμνω ἢ δὲν γνωρίζω χάριν, εἶμαι ἀχάριτος. ‖. (πθ.) ἀναμεδίμαι μὲ ἀχαριστίαν. • Ἀριστῆς ἀχαριτωμένης, θεὸς οὐ παραμελεῖ, • Πλ.

Ἀχαριστία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις •

Ἀχάριτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κάμνων ἢ μὴ γνωρίζων χάριν. 2) = Ἄχαρις. 3) ὁ μὴ ἀπολαβὼν χάριν (μὴ ἀνταμειφθείς), ἀνεκτίμητος.

Ἀχαριστέω-ῶ, Μ. ήσω, Δὲν κάμνω ἢ δὲν γνωρίζω χάριν, εἶμαι ἀχάριστος. ‖. (πθ.) ἀναμένομαι μὲ ἀχαριστίαν. • Ἀριστῆς ἀχαριστουμένης, θεὸς οὐ παραμελεῖ, • Πλ.

Ἀχαριστία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις •

Ἀχάριστος (ὁ, ἡ). ὁμὴ κάμνων ἢ μὴ γνωρίζων χάριν. 2) = Ἄχαρις. 3) ὁ μὴ ἀπολαβὼν χάριν (μὴ ἀνταμειφθείς), ἀνεκτίμητος.

Ἀχαριστίας, ἐπίῤ. Μὲ ἀχαριστίαν, ἀπροθύμως, χωρὶς εὐχαριστησιν.

Ἀχάριτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄχαρις ἢ Ἀχάριστος.

Ἀχαρνεύς, ῆ καὶ Ἀτς.

Ἀχαρνὼς, ῶ (ὁ), [ῐ]. εἶδ. ἰχθύος (ἀπὸ τὸ γένος τοῦ λάβρακος) ὁ ὄλλ. Ἀκαρνὰν ἢ Ἀκάρνη.

Ἀχάτης, ου (ὁ, εἶδ. πολυτ. λίθου.

Ἄχει, Π. δωτ. ἐν. τοῦ Ἄχος.

Ἄχει, Δ. ἀντὶ Ἔχει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. ᾖ

Ἀχεῖ, Δ. ἀντὶ Ἠχεῖ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνεστ. τῆς ὑῤῥ. τοῦ Ἠχέω.

Ἀχειλος (ὁ, ἡ). ὁμὴ ἔχων χείλη (ἄκρας).

Ἀχείμαντος καὶ

Ἀχείματος καὶ Π. Ἀχείματος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χειμαζόμενος (μὴ ὑποκείμενος εἰς ψύχος ἢ ἀνεμοζάλην), ἀτάραχος.

Ἀχείμερος, Π. καὶ

Ἀχείμων, ονος (ὁ, ἡ). = Ἀχείματος.

Ἄχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χεῖρας, (χυδ.) κατακοχέρης, (τρπ.) ἀνεπιτήδειος.

Ἀχειραγώγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χειραγωγηθεὶς ἢ μὴ χειραγωγούμενος, ἀνημέρωτος, ἄγριος.

Ἀχειρέας (οἱ), πλθ. τοῦ

†Ἀχειρὶς, ίδος (ὁ, ἡ), = Ἄχειρ.

Ἀχειρία (ἡ), ἔλλειψις χειρῶν, (συνεκδ.) ἀνεπιτηδειότης.

Ἀχειρίβωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χειρίδας (μανίκια).

†Ἀχειρομίαντος (ὁ, ἡ). (τλγ.) ἐμόλυντος ἀπὸ χειροπιάσματα.

‖Ἀχειρόπλαστος (ὁ, ἡ), = Ἀχειροποίητος.

‖Ἀχειρόπλοκος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πλεγμένος ᾖ

Ἀχειροποίητος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίῤ. -ήτως) ὁ μὴ κατασκευασμένος ἀπὸ χέρια ἀνθρώπου.

Ἀχείρωτος (ὁ, ἡ), = Ἄχειρ.

Ἀχειροτέυκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀχειροποίητος.

Ἀχειρότμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κοπεὶς ὑπὸ χειρὸς ἀνθρώπου.

Ἀχειροτόνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐκλεγθεὶς διὰ τῆς ἐκτασ.ως [καὶ ἐκκλησ. μὴ ἱερωθεὶς διὰ τῆς ἐπιθέσεως] τῶν χειρῶν.

Ἀχείρωτος (ὁ, ἡ), [ἀ χειρόω]. ἀκυρίευτος, ἀνυπόταχτος, ἀκαταμάχητος. 2) Π. ἀνέγγιχτος, ἱερός.

Ἀχελωΐος, α, ον, = ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἀχελῶον [καὶ Π. ἐν γέν. εἰς κάθε ποτάμ., παρυδάτιος, παραποτάμιος. ‖. (οὐσ.) Π. ἀντὶ Ἀχελῶος.

Ἀχελωΐς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀχελωΐος. • Πόλεις ἀχελωΐδες, • Αἰσχ., αἱ παραθαλάσσιοι, παραποτάμιοι, [παρβλ. Ἀχερωΐς].

Ἀχελῶος (ὁ), [ᾰχ, λέξ. ἄχρ. σημ. ὕδωρ, ὅθεν τὸ Λατ. aqua], ὁ γνωρὸς ποτ. τῆς Αἰτωλ. καὶ διαφόρων ἄλλων τόπων.

2) Π. (ἐν γέν.) ποταμὸς, (συνεκδ.) ποτάμιον ὕδωρ.

Ἀχερδὰς (ἡ ᾰ σπν. ὁ), [συγγ. τῷ Ἀχράς] εἶδ. ἀγκαθωτοῦ χαμοδένδρου [μὲ τὸ ὁπ. ἔκαμναν φράκτας], (πιθαν.) ἢ ἀγριαπιδιὰ, (κοιν.) γκορτζιά.

Ἀχερόντει(τι)ος, ου (ὁ, ἡ), = Ἀχερούσιος.

Ἀχερουσιὰς, άδος (ἡ), θηλ. τοῦ

Ἀχερούσιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν [ποτ.) Ἀχεροντα [καὶ κατὰ μετωνυμ.) εἰς τὸν Ἅδην.

Ἀχερωΐς, ίδος (ἡ), Π. = Ἀχελωΐς, παρακοτάμιος, (ὕδ. ‖. ιδος.) ὑδρ. ἡ λεύκη, [ἐκ τῆ

Ἀχέρων [ῐ ὁπ Ἀχελῶος], οντος (ὁ), ποταμὸς τῆς Ἠπείρου κτλ. (μυθολογούμενος ὅτι τρέχει εἰς τὸν Ἅδην), (ἀθ.) Ω. ὁ Ἅδης.

Ἀχέτα, ας (ὁ), Δ. ἰολ. καὶ

Ἀχέτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἠχέτης, ὁ κάμνων ἦχον, (ἐπιθ. τοῦ τέττιγος ᾖ τοῦ καλάμου).

Ἀχεύσιν, Δ. ἀντὶ Ἠχοῦσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἠχέω.

Ἀχεύω [ἄχος], Μ. εύσω. Π. λυπούμαι ᾖ

Ἀχεων, ουσα, ον, Ω. μτχ. τοῦ (ἀχρ.) Ἀχέω, λυπούμενος.

Ἀχήλωτος (ὁ, ἡ). χωρὶς χηλὴν (σχισμάδου) εἰς τὰ ὀπίσια.

†Ἀχὴν, ῆνος ἡ ἕνος (ὁ), [ᾰ, ἔχω]. ἀντήμων, πτωχὸς, [ὅθεν

Ἀχηνία (ἡ), Π. ἔλλειψις, ἀνέχεια, ἔνδεια, πενία.

Ἀχθεινὰς [ᾰχθος], ή, ὰν (ᾰ ἐπίῤ. -εινῶς. Βαρεῖος· ὀχληρὸς· λυπηρὸς, δυσάρεστος.

Ἀχθηδὼν, ονος (ἡ). πόνος, λύπη, δυσαρέσκεια.

Ἀχθηφορέω-ῶ, Μ. ήσω, ἀντὶ Ἀχθοφορέω.

Ἀχθίζω, Μ. ίσω. Φορτώνω. νεκαμήλου—, • Βαῤῥ. (Ηὐθ.).

Ἄχθομαι [ᾰχθ.], Μ. ἀχθέ(χθέ)σομαι καὶ ἀχθεσθήσομαι (ἀορ. Ἠχθεσθην). Εἶμαι βαρυφορτωμένος· (συνήθ. μτφορ.) βαρύνομαι, λυποῦμαι, δυσαρεσκοῦμαι, ἐνοχλοῦμαι, στενοχωρέμαι· θυμώνω. (Π.) πονῶ. • Λίην ἄχθομαι ἕλκος, • Ἰλ. Ε. 2), πθ. (μὲ ὑποτ.) ἀντὶ τοῦ Ἄχθομαι, εἶμαι μοῦτος (ὀχληρὸς), [παρβλ. Ἀχνυμαι].

Ἄχθος [ᾰχω ἢ ᾰχος], τος ους (τὸ) βάρος, φόρτωμα· (μτφορ.) λύπη, θλῖψις

Ἀχθοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σηκάνω βάρος (φορτωμα)· (μτφορ.) ὑπομένω θλῖψεις.

Ἀχθοπόημα (τὸ). τὸ βάρος (φόρτωμα) τὸ ὁποῖον σηκόνει τις.
Ἀχθοφορία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀχθοφορεῖν.
Ἀχθοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀχθοφορῶν (σηκόνων βάρη), βαστάξος, (Ταυρικ.) χαμάλης.
Ἄχι, Δ. ἀντὶ Ἦχι.
Ἀχιλλεῖος, α, ον. Ὁ τοῦ Ἀχιλλέως, (ἐπιμ.) ὁ εὐγενέστερος, ὁ καλλήτερος (ἐκλεκτότερος) εἰς τὸ εἶδος του· (ὄθεν:) « Σπάγγος—, « Ἄρτ., ὁ λεπτότερος καὶ ἁπαλώτερος. « Κριθὴ— (καὶ ἑλλ. τοῦ αὐτ.) « Ἀχίλλειος, ἡ ἄλλ. Ἀχιλληΐς, τὸ καλλήτερον (εὐτραφέστερον) κριθάρι. Ἄβ. « Πόα —, « Δακρ., εἶδος σιδηρίτου.
Ἀχιλληΐς, ίδος (ἡ), ἀντὶ Ἀχιλληΐς, Σ. Ἀχιλλεύς.
Ἀχιλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ φαγὼν) χορτάρι (ἄχυρον, κριθάρι κτλ.). 2) (τὸ ἀ ἐπιτ.) ὁ ἔχων πολὺ χορτάρι (βοσκὴν ἄφθονον).
Ἀχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ φορῶν χιτῶνα (ὑποκάμισον).
Ἀχλαινία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις «
Ἀχλαινος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ φορῶν) χλαῖναν (ἐπανωφόρι χειμωνιάτικον).
Ἀχλόητος καὶ
Ἄχλοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων χλόην (πρασινάδαν), ξηρός.
Ἀχλύνθην, Π. πθ. πρκ. τοῦ Ἀχλύω.
Ἀχλυόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀχλυώδης.
Ἀχλυόπεζος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τοὺς πόδας περικυκλωμένους ἀπὸ ἀχλύν.
Ἀχλυόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ ἀχλύν, σκοτίζω.
Ἀχλύς, ύος (ἡ). ὁμίχλη, καταγνάφι· σκότος· σκοτεινὸς, ζάλη· λύπη, μελαγχολία
Ἀχλύω [ἀχλύς], Μ. ύσω (ἀόρ. Ἠχλυσα), Π. σκεπάζομαι μὲ ἀχλύν, σκοτίζομαι, σκοτεινιάζω. 2) (ἐνεργ. παρὰ τοῖς μεταγν.) σκεπάζω μὲ ἀχλύν, σκοτίζω, (ὁθ. ὁ πλ. ἀόρ.) « Ἠχλύνθη γαῖα, « Κόϊντ., ἐσκοτίσθη.
Ἀχλυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (ἢ σκεπασμένος) μὲ ἀχλύν, ἀμυδρὸς, θολὸς· καταγνασμένος, συννεφιασμένος.
Ἀχνα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀχνη.
Ἀχνάζω, Μ. άσω, (γραμτ. σχηματ.) τοῦ
Ἀχνάσθημι, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἀχθομαι, δυσφορῶ, μισῶ.
Ἀχνη (ἡ), [ἀ, κνάω]. τὸ λεπτότατον μόριον ὁποιουδήποτε πράγματος (τὸ ὁποῖον ἐπιπολάζει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἢ σηκόνεται ἀπὸ τὸν ἀέρα), ἀθέρας, ἀφρὸς· γνοῦδι· κονιορτὸς· καπνὸς· ἀτμὶς, θρυσιὰ λεπτὴ. (καιν.) ἀχνὸς κτλ.
Ἀχνος-ους (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων γνοῦδι (καὶ Π. ἀφρόν). « Ὑπήνη—, « Ἐπιγρ.
Ἄχνυμαι [ἄχος], Μ. ἀκαχήσομαι (ἀόρ. Ἠ[καὶ ἀναυξ. Ἀ]καχόμην, πρκ. Ἀκήχεμαι ἢ Ἀκάχημαι), Π. (μὲ αἰτ. ἢ γεν. ἢ προθετ. δατ.). Λυποῦμαι, ἀθημονῶ. ‖. (ἐνεργ. εὐχρ. μόνος ὁ ἀόρ. ἀ. Ἠ[ξ ἀναυξ. Ἀ]κάχησα καὶ ὁ β'. Ἤ[Ἀ]καχον, καὶ ὁ μέλλ. Ἀκαχήσω). Λυπῶ, πικραίνω, (καιν.) χολοσκάνω· στενοχωρῶ, βαρύνω. (ὁθ.) « Ἔγχος ἀκάχμενον ὀξέϊ χαλκῷ, « Ὁδ. Α., (παρβλ. Ἄχθομαι).
Ἄχνυς [ἄχνυμι], ύος (ἡ), Π. λύπη.
Ἀχνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἄχνην.

Ἀχολία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις«
Ἄχολος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ καταπαύων τὴν) χολὴν (κυρ. καὶ μτφορ.).
Ἄχομαι, Π. Ἄχνυμαι.
Ἀχονδρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χόνδρους.
Ἀχορδος (ὁ, ἡ). ὁμὴ ἔχων χορδὰς (χόρδαις). « Φόρμιγξ—, « Ἄρσφ.
Ἀχόρευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ ἑορταζόμενος μὲ) χορούς. 2) ὁ μὴ χορεύων (ὄθεν 3) Π. λυπηρὸς, σκυθρωπός.
Ἀχορηγησία (ἡ). ἔλλειψις ζωοτροφιῶν, τὸ νὰ ζῇ τις«
Ἀχορήγητος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ μὴ λαμβάνων τακτικῶς τὰ πρὸς ζωάρκειαν ἀπαραμίθευτος.
Ἀχορηγία (ἡ), = Ἀχορηγησία.
Ἄχορος (ὁ, ἡ), = Ἀχόρευτος.
Ἀχόρταστος (ὁ, ἡ), = Ἄκορεστος, ἄπληστος.
Ἄχος [ἄχ ἔχ, εος-αος (τὸ) θλῖψις τῆς ψυχῆς, λύπη ἐγκάρδιος, πόνος.
Ἀχράαντος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ἀχραντος.
Ἀχράδινος, η, ον. Ἀπὸ ἀχράδα, ἀγλαοβήσιος.
Ἀχραδοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἀχράδας.
Ἀχραής, έος, Π. καὶ
Ἄχραντος (ὁ, ἡ), [ἀ, γραίνω ἢ χράω]. ἀνέγγιχτος, (ἐπιμ.) ἀμόλυντος.
Ἀχρὰς [συγγ. τοῦ Ἀγερδος], άδος (ἡ). δένδρον ἢ ἀγριαπιδιὰ, (ἢ ὁ καρπός της) τὸ ἀγριάπιδον.
Ἀγρειάγελως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γελῶν χωρὶς αἰτίαν (χωρὶς νόημα) ἢ ὅταν δὲν πρέπῃ· εὐήθης, ἀνόητος.
Ἀχρεῖος, ος καὶ (σπν.) α, ον, = Ἄχρηστος, ἀνωφελὴς· περιττὸς· μάταιος, ἄτοπος· παράκαιρος. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἀχρεῖον ἢ Π. Ἀχρειον, ἐπίρ. Π. ἀντὶ (καὶ εὐχρηστότ.) τοῦ Ἀχρείως, ἀχρήστως, ἀνωφελῶς· χωρὶς αἰτίαν, παράκαιρα· μὲ τρόπον ἄτοπον (ψυχρὸν, βεβιασμένον).
Ἀχρειότης, ητος (ἡ). ἀχρηστία, (Νικ. Χων.).
Ἀχρειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀχρεῖον (ἄχρηστον).
Ἀχρείως, ἐπίρ. Σ. Ἀχρεῖος.
Ἄχρεος (ὁ, ἡ), Π. ξ
Ἀχρήεις, εσσα, εν, Π.
Ἀχρήϊος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀχρεῖος.
Ἀχρήϊστος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄχρηστος.
Ἀχρηματία (ἡ). ἔλλειψις χρημάτων, ἔνδεια, πενία.
Ἀχρηματίστος (ὁ, ἡ), [ἀ, χρηματίζω]. (κυρ. ἡμέρα) καθ' ἣν δὲν θεωροῦνται δημόσιοι ὑποθέσεις.
Ἀχρήματος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χρήματα, πτωχός.
Ἀχρημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω χρήματα, εἶμαι ἀχρήμων (πτωχός).
Ἀχρημοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀχρηματία, ξίκ τοῦ
Ἀχρήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀχρήματος.
Ἀχρησία (ἡ). ἔλλειψις χρήσεως, τὸ νὰ μὴ κάμνῃ τις τινος (ἢ τὸ νὰ μὴ ἦνε τι εἰς) χρῆσιν.
Ἀχρήσιμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χρήσιμος, ἄχρηστος.
Ἀχρηστέω-ῶ, καὶ (μσ.)-έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, ήσομαι. (γραμ.) Εἶμαι ἄχρηστος.
Ἀχρηστία (ἡ). τὸ νὰ ἦνε τις«
Ἄχρηστος (ὁ, ἡ). [ἀ, χράομαι]. ἀνωφελὴς, ἀχρεῖος· ἀνάξιος, τιποτένιος, τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ μεταχειρισθῇ εἰς τίποτε. (γραμ.) ὁμὴ ἐν χρήσει (μὴ εὐχρηστος), ἀσυνείθιστος. 2) ὁ μὴ μεταχειριζόμενός τι. « Ἄχρηστος συνέσεις, « Εὐρ. 3) [ἀ, χράω] ὁ μὴ δοὺς ἢ μὴ λαβὼν χρησμόν.
Ἀχρηστόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι (γραμτκ. ἄχρηστον), διαφθείρω.
Ἀχρήστως, ἐπίρ. Ἀνωφελῶς· εἰς μάτην (γραμτ.) οὐκ ἐν χρήσει.
Ἀχρι καὶ (πρὸ φων.) **Ἄχρις** [ἄκρας;], ἐπίρ. (τοπ. ἢ χρον.) ἢ πρόθ. (συντ. κυρίως γεν. ἢ αἰτ. προθετ.) = Ἕως. « Ἀχρι λόγου, « Πλ. « Ἀχρις ὑπὸ τὴν στιγήν, « Ἰσοκρ. « Ἀχρι τοῦ ἐλθεῖν, « Ἀν. « Ἀχρι μάλα πνέφας, « Ὀδ. Σ. (καὶ πρόρρημα ἀριστ. ἢ ὑποτ. μετὰ ἢ καὶ χωρὶς τοῦ Οὐ) « Ἀχρις οὗ ἀσφαλὲς ᾖστο εἶναι, « Ξεν. « Ἀχρις ἑώρων τὸ φῶς, « Ἀθ. 2) Π. ἕως τὴν ἄκραν, ἐντελῶς, ἀκριβῶς, ὅλως διόλου. « Ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξεν, « Ἰλ. Π., ἢ 3) ἐπάνω· ἐπάνω, ἐπιπολαίως, μόνον εἰς τὴν ἄκραν. « Γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις αἰχμή, « Ἰλ. Ρ., (παρβλ. Μίχρι).
Ἀχριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χρισμένος (ἀλειμμένος, μωρωμένος).
Ἀχροάω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἄχρους (χωρὶς ὄψιν, χλωμὸς, ξεθωριασμένος).
Ἀχροια (ἡ). ἑλλειψις χροιᾶς, χλωμάδα.
Ἀχροιάω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἀχροάω.
Ἄχροιος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄχρους-Ἄχρως.
Ἀχρονος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-νως. Χωρὶς χρόνου, αἰώνιος.
Ἄχρους-ους (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χρόαν (χρῶμα, θωριάν, ὄψιν), ξεθωριασμένος· χλωμὸς. « Σκότος, « — Ἴακ.
Ἀχρυσόπλοις (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χρυσοῦν πέπλον (σκέπασμα).
Ἄχρυσος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χρυσόν, πτωχός.
Ἀχρωμάτιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χρωματισθεὶς ἢ μὴ χρωματιζόμενος, ἄβαφος.
Ἀχρώματος καὶ
Ἄχρωμος (ὁ, ἡ). ὁμὴ ἔχων ἢ μὴ λαμβάνων χρῶμα· (συνεκδ.) ἀναιδὴς, ἀθυάντροπος.
Ἄχρως, ωτος (ὁ, ἡ). = Ἄχρους.
Ἄχρωστος (ὁ, ἡ), = Ἀχρωμάτιστος.
Ἀχυλος (ὁ, ἡ). ὁμὴ ἔχων (καὶ
Ἀχύλωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεταβαλλόμενος εἰς) χυλὸν ξ
Ἄχυμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (καὶ
Ἀχύμωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ εἰδὼς) χυμὸν, ἄνοστος, ἀνούσιος.
Ἀχύνετος (ὁ, ἡ). Π. [ἀ ἐπιτ., χέω]. ὁ χυνόμενος ἀφθόνως, ἐκτεινόμενος εἰς καλὸ διάστημα. « Ὕδωρ —, « Νίκ. (παρβλ. Νήχυτος).
Ἀχύρινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ἄχυρα· ἀχυρένιος.
Ἀχυρῖτις, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀχυρίνη, θηλ. τοῦ Ἀχύρινος.
Ἀχυρμιὰ (ἡ). σωρὸς (θημωνιὰ) ἀχύρων.
Ἀχυρμὸς (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ἀχύρινος, συνιστάμενος μόνον εἰς ἄχυρα, ἄκαρπος. « Ἀμητὸς —, « Ἀρ.
Ἀχυροθάκη ξ
Ἀχυροθήκη (ἡ), = Ἀχυρών· ὁ τόπος ὅπου ἀποθηκεύουν (ὑποβιτσοῦν) τὸ

Ἄχυρον (τὸ), τὸ καλάμι καὶ οἱ αἰθέρες τῶν ἁλωνισθέντων ἀσταχύων, (κοιν.) ἄχερον (καὶ εἰς τὴν Ἑλλ.) ἄχιουρον.
Ἀχυρὰς (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Ἀχυρών.
Ἀχυρότριψ, ιβος (ὁ, ἡ). Π. ὁ τρίβων [ἅλωνίζων, χωρίζων ἀπὸ τοῦ σίτου] τὰ ἄχυρα.
Ἀχυροφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω [καὶ
Ἀχυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Στρώνω κατὰ γῆς, Ἀνακατόνω μὲ] ἄχυρα.
† Ἀχυρτίς, ίδος (ἡ), (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀχυρῖτις.
Ἀχυρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἄχυρον.
Ἀχυρών, ῶνος (ὁ), = Ἀχυρμιά, Ἀχυροθήκη, (κοιν.) Ἀχερῶνα(ς).
Ἀχύρωσις, εως (ἡ). Ἀχυρόω. χρώσιμον (ἀνακάτωμα τῆς λάσπης) μὲ ἄχυρα.
Ἀχύτλωτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, χυτλόω]. ἄλουστος.
Ἀχώ, οῦς (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἠχώ.
Ἀχώνευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χωνευθείς (ἀναλυθείς εἰς τὸ χωνευτήριον) ἢ μὴ χωνευόμενος, ἄλυωτος.
Ἀχώρ [χώρ], ῶρος (ὁ). ἢ πιτυρώδης κακοχυμία τῆς κεφαλῆς (κυρ. τῶν μικρῶν παιδιῶν), (κοιν.) πυρφύτης, ἀμπέλι κλπ.
Ἀχώρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χωρῶν (περιλαμβάνομενος) πουθενά, ἀπεριόριστος (συνεκδ.) ἀκατάληπτος. 2) (μέ γεν.) ὁ μὴ χωρῶν (μὴ ἐξαρχῶν εἰς τὸ νὰ περιλάβῃ) τι.
Ἀχώριστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -στως. Ὁ μὴ χωριζόμενος. 2) ὁ μὴ ἔχων [χῶρον] τόπον προσδιωρισμένον.
Ἄχωστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπισωρευμένος ἐν εἴδει χώματος. 2) ὁ μὴ ἔχων πρόχωμα [ὀχύρωμα].
Ἄψ [ἀπό], ἐπίρ. Π. = Πάλιν, ἔμπαλιν. ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω.
Ἀψάλακτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ψαλάσσω], = Ἄψαυστος, ἀψηλάφητος.
Ἄψαλτος (ὁ, ἡ). ἔστις δὲν ἐψάλη ἢ δὲν ψάλλεται, (κιθάρα) ἄπαικτος, [σαγίττα] ἄρρικτος, [ἐν γέν.] = Ἄψαυστος, ἀνέγγιχτος.
Ἀψάμμαθος καὶ
Ἄψαμμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἄμμον, μὴ ἀμμώδης.
Ἄψαο, Π. ἀντὶ Ἥψω, 6ον. ἐν. προσ. τοῦ ἀόρ. α. τοῦ Ἅπτομαι.
Ἀψαυστέω-ῶ, Μ. ήσω. (μέ ὑποτ.) Δὲν ἐγγίζω (ψαύω), δὲν βάλλω χέρι. ‖ (παθ.) μένω ἄψαυστος.
Ἄψαυστι, ἐπίρ. = Ἀψαύστως, χωρὶς νὰ ἐγγίσῃ ἢ νὰ ἐγγιχθῇ, [ἐκ τοῦ
Ἄψαυστος (ὁ, ἡ), [καὶ ἐπίρ.] -στως. (μέ γεν.) Ἡ μὴ ψαύσας (ἐγγίσας) τι· [συνηθ. παθ.] ὁ μὴ ψαυσθείς ἢ μὴ ψαυόμενος, Ἀθίγητος, ἀνέπαφος, ἀνέγγιχτος.
Ἀψεγής, ές (ὁ, ἡ), [καὶ ἐπίρ.] -γῶς, = τῷ
Ἄψεκτος (ὁ, ἡ), [ἀ, ψέγω], ἀκατηγόρητος, ἀνεπίληπτος, ἄμεμπτος.
Ἀψευδία (ἡ). τὸ νὰ μὴ λέγῃ τις ψεύματα [νὰ ἔχῃ ἀψευδίαν].
Ἀψευδέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω τὴν ἀλήθειαν, εἰμαι-
Ἀψευδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ψευδόμενος, φιλαλήθης. 2) ὁ μὴ ψευδής [πλαστός], ἀληθινός, γνήσιος.
Ἀψευδία (ἡ), = Ἀψευδία.
Ἀψευδῶς, ἐπίρ. Κυρίως ψεύδος, ἀληθῶς.
Ἀψευστέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀψευδέω, εἶμαι-
Ἄψευστος (ὁ, ἡ), = Ἀψευδής.
Ἀψερής [ἀ, †ψέρω], ές (ὁ, ἡ), Π. ἀμέριμνος, ἀδιάφορος, (κοιν.) ἀψήφιστος.
Ἄψηκτος (ὁ, ἡ), [ἀ, ψήχω]. ἄτριφτος· ἀξύστριστος· ἀνέργαστος· ἀκτένιστος.
Ἀψηλάφητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ψηλαφηθείς, ἀπασπάτευτος· (συνεκδ.) ἀνεξέταστος, ἀδοκίμαστος.
Ἀψήφιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θεὸς ψῆφον (μὴ ψηφοφορήσας). 2) ὁ μὴ ἐκλεχθείς (ἀποφασισθείς) διὰ ψηφοφορίας.
Ἄψηφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ψῆφον ἢ ψήφους (τετραβάκια, λιθάρια). «Δακτύλιος [«Δίγιαλός»]—,» Αἰξ. 2) = τῷ
Ἀψηφοφόρητος (ὁ, ἡ), = Ἀψήφιστος.
Ἀψιδοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ἀψίδος (θόλου, καμάρας).
Ἀψιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τι ὁλόγυρα εἰς ἄλλο ἐν εἴδει ἀψίδος.
Ἀψίθυμος καὶ
Ἀψιχάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπτόμενος (ἐγγίζων) τὴν καρδίαν, θελκτικός, καταναυκτικός.
Ἀψικορία (ἡ). τὸ νὰ χῇ τις-
Ἀψίκορος (ὁ, ἡ), [ἄ ἐπίρ.] -κόρως, [ἅπτομαι, κόρος]. ὁ ταχέως (ἅμα ἐγγίσῃ τὸ φαγητὸ) χορταίνων. (ἐπιμ.) ἄχαστος (εὐμετάβολος) εἰς τὰς ἐρέξεις του.
Ἀψιμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἅπτομαι μάχης, ἀκροβολίζομαι· δίδω ἀφορμὴν εἰς (κοιν. ἀνοίγω) μάχην, φιλονεικίαν.
Ἀψιμαχία (ἡ). ἀρχὴ μάχης ἢ φιλονεικίας, ἀκροβολισμός.
Ἀψίμαχος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -μάχως. Ὁ δίδων ἀφορμὴν εἰς [ἀνοίγων τὴν] μάχην, ἀκροβολιστής.
Ἀψιμισία (ἡ). ἀρχὴ μίσους, ἢ μῖσος προσωρινὸν καὶ διὰ μικρολογήματα.
Ἄψινθιον (τὸ), [ἀ, ψίνθος] τὸ γνωστ. πικρὸν φυτόν, ἡ ἀψινθιά.
Ἀψινθίτης, ικὸς (ὁ). (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ ἀψίνθιον, (κοιν.) πελίνες.
Ἄψινθος (ἡ), = Ἄψινθιον.
Ἀψίς, ίδος ἢ ῐδος (ἡ), [ἅπτω], = Ἄμμα, [κυρ. ἰσόκαμπος] ἡθμηλασία [τοῦ δικτύου]. «Ἀψὶς ἰλίνου,» Ἰλ. Ψ'. 2) (διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) τὸ κλεῖδί (τὸ δέσιμον) τοῦ θόλου, (ἢ συνεκδ.) θόλος, καμάρα, τόξον. 3) (ἐν γέν.) κάθε τι εἰς σχῆμα καμάρας ἢ τόξου, (ὅθεν 4) (τὰ κυρτὰ ξύλα) ἐξ ὧν σύγκειται ὁ κύκλος τοῦ τροχοῦ, (συνεκδ.) ὁ τροχὸς ὁλόκληρος.
Ἄψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἅπτεσθαι, Ἁφή, πάσιμον, ἔγγιγμα. «Φρενῶν—» Ἱπποκρ., φρένασμα, παραφροσύνη. 2) Π. (σπν.) = Ἀφίς, (Ἡσ. Ἔργ.).
Ἀψίχολος (ὁ, ἡ), [ἅπτομαι, χολή]. δύσθυμος, (κοιν.) ἀψύς.
Ἄψοφος (ὁ, ἡ), [ἀ ἐπίρ.] -όφως, = Ἄψεκτος
Ἀψυρρόα (ἡ), ἀντὶ Παλίρροια, [ἐκ τοῦ
Ἀψυρρόος-ους καὶ
Ἄψυρρος (ὁ, ἡ), Π. [ἄψ, ῥέω ἢ ἔρρω]. ὁ ῥέων πρὸς τὰ ὀπίσω, πάσχων παλίρροιαν. «Ὠκεανὸς—,» Ἰλ. Σ. 2) (ἐν γέν. καὶ κατ' ἐκτ.) ὁ ὀπισθοδρομῶν (παρ' Ἰλ. Παλίνορτος), (ὀθ. ‖ τὸ οὐδ.) Ἄψορρον, ἐπίρ., ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ 2) σύθις, πάλιν ἐκ νέου.
Ἄψος [ἅπτομαι], ους-ους (τό), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Ἄψεα, οἱ ἁρμοὶ [καὶ κλειδώσεις] τῶν μελῶν, (συνεκδ.) τὰ μέλη τοῦ σώματος.
Ἀψυφτεί, ἐπίρ. Κυρίως κρότον, σιγανά, [ἐκ τοῦ
Ἀψύφητος καὶ
Ἄψοφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κάμνων κρότον (ψόφον), ἡσυχος, σιγανός. «Ἐμβὰς—,» Νικ.
Ἀψυβρακίωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ψύβρακας (ἐξανθήματα, ὀρωτήρια).
Ἄψυκτος (ὁ, ἡ), [ἀ, ψύχω]. ὁ μὴ ἀρσισθείς (κρυώσας) ἢ μὴ ἀρσιζόμενος, ἀκρύωτος.
Ἀψυχαγώγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ψυχαγωγῶν (εὐφραίνων τὴν ψυχήν).
Ἀψυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω (ἢ Μένω χωρὶς) ψυχήν, λειποψυχῶ.
Ἀψυχία (ἡ). στέρησις τῆς ψυχῆς (τῆς ἀναπνοῆς), λιποθυμία. 2) δειλία, μικροψυχία, [ἐκ τοῦ
Ἄψυχος (ὁ, ἡ). ὁ φύσει μὴ ἔχων (ἢ ὁ στερηθεὶς τὴν) ψυχήν, νεκρός· ψυχρός· ἀνενέργητος. «Ὕλη—,» Πλ. «Ἀποῦσης τῆς βασιλήσεως, ἄψυχος πᾶσα καθαρτικὴ τελετή,» Συν. «Βορᾶ—, Εὐρ., τὸ νὰ τρέφεται τις (καθὼς οἱ Πυθαγόρειοι) μόνον μὲ ἄψυχα, δηλ. μὲ φυτά, γάλα, μέλι κτλ. 2) (τρπ.) δειλός, μικρόψυχος· «Ψυχὰν ἄψυχον ἔχοντα,» Ἀρχφ.
Ἄω, (γραμτ.) πρωτότ. θεμ. τοῦ Ἀάζω, Ἀάομαι, Ἀάσκω, Ἄημι, Αὔω [ἐκ τοῦ ὁπ. εὑρήνται μόνον παρατ.] Ἄεν, (ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ) ἔπνεεν· (ὁ ἀόρ.) Ἄσαι (καὶ ὁ μέλλ.) Ἄσειν, (ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ χορτάσαι (σειν), οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται κάλλιον ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω ῥήματα).
Ἀώδης [ἀ, ᾄζω], ες (ὁ, ἡ), = Ἄοσμος.
Ἀῶθεν, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ἠῶθεν ἢ Ἔωθεν.
Ἀών, ονος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἠών.
Ἄων, ονος (ὁ), ὄνομα τῶν παλαιῶν κατοίκων τῆς Βοιωτ.
Ἀῶος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἠῶος ἢ Ἑῷος.
Ἀωρέω-ῶ [ἄωρος], Μ. ήσω. Ἀμεριμνῶ, δὲν φροντίζω, παραμελῶ.
Ἀωρί, ἐπίρ. Παράκαιρα, (κοιν.) πάρωρα. «Ἀωρὶ νυκτὸς ἢ νυκτῶν,» εἰς ὥραν ἀνάρμοστον (πολλὰ πρασμένην) τῆς νυκτός, μεσάνυκτα.
Ἀωρία (ἡ). τὸ νὰ γίνεται τι παράκαιρα (πάρωρα). 2) ὥρα περασμένη (κυρ. τῆς νυκτός), (ὀθ. κατ' ἐκτ.) ἡ νύξ, τὸ σκότος, (καὶ κυρ.) τὰ μεσάνυκτα. 3) (σπν.) ἡ κατάστασις τοῦ ἀώρου (τοῦ μὴ ὡριμάσαντος). ‖ (ἐπιρρήματ.) «Ἀωρίαν ἥκειν,» Ἀρχφ., ἀντὶ Ἀωρί.
Ἀώριος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ἄωρος, παράκαιρος, πρώϊμος· ἄγουρος· σκληρός, ἄγριος.
Ἀωροθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποθανὼν παράκαιρα (πρόωρα).
Ἀωρόλειος (ὁ, ἡ). ὁ παρ' ἡλικίαν φαλακρὸς (λεῖος) ἢ λειαινόμενος (μαδῶν τὰς τρίχας του).
Ἀωρόνυκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γινόμενος εἰς ὥραν περασμένην τῆς νυκτός (τὰ μεσάνυκτα).
Ἄωρος (ὁ, ἡ), [ἀ, ὥρα] παράκαιρος, ἄγαρος (κυρ. ζμτφρ.)· ἀνάρμοστος, ἄτο-

νος· | τὸ ἐναντ. τοῦ Ὡραῖος, δηλ.) ἄσχημος, κακοκαμωμένος, ἀδιαμόρφωτος. « Πόδες ἄωρε, « Ὑδ. Μ. « Ὄψιν οὐκ ἄωρον, « Βασίλ.

Ἄωρος (ὁ, ἡ), [ᾰ, ὥρα]. ἀμέριμνος, ἀμελὴς· (μὲ γεν.) μὴ φροντίζων περί.

Ἀωρότοκος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς πρόωρα (πρὸ τῶν ἐννέα μηνῶν), (παρβλ. Ἠλιτόμηνος).

Ἄωρτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἀείρω.

Ἀὼς, οῦς (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἠὼς ἡ Ἕως.

Ἄῶστοι, Π. ἀόρ. ὁ. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Ἀόω ἀντὶ Ἀείδω.

Ἀωτφόρος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἑωσφόρος.

†Ἀωτεύω, Μ. εὔσω, καὶ

Ἀωτέω-ῶ [ᾰ ἠμι], Μ. ήσω, Π. κο μοῦμαι (βαθειά), (ἐπιμ.) φυσῶ ἢ ῥοχαλίζω.

Ἄωτον (τὸ) καὶ

Ἄωτος (ὁ), Π. [ᾰ ἠμι]. τὸ λεπτότατον μέρος (ὁ ἀθέρας, τὸ ἄνθος) κάθε πράγματος (κυρ. δὲ) τὸ λεπτὸν (διαλεκτὸν) μαλλί (ἢ μόνον ἡ καθὼς εἶνε μὲ τὴν προβιὰν) (συνεδ.) κάθε τι πλεγμένον ἢ ὑφασμένον ἀπὸ τοιοῦτον μαλλί. « Οὖς ἄωτον, « Ἰλ. Ν. « Χρύσεον ἄωτον, « Ἀπλλν., τὸ χρυσόμαλλον δέρμα. « Ἠρώων ἄωτον, « Θκρ., οἱ Ἀργοναῦται. « Μοισηΐς ἄωτον, « Πίνδ. τὸ ἄνθος τῆς μουσ. ἢ λυρικὴ ποίησις.

Ἄωτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ σκευῶν) ὁ μὴ ἔχων ὦτα (χερούλια, λαβάς).

Β

ΒΑΔ

Β, β, βῆτα (τὸ), ἀλλ. δεύτερον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου ||. (ἀριθμ.) β', δύο (2) ἢ δεύτερος, α, ον· καὶ ,β, δύο χιλιάδαις (2000.).

Βᾶ. ἐπιφών. (γέλωτος ἢ ἐκπλήξεως), (κοιν.) μπᾶ!

Βᾶ, Π. (σπντ.) ἀντὶ Βασιλεῦ, κλητ. τοῦ Βασιλεύς.

Βᾶ, Π. Δ. ἀντὶ Ἔβη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς βρς. χ

Βᾶ (ὅθεν Κατάβα), Π. ἀντὶ Βῆθι, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Βαίνω.

Βαβάζω [ὀνμπ. βάζω], Μ. άξω. Λέγω δὰ δὰ (καθὼς τὰ βρέφη), ὁμιλῶ ἀδιάρθρωτα καὶ συγχεχυμένα, φλυαρῶ. 2) (ἀντὶ Βιβάζω), περιπατῶ, ὑπάγω· χορεύω (ζ).

Βαβαὶ [βᾶ], ἐπίρ. ἢ ἐπιφών. (θαυμαστ.),= Παπαὶ ! « Βαβαὶ, σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος εἰ βάλλεις ; « Λκ. (καὶ μὲ γεν.) « Βαβαὶ τῶν σῶν μυστηρίων, « Ἡμν. Ἐκκλησ.

Βαβαιὰξ, ἐπιρών. (Κωμ.) ἀντὶ Βαβαί.

Βαβάκτης [βαβάζω], συ καὶ

Βάβαξ, ακος (ὁ). λάλος, παλύλογος, φλύαρος. 2) μανιώδης, ἐνθουσιασμένος.

Βαβραβόνες, ων (οἱ), Π. οἱ τέτταγες [ἐκ τοῦ

†Βαβράζω, Μ. άξω, = Βαβάζω.

†Βαβύκα, ας (ἁ), Λακεδ. ἡ γέφυρα.

Βαβώ, οῦς (ἡ), ὄνομα νυκτερινῆς τινος θεότητος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. (Μπάμπω ὀνομάζεται παρ' ἡμῖν τὴν σήμερον ἡ Γρηά). « Ἀπὸ γοῦν τῆς Βαβοῦς, ὁ Βαβουτζικάριος παρὰ τοῖς παλλοῖς ἀνεκλάσθη, « Μ. Ψελλ. (ἴδε καὶ Βαβώ).

Βάγμα (τὸ), Π. [βάζω]. φωνή, λόγος· φτέρη.

Βαγὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἀγός, ἡγεμών, ἀρχηγός.

Βαδδιμαι, ἴδε Βάδομαι

Βάδην [βαίνω], ἐπίρ. Κατὰ βῆμα, ἀργοπατοῦντας, ἀγάλι-ἀγάλια. « Ἐπαλαθόμενος τοῦ βάδην, δρόμῳ ἤγετο, « Ξεν. « Ἡρέμα (« Σχολῇ) καὶ βάδην, « Λκ. « Θᾶττον ἢ βάδην, « αὐτ., μὲ βήματα ἀνοικτά, « Πάδην ταχὺ ἐφέπεσθαι, « αὐτ., ἁγλίγωρα χωρὶς ὅμως νὰ τρέχουν. 2) πεζῇ, μὲ τὰ ποδάρια, προπατοῦντας. « Τὰ μὲν ἐπ' ἀπήνης, τὰ δὲ ᾗ βάδην, « Ἀκπ. (καὶ τροπ.) « Χαμαὶ καὶ βάδην, « Λκ. 3) (τρπ.) βαθμηδόν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον. « Ἐκείνων βάδην, « Λρρφ.

ΒΑΘ

Βαδίζω, Μ. ίσω, ίσομαι καὶ Ἀττ. ιοῦμαι (ἀόρ. Ἐβάδισα κτλ.). Βάδην πορεύομαι, περιπατῶ (τακτικῶς), ὑπάγω ἢ ἔρχομαι. « (Ὁ λαγός), ὅταν ἀτρέμα πορεύηται, κηδᾶ· βαδίζοντα δὲ οὐδεὶς ἑώρακε, « Ξεν. « Ὁδὸν (ἢ ν' Ὁδῷ) βαδίζω, « αὐτ. Παίρνω (εἶμαι εἰς τὸν) δρόμον, προσδεύω, προχωρῶ. « Ὁδῷ βαδίζει (ἔνν. τὸ πρᾶγμα!, « αὐτ. (καιν.) Πάγει καλά. « Βαδιοῦμαι δ' ἐπ' αὐτὰ ἃ πέπραπταί μοι, « Δημ. θέλω μεταβῆν'. « Δεῖ τιμᾶι τοῦ σίτου ἐπ' ἔλαττον ἐβάδιζον, « αὐτ. « Τὰ οὖρα σπάνια βαδίζει, « Ἱππκρ. (τρπ.) « Παντὸς ἀναλώματος διὰ μέτρου βαδίζοντος, « Πλ. (καὶ ἐπὶ θαλ.) « Πλοῖον βαδίζον εἰς Θαρσεῖς, « Γρφ.

Βάδισις, εως (ἡ) καὶ

Βάδισμα (τὸ). ὁ τρόπος καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ βαδίζειν, προπατησιά, περιπάτημα. « Τοῦ βαδίσματος τὸ σεσοβημένον (τὸ ἡρεμαῖον), « Σδ., Παλφ. « Ἀνάλογον τῆς βαδίσεως τοῦ ὄνου, « Ὀνειροκρ.

Βαδισματίας, ου (ὁ), (Κωμ.). ὁ ἀγαπῶν (ἔχων διάθεσιν) νὰ περιπατῇ, βαδιστικός.

Βαδισμὸς (ὁ), = Βάδισις.

Βαδιστέον, θετ. τοῦ Βαδίζω.

Βαδιστὴς, ου (ὁ). ὁ περιπατῶν, δρομεύς.

Βαδιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνηθίζων (καμωμένος διά, ἐπιτήδειος εἰς τὸ) νὰ περιπατῇ, περιπατητικός.

Βαδιστικῶς, ἐπίρ. = Βάδην.

Βαδιστὸς, ἡ, όν. (τόπος) Ὅπου ἠμπορεῖ τις νὰ περιπατήσῃ, εὐδεύσιμος. « Ὁδὸν Ἅπασι βαδιστὴν, « Σχλ.

Βάδομαι, Δ. ἀντὶ Ἥδομαι, ἀγαπῶ.

Βάδος (ὁ), (Κωμ.), = Βάδισις, δρόμος.

Βάδος (τὸ), [Ἑβρ.], εἶδ. μέτρου χωρούντος 50: ξέστας ἢ 48: λίτρας.

Βαδὺς, εῖα, ὺ, Αἰτλ. ἀντὶ Ἡδύς.

Βάζω, Μ. βάξω (τὸ γ'. πρτ. τοῦ πθ. πρκ. Βέβακται). Λέγω, ὁμιλῶ. « Ταῦτά μ' ἐξάζετε, « Ἰλ. Π. (ἴδε Βαβάζω).

Βάζω, Π. = Βαίνω καὶ Βιβάζω.

Βαθέη, ίων. ἀντὶ Βαθεῖα, θηλ. τοῦ Βαθύς.

Βαθέως, ἐπίρ. Βαθειά.

Βάθιστος, η, ον, Π. ἀντὶ Βαθύτατος. || (τὸ φύσ.) Βάθιστα, ἐπίρ. ἀντὶ Βαθύτατα.

Βαθίων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Βαθύτερος. || (τὸ οὐδ.) Βάθιον, ἐπ.ρ. ἀντὶ Βαθύτερον.

ΒΑΘ

Βαθμηδὸν, ἐπίρ. Κατὰ βαθμὸν, κατ' ὀλίγον.

Βαθμὶς, ίδος ἡ, ῖδος (ἡ), ὑποκορ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Βαθμός.

Βαθμοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει βαθμοῦ (σκαλοειδοῦς).

Βαθμὸς (ὁ), [βαίνω]. σκαλί, σκαλοπάτι. « Βαθμὸς ἀροτροῦ, « Ἀπλλν., τὸ μέρος τοῦ ἀλετριοῦ ὅπου πατεῖ ὁ γεωργός· (εἰς τὸ πλθ.)—Βάθρου· (τρπ.) τάξις, ἀξίωμα, θέσις. 2) (σπν.) ἴχνος, ίχνη (παρβλ. Βαλλίτης, Βάτος καὶ Βηλός).

Βαθμόω-ῶ, Μ. ώσω, διαιρῶ κατὰ βαθμούς.

Βάθος, εος-ους (τὸ). ἡ βαθύτης, τὸ ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν ἕως τὸν πατον διάστημα· (συνεκδ.) τὸ κατώτατον ἢ ἀπώτατον μέρος, (ἐν γέν.) ἔκτασις, μέγεθος· ἀπειρία, ἄβυσσος. (τρπ.) βαθύνοια. « Οὗ δὲ βάθος λίμνης, « Ὀτρυμ. « Ἐκ τοῦ βάθους ἀναφέρεσθαι, « Γαλ. « Εἰς βάθος καταβάλλουσι τὰ φυτὰ, « Θφρ. « Εἰς βάθος κακῶν, « Γργ. « Δίθερος βάθος « Εὐρ. « Ἐν βάθει τῆς χώρας ἱδρῦσθαι, « Στρ. « Σφύδρα διὰ τοῦ βάθους, « Συν., πολλὴ βαθειά. « Βάθος ἐστὶ φάλαγγος τὸ μετὰ τὸ μέτωπον ἅπαν ᾗ ὁ ἀπὸ λοχαγοῦ ἐπὶ οὐραγὸν στίχος, « Σδ. « Βάθος συρίας, « Γρφ. « Τὰ βάθη τοῦ θεοῦ, « αὐτ., τὰ ἀνεξιχνίαστα μυστήρια τῆς θείας οἰκονομίας, αἱ θεῖαι βουλαί.

Βάθρα, ας (ἡ), = τῷ εὐχρηστ. συνθ. Ἀπο-(Ἐπι)βάθρα· σκάλα ἢ σκαλοπάτι.

Βαθρᾶδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βάθρα.

Βαθρεία (ἡ), Π. = Καθέδρα, κάθισμα.

Βαθρειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ βάθρον.

Βαθρόθεν, ἐπίρ. Ἐκ βάθρων, ἀπὸ βάθρων.

Βάθρον (τὸ), [βαίνω]. κάθισμα, πεζούλι, (Ἰταλ.) μπάγκα, σκαμνί. « Διατιθεὶς τὰ βάθρα, « Λκ. « Ἱδρυσάντες τῶν βάθρων, « Πλ. « Ἐκατέρωθεν βάθρα τινὰ ἐν κλιμακος σχήματι, « Ἡρωδ. 2)—Κρηπὶς· Βάσις, θεμέλιον, ὑποπόδιον. « Τοῦ ἀγάλματος τὸ βάθρον, « Παυσ. « Ἐκ βάθρων ἀναστῆν (ἀνεγείρειν), « Λκ. (καὶ τρπ.) « Εὐνομία, βάθρον πολίων, « Πνδ

Βαθυαγκὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαθείας κοιλάδας (ἄγκη).

Βαθυαιδὴς (ὁ, ἡ), Π. = Βαθύνους, φρόνιμος.

Βαθυβούλος (ὁ, ἡ), Π. = Βαθύνους, φρόνιμος.

Βαθύγειος (ὁ, ἡ).ὁ ἔχων βαθεῖαν (εὔφορον) γῆν.
Βαθυγένειος (ὁ, ἡ), = Βαθυπώγων, μακρογένειος.
Βαθυγενής, ὡ (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Βαθύγειος.
Βαθυγέρων, οντος (ὁ) καὶ
Βαθύγηρως, ω (ὁ, ἡ), Π. ὁ φθάσας εἰς βαθὺ γῆρας, πολλὰ γέρων.
Βαθύγλυπτος (ὁ, ἡ), Π. βαθέως γεγλυμμένος (σκαλισμένος).
†Βαθύγλωσσος (ὁ, ἡ), = Εὐγλωττος ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Βαρύγλωσσος.
Βαθυγνωμοσύνη (ἡ), βαθυνοια, σύνεσις.
Βαθυγνώμων, ονος (ὁ, ἡ), = Βαθύνους, φρόνιμος.
Βαθυδένδρος (ὁ, ἡ), σκεπασμένος ὑπὸ πολλῶν καὶ πυκνῶν δένδρων.
Βαθυδινήεις, εσσα, εν καὶ
Βαθυδινής, ἐος καὶ
Βαθυδίνης, ου (ὁ, ἡ), Π. (ποταμὸς) ἔχων βαθὺ ῥεῦμα (δίνην).
Βαθυδοξος (ὁ, ἡ), Π. ἐνδοξότατος.
Βαθυεργέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἐργάζομαι (Ὀργάνω) βαθειὰ τὴν γῆν.
Βαθύζωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαθειὰ (χαμηλὰ, πλατειὰ, [ἐν γεν.] μεγαλοπρεπῶς) ζωσάμενος, καλλίζωνος, ζώδ καὶ παρθ., βαθυκόλπος).
Βαθύθριξ, βαθύτριχος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μακρὰ καὶ πυκνὰ μαλλιά. « Μῆλα βαθύτριχα, « Ὕμ., Ἀπλῶν.
Βαθυκαμπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ κυρτὸς (καμπύλος).
Βαθυκάρδιος (ὁ, ἡ), Π. μεγαλόφρων, μεγαλόψυχος.
Βαθυκήτης, αος (ὁ, ἡ), Π. (παράφρ.) τοῦ Νηγακήτης, ὁ ἔχων μενάλας κοιλότητας ἢ μεγάλα κήτη.
Βαθυκλεής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. = Βαθυδοξος.
Βαθύκληρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κυρτοὺς ἢ κλῆρους μέγας ἢ κλῆρον μεγάλον ἔχων.
Βαθυκνήμις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν πλατείας καὶ μακρὰς (ὁλόκ. μεγαλοπρεπεῖς) κνημίδας, (παρβλ. Εὐκνήμις).
Βαθύκνημος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κείμενος εἰς (ἢ περιεχόμενος ἀπὸ) βαθεῖς κνημοὺς (κοιλάδας ἢ πρόποδας ὀρέων ἀσφαλεῖς). « Βαθυκνήμους τε Πλωτιάς, « Νόν.
Βαθύκολπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαθὺν κόλπον. « Δικαίη (« Γῆ)—, « Διον., Νόν.
Ἄ) (ἐπὶ γυν.) ἡ φορτώσα μακρὰ, πλατὺ καὶ χαμηλοζωσμένον φορεμα, ὥστε, χυνόμενον ὑπὲρ τὴν ζώνην, νὰ φουσκώνῃ καὶ σχηματίζῃ πολλὰς πτύχας, (παρβλ. Βαθύζωνος).
Βαθυκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω μακρὰ μαλλιά, εἶμαι=
Βαθυκομης, ου (ὁ), Π. καὶ
Βαθύκομος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων βαθεῖαν κόμην (μακρὰ καὶ πολλὰ μαλλιὰ ἢ φύλλα).
Βαθύκρημνος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων βαθεῖς κρημνούς.
Βαθύκρηπις, ἰδος ἢ ἴδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαθεῖαν κρηπῖδα, βαθεῖα (στερεὰ) θεμελιωμένος.
Βαθυκρίσταλλος (ὁ, ἡ), Π. σκεπασμένος ὑπὸ βαθέα κρύσταλλα.
Βαθυκτέανος καὶ
Βαθυκτήνων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ καὶ εὔφορα κτήματα, βαθύπλουτος.
Βαθυκύμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κάμνων) μεγάλα κύματα.
Βαθυλείμιος, ου καὶ
Βαθυλείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (σκεπασμένος ἢ περιεχόμενος ἀπὸ) βαθυχόρτους λειμῶνας.
Βαθυλήϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαθὺ λήϊον (πολλὰ καὶ καλὰ σπαρτά), εὔφορος.
Βαθυλειμνος (ὁ, ἡ). (γῆ) ἔχουσα βαθείας λίμνας.
Βαθυμαλλος (ὁ, ἡ], Π. ὁ ἔχων πολὺ καὶ πυκνὸν μαλλί.
Βαθυμήτα, ας (ὁ), ἀβολ. ἀντὶ
Βαθυμήτης, ου (ὁ) καὶ
Βαθυμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π = Βαθύβουλος ἢ
Βαθύνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαθὺν νοῦν, φρόνιμος.
Βάθυναις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βαθύνειν.
Βαθύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι βαθύ, τι πολάπτω βαθειὰ, τὸ βαθαίνω, τὸ βαθυλάνω. « Βαθύνω τὴν φάλαγγα, « Ξεν., « δίδω εἰς αὐτὴν πλειότερον βάθος παρὰ πλάτος. ‖ (πθ. ἡ μσ. γίνομαι βαθὺς (βαθεῖα), βαθαίνω. « Γένειον βαθυνόμενον, « Ἰλ., τὸ μακρὺ καὶ πυκνόν. « Χεροὶ βαθυνομένας, « Νόν., κοίλας. « Τοὐφόρους κάτω πολλὰ ἕλη βαθύνεται, « Πολύαιν. (καὶ ερπ.) « Σφόδρα ἐβαθύνθησαν οἱ διαλογισμοί σου, « Γρφ.
Βαθύξυλος (ὁ, ἡ), Π. = Βαθύδενδρος.
Βαθύπεδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κείμενος εἰς) εὐφορους καὶ ἐκτεταμένας πεδιάδας.
Βαθυπέλμιος, (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ὑποζύμια) μὲ χανδρὴν πατοῦναν.
Βαθύπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα μακρὺ ἢ πλατὺ φόρεμα ἢ σκέπασμα (πέπλον), (παρβλ. Ἑλκεσίπεπλος).
Βαθύπικρος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν πικρός, πικρότατος.
Βαθυπλεκής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυπλοκος.
Βαθύπλευρος (ὁ, ἡ). (κυρ. βοῦς) ὁ ἔχων χοιλὰ πλευρὰ, παχὺς, εὔρωστος.
Βαθυπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαθέως πλήττων (πληγωνων). « Σκορπίος —, « Ν.Κ.
Βαθυπλόκαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰς καὶ πυκνὰς πλεξίδας.
Βαθύπλοκος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύπλοκος.
Βαθύπλους (ὁ, ἡ). (ναῦς) ἡ πλέουσα μόνον εἰς βαθέα νερά, (ὁηλ.) βαρυφορτωμένη.
Βαθυπλούσιος καὶ
Βαθύπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν (ἀμέτρητον) πλοῦτον, μυριόπλουτος.
Βαθυπόλεμος (ὁ, ἡ), Π μεγαλοπόλεμος, πολεμικώτατος.
Βαθυπόνηρος (ὁ, ἡ), Π. πονηρότατος.
Βαθυπρήων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [βλ. πρήων], = Βαθύκτιτος.
Βαθύπρωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑψηλὴν (μεγάλην, μεγαλοπρεπῆ) πρῴραν.
Βαθυπώγων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὸν καὶ πλατὺ φύρεμα ἢ σκέπασμα (πώγωνα), (παρβλ. Ἑλκεσίπλους).
Βαθυρέεθρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καὶ' ὑπερβολὴν ῥεῖθρα ἔχων, ῥεῖθρα βαθέα.
Βαθυρέζων, ουσα, ον, Π. = Βαθύρροος.
Βαθυρέμβης, ου (ὁ) καὶ
Βαθυρέμβιον, ουσα, ον, Π. = Βαθύρροος.
Βαθυρέμβων, ονος (ὁ, ἡ). Π. [βλ. ῥέμβω], ὁ ἔχων (κάμνων) μακρὰ καὶ πυκνὰ πτερύγια.
Βαθυρίζεια (ἡ). τὸ μάκρος (βάθος) τῶν ριζῶν, ξέτι τοῦ
Βαθύρριζος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. ότεσσος, ότατος). ὁ ἔχων βαθείας ρίζας, βαθειὰ, τερπ. στερεὰ) ριζωμένος.
Βαθύρρυτος (ὁ, ἡ), Π. βαθὺς τὸ ῥεῦμα (ῥόος), βαθύδινος.
Βαθύρροος-ους, ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαθὺ ῥεῦμα. « Ποταμὸς —, « Ἰλ. Φ. (ἢ ερπ.) « Χρόνος —, « Συν.
Βαθύρροχμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαθεῖς ῥωχμοὺς (σχισμάδας). « Καράβρα —, « Κοίντ.
Βαθὺς, εῖα, ύ, (τὸ παρθ. ύτερος, ύτατος, καὶ Π. -έων, ερος). Ὁ ἔχων βάθος (κυρ. καὶ μεταφορ.). « Ποταμὸς (« Τάφρος)—, « Λξ. « Πληγὴ βαθεῖα, « Δκ. (καὶ ἑλλ.) « Σκάπτε, βαθείας καταφέρων, « αὐτ. « Φάλαγξ βαθεῖα, « Τακτ., ἡ ἔχουσα πλειότερον βάθος παρὰ πλάτος. Βλ. « κείμενος εἰς τὸ βάθος, (ἐπιμ.) ἀπέχων μακρὰν, (μεταφορ.) μὴ ἐπιπόλαιος. « Κατὰ τὸ βαθύτατον τῆς Ἠπείρου « Ἀρρτ. « Βαθὺν ἄστρων πόρον, « Διον. « Κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν, « Ἰλ. Τ. (καὶ τρπ | « Φρονεῖς βαθεῖα, « Αἰσχλ. « Ἀπὸ βαθείας τῆς γνώμης, « Συν., ἐκ βάθους καρδίας. « Βαθὺς τὴν παιδείαν, « Δκ. « — τὴν γνώμην, « Πινδ. Βλ μακρὺς ἢ πλατὺς, [ἐν γεν.] ἐκτεταμένος, τρπ.) προχωρημένος, πολυχρόνιος, διαρκὴς (μόνιμος). « Τάποι —, « Ἀρρτ. « Ἠθέων βαθεῖα, « Ἰλ. Β (συχν.) « Ἰώνων—, « Συν. « Κόμη (« Χαίτη) βαθεῖα, « Στρῶ. « Τοῖς γηράσκουσι τῶν τετραπόδων, τὰ ἔρια βαθύτερα μὲν γίνεται, ἐλάττω δὲ τῷ πλήθει. « Ἄρρτ. « Γῆρας βαθύ, « Λξ. « Ὀρθρου βαθέος, « Γρφ. « Εἰρήνη (« Σιγὴ) βαθεῖα, « Δκ. « Μέση βαθεῖα, « Λξ. « Ἵππος βαθὺς, « Λξ., ὁ ἀλλ. βερύς. (ἢ ἑλλ.) « Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθη, « Δκ. « Οἱ βαθεῖς Ἑβραῖοι, « Γρφ., οἱ ἀρχαῖοι, οἱ καθαυτό. « Ἐκ βαθὺ, « Πινδ. Ἢ πυκνὸς, χονδρὸς, (ἢ συνηθ.) σκοτεινὸς. « Καλὸς —, « Θρ. « Πλευρὰ (« Στρωμνὴ ἢ ἕδρα) βαθεῖα, « Λξ. « Ἀὴρ βαθὺς, « Ἰώβ. Ι. « Λίθων (« Σκότος, « Χρῶμα) βαθὺ, « Λξ. Β) (ἐν γένει) πολὺς, μέγας, ἄφθονος, ἐκτεταμένος. « Ἀνὴρ βαθὺς πλοῦτον, « Πλούτου βάθος, « Οἶκος) —, « Λξ. « Ὕπνος (« Γέφυρα) βαθεῖα, « Πλ. « Χρέος (« Κλέος) βαθὺ, « Λξ. « Μίσεως βαθὺν πλοῦτον, « Πινδ.
Βαθύσκαφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πηδῶν ὑψηλὰ ἢ ἐκ τοῦ βάθους.
Βαθυσκαφὴς, ἐος (ἑ, ἡ), ὁ βαθειὰ σκαμμένος.
Βαθύσκιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κάμνων) σκιὰν ἴσκιον, κατάσκιος. « Φύλλα περὶ τὰ βαθύσκια καὶ ὑγρὰ ὕδατα, « Θρ.
Βαθυσκόκκαλος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων ὑψηλοὺς βράχους (σκοπέλους), βαθύκρημνος.
Βαθυσκοτος (ὁ, ἡ), = Βαθύγνοφος.
Βάθυσμα (τὸ). βαθύτης, κοίλωμα.
Βαθυσμηρίγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰς σμηρίγγας (πλοκάμους, τρίχας,) « Ὑακίνθου—, « Νόν.
Βαθυσπήλυγξ, υγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαθεῖα σπήλαια.
Βαθύσπορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαθειὰ σπαρμένος ἢ σκεπασμένος. « Ὕφος.

βαθύστερνος (ὁ ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατὺ καὶ μαλλιαρὸν στῆθος. « Λέων—, » Πίνδ. 2) — Βαθύκολπος. « Χθὼν (« Πόντος)—, » Ὑμν. , Πίνδ.

βαθυστήριγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαθέως ἐρηρεισμένος (θεμελιωμένος), βαθύρριζος.

βαθυστολέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ πλατειὰ ἢ μακρὰ (μὲ πολλαὶς δίπλωσις) φορέματα.

βαθύστομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαθὺ στόμα (ἄνοιγμα). « Σπήλαιον—, » Στρ.

βαθύστρωτος (ὁ, ἡ). στρωμένος μὲ ἁλλεπάλληλα μαλακὰ (παχειὰ) στρώματα.

βαθύσχοινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κατάφυτος ἀπὸ) πυκνὰ καὶ ὑψηλὰ σχοῖνα (βοῦρλα).

βαθυτέρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἐκτεταμένας διαστάσεις, (ἐν γέν.) μέγας, εὐρύχωρος. « Ναῦς—, » Ὁπλ., ἡ βαρυφορτωμένη.

βαθύτριχος (ὁ), — Βαθύθριξ.

βαθύτροπος (ὁ, ἡ), Π. βαθὺς τοὺς τρόπους, βαθυγνώμων.

βαθύϋδρος (ὁ, ἡ), (γρμτ.) ἐξῆγ. τοῦ Μελάνυδρος, ὁ ἔχων βαθεῖα (πολλὰ ἢ εἰς τὸ βάθος κείμενα) νερά, (ἐν γέν.) βαθύς.

βαθύϋπνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κοιμώμενος βαθὺν ὕπνον.

βαθυφάρυγξ, αγγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (διατεμνομένους ἀπὸ) βαθεῖας φάρυγγας.

βαθύφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π.=Βαθύνους, φρόνιμος.

βαθύφυλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυκνὰ φύλλα.

βαθύφωνος (ὁ, ἡ). τοῦ ἀτόμου ἡ φωνὴ ἐβγαίνει ὡς ἀπὸ βάθους, χοντρόφωνος, ἢ (τρπ.) δυσνόητος. 2) (εἰς τὸν Ἡσαΐαν λγ', 19) ἐσφαλμ. ἀντὶ Βαρύφωνος, (τὸ ὁποῖον ὁ Σύμμαχ. μετέφρασε) Βαρὺς χείλεσι.

βαθυχαῖος (ὁ, ἡ), Π. [ὁ. χαιὸς ἢ χάϊος] ὁ ἔχων παλαιὰν εὐγένειαν, (κοιν.) τρισεύγενος.

βαθυχαίτειος, «σσα, ον, καὶ

βαθυχαίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων μακρὰν ἢ πυκνὴν χαίτην ἢ κόμην, μακρομάλλης.

βαθύχειλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλα (ὑψηλὰ) χείλη ἢ ἄκρα, (παρβλ.) Βαθύχλωσος.

βαθυχεύμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαθὺ χεῦμα (ῥεῦμα), (ἐν γέν.) βαθύς.

βαθύχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Βαθύγειος.

βαθυχρήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ χρήματα, βαθύπλουτος.

βαθύχρονος (ὁ, ἡ), Π.— Μακροχρόνιος.

βαθύχροος-ους, ου (ὁ, ἡ), ὁ χρωματισμένος βαθέως ἢ μὲ βαθὺ (σκοτεινὸν) χρῶμα.

βαῖεν, γ'. πλθ. καὶ

βαίην, ης, η, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Βαίνω.

βαιθήλ [Ἑβρ. Μπέτ-ἒλ, οἶκος θεοῦ]. λίθος (βωμός, στήλη) εἰς μνήμην θείας ἐπιφανείας ἢ ἀντιλήψεως, ἀφ' ἧς ἡ Ἑλλὰς ἐλάμβανε μυθολογίαν τοῦ λίθου Βαιτύλου).

βάϊνος [βαΐς], η, ον. Ὁ κεκαμωμένος (πλεγμένος) ἀπὸ φοινικόφυλλα.

βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. β'. Ἔβην, πρκ. βέβηκα). Πατῶ· περιπατῶ, ὑπάγω ἢ ἔρχομαι. « Αἱ ταπειναὶ ὁπλαὶ ὁμοίως βαίνουσι, » Ξεν. « Βαίνω πέδα, » Εὐρ., κατῶ (βάλλω) τὸ πόδι μου. « Οὐρανῷ ἐρίμπτε νάμη ᾗ ἐπὶ χθονὶ βαίνει, » Ἰλ. ἀ. « Μεγάλα [« Μακρὰ, « Ἀβρὰ βήματα] βαίνειν, » Λξ., περπατεῖν μὲ μεγάλα βήματα [ἀργά, καμαρωτὰ κτλ.]. « Βαίνειν ἐν ῥυθμῷ [ἢ] πρὸς ῥυθμόν, » Πλάτ., Ὀλ., περιπατεῖν εὐρύθμως. « Ἴσα βαίνω τινί, » Δημ. « Ἐγγὺς βαίνω τινός, » Δ. Ἀλ., περπατῶ καθὼς ὁ (ἢ ἴσα μὲ τὸν) δεῖνα, τὸν ἀμιμοῦμαι ἢ τὸν πλησιάζω. « Ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίης, μόλοι, » Σοφ. (ἢ περιφρ.) « Βῆ δὲ θέειν ἐλάφοιο, » Ἰλ. Β. Ν. « Βὰς δ' ἴμεναι πρὸς δῶμα, » Ὀδ. Θ., ἐκίνησε (ἄρχισε) νὰ. (ἢ πρὸς μτγ.) « Ἁρμοσάμενοι ἔβησαν, » Βεργμχ. κ.λ.ἀ. δίκας ἔβαν, » Εὐρ., ἐνδοκήθη, ἐτιμωρήθη. « Δίνην ἔβα κόρις, » Πίνδ., γορταίνεται καὶ ὁ ἔπαινος. Σ'-Διὰ(Ἀπο)βαίνω, Ἀπ(Παρ)έρχομαι, ἀναχωρῶ. « Οὓς κῆρες ἔβαν φίρεσαι, » Ἰλ. Β. « Ἐννέα βεβασιν ἐνιαυτοί, » αὐτ. « Ποῦ ὅρκια βήσεται ἡμῖν; » αὐτ. 3) (ἐπὶ συνεκ. ἀλόγ.) βατεύω (ἢ πθ.) βατεύομαι. « Ἡ μὲν ἐλέφας ἄρχεται βαίνεσθαι ὄκτω ἐτῶν, ὁ δὲ ἄρρην βαίνει πέντε ἐτῶν ἢ ἐξ ὤν, » Ἀρστ. 4) (κυρ. εἰς τὸν πρκ. ἢ ὑπερσ.) εἶμαι σημένος (θεμελιωμένος, μόνιμος), στέκομαι (κεῖμαι) στερεά. « Βεβηκώς τῆς οἰκίας ἐν δαπέδῳ, » Ξεν. « Ἐπὶ μέσσῃ βεβηκέναι, » Πλατ. « Ἣ κεφαλὴ ἐπ' αὐχένος εὖ βεβήκει, » Φίλ. (καὶ συνεκδ.) « Βεβηκυῖα μάχη, » Πλ., ἡ ἐκ τοῦ συστάδην. (ἢ τρπ.) « Τῷ βεβηκυῖα τυραννεῖ, » Ἐρ. « Βεβηκὼς ἀνήρ, » Ἰλ., ὁ ἐμβριθὴς καὶ εὐσταθής. « Τὸ βεβηκός, » αὐτ., ἡ ἐμβρίθεια (ἡ σταθερότης) τοῦ χαρακτῆρος. 5) ἐνεργ. κυρ. εἰς τὸν μέλλ. Βήσω καὶ τὸν ἀόρ. ὁ. Ἔβησα), « Ἀναβαίνω (Κατα, Ἐπι)βιβάζω. « Ἀνέρας ἐπ' αὐτὰς ἔβησε, » Ἱερ., (καὶ μσ.) « Περὶ ἀλλία βήσατο δίφρον, » Ὁμ., ἀνέβη.

βαῖον (τὸ), [βαΐς], κλάδος ἢ φύλλον φοίνικος· (συνεκδ.) ἀριστεῖον, νικητήριον, τρόπαιον· σκῆπτρον (τῶν βασιλισσῶν). 2) (βοτ.) ὄφρυς, χάρισμα.

βαιὸς [ἴδε Ἠβαιός], ά, όν, Ο. μικρὸς· ὀλίγος. « Ὃ δ' εἶπε πρός με βαί' (ἀντὶ βαιά), » Σοφ. « Πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πυλλοὺς ἔχων; » αὐτ., μόνος (μὲ ὀλίγους ἀνθρώπους)ἦ.—τῷ ‖ (τὸ οὐδ.) Βαιόν, ἐπίρ. ἀντὶ Ὀλίγον. « Βαιὸν (ἐλλ. χρόνον) ἀμείνασα, » Ὅμ. « Βαιὸν οὕτως ἐντρέπῃ, » Σοφ., τόσον ὀλίγον φροντίζεις ὅτι. « Κατὰ βαιὸν, » Δ. ρητορ., κατ' ὀλίγον. « Βαιῆς (ἐννν. ἡλικίας) ἄπο, » Ὑμν., παιδιόθεν.

βάϊος (κατὰ ἐπόρθ. ἀντὶ βάδιος), α, ον, (κυρ. ἵππος) κοκκινωπὸς τὸ χρῶμα, (ἴσως ἀπὸ τὸ Γαλλ.) bai, [βαΐς].

βαϊοφόρος (ὁ). ὁ φέρων (κρατῶν) βάϊα. (ὈΘ.) « Βαϊοφόροι, » ἐκκλησ., ἡ πρὸ τοῦ πάσχα κυριακὴ (ἢ ἄλλ.) τῶν Βαΐων.

βαΐς, ίδος (ἡ), [Αἴγυπτ.]. φύλλον ἢ κλὰδος φοίνικος, βάϊον.

βαΐτη (ἡ), [;]. φόρεμα τιμένων ὑφαντὸν, κόζακα. 2) σκηνὴ βαρβαρική.

βαίτυλος (ὁ), [ἐξ Βαιθήλ]. ὁ λίθος τὸν ὁπ. κατέπιεν ὁ Κρόνος ἀντὶ τοῦ Διός.

βαϊφόρας (ὁ, ἡ), = Βαϊοφόρος.

βαιὼν [βαιὸς], ῶνος (ὁ), εἶδ. μικροῦ ὑψηρ. ἀ ἄλλ. βλέννος. 2) εἶδ. μέτρου. παρ' Ἀλεξανδρεῦσι.

βάκανον (τὸ), (μτγν.) ὁ σπόρος τῆς κράμβης καὶ τῆς ῥαφάνου.

βάκηλος (ὁ), [ᾰ ᾰ]. εὐνοῦχος· θηλυδρίας· βλάξ.

βακίζω, Μ. ίσω. Προφητεύω καθὼς ὁ Βάκις (μάντις Βοιωτός), ἢ ἐπαναλαμβάνω συχνὰ τὸ ὄνομά του, (παρβλ. Βαττορίζω καὶ Δακτυλίζω).

βακκάρενος, η, ον, Ζ. Βακχάρινος.

βακκάριον (τὸ), (κυρ.) μῦρον ἢ ἔλαιον ἀπὸ Βάκκαριν.

βάκκαρις, ιδος ἢ εως (ἡ), Ζ. Βάκχαρις.

βακτηρεύω [καὶ μσ.]-εύομαι, Μ. εύσω, εύσομαι. Ἀκκαμβῶ εἰς (περιπατῶ μὲ) βακτηρίαν.

βακτηρία (ἡ), [βαίνω]. ῥαβδί, (Ἰταλ.) μπαστούνι, δεκανίκι.

βακτηριάζω, Μ. άσω. Στηρίζω.

βακτηρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

βακτήριον (τὸ), (ἐνν. ξύλον), = Βακτηρία.

βάκτευμα (τὸ), ἡ πρᾶξις τοῦ βακτεύειν, ἀκκαμβίσμα.

βακτεύω, Μ. εύσω.=Βακτηρεύω, [ἐκ τοῦ

βακτήριον (τὸ), = Βακτηρία.

βακτροπηρίτης [βάκτρον, πήρα], ου (ὁ). ὁ περιπατῶν μὲ τὸ ῥαβδὶ εἰς τὸ χέρι ἢ τὸ δισάκκι εἰς τὸν ὦμον· κυνικὸς φιλόσοφος, ζήτουλας, ἀγύρτης.

βακτροπροσείτης, « (ὁ). ὁ προσαιτῶν (ζητεύων) μὲ τὸ βάκτρον εἰς τὴν χεῖρα.

βακτροφόρος (ὁ), Π. ὁ φέρων (κρατῶν) βάκτρον.

βακχάζω, Μ. άσω, = Βακχεύω.

βάκχαρι (τὸ), = Βάκχαρις.

βακχάρινος, η, ον. (κυρ. μῦρον ἢ ἔλαιον) κατεσκευασμένον ἀπὸ βάκχαριν.

βάκχαρις, εως (ἡ), φυτ. γιώδες, (ἴσ. τὸ) Ἄσαρον, (οἱ Τυρν.) ὀνομάζουν μπαχάρ (ἐν γέν. κάθε ἄρωμα., ἰδιαιτ. δὲ τοὺς κόκκους φυτοῦ τινος ἀρωματικοῦ τῆς Ἰνδίας).

βακχᾶς (ὁ), Π. = βακχευτής.

βακχασμός (ὁ), = Βακχεία.

βακχάω, = Βακχεύω.

βακχεβάκχος (ὁ). ὕμνος εἰς τιμὴν (ἢ εἰς τὸ ὁπ. ἐπαναλαμβάνετο συχνὰ τὸ ὄνομα) τοῦ Βάκχου.

βακχεία (ἡ). τὸ βακχεύειν (ἐν γέν.) μέθη, μανία, παραφορὰ· ἐνθουσιασμός.

βάκχειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐμπνευσμένος ἀπὸ) τὸν Βάκχον, Βακχικός· ἐνθουσιῶν, μανιώδης. « Θιάσου—, » Εὐρ., ὁ Διόνυσος. « Παῦε—, » Ματρ., ὁ συγκείμενος ἀπὸ μίαν βραχεῖαν καὶ δύω μακρὰς συλλαβὰς ἢ [κατὰ τὸν Ἀλ.] τὸ ἀνάπαλιν. ‖ (οὐσ.) Βακχεῖον (τὸ), ὁ ναὸς (ἢ σαν. ἡ ἑορτὴ) τοῦ Βάκχου. 2) = Βακχεία. « Εἰς βακχείαν ποσῶν, » Λὺρ. 3 (πλθ.) Βακχεῖα, (τὰ), τὰ ὄργια (αἱ ἑορταὶ) τοῦ Βάκχου.

βακχευόθης, ους (ὁ, ἡ). βεβακχευμένος, μανιώδης.

βακχευτής, οῦ (ὁ), Π. ἀντὶ Βακχευτής.

βάκχευμα (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) αἱ πράξεις (τὰ ὄργια) τῶν βακχευόντων.

βακχεύς, έως (ὁ). ὁ Διόνυσος.

βακχευτικός, ἡ, όν. ὁ πρὸς βάκχευσιν ἁρμόδιος ἢ πρόθυμος.

βάκχευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βακχεύειν, ἡ ἕξις (τὰ ὄργια) τοῦ Βάκχου

Βακχευτής, οῦ (ὁ). ὁ βακχεύων, (ἐνεργ.) ἐνθουσιασμένος, παράφορος.
Βακχευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου· (ἐν γέν.) μανιώδης.
Βακχεύτωρ, ορος (ὁ). Π. ἀντὶ Βακχευτής.
Βακχεύω. Μ. εὐσω Πανηγυρίζω τὴν ἑορτὴν (ἐκτελῶ τὰ ὄργια) τοῦ Βάκχου. (ἑτημ.) εἶμαι ἢ φέρομαι ὡς ἐνθουσιασμένος (μανιώδης). (σπν. ἐνεργ.) = Ἐκβακχεύω, ἐνθουσιάζω, ξετρελλαίνω.
Βακχεύχορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν ἢ συχνοτῶν τοὺς βακχικοὺς χορούς.
Βακχέω, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Βακχεύω.
Βάκχη (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Βάκχος, (ἰδιαιτ. ὅτ) ἡ ἐκτελοῦσα τὰ ὄργια τοῦ Βάκχου γυνή, (παρβλ. Μαινάς).
Βακχήϊος, η, ον, (ἰων. Π. ἀντὶ Βακχεῖος.
Βακχιάζω, Μ. άσω, = Βακχεύω.
Βακχιακός, ἡ, όν, = Βακχικός.
Βακχιάς, άδος (ἡ), Π. (πιθ. ἀντὶ Βακχικός. ‖(οὐσ. ἐνν. γυνή) = Βάκχη, ἱέρεια (θιασώτες) τοῦ Βάκχου.
Βακχικός, ἡ, όν., καὶ ἐπίρ. —κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Βάκχον ἢ εἰς τὰ ὄργια καὶ τοὺς θιασώτας του.
Βάκχιος, α, ον. = Βακχεῖος καὶ Βακχικός. 2) Π. ἀντὶ Βάκχος.
Βακχιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Βακχεύω, ἐνθουσιάζω ἢ ἐνθουσιάζομαι.
Βακχίς, ίδος (ἡ), Π. = Βακχιάς.
Βακχιωτής, οῦ (ὁ), Π. θιασώτης τοῦ Βάκχου.
Βάκχος (ῥ), [βακχος]. ὁ θεὸς τοῦ οἴνου ὁ (ἀλλ.) Διονυσος. 2) (μτνμ.) ὁ οἶνος 3) ὁ ἐμπνευσμένος ἀπὸ τὸν Βάκχον ἢ ἐκτελῶν τὰ ὄργιά του, (ἐν γέν. ἐνθουσιασμένος, μανιώδης, δεβακχευμένος. 4) ζέφυρος ἢ κλάδος τὸν ὁπ. ἐφόρουν ἢ ἐκράτουν οἱ βακχεύοντες. 5) εἰδ. ἰχθ. ὁ (ἀλλ.) Ὀνίσκος.
Βάκχων, ωνος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Βάκχος.
Βαλανάγρα, ας (ἡ). τὸ ἐργαλ. μὲ τὸ ὁπ. οἱ καλαισὶ ἔβγαλλον (ἠγρευον) ἀπὸ τὸν μοχλὸν τὴν βάλανον καὶ (ἐκμ.) ἐξεκλείδωναν τὰς θύρας των.
Βαλανειόμφαλος (ὁ, ἡ), Π (κυρ. φιάλη) ἔχουσα κοίλωμα εἰς τὴν μέσην (καθὼς αἱ γοῦρναι τῶν λουτρῶν).
Βαλανεῖον (τὸ). λουτρὸν (κυρ. δημόσιον), (συνκδχ.) νερὸν τοῦ λουτροῦ.
Βαλανεύς, έως (ὁ). ὁ ἐπιστάτης ἢ ὑπηρέτης τοῦ βαλανείου, λουτράρης, (Τουρκ.) τελέκης ἢ χαμαμτζῆς.
Βαλανευτήρ (ὁ), = Βαλανεύς.
Βαλανευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βαλανέα ἢ τὸ βαλανεῖον.
Βαλανεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ βαλανεύς, ἡ ὑπηρετοῦσα ἢ ἐπιστατοῦσα εἰς τὸ λουτρόν.
Βαλανεύω [βάλανος], Μ. εύσω. Εἶμαι βαλανεύς, ὑπηρετῶ (κυρ. εἰς τὸ λουτρὸν ἢ καὶ ἁπλῶς ὅπου δήποτε).
Βαλανηρά (τὰ). τὰ ἐκ τοῦ γέν. τῆς βαλάνου ὑπωρικά.
Βαλανηφαγέω-ῶ. Μ. ήσω. Εἶμαι—
Βαλανηφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τριβόμενος λέ) βαλάνους.
Βαλανηφόρος (ὁ, ἡ)= ὁ καρποφορῶν βαλάνους.
Βαλανίζω, Μ. ίσω. Τυπάζω τὴν βάλανον ἢ ἄλλο τι πέσιμον (Συνάζω) τὰ βαλανίδια. 2) (ἅτρ.) βάλλω ἀσθενῶς (βάλανον).
Βαλάνινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ βάλανον.
Βαλάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βάλανος.
Βαλανίς, ίδος (ἡ), = τῷ Βαλάνιον καὶ τῷ
Βαλάνισσα, ης (ἡ), = Βαλανιτέρια.
Βαλανίτης, ου (ὁ), καὶ Βαλανῖτις, ιδος (ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ κατασκευασμένος ἀπὸ) βαλ.
Βαλανοβόρος (ὁ, ἡ), = Βαλανηφάγος.
Βαλανοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα βαλάνου.
Βάλανος (ὁ καὶ ἡ), δένδρ. ἢ βαλανιδιὰ ἢ 2) (ὁ καρπὸς της) τὸ βαλανίδι. 3) κάθε ὁπωρ. ὁμοιόσχημον, π. χ. Κάστανον, Φοῖνιξ, κτλ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ ἓν διακριτικὸν ἐπίθ.) = Διὸς βάλανος, = τὸ καρύδι, (ἴδε ἢ Μυροβάλανος). 4) τὸ ἄκρον τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου, (παρβλ. Πόσθη). 5) τὸ σιδήριον ὅπου ἐμβαίνει εἰς τὸν μοχλὸν (πρὸς κλείδωσιν τῆς θύρας), ἴδε Βαλανάγρα. 6) εἰδ. (ἢ μέρος) στολίσματος τοῦ λαιμοῦ τῶν γυναικῶν. 7) τὸ ἐμβαλλόμενον εἰς τὸν πρωκτὸν ἀντὶ κλυστῆρος, (κοιν.) ὑπόθετον. 8) εἰδ. θαλασσινοῦ, (κοιν.) ἐλιγὰ (=ἢ θαλάσσης), (παρβλ. Δάκτυλος).
Βαλανόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι ὡς βάλανον. 2) κλείω τὴν θύραν μὲ τὴν βάλανον, κλειδώνω, μανταλώνω.
Βαλαντάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βαλάντιον.
Βαλαντιητάμης (ὁ), Π. ἀντὶ Βαλαντιοτόμος.
Βαλαντιοκλέπτης, ου (ὁ). ὁ κλέπτων ἐπιτηδείως τὰ βαλάντια.
Βαλάντιον (τὸ). σακκοῦλα (πουγγί) διὰ χρήματα.
Βαλαντιοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κατασκοπεύων τὰ ξένα βαλάντια.
Βαλαντιοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι—
Βαλαντιοτόμος (ὁ, ἡ). κλέπτης κόπτων (τέμνων) καὶ παίρνων ἐπιτηδείως ἢ τρυπῶν τὰ βαλάντια.
Βαλανώδης, εσς (ὁ, ἡ) = Βαλανοειδής. 2) ὁ ἔχων πολλὰς βαλάνους.
Βαλανωτός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων σχῆμα βαλάνου, βαλανοειδής. 2) = Θύρα —, = Ξεν., (αἰχμαλ.) ἡ κλεισμένη διὰ βαλάνου (5).
Βαλάνυον (τὸ) = τὸ ἄνθος καὶ ὁ ἄγουρος καρπὸς τῆς ἀγριελιᾶς.
Βαλβιδοῦχος (ὁ). ὁ ἔχων (φυλάττων) τὴν βαλβῖδα.
Βαλβιδωτός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων σχῆμα βαλβῖδος, ἐξέχων ἑκατέρωθεν κατὰ μῆκος.
Βαλβίς [βάλλω], ίδος (ἡ), = ἀφετηρία, τὸ σημεῖον (τὸ μέρος) ὅπου ἑστεκον οἱ δρομεῖς ἢ ἐπάτουν οἱ δισκεύοντες (ἐν γέν.) ἀρχή, (ὀθεν:) = Ἐκ (= Ἀπὸ) βαλβίδων, = Ἀρχῆθεν. = Ἐξ αὐτῆς βαλβῖδος, ὁ Θέρτ., ἐν πρωτοις, εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἀρχήν. 2) = ὑρητής, βάσις, θεμέλιον. = Βαλβῖδα λιγον βαλοῦμαι, = Ψλτρ. 3) = Βηλός, κατώφλι τῆς θύρας. = Ἀπὸ τῆς τοῦ νεὼ βαλβῖδος, = Ψλτρ. 4) = Βαθμὸς (σκαλοπατιοῦ κυρ. φρέατος).
Βάλε, Π. (σπν.) ἀντὶ Ἔβαλε, (πιθ. Εἶδε, ἄμποτε)
Βαλήν (λλήν), ῆνος (ὁ), [Φρυγ. ἢ Περσ.] βασιλεύς, ἀρχηγός, (Τουρκ.) βαλῆς, (ὄθεν
Βαλη, λλη) ναῖος, α, ον. Βασιλικός.
Βάλιος, α, ον. Ταχυκίνητος· φτιλίγωρος. 2) ποικίλος, κατάστικτος, (παρβλ. Αἰόλος καὶ Φάλιος καὶ
Βαλιός, ά, όν, = Ἀλαπὸς, τυπλὸς, (ὄθεν ἡ βαλιά (ἡ), ὀφθαλμία, (παρβλ. Ἀλλος).
Βαλλέσκετο, Ἰων. ἀντὶ Ἐβάλετο, γ' ἐν. παρ. τοῦ παρτ. τοῦ Βάλλω.
Βαλλητύς, ύος (ἡ), Π. ἀντὶ Βολή, ῥίψιμον.
Βαλλίζω, Μ. ίσω, Π. (σπν.) = Βάλλω. 2 περιστρέφομαι ἢ περιφέρομαι χορεύων.
Βαλλισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ βαλλίζειν.
Βάλλω [κατ' ἐτυμλγ. Στερέφω (Ἀνω)] ἔνθεν κἀκεῖθεν, ὀθ. συγγ. τῷ Ἀλάομαι καὶ Πάλλω, ἴδε εἰς τὴν 2. σημασ.], Μ. βαλῶ (ἀόρ. Ἔβαλον, παρκ. Βέβληκα κτλ., τὸ θετ. Βλητέον). Τυπάζω, ῥίπτω, (φυσικὸν.) ἐπιτυγχάνω εἰς τὸ κτυπημα, (ἑκμ. 2) κτυπῶ (κυρ. μακρόθεν), προσβάλλω, πληγόνω, (ὄθ: ἡ διαφορὰ τοῦ) = Ὀξεῖ χαλκῷ σύφας ἠὲ βαλὼν, (λ. Χ. (ἢ πλ.) = Βλήμενος ἠέ τυπείς, = (καὶ ἡ ἐξήγησις τοῦ γνωστοῦ αἰνίγματος.) = Βάλοι τε κοὐ βάλοι, = Ἀθ., Ἔρριψε πλὴν δὲν τὸν κτύπησε = Πολλοὺς πρεσκα θέσυς, τὸν τὸν δ' οὐ δύναμαι βαλέειν, = (λ. Θ. = Σκοπὸν, ὃν οὐκ οἶδ' εἴ τις βέβληκε, = Γρ. = Τοὺς οὔπατ' ἠλιος ἀκτῖσιν ἔβαλεν, = Ὀδ. Ε. «Τὴν θάλασσαν ἄνεμος βάλλει,» Μόσχ. (καὶ προθετ.) = Ἔβαλε κατ' αὐτῆς ἄνεμος τυφωνικὸς, = Γρφ. = Ἴππων μ' ἀμφὶ κτύπος οὖατα βάλλει, = (λ. Ε. = Φράζευ μή σε (σκορπίος) βάλῃ, = λθ. (καὶ μὲ δοτ.) = Βάλλει μήλοις τὸν αἰπόλον, = Θκρ. = Ῥαπίσμασιν αὐτὸν ἔβαλλον, = Γρφ. (καὶ τρπ.) = Σκώμμασι βάλλειν τινά, = Ξεν. (καὶ χ. πτ.) = Ἔβαλον, ἠκόντιζον, = Ξεν. = Κἂν μήπω βάλλῃ, μηδὲ τοξεύῃ, = Δημ. (ἢ μετφρ.) = Τῆς Ἀττικῆς ὁρθοπείας πόρρω που βάλλειν, = Ψελλ. (καὶ πθ.) = Κερκυνῇ βληθείς, = Φλτρ. (ἢ τρπ.) Ἄχει βεβλημένος, = Ἀρρ. 3) ῥίπτω (κάμνω ἢ ἁρπάζω τι νὰ πέσῃ) κάτω, Καταβάλλω, χαμηλίζω· (καὶ μόνον εἰς τὸν πθ. πρκ. καὶ ὑπερσ. καὶ τρτπρσ.) κεῖμαι, κείτομαι. = Ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαῖῃ, = (λ. Α. = Ὑρὸς πέτρῃσι βαλών, = Ὀδ. Ι. = Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλεν, = Ὀδ. Σ., Ξ. = Εὐνὰς βαλέειν, = Ὀδ. Ι., νὰ ῥίψω σίτηρον. = Βάλλει (ὁ ἵππος κτλ.) τοὺς ὀπισθίους ὀπίσω. = Σπόρον ἐν νηυσὶ βάλλοντες, = Θκρ. = Κύβους βάλλοντας, = Πλάτ. (ἢ ἐλλ.) = Κυβευτῇ πολλὰ βάλλοντι καὶ καλά, = (λ. (καὶ κατ' ἐλλ.) = Ἂν πολλὰ βάλλῃς, ἄλλοτ' ἀλλοῖον βαλεῖς, = Ἀρστ. (καὶ μσ.) = Νυὸ δ' ἑτέρως ἐβάλοντο θεοί, = Ὀδ. Α., ἀπεφάσισαν (ἀπὸ μετφρ. τῶν κυβ. ἢ τῶν ψηφοφορ., ἀλλ' ὄρα μαλλ. εἰς τὴν 2 σημασ.). (καὶ κατὰ τὴν ἀρχικὴν ἐτυμολγ. τῆς λέξ.) = Μήκων δ' ὡς ἑτέρων σε κάρη βάλεν, (λ. Θ., ἔρρηξε (θηλ. ἔγγυρε) τὸ κεφάλι του πλάγια. = Ταρβήσας δ', ἑτέρωσε βάλ' ὄμματα, = Ὀδ. Π., τὰ ἐστρεψε. = Πρόσωπον ἐς γῆν βαλών

σα, « αὐτ. Εὐρ. » Πρὸς γῆν ὄμμα βαλὼν, « αὐτ., ἔβηξε τὰ 'μμάτιά του κατὰ γῆς· (καὶ ἄλλ.) « Βάλλ' (ἐνν. σεαυτὸν) ἐς κόρακας (ἐς μαχαίραν κτλ.), « Παραμ. (καιν.) ἄμε 'ς τ' ἀνάθεμα ('ς τὸν διάβολον κτλ.). (καὶ πθ.) » Τέκνα βαλλόμενα πρατὶ γαίῃ, « Ἰλ 1. » (Νήσοις), οἵ τ' ἐνὶ κόλπῳ Θρηίκιῳ βέβληνται, « Νίκ., κεῖνται· (ἀλλὰ παρβλ. καὶ τὰ τελευτ. παρδγμ. τῆς δ σημασ.). » Ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικός, « Γρφ., κεῖται. « Λύκος, ὑπὸ κυνῶν θηχθείς, ἐβέβλητο, « Μυθ 4) = Ἐκβάλλω, (ἐπὶ φυτ.) Ἐκνεύω, (ἐπὶ ζευστῶν) Ἐκχέω, κτλ. « Εἰ δὲ παραληςῶν ἁλώσει καὶ βαλεῖς τι μαλθακόν, « Ἀρχῳ., ἐβγάλῃς ἀπὸ τὸ στόμα σου, προφήτης. «Δάκρυ βαλέειν κατ' ὄσσων (κατὰ βλεφάρων, παρειῶν ἄπο κτλ.), « Ὅμ., Θηρ (καὶ ἄλλ.) « Ποταμὸς εἰς ἅλα βάλλων (ἐνν. τὸ ὕδωρ), « Ἰλ. Δ, (θγλ.) γυνόμενος. (ᾗ ἐπὶ φυτ.) «Τὸ πολυπεδίον μετὰ τὰ ὕδατα ἀεὶ βάλλει (ἐνν. φύλλα κτλ.), « Θφρ., (θηλ.) φυτρόνει. 5) = Τίθημι, (κοιν.) βάλω (τοπωλετῶ) τι πουλενὰ (κυρ. δεμένα ἢ ἐπάνω ἢ τριγύρω), (ἐπιτ.) = Ἐμ- ('Επι-, Περι)βάλλω, (ἐπὶ ζευστῶν) Ἐγχέω, (ἐπὶ ἐνδυμ.) φορῶ. « Πάνθαρ ἐν χείρεσσι βάλω, « Ἰλ Ρ. » Βαλὼν ἐν νηῒ, « Ὀδ. Σ. (καὶ μέσ. ἐλλ. τῆς προθ.) » Ἁρμενα νηυσὶ βάλοντο, « Ἀπλλν. « Ἐυνέῃ βάλεν, « Ἰλ. Η. » Βαλεῖν τὸ ἀργύριον τοῖς τραπεζίταις, « Γρφ., (κοιν.) νὰ βάλῃ τὰ ἄσπρα του εἰς τὸ διάφορον. « Ἐν πύλαισιν ἀκαὰν βάλλω, « Εὐρ. (κοιν.) βάλλω αὐτὶ (ν' ἀκούσω). « Εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, « Ὀδ. Δ. » Βάλλει ὕδωρ εἰς τὸν νεκτῆρα, « Γρφ. (καὶ χ. τοῦ προθ.) » Βάλλ' οἶνον, « Ἀνακρ. » Πρὶν ἐπὶ γᾶν Φρυγῶν ποδὸς ἴχνος βαλεῖν, « Εὐρ., πρὶν πατήσῃ εἰς. « Βαλεῖ τὰς ῥίζας αὐτοῦ, « Γρφ. « Βαλῶ περὶ σὲ χάρακα, « αὐτ. « Ἀμφὶ δ' ὤμοις βάλλ' (καὶ μσ. βάλλετο) αἰγίδα (ἔθος κτλ.), « Ὅμ. (ᾗ ἑλλ. τοῦ προθ.) « Βάλλε δὲ σοῖς πλοκάμοις (τὸ κρήδεμνον), « Ἐπιγρ. « Βοῦν ὑπ' ἄροτρα βάλω. « Μόσχ. « Ἵππους τοὺς σοὺς πρόσθε βαλών, « Ἰλ. Ψ. (καὶ τρπ.) » Ἐς στάσιν ἄμμε βάλῃς « Πλ. (καὶ μὲ δοτ.) » Πρὶν χώραν τὴν δε κυφὼν βαλεῖν, « Αἰσχλ. « Οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἐπὶ τὴν γῆν, « Γρφ. (ἄχιον τῷ) » Φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν, « Ἰλ. Δ. « Τρώεσσι θάρσος βάλε, « Κόϊντ., ἐνέπνευσε. » Εὖ δ' ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλε (βαλεῖ), « Θγν. (καὶ μσ.) « Μέγα καὶ θαυμαστὸν ἔργον εἰς νοῦν βαλόμενος, « Πλ. (καὶ ἀνεστρφ.) » Ἐς φροντίδας ναῶν ἐβάλόμην, » Εὐρ. (ᾗ ἑλλ.) « Ἐπ' ἐμεωυτοῦ βαλόμενος ἐπρηξα, « Ἡρ., ἀπ' ἐμαυτοῦ. αὐθορμήτως, χωρὶς νὰ συμβουλευθῶ ἄλλον, (κοιν.) τὸ κεφάλιόν μου. (ᾗ κατ' ἄλλ. ἑλλ.) » Νῦν δ' ἕτερος ἐβάλοντο θεοί, « Ὀδ. Δ. ἀπεφάσισαν (ἴδε καὶ τὴν 3 σημασ.). (καὶ κεφρρ.) » Εἰς μνήμην ἐβάλοντο, « Πλ., ἀντὶ ἐνθυμήθησαν. « Ἐς φῶτα βαλέσθαι, « Κυρχμ., ἀντὶ Ἐνωτισθῆναι. « Εἰς γαστέρα βάλλεσθαι, « Ἡρ., ἀντὶ Συλλαμβάνειν. « Ἐβάλοντο κρηπῖδα, « Πίνδ., ἐθεμελίωσαν. (καὶ συνεκδ.) « Λεπτὰ βαλέσθαι, « Ἀπλλν., κτίσαι ἢ τειχίσαι, (ᾗ μεταφορ.) « Ἀρχὴν βαλέσθαι, « Πλάτ.

Βαλλωτή (ἡ), φυτ. τὸ ἄλλ. μέλαν Ποδίσιον, ἄγριον μελισσάχαρον, ἢ βρωμοχόρτι.

Βαλὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Βηλός.

Βαλσαμίνη (ἡ), φυτ. τὸ ἄλλ. Βιόφθαλμον, [ἐκ τοῦ

Βάλσαμον (τὸ), [ἀραμικ. Μπὰλ-σαμὴν, κύριος τοῦ οὐρανοῦ, ὁ ἥλιος]. ὀπὸς ἡ ῥητίνη εὐώδης καὶ ἰαματικὴ ἀνόρμ τινος τῆς Συρίας. 2) = Ἡδύοσμος.

Βάλσαμος (ἡ), δένδρ. τῆς Ἰουδ. ἀπὸ τὸ ὁπ. τρέχει τὸ βάλσαμον, βαλσαμόδενδρον.

Βαλσαμουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Βαλσαμουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατλιεργῶν τὸ βάλσαμον.

Βαλσαμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (εὐώδης ὡς) βάλσαμον.

Βαλσαμών, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ βαλσαμόδενδρα.

Βᾶμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Βῆμα.

Βαμβαίνω [δύναπ. συγγ. τῷ Βαβάζω], Μ. ανῶ. Τρέμω (ἀπὸ φόβον ἡ ψυχος), τρεμουλιάζω, κτυπῶ τὰ 'δόντιά μου (ἐπιτ.) πάνετα: ἡ γλῶσσάρου, τρικυλίζω.

Βαμβακεία (ἡ), = Φαρμακεία, [ἐκ τοῦ

Βαμβακεύω [βάμβαξ, Δ. ἀντὶ Βάμμαξ], Μ. εύσω, = Φαρμακεύω, μαγεύω.

Βαμβακεύτρια καὶ

Βαμβακὶς, ίδος (ἡ), = Φαρμακὶς, μάγισσα.

Βαμβακὸς (ὁ), Ισπν. ἀντὶ Φαρμακὸς.

Βαμβακοειδὴς, ους (ὁ, ἡ), ἀντὶ Βαμβυκοειδὴς, (ἴδε Πάμβαξ, ακος).

Βαμβαλέω-ῶ, Μ. ήσω (ὀθ. ὁ ἀόρ. ϐ'. Βάμβαλε) ᾗ

Βαμβαλίζω (ίζω). Μ. ίσω (ίσω), = Βαμβαίνω, τρεμουλιάζω.

Βᾶμεν (μες), Δ. ἀντὶ Ἔβημεν ἢ Βῶμεν, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς ὁρστ. ἢ ὑποτ. τοῦ Βαίνω.

Βάμμα (τὸ), [βάπτω], = Βαφὴ, γρῶμα· (ἐν γέν.) ἀποιονδήποτε ὑγρὸν (κυρ. διὰ βάψιμον), (ὀθ. 2) = Ὄμβαμμα, ζωμὶ (κυρ. διὰ βούτγμα), (ἰταλ.) σάλτσα. « Σίμβλων—, « Π., τὸ μέλι. 3) ἡ πρᾶξις τοῦ βάφειν, βάψιμον. « Ἵνα μὴ σε βάψω βάμμα Σαρδιανικόν, « Ἀρχ., κόκκινον, (θηλ.) νὰ μὴ σε 'ματώσω ὅπνον.

Βαμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βάμμα, ζωμάκι.

Βᾶν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἔβησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Βαίνω.

Βανὰ, βανηκὸς (ἁ), Βιωτ. ἀντὶ Γυνὴ, (παρβλ. Βύνη καὶ Γανά).

Βαναυσία (ἡ). τὸ ἐπιτήδευμα καὶ ὁ χαρακτὴρ τοῦ βαναύσου (κυρ. καὶ μεταφορ.).

Βάναυσος (ὁ), [βαῦνος, αὔω;]. (κυρ.) ὁ διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος τεχνίτης, χαλκεὺς, σιδηρουργὸς κτλ. (ἐν γέν. κάθε) χειροτέχνης, χυνδροδουλευτής. ||. (ἐπιθ.) «Τέχνη—, « ἡ τῶν βαναύσων 2) (μεταφορ.) χυδαῖος, ἀπαίδευτος, ἄπρακτος, μικροπρεπὴς, ἀπειρόκαλος, χωριάτης, βάρβαρος κτλ.

Βαναυσοτεχνέω καὶ

Βαναυσουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι (μετέρχομαι) βάναυσον τέχνην.

Βαναυσουργία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τοῦ βαναυσουργοῦ.

Βαναυσουργὸς (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος βάναυσον τέχνην, χυνδροδουλευτής.

Βαναυσώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαρακτῆρα βάναυσον.

Βαναύσως, ἐπίρ. Ὡς βάναυσος, μὲ τρόπον βάναυσον.

Βάξις [βάζω], εως (ἡ), Π. φωνὴ, λόγος· φήμη· χρησμός.

Βαπτηρία (ἡ) καὶ

Βαπτήριον (τὸ). βαφὴ, γρῶμα, ἢ ἐργαστήριον βαφέως, (κυρ. δὲ θηλ. καὶ οὐδ. τοῦ

Βαπτήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ βάφειν, βαπτικός.

Βάπτης, ου (ὁ), = Βαφεὺς, (οὕτως ὠνομάζοντο οἱ ἱερεῖς καὶ θιασῶται τῆς θεᾶς Κοτυττοῦς, διότι ἐβάπτοντο [ἔβαφον] τὰς τρίχας των ἢ ἐφωκιασιδώνοντο, ἴδε Συνέσ. Φιλόκρ. ἐγκ. 85).

Βαπτίζω, Μ. ίσω, = Βάπτω, βουτῶ (βυθίζω) εἰς ὁπωσανδήποτε ὑγρὸν, κατορθρεύω, (συνεκδ.) λούω. « Βάπτισον σεαυτὸν εἰς θάλασσαν, « Πλ. » Ἐὰν μὴ βαπτίσωνται οὐκ ἐσθίουσι, « Γρφ. (ὀθ. 2) (ἐκκλησ.) βαπτίζω. 3) ἀντλῶ (ᾗ). « Φιάλαις ἐκ πίθων μεγάλων βαπτίζοντες ἀλλήλους προέπινον, « Πλ. 4) (κθ. ἢ μσ.) βυτῶ, βυλλῶ, πνίγομαι (κυρ. καὶ μεταφορ.). «Ἵνα μὴ κυτάνδρῳ τῇ νηῒ βαπτισθῶμεν, « Γργ. (καὶ ἑλλ.) «Τῶν χθὲς βεβαπτισμένων (ἐνν. τῷ οἴνῳ), « Πλάτ., (παρβλ. Βρέχω). (καὶ τρπ.) » Ὑφλήμασι βεβαπτισμένος, « Πλ. « Ἰδὼν βαπτιζόμενον τὸ μειράκιον, « Πλάτ., (κοιν.) τὰ ἔχανεν, ἐμπεριδύετο, δὲν ἤξευρε τί νὰ 'πῇ.

Βαπτικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς βάψιμον.

Βάπτισις, εως (ἡ) καὶ

Βάπτισμα (τὸ) καὶ

Βαπτισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ βαπτίζειν, βούτγμα· λούσιμον, πλύσιμον. « Βαπτισμοὺς ποτηρίων καὶ χαλκίων, « Γρφ. (ὅθεν παρὰ γρισταν.) « Τὸ θεῖον ᾗ ἱερὸν βάπτισμα, « Ἐκκλησ.

Βαπτιστὴρ (ὁ). (μτγν.) = τῷ

Βαπτιστήριον (τὸ). ὁ τύπος ὅπου βαπτίζονται (βυτοῦν, λούονται), δεξαμενὴ, καλυμβήθρα.

Βαπτιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ βαπτίζων.

Βαπτὸς, ἡ, ὸν. Βυτηγμένος, βαμμένος, χρωματισμένος, ἢ δυνάμενος νὰ βουτηχθῇ (ἀντληθῇ κτλ.). « Βαπτὰν κάλπιν παγὰν, « Εὐρ.

Βάπτρια (ἡ), θλ. τοῦ Βάπτης.

Βάπτρον (τὸ), = Βάμμα, βαφή.

Βάπτω, Μ. βάψω (ἀόρ. πθ. Ἐβάφην). (κυρ.) Βουτῶ (βυθίζω) τι εἰς ὁπωσδήποτε ὑγρόν. « Βάπτω τι εἰς ὕδωρ (ἢ) ἐν ὕδατι (ἢ, ἑλλ.) ὕδατι (ἢ) ὕδατος, « Λξ. « Ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος, « Γρ. 2) (συνεκδ.) πλύνω. «Τάρσια βάπτουσι θερμῷ, « Ἀρχ. 3) βάφω, χρωματίζω. « Τρίχας βάπτειν, « Δτχρ. (καὶ μσ. ἑλλ.) « Βαπτόμενος (ἐνν. τὰς τρίχας [ἢ τὸ πρόσωπον] ἑαυτοῦ) χειραγείῳ, « Ἀρχ. « Βάπτεται τις, θεὸν καλὸς εἶναι, « Ν. Δαμ. « Ἐβάψας ἔγχος

τρὸς Ἀργείων στρατῷ, « Σοφ., τὸ αἱμάτωσες. « Βάπτω φάρμακον, » Ὁδ. Α. τὸν βρυκὸ θερμὸν εἰς ψυχρὸν ὕδωρ ἵνα τὸν σκληρύνω. 5) ἀλείφω, γανόω, βερνικόνω, μαλαχρυτικατοπίζω. « Αἱ κυλικες βάπτονται πρὸς τὸ εἶναι δικεῖν ἀργυρᾶ, » Ἀθ. 5) γεμίζω (βυτῶν τὸ ἀγγεῖον), ἀντλῶ. « Ἰσχὺς βάψαι ἔνεγκε ποντίας ἁλὸς, » Εὐρ. « Ἅλα βάπτε, » Νίκ. « Σήμερον, ὑδροφόρα, μὴ βάπτετε, » Καλλ. 6) (ἐμπεδ. ἢ ἄλλ.) βαπτῶ, βαλῶ. « Ἔδαπτε ναῦς, » Εὐρ. « Ἴσον βάπτειν, » Ἀρ. (καὶ πθ.) « Βάπτεται ναῦς, » Αἰ.

Βαραγγιάω-ῶ. Βαράγγιον, Βάραγγος κτλ. ἀντὶ Βραγγιάω κτλ.

Βάραθρον (τὸ). [φέω, Ὀθ. εὸ Ἰων. Βέρεθρον], λάκκος βαθύτατος, χάσμα γῆς, καταβόθρα (ποταμοῦ), (ἴδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) τόπος βαραθρώδης ὅπου ἐρρίπτουν τοὺς κακούργους, (ὡσ. τρ.) ὄλεθρος, ἀφανισμός, (κοιν.) ὀργὴ τοῦ θεοῦ. « Ἐν τῷ βαράθρῳ γεμιζειν, » Δια.

Βαραθρεύς (ὁ), ἀνθρωπος ἄξιος διὰ τὸ βάραθρον, ὀλέθριος, (κακοῦ.) κατεργάρης, κρεμασμένος κτλ.

Βαραθρόω-ῶ, Μ. ὡσω. Ῥίπτω τινὰ εἰς τὸ βάραθρον, τὸν ἐξολοθρεύω, (κοιν.) γαντζονόω.

Βαραθρώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος εἰς βάραθρον.

Βάκαξ [ᾰ], ακος (ὁ), εἶδος ζυμαρικοῦ ἢ ἄλλ. τολύπη, μπουρέκι (!).

Βαρβαρίζω, Μ. ισω. Ὁμιλῶ ἢ φέρομαι ὡς βάρβαρος. 2) φρονῶ τὰ τῶν βαρβάρων (κυρ. τῶν Περσῶν). 3) κάμνω βαρβαρισμούς.

Βαρβαρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἄξιος δι᾽) τοὺς βαρβάρους. 2) = Βάρβαρος, (ὅθεν:) « Τὸ βαρβαρικον, » Θκ., ἀντὶ οἱ βάρβαροι, τὰ βάρβαρα ἔθνη. « Εἰς τὸ βαρβαρικόν, » Ἀκ., ἀντὶ=

Βαρβαρικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον βάρβαρον, καθὼς οἱ βάρβαροι.

Βαρβαρίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Βάρβαρος.

Βαρβαρισμός (ὁ). τὸ νὰ ὁμιλῇ τις τὴν Ἑλλην. γλῶσσαν) παρὰ κανόνας καὶ

Βαρβαριστί, ἐπίρ. Βαρβαρικῶς, κατὰ τὸ ἰδίωμα τῆς γλώσσης καὶ τὴν προφορὰν τῶν βαρβάρων.

Βαρβαρόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὁμιλῶν) βάρβαρον (ἢ ὡς βάρβαρον τὴν Ἑλληνικὴν) γλῶσσαν, = Βαρβαρόφωνος.

Βαρβαρογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). βάρβαρος τὴν γνώμην.

Βαρβαρόηθης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βάρβαρα ἤθη, ἀπολίτευτος.

Βαρβαρόθυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων θυμὸν (καρδίαν) βάρβαρον, ἀπάνθρωπος.

Βαρβαροκτόνος (ὁ, ἡ) (πρβλ.) ὁ φονεύτας (προπαροξ., ὁ φονευθεὶς ἀπὸ) βαρβάρους.

Βαρβαρολέτειρα (ἡ), Π. ἡ ἀφανίζουσα (ὁλεθρία πρὸς) τοὺς βαρβάρους.

Βάρβαρος (ὁ, ἡ). (κατὰ τὴν γνωστὴν παροιμ.) Ἀπὸ μὴ Ἕλλην, ξένος (ὡς πρὸς τοὺς Ἕλληνας), ἀλλοεθνής, (κυρ. ὑβ.) ἀλλόγλωσσος, (βλ. Στρ. Ιδ', 6, ὑπ.). (συνών.) βαρβαροήθης, ἀπολίτευτος, ἀνελεύθερος, γωρὶς ἀναστροφήν, ἀγριόπαλλος κτλ. ἢ σκληρός, ἀπάνθρωπος κτλ. 2) = Βαρβαρικός. « Πόλεμος (ἢ Γλῶσσα, » Ἐπιχ. κτλ.)—, » Αἰ. « Σελινοῦν, ἐπὶ βάρβαρον ἐζωσμένη πέταλον, » Ἀρχ. « Τὸ βάρβαρον, » (περιληπτ.) ἀντὶ οἱ βάρβαροι.

Βαρβαροστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ὡς βάρβαρος. Ἔχω κακὴν προφοράν.

Βαρβαροστομία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις=

Βαρβαρόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν (προφέρων) ὡς βάρβαρος.

Βαρβαρότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (τὸ ἰδίωμα) τοῦ βαρβάρου, ἀπανθρωπία, σκληρότης ἤθ.

Βαρβαρότροπος (ὁ, ἡ). Βάρβαρος τοὺς τρόπους

Βαρβαροτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (κατοικούμενος ἀπὸ) βαρβάρους.

Βαρβαρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βάρβαρον φρόνημα.

Βαρβαρόφυλος (ὁ, ἡ). βάρβαρος τὴν φυλὴν (τὸ γένος).

Βαρβαροφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Βαρβαρίζω κατὰ τὴν γλῶσσαν, εἶμαι βαρβαρόφωνος.

Βαρβαροφωνία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις=

Βαρβαρόφωνος (ὁ, ἡ), = Βαρβαρόγλωσσος.

Βαρβαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ βάρβαρον (κατὰ τὰ ἤθη καὶ τὴν γλῶσσαν) ἢ τὸν ὑποβουλόνω εἰς τοὺς βαρβάρους.

Βαρβαρώδης, ες (ὁ, ἡ). βάρβαρος τὸ εἶδος.

Βαρβαρωνυμία (ἡ). βαρβαρότης ὀνόματος.

Βαρβάριος, ἐπίρ. = Βαρβαρικῶς.

Βάρβιλος (ὁ), Ζ. Βρύβουλος.

Βαρβιτίζω, Μ. ίσω. Κρούω (Παίζω) καὶ

Βαρβιτιστὴς, οῦ (ὁ), ὁ παίζων τὸ

Βάρβιτον (τὸ) καὶ

Βάρβιτος (ἡ, καὶ σπν. ὁ). εἶδος μουσικοῦ πολυχόρδου ὀργάνου, λύρα, κιθάρα, λαγούτον.

Βαρβιτῳδός (ὁ, ἡ). τραγουδιστὴς συντροφεύων μὲ τὴν φωνήν του τὸ βάρβιτον, (λόγ.).

Βάρδιστος, Π. ἀντὶ Βράδιστος, ὑπερθ. τοῦ Βραδὺς.

†Βαρέω-ῶ, Μ. ήσω, (γραμτ.) = Βαρύνω.

Βαρέως, ἐπίρ. Βαρειά, μὲ τρόπον (ἢ γραμτ. ἢ μουσ. μὲ τόνον) βαρὺν, μὲ δυσκολίαν. « Ἀμυγάλη ὁ καιρὸς, βαρέως, » Γραμτ. « Κάκη, βαρέως, ἢ κακὰ, » αὐτ. « Δι᾽ βίες βαρύτερον φθέγγονται αἱ θήλειαι τῶν ἀρρένων, » Ἀρστ. « Βαρύτατα ὑπακούει, » Ἱπποκρ. « Βαρέως ἔχω ἢ φέρω, » = Δυσφορῶ, ἀγανακτῶ, βαρύνομαι.

†Βαρυκοέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Βαρυηκοέω.

Βάρημα (τὸ) καὶ

Βάρησις, εως (ἡ), = Βάρος, φόρτωμα.

Βαρίβας, αντος (ὁ), Π. [βάρις, βαίνω], ναύτης.

Βαρίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Βαρύτης.

Βᾶρις [ᾰ], ιδος καὶ ως καὶ εως (ἡ), [Αἰγυπτ.], εἶδος πλοιαρίου ἢ σχεδίας (κυρίως τοὺς ποταμούς). 2) Π. (κάθε) πλοῖον, καράβι. 3) παλάτιον, πύργος, ναός (ἐν γέν.) κτίρια μεγαλοπρεπῆ.

Βάρμιτον (τὸ), Αἰολ. ἀντὶ Βάρβιτον.

Βάρος [φέρω], εος-ους (τὸ). ἡ ἰδιότης τοῦ βαρέος, βαρύτης. « Καὶ δὴ πιεζόμενοι οἱ ψυχαὶ ὑπὸ τοῦ βάρους, κυρτοῦνται, » Ξεν. 2) πᾶν ὅ,τι προξενεῖ βάρος (βαραίνει), φόρτωμα, ὄγκος. « Τὸ βάρος τοῦθ᾽ ὃ σὺ φέρεις, οὐ νους φέρει, » Ἀρχῳ. 3) (συνεκδ.) πλῆθος, μέγεθος, ἀφθονία. « Πίνουσα, τῷ βάρει τῆς ὕλακῆς ἀποσοβοῦσαν τοὺς ἐπιβουλεύοντας τῷ πεζοβάμ., » Ἀλκ. 4) (μετφρ.) δύναμις, ἀξίωμα, μεγαλεῖον, ὑπεροχή. « Θεωρῶν τὸ πλῆθος καὶ τὰ βάρος τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατοπέδων, » Πλθ. « Τὸ βάρος τῆς τῶν Ἀργ. πόλεως, » αὐτ. 5) σεμνότης, ἐμβρίθεια, μεγαλοπρέπεια. « Τὸ β. τοῦ λόγου, » Διόδ. 6) θλῖψις, στενοχωρία, ἐνόχλησις, φροντίς. « Ἔχει ποτ᾽ ἆρα τοῦτο Καδμείοις βάρος, » Σοφ. « Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, » Γρφ.

Βαροβέλκιον (τὸ), μηχανὴ πρὸς τὸ ἕλκειν βάρη, (χωρ. ναυτ.) μακαρᾶς ἢ μποτζεργάτης.

Βαρυαής [βαρὺς, ἄημι], ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ σφοδρῶς πνέων ἢ βαρύοσμος.

Βαρυαλγής, ές καὶ

Βαρυάλγητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάσχων ἢ προξενῶν βαρεῖς πόνους (ἄλγη, λύπας).

Βαρυαχής, ές (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Βαρυηχής.

Βαρυαχίς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν βαρὺ ἄχος (λύπην), βαρυστένακτος.

Βαρυαχθέω-ῶ, Μ. ήσω. Βαρύνομαι (Ἐνοχλοῦμαι) πολλά.

Βαρυαχθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ βαρύνων, βαρύτατος.

Βαρυβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαρέως βαίνων, ἀργαστῶν, ἀργοκίνητος.

Βαρυβόας, α (ὁ), Π. = Βαρύηχος

Βαρυβρεμέτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ

Βαρυβρεμέτης καὶ

Βαρυβρεμέτης καὶ Βαρυβρομήτης, ου (ὁ), Π. = τῷ

Βαρύβρομος (ὁ, ἡ), Π. [βαρὺς, βρέμω]. ὁ κάμνων μέγαν (φρικτὸν) κρότον. « Βροντή (« Πόντος, » Ζεὺς)—, » Εὐρ.

Βαρυβρῶς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυνατὰ βαγκάνων (βιβρώσκων, κατατρώγων).

Βαρύγδουπος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Βαρύδουπος.

Βαρύγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαρετὴν γλῶσσαν, (δηλ.) παλύλογος ἢ φιλοκατήγορος.

Βαρυγλώχιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. [ἐκ γλωχὶν] πολλὰ σουβλερὸς, φαρμακερὸς. (Νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Ταυγλώχιν).

Βαρυγούνατος καὶ

Βαρύγουνος (ὁ, ἡ), Π. [ὁ γόνυ], κατατρασμένος, ἀποστραμένος, ἀργοκίνητος, δκνός.

Βαρύγυιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάσχων ἢ προξενῶν βάρος εἰς τὰ μέλη (γυῖα) τοῦ σώματος. (κοιν.) κόπτων τὰ ἤπατα. « Νόσος —, » Ἐπιγρ.

Βαρυδαιμονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. εἶμαι δυστυχὴς, ἔχω ἐναντίαν τύχην (δαίμονα).

Βαρυδαιμονία (ἡ) δυστυχία, κακομοιριά

Βαρυδαιμονιάω-ῶ, Μ. άσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Βαρυδαιμονέω.

Βαρυδαίμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαρετὴν (σκληρὰν, ἐναντίαν) τύχην, δυστυχὴς

Βαρυδάκρους καὶ

Βαρύδακρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χύνων (ἢ δίδων αἰτίαν εἰς) πικρὰ δάκρυα.

Βαρύδεσμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν (ζεμένος μὲ) βαρέα δεσμά.

Βαρυδεκοής (ὁ, ἡ), Π. ὁ σκληρὰ ἐνθυκούμενος

Βαρύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πάρος. 2) (ἴδιαιτ.) τὸ βαρύδι τῶν οἰκοδόμων κλπ., (παρβλ. Βαρύλλιον).

Βαρυδότειρα (ἡ), Π. [ἐκ δίδωμι]. πρόξενος συμφορῶν (ὁ στυχίας).

Βαρύδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μέγαν κτύπον (δοῦπον).
Βαρυεγκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαρὺν ἐγκέφαλον, χονδροκέφαλος.
Βαρυεργής, ές (ὁ, ἡ), Π. φιλόπονος ἢ ἐπίπονος, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Βαθυεργής.
Βαρύζηλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ (ἐπικινδύνως) ζηλότυπος.
Βαρυηκέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἀκούω μὲ δυσκολίαν, κωφίζω, βαρυακούω.
Βαρυηκοΐα (ἡ), τό νὰ ἦνέ τις-
Βαρυήκοος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαρεῖαν (δύσκολον) τὴν ἀκοήν, βαρυακούων.
Βαρυηχέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἠχῶ βαρέως (δυνατά), εἶμαι-
Βαρυηχής, ές ᾗ
Βαρυήχητος καὶ
Βαρύηχος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων βαρὺν (δυνατὸν, ὀχληρὸν) ἦχον, βαύζων δυνατά.
Βαρύθρους (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μέγαν ἦχον (θρόον). « Δύλητὴς [« Λιμερος, « Κλυδὼν κτλ.]—, « Ο.
Βαρυθυμέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι φοβερὰ θυμωμένος (ἀγανακτισμένος ἢ περίλυπος), κακοκαρδίζω, = Ἀραθυμῶ, (παρδλ. Βαρυμηνιάω).
Βαρυθυμία (ἡ). βαρυκάρδισμα, κακοκάρδισμα, ἀγανάκτησις, [ἐκ τοῦ
Βαρύθυμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος), (καὶ ἐπίρ.) -θύμως. Ὁ ἔχων βαρὺν (διαρκῆ ᾗ ἐπικίνδυνον) θυμόν, μνησίκακος, (κοιν.) ἀράθυμος· ἢ λυπημένος, κακοκαρδισμένος, ἀγανακτισμένος.
Βαρύθω (χωρὶς Μ.), Π. = Βρίθω, εἶμαι βαρυφορτωμένος.
Βαρυκάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαρεῖαν (πεπωρωμένην, ἀναίσθητον) καρδίαν, δειλός, ἀνηνορος, ἀνόητος.
Βαρυκέφαλος (ὁ, ἡ). (μτφορ.) βαρὺς τὸν νοῦν, (κοιν.) χονδροκέφαλος.
Βαρύκομπος (ὁ, ἡ), Π. = Βαρύηχος ἢ Ἀγέρωχος.
Βαρύκοτος (ὁ, ἡ), Π. = Βαρύθυμος.
Βαρυκτήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Πολυκτήμων, βαθύκλουτος, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ) Βαθυκτήμων.
Βαρυκτυπὴς, ές καὶ
Βαρύκτυπος (ὁ, ἡ), Π. = Βαρύδουπος.
Βαρυκωφέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι πολλὰ κωφός.
Βαρυλαίλαψ, απος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πραξινῶν ῥιπτοὺς λαίλαπας (ἀνεμοζάλας).
Βαρύλλιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Βάρος, βαρύδιον (πυρ. τὸ ταῦ ὑδροσκοπίου).
Βαρύλογος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ἢ ὑπαγορεύων ἢ πραξενηθεὶς ἀπὸ) λόγους βαρεῖς (πικρούς, ὑβριστικούς, ὀχληρούς).
Βαρύλυπος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος), ὁ βαρέως λυπῶν ἢ λυπούμενος.
Βαρυμάνιος (ὁ, ἀ), Δ ἀντὶ Βαρυμήνιος.
Βαρύμαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαρεῖς (μεγάλους) μαστούς.
Βαρυμελὴς, ές (ὁ, ἡ). βαρὺς τὰ μέλη τοῦ σωμ., πολύσαρκος, ἢ εὔρωστος.
Βαρυμηνιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι φοβερὰ θυμωμένος ἢ Μνησικακῶ, (παρδλ. Βαρυθυμέω), [ἐκ τοῦ
Βαρυμήνιος (κυρ. εὔχρ. μόνον τὸ Δ. Βαρυμάνιος) καὶ
Βαρύμηνις, ιος καὶ ιδος (ὁ, ἡ), Π. [δ. μῆνις]. = Βαρύθυμος, μνησίκακος, ἀδυσωπητος. « Τὴν Αἰγυπτίων πικρίαν καὶ τὸ βαρύμηνι, « Φιλ.
Βαρυμισθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαρὺν (πολὺν ἢ σκληρὸν) μισθὸν λαμβάνων.
Βαρύμοχθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπαιτῶν ἢ ὑποφέρων πολλοὺς κόπους (μόχθους), ἐπίπονος, δύσκολος ἢ ταλαίπωρος.
Βάρυνθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐβαρύνθησαν, γ'. πλθ. πρσ τοῦ πθ. ἀορ. ἀ. τοῦ Βαρύνω.
Βαρύνασος καὶ Π. Βαρύνουσος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἢ προξενῶν βαρεῖαν νόσον.
Βάρυνσις, εως (ἡ). βάρος, ἐνόχλησις, πειρασμός.
Βαρυντικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν βάρος (ἐνόχλησιν). (γραμτ.) ὁ τονίζων τὰς λέξεις μὲ βαρεῖαν, [ἐκ τοῦ
Βαρύνω, Μ ψνῶ; καὶ (συχνότ.) ήσω (ἀόρ. Ἐβάρυνα ἢ [ὀρθότ.] Ἐβάρησα, πρκ. Βεβάρηκα καὶ πθ. Βεβάρημαι, ἀόρ. Ἐβαρύνθην) Προξενῶ (δίδω) βάρος, βαρύνω (μτβτ. ᾗ ἀμτβτ.)· (μτφορ.) ἐνοχλῶ, παραβαραίνω, (μσ.) Βαρυῶμαι, δέν (ἢ δυσκόλως) ὑποφέρω, δυσαρεστοῦμαι. « Κατάλιπε ταῦτα· βαρύνει γὰρ ᾗ μνημονευόμενα, « Ακ. « Ὁ γλυκάζων εἶος οὐ βαρύνει τὴν κεφαλήν, « Ἀθ. « Βαρύνει ἡ πλάζιγξ ἐπὶ θάτερα, « Πλδ. « Βαρύνων τοὺς δικαστὰς, « Ξεν. (καὶ πθ. ᾗ μσ.) « Ἔγχεσι βαρυνόμενοι, « Θκρ. « Τὰ μὲν ὑπὸ τῆς ἀρίστης, τὰ δὲ ὑπὸ τῆς ἡλικίας βαρυνόμενος. « Πλδ. « Βαρυνομένη τὴν γαστέρα, « Ακ. « Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἤρξαντο βαρύνεσθαι καὶ οὐκ ἠδύναντο βλέπειν, « Γρφ. « Ἐβαρύνθη ἡ καρδία Φαραὼ, « αὐτ., = Ἐσκληρύνθη· (ᾗ τρπ.). « Τοῖς πραττομένοις βαρυνόμενοι, « Ξεν. (καὶ μὲ αἰτ. ἐλλειπτ.) « Βαρύνεσθαι τὴν ὀλιγαρχίαν, « Πλ. Ζήτημ.) βάλλω (τονίζω μὲ) βαρεῖαν, (ἴδε Βαρυτονέω).
Βαρύνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαρὺν νῶτον (φέρειν), βαρυφορτωμένος.
Βαρυοδμία (ἡ). ἡ δυνατὴ (βαρεῖα) μυρωδιά, [ἐκ τοῦ
Βαρύοδμος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Βαρύοσμος.
Βαρύζος (ὁ, ἡ). = Βαρύοσμος.
Βαρυόλβιος (ὁ, ἡ), = Βαρυκτήμων, βαθύκλουτος.
Βαρυολκὸς (ὁ καὶ ἡ), = Βαρεῖλκον.
Βαρυόπης, ου (ὁ), Π. = Βαρύφωνος.
Βαρυοργητας (ὁ, ἡ). Π. = Βαρύμηνις.
Βαρύοσμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαρεῖαν (δυνατὴν, ναρκωτικὴν, δυσάρεστον) ὀσμήν.
Βαρυπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. βαρέως πάσχω, δυσφορῶ.
Βαρυπαθὴς, ές (ὁ, ἡ). βαρέως πάσχων, ταλαίπωρος, ἄθλιος.
Βαρυπάλαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκτελέσας ἢ μηχανευθεὶς βαρεῖαν (δεινὴν) ἐκδικησιν.
Βαρυπειθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως πειθόμενος, δύσπειστος.
Βαρυπένθεια (ἡ). βαρὺ (μέγα) πένθος, [ἐκ τοῦ
Βαρυπενθὴς, ές καὶ
Βαρυπένθητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαρέως πενθῶν (βρηνολογῶν) ἢ πενθούμενος· ὁ πικρῶν δακρύων ἄξιος ἢ αἴτιος.
Βαρυπενθία (ἡ), Π. ἀντὶ Βαρυπένθεια.
Βαρύπενθος (ὁ, ἡ), Π. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Βαρυπενθὴς.
Βαρύπεπτος (ὁ, ἡ) = Δύσπεπτος.
Βαρυπεσὴς (Ἴσ. -τὴς), ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαρέως πίπτων ἀπὸ ἢ κατά τινος.
Βαρυπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν ἢ ἐπάγων βαρεῖαν βλάβην (πῆμα).
Βαρύπλοος-ους (ὁ, ἡ). = Δύσπλους.
Βαρύπλουτος (ὁ, ἡ), = Βαθύπλουτος.
† Βαρυπνείω, ἀνάγν. Βαρὺ πνέω.
Βαρύπνους (ὁ, ἡ), Π. = Βαρυπὴς, Βαρύοσμος.
Βαρύπονος (ὁ, ἡ), Π. βεβαρυμένος ὑπὸ τοῦ πόνου (τοῦ κόπου ἢ τῆς ὀδύνης), δύσμορος, ἄθλιος, (συγχ. τῷ -
Βαρύποτμος (ὁ, ἡ), Π. = Βαρυδαίμων, δυστυχὴς.
Βαρύπους, ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαρύνων τοὺς πόδας (ἑκείνου, ὅστις τὸν σηκόνει), βαρὺς· ἢ ὁ βαρέως κινῶν τοὺς πόδας του, ἀποσταμένος, ἀργοκίνητος.
Βαρυπρεπὴς, ές (ὁ, ἡ). πολυτελὴς, πολυέξοδος· μεγαλοπρεπὴς.
Βαρυῤῥήμων, ονος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Κομποφακελορῥήμων.
Βαρὺς, εῖα, ύ. Ὁ ἔχων βάρος, (ἐπμ.) δυσκίνητος ἢ δυσκολοκίνητος, (συνεκδ.) ἰσχυρὸς (φυσ. καὶ ἠθ.) (μτφορ.) ἐμβριθὴς, σταθερὸς, σεμνὸς, σοβαρὸς (καὶ ἐπὶ κακοῦ· ὀχληρὸς, βαρετὸς, δύσκολος, ἀνυπόφορτος· φοβερὸς, ἄγριος. « Βαρὺν ὑπό τε καμάτου καὶ τραυμάτων, « Πλ. (καὶ μτφορ.) « Βαρὺν ἄνδρα, « Νικ. « Τῶν Ὀλυνθίων βαρεῖαν πάλιν οἰκοῦντων, « Πλδ. « Δεισάντων φθόγγον βαρύν, « Ὁδ. Ι. « Τόνος βαρύς. « Γραμτ. ᾗ Μουσ., ἡ Βαρεῖα (ἐνν. προσῳδία). « Ἵνα τὸ Διὶ φίλος ἀντὶ ῥήματος ὄνομα ἡμῖν γένηται, τό τε ἕτερον αὐτόθεν ἴωτα ἐξειλόμεν, ᾗ ἀντὶ ὀξείας τῆς μέσης βαρεῖαν ἐφθεγξάμεθα, « Πλάτ. Ζιὸ προξενῶν βάρος, δύσπεπτος. « Οἱ κέφαλοι βαρεῖς, « Δρστ.
Βαρύσαρκος (ὁ, ἡ). βαρὺς ὑπὸ πολυσαρκίας.
Βαρυσίδηρος (ὁ, ἡ), Π. βαρὺς ἀπὸ τὸ σκληρὸν σίδηρον. « Ῥομφαία—, « Πλ. ᾗ Μακαρισ.
Βαρυσκελὴς, ές (ὁ, ἡ), = Βαρύπους, ἀργοκίνητος.
Βαρυσκίπων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν βαρὺν σκίπωνα (βακτηρίαν, ῥόπαλον).
Βαρυσμάραγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μέγαν κρότον (σμάραγον), βαρύκτυπος.
Βαρύσπλαγχνος (ὁ, ὁ), = Βαρύθυμος.
Βαρυσταθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Βαρύσταθμος (ὁ, ἡ). ὁ βαραίνων εἰς τὸ ζύγι (σταθμὸν).
Βαρυστέναχτος (ὁ, ἡ), = Βαρύστονος.
† Βαρυστεναχέω, ἀνάγν. Βαρὺ στενάχω.
Βαρύστομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐχων βαρὺ (ὑβριστικὸν ἢ κοπτερὸν) στόμα. « Βουκλὴξ —, « Ὅπτ.
Βαρύστονος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ) -στόνως. Ὁ βαρέως (ἐκ βάθους) στενάζων. « Ὑποκριτὴς —, « Δμ. Ζὸ ἄξιος ἢ αἴτιος βαρέων στεναγμῶν. « Λίθος (τάφου)—, « Ἐκτρ.
Βαρυσύμφορος (ὁ, ἡ). ὁ παθὼν δεινὴν (βαρεῖαν) συμφορὰν, ἀθλιώτατος, δυστυχέστατος.
Βαρυσφάραγος (ὁ, ἡ), Π. = Βαρυσμάραγος.
Βαρύσφυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαρὺ σφυρὸ (κόκκαλα ἢ πατούνας). « Ἐλέφας—, « Μ. Φιλ.
Βαρύσωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαρὺ σῶμα, γονῶδης, σωματώδης.
Βαρυτάλαντος (ὁ, ἡ), = Βαρύζυγος.

βαρυαρδής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν μέγαν φόβον (τάσος), φοβερώτατος.
βαρύτης (ἡ). βάρος (κυρ. καὶ μτφορ.) ἐνόχλησις. 2) παραξενιά, ἀναποδιά· εὐήθεια, ἀναισθησία κτλ., (ἴδε βαρύς).
βαρυτιμέω-ῶ, Μ. ἥσω. Αὐξάνω ὑπὲρ τὸ δέον τὴν τιμὴν τινος πράγματος, τὸ πωλῶ πολλὰ ἀκριβά, [ἐκ τοῦ
βαρύτιμος (ὁ, ἡ). μεγάλης τιμῆς ἄξιος, πολύτιμος, (κοιν.) ἀκριβός. Μὴ βαρυτιμον εἶναι περὶ τὴν διάπρασιν, « Ἡλ.
βαρύτλητος (ὁ, ἡ), Π. [β τλῆναι]. δυσκολοϋπόφορτος.
βαρυτονέω-ῶ, Θ. ἥσω. Τονίζω ἢ Προφέρω τι ὡς βαρύτονον.
βαρυτόνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
βαρύτονος (ὁ, ἡ), ἡ ἐπίρ. τόνως. (γραμτ.) Ὁ ἔχων (δεχόμενος) βαρὺν τόνον, τονιζόμενος μὲ βαρεῖαν. 2) (ῥτρ.) ὁ προφερόμενος (ἐκφωνούμενος) μὲ ἔμφασιν. 3) ὁ δυνατὸς τεντωμένος, νευρώδης. 4) Π. =Βαρύφωνος (ἀλλὰ φαίνεται ὅτι εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ βαρύστονος).
βαρύπνους (ὁ, ἡ). ὁ βυθισμένος εἰς βαρὺν ὕπνον.
βαρυφθέγκτης, ου (ὁ) καὶ
βαρύφθογγος (ὁ, ἡ), Π. = Βαρύφωνος.
βαρύφλοισβος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων δυνατὸν κρότον (φλοῖσβον). « Κῦμα—, « Ἐπιγρ.
βαρύφορτος (ὁ, ἡ), Π. βαρυφόρτωτος ἢ βαρυφορτωμένος.
βαρυφρονέω-ῶ, Μ. ἥσω, =Βαρυθυμέω.
βαρυφροσύνη (ἡ), = Βαρυθυμία, [ἐκ τοῦ
βαρύφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Βαρύθυμος.
βαρυφωνέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι βαρύφωνος.
βαρυφωνία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
βαρύφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαρεῖαν φωνήν, χονδρόφωνος. « Τῶν ζώων τὰ μὲν ἀνδρεῖα βαρύφωνά ἐστι, τὰ δὲ θηλέα ὀξύφωνα, « Ἀρστ.
βαρυχείλης (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαρέα (χονδρὰ) χείλη. —Λίθ(ιψ)—, « Ἐπιγρ.
βαρυχειμων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς βαρὺν χειμῶνα.
βαρύχολος (ὁ, ἡ), =Βαρύθυμος, μνησίκακος. « Κάμηλος—, « Κ. Διονυσ.
βαρύχορδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χορδὰς ἠχούσας βαρὺν τόνον.
βαρυχυμία (ἡ). βαρύτης (δυσπεψία) χυμῶν, κακοχυμία.
βαρύψυχος (ὁ, ἡ), Π. ὀκνηρὸς (ἴδε ἢ βαρυκάρδιος).
βαρυῳδής [βαρὺ ᾄδω], ους (ὁ, ἡ), Π. = Βαρύφωνος.
βαρυῳδύνως (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάσχων ἢ προξενῶν βαρείας ὀδύνας (φριχτοὺς πόνους).
βαρυωπτέω-ῶ, Μ. ἥσω, (Γρφ.) = Ἀμβλυωπέω, βλέπω μὲ δυσκολίαν, εἶμαι=
βαρυωπής, ές (ὁ, ἡ), ὁ βλέπων μὲ δυσκολίαν, ἀμβλυωπής.
βᾶς, βᾶσα, βᾶν, ἀορ β'. τῆς μτχ. τοῦ Βαίνω.
βασανιστραγάλα (ἡ), (Κωμ. ἐπίθ. τῆς ποδάγρας), ἡ βασανίζουσα τοὺς ἀστραγάλους.
βασανηδόν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει βασάνου (δοκιμασίας) ἢ Διὰ βασάνων.
βασανίζω, Μ. ἰσω. Δοκιμάζω (κυρ. τὸ χρυσίον) μὲ τὴν βασανον (λυδίαν) λίθην· (ἐν γέν.) δοκιμάζω, ἐξετάζω, ἐξακριβόω τὴν ἀλήθειαν. « Κατ' ἔπος βασανιστὴν αὐτοῦ τὰς τραγῳδίας, « Ἀρεφ. « Βασανίζειν ταῖς ἐμπειρίαις ἕκαστα, « Πλάτ. (ᾧ πθ.) « Τὸ ψευδὲς κάλλος ὑπὸ τῶν ἐκφύλων βασανίζεται, « Ξεν. « Βεβασανισμένος εἰς δικαιοσύνην, « Πλάτ. « Ἀκριβὴς καὶ βεβασανισμένη ἔρευνα, « Χρσ. 2) βάλλω τινὰ εἰς τὰς βασάνους (τὸν τιμωρῶ [Τερκ. τὸν σπεντζεύω], τὸν τυραννῶ) νὰ μαρτυρήσῃ τὴν ἀλήθειαν· (ἐν γέν.) πειράζω, στενοχωρῶ. « Βασάνιζε καὶ στρέβλου τὰ ἀλάστορα, « Πλ., (ἴδε ᾧ Ἀρχφ. Βατρ. 618, (ᾧ πθ.) « Παραλυτικός, δεινῶς βασανιζόμενος, « Γρφ.
βασανισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ βασανίζειν, ἐξέτασις, δοκιμή, τυραννία, βασάνισμα.
βασανιστήρ (ὁ), = Βασανιστής.
βασανιστήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ συντείνων πρὸς) βάσανον. ‖. (οὐσ.) Βασανιστήριον (τό), (ἐν γέν.) μέσον (τρόπος· πρὸς ἐξέτασιν (κυρ. δέ) ὁ κόπος ᾧ τὸ ὄργανον τῶν βασάνων.
βασανιστής, οῦ (ὁ). ὁ βασανίζων (ἐξετάζων, δοκιμάζων ἢ τυραννῶν), ἐξεταστὴς (ἀνακριτὴς) τῶν κατηγορημένων. « Τὸν βασανιστὴν Μνησικλέα, « Δημ.
βασανιστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-κῶς. Ὁ πρόθυμος (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ βασανίζειν.
βασανίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Βασανιστής.
βασανίτης, ου (ὁ), εἶδος λίθου, (ἄλλως) Λύδιος, (Ταλλ.) basalte.
βάσανος (ἡ), (ἐνν. λίθος) ἡ πέτρα μὲ τὴν ὁποίαν δοκιμάζουν τὸ μάλαμμα, (ἄλλως) Λυδία ᾧ Ἰρυσῖτις, (Τουρν. μαύρη). 2) (μτφορ.) ἐξέτασις, δοκιμή, ἀπόδειξις, πληροφορία. 3) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) ἡ δικὴ τῶν τιμωριῶν δικαστικὴ ἐξακρίβωσις τῆς ἀληθείας, (ἐν γέν.) τιμωρία, βάσανον, τυραννία.
βαστῶμαι, Δ. ἀντὶ βήσομαι, μέλλ. τοῦ Βαίνω.
βασιλεία (ἡ). τὸ βασιλεύειν, ἡ βασιλικὴ ἐξουσία. 2) ἡ ἐπικράτεια ἔθνους βασιλευομένου. 3) ἡ διάρκεια τῆς ἐξουσίας ἑκάστου βασιλέως.
βασίλεια (ἡ), Π. ἀντὶ Βασίλισσα.
βασίλεια (τὰ), πλθ. τοῦ Βασίλειον
βασιλειάω-ῶ. Μ. άσω (ᾧ Ἐπιθυμῶ νὰ βασιλεύσω.
βασιλείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βασιλεύς.
βασίλειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ διαφορισμένος ἀπὸ) τὸν βασιλέα, βασιλικός. « Σῦκα βασίλεια, « τὰ (μουσλεκτ.) ὑγιεινὰ βασίλεια, « Ἀθ., τὰ καὶ σήμερον εἰς τὰς Ἀθήνας Βασιλικὰ ὀνομαζόμενα. ‖. (οὐσ.) Βασίλειον (τό), (ἐνν. δῶμα), ἡ κατοικία τοῦ βασιλέως, τὸ βασιλικὸν παλάτιον (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) « Νῦν δὲ τὰ βασίλεια λέγουσιν αὐλάς, « Ἀθ. 2) τὸ βασιλικὸν διάδημα ἢ 3) θησαυροφυλάκιον. 4) (πλθ.) ἡ ἑορτὴ τοῦ βασιλέως.
βασιλεύς, έως (ὁ, ἡ). ἀρχηγὸς (ἡγεμόνων) ἔθνους· κύριος. ἐξουσιαστής, αὐθέντης (ἐν γέν.) ἄνθρωπος πλούσιος (ἔνδοξος, ἐπίσημος), (παρβλ. Ἄναξ). ‖. [κατ' ἐξοχὴν «Βασιλεὺς(ὁ μέγας ἢ «Ὁ βασιλεύς», ὁ τῶν Περσῶν. ‖. (εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ δεύτερος τῶν ἐννέα ἀρχόντων (διέπων κυρ. τὰ θρησκευτικά). 5) (μτγν. εἶδος πτηνοῦ, (τρυχτιά), (ἄλλ.) Βασιλίσκος ᾧ Τύραννος.
βασιλεύτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ
βασιλεύτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Βασίλειος ὁ ἀξιώτερος (ὡτατος) νὰ βασιλεύῃ, σιβαρώτερος.
βασιλευτός, ἡ, όν. Ὁ διοικούμενος (ἢ διοικητέος) ὑπὸ βασιλέων.
βασιλεύτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Βασιλεύς.
βασιλεύω, Μ. εύσω. (μὲ γεν. ἢ δοτ. προθετ. καὶ Π. μὲ δοτ. ἄλλ. προθ.) Εἶμαι (διοικῶ ὡς) βασιλεύς, (ἐν γέν.) πρωτεύω, ὑπερέχω· εἶμαι εἰς τὴν εὐδαιμονίαν μου, ἀκμάζω, θριαμβεύω. (κλ.) διοικοῦμαι ὡς βασιλεύων. « Πόλις βασιλεύουσα, « Αἰ. « Χωρὶς ἡμῶν ἐβασιλεύσατε, « Γρφ. ᾧ (Γρφ. καὶ μτγν.) κάμνω (διορίζω) βασιλέα.
βασιληγενέτειρα (ἡ). μήτηρ (γεννήτρια) βασιλέως.
βασιληγενής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ βασιλικοῦ γένους.
βασιληίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Βασιλεία ἢ Βασίλεια.
βασιληίος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Βασίλειος.
βασιληΐς, ΐδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Βασιλική « Ἀρχὴ (« Τιμὴ) —, « Ὅμ., Ἡσ., Εὐρ. ‖. (οὐσ.) ἀντὶ Βασιλίς, Βασίλισσα.
βασιλίζω, Μ. ἰσω. Φρονῶ τὰ (εἶμαι μὲ τὸ μέρος) τοῦ βασιλέως. 2) (μσν.) φέρομαι (ζῶ) ὡς βασιλεύς.
βασιλικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς (ἢ γινόμενος ἀπὸ τὸν) βασιλέα· (ἔκφ.) ἐκλεκτός, πρῶτος εἰς τὸ εἶδός του. ‖. (οὐσ.) Βασιλικοί, οἱ ἄνθρωποι τοῦ βασιλέως, οἱ αὐλικοί. « Βασιλικὴ (ἐνν. στοά), λαμπρὸν δημόσιον κτίριον (κυρ. ἐπάνω εἰς δύο σειρὰς στύλων) φέρον πρὸς τὰ βασίλεια, (Τ.) κόσκι. «Βασιλικὸν (ἐνν. δῶμα, ταμεῖον, τέλος)». παλάτιον, θησαυροφυλάκιον, (συνεδρ.) δάσιμον. 2) εἶδ. ἀλειφῆς ἢ ἐμπλάστρου. 3) (μγν.) τὸ φυτ. Ὤκιμον, (κοιν.) βασιλικός.
βασιλικῶς, ἐπίρ. Καθὼς ἁρμόζει εἰς βασιλέα.
βασιλίνδα, ἐπίρ. (ἐνν. Παίζειν), εἶδ. παιγνιδ. τῶν παιδίων (τῶν ὁπ. ἓν γίνεται μὲ λαχνὸν βασιλεὺς καὶ προστάζει τὰ ἄλλα).
βασίλιννα (ἡ), Π. (σκωπτ.) ἀντὶ Βασίλισσα.
βασιλίς, ΐδος (ἡ), = Βασίλισσα ἢ (ἐπιθ.) ἀντὶ Βασιλική.
βασιλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Βασιλεύς. 2) εἶδος μικροῦ πτηνοῦ (τροχίλος), ἴδε Κορυλλὸς καὶ παρβλ. Τύραννος. 3) εἶδ. (μυθολογ.) ὄφεως. 4) εἶδ. θαλασσ. ὄψαριν. 5) ἀστὴρ τις ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ (Σκορπίου) Λέοντος.
βασίλισσα (ἡ). ἡ γυνὴ τοῦ βασιλέως.
βάσιμος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου δύναταί τις νὰ πατήσῃ καὶ νὰ σταθῇ, πορεύσιμος, ὁδεύσιμος· στερεός, μόνιμος, [ἐκ τοῦ
βάσις [βαίνω], εως (ἡ), = Βάδισις, « Σοφ. 2) = Πούς, ποδάρι, πατοῦνα. « Πτερωθέντα τὰς βάσεις, « Ἀκιλλ. 3) ὑπόθημα « Οὐ γὰρ ἀσφαλέσιν ὑποδύσω βάσιν, « Λκ. (Ὄνομ. 164). 4) τὸ μέρος ὅπου πατεῖ τις ἢ εἶναι στημένον τι, πάτημα, ἴχνος, θεμέλιον (κυρ. καὶ μτφορ.). « Πυραμίδος (« Ἀνδριάντος κτλ.) —, « Ἐντρυ—, « Βίβλιστ., τὸ μεσαίτατον σημεῖον τοῦ κύκλου. 5) (μουσ.) τὸ ἴσον (εἰς τὸ

ὁπ. μέλλει νὰ ψαλθῇ τὸ ᾄσμα», (Ἰταλ.) κάκτον. ¤ Βάσ.υ ἐνὸς τινα ῥυθμοῦ, ¤ Λογγῖν. 6) (μετρ.) ἡ ῥυθμικὴ κατάληξις τῶν κώλων καὶ τὸ εἶδος τοῦ ἐπικρατοῦντος εἰς τὸ ποίημα μέτρου.

Βασκαίνω [βάσκω ἡ φάος, καίνω], Μ. ανῶ (ἀόρ. Ἐβάσκηνα καὶ πθ. Ἐβασκάνθην). (μέ αἰτ. ἡ δατ.) Βλάπτω (Μαγεύω) διὰ τῆς ὁράσεώς μου, (κοιν.) βγάνω μάτι, βλέπω μὲ ὄμμα πονηρόν, ζηλεύω, φθονῶ· (ἐπιμ.) μέμφομαι, κατηγορῶ ψευδῶς, συκοφαντῶ. ¤ Ὁ δέ, σιγήσας ἡνίκ' ἔδει λέγειν, ἄντι δύσκολον συμβῇ, τοῦτο βασκαίνει, ¤ Δημ.

Βασκαντικός, ἡ, όν, =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) **Βασκαντικός**.

Βασκανία (ἡ), τὸ βασκαίνειν ἢ βασκαίνεσθαι, (κοιν.) μάτιασμα· φθόνος, συκοφαντία.

Βασκάνιον (τὸ), =Προβασκάνιον, προφυλακτικὸν κατὰ τῆς βασκανίας, (κοιν.) φυλακτὸν διὰ τ' ὄμμάτι.

Βάσκανος (ὁ, ἡ), ὁ βασκαίνων, φθονερός, φιλοκατήγορος, συκοφάντης· ἀχάριστος, ἀπατεών.

Βασκαντικός, ἡ, όν. Ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ βασκαίνειν, φθονερός, φιλοκατήγορος.

Βασκάνως, ἐπίρ. Μὲ βάσκανον τρόπον, φθονερῶς κτλ.

Βασκὰς (ἡ), Ζ. Φασκάς.

Βάσκε, Π. ἀντὶ Βαῖνε, πρς. καὶ

Βάσκον, Π. ἀντὶ Ἔβαινον, παρτ. τῆς ὁρς. τοῦ Βαίνω.

Βασκοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Βασκανία.

†**Βάσκω**, (γραμτ.) ἀντὶ Βάζω ἢ Βαίνω.

Βασμὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Βαθμός.

Βᾶσσα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Βῆσσα.

Βασσάρα, ας (ἡ), [θρᾳκ.]. (κυρ.) ἀλώπηξ. 2) δέρμα ἀλώπεκος, ἀλωπεκῆ. 3) φόρεμα τῶν Βακχῶν (ἴσα, ἀπὸ ἀλωπεκάς). 4) Π. = Βάκχη· Πόρνη.

Βασσάρειος, α, ον, Π. = Βασσαρικός.

Βασσαρεύς, έως (ὁ), Π. (ἐπιθετ.) ὁ Βάκχος.

Βασσαρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Βακχεύω.

Βασσαρικός, ἡ, όν, =Ἀλωπέκειος· Βακχικός· πορνικός.

Βασσάριον (τὸ) καὶ

Βασσαρὶς, ἴδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Βασσάρα.

Βάσσαρος (ὁ), =Βασσαρεύς. 2) (ἡ) =Βασσάρα, ἀλώπηξ.

Βάσσων, ονος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Βαθίων, συγκρ. τοῦ Ραθύς.

†**Βαστακὴ** (ἡ), ἀντὶ

Βάσταγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι σηκόνει τις ἐπάνω του, φόρτωμα, [ἐκ τοῦ

Βαστάζω, Η. άσω καὶ Δ. άξω [ὄθεν πθ. πρκ. Βεβάσταγμαι, ἀόρ. Ἐβαστάχθην κτλ.]. Σηκόνω (φόρτωμα). ¤ Πρῶτος ὣς με βαστάσῃ, ¤ Σοφ. 2) σηκόνω ἀπὸ τὴν μέσην, μετακομίζω, ἀναίρνω, ἀφαιρῶ· κλέπτω. ¤ Ὡς μή τι αὐτοῦ βαστα-χθείη τῶν ἀποκειμένων, ¤ Δρτ. ¤ Ὅτι κλέπτης ἦν καὶ τὰ βαλλόμενα ἐβάσταζε, ¤ Γρφ. ¤ Ὁ Σύλλας ἐπελθὼν ἐβάσατην ἀργίαν, ¤ Ἀππ., ἐχάλασεν, ἀκύρωσε. 3) Π. (σπν.) ἰφύνω, μεγαλύνω. κλαυτρὰ Νυμφῶν βαστάζεις, ¤ Πίνδ. 4) πιάνω, κρατῶ, (κοιν.) βαστῶ. ¤ Χέρα βασσάσας χερί, ¤ Αἰσχύλ. 5) (συνήθ.) δοκιμάζω τὸ βάρος τινὸς πράγματος μὲ τὸ χέρι μου, (ἐν γέν.) ζυγίζω, ἐξετάζω. ¤ Ὃν ἂν δοκῇ μοι βαστάσας αἰσχίσμαι, ¤ Εὐπ. «Πάντ' ἐξήτασε, πάντα δ' ἐβάστασε φρενί, ¤ Ἀρχφ. (καὶ πθ.) ¤ Βαστάζονται δέ οἱ ἀναγνωστικοί, ¤ Ἀρστ.

Βαστακτὴς, οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ βαστάζων (σηκώνων φορτίον), βαστάζος.

Βαστακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ βαστάζειν.

Βαστακτικῶς, ἐπίρ. Φοράδην, σηκωτά.

Βαστακτὸς, ἡ, ον. Ὁ βασταζόμενος ἢ δυνάμενος νὰ βασταχθῇ (σηκωθῇ), σηκωτός.

Βάστας, ακος (ὁ), [νλγ.] ἀντὶ Βαστακτής. 2) βασταγερός, (μτφορ.) εὐκατάστατος, κυβερνημένος.

Βαταλίζομαι, Βάταλος, ἴδε Βατταλίζομαι, Βάτταλος.

Βατάτη (ἡ) καὶ (ὑποκορ.)

Βατάτιον (τὸ), [Σικελ. ἢ μᾶλλ. Ἀραβ.], πάτον, (λατ.) patina.

Βᾶτε, Δ. ἀντὶ Βῆτε, γ' πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. τῆς πρς. τοῦ Βαίνω.

Βατεύω, Βl. εύσω καὶ Π.

Βατέω-ῶ, Μ. ήσω, (Βαιωτ.) ἀντὶ Πατέω-ῶ.

Βάτην, Αἰολ. ἀντὶ Ἔβήτην, γ' δυϊκ. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. τῆς ὁρς. τοῦ Βαίνω.

Βατὴρ (ὁ). ὁ βαίνων (βαδίζων), περιπατητικός. 2) ὁ τόπος ὅπου βαίνει [πατεῖ, στέκει] τις, (ὕθεν 3) = Βηλός, κατώφλιον καὶ 4) = Βαλβίς (κυρ. ἢ μεταφορ.). 5) Π. (σπν.) = Βακτηρία (ῆς). 6) = Χορδότονον 7) (ἴσ.) = Ἀναβολεύς (2).

Βατηρία (ἡ), Π σπν. ἀντὶ Βακτηρία, (κυρ. θηλ τοῦ

Βατήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιτήδειος πρὸς βάσιν (ἐπίβασιν). ¤ Λέγος βατήριον, ¤ Φιλόδ., (περιφρ.) τὸ βάτευμα.

Βατηρὶς, ίδος (ἡ), Π. ἡ συντελοῦσα πρὸς βάσιν (ἐπίβασιν). ¤ Κλίμαξ—, ¤ Ἐπιγρ.

Βάτης, ου (ὁ). ὁ βατεύων.

Βατία (ἡ), Π. ἀντὶ Βάτος.

Βατιάκη (ἡ), καὶ (ὑποκορ.)

Βατ.άνιον (τὸ) ε'δ. πετηνίου ἢ κρεατήρος.

Βατιδιασκόπος (ὁ), (Κωμ.) ὁ κατασκοπεύων τὰς βατίδας (βηλ.) λαιμάργος, ὀψοφάγος.

Βάτινος, η, ον. Ὁ τῆς βάτου. ||. (οὐσ.) **Βάτινον** (τὸ), = Βάτον, (κοιν.) Βάτινον.

Βάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βατὶς καὶ Βάτος. ||. [τὸ τοῦ Ἀριστοφ. γραπτέον] Πάτιον, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Φάτνιον. 2) = Βατιάκιον.

Βατὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. (καὶ, κατὰ τὸν Πατέχ. καὶ Ἐπίγραμ., ἄλλο ποτὲ τὸ) Βάτος, (Ψάρ.). 2) εἶδ. μικροῦ πτηνοῦ, τροποφράκτης, (παρέλ. Ἀκανθὶς).

Βατοδρόπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δρέπων (τρυγῶν, φυλλέγων) βάτα.

Βατόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Βάτινος ἢ Βατώδης.

Βάτον (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς βάτου, βάτεινον, βατόμουρον.

Βάτος (ἡ καὶ ὁ). θάμνος ἀκανθώδης, βατεινή. ||. ¤]βαία—, ¤ Δεκρ., ἡ συκῆ. 2) (ὁ) εἶδ. ἰχθ. (πλατὺ καὶ ἀγκαθωτόν), ἴδε Σέλαχος.

†**Βάτος** (ὁ), [Ἑβρ.], εἶδος μέτρου (χωρ. 3. ἀμφορ.).

Βατὸς [βαίνω], ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναται τις νὰ διαβῇ, διαπεραν)θῇ, βάσιμος, ὁδεύσιμος κτλ.

Βατράγειος καὶ Π. **Βατράγεος** (ὁ, ἡ), ὁ τῶν βατράχων. ||. (οὐσ.) **Βατράγειον** (μετὰ ἢ χωρὶς τοῦ) χρῶμα, ¤ βαφὴ πρασινοκίτρινος μὲ τὴν ὁποίαν ἄλειφον τὰ πρόσωπά των πρὶν ἐπινηθοῦν αἱ πρεσωπίδες, (ἴδε Βατράχιον).

Βατραχίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βατράχιον, βαθρακάκι.

Βατραχίζω, Μ. ίσω. Κολυμβῶ (ἁπλόνων συγχρόνως χεῖρας καὶ πόδας) ὡσὰν τὸν βάτραχον.

Βατράχιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βάτραχος, βαθρακάκι. 2) εἶδος φυτοῦ (μὲ κίτρινα ἄνθη, ἀφ' οὗ κατεσκευάζετο τὸ Βατράχειον χρῶμα).

Βατραχὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Βάτραχος. 2) φόρεμα πράσινον βαθὺ (ὡσὰν τὸ χρῶμα τοῦ βατράχου). 3) = Βατράχιον, (φυτ.).

Βατραχίτης, ου (ὁ), (ἐνν. λίθος). πέτρα πολύτ. (πρασινωπή).

Βατραχομυομαχία (ἡ). μάχη βατράχων καὶ μυῶν (ποντικῶν), [ὑπόθεσις τοῦ γνωστοῦ Ὁμηρικοῦ ποιήματος].

Βάτραχος (ὁ), [βοῶ, τραχύς], ζ. (ἀμφίβιον) ὁ βαθρακός. 2) εἶδος (θαλασ.) ἰχθ., βαθρακόψαρον. 3) τὸ ὑπὸ τὴν ἁπλῆν τοῦ ἵππου βαθύλωμα, (παρέλ. Χελιδών). 4) πάθος (πρήξιμον) τι ὑπὸ τὴν ῥίζαν τῆς γλώσσης, (κοιν.) βαθρακάκι. 5) (μτφορ.) ἄνθρωπος μηδαμινός (χαμερπής).

Βατραγώδης, ους (ὁ, ἡ), βατράχῳ ὅμοιος.

Βατταλίζομαι, Μ. ίσομαι. Διάγω (Αἰσχρεργῶ) ὡς-

Βάτταλος (ὁ), κυρ. καὶ ἐτυμολογ. = Βάταλος. 2) (συνεκδ.) = Μαλθακός, θηλυδρίας, Κιναιδος. ¤ Φασὶ δὲ τὸν Δημοσθένην, κάτισχνον ἢ νοσώδη τὴν ἕξιν ὄντα, ἐξ ὑποκορίσματος τίτθης τινὸς τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην σχεῖν, ¤ Πλ.

Βατταρίζω [ὄνομ.], Μ. ίσω. Ὁμιλῶ ἀσαφῶς καὶ ἀδιάρθρωτα, τραυλίζω. μουρμουρίζω· φλυαρῶ, βαττολογῶ, περιττολογῶ, (παρέλ. Βακίζω καὶ Δατισμός).

Βατταρισμὸς (ὁ). τὸ βατταρίζειν, τραυλισμός, φλυαρία, περιττολογία· μουρμούρισμα. ¤ Χελιδόνων—, ¤ Σύστ.

Βατταριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ βατταρίζων (τραυλίζων), φλύαρος.

Βαττολογέω-ῶ [ἴδε Βατταρίζω], Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἀδιάρθρωτα καὶ τραυλὰ (ἐπαναλαμβάνων τὰς συλλαβὰς ἢ τὰς λέξεις), (ὅθεν) ματαιολογῶ ἢ πολυλογῶ, φλυαρῶ.

Βαττολόγημα (τὸ), περιττολογία, πολυλογία.

Βαττολογία (ἡ), τὸ βαττολογεῖν, πολυλογία, ἀργολογία, φλυαρία.

Βαττολόγος (ὁ, ἡ). ὁ βαττολογῶν, πολύλογος, φλύαρος.

†**Βατύλη** (ἡ). (γυνὴ) πολλὰ κοντὴ τὸ ἀνάστημα, νάνος.

Βατώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς βάτου, ὅμοιος μὲ βάτον. ¤ Μόριον βατῶδες, ¤ Ἀθ., τὸ βατόμουρον. 2) γεμάτος βάτα.

Βαυλίζω, Μ. ίσω. (κωμ.) Ἀποκεφαλίζω (μὲ τραγοκόπι), νεκρίζω, [ἐκ τοῦ

Βαυβάω [ἄω], Μ. ήσω. (κωμ.) Κοιμοῦμαι· ἀποκοιμοῦμαι(ζ).

Βαιδῶ ἡ], ἡ τροφὸς τῆς Δήμητρος, (ὅθεν τὰ κατ.) μπάμπω (γερμ.). ἴδε ἐν Βαθω.
Βαΐζω [ὀνμ.π.], Μ. ὄξω = Ὑλακτῶ, γαβγίζω (κυρ. καὶ μεταφορ.).
Βαϊκαλίω-ῶ, Μ. ήσω, = Βαϊβαλίζω, (ὅθεν
Βαϊκάλημα (τὸ), ναυάρισμα, τραγάδι πρὸς ἀποκείμενα τῶν νηπίων.
Βαϊκάλιον (τὸ) καὶ
Βαΐκαλις [ὀνμ.π.], ἴδος ἡ εως (ἡ). ἀγγεῖον στενόστομον, (καινν.) μπουκάλι, (ἐγχρησίμευε κυρ., καθὼς καὶ ὁ κρατὴρ, εἰς τὸ νὰ κρυώνῃ τὸ πεῖνν.) (ὅθεν:) ■ Εἰς τὸ ἕτερος χαλκῆν βαΐκαλιν ἠγόρασας, π Ἐπγρ.
Βαΐκαλος (ὁ), = Βαϊκός.
Βαϊκαλοσομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = Βαϊκαλίζω, ἡ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Βαϊκαλόσμαι.
Βαϊκάνη (ἡ), = Βαϊκάνη.
Βαϊκίδες (αἱ), [βαϊκός], εἶδ. γυναικείων ὑποδημ.
Βαϊκίζομαι, Μ. ίσομαι, = Θρύπτομαι, καμαρώνω, κάμνω τσακίσματα.
Βαΐκισμα (τὸ), καὶ
Βαϊκισμὸς (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ βαϊκίζεσθαι, τσακίσματα· εἶδ. χοροῦ καὶ ᾠδῆς μὲ πολλὰ λυγίσματα.
Βαϊκοπανοῦργος (ὁ, ἡ), (βωμ.), ὁ καὶ εἰς τὰ μικρὰ πράγματα πανοῦργος, λωλοπάνηρος.
Βαϊκὸς, ἡ, όν, = Ἀβρὸς, ερυθηλὸς· νέττισμος, καμαρωμένος.
Βαΐνη (ἡ) καὶ
Βαΐνος (ὁ), [κῦμ.], καμίνι, χωνευτήριον· παραστ. φοῦρνος.
Βαΐσδω, Δ. ἀντὶ Βαΐζω.
Βαϊσμὸς (ὁ), γαύγισμα.
Βαρεῖον (τὸ), τὸ ἐργαστήριον τοῦ βαρέως.
Βαρεὺς, ῶος (ὁ), βαφεὰς, (Τ.) μπογιατζῆς.
Βαφὴ (ἡ), = Βάφις, βούτημα. ■ Ἐκφεύγουν βαφῇ, σιδήρου ὕις, ■ Σοφ. 2) χρωματισμὸς, βάψιμον. ■ Ζωγραφίαι παρειῶν καὶ χειλέων βαφαί, ■ Φίλοστρ. 3) χρῶμα, θωριά. ■ Ἀνθη ἀποβεβληκότα τὴν βαφὴν, ■ Ἀκτ' Οὐίνος., κρατούμενος, ἀποβάλλει τὴν βαφὴν, καὶ γίνεται παντάπασιν ἀβαφὴς καὶ ὑδατώδης, ■ Πλ. (μεταφορ.) ■ Βαφὴ ῥητορικὴ, ■ Πλ.
Βαφικὸς, ἡ, όν. Ὁδηγῶν εἰς τὸν βαφέα ἢ τὴν βαφήν. ■ Βαφικὴ, ■ ἡ τέχνη τοῦ βαφέως.
Βάφιον (τὸ), = Ὀξύβαφον.
Βάψιμος (ὁ, ἡ), ἁρμόδιος (ἕτοιμος) διὰ βάψιμον.
Βάψις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ βάπτειν, βούτισμα, χρωμάτισμα κτλ.
Βάω, βῶ), εὔχρ. κυρ. εἰς τὰ πάνθ. ᾧ κατὰ μετχ. Ἐκβῶντας, Παυσβῶντες.
Βάλλω, Μ. αλῶ (ἀόρ. Ἔβαβηλα). Βυζάνω, ἀσιέγω. ■ Β μοῦσι πολὺ βάλλουσα, ■ Μλ. (καὶ παθ.) ■ Βᾶς βάλλεται ἀμοιρία, ■ Ἀρχ. (καὶ μσν.) ■ Ἐὲ σὺ γα βάλλια γλάγος, ■ Νίκ.
Βάλσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ βάλλειν, βύζαγμα, ἄρμεγμα.
Βάλλα [βάλλω], ης (ἡ), τὸ γνωστὸν κωλήνιον, ἡ σβέλλα. 2) (σπν.) = Βάλλιον.
Βαλλίζω, Μ. ίσω. Βάλλω (προσκαλῶ) βάλλας.
Βάλλιον (τὸ), τὸ βαλλόμενον (ῥίπτον) εἰς τὸν κάδον τῆς ἀρχαιρεσίας ψῆφον.
Βαλλολάρυγξ, υγγος (ὁ), (βωμ.) παράστατος, λοιμάργος.
Βάλλυγμα (τὸ), κάθε βδελυρὸν [σιχαμερὸν] πρᾶγμα, σίχαμα.
Βαλλυγματίας, ου (ὁ), = Βδελυγμίας.
Βδελυγμία (ἡ), ἀηδία, ἀναγοῦλα, σιχασιὰ ἀποστροφή. 2) βρῶμα, δυσωδία.
Βδελυγμίας, ου (ὁ) = Βδελυκτός.
Βδελυγμὸς (ὁ), = Βδελυγμία.
Βδελυκτὸς, ἡ, όν. Βδελυγμοῦ ἄξιος, βδελυρὸς, σιχαμερός.
Βδελύκτροπος (ὁ, ἡ), Π. βδελυρὸς καὶ ἀποτρόπαιος.
Βδελυκτῶς, ἐπίρ. Μὲ βδελυκτὸν (σιχαμερὸν) τρόπον.
Βδελυρεύομαι, Μ. εύσομαι. Πράττω (φέρομαι) ὡς βδελυρὸς (ἀχρεῖος, ἀναιδὴς, κακοήθης).
Βδελυρία (ἡ), ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ διαγωγὴ τοῦ βδελυροῦ, ἀχρειότης, κακοήθεια, ἀναιδεία. 2) = Βδελυγμία, ἀηδία, στεγασία. ■ Δανείει κἀκὰ ὄζειν ἀκόμη ἀγρίᾳ ὑπὸ τῆς βδελυρίας, ■ Ἀποκρ.
Βδελυρὸς, ὰ, όν, = Βδελυκτὸς, σιχαμερὸς· ἀχρεῖος, κακοήθης, ἀδιάντροπος.
Βδελυρῶς, ἐπ.ρ. Μὲ βδελυρὸν (ἀηδῆ, ἀχρεῖον) τρόπον, σιχαμερά.
Βδελύσσομαι [βδέω]. Μ. ύξομαι. (κυρ. ᾧ μεταφορ.) Ἀηδιάζω, σιχαίνομαι, ἀποστρέφομαι αὐτὸ.
Βδελυχρὸς, ὰ, όν, Π. ἀντὶ Βδελυρὸς.
Βδέννυμαι, Μ. βδέσομαι, = Βδέω.
Βδέσμα (τὸ), πορδὴ, (ἐν γέν.) βρῶμα, [ἐκ τοῦ
Βδέω, Μ. βδέσω, -σμαι (ἀόρ. Ἔβδεσα). Κλάνω ἢ Ταραλίζω (παρβλ. Τελάω), (ἐν γέν.) βρωμῶ, (ὄθεν) ■ Σίλφη βδέουσα, ■ Γαλ., εἶδ. ἐντ., βρωμοκάνθαρος.
Βδόλος (ὁ). βρῶμα, δυσωδία (κυρ. πορδὴ ἢ λύχνου σβυσμένου). [ἐκ τοῦ
Βδύλλω ζβδέω], Μ. βδυλῶ. (κυρ.) Χέζομαι ἀπὸ τὸν φόβον μου, (ἐν γέν.) φοβοῦμαι.
Βέβκα, Ἰων. Π. ἀντὶ Βέβηκα, πρκ. τοῦ Βαίνω.
Βεβαιογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). Βέβαιος τὴν γνώμην (τὸ φρόνημα). σταθερός.
Βεβαιόπιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βεβαίαν πίστιν, σταθερὸς (πιστὸς) εἰς τὸν λόγον του.
Βέβαιος [βίβαιος], ■ ἡ (ἰρθ.) ος, ον. Στερεὸς, ἀκλόνητος, σταθερὸς, ἀσφαλὴς, (ἰτ.) σιγουρος, ἀξιόπιστος, πληροφορημένος. ■ Οἶνος —, ■ Γεωπον., ὁ βαστακτερὸς. ■ Τὸ βέβαιον, ἀντὶ ἡ-
Βεβαιότης (ἡ), τὸ ἀφηρημ. ὄν. τοῦ Βέβαιος, σταθερότης, ἀσφάλεια, πληροφορία κτλ.
Βεβαιότροπος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων σταθερὸν χαρακτῆρα (τρόπον).
Βεβαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι (ἢ λέγω ὡς) βέβαιον, ἀσφαλίζω, βεβαιώνω, πιστοποιῶ· ἐπικυρώνω, στερεώνω, ἐγγυῶμαι. ■ Βὶ βεβαιώσειν αὐτῷ δικαιογένης τὸ βαλάντιον, ■ Ἰσ.
Βεβαίωμα (τὸ), = Βεβαίωσις, στήριγμα
Βεβαίως, ἐπίρ. Μετὰ βεβαιότητος, ἀναμφιβόλως, θετικῶς, ἀσφαλῶς, (ἰτ.) σίγουρα. ■ Βεβαίως κλαιγὸν ἦν, ■ Θκ., ἐκλείετο κλαυθμός.
Βεβαίωσις, εως (ἡ) ἡ πρᾶξις τοῦ βεβαιόνειν, ἐξασφάλισις, στερέωσις, ἐπικύρωσις, πιστοποίησις, ἐγγύησις κτλ. ■ Βεβαίωσεως δίκη, ■ Νμ., ἡ κατὰ τοῦ πωλήσαντος πρᾶγμα ἀμφισβητούμενον.
Βεβαιωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ βεβαιῶν (ἐξασφαλίζων κτλ.), ἐπικυρωτής.
Βεβαιωτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ δυνήκων εἰς (χρησιμεύων πρὸς) βεβαίωσιν, ἐπικυρωτικός.
Βέβακται, Π. (γ' πρσ. τοῦ) πθ. πρκ. τοῦ Βάζω.
Βεβακὼς, υῖα, ὸς, Δ. ἀντὶ Βεβηκὼς, πρκ. τῆς μτχ. καὶ
Βέβαμεν, Βέβατε, Βεβᾶσι, ἀντὶ Βεβήκαμεν, Βεβήκατε, Βεβήκασι, πρκ. τῆς ὁξ τοῦ Βαίνω.
Βεβαρηὼς, ὼσα, ὸς, Δ. ἀντὶ Βεβαρηκὼς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Βαρύνω.
Βεβαὼς, ῶτος, Π. Ἰων. ἀντὶ
Βεβηκὼς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Βαίνω.
Βέβηλος (ὁ, ἡ), [βαίνω, βηλός]. (τόπος) ὅπου ἠμπορεῖ καθεὶς νὰ ἐμβῇ (νὰ πατήσῃ), ὄχι ἄβατος (ἄδυτος)· (ἄνθρ.) ἀμύητος, ἀνίερος, (ἐν γέν.) μεμιασμένος, ἀκάθαρτος.
Βεβηλότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ βεβήλου, ἀκαθαρσία.
Βεβηλοτριπία (ἡ), βεβηλότης τρόπων, κακοήθεια.
Βεβηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (κυρ. ἱερὸν) τι βέβηλον, μιαίνω, μολύνω.
Βεβήλως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον βέβηλον, ὡς βέβηλος.
Βεβήλωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βεβηλοῦν.
Βεβιασμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ βίαν, δυναστικῶς, ἀκουσίως.
Βεβιημένος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Βεβιασμένος.
Βεβίωται, πθ. πρκ. τοῦ Βιόω.
Βέβληαι, Ἰων. ἀντὶ Βέβλησαι, β' ἐν ᾧ
Βεβλήαται, Βεβλήατο καὶ
Βεβλήαται, Βεβλήατο, Π. Ἰων. ἀντὶ Βέβλησαι, Ἐβέβλητο, γ' πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. καὶ ὑπερσ. τῆς ὁρς. καὶ
Βεβλημένος, η, ον, Π. ἀντὶ Βεβλημένος, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Βάλλω.
Βεβουλευμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ σκέψιν, μὲ στόχασιν. 2) ἐκ προμελέτης, ἐξεπίτηδες.
†Βεβραβὼν, όνος (ὁ), = Βραβεὺς.
†Βεβράζω, Μ. άξω, = Βαβαΐζω.
Βε(βεμ)βρὰς, άδος (ἡ). εἶδος μικροῦ ὑφαρίου, (ἴσ. Μεμβράς).
Βε(βεμ)βρωφύη, ης (ἡ). εἶδος φαγητοῦ ἀπὸ βεμβράδας εἰς τόπον ἀρνίων.
Βεβρώθοις, Π. ἀντὶ Βεβρώκοις, πρκ. τῆς εὐκτ. καὶ
Βεβρὼς, ῶσα, ὼς, Ἀττ. ἀντὶ Βεβρωκὼς, πρκ. τῆς μτχ. καὶ
Βεβρώσεται, (μετ' ὀλίγ.) μέλλ. τοῦ Βεβρώσκω.
Βεβυσμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Βύω.
Βεβωμένος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Βεβωμένος.
Βεβὼς, ῶσα, ὼς, Ἀττ. ἀντὶ Βεβηκὼς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Βαίνω.
Βέῃ, Ἰων. ἀντὶ βῇς γ' ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β' τῆς ὑποτ. τοῦ Βαινω ἢ Βέομαι.
Βεθρον (τὸ), (καὶ ἀ συγκ.) ἀντὶ Βάραθρον

†Βενέω-ῶ κτλ. (σπν.) ἀντὶ Βινέω κτλ.
Βείομαι, Π. ἀντὶ Βήσομαι ἢ Βιώσομαι, μέλλ. τοῦ Βαίνω καὶ τοῦ Ζάω.
Βείω, Ἰων. ἀντὶ Βῶ, ἀ. ἐν. πρα. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Βαίνω.
Βεκκεσέλην-ος (ὁ, ἡ), (Κωμ.). παμπάλαιος, ὑπέργηρως, (ἐπιμ.) ἀνύητος. εὐήθης, ξαναμωρασμένος, [σελήνη, καὶ
Βέκκος καὶ
Βέκκαν [τὸ], (Φρυγ. ἢ Κυπρ.) ὁ ἄρτος, (ὁ Κορ. ἑρμ. ὅτι ἡ Ἀλβανιστὶ τὸ ψωμὶ λέγεται Μακούκ).
Βελεμνίτης, ου (ὁ). εἶδ. λίθου ἔχοντος σχῆμα βέλους, ἐκ τοῦ
Βέλεμνον (τὸ), Π. = Βέλος.
Βελεμνοτοξοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων βέλη (βέλεμνα) καὶ τόξον.
Βελένιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ φαρμακεροῦ, (ἴσως ἀπ' ἐσῶ τὰ Ατν.) venenum, (Γαλλ.) venin, (παρβλ. διὰ τὴν ἐτυμολογ. Τοξικὸν καὶ Ἐλένιον).
Βέλενος (νος), ου (ὁ). εἰδ. ἰχθ. (ἴσα) = Βλέννος.
Βελεσιχαρὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων εἰς (ἀγαπῶν) τὰ βέλη, φιλοπόλεμος ἢ κυνηγετικός.
Βελικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὰ βέλη. [, « Βελικὰ (ἐνν. βυβλία ἢ ἔργα), « Ἀθ. τὰ περὶ βελοποιΐας καὶ τοξευτικῆς πραγματευόμενα.
Βελίτης, ου (ὁ). (κάλαμος) χρήσιμος εἰς κατασκευὴν βελῶν.
Βέλλερος (ὁ, ἡ), ἴδε Ἔλλερος.
Βελοθήκη (ἡ), = Φαρέτρα.
Βελομαντία (ἡ). εἶδ. μαντείας (λαχνοῦ) διὰ τῶν βελῶν.
Βελόνη (ἡ). ἡ κορυφὴ (μύτη) τοῦ βέλους κτλ. 2) (συνήθ.) = Ῥαφὶς, βελόνι. 3) εἶδ. ἰχθ. (κοιν.) Ζαργάνα.
Βελόνιον (τὸ) καὶ
Βελονὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Βελόνη, βελονάκι.
Βελονοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει βελόνης.
Βελοναθήκη (ἡ), τὸ γνωστὸν ἐργαλ.
Βελονεπακίλτης, ου (ὁ). ὁ κεντῶν (ποικίλλων) ὑφάσματα μὲ τὴν βελόνην.
Βελονοπώλης, ου (ὁ) ἢ Βελονόπωλις, ιδος (ἡ). ὁ πωλῶν βελόνια.
Βελοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω βέλη.
Βελοποιητικὸς, ἡ, όν, = Βελοποιικός.
Βελοποιΐα (ἡ). κατασκευὴ βελῶν.
Βελοποιικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὴν βελοποιΐαν, (ὅθ. ἡ. Βελοποιική, ἡ τέχνη καὶ Βελοποικά, τὰ βιβλία τὰ περὶ βελοποιΐας.
Βελοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων (φτειάνων) βέλη.
Βέλος [βάλλω], εος-ους (τὸ). (ἐν γέν.) κάθε ὅπλον ῥιπτόμενον μακρόθεν, (χαρ. δέ) σαγίττα. « Ἔγχος ἔχθιστον βελῶν, « Σοφ. « Βέλος κεραυνοῦ, « αὐτ. « Ἔξω (π' Ἐντὸς) βέλους, « Διόδ. 2) κτύπημα, πλήγωμα, πληγή· (συνεκδ.) πόνος δριμὺς, σαγιττιά. « Ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος δεξὺ γυναῖκα, « Ἰλ. Δ.
Βελοστασία (ἡ). ὁ τόπος ὅπου στήνεται ἡ
Βελόστασις, εως (ἡ). μηχανὴ διὰ τῆς ὁπ. ῥίπτων βέλη, βαλίστρα. 2) = Βελοσταία.
Βελοστρενδόνη (ἡ). βέλος μὲ στυππεῖον ἢ πίσσαν εἰς τὴν ἄκραν σφενδονιζόμενον πρὸς πυρπόλησιν ξυλίνων πύργων καὶ μηχανῶν.
Βελουλκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἕλκω (Τραβῶ, Ἐξάλλω) τὸ βέλος ἀπὸ τῆς πληγῆς.
Βελουλκία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βελουλκεῖν.
Βελουλκικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (Ἐπιτήδειος πρὸς) βελουλκίαν.
Βελουλκὸς (ὁ). ὁ βελουλκῶν (χειροῦργος). || Βελουλκὸν (τὸ), ἐργαλ. χειρουργ. (χρήσιμον πρὸς βελουλκίαν).
Βέλτατος, η, ον, Π. (σπν.) ὑπερθ. ἀντὶ Βέλτιστος, καὶ
Βέλτερος, α, ον, Π. συγκρ. ἀντὶ Βελτίων.
Βέλτιον, οὐδ. τοῦ Βελτίων ἢ (ἐπίρ.) ἀντὶ
Βελτιόνως, ἐπίρ. Κάλλιον, καλλήτερα.
Βελτιόω-ῶ, Μ. ώσω. Καλλητερεύω.
Βέλτιστος, η, ον, ὑπερθ. ἢ
Βελτίων [βέλτων], ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. (ἀνωμαλ.) τοῦ Ἀγαθὸς, καλλήτερος, κάλλιστος.
Βελτίωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βελτιοῦν, καλλητέρευσις.
Βελτιώτατος, η, ον, ὑπερθετ. καὶ
Βελτιώτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Βελτίων, [κατὰ μίμησιν τοῦ Μειζότερος καὶ Χερειότερος].
Βελτιωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ βελτιῶν, διορθωτής.
Βελτιωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντείνων (χρησιμεύων) πρὸς βελτίωσιν.
Βεμβη(βι)κίω-ῶ, Μ. ήσω. Γυρίζω (Περιστρέφομαι) καὶ
Βεμβη(βι)κίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι νὰ γυρίζῃ (περιστρέφηται) ὡς
Βέμβηξ(βιξ), ικος (ἡ). σβοῦρος, φοῦρλα, [Τ.] τοπάστα. 2) = Δίνη, περιστροφὴ (ὕδατος, ἀνέμου κτλ.), ἀνεμοστρόβιλος. 3) εἶδ. σφήκας, (παρβλ. Τενθρηδών).
Βεμβικώδης, εος (ὁ, ἡ). δίμορος μὲ βέμβικα, (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Βικώδης. ἐπειδὴ ἡ περὶ ἀγγείου ὁ λόγος).
Βεμβράς, ᾶδος (ἡ), = Μεμβράς.
Βενδίδειον (τὸ), ναὸς καὶ
Βενδίδεια (τὰ), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς (Βενδίδος) Ἀρτέμιδος.
Βενδὶς, ίδος (ἡ). (εἰς τὴν Θρᾴκ. καὶ ἐκεῖθ. εἰς τὰς Ἀθ.) ἡ Ἄρτεμις.
Βενθεσικύμη (ἡ), Π. ἡ βυθιζομένη εἰς τὰ κύματα.
Βένθος, εος-ους (τὸ). Π. ἀντὶ Βάθος, « Θαλάσσης (« Ἅλης) βένθεα, « Ὀδ. Δ., Ρ.
Βέντιστος, α, ον, Δ. ἀντὶ Βέλτιστος.
Βέομαι, Ἰων. ἀντὶ Βείομαι.
Βέρβερι (τὸ), [Ἰνδ.], (ἄκλ.). ἀτρεῖδι τῆς Ἰνδ. ἀπὸ τὸ ὁπ. ἐβγαίνει τὸ μαργαριτάρι.
Βέρεθρον (τὸ), ἀντὶ Βάραθρον.
Βερέσχεθος (ὁ), (Κωμ.). εὐήθης, ἀνόητος.
Βεῦδος (θος), εος-ους (τὸ), Π. [ξεύω]. δέρμα χρησιμεῦον ἀντὶ στρώματος. 2) φόρεμα γυναικ. ποικίλον ἢ πορφυροῦν.
Βῆ, Π. ἀντὶ Ἔβη, γ'. πλ. πρα. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὁρ. καὶ
Βᾷ, τῆς ὑποτ. τοῦ Βαίνω.
Βῆγμα (τὸ). φλέγμα (τὸ ὁπ. ἐκπτύει τις βήχων), βόχαλον.
Βῆθι, ἀόρ. β'. τῆς προτ. τοῦ Βαίνω.
Βηλὸς (ὁ), Π. [βαίνω], (ἐν πέν.) = Βάσις, ἔδαφος (ἰδαιτ. δὲ) τὸ κατώγλιον τῆς θύρας (συνεκδ.) οἰκία, κατοικία, (ὀθ. μετγ.) ὁ οὐρανὸς (ὡς κατοικία τῶν θεῶν). « Βηλὸν ἀστερόεντα, « Κοίντ.
Βῆμα (τὸ), [βαίνω], ἀδροσκιλὶ, πατημασιά. « Καὶ οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ ἐν αὐτῇ (τῇ γῇ) οὐδὲ βῆμα ποδός, « Γρφ. 2) μέτρον ἐκτάσ. (ἴσον 2 1/2 ποδ.). « Χίλια βήματα ποιοῦσι μίλλιον ἕν, « Ἡσυχ. 3) (ἐν γέν.) τόπος ἐξέχων τοῦ ἐδάφους ὅπου ἀναβαίνει τις ἵνα φανῇ ἢ ἀκουσθῇ, (ἐπιμ.) θρόνος (χαρ. δικαιοῦ), ἄμβων (πρὸς δημηγορίαν), τὸ ὑποστήριον (τὸ ἄδυτον) τοῦ ναοῦ, κτλ. « Παραχωρῶ σοι τοῦ βήματος, « ἀμ. « Πάντες παραστησόμεθα τῷ βήματι τοῦ Χριστοῦ, « Γρφ., [Ῥωμ. ιδ'.] « Οἱ ἀπὸ τοῦ βήματος, « Λξ., ἀντὶ Οἱ ῥήτορες ἢ Οἱ ἐρωμένοι.
Βηματίζω, Μ. ίσω. Μετρῶ (ὑρόμον κτλ.) μὲ τὰ βήματα. 2) (μτγν.) περιπατῶ.
Βηματισμὸς (ὁ). ἡ διὰ βημάτων καταμέτρησις.
Βηματιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ καταμετρῶν διὰ βηματισμοῦ τὰ διαστήματα, γεωμέτρης.
Βήμεν ἢ Βήμεναι, Π. ἀντὶ Βῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Βαίνω.
Βῆξ, ηχὸς (ἡ καὶ Ατν. ὁ). βῆχας.
Βηράνθεμον (τὸ), Αἰόλ. ἀντὶ Ἠράνθεμον
Βήρηξ, ηκος (ὁ), Ζ. Βόραξ.
Βηχύλλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Βήρυλλος (ὁ), πέτρ. πολύτ. (θαλασσοπράσινος τὸ γρῶμα), [κατὰ μετάθ. στοιχ. ἐκ τοῦ χαλδ.] Μπηλούρ, (ἴδε Σμάραγδος) « Ἀφροδίτης —, « Πλίν., ὁ Σάπφειρος.
Βῆσα, Π. ἀντὶ Ἔδησα, ἀόρ. ἀ. (μὲ σημασ. ἐνεργ.) ἢ
Βήσομαι, μέλλ. τοῦ Βαίνω.
Βῆσσα [βαθύς], ης (ἡ). καιλὰς (σύνδενδρος), (παρβλ.) Νάπη. 2) (μτγν.) εἰδ. ἀγγείου, βωκαλίου.
Βησσήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων βήσσας (καιλάδας, ὀρεμώνας).
Βήσσιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βῆσσα (2).
Βῆσσος, εος-ους (τὸ), Π. = Βῆσσα.
Βήσσω (ττω), Μ. ήξω. Βήχω.
Βῆτα (τὸ). ἄκλ. [Ἑβρ.], τὸ ὄνομα τοῦ δευτέρου γράμματος τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου.
Βητάρμων [βαίνω, ἁρμός], ονος (ὁ, ἡ), Π. χορευτής.
Βηχίας, ου (ὁ), (ἐνν. φθόγγος) εἰδ. βραχυτῆς φωνῆς (παρὰ μουσικ.).
Βηχικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἢ ὠφελῶν) εἰς τὸν βῆχα. 2) ὁ πάσχων ἀπὸ βῆχα. « Τῇ γραίᾳ τῇ βηχικῇ (ὅπου ὁ Foesius διορθωτέον εἶκασε Βησσιακῇ), « Ἱππογρ. (παρβλ. Βρυκτικός).
Βήχιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βῆξ, λεπτὸς βῆχας, βηχάκης.
Βήχιον (τὸ), εἶδ. φυτ. ὠφέλιμον διὰ τὸν βῆχα.
Βηχώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ (ἢ ὁ ἐναγλαύμενος ὑπὸ) βήχος.
Βία (ἡ), = Ἰσχὺς, Ῥώμη, δύναμις, ὁρμή. « Εἰδ' ὡς ἠθώσιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη, « Ὀδ. Ξ. « Τῇ βίᾳ τοῦ σώματος ἐκωθεῖ τὰς πύλας, « Σῖ. (καὶ περιφρ. πα-

μά Π.] ■ Βίη Ἡρακλῆος (Πριήμοιο κτλ.) ἡ ■ Βίη Ἡρακλείη κτλ.,■ ἀντὶ Ὁ ἀνδρεῖος· (φυσικός) Ἡρακλῆς, ἦ (καθὼς συνειθίζομεν;) Ὁ γενναιότης του ὁ δεῖνα.

2) ἀνάγκη. ■ Β.ᾳ (ἡ) ■ Πρὸς βίαν (καὶ μὲ γεν.) ■ Β.ᾳ τῶν πολλῶν, ■ Δα. ■Βίᾳ κεῖν, ■ Εὐρ., χωρὶς νὰ θέλουν, δυσχερῶς, ἀκουσίως. 3) βίαιος (αὐθάδης, τυραννικός, ὁρμητικός) χαρακτήρ. ■ Ἐπὶ πολὺ προάγει τῇ τε βίᾳ καὶ ὠμότητι,■ Δμ. 4) πρᾶξις βιαία, ἀδικία, παρανομία· ἀτίμασμα κτλ. ■ Κείνων βίας ἀπωτέρω ἐλθὼν, ■ Ὀδ. Σ. Β) (ἐνίοτε) σπουδή, ταχύτης, (καθὼς καὶ παρ' ἡμῖν συνήθως). ■ Συνοικίζουσί τε τὴν Λέσβον εἰς τὴν Μιτυλήνην βίᾳ, ■ Θκ. (Γ, 2), ἴδε καὶ Βιαίως.

Βιάζομαι [ἴσ. συγγ. τοῦ Πιέζω], Μ. άσομαι. Μεταχειρίζομαι (Ἐπιφέρω, Κατορθώνω τι μὲ) βίαν, ἀναγκάζω, στενοχωρῶ, ■ Κάλα δή σε βιάζεται Ἀχιλλεύς, ■ Ἰλ. Σ. ■ Καταλαβόντες ἐρήμους τὰς κώμας, βιάζονται, ■ Πλ. ■ Βιάζεσθαι οἷς ἂν ἐξῇ, δικάζεσθαι οὐδὲν προσδέονται, ■ Θκ. ■ Μὴ φιλονείκει, μηδὲ βιάζου τοιοῦτον μηδέν, ■ Δμ. ■ Νῶϊ βιήσατο μισθόν,■ Ἰλ. Φ., μᾶς ἀπεστέρησε διὰ τῆς βίας. ■ Λαβὼν βιησάμενος, ■ Ἀπλλν. ■ Βιάσασθαι τὸν εἰσπλοῦν, ■ Θκ. (καὶ πραθεῖ.) ■ Ἐβιάζετο εἰς τὴν ἀρχὴν, ■ Ξεν. ■ Βιασάμενοι διὰ τῶν φυλάκων,■ Θκ. ■Ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ εὐαγγελίζεται, καὶ πᾶς εἰς αὐτὴν βιάζεται, ■ Γρφ. (καὶ μὲ δοτ.) ■ Βιάζομαι δρᾶν, ■ Θκ. ■ Βιάσασθαι ψεύδεσι, ■ (ἐξ ἐπιβ.) ■ Βιάσασθαι εἶσω,■ Ὀφ. (ἐξ ἀπαρ.) ■ Βιάζομαι ἄρχειν,■ Πλ. ■ Ἐβιάσαντο πρὸς τὸν λάφυρον ἐλθεῖν,■ Θκ. (καὶ πθ.) ■ Ὅπως μὴ βιασθῆτε ἁμαρτεῖν, ■ Δμ. ■ Ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ βιάζεται, ■ Γρφ.

Β.άζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Βιάζομαι.

Β.αιοθανατέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι βιαιοθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποθνήσκων μὲ βίαιον (ὄχι φυσικὸν) θάνατον.

Βιαιοκλώψ, ῶπος (ὁ). ὁ κλέπτων διὰ τῆς βίας.

Βιαιομαχέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. μάχομαι ἀνδρείως, [ἐκ τοῦ

Βιαιομάχης, ου (ὁ), Π. ὁ μεταχειριζόμενος βίαν (ἢ ὄχι πανουργίαν) εἰς τὰς μάχας.

Βίαιος, α ή ος, ον. Ὁ μεταχειριζόμενος (ἐπιφέρων, ἢ γινόμενος μὲ) βίαν, ἀναγκαστικός, τυραννικός, δυναστικός, ἀκούσιος, βιαζόμενος, αφαιρός, ὁρμητικός. ■ Ἔρδειν (ἢ ■ Πάσχειν) βαιὰ, ■ Ὅμ., Θκ. ■ Βιαίων δίκη,■ Νμ., ἡ καθ' ὁποίας δήποτε βιαιοπραγίας. ■ Ἐκ τοῦ βιαιοτάτου,■ Δμ. Ἀλ., διὰ τῆς μεγίστης βίας.

Βιαιότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ βιαίου.

Βιαίως, ἐπίρ. διὰ τῆς βίας, δυναστικῶς, ὁρμητικῶς, δυνατά. 2) (ἐνίοτε) κατὰ σποδὴν, (κοιν.) βιαστικά. ■ Βιαιοτέρου ἀναγαγόμενοι, ■ Θκ. (Β, 33).

Βιαρὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐπαρκῶν εἰς τὰ πρὸς τὸν βίον, ἀρκετὸς νὰ ζήσῃ (ἑαυτὸν ἢ ἄλλον).

†Βίαργος (ὁ, ἡ). (ἄλημ.), ὁ ἔργων (ἐπισκάπτης) τῶν ζωοτροφίων στρατεύματος.

Βιάσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δύναται τις νὰ βιάσῃ.

Βιασμὸς (ὁ). βία (κατάτευσις), παραβίασις· (ἰατρ.) σπασμὸς ἐπικίνδυνος, τενασμός.

Βιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ μεταχειριζόμενος (πράττων τι μὲ) βίαν καὶ δυναστείαν· ἁρπαξ, τύραννος κτλ. 2) Π. ἀνδρεῖος, πολεμικός.

Βιαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ διάθεσιν πρὸς βίαν.

Βιαστικῶς, ἐπίρ. ■ Βιαίως, διὰ τῆς βίας.

Βιαστὸς, ἡ, όν. Ὁ διὰ τῆς βίας γινόμενος.

Βιατὰς, ᾶ, Δ ἀντὶ Βιαστὴς, οῦ, (ὁ), Π. ■ Βιαστής.

†Βιατήριος (ὁ, ἡ), ■ Βιαστικός. ‖ (οὐσ.) Βιατήριον (τό), ὁρμητήριον πειρατῶν.

†Βιάτωρ (τὸ), (Λακων.) εἶδος μικροῦ ἀγγείου, καυκί, πιάτον.

Βιάω-ῶ, καὶ (μσ.) Βιάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Βιάζομαι.

Βιβάζω. Μ. άσω καὶ Αττ. βιβῶ. Βάλλω τὰ ζῶα νὰ βαστυθοῦν. ■ Κύνας καὶ ἵππους ὑπὸ τοῖς κρατίστοις τῶν ἀγείων βιβάζουσι, ■ Πλ. (καὶ πθ.) ■ Τίκτουσα δὲ βιβάζεται ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ, ■ Ἀρστ.

Βιβάς, ᾶσα, ᾶν, καὶ

Βιβάσθων, ουσα, ον, Π. μεγ. τοῦ ἐνεργ. τοῦ (ἀχρ.) Βίβημι ἢ Β βάσθω,—Βαίνω, περιπατῶ. ■Μαχρὰ (■Καὶρα|—,■ Ὅμ., Πίνδ.

Βίβασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ Β.βάζειν (ζ). 2) εἶδος χορῶν τῶν Λακεδαιμονίων.

Βιβάσκω, Π. ἀντὶ Βαίνω, βαδίζω.

Βιβαστὴς, οῦ (ὁ). (κυρ. ἵππος ἢ ταῦρος) ὁ Β βάζων (βρτεύων).

Βιβάω-ῶ, Π. ἀντὶ Βαίνω..

Βιβλαρίδιον καὶ

Βιβλάριον (τὸ), ■ Β.βλίδιον,

Βιβλιαγράφος (ὁ, ἡ), Αττ. ἀντὶ Βιβλιογράφος.

Βιβλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατεγινόμενος εἰς τὸ νὰ ἀναγινώσκῃ) βιβλία, πολυμαθής.

Β.βλάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βιβλίον, βιβλιαράκι.

Βιβλιαφόρος (ὁ, ἡ), ■ Β.βλιφόρος.

Βιβλιβάριον καὶ

Βιβλιδίον (τὸ), ■ Β.βλιάριον, βιβλιαράκι, χαρτάκι.

Βιβλῖνος, η, ον. (κυρ. οἶνος) Θρᾴκιος ἢ (ἁπλ.) παλαιὸς, (παρβλ. Βύβλινος).

Βιβλιογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω β.βλίον ἢ β βλία.

Βιβλιογραφία (ἡ). τὸ νὰ γράφῃ τις β.βλία, [ἐκ τοῦ

Βιβλιογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (ἀντιγράφων) β.βλία.

Β.βλιοθήκη (ἡ). ὁ τόπος ὅπου ἐναποτίθενται καὶ φυλάττονται β.βλία.

Βιβλιοκάπηλος (ὁ), ■ Βιβλιοπώλης, (χυδ.) μεταπράτης β.βλίων.

Βιβλιολάθας, ο (ὁ), Δ. ὁ λησμονήσας πόσα β.βλία (τόσα πολλὰ [) συνεγραψε.

Β.βλίον (τὸ), (κυρ.) ὑποκορ. τὸ Β.βλιοσύγγραμμα, χαρτί, τετράδιον, ἐπιστολή, ἀναφορά, (ἐν γίν.) ἔγγραφον.

Β.βλιοπωλεῖον (τὸ), ὁ τόπος ὅπου πωλοῦνται καὶ

Βιβλιοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν β βλία

Β βλιοτάφος (ὁ). (μτφορ.) ὁ θάπτων (φυλάττων ἀνέκφορα) τὰ β.βλία.

Βιβλιοφόριον (τὸ). χαρτοφυλάκιον.

Βιβλιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων β.βλία (ἐπιστολὰς κτλ.), γραμματοφόρος.

Β.βλιοφυλακέω-ῶ, Μ ήσω. Φυλάττω β.βλία, εἶμαι βιβλιοφύλαξ.

Β βλιοφυλάκιον (τὸ). ὁ τόπος ὅπου φυλάττονται β.βλία (ἔγγραφα κτλ.), βιβλιοθήκη.

Β.βλιοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ β.βλίων, β.βλιοθηκάριος.

Β.βλίς, ίδος (ἡ). σχοινὶ πλεγμένον ἀπὸ β.βλίον (δύ) βλον, φλαμουρόσχοινον. 2) (πλθ.) ■ Β.βλία, ἔγγραφα, συγγράμματα.

Β.βλος (ἡ), ■ Βύβλος, ἡ φλοιὸς τοῦ Αἰγυπτ. παπύρου, χαρτὶ· β.βλίαν.

Β βλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) β.βλον ἢ β.βλους, β.βλιοφόρος.

Βιβλοφύλαξ, ακος (ὁ), ■ Β βλιοφύλαξ.

Β.βρώσκω, Μ. βρώσομαι (νόμ. Θ'. Ἔβρων, ως, ω. πρκ. Βέβρωκα ἢ πθ. Βεβρώμαι, άόρ. πθ. Ἐβρώθην). Τρώγω, (παρβλ. Ἔσθίω).

Βιεῦντες, Δ. ἀντὶ Β.οῦντες, πλθ. τῶ Β.ώς.

Βίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Βία.

Β.ήμαχος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ■ Βιαιομάχης.

Βιήσατο, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐβιάσατο.

Β.ηφι, Π. Ἰων. ἀντὶ Βίᾳ

Β.κ.διον καὶ

Βικίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Βίκος ἢ Βῖκος (ὁ), ἀγγεῖον πήλινον (ζαμνί) διὰ κρασί κτλ. 2) εἶδος ὁσπρίου, ὅμοιον μὲ τὸν ὄρακον.

Βικώδης, εος (ὁ, ἡ), ἴδε Βεμβικώδης.

Βινέω-ῶ [Βινέω-ῶ], Μ. ήσω. Συνουσιάζομαι.

Βιοπηγιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω ὄρεξιν πρὸς συνουσίαν.

Β.οπλασία (ἡ). περιγραφὴ τοῦ βίου τινός.

Β.οβιώτης, ου (ὁ) καὶ **Β.οβιώτις**, ιδος (ἡ) καὶ

Βιόβωρος (ὁ, ἡ) καὶ Π.

Β οβώτωρ, ορος (ὁ). ὁ διδοὺς (δωρούμενος) βίον ἢ τὰ πρὸς τὸν βίον, ζωοδότης ἢ τροφεύτης.

Βιοζυγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π ὁ ἑνόντων (ζευγνὺς) τὸν βίον (τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός). ■ Ἡμέναιος —, ■ Νόν.

Βιοθάλμιος (ὁ, ἡ), Π. [βίος, θάλλω]. ὁ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας, (παρβλ. Ζωθάλμιος).

‡Βιοθάνατος καὶ

‡Βιοθανὴς, ές (ὁ, ἡ), (μτγν.) ἀντὶ Βιαιοθάνατος.

Β.οθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ). Π. ὁ τρέφων (διατηρῶν) τὸν βίον.

Β.οθρέπτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

‡Β.οθρέπτωρ (ὁ), Π. ■ Βιοθρέμμων.

Β.ολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιγράφω (Ἐξηγοῦμαι) τι ἀπαρέλλακτα καθὼς γίνεται εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον, (παρβλ. Ἠθολογέω). 2) συγγράφω τὴν βιογραφίαν τινός.

Β.ολογικὸς, ἡ, όν. Ὁ περιέχων (ἀπαραλλάκτως) περιγραφὴν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, [ἐκ τοῦ

Β.ολόγος (ὁ, ἡ). ὁ περιγράφων (ἀπαραλλάκτως καθὼς εἶνε) τὸν ἀνθρώπινον βίον, ζωγραφίζων τὰ ἤθη τῶν ἀνθρώπων, κωμικός, (παρβλ. Ἠθολογος).

Β.όλυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λελυμένος ἐκ τοῦ βίου, νεκρός.

Β.ομηχανία (ἡ). τρόπος (μηχανὴ) τοῦ περιζῆσθαι τὰ πρὸς τὸν βίον, [ἐκ τοῦ

Βιομήχανος (ὁ, ἡ). ὁ πορίζόμενος εὐμηχάνως (ἐπιτηδείως) τὰ πρὸς τὸν βίον.
Βιόπλαγκτος καὶ
Βιοπλανής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπλανώμενος ἔνθεν κἀκεῖθεν ζνα πορισθῇ τὰ πρὸς τὸ ζῆν. 2) ὁ ἔχων ὅσπατον (εὐμετάβολον) ἦθος.
Βιοπονητικός, ἡ, όν, καὶ
Βιοπόνος (ὁ, ἡ), ὁ ποριζόμενος τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ τῶν κόπων του.
Βιοπορικός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ προμηθεύσῃ (εἰς ἑαυτὸν ἢ εἰς ἄλλον) τὰ πρὸς τὸ ζῆν, βιομήχανος.
Βίος (ὁ), «Ζωή, ἡ διάρκεια τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν κόσμον. «Ὅσ' ἡμέρα θάνατον ἢ βίον φέρει, « Εὐρ. «Μαγὼ βίον ἔζης, « Δημ. « Ἐκπερᾶν (« Τελευτᾶν Ξεν.) τὸν βίον, « Εὐρ., Ἰσοκρ. «Περὶ δυσμὰς βίου, « Ἀθ. « Βίος ζωῆς, « Πλάτ. Ἐπινομ. « Διὰ βίου, « Δξ. 2) ὁ τρόπος (τὸ εἶδος) τῆς ζωῆς, ἡ διαγωγή, τὸ ἐπάγγελμα, τὰ ἐπιτήδευμα. « Φιλόσοφος (« Θαλάττιος, « Πολιτικὸς κτλ.) βίος, « Ἀρχτ. « Ὁ καθημέραν (« Ὁ μετὰ ταῦτα) βίος, « Δημ. « Ἐπαύμαζόν σου τὴν τοῦ βίου τάξιν, « Ἰσοκρ. «Τοιαύτην πεποίηνται τοῦ βίου τὴν ὑπόθεσιν, « Δημ. « Βίων πράσεις, « Δκ. 3) τὰ πρὸς τὸ ζῆν μέσα, αἱ ζωοτροφίαι, (κατ' ἔκτ.) περιουσία, πλοῦτος, (κοιν.) βιὰ καὶ βιός. « Ὦ τίνι μὴ βίος ἔνδον κεῖται, « Ἡσ. « Τοῖσι φέρει γαῖα πολὺν βίον, « αὐτ. « Τοῖς καινὸν εἴη μὴ σπάνις βίου, « Εὐρ. « Αἱ φάλαγγες θηρῶσι τὰ πρὸς τὸν βίον, « Ξεν. « Ὁ βίος ἡμῖν ἀπὸ τῆς θαλάσσης, « αὐτ. « Συνειλεγμένη τὸν βίον ἀπὸ τούτων, « Δημ. « Οὐχ ἱκανὸς ὁ βίος αὐτοῖς τοῦτο πράττειν, « Ἀρχτ. (καὶ πλθ.) « Τοὺς σφόδρα εὐπαιρουμένους τοῖς βίοις, « Ἀθ. 4) ὁ κόσμος, οἱ ἄνθρωποι, ἡ κοινωνία τῶν ἀνθρώπων. « Συνεπιμαρτυρεῖ τὸ βίος ἅπας, « Ἀρχτ. « Τὰ περὶ τὸν βίον ἁμαρτήματα, « Φιλ. 5) ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς (ἡ βιογραφία) τινὸς ἀνθρώπου. (« Πλουτάρχου) βίοι παράλληλοι [καὶ Διογένους Λαερτίου] Βίοι φιλοσόφων. (Ὁ Δικαίαρχος ἐποίησε τὸν) Βίον Ἑλλάδος, « (τὸ ὑποῖον ὁ Οὐάρρων Græciæ vitam μετέφρασε).
Βιός (ὁ), Π. [βια; ἡ (ἰός)], = Τόξον (κυρ. τὸ λυγιζομενον μέρος του), δοξάρι.
Βιοσσοός (ὁ), Π. ὁ σωζων (διατηρῶν ἢ γλυκύνων) τὴν ζωήν.
Βιοστερής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζημιούμενος τῶν πρὸς τὸ ζῆν, ἐνδεής.
Βιοτεία (ἡ), [βιοτεύω]. ὁ τρόπος τοῦ ζῆν (πορίζεσθαι τὰ πρὸς τὸν βίον).
Βιοτερμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περασδιορίζων (βάλλων τέρμα εἰς) τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου.
Βιοτευμα (τὸ). ὁ τρόπος (τὸ εἶδος) τῆς ζωῆς, [ἐκ τοῦ
Βιοτεύω [βιοτή], Μ. εὔσω. Ζῶ, περνῶ τὴν ζωήν μου (μὲ γεν. προθετ.) πορίζομαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν. « Εἰθισμένοι ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν, « Ξεν. (παρθ. Βιόω).
Βιοτή (ἡ), Π. = Βίος, ζωή, τρόπος τῆς ζωῆς, κατασμός τῶν πρὸς τὸ ζῆν. « Ἀπὸ τῆς πυκάσσος τὴν βιοτὴν ἔχων, « Ἴλ.
Βιότης (ἡ), Π. (σπν.) ἀντὶ Βίος.
Βιοτήσιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Βιωτικός, ὁ ἀνήκων ἢ ἀσχολούμενος εἰς τὸν βίον καὶ τὰ τοῦ βίου, κοσμικός.
Βιωτός, ἡ ἡ ός, όν. (κυρ. βίος) τὸν ὁποῖον δύνασαι ἢ θέλει τις νὰ ζήσῃ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ οὐδ. καὶ περιφρ.) « Εἴπερ τι Ἄλλοθι βιωτὸν ἀνθρώπῳ, « Πλ. κπλάκ. μῶς βιωτὸν ἡμῖν ἐστιν, « αὐτ. « Οὐ βιωτὸν ἐστιν οὐδ' ἀνασχετόν, « Ἀθ.
Βιωφέλεια (ἡ), τὸ οὐσ. ἀπὸ
Βιωφελής, ές (ὁ, ἡ), ὠφελίμως (ἐπὶ πλείστων) εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον.
Βιωφιλία (ἡ), = Βιωφελεια.
Βιωφελῶς, ἐπίρ. Ὠφελῶς ὡς πρὸς τὸν βίον.
Βλάβεν, Π. ἡ Ἀττ. ἀντὶ Ἐβλάβησαν, [γ'. πλθ. προσ. τοῦ] πθ. ἀορ. β'. τοῦ Βλάπτω.
Βλαβεργάτης, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸς βλάβην τῶν ἀνθρώπων αἰγάζων (φέγγων, ἀνατέλλων). « Ἕρανε ἀστὴρ—, « Μανδ.
Βλαβερός, ά, όν (ᾰ ἐπίρ.) -ερῶς, = Βλαπτικός, ἐπιβλαβής, ἐπιζήμιος.
Βλαβεσιφρων, ονος (ὁ, ἡ), = Βλαφίφρων.
Βλάβεται, Π. ἀντὶ Βλάπτεται.
Βλάβη (ἡ), [βλάπτω]. ζημία, φθορά. « Βλάβης δίκη, « Δημ.
Βλαβόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Βλαβερός.
Βλαβοποιός (ὁ, ἡ). βλάβης πρόξενος, βλαπτικός.
Βλάβος, εος-ους (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Βλάβη.
† Βλαδαφός, ά, όν καὶ
† Βλαδής, ές (ὁ, ἡ), καὶ
† Βλαδύς, ἡ, ύ, = Πλαδαρός, [ἐκ τοῦ
† Βλάζω [Ἰαλάσσω], Ν. βλάσω ἢ βλάξω; Εἶμαι χαῦνος (μαλθακός, ἄτονος, [ἐπιτ.] βλάξ, νωθρός).
Βλαισοπάδης, ου (ὁ) καὶ
Βλαισόπους, οδος (ὁ, ἡ). = τῷ
Βλαισός [ἴσος Ἰλαίσιος], ἡ, όν. Κυρτός (κυρ. κατὰ τοὺς πόδας) πρὸς τὰ ἔξω, στρεβλοπόδης (« Διατί οἱ Αἰγύπτιοι ᾗ Αἰθίοπες βλαισοί εἰσιν; Ἀρχτ.)· (ἐν γέν.) χωλός, παράλυτος· (κατ' ἔκτ.) τραυλός, παρὰ Ῥαιβός).
Βλαισότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ βλαισοῦ, χωλότης κτλ.
Βλαισόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι βλαισὸν (κυρτὸν πρὸς τὰ ἔξω).
Βλαίσωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βλαισόω, κύρτωσις. (τρπ.) σκολιότης χαρακτῆρος, ὑπουλότης, δολιότης.
Βλακεία (ἡ) καὶ
Βλάκευμα (τὸ). ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ βλακὸς, ὀκνηρία, ἀδράνεια, εὐήθεια, μωρία κτλ.
Βλακεύω καὶ (μσ.)-εύομαι, Μ. εύσω, εύσομαι. Φέρομαι ὡς βλάξ, πράττω τι ὀκνηρῶς καὶ ἀκρυθμως, ῥᾳθυμῶ, (μτγν.) «Θ. ὑπτόμαι.
Βλακικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ὁρμάζων) εἰς βλάκα, ἢ γινόμενος.
Βλακικῶς, ἐπίρ. Ἀμελῶς, ἀκροθύμως
Βλακικώτατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Βλάξ
; Βλακικός, οῦ, καὶ
Βλακικώδης, ες (ὁ, ἡ), = Βλακικός.
Βλακικωδῶς, ἐπίρ. = Βλακικῶς.
Βλάμμα (τὸ), (ἄδκμ.) = Βλάβη.
Βλάξ [βλάζω, ἴσως συγγ. καὶ τῷ Βληχή, διὰ τὸ προβατώδες], ακός (ὁ, ἡ). χαῦνος, μαλθακός, νωθρός, ὀκνηρός, εὐήθης. (μτγν.) καυχησιάρης, ξυπασπάνος. «Βλάξ ἐν

θρωπας ἐπὶ παντὶ λόγῳ ἐκτοῦσθαι φιλεῖ, « Δημοσθ.

Βλαπτήριος (ὁ, ἡ) καὶ

Βλαπτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρρ.)-ικῶς. Ὁ παρεχόμενος (ἢ δυνάμενος νὰ προξενήσῃ) βλάβην, ἐπιβλαβής, [ἐκ τοῦ

Βλάπτω, Μ. βλάψω (πθ. ἀόρ. β', Ἐβλάβην). (κυρ. παρὰ Π.) Ἐμπερδεύω, πεδικλάνω, ἐμποδίζω (βάλλω πρόσκομμα εἰς) τὸν δρόμον τινός, κάμνω νὰ σκοντάψῃ (καὶ τρ.) νὰ παραλογισθῇ (ν' ἀποτύχῃ, νὰ στερηθῇ), (μτγν.) προξενῶ βλάβην (ζημίαν). « Ὦ πόποι, ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας, « Ἰλ. Ψ. « Τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας, « Ὀδ. Ξ., τὸν κατέστησε φρενοβλαβῆ. « Βλάπτων λόγον γέροντος, « Πίδ., παραβαίνων. ‖ (πθ. ἡ μσ.) σκανταλίζω, μένω ἀνενέργητος, (μὲ γεν.) στεροῦμαι. « Βλαφθεὶς ἐνόξῳ, « Ἰλ. Ζ. « Βέλεμνα Διόθεν βλαφθέντα, « Ἰλ. Ο. « Νόου βεβλαμμένος, « Θγν. (καὶ ἑλλ.) « Μέγα βλαφθεὶς τις, « Μόσχ., παλλὰ ἀνόητος.

Βλάσαμον (τὸ), Π. ἀντὶ Θάλασσον.

Βλασκίας, ου (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (ἴσως τὸ κοιν.) φλασκόψαρον.

Βλαστάνω, Μ. βλαστήσω (ἀόρ. Ἐβλάστησα καὶ β', Ἔβλαστον). Ἐβγάλλω βλαστόν (βλαστάρι), φυτρώνω. « Βλαστηράτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου, « Γρφ. (καὶ ἀμτβ. ἢ πθ.) « Βλάστεν ἐξ ἀλὸς νόσος, « Πίνδ. « Ἐξ ἀριστέων ἐσθ' ἁπάντων βλαστών, « Σοφ. « Ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα, « Αἰσχύλ.

Βλαστεῖον (τὸ) Π. ἀντὶ Βλάστημα, βλαστός.

Βλαστέω-ῶ, σπν. ᾧ Π. ἀντὶ Βλαστάνω.

Βλάστη (ἡ), Π. βλαστός, βλαστάρι, (ἐν γέν.) προϊόν, (μτφρ.) γέννημα, τέκνον. 2) « Βλάστησις, αὔξησις.

Βλάστημα (τὸ) καὶ

Βλάστημος (ὁ), Π. (σπν.) = Βλάστη.

Βλαστήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Βλαστητικός.

Βλάστησις, εως (ἡ), τὸ βλαστάνειν, φύτεμα· (μτφρ.) γέννησις.

Βλαστητικός καὶ

Βλαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν βλάστησιν· ὁ ἔχων δύναμιν (ὁρμήν, προθυμίαν) εἰς τὸ βλαστάνειν· ὁ βλαστάνων ταχέως.

Βλαστοκοπέω-ῶ, Μ. ἥσω. Κάπτω τοὺς βλαστούς. « Ὅταν βλαστοκοπηθῇ ὑπὸ πνεύματος ἡ ἄμπελος « Θφρ.

Βλαστολαγέω-ῶ, Μ. ἥσω. Συλλέγω (κόπτω) τοὺς βλαστοὺς (τῆς ἀμπέλου κτλ.), κορφολογῶ.

Βλαστολογία (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ βλαστολογεῖν, κορφολόγημα.

Βλάστον (τὸ), Π. = Βλάστη καὶ

Βλαστός (ὁ), [βάλλω, καθὼς ᾧ οἱ Γάλλοι **jetton** ἐκ τοῦ **jeter**]. βλαστάρι, προϊόν, τέκνον κτλ., (ἴδε Βλαστη).

Βλαστοφυλέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἐβγάλλω (ψύω) βλαστούς.

Βλασφημέω-ῶ [βλάσφημος], Μ. ἥσω Δυσφημῶ, κακολογῶ, ὑβρίζω, (ἐκκλησ.) ὁμιλῶ ἀσεβῶς περὶ θεοῦ, κρυφέρω λόγους ἀπαισίους.

Βλασφήμημα (τὸ), καὶ

Βλασφημία (ἡ), λόγος ἀπαίσιος ἢ ἀσεβής, ὕβρις, λοιδορία.

Βλασφημόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βλάσφημον γλῶσσαν.

Βλάσφημος (ὁ, ἡ), [βλάπτω ἢ βλάξ, φήμη]. ὁ βλασφημῶν (λαλῶν κατὰ θεοῦ, ὑβρίζων), λοίδορος. ‖ (οὐδ.) Βλάσφημον (τὸ), = Βλασφημία.

Βλασφημοσύνη (ἡ), Π, ἀντὶ Βλασφημία.

Βλασφήμως, ἐπίρ. Μὲ ὑβριστικὸν (βλάσφημον) τρόπον.

Βλαύτη (ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) σαρτὰν παπούτσι ἢ παντοῦρα μὲ θηλυκωτήρια. « Βλαύτας σύρων, « Ἀθ. « Τὰς βλαύτας ὑποδεδεμένον, « Πλάτ.

Βλαυτίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βλαύτη

Βλαχά, ᾶς (ἁ), Δ. ἀντὶ Βλαχή.

Βλᾶχνον (τὸ), Δ. ἀντὶ Βλῆχνον.

Βλαψιγονία (ἡ). βλάβη (φθορὰ) τοῦ γένους, ἀτεκνία (κυρ. ἐπὶ μελισσῶν ὅταν δὲν τελεσφορῶν, δὲν αὐξάνουν).

Βλάψις, εως (ἡ), = Βλάβη, βλάψιμον.

Βλαψίταφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βλάπτων (χαλνῶν, ἀνορύττων) τοὺς τάφους.

Βλαψίφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ βλάπτων ἢ βεβλαμμένος τὰς φρένας, φρενοβλαβής.

Βλείης, Π. ἀντὶ Βλῃδείης, καὶ

Βλείμην, βλεῖο, βλεῖτο, Π. ἀντὶ Βλῃθείην, ης, η, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς εὐκτ. τοῦ Βάλλω.

Βλεμεαίνω [βρέμω], Π φοβερίζων ἢ ὑπερηφανευόμενος περιβλέπομαι, ἀγριοκυτάζω.

Βλέμμα (τὸ), [βλέπω]. κύτταγμα, ὄμματος. 2) πρόσωψις, θεωρία τοῦ προσώπου.

Βλένα (ννα), ης (ἡ) καὶ

Βλέννος (ννος), εος-ους (τὸ). μύξα, γλίντζα.

Βλέννος (ννος), ου (ὁ), εἶδ. (μικροῦ ᾧ ἀχρείου) ὄψαρ. (κοιν.) γλῖνος, (παρβλ. Γλάνις).

Βλεννός, ἡ, όν καὶ

Βλεννώ (ννώ)δης, εος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (ἢ ὅμοιος μὲ) βλέναν, μυξώδης, μυξιάρης, (συνεκδ.) νωθρός, ἀκίνητος, αὐήθης, (παρβλ. Γλαννός). ‖ (οὐδ.) Βλεννώδες (τὸ), ἀντὶ Βλένα (ἡ).

Βλεπεδαίμων, ονος (ὁ, ἡ), (Κωμ.). ὁ βλέπων (νομίζων ὅτι βλέπει) δαίμονας, δεισιδαιμονῶν παραλογισμένος, ἢ ὁ ἔχων βλέμμα (μορφήν) δαίμονος, χλωμός, κατάξηρος κτλ.

Βλέπησις, εως (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Βλέψις.

Βλέπος, εος-ους (τό), Π ἀντὶ Βλέμμα.

Βλεπτικός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος (ἢ ἀνήκων εἰς τὸ) βλέπειν.

Βλεπτός, ἡ, όν. Ὁρατός, ἀξιοθέατος.

Βλέπω [βάλλω, ῶ]. Μ. βλέψω καὶ (ὀρθότ.) βλέψομαι· (ἀόρ. Ἔβλεψα, αἱ δὲ λοιπ. χρόνοι ἄχρ.), = Ὁρῶ, θεωρῶ, κυτάζω. « Βλέπω τοὺς ἀνθρώπους ὡς δένδρα περιπατοῦντας, « Γρφ. « Βλέψον κάτω, — Καὶ δὴ βλέπω. — Βλέπε νῦν ἄνω, « Ἀρχφ. « Βλέπω καὶ ἰδεῖν, « Γρφ., στρέφω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἵνα ἴδω, (κοιν.) κυτάζω νὰ ἰδῶ. 3) ἔχω τὴν δύναμιν τοῦ βλέπειν, (ὀπτ.) δὲν εἶμαι τυφλός. « Ὁ λεων μόνος τῶν γαμψωνύχων τίκτει βλέποντα, « Πλ. « Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα, « Ἀρχφ. 3) (συνεκδ.) εἶμαι ζωντανός (ᾧ κατοχρ. ἐπὶ πραγμ.) φανερός. « Εἰ βλέποντα μὴ πόθουν, τεθνὸς' ἂν εἰμάξειαν, « Σοφ. « Πῶς ταῦτ' ἐλήθη καὶ βλέποντα δοξάσω; « Δράμ.

4) ἔχω τοιοῦτον ἢ τοσοῦτον βλέμμα· « Ὀξὺ (αἰτιατ. ὠδες, « Βλέπων βλέπειν, « Λυκ., Ἀρχφ. « Ἄργην (ὁ Πῦρ, « Λυκόφρ. « Κάρβαμα, « Γαστρίμαργα κτλ.) βλέπειν, « Δξ. « Παρθένιον βλέπειν, « Ἀνακρ. « Σκότον βλέπει, « Σοφ., τυφλώττει. « Σκύτη βλέπει, « Ἀρχφ. (παροιμ.) = Μαστιγίᾳ, μέλλει ἢ δίδει αἰτίαν νὰ δαρθῇ, (κοιν.) τὸν τρώγ' ἡ βάχη του. 5) ἀποβλέπω, κλίνω (ἔχω διάθεσιν) πρὸς, ἐπιθυμῶ, προσπαθῶ. « Τιμᾶν (« Ψήφῳ δικεῖν) βλέπουσιν, « Ἀρχφ. « Οἱ πρὸς τὴν ἀγορὰν βλέποντες, « Θφρ. « Ἐάτω βλέπειν, « παροιμ., ἀρχίζει νὰ ἐκπίπτῃ, εἶνε εἰς τὴν παρακμήν. 6) (μτγν.) προσέχω, φυλάττομαι, παρατηρῶ. « Βλέπετε τοὺς κύνας, « Γρφ. « Βλέπετε ἀπὸ τῶν γραμματέων, « αὐτ. « Βλέπετε μή τις ὑμᾶς ἔσται ὁ συλαγωγῶν διὰ τῆς φιλοσοφίας, « αὐτ. 7) (ἐπὶ ἀψύχ.) εἶμαι γυρισμένος (γέρνω, ἔχω τὸ θῶρι) πρὸς ἢ ἀντικρύ. « Τῆς δὲ θηλείας (ἐλέφαντος) κάτω οἱ ὀδόντες βλέπουσιν, « Ἀρστ. « Οἰκίαι πρὸς μεσημβρίαν βλέπουσαι, « Ξεν. (παρβλ. Ὁρῶ),

Βλεφαρίζω, Μ. ίσω, = Σκαρδαμύττω, κινῶ τὰ βλέφαρα, ἀναιγκλείω συχνὰ τὰ ὄμματα.

Βλεφαρίς, ίδος (ἡ), (συνηθ. τὸ πλθ.). αἱ τρίχες τῶν βλεφάρων, μματοτσούναρα, μματόκλαδα.

Βλεφαρῖτις, ιδος (ἡ). ἡ τῶν βλεφάρων « Θρὶξ —, « Μ. Ἀίγιν., ἡ Βλεφαρίς.

Βλεφαροκάτοχος (ὁ, ἡ). ὁ κατέχων (κρατῶν ἀνοικτὰ) τὰ βλέφαρα.

Βλέφαρον (τὸ), [βλέπω]. τὸ ἔμμα· φύλλον. « Παραλείφειν τὰ βλέφαρα τῆς ἑσπέρας, « Ἀρχφ. 2) (συνεκδ.) Π. Ὁ ὀφθαλμός, (ὀθεν:) « Χρυσέας ἐμέρας βλέφαρον, « Σοφ., (περ.φρ.) ὁ Ἥλιος.

Βλεφαροξυλίς καὶ

Βλεφαριξύστρα (ἡ) ᾧ Βλεφαροξύστριον (τὸ), = τῷ

Βλεφαροσάρωθρον (τὸ), ἐργαλ. χειρουργ. μὲ τὸ ὁπ. ἐκκαθαρίζουν τὰ (πάσχοντα πυρίασιν) βλέφαρα.

Βλεψίας, ου (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (ἄλλ.) Κεφαλῖνος.

Βλέψις, εως (ἡ), ἡ ἐνέργεια τοῦ βλέπειν, ἡ ὅρασις, τὸ βλέμμα.

Βλῆδην [βάλλω], ἐπίρ. Π. ῥηχτά, κτυπητά.

Βλῆται, Π. ἀντὶ Βάλληται, γ'. ἐν. προ. τοῦ ἐνς. τῆς ὑποτ. καὶ

Βληθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Βάλλω.

Βλῆμα (τὸ), [βάλλω], = Βολή. ῥίψιμον. 2. βάλσιμον, σώρευμα, ῥώσιμον. « Κοίτας —, « Ἐπιγρ. 3) κτύπημα, πληγή. 4) = Βέλος. 5) εἶδος ζυμαρικοῦ, [παρβλ. Θρυμματίς).

Βλῆμαι, Π. ἀντὶ Βέβλημαι, πθ. πρκ. τῆς ὁριστ. καὶ

Βλήμενος, Π. ἀντὶ Βεβλημένος ἢ Βληθείς, πθ. πρκ. ἢ ἀόρ. τῆς μτχ. καὶ

Βλήσομαι, Π. ἀντὶ Βληθήσομαι, πθ. μέλλ. τῆς ὁριστ. τοῦ Βάλλω.

Βλητρίζω [βάλλω], Μ. ίσω. (κυρ. ἐπὶ νοσούντος) = Ῥιπτάζω, ἔχω ζωηρογρίαν, παραδίρνω. (ὅθεν

Βληστρισμός (ὁ). στενοχωρία (ἀνησυχία ἀσθενοῦς), παραδασμός.
Βλήτειρα (ἡ), Ο. θηλ. τοῦ Βλητήρ.
Βλητέον, θετ. τοῦ Βάλλω.
Βλητήρ (ὁ), Π. ὁ βάλλιων (ῥίπτων, τινάζων).
Βλητικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ βάλλειν (ῥίπτειν ἢ κτυπᾶν) ἐπιτήδειος, πληκτικός.
Βλῆτο, Π. ἀντὶ Ἐβέβλητο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ κϑ. ὑπερσ. τῆς ἀρχ. τοῦ Βάλλω.
Βλητός [βάλλω], ἡ, όν. Κεντημένος, πληγωμένος, (ὅθεν 2) ἀποπληκτικός, ἀποθανών αἰφνιδίως. 3) (σπν. ἐνεργ.) ἀντὶ Βλητικός, ὁ κτυπῶν (πληγὰς κτλ.).
Βλῆτρον (τὸ). ξυλοκάρφιον, ἢ στεφάνη στόμιος πρὸς σύνδεσιν δύο σωμάτων.
Βλητρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συναρμόζω (Συνδέω) διὰ βλήτρων.
Βληχάζω, Μ. άσω, σπν. ἀντὶ
Βληχάομαι-ῶμαι [βληχὴ], Μ. ήσομαι. Φωνάζω ὡς πρόβατον (ἢ βάτραχος), βελάζω.
Βληχάς, άδος (ἡ), Π. ἡ βληχωμένη. «Οἷς —, « Ὀππ., ἡ προβατίνα.
Βληχὴ (ἡ), [ὀνμτπ.] καὶ
Βλήχημα (τὸ). ἡ φωνὴ τοῦ προβάτου ἢ νηπίου, βέλασμα.
Βληχήμων, ονος (ὁ, ἡ) καὶ Βληχητικός, ἡ, ον. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ βληχᾶσθαι.
Βληχητὸς, ἡ, όν. (κυρ. οὐδ. ᾷ πλθ.) Κάθε ζῶον τὸ ὁπ. βληχᾶται.
Βλῆχνον καὶ
Βλῆχρον (τὸ), φυτ. ἡ φτέρη, (ἴδε Πτερίς), [ἐκ τοῦ
Βληχρὸς [βλάζω], ά, όν, = Ἀβληχρὸς, ἄτονος, ἀδύνατος, βραδὺς· ναθρὸς· μαλθακὸς κτλ.
Βλῆχρος (ἡ), εἶδος φυτοῦ (ἄλλο παρὰ τὸ) Βλήχρον, (Σσ.) = Βλήχων.
Βληχρῶς, ἐπίρ. = Ἀβληχρῶς, μετρίως, ἐλαφρὰ, σιγανὰ κτλ.
Βλήχω, ους (ἡ), = Βλήχων. 2) (Κωμ.) = Ἐφήβαιον.
Βληχωδὴς, ες (ὁ, ἡ). προβατώδης, εὐήθης.
Βλήχων [βλητχή], ωνος (ἡ). φυτ. τὸ φλην-(βλη)σκοῦν.
Βληχωνίας, ου (ὁ). κατασκευασμένος μὲ
Βληχώνιον (τὸ), = Βλήχων.
Βλίζω, Μ. βλίσω, (πρωτότ.) τοῦ Βλίσσω καὶ Βλιμάζω.
Βλιμάδομαι, Δ. ἀντὶ Βλιμάζομαι, πλθ. τοῦ
Βλιμάζω [βλίζω], Μ. άσω. (ἐν γέν.) = Θλίβω, ζυμώνω, μαλάζω, χειρομαλάζω (κυρ. τὰς ὄρνιθας ἵνα ἔσω ἀν ᾖ παχεῖαι), (ἐπὶ γυναικ.) = Τιτθολαβῶ, (συνηθ.) ἐπιθυμῶ, (Ἀρχφ. Ἀυσ. 1116). 2) = Βλίσσω.
Βλίμασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βλιμάζειν.
Βλίνος (ὁ), = Βλένος, γλίνος, (ὑφάρ.).
Βλίσσω [μέλι], Μ. βλίσω. Στραγγίζω (κυρ. ταῖς μελίσσαις τοὺς), παίνω (τρυγῶ) τὸ μέλι, (ἐν γέν.) ἁρμέγω, βυζάνω (κυρ. καὶ μεταφορ.).
Βλιστηρὶς, ίδος (ἡ), Π. (χειρ) ἡ βλίσσουσα (τρυγῶσα) τὸ μέλι.
Βλιτομάμας (μμας), α (ὁ), (Κωμ.). ὁ Βλίττων (ἁρμέγων) τὸ μαμμᾶ. (συνηθ.) μωρὸς, εὐήθης, μαμμάκυθος. [κατ' ἀλλ. ἐκ τοῦ
Βλίττον (τὸ), ε'ίδ. (ἀηδιῶν) λαχάνου, (κοιν.) βλίτον, (καὶ ἄλλ.) παζί.
Βλίττω, Μ. βλίσω, = Βλίσσω.
Βλιτώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ βλίτον, (ὑηλ.) ἄνοστος, ἀνούσιος, ἀνάλατος, μωρός.
Βλίτων, ωνος (ὁ), = σῦρ πρσηγ.
Βλοσυροβλέφαρος (ὁ, ἡ), = Βλοσυρώπης.
Βλοσυρόγυιος (ὁ, ἡ), ἴδε Βλοσυρωνύχιος.
Βλοσυρὸς [βλύζω], ά ἡ ὸς, όν, = Σοβαρὸς, ἄγριος, ψυχρὸς. «λέων— , « Ἰσ. «Μέτωπον (« Πρόσωπον) βλοσυρὸν, « Ὑπ., Ὁμ. 2) τροχὺς· σκληρὸς· (ἐπὶ χυμ.) στυφὸς. « Βλοσυρὴν ἄκρην, « Ἀπλλν. « Βλοσυροῖο κύβωνος, « Νίκ. « Ὃ ἐκ τῶν παλισκίων πέτρα βλοσυρωπέρα τε ᾖ βορρᾶ βορρώδης, « Θφρ. 4) (ἐπὶ καλοῦ) σεμνὸς, λαμπρὸς, μεγαλοπρεπὴς. « Γενναίους τε καὶ βλοσυροὺς, « Πλάτ. « Βλοσυραῖς αἰγλήεσι, « Πίνδ.
Βλοσυρότης (ἡ). ἀγριότης βλέμματος, σοβαρότης κτλ.
Βλοσυρόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βλοσυρὰν φρένα (ψυχὴν ἢ φρόνημα), ἄγριος, σκληρὸς, ἢ ἀνδρεῖος, πολεμικὸς.
Βλοσυρωνύχιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βλοσυροὺς (τρομεροὺς) ὄνυχας. (εἰς τὸν Ὀρφ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Βλοσυραὶ, νύχιαι).
Βλοσυρώπης, ου (ὁ) ἢ ες (ὁ, ἡ) καὶ
Βλοσυρῶπις, ιδος (ἡ), καὶ
Βλοσυρωπὸς (ὁ), Π. ὁ ἔχων βλοσυροὺς ὤπας (ὀφθαλμοὺς), ἄγριος (ψυχρὸς) τὴν ὄψιν. « Γοργὼ (« Δράκων) —, « Ὁμ.,
Βλοσυρῶς, ἐπίρ. Ἀγρίως, σοβαρῶς κτλ.
Βλύζω [ὀνμτπ.], Μ. ύσω. Ἀναβρύω (μετ. καὶ ἀμτβτ.), πλημμυρῶ, ξεχειλίζω, χύνω ἢ χύνομαι. « Κρήνη βλύζουσα ὕδωρ, « Ὀρφ. « Ἵν' Ἀλφειοῦ στόμα βλύζει, « Ἐρησμ. « Κύλιξ οἴνῳ βλύουσα, « Ἐπγρ., (παρβλ. Βρύω).
Βλύσις, εως (ἡ) καὶ
Βλυσμὸς (ὁ). ἀνάβρυσις, πλημμύρισμα χϑ.
Βλυσταίνω, μτγν. ἀντὶ Βλύζω.
Βλυστὴρ, (ὁ), Π. ὁ ἀναβρύων (πλημμυρῶν κτλ.).
†Βλυστηρὶς, ίδος (ἡ), (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Βλιστηρὶς.
Βλύω, σπν. ἀντὶ Βλύζω.
Βλωθρὸς [βλώσκω], Π. (κυρ. ἐπὶ δένδρων καὶ φυτῶν), = Εὐαυξὴς, ὑψηλὸς « Πίτυς (« Ὄγχνη, « Πλάτανος, « Ῥόα) βλωθρὴ, « Ὁμ., Ἀπλλν.
Βλωμιαῖος, α, ον. (κυρ. ἄρτος) χωρισμένος εἰς βλωμοὺς, τετράβλωμος, ὀκτάβλωμος.
Βλωμίδιον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ
Βλωμὸς (ὁ), [βάλλω], = Ἔνθεσις, ψωμὸς, (καινὸ ἀπὸ τοῦ Ἰτ.) βουκκα, κομμάτι ψωμίου.
Βλῶσις, εως (ἡ). πορεία, ἔρχομὸς ἢ πήγαιμός· αὔξησις, [ἐκ τοῦ
Βλώσκω, Μ. μολοῦμαι (ἀορ. Ἤμολον, πρκ. Μέμβλωκα), Π. πορεύομαι, πέρνατῶ, ὑπάγω ἢ ἔρχομαι αὐξάνω, προχωρῶ. « Μέμβλωκεν ἦμαρ, « Ὀδ. Π.
Βοάγριον (τὸ), [βοῦς ἢ βοή (μάχη) ἀγρεύω]. ἀσπὶς (ἀπὸ) δέρμα βοός. 2) (ἐν γέν.) λάφυρον.
Βόαγρος (ὁ). βῶδι ἄγριον.
Βόαμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Βόημα.
Βοάνθεμον (τὸ), = Βούφθαλμον.
Βόαξ [βοάω], ακος (ὁ), ὑφάρ. (ἴσ.) = Βόιψ. ἢ (κοιν.) γοῦπα.
Βοᾶσι, Δ. ἀντὶ Βοῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Βοάω.
Βοάτης, ου (ὁ) καὶ
Βοᾶτις, ιδος (ἡ), Π. ὁ βοῶν (φωνάζων, ἀνηγῶν).
Βοαυλιον καὶ Βόαυλον (τὸ) καὶ
Βόαυλος (ὁ), Π. = Βουστοιχιον.
Βοάω-ῶ [ὀνμτπ.], Μ. ήσω. (ἐπὶ ᾄφύχ.) Ἠχῶ, ἀντηχῶ, (κοιν.) ζώζω. « Κῦμα βοᾶτ.« Ἰλ. Ξ., « Ἵππων βοώντων,« Ἰλ. Ρ. « Παλλοὶς δὲ κωκυτὸς « αἰγιαλωτίδων βοᾷ Σκάμανδρος, « Εὐρ. 2) (ἐπὶ ἀνθρ.) φωνάζω (ὀνομάζω), « Κλῆδην κικλήσκειν ἔσασεν, μητρὸ βοᾶν, « Ἰλ. Ι. « Σμερδνὸν βοάων, « Ἰλ. Ο. (καὶ τρπ.) « Αὐτὸ γὰρ τὸ πρᾶγμα βοᾷ, « Ἀρχφ. (ὅμοιον μὲ τὸ Δτν.) res clamat. 3) λέγω τι μεγαλοφώνως, (κοιν.) ἐξαγγέλλω ταῖς φωναῖς. «Ἀπαντεύειν ἐβόων,« Θκ. « Ἐφ' οἷς ἔοικε βοᾶσεσθε, « Πλάτ. « Βοῶν οὗτος ᾗ κεκραγὼς, ὡς δεινὰ ποιῶ, « Δμ. 4) (μέ αἰτ.) κράζω τινὰ· ἐπικαλοῦμαι. « Βοᾶτε τὰν Ἄρτεμιν, « Σοφ. « Οὐνόματι βοῶσι τὸν ἑωυτῆς ἄνδρα, « Ἡρ. « Τίς ὁ βοῶν τὸν δεσπότην; « Ἀρχφ. «Τί με βοᾷς; Λκ. « Κῦρον ἐβόα, « Ἡρ. « Βοᾷ μὲν ὅρκους, « Εὐρ. (καὶ μσ.) « Βοήσομαι τὸν πατέρα,« Λκ., « Εἰλείθυιαν ἐβώσατο, « Θκρ. 5) (συνηθ. κυρ. εἰς τὸ πθ.) Ὑμνῶ, ἐπαινῶ, θρυλλῶ. « Βοᾶτε τὰν Ἄρτεμιν,« Σοφ. « Βεβυσμένος Φάλαριν ἐπὶ τυραννίδι, « Ἡρ. «Τὸ πρᾶγμα βοᾶσθαι ἐν τῇ πόλει,« Θωρ. « Ἐβοάσθη ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, « Ἡρ.
Βοέη ἢ Βοείη (ἡ), (ἐνν. δορὰ). δέρμα βοός, βωδιοῦμαρον.
Βοεικὸς, ἡ, όν καὶ
Βόειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς βοῦν, βωδινὸς ἢ ἀγελαδινὸς. « Λεῦγες βοείων, « Θκ. «Δέρμα βόειον, « Ὀδ. Ξ. (ἴδε Βοέη). 2) (συνηθ.) χονδρὸς, μέγας. « Βόειο ῥήματα, « Ἀρχφ.
Βόεος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Βόειος.
Βοεργάτης, ου (ὁ). ὁ γεωργῶν διὰ τῶν βοῶν, ἀροτήρ.
Βοεὺς, έως (ὁ), Π. λωρὶ ἀπὸ βωδιοῦμαρον.
Βοὴ (ἡ). φωνὴ μεγάλη, κραυγὴ, κρότος, ῥόμβος. «Ἦσαν ἀπὸ βοῆς ἔνενα,« Φρφ. (κοιν.) διὰ τὰ ἰατρεῖα. « Ὑπ' αὐτὴν τὴν βοὴν, « Θκ., ἴδε Λυσέβοι. 2) Π. (κυρ.) αἱ κραυγαὶ τῶν πολεμούντων, (συνηθ.) πόλεμος, μάχη, (ὅθεν) « Βοὴν ἀγαθὸς,« Ὁμ., ὁ μεγαλοφώνως (ἐπιτ.) ἀνδρεῖος πολεμιστὴς. « Βοὸς ὄνομα φέρεις ἔπος, « Θκρ. 3) || σπνττ.) βοήθεια (ᾗ). « Βοὰν αἰτεῖν, « Εὐρ.
Βοῆ, ῆς (ἡ), (κατὰ κρ.) ἀντὶ Βοὴ.
†Βοηγενὴς, ες (ὁ, ἡ), Π. = Βωγενὴς.
Βοήγια (τὰ), [βοῦς, ἄγω], = Ταυροκαγια.
Βοηδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω μετὰ βοῆς ἢ πρὸς τὴν βοὴν, (ἐπμ.) = Βοηθῶ.
Βοηδρομία (ἡ). τὸ βοηδρομεῖν, βοήθεια.
Βοηδρόμια (τὰ), ἑορτὴ τῶν Ἀθην. (εἰς ἀναμνησιν τῆς μάχης τοῦ Θησ. κατὰ τῶν Ἀμαζ.), ἐνθεν
Βοηδρομιὼν, ῶνος (ὁ). ὁ τρίτος μὴν τῶν

Ἀθην. (15ῃ Σεπτ. — 1ῃ Ὀκτ.) καθ' ὃν ἐκυρίευον τὰ βοηδρόμια.

βοηδρόμιος (ὁ, ἡ). Π. ὁ μετὰ βοῆς τρέχων (βοηδρομέω), βοηλάς.

βοηδρόμος (ὁ). ἀρχηγὸς βοηθητικοῦ στρατεύματος.

βοήθεια (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βοηθεῖν. 2) ἐκστρατεία πρὸς βοήθειαν συμμάχου ἢ αὐτὸ τὸ σταλλόμενον ἐπὶ τούτῳ στράτευμα. « Ἦ εἰς Πύλας βοήθεια, » Δημ. « Ἀρικνεῖται ἢ ἡ παρὰ Δ. δευτέρα βοήθεια, » Ξεν.

βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω, (κυρ.) = βοηθρομέω, τρέχω μετὰ βοῆς πρὸς βοήθειάν τινος· (ἐν γέν.) δίδω βοήθειαν, ὑπερασπίζομαι.

βοήθημα (τό), = βοήθεια, βοηθητικὸν μέσον, ἰατρικόν.

βοηθηματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων ὡς) βοήθημα, βοηθητικός.

βοηθόμος (ὁ, ἡ). ἐπιδεκτικὸς βοηθείας.

βοήθησις, εως (ἡ), (σπν.) ἀντὶ βοήθεια.

βοηθητικός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος (ἢ ἔχων διάθεσιν καὶ προθυμίαν) νὰ βοηθήσῃ.

βοηθός, Π. ἀντὶ

βοηθός (ὁ, ἡ). ὅστις βοηθεῖ, ὑπερασπιστής. « Βοηθὸς ἡμῖν ὡρμήθης, » Ξεν.

βοηλασία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βοηλατεῖν, ἁρπαγὴ (κυρ. ζώων), λεηλασία. 2) τὸ ἔργον τοῦ βοηλάτου, βόσκημα βοῶν καὶ ὁ τόπος ὅπου βόσκουν, ἕξ τοῦ

βοηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω ἐμπρὸς ἢ διώχνω (Ἐλαύνω) βόδια (κυρ. ἡλεμμένα), (ἐν γέν.) ἁρπάζω, λεηλατῶ. 2) βόσκω (ὁδηγῶ) βόας, εἶμαι.

βοηλάτης, ου (ὁ). ὁ ἐλαύνων (διώκων, κεντῶν ἢ ὁδηγῶν) τοὺς βόας, βουκόλος, ἀγελαδάρης. « Οἶστρος —, » Αἰσχύλ. (ὁ Πίνδ. Ὀλ. Γ', 26· ὀνομάζει καὶ) « Διθύραμβον βοηλάτην (« διότι τῷ κατορθώσαντι αὐτὸν βοῦς ἐδίδοτο ἆθλον, » λέγει ὁ Σχολ. ἀλλὰ πιθανώτερόν μοι φαίνεται [ἐκ τοῦ βοή, ἐλαύνω], ὁ διεγείρων κρότον βοήν, εὐφημίαν).

βοηλατικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βοηλάτην, (ὕδωρ) « βοηλατικὴ (ἐνν. τέχνη), » Πλάτ.

βοηλάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ βοηλάτης. « Ῥάβδος —, » Μόσχ., ἀντὶ βοηλατική.

βόημα (τό), = βοή, φωνή, ἦχος.

βοηνόμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ βουνόμος.

βώξ, ηκος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ βοώ.

βοήρετος (ὁ, ἡ), Π. [βοῦς, ἀρῶ]. ὀργωμένος μὲ βόδια.

βόησις, ου (ἡ). φωνασκία.

βόησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βοᾶν, φώναγμα· βοή, θόρυβος.

βοήτης, ους (ὁ), Ἰων. ἀντὶ βοάτης.

βοητικός, ἡ, όν. Βοῆς διεγερτικός, ἠχητικός.

βοητός, ἡ, όν. Ὁρμετὰ βοῆς ἐκφωνούμενος.

βόησις, ὑος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ βόησις.

βοθρίωμα (τό), = βόθρος, ὄρυγμα.

βοθρύω, Μ. εύσω. Σκάπτω (Ἀνοίγω καὶ)

βοθρίζω, Μ. (σω. Γίπτω εἰς) βοθρον (λάκκον).

βοθρίον (τό), ὑποκορ. τοῦ βόθρος, λακκάκι. 2) ὀδοντοκοιλιά. 3) (ἰατρ.) πάθος τοῦ ὀφθαλμοῦ.

βοθροειδής, ους (ὁ, ἡ). σκαμμένος εἰς εἶδος βόθρου.

βόθρος (ὁ). [βόθος, βοῦς;]. « Ὄρυγμα, λάκκος, τρύπα· καταλύθησαν πηγάδι

βοθρόω-ῶ, Μ. ωσω, = βοθρύω ἢ βοθρίζω. ‖. (παθ.) κοιλαίνομαι. « Ὥστ' εἰ πίσσαις τὸ εἴδημα τῷ ξεστύλῳ, βοθρωθῆναι τὸν τόπον, » Ἰαλ. « Ἀναβόρωσιν ὁμένων τὸ ξεστῶν βεβροῦσι, » Ὀρειβ.

βόθυνος (ὁ), = βόθρος.

βοϊδάριον καὶ

βοΐδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ βοῦς, μοσχάκι, βωβάκι.

βοϊκλεύω, επος (ἁβ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντ.) βοάκλεψ.

βοϊκός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρ. -ικῶς, = βουκός.

βοΐστί, ἐπίρ. Ὡσὰν βοῦδι. « Βοΐστὶ λαλεῖν, » Ἰαμβλ.

βοιωταρχέω-ῶ, Μ. εἶμαι βοιωτάρχης.

βοιωταρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ βοιωτάρχη.

βοιώταρχος καὶ βοιωτάρχης, ου (ὁ). ἄρχων τῶν Βοιωτῶν (τὸ μέγιστον ἀξίωμα εἰς τὰς Θήβας).

βοιώτιος (ὁ, ἡ), (Κωμ.), χοντρὸς (τὰ ᾠδη), χωριάτης, εὐήθης (ἀπαίδευτοι ἐνομίζοντο οἱ Βοιωτοί).

βοιωτουργής, έος (ὁ, ἡ). κατασκευασμένος εἰς τὴν Βοιωτίαν ἢ ὑπὸ Βοιωτῶν.

βολαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς βολὴν ἢ βόλον. « Θύννος, » —, « Πλ., ὁ πιασθεὶς μὲ τὰ δίκτυα ἢ μὲ τὸ καμάκι, (παρβλ. Βολιστικός).

βολαυγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [βολή, αὐγή]. ἀκτινοβολῶ.

βολβάριον καὶ

βολβάδιον [τό], ὑποκορ. τοῦ βολβός, κοκκάρι, κρομμυδάκι.

βολβίνη (ἡ), εἶδος βολβοῦ.

βολβιον (τὸ), καὶ

βολβίσκος (ὁ), = βολβίδιον.

βολβίταινα, ης (ἡ), = βολίταινα.

βολβιτίνη (ἡ) καὶ

βολβίτιον (τὸ), εἶδος ὀκταπεδίου, 2. Ὀζαινα, [ἐκ τοῦ

βολβιτον (τὸ) καὶ

βολβιτοειδής. ἰων. (ἡκαιν.) ἀντὶ βόλιτος (τον).

βολβιτόω-ῶ, Μ. ώσω. Βολβίτοις μολύνω.

βολβοειδής, έος (ὁ, ἡ), = βολβώδης.

βολβοκαστάνιον (τό). εἶδος φυτοῦ βολβοειδοῦς.

βολβός (ὁ), [ἴδε Δελφὺς]. εἶδος βουνήσιου κρομμυδίου, (κοιν.) βορβός, ἀγριοκρόμμυδον. « βολβὸς κοχλίας τ' ἐξορύξῃ, » Θεόκρ. 2) ἡ βολβοειδὴς ῥίζα διαφόρων φυτῶν. « Βολβὸς καλάμου, » Δεκρ. 3) πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ βολβόν. « Ὁ βολβὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ, » Π. Αἰγ.

βολβοφάκη (ἡ). φακὴ μαγειρευμένη μὲ βολβούς. (ἄλλ. γρφ. Πολφοφάκη).

βολβώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) βολβοῦ, κρομμυδοειδής.

βολβωρυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκάπτων (Ὀρύσσων) ἐξαγάλλω βολβούς.

βολεύς, έος καὶ (ἰων.) ῆος, Π. ὁ βάλλων, τοξότης, ἀκοντιστής, σφενδονήτης κτλ.

βολτών [βάλλω], ῶνος (ὁ). τόπος ὅπου ρίπτονται τὰ σκουπίδια κτλ., σωρὸς κοπριᾶς.

βολή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βάλλειν, ῥίψιμον, τίναγμα χεῖρ. « Δίκην βολῆς, » Ἡρ. « Οὐ-

δὲν βολαί, » Σκω. « Ὑποβλήμασι βολαῖ, » Ὀδ. Δ., τὰ 3) ἑκάστα. 2) = ἀποβολή, πέσιμον. « Ἀνθῶν πρὸ εἰ βολὴν, » Θερ. 3) τὸ ἀποτέλεσμα τῆς βολῆς, κτύπημα, πληγή, (σπν.) κοιλαίνημα. « Ἡλίου βολαί, » Ἀπολλ., αἱ ἀκτῖνες. « Οὐ γὰρ πληγάσιν ἀθανάτων οὐδὲ βολάσιν, » Ὀδ. Ε. 4) = βέλος. « Βολὴ σιδηρείη, » Ὁπλ.

βολίζω, Μ. ίσω. Μετρῶ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης μὲ τὴν βολίδα.

βολινθος (ὁ), = βωνασος.

βολίς [βάλλω], ίδος (ἡ), (ναυτ.) τὸ μολύβι μὲ τὸ ὁποῖον μετροῦν τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, (κοιν.) σκανδάλη. 2) = βολὴ ἢ βέλος. « Καὶ προσελθόντων, ὥσπερ εἴωθε τὰς βολίδας (ἀπὸ τῆς θήρας), ἐκφῆσαι παρ' αὐτῶν, » Πλ. « Βολίδες ἀγρίαπων, » Σοφ., (περιφρ.) οἱ κεραυνοί. « Βολίδας ὑελυδδίνας, » Δουκ., τὰ βύσια. « Τὴν ὀλίγην βολίδα, » Ἐπιγρ., τὸν κύβον.

βολιστικός, ἡ, όν, (κυρ. ἰχθύς) = Ἀγελαῖος, Χυτὸς, (ἐπιτ.) πανόμενος μὲ τὸν γρίπον, (ἴδε Βόλος καὶ παρβλ. Βολαῖος).

βολίσσινα, ης (ἡ), εἶδος πολύποδος, (ἄλλ.) Ὀζολίς.

βολίτινος, η, ον. Καμωμένος (Συγκείμενος) ἀπὸ

βόλιτον (τὸ) καὶ

βόλιτος (ὁ), Ἀττ. τὸ (κοιν.) βάλβιτον, κέπρος βοός, (κοιν.) βουνιὰ ἢ σβουνιὰ, (ἐν γέν.) κοπριὰ, σκύβαλον.

βολλα, ας (ἁ), Αἰολ. ἀντὶ βουλή.

βόλλομαι ἢ βόλεμαι, Αἰολ. Π. ἀντὶ βούλομαι. « Ἐ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βόλεσθε (κατὰ διόρθ. ἀντὶ βούλεσθε), » Ὀδ. Π, 387.

βολοκτυπία (ἡ), Π. ὁ κτύπος τῶν ῥιπτομένων κύβων, (συγκεχ.) τὸ ῥίψιμον (ὁ βόλος, τὸ παιγνίδι) τῶν κύβων.

βόλος (ὁ), [βάλλω], = βολή, ῥίψιμον (κυρ. τῶν κύβων καὶ τοῦ δικτύου), (κοιν.) βόλασμα (καὶ ῥῆμα βολάζω). « Βόλον πρίασθαι, » Πλ. 2) (συγκεχ.) τὰ ἀφόρια ὅσα πάνονται εἰς ἕνα βόλον. « Καὶ πεντήκοντα ἁλιάδες πολλάκις ἐπλήρωσεν εἷ βόλος, » Αἰλ. 3) (κατ' ἔκτ.) τὸ δίκτυον. « Γυναῖκες, ἀνὴρ εἰς βόλον καθίσταται, » Εὐρ. 4) τὸ πέσιμον (ἄλλαγμα) τῶν / δόντων τοῦ νέου ζώου. « Ἀκμάζει δὲ ἵπποις καὶ ἡμίονος μετὰ τοὺς βόλους, » Ἀριστ. 5) (ἐνίστε) = βῶλος, θρόμβος. « Βόλους θρύπτων, » Γρηγ.

βομβαίνω, Μ. ανῶ, = βομβέω.

βομβαλοβομβάξ, (κατὰ ἀναβ. ἐπίτασιν ἡ ἀναδίπλωσιν), = τῷ

βομβάξ [βόμβος], (κωμ.) ἐπιφών. (θαυμ. ἢ ἐμετικ. μὲ εἰρων.), = βαβαί! (παρβλ. Πύπαξ).

βομβαύλιος (ὁ), (ἰδίωμ.). ὁ διὰ τοῦ αὐλοῦ βομβῶν, αὐλητὴς ἀνεπιτήδειος, (τροπ. τινὰ) = βομβύλιος.

βομβέω-ῶ [βόμβος], Μ. ήσω. Βουΐζω (κυρ. ὡσὰν τὴν μέλισσαν), μπουμπουνίζω. « Βομβεῖ δ' ἐπὶ πεσοῦσα, » Ἰλ. Ν, Π. « Βομβεῖ δ' ἀκοναὶ μοι, » Σπφ., βούζουν τ' αὐτά μου.

βομβηδόν, ἐπίρ. Μὲ βόμβον, βεβιασμένα.

βομβήεις, εσσα, εν, Π. ὁ βομβῶν (βουΐζων κτλ.). « Μέλισσα —, » Ἐπιγρ.

Βόμβησις, εως (ἡ). τὸ βομβεῖν (βοΐζειν κτλ.). θροῦς, βοή.
βομβητής, οῦ (ὁ), Π. καὶ
Βομβητικός, ἡ, όν, = Βομβήσεις.
βόμβος (ὁ). [βόμβεω.] (κυρ.) τὸ μορμούρισμα (ζουζούνισμα) τῆς μελίσσης κτλ., (ἐν γέν.) βοή, μακυρμούνισμα κτλ.
Βομβυκίας, ου (ὁ). (κυρ. κάλαμος) χρήσιμος πρὸς κατασκευὴν (τοῦ καλουμένου βόμβυκος) αὐλοῦ.
Βομβύκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Βόμβυξ, ζωύφιον, κουκκούλι. «Τὰ βομβύκια ἀναλύουσι τῶν γυναικῶν τινες ἀναπηκίζόμεναι, » Ἄρστ.
Βομβυκοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) βόμβυκος. «Τόνος —, » Νικ., ὁ βομβύφωνος.
Βομβύλη (ἡ), εἶδος ἐντόμου ἢ φάλης, Ζ Βομβύλιος.
Βομβυλιάζω, Μ. άσω, = Βομβέω καὶ Βορβορύζω, (εἰς τὸν Ἄρστ. ὁ Schneider διορθ. Βομβαλίζω).
Βομβυλιός (ὁ), [βομβέω], εἶδος ἐντόμου, ἀγρ. ομέλισσα, (χυδ.) μπούμπαρας, (μεταφορ.) ἄνθρωπος ἀχρηστίμενος, (παρβλ. Κηφήν). 2) φιάλη γενόλαιμος, πλάσκα.
Βομβυλίς, ίδος (ἡ) = Πομφόλυξ.
Βομβύλιος (ὁ), = Βομβύλιος (2).
Βόμβυξ [βομβέω], υκος (ὁ). ὁ τῆς μετάξης (ἢ ἄλλος παρόμοιος) σκώληξ, (συνεκδ.) τὸ μετάξι. «Βόμβυξ ἦν τὸ χιτώνιον, » Ἀλκίφρ. 2) (ἐν γέν.) κάθε ἔντομον βομβοῦν. 3) εἶδος αὐλοῦ, (ἐσ. τὸ Γ.) γκαρίς, (ὅθεν ὁ «Βομβυκίας κάλαμος, » Θερ.).
Βομβύρ (Ἀσκων.) ἀντὶ Βόμβυξ, (ὅθεν τὸ χυδ.) μπούμπαρος (ἴδε Βομβύλιος).
Βομβώδης, εος (ὁ, ἡ). βόμβῳ ὅμοιος, βορύφωνος.
Βομβῶν, ῶνος (ὁ), = Βουβών.
Βονασος (σσ;), ου (ὁ), ζ. ἀγριόβοφδον (Παλλ. Uroch).
† Βουβυλεύω, Μ. εύσω, (Θεσσαλ.) ἀντὶ Ὀνοθυλεύω.
Βουβυστικός (ὁ), (γραμτ.) ἐξήγ. τοῦ Βουβύστης.
Βουβύστης (ὁ, ἡ), Π. [βοῦς, γλήνη], (κακόζηλος μίμησις τοῦ) Βοώπης.
Βουβωνήτρα, ης, Π. ἀντὶ Βουβωνήτης, σ, (ὁ), Π. ὁ βασανίζων (καταπονῶν) τοὺς βόας.
Βουειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) βοός.
Βουζύγιον (τό). ζεῦγος βοῶν, (ἴδε ἡ Βουζύγιος).
Βουβύστης, ου (ὁ), = Βουβύστης.
Βούκλεψ, επος καὶ
Βουκλόπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλέπτων βόας, βαϊδακλέπτης.
Βούκερατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κεράτων (κεφυφήν, κέρατα) βοός.
Βούκρανος (ὁ, ἡ), Π. = Βούκρανος.
Βουκτασία (ἡ), Π. [β. κτείνω], σφάξιμον (θυσίασμα) βοὸς ἢ βοῶν.
Βούκτιστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτισθεὶς καθ' ὁδηγίαν βοός, (ἐπίθ. τῶν Θεῶν).
Βουλόμος (ὁ, ἡ), = Βουνόμος.
Βουπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον βοός, (γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Βούπρωρος).
Βορβαϊσμός, οῦ (ὁ). Π. [β. φοίνω], ὁ ἀντλίζων (βασανίζων βασανιστικῶς) τοὺς μοσχ. «Ὕδωρ —, » Τυμπάν.
Βορβοκόπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παρατηρῶν (ἐνεδρεύων τὰ κλέψῃ) ἢ ἐπιτηρῶν τοὺς βόας.
Βορβορός (ὁ, ἡ), Π. [β. σεύω]. ὁ ἐριδίζων τοὺς βόας.
† Βοσκτικτος (ὁ, ἡ), Π. [τέκνος] ὅπου ζίζουσι (σφάττουσιν) βόες, ἡ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Βοόκτιστος.
Βοόστολος (ὁ, ἡ), Π. [β. στέλλω]. ὁ ναυστολχθεὶς (μεταχομισθεὶς) ὑπὸ βοός.
Βοσσφαγία (ἡ), = Βοοκτασία.
Βοσσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (μορφὴν) βοὸς, (Κικ. Χων.).
Βουτρέφος, ὁ, ἡ, Π. = Βατρέφος, (συγχ. τῷ
Βούτροχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ βοῶν διατρεχόμενος.
Βοόω-ῶ, Μ ώσω. Μεταμορφόνω εἰς βοῦν.
Βοόων, Π. (κατ' ἐπέκθεσ. τοῦ ο) ἀντὶ Βοῶν.
Βορά (ἡ). τροφή (κυρ. τῶν σαρκοφάγ. ζώων).
Βόραθεν, ἐπίρ. = Βορόθεν.
Βορᾶς, ᾶ (ὁ), σκν. καὶ μόνον κατὰ τὸν Ἰων. τύπον εὑρ. ἀντὶ Βορέας.
Βόρασσα (σσα), ων (ὁ). ὁ καρπὸς τοῦ φοίνικος ὅταν ἔτ' ἀκόμη εἰς τὸ περικάλυμμά του, (Ζ. Ἐλάτη).
Βορβόρεος, α, ον, Π. = Βορβορώδης.
Βορβορίζω, Μ. ίσω. Ἔχω θεωρίαν (ὀσμὴν ἢ γεῦσιν) βορβόρου.
Βορβοροβόμβος (ὁ, ἡ), (Κωμ.) ὁ ἔχων βορβοροώδη (βορωμερὸν) θυμόν, (εἰς τὸν Ἀρχφν. ὁ Σχλ. ἀνέγνω, φαίνεται: Βορβορόβομος).
Βορβορακοίτης, ου (ὁ), Π. ὅστις κείτεται εἰς τὸν βόρβορον, (ἐπίθ. βατράχου).
Βορβορόεις, εσσα, εν, Π. = Βορβορώδης.
Βορβοροκοίτης, ου (ὁ), Π. ὅστις κείτεται εἰς τὸν βόρβορον, (ἐπίθ. βατράχου).
Βορβορόκη (ἡ). ἡ ἔχουσα βορβορωδη (ἀκάθαρτον) ὀπήν.
Βορβορος (ὁ). λάσπη βρωμερά, λούνη ποταμοῦ (λίμνης κτλ.).
Βορβοροτάραξις, εως (ἡ), (Κωμ.) ἀνακατωτούρης (φιλοτάραχος) ἄνθρωπος, (χυδ.) σκαταχούλιαρον.
Βορβοροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων βόρβορον. «Χοίρος —, » Κ. Μανασσ.
Βορβορόω-ῶ, Μ. ώσω. Μολύνω μὲ (ἢ Μεταβάλλω εἰς) βόρβορον, λασπόνω. μολύνω. «Διὰ ἔνδειαν ὑγροῦ, ταῦ τοπε βορβορωθέντος, » Ἄρχε. «Βορβορούμεθα ταῦτα λέγοντες, » Κύριλλ.
Βορβορυγή (ἡ) καὶ
Βορβορυγμός (ὁ) ὁ ἦχος τοῦ ἐπιφεσοκοφυσῶδατος (ἰδίως δέ) τῶν ἐντέρων, γουργουρισμα, γουργουρητόν, [ἐκ τοῦ
Βορβορύζω [χωρὶς Μ.] [βόμπο] Γαργαρίζω.
Βορβορωδής, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) βόρβορον, λασπώδης, βωμερός, σιχαμερός. «Ἐργή —, » Π. Δίγ.
Βορβορωπός (ὁ, ἡ). βορβορῳ ὅμοιος.
Βορεάζω, Μ. άσω. Ἐορεάζω εἰς τιμὴν τοῦ Βορέου.
Βορέας, ου ᾳ α (ὁ), (ἡ γεν. πλθ. Βορεῶν). ἄνεμος ἀρκτοδυτικός, (κοιν.) βορηᾶς ἢ γραίδες, (παρβλ. Ἀπαρκτίας).
Βορεασμός (ὁ), [βορεάζω]. ἑορτὴ (καὶ
Βορεαστής, οῦ (ὁ: ὁ ἑορτάζων) εἰς τιμὴν τοῦ Βορέου.
Βορεήθεν, ἐπίρ. Ἰων. Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ βορηᾶ.
Βορεήνδε, ἐπίρ. (Ἰων.) Πρὸς βορρᾶν.
Βορεῆτις, ιδος (ἡ), Π. Ἰων. = Βορεάς, βορεινή.
Βορεικός, ή, όν, Π. ἀντὶ Βόρειος.
Βορειόθεν, ἐπίρ = Βορεήθεν.
Βορείτων (τό), [βορέας], εἶδος λευκάνθεμου.
Βόρειος, α καὶ ος, ος, ον. Βορεινός. «Τὸ βόρειον (ἐνν. μέρη)α. » Βορρᾶς καὶ Βόρειον (ἐνν. πνεῦμα), « Ξεν., ἡ βόρεια κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας. » Τρέμων εἶδον περ ἐν βορείῳ νηδύϊ, « Ἀλ.
Βορεύς, ῆος (ὁ), Δ. ἀντὶ Βορέας.
Βορηΐδης, ες, ου, Ἰων. ἀντὶ Βόρειος.
Βορηᾶς, έω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Βορέας.
Βόρμαξ, ακος (ὁ), Δακων. ἀντὶ Μύραιξ.
Βορός, ά, όν. Φαγᾶς, πολυφάγος, (ἔνοιες) πολυφαγίας, πεῖνες, (τὸ ὑποῖον ὁ Ἐξηγητ. ἐξηγεῖ) Βαρύπαιος. «Ἀγρυκτὴν βορὸν, » Ἄρχε.
Βορότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ βοροῦ, πολυφαγία.
Βορρόθεν, ἐπίρ. = Βορρήθεν.
Βορρᾶθεν, ἐπίρ. = Βορρήθεν.
Βορρᾶς, ᾶ (ὁ), Ἀττ. καὶ
Βορρᾶς, οῦ (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Βορέας.
Βορῶς, ἐπίρ. Ὡς βόρος, λαιμάργως.
Βόσις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Βορά, τροφή.
Βοσκάδιος, α, ον, Π. θρεπτος, σιτευτός, [ἐκ τοῦ
Βοσκάς, άδος (ἡ). ἡ βόσκουσα (τρεφομένη ἵνα παχύνῃ). « Ὄρνις —, » Νικ., ἡ οἰκιακὴ ὄρνιθα ‖ (ὑβρ.) εἶδος παπαᾶ, (ἴδε Φασκάς). 2) εἶδος πισσης.
Βόσκη, Π. ἀντὶ
Βοσκή (ἡ). τροφὴ ζώων, βόσκημα.
Βόσκημα (τό). (ἐν γέν.) ζῶον ἥμερον, (ἴδε διαιτ. δέ) θρεπτόν. «Παντοῖα βοσκήματα, » Ξεν. 2) = Βοσκή, βοσκότοπος, (Γ.) τσαίρι. «Δεσπότην ἐμὸν βόσκημα, » Ἄρχφ.
Βοσκηματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφήκων (ἀφομοιούμενος) εἰς ἢ ὅμοιος με βοσκήματα, κτηνώδης.
Βόσκησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βόσκειν, βόσκημα, βοσκή.
Βοσκήτωρ, ορος (ὁ). βοσκός.
Βοσκίς, ίδος (ἡ), = ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Βοσκάς.
Βοσκός (ὁ), Π. ποιμήν.
Βόσκω, Μ. βοσκήσω (οἱ ἄλλ. γράφουσι ὀρθότερον εὐχρηστότ.). Ὁδηγῶ εἰς τὴν βοσκήν (φύλαττω, ζώα· (κατ' ἔκτασιν) τρέφω, χορταίνω. «Πολλοὺς βοσκέει γαῖα » Ὀδ. Δ. « Βόσκειν ἦν γαστέρα, » Ὀδ. Ρ. (ἁ τρπ.) « Βοσκουσι φυγάδας ἐλπίδες, » Παρ. ‖ (μεσ.) εἶμαι εἰς τὴν βοσκήν, τρώγω. « Τὰ ἐν ἀέρι καὶ ἐν ὕδατι βοσκόμενα ζῶα, » Ἄρχε. (καὶ τρπ.) « Βόσκεται τὴν κοιλίαν τὸ πῦρ, » Δξ., παρ. Νέμω).
Βοσπόρε(ρι)ος, α, ον. Ὁ ἐκ τοῦ Βοσπόρ.
Βόσπορος (ὁ), [βοῦς, πορος]. στενὸν θαλάσσης. « Θρᾴκιος —, » τὸ σε ὁ Κωνσταντινουπολ., (κοιν.) κατασ. « Κιμμέριος ἢ Σκυθικὸς —, » τὸ σε ὁ τῆς Μαιωτιδος λίμνης, (παρβλ. Πορθμός).
Βοστρυχίς, υχος (ὁ). = Βοστρυχος.
Βοστρυχηδόν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει βοστρύχου, ελικοειδῶς.
Βοστρυχίζω, Μ. ίσω. Πλέκω εἰς βοστρύχους (Σγουρόπλοκα) τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς (ἐν γέν.) πλέκω πλόκους διαφόρους.

Βοστρύχιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Βόστρυχος.
Βοστρυχοειδής, ές (ὁ, ἡ), ὁ ἐν εἴδει βοστρύχου, πλοκαμοειδής, ἑλικοειδής.
Βόστρυχος (ὁ), πλεξίδα ἡ σγαρὸν τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς. 2) τὸ ἑλικοειδὲς φύτρον τοῦ κλήματος κτλ., (κοιν.) ψαλίδα, (καὶ ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι στρέφεται ἑλικοειδῶς, π. χ. «Πυρὸς —», «Δίσχλ., ὁ κεραυνός. 3) εἶδος ἐντόμου (πυγολαμπίδος πτεροωτῆς). 4) εἶδος φυτοῦ θαλασσ. (παρβλ. Βότρυς). ‖ (οἱ Π. λέγουν σπν. ᾧ εἰς τὸ πλθ.) «Τὰ βόστρυχα.»
Βοστρυχόω-ῶ, Μ. ωσω, (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) = Βοστρυχίζω.
Βοστρυχώδης, εσς (ὁ, ἡ), πλεγμένος (γυμνασμένος) ἐν εἴδει βοστρύχου, ἑλικοειδής. 2) ἔχων (κεκτημένος μέ) βοστρύχους.
Βοστρυχωδῶς, ἐπίρ. = Βοστρυχηδόν.
Βοστρύχωμα (τό), = Βόστρυχος.
Βοτάνη (ἡ), [βόσκω]. χόρτον (κυρ. διὰ βοσκήν), (συνκδχ.) βοσκή, (ἐν γέν.) κάθε φυτόν (μάλιστα ἰατρικόν), (κοιν.) βοτάνι.
Βοτάνηθεν, ἐπίρ. (Τοπ.). Ἀπὸ τὴν βοσκήν.
Βοτανηφάγος (ὁ, ἡ). Π. ὁ τρώγων (τρεφόμενος μέ) βότανα. (δηλ.) ὅλα σαρκοφάγος.
Βοτανηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι Βοτανηφόρος (ὁ, ἡ). Π. ὁ φέρων (γώνι) βοτάνην. «Ἵππος —», «Νόν.
Βοτανίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Βότανον, χορταράκι.
Βοτανίζω, Μ. ισω. Μαζόνω (Ξεριζόνω) τὰ μεταξὺ τῶν ἡμέρων ἄγρια βότανα.
Βοτανικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ βότανα, (ὅθεν) «Βοτανικὸς, ὁ φαρμακοποιὸς ἢ ριζοτόμος, καὶ «Βοτανική, ἡ ἐπιστήμη τοῦ γνωρίζειν τὰ β.
Βοτάνιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Βοτάνη, χορταράκι.
Βοτανισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ βοτανίζειν, ξεχορτάρισμα.
Βοτανολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω (Μαζόνω) βότανα
Βοτανολόγος (ὁ). ὁ συλλέγων βότανα.
Βοτανοτρόφος (ὁ, ἡ). (γῆ) τρέφουσα βοτάνας.
Βοτανώδης, εσς (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ (ἢ, εὔφορος εἰς) βοτάνην, βοτανοειδής.
Βότειρα (ἡ). Π. θηλ. τοῦ Βοτήρ.
Βοτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Βόσκω.
Βοτήρ (ὁ), Π. βοσκός.
Βοτηρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς βοτῆρα, ποιμενικός.
Βότης, ου (ὁ). Π. = Βοτήρ.
Βοτός, ἡ, όν, Π. ὁ βοσκόμενος (τρεφόμενος). ‖ (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) «Βοτὰ (τὰ). Π. ἀντ. = Βοσκήματα, θρέμματα.
Βοτρύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βότρυς, τσαμπάκι, σταφυλάκι. (μτφρ.) σκελαμπάκι.
Βοτρυδόν, ἐπίρ. Εἰς σχῆμα βότρυος, ὅταν σαρκοῖ σταφυλιοῦ.
Βοτρυηρός, ά, όν. (κυρ. φυτόν) Τὸ ἔχον κάμνει βότρυας (τσαμπιά) ὡσὰν τὸ σταφύλι.
Βοτρυηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Βοτρυφόρος, ὁ φέρων (καρποφορῶν) βότρυας.
Βοτρύϊνος, η, ον, καὶ
Βοτρύϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς (συγκείμενος ἀπὸ) βότρυας.
Βοτρυΐτης, ου (ὁ), καὶ Βοτρυΐτις, ιδος (ἡ), = Βοτρύϊνος ἢ Βοτρυώδης ‖ (οὐσ.) εἶδος μαργαρίτου. 2) (θηλ.) εἶδος καδμείας.
Βοτρυόδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δωροῦμενος (χαρίζων) βότρυας, οἰνοφόρος.
Βοτρυοειδής, ές (ὁ, ἡ), (ᾧ ἐπίβ. -ειδῶς, Ὁ ἔχων σχῆμα βότρυος. (παρβλ. ᾧ
Βοτρυόεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων πολλοὺς βότρυας. 2) διατεθειμένος ἢ γυρισμένος ἐν εἶδει βότρυος (βοστρύχου), ἑλικοειδής. «Πλοκμοὶ βοτρυόεντες, «Ἄπλαν.
Βοτρυόκομος (ὁ, ἡ), Π. στολισμένος μὲ βότρυας.
Βοτρυομήτωρ, ορος (ἡ), Π. μήτηρ βοτρύων. «Ἄμπελος —», «Κ. Μανασσ.
†Βότρυον (τὸ), = Βότρυς, (ἀμφ.).
Βοτρυόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Κάμνω (ὁτρυας. «Ἡ ἄμπελος βοτρυοῦται», «Ἐφρ.
Βοτρυόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. (ἴσως καὶ ἡ γεννῶσα βότρυας· (εἶδος) υἱὸς τὰ βότρυος.
Βοτρυοσταγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ στάζων (οἶνον) ἀπὸ τοὺς βότρυας. «Ἔρνος βοτρυοσταγές, «Ἀρχέστρ., τὸ κλῆμα.
Βοτρυοστέφανος καὶ
Βοτρυοστεφὴς, ές (ὁ, ἡ), στεφανωμένος μὲ βότρυας.
Βοτρυοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Καρποφορῶ) βότρυας.
Βοτρυοφόρος (ὁ, ἡ), = Βοτρυηφόρος.
Βοτρυοχαίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων βότρυας περὶ (ἡ βοστρυχωδῶς πλεγμένην) τὴν χαίτην (κόμην) του. «Βάκχος —», «Σπφ.
Βοτρυόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Σχηματίζομαι εἰς βότρυας.
Βότρυς, υος (ὁ). εσαμπλ (κυρ. τοῦ σταφυλιοῦ), (συνκδχ.) σταφύλι. 2) εἶδος φυτοῦ ἀρωματικοῦ, ἡ ἄλλ. Ἀρτεμισία. 3) (σπν. καὶ Π.) = Βόστρυχος.
Βοτρυφόρος (ὁ, ἡ), Ζ. Βοτρυηφόρος.
Βότρυχος (ὁ), = Βόστρυχος, (ἰδιαιτ.) τὸ ξυλῶδες μέρος τοῦ βότρυος.
Βοτρυώδης, εος (ὁ, ἡ), = Βοτρυοειδής.
†Βου, (γραμτ.) μόρ. ἐπιτατ. (συνθ. ἀχωρίστως μὲ διαφόρους λέξεις, καὶ σημαίνει τὸ μέγα ἢ πολύ, καθὼς ᾧ τὸ Ἵππος).
†Βουαγὲρ, Δακεδ. ἀντὶ Βουαγὸς = Ἀγελάτης.
Βουβάλιον (τὸ), εἶδος ἀγρ. σικύου. 2) (πλθ.) βραχιόλιον, (παρβλ. Βουπαλὶς καὶ
Βουβαλὶς, ιδος (ἡ) καὶ
Βουβάλος (ὁ), ζ. βουβάλι ἢ (πιθανώτ. 2) εἶδος ἐλάφου ἢ ἀγριογίδου τῆς Ἀφρ.
†Βουβάρας ἢ Βούβαρος, ου (ὁ), μέγας χονδρὸς εὐήθης, ἀλαζών.
Βουβήσιον (τό), = Βουκόλιον.
Βουβόσις, ιος (ἡ), Π. = Βουβρῶστις, πολυφαγία.
†Βουβότης, ου (ὁ), Π. = Βουκόλος.
Βουβοτὸς (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) ὅπου βόσκουν (τρέφονται καλῶς) οἱ βόες
Βουβρωστὶς (στις), εως (ἡ). [βου, βιβρώσκω], = Βουλιμία, πολυφαγία. 2) (τερμ.) λύπη ἢ ὀδύνη ὑπερβολικὴ (καταπτώσουσα τὸν ἄνθρωπον).
Βουβὼν [βομβῶν], ῶνος (ὁ). ὁ μεταξὺ τῶν μηρῶν καὶ αἰδοίων τόπος. 2) (συνεχ.) οἱ ἀδένες (κυρ. ὅταν ἦνε πρησμένοι) τοῦ βουβῶνος καὶ ἄλλων τοῦ σώματος μερῶν. 3) (ἐν γέν.) πρήξιμον, (κοιν.) βουζούνας, (παρβλ. Φύγεθλον).
Βουβωνιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω (Πάσχω) πρήξιμον εἰς τοὺς βουβῶνας καὶ ἄλλου.
Βουβωνικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῶν βουβώνων ἢ κεἰ τοὺς βουβῶνας.
Βουβώνιον (τὸ), φυτ. ὁ ἄλλ. Ἀστὴρ Ἀττικός.
Βουβωνοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα βουβῶνος.
Βουβωνοκήλη (ἡ). κήλη (σκάσιμον) περὶ τοὺς βουβῶνας.
Βουβωνοκηλικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ πάσχων) βουβωνοκήλην.
Βουβωνόομαι-ώθην, Μ. ωθήσομαι. Σχηματίζομαι εἰς βουβῶνα, πρήσκομαι.
Βουγάϊος (ὁ, ἡ), Π. [† βου, γαίω], μεγάλαυχος. ἀλαζὼν· ἢ εὐήθης, χονδροκέφαλος, ἀργοκίνητος, (παρβλ. Βουκαῖος).
Βουγενὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἐκ βοός, (ἐπίθ. τῶν μελισσῶν διὰ τὴν μυθολογημένην καταγωγήν των, ἴδε Γεωπον. ΙΗ'. 2). 2) [βοή, γεννάω], (ἐπίθετ.) ὁ Διόνυσος, (ἴδε Βρόμιος καὶ Βρομιογενής).
Βουγέρων, οντος (ὁ). πολλὰ γέρων, ὑπέργηρως.
Βούγλωσσον (τὸ) καὶ
Βούγλωσσος (ἡ). (γλῶσσα βιβλίου διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) ἢ παράντζα, φυτ. 2) ὀψάρ., ἡ γλῶσσα.
Βούδιον (τὸ), = Βοίδιον, βουδάκι.
Βουδόκος (ὁ), Π. [β. δέχομαι], = Βουγενὴς.
Βουδόρας (ὁ, ἡ), Π. ὁ γόερνων (βοσκανίζων, ἀφανίζων) τὰ βιβλία.
Βουδύτης, ου (ὁ), εἶδ. μικροῦ πτηνοῦ, τρυποκάρυδον.
Βουζύγης, ου (ὁ), (ἐπίθετ.) ὁ Ἡρακλῆς, ἢ Ἥρως τῆς Ἀθην. (ὅς τις πρῶτος ἔζευξε βόας εἰς ἄροτρον). 2) ὁ ἐκτελῶν τοὺς ἐν Ἐλευσῖνι ἱεροὺς ἄρσους καὶ τρέφων τοὺς ἐπὶ τούτῳ προσδιωρισμένους βόας.
Βουζυγιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Βουζύγην ἢ εἰς
Βούζυγον (τὸ), = Βουζύγιον.
Βουθερὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὅπου βόσκουν οἱ βόες ἐν καιρῷ τοῦ θέρους, (δηλ.) εὔφορος
Βουθοίνης, ου (ὁ), Π. [β. θοίνη]. ὁ τρώγων ἢ φαγὼν ὁλόκληρον βοῦν (ὡς ὁ Ἡρακλῆς), κολυφάγος.
Βουθόρος (ὁ), Π. [β. θόρνυμι]. (ταῦρος | βατεύων (ἐγγαστρόνων) τὰς βοῦς.
Βουθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων βόας.
Βουθυσία (ἡ) καὶ
Βουθύσιον (τὸ). θυσία βοῶν ἢ βοός, (ἐν γέν μεγάλη, ἐπίσημος, (παρβλ. Ἑκατόμβη).
Βουθύσιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐκτελούμενος μὲ) βουθυσίαν, (ἴδε καὶ Βούθυτος).
Βουθυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Θυσιάζω βοῦν βόας, (ἐν γέν.) θυσιάζω
Βουθύτης, ου (ὁ). ὁ σφάζων τοὺς θυσιαζομένους βόας.
Βούθυτος (ὁ, ἡ), Π. = Βουθύσιος. «Ἡμέρα —», «Αἰσχ., εἰς τὴν ὁπ. γίνεται βουθυσία. «Πόανή —», «Εὐρ., ἡ ἐνωμένη μὲ (προερχομένη ἀπὸ) τὴν βουθυσίαν.
Βοϊκαινα (ἡ), [β. ἄκαινα], = Βουκέντρον
Βουκαῖος (ὁ), Π. = Βουκόλος ἢ γεωργός, (συνκδχ.) ἄγροικος, χωρατὰς, (παρβλ. Βουγαῖος).
†Βουκανάω-ῶ (-ίζω), Μ. ήσω (-ίσω), = Βουκανάω.
†Βουκάπη (ἡ). κάπη (φάτνη) τῶν βοῶν.

Βουκάρδιος (ὁ). λίθος πολύτ., ὅμοιος μὲ (ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὴν) καρδίαν βοός, παντζεχίρι ἢ περουζές.
Βουκέντης, ου (ὁ). βουκόλος ἢ γεωργός.
Βούκεντρον (τὸ). τὸ σουβλὶ μὲ τὸ ὁπ. κεντοῦν τὰ βόϊδια, (κοιν.) φοικένερι.
Βουκέρασος (ὁ, ἡ). = Βούκερως.
Βούκέρας, ατος καὶ ασ-ως (τὸ). (κυρ.) βοϐοκέρατον, (ὅθεν διὰ τὸ ὁμοιάσχημον τῶν λοβῶν του), φυτ. (τὸ ἄλλ. Δίγοκερας), Z. Τῆλις.
Βούκερως, ω (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κέρατα βοός, ο Βούκερων ἄγαλμα, « Ἡρ. ‖. (αὐσ.) φυτ., = Βούκερας.
Βουκεφάλας, α (ὁ), Δωρ. (Μακεδ.) ἀντὶ Βουκέφαλος.
Βουκεφάλιον (τὸ). κεφαλὴ βοός, βοϐοκέφαλον
Βουκέφαλος (ὁ). ὁ ἔχων κεφαλὴν βοός (δηλ. μεγάλην). ‖. (αὐσ.) ἵππος ἐστιγμένος μὲ βοϐοκέφαλον (ἴσως διότι καὶ ἦτο τῷ ὄντι) βαρυκέφαλος.
†Βούκλεψ, επος (ὁ). = Βοδκλεψ.
Βουκολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βόσκω (κυρ. βοϐδια), εἶμαι βουκόλος. (ἐν γέν.) τρέφω (κυρ. καὶ μεταφ.). « Ἐλπίδι ματαίᾳ βουκολούμενος, « Ἀκ. 2) (συνεχ.) θέλγω, παρηγορῶ, ἀπατῶ, ξελογιάζω. ο Κάτω βίψας με βουκολήσεται, « Ἀρχφ. ἀντὶ Βουκολωθήσεται.
Βουκόλημα (τὸ) καὶ
Βουκόλησις (ἡ). (κυρ. εἰς τὴν μεταφ. σημασ.) θέλγητρον, παρηγορία, διασκεδάσις· ἀπάτη, ξελόγιασμα.
Βουκολητής, οῦ (ὁ) ἀπατεών.
Βουκολία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τοῦ βουκόλου. 2) = Βουκόλιον.
Βουκολιάζω ἀ (μεσ.)-άζομαι, Μ. άσω,-άσομαι. Τραγουδῶ (συνθέτων ἐκ τοῦ προχείρου) βουκολικὰ ᾄσματα.
Βουκολιασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ βουκολιάζειν (ψάλλειν ᾄσματα ποιμενικά).
Βουκολιαστής, οῦ (ὁ). ποιητὴς ἢ τραγουδιστὴς βουκολικῶν (ποιμενικῶν) ᾀσμάτων.
Βουκολικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς βουκόλους, ποιμενικός.
Βουκολίνη (ἡ), τὸ πτην. Σεισαπογίς.
Βούκόλιον (τὸ). ἀγέλη (κατά δι) βοῶν. 2) τόπος ὅπου βόσκουν βόϊδια. 3) Βουκόλημα. ο Πενίης — « Ἐπιχρ.
Βουκολὶς, ίδος (ἡ) βουκολικὴ, ἁρμοδία πρὸς βουκολίαν.
Βουκόλος (ὁ). [βοῦς, κολέω = πολέω ἤ, κόλον]. Βοσκὸς βοϐδιῶν, ἀγελαδάρης. (καταχρ.) « Πτεράεις — « Αἰσχύλ., ὁ ἀστερ (τὸ ἔντομον).
Βουκόρυζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν κόρυζαν (μύξαν), (τρπ.) πολλὰ εὐήθης.
Βοῦκος (ὁ), Π. (κατὰ συγκ. ἀντὶ) = Βουκαῖος.
Βουκράνιον (τὸ), (κυρ.) = Βούκρανον. 2) φυτ. τὸ ἄλλ. Ἀντίρρινον. 3) ἐργαλ. γειρουργ., ὅμοιον μὲ
Βούκρανον (τὸ). κρανίον βοός, βοϐοκεφαλον. 2) περικεφαλαία ἀπὸ (ἢ ὡσὰν) βούκρανον.
Βούκρανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κρανέον (κεφαλὴν) βοός, βοϐοκέφαλος.
Βουλαῖος, α, ον, (κυρ. θεὸς) Ἐπιστατῶν εἰς τὰ συμβούλια, ἔφορος τῶν βουλευτηρίων.
Βουλαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Βούλαρχος (ὁ). ὁ ἄρχων (πρῶτος, πρόεδρος) τῆς βουλῆς, Πρόεδρος. 2) ὁ πρῶτος προτείνας βουλὴν (γνώμην). 3) (εἰς ἐπιγραφάς τινας) = Φύλαρχος.
Βουλεῖα (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ βουλευτοῦ.
Βουλεῖον (τὸ), = Βουλευτήριον.
Βούλευμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα ἢ τὸ ἀντικείμενον βουλῆς (σκέψεως), ἀπόφασις· ψήφισμα. 2) = Βουλή, συμβουλή· γνώμη, σκοπός, σχέδιον.
Βουλευμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βούλευμα.
Βούλευσις, εως (ἡ). σκέψις.
Βουλευτέον, θετ. τοῦ Βουλεύομαι.
Βουλευτὴρ (ὁ). = Βουλευτής.
Βουλευτήριον (τὸ). ἡ συνέλευσις (τὸ σῶμα) τῶν βουλευτῶν καὶ τὸ μέρος ὅπου συνεδριάζουν, (κυρ. δὲ σύνθ. τοῦ
Βουλευτήριος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ συμβουλεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ συμβουλεύειν.
Βουλευτής, οῦ (ὁ), ὁ ὢν μέλος τῆς βουλῆς, γερουσιαστής, συγκλητικὸς κτλ. 2) (μὲ γεν.) ὁ σχεδιάσας ἢ συμβουλεύσας τι. « Ὁ τοῦ θανάτου —, « Ἀντιφ.
Βουλευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ προσδιωρισμένος διὰ) τὴν βουλὴν ἢ τὸν βουλευτήν. « Ὅρκος —, « Δημ., Ξεν. 2) ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ βουλεύειν (συμβουλεύειν) ἢ βουλεύεσθαι (σκέπτεσθαι, κρίνειν). « Βουλευτικὸν δὲ μόνον ἄνθρωπός ἐστι τῶν ζώων, « Ἀριστ. ‖. (οὐσ.) Βουλευτικὸν (τὸ), ὁ τύπος τῶν βουλευτῶν εἰς τὸ θέατρον, « Τοὺς πρεσβεύοντας ἐν τῷ βουλευτικῷ θεᾶσθαι, « Δ. Κάσσ. ἢ 2) (περιληπτ.) τὸ σῶμα τῶν βουλευτῶν. « Τὸ βουλευτικόν τε καὶ τὸ στρατιωτικόν, « Δ. Κάσσ.
Βουλευτικῶς, ἐπίρ. φρονίμως, σκεπτικῶς.
Βουλευτός, ἡ, όν. Περὶ τοῦ ὁπ. ἔγειναν ἢ ἠμποροῦν νὰ γένουν σκέψις ἢ ἀπόφασις.
Βουλεύω, Μ. εύσω. Συμβουλεύω ἢ Συμβουλεύομαι, σκέπτομαι, σχεδιάζω, μελετῶ. ἀποφασίζω. « Ἡ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη, « Ἡσ. « Στρατῷ φόνον βουλεύσας, « Σοφ. « Βούλευσα σὺ τάμεναι. Ὀδ. Ι. « Βουλὰς βουλεύει, « Ἰλ. Κ. (καὶ μτφ.) « Μετὰ σοῦ βουλευόμενος, « Θκ. « Βουλεύονται εἰ κατακαύσουσιν, ν αὐτ. « Βουλεύονται ἀποστῆσαι, « Ἡρ. « Βουλεύου βραδέως, « Ἰσκρ. « Ἐβούλευσαν ἀσφαλῶς αὐτοὺς φυλάσσειν, « αὐτ. (καὶ κθ.) « Πεπράχθαι μὲν ταῦτα, βεβουλεῦσθαι δ' ἐκεῖνα, « Ἰλ. « Τὰ βεβουλευμένα, « Δημ 2) (γ. κτ.) εἶμαι βουλευτής. « Γράφω ψήφισμα βουλεύων, « Δημ., [ἐκ τοῦ
Βουλή (ἡ), = Βούλησις, θέλημα, ἀπόφασις. « Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή, « Ἰλ Α. « Οἱ Ἑρετριέες μάχεσθαι οὐκ ἐπιεῦντο βουλήν, « Ἡρ. 2) συμβουλή, γνώμη. « Ἡ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη, « Ἡσ. 3) (συνήθ.) σκέψις, σύσκεψις. « Διδόναι (« Προτιθέναι, « Ἐμβάλλειν κτλ.) βουλήν τινι, « Ξεν, « Νυκτὶ βουλὴν δίδου, « Πλ. 4) συνέλευσις (βουλευτῶν), συνέδριον, σύγκλητος, συμβούλιον κτλ. (περιληπτ.) τὸ βουλευτικὸν σῶμα. « Βουλὴν ἴζε γερόντων. « Ἰλ. Β. « Οὔτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ, « αὐτ. « Βουλῆς εἶμι (μετέχω), « Θκ. « Πλ., « ἔμαχε βουλευτής. « Βουλαὶ τε πολλαὶ καὶ ἐκκλησίαι συνεχεῖς ἐγίνοντο, « Δ. Ἁλ. « Τὴν βουλὴν ἐκάλεσεν εἰς τὸ βουλευτήριον. « Δημ. « Ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, « αὐτ. « Ἀγνοεῖτε τὸ πρᾶγμα, ὦ βουλή, « αὐτ. (ἰδιωτ. εἰς τὰς Ἀθ.) « Ἡ ἄνω βουλή, « Πλ., ὁ Ἄρειος πάγος. (πρὸς διαστολήν) « Τῆς βουλῆς τῶν ΔΟΟ, « αὐτ.
Βούλεται, Π. ἀντὶ Βούλῃ, β'. ἐν. προσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Βούλομαι.
Βουληγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ (Δημηγορῶ, Γνωμεύω) εἰς τὴν βουλήν.
Βουληγορία (ἡ). γνωμεύσις (δημηγορία) ἐνώπιον τῆς βουλῆς.
Βουληγόρος (ὁ). ὁ γνωμεύων (δημηγορῶν) ἐν τῇ βουλῇ.
Βουλήεις, εσσα, εν, Π. = Βουλευτικὸς (2), φρόνιμος.
Βούλημα (τὸ). θέλημα, σκοπός, νόημα.
Βούλησις, εως (ἡ). τὸ βούλεσθαι, θέλησις, θέλημα.
Βουλητέος, α, ον, θετ. τοῦ Βούλομαι.
Βουλητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων δύναμιν πρὸς) τὸ βούλεσθαι. « Τὸ βουλητικὸν, « Λογικ., ἀντὶ τ. βούλησις.
Βουλητός, ἡ, όν. (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) Ἐκεῖνο τὸ ὁπ. θέλει (βούλεται) ἢ πρέπει ἢ δύναται νὰ θέλῃ τις, ἐκούσιον. « Οἷς δὲ βουλητὸν τοῦτο, « Σχλ. Ἡσ. (ἴδε καὶ Ἀριστ. Ἰλ Δ'.)
Βουληφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (φέρω, πρατεύων) βουλήν, γνωμοδοτῶν, βουλευτής, (ἐν γέν.) πρῶτος, πρόκριτος. « Οὐ γὰρ πανύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα, « Ἰλ Β. « Ἀγορὰ —, « Πίνδ., τὸ συμβούλιον
Βουλὶη (ἡ). Ἰων. ἀντὶ Βουλεία.
Βουλιμία καὶ
Βουλιμίασις, εως (ἡ). πεῖνα ὑπερβολικὴ (πάθος συμβαῖνον κυρ. εἰς τοὺς ἀδιαπορεῦντας ἐν καιρῷ μεγάλου ψύχους) [ἐκ τοῦ
Βουλιμιάω-ῶ [βούλιμος], Μ. άσω. Πάσχω (Περιπίπτω εἰς) βουλιμίαν.
Βουλιμιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς βουλιμίας.
Βούλιμος (ὁ), [+βουλιμὸς], = Βουλιμία. 2) (ἐπιθετ.) ὁ πάσχων βουλιμίαν.
Βουλιμώττω (χ. Μ.), = Βουλιμιάω.
Βούλιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Βουλευτικὸς (2), φρόνιμος.
Βουλοκατίδης, ου (ὁ), (Ἰωαν.), ὁ κάπηλος (ταράττων μὲ τὰς βδελυρίας του) τὴν βουλήν.
Βούλομαι [+Βόλω, ὀθ. τὸ Αἰολ. Βόλομαι καὶ τὸ Λατ. Volo], Μ. βουλήσομαι (τὸ β'. προσ. τοῦ ἑνς. τῆς ὁρ. Βούλει, ὁ παρ. Ἠ[καὶ Ἀττ. Ἠ]βούλομην, ὁ ἀόρ. Ἠ[καὶ Ἀττ. Ἠ]βουλήθην, ὁ πρκ. Βεβούλημαι). θέλω· ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ νά. « Βούλομαι σὺν αὐτοῖσι θανεῖν, « Ἰλ. Ο. « Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην, « Ἰλ. Π. « Βούλει πρίωμαί σε; « Πλδ. « Βούλει τὸ πρᾶγμα τοῖς θεαταῖς φράσω; Ἀριστ. « Ὃ δὲ τρίβων οὗτος ἧς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων, « Ἀκ. « Τῷ πλήθει οὐ βουλομένῳ ἦν ἀφίστασθαι, « Θκ. « Εἰ ὑμῖν βούλε-

μένοις ἐστὶν ἀκούειν, « Δη. « Ἐξηγωγὴν ἔδοκε τῷ βουλομένῳ, » Λεξρ. « Τὰ θεῶν οὕτω βουλόμενʼ ἐστιν, » Εὐρ. « Τὸ βουλόμενον ἐκεῖνα, » αὐτ., ἀντὶ Ἡβούλησας. 2) προτιμῶ. « Βούλομʼ ἐγὼ λαὸν ὧδον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι, » Ἰλ. Α. « Ἐβούλετο γῆν φίρειν μᾶλλον, ἢ τειμὴς συμμετέχειν ἐκείνῳ, » Πλ. « Βούλεσθαι τὸ Συρακουσίων, » Θε. 3, σημαίνω. « Βούλονται εἶναι διάφορα, ἐν ᾧ μηδὲν ἔχει σῶμα, » Θρς., ἴδε ᾗ Θέλω. 4) (τρτπσ.) σημαίνει, δηλοῖ, (κοιν.) θέλει νὰ εἰπῇ. « Ὃν καλοῦσι πρλιτείαν, βούλεται εἶναι μήτε δημοκρατίαν, μήτε ὀλιγαρχίαν, μέση δέ τούτων, » Ἀρστ. « Βούλεται ὁ βασιλεὺς εἶναι φύλαξ, ὅπως μηδεὶς μηδὲν ἄδικον πάσχῃ, » αὐτ. « Τί αὐτῷ βούλεται ἡ λύρα; » Δκ. « Τὸ Συνέδριον, Ἑλληνιστὶ ἑρμηνευόμενον, Γερουσίαν βούλεται δηλοῦν, » Δ Ἁλ.

Βουλομαχος (ὁ, ἡ), (Κωμ.). ὁ θέλων (ἀγαπῶ) μάχας, φιλόνεικος, φιλοπόλεμος.

Βουλύσιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἁρμόδιος πρὸς) βουλυτόν. « Ὥρη—, » Ἡρ.

Βουλυτός (ὁ). ὁ καιρὸς καθ' ὃν λύονται οἱ βόες ἀπὸ τὸ ἄροτρον, ἡ ἑσπέρα. « Ὅτε ὀ' ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτονδε, » Ἰλ. Π., ἔκλινε πρὸς δυσμάς.

Βούμαθος (στος), ου (ὁ, ἡ). (κυρ. εἶδ. φυλλὴς) μὲ μεγάλας ῥώγας (μασχούς).

Βουμελὶα καὶ Βουμέλιος (ἡ). μεγάλη μελία (εἶδ. δρυός).

Βουμολγὸς (ὁ), Π. ὁ τὰς βοῦς ἀμέλγων (ἀρμέγων). βουκόλος.

Βούμυκοι (οἱ). βόες ὄμοιαι μὲ μυκηθμούς (μουγγρίσματα) βοός, τὰς ὁποίας ἐνόμιζον ὅτι ἤκουον ἐνίοτε πλησίον τῶν ποταμῶν.

Βυνέβρος (ὁ). μέγας νεβρὸς (ἐλαφόπουλον).

Βούνευρον (τὸ). μάσπιξ ἀπὸ νεῦρον (κυρ. τὸ γεννητικὸν μόριον) βοός.

Βουνιὰς, άδος (ἡ). (ἐκθετ.) = Βουνίτις, βουνήσια. ‖ (οὐσ.) εἶδ. γογγύλης ἢ ῥαπάνου (μὲ μακρὰν ῥίζαν), (Τουρν.) μπαζίτρουπου.

Βουνίζω, Μ. ίσω, (Ὑρρ.). Κάμνω σωρὸν (στὸ ἅλων), θημωνιάζω.

Βούνιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (μὲ φύλλα σελίνου καὶ ἀρωματικὸν σπέρμα).

Βουνὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Βουνὰς. 2) = Βουνιὰς, (συγχ. τῷ

Βυζὼς (ἡ), Π. ἀντὶ βουνώδης « Γῆ—, » Αἰσχλ.

Βουνίτης, ου (ὁ) καὶ Βουνῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τοὺς βουνοὺς (εἰς τοὺς λόφους), βουνήσιος. 2) « Οἶνος —, » Δοκρ., ὁ διὰ βουνίτου σκευαζόμενος.

Βουνεβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ (Περιφέρομαι) εἰς τὰ βουνά.

Βουνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει βουνοῦ.

Βουνοθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος εἰς τὸ βουνό.

Βουνόμος (ὁ, ἡ). ὁ νέμων (βόσκων, τρέφων) βόας ‖. (οὐσ.) = Βουκόλος, ἀγελοφύλαξ.

Βούνομος (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) ὅπου βόσκουν ἢ εὕρισκον βόας.

Βουνὸς (ὁ). **λόφος, βουνάκι. 2) σωρὸς,** στοίβα, θημωνιά. 3) Π. βωμός. 4) (μτγν.) μαστός.

Βουνώδης, εος (ὁ, ἡ).—Βουνοειδής. 2) γεμάτος βουνὰ (λόφους).

Βούπαις, αιδος (ὁ, ἡ). μεγάλον (κοιν. σωστὸν) παιδί, παλληκαράκι, (παρβλ. Ἀντίπαις). 2) Π. = Βουγενής.

Βουπάλειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Βούπαλον.

Βουπάλλις, (ίδος (ἡ), = Περιστερὰ, (παρβλ. Βουβάλιον).

Βούπαλις, εως (ἡ), Π. (σπν.) ἡ περιέχουσα μεγάλην πάλην.

Βουταλίων, ωνος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ

Βούπαλος (ὁ). (Χῖος τις τοῦ ὀφ. τὸ ὄνομα κατέστησε διὰ τῶν κωμῳδιῶν του ὁ Ἱππώναξ ταὐτόσημον τοῦ εὐήθης (βούβαλος) ἢ ἀχρεῖος, (παρβλ. Βουταλίων).

Βουπάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [βοῦς ἢ †βοῦ, πάομαι]. ὁ ἔχων [κεκτημένος] πολλοὺς βόας, (ἐν γέν.) πολυκτήμων, πλούσιος.

Βούπεινα (ἡ), Π. ἀντὶ Βουλιμία.

Βουπελατης, ου (ὁ), Π. [β. πελάζω].=Βουκόλος.

Βουπλανάκτιστος (ὁ, ἡ), Π. (ἐπίθετ. ἡ Τροία, ὡς) κτισθεῖσα κατὰ χρησμὸν ὑπὸ τοῦ Ἴλου εἰς τὸ μέρος ὅπου ἔπεσεν ἡ πλανηθεῖσα δάμαλις του.

Βουπλάτης, ου (ὁ), Π. ὁ πλάστων (δημιουργῶν ἐκ πηλοῦ κτλ.) βόας, (ἐπίθετ. τοῦ περιφήμου ἀγαλματοποιοῦ Μύρωνος).

Βούπλευρον (τὸ) καὶ

Βυπλευρος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ ἀκανθώδους.

Βουπληθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλῆθος βοῶν.

Βουπληκτρον (τὸ), = Βουκέντρον, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Βούπληκτρος, ου καὶ

Βυπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλήττων (κτυπῶν ἢ κεντῶν, πληγόων) τοὺς βόας. ‖, (οὐσ.) = Βούκεντρον ἢ μάστιξ ἢ πέλεκυς. « Οὐδʼ ἑκατὸν . . βυπλῆγες αὐχένα ταῦρων ἤμαξαν, » Ἐπγρ.

Βουποιητος (ὁ, ἡ), Π. = Βουγενής.

Βουπόλιμην, ενος (ὁ), Π. καὶ

Βουπόλος (ὁ), = Βουκόλος.

Βουπομπὸς (ὁ, ἡ), Π. εἷς τοῦ ὁποίου τὴν κομπὴν ἄγονται θυσιασθησόμενος βόες.

Βυπόρος (ὁ, ἡ), [Ϛ πείρω]. (κυρ. ὀδηλ.) ὁ τρυπῶν βοῦς ἐλώκλιγρον, (ὑηλ.) μεγάλος.

Βούπρηστις, εως (ἡ). εἶδ. καυθαρίδος (τὴν ὁπ. ὅταν φάγουν τὰ βοῦδια πρήσκονται). 2) εἶδ. φυτοῦ φαρμακερὸν (ἀπὸ τοῦ γένους τῆς Λαψάνης).

Βούπρωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρώραν ἢ πρόσωπον βοός. « Ἑκατόμβη —, » Πλ., ἡ συγκεκμένη ἀπὸ ἑκατὸν πρόβατα ἢ ἕνα βοῦν ὃς τις προηγεῖται.

†Βούρασσος, ου (ὁ), = (ἡ ἀσφαλμ. ἀντὶ) Βυκασσος.

Βουρίνον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, [ἴσ.] = Ἀντίῤῥινον.

Βοῦς [ἄνμτκ.], βοὸς, βοΐ, βοῦν, βοῦ, (πλθ.) βόες, βοῶν, βουσί, βοῦς, (ὁ, ἡ). τὸ γνωστὸν ζῶον, βῶδ. (θηλ.) ἀγελάδα. 2) (συνών., βυβλιατόμαρον, ἢ τὸ ἐξ οὗτου κατεσκευασμένον) λωρὶ, μάσχι, (κυρ. εἴη) ὁ σκὶς. « Διὸς αἰζηλάτης, » Ἰλ. Π. 3) εἶδ. νομίσματος (ἀπὸ τύπον ἢ σῆμαν τῶν πολ. Ἀθην. ἴδε). « Βους ἐπὶ γλωσσης βέβηκε, » Παρεμ., σιωπᾷ ὅστις διαφθαρῇ ἢ φοβεῖται. 4) εἶδος πλακούντος εἰς σχῆμα κρανίου βοὸς ἢ ἡμισελήνου. 5) εἶδος ἐχθύος πελαχώδους. 6) (μτφρ.) ἄνθρωπος εὐήθης (χονδροκέφαλος), (κοιν.) βῶδι.

Βουσκαιόω-ῶ, Μ. ήσω, Π. καταπάπτω, κατεδαφίζω, ἀφανίζω.

Βουσσὸς (ὁ, ἡ), Π. = Βοσσὸς.

Βούσταθμον (τὸ), καὶ Βούσταθμος (ἡ) κα

Βουστασία καὶ †Βούστασις, εως (ἡ) καὶ

Βουστάσιον (τὸ), [Ϛ ἵστημι]. ὁ σταῦλος (τὸ ἀχούρι) τῶν βοῶν.

Βουστροφηδὸν, ἐπιῤ (κυρ. νὰ γράφῃ τις στρέφων (καθὼς τὰ βόδια ὅταν ὀργάνωνται ἀπὸ ἀξιῶν πρὸς ἀριστερὰ ἢ ἔπειτα ἀπὸ ἀριστερῶν πρὸς δεξιὰ (ἢ τὸ ἀνάπαλιν), οὕτω καθεξῆς, (κατʼ αὐτὸν τὸν τρόπον ἢ ἦσαν γραμμένοι αἱ νόμοι τοῦ Σόλωνος Ἀξ.).

Βουστρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στρέφων (διδικῶν, τοὺς βοῦς, (ἐπίθ. τοῦ Βουκέντρου)

Βούστροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ βοῶν ἑλκόμενος (σκαμμένος, ὠργωμένος, [κοιν.] γυρισμένος).

Βούσυκον (τὸ). τὸ μεγάλον σῦκον.

Βουσφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Σφάζω (Θυσιάζω) βόας, (ἅθεν)

Βουσφαγια (ἡ), = Βοοκτασία.

Βουταλὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ νυκτιλάου (ἴσ. ὁ κοιν.) γκιώνης, (παρβλ. Πώγξ).

Βουταλίων, ωνος (ὁ), (κύριον ὄνομα περιφήμου τινὸς) μπουνταλᾶ (Ι), (παρβλ. Βαπαλίων).

Βούτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Βόης, βουηλάτης. 2) (ἐπιθετ.) ὁ ἀνήκων εἰς βοῦν ἢ βόας, βόϊος. « Βούτας φονος, » Εὐσ., = Βαρονια, ἑκατόμβη.

Βουτιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀξίαν τὴν τιμὴν ἑνὸς βοὸς = Βιώνητος, ἢ παλαιτιμος, (παρβλ. Ἀλφεσίβοιος).

Βούτινον καὶ Βούτιον (τὸ) καὶ

Βούτις, ιδος (ἡ), = Βατίνη, βούτις, (ἀγγεῖον)

Βούτομον (τὸ) καὶ

Βούτομος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τοῦ γένους τοῦ σχοίνου) τὸ ὀπ. τρώγουν (τσιμπᾶνε) οἱ βόες, (κοιν.) βούτημα.

Βουτόμος (ὁ, ἡ), Π. [Ϛ τείρω]. = Βουτόρος. 2, ὁ βασανίζων τοὺς βόας, (ὕβρεως χάριν) « Βδὲ —, » Ἀριστ., ἡ ζενὴ (μακρὰ ᾗ ἵππος βοῦς).

Βουτράγος (ὁ). ὁ μέγας τράγος ἢ ζῶον ὁμοιάζον βοῦν καὶ τράγον.

Βουτροφος (ὁ, ἡ), Π. = Βουνόμος. ‖. (οὐσ.) εἷς τῶν Ἀθ. ὁ διωρισμένος νὰ τρέφῃ τοὺς διὰ τὰς θυσίας προαιρεθησομένους βόας, (παρβλ. Βοώνης).

Βουτρωκτον (τὸ), ὁ Ὄροβος.

Βουτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Τύπτω (Κεντῶ) καθὼς ὁ αἴστρος τοὺς βόας.

Βουτύπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τύπτων (κτυπῶν μὲ τὸν πέλεκυν) τοὺς βόας, = Βουθύτης. ‖. (σξ.) = Οἶστρος (τὸ ἔντομον).

Βουτύρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπ

Βούτυρον (τὸ). τὸ γνωστὸν τρόφος (ἅλας) τοῦ γάλακτος. 2) εἶδ. φυτοῦ (τὸ ὁποῖον κλίνεται καὶ ἄρσεν.)

;Βούτυρος (ὁ). εἶδος τυριοῦ, (ἴσως) ρυζόγαλ

« Γύλα ἐσθίων ἢ χλαερὸς βουτύρους, « Ἀρχίλ.
Βουτυροφάγος, ὁ (ὁ), Π. ἀνεί
Βουτυροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μέ) βούτυρον.
Βουφάγος (ὁ), [βοῦς ἡ †βου, τρώγω]. Ζ. Βουβόνης.
Βούχαλιμον (τό), φυτόν τι (φαγώσιμον), (κυρ. ἐξ οὗ θ. τοῦ
Βουχαλιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ ὁμοιάζων μέ) ἐχθαλμοὺς βοός, Ζ. Βωῶπις ||. (οὐσ. θηλ.) = Βουχάλιμον. 2) (ἀρχ.) εἶδος ἱχθ. (ἴσ.) = Βόωψ.
Βουφονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. φονεύω (θυσιάζω) βόας.
Βουφόνια (τά), (ἑορτ. ἱερά), ἑορτὴ εἰς τὰς Ἀθ. (καθ' ἣν ἐθυσίαζον βόας εἰς μνήμην τοῦ πρώτου φονευθέντος βοός).
Βουφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων τοὺς βόας. « Πέλεκυς —, « Δ. οἰδ. « Θοίνη —, « Αἰσχλ. || (οὐσ.) = Βουβύτης.
Βουφορβέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. βόσκω βόας, εἶμαι βουφορβός.
Βουφόρβιον (τό), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), Π. = Βουκάλιον, [ἐκ τοῦ
Βουφορβός (ὁ, ἡ), Π. [β. φέρβω], = Βουκόλος, Βουνόμος.
Βουφορτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ σηκόνων πολὺ (μέγα) φορτίον.
Βοῦφος (ὁ), (ἀνπτ.) τὸ γνωστὸν νυκτινόμον ὄρνεον, ὁ (ἀλλ.) Βύας, (κοιν.) μπούφος, (μτφρ.) εὐήθης.
Βουχανδής, ές (ὁ, ἡ), Π. [βοῦς, ἡ †βου, χαίνω]. (κατὰ λέξ.) τόπον μεγάλος ὥστε νὰ †καίρνῃ (χωρῇ) μέσα ἕν ὁλόκληρον βοῦν.
Βοῦχλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολὺν χιλὸν ἰχόρτου, τροφὴν διὰ τὰ βοσκήματα).
Βοώνη, Ἀττ. εὐκτ. τοῦ Βοάω.
Βοώπης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ βοῦν.
Βοών, ῶνος (ὁ). = Βουστάσιον.
Βοώνης [β. ὠνοῦμαι], ου (ὁ). (εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ διορισμένος ν' ἀγοράζῃ (νὰ προμηθεύῃ) τοὺς διὰ θυσίαν προσδιωρισμένους βοῦς, (παρβλ. Βουτρόφος).
Βοώνητος (ὁ, ἡ), [β. ὠνοῦμαι]. ὁ ἀγορασθεὶς διὰ (ἀντελλοχθεὶς μέ) ἓν βῶδι, (παρβλ. Θούτεμος).
Βοωνίκ (ἡ), τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ Βοωνοῦ.
Βοώπης, ου (ὁ) καὶ
Βοῶπις, ιδος (ἡ), Π. [†βου, ὤψ]. ἡ ἔχουσα μεγάλα ὀμμάτια.
Βουτάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Λουτρίνω, ἀργόνω, ἢ βόσκω βώδια, εἶμαι.
Βουτης, ου (ὁ), Π. = Βούτης. Βουκόλος· γεωργός, ζευγᾶς. 2) ἀστερισμός τις, ὁ (ἀλλ.) Ἀρκτοφύλαξ.
Βουτία (ἡ), = Λουτρὰ ἢ Λιγροικία.
Βοωψ [†βου, ὤψ], ωπος (ὁ), εἶδος μικροῦ ἰχθ. (μὲ μεγάλα ὀμμάτια), (ἴσ. ἢ κοιν.) βοῦγυιπα, (παρβλ. Βόκξ).
Βοωπις (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ βοωπιδεύω· ἡ διανομὴ τῶν βραβείων εἰς τοὺς ἀγῶνας· (ἐν γέν.) διαδίκασις, αἵρεσις, μεσίτευσις πρὸς συμβιβασμόν.
Βραβεῖον (τὸ). δῶρον διδόμενον πρὸς ἀμοιβὴν εἰς τὸν νικητήν, ἔπαθλον. 2) ἡ ῥοβὸς (τὸ δικαίωμα) τοῦ βραβέως.
Βραβεῖον (τὸ), [ατγν.] ἀντὶ Βραβεῖον.
Βραβεύς, έως (ὁ). = Βραβευτής.
Βράβευσις, εως (ἡ), = Βραβεία.
Βραβευτής, οῦ (ὁ). ὁ βραβεύων (ἀρχόντων, ἐπιστατῶν) εἰς τοὺς ἀγῶνας, (παρβλ. Ῥαβδονόμος)· δοτήρ (διανεμεύς) τῶν βραβείων, (ἐν γέν.) μεσίτης, δικαστής, διαιτητής. [καὶ κατ' ἐκτ.] διοικητὴς, ἀρχηγός
Βραβεύω, Μ. εύσω. (μὲ αἰτ. ἢ δοτ. καὶ απν. μὲ γεν.) εἶμαι βραβεὺς (ἐπιστατῶ) εἰς τοὺς ἀγῶνας, ἀνταμείβω τοὺς νικητὰς, διανέμω τὰ βραβεῖα. (ἐν γέν.) δικάζω· ἀνταμείβω [καὶ κατ' ἐκτ.] διοικῶ, ἐπιστατῶ, διευθύνω.
Βραβήϊον (τό), Ἰων. ἀντὶ Βραβεῖον.
Βράβης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Βραβευτής. (εἰς τὸν Δημοθ. ἄλλο· διορθ. Βραβῆ = βραβέα, αἰτ. τοῦ Βραβεύς).
Βραβιλ(ε)ήλιον, ε (τό), ὀπωρ. (κοιν.) ἀβρόμηλον ἢ κορόμηλον καὶ
Βραβύλιος (ἡ), ξένδ. ἢ ἀβραμηλιά. « Ἡ δαμασκηνὴ φυτεύεται τῇ βραβύλῳ ὁμοίως, « Γεωπον.
Βραγχαλέος, α, ον, = Βραγχώδης.
Βραγχάω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἐπὶ χείρων) Πάσχω τὸ πάθος βράγχου, (Ἀρετ.).
Βράγχη (ἡ), = Βράγχος. (κυρ.) πάθος τῶν χοίρων.
Βραγχίασις, εως (ἡ), = Βράγχος, βράγχιασμα.
Βραγχιάω-ῶ, Μ. άσω. (κοιν.) Βραχνιάζω ἢ εἶμαι βραγχνιασμένος.
Βραγχοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ
Βράγχιον (τό), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). τὸ σπαθ(σθ)ράγχνα τῶν ὀψαρίων, (παρβλ. Βράγχιον).
Βραγχιώδης, ες (ὁ, ἡ), = Βραγχιοειδής.
Βράγχος (ὁ), ἡ
Βράγχος, εος-ους (τὸ), [βρόγχος]. τὸ γνωστὸν πάθος τοῦ λαιμοῦ, (κοιν.) βράχνιασμα, (παρβλ. Συναγχή). 2) Π. ἀντὶ Βράγχιον.
Βραγχὸς (ὁ). (κοιν.) βραχνός, = τῷ
Βραγχώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀπὸ (ἢ ὁ προξενῶν) βράγχος, βραχνιασμένος. « Φωνὴ —, « Ἱππκρ. « Ὕδατα βραγχώδη, « Ἄρρε.
Βραδανίζω, Μ. ίσω, Αἰολ. ἀντὶ Ῥαδανίζω.
Βραδέως (τὸ παρθ. Βραδύτερον, ὑστατα ἢ Βράδιον, ιστ.), ἐπίρ. Ἀργά. « Βουλεύεσθε βραδέως, « Θκ. « Βραδέως τῆς ἡμέρας, « Ἀρτ., Ὥρας τὸ βραδύ.
Βραδίνος, ὁ, ον, Αἰολ. ἀντὶ Ῥαδινός.
Βράδιον, Αἰολ. ἀντὶ Ῥάδιον.
Βράδιστος, η, ον, ὑπερθ. καὶ
Βραδίων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. (Ποιητ.) τοῦ Βραδύς.
Βράδος, εος-ους (τὸ), = Βραδύτης, ἀργοπορία.
Βραδυβόμιον, ονος (ὁ, ἡ). ὁ βραδέως βαίνων (ἀργοπατῶν), ἀργοκίνητος.
Βραδύγαμος (ὁ, ἡ), = Ὀψίγαμος.
Βραδυγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ὀμιλῶν βραδέως (μὲ δυσκολίαν).
Βραδυγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ βραδέως ἐννοῶν ἢ ἀποφασίζων, βραδύνους.
Βραδυδίνης, ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ βραδέως δινούμενος [περιστρεφόμενος], ἀργοκίνητος.
Βραδυήκοος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀκούων, = Βαρυήκοος.
Βραδυθάνατος (ὁ, ἡ). = Δυσθάνατος.
Βραδύκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ βραδέως (ὄψιμα) καρποφορῶν.
Βραδυκινησία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ =
Βραδυκίνητος (ὁ, ἡ). ἀργοκίνητος.
Βραδυλογία (ἡ), τὸ νὰ ζῇ τις =
Βραδυλόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν βραδέως (ἀργὰ καὶ μὲ δυσκολίαν). « Βραδυλόγοι γὰρ οἱ γέροντες, « Σχλ.
Βραδυμαθής, ές (ὁ, ἡ). = Ὀψιμαθὴς ἢ Δυσμαθής.
Βραδυμαθία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὀψιμαθία.
Βραδύνοια (ἡ), τὸ νὰ ζῇ τις =
Βραδύνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βραδὺν νοῦν, ἐννοεῶν βραδέως.
Βραδύνω, Μ. υνῶ. Ἀργῶ, ἀργοπορῶ, (μετ.) ἀναβάλλω, παραταίνω. « Πρὸς τὸν θάνατον βραδύνων, « Ἡρωδ. (καὶ πθ. « Ἢ δ' ὀξὺς βραδύνεται, « Σοφ.
Βραδυπειθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ βραδέως (δυσκόλως) καταπειθόμενος, δύσπειστος, (εἰς τὸν Νόνν. ἑσφαλμ. ἀντὶ Βραδυπευθής).
Βραδυπεπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Χωνεύω ἀργὰ καὶ μὲ δυσκολίαν, πάσχω δυσπεψίαν.
Βραδυπευθής [βρ πυνθάνομαι], ές (ὁ, ἡ). Π. ὁ βραδέως ἀκουόμενος, σιγανός.
Βραδυπεψία (ἡ), δυσκολία εἰς τὴν χώνευσιν, ἀτονία τοῦ στομάχου.
Βραδύπιστος (ὁ, ἡ). ὁ βραδέως πιστεύων ἢ πιστεύομαι.
Βραδυπλοέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέω (Ταξιδεύω) βραδέως.
Βραδύπλοια (ἡ). ἀργοπορία περὶ τὸν πλοῦν.
Βραδύπνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ βραδέως καὶ μὲ δυσκολίαν ἀναπνέων, (παρβλ. Βραχύπνους).
Βραδυπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ ἀργὰ, εἶμαι =
Βραδυπόρος (ὁ, ἡ). ὁ βραδέως περιπατῶν (πυρευόμενος). ἀργοκίνητος. « Ἐδέσματα [ὑ Ὕδατα] ῥαδυκόρα, « Ἰατρ., τὰ δυσκολοχώνευτα.
Βραδύπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ βραδὺς τοὺς πόδας, ἀργοκίνητος.
Βραδυρεοστέω-ῶ, Μ. ήσω. Βραδέως ἀποσπερμαίνω. « Διὰ τὸ τοὺς εὐνούχους βραδυρεοστεῖν, « Κων.
Βραδὺς [συγγ. τῷ Βαρὺς], εῖα, ύ. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι βραδέως (ἀργὰ, ὄψιμος), ἀργοπορῶν, ἀργοκίνητος, (συνεχῶς) βραδύνους, νωθρὸς, ὀκνηρὸς κτλ. « Τὸ βραδὺ, « Θκ., ἀντὶ Ἡ βραδύτης. (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) « Βραδὺ τῆς ἡλικίας, « Ἡλ.
Βραδυστεόω-ῶ, Μ. ήσω, = Βραδυρεοστέω.
Βραδυστία (ἡ), τὸ νὰ τρώγῃ τις ὥρας (βράδυ).
Βραδυσκελής, ές (ὁ, ἡ), Π. = Βραδύπους.
Βραδυστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ βραδέως, εἶμαι βραδύγλωσσος.
Βραδυτής, ῆτος (ἡ). ἀργητα, ἀργοπορία, νωθρότης, ὀκνηρία, βραδύνοια.
Βραδυτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Βραδυτόκος (ὁ, ἡ). ἡ γεννήσασα καὶ
Βραδύτοκος (ὁ, ἡ), ὁ γεννηθεὶς βραδέως (ἀργὰ, παρ' ἡλικίαν, ἢ μὲ δυσκολίαν).
Βραδυφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω ἀργὰ (ὥρας, βράδυ). « Ν γατεία οὐ μόνον τὸ βρῶσιν βυφαγῆσαι, ἀλλὰ ἢ τὸ βραχυφαγῆσαι, « Ἀντιφ. ὁμιλ.

Βραδύφωνος (ὁ, ἡ), = Βραδύγλωσσος.
Βραδυχρόνιος (ὁ, ἡ) ὁ γινόμενος ἀργὰ (ἐξώρας, ὕστερον), ὄψιμος.
Βράζω, Μ. άσω, ἴδε Βράσσω καὶ Βρυάζω 2) (ἀνεπιτ.) φωνάζω ἰσάν τὴν ἀρκοῦδον.
Βρᾶθυ, υος (τὸ), εἶδ. φυτοῦ θαμνώδους καὶ ἀκάρπου (μὲ φύλλα κυπαρισσοειδῆ), (παρβλ. Ἐρείκη).
Βρέκανον (τὸ). ἀγριελάχανον, (ἴδε Δυσβράκανος).
Βρᾶκη (ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), βράκα (βρακί) τῶν παλαιῶν Γαλλων, (παρβλ. Βράκος).
Βράκος, εος-ους (τὸ), Αἰολ. καὶ Δ. ἀντὶ Ῥάκος. 2) (εἰς τὸ πλθ) πολυτελὲς τι γυναικεῖον φόρεμα, βρακί, (παρβλ. Ἀναξυρίς).
Βρᾶσις, εως (ἡ), = Βρασμός.
Βράσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χύνεται ἔξω διὰ τῆς βράσεως, = Ἔκβρασμα. 2) = Βρασμός.
Βρασματίας, ου (ὁ), (κυρ. ἄνεμος ἢ σεισμός), ὁ (ἄλλ.) Βράστης, = τῷ
Βρασματώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (ἢ γινόμενος [ὅμοιος] μὲ) βράσιμον. «Γέλως —, « Γρ., ὁ σπασμωδικός.
Βρασμός (ὁ). βράσις, βράσιμον· (συνκδχ.) κλονισμός, σπασμος· σεισμός, (μτφορ.) ταραχή.
Βρασμώδης, ες (ὁ, ἡ), = Βρασματώδης.
Βράσσω [ἀνεπιτ.], Μ. βράσω. Βράζω (μετὰ ἢ ἀμετβ.), κοχλάζω· (ἐπὶ σίτου κλπ.) ἀνεμίζω, λιχνίζω, ἀνακατόνω, (ἐν γέν.) ταράττω (κυρ. καὶ μτφορ.), (συνκδχ.) = Ἐκβράσσω. ‖ (πθ. ἢ μσ.) βράζω, ταράττομαι, ἔχω σπασμούς. «Βρασσόμενος ὑπὸ τοῦ γέλωτος, « Δκ.
Βράσσων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Βραδίων.
Βράστης, ου (ὁ), (κυρ. σεισμός), = Βρασματώδης.
Βραστικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ ἀνήκων εἰς) βράσιν.
Βράττω, ἴδε Βράσσω.
Βράχεα -άχη (τὰ), Ζ. Βράχος.
Βραχέη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ
Βραχεῖα (ἡ), θηλ. τοῦ Βραχύς.
Βραχεὶς, εἶσα, έν, πθ ἀόρ. 6΄. τῆς μτχ. τοῦ Βρέχω.
Βραχέως [βραχὺς]. ἐπίρ. Ὀλίγον· εἰς ὀλίγον καιρόν, ἀγλίωρα, συντομα, (γραμτ.) μὲ βραχὺν φθογγον.
Βραχῆναι, πθ. ἀόρ. 6΄. τῆς ἀκαρ. τοῦ Βρέχω.
Βραχιόνιον (τὸ) καὶ
Βραχιονιστὴρ (ὁ). βραχιόλι.
Βράχιστος, η, ον, ὑπερθ. καὶ
Βραχίων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. τοῦ Βραχύς, (ὥθεν
Βραχίων, ονος (ὁ). τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τοῦ καρποῦ μέσος τῆς χειρός, (ἰταλ.) μπράτσο, (τῶν ζώων) ἡ ωμοπλάτη. «Πρωινὸς βραχίων, « Ἰλ. Π., ἡ ἄκρη (τὸ ἐπάνω μέρος) τοῦ βραχίονος, (παρβλ. Πῆχυς καὶ Ὠλένη).
Βράχος [ἴδε Βραχὺς], εος-ους (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) = Τένταγος, (καιν.) βηχὰ νερά, βράχοι, Ζ. Ῥαχία.
Βραχυβίους (ὁ, ἡ), ὀλιγοζωος.
Βραχυβιότης (ἡ). ὀλιγοζωία.
Βραχυβλαβὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ μικρὰν (ὀλίγην ἢ ὀλιγοχρόνιον) βλάβην προξενῶν.
Βραχυβώλαξ (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ἀγρὸς κτλ.) ὁ ἔχων μικρὰς βώλους, (ἐπμ.) πετρώδης, ἄκαγος, (παρβλ. Ἀβρόβωλος).
Βραχυγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγην (μικρὸν, περιωρισμένον, [κοιν.] κοντὸν) νοῦν. «Βραχυγνωμονέστερα ἀνθρώπου τὰ θηρία, « Ξεν.
Βραχυγραφέω-ῶ, Μ. ήσω, (γραμτ-). Γράφω τι μὲ βραχεῖαν συλλαβήν.
Βραχυδάκτυλος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων κοντὰ δάκτυλα.
Βραχυδιάστατος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων βραχείας διαστάσεις.
Βραχυδρομος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυνάμενος νὰ τρέξῃ (ἐπάρχ. διὰ μιᾶς πολὺν δρόμον.
Βραχυέπεια (ἡ), = Βραχυλογία, [ἐκ τοῦ
Βραχυεπὴς, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπ.-ρ.) -εκὼς, = Βραχυλόγος.
Βραχυθάλασσος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος ἀπὸ ὀλίγην (ἀβ. θῆ) θάλασσαν, ῥηχός.
Βραχυκαταληκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Βραχυκατάληκτος (ὁ, ἡ). [λέξις] ἔχουσα τὴν τελευταίαν συλλαβὴν βραχεῖαν· (στιχος) ἐλλειπὴς κατ' ἕνα (τὸν τελευταῖον) πόδα.
Βραχυκαταληξία (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ βραχυκαταλήκτου.
Βραχυκερκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βραχεῖαν κέρκον (κοντὴν οὐράν).
Βραχυκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βραχείαν κεφαλήν.
Βραχυκομέω(-άω)-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κοντὰ μαλλιὰ (κόμην).
Βραχύκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοντὰ κῶλα (μέλη τοῦ σώματος ἢ [ῥτρ.] μέρη περιόδου), (ἐν γέν.) κοντός. «Σφενδόνη —, « Στρ.
Βραχύλεκτος (ὁ, ἡ). σύντομος.
Βραχυλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ὀλίγα, εἶμαι βραχυλόγος.
Βραχυλογία (ἡ). ὀλιγολογία, τὸ νὰ ἦνέ τις-
Βραχυλόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ὀλίγα, ὀλιγαλόγος.
Βραχυλόγως, ἐπίρ. Μὲ ὀλίγα λόγια, συντόμως.
Βραχυλὸς, ἡ, όν. Κοντακιανός, μικροκάμωτος.
Βραχυμέρεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
Βραχυμερὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ μικρὰ μέρη (μοῖρα), λεπτοκάμωτος.
Βραχυμέρ:μνος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ σμικρῶν (βραχέων) μεριμνῶν.
†Βραχυμογὴς, ές (ὁ, ἡ), (ἰατρ.). ὁ μὴ πάσχων πολλὴν ἢ διορκὴ στενοχωρίαν, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Βραγχώδης.
Βραχυμυθία (ἡ), Π. ἀντὶ Βραχυλογία.
Βραχύμυθος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Βραχυλόγος.
Βραχυντικὸς, ἡ, όν. (γραμτ. καὶ μετρ.) Ὁ ἔχων ἰδιότητα (δύναμιν) τοῦ βραχύνειν τὴν συλλαβήν.
Βραχύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι βραχύ, σμικρύνω (κυρ. κατὰ προσῳδίαν).
Βραχύνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βραχὺν (ἰσχνὸν) νῶτον, ῥαχιτικὸς, καμπούρης.
Βραχυόπτερος (ὁ, ἡ), (ὄπτερος) καθ' ὃν βλέπει τις μικρὰ (σύντομα) ὄντια, (ἐπμ.) ἐλλαφρὸς ἢ διακεκαμμένος.
Βραχυπαραληκτέω-ῶ, Μ. ήσω. (γραμτ.) Εἶμαι-
Βραχυπαράληπτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-πτως. (λέξις) ἔχουσα βραχεῖαν τὴν παραλήγουσαν.
Βραχυπνοέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοντοαναπνέω εἶμαι βραχύπνους.
Βραχύπνοια (ἡ). κοντοανάσασμα.
Βραχύπνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βραχεῖαν (κοντὴν ἢ ὄχι συχνὴν) ἀναπνοήν, (παρβλ. Βραδύπνους καὶ Βραχυπάτης).
Βραχύπολις, εως (ἡ), Π. μικρὰ πόλις.
Βραχυπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ βραχὺ (στενὸν) πέρασμα.
Βραχύπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοντὸν (σύντομον ἢ στενὸν) πέρασμα. «Εἴσπλους—, « Πλ.
Βραχυπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ὄχι συχνά, ὀλιγοπότης.
Βραχύποτος (ὁ, ἡ), = τῷ πρηγ.
Βραχυπροπαραλημπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω βραχεῖαν τὴν προπαραλήγουσαν.
Βραχύπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βραχέα (κοντὰ) πτερά.
Βραχύπτολις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Βραχύπολις.
Βραχυῤῥήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Βραχυλόγος.
Βραχυῤῥιζία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Βραχυῤῥίζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βραχείας (κοντὰς) ῥίζας.
Βραχὺς [ῥάσσω = σχ[ίζω], εῖα, ὺ, = Μικρὸς (καθ' ὅλας σχεδὸν τὰς λεξεως τὰς σημασίας), κοντὸς, χαμηλὸς, (ἐπὶ ποτ.) ῥηχός. «Βραχὺς τὸ σῶμα, « Ἀθ. «Ἦν βραχὺς ἢ ὁ κάλαμος, « Ξεν. «Βραχέα ξίφη, « Πλ. «Βραχύν τινα μῦθον, « Σοφ. «Βραχυτέρας γῆς, « Θκ. (καὶ παραλλ.) «Ὀλίγος ἢ βραχὺς χρόνος ἀρκέσει, « Δημ. (καὶ ἑλλ.) «Ἐν βραχεῖ (ἢ) «Πρὸ βραχέος (ἐνν. χρόνου). «Ἐκ βραχέος (ἐνν. τόπου, διαστήματος), « Θκ. «Ἐκ («Διὰ) βραχέων (ἐνν. λόγων), « Δημ., ἐν συντόμῳ, (κοιν.) κοντολογῆς, (καὶ ὑπερθ.) «Τὰ γὰρ κατ' αὐτὸν, ὡς ἐνδεχυτάτοις, οὕτως ἔχει, « Συν. «Κατὰ βραχὺ (ἐνν. μέρος), « Γαλ., ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἢ (ἁπλ.) ὀλίγον. «Ὅσα ἢ κατὰ βραχὺ σωφροσύνης μετέχουσι, « Πλάτ. «Βραχὺ μέντοι προῆλθον, « Θκ. «Παρὰ βραχὺ, « Πλθ., παρ' ὀλίγον. «Βραχὺ φρονοῦντες, « Ἀρχ. «Ἐπὶ (« Πρὸς) βραχὺ, « Θρρ., Πλάτ., πρὸς ὥραν. «Βραχὺ πρόσθεν, « Πλ. «Βραχεῖ γέ τινι πλείων. « Πλάτ. «Βραχὺ γὰρ τὸ τὰ ἡμέτερα σώματα ἀφανίσαι, ἐπίπονον δὲ κτλ., « Θκ. « Βραχέες (ἐνν. λόγοι) ἄξιοι, « Πλάτ. «Τοῖς τοι δικαίοις χὠ βραχὺς νικᾷ μέγαν, « Εὐρ. 3) (γραμτ.) ὁ τροφοδρόμενος μὲ βραχὺν (ὀλιγοχρόνιον) φθογγον. «Ὁ Τριβραχυς ποῦς ἐκ τριῶν βραχέων συλλαβῶν συγκειται, « Μετρ.
Βραχύσημος (ὁ, ἡ). βραχὺς τὰ σημεῖα (τὴν προσῳδίαν).
Βραχυσίδηρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κατεσκευασμένος μὲ) ὀλίγον σίδηρον, (ἐπμ.) ἐλαφρὸς ἢ κοντός.
Βραχυσκελὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βραχέα (κοντὰ) σκέλη.

Βραχύσκιος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων βραχεῖαν τιὰν. ὀλιγοσκιος.
Βραχυτελέχης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοντὸν στέλεχος.
Βραχύστιγος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) ὀλίγους στίχους.
Βραχυστομία (ἡ). μικρότης (στενότης) ςόματος ἢ στομίου, [ἐκ τοῦ
Βραχύστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὸν (στενὸν) στόμα ἢ στόμιον.
Βραχυσυλλαβία (ἡ). ὀλιγολογία, συντομία, [ἐκ τοῦ
Βραχυσύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) βραχυτίας (ἢ περιέχων ὀλίγας) συλλαβάς, σύντομος, (κοιν.) κοντοσύλλαβος.
Βραχυσύμβολος (ὁ, ἡ). Π. ὁ συνεισφέρων ὀλίγον ἔρανον (συμβολήν).
Βραχυτελής, ές (ὁ, ἡ). ὁ τελειόνων ὀλίγωρα, πρόσωρινός, σύντομος.
Βραχύτης (ἡ). τὸ ἀφῳρημ. τοῦ Βραχύς, σμικρότης, ὀλιγότης· συντομία ✠
Βραχυτομέω-ῶ [Β. τέμνω], Μ. ήσω. Κλαδεύω βαθειά.
‡Βραχυτομος (ὁ, ἡ). κοντοκομμένος, κλαδευμένος βαθειά.
;Βραχυτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Βραχύτονος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τεντωμένος, (ἐπιμ.) ἔχων ὀλίγον τόνον (ἐλαστικότητα), (ὑθεν) μὴ τινάζων μακρὰν τὰ βέλη.
Βραχυτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βραχὺν (κανεόν) τράχηλον, κοντολαίμης.
Βραχύὑπνος (ὁ, ἡ). ὀλιγύπνος.
Βραχυφαγία (ἡ). ὀλιγοφαγία.
;Βραχυφεγγίτης, ου (ὁ), Π. ὁ φέγγων ἀμυδρῶς.
Βραχύφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰ ἢ ὀλίγα φύλλα.
Βραχυφωνία (ἡ). βραχύτης (λεπτότης) φωνῆς.
Βραχυχρόνιος καὶ Βραχύχρονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκαρῶν ὀλίγον, ὀλιγοχρόνιος, προσωρινός.
Βραχύωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰ (κοντὰ) αὐτιὰ ἢ γερούλια.
‡Βράχω. (ἄχρ. ἢ πλασθὶν ὑπὸ τῶν γραπτ. πρὸς παραγωγ. τοῦ παλλὰ εὐχρ.) ἀορ. β'. Ἔβραχον ἢ Βρέχαν, Π. [ὀνμτπ. κρὸς ἔκφρ. διαφόρ. ἤχων, π. χ.] Τρίζω (καθὼς τὸ ἁμάξι), βροντῶ (καθὼς τὰ συγχρουόμενα ὅπλα), βύζω ἢ ἀντηχῶ (καθὼς ἡ θάλασσα ἢ ποταμός), μουγγρίζω (ὡς ταῦρος), βρυχῶμαι (ὡς λέων), (μὲ ἀπαρ.) φωνάζω δυνατὰ, κτλ., (παρβλ. Ἀραβέω καὶ Βρέμω).
Βραχυώδης, εος (ὁ, ἡ). γεμάτος βράχη (φηχὰ) ἢ βράχους.
Βρέγμα (τὸ), [βρέχω]. τὸ ὑπὲρ τὸ μέτωπον μέρος τῆς κεφαλῆς (ὅπου συρρέουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ ὑγρὰ τοῦ σώματος, μάλιστα τῶν βρεφῶν, τῶν ὁποίων διὰ τοῦτο λέγεται κοιν., καθὼς καὶ εἶναι τῷ ὄντι, τοῦτο τὸ μέρος) ἀπαλόν.
2) = Ἀπόβρεγμα.
Βρέκεκέξ ἢ Βρεκεκεκέξ, Κωμ. μίμησις τῆς φωνῆς τῶν βατράχων.
Βρέμω (παρτ. Ἔβρεμον καὶ πλέον εὖ) Π. [ὀνμτπ.]. βύζω (καθὼς τὸ πῦρ, ὁ ἄνεμος, τὸ κῦμα κτλ.), σφυρίζω [μουγγρίζω κτλ.), οὐρλιάζω (ὡς λύκος), ἀντηχῶ (« Βρέμει δ' ἀκτή, « Ἀπλλν. [καὶ μσ.] « Βρέμεται σφιν λύρα ϗ ἀοιδαί, « Πινδ.)· τρίζω τοὺς ὀδόντας ἀπὸ θυμὸν (φρενίτιδα) κατά τινος, φρενερίζω ἢ καχλάζομαι, = Βρεμβύομαι. « Μέγα βρέμει ὄλβιος ἀνήρ, « Ἡρ. « Βρέμων κατὰ τῆς ἐκκλησίας, (ϗ ἑλλ. πρὸς ὅστ.) « Βρέμων χριστιανοῖς, « Γργ., (παρβλ. Βράχω καὶ Βρομέω).
Βρένθεϊ(θί)ον, ου (τὸ). μῦρον πολύτιμον, [ἐκ τοῦ
Βρένθος [παρβλ. Ῥέθος], ους (ὁ). εἰδ. θαλασσ. πτηνοῦ (τὸ ὀπ. συνειθίζει ὡς φαίνεται, νὰ φωσκάνῃ, καθὼς ὁ κοῦρκος), (ὄθ. 2) (τρπ.) = Τῦφος, οἴησις, ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία, (κοιν.) κόρδωμα.
Βρενθύομαι [βρένθος], (χ. Μ.). Κορδόνομαι, φουσκόνω (τὰν τῶν κούρκον), καμαφόνω. ὑπερηφανεύομαι· προσποιοῦμαι· (κοιν.) κάμνω τσακίσματα· θυμόνω (ϗ). « Ἔτις Ὄκνων καλέσειεν αὐτὸν (τὸν ὄρνιν Ἀστερίαν), ὁ δὲ βρενθύεται ϗ ἀγανακτεῖ, « Ἀλ. « Ὑπὸ φρονήματος βρενθύεται καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ, « Ἀρχῳ. « Δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ καὶ βρενθύεται, « αὐτ.
Βρέξις, εως (ἡ). Βρέξιμον.
Βρέσας [σνγγρ. τῷ ῥέθος], εος (τὸ). εἴδωλον, ἄγαλμα, ξόανον (κυρ. καὶ μτφορ.).
Βρεφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς βρέφος.
Βρεφικῶς, ἐπίρ. Ὡσὰν βρέφος.
Βρεφίον (τὸ), (μτγν.) = Βρεφύλλιον.
Βρεφόθεν, ἐπίρ. Ἐκ βρέφους, νηπιόθεν
Βρεφοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιποιοῦμαι (ἀνατρέφω) βρέφος ἢ ὡς βρέφος.
Βρεφοκτονία (ἡ). φονος βρέφους ἢ βρεφῶν, [ἐκ τοῦ
Βρεφοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων ἢ φονεύσας βρέφη.
Βρέφος [τρέφω ἢ βρέχω], εος-ους (τὸ). τὸ ἔμβρυον (ἀνθρώπου ἢ ζώου). « Ἵππον, βρέφος ἡμίονον κρέουσαν. « Ἰλ. Ψ. « Ἔσκιρτησε τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ μου, « Γρφ. « Καὶ βρέφη ἐκπιτρώσκει. ἀσκρ. 2) (συνήθ.) τὸ νεογεννημένον (κοιν. μωρὸ) παιδί. « Ἐκ (« Ἀπὸ ») βρέφους, = Βρεφόθεν, (παρβλ. Νήπιον).
Βρεφοτρεφεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου τρέφονται τὰ (ἐκτεθέντα ἢ ὀρφανὰ) βρέφη.
Βρεφοτροφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων βρέφος ἢ τὰ βρέφη.
Βρεφουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Δημιουργῶ (Σχηματίζω) βρέφος, τεκνοποιῶ.
Βρεφουργία (ἡ). τεκνοποιία.
Βρεφόω-ῶ, Μ. ώσω, = Βρεφουργέω.
Βρεφύλλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βρέφος.
Βρεφώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ βρέφος.
Βρεφωδῶς, ἐπίρ. Ὡσὰν βρέφος.
Βρέχμα (τὸ) καὶ
Βρεχμός (ὁ), Π. = Βρέγμα.
Βρέχω [ῥέω ἢ [ὀνμτπ. συγγ. τοῦ] βράχω], Μ. βρέξω (ἀορ. πθ. Ἐβρέχθην [εὑρηστόμ. παρὰ τοῖς ἀρχ. συγγραφ. σοῦ] Ἐβράχην). Κύνω ὁποῖον δήποτε ὑγρὸν ἐπάνω εἴς τι, βαντίζω, ποτίζω, (ἀθ.) μεσκεύω. « Ποταμοὶ οὐδὲ τὸ γόνυ βρεχοντες, « Ξεν. (καὶ πθ.) « Βρεχόμενοι πρὸς τὸν ὁμφαλόν, « αὐτ. 2) (συνκόχ.) μεθυκοπῶ, (παρβλ. Βαπτίζω). 3) (συνήθ.) « Ὗω, ῥίπτω βροχὴν ἢ ὡς βροχήν. « Ἔβρεξεν ἐπ' αὐτοὺς χάλαζαν (μάννα, πῦρ), « Γρφ. « Βρέχει βεῶν βασιλεὺς χρυσοῖς νιφάδεσσι πόλιν, « Πινδ (ϗ ἑλλ.) « Βρέχειν ἐπὶ πόλιν μίαν, ἐπὶ δὲ πόλιν μίαν οὐ βρέχειν, « Γρφ. (ϗ πθ.) « Βρέχομαι, « Ἀνακρ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. δὲ ἀπρσ. ἢ ἑλλ.) « Βρέχει (ἐνν. ὁ θεός), « Ἔβρεξεν ὑετόν, « Γρφ.
Βρι, μόρ. ἐπιτατ. [συνθ. ἀχωρίστως μὲ μερικὰς λέξ.) κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ Βρίθω.
†Βριάκχος (ἡ), = Βάκχη.
Βριαρὴς, ές (ὁ, ἡ), (σπν. η ἀμφ.) ἀντὶ
Βριαρός, ά, όν, Π. [Βριάω]. βαρύς, ῥωμαλέος, ἰσχυρός, ὀσθερός.
Βριαρότης (ἡ). στερρότης, ῥωμαλεότης.
Βριαρόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βριαρὰ (στιβαρὰ) χεῖρας.
Βριάω, Μ. άσω, Π. [βρι]. ἐνισχύω, ἐνδυναμόνω· αὐξάνω, πληθύνω, πλουτίζω. (ἐνίοτε ἀμτβτ.) εἶμαι ἰσχυρὸς (μέγας, πλούσιος κτλ.), ἀκμάζω.
Βρίζα (ἡ), εἰδ. γεννήματος, ἴσ. ἡ (ἀπὸ τοῦ Λατιν. κοιν.) σήκαλη.
Βρίζω [βρίθω], Μ. βρίξω ϗ βρίσω· Νυστάζω καὶ ἀποκοιμοῦμαι (κυρ. μετὰ ;) φαγεῖ'), (κοιν.) βαραίνω (συνκόχ.) ἀλᾶ, ἀπράκτω.
Βριζώ, οῦς (ἡ). θεὰ τοῦ ὕπνου καὶ τῶν ὀνείρων.
Βριζόμαντις, εως (ἡ). μάγισσα ἐξηγοῦσα τὰ ὄνειρα ἢ προφητεύουσα καθ' ὕπνον (καθὼς τώρα αἱ μαγνητιζόμεναι).
Βριήπους (ὁ, ἡ), Π. [Βρι, ἀπύω]. μεγαλόφωνος.
Βριηρὸς, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Βριαρός.
;Βριθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. (τ, ἐσφαλμ.) ἀντὶ Βριθύς.
Βρίθος ϗ Βρῖθος, εος-ους (τὸ), Π. [βρίθω] = Βάρος· φόρτωμα· (τρπ.) ἐμβρίθεια.
Βριθοσύνη (ἡ), Π. = Βαρύτης, βάρος.
Βριθύκερως, ω (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαρέα (μεγάλα ἢ δυνατὰ) κέρατα.
Βριθύνους-ους (ὁ, ἡ), Π. ἐμβριθὴς τὸν νοῦν, βαθύνους, σκεπτικός, φρόνιμος.
Βριθὺς, εῖα, ὺ, = Βαρὺς, [ἐκ τοῦ
Βρίθω [Βαρὺς], Μ. βρίσω (πρκ. [ἀντὶ ἐνς] Βέβριθα). Εἶμαι βαρὺς (φορτωμένος, γεμάτος) ἀπό, ἔχω ἀφθονίαν τινὸς πράγματος, εὐκαιρῶ. « Σταφυλῇσι μέγα βεβριθυῖαν ἀλωήν, « Ἰλ. Σ. « Τράπεζαι σίτου καὶ κρειῶν ἠδ' οἴνου βεβρίθασιν, « Ὀδ. Ο (καὶ πθ, ἢ μσ.) « Ἀμπελον τῷ καρπῷ βριθομένην, « Χρσ. « Νηδὺϊ βριθομένη δάμαλις, « Ἐπγρ., ἐγγαστρωμένη, (κοιν.) βαρούμενη. (καὶ τρπ.) « Βεβριθὼς ἠνορέῃ, « Ἐπγρ. 3) (συνκόχ.) βαραίνω, γίρνω (πρὸς τὰ κάτω ἢ πλαγίως), λυγῶ ἀπὸ τὸ βάρος. « Ὅταν δὲ βρίσῃ (ἢ πλώσιγξ) ἐπὶ θάτερα, « Ἀρχτ. « Κάτω βρίσεν βαρύ, « Ἐπγρ. 3) ὁρμῶ (πίπτω μὲ ὅλον μου τὸ βάρος) κατὰ ἢ ἐπί τινος.. « Οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔδῃσαν, « Ἰλ. Ρ. « Τῷδε γὰρ ἔβρισαν, « Ἰλ. Μ. « Οἱ δ' ἱκπεῖς ἅπαντες ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν ἔβρισαν, « Πλ. « Ἐπεὶ δ' ἐνταῦθα τῆς γῆς ἔβρισεν, « αὐτ. (ἔθεν;) « Ἔρις βεβριθυῖα, « Ἰλ. Ρ., ἀντὶ Βαρεῖα, φοβερά. 4) ὑπερέχω, ὑπερισχύω ἐπικρατῶ « Ἐπεὶδὰν παλὺς πάρ βρίσῃ, « Ἱππκρ. « Εἴ τινες πλέον ἢ χειρὶ βρίβεις ἢ πλούτου βάρει, « Σοφ. 5) (μτβτ.) κάμνω νὰ βαρύνῃ τι, φορτόνω,

.Γαλλ.)cambler. «Ὅς κέ σ' ἐδόνοισι βρίσας οἶκόν δ' ἀγάγῃσι, » Ὀδ. Ζ. « Ὅς περ καὶ Κινύραν ἕβρισε πλούτῳ, » Πίνδ. « Τάλαντα βρίσας. » Αἰσχύλ. « Κάλλιας βρίσαντι, » Ὕφρ., Ἁπλν. (παρβλ. Βρύω)

Βριμάζω καὶ Βριμαίνω, (γραμμ.) = τῷ

Β; ἀόριστ. -ώμαι, Μ. ἠσόμαι. Βρυχῶμαι (κλαδ. ὁ λέων), μουγγρίζω (ἀπὸ θυμὸν καὶ ἀνήμονίαν), φυβερίζω, [ἐκ τοῦ

Βρίμη (ἡ), [ὀνομτπ.], ὀργή, ἀγανάκτησις, φυβερισμός, (μὲ) μούγγρισμα, (παρβλ. Βρόμος).

Βριμηδόν, ἐπίρ. Μουγγρίζοντας (ἀπὸ θυμόν).

Βρίμημα (τὸ), = Βρίμη, ἀπειλή· μούγγρισμα.

Βρίμησις, εως (ἡ). τὸ βριμᾶσθαι, μούγγρισμα ἀπὸ θυμόν, ἀγανάκτησις.

Λοιμοσμοι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, = Βριμάσμαι.

†Βριμοβουθος, (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ὑβριμόβουλος.

Βριμὼ, οῦς (ἡ), ἐπώνυμον τῆς Ἑκάτης ἢ τῆς Περσεφόνης (διὰ τὴν φρίκην τὴν ἀπ. ἐνέπνεον).

;Βριμώδης, εος (ὁ, ἡ), = βριμώδης, ἄγριος.

Βρίμωσις, εως (ἡ), = Βρίμησις.

;Βρίνθος (ὁ), εἶδ. πτην. (κοσσύφου ἢ τρυθίου), (κατά τινας) = Βρένθος, (Ἀρχ. Ζ, θ', 16).

Βρισάρματος (ὁ, ἡ), Π. [βρίθω, ἅρμα], ἅπτις μὲ τὸ βάρος του κάμνει νὰ λυγᾷ τὸ ἁμάξι.

Βρισαύχην, ενος (ὁ, ἡ). Π. ὁ βαρύνων ἢ βαρὺς τὸν αὐχένα, σκληρὸς ἢ σκληροτράχηλος.

Βρίσσος (ὁ), Ζ. Βρύττος.

†Βραγχιάζω, Μ. άσω, = Βρυχιάζω.

Βράγχια (ἡ). ἡ τραχ. ἀρτηρία, (ἄθεν:

Βραγχιον (τὸ), = Βράγχος. « Ἐκ τοῦ βραγχίου εἰς τὴν κοιλίαν, » Ἀρχ. 2) (κοινῶς θ. εἰς τὸ πλθ.). αἱ γονδρώδεις ἢ γραμμοειδεῖς ἀποφύσεις τῆς τραχ. ἀρτηρ. διὰ τῶν ὁπ. εἶνε ῥιζωμένη εἰς τὸν πνεύμονα. 2) τὸ σπυγγωειδὲς τῆς μυτης κόκκαλο.

Βραγχοκήλη (ἡ), πρῆξιμον (φοῦσκα) τοῦ λάρυγγος, κοιν. γκούσα.

Βραγχοκηλικὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων βραγχοκήλην.

Βραγχοπαράταξις, εως (ἡ), (ἑλλ.). πολιτοφαγία, (κατὰ λέξ.) λαρυγγοπόλεμος.

Βράγχος (ὁ), [ὀνομτπ.], = λάρυγξ, καταπιῶνας· λαιμός. 2. ἡ τραχ. ἀρτηρία. 3) βούφημα, βουιφξιά, (παρβλ. Βρόγχος).

Βραγχωτὴρ (ὁ). τὸ περὶ τὸν λαιμὸν (βρόγχον) ἄναγμα τοῦ φορέματος, (κοιν.) τραχηλιά.

Βρόδον (τὸ), Αἰολ. ἀντὶ Ῥόδον.

†Βρόεμεον (τὸ), (ἐκκλησ.), ἐσφαλμ. ἀντὶ Βρόμιον.

Βρομέω-ῶ [βρόμος], Μ. ήσω. Π. = Βρέμω, βοΰζω (ὅσον τὸ μιλήσω κτλ.). « Πυρὸς βρομέουσι θύελλαι, » Ἁπλν. « Ζωμὸν βρομέοντα, » Νίκ., βράζοντα, χοχλακίζοντα.

Βρομιάζομαι [βρόμιος], Μ. άσομαι, = Βακχεύω, ἐνθουσιάζομαι.

Βρομιαῖος, α, ον, = Βρόμιος.

Βρομιὰς, άδος (ἡ), = Βρομία. ‖. (οὐσ.) Βάκχη. 2) εἶδ. πτηνοῦ.

Βρόμιος, α, ον. Π. ὁ κάμνων κρότον (βρόμον), βοΰζων, ἀντηχῶν, θορυβώδης. « Ψόφοις βρομίοις βρομία, » Πίνδ. 2) (ὡς οὐσ.) ὁ Βάκχος ἢ ὁ οἶνος, (ὅθεν 3) (ἐπιθετ.) ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἁρμόδιος διὰ) τὸν βρόμιον, βακχικός. « Οἰνὰς βρομία, » Ἐπιγρ., ἡ ἄμπελος.

Βρομιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Βρόμιος (3). « Πηλὸς —, » Ἀε., (μετωνυμ.) ὁ ἀμπελοφόρος.

Βρομιῶτις, ιδος (ἡ), = Βρομιώδης. Βρομία. « Πίδαξ—, » Ὀππ. ‖. (οὐσ.) = Βάκχη.

Βρόμος (ὁ), [βρέμω]. βοὴ (κυρ. πυρός, ἀνέμου κτλ.), κρότος (βροντῆς κτλ.), ἦχος (αὐλῶν κτλ.).

Βρομος (ὁ), Ἰων. (ὁπότε κυρ. ἔπρεπε νὰ ἦνε Βρῶμος, ὡς ἐκ τοῦ) [βιβρώσκω], εἶδ. γεννήματος, (κοιν.) βρώμη.

Βρομώδης, εος (ὁ, ἡ). ἠχητικὸς, θορυβώδης, (συγγ. τῷ Βρομιώδης).

Βρονταῖος, αία, αῖον. Ὁ ἀνήκων εἰς (προξενούμενος ἀπὸ) τὴν βροντήν.

;Βροντάς, άδος (ἡ), Π. ἡ βροντῶσα, μαινάς.

Βροντάω-ῶ, Μ. ήσω Βροντῶ, μπουμπουνίζω· (τρπ.) ῥητορεύω μὲ πολλὴν σφοδρότητα καὶ δύναμιν λόγου. ‖. (κθ.) ἀντὶ Ἐμβροντάομαι.

Βροντεῖον (τὸ), μηχανὴ (ὄπισθεν τοῦ θεάτρου) πρὸς μίμησιν βροντῆς.

Βροντὴ (ἡ), [ὀνομτπ.]. βροντή, μπουμπουνητὸν, (ἐν γέν.) κρότος, βρόντος. 2) (σπν.) = Κεραυνὸς ἢ (κατὰ τὸν Larcher) Ἐμβροντησία. « Ἐπεύσφρι ὁ θεὸς βροντὴν ἐμβάλῃ, » Ἡρ.

Βροντηδὸν, ἐπίρ. Ὡσὰν βροντή.

Βρόντημα (τὸ), = Βροντὴ, ἡ κρότος τῆς βροντῆς.

Βροντησικέραυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (προξενῶν) τὰς βροντὰς καὶ τοὺς κεραυνούς. « Νεφέλη —, » Ἀρχῤ.

Βροντητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ βροντᾷν.

Βροντησίως, α, ον, = Βρονταῖος. «Ὕδωρ —, » Π. Αἴγ., τὸ πίπτον ἐν καιρῷ βροντῶν.

Βροντογενὴς, ἐος, Π. = Βροντόφατις.

Βροντοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει βροντῆς.

Βροντοηχὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἠχῶν ὡς βροντὴ, βροντώδης.

Βροντοπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. υἱὸς (γέννημα) βροντῆς, (ἐπιθετ.) ὁ Διόσκορος ἢ Βοανεργ.) οἱ ἀπόστολοι Ἰάκ. καὶ Ἰωάν. (ἐξ Εὐαγγ. Μάρκ. Γ', 17).

Βροντοσκοπὶς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν τὰς βροντὰς (τοὺς κεραυνούς).

Βροντοσκοπία (ἡ). ἡ παρατήρησις τῶν βροντῶν καὶ ἡ δι' αὐτῶν μαντεία.

Βροντόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βροντώδη φωνὴν, μεγαλόφωνος.

Βροντώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (ἢ συνωδευμένος) μὲ βροντὴν. « Τετὸς —, » Ἀ. Λυδ.

Βρότε.(τε)ος καὶ

Βροτήσιος, α ἢ ας, ον, Π. [βροτός]. ἀνθρώπινος.

Βροτοδά(δή)μων, ονος (ὁ, ἡ), Π. (ἐπιθετ. ὁ Πλάν.), περιπατῶν ὡς ἄνθρωπος (ἀγγλ. ὄρθιος καὶ ὄχι τραγόπους).

Βροτογενὴς, ἐος (ὁ, ἡ). υἱὸς βροτοῦ (ἀνθρώπου).

Βροτόγηρυς, υος (ὑ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀνθρωπίνην φωνὴν (γῆρυν). « Ψιττακὸς —, » Ἔπιγρ.

Βροτοδαίμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀνθρωποδαίμων, ήμιθεος.

Βροτοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὅμοιος μὲ ἄνθρωπον, ἀνθρωπόμορφος. « Ἄγαλμα —, » Ἐπιγρ.

Βροτόεις, εσσα, εν, Π. αἱματωμένος ἀπὸ ἀνθρώπινον αἷμα (βρότου).

Βροτοκλώστειρα (ἡ), Π. ἡ κλώθουσα (ἀποφασίζουσα) τὰς τύχας τῶν βροτῶν.

Βροτοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Βροτοκτόνος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνθρωποκτόνος, φονεύς.

Βροτολοιγὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀφανίζων τοὺς ἀνθρ., ὄλεθρος (μάστιξ, λοιγὸς) τῶν ἀνθρώπων.

Βροτόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ προσλαβὼν μορφὴν βροτοῦ.

Βροτοπλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάστης τῶν βροτῶν (τῶν ἀνθρώπων).

Βροτόπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀνθρωπίνους (βροτοῦ) πόδας.

Βροτὸς (ὁ, καὶ σπν. ἡ), [μόρος, ἡ ῥέω] ῥευστὸς, (ὅηλ.) φθαρτὸς, θνητὸς ‖. συνήθ. ὡς οὐσ.) ἄνθρωπος. « Τρίπους βροτὸς, » Ἠρ., αἴνιγματ. (δὲν εἶν βακτηρίαν) ὁ γέρων.

Βρότος (ὁ), [ῥέω]. αἷμα πληγῆς (κυρ. ἀνθρώπου), αἷμα « κατωμένον μὲ σκότωμα καὶ (δρῶτα, » Βρότον αἱματόεντα, Ἰλ. Ζ. κλπ., (παρβλ. Αὐθρον)

Βροτοπαλάμη (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐφορῶν τοὺς βροτοὺς καὶ τὰς πράξεις των.

Βροτοσάος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τοὺς βροτοὺς, σωτὴρ τῶν ἀνθρώπων.

Βροτοστυγὴς, ές (ὁ, ἡ). Π. ὁ μισῶν (ἐνεργῶν) τοὺς ἀνθρ. ἢ μισούμενος ὑπ' αὐτῶν.

Βροτόσωμος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἀνθρώπινον (βροτοῦ) σῶμα.

Βροτουργὸς (ὁ, ἡ), = Βροτοπλάστης

Βροτοφεγγὴς, ες (ὁ, ἡ), Π. ὁ φωτίζων τοὺς ἀνθρ. « Νοῦ —, » Ἐπιγρ.

Βροτόφθορος (ὁ, ἡ), Π. (παροξυτ.) ὁ εἰδικῶς τοὺς ἀνθρ., (περ. παροξ.) ὁ ἀπὸ νόσου ἀνθρ. « Σκῦλα βροτόφθορα, » Εὐρ.

Βροτοφυὴς, ές (ὁ, ἡ), = Βροτογενὴς.

Βροτόω-ῶ, Μ. ώσω Δίμετόνω, λερώνω μὲ αἷμα ἀνθρώπινον (βρότου). « Τεύχεα βεβροτωμένα, » Ὀδ. Λ. 2) κάμνω τινὰ βροτὸν (ἄνθρωπον). « Βροτοὺς λιθοῦσα ἢ βροτοῦσα τοὺς λίθους, » Νίκ. Βύζ. «Θεὸ. βροτωθεὶς, » Γρηγ., ἐνανθρωπήσας.

Βρουχος (ὁ), ου (ὁ), [βρύκω] εἶδος ἀνρίου ὄρνιθος (ἢ μᾶλλον ἔχουσης ἀκολ) πτερὰ, (παρβλ. Ἀττέλαβος).

Βρυχεῖος, α, ον, = Βράχιος.

Βρυχετὸς (ὁ). Π. ἀντὶ

Βρυχὴ (ἡ). = Βρύξις, Βρύξιμον. 2) (μιγ.) = Γέτος.

Βρυχθίζω [βρύχθος], Μ. ίσω. Κυτάζω νὰ βιαστικὰ κα. μὲ καπάσιν κρότον τὸν χρηστότ. τὸ) Καταβροχθίζω Ἀ. φυ. ἢ καταπίνω μιὰ φουφητά.

Βρυχθισμὸς (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ βρυχ" ζ. « κατάπωσις, φύψημα.»

Βρύχθις (ὁ), = Βρόγχος, λάρυγγας Χρ. 2)

νοχλιά. βουφηξιά, μεά βουφηξιά, · δηλ.) ὀλίγον. «Ὀλίγην, ἔσον βιάσθου,» Ἱππокр.
βραγχώδης, εος (ὁ, ἡ). Π. (κυρ. λίμνη) βαλτώδης. (ἐπιμ.) βραγχιζουσα (καταπινουσα) τους ἀπρυσέκτως πλησιαζοντας. («Τέλμα δ' ὕγρον, ἵππου τε ὁμοίως καὶ ἀνδρὸς βάσιν εἰς βυθισμὸν ἐνεγκεῖν», « Ἡλ.), (συγκ. τῷ Βροχμώδης).
βροχίζω, Μ. ἰσω. Πιάνω μὲ τὰ βρόχια (μὲ ταῖς θηλειαῖς).
βρόχιος, α, ον, Π. ὁ ἀπὸ βρόγου (θηλειᾶς) γινόμενος. « Μόρος —, » Νίκ., πνιξιμιον (κρέμασμα).
βραχίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ βρόχος. «Δικτύου —, » Ἡλ., τὰ ὑμάτια τοῦ πλεγματοῦ. 2) [βρέχω] καλαμάρι ἢ τὸ μέρος τοῦ καλαμαριοῦ ὅπου βάλλονται (ἵνα μένωσιν ὑγρὰ) τὰ πτεροκονδυλα.
βροχμώδης [βρέχω], εος (ὁ, ἡ). ὑγρὸς, νοτερὸς, ἀκτελὸς, (συγγ. τῷ Βραχμώδης).
βρόχος (ὁ), [συγγ. τῷ Βρόγχος]. θηλειὰ (διὰ πνιξιμο·), συρτοθηλειά. 2) ὑμάτι (τρύπα) τοῦ δικτύου. 3) (μεταφορ.) παγίδα, δίχτυ.
βραχώδης, εος (ὁ, ἡ), = Βροχερός.
βρεχωτός, ἡ ἡ ὸς, ὀν. Πλεγμένος ὡσὰν (ἢ πιασμένος εἰς) τὸν βρόχον.
βρῦ, Σ. Βρύλλω καὶ Βρῦν.
βρυάζω, Μ. άσω, = Βρύω καὶ Βρίθω, εἶμαι γεμάτος, εὐπορῶ, (καιν.) βράζω (τὸ ὁποῖον ἄλλοῦ προφέρων ὀρθότερον) βρυάζω· ἀκμάζω· τέρπομαι, ἐντρυφῶ, εὐφραίνομαι· σκιρτῶ ὑπὸ χαρᾶς· φρυάττομαι, γαυριῶ. « Βρυαζούσης λεαίνης, » Αἰσχυλ. « Τοῦ πότε βρυάζοντος (ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμ. Βράζοντος), » Ἡλ., ἀκμάζοντος. « Βρυάζει τῷ κατὰ τὸ σωμάτιον ἡδεῖ, ὕδατι καὶ ἄρτῳ χρώμενος, » Ἐπίκ.
βρυάκτης [βρυάζω], ου (ὁ), (ἐπιθετ. ὁ Πὰν). χορευτικὸς, εὔθυμος, (παρβλ. Φρυάκτης).
βρυασμὸς (ὁ). τὸ βρυάζειν (ἀκμάζειν· χαρά, εὐφροσύνη, τέρψις.
βρύγδην, ἐπίρ. Τρίζοντας ἢ Σφίγγοντας τὰ ὀδόντια, [ἐκ τοῦ
βρύγμα (τὸ), Π. [βρύκω]. δάγκασμα.
βρυγμηδόν, ἐπίρ. Μετὰ βρυγμοῦ (βρυχήματος).
βρυγμὸς (ὁ), [βρύκω ἢ βρύχω]. τρίξιμον ἢ σύγκρισις (κυρ. τῶν ὀδόντων). 2) = Βρυχηθμός.
βρύζω, Μ. βρύξω, = Βρύκω, τρώγω, βοσκονίζω, ἢ = Βρυάζω, εὐφραίνομαι, τρυφῶ.
βρυκετὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Βρυχετὸς, βρυγμός.
βρυκὸς [βρύκω], ἡ, όν. Ὁ ἔχων σφιγμένα τὰ ὀδόντια, (καιν.) κλειδοζομισμένος.
βρυκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων βρυγμὸν (ἤγουν παροξυσμόν), παροξυμιασμένος. « Τὴν γραῦν τὴν ἀσθενοῦσαν πάνυ κάλει, τὴν βρυκτικὴν [κατὰ διόρθ. ἀντὶ βρυτικὴν], Ἀντιφάν. παρ' Ἀθην., (παρβλ. Βηχικὸς).
βρύκω [ὁμοιοπ.], Μ. βρύξω (πθ. ἀόρ. Ἐβρύχθην). Σφίγγω καὶ τρίζω ἢ συγκρούω τοὺς ὀδόντας· μασσῶ μὲ πρόσταν, τρώγω μὲ ὁρμήν, κατατρώγω, (καιν.) βοσκονίζω. « Ἐμβάντα δὲ εἰς τὸ στόμα σὺν τῷ κελύφει, βρύκειν ταῖς ὀδοῦσι τὸν ἐχῖνον, » Ἀθ. (ἐκ τρπ.) « Τὰ πατρῷα βρύκει » αὐτ. (καὶ πθ.) « Ὤλετο δ' οἰκείοις βρυχθεὶς ὀδοῦσι. » Ἡγησ. (καὶ μνημ.) « Βρύκομαι, τὸν ἐξ ὑγρετῶν, ἀλλ' ἀνέλκει, » Φιλ. 2) βυθοῦ. « Πόντος —, » Ἀθ. ἢ 3' βρυχιόδης. « Ἠιόνι —, » Ἀπάλν. ‖ τὸ κύθ.) Βρύκιον, ἐπίρ. = Βυθίον. « Στενάξας —, » Ἡλ.
βρυκμὴ (ἡ), Π. = Βρύκημα.
βρυκμὸς (ὁ), Π. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Βρύγμα.
βρυχάω, Μ. βρύξω (ἐπρκ. [ἀντὶ εὐς] Βέβρυχα). = Βρύκω. « Ἐβρυχον ἐπ' αὐτὸν τοὺς ὀδόντας, » Γρρ. (καὶ ἑλλ.) « Ἐβρυχε δ' ἄλλος ἄλλον, » Ἐπιγρ. 2) = Βρυχάομαι. « Βέβρυχεν μέγα κῦμα, » Ἡλ. Ρ. « Βεβρυχὼς, κόνις ἀεδραγμένος, » Ἡλ. Ν. « Βέβρυχε κλαίων, » Σοφ.
βρυχιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ βρυχώμενος, μανιώδης· ἢ ὁ ἐν εἴδει βρυχήματος. «Φωνὲς βρυχιώδεις, » Μουσ. Στρατ.
βρύω [βρέω], Μ ὑστ. = Βλύζω ἢ Βρίθω, ἀναβρύω, εἶμαι γεμάτος (ἔχω ἀφθονίαν) ἀπό, ἀκμάζω, ἀνθῶ (κυρ. ἐπὶ ἐλαιῶν). « Χάριτες φυὰ βρύουσιν, » Ἀνακρ. «Πηγὴ βρύουσα τὸ γλυκύ, » Γρφ. ἢ (μὲ ὀστ.) νάματι, » Βασ. « Ἡ γῆ φυτοῖς βρύουσα καὶ ζώοις, πηγαῖς τε καὶ ποταμοῖς, » Ἀρχτ. « Βρύων μαλίττοις καὶ προβάτοις, » Ἀρχρ. « Ἔλκεσι βρύων, » Ὀλ. « Ἡ ὑπήνη βρύει θριξίν, » Ἀλκιφρ. « Ἔρως ἄνθεϊ βρύει, » Ἰλ. Ρ (καὶ μὲ αἰτ.) « Λέπρᾳ ἑβρυες, » Γργ. (καὶ τρπ.) « Θήναις βρύουσα πόλις, » Λιβ. (καὶ μὲ γεν.) « Δάφνης βρύων, » Σοφ. « Τράπεζαν πυρὸν ψίθοις βρυουσαν, » Ἀθ. (ἢ γοερὰς πτ.) « Ὅταν ἡ γῆ βρύῃ. » Ξεν. « Θαλλὸν βρύοντα, » Σοφ. « Ἄμπελος βρύουσα, » Δακρ.
βρυωδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ τοιοῦτος μὲ ἢ γεμάτος ἀπό) βρύον, (συνεκδ.) χαῦνος, ἀπαλὸς, τροφερός.
βρυώνη, Π. ἀντὶ
βρυωνία (ἡ). [βρύω], φυτ. (περιπλεκ.), (καιν.) βρυωνία, (ἴδε Ἀμπελος).
βρυωνιὰς, άδος καὶ
βρυωνὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ βρυωνία.
βρῶμα (τὸ). παντὸ, τι τρώγεται (ἢ βρώσκεται), φαγητόν. 2) τὸ φαγωμένον μέρος, φάγωμα, (ἢ ὀδόντιοῦ) κούφωμα, (συχνὰ Βρῶσις).
βρωμάομαι-ῶμαι [βρέμω], Μ. ήσομαι, = Ὀγκάομαι, γκορυζῶ. 2) (μεταγν. ἐκ τοῦ Βρῶμος) = Ὄζω, (καιν.) βρωμῶ. «Βρωμᾶται (τὸ ὁποῖον γράφεται καὶ Βρωμᾷ τις ἢ Βρωμεῖ τις) ὥσπερ οἱ τράγοι, » Ἀρχτ. 3. βρώσεως (βρώματος) ἐπιθυμῶ.
βρωματίζω, Μ. ἰσω. Δίδω φαγεῖ, (καιν.) ταγίζω, ‖. (μσ.) τρώγω.
βρωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βρῶμα.
βρωματομιξοπάτης, ἡ, (Κωμ.). ἡ διὰ τῆς μίξεως τῶν βρωμάτων ἀπάτη (τῶν αἰσθήσεων).
βρωματώδης, εος (ὁ, ἡ). = Βρωμώδης, [ἐκ τοῦ
βρωμάω-ῶ, Μ. ήσω, ἴδε Βρωμάομαι.
βρώμη (ἡ), Π. = Βρῶμα, τροφὴ, φαγητόν.
βρωμήεις [βρωμάομαι], εσσα, εν, Π. ὁ ὀγκοῦζων, ‖. (σσ.) ὄσος.
βρώμησις, εως (ἡ). ὀγκούρισμα.
βρωμητὴς, οῦ καὶ
βρωμήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Βρωμήεις.
βρωμολόγος (ὁ). αἰσχρολόγος.
βρῶμος (ὁ), [ἐκβρώσκω]. Π. ! οπν.] ἀντὶ κλῶμα. τροφὴ. «Ἥλιος ἐπεγόμενος βρώ-

μαιο, « Ἀρ. 2) ἡ βρώμη (γένν.), τὸ βρομος.

Βρῶμος (ὁ), [βρομάω]. (μτγν.) ἡ βρῶμα (κυρτῶν τριχῶν κλπ. ἐν καιρῷ τῆς συνουσίας), ἐπιθυμία.

Βρωμώδης, εος (ὁ, ἡ). δυσώδης, βρωμερός.

Βρωσείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ νὰ φάγω, ἔχω ὄρεξιν.

Βρώσιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος βρωθῆναι, φαγώσιμος.

Βρῶσις [βιβρώσκω], εως (ἡ). τὸ τρώγειν, φαγεῖ, φάγωμα. « Καλὸς (« Ἀγρεῖος Σβ.) εἰς βρῶσιν, « Γρφ., Ἀθ. 2) σῆψις, φθορά. « Σῆς καὶ βρῶσις ἀφανίζει, « Γρφ., (παρβλ. Βρῶμα).

Βρωσιέος, α, ον, θετ. τοῦ Βιβρώσκω, φαγώσιμος.

Βρωτήρ (ὁ), Π. ὁ τρώγων (μασσῶν), (τρπ.) καταπρώγων, ἀφανίζων. « Ὕδατος —, « Νίκ. « Αἰχμῆ—, « Αἰσχλ.

Βρώτης, ου (ὁ), (μτγν.) = Βορός, φαγᾶς, πολυφάγος.

Βρωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἰδιότητα ἢ διάθεσιν (ὄρεξιν) εἰς τὸ τρώγειν. « Βρωτικὰ φάρμακα, « Ἰατρ., εὐόρεκτικὰ ἢ σηπτικά. Οἱ ἄλες βρωτικώτερος ποιοῦσι, « Πλ., μᾶς κάμνουν νὰ τρώγωμεν πλειότερον.

Βρωτικῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. « Βρ. ἔχω, « Εὐς., = Βρωσείω.

Βρωτός, ἡ, όν, = Βρώσιμος. « Βρωτὰ, « Πυθ., τροφαί, φαγησερά, φαγητά.

Βρωτύς, ύος (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Βρῶσις.

Βύας [ἴδε Βύζω], ου (ὁ), πτην. (νυκτινόμ.) ὁ μπούφος, Σ. Βύφος.

Βυβλάριον καὶ Βυβλίδιον (τὸ), ὑπακορ. τοῦ Βύβλος, φύλλον χαρτίου.

Βυβλινοπέδιλος (ὁ, ἡ). Ὑποδεμένος βύβλινα (θηλ. ἐλαφρὰ) πέδιλα.

Βύβλινος, η, ον. Κατασκευασμένος ἀπὸ βύβλον (ἴδε τὴν λέξ.).

Βύβλιον (τὸ). φύλλον χαρτίου κατεσκευασμένον ἀπὸ φλοιῶδαν βύβλου (παπύρου). « Ὠνομάζοντο δὲ ποτε βυβλία μόνον τὰ ἐκ τῆς βύβλου τῆς ἐν Αἰγύπτῳ φυομένης παπύρου γινόμενα· νῦν δὲ καὶ τὰ ἐκ λινοῦ ῥάκους κατεργασθέντα σκληματα διάκολλα, ἐν οἷς γράφομεν, « Θ. Γαζ.

Βύλος (ἡ), τὸ φυτὸν τοῦ Αἰγυπτ. παπύρου. 2) (κυρ.) ἡ φλοιώδη του τὴν ὑποίαν μετεχειρίζοντο καθὼς ἡμεῖς τὸ 3) χαρτί (ἡ τὸ 4) φλαμπούρι, (ἴδιον « Ὁπλα βύβλινα, « Ἡρ., τὰ φλαμπουρόσχοινα). 5) (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) = Βίβλος, βιβλίον.

Βύζην [βύω], ἐπίρ. Σφιχτά (τὸ ὃν κοντὰ εἰς τὸ ἄλλο), στρυμωχτά, πηχτά. 2) = Ἄθρόως. « Αἷμα βύζην ἀπέδν, « Ἐκπερ. (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥύδην).

Βύζω [ὑγρτ.], Μ. βύξω. Φωνάζω βῦ βῦ (μποῦ μπού) καθὼς ὁ βύας (μπούφος), κλαυθμυρίζω (ὡς νήπιον), (ἐν γέν.) ἠχῶ, βοῶ, βοάζω.

Βυθάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (σπν.) ἀντὶ Βυθίζομαι, ὑπάγω εἰς τὸ βάθος.

Βυθίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω τι εἰς τὸν βυθόν, βυτῶ ἢ βουλῶ, κατακοντίζω.

Βύθιος, α, ον. Ὁ ἐκ τοῦ βυθοῦ ἢ εἰς τὸν βυθόν, βαθύς, ὑποβρύχιος. « Κρονίδης —, « Ἐπγρ., ὁ Ποσειδῶν. « Πόλεμος—, « Ἐπγρ., ἡ ναυμαχία. « Τέχνη—, « αὐτ., ἡ ἁλιευτικὴ (ἐκ ἐπιφθέγματ.) « Βύθιος ὑποβύς, καθάπερ εἰ λάρος, « Λυκ. « Βύθιόν τι ζευγάρας. « Γαλ.

Βυθισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ βυθίζειν ἢ βυθίζεσθαι, βούτηγμα, βούλιγμα.

Βυθίτης, ου (ὁ) καὶ Βυθῖτις, ιδος (ἡ), = Βύθιος, ὁ ἀνήκων (εὑρισκόμενος) εἰς τὸν βυθόν. « Ψάμμος—, « Ἀκτγρ.

Βυθός, ἐπίρ. Εἰς (ἢ Ἀπὸ) τὸ βάθος, βαθειά, (ἴδε Βύθος).

Βυθοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω πρὸς τὸν βυθόν, βυθίζομαι ταχέως, βουλῶ, καταπαντιζομαι.

Βυθοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων (περιτρέχων) τὸν βυθὸν (τὸ πέλαγος).

Βυθός (ὁ). τὸ βάθος (ὁ πάτος) τῆς θαλάσσης κτλ. « Μολυβδαίνῃ (κέλῃ ἐς βυσσὸν ὄρουσεν, « Ἰλ. Ω. « Κοίλοις ἐν βυθοῖσι κακκάβης, « Ἀθ. (καὶ τρπ.) « Ἐν βυθῷ ἀτεχνίτης, « Ἐκπερ.

Βυθοτρεφής, έος καὶ Βυθότροφος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος (ζῶν) εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης. « Πίννα—, « Κ. Μανασσ.

Βυθόωσα, Π. μτχ. θηλ. τοῦ Βυθόω.

Βυκανάω-ῶ, Μ. ήσω, = Βυκανίζω.

Βυκάνη (ἡ), [Λατ. « Ὁ μελοποιὸς Ἰβυκος, ἐξ οὗ παρεφθάρθαι τοῖς τεχνικοῖς δοκεῖ τὸ Βυκανίζειν, « Εὐς.], εἶδος σάλπιγγος.

Βυκάνημα (τὸ), = Βυκανισμός.

Βυκανίζω, Μ. ίσω. Λαλῶ (Παίζω) τὴν βυκάνην, σαλπίζω.

Βυκανισμός (ὁ). τὸ λάλημα τῆς βυκάνης.

Βυκανιστήριον (τὸ), = Βυκάνη.

Βυκανιστής, οῦ (ὁ). ὁ λαλῶν (παίζων) τὴν βυκάνην, σαλπιγκτής.

Βύκτης [βύζω], ου (ὁ), Π. ὁ φυσῶν (βοῦζων). (κυρ.) « Ἄνεμος.

†Βυλλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Βύω, βουλλόνω, στουππόνω· γεμίζω ὡς τὰ χείλη.

Βύνη (ἡ), Αἰολ. ἀντὶ Γυνή, (παρβλ. Βανά). 2) (ἐπιθετ.) ἡ θεὰ Ἰνώ, (καὶ μτγν.) ἡ θάλασσα. « Δάκρυα βύνης, « Εὐφορ., τὸ ἅλας. 3) (ἀντὶ) Βοίνη, χριθὴ ἑτοιμασμένη πρὸς κατασκευὴν ζύθου.

Βύρμαξ, ακος (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Μύρμηξ.

Βύρσα (ἡ). δέρμα (ἐργασμένον), τομάρι, πετσί.

Βυρσείτης (ὁ). ὁ βυρσοδέψης ἀετὸς, (Κωμ. ἐπίθ. τοῦ Κλέωνος).

Βυρσεῖον (τὸ), = Βυρσοδεψεῖον, [ἐκ τοῦ

Βυρσεύς, έως (ὁ), = Βυρσοδέψης, [ἐκ τοῦ

Βυρσεύω, Μ. εύσω, = Βυρσοδεψέω.

Βύρσινος, η, ον. Ὁ ἐκ βύρσης (δέρματος) κατεσκευασμένος, πετσένιος. || (οὐσ.) Βυρσίνη (ἡ), λωρί, μάστιξ, (Κωμ. παρφθ. ἐκ τοῦ Μυρσίνη).

Βυρσίς, ίδος (ἡ), = (ἢ ὑποκορ. τοῦ) Βύρσα.

Βυρσοδέρμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βυρσαν ἀντὶ δέρματος, παχύδερμος.

Βυρσοδεψεῖον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ βυρσοδέψου.

Βυρσοδψέω-ῶ [βύρσα, δεψέω], Μ. ήσω. Ἀργάζω (Ἑτοιμάζω) τὰ τομάρια, εἰμαι-

Βυρσοδέψης, ου (ὁ). (Γουρν.) ταμπάκης.

Βυρσοδέψησις, εως (ἡ). τὸ ἄργασμα τῶν τομαρίων.

Βυρσοδεψικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (χρησιμεύων) εἰς τοὺς βυρσοδέψας. (Τεχν.) ταμπάκικος.

Βυρσοδέψιον (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Βυρσοδεψεῖον.

Βυρσοπαγής [βυρσοπήγνυμι], έος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ βύρσας.

Βυρσοπαιός (ὁ), = Βυρσοδέψης.

Βυρσοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν βύρσας, τομάρια.

Βυρσοτενής, έος (ὁ, ἡ), = Βυρσότονος.

Βυρσοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τέμνω (Χωρίζω) βύρσας, εἰμαι-

Βυρσοτόμος (ὁ), = Σκυτοτόμος.

Βυρσότονος (ὁ, ἡ), Π. σκεπασμένος μὲ βύρσαν τεντωμένην. « Τύμπανον—, « Εὐρ.

Βυρσοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ τέμνων (κόπτων, χωρίζων εἰς λωρία κλπ.) τὰς βύρσας, σκυτοτόμος.

Βυρσόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (Τυλίζω, Ἐνδύω) τι μὲ βύρσαν.

Βυρσώδης, εος (ὁ, ἡ). Βύρσῃ ὅμοιος, χονδρὸς, σκληρὸς, (καιν.) σὰν τσαρούχι.

Δυσαύ(σαύ)χην, ενος (ὁ, ἡ). [βύω ἡ βυσσὸς, αὐχήν]. ὁ ἔχων κοντὸν (χωμένον μεταξὺ τῶν ὤμων) λαιμόν. « Βολβὸς—, « Ἀθ.

Βύσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Βύω, στούπωμα, παραγέμισμα.

Βύσμα (τὸ), [βύω]. στούπωμα, βούλλωμα

†Βύσσα (ἡ), = Βυθύς, ἄβυσσος. 2) εἶδος, πτηνοῦ (γλαυκός).

Βυσσίζω, Μ. ίσω. Ἔχω τὸ χρῶμα τῆς βύσσου

Βυσσινοβαφής, έος (ὁ, ἡ), = Ὑακινθοβαφής

Βύσσινος, η, ον. Ὑφασμένος ἀπὸ (ἢ κάτι κεινος ὡσὰν τὴν) βύσσον, (καιν.) βυσσινύς « Βύσσινα ῥήματα, « Πλ., τὰ ἁρμόζοντα εἰς (τὸν φοροῦντα τὴν βύσσον) βασιλέα, ἢ γλυκὰ (μαλακὰ ὡσὰν τὴν βύσσον).

Βυσσοβαρής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βυθίζόμενος εὐθὺς διὰ τὸ πολὺ βάρος.

Βυσσοβαφέω [βυσσός, βαφέω], Μ. ήσω, Π. ἀντὶ-

Βυσσοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. (μεταφορ.) Σχεδιάζω (Βουλεύομαι ἢ Ἐνεργῶ) ἐν κρυπτῷ (Τρέφω κρυφὸν μῖσος) κατά τινος.

Βυσσόθεν [βυσσός], ἐπίρ. Π. ἐκ τοῦ βάθους, ἐκ θεμελίων.

Βυσσομέτρης, ου (ὁ), Π. ὁ μετρῶν τὸν βυθὸν (τὸ βάθος) τῆς θαλάσσης, ἁλιεύς.

Βυσσὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Βυθός.

Βύσσος (ἡ), εἶδος λεπτοτάτου λιναρίου ἢ βαμβακίου τῆς Ἰνδ. καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ ὕφασμα, (ἴσ. τὸ) τουλπάνι. « Καὶ ἡσθῆναι τῇ βύσσῳ φησὶν ὁ Ἀπολλώνιος, ἐπειδὴ ἔοικε φαιῷ τριβωνι, « Φλέγ. « Ἱματίῳ μέλανι βυσσίνῳ, « Πλ. « Ἐνδεδυμένος βύσσινον λευκὸν, « Ἀποκάλ. (συνήθως ὅμως) « Βύσσος τὸ κόκκινον ἔνδυμα, « Ἐξ. (ὀθ. 2) (μτγν.) = Πορφύρα, (ἴδε Βύσσινος).

†Βυσσοφαρής, έος [ὁ, ἡ], Π. ὁ φορῶν βύσσινα (πλούσια) φορέματα, (ἄλλοι διορθ. Βυσσοβαρής).

Βυσσόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Βαθύφρων, χρυψίνους, πανοῦργος.

Βύσσωμα (τὸ), Π. [βυσσόω = ῥάττω], = Βύσμα, φράξιμον ἢ 2) = Βυσσός, βάθος.

Βύσταξ, ακος (ὁ), Δ. Π. ἀντὶ Μύσταξ.

Βύστρα (ἡ), = Βύσμα, στούπωμα, ἢ βλωμὸς, ἔνθεσις.

Βυτίνη, της ἡ Βύτις, ιδος (ἡ). ἀγγ. (καιν.) βούτη ἢ βυτσί, (παρβλ. Πυτίνη).

Βύω [συγγ. τῷ δύω], Μ. βύσω (παθ. πρκ. Βέβυσμαι). Στουππόνω· γεμίζω (χώνω ἀπὸ τὰ πλάγια), πατόνω. « Κηρῷ τὰ ὦτα

βῦτον. • Γρ. • Εἶμα βεβυσμένον, • Ἱππ., τὰ ἄλλ. πεπιλημένον.
Βῷ, βῇς, βῇ, ἀόρ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Βαίνω.
Βῴδιον (τὸ), Δ. ἀντὶ Βοίδιον.
Βωθεῖν, Ἰων. ἀντὶ Βοηθεῖν.
Βωκαλιάσδομαι, Δ. ἀντὶ Βουκολιάζομαι.
Βωκολιαστάς, ᾶ, (ὁ), Δ. ἀντὶ Βουκολιαστής.
Βωκολικός, Βωκόλος κτλ. Δ. ἀντὶ Βουκολικός κτλ.
Βῶκος (ὁ), Δ. ἀντὶ Βοῦκος.
Βώλα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Βουλή.
Βωλάζω, Μ. άσω. Σκαλίζω (κοιν. Γυρίζω) τὸ χωράφι, ἀνασκάπτω.
Βωλάκιον (τὸ). σβωλάκι, ὑποκορ. τοῦ Βώλαξ.
Βωλάκιος, α, ον, Π. (γῆ) ἡ ἔχουσα βώλακας, παχεῖα.
Βώλαξ, ακος (ἡ),=Βῶλος.
Βωλάριον (τὸ),=Βωλάκιον.
Βωληδόν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει βώλου, ὡσὰν σβῶλι.
Βώλινος, η, ον. Κατασκευασμένος (Κτισμένος) ἀπὸ βώλους, πλίνθινος.
Βώλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βῶλος, σβῶλι.
Βωλίτης, ου (ὁ) ἢ Βωλῖτις, ιδος (ἡ),=Βωλοειδής, στρογγυλός. • Στυπτηρία —, • Δακρ. ‖. (οὐσ. ἁρσ.) εἶδος (τὸ καλλήτερον) μανιταριοῦ.
Βωλοειδής, ές (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὅμοιος μὲ βῶλον.
Βωλοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Συντρίβω τὰς βώλους, σβαρνίζω (τὸ χωράφι κτλ.).
Βωλοκοπία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βωλοκοπεῖν, σβάρνισμα (τοῦ χωραφίου κτλ.).
Βωλοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ συντρίβων (κόπτων) τὰς βώλους. • Σφῦρα —, • Πλδ., ἡ σβάρνα, τὸ (ἄλλ.) βωλοκόπι, (ἐργαλ. γεωργ.).
Βωλοπαιέω-ῶ, Μ. ήσω. Σχηματίζω βώλους.
Βῶλος (ἡ καὶ [μτγν.] ὁ ἢ Π. [σπντ.] τὸ), [βόλος]. κομμάτι (κυρ.) χώματος, (κοιν.) σβῶλος, σβῶλι. (συνκόχ.) γῆ, χωράφι, (ἐν γέν.) ὁποιοσδήποτε ὄγκος.
Βωλοστροφέω-ῶ, Μ. ήσω. (ὀργόνων) Στρέφω τὰς βώλους, ἡ Ὀργόνω ἐκ δευτέρου, (κοιν.) διεξαλίζω.
Βωλοστροφία (ἡ). δεύτερον ὄργωμα, διβόλισμα.
Βωλοτομέω-ῶ, Μ. ήσω,=Βωλοκοπέω.
Βωλοτόμος (ὁ, ἡ),=Βωλοκόπος. • Μύρμηξ —, • Ἐπγρ.
Βωλώδης, ες (ὁ, ἡ),=Βωλοειδής, ἡ γεμάτος ἀπὸ βώλους.
Βωμάκιον (τὸ), • Βωμολοχία, [ἐκ τοῦ
Βωμακεύομαι, Μ. εὐσομαι. Εἶμαι-
Βώμαξ, ακος (ὁ, ἡ),=Βωμολόχος.
Βώ(Βῶ)μαξ, ακος (ἡ), Π. ὑποκορ. τοῦ Βωμός.
Βωμιαῖος, ἀντὶ
Βώμιος, α καὶ ος, ον. Ὁ ἀνήκων (κείνος ἐπάνω) εἰς τὸν βωμόν.
Βωμίς, ίδος (ἡ),=Βαθμός, σκαλοπάτι (βωμοῦ), ἡ=τῷ
Βωμίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Βωμός.
Βωμιστρια (ἡ), Π. ὑπηρέτις βωμοῦ (ναοῦ), ἱέρεια.
Βωμοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα βωμοῦ.
Βωμολόγευμα (τὸ). λόγος (ἡ πρᾶξις) βωμολόχου, βωμολοχία, [ἐκ τοῦ
Βωμολοχεύομαι, Μ. εὐσομαι καὶ
Βωμολοχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω βωμολοχίας, εἶμαι βωμολόχος, ζητεύω.
Βωμολοχία (ἡ). τὸ ἔργον (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ βωμολόχου.
Βωμολοχικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς βωμολόχον, βωμολόχου ἴδιος.
Βωμολόχος (ὁ, ἡ). (κυρ.) ὁ ἐνεδρεύων (λαχῶν) περὶ τοὺς βωμοὺς ἵνα λάβῃ μὲ κάθε τρόπον (ὡς ἐκτὶ τὸ κλ. δὲ μὲ καλακεί-
καὶ ἀστειότητας) μέρος τῶν θυμάτων, ζητουλιάρης· (ὅθεν συνκόχ.) παράσιτος, κόλαξ, γελωτοποιός. (ἐν γέν.) ἀχρεῖος.
Βωμολόχως, ἐπίρ. Βωμολοχικῶς.
Βωμονεί(νί)κης, ου (ὁ). (ὠνομάζετο ἐν Σπάρτῃ ὁ νικήσας κατὰ τὴν ὑπομονὴν τοὺς ἄλλους νέους εἰς τὰς περὶ τὸν βωμὸν τῆς Ὀρθ. Ἀρτέμ. μαστιγώσεις.
Βωμός (ὁ). [†βάω=βαίνω]. (ἐν γέν.) κτίσμα ὁποιουδήποτε ἐπὶ τοῦ ὁπ. ζώνεται νὰ βαλθῇ ἠχηθῇ τε, κρηπίς· βῆμα κτλ. (συνήθ. δὲ) τὸ θυσιαστήριον, (συνκόχ.) ναός. 2)=Βουνός, λόφος.
Βῶν, Δ. ἀντὶ Βοῦν, αἰτ. καὶ 2) Π. ἀντὶ Βοῶν, γεν. πλθ. τοῦ Βοῦς.
Βωνίτης, ου (ὁ), Δ. Π. ἀντὶ Βουνίτης.
Βώξ ἢ Βῶξ, ωκὸς (ὁ), (κατάκρα.) ἀντὶ Βάξ, ἀψάρ., ἡ βοῦ|γοῦ|πα.
Βωρεύς, έως (ὁ), ἀψάρ. (κυρ. πασιτόν) τοῦ Νείλου, (κοιν.) βοῦρος.
Βωρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βωρεύς.
Βῶς, Δ. ἀντὶ Βοῦς.
Βῶσαι, Βῶσας, κτλ., Δ. ἀντὶ Βοῆσαι, Βοήσας κτλ., ἐκ τοῦ Βοάω.
Βωσαί, Δ. ἀντὶ Βουσί, δοτ. πλθ. τοῦ Βοῦς.
Βῶσι, πλθ. γ'. πρα. τοῦ ἀορ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Βαίνω.
Βωστρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Δ. ἀντὶ Βοάω, κράζω, ἐπικαλοῦμαι (κυρ. πρὸς βοήθειαν).
Βωταλίς, ίδος (ἡ). ἡ νυκτερὶς (πρβλ. Βουτάλις).
Βωτὴρ (ὁ), Π.=Ποιμὴν καὶ
Βώτης, ου (ὁ). Δ. Π.=Βούτης, βοσκός, βουκόλος.
Βωτιάνειρα (ἡ), Π. [Βόσκω, ἀνήρ]. (κυρ. γῆ) ἡ τρέφουσα τοὺς ἀνθρώπους, εὔφορος.
Βῶτις, ιδος (ἡ), Π. (εὔχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.) θηλ. τοῦ Βώτης.
Βώτωρ, ορος (ὁ), Π.=Βωτήρ.

Γ

ΓΑΓ

Γ γ, γάμμα (τὸ), (ἄκλ.) τὸ τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ‖. (ἀριθμητ.) γ'. τρία (3) ἢ τρίτος, η, ον· καὶ (ὑπογεγραμ.) ,γ, τρεῖς χιλιάδες (3000).
Γ' (κατ' ἀποκοπ.) καὶ
Γα, Δ. ἀντὶ Γέ.
Γᾶ, γᾶς (ἡ), Δ. ἀντὶ Γῆ.
Γαγάτης, ου (ὁ). (ἐνν. λίθος) εἶδος πέτρας μαύρης πισσώδους (ἀπὸ τὰς Γάγας, πόλιν ἢ μέρος τῆς Λυκίας).
Γαγγαλίζω, Μ. ίσω,=Γαργαλίζω (ἢ ἐπιμ.) βιάζω εἰς γέλωτα (ὅθεν τὸ Καγχαλάω), (παρβλ. Γιγγλίζω).
Γαγγαμεύς, έως (ὁ),=Γαγγαμυλκός.
Γαγγάμη (ἡ) καὶ
Γάγγαμον (τὸ). τὸ δίκτυ (ὁ ἁργαλειὸς) τῶν ἀστρειδάδων.
Γαγγαμυλκὸς (ὁ). [Γάγγαμον, ἕλκω]. ἀστρειδᾶς.
Γαγγίτης, ου (ὁ), [Γάγγης, ποτ], εἶδος πολυτ. πέτρας.

ΓΑΖ

Γάγγλίον (τὸ). [γαγγαλίζω]. πρήξιμον (χωρὶς πόνον) νεύρου, γαργαλήθρα (κυρ. ἡ τοῦ λαιμοῦ).
Γαγγλιώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ γάγγλιον.
Γάγγραινα [γράω], ης (ἡ). καγγραῖνα.
Γαγγραινικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ προξενούμενος ἀπὸ) γάγγραιναν.
Γαγγραινόομαι - οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Καγγραινιάζω.
Γαγγραινώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς γαγγραίνης.
Γαγγραίνωμα (τὸ),=Γάγγραινα.
Γαγγραίνωσις, εως (ἡ). καγγραίνισμα.
Γάζα, ης (ἡ), [Περσ.]. θησαυρὸς (κυρ. ὁ τοῦ βασ. τῶν Περσ.), ταμεῖον χρημάτων, (Τουρκ.) χαζνές. (συνηθ.) φόρος.
Γαζοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω τὴν γάζαν, εἶμαι γαζοφύλαξ.
Γαζοφυλάκιον (τὸ),=Θησαυροφυλάκιον

ΓΑΙ

Γαζοφύλαξ, ακος (ὁ),=Θησαυροφύλαξ.
Γαθέ, (κατ' ἀποκοπ.) ἀντὶ Ἀγαθέ, κλητ. τοῦ Ἀγαθός.
Γαθέω, Δ. ἀντὶ Γηθέω.
Γαθυλλίς, ίδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Γηθυλλίς.
Γαῖα, ας (ἡ), Π. ἀντὶ Γῆ.
Γαίηθεν, Π. ἐπίρ. ἀντὶ Γήθεν.
Γαιήϊος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Γήϊνος.
Γαιήοχος καὶ
Γαιηόχος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων (κρατῶν ἢ περιλαμβάνων) τὴν γῆν (ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ.),=Παλιούχος (ὅταν ὁ λόγος γίνεται περὶ ἄλλου θεοῦ).
Γαιηφάγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Γαιοφάγος.
Γαιοδά(δέ)της, ου (ὁ), Π. [γαῖα, δαίω], δοτὴρ (διανομεὺς) γῆς.
Γαιομέτρης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Γεωμέτρης.
Γάϊος, α, ον, Δ. ἀντὶ Γήϊος=Γήϊνος.
Γαιοτρεφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ (ἢ ἀπὸ) τῆς γῆς τρεφόμενος.
Γαιοῦχος (ὁ, ἡ),=Γαιήοχος.

Γαιοφάγος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Γτρώγος.
Γαιοφανής, ἐος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Γεωφανής.
Γαιόω-ῶ, Μ. ώσω, (μεγ.). Μεταβάλλω τι εἰς γῆν.
Γαῖσον (τὸ) καὶ
Γαῖσος (ὁ), ξΚελτ.]. εἶδος ὁλοσιδήρου δόρατος τῶν Γαλατῶν, (παρβλ. Γασσος).
Γαίω (χ. Μ.), Π. [μὲ δοτ.] ὑστερηφανεύομαι, καυχῶμαι, καμαρώνω.
Γαιώδης, εος (ὁ, ἡ), Γ. ἀντὶ Γεώδης.
Γάλα, ακτος (τὸ). γάλα. «Ὀρνίθων γάλα,» Παρσιμ., (κοιν.) τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα, (ἴδε ἐν Ὀρνιθόγαλον).
Γαλάδες ἢ Γάλακες (αἱ), εἶδος χτηνόδας (ὄχι γαρακωτῆς) ἢ στρεῖδιοῦ, (κοιν.) λεγούσαις.
Γαλαθηνός, ἡ, όν. (κυρ. βρέφος ἢ ζῶον) θυζανιάρικον, (ἑπμ.) τρυφερόν.
Γαλακτιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω πολὺ γάλα.
Γαλακτίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ἅπαρος σὰν τὸ γάλα.
Γαλακτικός, ἡ, όν, ᾗ
Γαλάτινος, η, ον. ἁπαμωμένος ἀπὸ (ἢ ἅπαρος ὡσὰν) γάλα. «Γαλάκτινα στήθεα,» Ἐπγρ. ‖. «Γαλάκτινα ἐνν. ἐδέσματα|,» τὰ (κοιν.) γαλατερά.
Γαλάκτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γάλα, γαλατάκι.
Γαλακτίς, ίδος (ἡ), ᾗ
Γαλακτίτης, ου (ὁ) καὶ Γαλακτῖτις, ιδος (ἡ). εἶδος λίθου ὁ ὁπ., τριβόμενος εἰς τὸ ὕδωρ, τὸ κάμνει λευκὸν ὡς γάλα, (παρβλ. Γαλοξίας).
Γαλακτοδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος γάλα, χαμωμένος πρὸς τοῦτο.
Γαλακτοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (ὁμοιότητα) γαλακτος.
Γαλακτόεσσα, κατὰ κρα. ἀντὶ Γαλακτόεσσα, θηλ. τοῦ-
Γαλακτόεις, εσσα, εν. Ὁ ἔχων (πολὺ) γάλα, γαλατερός.
Γαλακτοθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ). θρεμμένος μὲ γάλα.
Γαλακτοκόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιμελούμενος τὰ γάλα, βοσκός.
Γαλακτόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι (Μεταβάλλομαι εἰς) γάλα.
Γαλακτοπαγής, ἐος (ὁ, ἡ). ὃς τις ἔπηξεν ὡς γάλα ἢ εἶνε λευκὸς καὶ τρυφερὸς ὡσὰν πηγμένον γάλα.
Γαλακτοποιέω ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Μεταβάλλω τι εἰς) γάλα.
Γαλακτοποιητικός, ἡ, όν. Ὁ ποιῶν [συντελῶν εἰς τὸ νὰ γένῃ] πολὺ γάλα.
Γαλακτοποιία (ἡ). τὸ νὰ γίνεται πολὺ γάλα.
Γαλακτοποιός (ὁ, ἡ),=Γαλακτοποιητικός
Γαλακτοποσία (ἡ). τὸ νὰ πίνῃ τις (ἢ νὰ τρέφεται μονον μὲ) γάλα.
Γαλακτοποτίω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Γαλακτοπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων (τρεφόμενος μὲ) γάλα.
Γαλακτοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω μὲ γάλα.
Γαλακτοτρόφησις, εως, ᾗ
Γαλακτοτροφία (ἡ). τὸ νὰ τρέφῃ ἢ τρέφηται τις μὲ γάλα.
Γαλακτότροφος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος μὲ γάλα.
Γαλακτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Γαλακτουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων γαλακτερά.
Γαλακτοχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐγω γάλα. 2) (μτβτ.) τρέφω μὲ τὸ γάλα μου, βυζάνω.
Γαλακτοχύσια (ἡ). βύζασμα.
Γαλακτοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γάλα, (ἑπμ.) βυζάνων.
Γαλακτοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Γαλακτοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων [τρεφόμενος μὲ] γάλα.
Γαλακτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων [ἔχων] γάλα.
Γαλακτόχρους-ους (ὁ, ἡ) καὶ Π.
Γαλακτουργῶ, ωτος ἡ ῶτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα γάλακτος, γαλάζιος ἢ ἄσπρος ὡσὰν τὸ γάλα.
Γαλακτώδης, ες (ὁ, ἡ), Γαλακτοειδής, ὅμοιος μὲ γάλα.
Γαλάκτωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς γάλα μεταβολή.
Γαλάνα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Γαλήνη.
Γαλαξαῖος α, ον, Π. ἀντὶ Γαλαθηνός.
Γαλαξίεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Γαλακτώδης.
Γαλαξίας, ου (ὁ). ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ φαινόμενος λευκὸς κύκλος. 2) = Γαλακτίτης (λίθος), ὁ ἄλλ. Μόροχθος.
Γαλέα, α. (ἡ). Δ. ἀντὶ Γαλῆ.
Γαλεάγχων, ωνις (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀγκῶνας γαλῆς (κοντὰ χέρια).
Γαλεάγρα (ἡ). κλωβὸς σιδηρένιον, παγίδα μὲ τὴν ὁπ. ἔπιανον γαλάς (κουνάβια, νυφίτσας κτλ.).
Γαλέη, ης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Γαλῆ.
Γαλεόβδολον (τὸ, ξγαλῆ, βόλος, εἶδος φυτοῦ δυσώδους, [κοιν.) βρωμοῦσα, βρωμοχόρτι, [παρβλ. Γαλίοψις).
Γαλεοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ γαλῆν ἢ γαλεόν.
Γαλεός (ὁ), εἶδος παρθάλου σκυλοψάρου, [παρβλ. Γαλῆ].
Γαλερός, ὰ, όν,=Γαληνός, ἱλαρός, φαιδρός, εὔθυμος.
Γαλερῶς, ἐπίρ. Εὐθύμως κτλ.
Γαλερωπός (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γαλερὰν ὄψιν, ἱλαρός, (κοιν.) γελαζομένος.
Γαλεώδης, ες (ὁ, ἡ),=Γαλεοειδής.
Γαλεώνυμος (ὁ). ἐψαρ. (ἴσ.) = Γαλεὸς ἢ (ἀσφαλμ. ἀντὶ) Κυλλιώνυμος.
Γαλεώτης, ου (ὁ), εἶδος παρθάλης γοφέρας [σαμιαμοῦδι], (ἄλλ.) βσκαλαβώτης. 2) (ἰχθ.) = Ξιφίας ἢ Γαλεός. Θ. ντῷ
Γαλῆ (ἡ), (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Γαλέη), ζ. ἡ νυφίτσα ἢ ἡ παντικονυφίτσα (ἴδε Μυγαλῆ), ἡ τὸ κανάδι [ἴδε Ἰκτις], (μτγν.) ἡ γάττα. «Γαλῆ ἀγρία ἢ Ταρτησία,» Στρβ., τὸ [Γαλλ.] furet. 2) μικρὸν ὑδάρ., (κοιν.) ταλιό, [παρβλ. Γαλεός).
Γαλήν', (κατ' ἀποκοπ.) ἀντὶ Γαληνά, ειδ. πλθ. τοῦ Γαληνός.
Γαληναία (ἡ), Π. ἀντὶ Γαλήνη.
Γαληναῖος, α, ον,=Γαληνός.
Γαληνιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι γαλήνιος, γαληνίζω.
Γαληνίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι γαλήνιον καθησυχάζω. ‖. [ναύδ.] = Γαληνιάω.
Γαλήνιος (ὁ, ἡ),=Γαλην.ός.
Γαληνισμὸς (ὁ), τὸ γαληνίζειν.
Γαληνόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γαληνῆς (ἱλαρὰν) μορφήν.
Γαληνός, ἡ ἡ ὸς, ὀν. Ὁ εἰς γαληνιαίαν κατάστασιν εὑρισκόμενος [κυρ. ᾗ μεφορ.], ἥσυχος.
Γαληνότης (ἡ),=Γαλήνη, ἱλαρότης.
Γαληνόω-ῶ, Μ. ώσω,=Γαληνίζω, ἢ [ἐφαλμ.) ἀντὶ Χαληνόω.
Γαληνῶς, ἐπίρ. Ἐν γαλήνῃ, ἡσύχως, ἱλαρῶς κτλ.
Γαλιάγχων, ωνος [ὁ, ἡ]=Γαλεάγχων.
Γαλιάγρα (ἡ), Γαλεάγρα.
Γαλιθεύς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν τῆς γαλῆς, κατσοῦδι, κατσουδάκι
Γάλιον (τὸ), γόρτον μὲ τὸ ὁποῖον πήζουν (ἀντὶ πυτιᾶς) τὸ γάλα.
Γαλίοψις, εως (ἡ), εἶδος χόρτου (βυσώδους), νευροτοσκνίδα, [=παρβλ. Γαλεόβδολον),
Γάλλος (ὁ), ξΓάλλος]. ἱερεὺς τῆς θεᾶς Κυβέλης, εὐνοῦχος.
Γαλουργέω-ῶ, Μ. ήσω,=Γαλακτουργέω.
Γαλούργιον (τὸ). μέρος ὅπου κατεργάζονται τὸ γάλα, τυροκομεῖον.
Γαλουργὸς [ὁ, ἡ],=Γαλακτουργός.
Γαλουχέω ῶ, Μ. ήσω, Γαλακτοχέω, βυζάνω.
Γαλούχησις, εως (ἡ) καὶ
Γαλουχία (ἡ). βύζασμα.
Γαλουχὸς [ὁ, ἡ], ἡ γαλουχοῦσα, βυζάστρα, τροφός, (Νικ. Χων.).
Γάλοως, ω (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Γάλως.
Γάλοως, γεν. τοῦ
Γάλως, ω ἡ ωος (ἡ). ἀνδραδέλφη, (ἐνίοτε) ἡ γυνὴ τοῦ ἀδελφοῦ.
Γαμβρεύω, Μ. εύσω. Γίνομαι γαμβρὸς τινός· συμπενθερεύω.
Γάμβριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν γαμβρόν, γαμβριάτικος.
Γαμβρυκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (φονεύσας) τὸν γαμβρὸν ἢ τοὺς γαμβροὺς τινος. «Δόρπος Οἰνομάου—,» Νόνν.
Γαμβρὸς (ὁ), ξγαμέω]. ὁ ἀνὴρ τῆς θυγατρὸς ἢ τῆς ἀδελφῆς· νυμφίος· (ἀρχ.) πενθερὸς ἀνδράδελφος· (ἐν γέν.) συμπέθερος.
Γαμετή (ἡ). ἡ ὑπανδρευμένη γυνὴ [σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν ἄνδρα της), σύζυγος.
Γαμέτης, ου (ὁ), Π. ὁ σύζυγος καὶ
Γαμέτις, ιδος (ἡ), Π. ἡ σύζυγος.
Γαμέω-ῶ [ἐδαμάσω], Μ. ήσω (Ἰών. Θ'. Ἔγημα). Παίρνω γυναῖκα εἰς γάμον, νυμφεύομαι, (μτγν.) συνοικέζομαι. ‖. (μτ. ἢ πθ.) Παίρνω ἄνδρα, [μὲ δοτ.) ὑπανδρεύομαι. ‖. (ὁ Π. τύπος) Γαμέσαι, (σημαίνει) ζητῶ καὶ εὑρίσκω νύμφην διὰ τὸν υἱόν μου. «Αὐτός μοι γυναῖκα γαμέσεται,» Ἰλ. Ι.
Γαμήλευμα [τὸ], Π. (σπν.) ἀντὶ Γάμος.
Γαμήλιος, α ἢ ις, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς γάμους. ‖. Γαμηλία (ἐνν. θυσία), ἡ Γαμήλια (ἐνν. ἱερά), ἢ τελουμένη ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ [φιλεόντος τοὺς φράτορας] ταῦρος ἢ ἄλλη ἀντὶ ταύτης διδομένη εἰς αὐτοὺς ὠφελὲς, (ὄθεν:) νόμοι τοὺς νόμους

ἔγημε, καὶ γαμηλίαν τοῖς φράτορσιν εἰσενήνοχε, « Δημ.

Γαμηλιών, ῶνος (ὁ). ὁ ἑβδόμος ἢ ὄγδοος μὴν τῶν Ἀθην. (13 Ἰαν. — 15 Φεβρ.), καθ' ὃν ἐτελοῦντο συνήθως οἱ πλειότεροι γάμοι.

Γαμησείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ νὰ ὑπανδρευθῶ.

Γαμίζω, Μ. ἰσω. Ὑπανδρεύω (θυγατέρα κτλ.). ‖. (μσ.) ὑπανδρεύομαι, λαμβάνω ἄνδρα.

Γαμικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν γάμον, γαμήλιος. « Πρὸ τῶν γαμικῶν (ἐνν. ἱερῶν), « Θκ., πρὸ τοῦ γάμου.

Γάμιος, α ἢ ος, ον, Π. = Γαμικός, γαμήλιος.

Γαμίσκω, Π. ἀντὶ Γαμίζω.

Γάμμα (τό), ἄκλ. [Ἑβρ.], τὸ ὄνομα τοῦ στοιχείου Γ'.

Γαμμοειδής, ές (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ γράμμα, κυρτός, ἑρπετοειδής.

Γαμοδαίσια (τὰ), (ἐνν. ἱερά), ἡ θυσία (τὸ συμπόσιον, ἡ δαὶς) τοῦ γάμου.

Γαμοκλοπέω-ῶ, Μ. ἥσω, Π. κλέπτω τὸν ξένον γάμον, (δηλ.) μοιχεύω.

Γαμοκλοπία (ἡ). μοιχεία, [ἐκ τοῦ

Γαμοκλόπος (ὁ). μοιχός. 2) Π. μοιχικός.

Γαμοποιέω (ἡ). τὸ νὰ κάμῃ τις γάμον.

Γάμορος (ὁ, ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Δ. ἀντὶ Γειωμόρος.

Γάμος (ὁ). ἡ νόμιμος σύζευξις τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός, συνοικέσιον, ὑπανδρεία. « Γάμων ὥραν ἔχουσα, « Πλ. 2) ἡ τελετὴ (τὸ συμπόσιον) τοῦ γάμου, (κοιν.) χαρά. « Εἰλαπίνη ἠὲ γάμος, « Ὀδ. Α. (καὶ πθ.) « Γάμους ἄγειν (ἑστιᾶν, ποιεῖν, κτλ.), « Λξ.

Γαμοστολέω-ῶ, Μ. ἥσω. Στολίζω τὴν νύμφην διὰ τὸν γάμον, (ἐν γέν.) ἑτοιμάζω τὰ τοῦ γάμου.

Γαμοστολία (ἡ). τὸ στόλισμα τῆς νύμφης, (ἐν γέν.) ἡ ἑτοιμασία τοῦ γάμου,

Γαμοστόλος (ὁ, ἡ). ὁ στολίζων τὴν νύμφην καὶ ἑτοιμάζων τὰ τοῦ γάμου.

Γαμοτελέω-ῶ, Μ. έσω. Κάμνω (Ἐκτελῶ) γάμον.

Γαμφή ἢ Γαμφηλή (ἡ), [κάμπτω]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) — Σιαγών (κυρ. θηρίου) ἢ ῥύγχος (ὀρνέου σαρκοφάγου).

Γαμψός, ή, όν, Π. ἀντὶ Καμπύς, καμπύλος, γυρτός.

Γαμψότης (ἡ). κυρτότης (ὀνύχων κλπ.).

Γαμψόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι γαμψὸν (κυρτόν). « Γαμψούμενον τὸ ῥύγχος, « Ἀρχ.

Γαμψωλή (ἡ), Π. ἀντὶ Γαμψότης.

Γαμψώνυξ, υχος καὶ

Γαμψώνυχος, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γαμψοὺς (γυρτοὺς) ὄνυχας. « Ὄρνιθες (« Ἀρπακτικοὶ) γαμψώνυχοι, « Ἀρχ., Ἀθ.

Γανά, ᾶς ἡ ᾶς (ᾰ), Δ. (Σικελ.) ἀντὶ Γυνή, (παρβλ. Βανά).

Γανάω-ῶ, Μ. . . . ; Π. λάμπω, ὐαλίζω, (ἐπμ.) τέρπω (ἡδύνω) τὴν ὄρασιν, (ἐν γέν.) εὐφραίνω, ἐκ τοῦ

Γάνος [γαῖω], εος-ους (τὸ). Π. λευκότης, λάμψις, ὐαλάδα, φαιδρότης, ὡραιότης, ἡδονή, χαρά. (μτφορ.) δόξα, καύχημα, λαμπρότης. « Μελίσσης —, « Ὑλ., τὸ μέλι. « Ἀμπέλου (« Βότρυος) —, « Αἰσχιλ., Εὐρ., ὁ οἶνος. « Ἐρηναῖον —, « Λυκ., τὸ πηγαῖον ὕδωρ. « Ἀρχαῖον—, « Αἰσχιλ.

Γάνος καὶ Γάννος (ὁ). — (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Γλάνος.

Γανόω-ῶ [γάνος], Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ ὐαλίζῃ (νὰ λάμπῃ), στιλβόνω, (κοιν.) γανόνω, (μτφορ.) φαιδρύνω, χαροποιῶ. ‖. (πθ. ἢ μσ.) = Γάνυμαι, εὐφραίνομαι κτλ. ‖. (ἀμτβτ.) Γανάω (ῶ).

Γανόων, ωσα, ων, Π. ἀντὶ Γανῶν, μτχ. τοῦ Γανάω.

Γάνυμαι [γάνος], Μ. ύσομαι, Π. (μὲ ὀστ. ἢ γεν.) χαίρω, τέρπομαι, εὐφραίνομαι· καμαρώνω.

Γανύσκομαι, Π. ἀντὶ Γάνυμαι.

Γάνυσμα (τό), Π. = Γάνος, ἡδονή, χαρά, ἠδυσμα, ἄρτυμα.

Γανώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ κλήρης γάνωσις, γανωμένος, φαιδρός, ὡραῖος· παχύς, εὔφορος.

Γάνωμα (τό). καὶ

Γάνωσις, εως (ἡ). = Γάνος, ὐαλάδα, γάνωμα, βερνίκωμα, (συνεκδ.) καλλωπισμός, (μτφορ.) χαρά, εὐχαρίστησις.

Γάπεδον (τό), Δ. ἀντὶ Γῆπεδον.

Γαπετής, έος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Γηπετής.

Γαπόνος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Γηπόνος.

Γάπτος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Γήπτος.

Γάρ [γε, ἄρα], σύνδ. (ἐν ἀρχῇ λόγου οὐδέποτε τιθέμενος, ἀλλὰ κυρ. μὲν μετὰ μίαν ἢ δύο λέξ., παρὰ δὲ Π. καὶ μετὰ πέντε καὶ ἑξ. « Ταῖς εὐτελείαις αἱ θεοὶ χαίρουσι γάρ. « Εἶτα δὲ κυρ.) Αἰτιολογ. (καὶ ἐξηγ. διὰ τοῦ διότι, ἐπειδή. « Μὴ λέγε τοιαῦτα· οὐ γάρ τις πείσεται· οὐ γὰρ ἐάσω, « Ἰλ. Σ. « Εἰ καὶ τι ἥμαρτον, σύγγνωθί μοι· παιδίον γάρ εἰμι, « Λκ. (ἐνίοτε προηγεῖται τοῦ αἰτιαλογουμένου:) « Ἀτρείδη, πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσιν Ἀχαιοὶ· τῷ σε χρὴ πόλεμον παῦσαι, « Ἰλ. Η (ἐνίοτε τὸ αἰτιαλογούμενον ἐννοεῖται ἐξωθεν ἢ ἐκλαμβάνεται ἀπὸ κοινοῦ ἐκ τῶν προειρημένων, καὶ μάλιστα εἰς τὰς ἐρωταποκρίσεις, καὶ τότε φαίνεται ὅτι συντάσσεται καὶ μὲ εὐκτ. καὶ μὲ ὑποτ. καὶ μὲ μτχ.) « Ἀπεκρίναντο ὅτι ἀδύνατα σφίσιν εἴη ποιεῖν ταῦτα· παῖδες γὰρ σφῶν καὶ γυναῖκες παρ' Ἀθηναίοις εἶησαν, « Θκ. « Διενοοῦντο τὰς προβάσεις φυλάσσειν, ὅπως μὴ κατὰ ταῦτας ἀναβῶσιν οἱ πολέμιοι· οὐ γὰρ ἂν ἄλλῃ γε αὐτοὺς ἐδυνήθησαν, « αὐτ. « Δι' ὃ τοῦτο δὲ ποιοῦσι· ἢ γὰρ μενουσῶν ἀκινήτων τῶν πόλεων, ἢ δὶ' ἀπόστασιν, « Στρ. « Ἀλλὰ γὰρ φήσει τις, Οὐρράδιον . . . , οὐδὲ γὰρ ἄλλο οὐδὲν ἔχῃ . , « Δημ. « Α. Καὶ δῆτ' ἐτόλμας τοὺς δ' ὑπερβαίνειν νόμους; Β. Οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε, « Σοφ. « Τεθνάμεναι γὰρ καλόν, « Τυρτ. (καὶ χ. ῥήμ.) « Τὸ λευκὸν πολλὰ σημαίνει· ἢ γὰρ ἀσθένειαν τῆς δυνάμεως, « Γαλ. (κατ' ἔλλ., Π. ἐπιφέρεται καὶ μετὰ τὰς κλητικὰς καὶ τὰ εὐκτ. μόρια:) « Ἀλκίμαδον, εἰς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος; « Ὅμ. « Γ- πέρτατε Ζεύ, καὶ γὰρ ὧραί μ' ἔπεμψαν, « Πίνδ. « Δί' (« Εἴ) γάρ, Ζεῦ πάτερ, « Ὅμ.

3) (εἰς τὰς ἐρωτήσεις, καὶ μάλιστα παρὰ Π., ἐκλαμβ. ἀντὶ) Συλλογ. ἢ λ. πορημάτ. (καὶ ἐξηγ. διὰ τοῦ) ἢ; ἢ .. λοιπόν; « Ὦ φίλε, τίς γάρ σε πρωτο. Ὀδ. Ξ. « Μωροὶ καὶ τυφλοί, τίς γὰρ μείζων; ὁ χρυσὸς, ἢ ὁ ναός; « Γρφ. 3) (εἰς τὰς ἀποκρίσεις ἐκλαμβ. ἀντὶ) Βεβαιωτ. (ὅτε φαίνεται καὶ ἡ ἰστορολογία του). « Λέγω γάρ οὖν, « Ξεν. (ὁμοίως ἐν εἰς τὰς ἐρωτήσεις:) « Ἦ γὰρ; « Ὄ. γάρ; « αὐτ., ἆρ' εἶν' ἔτσι; (καὶ ἐνν. ἡ ἀπόκρισις: ἔτσι βέβαια). 4) (ἐνίοτε ἐκλαμβάνεται) Ἐμφαντ. (ἐν εἴδει εἰρωνείας:) « Πάνυ γάρ, οὐχ ὁρᾷς; Δημ. ὦ, ἀληθεία! δὲν βλέπεις (τοιοῦτον εἶνε καὶ τοῦ Ἀρχ. Ἀχ.) « Σφόδρα γὰρ ἐσωζόμην ἐγώ. « 5) (μὲ παρ. Ἀν, Ἀλλά, καί, Τοι κτλ. ἢ τροπολογεῖ τὴν ἰδίαν του σημασ. ἢ ἐπιτείνει τὴν ἐκείνων), Ἴδε Ἀλλά. 6) (εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν ἐπιγήσ. ἢ προαναφωνήσ· φαίνεται ὡς) Παρεκβατικὸν πληρωμάτ. (καὶ μένει ἀνεξήγητος.) « Ἀκουε τοίνυν. . . . Ὡς γὰρ τάχιστ' ἀριθμεῖσθε κτλ. « Ἀρχφ.

Γαργαίρω [ὄνομ. τῆς], Μ. αρῶ. Εἶμαι γαργαίστος, (κοιν.) βρυάζω, βορβαλιάζω, (παρβλ. Καρκαίρω).

Γαργάλη (ἡ), = Γάργαλος.

Γαργαλίζω [γαγγαλίζω], Μ. ίσω. Γαργαλεύω, (μτφορ.) ἐρεθίζω, ἡδύνω, κολακεύω.

Γαργαλισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ γαργαλίζειν, γαργάλεισμα.

Γάργαλος (ὁ). ἡ ἐκ τοῦ γαργαλίσματος ἡδονή, ἐρεθισμός.

Γάργαρα (τὰ), [γαργαίρω]. πολλά, πλῆθος, ἄπειρα. ‖. (ἑν.) Γάργαρον, ὄνομα τόπου (κυρ. ὅπου ἀναβρύουν, ἐπμ. βρύζουν νερά).

Γαργαρεών [ὄνομ. Π., ῶνος (ὁ). (κυρ.) ὁ σταφυλίτης ἢ τὸ καρύδι (τοῦ λαιμοῦ). (κατ' ἔκτ.) ὁ λάρυγξ, (κοιν.) γούργελας

Γαργαρίζω [ὄνομ. Π.], Μ. ίσω. Κάμνω γαργάρας.

Γαργαρισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ γαργαρίζειν.

Γαρέλαιον (τό). μίγμα (σάλτσα) ἀπὸ Ἁλάτι καὶ

Γάρον (τό), ἢ

Γάρος (ὁ). εἶδ. ζωμοῦ (σάλτσας) κατασκευαζομένης (κυρ.) ἀπὸ τὴν ἅλμην σαπιστῶν γαράτων.

Γαρύω καὶ Γαρύω, Δ. ἀντὶ Γηρύειν.

Γαρώδης, εος (ὁ, ἡ). γάρου ὅμοιος.

Γαστεροπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), (Κωμ.) = Γαστρίμαργος, λαίμαργος.

Γαστέρος, Ἰων. ἀντὶ Γαστρός, γεν. τοῦ Γαστήρ.

Γαστεροχείρ, ειρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Γαστρόχειρ.

Γαστήρ (ἡ), (ἡ γεν. γαστρὸς, ἡ δοτ. γαστρί, ἡ δοτ. πλθ. γαστράσι). ἡ κοιλιὰ ἢ τὸ στομάχι. « Γαστέρι νέκυν πανδῆσαι, « Ἰλ. Υ., νὰ νηστεύσῃ εἰς σημεῖον πένθους. « Γαστρὸς ἥττων ἢ κρείττων « Ξεν., Γαστρίμαργος ἢ ἐγκρατής. « Ἐν γαστρὶ (« Κατὰ γαστρὸς) ἔχειν ἢ φέρειν Λξ., ἐγκυμονεῖν. « Ἐν γαστρὶ ἔσχεν ἢ ἔλαβεν, « Λξ., ἐγγαστρώθη. 2) = Γάστρα, κοίλωμα. « Ὅμιλος ἀσπίδος εὐρείης γαστρὶ κολυφόμενος, « Ἐπιγρ.

3) (συνεκδ.) κυφορία. « Συνή τις, ἑπτὰ ἤδη γαστέρας δυστοκοῦσα, » Φλῆρ.
Γαστᾶσι, Ἰων. ἀντὶ Γαστράσι.
Γαστερίς, ίδος (ἡ). εἶδ. γαγγύλης, (κοιν.) γογγυλίς.
Γάστρα, ας (ἡ), ἡ γαστὴρ (τὸ κοῖλον καὶ τὸ κάτω μέρος) τῶν ἀγγείων· ἀγγεῖον μὲ κοιλιάν, (κακν.) γλάστρα. 2) τὸ κῦτος (κακν. ἀμπάρι) τοῦ πλοίου, (ἴδε Κοῖλος).
Γαστράσι, δοτ. πλθ. τοῦ Γαστήρ.
Γαστραρέτης, ου (ὁ), εἶδ. μηχανῆς διὰ τῆς ὀπ. ἔβλητον βέλη.
Γαστρίδ.ον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γαστήρ, κοιλίτσα.
Γαστρίδουλος [ὁ, ἡ], (ἐξκμ.) = Κοιλιόδουλος.
Γαστρίζω, Μ. ἰσω. Χορταίνω (Τρέφω πλουσιοπαράχως) τινά. ‖ (μσν.) τρώγω καλά, χορταίνω, γεμίζω τὴν κοιλιάν μου (κυρ. μὲ καλὰ φαγητὰ ἢ ἐπιθ. ὑπὲρ τὸ δέον).
2) κτυπῶ εἰς τὴν κοιλίαν ἢ πίπτω ὑπίστομα (καθὼς οἱ παλαιόντες), (παρβλ. Κολετράω). 3) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Γραφτίζω.
Γαστριμαργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γαστρίζομαι. εἶμαι γαστρίμαργος.
Γαστριμαργία (ἡ). λαιμαργία, [ἐκ τοῦ
Γαστρίμαργος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.), -άργως, [γαστὴρ, μάργος]. λαίμαργος, πολυφάγος, κοιλιόδουλος.
Γαστρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γαστὴρ ἢ Γάστρα. « Σπείρων ἐν γαστρίοις, » Σχλ. Πλάτ.
Γάστρις, ιος ἢ ίδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην γαστέρα, κοιλαρᾶς, (συνεκδ.) = Γαστρίμαργος.
Γαστρισμὸς (ὁ), τὸ γαστρίζεσθαι, πολυφαγία.
Γαστρίστερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Γάστρις.
Γαστροβαρὴς, ές (ἡ), Π. ἐγγαστρωμένη, (κοιν.) βαρούμενη.
Γαστροβόρος (ὁ, ἡ), Π. = Βορὸς, γαστρίμαργος.
Γαστροδούλος (ὁ, ἡ), = Γαστρίδουλος.
Γαστροειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἐξέχων ὡσὰν τὴν) γαστέρα.
Γαστροκνήμη καὶ
Γαστροκνημία (ἡ) καὶ
Γαστροκνήμιον (τὸ). τὸ ἐξέχον ὄπισθεν παχὺ μέρος τῆς κνήμης [ἀντζας].
Γαστρολογία (ἡ). ὁμιλία ἢ σύγγραμμα περὶ γαστρὸς (δηλ. καλῶν φαγητῶν), [ἐκ τοῦ
Γαστρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ συγγράφων περὶ γαστρὸς (δηλ. περὶ καλῶν φαγητῶν), (κωμ. παρφδ. τοῦ Ἀγρολόγος).
Γαστρομαντεία (ἡ). ἡ μαγγανεία τῶν ἐγγαστριμύθων, [ἐκ τοῦ
Γαστρομαντεύομαι, Μ. εύσομαι. Μαντεύομαι διὰ (ἢ ἀπὸ) τῆς γαστρὸς, (ἴδε Ἐγγαστρίμυθος).
Γαστρονομία (ἡ), (κωμ. ἀντὶ Ἀγρονομία), = Γαστρολογία.
Γαστροπίδης [γ. ῐδέω], ου (ὁ). πρησκοκοιλης, κοιλαρᾶς.
Γαστροπίων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχεῖαν (πίονα) γαστέρα, (ἴδε τὸ προηγ.).
Γαστρόπτης [γ. ὀπτάω], ου (ὁ). σκεῦος τι μαγειρικόν.
Γαστροῤῥαφία (ἡ). (χειρουργ.) ῥάψιμον τῆς γαστρὸς (ὅταν σχισθῇ).
Γαστροῤῥοια (ἡ), = Διόῤῥοια.
Γαστροτόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνατέμνων τὰς γαστέρας (τῶν νεκρῶν).
Γαστροφίλος (ὁ, ἡ), = Γαστρίμαργος, κοιλιόδουλος.
Γαστροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Φέρω) εἰς τὴν κοιλίαν μου, κυοφορῶ.
Γαστρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν τὰ τῆς γαστρὸς, γαστρίμαργος.
Γαστροχάρυβδις, εως (ὁ, ἡ), (Κωμ.). ὁ ἔχων χάρυβδιν (κακν. λάμιαν) εἰς τὴν κοιλίαν του, πολυφάγος.
Γαστρόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), = Χειρογάστωρ, τρεφόμενος ἀπὸ τοὺς κόπους τῶν χειρῶν του.
Γαστρώδης, ες (ὁ, ἡ), = Γαστροειδὴς καὶ
Γάστρων, ωνος (ὁ). ὁ ἔχων μεγάλην γαστέρα, κοιλαρᾶς, ἢ = Γάστρις, λαίμαργος.
Γατομέω, Δ. ἀντὶ γητομέω.
Γαυλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς γαῦλον (πλοῖον ἐμπορικόν), ναυτικός.
Γαυλὶς, ίδος (ἡ), = ἡ ὑποκορ. τοῦ Γαυλὸς.
Γαυλιτικὸς, ἡ, όν, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Γαυλικός.
Γαῦλος (ὁ), [γωλεός]. ἀγγεῖον ὅπου ἁρμέγουν τὸ γάλα, καρδάρι· κάδος, σαψάκι (μὲ τὸ ὀπ. ἀβειάζουν τὸ νερὸν τῶν πλοίων), γκερβέλι, κουβᾶς (τοῦ μαγγανοπηγάδου), κρηνὶ (κουβέλι) τῶν μελισσῶν, κτλ. 2) (κυρ. προπερισπ.) = Ὁλκὰς, πλοῖον φορτηγὸν (ἐμπορικόν).
Γαῦρας, ακος καὶ (Ἰων.) Γαύρης, ηκος, (ὁ), [γαῦρος]. καυχησιάρης.
Γαυρίαμα (τὸ). ἔπαρσις, καύχησις, ὑπερηφάνεια, [ἐκ τοῦ
Γαυριάω-ῶ καὶ (μσν.) -άομαι-ῶμαι, Μ. άσω, -άσομαι. Καρδόνομαι, φουσκόνω, καμαρόνω (κυρ. ὡσὰν τὸ ἄλογον), ὑπερηφανεύομαι, καυχῶμαι, [ἐκ τοῦ
Γαῦρος (ὁ, ἡ), [γαίω]. = Ἀγέρωχος (κυρ. ἵππος), ὑπερήφανος, μεγαλοπρεπὴς· ἀνδρεῖος, θαῤῥαλέος. « Ἵλαροὶ ἢ γαῦροι, » Πλ., (παρβλ. Ἄβρὸς καὶ Ἀγαυρός).
Γαυρότης (ἡ). ἔπαρσις, ὑπερηφάνεια· θρασύτης.
Γαυρόω-ῶ, Μ. ώσω. (σπν. μτδτ.) Κάμνω γαῦρόν τινα. ‖ (σννήθ. μσ. ἢ πθ.) = Γαυριάω, (ὅθεν :
Γαύρωμα (τὸ), = Γαυρίαμα.
Γαῦσος, η, ον, ἡ (Αἰολ.) Γαῦσος, α, ον, = Γαμψὸς, κυρτὸς, στρεβλός.
Γαυσόω-ῶ, Μ. ώσω, = Γαμψόω.
Γαφάγας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Γηφάγος.
Γάφιτον (τὸ). Δ. ἀντὶ Γήφυτον.
Γεδῶπος (ὁ), Π. (μόνον εἰς τὰ συνθ.) = Δοῦπος, κτυπος.
Γε, μόρ. ἐγκλιτ. ἢ Σύνδ. 1) Βεβαιωτ. ἢ Προσθετ., βέβαια, μάλιστα, τῷ ὄντι, καὶ . . . , καί. « Α. Ὄν τινα ἐκμορξάτου ἤγῃ; Β. Ἐμέ γε τὸν Ἀγλαΐας καὶ Χάραπος; » Αν. « Α. Ἥ στῶ; Β. Ἐγχρὶς γ' ἐπ' ἄκρου λάου, » Σοφ. « Καὶ μετὰ ὅπλων γε δή, » Θν. « Πάνυ γε, ἔφη, καὶ θαυμάζω γε, » αὐτ. « Εἴ γε οὕτως ἐγίγνωσκε, » Αν. « Α. χωροῖς ἂν εἴσω. Β. καὶ σέ γ' εἰσάξω, » Σοφ. « Καί γε ἐπὶ τοὺς δούλους μου καὶ ἐπὶ τὰς δούλας μου ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου, » Γρφ. 2) Ἐλαττωτ., κἄν, τοὐλάχιστον, ὅσον διά. « Φιλόσοφος, ἀπό γε τοῦ σχήματος, » Αν. « Εἰ μὴ ὅλον, μέρος γε, » Δμ. « Πλήθει γε οὐχ ὑπερβαλοίμεθ' ἄν, » Ξεν. « Ἀλλ' ὅ γε σὸς πατὴρ, » αὐτ. « Ἐπεί, διά γε ὑμᾶς αὐτοὺς, πάλαι ἂν ἀπολώλειτε, » Δμ.
3) Αἰτιολογ. (μετὰ τοῦ Δή, Μέν, Τοι, Ἄρα). « Ἴσως Ἐρινύς ἐστι· βλέπει γέ τοι μανικόν, » Ἀρχφ. « Τῶν μὲν συμμάχων καταφρονοῦντες, τοὺς δὲ πολεμίους θεραπεύοντες· τὴν μέν γε μετὰ Ἀγησιλάου στρατιὰν διέθρεψαν, τοὺς δὲ ἑταίρους τὸν μισθὸν ἀπεστέρησαν, » Ἰσκρ. 4) Ἐναντιωματ. (μετὰ τοῦ Ἀλλά, Μήν, Μέν τοι, κτλ.), ὅμως, μ' ὅλον τοῦτο. « Ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, » Ἰλ. Δ. « Πέπονθε μὲν οὐδετιοῦν οὕτω κακὸν, φοβεῖται γε μέν τοι μὴ κάθῃ, » Ξεν. 5) Παραπλτρωμ. ἢ Ἐμφαντ. (πρὸς διάκρισιν ἢ ἐπίτασιν, μετὰ τῶν ἀναφορ. καὶ ἀοριστολογ. μάλιστα ἀντωνυμ. ἢ ἐπιῤῥ.). « Ἔγωγε, » Ἥδε γε, » Εὖ γε, » Ἰδού γε, » Πάνυ γε κτλ. « Ὡς μὴ κοτ' ὤφελόν γε, » Εὐρ. « Δρᾶ γ' εἴ τι δράσεις, » αὐτ. « Οὐδὲν γ' ἄλλο, πλὴν γε καρκίνους, » Ἀρχφ.
†Γέα (ἡ), (μόνον κατὰ διάλεκτ.) = Γῆ.
Γεάσχος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Γαιήοχος.
Γέγαα, ας, Γέγαμεν, άατε, άασι, Π. ἀντὶ Γέγονα, πρκ. τῆς ὁρ. καὶ
Γεγάμεν, Δ. ἀντὶ Γεγονέναι, πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Γίγνομαι.
Γεγαθέω-ῶ, Μ. ήσω, Δ. Π. ἀντὶ Γηθέω ἢ γέγηθα.
Γεγάκειν, Δ. Π. ἀντὶ Γεγονέναι, πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Γίγνομαι
Γέγεως (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀρχαῖος, παμπάλαιος, (τρόπον τινὰ) Γηγενὴς, (παρβλ. Χαῖος).
Γεγένημαι, πρκ. τοῦ Γίγνομαι.
Γεγήθησις, εως (ἡ), = Γηθοσύνη, εὐφροσύνη.
Γεγηθότως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Φαιδρῶς, μετὰ χαρᾶς.
Γέγονα, πρκ. τοῦ Γίγνομαι.
Γέγωνα, πρκ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐνες) τοῦ Γεγωνέω.
Γεγωνέμεν, Π. ἀντὶ Γεγωνεῖν.
Γεγώνεον, Π. ἀντὶ Ἐγεγώνεον, παρτ. τοῦ
Γεγωνέω-ῶ [γιγνώσκω], Μ. ήσω (ἀόρ. β'. Ἐγέγωνον, καὶ τὸ θετ. Γεγωνητέον), Π. (ἡ σπν. λογογρ.). ὁμιλῶ δυνατά (ἵνα μὲ ἀκούσουν), φωνάζω· ὑμνῶ (ἐκαινῶ) μεγαλοφώνως, διακαλῶ. (ἀντιθ.) ἀντηχῶ. « Τόσσον ἀπὴν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας, » Ὀδ. Β. « Ὥ πῃς οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν, τόσσας γὰρ κτύπος ἦεν, » Ἰλ. Μ. « Γέγωνέ μοι πᾶν τοῦθ' ὅπως εἰδῶ τίς εἶ, » Σοφ. « Θήρωνα γεγωνητέον ἁπλ, » Πίνδ. « Διὰ τὸ ψαθυρὸς εἶναι (ὁ ἀὴρ) οὐ γεγωνεῖ. » Ἀρχτ.
Γεγώνησις, εως (ἡ), Π. κραυγὴ, φωνὴ μεγάλη, φώναγμα.
Γεγωνίσκω, Π. ἀντὶ Γεγωνέω.
Γεγωνοκώμη (ἡ), (Κωμ.). γυνὴ φωνάζουσα εἰς τοὺς δρόμους ἢ, διαβάτες (διὰ τὴν κακοήθειάν της) εἰς ὅλην τὴν κώμην.
Γεγωνὸς, ἡ, όν, (παρθτ. -ότερος, -ώτατος), Μεγαλόφωνος· τρανὸς, ἐξάκουστος. « Οἱ

κέττιγας) πάντες ἀείδειν κύκνων εἰσὶ γεγωνότεροι. « Ἐπιγρ.
Γεγὼς, ῶσα, ὡς, Π. ἀντὶ Γεγωνὼς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Γίγνομαι.
Γεηπονία, Γεηπόνος κτλ. Π. ἀντὶ Γεωπονία, Γεωπόνος κτλ.
Γεηρὸς, ά, όν, = Γεώδης, γήϊνος.
Γεηροτὴρ, ῆρος καὶ
Γεηρότης, ου (ὁ), Π. = Γεωργός.
Γείνασθαι, Π. ἀντὶ Γενέσθαι.
Γείνατο, Π. ἀντὶ Ἐγέννησε.
Γεινάμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Γεννήσας ‖ (οὐσ.) ἀντὶ Γεννήτωρ, γεννήτρια, γονεύς.
Γείνεαι, Π. ἀντὶ Γεννήσῃς, β'. προσ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς ὑποτ. τοῦ Γεννάω.
Γεινόμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Γενάμενος, γεννηθείς.
Γειόθεν, ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ Γῆθεν,
Γειοκόμος (ὁ, ἡ), Π. [γῆ, κομέω]. ὁ καλλιεργῶν τὴν γῆν, γεωργός.
Γειόλοφος (ὁ), Π. ἀντὶ Γεώλοφος.
Γειομόρος, Γειοπόνος, Γειοτόμος, Π. ἀντὶ Γεωμόρος, κτλ.
Γειοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (περιέχων) γῆν (χῶμα).
Γείσιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γεῖσον,
Γεισιποδίζω, Μ. ίσω. Βάλλω (Στηλόνω μέ) γεισίποδας.
Γεισιποδισμὸς, οῦ (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ γεισιποδίζειν.
Γεισιπόδισμα (τὸ). ἡ ἐξέχουσα τοῦ κατώματος ἢ τοῦ σώματος τοῦ κτιρίου ὁλκὰς (γραντιὰ) ἢ πέτρα ἐπὶ τῆς ὁποίας ζηρίζεται γεῖσον.
Γεισίπους, οδος (ὁ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ξύλα τὰ ἀνέχοντα τὸ γεισιπόδισμα.
Γεῖσον ἢ Γείσσον (τὸ). τὸ ἐξέχον μέρος (στεφάνι) τῆς στέγης ἢ τοῦ τοίχου (ἵνα ἐμποδίζῃ τὰ νερὰ τοῦ τρέχουν ἀπὸ τοὺς ῥεύτας, ἢ ἵνα κρατῇ ἄλλο, ἐπάνωθεν αὐτῶ ὑφούμενον, αἰκοδόμημα). (παρβλ. Θριγκὸς)· (συνεκδ.) ἡ ἐξέχουσα ἄκρα τῆς περικεφαλαίας (τοῦ σκιαδίου κτλ.) ἢ τοῦ φορέματος, (κοιν.) αὐγὴ, πτυχὴ κτλ.
Γεισοῤῥοέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκεπάζω μὲ (ἢ Σχηματίζω τι ὡς) γεῖσον, (ἴδε Ἀπὶ [Ἐκ-] γεισόω).
Γείσωμα (τὸ), = Γεῖσον.
Γείσωσις, εως (ἡ). κατασκευὴ (σκέπασμα διὰ) γείσου.
Γεῖσσον (τὸ) καὶ
† Γεῖσσος (ὁ), (Γρφ.), = Γεισον.
† Γείταινα (ἡ), (ὄχι τόσον εὔχρ.) θηλ. τοῦ Γείτων, γειτόνισσα.
Γειτνία (ἡ), = Γειτόνησις, Γειτονία.
Γειτνιάζω, Μ. άσω, (μὲ δοτ.) Εἶμαι γείτων, συνορεύω, πλησιάζω, (τρπ.) σχεδὸν ὁμοιάζω. « Ἡ Σύρων φωνὴ γειτνιάζουσε τῇ Ἑβραΐδι, « Θεοδώρητ.
Γειτνίασις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις γείτων. 2) (συνεκδ.) οἱ γείτονες, ἡ γειτονιά.
Γειτνιάω-ῶ, Μ. άσω, καὶ
Γειτονεύω καὶ (μσ.)-εύομαι, Μ. εύσω, εύσομαι, καὶ
Γειτανέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γειτνιάζω.
Γειτόνημα καὶ Γειτόνευμα (τὸ) καὶ
Γειτονησις, εως καὶ
Γειτονία (ἡ), = Γειτνίασις.
Γειτονδεις, εσσα, εν, Π. = Γειτόσυνος.
Γειτοσύνη (ἡ), σπν. ἀντὶ Γειτνίασις.
Γειτόσυνος, η ἢ ος, ον, Π. γειτονικὸς, γειτονικὸς.
Γείτων [γῆ], ονος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν ἢ κείμενος πλησίον τινὸς, γείτονας συνορεύων, πλησιόχωρος· (τρπ.) οἰκεῖος, ὅμοιος, ἔχων σχέσιν μέ. « Γείτων τινὸς ἢ τινί. « Γείτων ἡ Ἰνδικὴ τῆς Αἰθιοπίας, « Δκ. « Τὸ χωρίον τὸ ἐκ (ἐν) γειτόνων μοι τοῦτο, « Δμ. « Σκόπει εἰ ἐκ γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, « Λκ. ‖ (Εἰς ἐπιγραφὰς εὑρέθη καὶ το οὐδ.) « Κεραμεῖα οἷς γεῖτον τὸ βαλανεῖον, « Bœck (Δ', 256).
Γειωπείνης, ου (ὁ), = Γεωπείνης.
Γεώρας, ω (ὁ), [κυρ. εἰς τὸ πλθ.]. Π. = Γεωφύλαξ· γεωργὸς· (Γρφ.) πρωϊήλιτες, ἀλλόφυλος, μέτοικος.
Γέλα, ας (ἁ), Βοιωτ. ἀντὶ Ἕλη.
Γέλαιμι, αις, αι, Αἰολ. ἀντὶ Γελῶ, ᾷς, ᾷ. ὑποτ. καὶ
Γέλαιν, Αἰολ. ἀντὶ Γελᾷν, ἀπαρ. τοῦ Γελάω.
Γελανὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. φαιδρὸς, ἱλαρὸς, (καιν.) γελαζούμενος.
Γελασείω (χωρὶς Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω ὄρεξιν) νὰ γελάσω.
Γελάσιμος (ὁ, ἡ). γελοῖος, ἀξιογέλαστος.
Γελασῖνος (ὁ). ὁ γελῶν πάντοτε (ἐπίθετ. τοῦ Δημοκρίτου). ‖. (οὐσ. ἐξ κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ἐμπορεύσιμα ὀόντια (διότι φαίνονται ὅταν γελᾷ τις). 3) τὰ σχηματιζόμενα εἰς τὰς παρειὰς (καὶ εἰς ἄλλα κρεατώδη μέρη τοῦ σώματος) λακκάκια.
Γελάσκω, Π. ἀντὶ Γελάω.
Γέλασμα (τὸ), = Γέλως, γέλια, (καιν.) χάχλαια, (ὀθ.) Π. ὁ κυματισμὸς (καὶ ὁ ἐκ τούτου ἦχος) τῆς θαλάσσης.
Γελασσοῦντι, Δ. ἀντὶ Γελάσουσι.
Γελαστέος, α, ον, θετ. τοῦ Γελάω.
Γελαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συνηθίζων νὰ γελᾷ ἢ νὰ περιγελᾷ.
Γελαστικὸς, ἡ, όν, (ἐξ ἐπίῤῥ.) -ικῶς Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα, τὴν δύναμιν τοῦ γελᾷν.
Γελαστὸς, ἡ, όν. Ἀξιογέλαστος.
Γελάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Γελαστὴς.
Γελαστὸς, οὺς (ἡ), Π. ἀντὶ Γέλως, γέλια.
Γελάω-ῶ, Μ. άσομαι καὶ (σπν.) άσω. Γελῶ. Περιγελῶ· (συνεκδ.) τέρπομαι, (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) λάμπω, φαιδρύνομαι· (ἐκ θαλάσσ.) κυματίζω ἐλαφρὰ καὶ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν μόνον, (κοιν.) στραίνω. « Ἀκύματος δὲ πορθμὸς ἐν φρίκῃ γελᾷ, « Βέκκ. ἀνέκδ.
Γέλγη (ἡ). = Γέλγος.
Γελγιζόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Σχηματίζομαι (Χωρίζομαι) εἰς σκελίδας, (ἐκ τοῦ
Γέλγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γέλγη. « Γέλγια, κουρέλια, « Ἡσύχ.
Γέλγις, ιος ἢ ιθος ἡ, ίδος (ἡ), = Ἄγλις, ἡ σκελίδα τοῦ σκόρδου.
Γελγοκωλέω-ῶ, Μ ήσω. Εἶμαι =
Γελγοπώλης, ιδ. ἢ Γελγόπωλις, ιδος (ἡ). ὁ πωλῶν γέλγη, (Τουρκ.) ἀχτάρης, (ἐκ τοῦ
Γέλγος, εος-ους (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) αἱ λιανικαὶ παντὸς εἴδους καὶ εὐτελεῖς πραγματεῖαι (φορτία πωλουμένων π. χ. οἱ [Τ.] ἀχτάριδες), (παρβλ. Γρύτη καὶ Ῥῶπος).
Γελέω, Ἰων. ἀντὶ Γελάω.
Γελήνη, Αἰολ. ἡ Ἰων. ἀντὶ Γαλήνη.
Γελοιάζω, Μ. άσω. Λέγω γελοῖα.
Γελοιασμὸς (ὁ). τὸ γελοιάζειν.
Γελοιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ γελοιάζων, γελωτοποιὸς.
Γελοιάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Γελοιαστὴς.
Γελοιάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Γελάω.
Γελοῖος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Γελῷος.
Γελοιοκολογία (ἡ), = Γελοιασμός.
Γελοιομελίω-ῶ, Μ. ήσω. Συνθέτω ἢ τραγουδῶ μέλη (ᾄσματα) γελοῖα.
Γελοιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Κατασκευάζω) τι γελοῖον.
Γελοιοποιὸς (ὁ), = Γελωτοποιὸς.
Γελοιαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ γελοιάζειν ἐπιτήδειος, γελοῖος.
Γελοῖος, α, ον. Ὁ κινῶν (πραξενῶν) γέλωτα, ἀστεῖος ἢ ἀξιογέλαστος, γελοιώδης ‖. (οὐσ.) Γελοῖον καὶ λτ. Γέλοιον (τὸ), σκῶμμα, ἀστεϊσμός. « Αἰσώπου ἢ Δίσωπικὸν γέλοιον, « Ἀρχρ.
Γελοιότης (ἡ). τὸ γελοῖον τοῦ πράγματος, τὸ νὰ ἦνέ τις=
Γελοιώδης, ους (ὁ, ἡ). = Γελοῖος.
Γελοιωδῶς, ἐπίῤῥ. = Γελοίως.
Γελοίων, Π. ἀντὶ Ἀγέλων, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ
Γελοίοντες, Π. ἀντὶ Γελόωντες = Γελῶντες, πλθ. τῆς μτχ. τοῦ Γελάω
Γελοίως, ἐπίῤῥ. Μὲ τρόπον γελοιώδη.
Γέλος (ὁ), Αἰολ. Π. ἀντὶ Γέλως.
Γελόων, ωτα, ον, Π. ἀντὶ Γελῶν.
Γέλω, Π. ἡ Ἀττ. ἀντὶ Γέλωτα, αἰτ. καὶ
Γέλῳ, Π. ἀντὶ Γέλωτι, δοτ. τοῦ
Γέλως, ωτος (ὁ). γέλιον, γέλια. « Γέλως πλατύς, « Συν. « Γέλωτα παρέχειν (τιθέναι, παρασκευάζειν), « Αξ., κινεῖν εἰς γ. « Γέλῳ ἔκθανον, « Ὅμ., ἐπέθανον ἀπὸ τὰ γέλια (φρα. ὑπερβολ.). (ἐξ μετωνυμ.) « Ὁ τῆς θαλάσσης γέλως, « Αξ., ὁ λεπτὸς κυματισμὸς (ἴδε Γελάω). 2) χλεύη, περιγέλοιον· ἀντικείμενον γέλωτος ἢ χλευασμοῦ. « Γέλωτα (ἢ) « Ἐν γέλωτι τιθέσθαι (ποιεῖσθαι) τι, « Δξ. « Ἐπὶ νῦν γε γέλως ἐσθ' ὡς χρώμεθα τοῖς πράγμασι, « Δμ
3) (σπν.) = Γελασῖνος.
Γελωτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (Προξενῶ, γέλωτα κάμνων ἢ λέγων γελοῖα, γίνομαι γελωτοποιός.
Γελωτοποιία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις=
Γελωτοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔργον τὸ νὰ κινῇ διὰ λόγων ἢ σχημάτων εἰς γέλωτα, (Τουρκ.) μεσκαλίτης.
Γελωτοπόνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Γελωτοποιός.
Γεμέω, Π. ἀντὶ Γέμω.
Γεμίζω [γέμω], Μ. ίσω. (μὲ αἰτ. καὶ γεν.) Γεμίζω· φορτόνω.
Γέμισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς γέμισιν· φόρτωμα, γόμος.
Γεμιστὸς, ἡ, όν. Γεμισμένος, φορτωμένος, παραγεμισμένος.
Γέμος, εος-ους (τὸ), Π. = Γέμισμα, γόμος.
Γεμω (χωρὶς Μ.). (μὲ γεν.) Εἶμαι γεμάτος (φορτωμένος). « Τὰ πλοῖα γέμειν δοκεῖ μᾶλλον ἐν τῷ λιμένι, « Ἀρχτ. (ἐξ αἰτ.) « Κῦμας πολλῶν ἀγαθῶν γεμούσας, « Ξεν. (ἐξ τρπ.) « Θράσους γέμοντες, « Πλ.
Γένα (ἡ), Π. ἀντὶ Γέννα, γένος.
Γενεθήμεν, Δ. ἀντὶ Γενηθῆναι, γενέσθαι, ἀπαρ. τοῦ Γίγνομαι.
Γενεαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Γενάρχης, ου (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς τοῦ γένους. ὁ πρῶτος (προπάτωρ) τῆς γενεᾶς

Γενάρχια (ἡ), ἀρχὴ γένους (γενεᾶς).
Γενάρχιος, ὁ, ὁν. Γενάρχου ἢ Γενάρχιας ἴδιος.
Γένἄρχος (ὁ), = Γενάρχης.
Γενεά (ἡ), [ξ γίνομαι]. ἡ γέννησις. «Πεντήκοντα γεγονότες ἔτη ἀπὸ γενεᾶς,» Ξεν. «Ἐκ γενεῆς φαλακροί,» Ἱππ. 2) ἡ ἡλικία, (ὁηλ.) τὸ διάστημα πέντε ἢ ἑπτὰ ἐτῶν. «Ἱρεσβύτατος (ἢ Νεώτατος) γενεῇ,» Ἰλ. Ζ. Η. «Τὸν δύο γενεῶν μὴ φλεβοτομεῖν,» Ἰατρ. 3) ἡ διαδοχὴ τοῦ γένους, (ὁηλ.) τὸ ἀπὸ τῆς τοῦ πατρὸς μέχρι τῆς τοῦ υἱοῦ γεννήσεως πιθανὸν διάστημα (30 ὡς ἔγγιστα ἐτῶν), (ὅθεν τρεῖς γενεαὶ ἀνδρῶν ἀποτελοῦσιν ἕνα αἰῶνα). «Ἐς δεκάτην γενεήν,» Ὑδ. Ξ. «Ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς,» Δημ., εἰς τὰς ἡμέρας (εἰς τὸν καιρόν) μας. «Τῷ δ' ἤδη δύο γενεαὶ ἀνθρώπων ἐφθίσθ',» Ἰλ. Δ. «Γενεαὶ δεκατέσσαρες,» Γρφ. 4) τὸ γένος (ἢ φύσις). «Οἵη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν,» Ἰλ. Ζ. 5) τὸ γένος (ἢ (κυρ. εὐγενής) καταγωγή). «Γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς,» Ἰλ. Α. «Τίς γενεήν;» Ξεν. 6) τὸ γένος (ἡ φυλή, τὸ ἔθνος). «Ἐρῆς γενεᾶν,» Ἐπιγρ. «Μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί,» Γρῤ. 7) τὰ τέκνα, οἱ ἀπόγονοι, (ἐν γέν.) ἡ οἰκογένεια. «Σρήματα καὶ γενεὰς ἀποδιδόντες,» Πλ.

Γενεαλογέω-ῶ, Μ. ἥσω. (ἐκ αἰτ.) Ἐξετάζω καὶ ἀπαριθμῶ τὴν γενεὰν (τοὺς προγόνους) τινος.
Γενεαλόγημα (τὸ) καὶ
Γενεαλογία (ἡ). ἡ γενεαλόγησις, ἡ κατὰ σειρὰν ἀπαρίθμησις τῶν προγόνων (ἡ ἐξέτασις τῆς καταγωγῆς) τινος.
Γενεαλογικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ περιέχων) τὴν γενεαλογίαν.
Γενεαλόγος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξεταστὴς τὰς γενεὰς (τῶν ἡρώων κλπ.).
Γενεάρχης, Γενεαρχία, Γενεαρχικός, = Γενάρχης κτλ.
Γενεή (ἡ). Ἰων. ἀντὶ Γενεά.
Γενεῆθεν, ἐπιῤ. Π. ἐκ γενετῆς, ἐκ μιᾶς ἀρχῆς.
Γενεηλογέω, Γενεηλογίη κτλ., Ἰων. ἀντὶ Γενεαλογέω κτλ.
Γενεῆφι, Ἰων. Π. ἀντὶ Γενεᾷ.
Γενείλη (ἡ), Ἰων. Π. = Γένος, Γενεά καταγωγή· ἡλικία κτλ., ἀρχή, πηγή, γένεσις. «Ἀργύρου γενείλη,» Ἰλ. Φ., τὸ μεταλλεῖον. «Οὔ σ' ἐπιλεύσω, ἐφ' ἡμετέρῃ δὲ γενείλῃ,» Ὀδ.
Γενειλήϊος, η, ον. Ἰων. ἀντὶ Γενείλιος.
Γενείλια (τὰ), Σ. Γενέθλιος.
Γενειλιάζω, Μ. άσω. Ἑορτάζω τὰ γενέθλια.
Γενειλιακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ γενέθλια ἢ εἰς τὴν γενειλιαλογίαν. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) = Γενειλιαλόγος.
Γενειλιαλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Προλέγω τὴν τύχην τινός (παρατηρῶν ἀστρολογικῶς τὴν ὥραν τῆς γεννήσεως του).
Γενειλιαλογία (ἡ). ἡ ἀστρολογικὴ πρόῤῥησις τῆς τύχης τοῦ γεννηθέντος.
Γενειλιαλόγος (ὁ, ἡ). ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν γενειλιαλογίαν, ἀστρολόγος.
Γενείλιος, ἄδος (ἡ), Π. ἀντὶ Γενείλια. ‖. (οὐσ.) ἡ ἡμέρα ἢ ἡ ὥρα τῆς γεννήσεως.
Γενειλίδιος, Π. ἀντὶ
Γενειλιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γέννησιν, (ὅθεν:) «Γενείλιος (μετὰ ἡχωρὶς τοῦ) ἡμέρα,» ἡ καθ' ἣν ἐγεννήθη τις ἢ τὴν ὁποίαν (ἑπτακ.) ἑορτάζει κατ' ἔτος. «Γενείλια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ ἢ θῦρα) τὰ τελούμενα ἢ διδόμενα κατὰ τὴν γενέθλιον ἡμέραν. «Γενέθλια θυγατρὸς ἑρῶντι,» Ἀν. «Θεοὶ γενέθλιοι,» Πλάτ., οἱ προστάται· ἢ ἀρχηγέται τῆς γενεᾶς. «Δαίμων γενέθλιος,» Λξ., ἢ ἔφορος τῆς γεννήσεως, (καὶν.) ἡ μοῖρα. «Αἷμα γενέθλιον,» Εὐρ. τὸ τῶν γονέων. 2) ὁ ἐκ γενετῆς. «Γενέθλια πήματα κόσμου,» Νόνν. 3) Π. (μὲ γεν.) ὁ γεννῶν (παράγων). «Ἀκτίνων γενέθλιος πατὴρ,» Πινδ. ὁ ἥλιος.
Γένεθλον (τὸ), Π. = Γέννημα, τέκνον. 2) = Γενέθλη, γένος.
Γενειάζω, Μ. άσω. Ἀρχίζω νὰ ἐβγάλλω γένεια.
Γενειὰς, άδος (ἡ), (ἐπιθ.) ἡ τῆς γένυος (τῆς κάτω σιαγόνος). «Τῶν ἐπιβεσμηθέντων τὰς λέγεται γενειάς,» Γαλ. 2) (συνήθ. ὡς οὐσ. ἐνν. σιαγών), τὸ κατωσάγωνον, τὸ πηγούνι, (συνεχ.) ἡ γενειάς, (ἴδε Γένειον).
Γενειάσκω, Δ. Π. ἀντὶ Γενειάζω.
Γενειάτης, ου (ὁ) ξ Γενειᾶτις, ιδος (ἡ). ὁ ἔχων γένεια, (καὶν.) γενάτος. ν Τριγλη — «Ἀθ.
Γενειάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω ἢ Ἐβγάλλω γένεια.
Γενειήτης, του (ὁ) καὶ Γενειῆτις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Γενειάτης, -ᾶτις.
†Γενειολάβος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν τὸ γένειον (τὸ κατωσάγωνον).
Γένειον (τὸ), [ξ γένυς]. τὸ κατωσάγωνον, τὸ πηγοῦνι. 2) Π. (ὡς ἐπιθ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ γένειον (τὸ πηγοῦνι). «Γένειον τρίχωμα,» Αἰσχλ. (ὅθεν ‖. οὐσ.) τὰ γένεια.
Γενειοσυλλεκτάδης, ου (ὁ), (Κωμ.) ὁ συλλέγων (γαϊδέων) συχνὰ τὰ γένειά τω.
Γενέσια (τὰ), Σ. Γενέσιος.
Γενεσιακὸς, ἡ, όν, = Γενεθλιακός.
Γενεσιαλόγος (ὁ), = Γενεθλιαλόγος.
Γενεσιάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς (αἴτιος) τῆς γενέσεως· ἢ = Γενάρχης.
Γενέσιος (ὁ, ἡ), = Γενέθλιος. «Γενέσια (τὰ), τὰ γενέθλια (κυρ. ἀποθανόντος.)
Γενεσιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι γενεσιουργὸς τινος.
Γενεσιουργία (ἡ). ἡ εἰς τὸ εἶναι παραγωγὴ, δημιουργία, [ἐκ τοῦ
Γενεσιουργὸς (ὁ). αἴτιος τῆς γενέσεως, δημιουργός.
Γένεσις [γίνομαι], εως (ἡ). ἡ εἰς τὸ εἶναι παραγωγὴ, δημιουργία· ἀρχὴ, αἰτία, πηγὴ· καταγωγὴ· γέννησις.
Γενέσκετο, Π. ἀντὶ Ἐγίνετο.
Γενέτειρα (ἡ). Ἡ θηλ. τοῦ Γενετὴρ, γεννήτρια.
Γενετὴ (ἡ), = Γένεσις, Γέννησις, ἀρχή. «Ἱρέφη τὰ πεπρωτὰ ἐκ γενετῆς,» Δκ.
Γενετὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Γενέτης.
Γενετήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ τείνων πρὸς) γέννησιν, γεννητικός. ὁ ἐκ γενετῆς, ἔμφυτος.
Γενέτης, του (ὁ), = Γεννήτωρ, γονεύς, πρόπατωρ. 2) = Γενέθλιος, ἔφορος (προστάτης ἢ ἀρχηγὸς) τοῦ γένους, (ὅθεν καὶ Γενήτης). 3) Π. υἱὸς ἢ ἀπόγονος. «Ὁ Διὸς γενέτας,» Σοφ.
†Γενετήσιος (ὁ, ἡ), Π. = Γενετήριος.
Γενετυλλὶς, ίδος (ἡ), ἡ ἐπίστροφος (ἐφορεύουσα) τὰς γεννήσεις θεά.
Γενέτωρ, ορος (ὁ), Π. = Γενέτης.
Γενυὶς, ηίδος-ῆδος (ἡ) Π. = Γένυς, πίλικος, ἀξίνη.
Γενύ(υνή)της, του ἢ ου (ὁ), (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖς τὸ πλθ.). συγγενὴς (ἐξ αἵματος)· (κυρ δὲ εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ εἰς τὸ αὐτὸ μὲ ἄλλους γένος (ὑποδιαίρεσιν τῆς φρατρίας) καταταγμένος καὶ εἰς τοὺς αὐτοὺς γενέτας θεοὺς θυσιάζων πολίτης, (ὅθεν) «Διὸς Ἑρκείου γεννῆται,» Δημ. οἱ ἔχοντες αὐτὸν προστάτην τοῦ γένους των, ξ «Γενύ(υνή)της τῶν θεῶν,» Αἰσχ., ἢ ὑπὸ τῶν γενητῶν ἐκλεγομένη ἱέρεια τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης.
Γενητὸς, ἡ, όν. Ὁ γενόμενος (λεχθὼν ὕπαρξιν, δημιουργηθεὶς) ὑπό τινος ἢ δυνάμενος γενέσθαι. «Ἐπὶ τῶν ἀτελευτήτων ἴσον τὸ γενητὸν τῷ γεννητῷ, ἐπὶ δὲ θεοῦ ἕτερον,» Ἐπιφ.
Γενικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἢ σημαίνων τὸ) γένος, ἕξις τοῦ γένους. «Γενικὰ ἁμαρτήματα,» Ἱππ. «Γενικὴ (πτῶσις),» Γρμτ. 2) (φιλοσ.) ὁ θεωρούμενος ἐν γένει, καθολικός, ὄχι μερικὸς ἢ εἰδικός. «Γενικαὶ ἀρεταί,» Σξ. 3) (παρὰ τοῖς Βυζ.) Γενικὸν, τὸ δημόσιον τελωνεῖον· καὶ Γενικὸς (ἐνν. λογοθέτης), ὁ πρῶτος ἐπιστάτης τοῦ θησαυροφυλακείου.
Γενικῶς, ἐπίῤ. Ἐν γένει, καθολικῶς, ὄχι μερικῶς.
Γένις, ιδος (ἡ), = Γένυς, ἀξίνη. τσαπί.
Γέννα, ας (ἡ), Π. ἀντὶ Γενεὰ ἢ Γένος.
Γεννάδας, ου ἢ α (ὁ), = Γενναῖος, εὐγενὴς, γνήσιος, ἢ ἀνδρεῖος, γενναιόφρων, (καὶν.) παλληκάρι.
†Γενναδότερα (ἡ), Π. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Γεννεοδότερα.
Γενναιάζομαι, ἢ Γενναΐζομαι, Μ. άσομαι ἢ ίσομαι. Ἀναλαμβάνω (φέρομαι μὲ) φρόνημα γενναῖον.
Γενναιοθυμος (ὁ, ἡ), = Γενναιόψυχος.
Γενναιοκάρδιος (ὁ, ἡ). γενναιόκαρδος.
Γενναιοπρεπὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς γενναῖον ἄνδρα.
Γενναιοπρεπῶς, ἐπίῤ. Καθὼς πρέπει εἰς γενναῖον ἄνδρα.
Γενναῖος [γένναξ], α, ον. Εὐγενὴς, γνήσιος, ἀπὸ καλὸν γένος, (Γωρακ.) σόϊ, (ἐν γέν.) καλὸς, ἐκλεκτός. «Οἱ πάντες ἢ ἐ δῆμος πλέον ἔχει τῶν γενναίων ἢ τῶν πλουσίων,» Ξεν. «Τοῖς γενναίοις Ὀδρυσσῶν,» Θκ. «Γενναῖον ναύκληρον,» Πλάτ. «Ἵππος (» Κύων, «Ἰχθὺς κτλ.) γενναῖος,» Ἡρωδ., Ξεν., Πλ. «Σῦκα γενναῖα,» Πλάτ. «Σταφυλὴ γενναία,» αὐτ. (ἴδε καὶ Ἀγροῖκος). «Εὐγενὲς μὲν γὰρ ἐξ τὸ ἐξ ἀγαθοῦ γένους, γενναῖον δὲ τὸ μὴ ἐξιστάμενον ἐκ τῆς αὐτοῦ φύσεως,» Ἀριστ.
2) (συνεχ.) ἀνδρεῖος· τὴν ψυχὴν, γενναιόφρων, θαῤῥαλέος, μεγαλόψυχος, εὐτολμος, (καὶν.) παλληκάρι. «Γενναῖον δὲ εἶναι τὸν ὅμοιον ἀπὸ τοῦ ἴσου τεμαρτᾶσθαι,» Θκ. «Νεανίας γενναῖος ἢ ἀκ-

μαχῆτε. « Ἡρωδ. « Τῶν θηρίων τοῖς γενναίοις. « Πλ. « Λνδια ἁπλοῦν καὶ γενναῖον, « Πλάτ. ○ Ὦ γενναῖε, « αὐτ. ῥητ.). = Βίλτιστε κτλ. (πολλάκις μεϊζ. ων.). «Γενναῖον ῥῆμα, « Λριστ. 3) σφοδρὸς, δυνατὸς, μέγας, πολὺς. Ἰσχυρὸς ☞ « Σεισμὸς (« Πώγωνι —, « Φλεγρ., Πλ. « Ὀδύνη γενναία, ○ Σοφ. « Κρέας (« Τεῖχος) γενναῖον, « Δ. Χρυσ., Ἡρωδ. ἐ) (εἰς τὸ οὐσ. ἀφορμ.) ἴδιος τῶν γένους, ἔμφυτος, πάτριος. « Οὔ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι, « Ἰλ. Β. « Οἵ γενναῖον τήν τε αὐτῶν ἀεὶ ἐλευθερῶν, ἢ τὴν ἄλλων μὴ δουλοῦσθαι, « Θκ.

Γενναιότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ γενναίου, εὐγένεια· γενναιοψυχία· μεγαλοφροσύνη, κτλ.

Γενναιόφρων, ονος ὁ, ἡ Γεννα ὄψυχος (ὁ, ἡ). γενναῖος τὴν ψυχὴν (τὸ φρόνημα), μεγαλόφρων, μεγαλόψυχος.

Γενναῖς, ΐδος (ἡ), = Γενετυλλίς.

Γενναῖος, ἐπίρ. Μὲ γενναιότητα (σφοδρότητα κτλ.), δυνατὰ, ἰσχυρὰ, παλληκαρήσια.

Γέννασις, ιος (ἡ), Δ. Π. ἀντὶ Γέννησις.

Γέννατο, Π. ἀντὶ Ἐγείνατο, Ζ. Γείνατο.

Γεννάω-ῶ [γέννα]. Μ. τ. σω. Γεννῶ (κυρ. ὡς ἐκ τοῦ ἀνδρὸς), παράγω εἰς τὸ εἶναι (ἐπὶ γῆς) = Φύω, ἐβγάλλω.

Γέννημα (τὸ). τὸ γεννηθέν, τέκνον· πρωΐθν, καρπός. « Ὁ κακὸς γέννημα τοῦ αἴλαος, « Λριστ. 2) (σπν. ἐξ Π.) τὸ γεννᾶν, γέννησις. 3) (μτγν. εἰς τὸ πλθ.) τὰ προϊόντα τῆς γῆς, (κοιν.) τὰ γενήματα.

Γεννησατικὸς, ἡ, ὸν, = Γεννητικός

Γέννησις, εως (ἡ). τὸ γεννᾶν (παράγειν κτλ.) ἢ γεννᾶσθαι κτλ.

Γεννήτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ

Γεννητήρ, ῆρος καὶ

Γεννητής, οῦ (ὁ), = Γεννήτωρ, πατὴρ· δημιουργός. « Ὅτι γεννήταις οὖσιν ἡμῖν οὐ πείθεται καὶ ὅτι τροφεῖσι, « Πλάτ. « Τὸν ἄνθρωπον οὐ φατέον ἀρχὴν εἶναι οὐδὲ γεννητὴν τῶν πράξεων ὥσπερ καὶ τέκνων, « Λριστ.

Γεννήτης, ου (ὁ), Σ. Γενήτης.

Γεννητικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) = ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ (ἢ ἔχων τὴν ἰδ ότητα, τὴν δύναμιν τοῦ) γεννᾶν. « Ὁ δὲ ἀνὴρ γεννητικὸς περὶ τὰ τοῖς ἐκτὸς, « Λριστ. « Εἷς εἶνος αἵματος γεννητικὸς, « Λθ.

Γεννητός, ἡ, όν. Ὁ γεννηθεὶς ἢ δυνάμενος γεννηθῆναι, υἱὸς (γνήσιος, μὴ υἱοθετημένος). « Ἐν γεννητοῖς γυναικῶν, « Ἡρω., (παρβλ. Γενητός.)

Γεννήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ

Γεννήτωρ, ορος (ὁ). ὁ γεννήσας, γονεὺς, πατήρ. 2) = Γεννήτης. « Ζεὺς —, « Αἰσχ.

Γεννητῶς, ἐπίρ. Ὡς γεννητὸς, διὰ γεννήσεως.

Γεννικὸς, ἡ, όν, = Γενναῖος, εὐγενὴς, καλὸς, ἐξαίρετος, μέγας κτλ.

Γεννικῶς, ἐπίρ. = Γενναίως, ἰσχυρῶς, γενικῶς, δυνατά.

Γεννοδόκειρα (ἡ), Π. ἡ δέκουσα γέννας (τέκνα, ἀπογόνους), (ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ.).

Γενογηθής, ές (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁποίου ἡ γέννησις ἢ τὸ γέννημα προξενεῖ χαρὰν [ψῆφος].

Γενοίατο, Ἰων. ἀντὶ Γένοιντο, (γ' πλθ. πρσ. τοῦ) ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Γίνομαι.

Γένος, εος-ους (τὸ), = Γενεά. 2) οἰκογένεια, (Ἰταλ.) φαμίλια. « Γένος ἐν τῇ πόλει πρῶτον, « Λριστ. 3) τὰ τέκνα, οἱ ἀπόγονοι, οἱ συγγενεῖς. « Λποθνήσκει γένος οὐδὲν καταλιπών, « Δ. Λλ. « Ἐκεῖναί τε ἀναγεῖς ἐκαλοῦντο ἐξ οὗ τὸ γένος ἀπ' ἐκείνων, Ηκ. « Γένει οὖσα ἐγγυτάτω (ἀπωτέρω, ἄγχιστα), « Ἡρ. 4) φυλὴ, ἔθνος. « Σύρας τὸ γένος, « Συν. 5) (εἰς τὰς Λθ.) τὸ δωδέκατον μέρος τῆς φρατρίας, (ἴδ. Γενέτης). 6) (λογικ. ἢ φιλοσοφ.) ἄθροισμα πολλῶν ἐννοιῶν διατεθρυμμένων εἰς εἴδη στοιχείων. « Διαφέρει εἶδος ἐξ γένος. ἢ γένος μέν ἐστι τὸ πρωτότυπον, εἰς εἴδη διαιρεθῆναι δυνάμενον· εἶδος δὲ τὸ ἀπὸ τοῦ γένους διῃρημένον, οἷον εἴ τις λέγοι ζῴων γένος, εἴδη δὲ αὐτοῦ ἄνθρωπον, ἵππον ἐξ τὰ λοιπά, « Λογγ. « Ἐκ τεττάρων γενῶν συμπέπηγε τὸ σῶμα, « Πλάτ., (παρβλ. Εἶδος). 7) φῦλον, (Γαλλ.) sexe. (ὅθεν παρὰ Γριμτχ.) « Τὰ τρία γένη. « 8) ἡλικία. « Γένει ὕστερος, « Ἰλ. Γ.

Γενοῦστης, ου (ὁ), = Γενήτης, συγγενὴς ἢ ἀπόγονος.

Γέννα (τὰ), Π. [ἔντὺς]. ἐντόσθια, ἔντερα· ☩ Γεντιανὴ (ἡ). [Λατ.] (ἐνν. ῥίζα), φυτ. ἰατρ (πικρότατον).

Γέννιμος, κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Κέραιμος.

Γέννο, Π ἀντὶ Ἐγένετο, ἔγινεν ἢ ἐγεννήθη· ἢ 2) Αἰολ. ἀντὶ Εἵλετο, ἔλαβεν ἔπιασε, (γ', ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. 6'. τοῦ Αἱρέω).

Γένυ, υος (τὸ), ἡ (συχνότ.)

Γένυς, υος (ἡ), = Σιαγὼν (κυρ. τὸ ὀπισθεν αὐτῆς μέρος μὲ τὰ ὀδόντια)· πηγοῦνι, κατωσάγωνον (κατ' ἐκτ.) ἀτόμου. 2) (μτγν.) ἡ κόψις (τὸ κοπτερὸν μέρος) ξίφους κτλ. « Ἀγκίσρου (« Πυράγρης) γενύεσαι, « Νίκ. 3) (συνδέχ.) πέλεκυς, ἀξίνη κτλ., (παρβλ. Γνάθος).

Γεοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), (κατὰ διάλυσ.) ἀντὶ Γεώδης.

Γεοῦχος (ὁ, ἡ), Π. = Γειήοχος.

Γεοφόρος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐφαλμ. ἀντὶ) Γειοφόρος.

Γεόω-ῶ, Μ. ὡσω. Μεταβάλλω εἰς γῆν.

Γεραιὸς, ἁ, όν, (τὰ παρθ. Γεραίτερος, αἴτατος), = Γέρων· γηραλέος· (ἐπιθ.) = Γεραρὸς, σεβάσμιος· (ἐν γέν.) ἀρχαῖος, παλαιὸς, γεροντικός.

Γεραιόφλοιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων γεραιὸν (γεροντικὴν, ἐρρυτιδωμένην) φλοιόδαν « Σῦκα —, « Ἐπιχρ.

Γεράϊραι (αἱ), ἀντὶ Γεραρὰ (ὠνομάζοντο εἰς τὰς Λθ.) αἱ δεκατέσσαρες ἱέρειαι τοῦ Βάκχου, [ἐκ τοῦ

Γερείρω [γέρα:]. Μ. ερῶ (ἀόρ. Ἐγέρηρα). Βραβεύω, ἀνταμείβω (ἐν γέν.) τιμῶ. « Βωμοὺς ἐγέραιρεν ἑορταῖς, « Πίνδ., ἐξολίζεν. « Τὰ θεοῖσι γεραίρω τῷ Διονύσῳ, « Δημ., ἐκτελῶ (ὑπηρετῶ εἰς) αὐτὰ ὡς ἱέρεια, (ἴδε Γεράϊραι).

Γεραίτατος, ὑπερθ. καὶ

Γεραίτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Γεραιὸς, πρεσβύτερος, γεροντότερος· μεγαλύτερος (κατὰ τὴν ἡλικίαν).

†Γεραίω(χωρὶς Μ.), Π.=Γεραίρω « Γήθη γεραίοντα μνίοις, « Ν κ., ἐολισμένα (σκεπασμένα) μὲ, (παρβλ. Γραιόω).

Γεράνδρυον (τὸ), [γέρων, ὄρυς]. παλαιὸς μορμὼ δένδρου· (μτφορ.) παλιόγερως, ἐοχατόγηρως.

Γεράνιας, ου (ὁ). ὁ ἔχων λαιμὸν ὡς γερανοῦ, μακρολαίμης.

Γεράνιον (τὸ), μηχανὴ διὰ τῆς ὁποίας σηκώνονται καὶ ἀνέλκονται βάρη, (κοιν.) Γερανὸς (ἴδιως τὰ τῶν πηγαδίων). 2) εἶδ. φυτοῦ (εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάγεται τὸ Τορχ ἰντερσάχ), « Ὅτι ἐπ' ἄκρων τῶν μακρολῶν ἔχει ἐξοχάς τινας ἀνανευρυσίας, ὡς γεράνων κεφαλὰς σὺν τοῖς ῥάμφεσι, « Δσκρ.

Γερανὶς, ίδος (ἡ), (ἐνν. ἐπιβεσμὶς), εἶδος χειρουργ. δεσίματος.

Γερανίτης, ου (ὁ), (ἐνν.) λίθος ὁμοιάζων (κατὰ τὸ χρῶμα) τὸν λαιμὸν τοῦ γερανοῦ.

Γερανοβοσία [βοσίκ], α (ἡ). κοπάδι γερανῶν βοσκομένων καὶ ὁ τόπος ὅπου βόσκουν.

Γερανομαχία (ἡ), ἡ πρὸς τοὺς γερανοὺς μάχη (τῶν πυγμαίων).

Γέρανος (ἡ, καὶ [μτγν.] ὁ), πτην. ὁ γερανός 2) εἶδ. μηχανῆς, Ζ. Γερανίου. 3 εἶδος σωτοῦ χοροῦ, (ὅθεν

Γερανουλκὸς (ὁ, ἡ), ὁ σύρων τὸν χορὸν (γέρανον).

Γεραὸς, ἡ, όν, Π = Γεραιός.

Γεραρὸς [γεραίρω], ά, όν. Σεβαστὸς (κυρ. ὡς ἐκ τῆς μορφῆς), σεβάσιμος, ἀξιότιμος Ζ(μτγν.) = Γεραιός. ‖ (οὐσ. πλθ.) ἱερεῖς, ἱέρεια, (ἴδε Γεράϊραι).

Γέρας [γῆρα:], γέρασ-ως (τὸ), (ἡ αἰτ. πλθ. Γέρα). δῶρον (διδόμενον κατὰ πρότίμησιν), βραβεῖον, (ἐν γέν.) τιμὴ, προτίμησις, προνόμιον. « Βασιλεῦσι ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι, « Θκ.

Γεράσμιος (ὁ, ἡ), Π = Γεραρὸς, σεβάσμιος. 2) ὁ διδόμενος ὡς γέρας ἢ προξενῶν τιμὴν εἰς τὸν ἔχοντα ἢ λαμβάνοντα

Γεράστιος (ὁ), εἷς τῶν μηνῶν τοῦ Μακεδ. ἔτους.

Γερασφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαβὼν ἢ λαμβάνων τὸ γέρας, ἔντιμος.

†Γεργέριμος (ἡ), (ἐλαία) = Δρυπετὴς, ξηρ. διασμένη εἰς τὸ ἥλιον καὶ πεσμένη κάτω της.

†Γεργύρα (ἁ), Λακεδ. ἀντὶ Γοργύρα.

Γέρεα (τὰ), Π. Ἰων. ἀντὶ Γέρα, πλθ. τοῦ Γέρας.

Γέρην, ηνος (ὁ, ἡ). ἔνιμος, (παρβλ. Εἶρην).

Γερηφορία (ἡ), Ἰων. τὸ νὰ ἠνέτις.

Γερηφόρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Γερασφόρος.

Γέρον, κλητ. ἡ Π. (σπν.) ὁλ. τοῦ Γέρων

Γεροντοαγωγέω-ῶ, Μ. ἤσω Εἶμαι

Γεροντοαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (ὁδηγῶν ἢ διδάσκων) γέροντα.

Γερόντειος, α, ον, = Γεροντικός.

Γερουτέα (ἡ). ἡ κατάστασις ἢ ἡ ἡλικία τοῦ γέροντος (εἰς τὴν Σκριπτ.). 2, = Γερουσία.

Γεροντιαῖος, α, ον, = Γεροντικός.

Γεροντίας, ου (ὁ), (Λακεδ.) ὁ πρὸς πατρὸς πάππος.

Γεροντιδιῶ-ῶ. Μ. ήσω, καὶ

Γεροντίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ἡ Ὁμοιάζω γέρων ἢ
Γεροντικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς γέροντας. «Τὸ γεροντικόν, «Πλθ., ἡ γεροντεία.
Γεροντικῶς, ἐπίρ. Καθὼς ἀνήκει εἰς γέροντα, ὡς γέρων.
Γερόντιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Γέρων, γεροντάκι.
Γεροντοδιδάσκαλος (ὁ, ἡ). ὁ διδάσκων τοὺς γέροντας.
Γεροντοκομεῖον (τό). νοσοκομεῖον διὰ τοὺς γέροντας, γηροκομεῖον, [ἐκ τοῦ
Γεροντοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Γεροντοκόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιμελούμενος τοὺς γέροντας, γηροκόμος.
Γερουσία (ἡ). τὸ συνέδριον τῶν γερόντων [τῶν γερουσιαστῶν].
Γερουσιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι-
Γερουσιαστής, οῦ (ὁ). ὁ μετέχων (ὢν μέλος) τῆς γερουσίας.
Γερούσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος ἀπὸ) τοὺς γέροντας, «Γεροντικός, ἔντιμος, ἢ διδόμενος ὡς γέρας, ἐκλεκτός. «Ὅρκος (« Οἶνος)—, « Ὅμ.
Γερράδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Γέρρον, πλεκτὸν διὰ στρώσιμον, ψάθα.
Γερρό(βρά)δερμον, ου (τό). σκέπασμα δερμάτινον τοῦ γέρρου, ἢ καμωμένον ἀπὸ γέρρον (ψάθαν) ἀντὶ δέρματος.
Γέρρον (τό), [Περσ. ἢ εἴρω]. (ἓν γέν.) πλέγμα ἀπὸ λυγαριάν· ψάθα, γεργάθι κτλ. (κυρ. δὲ 2) desis πλεκτὴ τετράγωνος ἢ ῥομβοειδὴς (τὴν ὁπ. μετεχειρίζοντο οἱ Πέρσαι). 3) πλοκὸς, φράκτης πλεκτός. 4) καλύβη ἀπὸ πλεκτὸν ἢ σκέπασμα ψάθινον τῶν ἐμπορευομένων εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς ἀγορᾶς, (Ταρκ.) σεργί.
Γερροφόρος (ὁ). στρατιώτης φέρων γέρρον ἀντὶ ἀσπίδος.
Γερροχελώνη (ἡ). μηχανὴ πολεμικὴ (χελώνη) σκεπασμένη μὲ γέρρα, ὑπὸ τὴν ὁπ. ἐπλησίαζον εἰς τὸ τεῖχος οἱ πολιορκοῦντες.
Γέρυνος (ὁ), = Γίρῖνος.
Γέρων, οντος (ὁ). γέρος, γέροντας· (συνεκδ. εἰς τὸ πλθ.) οἱ πρόκριτοι (οἱ πρεσβύτεροι, οἱ μεγαλήτεροι) ἔθνους. «Ταῖς συναρχίαις ἢ τῶν γερόντων, « (Αἰόλ. ἀντὶ γέρουσιν), Ἀρχφ., Γρμτ. 2) τὸ ῥωκοκέφαλον. β. (ἐπιθετ.) παλαιὸς, πολυκαιρινὸς, (ὅτε ἔχει καὶ οὐδέτερον). « Σάκος γέρον, πεπαλαγμένον ἄζῃ, « Ὀδ. Χ.
Γερωνία ἢ Γερωσία ἢ Γερωχία (ἡ), Δ. ἀντὶ Γερουσία, (εἰς τὸν Ἀρχφ., Λυσιχρ. 980: δικαίως ἀσέβητος Κορωνὶς ὑπερασπίσθη, ἐναντίον τοῦ Βρόγκου, τὴν τελευταίαν γραφήν).
Γεσθμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Γεῦσις.
Γεῦμα (τό), = Γεῦσις, νοστιμάδα, δοκιμὴ κτλ. 2. πᾶν ὅ,τι γεύεταί τις πρὸς δοκιμὴν, ἐδέσμα (οἴνου κτλ.). 3) φαγεῖ· φαγητόν. « Ἀπόσιτοι πάντων γευμάτων διετέλεον, « Ἱππκρ. 4) (μτγν.) τὸ μεσημεριανὸν φαγεῖ', « Ἀπὸ πρωΐας ἄχρι τοῦ γεύματος, « Σχλ. Ὁμ.
Γεμεθα, Π. ἀντὶ Γεγεύμεθα, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ πρκ. τῶν Γεύομαι.
Γεῦσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γεύεσθαι, ἢ ὡς ἐκ τούτου αἴσθησις· (τρπ.) δοκιμή· (συνεκδ.) ποιότης, οὐσία, νοστιμάδα, (Ἰταλ.) γκοῦστο.
Γεῦσμα (τό), σκν. ἀντὶ Γεῦμα.
Γευστήριον (τό). τὸ ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁποῖον ἐγεύοντο (ἐδοκίμαζον) τὸν οἶνον.
Γεύστης, ου (ὁ). ὁ γευόμενος (δοκιμάζων) τὸν οἶνον εἰς τὰ συμπόσια, (ἄλλ.) Προγεύστης.
Γευστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γεῦσιν. «Γευστικῶς ἔχω, « Εὐστ., ἐπιθυμῶ νὰ γευθῶ.
Γευστός, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον ἐγεύθη ἢ δύναται νὰ γευθῇ, ὑποπίπτων εἰς τὴν αἴσθησιν τῆς γεύσεως.
Γεύω [συγγ. τῷ δεύω], Μ. γεύσω (πθ. πρκ. Γέγευμαι καὶ [σπν.]-σμαι). Κάμνω (δίδω εἰς) τινα νὰ γευθῇ (νὰ αἰσθανθῇ, νὰ δοκιμάσῃ). « Βούλει σε γεύω ἄκρατον; « Εὐρ. (καὶ τρπ.) « Δούλους ἔγευσε τιμῆς ἐλευθέρας, « Πλ. « Ὦ θεὸς γλυκύν γεύσας (ἓν. ἡμᾶς ἢ τοὺς ἀνθρώπους) τὸν αἰῶνα, « Ἴρ. ‖ (μ.) λαμβάνω (αἰσθάνομαι τὴν) γεῦσιν, βάλλω εἰς τὸ στόμα μου (καὶ) δοκιμάζω (κυρ. καὶ μτφρ.). «Καὶ γευσάμενος, ὡς ἤθελε πιεῖν, « Γρφ. « Οὐ γεύσει τῆς θύρας, « Ἀρχφ., δὲν πτυπᾷς νὰ ἰδῇς ἂν σοῦ ἀνοίγουν. « Γευσόμεθ' ἀλλήλων ἐγχείῃσιν, « Ἰλ. Υ., νὰ δοκιμάσωμεν (Γαλλ. νὰ μετρήσωμεν) τὰς δυνάμεις μας. 2) τρώγω (κυρ. ὄχι χορταστικά). «Σίτου ἐγεύσαντο, « Ξεν. «Καί τινες καὶ ἀλλήλων ἐγεύοντο, « Θκ.
Γέφυρα (ἡ), [γέα, φυράω, ἡ Ἐχυρὰ]. πρόχωμα, μόλος (ποταμοῦ). 2) (συνήθ.) γεφύρι. 3) (ἐν γέν.) πέρασμα (στενὸν), δίοδος. «Ἡ ἐπὶ τῷ νάπει γίφυρα, « Ξεν. 4) (μετωνυμ.) τὸ μεταξὺ παρατεταγμένων στρατευμάτων κενὸν διάστημα.
Γεφυρίζω, Μ. ίσω. (κυρ.) Καθήμενος εἰς τὴν (μεταξὺ Ἀθην. καὶ Ἐλευσ. ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ) γέφυραν περιγελῶ τοὺς διαβαίνοντας (καθὼς ἐσυνηθίζετο εἰς τὰ Ἐλευσίνια, ἴδε Δημαξα), (ἐν γέν.) χλευάζω, περιπαίζω, σατυρίζω.
Γεφύριον (τό), ὑποκορ. τῆς Γέφυρα, γεφυράκι.
Γεφυρισμός (ὁ). τὸ γεφυρίζειν, περίπαιγμα, σάτυρα.
Γεφυριστής, οῦ (ὁ). ὁ γεφυρίζων (περιγελῶν), σατυριστής
Γεφυροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (κτίζω) γέφυραν, [ἐκ τοῦ
Γεφυροποιός (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων (κτίζων) γεφύρια, κτίστης γεφυρῶν.
Γεφυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἑνόνω (κάμνω διαβατὸν) ποταμὸν (κτλ.) μὲ γέφυραν ἢ πρόχωμα, γεφυρώνω. «Ποταμοὺς νεκρῶν γεγεφυρωμένους διέβη, « Πλ. (μτφρ.). «Γεφύρωσε δ' Ἀτρείδαισι νόστον (ὁ Ἀχιλλεύς), « Πίνδ., (δηλ.) εὐκόλυνεν, ἔκαμε δυνατὴν τὴν ἐπιστροφήν.
Γεφύρωμα (το). τὸ γεφυρωμένον μέρος. 2) = τῷ-
Γεφύρωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γεφυρόνειν, γεφύρωμα.
Γεφυρωτής, οῦ (ὁ). ὁ γεφυρόνων τοὺς ποταμούς, ἀρχιτέκτων.
Γεωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαγράφω (Σχεδιάζω) γεωγραφικῶς τὴν γῆν· σπουδάζω (καταγίνομαι εἰς) τὴν γεωγραφίαν.
Γεωγραφία (ἡ). τὸ ἔργον καὶ ἡ ἐπιστήμη τοῦ γεωγράφου, (δηλ.) ἡ διαγραφὴ τῆς γῆς. 2) (συνεκδ.) κίνδ γεωγραφικὸν χάρτα.
Γεωγραφικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γεωγραφίαν.
Γεωγράφος (ὁ). ὁ ἔμπειρος (ἐπιστήμων) τῆς γεωγραφίας ἢ καταγινόμενος εἰς αὐτήν.
Γεωδαισία (ἡ), [γῆ, δαίω]. διανομὴ (διαίρεσις) γαιῶν (ἀγρῶν, ἐπαρχιῶν κτλ.), = Γεωμετρία.
Γεωδαίτης, ου (ὁ). διανομεὺς γαιῶν, γεωμέτρης.
Γεώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ ὅμοιος μὲ) γῆν. «Ὥρα—, « Ξεν., ἡ ἄλιθος.
Γεωλογία (ἡ) καὶ
Γεώλογον (τό). λόγος ἐξέχων εἰς πεδιάδα, μὴ συνεχόμενος μὲ ὄρος, (ἐπιμ.) συγκείμενος ἀπὸ γῆν (χῶμα) καὶ ὄχι πέτρας, (κυρ. οὐδ. τοῦ
Γεώλογος (ὁ, ἡ). ἐξέχων (ἢ συγκείμενος ἀπὸ γῆν καὶ ὄχι πέτρας) ἐν εἴδει γεωλόφου.
Γεωμετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ τὴν γῆν (ἢ [ἁπλ.] Μετρῶ) ὡς γεωμέτρης, σπουδάζω (καταγίνομαι εἰς) τὴν γεωμετρίαν, εἶμαι-
Γεωμέτρης, ου (ὁ). ὁ ἔμπειρος (ἐπιστήμων) τῆς γεωμετρίας ἢ καταγινόμενος εἰς αὐτήν.
Γεωμετρία (ἡ). τὸ ἔργον καὶ ἡ ἐπιστήμη τοῦ γεωμέτρου.
Γεωμετρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἀσχολούμενος εἰς τὴν γεωμετρίαν. ‖ (ὡς ἀρχ.) = Γεωμέτρης, (καὶ θηλ.) = Γεωμετρία.
Γεωμετρικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τοὺς κανόνας τῆς γεωμετρίας, καθὼς οἱ γεωμέτραι, ἐξ ἀναλογίας. « Ἀριθμητικῶς, οὐ γεωμετρικῶς ὁρίζων τὸ μέτριον καὶ δίκαιον, « Πλ.
Γεωμέτρις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Γεωμέτρης.
Γεωμιγὴς, έος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ γῆν (μὲ χῶμα).
Γεωμορέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταγίνομαι εἰς τὴν γεωργίαν, εἶμαι γεωμόρος.
Γεωμορία (ἡ). ἡ διὰ λαχνοῦ διαμοίρασις (ἢ καλλιέργεια τῆς οὕτω διανεμηθείσης) γῆς. 2) τὸ διὰ λαχνοῦ δοθὲν μερίδιον (κομμάτι) γῆς καλλιεργησίμου.
Γεωμορικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γεωμορίαν ἢ τοὺς γεωμόρους.
Γεωμόριον (τό), = Γεωμορία.
Γεωμόρος (ὁ). [γῆ, μείρω]. ὁ λαβὼν εἰς μερίδιον γῆν, κληροῦχος, ἄποικος, κτηματίας, πλούσιος, (ἐν γέν.) γεωργὸς ἢ γεωργικός. « Βιὸς—, « Ἀπλλν. 2) (ἐνεργ.) ὁ διοριζόμενος ἐπόπτης τῆς γεωμορίας. « Μηνύετω τοῖς γεωμόροις, « Πλάτ., = τῷ
Γεωνόμος (ὁ). ὁ διανέμων τὴν γῆν εἰς τοὺς κληροῦχους.
Γεώπεδον (τό), = Γήπεδον.
Γεωπείνης, ου (ὁ), (μτφρ.) ὁ πεινῶν (ζεραίνομενος, ἔχων ὀλίγον μέρος) γῆς· ἢ = Γεωπόνος.
Γεωπονέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταζέω καλλιεργῶν τὴν γῆν, γεωργῶ.
Γεωπονία (ἡ). γεωργία.
Γεωπονικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γεωπονίαν, γεωργικός, [ἐκ τοῦ
Γεωπόνος (ὁ). γεωργός.

†Γεώρας, α (ὁ), = Γειώρας.
Γεωργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι (Καλλιεργῶ) τὴν γῆν· εἶμαι γεωργός, καταγίνομαι εἰς τὴν γεωργίαν. (συνκδχ.) νέμομαι, καρποῦμαι, ἀπολαμβάνω. «Ἡσυχίαν, ἣν πολλὴν καὶ ἄφθονον γεωργοῦμεν, « Βασίλ. « Συμφορὰς γεωργεῖν, « Γρ. « Τοὺς χρόνους ἀλογιστίᾳ γεωργήσας, « Ἐκκρ., περάσας ἀσυλλόγιστα τὴν ζωήν του. (καταχρ.) «Ποτὸν, ὃ γεωργοῦσι πηγαί, « Γρ. « Ἢ μέλιστα καρπὸν γλυκὺν γεωργεῖ, « αὐτ.
Γεώργημα (τὸ). τὸ ἔργον τῆς γεωργίας ἢ τὸ γεωργημένον μέρος (χωράφι κτλ.).
Γεωργήσιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος γεωργηθῆναι, ἐπιδεκτικὸς καλλιεργείας.
Γεωργία [ή]. τὸ ἔργον τοῦ γεωργοῦ, ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς. 2) (συνκδχ.) = Γεώργιον.
Γεωργικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα πρὸς) τὴν γεωργίαν. ‖. «Γεωργική,« ἡ τέχνη τοῦ γεωργοῦ, καὶ « Γεωργικὰ (ἐνν. βιβλία), « τὸ περὶ γεωργικῆς σύγγραμμα ἢ ποίημα.
Γεώργιον (τὸ). κτῆμα (χωράφι κτλ.) καλλιεργημένον ἢ καλλιεργήσιμον. 2) καρπὸς (προϊὸν) τῆς γεωργίας.
†Γεώργιος (ὁ), (μτγν.) ἀντὶ
Γεωργός (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (ὀργώνων, δουλεύων) τὴν γῆν. « Ἄνδρες γεωργοὶ ἢ οὐ θαλάσσιοι, « Θκ. «Βοῦς—, « Ἀρχφ.
Γεωργώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ ἀνήκων εἰς) γεωργόν, ἀγροικικός.
Γεωρυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκάπτω (Ὀρύττω) τὴν γῆν. « Τὸν μεταλλευόμενον ἢ γεωρυχούμενον πλοῦτον, « Κλήμ.
Γεωρυχία (ἡ). σκάψιμον τῆς γῆς, [ἐκ τοῦ
Γεωρύχος (ὁ, ἡ). ὁ σκάπτων (ὀρύττων) τὴν γῆν.
Γεωσπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπείρω τὴν γῆν, γεωργῶ.
Γεωτομία (ἡ), Π. ἀντὶ = Γεωργία, [ἐκ τοῦ
Γεωτόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τέμνων (σχίζων διὰ τοῦ ἀρότρου) τὴν γῆν, γεωργός.
Γεωτραγία (ἡ). τὸ νὰ τρώγῃ τις (καθὼς τὰ μικρὰ παιδία καὶ μερικαὶ ἔγκυοι γυναῖκες) χῶμα.
Γεωφανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν (χαῶμα) γῆς.
Γεωφάνιον (τὸ). ὠνομάζετο (κυρ. εἰς τὴν Σάμον) μεταλλεῖον γῆς (χώματος ἰατρ. ἢ ζωγραφ.).
Γεωφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). φύλαξ γαιῶν, ἀγροφύλαξ.
Γεωχαρής, ές (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων (εὐχαριστούμενος κάλλιον) εἰς τὴν γῆν (εἰς τὴν ξηράν, εἰς τὸ χῶμα).
Γῆ (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Γέα), γῆς (ἡ). ἡ ὅλη σφαῖρα τῆς γῆς. 2) ἓν τῶν τεσσάρων λεγομένων στοιχείων· χῶμα. 3) μέρος τῆς γῆς, τόπος, χώρα, ἐπικράτεια κτλ., ἢ 4) ἀγρὸς, ἀμπελὼν, (ἐν γέν.) κτῆμα, ὑποστατικὸν κτλ.
Γηγενέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ
Γηγενής, ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς (ἀναβαθεὶς, φυτρώσας) ἐκ τῆς γῆς, αὐτόφυτος, ἐντόπιος (ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων) (Γρφ.) ἄνθρωπος (ἐν γέν.)· (Κωμ.) ὠχρὸς, νεκροπρόσωπος. « Βολβὸς (« Μύκης, « Ἄργυρος κτλ.) — « Ἀθ Πλ. « Γηγενὴς στρατὸς γιγάντων, « Σοφ. ‖. (οὐσ.) = Γίγας. ‖. (ἐπιθετ.) = Γιγαντιαῖος, μέγας, ἀφοδρός. « Γηγενεῖ φρονήματι, « Ἄρριαν.
Γήδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γῆ (ἀγρὸς), χωράφι.
Γηθαλέος, α, ον, Π. = Γηθόσυνος.
Γῆθεν, ἐπίρ. Π. Ἐκ (Ἀπὸ) τῆς γῆς.
Γηθέω-ῶ, Μ. ήσω. (πρκ. [συνήθ. ἀντὶ ἐνεστ.] Γέγηθα). Χαίρω, εὐφραίνομαι, [ἐκ τοῦ
Γῆθος [ῆθος], εος-ους (τὸ), Π. καὶ
Γηθοσύνη (ἡ), Π. χαρὰ, ἡδονή.
Γηθόσυνος (ὁ, ἡ), Π. χαρούμενος.
Γηθοσύνως, ἐπίρ. Μετὰ χαρᾶς.
Γηθυλλὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ
Γήθυον (τὸ), [γῆ, θύω = ὁρμῶ], εἶδ. πράσσου ἢ κρομμύου, (κοιν.) πρασοσκόρδα, (παρβλ. Ἀμπελόπρασον).
Γήϊνος καὶ (Ἰων.) Γήϊος, η, ον. Ὁ ἐκ γῆς, χωματένιος, (τρκ.) φθαρτός.
Γηΐτης καὶ (χρσ.) Γώτης, ου (ὁ), Π. Ἰων. = Γεωργός.
Γηλεχὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λέχος (κρεββάτι, στρῶμα) τὴν γῆν, κοιμώμενος κατὰ γῆς, = Χαμαιεύνης. « Σελλοὶ—, « Καλλ.
Γήλοφος (ὁ), = Γεώλοφον.
Γῆμαι, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Γαμέω.
Γημόρος (ὁ), = Γεωμόρος.
Γηουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Γηρυχέω.
Γηρυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἰς τὴν ἐξουσίαν του (ὁρίζων) γῆν ἢ γαίας 2) = Γαιήοχος.
Γηραχέω, Ἰων. ἀντὶ Γηρυχέω.
Γήπεδον (τὸ). μέρος (κομμάτι) γῆς καλλιεργησίμου (κυρ. πλησίον οἰκίας), (παρβλ. Οἰκόπεδον.)
Γηπετὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ πεσὼν κατὰ γῆς.
Γηπονέω-ῶ, Γηπονία, Γηπονικὸς κτλ. = Γεωπονέω κτλ.
Γήποτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τῆς γῆς πινόμενος (ἀφαυόμενος), ὁ πατίζων τὴν γῆν.
Γήρᾳ, ἀντὶ Γήραϊ, δοτ. τοῦ Γῆρας.
Γηραιὸς, ά, όν. Γηραλέος, γέροντας, (ἐπιθετ.) γεροντικός.
Γηραλέος ἢ Γηράλιος, α, ον, Π. = Γηραιός.
Γήραμα (τὸ). γῆρας, γηρατεῖον, (εἰς ἡμᾶς διεσώθη μόνον τὸ πλθ.) γεράματα. 2) = Γήρειον.
Γηρᾶναι, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Γηράσκω.
Γηράντεσσι, Π. δοτ. πλθ. τοῦ
Γηράς, ᾶσα, άν, Π. ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Γηράσκω.
Γῆρας [κῆρ], ατος καὶ ως-ως (τὸ). τὸ γηρατεῖον. 2) (μτφορ.) Π. παῦσις, τέλος, παρακμή. « Οὐκ ἔστι γῆρας τοῦδε τοῦ μιάσματος, « Αἰσχλ. 3) τὸ δέρμα τοῦ ὄφεως, [ἴδε Ἀθηρίς].
Γηράσκω καὶ (ἅπαξ μόνον) Γηράσκομαι, Μ. γηράσω καὶ (συνηθέστ.) γηράσομαι (πρκ. Γεγήρακα κτλ.). Γίνομαι γέρων, (κοιν.) γερνῶ, (συνκδχ.) παρακμάζω. 2) (σπνττ.) Γηροκομῶ.
Γηράω-ῶ (μτχ. Ἐγήρων), Π. ἀντὶ Γηράσκω.
Γήρειον (τὸ). ὁ γνοώδης σπόρος τῆς ἀγριαγκινάρας ἢ τῶν ὁμοίων φυτῶν (τὸν ὁπ., ξηρανθέντα, παίρνει ὁ ἄνεμος), (κοιν.) μαντατοῦρα (παρβλ. Πάππος).
Γήρει, Ἰων. ἀντὶ Γήρᾳ, δοτ. τοῦ Γῆρας.
†Γηροβαρεῖς (ἐσφαλμ.) ἀντὶ (« ἐν) Γήρᾳ βαρεῖς.
Γηροβοσκέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γηροτροφέω.
Γηροβοσκία (ἡ), = Γηροτροφία.
Γηροβοσκὸς (ὁ, ἡ), = Γηροτρόφος, Γηροκόμος.
Γηροκομεῖον (τὸ). νοσοκομεῖον γερόντων, [ἐκ τοῦ
Γηροκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμελοῦμαι (Περιποιοῦμαι) τινα εἰς τὰ γηρατειά του.
Γηροκομία (ἡ). τὸ γηροκομεῖν.
Γηροκομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (καταγινόμενος) εἰς τὴν γηροκομίαν.
Γηροκόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιμελούμενος τοὺς γέροντας.
Γηροτροφεῖον (τὸ). κατάστημα ὅπου τρέφονται γέροντες, γηροκομεῖον.
Γηροτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω τινὰ εἰς τὰ γηρατειά του, γηροκομῶ.
Γηροτροφία (ἡ). τὸ γηροτροφεῖν, γηροκομία.
Γηροτρόφιον (τὸ), = Γηροτροφεῖον.
Γηροτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων γέροντα ἢ τοὺς γέροντας, γηροκόμος.
Γηροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Σηκώνω εἰς τοὺς ὤμους μου) γέροντα ἀδύνατον.
Γηρυγάνης (ὁ, ἡ), Π. [γῆρυς, γίγνομαι]. ὁ ἐκβάλλων (γεννῶν) ἦχον.
Γήρυμα (τὸ), Π. [γηρυω], = Φθέγμα, λάλημα.
Γῆρυς, υος (ἡ), Π. φωνὴ, ἦχος· φήμη, [ἐκ τοῦ
Γηρύω ἢ Γηρύομαι, Μ. ύσω, ύσομαι, Π. [φρύω]. Ἐβγάλλω φωνὴν (κυρ. μελωδικὴν), ὁμιλῶ, ψάλλω (μετέπ.) ἀνυμνῶ, κηρύττω, διηγοῦμαι· (μὲ δατ. ἢ πρόθεσ. αἰτ.) συναγωνίζομαι πρός τινα δι' ὕμνους.
Γήτειον (τὸ), = Γήθυον.
Γήτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Γηΐτης.
Γηταμέω-ῶ, Γητόμος ἀντὶ Γεωτομέω, Γεωτόμος.
Γηφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) χῶμα ἢ προϊόντα τῆς γῆς (φυτὰ, ῥίζας κτλ.), κτωχός.
Γύχητον (τὸ). τὸ ἀπαλὸν (συγκείμενον ἀπὸ χῶμα μόναν) μέρος τῆς γῆς.
Γιγανταῖος, α, ον καὶ
Γιγάντειος, α ἢ ας, ον, καὶ
Γιγαντεῖος, α, ον, Ὁ ἀνήκων εἰς γίγαντα, ἴδιος γίγαντος, μέγας.
Γιγαντιάω-ῶ, Μ. άσω. Μιμοῦμαι τοὺς Γίγαντας.
Γιγαντικὸς, ἡ, όν. Γίγαντος ἢ τῶν Γιγάντων ἴδιος.
Γιγαντολέτειρα, ας ἢ Γιγαντολέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ
Γιγαντολέτωρ, ορος ἢ Γιγαντολέτης, ου (ὁ), Π. ἀφανιστὴς (ἐξολεθρευτὴς) τῶν Γιγάντων.
Γιγαντομαχία (ἡ). μάχη γιγάντων ἢ πρὸς γίγαντας.
Γιγαντομίμητος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ μίμησιν τῶν γιγάντων.
Γιγαντοπάλαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων παλάμας γίγαντος, Γιγαντοχείρ.
Γιγαντορραίστης, ου (ὁ), Π. [γίγας ῥαίω, Ι], = Γιγαντοφόνος.

Γιγαντόσωμος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων σῶμα γίγαντος, γιγαντιαῖος.
†Γιγαντοτρόφος (ὁ, ἡ), = Γιγαντολέτης.
Γιγαντοφόνος (ὁ, ἡ), καὶ
Γιγαντοφόντης, ου (ὁ), καὶ Γιγαντοφόντις ιδος (ἡ), Π. φονεὺς τῶν γιγάντων.
Γιγαντόχειρ, χειρος (ὁ, ἡ), = Γιγαντοπάλαμος.
Γιγαντώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ γίγαντα, γιγαντιαῖος.
Γίγαρτον (τό), [ῑ]. ὁ σπόρος (τὸ κουκκοῦτσι) τοῦ σταφυλιοῦ.
Γιγαρτώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος) γίγαρτα.
Γίγας [γῖ, γίνομαι], αντος (ὁ), γίγαντας, μεγαλόσωμος.
Γιγγίδιον (τό), εἶδ. φυτοῦ, ἀγριορράδικον, (παρβλ. Κιχώριον).
Γίγγις, ίδος (ἡ), = Γιγγυλίς.
†Γίγγλαρος (ὁ), = (ἡ ἐφαλ. ἀντί) Νίγλαρος, (παρβλ. Γίγγρας).
†Γιγγλίζω, Μ. ίσω, = Κιχλίζω (ῑ), (παρβλ. Γαγγαλίζω).
†Γιγγλισμός (ὁ), = Κιχλισμός, γέλως ἐκ γαργαλίσματος.
Γιγγλύμιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Γιγγλυμός.
Γιγγλυμοειδής, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ειδῶς. Καταμίνως ἢ Συνημμοσμένος ἀν εἶδε γιγγλυμοῦ.
Γίγγλυμός (ὁ), [γλύφω]. ἡ ςρόφιγξ (τὸ θηλυκωτῆρι ὁ [Τουρκ.] ζεζές) τῆς θύρας Ψλ. Ψ) (μτγν.) τὸ θηλύκωμα τῶν ἁρμῶν τοῦ σώματος, ἡ κλεῖδωσις.
Γιγγλυμόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, Ἐνόνομαι (Συναρμόζομαι) ἐν εἴδει γιγγλυμοῦ, θηλυκόνομαι.
Γιγγλυμώδης, ους (ὁ, ἡ). = Γιγγλυμοειδής, γιγγλυμῷ ὅμοιος.
Γιγγλυμωτός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων (συνημμοσμένος μὲ) γιγγλυμούς.
Γίγγρα, ας (ἡ), [ἀνάπτ.], εἶδ. μακροῦ βαρβαρικοῦ τραχυφώνου αὐλοῦ, (παρβλ. Χηνίζω).
Γιγγραίνω, Μ. ανῶ. Παίζω τὸ ὄργανον ὀνομαζόμενον γίγγρα.
Γιγγρανός, ἡ, όν. (σκοπὸς, ἦχος) Ὁ ὁποῖος παίζεται μὲ τὸν αὐλὸν γίγγρα.
Γίγγρος, ου (ὁ), = Γίγγρα
Γιγγρισμός (ὁ), ὁ ἦχος ἢ τὸ παίξιμον τῆς γίγγρας.
Γιγλυμος, Γιγλυμώδης κτλ. ἴδε Γιγγλυμός κτλ.
Γίγνομαι (ἀρχαιότ. τοῦ) Γίνομαι [γίνω], Μ. γενήσομαι (ἀόρ. Ἐγενόμην ἢ Ἀττ. Ἐγενήθην, πρκ. Γέγονημαι καὶ μα. [ἐκλαμβ. ἐνίοτε ἀντὶ ἐνς.] Γέγονα). Λαμβάνω ὕπαρξιν, παράγομαι εἰς τὸ εἶναι, (ἐπὶ ἀνθρ.) γεννῶμαι, (ἐπὶ φυτ.) φυτρώνω. ¤ Εἶπεν ὁ θεὸς, Γενηθήτω φῶς, καὶ ἐγένετο φῶς, ¤ Γρφ. ¤ Οἶκον, ὃν γενόμην, ¤ Ὀδ. Ξ. ¤ Ἡμέρᾳ, τῇ ἑκαστος ἐγένετο, ¤ Ἱππ. ¤ Οὔτε σὺ διαφορὰν εἶναι, ἢ μὴ γενέσθαι, ἢ γενόμενον ἀπογενέσθαι, ¤ Πλ. ¤ Τοῦτον δ' οὐδ' εἰ γέγονεν εἰδώς, Δημ. ¤ Τὸν Λυκοῦργον μόνον τῶν γεγονότων (δηλ. τῶν ἀνθρώπων), ¤ Πλεθ. ¤ Γέγονας κακῶς, ἀγοραῖος εἶ, ¤ Λιχφ. ¤ Γεγονέναι βέλτιον (κέκτον) ἄλλου, ¤ Ἰσοκρ., ἀφ ¤ Τῶν ἐξ ἡμῶν γεγονότας, ¤ αὐτ. ¤ Γυμένα πατρὸς γενέσθαι, ¤ Αξ. ¤ Γεγονὼς ἔτη εἴκοσι, ¤ Ξεν. ¤ Γεγονὼς τριακοστὸν ἔτος, ¤ Γρ. ¤ Τοῖς 94 ἔτεσιν, ὧν τυγχάνω γεγονὼς, ¤ Ἰσοκ. ¤ Πολλῶν ἀριθμῶν χρόνων γεγονότας, ¤ Δίοχ. ¤ Ὅσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρη, ¤ Ἰλ. Α. ¤ Τῶν κριθῶν καὶ τοῦ οἴνου ἢ τῶν ἄλλων τῶν ἐκ τῆς ἰσχατιᾶς γιγνομένων, ¤ Δημ. (ὀθ.) ¤ Τὰ γιγνόμενα, ¤ ἀντὶ Τὰ εἰσοδήματα. αἱ πρόσοδοι τῶν κτημάτων. ¤ Τῶν γιγνομένων εἰκοστὴν κρασάμενοι, ¤ Θκ. (ἢ μεταφορ.) ¤ Τὸ γεγνόμενον, ¤ ἀντὶ Τὸ πραγτόμενον, τὸ προϊὸν (τὸ κέρδος) τὸ ἐργαλεῖον (τῆς πραγματείας, χρημάτων ταχιζομένων κτλ.), τὸ διάφορον, (καὶ ἐν γέν.) τὸ συμφέρον, ἡ ὠφέλεια. ¤ Τοὺς Θηβαίους ἡγεῖτο, ἀντὶ τῶν αὐτὸς γιγνομένων, τὰ λοιπὰ εἶσεσιν, ¤ Δημ. Ψ) γίνομαι ἢ εἶμαι, ὑπάρχω, χρηματίζω. ¤ Γέγονας ἀληθῶς, ὡς λέγουσι, πλούσιος; ¤ Ἀρχρ. ¤ Ἐκ χρηστῶν φαῦλα τὰ πράγματα γέγονε, ¤ Δημ. ¤ Ἰσοπαλὴς ἡ μάχη γίγνεται, ¤ Θκ. ¤ Σατύρῳ, ἑαυτοῦ ποτε γενομένῳ, ¤ Δημ., (ἢ τρπ.) ¤ Ἐμαυτοῦ γίγνομαι. ¤ Ἐκπλήττονται ἢ οὐκέθ' αὑτῶν γιγνόντας, ¤ Πλάτ. (ἴδε κατωτέρω). ¤ Τῆς βουλῆς (¤ Τῶν γεραιτέρων) γεγονὼς, ¤ Δ. Κάτ. ¤ Τοῦ Πομπηίου γεγονότες, ¤ αὐτ. (καὶ τρπ.) ¤ Τοῦ πλείονος (¤ Τῆς ἐπιθυμίας) γεγονότες, ¤ Αξ. ¤ Οἱ τῶν καινῶν ἐπὶ τῷ γεγενημένοι, ¤ Αξ. (ἢ περιφρ.) ¤ Γίγνομαι ἐν πείρᾳ (δι' ἔχθρας, ὀργῆς, λόγων Ψλ.), ¤ ἀντὶ Πειρῶμαι κτλ. ¤ Ἐγένετο τῇ Βουλῇ διὰ ὀργῆς, ¤ Ἰλ. 3) (προθετ. ἢ ἄλλ.) ¤ Παραγίνομαι, ὑπάγω, ἢ ἔρχομαι, φθάνω, καταντῶ, (ἐνίοτε) ¤ Παρέρχομαι. ¤ Ἐπεὶ δὲ ἐγένετο ἐπὶ τῇ διαβάσει τοῦ ποταμοῦ, ¤ Ἀρρ. ¤ Γενόμενος πρὸς τῷ ἱαθμῷ, ¤ Θκ. ¤ Ἐγένετο τὸ πλεῖον ἐπὶ τῆς γῆς, εἰς ἣν ὑπῆγον, ¤ Γρφ. ¤ Ὡς γοντο, ἴδε πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, ¤ Ἰλ Δ, προώδευσαν. (καὶ μεταφορ.) ¤ Ἤνοιά πυθ' ὑμῖν ἐγένετο, ¤ Ξεν., μᾶς ἦλθε κατὰ νοῦν. ¤ Γενόμενος ἐν ἑαυτῷ (ἢ ἑαυτοῦ [κύριος δηλ.] ἢ πρὸς ἑαυτόν), ¤ (κοιν.) ἐλθὼν εἰς τὸν ἑαυτόν του. (ἢ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) ¤ Γίγνομαι κατ' ἐμαυτόν, ¤ μένω μόνος (¤ Ἐπεὶ δὲ ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν οἱ συμφοράδεις ἐγενόμεθα, ¤ Αἰσχ.) ἢ συλλογίζομαι (¤ Ὁ δὲ Πομπήϊος, ἀκούσας, καὶ πρός αὐτῷ γενόμενος βραχὺν χρόνον, ¤ Πλ.), (ἐδῶ ἠκαιρεῖ νὰ ὑπαχθῇ καὶ τὸ ἀνωτέρω) ¤ Πολὺν ἀριθμὸν χρόνου γεγονότες, ¤ Δίοχ. ¤ Διὰ πολλῶν μαθημάτων γενόμενος, ¤ Αν., ἀντὶ τοῦ Διελθών. ¤ Γενομένης ἐν ταῖς πράγμασι τῆς Ἀριάδνης, ¤ Πλ., ἐμβῆκεν εἰς τὰ πράγμ. ¤ Τὸ δαιμόνιον ψῆφ, ᾧ Σωκρατες, ἑκάστοτε σαυτῷ γίγνεσθαι, ¤ Πλ. ¤ Ἐξ ἀνθρώπων (ὀφθαλμῶν, ποδῶν) ἐγένετο, ¤ ἔγινεν ἄφαντος ἢ ἀπίθανον. ¤ Ἐπειδὰν ἀπὸ δείπνου γένωνται, ¤ Ὑπ. ¤ Γίγνονται πάλιν ὑπὸ τοῖς Ῥωμαίοις, ¤ Πλ.

4) (τρπ.) καταντῶ, ἐκβαίνω, ἀποβαίνω· κατορθοῦμαι, πραγματοποιοῦμαι. ¤ Ἐλπίδες οὐ γιγνόμενας, ¤ Ακ. ¤ Ἃ μὲν ἐπράσσετο, οὐκ ἐγένετο, ¤ Θκ. ¤ Τῶν 120 στατήρων γίγνονται 3600 δραχμαί, ¤ Δημ. (ὀθ.) ¤ Γιγνόμενον, ¤ Ἀριθμτκ., τὸ πρακτόν, (ἢ Διαλεκτ.) τὸ συμπέρασμα.

¤ Τίς (¤ Τί, ¤ Οὐκ ἔχω τί) γένωμαι; Αξ. ¤ Γίγνεσθαι ἐρ' ἑτέροις, Αξ., ἀφίνεται εἰς τὴν διάκρισιν ἄλλων, ἢ ἀνήκει εἰς τὴν βοήθειάν των. δ) καταγίνομαι, ἐνασχολοῦμαι. ¤ Ἐπὶ τέτταρα ἡμέρας πρὸς ταῖς θύραις γίγνονται, ¤ Αξ. ¤ Σφόδρα γενομένη πρὸς τῷ πράγματι, ¤ Πλ. ¤ Γενόμενοι ἐν ποιήσει (ἢ πράγμασι, περὶ τὸ συμβουλεύειν κτλ.), ¤ (καὶ τὸ ἐναντ.) ¤ Γενόμενος ἀπὸ τῶν πράξεων ἐκείνων, ¤ Πλ., ἔπαυσε νὰ ἀσχολῆται εἰς Θ) εἶμαι (παρὼν), εὑρίσκομαι. ¤ Γίγνεσθαι παρ' ἀμφοτέροις τοῖς πράγμασιν (καὶ ταύτης τῆς γνώμης, ἐπ' ἀμφότερα ταῖς γνώμαις), ¤ Θκ. 7) (μὲ ἐπίρ.) διάκειμαι, εἶμαι εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην κατάστασιν. ¤ Οἱ παρὰ Πλάτωνι δεσπόσαντες, ἢ εἰσαῦριον ἡδέως γίγνονται, ¤ Πλ. ¤ Κακὸς κακῶς γένοιτ' ἀπ., ¤ Ἀθ. (καὶ ἄλλ. ταῦ ἐπίρ.) ¤ Θυομένῳ δὲ αὐτῷ οὐκ ἐγίγνετο (ἐννοήσει ἢ καλῶς) τὰ ἱερὰ, ¤ Ξεν. Β) (τρπ. ἢ κατ' ἀπαρ. ἢ κατὰ μτχ.) συμβαίνει, ἀκολουθεῖ, τυχαίνει. ¤ Σεισμὸς ἐγένετο, ¤ Γρφ. ¤ Πολλάκις γέγονεν, ὥστε καὶ τοὺς μείζω δύναμιν ἔχοντας ὑπὸ τῶν ἀσθενεστέρων κρατηθῆναι, ¤ Ἰσοκρ. ¤ Κύριε, τί γέγονεν ὅτι κτλ.; ¤ Γρφ. ¤ Ἐπεὶ δὲ ἐγίνετο αὐτῷ, ὥσε χρήμασιν εὐεργετεῖν, ¤ Ξεν. ¤ Πρὸς ἀγαθοῦ (ἢ ¤ Πρὸς κακοῦ) μοι τὸ πρᾶγμα ἐγίνετο, ¤ Ἀρστ. ¤ Εἰ γάρ ποτ' ἐμοὶ γένοιτο, ¤ Ἀρχ. ¤ Μὴ γένοιτο, ¤ Αξ. ¤ Γενομένης δὲ φήμης, ¤ Αξ. ¤ Πάντ' ἀπὸ τῶν γενόμενα λέγεις, ¤ Πλάτ. Θ) μανθάνω καὶ, εἶνε γνῶσις (βέβαιον, νόμιμον, προδιωρισμένον). λαχαίνω, πίπτει εἰς τὸ μερίδιον, (ἐν γέν.) ταιριάζει (ὀθεν ἢ τὸ καιν. Τοῦ γίνεσθαι ἢ Δὲν τοῦ γίνεται τὸ ἀπόθημα κτλ.). ¤ Πάντες οἱ κληρονόμοι τὸ γιγνόμενον ἐνομίσαντο, ¤ Ἰσ. ¤ Τὸ γιγνόμενον τῷ θεῷ τοῦ ἀργυρίου ἐξέτισε, ¤ Παυσ. ¤ Τὸ γιγνόμενον τίμημα, ¤ Αξ. ¤ Τῷ παιδὶ τοῦ ἀνεψιοῦ κατὰ τοὺς νόμους ἐγγίνεται ἡ κληρονομία, ¤ Ἰσ. ¤ Τοὺς δρομέας τὰ γιγνόμενον πεπληρωκέναι, ¤ Ἀρχδ. ¤ Ἐν ταῖς γιγνομέναις ἡμέραις, ¤ Ξεν. ¤ Οὐδ' ἀκμὴν οὐδὲ γιγνομένην χάριν, ¤ Δημ. ¤ Τό γ' ἐπ' ἐμοὶ γιγνόμενον, πειράσομαι διαπράξασθαι, ¤ Αδ 10) ἐξίζει ἢ κοστίζει· ¤ Τοὺς ἐξειργασμένους (χώρας) ἔφη πολλοῦ ἀργυρίου γίγνεσθαι, ¤ Ξεν. 11) τελεῖται, ἐκτελεῖται, παραζύνεται μὲ τὸ θέμερον). ¤ Γιγνομένων τῶν ἐν ἀστραγηφῶν, ¤ Αἰσχ. 12) = Συγγίνομαι ¤ Γενομένη ἀνδρὶ ἑτέρῳ, ¤ Γρφ. (παρβλ. Γεννάω).

Γιγνώσκω (ἀρχαιότ. τοῦ) Γινώσκω [γνόω], Μ. γνώσομαι ἢ Π. γνωτεύμαι (ἀόρ. Ἔγνων, ως, ω, ωμεν κτλ. [Θ. πρχ. Γνώθι, εὔκτ. Γνοίην, ὑποτ. Γνῶ, ῷς, ῷ κτλ., ἀπαρ. Γνῶναι, μτχ. Γνούς], πρκ. [ἐκλαμβ. ἐνίοτε ἀντὶ ἐνς.] Ἔγνωκα καὶ πθ. Ἔγνωσμαι, ἀόρ. Ἐγνώσθην). Γνωρίζω, διακρίνω. ¤ Ἔγνω ὁ' αἴψ' ἐμὲ κεῖνος, ¤ Ὀδ. Α. ¤ Γνῶ β' οὐδ' ἀγνώσεαι, ¤ Ἡσ (κατ' ἐκτ.) γνωρίζομαι, φιλιώνομαι. (ἐκμ.) μισῶ. Ἢ μάλα νῶϊ γνωσόμεθ' ἀλλήλω καὶ λώϊον, ¤ Ὀδ Ψ. ¤ Οὔτε

φαπέξῃ γνώτην ἀλλήλων, « Ὀδ. Φι. « Γινώσκω τὰ ἐμά, καὶ γινώσκομαι παὸ τῶν ἐμῶν, « Γρφ. (καὶ πθ.) « Θετταλῶν ἱππεῖς γνωσθῆναι αὐτῷ βουλόμενοι, « Ξεν. 2) ἐνοέω, καταλαμβάνω, (ἐπιμ.) ἠξεύρω. « Ὡς γνῶ χυομένοιο, « Ἰλ. Δ. « Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ὁπότερα Τρῶας μετείη, « Ἰλ. Ε. « Τοὺς λόγους τῶν Ἀθηναίων οὐ γιγνώσκω, « Θκ. « Γνῶθι σαυτόν, « Γνμ. « Ἔγνωσαν ἀποπεμπόμενοι, « Θκ. « Ἐπεὶ ἔγωγε ἐμοῦ ἕνεκα ποιοῦντος, « Ξεν. « εἰ γνώσεται Σωκράτης ὁ σοφὸς ὅτι, ἐμοῦ χαριεντιζομένου, « Πλάτ. « Πατέρα δὲ γιγνώσκει ἔχων Ἑρμῆν, « Ακ. « Ὡς οὖν ἐμοῦ γε καὶ ἀγωνιουμένου, ἢ τιμᾶσθαι ἀξιώσοντος, οὕτω γίγνωσκε, « Ξεν. (καὶ περιφρ.) « Γινώσκω χάριν, « Δ. Κάσσ., ἀντὶ Οἶδα (καὶ κοιν. Ἔχω) χάριν, (παρβλ. Οἶδα). 3) νομίζω, φρονῶ, ἔχω τοιαύτην ἢ τοιαυτην γνώμην. « Ὀρθῶς (« Κακῶς) γινώσκω, « Γιγνώσκειν ὀρθῶς περὶ θεῶν, « Πλ. « Λεγέτω περὶ αὐτοῦ, ὡς ἕκαστος γιγνώσκει, « Θκ. « Ἐγὼ μὲν οὕτω γινώσκω, « Ξεν. « Οὕτω γινώσκετε ὡς οὐδὲ παυσομένου μου, « Δκ.

4) ἐγκρίνω, ἀποφασίζω. « Τὸ μαντεῖον ἔγνω ἡμετέραν εἶναι τὴν Νεσσήνην, « Ἡσιόδ. « Ἄδικα ἔγνωκε περὶ ἐμοῦ ὁ Ζεύς, « Δκ. « Οἱ δικασταὶ οἳ, ἀκούσαντες, ταὐτὰ καὶ αὐτοὶ ἔγνωσαν, καὶ δίκα ταλάντων ἐτίμησαν, « Δημ. « Πλησίον ἀλλήλων οἰκεῖν ἔγνωσαν, « Μοθ. (καὶ πθ.) « Πῶς ἂν κρίσιν ἀκριβεστέραν εὕροιμεν τῆς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐγνωσμένης; « Ἡσιόδ. « Τὴν οὕτω παρανόμως γνωσθεῖσαν δίαιταν, « Δημ. « Στέργειν ἐστὶ δίκαιον τοῖς ἐγνωσμένοις, « Λα. (ἢ [ἄκαιρ μόνον] μσ.) « Ὁμολόγησε νυνὶ ἡμᾶς ὑπάρχειν ἐγνωσμένους, ἐμὲ λέγειν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, « Δημ. 5) (ῥτρ.) ἐφευρίσκω ἐπιχειρήματα. « Ἱκανώτατος δὲ ἀνθρώπων ἦν (ὁ Ἀνεφῶν) εἰπεῖν τε ἃ γνῶναι, « Φλγρ. 6) (μεγν.) συνευρίσκομαι (σαρκικῶς). « Ἀδὰμ ἔγνω Εὔαν, « Γρφ. « Οὐδεμίαν ἔγνω τῶν παλλακίδων, « Πλ. « Πῶς ἔσται μοι τοῦτο, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω, « Γρφ. 7) (Π. ἢ σπνν.) = Γνωρίζω, γνωστοποιῶ. « Γνώσομαι τὴν ὀλβίαν Κόρινθον, « Πίνδ.

Γίννος (ὁ). Ἄλογον ἢ μουλάρι ἀτελὲς καὶ (ἐπιμ.) μικροκάμωτον, (καιν.) μιντυλλί, (παρβλ. Κάνες).

Γίνομαι, Ζ. Γίγνομαι.

Γινώσκω, Ζ. Γιγνώσκω.

Γλαγάω-ῶ (χ. Μ). Ἔχω πολὺ (εἶμαι γεμάτος ἢ τρυφερὸς ἀκόμη ὡσὰν) γάλα [γλὰγος].

Γλαγερός, ά, όν, Π. = Γαλακτιώδης, γαλακτερός, γεμάτος (ἢ ὅμοιος μέ) γάλα.

Γλαγερόχρους-ους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Γαλακτόχρους.

Γλαγόεις, εσσα, εν, Π. = Γλαγερός.

Γλαγοπήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. Ὅ,που πήζει τὸ Γλάγος, εος-ους (τὸ), Π. = Γάλα.

Γλαγοτρόφος (ὁ, ἡ). Π. (παροξ.) ὁ τρέφων (καὶ προπαροξ.) ὁ τρεφόμενος μὲ γάλα.

Γλαγοφορος (ὁ, ἡ), Π. = Γαλακτοφόρος.

Γλαγόων, Π. ἀντὶ Γλαγῶν, μτχ. τοῦ Γλαγάω.

Γλάζω, Μ. άξω. Π. = Κλάζω.

Γλακτοφάγος, Γλακτοῦρος, Γλακτόχρους, Π. ἀντὶ Γαλακτοφάγος κτλ.

Γλιμάσ-ῶ, Μ. ήσω, Δ. Αἰόλ. ἀντὶ Λημάω, ξίκ τοῦ

Γλαμα (ὁ), Δ. ἀντὶ Λήμη, (κοιν.) τσίμπλα.

Γλαμυξάω-ῶ, Μ. άσω = Γλαμάω, εἶμαι

Γλάμυξος (ὁ, ἡ). = τῷ

Γλαμυρός, ά, όν ξ

Γλαμώδης, εος (ὁ, ἡ) ξ

Γλάμων, ονος (ὁ, ἡ), = Λημῶν, τσιμπλιάρης, τσιμπλιασμένος.

Γλάνις, ιδος ἡ ἴδος ἡ ιος (ὁ, ἡ), Δύλάρ. (τοῦ γλυκοῦ νεροῦ) ὅμοιον μὲ τὸν Σίλουρον, (κοιν.) γουλιανός, (παρβλ. Βλέννος).

Γλαννός, ὴ, όν, = Βλεννώδης, ἀκαμάτης, ἀγρεῖος, (ὄθεν

Γλάνος (ὁ), ζ. ἡ Ὕαινα.

Γλάξ, ακός (ἡ), εἶδ φυτοῦ τὸ ὁπ. καταιβάζει γάλα, (παρβλ. Γλαυξ).

†**Γλαρίς**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Γλαφίς.

Γλαύκειος, α, ον. Ὁ τῆς γλαυκός. « Ὠδὴν —, « Σδ.

Γλαυκηπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων (μάλιστα ὅπου εἶνε πορθμὸς) γλαυκὰ κύματα. « Κλύδωνα —, « Ἡμπεδ.

Γλαυκιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω (ἢ Βλέπω μέ) βλέμμα γλαυκὸν (φαιδρὸν καθὼς τοῦ λέοντος). 2) = Γλαυκίζω.

Γλαυκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γλαῦκος.

Γλαυκίζω, Μ. ίσω. Ἔχω (ἢ κλίνω πρὸς τὸ) γλαυκὸν χρῶμα. 2) πάσχω ἀπὸ γλαύκωσιν.

Γλαύκινος, η, ον, = Γλαυκὸς, γαλανεπράσινος.

Γλαύκιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ ξ 2) πτηνοῦ, (παρβλ. Γλαυξ).

Γλαυκίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Γλαῦκος.

Γλαυκοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων γλαυκὸς (γαλαζοπράσινος).

Γλαυκόμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλαυκὰ ὄμματα.

Γλαυκὸς [γλαύσσω ἢ γλαυξ], ὴ, όν. Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς θαλάσσης ἢ τῶν ὀμμάτων τῆς γλαυκός, γαλανὸς ἢ γκρίζος ἢ γαλανοπράσινος, (ἐν γέν.) = Λευκὸς (μὲ κάποιαν γλαυκότητα), ὑπόλευκος, λαμπρὸς (καθὼς τὸ φῶς τῆς σελήνης) ἢ, φοβερός, καταπληκτικὸς (ὡς τὰ ὄμματα τοῦ λέοντος).

Γλαύκος (ὁ), ὀψάρ. Θαλασ. (ἐκ τοῦ γεν. τοῦ Ὄνου).

Γλαυκότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ὄψις) τοῦ γλαυκοῦ, γαλανάδα.

Γλαυκορεγγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλαυκὸν φέγγος. « Σελήνη —, « Ν. Βύγ.

Γλαυκόφθαλμος (ὁ, ἡ), = Γλαυκόμματος.

Γλαυκοφωτος (ὁ, ἡ). = Γλαυκοφεγγής.

Γλαυκοχαίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων γλαυκὴν χαίτην ἢ κόμην.

Γλαυκόχρους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλαυκὸν χρῶμα.

Γλαυκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι γλαυκόν. 2) προξενῶ γλαύκωσιν.

Γλαυκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς γλαυκός.

Γλαύκωμα (τὸ). πάθος τῶν ὀφθαλμῶν (γινομένων παρὰ φύσιν γλαυκῶν), παναΐα, (παρβλ. Ἀκόχμαι).

Γλαυκῶπις, ιδος (ἡ). ἡ ἔχουσα γαλανοὺς ἢ φοβεροὺς ὀφθαλμούς, (ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τῆς Σελήνης). [ἐκ τοῦ

Γλαυκωπὸς (ὁ). ὁ ἔχων γλαυκοὺς ἢ γλαυκὰς ὤπας (ὀφθαλμούς) ἢ ὄψιν, γλαυκοειδής.

Γλαύκωσις, εως (ἡ). ἡ τῶν ὀφθαλμῶν διὰ τοῦ γλαυκώματος ἀπαίρησις.

Γλαυκῶψ, ῶπος (ὁ, ἡ), = Γλαυκωπός.

Γλαῦξ [γλαύσσω ἢ δυμπ.], γλαυκὸς (ἡ). ὄρν. νυκτινόμ., (κοιν.) κακαβάγια. 2) (συνεκδχ. ἀπὸ τοῦ χαράγματος) νόμ. σύμ. τετράδραχμον τῶν παλ. Ἀθην.). 3) εἶδ χόρτου, (τὸ ἄλλ.) Γλάξ καὶ (ὅσως) Γλαῦκιον.

Γλαύσσω χ. Μ.), Π. [λεύσσω], λάμπω (μτφ.) βλέπω.

Γλαφὶς [γλάφω], ίδος (ἡ), = Γλυφὶς, σφυρὶ τῶν λιθοξόων (συνήθερον ἀπὸ τὸ ἓν καὶ κοπτερὸν ἀπὸ τὰ ἄλλα μέρη), (παρβλ. Γλύφανον).

Γλάφυ, υος (τὸ), Π. [γλάφω]. σπήλαιον, τρύπα, κοίλωμα.

Γλαφυρία (ἡ), = Γλαφυρότης.

Γλαφυρὸς [γλάφω], ά, όν. Κοῖλος, βαθυλλὸς· σκαλιστὸς, πελεκητὸς· (ἐπιμ.) λεῖος, σιλπνὸς, καλοδουλευμένος· (συγγέν.) τσιμουρκωμένος (κυρ. Ψηλὰς καὶ λιγνὸς). χαρίεις, νόστιμος, ἀνθηρὸς, τερπνὸς· (μέ αἴτ. προθετ.) ἐπιτήδειος (εἰς φιλοδοξίαν), ἐπιδέξιος, (παρβλ. Κομψός).

Γλαφυρότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ γλαφυροῦ, χάρις, νοστιμάδα. κομψότης.

Γλαφυρῶς, ἐπίρ. Μὲ γλαφυρότητα, νόστιμα, ἐπιδέξια κτλ.

Γλάφω [λάσκω], Μ. γλάψω. Σκάπτω, βαθυλλόνω. 2 = Γλύφω.

Γλάχων, ωνος (ὁ), Δ. ἀντὶ Βλήχων.

Γλεῖνος (ὁ), = Γλῖνος.

Γλευκαγωγὸς (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος εἰς μεταχείρισιν γλεύκους.

Γλεύκινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ (ἢ Γλυκὺς ὡσὰν) γλεῦκος.

Γλευκοπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων γλεῦκος.

Γλεῦκος [γλυκὺς], εος-ες (τὸ). τὸ χυμὸ πρὶν βράσῃ ἀφ' ἑαυτοῦ, μοῦστος, ἢ καὶ ἀφ' οὗ βρασθῇ, (ἐπιμ.) κρασὶ γλυκόν.

Γλεῦξις, εως (ἡ). μοῦστος βρασμένος. 2) (ἐπίθετ ὁ) οἶνος ἐνωμένος μὲ πολὺν τοιοῦτον μοῦστον, (ἐπιμ.) γλυκὺς ἢ γλυκόπιστος.

Γλέφαρον (τὸ), Δ. ἀντὶ Βλέφαρον.

Γλῆμη (ἡ), = Λήμη, τσιμπλα.

Γλήμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γλήμη.

Γλήνη (ἡ), [γλῆνος]. ἡ κόρη (τὸ φαινόμενον ὁμοίωμα εἰς τὸ λαμπρὸν) τοῦ ὀφθαλμοῦ· (συνεκδχ.) ὀφθαλμός. (μτφ.) κορῆται· κοῦκλα (κυρ. καὶ μτφορ.). τρύπα τῆς κτενόβρας. (χειρουργ.) = Γιγγλυμὸς (τῶν κλειδώσεων), (ὄθεν

Γληνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ γλήνην (κλεῖδωσιν).

Γλῆνος [γλαύσσω], εος-ους (τὸ). (ἐν γέν.) κάθε τι λαμπρὸν (καλύτερον), (ὀθ.) ὕστερον. κόρη (τοῦ ὀφθαλμοῦ), ὀφθαλμός· κοῦκλα (ἀπὸ κηρί). τσιμπίλια, (παρβλ. Ἀγαλμα).

Γληχὼ, όος-οῦς, ξ

Γλήχων, ωνος (ἡ). = Βλήχων, φλησκοῦνι.

Γληχωνίτης, ου (ὁ). (χυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος ἀπὸ γλήχωνα.

†Γλία (ἡ). γλίντζα, (ἴδε Γλοῖος καὶ παρθλ. Βλένος).

† Γλιάσμαι-ῶμαι., Μ. άσομαι, = Γλίχομαι.

Γλίνη (ἡ), [γλία]. λέρα, βρῶμα.

Γλῖνος (ὁ), [γλιά], = Βλένος (ὀψάρ.). 2] ἔνδρ. εἶδ. σφενδάμνου.

Γλισχραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι γλίσχρον.

Γλισχραντιλογεξεπίτριτος (ὁ, ἡ), (Κωμ.). ὁ διὰ τῶν ἀντιλογιῶν γλιςρῶν καὶ διαφεύγων (ἐπιμ.) ἄξιος νὰ ἐπιτριβῇ (νὰ χαθῇ.)

Γλίσχρασμα (τὸ), = Γλισχρότης, γλίντζα.

Γλισχρεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι γλίσχρος (φειδωλός), ἀκριβεύομαι, φιλαργυρεύομαι.

† Γλισχρία (ἡ), = Γλισχρότης, ῥυπαρία, φιλαργυρία.

Γλισχρολογέομαι-εῖμαι. Μ. ήσομαι. Ἐξετάζω λεπτομερῶς καὶ (φιλαργυρεύομαι καὶ εἰς) τὸ παραμικρότερον πρᾶγμα.

Γλισχρολογία (ἡ), = Σμικρολεπτολογία εἰς εὐτελῆ πράγματα.

Γλίσχρος [γλίφ], ρ, ον. ἰξώδης, (χυδ.) γλιντζιασμένος· γλισταρός· (μτφορ.) ἐπίμονος (παρθλ. δισπαρής)· Φιλάργυρος, ῥυπαρός, μικροπρεπής· πτωχός, πτωχικός, εὐτελής.

Γλισχρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ γλίσχρου, γλίντζα. (μτφορ.) ῥυπαρία, φιλαργυρία· πτωχεία· λεπτολογία κτλ.

Γλισχρόχολος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ χολὴν γλισχρώδη.

Γλισχρώδης, ους (ὁ, ἡ). γλίσχρος τὴν σύστασιν, ἰξώδης.

Γλίσχρων, ωνος (ὁ, ἡ). κατὰ πολλὰ γλίσχρος (πτωχός).

Γλίσχρως, ἐπίρ. Μὲ γλισχρότητα, κολλητικῶς. (μτφορ.) ἐπιμόνως, λιπαρῶς, δυσαποσπάστως· πτωχικά, μὲ ἄκραν οἰκονομίαν καὶ στενοχωρίαν· μόλις καὶ μετὰ βίας. μὲ μικροπρεπῆ λεπτολογίαν. «Μελίσσας οὕτω γλίσχρως γεγραμμένας, ὧν γε καὶ προνομαία δήλη, » Φλῖρ.

Γλίχομαι (παρε. Ἐγλιχάμην καὶ πλέον οὗ), [γλιά, ἔχεμαι ἡ συγγ. τῷ Λίπτω]. (μὲ γεν. ἡ αἰτ. ἡ ἀπαρ.) Ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι, (μὲ γεν. προθετ.) προσπαθῶ, ἀγωνίζομαι.

Γλοιάζω [γελοῖος], Μ. άσω. Περιγελῶ τινα· μισοσφαλῶν (ὡς νὰ φυστάζω) τὰ ἀμφίεσμόν, (παρθλ. [λλώπτω).

Γλοιάς, άδος (ἡ), θηλ. τοῦ

Γλοιός, ηπος (ὁ). (κυρ. ἵππος) βαρυκέφαλος, πεισματάρης, κακομαθημένος.

Γλοιοπαχής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πάχος (παχύτητα) γλοιεῶδες.

Γλοιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γλοιόω.

Γλοιοπότης, ου (ὁ) ᾗ Γλοιοπότις ιδος, (ἡ), [γλοιός, πίνω]. ὁ ῥουφῶν (τραβῶν, βυζάνων) τὴν λέραν (γλίντζαν) τοῦ σώματος. «Χλαμύς—, » Ἐπιγρ.

Γλοιῶδες (ὁ), [γλία]. γλίντζα (κυρ. τοῦ λεπτροῦ). (ἐν γεν.) λέρα, λίγδα.

Γλοιός, ά, όν. Γλιντζιασμένος, (ἐπιμ.) γλιστερός, (ἐν γέν.) λερωμένος, ῥυπαρός, (τρπ.) φιλάργυρος· κακοήθης, ἀχρεῖος· πεισματάρης, (παρθλ. Κονιαλής.)

Γλοιόω-ῶ. Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ γλοιῶδες, λερώνω.

Γλοιώδης [γλοῖος], εος (ὁ, ἡ). ὡσὰν γλιντζα, ἰξώδης, γλιντζιασμένος.

Γλουτία (τὰ), ὀνομάζονται εἰς τὴν ἀνατομ. δύο σκληρὰ σωμάτια κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ ἐγκεφάλου, (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ

Γλουτὸς (ὁ), [γλοιὸς]. τὸ ὑποκάτωθεν τῶν ἰσχίων (ἴδε τὴν λέξ.) κρεατῶδες μέρος, (κοιν.) κωλομέρι, (παρθλ. Πυγή.).

Γλυκάζω, Μ. άσω. Εἶμαι γλυκὺς, ἔχω γλυκεῖαν γεῦσιν, γλυκίζω. «Οἶνος γλυκάζων, » Δοκρ. 2] (μτβτ.) = τῷ

Γλυκαίνω, Μ. ανῶ. (μτβτ.) Κάμνω τι γλυκύ, προξενῶ γλυκύτητα, γλυκαίνω. ||. (παθ.) γίνομαι γλυκὺς, ἀποκτῶ γλυκύτητα, γλυκαίνω. 2) τρώγω γλύκασμα ἵνα γλυκάνω τὸ στόμα μου.

Γλυκᾶος, α, ον, = Γλυκύς.

Γλύκανσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γλυκαίνειν, γλύκισμα.

Γλυκαντικὸς, ἡ, όν, καὶ ἐπίρ. -κῶς. Ὁ γλυκαίνων (κάμνων τι γλυκύ).

Γλύκασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γλυκαίνει (προξενεῖ γλυκύτητα), γλύκυσμα, γλυκόν, (Τουρκ.) σερμπέτι κτλ. «Εἶστε γλυκάσματα, » Γρφ.

Γλυκασμὸς (ὁ), = Γλύκανσις, Γλύκασμα.

Γλυκέη, Ἰων. ἀντὶ

Γλυκεῖα (ἡ), θηλ. τοῦ Γλυκύς. ||. (οὐσ.) = Γλυκύῤῥιζα.

Γλυκειό(κιώ)τερος, α, ον, Π. ἀντὶ Γλυκύτερος, συγκρ. τοῦ Γλυκύς.

Γλυκερὸς, ά, όν, = Γλυκύς.

Γλυκεροστάφυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων γλυκὰ σταφύλια, (ἐπίθ. τοῦ φθινοπώρου).

Γλυκερόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων γλυκὺ (λεῖον, τρυφερὸν) δέρμα.

†Γλυκίζω, Μ. ίσω, = Γλυκάζω.

Γλυκί(κοί)νας, ᾰ (ὁ). πλακοῦντιόν τι, (ἴσ.) ἡ μουστόπηττα.

Γλυκισμὸς (ὁ), = Γλύκασμός.

Γλύκιστος η, ον, ὑπερθ. καὶ

Γλυκίων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. τοῦ Γλυκύς.

Γλυκόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Γλυκὺς ἢ Γπόγλυκυς, (κοιν.) γλυκούτσικος.

Γλυκοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Γλυκοπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων γλυκὰ ποτὰ ἢ γλύκας=γλεῦκος.

Γλυκαρρήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ λαλῶν γλυκὰ ῥήματα.

Γλύκος, τος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Γλεῦκος.

Γλυκυαχής, έος (ὁ, ἡ), Π. Δ. ἀντὶ Γλυκυηχής.

Γλυκύδακρυς (ὁ, ἡ), Π. ὁ χύνων ἢ προξενῶν γλυκὰ δάκρυα. «Ἔρως—, » Ἐπιγρ.

Γλυκυδερκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [γ. δέρκομαι]. ὁ ἔχων γλυκὺ βλέμμα ἢ γλυκεῖαν θεωρίαν. «Φῶς ἠλίου γλυκυδερκές, » Σίβυλ.

Γλυκύδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δίδων γλυκὰ δῶρα.

Γλυκυηχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γλυκὰ ἠχῶν, ἔχων γλυκεῖαν φωνήν.

Γλυκυθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Γλυκαίνω (Ἡδύνω, Εὐφραίνω) τὴν ψυχήν.

Γλυκυθυμία (ἡ). γλυκεῖα διάθεσις, ἱλαρότης, ἡδονὴ τῆς ψυχῆς (κυρ. εὐκαθήτου ἀνθρώπου), (ἐπὶ κακοῦ) ἀκρασία, φιληδονία.

Γλυκύθυμος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἢ αἰσθανόμενος γλυκυθυμίαν. πρᾷος, ἥμερος, εὐπαίθητος.

Γλυκυκαρπέω-ῶ, Μ ήσω. Εἶμαι-

Γλυκύκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων γλυκὺν καρπόν. «Ἄμπελος ἡ—, » Θκρ.

Γλυκύκρεως, ω (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλυκὺ (νόστιμον) κρέας.

Γλυκύμαλον (τὸ), Δ. ἀντὶ Γλυκύμηλον.

Γλυκυμαρὶς, ίδος (ἡ). εἶδ. (χαρακωτῆς) ἀχηβάδας ἢ καλογνώμης.

Γλυκυμελίγηρος (ὁ, ἡ). Π. γλυκὺς ὡσὰν τὸ μέλι, πρᾶος, ἥμερος.

Γλυκύμηλον (τὸ), εἶδ. μήλου, γλυκόμηλον.

Γλυκυμορφος (ὁ, ἡ). γλυκὺς τὴν μορφήν.

Γλυκυμυθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. γλυκομιλῶ εἶμαι -

Γλυκύμυθος (ὁ, ἡ), Π. γλυκομίλητος.

Γλυκύνους-ους (ὁ, ἡ), = Γλυκύθυμος, πρᾷος.

Γλυκύπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἡγενῶν γλυκὰ (ὡραῖα, νόστιμα) παιδιά.

Γλυκοπάρθενος (ἡ), Π. γλυκεῖα (ἀξιέραστος) παρθένος.

Γλυκύπικρος (ὁ, ἡ). γλυκὺς καὶ πικρὸς ἑνταυτῷ, πικρόγλυκος.

Γλυκύπνους-ους (ὁ, ἡ), = Ἡδύπνους.

Γλυκυποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Γλυκυπότης, ου (ὁ), = Γλυκοπότης.

Γλυκυρόδινον (τὸ). γλυκὺ ἔλαιον κατεσκευασμένον μὲ ῥόδα, ῥοδέλαιον.

Γλυκύῤῥιζα (ἡ), ᾗ

Γλυκύῤῥιζον (τὸ), εἶδ. φυτ., γλυκόῤῥιζα, (κυρ.) οὐδ. τοῦ-

Γλυκύῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλυκεῖαν ῥίζαν. ||. (οὐσ. θηλ.) = Γλυκύῤῥιζα.

Γλυκύῤῥοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ γλυκὰ ῥέων.

Γλυκὺς, έος (εῖα, ύ), (συγκρ. Γλυκύτερος καὶ Γλυκίων ᾗ (σπανιότ.] Γλύσσων, ὑπερθ. Γλυκύτερος ᾗ Γλύκιστος). Γλυκὺς (κυρ. καὶ μτφορ.), νόστιμος (ἐνίοτε εἰρωνικῶς· «Ὡς γλυκὺς εἶ, ὦ Σώκρατες, » Πλάτ., (παρθλ. Ἡδύς). ||. (οὐσ.) Γλυκύ, έος (τὸ), κρασὶ γλυκὸν ἢ μοῦστος βρασμένος, (παρθλ. Ἔψημα). 2) (κατ' ἀντίφρ.) ἡ χολή.

Γλυκυσίδη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, τὸ (ἄλλ.) Πεντόρβον καὶ (κυρ. ἡ ῥίζα του) Παιονία, (χυδ.) χέρι τῆς Παναγίας.

† Γλύκυσμα (τὸ), (μτγν.) = Γλύκασμα, ἄρτυμα, γλυκόν.

Γλυκύστρυφνος (ὁ, ἡ). γλυκὺς καὶ στυφὸς (στρυφνὸς) ἑνταυτῷ.

Γλυκύτης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ γλυκέος, γλυκάδα.

Γλυκυτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλυκὺν (εὐλύγιστον) τράχηλον. 2] (εἰς τὸν Σουΐδ. ἐν λ. Στρεβίλιος) ἐσφαλμ. ἀντὶ Γυλιοτράχηλος.

Γλυκυφαγία (ἡ). τὸ νὰ τρώγῃ τις πολλὰ (νὰ τρέφηται μὲ) γλυκά.

Γλυκυφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος γλυκύς.

Γλυκύφθογγος (ὁ, ἡ), = Γλυκύφωνος.

Γλυκυφραδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Γλυκυρρήμων εὐφραδής.

Γλυκυφωνία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις -

Γλυκύφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλυκεῖαν (ἀρμονικὴν) φωνήν.

Γλυκύχυλος ᾗ

Γλυκύχυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλυκὺν χυλὸν (χυμόν).

Γλύκων, ωνος (ὁ). ὁ κατὰ πολλὰ γλυκὺς (ὄθεν Ὧραι.) ἀηδὴς, εὐήθης. [καθὼς καὶ

ἡμεῖς λέγομεν κακόν, διὰ τοὺς τοιούτους ὅτι εἶναι γλύκα.

Γλύμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶναι σκαλισμένον (γεγλυμμένον) εἰς πέτραν (ξύλον κτλ.). 2)=Γλυφή.

Γλύξις, εως (ἡ),=(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Γλεῦξις.

Γλυπτήρ, ῆρος καὶ

Γλύπτης, ου (ὁ). ὁ γλύφων (σκαλίζων, δαιδεύων) πέτρας κτλ., λιθοξόος, λεπτουργὸς κτλ. ‖. « Γλυπτὴρ αἰδηροῦς, « Ἐπιγρ., =Γλύφανον.

Γλυπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἢ ἐπιτήδειος) εἰς τὸ γλύφειν. « Ἡ γλυπτικὴ (ἐνν. τέχνη). «

Γλυπτός [γλύφω], ἡ, όν. Σκαλιστός, πελεκητός.

Γλύσσων, ονος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Γλυκίων, συγκρ. τοῦ Γλυκύς.

Γλύφανον (τὸ). [γλύφω]. τὸ ἐργαλεῖον τῶν λιθοξόων (λεπτουργῶν κτλ.), σκαλιστῆρι, σμιλάρι, (κοιν.) γλύφτης, τρυπάνι κτλ., (παρβλ. Γλαφίς). ‖. « Ἐπιλάμια—, « Ἐπιγρ., τὸ κονδυλομάχαιρον.

Γλύφανος (ὁ, ἡ), Π. =Γλυπτός.

Γλυφεῖον (τὸ), =Γλύφανον.

Γλυφεύς, έως (ὁ), =Γλύπτης.

Γλυφή (ἡ). σκάλισμα (πελέκημα, δούλευμα) πέτρας (ξύλου κτλ.). 2)=Γλύμμα.

Γλυφίς, ίδος (ἡ). ἡ ἐντομὴ (χαραγματιὰ) τοῦ βέλους ὅπου ἐμβαίνει ἡ κόρδα τοῦ τόξου. 2) (συνεκδ.) τὸ βέλος. 3)=Γλύφανον. 4) (ἀρχιτεκτ.)=Τρίγλυφον ἢ Κιονόκρανον, [ἐκ τοῦ

Γλύφω [γλάφω], Μ. γλύψω. Σκάπτω (Σκαλίζω, Πελεκῶ, Δουλεύω) διὰ τοῦ γλυφείου πέτρας κτλ.

Γλῶξ, ωχός (ἡ), Π. (ἄχρ. σχεδὸν εἰς τὸ ἑνικ.)=Ἄθλον (ἄγανον) τοῦ ἀσαχάλου, [ἐκ τοῦ

Γλῶσσα [κλάω], ης (ἡ). τὸ γνωστὸν μέλος τοῦ σώματος. « Ἀπὸ γλώσσης, « = Ἀπὸ στόματος, διὰ ζώσης φωνῆς. 2) (συνεκδ.)=Διάλεκτος. « Ἦν τινα γλ. ἔσαν οἱ Πελασγοί, « Ἡρ. 3) ὁμιλία, λόγος. « Γλώσσης χάριν, « Αἰσχλ., (κοιν.) ἵνα γένῃ ὁμιλία. « Ἐξέπεμψε κατασκοπῆσαι καὶ γλῶσσαν αὐτῷ κομίσαι, « Ἀνν. Κομν. « Ταμείου—, « Βυζ., ὁ παρὰ τῷ γεν. ταμείῳ δικηγόρος καὶ « Βασιλέως ἢ «Βασιλικῆς—, « αὐτ., ὁ ἐξ ἀποῤῥήτων ἢ=Καγγελάριος. 4) (γραμτ.) λέξις ἀπηρχαιωμένη ἢ ποιητικὴ σπανία ἢ ξενική, (ἐπιμ.) ἀσυνείθιστος. « Λέξον Ὁμήρου γλῶσσαν, « Ἀρχιφ. {ἴδε καὶ Κύριος 3). 5)=Γλωττίς. « Αὐλεῖν—, « Πλ. « Σάλπιγγος—, « Πλδ. 6) ἡ ἄκρα τοῦ λωριοῦ ἢ τὸ ἐπάνω μέρος (κοιν. ψῆφος) τῶν ὑποδημάτων. « Τῶν καλαισίων ὑποδημάτων μόνη ἡ γλ. περιλείπεται, « Κλημ.

Γλωσσαλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Μοῦ πονεῖ (τρώγει) ἡ γλῶσσα, (ἐπιμ.) δὲν ἠμπορῶ νὰ κρατήσω μυστικὸν (νὰ σιωπήσω), ἢ φλυαρῶ (τόσον ὥστε μοῦ πονεῖ ἡ γλῶσσα], ἢ ἀντὶ Γλωσσαργέω=Ἀργολογῶ.

Γλωσσαλγία καὶ Γλωσσαργία (ἡ),=Ἀργολογία, ἀκράτητος πολυλογία, φλυαρία.

Γλωσσαλγίας, ου (ὁ), σπν. ἀντὶ-

Γλώσσαργος (ὁ, ἡ). φλύαρος, πολύλογος.

Γλωσσάριον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ Γλῶσσα.

Γλωσσασπις, ίδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπερασπιζόμενος μὲ τὴν γλῶσσάν του (μὲ τὴν ῥητορικὴν εὐγλωττίαν του). (Κατὰ τὸν Κορ.) ὁ ἔχων γλῶσσαν ἀσπίδος (φαρμακερὰν, Γαλλ. une langue de vipère.

Γλώσσημα (τὸ),=Γλῶσσα (κυρ. κατὰ τὴν 4 σημασ.). 2) ἐξήγησις γλωσσηματικῆς λέξεως. 3) Π.=Γλωχίν, αἰχμή.

Γλωσσηματίας, ου (ὁ). γλωσσᾶς, λάλος, φλύαρος.

Γλωσσηματίζω, Μ. (σπ., Ὁμιλῶ μὲ αὐθάδη γλῶσσαν. 2) (πθ.) ἀσκητῶ γλῶσσαν (φωνὴν ἀνθρ.). « Ἡ ὄνος βλακὰμ γλωσσηματισθεῖσα κατ' ἄνθρωπον, « Εὐς.

Γλωσσηματικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐξηγούμενος μὲ) γλώσσημα. « Λέξις—, « Γραμτ., ἀπηρχαιωμένη, ἀσυνείθιστος.

Γλωσσοείδιον (τὸ) καὶ

Γλωσσοΐς, ίδος (ἡ), Ζ. Γλωττίς.

Γλωσσογλύστωρ, ορος (ὁ, ἡ), (Κωμ.) ὁ γεμίζων τὴν γαστέρα του (τρεφόμενος) διὰ τῆς γλώσσης του, (π. χ.) δικηγόρος, μυθολόγος κτλ.

Γλωσσογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων γλώσσας, ἐξηγῶν τὰς γλωσσηματικὰς λέξεις.

Γλωσσοειδής, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπιῤῥ.) -ειδῶς. Ὁ ἔχων σχῆμα γλώσσης.

Γλωσσοκάτοχος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν (κατέχων) τὴν γλ. ‖. (αὐσ.) ἐργαλ. χειρουργ. (πρὸς τοιαύτην χρῆσιν).

Γλωσσοκηλοκόμπης, ου (ὁ), Κωμ. [γλ. κηλέω, κόμπος], ὁ θέλγων ἢ θελγόμενος μὲ τὰς μεγαλαυχίας του.

Γλωσσοκομεῖον καὶ Γλωσσοκόμιον καὶ

Γλωσσόκομον (τὸ), [γλ. κομέω]. θήκη πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν αὐλητικῶν γλωσσίδων· (ἐν γέν.) κουτί· (κατ' ἐκτ.) σακκοῦλι, παγγί· (εἰς τοὺς Αἰγυπτ.) νεκροθήκη. (χειρουργ.) κιβώτιόν τι στενόμακρον ἵνα κρατῇ ἀκίνητα τὰ τσακκισμένα χέρια ἢ ποδάρια.

Γλωσσοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, =Γλωσσοτομέω.

Γλωσσοκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ τὴν γλῶσσάν μου, ὁμιλῶ ὀλίγα ἢ προσεκτικά, φυλάττω ἐχεμυθίαν.

Γλωσσομανία (ἡ). μανία εἰς τὸ ὁμιλεῖν, φλυαρία.

Γλωσσοπέδη (ἡ), Ζ. Γλωττοπέδη.

Γλωσσοπυρσόμορφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν μορφῇ πυρίνων γλωσσῶν.

Γλωσσοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω εὔχροον γλ., ὁμιλῶ πολλὰ ἢ μὲ εὐκολίαν.

Γλωσσότμητος (ὁ, ἡ). γλωσσοκομεμένος.

Γλωσσοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τινὸς τὴν γλῶσσαν.

Γλωσσοχαριτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑποχρεόνω τινὰ μὲ τὰ λόγια μόνον, ὁμιλῶ κατὰ τὴν ἀρέσκειάν του, τὸν κολακεύω.

Γλωσσώδης, ες (ὁ, ἡ),=Γλωσσοειδής. 2) γλωσσᾶς, φλύαρος.

Γλῶττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Γλῶσσα.

Γλωττίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γλωττίς.

Γλωττίζω, Μ. ίσω. Φιλῶ ἀσελγῶς, Ζ. Καταγλωττίζω.

Γλωττικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γλ.

Γλωττίς, (ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Γλῶσσα, γλωσσίτσα. 2) γλωσσίδι (αὐλοῦ κτλ.). 3) ἡ ἐπιγλωττὶς ἢ τὸ μέρος τοῦ λάρυγγος τὸ ὁπ. σκεπάζεται ἀπ' αὐτήν. 4) εἶδος πτην. (μὲ μεγάλην γλῶσσαν) τὸ ὁπ. ὁδηγεῖ τὰ ὀρτύκια.

Γλώττισμα (τὸ). φίλημα ἀσελγές, Ζ. Καταγλώττισμα.

Γλωττισμός (ὁ),=Γλώτισμα.

Γλωττοβαίδαλος (ὁ, ἡ). τεχνικὸς περὶ τὸ λέγειν.

Γλωττοβέσμη (ἡ),=Γλωττοπέδη.

Γλωττοδεψέω-ῶ, Μ. ήσω,=Γλωττοποιέω, ἀῤῥητοποιέω.

Γλωττοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω λέξεις ἀσυνήθεις. 2) αἰσχουργῶ τῷ γλώσσῃ (τῷ στόματι),=Ἀῤῥητοποιέω.

Γλωττοποιητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπιῤῥ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν γλωττοποιὸν ἢ τὴν γλωττοποιΐαν. ‖. «Γλωττοποιητικὴ (ἐνν. τέχνη), ἡ τῆς γλωττοποιΐας.

Γλωττοποιΐα (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ γλωττοποιῶ. 2)=Ἀῤῥητοποιΐα.

Γλωττοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων γλώσσας διὰ τοὺς αὐλούς. 2)=Ἀῤῥητοποιός.

Γλῶχες (αἱ), Ζ. Γλωξ.

Γλωχίν, ῖνος (ἡ),=(ὀρθότ.) Γλωχίς.

Γλωχινόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω γλωχῖνα.

Γλωχινωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων γλωχῖνα, ἀκιδωτός.

Γλωχὶς [γλώξ], ῖνος (ἡ). ἡ ἐξέχουσα ἄκρα τῆς ἀκίδος τοῦ βέλους· (ἐν γέν.) ἄκρα « Δεσμοῦ—, « Ἰλ. Ω. « Κράνου—, « Γεωπον., αἱ κλωσταὶ τοῦ ἄνθους του. « Θαλάσσης—, « Διον., ἀκρωτήριον.

Γνάθαινα (ἡ), θηλ. τοῦ Γνάθων.

Γναθμὸς (ὁ) καὶ

Γνάθος (ἡ), [γνάπτω],=Σιαγών. « Γνάθος ἔχουσα ὀδόντας μουνυφεώδεις, « Ἡρ. « Ὀδόντας γναθμῶν ἐξελάσαιμι, « Ὀδ. Σ. 2) μάγουλον. « Ὑπεξυρημένος τὴν γνάθον, « Λκ. « Φυσᾷν τὰς γνάθους, « Λξ. 3) (συνεκδ.) ὀδόντι. « Ἔπαγε τὴν γνάθον. « Ἀρχφ. « Σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων γναθμοῖς ἀδήλως φαρμάκων ἀπέῤῥεον, « Εὐρ. 4) στόμα, χάσμα. « Πόντου—, « Αἰσχλ., ἡ καταπίνουσα τὰ πλοῖα. 5) (μτγν.) τὸ κοπτερὸν μέρος (σπαθιοῦ, πελέκεως κτλ.). (καὶ τρπ.) ἡ καταζρεπτικὴ δύναμις (ὁρμή). « Πυρὸς (« Φαρμάκου)—, « Αἰσχλ., Εὐρ., (παρβλ. Γένυς).

†Γναθόω-ῶ, Μ. ώσω,='Ραπίζω (εἰς τὰς γνάθους).

Γνάθων [γνάθος], ωνος (ὁ). ὁ ἔχων μεγάλας γνάθους (μάγουλα). 2) (συνεκδ.) φαγᾶς· (μτγν.) παράσιτος.

Γναμπτός, ἡ, όν,=Καμπτός, κυρτός, λυγισμένος ἢ εὐλύγιστος (κυρ. ἢ μεταφορ.). [ἐκ τοῦ

Γνάμπτω [ἴδε γόνυ], Μ. γνάμψω,=Κάμπτω, λυγίζω· (μεταφορ.) πείθω, ἐξιλεόνω κτλ., (συγγ. τῷ Γνάπτω).

Γνάμψις, εως (ἡ),=Κάμψις, λύγισμα κτλ.

Γναπτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Γναφεύς, [ἐκ τοῦ

Γνάπτω, Μ. γνάψω,=Κνάπτω, κτενίζω (πλύνω, περιστρέφω εἰς τὸ νερατριβεῖον, [ἐν γέν.] ἑτοιμάζω καθὼς οἱ γναφεῖς) μάλλινον ὕφασμα, (συγγ. τῷ Γνάμπτω).

Γνάπτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Γναφεύς.

Γναφάλιον (τὸ). εἶδος βαμβακώδους φυτοῦ

τοῦ ἀπ. τὰ φύλλα ἢ οἱ πάπποι ἐχρησίμευον ὡς
Γναφάλον(λλον), ου(τὸ), [γνάφος]. τὸ χνοῦς (τὰ πρωϊβια) τῶν λαναριζομένων μαλλίνων ἱματίων (χρήσιμον κυρ. πρὸς γέμισμα στρωμάτων).
Γναφαλώδης, εος(ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ γνάφαλον, βαμβακώδης.
Γναφεῖον(τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ γναφέως.
Γναφεὺς [γνάπτω], έως(ὁ). ὁ λαναρίζων (λευκαίνων, [ἐν γεν.] ἑτοιμάζων) τὰ μάλλινα ὑφάσματα.
Γναφευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἢ χρησιμεύων) εἰς τὸ γναφεύειν, (ὕθεν:) ● Γναφευτική, ● ἡ τέχνη τοῦ γναφέως.
Γναφεύω, Μ. εύσω. Γνάπτω (λευκαίνω, Ἑτοιμάζω) τὰ μάλλινα ὑφάσματα, εἶμαι γναφεύς.
Γναφικός, ἡ, όν. = Γναφευτικός.
Γνάφος [γνάπτω], εως-ους(τὸ). = Κνάφος, ἡ λανάρα, τὸ κτένι τῶν γναφέων. 2) εἶδος (ἀγκαθ.) φυτοῦ, τὸ ὁπ. ἐχρησίμευε πρὸς τοῦτο. 3) βασανιστικόν τι ὄργανον.
Γνάψις, εως(ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γναφεύειν.
Γνήσιος [γίνομαι], α, ον. (κυρ.) Ὁ κατὰ νόμον (ἐκ νομίμου συζυγίας) γεννηθείς, υἱὸς μὴ νόθος· (ἐν γεν.) ὁ κυρίως ᾗ καθ' αὐτά, φυσικός, ἀνόθευτος, ἀδόλος, ἀληθινός. ● Λόγος —, ● Αἰσ., ὁ μὴ ψευδεπίγραφος. ● Γυνή —, ● Ξεν., ἡ νομίμως (πρὸς διαστολὴν τῆς παλλακῆς).
Γνησιότης(ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ γνησίου.
Γνησίως, ἐπίρ. Ἀδόλως, ἀνοθεύτως, ἀληθῶς, εἰλικρινῶς.
Γνίφων, ωνος(ὁ), (Κωμ.) = Κνιπός, φιλάργυρος εἰς τὸ ἄκρον.
Γνοίην, ἀόρ. Β', τῆς εὐκτ. τοῦ Γιγνώσκω.
Γνοφερός, ά, όν, = Γνοφώδης, σκοτεινός, ὁμιχλώδης, [ἐκ τοῦ
Γνόφος(ὁ), [νέφος κνέφας]. σκοτεινὸν ᾗ ἀνεμώδες σύννεφον, ὁμίχλη, σκότος, ἀνεμοστρόβιλος.
Γνοφόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ γνόφον, σκοτίζω.
Γνοφώδης, εος(ὁ, ἡ), = Γναφερός.
Γνύθος [γνάθος], εος-ους(τὸ), Π. κοίλωμα. σπήλαιον.
Γνύξ [ἴδε γόνυ], ἐπίρ. Εἰς τὰ γόνατα.
Γνύπετος(ὁ, ἡ), Π. βγάνω [ἴδε τὴν λέξ.], πίπτω], ἀσθενὴς, ἀδύνατος, ἀρρωστος.
Γνῶ, (ἀ. πρσ. ἐν. τοῦ) ἀορ. Β'. τῆς ὑποτ., ἢ 2) Π. ἀντὶ Ἔγνω, (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ) παρτ. τῆς ἀρατ. καὶ
Γνῷ, (γ'. πρσ. ἐν. τοῦ) ἀορ. Β'. τῆς ὑποτ. ᾗ
Γνῶθι, ἀόρ. Β'. τῆς προστ. τοῦ Γιγνώσκω.
Γνῶμα(τὸ), = Γνώμη, γνῶσις. 2) = γνώρισμα. 3) = Γνώμων (ὀδηγὸς ᾗ κανών).
Γνωμάτευμα(τὸ). γνώμη, γνωμικόν, ἀπόφθεγμα, [ἐκ τοῦ
Γνωματεύω, Μ. εύσω. Κανονίζω τὴν ὥραν εἰς τὸν γνώμονα (ἡλιακὸν ὡρολόγιον). 2) διακρίνω. 3) = Γνωμοδοτῶ ἢ 4) Γνωμολογῶ.
Γνώμενναι, Π. ἀντὶ Γνῶναι.
Γνώμη(ἡ), [γιγνώσκω]. σκέψις· σκοπὸς, στοχασμὸς, συμπερασμὸς· κρίσις· ἀπόφασις. ● Γνώμην ποιοῦμαι (τιθέμαι, ἔχω, ἐπαφίημαι, κτλ.)α ἀξ. αὐτοῦ· ● Δημ. ● Παρὰ γνώμην ταῦτα τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο, ● Θκ., παρὰ προσδοκίαν, ἀνέλπιστον, ἀνασκάντεχον. ● Γνώμην ἐμὴν, ● Ἀρρφ. ● Γνώμας νικήσεις ἐν τῷ δήμῳ. ● αὐτ. (παρβλ. καὶ 4). 2) θέλησις· ἔγκρισις, συγκατάθεσις. ● Ἄνευ (ἢ ● Ἀπὸ) γνώμης, ● Αἰ., χωρὶς τὴν γν., (οὐ ἐναντ. τὸ) ● Ἀπὸ γνώμης, ● Αἰ., μὲ τὴν γν., αὐτοπροαιρέτως ἢ, ἐπίτηδες. ● Ὅσοι δὲ τοῦτο γνώμῃ ἔπραξαν, ● Ασ. 3) νοῦς· κρίσις, λογισμὸς· φρόνησις. ● Πρὸς ἑτέρῳ τὴν γνώμην ἔχουσιν, ● Αἰσχ. ● Ταῦτά μου πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰσῆει, ● Ασ. ● Σώματα καὶ γνώμας σφάλλει, ● Ξεν. ● Γνώμης ἁμαρτάνει, ● Θκ. ● Γνώμῃ χρησαμένων ἀνθρώπων, ● αὐτ. ● Τοῦτο ἀνθρώπῳ γνώμῃ αἱρετέον, ● Αἰ. 4) κλίσις, διάθεσις, προαίρεσις· φρόνημα. ● Πρὸς τὴν εἰρήνην τὴν γνώμην εἶχον, ● Θκ. ● Τίνα γνώμην εἰσθέμε ἔχειν, ● Ἰσαρ. ● Τοιαύτην γνώμην ἔσχηκα περὶ ὑμᾶς, ● αὐτ. ● Τίνα γνώμην ἔχεις; ● Ἀρρφ., τί φρονεῖς; (παρβλ. ᾗ 1). 5) (σπν.) = Γνῶσις, γνωριμία· εὔνοια. ● Ἦν δέ αὐτῷ ἐν γνώμῃ γεγονώς, ● Ἡρ., ἦταν γνωστὸς του καὶ εὐνοούμενος. 6) (σπν.) = Γνώρισμα (ᾗ). ● Οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες οὔτ' ἀγαθῶν, ● Θγν. (ὕθεν 7) = Γνώμων (ὁδοῦ). 8) συμβουλή. ● Ποῦ καταφύγωμεν αἱ γνῶμαι δεόμενοι; ● Πλ. 9) (πλθ.) γνωμικόν, ἀπόφθεγμα. ● Τῶν πρεσβυτέρων κατηγόρουν τὰς καλουμένας γνώμας, ● Ἰσοκρ.
Γνωμᾶδιν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει γνωμοδοτήσεως (ψηφοφορίας) λέγοντος ἑκάστου τὴν γνώμην του.
Γνωμίδιον(τὸ), (Κωμ.) ὑποκορ. τοῦ Γνώμη.
Γνωμικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐκφράζων) γνώμην. γνωμολογικός.
Γνωμικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει γνώμης (γνωμικοῦ).
Γνωμοδιώκτης, ου(ὁ), (Κωμ.). ὁ θηρεύων γνώμας (γνωμικάς).
Γνωμοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω (Ἐκθέτω, Προτείνω) γνώμην.
Γνωμοδότημα(τὸ). ἡ δοθεῖσα γνώμη.
Γνωμοδότης, ου(ὁ). ὁ γνωμοδοτῶν, σύμβουλος.
Γνωμοδότησις, εως(ἡ). τὸ γνωμοδοτεῖν.
Γνωμολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ὁμιλῶ μὲ) γνωμικά.
Γνωμολογία(ἡ). τὸ γνωμολογεῖν. 2) παράγγελμα ἠθικόν, γνωμικόν. 3) συλλογὴ γνωμικῶν.
Γνωμολογικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων κλίσιν καὶ ἐπιτηδειότητα πρὸς) τὸ γνωμολογεῖν.
Γνωμολογικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει γνωμολογίας.
Γνωμολόγος(ὁ, ἡ). ὁ λέγων ἢ συλλέγων γνώμας (γνωμικά).
Γνωμονικός, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.)-κῶς. (μέ γεν.) Ἔμπειρος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ γνωρίζῃ τι καὶ κρίνῃ περὶ αὐτοῦ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν (ἀστρονομ. ἢ ἀρχιτεκτον.) γνώμονα, (ὕθεν: ‖ εὐσ. ἀρσ.) ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὴν ἀρχιτεκτον. ἢ ἀστρονομ., (καὶ θηλ.) ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν γνώμονας.
Γνωμοσύνη(ἡ), Π. γνῶσις, φρόνησις, ὀξύνοια.
Γνωμοτυπέω-ῶ, Μ. ήσω, (Κωμ.) = Γνωμολογέω, χαλκεύω (κατασκευάζω) γνώμας.
Γνωμοτυπικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπ ρ.) = κῶς. (Κωμ.) = Γνωμολογικός.
Γνωμοτύπος(ὁ, ἡ), = Γνωμολόγος. ● Οἱ συγγραῖοι μάλιστα γνωμοτύποι εἰσίν, ● Ἀρχ.
Γνώμων [γιγνώσκω], ονος(ὁ, ἡ). (μέ γεν.) = Γνωμικός, ἔμπειρος, εἰδήμων (χ. πτ.) φρόνιμος, διακριτικός, γνωστικός. ‖ (ὡσ.) πραγματογνώμων· ἐπιτηρητής. 2) (ἔνν. ὁδοὺς) τὸ ὀδόντι τῶν ζώων ὅθεν γνωρίζεται ἡ ἡλικία των, (ἴδε Ἄδολος). 3) (συνήθ.) ὁ ὡροδείκτης τοῦ ἡλιακοῦ ὡρολογίου, (συνεκδ.) τὸ ὡρολόγιον αὐτό, (σπν.) ἀντὶ Κλεψύδρα. 4) (ἐργαλ. μαθηματ. ἢ ἀστρνμ.) γωνιόμετρον, (κοιν.) γωνιά, ἡ Κανών, (Ἰταλ.) ἑξάγκλα. 5) γεωμετρικόν τι σχῆμα. 6) ἡ ἀρίδα (τὸ σίδηρον) τῆς τρυπάνου. 7) ἡ ταρίφα τῶν τελωνείων.
Γνῶναι, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Γιγνώσκω
Γνωρίζω, Μ. ίσω. (μτβτ. μὲ αἰτ. ᾗ δοτ.) Κάμνω τινὰ νὰ γνωρίσῃ (ἢ ἀναγνωρίσῃ) τι, γνωστοποιῶ, συνιστῶ. ● Καὶ ἐγνώρισα αὐτοῖς τὸ ὄνομά σου καὶ γνωρίσω, ● Γρφ. 2) (ἀμτβτ. ἢ μα. μὲ αἰτ.) κάμνω τι γνωστὸν εἰς ἐμαυτόν, (ὑγλ.) μανθάνω, πληροφοροῦμαι, καταλαμβάνω ἢ διακρίνω, ἀναγνωρίζω· [σπν.] ἐξεύρω. ● Ὅς τε γνωριεῖ μ' ἰδών, ● Εὐρ. ● Τὸ γένειον ἀποκειράμενος, ὡς μὴ γνωρίζοιτο, ● Ἡρυδ. ● Καὶ τί αἰρήσομαι οὐ γνωρίζω, ● Γρφ.
Γνώριμος, ος καὶ(σπν.) η, ον. Ὁ γνωριζόμενος (δυνάμενος νὰ γνωρισθῇ) εὐκόλως, φανερὸς, σαφὴς, εὔληπτος. ‖ (οὐσ.) γνωστὸς, οἰκεῖος. 2) ἐπίσημος. 3) μαθητής.
Γνωριμότης(ἡ). σχέσις, γνωριμιά. 2) ἐπισημότης.
Γνωρίμως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον γνώριμον (γνωρόν, εὔληπτον). ● Γνωρ. ἔχω τινί, ● Δι., ἔχω γνωριμίαν μέ τινα, εἶμαι γνώριμος του.
Γνώρισις, εως(ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γνωρίζειν, -γνώρισμα, ἀναγνώρισις· γνωστοποίησις· γνωριμία.
Γνώρισμα(τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς γνώρισιν, διακριτικὸν (χαρακτηριστικὸν) σημεῖον.
Γνωρισμός(ὁ), = Γνώρισις.
Γνωριστής, οῦ(ὁ). ὁ γνωρίζων (πληροφορούμενος καὶ γνωστοποιῶν), πραγματογνώμων.
Γνωριστικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος ἢ συντελῶν εἰς τὸ γνωρίζειν, δηλωτικός.
Γνῶς, ἀόρ. Β'. ἐν. καὶ
Γνῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. Β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Γιγνώσκω.
Γνωσιγραφία(ἡ). ἀπόφασις δικαστηρίου ἐγγραφος.
Γνωσιμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Γνωρίζω ὅτι εἶμαι κατώτερος ἄλλου εἰς τὴν μάχην, (ἐπμ.) μετανοῶ, ἀλλάζω γνώμην. 2) (μὲ αἰτ. πριθετ.) εἶμαι ἐναντίας γνώμης, (ἐπμ.) φιλονεικῶ, διϊσχυρίζομαι.
Γνωσιμαχία(ἡ). φιλονεικία, ἰσχυρογνωμία.
Γνωσιμάχος(ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος (ἔχων ἀντιπάθειαν) πρὸς τὰς γνώσεις, (ὄνομα αἱρετικῶν).
Γνῶσις [γιγνώσκω], εως(ἡ). = Εἴδησις,

ἰδέα, πληροφορία· μάθησις· σοφία. « Ἡ γνῶσις φυσεῖ, » Γρφ. 2) = Γνώρισις, γνωριμία, οἰκειότης. « Κατὰ τὴν γνῶσίν μου τὴν πρὸς αὐτόν, » Αἰσχ. 3) συνουσία (κατὰ τὸ « Ἔγνω Ἀδὰμ Εὔαν, σ'). 4) ἐπισημότης. « Ἐπίτομον ὁδὸν εἰς γνῶσιν, » Λκ. 5) ἀπόφασις δικαστική. « Δικαστηρίου γνώσεως νόμος κυριώτερος ἔσται, » Δμ.

Γνωστέος, α, ον, θετ. τοῦ Γιγνώσκω.

Γνωστήρ, ῆρος καί

Γνώστης, ου (ὁ), = Γνώμων (εἰδήμων) τινὸς πράγματος, (ἐπιμ.) πιστοποιῶν (ἐγγνώμενος) περὶ αὐτοῦ. 2) (γραφ.) μάντις.

Γνωστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) γνωτός. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ γινώσκειν. « Τὸ γνωστικόν, » Πλ., ἡ δύναμις τοῦ γινώσκειν (διακρίνειν κτλ.). 2) ὁ ἔχων ἢ φανταζόμενος ὅτι ἔχει γνῶσιν, (ὄθεν) « Γνωστικοί (εἶδος αἱρετικῶν).

Γνωστός, ἡ, όν. Ἐγνωσμένος ἢ δυνάμενος νὰ γνωρισθῇ, γνώριμος, οἰκεῖος, φανερός· ἐπίσημος. « Τὰ γνωστὸν τοῦ θεοῦ, » Γρφ., αἱ ἰδιότητες τῆς θεότητος ὅσας δύναται ἀπασῶν ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐννοήσῃ.

Γνωστῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον γνωστόν (γνώριμον), φανερά.

Γνωτός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Γνωστός. ‖. (οὐσ.) ἀδελφός, συγγενής, φίλος. « Οὐδέ νυ τόν γε γνωτοί τε γνωταί τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα, » Ἰλ. Ο.

Γνωτοφόνος (ὁ, ἡ), καὶ

Γνωτοφόντις, ιδος (ἡ), Π. = Ἀδελφοκτόνος.

Γνώω, Π. ἀντὶ Γνῶ, καὶ

Γνώωσι, Π. ἀντὶ Γνῶσι, ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Γιγνώσκω.

Γοάω-ῶ [γόος], Μ. γοήσομαι (ἀόρ. Ἐγόησα καὶ ἐγόασα καὶ ἐγόων, πθ. μτχ. Γοηθείς), Π. θρηνολογῶ, ὀδύρομαι, μυρολογῶ, ξεφωνίζω (κυρ. νεκρόν). « Οὐδέ σε μήτηρ ἐνθιμένη λεχέεσσι γοήσεται, » Ἰλ. Φ.

Γογγρίον (τὸ), κοινολεκτ. ὁ Γόγγρος.

Γογγροειδής, ές (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ γόγγραν. « Οἱ θαλάσσιοι ὄφεις τὴν κεφαλὴν ἔχουσι γογγροειδεστέραν, » Ἀρστ.

Γογγροκτόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φονεύων γόγγρους.

Γόγγρος (ὁ), [γράω-γραίνω]. εἶδος ἐψαρ., χέλι θαλάσσιον, (κοιν.) μαγγρί. 2) πρᾶσμά τι τοῦ καρκεῦ τῶν θένδρων (κυρ. τῆς ἐλαίας).

Γογγρύζω, Μ. ὑσω, = Γρυλίζω.

Γογγρώνη (ἡ), = Βραγχικήλη.

Γογγύζω [ὀνμτκ.], Μ. ὑσω. Βογγῶ, μορμυρίζω (κυρ. ἐπὶ τὸ τρυγόνι, τὸ περιστέρι κτλ.), μτφρ.) ἀγανακτῶ, δυσαρεστοῦμαι, παραπονοῦμαι.

Γογγύλευμα (τὸ), = Στρογγύλευμα, [ἐκ τοῦ Γογγυλεύω, Μ. εὑσω. Κάμνω τι γογγύλον (στρογγυλόν), στρογγυλεύω.

Γογγύλη (ἡ). θηλ. τοῦ Γογγύλος, στρογγυλή. ‖. (οὐσ.) = Γογγυλίς.

Γογγυλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γογγύλιον.

Γογγυλίζω, Μ. ίσω, = Γογγυλεύω.

Γογγύλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Γογγυλίς, ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, γογγύλι, (Τουρκ.) σαλγκάμι. 2) (ἰατρ.) σβωλάκι στρογγυλόν (γογγύλον), χάπι.

Γογγυλοειδής, ές (ὁ, ἡ). γογγύλος (στρογγυλός) τὸ εἶδος·

Γογγύλος [κάγγρος], τ, ον, = Στρογγύλος, στρογγυλός, ὁλοστρόγγυλος.

Γογγυλος (ὁ), = Κόνδυλος, γρόνθος.

Γογγυλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Στρογγυλεύω.

Γογγυλωδης, ες (ὁ, ἡ), = Γογγυλοειδής.

Γογγυλωπός, ἡ, όν, Π. στρογγυλοπρόσωπος.

Γογγυσις, εως (ἡ) καὶ

Γογγυσμός (ὁ). τὸ γογγύζειν, βογκητόν, μουρμούρισμα, (συνηχ.) δυσαρέσκεια, ἀγανάκτησις.

Γογγυστής, οῦ (ὁ). ὁ γογγύζων καὶ

Γογγυστικός, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ γογγύζῃ (νὰ παραπονῆται) εἰς κάθε τι, μορμούρης, ἀνευχάριστος.

Γογγυστικῶς, ἐπίρ. Μὲ γογγυσμούς ἢ Ἐν εἴδει γογγυσμοῦ.

Γοεδνός (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

Γοερός [γόος], ά, όν. Θρηνώδης, λυπητερός. ἀξιοθρήνητος. (μτφ.) « Γοερὴ πίτυς, » Νίκ., «ὅτι πολὺ ζάζει δάκρυον, » Σχλ.

Γοερῶς, ἐπίρ. Δυπητερά.

Γόη (ἡ), = Γύης, (κυρ.) ἐπίκλησις (ἐξορκισμὸς) μαγικός.

Γοήμεναι, Π. ἀντὶ Γοᾶν, ἀπαρ. τοῦ Γοάω.

Γοήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Γοερός.

Γοηρός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Γοερός.

Γόης [γόη], ητος (ὁ). μάγος, μάντις, χρησμολόγος. (ἐν γέν.) ἀπατεών, (Ἰταλ.) τσαρλατάνος.

Γοητεία (ἡ). τὸ γοητεύειν, μαγεία ! κυρ. δι' ἐπῳδῶν), ἀπάτη, (Ἰταλ.) τσαρλατανία.

Γοήτευμα (τὸ), τὸ ἔργον τοῦ γόητος, πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς γοητείαν, (κοιν.) γήτευμα, μάγια (τὰ). ἀπάτη, δόλος, (ἐπὶ καλοῦ) θέλγητρον.

Γοητευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ γοητεύειν, μαγευτικός, θελκτικός, ἀπατηλός,

Γοητευτικῶς, ἐπίῤ. Μὲ γοητευτικὸν τρόπον, θελκτικῶς, ἀπατηλῶς.

Γοητεύω [γόης], Μ. εὑσω. Μαγεύω, (κοιν.) γητεύω, ἀπατῶ [διὰ γοητειῶν], (ἐπὶ καλοῦ) θέλγω.

Γοητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς γόητα, μαγικός.

Γοητικῶς ἐπίῤ. Καθὼς οἱ γόητες, ἀπατηλῶς.

Γοῆτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Γοητευτική.

Γόμος (ὁ). [γέμω]. φόρτωμα (κυρ. πλοίου), γομάρι.

Γομοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τὸν γόμον (τὸ φόρτωμά) του, φορτωμένος.

Γομόω-ῶ, Μ. ώσω, = Γεμίζω, φορτόνω (πλοῖον).

Γομφάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γόμφος.

Γομφιάζω, Μ. άσω. (Γρφ.) Πάσχω γομφιασμόν.

Γομφίασις, εως (ἡ) καὶ

Γομφιασμός (ὁ). ὁ πόνος (τὸ μπόδιασμα, ἡ φαγοῦρα) τῶν ὀδόντων (κυρ. τῶν γομφίων ὅταν σκάνουν ἐν τῇ ὀδοντοφυΐᾳ), (ἐν γέν.) ὀδοντόπονος.

Γομφιοδόυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων κρότον (δοῦπον) περὶ τοὺς γομφίους ὀδόντας. « Σαλινὸς —, » Σό.

Γομφιος (ὁ), [γόμφος], (ἐνν. ὀδούς) ὁ ἀλλ. Μυλόδους, (κοιν.) τραπεζίτης. (μετωνυμ.) « Κλειδίου —, » Ἀρρφ.

Γομφόδετος (ὁ, ἡ) καὶ

Γομφοπαγής, ές (ὁ, ἡ), Π. [γ. πήγνυμι], δεμένος σφικτὰ (συνηρμοσμένος) μὲ γόμφους, πολυσύνθετος.

Γόμφος (ὁ). καρφὶ ξύλινον, ξυλοκάρφι (κυρ. τὸ συναρμόζον πρὸς ἀλλήλας τὰς φανὲδας τῶν πλοίων καὶ τῶν μεγάλων βαρελίων)· (ἐνίστε) σφῆνα· κλεῖσις

Γομφοτόμος (ὁ, ἡ), Π. [γ. τέμνω]. τρυπημένος μὲ ξυλοκάρφια.

Γομφόω-ῶ, Μ. ώσω. Καρφόνω (Συνδέω, Συναρμόζω) μὲ ξυλοκάρφια, (κυρ. ἐπὶ ναυπηγίας) = Πήγνυμι. (ὀθ. μτφ.) « Ὅπες ἐγόμφωσε γάλα, » Ἐμπεδ.

Γόμφωμα (τὸ). τὸ διὰ γόμφων συνηρμοσμένον τεχνούργημα. 2) = τῷ

Γόμφωσις, εως (ἡ). καρφωμα μὲ γόμφους (ξυλοκάρφια), συναρμογή, (ἀνατομ.) ἡ συνάρθρωσις τῶν κοκκάλων, (ἰδιαιτ.) ἡ σφήνωσις τῶν ὀδόντων.

Γομφωτήρ (ὁ). λειτουργός, (κυρ.) ναυπηγός, (χυδ.) μαραγγός.

Γομφωτήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (χρησιμείων πρὸς) γόμφωσιν. ‖. (οὐσ.) Γομφωτήριον (τὸ), = Γομφος.

Γομφωτικός, ἡ, όν, = Γομφωτήριος. ‖. « Γομφωτική, » ἡ τέχνη τοῦ γομφωτῆρος.

Γομφωτός, ἡ, όν. Συνηρμοσμένος διὰ γόμφων.

Γονατίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τινὰ νὰ γονατίσῃ. 2) κτυπῶ μὲ τὸ γόνατον. ‖. (ἀμτθτ. ἢ μσ.), κλίνω τὰ γόνατα, γονυπετῶ, (συνηχ.) παρακαλῶ.

Γονάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γόνυ.

Γονατόδεσμος (ὁ). καλτσοδέτα.

Γονατόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἀποκτῶ (Κάμνω) γόνατα (κόμπους καθὼς τὸ καλάμι κτλ.).

Γονατώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γόνατα (κόμπους καθὼς τὸ καλάμι χλμ.).

Γονεύς [γονή], έως (ὁ), = Γεννήτωρ, πατήρ. ‖. (πλθ.) Γονεῖς. ὁ πατὴρ ᾗ ἡ μήτηρ.

Γονεύω [γονή], Μ. εὑσω. Βάνω τι γόνιμον, γεννῶ (κυρ. ἐπὶ ἰχθ.).

Γονή (ἡ), [γίγνομαι], Π. γέννησις, τεκνοποιία, ἀρχή, πηγή, γένος, καταγωγή. « Τὴν γονὴν Ἀθηναῖος, » Αὐ. « Τούτῳ ὁ ὀμφαλὸς ἐκ γονῆς ἐμελάνθη, » Ἱππκρ. 2) σπέρμα. « Τῆς γονῆς εἰς γῆν σεσωσμένης, » Ἀπλθ. 3) (πλθ.) = Γέννημα, τέκνον, καρπός. « Ἵππων καὶ ταύρων γονάς, » Αἰσχλ. 4) γεννητικὸν μέριον, μήτρα. « Γυναικὶ δυστοκεούσῃ ἢν τὸ παιδίον ἐν τῇσι γονῇσιν ἔχηται καὶ μὴ εὐπόρως ἐξέλθῃ, » Ἱππκρ. (παρβλ. Γόνος).

Γονικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γονήν, σπερματικός, ἢ εἰς τοὺς γονεῖς, πατρικὸς καὶ μητρικός.

Γονιμοποιός (ὁ, ἡ). γονιμότητος ποιητικός.

Γόνιμος, η ἡ ος, ον. Ὁ γεννῶν ἢ δυνάμενος (ἐπιτήδειος εἰς τὸ) γεννᾶν, γεννητικός, καρπιμος, εὔτοκος, (μτφρ.) ἐπινοητικός, εὐσυνής, (ἰατρ.) περιττὴ (μὴ ἄρτιος) ἡμέρα, (ἐπιμ.) κρίσιμος. 2) (πθ.) ὁ γεννηθεὶς ἢ δυνάμενος γεννηθῆναι. « Τὰ ἐκτὰμηνα (παιδία) γόνιμα » Ἱππκρ.

δηλ. βιώσιμα. «Εὐρὼς ὑγρότητος γόνιμος,» Πλ. 3) – Γνήσιος. «Ἐλέγχειν εἰδὼς νόθον καὶ γόνιμον,» Ἐπιγρ., (ἐξ οὗ Γόνος).

Γονιμότης (ἡ), ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἰδιότης) τοῦ γονίμου.

Γονιμώδης, ες (ὁ, ἡ), = Γόνιμος.

Γονίμως, ἐπίρ. Εὐφόρως· κρισίμως κτλ.

Γόνιος, α ἡ ος, ον, Ο. ἀντὶ Γόνιμος.

Γονοειδής, ές (ὁ, ἡ), γόψ (γονή) ὅμοιος.

Γονόεις, εσσα, εν, Π. = Γόνιμος.

Γονοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἀδημ.) = Τεκνοκτονέω.

†Γονοκτόνος, ὁ, ἡ = Τεκνοκτόνος.

†Γονοποιέω-ῶ, Μ. ήσω = Τεκνοποιῶ.

†Γονοποιΐα (ἡ), τεκνο(παιδο)ποιΐα.

Γονοποιός (ὁ, ἡ), = Γονιμοποιός.

Γονοπότης, ου (ὁ), ὁ πίνων γόνον (γονήν).

Γονόῤῥοια (ἡ), ῥεῦσις τοῦ γόνου ἀκούσιος, εἶδ. ἐφροδισιακ. ἀσθενείας.

Γονορῥοϊκός, ή, όν, Ὁ ὑποκείμενος εἰς γονορῥοίαν.

Γονορῥοϊκῶ-ῶ, Μ. ήσω, Εἶμαι =

Γονορῥυής, ές (ὁ, ἡ), ὁ κάσχων γονόῤῥοιαν.

Γόνος (ὁ), [γ(γνομαι)], = Γονή, γέννησις· γένος· σπέρμα (κυρ. ζώων)· τέκνον, ἀπόγονος. «Γόνῳ πατὴρ (παῖς),» Ῥτρ., ὁ γνήσιος. 2) (εἰκων.) «Γόνος,» τὰ νεογνὰ ἰχθύδια, ὁ (ἄλλ.) Ἀφρός. «Ἀπὸ τηγάνου γόνου,» Ἀρχτ.

Γονόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Γεννάω.

Γόνυ, ατος (τό), (ἡ αἰτ. Γόνυ καὶ πλθ. Γονατα). γόνατον. «Ἅπτομαι τῶν γονάτων τινός,» Ὅμ., (κοιν.) πίπτω εἰς τοὺς πόδας του (ἵνα τὸν παρακαλέσω). «Λύω γόνατά τινος,» Ὅμ., τοῦ κόπτω τὰ ἥπατα. «Εἰς γόνυ βάλλω (κλίνω, ῥίπτω) τινά,» Ἡρ., τὸν ἐξαναγκάζω, τὸν ταπεινόω. «Ἀριστοτέλης τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, οὐ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, εἰς γόνυ πεσοῦσαν, ἀλλ' ἐπὶ στόμα, ἀνέζησεν αὖθις,» Αἰλ. «Θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,» Παροιμ., εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν των, (κοιν.) εἶν' εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ χέρι, ὁ Θεὸς τὸ ξεύρει. 2) (μετωνυμ.) ὁ κόμπος τοῦ καλαμιοῦ (τοῦ κλήματος κτλ.). ‖. [κατ' ἐπένθ. τοῦ ο ἀπὸ λέξ. πρωτοτ. (ἴσως) Γυῦ, ἥτις διασώθη εἰς τὸ Γυΐς, Γυΐπετος, Ἰγυΐς, καὶ Ἱππόγυιος· τῆς αὐτῆς πηγῆς εἶναι καὶ τὸ Γυίπτω].

†Γονυαγκών, ῶνος (ὁ), ὁ ἀγκὼν (τὸ ἔσω μέρος τῆς κλειδώσεως) τοῦ γονατος.

Γονυαλγής, ές (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πόνον (ἄλγος) εἰς τὰ γόνατα, ποδαλγός.

Γονυκαμψιπίκυρτος καὶ

Γονυκλασαγρύπνα (ἡ), (θωμ. ἐπίθετ. τῆς ποδάγρας), ἡ κάμπτουσα καὶ κλώθουσα (λυγίζουσα καὶ συντρίβουσα) τὰ γόνατα καὶ πριξενοῦσα ἀϋπνίαν.

Γονυκλινέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἀδημ. σύνθ. τοῦ) Γόνυ κλίνω, γονατίζω.

Γονυκλινής, ές (ὁ, ἡ), ὁ κλίνων (ἢ κεκλιμένος εἰς) τὰ γόνατα, γονατιστός.

Γονυκλισία (ἡ), ἡ κλίσις τῶν γονάτων, γονάτισμα, (Ἐκκλησ.) μετάνοια.

Γονυκλιτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γονυκλινέω.

Γονύκροτος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων κυρτὰ πρὸς τὰ ἔνδον (καὶ ἐπιμ. συγκρούων ἐν τῷ περιπατεῖν) τὰ γόνατα, στραβοπόδης (παρὰ Ἱππ. Βλαισός), (συνεδρ. καὶ φυσιογνωμ.) θηλυθρίας, δειλός. «Τὰ θήλεα τῶν ἀρρένων γονυκρουώτερα,» Ἀρχτ., (παρὰ Εἰλίπους).

Γονυπετέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίπτω εἰς τὰ γόνατα, γονατίζω· προσπίπτω, παρακαλῶ.

Γονυπετής, ές (ὁ, ἡ). πεσμένος εἰς τὰ γόνατα, γονατιστός.

Γονυπέτησις, εως (ἡ). πέσιμον εἰς τὰ γόνατα, γονάτισμα· γονυκλισία.

Γονυπετῶς, ἐπίρ. Γονατιστά.

Γονυπής, ές (ὁ, ἡ), = Γονυπετής.

†Γονυπλανής, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νοοπλανής.

Γόος (ὁ), [ὀνμτπ.], θρῆνος, μυρολόγι, ξεφωνητόν.

Γοόωσσα, Ἰων. Π. ἀντὶ Γοῶσα, μτχ. θηλ. τοῦ Γοάω.

Γόργειος, α ἡ ος, ον, = Γοργόνειος.

†Γοργεύω [γοργός] Μ. εύσω. (νλγ.), Ταχύνω, σπεύδω.

Γοργιάζω Μ. άσω. Μιμοῦμαι (γράφων ἢ ὁμιλῶν) τὸν σοφιστὴν ῥήτορα Γοργίαν.

Γοργίειος, α ἡ ος, ον, Ὁ κατὰ τὸν ῥήτορα (τὸ ὕφος) τοῦ Γοργίου.

Γοργολόφα (ἡ) θηλ. τοῦ

Γοργολόφος, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας του κεφαλὴν Γοργόνος, (ἐπιμ.) φοβερός.

Γοργόνειος, α ἡ ος, ον, Ὁ ἀνήκων εἰς (ὅμοιος μὲ) τὰς Γοργόνας. ‖. (οὐσ.) Γοργόνειον (τό), ἡ κεφαλὴ τῆς Γοργόνος· προσωπεῖόν τι τοῦ παλαιοῦ τραγικοῦ θεάτρου, (ἐν γέν.) φόβητρον.

Γοργονοειδής, ές καὶ

Γοργονώδης, ες (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων εἶδος Γοργόνος, ἀγριοπρόσωπος.

Γοργόνωτος (ὁ, ἡ), (κυρ. ἀσπὶς) ἔχουσα εἰς τὸ κύρτωμά (νώτον) της ὁμοίωμα Γοργόνος.

Γοργόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, Ἀποκτῶ γοργότητα (ζωηρότητα), γίνομαι =

Γοργός (ὀργὴ), ή, όν, Ταχύς, ὁρμητικός, ζωηρός, εὐκίνητος, (κοιν.) σκρπετός, ξυπνητός, ἀνοικτομμάτης· φοβερός· κατεπλητικός. «Ἵππος γοργὸς ἰδεῖν,» Ξεν., ἔχων ζωηρὸν καὶ κατά τι ἄγριον βλέμμα. «Τὸ γοργόν,» Ἀξ., ἀντὶ ἡ-

Γοργότης (ἡ), ὁ χαρακτὴρ τοῦ γοργοῦ, ταχύτης, ὁρμή, εὐκινησία, ζωηράδα.

Γοργοτομία (ἡ), ἡ ἀποτομὴ τῆς κεφαλῆς τῆς Γοργόνος.

Γοργοφθάλμος (ὁ, ἡ), (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ) Γοργωπὸς.

Γοργοφάδη (ἡ), θηλ. τοῦ

Γοργοφόνας (ὁ, ἡ), Π. ὁ φονεύσας τὴν Γοργόνα.

Γοργύρα (ἡ), [ὀνμτπ. ἴδε Γάργαρα], ὑδραγωγεῖον (ὑπόγειον), ὑπονομὴ (σκολιὰς ἢ βορβοροῶδη), (Τουρκ.) μπουδρούμι, (ἴσως ἀπ' ἐδῶ καὶ τὸ) γκεργκὺρι (καθόσον μάλιστα γράφεται καὶ Γέργυρα).

Γοργώ [γοργὸς ἢ πιθανώτ. μορμώ], δαιμόνισσα (ἡ). Γοργόνα (μυθολογ.), (ἰδιαιτ.) ἡ Μέδουσα (ἡ φοβερωτέρα τῶν τριῶν). 2) = Γοργόνειον.

Γοργωδής, ες (ὁ, ἡ), = Γοργοειδής.

Γοργών, όνος (ἡ), = Γοργώ.

Γοργωπᾶς, ᾶ (ὁ) καὶ

Γοργωπός, ὁ, ἡ), = τῷ

Γοργωπός (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὄψιν ἢ ὄψεις (ὄμματα) Γοργόνος, ἀγριόφθαλμος, φοβερός.

Γοργῶς, ἐπίρ. Ταχέως, εὐχερῶς κτλ.

Γοργωψ, ῶπος (ὁ, ἡ), = Γοργωπός.

Γορπιαῖος (ὁ), ὁ Σεπτέμβριος μὴν κατὰ τοὺς Μακεδ.

Γοῦν [γε, οὖν], σύνδ. (κυρ.) Ἐλαττωτ. ἢ Ἐξαιρετ., κἄν, τούλάχιστον, ὅμως. «Καὶ εἰ μηδὲν ἄλλο, τοῦτόμα γοῦν ἔχει φιλάνθρωπον,» Δω. «Ἐβούλετο παρασκευαζόμενος γοῦν δῆλος εἶναι,» Θκ. «Δοκεῖν πάγυ δευτεραῖα γῶν οἴεσθαι,» Ἡρ. 2) Βεβαιωτ., ἐξ ἅπαντος, τῷ ὄντι, (ἰνίοτε μετ' εἰρων.) «Σαφέντα γοῦν πάθοιμ' ἄν, εἰ μὴ 'χοιμ' ὅπως ταῦτα κατασθείην,» Ἀρχφ. «Πάνυ γοῦν ὤνησαν αὐτὸν (τὸν Μίλωνα) ὁ ταῦρος ἐν τῷ σταδίῳ βαστχθείς,» Γαλ. 3) Συλλογιστ. ἢ Αἰτιολογ., λοιπόν, ἑπομένως, ὥθεν, διὰ τοῦτο, ἑπομένως. «Ὑπερβολή τις ἐξ οὗ κάλλους (τῶν Τερβιτανικῶν ἐρίων· τανλαντιαίως γοῦν ὠνοῦνται τοὺς κριοὺς εἰς τὰς ὀχείας,» Στρβ. 4) Ἐπεξηγηματ. ἢ Ἐμφανε., παραδείγματος χάριν, διά. «Μάλιστα δὲ τῆς γῆς ἡ ἀρίζη ἀεὶ τὰς μεταβολὰς τῶν οἰκητόρων εἶχε.., διὰ μαρτυρίων γῆς κτλ... Τὴν γοῦν Ἀττικήν, ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον διὰ τὸ λεπτόγεων ἀστασίαστον οὖσαν, ὥρων οἱ αὐτοὶ ἀεί,» Θκ., (παρὰ Γε καὶ Δή).

Γοῦνα (τὰ), Π. ἀντὶ Γόνατα.

Γουνάζομαι, Μ. άσομαι, Π. παρακαλῶ ἵνα γονατιστὸς ἢ πιάνων τὰ γόνατά τα, πίπτω εἰς τοὺς πόδας του, προσπίπτω, (ἐν γέν.) ἱκετεύω.

Γουναλγής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Γουνοπαλγής.

Γούνασμα (τό), Π. γονάτισμα, [παῖε

Γουνοομαι-οῦμαι, Μ. ωσομαι; Π. = Γουνάζομαι.

Γουνοπαχής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων γονδρὰ (παχέα) γόνατα, (ἐν γέν.) παχύς, (συγχ. τῷ Γυοπαχής, καὶ ἴσως εἶνε Γονοπαγής).

Γουνὸς (ὁ), Π. [γίνομαι]. ἀγρὸς (χώρα, γῆ) εὔφορος (γόνιμος). 2) [γάνυ] τόπος ἐξέχων. Ὑψίλωμα, γεώλοφος.

Γουνὸς, Π. ἀντὶ Γόνατος.

Γοῦνος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Γόνος. 3) Αἰολ. ἀντὶ Γώνος, γωνία.

Γουόεις, εσσα (ὁ, ἡ), = Γοερός.

Γραΐδιον [γράφω], ἐπίρ. Ἰσομγγρανιστά, ἐπιπολαίως.

Γραβδὶς, ίδος (ἡ) καὶ

Γραβδίον (τὸ), Αἰολ. ἀντὶ Ῥάβδιον, σχίζα δρυὸς διὰ τὰ πυροφάνια (τὸρτσιες).

Γρᾴδιον (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Γραΐδιον.

Γραῖα, ας (ἡ) (κατὰ συγκ. ἀντὶ) Γεραιά, γριά. «Ὅταν δὲ πεντεκαιδεκαπαῖδες ὦσιν (αἱ σύες), οὐκέτι γεννῶσιν, ἀλλὰ γραῖαι γίνονται,» Ἀρχτ., (ἴδε Γραῦς καὶ Γραῖος). ‖. (οὐσ.) Γραῖα, ἡ (ἄλλ.) Μαῖα, εἶδ. δστρακοδέρμ., (κοιν.) παγουρομάνα (ἴδε Ἐριβακώδης).

Γραΐδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γραῖς, Γριήτσα, (περιφρον.) καλημέρα.

Γραϊκὸς, ἡ, όν, Ὁ ἀνήκων εἰς γραῖαν, Γραώδης, γριήτσικος.

Γραίνω [βραίω], Μ. γρανῶ. Σύνω, κατατρώγω.

Γηαίομαι-αῦμαι, Μ. ώσομαι. Γίνομαι γραῖα, γερνῶ, παλαιόνω.

Γήϊος, α, ον, (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ) Γεραιός, γεροντικός, παλαιός. « Σταφυλὴ — , « Ἐπγρ., ἡ σταφιδιασμένη. « Ἐρείκη (« Ἀκανθ.) — , « Αἰσχ., Σοφ., ἡ ξηρὰ κτλ. « Φώσγανον χερὶ γραΐᾳ λαβεῖσα, Εὐρ.

Γραῖς, ΐδος (ἡ). ὑποκορ. τὰ Γραῖα, γρηΐτσα.

Γράμμα (τὸ), [γράφω]. πᾶν ὅ,τι γράφεται ἢ ἐγράφη, τὸ γεγραμμένον. « Πειθόμενος τῷ ἐν Δελφοῖς γράμματι, τῷ Γνῶθι σαυτόν, « Πλάτ., Ξεν. « Γράμμ' ἐπιτυμβίδιον, « Γργ. 2) κατάστιχον, σημείωμα, (ἐν γέν.) ἔγγραφον, σύγγραμμα. « Πλάτωνος τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος, « Ἐπγρ. « Δίφαι σου τὸ γράμμα, ᾧ γράφων πεντήκοντα, Εὐαγγ. 3) γράφιμον. « Δέξ' ἀταλὰν χειρῶν τάδε γράμματα, « Ἐπγρ. 4) (πλθ.) γραφή, ἐπιστολή. « Τοῖς σοῖς φίλοισι γράμματ' ἀποδίδωσι τάδε, « Εὐρ. « Νενίκα γράμμασὼν εἶδον, ἅμοι δεῦρο μολεῖν σ' ἔλεγεν, « Ἐπγρ. 5) ζωγραφία. « Θέωνος τοῦ ζωγράφου τόδε τὸ γράμμα, « Αἰλ. 6) στοιχεῖον τοῦ ἀλφαβήτου, ψηφί. « Λίθος, γραμμάτων Ἀσσυρίων πλέως, « Ἴρυ' Ἐδίδαξας γράμματα, « Δημ. 7) = Διάγραμμα. « Ἤνίκα Πυθαγόρας τὸ περικλεὲς εὕρατο γράμμα κεῖν', ἐφ' ᾧτιν κλεινὴν ἤγαγε βοῦθυσίαν, « Ἐπγρ. 8) = Γραμμάριον. 9) (πλθ.) ὅσα μανθάνει τις εἰς τὸ σχολεῖον, τὰ ἐγκύκλια μαθήματα, (ἐν γέν.) παιδεία· φιλολογία. « Διπλοῦν δρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα, « Γνμ.

Γραμμαδιδασκαλίδης, ου (ὁ), Π. (ὧμ. ἀντὶ Γραμματοδιδάσκαλος.

Γραμμάριον (τὸ). μέτρ. (κυρ. ἰατρ.), τὸ εἰκοστὸν τέταρτον μέρος τῆς ὀγγίας, (ἀτν.) scripulum.

Γραμματεία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ γραμματέως. « Βυμένης διὰ τὴν γραμματείαν περιφρονούμενος, « Πλ. 2) ἡ περὶ τὰ γράμματα ἐνασχόλησις, παιδεία, φιλολογία. « Ὅτι οὐκ ἔγνων γραμματείας, « Γρφ.

Γραμματεῖον (τὸ), (ἐνφιν. κάδε) ἔγγραφον, (ἰδιαιτ. δὲ) συμφωνητικόν, ὁμολογία· διαθήκη· κώδηξ, βιβλίον ὅπου ἀντιγράφονται αἱ ἐπιστολαὶ κτλ. « Ἔνεγκε τὸ γραμματεῖον, ἵν' ἀναγνῷ λαβὼν ὁπόσοις ὀφείλω, « Ἀρχφ. 2) σημείωμα, ἀναφορά. « Δοὺς γραμματείων, ἠξίει κομίζεσθαι τὰ χρήματα, « Ακ. 3) (ἰταλ.) μπιλλιέτο, μπουλετί. « Εἰς κάλπην ἐμβαλὼν γραμματεῖα, ἔχοντα ἑκάστου τοὔνομα, « Ακ. 4) δίπλωμα. « Γράμματα βασιλικὰ, τὴν τῶν Πατρικίων τιμὴν δωρούμενα, « Σδ. 5) (κάθε τι ἐπὶ τοῦ ἀκ. γράφομεν), σπέδα, πινακίδα, σημειωματάριον, φύλλον χαρτίου, τετράδιον χτλ. « Χαλκοῦν —, « Πλάτ. 6) σχολεῖον ἢ γραφεῖον. 7) χαρτοφυλάκιον, πεβώτιον (κάσσα) γραμμάτων καὶ χρημάτων· (ἰταλ.) scrigno.

Γραμματεύς, έως (ὁ). ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος γράφων ἢ ἀντιγράφων, Γραφεύς, γραμματικὸς (τοῦ κανών, ὁ αὐτὸς καὶ) γραμματοφύλαξ (καὶ) ὁ γνώστης τῶν δημοσιευομένων ἐγγράφων. (βλ.) δεκαπέντε. Μνήμων (νοτάριος). « Ὁ δὲ γραμματεὺς τῆς πόλεως παρελθὼν, ἀνέγνω, « Θκδ. (ὁ Ἀρχφ. μεταχειρίσθη κωμικῶς καὶ τὸ θηλυκόν). « Τὰ δ' ἄλλα μετὰ τῆς γραμματέως ἐγγράψομαι, « Θεσμοφο. 2) γραμματισμένος, προκομμένος, λογιώτατος, (Γρφ.) νομικός, νομοδιδάσκαλος. « Ποῦ σοφὸς; ποῦ γραμματεύς; « Γρφ. (παρβλ. Γραμματοδιδάσκαλος). 3) ὁ στολισμένος μὲ γράμματα (ψηφία). « Ποτήριον —, « Ἀθ.

Γραμματεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι γραμματεύς.

Γραμματηφόρος (ὁ), Π, ἀντὶ Γραμματοφόρος.

Γραμματίας, ου (ὁ), (ἐνν. λίθος), πέτρα πολύτ. (σμαράγδι) μὲ φλέβας τινὰς ὡς γράμματα.

Γραμματιδίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γραμμάτιον, χαρτάκι, γραμματάκι, καταγγάκι, σημειωματάκι, ῥαβασάκι κτλ.

Γραμματίζω, Μ. ἰσω. διδάσκω γράμματα, (ὄθεν ἡ μτχ.) « Γεγραμματισμένος (ᾱ, ον), « Ὁ προκομμένος. 2) = Γραμματεύω. « Γραμματίδδοντος τῶς πολεμάρχως Διονυσοφῶ Καλλιμέλους, « Ἐπγρφ.

Γραμματικεύομαι, Μ. εὐσομαι. Σπουδάζω ἢ διδάσκω τὴν γραμματικήν, εἶμαι =

Γραμματικός, ἡ, όν. Ὁ σπουδάζων ἢ διδάσκων (ἢ ἀνήκων εἰς) τὰ γράμματα (κυρ. τὰ ἐγκύκλια γραμματικά). « Οὐκοῦν ὁ μὲν ἑκὼν μὴ ὀρθῶς γράφων γραμματικὸς ἂν εἴη.. Ὁ δὲ ἄκων, ἀγράμματος, « Ξεν. (ὀθ. ||. οὐσ.) « Γραμματικὴ, « ἡ τέχνη καὶ « Γραμματικὸς, « ὁ ἐκτελεστὴς αὐτήν. « Ἔρχηται δὲ γραμματικὴ ἐκ τῶν γραμμάτων, ὧ τούτων μέν τοι, ἀλλὰ τῶν συγγραμμάτων, « Διονύσ. Θρ. « Ἐλέγχει τὰ γράμματα, τῆς μετ' Εὐκλείδην ὄντα γραμματικῆς, « Πλ. « Γραμματικὸς ἐπιπλήττων παιδὶ περὶ δίλιτρα καὶ τραφείου, « αὐτ. 2) ἔμπειρος γραμμάτων ἢ γραμματικῆς, γραμματισμένος, φιλόλογος, κριτικὸς (τῶν ἀρχ. συγγραμμάτων ἢ ποιημάτων). « Μηδὲ σεμνύνου, γραμματικοῦ ποιῶν ἔργον, ἃ μὲν εἰρήκασιν οἱ πρόσθεν ἐκμεμελετηκώς, « Γαλ. (παρβλ. Γραμματοδιδάσκαλος). 3) ὁ στολισμένος μὲ γράμματα (ψηφία). « Ποτήριον —, « Ἀθ.

Γραμματικῶς, ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν γραμματικῶν, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς γραμματικῆς.

Γραμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γράμμα, γραμματάκι κτλ., (ἴδε Γραμματίδιον).

Γραμματιστής, οῦ (ὁ). = Γραμματοδιδάσκαλος 2) = Γραμματεύς, Γραμματικός.

Γραμματιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς γραμματιστήν. « Γραμματιστικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ γραμματιστοῦ

Γραμματοδιδασκαλεῖον (τὸ). σχολεῖον καινῶν γραμμάτων (ὅπου διδάσκει ὁ

Γραμματοδιδάσκαλος (ὁ, ἡ). διδάσκαλος τῶν καινῶν γραμμάτων.

Γραμματοειδής, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. — ειδῶς. Ὁ ἐν εἴδει γράμματος (στοιχείου ἢ διαγράμματος).

Γραμματεισαγωγεύς, έως (ὁ), (Γρφ.) Εἰσαγγελεὺς δικαστηρίου.

Γραμματοκομιστής, οῦ (ὁ). ὁ κομίζων (μεταφέρων) γράμματα. || (ὁ Παλαμήδης ὀνομάζεται πρῶτος γραμματοκομιστής, ὡς ἀντιγράφων εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ γράμμ.)

Γραμματόκοσμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κίνητων (γεννῶν) γράμματα, (ἐπίθ. τοῦ κανθηλίου).

Γραμματοκύφων [γρ. κύπτω], ωνος (ὁ). (ἐξευτελιστικῶς) Γραμματεύς, γραφτᾶς.

Γραμματολικριφὶς, ΐδος (ὁ). ὁ διαστρέφων τὰ γράμματα, γράφων στραβὰ καὶ ἀνάποδα (λικριφίς).

Γραμματοφορέω-ῶ, Μ. ἠσω. Εἶμαι =

Γραμματοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (μεταφέρων ἢ περιέχων) ἐπιστολάς. « Κιβώτιον γραμματοφόρον, « Πλδ. ||. (οὐσ.) γραμματοκομιστής. « Τὸν γραμματοφόρον Θελλεροφόντην, « Εὐς.

Γραμματοφυλακεῖον καὶ Γραμματοφυλάκιον (τὸ). τόπος ὅπου φυλάττονται τὰ δημόσια ἔγγραφα.

Γραμματοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ ἐπιστάτης τοῦ γραμματοφυλακείου.

Γραμμή (ἡ), [γράφω]. σειρὰ, ἀράδα, κονδυλιὰ κατὰ μῆκος. « Οἱ γραμματισταὶ τοῖς μέχρι δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων ὑπογράψαντες γραμμὰς τῷ γραφίδι, « Πλάτ. 2) ζωγραφία χωρὶς χρώματα, ἐγχαράγματα. « Ἐν γραφαῖς κινητικώτερόν ἐς χρῶμα γραμμῆς, « Πλ. 3) = Βαλβὶς, ἡ ἀρχὴ τοῦ σταδίου, (Ζ. Ἀφετηρία). (ἐνίοτε) τὸ τέρμα. « Ἐπ' ἄκραν ἤκομεν γραμμὴν κακῶν, « Εὐρ. « Ποτὶ γραμμᾷ μὲν αὐτὰν στᾶσε, τέλος ἔμμεν ἄκρον, « Πίνδ.

4) (πλθ.) σανίδιον τι μὲ πέντε γραμμὰς καὶ τὸ ἐπ' αὐτῷ παιζόμενον παιγνίδιον (εἶδος ἀράμας ἢ τριωδίας), (ὄθεν) « Τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον, « παροιμ., μεταχειρίζεται ᾗ τὸν μόνον ἐναπολειφθέντα τρόπον. (ἄλλο εἶδος παιγνιδίου ἦτο τὸ) « Διὰ γραμμῆς παίζειν, « Πλάτ., (ἴδε Διελκυστίνδα).

Γραμμίζω, Μ. ἰσω. Παίζω τὰς γραμμάς. (ἴδε Γραμμὴ καὶ Διαγραμμίζω).

Γραμμικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ συνιστάμενος ἢ καταγινόμενος εἰς γραμμάς, Γεωμετρικὸς, γεωμέτρης.

Γραμμισμός (ὁ), — (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διαγραμμισμός.

Γραμμοδιδασκαλίδης, ου (ὁ), = Γραμμαδιδασκαλίδης.

Γραμμοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς Ὁ ἐκτεινόμενος (διευθυνόμενος ἢ στενόμακρος) ἐν εἴδει γραμμῆς.

Γραμματοποίκιλος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος (πλουμισμένος) μὲ γραμμάς.

Γραμμώδης, ες (ὁ, ἡ). = Γραμμοειδής.

Γραολογία (ἡ). λόγοι (παραμύθια) γραώδη, φλυαρίαι.

Γραοπρεπὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἀνήκων) εἰς γραῖαν, γραὸς ἴδιος.

Γραοσύνης, ου (ὁ), (ἴκμ.). ὁ συθῶν (κυνηγῶν, ἀγαπῶν ἐρωτικῶς) τὰς γραίας.

Γραοτρεφὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀνατραφεὶς ὑπὸ γραός, (παρβλ.) Μαμμόθρεπτος.

Γραοφίλος (ὁ, ἡ), (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ) Γραοσύνης.

Γράπις [γράφω], ιδος (ἡ). τὸ κλλαγμένον δέρμα (προκάμισον) ἰχνεύτου ἢ ἐντόμ. 2) εἶδ. πτην., ἴσ. = σπαπις.

Γραπτὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ

† Γράπτης, ου (ὁ). ὁ γράφων (χαρακώνων, τρυβῶν γραμμάς). « Μολιβδὸς —, « Ἐπγρ., τὸ μολυβδοκόνδυλον.

Γραπτὸς, ἡ, όν. Ὁ γραμμένος ἢ διαφέ-

νος νὰ γραφῇ, ἐγγεγραμμένος· σημαδεμένος (πλασμένος) μὲ γράμματα· ζωγραφισμένος, ἐρευτιδωμένος.

Γραπτύς [γράφω], ύος (ἡ), (πλθ. Γραπτύες, ξ (κρτ.) Γραπτῦς). = Ἀμαχή, ταυγγραναὶ, ξύσιμον, σημάδι μαστιγώσεως. 2) Π. γράμμα, γραφή.

Γράσις (ὁ), [ῐ] ἡ βρῶμα τοῦ μαλλιοῦ τῶν προβάτων. 2) ἡ ὑγιωσία τῶν τράγων (χυδ. φρητείλα) καὶ τοῦ ἱδρῶτος τῆς μασχάλης. 3) = (ἡ συγχ.) τῷ

Γράσσος (ὁ), [ᾰ] ὁ ἁλαλαγμὸς τῶν ἐφαρμούντων στρατιωτῶν.

Γραστίζω, Μ. ίσω. Τρέφω τὰ ἄλογα μὲ (τὰ βάλλω εἰς τὸ) γρασίδι. ξἐκ τοῦ

Γράστις [γράω], εως (ἡ). χλωρὸν ἡ ἡμίξηρον χορτάρι διὰ τὰ ἄλογα, (κοιν.) γρασίδι.

Γράσων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ βρωμιῶν γράσον (πρητείλαν), (λατ. καὶ Γαλλ. Gras, ὁ παχύς).

Γραῦς [γραῦα ἡ γράω], (ἡ γεν.) γραός (ἡ), (ἡ δοτ. Γραΐ, ἡ αἰτ. Γραῦν· πλθ. Γρᾶες, γραῶν, γραυσί, γραῦς). Γρμ. «Λεὶ δὲ τὴν γραῦν ἡ νέα νικᾷν θέλει, « Νικ. Εὐγεν. 2) (μτγν.) ὁ σηγμένος ἀφρὸς (ἡ τσύπα) τοῦ βρασμένου γάλακτος κτλ. «Φαρὴν δὲ ποτοῦ ἀποαίνυσο γρηῦν, « Νίκ. 3) (συνκβ.) τὸ περὶ τὸν ὀμφαλὸν τῶν προβεβηκότων ἐρρυτιδωμένον δέρμα. 4) εἶδ. μεγάλου καβούρου ἡ καραβίδας, παγουρομάνα, (παρβλ. Μαῖα). «Γραῖαι ἑ'ἐριθακώδεες, « Ἐπίχαρμ. β. (ἐκτίθετ.) = Γραῖος. « Γραῦς ἵππος, « Σδ., παλιγοφοράδα.

Γραφειδιον, ὑποκορ. τοῦ

Γραφεῖον (τὸ). κάθε τι (σουβλερὸν ἐργαλεῖον) μὲ τὸ ὁπ. γράφομεν, μολυβοκάνδυλον, (κυρ. δέ) πετροκόνδυλον.

Γραφεύς, έως (ὁ). ὁ γράφων, γραμματικὸς ἢ ζωγράφος.

Γραφή (ἡ). γράψιμον. «Σαλαχῆς ὅπως δύνηται ἐκ δέλτου γραφήν, « Σοφ. 2) ζωγράφισμα. « Ζῶα γραφῇ μιμημένα, « Παυσ. 3) ὁ τρόπος καθ' ὃν εἷς τι γραμμένον ἢ ζωγραφισμένον. « Γράμμα πιστούμενον ἐκεῖνα εἶναι ἐκ τῆς ἄλλης αὐτοῦ γραφῆς, « Στρβ. « Ἐπετράπησε μέν τοι ἡ Ἀριστάρχειος γραφή, « Σχλ. 4) γράμμα, ἐπιστολή. (« Τάσδε παρθμεύσειν γραφὰς πρὸς Ἄργος, « Εὐρ.). (ἐν γέν.) ἔγγραφον σύγγραμμα, βιβλίον (« Ὅταν εἰς ἐκεῖνον περιστῇ τὸν τοπον ἡ γραφή, « Στρβ.). (ὅθεν κατ' ἐξοχ.) « Γραφαὶ (Ἐκκλησ.), « αἱ τῆς Π. καὶ Ν διαθήκης. 5) εἰκών, ζωγραφιὰ, (μτγν.) κεντιδι, πλουμίδι. « Δακτυλοδεικτοῦνται τὴν ἐν ταῖς ἱματίοις γραφήν, « Φλπρ. « Ἔστι δέ, εἰ τῇ γραφῇ περίμικος, τοσάσδε, « Ἡρ. 6) ἔγγραφος ἐπὶ δικαστηρίου κατηγορία (κυρ. διὰ δημόσια [πολιτικὰ] ἐγκλήματα), ἀγωγή. « Παρὰ ταῖς αὐτοῖς τούτοις καὶ τὰς γραφὰς τῶν δικῶν γίνεσθαι δεῖ ἢ τὰς εἰσαγωγάς, « Ἀρστ. (παρβλ. καὶ Εἰσαγγελία ἢ Δίκη).

Γραφίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ **Γραφίς**, ἡ **Γραφίον**.

Γραφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ γρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ γράφειν ἢ ζωγραφεῖν ἢ περιγράφειν. « Γραφικὸν μέλαν, « Δξ. « Οὐ πάνυ γραφικός τις ὤν, « Δκ. « Γραφικὴ (ἐνν. τέχνη), « Ἀρστ., ἡ ζωγραφική. « Λέξις—, « αὐτ., ἡ χρησιμεύουσα εἰς τοὺς συγγραφεῖς, (ὅηλ.) ζωηρὰ, ἐμφαντική, ζωγραφίζουσα τρόπον τινὰ τὰ ἀντικείμενα. 2) ὡραῖος, (κοιν.) ζωγραφιστὸς ἢ διάζωγράφισμα. « Τοῖς γραφικοῖς ἔρωσιν εἰκαιμένοι, « Πλ. « Πρόσοψις—, « διώδ., (Γαλλ.) pittoresque. 3) (ἐκκλησ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὰς (ἢ ἔμπειρος τῶν) ἱερ. Γραφ.

Γραφικῶς, ἐπίρ. Μὲ γραφικὸν (ζωηρὸν, ἐμφαντικὸν) τρόπον, ἐν εἴδει ζωγραφίας. « Κεκοσμημένη γραφικῶς ὥσπερ Ἀφροδίτη, « Πλ. 2) κατὰ τὸ ὕφος τῆς (θείας) Γραφῆς, καθὼς λέγει ἡ Γραφή. « Οὔτε εἰς δεξιὰ οὔτε εἰς ἀριστερὰ, γραφικῶς εἰπεῖν, ἐκκλίνων, « Κύριλλ. Σκυθοπολ.

Γραφιοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ

Γραφίον (τὸ), = Γραφεῖον.

Γραφίς, ίδος (ἡ). = Γραφεῖον, κονδύλι. (συνκβ.) ζωγραφιὰ, ἰγγυγράφημα. « Φίλιππος, ὃν ἐν γραφίδεσσι ἐοικέναις, « Ἐπγρ.

Γραφίσκος (ὁ), ἐργαλ. χειρουργ. μὲ τὸ ὁπ. ἐβγάλλουν τὰ βέλη ἀπὸ τὰς πληγάς.

Γράφος, εος (τὸ), Π. ἀντὶ Γράμμα. « Αἱ δέ τιν τὰ γράφεα ταὶ καβαλέσαισα, « Ἐπγρφ.

Γράφω [γράω, γλάφω], Μ. γράψω. (κυρ. καὶ Π.) Ξύνω, ταυγγρανίζω. « Γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις αἰχμή, « Ἰλ. Ρ. (ἐπιμ.) 2) σκαλίζω (σημαδεύω) μὲ σουβλερόν τι ἐργαλεῖον, ἐγχαράττω (καὶ οὕτως ἔγραφαν οἱ παλαιοί), (ὅθ. τὸ Γαλλ.) graver. « Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται, « Θκρ. « Σήματα γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ, Ἰλ. Ζ. 3) σχηματίζω γραμμὰς, ζωγραφίζω, (ἐπιμ.) γράφω μὲ μελάνην. « Εἰκόνα γράψειν, « Ἡρ. « Ζῶα γράψειν ἢ γράψεσθαι, « Ἡρ. (τὸ μονολεκτ.) Ζωγραφεῖν. « Ὅτι δὲ καλὸς ἦν (ὁ Ἀλκιβ.) δῆλον ἐκ τοῦ... τοὺς Ἑρμὰς Ἀθήνησι καθ' ἑαυτῶν αὐτοῦ γράψεσθαι, « Ὀλυμπιόδ. « Τὸν Δράκοντα ἔλεγον αἵματι οὐ μέλανι τοὺς νόμους γράψαι, « Πλ. (καὶ μτ.) « Ἐμαυτῷ γέγραμμαι ὑπομνήματα, « ὅμ. « Συγγραφὴν ἐγράψαντο ὑπὲρ τούτων, « αὐτ. « Γράφου δὲ φρενῶν εἶσω, « Σοφ. (καὶ πθ.) « Κύκλος γεγράφθω. « Εὐκλ. « Πόθι φρενὸς ἐμὰς γέγραπται; « Πίνδ. « Μὴ δείσθαι γραφομένων ἢ πλαττομένων τιμῶν, « Πλ. 4) γράφω (καὶ συνκβ. στέλνω) γράμμα. « Ἔγραψαν εἰς Λακεδαίμονα, « Π.. 5) συγγράφω. « Ποιεῖν ἢ γράφειν, « Ἰσοκρ. 6) = Καταγράφω. « Ἐμὲ γράφε τῶν ἱππέων ἐπιλυμαινόντων, « Ξεν. 7) = Περι(δια)γράφω. « Γράφει οὖν τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ οὕτως, « Ἀθ. 8) προτείνω (ἐγγράφως) νόμον κτλ., παρωσιάζω (εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ δήμου ἢ τῆς βουλῆς) νομοσχέδιον κτλ. « Γράφειν πολεμον (πρεσβείαν, ψήφισμα κτλ.), « Δμ. « Γράφει τις αὐτοὺς κατάγειν, « Ἑρμγ. « Στρεβλοῦν γράφουσι τοῦτον ὡς κατάσκοπον, « Ἀθ. (καὶ μτ.) « Αἱ πόλεις νομους ἐγράψαντο, « Ἀξ. (ἢ πθ.) « Δεῖ πρὸς τὸ δυνατὸν γράφεσθαι τὸν νομον, « Π.. 9) (μτ.) κατηγορῶ (ἐγκαλῶ) ἐγγράφως τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον (κυρ. διὰ δημόσιον ἔγκλημα). (συνήθ. μὲ αἰτ. καὶ γεν. ἐλλειπτ. προθ.) « Ἐγράψαντο τὴν θυρεάν, « Δμ. « Γράφομαί σε προδοσίας. « Πλ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) « Γράφομαι Μήδοισι αὐτὸν προδιδόναι τὴν Ἑλλάδα, « Ἀρχ. (καὶ κατὰ προσθ. περ.) « Γράφεται τοιοῦτον γραφὴν πρὸς τοὺς θεσμοθέτας, « Δμ. (ἢ πθ.) « Ἐγράφη παρανόμων τὸ ψήφισμα, « Αἰσχ. « Εἴσω γράφοιτο πεντετάλαντος δίκη, « Ἀρχ., (παρβλ. Ἐγγράφω).

Γραψείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω διάθεσιν) νὰ γράψω.

Γράω-ῶ, Μ. άσω, = Γραίνω, τρώγω, καταρώγω.

Γραώδης εος (ὁ, ἡ), ᾧ ἐπίρ. -ωδῶς, = Γραϊκός.

Γρηγορέω-ῶ [ἐγείρω], Μ. ήσω. (μτγν.) ἀντὶ Ἐγρηγορέω, εἶμαι ἔξυπνος.

Γρηγόρησις καὶ **Γρήγορσις**, εως (ἡ), (μτγν.) ἀντὶ Ἐγρήγορσις.

Γρήγορος (ὁ, ἡ), (μτγν.) ἀντὶ Ἐγρηγορώς

Γρηΐδιον, Ἰων. ἀντὶ Γραΐδιον.

Γρηΐς (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Γραΐος, γεροντικὸς, παλαιὸς.

Γρηῦς ἢ **Γρῦς**, γρηός (ἡ), (ἡ αἰτ. Γρηῦν καὶ Γρῆν, κλητ. Γρηῦ καὶ Γρῆ), Ἰων. Π. ἀντὶ Γραῦς.

Γρηπόσμαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Ἰων. Συνάζομαι (ὡς διὰ γρίπου), μαζόνομαι· καταταλάζω.

Γριπεύς, έως (ὁ). Ψαρᾶς, γριπάρης.

Γριπεύω, Μ. εύσω. Δουλεύω εἰς (Ψαρεύω μὲ) τὸν γρῖπον, εἶμαι γριπάρης· (μτφρ.) δελεάζω, ἀπατῶ, σαγηνεύω, (κοιν.) πιάνω εἰς τὰ δίκτυά μου.

Γριπηΐς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ἀνήκουσα εἰς τὸν γριπέα, γριπευτική. « Τέχνη —, « Ἐπγρ.

Γριπίζω, Μ. ίσω, = Γριπεύω (κυρ. ξ μτφρ.).

Γρίπισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι πιάνει τις μὲ τὸν γρῖπον. (ἐν γέν.) κέρδος, ἔρμαιον.

Γρῖπος (ὁ), (σπν.) ἀντὶ Γρῖφος, δίκτυον, σαγήνη, (κοιν.) γρῖπος καὶ (ἀλλ.) συρτικόν. 2) (συνκβ.) τὸ βόλασμα τοῦ γρίπου καὶ ὅσα ὀψάρια πιάνονται κάθε βολάν.

Γρίπων, ωνος (ὁ), Π. = Γριπεύς.

Γριφάομαι-ῶμαι, Ζ. Γριπάομαι.

Γριφεύω, Μ. εύσω. Ὁμιλῶ μὲ (ἢ διασκεδάζω προτείνων καὶ λύων) γρίφους.

Γριφειδής, έος (ὁ, ἡ), ᾧ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὅμοιος μὲ γρῖφον, αἰνιγματώδης, σκοτεινός

Γριφολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γριφεύω.

Γριφοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω γρίφους (αἰνίγματα).

Γρῖφος (ὁ), = Γρῖπος, (τρπ. καὶ συνήθ.) αἴνιγμα, εὑρετόν. « Γρῖφος δέ ἐστιν οὐγ, ὡς ἔνιοί φασι, ταὐτὸν τῷ αἰνίγματι· διαφέρουσι γάρ, ὅτι τὸ μὲν αἴνιγμα ὁμολογεῖ τις ἀγνοεῖν, τὸν δὲ γρῖφον ἀγνοεῖ δοκῶν ἐπίστασθαι, « Σχλ.

Γριφότης (ἡ), τὰ γριφῶδες, ἀσάφεια.

Γριφώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γριφειδής.

Γρίψωσις, εως (ἡ). ἡ ἐπὶ τὸ γριφῶδες σύνθεσις. « Δόγου—, « Γζ.

Γρόμφαινα ᾧ

Γρομφὰς [γρύζω], άδος ᾧ **Γρέμφις**, ίδος ἡ ἰδος (ἡ). παλαιογυναῖκα, σκρόφα, (παρβλ. Γρωνάς).

Γρόνθος (ὁ). τὸ ἐκτὸς μέρος τῆς παλάμης συγκεκλεισμένης, (κοιν.) γροθιὰ. 2) (μτγν.) τὰ ἐξέχοντα μέρη τείχους ἢ μη-

χανὴς ἕνα πατοῦν οἱ ἀναβαίνοντες· (ἐν γέν.) σκάλα· (ὅθεν μεσιτ.) ἡ Κλίμαξ τῆς ἐπταφωνίας. 3) εἶδ. μέτρου, = Παλαιστής.

Γροσφομάχος (ὁ). στρατιώτης ὡπλισμένος μὲ γρόσφον.

Γρόσφος (ὁ). εἶδ. μικροῦ καὶ λεπτοῦ δόρατος.

Γροσφοφόρος (ὁ), = Γροσφομάχος, δορυφόρος.

ϛ Γρουνὸς (ὁ), ΣΥ. Γρυνός.

Γρύ ἢ Γρῦ, συλλαβὴ μιμουμένη τὴν φωνὴν τῶν χοίρων. « Οὐδὲ γρῦ ἀπεκρίνατο, » Ἄρρφ. 2) (συνεκδ.) τὸ μηδέν, τίποτε, (κοιν.) στάλα, ψίχα. « Ἐμοὶ δὲ οὐδὲ γρῦ μετέδωκεν αὐτῆς, » Ἰουλ., (παρβλ. Στίλη).

Γρύζω [γρῦ], Μ. γρύξω. Φωνάζω καθὼς ὁ χοῖρος ἢ ὁ σκύλος ὅταν ἐείχνη τὰ δόντια (ἴδε Ἀρβηνέω)· ἐβγάλλω φωνὴν ἀναρθρον καὶ ἐιγανὴν, μουρμουρίζω. (ἐπὶ βρέφ.) = Κλαυθμυρίζομαι, (κοιν.) Γρυνίζω. « Οὐδ' ἔγρυξεν, » Ἄρστφ., δὲν εἶπεν οὔτε γρῦ.

Γρυκτὸς [γρύζω], ἡ, όν. Προφερτός. « Ἆρα γρυκτὸν ἐξιν ὑμῖνε Ἄρεφ., ἠμπορεῖτε νὰ βγάλετε φωνὴν (νὰ πῆτε γρῦ);

Γρυλλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γρύλλος, γουρουνόπουλον.

Γρυλλίζω, Μ. ίσω, = Γρύζω, φωνάζω σὰν γουρουνάκι (γρύλλος).

Γρυλλισμὸς (ὁ). τὸ γρυλλίζειν, ἡ φωνὴ τοῦ γρύλλου.

Γρυλλίων, ονος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Γρύλλος.

Γρυλλοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). γρύλλῳ ὅμοιος τὸ εἶδος, γρουνοπράσωπος.

Γρύλλος (ὁ), [γρῦ], γουρουνάκι, γουρουνόπουλον. 2) ὁ ἄλλ. Τύγγρος, ἰχθ.

Γρυμαία ἢ (ὀρθότ.) Γρυμέα (ἡ), [κρύπτω]. σακκοῦλι, τορβᾶς, τσέπη. 2) παλιαρουχα, καυρέλια, (ἐν γέν.) τὰ ἄχρηστα (διὰ ῥίψιμον) ἀπομεινάρια (π. χ. ψωμιοῦ), σκουπίδια. « Γρυμαία ἔκειτο παντοδαπῶν βιβλίων, » Δαμάσκ. (παρβλ. Γρύνη καὶ Σωρετός).

Γρυμαιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν γρυμαίαν (παλιάρουχα).

Γρυνὸς (ὁ), [θρύπτω]. θαυλὸς (ἀναρμένος ἢ μισοκαμμένος), κρύταυρον.

Γρυπαίετος (ὁ). πτηνὸν μυθῶδες εἰς σχῆμα γρυπὸς καὶ ἀετοῦ.

Γρυπαίνω, Μ. ανῶ, = Γρυπόω.

Γρυπαλώπηξ, εκος (ὁ, ἡ). (Κωμ. παρώνυμά τινος Θασίου ἴσως διότι ἦτον) γρυπὸς (κυρτὸς) τὰ περὶ τοὺς γάμψωνας (ἀλώπεκας) μέρη, (κοιν.) ξεγοφιασμένος ἢ καμπούρης.

Γρυπὸς, γεν. τοῦ Γρύψ.

Γρυπὸς [γρέπω], ἡ, όν, (τὸ παρθ. ότερος, -ότατος). Κυρτός, (κυρ.) καμπουρομύτης, γερακομύτης· (τρπ.) κατηφὴς, περίλυπος.

Γρυπότης (ἡ) κυρτότης (κυρ. τῆς μύτης τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν πτηνῶν).

Γρυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι γρυπὸν (κυρτὸν), καμπουριάζω. « Γρυποῦνται ὄνυχας (οἱ ἔμπυοι), » Ἱππκρ.

Γρύπωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γρυποῦν, κύρτωσις, καμπούριασμα.

Γρυσμὸς (ὁ). τὸ γρύζειν, ἡ φωνὴ τοῦ χοίρου.

Γρυτάριον (τὸ), ὑποκορ. καὶ = τῷ

Γρύτη (ἡ), [ἴδε καὶ παρβ.]. Ῥύτισμα]. τὰ μικρὰ καὶ εὐτελῆ σκεύη τοῦ οἴκου, παληόπανα, κουρέλια (διὰ κούκλαις κλπ.), (τὰ ὑπ. ἐχρησίμευον εἰς τὰς γυναῖκας ὡς) καρδέλλαις, (ἐν γέν.) τὰ λεπτὰ γυναικεῖα ζολίδια, (Γαλλ.) chiffons, (πρβλ. Γρυμαία, Γέλγη, καὶ Ῥῶπες).

Γρυτοδόκος (ὁ, ἡ), Π. [γρ. δέχομαι]. κατὶ ὅπου ἐβάλλαν αἱ γυναῖκες τὴν γρύτην (τὰς καρδέλλας, τὰ ζολίδιά) των, (Γαλλ.) ταλέττα.

Γρυτοπωλεῖον (τὸ). ὁ τόπος (τὸ ἐργαστήριον) ὅπου πωλεῖται ἡ γρύτη, [ἐκ τοῦ

Γρυτοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν γρύτην (καρέλια, καρδέλλας κτλ.)

ϛ Γρύτος (ὁ). (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Γρύπος, Διαλ. ἀντὶ Ῥύπος.

Γρὺψ [γρυπὸς], υπὸς (ὁ). ζῷον τῆς μυθολογίας (μὲ κεφαλὴν καὶ πτερὰ ἀετοῦ ϗ σῶμα λέοντος). (ὅθεν ἀπὸ τὸν Αἰσχύλ. ὀνομάζεται «Τετρασκελὴς οἰωνὸς, » Προμθ. 385).

Γρωθώνη (ἡ). παληόγρηα, παληοσκρόφα, παληοφοράδα κτλ.

Γρωνὰς, άδος (ἡ), = Γρομφὰς, γρούνα.

Γρῶνος [γραίνω], η, ον, Π. τρυπημένος, καταφαγωμένος, (ἐπμ.) κοῖλος, βαθουλὸς. ‖. (οὐσ.) Γρώνη (ἐνν. πέτρα), κοίλωμα, τρύπα, σκάφη πετρέινια, (κοιν.) γοῦρνα. « Φύσιν ἐνὶ γρώνῃ μασσαμένη παλάμαις, » Ἐκτγρ. « Μυοδόκος —, » Νικ., ἡ ποντικότρυπα. « Πελλὶς —, » αὐτ. τὸ παρθάρι τῶν βασκῶν.

Γύα, ας (ἡ), Π. [γύω], = Χώρα, γῆ ἢ μέρος γῆς, ἀγρὸς, (μεταφ.) μήτρα. 2) = Γύης.

Γύαια (τὰ), = Ἀπόγεια (σχοινία).

Γυάλα (ἡ), Δ. ποτήριον, (Βλχ.) φιάλα (εἶδ. κουβᾶ διὰ τὸ γάλα, ἢ καρδάρι).

Γυαλοθώρηξ, ηκος (ὁ), ἴδε τὸ ἑπμ.

Γύαλον (τὸ), Π. [γύω], = Κοῖλον, κοίλωμα. « Ἀΐδεω —, » Ὀρφ., ἡ (ἄλλ.) ἀγκὰς τοῦ οὐρανοῦ. « Κρατῆρος —, » Βύτ., ἴδε Γαζηρ. « Πέτρας —, » Σοφ., τὸ σπήλαιον. « Παρνασσοῦ —, » Ἴσ., ἡ κοιλὰς. « Χρυσοῦ γέμων —, » Εὐρ., ὑπόγειον θησαυροφυλάκιον. « Χειρὸς —, » Ἐπγρ., ἡ φοῦχτα, ἡ παλάμη (ὀθ. καὶ τὸ Ἐγγυαλίζω). « Χώρας —, » Ἀρχφ., τὸ σύνορον (χανδάκι), (παρβλ. Γυὴς). (κυρ. δέ) « Θώρηκος —, » Ὁμ., τὸ ἔμπροσθεν (περὶ τὸ στέρνον) καὶ ὄπισθεν (περὶ τὸ νῶτον) ἀνακουφιστὸν μέρος τοῦ θώρακος, (ὁ ἐκ τῶν δύο τούτων ἐμπιπτόντων συνορμοζόμενος ὑπὸ τὰς μασχάλας θώραξ ὠνομάζετο Γυαλοθώραξ), (παρβλ. Κῦτος).

Γυαλὸς, ἡ, όν, Π. (κυρ. λίθος) ὁ γεμίζων τὸν γύαλον τῆς χειρὸς (τὴν φοῦχταν), χειροπληθής.

Γύη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Γύα.

Γύης, ου (ὁ). τὸ μέρος (γωνὸν) τοῦ ἀρότρου εἰς τὸ ὁπ. ἐφαρμόζεται τὸ ὑνί, (ἴσ.) = Ἀροτρόπους, (παρβλ. Ἔλυμα). 2) (συνεκδ.) ἡ αὐλακιὰ τοῦ ἀλετριοῦ (κατ' ἔκτ.) σύνορον μέτρον γῆς (περιέχον 10 στρίπες ὀργυιές). 3) = Γύα, γῆ, ἀγρός.

Γυήτης, ου (ὁ) = Γυιὸς, χωλὸς.

Γυοτόρος (ὁ, ἡ), Π. [γύα, τείρω]. ὁ τρυπῶν τὴν γῆν. « Μύρμηξ —, » Ἀριστόθ. Ἔκφρ.

Γυὶς (ἡ), Π. = Γύη.

Γυαλθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [γυῖον, ἀλθαίνω], ἰατρευτικὸς καὶ

Γυαλκὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. δυναμωτικὸς τῶν μελῶν τοῦ σώματος, (συγχ. τῷ

Γυαρκὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. = Ἀρκεσίγυιος.

Γυαβαρὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαρύνων (χρεξενῶν κουράσιν εἰς) τὰ γυῖα. « Κάματος (« Οἶνος) —, » Ἐπγρ.

Γυαβόρος (ὁ, ἡ), Π. [γ. βιβρώσκω]. ὁ κατρώγων τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Γυαβάμας, α (ὁ), Π. ὁ βαπτίζων (καταπενῶν ἢ γυμνάζων) τὰ γυῖα.

Γυοδάνητος (ὁ, ἡ), Π. [γ. δουέομαι], ὁ τρέμων χειροπέδαρα.

Γυιάκόλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κολλῶν (σφίγγων ἢ προσκολλώμενος εἰς) τὰ γυῖα. « Σκάφανον —, » Λυκ.

ϛ Γυιοκόρος, (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Γυιαβόρος.

Γυῖον (τὸ), [γύα, γύω]. χέρι ἢ πόδι, (ἐν γέν.) μέλος (μέρος) τοῦ σώματος. 2) (σπν.) ὅλον τὸ σῶμα.

Γυιοπαγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ παγόνων (νεκρώνων) τὰ γυῖα.

Γυιοπέδη (ἡ), Π. ἀντὶ Χειροπέδη, δεσμὸς τῶν χειρῶν (καὶ ποδῶν).

Γυιὸς [γυῖον], ὴ, όν Διασμένος χειροπέδαρα, παράλυτος, χωλὸς, ἀποκαμωμένος.

Γυιοτακὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [γ. τήκω]. ὁ πρεξενῶν ἢ πάσχων μαρασμὸν (ἀτροφίαν).

Γυιοτόρος (ὁ, ἡ), Π. = ϗ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Γυοτόρος.

Γυιοτορμέω, Π. τρέμων τὰ μέλη (γυῖά) μου, τρέμω χειροπόδαρα.

Γυιοῦχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνέχων (κρατῶν, δεσμεύων) τὰ γυῖα.

Γυοφάγος (ὁ, ἡ), Π. = Γυοβόρος, σαρκοφάγος ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Γαιοφάγος.

Γυόχαλκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χάλκινα γυῖα, ἰσχυρὸς, ἀκούραστος, ἀκαταπόνητος.

Γυόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ γυὸν (χωλὸν, παράλυτον), κόπτω τὰ ἥπατα, ἐκνευρίζω, ἀδυνατίζω, (Τουρκ.) σακατεύω.

Γυλιαύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λιγνὸν ϗ μακρὸν λαιμὸν [αὐχὴν καὶ

Γυλιὸς (ὁ). [γύω]. ζεμπίλι· ἢ ταγιρτζίκα στενόμακρη πρὸς χρῆσιν τῶν στρατιωτῶν, (παρβλ. Γωλεός).

Γυλιστράχηλος (ὁ, ἡ), = Γυλιαύχην.

Γυμνάζω, Μ. άσω. Ἐξασκῶ (Προετοιμάζω) τινα (κυρ. διὰ τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας), (ἐν γέν.) προγυμνάζω, συνειθίζω. « Γυμνάζω ἐμαυτὸν, » = τῷ ‖ (μσ.) Γυμνάζομαι. « Γεγυμνασμένοι τὰς ἕξεις πρὸς τὰς πολεμικὰς πράξεις, » Ἄρστ. (ϗ ἑλλ.) « Πολλῶν πολέμων γεγυμνασμένος, » Φλςρ. (καὶ ἀστ.) « Γεγυμνασμένοι λόγοις, » Λκ.

Γυμνὰς, άδος (ὁ, ἡ), Π. = Γυμνὸς ἢ Γυμνητεύων. 2) (μὲ πτ.) γυμνασμένος, ἔμπειρος. ‖. (οὐσ. θηλ.) ἀντὶ=

Γυμνασία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γυμνάζεσθαι, γύμνασις, ἐξάσκησις. (εἰς τὸν Στρβ. Γ'. β'. ἐσφαλμ., κατὰ τὸν Κορ., ἀντὶ Λιμνασία).

Γυμνασιαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Γυμνασιάρχης, ου (ὁ). ὁ διωρισμένος ἐπιστάτης (ἄρχων) τοῦ γυμνασίου καὶ ὁ γυμνάζων δι' ἐξόδων των τοὺς ἐν ταῖς ἑορταῖς ἀγωνιζομένους.

Γυμνασιαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ γυμνασιάρχου.
Γυμνασιαρχικός, ἡ, όν. Ὁ τοῦ γυμνασιάρχου ἢ τῆς γυμνασιαρχίας.
Γυμνασίαρχος (ὁ), = Γυμνασιάρχης.
Γυμνασιῦιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ-
Γυμνάσιον (τὸ), = Γύμνασις, γύμνασμα. 2) ὁ τόπος ὅπου ἐγυμνάζοντο, παλαίστρα· (μτγν.) σχολεῖον.
Γύμνασις, εως (ἡ), = Γυμνασία.
Γυμνασιώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἁρμόζων διά) γυμνάσιον.
Γύμνασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γίνεται πρὸς γύμνασιν.
Γυμναστέον, θετ. τοῦ γυμνάζω.
Γυμναστήριον (τὸ), = Γυμνάσιον.
Γυμναστήριος, α, ον. Γυμναστοῦ ἕξις, γεγυμνασμένος.
Γυμναστής, οῦ (ὁ). ὁ γυμνάζων (κυρ. τοὺς ἀθλητάς), ὁ διδάσκαλος τῆς γυμναστικῆς.
Γυμναστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἔχων διάθεσιν, ἐπιτήδειος πρὸς) γύμνασιν, ἀθλητικός. ‖. ὁ Γυμναστική, « ἡ τέχνη τοῦ γυμναστοῦ.
Γυμναστικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν γυμναστῶν, ἀθλητικῶς.
Γυμνής, ῆτος (ὁ), = Γυμνίς ἡ Ἐλαφρὰ (Πτωχικὰ) ἐνδυμένος, ἡμίγυμνος· (τρπ.) στερημένος (γυμνωμένος) τινός. 2) = Γυμνητικός. « Βίος—, « Ἐπιγρ. « Σοφία—, « Πλ. ‖. (οὐσ.) στρατιώτης ἐλαφροπλισματωμένος, εὔζωνος, (παρβλ. Ὁπλίτης).
Γυμνητεία (ἡ). τὸ γυμνητεύειν. ‖. (συνκδχ.) οἱ γυμνῆτες (στρατιῶται), τὸ τάγμα τῶν γυμνητῶν. « Οἱ ἱππεῖς καὶ ἡ γυμνητεία τῶν Συρακουσίων, « Θκ., [ἐκ τοῦ
Γυμνητεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι (Περιπατῶ) γυμνὸς ἢ ἡμίγυμνος· (τρπ.) στεροῦμαι. 2) (συνήθ.) ὑπηρετῶ στρατιωτικῶς ὡς-
Γυμνήτης, ου (ὁ), = Γυμνής.
Γυμνητία (ἡ), = Γυμνητεία.
Γυμνητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς γυμνῆτες. ‖. « Τὸ γυμνητικόν, « ἀντὶ Οἱ γυμνῆτες.
Γυμνῆτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Γυμνήτης.
Γυμνικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς γυμνοὺς (ἀθλητὰς ἢ στρατιώτας). « Ἀγῶνες (« Ὅπλα) γυμν., « Θκ., Ξεν.
Γυμνίτης, ου (ὁ) καὶ Γυμνῖτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Γυμνήτης.
Γυμνοβερτέομαι· -οῦμαι· (ἀόκρ. καὶ ἀμφ.) Περιπατῶ (πρὸς ἐπίδειξιν) γυμνός.
Γυμνόκαρπος (ὁ, ἡ). (βτν.) ὁ ἔχων γυμνὸν (χωρὶς τσώφλοιον) καρπόν, π. χ. Συκῆ, ἐλαία κτλ.
Γυμνοπαιδία (ἡ). (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) ἑορτὴ δεκαήμερος εἰς τὴν Σπάρτην (καθ' ἣν αἱ παῖδες ἐχόρευον ἢ ἠγωνίζοντο γυμνοί).
Γυμνοπαιδικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς γυμνοπαιδίας. ‖. (ὡσ. θηλ.) εἶδος ὀρχήσεως, Σ. Ἀναπάλη.
Γυμνοποδία (ἡ), = Γυμνοποδίς, [ἐκ τοῦ
Γυμνοποδέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ-
Γυμνοπόδης, ου (ὁ), = Γυμνόπους.
Γυμνοποδία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
Γυμνόπους, ποδος (ὁ, ἡ). γυμνοπόδης, ἀνυπόδητος, (κοιν.) ἀνυπόλυτος.
Γυμνοβράπαρος (ὁ, ἡ). γυμνὸς ἢ ἡμίγυμνος (κουρελιάρης) καὶ βρωμερός.
Γυμνός, ἡ, όν. Ἔβυτός, χωρὶς δλόλου ρούχα, χωρὶς ἐπανωφόρι, ὅπλες, ἀξεσκέπαστος. (τρπ.) στερημένος. « Ξίφος (« Τόξον) γυμνόν, « Ὅμ. Πόδ., τὸ ἐκτὸς τῆς θήκης. (καὶ μὲ γεν.) « Ἐγχειρίδια γυμνὰ κωλεῶν, « Ξεν. « Ἵππος γυμνός, « Ἀρρ., ὁ χωρὶς σέλλαν. « Γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν, « Ἀξ. « Γυμνὸς ἁπάντων, « Ἰσαρ., (καταχρ. Π.) « Γυμνὸν στάδιον, « Πίνδ., ὅπου ἐτελοῦντο οἱ γυμνικοὶ ἀγῶνες. « Γυμνὸς σὰς παρειάς, « Δίλ., ἀγένειος. « Γυμνὸς κῆπος, « Πίνδ., ὁ ἄδενδρος. « Ἁρμάμαξα γυμνὴ τῶν παραπετασμάτων, « Πλ. « Γυμνὸν τὸν βίον ζῶσιν, « Ἀθ., ὁ σκῦλος. « Γυμνὰ ἢ ἀκέλυφα σπέρματα, « Θφρ. « Ἐτετείχιστο δ' ὅσον τῆς πόλεως γυμνὸν ἦν τοῦ ὄρους, « Στρ. (καὶ ἀλλ.) « Τὰ γυμνὰ τοῦ σώματος, « Σχλ. Θκ., τὰ δεξιά. « Παίοντες (« Παιόμενοι) εἰς τὰ γυμνά, « Ξεν. « Γυμνῇ τῇ κεφαλῇ, « Πλάτ., παροιμ., ἀσυστόλως.
Γυμνοσκελέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ μὲ γυμνὰ σκέλη ἢ πόδια.
Γυμνοσοφιστεία (ἡ). ἡ τῶν γυμνοσοφιστῶν αἵρεσις.
Γυμνοσοφιστεύω, Μ. εὐσω. Ζῶ ὡς-
Γυμνοσοφιστής, οῦ (ὁ). φιλόσοφος τῆς Ἰνδ. (διότι περιπατοῦν γυμνοί, καθὼς εἰς τὴν Τουρκ. τινὲς δερβίσαι).
Γυμνοσπέρματος καὶ Γυμνόσπερμος (ὁ, ἡ). (βτν.) Ὁ ἔχων γυμνὸν (μὴ ἐμπεριεχόμενον εἰς λοβοὺς) σπέρμα. « Μάραθον δὲ ἢ ἄνηθον γυμνοσπέρματα, « Θφρ.
Γυμνότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ γυμνοῦ.
Γυμνοφανὴς, οῦς (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος γυμνός, (Ι. Δυβ.).
Γυμνόχρους, ους (ὁ, ἡ), Π. γυμνὸς τὸ σῶμα (τὸν χρῶν).
Γυμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Γυμνώνω, ξεγυμνόνω· ξαρματόνω· ἀφαιρῶ (ἐπιρῶ) τινος τὸ, εὐκαιρόνω· ξεσκεπάζω, (μεταφορ.) φανερόνω. « Γυμνώσας τὸ ξιφίδιον, « Ἡρωδ., ξεθηκαρώσας, ξεσκεπάσας.
Γυμνωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γυμνόνειν, γύμνωμα, ξεγύμνωμα κτλ. 2) = Γυμνότης.
Γυμνωτέος, α, ον, θετ. τοῦ Γυμνόω.
Γύναι, κλητ. ἑν. τοῦ Γυνή.
Γυναικαδέλφη (ἡ) καὶ
Γυναικάδελφος (ὁ). ὁ (ἡ) ἀδελφ. τῆς γυναικός τινος.
Γυναικάνηρ, ανδρος (ὁ), (Κωμ.) = Ἀνδρόγυνος, θηλυβρίας.
Γυναικάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γυνή, γυναικοῦλα, (ἢ περιφρον.) παληογυναῖκα.
Γυναικεῖος, α, καὶ ος, ον. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς γυναῖκα, γυναίκειος, γυναικήτικος.
Γυναικεῖον (τὸ), = Γυναικωνῖτις. (πλθ.) « Γυναικεῖα (τὰ), « τὰ καταμήνια ἢ τὰ λόχια. « Γυναικεία θεός, « Πλ., ἡ bona dea τῶν Ῥωμ.
Γυναικείως, ἐπίρ. Γυναικιστί.
Γυναικιστεύω, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Γυναικεραστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὰς γυναῖκας.
Γυναικῆιος καὶ (κρσ.) Γυναικῆος, η, ον, (ἰων. ἀντὶ Γυναικεῖος. ‖. (οὐσ. θηλ.) = Γυναικωνῖτις.
Γυναικηρὸς, ά, όν. Π. ἀντὶ Γυναικεῖος.
Γυναικίας, ου (ὁ). θηλυβρίας, ἀνανδρος ἢ γυναικομανής.
Γυναικίζω, Μ. ίσω. (μτθτ.) Κάμνω τι γυναικῶδες. ‖. (συνήθ. ἀμτθτ. ἢ μσ.) μιμοῦμαι τὰς γυναῖκας, πράττω τι ὡς γυνή.
Γυναικικός, ἡ, όν, = Γυναικεῖος ἢ Γυναικώδης.
Γυναικικῶς, ἐπίρ. = Γυναικιστί.
Γυναίκιον (τὸ), = Γύναιον.
Γυναικισις, εως (ἡ) καὶ
Γυναικισμός (ὁ). τὸ γυναικίζεσθαι, τρόπος (φέρσιμον) γυναικὸς ἢ γυναικώδους ἀνδρός.
Γυναικιστί, ἐπίρ. Ὡσὰν γυναῖκα.
Γυναικόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ σκεπτόμενος ἢ συμβουλεύων ὡς γυνή. 2) (πθ.) ὁ ἐπινοηθεὶς ὑπὸ γυναικός.
†Γυναικογήρυτος (ὁ, ἡ), Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Γυναικοκήρυκτος.
Γυναικοδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ διδαχθεὶς ὑπὸ γυναικός.
Γυναικόδουλος (ὁ, ἡ). ὑποδουλωμένος εἰς τὰς γυναῖκας.
Γυναικοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), = Γυναικόμορφος, γυναικώδης.
Γυναικόθυμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-θύμως. Ὁ ἔχων γυναικείαν ψυχὴν (καρδίαν), ἄτολμος, μικρόψυχος.
Γυναικοκήρυκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κηρυγμένος (φημισμένος) ὑπὸ ἢ ἐξ αἰτίας γυναικῶν.
Γυναικοκλωψ, ωπος (ὁ), Π. κλέπτης (ἅρπαξ, ξελογιαστὴς) τῶν γυναικῶν ἢ γυναικός, μοιχός.
Γυναικοκόσμος (ὁ), = Γυναικονόμος.
Γυναικοκρασία (ἡ) Ἀττ. ἀντὶ Γυναικοκρατία.
Γυναικοκρατέομαι· -οῦμαι, Μ. ηθήσομαι· Ἐξουσιάζομαι (διοικοῦμαι) ὑπὸ γυναικῶν.
Γυναικοκρατία (ἡ). κράτος (διοίκησις, ἐξουσία) γυναικῶν ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν.
Γυναικοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύσας γυναῖκα ἢ τὴν γυναῖκά του.
Γυναικομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Γυναικομανὴς, ές (ὁ). ὁ ἀγαπῶν περιπαθῶς (ἄχρι μανίας, τρελλαινόμενος διὰ τὰς γυναῖκας.
Γυναικομανία (ἡ). ἔρως μανιώδης πρὸς τὰς γυναῖκας.
Γυναικόμαστος (ὁ). ὁ ἔχων μεγάλους (φουσκωμένους ὡσὰν τῆς γυναικός) μαζούς.
Γυναικόμιμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-μίμως. Ὁ μιμούμενος τὸν τρόπον (τὰ κινήματα) τῶν γυναικῶν.
Γυναικόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν (σχῆμα) γυναικός.
Γυναικονομία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ γυναικονόμου.
Γυναικονόμος (ὁ). (εἰς τὰς Ἀθήν. καὶ ἀλλοῦ) ἄρχων διωρισμένος νὰ ἐπιτηρῇ τὴν διαγωγὴν τῶν γυναικῶν.
Γυναικοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γυναικίζομαι· πάσχω (ὑπόκειμαι εἰς) τὰ πάθη τῶν γυναικῶν.
Γυναικοπάτωρ, ορος (ὁ). ὁ πατὴρ τῆς γυναικός, πενθερός.
Γυναικοπειθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ πειθόμενος εἰς τοὺς λόγους γυναικὸς ἢ τῆς γυναικός του.
Γυναικοπίπης [γ. ὑπιπτεύω], ου (ὁ), = Παρθενοπίπης, (Τουρκ.) ζαμπαμᾶς.

Γυναικοπληθής, ές (ὁ, ἡ), Π. πλήθων (γεμάτος) γυναικῶν.
Γυναικόποινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γινόμενος πρὸς κοινὴν (ἐκδίκησιν) γυναικός.
Γυναικοπρεπής, ές (ὁ, ἡ), (ᾰ ἐπίρ.) -πρεπῶς. Ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς τὰς γυναῖκας.
Γυναικοπροσωπίας, ου (ὁ) καὶ
Γυναικοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον (μετείδια) γυναικός.
Γυναικοτραφής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ γυναικὸς ἢ γυναικῶν ἀνατραφείς, γυναικώδης.
Γυναικοφίλας, α (ὁ), Δ. ἀντί
Γυναικοφίλης, ου (ὁ), = Φιλογύνης, ἀγαπῶν (ἢ ἀγαπώμενος ἀπό) τὰς γυναῖκας, φίλος τῶν γυναικῶν.
Γυναικόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γυναικώδες φρόνημα.
Γυναικοφυής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φυὴν (ἰδιώματα ἢ μορφὴν) γυναικός, γυναικώδης.
Γυναικόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γυναικείαν φωνήν.
Γυναικόψυχος (ὁ, ἡ, = Γυναικόθυμος, μικρόψυχος.
Γυναικόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τινὰ (φυσ. καὶ ἠθ.) εἰς γυναῖκα.
Γυναικώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὴν μορφὴν ἢ τὸ φρόνημα) μὲ γυναῖκα.
Γυναικών, ῶνος καὶ
Γυναικωνίτης, ου (ὁ) καὶ
Γυναικωνῖτις, ιδος (ἡ). τὸ προσδιορισμένον διὰ τὰς γυναῖκας μέρος τοῦ οἴκου, (Τουρκ.) χαρέμι· (εἰς τὰς ἐκκλησίας μας διακρίθη ὁ) Γυναικίτης ἢ (τὸ) Γυναίκειον.
Γυναιμανέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Γυναικομανέω.
Γυναιμανής, ές (ὁ), Π. ἀντὶ Γυναικομανής.
Γύναιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γυνή, γυναικάριον.
Γύναιος, α, ον, Π. ἀντὶ Γυναικεῖος.
Γυνάνδρης (ὁ), = Ἀνδράγυνος.
Γυνή (ἡ), [γύω ἢ γεννῶ], (ἡ γεν. Γυναικός ἡ δοτ. Γυναικί, ἡ αἰτ. Γυναῖκα καὶ [σπανιότ.] Γυνῆν, ἡ κλητ. Γύναι. πλθ. ἡ δύμς. Γυναῖκες κτλ.). ὁ θηλυκὸς ἄνθρωπος, γυναῖκα. 2) σύζυγος. 3) (σπν.) τὸ θηλυκὸν ζῷον.
Γυνὶς ἡ (μεγλ.) Γύννις [γυνός], εως (ὁ), (Κωμ.) θηλυδρίας, γυναικώδης, ἀνίκανος πρὸς συνουσίαν.
Γυπαλεσος (ὁ), εἶδ. ἀετοῦ ὁμοιάζοντος κατά τι τὸν γύπα.
Γυκάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γύκη.
Γύπειος καὶ Γυπιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν γύπα.
Γύπεσσι, Π. ἀντὶ Γυψί, δοτ. πλθ. τοῦ Γύψ.
Γυπὴ (ἡ). ἡ φωλεὰ τοῦ γυπός, (ἐν γέν.) τρύπα, σκήλαιον, (παρβλ. Κύπη).
Γυπιάς, άδος (ἡ), Π. (πέτρα) εἰς τὴν ὁποίαν φωλεύουν ἢ κάθηνται αἱ γύπες, (ἐπιμ.) ὑψηλή, ἀπόκρημνος.
Γύπινος (ὁ, ἡ), = Γύπειος.
Γυποειδὴς καὶ
Γυπώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (μορφὴν) γυπός.
Γῦπων [ῡ̆], ωνος (ὁ). εἶδος χαρτοπαιγνίου.
Γυρᾶος καὶ
Γυραῖος, α, ον, Π. = Γυρός.
Γυργάθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Γυργαθος (ὁ), [γῦρος]. (ἐν γέν.) κοφίνι (πλεγμένον ἀπὸ λυγαριάν)· κλωβός· καλάθι διὰ ψάρεμμα (ἴδε Κύρτος), (εἰς τὴν Ἀττικὴν ὀνομάζουν) γεργάθι (τὸ ἁραιὸν πλέγμα ὅπου κρατεῖ τὰ μεταφερόμενα διὰ ἡμέρων φορτηγῶν ζώων ἄχυρα).
Γυργαθώδης, ες (ὁ, ἡ). καμωμένος εἰς σχῆμα ἢ πλεγμένος ἐν εἴδει γυργάθου.
Γυρεία (ἡ). τὸ ξελάκκωμα τῆς ἀμπέλου, [ἐκ τοῦ
Γυρεύω, Μ. εύσω, (μτθτ.) = Γυρόω, ξελακκόνω. 2) (μτγν.) περικυκλόνω. 3) (ἀμτβτ.) περιστρέφομαι, (παρβλ. Γυρόω).
Γυρῆσι, Π. ἀντὶ Γυραῖς, θηλ. δοτ. πλθ. τοῦ Γυρός.
Γυρητόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κόπτων ἢ κομμένος μὲ γῦρον. « Αὔλαξ—, » Ἐπγρ.
Γυρίνη (ἡ), [γῦρις]. ἀλευριά, καυρκοῦτι.
Γυρῖνος (ὁ), [γυρός]. ὁ νεογέννητος βάτραχος.
Γυρινώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (εἴδος) γυρίνου.
Γύριος [γῦρος], α, ον. Π. γυριστός, περιφερής.
Γῦρις ἢ Γύρις [ῐ̆], εως (ἡ). τὸ λεπτότατον (ἡ ἄχνη, ὁ ἀθέρας) τοῦ ἀλεύρου, (παρβλ. Παιπάλη).
Γυρίτης, ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) καμωμένος ἀπὸ γῦριν.
Γυρόδρομος (ὁ), Π. ὁ ταχέως γυρίζων (περιστρεφόμενος, τρέχων ὁλόγυρα). « Πέτρος—, » Ἐπγρ., ἡ μυλόπετρα.
Γυροειδής, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ ἐν εἴδει γύρου, περιφερής.
Γυρόθεν, ἐπίρ. Πέριξ, γύρω, τριγύρω, ὁλόγυρα.
Γυρόμαντις [γῦρις], εως (ὁ), = Ἀλευρόμαντις.
Γυρός, ά, όν, (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Γυρτός, κυρτός, καμπύλος. « Γυρὰς ὦμοι-σι, » Ὀδ. Τ., καμπούρης. » Ἀγκιστρον γυρόν, » Ἐπγρ. 2) γυριστός, περιφερής· στρογγυλός. (ὅθεν) » Γυραὶ πέτραι, » Ὀδ. Δ., οἱ μεταξὺ Μυκόνου Ἀνδρ. καὶ Τήν. δύο σκόπελοι, (καινν.) Καλιγέραι, [ἐκ τοῦ
Γύρος ἢ Γῦρος (ὁ). κύκλος. 2) (μτγν.) γύρισμα, περιστροφή. 3) (κυρ.) λάκκος στρογγυλὸς περὶ τὴν ῥίζαν (ἢ πρὸς φύτευσιν) δένδρου κτλ.
Γυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι γυρὸν (γυρτὸν ἢ στρογγύλον). γέρνω, λυγίζω· (κυρ.) ἀνοίγω γύρον (λάκκον) περὶ τὴν ῥίζαν (ἢ πρὸς φύτευσιν) δένδρου, (καινν.) ξελακκόνω, (κατ' ἔκτ.) = Περιταφρεύω, περικυκλόνω. ‖. (κθ. ἢ μσ.) κυρτοῦμαι, κάμπτομαι. 2) γυρνῶ, γυρίζω, ἐπιστρέφω ἢ περιστρέφομαι. » Γυροῦται προτέρην ἐμπαλιν εἰς καχίην, » Γρ.
Γύρωθεν, ἐπίρ. Σ. Γυρόθεν.
Γύρωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐγυρώθη (ἐστρογγυλεύθη), κύκλος, στεφάνι, καβὲρι κτλ. (εἰς τὸν Θρ., Φυτ. Ε'. 6., ἐσφαλμ. ἀντὶ Θύρωμα).
Γύρωσις [γυρόω], εως (ἡ). στρογγύλεμα, λύγισμα κτλ.
Γυρωτέον, θετ. τοῦ Γυρόω.
Γύψ [κύπτω], υπὸς (ὁ), (πλθ. γῦπες), ὄρν σαρκοφάγον, (κοιν. κατ' ἐξοχ.) ὄρνεον (Τουρκ.) καρτάλι.
Γύψινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ γύψον.
Γυψοπλαστία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ γυψοπλάστου
Γυψοπλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάττων σχεδία (ἀγάλματα κτλ.) ἀπὸ γύψον.
Γυψοπλαστικός, ἡ, όν. Γυψοπλάστου ἕξις ‖. « Γυψοπλαστικὴ, » ἡ τέχνη τοῦ γυψοπλάστου.
Γύψος (ὁ), [γῆ, ἕψω]. εἶδος ἀσβεστώδους γῆς ἢ πέτρας, (καινν.) ὕψος. (παλαιότερος) ἀσβέστη ἢ τεμπεσίρι.
Γυψόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω μὲ γύψον.
Γυψώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ γύψον.
Γύψωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ γύψου ἐπάλειψις.
Γύω, (θεματ. ἄχρ. πρωτότ. τοῦ) Κύω. (κατὰ τοὺς τρμτ.) [ἐκ τοῦ
Γῶ (ὡς ἐκ τοῦ Γάω), (ἄχρ. θεματ. πρωτότ. πολλ. λέξ., κατὰ τοὺς Γρμτ.) = Χωρῶ, περιέχω, δέχομαι.
Γωλεὸν [τὸ] καὶ
Γωλεὸς (ὁ), = Φωλεός, τρύπα (θηρίου), ἀπήλαιον, (παρβλ. Γαῦλος καὶ Γολιός).
Γῶν, Δ. καὶ Ἰων. ἀντὶ Γοῦν.
Γωνία (ἡ), [γόνυ]. κώχη, ἀγκωνή, ἄκρη (συνηθ.) μέρος χωσμένον (παράμερον· ἀπόκρυφον). 2) τὸ γωνιόμετρον, (κοιν.) γωνιά.
Γωνιάζω, Μ. άσω. Σχηματίζω γωνίαν (ἀγκωνήν). 2) ἐφάπτω τι μὲ τὴν (τεκτον.) γωνίαν.
Γωνιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων (ἢ κείμενος) εἰς γωνίαν.
Γωνίαμα (τὸ), = Γωνίωμα.
Γωνιασμὸς (ὁ). σχημάτισμα γωνίας (ἀγκωνῆς). 2) μέτρημα (ἴσασμα) μὲ τὴν (τεκτον.) γωνίαν.
Γωνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γωνία, κωχίτσα, ἀκρίτσα.
Γωνιοβόμβυξ, υκος (ὁ, ἡ). ὁ βομβῶν (μουρμουρίζων) εἰς μίαν γωνίαν, (Κωμ. ἐπίθ. τῶν γραμματικῶν).
Γωνιοειδής, ές (ὁ, ἡ), = Γωνιώδης.
Γωνιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γωνιόω.
Γωνιόπους, ποδος (ὁ, ἡ). γωνιώδης τοὺς πόδας, στραβοπόδης.
Γωνιόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γωνιώδη φύλλα.
Γωνιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι γωνιώδες
Γωνιώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχηματίζων) γωνίαν, κωχιαστός.
Γωνιωδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει γωνίας.
Γωνίωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐσχηματίσθη ἐν εἴδει γωνίας.
Γωνίωσις, εως (ἡ). τὸ γωνιοῦσθαι, (ἰατρ.) τὸ τραχὺ καὶ τρόπον τινὰ τριγωνον κύτταμα τοῦ σφυγμοῦ.
Γωρυτός (ὁ, ᾰ [σπν.] ἡ), [χωρέω]. ἡ θήκη τοῦ τόξου (ἡ ὁπ. ἐχρησίμευεν ἐνίοτε καὶ ὡς μαρέτρα, (παρβλ. Κώρακος).

Δ, δ, δέλτα (τό), (ἄκλ.), τὸ τέταρτον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου. ‖. (ἀριθμητ.) δ', τέσσαρα (ϛ), ἡ τέταρτος, η, ον. ϗ δ, τέσσαρες χιλιάδες (4000).

Δα, μόρ. ἐπιτατ. (συνθ. ἀχωρ. μὲ μεριπλὰς λέξ.), = Ζα.

Δά (ᾰ), Δ. ἀντὶ Γῆ.

Δάγμα (τό), Δ. ἀντὶ Δῆγμα.

Δαγὼς [ᾰ], ῶδος (ἡ). κοῦκλα κηρύνια τῶν μάγων. 2) γυναικεῖόν τι στολίδι τῆς κεφαλῆς.

Δάδινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ δᾳδί.

Δάδιξ, ιχος ἡ ικος (ἡ). μέτρον χωρητῶν ἕξ χοινίκας, (ἴσ.) = Ἀδδίξ, (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κάδδιχος.

Δαδίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Δᾷς, δᾳδί, (κατ' ἔκτ.) φτιλὶ διὰ τὰς πληγάς.

Δαδίτης, ου (ὁ) καὶ Δαδῖτις, ιδος (ἡ). ὁ τοῦ δᾳδίου.

Δαδιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Δαδώδης.

Δαδακτύω-ῶ, Μ. ήσω. Κάπου ἡ Σχίζω ξένδρον ἵνα τρέξῃ ἡ ρητίνη του ϗ γένῃ δᾳδί, (παρβλ. Δαδουργέω).

Δαδουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (σχίζων τὸ δένδρον) δᾳδί, (παρβλ. Δαδακοπέω).

Δαδουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων (δουλεύων τὸ) δᾳδί.

Δαδουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ δᾷδας (δναμμένας) καὶ φέγγω, (μτβτ.) φωτίζω. ‖. (ἀμτβτ.) εἶμαι δαδοῦχος.

Δαδουχία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δαδουχεῖν. 2) τὸ ἔργον ϗ τὸ ἀξίωμα τοῦ δαδούχου. 3) φωτοχυσία.

Δαδοῦχος (ὁ). ὁ κρατῶν (κυρ. εἰς τὰς ἑορτὰς καὶ εἰς τοὺς γάμους) δᾷδας ἀναμμένας καὶ φέγγων. (ἰδιαιτ.) ὁ ἐκτελῶν τὸ ἔργον τοῦτο εἰς τὰ μυστήρ. τῆς Ἐλευσ. ἱερεύς. 2) (συνκδχ.) λύχνος.

Δαδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. (βτν.) Κάμνω (Μεταβάλλομαι εἰς) δᾳδί. 2) εἶμαι –

Δαδοφόρος (ὁ, ἡ) = Δαδοῦχος.

Δαδόω-ῶ, Μ. ώσω. (κυρ. μπ. ἡ πθ.) Γίνομαι (Μεταβάλλομαι εἰς) δᾳδί.

Δαδώδης ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ περιέχων) δᾳδί.

Δάδωσις [δαδόω], εως (ἡ). ἡ εἰς δᾳδὶ μεταβολὴ τοῦ δένδρου.

Ἰαείην, Π. εὐκτ. καὶ

Δαείω, Π. ὑποτ. καὶ

Δάεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἔδάησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀόρ. 6'. τοῦ Διδάσκω.

Δαερὸς [δαίω], ά, όν. Μαυρισμένος ἀπὸ τὸ κῦρ, καυμένος, ξηρὸς ἢ λαμπρός· ἢ καυστικός.

Δαήμεναι Π. ἀντὶ Δαῆναι.

Δαημοσύνη (ἡ), Π. ἐπιστήμη, μάθησις, γνῶσις, ἐμπειρία, [ἐκ τοῦ

Δαήμων, ονος (ὁ, ἡ). εἰδήμων, ἐπιστήμων, ἔμπειρος, [ἐκ τοῦ

Δαῆναι, Π. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διδάσκω.

Δαήρ, έρος (ὁ), (ἡ κλητ. Δάερ). ἀνδράδελφος.

Δαηρὸς, ά, όν, = Δαερός.

Δαήσεαι, Αἰολ. Π. (β'. ἑν. πρσ. τοῦ) μσ. μέλλ. τῆς ὁμξ. τοῦ διδάσκω.

Δάηται, Π. (γ'. ἑν. πρσ. τοῦ) μσ. (ἀντὶ πθ.) ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Δαίω (καίω).

† Δαητὸς, ἡ, όν, Π. [δαῆναι]. καταληπτός, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δαΐκτός.

Δαί, Ἀττ. ἀντὶ Δὲ ἢ Δὴ (ἐμφαντικ. κυρ. εἰς τὰς ἐρωτήσεις). « Τί δαί; » Θκ., Ξεν. » Δίκαζε δ' οὐκ ἀργύριον οἱ χρηστοί.— Τί δαί;—Ὁ μὲν ἵππον, ὁ δὲ κύνας, » Ἀριστοφ. «Πῶς δαὶ τῶν φυλάκων γε ἐξέφυγεν; Ἰλ. Κ. » Ποῦ δαὶ νηῦς ἔσχεν, » Ὀδ. Δ.

Δαΐ, Π. ἀντὶ Δαΐδι, δοτ. τοῦ Δαΐς.

Δαιδάλειος, α, ον, = Δαιδάλεος.

Δαιδαλεόδμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολυποίκιλον δομήν, ἐκλεκτός. » Μῦρον—, Ἐπιγρ. [ἐκ τοῦ

Δαιδάλεος [δαιδάλλω], α, ον, Π. τεχνικῶς κατεσκευασμένος (πλουμισμένος), ποικίλος, πολυποίκιλος, ἀξιοθέατος. » Δαιδαλέη χεὶρ (τέχνη), » Ἐπιγρ. » Δαιδαλέης ἐλάφοιο, » Νόνν., κατασκίκου. » Βρέτας χρυσῷ δαιδαλόεν, » Ἐπιγρ.

Δαιδαλευτὴρ, ῆρος καὶ Δαιδαλευτὴς, οῦ (ὁ) καὶ

Δαιδαλεύτρια (ἡ), Π. τεχνίτης (ἐπιτήδειος), [ἐκ τοῦ

Δαιδαλεύω, Μ. εύσω, = τῷ

Δαιδάλλω [δαῆναι], Μ. αλῶ, Π. δουλεύω τι ἐντέχνως, ποικίλλω, πλουμίζω, στολίζω.

Δαίδαλμα (τό), [δαιδάλλω]. τὸ μὲ πολλὴν τέχνην πεποικιλμένον τεχνούργημα, ἀριστούργημα, (Τουρκ.) τεφαρίκι, (παρβλ. Ἄγαλμα).

Δαιδαλόγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὔστροφον ἢ δόλιον γλῶσσαν, σοφιστὴς, ἢ ὁ λαλῶν ποικίλας γλώσσας.

Δαιδάλοεις, εσσα, εν, Π. = Δαιδάλεος.

Δαιδαλοεργὸς (ὁ, ἡ). ὁ δαίδαλα (τεχνικὰ) ἔργα ἐργαζόμενος.

Δαίδαλος (ὁ, ἡ), Π. = Δαιδάλεος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) τεχνίτης ἄριστος. (οὐδ.) = Δαίδαλμα. » Ὅτι οἱ πάλαι τὰ ξόανα ἐκάλουν δαίδαλα, « Παυσ.

Δαιδαλόφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὔστροφον (λιγυρὰν) φωνήν, ἢ Ποικιλόφωνος.

Δαιδαλόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), Π. (τεχνίτης) ἔχων ἐπιτήδειον χέρι.

Δαιδαλόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. = Δαιδάλλω.

Δαίζω [δαίω], ίξω, Π. σπαράττω, ξεσχίζω, κομματιάζω· φονεύω, (κοιν.) θύω καὶ ἀπολλύω. » Δαίζων ἵππους καὶ ἀνέρας, » Ἰλ. Α. » Χερσὶ κόμην δαίζων, Ἰλ. Σ. » Χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐζαι χαλκῷ, « Ἰλ. Β. (καὶ τρπ.) » Ὡς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν, « Ἰλ. Ι., ἦσαν μὲ σύο γνώμας, ἐδίστασον, (καὶ πθ.) » Κεῖται δεδαϊγμένος χαλκῷ, « Ἰλ. Υ. » Φλογὶ δαϊχθεὶς, » Πίνδ. » Ἡ μογοστακίῃ δεδαϊγμένη, ἢ ὑπὸ νούσου, « Μανέθ.

Δαΐθ', Π. [κατ' ἀποχριφ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Δαϊτὶ, δοτ. τοῦ Δαΐς.

Δαΐθμὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Δαΐσμὸς [δαίω], διανομὴ, μοίρασμα.

Δαΐκτὴρ, ῆρος καὶ Δαΐκτης, ου (ὁ), = Δαΐκτωρ.

Δαΐκτὸς [δαΐζω], ἡ, όν, Π. ὁ φονευθῆναι (σπαραχθῆναι) δυνάμενος, θνητός.

Δαΐκτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ σπαράττων (τὴν καρδίαν), (ἐν γέν.) φθείρων, ἀφανίζων. » Γόος (« φθόνος] —, « Αἰσχλ., Ἀναχρ

Δαιμονάω-ῶ, Μ. ήσω. Κυριεύομαι ϗ κατοικοῦμαι ὑπὸ δαίμονος (θεοῦ ἢ διαβόλου), εἶμαι ἢ πράττω ὡς ἐμπνευσμένος ὑπὸ δαίμονος (ὡς θεοφόρητος, ἢ δαιμονισμένος). » Δαιμονᾷ δόμος κακῶς, « Αἰσχλ.

Δαιμονιακὸς, ἡ, όν. Κυριευμένος (Κινούμενος) ὑπὸ δαίμονος, (θεοφόρητος, ἐνθουσιασμένος) δαιμονισμένος.

Δαιμονιάω-ῶ, Μ. άσω, = Δαιμονάω.

Δαιμονίζω, Μ. ίσω, Θεσπιῶ. ‖. (πθ.)= Δαιμονάω. 2) δοκοῦμαι ὑπὸ τοῦ δαίμονος (τῆς τύχης).

Δαιμονικὸς, ἡ, όν, = Δαιμόνιος, θεῖος, ὑπερφυσικός. (ἐκκλησ.) διαβολικός.

Δαιμονιόληπτος καὶ

Δαιμονιόπληκτος (ὁ, ἡ). ἐνθουσιασμένος, ἐκστατικὸς, δαιμονισμένος.

Δαιμονιοπληξία (ἡ). ἡ κατάσχασις (τὸ πάθος) τοῦ δαιμονιοπλήκτου.

Δαιμόνιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ προερχόμενος ἀπὸ) τὸν δαίμονα (τὸν θεὸν ἢ τὴν τύχην), θεῖος, ὑπερφυσικὸς, μέγας, θαυμαστὸς ἢ τυχηρός. » Φέρειν χρὴ τὰ δαιμόνια ἔνν. πράγματα ἀναγκαίως. » Θκ. » Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων, » Εὐρ. » Δαιμόνιος βραδύτης, « Ἐπιγρ. « Ἡ γὰρ φύσις δαιμονία ἀλλ' οὐ θεία, » Ἀρχε. » Ὁ δαιμόνιος Πλάτων, « Αξ. Ὁ γὰρ ἀνὴρ (ὁ Πλάτων) εὐμέλειάν τε καὶ εὐρυθμίαν συνιδεῖν δαιμονιώτατος. » Δ. Ἁλ. ‖. (ἡ κλητ. Π. σημαίνει κατ' ἐμέ) Εὐδαίμων, καλότυχε, εὐλογημένε (πολλάκις κατ' εἰρων.). » Ἀνάμεινον, ὦ δαιμόνιε, » Ἀρχφ. (ποτὲ δὲ) δυσδαίμων, ἄθλιε, κακόμοιρε, κατηραμένε, (Γαλλ.) misérable! » Δαιμόνι', ἀτρέμας ἧσο, ϗδίλλων μῦθον ἄκουε, « Ἰλ. Β. ‖. (οὐδ.) Δαιμόνιον (τὸ), (ἐν γέν.) τὸ θεῖον, ἡ θεότης. » Τίμα τὸ δαιμόνιον, « Ἰσκρ. » Καινὰ δαιμόνια εἰσφέρων, « Πλάτ. 2) (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ δύναμις (ἡ πρόνοια) τοῦ θεοῦ, ἢ πνεῦμα ἄϋλον· ἄγγελος (φύλαξ ἢ ὁδηγός)· (μεγν.) διάβολος· (Τὸ πολυθρύλλητον δαιμόνιον τοῦ Σωκράτους ἠμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ μὲ τὴν ὁμιλοῦσα φράσιν) » ὅταν τὸν εἴπε (τὸν ἐσύρισεν) ὁ διάβολός του. (Τοῦ Γρφ. δαιμονίου ἀνάλογ. εὑρίσκεται εἰς τὸν Λουκιαν.) » Ποῦ βαδίζεις ἀφρίφ; οὐ δέδοικας τὰ δαιμόνια; « (παρβλ. Δαίμων). ‖. (σπν.) Δαιμονία (ἔνν. μοῖρα) ϗ Δαιμόνια, ἐπιρ. ἀντὶ Δαιμονίως.

Δαιμονίη, ίδος (ἡ). δαίμων θήλεια.

Δαιμονιώτης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ὅμοιος μέ, ἢ κυριευμένος ἀπὸ) δαίμονα.

Δαιμονίως, ἐπιρ. Ὑπὲρ ἄνθρωπον· ἐκ θεοῦ· κατὰ τύχην· παραδόξως. » Δαιμονιώτατα ἀπεθνήσκει, « Ξεν. 2) ἄκρως, καθ' ὑπερβολήν. » Δαιμ. ἐπεθύμουν, « Ἀρχφ. » Φιλόσοφός εἰμι δαιμ., « Ἀθ.

Δαιμονοβλάβεια (ἡ), = Θεοβλάβεια.

Δαιμονοβλαβὴς, έος (ὁ, ἡ), = Θεοβλαβής.

Δαιμονολάτρης, ου (ὁ, ἡ). (Γρφ.) ὁ λατρεύων τοὺς δαίμονας, εἰδωλολάτρης.
Δαιμονόληπτος (ὁ, ἡ), δαιμονιζόμενος, (Νικ. Χών.).
Δαιμονομανία (ἡ), ἔρως μανιώδης (λατρεία) πρὸς τοὺς δαίμονας.
Δαιμονομαχ/έω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι ἐναντίον δαίμονος.
Δαιμονοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον (μορφὴν) δαίμονος.
Δαιμονοφόρητος (ὁ, ἡ), = Θεοφόρητος, ἐνθουσιασμένος· δαιμονισμένος.
Δαιμονώδης, ες (ὁ, ἡ), = Δαιμονιώδης.
Δαίμων [δαίομαι], ονος (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ θεὸς, ἡ θεότης. « Σὸν δαίμονι. » Ἰλ. Α. 2) (ἰδιαιτ.) θεός τις ἢ θεά. « Ἦρχε δὲ δαίμων, » Ἰλ. Γ., ἡ Ἀφροδ. 3) ἡ δύναμις (πρόνοια) τοῦ θεοῦ, προσωποποιουμένη εἰς ἰδιαιτέραν τινὰ τάξιν κατωτέρων θεῶν ἢ καλῶν (ἄγγελος), ἢ κακῶν (διάβολος). (μεγ.) ψυχὴ ἀποθανόντος. « Ὦ θεοὶ καὶ δαίμονες, » Αἰσχ. » Τί βλαβερώτερον ; Δαίμων· τί ὠφελιμώτατον; Θεός. « Πλ. » Τοῦ χθονίου Δαίμονας, » Αἰσχλ., « Ἔασον ἀναπαύσασθαι τοὺς τοῦ μακαρίτου δαίμονας, » Αχ. » (Γαλλ.) les manes. 4) (θηλ.) ἡ τύχη (εἴτε καλὴ, εἴτε κακὴ), (ὅθεν) « Εὐδαίμων ἢ Δυσδαίμων. » Κατὰ δαίμονα, » Αχ. » Ἐβεβαίου γὰρ τὴν μεταβολὴν τοῦ δαίμονος, » Πλ, « Δαίμονι οἷος ἔπνεα, τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον, » Ἴσ. » Εἰ σοι φιλία πρὸς τὴν δαίμονα, σύστησον αὐτῇ τὸν νεανίσκον, » Ὧν. 5) (ἰδιαιτ.) ὁ φύλαξ (ὁδηγὸς ἄγγελος, ἢ ἡ μοῖρα) ἑκάστου ἀνθρώπου. « Τὸν δαίμονα καὶ τὴν τύχην τὴν συμπαρακολουθοῦσαν ἑκάστῳ φυλάξασθαι, » Αἰσχ. » Ὁ μέγας αὐτοῦ δαίμων, ᾧ παρὰ τὸν βίον ἐχρήσατο, καὶ τελευτήσαντος ἐπηκολούθησε, » Πλ. 6) ἡ εἱμαρμένη, τὸ πεπρωμένον, ὁ θάνατος. « Πάρος τοι δαίμονα δῦσαι, » Ἰλ. Θ. (παρβλ. καὶ
Δαιμων [δαῆναι], ονος (ὁ, ἡ), = Δαήμων, (παρβλ. Αἴμων).
Δαίνυμι καὶ (απν.) Δαινύω, Μ. δαίσω, Ἰων. Π. κάμνω (ὀλίγω) τραπέζι, φιλεύω. « Δαίνω δαῖτα γέρουσιν, » Ἰλ. Ι., κάμε τους τραπέζι. « Αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον δαίνυ, » Ἰλ. Ψ., τοὺς ἔκαμε τὸ τραπέζι τῆς κηδείας (τὴν μακαριάν). « Γάμον δαίσειν, » Ὀδ. Γ. » Παιδὸς δαίσομεν ὑμεναίους, » Εὐρ. » Τὸν ἀνόμῳ τραπέζῃ ἔδαισε, » Ἡρ. ‖. (μσ.) τρώγω, εὐωχοῦμαι » Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα· ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ, » Ὀδ. Κ. « Ἐν δὲ σὺ τοῖσι δαίνυ, » Ἰλ. Ω., ἀντὶ Ἐδαίνυσο, (ᾗ μτφορ.) « Ἐχίδνης ἕδς ὣς ἐδαίνυτο, » Σοφ. [ἐκ τοῦ
Δαίομαι, Μ. δάσομαι, Π. = Δατέομαι, μοιράζω. « Πλεῖον μέρος αὐτῇ ἐδάσατο ἢ τῷ ἀνδρί, » Ξεν. « Τριχῇ δασάμενος τὴν πόλιν, » Ἡρ. » Αὐτοὶ δ' ἐγεώργων ἣν ἐδάσαντο γῆν παρὰ τοῦ βασιλέως, » Αὐτ. Λιβερ. (ᾗ πθ.) « Δίχα δὲ σφιν πάντα δέδασται, » Ὅμ.
Δαίομαι, πθ. τοῦ Δαίω, καίομαι.
Δάϊος [δαίω], α, ον. Δ. ἀντὶ Δήϊος, πολεμικὸς, ἐχθρικός. « Ἔγχος (« Πῦρ) δάϊον, » Σοφ., Αἰσχλ. 2) ἐχθρὸς, πολέμιος. « Δαΐων ὑπέρτερος, » Πίνδ. 3) φοβερός. « Τυφῶνα δάϊον τέρας, » Αἰσχλ. « Δάϊος ἀντιπάλοις, » Ἰλ. 4) ἄθλιος, (καὶ κατὰ λέξιν) καϊμένος. « Ὦ δάϊα τέκμησα, » Σοφ., (παρβλ. καὶ
Δάϊος [δαῆναι], α, ον, Π. = Δοήμων, ἔμπειρος, ἐπιτήδειος. « Δάϊε τεχνῖτα, » Ἐπιγρ., (τὸ ὀπ. ὅμως εἰμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ καὶ διὰ τοῦ) φοβερός, (δηλ.) μέγας (κατὰ τὴν τέχνην).
Δαίρω, Μ. δαρῶ (ἀόρ. Ἔδηρα), Ἀττ. (απν.) ἀντὶ Δέρω.
Δαὶς [δαίνυμι], δαιτὸς (ἡ), Π. (κυρ.) μερίδιον (κομμάτι) κρέατος· (συνεδρ.) εὐωχία, συμπόσιον, τραπέζι φιλικὸν· (ἐν γέν.) τροφή. « Μόσχων τε σάρξ τέρεινα, χηνέαι τε δαΐς, » Ἀθ.
Δαὶς [δαΐω], ἔδος (ἡ). (ἡ δατ. Δαΐ, ἀντὶ Δαΐδι, ἡ αἰτ. Δαΐν ἢ Δαΐδα), Ἰων. ἀντὶ Δᾷς, λαμπὰς, φλόγα. 2) (συνδρ.) μάχη, συμπλοκή. « Ἐπείροχος ἐν δαὶ κάστωρ, » Θκρ.
Δαίσιμος (ὁ, ἡ), [δαὶς]. φαγώσιμος.
Δαίσιος, ὁ πέμπτος μὴν τῶν Μακεδ. (συμπίπτων μὲ τῶν Ἀθην. τὸν Ἀνθεστηριῶνα ἢ τὸν Θαργηλιῶνα). « Τοῦ δαισίου μηνὸς, ὃς νῦν ἐπιχωρίως Ἰούνιος λέγεται καθ' Ἑλλάδα, » Τζ.
Δαίσφαλτος (ὁ, ἡ), Π. [δαΐς, σφάλλω]. ὁ ῥίπτων ἄλλον ἢ πίπτων αὐτὸς ἐν τῇ μάχῃ. « Μάχῃ—, » Αχ., ἡ ἑτεροῤῥεπής.
Δαιταλεύς, έως καὶ
Δαιταλευτής, οῦ (ὁ), (θηλ.) Δαιταλεύτρια (ἡ), Π. = Δαιτυμών, [ἐκ τοῦ
Δαιταλεύω [δαίτη], Μ. εύσω, καὶ
Δαιταλουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιλεύω μαγειρεύω.
Δαιταλουργία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ δαιταλεύς, μαγείρευμα.
Δαιταλόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. τρώγω, εὐωχοῦμαι.
Δαίτη (ἡ), Π. = Δαὶς.
Δαιτηθέν, ἐπίῤῥ. Ἀπὸ τραπέζι (συμπόσιον).
Δαῖτὶς [δαίω]. εἶδος ἢ εἴδους (ἡ). δεμάτι δαδιῶν (ἀναμμένων), φάκλα. 2) (μτφ.) κεφαλὴ σκόρδα. (ἀλλὰ νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Δετὶς· ἴδε Δετός).
Δαιτρεῦμα (τὸ) ᾗ
Δαιτρεῦσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δαιτρεύειν, μαγείρευμα.
Δαιτρεύω [δαιτρὸς], Μ. εύσω, Π κόπτω καὶ μοιράζω τὰ κρέατα (κυρ. ἱερείου), (ἐν γέν.) διαιρῶ, (καταχρ.) ξεσχίζω μὲ τοὺς ὀδόντας, σπαράττω.
Δαιτρεπόνος (ὁ, ἡ). Π. [δαιτρὸς πονέω], = Δαιτρὸς, μάγειρος.
Δαιτρὸς (ὁ, ἡ), Π. μοιρασμένος· κομμένος, λιανισμένος, (ὅθεν ‖. κῶλ.) Δαιτρὸν, τὸ μερίδιον, (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς.) « Δαιτρὸν πίνειν, » Ἰλ. Δ. ‖. (ὡρισ.) ὁ κόπτων καὶ μοιράζων τὰ κρέατα εἰς τὸ τραπέζι, (κατ' ἔξ.) μάγειρος.
Δαιτροσύνη (ἡ). Π. ἡ τέχνη τοῦ δαιτροῦ, τὸ κόψιμον καὶ μοίρασμα ἢ μαγείρευμα τοῦ κρέατος.
Δαιτυμενεύς, έως Π. ᾗ
Δαιτυμών, όνος (ὁ) ὁ καλεσμένος ᾗ συντρώγων εἰς τραπέζι (κακῶς νομίζεται) = Ἑστιάτωρ. « Τῶν γὰῤ μὲν δαιτυμόνων, τανῦν δ' ἑρκιτόρων, » Πλάτ. [ἐκ τοῦ
Δαιτὺς, ὑος (ἡ), Π. = Δαὶς.
Δαΐφρων [δαὶς ἢ δαῆναι, φρήν], ονος (ὁ, ἡ), Π. φιλοπόλεμος, ἐμπειροπόλεμος, ἢ (ἁπλ.) ἔμφρων, συνετὸς, ἔμπειρος.
Δαίω, καὶ (μτ.) Δαίομαι, Μ. δαΐσω, καίω, (ἄχρ. κατ' ἐνεργ.) Κορίζω, κομματιάζω, μοιράζω. « Ὁ δὲ κρέα δαίετο, καὶ νέμε μοίρας, » Ὀδ. Ο. (καὶ πθ.) « Ἀθίσκας, τοὶ ὀχθὰ δεδάασται, » Ὀδ. Δ. (ὀδ. συνεδρ. 2) Φιλεύω. « Δαίσειν γάμον (τάφον), » Ὑμ. « Τὸν Ἀστυάγη, ἀνέμῳ τραπέζῃ ἔδαισε, » Ἡρ. (καὶ μσ.) « Ἀμβροσίῃ, ἣν δαίονται θεοί, » Ἀθ. 3) (τρπ.) διδάσκω (ᾗ μσ. ἢ πθ.) διδάσκομαι, μανθάνω, γίνομαι ἔμπειρος, (Ζ. Δαίνυμι, Δαίομαι, Δαΐζω, Δατέομαι· καὶ Διδάσκω).
Δαίω, Μ. δαΐσω (μσ. πρκ. Δέδηα ᾗ ἄφ. Ἐδαΐμην), Π. = Καίω, (μτδτ.) πυρπολῶ. « Ἐπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἐλόντες, » Ἰλ. Σ. (ᾗ πθ.) « Ὁπόταν Τροίη πυρὶ πᾶσα δάηται δαιομένη, δαΐωσι δ' Ἀχαιοί, » Ἰλ. Γ. 2) καίω (ἀμτδτ.), ἐβγάλλω φλόγα, ἐκλάμπω (τρπ.) ἐξάπτομαι, διεγείρομαι, ἀνάπτω. « Δαΐεν φλὸξ ἐκ κόρυθος πῦρ, » Ἰλ. Ε. (καὶ μσ.) « Ὅσσα (« Ἔρις) δεδήει, » Ἰλ. Β., Ρ. « Οἰμωγὴ δὲ δέδηε, » Ὀδ. Γ. (ἀνάλογ. μὲ τὸ) « Πατὴν δὲ λάμπει, γονίσσά τε γῆρυς, » Σοφ. (παρβλ. Δάω ᾗ Δαύω).
Δαΐως, ἐπίῤῥ. Π. [δάϊος]. φοβερὰ, καθ' ὑπερβολήν.
†Δάκαρ (τὸ), [Ἀραβ.], εἶδος κασσίας, (ἄλλ. γρφ. Δάρκα).
Δάκε, Π. ἀντὶ Ἔδακε, (γ'. ἑν. πρκ. τοῦ) ἀόρ. β'. τοῦ Δάκνω.
Δακτύλιμος (ὁ, ἡ). Π. ὁ δαγκάνων (πληγόνων, πικραίνων) τὴν καρδίαν, ἐγγίζων κατάκαρδα.
Δάκετόν (τὸ), [δάκνω]. ἑρπετὸν (θηρίον) φαρμακερόν.
Δακναίζω, Μ. άσω, Π. (απν.) = Δάκνω, κεντῶ, πικραίνω.
Δακνηρὸς, ὰ, ὸν. = Δηκτικός.
Δακνὶς, ίδος, ᾗ Δακνὰς, άδος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ
Δάκνω, Μ. δήξομαι (πρκ. Δέδηχα καὶ πθ. Δεδήγμαι, ἀόρ. β'. Ἔδακον κτλ.), Δαγκάνω κεντῶ· καίω, (χυδ.) τσούζω· (μτφορ.) ἐρεθίζω, πειράζω, ἐγγίζω, λυπῶ.
Δακνώδης, ες (ὁ, ἡ), = Δηκτικός.
Δάκος, εος (τὸ), Π. = Δάκετον. 2) = Δῆγμα, δάγκαμα.
Δάκρυ, υος (τὸ), Π. ἀντὶ Δάκρυον.
Δακρύγελως, ω ᾗ ωτος (ὁ), = Κλαυσίγελως, (ἴδε καὶ Δακρυόεις).
Δακρύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δάκρυον. 2) (βτν.) τὸ δάκρυον (ὁπός) τῆς σκαμμωνίας, (κατὰ παραφθορ.) Diagredion.
Δακρυηρὸς, ά, όν, Π. = Δακρυόεις.
Δάκρυμα (τὸ), Π. = Δάκρυον, Κλαύσιμον, (ὀθ. τὸ Ἀτν.) lacryma.
Δακρυντὸς, ή, όν, Π = Δακρυτός.
Δακρυογόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννῶν (προξενῶν, εἴδων αἰτίαν εἰς) δάκρυα.
Δακρυόεις, εσσα, εν, Π. δακρυσμένος, κλαυμένος, μὲ τὰ δάκρυα εἰς τὰ ὄμματα. (ἐπίῤῥ.) « Δακρυόεν γελάσασα, » Ἰλ. Χ. 2) πρόξενος δακρύων. « Πόλεμος, — » Ἰλ. Μ.
Δάκρυον (τὸ), [δάκνω ῥέω]. δάκρυ. (μτφ.) τὸ ὑγρὸν (ἡ κόλλα) ὄψεα τρίγει· ἀπὸ τὰ δένδρα.
Δακρυοπετὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων νὰ πίπτουν (στάζουν) δάκρυα, ἀξιοδάκρυστος

Δακρυπαχής (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (κινῶν εἰς) δάκρυα.
Δακρυόεντιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τιμώμενος μὲ δάκρυα.
Δακρυόφιν, Π. (κατὰ μετπλ.) ἀντὶ Δακρύων, γεν. πλθ. τοῦ Δάκρυον.
Δακρυπλόω (χ. Μ.), Π. πνίγομαι (εἶμαι βουτημένος) εἰς τὰ δάκρυα.
Δακρυρρόεω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω δάκρυα, κλαίω.
Δακρύρροος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χύνων (βουτημένος εἰς τά) δάκρυα.
Δακρυσίστακτος καὶ Δακρυσταγής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ στάζων δάκρυα, δακρύων αἴτιος, ὀξυδάκρυτος.
Δακρυτός, ή, όν, Π. δακρυτέος, ἀξιοδάκρυτος.
Δακρυχαρής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων (εὑρίσκων ἡδονὴν) εἰς τὰ δάκρυα τῶν ἄλλων, σκληρός.
Δακρυχεύων, ονος (ὁ ἡ), Π. ὁ χύνων δάκρυα.
Δακρυχέω (κυρ. κατὰ μτχ.), = Δακρυρροῶ.
Δακρύω, Μ. ύσω καὶ Π. ύσομαι, = Δακρυρροῶ, (κοιν.) δακρύζω, κλαίω || (πθ.) Δεδακρυμένος, = Δακρυόεις, κλαύμενος.
Δακρυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ δακρύζων συχνά, ἔχων πρόχειρα τὰ δάκρυα. 2) ὀξυδάκρυτος. 3) (βτν.) ὁ σχηματιζόμενος (ἀπ' [ἀστρ.] ὁ γινόμενος ἢ χυνόμενος ἀφ' ἑαυτοῦ τι) ὡς δάκρυον.
Δακτυλεύς, έως (ὁ). εἰδ. μικρὸν (μόλις δύο δακτύλων πλάτους) νεφρέως, (ἴδε Νύξος).
Δακτυλήθρα (ἡ). τὸ γνωστὸν σκέπασμα τῶν δακτύλων ἐν τῷ βάπτειν. 2) εἰδ. βαμβακιστικοῦ ὀργάνου πρὸς ἐξάρθρωσιν τῶν δακτύλων. 3) ἡ αφενδόνη τοῦ δακτυλιδίου, (ἴδε Πύελος).
Δακτύληθρον (τό), δακτυλίδι.
Δακτυλιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων χόνδρος ἢ μῆκος ἑνὸς δακτύλου.
Δακτυλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δάκτυλος ἢ Δακτύλιος, δακτυλάκι ἢ δακτυλιδάκι.
Δακτυλίζω, Μ. ίσω, = Δακτυλοδεικτέω. 2) (γεωμ.) διαιρῶ εἰς τὸν πόδα στίχου δακτυλικὸν μέτρον.
Δακτυλικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δάκτυλον ἢ τὸν δακτύλιον 2) ὁ πιεζομένος μὲ τὰ δάκτυλα. 3) (μετρ.) στίχος συγκείμενος ἀπὸ δακτύλους, (ὅθεν
Δακτυλικῶς, ἐπίρ. κατὰ τὸ δακτυλικὸν μέτρον.
Δακτυλιογλυφία (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ δακτυλιογλύφου.
Δακτυλιογλύφος (ὁ), ὁ γλύφων (σκάπτων, σκαλίζων) τὰς πέτρας τῶν δακτυλιδίων.
Δακτυλοθήκη (ἡ). κατὶ (θήκη) διὰ τὰ δακτυλίδια.
Δακτύλιος (ὁ). δακτυλίδι, (συνκθχ.) σφραγίς. ● Δακτυλίου ἀπόσπασμα, ● Θφρ. 2) (κυρ. ἡ βέργα τοῦ δακτυλιδιοῦ) (● Ὄνυξ τὸν δακτύλιον χρυσοῦν ἔχων, ● Ἐπιγρ.) (ἐν γένει) κρίκος, στεφάνι, χαλκᾶς. 3) ὁ τρυπημένος λίθος, ὅπου τὰ κλωΐα ἔδεναν τὰ ἀπύγεια σχοινία των. 4) κωλοτρυπίδα, (παρβλ. Σφιγκτήρ).
Δακτυλιουργὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων δακτυλίδια.
Δακτυλίς, ίδος (ἡ). ὁμοία ἢ ἴση μὲ δάκτυλον. ● **Στερνὴ—**, ● Πλίν., τὸ στερνόζιφι (στερνίδιο)ε (Τσακ.) παρμὰ-σύζουμο.
Δακτυλίτης, ου (ὁ). ὅμοιος ἢ ἴσος μὲ δάκτυλον (ὅθεν οὐσ.
Δακτυλῖτις, ιδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, ἢ Ἀριστολοχία.
Δακτυλιώτης, ου (ὁ), (ἐνν. δάκτυλος). τὸ τέταρτον δάκτυλον (πλησίον τοῦ μικροῦ) ὅπου φορεῖται συνήθως τὸ δακτυλίδι.
Δακτυλοδεικτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δείχνω μὲ τὸ δάκτυλον (ἐπὶ καλοῦ ἢ ἐπὶ κακοῦ).
Δακτυλόδεικτος (ὁ, ἡ). ὁ δακτυλοδεικτούμενος, περίφημος, ἀξιοθέατος.
Δακτυλοδικεῖα (ἡ). δεῖγμον μὲ τὸ δάκτυλον.
Δακτυλοδύχμη (ἡ), = Παλαιστὴ, μέτρον 3 σχεδὸν δακτ.
Δακτυλοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) δακτύλου.
Δακτυλοκαμψόδουνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν ὀδύνην διὰ τῆς κάμψεως τῶν δακτύλων (καθὼς οἱ συλλογιζόμενοι καὶ στρίφοντες ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν τὰ δακτυλά των).
Δάκτυλον (τὸ), Π. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἀντὶ
Δάκτυλος (ὁ), [δείκνυμι], τὸ δάκτυλον (τῆς χειρὸς καὶ [σπ.] τοῦ ποδός). 2) (συνκθχ.) εἶδ. μέτρ. ἴσον ἀκτὼ γράμμ. 3) πούς μετρικὸς (συγκείμενος ἀπὸ μίαν μακρ. καὶ δύο βραχ. συλλαβάς). 4) (μετρ.) = Βάλανος, (δηλ.) γυρμὰς· Πόσθη· ἐλιγὰ τῆς θαλάσσ. ἢ Σωλήν. 5) (πλθ. καὶ μετὰ τοῦ ἐκθ Ἰδαῖος) (ἀρεὺς τῆς Ῥέας, ἰούδεν Παρσιμ.) ● Αἶρε τοὺς Ἰδ. Δακτ., π Ἀρστ., ἀναιρεῖν ἐκ τοῦ μέσου τοὺς ὀδιαφθόρους πολίτας.
Δακτυλότριπτος (ὁ, ἡ), Π. τρυμένος (στριμμένος) μὲ τὰ δάκτυλα. ● Ἄτρακτος —, ● Ἐπιγρ.
Δακτυλωτός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων (χωρισμένος εἰς) δάκτυλα, σχηματισμένος ὡς δάκτυλον. ● Χειρὶς —, ● Εὐρ. ● Ποτήριον—, ● Ἀθ.
Δάλα (ἁ), Δ. ἀντὶ Δήλη.
Δαλέομαι-εῦμαι, Δ. ἀντὶ Δηλέομαι.
Δαλερος [δαλός], ἁ, όν. Καυστικὸς, καυτερός.
ψΔαλίον (τὸ), (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Δρῖον, ἢ ὑποκορ. τοῦ
Δαλὸς (ὁ), [δαίω]. ξύλον καιόμενον ἢ ἡμίκαυστον, ξυλί, (μτφορ.) παρῆλιξ, γέρων ἢ γραῖα.
Δαμᾷ καὶ Δαμάᾳ, Π. ἀντὶ Δαμάζει ἢ Δαμάσει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνεστ. ἢ τοῦ μέλλ. τῆς ὁριστ. τοῦ
Δαμάζω [δέμω, δέω], Μ. άσω (πρκ. Δέδμηκα καὶ πθ. Δέδμημαι ἢ Δεδάμασμαι, ἀόρ. πθ. Ἐδμάσθην καὶ Π. Ἐδμήθην καὶ δ'. Ἐδάμην). Ἡμερώνω, βάλλω εἰς τὸν ζυγὸν (κυρ. ζεύγνυμι) (ἐν γεν.) ταπεινώνω, καταπονῶ, καταδαμάζω, νικῶ, (κατ' ἔκτ.) φονεύω (τρπ.) ὑποτάσσω, ὑποδουλόνω (ὅθεν Δμὼς), ὑπανδρεύω ἢ ὑπανδρεύομαι ἢ (ἁπλ.) βιάζω γυναῖκα (ὅθεν Γαμέω καὶ Δάμαρ). ● Ἄλλοχοι δ' ἄλλοκαι ἔκμεθεν, ● Ἰλ. Γ. (καὶ μσ.) ● Τὸν ῥα Ποσειδάων δαμασσαμένη τέκεν Ἅρπη, ● Στ. Βυζ. || (πθ.) καταδαμάζομαι, ὑποτάσσομαι κτλ., (κατ' ἔκτ.) φονεύομαι, ἀποθνήσκω. ● Καὶ ζῶντας ἢ δμαθέντας, ● Εὐρ.
Δαμαῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Δαμαστικὸς.
Δαμαλείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δάμαλις.
Δαμάλη (ἡ), = Δάμαλις, δαμάλα.
Δαμαλήβοτος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου βόσκουν δαμάλια.
Δαμάλης, ου (ὁ), Π. ὁ δαμάζων (καταδαμάζων). ● Ἔρως —, ● Ἀνακρ. || (οὐσ.) = Δάμαλος.
Δαμαληφάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (ὀλόκληρον) δάμαλιν, = Βουφάγος.
Δαμαλίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Δαμάζω.
Δάμαλις [δαμάω], εως (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Δαμάλη, τὸ θηλυκὸν δαμαλι, δαμαλίδα, (μτφορ.) νέα κόρη.
Δάμαλος (ὁ). τὸ ἀρσεν. δαμάλι.
Δάμαρ [δαμάζω], αρτος (ἡ), Π. γυνὴ (ὑπανδρευμένη), συζυγος.
Δαμασί,σίμ)βροτος, ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ καταδαμάζων τοὺς βροτούς, νικητὴς, κατακτητής.
Δάμασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δαμάζειν καταδάμασμα.
Δαμασίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δαμάζω (κυριεύων) τὰς καρδίας.
Δαμασίφως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. [ὁ. φῶς], ὁδαμάζων (καταπονῶν) τοὺς ἀνθρώπους. ● Ὕπνος —, ● Σιμ.
Δαμασμὸς (ὁ), = Δάμασις.
Δαμαστὴρ (ὁ), Π. ὁ δαμάζων, καταδαμαστής.
Δαμαστήριον (τὸ), = Βασανιστήριον, (κυρ. σύδ. τοῦ
Δαμαστήριος, α, ον [ῑ]
Δαμαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ δαμάζων ἢ ἐπιτήδειος (χρησιμεύων) εἰς τὸ δαμάζειν.
Δαμαστὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ δαμάσῃ.
Δαμάστρια (ἡ), γεμτ. ἐξήγ. τοῦ Δαμήτειρα.
Δαμασώσιον (τὸ), [ῐ], τὸ ἄλλ. Ἄλισμα, φυτ.
Δαμάτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ
Δαματήρ (ὁ), Π. = Δαμαστήρ.
Δαμάτηρ, ερος (ἀ), (ἡ κλητ. Δάματερ), Δ ἀντὶ Δημήτηρ.
Δαμάτωρ, ορος (ὁ), Π. = Δαμαστήρ.
ζΔαμάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Δαμάζω.
Δαμεῖην, πθ. ὁρ. β'. τῆς εὐκτ. καὶ
Δάμεν, Π. ἀντὶ Ἐδάμησαν, γ'. πλθ. πρτ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς ὁρ. καὶ
Δαμῆμεναι, Π. ἀντὶ
Δαμῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δάμνημι.
Δαμιοργὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Δημιουργὸς.
Δαμνᾶ, Π. ἀντὶ Δάμνασαι, β'. ἑν. πρσ. τ. Δ
Δάμνασαι, Π. πθ. ἢ μσ. τοῦ
Δάμνημι καὶ Δαμνάω-ῶ, μέλλ. δαμάσω, Π. = Δαμάζω.
ζΔαμνήτης, ου (ὁ), Π. = Δαμαστὴρ, (ὅθεν τὸ θηλ.
Δαμνῆτις, ιδος (ἡ), = Δαμάτειρα.
Δάμνιππος (ὁ), Π. ὁ δαμάζων τοὺς ἵππους. ἐπιτήδειος ἱππεύς.
Δᾶμος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ Δῆμος.
Δαμόσιος, α, ον, Δ. ἀντὶ Δημόσιος.
Δαμότας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Δημοτης.
Δαμοῦχος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ Δημοῦχος.
Δαμῶ, Δ. ἀντὶ Δημῶ.
Δάρωμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Δήμωμα.
Δάν, Δ. ἀντὶ Δήν.
ψΔᾶν, δανὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Ζήν, Ζεύς.
Δᾶν, Δ. αἰτ. τοῦ Δᾶ=Γῆ ● Οὐ δᾶν, ● Θκρ., ὄχι, μὰ τὴν Γῆν.

Δανάκη (ἡ), [δάνος]. ὁ ὀβολὸς τὸν ὁπ ἔβαλλον εἰς τοῦ νεκροῦ τὸ στόμα πρὸς πληρωμὴν τοῦ Χάρωνος.

Δανδαλίς [ῐ], ίδος (ἡ), εἶδ. ζυμαρικοῦ ἀπὸ ἀλεύρι κριθαρίσιο παψαλισμένου.

Δανειακός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς δάνειον.

Δανείζω, Μ. είσω καὶ (Γρφ.) ειῶ [ῖσ. ὀρθοτ.] ιῶ. Δίδω δανεικὰ χρήματα ἢ ἄλλο τι. ‖ (μτφ.) Παίρνω ἢ δίδω δανεικά. «Οἱ δανειζόμενοι (δηλ. δανείζοντες) ἐπὶ τοῖς μεγάλοις τόκοις, ὕστερον καὶ τῶν ἀρχαίων ἐπέστησαν». Δημ. [ἐκ τοῦ

Δάνειον (τὸ), [δάνος]. χρήματα ἢ ἄλλο τι τὸ ὁπ. δίδει ἢ παίρνει τις ἐπὶ ἀποδόσει, δανεικόν.

Δάνεισμα (τὸ). (τὸ διδόμενον ἢ λαμβανόμενον ὡς) δάνειον.

Δανειστάρης, ου (ὁ). ὁ δανείζων, (Ἰταλ.) creditore.

Δανειστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἢ πρόθυμος) εἰς τὸ δανείζειν, (ὅθεν ‖ ὑσ. ἀρσ.) ὁ εἰς ἐπαγγέλματος δανειστής, σαρράφης, καὶ (θηλ.) τὸ ἔργον τοῦ τοιούτου

Δανειστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Δανειστής.

Δανίζω, Μ. ίσω, καὶ ιῶ, Π. (σπν. ᾠδικμ.) ἀντὶ Δανείζω.

Δάνος [διδωμι ;], εος-ους (τὸ), Π. = Δῶρον, (συχνότ.) = Δάνειον.

Δανὸς [δαίω ἢ δάω], ἡ, όν, (τὸ παρθ.-ότερος, ότατος), Π. πυλοκαιρινός, (ἐπιμ.) ξηρός.

Δάξ, ἐπίρ. Π. [δάκνω], = Ὀδάξ, μὲ τὰ δόντια.

Δαξιασμός (ὁ), [δάξ]. = Ὀδαξασμός, φαγοῦρα, τσουξιμον.

Δάος, εος-ους (τὸ), Π. [δαίω]. φῶς, δᾳδί (ἀναμμένον), λαμπάς.

Δαρω, Δ. ἀντὶ Δηρόω.

Δαπανάω-ῶ [δάπτω], Μ. ήσω. Ἐξοδεύω πατξοδεύω· φθείρω, ἀφανίζω.

Δαπάνη (ἡ) καὶ

Δαπάνημα (τὸ). ἔξοδον,

Δαπανηρός, ά, όν. Ὁ κάμνων ἢ ἀπαιτῶν μεγάλην δαπάνην, πολυέξοδος, ἐξοδευτής. (ἐπὶ πραγμ.) κοσιστικός.

Δαπανηρῶς, ἐπίρ. Μὲ πολλὰ (μεγάλα) ἔξοδα.

Δαπάνησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δαπανῶ, κατανάλωσις.

Δαπανητής, οῦ (ὁ). ὁ δαπανῶν, ἐξοδευτής.

Δαπανητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ κλίσιν εἰς τὸ δαπανᾶν, ἀναλωτικός.

Δάπανος (ὁ, ἡ), = Δαπανηρὸς ἢ Δαπανητικός.

Δάπεδον (τὸ), [δᾶ = γῆ, πέδον]. ἔδαφος (γῆς)· τόπος κατημένος (διὰ χαρὸν κλπ.). γήπεδον· πάτωμα (δαπτέου).

Δαπίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Δάπις, ιδος (ἡ), = Τάπης, (Γαλλ.) tapis, (Τουρκ.) χαλί, πιλίμι, [ἐκ τοῦ

Δάπος, εος-ους (τὸ). (λέξ. ἄχρ. θεματ. τὲ) Ἔδαφος, (καὶ σωζομένη εἰς τὰ Ἀλλοδαπὸς, Ποδαπός κλπ.).

Δάπτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Δάπτης, ου (ὁ), Π. ὁ δάπτων (τρώγων, δαγκάνων), (ὀβ.) «Μυῖα —, ὁ λυκ.

Δάπτρια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Δάπτης, κατατρώγουσα, καταναλίσκουσα, [ἐκ τοῦ

Δάπτω, Μ. δάψω, Π. ξεσχίζω καὶ τράγω (κυρ. ἐπὶ θηρίων), (παρβλ. Δατέομαι. Δάπτω καὶ Δαρύσσω).

Δαπτῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον δάπτοντα (δηκτικόν, καταβρωτικόν). «Δριμὺ δαπτῶς,» Ἀρετ.

Δάρατος (ὁ), [ᾰ], εἶδ. ψωμιοῦ λειπανάβατον τῆς Θεσσαλίας.

Δαρδάπτω, Μ. άψω, Π. = Δάπτω.

Δαρεικός (ὁ). φλωρὶ (εἰκοσάδραχμον) τῆς Περσ (κατὰ τὸν Gasselin ἴσον μὲ μίαν Ἀγγλ. λίρα).

Δαρειαγενής, ές (ὁ, ἡ), Π. υἱὸς (ἀπόγονος) τοῦ Δαρείου.

Δαρεῖος, εἶσα, ἐν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. καὶ

Δαρήσομαι, πθ. μέλλ. β'. τῆς ὁρστ. τοῦ Δέρω.

Δαρθάνω, Μ. δαρθήσομαι (ἀόρ. Ἔδαρθον καὶ [μτθ.] Ἔδραθον, πρκ. Δεδάρθηκα), Π. κοιμοῦμαι, ἀποκοιμοῦμαι, (Ζ. Καταδαρθάνω).

Δάρκα, ἴδε Δάκαρ.

Δαρόβιος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Δηρόβιος.

Δαρὸν, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Δηρόν.

Δάρσις [δέρω], εως (ἡ). Ὑδάρσιμον.

Δαρτός [δέρω], ή, όν. Ὑδαρμένος ἢ ὡς πρέπει ἢ ἠμπορεῖ νὰ ὑδαρθῇ.

Δᾶς, δᾳδὸς (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ) Δαΐς, ίδος (ἡ). δᾳδί, δᾳδὶ ἀναμμένον, (Ἰταλ.) fiaccola. (ὄθ. τρπ.) «Ἐπὶ τὴν δᾳδα τοῦ βίου,» Πλ., δηλ. εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς (ὅταν ἀνάπτεται ἡ νεκρικὴ λαμπάς).

Δασάμην, Π. ἀντὶ Ἐδασάμην, μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Δαίομαι ἢ Δατέομαι.

Δάσας, Δ. ἀντὶ Δήσας, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Δέω, δένω.

Δασάσκετο, Π. ἀντὶ Ἐδάζετο, παρτ. καὶ

Δασεῖται, Δ. ἀντὶ Δάσεται, μέλλ. τοῦ Δαίομαι ἢ Δατέομαι.

Δασέως, ἐπίρ. (γρμτ.) Μὲ δασύτητα (φωνῆς), (ὑηλ.) μὲ δασεῖαν (προσῳδ.). 2) «Δασέως ἔχω, «Ἀρχτ., εἶμαι δασὺς (μαλλιαρός).

Δάσκιλλος (ὁ), [ᾰ], εἶδ. ὄψαρ. κοκκοφάγου.

Δάσκιος (ὁ, ἡ), Π. [δᾶ, σκιὰ], πολύσκιος, πυκνός, σύνδενδρος. (καταχρ.) πυκνότριχος. «Γενειὰς —, «Αἰσχλ.

Δάσμα (τὸ), Π. [δαίομαι], μερίδιον.

Δάσμευσις [δασμεύς], εως (ἡ), μοίρασμα, διανομή.

Δασμογράφος (ὁ). ὁ γράφων εἰς τὰ κατάστιχα τοὺς δασμούς.

Δασμολογέω-ῶ, Ν. ήσω. Συλλέγω (ἢ Ἐπιβάλλω) δασμούς, φορολογῶ. ‖ (πθ.) = Δασμοφορέω.

Δασμολογία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δασμολογεῖν, φορολογία.

Δασμολόγος (ὁ). ὁ συλλέγων τὰ δασίματα (τοὺς δασμούς). «Ναῦς —, «Λξ., ἡ ἔχουσα τοὺς δασμολόγους.

Δασμὸς (ὁ), [δαίομαι]. διανομή, μοιρασιά. 2) (συχνότ.) φόρος, δάσιμον.

Δασμοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Πληρόνω, Ὑπόκειμαι εἰς) δασμόν, εἶμαι –

Δασμοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ πληρώνων δάσιμον, φόρου ὑποτελής.

Δάσομαι, μέλλ. τοῦ Δαίομαι.

Δάσος [δασύς], εος-ους (τὸ). τόπος σύνδενδρος, δρος, λάγγας, (Τουρκ.) ὀρμάνι. 2) = Δασύτης, «Βελτιοτομένη τὰ δάση τοῦ σώματος», Ἀλκίφρ.

Δάσσορυς (ἡ ;) Δασύφρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δασείας (πυκνὰς) ὀφρῦς.

Δασπλῆς, ῆτος (ὁ, ἡ) ἢ Δασπλήτις, ιδος (ἡ), Π. [δα, πλήσσω ; ἢ δασ. πελάζω] φοβερός, φρικώδης, δυστροπέλαστος.

Δασσάμην, Π. ἀντὶ Ἐδασσάμην, ἀορ ά. τοῦ Δαίομαι ἢ Δατέομαι.

Δασυγένειος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυκνὰ γένεια.

Δασυγραφέω-ῶ, Μ. ήσω Γράφω λέξιν μὲ δασεῖαν (προσῳδ.), δασύνω.

Δασύθριξ, δασύτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς πυκνὰς καὶ τραχείας τρίχας.

Δασύκερκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυκνότριχον οὐρὰν (κέρκον). «Ἀλώπηξ —, «Θκρ.

Δασυκνήμις, ιδος καὶ

Δασύκνημος, ου καὶ Δασυκνήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλλιαρὰς κνήμας.

Δασυμάλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὸν μαλλί.

Δασυμέτωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλλιαρὸν μέτωπον.

Δασυντέον, θετ. τοῦ

Δασύνω, Μ. υνῶ (ὁ πθ. πρκ. Δεδάσυμαι καὶ Δεδάσυσμαι). Κάμνω τι δασὺ (πυκνόν, μαλλιαρὸν κτλ.). «Ὁ Ἀργέστης ταχὺ δασύνει (ἄλλοῦ προσέθηκα καὶ τὸ Νέφεσι) τὸν οὐρανόν,» Θκρ., τὸν σκεπάζει μὲ πυκνὰ νέφη. 2) (γρμτ.) βάλλω (γράφω ἢ προφέρω τι μὲ) δασεῖαν. «Τὸ γ ἐστὶ κ. δασυνόμενον,» Πλ. «Τὸ Ἵππαρ δασυντέον,» Ἀθ.

Δασυπόδειος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ δασύποδος.

Δασύπους, οδος (ὁ, ἡ), (κυρ.) ὁ ἔχων μαλλιαρὰ πόδια, (ὄθ. ‖ οὐσ.) ὁ (ἄγριος) λαγὼς ἢ τὸ κουνέλι.

Δασύπρωκτος ἢ Δασύπυγος (ὁ, ἡ). μαλλιαροχώλος (ἐναντ. τῷ Βίνακος), (παρβλ. Μελάμπυγος).

Δασυπυκνοθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ), (Κωμ.) ἀντὶ Δασύθριξ.

Δασυπώγων, ωνος (ὁ, ἡ), = Δασυγένειος.

Δασὺς [συγγ. τῷ Λάσιος], εῖα, ύ. Πυκνὸς σκεπασμένος ἀπὸ τρίχας ἢ δένδρα, σύνδενδρος, μαλλιαρός. (ἐπιμ.) τραχύς· (ὄθ. γρμτ.) «Δασὺ γράμμα ἢ πνεῦμα καὶ «Δασεῖα (ἐνν. προσῳδία).

Δασύσκιος (ὁ, ἡ), (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ) Δάσκιος.

Δασυσμός (ὁ). τὸ δασύνειν ἢ δασύνεσθαι (κυρ. ἐπὶ φωνῆς).

Δασύστερνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δασὺ (μαλλιαρὸν) στῆθος.

Δασύστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δασὺ στόμα (χονδρὴν προφοράν), δασύφωνος.

Δασύτης (ἡ). ἡ κατάστασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ δασέος, πυκνότης, τραχύτης κλπ.

Δασύτριχος (ὁ, ἡ), = Δασύθριξ.

Δασύτριχος (ὁ, ἡ), Π. = Δασύπρωκτος.

Δασύφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δασὺ (τραχὺ) τσώφλοιον. «Κάστανον —, «Ἐπιγρ.

Δασύφυλλος (ὁ, ἡ). πυκνόφυλλος.

Δασύφωνος (ὁ, ἡ). χονδρόφωνος, τραχύφωνος.

Δασυχαίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων δασεῖαν χαίτην (πυκνὰς τρίχας, μαλλιά).

Δασώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁμοιος μὲ ὄσος, γεμάτος δάση.

δατέομαι-οῦμαι, Μ. δάσομαι (ἀόρ. Ἐδασάμην, κθ. πρκ. Δέδασμαι), Π. = Διέομαι, μοιράζω, διαμοιράζω, κόπτω, χωρίζω εἰς κομμάτια· μοιράζομαι τι μέ ἄλλους· (συνκδχ.) τρώγω (κυρ. τὰ μεριδιόν μου), (ὀθ. συγχ. τῷ) = Πατέομαι, (παρβλ. Δάπτω).

Δατήριος, α ἢ ος, ον, Π. [δατέομαι]. ὁ χρησιμεύων πρὸς διανομήν.

Δατητής, οῦ (ὁ), Π. [δατέομαι]. μοιραστής, διανομεύς.

Δατισμός (ὁ). εἶδ. βαπτισμοῦ (γελοιώδης ἐπαφόρεσις πολλῶν συνωνύμων λέξεων), εἰς τό ὁπ. περιέπιπτεν ὁ Πέρσης Δάτις, λαλῶν ἢ ἐκστηθέμενος ὅτι ξλλάι Ἕλληνιστί, (παρβλ. Βαυκίζω καὶ Βατταρίζω).

Δαύκαλις, εως (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καυκαλίς, (καὶ ἐπεδὴ ἐξηγεῖται, Ποῦς ἀλεκτόρειος), = Ἀλεκτροπόδιον (ἴδε τὴν λέξ.).

Δαυκεῖον (τὸ), Π. = Δαῦκος

Δαυκίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος ἀπό

Δαῦκον (τὸ), = τῷ

Δαῦκος (ὁ), [δεῦκος], εἶδ. φυτ., Δαυκί, (Τουρκ.) χαβοῦτι (κυρ. τὸ ἄγριον), (εἰς τὴν Πελοπόνν.) κασοῦρι, (παρβλ. Σταφυλῖνος καὶ Καῦκις).

Δαῦλός, ή, όν, Π. ἀντὶ Δασύς, πυκνός. « Δαυλοὶ πραπίδιοι, » Αἰσχλ., = Πυκναὶ φρένες

Δαυλός (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Δαλός, (κοιν.) δαυλος.

Δαύω, Π. δαύσω· Π. (σπντ.) = Ἰαύω, κοιμῶμαι. 2) = Αὔω, καίω, (ὀθεν) « Δεδαυμένος, » Σμ., ὁ κεκαυμένος, (παρβλ. Δαίω).

Δαφναῖος, α, ον, (ἐπιθετ.) ὁ Ἀπόλλων. 2) = Δάφνινος. « Στέμμα —, » Ἐπγρ.

Δαφνέλαιον (τὸ). Δαφνόλαδον.

Δάφνη (ἡ)· τὸ γνωστὸν δένδρον.

Δαφνήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων (σκεπασμένος μέ) δάφνας, ἡ ὁμοιος μέ δάφνην,

Δαφνηρεφής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δροφὴν ἀπό (σκεπασμένος μέ) δάφνας.

Δαφνῆς, ῆντος (ὁ), Π. (κατά συναίρ.) ἀντὶ Δαφνήεις.

Δαφνηφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Μασῶ) δάφνην ὡς δαφνηφάγος.

Δαφνηφαγία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. « Τὰ μυθοπλαστούμενα περὶ τῆς Ἡσιόδου δαφνηφαγίας, » Ψζ.

Δαφνηφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (μασῶν) δάφνην, (ὑπλ.) χρησμολόγος, μάντις, ἐνθουσιασμένος.

Δαφνηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ (Κρατῶ) δάφνην.

Δαφνηφορία (ἡ). τὸ δαφνηφορεῖν.

Δαφνηφορία (τὰ). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ (δαφνηφόρου) Ἀπόλλωνος.

Δαφνηφορικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς δαφνηφόρους ἢ τὰ δαφνηφόρια.

Δαφνηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (φών) ἢ φορῶν (κρατῶν) δάφνην.

Δαφνιακός, Π. ἀντὶ

Δαφνικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων ἀντικείμενον) τὴν δάφνην.

Δάφνινος, η, ον καὶ

Δάφνιος, α, ον. Ὁ ἐκ δάφνης. « Ἔλαιον —, » Δασκρ., Δαφνέλαιον.

Δαφνίς, ίδος (ἡ). ὁ καρπὸς τῆς δάφνης, δαφνοκούκουτσον.

Δαφνίτης, ου (ὁ) καὶ Δαφνῖτις, ιδος (ἡ), = Δαφναῖος (ὁ Ἀπόλλων). 2) ὅμοιος (τῇ γεύσει) μὲ δάφνην.

Δαφνογηθής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων (γεγηθὼς) ἐπὶ τῇ δάφνῃ, (ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλ.)

Δαφνοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) δάφνης. ||. (οὐσ.) Δαφνοειδές, εἶδος φυτοῦ, χαμαιδάφνη, (Γαλλ.) lauréole.

Δαφνόκοκκον (τὸ) καὶ Δαφνόκοκκος (ὁ), = Δαφνίς.

Δαφνοκόμης, ου (ὁ) καὶ Δαφνέκομος (ὁ, ἡ), Π. ζεφανωμένος (τὴν κόμην) μὲ δάφνην. « Τρίπους —, » Εὐρ., στολισμένος μὲ δάφνας.

Δαφνοπώλης, ου (ὁ), (Κωμ.) ὁ Ἀπόλλων (ὡς πωλῶν τὴν δάφνην).

Δαφνόσκιος (ὁ, ἡ), Π. κατάσκιος ἀπὸ δάφνας.

Δαφνοφορέω-ῶ, Δαφνοφορία κτλ. = Δαφνηφορέω κτλ.

Δαφνώδης, ες (ὁ, ἡ)· ὅμοιος μὲ δάφνην ἢ γεμάτος (κατάφυτος) ἀπὸ δάφνας.

Δαφνών, ῶνος (ὁ). φυτὸς κατάφυτος ἀπὸ δάφνας.

Δαφνωτός, ή, όν. Ὅμοιος τὴν γεῦσιν ἢ τὸ σχῆμα μὲ δάφνην.

Δαφοίνεος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. καὶ

Δαφοινήεις, εσσα, εν, Π. καὶ

Δαφοινός, ἡ ή ός, όν, Π. [ὄσσ. φόνος]. κατακόκκινος, καταιματωμένος (κυρ. ἀπὸ ἀνθρώπων αἷμα), (συνκδχ.) αἱμοβόρος.

Δαφίλεια (ἡ). ἀφθονία· μεγαλοθωρία κτλ., ἴδε Δαψιλής.

Δαφιλεύομαι, Μ. εύσομαι. Δίδω (Ἐξοδεύω) μὲ δαψίλειαν, εἶμαι·

Δαψιλής [δάπτω], ές (ὁ, ἡ). (ἄνθρ.) μεγαλόδωρος, ἐλευθέριος, πλουσιοπάροχος, (ἐπὶ πραγμ.) ἄφθονος.

Δαψιλός, ή, όν, Π. (σπν.) ἀντὶ Δαψιλής.

Δαψιλῶς καὶ Π. Δαψιλέως, ἐπίρ. Μὲ δαψίλειαν, ἀφθόνως, πλουσιοπαρόχως.

Δαῶμεν, Π. (πλθ. ά. πρσ. τοῦ) πθ. ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Διδάσκω.

Δὲ [συγγ. τῷ Δή], σύνδ. Συμπλεκτ. (ἐν ἀρχῇ λόγου οὐδέποτε εὑρισκόμενος, ἀλλὰ πάντοτε μετ' ἄλλην λέξιν καὶ προηγουμένου ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τοῦ Μέν, ἢ κατὰ μεριαμόν·) « Ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, οὗτος δὲ ὁ Πλοῦτος, » Ἀκ. « Ἵππεῖς μὲν τετρακισχίλιοι, πεζοὶ δὲ δισμύριοι, » Ξεν. « Τῶν ἀπαντώντων οἱ μὲν ἀπέθνησκον, οἱ δὲ ἔφευγον, οἱ δὲ ἐδίωκον, » αὐτ. « Διαθεώμενος αὐτῶν, ὅσην μὲν χώραν καὶ οἵαν ἔχοιεν, ὡς δὲ ἄφθονα τὰ ἐπιτήδεια, θεοὺς δὲ θεράποντας, ὅσα δὲ κτήνη, χρυσὸν δὲ, ἐσθῆτα δέ, » αὐτ. (ἡ κατ' ἐναντίωσιν·) « Ἀλλά σοι μέν, ὦ Ἱρμῆ, καὶ τῷ Διΐ χάρις, τούτων δὲ οὐκ ἂν δεξαίμην, » Ἀκ. « Δίδαξα μὴ βλάσφημον μέν εἰπεῖν, ἀληθὲς δ' ἦ, » Δμ. « Πέντε μὲν γὰρ ἴσως ἐστὶν, οὐ πονηρὸς δέ, » αὐτ. (καὶ χωρὶς τοῦ Μέν·) « Ἐδίδασκες γράμματα, ἐγὼ δὲ ἐφαίνων, » αὐτ. (καὶ θετικὸς ἀντὶ τοῦ Ἀλλά·) « Κύλικας οὐκ οἴνου, φαρμάκων δὲ, » Πλατ. « Ὅσοι μὴ ποιητικοί, φιλοσοφοῦσι δέ, » Πλάτ. (καὶ ἐρωτημ. εἰς τὰς ἀνθυποφοράς·) « Δέγεις ὡς οὐδὲν εἰμι ὅμοιος ἐκείνοις; ἐγώ· Σὺ δ' ὅμοιος; ὁ δ' ἀδελφὸς ὁ σός; ἄλλος δέ τις; » Δρ. « Α. Κλύεις φθέγμα; Β. Πῶς δ' οὐ κλύω; » Αἰσχλ. (καὶ ἐλλειπτ.) « Καὶ ὁ Σωκράτης, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Κρίτων, κύνας δὲ τρέφεις; » Ξεν. (καὶ προσθετικός ἀντὶ τοῦ Καὶ·) « Ἡ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε, πολλὰς δὲ ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν, » Ἰλ. Α. « Ἀλλ' ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεπτά, πάντα δὲ τολμητά, » Λξ. 2) Μεταβατ. (μετὰ ἢ ἄν χωρὶς τοῦ Μέν·) « Ἐν μὲν τοίνυν πολίτευμα τοῦτο τοιοῦτον· ἕτερον δὲ ἀναμιμνήσκεσθε, » Δμ. « Εἶεν· τῶν δὲ ἢ χρόνων διατί; » αὐτ. 3) Συλλογιστ. ἢ Ἐλαττωτ. (ἀντὶ τοῦ Δή ἢ Οὖν·) « Εἰ δ', ἀκυνήμων ὦσα, μὴ δέχῃ λόγον, σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε καρδίᾳ χερί, » Αἰσχλ. « Ἀλλ' εἰ μηδὲ τοῦτο βούλει ἀποκρίνασθαι, σὺ δὲ τοιοῦτοσὶ λέγε, » Ξεν. « Καὶ τὸ μηδὲν ἐξεργῶ, φράσω δ' ὅμως, » Σοφ. Φ, ἀντὶ Αἰτιολογ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐν παρενθέσει λόγου·) « Ἐπανελθὼν δὲ ἀπὸ τοῦ πολέμου, στρατηγῶν δὲ ἐτύγχανε, » Πλ. 5) Παραπληρωματ. ἢ Ἐμφαντ. (μετὰ τὰς δεικτ. ἀντων. ἀντὶ τοῦ Δή·) « Ὃς δὲ κεμήτ' αὐτὸς νοέῃ μήτ' ἄλλου ἄκουσ', ὁ δ' αὖτ' ἀχρήϊος ἀνήρ, » Ἡσ. « Οἱ μάλιστα ταυτῶν ἐπιμέλειαν ποιησάμενοι, αὐτοὶ δὲ εἰς μακρύτατον γῆρας ἦλθον, » Ἀκ. « Τὸ μέν τοι σε νομίζειν ὑπ' ἐμοῦ ἀδικεῖσθαι, τοῦτο δ' ἐγὼ χαλεπῶς πάνυ φέρω, » Ξεν., (παρβλ. Δὴ καὶ Καί).

Δε [ἐκ. κατ' ἀποκοπ. ἐκ τοῦ Ἴδε], μορ. ἐγκλιτ. προστιθέμενον Δ'. εἰς τὰ προτ. καὶ ὑποτ. ἄρθρα, (τὰ ὁπ. μεταβάλλει εἰς δεικτ. ἀντων. ἢ ἐπιρ. Τοπ.) Ὅδε, Ἥδε, Τάδε κτλ. ἢ Ὧδε, Τήδε κτλ. (Β'. εἰς τὰς ἀναφορ. ἀντων., πρὸς πλειοτέραν ἐπίτασιν τῆς σημασ.) « Τοιάδε, Τοσάδε, Τηλικάδε κτλ. (καὶ Γ'. εἰς τὰς αὐτ. καὶ [σπν.] τὰς ὁστ., τῶν ὀνωτ., σημαίνων τὸν τόπον ἀντὶ τῆς Εἰς ἢ Ἐν·) « Κλησίγνδε, » Φθίγνδε « Οἴκαδε. « Ὀνδε δόμονδε, (καὶ ἑλλ.) « Ἡμέτερόν δε (ἐνν. δόμον), » Ὀδ. Ο. « Ἀϊδός δε, » Πυθοῖδε, » Ἡσ. ἀντὶ « Πυθῶδε, » Ἀπλλν. « Ἀθήναζε, » Θήβαζε, » ἀντὶ Ἀθήναζε, Θήβαζε.

Δέαμαι (παρτ. Ἐδεάμην καὶ πλέον οὗ), Π. (σπν.) = Δοκῶ, φαίνομαι, (παρβλ. Δόαμαι).

Δέατο, Π. ἀντὶ Ἐδέατο, γ', ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Δέαμαι.

Δέγμενος, η, ον, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Δεχόμενος, ἐκδεχόμενος, προσμένων.

Δέδαα (ὅθεν ἡ μτχ. Δεδαώς), Π. μσ. (ἀντὶ πθ.) πρκ. τοῦ Διδάσκω.

Δεδάασθαι, Π. ἀντὶ Δεδαῆσθαι.

Δεδάηκα, Π. ἀντὶ Δεδίδαχα, πρκ. ἐνεργ. ᾗ

Δεδάημαι, Π. ἀντὶ Δεδίδαγμαι, πρκ. πθ τοῦ Διδάσκω, ὅθεν

Δεδαῆσθαι, ἀντὶ Δεδιδάχθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διδάσκω.

Δεδαίαται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Δαίομαι ἢ Δατέομαι.

Δεδαϊγμένος, η, ον, πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Δαΐζω.

Δέδτον, Π. ἀντὶ Ἔδεσαν, ἀόρ. β'. τοῦ Διδόσκω.
Δέδασμαι, πθ. πρκ. τοῦ Δατέομαι ἢ Δατέσμαι.
Δεδαὼς, Ζ. Δέδαα.
Δεδέαται, Δεδέατο, Π. ἀντὶ Δέδενται, Ἐδέδεντο, πρκ. ϗ ὑπερσ. τοῦ Δέω (δένω).
Δέδειγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Δεικνύω.
Δεδεικελος (ὁ, ἡ), Π. [δέδοικα]. δειλὸς, δειλότατος.
Δεδείπνομεν, (ὅθεν τὸ ἀπαρ. Δεδειπνέναι), Ἰων. ἀντὶ Δεδειπνήκαμεν, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Δειπνέω.
Δέδεμαι, πθ. πρκ. τοῦ Δέω.
Δεδέξομαι, (μετ' ὀλίγον) μέλλ. καὶ
Δεδέγμαι, Ἰων. πλθ. γ'. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Δέχομαι.
Δέδεγμαι, Π. μσ. (ἀντὶ πθ.) πρκ. ϗ Δεδέχθαι, ὑπερσ. τοῦ Δαίω.
Δεδήσομαι, ῃ, εται, Ἀττ. ἀντὶ Δεδήσομαι, πθ. μέλλ. τοῦ Δέω (δένω).
Δεδήξομαι, μετ' ὀλίγ. μέλλ. καὶ
Δέδηχα, πρκ. τοῦ Δάκνω.
Δεδήωμαι, Π. πθ. πρκ. τοῦ Δηϊόω.
Δέδια [δῖα] ἀντὶ Δέδοικα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Δείδω, φοβοῦμαι.
Δεδίδαχα, Δεδίδαγμαι, πρκ. τοῦ Διδάσκω.
Δεδιήτημαι, πρκ. τοῦ Διαιτάω.
Δέδιθι, ἐνς. (ἀνμλ.) τῆς προστ. καὶ
Δέδιμεν, Δέδιτε, ἀντὶ Δεδίαμεν, Δεδίατε, πλθ. τοῦ Δείδια.
Δεδιότως [δέδια], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ δειλίαν.
Δεδίσκομαι, Π. ἀντὶ Διδίσκομαι, φιλοφρονέομαι. 2) ἀντὶ-
Δεδίσσομαι καὶ Ἀττ. Δεδίττομαι, Μ. ἰξομαι, Φοβίζω, φοβερίζω, (ἐπμ.) ἀποδιώκω. 2) (μσ. ἢ πθ.) φοβοῦμαι, τρομάζω.
Δεδιφάασι, Ἀττ. ἢ Π. ἀντὶ Διφῶσι, (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ) πθ. πρκ. τοῦ Διφάω.
Δέδμανθ', Δ. (κατ' ἀποκοπ.) καὶ
Δεδμήαται, Δεδμήατο, Ἰων. ἀντὶ Δέδμηνται, Ἐδέδμητο.
Δέδμητο ἀντὶ Ἐδέδμητο (ἐδαμάσθη) ἢ Ἐδεδέμητο (ᾠκοδομήθη).
Δέδοιγμεν, Π. ἀντὶ Δεδοίκαμεν, πλθ. ἀ. πρσ. τοῦ
Δέδοικα, πρκ. (ἀντὶ [καὶ εὐχρηστότ. τοῦ] ἐνστ.) τοῦ Δείδω, φοβοῦμαι.
Δεδοικότως, ἐπίρ. Μὲ φόβον, [ἐκ τοῦ
Δεδοίκω, ις, ει, Π. ἀντὶ Δέδοικα, φοβοῦμαι.
Δεδοίκω, ῃς, ῃ, ὑποτ. τοῦ Δέδοικα.
Δεδόνατο, Π. Δ. ἀντὶ Ἐδεδόνητο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Δονέω.
Δέδορκα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Δέρκομαι.
Δέδουπα, πρκ. τοῦ Δουπέω.
Δέδραγμαι, ξαι, κται, μσ. πρκ. τοῦ Δράττω.
Δεδράμηκα, πρκ. τοῦ Τρέχω.
Δέδραται, Π. ἀντὶ Δέδαρται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Δέρω.
Δέδρομα, β'. ἢ μσ. πρκ. τοῦ Τρέχω.
Δεδυκεῖν, Π. ἀντὶ Δεδυκέναι, πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δύομαι.
Δεδύνημαι, πρκ. τοῦ Δύναμαι.
Δέδωκα, πρκ. τοῦ Δίδωμι.
Δέε, δοτ. τοῦ Δέος.
Δεείλη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δείλη.
Δεεινὸς, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Δεινός.
Δέελος, Ἰων. Π. ἀντὶ Δῆλος.
Δέῃ ὑποτ. τοῦ Δεῖ καὶ Δέομαι.

Δέημα (τὸ) [Δέομαι], = Δέησις, παράκλησις.
Δεῆσαν ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Δεῖ.
Δέησις [δέομαι], εως (ἡ). παράκλησις. 2) (σπν.) = Ἔνδεια, χρεία, ἀνάγκη. 3) (μτγν.) ἀναφορά), (Τουρκ.) ἀρζιχάλι.
Δεῖσαν, μέλλ. τῆς μτχ. τοῦ Δεῖ.
Δεητήριος, α, ον, ϗ
Δεητικὸς, ἡ, όν, (ϗ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) δέησιν, παρακλητικὸς, ἱκετήριος.
Δεθεὶς, εἶσα, ἐν, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. καὶ
Δεθῆναι, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δέω (δένω).
Δεῖ [δέω], Μ. δεήσει (παρατ. Ἔδει. πρκ. [σπν.] Δεδέηκε, ἀόρ. Ἐδέησε, εὐκτ. Δέοι, μέλλ. Δεήσει, ὑποτ. Δέῃ καὶ σπντ. κατὰ κρσ.] Δῇ. ἀπαρ. Δεῖν, μτχ. Δέον ἢ Ἀττ. Δεῖν, ἀόρ. Δεῆσαν καὶ μέλλ. Δεῆσον), β. ἀπρσ. (κυρ. μὲ ἀπαρ.) Πρέπει, εἶν' ἐπόμενον, εἶναι χρεία (ἀνάγκη). χρειάζεται, ἀπαιτεῖται. « Τί δεῖ πολεμίζειν; Ἰλ. Ι. « Καὶν δεῖ (ἄλλ. γρφ. δῇ) μ' ἀποθανεῖν, « Ἀρχφ. « Λῆς (ναυσὶ) πολλὰ τὰ καίρια δεῖ ἐν τῇ θαλάσσῃ ξυμβῆναι, « Θκ. (ϗ ἀναλελυμ.) « Δεῖ σ' ὅπως δείξῃς. « Σοφ. (ϗ μὲ γεν. καὶ δοτ. ἢ [Ἀττ.] αἰτ.) « Οὐ πολλοῦ πόνου με δεῖ, « Εὐρ. » Μακροῦ λόγου δεῖ ταῦτα, « Αἰσχλ. » Ἀλλ' οὐδὲν αὐτοῦ δεῖ, « αὐτ. « Οἶομαι δὲ δεῖν οὐδέν, « Σοφ. » Ὁρῶ καὶ σοι τούτων δεῆσαν, « Ξεν. » Δυοῖν δέουτες πεντήκοντα, « Θκ., ὅτλ. 48. « Δυοῖν δεούσας εἴκοσιν, « αὐτ., ὅηλ. 18. « Ἑνὸς δέον εἰκοστὸν ἔτος, « αὐτ., ὅηλ 19. « Ἔτεσιν εἴκοσι, μησὶν ἓξ δέουσιν, « Εὐσ. » Δεῖ ὁᾐ χρημάτων, « Δημ. » Τοῦτο δεῖ ἀνδρὸς, « Ἀρστ., ἀπαιτεῖ. « Πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς δεῖ, « Ακ. « Πολλοῦ γε καὶ δεῖ, « Δημ., πολλὰ μακρυά. « Μικροῦ δεῖν, « Φίλ., ὀλίγον ἔλειψε. « Παρὰ μικρὸν ἐδέησα ἀποθανεῖν, « Ἰσοκρ. « Τοσούτου δεῖ διαφορὰ ἡμῖν γεγονέναι, ὥστε κτλ., « Ασ. « Ἄρχειν βούλεται, δέον ἄρχεσθαι, « Ἀρστ. « Δεῖσον (ἢ « Δεῆσαν) μάχεσθαι, « Ξεν., ὅταν (ἢ ἄν) κάμῃ χρεία νά, (καὶ ἐλλ. ἀντὶ ἐπιθ.) « Ἐν δέοντι ἢ « Ἐν οὐ δέοντι (ἐνν. χρόνῳ), « Ἐγκαίρως ἢ Παράκαιρα. « Εἰς δέον, ἢ « Εἰς τὸ δέον ἢ « Εἰς οὐδὲν δέον (ἐνν. πρᾶγμα), « ὅπου ἔπρεπεν, ἐν καιρῷ, ἢ ἀνωφελῶς, εἰς μάτην. « Οὐκ ἐν δέοντι χρῆσθαι τῷ δέοντι, « Γνμ. (ἴδε καὶ Δέω).
Δεῖ (σπνττ.) ἀντὶ Δέει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Δέω (δένω).
Δεῖγμα (τὸ), [δείκνυμι], (κυρ.) τὸ δεικνύμενον πρὸς δοκιμὴν εἰς τὸν ἀγοραστὴν ὀλίγον μέρος τοῦ πωλουμένου πράγματος, (Ἰταλ.) μόστρα ἢ πρόβα, (ὀθ. συν. κδχ.) τὸ μέρος τοῦ λιμένος ὅπου ἦσαν ἐκτεθειμένα τὰ δείγματα τῶν φορτίων ϗ ὅπου διὰ τοῦτο διέτριβον συνήθως οἱ ἔμποροι, (Ἰταλ.) πιάτσα. (« Περιεπάτουν ἐν τῷ δείγματι, « Δημ. « Ἦλθον ἀνδριάντας ἐν τῷ τῶν Ἰουδίων δείγματι, « Πλθ.) (ἐν γέν.) σημεῖον, ἀπόδειξις, (ὀθεν:) « Δείγμα ποιοῦμαι, « Πλθ., τεκμαίρομαι, συμπεραίνω. 2) Π. (σπν.) παράδειγμα. « Λαβὼν δ' ἕκαστον δεῖγμα τῶν ἐμῶν λόγων, « Αἰσχλ.
Δειγματίζω, Μ. ίσω, (μτγν.) ἀντὶ Παραδειγματίζω, ἐκθέτω εἰς θέαν τοῦ δημοσίου πρὸς ἐπίδειξιν, θεατρίζω, (παρβλ. Πομπεύω).
Δειγμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δεῖγμα.
Δειγματισμὸς (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ δειγματίζειν, ἔκθεσις πρὸς ἐπίδειξιν (καθὼς π. χ. ἡ Γαλλ. exposition du Louvre). εἶδ. θριάμβου (παρβλ. Πομπεία).
Δείδεκτο, Π. ἀντὶ Ἐδείδεκτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. ϗ
Δειδέμεν, Π. ἀντὶ Δείδειν, ἀπαρ. τοῦ Δείδω.
Δειδέχαται, Δειδέχατο, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. ϗ ὑπερσ. τοῦ Δέχομαι ἢ Δείκνυμαι, δεξιοῦμαι.
Δειδήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [δείδω], δειλός.
Δείδια, Π. ϗ
Δειδιάω-ῶ, Π. (μτγν.) ἀντὶ Δείδια, φοβοῦμαι.
Δειδίθι, Π. ἀντὶ Δέδιθι, πρς. τοῦ Δέδια.
Δειδίμεν, Δειδίτε ἀντὶ Δεδιαμεν, δεδιατε, κλ τοῦ Δείδια.
Δειδίσκομαι, Μ. ίξομαι (ϗ), Π. ἀντὶ Δείκνυμι ἢ Δέχομαι, δεξιοῦμαι, πίνω εἰς ὑγείαν. 2) ἀντὶ-
Δειδίσσομαι Μ. ίξομαι, (ϗ). Π. ἀντὶ Δείσσομαι, φιλοτιμίζω· φοβοῦμαι κτλ.
Δείδοικα, Π. ἀντὶ Δέδοικα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) καὶ
Δειδοῦα, Π. ἀντὶ Δειδυῖα, μτχ. τοῦ
Δείδω [δέω], Μ. δείσω ἢ (μᾶλλ.) δείσομαι (ἀόρ. Ἔδεισα, πρκ. εὐχρηστότ., μάλιστα εἰς τὸ πεζόν, τοῦ ἐνς., Δέδοικα ἢ Δείδια, ὑπερσ. [ἀντὶ παρτ.] Ἐξεδοίκειν ἢ Ἐδεδίειν· πρς. Δέδιθι), Π. (μὲ προθετ. γεν. ἢ δοτ. ἢ [ἔλλειπτ.] αἰτ.) φοβοῦμαι, « Δείσας περὶ τοῦ υἱοῦ, « Ξεν. « Δείσας περὶ τοῖς Ἕλλησι, « Ἡρ. « Θεοὺς δεδιὼς πάντα δέξει, γῆν, θάλασσαν κτλ. « Πλ. (ϗ πρὸς ὑποτ. ἢ εὐκτ. μετὰ τοῦ Μή). « Δεδοικα μὴ εἰς ἀνάγκην ἔλθωμεν, « Δημ. « Ἐδεδοίκεσαν μὴ καταληφθείη, « Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Ὅπως) « Δέδοικα ὅπως μὴ πάσθ' ὅσα οὐ βουλόμεθα παθεῖν ἡμῖν ἀνάγκη γενήσεται, « Δημ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι, « Ἰλ. Π. ||. ἡ μτχ.) « Τὸ δεδιὸς, « ἀντὶ Ἡ δειλία, ὁ φόβος.
Δειελιάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [δειέλη ἀντὶ Δείλη]. τρώγω ἢ χορταίνομαι (κατ' ἄλλο, « προσμένω ἕως) τὸ δειλινόν.
Δειελινὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Δειλινός.
Δείελος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος περὶ) τὴν δείλην, βραδυνός. « Δείελος ἀφὲ δύων, « Ἰλ. Φ., ὁ βραδυνὸς ἥλιος. « Ὥρη δείελος, « Ἀπλν. ϗ « Ἡμαρ δείελον, « Ὁδ. Ρ., τὸ δειλινὸν (μέρος τῆς ἡμέρας) καὶ « Δείελον (ἐνν. βρῶμα), τὸ δειλινὸν [φαγεῖ].
Δεικανάω-ῶ ἢ Δεικανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, ήσομαι, Π. = Δείκνυμι, δεξιοῦμαι, ὑποδέχομαι φιλοφρόνως, χαιρετῶ [προτείνων τὴν δεξιάν). « Δεικανάοντα δέπασιν, « Ἰλ. Ο., ἐσήκωσαν ποτῆρι εἰς ὑγείαν του (καθὼς τὸν εἶδαν).
Δείκανον (τὸ), = Δείκηλον.
Δεικελίζω, Μ. ίσω, Π. [δείκελον]. μιμοῦμαι, παραστήνω εἰς τὸ θέατρον ὡς
Δεικελικτὰς, ὰ, Δ. ἀντὶ
Δεικελιστὴς [δεικελίζω], οῦ (ὁ). μῖμος, ὑποκριτὴς θεάτρου.

Δειχελον (τό). ὁμοίωμα, εἴδωλον, εἰκών, προσωπεῖον· φάντασμα· Ζώδιον, [ἐκ τοῦ
Δείχελος (ὁ, ἡ), Π. [δείκνυμι], = Εἴκελος, ὅμοιος. 2) = Δεικελιστής (ς).
Δεικηλίζω, Μ. ίσω, = Δεικελίζω.
Δεικηλίκτας, α (ὁ), = Δεικελιστής.
Δεί(κ)ηλον (τό), = Δείκελον.
Δείκνυ, Π. ἀντὶ Ἐδείκνυ, παρτ. τῆς ὁρς. ἡ ἐνε. τῆς πρς. τοῦ
Δείκνυμι ᾗ Δεικνύω [συγγ. τῷ Δείγνυμι]. Μ. δείξω (προκ. Δίδειχα, καὶ τὸ Δέδειγμαι κτλ). Δείχνω, γνωστοποιῶ, φανερώνω· ἀποδείκνυμι· ἐκθέτω, καταμηνύω. « Ἐγὼ δείξω ὁδόν, » Ὀδ. Μ. « Ἐγὼ ᾗ τοῦτο φράσω ᾗ δείξω, » Δμ. » Καὶ Φειδίας ἐκεῖνος τὸν Δία ἔδειξε, » Ἀκ. (καὶ πρὸς μτχ.) » Ποῦ γὰρ ὧν δείξω φίλος; » Εὐρ. » Ταῦτα ἐγὼ δείκνυμι (ὕπα ἄλλ. διορθ. » Ἐγὼ νῦν δείκνυμι ») ᾗ φῆμ' ἐξάγειν ζωμεύματα, » Ἀρχφ. 2) (μσ.) = Δεικανάομαι, δείκνυμαι· ὑποδείκνυμαι. «Δεικνύμενος φίλον υἱόν, » Ὅμ. Ἴλ., (παρβλ. Δείκνυμαι).
Δεικτηριάς, άδος (ἡ). γυνὴ δημοσία (ἄτιμος, κοιν. τοῦ φόρου) ἡ (κατ' ἄλλ.) ὑποκριτὴς θεάτρου, (Γαλλ.) actrice.
Δεικτήριον (τό). βῆμα, ἄεθλον. 2) (εἰς τὴν Ἀλεξάνδρ.), = Χαμαιτυπεῖον, (κυρ. οὐδ. τοῦ
Δεικτήριος, α, ον, = Δεικτικός.
Δείκτης, ου (ὁ). ὁ δείκνων ἢ παριστάνων τι· ὑποκριτὴς θεάτρου.
Δεικτικός, ἡ, όν. Ὀχρησιμεύων πρὸς δεῖξιν (ἀποδείξιν κτλ.).
Δεικτικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον δείξεως (ἀποδείξεως κτλ.).
Δείλα (ά), Δ. ἀντὶ Δείλη.
Δειλαίνω, Μ. ανῶ, (μτγν.) ἀντὶ Δειλιῶ, εἶμαι δειλός, πράττω τι μὲ δειλίαν.
Δειλαῖος, α, ᾱ ος, ον, Π. = Δειλός. 2) Ἄθλιος, ταλαίπωρος, (κοιν.) ὀδύνης. « Οὐ θύομαι δειλαίοις εὐδεῖν, δακνομένους ὑπὸ τῆς δαπάνης, » Ἀρχφ.
Δειλαιοῶν, ωνος (ὁ), καὶ
Δειλάκορος, α ή ος, ον, (Κωμ.) Ὁ εἰς ἄκρον δειλός ἢ δείλαιος, δειλότατος ἢ ἀθλιώτατος.
Δειλανδρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι δειλός (ἀνανδρος).
Δειλανδρία (ἡ). δειλία, ἀνανδρία, [ἐκ τοῦ
Δείλανδρος (ὁ, ἡ). (μτγν.). δειλός, ἄνανδρος.
Δείλαρ, δείλατος (τό), Π. ἀντὶ Δέλεαρ.
Δείλη (ἡ), [συγγ. τῷ εἴλη]. (ἐν γέν.) ἡ περασμένη ὥρα ὁποιουδήποτε μέρους τῆς ἡμέρας, (ὅθεν:) «Δείλη πρωΐα ἡ ἑῴα, » ὁ πρὸ τοῦ γεύματος καιρός. » Δείλη μεσημβρία, » τὸ ἀπομεσήμερον (κυρ. δείλη) «Δείλη ὀψία (ᾗ χ. τοῦ οὐσ.) «Δείλη,» τὸ δειλινόν, τὸ βράδυ. (ὅθ. ἑλλ.) « Δείλης ἡ « Δείλης ὀψίας, ἐπιρρήματ., ἤ ὥρας τὸ βράδυ.
Δειλήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δειλός.
Δειλία (ἡ). φόβος· ἀνανδρία.
Δειλιαίνω, Μ. ανῶ. Ἐμπνέω δειλίαν, φοβίζω.
Δειλίασις, εως (ἡ). τὸ δειλιᾷν, δειλία, [ἐκ τοῦ
Δειλιάω-ῶ, Μ. άσω. Αἰσθάνομαι δειλίαν, εἶμαι δειλός, φοβοῦμαι, δὲν τολμῶ.
Δειλινός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος περὶ) τὴν δείλην, βραδινός. (ὅθεν:) τὸ Δειλινόν (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιβρήματ.), τὸ βράδυ.
Δειλοκάρδιος (ὁ, ᾱ), καὶ ἐπίρ. -δίως. Δειλὸς (τὴν καρδίαν), ἀνανδρος, ἄτολμος.
Δειλοκαμπέω-ῶ, Μ. ήσω. «Φοβίζω δειλόν τινα μὲ τὴν κομπορρημοσύνην μου, ἢ καὶ τοι δειλὸς ὢν κομπάζω.
†Δειλόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, (Γρφ.) ἀντὶ Δειλιῶ, [ἐκ τοῦ
Δειλὸς [δέος], ἡ, όν. «Φοβητικὸς ἄρης· ἄνανδρος· ἀχρεῖος, τιποτένιος. » Δειλὸς τοι ἀνὴρ φίλων ἄλλοτε ἄλλον ποιεῖται, » Ἴσ. » Δειλαί τοι δειλῶν γε ξείνυαι ἐγγυάαθαι, » Ὀδ. Θ. » Τὰ ἐν Αἰγύπτῳ φυτὰ δίσαργα κομιδῇ καὶ δειλὰ πρὸς χειμῶνάς εἰσι, » Πλ. 2) Π. = Δείλαιος, ἄθλιος, (κοιν.) δύλιος. » Πατροκλῆς δειλοῦ, » Ἰλ. Ρ. » Ὤμοι ἐγὼ.., δειλὴ, » Ἰλ. Σ.
Δειλότης (ἡ), = Δειλία· ἡ Δειλαιότης, ἀβλιότης.
Δειλόφθονος (ὁ, ἡ). δειλὸς καὶ φθονερός, (εἰς τὰ Ψυσιογνωμ. διορθ. Δολοφάνος, ᾗ ὄχι Φιλοφόνος).
Δειλοψυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι –
Δειλόψυχος (ὁ, ἡ). δειλός, μικρόψυχος.
Δειλῶς, ἐπίρ. Μὲ φόβον, μὲ δειλίαν.
Δεῖμα (τό), [δείδω]. φόβος. » Τῷ Ἀγησιλάου δείματι ἡσύχαζον, » Παυσ. 2) φόβητρον, τέρας. » Ἀνειδέα δείματα πόντου, » Ὀππ.
Δειμαίνω [δεῖμα]. Μ. ανῶ. Φοβοῦμαι. 2) Π. φοβίζω.
Δειμαλέος [δεῖμα], α, ον, (ᾗ ἐπίρ.) -λέως, Π. ὁ ἐμπνέων ἢ αἰσθανόμενος φόβον, φοβερὸς ἢ φοβισμένος.
Δείμασθαι, μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δέμομαι.
Δειματηρὸς [δεῖμα], ά, όν. Φοβερός.
Δειματόεις [δεῖμα], εσσα, εν, Π. περίφοβος, φοβισμένος.
†Δειματοσταγής, έος (ὁ, ἡ), ἑσφαλμ. ἀντὶ Αἱματοσταγής.
Δειματόω-ῶ [δεῖμα], Π. ώσω. Φοβίζω, ἐμπνέω φόβον. ‖. (μσ. ἢ πθ.) φοβοῦμαι, τρομάζω.
Δειματώδης [δεῖμα]. ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπνέων φρίκην, φοβερός.
Δειμάτωσις εως (ἡ). φοβέρισμα.
Δείμομεν, Π. ἀντὶ Δείμωμεν, ἀόρ. ἀ. τῆς ὑποτ. τοῦ Δέμω.
Δεῖμος (ὁ), Π. ὁ φόβος προσωποποιημένος.
Δεῖν, ἀπαρ. (ἢ Ἀττ. μτχ.) τοῦ Δεῖ.
Δεῖν, ἀπαρ. τοῦ Δέω [δένω].
Δεῖνα (ὁ, ἡ, τό), (γεν. Δεῖνος, δοτ. Δεῖνι, αἰτ. Δεῖνα, πλθ. Δεῖνες κτλ.), ἀντων. ἀόριστ. ἢ ἀναφορ. μετ' ἀορίστως (ἐνίοτε ἄκλ.), [ὅστις καὶ δεῖν Αἰολ. ἀντὶ Τὸς ἢ Εἶς]. ὁ τάδε, ἕνας κάποιος. » Ἐγὼ τοῦ δεῖνος καὶ ἡ δεῖνά μοι μήτηρ, » Γργ. (ᾗ κλητ.) » Ὁ δεῖν' ἰάπυξ, κέρασον. » Ἀθ., (κοιν.) Εἶ σὺ! πῶς σε λέγουν; 2) (τὸ οὐδέτ. χρησιμεύει πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς σειρᾶς τῆς ὁμιλίας, ὅταν λησμονῆται ἢ παρασιωπᾶται ἢ καθαυτὸ λεξ., καθὼς κοιν.) τὸ τέτοιο, τὸ λεγάμενον, πρᾶγμα. » Καὶ τὰ δεῖνα δὲ μὴ αἰδεσθῇς, » Λκ. » Καὶ τοι τὸ δεῖνα προσκεφάλαιον οὐκ ἔχω, » Ἀρχφ.
Δεινάζω [δεινός], Μ. άσω, = Δεινοπαθῶ, ἀγανακτῶ, (κοιν.) κάμνω μεγάλον κακόν, (παρβλ. Δεννάζω).
†Δεινεύω, ἑσφαλμ. ἀντὶ Δηνεύω.
Δεινεύω ἢ Δεινέω, = Δινέω.
Δείνη (ἡ), = Δίνη.
Δεινήεις, εσσα, εν, = Δεινήτης
Δεινοβίης, ου (ὁ), = Αἰνοβίης.
Δεινοεπής, έος (ὁ, ἡ), (γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀπτοεπής.
Δεινοθέτης, ου (ὁ), Π. [ὁ. τίθημι], κακοποιός.
Δεινοκάθεκτος (ὁ, ἡ), Π. [ὁ. κατέχω]· δυσκόλως κρατούμενος (νικώμενος), δυνάθεκτος.
Δεινολεχής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Αἰνολεχής, Ἀνύγαμος.
Δεινόλινος (ὁ, ἡ), Π. = (ἡ ἑσφαλμ. ἀντὶ Αἰνόλινος.
Δεινολογέω-ῶ καὶ (εὐχρηστότ.) Δεινολογέομαι-οῦμαι, Π. ήσω, ήσομαι. Ἐλεεινολογῶ (Παραστάνω διὰ λόγων φρικτοτέραν ἀφ' ὅτι εἶνε) τὴν κατάστασίν μου, παραπονοῦμαι πικρά, Σχετλιάζω, (παρβλ. Δεινοποιέω).
Δεινολογία (ἡ). ἐλεεινολογία, μεγαλοποίησις τοῦ δεινοῦ, πικρὸν παράπονον.
Δεινομορφος (ὁ, ἡ). δεινὸς (φοβερὸς) τὴν μορφήν.
Δεινοπάθεια (ἡ). ἡ κατάστασις (ἢ ἡ ζωηρὰ ἔκθεσις τῆς καταστάσεως) τοῦ δεινοπαθοῦντος.
Δεινοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω (ἢ Ἀδημονῶ, Παραπονοῦμαι πικρὰ διότι πάσχω) δεινῶς, (παρβλ. Δυσπαθέω).
Δεινοπαθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ δεινὰ παθὼν ἢ πάσχων καὶ διὰ τοῦτο δεινοπαθῶν (παραπονούμενος πικρῶς), (παρβλ. Δυσπαθής).
Δεινοπάθησις, εως (ἡ), = Δεινοπάθεια.
Δεινοπενθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ δεινῶς πενθῶν. » Δεινοπενθεῖς γὰρ οἱ βάρβαροι, » Σχλ.
Δεινοποιέω-ῶ καὶ (μσ.) Δεινοποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, ήσομαι. Μεγαλοποιῶ ἐπὶ τὸ ἐλεεινότερον ἢ φοβερώτερον τὰ πράγματα, (παρβλ. Δεινολογέω).
Δεινοποίησις, εως (ἡ). ἡ ἐπὶ τὸ δεινότερον μεγαλοποίησις τοῦ πράγματος.
Δεινόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα φοβεροὺς πόδας, (δηλ.) καταδιώκουσα ἐνεργότως ἢ προξενοῦσα φρίκην ὅταν πλησιάζῃ.
Δεινοπροσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγριεύω (Κάμνω φοβερὸν) τὸ πρόσωπόν μου, γίνομαι σκυθρωπὸς καὶ (ἐπιτ.) δυσπρόσιτος.
Δεινὸς, ή, όν. (κυρ.) Ὁ ἐμπνέων δέος (φόβον), (ἐν γέν.) φοβερὸς, (δηλ. 1) φρικτός, ἄγριος. » Δεινὸς δ' εἰς ὧπα εἶδέσθαι, » Ὀδ. Χ. » Δεινὸς μὲν ὁρᾶν, δεινὰς δὲ κλύειν, » Σοφ. (καὶ ἐπιρρήματ.) » Δεινὸν ἰδών, » Πλ., Δκ. » Δεινὸν δὲ βρόντησεν, Ἰλ. Θ. (ᾗ πλθ.) » Δεινὰ δ' ὀμοκλήσας προσέφη, » Ἰλ. Β. 2) κακός. » Καὶ τὸν πελέμιον δεινότερον ἔξομεν, » Θκ. » Δεινότατον δὲ παντὸς ἦν τοῦ κακοῦ, » αὐτ. » Ἴλιον δὲ τινες καὶ ἐκ δεινοτέρων ἢ τοιῶνδε ἐσώθησαν, » αὐτ. » Ταῦτα δῆτ' οὐ δεινά; » Ἀρχφ. » Δεινὰ ποιῶ, » Λκ., ἴδε Δεινοποιέω. » Δεινὸν ποιοῦμαι, » φρσ., ἴδε Ποιέω. » Δεινὰ πάσχω, » Λξ. » Ἔπος δεινόν, »

θε. Θ. (ὅθεν ‖ τὸ οὐδ.) « Δεινόν, (σημ. κ.) φόβος, κίνδυνος. » Δεινὸν γὰρ ἦν τὴ οὐκ ἀντίσχωσι,» Θκ. »Οὐδὲν δεινὸν μὴ ἐν ἐμοὶ στῇ, « Πλάτ. » Καὶ οἱ σὶ, ξυλλεγομένοισι, δεινόν τι ἐσίδωσι, « Ἡρ. (ἢ Β΄.) συμφορὰ, δυστύχημα. » Εἰς Πέρσας τὸ δεινὸν ἦξει, Ξεν. (καὶ ἐπιῤῥήματ.) » Δεινὸν καὶ » Δεινὰ, ἀντὶ δεινῶς. 3) παράδοξος, ἄτοπος. » Δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῇς θανών, « Σοφ. 4) (ἐπὶ καλῷ) ὁ ἐμπνέων συστολὴν, σεβαστός. « Δεινός τ' αἰδοῖός τε, » Ἰλ. Γ, Ὀδ. Θ, Ξ. 5) θαυμαστὸς, παράδοξος· μέγας, ἄκρος, ὑπερβολικός. » Ἔρως (» Πόθος)—, « Ξεν. » Λήθη δεινή,» Πλάτ. » Τὸ συγγενές τοι δεινόν, ἢ θ' ὁμιλία, « Εὐρ. 6) πολλὰ ἔμπειρος (ἄξιος, ἐπιτήδειος) εἰς τὸ ἔργον του, ἱκανώτατος, ὀξύνους ἢ πανοῦργος. » Σοφὸς καὶ δεινὸς, ἀνὴρ, « Πλάτ. » Δεινὸς εἰς τὰ πάντα, « Ἀρφ. » Δεινὸς περὶ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου, « Πλάτ. » Ἂν τε δεινοὶ τύχωσιν, ἂν τε ἰδιῶται, « Δημ. » Ῥήτωρ (» Στρατηγὸς) δεινὸς, « Ἰσοκρ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Δεινὸς λέγειν (γράφειν κ.τ.λ.) καὶ ᾄδειν ‖ φαγεῖν, πιεῖν, κτλ.), » Ἄνδρα δεινὸν ὁρεῖβατεῖν, « Πλ. » Δεινοὶ κατὰ κοιλίαν οἱ πολύποδες, « Αἰλ. (καὶ τρπ.) » Αἱ εὐπραξίαι δεινοὶ συγκρύψαι τὰ δυσεύδη, « Δημ.

Δεῖνος, γεν. τοῦ Δεῖνα.

†Δεῖνος (ὁ), = Δῖνος.

Δεινότης (ἡ), ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ δεινοῦ, (ἐπὶ καλῷ) ἐπιστηθειότης, ἱκανότης (μάλιστα ῥητορική), ὀξύνοια, (ἐπὶ κακοῦ) πανουργία, (ἐπὶ πραγμ.) δυσκολία, σκληρότης. » Νόμων —, « Ἀρστ.

Δεινοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (προξενῶν) δεινά.

Δεινωπία (ἡ), ἡ δυσκολία εἰς τὸ νὰ ἴδῃ τις τί.

Δεινόω-ῶ, Μ. ώσω, = Δεινοποιέω.

Δεινωπὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φοβερὸν βλέμμα (ὄψιν φρικώδη).

Δεινῶς, ἐπῤ. Φοβερά· θαυμασίως, καθ' ὑπερβολὴν, εἰς τὸ ἄκρον. » Δεινῶς εἶμ' ἐπιλήσιμων, « Ἀθ. » Δεινῶς μέλαινα, « Ἡρ. » Δεινῶς ἔχω, « Ξεν., = Δεινοπαθῶ. » Δεινῶς φέρω, Ἡρ., = Δυσφορῶ.

Δείνωσις, εως (ἡ), ἡ δεινοποίησις (ἐπὶ τὸ φοβερώτερον μεγαλοποίησις) τῶν πραγμάτων· ὑπερβολή.

Δεινωτικὸς, ἡ, όν, (ἐπῤ.) -ικῶς. Ὁ χρήσιμος πρὸς δεινοποίησιν τῶν πραγμάτων. 2) ὁ ἀγαπῶν νὰ τὰ μεγαλοποιῇ.

Δεινωτὸς, ἡ, όν, = Δινωτός.

Δεινῶψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. = Δεινωπός.

Δεῖξις [δείκνυμι], εως, (ἡ). δείξιμον. 2) ἀπόδειξις, σημεῖον. 3) = Ἐπίδειξις, παράδοσις μαθήματος δημοσίως. 4) (Ρητ.) = Φάσις.

Δεῖος, εος (τὸ), Π. ἀντὶ Δέος.

Δειπνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δεῖπνον.

Δείπνειας, Αἰολ. ἀντὶ Δειπνήσειας, β΄, ἐν. προσ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ

Δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ ήσομαι, Τρώγω (κυρ. τὸ βραδυνὸν φαγεῖν), (ἐν γέν.) τρώγω. » Ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένῃφι δειπνήσας, « Ἰλ. Θ. » Δειπνεῖν τἀλλότρια, « Δ.

Δειπνητείω(χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω ὄρεξιν) νὰ δειπνήσω.

Δείπνηστὸς (ὁ), Π. καὶ

Δειπνητὸς, ὁος (ἡ), Ἰων. ὁ καιρὸς τοῦ δείπνου.

Δειπνητήριον (τὸ), ὁ τόπος ὅπου δειπνοῦμεν.

Δειπνήτης, ου (ὁ), ὁ σύνδειπνος.

Δειπνητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπῤ.) -ικῶς. Ὁ ἁρμόζων εἰς (ἢ ἔχων ὄρεξιν διά, ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) δεῖπνον.

Δείπνητὸς (ὁ), Π. = Δειπνηστός.

Δειπνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δεῖπνον.

Δειπνίζω, Μ. ίσω. Δίδω δεῖπνον, φιλεύω.

Δειπνῖτις, ιδος (ἡ), ἡ ἀνήκουσα εἰς δεῖπνον ἢ χρησιμεύουσα ἐν καιρῷ δείπνου.

Δειπνοθήρας, ου (ὁ), ὁ θηρεύων (κυνηγῶν) τὰ δεῖπνα, παράσιτος.

Δειπνοκλήτωρ, ορος (ὁ), ὁ προσκαλῶν εἰς τὸ δεῖπνον.

Δειπνολογία (ἡ), ποίημα ἢ σύγγραμμα περὶ δείπνων, [ἐκ τοῦ

Δειπνολόγος (ὁ, ἡ), ὁ ὁμιλῶν ἢ συγγράφων περὶ δείπνων.

Δειπνολόχος (ὁ, ἡ), (Κωμ.). ὁ λοχῶν (ἐνεδρεύων) τὰ δεῖπνα.

Δειπνομαντὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μανίαν διὰ τὰ δεῖπνα.

Δεῖπνον (τὸ), [δί ὕπνου; ἢ διαπονέω]. (κυρ.) τὸ βραδυνὸν (καὶ ἁπλ. κάθε) φαγητὸν· (κατ' ἔκτ.) συμπόσιον. (ἐν γέν.) τροφή, » Ἵπποισι δεῖπνον δότε, « Ἰλ. Β.

Δειπνοπίθηκος (ὁ), (Κωμ.). παράσιτος.

Δειπνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἑτοιμάζω δεῖπνον. ‖- (μσν.) ἑτοιμάζω ἢ κάμνω νὰ ἑτοιμασθῇ τὸ δεῖπνόν μου ἢ δειπνῶ.

Δειπνοποιΐα (ἡ), ἡ ἑτοιμασία καὶ ἀπόλαυσις τοῦ δείπνου.

Δειπνοποιὸς (ὁ, ἡ), ὁ ἑτοιμάζων τὸ δεῖπνον.

Δεῖπνος (ὁ), (μεταγν.) ἀντὶ Δεῖπνον.

Δειπνοσοφιστὴς, οῦ (ὁ), ὁ φιλόσοφος (περὶ διαφόρων πραγμάτων) ἐν καιρῷ τοῦ δείπνου.

Δειπνοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Δεῖπνον (Πωμ. παρῳδία τοῦ ὁμηρικοῦ Τοξοσύνη).

Δειπνοφορία (ἡ), τὸ νὰ φέρῃ (κουβαλῇ τις) τὸ δεῖπνον, [ἐκ τοῦ

Δειπνοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (κουβαλῶν ἢ περιέχων) τὸ δεῖπνον. » Ὁ ἐρωδιὸς εὐμήχανος καὶ δειπνοφόρος, « Ἀρστ. »Ἱστητ— ,» Πλ., τὸ (Ταχτ.) σεφὲρ-τασί.

Δειρὰ (ἁ), Δ. ἀντὶ Δειρὴ, λαιμός.

Δειραγχὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [δειρὴ, ἄγχω]. ὁ σφίγγων τὸν λαιμόν. »Βρόχος—,« Ἐπιγρ.

Δειραῖος, α, ον, Π. ὁ ἔχων πολλὰς δειράδας, βουνώδης ἢ φαραγγώδης.

Δειρὰς, άδος (ἡ), Π. = Δειρὴ (κυρ. ὄρους), ῥάχις (σειρὰ) βουνῶν ἢ = Φάραγξ.

Δείρας, ασα, αν, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Δέρω.

†Δειραχθὴς, (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Δειραγχής.

Δειρὴ (ἡ), Ζ. Δέρη, λαιμός.

Δειροκύπελλον (τὸ), [Δέρω.], πετῆρι μὲ λαιμόν.

Δειρόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. (ἐπίθετ.) ἡ Γοργόνα Μέδουσα (μητρὸς ἀπὸ τῆς θαλασσογαλῆς, ἡ ὁπ. ὑπετίθετο γεννῶσα ἐκ τοῦ λαιμοῦ).

Δειροτόδη (ἡ), Π. ἀλυσίδα τοῦ λαιμοῦ, χαρχάλι, λαιμοδέτα. 2) = Βρόχος, θηλειά.

Δειροτομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λαιμοτομέω, ἀποκεφαλίζω.

Δεῖσα [δείδω], ης (ἡ). βόρβορος, ἀκαθαρσία, ἕλος.

Δεισαλέος, α, ον. Βορβορώδης, βρωμερὸς, ἀκάθαρτος, δυσώδης.

Δεισήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [δείδω, ἀνὴρ]. ὁ φοβίζων ἢ, φοβούμενος τοὺς ἄνδρ.

Δεισιδαιμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι δεισιδαίμων.

Δεισιδαιμόνημα (τὸ) καὶ

Δεισιδαιμονία (ἡ). τὸ πάθος (τὸ ἐλάττωμα) τοῦ δεισιδαίμονος.

Δεισιδαιμόνως, ἐπῤ. Μὲ δεισιδαιμονίαν, ὡς-

Δεισιδαίμων [δείδω, δαίμων], ονος (ὁ, ἡ). (κατὰ λέξ.) δεισφοβούμενος, εὐλαβὴς πρὸς τὰ θεῖα. » Ἄνδρες Ἀθην., κατὰ πάντα ὡς δεισιδαιμονεστέρους ὑμᾶς θεωρῶ, « Γρμ. 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὁμως ἐπὶ κακοῦ) ὁ τιμῶν ἀπὸ μόνον φόβον τὸν Θεόν, (ἴδε Θεόφρ. Χαρ.).

Δεισίθεος (ὁ, ἡ), = Δεισιδαίμων.

Δεῖται, γ΄. πρσ. τοῦ Δεῖμαι.

Δέκα (οἱ, αἱ, τὰ), (ἀκλ.) ἀριθμ. (10). » Οἱ δέκα (ἐνν. ἔτη γεγονότες) ἀφ' ἡβῆς, « Ξεν., δηλ. οἱ 24 ἢ 25 ἐτῶν. » Οἱ δέκα (ἐνν. ἄρχοντες), « ἴδε Δικαδοῦχος.

Δεκάβαθμος, ου καὶ

Δεκαβάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δέκα βαθμοὺς (σκαλοπάτια).

Δεκάβοιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀξίζων δέκα βόα, (ζῶα ἢ νομίσματα), (ἴδε Βοῦς).

Δεκάγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δέκα γλώσσας.

Δεκαγενὶς (ἡ). δέκα γενεαὶ κατὰ σειράν, δέκατος βαθμὸς γενεαλογίας.

Δεκαγράμματος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) 10 γράμματα ἢ γραμμ.

Δεκάγωνος (ὁ, ἡ). (γεωμετρ.) ὁ ἔχων 10 γωνίας.

Δεκαδακτυλαῖος (λιαῖος), α, ον. Ὁ ἔχων 10 δακτ. μῆκος.

Δεκαδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 10 δάκτυλα (εἰς κάθε χέρι). 2) = Δεκαδακτυλαῖος.

Δεκαδαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Δεκαδάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων 10 στρατιωτῶν, δεκανεύς. 2) εἷς τῶν 10 ἀρχόντων (τοὺς ὁπ. διώριζον εἰς τὰς ὑπηκόους καὶ συμμάχους πόλεις τῶν αἱ Δακεδ.).

Δεκαδαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ δεκαδάρχου. 2) ἡ διοίκησις τῶν (Λακεδ.) δεκαδάρχων.

Δεκαδαρχικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Δεκαδάρχην ἢ τὴν Δεκαδαρχίαν.

Δεκάδαρχος (ὁ), = Δεκαδάρχης.

Δεκάδελτος (ὁ, ἡ). ὁ περιεχόμενος (γραμμένος) εἰς 10 δέλτους (πλάκας, πινακας).

Δεκαδεύς, έως (ὁ). ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς (στρατ.) δεκάδος.

Δεκαδικὸς, ἡ, όν. (ἀριθμὸς) Ὁ συγκείμενος ἀπὸ (ἢ διαιρούμενος κατὰ) δεκάδας.

Δεκαδοῦχος (ὁ), = Δεκαδάρχης.

Δεκαδύω (δύο), ἀντὶ Δυωδέκα.

Δεκάδωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 10 δώρων (παλαιστῶν) ἔκτασιν.

Δεκαεννέα, 19.

Δεκαέξ, **16**.
Δεκαεπτά, **17**.
Δεκαετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχων **10** ἔτη.
Δεκαέτηρος (ὁ), = τῷ
Δεκαέτης, έος ἢ ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ διαρκῶν) **10** ἔτη. ¤ Χρόνος δεκαέτης (βαρυτόνως), παῖς δεκαετὴς (ὀξυτόνως), ¤ Γραμ.
Δεκαετία (ἡ). **10** ἔτη.
Δεκαετῶς, ἐπίρ. Εἰς **10** ἐτῶν διάστημα, διὰ δέκα ἔτη.
Δεκάζω [δέκα]. Μ. άσω. (κυρ.) Δίδω (Πληρόνω) εἰς τὰ δέκα ἐν. (ὅθεν συνήθ. ἐπὶ κακοῦ) δωροδοκῶ (κυρ. δεκαστήν).
Δεκάκις, ἐπίῤ. Δέκα φοράς.
Δεκακισχίλιοι, αι, α. **10** χιλιάδες.
Δεκάκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν **10** κλίνας.
Δεκακότυλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν **10** κοτύλας.
Δεκακυμία (ἡ). δέκα κύματα ἀλλεπάλληλα. (ὑπερβολὴ τοῦ Τρικυμία).
Δεκάκωλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) **10** κῶλα.
Δεκάλιτρος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων **10** λίτρας. ‖. (οὐσ.) Δεκάλιτρον, ὁ στατὴρ τῶν Κορινθ. (ἀξίζων **10** ὀβολ. Αἰγιν.)
Δεκάλογος (ὁ, ἡ ἢ ἡ), (Γρῳ.) αἱ **10** κεφαλαιώδεις ἐντολαὶ τοῦ Ἑβρ. νόμου.
Δεκάμετρος (ὁ, ἡ). (στίχος) περιέγων (συγκείμενος ἀπὸ) **10** μέτρα (πόδας).
Δεκαμηναῖος καὶ
Δεκαμηνιαῖος, α, ον καὶ
Δεκάμηνος (ὁ, ἡ ἢ). **10** μηνῶν, ὁ διαρκῶν (γινόμενος εἰς) **10** μῆνας, δεκαμηνήτικος.
Δεκαμοιρία (ἡ). **10** μοῖραι (γεωμετρ.).
Δεκάμφορος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν **10** ἀμφορεῖς.
Δεκαναῦα (ἡ). στολίσκος συγκείμενος ἀπὸ **10** νεῶν.
Δεκανία (ἡ). τὸ δέκατον μέρος τοῦ (στρατ.) λόχου.
Δεκανικὸν (τὸ), (Βυζ.). Τὸ μέρος ὅπου ἔστηκον οἱ δεκανοὶ (τὸ ὁπ. ἐχρημάτιζε συχνάκις καὶ ὡς) εἶδος φυλακῆς.
Δεκανὸς (ὁ), (Βυζ.) = Ῥαβδοῦχος, δορυφόρος. 2) = Δέκαρχος, δεκανεύς.
Δεκαοκτώ, **18**.
Δεκάπαλαι, ἐπίῤ. (Κωμ.) ἀντὶ Πρόπαλαι, πρὸ πολλοῦ.
Δεκαπέντε, **15**.
Δεκαπενταετὴς, ἐος (ὁ, ἡ). **15** χρόνων.
Δεκαπηχυαῖος, α, ον καὶ
Δεκάπηχυς, εως (ὁ, ἡ). **10** πηχῶν.
Δεκαπλασιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι δεκαπλάσιον καὶ ‖. (παθ.) γίνομαι-
Δεκαπλάσιος, α ἢ ος, ον ᾗ
Δεκαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίβ.) -σίως. **10** φοραῖς τόσος.
Δεκάπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑκτασιν ἢ ἐμβαδὸν **10** πλέθρων.
Δεκάπληγος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ **10** πληγάς. ‖. (οὐσ.) Δεκάπληγον (τὸ), αἱ **10** πληγαὶ τῆς Αἰγύπτ.
Δεκάπλοκος (ὁ, ἡ). πλεγμένος μὲ **10** πλοκτάς.
Δεκαπλόος-οῦς, ὁη-ῆ, όον-οῦν, = Δεκαπλάσιος.
Δεκάπυλις, εως (ἡ), (ἐπαρχία) περιέχουσα (ἢ συγκροτουμένη ἀπὸ) **10** πόλεις.
Δεκάπους, οδος (ὁ, ἡ). **10** ποδῶν (μήκους). ¤ Ὅταν ᾖ δεκάπους τὸ στοιχεῖον, ¤ λ-ρφ., εἰς ταὶς δέκα (ἡ— ὁ Μ. Μ.) ὥραις (τὸ βράδυ).
Δεκαπρωτεία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ Δεκαπρώτου, δημογεροντία.
Δεκάπρωτος (ὁ). εἷς τῶν δέκα πρώτων βαλευτῶν τῆς πόλεως (κατὰ τὸ Ῥωμαϊκὸν εἶδος τῆς διοικήσεως), δημογέρων.
Δεκάρχης, ου (ὁ), = Δεκαδάρχης.
Δεκαρχία (ἡ), = Δεκαδαρχία.
Δεκαρχικὸς, ὴ, όν, = Δεκαδαρχικός.
Δέκαρχος (ὁ), = Δεκάδαρχος.
Δεκάς, άδος (ἡ). τὸ ἀφηρ. οὐσ. τοῦ **10** ἀριθμοῦ. 2) Ὅρισμα (ποσότης) **10** μονάδων (προσ. ἢ πραγμ.). ¤ Ἡ Ἀττικὴ δεκάς, ¤ Λκ., οἱ **10** ῥήτορες.
Δεκάσκαλμος (ὁ, ἡ). (πλοῖον) μὲ **10** σκαλμοὺς (συνκθχ.) κωπὰ, (Ταρκ.) μπέ-τσι-φτές.
Δεκασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ δεκάζειν, διαφθορέα.
Δεκάσπορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δεκαετὴς, (κατὰ λέξ.) ἐν διαστήματι τοῦ ὁποίου ἔσπειραν δέκα φοραῖς.
Δεκαστάτηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ λαμβάνων μισθὸν **10** στατῆρας.
Δεκάστεγος (ὁ, ἡ). (πύργος) μὲ **10** στέγας (πατώματα).
Δεκάστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στηριζόμενος εἰς) **10** στύλους.
Δεκασύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) **10** συλλαβάς.
Δεκάσχημος (ὁ, ἡ). (μετρ.) στίχος ἔχων δύο ποδας στενδείους, τοὺς δὲ λοιποὺς δακτύλους ἢ τὸ ἀνάπαλιν.
Δεκάσχοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων **10** σχοίνων (**30** σταδ.) μῆκος.
Δεκαταῖος, α, ον. **10** ἡμερῶν (ὡσ καὶ Δωδεκαταῖος).
Δεκατάλαντα (ἡ). Ἄθροισμα (ποσότης) **10** ταλάντων.
Δεκατάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων ἢ κοστίζων **10** τάλαντα. ¤ Δίκη—, ¤ Αἰσχ.
Δεκατεία (ἡ), = Δεκάτευσις.
Δεκατέσσαρες, ες, α. **14**.
Δεκάτευμα (τὸ). (τὸ ληφθὲν ἢ δοθὲν ὡς) ἕκατον.
Δεκάτευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δεκατεύειν, δεκάτισμα.
Δεκατευτήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου κληρόνονται (συνάζονται) τὰ δέκατα, τελωνεῖον.
Δεκατευτὴς, οῦ (ὁ), = Δεκατηλόγος, τελώνης, [ἐκ τοῦ
Δεκατεύω, Μ. εύσω. Προσφέρω εἰς τὸν θεὸν τὸ δέκατον (τῶν λαφύρων κτλ.). 2) Παίρνω διὰ κλήρου μεταξὺ **10** ἐνόχων τὸν ἕνα ἕνα τὸν τιμωρήσω. 3) καθυποβάλλω τινὰ εἰς (ἢ συνάζω τὸ) δέκατον, δεκατίζω. 4) = Ἀρκτεύω. 5) (ἀστρνμ.) = Ἐπιδεκατεύω.
Δεκάτη (ἡ), Ζ. Δέκατος.
Δεκατηλογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Δεκατέω, δεκατίζω.
Δεκατηλογία (ἡ). ἡ εἴσπραξις τῶν δεκάτων.
Δεκατηλόγιον (τὸ), = Δεκατευτήριον, [ἐκ τοῦ
Δεκατηλόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων (συνάζων, εἰσπράττων) τὰ δέκατα, δεκατιστὴς, τελώνης.
Δεκατημόριον (τὸ). τὸ δέκατον μέρος τινὸς πράγματος.
Δεκατηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (τὰ διὰ τοὺς θεοὺς προσδιωρισμένα) δέκατα.
Δεκατίζω, Μ. ίσω, = Δεκατηλογέω. 2) = Δεκάζω, (ὅθεν
Δεκατισμὸς (ὁ), = Δεκασμός. 2) = Δεκατηλογία.
Δέκατος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς (ἢ μετ' ἄλλων) ἐννέα. ¤ Δεκάτη (ἐνν. μοῖρα), ¤ τὸ δέκατον, ἢ δεκατιά. (ἐνν. ἡμέρα), ἡ ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ παιδίου (καθ' ἣν τοῦ ἔδοσαν τὸ ὄνομα, ἀναλογ. μὲ τὸ ἰδικόμας), τὰ βαπτίσια, (ὕθεν:) νὰ δεκάτην κοιῶ (θύω, ἐστιῶ), ¤ Δμ., ἔχω βαπτίσια.
Δεκατόσπορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δέκατος ἀπόγονος.
Δεκατόω-ῶ, Μ. ώσω, = Δεκατεύω (3), δεκατίζω.
Δεκατρεῖς, εῖς, ία, (ἡ γεν.) δεκατριῶν. **13**.
Δεκατώνης, ου (ὁ). ὁ ἀγοράζων (ὠνούμενος) παρὰ τῆς διοικήσεως τὰ δέκατα, ἐναικιαστὴς τῶν δημοσ. προσόδων.
Δεκατώνιον (τὸ), = Δεκατευτήριον.
Δεκαφοίνιξ (ὁ, ἡ), Π. [ὁ. φοινὴ]. δεκαπλάσιος τὸ μέγεθος.
Δεκάφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ συγκροτούμενος ἀπὸ (ἢ διηρημένος εἰς) **10** φυλάς.
Δεκάχαλκον (τὸ). νομισμα ἀξίζον **10** χαλκοῦς (λεπτὰ), (κοιν.) δεκάρα, (παρδλ. δηνάριον).
Δεκαχῇ, ἐπίῤ. Εἰς δέκα τμήματα (μέρη).
Δεκάχιλοι, αι, α, Π. ἀντὶ Δεκακισχίλιοι.
Δεκάχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων **10** χορδάς. ¤ Ψαλτήριον δεκάχορδον, ¤ Γρῳ., λύρα (κιθάρα) μὲ **10** κόρδας.
Δεκέμβολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων **10** ἐμβόλους. ¤ Ναῦς—, ¤ Αἰσχλ.
Δεκετηρὶς, (ὅος (ἡ), = Δεκαετηρὶς.
Δεκέτηρος (ὁ, ἡ), = Δεκαέτηρος.
Δεκέτης, εος (ὁ, ἡ) καὶ Δεκέτις, ιδος (ἡ), = Δεκαέτης.
Δέκευ, Ἰων. ἀντὶ Δέχευ, πρστ. τοῦ Δέχομαι.
Δεκήρης, εος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ **10** σειρὰς κωπίων ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).
Δέχομαι, Ἰων. ἀντὶ Δέχομαι.
Δεκόργυιος (ὁ, ἡ). **10** ὀργυιῶν.
Δεκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Δέχομαι.
Δεκτὴρ, ῆρος, Π. καὶ
Δέκτης, ου (ὁ), (ἐν γέν.) ὁ δεχόμενος ἢ ἀναδεχόμενος· (ἰδιαιτ.) ζητιάνος.
Δεκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ δεχθῇ, χωρητικὸς, ἐπιδεκτικός.
Δέκτο, Π. ἀντὶ Ἐδέξατο ἢ Ἐδέξατο, γ' πρσ. τοῦ ὑπερσ. ἢ ἀορ. τοῦ Δέχομαι.
Δεκτὸς, ἡ, όν. Εὐπρόσδεκτος· εὐάρεστος.
Δέκτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Δέκτης.
Δέκτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Δεκτὴρ.
Δεκώργιος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δεκόργυιος.
Δελαστρεὺς, έως (ὁ), Π. = Δελεαστρεύς.
Δέλαστρον (τὸ), Π. = Δελέαστρον.
Δελεάζω, Μ. άσω. Βάλλω (ἢ Βάλλω τι ὡς)

δέλωμα (δολόω ἢ [συγκδγ.] Πιάνω) εἷς τὸ ἀγκίστρι κτλ., (μτφορ.) ἀπατῶ.
Δελέχμα (τό), = Δελέασμα.
Δέλεαρ [δέλω;], ατος (τό). δόλωμα, (μτφορ.) δόλος, ἀπάτη, θελγητρον.
Δελεάρπαξ, αγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἁρπάζων (ἀπὸ τὸ ἀγκίστρι) τὸ δόλωμα.
Δελέασμα (τό). ὁ τρόπος τοῦ δελεάζειν, δόλωμα, (μτφορ.) γέλασμα.
Δελεασμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Δέλεαρ.
Δελεασμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ δελεάζειν (κυρ. καὶ μτφορ.), δόλωμα.
Δελεαστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ πρὸς τὸ δελεάζειν ἐπιτήδειος ἢ χρήσιμος, ἀπατηλός.
Δελεάστρα (ἡ). παγίς.
Δελεαστερεύς, έως (ὁ), Π. ψαρᾶς.
Δελέαστρον (τό). παγίς.
Δέλεαρ, ατος (τό), Π. ἀντὶ Δέλεαρ.
Δέλετρον (τό), = Δέλεαρ. 2) κλεπτοφάναρον.
Δελήτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Δέλος, δέλεαρ.
Δελλίβιον (τό). ἡ φωλεὰ τοῦ ἐντόμου ὀνομαζομένου=
Δέλλις [ῐ], ιδος (ἡ). εἶδ. σφηκός.
Δέλος [†δέλω], εος-ους (τό), Π. ἀντὶ Δέλεαρ.
Δέλτα (τό), [Ἑβρ.]. τὸ (ἄλλ.) ὄνομα τοῦ στοιχ. Δ. (ὅθεν) τρίγωνον (σάπλευρον, ἰσόπλ.) εἶδος νήσου τὸ ὁποῖον σχηματίζει ὁ Νεῖλος καὶ ἄλλοι ποταμοὶ σχιζόμενοι περὶ τὰς ἐκβολάς των. 2) (Κωμ.) τὸ γυναικ. αἰδοῖον.
Δελτάριον καὶ
Δελτίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Δέλτος.
Δελτογράφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γράφων τι εἰς (ἢ ὡς εἰς) δέλτον. « Φρὴν—, « Αἰσχλ., τὸ μνημονικόν.
Δελτοειδής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-εἰδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος τοῦ Δ, τριγώνου.
†Δέλτον (ἴσως ἢ) Βέλτον (τό), (κατὰ τοὺς Κρῆτας) τὸ ἀγαθόν, (ὅθεν Βελτίων, Βέλτιστος).
Δέλτος (ἡ). πίναξ, πινακίδα (κυρ. τρίγωνος)· γράμμα (διπλωμένον εἰς σχῆμα Δ)· κατάκον, (κατ' ἐκτ.) βιβλίον, (ἐν γέν.) ἔγγραφον· διαθήκη κτλ.
Δελτόω-ῶ, Μ. ώσω. Γράφω (Σημειόνω) τι εἰς δέλτον, ἢ 2) διπλόνω εἰς σχῆμα Δ.
Δελτωτὸς [δελτόω], ή, όν. Διπλωμένος (Σχηματισμένος) εἰς εἶδος Δ., Τρίγωνος.
Δελφάκειος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ δέλφακος, χοιρινός.
Δελφακίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω δέλφαξ, μιμοῦμαι τὴν φωνὴν τοῦ δέλφακος.
Δελφάκινος, η, ον, = Δελφάκειος. ‖. (οὐσ.) = Δέλφαξ.
Δελφάκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Δέλφαξ, γουρουνάκι.
Δελφακόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Γίνομαι-
Δέλφαξ [θελφὸς], ακος (ὁ, ἡ). (κυρ. θηλυκὸν) γουρουνάκι (τὸ ὁπ. ἐμεγάλωσεν ἤδη ἀρκετὰ ὥστε νὰ σφαχθῇ ἢ νὰ γεννοβολήσῃ).
Δελφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Δελφούς. ‖. (οὐσ.) Δελφικὴ, τράπεζα μὲ τρία πυθάρια, (κοιν.) τρεπόδι.
Δελφὶν ἡ (ὀρθότ.) Δελφὶς [συγγ. τῷ δέλφαξ, ἢ ἔλαφος], ῖνος (ὁ). τὸ γνωστὸν κῆτος, ὁ δέλφινας, τὸ δελφίνι, (Τουρκ.) γουρουνόψαρον. 2) (πλθ.) ἐντῶν ἀρκτ. ξυλίδων (ὑστεριστιῶν). 3) βάρος μολυβδίνον εἰς σχῆμα δελφῖνος τὸ ὁπ. ρίπτοντες κατὰ τῶν ἐχθρικῶν πλοίων τὰ ἐξουλοῦσαν, (παρβλ. Κερκέτης). 4) εἶδ. ἀγκίστρου, (κοιν.) ζόκα.
Δελφίνη (ἡ) ἢ Δελφίνης, ου (ὁ), = Δελφίνη, ίνης.
Δελφινίζω, Μ. ίσω. (πολυμελῶν) Βουτῶ [μὲ τὸ κεφάλι) σὰν τὸ δελφίνι, (ἀξιρν.).
Δελφίνιον (τό). ναὸς τοῦ Δελφινίου Ἀπόλλ. εἰς τὰς Ἀθήν., (ὅθεν:) « Τὸ ἐπὶ Δελφινίῳ δικαστήριον, « ὅπου ἐκρίνοντο οἱ δικαίως φονεύσαντες. 2) (ἀπὸ τὸ σχῆμα τῶν φύλλων του) εἶδος φυτοῦ, ἡ ἀγριομελιτζάνα, (ἴδε Στρύχνος).
Δελφίνιος (ὁ), (ἐπίθετ.) ὁ Ἀπόλλων (διότι ἐφάνεισε τὸν Δελφίνην ἔρᾶσκοντα ἢ, πιθανώτ., κατὰ παρανθρ., ἀντὶ Γελχίνιος).
Δελφινίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Δελφίν, δελφινάκι.
Δελφινοειδὴς, έος καὶ Δελφινόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα, μορφὴν) δελφῖνος.
Δελφινόσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὡς σημεῖον δελφῖνα.
Δελφινοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δελφῖνας. « Πόντος—, « Αἰσχλ. 2) (ναῦς ἡ κεραία) ἁρματωμένη μὲ μολυβδίνους δελφῖνας, (Θκ. Ζ', 41).
Δέλφιξ, ικος (ὁ), = Δελφικὴ (τράπεζα).
Δελφὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Δελφικὴ, θηλ. τοῦ Δελφικος.
Δελφὶς, ῖνος (ὁ), Ζ. Δελφίν.
Δελφύνη (ἡ) ἢ Δελφύννης, ου (ὁ). ὁ ἐν Δλφοῖς (χαιροκέφαλος) δράκων, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἀπόλλων.
Δελφὺς [συγγ. τῷ Βελέδς, ὅθεν τὸ Ατν. **Vulva**], ύος (ἡ), ἡ μήτρα τῆς γυν.
(Δέλω), ἄχρ. θεματ. (πρὸς παραγωγὴν τῶν λέξ.) Δέλος, Δόλος, Δηλέομαι κτλ.
Δέμα (τό), [δέω], = Δεσμὸς, δέσιμον· δεμάτι.
Δέμας (τὸ), (ἄκλ.), [δέμω], Π. σῶμα, κορμί· ἀνάστημα, (κοιν.) κορμοστασιά, (παρβλ. Δομή). ‖. (ἐν γέν. ἐλλειπτ. τῆς Κατά) ἀντὶ ἐπιρ. τρπ. ἡ ὁμοίως, Ὡσάν. « Δέμας πυρός, « Ἰλ. Λ. (παρβλ. Δίκη, Τρόπος, Χάρις κτλ.).
Δεμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Δέμα, δεματάκι.
Δέμνιον (τὸ), [δέμω], Π. κρεββάτι, στρῶμα· κούπη (φωλεὰ) ζώου.
Δεμνιοτήρης, ου (ὁ), Π. ὁ φυλάττων (μένων εἰς) τὸ δέμνιον (τὴν κούπην) του κλινήρης· (ἐπὶ πτην.) = Ἀπτήν.
Δέμω ἢ (μσ.) Δέμομαι [δέω], (εὔχρ. κυρ. ὁ ἀόρ. Ἔδειμα ἢ μσ. Ἐδειμάμην, παρκ. Δέδμηκα καὶ παθ. Δέδμημαι). Κτίζω, οἰκοδομῶ· κατασκευάζω.
Δενδαλὶς, ίδος (ἡ), = Δανδαλὶς.
Δενδίλλω (καὶ πλέον εὐ), Π. [δινέω, ἴλλος], στρέφω πλαγίως (ποτὲ μὲν πρὸς τοῦτο, ποτὲ δὲ πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος) τοὺς ὀφθαλμούς· βλέπω λιμπατιάς· ἀγριοκυττάζω, στραβοκυττάζω.
Δενδρὰς, άδος (ἡ), Π. συγκειμένη ἀπὸ δένδρα.
Δενδρεῖον (τὸ), Π. ἀντὶ Δένδρον.
Δενδρεθρεπτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφων (ἢ τρεφόμενος ἀπὸ) τὰ δένδρα. « Γραῦμα—, « Ἡμτεθ.
Δένδρειον καὶ Δένδρητον (τό), Π. Ἰων. ἀντὶ Δένδρον.
Δένδρεσι, Π. ἀντὶ Δένδρεσις, ἔστ. πλθ. τοῖ Δένδρον.
Δενδρήεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος (σκεπασμένος) ἀπὸ δένδρα, δενδρόφυτος, θασώδης.
Δενδριακὸς, ἡ, όν. Π. ἀντὶ Δενδρικός.
Δενδρίζω, Μ. ίσω. Γίνομαι (ἢ Ὁμοιάζω) δένδρον.
Δενδρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος ἀπὸ) δένδρον.
Δένδριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Δένδρον, δενδράκι.
Δενδρίτης, ου (ὁ) καὶ Δενδρῖτις, ιδος (ἡ). ὁ τῶν δένδρων. « Καρπὸς—, « Θφρ., (γῆ) ἐπιτήδειος εἰς δενδροφυτείαν. (Νύμφη Διόνυσος), ὁ (ἡ) ἔφορος τῶν δένδρων. (ἄμπελος) ἡ ὑφουμένη ὡς δένδρον ἢ περιπλεκομένη εἰς τὰ δένδρα, = Ἀναδενδράς. (βάτραχος, χροκόδειλος) ὁ φωλεύων (ἢ ἀναβαίνων) εἰς τὰ δένδρα. (λίθος) δένδρον ἀπολιθωμένον, ἢ πέτρα μὲ φλέβας εἰς σχῆμα δένδρου, (ὅθεν) «Δενδρῖτις θαλασσία, « Λξ. Βτν., τὸ κοράλλιον.
Δενδροβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναβαίνω εἰς τὰ δένδρα.
Δενδροβάτης, ου (ὁ). ὁ ἀναβαίνων εἰς τὰ δένδρα.
Δενδροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα, μέγεθος) δένδρου.
Δενδρόκαρπος (ὁ). δένδρου καρπός.
Δενδροκολάπτης, ου ἢ Δενδρόκολαψ, οπος (ὁ), = Δρυοκολάπτης.
Δενδροκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κομῶ δένδρους, εἶμαι κατάφυτος ἀπὸ δένδρα.
Δενδροκόμης, ου (ὁ), = Δενδροκόμος.
Δενδροκομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἐπιτήδειος πρὸς) δενδροκομίαν.
Δενδρόκομος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ ἐπιμελούμενος (καλλιεργῶν) δένδρα, ἀσχολούμενος εἰς τὴν δενδροκομίαν. 2) (προπαροξ.) στολισμένος (σκεπασμένος) μὲ φυντωτὰ δένδρα.
Δενδροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Δενδροτομέω.
Δενδρολίχανον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). λαχανικὸν τὸ ὁποῖον αὐξάνει εἰς ὕψος δένδρου.
Δενδρολιβανος (ὁ). τὸ δένδρον ὅπου κάμνει τὸ λιβάνι. 2) (μτγν.) εἶδος φυτοῦ, Ζ. λιβανωτίς.
Δενδρομαλάχη (ἡ). φυτ. ἡ δενδρομολόχα.
Δένδρον (τό). (κοιν.) δένδρον· (ἐνίοτε) κορμὸς ἢ ρίζα δένδρου, (ερκ.) πηγή, αἰτια.
Δενδρόομαι-ῶμαι, Μ. ώσομαι. Γίνομαι (Μεταβάλλομαι εἰς, Γίνομαι ὡς) δένδρον.
Δενδροπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βλάπτων τὰ δένδρα.
Δένδρος, εος-ους (τό), Π. ἀντὶ Δένδρον.
Δενδρότης (ἡ). ἡ οὐσία (τὸ ξυλῶδες κτλ.) τοῦ δένδρου, (παρβλ. Δένδρωσις).
Δενδροτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (ὡς ἐχθρὸς) τὰ δένδρα τινὸς τόπου.
Δενδροτομία (ἡ). τὸ κοψιμον ἢ κλάδεμα τῶν δένδρων, [ἐκ τοῦ
Δενδροτόμος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων ἢ κλαδεύων δένδρα.
Δενδροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἐβγάλ-

λω) δένδρα. 2) κρατῶ (εἰς τὰς χεῖρας) κλάδον δένδρου, εἶμαι Δενδροφόρος.

Δενδροφορία (ἡ). τὸ νὰ κάμνῃ τόπος τις δένδρα. 2) τὸ νὰ κρατῇ τις κλάδους δένδρων, [ὅθεν] = Θυροφορία, ἑορτή τις εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου, τῆς Δήμητρος κ.τ.λ.

Δενδροφόρος (ὁ, ἡ). εὔφορος εἰς δένδρα. 2) ὁ κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας κλάδους δένδρου, [ὅθεν, ἧ- οὖς] = Θυροφόρος.

Δενδροφυέω-ῶ, Μ. ἥσω. Φύω (Γεννῶ) δένδρα. « Δενδροφυούσης γῆθι τῆς γῆς, « Πορφ.

Δενδρόφυτος (ὁ, ἡ). φυτευμένος μὲ δένδρα. « Πέτρα —, « Ὀρφ., ὁ Δενδροχάτης λίθος τοῦ Πλιν., (ἴδε Δενδρίτης).

Δενδρυάζω, Μ. άσω. Κρύπτομαι (Κατασκῶ) μέσα ἢ ὑπεκάτω εἰς τὰ δένδρα. « Ὁ τότε κατὰ τοὺς δενδρυάζοντας καὶ βαλανηφαγοῦντας βίος, « Εὐστ.

Δενδρύφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δένδρον, δενδράκι, δενδρυλάκι.

Δενδρώδης, ους (ὁ, ἡ), = Δενδροειδής. 2) γεμάτος δένδρα. 3) = Δενδρίτης. « Νύμφαι —, « Ὀρφ.

Δενδρώεις, εσσα, εν, Π. = Δενδρήεις.

Δενδρών, ῶνος (ὁ). τόπος δενδρόφυτος, δενδρότοπος.

Δένδρωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς δένδρου μέγεθος αὔξησις.

Δενδρῶτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ δενδρώδης (ἡ). « Πέτρα —, « Εὐρ., ὁ Παρνασσός.

Δεννάζω [δέννος], Μ. άσω, Π. ὑβρίζω, βλασφημῶ, κακολογῶ· περιγελῶ.

Δεννατός, ἡ, όν. Ἐφύβριστος, καταγέλαστος.

Δέννος [δεινός], ου (ὁ), Π. ὕβρις, λοιδορία, κακολογία, ἀτιμία.

Δεξαμενή (ἡ), [δέχομαι], (ἐν γέν.) = Δοχεῖον, (ὕθεν φλεφ.) ἢ ὕλη (ὡς δεικτικὴ τῶν σχημάτων). 2) (ἰδικ. καὶ συνήθ.) δοχεῖον ὕδατος, στέρνα, (Ταχυδ.) χαβοῦζι, (ὕθεν 3) (εἰς τὸν Προκόπ. Ἀνέκδ. Γ.) ἡ ἐφὰ κολυμβήθρα τοῦ Βαπτιστηρίου (ἡ ὁποία ἦτον ἄτυλον, ἂν καὶ ὁ Σουΐδας τὸ ἐξηγῇ καλῶς. « Ἡ τράπεζα ἢ τὰ θεῖα δεχομένη «).

Δεξιά (ἡ), Σ. Δεξιός.

Δεξιάζω, Μ. άσω. Μεταχειρίζομαι μόνον (ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον) τὴν δεξιὰν χεῖρα, (ἐναντ. τοῦ Ἀριστερεύω). 2) (ἀμφ.) = τῷ

Δεξιάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Δεξιόομαι.

Δεξίδωρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δωροδόκος.

Δεξιμάλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος τὰ θυσιαζόμενα πρόβατα (μῆλα). « Ἐσχάρα βωμοῦ —, « Εὐρ.

Δεξιοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἢ ἐπιδέξια βάλλων (τοξεύων, ἀκοντίζων).

Δεξιόγυιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἐπιδέξια (εὐστροφα) τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Δεξιόθεν, ἐπίρ. Ἐκ δεξιῶν.

Δεξιοκαθέδρος (ὁ, ἡ), Π. (ἐκκλησ.) ὁ ἐκ δεξιῶν καθήμενος.

Δεξιοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τινὸς τὴν δεξιὰν χεῖρα.

Δεξιολάβος (ὁ), (Γρφ.) τοξότης, δορυφόρος, σωματοφύλαξ.

Δεξιομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. (μὲ αἰτ. καὶ σπ. μὲ δοτ.) Πείνω διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς τὴν δεξιάν τινος (εἰς σημεῖον φιλοφροσύνης), χαιρετῶ ἢ ὑποδέχομαί τινα φιλικῶς, περιποιοῦμαι, πίνω εἰς ὑγείαν τοῦ ἐκ δεξιῶν παρακαθημένου μου ἢ τῷ δίδω τὸ ποτήριον (ἐν γέν.) δέχομαι. « Πυκνὴν ἄμυστιν δεξιούμενοι, « Εὐρ. « Ἐδεξιοῦτο τὸ λυτήριον τῆς ἁμαρτίας σῶμα ὁ ἁλιτήριος, « Τρφ., (παρβλ Δειπανάομαι).

Δεξιός [δέχομαι], ά, όν. Ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) εἰς τὸ δεξιὸν μέρος, (κοιν.) δεξιός. « Ἔχουτες δεξιοὺς τοὺς πελτασταί, « Ξεν. « Δεξιὰ φάλαγξ. « Τακτ., ἡ λοξή, ἡ προσβάλλουσα μὲ τὸ δεξιὸν κέρας τοὺς ἐχθρούς, (ὕθεν:) « Δεξιὰ (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Χείρ), « τὸ δεξὶ χέρι. « Δεξιὰν ἐμβάλλω, « Δίσχ., = Δεξιοῦμαι· (συνεχ.) συνθήκη, συμφωνία, ὑπόσχεσις. « Δεξιὰν δοῦναι καὶ λαβεῖν, « Ξεν. « Βασιλεῖ οὐχ ὑπήκουσε δεξιὰν πέμποντι, « αὐτ. (καὶ πλθ.) « Δεξιὰς παρὰ βασιλέως φέροντες, μὴ μνησικακήσειν βασιλέα αὐτοῖς, « αὐτ. « Δεξιάς τε παρεδίας καὶ ὅρκους πατήσας, « Ἀρρ. (ἢ ἐν εἴδει ἐπιρ. Τοπ.) « Ἐκ δεξιᾶς, « Ἐν δεξιᾷ, (καὶ χ. τῆς προθ.) « Δεξιᾷ, « Διόδ. (Γ', 110) (ἢ Π.) « Δεξιός, « Καλλ. = Ἐκ δεξιῶν, « Ἐπὶ (« Κατά, « Εἰς τὰ) δεξιὰ (ἐνν. μέρη). « Δεξιὰ κίσσιμου, « Εὐρ., τὰ ἀνατολικὰ (καθὼς ἢ ἀριστερὰ τὰ δυτικά, ὡς πρὸς τὸν βλέποντα πρὸς βορρᾶν), (ὕθεν:) « Δεξιὸς θεοῖσιν ἑπόμενος, « Θγν., ἀηλ. πρὸς ἀνατολάς. « Δεξιὸς ὄρνις, « Ἰλ. Ν., ὁ πρὸς τοῦτο τὸ μέρος διευθυνόμενος, (ἑπμ. 2) = Αἴσιος (ἴδε Ἰλ. Μ. 239.), ἁρμόδιος. « Ἄνεμος —, « Ακ. ὁ πρύμος. « Τύχη —, « Σδ. 3) (ἄνθρ.) ἄξιος, ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος· ἀγχίνους, πνευματώδης· πρακτικός· προκαμμένος· καλός, ἀγαθός. « Οἱ πολλοὶ, κακοῦργοι ὄντες, δεξιοὶ κέκληνται, « Θκ. « Ποιητὴς (« Ῥήτωρ) δεξιός, « Ἀρχφ., Πλάτ., = Δεινός. « Διεμύλλαινεν, ὡς δὴ δεξιός, « αὐτ. Τοὺς δεξιοὺς ἢ σώφρονας, « αὐτ. « Προσίμιον ἀθλήσεως δεξιόν, « Ἀρχφ. (μτγν. δέ καὶ μὲ ἀπαρ.) « Δεξιὸς γὰρ ἦν κλέψαι, Πρκπ.

Δεξιόστειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ τεθρίππου δεμένος παράστειρος ἵππος, (ἑπμ.) ὀξύς, ὁρμητικὸς (καθὼς εἶνε συνήθως οἱ τοιοῦτοι ἵπποι). « Μέγας Ἄρης —, « Αἰσχλ., (ὅπου ἄλλ. ἀνάγν. Δεξιόχειρος).

Δεξιοστάτης, ου (ὁ), (κυρ.) ὁ πρωτοστάτης τοῦ δεξιοῦ χοροῦ, (ἐν γέν.) ὁ ἱστάμενος ἐκ δεξιῶν.

†Δεξιοστροφέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.). Στρέφω καὶ ῥίπτω ἐπιδέξια.

Δεξιότης (ἡ). ἀξιότης, ἐπιδεξιότης, ἱκανότης, ἀγχίνοια κτλ. 2 = Δεξίωσις, φιλοφροσύνη.

Δεξιοτοιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ κωπηλατῶν εἰς τὸ δεξιὸν μέρος (τοῖχον) τοῦ πλοίου.

Δεξιοφανής, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ δεξιῶν φαινόμενος.

Δεξιόφιν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Δεξιοῦ ἢ Δεξιᾶς.

Δεξιοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ παρατεταγμένος εἰς τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν τοῦ δεξιοῦ κέρατος.

Δεξιόχειρος (ὁ, ἡ), Π. = Περιλίμφι, Ἀμφι)δέξιος.

Δεξιόωντο, Π. ἀντὶ Ἐδεξιῶντο, παρτ. τοῦ Δεξιάομαι.

Δεξίπυρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος τὸ πῦρ, (τόπος) ὅπου ἀνάπτεται πῦρ.

Δέξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις ἢ ὁ τρόπος τοῦ δέχεσθαι, δέξιμον, ὑποδοχή.

Δεξιτερός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Δεξιός.

Δεξίωμα (τὸ), Π. πᾶν ὅ,τι δέχεται τις εὐχαρίστως, δῶρον εὐπρόσδεκτον. 2) = Δεξίωσις.

Δεξιώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δεξιὸν (αἴσιον) ὄνομα ἢ παρωνυμούμενος ἐκ τοῦ Δεξιος.

Δεξιῶς, ἐπίρ. Εὐφυῶς· ἐπιτηδείως· εὐτυχῶς, αἰσίως κτλ. « Δεξιῶς ἔχω πρός τι, « Πλ., εἶμαι ἐπιτήδειος.

Δεξίωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δεξιοῦσθαι, πιάσιμον ἀπὸ τὸ χέρι (πρὸς χαιρετισμόν), ὑποδοχὴ περιποιητική, φιλοφρόνησις κ.τ.λ.

Δέξο, Π. ἀντὶ Δέδεξο ἢ Δέξαι, ἀόρ. τῆς πρς. τοῦ Δέχομαι.

Δέοι, εὐκτ. καὶ

Δέον, μτχ. τοῦ Δεῖ.

Δέομαι, δέῃ, δέεται καὶ δεῖται, Μ. δεήσομαι καὶ (εἰς τὴν γ'., μόνον στμασ.) δεηθήσομαι (ἀόρ. Ἐδεήθην). (μὲ γεν. ἢ ἀπαρ.) Ἔχω ἀνάγκην, στεροῦμαι, μοῦ λείπει τι, χρειάζομαι. « Δικαίων οὐδέομαι, « οὐδὲ πραγμάτων, « Ἄρχφ. « Χρημάτων δεόμενον, « Πλ. « Πρόσελθε, δέομαι γάρ τι σου, « Ἀρχφ. « Ἦν τά ὀνόματα ταῦτα δέωμαι λέγειν, « Δμ., (ἴδε καὶ Διΐ) 2) ζητῶ, προσπαθῶ νὰ εὕρω. « Ἀφορμῆς δεόμενος, « Ακ. 3) παρακαλῶ. « Δεόμεθ' ὑμῶν δικαίαν δέησιν. « Δμ. « Ἐδεήθη μοι συνευπαρῆναι αὐτῷ 30 μνᾶς, « Δη. « καὶ πρὸς τὸν θεὸν μου δεηθήσομαι, « Γρφ. « Ἐγὼ δὲ ἐδεήθην περὶ σοῦ, « αὐτ.

Δέομαι (ἴσ. ὀρθότ. Δείομαι), Π. (σπανιώτ.) ἀντὶ Δέδια, φοβοῦμαι.

Δείομαι-οῦμαι, π.θ. καὶ

Δέον, Π. ἀντὶ Ἔδεον, παρτ. τοῦ Δέω (δένω).

Δέον, οντος (τό), ἐν. τῆς μτχ. τοῦ Δεῖ.

Δεόντων, γεν. πλθ. τοῦ Δέων.

Δεόντων, Ἀττ. ἀντὶ Δεήτωσαν, γ', πλθ προσ. τῆς πρς. τοῦ Δέω (δένω).

Δεόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Πρεπόντως, εὐλόγως, καθὼς πρέπει.

Δέος [δέω], δέους (τό). φόβος. « Ἡμέας ἔχει φόβος τε καὶ δέος, « Ἰλ.

Δέπας [δέφω], ατος (τό), Π. ποτήριον.

Δεπαστρεῖος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γενόμενος μὲ δέπαστρον (τό), Π. = Δέπας.

Δεραγχή (ἡ), Π. [δέρη ἄγχω]. βρόγχος, θηλειὰ, ἀγχόνη.

Δεραγχής, ές (ὁ, ἡ), Π. = Δειραγχής.

Δέραιον (τὸ), [δέρη], = Περιδέσιον.

Δεραιοπέδη (ἡ), = Δειροπέδη, θηλειὰ (ὁ, π άσιμον πουλιῶν).

Δέρας [δέρω], ατος (τό), Π. ἀντὶ Δέρμα, προβιά.

Δέργμα (τὸ) καὶ

Δεργμός (ὁ), Π. [δέρκομαι]. βλέμμα, κύτταγμα.

Δέρη (ἡ), Π. [δέρω], (κυρ.) τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ λαιμοῦ, (κατ' ἔκτ. ὅλος ὁ λαιμός. « Στρεπτοὶ περὶ τῇ δέρῃ, « Ξεν. 2) (συνεχ.) = Δειρά, ῥάχη ἢ φάραγξ βουνοῦ. « Ἀρκαδίης ἀπὸ δειρῆς, « Ἰλ. Β.

Δερκέσκετο, Π. ἀντὶ Ἐδέρκετο, παρτ. τοῦ Δέρκομαι.

Δερκωνὴς, ἐος (ὁ,ἡ), Π. [δέρκομαι, εὐνή]. ὁ κοιμώμενος μὲ ἀνοικτὰ μμάτια.

Δερκιάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ

Δέρκομαι, Μ. δέρξομαι (προκ. [ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἑνς.] Δέδορκα, ἀόρ. [κατὰ μετθ.] Ἔδρακον, καὶ πθ. [μὲ ἐνεργ. σημασ.] Ἐδέρχθην ἢ β'. Ἐδράκην), = Βλέπω, κυττάζω [κυρ. ἀκαρδαμυκτὶ καὶ καθαρά], « Ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα ἢ δεδορκότα, « Σοφ. β. [πθ.] φαίνομαι. « Ἐμεῦ ζώντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, Ἰλ. Δ. 2) (οὐδ.) λάμπω, φέγγω. « Τὸ κλέος τηλόθεν δέδορκε, « Πίνδ. 3) (καταχρ.) ἀκούω. « Κτύπον δέδορκα, « Αἰσχλ.

Δέρμα (τὸ), [δέρω], ταμάρι, πετσί, δερμάτι. « Ἐν τῷ αὐτοῦ δέρματι τὸν ἔλεγχον διδόναι, « Δμ., νὰ μαρτυρήσῃ βασανιζόμενος.

Δερματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ (ἢ ὅμοιος μὲ) δέρμα, (ὅθεν) « Δερματικὸν (ἐνν. ἀργύριον), τὸ συναζόμενον ἀπὸ τὰ πωλούμενα δέρματα τῶν ἱερείων.

Δερμάτινος, η, ον. Κατωμένος ἀπὸ δέρμα πετσένιος.

Δερμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δέρμα.

Δερματὶς, ἴδος (ἡ). ἐπιδερμίς.

Δερματουργία (ἡ). τὸ ἄργασμα τῶν δερμάτων, ἡ τέχνη τοῦ δερματουργοῦ.

Δερματουργικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὴν δερματουργίαν. ||. (θηλ.) = Δερματουργία. ||. (ἐργ.) = τῷ

Δερματουργὸς (ὁ). ὁ ἀργάζων τὰ δέρματα, (Τουρκ.) ταμπάκης.

Δερματοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) δέρματα.

Δερματοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ δέρματα, εἶμαι =

Δερματοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (ἐνδυόμενος μὲ) δέρματα.

Δερματοχίτων, ωνος (ὁ,ἡ), = Δερματοφόρος.

Δερματώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ δέρμα.

Δερματὴς, οῦ (ὁ). εἶδ. μικροῦ σκώληκος ὅπου τρώγει τὰ δέρματα.

Δερμόπτερος (ὁ,ἡ). ὁ ἔχων δερματώδη πτερὰ, ὑμενόπτερος. « Ἡ νυκτερὶς δερμόπτερον, « Ἀρστ.

Δερμύλλω, Μ. υλῶ. Τδέρνω· (Ἰων.) = Δέφομαι.

Δέρξις, ιος (ἡ), Π. Ἰων. [δέρκομαι]. κύτταγμα.

Δέρος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Δέρμα.

Δερῤῥάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Δερῤῥεῖον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Δερῤῥὶς [δέρω], εως (ἡ), (ἐν γέν.) = Δέρμα, (ἰδιαιτ. δὲ) δέρμα τραχὺ καὶ ἀνέργαζον, (κυρ δὲ) τὸ ἐκ τοιούτου δέρματος κατεσκευασμένον παραπέτασμα.

Δέρτρον (τὸ), [δέρω], = Ἐπίκλοον, τὸ σπαστῶδες σκέτασμα τῶν ἐντέρων τῆς κάτω κοιλίας, (παρβλ. Ὑστρον).

Δέρω [συγγ. τῷ τείρω], Μ. δέρῶ, ἀόρ. Ἔδειρα, πρκ. Δέδαρκα, πθ. ἀόρ. Ἐδάρην). Τδέρνω, (συνκδχ.) ἐπιπλήττω σκληρῶς. 2) (μτγν.) δέρνω.

Δῆσις [δέω], εως (ἡ). δέσιμον, συμπλοκὴ, συναρμογή.

Δεσμὰ (τὰ), πλθ. ἀνμλ. τοῦ Δεσμός.

Δέσμα (τὸ), Π. ἀντὶ Δεσμός.

Δέσμευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δεσμεύειν, δέσιμον, βάλσιμον εἰς τὰ δεσμά.

Δεσμευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ δεσμεύων.

Δεσμευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρήσιμος (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ δεσμεύειν. « Κτῆμα —, « Πλάτ., τὸ σχοινίον.

Δεσμεύω, Μ. εύσω, = Δέω, δένω, (κυρ.) βάλλω εἰς τὰ δεσμὰ (εἰς τὰ σίδερα)· κάμνω δεμάτια (δέσμας).

Δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω, = τῷ προηγ.

Δέσμη (ἡ), [δέω], δεμάτι.

Δέσμημα (τὸ), = Δέσμα, δεμάτι.

Δεσμίδιον (τὸ). δεματάκι, [ὑποκορ. τοῦ

Δέσμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δέσμη ἢ Δεσμός.

Δέσμιος, α καὶ ος, ον. Δεμένος (εἰς τὰ δεσμὰ), αἰχμάλωτος, φυλακωμένος, σιδηροδέσμιος. 2) Π. (σπνττ.) ὁ δεσμεύων, δεσμευτικός. « Ὕμνος ἐξ Ἐριννύων, δέσμιος φρενῶν, « Αἰσχλ.

Δεσμὶς, ἴδος (ἡ). δεμάτι, δεματάκι,

Δεσμόβροχος (ὁ, ἡ), Π. (ἀδκμ.) ὁ περιέχων (βασανίζων μὲ) δεσμὰ καὶ βρόχους. « Εἱρκτὴ—, « Μανέθ.

Δεσμάλυτος (ὁ, ἡ), Π. λυμένος (ἐλευθερωμένος) ἀπὸ τὰ δεσμά.

Δεσμὸς (ὁ), [δέω], πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει διὰ δέσιμον· σχοινὶ· ἁλυσίδα κτλ. (κατ' ἔκτ.) κορφὶ (Ἰλ. Σ. 372). [πλθ.) τὰ σίδερα τῶν φυλακωμένων, (ὕθλ.) « Ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν, « Λκ., = Δεσμοφύλαξ. 2) δέσιμον, (ἰατρ.) πιάσιμον (τῶν νεύρων κλπ.). 3) κόμπος, κομπόδεμα, δεμάτι.

Δεσμοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φύλαξ τῶν δεσμίων καὶ τοῦ δεσμωτηρίου.

†Δεσμόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), (νλγ.). δεμένος τὰς χεῖρας.

Δεσμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Δεσμεύω.

Δέσμωμα (τὸ), Π. ἀντὶ Δεσμός.

Δεσμωτήριον (τὸ). φυλακὴ (διὰ τοὺς δεσμίους).

Δεσμώτης, ου (ὁ), καὶ Δεσμῶτις, ιδος (ἡ), = Δέσμιος, φυλακωμένος.

Δεσμωτικὸς, ἡ, όν, = Δεσμευτικός.

Δεσπόζω [δεσμόω], Μ. όσω. (μὲ γεν. καὶ σπν. μὲ αἰτ.) Εἶμαι (Ἐξουσιάζω ὡς) δεσπότης, ἔχω ἀπόλυτον ἐξουσίαν· κυριεύω, ἀκροτῶ. « Τὸ τοῦ δημοσίου πρᾶγμα οὐ δύναται διὰ χρονίας νομῆς δεσποθῆναι, « Νμ. (συνκδχ.) « Διδαχθεὶς ταῦδε δεσπόσω λόγου, « Αἰσχλ., θέλω τὸν καταλάβει (ἐννοήσῃ).

Δέσποινα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Δεσπότης, οἰκοκυρά· (κατ' ἔκτ.) βασίλισσα· (ἐν γέν. ὡς τιμητικὴ προσφών.) κυρία, κοκκώνα.

Δεσποσυνάυτης, ου (ὁ). [ὠνομάζοντο εἰς τὴν Σπάρτ.] οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς τὸ ναυτικὸν ἀπελεύθεροι Εἵλωτες.

Δεσπόσιος (ὁ, ἡ) Π. ἀντὶ Δεσπόσυνος.

Δέσποσμα (τὸ), Π. πρᾶξις δεσποτικὴ, προσταγὴ δεσπότου.

Δεσποστὸς, ὴ, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ διοικηθῇ (ἢ [κατὰ τὸν Ἀρστ.] κυμωμένος νὰ διοικῆται) δεσποτικῶς.

Δεσποσύνη (ἡ), = Δεσποτεία. 2) θηλ. τοῦ

Δεσπόσυνος, η ἢ ος, ον, = Δεσποτικὸς, ἀνήκων εἰς τὸν δεσπότην (οἰκοκύριον). ||. (οὐσ.) ὁ υἱὸς ἢ ἡ θυγάτηρ τοῦ οἰκοδεσπότου ἢ καὶ αὐτὸς ὁ οἰκοδεσπότης. 2) ὁ οἰκογενὴς σκλάβος.

Δεσποτεία (ἡ). ἡ δύναμις (ἐξουσία ἢ ἐπικράτεια) τοῦ δεσπότου· κυριαρχία· κυριότης· δεσποτισμός.

Δεσποτειος, α, ου, Π. ἀντὶ Δεσποτικός.

Δεσπότειρα (ἡ), Π. = Δέσποινα.

Δεσποτεύω (•έω-ῶ), Μ. εύσω (ήσω), Π. ἀντὶ Δεσπόζω.

Δεσπότης, ου (ὁ), (ἡ κλητ. Δέσποτα). ὁ δεσπόζων (κυρ. θούλῳ), (ἐπμ.) κυριάρχης (ἐξουσιαστὴς) ἀπόλυτος, (ἐν γέν.) κύριος, οἰκοκύριος, αὐθέντης, ἰδιοκτήτης, (παρβλ. Ἄναξ, μετὰ τοῦ ὁπ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τὸ συνάπτουσιν οἱ Ἀττ.).

Δεσποτίδιον (τὰ), (Κωμ.) ὑποκορ. τοῦ Δεσπότης.

Δεσποτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς δεσπότην ἢ εἰς τὸν δεσπότην (οἰκοκύριον κλπ.), αὐθεντικός. 2) ὁ ἐπιτήδειος (ἢ ἐπιρρεπὴς) εἰς τὸ δεσπόζειν.

Δεσποτικῶς, ἐπίρ. Μὲ δεσποτικὸν τρόπον, τυραννικῶς, προστακτικῶς.

Δεσπότις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Δεσπόζουσα, (μτγν.) ἐπικρατοῦσα. « Ὀχλοκρασίαν τὴν τῶν θεάτρων δεσπότιν, « Κλιμ.

Δεσποτίσκος (ὁ), (Κωμ.) ὑποκορ. τοῦ Δεσπότης.

Δεσποτὸς, ὴ, όν, = (ἢ ἐσφαλμ.) Ἀντὶ) Δεσποστός.

Δέστρον (τὸ), τὸ ἔντοθεν τῆς πλήμνης τοῦ τροχοῦ σίδηρον.

Δετέον, θετ. τοῦ Δέω (δένω).

Δετὸς [δέω], ὴ, όν. Δεμένος (Συνδεδεμένος) ἢ δυνάμενος νὰ δεθῇ. ||. (οὐσ.). Δεταὶ (ἐνν. ἅβδοι), δεμάτια ἁβδιῶν (ἀλειμμένα ἐνίοτε καὶ μὲ πίσσαν) διὰ ταὶς (Ἰταλ.) τόρτσαις, [ἴδε Δαΐτις].

Δέτις, ιδος ἢ [δος (ἡ],=(ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Δαΐτις.

Δεύησαν, Π. (σπνττ.) ἀντὶ Ἔδευσαν, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ dor. καὶ

Δεύησκον, Π. ἀντὶ Ἔδευον, παρτ. τοῦ Δεύω.

Δευήσεσθαι, Π. μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δεύομαι (δέομαι).

Δευκὴς, έος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Γλυκὺς [ἐκ τοῦ

Δεῦκος, εος-ους (τὸ), Π. Δίολ. ἀντὶ Γλεῦκος, γλυκύτης.

Δεῦμα (τὸ), Π. [δεύω]. βρέξιμον, μούσχευμα. 2) πρᾶγμα μουσχευμένον, (συνκδχ.) φαγητὸν, (παρβλ. Γεῦμα).

Δεύνυσος (ὁ), Ἰων. ὁ Διόνυσος.

Δευοίατο, Π. ἀντὶ Δεύαντο, πλθ. γ'. πρσ. τῆς εὐκτ. τοῦ

Δεύομαι, Μ. δευήσομαι, Π. Δίολ. ἀντὶ Δέομαι, στεροῦμαι, ἔχω ἀνάγκην. χρειάζομαι· ἐλλείπω, ἐλαττοῦμαι· εἶμαι κατώτερός τινος.

Δευρὶ, Ἀττ. ἀντὶ

Δεῦρο καὶ (Π.) Δεύρω, ἐπίρ. (Τοπ. ἐπὶ κινήσ.). Ἔρχ. « Δεῦρ' ἴθι, « Ἰλ. Γ. « Δεῦρο κἀκεῖσε, « Εὐρ. « Τὰ τῇδε καὶ τὰ δεῦρο, « αὐτ. (καὶ προθετ.) « Μέχρι δεῦρο εἰρήσθω μοι, « Αἰσχ. (καὶ Χρον.) « Ἐξ ἑωθεν μέχρι δεῦρο, « Πλάτ. « Καὶ ἐς δεῦρο ἐνεργεῖ, « Ἐπιφ. (ἢ ἑλλ.) « Δεῦρ' ἀεί, « Εὐρ., ὡς τῶρα. (καὶ Παρακελ. χωρὶς [ἢ ἀντὶ] ῥημ.) = Ἄγε, ἔλα. « Δεῦρο σύ, « Ὁρτφ. « Δεῦρο ἔξω, « Γρφ. « Καί μοι δεῦρο εἰπέ, « Πλ. (παρβλ. Δεῦτε).

Δεῦσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ δεύειν, βρέξιμον, μούσχευμα.

Δευσεβιέω-ῶ Μ ήσω. Βάπτω, κάμνω τ. δευσεβοῦν.

Δευσεβοποιΐα (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τοῦ δευσεβοποιοῦντος, βάπτιμον.

Δευσεβοποιός (ὁ, ἡ), [δεύω, ποιέω]. (βαφὴ) ὅ,τοῦ δὲν ξεβάφει (δὲν ἐβγαίνει, δὲν ξεθωριάζει), ἀνεξίτηλος, (μτφορ.) ἀνεξάλειπτος. (βαφεῖς) (κυρ.) ὁ μεταχειριζόμενος (δουλεύων) τὸ εἶδος ταῦτο τῆς βαφῆς, (παρβλ. Δίβαφος).

Δευτάτιος, α, ον ξ

Δεύτατος, η, ον, Π. [δεύομαι], ὑπερθετ. τοῦ Δεύτερος, τελευταῖος, ἔσχατος, ὁλοώζερινός.

Δεῦτε, ἐπίρ. Παρακελ. ἡ (ἁπλ.) Ἔλατε. [δεῦρο, ἴτε], ἐλᾶτε, ἐλᾶτ' ἐδῶ. « Δεῦθ' ἵνα ἴδησθε, « Ὀδ. Θ. (συνήθ. δὲ χωρὶς τοῦ συνδ.) « Δεῦτε δώσομαι ἔκεσθον, « Ἰλ. Χ. « Δεῦτε πρωτουνήσωμεν, « Γρφ. « Δεῦτε ἴδετε τὸν τόπον, « αὐτ. (καὶ παραλλ.) « Δεῦτε ἄγετε, « Ἰλ. Η. (καὶ πρὸς ἑν.) « Δεῦτ' ἄγε, « Ὀδ. Θ. (καὶ πρὸς αἰτ. προθετ.) « Δεῦτ' ἐρ' ἴδω, « Θκρ. « Δεῦτε πρός με, « Γρφ. (καὶ πρὸς ἐπίφ.) « Δεῦτε ὑπίσω μου, « αὐτ. (παρβλ. Δεῦρο). 2) ἐφαλμ. ἀντὶ Δ' εὖτε, = Δὲ ὅτε. « Σφαῖρα δεῦτέ (γρφ. δ' εὖτε) με βάλλων Ἔρως σκιμπαίζειν προκαλεῖται. « Ἀθ., ἴδε καὶ Δηῦτε.

Δευτεραγωνιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Δευτεραγωνιστής, οῦ (ὁ). (κυρ.) ὁ ὑποκρινόμενος τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν δραμάτων ἐπὶ θεάτρου ἢ ὁ δικηγορῶν δεύτερος ἐπὶ κριτηρίου (ὁ ἄλλ. Δευτερολόγος)· (ἐν γέν.) ὁ ἔχων τὰ δευτερεῖα, κατώτερος (ἢ ἐνεργῶν ἐν ἐλλείψει) τοῦ πρώτου.

Δευτεραῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς δύο ἡμέρας ἢ τὴν δευτέραν ἡμέραν.

Δευτερεῖα (τὰ), (ἐνν. ἄθλα). (κυρ.) τὸ δεύτερον βραβεῖον (τὸ διδόμενον εἰς τὸν δευτεραγωνιστήν), (ἐν γέν.) ὁ δεύτερος (κατώτερος) βαθμός, ἢ δευτέρα θέσις (ποιότης κτλ.).

Δευτερέσχατος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ (δεύτερος ἀπὸ) τοῦ ἐσχάτου, παρατελευταῖος.

Δευτερεύω, Μ. εύσω. (μὲ γεν. ξ στ. δοτ.) Εἶμαι δεύτερος (κατώτερος ἕνα βαθμὸν) ἄλλου τινός, ἔχω τὰ δευτερεῖα.

Δευτερία (ἡ), θηλ. τοῦ Δευτέριος.

Δευτεριάζω, Μ άσω. Εἶμαι (ἡ Πράττω, ἡ Ὁμ. λῶ) δεύτερος.

Δευτερίας, ου (ὁ), (ἐνν. εἶνος). τὸ δεύτερον κρασὶ ὅ,πκε τραβοῦν ἀπὸ τὰ πατημένα τσήπουρα ἀφ' οὗ τὰ περιχύσουν μὲ νερόν, (χωδ.) λάγγερας.

Δευτέριον (τό). τὸ ὕστερον (ἀκλουθον) τῆς γέννας, (κοιν. κατὰ παραφθορ.) λευτέρι, (ἴδε Ἀμνίον), [ἐκ τοῦ

Δευτεριρρεΐτης, α, ον = Δεύτερος (τὸν χρόνον ἢ τὴν τάξιν), ὑστερεινός, κατώτερος. || (ὡσ.) Δευτερία, « Ἰωσ., τὸ Δευτερεῖον.

Δευτεροβόλος (ὁ). (κυρ. ἔκπος κτλ.) ὁ ἀλλάζων τὰ δεύτερα ἐζύντια, (ἴδε Βόλος).

Δευτερογαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναπαντρεύομαι.

Δευτερογαμία (ἡ). δεύτερος γάμος.

Δευτερόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ συνάπτων δεύτερον γάμον.

Δευτερογενής, ές: ξ

Δευτερόγονος (ὁ, ἡ). = Δευτερότοκος. (ἐπὶ φυτ.) ὄψιμος.

Δευτεροδεκάτη (ἡ). (Γρφ.) τὸ δεύτερον δέκατον, ἢ τὸ δέκατον τοῦ δεκάτου (τὸ ὁπ. ἐπλήρωναν οἱ Λευῖται εἰς τοὺς Ἱερεῖς τῶν Ἑβρ.)

Δευτεροδεύομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Δεύτερος ἔρχομαι, Δευτερεύω. « Ἡ δεκὰς δευτεροδευμένη μονὰς καλεῖται πρὸς τῶν Πυθαγορείων, « Ἰαμβλ.

Δευτεροδία (ἡ), = Δευτέρωσις, ἐπανάληψις.

Δευτερόζυγος (ὁ, ἡ), (γραμτ.) ὁ τῆς β'. συζυγίας.

Δευτερόκλιτος (ὁ, ἡ). (γραμτ.) ὁ τῆς β'. κλίσεως.

Δευτεροκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοιμοῦμαι μὲ ἄλλον (εἰς τὴν αὐτὴν κοίτην).

Δευτερολογέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Δικηγορῶ (ἐν γέν. Ὁμιλῶ) δεύτερος ἢ ἐκ δευτέρου (περὶ τῶν αὐτῶν).

Δευτερολογία (ἡ). τὸ δευτερολογεῖν.

Δευτερολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν (κυρ. ἐπὶ κριτηρίου) δεύτερος ἢ ἐκ δευτέρου (περὶ ταῦ αὐτοῦ πράγματος). 2) = Δευτεραγωνιστής (θεάτρου).

Δευτερονόμιον (τό). τὸ πέμπτον βιβλίον τῆς (Ἑβρ.) Πενταετεύχου, (καθὸ) δεύτερος νόμος.

Δευτεροπάθεια (ἡ). τὸ νὰ πάθῃ (αἰσθανθῇ ἢ νοσήσῃ) τις ἐκ δευτέρα τὰ αὐτὰ ἢ ἄλλο πάθος ἢ αἴσθημα, Ξαναπάθημα (;).

Δευτεροπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ἢ Αἰσθάνομαι ἐκ δευτέρου (τὰ αὐτὰ ἢ ἄλλο πάθος ἢ αἴσθημα), Ξαναβρώστω (;), Ξανακυλῶ (;).

Δευτερόποτμος (ὁ, ἡ), = Ὑστερόποτμος, ὁ φαινόμενος πάλιν ἀφ' οὗ ἐνομίσθη ἀποθαμένος.

Δευτεροπροσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. (γραμτ.) Εἶμαι =

Δευτεροπρόσωπος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -φώπως. (γραμτ.) Δευτέρου προσώπου (ῥῆμα ἢ ἀντωνυμία).

Δευτερόπρωτον (τό), = —σάββατον, « Γρφ., τὰ πρῶτον μετὰ τὸ πάσχα.

Δεύτερος [δύω, ἢ πιθανώτ. δεύω=ἐλλείπω, ἴδε Δεύτατος], α, ον. Ὁ μετὰ τὸν πρῶτον (ἢ Δ', κατὰ τὸν ἀριθμόν:) « Ἀπόλοιθ' ὁ πρῶτος γῆμας, ἔπειθ' ὁ δεύτερος, « Ἀθ. « Δευτέραν ἀγαγέσθαι γυναῖκα, « Πλ. (ἢ Β', κατὰ τὸν χρόνον, δηλ.) ὁ κατοπινός, ὑστερινός, ἢ ὁ ἐπαναλῃφθείς: « Δευτέρῃ ἡμέρῃ ἀπὸ τῆς ἐμπρήσεως, « Ἡρ. « Μή τις κῦδος ἄρηται, ὁ δὲ δεύτερος ἐλθών, « Ὁμ. « Οἱ ἐμοῖο δεύτεροι ἐν νήεσσι λείπησθε, « Ἰλ. Ψ'. « Δευτέρῳ χρόνῳ, « Πίνδ. « Ἅπαντα δεύτερα τοῦ ζητεῖν τὸν φόνον ἐποιοῦντο, « Πλ. « Ἐντεῦθεν τῆς νομοθεσίας ἤρξατο, τὰ λοιπὰ ἐν δευτέρῳ θεῖς, « Φίλ. « Αἱ δεύτεραι φροντίδες σωφρονέστεραι, « Παροιμ. « Δευτέρα φιλοῦντας, « Λξ., ἡ πρώτη πρὸ τῆς τριακοστῆς (δηλ. ἡ εἰκοστὴ ἐννάτη) ἡμέρα τοῦ μηνός, (ἴδε καὶ Ὕστερος)· (ἢ Γ', κατὰ τὴν τάξιν:) « Ἐνίκησα δὲ, καὶ δεύτερος καὶ τέταρτος ἐγενόμην, Θκ. (ξ ἐπιμ. κατὰ τὴν ἀξίαν, στλ.) κατώτερος: « Δεύτερα ἄλφιτα, « Ἡσύχ. « Οὐδενὸς δεύτερος τῶν τοῦ Ἀριστοτ. μαθητῶν, « Ἀθ. « Οὐδενὸς δεύτερος ἐπιγνῶναι, « Γαλ. « Τρατοῦ δὲ πλήθει πολὺ δευτέρα μετὰ τὴν Σκυθῶν. « Θκ. « Εἰ μὲ δεύτερον ἄγεις Ἑρμιόνος, « Δκ. « Οὐκ ἄξιον τοὺς ἱερεῖς τῶν Μουσῶν δευτέρους εἶδεσθαι τῶν κολακείων τὰς θύρας εἰδότων, « Συν. 3) ἄλλος (δηλ. ἢ διαφορετικός:) « Δεύτερος πλοῦς, « Παροιμ., ὁ διὰ τῶν κωπίων, ὡς ἐπιχειρούμενος μετὰ τὸν διὰ πανίων· (ἢ ὅμοιος:) « Δεύτερον τοῦτον (τὸν Δύσανδρον) ἢ Σπάρτη φέρει Παυσανίαν, « Ἀθ. (ἴδε ξ Ἄλλος). || (οὐσ.) Δεύτερον (τό), = Δευτέριον. « Καὶ δεύτερα ξ ἔμβρυα ἐπισπᾶται, « Δτκρ. 2) (πλθ.) Δεύτερα (τὰ), = Δευτερεῖα. « Τοῦτό ἐστι τὰ ἐκ δευτέρων πρωτεῖον, « Συν. || (ἐπιρρηματικῶς) « Δεύτερον (ξ) « Δεύτερα, (ἢ Δ'. κατὰ χρόνον, καὶ τοῦτο διττῶς, ἢ ἀντὶ τοῦ) ἄλλην φοράν, ἄλλοτε: « Οὔ μ' ἔτι δεύτερον ὧδ' ἴξεται ἄγχος κραδίην, « Ἰλ. Ρ. « Σοὶ δ' ἐχέτι δεύτερον ἔσται ὧδ' ἔρδειν, « Ἡσ. (ἢ ἀντὶ τοῦ) ἄλλην μίαν φοράν: « Καὶ μ' ἦγες δεύτερον αὖτις, Ὀδ. Κ. (καὶ προθετ.) « Καὶ ἐκ δευτέρου ἀλέκτωρ ἐφώνησε, « Γρφ. (ἢ Β'. κατὰ τάξιν, ἀντὶ τοῦ) κατόπιν, ἔπειτα, μετά. « Ἐτιμᾶτο δεύτερον μετὰ τὸν Πελοπίδαν, « Ξεν.

Δευτεροστάτης, ου (ὁ). ὁ δεύτερος τοῦ χοροῦ, ὁ μετὰ τὸν πρωτοστάτην.

Δευτερόσχετος (ὁ, ἡ), = Δευτεροῦχος.

Δευτεροταγής, ές (ὁ, ἡ). ὁ τεταγμένος (τοποθετημένος) εἰς τὴν δευτέραν θέσιν.

Δευτερότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ δευτέρου.

Δευτερότοκος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ γεννῶν ἢ γεννήσας δευτέραν ἤδη φοράν. 2) (προπαροξ.) ὁ γεννηθεὶς εἰς τὴν δευτέραν γέννα, ὁ μετὰ τὸν πρωτότοκον.

Δευτεραυργής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ δευτέρας εἰργασμένος, (ἐπιμ.) ἐπεξειργασμένος, καλλιδουλευμένος, ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ξαναφθειαμένος, (ἐπιμ.) παλαιός. « Χλαῖνα —, « Πλδ., ἢ ἄλλ. Ἐπίγναφος, (ἴδε ξ

Δευτερουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (δουλεύων) τι ἐκ δευτέρου (ἐπιμ.) μὲ πλειοτέραν ἐπιμέλειαν ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ. 2) ὁ ἐργαζόμενος (πράττων, ἐνεργῶν) δεύτερος ἢ τὰ ἤδη εἰργασμένα ξ παλαιά, (ἐπιμ.) κατώτερος τὴν τέχνην, ὄχι τόσον ἐπιτήδειος, (ἴδε ξ τὸ προηγ.).

Δευτεροῦχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατέχων τὴν δεύτερον θέσιν, ἔχων τὰ δευτερεῖα, (ἐν γεν.) δεύτερος.

Δευτεροφανής, ές (ὁ, ἡ), ξ ἐπίρ. -φανῶς. Ὁ δεύτερος (ὕστερον ἄλλου) φαινόμενος, δευτερεύων τῇ τάξει τῆς ἐπιφανείας.

Δευτερόφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμιλῶν δεύτερος καὶ ἐπαναλαμβάνων τὴν ἰδίαν φωνήν. « Ἠχὼ —, « Νονν.

Δευτερόω-ῶ, Μ. ώσω. Πράττω τι ἐκ δευτέρου, ἐπαναλαμβάνω, Ξανακάμνω τὸ ἴδιον. « Πατάξω αὐτὸν τῷ δόρατι ἅπαξ εἰς τὴν γῆν καὶ οὐ δευτερώσω αὐτῷ, « Γρφ., (κοιν.) νὰ τὸν ἀφήσω εἰς τὸν τόπον. 2) (κατὰ τοὺς νομοδιδασκάλους τῶν Ἑβρ.) βάλλω τι εἰς τὴν τάξιν τῶν παραδόσεων.

Δευτέρωμα (τό). τὸ ἐπαναληφθέν. 2) ἀσω τέρωσις.

Δευτέρως, ἐπίρ. Κατὰ δεύτερον λόγον, ὕστερον, ἔπειτα (ἴδε Δεύτερον).

Δευτέρωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δευτερόνειν, ἐπανάληψις. «Ἡ Ἀνάπρόθεσις δευτέρωσιν δηλοῖ,» Γραμ. 3) δευτέρα τάξις (θέσις). «Τῷ ἱερεῖ τῷ μεγάλῳ καὶ τοῖς ἱερεῦσι τῆς δευτερώσεως,» Γρφ. 4) αἱ ἐκ παραδόσεως ἑορταὶ καὶ τὰ ἔθιμα τῶν Ἑβρ. «Χιλίων ἐνιαυτῶν ἐκδοῦναι δευτέρωσιν,» Σωφρ.

Δευτεριατής, οῦ (ὁ). (παρὰ τοῖς Ἑβρ.) ὁ διδάσκαλος τῶν δευτερώσεων.

Δευτὴρ (ὁ). ἐργαλ. μαγειρικόν, (ἴσ.) χαλιάρα ἢ ζυμωταριά, ξ ἐκ τοῦ

Δεύω, Μ. δεύσω. Βρέχω, ὑγραίνω, μουσκεύω· βάφω, ἀλείφω· περιχύνω· ἀναπατόνω, ζυμάνω· (σπν. καὶ συνεχ.) χύνω. «Δεῦσαι χ μάξαι,» Ξεν. «Γλάγος ἄγγεα δεύει,» Ἰλ. Β. (χ πθ.) «Δᾷδας πίσσῃ καὶ ῥητίνῃ δεδευμένας,» Ἡροδ., ξ συγγ. τῷ

Δέφω, Μ. δέψω,= Δεύω, ὑγραίνω, (ἐπιμ. κυρ.)=Δεψέω. ‖ (μσ.) μαλακίζομαι.

Δεχάμματος (ὁ,ἡ). (δίκτυον) μὲ 10 ἄμματα (θηλειαῖς, κόμπους, ἁμάττια).

Δέχαται, Π. ἀντὶ Δεδέχαται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Δέχομαι.

Δεχήμερος (ὁ,ἡ). ὁ διαρκῶν 10 ἡμέρας.

Δέχθε, Π. ἀντὶ Δέχεσθε ἢ Δέχθητε, ἑνς. ἢ ἀόρ. τῆς πρς. καὶ

Δέχθαι, Π. ἀντὶ Δεδέχθαι, πρκ. τῆς ἀπαρ. χ

Δέχμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Δεχόμενος, μτχ. τοῦ Δέχομαι.

Δέχνυμαι, Π. ἀντὶ

Δέχομαι ξ συγγ. τῷ Δείκνυμι καὶ Δοκέω], Μ. δέξομαι (ἀόρ. Ἐδεξάμην χ Ἐδέχθην, πρκ. Δέδεγμαι). Λαμβάνω, παίρνω· κυρ. διὰ τῆς δεξιᾶς). «Ὡς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δὲ δέξατο,» Ἰλ. Ψ. «Χεῖρ' ἔλε δεξιτερήν, καὶ ἐδέξατο ἔγχος,» Ὀδ. Α. «Καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα,» Ἰλ. Α. «Χρυσὸν ἀνδρὸς ἐδέξατο,» Ὀδ. Α. «Δῶρα δέχομαι,» Λξ., τὸ μονολκτ. «Δωροδοκέω. «Πίσιν δοῦναι χ δέξασθαι,» Γοργ. 2)=Ὑποδέχομαί (τινα). «Οὐδέ με νοσήσαντα δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων Πηλεύς,» Ἰλ. Σ. (χ ἑλλ. τῆς προθ.) «Δέχεσθαί τινα δόμοις (χώρᾳ χ).,» Εὐρ. «Τῶν πώλωνοὐ δεχομένων αὐτοὺς ἀγορᾷ οὐδὲ ἄστει, ὕδατι δὲ χ ὥρμῳ,» Θκ. (χ δοτ. τροπολογ.) «Θυσίαις δ' αὐτὸν ἐπιφοιτῶντα χ βωμοῖς ἐδέχοντο,» Πλ. (χ συνεκδχ.) «Θέμιστι καλλιπαρήῳ δέκτο δέκας,» Ἰλ. Ο. «Τεῖ δὲ χρυσείοις δεπάεσι δειδέχατ' ἀλλήλους,» Ἰλ. Δ. 3)=Προσδέκω, προσμένω, καρτερῶ, (χ ἐπὶ κακοῦ) παραμονεύω. «Ἀλλ' αἰεί τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι,» Ὀδ. Ι. «Αὖθι μένω μετὰ τοῖσι, δέγμενος εἴσόκεν ἔλθῃ,» Ἰλ. Κ. «Πέτρης ἐκβαίνοντα δεδεγμένος ἐν προδοκῇσι, βεβλήκει πρὸς στῆθος,» Ἰλ. Δ. 4)=Ἀναδέχομαι, παίρνω ἐπάνω μου, (καὶ ἐπμ.) ἀντέχω (ἀντιστέκομαι) εἰς τὴν ὁρμὴν τῶν ἐχθρῶν. «Τὸν δ' ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξέϊ δουρί,» Ἰλ. Κ. «Οἱ δὲ παλέμιοι οὐκ ἐδέξαντο αὐτοὺς, ἀλλ' ἐγκλίνουσι,» Ξεν. «Δέχεσθαι τὴν ἀπίλασιν,» Ἀκ. 5)=Ἀποδέχομαι ἢ κατα-δέχομαι, ἀναπαύω, τέρπω, εὐχαριζοῦμαι, προκρίνω. «Ἐδέξατο τοὺς λόγους,» Θκ. «Δέχομαί σου τὴν προθυμίαν,» Πλ. «Δέχομαί σε ἱκέτην,» Ξεν. «Ἀγαθῇ τύχῃ, καὶ δέχομαι τὸν οἰωνόν,» Πλ. «Καὶ παθεῖν τι ὡς κατάχρηστος δέχομαι,» Γργ. «Ταῦτά τοῦτῳ δημιουργήσας, οὐκ ἀνέδεξάμην ζῆν,» Ἰσκρ. «Καὶ πόσῳ δέξει' ἂν Ὀρφεῖ ξυγγενέσθαι;» Πλάτ. «Πολλὰ πατήσει, ἃ οὐκ ἂν δέξαιτό τινα ἰδεῖν δρῶντα,» Πλ. 6)=Ἐκδέχομαι, ἐκλαμβάνω, ἐννοῶ. «Σὺ δὲ, ἀναγνοὺς αὐτὰ, ὅπη βούλει δέξασθαι δέχου,» Πλάτ. «Οἱ μὴ καλῶς δεχόμενοι τὴν γενεάν,» Πλ. «Μηδὲ συμφορὰν δέχεσθον ἄνδρα,» Σοφ. 7)=Εἰσδέχομαι, χωρῶ. «Μόλις γὰρ ἂν οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ παθμεῖον,» Αχ. «Ἐν θεάτρῳ γερῶν ἀδόντων, πολλὴ γίνεται ἡσυχία, ὥστε τὰ ἁλέθρια ἐκεῖνα δέξασθαι μέλη,» Χρσ. 8) Διαδέχομαι. «Ὡς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί,» Ἰλ. Τ.

Δέψα, ης (ἡ), [δέρω]. πετσὶ (ἐργασμένον), τσαμάρι.

Δεψέω-ῶ [δέψω], Μ. ήσω. (ζυμόνων μὲ τὰ χέρια, χειρομαλάζων) Ἁπαλύνω, μαλακόνω, (κυρ.) ἀργάζω (δέρμα χ).

Δέψω, Μ. δεψήσω,=Δεψέω.

Δέψω, μέλλ. τοῦ Δέφω.

Δέω, Μ. δήσω (ἀόρ. Ἔδησα χ μσ. Ἐδησάμην, πρκ. Δέδεκα καὶ πθ. Δέδεμαι, ἀόρ. πθ. Ἐδέθην καὶ μέλλ. Δεθήσομαι χ Ἀττ. Δεδήσομαι). Δένω. «Δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας,» Ἰλ. Φ. «Ἀλύσει δήσας πρὸς τὴν Δῆλον,» Θκ. (χ μσ.) «Δράγματα δέοντο,» Ἰλ. Σ. «Πασσάλῳ δ' ὑπαὶ δῆσατο πέδιλα,» Ἰλ. Β. 2)=Δεσμεύω, βάλλω εἰς τὰ σίδερα, φυλακόνω. «Δησάντων αὐτὸν οἱ ἑνδεκα,» Δημ. (χ πθ.) «Δεδέσθω, ἕως ἂν ἐκτίσῃ,» αὐτ. 3) Π. ἐμποδίζω. «Ἔδησέ με κελεύθου,» Ὀδ. Δ. ‖. (Στμ. ὅτι τὸ ῥῆμα ταῦτο, καὶ τοι διασύλλαβον, συναιρεῖται, καθὼς τὰ περισπώμενα, π. χ. Δέομαι-δοῦμαι, κτλ.).

Δέω, Μ. δεήσω (ἀόρ. Ἐδέησα). (μὲ γεν.) Χρειάζομαι, ἔχω ἀνάγκην. «Παραδείγματός σοι κ τὸ παράδειγμα δεδέηκε,» Πλάτ. «Οὐδὲν ἔτι αὐτῶν ἔδει,» Θκ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. δὲ εἰς τὰς ρρσ.). «Πολλοῦ (ἢ Ὀλίγου ἢ Μικροῦ ἢ «Παρὰ μικρὸν χ [ἑλλ.] «Μικρὸν, «Τοσούτου ἢ «Τοσούτῳ) δέω.» Λξ. (χ χωρὶς πτ.) «Ἐδέησα κινδύνῳ περιπεσεῖν,» Ἀλκ. (καὶ εἰς τὰ ἀριθμ.) «Πεντήκοντα μιᾶς δεούσης,» Θκ. «Δέοντος ἐνὸς τριακοστῷ ἔτει,» αὐτ., κτλ. (ἴδε Δεῖ καὶ Δέομαι).

Δέω (χωρὶς Μ.), Π. (σπντ.). ζητῶ καὶ εὑρίσκω, (ἴδε Δήω).

Δή ξδὲ ἦ, ἢ δέ κατ' ἐπίτασιν ξ, μόρ. Συνδεσμικὸν ἢ Ἐπιρρηματικόν (Π. μόνον ἐν ἀρχῇ λόγου τιθέμενον, ἐκλαμβανόμενον δέ, ἐν γέν. μὲν καὶ κυρ.) Ἔμφαντ. (χ ἀναλογ. τῷ, ἀπ' αὐτοῦ δωρ. σωζόμενον χ παρ' ἡμῖν κοιν.) Δή· (ἰδιαιτ. δὲ 1) Βεβαιωτ., τῷ ὄντι, ἀλήθεια. «Ναὶ δή, ταῦτά γε πάντα κατὰ μοῖραν εἶπες,» Ἰλ. Α. «Ξύμφημι· δήσαι,» Σοφ. «Ἦ δὴ λοίγια ἔργα,» Ἰλ. Α. «Δεῖ δὴ χρημάτων,» Δημ., (χ συγνότ. μετὰ τοῦ Ἦτοι) «Μέμνησθε γάρ δήπου,» αὐτ. «Οὐ γὰρ δήπου Κτησιφῶντα μὲν φύναι διώκειν δι' ἐμὲ, ἐμὲ δὲ κτλ.,» αὐτ. 2) Εἰρων. (ἀντὶ τοῦ Δῆθεν), τάχατε. «Αὐτόνομοι δὴ ὄντες,» Θκ. «Εἰσήγαγε τὰς ἑταιρίδας δή,» Ξεν. «Ἆρα γνώσεται Σωκράτης, ὁ σοφὸς δή;» Πλάτ. «Ὡς δὴ σὺ σώφρων, τἀμὰ δ' οὐχὶ σώφρονα,» Εὐρ. «Τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο,» Πλάτ. 3) Συλλογιστ. ἢ Συμπερασματ., λοιπὸν, ἑπομένως. «Ἐκ δὴ τούτων ῥᾴδιον κατιδεῖν,» Ἰσκρ. «Οὕτω δὴ οὐκ εἰδότες οἱ Ἀθην. ἐπέστελλον,» Θκ. «Μὴ δὴ αὐτῶν τὴν τόλμαν θείητε,» αὐτ. «Ἐν κυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο,» Ἰλ. Β. (χ παρακτλ. «Ἄγε («Ἴθι «Δεῦρο «Φέρε) δή,» Λξ. «Ἄκουε δή,» Σοφ. (χ παρὰλλ.) «Τούτων δὴ ὧν τῶν ἐθνέων,» Ἡρ. 4) Περιγραφ. (ἐνείδει δείξεως). «Ἐννέα δὴ βεβάασιν ἐνιαυτοί, χ ὀὴ δοῦρα πέσῃπε νεῶν χ σπάρτα λέλυνται,» Ἰλ. Β. «Ἀπόδυθι θοιμάτιον.—Καὶ δὴ χαμαί,» Ἀρχφ. «Καὶ δὴ προσέρχεται,» αὐτ. «Ἀλλ' ὁρᾶτε δὴ ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου,» Θκ. «Τοῦτο δὴ τὸ ἄγος,» αὐτ. «Ἐνταῦθα δή,» Ξεν., Θκ. «Οὕτω δή,» Ξεν. «Οὕτω δὴ ἦδη,» αὐτ. «Τότε δὴ τότε (καὶ Π.) «Δὴ τότε,» Ἰλ. Μ. «Δὴ τότε δή,» Ὁππ. «Ὁπόσοι δ' ἂν μὴ ἀποτίθωνται τὰ ὅπλα, ἐπὶ τούτους ἡμεῖς καὶ δὴ στρατευόμεθα,» Ξεν. 5) Μεταβατ. (ἀντὶ τοῦ Δέ). «Φέρε δὴ καὶ τὸν καλὸν κατάλογον,» Δημ. (καὶ μετὰ τοῦ Δέ). «Εἶεν· τῶν δὲ δὴ χρόνων διατί;» αὐτ. 6) Ἀοριστολογ. (μετὰ τὰ ἀναφορ.) «Ἑπτά, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι δή,» Ἀκ. 7) Προσθετ. (μετὰ τοῦ Καί). «Καταλίνεσθαι αὐτὴν, καὶ δὴ καὶ ᾄδειν ἐκέλευον,» Δημ. «Καὶ δὴ καὶ ἐν ταῖς κάμνουσι,» Ξεν. «Καὶ τὸ μέγιστον δή,» αὐτ. 8) Ἀποθετ. (εἰς τὸ τέλος τῆς ἑνν.) «Εἶεν δή,» Ξεν. (καὶ ἐρωτημ.) «Ποῖον δή;» Δημ. «Τί δή; Τί δήποτε;» (παρβλ. Δαί). 9) Ἐπεξηγηματ. (ἀντὶ τοῦ Δηλαδή, χ ἐν εἰθισμένοις εἰσαγωγίαις). «Ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἂν ὑμῖν τοῦτο ἐγένετο, ἐμὲ τεθνάναι δή,» Πλάτ. «Κατὰ τὰς πύλας ἐσῆγον, ὅπως τοῖς Ἀθην. ἀφανὴς δὴ εἴη,» Θκ. «Ἐκυκλοῦντό τε ῥᾷον αὐτούς, δίχα δὴ ὄντας,» αὐτ. 10) Παραπληρωματ. (κάποτε ὅμως μὲ κάποιαν ἔμφασιν). «Δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,» Ἰλ. Ο. «Ἐξ οὗ δὴ τὰ κρῶτα διαστήην,» Ἀ. «Οἷον δὴ ὄγλος φιλεῖ» Θκ. «Μὴ γὰρ δὴ ἐκείνῃ γε τῇ ἐλπίδι ἐπαιρώμεθα,» αὐτ. «Δείσαντες μὴ, χρήμασι δή πείσας τινὰς,.. ἀποδρᾷ,» αὐτ. «Ἦν παντὶ δὴ θυμὸς ἦσαν,» σύντ. «Κατὰ χρησμόν δή τινα,» αὐτ. «Ἔα, τί χρῆμα; καὶ σὺ δὴ ἥκεις;» Αἰσχλ. «Τέλος δ' ἔθηκε καλῶς, εἰ δὴ καλῶς,» Σοφ. «Οἱ γὰρ δὴ δ,τι ἔτυχεν ἐξ ἑκάστου γίγνεται σπέρματος,» Ἀρχτ. «Εὐαριθμήτους δή τισι,» Πλάτ. «Πασῶν δὴ μάλιστα,» Αἰσχ. 11) Ἐπιτατ. «Κράτιστος δὴ οὗτος ἐγένετο,» Θκ. «Κίνησις γὰρ αὕτη μεγίστη δὴ ἐγένετο,» αὐτ. «Τὴν Θεσσαλίαν ἄλλως τε εὐπετῆ πορεύσιμον ἦν διελθεῖν ἄνευ ἀγωγοῦ καὶ μετὰ ὅπλων γε δή,» αὐτ. «Οὕτω δὴ κάλλους ἔχων,» Δθ.

» Οὕτω δή τι λαμπρόν, « Συν. » Οὕτω δή τι ἰσχυρόν, » Ἡρ.

Δῆ, επν. ἀντὶ Δέη, ὑποτ. τοῦ Δεῖ.

Δηάλωτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ **Δηϊάλωτος**

Δῆγμα (τὸ) καὶ

Δηγμός (ὁ), [δάκνω]. δάγκαμα, (μτφρ.) παίραγμα, ἔγγιγμα. » Λόγοις παῤῥησίαν καὶ δηγμὸν ἔχουσ., « Πλ. 2) (ἰατρ.) πόνος, κόψιμον, σφάκτης. » Ἐν τῇ κοιλίᾳ δηγμὸν ποιεῖ καὶ διαντερίαν, « **Θφρ.**

Δηθᾶ ᾗ **Δηθάκι**(κις), ἐπίῤ.(χρον.) Π. [δήν]. Πολὺν (διὰ πολὺν) καιρὸν συχνάκις, πολλάκις. » Οὐ μετὰ δηθᾶ, « Ἀκιλλ., μετ' οὐ πολύ.

Δῆθεν καὶ (σπανιτ.) **Δῆθε** [δή], μόρ. Ἐξηγημαπ. (πάντοτε ὅμως μὲ δισταγμὸν ἢ εἰρωνείαν), δηλαδή· τρόπον τινά· τάχα, (χυδ.) τάχατες. 2) Π. Παραπληρωματ. ἢ Ἐμφαντ. ἀντὶ τοῦ Δή.

Δηθύνω [δηθὰ], Μ. υνῶ, Π. βραδύνω, χρονοτριβῶ, ἀργοπορῶ.

Δηϊάσκω, Π. **Δηϊόω**.

Δηϊβάλωτος (ὁ, ἡ), Π. [δῄϊος, ἁλίσκομαι]. αἰχμάλωτος.

Δηϊάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = **Δηϊόω**.

Δηΐος, α, ον, Π. = **Δάϊος**, ἐχθρικός· ἐχθρός

Δηΐστης (ἡ), Π. [δῄϊος]. πόλεμος, μάχη.

Δηϊόω-ῶ, Μ. ώσω. Π. πράττω (φέρομαι) ὡς ἐχθρός, (δηλ.) καίω, κάπτω, συντρίβω ἁρπάζω καὶ ξεσχίζω, (ἐν γέν.) φανίζω, ἐρημόνω· φονεύω.(ἀμτβτ.)πολεμῶ, (σπν.) ἐχθρεύω.

Δηΐς, ίδος (ἡ), Π. = **Δαΐς**, μάχη.

Δηΐω, Π. (σπν.) ἀντὶ **Δηϊόω**.

†**Δήκοκτα**, ης (ἡ), [λατ. **decocta**]. νερὸν βραεμένον καὶ ἔπειτα κρωμένον διὰ πόσιμον.

Δηκτήριος (ὁ, ἡ), = **Δηκτικός**.

Δήκτης, ου (ὁ), καὶ

Δηκτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -κῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ (ἡ διάθεσ. πρὸς τὸ) δάκνειν, δαγκανιάρης, (μτφρ.) δριμὺς (χυμός), ἐρεθιστικός, (μτφρ.) ἐγγιτικός, πειρακτικός. » Λόγος —, « Πλ.

Δηλαδὴ [δῆλα, δῆλ], ἐπίῤ. Βεβαιωτ. Βέβαια, ἐξ ἄπαντος· ἐννοεῖται (φανερὸν) ὅτι.

Δηλαίνω, Μ. ανῶ; καὶ

Δηλέομαι-οῦμαι [δῄλομαι], Μ. ήσομαι, (μὲ αἰτ.) Βλάπτω, φθείρω, γαλνῶ. (τρπ.) παραβαίνω, ἀθετῶ. » Μή τ.ς ὑπερβασίῃ ὅρκια δηλήσηται, « Ἰλ, Γ. » Ἀνθρώπων δ' ἄλλον δηλήσομαι, ἄλλον ἀνήσω, « Ὁμ. Ἴλιν.

Δηλέομαι-εῦμαι, Δ. = **Δᾴλομαι**, βούλεμαι.

Δηλήεις, εσσα, εν, Π. = **Δηλήμων**, βλαπτικός, ὀλέθριος.

Δήλημα (τὸ), Π. [δηλέομαι]. βλάβη, φθορά, ζημία.

Δηλήμων [δηλέομαι], ονος (ὁ, ἡ), Π. βλαπτικός, φθοροποιός, ὀλέθριος. φθορεύς, λυμεών, ἐξολοθρευτής, παραβάτης. » Νόμων —, « Μεθόδ., (αυγχ. τῷ **Ζηλήμων**).

Δηλῆσθαι, Δ. ἀντὶ **Δηλέεσθαι**, ἀπαρ. τοῦ **Δηλέομαι-εῦμαι**, βούλομαι.

Δήλησις [δηλέομαι], εως (ἡ). βλάβη, βλάψιμον, κακοποίησις.

Δηλητήρ (ὁ). φθορεύς. κακοποιός.

Δηλητήριος (ὁ, ἡ), [δηλέομαι]. βλαπτικός, φθοροποιός. ‖. (οὐσ.) » Δηλητήριον (ἐνν. φάρμακον), φαρμάκι.

Δηλητηριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος δηλητηρίῳ, φαρμακερός.

Δήλια (τὰ). ἑορτὴ τελουμένη κατὰ τετραετίαν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλ. εἰς τὴν νῆσον Δῆλον καὶ εἰς τὸ ἐν Βοιωτ. Δήλιον.

Δηλιάς, άδος (ἡ), (ἐνν. ναῦς). τὸ καράβι τὸ ἀπ. ἔφερνε τοὺς Δηλιαστάς.

Δηλιασταί (οἱ). οἱ στελλόμενοι ἀπὸ τῶν Ἑλλην. πόλεων θεωροὶ εἰς τὰ Δήλια.

Δήλομαι, Δ. ἀντὶ **Βούλομαι**, θέλω. » Ἐς τὰ ἐπαίκια χρήσονται ξύλοις ἐς τὸν οἰκοδομέν, οἷς κα ὑηλῶνται, « Ἐπιγρφ.

Δηλονότι καὶ [Ἀττ. κατ' ἔκτ.] **Δηλονοτεί**, ἐπίῤ. = **Δηλαδή**, φανερὸν ὅτι, βέβαια.

Δηλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι φανερόν, γνωστοποιῶ, φανερόνω, [ποιέω καὶ

Δῆλος [δήω], η (ᾗ σπνττ.) ος, ον. Γνωστός, φανερός, ὀφθαλμοφανής. » Καὶ τυφλῷ δῆλον, « Παροιμ. Τὸ πάχος τοῦ τείχους ὅπερ νῦν ἔτι δῆλόν ἐστι περὶ τὸν Πειραιᾶ, « Θκ. 2) (πλθ.) ἀποκάλυψις τῶν μελλόντων διὰ σημείων ἢ κλήρων (Γρφ.). » Ἦσαν γὰρ αἱ Δῆλαι ἐκεῖναι γράμματα τοῦ παρ' Ἑβραίοις ἀλφαβήτου ἐκ χαλκοῦ ἐκτετυπωμένα, ἑκάστου στοιχείου πλείονα ὑπάρχοντα κτλ., « **Bachm. An.**

†**Δηλοφανής**, έος (ὁ, ἡ), = **Προφανής**, ὀφθαλμοφανής, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ **Δημοφανής**.

Δηλόω-ῶ [δῆλος], Π. ώσω. Γνωστοποιῶ, φανερόνω, ἀποδείχνω. (ἀμτβτ.) εἶμαι ἢ γίνομαι φανερός, φαίνομαι, γνωρίζομαι. » Δηλοῖ δὲ οὐ κατ' ἐν μοῦνον, ἀλλὰ πανταχῇ, ἡ ἀσιγγορίη ὡς ἔστι χρῆμα σπουδαῖον, « Ἡρ.

Δήλωμα (τὸ). δεῖγμα, γνώρισμα, σημεῖον.

Δήλωσις, εως (ἡ). φανέρωσις, δηλοποίησις, γνωσοποίησις, ἀπόδειξις, ἐξήγησις.

Δηλωτέον, θετ. τοῦ **Δηλόω**.

Δηλωτικός, ἡ, όν, (ᾗ ἐπίῤ.)-κῶς. Ὁ χρησιμεύων (ἐπιτήδειος) πρὸς δήλωσιν.

Δημαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι δημαγωγὸς, ἄγω (ὁδηγῶ, διοικῶ κατὰ τὸ θέλημά μου, ἑλκύω πρὸς τὸ μέρος μου) τὸν δῆμον (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακοῦ καὶ διὰ καλακειῶν), (ὅθεν ἐν γέν.) θέλγω, ἀπατῶ. Ἡ δόξα τῶν ἐν Φιλίπποις γενομένων ἐδημαγώγει τὸν Λυτώνιον, « Ἀππ.

Δημαγωγία (ἡ). τὸ ἔργον ᾗ ὁ τρόπος τοῦ δημαγωγεῖν.

Δημαγωγικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς (ἐπιτήδειος πρὸς) δημαγωγίαν.

Δημαγωγικῶς, ἐπίῤ. Μὲ δημαγωγικὸν τρόπον.

Δημαγωγὸς (ὁ). ἀγωγὸς (ὁδηγὸς, σύμβουλος, εὐνοούμενος ὑπὸ) τοῦ δήμου. (ἐν γέν.) πολιτικὸς ἀρχηγός. » Ἐπὶ δὲ τῶν ἀρχαίων, ὅτε γένοιτο ὁ αὐτὸς δημαγωγὸς καὶ στρατηγός, εἰς τυραννίδα μετέβαλλον. σχεδὸν γὰρ οἱ πλείους τῶν ἀρχαίων τυράννων ἐκ δημαγωγῶν γεγόνασιν, « Ἀρστ.

Δημαίητος (ὁ, ἡ), [δῆμος, αἰτέω]. τὸν ὁπ. ζητεῖ (ἐπιθυμεῖ) ὁ λαός.

Δημακλῆων [ᾱο), (Κωμ.) ὑποκορ. τοῦ **Δῆμος**.

Δημάρατος (ὁ, ἡ), [δῆμος, φράσαι]. ὁ κατ' εὐχὴν τοῦ λαοῦ γενόμενος, εὐπατρίδης (ἐκλεκτὸς) ὡς πρὸς τὸν λαόν.

Δημαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι δήμαρχος

Δημαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα ᾗ τὸ ἔργον τοῦ δημάρχου.

Δημαρχικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δήμαρχον ἢ τὴν δημαρχίαν.

Δήμαρχος (ὁ). ὁ ἄρχων (πρῶτος) ἑνὸς δήμου (εἰς τὰς Ἀθ.) ἢ τοῦ δήμου (εἰς τὴν Ῥώμ.). Ατν. **Tribunus (plebis)**.

Δημεγέρτης, ου ἡ σῦ (ὁ). ὁ διεγείρων (εἰς ἐπανάστασιν) τὸν δῆμον, ταραχοποιός.

Δημεῖον (τὸ). ὁ τόπος ὅπου ἐφονεύοντο ἢ ἐστρεβλοῦντο (ὑπὸ τῶν δημίων) οἱ κατάδικοι.

Δημεραστέω, ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ περιπαθῶς τὸν δῆμον.

Δημεραστής, οῦ (ὁ). ἐραστὴς (φίλος) τοῦ δήμου.

Δημεραστία (ἡ). ἡ πρὸς τὸν δῆμον ἀγάπη.

Δήμευσις, εως (ἡ). ἡ εἰς τὸ δημόσιον παραλαβὴ τῆς περιουσίας τινός, ἐκ τοῦ

Δημεύω, Μ. εύσω. Κάμνω δημοσίαν τὴν περιουσίαν τινός. (μτγν.) » Ἡμέραι διεδημευμέναι, « Σδ., αἱ ἀποφράδες ἢ ἐυρτάσιμοι. 2) κοινοποιῶ, δημοσιεύω. » Ἢ διεδήμευται κράτος; « Εὐρ., περιῆλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ δήμου; ἔγινε δημοκρατίας;

Δημεχθής, έος (ὁ, ἡ). μισητὸς εἰς τὸν δῆμον.

Δημηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμ λῶ (**Ἀγορεύω**) εἰς τὸν δῆμον (ἢ ἐν γέν.) εἰς δημόσιον μέρος, ῥητορεύω, δημαγωγῶ, ἀπατῶ. (ἴδε **Δήμιος**).

Δημηγορία (ἡ). ὁμιλία πρὸς τὸν δῆμον ἢ εἰς δημόσιον μέρος.

Δημηγορικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς δημηγορίας ἢ τοὺς δημηγοροῦντας· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ δημηγορεῖν.

Δημηγόρος (ὁ, ἡ). ὁ δημηγορῶν. 2) = **Δημηγορικός**. ‖. (οὐσ.) ῥήτωρ δημόσιος.

Δημηλάσιος, α, ον, Π. [δῆμος, ἐλαύνω]. ὁ καταδικάζων εἰς ἐξορίαν. ‖. (οὐσ.) » **Δημηλασία**, « Αἰσχλ., ἡ ἐξορία.

Δημήλατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διωχθεὶς ἀπὸ τὸν δῆμόν του, ἐξόριστος.

Δημήτηρ [ᾶ Δ. ἀντὶ γῆ, μήτηρ], **Δημήτερος-τρος** (ἡ). (ἡ αἰτ. **Δήμητρα** ᾗ Ἀττ. **Δήμητραν**). θεὰ τῆς μυθολογίας, (ἀλληγορ.) ἡ γῆ· (μτγν.) τὰ γεννήματα, ὁ σῖτος, (καὶ συνεκδ.) ὁ ἄρτος. » Τυρὸν ὁμοῦ δήμητρι, « Ὀππ.

Δημητριακός, ἡ, όν καὶ

Δημήτριος (ὁ, ἡ). ὁ τῆς **Δήμητρος**. ‖. (οὐσ. πλθ.) **Δημήτρια** (τὰ), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρ. ἢ τοῦ βασιλ. Δημητρ. » Ὅμοια τοῖς λεγομένοις ἐν τοῖς **Δημητρίοις** ὑπὸ τῶν θεσμοφοριαζουσῶν γυναικῶν, « Ἰλ. » Δημητριείων τῇ λοιπάδι, « Ἐπιγρφ.

Δημητρίουλος ᾗ **Δημήτρουλος** (ὁ). Ὕμνος (ἴουλος ἢ οὖλος) εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος.

Δημίδιον (τὸ), (κωμ.) ὑποκορ. τοῦ **Δῆμος**.

Δημίζω, Μ. ίσω. (ὑποκρίνομαι ὅτι) εἶμαι

μὲ τὸ μέρος τοῦ δήμου, ἀπατῶ (κολακεύω) τὸν δῆμον, κάμνω τὸν δημαγωγόν.
Δημιοεργία (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δημιουργία.
Δημιοεργός (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Δημιουργός.
Δημιοπληθής, ές (ὁ, ἡ), Π. πολυπληθής.
Δημιοπρασία (ἡ), πρᾶσις (πώλησις) δημοσία ἢ δημοσίων ἢ δημευθέντων πραγμάτων, (Τουρκ.) μεζάτι.
Δημιόπρατος (ὁ, ἡ), ὁ ὑπὸ τοῦ δήμου ἢ ἐπὶ δημοπρασίας πωληθείς, δημευθείς.
Δήμιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ δημόσιος. «Ἱρῆξις δ' ἥδ' ἰδίη, οὐ δήμιος,» Ὀδ. Γ. «Τὸ δήμιον,» Αἰσχλ., ὁ δῆμος, τὸ κοινόν, (καὶ ἐπιρ.) «Δήμια πίνουσιν,» Ἰλ. Ρ., τραγοπίνουν ἀπὸ τὸ κοινόν. «Δήμια λαβράζειν,» Νικ., δημαγωγεῖν, χυδαιολογεῖν ἢ μωρολογεῖν. ||. (οὐσ.) Δήμιος (ἐνν. δοῦλος), ὁ (Τουρκ.) τζελλάτης (διότι κυρ. ἦτο σκλάβος δημόσιος).
Δημιουργεῖον (τὸ). ἐργαστήριον τεχνίτου (δημιουργοῦ).
Δημιουργέω-ῶ, Μ. ἥσω Ἐργάζομαι τέχνην τινά (ὡς δημιουργός), (ἐν γέν.) κατασκευάζω, φθειάνω. 2) (εἰς Ἐπιγρ.) εἶμαι δημιουργός (δημογέρων).
Δημιούργημα (τὸ). τὸ δημιουργηθέν, τὸ ἔργον (ἐργόχειρον) τοῦ δημιουργοῦ, τεχνούργημα.
Δημιουργία (ἡ). τὸ δημιουργεῖν· ἡ κατασκευή (ἡ δουλειά, τὸ φθειάσιμον) τεχνουργήματός τινος. 2) ἡ κατάστασις ἢ ἡ ἀξία τοῦ Δημιουργοῦ. «Τὸ γὰρ ἀρχαῖον οἱ δῆμοι καθίσταισαν πολυχρονίους τὰς δημιουργίας καὶ τὰς θεωρίας,» Ἀρχ.
Δημιουργικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς δημιουργόν ἢ ἔχων κλίσιν πρὸς τὸ δημιουργεῖν.
Δημιουργικῶς, ἐπίρ. Ὡς-
Δημιουργός (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ μισθῷ μετερχόμενος ὁποιονδήποτε κοινωφελῆ (δημόσιον) ἔργον, (ἐν γέν.) τεχνίτης, λιθοξόος, λειτουργός, (κατὰ δὲ τὸν Ὅμηρ.) ἡ ἰατρός, καὶ μάντις, ἢ κήρυξ, (εἰς τὰς Ἀθ.) γυνὴ ὑπηρετοῦσα τοὺς γάμους, παράνυμφος κτλ., ἢ κατασκευάζουσα ζυμαρικά. (θεολογ.) ὁ ποιητὴς τοῦ παντός. «Ἡμέρας δημιουργός,» Γρ., ὁ ἥλιος. «Μέλιτος δημιουργοί,» Γεωπ., αἱ μέλισσαι. 2) (εἰς τοὺς Δωρ. καὶ ἰδιαιτ. τοὺς Μαντιν. καὶ Ἠλ.) Δημογέρων, ἄρχων (ὑπουργὸς) τῆς πολιτείας. (ἐπιθετ.) «Ὄρθρος—,» Ὅμ. Ὕμν., ὁ ἐγείρων τὸν δῆμον εἰς τὰ ἐργόχειρα.
Δημοβόητος (ὁ, ἡ), Ζ. Δημόβρητος.
Δημοβορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Δημοβόρος (ὁ, ἡ), [δ. βιβρώσκω]. ὁ τρώγων (καταβρώγων) τὰ δημόσια, τρεφόμενος ἀπὸ τοὺς ἱδρῶτας τοῦ λαοῦ.
Δημογέρων, οντος (ὁ). ὁ γεροντότερος (ἐκλεκτ.) ἐντιμότερος τοῦ δήμου, προεστώς, πρωτόγερος.
Δημοδιδάσκαλος (ὁ, ἡ). ὁ διδάσκων τὸν λαόν, (κυρ.) ἱεροκήρυξ.
Δημοδίωκτος (ὁ, ἡ), (γραμ. ἐξήγ. τινῶν) Δημόσιος.
Δημοεσιδής, ές (ὁ, ἡ), Ἰων. (κατὰ διάλυσ.) ἀντὶ Δημώδης.
Δημόθεν, ἐπίρ. Ἐκ τοῦ δήμου.
Δημοθοινία (ἡ), [δ. θοίνη]. συμπόσιον διδόμενον ὑπό τινος εἰς ὅλον τὸν λαόν, θυσία, (πανήγυρις) δημοτελής.
Δημόθροος-ους (ὁ, ἡ), Π. διαβόητος (θρυλλούμενος) μεταξὺ τοῦ δήμου, πασίγνωστος· δημώδης, τετριμμένος. 2) (ἐνεργ.) ὁ κραξενῶν θυρυβῶν (θροῦν), διεγαίρων τὸν δῆμον. «Ἀναρχία—,» Αἰσχλ.
Δημοκατάρατος (ὁ, ἡ). κατηραμένος ὑπὸ τοῦ δήμου.
Δημοκηδής, ές (ὁ, ἡ), [ὁ. κήδομαι]. ὁ φροντίζων ὑπὲρ (προνοῶν διὰ τὰ συμφέροντα) τοῦ λαοῦ.
†Δημοκήρυξ, υκος (ὁ). κήρυξ δημόσιος (σταλμένος ὑπὸ τοῦ δήμου), ἢ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δρομοκήρυξ.
Δημόκοινος (ὁ), (κατ' εὐφημ.) ὁ δήμιος.
Δημοκόλαξ, ακος (ὁ). κόλαξ τοῦ ὄχλου, δημαγωγός. «Οὐδενὶ γὰρ δὴ ἄδηλον ὅτι πᾶς τύραννος ἐκ δημοκολάκου φύεται,» Δ. Ἁλ.
†Δημόκομπος (ὁ). ὁ κομπάζων διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν εὔνοιαν τοῦ δήμου, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Δημοκοπος.
Δημοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοπιάζω (Προσπαθῶ κυρ. διὰ κολακειῶν καὶ ἀπάτης) ν' ἀποκτήσω τὴν εὔνοιαν τοῦ δήμου, Δημαγωγῶ.
Δημοκόπημα (τὸ). ἔργον (σκευώρημα) δημοκόπου.
Δημοκοπία (ἡ). τὸ πολίτευμα τοῦ δημοκόπου. «Δημοκοπίαν, ἐπιμανὲς νόσημα, τυραννίδος οὐκ ἔλαττον,» Πλ.
Δημοκοπικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπιρ.) -ικῶς. Ὁ ἐπιτήδειος (χρησιμεύων) πρὸς δημοκοπίαν.
Δημοκόπος (ὁ). ὁ δημοκοπῶν, δημαγωγός.
Δημόκραντος (ὁ, ἡ), Π. [ὁ. κραίνω]. ἐπικυρωμένος (ψηφισμένος) ὑπὸ τοῦ λαοῦ.
Δημοκρατέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Διοικοῦμαι δημοκρατικῶς, ἔχω (ζῶ εἰς) δημοκρατίαν.
Δημοκρατία (ἡ). εἶδος διοικήσεως, καθ' ἣν τὸ κράτος (τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν) ἔχει ὁ δῆμος.
Δημοκρατίζω, Μ. ίσω. Κλίνω πρὸς τὴν δημοκρατίαν, εἶμαι-
Δημοκρατικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπιρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κλίνων πρὸς) τὴν δημοκρατίαν, φρονῶν δημοκρατικῶς.
Δημολάλητος (ὁ, ἡ), Ζ. Δημόβρητος.
Δημόλευστος (ὁ, ἡ), Π. [ὁ. λεύω]. λιθοβοληθείς ὑπὸ τοῦ λαοῦ.
Δημολογέω-ῶ, Μ. ήσω, =Δημηγορῶ, (κυρ.) ὁμιλῶ δημοτικῶς (τὴν γλῶσσαν ἢ πρὸς χάριν τοῦ δήμου), ἀστεΐζομαι, (παρβλ. Δημόω).
Δημολογικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) τὸ δημολογεῖν, Δημηγορικός.
Δημολόγος (ὁ), =Δημηγόρος.
Δημοπίθηκος (ὁ). ὁ ἀπατῶν μὲ τὰς κολακείας του (ὡς ὁ πίθηκος) τὸν δῆμον.
Δημοπληθής, ές (ὁ, ἡ), Π. =Δημοπληθής.
Δημοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ δημότην (πολίτην), πολιτογραφῶ.
Δημοποίητος (ὁ, ἡ). πολιτογραφηθείς (εἰσποιηθείς εἰς τὴν πολιτείαν) ὑπὸ τοῦ δήμου.
Δημόπρακτος (ὁ, ἡ). ὁ πραχθεὶς ὑπὸ (ἢ ἐν ὀνόματι) τοῦ δήμου.
Δημόπρατος (ὁ, ἡ), = Δημιόπρατος.
Δημοπρόβλητος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ προβληθεὶς (ἐκλεχθεὶς) ὑπὸ τοῦ δήμου.
Δημορρόφητος, ές (ὁ, ἡ), Π. ρηχμένος ἐναντίον τινὸς ὑπὸ τοῦ δήμου.
Δῆμος (ὁ), [δέμω ἢ δᾶ=Γᾶ, παρβλ. Λαός]. ὁ λαὸς μιᾶς πόλεως ἢ ἐπαρχίας (κυρ. δημοκρατουμένης), ἢ κοινότης. «Θεὰς δ' ὡς τίετο δήμῳ,» Ἰλ. Ε. «Ἔδειξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ,» Δημ. 2) (ἐν γέν.) πλῆθος. «Ὀνείρων—,» «Ὀδ. Ω. «Τυράννων δῆμον τετρακισχίλιον,» Φλάστρ. 3) ὁ κοινὸς λαός, ὁ ὄχλος, (ἀντιθετ. ὡς πρὸς τοὺς ἀριστους), καὶ ὁ ἐκ τοῦ ὄχλου. «Ὃν δ' αὖ δῆμος ἐπ' ἄνδρα ἕδοι,» Ἰλ. Β. «Οὐκ ἔσκε δῆμον ἐόντα,» Ἰλ. Μ. «Τῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου,» Ἀκ. 4) χώρα, ἐπαρχία, ἐπικράτεια. «Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ,» Ὀδ. Α. «Λυκίης δῆμον,» Ἰλ. Π. 5) ἡ συνάθροισις τοῦ λαοῦ. «Παριέναι (ν. εἶσιέναι) εἰς τὸν δῆμον,» «Ἀπαδικεῖν ἐν τῷ δήμῳ,» Ξεν. 6) δημοκρατία. «Καταλύειν τὸν δῆμον,» Ξεν. 7) (εἰς τὰς Ἀθ.) χωρίον ἢ χωριὰ (τελοῦντα ὑπὸ ἕνα δήμαρχον). «Διελόμενοι τὴν μὲν πόλιν κατὰ κώμας, τὴν δὲ χώραν κατὰ δήμους,» Ἐπιγρ. «Φρεάρριος (ν. Χολαργεύς κτλ.) τὸν δῆμον,» Πλ. «Τοῦ δήμου πέντε καὶ τριάκοντα στάδια τοῦ ἄστεος ἀπεχόντος,» Δημ.
Δημὸς (ὁ), [δαίω]. τὸ πάχος ὅπου σκεπάζει τὰ ἔντερα, (ἐν γέν.) ἄλειμμα, ξύγι.
Δημόσια, ἐπίρ. = Δημοσίως.
Δημοσιακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ δημόσιον.
Δημοσίευσις, εως (ἡ). κοινοποίησις. 2) δήμευσις, [ἐκ τοῦ
Δημοσιεύω, Μ. ευσω. (μὲ αἰτ.) Κάμνω τι δημόσιον, κοινοποιῶ, γνωστοποιῶ εἰς ὅλους, κοινολογῶ. 2) = Δημεύω. 3 (χ. πτ.) παρουσιάζομαι εἰς τὸ Κοινὸν πράττω τι δημοσίως· εἶμαι δημόσιος ὑπάλληλος. «Ἰατρὸς («Δαιδάσκαλος) δημοσιεύων,» Πλάτ., ἀντιλ-
Δημόσιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δῆμον ἢ γινόμενος μὲ ἔξοδα τοῦ δήμου κοινῆς. «Ἥλιου γὰρ οὔτε θεσπεσιώτερον ἐν τοῖς ὁρωμένοις οὐδέν, οὔτε δημοσιώτερον,» Συν. ||. (οὐσ.) Δημόσιος (ἐνν. δοῦλος), (ἐν γέν.) ὑπηρέτης τῆς πολιτείας, π. χ. Ἀντιγραφεύς, Ἀργυροφύλαξ, Θησαυροφύλαξ (;) κτλ., (κυρ. δὲ) Δήμιος ἢ Δεσμοφύλαξ. «Δημόσιον (ἐνν. οἴκημα), ἡ φυλακὴ ἢ τὸ κοινὸν θησαυροφυλάκιον. «Δημόσια (ἐνν. πράγματα ἢ χρήματα), τὰ πολιτικά, αἱ ὑποθέσεις ἢ τὰ συμφέροντα τοῦ δήμου. «Δημόσια (ἢ Δ.) Δαμόσια (ἐνν. σκηνή), ἡ τῶν βασιλέων τῆς Σπάρτης, (ἀνάλογ τρόπον τινὰ μὲ τὸ) παλάτιον. «Ὅπως δὲ καὶ οἱ βασιλεῖς ἔξω σκηνοῦσιν, σκηνὴν αὐτοῖ δημοσίαν ἀπέδειξε,» Ξεν. Πολιτ. Λακ., (ὅθεν) «Οἱ περὶ δαμόσιαν,» Ξεν. Ἑλλ. οἱ ἐπισημότεροι, οἱ περὶ τὸν βασιλέα ἄμεσως, (τρόπον τινὰ) οἱ αὐλικοί.
Δημοσιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Δημοσιεύω, κοινολογῶ, γαρίζω τι εἰς τὸν δῆμον· δημεύω, (Θκδ. Γ'. 68).

Δημοσιώντης, ου (ὁ). ὁ ἀγοράζων (ὠνούμενος) τὰς δημοσίας πρασιάδας, ἐνοικιαστής.
Δημοσιωνία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ δημοσιώνου, ἐνοικίασις τῶν δημοσίων πρασιάδων.
Δημοσιώνιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου πωλοῦνται καὶ συνάζονται αἱ πρόσοδοι, τὸ καταστημα τοῦ δημοσιώνου.
Δημοσίως, ἐπίρ. Εἰς (ἡ Ἀπό) τὸ δημόσιον, φανερὰ, μὲ ἔξοδα (ἡ ἐν ὀνόματι) τοῦ δήμου.
Δημοσσόος (ὁ, ἡ), Π. [δ. σώζω]. ὁ σώζων τὸν λαόν.
Δημόσσοος (ὁ, ἡ), Π. [δ. σεύω]. διωγμένος ἀπὸ τὸν λαόν, φυγὰς, ἔκδιστος.
Δημοτελὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ τελούμενος ὑπὸ (μὲ ἔξοδα) τοῦ δήμου.
Δημότερος, α, ον, Π. ἀντὶ Δημόσιος. ‖. (ὡσ.) ἀντὶ Δημότης.
Δημοτερπὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ τέρπων (εὐχαριστῶν, ἀρέσκων εἰς) τὸν δῆμον.
Δημοτεύομαι, Μ. εὔτομαι. Εἶμαι-
Δημοτὴς, οῦ (ὁ). πολίτης (ἡ συμπολίτης τινὸς) ἀνήκων εἰς ἕνα τῶν (ἐν Ἀθ.) δήμων. 2) εἷς τοῦ δήμου (τῶν πολλῶν), ἰδιώτης.
Δημοτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἀγαπῶν (ἔχων κλίσιν, καταδεκτικὸς πρὸς) τοὺς δημότας, δημοκρατικὸς. ‖. (οὐσ.) « Τὸ δημοτικὸν, » Διόδ., ἀντὶ Οἱ δημόται, ὁ δῆμος.
Δημοτικῶς, ἐπίρ. Μὲ δημοτικὸν τρόπον, ὡς δημότης ἢ ὡς δημοτικός.
Δημότης, ιδος (ἡ), Θηλ, τοῦ Δημότης.
Δημοῦχος (ὁ, ἡ), = Πολιοῦχος. ‖. (οὐσ.) κάτοικος ἢ ἄρχων (προστάτης, κυρ. εἰς τὰς Θερμοπύλας) τοῦ δήμου.
Δημοφάγος (ὁ, ἡ), Π. = Δημοβόρος.
Δημοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ξ
Δημόφαντος (ὁ, ἡ). φανερὸς (γνωστὸς) εἰς τὸν δῆμον, πασίδηλος, δημόσιος.
Δημοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων τὸν δῆμον. 2) (ἐνίοτε) ἐσφαλμ. ἀντὶ Θυμοφθόρος.
Δημοχαρὴς, έος (ὁ, ἡ) ὁ χαροποιῶν (ἀρέσκων εἰς) τὸν δῆμον.
Δημοχαριστὴς, οῦ (ὁ) ὁ κολακευόων (χαριζόμενος εἰς) τὸν δῆμον, δημαγωγὸς.
Δημοχαριστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ κολακεύῃ (χαρίζεται εἰς) τὸν δῆμον, δημαγωγικὸς.
Δημόω-ῶ, Μ. ώσω, = Δημοσιεύω, διαδίδω, κοινολογῶ. ‖. (μσ.) πράττω ἢ ὁμιλῶ ὡς εἷς τοῦ δήμου, (κατ' ἐκτ.) παίζω, χωρατεύω. « Ταῦτα πῶς μὴ φῶμεν δημοῦσθαι λέγειν τὸν Πρωταγόραν; » Πλάτ., (παρβλ. Δημολογέω).
Δημώδης, ες (ὁ, ἡ). τοῦ δήμου, κοινὸς, χυδαῖος, κράστυχος.
Δήμωμα (τὸ), [δημόω]. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) αἱ διασκεδάσεις (τὰ παιγνίδια, αἱ ἀστεῖσμοὶ) τοῦ δήμου, τραγούδια δημώδη.
Δημωφελέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Δημωφελὴς, ές (ὁ, ἡ). ὠφέλιμος εἰς τὸν δῆμον, κοινωφελὴς.
Δημωφελῶς, ἐπίρ. Πρὸς ὄφελος τοῦ δήμου, κοινωφελῶς.
Δήν, ἐπίρ. Π. πολὺν καιρόν.
Δηναιὸς [δήν], ἡ, όν, Π. ὁ πολὺν καιρὸν διαρκῶν, πολυχρόνιος, αἰώνιος. 2) ὁ παρὰ πολλοῦ δοκούμενος, ἀρχαῖος, παλαιός. 3) ὁ μετὰ παρέλευσιν καιροῦ ἐλθὼν, ἀκριβοθώρητος ‖. (οὐδ.) Δηναιὸν, ἐπίρ. = Δήν.
Δηνάριον (τὸ), [Λατ.]. εἶδος νομίσματος (ἴσον 3 3/4 ὀβολ.) = Τὸ δεκάχαλκον ἐκαλεῖτο Δηνάριον, « Πλ.
Δῆνος [δέω]. τος-ους (τὸ), Π. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) = Βουλὴ, σκέψις, (συνκδχ.) φρονῆσις, συλλογὴ· τέχνασμα, πανουργία.
Δηξὶς, δηκὸς (ἡ), [δάκνω]. σαρωλῆκι τῶν ξύλων, σάρακας.
Δηξίθυμος (ὁ, ἡ), Π. = Δακέθυμος.
Δῆξις [δάκνω], εως (ἡ). δάγκαμα, (μτφ.) κάψιμον, πόνος, ἐκρύξιμον, (τρπ.) ἔγγιγμα, πείραγμα.
Δηξιχερὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δάκνων τὴν χεῖρα.
Δηόω-ῶ, Μ. ώσω, Λατ. ἀντὶ Δηΐόω, καίω (ἐρημάζω) τόπον τινὰ ὡς ἐχθρός.
Δήπερ, μόρ. (Ἐλαττωτ.) Κάν, τοὐλάχιστον.
Δήπη, μόρ. (Βεβαιωτ.) = Δήπου.
Δήποθεν, μόρ. (Ἀοριστολογ.) (εἰς τὴν φρσ.) « Ὁπόθεν δήποθεν, » ἀπ' ὅπου καὶ ἄν.
Δήποκα, Δ. ἀντὶ
Δήποτε καὶ Δηποτοῦν, μόρ. (Ἀοριστολογ. καὶ Διαστακτ.) « Τί δήποτε; » Αξ., τί πρᾶγμα (διατί) ἀρά γε; « Ὅς τις δήποτε. « ὁποιος καὶ ἄν ἦναι. « Οὐ δήποθ' ἡμῖν ξυγγενὴς ἥκεις ποθέν; » Σοφ. μήπως (μή τύχη) καὶ; « Ὅπως δήποτε, (ἢ) « Ὅν τινα δηποτοῦν τρόπον, « Δρ., ὅπως καὶ ἄν, δέν μᾶς μέλει πῶς.
Δήπου, Δήπουθεν, μόρ. (Βεβαιωτ.). βεβαια, ἀναμφιβόλως. « Χαιρεφῶντα γὰρ ἴσως δήπου, « Πλάτ. 2) (Διαστακτ.) « Οὐ δήπου διανοεῖ, « Πλάτ., μήπως τάχα (δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅτι) σκοπεύεσαι;
Δηριάω-ῶ, καὶ (μφ. ὁ καὶ ἀρθρ.) Δηριάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, Π. [δῆρις]. μάχομαι, πολεμῶ· φιλονεικῶ, συναριζομαι· ἀντιφέρομαι.
Δηρινθῆναι, (κατὰ μὲν τὸν Κορ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Δῆριν θεῖναι καὶ
Δηρινθήτην, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δῆριν θήτην (κατὰ δὲ τὸ Δεξ.) ἀόρ. τοῦ
Δηρίομαι, Μ. ἰσομαι (ἀόρ. Ἐδηρισάμην ἢ Ἐδηρίσθην). Π. = Δηριάομαι.
Δῆρις, εως ἡ ιος (ἡ), Π. μάχη, πόλεμος· ἅμιλλα· φιλονεικία.
Δηρίφατος (ὁ, ἡ), Π. [δῆρις, †φόω]. φονευμένος εἰς τὸν πόλεμον.
Δηρίω, Μ. ίσω, Π. = Δηρίομαι.
Δηρόβιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μακρόβιος, [ἐκ τοῦ
Δηρὸς [δήν], ὰ, όν, Π. = Δηναιὸς, ὁ διαρκῶν πολὺν καιρόν. ‖. « Δηρὸν (ἔνν. Διὰ ἢ Κατὰ χρόνον), ἐπίρ (διὰ) Πολὺν καιρόν.
Δῆσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ
Δήσασκον, Π. ἀντὶ Ἔδησα, ἀόρ. τῆς ὀρς. τοῦ Δέω (δένω).
Δῆστον, Π. ἀντὶ Ἐδέησεν = Ἐδεήθη.
Δῆσθε, πλθ. β', προ. τῆς ὑποτ. τοῦ Δέομαι.
Δῆτα [δή]. ἐπίρ. Βεβαιωτ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Ἐμφατ.). βέβαια! καὶ λοιπόν! τέλος πάντων! τάχατε! δά! « Καθεύδεις; οὐ δῆτα, ἔφη, « Πλάτ., ὄχι δά! « Τί δῆτα; « Ἀρχφ., τί (διατί) τάχα; « Μὴ δῆτα; αὐτ., ὄχι δά!
Δηὖτε, Αἰολ. ἀντὶ Δεῦτε, ἢ Δεῦρο. Μφσ. ἀντὶ Δ' αὖτε, = Δέ στε. « Μεγάλῳ δηὖτέ (γρφ. δ' ηὖτέ) μ' Ἥρως ἔτυψεν ὥστε χαλκεὺς πελέκει, « Ἀνακρ.
Δήω, Π. (πάντοτε μελλοντικῶς). Θὰ εὕρω.
Δηὼ, ὕος-οῦς (ἡ), Π. ἡ Δημήτηρ.
Δήωσις [δηόω], εως (ἡ). καύσιμον (φρυγανισμὸς) τόπου ἐχθρικοῦ
Δί, Π. ἀντὶ Διΐ, δοτ. τοῦ Ζεύς.
Διὰ, πρόθ. (συντ. μὲ γεν. καὶ αἰτ. ξ σημ. ἐν μὲν συντ., μὲ γεν. μὲν 1) Τόπον (ἢ Δ'. κατὰ διάστασιν, ἐξηγουμένη διὰ τοῦ) διὰ μέσου, ἀναμεταξύ. « Διὰ δὲ Τρῴων κέκτεν' ἠδ' Ἐπικούρων, « Ἰλ. Ν. « Θέτις δ' ἁλὸς διὰ πάντων τῶν ἐν Δελφοῖσιν ἀναβημάτων, « Ἡρ. « Ὀθεῖ ξ δι' ἀμφοτέρων τὸ ξίφος, « Ξεν. « Τὰς ἐλαίας διὰ πολλοῦ (δι' ἴσου) φυτεύειν, « Θφρ. « Οἰκεῖ δ' ἀκώμας ἀτειχίστους καὶ ταύτας διὰ πολλοῦ, « Θκ. « Τὴν φυλακὴν αὐτοῖς δι' ἑλάσσονος, ξμὴ ἀπὸ Βαθέρου εἶναι, « αὐτ. « Ἐκ δὲ τῶν πύργων, ὄντων δι' ὀλίγα, « αὐτ. « Διὰ δέκα δὲ ἀπάλξεων πύργοι ἦσαν μεγάλοι, « αὐτ. (ἢ Β'. κατὰ συνέχειαν), πέρα-πέρα, ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους. « Τανυσσάμενος διὰ μήλων, « Ὀδ. Ι. « Βῆ δὲ διὰ νηός, « Ὀδ. . . « Ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν αἱ νῆες οὐ διὰ κάσης εἶχον καταστρώματα, « Θκ. « Διὰ ποταμῶν ἀναβωμιάσεις ἀναφέρονται, « Ἀρστ. « Ὁ διὰ πάντων ἥκων ὀφθαλμὸς τοῦ θεοῦ, « Συν. (καὶ ἑλλ. τῆς προθ. παρὰ Π.) « Ἔρχονται πεδίοια, « Ἰλ Β. (καὶ τρπ.) « Διὰ πάντων τῶν καλῶν διεληλυθότες, « Πλ. « Ὅσοις τὸ ζῆν δ.ἀ κακουργημάτων ἦλθη, « Πλάτ. (ξ περιφρ.) « Διὰ μάχης (λόγων, βασάνων κτλ.) εἶναι ἢ ἐλθεῖν, « Δξ. « Ὅταν τὰ τῶν βαρβάρων καταστῇ καὶ διὰ μιᾶς γένηται γνώμης, « Ἰσαρ.
2) χρόνον (ἢ Δ' κατὰ διάστασιν) « Διὰ χρόνου λέγειν, « Αἰσχ. « Εἰωθὼς διὰ πολλοῦ χρόνου ἐπιφαίνεσθαι, « Ἡρωδ. (καὶ ἑλλ.) « Ὡς ἂν ἀσμένη μι ἐωρακυῖα, ἥκοντα δὴ διὰ χρόνου, « Δσ. « Ἥκω διὰ χρόνου. Καὶ ὁ Κῦρος ἔφη· Νὴ Δία, δι' ὀλίγου γε, « Ξεν. « Δεῖξαν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν αὐτόν, « Δκ. « Τοὺς Μακεδόνας ἡδέως τὸν κισσὸν ἰδόντας, οἷα διὰ μακροῦ ὀρθέντα. « Ἀρρ. « Καὶ ἀνέπαυε διὰ μακροῦ σεαυτόν, « Δκ. « Πέμπειν δι' ἐνιαυτῶν δασμὸν, « Πλ. « Δι' ἔτους πέμπτου συνάγειν, « Ἀριστ. « Διὰ δυοῖν ἡμερῶν, « Δσπρ. « Δι' ἡμερῶν τινων πίνειν, « Θφρ. « Καὶ πάλιν εἰσῆλθεν εἰς Κασπεραῖον δι' ἡμερῶν τινῶν, « Γρφ. (ξ ἑλλ.) « Διὰ τρίτης, « Ἀριστ. (ἢ Β'. κατὰ συνέχειαν), ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους. « Δαὶ ἀ διὰ μέσου χρόνος, « Λξ. « Διὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος, « Λξ. « Δικτάτωρα αὐτὸν ἀπέδειξαν διὰ βίου, « Πλ. « Κίχλας παρ' αὐτῷ δι' ἔτους τρεφομένας, « αὐτ. « Ὑπανόμενος αὐτοῖς δι' ἡμερῶν 40, « Γρφ. « Δήσειν διὰ τέλους μὴ δόκει κοινηρὸς ὤν, « Βνμ. « Καὶ ἀνάπαυε διὰ μακροῦ σεαυτόν, « Δκ. 3 Αἰτίαν (ὄργαν. ἢ ὕλ., σημαίν. τὸ μέσον δι' οὗ ἢ τὴν ὕλην ἐξ ἧς, καὶ ἐξηγ. κοιν. διὰ τοῦ) Μέ. « Οὐ διὰ μέλανος ἀλλὰ δι' αἵματος γράψαι τοὺς νόμους, « Πλ. « Διὰ πτισάνης χυλοῦ τρέφειν, « Γαλ. « Ἀγάλματα δι' ἐλέφαντος πεποιημένα, « Λξ. « Πεμμάτιον διὰ σησάμου ἢ μέλιτος γινόμενον, «

λθ. » Διὰ ποιήματος ἐξευτελεῖν τὸν λόγον, « Πλ. » Αἱ διὰ τοῦ σώματος ἡδοναί, « Ξεν. » Διὰ χειρὸς (χειρῶν) ἔχειν τὰς ἡνίας, « Πλ. » Διὰ μνήμης ἔχειν, « Αξ. (καὶ παρὰ μουσικ.) » (ἁρμονία) Διὰ τεσσάρων (ἐνν. χρωμιῶν ἢ φωνῶν), » Διὰ πέντε, » Διὰ πασῶν, « (παρὰ δὲ τοῖς νεωτ. ἰατρ. ᾠμοναλεκτ.) » Διάῤῥοδον (καλλούριον) »Διάκρεκον κτλ., τὸ διὰ ῥόδων (κρόκου κτλ.) ἐσκευασμένον ἰατρικόν.

4) Τρόπον (σημ. τὸ Πῶς, ᾗ ἐξηγ. ὡσαύτως διὰ τοῦ) Μέ. » Διὰ παλλῶν (πλειόνων, βραχέων) λέγειν, « Αξ. » Διὰ πένθους τὸ γῆρας διάγων, » Ξεν. » Αἱ διὰ καρτερίας ἐπιμέλειαι, « αὐτ. » Διὰ μέθης ποιήσασθαι τὴν συνουσίαν, « Πλ. » Διὰ τῶν ἰδίων κινδύνων αἴτιοι σωτηρίας τοῖς Ἕλλησι κατέστησαν, » Δι. (ἰδοὺ ὑπάγονται καὶ οἱ φρσ.) » Διὰ τιμῆς (ὀργῆς, φροντίδος, ἡδονῆς, φρουρᾶς κτλ.) ἔχειν τινά, ἢ (πθ.) εἶναι (γενέσθαι) τινι, « ἀντὶ Τιμᾶν (κτλ.) τινα ἢ Τιμᾶσθαι (κτλ.) ὑπό τινος. ‖ (μὲ αἰτ. δὲ 1) Τόπου ἢ τὸ Διὰ μέσου (Παυτ.). » Δι' ἄκρας ἔρχεται αἶσα, « Ὀδ. Κ. » Βῆ διὰ δῶμα, « Ὀδ. Π. 2) Χρόνου (σπν. καὶ Π.) » Ὀρφναίην (» Ἀμβροσίην) διὰ νύκτα, Ἰλ. Β., Π.

3) Αἰτίαν (ποιητικήν). » Νίκησας δ' Ἀθήνην, » Ὀδ. Θ. » Διὰ τοὺς θεοὺς ἐσώθητε· ἐπεὶ διά γε ὑμᾶς αὐτοὺς, πάλαι ἂν ἀπολώλατε, « Δμ. » Λοθενὴς ἦνδε ἀχρηματίαν, « Θκ. » Διὰ τὸ ἄσμενος ἂν ἐξελθεῖν, « αὐτ. » Διὰ ποίας εὐεργεσίας ἀξιοῖ αὑτὸν φανῶσαι; « Αἰσχ. ‖. (ἐν δὲ συνθ. 1) Τόπον ἢ τὸ Διὰ μέσου. » Διακλέω, Διορῶ. 2) Χρόνου παράτασιν ἢ συνέχειαν. » Διαβιόω, Διαμένω. 3) Διαίρεσιν. » Διαλύω, Διαφωνῶ, Δίστασμαι. 4) τὸ μεταξὺ διάστημα. » Διάλευκος, Διάχρυσος. 5) ἀμοιβαιότητα. » Διαφορατίζομαι, Διαφιλοτιμέομαι. 6) ἐντέλειαν. » Διαπράττω. 7) ἐπίτασιν ἢ ἔμφασιν. » Διαγανακτῶ, Διαισθάνομαι, Διεγείρομαι.

Δία, αἰτ. τοῦ Ζεύς.

Δῖα, Π. θηλ. τοῦ Δῖος

Διαβαδίζω, Μ. ίσω. Περιπατῶ διὰ μέσου τινός. 2) περιδιαβάζω, παραδιαβαίνω.

Διαβάθρα (ἡ). ἡ σκάλα (γέφυρα) διὰ τῆς ὁπ. ἐμβαίνομεν ἀπὸ τὴν ξηρὰν εἰς τὸ πλοῖον.

Διάβαθρον (τὸ). εἶδ. ὑποδήματος.

Διαβαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Διέβην χλ.). Περνῶ (διὰ ποταμοῦ ἢ θαλάσσης ἢ ἰσθμοῦ) ἀντικρύ. 2) = Μεταβαίνω. 3) στέκω ὄρθιος ἔχων μακράν τὸν ἕνα πόδα τοῦ ἄλλου. » Βαδίζον δὲ βραδέως τοῦτο τὸ ζῷον καὶ μεγάλα διαβαῖνον, Ἀρστ. (ἴδε καὶ Συμβαίνω).

Διαβάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Διέβαλον χλ.). Περνῶ τι διὰ μέσου ἄλλου ἢ ἀπὸ μιᾶν ἄκραν εἰς ἄλλην, Διαβιβάζω. » Διέβαλον ἐκ τῆς Κίου τὰς νέας εἰς τὴν Νάξον, « Ἡρ. (ᾗ ἀλλ.) » Ἐκ Πατρῶν πρὸς τὴν ἀντιπέρας ἠπειρον διαβαλόντων (ἐνν. ἑαυτοὺς ἢ τὰς ἑαυτῶν ναῦς), « Θκ. (καὶ πθ.) » Καὶ ὁ φλοιὸς διαβληθεὶς λίνῳ, « Δσκρ. 2) κατηγορῶ (κάμνω μισητόν, ὑποπτόν) τινα πρός ἄλλον· βάλλω σκάνδαλα μεταξύ τινων. » Τὸν ἰατρὸν διαβάλλουσιν ὡς φαρμακέα, « Λκ. » Μὴ διάβαλλε ἐμὲ καὶ Θρασύμαχον, » Πλάτ. (ᾗ πθ.) » Διεβλήθης μεταβασιλεὺς εἶναι, « Πλ. » Βίος διαβεβλημένος, « Ἡρωδ. »Διαβεβλῆσθαι πανταχῇ τῷ σώματι, « Πλάτ., εὑρίσκονται εἰς ἔχθραν μέ, ἔχουν ἀντιπάθειαν, (παρβλ. Συγκρούω). 3) ἀπατῶ. » Διέβαλέ μ' ἡ γραῦς, « Ἀρχῳ. » καὶ διαβάλλων ἐκεῖνον εὖ, « Ἡρ. (καὶ μσ.) » Διαβάλλεταί μ' ὁ θεῖος, « Ἀρχ. (καὶ πθ.) » Διαβεβλημένος ὑπὸ Ἀράφιος οὐ μανθάνεις, « Ἠρ. 4 (σπν.) = Παραβάλλω, ἢ 5) = Καταβάλλω. 6) (μσ.) παίζω (κυρ. κύβους ἢ ὅμοιόν τι) μετά τινος. » Τούτοις γὰρ ὥσπερ ἀστραγάλοις, ὅταν τύχῃ παίζουσα, χρῆται καὶ διαβάλλεται πρὸς αὐτούς, « Πλ. (παρβλ. Διαπληκτίζομαι).

Διαβαπτίζομαι, Μ. ίσομαι. Παίζων ἢ ἀμιλλώμενος πρός τινα εἰς τὸ κολύμβημα βουτῶ εἰς τὸ νερόν.

Διαβασανίζω, Μ. ίσω. Ἐξετάζω (δοκιμάζω) τι ἀκριβῶς καὶ καθ' ὅλους τοὺς τρόπους.

Διαβασείω (χ. Μ.), ἀντὶ Διαβησείω.

Διαβασιλίζομαι, Μ. ίσομαι, = Βασιλεύω, διαγωνίζομαι περὶ τῆς βασιλείας πρός τινα.

Διάβασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαβαίνειν, πέρασμα. 2) = Μετάβασις. 3) τόπος ἢ μέσον πρὸς τὸ διαβαίνειν, γέφυρα, πέρασμα, ῥηχότοπος, (Τουρκ.) γκετσίτι. 4) τὸ διαστηκότων τῶν ποδῶν σπάσιμον, (ἑπτ.) διάστημα, ἔκτασις (τρκ.) μέγεθος, ὕψος, ὄγκος. » Καὶ διάβασιν τοῖς καταστρώμασιν ἔδωκε, « Πλ. » Καὶ μετ' οὐζήσεως ἵνα καὶ διαβάσεως ἐξαγγέλλων, « Πλβ.

Διαβάσκω, Π. ἀντὶ Διαβαίνω ἢ Διαβαδίζω ἢ Διαβιβάζω.

Διαβαστάζω, Μ. άσω. Σηκόνω τι ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ τὸ μεταφέρω διὰ μέσου τινὸς ἢ δι' ὅλης τῆς ὁδοῦ. 2) δοκιμάζω τὸ βάρος τινὸς πράγματος κουνῶν αὐτὸ εἰς τὸ χέρι μου.

Διαβατέος, α, ον, θετ. τοῦ Διαβαίνω.

Διαβατήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ συνεργῶν πρὸς) διάβασιν. » Ζεὺς—, « Αξ. ‖. (οὐσ.) » Διαβατήρια (τὰ) (ἐνν. δῶρα ἢ ἱερά, τὸ ὁποῖον εἰς τὸν Θκδ. Ε', 116, εὑρίσκεται καὶ προσκείμενον), τὰ γινόμενα ὑπὲρ εὐτυχοῦς διαβάσεως (ποταμοῦ κλπ.) καὶ ἐν γέν. ὑπὲρ εὐοδώσεως. 2) » Διαβατήριον, « ἀντὶ Διάβασις, πέραμα.

Διαβάτης, ου (ὁ). ὁ διαβαίνων, περαστικός, ὁδοιπόρος. 2) Δ. ἀντὶ Διαβήτης.

Διαβατικός, ἡ, όν. Ὠφελιμεύων (ἐπιτήδειος) πρὸς διάβασιν· διαπεραστικός· (γραμμ.) = Μεταβατικός.

Διαβατός, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ διαβῇ. » Ποταμὸς—, « Ξεν., (καὶ τρπ.) » Ὀλίγους εἶναι διαβατοὺς τῶν ἐναπακειμένων νοῦν, « Γρ., ἀντὶ Καταληπτούς.

Διαβεβαιόω, Μ. ώσω. Ἀσφαλίζω τι ἐντελῶς. ‖. (μσ.) πιστοποιῶ, ἢ ὑπόσχομαί τι μετὰ πολλῆς βεβαιότητος, (μὲ ἀπαρ.) διισχυρίζομαι.

Διαβεβαίωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαβεβαιοῦν, πιστοποίησις.

Διαβεβαιωτικός, ἡ, όν. (καὶ ἐπίῤῥ.) -κῶς. Ὁ συντελῶν πρὸς διαβεβαίωσιν.

Διάβημα (τὸ), [διαβαίνω]. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) πορεία, περιπάτημα, πέρασμα· ἀδρεσκελιά.

Διαβιβάσιω (χ. Μ.). Ἔγω σκοπὸν ἢ ὄρεξιν (Ἐπιθυμῶ) νὰ διαβῶ.

Διαβήτης [διαβαίνω], ου (ὁ). ἐργαλ. (μθμ. κτλ.), τὸ (χαλκ.) πρ. γελᾶ καὶ (Ἰταλ.) κομπάσσο. 2) τὸ νεροχύτης (ἢ στάφνη) τῶν οἰκοδόμων κλπ. 3) = Σίφων, τελεύμπα. 4) καθός τι ὑπάρχει, » Διάῤῥοια τῶν οὔρων, ἢ (κατὰ τὸν Ἀρετ.) »Σαρκῶν καὶ μελέων εἰς οὖρον ξυντήξις «.

Διαβιβάζομαι, Μ. άσομαι. Διάζω (Ἀναγκάζω) καθ' ὑπερβολήν.

Διαβιβάζω, Μ. άσω καὶ Ἀττ. -βῶ. Περνῶ (Μεταφέρω) τι εἰς τὸ ἀντικρυνὸν μέρος.

Διαβιβασμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαβιβάζειν, μεταβιβασμός.

Διαβιβαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ διαβιβάζειν.

Διαβιβρώσκω, Μ. βρώσομαι. Τρώγω τι ἔσωθεν. Καταβρώγω. » Πάντα ὕποπλα ᾗ σαθρὰ ᾗ διαβεβρωμένα, « Μξμ.

† Διαβιόω-ῶ, Μ. ώσω, (δίδει χρόνους τινὰς εἰς τὸ) Διαζάω.

Διαβίωσις, εως (ἡ). ἡ τοῦ βίου διαγωγή.

Διαβλαστάνω, Μ. βλαστήσω. Ἐβγάλλω (ποῦ καὶ ποῦ) βλαστούς, φυτρόνω ἀναμεταξύ τινος ἢ ὅλως διόλου, ξεφυτρόνω.

Διαβλάστησις, εως (ἡ). τὸ διαβλαστάνειν, ξεφύτρωμα.

Διαβλέπω, Μ. βλέψω καὶ βλέψομαι. Ἀνοίγω ἢ σηκόνω τὰ μμάτια μου ᾗ βλέπω ὁλοτρόγυρα ἢ ἀσκαφδαμυκτί. ἀτενίζω.

Διάβλεψις, εως (ἡ). τὸ διαβλέπειν, κύτταγμα ὁλοτρόγυρα ἢ μὲ προσοχήν.

Διάβλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι διαβάλλεται (περνᾷ ἀνάμεσα). »Γλωσσίδα τινά, ἣν ἐν διάβλημα, « Ι. Δυδὸς (ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν).

Διαβλητέον, θετ. τοῦ Διαβάλλω.

Διαβλητικός, ἡ, όν, (ᾗ ἐπίῤῥ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος πρὸς, ἢ ἔχων κλίσιν πρὸς τὴν) διαβολήν.

Διαβλήτωρ, ορος (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ διαβάλλων.

Διαβλύζω, Μ. βλύσω. Ἀναβρύω.

Διαβλώσκω, Μ. μολοῦμαι (ἀόρ. Διέμολον, κτλ.), Π. ἀναχωρῶ.

Διαβοάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Φωνάζων κηρύττω (Διαβιβῶ, Γνωστοποιῶ) τι δι' ἑνός εἰς ἄλλον καὶ καθεξῆς πανταχοῦ, (ὅθεν πθ.) » Διαβεβόηται ταῦτα, « Πλάτ., εἶνε καθίγνωστα. » Διαβεβοημένος ἐπὶ συνέσει, « Λκ., ἀντὶ Διαβόητος.

Διαβόησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαβοᾶν.

Διαβόητος (ὁ, ἡ). ὁ διαβεβοημένος, περιβόητος, περίφημος, καλυθρύλλητος, παρίγνωστος.

Διαβολεύς, έως (ὁ). ὁ διαβάλλων.

Διαβολή (ἡ). τὸ διαβάλλειν, (ἢ ψευδῶς ᾗ κριφίως γινομένη κατά τινος) κατήγορία, (Τουρκ.) μιναφικλίκι· (συνήθ.) πονηρία.

Διαβολία (ἡ), Π, ἀντὶ Διαβολή.

Διαβολικός, ἡ, όν, (ᾗ ἐπίῤῥ.) -κῶς, = Δι-

βλητικός. 2) (ἐκκλησ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν διάβολον.

διάβολος (ὁ, ἡ). ὁ διαβάλλων (κατηγορῶν ψευδῶς καὶ κρυφίως), (Τουρκ.) μηναρίκης. « Τοὺς διαβόλους μᾶλλον ἢ τοὺς κλέπτας ἐμίσει, μείζω ζημίαν ἡγούμενος φίλων ἢ χρημάτων στερίσκεσθαι, » Ξεν. 2) ἐναντίος, ὑποπτος. « Εἶτ' ὑμῶν διαβόλων τε ἐντῇ γνώμῃ περὶ ἐμοῦ παρέστηκε, » Ἀνδκδ. []. (οὐσ. ὁ ἐκκλησ.) ὁ διάβολος, ὁ σατανᾶς (« Διάβαλε γὰρ τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν θεὸν· διέβαλε πάλιν τὸν θεὸν πρὸς τὸν ἄνθρωπον, » Χρσ.).

διαβόλως, ἐπίρ. Μὲ σκοπὸν διαβολῆς· διαβλητικῶς.

διαβομβέω-ῶ, Μ. ήσω, (μὲ αἰτ.)=διαβοάω, διαθρυλλῶ. 2) (χ. πτ.) βομβῶ (βούζω) δυνατὰ καὶ ἀδιακόπως.

διαβορβορύζω, Μ. ύξω. Ἔχω διαχεκαμένα ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) διαρκῆ γουργαρητά.

† διαβόρειος (ὁ, ἡ). ἐκτεθειμένος (βλέπων) πρὸς βοῤῥᾶν, (ὁ Κορ. ἔκρινεν ὕποπτον τὴν λέξ.).

διάβορος (ὁ, ἡ), Π. [διαβιβρώσκω]. ὁ κατατρώγων ἢ κατατρωγόμενος.

διαβόσκω, Μ. βοσκήσω. Τρέφω (καὶ πθ. ἢ μσ.) Βόσκω πότ' ἐδῶ καὶ πότ' ἐκεῖ, ζῶ (τρέφομαι) ὅπου καὶ ὅπως δυνηθῶ.

διαβοστρυχόω-ῶ, Ν. ώσω. Χωρίζω ὅλα τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς μου εἰς πυκνοὺς βοστρύχους (πλεξίδας ἢ σγουρά).

διαβουκολέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρηγορῶ (διασκεδάζω) τὸ βουκόλιόν μου μὲ τὴν σύριγγα, (μτφορ.) τρέφω μὲ μεταίας ἐλπίδας, θέλγω, εὐφραίνω.

διαβουλεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἔχω τι κατὰ νοῦν, σκέπτομαι (συλλογίζομαι) ἐκεμόνως, συμβουλεύομαι, μελετῶ.

διαβουλία (ἡ). σκέψις, στοχασμὸς, σκοπός.

διαβούλιον (τὸ). συμβούλιον, σύσκεψις. 2) διαλογισμὸς, ζογισμὸς, σκοπὸς, σχέδιον.

διάβουλος (ὁ, ἡ), ἀντὶ δίβουλος.

διαβραβεύω, Μ. εύσω. Μοιράζω τὸ (ἢ ὡς) βραβεῖον, (συνεκδ.) δίδω τὸ δίκαιον εἰς ὅσιον ἀνήκει, (κοιν.) κάπτω τὴν κρίσιν.

διάβρεξις, εως (ἡ). τὸ σύσ. τοῦ διαβρέχειν, καταβρεξις, μούσκεμα.

διαβραχὴς, έος (ὁ, ἡ), =διάβροχος, [ἐκ τοῦ

διαβρέχω, Μ. βρέξω. Βρέχω ὅλως διόλου, καταβρέχω, μουσκεύω.

διαβριθὴς, έος (ὁ, ἡ), ='Εμβριθὴς, πολλὰ βαρὺς, (κατ' ἔκτ.) ἰσχυρὸς, σκληρὰς [ἐκ τοῦ

διαβρίθω, Μ. βρίσω. Καταβαρύνω (μτφ. καὶ ἀμτφ.).

διαβριμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, =βριμάομαι, 'Εμβριμάομαι.

διαβροχὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαβρέχειν, διάβρεξις.

διάβροχος (ὁ, ἡ). καταβρεγμένος, διαπεραστμένος ἀπὸ ὁπαιονδήποτε ὑγρὸν, μουσκεμένος. « Νῆες διάβροχοι, » Θκ., παλιοκάραβα, 'ποῦ κάμνουν νερὰ. (ᾗ τρπ.) « Οἶνῳ (« Ἔρωτι)—, » Λκ., Σλ.

διάβρωμα (τὸ). καταφαγωμένον (τρωπημένον) ἀπὸ πολυκαιρίαν ἢ σῆψιν μέρος, φάγωμα, καυφάλα.

διάβρωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαβιβρώσκειν ἢ διαβιβρώσκεσθαι, κατανάλωσις.

διαβρωτικὸς, ἡ, όν. (μὲ γεν.) Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) εἰς τὸ διαβιβρώσκειν, σηπτικὸς, καταναλωτικός.

διαβύνέω, Ἰων. ἀντὶ

διαβύω, Μ. βύσω, Χώνω τι μὲ βίαν (ἵνα περάσῃ πέρα-πέρα, ἡμείνῃ ὡς σέπωμα).

διαγαληνίζω, Μ. ίσω. Γαληνίζω (Γίνομαι [λαρὸς) ὅλως διόλου.

διαγανακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγανακτῶ καθ' ὑπερβολήν· (ἴσως.) κακοφορμίζω.

διαγανάκτησις, εως (ἡ). μεγάλη ἀγανάκτησις.

διαγγελία (ἡ). ἡ δι' ἀπεσταλμένου ἢ εἰς ὅλα τὰ μέρη γενομένη κοινοποίησις, μήνυμα.

διαγγέλλω, Μ. ελῶ. Μηνύω δι' ἀπεσταλμένου (ἀγγέλου) ἢ δι' ἑνὸς εἰς ἄλλον ᾧ καθεξῆς, δίδω εἴδησιν, γνωστοποιῶ, κοινολογῶ, διαδίδω. « Ἐξ ὁρᾶς καὶ ψεύδους διαγγελήσονται, » Ψαλμ.

διάγγελμα (τὸ). τὸ διαγγελθὲν, μήνυμα, εἴδησις.

διάγγελος (ὁ, ἡ). ὁ διαγγέλλων (γνωστοποιῶν) τι εἴς τινα ἢ εἰς ὅλους. « Ἐνεργοποιεῖν χρῆσθαι διαγγέλοις, » Πλ.

διαγγελτὴρ (ὁ), =διάγγελος.

διᾶγε, Δ. ἀντὶ διῆγε, (γ', ἐν. πρσ. τοῦ) παρτ. τοῦ Διάγω.

διαγείρω, Μ. αγερῶ. Συνάζω πανταχόθεν (ἔνθεν κἀκεῖθεν, ἀπὸ διάφορα μέρη).

διαγελάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ αἰτ.) Περιγελῶ, περιπαίζω. 2) (χ. πτ.) γαμογελῶ, εἶμαι ἢ δείχνω πῶς εἶμαι γελαζόμενος (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτνμ.), ἀρχίζω νὰ γαληνίζω (νὰ 'ζαχαρεύω κτλ.). « Ἡμέρας ἄρτι διαγελώσης, » Ἡλ., ὅ,τι ἄρχιζε νὰ γλυκοχαράζῃ. « Τὰ τῆς θαλάσσης διαγελῶντα, » Πλ., τὰ ῥηχὰ (ὕφαλα) μέρη ὅπου σταυραίνει (καὶ τρόπον τινὰ γαμογελᾷ) ἡ θάλασσα.

διάγευσις, εως (ἡ). ἡ διὰ τῆς γεύσεως δοκιμὴ, [ἐκ τοῦ

διαγεύω Μ. γεύσω. Δίδω εἴς τινα ὀλίγον τι ὅσον νὰ τὸ γευθῇ (νὰ τὸ δοκιμάσῃ) ᾧ ‖. (μσ.) δοκιμάζω τι διὰ τῆς γεύσεως, (ἴδε Ἀπογεύομαι).

διαγίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι (ἀόρ. διεγενόμην κτλ.). Διέρχομαι, παρέρχομαι, περνῶ. « Ἐτῶν 200 διαγεγονότων, » Πλ., ἀφ' οὗ πέρασαν (εἰς τὰ μεταξύ). « Τούτῳ τῷ λόγῳ πιστευομένῳ πλέον ἢ χίλια ἔτη διαγέγονεν, » αὐτ. 2) διαρκῶ, βαστῶ, ἀντέχω, ζῶ, (κοιν.) περνῶ. « Τοσάδε ἔτη διαγενέσθαι, » Πλτ. « Οὐδὲν ἄλλο ποιῶν διαγεγένησαι, ἢ διακοπῶν, » Ξεν. « Ἀπὸ τούτων (τῶν 400 χρεῶν) ἐλπίζοντες ἔχοι θαλάσσης διαγενήσεσθαι, » Πλ. 3) σώζομαι, γλυτάνω, φθάνω εἰς τὸ τέλος. « Εἰ καὶ διαγενοίμεθα ἐκ τοῦ κλύδωνος, » Ξεν. « Μάνη γὰρ διαγέγονε διαγωνιζομένη, » Ἀρχδ.

διαγιγνώσκω (-γιγνώσκω), Μ. γνώσομαι (ἀόρ. Διέγνων κτλ.). Γνωρίζω, διακρίνω. « Τὴν Ἑλένην μοι δεῖξον· οὐ γὰρ ἂν διαγνοίην ἔγωγε, » Λκ. « Διαγινώσκειν τὸ δίκαιον, » Ἀρχφ. (καὶ πθ.) « Σύνεσιν καὶ παιδείαν, ᾗ τὰ καλὰ καὶ τὰ αἰσχρὰ διαγινώσκεται, » Δμ. « Καλῶν οὕτω λαμπρῶν, ὥστε μὴ διαγινώσκεσθαι τῷ χρυσῷ πρὸς τὸν χρυσόν. » Ἀρστ. (ἐπμ. 2) κρίνω, ἀποφασίζω. « Τὴν δὲ Ἠλιάδα διαγιγνώσκειν, » Δμ. « Διέγνω δραπέτην ἢ καθεῖν γενναῖον, » Ἡρωδ. « Εἰ κλοπὴν διέγνωκας, » Δκ. (καὶ πθ.) « Ἐπὶ διεγνωσμένην κρίσιν καθιστώμεθα, » Αἰσχ. 3) ἀντὶ Διαναγινώσκω, (Πλθ.).

Διαγκρινέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, ἡ

Διαγκωνίζομαι, Μ. ίσομαι, Ζ. Διαγκωνίζομαι καὶ

διαγκυλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, ἡ

Διαγκυλίζομαι, Μ. ίσομαι, ἡ

διαγκυλόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Κρατῶ τὸ κόντιον (τὸ τόξον κτλ.) ἀπὸ τῆς ἀγκύλης καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὸ ῥίψω « Τοὺς ἀκοντιστὰς καὶ τοὺς πελτασταὶ διηγκυλισμένους ἴεναι, » Ξεν. « Ἀνδριάντα τόξον διηγκυλισμένον, » Ἡρωδ. « Κεραυνὸν διηγκυλισμένος, » Λκ.

διαγκωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀκκισμοῦμαι εἰς τὸν ἀγκῶνα, (συγχ. τῷ Διαγωνίζομαι).

διαγκωνισμὸς (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ διαγκωνίζεσθαι, ἀκκισμὸς εἰς τὸν ἀγκῶνα, (συγχ. τῷ Διαγωνισμός).

διαγλαύσσω (χ. Μ.), Π. φαίνομαι καθαρὰ, Διαφαίνομαι.

διαγλάφω, Μ. γλάψω, Π. σκάπτω, κάμνω λάκκον (γοῦρναν, κοίλωμα). « Εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάψασα, » Ὀδ. Δ., (παρβλ. Διαγλύφω).

διάγλυμμα (τὸ). τὸ διαγεγλυμμένον μέρος (λίθου, ξύλου κτλ.), γλυφὴ, τόρευμα.

διάγλυπτος (ὁ, ἡ), =διάγλυφος.

διαγλυφὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαγλύφειν σκάλισμα (σκάψιμον, πελέκημα) μὲ τὴν γλυφίδα.

διάγλυφος (ὁ, ἡ). σκαμμένος (σκαλισμένος) μὲ τὴν γλυφίδα, [ἐκ τοῦ

διαγλύφω, Μ. γλύψω. Σκάπτω (Σκαλίζω Δουλεύω) πέτραν ἢ ξύλον μὲ τὴν γλυφίδα. « Ὁ τοῦ ὀστρέου ὄψις παραπλησία τῷ κτενί, οὐ διέγλυπται δέ, ἀλλὰ λεῖον τὸ ὄστρακον ἔχει, » Ἀθ. 2) =(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διαγλάφω. « Τὴν ψάμμον ταῖς ποσὶ διαγλύψασα, » Αἰλ.

διαγνώμη (ἡ), (σπν.) ἀντὶ διάγνωσις, σκέψις, συζήτησις.

διαγνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω, =διακρίνω, διαγινώσκω.

διαγνώμων, ονος (ὁ, ἡ), =διαγνώστης κριτής.

διαγνωρίζω, Μ. ίσω, =διαγιγνώσκω 2 (Γρφ.) γνωστοποιῶ.

διάγνωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαγινώσκειν (διακρίνειν κτλ.), ἐξέτασις, κρίσις ἀπόφασις. « Σοὶ δὲ, . καλῶν ἢ μὴ τούτων τὴν διάγνωσις; » Δμ.

διαγνωστέον, θετ. τοῦ Διαγιγνώσκω.

διαγνώστης, ου (ὁ). ὁ διαγινώσκων (κρίνων ἢ διακρίνων περί τινος καὶ ἀποφασίζων).

Δ αγνωστικὸς, ἡ, όν. Ἔμπειρος ('Επιτήδειος, Ἁρμόδιος) πρὸς διάγνωσιν, (Γαλλ.) connoisseur. « Τὴν ἡλικίαν τὴν διαγνωστικὴν τῶν καλῶν καὶ τῶν οὐ τοιούτων, » Χρσ.

Διαγογγύζω, Μ. ύσω. Γογγύζω (Μουρμουρίζω, Παραπονοῦμαι) κρός τινα.

διαγόνατος (ὁ, ἡ). (μτν.) ὁ ἔχων καθ' ὃν

λον τὸ μῆκος τοῦ (συγκείμενος ἀπὸ) γόνατα (κῶμπους), ἢ (ἐσφαλ.) ἀντὶ Διγόνατος.

Διαγόρευσις, εως (ἡ). ἐντολή, παραγγελία κτλ. [ἐκ τοῦ

Διαγορεύω, Μ. εύσω. Λέγω (Ἐκφράζομαι) ῥητῶς, διορίζω, προσδιορίζω, προφάζω, παραγγέλλω. «Ὁ νόμος διαγορεύει,» Θκ. «Διηγόρευσεν αὐτῷ ἐπὶ τούτοις κατιέναι πάλιν, ἢ μὴ κτλ.» Πλ. (ᾗ πθ.) «Ὡς αἱ πλείους γνῶμαι διηγορεύθησαν,» Δ. Ἁλ. «Ἡμέρα διηγορευμένη,» Αξ., ἢ προσδιωρισμένη. 2) (μετὰ τοῦ Κακῶς) = Ἀγορεύω, λέγω ὁμιλῶ, ἢ λέγω πανταῦ καὶ ἀδιακόπως. «Διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα,» Αν.

Διάγραμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε γραμμένον ἢ ζωγραφισμένον μὲ γραμμὰς ἢ σχήματα καὶ σημεῖα, (ὁθ. κυρ.) βιβλίον μαθ. ἢ μθμτκ. «Ἀφ' ἑνὸς διαγράμματος φαίνεται τὸ ἡδὺ ὑποκρέκει,» Πλ. «Γεωμετρίαν μέχρι τῶν δυσχερῶν διαγραμμάτων,» Ξεν. 2) σχέδιον, ἰχνογράφημα. «Ὑπὸ δημιουργοῦ τινος ἢ γραφέως διαφερόντως ἐκπεπονημένον —,» Πλάτ. 3) κατάστιχον (κυρ. τῶν δασιμάτων), τερίφα, φατοῦρα τῶν ἐμπόρων. «Ἀπέγραψαν αὐτὸν τὸ διάγρ. τῶν σκευῶν,» Δημ. 4) (κατ' ἔκτ.) προσταγὴ ἔγγραφος, διάταγμα, πρόγραμμα. «Ἐκ[«Προτεθῆναι διάγρ.,» Πλ., (ἴδε καὶ Διαγραφή).

Δια-γραμμίζω, Μ. ίσω. Τραβῶ (Χωρίζω τι μὲ) γραμμὰς, (ἐπμ.) παίζω τὸ παιγνίδι ὀνομαζόμενον –

Διαγραμμισμὸς (ὁ), [ἴδε τὸ προηγ.]. εἶδ. παιγνιδίου, δάμα ἢ ἐριόδι, (ἐπαίζετο μὲ 60 λευκὰς καὶ μαύρας πέτρας), (παρβλ. Γραμμή).

Διάγραπτος (ὁ, ἡ), [διαγράφω], σβυσμένος (μὲ τράβιγμα γραμμῆς) ἀπὸ τὸ κατάστιχον κτλ. «Δίκη —,» «Ῥτρ., ἢ ἀκυρωθεῖσα.

Διαγραφεύς, έως (ὁ). ὁ καταστρώνων τὰ διάγραμμα (τῶν δασιμάτων).

Διαγραφὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαγράφειν, ζωγράφισμα, σχεδίασμα διαγράμματος (καταστίχου κτλ.)· σβύσιμον, (ἐπμ.) ἀκύρωσις (δίκης), ἐξόφλησις (ὁμολογίας), κτλ. 2) = Διάγραμμα, καταγραφή, περιγραφὴ, κατάστιχον, πίναξ, σχῆμα γεωμετρ., σχέδιον ζωγραφ., προσταγή· συμφωνία, ὁμολογία.

Διαγραφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων [ἐπιτήδειος] πρὸς) διαγραφήν. «Διαγραφικὴ,» «ἡ τέχνη τοῦ διαγράφειν (ἰχνογραφεῖν ἢ ζωγραφεῖν).

Διαγράφω, Μ. γράψω. Τραβῶ (Χωρίζω μὲ) γραμμὰς, σχεδιάζω, ἰχνογραφῶ, περιγράφω. «Διάγραψον πόλιν,» Γρ. «Διαγράψωμεν τὰ τέμενη τῷ λόγῳ,» Δίλ. 2) = Καταγράφω, περνῶ εἰς τὸ κατάστιχον. «Διαγράφειν τοὺς στρατιώτας,» Πλθ. 3) μοιράζω ἢ προσδιορίζω διὰ διαγράμματος (διατάγματος). «Διέγραφε χώρας,» Πλ. «Διέγραψε τῶν φίλων οἷς μὲν στρατηγίας, οἷς δὲ στρατηγίας,» Διόδ. «Διέγραφον γὰρ οἱ ἀγορανόμοι δοῦναι ἕδει λαμβάνειν τὴν ἑταίραν ἑκάστην,» Σθ. (καὶ πθ.) «Ἤδη δὲ κατηναλωμένων καὶ διαγεγραμμένων σχεδὸν ἁπάντων,» Πλ. 3) σβύνω (τραβῶ γραμμὴν), (ἐπμ.) ἀκυρόνω, ἀναιρῶ· ἀθετῶ. (συνών.) ἐξοφλῶ, παραιτῶ (κρισαλογίαν). «Ταῦτα πάντα μὴ γαλεπαίνειν, ἂν διαγράφωμεν,» Πλάτ. (ᾗ τρπ.) «Διαγράφειν τὸν βίον,» Αἰσχ. Σωκρ., ἀντὶ Τελειόνειν. «Εἰ διαγράφει τὰ ὀφειλόμενα,» Παπ. (καὶ μσ.) «Πεισθεὶς ὑπὸ σοῦ διεγράφατο,» Δημ. (ᾗ πθ.) «Πεντεκαίδεκα διαγέγραπταί μοι δίκη,» Ἀρσφ.

Δια-γρηγορέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.) ἀντὶ Διεγρηγορέω.

Δι-αγριαίνω, Μ. ανῶ. Ἐξαγριόνω ἢ Ἐξαγριόνομαι.

Δι-αγρυπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγρυπνῶ ὅλως διόλου, μένω ἀδιακόπως ἐξύπνος.

Διαγρυπνητὴς, οῦ (ὁ). ὁ διαγρυπνῶν, ἢ ἱκανὸς πρὸς τοῦτο.

Δια-γυμνάζω, Μ. άσω. Γυμνάζω (Ἐξετάζω) ἀκριβῶς καὶ ἀδιακόπως.

Διαγυμνασία (ἡ), συντον. (συνεχὴς) γύμνασις, ἐξάσκησις.

Δια-γυμνόω-ῶ Μ. ώσω. Ξεγυμνόνω, ξεσκεπάζω· (τρπ.) φανερόνω,

Δι-άγχω, Μ. άγξω. Πνίγω (διὰ βρόχου).

Δι-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Διήγαγον κτλ.), = Διαβιβάζω, διακομίζω, περνῶ τι εἰς τὸ πέραν μέρος. «Ἐξ ἧς διῆγον ἄρτους ἐπὶ σχεδίας,» Ξεν. 2) (τρπ.) περνῶ τὸν καιρὸν (τὴν ζωήν) μου, ζῶ, (κατ' ἔκτ.) διατρίβω, κατοικῶ. «Διάγειν τὸν βίον (τὸ γῆρας ᾧ.),» Πλάτ., Ξεν. «Ζηλωτότατον βίον διάξεις,» Ἀρσφ. «Διάγειν Ὀλύμπια,» Ἡρ. «Τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας ἀκροβολιζόμενος διῆγον,» Ξεν. (καὶ ἑλλ.) «Εὐκηλοι διάγουσιν ἐνὶ φρετέροισι δόμοισι,» «Ὁμ. Ἴλ. «Ἀφ' ὧν δανείζεται διάγει,» Δημ. «Διάγοντος αὐτοῦ ἐν προαστείῳ,» «Ἡρωδ. «Βιοτὴν ταύτην ἔχων διάξω» Ξεν. «Σιωπῇ δ' ἄγειν,» αὐτ. 3) (ἁπλ.) περνῶ (καρατείνω) τὸν καιρὸν κτλ., χρονοτριβῶ. «Ἐχρῶντο μήκει λόγων πρὸς οὐδὲν τέλος, ἀλλὰ διάγοντες ἄλλως τὸν χρόνον,» Πλ. (καὶ ἑλλ.) «Οὐ προσῆγε πρὸς τὰς ἀρχὰς ἀλλὰ διῆγε καὶ προὐφασίζετο,» Θκ. «Οὐ διῆγε τοὺς λόγους,» Φλαστρ. «Ἐπὶ πολὺ διῆγε τὸν πόλεμον,» Σδ. 4) κάμνω νὰ περνᾷ τις (ἀνεπαισθήτως) τὸν καιρὸν, τὸν διασκεδάζω, τὸν ἀπατῶ. «Ξυμπίνοντας αὐτοὺς διῆγε,» Φλςρ. «Ἐλπίδας λέγων διῆγε,» Ξεν. 5) κάμνω νὰ ζῇ (νὰ περνᾷ) τις μέ ἕνα τι, τρέφω. «Τέτταρσιν ὀβολοῖς, ὥσπερ ἀσθενοῦντα, τὸν δῆμον διάγουσι,» Δημ., (κοιν.) τὸν περνῶν μὲ τὰ ψεύματα. «Δαχάνοις διῆγε τὸν στρατὸν,» Φιλ. (καὶ πθ.) «Μελιττούταις διῆγετο,» Φλαστρ. (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) «Ἰκπάκη διάγειν φασὶ τοὺς Σκύθας,» Θφρ. 6) διεξάγω, ἀδηγῶ, διευκῶ, κυβερνῶ. «Χρὴ τοὺς βασιλεύοντας τὰς πόλεις ἐν ὁμονοίᾳ πειρᾶσθαι διάγειν,» Ἰσκρ. (ᾗ πθ.) «Τὴν τοῦ βίου διαγωγὴν ἣν ἂν διάγηται ἕκαστος,» Πλάτ. 7) χωρίζω, ἀνοίγω, ἀπομακρύνω, ἀποσπῶ. «Διήγαγες τὰ σκέλη σε,» Γρ. «Ἂν βίᾳ διαγαγὼν τοὺς δόντας, ἐνστάξῃ τις ὑγρὸν,» Ἀρετ. «Διάγω σε ἀπὸ τοῦ λόγου,» Φλςρ.

Διαγωγεὺς, έως (ὁ), = Διακομιστής.

Διαγωγὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διάγειν, μετακόμισις εἰς τὸ πέραν. 2) (τρπ.) φέρσιμον, τρόπος τοῦ ζῆν. 3) διοίκησις πραγμάτων. 4) πέρασμα τοῦ καιροῦ, διασκέδασις, (Τουρκ.) ἐγλεντζές. 5) ὁ νόμος ὅπου διάγει τις, καταγώγιον, (ἐπὶ πλοίων) λιμήν, (παρβλ. Διατριβή). 6) «Διαφυλή, σχισμάδα, κοίφωμα. «Κηραμὸν δὲ λέγει πέτραν διαγωγὰς ἔχουσαν πολλὰς, ὥστε χωρεῖσθαί τι,» Σχλ.

Διαγωγικὸς, ἡ, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ χρησιμεύων πρὸς) διαγωγήν (διατέρα(ωσιν), ζῶθεν) «Διαγωγικὸν τέλος,» τὸ ἄλλ.

Διαγώγιον (τὸ), (ἕνν. τέλος) τὸ πληρονόμενον διὰ τὸ πέρασμα τῶν πλοίων ἢ τῶν πραγματειῶν, (Ἰταλ.) τράνσιτον.

Δι-αγωνιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι εἰς μεγάλην ἀγωνίαν (ἀνησυχίαν), φοβοῦμαι ὑπερβολικά.

Δι-αγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ ὅτ, ἢ αἰτ. πρόθετ.) Ἀγωνίζομαι (Συναγωνίζομαι, Φιλονεικῶ) πρός τινα μὲ ἐπιμονὴν καὶ φιλοτιμίαν· προσπαθῶ παντοιοτρόπως.

Διαγώνιος (ὁ, ἡ, μθμτκ.) ἡ μεταξὺ τῶν δύο ἀντικρυζουσῶν γωνιῶν ἑνὸς τετραπλεύρου ἢ παραλληλογράμμου ἐκτεινομένη γραμμή.

Διαγωνιστέον, θετ. τοῦ Διαγωνίζομαι.

Διαγωνίως, ἐπίρ. (μθμτκ.) Μὲ διαγώνιον γραμμήν. «Τὸ τετράγωνον, διαγωνίως διαιρεθὲν, εἰς δύο τρίγωνα λύεται,» Νικομ. Γερ.

Δι-αγωνοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω ἀφορμὴν μάχης εἰς δύο ἀντιζήλους, τοὺς κάμνω νὰ πασθοῦν, [ἴδε καὶ Ἀγωνοθετῶ].

†Δια-δάζομαι, Μ. άσομαι, Σ. Δια-δατέομαι.

Δια-δάκνω, Μ. δήξομαι. Δαγκάνω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, καταδαγκάνω. «Κυριττόντων ἀλλήλους καὶ διαδακνόντων,» Ἐξμ.

Διαδακρίω, Μ. ίσω. Κλαίω ἐκ θαλλεμμάτων ἢ ἀδιακόπως.

Δια-δάπτω, Μ. δάψω, Π. καταξεσχίζω ἢ κατατρώγω, κατακληγόνω.

Δια-δατέομαι, Μ. δάσομαι. Μοιρόζω, διαμοιράζω.

Δια-δειγματίζω καὶ (μσ.) -ομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Θεατρίζω ποντᾶ, παραδειγματίζω.

Δια-δείκνυμι, Μ. δείξω, Δείχνω (Παρ.φάνω) τι ἀκριβῶς, ἀποδείχνω, (ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) φαίνομαι, ἀποδεικνύομαι.

Διαδεκτήρ, ῆρος καὶ

Διαδέκτωρ, ορος (ὁ), = Διάδοχος. 2) διαδοχικὸς, κληρονομικός.

Διαδέξιος (ὁ, ἡ). πολλὰ δεξιὸς (ἄῤῥωστος).

Διάδεξις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Διαδοχή.

Δια-δέρκομαι, Μ. δέρξομαι (ἀόρ. Διέδρακον καὶ πθ. Διεδέρχθην κτλ.), Π. ἀντὶ Διορῶ, βλέπω διὰ μέσου τινὸς ἢ καθαρὰ, διακρίνω.

Δια-δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαδέω.

Διάδεσμος (ὁ). δέμα (δέσιμον) τὸ ὁπ. περνᾷ μεταξὺ ἄλλου ἢ συνδέει δύο τινά.

Δια-δεσμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Διαδέω.

Διαδετέον, θετ. τοῦ Διαδέω.

Διάδετος (ὁ, ἡ). δεμένος καλὰ παντοχόθεν.

Δια-δέχομαι, Μ. δέξομαι. (μὲ αἰτ.) Δέχομαί τι τὸ ὁπ. ἐπέρασεν ἀπὸ χέρι εἰς χέρι.

λαμβάνω κατὰ διαδοχήν, γίνομαι διάδοχός τινος, λαμβάνω τὴν θέσιν του. ▪ Διεδέξατο τὴν βασιληΐην, ▪ Ἡρ. ▪ Διεδέξατο Σπάρτην, ▪ Ἀρτ. (καὶ τρπ.) ▪ Τὸν πόλεμον ἡ εἰρήνη διαδέχεται, ▪ Ησ. (καὶ μὲ δοτ. πράγμ.. ἐλλ. τῆς αἰτ.) ▪ Ἐπωάζει τὰ κολλὰ τῶν ὀρνέων, διαδεχόμενα τὰ ἀρρένα τοῖς θήλεσιν, ▪ Ἀριστ. 2) κάμνω (ἀνοίγω) τόπον καὶ δέχομαι ἐντός τινα. ▪ Διαδεξάμενος διὰ τῶν διαφραγμάτων ἐν ταῖς σηπαίαις εἴσω τοὺς ἀκροβολιζομένους, ▪ Πλθ.

Διαδέω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω ὁλοτρίγυρα ἢ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ἢ σφικτά. ▪ Διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο, ▪ Ακι. (καὶ ἐλλ.) ▪ Βασιλεὺς ἀνηγορεύθη διαδεδημένος, ▪ Πλ.

Διαδηλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. βλάπτω καθ' ὑπερβολήν, ἀφανίζω.

Διάδηλος (ὁ, ἡ), = Πρόδηλος, Κατάδηλος, ὁλοφάνερος.

Διαδηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάνω τι διάδηλον, φανερόνω ἐντελῶς, ἀποδεικνύω.

Διαδήλως, ἐπίρ. Προδήλως, ὁλοφάνερα.

Διάδημα (τὸ), [διαδέω]. πᾶν ὅ,τι δένεται (τυλίζεται) ὁλοτρόγυρα, (κυρ. δὲ) ἡ περὶ τὴν κεφαλὴν τῶν βασιλέων (καὶ ὁλεκος) ταινία, κορώνα. ▪ Εἶχε δὲ καὶ διάδημα περὶ τῇ τιάρᾳ, ▪ Ξεν.

Διαδηματοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ διάδημα, εἶμαι▪

Διαδηματοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (στολισμένος μὲ) διάδημα.

Διαδιδράσκω, Μ. δράσομαι, = Διαφεύγω φεύγω κρυφίως, δραπετεύω.

Διαδίδωμι, Μ. δώσω, (μὲ αἰτ. καὶ δοτ.) Δίδω τι διʼ ἑνὸς εἰς ἄλλον (ἀπὸ χέρι εἰς χέρι). ▪ Τὴν ἀρχὴν διαδιδομένην ἐδεξάμεθα, ▪ Θκ., (ἐπμ. 2) διαμοιράζω διασπείρω· ἐξαλλίω· ἐκτείνω· (τρπ.) κοινοποιῶ. ▪ Ἵνα διαδοίη τοῖς τριηράρχοις, ▪ Δμ. ▪ Κἄβλεψαν ἀλλήλοισι διαδόντες κόρας, ▪ Εὐρ. ▪ Διαδοῦναι νῶτον εἰς ἀμφοτέρους τοίχους, ▪ αὐτ. ▪ Ἡ κοιλία διαδίδωσι σκληρά, ▪ Ἱππερ. (ἢ ἑλλ.) ▪ Τὸ πνεῦμα διαδίδωσιν (ἑαυτό) εἰς τὰ κοῖλα τοῦ πνεύμονος, ▪ Ἀρχ. ▪ Οὐ γὰρ διαδοῖ ὑμῖν ἐὸν τὸ πάθος, ▪ Ἱππερ., δὲν ἐνδίδει, δὲν σκορπίζεται. ▪ Τῆς ἀτμίδος τοῦ τηγάνου ἐφʼ ἱκανὸν διαδιδούσης, ▪ Μακκαβ. (καὶ πθ.) ▪ Εἰς πᾶν τὸ σῶμα διαδίδονται αἱ φλέβες, ▪ Ἀριστ. ▪ Λόγος διεδόθη εἰς τὴν πόλιν, ▪ Πλ.

Διαδικάζω, Μ. άσω. Εἶμαι (δι' ὅλου τοῦ ἔτους ἢ ἁπλῶς) κριτής, κρίνω (ἀποφαίζω) κρίσιν τινά, (ἐν γέν.) κρίνω, διακρίνω, ἐξετάζω. ‖. (μσ. ἢ πθ.) κρίνομαι ὑπό τινος ἢ πρός τινα, κρισολογοῦμαι.

Διαδικαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω εἰς τινα ὅλα τὰ δίκαια, δικαιολογῶ· θεωρῶ (ἢ προστατεύω, ὑπερασπίζω) τι ὡς πολλὰ δίκαιον, διεκδικῶ, (Θκ. Δ', 106).

Διαδικασία (ἡ). κρισολογία. ▪ Γράφω (τινὶ ἢ πρός τινα) διαδικασίαν, ▪ Αἰσχ., κινῶ κατά τινος (τὸν ἐνάγω εἰς) κρίσιν. 2) ἡ συζήτησις ἢ γνωμοδότησις τῶν δικαστῶν. ▪ Προθεῖναι περί τινος διαδικασίαν, ▪ Δμ.

Διαδίκασμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον (ἢ ὑπόθεσις) τῆς κρισολογίας.

Διαδικασμὸς (ὁ), = Διαδικασία (2).

Διαδικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀδικῶ τινα, κάμνω ἀδικίαν.

Διαδικέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαδικάζομαι, [ἐκ τοῦ

Διάδικος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κρισολογίαν.

Διάδιπλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο ἢ πολλὰς δίπλας.

Διαδιφρεύω, Μ. εὔσω. Ῥίπτω τι ἔξω ἀπὸ (ἢ διατρέχω μὲ) τὸν δίφρον (τὴν ἅμαξαν).

Διαδιώκω, Μ. ώξω. Διώκω συντόνως (ἀνενδότως).

Διαδοιδυκίζω, Μ. ίσω. Βαδουλόνω τὴν παλάμην μου εἰς εἶδος δοιδυκος (κοχλιαρίου). 2) τρίβω ἢ ἀνακατόνω τι μὲ τὴν χουλιάραν ἢ μὲ τὸ γοχέρι.

Διαδοκιμάζω, Μ. άσω. Ἐξετάζω ἀκριβῶς, (καὶ ἐπμ.) γνωρίζω, διακρίνω.

Διαδοκιμαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαδοκιμάζειν.

Διαδοκίς, ίδος (ἡ). μικρὰ δοκὸς (γρεντιὰ) βαλλομένη πλαγίως πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ πατώματος.

Διάδομα (τὸ). τὸ διαδιδόμενον.

Διαδονέω-ῶ, Μ. ήσω. Τινάζω (Κουνῶ) τι καθʼ ὅλας τὰς διευθύνσεις· κουνῶν ἀνακατόνω.

Διαδοξάζω, Μ. άσω. Φρονῶ (Δοξάζω) τι βεβαίως καὶ μετὰ λόγου.

Διαδορατίζομαι, Μ. ίσομαι. Μάχομαι πρός τινα διὰ τοῦ δόρατος.

Διαδορατισμὸς (ὁ). μάχη διὰ τοῦ δόρατος.

Διαδόσιμος (ὁ, ἡ). ὁ διαδιδόμενος (δυνάμενος νὰ διαδοθῇ), [ἐκ τοῦ

Διάδοσις, εως (ἡ), τὸ διαδίδειν ἢ διαδίδεσθαι, ἢ ἀφʼ ἑνὸς εἰς ἄλλον ἐγχείρισις, διανομή· κοινοποίησις, συνάλλαγμα, δοσοληψία.

Διαδοτέον, θετ. τοῦ Διαδίδωμι.

Διαδοτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων διάθεσιν ἢ ἐπιτηδειότητα πρὸς διάδοσιν.

Διαδοχὴ (ἡ). τὸ νὰ δεχθῇ τις ἄλλον ἢ νὰ πράξῃ τι ▪ Ἐκ διαδοχῆς ἢ ▪ Κατὰ διαδοχάς, ▪ διαδοχικῶς, κατὰ κληρονομίαν, ἐναλλάξ.

Διαδοχικός, ἡ, όν. Ὁ κατὰ διαδοχήν, κληρονομικός.

Διάδοχος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐκ διαδοχῆς. ‖. (οὐσ.) ὁ διαδεξάμενος ἢ μέλλων νὰ διαδεχθῇ τινα, κληρονόμος.

Διαδράκοι, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ἐκτ. τοῦ Διαδέρκομαι,

Διαδραματίζω, Μ. ίσω. Παίζω (Παραστήνω) τὸ δρᾶμά μου μέχρι τέλους.

Διαδραμών, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Διατρέχω.

Διαδράναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαδιδράσκω.

Διαδρασιπολίτης, ου (ὁ), (Κωμ.), ὁ ἀποφεύγων (μὴ ἐκτελῶν) τὰ πρὸς τὴν πατρίδα χρέη του πολίτης.

Διάδρασις [διαδιδράσκω], εως (ἡ). φυγή, δραπέτευσις.

Διαδράσομαι, μέλλ. τοῦ Διαδιδράσκω.

Διαδράσομαι, Μ. δράξομαι. (μὲ γεν.) Δράττω (Πιάνω) τι, (κοιν.) φουχτίζω.

Διαδρησιπολίτης, ▪(ὁ), = Διαδρασιπολίτης.

Διαδρήσσω, Μ. ώσω, Ἰων. ἀντὶ Διαδιδράσκω.

Διαδρομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Διατρέχω.

Διαδρομὴ (ἡ). τὸ διατρέχειν, πηγαινοερχμὸς, (χυδ.) σύρτα-φέρτα. 2) ὁ τόπος ὅθεν δύνανται νὰ διεξελθῇ (διατρέξῃ), δίοδος, διέξοδος.

Διάδρομος (ὁ, ἡ). ὁ διατρέχων (περιφερόμενος ἔνθεν κἀκεῖθεν) ἢ περαστικός.

2) (πθ.) διὰ τοῦ ὑπ. διέτρεξεν ἢ δύναται νὰ διατρέξῃ (διέλθῃ) τις ‖. (ὡσ.) πέρασμα, (Τουρκ.) γκετσίτι.

Διαδύνω (σπν.) ἀντὶ

Διαδύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. ἐδύσην, ὅθ. ἢ μτχ. Διεδύς κτλ.). Χώνομαι (Τρυπόνω) ἢ περνῶ ἀνάμεσα ἢ κρύπτομαι, (συνηθ.) γλυτόνω, ἀποφεύγω· (τρπ.) προφασίζομαι προφάσεις παραλόγους, (παρβλ. Διακρύω).

Διάδυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαδύεσθαι, τρύπωμα, διαπέρασμα ἢ κρύψιμον, γλύτωμα, (τρπ.) ψευδὴς πρόφασις πρὸς ἀποφυγήν. 2) (συνηθ.) τόπος πρὸς διάδυσιν, τρύπα, κρυφιώνα, (Τουρκ.) λαγεῖμι.

Διαδυτικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος πρὸς διάδυσιν, διαπεραστικός.

Διαφθω, Μ. άσομαι· (τὸ ἐναντ. τοῦ Συναφθω, δηλ.) = Ἀπαφθω, διαφωνῶ. 2) (μσ.) φιλονεικῶ (συναγωνίζομαι) πρός τινα περὶ ψήφου. 3) ἄφθω εἰς τὸ θέατρον ὅταν γίνεται διακοπὴ τοῦ διαλόγου.

Διαθωρίσομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διανέμω τι θωρεάν, μοιράζω δῶρα.

Διαθλεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Διαθλέω.

Διαείδομαι, Μ. είσομαι, Π. κάμνω τι φανερὸν εἰς ὅλους, γνωσοποιῶ, ἀποδεικνύω. ‖. (πθ.) φαίνομαι (γνωρίζομαι) ὅλως διόλου.

Διαείδω, Μ. αείσω ἢ αείσομαι, Π. ἀντὶ Διᾴδω (3).

Διεειμένος, Π. ἀντὶ Διειμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Διΐημι.

Διαειπέμεν, Π. ἀντὶ Διειπεῖν, ἀόρ. β'. (ἀντὶ μέλλ.) τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαγορεύω.

Διαέριος, α ἢ ος, ον. Ὁ διὰ τοῦ ἀέρος διερχόμενος ἢ εἰς τὸν ἀέρα κρεμάμενος, μετέωρος, ἐνάερος.

Διαερόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Βάθετω) τι εἰς τὸν ἀέρα, ἀερίζω.

Διαζάω-ῶ, Μ. ζήσομαι ἢ βιώσομαι (ἀόρ. Διέζησα ἢ Διεβίων κλπ.). Περνῶ τὴν ζωήν μου, ζῶ. ▪ Πῶς οὖν διέζης, ἢ πόθεν, μηδὲν ποιῶν; ▪ Ἀρχφ., πῶς ἐζοῦσες εἰς τοῦτο τὸ μετοξύ;

Διάζευγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς διάζευξιν, χώρισμα, (ἀνατομ.) = Διάφραγμα.

Διαζευγμὸς (ὁ), = Διάζευξις.

Διαζεύγνυμι, Μ. ζεύξω (πθ. ἀόρ. β', Διεζύγην κτλ.). Χωρίζω (Ξεχωρίζω) τὰ συνεζευγμένα, π. χ. ἀνδρόγυνον, ἀδελφούς κτλ.

Διαζευκτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-κῶς. Ὁ συντελῶν (χρησιμεύων) πρὸς διάζευξιν, χωριστικός.

Διάζευξις [διαζεύγνυμι], εως (ἡ). χωρισμός· (ἀνδρογύνου) χωρισιά.

Διαζηλεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ

Διαζηλοτυπέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι Συναγωνίζομαι πρός τινα, εἶμαι ἢ γίνομαι ἀνταγωνίζηλός του.

Διαζήμιον (τὸ). ζημία, πρόστιμον.

Διάζησις, εως (ἡ), τὸ νὰ ζῇ (διαζῇ) τις.
Δια.ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρευνῶ παντοῦ καὶ μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν.
Διάζομαι ζ;ζ, Μ. άσομαι (προκ. Δεδίασμαι). Ἁπλόνω τὸ στημόνι, τὸ ἑτοιμάζω διὰ τὸν ἐργαλειὸν, (κοιν) διάζομαι. «Προφορεῖσθαι γὰρ ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ τὸ νῦν Διάζεσθαι.» Πλδ. «Πυκνοῖς δ' ἀράχναις διδίασται,» Χρσμ.
Διαζυγὴ καὶ
Διαζυγία (ἡ), Π. ἀντὶ Διάζευξις.
†Διαζύγιον (τὸ), (νλγ.). διάζευξις ἀνδρογύνου, (κυρ. δὲ) τὸ περὶ αὐτῆς ἐκδιδόμενον ἀποδεικτικὸν ἔγγραφον, (ἴδε Ἀποστάσιον).
Δια.ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω ἐντελῶς ἢ βαθμηδόν.
Διαζωγράφησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ
Διάζωμα (τὸ). τὸ μέρος τοῦ σώματος ὅπου ζωνόμεθα, ἡ μέση· (ἀνατομ.)=Διάφραγμα· (μετγμ.) στενὸν, στένωμα. 2) (συνεκδχ.) ζωνάρι, (μετγμ.) στεφάνι (ζώλου κτλ.), (τρπ.) ὑποστήριγμα, ἐνδυνάμωσις. 3) εἶδ. στενοῦ ζωντοῦ βραχίονος ἢ (μᾶλλον) ἐμπροστέλλας, (Ταρχ.) κεστεμάλι, (παρβλ. Περίζωμα).
Διαζωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Διάζωμα.
Δια.ζωμεύω, Μ. εὔσω. Βράζω τι ὡς οὗ νὰ γένῃ ζωμὸς (νὰ χυλώσῃ).
Δια.ζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω τι ὁλοτρόγυρα, περικυκλόνω· χωρίζω ὡς διὰ ζώνης. «Τὸν αὐχένα (τῆς χερσονήσου) διαζώσας ἐρύμασιν ἐκ θαλάσσης εἰς θάλασσαν,» Πλ. 2) (μσ.) βάλλω (σφίγγω τι μὲ) στεφάνια. «Σκάφην διαζώννυσθαι,» Δξ., (ἴδε Διάζωμα). 3) σφίγγω τὴν (ἢ τι περὶ τὴν) μέσην μου διὰ ζώνης, ζώνομαι, (συνεκδχ.) ἀνασκομπώνομαι. «Τὸν ἀκινάκην διεζώσμεθα,» Λκ.
Διάζωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Διαζώννυμι.
Διάζωσμα (τὸ), =Διάζωμα.
Διαζωστὴρ (ὁ). ὁ δωδέκατος σφονδύλος τοῦ ῥαχοκοκκάλου.
Διαζώστης ου (ὁ) καὶ
Διαζώστρα (ἡ), =Διάζωμα (3).
Δια.ζώω, Π. ἀντὶ Διαζάω.
Δι.άημι, Μ. ἀήσω, Π. (ὑπὸ ἀνέμου) διέρχομαι, διαπερνῶ, (παρβλ. Διαπνέω).
Διαήσει, Π. ἀντὶ Διήσει, γ'. ἑν. προσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Διίημι.
Δια.θαλασσεύω, Μ. εὔσω. Περνῶ θάλασσαν. ||. (παθ.) μαχράνομαι (χωρίζομαι) τινος διὰ θαλάσσης.
Δια.θάλπω, Μ. θάλψω. Ζεσταίνω ὅλως διόλου, διαδίδω βαθμηδὸν τὴν θερμότητα εἰς ὅλον τὸ σῶμα.
Δια.θάπτω, Μ. θάψω. Θάπτω μετ' ἐπιμελείας.
Δια.θαῤῥέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαμβάνω (ἡ Ἔχω) πολὺ θάῤῥος, ξεθαῤῥεύομαι.
Δια.θεάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Θεωρῶ μὲ ἀκρίβειαν, παρατηρῶ ἓν πρὸς ἕν.
Δια.θειόω-ῶ, Μ. ώσω. Καπνίζω καλὰ μὲ θειάφι.
Διάθεμα (τὸ), (ἀρχ.) ἡ ἀντάμωσις τῶν ἀζέρων εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην θέσιν.
Δια.θερίζω, Μ. ίσω. Θερίζω τι ὅλως διόλου (ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην). 2) (ὑδ.) ἀπερνῶ πανθενὰ τὸ θέρος, ξεκαλοκαιριάζω.
Δια.θερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω ὅλως διόλου, (παθ. ἢ μσ.) ἐξάπτομαι.
Διαθερμασία (ἡ), τὸ νὰ γίνεταί τι
Διάθερμος (ὁ, ἡ), πολλὰ (ὅλως διόλου) θερμὰς, διαπερασμένος ἀπὸ τὴν θερμότητα.
Δια.θέρω, =Διαθερμαίνω.
Διάθεσις (διατίθημι), εως (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ τοποθέτησις ἀποιουδήποτε πράγματος· διάταξις· διαθήκη· κώλησις (πέρασις) πραγματειῶν (ζωγρ.) τὸ σχέδιον (γαλλ. **plan**, ἡ ὑπόθεσις) ζωγραφίας (κυρ. ἐκτεταμένης ἢ πολυπροσώπου), ἢ τὸ σχῆμα ἢ ἡ θέσις τῶν παριστανομένων (ἐπὶ θεάτρου ἡ εἰκόνος) ἀντικειμένων· (ῥητ.) ἡ κατὰ τάξιν ἔκθεσις τῶν ἐπιχειρημάτων, ἡ λεπτομερὴς ἢ ζωηρὰ ἐξεικόνισις καὶ αὔξησις τῶν περιστάσεων, (ἐν γέν.) ἡ οἰκονομία τοῦ λόγου, (παρβλ. Διοίκησις). (παθ.) ἡ κατάστασις τῆς ψυχῆς, προαίρεσις, θέλησις· σκοπὸς· κλίσις, συμπάθεια· ἡ τάσις (ῥοπὴ) τοῦ σώματος πρὸς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ πάθος, (κατ' ἔκτ.) νόσος (μάλιστα εἰς τὴν ἀρχήν της).
Δια.θεσμοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσδιορίζω (Τακτοποιῶ) διὰ νόμου.
Διαθετὴρ, ῆρος καὶ
Διαθέτης, ου (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ διευθετῶν (βάλλων εἰς τάξιν) τι.
Διαθετικὸς, ἡ, όν. Ἑκτικὸς εἰς τὸ νὰ διαθέσῃ οὕτως ἢ ἄλλως (νὰ προξενήσῃ τοιαύτην ἢ τοιαύτην διάθεσιν εἴς) τι.
Δια.θέω, Μ. θεύσομαι, =Διατρέχω, τρέχω ἔνθεν κἀκεῖθεν. «Λόγου διαθέοντος,» Ξεν., θρυλλεῖται (ᾄδεται) λόγος. 2) (μὲ αἰτ. προθτ.) τρέχω μετά τινος συνεριζόμενος ποῖος νὰ περάσῃ. «Διαθέων πρὸς Ἀλέξανδρον,» Πλ.
Διαθέωνται, Ἰων. ἀντὶ Διαθῶνται, γ'. πλθ. προσ. τοῦ μσ. ἀορ. δ'. τῆς ὑποτ. τοῦ Διατίθημι.
Δια.θήγω, Μ. θήξω. Ἀκονῶ καλῶς.
Διαθήκη (ἡ). (ἐν γέν.) ἐντολὴ, παραγγελία, ἢ 2) συνθήκη, συμφωνία, συμβασμός. 3) (ἰδιαιτ. συνήθ.) ἡ τελευταία διάταξις (παραγγελία) ἀποθνήσκοντος. 4) (συνεκδ.) ἡ κατὰ διαθήκην ἀφιερωμένη εἴς τινα κληρονομία, (Ἰσοκρ.)
Δια.θηλύνω, Μ. υνῶ, =Ἐκθηλύνω.
Δια.θηράω-ῶ, Μ. άσω. Κυνηγῶ τρέχων ἔνθεν κἀκεῖθεν.
†Δια.θηρεύω, Μ. εύσω, =τῷ προηγ. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαπορεύω.
Δια.θηριόω-ῶ, Μ. ώσω, =Ἀποθηριόω, ἐξαγριόνω.
Δια.θιγγάνω, Μ. θίξομαι. Ἐγγίζω ἓν μετ' ἄλλου.
Δια.θλάω-ῶ, Μ. άσω. Κατασυντρίβω, σπάνω (τσακίζω) τι εἰς τὴν μέσην ἢ εἰς πολλὰ κομμάτια. «Ἕλκος διαθλασθὲν,» Γαλ., τὸ γενόμενον ἀπὸ κτύπημα καὶ ὄχι κόψιμον.
Δι.αθλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγωνίζομαι ἐπιμόνως καὶ μέχρι τέλους, κοπιάζω. (μὲ αἰτ. πρόθ.) συναγωνίζομαι πρός τινα.
Δια.θλίβω, Μ. θλίψω. Ζουλίζω, σφίγγω. (τρπ.) στενοχωρῶ.
Δια.θολόω-ῶ, Μ. ώσω. Θολόνω ὅλως διόλου.
Δια.θορυβέω-ῶ, Μ. ήσω, Διεγείρω (Κάμνω) μίαν θόρυβον, ἀναταράττω, καταπτοῶ.
Διάθραυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Διαθραύω, τσάκισμα εἰς θρύμματα.
Διάθραυστος (ὁ, ἡ). εὔθραστος, εὐκολοτσάκιστος, ξέχ τοῦ
Δια.θραύω, Μ. αὐσω. Κάμνω θρύμματα, κατατσακίζω.
Δι.αθρέω-ῶ, Μ, ήσω. Κυττάζω παντοῦ, παρατηρῶ μὲ προσοχὴν ὁλοτρόγυρα.
Διάθρησις, εως (ἡ). κύτταγμα μὲ περιέργειαν, παρατήρησις.
Δια.θρίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Διαθερίζω.
Δια.θρύλλέω-ῶ, Μ. ήσω, =Διαθρυλλέω.
Δι.αθρίζω, Μ. ίσω, =Συναθροίζω.
Δια.θρυλλέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρυλλῶ παντοῦ, διακηρύττω, διαδίδω φήμην τινά· καταζαλίζω (ξεπουφαίνω) τινὰ ἐπαναλέγων ἀδιακόπως τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. «Διατεθρυλλημένος τὰ ὦτα ἀκούω,» Πλάτ.
Διαθρυμματὶς, ίδος (ἡ), =Θρυμματίς.
Δια.θρύπτω, Μ. θρύψω. Συντρίβω, κάμνω θρύμματα, κομματιάζω· (μτφρ.) κάμνω τινὰ τρυφηλὸν, ἐκνευρίζω, ἐκθηλύνω, χαυνόνω. ||. (μσ. συνεκδχ.) κάμνω τσακίσματα, καμαρόνω, ἐντρυφῶ, (παρβλ. Διακλάω).
Διάθρυψις, εως (ἡ). τὸ διαθρύπτειν ἢ διαθρύπτεσθαι, τρυφηλότης, χαύνωσις, ἡδυπάθεια· (πλθ.) τσακίσματα.
Δια.θρώσκω, Μ. θροῦμαι, Π. τινάζομαι (πηδῶ) ἔξω διά τινος τρύπας.
Διάθυρον (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ κρὸ τῆς θύρας βαλλόμενον πλαγίως ξύλον ἵνα τὴν προφυλάττῃ ἀπὸ τὰ διαβαίνοντα ὀχήματα.
Δια.θύω, Μ. ύσω, =Καταθύω.
Διαὶ, πρόθ. Π. ἀντὶ Διά.
Διαΐγδην, ἐπίῤῥ. Π. [διαΐσσω], περνῶντας μὲ ὁρμὴν διὰ μέσου.
Δι.αιθριάζω, Μ. άσω. Ἀρχίζω νὰ ξαστερόνω (νὰ γίνωμαι
Δίαιθρος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου αἴθριος, ξάστερος· διαφανής.
Δι.αιθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι δίαιθρον, ξαστερόνω.
Δι.αιθύσσω, Μ. ύξω, Π. ὁρμῶ (λάμπω κτλ.) διὰ μέσου.
Δι.αἰθῶ (χωρὶς Μ.), ἀντὶ Διακαίω.
Δίαιμος (ὁ, ἡ). ὅλως γεμάτος, ἀνακατωμένος μὲ αἷμα· αἱματώδης· καταιματωμένος.
Διαίνω, Μ. ανῶ (ἀόρ. Ἔδηνα), Π. ὑγραίνω, νοτίζω, βρέχω, (ἔθεν.) «Διαίνω ἢ ἀδαίνομαι (μετὰ, ἢ χωρὶς, τοῦ) ὄμμα,» Αἰσχλ., (περιφρ.) ἀντὶ Κλαίω, (παρβλ. Ἰαίνω).
Δι.αιολάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ποικίλλω. (τρπ.) ἐξαπατῶ.
Διαιρέσιμος (ὁ, ἡ). ἐπιδεκτικὸς διαιρέσεως.
Διαίρεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαιρεῖν, μέρισμα· χώρισμα· διασολήνιστρ.) ἀνάπτυξις, ἀνάλυσις· (λογικ.) διορισμός (ἀριθμ.) μερισμὸς· (γραμμ.) Διάλυσις.
Διαιρετέος, α, ον, θεν. τοῦ Διαιρῶ.
Διαιρέτης, ου (ὁ). ὁ διαιρῶν. (εἰς τὸν ἀριθμ. μερισμὸν) ὁ ἐλάττων ἀριθμός.
Διαιρετικὸς, ἡ, όν. Ἡ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ διαιρεῖν, διαχωριστικός.
Διαιρετικῶς, ἐπίῤῥ. Κατὰ διαίρεσιν.
Διαιρετὸς, ἡ, όν. Ὁ διαιρούμενος ἢ δυνάμενος νὰ διαιρεθῇ· ἐπιδεκτικὸς διαιρέσεως.

« Οὐ λόγῳ διαιρετὸς,» Θκ., ἀνέκφραστος, ἀπερίγραπτος.

διαιρετῶς, ἐπίρ. Διῃρημένως, χωριστά.

διαιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. 6'. Διεῖλον Χρ., Χωρίζω (τὸ ὅλον εἰς μέρη), ξεχωρίζω. μοιράζω. « Εἰς ἀκτὼ μέρη διελὼν τὸ πᾶν πλῆθος,» Πλ. (ᾠ μσ.) « Διελόμεθα τὰς μερίδας,» Δημ. « Κατ' εἴδη διαιρεῖσθαι τὰ ὄντα,» Πλάτ. 2) ἀνοίγω εἰς δύο, σχίζω. « Διὰ δ' ἀμφοτέρους ἕλε κύκλους,» Ἰλ. Γ. « Διελόντες τὴν ὀροφὴν,» Ξεν. « Τὴν πυλίδα διῄρουν,» Θκ. « Διαιρεῖν τὴν φλέβα,» Γαλ. « Διελόντας τῆς γῆς βάθος πενταπάλαιστον,» Ξεν. (καὶ πθ.) « Πηλὸν ἐσέβαλον εἰς τὸ διῃρημένον,» Θκ. 3) (μτφρ.) ἀναλύω, ἀνακτύσσω, λέγω (ὁμιλῶ) θετικῶς, διηγοῦμαι μὲ ἀκρίβειαν, προσδιορίζω· κρίνω, ἀποφασίζω. (ἐπὶ ὀνείρ. κλπ.) ἑρμηνεύω, ἐξηγῶ. « Οὐ διῄρηχ' ὁ θεὸς πότερον ἐχρῆν χορεύειν,» Εὐρ. « Τοῖσι περιοικέουσι, οὗτοί εἰσιν οἱ τὰς διαφορὰς διαιρέοντες,» Ἡρ. (καὶ μσ.) « Τοιαύτης οἵην περ αὐ διαιρέσει εἶναι,» αὐτ. « Τὸ μὲν τέρας ὑμῖν ὁ πατὴρ διελεῖται,» Δ. Ἀλ. « Οὐκοῦν ἐκεῖνα λοιπὸν διελέσθαι, εἰ ἄρα κτλ.,» Πλάτ. « Ἰθὶ δή μοι.. διελοῦ τάδε,» αὐτ. (καὶ πθ.) « Χρόνος ὁ ἐν τοῖς νόμοις διῃρημένος,» Ἀρστ., (συγχ. τῷ

διαίρω, Μ. αρῶ (ἀόρ. Διῆρα κτλ.). Σηκόνω τι (διὰ τῆς χειρός μου) ὑψηλά, (ἐνεργ.) σηκόνω. ὑψόνω. (μτφρ.) μεγαλοποιῶ. (μσ.) ὑψόνομαι. « Διῆρε τὸ βόπαλον,» Ἀχ. « Ἄνω τὸν αὐχένα διαίρειν,» Ξεν. « Τὸ ω διαίρει τε καὶ διοχοῖ τὸν λόγον,» Ἑρμογ. (καὶ πθ.) « Σεμνὸς καὶ διῃρμένος πρὸς ὄγκον,» αὐτ. « Φλιὰς διῃρμένη,» Ἀριστ., πρησμένη, φουσκωμένη. (ᾠ μσ.) « Τὴν βασιλείαν διαιρόμενος,» Πλ. « Διῃρημένη πρὸς τὴν τῶν ὄντων θέαν,» Ἀρστ. (καὶ πθ. ἀντὶ μσ.) « Κεφαλὴ διῃρμένος,» Ἀχ., κρατῶν σημαμένον τὸν κόπτην. 2) ἀνοίγω (τὸ στόμα, τὸ μάτι μου). « Οὐδὲ διῆρε τὸ στόμα,» Δημ., μήτε ἄνοιξε τὸ στόμα του (νὰ ὁμιλήσῃ), δὲν εἶπε ὁηλ. οὔτε γρῦ. 3) σηκόνω (κάμνω) πανιά, (συγκδχ.) ἀναχωρῶ (κυρ. διὰ θαλάσσης), περνῶ (στεριάν). « Διάραντες τὸν πορθμὸν,» Πλὲ. (καὶ προθετ.) « Διάραντες εἰς τὴν Σικελίαν,» αὐτ. « Ἐκ Χαλκηδόνος οἱ βουλόμενοι διαίρειν εἰς Βυζάντιον, οὐ δύνανται πλεῖν κατ' εὐθείας διὰ τὸν μεταξὺ ῥοῦν,» αὐτ.

αισθάνομαι, Μ. αισθήσομαι. Αἰσθάνομαι ακριβῶς, διακρίνω.

αἴσθησις, εως (ἡ). ἡ διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντίληψις, κατανόησις.

διαίσσω, Μ. αίξω, Π. τινάζομαι (περνῶ ὁρμητικῶς, διὰ μέσου, ἴδε Διάττω).

διαϊστάω-ῶ, Μ. ώσω, Π. κάμνω ἄφαντον, ἀφανίζω ἐξ ὁλοκλήρου.

διαισχύνομαι, Μ. υνοῦμαι ἢ υνθήσομαι. Κατεντροπιάζομαι.

διαιτα [ᾶτα ἡ ἡμέρα, ἴδε Ἔνδιος], ης (ἡ). ὁ τρόπος (τὸ εἶδος, ἡ τάξις) τῆς ζωῆς, (ὁηλ.) ἡ τροφή, ὁ ὕπνος, ἡ ἐργασία κλπ., (ἰδιαιτ. δέ) ἡ παρὰ τοῦ ἰατροῦ διωρισμένη. « Ἐβίζου δίαιταν ἔχειν καθάριον, ἄθρυπτον κλπ. « Πυθ. « Τὴν κάτω δίαιταν τῆς ζόης μετεβάλλον,» Ἱππ. « Οἶνος πρὸς διαίτας ἰατρικὰς ἐπιτήδειος,» Στρβ., (παρβλ. Διαγωγή). 2) (συνηθ.) ἡ διαμονὴ (διατριβή, κατοικία) εἴς τινα τόπον. « Ἔχων δίαιταν ἐν Ἄργει,» Θκ. (ᾠ ἐπὶ ζώων). « Ἐν ὕδατι δίαιταν ποιεύμενον,» Ἡρ. 3) (κατ' ἔκτ.) ὁ τόπος (ὁ οἶκος, ἢ τὸ μέρος τοῦ οἴκου) ὅπου διατάττει τις ἐνδιαίτημα, κατοικητήριον, (Γαλλ. appartement.) « Στοάν, ἢ βαλανεῖον, ἢ παλαικίδων δίαιταν,» Πλ. « Κατεσκευασμένον οἰκήσεσι καὶ διαίταις,» αὐτ. « Ναυκληρικὴ δίαιτα,» Ἀθ., ἡ κάμαρα τοῦ καραβιοῦ. (καὶ ἐπὶ ζ.) « Τὸ νηκτὸν ζῶον ἁλόμενον, εἰς τὴν ἑαυτοῦ δίαιταν ἐκνήχεται,» Ἀρστ. 4) [διά, σπάνιος] κρίσις, ἐξέτασις, συζήτησις, (ἰδιαιτ. δέ) αἱρετοκρισία. « Ἀλλὰ ταῦτα μακροτέρας ἐστὶ διαίτης,» Στρ. « Ἔπειτα αὐτοὺς τοῖς φίλοις ἐπιτρέψαι δίαιταν,» Δω.

διαιτάω-ῶ, Μ. ήσω (κορτ. Διζῆτων ἢ Ἐδιήτων, ἀόρ. Διῆτησα ἢ Ἐδιήτησα, πρκ. Δεδιήτηκα καὶ πθ. Δεδιήτημαι.). Τρέφω (καθ' ἕνα τρόπον τακτικὸν καὶ προδιορισμένον)· (ἰατρ.) βάλλω εἰς δίαιταν. « Οἷσι ταῦς νοσοῦντας διαιτᾶν,» Πλ. « Τὰ νοσήματα διαιτᾶν λεπτῶς,» Γαλ. 2) κρίνω (ὡς αἱρετοκριτὴς), (κατ' ἔκτ.) διευθύνω, διοικῶ. « Διαιτῶν ἡμῖν ὁ Στράτων,» Δημ. « Πόλιν δ' ὠκεανιτῶν τε διαιτᾶν,» Πίνδ. 3) (μσ.) ζῶ (κατὰ τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν τρόπον), τρέφομαι, διάγω, (ἰατρ.) κάμνω (κρατῶ, εἶμαι ὑπὸ) δίαιταν. « Γυψὶ σύνηθες ἀπὸ νεκρῶν διαιτᾶσθαι,» Βασίλ. « Ἀνειμένως διαιτώμενος,» Θκ. « Πολλὰ μὲν εἰς θεοὺς νόμιμα, πολλὰ δὲ ἐς ἀνθρώπους δίκαια ξεδιήτημαι,» αὐτ. « Τὴν δὲ ἄλλην, δίαιταν ᾗ ταλαιπωρίην τὴν αὐτὴν κελεύειν διαιτεῖσθαι,» Ἱππκρ.

4) διαμένω (διατρίβω) εἰς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος, κατοικῶ. « Ἐγὼ μὲν ἄνω διητώμην, αἱ δὲ γυναῖκες κάτω,» Ἀσ. « Ἐν Βοιωτοῖς διητᾶτο,» Ἡσυχ. (ᾠ ἐπὶ ζ.) « Τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα ζῶα,» Λκ.

διαιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἰων. ἀντὶ Διαιτάω.

διαίτημα (τὸ), = Δίαιτα. 2) = (σπν.) ἡ (ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐνδιαίτημα.

διαιτήσιμος (ὁ, ἡ). ἀποφασιστέος ὑπὸ διαιτητοῦ.

διαίτησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαιτᾶν (ἰατρ.) δίαιτα.

διαιτητέον, θετ. τοῦ Διαιτάω.

διαιτητήριον (τὸ), = Ἐνδιαίτημα, τόπος ὅπου διαιτᾶται τις, κατοικητήριον, [κυρ. εἰδ. τοῦ

διαιτητήριος (ὁ, ἡ), = Διαιτητικός.

διαιτητὴς, οῦ (ὁ!. αἱρετοκριτὴς, (εἰς τὰς Ἀθ.) ὁρκωτὸς κριτὴς (διὰ τὰς αἱρετοκρισίας).

διαιτητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἰατρ.) δίαιταν ἢ τὸν διαιτητήν. « Δόγος —,» Στρ., κριτικὸς, ἐξεταστικός. « Διαιτητικὴ,» Γαλ. (ἔνν. τέχνη), μέρος τῆς ἰατρικῆς.

διαιωνίζω, Μ. ίσω. Διαρκῶ αἰωνίως, εἶμαι αἰώνιος.

διαιώνιος, ος ἢ ος, ον, = Αἰώνιος.

διακαὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν καίων, διάπυρος, σφοδρός.

διακ[illegible]

διακαθαρίζω, Μ. ίσω. Καθαρίζω ἐντελῶς, παστρεύω καλά (ὅλως διόλου).

διακάθαρσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακαθαίρειν, καθάρισμα (πάστρεμα) ἐντελές.

διακαθέζομαι καὶ

διακάθημαι, Μ. εδοῦμαι ἢ εσθήσομαι (ἀόρ. Διεκαθεσθην κτλ.). Κάθημαι χωριστὰ ἢ κατὰ σειρὰν εἰς τὸν τόπον μου. « Κόρακες διεκάθηντο,» Πλ., ἐκάθηντο ἕνας ἐδῶ καὶ ἄλλος ἐκεῖ.

διακαθιζάνω, Μ. ίζήσω, = διακάθημαι, (συνηθ.) κάθημαι πρὸς χρείαν μου. (Δευτερονόμ. ΙΕ', 3), (παρβλ. Ἀποκάθημαι).

διακαθίζω, Μ. ίσω. Καθίζω διαφόρους ἀνθρώπους κατὰ τάξιν (καθένα εἰς τὸν τόπον του) ἢ χωριστὰ (τὸν ἕνα ἐδῶ καὶ τὸν ἄλλον ἐκεῖ).

διακαίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Διέκηα κτλ.). Καίω τι καθ' ὅλα τὰ μέρη του, πυρόνω, κατακαίω, (μτφρ.) ἐξάπτω, παροργίζω. « Ἡ θερμασία διακαίει τὸν ἄνθρωπον,» Γαλ. (καὶ μτφρ.) « Ταῦτα διέκαιε καὶ παρώξυνε τὸν Κράσσον,» Πλ. (καὶ πθ.) « Ζώνη διακεκαυμένη,» Γεωγρφ. « Σπυρίδιον διακεκαυμένον,» Ἀρχφ., καῶμένου ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

διακαλλύνω, Μ. υνῶ καὶ

διακαλλωπίζω, Μ. ίσω. Καταστολίζω, καθωραΐζω.

διακαλοκαγαθίζομαι, Μ. ισθήσομαι. Συναγωνίζομαι (Συνερίζομαι) πρός τινα περὶ καλοκαγαθίας (ποιος νὰ ὑπερβῇ τὸν ἄλλον εἰς τὴν ἀρετήν).

διακάλυμμα (τὸ). τὸ μεταξύ τινος διατεταμένον κάλυμμα, σκέπασμα.

διακαλύπτω, Μ. ψω, = Ἀπο(ἀνα)καλύπτω, ξεσκεπάζω.

διακάμπτω, Μ. κάμψω, = Ἀνακάμπτω, λυγίζω. 2) ἐπιστρέφω.

διάκαμψις, εως (ἡ), = Ἀνάκαμψις, λύγισμα. 2) ἐπιστροφή.

διακανάσσω, Μ. άξω. Διαπερνῶ μετὰ κανναχῆς (κρότου), διαλύζω.

διακαπηλεύω, Μ. εύσω. Διακαπηλῶ καθὼς οἱ κάπηλοι, πωλῶ λιανικῶς ἢ ὡς μεταπράτης.

διακαπνίζω, Μ. ίσω. Καπνίζω ἀνάμεσα ἢ ὅλως διόλου.

διακαρδιακέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσμένω μέχρι τέλους.

διακάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ διαπερνῶν τὴν καρδίαν, ἐγγίζων κατάκαρδα.

† διακαρπέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δικαρπέω.

διακαρπόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Καρποῦμαι ἄχρι τέλους.

διακαρτερέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑποφέρω (ἀνέχω, Ἐγκρατεύομαι) ἄχρι τέλους, ἐπιμένω.

διακαρτέρησις, εως (ἡ). τὸ διακαρτερεῖν, ἡ μέχρι τέλους καρτερία (ἀνοχή, ὑπομονή).

διακατα-βάλλω, Μ. βαλῶ, = διαβάλλω τινὰ παντοῦ, δυσφημίζω.

διακατα-βαρθάνω, Μ. βαρθήσομαι, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐπικαταβαρθάνω.

διακατάσχεσις, εως (ἡ), = Διοκατοχή.

διακατα-χράομαι, Μ. χρήσομαι, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διαχράομαι.

Δια-κατελέγχω, Μ. ελέγξω. Ἐλέγχω καθ' ἕλους τοὺς λόγους (δι' ἀνεντιρρήτων ἀποδείξεων).

Δια-κατέχω, Μ. διακαθέξω. Κρατῶ καλὰ ἢ κἀποιονδήποτε τρόπον. 2) ἐμποδίζω, (παρβλ. Διακρατέω). 3) (Νμ.) ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν (διακατοχήν) μου κτῆμα κτλ.

Διακάτοι, αι, α, Δ. ἀντὶ Διακόσιοι.

Διακάτοχή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακατέχειν, βάσταγμα· ἐμπόδισμα. (Νμ.) κτῆσις, ἐξουσία.

Διακάτοχος (ὁ, ἡ), ὁ διακατέχων (κυρ. κτῆμα), ἐξουσιαστής.

Δια-καυλέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Δια-καυλίζω, Μ. ίσω. (βτν.) Ἐξαλλώ καυλὸν (κατσάνι), ξεβλασταρόνω.

Διάκαυμα (τὸ). καῦσις ὑπερβολική, καύσιμον, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Διάκαυμα).

Δια-καυνίζω, Μ. άσω, Π. = Διακληρόω, ρίπτω λαχνόν.

Διάκαυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακαίειν, καῦσις ὑπερβολική· καύσιμον.

Διακαυστέον(-τέον), θετ. τοῦ Διακαίω.

Διακαῶς, ἐπίρ. Διαπύρως, σφοδρῶς.

Διάκειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι (Εὑρίσκομαι) εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην ζάσιν (θέσιν, κατάστασιν, διάθεσιν). « Ὄργανα παντοχοῦ διακείμενα, ποικίλον ἦχον εἰργάζετο, » Ἡρωδ. 2) εἶμαι διατεταγμένος (συμφωνημένος, διωρισμένος, ἀποφασισμένος). «Νόμῳ ὡς διάκεισθε, » Πυθ. « Ὧδε γὰρ οἱ διέκειτο, » Ἡρ. « Ἐπὶ διακειμένοισι μάχεσθαι, » αὐτ., μὲ συμφωνίας. « Ὁρᾶτε δή ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου, » Θκ. « Διακρῦσαι τὴν Ἑλλάδα ὡς διάκειται, » Δημ. « Πρὸς μηδεμίαν ἡδονὴν ἁπλήστως διακεῖσθαι, » Ξεν. «Οὕτω διάκειμαι τὴν γνώμην, » Ἰσοκρ. « Οὐχ' οὕτως ἠλιθίως διεκείμην, » Αισ.

Δια-κείρω, Μ. κερῶ καὶ Αἰολ. κέρσω. Κουρεύω (καὶ μτφορ. Στερῶ, Ἀφαιρῶ) ὅλως διόλου, (Π.) ἀνατρῶ, ἀνατρέπω.

Διακεκριμένως [διακρίνω], ἐπίρ. (μτχ.). Χωριστὰ τὸ καθέν, (ἐπιμ.) σαφῶς, ὡρισμένως.

Δια-κελαδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαβρυλλέω.

Δια-κελεύομαι, Μ. εύσομαι. Προστάζω, (Παραγγέλλω) ῥητῶς καὶ ἐπιμόνως, παρακινῶ μὲ πολλὴν προθυμίαν.

Διακέλευσμα (τὸ) καὶ

Διακελευσμός (ὁ). προσταγὴ (παραγγελία, παρακίνησις) ἔντονος.

Διακενῆς, ἐπίρ. (ἀντὶ) Διὰ κενῆς (ἐνν. βαλῆς χῶμ.), εἰς μάτην, (κοιν.) κούφια, ζὰ χαμένα, χωρὶς αἰτίαν. « Αἰσχυνθήτωσαν οἱ ἀνομοῦντες διακενῆς, » Ψαλμ.

Διάκενος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου κενός (ἄδειος, κούφιος) ἔσωθεν ἢ ἀναμεταξύ (« Ἕτερα δ' αὖ σώματα διάκενα λέγουσιν, οὐ κενά, καθάπερ σπόγγον τε καὶ κίσσηριν, » Γαλ.)· (συνεκδ.) λεπτός, λιγνός· ἄκαμπτος, ἀνόσιος, ἀδύνατος· (τρπ.) μάταιος, κερτιτός. « Διάκενον ξεδορκώς, » Λκ., μὲ βλέμμα παραλογισμένου ἢ πεινασμένου. « Μεγάλα ἔχει τὰ διάκενα, » Ἀρστ., τὰ διὰ μέσου κενὰ διαστήματα.

Δια-κενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κενόνω (Ἀδειάζω) ὅλως διόλου.

Δια-κεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ τι πέρα-πέρα· κεντῶ (πληρίζω) ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην.

Διακέντησις, εως (ἡ). τρύπημα πέρα-πέρα· (ἰατρ.) τὸ σκάσιμον τῶν οὖλων εἰς τὴν ὀδοντοφυΐαν.

Διακένως, ἐπίρ. Ἄδεια (Κούφια) ἔσωθεν ἢ ἀναμεταξύ.

Διακένωσις, εως (ἡ). ἐντελὲς ἄδειασμα (κένωμα, εὐκαίρωμα).

Διακέομαι, Ἰων. ἀντὶ Διάκειμαι.

Δια-κεράννυμι, Μ. κεράσω, = Συγκεράννυμι.

Δια-κερματίζω, Μ. ίσω. Ἀλλάζω (Χαλνῶ) μεγαλήτερον νόμισμα μὲ μικρότερα.

Διακέρασι, Π. Αἰολ. ἀντὶ Διακεῖραι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διακείρω.

Δια-κερτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιγελῶ μὲ ὑπερβολήν.

Διακεχλιδώς, ότος. Π. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ (ἄλλ. ἀγρ.) Διαχλίζω, θρύπτομαι, καμαρόνω, (ἴδε Χλίω).

Διακεχρημένος, η, ον, μτχ. τοῦ Διαχράομαι ἢ Διακέχρημαι.

Διακεχυμένως [διαχέω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἀφθόνως. « Δ. γελᾶν, » Σδ., μὲ πολλὴν ὄρεξιν.

Διακεχωρισμένως [διαχωρίζω], ἐπίρ. (μτχ.), = Διακεκριμένως.

Δια-κηκεύω, Μ. εύσω. Μεταφυτεύω (ἀπὸ κήπου εἰς κῆπον).

Δια-κηρυκεύομαι, Μ. εύσομαι. Στέλλω πρὸς τοὺς ἐχθροὺς καὶ δέχομαι παρ' αὐτῶν κήρυκα μὲ προτάσεις· στέλλω νὰ ἐρωτήσω τι διὰ κήρυκος, (Θκ. Δ', 38). 2) (μτγν.) = Διακηρύσσω.

Διακήρυξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Δια-κηρύσσω (ττω), Μ. ύξω. Κοινοποιῶ παντοῦ διὰ κήρυκος, διαλαλῶ.

Δια-κιβδηλεύω, Μ. εύσω. Νοθεύω, διαφθείρω.

Δια-κιγκλίζω, Μ. ίσω. Κουνῶ ἀδιακόπως καὶ καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις.

Δια-κινδυνεύω, Μ. εύσω. Ὁρμῶ εἰς τὸν κίνδυνον, ἐπιχειρῶ τι μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς μου, ῥιψοκινδυνεύω. « Διακινδυνευόμενα φάρμακα, » Ἰσχρ., τὰ ἐπικίνδυνα.

Δια-κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουνῶ τῇδε κακεῖσε, Διασείω, (συνεκδ.) δοκιμάζω, ἐξετάζω, (τρπ.) διεγείρω, ἀνακατόνω, (ἰατρ.) μετατοπίζω, παρασαλεύω. (ἴδε

Διακίνημα (τὸ). (ἰατρ.) μετατόπισμα ἐλαφρὸν κοκκάλου, (παρβλ. Ὀλίσθημα).

Διακίνησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Διακινέω, μετακίνησις, μετατόπισμα· περίπατος, (ὄθεν

Διακινητήριον (τὸ). κόπος πρὸς διαχ' ἡσυχίαν, περίπατος.

Δια-κιρνάω ἢ Δια-κίρνημι, Π. ἀντὶ Διακεράννυμι.

Δια-κίχραμαι, Μ. διαχρήσομαι. Δανείζομαι (ἐκ διαλειμμάτων).

Διάκλασις, εως (ἡ). τσάκισμα εἰς ἦν μέσην, ζέκ τοῦ

Δια-κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Σπάνω (Τσακίζω) τι εἰς τὴν μέσην. ‖ (μσ.) κάμνω τσακίσματα, εἶμαι τρυφηλὸς (γυναικώδης), (παρβλ. Διαβρύπτω).

Διάκλεισις, εως (ἡ). κλεῖσιμον (κόψιμον) τοῦ δρόμου, ἐμπόδισμα, ζἐκ τοῦ

Δια-κλείω, Μ. κλείσω. Κόπτω (Κλείω) τὸν δρόμον, χωρίζω, ἐμποδίζω.

Δια-κλέπτω, Μ. κλέψω. Κλέπτω (Σηκόνω ἀπὸ τὴν μέσην, Ἀφαιρῶ) τι μὲ ἐπιτήδειον τρόπον.

Δια-κληρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κληρονομῶ τι ἐξ ὑπαμοιβῆς (ἀλληλοδιαδόχως). « Ἐμπρησμὸς . . ., πολὺ ἔχων ἢ ἐπίμονον ἀεὶ τὸ καῖον, καὶ διακληρονομούμενον ἄλλοτ' ἀλλοίως ἐν αὐτῷ, καὶ κατὰ διαδοχὰς ἀνατρεφόμενον, » Λογγ.

Δια-κληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μοιράζω διὰ κλήρου, βάλλω τι εἰς κλῆρον. ‖ (μσ.) ῥίπτω κλῆρον περί τινος.

Διακλήρωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ κλήρου διανομὴ (ἐκλογή κτλ.).

Δια-κλιμακίζω, Μ. ίσω. Κατεπαλαίω τινὰ διὰ κλιμακισμῶν (ἴδε τὴν λέξιν).

Δια-κλίνω, Μ. κλινῶ, = Ἐκκλίνω, κλίνω κλαγγίως, (ἐκμ.) ἀποφεύγω.

Διάκλισις, εως (ἡ). ἀποφυγή.

Δια-κλονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διασείω, Διαταράττω.

Διακλύζω, καὶ (μτγν.), -κλύω, Μ. κλύσω. Πλύνω (Ξεπλύνω) τι ἔσωθεν καλῶς (μὲ πολὺ νερόν). ‖ « Διακλύζομαι τὸ στόμα, » Δοκρ. (καὶ ἀλλ.). « Διακλύζομαι, » Ἀρστ., ξεπλύνω τὸ στόμα μου.

Διάκλυσμα (τὸ). τὸ ὑγρὸν μὲ τὸ ὁποῖον γίνεται ὁ

Διακλυσμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακλύζειν, ξέπλυμα (τοῦ στόματος κτλ.), γαργάρα κλυστῆρι κτλ.

Δια-κλώθω, Μ. κλώσω, (νλγ.). Κλώθω (Στρίφω) καλά.

Δια-κλωπάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Διακλέπτω.

Δια-κναίω, Μ. κνaίσω. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) Κατατρίβω, κατατρώγω, στεναχωρῶ, ἐξαντλῶ, κατατήκω, διαφθείρω, ἀφανίζω.

Δια-κνήθω, Μ. κνήσω. Ξύνω συνεχῶς ἢ δυνατά.

Δια-κνίζω, Μ. ίσω. Τσιμπῶν κόπτω, σχίζω μὲ τὸ νύχι, (μτφορ.) πειράζω μὲ ἐγγιτικοὺς λόγους.

Δια-κοιλαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου κοῖλον, βαθουλόνω, (παρβλ. Διαγλάφω).

Διάκοιλος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου κοῖλος (κενός, κούφιος) ἔσωθεν, (παρβλ. Διάκενος).

Δια-κοιλόω-ῶ, Μ. ώσω, Διακοιλαίνω.

Δια-κοινοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοινοποιῶ (Κοινολογῶ) εἰς ὅλους ἢ εἰς πολλοὺς δι' ἀλλήλων.

Δια-κοιρανέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. διατάττω (διευθετῶ) τι ὡς κοίρανος (ἡγεμών, βασιλεύς κτλ.).

Δια-κολακεύω, Μ. εύσω. Κολακεύω μὲ διαφόρους τρόπους. ‖ (μσ.) συναρίζομαι νὰ ὑπερβῶ τινα εἰς τὴν κολακείαν.

Δια-κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολλῶ ξυμπλέκω ἄλλο, συγκολλῶ, συναρμόζω « Λίθῳ διακεκολλημένος, » Λκ., καταλευσμένος ὅλος μὲ μάρμαρα.

Διακολλητικός, ἡ, όν. Ὁ διακολλῶν (συγκολλῶν), ἢ χρησιμεύων (ἐπιτήδειος) πρὸς τοῦτο.

Διάκολλος (ὁ, ἡ), ἀλειμμένος ἢ διάβροχος μὲ κόλλαν, (ἴδε Βιβλίον).

Δια-κολλοβόω-ῶ, Μ. ώσω. Κολοβόνω ἐντελῶς.

Δια-κολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκολουθῶ ἀμέσως κατόπιν, (τρπ.) εἶνε ἄμεσον παρεπόμενον.

Δια-κολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολυμβῶν περνῶ (ἐβγαίνω) πέρα.

Διακομιδή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακομίζειν, διαβίβασις κτλ.

Δια-κομίζω, Μ. ίσω. Μεταφέρω τι εἰς τὸ πέραν (ἢ ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο) μέρος, Διαβιβάζω. « Τὴν εὐδαιμονίαν τὴν ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρ. διακομίσαιμεν, » Ισκρ., (ὅθεν τὸ κοιν.) διαγομίζω. 2) (ἰατρ.) = Διάγω (ὄ), παρβλ. Ἀνακομίζω.

Διακομιστής, οῦ (ὁ). ὁ διακομίζων τι. « Γραμμάτων—, » Συν., ὁ γραμματοφόρος.

Διάκομμα (τὸ). τὸ κομμένον (διακεκομμένον) μέρος, κόψιμον.

Δια-κομπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κομπάζων ἐπαναλέγω ἢ κοινολογῶ τι.

Δι-ακονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκονίζω τι ἐντελῶς, τὸ κάμνω πολλὰ κοπτερόν.

Διακονεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου κάθηνται (περιμένουν) αἱ ὑπηρέται, (ἐκκλησ.) = Διακονικόν.

Διακονέστερος, α, ον, συγκ. (ἀνεμλ.) τοῦ Διάκονος, προθυμότερος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, ἀξιώτερος.

Δια-κονέω-ῶ, Μ. ήσω (παρτ. Διηκόνουν ἢ Ἐδιακόνουν, ἀόρ. Διηκόνησα ἢ Ἐδιακόνησα, πρκ. Διηκόνηκα καὶ Δεδιακόνηκα καὶ Δεδιηκόνηκα), (κυρ.) = Ἐγκονέω, (ἐπμ.) ὑπηρετῶ, δουλεύω, εἶμαι διάκονός (ὑπηρέτης [ἢ ἁπλ.] ἐκτελῶ προσταγήν [παραγγελίαν]) τινος. « Ὡς βλακικῶς διακονεῖς· οὐ θᾶττον ἐγκονήσεις; » Ἀρχ., (καὶ μσ.) » Κἄδει., μόνον διακονεῖσθαι (ἐνν. ἐμαυτῷ), « Σωφ. «Τὸν διακονούμενον αὐτοῖς μάγειρον, « Ἀθ. (ᾳ πθ.) » Οὐκ ἦλθον διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, « Γρφ.

Διακόνημα (τὸ), = Διακονία. 2) (συνεκδ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ πρὸς διακονίαν χρήσιμα σκεύη, ὀργεῖα.

Διακόνημις, εως (ἡ), = Διακονία.

Διακονητής, οῦ (ὁ), = Διάκονος, ὑπηρέτης.

Διακονία (ἡ). τὸ ἔργον (καὶ ἐκκλησ. τὸ ἀξίωμα) τοῦ διακόνου, ὑπούργημα, ὑπηρεσία, δουλειά.

Δια-κονίζω, Μ. ίσω, = Διακονέω.

Διακονικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς διάκονον, ὑπηρετικός. 2) ὁ πρόθυμος (ἐπιτήδειος) πρὸς διακονίαν. ‖. (οὐσ.) Διακονικόν (τὸ), (Ἐκκλησ.) τὸ μέρος τοῦ ναοῦ (πρὸς ἀριστερὰν τοῦ βήματος) ὅπου ἵστανται οἱ διάκονοι.

Διακονικῶς, ἐπίρ. Ὡς διάκονος, καθὼς ἁρμόζει εἰς διάκονον.

Διακόνιον (τὸ)· εἶδος μικροῦ πλακοῦντος.

Διακονίς, ίδος (ἡ), [διά, κονις]. Ὕφασμα ἀραιόν· (μτφρ.) ἄνθρωποι ἀνόητοι (ἀσύστατοι).

Διακόνισσα (ἡ), (ἐκκλησ.). γυνὴ διάκονος.

Δια-κονίω, Μ. ίσω. Κατασκονίζω, κάμνω πολὺν σκόνιν. ‖. (μσ.) παπαλίζομαι μὲ σκόνιν ἢ ἄμμον (καθὼς οἱ παλαισταί), σκονίζω σκόνιν μὲ τοὺς πόδας μου (καθὼς αἱ σκύλαι ὅταν ἑτοιμάζωνται νὰ πιασθοῦν μὲ ἄλλους).

Διάκονος (ὁ καὶ ἡ), [διά, κάνις ἡ τρκνέω = πονέω, ἢ διωκῶ, ἢ διάγω]. ὑπηρέτης, δοῦλος, σκλάβος. » Καὶ διακόνῳ, εἴ τις ἐχρῆτο, ταύτην ἐνεχυράζειν, » Δμ. (παρβλ. Διάκτορος).

Διακοντίζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ.). Τρυπῶ τινα μὲ τὸ ἀκόντιον. ‖. (μσ. μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ.) συναγωνίζομαι πρός τινα εἰς τὸ βίψιμον τοῦ ἀκοντίου, (κοιν.) παίζω τζιρίτ.

Διακόντισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Διακόντωσις, εως (ἡ), = Κόντωσις.

Διακοπή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακόπτειν, χώρισμα εἰς τὴν μέσην, κόψιμον, (τρπ.) ἡ πρὸς καιρὸν παῦσις, ἀναχωρή κτλ.

Διάκοπρος (ὁ, ἡ). (τόπος) ἀφθόνως κοπριασμένος.

Διακοπτικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ διακόπτειν ἐπιτήδειος.

Δια-κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω (Χωρίζω) εἰς τὴν μέσην ἢ πέρα-πέρα. (τρπ.) παύω τι πρὸς καιρόν, κάμνω διακοπήν. » Σφυγμὸς διακόπτων, « Γαλ., ὁ διακοπτόμενος ἐκ διαλειμμάτων.

Δια-κόρευσις, εως (ἡ), = Διαπαρθένευσις.

Διακορευτής, οῦ (ὁ). παρθενοφθόρος, [ἐκ τοῦ

Δια-κορεύω, Μ. εύσω καὶ

Δια-κορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαπαρθενεύω.

Διακορής, ές (ὁ, ἡ), = Διάκορος.

Διακόρησις, εως (ἡ), = Διαπαρθένευσις.

Δια-κορκορυγέω-ῶ, Μ. ήσω, (Κωμ.). (μὲ αἰτ.) Προξενῶ γουργουρητά.

Διάκορος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς χορτάτος.

Διακόρως, ἐπίρ. Κατακόρως, ἄχρι πλησμονῆς.

Διακοσιάκις, ἐπίρ. 200 φοράς.

Διακοσιάχους (ὁ, ἡ), = Διακοσιοντάχους.

Διακόσιοι, αι, α. (ὁ ἀριθμ.) 200. » Ἵππος διακοσία, « Θκ., ἀντὶ 200 ἱππεῖς.

Διακοσιοντάχους (ὁ, ἡ). ὁ καρπηφορῶν (δίδων) εἰς τὰ ἑν διακόσια.

Διακοσιοστός, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 199ον.

Διακοσιοτεσσαρακοντάχους (ὁ, ἡ). ὁ καρπηφορῶν (δίδων) 240 εἰς τὸ ἕν.

Δια-κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Διευθετῶ, τακτοποιῶ, βάλλω εἰς τάξιν, διατάττω, διοικῶ.

Διακόσμησις, εως (ἡ). διευθέτησις, τακτοποίησις· διοίκησις.

Διακοσμητικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ διακοσμεῖν (τακτοποιεῖν κτλ.).

Διάκοσμος (ὁ), = Διακόσμησις· τάξις (παράταξις) στρατιωτική· (ὅθεν παρὰ τοῖς γραμ.) ὁ ἐν τῷ Β. τῆς Ἰλ. κατάλογος· (ἐν γέν.) = Κόσμος.

Δια-κουφίζω, Μ. ίσω. (κυρ. ἐπὶ ἀσθενοῦς). Ἐλαφρύνω ἢ (ἀμτβ.) Ἐλαφρύνομαι, ἀναπάνομαι ἐμαυτόν (ἐσωτερικῶς ἢ ἐκ διαλειμμάτων) ἐλαφρύτερον, καλλιτερεύω.

Δι-ακούω, Μ. ακούσομαι. Ἀκούω προσεκτικῶς καὶ μέχρι τέλους, δίδω ἀκρόασιν. » Διακούετε ᾧ κρίνετε. « Γρφ. (ἐπμ. 2) εἶμαι μαθητὴς (ἀκροατὴς) τινος, ἀκούω (Ἀκροῶμαι) μάθημα ἀπό τινα. « Ἀναξαγόρου διακοῦσαι τὸν Θεμιστοκλέα φασί, « Πλ., ἐχρημάτισεν ἀκροατὴς τοῦ.

Διάκοψις, εως (ἡ), = Διακοπή.

Δια-κραδαίνω, Μ. ανῶ, = Διασείω, κουνῶ δυνατά.

Δια-κράζω, Μ. κράξω (ὁ μσ. πρκ. [ἐνεστ. ἐναντ.] Διακέκραγα). Φωνάζω δυνατὰ ἢ τρέχων παντοῦ· συνερίζομαι πρός τινα ποῖος νὰ φωνάξῃ δυνατώτερα.

Δια-κρανόω-ῶ, Δ. ἀντὶ Διακρηνόω.

Δια-κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ τι φρουρικὰ ἢ διαρκῶς εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν στάσιν (εἰς τὰ αὐτὰ μέρη), ἐμποδίζω, [δι καὶ Διακρατέω καὶ παρβλ. Διακατέχω).

Διακράτησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακρατεῖν, διακατοχή, βάσταγμα, ἐμπόδισμα.

Διακρατητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἐπιτηδειότητα) πρὸς τὸ διακρατεῖν, συντηρητικός.

Δια-κρέκω, Μ. κρέξω (ᾰ). Παίζω (μὲ κάποιαν ἔμφασιν) κιθάραν κτλ.

Δια-κρημνίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω τινὰ διὰ τοῦ κρημνοῦ, κατακρημνίζω.

Δια-κρηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω νὰ ἀναβρύσῃ τι ὡς ἀπὸ κρήνης· (κατὰ τὸν Ἐτυμολ.) ἀφαιρῶ τὸ κάρηνον (πῶμα) τοῦ πίθου, (ἐπμ.) ἀνοίγω (χρασὶ κτλ.).

Δι-ακριβάζω, Μ. άσω. Ἐξετάζω ἀκριβῶς.

Δι-ακριβολογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Δογαριάζω τι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν, φιλονεικῶ ᾗ διὰ τὸ λεπτὸν περὶ τῆς τιμῆς.

Δι-ακριβόω-ῶ, Μ. ώσω. Πράττω (Ἐξετάζω, Ἐκθέτω, Φιλάττω, Γνωρίζω) τι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν, ἐπεξεργάζομαι, φέρω εἰς τὴν ἐντέλειαν, ἐξακριβόνω.

Διακρίβωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ μετ' ἀκριβείας ἔρευνα ἢ ἔκθεσις.

Διακριβᾶ ἢ Διακριβόν, ἐπίρ. Π. = Διακεκριμένως, κατ' ἐκλογήν· ἐξαιρέτως· κατὰ τάξιν· εὐχρινῶς· ἀκριβῶς.

Διακρινθεῖτε, Ἀττ. ἀντὶ Διακρίνθητε, β΄. πλθ. προσ. τοῦ κθ. ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ

Δια-κρίνω, Μ. κρινῶ. Χωρίζω, ξεχωρίζω, διαιρῶ. » Κόμην (» Στήμονας συγκεχυμένους)—, « Πλάτ. 2) διαλύω τι εἰς τὰ ἐξῶν συνετέθη· ξεδιαλύω· ξεκαθαρίζω. » Τὸν ἀέρα διαφορὰν καὶ βαρὺν ἀσθενείᾳ τῆς διακρινούσης αὐτὸν ἀλέας, « Πλ. 3) (τρπ.) = Διαγινώσκω, κρίνω, ἀποφασίζω. » Ἀκουσον, εἶτα διάκρινον τότε, « Ἀρχ. 4) Ἐξηγῶ, σαφηνίζω. » Διακρίνειν τὰ μαντεῖα, « Στβ. 5) (μσ.) κριτολογοῦμαι (συνερίζομαι, φιλονεικῶ) πρός τινα. » Σκοπεῖσθε πότερον κάλλιόν ἐστιν ἁπλοῖς ἢ λόγοις διακρίνεσθαι, » Δμ. 6) διατάζω, ἀμφιβάλλω· στρατολλομαι, ὑποπτεύω. » Πορεύου σὺν αὐτοῖς μηδὲν διακρινόμενος, « Γρφ. 7) χωρίζομαι, (συνεκδ.) ἀναχωρῶ. » Οἵτε ἀριζάμενοι, καὶ ἀφ' ὧν διακρίνοιντο, « Ἡρ. 8) (πθ.) διοργανίζομαι, λαμβάνω σχῆμα ᾗ μορφήν, τελειοποιοῦμαι. « Θνήσκει δ' αὖθις τῶν γιγνομένων· διακρινόμενον δ' ἄλλο πρὸς ἄλλου, μορφὴν ἰδίαν ἐπέθεικε, « Χρύσιππ.

Διάκριον, ου (οἱ), = Ὑπεράκριοι.

Διάκρισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακρίνειν, ξεχώρισμα, διαίρεσις· διάλυσις, (συνεκδ.) φθορά, θάνατος· ξεδιάλυσμα, ξεκαθάρισμα· ἐξήγησις (ὀνείρων κτλ.). Δ.ῶ

γνωσις, κρίσις, ἀπόφασις· διαφορὰ, φιλονεικία· (σπν.) διαμόρφωσις, τελειοποίησις. 2) [συνεκδχ.] τὸ κατὰ μέσον τοῦ μετώπου τῶν λαγωικῶν σκύλων κοίλωμα.

Διακριτέον, θετ. τοῦ Διακρίνω.

Διακριτικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς· Ὁ δυνάμενος διακρίνειν (χωρίζειν κτλ.), ἀναλυτικός.

Διάκριτος (ὁ, ἡ)· διακεκριμένος, ξεχωριστὸς, ἐξαίρετος· διαλελυμένος κτλ.

Δι-ακροάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, = Διακούω.

Δι-ακροβολίζομαι, Μ. ίσομαι· Ἀκροβολίζομαι· μακρόθεν ἢ ἐκ διαλειμμάτων πρός τινα.

Διακροβολισμὸς (ὁ)· ἡ πρᾶξις τοῦ διακροβολίζεσθαι.

Διάκροκος (ὁ, ἡ)· ζωμωμένος (κατεσκευασμένος) μὲ κρόκον.

Δια-κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Συγκροτῶ, δηλ.) Ἀναλύω (« Ἱκανῶς διακροτήσαντας [κατὰ διάῤῥ. ἀντὶ Διακρατήσαντας] τὸν περὶ τούτω λόγον. » Στῤῥ.), διαλύω, χαλνῶ, σκάνω, συντρίβω, τρυπῶ. (ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐννοίας) = Διασπαθέω.

Διακρουνίζω, Μ. ίσω. Διαχέω κρουνηδόν.

Διάκρουσις, εως (ἡ)· ἡ πρᾶξις τοῦ διακρούειν, ἀπόκρουσις, ἀπομάκρυνσις, ἀπορρηγὴ· ἀπάτη· χρονοτριβή.

Διακρουστικὸς, ἡ, όν. Ὁ διακρούων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διακρούειν, ἀποκρουστικός· (γραμτ.) ὁ σημαίνων διάκρουσιν (ἀπάτην).

Δια-κρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶν διαπερνῶ τι διά τινος. « Σφῆνες διακρουσθέντες, » Θῤῥ. 2) κτυπῶν δοκιμάζω πήλινον σκεῦος ἂν ᾖνε γιερόν. « Καθάπερ εἰ πονηρὰ χύτρα διακρουόμενα, σαθρὸν ἀποφθέγγεται, » Λκ. 3) (μσ.) κεντῶν μὲ τὸ κοντάρι ἑκατέρωθεν ἀπομακρύνω τὸ πλοῖον. « Ἔγνωμεν πρύμναν διακρούσασθαι, τὸ τοῦ λόγου. » Γργ. (ἔπμ. 4) (τρπ.) μακρύνω (ἀναβάλλω) τὸν καιρὸν, ἀποφεύγω, φίπτω ἀπὸ πάνω μου, ἀπατῶ. « Ὃσοι λῃφθήσεται, νῦν ἂν διακρούσηται; » Δμ. (παρβλ. Διαβύομαι ἢ Παρακρούω).

Δια-κρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω ἐπιμελῶς.

Δια-κτενίζω, Μ. ίσω. Κτενίζων ἰσιάζω (χωρίζω) ἐπιμελῶς τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς μου.

Διακτενισμὸς (ὁ)· ἡ πρᾶξις τοῦ διακτενίζειν.

Διακτορία (ἡ), Π. τὸ ἔργον τοῦ διάκτορος, ὑπουργία, ὑπηρεσία.

Διάκτορος (ὁ, ἡ), καὶ

Διάκτωρ, ορος (ὁ), Π. [διάγω ἢ διήκω]. Ἄγγελος, ἀγγελιαφόρος· (ἐν γέν.) ἀπεσταλμένος, ὑπηρέτης.

Δια-κυβερνάω-ῶ, Μ. ήσω. Διευθύνω (διοικῶ) ἐπιμελῶς ἢ μέχρι τέλους. « Μᾶλλον ἂν εἴνου χωρὶς ἢ Μενένδρου διακυβερνῆσαι τὸν πότον. » Πλ.

Διακυβερνητικὸς, ἡ, όν. Πρὸς τὸ διακυβερνᾶν ἐπιτήδειος, διοικητικός.

Δια-κυδεύω, Μ. εύσω. Παίζω μετά τινος τοὺς κύβους· (μτφρ.) Διακινδυνεύω.

Δια-κυκάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακατόνω.

Διακυκλόω-ῶ, ώσω. Περικυκλόνω.

Δια-κυλινδέω-ῶ, Μ. ήσω, ᾗ

Δια-κυλίω, Μ. ίσω. Κυλίω τι ἔνθεν κἀκεῖθεν ἢ ἀνάμεσα.

Δια-κυμαίνω, Μ. ανῶ. Διεγείρω κύματα.

Δια-κυμβαλίζω, Μ. ίσω. Διαδίδω ἐν ᾄχῳ κυμβάλων ἢ ὡς διὰ κυμβάλου, διακωδωνίζω.

Δια-κυνοφθαλμίζομαι, Μ. ίσομαι. Κυττάζω τινὰ (ὅπως μὲ κυττάζει ἐπίσης) μὲ ἀναίδειαν ἢ πλαγίως (καθὼς ὁ σκύλος).

Δια-κύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω (Ἐβγάλλω τὸ κεφάλι μου ἀπὸ πουθενὰ) νὰ ἰδῶ, (συνεκδχ.) περιεργάζομαι, παρατηρῶ.

Δια-κυρίττομαι, Μ. ίξομαι. Κτυπιοῦμαι (Μάχομαι πρός τινα) μὲ τὰ κέρατα καθὼς τὰ κριάρια, (ἐν γέν.) ἀντικαλαίω, φιλονεικῶ.

Διακώδιον (τὸ)· ἰατρικὸν ἀπὸ κωδίας (κεφάλια παπαρούνων).

Δια-κωδωνίζω, Μ. ίσω, = Κωδωνίζω, διακηρύττω παντοτρόπως. 2) Διαφημίζω.

Διακώλυμα [τὸ]· τὸ μεταλοβοῦν ἐμπόδιον.

Διακώλυσις, εως (ἡ)· ἡ πρᾶξις τοῦ διακωλύειν, παρεμπόδισις.

Διακωλυτὴς, οῦ (ὁ)· ὁ διακωλύων (παρεμποδίζων).

Διακωλυτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ διάθεσιν πρὸς τὸ διακωλύειν, παρεμποδιστικός.

Δια-κωλύω, Μ. ύσω. Ἐμποδίζω τι διὰ μεσολαβήσεως, παρεμποδίζω, ἀπαγορεύω.

Δια-κωμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπαίζω, (Σατυρίζω) τινὰ παντοῦ.

Δια-κωνέω-ῶ, Μ. ήσω ᾗ

Δια-κωνίζω, Μ. ίσω. Ἀλείφω πανταχόθεν μὲ πίσσαν, πισσόνω.

Δια-κωπηλατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διερέσσω.

Διακωχὴ (ἡ), [διέχω]· διακοπὴ, ἀνακωχὴ· διάστημα.

Διαλαβὴ (ἡ), = Διάληψις, πιάσιμον μὲ τὰ δύο χέρια.

Δια-λαγχάνω, Μ. λήξομαι (ἀόρ. β'. Διέλαχον κτλ.). Ῥίπτω (Παίρνω, Μοιράζομαι μὲ) λαγόν. 2) Π. ξεχωρίζω, καταμετάζω. « Ὑπὲρ πρὶν Ἀκταίωνα διέλαχον κύνες, » Εὐρ., (παρβλ. Διαλακέω).

Δια-λαιμοτομέω-ῶ, Μ. ήσω (Κωμ.). Κόπτω καὶ κατατεμάχιζω διὰ τοῦ λαιμοῦ μου κρεμμάτια (τόμους) κρέατος κτλ.

Δια-λακέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. β'. Διέλακον). Σκάνω (Σπάνω, Σχίζομαι) μὲ κρότον.

Δια-λακίζω, Μ. ίσω. Καταξεσχίζω, (συγκ. τῷ Διαλακτίζω, Μ. ίσω. Λακτίζων ἀπορρίπτω.

Δια-λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. (καὶ ὀστ. καὶ αἰτ.) Συνομιλῶ. 2) (μὲ αἰτ.) διαφημίζω, κοινολογῶ παντοῦ, διακηρύττω.

Διαλάλησις, εως (ἡ)· ἡ πρᾶξις τοῦ διαλαλεῖν, συνομιλία· κοινολόγησις.

Διαλάλητος (ὁ, ἡ)· περίφημος, διαβόητος.

Δια-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. β'. Διέλαβον κτλ.). Παίρνω τι ξεχωριστὰ (κατὰ μέρος), παίρνω τὸ μέρος μου, μοιράζομαι ἐξ ἴσου. « Διελάμβανον κατ' ὀβολὸν τοὺς ἄρτους, » Δμ. « Διαλαβόντες τὰς οἰκίας ἐβάδιζον, » Ασ. « Διαλαμβάνων ἕκαστον ἡμῶν ἐν μέρει, » Αἰσχ. (ἢ μσ.) « Θώρακες διειλημμένοι τὸ βάρος, » Ξεν.

2) πιάνω μὲ τὰ δύο χέρια ἢ καὶ ἀπὸ τὰ δύο (ἢ ἀπ' ὅλα τὰ) μέρη, Μεσολαβῶ, πιάνω ἀπὸ τὴν μέση, (ἐπμ.) πιάνω καλά, (συνεκδχ. καὶ τρπ.) ἐμποδίζω, παρεμποδίζω διακόπτω· Περιέχω, περιλαμβάνω. « Διαλαβοῦσα τὸ σύμπαντα κόσμον, » Ξεν. « Διαλαμβάνω τὸ ξυστὸν (τὴν μάχαιραν), » Αξ. (ἴδε καὶ Διάληψις). « Εἰ δὲ μὴ, διαλοιδόντα σε εἶναι, » Ἱππκρ. « Διαλαβὼν ἠγκύλισας, » Ἀρχῳ., (ἴδε Τραχηλίζω). « Διέλαβε τὰς ὁδοὺς φυλακαῖς, » Πλθ. « Ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν διαλαβεῖν, » Θῤῥ. « Ἡ ἐπιστολὴ διαλαμβάνει, » Μυθ. (καὶ παθ.) « Λέγεται διαλελαμμένος, » Ὑπ. « Διὰ τὸ μὴ διαλαμβάνεσθαι τὸ φῶς, » Ἀρχτ.

3) χωρίζω, ξεχωρίζω, διαιρῶ. « Τὸν πορθμὸν τὸν διαλαμβάνοντα τὴν Σικελίαν, » Ἀρχτ. « Κατεκλίνη ἐναντίον ἐμοῦ τε καὶ σοῦ, ἵνα ἡμᾶς διαλάβῃ, » Πλάτ. « Τὸν ταμιεῖον εἰς τὰς διώρυχας διέλαβε, » Ἡρ. « Στήλαις διαλαβεῖν τοὺς ὅρους. » Δημ. (καὶ παθ.) « Γένεσι διειλημμένος ὁ καυλὸς, » Δσκρ. 4) (τρπ.) περιλαμβάνω εἰς τὸν νοῦν μου, ἐννοῶ· φαντάζομαι, νομίζω· κρίνω, σκέπτομαι, (ἐπμ.) διορίζω, προσδιορίζω, ἀποφασίζω, ἐξηγοῦμαι. « Διαλαβόντες τοῖς διανοήμασι, » Πλάτ. « Μὴ διειληφότες τι διαφέρει, » Πλθ. « Διαλήψομαι περὶ τῶν καθ' ὑμᾶς, » « Διελάμβανε μετὰ τούτων, τί δεῖ ποιεῖν, » αὐτ. « Διέλαβεν ἀποστέλλειν, » αὐτ. « Ἡ δὲ εὐμηχάνως διαλαμβάνει, » Σδ. « Δεῖ διαλαβεῖν περὶ τῆς εὐβουλίας, τί ἐστιν, » Ἀρχτ. « Ταύτῃ τοὺς νόμους διαλαμβάνειν, ὅτῃ μέλλει συνοίσειν τῇ πόλει, » Αξ., (ἴδε καὶ Διειλημμένως).

Διαλαμπὴς, ους (ὁ, ἡ)· πολλὰ λαμπρὸς, διαφανὴς.

Διάλαμπρος (ὁ, ἡ), = τῷ πραηγ.

Δια-λαμπρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι διάλαμπρον, καταλαμπρύνω.

Δια-λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω (κυρ. καὶ μτφρ.) διὰ μέσου τινὸς ἢ μεταξὺ ἄλλων ἢ μὲ πολλὴν λάμψιν. « Ἕως διέλαμψεν ἡμέρα, » Ἀρχῳ. « Ὀφθαλμοὶ διαλάμποντες, » Ἀρισ. (ἢ ἐπιφωνῆς.) « Ἐν δὲ τοῖς ὀλίγοις μᾶλλον διαλάμπουσιν, » Ἀρχτ., ἀκούεται λαμπρότερα ἡ φωνή των, (παρβλ. Διαυγάζω).

Διάλαμψις, εως (ἡ)· ἡ διὰ μέσου τινὸς λάμψις. « Πυρὸς—, » Ἀρχτ., ἡ ἀστραπή.

Διάλαμψις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Διάληψις.

Δια-λανθάνω, Μ. λήσω (ἀόρ. β'. Διέλαθον κτλ.). Λανθάνω (Εἶμαι ἄγνωστος εἰς) τινα ὅλως διόλου. « Οὐδὲ γὰρ ἐμὲ τοῦτο διέλαθεν, » Ἰσοκρ., δὲν μὲ λανθάνει, τὸ γνωρίζω. « Διαλαθὼν εἰσέρχεται, » Θκ., ἐμβῆκε κρυφὰ (χωρὶς νὰ τὸν καταλάβουν).

Διάλαυρος (ὁ, ἡ)· (κυρ. οἶκος) ὁ χωρισμένος τῶν λοιπῶν (ἡ πανταχόθεν ἢ μόνον ἔμπροσθεν) διὰ ἑρόμου (λαύρας), (παρβλ. Περιάμφοδος).

Δια-λαφύσσω, Μ. ύξω. Κατατρώγω τὰ ἐντόσθια (καθὼς τὰ θηρία ὅταν σχίσωσι ζῶον).

Δια-λαχαίνω, Μ. ανῶ. Π. διεργάζομαι κάμνω ἀλλαχιὰ (καθὼς τὸ ἀμάξι).

Δια-λγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑπεραλγέω· αἰσθάνομαι κατόπιν ἄλγος τὸν πόνον (καὶ μτφρ.) τὴν λύπην.

Διάλγης, ες (ὁ, ἡ)· ὁ διαλγῶν (αἰσθανόμενος [ἢ Π. προξενῶν] δριμυτάτους πόνους ἢ βαθυτάτην λύπην).

Δια-λείπω, Μ. ανῶ. Κάμνω ἐντελῶς λεῖον (ὁμαλόν). « Τὴν ὀδὸν—, » Ἀνέξ.

Δια-λέγω, Μ. λέξω, = Ἐκλέγω, (κοιν.) διαλέγω, ξεδιαλέγω, ξεχωρίζω, ξεκαθαρίζω. « Διαλέξας τὰ ὑγιῆ ἢ τὰ μὴ, » Πλάτ. « Τὸ πτυον τοὺς ἀθέρας διαλέγει, » Ξεν. 2) = Διορύττω. « Διαλέγουσαν τὴν ὀπτήν, » Ἄρχυ. 3) (μσ.) Διαλέγομαι, Μ. λέξομαι καὶ (παθ.) λεχθήσομαι (ἀόρ. Διελέχθην, πρκ. Διείλεγμαι κτλ.). ὁμιλῶ πρός τινα, συνομιλῶ· (συναδ.) πραγματεύομαι περί τινος ὑποθέσεως· ὁμιλῶ μίαν (ὁποίαν δήποτε) διάλεκτον· ὁμιλῶ κατὰ κανόνας. « Ἀλλήλοις διειλέγμεθα, » Πλάτ. « Πρεσβείαν ἐκπέμπειν, ἥτις τῷ βασιλεῖ διαλέξεται, » Δημ. « Τοιαῦτ' ἐγὼ διελέχθην, αὐτ. « Ἃ πρὸς Ἀντιφῶντα διελέχθη, » Ξεν. « Πόλεις κατὰ ταὐτὰ διαλεγόμεναι, » Ἡρ. 4) = Παραλέγομαι, πλαγιάζω [συνευρίσκομαι] μέ γυναῖκα. « Οὐκ ἂν διαλεχθείην αὐτῇ, » Ἀρχφ., (παρβλ. Λέγω καὶ Ὁμιλῶ).

Δια-λείβομαι, Μ. λείψομαι. Λυώνω ἢ ζάζω (τρέχω) ἀνάμεσα ἢ ὅλως διόλου.

Διάλειμμα (τὸ), [διαλείπω]. τὸ μεταξὺ διάστημα (τόπου ἢ χρόνου)· διακοπή. « Πορεταῦ—, » Γαλ. « Ἐκ διαλειμμάτων, » Πλ., μὲ διακοπάς, ὄχι κατὰ συνέχειαν.

Διαλειπτὸν (τὸ), (ἐννν. φάρμακον). ἀλοιφή.

Δια-λείπω, Μ. λείψω (ἀόρ. Διέλιπον, πρκ. Διαλέλοιπα κτλ.). Ἀφίνω μεταξὺ διάστημα (ἢ χρόνου ἢ τόπου)· ἀφίνω νὰ περάσῃ καιρός. « Διαλιπὼν ἡμέρας δύο, » Πλ. « Οὐ πολὺν διαλιπὼν χρόνον, » Πλάτ. « Ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐπιθέουσι τοῖσι ὀθνείοισι, κατὰ δὲ τὸ ἔλλος αὐτὸ διαλείπασι καὶ ἐῶσι ἀνεφύχθαι, » Ἱππκρ. 2) (ἑλλ.) παύω (πρός καιρόν), κάμνω διακοπήν, διακόπτομαι. « Καὶ διαλιπών, προσέθηκεν, Οὗ με μὴ κτλ. « Αἰσχ. « Ἡ παυσάμενος ἢ διαλιπὼν ἐσιώπησε, » Πλ. « Διαλείπουσα φωνή, » Σοφ., ἡ διακεκομμένη. « Πυρετὸς διαλείπων, » Ἱππκρ. « Οὐ πώποτε διέλιπον ζητῶν καὶ μανθάνων, » Ξεν. « Οὐδένα διαλέλοιπα χρόνον διαβαλλόμενος, » Ἰσκρ. 3) (ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) περνῶ εἰς τὸ μεταξύ, μεσολαβῶ. « Διαλιπούσης ἡμέρας, » Θκ. « Διαλιπόντων ἐτῶν τριῶν, » αὐτ. 4) ἀπέχω. « Διαλιποῦσαι (τὰς ἀλκάδας) ὅσον δύο πλέθρα ἀπ' ἀλλήλων, » Θκ. « Διαλείπουσαι ὅσον ξυμμετρον ἐς τὸ συνορᾶν τε ἀλλήλους καὶ κατακοίειν εὐπετῶς, » Ἀξέ. (ὥθεν) « Διαλεῖπον, » Ξεν. = Διάλειμμα, τὸ μεταξὺ κενὸν διάστημα. « Φύλακες ἐπὶ τὰ διαλείποντα τῆς τάφρου ἐτετάγατο, » Ἀρρ.

Δι-αλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω ὅλως διόλου. 2) = Ἐξαλείφω, σβήνω.

Δια-λείχω, Μ. λείξω. Γλείφων (πανταχόθεν) καθαρίζω.

Διάλειψις, εως (ἡ), [διαλείπω]. ἄφημα τόπου· διακοπή.

Διαλεκτέον, θετ. τοῦ Διαλέγω.

Διαλεκτικεύομαι, Μ. εύσομαι. Καταγίνομαι εἰς τὴν διαλεκτικήν, εἶμαι=

Διαλεκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος ἢ ἔμπειρος εἰς τὸ διαλέγεσθαι (κατὰ τοὺς περὶ τούτου κανόνας), (καὶ κατὰ τὸν Πλάτ.) = Ὁ ἐρωτῶν καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστάμενος. « (κατὰ δὲ τὸν Ζήρ.) Συλλογιστικός, ἐρωτηματικός. « Διαλεκτικὴ, » ἡ ἐπιστήμη τοῦ ἀποδεικνύειν τι ἀναλυτικῶς καὶ διὰ συλλογιστικῶν ἐρωταποκρίσεων. « Ὅθεν καὶ οὕτως αὐτὴν ὁρίζονται, ἐπιστήμην ἀληθῶν καὶ ψευδῶν καὶ αὐδετέρων, » Ἀρτ. (ἴδε καὶ τὸ ἑπόμ.)

Διαλεκτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὴν διαλεκτικὴν μέθοδον, ἀναλυτικῶς. « Δεῖ δὴ πρφότερόν πως καὶ διαλεκτικώτερον ἀποκρίνεσθαι. » « Ἔστι δὲ ἴσως τὸ διαλεκτικώτερον, μὴ μόνον τἀληθῆ ἀποκρίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ δι' ἐκείνων, ὧν ἂν πρισμολογῇ εἰδέναι ὁ ἐρωτώμενος, » Πλάτ.

Διάλεκτος (ἡ). ἰδίωμα γλώσσης. ὁμιλία. προφορά. τρόπος τοῦ ὁμιλεῖν, ἔκφρασις. 2) (σπν.) ἀντὶ Διάλεξις.

Διαλελαμμένος, Ἰων. ἀντὶ Διειλημμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Διαλαμβάνω.

Διαλελυμένως, ἐπίρ. (γρμτ.), Κατὰ διάλυσιν. « Σκυθράκην Ὅμηρος οὔ φησιν, ἀλλὰ διαλελυμένως Σάμον Θρηϊκίην, » Σδ.

Διάλεξις, [διαλέγομαι], εως (ἡ), = Διάλογος, συνομιλία. 2) (μτγ.) = Διάλεκτος.

Δια-λεπτολογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συνομιλῶ μετά τινος μὲ σοφιστικὴν λεπτολογίαν.

Διάλεπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ λεπτός.

Δια-λεπτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπεξεργάζομαί τι μὲ πολλὴν λεπτομέρειαν.

Δια-λεπτύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι πολλὰ λεπτόν.

Δια-λεσχαίνω, Μ. ανῶ, = Διαλέγομαι ἀναλύων ἰδέας, σπουδαιολογῶ.

Δια-λευκαίνω, Μ. ανῶ, = Ἀπολευκαίνω, (μτφορ.) σαφηνίζω, ἐξηγῶ.

Διάλευκος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ λευκόν ἢ 2) λευκότατος, κάτασπρος· (μτφρ.) σαφέστατος.

Διάληξις [διαλαγχάνω], εως (ἡ), = Διακλήρωσις.

Διαληπτέον, θετ. τοῦ Διαλαμβάνω.

Διαληπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαλαμβάνειν (διαιρεῖν, κρίνειν, ἀναλύειν κτλ.), ἀκριβής, μεθοδικός· διαιρετικός ℞.

Δια-ληρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλυαρῶ, μωρολογῶ, (Λτν.) deliro.

Διάληψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαλαμβάνειν (κρατεῖν τι μὲ τὰ δύο χέρια). « Οὐκ ἐκ καταφορᾶς, ἀλλ' ἐκ διαλήψεως χρώμενοι ταῖς μαχαίραις, » Πλτ. 2) διαίρεσις, χωρισμός· διάστημα. « Χώρας—, » Διόδ., χωρητικότης. 3) (συνήθ.) γνώμη, φρόνημα, ἰδέα, διξασία, ὑπόληψις· στοχασμός, κρίσις, ἀπόφασις. « Ὅτι δεῖ περὶ θεῶν διαλήψεις ὁσίας ἔχειν, » Εὐσ.

Διάλιθος (ὁ, ἡ). στολισμένος μὲ πολύτιμα πετράδια. Κόσμος—, » Στρ.

Δια-λιμπάνω, = Διαλείπω.

Δια-λινάω (έω)-ῶ, Μ. ήσω. Διαφεύγω ἀπὸ τὸ δίκτυ (λίνον), ξεγλυστρῶ, (ἄλλ.) Ἐκλενάω.

Διαλιχμάζω, Μ. άσω ξ

Δια-λιχμάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, = Διαλείχω.

Διαλλαγὴ (ἡ). μεταβολή· διαφορά, παραλλαγή. 2) συνάλλαγμα, ἀλλαξιά. 3) (τρπ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) συμφιλίωσις, φιλίωσις, συμβιβασμός.

Διάλλαγμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τοῦ συναλλάγματος. 2) = Διαλλαγή, διαφορά.

Διαλλακτὴρ (ὁ), = Διαλλακτής.

Διαλλακτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ διαλλάττειν, συμβιβαστικός, εἰρηνοποιός.

Διαλλακτὴς, οῦ (ὁ). ὁ διαλλάττων (τοὺς ἐχθρεμένους), φιλιωτὴς, μεσίτης, εἰρηνοποιός.

Διαλλακτικὸς, ἡ, όν, = Διαλλακτήριος.

Διάλλαξις, εως (ἡ), (σπν.) ἀντὶ Διαλλαγή, [ἐκ τοῦ

Δια-λλάσσω, Μ. αλλάξω. Ἀλλάζω τι ἀντ' ἄλλου, κάμνω ἀλλαξιάν, μεταβάλλω. « Τὴν σκευὴν ἅπασαν πρὸς τὸν δεσπότην διαλλάξας, » Δ. Κάσσ. (παρβλ. Διαμείβω).

2) ἀλλάζω τόπον, περνῶ (μεταβαίνω) ἀπὸ τόπου εἰς τόπον. « Διαλλάξας Μακεδονίαν, » Ξεν. (καὶ μσ. μτφορ.) « Διηλλάξαντο τὸν κίνδυνον, » Ἀρετ. 3) (τρπ.) φιλιόνω, εἰρηνοποιῶ, συμβιβάζω, (κοιν.) παίρνω ξ δίδω. « Μαρτυροῦσι διαλλάξαι αὐτούς, διαιτητὴ γενόμενοι, » Δημ. « Σπονδὰς τέμωμεν, ξ διαλλάξητέ μοι, » Εὐρ. (παρβλ. Καταλλάσσω). 4) (ἀμτβτ.) διαφέρω (κατ' ἔκτ.) ἐξέχω, ὑπερέχω. « Αἰγύπτου τὰ πρῶτα πρὸς τὰ τελευταῖα πλέον ὡς εἰπεῖν διαλλάσσει ἡ ἄλλο ἔθνος πρὸς αὐτὴν Αἴγυπτον, » Ἀριστείδ. « Καρπὸν διαλλάττοντα τῷ μεγέθει, » Διόδ.

Διάλληλος (ὁ, ἡ). « τρόπος—, » (Δογικ.), ὁ δι' ἀλλήλων γινόμενος, ὁ (ἄλλ.) κυκλικὸς, (ἑπόμ.) ἀτελὴς, ἀναπόδεικτος.

Δια-λλοιόω-ῶ Μ. ώσω. Μεταβάλλω (κάμνω ἀλλοῖον) τι ὅλως διόλου.

Δι-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι, = Διαπηδῶ. (συνχδχ.) ἀποφεύγω. « Τὸν ὄλεθρον—, » Ἀρετ.

Δίαλμα (τὸ), = Διακρήδησις.

Δια-λοάω-ῶ, Μ. ήσω, = Καταλοάω.

Διαλογὴ (ἡ), = Ἐκλογή, διάλεγμα, ξεχώρισμα, μέτρημα. « Ψήφων—, » Ἀρτ.

2) = Διάλεξις, συνομιλία· συναναστροφή. « Ἐν διαλογῇ ἐγένοντο αὐτῷ, » Ἡρ., τὸν ὡμίλησαν, τὸν συναναστράφησαν.

Δια-λογίζομαι, Μ. ισομαι. Λογαριάζομαι (κυττάζω λογαριασμόν) ἢ 2) συνομιλῶ (συζητῶ) μετά τινος. 3) συλλογίζομαι, σκέπτομαι.

Διαλογικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἐν εἴδει διαλόγου.

Διαλόγισμα (τὸ) ξ

Διαλογισμὸς (ὁ). ξεκαθάρισμα (κύτταγμα) λογαριασμοῦ· σκέψις, κρίσις· στοχασμός, συλλογισμός· συζήτησις, συνομιλία· διαταγμὸς, ἀμφιβολία. « Πρέσε χεσθαι χωρὶς ὀργῆς καὶ διαλογισμοῦ, » Γρφ.

Διαλογιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) τὸ διαλογίζεσθαι, δεκαοκτικός.

Διάλογος (ὁ). συνομιλία.

Δια-λοιδορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑβρίζω (κακολογῶ) τινα ἀδιακόπως ἢ παντοῦ. ‖ (μσ.) ὑβρίζομαι ἀμοιβαίως μέ τινα, λέγω καὶ ἀκούω ὕβρεις.

Διαλοιδόρησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., Ὑβρισμὸς, κακολογία.

Δια-λοξεύω, Μ. εύσω. Βάλλω τι λοξὰ (πλαγίως).

Διάλοξος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου λοξός.
Δια.λυγίζω, Μ. ίσω. Λυγίζω τι ὅλως διόλου ἢ λυγίζων διαπερνῶ, (ὅθεν
Διαλύγισμα (τὸ),=Διαπλοκή.
Δια.λυμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Βλάπτω καιρίως, διαφθείρω, προξενῶ μεγάλην ζημίαν, καταχαλνῶ.
Δια.λυπέω-ῶ. Μ. ήσω. Λυπῶ(χ̓μσ. Λυποῦμαι)καθ'ὑπερβολήν,καταλυποῦμαι
Διάλυσις,εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαλύειν τι εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, ἐήλωμα,χάλασμα· σκόρπισμα· (ἐπμ.) φθορὰ, θάνατος. (τρπ.) ἐξόφλησις· συμβιβασμός, (συγχ. τῷ Διάχυσις καὶ Διήλυσις).
Διαλυσίφιλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διαλύων (χωρίζων) φίλους.
Διαλυτὴς,οῦ(ὁ). ὁ διαλύων(χαλνῶν χ̓χ.).
Διαλυτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) εἰς τὸ διαλύειν.
Διάλυτος (ὁ, ἡ). διαλελυμένος· ἔκλυτος. (ρτρ.) ἀσύνδετος.
Διαλυτὸς,ἡ,όν. Ὁ δυνάμενος νὰ διαλυθῇ.
Διαλύτρωσις, εως (ἡ). ἡ ἀμοιβαίως γενομένη λύτρωσις (ἐξαγόρασις).
Δια.λύω, Μ. λύσω. Διαιρῶ τι εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, χωρίζω· διαφθείρω, ἀφανίζω, χαλνῶ· ξετεντάνω, χαυνόω· ἐξορλῶ· σκορπίζω· ἀναιρῶ· εἰρηνοποιῶ, συμβιβάζω. ‖. (μσ.) ἀναχωρῶ. ‖. αὐτπθ.)λειποθυμῶ,=Ἐκλύομαι, (Ἀρχ.).
Δι.αλριτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλευρόνω (κυρ. μὲ κρίθινον ἀλεῦρι).
Δια.λωβάομαι, Μ. ήσομαι,=Δικλυμαίνομαι.
Δια.μαγεύω, Μ. εύσω. Καταμαγεύω.
Δια.μαδάω-ῶ, Μ. ήσω. Καταμασκεύω.
Δι.αμαθύνω, Μ. υνῶ, Π. κάμνω (μεταβάλλω τι εἰς) λεπτοτάτην σκόνιν,(τρπ.) ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω.
Διαμάλαξις,εως(ἡ). μαλάκωμα, (ἐκτοῦ
Δια.μαλάσσω, Μ. άξω. Μαλακόνω τι ἐντελῶς ἢ βαθμηδόν, τὸ κάμνω ὅλως διόλου ἁπαλόν.
Δια.μανθάνω, Μ. μαθήσομαι, = Καταμανθάνω.
Δια.μαντεύομαι, Μ. εύσομαι. Μαντεύομαι ἀκριβῶς.
Διαμάργαρος (ὁ, ἡ). κεκοσμημένος διὰ μαργάρων, μαργαριτοκόλλητος.
Δι.αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι (ἀόρ. Διήμαρτον κτλ.), (μέγεν.) Χάνω(Ἀποτυγχάνω· Λανθάνομαι, Ἀπατῶμαι) ὅλως διόλου.
Διαμάρτημα (τὸ). λάθος, σφάλμα, ἀποτυχία.
Διαμαρτία(ἡ). χάσιμον,ἀποτυχία,λάθος
Δια.μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαρτυρῶ ὑπέρ τινος. 2) φέρω (παρασταίζω, ἀποδεικνύω μὲ) μάρτυρας (ὡς ἐνάγων μέν) ὅτι ἡ δίκη εἶνε εἰσαγώγιμος (ὡς ἐναγόμενος δὲ) τὸ ἐναντίον. ‖. (μσ.) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντί) Διαμαρτύρομαι,
Διαμαρτυρία (ἡ). [διαμαρτυρέω]. τὸ προσβάλλειν ἢ ὑπερασπίζεσθαι διὰ μαρτύρων (τὴν νομιμότητα τῆς δίκης), εἴδ. παραγραφῆς (ἴδε τὴν λέξ.) 2) διαμαρτύρομαι]. διαμαρτύρησις, (Ἰταλ.) πρωτέστο.
Δια.μαρτύρομαι, Μ. υροῦμαι. Λέγω(Ἀπαιτῶ,Ἀπαγορεύω,Ἀρνοῦμαι,ἢ Βεβαιόνω τι ἐνώπιον μαρτύρων·φωνάζω μάρτυρας(λέγω,Νὰ ἤσθε μάρτυρες)ἐναντίον τοῦ δικεῖντός μου ἢ πράττοντός τι παρὰ τὴν γνώμην μου, (Ἰταλ.) προτεστάρω.
Δια.μασά(σσά;)ομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μασσῶ τι πολλὴν ὥραν(ὡσὰν μαστίχην) καὶ κατακίνω τὸν χυλόν.(συνκθχ.)κατατρώγω· (τρπ.) ἔχω τι πάντοτε εἰς τὸ στόμα μου, τὸ ἀναφέρω ἀδιακόπως.
Διαμάσημα (τὸ). πᾶν δ,τι χρησιμεύει πρὸς(ἢ ῥίπτεται ὡς περιττὸν μετὰ τὴν) διαμάσησιν.
Διαμάσησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαμασᾶσθαι, μάσημα (μαστίχης κτλ.).
Διαμασητὸς, ἡ, όν. Ὁ μασημένος (ἢ δυνάμενος νὰ μασηθῇ) ὡσὰν μαστίχη.
Δια.μάσσω(ττω), Μ. μάξω. Ζυμόνω ἐντελῶς, καλοζυμόνω.
Δια.μαστιγάω-ῶ, Μ. ώσω. Καταμαστιγόνω, δέρνω δυνατὰ μὲ τὴν μάστιγα.
Διαμαστίγωσις, εως (ἡ). δάρσιμον δυνατὸν μὲ τὴν μάστιγα.
Δια.μαστίζω, Μ. ίξω,=Διαμαστιγόω.
Δια.μαστροπεύω,Μ.εύσω,=Προαγωγεύω.
Δια.μασχαλίζω, Μ. (σω. Βάλλω ἢ (μσ.) Κρατῶ τι ὑπὸ τὴν μασχάλην.
Διαμαχε(χη)τέον, βετ. τοῦ Διαμάχομαι.
Δια.μαχέω-ῶ, Μ. ήσω, σπν. ἀντὶ Διαμάχομαι.
Διαμάχη (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Δια.μάχομαι, Μ. ἐσομαι καὶ οῦμαι, (μὲ δοτ.) Μάχομαι πρός τινα,φιλονεικῶ ἀδιακόπως, συγκροτῶ κρίσιμον (ἀποφασιστικὴν) μάχην, (παρβλ. Διαπολεμέω).
Δι.αμάω-ῶ χ̓(μσ.)Δι.αμῶμαι-ῶμαι,Μ. ήσω,ήσομαι, Διακόπτω,διατρυπῶ. 2) Διασκάπτω, (Θκδ. Δ', 26).
Δια.μεθ.ίημι, Μ. διαμεθ.ήσω(ἀόρ. Διεμεθῆκα χ̓χ.). Ἀφίνω τι (τὸ ὁπ. ἐκράτουν) νὰ μοῦ πέσῃ(νὰ μοῦ φύγῃ), ξαπολνῶ.
Δι.αμείβω χ̓(μσ.)Δι.αμείβομαι,Μ.είψω, -ομαι. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) Κάμνω ἀλλαξιὰν, Ἀπαίρνω τι χ̓ δίδω ἀντ'αὐτοῦ ἄλλο. «Ὀδὸν—, « Αἰσχλ., (περιφρ. ἀντὶ)ὁδεύω, (παρβλ. Ἐξαμείβω).
Δια.μειδιάω-ῶ,Μ.άσω,=Ὑπομειδιῶ,χαμογελῶ (ἀνοίγων μόλις τὰ χείλη).
Διάμειπτος (ὁ, ἡ), (Διαμείβω]. εὐμετάβλητος, παλίμβουλος, ἀκατάστατος.
Δια.μειρακεύομαι χ̓ Δια.μειρακιεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι ἢ Φιλονεικῶ μειρακιωδῶς(αὐθαδῶς ἢ κούφως)πρός τινα.
Διάμειψις [διαμείβω], εως (ἡ). ἀνταλλαγὴ, ἀλλαξιά.
Δια.μελαίνω, Μ. ανῶ. Μαυρίζω (μτβτ. χ̓ ἀμτβτ.) ὅλως διόλου.
†Διαμελείζι,ἐσφαλμ. ἀντὶ Διὰ μελείζι.
Δια.μελετάω-ῶ, Μ. ήσω. Μελετῶ ἐπιμόνως καὶ κατὰ συνέχειαν· γυμνάζομαι διὰ πολυχρονίου καὶ συνεχοῦς μελέτης. «Ἀκουόμενοι δὲ αἱ ὄρνιθες διαμελετωμένου τοῦ αὐλητοῦ,» Μξμ.
Δια.μελίζομαι, Μ. ίσομαι. Συναγωνίζομαι πρός τινα περὶ μελῳδίας.
Δια.μελίζω, Μ. ίσω. Διαιρῶ τὸ σῶμα εἰς τὰ μέλη του, κατακομματιάζω.
Διαμελισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαμελίζειν, κομμάτιασμα.
Διαμέλλησις, εως (ἡ). ἀναβολὴ καιροῦ, χρονοτριβή, ἀργοπορία.
Διαμελλητὴς, οῦ (ὁ). ὁ συνειθίζων ν'ἀργοπορῇ, ἀγαπῶν τὰς ἀναβολὰς, ἀργοκίνητος εἰς τὰς πράξεις του, [ἐκ τοῦ
Δια.μέλλω, Μ. μελλήσω. Βραδύνω, ἀργοπορῶ, χρονοτριβῶ.
Διαμέμαγμαι, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Διαμάσσω.
Διαμεμερισμένως,ἐπ:β.(μτχ.).Χωριστά.
Δια.μέμνημαι, Μ. μνησθήσομαι, Σ. Διαμιμνήσκομαι.
Δια.μέμφομαι, Μ. μέμψομαι Μέμφομαι (Κατηγορῶ, Παραπονοῦμαι) ἀδιακόπως ἢ πρός τινα, (Θκρ. Η', 89),(συγχ. τῷ Διαπέπομαι).
Δια.μένω, Μ. μενῶ. Μένω εἰς τὴν αὐτὴν στάσιν· διαρκῶ· ἐξακολουθῶ· ἐπιμένω, παραμένω.
Δια.μερίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω εἰς μερίδια, μοιράζω, κομματιάζω.
Δια.μεριμνάω-ῶ, Μ. ήσω, Μεριμνῶ κατὰ πολλὰ, Διαφροντίζω.
Διαμερισμὸς (ὁ). μοίρασμα, χώρισμα εἰς μερίδια.
Δια.μεσολαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμβαίνω ἢ Συμβαίνω ἐν τῷ μεταξύ.
Διάμεσος (ὁ,ἡ). μεσαῖος, ἀνήκων εἰς τὴν μεσαίαν τάξιν. «Διάμεσον,» τὸ μεταξὺ διάστημα.
Διάμεστος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς (ὡς ἐπάνω) γεμάτος.
Δια.μεστόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω τι ἐντελῶς (ὡς ἐπάνω).
Δια.μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶν χωρίζω μετρῶ ἀκριβῶς (ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ὡς τὴν ἄλλην). διαιρῶ μὲ τὸ μέτρον εἰς τόσα μέρη, (συνκθχ.) δίδω (πωλῶ, μοιράζω) μὲ τὸ μέτρον. (ἀγρνμ.) φθάνω εἰς τὴν ἐκ διαμέτρου ἐναντίαν θέσιν. ‖. (μσ. μὲ αἰτ.) Ἀπαίρνω (μοιράζομαι) μὲ τὸ μέτρον, βάλλω νὰ μοῦ μετρήσουν τι ἵνα τὸ Ἀπάρω.
Διαμέτρησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαμετρεῖν, μέτρημα, καταμέτρησις· (ἀγρνμ.) ἡ εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ οὐρανοῦ ἄφιξις.
Διαμετρητὴς, ἡ, όν. Ὁ μετρημένος (ἢ δυνάμενος νὰ μετρηθῇ) ἀκριβῶς.
Διαμετρικὸς, ἡ, όν. Ὁ κατὰ διάμετρον.
Διάμετρος (ἡ), (ἐνν. γραμμὴ) ἡ διερχομένη διὰ τοῦ κέντρου καὶ διαιροῦσα εἰς δύο ἴσα μέρη τὸν κύκλον, (ὅθ.) «Ἐκ διαμέτρου,» Δι., ὁ ἀκριβῶς ἀντίθετος, (τρπ.) ὅλως διόλου ἐναντίος. ‖. (οὐσ.) ἐργαλ. γεωμετρ. πρὸς διαγραφὴν τῆς διαμέτρου. ‖. «Διάμετρον (τὸ),» Πλ. τὸ ἐλλεῖπον πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ μέτρου, τὸ καθυστερῆσαν σιτηρέσιον (ταγῆνι) τῶν στρατιωτῶν.
Διαμεύστας,α (ὁ). λασπλάνος, (Τουρκ.) χοκαμπάζης, [ἐκ τοῦ
Δι.αμεύω, Μ. εύσω. Δ. ἀντὶ Διαμείβω, μεταβάλλω, ἀλλάζω ἓν ἀντ' ἄλλου κτλ., μεταμορφόνω.
Δια.μήδομαι, Μ. μήσομαι, Π. σκέπτομαι· (φρονείζω· ἐπιμελῶς.
Δια.μηκίζω, Μ. ίσω, (ἀστρλγ.) =Διαμετρέω.

Διαμήνυσις, εως (ἡ), = Διαγγελία, γνωστοποίησις, [ἐκ τοῦ
Διαμηνύω, Μ. ίσω. Δίδω εἴδησιν, ζέλνω μήνυμα.
Διαμηρίζω, Μ. ίσω. Συνουσιάζω.
Διαμηρισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαμηρίζειν.
Διαμηρυκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ξαναμασῶ ἐπαναπεληαμένος (καθὼς τὰ χαρτοφάγα ζῶα) τὴν τροφήν. (τρπ.) ἐξαναπολλογίζομαι.
Διαμηρόω, Μ. ύσω. Ξετυλίζω, ξεκουβαριάζω.
Διαμηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μηχανῶμαι ἀδιακόπως· προσπαθῶ μὲ κάθε μηχανήν.
Διαμίγνυμι, Μ. μίξω, = Συμμίγνυμι, σμίγω (ἑνόνω, ἀνακατονω) τι μετ' ἄλλου.
Διαμικρολογέσμαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ακριβεύομαι (Φιλαργυρεύομαι) καὶ εἰς τὸ παραμικρὸν ἐμβαίνω εἰς τὰς μικροτέρας λεπτομερείας.
Διαμιλλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Συναγωνίζωμαι (Συνερίζομαι) πρός τινα.
Διαμιλλητέον, θετ. τοῦ Διαμιλλάομαι.
Διαμιμνήσκομαι, Μ. μνήσομαι (πρκ. [ἐνεστ. ἐνερ.] Διαμέμνημαι). Ἐνθυμοῦμαι ἀδιακόπως.
Διαμινυρίζομαι, Μ. ίσομαι καὶ
Διαμινύρομαι, Μ. υροῦμαι. Τραγῳδῶ μὲ λεπτὴν καὶ τρεμουλιαστὴν ἢ παρατατικὴν φωνήν.
Διαμισέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ μὲ ὑπερβολήν.
Διαμισθόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκμισθόω.
Διαμιστύλλω, Μ. υλῶ. Διανίζω εἰς μικρότατα κομμάτια.
Διάμιτρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν μίτραν (ζώνην ἢ κεφαλόδεσμον).
Διαμματίζω, Μ. ίσω. Δένω ἢ Διαπερνῶ ἐν εἴδει ἄμματος.
Διαμμερηδά, ἐπίρ. Π. χωριστὰ εἰς δύο ἴσα μέρη.
Δίαμμος (ὁ, ἡ). γεμάτος ἄμμον.
Διαμνημονεύω, Μ. εύσω. Ἐνθυμοῦμαι (Ἀναφέρω) τι συχνὰ ἢ ἀδιακόπως ἢ διὰ πολὺν καιρόν.
Διαμνημονικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαμνημονεύειν, σφόδρα μνημονικός.
Διαμοιβή (ἡ), = Ὑπαμοιβή.
Διαμοιράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι καὶ ήσομαι, Π. ἀντὶ Διαμερίζω.
†Διαμοιρία (ἡ), (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διμοιρία.
Διαμολεῖν, Π. ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαβλώσκω.
Διαμολύνω, Μ. υνῶ. Μολύνω ὅλως διόλου, καταλερώνω, (συγχ. τῷ Δισμολύνω).
Διαμονή (ἡ). τὸ διαμένειν, διάρκεια· ἐπιμονή, ἐξακολούθησις.
Διαμονομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μονομαχῶ πρός τινα.
Διάμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ φαινόμενος ὑπὸ διπλῆν) μορφήν.
Διαμορφοσκοπέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Κρίνομαι πρός τινα περὶ εὐμορφίας, διϊσχυρίζομαι (λέγων εἴς τινα νὰ ἰδῇ ἢ νὰ κρίνῃ) ὅτι εἶμαι εὐμορφότερος.
Διαμορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μορφόνω (Σχηματίζω, δίδω εὐμορφίαν εἴς τι.
Διαμόρφωσις, εως (ἡ). τὸ αὐτ. τοῦ προηγ.
Διαμορφωτικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς διαμόρφωσιν.
Διαμοτάω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω (Κρατῶ δυνατὴν) τὴν πλεγγὴν μὲ ξαντόν.
Διαμότωσις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ.
Διαμοχλεύω, Μ. εύσω καὶ
Διαμοχλίζω, Μ. ίσω. Ἀνασηκόνω μὲ τὸν μοχλόν· (ἐν γέν.) μετακινῶ (καθαιρῶ) τι διὰ τῆς βίας. (τρπ.) ἀνερεθίζω.
Διαμπάξ [διὰ, ἅμπω]. ἐπίρ. Πέρα-πέρα.
Διαμπερεύω, Μ. περῶ, Π. ἀντὶ Διαπείρω ἢ Διαπερῶ.
Διαμπερὴς ἢ Διαμπερέως, ἐπίρ. Π. πέρα-πέρα, ἀπὸ πάνω εἴως κάτω, ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην, κτλ. (τρπ.) ἀπ' ἀρχῆς εἴως τέλους· διὰ παντός, ἀδιακόπως. «Κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν,» Ἰλ. Χ.
Διαμπερὴς [διαναπείρω], ές (ὁ, ἡ). τρυπημένος πέρα-πέρα, συνεχὴς, (τρπ.) ἀδιάκοπος ἢ 2) διαπεραστικός. «Ὀδύνη—,» Ἱππκρ.
Διαμπερονάω, Π. ἀντὶ Διαπερονάω.
Διαμπραθέειν, Π. ἰων. (ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Διαπραθεῖν, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαπέρθω.
Διαμυδάω-ῶ, Μ. ήσω. Σαπίζω (Δυόνω) ὅλως διόλου ἀπὸ ὑγρασίαν.
Διαμυθολογέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. λέγω (ἐκφράζω, διηγοῦμαί) τι παντοῦ ἢ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους. ||. (μσ.) συνομιλῶ μετά τινος (νὰ περνᾷ ὁ καιρός).
Διαμυκτηρίζω, Μ. ίσω. Περιγελῶ ἀφειδῶς τινα.
Διαμυλλαίνω, Μ. ανῶ. Συμφρόνω ἢ διαχρόφω τὰ χείλη πρὸς χλευασμὸν ἢ περιφρόνησιν.
†Διαμυξίλλω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαμυζύλλω.
Διαμφάδιος καὶ Διαμφίδιος (ὁ, ἡ), Π. ξεχωριστὸς, διαφορετικὸς, ἀλλοιώτικος. 2) διπλοῦς (ᾱ), [ἐκ τοῦ
Διαμφίς, ἐπίρ. Π. [διὰ, ἄμφω]. Χωρὶς, εἰς (ἢ καὶ ἀπὸ τὰ) δύο μέρη.
Διαμφισβητέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαφιλονεικῶ.
Διαμφισβήτησις, εως (ἡ), = Διαφιλονείκησις· συζήτησις, ἀμφιβολία.
Διαμφοδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάνω τὸν ὄρμεν (κυρ. εἰς τρίστρατον), (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ) Ἀδρυτάζω.
Διαμφόδησις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ.
Διαμωκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = Διαμυκτηρίζω καὶ Διαμυλλαίνω.
Διαμώκησις, εως (ἡ). περιγέλασμα.
Διαναβάλλομαι, Μ. βαλοῦμαι. Ἀναβάλλω ἀδιακόπως.
Διανα-γινώ (γνώ)σκω, Μ. γνώσομαι (ἀόρ. Διανέγνων Ἀγρ.). Ἀναγινώσκω τι ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους.
Διαναγκάζω, Μ. άσω. Ἀναίγω (ἐν γέν. Κατορθόνω) τι διὰ τῆς βίας, (παρβλ.) Καταναγκάζω.
Διαναγκασμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαναγκάζειν.
Διανάγω, Μ. άξω (ἀόρ. Διανήγαγον Ἀγρ.). Ἀναβιβάζω τι διά.
Διανα-καθίζω, Μ. ίσω, = Ἀνακαθίζω (συχνάκις).
Διανα-καλύπτω, Μ. ψω. Ἀνακαλύπτω μὲ τρόπον ἢ μὲ τὸν καιρόν.
Διανα-κάμπτω, Μ. κάμψω, = Ὑπανακάμπτω.
Διανα-κλάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀντανακλῶ διερχόμενος διά τινος.
Διανα-κύπτω, Μ. κύψω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Διακύπτω.
Διανα-λίσκω, Μ. αν-αλώσω. Ἀναλίσκω (Δαπανῶ) ἀδιακόπως.
Διανάπαυμα (τὸ) καὶ
Διανάπαυσις, εως (ἡ). ἡ ἐν τῷ μεταξὺ γινομένη ἀνάπαυσις, διακοπή, [ἐκ τοῦ
Διανα-παύω, Μ. παύσω. Ἀναπαύω (καὶ μσ. Ἀναπαύομαι) ἐν τῷ μεταξύ, παύω πρὸς καιρόν, κάμνω διακοπήν. «Τὰς ἐν ταῖς ἅθλοις σπουδὰς διαναπαύων ταῖς παιδιαῖς,» Αἰλ.
Διανα-πείρω, Μ. περῶ. Τρυπῶ πέρα-πέρα, (ἴδε Διαπείρω).
Διανα-πνέω, Μ. πνεύσω. Ἀναπνέω ἐκ διαλειμμάτων.
Διαναπνοὴ (ἡ). ἡ ἐκ διαλειμμάτων ἀναπνοή.
Διανα-ρκάω-ῶ, Μ. ήσω. Ναρκόνομαι καθ' ὅλον τὸ διάστημά τινος καιροῦ, μένω διαρκῶς ἀκίνητος. «Τοὺς ἐν ταῖς φωλείαις διαναρκῶντας (κατὰ διορθ. ἀντὶ Διαρκοῦντας),» Ἄρστ.
Διανα-φορτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαρτῶ ὅλως διόλου.
Διανα-χάσκω, Μ. νάξω. Κόνω ἀνάμεσα, γεμίζω (στουππόνω) χαραμάδας· καλαφατίζω.
Διανάχασις, εως (ἡ). τὸ νὰ σηκωθῇ τις ἐξαφνα ἐπάνω ἵνα φύγῃ ἢ ἐπιπέσῃ κατά τινος.
Διανα-ναυμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγκροτῶ χρήσιμον ἢ διαρκῆ ναυμαχίαν.
Διανάω, Μ. νάσω ἢ ναύσω. Ἀναβρόω ἀνάμεσα.
Διάνδιχα, ἐπίρ. Π. [διὰ, ἄνδιχα]. Θεμρημένως, χωριστὰ, εἰς δύο μέρη· κατὰ δύο (διαφορετικούς) τρόπους.
Διανεῖν, ἀπαρ. τοῦ Διανέω.
Διανέμησις, εως (ἡ), = Διανομή.
Διανεμητής, οῦ (ὁ), = Διανομεύς.
Διανεμητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) ἢ προθυμίαν εἰς τὸ διανέμειν.
Διανεμόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνεμίζω, ἀφήνω τι νὰ κυματίζῃ εἰς τὸν ἀέρα.
Διανέμω, Μ. νεμῶ. Μοιράζω, διαμοιράζω· Διαδίδω, κοινολογῶ. 2) Π. διανῶ.
Διανενησμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Διανήθω.
Διανενοημένως, ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ σύγχυσιν, φρονίμως, ἐσκεμμένως.
Διανέομαι-εῦμαι (χ. Μ.), Π. διέρχομαι, διαβαίνω· (μεταφορ.) διαθάζω.
Διανέστην, ἀόρ. β΄. τοῦ Διανίσταμαι.
Διάνευμα (τὸ). τὸ διὰ νεύματος γινόμενον σημεῖον, γνέψιμον. 2) (εἰς τὸν Ἄρχ. Θεσμ. 122, ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δίνευμα.
Διανευρέω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου νευρώδες (ἰσχυρόν), ἐνδυναμόνω.
Διανεύω, Μ. νεύσω. (μὲ δοτ. ἢ προθ. αἰτ.) Κάμνω νεῦμα πρός τινα. (μὲ αἰτ. ἐλλ. προθ.) = Ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, (συγχ. τῷ Δινεύω καὶ τῷ
Διανέω, Μ. νεύσομαι, = Διανήχομαι, διακολυμβῶ· (μτφρ.) Ἐλυτόνω (ξεκάμνω, τελειόνω) τι μὲ δυσκολίαν.

διανυφῶς, ῶσα, ός, μσ. (ἀντὶ πθ.) πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Διανοίγω.
Διανύθω, Μ. νύσω, Ἐνέθω καλῶς, κάμνω.
διάνυμα (τὸ). νῆμα (γνέμα) λεπτόν.
διάνυξις [διανύχομαι], εως (ἡ). διακολύμβησις.
Διανυστεύω, Μ. εὔσω. Διαμένω νηχόμενος.
διανυστίζομαι, Μ. ἰσομαι. Προχεύομαι.
διανυστισμός (ὁ). πρόχευμα.
διανύφω, Μ. νύψω, = Ἀνανύφω, ἀνοίγω τὰ ἰμάτιά μου, ξεζαλίζομαι, ξεμεθῶ, ἐξυπνῶ.
Διανύχομαι, Μ. νύξομαι, = Διακολυμβάω. 2) συναγωνίζομαι πρός τινα εἰς τὸ κολύμβημα.
διάνυψις [διανύφω], εως (ἡ). ξεμέθυσμα. 2) (μτγν.) ξαθύμασμα, (συγχ. τῷ Διάνιψις).
Διανυφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνθίζω ἐντελῶς, σκεπάζομαι μὲ ἄνθη.
διάνυφος [διά, ἄνθος], ος (ὁ, ἡ). γεμάτος (σκεπασμένος) μὲ ἄνθη. 2) [δις ἄνθος]. ὁ ἔχων διπλοῦν ἄνθος, (Τερπ.) κατημερινός ἢ 3) ἀνθῶν δὶς τοῦ ἔτους.
Διάνθησις, εως (ἡ). ἄνθισμα ἐντελές.
Διανθίζω, Μ. ίσω. Στολίζω μὲ ἄνθη, πλουμίζω. (ἐν γέν. καὶ τρπ.) καλλωπίζω. 2) = Ἀνθολογῶ, ἀπανθίζομαι.
Διανιάω-ῶ, Μ. άσω. Δυπῶ κοπιῶς.
Διανίζω, (συνηθέστ. τοῦ
Διανίπτω, Μ. νίψω. Πλύνω καλά, ξεπλύνω.
Διανίσσομαι, Μ. νί(νεί)σομαι, Π. = Διέρχομαι, διαβαίνω, διαπερνῶ.
Διανιστημι, Μ. διαναστήσω (μσ. ἀόρ. Διανέστην ἀμτ.). Σηκώνω ἐπάνω (Στήνω, Ἀναρθόνω) διά μιᾶς. ἀναστήνω· (τρπ.) διεγείρω, ἐγκαρδιόνω. (μσ.) σηκόνομαι ἔξαφνα ἐπάνω (ἵνα φύγω ἢ ἐπιπέσω κατά τινος). (τρπ.) ἀναλαμβάνω (τὰς δυνάμεις μου).
Διάνιψις, εως (ἡ). τὸ διανίπτειν, ξέπλυμα.
Διανοίσομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (ἀόρ. Διενοήθην). (μὲ ἀπαρ.) Ἔχω κατὰ νοῦν, ζυχάζομαι, σχεδιάζω, φαντάζομαι· (μέλ. ἢ γεν. προθετ. ἢ ἐπίρ.) πρίνω, σκέπτομαι, φρονῶ, ἔχω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἰδέαν.
Διανόημα (τὸ). τὸ διανοηθέν, στοχασμός, ἰδέα, σκέψις.
Διανόησις, εως (ἡ). ἡ ἐνέργεια τοῦ διανοεῖσθαι, σκέψις, (παρβλ. Διάνοια). 2) = Διανόημα.
διανοητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων τὴν ἰδιότητα, τὴν δύναμιν, ἕξιν πρὸς) τὸ διανοεῖσθαι, ἀγχίνους, εὐφυής. = Διανοητικόν, = τὸ λογικὸν τῆς ψυχῆς μέρος, ὁ νοῦς. = Διανοητικὰ μέρη ῥάβδου, = Ἀρετ., τὰ περιέχοντα γνωμολογίαν, τὰ ἠθικώτερα ἢ εὐφυέστερα.
Διανοητός, ἡ, όν. Νοητός, καταληπτός. 2) Φανικός, φανταστικός.
διανοητῶς, ἐπίρ. Κατὰ διάνοιαν, νοερῶς, Φανικῶς.
Διανοθεύω, Μ. εὔσω. Νοθεύω ὅλως διόλου.
ἡ ἄνοια (ἡ). ἡ δύναμις (ἡ ἰδιότης) τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ διανοεῖσθαι, (ἐν γέν.) ὁ νοῦς. = Διανοίᾳ θεωρεῖν, = Ἰακρ., (παρβλ. Διανόησις). 2, (συνηθ.) = Διανόημα, λογισμός, σκοπός· φρόνημα. = -κῆ διανοίᾳ ἦσαν λύειν τὴν γέφυραν, = Θκ., εἶχον κατὰ νοῦν. = Καὶ ἦν αὐτῶν ἡ διάνοια, τὰς πόλεις ἐλευθεροῦν, = αὐτ. 3) νόημα, σημασία. = Διάνοιαν δὲ ταὐτὴν εἶχε τὰ γεγραμμένα, = Πλ. = Ὀλίγα γὰρ ἦν τὰ ῥήματα πολλὴν διάνοιαν περιστῶντα, = Βασ.
Διανοίγω, Μ. οίξω (ἀόρ. Διανέῳξα ἢ Διήνοιξα κτλ.). Ἀνοίγω τι ὅλως διόλου ἢ ὀλίγον, μισοανοίγω· ἀνατέμνω.
Διάνοιξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διανοίγειν.
Διανομεύς, έως (ὁ). ὁ διανέμων, μοιραστής.
Διανομή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διανέμειν, μοίρασμα, μοιράτισμα. 2) (συνηθ.) τὸ διανεμόμενον (κυρ. εἰς τὸν λαόν). δωρεά.
Διανομοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Τακτοποιῶ διὰ νόμων. 2) προτείνω σχέδιον νόμου.
Διανοσφέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω (Ὑποφέρω) διαρκῆ ἀσθένειαν.
Διανοσφίζω, Μ. ίσω, Π. δισῶ. 2) (μσ.) κρατῶ κρυφίως διὰ τὸν ἑαυτόν μου (κλέπτω μὲ τρόπον) ἀπὸ τὰ εἰς χεῖράς μου ξένον πρᾶγμα.
Διανταῖος [διά, ἀντί], α, ον, (καὶ ἐπίῤῥ.) -αίως, Π. = Ἐναντίος. = Μοῖρα —, = Αἰσχύλ. 2) ὁ περνῶν ἀντιπρὺ (πέρα-πέρα). = Πληγὴ —, = Διόδ. 2) ὁ ἐκτεινόμενος ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην, μακρύς. = Τόνος —, = Ἱππκρ.
Διαντικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ διαίνειν (βρέχειν, μουσκεύειν) ἐπιτήδειος.
Διαντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντλῶ (Ἀδειάζω) ὑγρόν τι μέχρι βαθέος, (μτφορ.) ὑποφέρω μέχρι τέλους.
Διαντὸς [διαίνω], ἡ, όν. Ὅς τις δύναται νὰ βραχῇ (μουσκευθῇ).
Διανυκτέρευσις, εως (ἡ), τὸ σύν. τοῦ
Διανυκτερεύω, Μ. εύσω. Περνῶ ὅλην τὴν νύκτα εἰς ἔργον ἢ μέρος τι.
Διάνυσις [διανύω], εως (ἡ). τελείωμα, ἀνυπεράτωσις (κυρ. ὁδοιπορίας), (παρβλ. ἡ
Διάνυσμα (τὸ), [διανύω]. τὸ τελειωμένον μέρος (κυρ. ὁδοιπορίας). = Ἡμερήσιον —, = Πλβ., μιᾶς ἡμέρας δρόμος, (Τερπ.) κωνάκι.
Διανύσσω(ττω), Μ. νύξω Τρυπῶ τι ἀνάμεσα ἢ μὲ τρύπον.
Διανυτέον, θετ. τοῦ
Διανύτω ἢ Διανύω, Μ. ανύσω. (μὲ αἰτ.) Τελειόνω, ἀποτελειόνω· (μὲ αἰτ. προθετ.) φθάνω. = Διανύσας (ἐνν. τὴν ὁδὸν) εἰς Βαβυλῶνα, = Διόδ., (παρβλ. Διατελέω).
Διαξαίνω, Μ. ξανῶ. Ξαίνω (Λαναρίζω) ἢ Ξύνω δυνατὰ ἢ ἐπανειλημμένως· (ἐπμ.) παραλύω (ὑφασμα), ξεφτῶ, τὸ κάμνω ξαντόν· (τρπ.) ἀναιρῶ, χαλνῶ ὅλως διόλου, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω.
Διάξειεν, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ (Αἰολ.) ἀόρ. τῆς εὐκτ. τοῦ Διάττω.
Διαξέω, Μ. ξέσω. Ξέω (Πελεκῶ, Σκαλίζω) ἐπιτηδείως πέραν κτλ.
Διαξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω ὅλως διόλου, καταξηραίνω.
Διάξηρος (ὁ, ἡ). κατάξηρος.
Διάξιμος (ὁ, ἡ), [διάγω]. ὁ μεταφερθείς (μετακομισθείς) ἢ δυνάμενος νὰ μεταφερθῇ.
Διαξιφίζομαι, Μ. ίσομαι. Μάχομαι πρός τινα διὰ τοῦ ξίφους (σπαθί μὲ σπαθί).
Διαξιφισμός (ὁ). τὸ διαξιφίζεσθαι.
Διάξυλον (τὸ). ξύλον βαλλόμενον πλαγίως ἵνα ἐνάνῃ (κρατῇ) ἄλλα ὀρθία.
Διαξυράομαι-ώμαι, Μ. ήσομαι. Ξυρίζω τὰ γένεια μου, ξυρίζομαι.
Διάξυσμα (τὸ). τὸ αὐλάκωσε δὲς κεῖλωσα κίονος, ἡ (ἄλλ.) Ῥάβδωσις. 2) πελεκοῦδι πέτρας, (ἔδε Λατυπή), ξίκ τοῦ
Διαξύω, Μ. ξύσω. Ξύω κιλαίνω (αἰλακόνω) πέτραν κτλ.
Διαπαγγέλλω, Μ. αγγ. λῶ. Ἀπαγγέλλω (Ἀναγγέλλω) διαῤῥήδην.
Διαπαγκρατιάζω, Μ. άσω. Μάχομαι (Συναγωνίζομαι) πρός τινα τὸ παγκράτιον.
Διαπαιδαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀζυγῶ (Διοικῶ, ἢ τρπ. Τέρκω, Παρηγορῶ μὲ ματαίας ἐλπίδας, Ἀπατῶ) τινα καθὼς ὁ παιδαγωγὸς τοὺς παῖδας, παραπείνω (κάμνω νὰ περνᾷ μὲ τὰ ψεύματα) τὸν καιρόν, (Πλ.
Διαπαιδεύω, Μ. εύσω. Ἐκπαιδεύω (Διδάσκω) τινὰ ἐντελῶς καὶ κατὰ τάξιν.
Διαπαίζω, Μ. παίξω. Παίζω ὡς τὸ τέλος, τελειόνω τὸ παιγνίδι μου. 2) (μὲ αἰτ.) περιπαίζω, (χωρὶς κτ.) ἀστειζόμαι, χωρτεύω.
Διαπαλαίω, Μ. αίσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Παλαίβω (ἐν γέν. Προπαλῶ, Ἀγωνίζομαι) μέχρι τέλους κατά τινος.
Διαπάλη (ἡ). πάλαισμα, (τρπ.) συναγωνισμός.
Διαπάλλω, Μ παλῶ. Σείνω (ξ μσ. Πηδῶ, Τινάζομαι) τῆδε κἀκεῖσε. (συνεχ.) ῥίπτω (δίβω ἢ Ἀπαίρω μὲ) λαχανόν.
Διαπαλύνω, Μ. υνῶ. Κατασυντρίβω, κάμνω θρύμματα. 2) κακίζω (πασαίζω, μὲ σκόνην).
Διαπαννυχίζω, Μ. ίσω, = Διανυκτερεύω (ἀγρυπνῶ).
Διαπαννυχισμός (ὁ). ἀγρυπνία ὅλης τῆς νυκτός.
Διαπανταπάω-ῶ, Μ. ήσω. Συναπαντῶ, πριὶν παντῶ.
Διαπαντός, ἐπίῤῥ. ἀντὶ διὰ παντὸς (ἐνν. τοῦ χρόνου), πάντοτε, ἀδιακόπως.
Διαπαπταίνω, Μ. ανῶ. Κυττάζω ἀπ' ἐδῶ ἢ ἀπ' ἐκεῖ ὁλόγυρά μου ὡς νὰ ζητῶ τι.
Διαπαρακύπτω, Μ. κύψω, = Διαπαρακύπτω. = Θυρίδας διαπαρακυπτομένας, = Γρφ., πλαγίας ἢ δικτυωτὰς, (ἀμφ.).
Διαπαρασιωπῶ, Μ. ήσω, = Παρασιωπῶ.
Διαπαρατριβή (ἡ), = ἡ εφαλμ. ἀντὶ Παραδιατριβή.
Διαπαρείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Διαπείρω.
Διαπαρθένευσις, εως (ἡ), τὸ σύν. τοῦ
Διαπαρθενεύω, Μ. εύσω. Φθείρω (Βαλνῶ) παρθένον, τῆς στερῶ (ἀφαιρῶ) τὴν παρθενίαν.
διαπαρθένιος (ὁ, ἡ), (μόνον εἰς τὴν φρσ.) = Δῶρα —, = Κωμ., τὰ διδόμενα ὑπὸ τοῦ νυμφίου εἰς τὴν νύμφην διὰ τὴν παρθενίαν της.
Διαπαρεξίνω, Μ. υνῶ. Παροργίζω (Ἐρεθίζω) τινὰ καθ' ὑπερβολήν.
Διαπαρσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαπείρειν, τρύπημα πέρα-πέρα. = Ὀζέων ἰχθύων διαπάρσεις εἰς τὰ παρίσθμια, = Ἀρετ.
Διάπασμα (τὸ), [διαπάσσω]. σκόνη σύνθης (μὲ τὴν ὁπ. κακκίζον τὸ σῶμάτων αἱ γυναῖκες).

Δι-απασσο(ττα)λεύω, Μ. εύσω. Τεντόνων καρχάρια εἰς τὰς ἄκρας (χειρ. δίφρα), (χειν.) στοματόνω, (παρβλ. Θρανεύω).

Δι-απάσσω(ττω), Μ. πάσω. Πασσίζω (Κακκίζω) τι μὲ σκόνην ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ἢ ἀναμτεξύ. «Ἡ γῆ διαπατισμένη συνεπηρεῖν τὸν πυρόν, » Θρρ.

Διαπασῶν (ἡ), ἄκλ. ἀντὶ (ἡ) Διὰ πασῶν (καθὼς καὶ Διὰ τεσσάρων καὶ Διὰ πέντε) [ἐνν. φωνῶν ἢ χορδῶν συμφωνία], μουσικ. ἢ ἄλλ. Ἐπτάφωνία, Σ Πάφ.

Δι-απατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ ὅλως διόλου.

Δι-απατέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταπατῶ.

Διάπαυμα (τό) καὶ

Διάπαυσις, εως (ἡ), ἡ ἐν τῷ μεταξὺ γινομένη παῦσις(ἀνάπαυσις), διακοπή· διάστημα, [ἐκ τοῦ

Δι-απαύω, Μ. παύσω. Παύω (ἐμαυτὸν ἢ ἄλλον) ἐν τῷ μεταξὺ ἢ ἐκ διαλειμμάτων, κάμνω διακοπήν, (παρβλ. Διαναπαύω).

Δι-αφαλάζω, Μ. άσω Διογκόομαι φαλάζων (κογλακίζων).

Δι-απεζεύω, Μ. εύσω. Διέρχομαι (Διαβεύω) πεζός.

Διάπεζος (ὁ, ἡ). (κυρ. γιτὼν) μακρὺς, φθάνων ἕως εἰς τοὺς πόδας (πέζας), (ὁ ἄλλ.) ποδήρης, ἢ ὁ ἔχων φλόγωμα πέζων (ποδάγυρον).

Δι-απειλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φυβερίζω τινὰ ἀντάνως.

Δι-απεινάω-ῶ, Μ. ήσω Πεινῶ καθ' ὑπερβολὴν ἢ ἀδιακόπως, ἢ συνερίζομαι καὶ τὴν πεῖναν πρός τινα (κἄτος πεινᾷ πλειότερον), (ὅμωμ. παρφδ. τοῦ Διαπίνω).

Διάπειρα, ας (ἡ), = Ἀπόπειρα.

Δι-απειράζω, Μ. άσω, = Διαπειράω.

Δι-απειραίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Διαπείρω.

Δι-απειράω-ῶ, ᾷ (μσν.) Διαπειράομαι-ῶμαι, Μ. άσω, -ώμαι, (μὲ γεν.) = Ἀποπειράω, -άομαι.

Δι-απείρω, Μ. περῶ. Τρυπῶ (Σκεβλίζω) πέρα-πέρα, περονιάζω.

Δι-απέμπω, Μ. πέμψω. Στέλνω εἰς διάφορα μέρη. 2) στέλνω τι διὰ μέσου τινός ἢ ἀπὸ χέρι εἰς χέρι. 3) (μσ.) στέλλω ἀμοιβαίως, ἀνταποστέλλω. 4) = Μεταπέμπομαι.

Δι-άπεμψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαπέμπειν.

Δι-απευθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πευθῶ ἕως τὸ τέλος, φυλάττω ὁλόκληρον τὸν πένθιμον χρόνον.

Διαπέντε (ἡ), ἄκλ. Σ. Διαπασῶν.

Διαπεπασμένος, η, ον, (πθ. πρκ. τῆς) μτχ. τοῦ Διαπεζίζω.

Διαπεπαρμένος, η, ον, (πθ. πρκ. τῆς) μτχ. τοῦ Διαπείρω.

Διαπεπονημένως [διαπονέω], ἐπίρ.(μτχ.). Μὲ πολλὴν ἐπεξεργασίαν (ἀκριβειαν, ἐπιμέλειαν).

Δι-απέπτω, Μ. πέψω. Βράζω τι ἕως οὗ νὰ λυώσῃ, χωνεύω ἢ ὡριμάζω ἐντελῶς.

Δι-απεραίνω, Μ. ανῶ. Φέρω τι εἰς πέρας, τὸ ἀποτελειόνω.

Δι-απερδικίζω, Μ. ίσω, = Διαπερδικίζω.

Δι-απερθέω-ῶ, Μ. πέρσω (ἀόρ. Διέπερσα ἢ Διεπράθον καὶ μσ. [ἀντὶ πθ.] Διεπραθόμην), Π. ἐκπορθῶ, λεηλατῶ, διαρπάζω, κατατρυμάνω.

Δι-απερι-πατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιδιοδεύω, πηγαινοέρχομαι, (Ἰταλ.) σολατσάρω.

Δι-απερονάω-ῶ, Μ. ήσω. Καρφόνω τι μὲ τὴν περόνην(καρφίτσαν). 2)=Διαπείρω.

Διαπεσεῖν, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαπίπτω.

Δι-απεσσεύω, Μ. εύσω, Σ. Διαπετεύω.

Δι-απέταμαι, Μ. πτήσομαι, = Διίπταμαι.

Δι-απετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἐκτείνω· ἀνοίγω· ξεδιπλόνω.

Διαπέτασμα (τό), = Παραπέτασμα.

Διαπέτεια (ἡ). ἔκτασις, ἄνοιγμα, [ἐκ τοῦ

Διαπετής, ές (ὁ, ἡ). ἀνεπευγμένος, ξεδιπλωμένος, ἀνοικτός, ἁπλωμένος.

Δι-απέτομαι, Μ. πτήσομαι, = Διίπταμαι.

Δι-απεττεύω, Μ. εύσω. Μετακινῶ τοὺς πεσσοὺς (ταὶς πέτραις εἰς τὸ τάβλι Ζῆλ.) (τρπ.) διακινδυνεύω τι. ‖ (μσ.) παίζω μὲ τινὸς τάβλι Ζῆλ. (παρβλ. Διακυβεύω).

Δι-απέττω, Ἀττ. ἀντὶ Διαπέπτω.

Δι-απεύθομαι, Μ. πεύσομαι, Π. ἀντὶ Διαπυνθάνομαι.

Διαπέφλασθαι, Ἰων. μσ πρκ. τοῦ Διαφλάω.

Δι-απέφραδον, Π. ἀόρ. Β'. τοῦ Διαφράζω

Διάπεψις [διαπέπτω], εως (ἡ). γώνευσις ἐντελής, ὡρίμασμα.

Διάπηγα, ων (τά), [διαπήγνυμι]. μικροὶ ζύλοι μεταξὺ μεγαλητέρων.

Διάπηγμα (τό), [διαπήγνυμι] =Διάξυλον.

Διαπηγμάτων (τό), ὑπακορ. τοῦ προηγ.

Δι-απήγνυμι, Μ. πήξω. Μπήγω τι μεταξὺ ἄλλων ἵνα στηριχθῶν καλῶς (ἵνα σφίξουν). 2)=Συμπήγνυμι, ἑνάνω. 3) πήζω (παγώνω) ὅλως διόλου.

Δι-απηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ἀνάμεσα ἢ ὑπεράνωθεν τινός. «Τάφρας διαπηδᾶν,» Ξεν. 2)= (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διαπηδόω.

Δι-απήδησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαπηδᾶν. 2) =(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διαπήδυσις.

Διαπῆλαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαπάλλω.

Δι-απηνικίζω [πηνίκη], Μ. ίσω. (μτρορ.) Κατασκευάζω τι μὲ τρόπον ὥστε νὰ ὑπατήσω.

Διάπηξ, ηγος (ὁ), = Διάπηγμα.

Διάπηξις [διαπήγνυμι], εως (ἡ). ἡ ἐκ διαφόρων εἰδῶν συγκρότησις (σύμπηξις), κατασκευή. «Σώματος —,» Στρ., ὁ διοργανισμός.

Δι-απιαίνω, Μ. ανῶ. Παχύνω τι ἐντελῶς.

Δι-απιδύσις, εως (ἡ). ἀναβλύσεις κτλ. [ἐκ τοῦ

Δι-απιδύω, Μ. ύσω. Ἐβγάλλω (Σύω) κατ' ὀλίγον διά τινος στενοῦ ὑγρόν, ἱδρόνω, ἀναβρύω. «Διὰ τῶν πόρων διαπιδύουσα ἡ τροφή, καθάπερ ἐν κεραμίοις ὑμοῖς τὸ ὕδωρ,» Ἀρστ., (συχν. τῷ Διαπηδάω).

Δι-απίζω, Μ. ίσω, (ἀξῶν) Θ' ἴω μὲ τὰ δάκτυλα.

Δι-απιθανεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἀπιδεικνύω τι διὰ πιθανῶν συλλογισμῶν.

Δι-απιθηκίζω, Μ. ίσω. Πιθίζω μετά τινος (ἢ κάμνω σχήματα γελοῖα) ὡς ὁ πίθηκος.

Δι-απικραίνω, Μ ανῶ. Καταπικραίνω,(μτφορ.) λυπῶ, παργυρίζω, [ἐκ τοῦ

Διάπικρος (ὁ, ἡ). πολλῶ πικρός, καταπικρος.

Δ απίμελος (ὁ, ἡ). πολλὰ παχὺς, ὅλος (γεμάτος) πάχος.

Δι-απίμπλημι, Μ. διαπλήσω. Γεμίζω ἐντελῶς (ἕως ἐκάνω). χορταίνω· (τρπ.) τελειόνω, ἐκπληρῶ.

Δι-απίμπρημι, Μ. διαπρήσω. Καταπαίω, 2) πρήσκω καὶ (μσ.) πρήσκομαι, φουσκόνω.

Δι-απίνω, Μ. πίομαι. Πίνω ἐκ διαλειμμάτων, συχναπίνω. 2)συναγωνίζομαι πρός τινα εἰς τὸ πινεν, πίνω καὶ τὸν εὑρίσκω καθὼς καὶ ἐκεῖνος ἐμέ. 3) πίνω μέχρι ρανίδος, στραγγίζω τὸ ποτῆρι, (παρβλ. Διαπεινάω).

Δι-απιπράσκω, Μ. διαπράσω. Πωλῶ τι εἰς διαφόρους, πωλῶ μὲ τὸ κομμάτι (χειν. λιανοπούλι), ξεπουλῶ.

Δι-απίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Διέπεσον κτλ.). (κυρ.) Πίπτω ὅλως διόλου ἢ κατ' ὀλίγον, (συνεχ.) σποριζόμαι, διαδίδομαι, χύνομαι,(χειν.) παρατέψω· χαλνῶ, λυάνω, (κατ' ἐχτ.) ἀποθνήσκω. «Ἀνθη διαπίπτοντα,» Θρρ. «Πότερον διαπέπτωκεν ἢ διακομίσθη τὰ γράμματα,» Συν. «Ἀπεχώρησαν ἐν τῇ μάχῃ διαπεσόντες,» Ξεν. «Λόγου διαπεσόντος,» Ἱλ. «Ἐπειδὰν ἀποθάνῃ ὁ ἄνθρωπος τῷ μὲν σώματι προσήκει διαλύεσθαι ἢ διαπίπτειν,» Πλ. «Ἕως οὗ διέπεσε πᾶσα γενεὰ ἀνδρῶν,» Γρφ. 2) κάμνω λάθος, ἀποτυγχάνω. «Πολλῶν ἡμερῶν ὧν μεμελέτηκε, καὶ ἐφοβήθη διαπεσεῖν,» Ὁλ. «Διαπέσοιμι πανταχῇ,» Ἀρστ.

Δι-απιέζω, Μ. έσω. (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) Πιέζω τι ἐντελῶς(ἀδιάκοπως)· δίδω πλειοστάτην πίεσιν. 2) (μὲ αἰτ. καὶ δοτ.) ἐμπιστεύομαί τι εἴς τινα, (συγχ. τῷ -

Δι-απιστέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Δὲν πιστεύω ἢ δὲν καλοπιστεύω, ὑποπτεύω, διστάζω, ἀμφιβάλλω.

Διαπλακείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ Διαπλέκω.

Δι-απλακόω-ῶ, Μ. ώσω. Στρώνω ἀπὸ τὴν μίαν ἕως τὴν ἄλλην ἄκραν μὲ πλάκας.

Δι-απλανάω-ῶ, Μ. ήσω. Πλανῶ [Ἀποπλανῶ] ὅλως διόλου.

Διάπλασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τῷ διαπλάττειν, σχηματισμός, διαμόρφωσις. (χειρουργ.) ἡ ἐκ νέου ἕνωσις τοῦ συντριβέντος κοκκάλου.

Διάπλασμα(τό). τὸ διαπλασμένον πρᾶγμα, π. χ. ἀγγεῖον πήλινον κτλ., (ἰατρ.) κατάπλασμα, ἁλοιφὴ, ἢ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διάπασμα.

Διαπλασμός (ὁ), = Διάπλασις.

Δι-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Πλάττω (Μορφόνω, Σχηματίζω) τι ἐντελῶς ἢ ἐπιτηδείως, (ἰατρ.) ἰατρεύω τὰ συντριμμένα ἢ ἐξαρθρωμένα κόκκαλα. 2) ἀλείφω τι πανταχόθεν μὲ λάσπην.

Διαπλαστικός, ἡ, όν. Χρήσιμος (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ διαπλάττειν.

Δια-πλατύνω, Μ. υνῶ. Πλατύνω τι ἀφ' ἑαυτοῦ. « Διαπλατύνας (τὸ φύραμα) ποίησον τετράγωνον, » Ἀθ.

Διάπλεγμα (τό). τὸ διὰ μέσου τινὸς ἐμβαλλόμενον πλέγμα.

Δια-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω ἀνάμεσα, ξυ(σύμ, περι)πλέκω. ἐμπερδεύω, συγχέω. 2) ξεπλέκω, (τρπ.) τελειώνω. « Βίον—, « Πλάτ.

Διάπλεος (ὁ, ἡ), Σ. Διάπλεως.

Δια-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Διέρχομαι (Διαβαίνω) πλέων. « Ὥσπερ ἐπὶ σχεδίας κυβευόντα διαπλεῦσαι τὸν βίον, « Πλάτ.

Διάπλεως, ω (ὁ, ἡ). ἐντελῶς γεμάτος, ἔμπλεως.

Δια-πλήθω, Μ. πλήσω, = Διαπίμπλημι.

Δια-πληκτίζομαι, Μ. ίσομαι. Διέρχομαι (Κτυποῦμαι, Φιλονεικῶ) μετά τινος. ἀκροβολίζομαι. (μτγν.) « Διαπληκτιζόμενος ἀπὸ νεμάτων πρὸς τὸ γύναιον, « Πλ., τὴν ἔκαμνε (καὶ ἐκείνη αὐτόν) μαλάτι, ἐπαιζαν ταῖς μαπιαῖς.

Διαπληκτισμός (ὁ). τὸ διαπληκτίζεσθαι, κτύπημα ἀμοιβαῖον, φιλονεικία.

Δια-πληρόω-ώ, Μ. ώσω, = Διαπίμπλημι.

Διαπλησθῆναι, παθ. ἀόρ. ά. τοῦ Διαπίμπλημι.

Δια-πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Κτυπῶν σχίζω (συντρίβω, κομματιάζω), (συγχ. τῷ

Δια-πλίσσομαι, Μ. πλίξομαι. Στέκω ἢ περιπατῶ μὲ ἀνοικτὰ σκέλη, (παρβλ. Διαβαίνω). « Τὸ στόμα διαπεπλιγὼς, « Ἱππκρ., κεχηνώς, (παρβλ. Ἐκπλίσσω).

Δια-πλοΐζομαι, Μ. ίσομαι, = Διαπλέω.

Διαπλόαμος (ὁ), = Διάπλευσις.

Διαπλοκή (ἡ). τὸ διαπλέκειν, συμ(περι)πλοκή, ἐμπέρδεμα, ἀνακάτωμα, σύγχυσις. « Τὰς ἐν δικαστηρίῳ διαπλοκάς, « Βασ.

Διαπλόκιμος (ὁ, ἡ). πλεκτός, (παρβλ.

Διάπλοκος (ὁ, ἡ), πλεγμένος ἀπὸ ἢ μεταξύ, περιπλεγμένος· ἐμπερδεμένος.

Διάπλους-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ διαπλέων. ‖ (νοτ.) διάπλευσις, ταξίδι διὰ θαλάσσης. 2) στόρυξ πλεύσιμος, (Πλάτ.).

Δια-πλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω (Ἀνοίγω) ὅλως διόλου.

Δια-πλύνω, Μ. πλυνῶ. Πλύνω καλά· ξεπλύνω. (τρπ.) καταγελῶ, περιπαίζω.

Διαπλωΐζομαι, Μ. ισομαι, = Διαπλέω.

Διαπλώϊσις, εως (ἡ), = Διάπλευσις.

Δια-πλώω, Μ. πλώσω, Π. ἀντὶ Διαπλέω.

Δια-πνείω, Π. ἀντὶ Διαπνέω.

Διάπνευμα (τό). ἄνεμος· ἀτμός.

Διάπνευσις, εως (ἡ), = Διαπνοή.

Διαπνευστικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς διάπνευσιν, ἐξατμιστικός κτλ.

Δια-πνέω, Μ. πνεύσω. Πνέω διά τινος, φυσῶν διασπείρω, ἀερίζω. (συνκδχ.) ἐξατμίζω, σκορπίζω, διαλύω. ‖ (μσ. ἢ παθ.) ἀερίζομαι κτλ., ἁπλώνω ἀέρα, ξεθυμαίνω. (σπν.) ἀναπνέω, (συνκδχ.) ξεκουράζομαι, ξανασαίνω. (εὐφ.) = Ἀποπέρδω, ξεφυσῶ, (παρβλ. Διαφυσάω).

Δια-πνίγω, Μ. πνίξω. Πνίγω σφίγγων τὸν λαιμόν, (τρπ.) στενοχωρῶ.

Διαπνοή καὶ

Διαπνοια (ἡ). τὸ διαπνέειν, ἐξάτμισις, ἀέρημα, ξεθύμαμα κτλ. « Ὀνομάζω δὲ ἀναπνοὴν μὲν τὴν διὰ τοῦ στόματος ἔξω τε καὶ εἴσω φορὰν τοῦ πνεύματος, διαπνοὴν δὲ τὴν δι' ὅλου τοῦ σώματος ὁμοίως γινομένην, « Γαλ. 2) τόπος (ὅπῃ) πρός διαπν. « Δεῖ δὲ τῷ ἀγγείῳ διαπνοιαν, τουτέστιν ὀπάς, ἐμποιεῖν, « Γεωπον.

Διάπνοος-ους (ὁ), = Διάπνοια (2).

Δια-ποδίζω, Μ. ίσω. Μετρῶ μὲ τὰς ἀδρασκελιάς, (τρπ.) ἐξετάζω, (παρβλ. Ἀναποδίζω). 2) πηδῶ ἔδῶ καὶ ἐκεῖ, (ὅθεν

Διαποδισμός (ὁ). εἶδος χοροῦ.

Δια-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω, τελειοποιῶ, κατορθόνω.

Δια-ποικίλλω, Μ. ιλῶ. Καλλωπίζω τι μὲ πολυποίκιλλα πλουμίσματα.

Διαποίκιλος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἢ μεταξὺ παράλλος, πολυποίκιλος.

Δια-ποιμαίνω, Μ. ανῶ, Π. διευθύνω, οἰκονομῶ, (παρβλ. Διαβόσκω).

Δια-πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Πολεμῶ ἐπιμόνως καὶ μέχρι τέλους, ἐξακολουθῶ ἢ τελειόνω τὸν πόλεμον κατά τινος. « Διαπολεμήσεται αὐτοῖς ἅμαχοι, ἐκπολιορκηθέντων ἡμῶν, ὁ πόλεμος, « Θκ. (καὶ ἀπολ.) « Ὡς.., ἣν φθάσωσι διαφθείραντες τὸ παρὸν στράτευμα αὐτῶν, διαπολεμησομένου, « αὐτ. (παρβλ. Διαμάχομαι).

Διαπολέμησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προτγ.

Δια-πολιορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξακολουθῶ μέχρι τέλους τὴν πολιορκίαν, πολιορκῶ ἐπιμόνως.

Διαπολιτεία (ἡ). διαφωνία περὶ τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, Ἀντιπολίτευσις.

Δια-πολιτεύομαι, Μ. εὐσομαι, = Ἀντιπολιτεύομαι πρός τινα, εἶμαι πολιτικῶς ἀντίζηλός τι, ἔχω διαφορετικὸν περὶ τῶν πολιτικῶν πραγμάτων φρόνημα (σύστημα).

Διαπολιτευτής, οῦ (ὁ). ὁ ἀντιπολιτευόμενος πρός τινα.

Δια-πολλύμι, Μ. ολέσω. Χάνω (Ἀφανίζω) ἐξ ὁλοκλήρου.

Δια-πομπεύω, Μ. εύσω. Τελειόνω τὴν πομπὴν (τὴν παράταξιν, τὸ αἰλάϊ). 2) Π. ἀντὶ Διαπέμπω.

Διαπομπή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαπέμπειν (στέλλειν ἀμοιβαίως ἢ ἐδῶ ἢ ἐκεῖ τινα.

Διαπόμπιμος (ὁ, ἡ), [Διαπέμπω]. ὁ στελλόμενος ἢ δυνάμενος (ἢ ἄξιος) νὰ σταλῇ ἀπὸ χέρι εἰς χέρι εἰς διάφορα μέρη. 2) Π. = Μετάπεμπτος.

Δια-πονέω-ῶ ᾗ (μσ.) Διαπονέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω,-ομαι. Γυμνάζω (Ἐξασκῶ) ἐντελῶς. 2) κατορθόνω (ἀποκτῶ, μανθάνω) τι μὲ κόπον· χωνεύω, (παρβλ. Ἐκπονέω). 3) (προθετ.) καταγίνομαι (πρισπαθῶ) ἐπιμόνως καὶ ἀδιακόπως. 4) (μτγν.) λυποῦμαι ὑπερβολικά.

Διακόνημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς διακονήσεως, τὸ μετὰ κόπου κατορθωθὲν ἔργον, γύμνασμα.

Δια-πονηρεύομαι, Μ. εὐσομαι. (μὲ αἰτ. προθετ.) Φέρομαι πρός τινα μὲ πονηρίαν, φιλοτιμοῦμαι νὰ φανῶ πονηρότερος του.

Διαπόνησις, εως (ἡ), [διαπονέω]. ἡ διὰ συνεχοῦς καὶ ἐπιπόνου ἐργασίας κατορθωσις τινος πράγματος.

Διάπονος (ὁ, ἡ). γυμνασμένος (συνειθισμένος) εἰς τοὺς κόπους καὶ τὴν σκληραγωγίαν· (ἐπιμ.) φιλόπονος.

Διαπόντιος (ὁ, ἡ). ὁ περνῶν θάλασσαν (πόντου), ἐρχόμενος ἢ ἀπερχόμενος διὰ θαλάσσης, ὑπερθαλάσσιος.

Διαπόνως, ἐπίρ. = Ἐπιπόνως, μὲ κόπον ἢ δυσκολίαν.

Διαπορεία (ἡ). διέξοδος.

†Διαπόρεμμα (τό), ἐσφαλμ. ἀντὶ Διατρεμμα.

Διαπορεύσιμος (ὁ, ἡ), Γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Διαπρύσιος.

Διαπόρευσις, εως (ἡ). διέξοδος.

Διαπορευτός, ἡ, όν. Διὰ τοῦ ὁποίου δύναται τις νὰ διαπορευθῇ, διεξοδεύσιμος.

Δια-πορεύω, Μ. εύσω. Διαβιβάζω (Περνῶ) τινα πέραν. ‖ (μσ.) Διέρχομαι, Διαβαίνω· [τρπ.] διηγοῦμαι. « Φορτικὸν τὸ κατὰ πρόσωπον διαπορεύεσθαι τοὺς εὐεργετήσας τὰς αὐτοῦ τοὺς εὖ πεπονθότας, « Πλούτ.

Δι-απορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπορῶ (Ἀμφιβάλλω) ὅλως διόλου, εὑρίσκομαι εἰς ἀμηχανίαν ἢ ἔνδειαν, [κοιν.) τὰ χάνω. 2) προτείνω (ἐκφράζω ἢ συζητῶ) ἀπορίαν, (ὅθεν πθ.) « Διηπορημένον (τὸ), = τῷ

Διαπόρημα (τό). τὸ ἀντικείμενον τῆς διαπορήσεως. 2) (εἰς τὸν Ἱππκρ.) πνιγμός, στενοχωρία, (ἀλλ' ἴσως εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαφόρημα).

Διαπόρησις, εως (ἡ). ἀπορία, ἀμφιβολία· στενοχωρία.

Διαπορητικός, ἡ, όν. Ὁ συνήθως διαπορῶν (ἐκφράζων ἢ συζητῶν ἀπορίαν).

Διαπορητικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον διαπορήσεως.

Δια-πορθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαπέρθω.

Διαπόρθμευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαπορθμεύειν, ἡ διὰ πορθμοῦ διάβασις ἢ διαβίβασις.

Διαπορθμευτής, οῦ (ὁ). ὁ διαπορθμεύων.

Δια-πορθμεύω, Μ. εύσω. Διαβιβάζω τινὰ εἰς τὸ ἀνεκαθὲ μέρος πορθμοῦ (πεταμοῦ κτλ.)· (τρπ.) φέρω εἴς τινα παραγγελίαν. παραδίδω μάθημα, μεταφράζω, ἐξηγῶ.

Διαπορθμευτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-κῶς. Ὁ δυνάμενος (ἐπιτήδειος εἰς τὸ) διαπορθμεύειν.

Διαπορία (ἡ), = Διαπόρησις, ἀμφιβολία.

Δια-πορπακίζω, Μ. ίσω, = Πορπακίζω, περνῶ τὸ χέρι μου ἀπὸ τὸν πόρπακα (κρίκον) τῆς ἀσπίδος.

Δι-απορπάκω-ῶ, Μ. ήσω. Συναριθμῶ διὰ ἢ ὡς διὰ πόρπης.

Δια-πορφύπτω, Μ. ήσω, = Διαρρήπτω.

Διαπόρφυρος (ὁ, ἡ). βαμμένος (πλουμισμένος) ἐν τῷ μεταξὺ ἢ ὅλως διόλου μὲ πορφυροῦν χρῶμα.

Δι-απο-στέλλω, Μ. στελῶ, = Διαπέμπω, στέλλω εἰς διάφορα μέρη ἢ ἀμοιβαίως. ἀνταποκρίνομαι.

Διαποστολή (ἡ). ἡ διὰ μέσου τινὸς (ἢ εἰς διάφορα μέρη ἢ ἀμοιβαίως) γινομένη ἀποστολή, ἀνταπόκρισις.

Δια-σαώζω, Μ. σώσω, = Δια(Ἀπὸ)σώζω.

Δια-σαφίζω, Μ. ίσω. Ποτίζω καλῶς.

Δια-σαφεύγω, Μ. φεύξομαι καὶ φευξοῦμαι. Ἀποφεύγω τι διὰ μέσου τινός.

Δια-πραγματεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἐξετ-

γάζομαι. 2) ἔχω ἀνὰ χεῖρας ἢ ἐπιχειρίζομαι (προσπαθῶ [ἐνεργῶ] νὰ κατορθώσω) ὑπόθεσίν τινα.

Διαπραθέεν, Π. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαπέρθω.

Διάπραξις [διαπράττω], εως (ἡ). ἐκτέλεσις, ἀποπεράτωσις· κατόρθωσις· ἐπιτυγία.

Διάπρησις [διαπρήσσω], εως (ἡ). ἡ ἐντελὴς ἢ εἰς διαφόρους γενομένη πώλησις, (καιν.) λιανοπωλεῖ ἡ ξεπούλημα.

Δια-πράσσω(ττω), Μ. πράξω, = Διανύω, τελειόνω. (συνκδχ.) φονεύω, ἀφανίζω. (μὲ αἰτ.) = Διαπρήσσουσα κέλευθα, « Ἰλ. Α. (καὶ μτφρ.) » Ἅματα δ' αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων, « Ἰλ. Υ. (ᾧ πθ.) » Τοῦ μὲν νοσοῦντος, τοῦ δὲ διαπεπραγμένου, « Σοφ. » Ὥσπερ ἱερείου διαπεπραγμένου, « Πλ. (καὶ ἀπολ. ἐν εἴδει ἐπιρρ.) » Διεπεπράγμεθα, « Εὐρ., ἐχάθημεν, τετέλεσται, (παρβλ. Διεργάζομαι). 2) κατορθόνω ἢ ἐνεργῶ (ὀργανίζω, προσπαθῶ) νὰ κατορθώσω. (χ. πτ.) ἀγροδιαιτίζω. » Ἐγώ σοι τοῦτο διαπράξω, « Ἀρχφ. (καὶ μφ.) » Ἐὰν τοῦτο διαπράξῃ, « Ξεν. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Διεπράξατο τῶν ἀγγέλων γενέσθαι, « Θκ. (καὶ κρθετ.) » Περὶ σπονδῶν πρὸς αὐτὸν διεπράττοντο, « Ξεν.

Δια-πρύνω, Μ. ὕνῶ, = Καταπρύνω.

Διαπρέπεια (ἡ). μεγαλοπρέπεια, λαμπρότης, ἐπισημότης κτλ., ἐκ τοῦ

Διαπρεπής, ἐος (ὁ, ἡ). πολλὰ εὐκρεπής (λαμπρός, μεγαλοπρεπὴς κτλ.), ἔξοχος, ἐξαίρετος, ἐπίσημος. [ἐκ τοῦ

Δια-πρέπω (χ. Μ.). Διακρένομαι (Διαφέρω, Ἐξέχω) μεταξὺ τῶν ἄλλων. (ἀπντ. μτθτ.) καλλωπίζω.

Διαπρεπῶς, ἐπίρ. Λαμπρῶς, μεγαλοπρεπῶς, ἐνδόξως, ἐπισήμως.

Διαπρεσβεία καὶ Διαπρέσβευσις, εως (ἡ). ἡ ἀμοιβαία ἀποστολὴ πρέσβεων, ἡ διὰ πρέσβεων διαπραγμάτευσις. [ἐκ τοῦ

Δια-πρεσβεύω, Μ. εὐσω. [μὲ αἰτ. πρθετ.] Ὑπάγω (Στέλλομαι) πρέσβεις ‖. (μσ.) στέλλω ἀμοιβαίως ἢ πρός τινα πρέσβεις.

Διαπρῆσαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαπίμπρημι.

Δια-πρήσσω, Μ. πρήξω, Ἰων. ἀντὶ Διαπράσσω.

†Δια-πρησ.τεύω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαβρησ.τεύω.

Δια-πρίζω, Μ. ἰσω, = Διαπρίω.

Διάπριστος (ὁ, ἡ). κομμένος (ἢ δυνάμενος νὰ κοπῇ) μὲ τὸ πριόνι, [ἐκ τοῦ

Δια-πρίω, Μ. πρίσω. Κόπτω (Χωρίζω) εἰς τὴν μέσην μὲ τὸ πριόνι. » Διαπεπρισμένοι ἡμισε' ἀκριβῶς ὡσπερεὶ τὰ σύμβολα, « Σχλ. Εὐρ. ‖. (μσ.) τρίζω τὰ Ὀδόντιά μου, θυμόνω ὑπερβολικὰ, σκάνω ἀπὸ τὸ κακόν μου.

†Διαπριωτός, ἡ, όν, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διάπριστος.

Διαπρὸ, Π. ἀντὶ Διὰ πρὸ, = τῷ

Διάπροθι, ἐπίρ. Π. = Διαμπερές, πέρα-πέρα, ὅλως διόλου.

Δια-προ-στατεύω, Μ. εὐσω. (μὲ αἰτ.) Διέπω (Διευθύνω) τι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

Διαπρυσίος, α ἢ ος, ον, Π. (κυρ. ἐπὶ φωνῆς) διαπεραστικός, ἀκουόμενος μακρὰν, ἐξάκουστος, περίφημος· (απν.) βροντόφωνος, μεγαλόφωνος. » Κήρυξ—, « Γργ. 2) ἐκτεταμένος, κρατῶν ἀπὸ τὴν μίαν ἕως τὴν ἄλλην ἄκραν, διηνεκὴς, διεξοδικός. » Πόλεμος—, « Ἀρτ. ‖. » Διαπρύσιον, ἐπιρ. = τῷ

Διαπρυσίως, ἐπίρ. Μὲ διαπραγτικὴν (λαμπρὰν, καθαρὰν) φωνὴν, σαφῶς. 2) (κατ' ἔκτ.) διηνεκῶς, (παρβλ. Διαμπερές).

Δια-πταίω, Μ. πταίσω. Σκοντάφτω εἰς κάθε βῆμα· (μτφρ.) σφάλλω (κοντοστέκομαι) εἰς κάθε λέξιν.

Διαπτάσθαι, μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Διαπτά(πτόμενος, μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Διίπταμαι.

Διαπτερνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συχνὰ πτερνίζων (κτυπῶν μὲ τὴν πτέρναν, κλωτσῶν), (τρπ.) ἀπειθὴς, ὀβριστής.

Δια-πτερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω τὰ πτερά μου, (ἐν χρήσ.) ξεδιπλόνω, ἀνοίγω, «διαπτερώσει τὸν βρόγχαν, « Ἱππκρ.

Δια-πτερύσσομαι, Μ. ὔξομαι, Π. πετῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Διαπτέρωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαπτεροῦν, ἄνοιγμα (κυρ. τῶν πτερῶν ἢ μὲ πτερόν). » Ὤτων—, « Ἐρωτιαν.

Δια-πτίσσω, Μ. πτίσω. Κοπανίζω ψιλά.

Δια-πτοέω-ῶ, Μ. ήσω. Πυπτάζω, κατατρομάζω, (συνκδχ.) φυγαδεύω, σκορπίζω ἔνθεν κἀκεῖθεν.

Διαπτόησις, εως (ἡ). ξύπνασμα. (τρπ.) φοβερὰ ἐπιθυμία.

Δια-πτοιέω, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Διαπτοέω.

Διαπτοίησις, εως (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Διαπτόησις.

Διάπτυξις, εως (ἡ). ξεδίπλωμα, (μτφρ.) ἐξήγησις, ἀνάπτυξις, [ἐκ τοῦ

Δια-πτύσσω, Μ. πτύξω. Ξεδιπλόνω, ἀνοίγω, (μτφρ.) ἐξηγῶ, σαφηνίζω, Ἀναπτύσσω, (συγχ. τῷ Διαπτύω).

Διαπτυστὴρ(ὑ), Π. ὁ διαπτύων. » Ἵππος χαλινῶν—, « Γρφ.

Διάπτυστος (ὁ, ἡ), = Κατάπτυστος, ἀξιοκαταφρόνητος, σιχαμερὸς, (συγχ. τῷ Διάπυστος).

Διαπτυχὴ (ἡ), = Πτυχὴ, δίπλα.

Δια-πτύω, Μ. πτύσω. Πτύων ἀπορρίπτω (τρπ.) περιφρονῶ, ἀποστρέφομαι, (συγχ. τῷ Διαπτύσσω).

Διάπτω, Μ. ἅψω, = Ἀνάπτω.

Διάπτωμα (τὸ) καὶ

Διάπτωσις, εως (ἡ). [Διαπίπτω]. πέσιμον, (τρπ.) σφάλμα, λάθος, ἀποτυχία. δυστύχημα, συμφορά.

Δια-πυέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (τὸ ἀπόστημα) νὰ ὡριμάσῃ (νὰ ὁμπυάσῃ), (κοιν.) δουλεύω. ‖. (ὠδ. αὐτοθ.) ὁμπιάζω, (Γαλλ.) suppurer.

Διαπύημα (τὸ). τὸ ὁμπυασμένον (ὡρίμον) ἀπόστημα ἢ ἡ ἀπ' αὐτὸ τρεχούσα ὕλη, ἔμπυον. 2) = τῷ

Διαπύησις, εως (ἡ). ἔμπυασμα (ὡρίμασμα καὶ δούλευμα) ἀποστήματος.

Διαπυητικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς διαπύησιν (ὡρίμασμα ἀποστήματος), μαλακτικὸς.

Διαπυθέσθαι, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαπυνθάνομαι.

Δια-πύθω, Μ. πύσω, = Καταστήπω.

Δια-πυίσκω (χ. Μ.), Ἰων. ἀντὶ Διαπυέω.

Δια-πυκτεύω, Μ. εὐσω. Πυκτεύω πρός (Γροιθοκοπῶμαι μέ) τινα· (τρπ.) φιλονεικῶ.

Διαπύλιος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τῶν πυλῶν (τῆς πόλεως) διερχόμενος ‖. (κυρ εἰς τὸ οὐδ., Διαπύλιον (ἐνν. τέλος), τὸ « κληρονόμενον διὰ τὰ εἰσαγόμενα ἀπὸ ἢ εἰσαγόμενα εἰς τὴν πόλιν.

Δια-πυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι. Ἐρωτῶ ἐπανειλημμένως, ἐξετάζω μὲ ἀκρίβειαν.

Διάπυος (ὁ, ἡ). = Ἔμπυος, ὁμπυασμένος.

Δια-πυόω-ῶ, Μ. ώσω, = Διαπυέω.

Διαπυρίσ-ῶ, Μ. άσω, Ζ. Πυριάω.

Δια-πυρίζω, Μ. ίσω. Πυρόνω, (μτφρ.) ἐξάπτω, παροργίζω, [ἐκ τοῦ

Διάπυρος (ὁ, ἡ), = Διακαὴς, διαπερασμένος ἀπὸ τὸ πῦρ, ἐντελῶς πυρωμένος, (μτφρ.) σφοδρὸς, ὁρμητικὸς, δραστήριος.

Δια-πυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταπυρίζω, φλογίζω.

Δια-πυρσεύω, Μ. εύσω καὶ

Δια-πυρσαίνω, Μ. ανῶ. Δίδω εἴδησιν διὰ πυρσοῦ, (ἐν γέν.) φαγγοβολῶ.

Διαπύρως, ἐπίρ. (μτφρ.) Μὲ πολλὴν θερμότητα (ζέσιν, προθυμίαν).

Διάπυστος (ὁ, ἡ). [διαπυνθάνομαι]. καταίγνωστος, ἐξακουστός.

Δια-πυτίζω, Μ. ίσω. Πτύων ῥαντίζω, σκορπίζω τὸ ἐν τῷ στόματί μου ὑγρόν.

Δια-σαλόω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαπερόω.

Δια-σαφόω-ῶ, Μ. ώσω. Συγκαλῶ διὰ πώρου.

Διάσειος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἀραιὸς, (ἐξ ὧν Χρσ. ἴσως ἀναγνωστέον Διαιβέος).

Διαιρίρηται, Ἰων. ἡ Ἀττ. ἀντὶ Διῃρηται, γ'. ἐν. πρκ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Διαιρέω.

Διασάσμαι, Μ. άσομαι. Καταφῶμαι.

Δια-σάττω(ττω), Μ. σάξω Συντρίβων διαπερῶ, κατασυντρίβω.

Διάργεμος (ὁ, ἡ), Π. [δ. ἀργός]. λευκόστικτος.

Δι-αργυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Περικαλύπτω μὲ ἄργυρον, ἀσημόνω.

‡Δι-άρδω, Μ. άρσω. Συχνοποτίζω ἢ Καταποτίζω.

‡Διαφέμβομαι (χ. Μ.), Ζ. Διαβ-ρέμβομαι.

Δι-αρετίζομαι, Μ. ίσομαι. Συνερίζομαι νὰ νικήσω (νὰ ὑπερβῶ) τινα κατὰ τὴν ἀρετὴν, (παρῳδ. τοῦ Διαθερατίζομαι).

Δι-αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συναρμόζω πρὸς ἄλληλα τὰ ἄρθρα (τοὺς ἁρμοὺς τοῦ σώματος), (ἐπμ.) μορφόνω, πλάττω, σχηματίζω· τακτοποιῶ, διοργανίζω, διορθόνω· ἐξηγῶ· προφέρω εὐκρινῶς.

Διάρθρωσις, εως (ἡ). ἡ πρὸς ἄλληλα συναρμογὴ τῶν ἄρθρων (ἁρμῶν τοῦ σώματος), (ἐπμ.) διαμόρφωσις, σχηματισμός· ἐξήγησις· εὐκινησία. » Διάλεκτός ἐστιν ἡ τῆς φωνῆς τῇ γλώττῃ διάρθρωσις, « Ἀρχτ.

Διαρθρωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα, ἐπιτηδειότητα) πρὸς διάρθρωσιν.

Δι-αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ ἓν πρὸς ἕν, μετρῶν ξεχωρίζω, λογαριάζω (ἐξετάζω) ἓν πρὸς ἕν.

Διαρίθμησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαριθμεῖν, μέτρημα.

Δι-αριστάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Συνερίζομαι πρός τινα ποῖος νὰ φάγῃ πλειότερον εἰς τὸ γεῦμα (δεῖπνον).

Διαφιστιόομαι, Μ. ώσομαι. Φιλονεικῶ (Συναγωνίζομαι) πρὸς τινα περὶ τῶν ἀριστείων.
Διάφκεια (ἡ). ἡ ἀδιάκοπος συνέχεια (ἐξακολούθησις). ὁ καιρὸς καθ' ὃν διαρκεῖ τι.
Διαρκέω-ῶ, Μ. έσω. (χ. πε.) Εἶμαι ἐντελῶς ἀρκετὸς (ἱκανός). 2) (προβατ.) βαστῶ (ἐξακολουθῶ, ἀντέχω, φθάνω διὰ πολὺν καιρὸν ἢ μέχρι τέλους. 3) (μὲ δοτ.) = Ἐπαρκῶ, δίδω εἰς τινα ὅσον τῷ ἀρκεῖ, χρησιμεύω, ὠφελῶ, βοηθῶ. 4) (μὲ αἰτ. μπρτ.) κάμνω τινὰ νὰ ἀνθέξῃ (κτλ.), τὸν τρέφω.
Διαρκής, ές (ὁ). ὁ φθάνων (διαρκῶν, ἐπαρκῶν, ἀντέχων κτλ.) διὰ πολὺν καιρὸν ἢ μέχρι τέλους, (κτν.) βασταγερός. (χαν.) συνεχής.
Διαρκούντως, σπν. ἀνελλιπῶς.
Διαρκῶς, ἐπίρ. Ἀρκετὰ, ἀποχρώντως· ἀδιαλείπτως, ἐπιμόνως.
Διάρμα (τὸ), = Διάρσις, σήκωμα· ὕψος (λόγου). 2) τὸ διὰ θαλάσσης κτλ. πέρασμα (ταξείδι). 3) τὸ μέρος ὅπου περνοῦν, πέρασμα, (χυδ.) περατζάδα.
Διαρμένος (ὁ, ἡ). (πλεῖον) μὲ δύο ἅρματα (κατάρτια ἢ πανιά).
Διαρμόζω (ττω), Μ. όσω. Συγκροτῶ, διοργανίζω, ταιριάζω, συναρμοζω. (μσ.) τακτοποιῶ, κανονίζω. « Τὸν βίον—, « Πλ. 2) (σπν.) ξεχωρίζω.
Διαρνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀρνοῦμαι διόλου.
Διαρπαγὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαρπάζειν, λαφυραγωγία, διαγούμισμα.
Διάρπαγμα (τὸ). τὸ διαρπαγὲν πρᾶγμα.
Διαρπάζω, Μ. άσω καὶ Π. άξω. Ἁρπάζω ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ἁρπάζω καὶ ξεσχίζω, λεηλατῶ, διαγουμίζω.
Διαῤῥαγὴ (ἡ), [διαῤῥήγνυμι]. ῥάγισμα· σχισμάδα, (παρβλ. Διάῤῥηξις).
Διαῤῥαίνω, Μ. ρανῶ. Ῥαίνω (Ῥαντίζω) ἐαυτοῦ.
Διαῤῥαίω, Μ. ῥαίσω, Π. Κατασυντρίβω, (τρπ.) καταστρέφω, διαφθείρω, ἀφανίζω.
Διάῤῥαμμα (τὸ). τὸ διόλου ἢ κατὰ διαστήματα ῥαμμένον, (χΒ.) τρυπωμένον.
Διαῤῥαντίζω, Μ. ίσω, = Διαῤῥαίνω.
Διαῤῥαπίζω, Μ. ίσω. Συχνὰ ἢ δυνατὰ ῥαπίζω.
Διαῤῥάπτω, Μ. ράψω. Ῥάπτω πέρα-πέρα ἢ ἀραιὰ (ἀφήνων μεταξὺ διάστημα), (κτιν.) τρυπώνω, βελονιάζω.
Διαῤῥαφὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαῤῥάπτειν, τρυπωμα.
Διαῤῥαχίζω, Μ. ίσω. Κόπτω κατὰ μῆκος (Σχίζω εἰς δύο) διὰ τῆς ῥάχης.
Διαῤῥαψῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Διηγοῦμαι ὡς ῥαψῳδός.
Διαῤῥεμβομαι (χ. Μ.). Περιπλανῶμαι.
Διαῤῥέπω, Μ. ῥέψω. Γέρνω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ (ὡσὰν τὴν ζυγαριάν).
Διαῤῥέω, Μ. ῥεύσομαι (ἀόρ. διεῤῥύην Χῆ.). Τρέχω (Κινοῦμαι) διὰ μέσου. « Ποταμὸς τὴν χώραν πᾶσαν διαῤῥέων, « Ἑκτ. (καὶ πθ.) « Πολλοῖς καὶ καλοῖς ὕδασι ναιετιαιοις διαῤῥεῖται, « Διόδ. (ξ τρπ.) « Φήμη (« Κλέος) διέῤῥει, « Σδ. 2) (μτνμ.) χύνομαι, σκορπίζομαι, γλιστρῶ, φεύγω χωρὶς, χάνομαι, παρέρχομαι, φθείρομαι, ὑάνω « Διαῤῥυῆναι τῶν χειρῶν, « Δλ. « Διαῤῥέοντας ἐκ τῆς στρατοπεδείας, « Πλβ. « Νεκρῶν ὑπὸ χρόνου διεῤῥυηκότων, « Πλ. (τρπ.) « Χάρις διαῤῥεῖ. « Σοφ. 3) κάμνω (ποιῶνω) νερά, (δηλ.) εἶμαι σάπιος. « Τὸ σκαφεῖον ὑπόσαθρόν ἐστι, καὶ διαῤῥεῖ τὰ πολλά, « Λκ. « Φθέγγεσθαι τοῖς χείλεσι διεῤῥυηκόσιν, « Ἡρσρ. (ξ τρπ.) « Διαῤῥέουσα σάρξ, « Γαλ. « Διεῤῥυηκὼς ξ λεπτὸς ὑπὸ νόσου, « Αρτ. « Μειράκια κομῶντα καὶ διαῤῥέοντα, « Συν., τρυφηλὰ, (παρβλ. Διαχέω).
Διάῤῥηγμα (τὸ). κομμάτιον διεῤῥηγμένον, κλάσμα, θρῦμμα.
Διαῤῥήγνυμι, Μ. ῥήξω (μσ. πρκ. Διέῤῥωγα κτλ.). Σχίζω, ῥαγίζω, σπάνω, (ἀμτβτ.) σκάνω. « Διαῤῥήξασα χαλινὸν, « Θγν., (καὶ πθ. ἢ μσ.) « Ἱμάτια (« Χείλη) διεῤῥωγότα, « Δακρ., Χρσ. « Χορδὴ διεῤῥωγυῖα, « Πλ. « Ἐς τ' ἂν διαῤῥαγῇ ἐσθίων, « Ακ. (ξ μτφορ.) « Ὅπως διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ τῶν φθόνου, « αὐτ. (καὶ ἐν εἴδει κατάρας) « Διαῤῥαγεῖτε, « Ἀρσρ., σκάσε!
Διαῤῥηδὸν, [διαῤῥηδὴν εἶναι], ἐπίῤ. Ῥητῶς, σαφῶς, εὐκρινῶς, μεγαλοφώνως.
Διαῤῥήκτης, ου (ὁ). ὁ διαῤῥήγνυων (διασπῶν κτλ.).
Διάῤῥηξις, εως (ἡ). τελεία ῥῆξις, σπάσιμον, σκάσιμον κτλ., (παρβλ. Διαῤῥαγή).
Διάῤῥησις [διαῤῥηθῆναι], εως (ἡ). ἐξήγησις ῥητὴ (σαφὴς, λεπτομερὴς, ὡρισμένη).
Διαῤῥήσω, Ν. ῥήξω, = Διαῤῥήγνυμι.
Διαῤῥιζόω-ῶ, Μ. ώσω. Ῥιζόνω καλὰ (διὰ βάθους).
Διαῤῥικνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κουνῶ ἀσχημόνως τὴν μέσην μὲ χορεύων, (παρβλ. Διασαυλόομαι).
Διάῤῥιμμα (τὸ), [διαῤῥίπτω]. κίνημα τοῦ σώματος (πήδημα) γινόμενον πότε πρὸς τοῦτο πότε πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.
Διαῤῥινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ῥινίζω ὅλως διόλου, λεπτύνω. ῥινίζων διακόπτω.
Διαῤῥίνησις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. ταῦ προηγ. ἢ διὰ ῥινὸς διατομή.
Διαῤῥιπίζω, Μ. ίσω. Ἀνεμίζων ἐξάπτω ἢ σκορπίζω.
Διαῤῥιπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀττ. ἀντὶ-
Διαῤῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω ἔνθεν κακεῖθεν, σκορπίζω. (συνηθ.) ἀπορρίπτω, περιφρονῶ.
Διαῤῥιφὴ καὶ
Διάῤῥιψις, εως (ἡ). τὸ ἔνθεν κἀκεῖθεν ῥίψιμον, σκόρπισμα.
Διαῤῥοδος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ ῥόδα.
Διαῤῥοή (ἡ), [διαῤῥέω]. τὸ διὰ μέσα τινὸς τρέξιμον (νεροῦ ἢ ἀνέμου). 2) = Παλίῤῥοια. 3) (συνηθ.) ὁ τόπος διὰ τοῦ ὁποίου τρέχει (χύνεται) τι, αὐλὴν, κανάλι.
Διαῤῥοφέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. τρέχω μὲ χρότον καὶ ῥμὴν. (συνηθ.) διεγείρω.
Διάῤῥοια (ἡ), = Διαῤῥοή (κυρ. τῆς κοιλίας).
Διαῤῥοιζέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. διαπερνῶ μὲ ῥοῖζον (συριγμόν).
Διαῤῥοΐζομαι, Μ. ίσομαι. Ἔχω (Πάσχω) διάῤῥοιαν.
Διαῤῥοϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων (ἔχων τάσιν πρὸς) διάῤῥοιαν.
Διάῤῥους-ους (ὁ), = Διαῤῥοή, διώρυξ, κανάλι.
Διαῤῥυδὰν, άντος (τὸ), Δ. ἀντὶ Διαῤῥυδὴν, οὐδ. τοῦ Διαῤῥυδής, ές, ον, Π. διαῤῥέων, (τρπ.) παρερχόμενος.
Διαῤῥυδὴν [διαῤῥέω], ἐπίῤ. Ὡσὰν τὸ νερὸν ὁ,που τρέχει καὶ περνᾶ.
Διαῤῥυθμίζω, Μ. ίσω. Δίδω (Βάλλω εἰς) ῥυθμὸν καὶ τάξιν, τακτοποιῶ, διευθετῶ, συναρμόζω.
Διαῤῥυήσκω (ξ μσ.) -ομαι, Π ἀντὶ Διαῤῥέω, (τρπ.) παρέρχομαι.
Διαῤῥυπτικὸς, ἡ, όν. Χρήσιμος (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ διαῤῥύπτειν, διακαθαρτικὸς.
Διαῤῥύπτω, Μ. ῥύψω, = Διακαθαίρω.
Διάῤῥυσις, εως (ἡ), [διαῤῥέω], = Διαῤῥοή.
Διαῤῥυτικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς (εὐκολύνων τὴν) διαῤῥοήν. (εἰς τὸν Γαλ. ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαῤῥυπτικός).
Διάῤῥυτος (ὁ, ἡ). (τόπος) διὰ τοῦ ὁποίου τρέχουν πολλὰ νερά.
Διαῤ-βόω, Μ. ώσω, Π. σύρω τι διὰ μέσου. « Διαῤῥύσαι τὰς νέας τὸν ἰσθμόν, « Ἡρ.
Διαῤῥωγὴ (ἡ), [διαῤῥήγνυμι]. σχισμάδα, χαραμάδα. διάστημα.
Διαῤῥωνύμι, Μ. ρώσω. Ἐνισχύω, ἐγκαρδιώνω.
Διαῤῥώξ, ῶγος (ὁ, ἡ), = Διεῤῥωγὼς, κατασχισμένος (ῥαγισμένος κτλ.).
Διάρσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαίρειν, σήκωμα (τῆς χειρὸς κτλ.), ὕψωσις (λόγου). « Ἐκ διάρσεως μάχη, « Πλβ. ἡ γινομένη διὰ τῆς καταφορᾶς τοῦ ξίφους, (παρβλ. Διάλῃψις).
Διαρταμέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [ἄρταμος] λιανίζω (κρέας).
Διαρτάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀπαρτάω, διαστέλλω, χωρίζω, μακρύνω, (τρπ.) κρατῶ εἰναι μετέωραν (εἰς ἀμφιβολίαν), (σπν.) παραγγέλλω. « Τοσαῦτα, κἤρυξ, ἐξ ἐμοῦ διάρτασαν, « Αἰσχλ.
Διάρτησις, εως (ἡ), = Διάστασις, χωρισμός.
Διαρτία (ἡ), (νλγ.) ἡ κατασκευὴ (κυρ. τοῦ σώματος). « Νεὼς—, « Ἰζ., ἡ ἁρματωσιὰ τοῦ πλοίου, [ἐκ τοῦ
Διαρτίζω, Μ. ίσω. Μορφόνω, πλάττω, κατασκευάζω. Καταρτίζω, ῥυθμίζω, διευθετῶ.
Διαρτόω, Μ. ώσω, = Διαρτίζω, κατασκευάζω.
‡Διαρύσαι, ἀντὶ Διαῤῥύσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαῤῥύω.
Διαρύτω (ύω), Μ. ύσω, = Διαντλέω.
Διάρχα (οἱ). οἱ δύο ἄρχοντες (κυρ. οἱ Ἑλλανοδίκαι).
Διάρχω, Μ. άξω. Εἶμαι ἄρχων ἄχρι τέλους.
Διασαίνω, Μ. σανῶ. Κουνῶ μὲ ταχύτητα τὴν οὐρὰν (καθὼς ὁ σκύλος).
†Διασαίρω (ἄχρ.) ένς. τοῦ Διασείω.
Διασαλακωνίζω, Μ. ίσω. Περιπατῶν κανῶ (λυγίζω) τὴν μέσην μου, (παρβλ. Διασαυλόομαι καὶ Σαυλοπρωκτιάω).
Διασάλευσις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ-
Διασαλεύω, Μ. εύσω. Σαλεύω (Κουνῶ) συχνὰ ἢ δυνατὰ, σείω (κλονίζω) ἐκ θεμελίων, ταράττω, φέρω ἄνω-κάτω, ἀνατρέπω, (παρβλ. Διασείω).
Διασαλπίζω, Μ. ίσω. Διαλαλῶ μὲ τὴν σάλπιγγα, (τρπ.) διαφημίζω.
Διασαπὲς, εῖσα, έν, πλ. άρ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ Διασήπω.

Δια-σαρδωνίζω, Μ. ίσω. Γελῶ ᾽ξώκαρδα (χωρὶς ὕρεξιν).
Δια-σάττω, Μ. σάξω. Πατῶν γεμίζω σακκί (κτλ.), πατάνω. «Φαλτρικῆς ἀφύης διασεσαγμένος, α (Νάχ. παρ᾽) Ἀθ.
Δια-σαυλόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Κινοῦμαι τρυφηλῶς, χορεύω μὲ πολλὰ λυγίσματα (τσακίσματα), (παρβλ. Διασαλακωνίζω).
Δια-σαφέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ
Δια-σαφηνίζω, Μ. ίσω. Σαφηνίζω (Ἐξηγῶ, Γνωστοποιῶ) τι μὲ ἀκρίβειαν, ἐκφράζομαι σαφέστατα. (ὕθεν
Διασαφήνισις καὶ
Διασάφησις, εως (ἡ). Λεπτομερὴς (ἀκριβὴς) ἐξήγησις, ἀνάπτυξις.
Διασαφητικός, ἡ, ὐν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ συντείνων (ἐκτιθέμενος) πρὸς διασάφησιν.
Διάσασις, εως (ἡ) καὶ
Διασεισμός (ὁ). Ἡ πρᾶξις τοῦ διασείειν, κλονισμός· κατάχρησις ἄρχοντος (δικαστοῦ κτλ.).
Διάσειστος (ὁ, ἡ). Ὁ πάσχων (ἢ ὑποκείμενος εἰς) διάσεισιν. «Ἀστράγαλος —, «Δίσχ., τὸν ἀποῖον πρὶν ῥίψουν κουνοῦν ἐντὸς τοῦ ἐπὶ τούτῳ σκεύους.
Δια-σείω, Μ. σείσω, = Διασφαλίω, κουνῶ δυνατὰ ἢ ἀδιακόπως, (τρπ.) διεγείρω ταραχάς, βάλλω σκάνδαλα (ἀναστατώματα), καταχρῶμαι τὴν πολιτικήν μου δύναμιν, (παρβλ. Ἀνασείω).
Διάσεμνος (ὁ, ἡ). πολλὰ σεμνός.
Δια-σεμνύνω, Μ. υνῶ. Σεμνύνω (Τιμῶ) κατὰ πολλά.
Δια-σέσηρα, πρκ. (ἀντὶ τοῦ ἀχρ. ἐνερ. Διασαίρω). Καμογελῶν προφαίνω τοὺς ὀδόντας, γελῶ βεβιασμένον (πικρὸν) γέλωτα.
Δια-σείομαι (ἀόρ. Διεσσείμην), Π. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.). Τινάζομαι (Ὁρμῶ) διὰ μέσου, διαβαίνω μὲ ὁρμήν.
Δια-σήθω, Μ. σήσω. Περνῶ τι ἀπὸ τὴν σήταν, κοσκινίζω.
Δια-σηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σηκόνω τι εἰς τὸ χέρι μου ἵνα δοκιμάσω τὸ βάρος του.
Δια-στημαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω σημεῖον. «Διεστήμηνε τῇ χειρί, «Πλ. 2) φανερόνω, γνωστοποιῶ. «Πάντως σὺν μοι τούτους διαστήμηνον, «Ξεν. 3) (μσ.) σημαδεύω. «Διαστημαίνονται τὰς τοπάς, «Ἄρρε.
Διαστημασία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σημάδεμα· γνωστοποίησις.
Διάστημος (ὁ, ἡ). εὐκολογνώριστος, εὔληπτος· ἐπίσημος, περίφημος. ‖ (τὸ κλθ. οὐδ.) Διάστημα, ἐπίρ. ἀντιδιαστήμως, ἐκτὸς, μὲ τρόπον διάσημον, ἐπισήμως, φανερά.
Δια-στήπω, Μ. στήψω. Κατασταμπίζω.
Διάστια (τὰ). ἑορτὴ τοῦ (Μειλιχίου) Διὸς εἰς τὰς Ἀθ., (παρβλ. Διῖπολεῖα).
Δια-στιγάω-ῶ, Μ. ήσομαι, Ἀπο(Παρα)στιωπῶ.
Δια-στίζω (χ. Μ.). Σφυρίζω δυνατὰ (κατά τινας), ἐκσυρίττω.
Δια-στιλλαίνω, Μ. ανῶ καὶ
Δια-στιλλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Διασκορμφῶ, διαχλευάζω.
†**Δια-στομόω-ῶ**, Μ. ώσω. Περικαίζω τινὰ σφρᾶγον τὴν μύτην μου, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ προηγ.).
Διαστοία (ἡ). στιγμὴ ἀναπνοῆς διὰ βίου, (ὅθ ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαστία ἐκ τοῦ Διείστιος).
Δια-στωπάζω, Μ. άσω. Κάμνω τινὰ νὰ σωπήσῃ, διατάττω σιωπήν, καταστιγάζω, (Πλ. Ἄγησ. 11.).
Διαστωπάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω διαρκῆ σιωπὴν (ἐγκεμυθίαν).
Δια-σκαίρω (πρτ. Διέσκαιρον), Π. = Διασκιρτῶ, διαπηδῶ.
Δια-σκαλεύω καὶ **Δια-σκαλεβεύω**, Μ. εύσω, = τῷ
Δια-σκάλλω, Μ. αλῶ. Σκάπτω μὲ τὸ σκαλιστῆρι, σκαλίζω, ἀνακατόνω.
Δια-σκανδικίζω, Μ. ίσω. (Κωμ.) Μιμοῦμαι τὸν Εὐριπίδην (τοῦ ὅτι ἡ μήτηρ ἐπώλει λάχανα [σκάνδικας] μυρώνια).
Δια-σκάπτω, Μ. σκάψω. Σκάπτω τέρα-πέρα, κατασκάπτω, (συνκδχ.) κρημνίζω.
Δια-σκαριφάω-ῶ (καὶ μσ.) «άομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι. (κυρ.) Σκαλίζων (καθὼς ἡ ὄρνιθες) διασκορπίζω, (τρπ.) ἀφανίζω.
Δια-σκατόω-ῶ, Μ. ώσω, (Κωμ.). Κατασκατόνω.
Δια-σκεδάζω, καὶ
Δια-σκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω ᾗ Ἀττ. σκεδῶ, = Διασκορπίζω, διαλύω. «Φήμην —, «Ἡρωδ., Διαφημίζω.
Διασκεδασμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασκεδάζειν, διασκορπισμός.
Διασκεδαστής, οῦ (ὁ). ὁ διασκεδάζων.
Διασκεδαστικός, ἡ, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ διασκεδάζειν, διαλυτικός.
Διασκεδαστός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος διασκεδασθῆναι.
Διασκεδάω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ Διασκεδάσω, μέλλ. τοῦ Διασκεδάννυμι.
Δια-σκελίζω, Μ. ίσω. Ἀνοίγω τὰ σκέλη. ‖ (μσ.) κάθημαι μὲ ἀνοικτὰ σκέλη.
Δια-σκεπάζω, Μ. άσω. Σκεπάζων ἐμποδίζω.
Διασκεπτικός, ἡ, όν. Ὁ συνηθίζων νὰ διασκέπτηται.
Δια-σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Παρατηρῶ μὲ προσοχήν· συλλογίζομαι ὥραν ἱκανήν, μελετῶ· καλοστοχάζομαι.
Δια-σκευάζω, Μ. άσω. (κυρ.) Τοποθετῶ ἀνηκόντως τὰ ἐπισκευασμένα σκεύη, (ἐν γέν.) ἑτοιμάζω, συγυρίζω, ἐνδύω, ἁρματόνω κλ. «Βταιλικῶς αὐτὸν διεσκεύασε τέρην ἐπιθεῖσα, «Αν. «Διασκευάζοντος ἡμᾶς ἐπὶ τὴν πρᾶξιν, «Πλδ. (καὶ μσ.) «Διεσκευάζοντο ὡς ἐς πλοῦν, «Θκ. (καὶ πθ.) «Ἄνδρες εἰς Σατύρους ἢ Πᾶνας διεσκευασμένοι, «Πλ. «Οἱ δ᾽ ἱππεῖς διασκευασάμενοι καὶ προτεξελέασαντες, «Πλ. 2) μεταποιῶ, μετασχηματίζω, μεταβάλλω τὸ ὕφος κλ. συγγράμματος, ἐπεξεργάζομαι. «Τοὺς διασκευάζειν εἰωθότας τὰς βίβλους, «Διόδ. «Τὸ δὲ δρᾶμα διεσκεύασται ἐπὶ μέρους, «(Ὑπόθ. Νεφ. Ἀριστοφ.). 3) (μσ.) μετακομίζω τὰ σκεύη μου, μετοικῶ, (συνκδχ.) χρωκοπῶ (δολίως), (ἐν γέν.) δολιεύομαι, ὑποκρίνομαι. «Διασκευασάμενος τὴν οὐσίαν, «Δμ. «Διασκευάσασθαι πρὸς τοὺς δικαστάς, Ξεν. «Ἐπιστολὴ διεσκευασμένη, «Πλδ, ἡ πλαστή.
Διασκευαστής, οῦ (ὁ). ὁ διασκευάζων (μετατοπίων, ἐπιδορθόνων κριτικῶς, ἐπεξεργαζόμενος) σύγγραμμα ἀρχαῖον.
Διασκευαστικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς διασκευήν.
Διασκευή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασκευάζειν συγύρισμα, τακτοποίησις κλ. 2) μετασχηματισμός, μετατοποίησις (ἐπεξεργασία ἐπιδιόρθωσις) συγγράμματος κτλ. (Ῥτρ.) Λεπτομερὴς ἔκθεσις (ἀνάπτυξις) τῆς ὑποθέσεως. 3) = Σκευή, φορεσιά, ἁρματωσιά, ἐνδυμασία. «Τρίκλινα ἑστρωμένα καὶ πολυτελεστάτης διασκευῆς, «Πλδ.
Δια-σκευωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Φροντίζω διὰ (ἐμπ. Συγυρίζω) τὰ σκεύη μου, (ἐν γέν.) διατίθετῶ, προνοῶ, ἐπαγρυπνῶ. «Διασκευωρήσοντας τὴν ἑαυτῶν πόλιν, «Πλάτ. 2) ῥᾳδιουργῶ (πονηρεύομαι) περί τι, μεταποιῶ δολίως. «Ἀκούω γάρ ὕστερον ὑμῶν τινας αὐτὰ διασκευωρεῖν, «Πλάτ.
Διάσκεψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασκέπτεσθαι, ἀκριβὴς σκέψις (παρατήρησις, μελέτη).
Δι-ασκέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐξασκῶ, κατασκευάζω (καλλωπίζω) ἐντέχνως.
Δια-σκηνάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω καὶ
Δια-σκηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω (Τοποθετῶ) χωριστὰ καὶ κατὰ τάξιν (ἢ Μοιράζω) τοὺς στρατιώτας εἰς τὰς σκηνάς. ‖ (ἀμτβ.) κάμνω (πιάνω) κωνάκι ἢ, ἐπιχρέω εἰς τὴν σβηνήν (εἰς τὸ κωνάκι) μια. «Διασκηνούντων δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον, «Ξεν., ἐσκορπίζοντο εἰς τὰς σκηνάς των.
Δια-σκηρίπτω, Μ. ίψω, Π. = Διαστηρίζω, στυλόνω ἑκατέρωθεν.
Δια-σκιάζω, Μ. άσω, = Σκιάζω, ἀποκρύπτω.
Δια-σκίδνημι, Π. ἀντὶ Διασκεδάννυμι.
Δια-σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ (ἀπὸ τόπου εἰς τόπον).
Δια-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διασκέπτομαι.
Διασκόπησις, εως (ἡ), = Διάσκεψις.
Δια-σκοπιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, Π. παρατηρῶ ἔνθεν κακεῖθεν, κατασκοπεύω.
Δια-σκορπίζω, Μ. ίσω. Σκορπίζω ἔνθεν κακεῖθεν.
Διασκορπισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασκορπίζειν.
Διασκορπιστικός, ἡ, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ διασκορπίζειν.
Δια-σκώπτω, Μ. σκώψω. Πειράζω τινὰ μὲ σκώμματα· περιγελῶ πρὸς ἀστεϊσμόν.
Δίασμα (τὸ), [διάζομαι]. ἡ ἄκρα τοῦ ζημονιοῦ ποῦ εἶνε εἰς τὸ ἀντί.
Δια-σμάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω, = Διασμήχω.
Διασμενίζω, Μ. ίσω. Καταχαίρομαι.
Δια-σμήχω, Μ. σμήξω. Τρίβων ἢ θρέχων παστρεύω, σφιγγίζω.
Δια-σμιλεύω, Μ. εύσω. Κόπτω (Σκαλίζω, Δουλεύω) τι μὲ τὴν σμίλην (καθὼς οἱ λεπτουργοὶ κλπ.), (τρπ.) ἐπεξεργάζομαι.
Δια-σμύχω, Μ. σμύξω. Καταχαλῶ χωρὶς νὰ ἐβγάλω φλόγα, (τρπ.) κατατήκω ἀνεπαισθήτως.
Δια-σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυπάζων φυγαδεύω· διεγείρω· διαταράττω· ἐνθουσιάζω.
Διασόβησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., φυγάδευσις.
Δια-σοφίζομαι, Μ. ίσομαι. Μεταχειρίζομαι (Ἀπατῶ μὲ) σοφίσματα, δολιεύομαι.
Δια-σπαθάω-ῶ, Μ. ήσω. Καταδαπανῶ, ἐξ-

λέω κακὴν κακῶς καὶ κατ' ὀλίγον-ὀλίγον.

Δια-σπαθίζω, Μ. ίσω. Διαιρῶ ὡς διὰ τῆς ὑραντ. σπάθης (Γ. Λυδός, Α'. 36.)

Δι-άσπαραγμα (τὸ). σχίσμα διεσπαραγμένου σώματος.

Δι-ασπαραγμός (ὁ). καταξέσχισμα.

Δι-ασπαρακτός, ἡ, όν. Κατεσπαραγμένος, καταξεσχισμένος, [ἐκ τοῦ-

Δια-σπαράσσω (ττω), Μ. άξω. Καταξεσχίζω.

Διασπαρείς, εῖσα, έν. πθ. άορ. τῆς μτχ. τοῦ Διασπείρω.

Δι-ασπάσιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος διασπασθῆναι, εὐχωριστός.

Διάσπασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασπᾶν, ὁ διὰ τῆς βίας χωρισμός, ῥῆξις· (τρπ.) σύγχυσις, διάλυσις.

Δ άσπασμα (τὸ). τὸ διασπασθὲν πρᾶγμα ἢ μέρος, σχίσιμον, διάστημα. 2) = τῷ

Διασπασμός (ὁ), = Διάσπασις.

Διασπαστέον, θετ. τοῦ

Δια-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶν χωρίζω τι ἀπ' ἄλλου, σχίζω, ξεχωλλῶ μὲ βίαν διαχωρίζω· κάμνω κομμάτια· χαλνῶ. (τρπ.) καταργῶ, ἀκυρόνω, παραβιάζω.

Δια-σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω ἔνθεν καὶ κεῖθεν, διασκορπίζω (καθὼς ὁ γεωργὸς τὸν σπόρον). (τρπ.) κινηλογῶ, διαβάλλω.

†Δια-σπειλόω-ῶ, Μ. ώσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διασπιλόω.

Δια-σπείρω, Μ. σπερῶ. Παρακινῶ τινα νὰ σπείσῃ, διεγείρω τινὸς τὴν προθυμίαν· ἐπιταχύνω· (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) σπεύδω, προθυμοῦμαι.

Διάσπιλος (ὁ, ἡ). γεμάτος σπιλάδας (σπηλιάς, βράχους).

Δια-σπλεκόω-ῶ, Μ. ώσω, = Διαμερίζω.

Δια-σπαδέω-ῶ, Μ. ήσω. (κωμ.) Κυλίω τι εἰς (ἢ Τοῦ τινάζω ἀπὸ πάνω) τὴν ράχτην, (συνκδχ.) = Διαμηρίζω.

Διασπορά (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασπείρειν, διασκορπισμός.

Διασποράδην, ἐπίρ. = Σποράδην.

Διασπορεύς, έως (ὁ). ὁ διασπείρων.

Δια-σπουδάζω, Μ. άσω. Καταβάλλω πολλὴν σπουδὴν (Προ παιδῶ παντοτρόπως) νὰ κατορθώσω τι.

Διασταθὸν [διίστημι], ἐπίρ. Χωριστά, κατὰ διαστήματα, ἕνας ἐδῶ καὶ ἄλλος παρέκει.

Δια-στάζω. Μ. στάξω. Στάζω ἢ κάμνω τι νὰ στάζῃ διὰ μέσου.

Δια-σταθμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Χωρίζω (Μοιράζω) μὲ τὸ ζύγι, τακτοποιῶ.

Διασταίην, πλθ. γ', πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Διίστημι.

Δια-σταλάζω (σσω), Μ. άξω, = Διαστάζω.

Διασταλήσομαι, πθ. μέλλ. β'. τοῦ Διαστέλλω.

Διάσταλμα (τὸ), [διαζέλλω]. Ἐντολὴ (παραγγελία) ῥητὴ· ἐξήγησις σαφὴς, ὅρισμός.

Διάσταλσις, εως (ἡ), = Διαστολή. 2) (Γρφ.) συνθήκη, συμφωνία.

Διασταλτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ διαστέλλειν, συντελῶν πρὸς διαστολήν. (Ρτρ.) ἐμφαντικός.

Διασταλτικῶς, ἐπίρ. Πρὸς διαστολὴν· ἐμφατικῶς.

Διαστὰς, ᾶσα, άν. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Διίστημι.

Δια-στασιάζω, Μ. άσω. (μτβτ.) μὲ αἰτ. ἐκ γ'. ἢ αἰτ. προθ. ἐκ β'.) Διεγείρω στάσιν μεταξύ τινων, τοὺς διαιρῶ εἰς φατρίας· (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ. μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ β'.). εὑρίσκομαι εἰς διχόνοιαν (διαφωνίαν) μετά τινος.

Διάστασις [διίστημι], εως (ἡ). Διαίρεσις, χωρισμὸς, διακοπὴ τῆς συνεχείας, σχίσιμον (« Εὐρὼν ξύλον ἐσφηνωμένον, ἐμβαλὼν τὰς χεῖρας εἰς τὴν διάστασιν, » Στρβ.). (συνκδχ.) ἀλλοίωσις, μεταβολὴ (Γαλλ. dégénération). ξαφνισμὸς· διαφορὰ, (τρπ.) διχόνοια, διαφωνία. 2) ἀπ. στάσις, διάστημα. ἔκτασις, συγχ. τῷ Διάτασις).

Δια-στατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διίστημαι, ἀπέχω. 2) Διαστασιάζω, διαφωνῶ.

Διαστατικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-κῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ διϊστάναι, διαιρετικὸς, (συγχ. τῷ Διαστελτικός).

Διαστατὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-τῶς. Ὁ ἀπτιδεγόμενος ἢ ὑποκείμενος εἰς διάστασιν (διχόνοιαν, ἔκτασιν κτλ.).

Δια-σταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Χωρίζω (Κλείω) μὲ σταυρωτὰ παλούκια, τραβῶ διὰ μέσου φράκτην. (παρβλ. Διατειχίζω.)

Δια-στεγάζω, Μ. άσω. Στεγάζω (Σκεπάζω) πανταχόθεν.

†Δια-στείβω (χ. Μ.), Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) τῷ.

Δια-στείχω (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.), = Διέρχομαι, Διοδεύω, Διαπορεύομαι κτλ.

Δια-στέλλω, Μ. στελῶ (ἀόρ. Διέστειλα ἢ πθ. Διεστάλην κτλ.). (τὸ ἐναντ. τοῦ Συστέλλω, δηλ.) Ἀνοίγω. « Διαστέλλουται τὸν ὀφθαλμὸν, Ἱππιατρ. « Τῇ βακτηρίᾳ τὴν σκηνὴν διαστείλας, « Ἰλ. (καὶ πθ.) « Διαστέλλεται τὰ σώματα καὶ συρέλλεται, « Φιλόπ. εἰς Πρκλ. 2) χωρίζω, διαιρῶ· κάμνω διαστολὴν, (γραμτ.) βάλλω ὑποστιγμήν. « Λόγος αἱρεῖ διαστέλλειν ἐπὶ τὸ Εἶξας, « Σχλ. Ὁμ. « Ταύτην δὴ δεῖ ἡμᾶς.. δίχα διαστέλλειν, « Πλάτ. « Διαστέλλοντες τὸ ἀγαθὸν τοῦ δικαίου, « Ἰλμ. « Σὺ διέστειλας αὐτοὺς σεαυτῷ εἰς κληρονομίαν ἐκ πάντων τῶν λαῶν τῆς γῆς, » Γρφ. (ἢ πθ.) « Ὑπερῴα ῥεπιστὰ διεσταλμένα θυρίσιν, « αὐτ. (ἐδῶ ὑπάγεται καὶ τὸ) « Τίτου πρὸς τὸ συνέδριον διαστείλαντος. « Πλθ. (ὡς ἐσφαλμ. ἀντὶ Διασταλέντες ἢ Διαστάντος). 3) (τρπ.) διορίζω, προσδιορίζω, ἐκφράζομαι (παραγγέλλω) ῥητῶς, διαπαφηνίζω. « Ὑπὲρ τοῦ μὴ γελοῖόν τι καὶ ἄτοπον διαστείλασθαι, « Πλάτ. « Καὶ τὰς κατὰ μικρὸν διαφορὰς διαζέλλοντα. « Φίλ. « Ἐπιστατικῶς αὐτῷ διαστέλλειν περὶ τούτων, « Διοδ. « Διάστειλαν τὸν μισθὸν πρός με, » Γρφ. « Ὅρασις διαστέλλουσα, « αὐτ., ἢ σαφής. « Ὅσα ἂν διαστείλῃ ἄνθρωπος μετ' ὅρκου, « αὐτ. « Οὐ διέστειλεν ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ, « αὐτ. (καὶ μσ., ὅ καὶ συνηθέστ.) « Ὑπὲρ δὲ Σκελίας διαζέλλονται ῥητῶς, « Πλθ. « Τούτου δὲ χάριν ἐν ἀρχαῖς τῆς πραγματείας διεστειλάμην, φήσας κτλ., « Ἀρχ. « Ἐπὶ μικρὰ περὶ αὐτοῦ διαστείλασθαι βέλτιον, « αὐτ. (καὶ πθ.) « Οὐκ ἔωσαν γὰρ τὸ διαστελλόμενον, « Γρφ. « Ἀθετεῖ τὰ διεσταλμένα, « αὐτ.

Διάστενος (ὁ, ἡ). πολλὰ στενός.

Δι-άστερος (ὁ, ἡ). γεμάτος (στολισμένος μὲ) ἄστρα ἢ (μτγν.) πετράδια.

Δια-στεφανόω-ῶ, Μ. ώσω. Περιῤῥάσσω ὁλοτρόγυρα ὡς μὲ στέφανον.

Διαστεφὴς, έος (ὁ, ἡ). στεφανωμένος.

Δια-στηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω ἐν εἴδει στήλης ἢ μεταξὺ δύω στηλῶν.

Διάστημα (τὸ), [διίστημι]. ὁ μεταξὺ δύο τινῶν ἢ χ πλειοτέρων τόπος, ἀπόστασις.

Δια-στηματίζω. Μ. ίσω. Ἀφήνω μεταξὺ διαστήματα· κάμνω πρὸς καιρὸν διακοπήν.

Διαστηματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων μεταξὺ διαστήματα, μὴ συνεχὴς, διακεκομμένος.

Διαστηματικῶς, ἐπίῤ. Μὲ διαστήματα, μὲ διακοπὰς· ἐκ διαλειμμάτων.

Δια-στηρίζω, Μ. ίξω. Στυλόνω ἑκατέρωθεν (ἢ πανταχόθεν, ἀφίνων ὅμως μεταξὺ διάστημα). ‖. (μσ.) ἀκαμπῶ ποτε εἰς τὸ ἓν ποτε εἰς τὸ ἄλλο μέρος.

Διαστήτην, Π. ἀντὶ Διαστήτην, β'. δώρ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Διίστημι.

Διαστί, ἐπίῤ. = Θιαστί, κατὰ τὴν γλῶσσαν τοῦ Δ.ος.

Δια-στίζω, Μ. στίξω. Χωρίζω μὲ στιγμὰς καὶ ὑποστιγμὰς (ἐν γεν.) διαστέλλω, διαιρῶ. 2. ποικίλλω μὲ στίγματα.

Διαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διάζεσθαι, ὀφαντικὸς. « Ἡ τῶν ἀρχνῶν διαστικὴ, « Γρμτ.

Διαστικτέον, θετ. τοῦ Διαστίζω.

Δια-στιλβόω, Μ. στιλβώσω. Γαλίζω (Λάμπω) ἀνάμεσα. « Συμπεφορμένον τῷ γῷ, ὅμως διαστίλβει τὸ χρυσίον, « Πλ.

Διάστισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαστίζειν (διαστέλλειν κτλ.), διαφορά.

Δια-στοβάζω, Μ. άξω. Στοιβάζω κατὰ τάξιν ἢ ἀνάμεσα.

Δια-στοιχίζω (ξ μτ.)-ίζομαι, Μ. ίσω,-ομαι. Τοποθετῶ κατὰ σειράν, διαιρῶ κατὰ τάξιν, ἀραϊζω.

Διαστολεύς, έως (ὁ). ἐργαλ. χειρουργ. χρήσιμον πρὸς διαστολὴν (ἄνοιγμα) τῶν σωματικῶν μελῶν ἢ τραυμάτων.

Διαστολὴ (ἡ), [διαστέλλω], = Διάκρισις· Διαίρεσις, χωρισμὸς· χώρισμα· (μουσικ.) παῦσις ἢ διακοπή. 2) (συνκδχ.) τὸ ἐναντ. τῆς (ἀνατομ. ἢ γραμτ.) Συστολῆς. ἔκτασις. 3) (τρπ.) ἀνάπτυξις, ἐξήγησις (ἔνθεσις) λεπτομερὴς, διασάφησις· προσδιορισμός· ἀκρίβεια, ἐξακρίβωσις. 4) = Διάλυσις, συμβίβασμὸς, συνθήκη (ῥητή). 5) (εἰς τὸν Πλθ. Ε', 37, γ') ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαστολῆ.

Διαστόλιον (τὸ), = Διαστολεύς.

Δια-στομόω-ῶ Μ. ωσω, = Ἀναστομόω, ἀνοίγω, ξεστουπώνω.

Διαστομωσις, εως (ἡ), = Ἀναστόμωσις, ἄνοιγμα, ξεστούπωμα.

Διαστομωτρὶς, ίδος (ἡ), (ἐνν. μίλη) = Διαστολεύς.

Διαστορέννυμι, Μ. ζορέσω, = Διοζώννυμι

Δια-στοχάζομαι, Μ. άσομαι. Συμπαίνω, [παρβλ. Διασκεπτόμαι.].

Δια-στράπτω, Μ. ψω. Ἀστράπτω διά μέσου ἢ ὅλως διόλου.

Δια-στρατεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑπηρετῶν διωρισμένον μοι καιρὸν ὡς στρατιώτης

της καὶ (ἐπιμ.) παύω. (ὀθεν:) ▪ Διαστρατευσάμενοι, « Δ. Κάσ., οἱ ἀπόμαχοι.

Δια-στρατηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Διοικῶ (διευθύνω) ὡς στρατηγός. 2) = Παραστρατηγῶ. 3) ἀπατῶ μέ στρατήγημα, = Καταστρατηγῶ. 4) τελειόνω τὸν χρόνον τῆς στρατηγίας μου.

Δια-στρεβλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Διαστρεβλόω.

Διάστρεμμα (τό). στραγγούλισμα, [ἐκ τοῦ

Δια-στρέφω, Μ. στρέψω. Στραβόνω· γυρίζω ἀνάποδα· στραγγαλίζω· (τρπ.) παραμορφόνω, νοθεύω, (ἐν γέν.) μεταβάλλω ἐπὶ τὸ χεῖρον. ▪ Διαστρέφων τάληθές, « Δίκ. ‖ (μσ.) στραβόνω, στραγγουλίζομαι, γίνομαι ἀλλοίθωρος, (τρπ.) διαφθείρομαι, ἀχρειεύω, γίνομαι διεστραμμένος. ▪ Μετὰ στρεβλοῦ διαστρέψεις (ὁρᾶτ. διαστρέφῃ), « Γρφ. ▪ Τῶν ζώων ἄνθρωπος ἡμάνος ἡ μάλιστα διαστρέφεται, « Ἀρστ., ἀλλοιθωρίζει ἢ σεληνιάζεται.

Δια-στρεβόω-ῶ, Μ. ήσω. Στρηφογυρίζω, (συνεκδχ.) = Συγκλείω.

Διαστροφεύς, έως (ὁ), ὁ διαστρέφων, (μεταφορ.) φθορεύς.

Διαστροφή (ἡ), [διαστρέφω]. στράβωμα, γύρισμα ἀνάποδα, στραγγούλισμα· (τρπ.) διαφθορά, νόθευσις, παραμόρφωσις.

Διάστροφος (ὁ, ἡ). στραβός, στραβαδίβολος· ἀλλοίθωρος· φρενοβλαβής, (τρπ.) διεστραμμένος, διεφθαρμένος.

Διαστρόφως, ἐπίρ. Στραβά, ἀνάποδα.

Δια-στρώννυμι, Μ. στρώσω. Στρώνω κατὰ τάξιν διάφορα στρώματα. (τρπ.) κατευνάζω.

Δια-σταγνάζω, Μ. άσω. Σαλεύω τὰ πρόσωπόν μου, (χυδ.) κατσουφιάζω.

Διαστύλιον (τό). τὰ μεταξὺ δύο στύλων διάστημα (συνήθ. ὅσον μὲ τὴν διάμετρον τριῶν στύλων).

Διάστυλος (ὁ, ἡ). (κυρ. οἶκος) τοῦ ὑπ. οἱ στύλοι ἔχουν μεταξύ ‖. Διάζυλον, = Διαζύλιον. ‖. (πλθ.) Διάστυλα (τά), τὸ (κοιν.) Τέμπλεον τοῦ ἁγ. βήματος.

Δια-στυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Στυλόνω (βάλλω στύλους) ἀπὸ διάστημα εἰς διάστημα.

Δια-συγ-χέω, Μ. χεύσω. Συγχέω ὅλως διόλου.

Δια-συκοφαντέω-ῶ, Μ. ήσω. Συκοφαντῶ πανταχοῦ.

Δια-συλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κλέπτω (ζημιόνω) μὲ τρόπον, ὑφαρπάζω.

Δια-συν-ίστημι, Μ. διασυστήσω. Συνιστῶ τι ἐντελῶς.

Δια-συν-τηρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συν(δια)τηρῶ.

†Διασυριγμός (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Διασυρμός, ἢ οὐσ. τοῦ =

Δια-συρίζω, Μ. ίξω. Σφυρίζω δυνατὰ καὶ κατὰ συνέχειαν, ἢ Σφυρίζων περιπτάμαι.

Διασυρμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασύρειν, παρεφρόνησις, ἐξευτελισμός, περίπαιγμα, εἰρωνεία.

Διασυρτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ πρὸς διασυρμὸν ἐπιτήδειος, χλευαστικός, ἐξευτελιστικός.

Διάσυρτις (ὁ, ἡ). τὸν ἐπ. διέσυρεν ἢ δύναται νὰ διασύρῃ τις ▪ Δημινίσκος—, « Ἰατρ., τὸ (Γαλλ.) setOD, (ἴδε τὸ ῥῆμα).

Δια-σύρω. Μ. συρῶ. Σύρω τι διὰ μέσου τινός. ▪ Χαυνωθείσας δὲ τὰς ῥαφὰς κόψαντες διασύρομεν ταῖς δύο χεροὶν ὥσπερ διαπρίζοντες, « Πλ. Δίγ. 2) σύρω τι κατὰ γῆς, (χυδ.) κωλοσέρνω. « Ὅταν ὁ ἵππος πεσὼν διασυρῇ, « Ἱππιατρ. 3) (μεταφορ.) περιφρονῶ, ἐξευτελίζω, περιπαίζω. ▪ Ὃν ἂν σὺ λοιδορούμενος καὶ διασύρων, καλέσαις Βάταλον, « Δημ. 4) (σπν.) = Παρασύρω. ▪ Εἰς ταύτην διεσύρθην τὴν μαχορλογίαν, « Σεμπλ.

Διασύστασις [διασυνίστημι], εως (ἡ). ἡ ἐντελὴς σύστασις (ἐπικύρωσις).

Διασυστατικός, ἡ ὁν. Ὁ συντελῶν πρὸς διασύστασιν.

Διασφαγὴ (ἡ) καὶ

Διάσφαγμα (τό), = Διασφάξ, σχισμάδα, χαραμάδα, τρύπα, χάλασμα (τοίχου κτλ.), [ἐκ τοῦ

Δια-σφάζω, Μ. σφάξω. (κυρ.) Κόπτω εἰς δύο τὴν σφαγήν (τὸν λάρυγγα) τινος, λαιμοτομῶ. (ἐν γεν.) διασχίζω, (ἴδε Διασφάξ.)

Δια-σφαιρίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω τὴν σφαῖραν· (ἐν γέν.) = Διαβρίπτω, σκορπίζω.

Διασφακτήρ (ὁ), Ο. ὁ διασφάζων. ▪ Σίδηρος—, « Ἐπιγρ.

Δια-σφαλίζω ἢ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, ίσομαι. Ἀσφαλίζω (Στηρίζω, Ὀχυρόνω) καλῶς.

Δια-σφάλλω, Μ. σφαλῶ. Κάμνω τινὰ νὰ σφάλλῃ (ν' ἀποτύχῃ) ὅλως διόλου. ‖. (μσ.) Δια-σφάλλομαι, Μ. σφαλήσομαι (ὁρ. Διεσφάλην κτλ.), ἀποτυγχάνω (κυρ. τὰ χάνω) ὅλως διόλου.

Διασφάξ [διασφάζω], άγος (ἡ). (ἐνν. πέτρα) βράχος σχισμένος εἰς τὴν μέσην (ἀπὸ ἄνω εἰς κάτω), χωρισμένος εἰς δύο, στενὸν (χάσμα) μεταξὺ δύο κρημνῶν, (παρβλ.) Φάραγξ.

Δια-σφάττω, Ἀττ. ἀντὶ Διασφάζω.

Δια-σφενδονάω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

Δια-σφενδονίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω (Τινάζω, Σκορπίζω) τι μακρὰν καὶ μὲ ὁρμὴν ἀπὸ τῆς σφενδόνης ἢ ὡς ἀπὸ σφενδόνης.

Δια-σφετερίζομαι, Μ. ίσομαι. Οἰκειοποιοῦμαί τι δολίως καὶ παθαιρέτως ἵνα τὸ μυστηριῶ μὲ ἄλλον.

Δια-σφηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σφίγγω τινὸς τὴν μέσην μὲ τὸ ζωνάρι (ὥστε ὁμοιάζει σφῆκα), (ἐν γέν.) σφίγγω.

Δια-σφηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχίζω (Ἀνοίγω) τι μὲ τὴν σφῆναν ἢ ὡς μὲ σφῆναν.

Δια-σφίγγω, Μ. σφίγξω, = Συσφίγγω, σφίγγω δυνατά, δένω (τυλίζω) πολλὰ σφιγκτά.

Διάσφιγξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασφίγγειν, δυνατὸν σφίξιμον.

Διάσφυξις, εως (ἡ). (ἰατρ.) ὁ κτύπος (ἡ κίνησις, ὁ σφυγμός) τῶν ἀρτηριῶν, ἡ διὰ τούτου γενομένη διάπνευσις.

Δια-σχάζω, Μ. σχάσω. Σχίζων (Σχάζων) ἀνοίγω. ▪ Τὴν φλέβα—, « Ἀρετ., φλεβοτομῶ.

Δια-σχηματίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω (Πλάττω, Κατασκευάζω) τι.

†Διασχιδής, ές (ὁ, ἡ), (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διασχιδὴς, σχισμένος εἰς δύο.

Διασχιδόν, ἐπίρ. = Διασχιδῶν, [ἐκ τοῦ

Δια-σχίζω, Μ. ίσω. Σχίζω εἰς τὴν μέσην, χωρίζω εἰς δύο.

Διασχίς, ίδος (ἡ), = Διάσχισμα.

Διάσχισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασχίζειν, σχίσιμον εἰς δύο, χώρισμα εἰς τὴν μέσην.

Διάσχισμα (τό). τὸ ἓν τῶν δύο ἄκρων (χλάδων) τοῦ διεσχισμένου πράγματος.

Δια-σχοινίζω, Μ. ίσω, = Διαιρῶ, διασκορπίζω, (παρβλ. Περισχοινίζω).

Δι-ασχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνασχολῶ ὅλως διόλου.

Δια-σῴζω, Μ. σώσω. (κυρ.) Γλυτόνω τι ἢ τὸ μεταφέρω διὰ μέσου κινδύνων εἰς μέρος ἀσφαλές, (ἢ πθ. ἡ μα.) φθάνω εὐτυχῶς, κατευοδοῦμαι. 2) = Διατηρῶ, φυλάττω σῶον ἄχρι τέλους, (τρπ.) ἐνθυμοῦμαι.

Διάσωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασῴζειν, γλύτωμα, κατευόδωσις.

Διασώστης, ου (ὁ). ὁ διασώζων (μεταχειρίζων τινὰ ἀσφαλῶς διὰ μέσου κινδύνων), ὁδηγός (πρέσβεως κτλ.).

Διασωστικός, ἡ, όν. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ διασώζειν.

Δια-σωφρονίζομαι, Μ. ίσομαι. Συνερίζομαι νὰ νικήσω (νὰ ὑπερβῶ) τινα κατὰ τὴν σωφροσύνην, (παρφδ. τοῦ Διαξιφίζομαι).

; Δια-ταγεύω, Μ. εύσω, = Διατάσσω.

Διαταγὴ (ἡ), = Διάταξις (1).

Διάταγμα (τό), = Διάταξις (2).

Διατάκτης, ου (ὁ). ὁ διατάσσων (βάλλων εἰς τάξιν τὰ πράγματα, προστάζων κλπ.) διευθυντής, ἁρμοστής.

Διατακτικός, ἡ, όν, (ἢ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ διατάττειν, (ἢ ἀσφαλμ. ἀντὶ) Διατατικός.

Διατάκτωρ, ορος (ὁ), = Διατάκτης.

Δια-ταλαιπωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ταλαιπωροῦμαι ἀδιακόπως.

Δια-ταλαντόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γέρνῃ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Δια-ταμιεύω, Μ. εύσω. Διαφυλάττω τι εἰς ἢ ὡς εἰς ταμεῖον.

Διατάμνω, Μ. ταμῶ, Ἰων. ξ Π. ἀντὶ Διατέμνω.

Δια-τανύω, Μ. ύσω, = Διατείνω. ▪ Σκορδινᾶσθαι, τὸ μετὰ χάσμης διατανύεσθαι, « Σχλ.

Διάταξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διατάττειν, ἡ κατὰ τάξιν τοποθέτησις (στρατεύματος κτλ.), ἡ κατὰ φυλὰς κτλ. διαίρεσις, (ἐν γέν.) τακτοποίησις, διευθέτησις, κανονισμὸς κτλ. 2) (συνεκδχ.) πρόσταγὴ (ἔγγραφος) ἡγεμόνος κτλ., διάταγμα, διαταγή· ἄρθρον συνθήκης, διαθήκη.

Δια-ταράσσω (ττω), Μ. άξω. Κατασυγχύζω, φέρω ἄνω-κάτω, ξυπάζω, καταρομάζω.

Διαταραχή (ἡ), ταραχή, (σύγχυσις) μεγάλη.

Διάτασις [διατείνω], εως (ἡ). μεγάλη (διαρκὴς) τάσις, δυνατὸν (ὑπερβολικὸν) τέντωμα· ἐπίτασις, προσπάθεια. (ῥητ.) = Ἀποστροφή. ▪ Αἱ πρὸς τὰ πρόσωπα διατάσεις τὴν μὲν συνάφειαν διακόπτουσι, κτλ., Διόδ., (συγχ. τῷ Διάστασις).

Δια-τάσσω (ττω), Μ. τάξω. Βάλλω εἰς (διαιρῶ κατὰ) τάξιν, τακτοποιῶ, διευθετῶ. 2) προστάζω, παραγγέλλω, διορίζω· παραγγέλλω εἰς τὴν διαθήκην μου.

Διατατικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων (ἢ προξενῶν) διάτασιν (ἔπτασιν κτλ.), δραστήριος, ἔντονος· ἐμφαντικός, (συγχ. τῷ Διατακτικός).

Διατατικῶς, ἐπίρ. Κατὰ διάτασιν (ἔντασιν).

Δια-ταφρεύω, Μ. εύσω. Χωρίζω (Κλείω, Ἀσφαλίζω) τι μὲ τάφρον, (παρβλ. Διαπεριταφρεύω).

διαταχέων, ἀντὶ Διὰ ταχέων ᾗ
διατάχους, ἀντὶ Διὰ τάχους, ἐπίρ. Ὀγλέγωρα· μὲ πολλὴν ταχύτητα.
Δια-τείγω, Μ. τείξω, Π. ἀντὶ Διαβρέχω.
διατεθρυμμένως [διαθρύπτω], ἐπίρ. (μτχ.) Τρυφηλῶς, γυναικωδῶς.
Διατεθύσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαθύω.
Δια-τείνω, Μ. τενῶ, = Ἐκτείνω, τεντόνω, ἁπλόνω. » Διατείνειν τὰς χεῖρας ἐπὶ τὰ λεκάνια, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Διατεινάμενοι, οἱ μὲν τὰ παλτά, οἱ δὲ τὰ τόξα, ἔβαλλον, « Ξεν. » Διατεταμένην εἰς εὐθύτητα σχῆμα, « Ἀρχ. » Ὃ συμβαίνει τοῖς παιδίοις διατεινομένοις, « Ἀρχ. (καὶ πθ.) » Διατεινόμενοι φλέβες, « Γαλ. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) ἐκτείνομαι (φθάνω) ἕως, διαρκῶ, συντείνω, ἀφορῶ. » Τοῦτο πρὸς οὐδὲν ἔτι διατείνει, « Πλὸ. » Ἐπὶ πολὺ (οὐδὲ παντὸς τοῦ βίου) διατείνει, « Ἀρχ. » Διέτεινε μέχρι τῶν ἐννέα ἡ παιδεία, « Πλ. » Διατείνει ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας, « Γρφ. » Ταῖς ἐμπορίαις διατείνοντες μέχρι τοῦ Ὠκεανοῦ, « Διοδ. 3) (μσ. ἢ πθ.) τεντόνομαι, ξηροτανηοῦμαι, (μτφρ.) σπεύδω, σφίγγομαι, πράττω τι μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις· προσπαθῶ ἐπιμόνως, διϊσχυρίζομαι· ἀποτείνομαι πρός τινα καὶ τὸν ἀμιλῶ ἐντόνως. » Δεῖ παντὶ τρόπῳ διατεταμένους φεύγειν, « Ξεν. » Θεῖν διατεταμένους, « Πλάτ. » Τί οὖν ταῦτ' ἐπήραμαι καὶ διετεινάμην οὕτως σφοδρῶς; » Δημ. » Ὡς διατείνονταί τινες, « Θφρ. » Διατεινάμενος εἶπαιμι, « Πλ. » Ἠγανάκτησε καὶ διετείνετο πρὸς αὐτοὺς, « αὐτ.
Δια-τειχίζω, Μ. ίσω. Τραβῶ μεταξὺ (Κλείω, Χωρίζω μὲ) τοῖχον, (ἐν γέν.) χωρίζω. » Τὸν ἰσθμὸν διατειχιζόντων, « Δσ. » Τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἄκρας διατειχίσας, « Πλὸ. (ᾗ μτφρ.) » Παιδείαν καὶ στρατείαν διατετειχισμένος θρυγκοῖς μεγάλοις, « Ξεν. » Διατετείχισται ἱστορίᾳ πρὸς τὸ ἐγκώμιον, « Δκ.
διατείχιον καὶ
Διατείχισμα (τὸ). ὁ μεταξὺ τοῖχος, μεσότοιχον, (τρπ.) ἐμπόδιον.
Δια-τεχμαίρομαι, Μ. αροῦμαι. Γνωστοποιῶ τι εἴς τινα διὰ τεκμηρίων, τῷ δίδω νὰ συμπεράνῃ.
Δια-τεχνάζομαι, Μ. άσομαι; Τεχνεύομαι, μηχανεύομαι.
Δια-τελευτάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. τελειόω· ἐκτελῶ.
Δια-τελέω-ῶ, Μ. έσω. Τελειόνω ὅλως διόλου, ἀποτελειόνω. (μὲ αἰτ.) » Διατετελεκὼς τὰ δέκα ἔτη, « Ξεν. » Εὐδαιμόνως τὸν βίον διατελοῖμεν, « Ἰσοκρ. » Τὸν λοιπὸν βίον καθεύδοντες διατελοῖτ' ἄν, « Πλάτ. » Ἐπεὶ περ ἤρξάμην διατελέσαι βούλομαι τὰ περὶ αὐτοῦ, « Ξεν. 2) = Διάγω (μὲ μτχ. ἑλλ. τὸν βίον), ἐξακολουθῶ ἀδιακόπως (δὲν παύω τοῦ) νὰ ἦμαι ἢ νὰ κάμνω τι. » Διατελεῖσι τὸ μέχρι ἐμοῦ αἰεὶ ἐόντες ἐλεύθεροι, « Ἡρ. » Διατέλει χρώμενος τῷ κορύνῃ, « Πλ. (καὶ ἡ μτχ.) » Ἀνυποδήτους καὶ ἀχίτωνας διατελεῖς, « Ξεν. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Τὸ δ' ὠχρὸν οὐ πήγνυται, ἀλλὰ μαλακὸν διατελεῖ. « Ἀρστ., ἀντὶ Διαμένει. (καὶ ἐπίρ.) » Τοῦτο μέχρι πόρρω διατελεῖ, « αὐτ., ἀντὶ Διαρκεῖ, (παρβλ. Διανύω).
†Διατελέως, ἐσφαλμ. ἀντὶ Διὰ τέλεος.
Διατελὴς, ές (ὁ, ἡ), = Διαρκὴς, συνεχὴς, ἀδιάκοπος· ἀέναος.
Δια-τέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω (Χωρίζω) εἰς τὴν μέσην ἢ ὅλως διόλου, διατρῶ, διαχωρίζω. Κατακόπτω.
Διατενὴς, ές (ὁ, ἡ). (μὲ αἰτ. προθετ.) ὁ διατείνων (συντείνων, ἁρμοδιος) πρός.
Δια-τεραίνω, Μ. αιῶ, Π. = Διαξηραίνω.
Διατεσσάρων (ῆ), ἄκλ., Σ. Διαπασῶν.
Διατεταμένως [διατενὴς], ἐπίρ. (μτχ.) = Συντόνως, μὲ πολλὴν προσπάθειαν, ὅλαις δυνάμεσι.
Διατέτασται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Διατείνω.
Διατετηρημένως, ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ προσοχήν.
Διατετμημένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ἀσχέτως, χωριστά.
Δια-τεραίνω, Μ. αγῶ, = Διατετραίνω.
Διατετρανέοις, Ἰων. ἀντὶ Διατετρανοῖς (β'. ἐν. πρσ. τοῦ) β'. μέλλ. τῆς εὐκτ. ᾗ
Διατετρήναντο, Π. (γ'. πλθ. πρ. τοῦ) μεάφρ. ἀ. τῆς ὁρις. τοῦ Διατιτραίνω.
Δια-τήκω, Μ. τήξω. Ἀναλύω (Λυόνω) ὅλως διόλου.
Διάτηξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Δια-τηρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διασώζω τι ἀβλαβές, διαφυλάττω. προσέχω, παρατηρῶ.
Διατήρησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διατηρεῖν, διαφύλαξις· παρατήρησις κτλ.
Διατηρητικὸς, ἡ, ὸν. (μὲ γεν.) Ὁ ἔχων δύναμιν (ἱκανότητα) πρὸς τὸ διατηρεῖν.
Δια-τίθημι, Μ. διαθήσω (ἀόρ. Διέθηκα ᾗ μσ. Διεθέμην κτλ.). (κυρ.) Τοποθετῶ δύο ἢ καὶ πλειότερα πράγματα ξεχωριστὰ τὸ καθὲν, (ἐκμ.) βάλλω εἰς (κατὰ) τάξιν, ἀραδιάζω, συγυρίζω· ἐκθέτω εἰς πώλησιν· ξεφορτόνομαι (κυρ. καὶ μτφρ.), ξεκάμνω, ξεπουλῶ· (τρπ.) διευθετῶ, οἰκονομῶ· διορίζω, συγκροτῶ· (μσ.) κάμνω διαθήκην ἢ συνθήκην (συμφωνίαν), (ἐν γέν.) μεταχειρίζομαι οὕτως ἢ ἄλλως. » Διατίθει τὰ βαθρα, « Δκ. » Διατιθέναι τοὺς ἀγῶνας καὶ τὴν πανήγυριν, « Ξεν. » Διατίθεσθαι τὴν οὐσίαν, « Δημ. » —τὴν θυγατέρα, « Ξεν. » Ἐπειὰν διαθέωνται τὸν φόρτον, « Ἡρ., (καὶ ἑλλ.) » Διατιθέμενοι πολλοῦ, « Στρ. (καὶ τρπ.) » Διαθέμενος τοὺς ἐνοχλοῦντας, ὡς ἐδύνατο, « Πλὸ. » Ἔριν συμφερόντως διατίθεσθαι, « Ξεν. » Τὴν ὀργὴν διατίθεσθαι εἴς τινα, « Πλάτ., ξεθυμαίνειν. » Διαθήκην, ἣν ἔφασαν αὐτὸν ἐν Λήμνῳ διαθέσθαι, « Δημ. » Ἣν μὴ διαθῶνται διαθήκην ἐμοί, « Ἀρχφ. (καὶ ἑλλ.) » Διατίθου ταχύ, « Ἀθ. » Κἂν ἀποθάνῃ μὴ διαθέμενος, « Ἀρστ. » Ὁ ἀστρολόγος τὴν γένεσιν αὐτοῦ διαθεὶς, « Ἐπιγρ. (ἴδε Διάθεμα). 2) φέρω τινὰ εἰς (τὸν κάμνω νὰ λάβῃ) τοιαύτην ἢ τοιαύτην (φυσικὴν ἢ ἠθικὴν) κατάστασιν ἢ διάθεσιν. » Ἴστε γὰρ δήπου ὃν τρόπον αὐτοὺς διέθηκε, « Δημ. » Ἅπαντας ἀπίστους πρὸς ἡμᾶς διαθῶμεν· « αὐτ. » Τοιαῦτα τὸν ἀδελφὸν διαθεὶς, « Ἰσοκρ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Διετέθη δεινῶς περὶ τὸν ἄνδρα, « Πλ. » Διατέθησαν χαλεπῶς πρὸς ἡμᾶς, « Ἡσκρ. 3) ἐκθέτω (ῥητορ. ἢ ἱστορ.), περιγράφω, παρίστανω εἰς τὸ θεατρον, (κυρ. δὲ) ἀποσημαίνω (ἀπαγγέλλω, ἐκφωνῶ) στίχους, ὑπομνηματίζω ᾗ, » Ὀργισθῆναι αὐτῷ, ὥσπερ ποιητὴς ὑποκριτῇ, κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα, « Πλάτ. (καὶ μσ.) » Λόγον ἐν ἐκκλησίᾳ διαθέσθαι, « Διόδ. » Ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ἐπὶ σταυτοῦ διατιθέμενος, « Δκ. (παρβλ. Διάθεσις).
Δια-τιλάω-ῶ, Μ. ήσω, = Τιλόω, (χυδ.) ταιριλίζω, (Ἱπποκρ.).
Δια-τίλλω, Μ. τιλῶ. Μαθῶ (Τσουμαθῶ, Ξεφτῶ) τρίχα-τρίχα.
Διάτιλμα (τὸ). μάθημα, τσουμάδιαμα, ξέφτισμα.
Δια-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Προσδιορίζω τὴν τιμὴν, ξετιμῶ. (κατ' ἔκτ.) δικάζω. 2) Π. τιμῶ.
Διατίμησις, εως (ἡ). προσδιορισμὸς τῆς τιμῆς, ξετίμημα.
†Διατιμητὴς, οῦ (ὁ). ἐκτιμητὴς.
Διατιμητικὸς, ἡ, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ ἐκτιμᾶν.
Δια-τινάσσω, Μ. άξω. Τινάζω (Κουνῶ) δυνατὰ, (ἐπμ.) ἀραιόνω, παραλυω, χαλνῶ, (παρβλ. Διασαλεύω).
Διατυθαλὲς, ὰ, όν, Π. καίων καθ' ὑπερβολὴν, διακαὴς.
Δια-τιτραίνω καὶ Δια-τιτράω-ῶ, Μ. διατρήσω, = Διατρυπῶ.
Δια-τιτρώσκω, Μ. διατρώσω. Πληγόνω (Τρυπῶ) πέρα-πέρα.
Δια-τλάω-ῶ, Μ. ήσω (πρκ. [ἀντὶ ἐνστ.] Διατέτληκα, ἀόρ. Διέτλην κτλ). Πάσχω (Ὑποφέρω) ἀδιακόπως, τσαπατωροῦμαι, (συγχ. τῷ Διαθλέω).
Διατμέω-ῶ, Μ. ίσω. Ἐξατμίζομαι.
Διάτμημα (τὸ). πρᾶγμα ἢ μέρος διατετμημένον (σχηματίζον διατομὰς), (Ι. Δυοδ., Γ', 37).
Δια-τμήσσω, Μ. τμήξω (ἀόρ. Β'. Διέτμαγον κτλ.), Π. ἀντὶ Διατέμνω.
Διατμίζω, Μ. ίσω. Διαλύω (Μεταβάλλω) εἰς ἀτμὸν, ἐξατμίζω.
Δια-τοιχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταβαίνω ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον τοῖχον (πλευρὰν) τοῦ πλοίου (καθὼς γίνεται ἐν καιρῷ τρικυμίας), [ἐκ τοῦ
Διάτοιχος (ὁ, ἡ). ὁ φθάνων ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον τοῖχον, ὁ ἐκτεινόμενος μεταξὺ δύο τοίχων.
Διατομὴ (ἡ). [διατέμνω]. κόψιμον (χώρισμα) εἰς τὴν μέσην, διαίρεσις· κόψη (μαχαιριοῦ κτλ.)· σχισμάδα· (τρπ.) διχόνοια.
Διάτομος (ὁ, ἡ). κομμένος (χωρισμένος) εἰς τὴν μέσην (εἰς δυο ἴσα μέρη). » Σελήνη—, ἡ, ἡ ἄλλ. Διχότομος.
Δια-τονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀτονῶ ὅλως διόλου, ἐξατονῶ. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Διατανύω.
Δια-τονθορύζω, Μ. ύσω. Μουρμουρίζω κατὰ συνέχειαν.
Διατονικὸν (τὸ), ἴδε Διάτονος.
Διατόνιον (τὸ). κρικέλα, (Τουρκ.) χαλκᾶς, ἢ θηλυκωτῆρι.
Διάτονος (ὁ, ἡ), [διατείνω]. τεντωμένος δυνατὰ, κουρδισμένος, (τρπ.) σύντονος, ἔντονος, σφαδρός. 2) ἐκτεινόμενος ἐγκαρσίως ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν

ἄλλην. ‖ (μουσ.) « Διάτονον καὶ Διατονικὸν (μέλος), « τὸ ἁπλούστερον (ὡς πρὸς τὰ διαστήματα τῶν τόνων) γένος ἐκ τῶν τριῶν τῆς παλ. μουσικῆς, (παρβλ. Ἐναρμόνιον ἢ Χρωματικόν). ‖ (ἀρχιτεκτ.) « Διάτονα (λίθοι), « οἱ ἐκτεινόμενοι καθ' ὅλον τοῦ τοίχου τὸ πλάτος, (συγχ. τῷ διάτορος).

†Δια-τανύω-ῶ, Μ. ὑσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διατείνω, ἐκτείνω, τεντόνω. (μτ-) ἐξερρωτανηοῦμαι.

Διατεξείσιμος (ὁ, ἡ) ὁ διατοξευόμενος (βεπεπόμενος μακρὰν διὰ τοῦ τοξου) ἢ δυνάμενος νὰ διατοξευθῇ. 2) (τόπος) ἀπὸ τοῦ ὁπ. τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην φθάνει βολὴ τόξου.

Δια-τοξεύω, Μ. εὐσω. Ῥίπτω πρός τινα (κυρ.) βέλη διὰ τοῦ τόξου (καὶ μτφορ.) λόγια· τρυπῶ (διαπερνῶ) τινα μὲ τὸ βέλος, σαγιττεύω. ‖ (μσ.) πολεμῶ πρός τινα διὰ τοῦ τόξου.

Διατόρευμα (τὸ), σκάλισμα (πλουμίδι) ἐπάνω εἰς ξύλον, πέτραν, κτλ. [ἐκ τοῦ

Δια-τορεύω, Μ. εὐσω, = Διατορνεύω καὶ

Δια-τορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διατρυπῶ.

Δια-τορνεύω, Μ. εὐσω. Σκαλίζω (Δουλεύω) ξύλα (πέτραις κτλ. [ἐν γέν.) Κατασκευάζω τι] μὲ τὸν τόρνον.

Διάτορος (ὁ, ἡ, [διατορέω]. ὀξύς, σουβλερός, (ἐκ φωνῆς) διαπεραστικός. « Σάλπιγξ—, « Αἰσχ. 2) (πθ.) Π. περασμένος ἀνάμεσα (πέρα-πέρα), (Σοφ. Οἰδ. Τ.).

Διατραγεῖν ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διατρώγω.

Δια-τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ (Δημηγορῶ, Δημηγοῦμαι) μὲ τραγικὴν ἔμφασιν.

Διατράμις, ιδος (ὁ, ἡ). διατρυπημένος τὴν τράμιν (τὸ περίνεον), (παρβλ. Λισπόπυγος). ‖ « Φωνὴ—, « Ἡσύχ., ἢ ἄλλ. Μυρμηκίζουσα, τρεμουλιαστή.

Διάτρανος (ὁ, ἡ). πολλὰ τρανός (εὐκρινὴς), περίτρανος.

Δια-τρανόω-ῶ, Μ. ώσω. Σαφηνίζω, ἐξηγῶ, διαφημίζω.

Διατράνωσις, εως (ἡ). ἐξήγησις, διασάφησις.

Δια-τραχηλίζω, Μ. ίσω, = Ἐκτραχηλίζω, κρημνίζω.

Δια-τραχύνω, Μ. υνῶ. Τραχύνω δι' ὅλου, ἐκτραχύνω.

Διατρεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀτρεμῶ (Ἀκινητῶ) ὅλως διόλου.

Διατρεπτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἐπιτηδειότητα) πρὸς τὸ διατρέπειν (μεταπείθειν κτλ.).

Δια-τρέπω, Μ. τρέψω. Γυρίζω τι ἀνάποδα (πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν). « Ἵππα διέτρεψεν ἐν κονίῃσιν, « Ὅμ. Ἴλ. 2) βιάζω τινὰ νὰ στρέψῃ ἀλλοῦ τὴν κεφαλήν (τοὺς ὀφθαλμούς) του (ὑπλ. συνεκχ.) νὰ ἐντραπῇ ἢ νὰ φοβηθῇ (ἐπιμ.) ν' ἀλλάξῃ σκοπὸν ἢ γνώμην. Ἀποτρέπω, μεταπείθω. « Διέτρεψε πρὸς ὀλίγον τὸ μειράκιον, « Ἡρωδ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) « Οὐ μόνον τὸ πλῆθος, ἀλλὰ καὶ τὴν σύγκλητον αὐτὴν συνέβη διατραπῆναι, « αὐτ.

Δια-τρέφω, Μ. θρέψω. Δίδω (Προμηθεύω) εἰς τινα τὴν καθημερινὴν τροφήν του.

Διατρέχω, Μ. θρέξω, -ομαι ἢ δραμοῦμαι (ἀόρ. Διέδραμον κτλ.). (μὲ αἰτ.) Διέρχομαι (Διαβαίνω ἢ Περιέρχομαι) τρέχων. (τοπ. καὶ χ. πτ. ἐπὶ γρόνου) παρέρχομαι, (ἐπὶ φήμης) διαδίδομαι, καινολογοῦμαι.

Διατρέω, Μ. τρέσω, Π. τρομάζας φεύγω (ἀκαρπίζομαι) τρέχων.

Διάτρημα (τὸ), = Διώρυξ, λαγοῦμι. 2) εἶδ. βάρκας (πέραμα) διὰ τὰς διώρυχας τοῦ Νείλου.

Διάτρησις, εως (ἡ), [διατιτράω], = Διατρύπησις· (συνεκχ.) τρύπα, ἄνοιγμα. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Διάθρησις.

Διάτρητος (ὁ, ἡ), [διατιτράω]. κατατρυπημένος, καψασωτός, (παρβλ. Δίτρητος).

Διατριβή (ἡ), (κυρ.) τρίψιμον (καὶ ἐπιμ.) χάλασμα, (μτφορ.) γάσιμον (κυρ. τοῦ καιροῦ), (κοιν.) χασομέρισμα, χασομέρι, χρονοτριβή, ἀργοπορία. « Δεῖ σπεύδειν ἢ μηδεμίαν παιεῖσθαι διατριβήν, « Ἰσοκρ. 2) ἡ εἴς τινα τόπον διαμονή. « Ἀπολιπόντων τὰς ἐν ἄστει διατριβάς, « Πλ. 3) ἐνασχόλησις, ἔργον, (ἐν γέν.) τρόπος τοῦ ζῆν. « Διατριβαὶ περὶ θήρας καὶ γυμνάσια, « Πλ. 4) διασκέδασις, (Τουρκ.) ἐγγλεντζές. « Προβατίᾳ βίον λέγεις, εἰ μὴ φανεῖται διατριβή τις τῷ βίῳ, « Ἀρχῳ. (ἐπιμ. 5) ἀνωμαλία, συναναστροφή. « Διατριβῆς καὶ παιδιᾶς ἕνεκα, « Πλ. « Ἐν ταῖς ἐλευθέραις καὶ ἀπαιδεύτοις λεγομέναις διατριβαῖς, « αὐτ. « Φημὶ πάντας ληρεῖν πλὴν τοὺς μετεσχηκότας τῆς ἐμῆς διατριβῆς, « Ἰσοκρ. 6) (συνεκχ.) ὁ τόπος ὅπου διατρίβει (διασκεδάζει) ἡ σχολεῖται τις, (ἰδιαιτ. ἡ) σπουδαστήριον, σχολεῖον. « Διατριβὰς ἔχοντα καὶ καταφυγάς, ἠσκημένας βασιλικῶς ἢ περιττῶς, « Πλ. « Ἐργαστήρια γεῦν ἐκάλει καὶ παιδεῖα τὰς τούτων διατριβάς, « Λκ. 7) (ῥτρ.) λεπτομερὴς ἀνάπτυξις τῆς ὑποθέσεως, (παρβλ. Ἐπιμονή). 8. σύγχρισις, διαφορά, λογοτριβή. « Διατριβαὶ πολιτικαί, « Δ. Ἁλ.

Διατρίβω, Μ. τρίψω. (κυρ. ἄν καὶ σπνt.) Τρίβω τι συχνὰ ἢ διά τινος, τρίβω ἕνα μετ' ἄλλα, (ἐπιμ.) ἐξασκῶ ἢ φθείρω, χαλνῶ, ἀφανίζω. « Ταῖν χερσὶν διατρίβετε τὴν γῆν, « Πολύαιν. « Ἐπ' οὐδενὶ τὴν ψυχὴν διατρίβει, « Ἀρχ. (καὶ πθ.) « Ἥκιστα διατριβῆναι, « Ἡρ. (ὅθεν 2) (συνήθ.) περνῶ (ἐξοδεύω πουθενὰ ἢ μεταχειρίζομαι εἴς τι τὸν καιρόν μου, καταγίνομαι. « Ἐν ταῖς ἀδοῖς πολὺν χρόνον διέτριβε, « Ξεν. (καὶ ἄλλ.) « Περὶ τὰ ξύλα διέτριβον, « Ἡρωδ. « Μέλλων διατέτριφα δεῦρο, « Πλάτ. « Διατρίβοντες μετ' ἐμοῦ, « αὐτ. « Περὶ ποίησιν καὶ φιλοσοφίαν διατετριφότες, « Αἰσχ. (καὶ πθ.) « Ἐνιαυτὸς οὐ διετρίβη, « Θκ., ὃν ἀπέφασε. 3) παρέλκω, παρατείνω, ἀναβάλλω (κυρ. τὸν καιρόν), (ἐπιμ.) χρονοτριβῶ, ἀργοπορῶ. « Ἵνα μὴ καθ' ἕκαστα λέγων διατρίβω, « Δημ. « Μὴ διάτριβε, ἄλλον κάλει, « Λκ. « Μή τι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χύλον, « Ἰλ. Δ. « Οὔ τι διατρίβω μητρὸς γάμον, « Ὀδ. Γ. (καὶ ἑλλ.) « Μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο, « Ὀδ. Β. (ἢ μσ.) « Μή τι διατριβώμεθα πείρης, « Ἀπλλν. (παρβλ. Ἐπιτρίβω).

Δια-τρίζω, Μ. τετρίξομαι (πρκ. [ἀντὶ ἐνερ.] Διατέτριγα). Τρίζω (καθὼς τὸ ξύλον ὅταν σχίζεται ἢ σπάνῃ).

Διάτριμμα (τὸ), [διατρίβω]. τί ἐκ τῆς συχνῆς πρὸς ἄλληλα τρίψεως προξενούμενον ξεγδαρμα, (κοιν.) σύγκαμμα.

Διατριπτέον, θετ. τοῦ Διατρίβω.

Διατριπτικός, ἡ, όν. Ἀριστόβιος (Ῥητορείος) πρὸς τὸ διατρίβειν (ἀφανίζειν διὰ τῆς τρίψεως ἢ τῆς χρονοτριβῆς).

Διάτριτος (ὁ, ἡ). ὁ συμβαίνων (ἐπανερχόμενος) κάθε τρεῖς ἡμέρας, (πυρετὸς) τριταῖος.

Διάτριχα, ἐπίρ. Π. εἰς τρία ἴσα μέρη κατὰ τρεῖς τρόπους.

Διατροπή (ἡ), [διατρέπω]. μεταβολὴ σκοποῦ (γνώμης κτλ.). σύγχυσις, ἀμηχανία, συμπάθεια· Ἐντροπή.

Διάτροπος (ὁ, ἡ), Π τρεπτός, εὐμετάβλητος, ἄστατος.

Διατροφή (ἡ). ἡ καθημερινὴ (ἀναγκαία) τροφὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Δια-τροχάζω, Μ. άσω, = Διατρέχω, τρέχω φλάγυρα. (κυρ. ἐπὶ ἵππου) ὅταν τρέχῃ χωρὶς νὰ πηδᾷ, (Γαλλ. aller au trot).

Διατρύγιος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων διαφόρα γένους (πρωϊμώτερα δηλ. καὶ ὀψιμώτερα) σταφύλια, (ἐπιμ.) τρυγώμενος κατὰ διαφόρους καιρούς ἢ ἐκ διαλειμμάτων. (καὶ ἄλλ.) ὁ ἔχων μεταξὺ τῶν κλημάτων διαστήματα σπαρέμενα.

Διατρυπάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ βαθειὰ ἢ πέρα-πέρα· κάμνω ὅλον τρύπας. « Τὴν ἐσθῆτα κοσκινηδὸν ὑπὸ τῶν μυῶν διατετρυπῆσθαι, « Λκ.

Διατρύκημα (τὸ), τρύπα ἀνοιγμένη πέρα-πέρα, (εἰς τὸν Ἡρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Διὰ τρυπήματος).

Διατρύπησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διατρυπᾶν, τρύπημα πέρα-πέρα.

Διατρυπητός, ἡ, όν, γραμ. ἐξήγ. τοῦ Διάτρητος.

Διατρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυφῶ ἀδιακόπως, ζῶ εἰς διηνεκῆ τρυφήν, εἶμαι εἷς ἄκρον τρυφηλός.

Διατρυφείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτγ. τοῦ Διαθρύπτω.

Δια-τρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. β'. Διέτραγον κτλ.). Μασῶ, κατατρώγω.

Διατταίω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ Διαΐσσω, τινάζομαι (περνῶ) μὲ ὁρμὴν διὰ μέσου. « Ἀστέρες διάττοντες, « Ἀρχτ. « Ἠέρι δ' ὀφτασα, « αὐτ. « Ἐξιόντι μοι διῆξε φωνὴ βοῶντος, « Πλάτ. (συγχ. τῷ Διατετάω).

Δια-τυλίσσω, Μ ίξω. Ξετυλίζω, ἀναπτύσσω.

Διάτυλος (ὁ, ἡ). γεμάτος τύλους.

Δια-τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω τύπον (σχῆμα, μορφὴν) εἴς τι, κατασκευάζω· συνθέτω· κανονίζω, προσδιορίζω· φαντάζομαι, σχεδιάζω μὲ τὸν νοῦν μου, περιγράφω, παριστάνω.

Διατύπωσις, εως (ἡ). διαμόρφωσις, σχηματισμός· ἐντύπωσις, παράστασις εἰς τὴν φαντασίαν, ἰδέα· κανονισμός, διάταξις· διαθήκη, σχέδιον. (ῥτρ.) περιγραφή (παράστασις) ζωηρὰ τῶν περιστάσεων, (παρβλ. Ἐκφρασις).

Διατυπωτικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ

ἐπιγράβιος πρὸς δ. τετύχωκα, μορφωτικός· διαγραφικός κτλ.
Δ-τυχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀποτυγχάνω. 2) (εἰς τὸν Στρ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Διευτυχέω.
Δι-τωθάζω, Μ. άσω. Περιγελῶ (Περιπαίζω) ἀναφανδόν.
Δι-υαίνω, Μ. ανῶ, = Διαξηραίνω.
Δι-αυγάζω, Μ. άσω, = Διαλάμπω, φέγγω (καὶ μτβτ.) φωτίζω διά τινος. • Ἕως ὦ ἡμέρα διαυγάσει, • Γρφ. (καὶ ἀπρόπ.) • Ἅμα τῷ διαυγάζειν, • Πλδ. (καὶ πθ.) • Διαυγαζόμενον πανταχόθεν, • Φίλ. 2) γίνομαι διαυγὴς (διαφανής, κάτοπτρος ἀπὸ τὸ πῦρ). • Ὁ ὄγκος διαυγήσει, • Ὀρειβ., (παρβλ. Διαφαίνω).
Δ αύγασμα (τό), τὸ πρωϊνὸν φῶς, ἡ κατάσχεσις τοῦ ὁριζοντος περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.
Δι-αυγασμός (ὁ), ἡ ἐνέργεια τοῦ διαυγάζειν, λάμψις, φωτισμός.
Διαύγεια (ἡ), ἡ κατάσχεσις τοῦ διαυγοῦς, ἡ διά τινος διερχομένη λάμψις, διαφάνεια κτλ. 2) [συνεχ.] φεγγίτης, τρύπα ἵνα ἐμβάλλῃ φῶς.
Δ-αυγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαυγάζω.
Διαυγής, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -γῶς. Ὁ λάμπων (φέγγων) διὰ μέσα τινός ἢ ὅλως διὰ ὅλου, λαμπρός· Διαφανής. • Χαλκὰς —, • Καλλ., ὁ ἀνταναχλῶν τὰ ἀντικείμενα, στιλπνός, λεῖος, (καθὼς τῶν ἀρχαίων ὁ) καθρέπτης.
Διαυγία (ἡ), = Διαύγεια.
Διαύγιον (τό), [νλγ.], ὑποκορ. τοῦ Διαύγεια (2), τρυπητσα.
Διαυγῶς, ἐπίρ. Διαφανῶς, προφανῶς.
Διαυθαίρετος (ὁ, ἡ). ὁ δι' ἑαυτὸν αἱρετὸς (προτιμητέος).
Διαυθεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Βεβαιόνω ('Επικυρόνω) τι τὸ ὑποῦν ἠξεύρω θετικῶς.
Δι-αυλοκίζω, Μ. ίσω. Διέρχομαι αὐλακίζω (ἀρχόνων).
Διαύλιον (τό), Ζ. Διαύλιον.
Δι-αυλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παρεξαυλέω.
Δι-αυλίζω, Μ. ίσω. Σκάπτω (Βεβυλόνω) τι εἰς αχῆμα διαύλου.
Διαύλιον (τό). [μουσ.κ.] ὅταν, ἀκουόντων μεταξὺ τῶν ἄλλων ὀργάνων, ἀκούηται μόνον ὁ αὐλός, (ἰταλ.) il solo di flauto.
Δ-αυλοδρόμας, α, Δ. ἀντὶ Διαυλοδρόμης (μος), ου (ὁ). ὁ τρέχων [ἀγωνιζόμενος] τὸν δίαυλον.
Δι-αυλοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω [Ἀγωνίζομαι] τὸν δίαυλον.
Διαυλοδρομία (ἡ). ἡ διαδρομὴ (ὁ ἀγὼν) τοῦ διαύλου.
Διαυλοδρόμος (ὁ), ἴδε Διαυλοδρόμας.
Διαυλος (ὁ), [ζῆλος, αὐλος]. τὸ διπλοῦν στάδιον, (δηλ.) ἔκτασις 1200 ποδῶν ἢ 200 ὀργ. 2) τὸ ἀρίνυσμα τοῦ διαύλου, (δηλ.) τὸ νὰ διατρέξῃ ὁ δρομεὺς δὶς τὸ στάδιον (φέλνων εἰς τὸν καμπτῆρα ἢ ἀπ' αὐτοῦ ἐπιστρέφων πάλιν εἰς τὴν ἀφετηρίαν). 3) (ἐν γέν.) πάθε διεξοδικὸς ἢ ἐπανειλημμένος δρόμος (περίπατος), πηγαινοερχομὸς ἢ (ἁπλ. μόνον) ἐπιστροφή, παλινδρομία. • Κυμάτων —, • Εὐρ., ἡ παλίρροια τῆς θαλάσσης. 4) Ω. = Πορθμός, στενόν, δίοδος.
†Δι-αυλωνία (ἡ). στενόμακρον πέρασμα μεταξὺ δύο βουνῶν.
Δι-αυλωνίζω, Μ. ίσω. Περνῶ ('Ρέω, Πνέω) δι' αὐλῶνος.
Διαυλωνισμὸς (ὁ). τὸ διαυλωνίζειν, ἡ δι' αὐλῶνος διέξοδος.
Δι-αυχενίζομαι, Μ. ίσομαι. Σηκόνω τὸν λαιμόν μου, [τρπ.] ὑπερηφανεύομαι, λαμβάνω θάρρος.
Διαυχένιος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τοῦ αὐχένος διερχόμενος. • Μυελός —, • Πλάτ., φ. [ἄλλ.] νωτιαῖος.
Διαφαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διεσθίω.
Διαφάθην, ἐπίρ. Π. = Διεφθάρην, [ἐκ τοῦ Δι-φαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (Κάμνω νὰ φανῇ) τι [καὶ μσ. ἢ ἄλλ. Φαίνομαι ἢ Φίγγω] διὰ μέσου τινός (ἐπμ.) ἁμυδρῶς πως ἢ ὅλως διαλάμπω, (τρπ.) διαρρέω. • Ἅπᾶ διαφαινούσης ἡμέρας, • Ἡρ. (ἢ τρπ.) • Τῷ νεφρῷ καὶ ἀνθρώνει διέφαινεν εὐθὺς ἡ ἀκμή, • Ὀλ. 2) κάμνω τι κατακόκκινον εἰς τὸ πῦρ. • Ὄστρακα διαφήνας, • Ἱππκρ. (καὶ πθ.) • Διεφαίνετο δ' αἰνῶς (ὁ μοχλός), • Ὁδ. Ι., ἤτο κατακόκκινος (ἀπὸ τὸ πῦρ), (παρβλ. Διαλάμπω).
Διαφάνεια (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ διαφανοῦς.
Διαφανὴς [διαφαίνω], ές (ὁ, ἡ). ὁ φύσει τοιοῦτος ὥστε φαίνονται δι' αὐτοῦ τὰ ἀντικείμενα, π. χ. • Ὕαλος —, • Σχλ. Ἀρ. ζφ. • Κεκρύφαλος —, • Συν. 2) ὁ φαινόμενος (γνωστὸς) εἰς ὅλους, σαφής, πρόφανής· (τρπ.) ἐπίσημος. • Ψιλέδες διαφανεῖς, • Ἱππκρ., αἱ πλήρεις αἵματος, (ἐπμ.) εὐδιάκριτος. (καὶ τρπ.) • Τῆς πάλεως ἡ δύναμις εἰς ἅπαντας ἐγένετο διαφανής, • Πλάτ. • Δῆ. αἲ, ταῦτ' ἤδη διαφανῆ, • Σοφ. 4) κοκκινισμένος ἀπὸ τὸ πῦρ. • Κλίβανος —, • Ἡρ. • Σιδήρια διαφανέα, • Ἱππκρ.
†Διάφανσις, εως (ἡ), = Διάφασις ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διάφασις.
Διαφανῶς, ἐπ.ρ. Σαφῶς, προφανῶς.
Διαφαρμακεύω, Μ. εύσω. Καθαρίζω διὰ φαρμάκων (ἰατρικῶν).
Διάφασις [διαφαίνω], εως (ἡ). ἡ ἐνέργεια ἢ ἰδιότης τοῦ διαφαίνειν ἢ διαφαίνεσθαι, ἔλλαμψις, Διαύγεια, Διαφάνεια· (τρπ.) ἡ διὰ τοῦ νοὸς θεωρία, κατανόησις, (παρβλ. Ἔμφασις).
Διαφαυλίζω, Μ. ίσω, = Καταφαυλίζω, ἐξευτελίζω.
Διάφανσις, εως (ἡ), = Διασάφησις. 2) συνεχ.) τὸ μεταξὺ (κτιρίων κλπ.) κενὸν διάστημα, (παρβλ. Διαύγεια), [ἐκ τοῦ
Δι-αφαύσκω, Μ. φαύσω, = Διαυγάζω. Διαφαίνω. • Ἅμ' ἡμέρᾳ διαφαυσκούσῃ, • Ἡρ. (καὶ ἄλλ.) • Ἀρτι διαφαύσκοντος (κατὰ διορθ. ἀντὶ Διαφάσκοντος), • Πλδ., ὅτι ἄρχιζε νὰ φέγγῃ (νὰ ξημερώνῃ).
Διαφεγγὴς, ους (ὁ, ἡ), = Διαφανής. • Γέλου διαφεγγέστερον, • Δκ.
Διαφερόντως, ἐπίρ. (μὲ γεν.) διαφορετικά, ἀλλέως. • Διακωνεῖσθαι μηδὲν διαφερόντως τῶν δούλων, • Πλάτ. (ἢ δοτ.) • Διαφερόντως ἑτέρῳ πρὸς ἕτερον, • Θκ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἤ) • Διαφερόντως ἢ πρότερον, • Πλάτ. 2) (χωρὶς κτ.) ἐξαιρέτως, κατ' ἐξοχήν. • Ταῦτ' ἤδη διαφερόντως ἄξιον ἐστὶν ἀκοῦσαι, • Αἰσχ., [ἐκ τοῦ
Δι-αφέρω, Μ. οἴσω (ἀορ. Διήνεγκα [ζ]). Φέρω (Κινῶ, 'Ρίπτω) τι τῇδε κἀκεῖσε διασκορπίζω, διαβιβάω. • Διαφέρειν κόπτειν διαπάντων, • Εὐρ. • Τὰς ψυχὰς μὴ διαφέρειν μετὰ δείπνον πράγματα καὶ φροντίσι, • Πλ. • Διαφέρειν τὰς ἀγγελίας, • Δκ. • Πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ διήνεγκα, • Πλ., ἐπιλογίσθη ἀμφιβόλλων. • Διαλῦσ ἅτα διαφέρει τὸν αἴτιον, • Αἰσχλ. [παρβλ. Διαφορέω] • (ἢ περιφρ.) • Γλῶσσαν διοίσει, • Σοφ., ἀντὶ Διαλήσει. (καὶ πθ.) • Διαφερομένου δὲ τοῦ φορείου δεῦρο κἀκεῖσε, • Πλ. • Διαφερόμενοι ἐν τῇ χώρᾳ σκηνάδες, • αὐτ. • Διαφερομένων ἡμῶν ἐν τῷ λόγῳ, • Γρφ.
2) πέρω τι εἰς τὸν πρὸς ὃν ὁρῶν τι. μεταφέρω, μεταπομπίζω, διαβιβάζω, (τρπ.) κυσφορῶ, ἀνατρέφω. • Εἰς τὰς χώρας τὰς προσηκούσας ἕκαστα διηνέγκαμεν, • Ξεν. • Διήνεγκεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς οἰκίας ἐπὶ τὴν θάλασσαν, • Ἅπτ. • Ὡς διοίσων αὐτὸν εἰς Σικελίαν, • αὐτ. • Τὸ ἄκρον διήνεγκε κάτω τοῦ ὀμφαλοῦ, • Ἱππκρ., διέπερασε. • Σὺν πολλῷ πόνῳ διενέγκασα καὶ τεκοῦσα, • Ξεν. • Φυλακῆς ἢ ἐπιστήμης δεῖ πολλῆς εἰς τὸ διενεγκεῖν ἢ ἐκθρίψαι τὰ παιδία, • Ἱππκρ. (καὶ πθ.) • Καὶ συλλεγόμενον (τὸ ἠλεκτρον) ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, διαφέρεται εἰς τοὺς Ἕλληνας, • Ἀρστ. 3) = Διάγω, περνῶ τὸν καιρὸν (τὴν ζωήν) μου. • Διαφέρει τὸν αἰῶνα, • Ἡρ. • Διοίσει νύκτα τήνδ' εἰς αὔριον, • Εὐρ. (καὶ ἄλλ.) • Ἅπαξ διοίσει, • αὐτ. (καὶ μτ.) Διοίσεται μόνος, • Σοφ. 4) τραῦω εἰς μάκρος, ἐξακολουθῶ, (συνεχ.) ἀντέχω (ὑποφέρω) μέχρι τέλους· (ἄλλ. ἢ ἀμτβτ.) διαρκῶ. • Διαφέρειν τὸν πόλεμον (τὴν πολιορκίαν), • Δξ. • Χαλεπῶς τὸ πλῆθος διοίσει τὰ πεπραγμένα, • Ἡρ. • Ἐδόκει δ' ἂν πλείονα χρόνον διενεγκεῖν, • Ἱππκρ. • Διαφέρει φθειρόμενος, • αὐτ. (καὶ μτ.) • Ἱκανῶς ὑγιηρὰ τἄλλα διαφέρονται, • αὐτ.
5) πέρω (βάλλω) τι χωριστὰ, χωρίζω· ξεδιαλίζω, (συνεχ.) κρίνω, ἀποφασίζω, (κατ' ἐκτ.) διοικῶ, διεθύνω. • Διαφέρω ψῆφον, • Αἰσχλ., ψηφηφορῶ. [ἢ πθ.] • Πρὶν τὴν πρώτην ψῆφον διενεχθῆναι, • Δμ. • Ἑρένους διαφέρω, • Λσ., ἐξοφλῶ, ἀποδίδω. • Σκῆπτρα διαφέρειν, • Αἰσχλ.
6) (ἄλλ. μὲ γεν.) εἶμαι διαφορετικός, (κοιν.) διαφέρω, (συνεχ.) εἶμαι ἀνώτερος, ἐξέχω, ὑπερέχω. • Διαφέρειν τῶν πολλῶν, • Πλάτ. • Γυναικῶν οὐδὲν διαφέρουσιν, • αὐτ. Καὶ τῷ γένει ἢ τῷ κάλλει καὶ τῇ δόξῃ πολὺ διήνεγκεν, • Ἰσκρ. • Ἀνδρα πρὸς δικαιοσύνην ἢ ἰσχυρότητα διαφέροντα, • Αἰσχ. • Οἱ δύζαντές τι πεπραχέναι διαφέρον, • Πλδ. • Ἱματίων διαφερόντων κτήσασθαι, • Πλάτ. 7) (μσ.) ἔχω διαφορὰν (διένεξιν, ἢ διαφορετικὴν γνώμην, διαφωνῶ) πρός τινα, (κοιν.) λογομαχέρνω, φιλονικῶ, ἀντιφέρομαι. • Ὁμολογῶ πολεμεῖν καὶ διαφέρεσθαι τούτοις, • Δμ. • Οὐχ ὁμολογῶσι ἃ λέγεις, ἀλλὰ διαφέρονται πάνυ σφόδρα, • Πλάτ. • Ἑαυτῷ διαφέρεται, • αὐτ. • Διενεχθέντων περὶ τῆς βασιλείας, • Ἡρ. • Διενεχθεὶς τῷ λογισμῷ, • Πλ., μείνας εἰς ἀμφιβολίαν. (καὶ οὐδ.) • Τὰ διαφέροντα, • Πλδ., ἀντὶ Δι' ἃ διαφ. 8) (μὲ δοτ.

τριτερ.) συμφέρει, συντελεῖ, ὠφελεῖ, ἔχει (κάμνει) διαφοράν, σημαίνει. (Ἰταλ.) Interessare (μτγν.) ἀνήκει, εἶνε οἰκεῖος ἢ κτῆμά τινος. «Τί σοι τοῦτο διαφέρει;» Πλάτ., τί σε μέλλει; τί διάφορον ἔχεις; «Οὐδὲν [«Πλεῖστον] διαφέρει,» Αἰ. «Ἆρ' οἱ τεκόντες διαφέρουσιν, ἢ τροφαί;» Εὐρ. «Οὐδέ τί οἱ διέφερε πληγέντι ἀπολωλεῖν,» Ἡρ., τῷ ἦτον ἀδιάφορον. «Τὰ οἰκέτα τῷ τῷ ἱερεῖ διαφέροντος,» Ἰαλδ. Πηλ. (ὄθεν) «διαφερόντως,» Ἀρτεμιδ., οἱ συγγενεῖς (οἰκεῖοι [ᾧ οὐδ. «διαφέροντα,» Ἡρωδ., τὰ συμφέροντά) τινος.

Διαφεύγω, Μ. φεύξομαι ᾧ φευξοῦμαι (αὁρ. ἔφυγον κτλ.). (κυρ.) Φεύγω διά τινος στενοῦ μέρους, (ἐπμ.) φεύγω κρυφά (μέ τρόπον), (συνδ.) γλυστρῶ, ἀποφεύγω. «Διαπέφευγέ μ' ὁ ξένος,» Εὐρ. «Ὀκόσοι κυνάγχην διαφεύγουσι,» Ἱππκρ. (ᾧ χωρὶς πτ.) «Οἱ δὲ διαφυγόντες ἔμπυοι γίνονται,» αὐτ. (παρβλ. Περιφεύγω). «Εἴπερ τὰ χρέα διαφευξοῦμαι,» Ἀρρφ. «Ἐκ πόνων διαπεφευγότες εἰς ἀγαθά,» Πλάτ. «Εἰ διαφύγοι ὁ ποταμὸς εἰς τὴν πάφρον,» Ξεν. «Δέξεως διαφυγούσης αὐτόν,» Πλ. «Πολλά μὲ διαπέφευγεν ὧν διενοήθην,» Ἰακρ., μοῦ ἔφυγαν ἀπό τόν νοῦν, τά ἐλησμόνησα, (παρβλ. Ἐκφεύγω.)

Διαφευκτικός, ἡ, όν. Ὁ διαφεύγων εὐκόλως, ἐπιτήδειος πρός τό διαφεύγειν.

Διάφευξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις ἢ ὁ τρόπος τοῦ διαφεύγειν, φυγή (σκορπισμός) στρατεύματος· ἀποφυγή, σωτηρία.

Διαφθείρω, Μ. ἰσω. Διαβιβρώσκω φήμην, κοινολογῶ πανταχοῦ, διακηρύττω.

Διαφθαρτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρός τό διαφθείρειν.

Διαφθείρω, Μ. φθερῶ καί Π. φθέρσω (μσ. [συνήθ. ἀντί πθ.] πρκ. Διέφθορα). Φθείρω ὅλως διόλου, (ἐν γέν.) μεταβάλλω ἐπί τό χεῖρον, νοθεύω, χαλνῶ, στιμάζω, (ἡ ἁπλ.) ξελογιάζω (γυναῖκα κτλ.), φονεύω, ὀφανίζω· ἀποβάλλω (ἔμβρυον). «Διεφθορέναι οἱ τήν γαστέρα πρός τῆς ἀδηφαγίας ἐτιᾶτο,» Ἡλ., ἐχάλασε τό στομάχι του.

Διαφθίνω, Μ. φθίσω (πρκ. Διέφθιγκα). φθίνω (Φθείρομαι) διόλου, ἐκτικώζω.

Διαφθονέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι καί (πθ.) ηθήσομαι. (μέ δοτ.) Φθονῶν συνερίζομαι πρός τινα.

Διαφθορά (ἡ). ἡ παντελής φθορά (συχνότ.) ἡ ἐπί τό χεῖρον παρεκτροπή, νόθευσις, ὠοφοβοκία (χριτοῦ κτλ.)· ἐντρόπιασμα (ἡ ἁπλ.) ξελόγιασμα (γυναικός κτλ.), ἀποβολή (ἐμβρύου), ναυάγιον (πλοίου), (ἐν γέν.) χαλασμός, ἀφανισμός.

Διαφθορεύς, έως (ὁ). ὁ διαφθείρων (ἀφανίζων, ξελογιάζων κτλ.).

†Διαφθορέω, ἐσφολμ. ἀντί Διαφορέω.

Διαφθορίζω, Μ. ὁ.αφ-ήσω (ἀόρ. Διαφθόρισα ᾧ ἔθ.). Ἀφίνω τι (τό ὑπ. ἐμπεδίζω) νά ὑπάρχῃ, ἀπολύω, (ποιν.) δίδω ἔρομαν.

Διαφιλονεικέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιλονεικῶ (Ἀντιφέρομαι, Συνερίζομαι) πρός τινα.

Διαφιλοτιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συνερίζομαι (ἀπό φιλοτιμίαν) νά κατορθώσω τι ἢ νά προτιμηθῶ ὑπέρ ἄλλον τινά.

Διαφλέγω, Μ. φλέξω. Καταικίζω, πυρπολῶ.

Διάφλυξις, εως (ἡ), Ἰων. Μεγαλίσμα, (συνῳδ.) ξύθρωσις, ζέσις τοῦ

Διαφλύω, Μ. φλύσω ἢ φλύξω (πρκ. Διαπέφλυκα κτλ.). Ἀναβράζω, (ἐπμ.) ξεχειλίζω καί χύνομαι, (μτνμ.) ξεθυμαίνω, χύνω στυγιά.

†Διαφοβέω, Δ. παράθημα, ἐσφαλμ. ἀντί Διαφορέω, Διαφορήμα.

Διαφοιβάζω, Μ. ἀσω. Ἐνθουσιάζω, (καὶ ἐκτ.) Ἐκμαίνω, ξετρελλαίνω (κατ' ἄλλ.) ἐσφαλμ. ἀντί Διαφοιτάω [ἐπί τῆς αὐτῆς ἐννοίας].

Διαφοινίσσω, Μ. ίξω, Κάμνω τι κατακόκκινον.

Διαφοιτάω (καί Ἰων. έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπάγω (Περιτατῶ) ἐδῶ καί ἐκεῖ, περιέρχομαι, περιπλανῶμαι· (μτφορ.) διαδίδομαι, κοινολογοῦμαι, (ἴδε καί Διαφοιβάζω).

Διαφοίτησις, εως (ἡ), τό οὐσ. τοῦ Διαφοιτάω, διάδοσις.

Διαφορά (ἡ). παραλλαγή, ἀνομοιότης. 2) διένεξις, διαφωνία.

Διαφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαφέρω (κυρ. ἐπί τῆς σημασ. τοῦ) διασκορπίζω, κατεξεχίζω, κατεξοδεύω· λεηλατῶ, διαρπάζω, (ποιν.) διαγεμίζω· ἀνατρέπω· (ἰατρ.) διαλύω, γωνεύω· (σπν. εἰς τό πθ.) εἰσέρχομαι εἰς τό ταμεῖόν τινος ὡς εἰσόδημα (ὡς φόρος), ἀποφέρομαι (« Τῆς ἀπό τῶν ξυμμάχων προσόδου ἦσαν διαφορημένης,» Θκ. ἴδε Διαφέρω 2). (μτφορ.) περιγελῶ (ᾧ). «Χρήματα τά σά διαφορέει,» Ἡρ. «Διαφορήσω σ' εἴ τι γράψεις,» Ἀρρφ. «Τύχη τις ταῦτα διεφόρησε,» Πλάτ. «Διαφορεῖ τά περιττώματα,» Γαλ. «Καί ἔσονται οἱ διαφοροῦντές σε εἰς διαφόρημα,» Γρφ. (καί πθ.) «Διαφορημένης αὐτοῦ τῆς χώρας ὑπό τῶν λῃστῶν,» Δμ. «Ὑπό κυνῶν τε καί ὀρνίθων διαφορούμενος,» Ἡρ. «Πρίν διαφορηθῆναι τόν πάγον,» Γεωπον. «Ἐάν διαφορηθῶσι τήν ὑγρότητα διά τῶν ἱδρώτων,» Γαλ.

Διαφόρημα (τό). = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντί) Διαχώρημα, περίττωμα, σκύβαλα· (μτφορ.) ἀντικείμενον χλευῆς, παίγνιον.

Διαφόρησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαφορεῖν, διαρπαγή, διασκόρπισις (ἰατρ.) διάλυσις καί ἐξάτμισις (τῶν ὑγρῶν κτλ.), χώνευσις, ζέρωμα· (τρπ.) περιπλάνησις, ταραχή τῆς ψυχῆς, ἐνθουσιασμός.

Διαφορητικός, ἡ, όν. Ἁρμόδιος (Συντελῶν) πρός διαφόρησιν (χώνευσιν, ἵδρωτα κτλ.), διαλυτικός.

Διαφορία (ἡ). (σπν.) ἀντί Διαφορά, ἀνομοιότης.

†Διαφορογενής, ές (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ κατασχόμενος ἀπό διάφορα γένη.

Διάφορος (ὁ, ἡ). ὁ διαφέρων ἄλλου, διαφορετικός. 2) ἔξοχος, ἐξαίρετος. 3) διαφορετικῆς γνώμης, ἄλλου (ἐναντίου) συζήματος, ἀσύμφωνος, ἐχθρός, (ἴδ. σσ.) «Τό διάφορον,» Δξ., ἀντί Ἡ διαφορά (διένεξις) ἢ Τά ἀντικείμενον τῆς διαφορᾶς. 4) (κυρ. εἰς τό οὐδ.) συμφέρων, ὠφέλιμος, ἐπικερδής, (ἴδ. οὐσ. Α'.) τό κέρδος (καί ἰδιαιτ.) ὁ τόκος· «Τά διάφορα ἀπολαβεῖν ᾧ τάλαντον προσλαβεῖν,» Δμ. (ᾧ Β'.) τό ἔξοδον, ἡ τιμή τῆς ὠνητάς. «Ὠνεῖσθαι πολλοῦ διαφόρα μικρά,» Δ. Ἁλ.

Διαφορότης (ἡ). διαφορά, διαφοριτικότης, ἀνομοιότης.

Διαφόρως, επίρ. Διαφορετικά, μέ διαφορετικόν τρόπον. 2) = Διαφερόντως, ἐξαιρέτως, ἐντελῶς. 3) (σπν.) ἐχθρικῶς.

Διάφραγμα (τό), [διαφράσσω]. (πᾶν δ,τι χρησιμεύει ὡς) μεσότοιχον, χώρισμα· (ἰατρ. ἀνατομ.) ὁ πλατύς καί λεπτός ὑμήν διαχωρίζων τήν καρδίαν καί τόν πνεύμονα ἀπό τά λοιπά ἐντόσθια, [παρβλ. Φρένες, ἐν λέξ. Φρήν].

Διαφραγνυμι, Μ. φράξω, = Διαφράσσω.

Διαφραδέως, ἐπίρ. Ἰων. Σαφῶς, καθαρῶς, Διεφράδην, [ἐκ τοῦ

Διαφραδής, ές (ὁ, ἡ). ῥητῶς ἐκφρασμένος, σαφής, εὐκρινής, [ἐκ τοῦ

Διαφράζω, Μ. φράσω (μσ. πρκ. Διαπέφραδα). Λέγω (Διηγοῦμαι) τι σαφῶς· ἐξηγῶ ἓν πρός ἕν.

Διαφρακτέον, θετ. τοῦ Διαφράσσω.

Διάφραξις, εως (ἡ), τό οὐσ. τοῦ Διαφράσσω.

Διαφρίσσω (ττω), Μ. φράξω. Χωρίζω (Κλείω) τι διά φραγμοῦ, ὀχυρόνω· κατατάσσω.

Διαφρέω, Μ. ήσω, Π. ἀντί Διαφορέω, Διαβιβάζω, Διαπίπτω.

Διαφρίσσω (ττω), Μ. φρίξω, Φρίττω ὅλος διόλου, αἰσθάνομαι φρίκην εἰς ὅλον μου τό σῶμα, (μτνμ.) «Τό πέλαγος διέφριττε,» Ἰλιάδ.

†Διαφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. = Διανοοῦμαι. 2) διστάζω, ἀμφιβάλλω. 3) ὑπερηφανεύομαι.

Διαφροντίζω, Μ. ἰσω. Στοχάζομαι, συλλογίζομαι, παρατηρῶ μέ προσοχήν· ἐνθουσιάζομαι, ἐπιμελοῦμαι, διευθετῶ· σπουδάζω, μελετῶ.

Διάφρος (ὁ, ἡ). γεμάτος ἀφρόν· ἀφράτος.

Διαφρουρα (ἡ). φύλαξις ἀκριβής, διαφρούρησις.

Διαφρουφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω τόν καιρόν τῆς φρουρᾶς μου· φρουρῶ (φυλάττω) τι προσεκτικῶς ἢ μέχρι τέλους.

Διαφρύγω, Μ. φρύξω. Καψαλίζω, καταξηραίνω.

Διαφρυκτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ψηφοφορῶ μέ καψαλισμένα κοκκινισμένα (φρυκτούς [ἐνν.] κυάμους).

Διαφρυκτωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαβιβάζω διά φρυκτῶν, διαπυρσεύω.

Διαφυγγάνω, Μ φεύξομαι, = Διαφεύγω.

Διαφυγή (ἡ). ἀποφυγή, τρόπος τοῦ νά διαφύγῃ τις, σωτηρία· καταφύγιον, [συγγενῶν.

Διαφυή (ἡ), [ἐκ διαφύω]. χώρισμα φυσικόν μεταξύ δύο [συνηγμένων ἄλλως] σωμάτων. «Κάρυα οὐκ ἔχοντα διαφυήν,» Σ. ν. «Ἐρεβίνθου διαφυήν,» Ἰλ. «Τῆς γῆς διαφυάς ἐχούσης καί φλέβας μαρμάρου,» Διοδ., (ἴδε καί Διάφυσις).

Διαφυλακτέος, α, ον, θετ. τοῦ Διαφυλάσσω.

Διαφυλακτικός, ἡ, όν, = Διατηρητικός, [ἐκ τοῦ.

Διαφυλάσσω (ττω), Μ. άξω, = Διατηρῶ, φυλάττω τι προσεκτικῶς ἢ μέχρι τέλους, προσέχω.

Διάφυξις, εως (ἡ), = Διάφευξις.

Διαφυράω-ῶ, Μ. άσω. Ζυμώνω (Ἀνασκάνω) τι καλῶς.

Διαφυσάω-ῶ, Μ. ήσω Φυσῶ τι ἀνάμεσα ἢ πανταχόθεν· ξεφυσῶ. 2) φυσῶν διασκορπίζω (ἐξατμίζω), ἢ 3) τιμίζω, γυαλίζω, (παρβλ. Διαπνέω).

διαφύσησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαφυσῶ, ξεφύσημα.

διαφυσικεύομαι, Μ. εύσομαι. Διαλέγομαι περὶ φυσικῶν ἀντικειμένων, φυσιολογῶ.

διάφυσις [διαφύω], εως (ἡ).—Διαφυή. «Αἱ τῶν κηρίων διαφύσεις,» Θφρ. «Οἱ καρκοὶ, ἀδρυνόμενοι, ἀποκρίνονται ἢ ἀποκίπτουσι κατὰ τὴν διάφυσιν,» αὐτ., τὸ μέρος ὅπου χωρίζεται τὸ ὑπωρικὸν ἀπὸ τὸ τερμνί του.

διαφύσσω, Μ. φύσω, = Ἐξαντλῶ, ἀδιάκοπα ἀφαιρῶ ὅλως διόλου. «Διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσεν,» Ἰλ. Ρ. (καταχρ.) «Πολλὸν διήφυσε σαρκὸς ἀδόντι,» Ὀδ. Τ. «Διήφυσα χίμετλα,» Νικ., διέλυσεν, ἐτέρτυσε. (καὶ πθ.) «Οἶνον ἢ ὑφυσσόμενον,» Ὀδ. Π.

διαφυτεύω, Μ. εύσω. Φυτεύω κατὰ διαστήματα ἢ ἐπάνω εἰς τὸν δρόμον. 2) μεταφυτεύω.

διαφύω, Μ. φύσω (πρκ. Διαπέφυκα, ὑπερ. δ'. Διέφυν). Φυτρόνω (αὐξάνω) ἀναμεταξύ. «Τὰ διαπεφυκότα ὑφιρετέον,» Θφρ. (καὶ μτφορ.) «Χρόνος διέφυ,» «Ἱππ., ἐπέρασεν ἐν τῷ μεταξύ. 2) (μὲ γεν.) διαφέρω. «Διαπέφυκεν ἀλλήλων,» Φλεγρ. 3) εἶμαι προσκολλημένος, συνέχομαι, εἶμαι ἐγκρατὴς (ἔμπειρός) τινος. «Ἀνδρα πάσης ἀστρολογίας διαπεφυκότα,» Δ. Κάσ.

διαφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ προθ. εἰς.) δὲν συμφωνῶ, εἶμαι ἀσύμφωνος (κυρ. κατὰ τὴν φωνὴν καὶ μτφορ. κατὰ τὸ φρόνημα)· διαφέρω, ἐναντιοῦμαι, ἀντιφάσκω. «Διαφωνεῖ ταῦτα ἀλλήλοις,» Πλάτ. «Διαφωνοῦσιν αἱ ἀρχαὶ πρὸς τὰ εἴλη,» Φάλ. (ἢ πθ.) «Τοῖς δὲ τῶν συγγραφέων διαπεφώνηται ὁ περὶ αὐτοῦ λόγος,» Δ. Ἁλ. 2) (χωρὶς πτ.) φωνάζω δυνατὰ, (ὥστε) πιάνεται ἢ κόπτεται ἡ φωνή μου, ἀποκάμνω ἢ ἀποθνήσκω. «Ἀπόλωλεν ἡ ἐλπὶς ἡμῶν, διαπεφωνήκαμεν,» Γρφ. «Καὶ οὐ διαπεφώνηκεν ἀπ' αὐτῶν οὐδὲ εἷς,» αὐτ.

διαφώνησις, εως (ἡ), = διαφωνία.

διαφωνητικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ τείνων πρὸς) διαφωνίαν.

διαφωνία (ἡ). διαφορὰ (κυρ. κατὰ τὴν φωνὴν καὶ μτφορ. κατὰ τὸ φρόνημα), ἀνωμαλία, ἀσυμφωνία. ἐκ τοῦ

διάφωνος (ὁ, ἡ). ὁ διαφωνῶν (κυρ. ἢ μτφορ.), ἀσύμφωνος, διαφορετικός, ἀντιφάσκων.

διαφώνως, ἐπίρ. Μὲ διαφωνίαν, διαφορετικὰ, ἀλλεοτρόπως.

διαφώσκω, Ἰων. Π. ἀντὶ διαφαύσκω.

διαφωτίζω, Μ. ίσω. Ἀνοίγω τόπον ἢ ἐμβῆ φῶς· καταφωτίζω. [μτφορ.] διαφαύω.

διαφώτισις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ., διασάφησις.

διαχάζομαι, Μ. χάσομαι. Ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, ἐκκλίνω, διαφεύγω.

διαχαλάω, Μ. χαλάσω (μσ. πρκ. Διακέχηνα). Ἀνοίγω ὅλως διόλου ἢ ἐξημισείας, μισανοίγω (κυρ. τὸ στόμα ἢ τὰ χείλη), χάσκω. «Διαχανόντες (οἱ προκοβείλιοι), παρέχουσι τοὺς ὀδόντας,» Πλ. (καταχρ.) «Τῶν ἁρμονιῶν διαχασκουσῶν,» Ἀρεθ.

διαχάλασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαχαλῶ, ξετέντωμα, χαλάρωμα κτλ.

διαχέλασμα (τὸ), στενὸν διάστημα τὸ ὁποῖον μένει ὅταν ξετεντωθῇ (χαλαρωθῇ) τι, [ἐκ τοῦ

διαχαλάω-ῶ, Μ. άσω. Ξετεντώνω, χαλαρώνω, (συνεκδ.) ἀνοίγω εἰς τὴν μέσην, μισανοίγω. «Διαχαλᾶτέ μοι μελάθρα,» Εὐρ. «Διαχαλάψῃ τ' ἂν (ὁ ἵππος) ἀλυπότατα τὸ σῶμα,» Ξεν., ξεμουδιάζει βαθμηδὸν, (παρβλ. Ἀρρφ. Εἰρ. 83). (καὶ ἄλλ. ἢ ἀμτβτ.) «Ἐπειδὰν ῥαγῇ (τὸ ὀστέον) καὶ διαχαλάσῃ,» Ἱππκρ.

διαχαλκεύω, Μ. εύσω. Διαπλάττω ἐκ χαλκοῦ, κατασκευάζω χαλκούργημα.

διαχάραξις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ

διαχαράσσω (ττω). Μ. άξω. Χαράζω ὅλως διόλου, κάμνω ὅλην χαραγματοειδῆ ἢ χαραμαδώδη. 2) σχαλίζω πέτρας, σχηματίζω τύπον (καλοῦπι) ἵνα χύσω τι. σημαδεύω. (συνεκδ.) περιγράφω (παρβλ. Διαγράφω).

διαχαρίζομαι, Μ. ίσομαι. Μοιράζω (διαδίδω) χάρισμα.

διαχάσκω (παρτ. Διέχασκον ἢ πλέον οὖ), = Διαχαίνω.

διαχαυνόω-ῶ, Μ. ώσω. Χαυνόνω ὀλίγον ἢ ἐν τῷ μεταξύ.

διαχεμάζω, Μ. άσω. Περνῶ τὸν χειμῶνα, ξεχειμωνιάζω.

διαχειραγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Χειραγωγῶ διαδιδάζω (ὁδηγῶ) τινα.

†διαχείρησις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαχείρισις.

διαχειρίζω, Μ. ίσω. Ἔχω (βαστῶ) τι ἀνὰ χεῖρας· (συνεκδ.) πράττω, διέπω, μεταχειρίζομαι. οἰκονομῶ. «Χρήματα πολλὰ διαχειρίζουσιν,» Ἰσοκρ., (ποιν.) περνοῦν ἀπὸ τὸ χέρι τους. «Ὅσοι διαχειρίζουσί τι τῶν τῆς πόλεως,» Αἰσχ. 2) «Διαχέομαι, φανερώνω (κυρ. μὲ τὸ χέρι μου), καταφέρνω. «Δύο διαχειρισαμένω βασιλέα,» Ἡρωδ.

διαχείρισις, εως (ἡ) καὶ

διαχειρισμός (ὁ). τὸ διαχειρίζειν τι, μεταχείρισις, διοίκησις. «Φορτίων (πραγμάτων)—,» Ἱππκρ., Θκ.

διαχειρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διαχειρίζομαι.

διαχειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψηφοφορῶ (κυρ. διὰ τῆς ἐκτάσεως τῆς χειρὸς), (ἐν γέν.) συζητῶ, ἀποφασίζω.

διαχειροτονία (ἡ). (ἡ διὰ τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν) ψηφοφορία, (ἐν γέν.) συζήτησις καὶ ἀπόφασις

διαχέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Διέχεα καὶ Π. Διέχευα, καὶ πθ. Διεχύθην κτλ.). Χύνω τῇδε κἀκεῖσε ἢ ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, μεταγγίζω, «Καθάπερ οἶνον διαχέοντες,» Πλ. (καὶ πθ.) «Ἐκ δὲ ταύτης (τῆς δεξαμενῆς) εἰς ἄλλα (κηλωνήϊα) διαχεόμενον τὸ ἔλαιον,» Ἡρ. 2) σκορπίζω, διασκορπίζω· ἀναλύω· (ἰατρ.) διαλύω, ἀνοίγω· (Π.) κομματιάζω, διαμελίζω· καταδυντρίβω. «Πειρῶ διαχέαι τὰ βεβουλευμένα,» Ἡρ. «Χαλκὸν διαχέοντας,» Ξεν. «Διαχεῖν ῥύματα,» Δσκρ. (καὶ πθ.) «Διαχέονται οἱ κόροι,» Γρηγ. «Διαχεῖται ἡ χιών,» Ξεν. «Τεταριχευμένος ὁ νεκρὸς, οὐδὲν διεχέετο,» Ἡρ. «Οὐ δυνάμενοι ἄνευ μιασμοῦ εἶναι, διεχέοντο,» Ξεν. (καὶ μτφορ.) «Ἀνδρὸς διαπεχυμένου τρυφῇ,» Πλ. (παρβλ. Δ. ἀμβρέω). «Καί μιν (τὸν βοῦν) διέχευαν ἅπαντα,» Ἰλ. Η. Τ. «Κείνην (νῆα) ἄφαρ διέχευαν ἑταῖροι,» Ἀπλλν. «Σάρκας ἐμὰς ἀπλάδας διέχευαν,» Ἐπγρ., (παρβλ. Διαφορέω). 3) (πθ. ἢ μσ.) ἀνοίγει ἡ καρδιά μου, εὐφραίνομαι, ἱλαρύνομαι, (Τουρκ.) κάνω κέφι. (Ὡς τῆς ἡδυπνόης ἀρωμάτης ἢ διαχεύσης τὸν ἡδόμενον,» Εὐρ.). «Ἴασαι διαχυθῆναι τῇ ψυχῇ,» «Σπ. «Διαχεχυμένους ταῖς προσώποις,» Πλ. «Τῶν ἔκ τινος ἡδείας ἀκοῆς διαχυθέντων,» Γρ. «Ἀπάντων αὐτῇ διαχεχυμένοι,» Πλθ.

διαχλευάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ενδύω (σκαπάζω) ἀπὸ πάνω ἕως κάτω.

διαχλευάζω, Μ. άσω, = Καταχλευάζω.

διαχλιαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι μετρίως ἢ βαθμηδὸν χλιαρόν.

διαχλιδάω-ῶ, Μ. ήσω (πρκ. Διακέχλιδα), Π. περιπατῶ ὡς ἐκλελυμένος ὑπὸ τῆς πολλῆς τρυφῆς (χλιδῆς).

διάχλωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεταξὺ πρασινοκίτρινους ἀράδας.

διαχορεύω, Μ. εύσω. Χορεύω διὰ μέσου τινός, διέρχομαι χορεύων.

διαχόω-ῶ, Μ. ώσω, = Διαχωνεύω.

διαχράομαι (καὶ Ἰων. χρέομαι)-ῶμαι, Π. ήσομαι (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαί τι συνήθως ἢ κατὰ συνεργείαν, (ἐπμ. 2) καταχρῶμαι, (μὲ αἰτ.) φθείρω, καταχρώνω φονεύω. (οἱ χρόνοι του συγχέονται ταῖς τοῦ Διακίχραμαι).

Διαχρυσεῖται, Δ ἀντὶ Διαχρήσεται, γ'. ἑν. προσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Διαχράομαι.

διάχρηστος (ὁ, ἡ). καλὸς κἀγαθὸς, ἐκλεκτὸς, ἐξαίρετος. «Ἄρτος—,» Ἀθ.

διάχρισις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ Διαχρίω, χρίσιμον ἀνάμεσα ἢ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

διάχρισμα (τὸ). ἡ πρᾶξις τοῦ (καὶ πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς τὸ) διαχρίειν

διάχριστον (τὸ), καὶ

διάχριστος (ἡ). ἀλοιφὴ, ἐκ τοῦ

διαχρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (ἀλείφω) τι ὅλως διόλου ἢ ἀρκετὰ μεταξὺ τοποθ.

διάχρυσος (ὁ, ἡ). χρυσοΰφαντος ἢ χρυσοκέντητος, ἢ ὁλόχρυσος.

διαχρώννυμι, Μ. χρώσω. Βάφω (χρωματίζω) τι ἐντελῶς ἢ κατὰ διαστήματα.

διάχυλος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς χυλωμένος, ἀπαλώτατος.

διάχυμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς διαχύσεως, διασκέδασις

διάχυσις [διαχέω], εως (ἡ). χύσιμον (σκόπισμα) ὑγροῦ, ξεγέλισμα, κλημμυρα, (μτφ.) θυμηδία, ἱλαρότης, διασκέδασις, (Τουρκ.) κέφι.

διαχυτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς διάχυσιν, διασκεδαστικὸς, (ἰατρ.) διαχυτικός.

διάχυτος (ὁ, ἡ). χυμένος παντοῦ, διασκεδασμένος.

διαχώννυμι, Μ. χώσω. Χύνω ἀνάμεσα χῶμα. (ἐπμ.) γεμίζω χανδὰκι κτλ., κάμνω χωρίζω τι μὲ προχωμα.

διαχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μτβτ.) Βάμνω τι νὰ παράσῃ (καὶ ἄλλ. ἢ ἀμτβτ.) Περνῶ (Προχωρῶ) διά τινος τόπου, (ἐπμ.) ἐκτείνομαι, ἁπλόνω, ἀνοίγω· (ἐκ νομισμ. κλπ.) ἔχω πάρασιν (τρπ.) εὐδοκιμῶ, προοδεύω. «Τὸ βρωμενὸν τὸ σῶμα διαχωρεῖ

ρέτι, « Ἐπιφρ. (καὶ ἐλλ.) «Πάπω διεγώρει (ἐὰν ἡ γαστὴρ τὰ περιττώματα). Ὑστοῦς,» Ξεν., (κοιν.) τοὺς πίναινεν). διγαινεν) ἀπὸ κάτω, (δηλ.) εἶχαν δ. βρῶσιν. « Οὐ δυναμένων διαχωρῆσαι τῶν Αἰγυπτίων, » αὐτ., νὰ ἀνοίξουν, νὰ προχωρήσουν. » Οὐ πρότερον ἐξετάζοντες εἰ διαχωρεῖ τὸ νόμισμα παρὰ τοῖς κάτω,» Ακ.

Διαχώρημα (τό). διάσημα κενόν, χάσμα, ἄνοιγμα. 2) (ἰατρ.) περίττωμα, κόπρος.

Διαχώρησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαχωρεῖν, κένωσις (τῆς κοιλίας).

Διαχωρητικός, ἡ, όν. Ὁ εὐκολύνων τὴν (ἡ εὔκολος πρὸς) διαχώρησιν, εὐκολογώνευτος, εὐκοίλιος.

Διαχωρίζω, Μ. ἰσω. Βάλλω τι ξέχωρα, ξεχωρίζω.

Διαχώρισις, εως (ἡ) καὶ

Διαχωρισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαχωρίζειν, ξεχώρισμα, (συγχ. τῷ Διαχώρησις).

Διαχωριστικός, ἡ, όν. Ὑγρησιμεύων πρὸς διαχώρισιν.

Διάχωρος (ὁ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). τὰ μεταξὺ παρατεταγμένου στρατεύματος διαστήματα.

Διάχωσις [διαχώννυμι], εως (ἡ). ἐπαύρευσις χώματος (πρὸς) γέμισμα χαντακοῦ κλπ.

Διαψαθάλλω, Μ. αλῶ, = Διαψαλάσσω.

Διαψαίρω, Μ. ψαρῶ. Σκαλίζω (ὡτάν τὴν ζρυιδα)· ἀποσπῶ ἔνδεν κἀκεῖθεν, τσουμαδῶ· καθαρίζω· ἀνεμίζω (κάμνω νὰ κυματίζῃ) τι σιγανά.

Διαψαλάσσω(ττω), Μ. άξω. Ἀνοίγω τι νὰ τὸ παρατηρήσω, (παρβλ. Διαψηλαφάω).

Διαψαλίζω, Μ. ἰσω. Κόπτω εἰς τὴν μέσην (Χωρίζω) μὲ τὸ ψαλίδι.

Διαψάλλω, Μ. ψαλῶ. Ἐγγίζω κατὰ φειρὰν (Δοκιμάζω) τὰς χορδὰς τῆς κιθάρας κτλ.

Διάψαλμα (τό). διακοπὴ (ἡ μεταβολὴ τοῦ μέλους, τῆς ψαλμῳδίας, ἡ ἐπιφώνημα τὸ ὁπ. ἐψάλλετο ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ καθαυτὸ ψαλμοῦ, (τοῦτο δὲ ἦτο τὸ Ἑβρ. Σελά, τὸ ὁπ. ὁ μὲν Σύμμαχ. μετέφρασεν. » Εἰς τὸν αἰῶνα· ὁ δὲ Θεόδοτ. «Εἰς τέλος, » ἀναλογ. τῷ Ἀμήν).

Διαψαύω, Μ. ψαύσω. Ἐγγίζω τι καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν του.

Διαψάω-ῶ, Μ. ήσω. Σκαλίζω, σκάπτω, ἀνοίγω τρύπαν (λάκκον), (παρβλ. Διαμάω καὶ Διαψαίρω).

Διαψέγω, Μ. ψέξω. Κατηγορῶ ἐντόνως.

Διαψεύδω καὶ (μσ.) -ψεύδομαι, Μ. ψεύσω, -ομαι. (ψευδόμενος) ἀπατῶ τινα. ||. (πθ. ἢ μσ.) ἀπατῶμαι, (μὲ γεν.) ἀποτυγχάνω.

Διάψευσις, εως (ἡ). ἀπάτη, ἀποτυχία.

Διαψηλαφάω-ῶ, Μ. ήσω. Ψηλαφῶ (ἀπατεύω) παντοῦ, (συνκδ.) ἐρευνῶ (ἐξετάζω) μὲ ἀκρίβειαν.

Διαψηφίζομαι, Μ. ἰσομαι. Δίδω τὴν ψῆφόν μου, ψηφοφορῶ, γνωμοδοτῶ, κρίνω (ὡς δικαστής).

Διαψήφισις, εως (ἡ) καὶ

Διαψηφισμός (ὁ). (κυρ.) ἐξέτασις τῶν ψήφων, (ἐν γέν.) ψηφοφορία, συζήτησις, γνωμοδότησις, κρισις (εἰς τὰς Ἀθ. κυρ. ἡ περὶ τῶν γνησίων, ἢ μὴ, πολιτῶν).

Διαψηφιστής, οῦ (ὁ). ὁ διαψηφίζων, ἐλεγκτὴς λογαριασμοῦ.

Διαψηφιστός, ή, όν. Ὁ διὰ ψηφοφορίας ἐκλεχθεὶς ἢ ἐκλεκτέος.

Διαψηφορίζω, Μ. ἰσω. Ψηφορίζω τι πρός τινα

Διαψυκτικός, ἡ, όν. Δροσιστικός.

Διάψυξις, εως (ἡ). σέρισμα, στέγνωμα κλπ. [ἐκ τοῦ

Διαψύχω, Μ. ψύξω. Λερίζω, στεγνόνω ἢ κρυόνω τι εἰς τὸν ἀέρα· δροσίζω, (συνκδ.) ἀναπαύω.

Διάω, Π. = Διάημι.

Δίβαμος, ου καὶ

Διβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Δίπους.

Δίβας [δὶς, βαίνω], α, (ὁ), (κατὰ τοὺς Κρῆτ.) εἶδ. ὄφεως, ὁ ἀλλ. Ἀμφίσβαινα.

Δίβαρης, έος καὶ

Δίβαφος (ὁ, ἡ). δύο φοραῖς βαμμένος, (ἐπμ.) Ἀνεξίτηλος.

Διβολία (ἡ). χλαμὺς ἢ χλαῖνα δίβολος (δ. πλῆ, πλατεῖα), ἢ ἀλλ. Διπλοΐς. 2) = τῷ

Δίβολον (τὸ). εἶδ. ἀκοντίου μὲ δύο μύτας, ἢ σπαθὶ μὲ δύο κόψας, δίστομον.

Δίβολος (ὁ, ἡ). ὁ δὶς βαλλόμενος, διπλοῦς. » Χλαῖνα —, « = Διβολία. » Ἄκων —, « Εὐρ., = Δίβολον.

Δίβουλος (ὁ, ἡ). δίγνωμος, διπρόσωπος.

Δίβραχυς, εῖα, υ. (πούς) Συγκείμενος ἀπὸ δύο βραχείας συλλαβάς, (ὁ ἀλλ.) Πυρρίχιος.

Δίβροχος (ὁ, ἡ). δύο φοραῖς βεβρεγμένος. »Ἔλαιον ἢ ὄρυζον, « Δαπρ., τὸ ἐκ τοῦ δευτέρου στραγγίσματος τῶν ἐλαιῶν.

Διγαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναπαντρεύομαι.

Διγαμία (ἡ). ὁ δεύτερος γάμος.

Δίγαμμα (τό), ἄκλ. (κυρ.) δικλοῦν γάμμα, γράμμα ἢ σημεῖον δασείας τῶν Αἰολέων, ὅμοιον μὲ τὸ Λατ. F, καὶ προφερόμενον ὡς Β, ἢ Γ, ἢ Φ.

Δίγαμος (ὁ, ἡ). = Δευτερόγαμος.

Διγένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διῃρημένον εἰς δύο (δίχαλωτὸν) τὸ γένειον ἢ τὸ κηγοῦνι (εἰς τὸν Ἀριστ. Ζ. ἱππ. Γ'. ιά, τὰ ἀριστερὰ χειρόγραφα ἔχουν Μαδηγένειοι).

Διγενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ δύο (καταγόμενος ἀπὸ) δύο γένη· ἀρσενικοθήλυκος, (παρβλ. Δίγονος).

Διγλήνης (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο διαφορετικὰς γλήνας (κόρας τῶν ὀφθαλμ.).

Δίγλυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἁπλῆν γλυφὴν (σκάλισμα), παριστάνων ὑπό μίαν πρόσοψιν δύο διαφορετικὰ ἀντικείμενα, (παρβλ. Τρίγλυφος).

Διγλωσσέω, ττεω)-ῶ, Μ. ήσω. Γνωρίζω (Ὁμιλῶ) δύο γλώσσας, εἶμαι-

Διγλωσσος(ίττος), ου (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων (ὁμιλῶν) δύο γλώσσας, (ἐπμ.) διερμηνευτὴς, (τρπ.) δόλιος, διπρόσωπος, ψευστης. » Ψιθυρον καὶ δίγλωσσον καταράσθαι,« Σειράχ.

Δίγνωμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Δίγνωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο γνώμας, ἀμφίβολος.

Δίγονατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο γόνατα ἢ κεμπούνους.

Δίγονος (ὁ, ἡ). γέννησις διδύμων τέκνων ἢ ὁ δὶς τοῦ ἔτους.

Δίγονος (ὁ, ἡ). ὁ δὶς τοῦ ἔτους ἢ δίδυμα γεννῶν, » Ὁ περισσεύσας —, « Ἡσύχ. 2) Π. ἀντὶ Διπλοῦς. 3) (πθ.) ὁ δὶς γεννηθείς, (ἐπιθ. τοῦ Βάκχου).

Διγράμματος καὶ

Δίγραμμος(ὁ,ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) δύο γράμματα. » Τὸ Φῦ διγράμματον· ἐπίβρημα, « Γρμτ.

Δίγωνος, Π. ἀντὶ

Δίγυος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ ἐκτεινόμενων ἴσα μὲ) δύο γυΐας (ἀγρούς ἢ πλέθρα).

Δίδαγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι διδάσκεταί τις (ἢ χρησιμεύει πρὸς διδασκαλίαν τινός), μάθημα. ἀπόδειξις.

Διδακτήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς διδασκαλίαν. ||. (οὐσ.) Διδακτήριον (τὸ) = Δίδαγμα.

Διδακτικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος (Ἔμπειρος, Χρήσιμος ἢ Πρόθυμος) εἰς τὸ διδάσκειν,

Διδακτός, ἡ, όν. Ὁ διδαχθεὶς ἢ διδασκόμενος ὑπό τινος, μαθητής. » Διδ. θεοῦ,« Γρφ., ὁ μονολεκτ. Θεοδίδακτος. 2) (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) πᾶν ὅ,τι δύναται ἢ εἶνε συγχωρημένον νὰ διδαχθῇ (νὰ μάθῃ) τις. » Διδακτὸν (»Διδακτός) ἡ ἀρετή,« Πλάτ. »Ὅσοις διδακτὸν μηδέν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν, « Εὐρ.

Διδάκτρια (ἡ). ἡ, διδάσκουσα, διδάσκαλος.

Δίδακτρον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἡ πληρωμὴ (ἡ ἀμοιβὴ, ὁ μισθὸς) τοῦ διδασκάλου.

Διδακτυλιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων δύο δακτ. ἔκτασιν, [ἐκ τοῦ

Διδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο δάκτυλα. 2) = Διδακτυλιαῖος.

Διδακτῶς, ἐπίρ. Διὰ διδασκαλίας.

Δίδαξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διδάσκειν, διδαχὴ, διδασκαλία.

Διδάξομαι, μσ. μέλλ. τοῦ Διδάσκω.

Διδασκαλεῖον (τὸ). μέρος ὅπου διδάσκεταί τι, σχολεῖον. » Εἰς τὰ τῶν ἀρχηστῶν διδασκαλεῖα,« Δ. Ἁλ.

Διδασκαλία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ διδασκάλου, παράδοσις μαθήματος, ἐδηγία πρὸς μάθησιν, (ἐν γέν.) ἔκθεσις ὑποθέσεως· νουθεσία, ἀπόδειξις, μάθημα. 3) (ἰδιαιτ.) παράστασις δράματος (κυρ. ἐν καιρῷ συναγωνισμοῦ τῶν ποιητῶν) εἰς τὸ θέατρον καὶ αἱ περὶ τούτου διδόμεναι ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ πρὸς τοὺς ὑποκριτὰς ὁδηγίαι.

3) (πλθ.) κατάλογος χρονολογικὸς ἱστορικὸς ἢ κριτικὸς τῶν ἐν Ἀθ. παρασταθέντων δραμάτων.

Διδασκαλικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν διδάσκαλον ἢ τὴν διδασκαλίαν. 2) ὁ ἐπιτήδειος (ἱκανὸς) πρὸς διδασκαλίαν, διδακτικός. ||. (οὐσ.) » Τὸ διδασκαλικόν,« Πλάτ., ὁ τρόπος (ἢ μέθοδος) τῆς διδασκαλίας.

Διδασκαλικῶς, ἐπίρ. Καθὼς οἱ διδάσκαλοι, μὲ διδασκαλικὸν τρόπον.

Διδασκάλιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) = Δίδακτρον. 2) = Διδαγμα. » Οἱ Φοίνικες, ἄλλα τε πολλὰ, οἰκήσαντες ταύτην τὴν χώρην, εἰσήγαγον διδασκάλια ἐς τοὺς Ἕλληνας, « Ἡρ. » Τὸ γὰρ ἦθος τῶν χρεὼν κάλλιστον διδασκάλιον, « Ἱππερ.

Διδάσκαλος (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) ὁ διδάσκων τι, (ἰδιαιτ. δὲ) ὁ διδάσκων γράμματα ἢ ἐπιστήμας. » Μουσικῆς —, « Πλατ., » Χορεύειν —, « ἢ (ἁπλ.) «Διδάσκαλος, » ὁ ποιητὴς δραμάτων (διότι ὁ ἴδιος ἐγύμναζε

οὐς ὑποκριτὰς ἢ καὶ συνυποκρίνετα εἰς τὸ δρᾶμά του), (ἴδε Χοροδιδάσκαλος.)

Διδασκάμεν, -έμεναι, Π. ἀντὶ Διδάσκειν ἀπαρ. τοῦ

Διδάσκω [†δάημι], Μ. διδάξω καὶ Ἀττ. διδασκήσω (ἀόρ. Ἐδίδαξα καὶ Π. Ἐδιδάσκησα, καὶ μσ. Ἐδιδαξάμην, πρκ. Δεδίδαχα καὶ πθ. Δεδίδαγμαι καὶ Π. Δεδάσκημαι, ἀόρ. Ἐδιδάχθην καὶ Π. Ἐδάην). Μανθάνω τινά τι, γίνομαι διδάσκαλός τε, (ἐν γέν.) ἐξηγῶ, πληροφορῶ· ἀποδεικνύω. (μὲ αἰτ.) « Ἦ σέ γε Μοῦσ' ἐδίδαξεν, » Ὀδ. Θ. (καὶ μὲ δύο αἰτ.) « Τὰ συμφέροντα διδάσκειν τοὺς πολίτας, » Ξεν. « Ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη τέχνην παντοίην, » Ὀδ. Ψ. » Κέρδεα τέχνης, ὅσσα χρόνῳ δεδάηκα, καί σε διδάξω, » Νόνν. » Πολλὰ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βίοτος, » Εὐρ. (ἢ προθετ.) » Οὐδέπω περὶ τῆς βροντῆς μ' ἐδίδαξας, » Ἀρχφ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Διδάσκουσιν ἡμᾶς ἐπιορκεῖν, » Δσ. » Δέδαεν δὲ λαχαινέμεν ἔργα σιδήρου, » Καλλ. (ἢ μὲ διπλ. αἰτ.) » Τούτους ἱππέας ἐδίδαξε, » Πλάτ. (καὶ χ. πτ.) » Μισθῷ διδάσκει » Δκ. (καὶ μσ.) » Τὰ μὲν ἄλλα διδάσκονται τοὺς υἱεῖς, » Πλάτ. » Εἰ μέν τις βούλοιτο σκυτέα διδάξασθαί τινα, » Ξεν. (καὶ μσ. αὐτοπαθ.) » Διδάξομαι, αὐτὸς βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον, » Ἀρχφ. » Οὐ νῦν διδαξόμεσθα τοὺς φίλους φιλεῖν, » Εὐρ. (καὶ πθ.) » Οὔτ' ἐδιδάχθη οὔτε οἶδε καλὸν οὐδέν, » Ἡρ. » Διδάσκονται τὴν ἅλωσιν τῆς Σπάρτης, » Παυσ., μανθάνουσι. » Φοβεραὶ δ' ὄψιν ἔμαθον, ἐδάην, » (καὶ μὲ γεν. ἐλλ. Π.) » Διδασκόμενος πολέμοιο, » Ἰλ. Π. » Ἄρσος οὓς δεδαῶτες, » Διον. » Ἔξοχα ναυτιλίης δεδαημένοι, » αὐτ. 2) παρασήμως διὰ τῶν ὑποκριτῶν τὸ δρᾶμά μου εἰς τὸ θέατρον, (ἴδε Διδάσκαλος). » Φέρεται ἐν διδασκαλίαις καὶ ἑτέραν διδιδαχὼς Εἰρήνην ὁ Ἀριστοφάνης, » Ὑποθ. Εἰρ.

Διδαχή (ἡ), = Διδασκαλία.

Διδαχθῶ, ῇς, ῇ, ῶμεν, κτλ., πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς ὑποτ. τοῦ Διδάσκω.

Διδέ(δει)ασι, Ἰων. Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. καὶ

Δίδῃ, Π. ἀντὶ Ἐδίδη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πρτ. τοῦ

Δίδημι, Μ. δήσω., Αἰολ. Π. ἀντὶ Δίω (δέω).

Διδέαμεν, Π. ἀντὶ Δίδεμεν, ἀ. καὶ

Διδέασιν, Ἀττ. ἀντὶ Διδοῦσι, γ'. πλθ. ᾗ

Διδοῖ, Π. ἀντὶ Δίδωσι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. καὶ

Δίδοι, Δ. ἡ Αἰολ. ἀντὶ Δίδου, δ'. ἐν. τῆς πρς. καὶ

Διδοῖσθα, Αἰολ. ἀντὶ Διδοῖς ἢ Δίδως, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνστ. τῆς ὁριστ. ᾗ

Διδόμεν, Μ. ἀντὶ Διδόναι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. καὶ

Δίδον, Π. ἀντὶ Ἔδιδον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρς. καὶ

Δίδου, ἀντὶ Δίδοθι, ἐνς. τῆς πρστ. ᾗ

Δίδου, Π. ἀντὶ Ἐδίδου ἢ Ἐδίδω, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ

Διδοῦσαι, Π. (σκυτ.) ἀντὶ Διδόναι, ἐνστ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δίδωμι.

Διδράσκω, Μ. δράσομαι (ἀόρ. Ἔδραν, ας, α, αμεν, ατε, ασαν, [ὄθεν πρς. Δρᾶθι, ἐπιστκ. Δραίην, ὑποτ. Δρῶ. ἀπαρ. Δρᾶναι ᾗ ἢ μτχ. Δράς], πρκ. Δέδρακα). Φεύγω (κρυφίως), δραπετεύω, (κυρ. εὖχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ. Ἀπο[Δια]διδράσκω ᾗ).

Διδραχμιαῖος, α, ον. Ὁ ἀξίζων ἑνδίδραχμον (τὸ), νόμισμα δύο δραχμῶν, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Δίδραχμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων (τιμώμενος ἢ λαμβάνων μισθὸν) δύο δραχμάς.

Διδυμάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς δύο ἄνδρας.

Διδυμάονε, δυϊκ. καί

Διδυμάονες, πλθ. τοῦ (ἀχρ.) Διδυμάων, Π. ἀντὶ Δίδυμος.

Διδυματοκέω-ῶ, Διδυματόκος ἀντὶ Διδυματόκος κτλ.

†Διδυμεύω, Μ. εύσω, (Γρφ.) Ἔχω δίδυμα τέκνα.

Διδύμη (ἡ), = Διδύμιον.

Διδυμητόκος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Διδυματόκος.

Διδύμιον (τὸ), φυτ., Ζ. Ὄρχις. ‖. (πλθ.) Διδύμια (τὰ), (ἀνατομ.) ἐξοχαί τινες τοῦ ἐγκεφάλου.

Δίδυμνος, η, ον, Π. (σπυτ.) ἀντὶ Δίδυμος.

Διδυμογενής, ἐος (ὁ, ἡ), = Δίδυμος, διπλοῦς.

Διδυμογονία (ἡ). γέννησις διδύμων τέκνων.

Διδυμόζυγας, ου καὶ Διδυμόζυξ, υγος (ὁ ἡ), Π. διπλοῦς, ζευγαρωτός.

Διδυμόθρους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὁμοίαν (τὴν αὐτὴν) μὲ ἄλλον τινὰ φωνήν. » Ἠχὼ —, » Νόνν. 2) = Δίγλωσσος.

Διδυμόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὅς τις κάμνει διπλοῦν ἢ τὸν ὅμοιον κτύπον. » Ἠχὼ —, » Νόνν.

Δίδυμος (ὁ, ἡ), [δύο ἢ δίς]. ὁ μετ' ἄλλου τινὸς συμφυὴς, (ἐν γέν.) διπλοῦς. » Αὐλοῖσι διδύμοισιν, » Ὀδ. Τ. » Ξύλον δίδυμον, » Σδ., τὸ διχαλωτόν. ‖. (σύσ. πλθ.) τέκνα ἢ ἀδέλφια δίδυμα, (κοιν.) Διδυμάρικα ἢ διπλάρικα. 2) οἱ ὄρχεις.

Διδυμότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τῶν διδύμων (διπλῶν) σωμάτων.

Διδυμοτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ δίδυμα τέκνα, εἶμαι διδυμοτόκος.

Διδυμοτοκία (ἡ). τὸ νὰ γένῃ τις —

Διδυμοτόκος (ἡ). ἡ γεννῶσα δίδυμα.

Διδυμόχροος-ους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δίχρωμος.

Διδυμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι διπλοῦν (δίδυμον), διπλασιάζω. » Τὸ τεῖχος —, » Παχυμ.

Δίδωθι, Π. ἀντὶ Δίδου, δ'. ἐν. πρσ. τῆς πρς. τοῦ

Δίδωμι [†δόω-ῶ, ὀθ. τὸ Λατ. do], Μ. δώσω (ἀόρ. Ἔδωκα ᾗ β', [σπν.] Ἔδων, ως, ω, ομεν, ατε, οσαν [ὀθ. πρς. Δός, εὖκτ. Δοίην καὶ Ἀττ. ἢ Ἰων. Δώτην, ὑποτ. Δῶ, ἀπαρ. Δοῦναι καὶ μτχ. Δούς], πρκ. Δέδωκα καὶ πθ. Δέδομαι, πθ. ἀόρ. Ἐδόθην ᾗ μσ. Ἐδόμην, μέλλ. δοθήσομαι καὶ τὸθετ. Δοτέον). (ἐν γέν.) Δίδω (καὶ ἰδιαιτ.) χαρίζω, προσφέρω. » Διδόναι εἰς χεῖρας, » Ἀρχφ. » Οὕτω τὸ γραμμάτιον διδόασι, » Πλ. » Εἰσκομίσας ἐδίδου τὰ θηρία τῷ κάπηλῳ, » Ξεν. » Πόσα ἂν μοι χρήματα δοίης, ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν, » αὐτ. » Χάριν δικαίαν καὶ δίδου ᾗ λάμβανε, » Γνμ. » Δίδωμί τινι ὅρκον, » Ἰσ., ὁρκίζω τινά. » Ὅρκους κάκιστον διδόναι ᾗ λαμβάνειν, » Γρτ. » Δίδωμι δίκην, » ἀντὶ Τιμωροῦμαι. » Δίκην διδόντες ὑπό τε θεῶν καὶ ἀνθρώπων, » Πλάτ. (καὶ ἑλλ.) » Τὴν ἔριν δεδωκότα, » Δμ. (κατ' ἄλλ. δι ἐκδοχήν) » Δίδωμι δίκας, » ἀντὶ Δικάζομαι, » Δίκας ἤθελον δοῦναι παρὰ πόλεσιν αἷς ἂν ἀμφότεροι ξυμβῶσι, » Θκ. (ἴδε καὶ Δίκη). » Διδοὺς τὸ πλεῖον τῷ πλούτῳ, » Εὐρ., ἀντὶ Προτιμῶν. (καὶ ἐπιρ.) » Ὅταν δ' ὁ θεῖμων εὖ διδῷ, τί δεῖ φίλων; » Σοφ. (καὶ πθ.) » Οὗτοι ξένοισι πολεμήια ἔργα, » Ἰλ. Ε. 2) = Παραδίδωμι. » Δίδωμί σοι ἐμαυτὸν δοῦλον καὶ σύμμαχον, » Ξεν. » Διδάσκειν ἑαυτοὺς ἀκαρνᾶσι, » Θκ. » Ὀδύνῃσιν μιν ἔδωκεν, » Ἰλ. Ε. (ᾗ πθ.) » Ἐδίδοντο τῷ ῥεύματι, » Ἡρωδ. (ᾗ ἑλλ.) » Ὁ δ' ἥδανῇ δοὺς, εἷς τε βακχεῖον πεσών, » Εὐρ. 3) ἀφίνω, ἐπιτρέπω, δίδω ἄδειαν (κυρίν), παραχωρῶ. » Ἡ πόλις δίδωσι τῷ βουλομένῳ ἐν τοῖς μετάλλοις ἐργάζεσθαι, » Ξεν. » Παραγραφὴν ὁ νόμος δίδωσι, » Δδ. » Δίδωμι βουλεύσασθαι, » Ξεν. » Ἵνα μὴ ὑμῖν βουλεύσασθαι διδεῖεν, » αὐτ. » Εἶμοι δίδως εἰπεῖν, » Συν. » Ἢν θεὸς διδῷ, » Δξ. » Ζεῦ μέγιστε, δός μοι τοὺς ἐμὲ τιμῶντας νικῆσαι εὖ ποιοῦντα, » Ξεν., ἀξιωσέμε. 4) = Ἐκδίδωμι (θυγατέρα κτλ. εἰς γάμον). » Τὴν μὲν ἔπειτα Σάμην δε δόσαν, » Ὀδ. Ο. » Ἀνδρὶ ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ μήτηρ, » Ἰλ. Τ. » Ἀδελφὴν ἑαυτοῦ δώσειν, » Θκ. (ᾗ μσ.) » Δίδου δ' ὄγε θυγατέρα ἦν, » Ἰλ. Α. (καὶ ἑλλ.) » Ἐδίδοσαν καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων, » Ἡρ. (καὶ πθ.) » Ἀξιούσης δὲ τῆς μητρὸς δοθῆναί τινι τῶν πολιτῶν πρὸς γάμον, » Πλ.

Δίδωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο δώρων (καλλιστῶν) ἔκτασιν.

Δίε, κλητ. ἀρσ. τοῦ Δῖος.

Δίε, Π. ἀντὶ Ἔδυε, Ζ. Δίον.

Διεβλήθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Διαβάλλω.

Διεγγύα (ἡ), = Διεγγύησις.

Διεγγυάω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ παρά τινος (Παραδίδω τι εἰς αὐτὸν μέ) ἐγγύησιν. » Διεγγυῶντος αὐτοῦ πρὸς αὐτὸν τὸν παῖδα, » Ἰσ. ‖. (μσ.) δίδω ἐμαυτὸν ἢ ἄλλον ἐγγυητὴν ὑπέρ τινος, ὑπάρχομαι. » Ἐπτὰ ταλάντων διηγγυήσατο, » Ἰσ. » Τοῦτο οὐσφόδρα διεγγυῶμαι, » Συν. ‖. (πθ.) ἀπαλλάττω ἐμαυτὸν ἢ ἄλλον δι' ἐγγυήσεως. » Διεγγυηθεῖσα δὲ ὑπὸ Στεφάνου, » Δμ. (καὶ πρὸς δοτ.) » Ὀκταικοσίων ταλάντων τοῖς προξένοις διηγγυημένοι, » Θκ., (παρβλ. Ἐκεγγυάω).

Διεγγύημα (τὸ). τὸ διδόμενον πρὸς διεγγύησιν.

Διεγγύησις, εως (ἡ). τὸ νὰ δώσῃ τις ἐγγυητὴν καὶ ν' ἀπαλλαγῇ.

Διεγείρω, Μ. ερῶ. Σηκόνω τινὰ ὅλως διόλου ἀπὸ τὸν ὕπνον (ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν κτλ.), (μτφορ.) παρακινῶ, ἐρεθίζω.

Διέγερσις, εως (ἡ). ἐξύπνημα, παρακίνησις, ἐρεθισμός.

Διεγερτήριον (τὸ). ἐρεθιστικὸν μέσον.

Διεγερτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ διεγείρειν, ἐρεθιστικός.

Διεγ.καλέω-ῶ, Μ. έσω. Ἐγκαλῶ ἐντόνως.

Διεγ.καρτερέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐγκαρτερῶ μέχρι τέλους.

Διεγ.κολπίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐγκολπίζομαι μέ ζέσιν.

Δι-εγ-κόπτω, Μ. κόψω. Ἐγκόπτω (ἐμποδίζω) ἐκ διαλειμμάτων, διακόπτω.
Διεγρηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγρυπνῶ μέχρι τέλους (δι' ὅλης τῆς νυκτός).
Διεγρόμενος, Π. ἀντὶ Διεγερθείς, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Διεγείρω.
Δι-εγ-χειρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐγ(Δια)χειρέω, ἐπιχειρῶ.
Διεγχείρησις, εως (ἡ), = Ἐγχείρησις, ἐπιχείρησις.
Διεδασσάμην, Π. ἀντὶ Διεδασάμην, μσ. ἀόρ. τοῦ Διαδατέομαι.
Δι-εδαφίζω, Μ. ἰσω. Ἐδαφίζω ἀόλου, κατεδαφίζω.
Διεδεῖται ἡ
Διέδεται, Μ. τοῦ Διεσθίω
Διέδεξα, Ἰων. ἀντὶ Διέδειξα, ἀόρ. τοῦ Διαδείκνυμι.
Διέδρα, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Διαδιδράσκω.
Διεδραμον, ἀόρ. β'. τοῦ Διατρέχω.
Διεδρία (ἡ). τὸ νὰ ζνέ τις διέδρες (ἀσύμφωνος) πρὸς ἄλλον, διχόνοια, ἐναντιότης. (κατὰ τοὺς οἰωνοσκόπους) τὸ ἐναντ. τοῦ Συνεδρία.
Διέδριον καὶ Διέδρον (τὸ), = Δίφρος, καθέδρα ἢ ὄχημα ἐπὶ δύο μόνων ἀνθρώπους.
Δίεδρος (ὁ, ἡ), [διὰ, ἕδρα]. (κυρ.) ὁ καθήμενος χωριστά, (συνκόχ.) ἀκοινώνητος, ἀσύμφωνος, διφρημένος. ‖ (ἐσ.)=Δίεδρον.
Διέδωκα, ἀόρ. ά. τοῦ Διαδίδωμι.
Διέργον, Ἰων. ἀντὶ Διεῖργον, παρτ. τοῦ Διείργω.
Διεζευγμένως [διεζεύγνυμι], ἐπίρ. (μτχ.). Χωριστά, ξεχωριστά.
Διέζεσα, ἀόρ. ά. τοῦ Διαζώννυμι.
Διεθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Διίημι.
Διέθεμεν, ά. πρσ. πλθ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. β'. ἦ
Διεθέμην, ά. πρσ. ἐν. τοῦ μσ. ἀορ. καὶ
Διέθηκα, ά. πρσ. ἐν. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. ά. τοῦ Διατίθημι.
Διεθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διίημι.
Δι-εθίζω, Μ. ἰσω. Συνεθίζω.
Διεθισμός (ὁ). ἐθισμὸς διηνεκής, συνεθισμός.
Διεθρύβην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Διαθρύπτω.
Δίει, β', πρσ. ἐν. τοῦ ἐνε. τῆς πρς. τοῦ Δίειμι.
Διειδέναι, ἀπαρ. τοῦ Δίοιδα.
Διειδής, ές (ὁ, ἡ), = Διαφανής, Διαυγής.
Διειδόμενος, η, ον, Π. μσ. (ἀντὶ πθ.) ἀόρ. τῆς μτχ. ᾗ
Διείδον, ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς ὁρς. τοῦ Διοράω.
Διείλεγμαι, Ἀττ. ἀντὶ Διαλέλεγμαι. πθ. ἡ μσ. πρκ. τοῦ Διαλέγω.
Διειλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διελίσσω, ξετυλίζω.
Διειλιγμένως [διαλιμβάνω], (ἐπίρ.) μτχ. Χωριστά, κατ' ἰδίαν. 2) ὡρισμένως, ἀκριβῶς, θετικῶς, ῥητῶς.
Διείλησις [διειλέω], εως (ἡ). ξετύλιγμα, (παρὰ Πλάτ. νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Δι' εἰλήσεις).
Διείλιφα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Διαλαμβάνω.
Διείλον, ἐνεργ. ἀόρ. β'. τοῦ Διαιρέω.
Δι-ειλύω, Μ. ύσω (ἀόρ. πθ. Διειλύσθην), Π. = Διελίσσω, ξετυλίζω, Ἐκπερδεύω, (πθ. ἡ μσ.) διαμιλῶμαι, (μεσν.) ξεγλιστρῶ.
» Διειλυσθεῖσα ὁμοίως, « Ἀπλλν. (παρέλ. Διολισθαίνω).
Διειμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Δίημι.
Δί-ειμι, Μ. εἰμι ἢ εἶσμαι (παρτ. καὶ ἀόρ. Διῆεν, ἀπαρ. Διέναι, μτχ. Διών), = Διέρχομαι, διαβαίνω, περνῶ διὰ μέσου τινός· (μεταφορ.) διηγοῦμαι. » Οἷσιν ἐγὼ τὰ ἕκαστα διείσομαι, « Νίκ.
Δί-ειμι, Μ. ἔσομαι, = Διαγίγνομαι, = Διατελῶ, ἐξακολουθῶ (ὄλον πούω τοῦ) νὰ ἦμαι. » Σκοπούμενος διέσῃ, « Ξεν.
Διεκπάμην, Π. μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Διαλέγομαι.
Διεκπεσεῖν (ἀπαρ. Διεκπεῖν), ἐνεργ. ἀόρ. β'. τοῦ Διαγορεύω, ἢ 2) παρτ. τοῦ Διέπτω.
Δι-ειργω, Μ. εἰρξω. Χωρίζω, ἐμποδίζω. » Χαράδρα αὐτοὺς διεῖργε, « Ξεν. » Ἐάν τις τύπτῃ πρεσβύτερον, ὁ προστυγχάνων διεργέτω, « Πλάτ. (ᾠδ πθ.) » Βραχεῖ πόρῳ διείργεται τῆς Ἀττικῆς ἡ νῆσος (Σαλαμίς), « Πλ.
Διείρηκα, ά. πρσ. ἐν. τοῦ ἐνεργ. καὶ
Διείρημαι, γ'. πρσ. ἐν. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Διαγορεύω.
Διείρθαι, πθ. τοῦ Διείρω.
Δι-είρομαι, Π. ἀντὶ Διέρομαι, ἐρωτῶ μὲ περιέργειαν, ἐξετάζω.
Δι-ειρύω, Ἰων. ἀντὶ Διερύω.
Δι-είρω, Μ. ερῶ (ἀόρ. Διεῖρα, πρκ. Διεῖρκα). Περνῶ τι ἀνάμεσα εἰς ἄλλα. » Διειρκότες τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων, « Ξεν. » Διὰ τῆς ὀπῆς διείρας τὸν δάκτυλον, « Αἰλ., (παρβλ. Διίημι). 2) περνῶ πέρα-πέρα. » Αἰφνῆς διείρας τοὺς τέρμονας, « Δσκρ., (παρβλ. Διεκβάλλω). 3) (συνεκδ.) συνδέω, ἁρμαθιάζω, (ἐπμ.) ἐντείνω. » Λόγος διειρόμενος, « Δ. Ἁλ., ὁ ἀλληλενδέτως καὶ προβαίνων χωρὶς διακοπήν· (τὸ παρὰ Φλῆρ. » Διείροντες δάκτυλοι, « φαίνεται ἐσφαλμ.)
Διειρωνόξενος (ὁ, ἡ), (Κωμ.) ὁ ἀπατῶν (εἰρωνευόμενος) τοὺς ξένους.
Διείς, εῖσα, έν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Διίημι.
Δι-εισαθύνω[-δύομαι], Μ. ὑσομαι (ἀόρ. Διεισέδυν κτλ.). Ἐμβαίνω (Εἰσχωρῶ, Διαπερνῶ) μέσα.
Διείσομαι, Π. μέλλ. τοῦ Δίειμι, διεξέρχομαι, διηγοῦμαι ἢ 2) τοῦ Δίοιδα, ἠξεύρω τι καλῶς, πληροφοροῦμαι.
Διέκ [πρόφων.) Διές, Π. ἀντὶ Δι' ἐκ(ἐξ), διὰ μέσου ἢ ἔξω.
Δι-εκ-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Διεξέβην κτλ.). Ἐβγαίνω [Περνῶ] διὰ μέσου τινός.
Δι-εκ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐβγάλλω τι ὅλως ὁλόου ἔξω διά τινος στενοῦ, περνῶ πέρα-πέρα. » Δεῖ δὲ διεκβάλλειν καὶ διείρειν τὴν βελόνην ἐν τῇ γαστροῤῥαφίᾳ, « Γαλ., νὰ τὴν ἐβγάλῃς πρῶτα ὁλόκληρον ἀπὸ τὴν μίαν τρύπαν καὶ ἔπειτα νὰ τὴν περνᾷς εἰς ἄλλην. 2) (ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) περνῶ διά τινος στενοῦ καὶ ἐβγαίνω ἔξω. » Διεκβαλὼν τὸν Γαδειραῖον παρθμὸν, « Πλ. » Διεκβάλλει τὸ ὕριον ἐπὶ κορυφὴν ὄρους, « Ἱππ.
Διέκβασις, εως (ἡ). ἡ διά τινος ἔκβασις, ἔξοδος διά τῆς θύρας κτλ.
Δι-εκ-βιατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ ἐκβῇ παρεμπρός (νὰ προβῇ, νὰ προχωρήσῃ), προάγω.
Διεκβλητέον, δες. τοῦ Διεκβάλλω.
Διεκβολή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διεκβάλλειν, πέρασμα, Βγάλσιμον. » Βελόνης —, « Ὀρειβ. 2) τὸ στενὸν διὰ τοῦ ὁπ. ἐκβαίνει τις, δίοδος, διέξοδος. » Ἀπειείχιζε τὰς εἰς Συρίαν διεκβολάς, « Πλ.
Διεκβόλιον (τὸ), = Ἐκβόλιον (φάρμακον).
Δι-εκ-δίδωμι, Μ. δώσω (ἀόρ. Διεξέδωκα κτλ.), = Διαδίδωμι, μεταδιδάζω.
Δι-εκ-δικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπερασπίζω τὰ δίκαια τινὸς ἢ ἐμαυτοῦ, ἐκδικοῦμαι.
Διεκδίκησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Διεκδικεῖν, διεκδίκησις.
Διεκδρομή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διεκτρέχειν, ἐξόρμησις, ἐπιδρομή κτλ.
Δι-εκ-δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Διεξέδυν, πθ. τὸ ἀπαρ. Διεκδῦναι κτλ.). Χώνομαι (Τρυπόνω) ἢ φεύγω, διαφεύγω, ξεγλιστρῶ.
Διέκδυσις, εως (ἡ). τρόπος ἢ τόπος διὰ τοῦ ὁπ. διαφεύγει τις.
Δι-εκ-θέω, Μ. θεύσομαι, = Διεκτρέχω.
Δι-εκ-θοράσκω, Μ. θεκθοροῦμαι (ἀόρ. Διεξέθορον κτλ.), = Διεκπηδάω.
Δι-εκ-κλίνω, Μ. κλινῶ. Ἐκκλίνων διαφεύγω.
Δι-εκ-κύπτω, Μ. κύψω, = Διακύπτω.
Δι-εκ-λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω διὰ μέσου τινός.
Δι-εκ-λύω, Μ. λύσω. Ξηλόνω (Παραλύω) ὅλως διόλου.
Δι-εκ-μειλίσσομαι, Μ. ίξομαι. Ἐκμειλίσσομαι (Ἐξιλεόνω) διά τινος.
Δι-εκ-μηρύομαι, Μ. ύσομαι; Ἐκμηρύομαι (Ξετυλίζω, Ξεκουβαρτάζω) δι' ὅλου.
Δι-εκ-μυζάω-ῶ, Μ. ήσω. Κυζάνων (Πιπιλίζων) ἐβγάλλω τι διά τινος στενοῦ, π.χ. τὸ κρασὶ ἀπὸ τὸ βαγένι μὲ καλάμι.
Δι-εκ-παίω, Μ. παίσω, = Διεκπίπτω, κτυπῶν μὲ ὁρμὴν περνῶ καὶ ἐβγαίνω ἔξω. » Κατὰ τὸ δεῖχον διεκπαίουσιν, « Ἀρρ. (καὶ μσ.) » Διεκπαισάμενος τὰς πύλας, « Δ. Ἁλ., (συγχ. τῷ Διεκπίπτω.)
Δι-εκ-περαίνω, Μ. ανῶ. Ἀποτελειόνω.
Δι-εκ-περαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Περνῶν τι διά τινος στενοῦ τὸ ἐβγάλλω ἔξω.
Δι-εκ-περάω-ῶ, Μ. άσω. Περνῶ ἀνάμεσα, διαπερνῶ· διατρυπῶ.
Δι-εκ-περαδικίζω, Μ. ίσω. Φεύγω πανούργως, ξεγλιστρῶ (καθὼς ἡ περδίκα μέσα ἀπὸ τὰ πόδια ἢ τὰ δίκτυα τοῦ κυνηγοῦ)
Δι-εκ-πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἀκλόνω (Ἐκπλόνω, Ξεδιπλόνω, Ἀνοίγω) τὸ ὅλον ὁλόλα
Δι-εκ-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶν ἐβγαίνω διὰ μέσου τινός.
Δι-εκ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Διεξέπεσον κτλ.). Περνῶ (Τινάζομαι ἔξω) μὲ βίαν διὰ μέσου τινὸς στενώματος· κάμνω ὄρμον διὰ τῶν ἐχθρῶν (κτλ.) καὶ φεύγω.
Δι-εκ-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Περνῶ μὲ πλοῖον διά τινος στενοῦ (πορθμοῦ ἢ ποταμοῦ) καὶ ἐβγαίνω εἰς τὸ πέλαγος· διαπερνῶ μὲ ὁρμὴν τὸν ἐχθρικὸν στόλον ἐξ οὗ τὸν βλάπτω ἐκπλέω πάλιν μὲ τὸν ἴδιον τρόπον, [ὅθεν
Διέκπλους-ους, (ὁ). ἡ πρᾶξις (τὸ κίνημα) τοῦ διεκπλέειν.
Δι-εκ-πλώω, Ἰων. Μ. ἀντὶ Διεκπλέω.
Διέκπνευσις, εως (ἡ), = Διεκπνοή.
Δι-εκ-πνέω, Μ. πνεύσω. Φυσῶ διά τινος πρὸς τὰ ἔξω, ξεφυσῶ, ἐξατμίζομαι, ξεθυμαίνω, [ὅθεν

Διεκπνοή (ἡ). ξεφύσημα, ξανάσασμα, ξεθύμασμα.
Δι.εκ.πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Περνῶ διά τινος καὶ ἐβγαίνω ἔξω, διεκβαίνω.
Δι.εκ.πτύω, Μ. πτύσω. Πτύων ἐβγάλλω τι ἀπό τοῦ στόματός μου.
Διέκπτωμα (τό). τό διεκπίπτον, (π. χ.) σκύβαλον.
Διέκπτωσις[διεκπίπτω], εως (ἡ). τό διά μέσου τινός ξενοῦ πέσιμον ἤ ἐβγαλμα.
Δι.εκ.ρέω, Μ. ρεύσω ἤ ρεύσομαι. Ἐκρέω διά μέσου.
Διέκρισθεν, Βοιωτ. ἀντί Διεκρίθησαν.
Διέκρασις-ανς(ὁ). ἡ διά τινος ἐκροή καὶ ὁ πρὸς τοῦτο τόπος, κανάλι, σωληνάρι.
Δι.εκ.ροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥοφῶ (Ἐκροφῶ) ἐντελῶς, ῥοφῶν ἐξαντλῶ μέχρι ρανίδος, (Ν. Χων.).
Δι.εκ.σείω, Μ. σείσω. Ἐκσείω (Ξετινάζω) δι' ὅλου, ἐξολεθρεύω.
Διέκτασις,εως(ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διεκτείνω, τέντωμα· ξηροτάνισμα.
Δι.εκ.τείνω, Μ. τενῶ (ἀόρ. Διεξέτεινα κτλ.). Ἐκτείνω ἀπό τήν μίαν ἄκραν ἕως τήν ἄλλην, τεντώνω καλά.
Δι.εκ.τελέω-ῶ, Μ. έσω. Ἐκτελῶ πληρέστατα.
Δι.εκ.τέλλω, Μ. τελῶ, Π. φυτρόνω(προκύπτω) διά μέσου τινός.
Δι.εκ.τέμνω, Μ. τεμῶ,= Διατέμνω, κόπτω(χωρίζω) τι καταμεσῆς πέρα-πέρα.
Διεκτετρημένος,πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ
Δι.εκ.τιτράω, Μ. τρήσω. Διατρυπῶ τι πέρα-πέρα.
Δι.εκ.τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Διεξέδραμον κτλ.). Τρέχω νἐβγαίνω διά μέσου τινός,
Διέκτρησις[διεκτιτράω], εως (ἡ). τρύπα ἀνοιγμένη πέρα-πέρα.
Δι.εκ.τρυπάω-ῶ, Μ. ήσω.=Διεκδύομαι.
Δι.εκ.φαίνω,Μ. φανῶ. Δείχνω (Φανερόνω, καὶ μσ. Φαίνομαι) διά τινος ἤ ὅλως διόλου.
Διεκφανής, ές (ὁ, ἡ),=Διαφανής, πασιφανής.
Δι.εκ.φέρω, Μ. δι.εξ.οίσω (ἀόρ. Διεξήνεγκα κτλ.). Φέρω τι ἔξω (Ἐβγάλλω) διά τινος τόπου.
Δι.εκ.φεύγω, Μ. φεύξομαι. Περνῶ διά τινος τόπου καὶ φεύγω ἔξω.
Δι.εκ.φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκφορῶ μέχρι τέλους, διαγουμίζω.
Δι.εκ.χέω, Μ. χεύσω. Χύνω τι ἔξω διά τινος σωλῆνος κτλ.
Διέκχυσις,εως (ἡ), τό οὐσ. τοῦ Διεκχέω.
Διελασία, ας καὶ
Διέλασις, εως (ἡ), τό οὐσ. τοῦ
Δι.ελαύνω, Μ. ελάσω καὶ (Ἀττ.) ελῶ. Διαβαίνω διάστημά τι ἔφιππος. «Διελάσαντας τὸν ἱππόδρομον,» Ξεν. (καὶ μτγν.) «Ἡμέρα ἐλήλασεν,» Εὐρ., ἐξημέρωσεν. 2) τρυπῶ πέρα-πέρα, διαπερνῶ. «Ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διήλασας,» Ἀκ.
Διελεγκτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ χρησιμεύων ἤ ἐπιτήδειος εἰς τό διελέγχειν.
Δι.ελέγχω, Μ. ελέγξω.=Ἐξελέγχω, ἐξετάζων ἀποδεικνύω τι ἐσφαλμένον.
Διελεῖν, ἀόρ. β', τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαιρέω.
Δι.ελευθερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλευθερόνω ὅλως διόλου.
Διέλευσις, εως (ἡ). τό οὐσ. τοῦ Διέρχομαι, διάβασις· παρέλευσις.
Διελεύσομαι, μέλλ. καὶ
Διελήθυια, πρκ. τῆς ὁρς. καὶ
Διελθεῖν, ἀόρ. β', τῆς ἀπαρ. τοῦ Διέρχομαι.
Δι.ελίννύω, Μ. ύσω. Ἀργῶ (Χρονοτριβῶ) πολλήν ὥραν.
Δι.ελίσσω(ττω), Μ. ξω. Ξετυλίζω ἤ Περιτυλίζω.
Διελκυσμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διέλκειν.
Διελκυστίνδα, ἐπίρ., εἶδος παιγνιδίου, εἰς τό ὁποῖον ἕκαστος τῶν παιζόντων προσπαθεῖ νά ἑλκύσῃ πρός τό μέρος του τόν ἄλλον ἐπέκεινά τινος γραμμῆς.
Δι.έλκω, Μ. ελκύσω(πρτ. Διεῖλκον, ἀόρ. Διείλκυσα κτλ.). Σύρω (Τραβῶ) τι διά τινος στενοῦ, «Διά δακτυλίου διελκύσαις,» Ἀρχφ. «Διελκύσας(διά τοῦ Ἰσθμοῦ) τὰ σκάφη,» Διόδ. «Τῆς τραγὸς διελκύσαι,» Ἀρχ.,(παρβλ. Διακμυζάω). (καὶ τρπ.) «Βίον διέλκειν,» (καὶ ἁπλ.) «Διέλκων μετ' ἀνδρῶν ἑταίρων,» αὐτ., περνῶ τήν ζωήν μου, διάγω.
†Δι.ελλαμβάνω, Μ. λήψομαι(ἀόρ. Διενέλαβον κτλ.). Συγχέω, ἐμπερδεύω. (ἔθ.) «Λόγος διενειλημμένος (γράφ. ᾧ διενειλημένος ὡς ἐκ τοῦ Διενειλέω),» Ακ., ὁ περιπεπλεγμένος.
Διέλοντο, Π. ἀντί Διείλοντο, γ', πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. β', τῆς ὁρς. καὶ
Διελών, οῦσα, όν, ἀόρ. β', τῆς μτχ. τοῦ Διαιρέω.
Δίεμαι (χ. Μ.), (εὐκτ. Δίοιτο, ὑποτ. Δέωμαι, ῃ, ηται, ᾖ ἀπαρ. Δίεσθαι), Π. [ἠδίημι]. φοβίζω, ξυπνάω, (ἐπιμ.) διώκω· φυγαδεύω. «Οὐ μὰ κύνες τε ᾖ ἄνδρες ἀπὸ χαθμαῖα δίωνται ἔγχεσι ᾖ φωνῇ,» Ἰλ. Ρ. «Μή σε ἀγρόν δε δίωμαι βάλλων χερμαδίοισι,» Ἰλ. Φ. 2) (σπν.) τρομάζω καὶ φεύγω. «Αἱ δέ τ' ἄνευθεν ἵπποι πεδίοιο δίενται,» Ἰλ. Ψ., (παρβλ. Δίω).
Δι.εμ.βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω (Περνῶ) τι ἀνάμεσά τινος.
Διέμενος, η, ον, μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Διήμαι.
Δι.εμ.μένω, Μ. μενῶ. Μένω διαρκῶς μέσα εἴς τι.
Διέμπελος(ὁ, ἡ), (λξφν.) κουκουλωμένος μὲ πέλον (σκούφιαν ἀμπαδένικαν).
Δι.εμ.πίμπλημι (-πίπλημι), Μ. διεμπλήσω. Γεμίζω ἐντελῶς (ἕως ἐπάνω).
Δι.εμ.πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Διεμέπεσον κτλ.). Πίπτω διά τινος μέσα ἤ ἐπάνω εἴς τι.
Δι.εμ.ποδίζω, Μ. ίσω. Ἐμποδίζω βάλλων τι διά μέσου, παρεμποδίζω.
Δι.εμ.πολάω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ ἤ Μεταπωλῶ εἰς τόν ἕνα καὶ εἰς τόν ἄλλον (ἐν γέν.) ἐμπορεύομαι· παζαρεύω(πραγματείας).
Δι.εμ.φαίνω, Μ. ανῶ καὶ Δι.εμ.φανίζω, Μ. ίσω. Φανερόνω τι ἐντελῶς διά τινος, ἀποδεικνύω.
Διενεγκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαφέρω.
Διενεῴνωντο, Ἰων. ἀντί Διηνεόηντο, γ', πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Διανοέομαι.
†Δι.ενειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιτυλίζω, περιπλέκω, ἐμπερδεύω, (ἴδε καὶ Διελλαμβάνω).
Δι.εν.είργω, Μ. είρξω. Ἐγκλείω ὡς ἐντός εἱρκτῆς διά παλύν καιρόν.
Διενεκτέον, θετ. τοῦ Διαφέρω.
†Διένεξις, εως (ἡ), (νλγ.)=Διαφορά, ἔρις, διχόνοια.
Δι.ενεργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνεργῶ (Πράττω) τι ὁραστηρίως.
Διενεχθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. ᾧ
Διενήνοχα, ἐνεργ. πρκ. τῆς ὁρς. τοῦ Διαφέρω.
Δι.εν.ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ηχηθήσομαι,= Ἐνηγέομαι, Ἐνωτίζομαι.
Δι.εν.θυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Καλοστοχάζομαι.
Δι.ενιαυτίζω, Μ. ίσω. Περνῶ (Διαρκῶ) ἕνα ὁλάκληρον ἔτος.
Δι.εν.ίημι, Μ. εν.ήσω,=Διεμβάλλω.
Δι.εν.ίστημι, Μ. διεν.στήσομαι (ἀόρ. Διενέστην κτλ.). Ἀντιστέκομαι (Ἐναντιοῦμαι) ἐπιμόνως.
Δίενος (ὁ, ἡ),=Διετής, δύο χρόνων.
Δι.εν.οχλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνοχλῶ ἀδιακόπως.
Διενόχλησις, εως (ἡ). ἐπίμονος (ἀδιάκοπος) ἐνόχλησις.
Δίενται, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Δίεμαι.
Δι.εν.τέλλομαι, Μ. τελοῦμαι. Ἐντέλλομαι (Παραγγέλλω) ἐπιμόνως.
Διεντέρευμα (τό). Κωμ. [διά, ἔντερον]. ἀγχίνους ἐπίνοια.
Διέξ, Ἴδε Διέκ.
Δι.εξ.άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Διεξήγαγον χξ.). Ἐβγάλλω τι διά μέσου τινός, (τρπ.) φέρω εἰς πέρας, τελειόνω· διευθύνω, διοικῶ· διευθετῶ· συμβιβάζω. «Διεξάγειν τὸν βίον,» Συν.,=Διάγειν.
Διεξαγωγεύς, έως (ὁ). ὁ διεξάγων τι, διευθυντής.
Διεξαγωγή (ἡ). τρόπος τοῦ ζῆν, Διαγωγή. 2) διευθέτησις, οἰκονομία, συμβιβασμός.
Δι.εξ.αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Διεξεῖλον κτλ.). Ἀφαιρῶ τι διά τινος.
Δι.εξ.αίσσω καὶ (Ἀττ.) Δι.εξ.άττω, Μ. αίξω. Διαπερνῶ καὶ ἐβγαίνω μὲ ὁρμήν.
Δι.εξ.ανδίζω, Μ. ίσω. Στολίζω ἀνάμεσα μὲ ἄνθη, πλουμίζω.
Δι.εξ.αν.ίστημι, Μ. αν.στήσω. Ἐξανίστημι (Διεγείρω, καὶ μσ. Διεγείρομαι) ἐκ διαλειμμάτων.
Δι.εξ.ανύω, Μ. ύσω. Ἐξανύω (Ἐκτελῶ) πληρέστατα.
Δι.εξ.άπτω, Μ. άψω. Ἐξάπτω μὲ ὁρμήν.
Δι.εξ.ατμίζω, Μ. ίσω. Ἐξατμίζω τι ὅλως διόλου, τό μεταβάλλω εἰς ἀτμόν.
Δι.εξ.ειμι, Μ. είμι (πρτ. Διεξῄειν χξ.). Διεξέρχομαι.
Δι.εξ.είργω, Μ. είρξω,=Διείργω.
Διεξέλασις, εως (ἡ), τό οὐσ. τοῦ
Δι.εξ.ελαύνω, Μ. ελάσω καὶ (Ἀττ.) ελῶ. Διαβαίνω καὶ ἐκβαίνω ἔφιππος.
Δι.εξ.ελέγχω, Μ. ελέγξω, = Ἐξελέγχω (Ἀποδεικνύω τι πάντη ἐσφαλμένον).
Διεξέλευσις[διεξέρχομαι], εως (ἡ),=Διέξοδος.
Διεξελεύσομαι, μέλλ. τοῦ Διεξέρχομαι.
Δι.εξ.ελίσσω(ττω), Μ. ελίξω. Ξετυλίζω.

Διεξενεγκεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διεκφέρω.

Διεξ-εργάζομαι, Μ. ἀπομαι, Κατορθόνω, ἀποτελειόνω· φονεύω. ἀφανίζω.

Διεξ-ερέομαι, Μ. ήσομαι, Π. = Διερωτάω.

Διεξ-ερευνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐξετάζων μὲ πολλὴν λεπτομέρειαν εὑρίσκω, ἐξιχνιάζω.

Διεξερευνητής, οῦ (ὁ). ὁ ἐξετάζων μὲ πολλὴν λεπτομέρειαν.

Διεξ-ερπύζω καὶ Διεξ-έρπω, Μ. ερπύσω, (ἀόρ, Διεξείρπυσα κτλ.). Συρόμενος διά τινος στενοῦ ἐβγαίνω ἔξω.

Διεξ-έρχομαι, Μ. διεξ-ελεύσομαι (ἀόρ. Διεξῆλθον κλπ.). Περνῶ ὁλόκληρον διάστημά τι καὶ ἐβγαίνω ἔξω κινοῦ ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν καὶ φθάνω ἕως τὴν ἄλλην· (τρπ.) ὑπερφέρω (ἐξετάζω, διηγοῦμαι, ἀναγινώσκω, ἀναπολῶ) τι ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους. « Τί γάρ τῶν αἰσχρῶν καὶ δεινῶν οὐ διεξῆλθον; « Ἰσοκρ. « Τὸ δὲ βιβλίον αὐθις ἀνεγίνωσκε καὶ λέγεται ὅλς ὅλον διεξελθεῖν, « Πλ., (κοιν.) τὸ πέρασε δύο φοραῖς. « Λόγον ἐπιτάφιον διεξῆλθεν, « αὐτ. (καὶ ἀμτθτ.) « Ἡ ἡμέρα διεξῆλθεν ἀργή, « αὐτ., (παρβλ. Διέρχομαι).

Διεξ-ετάζω. Μ. άσω Ἐξετάζω ἓν πρός ἕν μὲ ἀκρίβειαν.

Διεξέτασις, εως (ἡ). ἐξέτασις ἀκριβής.

Διεξ-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐκθέτω (Διηγοῦμαι) καταλεπτῶς.

Διεξῆμεν, Ἰων. ἀντὶ Διεξήειμεν, πλθ. ἀπρσ. καὶ

Διεξίσαι, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. τοῦ Διέξειμι.

Διεξιείς, εἶσα, ἐν. μτχ. τοῦ Διεξίημι.

Διεξιέμεναι, Δ. Π. ἀντὶ

Διεξιέναι, ἀπαρ. τοῦ Διέξειμι ἢ τοῦ

Διεξίημι, Μ. ήσω (ἀόρ. Διεξῆκα κτλ.). Ἀφίνω τινὰ νὰ ἐβγῇ (περάσῃ) διά τινος τόπου. « Διεξῆκαν αὐτοὺς διὰ τοῦ ἄστεος, « Ἡρ. (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτθτ.) « Ποταμὸς ῥέων ἐκ Πίνδου ἐς θάλασσαν διεξιείς, « Θκ., ἐβγαίνων, χυνόμενος.

Διεξίκτο, β'. ἐν. πρσ. τῆς πρσ. τοῦ Διέξειμι.

Διεξ-ικνέομαι-οῦμαι, Μ. ίξομαι (ἀόρ. Διεξικόμην κλπ.). Διερχόμενος τόπον τινὰ φθάνω (καταντῶ) εἰς.

Διεξίμεναι, Π. = Διεξιέναι.

Διεξιοι, γ'. ἐν. πρσ. τῆς εὐκτ. τοῦ Διέξειμι.

Διεξ-επάζομαι, Μ. άσομαι καὶ

Διεξ-επεύομαι, Μ. εὐσομαι. Διαβαίνω (Ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν καὶ ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν ἄλλην) ἔφιππος.

Διεξιτέον, θετ. τοῦ Διέξειμι.

Διεξίτητος (ὁ, ἡ), [Διέξειμι]. ὁ ἀπὸ τοῦ ὁπ. δύναταί τις νὰ διεξέλθῃ, διοδεύσιμος.

Διεξίω, ὑποτ. καὶ

Διεξιών, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ Διέξειμι.

Διεξ-οδεύω, Μ. εύσω. Ἐβγάλλω (Ὁδηγῶ) τινα διά τινος στενοῦ. « Ἡ ἀλώπηξ ἡ τον Ἀριστομένην διεξοδεύσασα, « Σιμπλ. 2) (ἑλλ. ἢ ἀμτθτ.) = Διεξέρχομαι.

Διεξοδικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων (ἢ ἁρμόδιος πρὸς) διέξοδον, (ἐπιτ.) εὐρύχωρος, ἐκτεταμένος, λεπτομερής.

Διέξοδος (ἡ). τὸ νὰ διοδεύσῃ τις διάστημά τι ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην. « Ἄπειρόν ἐστι., τὸ διέξοδον ἔχον ἀτελεύτητον, « Ἀρστ. « Τῆς πεδὶ τὸν βίον διεξόδου, « Φίλ. « Τὰς ἐκεῖσε εἰθισμένας διεξόδους τῶν μαστίγων, « Ἰώσ. 2) περιστροφή, περίοδος. « Πλανητῶν—, « Ἀρστ. « Ἡλίου—, « Εὐρ. (καὶ τρπ.) « Πάσας διεξόδους διεξελθὼν ὥςε μὴ παρασχεῖν δίκας, « Πλάτ. 3) ἐξελιγμὸς (évolution) στρατεύματος πρὸς μεταστρατοπέδευσιν (ἐπιθεώρησιν Ξεν.). « Τακτικαὶ διέξοδοι, « Πλάτ. « Διεξόδων καὶ τάξεων ἄπειρος, « αὐτ. 4) (μτφρ.) ἔκβασις. « Τίνα διέξοδον ἔλαβε τὰ παράλογα τῶν ἔργων, « ΠΛΒ. 5) ἔκθεσις (διήγησις, περιγραφή) λεπτομερὴς, παρέκβασις ἡ συνέχεια (σειρὰ) τοῦ λόγου. « Περὶ τῶν ἐν διεξόδῳ λόγων, « Ἀρστ. « Διέξοδοι καὶ ἔπαινοι παλαιῶν ἀνδρῶν, « Πλάτ. 6) (φλσφ.) ἡ συνέπεια τῶν μεταβολῶν εἰς τὰς ὁπ. ὑπόκεινται τὰ ὄντα. « Ἡ τῆς οὐσίας (τῆς φύσεως) διέξοδος, « Ὠκ. Λευκ. (ἴσ. καὶ τὸ τοῦ Ἀρστ.) « Ἄπειρον... τὸ διέξοδον ἔχον ἀτελεύτητον, « Ζ] (συνεκδ.) τὸ μέρος (ὁ τόπος) διὰ τοῦ ὁπ. περνᾷ τις ἢ τι καὶ ἐβγαίνει ἔξω, διοδος, πέρασμα. « Ὕδατος—, « Ἡρ., = Διώρυξ, ὀχετὸς, κρουνός. « Διεξόδους ὑδάτων κατέδυσαν οἱ ὀφθαλμοί μου, « Γρφ. ἀντὶ Πηγὰς δακρύων. « Ἐστένωται τὰς διεξόδους, « Ἡρωδ. (ἐξ ερπ.) « Ἐπίσταμαι αὐτοῦ πάσας τὰς διεξόδους τῶν βουλευμάτων, « Ἡρ.

Διεξ-οίγνυμι, Μ. οίξω, Π. ἀνοίγω τι ὅλως διόλου.

Διεξ-οιδέω-ῶ, Μ. ήσω. Φουσκόνω (Πρήσκομαι) ὅλως διόλου.

Διεξ-ουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγάλλω μαζῆ μὲ τὲ οὖρας.

Διεξ-υφαίνω, Μ. ανῶ. Ἀποτελειόνω τὸ ὕφασμα τὸ ὁπ. ὑφαίνω.

Διεξωδηκώς, υῖα, ός, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Διεξοιδέω.

Διεξῴξε, Π. ἀόρ. ερ̃ τοῦ Διεξοίγνυμι.

Διεορτάζω, Μ. άσω. Τελειόνω τὴν ἑορτήν.

Διεπέρασε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Διαπεράζω.

Δι-επι-φώσκω (χ. Μ.), = Δια(Ἐπι)φώσκω.

Διέπραθον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Διαπέρθω.

Διέπτη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνεργ. ᾠ

Διέπτατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Διίπταμαι.

Διέπω (παρτ. Διέπον καὶ πλέον ῶν). Διευθύνω, διοικῶ, διευθετῶ.

Διέρασμα (τὸ). χουν. ἡ στραγγιστῆρι, ξέκ τοῦ

Διερᾰίνω-ῶ, Μ. άσω. Περνῶ ὑγρὸν ἀπὸ πανὶ, σουρόνω.

Διεργάζομαι, Μ. άσομαι. Ἐργάζομαι ἐπιμελῶς, ἐπεξεργάζομαι· καλλιεργῶ· τελειόνω (ἀποτελειόνω) τὸ ἔργον μου. (συνήθ.) φονεύω· ἀφανίζω. « Διεργασαμένη ἑαυτὴν, « Πλ. (καὶ πθ.) « Διέργαστο ἂν τὰ Περσέων πρήγματα, « Ἡρ., ἦτον χαμένη, ἢ Περσ., (παρβλ. Ἐξεργάζομαι).

Διέργω, Μ. ἕρξω, Π. ἀντὶ Διείργω.

Διερεθίζω, Μ. ίσω. Κατὰ πολλὰ ἢ ἀδιακόπως ἐρεθίζω.

Διερέθισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι διερεθίζει τινά.

Διερεθισμός (ὁ). ἐρεθισμὸς ὑπερβολικὸς ἢ ἀδιάκοπος.

Διερείδω, Μ. είσω, = Διαστηρίζω. [Ι. (μσ.) ἀκκουμβῶ, (τρπ.) ἐπιμένω, βεβαιόνομαι. ἀντιστέκομαι. « Καθάπερ ἄγαθὸς κυβερνήτης πρὸς κῦμα διερειδόμενος, « Πλ.

Διέρεισμα (τὸ). (τὸ πλαγίως μεταξύ τινων βαλλόμενον) στύλωμα, ἀκκαμβιστῆρι.

Διερέσσω (ττω), Μ. έσω. Κωπηλατῶ ἑκατέρωθεν· (συνεκδ.) κουνῶ τῇδε κἀκεῖσε Διάσειμι.

Διερευνάω-ῶ καὶ (μσ.)-άομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ἐρευνῶ (Ἐξετάζω) μὲ ἀκρίβειαν.

Διερεύνησις, εως (ἡ). ἐξέτασις ἀκριβὴς. ἐξερεύνησις.

Διερευνητής, οῦ (ὁ), = Διεξερευνητής.

Διερευνητικός, ἡ, όν, (ἐπίρ.) -ικῶς. Πρόθυμος (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ διερευνᾶν.

Διερέω-ῶ, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Διαγορεύω.

Διερίζω, Μ. ίσω. Ἐρίζω (Φιλονεικῶ) πρός τινα, (συχν. τῷ) Διερίδω.

Διερμήνευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διερμηνεύειν, ἐξήγησις.

Διερμηνευτής, οῦ (ὁ). ὁ διερμηνεύων, δραγουμάνος.

Διερμηνευτικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς διερμήνευσιν.

Διερμηνεύω, Μ. εύσω. Ἐξηγῶ (Σαφηνίζω, ἢ Μεταφράζω) κ. μὲ ἀκρίβειαν.

Διέρομαι, Μ. ερήσομαι (παρτ. καὶ ἀόρ. Διηρόμην), = Διερωτάω.

Διερός [διαίνω], ά, όν. Ὑγρός, βρεγμένος· νοτισμένος· ζωμερός· δροσερός, τροφερός, νωπός· (συνεκδ.) ἀκμαῖος, νεαρός, εὔχροος· ταχύς· ζωηρός· γιερός, ζωντανός. « Διερὰς βροτός, Ὀδ. Ζ. « Διερῷ ποδὶ φευγέμεν, Ὀδ. Ι. « Μέλη διερά, « Ἀρστφ., τὰ γοερὰ (ὡς ἐκ τῶν δακρύων) ἢ νεαρά.

Διερπύζω καὶ Διέρπω, Μ. ερπύσω (ἀόρ. Διείρπυσα κτλ.), Π. συρόμενος ἐσὰν τὸ ἑρπετὸν περνῶ ἀνάμεσα.

Διέρραγκα, πρκ. τοῦ Διαῤῥαίνω.

Διερρήθη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ (ἀνμλ.) πθ. ἀόρ. τοῦ Διαγορεύω.

Διερρῐμμένως [διαῤῥίπτω], ἐπίῤ.(μτχ.)· Ἀπροσέκτως, ὅπως τύχῃ.

Διερρυηκώς, υῖα, ός, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Διαῤῥέω.

Διερρώγως, υῖα, ός, μσ. (μὲ σ,ματ. πθ.) πρκ. τοῦ Διαῤῥήγνυμι.

Διέρσαι, Π. Ἰων. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διείρω.

Διέρσις [δείρω], εως (ἡ). διακπέρασμα. « Ὁκὰς ποιεῦσι τῇ τοῦ λίνου διέρσει, « Γαλ.

Διέρυθρος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ (ἔχων ἀναμεταξὺ καὶ) ἐρυθρὸν χρῶμα.

Διερύκω, Μ. ύξω. (ἐμβαίνων εἰς τὴν μέσην) Χωρίζω, ἐμποδίζω.

Διέρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Διῆλθον κτλ.). (μὲ αἰτ.) Περνῶ ἀνάμεσα, διαβαίνω τόπον τινά. « Ἀντικρὺς δὲ διῆλθε βέλος, « Ἰλ. Γ. « Τριῶν θυρέων οὐσῶν, ἃς ἔδει με διελθεῖν, « Λσ. « Διελθὼν τὴν Θεσσαλίαν, « Πλθ. 2) (μτφρ.) περνῶ τὸν καιρόν (τὴν ζωήν) μου, διάγω. « Δικαίως τὸν βίον διελθεῖν, « Πλ. 3) (μὲ αἰτ. προθετ.) ὑπάγω (φθάνω, καταντῶ, περνῶ) εἰς. « Διελθεῖν εἰς τὴν Ἑλλάδα, « Ξεν. « Διέλθωμεν δὴ ἕως Βηθλεέμ, « Γρφ. (καὶ τρπ.) « Ταχὺ γὰρ διῆλθεν ὁ λόγος εἰς τοὺς παῖδας, ὡς..., Γρφ. 4) (χ. πτ.)

– Παρέρχομαι, πτρνῶ. » Διελθόντος τοῦ ἐνιαυτοῦ, » Δημ. 5) ἐκθέτω διὰ λόγου, ἐξιστορῶ, διηγοῦμαι ἓν πρός ἕν, ἀναγινώσκω (ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους). Ἅπερ περὶ τῶν δικαίων διῆλθε, » Πλάτ. » Ὁ λόγος ὃν διεληλύθαμεν, » αὐτ. » Ἅχρις ἂν διέλθωσιν ἃ βούλονται πρὸς τὸ πλῆθος, » Πλ. » Τὸν νόμον διελθεῖν τὸν Πυθικόν, » αὐτ. » Ἀνελίττων (τοὺς ἐν βιβλίοις λόγους), καὶ μετ' αὐτοῖς φίλοις διέρχομαι, » Ξεν. » Διελθεῖν πρὸς ἑαυτὸν, » Ἰσοκρ., νὰ συλλογισθῇ, ν' ἀναπολήσῃ μὲ τὸν νοῦν του, (παρβλ. Διεξέρχομαι).

Δι-ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ (Ἐξετάζω) μὲ περιέργειαν.

Δίες, β'. ἐν. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Δίημι.

Διέστ, ἴδε Διέσμαι.

Δι-εσθίω, Μ. ἐδ-έδομαι (ἀόρ. Διέφαγον χ῾ρ.). Τρώγω ὡς τὰ κόκκαλα, κατατρώγω.

Διεσκαῖος, α, ον. (μουσικ.) Ὁ συνιστάμενος ἀπὸ διέσεις, ἐναρμόνιος.

Διέσιον (τὸ), (μτγν.). (κυρ. τὸ ατελλόμενον πρὸς σύζυγον καὶ ὄχι καὶ πρὸς μνηστὴν) Διαζύγιον, [ἐκ τοῦ

Δίεσις [δίημι], εως (ἡ). (κυρ. ὑγροῦ) ἡ διὰ σωλῆνος χ῾ρ. διάβασις, στράγγισμα, σύρωμα. 2) (συνηθ.) = Διαίρεσις, χώρισμα, λυώσιμον. 3) (μουσικ.) τὸ ἐλάχιστον μέτρον τῶν ἐναρμονίων διαστημάτων, τὸ τέταρτον τοῦ τόνου.

Διεσκεμμένως [διασκέπτομαι], ἐπίρ. (μτγ.) Μὲ πολλὴν σκέψιν (προσοχήν).

Διέσομαι, μέλλ. τοῦ Δίεμι (διατελῶ).

Διεσπαρμένως, ἐπίρ. (μτγ.). Σποράδην, τῇδε κἀκεῖσε.

Διεσπάρην, πθ. ἀόρ. τοῦ Διασπείρω.

Διεσπασμένως [διασπάω], ἐπίρ. (μτγ.). Ἐκ διαλειμμάτων, ὄχι κατὰ συνέχειαν.

Διεσπουδασμένως [διασπουδάζω], ἐπίρ. (μτγ.). Μὲ πολλὴν σπουδήν (φροντίδα, ἐπιμέλειαν, προθυμίαν).

Διέσσυτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. ἡ, ἀόρ. β'. τοῦ Διασεύομαι.

Διέσταλκα, πρκ. τοῦ Διαστέλλω.

Διέσταμεν, Π. ἀντὶ Διεστήκαμεν, πλθ. τοῦ

Διέστηκα, πρκ. τοῦ Διίσταμαι.

Διεστραμμένως [διαστρέφω], ἐπίρ. (μτγ.). Ἀνάποδα, στραβά, ξανάστροφα.

Διεστώς, ῶσα, ὡς, Ἀττ. ἀντὶ Διεστηκώς, πρκ. τῆς μτγ. τοῦ Δίσταμαι.

Διεσφαλμένως [διασφάλλω], ἐπίρ. (μτγ.). Ὅλως διόλου λανθασμένα.

Διέσχον, ἀόρ. β.' τοῦ Διέχω.

Διετετάχατο, Ἰων. (γ', πλθ. πρσ. τοῦ) πθ. ὑπερσ. τοῦ Διατάσσω.

Διετηρίς, ίδος (ἡ), = Διετία.

Διέτης, έος ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἡλικίαν) ἢ διαρκῶν δύο ἔτη. » Ἀπὸ διετοῦς καὶ κατωτέρω, » Γρφ. » Διέτης χρόνος, » Ἡρ. » Ὅσοι ἐπὶ διετὲς (ἄλλ. ἐπιδιετὲς) ἠδίωσιν, » Διοσκ., ἔχουν δύο χρόνους ἀφ' οὗ ἔγιναν ἔφτιδοι, εἶνε δηλ. 15 — 16 χρόνων. 2) = τῷ

Διετήσιος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν δι' ὅλου τοῦ ἔτους (ἓν ὁλόκληρον ἔτος), ἢ 2) ἐπανερχόμενος κατ' ἔτος, ἐνιαύσιος. » Ἀγῶσι καὶ θυσίαις διετησίοις, » Θκ.

Διετία (ἡ). ἡ διάρκεια (τὸ διάστημα) δύο ἐτῶν.

Δι-ετίζω, Μ. (σω. Διαρκῶ δι' ὅλου τοῦ ἔτους ἢ δύο ἔτη.

Διέτμαγεν, Αἰολ. ἀντὶ Διετμάγησαν, πθ. ἀόρ. β'., καὶ

Διέτμαγον, Π. ἐνεργ. ἀόρ. β'. τοῦ Διατμήσσω.

Δι-ευδιάζω, Μ. άσω. Διάγω ἐν εὐδίᾳ.

Δι-ευεργετέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐεργετῶ ἀδιακόπως, ἐξακολουθῶ τὰς εὐεργεσίας μου.

Δι-ευημερέω-ῶ, Μ. ήσω. Διάγω ἐν εὐημερίᾳ, διατελῶ εὐημερῶν.

Δι-ευθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Τοποθετῶ ἀνηκόντως, βάλλω κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν τόπον του, τακτοποιῶ, ἰσάζω.

Διευθέτησις, εως (ἡ). ἡ ἁρμοδία τοποθέτησις, τακτοποίησις.

Δι-ευθετίζω [μσ.)-ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι, (μτγν.) = Διευθετέω.

Δι-ευθηνέω-ῶ καὶ (μσ.)-έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι, = Διευημερέω.

Δι-ευθυμέω-ῶ καὶ (μσ.)-έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, ήσομαι. Εἶμαι πολλὰ ἢ πάντα εὔθυμος.

Διεύθυντήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Διευθυντής.

Διευθυντήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς διεύθυνσιν.

Διευθυντής, οῦ (ὁ), διοικητής, χ῾ρ. [ἐκ τοῦ

Δι-ευθύνω, Μ. υνῶ. Ἰσάζω· διοικῶ· διορθόνω· ἐξετάζω, [ἰταλ.) κριτικάρω.

Δι-ευκρινέω-ῶ, Μ. ήσω. Χωρίζω τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακόν, ξεδιαλέγω, ξεκαθαρίζω, ἐξετάζω ἀκριβῶς, σαφηνίζω, ξεδιαλύζω.

Διευκρίνησις, εως (ἡ). ξεδιάλεγμα, ξεκαθάρισμα· διασάφησις.

Δι-ευλαβέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, (ἀόρ. Διελαβήθην). Συστέλλομαι (Φοβοῦμαι, Ὑποπτεύω, Προσέχω) μὲ ὑπερβολήν.

Δι-ευνάζω, Μ. άσω, = Κατευνάζω, καθησυχάζω.

Δι-ευπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐτυχῶ (Ἐπιτυγχάνω) εἰς ὅλας μου τὰς ἐπιχειρήσεις.

Δι-ευρυπέζω, Μ. ίσω. Κινοῦμαι τῇδε κἀκεῖσε (Κυματίζομαι, Ὑπάκειμαι εἰς παλίρροιαν) ὡσὰν τὴν θάλασσαν τῆς Εὐρίπου, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαρρ.πίζω).

Δι-ευρύνω, Μ. υνῶ. Πλατύνω (Ἐκτείνω) τι βαθμηδὸν καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ. » Τὸ ἔντερον διευρύνει, » Ἀρετ. » Τὸν λόγον διηύρυνε, » Θέρτ. εἰς Πλάτ.

Δι-ευστοχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐστοχῶ (Ἐπιτυγχάνω) πάντοτε.

Δι-ευσχημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω πάντοτε εὐσχημοσύνην.

Δι-ευτακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Διάγω εὐτάκτως.

Δι-ευτελίζω, Μ. ίσω, = Ἐξευτελίζω.

Δι-ευτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Διατηρῶ μέχρι τέλους τὸν τόνον (τὴν δύναμίν) μου. » Οὐκέτε δύναται διευτονεῖν (ὁ ῥοῦς τοῦ Βοσπόρου) πρὸς τὴν ἀντιπέρας χώραν, » Πλό., δὲν ἔχει πλέον δύναμιν ὥστε νὰ φθάσῃ ἀντίκρυ.

Δι-ευτρεπίζω, Μ. ίσω. Εὐτρεπίζω (Ἑτοιμάζω) μὲ ἐπιμέλειαν.

Δι-ευτυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μέχρι τέλους εὐτυχής.

Διεφθάρην, πθ. ἀόρ. δ'., τοῦ Διαφθείρω.

Δίεφθος (ὁ, ἡ), [διέφω]. καλοβρασμένος.

Δι-εφ-ίημι, Μ. διεφ-ήσω. Ἀφίνω (Ῥέπτω, Τινάζω) τι διὰ μέσου τινος.

Δι-εφικνέομαι-οῦμαι, Μ. ίξομαι (ἀόρ. Διεφικόμην κτλ.). Φθάνω ἕως τὴν ἄκραν.

Διέφυ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Διαφύομαι.

Διέχεια (ἡ), τὸ ἀφηρημ. τοῦ

Διεχὴς [διέχω], ές (ὁ, ἡ). τὸ ἑνικ. τοῦ Συνεχής, (ὅηλ.) ἀραιός, ἔχων διάστημα μεταξύ.

Δι-εγθρέω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι ἐχθρός (Ἔχω ἔχθραν μετά) τινος.

Διέχω, Μ. ἑξω [πρκ. Διέσχον χ῾ρ.). (μὲ αἰτ. Ἀνοίγω (Σχίζω, Χωρίζω) εἰς τὴν μέσην. » Οἱ μὲν γὰρ διέσχον τὴν φάλαγγα, » Ἀρρ. » Τοὺς περὶ αὐτοῦ μαχομένους διισχίων, » Πλ. » Τὸ κατεπέτασμα διαπαγόντες, » Γρ. (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμετβτ.) » Διέσχεν ἐπ' ἀμφότερα τὸ στράτευμα τοῦ Θηβαίους, » Πλ. » Ὅταν διαχῇ τὰ κέρατα, » Ξεν. » Ὡς δὲ εἰς πλάτος ἤδη ὁ ποταμὸς διέσχεν, » Ἀρρ. » Διέσχεν αὐτῷ ἡ γῆ φεύγοντι, » Σχολ. Ἀρχφ. 2) (ἐλλ.) ἀφήνω μεταξὺ διάστημα. » Διασχὼν τῶν πολεμίων ὡς τρία στάδια, » Πλθ.

3) μακρύνω, ἀπομακρύνω. » Διασχὼν τοὺς πλουσίους καὶ ἐνδόξους, » Πλ. » Διασχοῦσα τὰς χεῖρας, » αὐτ. 4) κρατῶ χωριστά. » Κεντοῦσι διέχειν, » Ξεν. 5) (συνηθ.) κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω. » Διέχειν τὰς χεῖρας, » Πλθ. 6) (ἐλλ. ἢ ἀμετβτ.) = Διέρχομαι, διαπερνῶ. » Ἀντικρὺ δὲ διέσχε βουρὸς ἀκωκή, » Ἰλ. Λ. » Διὰ τῶν ἥπατος διέχει ἡ μεγάλη φλέψ, » Ἀρετ. » Ὁ ἥλιος διὰ τῶν τετραπλεύρων διέχων, » αὐτ. 7) = Ἀπέχω, (μεταφρ.) ὑπερέχω. » Διέχει τῆς ἠπείρου, » Θκ. » Διεῖχεν ὁ Ἑλλήσποντος ταύτῃ σταδίους ὡς πεντεκαίδεκα, » Ξεν. » Τόλμῃ καὶ προθυμίᾳ πολὺ διασχοῦσαν, » Ἀπφ. 8) ἐκτείνομαι. » Διώρυχα. . . διέχουσαν ἐκ τοῦ Νείλου εἰς τὸν Ἀράβιον κόλπον, » Ἡρ.

Διεψευσμένως [διαψεύδω], ἐπίρ. (μτχ.). Ψευδῶς, ἀπατηλῶς.

Διέψω, Μ. εψήσω. Βράζω τι καλῶς (ὡς οὗ νὰ χυλώσῃ).

Διεωθούμην, μσ. παρτ. χ῾

Διεωσάμην, μσ. ἀόρ. α. τῆς ὀρς. τοῦ Δεωθέω.

Δίζημαι, Μ. διζήσομαι, Π. Ἰων. ἀντὶ (τοῦ ἧττον εὐχρήστου) Δίζω.

Διζήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [δίζω]. ὁ ἀναζητῶν (ἐρευνῶν, ἐξετάζων).

Δίζησις, εως (ἡ), Π. [δίζω]. ζήτησις, ἔρευνα, ἐξέτασις.

†Δίζος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δίζως, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δίεσος ἢ Δίσζος.

Διζυγής, ές (ὁ, ἡ), = Δίζυγος.

Διζυγία (ἡ). ζεῦγος βοῶν ἢ ἵππων, (ἓν γέν.) ζευγάρι, θυὰς, [ἐκ τοῦ

Δίζυγος (ὁ, ἡ). ζευγαρωτὸς, (ἓν γέν.) = Διπλοῦς, διπλόος. » Μετὰ δίζυγον ἦμαρ, » Γρ.

Δίζυξ, υγος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Δίζυγος.

Δίζω καὶ (μσ.)-ομαι, Μ. διζήσω, -σομαι, Π. [†δίω, διφάω]. ζητῶ (σκαλίζω) νὰ εὕρω τι, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, συμπεραίνω, σκέπτομαι, συλλογίζομαι· εἶμαι μὲ δύο γνώμας, ἀμφιβάλλω.

Δίζως (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δύο ζωάς, ἀμφίβιος.

Δίη, Ἰων. ἀντὶ Δία, Ὅηλ. τοῦ Δίος.

Διηβολίη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Διαβολή.

Δ·ήγαγον, ἀόρ. 6'. τοῦ Διάγω.
Δ·ηγέ|ομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐκθέτω διὰ λόγων, ἐξηγοῦμαι· ἐξηγῶ· (ἀμτθτ.) ἀμιλῶ.
Δ·ήγημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι διηγεῖται τις, (κυρ. ἐξ) μέρος τῆς διηγήσεως.
Δ·ηγηματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (Ἐκτιθέμενος πρὸς) διήγησιν· ὁ ἀγαπῶν νὰ διηγῆται.
Δ·ηγηματικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον (Ἐν εἴδει) διηγήσεως.
Δ·ήγημάτιον (τὸ· ὑποκορ. τοῦ Διήγημα.
Δ·ήγησις, εως (ἡ)· ἡ διὰ λόγων ἔκθεσις (περιγραφή, ἐξιστόρησις) τινος (συμβάντος).
Δ·ήγερτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. 6'. τοῦ Διεγείρω.
Δ·ήεισθα, Ἀττ. ἀντὶ Διῆσθα, 6'. πρσ. τοῦ Δῆμαι.
Δ·ῆειν, ὑπερσ. ἀνσ. ἀόρ. τοῦ Δίειμι (διέρχομαι).
Δ·ηέριος, η, ή ους, ον, Ἰων. ἀντὶ Διαέριος.
Δ·ηθέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Διήθησα ᾐσθην, Δ ῆσα). Περνῶ ὑγρόν τι ἀπὸ κανί ἢ τραπητόν, στραγγίζω, σουρώνω· λαγαρίζω. (κατ' ἔκτ.) ξεπλύνω, καθαρίζω. ο Διηθήσαντες (τὴν καλίτην) οἶνῳ, αὐτὶς διηθέσαι θυμιήμασι τετριμμένοισι, ■ Ἡρ. (καὶ ἄλλ. ἠθμτθτ.) ■ Διηθέοντος τοῦ ὕδατος ἐκ τοῦ ποταμοῦ, ■ αὐτ., (παρβλ. Διυλίζω).
Δ·ήθησις, εως (ἡ). πέρασμα ἀπὸ πανί κλπ., σούρωμα, λαγάρισμα.
Δ·ηθμεύω, Μ. εύσω, = Διηθέω.
Δ·ηκονέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Δισκονέω.
Δ·ήκονος (ὁ, ἡ)· Ἰων. ἀντὶ Δισάκονος.
Δ·ηκόσιοι, αι, α, Ἰων. ἀντὶ Διακόσιοι.
Δ·ηκριβωμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν.
Δ·ήκω, Μ. ήξω. (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ μετὰ τῆς Διά, καὶ σπν. μὲ αἰτ.), = Διέρχομαι, διαβαίνω. ο Ἡ διὰ πάντων διήκουσα δύναμις, ■ Ἀρστ. ■ Διῆξε (ὅπερ διορθ. Διῆξε) ταῦ δήμου θόρυβος, ■ Πλ. ■ Τοῖς ακοροῖσι τὴν ὁριμότητα εἶναι ἐν τῷ διήκοντι τῆς γελγίδος, ■ Θφρ. 2) (μὲ αἰτ. πράξεως) ἐκτείνομαι (φθάνω) ἕως· ἐπαρκῶ. ■ Ἐκ θαλάσσης τῆς βορηίης ἐς νοτίην διήκουσι, ■ Ἡρ. ■ Διῆκεν εἰς βάθος τὸ τραῦμα, ■ Γαλ. (ἐξ ἐπιφ.) ■ Οἱ οὕτω διήκοντες διανοίας, ■ Ἰακρ.
Δ·ήλασα, ἀόρ. ά, τοῦ Διελαύνω.
Δ·ηλασία (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Διελασία.
Δ·ηλθον, ἀόρ. 6'. τοῦ Διέρχομαι.
Δ·ηλιάω-ῶ, Μ. ώσω. Στεγνόνω (Ξηραίνω) εἰς τὸν ἥλιον, ἡλιάζω.
Δ·ηλιφὴς [διαλείφω], ές (ὁ, ἡ), Π. διόλου ἀλειμμένος, ποσαλειμμένος.
Δ·ηλλαγμένως, ἐπίρ. Διαφορετικά, παραλλαγμένως.
Δ·ηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Διατρυπῶ (μὲ καρφί) [κατ' ἄλλ. ἐσφαίρ. ἀντὶ Διαλαύνω].
Δ·ήλυσις [διέρχομαι], εως (ἡ), = Δίοδος, Διέξοδος.
Δ·ημερεύω, Μ. εύσω. Περνῶ ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς μέρος ἢ ἔργον τι.
Δ·ήμερος (ὁ, ἡ)· ὧν ἡμερῶν.
Δ·ημερύω-ῶ, Μ. ώσω. Ἡμερόνω ὅλως διόλου.
(Δῖημαι), ὄχρ. (ἔθ. τὸ μα. ἢ πθ.) Δίεμαι, ἰδ τὸ αὐτό. ο Νοὸς γμι, (ἴδε Δαῶ· καρβλ. Ἴαμαι).
Δ·ηνεκὴς [διήνεγκα, ἀόρ. τοῦ Διαφέρω], ές (ὁ, ἡ)· ὁ φθάνων ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην, (ἐπμ.) συνεχής, ὁλόκληρος, ἀδιάκοπος· μακρὺς, ἐκτεταμένος, διεξοδικός· παντοτεινός. ‖· (τὸ οὐδ.) Διηνεκές ἢ Ἐς τὸ διηνεκές, ἀντὶ ■
Διηνεκῶς, ἐπίρ. Κατὰ συνέχειαν, χωρὶς διακοπὴν· κατ' ἔκτασιν· διὰ παντός· (συνκρ.) σαφῶς, ῥητῶς, ἀκριβῶς.
Διήνεμος (ὁ, ἡ). ὁ παντοχόθεν ὑπὸ τῶν ἀνέμων περιπνεόμενος, ἀερικός, (ἐπμ.) ὑψηλός, (παρβλ. Ἠνεμόεις).
Διηνέχθην, κθ. ἀόρ. ά. τοῦ Διαφέρω.
Διηνυκέναι, πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διανύω.
Διῆξε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Διήκω, (συγχ. τῷ■
Διῆξε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Διαΐσσω ἢ Διΐττω.
Δ·ηπειρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω ὅλως διόλου θάλασσαν ἢ νῆσον εἰς ἤπειρον.
Διήρεσα, ἀόρ. ά. τοῦ Διαιρέσσω.
Δ·ιῃρεμένως [διαιρέω], ἐπίρ. (μτχ.). Χωριστά.
Διΐρης [ὅλ., ἄρω ἢ ἔρω], εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο σειρὰς (δύο πατώματα). ■ Ἔσχατον διῆρες μελάθρων, ■ Εὐρ., τὸ δεύτερον (ἐπμ. εἰς τοὺς παλ.) τὸ τελευταῖον πάτωμα τοῦ οἴκου, τὸ ἄλλ. Ὑπερῷον. ‖· (οὐσ.) Διΐρης (ἡ), (ἐνν. ναῦς), πλοῖον (κάτεργον) μὲ δύο σειρὰς κωπῶν.
Διῖσα, ἀόρ. ά. τοῦ Διηθέω.
Δίῃται, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὑποτ. τοῦ Δίεμαι.
Δ·ιῃχμωμένως [διευχρινέω], ἐπίρ. (μτχ.). Σαφῶς, εὐκρινῶς, ἀκριβῶς.
Διήψησε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Διαφύσσω.
Δ·ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντηχῶ, διακρυνῶ (κυρ. ἐπὶ φωνῆς), (μτθτ.) διαβιβάζω τὸν ἦχον.
Διηχὴ (ἡ). ἡ διάβασις τοῦ ἤχου εἰς τὸν ἐγκέφαλον· ἀντήχησις.
Διήχημα (τὸ). ἡ μεταβολὴ (παρβλ. Δίεσις) τοῦ ἤχου, (συγχ. τῷ Διήγημα).
Διηχὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ διαβιβάζων ἢ ἀνταναλῶν τὸν ἦχον· διὰ τοῦ ὁπ. δύναται νὰ διέλθῃ ὁ ἦχος.
Δ·ηλασσος (τος), ου (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος μεταξὺ (βρεχόμενος ὑπὸ) δύο θαλασσῶν.
Διθεία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις ■
Διθείτης, ου (ὁ). ὁ πιστεύων δύο θεούς.
Διθηκτος (ὁ, ἡ). ἀκονισμένος καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, δίστομος.
Δίθρονος (ὁ, ἡ). ὁ συνεχόμενος ἐκ δύο θρόνων. ■ Τεμὴ—, ■ Αἰσχλ.
Δίθροος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δύο φωνὰς (διπλοῦν ἦχον).
Διθυμία (ἡ). διχόνοια ἢ διφορὰ, [ἐκ τοῦ
Δίθυμος (ὁ, ἡ). ὁ εὐρισκόμενος εἰς διαφωνίαν (εἴτε πρὸς ἑαυτὸν εἴτε πρὸς ἄλλον), ἀσύμφωνος ἢ ἀναποφάστος.
Διθυραμβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψάλλω διθύραμβον.
Διθυραμβικὸς, ἡ, όν, (ᾠδὴ ἐπίρ.)-κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς διθύραμβον, συνθεμένος ἐν εἴδει διθυράμβου.
Διθυραμβογενὴς, ους (ὁ, ἡ), ἐπίθ τοῦ Βάκχου, (ἴδε Διθύραμβος).
Διθυραμβογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Συνθέτω) διθυράμβους.
Διθυραμβοδιδάσκαλος (ὁ). ποιητὴς διθυράμβων, (ὁ αὐτὸς ᾗ) πρεσβυμανστὴς ἐκείνων οἱ ὁπ. τοὺς ἐψαλλον.
Διθυραμβοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνθέτω διθυράμβους.
Διθυραμβοποιητικὴ (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ διθυραμβοποιεῖν.
Διθυραμβοποιΐα (ἡ). σύνθεσις διθυράμβων.
Διθυραμβοποιὸς (ὁ). ὁ συνθέτων διθυράμβους, ποιητὴς διθυράμβων.
Διθύραμβος (ὁ), [ὅλ., θύρα, βαίνω], ἐπίθετ. ὁ Διόνυσος (διὰ τὴν διπλῆν του γέννησιν).
2) (μετνμ.) λυρικόν τι ποίημα (ὕμνος) κυρ. εἰς τιμὴν τοῦ διθυράμβου Διονύσου (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ ὕφος ἐνθουσιαστικὸν καὶ λίξεις στομφώδεις, ὅθεν καὶ τὸ τοῦ Ἐπιχάρμου) ■ Οὐκ ἐγὼ Διθύραμβος, αἴχ' ὕδωρ πίνω, ■ (ἴδε ᾗ Διπλοῦς, ᾗ παρβλ. Θρίαμβος καὶ Ἴαμβος).
Διθυραμβοχώνη (ἡ). Π. (Κωμ.) ἡ χώνευσις (ὡς εἰς χωνευτήριον) διθυράμβους. ■ Μῆσα—, ■ Θεοδωρίδ.
Δ·ιθυραμβῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄδω διθυράμβους.
Διθυραμβώδης, ους (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.)-ωδῶς. Μὲ ὕφος διθυράμβου, (ἐπμ.) πομπώδης.
Δίθυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο θύρας ἢ δύο θυρόφυλλα (κανάτια). ■ Τὸ δίθυρον τῶν κυάμων, ■ Ἀρστ. (καὶ ἐπ ὑστρ.) ὁ ἔχων δύο καύκαλα (καθὼς τὰ μύδια κτλ.). ■ Λέγω δὲ δίθυρα, τὰ δύσιν ὀστράκοις περιεχόμενα, ■ Ἀρστ., (ἴδε καὶ Ἀνάστυκτος).
Δίθυρσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κρατῶν) δύο θύρσους. ‖· (οὐσ.) ■ Τὸ δίθυρσον, ■ ὁ διπλοῦς θύρσος.
Διΐ, ὁσ. τοῦ Ζεύς.
Διάμβος (ὁ). διπλοῦς ἴαμβος, ποὺς μετρικὸς συγκείμενος ἐκ δύο ἰάμβων.
Δ·ιαύω, Μ. αύσω, Π. καιμῶμαι κατάσυνέχειαν.
Δΐγμαι, πρκ. τοῦ Διακέομαι.
Διεδμέναι, Π. ἀντὶ Διειδέναι.
Δίεδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἰδρόνων ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, καταϊδρωμένος.
Διεδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἱδρόνω, χύνω (ἐξαλλ.) διὰ τοῦ ἱδρῶτος.
Διεδὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Διοράω.
Διείναι, ἀπαρ. τοῦ Δίεμι καὶ τοῦ
Δ·ιέημι, Μ. διήσω (ἀόρ. Διῆκα κτλ.), Ἐάμνω (Ἀφίνω) τι νὰ περάσῃ διά τινος (τόπου), ἀπελύω. ■ Οὔτ' εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐλθεῖν δύναται, μὴ Θεσμίων διέντων, ■ Δη. (ᾗ μσ.) ■ Πυκνὸν δὲ οὕτως, ὡς μήτε χιόνα διείναι, μήθ' ὑετὸν ■ Θφρ. (καὶ πθ.) ■ Δυσμάχας διειμένος ἀπηγγέλλετο, ■ Πλ. 2) περνῶ ἀνάμεσα, διαπερνῶ, ■ Σωστὸν διῆκε τῶν πλευρῶν, ■ Ξεν. ■ Δίες ᾗ ἄλλο φάμμα ὑπακάτω τούτα, ■ Ἱππαρ. 3) (συνκχ.) μουσικεύω, (ἐπμ.) λειόνω. ■ Ἐλαδίῳ ταύτην (τὴν ἀμίαν) δίες εἰς, ■ Ἀθ. (ᾗ μσ.) ■ Ὀξεῖ διέμενος, ■ Δρ. (καὶ πθ.) ■ Ἐλαίῳ διεθεὶς, ■ Δσκρ. 4) ἐκτείνω. ■ Διεὶς τὰς πτέρυγας οὑτοῦ (ὁ ἀετὸς), ■ Γρφ.
Διευθυντὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Διευθυντὴς, [ἐκ τοῦ
Διευθύνω, Μ. υνῶ, Π. ἀνεὶ Διευθύνω.
Διεκμάζω, Μ. άσω, = Διϋγραίνω.
Διεκνέομαι-οῦμαι, Μ. διῑξέομαι (ἀόρ. Διεκόμην κτλ.), = Διήκω, Διέρχομαι, (πρκ.) διηγοῦμαι κατακεπτῶς κτλ.

Δῖξαι, γ', ᾽γ, τρσ. τῶ πρκ. τῷ Δικνέομαι.
ς Δικτικός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ διαπερασθῇ ἢ νὰ διαπεράσῃ, διαπεραστικός (ἄλλως διορθ. Διτικός).
Διῖκτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. καὶ
Δῖξαι, δ'. ἐν. πρσ. τῶ πρκ. τοῦ Δικνέομαι.
Δίξις, εως (ἡ), = Διέλευσις.
δῖος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Δία, θεῖος.
Διοπετής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκ τοῦ Διός (τοῦ οὐρανοῦ) πεσών ἢ πίπτων, (καιν.) οὐρανοκαταίβατος. » Λίθος—, « Ἡρωδ. » Ποταμὸς—, « Ὅμ., ὁ πλημμυρῶν ἀπὸ τὰς βροχάς. 2) (κατ' ἐπ.) αἰθέριος, λαμπρός, καθαρός, διαφανής. » Λαμπρότερος ἢ πρὶν καὶ διοπετέστερος (ὁ αἰθήρ), « Εὐρ. » Διοπετῆ δὲ νεῶν πυρσοῖς ταθμὰ, « αὐτ., ἐφεγγοβολοῦσεν ἀπὸ τὸ πῦρ ὁ ναύσταθμος. » Ἦν δὲ γόνυς (γονὴ) ἀπορρὲῳ διοπετὴς, « Ἱππικ., (ἴδε ᾗ
Διοπτής, ές ἢ ός (ὁ, ἡ), Π. ὁ πετῶν ὑψηλὰ εἰς τὸν αἰθέρα, Ἀεροπετής. » Οἰωνὸς—, « Ὅμ. Ἴλ.
Διοπόλια (τὰ). ἑορτὴ ἀρχαιοτάτη τοῦ (Πολιέως) Διὸς εἰς τὰς Ἀθ., (παρβλ. Διάσια).
Διοπαλιώδης, ες (ὁ, ἡ), (Κωμ.). παμπάλαιος (ὡσὰν τὰ Διοπόλια), σκουριασμένος (μτφορ.).
Διοππάζομαι, Μ. άσομαι, = Διοπεύω.
Διοπτασία (ἡ), = Ἀνθιπτασία, ἄμιλλα ἱππέων.
Διοππεύω, Μ. εύσω, Διαβαίνω ἔφιππος, (μτφορ.) διέρχομαι (παρέρχομαι) ταχέως, παραβαίνω. » Μὴ διοπτεύειν τὰ ἐν τῇ θ. Γρφῇ θεωρήματα, « Σίρ.
Διόπταμαι, Μ. διοπτήσομαι (ἀορ. Διέπτην κτλ.). Διαβαίνω πετῶν.
Διοσθμέω-ῶ, Μ. ήσω, ᾗ
Διοσθμίζω, Μ. ίσω. Διαβιβάζω (κυρ. πλοῖον) διὰ τοῦ ἰσθμοῦ.
Διοσθμος (ὁ, ἡ). χωρισμένος δι' ἰσθμοῦ.
Διοστάνω ᾗ Διοστάω-ῶ, = Διίστημι.
Διοστέον, = Διαγνωστέον, θετ. τοῦ Δίοιδα.
Διοστημι, Μ. διο-στήσω (ἀόρ. Διέστησα ᾗ μσ. Διέστην κτλ.). Στήνω (Τοποθετῶ) δύο ἢ καὶ πλειότερα πράγματα ἐχωριστὰ (εἰς τρόπον ὥστε νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ διάστημα), (ἐν γέν.) μακρύνω ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, διαιρῶ, ξεχωρίζω, (μτφορ.) βάλλω εἰς διχόνοιαν. » Διέκαστε γὰρ αὐτοὺς ὁ πολέμιος καὶ δείσας, « Ἡλ. » Ζῶντας μὲν ἡμᾶς οὐδὲν ἀλλήλων διέστησεν, « αὐτ. » Τοὺς τὴν ἡδονὴν διιστάντας ἀπὸ τῆς ὑγείας, « αὐτ. (ᾗ μσ.) » Ἐὰν διαστησώμεθα τόν τε δικαιότατον ᾗ τὸν ἀδικώτατον, « Πλάτ. » Τὸν δῆμον ἡμῶν βούλεται διιστάναι, « Ἀρχ. 2) Π. ζεύγνυμι ἀνάμεσα. » Ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀράχναι διαστήσαιντο, « Θκρ. ||. (μσ.) χωρίζομαι εἰς τὴν μέσην, στέκω μακρὰν, ἀπέχω. διαφέρω. σχίζομαι, ἀνοίγω. (μτφορ.) εὑρίσκομαι εἰς διχόνοιαν. (ἐπὶ χρόνου) παρέρχομαι. (φλοφ.) ὑπόκειμαι εἰς διάστασιν. » Ὁ δῆμος αὐτῷ διέστη, « Πλ., πικρεμέρισαν καὶ τῷ ἄνοιξαν δρόμον. » Τὰ κατὰ Θεσσαλίαν ὄρη διέστη, « Ἀπολλόδ. » Θάλασσα ῥαγεῖσα διίστατο, « Φιλ. καὶ Ὅμ. Ἴλ. Ν. » Τοσοῦτον διεστᾶσιν ἀλλήλων ὅσον ψυχὴ σώματος ᾗ ἄνθρωπος θηρίου, « Δημ. » Διαστὰς ὁρίσατο, « Ἴλ. Δ. » Τίη δείσαμεν; Ἴλ. Φ. » Ἡ Πελοπόννησος ἅπασα διεσχήκει, « Δημ. » Ἑρμηγοῦ καὶ Ἐσίσαρος διαστάντων, « Πλ. » Καὶ διαστάσης ὡσεὶ ὥρας μιᾶς, « Γρφ., ἀφ' οὗ ἀπέρασεν ἐν τῷ μεταξύ. » Τὸ σημεῖον εἰ διέστηκεν, ἤτοι ἐφ' ἓν διέστηκεν, ἢ ἐπὶ δύο, ἢ ἐπὶ τρία, « Ἀλέξ. Ἀφροδ.
Διοστορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐξιστορῶ, διηγοῦμαι ἓν πρὸς ἕν.
Διοσχάω (παρτ. Διισχανων), Π. ἀντὶ Διίσχω.
Διοσχναίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι καθ' ὑπερβολὴν ἰσχνόν.
Διοσχυρειῶ (χ. Μ.), = τῷ
Διοσχυρίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐπιστηρίζομαι εἴς τι. 2) βεβαιόνω (ὑπερασπίζομαι) ἐπιμόνως μίαν ἰδέαν.
Διοσχω, Μ. διασχήσω, = Διέχω.
Διστέον, θετ. τοῦ Δίειμι (διέρχομαι, διηγοῦμαι).
Διστικὸς [δῖειμι], ἡ, όν. Διὰ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ διέλθῃ τι, (Γαλλ.) perméable.
Δῖτχθαι, πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δικνέομαι.
Διτχνεύω, Μ. εύσω, καὶ
Διτχνέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰχνηλατῶ, (παρβλ. Διοιχνεύω).
δίκα (ἡ), Δ. ἀντὶ Δίκη.
Δικάζω [δίκη], Μ. δικάσω καὶ Ἰων. δικῶ. Κρίνω (Ἀποφασίζω) ὡς δικαστής. » Μηδὲ δίκην δικάσῃς, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, « Ἡσ. » Ἐς μέσον ἀμφοτέρωσι δικάσατε, « Ἴλ. Ψ. » Τίς αὕτη δίκη εἴη, ὅπου αὐτοὶ οἱ ἀδικοῦντες δικάζουσι; Ξεν. (καὶ πθ.) » Ὁπατέρων δ' ἂν δικασθῇ εἶναι τὴν ἀπουσίαν, τούτους κρατεῖν, « Θκ. ||. (μσ.) χρησολογοῦμαι πρός τινα. » Οὐδενὶ πώποτε δίκην οὔτε ἐδικασάμεθα οὔτε ἐφύγομεν, « Ασ. (ᾗ γ. πτ.) » Βιάζεσθαι εἰς ἂν ἐξῇ, δικάζεσθαι οὐδὲν προσδέονται, « Θκ.
Δικαία (ἡ), Π. ἀντὶ Δίκη.
Δικαιαρχία (ἡ). ἀρχὴ (δικαίκησις, ἐξουσία) δικαία.
Δικαιεῦμαι, Δ. ἀντὶ Δικαιοῦμαι.
ς Δικαϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν δίκην (εἰς τὸ δίκαιον), δικαίου ἴδιος, (Μ. Ἀντ. Ε'. λό'.).
Δικαιοδοσία (ἡ). ἡ διανομὴ τῆς δικαιοσύνης, ἡ εἰς ἕκαστον ἀπόδοσις τοῦ δικαίου κατὰ νόμους, (Λατ.) jurisdictio. » Οἱ περὶ τῆς καινῆς δικαιοδοσίας νόμοι, « Πλδ. » Ἡ κατὰ τὸ σύμβολον δικαιοδοσία, « αὐτ. (ἴδε Σύμβολον). 2) ἡ δικαστικὴ ἐξουσία ἄρχοντος πολιτικοῦ ἢ στρατιωτικοῦ. » Ταχθεὶς ἐπὶ τῆς δικαιοδοσίας, ἀφ' ἧς οὐκ ἦν τῷ κριθέντι ἀναβολὴ τῆς δίκης ἐπὶ τὸν βασιλέα, « Στρ. » Ἄρχοντας δὲ νόει τοὺς ἔχοντας δικαιοδοσίαν, « Σχλ. Βασιλ.
Δικαιοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Δικάζω, εἶμαι δικαιοδότης, ου (ὁ). κριτὴς, δικαστὴς, (κυρ.) ἄρχων πολιτικὸς (διοικητὴς κλπ.) ἔχων συγχρόνως ᾗ δικαστικὴν ἐξουσίαν.
Δικαιοδοτικὸς, ἡ, όν. Δικαιοδότου ἴδιος.
Δικαιοκρισία (ἡ). κρίσις δικαία.
Δικαιοκρίτης, ου (ὁ). ὁ κρίνων δικαίως, δίκαιος κριτής.
Δικαιολογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Λέγω τὰ δίκαιά μου, δικάζομαι (ἀπολογοῦμαι) πρός τινα, δικηγορῶ.
Δικαιολόγημα (τὸ). τὸ λεγόμενον ἐπὶ δικαιολογίᾳ.
Δικαιολογία (ἡ). τὸ νὰ λέγῃ τις τὰ δίκαιά του (κυρ. ἐπὶ δικαστηρίου), δικηγορία. 2) = Δικαιολόγημα.
Δικαιολογικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ περιέχων (ἢ ἀνήκων εἰς, ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) δικαιολογίαν, δικηγορικός.
Δικαιολόγος (ὁ). ὁ δικηγορῶν ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἢ ἄλλου.
Δικαιομετρία (ἡ). δίκαιον μέτρημα.
Δικαίμετρον (τὸ), εἶδ. ἀγγείου, (ἴσ.) ἡ δικαστικὴ κλεψύδρα.
Δικαιονόμος (ὁ, ἡ), = Δικαιοδότης.
Δικαιόπολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. εἷς τὰς πόλεις τοῦ ὁπ. φυλάττεται δικαιοσύνη.
Δικαιοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω τὸ δίκαιον, φυλάττω δικαιοσύνην.
Δικαιοπράγημα (τὸ). πρᾶξις δικαία, ἀρετή.
Δικαιοπραγὴς, οῦς (ὁ, ἡ). ὁ πράττων τὸ δίκαιον, δίκαιος.
Δικαιοπραγία (ἡ). τὸ δικαιοπραγεῖν, ἐνάρετος διαγωγή.
Δικαιοπραγμοσύνη (ἡ), = Δικαιοπραγία.
Δίκαιος [δίκη], α καὶ (ἀπν. ἡ ἀμφ.) ος, ον. (κυρ. ἐπὶ πραγμ.) ἴσος (Ὅμοιος) καὶ ἀπὸ τὰ δύο (ἢ ἀπ' ὅλα τὰ) μέρη, ἰσόρροπος, ἰσόμετρος, ἀνάλογος, σωστὸς (δηλ. οὔτ' ἐλλείπων οὔτε περισσεύων), ὁμαλὸς (ἐπμ.) εἰς καλὴν κατάστασιν, ἀγαθὸς κτλ., (ἓν γέν.) καθὼς πρέπει νὰ ᾖνε. » Ἅρμα οὐ δίκαιον, ἀδίκων ἵππων συνεζευγμένων, « Ξεν. » Αἱ ἑκατὸν ὀργυιαὶ δίκαιαί εἰσι στάδιον ἑξάπλεθρον, « Ἡρ., (κοιν.) ἴσια-ἴσια (σωστὰ) ἓν στάδιον. » Δίκαιον ἔχουσι τὸ σῶμα οἱ ἄνθρωποι, « Ἱππκρ. (τὸ ὁπ. ἑρμην. ὁ Γαλ. » Ἀκριβῶς ἴσον ἑκατέρωθεν ἐκ δεξιῶν γε καὶ ἀριστερῶν. » 2) « Δικαίη χείριξις, « αὐτ. » Θάλασσα δικαιοτάτη, « Στροβ., ἡ ἐντελῶς γαληνιῶσα, (καιν.) σὰν τὸ λάδι. 2) (μτφορ. ἐπὶ ἀνθρ.) ὁ πράττων τὸ δίκαιον· φυλάττων πρὸς πάντας τὰ χρέη του, (ἐπμ.) ἀκριβὴς, εἰλικρινὴς, φιλαλήθης, ἀπροσωπόληπτος κτλ. » Δίκαιος εἶναι μᾶλλον ἢ χρηστὸς θέλε, « Γνμ. » Ἀριστείδης ὁ δίκαιος, « Αἰσχ. » Δίκαιος ἐητρὸς πρὸς πᾶσαν ὁμιλίην, « Ἱππκρ. » Συγγραφεὺς δίκαιος, « Λκ. » Οὐκ ἦλθον καλέσαι δικαίους, « Γρφ. (καὶ Κωμ.) » Γῆδιον δίκαιον, « Ξεν., τὸ λυπρόν. (ᾗ ὠνωνημ.) » Ἵππος δικαία (ἢ ἐν Φαρσάλῳ), « Ἀρστ., ἡ γεννῶσα ὁμαλά. » Ἵππος δίκαιος, « Ξεν., ὁ καλῶς γυμνασμένος. 3) (εἰς τοὺς ἀρχαιοτ. χρόν.) πεπολισμένος, ἥμερος, μὴ κάμνων κακὸν εἰς ἄλλον. » Χείρων δικαιότατος Κενταύρων, « Ἰλ. Δ. » Γλακτοφάγων, δικαιοτάτων ἀνθρώπων, « Ἰλ. Ν. » Οὔ τι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι, « Ἰλ. Β. 4) (μὲ τὸ ὑπαρκτ. ῥῆμα καὶ μὲ ἀπαρ.) ἄξιος (ἔχων δίκαιον ἢ χρέος) νὰ κάμῃ ἢ πάθῃ ἢ λάβῃ τι. » Ἀπολαβεῖν ταργύριον δίκαιος εἶ, « Ἀριστοφ. » Οὔτ' ὀφείλω, οὔτ' ἐκτῆσαι δίκαιός εἰμι, « Ασ. » Ἐξ μὲν δίκαιός εἰμ' ἐγὼ καλέζειν, « αὐτ. » Δίκαιος ὢν ἀπολωλέναι, « Δημ. » Οἷς πάσχουσι μεταβολαὶ ἐπ' ἀμφότερα ξυμβεβήκασι, δίκαιοί εἰσι καὶ ᾗ ἀπαθέστατοι

εἶναι ταῖς εὐπραγίαις, « Θκ. β) (ἐπὶ πραγμ.) ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος δικαίως, σύμφωνος μὲ τὴν δικαιοσύνην, νόμιμος· ἀνήκων, ἁρμόδιος, εὔλογος. «Αἰτία (» Χάρις) δικαία, « Δημ. » Ψῆφος—, « Συν. » Δίκαια λέγετε, « Θκ. » Λέγοντα νικᾷν καὶ δίκαια κἄδικα, « Ἀρχῑ. » Ἐκ τῶν δικαίων, « αὐτ., ἀντὶ δικαίως. ‖ (τὸ οὐδ.) Δίκαιον (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ. σχημ. Α΄.) ἡ δικαιοσύνη. » Ἀρχέλαος ἔλιγε τὸ δίκαιον οὐ φύσει ἀλλὰ νόμῳ εἶναι, « Ἀρτ. » Καὶ μή τι παρεκβαίνουσι δικαίου, « Ἡσ. (Β΄.) τὸ ἀνῆκον (ἀναλογοῦν) εἰς ἕκαστον, (καθὼς καὶ κοιν. λέγομεν:) τὸ δίκαιόν του. « Τὰ δίκαια κοιεῖν (ἢ τάττειν) τινί, « Ἀξ. «Τυγχάνειν τῶν δικαίων, « Δ. Ἁλ. (Γ΄.) τὸ χρέος, τὸ καθῆκον. « Πεπληρώσεταί σοι τὰ πρὸς τὸν πατέρα δίκαια, « Φαλ. « Τὰ δίκαια πράττεσθαί τινα, « Αἰσχλ., » Δίκην λαμβάνειν παρά τινος. (Δ΄.) τὸ δικαίωμα ἢ τὸ δικαιολόγημα. » Οὐδέν ἐστι δίκαιον ἀνθρώπῳ πρὸς τ' ἄλλα ζῶα, « Πλ. «Πόλει τηλικαύτην ἐχούσῃ δίκαιον πρὸς τὸν αὐτὸν αὐτοκράτορα, « Δ. Κρ. » Παρεχόμενοι ἃ ἔχομεν δίκαια πρός τε αὐτοὺς καὶ ὑμᾶς, « Θκ. » Ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ, « Ἡσ. « Μή καθυφῇς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρός, « Ακ.

Δικαιοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ καὶ τὸ πολίτευμα τοῦ δικαίου (ἐναρέτου) ἀνθρώπου. » Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή ἐστι, « Θγν.

Δικαιόσυνος (ὁ), Π. ἐπίθετ. ὁ Ζεύς (ὡς ἔφορος τῆς δικαιοσύνης).

Δικαιότης (ἡ), = Δικαιοσύνη.

Δικαιουργός, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος (νομιζόμενος) δίκαιος.

Δικαιοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ (ἔφορος) τῆς δικαιοσύνης, νομοφύλαξ.

Δικαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κρίνω (Νομίζω) τι δίκαιον, εὑρίσκω εὔλογον. » Τούτου δὲ οὕτω δικαιοῦντος, « Ἴρ. » Δικαιοῦντες τοῖς αὐτοῖς ἁμύνεσθαι, « Θκ. (παρβλ. Ἀξιόω). 2) δίδω τινὸς τὸ δίκαιόν του ἢ λέγω ὅτι ἔχει δίκαιον, τὸν δικαιολογῶ, τὸν ἀθῳόνω. » Δικαιώσατε γήρᾳ, « Γρφ. (ᾗ πθ.) « Ὁ ἀποθανὼν δεδικαίωται ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, « αὐτ. « Ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις σου, « αὐτ. 3) καταδικάζω (τιμωρῶ) τινα δικαίως. «Κατ' ὀξίαν ἑκάστου ἀδικήματος ἐδικαίευ, « Ἴρ. (καὶ μσ.) « Ἡμᾶς αὐτοὺς μᾶλλον δικαιώσασθε, « (καὶ πθ.) « Οἱ ἱρέες ἐδικαιεῦντο, « Ἴρ. » Μεγίστου ὄντος ἀγαθοῦ τοῦ μὴ ἁμαρτεῖν, δεύτερον ἀγαθὸν τὸ δικαιωθῆναι, « Συν. (καταχρ.) «Χαλκὸς δικαιωθείς, « Αἰσχλ., ὁ δοκιμασθείς.

Δικαίωμα (τό). τὸ κριθὲν (ἀποφασισθὲν ὅτι εἶνε) δίκαιον, εὔλογον· νόμος, ἐντολή. » Δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου, « Γρφ. » Δικαιώματα λατρείας, « αὐτ., τὰ θρησκευτικὰ παραγγέλματα. 2) λόγος (αἰτία, ἀφορμὴ) πρὸς δικαίωσιν, δικαιολόγημα. » Δικαιώματα μὲν οὖν τάδε πρὸς ὑμᾶς ἔχομεν, « Θκ. » Οὐδὲν δικαίωμα τῶν ὅπλων ἰσχυρότερον, « Σδ. 3) ἀποζημίωσις, ἱκανοποίησις, πρόσημον. «Δικαίωμα, τὸ ἐπανόρθωμα ἀδικήματος, « Ἀρχτ. «Τῶν δὲ ἄλλων δικαιωμάτων ἀφ-

εἰσθω, « Πλάτ. 4) (μτγν.) προνόμιον, δικαίωμα. « Ὅσα ἄλλα δικαιώματα ἐκράτουν, « Βασίλ. Ἀρμεν. (παρβλ. Δικαίωσις).

Δικαίως, ἐπίῤῥ. Μὲ δίκαιον τρόπον, μὲ δικαιοσύνην· εὐλόγως· κατ' ἀξίαν· ἀληθῶς, τῷ ὄντι. «Οἱ δικαίως φιλομαθεῖς κάσμιοί εἰσι, « Πλάτ.

Δικαίωσις [δικαιόω], εως (ἡ). δικαιολόγημα. » Πολλὰς δικαιώσεις προτεινάμενος, « Δ. Κάσ. 2) τὸ νὰ νομίζῃ τις τι (καὶ ἐπιμ. νὰ τὸ ἀπαιτῇ ὡς) δίκαιον, ἀπαίτησις, (Γαλλ. prétention) » Ἀπὸ δικαιώσεως τοιᾶς δε, « Δ. Ἁλ. » Ἐκ τῶν συνόδων, ἅμα πολλὰς δικαιώσεις προενεγκόντων ἀλλήλοις, ξυνεχωρεῖτο ὥστε κτλ., « Θκ. » Ἐκ τούτου ἐγένοντο καὶ περὶ τὰς δικαιώσεις βαιότεροι, « Πλ. « Καὶ τὴν εἰωθῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων εἰς τὰ ἔργα ἀντήλλαξαν τῇ δικαιώσει, « Θκ., μετέβαλον αὐθαιρέτως (αὐτοδικαίως) τὴν συνήθη τῶν λέξεων σημασίαν, (παρβλ. Ἀξίωσις). 3) τιμωρία (δίκαιη). «Καὶ τῶν δρασάντων οὔτε ζήτησις, οὔτ' εἰ ὑποπτεύοντο, δικαίωσις ἐγίγνετο, « Θκ. « Τὰς ὑπὸ θεοῦ δικαιώσεις τῶν ἐξαμαρτανόντων, « Πλ., (παρβλ. Δικαίωμα).

Δικαιωτήριον (τό), = Δικαστήριον, κολαστήριον.

Δικαιωτής, οῦ (ὁ). ὁ τὸ δίκαιον ἀποδιδούς, δικαστής· τιμωρός.

Δικᾶν, Ἰων. ᾗ Ἀττ. ἀντὶ Δικάσειν, μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δικάζω.

Δικανικός, ἡ, όν. Ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὰς δίκας, ἔμπειρος (ἐπιτήδειος) νομικὸς ἢ δικηγόρος. « Οὓς δὴ καλοῦσι ῥήτοράς τε καὶ δικανικούς, « Πλάτ. » Ἵνα δημηγορικοὶ ἢ δικανικοὶ γένοιντο, « Ξεν. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὰ δικαστικά, ῥητορικούς, δικηγορικούς. « Ῥημάτια δικανικά, « Ἀρστφ. « Δικανικὴ (ἔνν. τέχνη), « Πλάτ., τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου, ἡ ῥητορική. « Ἐρῶ δὲ ὑμῖν φορτικὰ καὶ δικανικά, « Πλάτ., ὑπερβολάς. » Ἐνύπνιον μακρὸν καὶ δικανικόν, « Ακ., τὸ συνθεμένον.

Δικανικῶς, ἐπίῤῥ. Ῥητορικῶς, δικηγορικῶς· (ἐπιμ.) μὲ τέχνην, μὲ ἔμφασιν, μὲ ὑπερβολάς.

Δικάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο καρδίας. « Οἱ Παφλαγόνες πέρδικες δικάρδιοί εἰσιν, « Αἰλ.

Δικάρηνος (ὁ, ἡ), Π. = Δικέφαλος.

Δικαρπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμφ.=

Δίκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ δὶς τοῦ ἔτους καρποφορῶν.

Δικάσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (προσδιωρισμένης δικ) δίκην. « Ἡμέρα—, « Νμ. 2) ὁ ἐπιδεχόμενος (ὑπαγόμενος εἰς) δίκην, ἀμφισβητήσιμος. « Δικάσιμον ἦν τὸ πρᾶγμα, « Ἀθαν.

Δίκασις, εως (ἡ). τὸ δικάζειν.

Δικασπολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. δικάζω, εἶμαι δικαστὴς (δικασπόλος).

Δικασπολία (ἡ), Π. τὸ δικάζειν, κρίσις.

Δικασπόλος (ὁ), Π. κριτής, δικαστής. βασιλεύς.

Δικαστηρίδιον (τό), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ

Δικαστήριον (τό). τὸ μέρος ὅπου δικάζουν οἱ δικασταί, κριτήριον. 2) (συνεκδ.) τὸ συνέδριον (ἡ ἀμφήγυρις) τῶν δικαστῶν, (ὅθεν:) «Δικαστήριον καθίζειν τινί, « Δέ, κινεῖν κρίσιν (κατὰ λέξ. συγκροτεῖν δικαστικὴν συνεδρίασιν) κατά τινος.

Δικαστής, οῦ (ὁ). ὁ δικάζων (κυρ. ἐπὶ κριτηρίου), κριτής.

Δικαστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπῤῥ.) «ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δικαστήν. « Δικαστικόν, « Ἀρστ., ὁ μισθὸς τοῦ δικαστοῦ. 2) ὁ ἔμπειρος εἰς τὸ δικάζειν, Δικανικός. «Στρατηγῷ καὶ δικαστικῷ ᾗ πολιτικῷ, « Ξεν.

Δικάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Δικαστής.

Δικατάληκτος (ὁ, ἡ), (γραμ.). ὁ ἔχων δύο καταλήξεις.

Δικαυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμφ.=

Δίκαυλος (ὁ, ἡ), Ετν., ὁ ἔχων δύο καυλούς (διπλοῦν καυλόν).

Δικεῖν, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Δίκω, ῥίπτω.

Δικελλα [δίς, κέλλω], ης (ἡ). τὸ δικέλλιον τῶν τσαπετ', δικέλλι.

Δικελλίτης, ου (ὁ). ὁ κρατῶν (μεταχειριζόμενος, σκάπτων μὲ) δικέλλαν.

Δικελλοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) δικέλλης.

Δικέντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο κέντρα ἢ διπλοῦν κέντρον. » Σκορπίος—, « Δίλ.

Δικέραιος, Π. καὶ

Δικέρας (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δίκερως.

Δίκερας, ατος (τό). διπλοῦν κέρατον· εἶδ διπλοῦ πτερυγίου, (ἴδε Ἀμφικέφαλλος).

Δικέρατος καὶ

Δίκερως, ω (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο κέρατα. » Μώνυχον ᾗ δίκερων οὐδὲν ἡμῖν ὦκται τῶν ζώων, « Ἀρστ.

Δικέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο κεφαλάς.

Δίκη (ἡ), [δῖκα]. τὸ δίκαιον, ἡ δικαιοσύνη, ἡ δικαιοκρισία. (ὡς θεότης, προσωποποιουμένη) = Θέμις ἡ, Νέμεσις, θεία δίκη. « Δίκη πάνθ' ὁρῶσα, « Εὐρ. « Βωμὸν αἰδέσασι δίκας, « Αἰσχλ. « Δίκης ἐπάκουε, βίτας δ' ἐπιλήθεο, « Ὡσ. «Οὔτε δίκας εὖ εἰδότα οὔτε θέμιστας, « Ὀδ. Ι. « Λυκίην εἶρυτο δίκῃσί τε καὶ σθένει, « Ἰλ. Π. » Ἐν (» Σὺν) δίκῃ (ᾗ ἑλλ.) «Δίκῃ, » Κατὰ δίκην, « ἐπῤῥ., ἀντὶ Δικαίως, (καθὼς καὶ τὸ ἐναντ.) « Παρὰ δίκην, « — Ἀδίκως. « Ἐν δίκῃ τε καὶ παρὰ δίκαν, « Πινδ. « Οὐ δίκῃ γ' ἔκτεινας, « Σοφ. 2) συνήθεια, τρόπος, ἔθιμον, καθῆκον. « Ἦ γὰρ θεμὼν (γερόντων κτλ.) δίκη, « Ὀδ. Ξ. Ω. « Ὑπερ ἱππομαχίας δίκη, « Ἀῤῥ. «Διηθέουσι κόπρον κατὰ δίκην, « Ἱππ., κατὰ φύσιν, κατὰ τὸ σύνηθες. (καὶ ἑλλ., ἀντὶ ὁμοιωματ. ἐπῤῥ.) «Δίκαν Φιλοκτήτου ἐφέπων, « Πινδ., ὡσὰν τὸν Φιλοκτήτην. « Ῥέουσι πολλάκις ποταμῶν δίκην, « Ἀρστ. » Δίκην τυμπάνων, « Στρ. (παρβλ. Τρόπος). 3) κρίσις (κυρ. ἰδιωτικὴ καὶ ἐγκληματικὴ), κριταλογία, δικαδικασία. « Ὡς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύνεται εἶπη, « Ἰλ. Σ. » Ἄλλῃ παρακλίνουσι δίκας σκολιῶς ἐνέποντες, « Ἡσ., στρεψοδικοῦσιν. « Ἡ δίκας ἰθίας ἐδικάζετο, ἢ γραφὰς ἐγράφετο, « Δσ. « Τάς τε ἰδίας δίκας καὶ τὰς δημοσίας, « Δμ. » Ἐκαλοῦντο αἱ γραφαὶ δίκαι, οὐ μέντοι καὶ αἱ δίκαι γραφαί, « Πλθ. (ἴδε καὶ Πλάτ. Εὐθυφρ. καὶ παρβλ. Γραφὴ), (ὀθ.) «Δίκην

λαγχάνω (ἀντιλαγχάνω, ἐπάγω) τινί, α (ἡ) « Δίκην διώκω, « κινῶ κρίσιν κατά τινος (καὶ τὸ ἐναντ.) » Δίκην φεύγω, « ἐγκαλοῦμαι, κατηγοροῦμαι. » Δίκην ὄφλω, « χάνω τὴν κρίσιν μου, καταδικάζομαι. » Ὤφλε τὴν δίκην ἐρήμην, « Δημ. » Δίκην ἔχων, ἐμισθώσατο ῥήτορα, « Ἀρτ. » Ἐπειδὴ ἐκλήθη εἰς τὴν δίκην, « Ξεν.

Δ) (συνεκδ.) ἱκανοποίησις, ἀποζημίωσις, (τὸ δικαίως ἐπιβαλλόμενον) πρόστιμον, τιμωρία· καταδίκη. » Δίκην ἐπιτίθημί (τάττω) τινι, « ἐπιβάλλω (καταδικάζω εἰς) πρόστιμον κτλ. « Δίδωμι (« Ἔχω, » Ὑπέχω, « Παρέχω, » Τίνω) δίκην (τινί), (κυρ.) τὸν ἱκανοποιῶ, πληρόνω τὸ πρόστιμόν μου, (κοιν.) κάμνω τὸν κανόνα μου, (ἐπιμ.) τιμωροῦμαι. » Οὐκ ἔδοσάν σφι δίκας τῆς ἁρπαγῆς τῆς Ἰοῦς, « Ἡρ. » Ἐξέτισε τὴν δίκην, « Λυσ. « Ὑπὸ τῆς αἰθρίας δίκτυν ἐδίδοσαν, « Ξεν. « Ὁ μὲν αἴτιος τῶν πραγμάτων καὶ ὑμῖν ᾧ ἡμῖν ἔχει τὴν δίκην, « αὐτ. » Δίκην λαμβάνω (ἔχω, πράττομαι, κομίζομαι κτλ.) παρά τινος, « λαμβάνω τὴν ἱκανοποίησίν μου, ἐκδικοῦμαι. » Ταύτην ἔλαβον τὴν δίκην, ἣν ὑμεῖς, δικαιοτάτην εἶναι ἡγησάμενοι, ἐτάξατε, « Ξεν. « Ἔχω παρὰ σοῦ τὴν (πᾶσαν) δίκην, « Ἡρ., (καὶ ἑλλ.) » Εἰ φῂς μὴ εἰρηκέναι, εἰρηκὼς ταῦτα, ἔχω δίκην, « Πλάτ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδ.) » Δίκην ἔχω, ἢ « Δίκης τυγχάνω, « Ξεν., λαμβάνω τὰ ἐπιχειρά (τῆς κακίας) μου, τιμωροῦμαι. (καὶ κατ' ἄλλ. σύνταξ. καὶ ἐκδοχ.) » Δίκας δίδωμι παρά τινι, « Θκ., κρίνομαι (λέγω τὰ δίκαιά μου) ἔμπροσθέν τινος, (ἴδε καὶ Δίδωμι). » Δίκας ἐδίδοσάν τε καὶ ἐλάμβανον παρ' ἀλλήλων, « Ἡρ., ἐτελείουν τὰς διαφοράς των. » Λεύσιμός σε μένει δίκη, « Εὐρ., καταδίκη. » Τῆς ἐσχάτης δίκης ἄξιος, « Ξεν. (καὶ ἑλλ.) » Τοῦ δίκην πάσχεις τάδε; « Αἰσχύλ.

Δικηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ (Ἀγορεύω) ὡς δικηγόρος, συνηγορῶ ὑπέρ τινος.

Δικηγορία (ἡ). ἀγόρευσις (ὁμιλία) δικηγόρου.

Δικηγορικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Δικηγόρου ἢ Δικηγορίας ἴδιος.

Δικηγόρος (ὁ), Π. = Δικολόγος.

Δικηλίκτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Δεικηλιστής.

Δίκηλον (τὸ), Π. ἀντὶ Δείκηλον.

Δίκηλος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων διπλοῦν σπάσιμον (κήλην).

Δίκην, ἐπίρ. (μὲ γεν.) Ὡσὰν κτλ., ἴδε Δίκη (2).

Δικηφόρος (ὁ, ἡ), Π. τιμωρός, ἐκδικητής. « Πότερα, δικαστὴν ἢ δικηφόρον; « Αἰσχ. » Ἡμέρα—, « αὐτ., ἡ τῆς ἐκδικήσεως.

Δικίδιον (τὸ), Κωμ. Ὑποκορ. τοῦ Δίκη.

Δίκλεις, εσσος, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) τοῦ

Δικλίς, ίδος (ἡ). (κυρ. θύρα) μὲ δύο κλεισίματα (θυρόφυλλα [κανάτια], ἢ κλεῖθρα), διπλή, (συνηθ.) μεγάλη, ὑψηλὴ καὶ πλατεῖα. ‖. (πλθ.) τὰ θυρόφυλλα (κανάτια).

Δικογραφία (ἡ). τὸ ἔργον (ἐπάγγελμα) τοῦ δικογράφου.

Δικογραφικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει δικογραφίας.

Δικογράφος (ὁ). ὁ γράφων ἐξ ἐπαγγέλματος τοὺς δικανικοὺς λόγους, (δικηγόρος) συντάττων τὰς πρὸς τὸ δικαστήριον ἀναφορὰς τῶν ἰδιωτῶν.

Δικοδίφης, ου (ὁ), (λξφν.). ὁ ψηφῶν (ζητῶν, σκαλίζων) δίκας, δικηγόρος.

Δικοδοσία (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δικαιοδοσία.

Δικοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Διευθετῶ (Ἀγωνοθετῶ) δίκην, δικάζω.

Δίκοκκος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων δύο κόκκους (σπυρά, κουκκούτσια, σπόρους).

Δικολάβος (ὁ), (νλγ.). ὁ κρισολογούμενος, διάβικος, ἢ ὁ ἐργαλαβόμενος δίκην (δικηγόρος).

Δικολέκτης, ου (ὁ). Π. ἀντὶ Δικολόγος.

Δικολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ (Διδάσκω, Πραγματεύομαι) περὶ δικονομίας. 2) δικηγορῶ, εἶμαι δικολόγος.

Δικολογία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ δικολόγου.

Δικολόγος (ὁ). ὁ λέγων (ἐκθέτων προφορικῶς ἐπὶ δικαστηρίου) δίκην, δικηγόρος, (Ἰταλ.) advocato.

Δικόλουρος (ὁ, ἡ). δὶς κολοβός (κόλουρος). « Πυραμὶς—, « Νίκομ.

Δίκολπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο κόλπους (καμπύλότητας).

Δικολύμας, α (ὁ), Κωμ. ὁ λυμαινόμενος (διαστρέφων) τὰς δίκας, συκοφάντης, στριψοδίκης.

Δικομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιλονεικῶ (Ὑπερασπίζομαι ἐπὶ δικαστηρίου) ὑπόθεσιν, κρισολογοῦμαι, (Ζ. καὶ Ἀδικομαχέω).

Δικόνδυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο κονδύλους (κόμπους, κλειδώσεις).

Δίκορμος (ὁ, ἡ). (δένδρον) μὲ δύο κορμοὺς (στελέχη).

Δίκορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο (διαφορετικοῦ χρώματος) κόρας τῶν ὀφθαλμ.

Δικορράκτης, ου (ὁ), = Δικορράφος.

Δικορραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Συρράπτω (ψευδεῖς) δίκας, εἶμαι δικορράφος.

Δικορραφία (ἡ). τὸ δικορραφεῖν.

Δικορράφος (ὁ). ὁ συρράπτων (πλάττων, ἐφευρίσκων) ψευδεῖς δίκας, (Τουρκ.) σεφέρτης, (Γαλλ.) chicaneur, (Κωμ. παρῳδ. τοῦ Δικογράφος).

Δίκορφος [ὁ, ἡ], Π. Δικέφαλος, καὶ

Δικόρυμβος καὶ

Δικόρυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο κορυφὰς (διπλῆν [εἰς δύο διῃρημένην] κορυφήν). « Ὁ Παρνασσὸς—, « Ἀκ.

Δικοτέχνης, ου (ὁ), = Δικηγόρος, (ἐπὶ κακοῦ) = Δικορράφος.

Δικότυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διπλᾶς κοτύλας (βυζιά) εἰς τοὺς πλοκάμους του. « Τὰ γὰρ ἄλλα πάντα (μαλάκια) δικότυλά ἐστιν, « Ἀρχύτ. 2) (ἐπὶ ἀγγ.) ὁ χωρῶν δύο κοτύλας (;).

Δικρὰ (τὰ), (κατὰ κρ.) ἀντὶ Δίκροα, οὐδ. πλθ. τοῦ Δίκρους.

Δικραής [δὶς, κρᾶς], ἐος (ὁ, ἡ), Π. = Δικέφαλος.

Δίκραιος [δὶς, κρᾶς ἢ κεραία], α ἢ ος, ον, = Δίκρους, διχαλωτός.

Δικραιότης (ἡ). τὸ σχῆμα τοῦ δικραίου.

Δίκρατρος (ὁ, ἡ), Π. [δὶς, κρατὴρ]. ὁ ἔχων δύο ἄκρας, Δίκρους, (συγχ. τῷ Δίκρανος).

Δικρανής, έος καὶ

Δίκρανος, ου (ὁ, ἡ), [δὶς, κάρηνον], Π. Δικέφαλος, διχαλωτός. » Δίκρανος (ὁδός), « Ἡσύχ. ἡ χωριζομένη εἰς δύο. ‖. (σύν.) Δίκρανον (τὸ), ἐργαλ. γεωργ. Δικράνι, (Λατ.) furca, (παρβλ. Δίκρους).

Δικρανόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι δίκρανον· χωρίζω (σχίζω) τὴν ἄκραν του εἰς δύο.

Δικρατής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δικλαῦν κράτος (συμβασιλείαν μετ' ἄλλου). « Πλατρεῖδαι—, « Σοφ. 2) ὁ ἀμφοτέρωθεν ἐπίσης κρατῶν (νικῶν). » Λόγχαι—, « Σοφ., αἱ τῶν δύο μονομαχησάντων ἀδελφῶν.

Δικρέα (τ), θηλ. ἐν. καὶ

Δικρέα (τὰ), εἰδ. πλθ. ταῦ

Δικρέας-οῦς καὶ

Δίκρεως-ους (ὁ, ἡ), [δὶς, κέρας ἢ κρᾶς]. σχισμένος εἰς τὴν ἄκρην, διχαλωτός· (ἐν γέν.) διπλοῦς. « Οἱ ὄφεις καὶ οἱ σαῦροι δικρόαν ἔχουσι τὴν γλῶτταν ἄκραν, « Ἀρχύτ. » Παρὰ τὸ δικρῶν τὰς γλώσσης. « Ἱππκρ. ‖. (σύν.) Δικρόαι (αἱ) ᾗ Δικρόα-ᾶ (τὰ), ξύλα μὲ δύο κλάδους (διχαλωτά). δικράνια.

Δίκρος (ὁ, ἡ) καὶ

Δικρὸς, ά, όν, Π. ἀντὶ Δίκρους.

Δικρόσιον (τὸ), εἰδ. ὑφάσματος, [ἐκ τοῦ

Δίκροσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διπλᾶ (ἢ ᾗ ἀπὸ τὰς δύο ὄψεις) κρόσσια.

Δίκροτος (ὁ, ἡ). ὁ δὶς κροτῶν (κτυπῶν), διπλοῦς. « Σφυγμὸς—, « Γαλ. « Ναῦς—, « Ξεν., ἡ ἔχουσα δύο σειρὰς κωπίων ἑκατέρωθεν, = Διήρης, ἡ τῆς ὑπ. (δι' ἔλλειψιν κωπηλατῶν) θουλεύουσιν μόνον τῶν δύο σειρῶν ἢ τὰ δύο ζευγάρια κωπιά, (παρβλ. Μονόκροτος). « Ὁδὸς—, « Θκ.-ιῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δίκροος, (ἴδε Δίκρανος).

Δίκρυνος (ὁ, ἡ). (κρατὴρ κτλ.) μὲ δύο κρανούς (μασταρία, μουσλούκια), (κατὰ τὸν **Letroune**) διπλοῦς (ὥστε νὰ δέχεται δύο εἰδῶν κρασία, ἢ εἰς τὸ ἓν μέρος νερὸν ᾗ εἰς τὸ ἄλλο κρασί).

Δίκρους (ὁ, ἡ), (κατὰ κρτ. ἐκ τοῦ) Δίκρους.

Δικταμνίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος (χαρακευμένος) μὲ δίκταμνον.

Δικταμνοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ

Δίκταμνον (τὸ) καὶ

Δίκταμνος (ἡ) καὶ

Δίκταμον (τὸ), εἰδ. φυτ., ἀγριοφλησκεῦνι ἢ ἀγριορρίγανη (κυρ. τοῦ βουνοῦ τῆς Δίκτης εἰς τὴν Κρήτην), (κοιν.) μαλλιαρόχορτον.

Δικτατορεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Γίνομαι) δικτάτωρ.

Δικτατορεία ᾗ Δικτατωρία (ἡ). τὸ ἀξίωμα (ἡ ἐξουσία) τοῦ δικτάτορος.

Δικτάτωρ, ορος (ὁ), [Λατ.] ὁ πρὸς καιρὸν καὶ εἰς κρισίμους περιστάσεις διοριζόμενος τὸ πάλαι ἀνωτεύων μονάρχης τῶν Ῥωμαίων.

Δίκτυ, κατ' ἀποκ. ἀντὶ Δίκτυον.

Δικτυαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (φέρων, σηκόνων, κουβαλῶν) τὰ δίκτυα.

Δικτυάλωτος (ὁ, ἡ). πιασμένος μὲ (εἰς τὰ) δίκτυα.

Δικτυβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. βίπτω τὰ δίκτυα, [ἐκ τοῦ

Δικτυβόλος (ὁ, ἡ), Π. = Δικτυοβόλος.

Δικτύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δίκτυον.

Δικτυεία (ἡ). ἡ διὰ δικτύων ἁλιεία, ψάρεμα.

Δικτυεύς, έως (ὁ, = Ἁλιεύς, [ἐκ τοῦ
Δικτυεύω, Μ. εύσω. Ψαρεύω (μὲ τὰ δίκτυα).
Δίκτυνα (ννα), ης (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἄρτεμις (ὡς ἐπιστατοῦσα εἰς τὰ δίκτυα καὶ τὸ κυνήγιον).
Δικτυοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (ῥίπτων) εἰς τὴν θάλ. τὰ δίκτυα, ἁλιεύς.
Δικτυοειδής, έος (ὁ, ἡ), (ξ ἐπιρ.) -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος δικτύου, Δικτυωτός.
Δικτυόθετος (ὁ, ἡ), (κυρ. τοῖχος) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δικτυωτός.
Δικτυοθήρας, α (ὁ), ὁ θηρίων μὲ τὰ δίκτυα, ἁλιεύς.
Δικτυόκλωστος (ὁ, ἡ), Π. πλωσμένος (πλεγμένος) ὡσάν.
Δίκτυον (τὸ), [†δίκω]. δίχτυ, πλεγμάτι, (ἐνίοτε) κλωβί. (μτγν.) καφάσι.
Δικτυοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων ξ
Δικτυοποιός (ὁ, ἡ), ὁ κατασκευάζων δίκτυα.
Δικτυουλκός (ὁ, ἡ). ὁ σύρων (ἕλκων) τὸ δίκτυον, Ψαρᾶς.
Δικτυοφόρος (ὁ). μονομάχοι φέρων (ὡπλισμένος μὲ) δίκτυον, (Λτν.) rétiarius.
Δικτυόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατασκευάζω τι εἰς σχῆμα δικτύου, ἢ περικλείω εἰς τὸ δίκτ.
Δικτυώδης, εος (ὁ, ἡ), = Δικτυοειδής.
Δικτυωτός, ἡ, όν. Καμωμένος εἰς σχῆμα δικτύου, (Τυρκ.) καφασωτός· (ἀρχιτ.) ▸ Τοῖχος—, ▪ Βιτρ. ὁ κτισμένος μὲ τούβλα τετράγωνα βαλμένα κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον ⟨⟩.
Δίκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο κύκλες (τροχούς), δίτροχος.
Δίκυμος (ὁ, ἡ). ἡ δίς ἢ δίδυμα κυήσασα, Διθυματόκος.
Δίκυρτος (ὁ, ἡ). (κυρ. κάμηλος) μὲ δύο κυρτώματα (καμπούφαις), (παρβλ. Δρομάς).
†Δίκω (εὔχρ. μόνον ὁ παρτ. ἡ ἀόρ. Ἔδικον, ὅθεν τὸ ἀπαρ. Δικεῖν. καὶ ἡ μτχ. Δικών), Π. [ῖημι ;]. ῥίπτω· (συνεκδχ.) κτυπῶ, πληγώνω. καταβάλλω.
Δίκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) δύο κῶλα (μέλη ἢ μέρη), δικλοῦς.
Δικών, οῦσα, όν, Π. ἀορ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ †Δίκω.
Δικωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κωπηλατῶ μὲ δύο κωπιὰ συγχρόνως.
Δικωπία (ἡ). δύο (ἓν ζευγ.) κωπία. ‖. (ᾆσ.) = τῷ
Δίκωπος (ὁ, ἡ). (κυρ. πλοῖον) μὲ δύο μόναν κωπία, (ἑκμ.) μικρόν, (κοιν.) μονοκοῦπι, ἢ μὲ ζευγαρωτὰ (ἀντικρύζοντα ἑκατέρωθεν) κωπία (ὥςτε νὰ τὰ κινῇ συγχρόνως ὁ αὐτὸς κωπηλάτης).
Διλέκιθον (τὸ). (ὠὸν) μὲ δύω λεκίθους, δίκροκον.
Διλήκυθον (τὸ). δύο λήκυθοι μαζῆ, ἓν ζευγάρι ληκύθων.
Δίλημμα (τὸ), [δίς, λῆμμα], εἶδ συλλογισμοῦ συγκειμένου ἐκ δύω ἐναντίων προτάσεων τῶν ὁπ. ὁποτέραν κεν δεχθῇ ὁ ἀντίδικός μου, τὸ συμπέρασμα εἶν' ἐκείνος ὑπὲρ ἐμοῦ, ὁποῖον τὸ τοῦ Χριστοῦ πρὸς τοὺς Φαρισαίους: ▪ Τὸ βάπτισμα Ἰωάννου ἐξ οὐρανοῦ ἦν ἢ ἐξ ἀνθρώπων; ▪ καὶ τὸ τοῦ Δημοσθ. ▪ Ὅτι ταῦτ' ἐπρότετε κτλ. Περὶ Στεφ. Α΄ 301, Ταυχν. 321.)
Διλίμματος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἐκ διλήμματος, διλημματικός. ‖. (οὐσ.) Διλήμματον (τὸ), = Δίλημμα.
Δίλληπτος (ὁ, ἡ). ὁ διττῶς ἐκλαμβανόμενος.
Διλιτριαῖος καὶ Διλίτραιος, α, ον. Ὁ ζυγίζων δύω λίτρας.
Διλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω δίς (Ἐκφωνῶ λαμβάνω) τὸ αὐτό. 2) λέγω τι κατὰ δύο διαφορετικοὺς τρόπους, (παρβλ. Διασαλογέω).
Δίλογία (ἡ). τὸ λέγειν δίς ἢ διττῶς τὸ αὐτό, ἐπανάληψις λόγου, ταυτολογία.
Δίλογος (ὁ, ἡ), = Ταυτολόγος. 2) (Τρφ.) δόλιος, διπρόσωπος, ψεύτης, ἄλλα φρονῶν καὶ ἄλλα λέγων ἢ ἄλλα εἰς ἕνα ξ ἄλλα εἰς ἄλλον.
Δίλογχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν (μεταχειριζόμενος) δύω λόγχας. 2) ὁ λαχὼν (λαβὼν) δύω μερίδια, (ὄθ.) διπλοῦς. ▪ Ἄτη —, ▪ Αἰσχλ.
Δίλοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύω λόφους (κορυφές). ▸ Πέτρα—, ▪ Σοφ., ὁ Παρνασσός, (ἀπὸ Δικόρυφος).
Διλοχία (ἡ). δύω λόχοι (στρατ.), διπλοῦς λόχος.
Δίλοχίτης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς διλοχίας· λοχαγὸς δύω λόχων.
Δίμακρος (ὁ, ἡ), συγκείμενος ἐκ δύω μακρῶν συλλαβῶν, (δηλ.) = Σπονδεῖος.
Δι.μάτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Διμήτωρ.
Δι.μάχαιρος (ὁ, ἡ). ἁρματωμένος (πολεμῶν) μὲ δύο μαχαίρας.
Δι.μάχης, ου (ὁ). ἱππεὺς ὅς τις (ἐν καιρῷ ἀνάγκης) μάχεται ξ πεζός, (παρβλ. Ἀμιππος).
Δι.μεδιμνον (τὸ). μέτρον χωροῦν δύο μεδίμνους, διπλοῦν μέδιμνον.
Διμερής, έος (ὁ, ἡ). ὁ διῃρημένος εἰς (συγκείμενος ἀπὸ) δύο μέρη, διπλοῦς.
Διμερῶς, ἐπίῤῥ. Εἰς δύο μέρη.
Διμέτρητος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν δύω μετρητάς, (δύο μέτρα).
Δίμετρος (ὁ, ἡ), κυρ. στίχος συγκείμενος ἀπὸ δύο μέτρα (δηλ. 4 πόδας).
Διμέτωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο μέτωπα (πρόσωπον καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη). ▪ Φάλαγξ —, ▪ Τακτ.
Δι.μηνιαῖος, α, ον, καὶ
Δίμηνος (ὁ, ἡ). δύω μηνῶν, ὁ διαρκῶν (ἢ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς) δύω μῆνας. ‖. Δίμηνον (τό), διάστημα δύω μηνῶν, δύω μῆνες. ▪ Τῷ στρατιᾷ διμήνου τροφὰς ἀποφέρειν, ▪ Ξεν.
Δι.μήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (γεννηθεὶς ἀπὸ) δύω μητέρας, (ἐπίθ. τοῦ Βάκχου).
Δίμιτος (ὁ, ἡ). ὑφασμένος μὲ δύο μίτους (κλωστάς).
Δίμιτρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φορῶν) δύο μίτρας (ζώνας ἢ κεφαλοδέματα).
Δι.μναῖος καὶ
Δι.μναῖος, α, ον. Ὁ ἔχων (ἀξίζων ἢ λαμβάνων, ἢ συνεστάμενος εἰς) δύω μνᾶς. ▪ Διμναῖα μισθώματα, ▪ Λυσ.
Δίμνεως, ω (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ
Δίμυεος-υς (ὁ, ἡ), = Διμναῖος.
Δι.μοιρία (ἡ). διπλῆ μερίς (σιτηρέσιον, μισθὸς κτλ.), δύο μερίδια· (ἀριθμ.) τὰ δύο τρίτα. 2) (ταχτ.) = Ἡμιλοχία.
Δι.μοιριαῖος, α, ον. (μτγν.) Ἴσος μὲ τὰ δύο τρίτα (ἢ τὰ δύο τέταρτα) ὁδομένου τινὸς μεγέθους.
†Δι.μοίριον (τὸ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δίμοιρον.
Δι.μοιρίτης, ου (ὁ). (κυρ. στρατιώτης) ὁ λαμβάνων (σιτηρέσιον ἢ μισθὸν) δι.μοιρίαν (δηλ. τὸ διπλοῦν ἢ τὸ ἥμισυ ἢ τὰ δύο τρίτα τῆς δραχμῆς). 2) ἀρχηγὸς μιᾶς δι.μοιρίας, ὑπολοχαγός. ▪ Στρατεύεται, καὶ αὐτίκα δι.μοιρίτης ἐστί, ξ μετὰ μικρὸν λοχαγός, ▪ Συν.
Δίμοιρος (ὁ, ἡ), = Δι.μερής, διπλοῦς. 2) ὁ περιέχων τὰ δύο τρίτα ἑνὸς ὅλου, ὁλιγώτερος ἓν τρίτον. [ὄθ.] ▪ Δίμοιρον (δραχμῆς), ▪ Πλάτ., τέσσαρες ὀβολοί. ▪ Δίμοιρον (λίτρας), ▪ Πλ., ἑκτὼ οὐγγίαι, ℥ϛ.
Δίμορφος (ὁ, ἡ). διπλοῦς τὴν μορφήν, (παρβλ. Διφυής).
Δι.μόρφωτος (ὁ, ἡ). διπλοῦς τὴν μορφὴν (τὸ μόρφωμα). ▪ Τὰ ζῴδια τῶν ἰχθ. ξ τῶν Διδ. δι.μόρφωτα, ▪ Μανέθ.
Δί.μυξος (ὁ, ἡ), (λύχνος) μὲ δύο φτίλια (μύξας).
Δίνα (ἡ), Δ. ἀντὶ Δίνη.
Δινάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Δινήεις.
Δινάζω, Μ. άσω, (σπν.) ἀντὶ Δινέω.
Δίνασα, Δ. Π. ἀντὶ Ἔδίνησα, γ΄. ἐν. πρκ. τοῦ ἀορ. ἀ. τοῦ Δινέω.
Δινέμεν καὶ Δινέμεναι, Δ. Π. ἀντὶ Δινεῖν, ἐνε. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δινέω.
Δίνευμα (τὸ). κυκλοειδὲς κίνημα, ζεφυρογύρισμα, [ἐκ τοῦ
Δινεύω, Μ. εύσω καὶ
Δινέω-ῶ [δῖνος], Μ. ήσω. Κινῶ τι κυκλοειδῶς, γυρίζω, στριφογυρίζω. (ἀμτβ. ἢ ἐλλ.) φέρνω γύρους, κυκλοφορῶ, περιφέρομαι, περιπλανῶμαι· χορεύω, (παρβλ. Δονέω).
Δίνη (ἡ), = Δίνησις, (κυρ.) ἡ εἰς τὰ ῥεύματα γινομένη συστροφὴ τοῦ ὕδατος ἢ τοῦ ἀνέμου, ἀνεμοστρόβιλος.
Δινήεις, εσσα, εν, Π. (κυρ. ποταμὸς) ὁ ἔχων δίνας, (ἑπμ.) βαθὺς καὶ ὁρμητικός. 2) (σπν.) = Κυκλοτερής, στρογγυλός.
Δινηθμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Δίνησις.
Δίνημα (τὸ), = Δίνευμα
Δίνησις [δινέω], εως (ἡ). ἡ κυκλοτερὴς περιστροφή, στριφογύρισμα, κυκλοφορία. ▪ Τῇ τοῦ παντὸς συμπεριπολοῦντες δινήσει, ▪ Γρ. Νύσ.
Δινητός, ἡ, όν, Π. ὁ περιστρεφόμενος ὡς δίνη. ▪ Πέτρος—, ▪ Ἐπιγρ., ἡ μυλόπετρα.
Δινοβία (ἡ), (σπν.). βραχὺ ῥαγδαῖα μὲ ἀνεμοστρόβιλον, ἀνεμοβρόχι.
Δῖνος (ὁ), [δίνω], = Δίνη. Δίνησις, συστροφή, περιστροφή. 2) = Σκυτοδινίασις, ζάλη (τῆς κεφαλῆς). 3) εἶδ. χαροῦ, (βάλας). 4) ἀλῶνι. 5) εἶδ. κατηρίου (εἰς σχῆμα κολοκύνθης). 6) = Βέμβιξ. 7) = Τόρνος.
Δινόω-ῶ, Μ. ώσω. Δυλεύω τι μὲ τὸν τόρνον (δῖνον), τορνεύω, στρογγυλαίνω.
Δινώδης, εος (ὁ, ἡ), = Δινήεις.
†Δινώεις, εσσα, εν, = ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δινήεις.
Δινωτός, ἡ, όν. Δυλευμένος εἰς τὸν τόρνον (δῖνον), τορνευτός· στρογγυλός.
†Δίξοος (ὁ, ἡ), [δίς, ξέω] (κυρ. κοφμὸς ὁδάτου) ὁ δὶς ἢ εἰς δύο (σανίδας) σχιζόμενος, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Δίχζος)
Δίξος, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Δισσός, διπλοῦς

Διό, Σύνθ. ἀντὶ Δι' ὃ, ἕνεκα, διὰ τοῦτο, λατινικόν.

Διοβλής, ῆτος καὶ

Διόβλητος (ὁ, ἡ)· ὁ βληθεὶς (κτυπηθεὶς) ὑπὸ τοῦ Διός, κεραυνοβλήτου.

† Δίβολον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Διώβολον.

Διόβολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥιφθεὶς (ἀφεσθεὶς ἀθεὶς) ὑπὸ τοῦ Διός. « Κεραυνὸς—, » Εὐρ. (ωνκδχ.) « Κτύπος—, » Σοφ.

Διογενέτωρ, ορος (ὁ), Π. γεννήτωρ τοῦ Διός· (καταχρ. τόπος) ὅπου ἐγεννήθη ὁ Ζεύς.

Διογενής, έος (ὁ, ἡ), Π. υἱὸς (ἢ ἐκ τοῦ γένους) τοῦ Διός, (ἐν γέν.) εὐγενής.

Διογένητος (ὁ, ἡ), γραμτ. (πρὸς παραγωγὴν τοῦ) Διογένητος.

Διογκάω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ πολλὰ ὄγκωδες (νὰ πρησθῇ, νὰ φασκώσῃ), ἐκτείνω, αὐξάνω. (τρπ.) μεγαλοποιῶ. ‖. (μσ. ἢ παθ.) πρήσκομαι, φασκόνω, (μτφορ.) ὑπερηφανεύομαι.

Διόγκωσις [διογκάω], εως (ἡ). πρήξιμον, φούσκωμα κτλ.

Διόγνητος (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ) Διογένητος, = Διογενής.

Διόγονος (ὁ, ἡ), Π. = Διογενής.

Διοδεία (ἡ), = Διάδευσις.

Διοδεύσιμος (ὁ, ἡ), (τόπος) διὰ τοῦ ὁπ. δύναταί τις νὰ διοδεύσῃ.

Διοδευσις, εως (ἡ). τὸ διά τινος τόπου πέρασμα, [ἐκ τοῦ

Δι-οδεύω, Μ. εύσω. Περνῶ (Περιπατῶ, Ταξειδεύω) διά τινος τόπου, διαβαίνω.

Διοδοιπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Διέρχομαι (Διαβαίνω) ὁδοιπορῶν.

Διοδοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω δίοδον, ἀνοίγω δρόμον.

Δίοδος (ἡ), = Διάδευσις, (ἰατρ.) = Διαχώρησις. 2) (συνκδχ.) δρόμος, πέρασμα.

Δίοζος (ὁ, ἡ). (βτν.) ὁ ἔχων δύο ὄζους (βόζους ἢ κλάδους), διχαλωτάς.

Διοζόω-ῶ, Μ. ώσω. Διαιρῶ εἰς δύο ὄζους (κλάδους).

Διόθεν, ἐπῤ. Π. ἐκ τοῦ Διός, θεόθεν, οὐρανόθεν.

Διοίγνυμι ἢ Διοίγω, Μ. οίξω (ἀόρ. Διέωξα κτλ.), Π. ἀντὶ Διανοίγω. « Διοίγειν κλεῖθρα, » Σοφ. « Τὰς γναθους διοίγων τε, » Ἀρχρ.

Διοιδέω, Μ. διοίσομαι (παρτ. Διηδέων ᾠδ.). Γνωρίζω τι κατὰ βάθος (μὲ ἀκρίβειαν), τὸ ἠξεύρω καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν.

Διοιδαίνω, Μ. ανῶ, καὶ

Διοιδέω-ῶ, Μ. ήσω. Πρήσκομαι (Φασκόνω) κατὰ πολλὰ. (συνκδχ.) ἐξάπτομαι (ἐρεθίζομαι) εἰς τὸ ἄκρον.

Διοιδής, ές (ὁ, ἡ), Π. (σπν.) πρησμένος, φουσκωμένος, (συγχ. τῷ Διοιδής).

Διοικέω-ῶ, Μ. ήσω (παρτ. Διῴκεν-ουν, πρκ. Διῴκηκα καὶ Δεδιῴκηκα). Διευθετῶ (κυρ. τὰ κατὰ τὸν οἶκον μου), (ἐν γέν.) βάλλω εἰς τάξιν, τακτοποιῶ, διορθόνω. οἰκονομῶ· κατορθόνω, διευθύνω. (ἰατρ.) χωνεύω, (συνκδχ.) τρέφω. « Τὰ ὑποτίθια γάλακτι διοικεῖται, » Ἀρχτ. (παρβλ. Οἰκονομέω καὶ Διατίθημι). ‖. (μσ. μὲ αἰτ. πρτθετ.) συμβιβάζομαι μετά τινος, (κοιν.) δίδω καὶ παίρνω. « Διοικτσαμένου πρὸς Κτησικλέα, » Δημ. 2) (ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) κατοικῶ χωριστὰ (κατὰ μόνας) « Εἰμὴ ᾗ διοικεῖντο κατὰ κώμας, » Ξεν.

Διοίκημα (τό), τὸ διοικηθὲν (διαχειρισθὲν) ὑπό τινος πρᾶγμα.

Διοίκησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διοικεῖν, διευθέτησις, διεύθυνσις, τακτοποίησις, ἐξοικονόμησις, διαχείρισις (χρημάτων κτλ.), (φυσ.) διατροφή. « Ὁ ἐπὶ τῆς διοικήσεως, » Δημ., = τῷ

Διοικητής, οῦ (ὁ). ὁ διοικῶν (διευθετῶν κτλ.), διευθυντής, ἐπιζάτης, ἐπίτροπος, οἰκονόμος (κυρ. θησαυροῦ) κτλ.

Διοικητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἱκανότητα ἢ πρόθυμίαν) εἰς τὸ διοικεῖν. « Τὰς διοικητικὰς τῆς τροφῆς ἐνεργείας, » Ὀρ. 6.

Διοικήτρια (ἡ). θηλ. τοῦ Διοικητής.

Διοικήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Διοικητής.

Διοικίζω, Μ. ίσω. Σκορπίζω εἰς διάφορα μέρη τοὺς κατοικοῦντας εἰς ἕν. « Μαντινέας δὲ διῴκισαν, » Ἰσκρ. (ᾗ πθ.) « Διῳκίσθη δ' ἡ Μαντινεία τετραχῇ, » Ξεν. 2) (πρόθετ.) = Μετοικίζω. « Ἐκ Κωλυττοῦ διῳκίζετο εἰς τὴν Φαίδρα οἰκίαν, » Δσ. 3) (ἐν γέν.) χωρίζω, διαχωρίζω. « Εἰ διῴκισα γράμμασι τοὺς σωημμένους τῇ γνώμῃ, » Σων.

Διοικισις, εως (ἡ) καὶ

Διοικισμός (ὁ), τὸ διοικίζειν, διασκορπισμὸς τῶν κατοίκων μιᾶς πόλεως· μετοικεσία· (ἐν γέν.) χωρισμός.

Διοικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Χωρίζω (Κλείω, Φράσσω) τι οἰκοδομῶν τὸ μεταξύ. « Τοὺς στενωποὺς διοικοδομεῖν, » Διόδ.

Διοικοδόμημα (τό). τὸ μεταξὺ οἰκοδόμημα (χώρισμα).

Διοικονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξακολουθῶ νὰ οἰκονομῶ (νὰ διοικῶ).

Διοινοχοέω ῶ, Μ. ήσω Κερνῶ (Μοιράζω) εἰς τοὺς συμπότας οἶνον κτλ. διὰ τοῦ οἰνοχόου.

Διοινόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταμεθῶ τινα.

Δίοιξις [διοίγνυμι], εως (ἡ). = Διάνοιξις, ἄνοιγμα (εἰς τὴν μέσην) « Ἡ τῶν ἀνθῶν —, » Θφρ.

Διοιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Διαφέρω.

Διοϊστεύω, Μ. εύσω, Π. περνῶ τὸν ζῶντα (τὴν σαγίτταν) ἀνάμεσα ἢ πέρα-πέρα, (Ὀδ. Τ. 578, 587). 2) κάμνω νὰ φθάσῃ τι ἀπὸ τῆς μιᾶς ἕως τὴν ἄλλην ἄκραν τινὸς διαστήματος, (Ὀδ. Μ. 102.).

Διοιστρέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰστρηλατῶ, ἐξάπτω (τὴν ἐπιθυμίαν.)

Διοίσω, μέλλ. τοῦ Διαφέρω.

Διοιχνέω-ῶ, Π. = Διέρχομαι, διαπορεύομαι, διοδεύω, διαβαίνω, (συγχ. τῷ Διιχνεύω).

Διοίχομαι, Μ. οιχήσομαι. Χάνομαι διὰ πάντα (ὅλως διόλου), παρέρχομαι, περνῶ. « Αἱ ἡμέραι τοῦ ἀριθμοῦ διοίχηνται, » Ἴρ. « Χρόνου διωχυκότος, » Νικηφ.

Διοκλάζω ᾗ Διοκλάω-ῶ, Μ. άσω. Γονατίζω ὀλίγον, σχηκοθίζω.

Διοκνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀκνῶ (Συστέλλομαι, Δυσκολεύομαι) ὀλίγον.

Διοκτυπος (ὁ, ἡ), Π. = Διοβλητος.

Διοκωχή (ἡ), Π. ἀντὶ Διακωχή.

Διολέσω καὶ Ἀττ. Διολέω-ῶ, μέλλ. τοῦ Διόλλυμι.

Διολιθάνω, Μ. ολιθήσω (ἀόρ. Διώλισθον κτλ.). Ὀλισθαίνω ᾗ φεύγω διὰ μέσου τινός, ξεγλιστρῶ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.), γλυστρῶ. « Στρ. φοβικῆσαι ᾗ τοὺς χρήστας διολισθεῖν, » Ἀριστρ.

Διολκή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διέλκειν, τράβηγμα ἔνθεν κἀκεῖθεν, ἀντιπερισπασμός. (ιατρ. κχ.) ἀμφισβήτησις, διαμφιλονείκησις.

Δίολκος (ὁ). ὁ δρόμος (τὸ μέρος) διὰ τοῦ ὁπ. ἐσύροντα διὰ ξηρᾶς τὸ πλοῖο ἀπὸ τὴν μίαν εἰς τὴν ἄλλην θάλασσαν, ταῦ [ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθ.

Διολκόω-ῶ, Μ. ώσω. Διαχωρίζω μὲ ὁλκόν (αὔλακα).

Διόλλυμι, Μ. ολέσω ᾗ Ἀττ. ολέω-ῶ (ἀόρ. Διώλεσα καὶ μσ. Διωλόμην, πρκ. Διολώλεκα καὶ μσ. Διόλωλα κτλ.). Κάνω (Ἀφανίζω) τι ὅλως διόλου, ἐξολοθρεύω. (τρπ.) ξεχάνω, λησμονῶ.

Διολολύζω, Μ. ύξω. Ὀλολύζω θυνατὰ (ἴδε Διωλύγιον) ἢ ἐκ διαλειμμάτων.

Διόλου, ἐπιῤ. ἀντὶ Δι' ὅλου, ὁλοτελῶς, καθ' ὁλοκληρίαν· διὰ παντός.

Διολοφύρομαι, Μ. υρεῦμαι. Κλαίω (Παραπονοῦμαι) ἀδιακόπως ἢ μετὰ δεινοπαθείας.

Διομαλίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ὁμαλόν (ὁμοιόμορφον), ἰσάζω, ἐξομαλίζω. ‖. (ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) διατηρῶ πάντοτε μίαν ᾗ τὴν αὐτὴν διάθεσιν ἢ κατάστασιν [ἐν καὶ τὸ αὐτὸ σύστημα].

Διομάλισις, εως (ἡ) καὶ

Διομαλισμός (ὁ). τὸ διομαλίζειν, ἡ ὁμαλότης (τὸ ὁμοιόμορφον) τῆς διαθέσεως ἢ καταστάσεως τῆς ψυχ. καὶ τοῦ σώμ., (ἰατρ.) ἡ διακοπὴ τῆς νόσου, ἡ ἡσυχία τοῦ ἀσθενοῦς, ἄπυρεξία.

Διομαλόνω, Μ. υνῶ, = Διομαλίζω (μτδτ).

Διομανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ ἢ κατὰ τοῦ Διὸς μαινόμενος, θεομανὴς, ἢ θεομάχος.

Δίεμβρος (ὁ, ἡ). καταβρεγμένος (ὑπὸ τῆς βροχῆς), (ἐν γέν.) = Διύγρος.

Διομηνία (ἡ), Π. = Θεομηνία.

Διομιλέω-ῶ καὶ (μσ.) Διεμιλίομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Συνομιλῶ.

Διόμνυμι καὶ (ἀπλθτ. ἢ μσ.) Διόμνυμαι, Μ. σομοῦμαι ἀντὶ ομόσομαι (ἀόρ. Διωμοσάμην, πρκ. Διομώμοκα κτλ.). Κάμνω (Ἀρνοῦμαι ἢ Βεβαιόνω τι [ἐν γέν.] Μαρτύρομαι μὲ) φρικτοὺς ὅρκους. « Καταρώμενος καὶ διομνύμενος μηδὲν εἶναι αὐτῷ καὶ Φιλίππῳ πρᾶγμα, » Δημ.

Διομολογέω-ῶ, καὶ (μσ.) Διομολογέομαι -οῦμαι, Μ. ήσω, ήσομαι. Ὁμολογῶ (Ὑποσχομαι) μετὰ βεβαιότητος, συμφωνῶ ἀμοιβαίως πρός τινα.

Διομολόγησις, εως, ἡ

Διομολογία (ἡ). ὑπόσχεσις (συνθήκη, συμφωνία) ἀμοιβαία.

Δίον, Π. ἀντὶ Ἔβιον, φόρ. ϛ'. τοῦ Δίω.

Δίον, αἰτ. ἐν. ἀρσ. ἢ οὐδ. τοῦ Δῖος.

Διονομάζω, Μ. άσω. Διαθρυλλῶ (Διατρημίζω) τὸ ὄνομά τινος, (ὕβρ.) « Διωνομασμένος, » ὁ ὀνομαστός, περίφημος.

Διονῦς, Π. ἀντὶ Διόνυσος.

Διονύσια (τὰ), ἴδε Διονύσιος.

Διονυσιάζω, Μ. άσω. Ἑκτελῶ (Ἑορτάζω) τὰ Διονύσια.

Διονυσιακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Διόνυσον ἢ τὰ Διονύσια. « Διονυσιακὰ (τὰ), » ποιήματα εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου.

Διονυσιάς, άδος (ἡ), Π. ἐπίθ. ἀντὶ Διονυσία ἢ Διονυσιακή. ‖. (οὐσ.) τὸ φυτ. πήγανον ἢ ἀνδρόσαιμον.

Διονυσιαστής, οῦ (ὁ). ὁ ἑορτάζων τὰ Διονύσια.

Διονυσιοκόλακες (οἱ). οἱ κόλακες τοῦ (τυράννου) Διονυσίου. 2) οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνῖται, δηλ. οἱ δραματικοὶ ποιηταὶ (ὑποκριταὶ κτλ.).

Διονύσιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Διόνυσον, Βακχικός. ‖. (οὐσ.) Διονύσιον (τὸ), ὁ ναὸς καὶ « Διονύσια (τὰ), ἡ ἑορτὴ τοῦ Διονύσου (διαιροῦντο εἰς μεγάλα [τὰ κυρ. Διονύσια] καὶ μικρὰ [τὰ ἄλλ. Λήναια ἢ ἐν Λίμναις] καὶ ἐτελοῦντο ἑκάτερα μὲν εἰς τὴν πόλιν, ταῦτα δὲ εἰς τοὺς ἀγροὺς τῶν Ἀθην.)

Διονυσομανέω-ῶ, Μ. ἥσω. Μαίνομαι ὑπὸ τοῦ Διονύσου, ἐκβακχεύομαι.

Διόνυσος (ὁ). ὁ ἄλλ. Βάκχος, θεὸς τῆς μυθολογ. (συγκδχ.) Π. ὁ οἶνος.

Διόνυχος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διώνυχος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Δι' ὄνυχος, ἐπεξεργασμένος, ἐξηκριβωμένος.

Διοξειῶν (ἡ), ἄκλ. (μουσικ.) ἡ ἄλλ. Διὰ πέντε (ἐνν. χορδῶν ἢ φωνῶν συμφωνία), (Γαλλ.) la quinte, Ζ. Διαπασῶν.

Διόπαε, ῶν (αἱ), Ζ. Δίοπες (ὁ, ἡ).

Διόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. παῖς (τέκνον) τοῦ Διός.

Διόπεμπτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τοῦ Διὸς πεμφθείς, θεόπεμπτος.

Διόπερ, Συνδ. ἀντὶ Δι' ὅπερ, = Διό.

Διοπετής, ές (ὁ, ἡ), = Διίπετής.

Διόπης, ἐδος Δίοπος.

Διοπομπέω-ῶ καὶ (μσ.) Διοπομπέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, ήσομαι, = Ἀποδιοπομπέομαι.

Διοσκόμπευσις, εως (ἡ), = Ἀποδιοπόμπευσις.

Δίοπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο ἢ πανταχόθεν ἢ πέρα-πέρα τρύπας (ὀπάς) τρυπητός, καφασωτός, (παρβλ. Διάτρητος), (αθ. ‖. οὐσ.) Διόπαι (αἱ), εἶδ. σκολαρηκίων.

Δίοπος (ὁ), [διά, ἡ ὄπτομαι=ὁράω], ἔφορος, ἐπιτηρητής, (Π.) ἀρχηγός, διοικητής, (ναυτ.) ἐπιστάτης πλοίου, (Ἰταλ.) σόπρακάπρικα, (ἴδε καὶ Διοπτεύω).

Διοπτεία (ἡ), = Διόπτευσις.

Διοπτάνομαι, Μ. ὀφθήσομαι, = Διοράω, διοπτεύω. 2) (παθ.) = Διαφαίνομαι.

Διόπτευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Διοπτεύω, Μ. εὐσω, = Διοράω, βλέπω ὅλα τὰ μέρη ἢ διὰ μέσου τινός, (ἐκμ.) παρατηρῶ μὲ προσοχήν, παραμονεύω, κατασκοπεύω· ἐπιτηρῶ, ἐπιμελοῦμαι. « Ὁ διοπτεύων τὴν ναῦν, » Δημ., (ἴδε Δίοπος).

Διοπτήρ (ὁ), = Διόπτης, κατάσκοπος· ἐπιτηρητής· παρατηρητής· (χειρουργ. καὶ γεωμετρ.) = Διόπτρα.

Διόπτης, ου (ὁ), = Δίοπος, ὁ διοπτεύων (παρατηρῶν, κατασκοπεύων κτλ.)

Διόπτρα (ἡ). (ἐν γέν.) ὄργανον διὰ μέσου τοῦ ὁπ. βλέπει τις ἢ ἁπλῶς ἢ καθαρώτερα ἢ μακρύτερα, (ἐκμ.) ὑαλὶ (ἢ μᾶλλ. λίθος διαφανὴς) διὰ τὰ παράθυρα ἢ διὰ τὰ ‘μμάτια, (Γαλλ. lorgnette). (ἰδιαιτ. δὲ γεωμετρ. μὲν) ἐργαλεῖόν τι μὲ τὸ ὁπ. μετροῦν τὰ ὕψη, καὶ ἐν γέν. τὰς ἀποστάσεις ἢ τὰς ἐπιφανείας, (χειρουγ. δὲ) = Διαστολεύς.

Διοπτρεία (ἡ). ἡ διὰ τῆς (γεωμετρ.) διόπτρας ἐργασία.

Διοπτρίζω, Μ. ἰσω. Ἀνοίγω ἢ παρατηρῶ πληγὴν διὰ τῆς (χειρουργ.) διόπτρας.

Διοπτρικός, ἡ, όν. (γεωμετρ.) Ὁ ἀνήκων ἢ καταγινόμενος εἰς τὴν διοπτρείαν.

Διόπτριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Διόπτρα (χειρουργ.).

Διοπτρισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διοπτρίζειν, ἡ χρῆσις τῆς (χειρουργ.) διόπτρας.

Δόπτρον (τὸ), = Διόπτρα, (χυρ.) ὑαλὶ (διὰ τοῦ ὁπ. βλέπομεν). « Οἶνος ἀνθρώπου δίοπτρον, » Ἀλκ.

Διοπτρικός, ἡ, όν. Ὁ βλέπων μακρὰν, ὀξυδερκής, (μεταφορ.) ὁ γνωρίζων (προφητεύων) τὰ μέλλοντα, [ἐκ τοῦ

Διοράω—ῶ, Μ. διόψομαι (παρτ. Διεώρων, πρκ. Διεώρακα ἢ πθ [σπν.] Διῶμαι, ἀόρ. Διεῖδον καὶ πθ. Διώφθην κτλ.). Βλέπω διὰ μέσου τινός, (ἐκμ.) βλέπω καθαρώτερα καὶ μακρύτερα, παρατηρῶ μὲ ἀκρίβειαν, διακρίνω.

Διοργανόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατασκευάζω τι ὀργανικῶς, τῷ δίδω ὀργανισμόν, συναρμόζω, διοργανίζω.

Διοργάνωσις, εως (ἡ). διοργανισμός, τεχνικὴ (ὀργανικὴ) κατασκευὴ τοῦ σώματος κτλ.

Διοργίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ νὰ ὀργισθῇ μὲ ὑπερβολήν.

Διόργυιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο ὀργυιῶν ἔκτασιν. « Λίμνη . . βάθος—, » Ἡρ.

Διοργυιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκτείνω ὡς ὄργυιαν. ‖. (εὐχρ. κυρ. ἡ πθ. μτχ.) Διοργυιωμένος, η, ον. Ὁ ἔχων τὰς χεῖρας ἐκτεταμένας ὡς ὁ μετρῶν ὄργυιαν.

Διορθεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ-

Διορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἰσάζω, τακτοποιῶ, διορθόνω· καταρθόνω, οἰκονομῶ (μίαν ὑπόθεσιν). « Ἐκεῖνα δὲ ἤδη καὶ σφόδρα διωρθωῦτο, » Δίσχ., (κοιν.) ἔπασχε νὰ τὰ ‘μπαλώσῃ.

Διόρθωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς διόρθωσιν, μέσον (τρόπος) διορθώσεως.

Διόρθωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διορθόνειν, ἐπανόρθωσις, τακτοποίησις, βελτίωσις, ξεκαθάρισμα (ἐξόφλησις) λογαριασμοῦ κτλ.

Διορθωτήρ, Π. ἀντὶ-

Διορθωτής, οῦ (ὁ). ὁ διορθόνων (κυρ. σύγγραμμα). « Δὶ δέ κα διόρθωσις τῶν νόμων γίνηται, ταξάντων οἱ διορθωτῆρες, » Ἐπιγρφ.

Διορθωτικός, ἡ, όν, καὶ (ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων (ἢ ἱκανὸς καὶ πρόθυμος) εἰς διόρθωσιν, ἐπανορθωτικός.

Διορία (ἡ). διάστημα καιροῦ προσδιωρισμένον, προθεσμία, (παρβλ. Διωρία).

Διορίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω τι ἀπ' ἄλλου διὰ συνόρων, τραβῶ (ἢ χρησιμεύω ὡς) σύνορον, (ἐν γέν.) διαχωρίζω. « Ὁ Τάναϊς διορίζει τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῆς Ἀσίας, » Διόδ. « Τὸ νῦν διορίζει τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον, » Θεμίστ. (καὶ πθ.) « Μηρὸὺς πλατείᾳ γραμμῇ διωρισμένους, » Ξεν. 2) = Διακρίνω. « Μάλιστα δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς διορίζειν χρή, » Γαλ. 3) προσδιορίζω, παραγγέλλω ῥητῶς· ἀποφαίνομαι, ἀποφασίζω· βεβαιόνω. « Τοῦτό μοι σαφῶς διόρισον, » Πλάτ. « Τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν, » Σοφ. (καὶ μσ.) « Διόρισαι πότερα λέγεις, » αὐτ. « Ὁ νῦν οὗτος διέβαλλε ἢ διωρίζετο, (καὶ παθ.) « Οὐ καλῶς δοκεῖ διωρισθαι περὶ τῶν πολιτειῶν, » Ἀρχ. « Τίμημα διωρισμένον ὑπὸ τῶν νόμων, » αὐτ. 4) μεταφέρω τι ἐκείνων τῶν συνόρων, ὑπερορίζω. « Τὰ δὲ ὅπλα ἔξω τῶν ὅρων τῆς χώρας ἀποκτείναντας διορίσαι, » Πλάτ. « Ὅπως τὸν ἐνθένδε πόλεμον εἰς τὴν ἤπειρον διοριοῦμεν, » Ἰσκρ. (ἢ ἑλλ. ἡ ἀμτθ.) « Ὑπὲρ δὲ θυμέλας διορίσαι πρόθυμος ἦν, » Εὐρ., ἢ περθῆναι.

Διόρισμα (τὸ). τὸ διωρισμένον (χωρισμένον ἢ ἀποφασισμένον) πρᾶγμα.

Διορισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διορίζειν, ἡ διὰ συνόρων χωρισμός· προσδιορισμός διασάφησις· διαφορά.

Διοριστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ διορίζειν.

Δι-ορκίζω, Μ. ίσω, = Διόμνυμι, (ὄθεν

Διορκισμός (ὁ), ἡ μεθ' ὅρκου διαβεβαίωσις

Διόρκωσις, εως (ἡ). ἡ δι' ὅρκου ὑποχρέωσις.

Διορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω μὲ ὁρμὴν τῇδε κἀκεῖσε.

Δι-ορμίζω, Μ. ίσω. Ἁράζω (Ἀσφαλίζω) τὸ καράβι εἰς τὸν λιμένα (ὅρμον).

Δι-όρνυμαι, Μ. ὄρσομαι ἢ ορούμαι, Π. διαβαίνω καὶ ἐβγαίνω ἔξω μὲ ὁρμὴν· ἐκπορεύομαι.

Δίορος (ὁ, ἡ). Ὁ χρησιμεύων ὡς σύνορον, (ὄθεν ‖. εἰς τὸ παιγν. τοῦ Ἐφεδρισμοῦ) ὁ λίθος τὸν ὁποῖον βάλλει ὡς σημάδι.

†Διόροφος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διώροφος.

Δι-ορόω (ἢ Δι-ερρόω)-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (καὶ μσ. Μεταβάλλομαι) εἰς ὀρρὸν (τσιρόν), (κοιν.) κόπτω, τυρόζω.

Διόρρωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς ὀρρὸν μεταβολὴ (τοῦ γάλακτος, τοῦ αἵματος κτλ.), (κοιν.) κόψιμον.

Διορυγή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διορύσσειν, διόρυξις, σκάψιμον διορύγματος. 2) τὸ

Διόρυγμα (τὸ). τὸ διωρυγμένον μέρος, λαγοῦμι ἢ χανδάκι, (παρβλ. Διώρυξ).

Διορυκτίς (κτρίς), ίδος (ἡ). ἡ διορύσσουσα. « Χελώνη—, » Πολιορκ.

Διόρυξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Διορύσσω (ττω), Μ. ορύξω. Σκάπτω ἀνάμεσα, τρυπῶ, ἀνοίγω λαγοῦμι ἢ χανδάκι. (συγκδχ.) χαλνῶ, ἀνατρέπω. « Τὴν χερρόνησον διορύξει, » Δημ. « Διορύσσοντες τοὺς τοίχους, » Θκ. (ἢ μεταφορ.) « Διακουργῆσαι ἢ διορύξαι πράγματα, » Δημ. (καὶ πθ.) « Διορωρύγμεθα κατὰ πόλεις, » αὐτ.

Διορυχή (ἡ), = Διορυγή.

Διορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χορεύω κατὰ συνέχειαν ἢ εἰς ἐκτεταμένον μέρος. (μὲ δατ.) χορεύων ἀμιλλῶμαι κρίνοντι.

Διόρωσις, εως (ἡ), = Διόρρωσις.

Διός, γεν. τοῦ Ζεύς.

Δῖος [κατὰ κρασ. ἐκ τοῦ Δίεος], α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ καταγόμενος ἀπὸ) τὸν Δία, θεῖος, (ἐπμ.) μέγιστος, εὐγενέστατος, ἀνδρειότατος, ἐνδοξότατος, ὡραιότατος κτλ., (ἐν γέν.) ἔξοχος (ἐξαίρετος, θαυμ.

σιος) εἰς τὸ εἶδος του. « Δῖος ὑροβδὲς, « Ὀδ., ὁ ἀγαθὸς, ὁ ἐνάρετος ἢ θεοφιλής. « Δῖα Κἀρυβδις, « Ὀδ., ἡ τερατώδης. (ξ μὲ γεν. πλθ. ὡς ὑπερθτ.) « Δῖα θεάων. « Ἰλ. Ξ. « Δῖα γυναικῶν, « Ὀδ. Ο.

Διόσδοτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς, θεόσδοτος.

Διοσημεία (ἡ). (ἀσυνήθιστον) φαινόμενον τῆς ἀτμοσφαίρας, (π. χ. βροχὴ ἢ βροντὴ ἐν καιρῷ αἰθρίας, κύκλος περὶ τὸν ἥλιον ἢ τὴν σελήνην κτλ.), (ἐπμ. κατὰ τοὺς παλ.) σημεῖον (θαῦμα) τοῦ Διός, οἰωνὸς τοῦ μέλλοντος.

Διοσημεῖον (τὸ), καὶ

Διοστμία (ἡ), Π. ἀντὶ Διοσημεία.

Διόσκοροι (οἱ), Π. ἀντὶ Διόσκουροι.

Διοσκούρειον (τὸ). ναὸς τῶν Διοσκούρων.

Διόσκουροι (οἱ). (κατὰ λέξ.) παῖδες (κοῦροι) τοῦ Διός, (ἰδιαιτ.) ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης (τοὺς ὁποίους ἐγέννησεν ἐκ τῆς Λήδας). 2) (μτγν.) μετέωρά τινα φαινόμενα εἰς τὰ ἐξάρτια τῶν πλοίων ἐν καιρῷ τρικυμίας, (κοιν.) τελώνια. 3) ἀστερισμός τις τοῦ Ζωδιακοῦ, οἱ ἄλλ. Δίδυμοι.

Διόσμος (ὁ, ἡ). ὁ διαβιβάζων τὴν ὀσμὴν, (παρβλ. Διηχής). ‖. (ῥύσ.) ἡ ἰδιότης τοῦ διαβιβάζειν τὴν ὀσμὴν εἰς τὰ ὄργανα τῆς ὀσφρήσεως.

Διόσπυρον (τὸ). ὁ καρπὸς τοῦ ἑπομ.

Διόσπυρος (ὁ), εἶδ. δένδρου τοῦ ὁποίου ὁ καρπὸς ὁμοιάζει τὸ κεράσιον, (ἴσ. ἡ) ἀγριοκερασιά, (κατὰ τὸν Λιννᾶ.) εἶδος λωτοῦ.

Διόστεος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συνιζάμενος ἀπὸ) δύο ὀστέα (κόκκαλα).

Διοσφραίνω, Μ. ανῶ. Αἴσθομαι εἴς τι ὀσμὴν (καλὴν ἢ κακήν).

Διότι, σύνδ. Αἰτιολογ. ἀντὶ διʼ ὅτι, διατί. « Ἦ καὶ ἔχεις ἂν εἰπεῖν διότι; « Ξεν. 2) ἀντὶ τοῦ Ὅτι. « Πυνθάνομαι διότι, « Δημ.

Διοτρεφής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀναθρεμμένος, (ἐπμ.) εὐγενὴς, καλοανατεθραμμένος, (παρβλ. Διογενής).

Διουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατουρῶ, ἐβγάλλω διὰ τοῦ οὔρου (συγχ. τῷ διερέω).

Διουρητικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ ἔχων δύναμιν κινητικὴν τῶν οὔρων.

Διουρίζω, Μ. ίσω. Ἰων. ἀντὶ Διορίζω.

Διοφθείς, εῖσα, έν, παθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Διοράω.

Διοχετεία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διοχετεύειν.

Διοχετεύω, Μ. εύσω. Φέρω (Ὁδηγῶ) ὅ,τι ἀχετοῦ τὸ ὕδωρ.

Διοχή (ἡ). [διέχω]. διάστημα.

Διοχῆς, ἴδε Διώχης.

Διοχλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διενοχλέω.

Διοχλίζω, Μ. ίσω. Ἀναστρέφω τι διὰ τοῦ μοχλοῦ, ἀνοίγω (χωρίζω) διὰ τῆς βίας. Διοχυρόω-ῶ Μ. ώσω. Ὀχυρόνω τι καλῶς ἢ παντοιοτρόπως.

Δίοψις [διοπτεύω], εως (ἡ). τὸ βλέπειν διὰ μέσου τινὸς, παρατήρησις ἀκριβὴς, (συνεχ.) κατανόησις.

Δίπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο παῖδας.

Διπαλαιστιαῖος, α, ον, καὶ

Διπάλαιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο παλαιστῶν ἔκτασιν.

Δίπαλτος (ὁ, ἡ), Π. [ὁλ, πάλλω]. ὁ βαπτόμενος (τινασσόμενος) ἢ δυνάμενος νὰ ῥιφθῇ ἑκατέρωθεν, (ἐν γεν.) διπλοῦς ἢ ἀλλεπάλληλος, (συνεχ.) δεινὸς σφοδρὸς, ὁρμητικός. « Ξίφος δίπαλτον, « Εὐρ., τὸ δίστομον. « Στρατὸς δίπαλτος, « Σοφ., ὁ προσβάλλων ἀπὸ δύο μέρη συγχρόνως, (παρβλ. Τρίπαλτος).

Διπτιχυαῖος, α, ον, καὶ

Δίπτιχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο πτυχῶν ἔκτασιν.

Διπλάδιος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Διπλάσιος.

Διπλάζω, Μ. άσω, = Διπλασιάζω. (ξ ἑλλ. ἢ ἀμτθτ.) εἶμαι ἢ γίνομαι διπλοῦς, διπλασιάζομαι.

Δίπλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. συγκείμενος ἀπὸ δύο ἀλλεπαλλήλως θεμένας πλάκας, (ἐν γέν.) διπλοῦς, (ἐπὶ ὑφασμ.) δίμιτος, (ἐπμ.) πλευμιστὰς ἢ πλατὺς ἢ μὲ δύο ἔψεις. ‖. (ῥύσ.) = Διπλοΐς. 2) ὄγκος (πετρῶν) πλείων.

Διπλασιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι διπλάσιον ἀφʼ ὅ,τι εἶνε. ‖. (ἀμτθτ. ἢ ἑλλ.) εἶμαι ἢ γίνομαι διπλάσιος. « Ἡ δλκὰς ἐδιπλασίασε, « Λυσ., ἐκέρδισε τὰ διπλάσια, (κοιν.) ἐδιπλωσε τὸν σερμαγέντης. (καὶ μὲ γεν.) « Καρπὸν διπλασιάζοντα τῶν ἐν ταῖς ἄλλαις χώραις φυομένων, « Διόδ.

Διπλασιασις, εως (ἡ) καὶ

Διπλασιασμὸς (ὁ). τὸ διπλασιάζειν ἢ διπλασιάζεσθαι, διπλασιασμα.

Διπλασιαστικὸς, ἡ, όν. Ὅπερ τὸ διπλασιάζειν ἐπιτήδειος.

Διπλασιολογία (ἡ). ἐπανάληψις τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Διπλάσιος, α, ον, = Διπλοῦς, δύο φοραῖς τόσος ἢ μεγαλήτερος. (κυρ. μὲ γεν.) « Διπλασίοις αὐτῶν μαχοῦνται, « Πλάτ. « Διπλασίαν πεποιηκέναι τὴν Ἑλλάδα τῆς ἐξ ἀρχῆς συστάσης, « Ἰσκρ. (καὶ χ. ἢ ἑλλ. τῆς γεν.) « Διπλασίαν ἐκτίνειν, « Πλάτ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἤ), « Ἀπὸ διπλασίων χρημάτων ἢ πρότερον, « αὐτ. ‖. (τὸ οὐδ.) Διπλάσιον, ἐπίρ. ἀντὶ διπλασίως. « Διπλάσιον ὠνήσας, « Θκρ.

Διπλασιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Διπλασιάζω.

Διπλασίων, ονος (ὁ, ἡ), = Διπλάσιος.

Διπλασίως, ἐπίρ. Δύο φοραῖς τόσον, τὸ διπλοῦν. « Διπλασίως ἐπερῴωθησαν, « Πλὸ. (καὶ καταχρ.) « Διπλασίως ἐλάττων, « Πλάτ.

Διπλασμὸς (ὁ), [ὁ διπλάζω], = Διπλασιασμός.

Δίπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο πλέθρων ἔκτασιν. ‖. (οὐσ.) Δίπλεθρον (τὸ), διπλοῦν πλέθρον, διάστημα δύο πλέθρων.

Δίπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο πλευράς.

Διπλῆ (ἡ), θηλ. τοῦ Διπλοῦς. ‖. (οὐσ.) = Διπλοΐς. 2) (γραμτ. καὶ κριτ.) σημεῖον ἀμφιβολίας ἢ προσοχῆς (εἰς τὰ ἐρμηνευτικὰ παιγνίδια).

Διπλῇ, (κυρ.) ὀστ. θηλ. τοῦ Διπλοῦς. ‖. (ὡς ἐπίρ.) = Διπλασίως.

Διπληγὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Διπλοΐς.

Διπλήδιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Διπλάσιος.

Διπλήθης, εος ἢ έος (ὁ, ἡ), Π. ὅς τοσοῦτος τὸ πλῆθος, διπλάσιος τὴν ποσότητα, (κατʼ ἄλλ. ἀντὶ

Δίπληθης, εος (ὁ, ἡ), Π. δύο φορὰς γεμισμένος.

Διπλήσιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Διπλάσιος.

Δίπλινθος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) δύο πλίνθους. « Θυρὶς —, « Ἐπιγρφ.

Διπλοείματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν διπλᾶ ἢ διπλωμένα ἐνδύματα ἀπὸ μέσα ἱμάτια.

Διπλοη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ διπλοῦ, διπλότης· δίπλα, τσάκισμα. « Χιτῶνος —, « Πιοίδ. « Ἱμάντος —, « Πλὸ. « Σάγμου —, « Πλάτ. καὶ Πλ., ἢ διπλωματιὰ (ζαρωματιὰ) τὴν ὁπ. σχηματίζει ὅταν δέν ἔχ᾽ ἀτάφους (μονοκομματος) ἀλλὰ συνθεμένος ἀπὸ δύο λάμαις κτυπημένους μαζῆ. « Ὀστέου —, « Ἱπκρ., τὸ ἔνδοθεν (τὸ ἀπαλώτερον) τοῦ κοκκάλου.

2) (μτφρ.) διπλοῦν (μυστηριῶδες) νόημα· ἀλληγορία. « « Τοῦ νομικοῦ βάθη καὶ τῆς διπλόης, « Γργ. Ν. 3) διπλότης χαρακτῆρος, ὑποκρισις, διπροσωπία. « Πάσης ὑπουλότητος καὶ διπλόης ἀπηλλαγμένος, « Λξ.

Διπλόθυρος, ὁπλικὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διπλᾶς τρίχας. « Πῖτυς —, « Ὀππ., ἢ ἔχουσα διπλᾶ βελόνια (φύλλα).

Διπλοΐζω, Μ. ίσω. Π. = Διπλασιάζω.

Διπλοΐς, ίδος (ἡ) (κυρ. χλαῖνα ἢ ἐσθὴς) πλατεῖα (μεγάλη, « Διπλῆ, « [ἴδε Διπλοῦς]) ὥστε νὰ τυλίσσεται ὅλς περὶ τὸ σῶμα, (παρβλ. Ἁπλοΐς). 2) (χειραργ.) = Διπλόη (ἑτέου).

Δίπλοκος (ὁ, ἡ). πλεγμένος μὲ δύο πλοναῖς, (ἐν γέν.) διπλοῦς.

Διπλόος, όη, όον, Ἰων. καὶ

Διπλόος, ῆ, όν, Π. ἀντὶ Διπλοῦς.

Διπλοσήμαντος καὶ Διπλόσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διπλῆν σημασίαν.

Διπλοσύνθετος (ὁ, ἡ). διπλοῦς (τὴν σύνθεσιν).

Διπλότης (ἡ), = Διπλόη.

Διπλοῦς [ἴδε Δίπλους], ῆ, οῦν. Δύο φοραῖς τόσος, διπλός· διπλάσιος. « Οἰκίδιον διπλοῦν, « Λυσ., τὸ δίπατον. « Χλαῖνα διπλῆ, « Ἰλ. Κ., ἢ ἄλλ. Διπλοΐς. « Δόγος διπλοῦς, « Ἀρστ., ὁ ἐκ δύο λέξεων ἢ μερῶν τοῦ λόγου συγκείμενος. σύνθετος· « οἷον τὸ Χρονοτριβεῖν· χρησιμωτάτη δὲ ἡ διπλῆ λέξις τοῖς ῥιθυρικοποιοῖς· οὕτω γὰρ ψοφώδεις, « Ἀρστ (παρὰ ταῖς μτγν. καὶ συγκρ.) « Ποιεῖτε αὐτὸν υἱὸν γεέννης διπλότερον ὑμῶν, « Εὐαγγ. 2) (μτφρ.) τὸ ἐναντ. τοῦ Ἁπλοῦς, (δηλ.) δικρίσωπος, ὑποκριτὴς, δόλιος. « Διπλοῦς ἀνὴρ, « Εὐρ. 3) « Διπλᾶς ὄψεις ῥάξας, « Σοφ. (πλθ.) = Δίωο (ἐνίοτε) ἀντὶ Κυρτὸς, (κοιν.) δυὼ ἅπλετις. « Διπλῆν ἄκανθαν καὶ παλίῤῥοπον γένυν, « Εὐρ. (Ἡλ. 492), τὴν ῥάχιν τοῦ γέροντος. 4) « Διπλᾶ ὕδατα, « Ἀπλοῦν ‖. (τὸ οὐδ.) Διπλοῦν ᾗ (Π.) Διπλᾶ, ἐπίρ. ἀντὶ Διπλασίως. « Διπλοῦν ὁρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα, « Γνμ. « Διπλᾶ περιπεπλαδύντες, « Ὀππ.

Διπλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι διπλοῦν, διπλόνω ἢ διπλασιάζω.

Δίπλωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε διπλωμένον. 2) τσάκισμα γινόμενον εἰς τὸ δίπλωμα. 3) ἀγγείων διπλῶν (ἕνα μέσα εἰς τὸ ἄλλο) ὥστε βράζοντος τοῦ νεροῦ τὸ ὁπ. εἶνε εἰς τὸ μεγαλήτερον, νὰ βράζῃ συγχρόνως καὶ τὸ περιεχόμενον (ὁποιονδήποτε πρᾶγμα) εἰς τὸ μικρότερον, (Γαλ.

λ.) **bain-Marie** 4) γράμμα ἀνοικτὸν (ἀδίπλωτον, διπλωμένον μόνον) τὸ ὁπ. ἐκδίδει χάριν τινὸς ἡ δ.αίκησις, πυτιάνι, (Ἰταλ.) κατέντα ἡ πασσαπόρτι, ἢ 5) ἔγγραφον τοῦ ὁπ. φυλάττεται ἀντίγραφον ἢ ἐκδίδονται δύο ὅμοια ἀντίγραφα, διπλόγραφον, (Γαλλ.) **duplicata**.

Δίπλωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διπλόνειν, δίπλωμα. διπλασιασμός· σύνθεσις (λέξεως).

Δίπνους (ὁ, ἡ). ὁ πνέων (φυσῶν, ξεθυμαίνων) ἀπὸ δύο μέρη (σύρακας).

Δικοδης, ου (ὁ, ἡ), = Δ.ποδιαῖος.

Διποδία (ἡ). δύο πόδες (προσῳδ.) ὁμοῦ. 2) = Διποδιασμός.

Διποδιάζω, κ. άσω ᾗ Δ. άξιο. Χορεύω τὸν διποδιασμόν.

Διποδιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων δύο ποδῶν ἔκτασιν.

Διποδιασμός (ὁ), εἶδος Σπαρτιατικοῦ χοροῦ.

Δικόλια (τὰ), Π. ἀντὶ Διπόλια.

Δικολιάς, ἴδος (ἡ), Π. ἡ ἀνήκουσα εἰς δύο κόλεις.

Δίκολις, εως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ, διῃρημένος εἰς) δύο πόλεις.

Δικολίτης, ου (ὁ). πολίτης δύο πόλεων.

Δικολιώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δίπολιώδης.

Δίκολος (ὁ, ἡ), [ὄϊς, κολέω]. δύο φορὰς ἀρχωμένος. 2) Π. διπλοῦς.

Δίκορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο κόρους (καρύσματα, δρόμους).

Δικότυλος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων (ποτιζόμενος ἀπὸ) δύο ποταμούς.

Δίκους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιπατῶν μὲ) δύο πόδας.

Δικρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο πρόσωπα (ὄψεις).

Δίκρωμνος καὶ

Δίκρωρος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ δύο πρῴρας ἢ δύο πρύμνας (δηλ. κατασκευασμένη εἰς τρόπον ὥστε ἡ πρῴρα της νὰ χρησιμεύῃ κατὰ τὴν γρεῖαν ὡς πρύμνη ἢ τὸ ἀνάπαλιν), ἴδε Ἀμφίκρυμνος.

Δίπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο πτερὰ (πτέρυγας [καὶ ἀρχιτεκτ.] σειρὰς στύλων).

Δικτέρυγος καὶ

Δικτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ), = Δίπτερος.

Δίπτυξ, υχος (ὁ, ἡ), = Δίπτυχος.

Δίπτυον (τό), παρὰ Κυπρ., εἶδος μέτρου διὰ τὰ γεννήματα χωροῦν δύο πτύα (ἢ ἡμιμέδιμνον).

Διπτυχής, ές καὶ

Δίπτυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο πτύχας (δίπλας), διπλωμένος εἰς δύο, (ἐν γέν.) διπλοῦς· ξεσταρωτὸς, δίδυμος. (Π. ᾗ πλθ.) δύο ‖ (οἰκ.) δίπτυχα (τά), ὅπου εἶνε καταγεγραμμένα τὰ μνημονευόμενα ἐπ' ἐκκλησίας ὀνόματα. ‖ (ἐπιρ.) Δίπτυχα, σ δύο διπλᾶ, (Τουρκ.) δύο κάτια.

Δίπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο πτώσεις (διπλοῦν μετασχηματισμὸν τῆς καταλήξεως).

Δίπυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο πύλας (θύρας), δίπορτος.

Δικύρηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο πυρῆνας (κουκκοφύτεια).

Δικυρίτης, ου καὶ

Δίκυρος (ὁ). (ἄρτος) βαλμένος εἰς τὸ πῦρ (ψημένος) δύο φοράς, παξιμάδι. 2) (θηλ.) ὁ Δικρὰς—, = Ἄρσ.-, ἡ διπλῆ (μὲ δύο φ..λι.).

Δικωλος (ὁ, ἡ). ὁ φερόμενος ὑπὸ δύο πώλων (ἵππων).

†Δικραβδος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δίῤῥαβδος.

Δίκρικος (ὁ). τὸ ἄνθος ἢ ὁ καρπὸς τῆς κίτρας, ἴδε Φθείρ).

†Δικρκία (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κικρκία, εἶδος φυτοῦ.

Δίῤῥαβδος (ὁ, ἡ). σημαδευμένος μὲ δύο ῥάβδους (γραμμὰς, ἀράδας).

Δίῤῥυθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διπλοῦν ῥυθμόν, συνιστάμενος ἐκ δύο ῥυθμῶν.

Δίῤῥυμία (ἡ), τὸ ἀφῃρημένον οὖσ. τοῦ-

Δίῤῥυμος (ὁ, ἡ). (ἀμάξι) μὲ δύο ῥυμοὺς (ῥοῦντας, τιμόνια), (θηλ.) τέθριππον.

Δίς, ἐπίῤ. Δύο φοραίς.

Δίσαβος (ὁ, ἡ), Δ. Π. ἀντὶ Δίσηβος.

†Δίσαμος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Δίσημος.

Δισάρπαγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δὶς ἁρπαγείς.

Διαδίκαστος, η, ον. Εἰκαστός.

Διστγγόνη (ἡ), θηλ. ταῦ-

Δισέγγονος (ὁ, ἡ). ὁ υἱὸς (ἡ θυγατηρ) τοῦ ἐγγόνου.

Δίσεκτος (ἡ), Λατ. **Bissextus**, (ἐνν. ἡμέρα) ἡ 24 τοῦ Φεβρ. (δὶς ἕκτη πρὸ καλανδ. Μαρτ.) τὴν ὁποίαν κάθε τέσσαρας χρόνους ἐμέτρουν (πρὸς ἀστρονομικὸν ἐξισασμὸν τῶν ἐνιαυτῶν) διπλῆν.

Δισεξάδελφη (ἡ), θηλ. ταῦ

Δισεξάδελφος (ὁ). ὁ υἱὸς ἢ ἡ θυγάτηρ τοῦ (ἢ τῆς) ἐξαδέλφ. ἢ τοῦ (τῆς) ἀνεψ., ὁ ἄλλ. Ἀνεψιαδοῦς, ἡ 2) ὁ δισέγγονος τοῦ (τῆς) ἐξάδελφ. μου.

Δίσευνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δύο εὐνὰς (δηλ. συνκδ.) γυναῖκας.

Δίσιφθος (ὁ, ἡ). δύο φοραὶς βραχμένος, ξανακρατημένος, (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δίσφθος.

Δίσηβος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δὶς ἡβήσας (γενόμενος νέος), ξαναντιώσας.

Δίσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διπλῆν σημασίαν, (Γραμτ.) = Δίχρονος.

Δισθανής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ δὶς ἀποθανών.

†Δισκάλαμος, ἐσφαλμ. ἀντὶ

Δισκαλμος (ὁ, ἡ), = Δίκωπος.

Δισκελής, ές (ὁ, ἡ), = Δίκωλος. ◦ Περίοδος λόγου —, ◦ Ῥτρ.

Δίσκημα (τό). τὸ ῥίψιμον τοῦ δίσκου ἢ τὸ ῥιπτόμενον ὡς δίσκος.

Δισκεύς, έως (ὁ). φωτεινόν τι μετέωρον ἢ κομήτης εἰς σχῆμα δίσκου, (παρβλ. Πυθέας).

Δισκευτὴς, οῦ (ὁ), = Δισκοβόλος, [ἐκ τοῦ

Δισκεύω, Μ. εύσω καὶ Π.

Δισκέω, Μ. ήσω, = Δισκοβολέω, (ἐν γέν.) ῥίπτω μακρὰν, τινάζω, σφενδονίζω.

Δίσκημα (τό), Π. ἀντὶ Δίσκεμα.

Δισκηπτρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ συνιστάμενος ἀπὸ) δύο σκῆπτρα, (παρβλ. Δίθρονος).

Δισκοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω ('Ῥίπτω, Τινάζω) τὸν δίσκον.

Δισκοβολία (ἡ). τὸ ῥίψιμον τοῦ δίσκου.

Δισκοβόλος (ὁ). ὁ ῥίπτων τὸν δίσκον.

Δισκοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα δίσκου, (ἑπμ.) = Φακοειδής.

Δισκόραξ, ακος (ὁ). διπλοῦς Κόραξ, δὶς παγυεργότερος τοῦ Κόρακος (περιφήμου τινὸς δικεφράφου, τοῦ ὁποίου ὁ μαθητὴς Τισίας ὁ Συρακόσιος ἐφάνη τόσον ἐπιτήδειος, ὥστε ἀντεστέρησε ᾗ τοῦ συμφωνηθέντος μισθοῦ τὸν διδάσκαλόν του ὄθελ., καὶ ἡ παροιμ. ◦ Κακοῦ Κόρακος κακὸν ὠὸν ◦).

Δισκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι εἰς εἶδος δίσκου.

Δίσκος (ὁ), [δίσκω]. ὁ φακοειδὴς λίθινος ἢ μεταλλινος ἢ ξύλινος ὄγκος (τὸν ὁποῖον ἐῤῥίπτουν οἱ παλαιοὶ πρὸς σωματασκίαν καθὼς τώρα τὸ λιθάρι, (ἡ ταὶς) ἀμάδαις (παρβλ. Σόλος). 2) (συνεχ.) κάθε ἐπίπεδον ἀγγεῖον, (κοιν.) δίσκος, [ὅθεν 3] (μετεμ.) ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου.

Δίσκουρα (τά), [δίσκος, οὖρος = ὄρος]. τὸ σημάδι (διάστημα) ὅπου δύνατα νὰ φθάσῃ ῥιπτάμενος ὁ δίσκος.

Δισκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ κυβαλῶν) δίσκον.

Δισμυριάνδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) δισμυρίους ἄνδρας (20,000 κατοίκους). ◦ Πόλις—, ◦ Στρ.

Δισμύριοι, αι, α. Δύο μυριάδες, δηλ. 20,000. ‖ (ᾗ ἐν. μόνον εἰς τὴν φρ.) ◦Δισμυρία ἵππος, ◦ Λκ., 20,000 ἱππικόν.

Δίσπαππος (ὁ). ὁ πάππος τοῦ πατρός μου.

Δισπιθαμαῖος (-μιαῖος), α, ον καὶ

Δισπίθαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο σπιθαμῶν ἐκτασιν.

Δισπόνδειος (ὁ, ἡ) ὁ ἐκ δύο σπονδείων (τεσσάρων δηλ. μακρῶν συλλαβῶν) συγκείμενος πούς.

Δισπορίω-ῶ, Μ. ήσω. Σπείρω (τὸν αὐτὸν ἀγρὸν) δὶς τοῦ ἔτους.

Δισσάκι καὶ Δισσάκις, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Δίς, δύο φοραίς.

Δισσάκτης, ου (ὁ), Π. = Δικρατὴς, ἔχων μεθ' ἑτέρου.

Δισσαχῆ, ἐπίῤ. = Δισταγοῦ καὶ Δισταχῶς.

Δισσεύω, Μ. εύσω, = Δευτερόω, διπλασιάζω, ἐπαναλαμβάνω.

Δισσογλωσσία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Δισσόγλωσσος (ὁ, ἡ), = Δίγλωσσος, ὁμιλῶν δύο γλώσσας.

Δισσογονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ δίδυμα ἢ δὶς τοῦ ἔτους.

Δισσογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω τι κατὰ δύο διαφορετικοὺς τρόπους. ◦ Δισσογραφούμενον, ◦ Εὐρ., χωρίον ἡ λέξις ποιητοῦ ἢ συγγραφέως, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται γραμμένον κατὰ δύο διαφορετικοὺς τρόπους.

†Δισσόκερας, ατος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) τοῦ

Δισσοκεράω, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο (διπλᾶ) κέρατα.

Δισσολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω ('Εκφράζω) τὸ αὐτὸ πρᾶγμα κατὰ δύο τρόπους· μεταχειρίζομαι δύο (συνωνύμους) λέξεις ἀντὶ μιᾶς. 2) λέγω δὶς (ἐπαναλαμβάνω) τὸν αὐτὸν λόγον.

Δισσολογία (ἡ). τὸ δισσολογεῖν, ἡ ἐπανάληψις τῆς αὐτῆς λέξεως ἢ ἡ δ.ὰ δύο συνωνύμων λέξεων ἐκφρασις τῆς αὐτῆς ἰδέας.

†Δισσολόγιστος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσλόγιστος.

Δισσολόγος (ὁ, ἡ). ὁ δισσολογῶν· (μεταφ.) = Δίγλωσσος, δόλιος.

Δισσοπιός (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἀμφιβολίαν.

Δισσός (τός), ἡ, όν. Δύο λογιῶν. 2) δι-

πλοῦς. 3) (πλθ.) ἀντὶ Δύο. ▪ Διασοὺς λτρείδας πεσίνειν, ▪ Σοφ.

Διασύτοχος (ὁ, ἡ). (παρξ.) ἡ δὶς ἢ δίδυμα τίκτουσα. 2) (προπαρξ.) ὁ δὶς τεχθείς, (ἐπιθ. τοῦ Βάκχου).

Διασοφυὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Διφυής.

Διασυλλαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (σύγκειμαι ἀπὸ) δύω συλλαβὰς, εἶμαι δισύλλαβος.

Διασυλλαβία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ διασυλλάβου· δύο συλλαβαί.

Διασύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ δύο συλλαβῶν συγκείμενος.

Διασυμφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. (γραμτ.) Εἶμαι-

Διασύμφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιφερόμενος ἢ γραφόμενος μὲ) δύο σύμφωνα.

Διασῶς, ἐπίρ. Σ. Διττῶς.

Διαταγμὲς (ὁ). τὸ νὰ διατάζῃ τις, ἀμφιβολία.

Διατάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο ταδίων (250 βημάτων) ἔκτασιν, (παρβλ. Δίαυλος). ‖. (οὐσ.) Διτάδιον (τὸ), τὸ διάστημα δύο σταδίων, τὰ δύο στάδια.

Διατάζω [δῐτ-], Μ. άσω. Ἀμφιβάλλω, αἰρίσκομαι εἰς διαταγμὸν (ἀβεβαιότητα ;. σκέπτομαι (καὶ· ἀπειρῶ) νὰ κάμω ἢ νὰ μὴ κάμω τι.

Διατακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ παριστάνων (ἐμφαίνων) διαταγμόν.

Διατακτικῶς, ἐπίρ. Μὲ διαταγμόν.

Διατάσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βάρος (ζυγίζων καὶ [ἐπιμ.] ἀξίζων) τὸ διπλοῦν.

;Διάτασις, εως (ἡ), = Διάταγμός. (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Διάστασις ἢ Σύστασις).

;Διάτατος (ὁ, ἡ), ἴδε Στατός.

Διατεγὴς, έος (ὁ, ἡ), = Δίστεγος.

Διτεγία (ἡ). τὸ δεύτερον πάτωμα (στέγη) ἢ τὰ δύο πατώματα τοῦ σπιτιοῦ. 2) = τῷ

Δίστεγος (ὁ, ἡ). (οἶκος) ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) δύο πατώματα, διπάτος, [ἴδε ξ Διώροφος].

Διστιχία (ἡ), = Διστοιχία. 2) Δίστιχον. 3) = τῷ

Διστιχίασις, εως (ἡ). πάθος τῶν βλεφάρων (ὅταν φυτρώνῃ δευτέρα σειρὰ [στίχος] τριχῶν εἰς τὰ μματοσούνουρα), (παρβλ. Τριχίασις).

Διστιχιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω διστιχίασιν.

Δίστιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) δύο στίχους ἢ σειράς. ‖. (οὐσ.) Δίστιχον (τὸ), δύο στίχοι.

Διστοιχία (ἡ). δύο στοῖχοι (σειραί), διπλῆ σειρά, [ἐκ τοῦ

Δίστιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (διαδιασμένος εἰς) δύο στοίχους [σειράς].

;Δίστοκος (ὁ, ἡ), Π. (ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Δίτοκος.

Δίστολος (ὁ, ἡ), Π. [δὶς, στέλλω]. διπλοῦς, ζευγαρωτός. ‖. (πλθ.) Π. ἀντὶ Δύο.

Δίστομος (ὁ, ἡ). (κυρ. κατὰ μτφ.) ὁ ἔχων δύο στόματα (στόμια ἢ εἰσόδους). ▪ Ποταμὸς (▪ Λιμὴν, ▪ Πέτρα)—, ▪ Πλθ., Ἡσύχ., Σοφ. ▪ Μάχαιρα (▪ Πέλεκυς)—, ▪ Γρφ., μὲ δύο κόψεις. ▪ Ὁδὸς—, ▪ Σοφ., ἡ διαιρουμένη (σχιζομένη) εἰς δύο.

Διστροφος (ὁ, ἡ). στρεμμένος δύω φοραῖς. 2) (μτφρ.) παλίμβολος.

Διασυλλαβέω, Διασύλλαβος κτλ., = Διασυλλαβέω κτλ.

Διαγιδὴς, έος (ὁ, ἡ). σχισμένος (διηρημένος) εἰς δύο, (παρβλ. Δίκρους).

Διαγιδὸν, ἐπίρ. Εἰς τρόπον ὥστε νὰ ᾖνέ τι σχισμένον (διηρημένον) εἰς δύο.

;Διαχιλιὰς, άδος (ἡ), Γρφ. ἀντὶ

Διαχίλιοι, αι, α. Δύω χιλιάδες. ‖. (τὸ ἑν. ἐν χρήσει μόνον εἰς τὴν φρ.) ▪ Διαχιλία ἵππος, ▪ Ἡρ., 2000 ἱππικῶν.

Δίεχτος (ὁ, ἡ), = Διαχιδὴς.

Δίεχτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο ὀχείνων (60 σταδίων) ἔκτασιν.

Δίεχωλος (ὁ, ἡ). χωλὸς καὶ ἀπὸ τοὺς δύο πόδας.

Δισώματος καὶ

Δίσωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) δύο σώματα.

Διτάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων δύο τάλαντα. ‖. (οὐσ.) Διτάλαντον (τὸ), δύο τάλαντα.

Διτακέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι·

Δίτοκος (ὁ, ἡ). ἡ δὶς ἢ δίδυμα τεκοῦσα.

Διτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Δαμβάνω (Γράφομαι ἢ Προφέρομαι μὲ) δύο διαφορετικοὺς τόνους.

Διτονίζω, Μ. ίσω. Γράφω ἢ Προφέρω μὲ δύο διαφορετικοὺς τόνους (Τονίζω διττῶς) μίαν καὶ τὴν αὐτὴν λέξιν, [ἐκ τοῦ

Δίτονος (ὁ, ἡ). (μουσ.) ὁ ἔχων (συνιστάμενος εἰς) δύω τόνους, (συγχ. τῷ Διάτονος).

Διτριχία (ἡ), = Διστιχία.

Διτριχιάω-ῶ, Μ. άσω, = Διστιχιάω.

Διτρόχαιος (ὁ, ἡ). (μετρ.) ὁ ἐκ δύω τροχαίων συγκείμενος πούς.

Δίτροχος (ὁ, ἡ). (ἅμαξα κτλ.) μὲ δύω τροχούς.

Διττάκι, ἐπίρ. Π. = Δισσάκι.

Διτταχοῦ, ἐπίρ. (Τοπ.). Εἰς δύο μέρη.

Διτταχῶς, ἐπίρ. (Τρπ.). Κατὰ δύο τρόπους.

Διττογλωττία (καὶ ὅλα τὰ ἀρχόμενα ἀπὸ Διττ-), ἴδε Δισυγλωσσία κτλ.

Διττὸς, ἡ, όν, Ἀττ. ἀντὶ Δισσός.

Διττῶς, ἐπίρ. Κατὰ δύο τρόπους.

Δίτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο τύλους. ▪ Κέραμος—, ▪ Διόδ., (ἴδε Δίκυρτος).

Διυδρίζω, Μ. ίσω. Ὑδρίζω πικρῶς, περιυδρίζω.

Διυγιαίνω, Μ. ανῶ. Εἶμαι πάντοτε ὑγιὴς, ἀπολαμβάνω διαρκῆ ὑγείαν. 2) (μτβτ.) κάμνω τινὰ ἐντελῶς ὑγιῆ.

Διυγραίνω, Μ. ανῶ. Ὑγραίνω τι ὅλως διόλου, μυσαχνέω. ‖. (μσ. ἢ πθ.) γίνομαι·

Δίυγρος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ὑγρὸς, κάθυγρος, μυσαχνέμμα, (ἐπιμ.) ἀπαλὸς, τρυφερὸς, χαῦνος, σαπημένος· (ἐπὶ χρωμ.) ξεπλυμένος, ξεθωριασμένος ἢ διαφανής.

Διυδατίζω, Μ. ίσω. Ποτίζω μὲ ἄφθονον ὕδωρ.

Δίυδρος (ὁ, ἡ). διαπερασμένος ἀπὸ τὸ νερόν, (παρβλ. Δίυγρος).

Διυλάζω, Μ. άσω. Διαβάζω τι ἐντὸς (Τὸ ταὐτοσημῶ μετά) τῆς ὕλης.

Διυλίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω τι ἀπὸ τῆς περιεχομένης ἐν αὐτῷ ὕλης, λαγαρίζω, σουρώνω ἢ λαμπικάρω, (παρβλ. Διηθέω).

Διύλισις, ως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ διυλίζειν, λαγάρισμα, σούρωμα ἢ λαμπικάρισμα.

Διύλισμα (τὸ). ὑγρὸν τὸ ὁποῖον διϋλίσθη.

Διυλισμὸς (ὁ), = Διύλισις.

Διυλιστὴρ (ο). τὸ ὄργανον (στραγγιστῆρι ἢ λαμπίνος) διὰ τοῦ ὁπ. διυλίζομεν.

Διυλιστὸς, ἡ, όν. Ὁ διυλισθείς, λαγαρισμένος, λαμπικαρισμένος.

Διυπηρετέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Ὑπηρετῶ προθύμως ἢ διαρκῶς.

Διυπνίζω, Μ. ίσω. Σηκώνω τινὰ ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἐξυπνῶ.

Διυπνόω-ῶ (πνώσω,-τω), Μ. ώσω. Κοιμοῦμαι δ' ὅλης τῆς νυκτὸς (κωμ.) μανεβρούφι.

Διυφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω τι ἀνάμεσα εἰς ἄλλο, (παρβλ. Διαπλέκω). 2) Ὑφαίνων γεμίζω τὸ μεταξύ τινων κενῶν διάστημα.

Διυφὴ, (ἡ). τὸ διυφασμένον ὑφασμα· παρασπέτασμα.

Διυφίημι, Μ. υφήσω (πρκ. πθ. Διυφεῖμαι κτλ.) Ἀφίνω ὅλως δι' ὅλου.

Διφαλαγγάρχης, ου (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς μιᾶς διφαλαγγίας.

Διφαλαγγαρχία (ἡ). ἡ ἀρχηγία μιᾶς διφαλαγγίας, τὸ ἀξίωμα τοῦ διφαλαγγάρχου.

Διφαλάγγαρχος (ὁ), = Διφαλαγγάρχης.

Διφαλαγγία (ἡ). δύο φάλαγγες ὁμοῦ, διπλῆ φάλαγξ.

Διφάσιος, η ή ος, ον, ίων, ἀντὶ Διπλοῦς, διττός, (κυρ. δὲ 2) = τῷ

Διφατος (ὁ, ἡ), [δὶς, φημί]. ὁ κατὰ δύο τρόπους λεγόμενος (ἑρμηνεύόμενος).

Διφάω (καὶ ίων. Διφέω)-ῶ, Μ. ήσω, Π. [ἴδίω, δίζω]. ζητῶ (σκαλίζω) νὰ εὕρω τι· ἐχνηλατῶ. (μτφορ.) ἐξετάζω, ἐρευνῶ.

Διφήτρια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Διφήτωρ [δῐφήω], ορος (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ ζητῶν (ἐρευνῶν, σκαλίζων) νὰ εὕρῃ τι.

Διφθέρα [δέφω]. ας (ἡ). (κυρ. τὸ ἐργασμένον) δέρμα, πετσί, τομάρι. ▪ Κυνὸς—, ▪ Πλ. 2. (συνηθ.) φόρεμα ἢ σκέπασμα δερμάτινον, κιζόκα. ▪ Διφθέραν ἐνημμένος, ▪ Ἀρστ. ▪ Διφθέρα πλοίου, ▪ Λξ., τὸ σκέπασμα. 3. μεμβράνα (διὰ γραψίματος), σχέδα· (κατ' ἐκτ.) βιβλίον, κατάστιχον, (Τουρκ.) τεφτέρι. ▪ Ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας, ▪ Παρεμ.

Διφθεράλειφος (ὁ). ὁ γράφων καὶ σβύνων (ἀλείφων) ἐπὶ διφθέρας, (ὅθεν παρὰ Σύμπρ.) = Γραμματοδιδάσκαλος.

Διφθερίας, ου (ὁ). ὁ φορῶν (ἐνδυόμενος μὲ) διφθέραν.

Διφθερίνος, η, ον. Κατασκευασμένος ἀπὸ διφθέραν, δερμάτινος.

Διφθίριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Διφθέρα. 2) εἶδος σπυριοῦ τὸ ὁποῖον ἐβγαίνει ὑπὸ τὸ δέρμα (κυρ. τῶν ζώων).

Διφθερίτης, εἶος (ἡ), θηλ. τοῦ Διφθερίτης, = Διφθερίας.

Διφθεροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν διφθέρας.

Διφθερόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (Τυλίζω, Καπλοδίζω) τι μὲ διφθέραν.

Διφθογγίζω, Μ. ίσω, ξ

Διφθογγογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω τι διὰ διφθόγγου.

Δίφθογγος (ἡ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ, γραφόμενος ἢ προφερόμενος μὲ) δύω φθόγγους. ▪ Ἀφειδῶ ἀπὸ Ἀπειθῶ. ▪ Διφθογγα, ▪ Γραμτ. ‖. (οὐσ.) Δίφθογγος (ἡ), (ἐννοουλλαβὴ) ἡ περιέχουσα δύο φωνήεντα (προφερόμενα ὡς ἕν).

Διφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρποφορῶ δὶς τοῦ ἔτους, εἶμαι δίφορος. 2) (πθ.) φέρομαι (ἑτεροῦμαι, συνεδιάζομαι ἢ ἐκλαμβάνομαι) κατὰ δύω τρόπους, (ἴδε ἑτ

Διφόρησις, εως (ἡ), (γραμτ.) τὸ διφορεῖσθαι.
Δίφορος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν δὶς (τοῦ ἔτους).
Διφρακ, ακος (ὁ), Π.=Δίφρος, σκαμνί, θρονί.
†Διφρὰς, άδος (ἡ), =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δίφρακ.
Διφρεία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διφρεύειν, διφρηλασία.
Διφρελάτειρα, ας (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Διφρηλάτης.
Διφρεύς, έως (ὁ), = Διφρευτής.
Διφρευσις, εως (ἡ), =Διφρεία.
Διφρευτὴς, οῦ (ὁ), = Διφρηλάτης, ξἐκ τοῦ
Διφρεύω, Μ. εἰσω. = Διφρηλατῶ (ἀμτθτ. ᾐμσ.) ὑπάγω (τρέχω) μὲ τὸν δίφρον.
Διφρηλασία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Διφρηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐλαύνω (Διώκω, Τρέχω μὲ) τὸν δίφρον, εἶμαι =
Διφρηλάτης, ου (ὁ). ὁ θεοικῶν (τρέχων μὲ) δίφρον, ἁρματηλάτης.
Διφρήλατος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ἐπὶ δίφρου.
Διφρηφόρος (ὁ, ἡ) = Διφροφόρος.
Διφρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δίφρος.
Δίφριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς δίφρον. ||. (τὸ ὠδ.) Δίφρια, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀπὸ (Διὰ) δίφρου.
Διφρίσκας (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Δίφρος, ἁρμαξάκι ἢ σκαμνάκι.
Δίφρον (τὸ) ξ (συνηθέστ. εἰς τὸ πλθ.) Δίφρα (τὰ), Π. ἀντὶ Δίφρος.
Διφροντις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κυμαινόμενος μεταξὺ δύο φροντίδων, διστάζων, ἀμφίβολος.
Διφροπηγία (ἡ). πῆξις (κατασκευή) δίφρου, ξἐκ τοῦ
Διφροπηγὸς (ὁ). ὁ πηγνὺς (κατασκευάζων) δίφρους, καρεγλᾶς ἢ ἁμαξάρης.
Δίφρος (ὁ), [δὶς, φέρω]. (κυρ.) τὸ διπλοῦν κάθισμα τῆς (πολεμικῆς) ἁμάξης διὰ δύο μόνον ἀνθρώπους, τὸν πολεμιστὴν καὶ τὸν ἡνίοχον. (κατ' ἔκτ. δὲ ᾗ ὁλόκληρον τὸ) ὄχημα, ἁμάξι, (ἐν γέν.) κάθισμα, θρονί, σκαμνί, καρέγλα, φορεῖον, (Ἰταλ.) sedia· καθῆκι.
Διφροστάτης, ου (ὁ). ὁ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἱστάμενος, διφρηλάτης.
Διφρουλκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἕλκω (σύρω) τὸν δίφρον.
Διφρουλκία (ἡ). τὸ διφρουλκεῖν, σύρειν τὸν δίφρον ἢ διὰ τοῦ δίφρου.
Διφραυργία (ἡ), = Διφροπηγία.
Διφροῦχος (ὁ, ἡ). (ὄχημα) μὲ ἕνα μόνον δίφρον (διπλοῦν κάθισμα).
Διφροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι διφροφόρος. ||. (πθ.) μετακομίζομαι ἐπὶ φορείου (δι' ἀσθένειαν ἢ τρυφήν).
Διφροφόρος (ὁ, ἡ). (παραξ.) ὁ φέρων (σηκόνων, κουβαλῶν) τὸν δίφρον (τὸ φορεῖον ἢ τὸ σκαμνί) τινος. 2) (προπαροξ.) ὁ φερόμενος (μετακομιζόμενος, διὰ τρυφὴν ἢ ἀσθένειαν) ἐπὶ δίφρου.
Διφρυγὴς, έος (ὁ, ἡ), ὁ δὶς φρυγεὶς (ξηρανθεὶς, ξηραφθεὶς). ||. (οὐσ.) Διφρυγὲς (τὸ), εἶδ. ὀρυκτοῦ ἢ μεταλλικοῦ (τὸ ὀπ. ἐχρησίμευεν ὡς ἰατρικὸν), (Γαλλ.) tutie, (ἀπὸ τὸν Ἀρχ. ὀνομάζεται) Τέφρα Φρυγία.
Διφυὴς, έος (ὁ, ἡ), (ἡ αἰτ. Διφυῆ καὶ Διφυᾶ). ὁ ἔχων (ἑνόνων εἰς ἑαυτὸν, σύνθετος ἀπὸ) δύο διαφορετικὰς φύσεις. 2) Π. διπλοῦς, διττὸς, εἰς δύο διῃρημένος, ζευγαρωτός.
Διφυία (ἡ). ἡ χαρακτὴρ τοῦ διφυοῦς, διπλότης, εἰς δύο διαίρεσις, (παρθλ. Διχοφυΐα).
Δίφυος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Διφυὴς.
Δίφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο φύλλα
Διφωνία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Δίφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο φωνὰς ἢ διπλῆν φωνήν. 2) ὁ ὁμιλῶν δυο γλώσσας.
3) ὁ προφερόμενος κατὰ δύο τρόπους.
Δίχα [δὶς], ἐπίρ. Εἰς δύο μέρη, «ις τὴν μέσην. « Δίχα πάντα δέδασται, « Ὀδ. Ξ. « Δίχα πρίσαντες, « Θκ. « Δίχα μου τὸ βέλτιστον ἔσχισται, « Θκρ. (καὶ μτφρ.) «Ἐὰν δίχα γένηται τὸ δικαστήριον, « Ἰλθ., ἐὰν συμβῇ διχοψηφία. « Δίχα ἐγίγνοντο (ἄλλου τὸ εἶπεν « Ἐσχίζοντο) αἱ γνῶμαι, « Ἡρ. « Δίχα θυμὸν ἔχοντες, « Ἰλ. Υ, διχογνωμοῦντες. « Δίχα μοι νόος ἐγγὺς, « Πίνδ., διστάζω, εἶμαι μὲ δύο γνώμας.
2) διῃρημένως, χωριστὰ, κατὰ δύο τρόπους διαφορετικά. « Τῶν ἄλλων Πελοποννησίων δίχα ἐψηφισμένων, « Θκ. « Τὸ γὰρ ταπάζειν τοῦ αὖθ' εἰδέναι δίχα, « Αἰσχλ., διαφέρει τὸ γνωρίζειν τοῦ νομίζειν. ||. (ὡς πρόθ.) 3) (μὲ γεν.) χωρὶς, (ἐθ. τὸ κοιν.) ὄπισθεν. « Ἡ ψυχὴ ἐπειδάν τοῦ σώματος δίχα γίνηται, « Πλάτ. « Ὁρῶ κεντὴν εἴκησιν ἀνθρώπων δίχα, « Σοφ.
4) ἐκτὸς, πλήν. «Τί φής; ἔχεις τι τῶν λελεγμένων δίχας « Αἰσχλ.
; Διχάδε, ἐπίρ. = Δίχα, εἰς δύο μέρη.
Διχάζω (καὶ Π. Διχαίω), Μ. άσω, [δὶχα]. Διαιρῶ, χωρίζω (καὶ ἀμτθτ.) εἶμαι χωρισμένος εἰς δύο. « Διχασμένης Σελήνης, « Ἄρατ. (παρὰ Ξενοφ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαγάζομαι).
Δίχαλκον (τὸ). τὸ τέταρτον τοῦ ὀβολοῦ.
Δίχαλος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Δίχηλος.
Διχὰς, άδος (ἡ), Π. (ἐπιθετ.) διῃρημένη εἰς δύο. ||. (οὐσ.) τὸ ἥμισυ. 2) (ἰδιωτικ.) εἶδος μέτρου ἐκτάσ. « Τὸ τῶν δὶς δακτύλων ἄνοιγμα τοῦ ἀντίχειρος λέγω ᾗ τοῦ λιχανοῦ, ἔχον παλαιστὰς δύω, τίγνον δακτύλους τέσσαρας, ὃ καὶ Κυνόστομόν τινες καλοῦσιν, « Ἥρων Εἰσαγ. περὶ Εὐθυμετρ.
Δίχασις, εως (ἡ) ᾗ
Διχασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διχάζειν (χωρίζειν εἰς δύο), διαίρεσις.
Διχαστὴρ (ὁ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) οἱ ἐμπροσθινοὶ τέσσαρες ὀδόντες, οἱ (ἀλλ.) Τομεῖς.
Διχάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Διχάζω, εἶμαι χωρισμένος εἰς τὴν μέσην.
Διχῆ, ἐπίρ. = Δίχα, εἰς δύο μέρη, κατὰ δύο τρόπους.
Διχηλεύω, Μ. εύσω ᾗ
Διχηλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=
Δίχηλος (ὁ, ἡ). (κυρ. ζῴων) ἔχον διπλῆν (σχισμένην εἰς δύο) τὴν χηλὴν (τὸ νύχι τοῦ ποδός). 2) = Διχαστὴρ, ὀρχαλωτός.
Διχήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δίχα (εἰς δύο) διαιρῶν ἢ διῃρημένος.
Διχθὰ, Π. ἀντὶ Δίχα, εἰς δύο μέρη.
Διχθάδιος, α, ον, Π. ἀντὶ Διττὸς, διπλοῦς, δύο λογιῶν.
Διχθὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Διχὰς, διπλῆ.
Διχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φορῶν) δύο χιτῶνας· σκεπασμένος μὲ διπλοῦν περιτύλιγμα.
Διχόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διαφορετικὴν βουλὴν, ἀσύμφωνος, ἐναντίος.
†Διχογνωμέω-ῶ καὶ
Διχογνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Εἶμαι μὲ) δύω γνώμας, ἀμφιβάλλω
Διχογνωμόνως, ἐπίρ. Μὲ δύω γνώμας, μὲ ἀμφιβολίαν.
Διχογνωμοσύνη (ἡ). διχόνοια, διαφωνία ἀμφιβολία, ξἐκ τοῦ
Διχογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύω γνώμας (ἀμφιβάλλων) ἢ 2) διαφορετικὴν (ἐναντίαν) ἄλλου γνώμην.
Διχόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ δύο μέρη συγχρόνως.
Διχόθυμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Διχογνώμων, ἀμφίβουλος.
Διχοίνικος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων δύο χοίνικας (σχεδ. 2 λίτρ.). «Διχοίνικον (ἑνὸς μέτρου), « ἡ ποσότης δύω χοινίκων.
Δίχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διπλῆν χολήν. « Ἐν Νάξῳ φασὶν εἶναι πρόβατα δίχολα, « Αἰλ.
2) (κωμ.) ἀντὶ Δίγνωμος. 3) (ἐφαλμ. ἀντὶ) Δίχηλος.
Διχόλωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διπλῶς θυμωμένος (χολιασμένος).
Διχόμηνι, ηνος (ὁ, ἡ), Π. (σπνττ.) ἀντὶ Διχόμηνος.
Διχομηνία (ἡ). ἡ μέση τοῦ (σελην.) μηνός, (δηλ.) ἡ πανσέληνος. « Ὡς διχομηνία ἐπληρώθη, « Γρφ. « Ἡ δὲ σελήνη διχομηνίαν ἦγε, « Πλ.
Διχομηνιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ συμβαίνων εἰς τὴν διχομηνίαν.
Διχόμηνις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Διχόμηνος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ (σελην.) μηνός. «Σελήνη—, « Ἰλ. Η., ἡ πανσέληνος. « Ἑσπέρα—, « Πίνδ., ἡ φωτιζομένη ὑπὸ τῆς πανσελήνου.
Διχομητις, ιος (ὁ, ἡ), Π.=Διχόβουλος, διχογνώμων.
Διχόμυθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαλῶν ἀμφίβολα, δίλογος, δόλιος.
Διχονοέω-ῶ, Μ. ήσω, =Διχογνωμονέω, διαφωνῶ, διστάζω, (ἔθιν
Διχονοητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἐμφαίνων διχόνοιαν (ἀμφιβολίαν), διστακτικός.
Διχόνοια (ἡ). διστασμὸς, ἀμφιβολία. διαφωνία.
Διχόνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ διχονοῶν, ἐπαμφοτερίζων, ἀμφίβολος, ἢ διπρόσωπος, δίγνωμος.
Δίχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύω χορδάς.
Διχόρειος (ὁ), = Διτρόχαιος (ποὺς μετρ.).
Διχορία (ἡ). διπλοῦς (εἰς δύο διῃρημένος) χορὸς θεάτρου.
Διχορράζω, Μ. άσω. Ψάλλω κατὰ διχορρίαν.
Διχορράγης, έος (ὁ, ἡ). σχισμένος εἰς δύο, ῥαγισμένος εἰς τὴν μέσην.
Διχόρρωπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ρρόπως, Π. ἀντὶ Ἀμφιρρεπής.
Διχοστασία (ἡ). διχόνοια, διαίρεσις, διαφωνία, ξἐκ τοῦ
Διχοστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι χωρισμένος (Στέκω μακρὰν) ἀπὸ τοὺς ἄλλους· εὑρίσκομαι εἰς διχόνοιαν (διαφωνίαν). 2) διστάζω, ἀμφιβάλλω.
Διχόστομος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δίστομος.

Διχοτομέω-ῶ [δίχα, τέμνω]. Μ. ήσω. Χωρίζω (κόπτω) εἰς τὴν μέσην, διατρῶ.
Διχοτόμημα (τό). τὸ ἓν κομμάτι (τμῆμα) τοῦ διχοτομηθέντος, τὸ ἥμισυ.
Διχοτόμησις, εως ἡ
Διχοτομία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διχοτομεῖν, κόψιμον (χώρισμα) εἰς δύο, διαίρεσις.
Διχότομος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ διχοτομῶν τι· (προπαροξ.) ὁ διχοτομηθείς, κομμένος εἰς τὴν μέσην. ▪ Σελήνη — , ▪ Ἄρτ., τὸ πρῶτον ἢ τὸ τελευταῖον τέταρτόν της, (κοιν.) μισοφέγγαρον. ▪ Μέγιται μὲν αἱ παλίρροιαι γίνονται περὶ τὰς συνόδους, εἶτα μειοῦνται, μέχρι διχόμου· πάλιν δ' αὔξονται, μέχρι πανσελήνου· ἡ μειοῦνται πάλιν ἕως διχοτόμου οὐδενός· εἶθ' ἕως τῶν συνόδων αἱ αὐξήσεις. ▪ Στρβ.
Δίχους-ους (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων δύο χόας. ▪ Δίχουν (ἐνν. μέτρον), ▪ ἡ ποσότης δύο χοῶν (σχεδὸν 6 ½ λίτρ.).
; Διχοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Διχοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διχογνωμέω, διαφωνῶ.
Διχοφροσύνη (ἡ). διχόνοια, διαφωνία.
Δίχροων, ονος (ὁ, ἡ). = Διχογνώμων.
Δίχυφις (ἡ), = Δίφυα, σχίσιμον (κυρ. τῶν ταινιῶν) εἰς δύο.
Δ γαμφανέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαφωνέω.
Διχοφωνία (ἡ) = Διαφωνία.
Διχοψυχία (ἡ), = Διθυμία.
Δίχρων, ωσα, ον, ίων. Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ος) ἀντὶ Διχρώς, μτχ. τοῦ Διχάω.
Δίχροια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Δίχρους, δύο χρώματα.
Διχρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι δίχρονος.
Διχρονογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω λέξιν τινὰ μὲ δίχρονον.
Διχρονοκατάληκτος (ὁ, ἡ). ὁ καταλήγων εἰς δίχρονον.
Δίχρονος (ὁ, ἡ). (γραμτ.) ὁ ἔχων (ὑποκείμενος εἰς) δύο χρόνου μέτρα, ἐκλαμβανόμενος δηλ. ποτὲ μὲν μακρ. ποτὲ δὲ βραχ.
Δίχροος-ους ἡ
Δίχρωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (βαμμένος μὲ) δύο χρώματα.
Διχῶς, ἐπίρ. = Διττῶς, κατὰ δύο τρόπους.
Δίψα [διφάω], ης (ἡ). ἡ σφοδρὰ ἐπιθυμία ποτοῦ (ἢ τρπ.) ἐποίας δήποτε ἀπολαύσεως.
Διψακερδέ, ἄ, ὀν, = Διψηρός.
Διψακός (ὁ). (ἰατρ.) ἡ νόσος διαβήτης.
2) (βτν.) εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γεν. τοῦ) γατειδωφαγκάθου, (κοιν.) νεροκράτης.
Διψαλέος, α, ον καὶ
Διψαλύτις, εσσα, εν, Π. διψασμένος.
Διψάς, άδος (ἡ), Π. διψῶσα, διψασμένη· (συνηθ.) κατάξηρος, ἄνυδρος. ▪ Διβυηνὰ διψάδα γαῖαν, ▪ Ὅπ. ‖. ▪ Διψὰς ἔχιδνα ἢ (ἐνν. τοῦ οὐσ.) ▪ Διψάς, ▪ εἶδ. ὄφεως (Ἰλ. Νίκ. Θηρ. 334). 2) εἶδ. φυτοῦ (ἴσ.) = Διψακός.
Διψάω καὶ (Ἰων.) Διψέω-ῶ, Μ. ήσω (τὸ ἀπαρ. Διψῆν). Ἔχω δίψαν, ἐπιθυμῶ νὰ πίω (καὶ τρπ. μὲ γεν.) ν' ἀπολαύσω ἢ νὰ πράξω τι. ▪ Πολις ἐλευθερίας διψήσασα, ▪ Πλάτ. ▪ Τὰ δένδρα διψήσαντα σκωληκοῦται, ▪ Θρφ.
Διψήρης, ους (ὁ, ἡ), ἢ
Διψηρός, ά, όν, Π. = Διψαλέος, ξηρός, ἄνυδρος.
Δίψησις, εως (ἡ), = Δίψα.
Διψητικός, ἡ, όν, (ἢ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ πρόσφατον (ἢ αἰσθανόμενος) δίψαν.
Δίψιος, α, ον, Π. ἀντὶ Διψηρός.
Διψοποιός (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν δίψαν.
Δίψος, ους-ους (τό), = Δίψα.
Διψοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Δίψα.
Διψυγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διχογνωμέω, διχάζω, ἀμφιβάλλω.
Δίψυχία (ἡ). διαταγμός, ἀμφιβολία.
Δίψυχος (ἐ, ἡ), = Δίγνωμος, ἀστατος.
Διψώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ πρόσφατον ἢ αἰσθανόμενος δίψαν.
(Διω), ἄχρ. (ἐθ εὔχρ. μόνον ὁ παρτ. ἡ ἀόρ.) Δίον (ἀντὶ Ἔδιον (ἢ ὁ προκ.) Δέλτα (τὸν ὑπ. ἄλλοι ἀναφέρουσι πιθανώτερον εἰς τὸ Δείδω), Π. = Δείδω, φοβοῦμαι. ▪ Πέρι γάρ δὲ ποιμένι λαῶν, ▪ Ἰλ. Ε. (ἴδε Δίημι). 2) (συνδχ.) τρέχω διώκων ἢ διωκόμενος. ▪ Τρὶς περὶ ἄστυ δίον, ▪ Ἰλ. Χ., (παρβλ. Δίεμαι).
Διωβελία (ἡ). οἱ δύο ὀβολοὶ τοὺς ὁπ. ἐλάμβανε καθ' ἡμέραν εἰς τὰς μεγάλους ἑορτὰς δωρεὰν ἀπὸ τοῦ δημοσίου ἕκαστος τῶν πτωχοτέρων ἐν Ἀθήν. πολιτῶν ἵνα πληρώνῃ εἰς τὸ θέατρον. (ἄλλ. Θεωρικόν.)
†Διωβολία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Διωβελία.
Διωβολιαῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων δύω ὀβολούς.
; Διωβόλιον καὶ
Διώβολον (τό). δύο ὀβολοί· ἢ, ἁπλοῦς ὀβολός (νομισμα).
Δίωγμα (τό). πᾶν ὅ,τι διώκει (κυνηγᾷ, ἐπιθυμεῖ ἢ καταστρέχει) τις, κυνήγι· δρμάς. 2) Π. = τῷ
Διωγμός (ὁ), = Δίωξις, κυνήγημα· τρέξιμον κυνηγ. 2) διώξιμον, φυγάδευσις· ἐξορία· (ἐν γέν.) καταδρομή, καταδίωγμός, καταστρεγμός. 3) Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) διωγμός, ὁ ἀπείρασις, (Εὐρ. Ἰλ. 3ΗΠ).
Διψόει, γ', ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. ἢ
Διψάῃκε, γ', ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. καὶ
Διψαθήκως, υῖα, ός, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Διοιδέω.
Διωδύνιος (ὁ, ἡ), Π. = Κατώδυνος, κατὰ πολλὰ ὀδυνηρός.
Διωθέω-ῶ. Μ. διωθήσω καὶ διώσω. Κεντῶν (Ὠθῶν) διωστρονῶ. ‖. (μσ.) κεντῶ ἢ κεντεῦμαι ἀμοιβαίως. ▪ Διωθοῦντας διὰ τῶν τρημάτων τὰς σαρίσσας, ▪ Πλθ. (ἢ μσ.) ▪ Διωσάμενοι τὸν ὄχλον, ▪ Ξεν. ▪ Ναῦς τε νηῒ προσέπιπτε, καὶ ταῖς κοντοῖς διωθοῦντο. ▪ Θκ. 2) (συνεκδχ.) κρημνίζω. ▪ Κρημνὸν διῶσεν, ▪ Ἰλ. Φ. ▪ Διωσάμενοι τὰ γέρα, ▪ Ἡρ. 3) ἀποκρούω, τινάζω ἀπό 'πάνω μου, (ἐπμ.) ἀπαλλάττομαι, γλυτώνω. ▪ Τὸν στρατὸν ἐθυμαχίᾳ διώσασθαι, ▪ Ἡρ. (καὶ τρπ.) ▪ Διωσάμην ἂν τὴν σκοφαντίαν, ▪ Δημ. 4) ἀπορρίπτω, ἀποποιοῦμαι, παραιτοῦμαι. ▪ Τὰ βλάπτοντα διωθεῖται καὶ τὰ οἰκεῖα προσίεται, ▪ Δρτ. ▪ Ταῦτα πάντα διεωθοῦντο, ▪ Δημ. ▪ Εἰ διωθοῖτο τὰς χάριτας, ▪ Πλ. ▪ Διωσάμενος τὴν ἀρχήν, ▪ αὐτ. (παρβλ. Ἀπωθέω).
Διώθησις, εως (ἡ), = Διωθισμός.
Διωθίζω ἢ (μσ.) Διωθίζομαι, Μ. ίσω, ίσομαι, = Διωθέω, ὠθῶ
Διωθισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διωθίζειν, ξεκουντισμὸς (σπρώξιμον) ἀμοιβαῖον.
Διωκάθω (χ. Μ.), Ἀττ. ἀντὶ Διώκω.
Διωκτήρ, ῆρος, Π. ἀντὶ -
Διώκτης, ου (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ διώκων (κυνηγῶν ἢ καταστρέχων) τινά.
Διωκτικός, ἡ, όν. Ὁ πρόθυμος ἢ ἑτοιμόθεος εἰς τὸ διώκειν.
Διωκτός, ἡ, όν. Διωγμοῦ ἄξιος, φυγαδευτέος ἢ 2) ἐπιθυμητός, ἄξιος ἀπολαύσεως.
Διώκτρια (ἡ), Θηλ. τοῦ Διώκτης.
Διωκτύς, ύος (ἡ). Π. ἀντὶ Δίωξις.
Διώκτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Διώκτης.
Διώκω [†διω, ὤκα?, Μ. διώξω καὶ (Ἀττ.) διώξομαι. (κυρ.) Βάλλω τι εἰς ταχεῖαν κίνησιν· κάμνω τινὰ νὰ φεύγῃ ἐμπρός μου τρέχων, κυνηγῶ νὰ πιάσω ἢ νὰ φυγαδεύσω, (κοιν.) διώχνω, (ἐκμ.) ἀπομακρύνω, ἀποβάλλω· ἀποφεύγω. (μεταφ.) προσπαθῶν' ἀπολαύσω (ν' ἀποκτήσω) τι, ζητῶ μετ' ἐπιμονῆς· προτιμῶ. ▪ Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων, ▪ Ἰλ. Χ. ▪ Σὺ μὲν ὧδε θέεις, ἀίσχιστα διώκων, ▪ Ἰλ. Ρ. (ἢ μσ.) ▪ Ἕως ὁ τὸν πεδίον διώκετο, ▪ Ἰλ. Φ. ▪ Θῆρα διώκειε, ▪ Αἰσχλ. ▪ Ἐπρέψαντο αὐτούς, καὶ ἐπεξῆλθον διώκοντες ἐπὶ πολύ, ▪ Θκ. ▪ Ἅρμα διώκων, ▪ Ἡρ. (καὶ καταχρ.) ▪ Πόδα διώκειν, ▪ Εὐρ., ▪ ταχύνω τὰ βήματά μου. ▪ Εὖρες δίωκε νῆα, ▪ Ὀδ. Ρ. (καὶ ἄλλ.) ▪ Ἀναπηδήσαντες ἐδίωκον (ἐνν. τοὺς ἵππους), ▪ Ξεν. ▪ Ὑπογράφειν ἅμα διώκοντος (ἐνν. τοῦ ἡνιόχου τὸ ἅρμα) εἰθισμένος, ▪ Ἰλ. (παρβλ. Ἐλαύνω καὶ Σοβέω). ▪ Διώκω δ' οὔτιν' ἔγωγε, ▪ Ὀδ. Σ. (καὶ μτ.) Ὀδυσσῆα διώκετο δῖο δαμοῖο, ▪ αὐτ. (ἢ τρπ.) ▪ Τῶν ὑμετέρων αὐτῶν ἀλιτωροῦντες, ἐκεῖνα διώκετε, ▪ Δημ. ▪ Ἡδονὴν διώκουσι πάντες, ▪ Ἀρστ. ▪ Μὴ φεύγειν τοὺς πόνους, ἢ μηδὲ τὰς τιμὰς διώκειν, ▪ Θκ. ▪ Διωκε τὰ πολυανθρωπότατα τῶν χωρίων, ▪ Αχ. (▪ Φυτὰ) τὰ διώκοντα τοὺς ξηροὺς τόπους, ▪ Θφρ. ▪ Τῶν μὲν καλῶν ἦρα, τὰ δὲ αἰσχρὰ ἐδίωκε, ▪ Ξεν. ▪ Σὲ μὲν διώξονται καὶ φιλήσουσι, ▪ Πλάτ. ▪ Ζήτησον εἰρήνην ἢ δίωξον αὐτήν, ▪ Γρφ. 2) καταδιώκω, καταστρέχω (κυρ. ἐπὶ κρατηρίου) ἐγκαλῶ, κατηγορῶ, ἐνάγω. ▪ Τοὺς ἀποκτείναντας αὐτὸν διώκομεν περὶ θανάτου, ▪ Ξεν. ▪ Φεύγεις δὲ τὴν δίκην ἢ διώκεις; ▪ Πλάτ. ▪ Γραφὰς πολλὰς καὶ μεγάλας διώξας, σύδεπίαν εἶλεν, ▪ Ἀντιφ. ▪ Ἃ διώκει τοῦ ψηφίσματος, ▪ Δημ. (καὶ κθ.) ▪ Διωκόμενος φόνου, ▪ Πλ. (ἢ ἑλλ.) ▪ Ὁ διώκων πρότερος λέγει, ▪ Ἀρατφ., (παρβλ. Φεύγω).
Διωλένιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν τι μὲ ἀνοικτὰς ὠλένας (ἀγκάλας).
Διωλύγιος (ὁ, ἡ), Π. [διὰ, ὑλολύζω]. (κυρ. ἐπὶ φωνῆς) ὁ ἀντηχῶν (ἀκουόμενος [ἐν γέν.] ἐκτεινόμενος) μακράν, διεξοδικός, ἐκτεταμένος· φοβερός.
Διωμοσία (ἡ). [διόμνυμι]. (ἐν γέν.) ὁ ὅμοσις ἐπὶ τῶν διαδίκων (κυρ. ὅμως ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος) γινόμενος ἐπὶ κριτηρίου ὅρκος, (παρβλ. Ἀντωμοσία καὶ Προωμοσία).
Διώμοτος (ὁ, ἡ), [διόμνυμαι]. ὁ διὰ ὅρκου ὑποχρεωμένος, ὡρκισμένος. ▪ Διώμοται, ▪

Σοφ., ὡρκωμένοι μεταξύ των, συνομώσαντες
Διώνη (ἡ). ἡ μήτηρ τῆς Ἀφροδ., (ἐνίοτε κατωνομαστικῶς αὐτὴ) ἡ Ἀφροδ., (παρὰ δὲ τοῖς Ὑπερ.) ἡ Ἥρα, (Δημ. κατὰ Μειδ.).
Διωνυμία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις-
Διώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο ὀνόματα. 2) (ἐνίοτε) = Περιώνυμος, περίφημος, ὀνομαστός.
Διώνυσος (ὁ), Π. ἀντὶ Διόνυσος.
Διώνυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δικλοῦν (σχιζὸν) ὄνυχιον, δίχηλος.
Διωξικέλευθος (ὁ, ἡ), Π. [διώκω, κέλευθος]. ὁ ἐπιταχύνων τὴν ὁδοιπορίαν, βιάζων τινὰ νὰ περιπατῇ ὀγλίγωρα.
Διώξιππος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διώκων ἵππας, ἱππεύς.
Δίωξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διώκειν, τρέξιμον κατόπιν τινός, κυνήγημα· (μτφρ.) σφοδρὰ ἐπιθυμία ἢ προσπάθεια σύντονος πρὸς ἀπόλαυσιν. 2) = Διωγμός, καταδρομή· κατηγορία ἐπὶ κριτηρίου.
Διωρία (ἡ). διάστημα δύο ὡρῶν. 2) = Διορισμός. 3) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διορία.
Διωρισμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ τρόπον διαριστικόν, ῥητῶς, θετικῶς, ἀποφαντικῶς, σαφῶς, διαχεχριμένως.
Διώροφος (ὁ, ἡ). (κυρ. οἶκος) μὲ δύο ὀροφάς, δίκατος. ¤ Ὥσπερ ἐν οἴκῳ διωρόφῳ, μεσολαβεῖ στέγη μέση, ¤ Σεβηριαν. (περὶ κοσμοποιΐας).
‡Διωρυγή (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διορυγή.
‡Διώρυγος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Διόργυος.
Διωρυξ [διορύσσω], υχος καὶ (μτγν.) υγος (ἡ). χαυδάκι, αὐλάκι. ¤ Τὸ λιμνάζον ἐν τῷ πεδίῳ ὕδωρ διώρυγι κατήγαγεν ἐπὶ θάλασσαν, ¤ Παυσ. ¤ Διώρυξ ὑπονόμου ἢ κρυπτή, ¤ Στρβ., τὸ (Ἰουρκ.) λαγοῦμι.
Διωρυχή (ἡ), = Διορυγή.
Διῶσεν, (γ'. ἑν. πρσ. τοῦ) ἀορ. ά. τῆς ὁρς. τοῦ Διωθέω.
Δίωσις, εως (ἡ) καὶ
Διωσμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διωθεῖν, κούνημα (σπρώξιμον) ἐμπρὸς ἢ πρὸς τὰ πλάγια καὶ προχώρησις.
Διωστήρ (ὁ). ἐργαλ. χειρουργ. μὲ τὸ ὁπ. σπρώχνουσιν ἐβγάλλουν τὰ βίλη ἀπὸ τὰς πληγάς. 2) ξύλον τὸ ὁποῖον περνοῦν εἰς τὴν κρεκέλαν κεθωτίου (ἁμ.) ἵνα τὸ σηκώσουν, (παρβλ. Ἀναφορεύς).
Διώστρα (ἡ), = Διωστήρ.
Δίωστος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἀγγεῖον) μὲ δύο αὐτιά (χερούλια, πιασίματα).
Διψχηκα, πρκ. τοῦ Διοίχομαι.
Διώχτις, ιος (ὁ, ἡ)· (κυρ. ἐπὶ ὀχήματος) ὁ ἔχων (χωρῶν, σηκοῶν) δύο ἀνθρώπους, (παρβλ. Δίφρος)·
Δμᾶθεν, Δ. Π. ἀντὶ Ἐδμήθησαν, (γ'. πλθ. πρσ. τοῦ) πθ. ἀορ. τῆς ὁρς. καὶ
Δμηθείς, εῖσα, έν, Π. ἀόρ. πθ. τῆς μτχ. τοῦ Δάμνημι = Δαμάζω.
Δμῶτις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Δάμασις.
Δμήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Δμητήρ (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ δαμάζων (καταδαμάζων).
Δμητός, ή, όν, Π. ὁ δαμασθείς (καταδαμασθείς) ἢ δυνάμενος νὰ δαμασθῇ.
Δμωή (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Δμωὰς ἢ Δμωΐς.
Δμωΐς [δμώς], ά, όν, Π. ὁ ἀνήκων εἰς δούλους, ἢ σκλάβα, δουλικός.
Δμωὶς [δμώς], ίδος, Π. θήλ., σκλάβα (κυρ. ἡ αἰχμάλωτος).
Δμωΐς, ή, όν, Π. ἀντὶ Δμωΐος.
Δμωὸς, ή, Π. (σπν.) ἀντὶ
Δμώς, ώος (ὁ), (ἡ δυτ. πλθ. Δμώσαν), Π. [δάμνημι]. δοῦλος, σκλάβος (κυρ. ὁ αἰχμάλωτος).
Δνοπαλίζω [δονέω, πάλλω], Μ. ἴσως καὶ ίξω, Π. κουνῶ τοῦδε κακεῖσε, σείω, τινάζω· (συνεκδχ.) ξιφανίζω, (ἐπμ.) κτυπῶ δυνατά, (οἰκ. τινάζω τὴν πρεσβήαν), ἢ (κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) συγκρίζω.
Δνοπάλιξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δνοπαλίζειν.
Δνόφερος, α, ον καὶ
Δνοφερός, ά, όν καὶ
Δνοφόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Γνοφόεις· ζοφερός, μαῦρος, σκοτεινός, ὁμιχλώδης, [ἐκ τοῦ
Δνόφος (ὁ), Π. [νέφος; κνέφας], = Γνόφος, πυκνὸν καὶ μαῦρον σύννεφον, ὁμίχλη, σκότος.
Δόαμαι, Π. ἀντὶ Δοάζομαι, μσ. τοῦ
Δοάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Δοιάζω.
Δοάσσατο, = Ἔδοξεν, ἐφάνη, Π. (γ'. ἑν. πρσ. τοῦ) μσ. ἀορ. ά. τοῦ Δοάζω.
†Δόατο, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Δόαμαι, ἢ (κατ' ἄλλ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Δέατο.
Δόγμα (τό). τὸ δόξαν (ἐγκριθὲν) ὡς πρακτέον· ἀπόφασις· ψήφισμα, προσταγή (τῆς διοικήσεως). ¤ Ἐξῆλθε δόγμα παρὰ Καίσαρος, ¤ Γρφ. 2) = Δοξασία, γνώμη (ἐξηκριβωμένη), φρόντιμα, ἀξίωμα. ¤ Τὰ τῶν φιλοσόφων δόγματα, ¤ Πλ. 3) (ἐκκλησ.) τὰ θρησκευτικῶς πιστευτέον, ἄρθρον πίστεως (μυστηριώδες) ἢ ἡ περὶ αὐτοῦ διδασκαλία. ¤ Τὸν νόμον τῶν ἐντολῶν ἐν δόγμασι καταργήσας, ¤ Γρφ. ¤ Ἄλλο δόγμα ἢ ἄλλο κήρυγμα· τὰ μὲν γὰρ δόγματα σιωπῶνται, τὰ δὲ κηρύγματα δημοσιεύονται, ¤ Βασ.
Δογματίας, ου (ὁ). ὁ ὁμιλῶν μὲ (φιλοσοφικὰ) δόγματα.
Δογματίζω, Μ. ίσω, Ἐκθέτω (Διαδίδω, Ὑποστηρίζω) ἢ Πρεσβεύω (Φρονῶ, Πιστεύω) τι ὡς δόγμα. ¤ Οἱ Στωϊκοὶ ἢ αὐτὸν τὸν θεὸν εἰς πῦρ ἀναλύεσθαι δογματίζουσιν, ¤ Ἰουστ. ¤ Ἡ φύγκλητος ... χρυσοφορεῖν ἐδογμάτισε (τὰς πόλεις) τῇ Ἀφροδίτῃ, ¤ Διόδ. ¤ Ὁ Πάρις οὐ σε καλὴν ἀλλ' ἐμὲ ἐδογμάτισεν, ¤ Ἐπιγρ. (ἢ πθ.) ¤ Τὰ παρά τῶν ἄλλων δογματιζόμενα αἱρέσεων, ¤ Κλμ. ¤ Τί ὡς ξῶντες ἐν κοσμικῷ δογματίζεσθε; ¤ Γρφ., νομίζεσθε;
Δογματικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)· -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ παρέχων) δόγματα, πραγματευόμενος περὶ δογμάτων. 2) ὁ ἀκολουθῶν (πράκτων κατὰ) τὰ παραδεδεγμένα εἰς ἐπιστήμην τινὰ δόγματα, (ἐναντ. τῷ Ἐμπειρικός).
Δογματισμὸς (ὁ). τὸ δογματίζειν, δογματολογία.
Δογματιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ δογματίζων (εἰσάγων ἢ ὑποστηρίζων δόγμα).
Δογματολογία (ἡ). ἔκθεσις (πραγματεία, διδασκαλία περὶ) δογμάτων.
Δογματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάμνω (Συνθέτω καὶ Ἐκδίδω) δόγμα.
Δογματοποιΐα (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐφευρεσις καὶ εἴσαγωγὴ δογμάτων.
Δοθιὴν [ῑ], ῆνος (ὁ). σπυρί, βούζουνας.
Δοθιών, ωνος (ὁ). = Δοθιήν.
Δοιάζω καὶ (μσ.) Δοιάζομαι [δοιός], Μ άσω, άσιμαι, Π. = (τῷ παρὰ λογογρ. εὐχρηστ. συνήθ.) Ἐνδοιάζω, διστάζω, ἀμφιβάλλω· σκέπτομαι· νομίζω, ὑποθέτω μεὶ φαίνεται. ¤ Λεύσσειν εὔρεα δοιάζοντα, ¤ Ἀπλλν. ¤ Ἄλλῃ δοιάσσατο βουλάς, ¤ αὐτ.
Δοιαί, θηλ. πλθ. τοῦ Δοιός
Δοιδυκοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων δοίδυκας.
Δοιδυκοφόβος, ος καὶ (Π.) η, ον. (Κωμ.) ὁ φοβίζων διὰ τὰ ὁποῖα μεταχειρίζεται πολλὰ ἰατρικὰ ἢ ἀπασεβῶν (διώκων) ὡς ἀνωφελῆ τὸν (ἰατρ.) δοίδυκα, (ἐπίθ. τῆς πεθάγρας).
Δοίδυξ (ὀρθότ.) Δοῖδυξ [ῐ; ῑ], υκος (ὁ). γαδυχέρι, γδοκόπανον (τὸ ὁποῖον ὑμνίζε καὶ ἐγρησιμευε συγχρόνως καὶ ὡς) χελιάρι, (παρβλ. Τερύνη).
Δοιή, (ἡ), Π. δισταγμός, ἀμφιβολία, (κυρ. Ἰων. θηλ. τοῦ
Δοιὸς [δύο], ά, όν, Π. = Διττός, διπλοῦς. ‖. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἀντὶ Δίω.
Δοιοτόκος (ἡ), Π. ἡ τίκτουσα ἢ τεκοῦσα δίδυμα.
Δοιών, δυΐκ. τοῦ Δοιός.
Δοκεύω, Μ. εύσω, Π. = Δοκεύω, προσμένω· ἐλπίζω, καιροφυλακτῶ, παραμονεύω· γρονῶ, νομίζω.
†Δοκάνη (ἡ) καὶ
Δόκανον (τό), = Δοχεῖον. 2) [δοκός] = Σταλίς, παλοῦκι (κυρ. διὰ τὸ στήσιμον τῶν κυνηγ. βρόχων). 3) (πλθ.) Δόκανα (τά), εἰκονικόν τι σύμβολον τῶν Δισκούρων εἰς τὴν Σπάρτην θωνιαζόμενον εἰς τέσσαρα ξύλα ἑνωμένα εἰς τοῦτο τὸ σχῆμα ‡‡).
Δοκεύω, Μ. εύσω, Π. παρατηρῶ· παραμονεύω· καραδοκῶ· (στν.) ἐλπίζω, νομίζω, [ἐκ τοῦ
Δοκέω-ῶ [δόκη], Μ. (ἀνομλ.) δόξω (ἀόρ. Ἔδοξα, πθ. πρκ. Δέδογμαι· τὰ δὲ [ὁμαλά] Δοκήσω, Ἐδόκησα, Δεδόκημαι, Ἐδοκήθην, Π. καὶ σπν.), (κυρ. καὶ Π.) = Δοκεύω, παρατηρῶ, παραμονεύω, προσμένω. ¤ Ἵππον δ' ἁλιεὺς δεδεγμένος, ¤ Ἡσ. ¤ Ἑστήκει δεδοκημένος, ¤ Ἰλ. Ο. ¤ Ἀμφὶς ἑκάστῃσι δεδοκημένος, ¤ Ἀπλλν. 2) (συνηθέστ. μτφρ. μὲ ἀπαρ.) ἐλπίζω· νομίζω· συμπεραίνω· μοὶ φαίνεται. ¤ Δοκέω νικήσειν, ¤ Ἰλ. Η. ¤ Ὁρᾷς γὰρ οὐδὲν, ὧν δοκεῖς σάφ' εἰδέναι, ¤ Εὐρ. ¤ Οἵδε δ' ἀδόκητον ἐν καὶ δοκέοντα, ¤ Πινδ. (ἢ πθ.) ¤ Τὸ δοκηθὲν οὐκ ἐτελέσθη, ¤ Εὐρ. ¤ Οὐκοῦν ἄν τις ὀγκᾶσθαι ἔδοξε, ¤ Λκ. ¤ Ἔδοξ' εἶεν τρεῖς κόραι, ¤ Εὐρ. (ἢ πληρέστερον) ¤ Ἔδοξ' ἐν ὕπνῳ οἰκεῖν ἐν Ἄργει, ¤ αὐτ. ¤ Ἐδοξάτην μοι δύο γυναῖκε, ¤ Αἰσχλ. ¤ Δοκῶ μοι ἀδύνατος εἶναι, ¤ Πλάτ. (καὶ ἀπολύτ.) ¤ Ὑπόνομον, δοκῶ μοι, τῶν Λευκάτα, ¤ Στρ. ¤ Τοιαῦτα διαλεχθείς ἐμοὶ δοκῶ μεμνῆσθαι, ¤ Λκ. ¤ Ἐμοὶ (¤ Ὡς ἐμοὶ) δοκεῖν, ¤ Αἰσχλ., Ἵππ. ¤ Πῶς δοκεῖς αὐτὸν ἡσπάζοντο, ¤ Ἀρχφ., μὲ πόσην χαρὰν στοχάζεσαι, δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς (σὲ ἀφίνω νὰ στοχασθῇς) μὲ πόση χαρὰν, (παρβλ. Οἴομαι). 3) (συγνοττ. τρπ. ἢ κατὰ μτχ.) μοὶ φαίνεται εὔλο-

γον, ἐγκρίνω, ἀποφασίζω. » Δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, » Δημ. » Οἷς δὲ ταῦτα ἀρέσκει, κάλαμον ἐδόκει φέρειν, » Ξεν. » Δόξαν δέ σφι, ἐποίησαν λαβύρινθον, » Ἡρ. » Δόξαν μοι προσεκπεσεῖν αὐτόν, » Λκ. » Δόξαντα ταῦτα ἢ περανθέντα, » Ξεν. (καὶ ἐν.) » Δόξαν ἡμῖν ταῦτα (ἐνν. ποιεῖν), ἐπορευόμεθα, » Πλάτ. » Σοὶ μὲν τάδε δοκοῦντ' ἐστιν, ἐμοὶ δὲ τάδε, » (Εὔην. παρ') Ἀθ. » Ταῦτά μοι δοκῶ ὑπερβήσεσθαι, » Αἰσχ. » Ὅταν ἀείζειν δοκῶ, » Αἰσχλ. 4) φαίνομαι, νομίζομαι, δμοιάζω. » Δοκεῖ μὲν εἰς τὴν θάλασσαν ἐμβάλλειν, οὐ μὴν ἔστι γε τοῦτο, » Πλάθ. » Οὐ δοκεῖν δίκαιος ἀλλ' εἶναι θέλει, » Αἰσχλ. » καὶ τὸ δοκεῖν πρὸ τοῦ εἶναι διώκεται, » Βασ. » Δοκεῖ μοι πεπυμένος εἶναι, » Ὀδ. Θ. » Ἦν καὶ τοῖς ἄλλοις φανῇς, οἷος ἐμοὶ δικαῖς εἶναι, » Ξεν. (καὶ παραλλ.) » Λευκοτέραν τοῦ ὄντος δοκεῖν φαίνεσθαι, » αὐτ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Τῶν σεμνῶν καὶ δοκούντων τι εἶναι, » Πλάτ. (καὶ ἀπολύτ.) » Ἐκ τε ἀδοξούντων, κἀκ τῶν δοκούντων, » Εὐρ., ἀντὶ τῶν ἐνδόξων. » Ἐμοὶ γάρ οἱ δοκοῦντες οὐδὲν προσανέθεντο, » Γρρ. » Ἡ δοκοῦσα εὐημερία, » Πλ. » Τὸ δεδογμένον, » Δξ.,=Δόγμα. 5) δείκνυμι ὅτι, καμόνομαι. » Οὐκ ἔδοξε μαθεῖν, » Ἡρ. » Οὐδὲ ὁρᾷν σε δοκεῖ, » Πλάτ. » Καιρίαν δ' εἰληφέναι δόξας, καταπίπτει, καὶ, λιποψυχεῖν δοκῶν, » (Σίναρχ. παρ') Ἀθην.

‡Δόκη (ἡ), [δέχομαι]. (κυρ.) τόπος διὰ ἐνεδραν, καρτέρι, βοδόχι. 2) =Δοκησις, προσδοκία.

Δόκημα (τό), Π. τὸ μὴ ὂν πραγματικῶς ἀλλὰ φαινόμενον, ἰδέα, φαντασία, (παρβλ. Δόκησις).

Δοκησιδέξιος (ὁ, ἡ), ὁ νομιζόμενος ὑφ' ἑαυτοῦ ἢ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἔμπειρος (ἐπιδέξιος).

Δοκησίνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ νομιζόμενος (ὑφ' ἑαυτοῦ ἢ ὑπὸ τῶν πολλῶν) ἀγχίνους ἢ νοερός.

Δοκησις [δοκέω], εως (ἡ), =Προσδοκία, ἐλπίς (ἀνύπαρκτος). » Παρέχειν δοκησιν, » Θκ., Πλ. » Κενὴν δόκησιν, » Εὐρ. 2) =Δέξα, γνώμη, ἰδέα, συμπερασμός τοῦ ὡς ἔγγιστα. » Δόκησιν δὲ δεῖ λέγειν, » Ἡρ. » Οὐ ταυτὸ, δόκησιν εἰπεῖν καξακριβῶσαι λόγον, » Σοφ.

Δοκησισοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Φρονῶ ἐμαυτὸν σοφόν.

Δοκησισοφία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Δοκησίσοφος (ὁ, ἡ). ὁ νομιζόμενος ὑφ' ἑαυτοῦ ἢ ὑπὸ τῶν πολλῶν (χωρὶς νὰ ᾖνε) σοφός.

Δοκίας, ου (ὁ), =Δοκίτης.

Δοκίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Δοκίς.

Δοκιμάζω [δόκιμος], Μ. άσω. Κάμνω δοκιμὴν, ἐξετάζω τι ἂν ᾖνε γνήσιον (καλὸν κτλ.). » Τὸ χρυσίον ἐν τῷ πυρὶ δοκιμάζομεν, » Ἑκαρ. » Δεῖ κήρυκα μὲν ἂν δοκιμάζητε, εὔφωνον σκοπεῖν, » Δμ. » Οἱ τοὺς οἴνους δοκιμάζοντες, » Ἀρχτ. 2) μυκάζ.) κρίνω εὔλογον (ὠφέλιμον, ἄξιον κτλ.), ἐγκρίνω, ἀποφασίζω· ἐκλέγω. » Τὸ ὑπερπανεῖν ἀπεδοκιμαζε, τὸ δὲ ἐκπονεῖν ἐδοκίμαζε, » Ξεν. (καίπθ.) » Ἀνὴρ εἶναι ἐδοκιμάσθην, » Λσ. » Ἐδοκιμάσθη ταῦτα καλῶς ἔχειν, » Θκ.

Δοκιμασία (ἡ). δοκιμὴ, ἐξέτασις. » Δοκιμασία δὲ τοῖς ἄρχουσιν ἐπηγγέλλετο, .. εἴτ' ἐπιτήδειοί εἰσιν ἄρχειν, εἴτε μὴ, » Πλδ., (καὶ παραλλ.) » Ἐξέτασιν ποιητικὴν καὶ δοκιμασίαν τοῦ ἱππικοῦ

Δοκιμαστὴρ (ὁ), =Δοκιμαστής.

Δοκιμαστήριον (τό). τρόπος (μέσον) δοκιμασίας· δοκίμιον, κριτήριον, ἐξεταστήριον.

Δοκιμαστὴς, ου (ὁ). ὁ δοκιμάζων, ἐξεταστής, ἐκτιμητής. (κυρ.) =Ἀργυρογνώμων. » Ὁ πολὺς χρόνος πιστεύεται πάντων εἶναι δοκιμαστὴς ἀληθέστατος, » Ἰώσ.

Δοκιμαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔμπειρος πρὸς) δοκιμασίαν, ἐξεταστικός. ν Δοκιμαστικὴ, » ἡ τέχνη τοῦ δοκιμαστοῦ (ἀργυρ.).

Δοκιμαστὸς, ἡ, όν. Ὁ καθυποβληθεὶς ἢ ὑποκείμενος εἰς δοκιμασίαν, δοκιμασμένος.

Δοκιμὴ (ἡ), (μτγν.) =Δοκιμασία.

Δοκίμιον (τό). τὸ μέσον (ὁ τρόπος) δι' οὗ δοκιμάζεταί τι, δεῖγμα, σημεῖον. » Δοκίμιον στρατιωτῶν, κάματος, » Ἡρωδ.

Δόκιμος (ὁ, ἡ), [δοκέω ἢ δέχομαι]. δοκιμασμένος, (ἐπιμ.) ἄξιος, ἀποδεκτέος, γνήσιος, εὐυπόληπτος, ἔγκριτος, ἀξιόλογος. » Ἀργύριον δόκιμον, » Δμ. » Ποταμὸς δόκιμος, » Ἡρ. » Δόκιμον ἐόντα παρὰ Ξέρξῃ, » αὐτ.

Δοκιμότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ δοκίμου, ἢ διὰ δοκιμασίας ἀποδεδειγμένη γνησιότης.

Δοκιμόω-ῶ, Μ. ώσω, (σπν.) =Δοκιμάζω.

Δοκίμως, ἐπίρ. Μὲ δοκιμὴν, ἀποδεδειγμένως.

Δοκίον (τό) καὶ

Δοκὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Δοκός.

Δοκίτης, ου (ὁ), εἶδος λαμπρῶ μετεώρου, (ἀλλ.) Δοκίας καὶ Δοκός.

Δοκοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) δοκοῦ.

Δοκὸς (ἡ), [δέχομαι]. δοκάρι, γρεντιὰ, πατερόν. 2) (μτγν.), =Δοκίτης.

Δόκος (ὁ), Π. =Δόκη, Δόκησις.

†Δοκόρρων, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δολόφρων.

Δοκόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τὰς δοκοὺς εἰς τὴν οἰκοδομήν.

Δοκὼ, όος-οῦς (ἡ), Π. =Δόκησις.

Δοκώδης, ες (ὁ, ἡ), =Δοκοειδής.

Δόκωσις, εως (ἡ). τὸ βάλσιμον τῶν δοκῶν εἰς τὴν οἰκοδομήν, (συνεκδ.) ἡ ξυλικὴ τῆς στέγης, τὸ [Τουρκ.] τσατί.

Δολερὸς, ά, όν, =Δόλιος, ἀπατηλός. ψευδής.

Δολερῶς, ἐπίρ. =Δολίως.

Δολίευμα (τὸ). δόλος, δολιότης.

Δολιεύομαι, Μ. εύσομαι. Μεταχειρίζομαι δολιότητας, φέρομαι δολίως. » Λέγος δεδολιευμένος, » Σξτ., ὁ σοφιστικῶς ἐκφρασμένος.

Δολίζω, Μ. ίσω, =Δολόω, δολόνω, νοθεύω.

Δολιόδουλος καὶ

Δολιόγνωμος ἢ Δολιογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), =Δολόμητις.

Δολιόμητις, ος (ὁ, ἡ), Π. =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δολόμητις.

†Δολιοπλόκας (ὁ, ἡ), =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δολοπλόκος.

Δολιόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ δολίως περιπατῶν, ὑποκριτὴς, πανοῦργος.

Δόλιος, α καὶ ος, ον, =Δολερὸς, ἀπατηλὸς· πανοῦργος, ὕπουλος.

Δολιότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (τὸ ἦθος) τοῦ δολίου, πανουργία.

Δολιότροπος (ὁ, ἡ), =Δολιόφρων, δόλιος (τοὺς τρόπους).

Δολιόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βόλιον φρόνημα, πανοῦργος.

‡Δολιόω-ῶ, Μ. ώσω, (Γρρ.) =Δολιεύομαι.

Δολιχαίων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. [δολιχὸς, αἰών]. πολυχρόνιος, μακρόβιος.

Δολιχάορος (ὁ, ἡ), Π. [δολιχὸς, ἀορ]. ὁ ἔχων (κρατῶν, μεταχειριζόμενος) μακρὰν σπάθην ἢ λόγχην.

Δολιχαύλος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. λόγχη) ἢ ἔχουσα μακρὸν αὐλὸν (μασοῦρι ὅπου ἐμβαίνει τὸ κοντάρι ξύλον), (κατ' ἄλλ.) =Δολιχόκαυλος.

Δολιχαύχην, ενος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δολιχὸν αὐχένα, μακρολαίμης, =Δολιχόδειρος.

Δολιχεγχὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [δολιχὸς, ἔγχος]. ὁ ἔχων (κρατῶν, μεταχειριζόμενος) μακρὸ κοντάρι.

Δολιχεύω, Μ. εύσω =Δολιχοδρομέω, κάμνω μακρυνὰ ταξείδια· (σπν.) εἶμαι μακρύς.

Δολιχήπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. =Δολιχόπους.

Δολιχήρετμος (ὁ, ἡ), Π. [δολιχὸς, ἐρετμὸς]. ὁ ἔχων (μεταχειριζόμενος ἢ ἁρματωμένος μὲ) μακρὰ κωπία, (ἐπμ.) »Ναῦς —, » Ὀδ. Δ., ἡ μεγάλη ἢ ταχύπλους. » Φαίηκες —, » Ὀδ. Θ., οἱ ἐπιτήδειοι (ρουβεροὶ) εἰς τὰ ναυτικά· (Ὁ Πίνδ. ἀνόμασε συνεκδ. καὶ τὴν) » Αἴγιναν δολιχήρετμον. »

Δολιχήρης, ες (ὁ, ἡ), Π. =Δολιχὸς, μακρύς.

Δολιχογραφία (ἡ), Π. τὸ νὰ γράφῃ τις διεξοδικά.

Δολιχόδειρος (ὁ, ἡ), Π. [ὁ δειρὴ]. μακρολαίμης. (ἐπίθετ.) » Ἠνιῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων, » Ἰλ. Β.

Δολιχοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Δολιχόδρομος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἀθλητὴς) ὁ διατρέξας ἢ ἱκανὸς νὰ διατρέξῃ τὸν δόλιχον.

Δολιχόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Δολιχός.

Δολιχόκαυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὸν καυλὸν (τσουνὶ, στειλιάρι).

‡Δολιχόουρος (ὁ, ἡ), =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δολιχοῦρος.

Δολιχόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακροὺς (δολιχοὺς) πόδας, μακροπόδης, (ἐν γέν.) μακρύς.

Δολιχὸς, ἡ, όν, Π. μακρὸς διεξοδικὰ, ἐκτεταμένος. » Ὁδὸς (» Ἐλάτη, » Νύξ, » Νέσσος, » Ἔλεις κτλ.) δολιχὴ, » Ὅμ., Ἀπλῶν. ‖. (τὸ αὐδ.) » Δολιχὸν, ἐπίρ., ἐπὶ πολὺν καιρόν. » Δηθά τε ᾖ δολιχὸν, » Ἰλ. Κ.

Δόλιχος (ὁ), (ἐνν. δρόμος) διάστημα 12 ἢ 24 σταδ. (ἐν γέν.) τὸ μακρύτερον τῶν ὅπων ἠδύνατο νὰ διατρέξῃ σταδιοδρόμος, ἴδε Ἐπτάδρομος. 2) εἶδος ὄφεως, (ἴσ. τὸ) ἀμπελοφάσουλον.

Δολιγοσκιος (ὁ, ἡ). Π. ὁ κάμνων δολιχὴν σκιάν, (δηλ.) μακρὰς (καταχρ.) μακρὰν φθίνιον ἢ διαρκῶν. « Ῥοδου ὀσμὴ—, » Νίκ.

Δολιγοῦλατες (ὁ, ἡ), Π. [ὁ. οὖς], ὁ ἔχων μακρὰ αὐτά.

Δολιχοφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συλλογιζόμενος πολὺ ἢ διὰ τὰ μέλλοντα νὰ συμβοῦν, μετὰ πολὺν καιρόν.

Δολιος, ἐπίρ. Μὲ δολιότητα, ὑπούλως, ψευδῶς, ἀπατηλῶς.

†Δολιοδουπος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀπλιδουπος.

Δολοεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Δολερός. Δόλιος, ἀπατηλός.

Δολοεργής, ες καὶ

Δολοεργός, οῦ (ὁ, ἡ), Π. ὁ δόλους ἐργαζόμενος, πανοῦργος, δόλιος.

Δολοιήτωρ, ορες (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δολιον ἦτορ (καρδίαν).

Δολοιφρονέω, Π. ἀντὶ Δολοφρονέω.

Δολοκτασία (ἡ), Π. ἀντὶ Δολοφονία.

†Δολοληζία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δροσιληψία.

Δολομήτης, ου (ὁ). ὁ δολίως μετρῶν (δολευόμενος εἰς τὸ μέτρημα).

Δολομήδης, ους (ὁ, ἡ) καὶ

Δολομήτης, ου (ὁ)

Δολόμητις, εος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ

Δολομήχανος (ὁ, ἡ). Π. ὁ δόλους μηχανώμενος (μελετῶν), δόλιος, πανοῦργος.

Δολομιθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δολίως ὁμιλῶν.

†Δολοπεύω [ὁ δολοῦ], Μ. εὐσω. Παραμονεύω, κατασκοπεύω· ἐπιβουλεύω.

Δολοπλανής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλανῶν (ἀπατῶν) διὰ δόλου.

Δολοπλόκημα (τὸ), καὶ

Δολοπλοκία (ἡ), Π. τὸ πλέκειν δόλους, μηχανορραφία, ῥαδιουργία, [ἐκ τοῦ

Δολοπλόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλέκων δόλους πανοῦργος, δόλιος.

Δολοποιός (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐφευρίσκων δόλους.

Δολορράφεω-ῶ, Μ-ήσω, Π. συρράπτω, πλέκω, πλάττω, ἐπινοῶ) δόλιος.

Δολορράφιος, ος (ὁ, ἡ), ῥαμμένος μὲ δόλον, ἀπατηλός, (ἐπίθ. δικτύου).

Δολορραφία (ἡ). τὸ δολορράφειν, μηχανορραφία, ῥαδιουργία, [ἐκ τοῦ

Δολορράφος (ὁ, ἡ). ὁ συρράπτων δόλους, ῥαδιοῦργος.

Δολος (ὁ), [ψδέλλω]. πᾶν ὅ,τι μεταχειρίζεταί τις ἵνα ἀπατήσῃ (ἐπιβουλευθῇ, ἀπατήσῃ), δέλεαρ, παγίδα· (μτφρ.) ὑπόκρισις, ἀπάτη, πανουργία· στρατήγημα.

Δολοφανέω-ῶ. Μ. ήσω. Φανερώνω μὲ δόλον.

Δολοφάνησις, εως καὶ

Δολοφονία (ἡ). τὸ δολοφονεῖν.

Δολοφονος (ὁ, ἡ). ὁ δολίως (ὡς ἐνέδρας) φονεύων.

Δολοφραδής, ές καὶ

Δολοφράδμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δόλους φράζόμενος (σκεπτόμενος, σχεδιάζων, μελετῶν), πανοῦργος.

Δολοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω, (εὔχρ. μόνον κατὰ μτχ.), Π. ἔχω κατὰ νοῦν δόλους, σχεδιάζω πανουργίας.

Δολοφροσύνη (ἡ), Π. δολιότης, ἀπάτη, πανουργία.

Δολόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Διλιόφρων, δόλιος.

†Δολοῦ, ηπος (ὁ). κατάσκοπος

Δολόω-ῶ, Μ. ώσω, = Δελεάζω, ἀπατῶ. « Φράσαι κοναλώπεκα, μή σε δολώσῃ, » Ἀρχφ. 2) νοθεύω, δολόνω. « Τὸν οἶνον—, » Λεξ.

Δόλωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι μεταχειρίζεται τις ἵνα δολώσῃ (ἀπατήσῃ), τέχνασμα, πανουργία, (ἀθ. κοιν. τὸ) δέλεαρ.

Δόλων, ωνος (ὁ). μαχαίρι κρυφὸν, (Ἰταλ.) στιλέττο. 2) τὸ μικρότερον πανὶ τοῦ πλοίου (εὔχρηστον μόνον ὅταν ἦνε πρόωρος ὁ ἄνεμος), (Ἰταλ.) τριγγέττο.

Δολῶπις, ιδος (ἡ), Π. [δόλος, †ὤψ]. ἡ ἔχουσα ἀπατηλὸν πρόσωπον.

Δόλωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δολόνειν.

Δόμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι δίδεται ἠέδόθη, δῶρον, (ἴδε δόσις).

Δομαῖος, α, ον, Π. ὁ ἁρμόζων (χρησιμεύων) εἰς οἰκοδόμημα.

Δόμεν ἢ Δομεναι, Π. ἀντὶ Δοῦναι, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διδωμι.

Δομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (απν.) οἰκοδομῶ, κτίζω, [ἐκ τοῦ

Δομή (ἡ), Π. [δέμω], ἀντὶ Οἰκοδομή ἢ οἰκοδόμημα, κτίριον, (μτγν.) ἡ κατασκευὴ (κοιν. τὸ σκαρὶ) τοῦ σώματος, (παρβλ. Δέμας).

†Δόμημα (τὸ). μτγν. ἀντὶ Οἰκοδόμημα.

†Δόμησις, εως (ἡ), μτγν. ἀντὶ Οἰκοδομή.

†Δομήτωρ, ορος (ὁ), μτγν. ἀντὶ οἰκοδόμος (κυρ.) ἀρχιτέκτων.

Δόμονδε, επίρ. Π. Εἰς (Πρὸς) τὸν οἶκον, [ἐκ τοῦ

Δόμος (ὁ), [†δέμω]. (ἐν γέν.) οἰκοδομή, (καὶ ἰδ. αἰσ.) σειρὰ (φορέα) τῶν οἰκοδομημένων λίθων κλπ., χώρισμα (compartiment) ἐσωτερικὸν ἐκριώματος. « Ἐξ τριάκοντα δὲ δόμους διελόμενος εἶν τοπον, » Διίδ. Ιζ'. (σελ. 250. ἐκδ. Wescher). « Δόμοι πλινθίων, » Ἡρ. « Πληρωθέντος τοῦ πρώτου δόμου, πάλιν ἄλλον ἐπάνω τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπιμηρίου, » Φιλ. Μαθημ. 2) Π. = Οἶκος, κατοικία, ναός, (ἐν γέν.) οἰκοδόμημα. « Δόμος Ἐρεχθῆος, » Οὐ. Η. « Δόμον Ἄϊδος, » Ἰλ. Γ. « Θύρας ἱερεῖα δόμοιο, » Ἰλ. Χ. « Κέδρινος δόμος, » Εὐρ., κιβώτιον. 3) ἐσωτερικὸν τοῦ οἴκου χώρισμα, διαμέτιον, σάλα. « Βὰν δ' ἴμεν Ἀλκινοιο ἐς μέγα δῶμα, πλῆντο δ' ἄρ' αἴθουσαί τε καὶ ἐγκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν, » Ὀδ. Θ. 4) (συνεκδ.) πατρὶς· οἰκογένεια. « Τῶν ὁμοίοισι διαιτᾶσθαι γλυκύ, » Σοφ. « Τὸν σὸν ἄθλιον δόμον, » αὐτ. 5) (Π. καὶ σπν.) κιβώτιον, σανδοῦκι. « Ἐκ δ' ἔλοῦσα κεδρίνων δόμων ἐσθῆτα, » Εὐρ. (Ἀλκ. 1161).

Δομοσφαλής, ές (ὁ, ἡ), Π. [δόμος, σφάλλω]. ὁ χαλῶν (καταζρίφων) τοὺς οἴκους.

Δοναξ, ακος (ὁ), Π. = Δοναξ.

Δοναξεύω, Μ. εύσω, Π. (απν.) = Δοναξ.

Δοναξεύομαι, Μ. εύσομαι. Πάνω (τσουλιὰ κτλ.) μὲ τὰ καλάμια ἢ μὲ ταλαντεύσεις.

Δοναξεύς, έως (ὁ), Π. = Δοναξεύς. 2) ὁ πάνων σουλιὰ (κτλ.) μὲ τὰ καλάμια. 3) = Δοναξ.

Δοναξηδών, επίρ. Ἐν εἴδει δόναξος (καλαμιοῦ).

Δοναξίσκος (ὁ). καλαμάκι, (Νικ. Χων.).

Δοναξίτης, ου (ὁ) καὶ Δοναξῖτις, ιτιδος (ἡ). ὁ ἐκ δόναξος, καλαμένιος.

Δοναξογλύφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πελεκῶν τοὺς δόναξας (τὰ καλάμια, τὰ κοντύλια).

« Σμίλη—, » Ἀνθγρ., τὸ κονδυλοφάγειον.

Δοναξοδίφης, ου (ὁ), Π. ὁ διφῶν (σκαλίζων, ἐρευνῶν) τοὺς καλαμιῶνας, (ἐπίθ. κυνηγοῦ).

Δοναξόεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος (κατάφυτος, σκεπασμένος) ἀπὸ καλάμια. « Ποταμὸς—, » Εὐρ.

Δοναξοτρεφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφόμενος (αὐξάνων) εἰς τοὺς καλαμιῶνας.

Δοναξοτρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων (αὐξάνων) τοὺς δόναξας. « Ποταμὸς—, » Εὐρ

Δοναξοφαίτης, ου (ὁ), Π. ὁ περιπατῶν (φυτῶν) εἰς τοὺς καλαμιῶνας, (ἐπίθ. κυνηγοῦ).

Δοναξοφάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χλοάζων (πρασινίζων) διὰ τοὺς περὶ αὐτὸν δόναξας, κατάφυτος ἀπὸ χλοερούς καλαμιῶνας. « Ποταμὸς—, » Εὐρ.

Δοναξώδης, ες (ὁ, ἡ), Π. = Δοναξόεις.

Δονάκωμα (τὸ). τὸ ἐκδονάκιον (καλαμιῶν) στέγασμα, (ἐν γέν.) πάτωμα.

Δονακών, ῶνος (ὁ). τόπος γεμάτος (κατάφυτος) ἀπὸ δόναξας, καλαμιῶνας.

Δόναξ [δονέω], ακος (ὁ). καλάμι (κυρ. τὸ λεπτότερον, κούφιον καὶ φυτρόνον κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰ παραπόταμα καὶ τοὺς βάλτους, ὅθ. καὶ.) νεροκάλαμον. « Πολὺ δὲ διαφέρειν τοῦ καλάμου τὸν δόνακα, » Θεοφρ. 2) = Συριγξ. « Πηρέπλαστος ὀυδὲ δόναξ, » Αἰσχλ. 3) Ψαροκάλαμον, 4) σαγίττα. 5) κονδύλι. 6) ὁ καβαλόρης (le cheval) τῆς λύρας κτλ. (Λεξ. Βατρ. 233). 7) = Σωλήν, εἶδ. δετρακοδέρμ., (παρβλ. Κάλαμος).

Δονεύω, Μ. εύσω, σπνστ. ἀντὶ

Δονέω-ῶ [συγγ. τῷ Δινέω], Μ. ήσω. (ἐν γέν.) Βάλλω τι εἰς κίνησιν, κουνῶ, σαλεύω, σείω· (μτφρ.) ταράττω, διεγείρω. « Ἡ Ἀσίη ἐδονέετο ἐπὶ τρία ἔτεα, » Ἡρ. « Ἐλπίσιν δονούμενος, » Κλημ.

Δόνημα (τὸ). κούνημα.

Δόνησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δονεῖν (σείειν, ταράττειν).

Δονητὸς, ἡ, όν. Ὁ δονούμενος (κλονούμενος), σειστός.

Δόξα [δοκέω], ης (ἡ). ἰδέα (τὴν ὁπ. ἔχει τις εἴτε ἀληθῆ, εἴτε ψευδῆ, περί τινος), φρόνημα, γνώμη, δοξασία· εἰκασία, συχνὰ ἀπαράδεκτος (πιθανὸς)· πρόληψις. « Κατά γε τὴν ἐμὴν δόξαν, » Πλάτ. (καὶ ἀλλ.) « Ἐμὰν δόξαν, » Πινδ. « Διὰ μετὰ κακίας, δόξης δὲ μᾶλλον ἁμαρτίᾳ, » Θκ. « Οὐ καθ' ὑπόνοιαν, οὐδὲ δυσὶν ἀλλ' ὡς ἀκριβῶς ἐπισταμένοις, » Πλ. « Κινδυνεύει ἡ ἀληθὴς δόξα ἐπιστήμη εἶναι, » Πλάτ. « Παρμενίδης ἔλεγε τὴν φιλοσοφίαν, τὴν μὲν κατὰ ἀλήθειαν, τὴν δὲ κατὰ δόξαν εἶναι, » Αρτ. « Ἵνα μὴ δόξαν ἀγνοίας ἢ ἀμαθίας παράσχωμαι, » Αν. « Δόξαν παρέσχε τοῖς ἐκτὸς περὶ τῶν Ἑλλην. πραγμ. διειλέχθαι, » Ξεν. «Καί μοι καθ' ὕπνον δόξε τις παριστάτας, » Εὐρ. « Μείζων (ὁ Ἑλάττων) τῆς δόξης διεφάνη, » Πλάτ., Δ. Ἀλ. 2) φήμη, ὑπόληψις (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. καλὴ, ἐνίοτε δὲ καὶ κακή). « Μεγίστην δόξαν οἰσόμενοι τοῖς τε προγόνοις καὶ ὑμῖν αὐτοῖς ἐπ' ἀμφοτέρα ἐκ τῶν ἀποβαινόντων, » Θκ. « Δόξαν ἔσχον ἐν θεῶν

γεγονέναι, « Πλ. « Δόξαν ἔχέτω ἀδικίας, « Πλάτ. « Δόξαν ἔχων ἐπὶ ῥώμῃ μεγίστην, « Πλ. « Ἰσθμίων δόξαν, « Ἰσοκρ. (καὶ ἀπολύτ.) « Τὴν δόξαν ἀντὶ τοῦ ζῆν ἀσφαλῶς ἠρημένος, « Δημ. « Παππῴα ἡ πατρῴα σοι δόξα ὑπάρχει, « αὐτ. 3) = Προσδοκία, ἐλπίς. « Οὐκ ἀπὸ δόξης, « Ἰλ. Κ. « Παρὰ δόξαν αὐτοῖς ἐπέβη, « Θκ. « Γενομένου παρὰ δόξαν τοῦ σκώμματος, « Πλ. 4) = Δόγμα ἀπόφασις, (φιλοσοφ.) πρότασις βεβαία (ἔμπ. θεωρουμένη ὡς) ἀξίωμα. « Κύριαι δόξαι, « Ἐπίκουρ. « Μή με κτείνειν δοῦ' Ἀργείων κεῖται, « Εὐρ. « Δόξα δέ τις καὶ αὐτῷ μοι καταφαίνεται ὁ νόμος εἶναι, « Πλάτ.

Δοξάζω, Μ. άσω. Ἔγω τοιαύτην ἢ τοιαύτην δόξαν (ἰδέαν) περί τινος, φρονῶ, νομίζω. « Τῶν δοξῶν ἃς οἱ ἄνθρωποι δοξάζουσι, « Πλάτ. « Οὐ ταὐτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις, « Ξεν. (καὶ πθ.) « Ὁ σοφὸς ὄντως ὢν καὶ μὴ μόνον δοξαζόμενος, « Πλάτ. 2) (συνεκδχ. καὶ μετγν.) προξενῶ δόξαν εἴς τινα, τὸν τιμῶ. « Δοξασόν σε τὸν υἱόν, ἵνα καὶ ὁ υἱός σου δοξάσῃ σε, « Γρφ. (καὶ πθ.) « Ἐπ' ἀρετῇ δεδοξασμένοι, « Πλδ., (ἴδε καὶ Ἱππκρ. Ὅρκ. 3).

Δόξαν, αἰτ. τοῦ Δόξα.

Δόξαν, οὐδ. τοῦ Δόξας, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Δοκέω.

Δοξάριον (τό), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Δόξα.

Δοξασία (ἡ), = Δόξα, ἰδέα, φρόντιμα, εἰκασία.

Δόξασμα (τό), = Δοξασία, φρόνημα· γνώμη· δόγμα.

Δοξαστής, οῦ (ὁ). ὁ δοξάζων (εἰκάζων, κρίνων κατὰ συμπερασμόν) περί τινος. « Νῦν μὲν δοξασταί, τότε δὲ κριταὶ τῶν ἀληθῶν, « Ἀντφ.

Δοξαστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων ἱκανότητα ἢ ἕξιν περὶ τὸ δοξάζειν (κρίνειν, εἰκάζειν), « Ἀντὶ θοξαστικοῦ τεχνικὸν γεγονέναι, « Πλάτ. (παρβλ. Δογματικός).

Δοξαστός, ή, όν. Ὁ κατὰ συμπερασμόν (ἐξ εἰκασίας), ἰδανικός, φαντασιώδης. « Οὐκ ἐγχωρεῖ γνωστὸν καὶ δοξαστὸν αὐτὸν εἶναι, « Πλάτ. 2) (Γρφ.) δεδοξασμένος, ἔνδοξος.

† **Δοξικός**, ή, όν, (σπν. Γρφ. ἀδκμ.) ἀντὶ Ἔνδοξος.

† **Δόξις**, εως (ἡ), (σπνττ.) ἀντὶ Δόξα.

Δοξοθηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θηρεύω (Κυνηγῶ) τὴν δόξαν.

Δοξοκαλία (ἡ). ἡ ἐσφαλμένη ἰδέα (δόξα, οἴησις) τὴν ὁπ. ἔχει τις περὶ τοῦ καλλους του.

† **Δοξοκομπέω**-ῶ, Μ. ήσω. Κομπάζω διὰ τὴν δόξαν μου ἢ ἵνα δοξασθῶ, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Δοξοκοπέω).

† **Δοξοκομπία**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δοξοκοπία.

Δοξοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοπιάζω (Προσπαθῶ) παντοιοτρόπως ν' ἀποκτήσω τὴν παρὰ τῶν πολλῶν δόξαν, (παρβλ. Δημοκοπέω).

Δοξοκοπία (ἡ). προσπάθεια (ἐπίμεμπτος) πρὸς ἀπόκτησιν δόξης, φιλοδοξία ἀκόρεστος, [ἐκ τοῦ

Δοξοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κοπιάζων (κυρ. μὲ ἐπιλήψιμον τρόπον) ν' ἀποκτήσῃ τὴν παρὰ τῶν πολλῶν δόξαν, δοξομανής.

Δοξολογέω-ῶ, Μ. ήσω, (Ἐκκλησ.), = Ὑμνολογῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω (κυρ. τὸν θεόν).

Δοξολόγημα (τό). τὸ πρὸς δοξολογίαν λεγόμενον, ἐγκώμιον.

Δοξολογητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ πρὸς δοξολογίαν γινόμενος ἢ λεγόμενος.

Δοξολογία (ἡ), (Ἐκκλησ.) τὸ δοξολογεῖν, Ὑμνολογία.

Δοξολογικός, ἡ, όν, = Δοξολογητικός.

Δοξολόγος (ὁ, ἡ). ὁ δοξολογῶν (τὸν θεόν).

Δοξομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=

Δοξομανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μαινόμενος (κάμνων ὡς ἂν τρελλὸς) διὰ τὴν δόξαν, εἰς ἄκρον φιλόδοξος.

Δοξομανία (ἡ). τὸ πάθος (ἐλάττωμα) τοῦ δοξομανοῦς.

Δοξοσοφιστής, οῦ (ὁ), Κωμ. ὁ φρονῶν ἑαυτὸν σοφόν, δοκησίσοφος, κενόδοξος (ἀλαζών) φιλόσοφος.

Δοξοσοφιστής, οῦ (ὁ). ὁ μιμούμενος (ἀκολουθῶν) τὴν δόξαν (τὰς ἰδέας, τὰ φαντασιώδες σύστημά) τινος ἀνεξετάστως καὶ κατὰ προλήψεις, (ὅλου).

Δοξοσοφιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τυφλὴν (προληπτικὴν) μίμησιν.

Δοξόσοφος-σῶμαι, Μ. (μσν.) ὡσθησομαι ἢ (πθ.) ωθήσομαι. Βλέπω μὲ τὸν νοῦν μου, φαντάζομαι. ‖ (πθ.) = Δοξάζομαι, ἀποκτῶ δόξαν (ὑπόληψιν), νομίζομαι (φημίζομαι ὡς) ἔνδοξος.

Δοξοσπαδευτικός, ἡ, όν. Ὁ διδάσκων δόξας (ἰδέας, συστήματα).

Δοξοσπουδέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω μὲ τὴν φαντασίαν μου δόξας (ἰδέας), ἐπινοῶ (δημιουργῶ) συστήματα.

Δοξοποιία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Δοξοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Δοκησισοφέω.

Δοξοσοφία (ἡ). φαντασιώδης (προσποιητὴ) σοφία, δοκησισοφία, [ἐκ τοῦ

Δοξόσοφος (ὁ, ἡ). = Δοκησίσοφος.

Δοξοφαγία (ἡ). ἀκόρεστος φιλοδοξία.

Δοξοχαρής, εος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων διὰ τὴν δόξαν, φιλόδοξος.

Δοῦς, ἁ, όν, Π. ἀντὶ Δωρὶς.

Δορά (ἡ), [δέρω]. Ὑφάρσιμον. 2) (συνεκδχ.) δέρμα, τομάρι.

Δορατιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων σχῆμα (μέγεθος) δόρατος.

Δορατίζομαι, Μ. ίσομαι, = (τῷ εὐχρήστ.) Διαδορατίζομαι.

Δοράτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Δόρυ, κοντοράκι.

Δορατισμός (ὁ), = Διαδορατισμός.

Δορατόγλυφος (ὁ). (παροξ.) = Δορυξόος. 2) (προπαροξ.) κατεσκευασμένος (σκαλισμένος) ἀπὸ ξύλον, ξύλινος.

Δορατοθήκη (ἡ), ἐξήγ. τοῦ Δορυδόκη.

Δορατομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι διὰ τοῦ δόρατος.

Δορατοξόος (ὁ), = Δορυξόος.

Δορατοπαχής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πάχος (χόνδρος) δόρατος.

Δορατοφόρος (ὁ), = Δορυφόρος.

Δόρει, Π. (σπνττ.) ἀντὶ Δόρατι, δοτ. ἑν. ᾗ

Δόρῃ, Π. (σπνττ.) ἀντὶ Δορατα, ὁμμ. ἡ αἰτ. πλθ. τοῦ Δόρυ.

Δορήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Δούρειος, ξύλινος.

Δορί, Π. ἀντὶ Δόρατι, δοτ. τοῦ Δόρυ.

Δοριαλωσία (ἡ), = Αἰχμαλωσία.

Δοριάλωτος (ὁ, ἡ), [δόρυ, ἁλίσκομαι], = Αἰχμάλωτος.

Δοριγαμβρος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ὑπανδρευθεῖσα μὲ (ἡ τῆς ὁπ. ὁ γάμος διήγειρε) πόλεμον.

Δοριθήρατος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δορυάλωτος, αἰχμάλωτος.

Δορικανής, ές (ὁ, ἡ), Π. [δόρυ, καίνω]. φονευμένος μὲ κοντάρι (εἰς τὸν πόλεμον).

Δορικλυτός (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ τοῦ δόρατος γενόμενος ἔνδοξος (κλυτός), (ἐν γέν.) πολεμιστὴς περίφημος.

Δορικμής, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. [δόρυ, κάμνω]. φονευμένος μὲ κοντάρι, ἡ 2) = Δοριπόνος, πολεμιστής, ἐμπειροπόλεμος.

Δορικός, ἡ, όν. Ὁ ἐκ δορᾶς, δερμάτινος.

Δουρικτήτη, Π. θηλ. τοῦ

Δορίκτητος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τοῦ δόρατος (θηλ. μὲ πόλεμον) ἀποκτηθείς· αἰχμάλωτος.

Δορίκτυπος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἀντηχῶν ἀπὸ τὸν κτύπον τῶν δοράτων, ἡ 2) = Δορικλυτός, πολεμιστὴς περίφημος.

Δορίλαπτος (ὁ, ἡ), Π. = Δοριάλωτος, Δορίκτητος.

Δορίλυμαντος (ὁ, ἡ), Π. [δόρυ, λυμαίνομαι]. ἀφανισμένος (ἐρημωμένος) ὑπὸ τοῦ πολέμου.

Δορικμάστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [δόρυ, μάθαμαι]. ἐμπειροπόλεμος, (κοιν.) μάζορτης εἰς τὸ κοντάρι.

Δορίπαλτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάλλων (κουνιῶν) τὸ δόρυ. « Χείρ—, « Αἰσχλ., ἡ δεξιά.

Δορίπετής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ πεσὼν (φονευθεὶς) εἰς τὸν πόλεμον.

Δορίπληκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πληγωθεὶς ἢ φονευθεὶς μὲ κοντάρι (εἰς τὸν πόλεμον).

Δορίπονος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ κοπιάζων (ἀσχολούμενος, ἐξασκημένος) εἰς τὸν πόλεμον, ἐμπειροπόλεμος. 2) (προπαροξ.) = Δοριλύμαντος.

Δορίπτοητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πτοηθεὶς (φοβηθεὶς καὶ σκορπισθεὶς) ὑπὸ τοῦ πολέμου.

Δορὶς [δέρω], ίδος (ἡ), (ἐνν). μάχαιρα μαγειρικὴ (χρήσιμος κυρ.) διὰ Ὑφάρσιμον.

Δορισθενής, ές (ὁ, ἡ), Π. = Δορυσθενής.

Δορισταφανος (ὁ, ἡ), Π. = Δορυστέφανος.

Δορίτλητος (ὁ, ἡ), Π. = Δορυτίνακτος.

Δορίτμητος (ὁ, ἡ), Π. [δόρυ, τέμνω]. κομμένος (σχισμένος, τρυπημένος) μὲ κοντάρι.

Δορίτολμος (ὁ, ἡ), Π. = Δορυθαρσής.

Δόρκα (ἡ), Δ. ἀντὶ Δόρκη.

Δορκάδειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς δορκάδα, ζαρκαδήσιος.

Δορκαδίζω, Μ. ίσω, Μιμοῦμαι (Πηδῶ ὡσὰν) τὴν δορκάδα. « Σφυγμὸς —, « Γαλ., ὁ κτυπῶν δύω φοραῖς (μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης, δυνατώτερον ὅμως τὴν δευτέραν).

Δορκάδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Δορκὰς, ζαρκαδάκι.

† **Δορκάζω**, Μ. άσω, = Δέρκομαι, κυττάζω.

Δορκαλὶς, ίδος (ἡ) (ἐνν.) μάστιξ ἀπὸ δέρμα ἢ (πιθανώτ. μέ) ἀστραγάλους δέρ-

κάδος, (παρβλ. Ἀστραγαλωτός). 2) ὁ κακοφ. τοῦ
Δορκὰς ἄδος, (ἡ), (κυρ. τὸ θηλ.) ζαρκάδι, Σ Δόρξ.
Δορκειος (ὁ, ἡ), = Δορκάδειος.
Δόρκη (ἡ), Π. ἀντὶ Δορκάς.
Δορκίς, ίδος (ἡ), (ἐνν. Πόα ἡ Βοτάνη), = Δίκταμνον.
Δορκός, γεν. τοῦ Δόρξ.
Δόρκας, ου καὶ
Δέρκων, ωνος (ὁ). (κυρ. τὸ ἀρσ.) ζαρκάδι, ἡ ἄλλο ζῷον ὁμογενὲς πλὴν ἑτεροειδὲς τοῦ
Δόρξ [δέρκομαι], δορκὸς (ἡ), ζ. εἶδ. (ἀκέρατον) ἐλάφου, (καιν.) ζαρκάδι.
Δορυδόκη (ἡ), = Δουρυδόκη, δορατοθήκη.
Δορυεργὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκ δορὸς ἢ δόρατος ἐργασμένος, ξύλινος ἢ δερμάτινος.
Δορὸς (ὁ), [δέρω]. σάκκος δερμάτινος, (χυδ.) ταγιστζίκα.
Δορὸς, Π. ἀντὶ Δόρατος, γεν. ἑν. τοῦ Δόρυ.
Δορπεῖα (τὰ), καὶ
Δόρπεια (ἡ), [δόρπος]. ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἑορτ. τῶν Ἀπατουρίων, (κυρ. δὲ καὶ ἐν γέν.) ἡ ἑσπέρα (ἢ ἐπιμ. ἡ γινομένη εὐωχία κατὰ τὴν ἑσπέραν) κάθε ἑορτῆς.
Δορπέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Δειπνέω.
Δόρπη (ἡ), = (ἡ ἑσφαλμ. ἀντὶ) Δόρατος.
Δορπήιον (τὸ), Ἰων. Π. ἀντὶ Δόρπον.
Δόρπηστος (ὁ), ἡ ὥρα τοῦ δείπνου (δόρπου).
Δορπίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δορπὶς = Δόρπεια.
Δόρπον (τὸ) καὶ
Δορπος (ὁ), Π. [δρέπω], = Δεῖπνον, (ἐν γέν.) φαγητὸ, τραπεζι, (κατ' ἔκπ.) τροφή.
Δόρυ [συγγ. τῷ Δρῦς, ἐκ τοῦ Δέρω, ὡς Ξύλον ἐκ τοῦ Ξύω.], δόρατος καὶ Π. δορὸς, καὶ Ἰων. δούρατος καὶ δουρὸς (τὸ). (κυρ.) κορμὸς δένδρου. « Οὔπω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης, » Ὁδ. Σ. 2) (ἐν γέν.) ξύλον, ξυλικὴ. « Δοῦρα σέσηπε νεῶν, » Ἰλ. Β. « Ἕλκω' ἐξ ὄρεος.. ἢ δακὸν, ἢὲ δόρυ μέγα νηΐων, » Ἰλ. Π. « Δούρατα πύργων, » Ἰλ. Μ. 3) [ἰδιαιτ. καὶ συνήθ.] τὸ ξύλον τοῦ κονταριοῦ. « Τοῦ δέρματος τὸ πάχος, ὥστε δόρατα ποιεῖσθαι ἐξ αὐτοῦ, » Ἀρχ.
4) (συνεκδ. ὁλόκληρον τὸ) κοντάρι. « Εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, » Ἰλ. Β. « Μή τις τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξῃ, » Ἰλ. Θ. « Εἰς (« Παρὰ » Ἐπὶ) δόρυ, » Ξεν., Πλὲ. (φρ. ταχτ.) ἀντὶ Ἐπὶ (Πρὸς τὰ) ξόξα, (παρβλ. Ἀσπίς). 5) Π. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κατὰ δυτ.) πόλεμος, μάχη. « Ἀιδὶς πᾶς κατέφθαρται δόρει, » Αἰσχλ. « Ἐν τροπῇ δορὸς, » Σοφ. « Δορὶ ἑλεῖν, » Θκ. 6) στράτευμα. « Ἐτρεψάμεθ' Ἀργείων ἐς φυγὴν δόρυ, » Εὐρ. « Σύμμαχον (« Πολεμίων, » Ἐπακτῶν κτλ.) δόρυ, » Αἰσχ., (παρβλ. Αἰχμή). 7) πλεῖον. « Ἀνέρας ἐμπνείσας δορὶ, » Αἰσχλ. 8) σκῆπτρον, (συνεκδ.) κράτος, δύναμις (ἐξουσία) βασιλική. « Λαὸν εἰβόνων δυρὶ, » Εὐρ.
Δορυάλωτος (ὁ, ἡ), = ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δοριάλωτος.
Δορυβόλος (ὁ, ἡ), ὁ βάλλων (τινάζων) δόρυ, (εἰδ. μηχαν. πόλεμ.)
Δορυδόπιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δόρυ.
Δορυδόπιον (τὸ), κοντάρι (μακρὺ) ἔχον εἰς τὴν ἄκραν ἀντὶ λογχης δρεπάνον, (γνώρ.) γάντζος, (ἴδε Πλάτ. Λάχ. 183).
Δορυδρασία, ας (ὁ, ἡ) [ἴδε Δορυθρασής.
Δορυθήρατος (ὁ, ἡ), ὁ θηρευθεὶς διὰ τοῦ δόρατος, αἰχμάλωτος, δορυάλωτος, (Ἀνν. Κομν.).
Δορυθρασὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. τολμηρὸς (θαρραλέος) εἰς τὸν πόλεμον, ἔχων πεποίθησιν εἰς τὸ δόρυ του.
Δορυκέντωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κεντῶν (τυπῶν, σουβλίζων) μὲ τὸ δόρυ.
† Δορύκλειος (εἴ), (κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Μεγαρ.) οἱ ἐξόριστοι, [δόρυ κλείω].
; Δορυκλυτὸς, ἡ, όν, Π. = Δορικλυτός.
Δορύκνιον [Ἑβρ. Βωρηθ, ὅθεν εὔρηται γραφόμενον καὶ Βορύκνιον ἢ Δορύχνιον], (τὸ), εἶδ. φυτοῦ φαρμακ. τὸ ἄλλ. Ἀλικάκκαβον καὶ Στρύχνος (μανικός).
Δορυκοίρανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κυριεύων (βασιλεύων) ἐκ δικαιώματι κατακτήσεως.
Δορύκρανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἐπὶ τῆς κορυφῆς (τοῦ κράνους) τοῦ αἰχμὴν δόρατος ἢ δοράν. (εἰς τὸν Στράβ. Β', 504: ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπίκρανα).
Δορύκτητος (ὁ, ἡ), = Δορίκτητος.
Δορυλήπτος (ὁ, ἡ), = Δορίληπτος.
Δορυμαχὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ τοῦ δόρατος μαχόμενος, παλεμιστὴς, πολεμικός.
Δορυμήστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. = Δορυμήκτωρ.
Δορύξενος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν πολέμῳ ἢ ἀπὸ πολέμου γενόμενος ξένος (φίλος, σύμμαχός) τινος. 2) ὁ πρεσβεύων περὶ ἐξαγορᾶς αἰχμαλώτων.
Δορυξόος (ὁ), ὁ ξέων (πελεκῶν, κατασκευάζων) δόρατα, (ἐν γέν.) Π. ξυλουργὸς, λεπτουργός.
Δορυπαγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [δόρυ πήγνυμι], συνηρμοσμένος (κατεσκευασμένος) ἀπὸ ξύλα. « Ναῦς—, » Αἰσχλ.
Δορυπετὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. = Δοριπετής.
Δορύπληκτος (ὁ, ἡ), Π. = Δορίπληκτος.
Δορυπτοίητος (ὁ, ἡ), Π. = Δοριπτοίητος.
Δορυσθενὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ τοῦ δόρατος ἢ τοῦ πολέμου ἰσχύων, ἰσχυρὸς ἐν πολέμῳ.
Δορυσσόος καὶ
Δορυσσόος (ὁ, ἡ), Π. [δόρυ, σεύω]. ὁ σείων (κινῶν) μὲ ὁρμὴν τὸ κοντάρι, ἢ ὁρμῶν εἰς τὸν πόλεμον, (ἐν γέν.) ἀπτόητος (γενναῖος) πολεμιστὴς.
Δορυστέφανος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. πόλις) στεφανωμένη (περιστοιχισμένη) μὲ μόνα τὰ δόρατα (ἢ ἔνδοξος διὰ τὰς νίκας) τῶν πολιτῶν της. « Σπάρτη—, » Ἐπιγρ.
Δορυτίνακτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σεισθεὶς ἀπὸ τὸ τίναγμα τῶν δοράτων, (παρβλ. Δορίκτυπος).
Δορυτόμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δουτόμος.
Δορυφορέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἐκ αἰτ. ᾧ σπανιότ. μὲ δοτ.) Συνοδεύω τινὰ (πρὸς τιμὴν ἢ ἀσφάλειαν) ὡς δορυφόρος, (ἐν γέν.) παραστέκω, προφυλάττω, ὑπερασπίζω. « Τῇ τῶν πολιτῶν εὐναίᾳ δορυφορούμενος, » Ἰσοκρ., (συγγ. τῷ Δωροφορέω).
Δορυφόρημα (τὸ). τὸ τάγμα τῶν δορυφόρων, οἱ σωματοφύλακες. τὰ σιωπηλὰ πρόσωπα τῶν θεατρ. παραστάσεων, τὰ ὁπ. φαίνονται μόνον (ὡς δοῦλοι, δορυφόροι κτλ.) χωρὶς νὰ λαλοῦν, (ὀθ.) « Κωμικὸν—, » Λκ. « Τραγῳδίας (καὶ [τρπ.] « Βασιλείας)—, » Ἰουλ., Πλ.
Δορυφορησις, εως (ἡ) ἡ πρᾶξις τοῦ δορυφορεῖν, τὸ ἔργον (ἡ ὑπηρεσία) τοῦ δορυφόρου.
Δορυφορία (ἡ), = Δορυφόρημα. 2) = Δορυφορήτης.
Δορυφορικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς δορυφόρον. ||. (οὐδ.) « Τὸ δορυφορικὸν, » (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ δορυφόροι.
Δορυφόρος (ὁ). (στρατιώτης) ὁ φέρων (κρατῶν) δόρυ, (κυρ. ᾗ συνηθέστ.) σωματοφύλαξ (βασιλέως κτλ.).
Δορύχνιον (τὸ), = Δορύκνιον.
Δὸς, ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Δίδωμι.
Δοσίδεκης (ὁ, ἡ), Ζ. Δωσίδεκος.
Δόσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διδόναι καὶ αὐτὸ τὸ διδόμενον, δῶρον, χάρισμα. « Δόσις ὀλίγη τε φίλη τε, » Ὁδ. Ξ. « Οὐ δόσιν, ἀλλ' ἐμπορίαν ποιούμενοι, » Ἰσοκρ., (Νμ.) « Κατὰ δόσιν, » Ἰσ. (ἐναντ. τῷ Κατὰ κλῆρον). 2) (ἰατρ.) ἡ διδομένη ἑκάστοτε ποσότης ἰατρικοῦ εἴδους τὸν ἀσθενῆ. « Ἑλλεβόρου δόσιες πλεῦνες, » Ἀρετ. 3) φροντὶς. « Πολλὴν ἐποιεῖτο δοσιν τοῦ πρέποντος, » Δ. Ἁλ., (παρβλ. Ἐπίδοσις)
Δοσιληψία (ἡ), = Δωροληψία ἢ 2) (νλγ.) Ληψοδοσία, (Τουρκ.) ἀλὶς-βερίσι.
Δόσκον, ἀντὶ Ἔδοσκον, Π. παρτ. τοῦ Δίδωμι.
Δοσολογία (ἡ), Ζ. Δοσιληψία.
Δοτείρα (ἡ), θηλ. τοῦ Δοτήρ.
Δοτέον, θετ. τοῦ Δίδωμι.
Δοτὴρ (ὁ), εὐχρηστότ. τοῦ
Δότης, ου (ὁ). (μόνον εἰς τὰς συνθ.) ὁ δίδων (χαρίζων).
Δοτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων διάθεσιν (ἰδιότητα ἢ προθυμίαν) εἰς τὸ δίδειν, μεταδοτικός. ||. (γραμτ.) Δοτικὴ, ἡ γ'. πτῶσις τῶν ὀνομάτων.
Δοτικοφανὴς, ές (ὁ, ἡ), (γραμτ.). ὁ φαινόμενος ὡσὰν (ὁμοιάζων μὲ) δοτικὴν πτῶσιν.
Δοτικῶς, ἐπίρ. Μὲ δοτικὸν (μεταδοτικὸν) τρόπον. « Δοτικῶς ἔχω, » Λξ., ἔχω διάθεσιν νὰ δώσω. 2) (Γραμτ.) κατὰ δοτικὴν πτῶσιν.
Δοτὸς, ἡ, όν. (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ δοθῇ ἢ νὰ ἐπιτραπῇ. δώρημα.
Δοῦ, μα. ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Δίδωμι.
Δουλαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπάγω τινὰ ὡς δοῦλόν μου, (ἐν γέν.) σκλαβόνω. ὑποδουλόνω. μεταχειρίζομαί τινα ὡς δοῦλον.
Δουλαγωγία (ἡ). σκλάβωμα, ὑποδούλωσις.
Δουλαπατία (ἡ). τὸ νὰ ἐξαπατᾷ (ξελογιάζῃ) τις τοὺς ξένους σκλάβους.
Δουλάριον (τὸ), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Δοῦλος, παλιόσκλαβος.
Δουλεία (ἡ), [δουλεύω]. ἡ κατάστασις τοῦ δούλου, σκλαβιά. 2) (σπν.) (περιλπτ.) ἀντὶ Οἱ δοῦλοι. « Ἢν δὲ (ἡ) δουλεία ἐκπανίστηται, » Θκ. 3) (μτγν.) τὸ ἔργον τοῦ δούλου, ὑπηρεσία, (κοιν.) δουλειά. « Καὶ καταστήσουσιν αὐτοὺς ἕνα ἕκαστον ἐπὶ τὴν δουλείαν αὐτοῦ, » Γρφ.
Δούλειος, α ἢ ας, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς δοῦλον ἢ εἰς τὴν δουλείαν, = Δουλικός.
Δουλέκδουλος (ὁ, ἡ). δοῦλος (γεννημένος) ἐκ δούλου.
Δούλευμα (τὸ). τὸ ἔργον τοῦ δούλου, ὑπηρεσία, δουλεύσις. 2) Π. ἀντὶ Δοῦλος. « Γυναικὸς—, » Σοφ.
; Δούλευσις, εως (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δούλωσις, [ἐκ τοῦ

δουλεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἢ γίνομαι δοῦλος (σκλάβος) ἢ ὑπήκοος φορῶ ὑποτελὴς, (μτγν.) ὑπηρετῶ (ὡς δοῦλος), (ἐν γέν.) ὑπακούω, ὑποτάσσομαι. (τρπ.) κυριεύομαι, εἶμαι ἔκδοτος. ◦ Ὕπνῳ (« Γαστρί, « Θυμῷ « Ἡδοναῖς) δουλεύειν, « Ξεν., Ἡρωδ. (ξ κατ' ἄλλ. ἐκδοχ.) ◦ Καιρῷ δουλεύειν, « ◦ Ἐπιγρ., συμμορφοῦμαι καὶ ἄκων μὲ τὰς περιστάσεις. (Ὁ Ἐπίκτ. μετεχειρίσθη ξ τὸ παθητ.) ◦ Φεύγεις δουλείαν; φυλάττου τὸ δουλεύεσθαι, « Στοβ.

δούλη (ἡ), θηλ. τοῦ δοῦλος, σκλάβα.

δουλήϊη (ἡ). Ἰων. ἀντὶ δουλεία.

δουλήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ δούλειος.

δουλία (ἡ), Π. (σπνττ.) ἀντὶ δουλεία.

δουλικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς δοῦλον ἢ δούλην.

δουλικῶς, ἐπίρ. Ὡς δοῦλος, δουλοπρεπῶς.

δούλιος, ος ἢ α, ον, Π. ἀντὶ δουλειος.

δουλίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ δούλη, θελκυστρίτσα, σκλαβοπούλα.

δουλιχόδειρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ δολιχόδειρος.

δουλιχόειος, εσσα, εν, Π. ἀντὶ δολίχιος.

δουλόβοτος (ὁ, ἡ), [δοῦλος, βοσκω]. ὁ καταφαγωθεὶς (ἀπὸ παντὸς ἀτόμου) ὑπὸ δούλων, (παρῳδ. τοῦ Μηλίβοτος).

δουλογενής, ές καὶ

δουλογέννητος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἐκ δούλης ἢ δούλου, ἐκ γενετῆς δοῦλος.

δουλογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δουλικὰν (ἀνδραποδώδεις) φρόνημα.

δουλογραφεῖον (τὸ). συμφωνητικὸν ἔγγραφον διὰ τοῦ ὁποίου γίνεταί τις δοῦλος.

δουλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταγράφω τινὰ ὡς δοῦλον, ὑποβουλόνω ἐγγράφως.

δουλογράφιον (τὸ). χρισολογία περιβούλλα (τὸν ὁπ. ἀπαιτεῖ ὡς τριοῦτον ὁ κυριός τα.)

δουλοδιδάσκαλος (ὁ, ἡ). ὁ διδάσκων (γυμνάζων εἰς) τὰ καθήκοντά των τοὺς δούλους, δουλείας διδάσκαλος.

δουλοκρατέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Κυριεύομαι (δικαιοῦμαι) ὑπὸ δούλων.

δουλοκρατία (ἡ). κράτος (ἐξουσία) δούλων, τὸ νὰ ὁρίζουν οἱ δοῦλοι.

δουλομαχία (ἡ). μάχη (πόλεμος) ἐναντίον δούλων.

δουλόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ λαβὼν μορφὴν δούλου.

δουλοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τινὰ δοῦλον.

δουλοπόνηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πονηρίαν δούλου.

δουλοπρέπεια (ἡ). τὸ νὰ ἤνε τις ◦

δουλοπρεπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων ἁρμόζων) εἰς δούλους, δουλικός, χαμερπής, αὐτοδανός, μικροπρεπής.

δουλοπρεπῶς, ἐπίρ. δουλικῶς, χαμερπῶς, μικροπρεπῶς.

δοῦλος (ὁ), [δέλω], τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐλεύθερος, (θηλ.) σκλάβος (κυρ. καὶ μεταφρ.). ◦ Δοῦλον οὐδεὶς κεκτήσετ' αὐδὲ δούλην, « (Ἐράτ. παρ') Ἀθ. ◦ Δοῦλος ὤν, κόμην ἔχεις; « Ἀρχφ. ◦ Ἢ χρημάτων γὰρ δοῦλός ἐστιν ἡ τύχη, « Εὐρ. ◦ Τοῦ καιροῦ δοῦλος, « Γρηγ. (ἴδε Δουλεύω). 2) (ἐπίθετ.) ὑποτεταγμένος (εἰς δουλείαν), (τρπ.) κυριευμένος, ὑπόδουλος, ἔκδοτος. ◦ Πόλις δούλη, « Σοφ. ◦ Πολλὰ δοῦλα τοῦ λόγου, « Συν. ◦ Τὰ ἀνθρώπεια πάντα, καὶ δοῦλα καὶ ἐλεύθερα, « Θκ. (ξ συγκριτ.) ◦ Καὶ δίγυπτον πολλῷ δουλοτέρην πυνθ-

σας ἢ ἐπὶ Δαρείου ἦν, « Ἡρ. (Ζ', 7.) 3) Π. = Δούλειος, δουλικός, ◦ Δοῦλον ἴσχουσιν βίον, « Σοφ. ◦ Γνώμαισι δούλαις, « αὐτ. ‖. (οὐδ.) ◦ Τὸ δοῦλον, « ἀντὶ Ἡ δουλεία. « Ἐκπεφεύγαμεν τὸ δοῦλον, « Εὐρ.

δουλόστερος (ὁ, ἡ), = δουλογέννητος.

δουλοσύνη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Δουλεία, σκλαβιά.

δουλόσυνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ δουλικὸς (παρβλ. Δεσπόσυνος).

δουλότερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Δοῦλος.

δουλοτρόπος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸν τρόπον (τὰ ἤθη) τῶν δούλων, δουλοπρεπής.

δουλοφανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος (ὁμοιάζων) δοῦλος, ἔχων ἦθικὸν (σχῆμα) δούλου.

δουλόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν ὡς δοῦλος, ἔχων φρονήματα δουλικὰ (χαμερπῆ), (συγχ. τῷ Δολόφρων).

δουλόψυχος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.

δουλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ δοῦλον, σκλαβόνω, ὑποτάσσω, ὑποδουλόνω, (συγχ. τῷ Δολόω).

δούλωσις, εως (ἡ), σκλάβωμα, ὑποδούλωσις.

δοῦναι, ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δίδωμι.

δοῦναξ, ακος (ὁ), (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ. Δουνακεύομαι, Δουνακόεις, Δουνακοφοίτης κτλ.), Ἰων. Π. ἀντὶ Δόναξ (κτλ.).

δουπέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἐδούπησα καὶ β' Ἔδουπον, πρκ Δέδουπα), Π. κάμνω κρότον (δοῦπον), βροντῶ (κυρ. πίπτων), (ὑθ. μτγν.) πίπτω, (συνεκδ.) ἀπεθνήσκω, φονεύομαι (κυρ. εἰς τὸν πόλεμον). (καθὼς καὶ ἡμεῖς μεταχειριζόμεθα κοιν. τὸ) ὤφθην.

δούπημα (τὸ), Π. = Δοῦπος, κρότος.

δουπήτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ κάμνων κρότον (δοῦπον). ◦ Χαλκὸς —, « Ἐπιγρ.

δοῦπος (ὁ), Π. [δνμτπ]. κρότος (κυρ. πράγματος πίπτοντος).

δοῦρα καὶ δούρατα, Π. ἀντὶ Δόρατα, δνμς. καὶ αἰτ. πλθ. τοῦ Δόρυ.

δουράτειος ἢ δούρατεος, α, ον, Π. [δόρυ]. ξύλινος.

δουρατογλύφος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Δορατογλύφος.

δοῦρε, Π. δνμς. καὶ αἰτ. δυϊκ. τοῦ Δόρυ.

δουρείος, α, ον, Π. καὶ

δουρήϊος, η, ον, Ἰων., = Δουράτειος.

δουρηνεκής, ές (ὁ, ἡ), Π. [δόρυ, ἐνεγκεῖν]. ὁ ἐκτεινόμενος ὅσον φθάνει τὸ κοντάρι. ‖. (εἰς τὸ οὐδ.) Δουρηνεκὲς, ἐπίρ., μιᾶς κονταριᾶς τοπὸν (μακράν).

δοῦρι, Π. Ἰων. ἀντὶ Δόρατι, δοτ. τοῦ Δόρυ.

δουριαλλής, ές ἢ

δουριάλωτος, ον (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δοριάλωτος.

δουρικλυτός, οῦ (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δοριπλουτός.

δουρικτητός, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Δορίκτητος.

δουρίληπτος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δορίληπτος.

δουριμανής, ές (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δορίμανής.

δούριος, α, ον, Π. ἀντὶ Δούρειος.

δουριπετής, ές (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δορίπετής.

δουρίπληκτος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δορίπληκτος.

δουρίτυπος, ος (ὁ, ἡ), Ἰων. κτυπημένος (τρυπημένος) μὲ κοντάρι. 2) κτυπημένος (γωμένος) μέσα εἰς ξύλον. ◦ Σῦρα —, « Ἐπιγρ., (παρβλ. Δρυσπαγής).

δουρίφατος (ὁ, ἡ), Π. [δόρυ, ἰφάω]. φονευμένος μὲ κοντάρι.

δουροδόκη (ἡ), Π. [δόρυ, δέχομαι]. θηκάρι τοῦ κονταριοῦ, δορατοθήκη.

δουροθήκη (ἡ). Ἰων. ἀντὶ Δορατοθήκη.

δουρομανής, ές (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δορίμανής.

δουροπαγής, ές (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δορυπαγής.

δουρὸς, Π. Ἰων. ἀντὶ Δόρατος, γεν. τοῦ Δόρυ.

δουροτόμος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Δορυτόμος.

δουροφόρος (ὁ), Π. (σπν.) ἀντὶ Δορυφόρος.

δούρων, Π. Ἰων. ἀντὶ Δοράτων, γεν. πλθ. τοῦ Δόρυ.

δοὺς, δοῦσα, δόν, ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Δίδωμι.

δοχαῖος, α, ον, = Δεκτικὸς, χωρητικός. ‖. (οὐσ. θ.) ◦ Δοχαία στομάχου, « Κικ., ὁ οἰσοφάγος.

δογαῖον (τὸ). μέρος (ἀγγείου) τὸ ὁπ. δέχεται τὰ ἐντὸς αὐτοῦ.

δογεὺς, έως (ὁ). ὁ δεχόμενος (ὑποδεχόμενος) π. 2) = Δοχεῖον. « Χυλῆς —, « Εὐρ.

δοχήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Δοχεῖον.

†Δοχμαϊκὸς, ἡ, όν, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δοχμιακὸς.

†Δοχμαῖος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λοχμαῖος.

δοχμὴ ἡ δόχμη (ἡ), [δέχομαι], εἶδ. μέτρου ἐκτάσ. (τὰ τέσσαρα δάκτυλα τῆς χειρὸς ἑνωμένα, δηλ. [κυρ.] 2 δάκτ. καὶ 10 γραμμαί), (ἐπμ.) = Δώρον ξ Παλαιστ.

δοχμιάζω, Μ. άσω. Περιπατῶ δοχμιος (εἰς τὸ πλάγιον) τινος.

δοχμιακὸς, ἡ, όν, (κυρ.) μέτρον (ποιητ.) τὸ ἄλλ. Πενθημιμερές, περιέχον πέντε συλλαβὰς εἰς δύο πόδας (Βακχεῖον καὶ Ἴαμβον ἢ Ἴαμβον καὶ Ἀμφίμακρον).

δόχμιος [δόχμις], α ἢ ος, ον, Π. πλάγιος, λοξὸς· σκολιὸς· (τρπ.) ἀμφίβολος, αἰνιγματώδης.

δοχμόλοφος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ὁ λόφος (ἡ φοῦντα τῆς περικεφαλαίας) κλίνει πλαγίως.

δοχμὸς [δέχομαι], ἡ ἡ ὁ, ὁν, Π. = Δέχμιος.

δοχμόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. [δοχμός]. βάλλω τι πλαγίως (δίπλα)· λυγίζω. ‖. (μσ.) σκύπτω. « Δοχμωθεὶς, μεγάρσια δ' ἀλίβαθρον ἑδύνεν, « Ὅμ. Ὕμν.

δεχὸς (ὁ, ἡ), = Δεκτικὸς, χωρητικός. ‖. (οὐσ.) = Δοχεῖον, (κυρ.) Δεξαμενή.

Δρᾶ, β'. ἐν. προσ. τοῦ ἑνς. τῆς πρστ. καὶ

Δρᾷ, γ'. ἐν. προσ. τῆς ὁρ. τοῦ Δράω.

†Δράβη (ἡ), [ᾰ], φυτὸν, εἶδος ῥαΐκας ἢ καρδαμοῦς, (ὁ Πλίν. τὸ ὀνομάζει) Δρυοφόνον.

Δράγδην [δράσσω], ἐπίρ. Π. κρατοῦντας, χειροπιαστά.

Δράγμα (τὸ), ὅσον δύναταί τις νὰ ἀδράξῃ (νὰ περιλάβῃ μὲ τὴν χεῖρά του), χεριὰ, ἁπλόχερον. (κυρ.) χερίδιον (ἀσχημον). (καταχρ.) τὰ ἄθροίσματα γεννήματα, τὰ σπαρτὰ (κατ' ἐκτ.) αἱ ἀπαρχαὶ τῶν καρπῶν κλπ.

Δραγματεύω, Μ. εύσω, = Δραγμεύω.

Δραγματολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων τὰ ὁράγματα.

Δραγματοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) ὁράγμα.

Δραγμεύω, Μ. εύσω. Μαζόνω τὰ ὀστάχυα καὶ τὰ κάμνω δράγματα (χερσβολαί).

Δραγμή (ἡ), = Δραγμός. 2) = δράγμα, χεριά, ἁπλόχερον, (παρβλ. Δραχμή).

Δραγμίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Δραχμή, ἡ = Δράξ· (κυρ.) ὅσον πιάνει τις μὲ τὰ δάκτυλα. ■ Ὀριγάνου δραγμίδα, ὥστε τέτ-σι (τρισὶ) δακτύλοισι περιλαβεῖν· Ἱππκρ.

Δραγμός (ὁ). τὸ δράττεσθαι, δράξιμον, πιάσιμον.

Δραθεῖν, Π. ἀντὶ Δαρθεῖν, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δαρθάνω.

Δραίην, ἀόρ. β΄, τῆς εὐκτ. τοῦ Διδράσκω.

Δραίνω, Π. ἀντὶ Δράω ἢ Δρασείω.

Δράκαινα (ἡ), θηλ. τοῦ Δράκων.

Δρακαινίς, ίδος (ἡ), εἶδος ἰχθ. (ἴσ. τὸ κυν.) Δρακόνι, (ἴδε Δράκων).

Δρακαυλός (ὁ, ἡ), Π. ὁ συγκατοικῶν (αὐλιζόμενος) μὲ δράκοντας, (ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς).

Δρακέεσσι, Π. δοτ. πλθ. τοῦ Δράκος.

Δρακείς, εἶσα, έν, Π. ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Δέρκομαι.

Δρακονθόμιλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμιλῶν (συνδιατρίβων) μὲ δράκοντας.

Δρακοντειος καὶ

Δρακοντιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς δράκοντα, δράκοντας ἴδιος.

Δρακοντία, ας (ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα ἢ μέγεθος δράκοντος. ■ Σικυός—, ■ Ἀθ., εἶδ. ἀγγουριοῦ ἢ κολοκυθιοῦ, (Ταυρκ.) ἀσμάκαμπάκι.

Δρακοντιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Δρακοντεία, θηλ. τοῦ Δρακόντειος. ■ Πέλεια—, ■ Νικ., εἶδος περιστερᾶς.

Δρακόντιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δράκων. 2) εἶδ. φυτοῦ (ἐκ τοῦ γεν. τοῦ Ἄρου), (κοιν.) δρακοντιά. 3) εἶδος ἰχθ., ἴδε Δρακαινίς. 4) εἶδος σκωλήκος ἢ σκωληκοειδοῦς ὑδρωδους ὕλης (γεννωμένης ὑπὸ τὸ θέρμα, κυρ. τῶν παιδίων).

Δρακοντίς, ίδος (ἡ), εἶδος πτηνοῦ, Σ. Δρακοντιάς. 2) (ἀνατομ.) ἡ μεγάλη φλέβα τῆς καρδίας.

Δρακοντόβατος (ὁ, ἡ). Π. ὁ βοσκηθεὶς (φαγωθεὶς) ὑπὸ δρακόντων.

Δρακοντογενής, ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἢ κατάγόμενος ἀπὸ δράκοντα, (ἐπίθ. τῶν Θηβαίων).

Δρακοντογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γνώμην δράκοντος (θηριώδη).

Δρακοντοέθειρα (ἡ), Π. = Δρακοντόμαλλος.

Δρακοντοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) δράκοντος.

Δρακοντοειδῶς, ἐπίρ. Εἰς εἶδος δράκοντος, ἑλικοειδῶς.

Δρακοντοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κεφαλὴν δράκοντος.

Δρακοντόκομος (ὁ, ἡ), Π. = Δρακοντόμαλλος.

Δρακοντολίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἐξολοθρεύων τοὺς δράκοντας.

Δρακοντόμαλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀντὶ μαλλιῶν (πλεξίδων) δράκοντας.

Δρακοντόμιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μιμούμενος (κατασκευασμένος εἰς σχῆμα) δράκ.

Δρακοντόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν δράκοντος.

†Δρακοντόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. = Δρακονταγενής, (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ

Δρακοντόπους, οδος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων ἀντὶ ποδῶν δράκοντας, (ἐπίθ. τῶν Διγάντων).

Δρακοντοτροφείω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω τρίχας (μαλλιὰ) δράκοντος.

Δρακοντοτροφος (ὁ, ἡ) καὶ

Δρακοντοφοιτης, ου (ὁ), Π. ὁ φοιτῶν τοὺς δράκοντας.

Δρακοντόσυρτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ δράκοντος φρουρούμενος.

Δρακοντώδης, ες (ὁ, ἡ), = Δρακοντοειδής, (ὀν γέν.) φυσερούς, ἄγριος.

†Δράκος [δέρκομαι], εος-ους (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), Π. ἀντὶ Ὀφθαλμός.

Δράκων [δέρκομαι], οντος (ὁ). ὀφεὶς μεγάλου, δράκος. 2) εἶδος ἰχθ., (τοῦ ὁποίου ὑποκορ. ἴσως εἶναι ἡ) Δρακαινίς. (παρβλ. Λαμία). 3) (μετνμ.) βιαιοπαθὴς ἢ χαιρέκακος (εἰς σχῆμα δράκοντος).

Δρακών, οῦσα, όν, Π. ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Δέρκομαι.

Δρᾶμα (τὸ), [δράω]. πρᾶξις, ἔργον, (Ἀττ.) ἐπεισόδιον ἱστορικόν, συμβεβηκὸς (κυρ. λυπηρὸν καὶ πολύπλοκον). 2) (συνήθ.) ἡ ἐπὶ θεάτρου μιμητικὴ παράστασις τοιαύτης πράξεως, ποίημα (κυρ. τραγικόν) (τρπ.) σκευωρία, (Γαλλ.) farce. ■ Ὡς μηδὲ τοὺς γείτονας μηδὲ τοὺς παριόντας ὁδοιπόρους ἀγνοῆσαι τὸ δρᾶμα, ■ Φλέγ.

Δραματίζω, Μ. ίσω. Ἐκθέτω (Περιστάνω) τι δραματικῶς, (συνηθέστ. τὸ συνθ. Διαδραματίζω).

Δραματικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει δράματος.

Δραμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δρᾶμα, σύντομος τραγῳδία ἢ κωμῳδία.

Δραματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ποιῶ (Συνθέτω) δρᾶμα, ἐκθέτω (διηγοῦμαί) τι ἐν εἴδει δράματος.

Δραματοποιία (ἡ). σύνθεσις ἢ παράστασις δράματος, (τρπ.) σκευωρία.

Δραματοποιός (ὁ). ποιητὴς δραμάτων.

Δραματουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Δραματοποιέω, (τρπ.) κάμνω σκευωρίας.

Δραματούργημα (τὸ). ποίημα δραματικόν, (τρπ.) πλάσμα, σκευωρία, φθιουργία.

Δραματουργία (ἡ), = Δραματοποιία.

Δραματουργός (ὁ), = Δραματοποιός.

Δραμεῖν, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τρέχω.

Δράμημα (τὸ), Π. = Δρόμος, τρέξιμον.

Δραμητέον, θετ. καὶ

Δραμοῦμαι, μέλλ. τοῦ Τρέχω.

Δρᾶναι, ἀόρ. β΄. τῆς ὑπαρ. τοῦ Διδράσκω.

†Δρᾶνος, ους (τὸ), Π. [δράω]. ἔργον, πρᾶξις δυναμις (πρὸς ἐνεργείαν), δραστηριότης.

Δρᾰξ, ακὸς (ἡ), [δράσσω]. ὅσον πιάνει (πιάνει) μέσα τὸ χέρι σφιγμένον, (κοιν.) χεριὸ ἢ φοῦχτα. ■ Πηλοῦ δράκα ῥῖψεν ἐπ' αὐτόν, ■ Βατραχ.

Δραπεταγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐπαναγων (φέρων ὀπίσω) τοὺς δραπέτας δούλους.

Δραπέτευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Δραπετεύω, Μ. εύσω. Φεύγω κρυφίως, γίνομαι-

Δραπέτης, ου (ὁ), [διδράσκω]. (κυρ. δοῦλος) φυγὼν κρυφίως, (ἐν γέν.) φυγάς. ■ Ποῦ—, ■ Αἰσχ., ὁ τοῦ δραπέτου.

Δραπετίδης, ου (ὁ), Π. (ὑποκορ.) ἀντὶ Δραπέτης.

Δραπετικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμενος διὰ) δοῦλον δραπέτην.

Δραπετικῶς, ἐπίρ. Ὡς δραπέτης.

Δραπετίνδα, ἐπίρ. Ζ. Ἀποδιδρασκίνδα.

Δραπέτις, ιδος (ἡ), θηλ. καὶ

Δραπετίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Δραπέτης.

Δραπετοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τινὰ (γινόμενος αἴτιος) νὰ δραπετεύσῃ.

Δραπετρια (ἡ), (νλγ.) = Δραπέτις.

Δρασείω (χ. Μ.), [δράω]. Ἐπιθυμῶ (Ἔχω σκοπὸν ἢ ὁρμὴν) νὰ πράξω τι.

Δράσιμος (ὁ, ἡ), Π. = Δραστικός, δραστήριος ἢ 2) = δραστός.

Δράσις, εως (ἡ). τὸ δρᾶν (πράττειν), ἐνέργεια, δύναμις. ■ Φαρμάκου—, ■ Λα.

Δρασκάζω, Μ. άσω, = Ἀποδιδράσκω, κρύπτομαι (ζῶ ὑραπετεύσω), (ὅθεν

Δράσκασις, εως (ἡ). φυγὴ, δραπέτευσις ἢ ἡ ἐπὶ τούτῳ προσπάθεια.

Δρασμός (ὁ). [διδράσκω]. φυγὴ κρυφία, δραπέτευσις.

Δράσσω (ττω) καὶ (μσ., τὸ καὶ εὐχρηστότ.) Δράσσο(τ)μαι, Μ. άξω,-ομαι, [συγγ. τῷ Ἀράσσω]. Πιάνω (μὲ τὸ χέρι), (κοιν.) ἀδράγνω· καίρνω μὲ τὴν δράκα (φοῦχταν). ■ Ἀλῶν δραζάμενος, ■ Πλάτ. (καὶ τρπ.) ■ Καιροῦ [■ Ἀφορμῆς]—, ■ Διόδ., ἐπιτυγχάνω (καὶ μὲ εἰς. σπντ.). ■ Ὁ δράσσόμενος τοὺς σοφοὺς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν, ■ Γρ., πιάνων (νικῶν, ἀποστομώνων).

Δράπεφα (ἡ), θηλ. τοῦ Δράστης.

Δραστος, α, ον, θετ. τοῦ Δράω, πρακτέος, ποιητέος.

Δραστὴρ (ὁ). (ἐπιθ.) ὁ δρῶν (πράττων, ἐνεργῶν), δραστήριος, δουλευτής· (ὑστ.) ὕβελος, ὑπηρέτης.

Δραστὴρ (ὁ), [διδράσκω]. = Δραπέτης.

Δραστηριάομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Φέρομαι δραστηρίως, γίνομαι-

Δραστήριος, α, ον. Ὁ ἐπιτήδειος (πρόθυμος) εἰς τὸ πράττειν, ἐνεργητικός, ῥέκτης, τελεσιουργὸς κτλ. 2) (ὡς ἐκ τοῦ Διδράσκω) Π. δουλικός.

Δραστηριοτης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ δραστηρίου, ἡ περὶ τὸ δρᾶν ἱκανότης (πρόθυμία, τόλμη κτλ.).

Δραστηρίως, ἐπίρ. Μὲ δραστηριότητα.

Δράστης, ου (ὁ), Π. [δράω]. = Δραστὴρ, ῥέκτης, ἐνεργός.

Δράστης, ου (ὁ), Π. [διδράσκω]. = Δραπέτης.

Δραστικὸς, ἡ, όν, = Δραστήριος.

Δραστικῶς, ἐπίρ. = Δραστηρίως.

†Δραστιουργός (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος δουλειῶν) τὴν δράστιν.

†Δράστις [συγγ. τῷ Γράστις], εως (ἡ), εἶδος λιναρίου, = Βύσσος.

Δρᾶστις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Δράστης, δραπέτις.

Δραστοσύνη (ἡ), Π. = Δραστηριότης.

Δρατὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Δαρτὸς.

Δράττω, Μ. δράξω, Ἀττ. ἀντὶ Δράσσω.

Δραγμαῖος, α, ον, = Δραγμιαῖος.

Δραγμή (ἡ), [δράσσω]. (ὡς βάρος) ἴσον μὲ 72 σιταροσπόρους, (δηλ. κυρ.) ὅσον πιάνει τις μὲ τὰ δάκτυλα (παρβλ. Δραγμίς). (ἐπιμ.) δράμι (ὡς ἐγγ. στα). 2) (ὡς νόμισμα) ἴσον ἑξ (Ἀττικ.) ὀβολοῖς, (σχεδὸν 18 σολδ. Γαλλ.). ■ Δραχμὴ παχεῖα, ■ Πλδ., ἡ Αἰγιναία (ὡς ἑξαπλασία ἢ ζυγίζουσα 10 ὀβολ.).

Δρεγμιαῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων μίαν δραχμήν.
‡Δραχμιδίος, α, ον, Π. ἀντὶ Δραχμιαῖος.
Δραχμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δραχμή.
‡Δραχμίς, ἰσφαλμ. ἀντὶ Δραχμίς.
Δράω-ῶ, Μ. ὄρέσω (πθ. πρκ. Δέδρασμαι ἢ Δεδρᾶμαι, ἀόρ. Ἐδράσθην), = Πράττω, κάμνω. ἐκτελῶ. « Οἱ παλαιοὶ τὸ θνειν δρᾶν ὠνόμαζον, « Ἀθ. « Δράσαι τι ἢ παθεῖν γενναῖον, « Ἡρωδ. « Οἶσθ' ὃ δράσον; « Ἀρχφ., (φρσ. Ἀττ.) ἀντὶ Δράσον! οἶσθα ὅ; (πρὸς ἀπορυγὴν τῆς προστακτικῆς τραχύτητος). « Εὖ (« Καλῶς)—, « Ἀρχφ., Σοφ. (καὶ κθ.) « Μήτε δεδραμένα μήτ' εἰρημένα πω, « Ἀρχφ. « Αἰσχυνόμενοι τοῖς δρωμένοις, « Δ. Ἱάσπ. « Τῶν περὶ τοὺς Ἑρμᾶς δρασθέντων, « Θκ. Μετὰ δὲ τοῦ δρωμένου ἔτι καὶ στέγναι ἐλπίς, « αὐτ., πράττων τις (μετὰ δραστηριότητος) ἔχει ἐλπίδα νὰ ὀρθοποδήσῃ. 2) συντελῶ, χρησιμεύω, ὠφελῶ, (ἰατρ.) ἐνεργῶ, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρτπρσ.). « Τοῦτί σ' ὀρᾷ τὸ Χαλκιδικὸν ποτήριον; « Ἀρχφ., εἰς τί χρησιμεύει; τί σημαίνει; (ἐξ προθετ.) « Ὁ ἅγνος πρὸς ἁγνείαν πιστεύεται δρᾶν, « Π. Αἰγιν., (παρβλ. Ποιῶ). ||. (Σημ. ὅτι αἱ χρόνοι τοῦ ῥήματος τούτου συγχ. τοῖς τοῦ Διδράσκω).
Δρεπάνη (ἡ), = Δρέπανον.
Δρεπανηίς, ἴδος (ἡ), Π. ἡ ἀνήκουσα εἰς (ἡ ὁμοιάζουσα μέ, ἡ χρησιμεύουσα ὡς) δρέπανον.
Δρεπανηφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (ἁρματωμένος μὲ) δρέπανον.
Δρεπάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δρέπανον, δρεπανάκι· χλαδευτήρι.
Δρεπανίς, ἰδος (ἡ), εἶδος πτην., πετροχελίδονον, (παρβλ. Κιγκρίς).
Δρεπανιστὴς, οῦ καὶ
Δρεπανίτης, ου (ὁ), ὁ κρατῶν (μεταχειριζόμενος) δρέπανον, θεριστής.
Δρεπανοειδής, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπῤ.) -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) δρεπάνου, κυρτός, ἐπικαμπής.
Δρεπανομάχαιρα (ἡ), δρεπανοειδὴς μάχαιρα.
Δρέπανον (τὸ), [δρέπω]. τὸ γνωστὸν γεωργ. ἐργαλ., δρεπάνι.
Δρεπανουργὸς (ὁ), ὁ κατασκευάζων δρέπανα.
Δρεπανώδης, ες (ὁ, ἡ), = Δρεπανοειδής.
Δρεπανωτὸς, ἡ, ὀν. Δρεπανοειδής.
Δρεπτὲς, έως (ὁ), τρυγητής.
Δρεπτὸς, ἡ, ὀν. Ὁ δυνάμενος νὰ τρυγηθῇ (νὰ μαζωχθῇ κτλ.). « Δρεπτὸν (κατὰ διορθ. ἀντὶ Δράπετον) ῥίλνιμα, « Ἴτυμολ., τὸ ἁρπακτόν.
Δρέπτω, Π. ἀντὶ
Δρέπω καὶ (μσν. τὸ καὶ εὐχρηστότ., μάλιστα μτφρ.) Δρέπομαι, Μ. ἕψω, -ομαι. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) Κόπτω (πλέκω) καρπούς, φύλλα, ἄνθη κτλ., θερίζω, τρυγῶ, (ἐν γέν.) ἁφαιρῶ. (μτφρ.) μετέχω, ἀπολαμβάνω. « Ἴδιον ἐκ τῶν ἑαυτοῦ (χωρίων) δρέπω, « Πλάτ. « Ἑτέρων δρεπτομένων τὸ μέλι, « Ἐπγρ. (καὶ μτφρ.) « Τιμὰν δρέπει, Πίνδ. (καὶ καταχρ.) « Δρέψασθαι θέλεις; « Αἰσχύλ.
Δρεψιμέμνος, Δ. ἀντὶ Δρεπτόμενος, μέσ. μέλλ. τῆς μτχ. τοῦ Δρέπω.
Δρῆναι, Ἰων. ἀντὶ Δρᾶναι, ἀόρ. 6'. τῆς ἐπαρ. τοῦ Διδράσκω.
Δρησμὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Δρασμός.
Δρησμοσύνη, Π. ἀντὶ Δρασμοσύνη [δρᾶω]. = Δραστοσύνη, δραστηριότης, ὑπηρεσία, τελετή. 2) (μτγν.), [διδράσκω], = Δρασμός.
Δρήστειρα, Δρηστὴρ, Δρηστήριος, Ἰων. ἀντὶ Δράστειρα κτλ.
Δρηστοσύνη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Δραστοσύνη.
Δριάεις, εσσα, εν, Π. [δρῖον]. κατάφυτος, χλοερός.
Δριάω-ῶ, Μ. άσω, Π. εἶμαι γεμάτος δρῖον, (ἐπμ.) βάλλω, χλοάζω.
Δρίλιξ, ικος (ὁ), = Βδέλλα, [ὑποκορ. τοῦ
Δρῖλος (ὁ). τὸ χονδρὸν σκωλήκι τῆς γῆς (ὅπου ἐβγαίνει μετὰ τὴν βροχήν). 2) (μτφρ.) τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός, (ὀθεν Δριλοποὺς, = Μύζουρις).
Δρ μέως, ἐπίῤ. Μὲ δριμύτητα (πικρίαν κλπ.), σφοδρῶς, (ἴδε καὶ Δριμύς).
Δριμὴ (ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). τὸ σφοδρὸν ψῦχος, (κοιν.) Δρίμαι (ὀνομάζονται ἐκ τοῦ ἐναντ. αἱ θερμότεραι ἡμέραι τῶν καυνικῶν καυμάτων).
Δριμυγμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Δριμύτης.
Δριμύλλος, η, ον, ὑποκορ. τοῦ
Δριμὺς, εῖα, ύ, (κυρ.) Ὁ καίων (χυδ. τσούζων) τὴν γεῦσιν ἢ τὴν ὄσφρησιν, (κοιν.) ἁψὺς, (χυδ.) τσουχτερός. « Ἡλλα δὲ ἔχει δριμύτερα εὐζώμου, « Δσκρ. « Δριμύτατος καπνῶν (ὁ ἀπὸ ξύλου συκίνου), « Ἀρχφ. « Οἶνος δριμὺς, « Ἀκ. 2) πικρὸς, (μτφρ.) ἐγγιτικὸς. « Δριμεῖα χολὴ, « Θκρ. « Βέλος (« Σκῶμμα) δριμύ, « Ὅμ. 3) (ἐν γέν.) ἐξὺς, σφοδρὸς, δριμητικὸς ὀξύθυμος. « Ἄχος (« Μένος) δριμύ, « Ὅμ., Ἡσ. « Ἔρως (« Πόθος) δριμὺς, « Πλ. « Πολέμου—, « Ἐπγρ. 4) (μτφρ.) ζωηρὸς, πνευματώδης (ἐπὶ καιροῦ) παιδιᾶς. « Βλέμμα δριμὺ, « Δ. Ἱασ. « Δριμὺ Σισύφου γένος, « Εὐρ. « Ἐπιβουλὴν καὶ δριμὺ θηρίον, « Πλάτ. « Δριμὺς καὶ διανοητικὸς, « αὐτ. « Λέξις δριμεῖα, « Ἡρμγ. « Δριμύτατον ἀνθρώπων, « Συν. ||. (τὸ οὐδ.) Δριμὺ, ἐπίῤ. ἀντὶ Δριμέως. (κυρ. εἰς τὰς φρσ.) « Δριμὺ ἐμβλέπειν (ἀποβλέπειν, ἐνορᾶν), « = Κρίνειν (« Κάρδαμα κτλ.) βλέπειν, « Ἀρχφ.
Δριμύσσω (ττω), Μ. ύξω. Προξενῶ (διεγείρω) αἴσθημα δριμύτητος, (χυδ.) τσουζω, (μτφρ.) λυπῶ, πικραίνω, (παρβλ. Δάκνω).
Δριμύτης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ δριμέος. « Ὄξους (« Καπνοῦ, « Οἴνων κτλ.) —, « 2) (μτφρ.) ὀξύνοια, πνεῦμα, πανουργία. « Ἡ πρὸς τὰ μαθήματα—, « Πλάτ. « Σκωμμάτων—, « Ἀκ. « Γραικικοῦ—, « Ἐμπ.
Δριμυφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω δριμέα φαγητά.
Δριμυφαγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. [ἐκ τοῦ
‡Δριμυφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (ἀγαπῶν τὰ) δριμέα φαγητά.
Δριμύχυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δριμὺν χυμόν.
Δρίον ἢ
Δρίος, εο-ους (τὸ), Π. = Δρυμὸς, τόπος σύνδενδρος, ἄσσος.
‡Δρόιτη (ἡ), Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δρύτη.
Δριμάσσω, ἴδε Δριμύσσω.
‡Δρομαγετέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀρχηγὸς τοῦ ἀγῶνος τοῦ δρόμου.
Δρομάδην, ἐπίῤ. = Δρομέως.
Δρομαῖος, α, ον. Ὁ γενόμενος ἢ πραττόμενος τι·
Δρομαίως, ἐπίῤ. Μετὰ δρόμου, (κοιν.) τρέχοντας, τροχάτος.
Δρομὰς, άδος (ὁ, ἡ, τὸ), Π. ἀντὶ Δρομαῖος. « Δρομάδι κώλῳ, « Εὐρ. « Δρομάδι μλεφάρῳ, « αὐτ. ||. « Διάμιλλος—, « Πλ., ἡ μονόκερτος, (κοιν.) γαργαλάμηλον, (Τουρκ.) γιτζίνι. ||. « Τῶν Ἰχθίων, οὓς καλοῦσι δρομάδας, θύννος, ἁρπίας κτλ., « Ἀρστ. ||. « Γυνὴ—(καὶ χ. τοῦ εἰσ.) « Δρομὰς, « ἡ περιφερομένη εἰς τοὺς δρόμους, κόρνη, (Γαλλ. courtesse), ἡ ἐνθουσιῶσα.
Δρομεὺς, έως (ὁ). ὁ ἔχων ἔργον τὸ τρέχειν, ἀγωνιστὴς δρόμου· πεζοδρόμος, ταχυδρόμος.
Δρόμημα (τὸ), Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δράμημα.
Δρομὶας, ου (ὁ), σπν. ἀντὶ Δρομεύς.
Δρομικὸς, ἡ, ὀν. Ἐπιτήδειος (Γυμνασμένος) εἰς τὸ τρέχειν, ὀγλίγωρος εἰς τὸν δρόμον.
Δρομικῶς, ἐπίῤ. = Δρομαίως.
‡Δρομοκάμηλος (ἡ), (νλγ.) ἀντὶ Δρομὰς (κάμηλος).
Δρομοκήρυξ, υκος (ὁ). ταχυδρόμος στελλόμενος (κυρ. ἐν καιρῷ πολέμου) μὲ εἰδήσεις ἢ προτάσεις.
Δρόμος (ὁ), [δραμεῖν]. τρέξιμον. « Δρόμου τινὲς ἦρξαντο, « Ξεν. « Οὐ ἑάδην, ἀλλὰ δρόμῳ καὶ σπουδῇ, « Πλ. 2) (συνεκδ.) τὸ μέρος (ὁ τόπος, τὸ προδιωρισμένον διάστημα) ὅπου συνήθως τρέχει ἢ περιπατεῖ (ἢ ἐσὼν ἠμπορεῖ νὰ διατρέξῃ) τις, πλατεῖα, (Ἰταλ.) πιάτσα. « Φασὶ ἀκριβεστέρους εἶναι τῶν ἐν τοῖς δρόμοις τοὺς κατὰ τὰς ἰδίους περιπάτους, « Πλάτ. « Ἀλλ' ὅτε δὴ πάντων τέλεον δρόμου ἦπαι, « Ἰλ. Ψ. « Ἵππου δρόμου καταξαίνων ἐπὶ θάλασσαν, « Δημ. « Ἡμέρας δρόμος, « Ἡρ. « Δρόμον ἡμερῶν πέντε ἀπέχουσα, « Πλ. « Δύ' ἢ τρεῖς δρόμους περιελιλυθότες, « Πλάτ. « (Ἡ γὰρ ἐν Ἰθάκῃ δρόμοι εὐρέες, « Ὀδ. Δ. (καὶ μτφρ.) « Ἐκτὸς δρόμου φέρομαι, « Πλάτ. « Πυθέσθαι δ' οὐδὲν ἔστ' ἔξω δρόμου, « Αἰσχύλ., ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, ἄτοπον.
Δρόμων, ωνος (ὁ), (ἐν γέν.) = Δρομεύς. (ἰδιωτ. 2) εἶδος πλοίου, (κοιν.) τριήρης (;). 3) εἶδος θαλασσ. καβουρου.
Δρυεφὴς, ἁ, ον. Ὁ περιέχων ἢ πριξενῶν δρῦσον· κατασμένος, τρυφερὸς· δρυοπατικός.
Δρυόζω, Μ. ίσω. Βρίχω μὲ δρῦσον, φαντίζω.
Δρυσὶη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δρυσία = Δρῦσος.
Δρύσιμος (ὁ, ἡ), καὶ
Δρυσινὸς, ἡ, ὀν, Π. = Δρυσερός.
Δρυσοβολέω-ῶ, Μ. ήσω· Χυνω (βρέχω) δρῦσον, [ἐκ τοῦ
Δρυσοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ χύνων δρῦσον, δρυσερὸς ζωμὸς.
Δρυοειδὴς, ἐς (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπῤ.) -οειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος δρύσου, δρυσερός.
Δρυοκαίμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν δρυσισμένα (δρυσερὰ) ἱμάτια.
Δρυσίεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Δρυσερός.

Δρεπέμελι, ιτος (τὸ, = Λερόμελι.
Δρεσοπαγὴς, έος (ὁ, ἡ). ἐπάνω τοῦ ὀπ. πηγάνει ἡ δρύσος. « Φίλλα. —, « Φίλ.
Δρεσοπάχνη (ἡ). ἡμισοπαγωμένη πάχνη ἡ ἀρύσος (ἡ). ἔρσιά. (κατ' ἔκτ.) ὁμνίδες (σταλαγμοὶ) ὁποιουδήποτε ὑγροῦ, (ἴδ.) δάκρυα. 2) Π. νερὸν, (ἐν γέν.) ὑγρὸν. 3) (μτφορ.) κάθε νέον (τρυφερὸν, ἁπαλὸν). « Λεόντων δρέσαι, « Διάχλ., οἱ νεογνοὶ σκύμνοι, (παρβλ. Ἔρση καὶ Χλοὺνης).
Δρεσόστακτος (ὁ, ἡ). ὁ στάζων δρόσον, δροσερώτατος.
Δρεσότροφος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος (αὐξόμενος) ὑπὸ τῆς δρόσου.
Δρεσσοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἔχων ἢ περιέχων) ἔρσον, δροσερὸς, δροσιστικός.
Δρεσόω-ῶ. Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Δρεσίζω.
Δρεσώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) δρόσον, δροσερὸς, δροσοειδής.
Δρύαξ, ακος (ὁ ἢ ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ χονδρὰ στραβόξυλα ἐκ τῶν ὀπ. σύγκειται τὸ κάτω μέρος (τὸ σκαρὶ) τοῦ καραβιοῦ, (παρβλ. Δρύαγας.)
Δρυάρεον (τὸ), ὑποχορ. τοῦ Δρῦς.
Δρυὰς, άδος (ἡ). (κυρ. νύμφη) τῶν δρυῶν ἢ δρυμῶν, ἡ ἄλλ. Ἁμαδρυὰς (ἴδε τὴν λέξ.). 2) = (ἢ, ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δρύαξ.
Δρυηκόπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δρυοκόπος.
Δρυΐδαι (οἱ). οἱ ἱερεῖς καὶ φιλόσοφοι τῶν παλ. Γαλατῶν.
Δρυΐνας, ου (ὁ), εἶδ. ὄφεως, (ἴσ. ἢ κοιν.) Δενδροβαληνὰς, (παρβλ. Χέλυδρος).
Δρύϊνος, η, ον. Ὁ ἐκ δρυὸς, δένδρινος, ἢ (ἀπλ.) ξύλινος, (συγκθχ.) σκληρός. ‖. (οὐσ.) = Δρυΐνας.
Δρυΐτης, ου (ὁ) καὶ Δρυῖτις, ίδος (ἡ). (βοτ.) ὁ ἔχων ἀναλογίαν ἢ ὁμοιότητα μὲ τὴν δρῦν. « Κυπάριττος —, « Θφρ., ἢ βλαστάνουσα μετὰ τὴν τομήν. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) εἶδ. λίθου καισμένου ὡς ξύλον. 2) (ὑηλ.) εἶδ. φυτοῦ.
Δρύκαρπον (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ὁ καρπὸς τῆς δρυὰς, τὸ βαλανίδι, (ἐν γέν.) = Ἀκράδρυον.
Δρυοκολάπτης, ου (ὁ), = Δρυοκολάπτης.
Δρυμὰ (τὰ), Π. πλθ. (ἀναλ.) τοῦ Δρυμὸς.
Δρυμάζω (σσω), Μ. άξω, (σπνττ.) ἀντὶ Δρύπτω, σπαράσσω, (συγκθχ.) = Σπλεκόω.
Δρυμάνιος, α, ον. Ὁ διατρίβων εἰς τοὺς δρυμῶνας. « Ἄρτεμις —, « Ὀρφ.
Δρυμὸς (ὁ), = Δρυμών, δάσος (κυρ. δρυῶν). ‖. (οἱ Ποιητ. λέγουν εἰς τὸ πλθ. ἀδιαφόρως) Δρυμοὶ, ῶν (οἱ) ἢ Δρυμὰ, ῶν (τὰ).
Δρυμοχαρὴς, εος (ὁ, ἡ). (τόπος) γεμάτος δρυμῶν, δασώδης.
Δρυμών, ῶνος (ὁ), = Δρυμὸς, τόπος γεμάτος δένδρα (δρῦς), δάσος.
Δρυοβάλανος (ἡ). ὁ καρπὸς (τὸ βαλανίδι) τῆς δρυός.
†Δρυοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ τὴν φλοῦδαν τῆς δρυός.
Δρυογόνος (ὁ, ἡ). (ποιοξ.) ὁ γεννῶν δρῦς. « Ὄρη —, « Ἀρχφ. 2) (προπαροξ.) ὁ γεννηθεὶς ἐκ δρυός. « Νύμφη —, « (Ζ. Ἁμαδρυάς).
Δρυόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Δρυώδης, πλήρης δρυῶν, δασώδης.
Δρυοκοίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων τὴν κοίτην του (φωλεὸν, λιστρ(δων) ἐπάνω εἰς τὰς δρῦς ἢ (ἐν γέν.) τὰ δένδρα. « Τέττιξ —, « Ἐπγρ.
Δρυοκαλάπτης, ου (ὁ). εἶδ. πτηνοῦ [τὸ ὀπ. κτυπᾷ ἢ τρυπᾷ (κολάπτει) τὰ δένδρα μὲ τὸ ῥάμφος του θηρεύων μύρμηκας κλπ.], (κοιν.) ξυλοφάγος, μυρμηκοφάγος, (καὶ ἄλλ.) τσιμπλιστάρα.
Δρυοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων δρῦς (δένδρα ἢ ξύλα), ξυλοκόπος. ‖. (σύσ.) = Δρυοκολάπτης.
Δρυοπαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Δρυοπαγής. « Σκάλος —, « Σοφ. 2) ἐμπηγμένος ἢ ἐμπηγόμενος εἰς ξύλον. « Πάσσαλος —, « Σχολ. Σοφ. (αὐτ.), (παρβλ. Δουριτυπής).
Δρυοπτερὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. πτερίδος (φτέρης) ἢ βρύου (φυτρόνου) ἐπάνω εἰς τὰς παλαιὰς δρῦς).
†Δρύος, εος (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Δρίος.
Δρυοτομία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ δρυοτόμου, δενδροτομία.
Δρυοτομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ χρησιμεύων πρὸς) δρυοτομίαν. « Δρυοτομικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ δρυοτόμου.
Δρυοτόμος (ὁ, ἡ), [δρῦς, τέμνω]. ὁ κόπτων (σχίζων, πελεκῶν) δένδρα ἢ ξύλα, ξυλοκόπος, (ἐν γέν.) ξυλουργός.
Δρυοφόνον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, Σ. Δράβη.
Δρυοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων δρῦς, δενδροφόρος. « Χωρίον —, « Εὖς.
Δρύοχαν (τὸ), = τῷ
Δρύοχος (ὁ), Π. [δρῦς, ἔχω], = Δρυμάς. 2) (συντθές. καὶ μόνον εἰς τὸ πλθ.) τὰ στραβόξυλα (τὰ πλευρὰ, ἢ τὰ πλαγινὰ στηρίγματα, [ἐν γέν.] τὸ σκαρὶ) τοῦ πλοίου (μτφορ.) ἡ ἀρχὴ (τὸ θεμέλιον) πάσης ἐπιχειρήσεως (ὅθεν:) « Ἐκ δρυόχων ναυπηγεῖσθαι, « Πλδ., ἀπὸ καινουργῆς, (καιν.) ἀπὸ τὸ σκαρὶ, (καὶ μτφορ.) « Δρυόχους τιθέναι δράματος ἀρχάς, « Ἀρχφ.
Δρύοψ, οπος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (ἄλλο παρὰ τὸν δρυοκολάπτην), ἴδε Ἀρχφ. Ὄρν. 304.
Δρυπεπὴς [δρῦς, πεπαίνω] καὶ
Δρυπετὴς [δρῦς, πίπτω], ές ἢ εος (ὁ, ἡ). (κυρ. καρπὸς) ὁ ὡριμάζων καὶ (ἐπιπ.) πίπτων μόνος ἀπὸ τοῦ δένδρου, ἐντελῶς ὥριμος, μαραγγιασμένος. « Φοῖνιξ (« Δεῦρυς, « Ἰσχὰς [κυρ. δὲ]. « Ἐλαία) —, « Λίλ., Δσκρ., Ἀθ. (καὶ μτφρ.) « Νάξ (« Ἑταίρα) —, « Ἀθ., Ἀρχφ., ἡ περασμένη (ξεθωμασμένη).
Δρύπεψ, επος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δρεπεπὴς.
Δρυπὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἀγχαθωτοῦ χαμοδένδρου, [ἐκ τοῦ
Δρύπτω [θρύπτω], Μ. δρύψω. (κυρ.) Ξεγυρέφνω (Ξεσχίζω) μὲ τὰ νύχια, ξεμπατόνω, τσαγγρανίζω (κατ' ἔκτ. σπαράττω, τραβῶ (τσιμπῶ) τὰ μαλλιά μου (κυρ. ἐπὶ θρήνου). « Δρύπτε κάρα, « Λύρ. (καὶ μτ.) « Δρυψαμένω δ' ὀνύχεσσι παρειάς, « Ὀδ. Β. (καὶ χ. πτ.) « Αἱ δὲ γυναῖκες ἀναβοήσασαι ἐδρύπτοντο, « Ξεν., (ἴδε ἢ Δρυμάζω καὶ παρβλ. Ἀμύσσω).
Δρῦς (συγγ. τῷ Δόρυ], υὸς (ἡ), εἶδ. δένδρου βαλανηδιά, (ἐν γέν. κάθε [σκληρὸν κυρ. καὶ παλαιὸν]) δένδρον ἢ ξύλον.
Δρύσκη (ἡ). [Δρῦς] ἀγρ. ξύλινον (σκάφη) διὰ λούσιμον κτλ. 2) ξυλοκρέββατον (διὰ τοὺς νεκρούς).
Δρυτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω δένδρα ὡς-
Δρυτόμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δρυοτόμος.
Δρυφάζω, Μ, άξω (πρκ. Δεδρύφαγμαι), Π. κερκλείω (θχυρόνω) μὲ
Δρύφακτον (τὸ) καὶ
Δρύφακτος (ὁ), [δρῦς ἢ δρύφω]. διάφραγμα ξύλινον, χωρισμα (κυρ. ἐντὸς τῶν βουλευτηρίων καὶ δικαστηρίων) ἀπὸ σανίδια ἢ κάγγελα, (ἐν γέν.) σανίδωμα. « Ἐπιστῆναι . . τῇ βουλῇ ἐπὶ τοῖς δρυφάκτοις, « Ξεν. « Εἶχε δὲ καὶ δρύφακτον ἢ κλίμαξ παρ' ἑκατέραν τὴν πλευράν, Πλβ. « Δρύφακτα τοῦ ναοῦ, Σωζ., τὸ τέμπλεον. « Δρυφάκτους ὑπερτείνειν, « Ἡρκλ. Ποντ., (παρβλ. Κιγκλίς).
Δρυφακτόω-ῶ, Μ. ώσω, = Δρυφάζω.
Δρυφάκτωμα (τὸ). μέρος χωρισμένον μὲ δρύφακτα (κάγγελλα).
Δρυφὰς, άδος (ἡ), = Δρυφὴ, νυχιὰ, τσαγγρανιά. (συγκθχ.) λύκη, θλίψις.
‡Δρυφάσσω, Μ. άξω, = Δρυφάζω.
Δρυφὴ (ἡ), [δρύφω], = Δρυχὴ, τσαγγρανιά.
†Δρύφος, εος-ους (τὸ), = Τρύφος, θρύμμα, ξύσμα. « Τρυφῶ —, « Ἐπγρ.
Δρύφω, Μ. δρύφω, = Δρύπτω καὶ Δρυμάζω.
†Δρύψελον καὶ
Δρύψιον (τὸ), = Τρύφος.
Δρύψις [δρύπτω], εως (ἡ). ξέσχισμα (ξέγδαρμα) μὲ τὰ νύχια, τσαγγράνισμα.
Δρυψογέρων, οντος (ὁ), (Κωμ.). παλιόγερως.
Δρυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ δρῦν ἢ γεμάτος ἀπὸ δρῦς.
Δρωμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [δρόμος]. τρέχω.
Δρώντων, γεν. πλθ. τοῦ ἑνς. τῆς μτχ. ἡ Αττ. ἀντὶ δρασάντων, γ', πλθ. προσ. τοῦ ἑνς. τῆς πρς τοῦ Δράω.
Δρῶμαι, ἑνς. τῆς εὐκτ. τοῦ Δράω.
Δρώοιμι, ἴων. ἀντὶ Δρῷμι.
Δρωπακίζω [δρώπαξ], Μ. ίσω. Μαθῶ (Ξεριζώνω) τὰς τρίχας μὲ πίσσαν κτλ.
Δρωπάκινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ἢ ὡσὰν δρώπακα.
Δρωπακισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ δρωπακίζειν, ἐνεύδισμα (μάδισμα τῶν τριχῶν) μὲ πίσσαν κτλ.
Δρώπαξ [δρέπω ἢ δρύπτω], ακος (ὁ). ἀλειφὴ ἢ ἔμπλαστρον ἀπὸ πίσσαν (κτλ.) διὰ χνούδισμα.
†Δρωπτὴς [δρυπτω], ου (ὁ). ξεσχισμένος καρελιάρης, (συγκθχ.) ξήτουλας, πτωχός
Δρώω-ῶ, ἴων. ἀντὶ Δράω.
Δὺ', Π. (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ Δύο.
Δῦ, Π. ἀντὶ Ἔδυ, γ'. ἑν. προσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὁρς. τοῦ Δύω.
Δυαδικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν δυάδα· ἁπλοῦς· (γρμτ.) = Δύκας.
Δυάζω, Μ. άσω. Διαιρῶ ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) Ἑνώνω εἰς δύο, ζευγαρόνω. « Κίονας, οἳ .. δυάζοντες ἵστανται, « Νικ. Χρ., ἀνὰ δύο, ζευγαρωτοί.
†Δυάκις, ἐπίρ. Π. (σπνττ.) ἀντὶ Δίς.
Δυάς, άδος (ἡ). τὸ ἀφῳρ. οὐσ. τοῦ Β. ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) δύω μονάδων, ζεῦγος.
Δυασμὸς (ὁ). τὸ δυάζειν, ἢ εἰς δύο διαίρεσις ἢ ἕνωσις, ζευγάρωμα.

Δυάω-ῶ [δύη], Μ. ήσω, Π. = Κακόω, κατατρύχω, ταλαιπωρῶ. βασανίζω.
Δυεῖν, Ἀττ. ἀντὶ (κυρ. δὲ θηλ. καὶ γεν. τοῦ) Δυοῖν, δυϊκ. τοῦ Δύο.
Δυερός, ά, όν, Π. δυστυχής, ταλαίπωρος, τυραννισμένος. 2) (ἐνεργ.) βλαπτικός, ὀλέθριος, [ἐκ τοῦ
Δύη (ἡ), Π. [δύω]. δυστυχία, ταλαιπωρία· κακοπάθεια· συμφορά· κακόν· πόνος. «Τὴν ἰδίην οὔτις ἄπωπε δύην, « Μυθ.
Δυηπάθεια (ἡ), Π. κακοπάθεια, ταλαιπωρία.
Δυηπαθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. πάσχω (ὑποφέρω) κακὰ καὶ δυστυχίας, κακοπαθῶ, ταλαιπωροῦμαι.
Δυηπαθής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ κακοπαθῶν (τυραννούμενος, κοπιάζων), ταλαίπωρος, ἄθλιος.
Δυηπαθία (ἡ), Π. = Δυηπάθεια.
Δυήπαθος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δυηπαθής.
Δυθμή (ἡ), Δ. ἀντὶ Δυσμή.
Δυϊκός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δύο ἀριθμόν· (γραμτ.) ὁ ἐμφαίνων [ἐκφράζων] δυάδα.
Δυϊκῶς, ἐπίῤ. (γραμτ.). Κατὰ δυϊκὸν ἀριθμόν. 2) (σπανιότ.) ἀντὶ Διττῶς.
Δύϊος, α, ον, Π. = Δυερός, ἀλιθερός, (ἐκ φωνῆς) γοερός.
Δύμεναι, Δ. ἀντὶ Δῦναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δύνω ἢ Δύω.
Δυφ, Δ. ἀντὶ Δύνῃ, β'. ἑν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ
Δύναμαι [δύνω], δύνασαι καὶ (σπαν.) δύνῃ (ὁμ. τὸ ἀωρ. Δύνα), δύναται, Μ. δυνήσομαι (παρτ. Ἐ[καὶ Ἀττ. Ἠ]δυνάμην, ἠδύνασο καὶ ἠδύνω, ἠδύνατο, (πρκ. Δεδύνημαι, ἀόρ. Ἐ[καὶ Ἀττ. Ἠ]δυνήθην ἢ Ἐδυνησάμην, ὑποτ. Δύνωμαι κτλ.). Ἠμπορῶ· εἶμαι εἰς κατάστασιν ἵνα. « Ῥῆξαι δ' ἔμπης οὔ τι δυνήσεαι « Ἰλ. Δ. « Ζεὺς δύναται ἅπαντα, « Ὀδ. Ξ. « Οὔ τι δύναμαι μὴ γελᾶν, « Ἀχ. « Ζῶμεν οὐχ ὡς θέλομεν, ἀλλ' ὡς δυνάμεθα, « Γνμ. « Ὡς ἐδύνατο τάχιστα (ἀφανέστατα, ἀκριβέστατα κτλ.). « Προθυμούμενος πρᾶξαι ὁπόσα πλεῖστα ἠδυνάμην, «Ξεν. « Ἄνδρας ἄγωνας, ὡς ἐδυνάμην πλείστους, « αὐτ. « Πορευτέον σταθμοὺς ὡς ἂν δυνώμεθα μακροτάτους, « αὐτ. (καὶ κατὰ πθ. ἐκδχ.) « Δυνάμενος πολιορκεῖσθαι (ἀντιλοιδορηθῆναι), « Θκ. 2) ἔχω δύναμιν, εἶμαι δυνατὸς (ἢ κατὰ τὸ σῶμα, δηλ.) ἅγιερὸς, εὔρωστος. « Καὶ γὰρ τῷ σώματι δύνασθαι, καὶ οὐκ εἶναι τῶν ἀδυνάτων, « Λσ., (ἢ κατὰ τὰς ἠθικάς, εἴτε συμφύτους, εἴτε ἐπικτήτας, ἰδιότητας, δηλ.) ἱκανὸς, ἐπιτήδειος. «Δυνάμενος λέγειν, « Δμ., (ἢ κατὰ τὸν πλοῦτον) « Δυνάμενος χρήμασι, « Δσ., (ἢ κατὰ τὴν πολιτικὴν ὑπεροχὴν καὶ ἐπισημότητα). «Γένους τε πρώτου καὶ δυνηθεὶς ἐν τοῖς μάλιστα, « Πλ. « Δύνασθαι ἐν τοῖς πρώτοις τῶν Ἠπειρωτῶν, « Θκ. « Μέγα (« Μέγιστον, « Μηδενὸς ἔλαττον) δυνάμενος, « Ἡρ. (καὶ ἀπολύτ.) « Ἐπὶ τοῖς δυναμένοισιν ὧν φεί, « Εὐρ. « Τῶν πολιτευομένων τινὲς δυνηθέντες, « Δμ., 3) (τριτπρσ.) ἀξίζει, ἰσοδυναμεῖ μέ. « Τριηκόσιαι γενεαὶ δυνέαται μυρία ἔτεα, « Ἡρ. « Ὁ στρατὸς δύναται ἑκατὸν ὀβολοὺς καὶ ἡμιωβόλιον, « Ξεν. (καὶ ἀπολύτ. ἀντὶ τοῦ κανν.) ἔχει πάσας, πολιτεύεται. « Καὶ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικὸς ἢ Αἰγινατῶν ὀβολός, « Ἀχ. (καὶ μθμτκ.) ἠμπορεῖ νὰ παράξῃ, εἶναι δυνάμει. « Δύο δύνανται τέτταρα· « Δίπους δύναται τετράπουν, « Πλάτ. (καὶ μτφορ.) « Δάγοι ὡς ἔργα δυνάμενοι, « Θκ. 4) (τρπ.) θηλοῖ, σημαίνει, θέλει· (ὑπάγει) νὰ πῇ « Τὸ τριβώνιον δὲ τί δύναται; « Ἀχ., « Δῦται αἱ ἀγγελίαι τοῦτο δύνανται, « Θκ. « Ἡμῖν δὲ τὴν συνέκρουσιν τοῦ Χριστοῦ δύναται, « Γργ. « Δύγουστος ... ὃ δύναται., σεβαστός, « Παυσ., (παρβλ. Βούλομαι) 5) εἶναι δυνατὸν (ἐνδεχομένον). « Δύναται ἀρετὴν γεγονέναι, « Πλάτ.
Δυναμικός, ἡ, όν. Δραστήριος, ἐνεργός. 2) δυνατὸς ἢ δυναμωτικός. « Ὁ μέλας οἶνος δυναμικώτατός ἐστιν, « Ἀθ.
Δύναμις [δύναμαι], εως (ἡ). (ἐν γέν.) τὸ νὰ δύναταί (ἠμπορῇ) τις. « Εἰς δύναμιν, « Κατὰ δύναμιν ᾗ (Ποιητ.) « Καθ' δύναμιν, « Ὑπὲρ δύναμιν. « Ἐμελέτα οὐχ ὅσον δυνάμεως, ἀλλ' ὅσον ὀρέξεως εἶχε, « Σδ. 2) (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ φυσικὴ ἢ ἠθικὴ· « Θεῶν δύναμις μεγίζα, « Πένδ. « Γνώμης οἵη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἕπονται, « Ὀδ. Γ. « Ἡ ἐντὸς λόγοις δύναμις. 3) ἢ ὡς ἐκ τῆς κοινωνικῆς θέσεως. « Τῶν ἐν δυνάμει ὄντων, « Ξεν. « Καταλύσαντες τὴν τῆς βουλῆς δύναμιν, « Ἰσκρ. « Οὐκ ἔστιν, ἐπιορκοῦντα καὶ ψευδόμενον, δύναμιν βεβαίαν κτήσασθαι, « Δμ. 4) (συνεκδ.) τὸ στράτευμα. « Δύναμιν ἔχει καὶ πεζὴν καὶ ἱππικὴν καὶ ναυτικήν, « Ξεν. (καὶ πλθ.) « Ναυτικὰς δυνάμεις, « Πλδ. (ᾗ θλγ.) « Οὐράνιαι (« Ἀγγελικαὶ) δυνάμεις. « (παρὰ δὲ τῷ Ἡλ., ἂν ὀφθῇ ζῶν σφάλμα, καὶ οἱ δαίμονες) « Ὀχλεῖσθαι ὑπὸ δυνάμεων. « 5) (Φιλοσοφ.) Α'. ἡ ἀρχὴ (αἰτία) τῆς ἐνεργείας. « Τὸ βρέφος ἐστὶ δυνάμει οὐ μὴν ᾗ ἐνεργείᾳ μουσικόν, « Ἀρχτ. « Παῖδες ὄντες ἔχομεν δυνάμει τὸ τοῦ ἀνδρὸς μέγεθος, « αὐτ. (Β'.) ἡ ἱκανότης (ἁρμοδιότης) πρός τί τι. « Δύναμις τῆς παιήσεως, « Πλάτ. (καὶ ἰατρ.) « Δυνάμεις ὀφθαλμικαί, « Δύναμις τετραφάρμακος. « Τὰς δυνάμεις τῶν φυομένων ἐκ τῆς γῆς, « Ξεν. Κόκκους τινὰς Κνιδίους ᾗ σκαμωνίαν καὶ δυνάμεις ἄλλας, « Πα. (Γ'. ἐν γέν.) ἡ ἕξις, ἡ ἰδιότης, (καὶ εἰδικ.) ἡ τέχνη. ἡ ἐπιστήμη, (καὶ ἰδιαιτ.) ἡ ῥητορική. « Εἰσὶ δέ τινες ἄλογοι δυνάμεις, τινὲς δὲ μετὰ λόγου, « Ἀρχτ. (ὅθεν 6) (ἐπὶ νομισμ.) ἡ ἀξία. Τὸ σίδηροῦν τῶν Σπαρτ. νόμισμα, ὀλκῇ μὲν μνᾶ ἐστιν Αἰγιναία, δυνάμει δὲ χαλκοῦ τεττάρες, « Πλ. 7) (ἐπὶ λέξ.) τὸ σημαινόμενον. « Τίς ἡ δύναμις τοῦ ὀνόματος, « Πλάτ. 8) (μθμτκ.) ἡ πλευρὰ τοῦ τετραγώνου (εἴτε σχήματος, εἴτε ἀριθμοῦ).
Δυναμοποιός (ὁ, ἡ). ὁ ἐμποιῶν δύναμιν, δυναμωτικός.
Δυναμόω-ῶ, Μ. ώσω, (μτγν.) = Ἐνισχύω, δυναμώνω.
Δυναμωνυμία (ἡ). τὸ ὄνομα τῆς δυνάμεως.
Δυνάμωσις, εως (ἡ), (μτγν.) = Ἐνδυνάμωσις, δυνάμωμα.
Δύνασις, ιος (ἡ). Π. ἀντὶ Δύναμις « Τὸ καταδικασθὲν ἐκπραξίω ἐν δύνασιν, « Ἐπιγρ., κατὰ δύναμιν.
Δυναστεία (ἡ). ἡ ὑπεροχὴ (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀπόλυτος καὶ δυναστικὴ) ἐξουσία, δύναμις.
Δυνάστευμα (τὸ), = Δυναστεία. 2) μέρος (τόπος) δυναστευόμενον.
Δυναστευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς δυνάστην ἢ δυναστείαν, δεσποτικός, τυραννικός.
Δυναστεύω, Μ. εύσω. Ἔχω μεγάλην (κυρ. πολιτικὴν) δύναμιν, εἶμαι πρῶτος. « Τοὺς δυναστεύοντας ἐν τῇσι πόλισι, « Ἡρ. 2) εἶμαι δυνάστης (ἡγεμὼν κτλ.). « Δυναστεύειν κατὰ μοναρχίαν, « Πλάτ. 3) ἐξουσιάζω· ἐπικρατῶ. « Τοὺς δυναστεύοντας τῆς πόλεως, « Δ. Ἁλ. « Ὁκόταν νότος δυναστεύῃ, « Ἱππκρ. 4) = Καταδυναστεύω. « Ἐδυνάστευσαν πένητα ᾗ πτωχόν « Γρφ.
Δυνάστης, ου (ὁ) καὶ Δυνάστις, ιδος (ἡ). ἐξουσιαστής, μεγάλος, σημαντικός. « Οὐ πρᾴως ἀκούουσιν οἱ δυνάσται καὶ αἱ δυνάστιδες τὰ ἑαυτῶν ἁμαρτήματα, « Δ. Φαλρ.
Δυναστικὸς, ἡ, όν, (ᾗ ἐπίῤ.) -κῶς, = Δυναστευτικός.
Δυνάστωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Δυνάστης.
Δυνατέω-ῶ, Μ. ήσω. (τὸ ἐναντ. τῷ Ἀδυνατέω, ὃ γλ.) Εἶμαι -
Δυνατὸς [δύναμαι], ἡ καὶ (σπανιότ. Ω,) ὴ, όν. (τὸ ἐναντ. τῷ Ἀδύνατος, ὃ γλ.) Ὁ ἔχων δύναμιν (ἢ σωματικήν, δηλ.) εὔρωστος. « Ἵππος ᾗ ἀνδράσι τοῖς δυνατωτάτοις, « Ξεν. (καὶ ἐπὶ ψύχ.) « Προτείχισμα δυνατὸν, « Πλθ. (ἢ ἠθικὴν, δηλ.) ἱκανός. « Δυνατὸς λέγειν, « Δμ. (ἢ κοινωνικὴν, δηλ.) πλούσιος κτλ. (ἐν γέν.) σημαντικός. « Χρήμασι δυνατὸς, « Πλ. « Τῶν ἐν ταῖς πόλεσι δυνατῶν, « αὐτ. « Ὀρφανῶν τῶν δυνατοὺς οἴκους ἐχόντων, « Ξεν. 2) (σπαν.) ἀντὶ Δυνάμενος. « Οἵτινες μὴ δυνατοὶ φέρειν τὴν ἡμετέραν ἀρχήν, « Θκ. 3) (πθ.) ὁ δυνάμενος γενέσθαι, κατορθωτὸς, ἐνδεχόμενος, ἢ ὁ κατὰ δύναμιν. « Ἡγήσασθαι δυνατὴν ὑποζυγίοις πορεύεσθαι ὁδὸν, « Ξεν. « Τὰ δυνατὰ τῶν χρημάτων μετάφερον, « Δμ. « Εἰσηνέγκαμεν τὸν δυνατὸν, εἰ μὴ τὸν ἄριστον ἔρανον, « Συν. (καὶ ἐπίῤ.) « Κατὰ (« Εἰς « Ἐπὶ) τὸ δυνατὸν, « Ὡς δυνατὸν, « (καὶ πλθ.) « Ἐκ τῶν δυνατῶν, « Τά γε δυνατά, «
Δυνατῶς, ἐπίῤ. Μὲ δύναμιν, ἐντόνως, ῥωμαλέως· ἀνδρικῶς· κατὰ πολλά. « Δυνατῶς ἔχει, « Ἡρ., εἶνε δυνατόν. « Δυνατῶς λέγει, « Αἰσχ., ὁμιλεῖ μὲ τόνον, οἱ λόγοι του ἔχουν δύναμιν (βάρος). « Δυνατοὶ δυνατῶς ἐτάσθησαν, « Σοφ. Σλ. « Δυνατώτατα ἀπομαντευόμενοι τὸ μέλλον ἥξειν, « Πλάτ., μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν, ὀρθότατα ἢ πιθανώτατα.
Δυνέαται, Ἰων. ἀντὶ Δύνανται.
Δύνῃ, β'. ἑν. πρσ. τοῦ ἑνς. τῆς ὑποτ. (καὶ σπανιότ. τῆς ὁρ.) τοῦ Δύναμαι.
Δύνῃαι, Ἰων. ἀντὶ Δύνῃ.
Δυνηρός, ά, όν, (μτγν.) ἀντὶ Δυνατός, ἰσχυρός.
Δυνητικὸς, ἡ, όν, (γραμτ.) Ὁ σημαίνων τὸ δύνασθαι.

Δύνω, Μ. δύσω, Ζ. Δύω.

δύο ἡ Π. Δύω. (σύντ. ἡ δυΐκ. Τύ, τά, ἡ πλθ. Οἱ, αἱ, τά) ἡ μέ. αι ἄκλ. (ἡ γεν.) δυοῖν καὶ Ἀττ. (κυρ. ἐπὶ θηλ.) δυεῖν, (ἡ δατ.) δυοῖν ἡ δυοῖ, (ἡ αἰτ.) δυο ἢ Π δύω ἀριθμ. (2). «Ἀτρεΐδα δὲ δύω, κοσμήτορε λαῶν,» Ἰλ. Α. «Ὀφθ' μοι δυο ἠλίους δοκῶ,» Εὐρ. «Δυοῖν ὄμμασι καὶ δυσὶν ἀκοαῖς κρίνων, καὶ δυσὶ ποσὶ καὶ χερσὶ πράσσων,» Ἄρχτ. «Δυοῖν γυναικοῖν εἰς ἀνὴρ οὐ ξύμφορος,» Ἐτυμολ.

Δυόδεκα, Ἰων. ἀντὶ Δώδεκα.

Δυοδεκάμηνος, Δυοδεκαετίζω κτλ. Ἰων. ἀντὶ Δωδεκάμηνος κτλ.

Δυοειδής, ές (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (συνιστάμενος ἀπὸ) δύο εἴδη διπλοῦς.

Δυοκαίδεκα, Δυοκαιδέκατος κτλ., = Δώδεκα κτλ.

Δυοποιός (ὁ, ἡ), ὁ διαιρῶν τὸ ἓν εἰς δύο.

Δυοστός, ἡ, όν. Ὁ ἥμισυς ἢ δεύτερος τινός.

†Δυοτακέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διτακέω. Εἶμαι =

†Δυοτόκος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δοιατόκος.

Δυόωσι, Ἰων. (ἐπενθ. τοῦ ο) ἀντὶ Δυῶσι, γ' πλθ. πρσ. τοῦ Δυάω.

Δυπτης, ου (ὁ), Ιτ. ἀντὶ Δύτης, βατηκτής, [ἐκ τοῦ

Δύπτω [δύω], Μ. δύψω, Π. βουτῶ, βυθίζω εἰς τὸ νερόν, (συνηθ.) κρύπτω, κάμνω ἄφαντον.

Δύρεμαι, Π. ἀντὶ Ὀδύρομαι.

Δυσ, (γραμτ.) μόρ. συνθ. ἀχωρίστως μὲ πλῆθος λέξ., καὶ σημ. ἢ δυσκολίαν, ἢ ἐναντιότητα, ἢ δυστυχίαν, ἢ ἀποτυχίαν καὶ στέρησιν, ἢ ἔπιτασιν).

Δύς, δῦσα, δῦν, ἀορ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ Δύω.

Δυσάγγελος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων ἀπευκταίας (δεινὰς) ἀγγελίας, ἄγγελος κακῶν (δυστυχιῶν κτλ.).

Δυσαγής, ές (ὁ, ἡ), (τὸ ἐναντ. τοῦ Εὐαγής, ὀηλ.) Ἀναγής, ἀλιτήριος, παμμίαρος.

Δυσαγκάλιστος (ὁ, ἡ), [ἐπιρ. -ίστως. Τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἀγκαλιασθῇ (νὰ ἀγκαλιάσῃ), (μεταφρ. ἐν γέν.) δυσκολοπόρευτος, δύσκολος.

Δυσάγκαλος (ὁ, ἡ), = Δυσαγκάλιστος.

Δυσαγκόμιστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δυσανακόμιστος.

Δυσάγκριτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δυσανάκριτος.

Δύσαγνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀναγνος, μιαρός, ἀκάθαρτος.

Δυσαγρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγρεύων δὲν ἐπιτυγχάνω, δὲν πιάνω τίποτε ἢ Πιάνω μικρὰ πράγματα εἰς τὸ κυνήγι ἢ εἰς τὸ ψάρεμα.

Δυσαγρής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως (μάλιστα) ἀγρεύσας τι ἢ ἀγρευθείς. «Ἀνθίου δυσαγρέος ἑλκομένοιο,» Ὄππ.

Δυσαγρία (ἡ), ἀτυχία εἰς τὸ κυνήγι ἢ εἰς τὸ ψάρεμα.

Δυσάγωγος (ὁ, ἡ), ὁ δυσκόλως ἀγόμενος (ὁδηγούμενος κτλ.), ἀπειθής, δυσμετακίνητος, δυσκολοδιοικούμενος.

Δυσάγων, ωνος (ὁ, ἡ), ὁ περιέχων (ἠνωμένος μὲ) πολλοὺς καὶ δυσχερεῖς ἀγῶνας, δυσκολοκατόρθωτος.

Δυσαγωνιστος (ὁ, ἡ), δυσκολονίκητος· δυσκατόρθωτος.

Δυσαδελφος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων δυσχερεῖς ἀδελφοὺς ἢ δυστυχὴς αὐτὸς ἐξαιτίας τῶν ἀδελφῶν του.

Δυσαερία (ἡ), ἡ τοῦ ἀέρος δυσκρασία· κακὸς (βαρὺς, νοσερὸς) ἀήρ, ἢ κακοκαιρία, [ἐκ τοῦ

Δυσάερος (ὁ, ἡ), (κυρ. τόπος) ἔχων κακὸν (βαρὺν, νοσερὸν) ἀέρα. ‖. «Ἀήρ —,» Ἡρόκλ., ἡ κακοκαιρία.

Δυσαλής, ές (ὁ, ἡ), Π. [δύσ, ἄημι ᾱ, (ἄνεμος) ἐναντίος, ἢ σωβρὸς (ὁρμητικὸς), ἢ ψυχρὸς, (ἐπιτ.) ἐπιζήμιος, (ἐν γέν.) κακός. 2) = Δυσιώδης. «Ἄνεμος —,» Ἀνθ. Ἑλλ.

Δυσάθλιος (ὁ, ἡ, ἡ), Π. ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἄθλιος, τρισάθλιος.

Δυσαίακτος (ὁ, ἡ), Π. [δύσ. αἰάζω]. ὁ καὶ τὰ πολλὰ ἀξιοθρήνητος ἢ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῶν δυστυχημάτων του δυσκολοθρήνητος. 2) ὁ δυσκόλως λυπούμενος, ἀσυμπαθὴς, ἀναίσθητος.

Δυσαιανής, ές (ὁ, ἡ), Π. = Δυσαίακτος, ζυσθρήνητος.

Δυσαίθριος (ὁ, ἡ), Π. σκοτεινὸς, συννεφιασμένος.

Δυσαιμορρᾴγητος (ὁ, ἡ), ὁ δυσκόλως αἱμορραγῶν.

Δυσαίνητος (ὁ, ἡ), Π. [δύσ. αἰνέω], = Δύσφημος, [κατ' ἄλλ.] ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσάντητος.

Δυσαίτιγμα (τὸ) δύσκολον ἢ ἀπαίσιον (ἀλέθριον) αἴνιγμα.

Δυσαίρετος (ὁ, ἡ), Φυσικὸ ὁ παρτος, δυσκολοκυρίευτος.

Δυσαισθησία (ἡ), πώρωσις (ἀμβλύτης) τῶν αἰσθήσεων, δυσκολία περὶ τὸ αἰσθάνεσθαι.

Δυσαισθησιέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Δυσαίσθητος (ὁ, ἡ), ὁ δυσκόλως αἰσθανόμενος, ἀμβλὺς τὴν αἴσθησιν. «Τὸ δυσαισθητον, Γαλ., ἀντὶ ἡ δυσαισθησία. 2) (παθ.) ὁ δυσκόλως ὑποπίπτων εἰς αἴσθησιν. «Ἰχνη (λαγωοῦ) δυσαίσθητα,» Πλὸ.

Δυσαιτιολόγητος (ὁ, ἡ), ὁ δυσκόλως αἰτιολογούμενος

Δυσαίων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διάγων ζωὴν (αἰῶνα) δυστυχῆ. ‖. «Αἰὼν —,» Αἰσχύλ., ὁ δυστυχὴς, = Θέος ἀθέωτος.

Δυσακής, ές (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Δυσηκής, = Δυσήκοος.

Δυσαλγής, ές καὶ

Δυσάλγητος, ου (ὁ, ἡ), ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀλγεινοδιόδυντος) [ἰατρ.] δυσθεράπευτος. 2) ὁ δυσκόλως ἀλγῶν (πονῶν, λυπούμενος), ἀσυμπαθὴς, ἀναίσθητος.

Δυσάλευτος (ὁ, ἡ), Π. [δύσ, ἀλείφω], = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δυσάλυκτος.

Δυσαλθής, ές καὶ

Δυσάλθητος, ου (ὁ, ἡ), [δύσ, ἀλθω]. δυσκολοϊάτρευτος, (συγχ. τῷ Δυσαλγητος.

Δυσαλθῶς, ἐπιρ. Δυσιάτως.

Δυσάλιος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Δυσήλιος ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσάνιος.

Δυσαλλοίωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀλλοιούμενος (μεταβαλλομένος).

Δυσάλυκτος (ὁ, ἡ), Π. [δύσ, ἁλύσκω]. τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀποφύγῃ.

Δυσάλωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἁλισκόμενος. δυσκολοκυρίευτος, δυσκολόπιαστος, δυσκολονίκητος. «Κακῶν δυσάλωτος εὑρεῖς,» Σοφ. «Θύννοι δυσάλωτοι,» Ἄρχ. 2) (μεταφορ.) = Δυσκατάληπτος, (Πλάτ Τιμ.).

Δυσαμβατος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δυσαναβατος.

Δυσαμερία (ἡ), Δ. ἀντὶ Δυσημερία.

Δυσάμορος (ὁ, ἡ), Π. = Δύσμορος, καθ' ὑπερβολὴν ἄμοιρος.

Δυσαναβάτος (ὁ, ἡ), ὅπου δυσκόλως δύνανται τινὲς ν' ἀναβῶ, δυσκολοαναιβατος.

Δυσαναβίβαστος (ὁ, ἡ), ὁ δυσκόλως ἀναβιβαζόμενος, δυσκολοαναιβαστος.

†Δυσαναβλαστεω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσαναβλαστέω.

Δυσανάγωγος (ὁ, ἡ), ὁ δυσκόλως ἀναγόμενος (ἀναβιβαζόμενος, [ἰατρ.] ἐκπυόμενος). 2) πολλὰ ἀνάγωγος, κακοαναθρεμμένος.

Δυσαναίδοτος (ὁ, ἡ), ὁ δυσκόλως ἀναιδεόμενος (θαιρούμενος καὶ διαιδόμενος) δυσκολοχώνευτος.

Δυσαναθυμίατος (ὁ, ἡ), ὁ δυσκόλως ἐξαερίζόμενος (ἀναθυμιώμενος).

Δυσανάκλητος (ὁ, ἡ), (ἐξ ἐπίρ.) -κλήτως Ὁ δυσκόλως ἀνακαλούμενος (ἀναχαιτιζόμενος, ἐπιστρέφων ὀπίσω, [καὶ τρα παρ' ἰατρ.] ἀναλαμβάνων τὴν ὑγείαν τοῦ ἢ ξελιγεθυμιῶν).

Δυσανακίνητος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ πάρῃ ὀπίσω (νὰ φέρῃ εἰς τὴν πρώτην στάσιν).

Δυσανάκρατος (ὁ, ἡ), δυσκολοανακάτωτος.

Δυσανάκριτος (ὁ, ἡ), δυσκολοξεδιάλυτος δυσδιάγνωστος.

Δυσανάλημπτος (ὁ, ἡ), ὁ δυσκόλως ἀναλαμβανόμενος (φερόμενος εἰς τὴν πρώτην κατάστασιν, ἰατρευόμενος· μανθανόμενος).

Δυσανάλωτος (ὁ, ἡ), ὁ δυσκόλως ἀναλισκόμενος (ἀναιρούμενος, μεταβαλλόμενος).

Δυσανάλωτος (ὁ, ἡ), ὁ δυσκόλως ἀναλισκόμενος (φθειρόμενος, δαπανώμενος), ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσάλωτος

Δυσανάπαστος (ὁ, ἡ), = Δυσμετάπαστος.

Δυσανάπλους καὶ

Δυσανάπλωτος (ὁ, ἡ), (ποταμὸς) τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀναπλεύσῃ.

Δυσανάπνευστος (ὁ, ἡ), ὁ δυσκόλως ἀναπνέων (ἰδρώνων, ξεθυμαίνων) ἢ ἀναπνεόμενος. «Τὰ σαπρὰ δυσανάπνευστα,» Ἄρετ.

Δυσαναπόρευτος (ὁ, ἡ), ἐπάνωθεν τοῦ ὁπ δυσκόλως δύναταί τις νὰ περάσῃ· δυσκολοπέρατος.

Δυσανασκεύαστος (ὁ, ἡ), ὁ δυσκόλως ἀνασκευαζόμενος (ἴδε τὸ ῥῆμα), δυσίατος.

Δυσανάσπαστος (ὁ, ἡ), (ἐξ ἐπιρ.)- άστως. Ὁ δυσκόλως ἀνασπώμενος (ξεριζονόμενος).

Δυσανάσφαλτος (ὁ, ἡ), ὁ δυσκόλως ἀνασφάλλων (ἀναλαμβάνων ἀπὸ ἀσθένειαν).

Δυσανασχετέω-ῶ, Μ. ήσω. (παθετ., ἢ ἁλλ. μὲ αἰτ. ἢ δατ.) Δυσκόλως ἀνέχομαι. δὲν ὑποφέρω· ἀδημονῶ· ἀγανακτῶ· δυσχεραίνω· πλήττω.

Δυσανάσχετος (ὁ, ἡ), δυσκολοϋπόφερτος 2) δυσκολοκράτητος.

Δυσανασχέτως, ἐπιρ. μόνον εἰς τὴν ὁμ. «Δυσανασχ. ἔχω,» = Δυσανασχετῶ.

Δυσανάτρεπτος (ὁ, ἡ), ὁ δυσκόλως ἀνατρεπόμενος (ἀναποδογυρίζομενος).

Δυσαναφορικός, ή, όν. Ὁ δυσκόλως τρέπτὰ ἄνω φερόμενος (ἐκπυόμενος).

δυσανάφορος (ὁ, ἡ). δυσκολοαναίβαστος, δυσκιλιάσκιστος. ¤ Ὕπνος βαρύς ξ—,¤ Βιτσ., ἀπὸ τὸν ἀπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἀνοφέρῃ (νὰ συνέλθῃ, νὰ ἀνανεύσῃ).

†Δυσανδρία (ἡ), = [ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ] Λειψανδρία.

Δυσάνεκτος (ὁ, ἡ). δυσκολοϋπόφερτος.

Δυσάνεμος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Δυσήνεμος.

Δυσανθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀνθίζων.

Δυσάνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνιώμενος (λυπούμενος) καθ' ὑπερβολὴν καὶ εἰς τὸ παραμικρόν, ἀνυπόμονος, = Μικρόλυπος.

† Δυσανιῶν, ῶντος (τό), ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσάνιον.

Δυσανόδυντος καὶ

Δυσάνοδος (ὁ, ἡ). δυσκολοαναίβατος.

Δυσάνοικτος (ὁ, ἡ), (μεταγν.) δυσκολοάνοικτος.

Δυσάναλβος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πολλὰ δυστυχὴς (ἀνάλβιος).

¦Δυσάναχετος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Δυσανάσχετος.

Δυσανταγώνιστος (ὁ, ἡ). (ξ ἐπίρ.) -ίστως. Ὁ δυσκόλως ὑπὸ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ νικώμενος.

Δυσάντης, ους (ὁ, ἡ), (σπν.) ὁ κατὰ πολλὰ ἀνάντης (ἀνηφορικός), = Δυσάνοδος. 2) (συνηθέστ.) = τῷ

Δυσάντητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἢ δυσαρέστως (ὅηλ. ἐπὶ κακῷ) ἀπαντώμενος, (ἐπμ.) φυβερός, ἀπαίσιος, ἀποτρόπαιος, ἢ = Δυσπρόσιτος.

Δυσαντίβλεπτος (ὁ, ἡ). τὸν ἀπ. δυσκόλως (διὰ φύβον ἢ συστολὴν) βλέπει τις κατὰ πρόσωπον (ἀντ. βλέπει), (ἐπμ.) φυβερὸς ἢ ἀνώτερος. ¤ Δυσαντίβλεπτον στιλβόντα, ¤ Φουρν.

Δυσαντίλεκτος ξ

Δυσαντίρρητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ρρήτως. Ὁ δυσκόλως ἐκδεχόμενος ἀντίρρησιν (ἀναιρούμενος διὰ λόγων), σχεδὸν ἀναντίρρητος.

Δυσαντοφθάλμητος (ὁ, ἡ), = Δυσαντίβλεπτος.

Δυσάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. Δ. ὁ δυστυχὴς ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνδρός. ¤ Γάμος—,¤ Αἰσχλ.

Δυσαξίωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως δεχόμενος ἀξίωσιν (δέησιν), Δυσπαράκλητος.

Δυσαπάλειπτος (ὁ, ἡ), = Δυσεξάλειπτος.

Δυσαπαλλαξία (ἡ). ἡ δυσκολία τοῦ ν' ἀπαλλαγῇ τις, [ἐκ τοῦ

Δυσαπάλλακτος (ὁ, ἡ), (ξ ἐπίρ.) -λλάκτως. Ἀπὸ τὸν ἀπ. δυσκόλως ἀπαλλάττεται τ. ς. ¤ Δυσαπαλλάκτως ἔχειν τινός, ¤ Εὐστ., δυσκόλως ἠμπορεῖ ν' ἀπαλλαγῇ. 2) ὁ δυσκόλως ἀπαλλαττόμενός τινος. ¤ Δυσαπαλλακτότεραι γίνονται τῶν ἐμβρύων,¤ Ἀρετ.

Δυσαπάντητος (ὁ, ἡ), ἐξήγ. τοῦ Δυσάντητος.

Δυσαπάτητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀπατώμενος, δυσκολογέλαστος.

Δυσαπιστέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι =

Δυσάπιστος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πολλὰ ἄπιστος (ἀκατάπιστος), δύσπιστος ἢ 2) (ἐκ τοῦ εν.) ὁ δυσκόλως ἀπιστῶν, εὔπιστος (ἰ).

Δυσαποδίδαστος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ ν' ἀποδιδασθῇ (κενωθῇ διὰ τῶν περιττωμάτων).

Δυσαπόβλητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως ἀποβάλλει (χάνει, ξεχάνει) τις.

Δυσαπόδεικτος (ὁ, ἡ). δύσκολος ν' ἀποδειχθῇ.

Δυσαποδίδακτος (ὁ, ἡ). τὸν ἐπ. δυσκόλως ἀποδιδάσκεται (ξεμαθαίνει) τις

Δυσαποδίωκτος (ὁ, ἡ). τὸν ἐποῖον δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀποδιώξῃ.

Δυσαποδοτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀποδιδόμενος (φριζόμενος, αἰτιολογούμενος).

Δυσαπόθετος (ὁ, ἡ), = Δυσαπόβλητος, Δυσαπάλλακτος.

¦Δυσαποκαθίστατος (ὁ, ἡ), (ἀδκμ.) ἀντὶ Δυσαποκατάστατος.

Δυσαποκατάστασις, εως (ἡ). δυσκολία εἰς τὸ ν' ἀποκατασταθῇ (ἐλθῃ πάλιν εἰς τὴν πρώτην κατάστασιν) τι.

Δυσαποκατάστατος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀποκαθιστάμενος (φερόμενος πάλιν εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν).

Δυσαποκίνητος (ὁ, ἡ), = Δυσμετακίνητος.

Δυσαπόκριτος (ὁ, ἡ). (ἀνθρ.) ὁ δυσκόλως (μάλις) ἀποκρινόμενος εἰς τὰς ἐρωτήσεις (πρᾶγμα) περὶ τοῦ ἀπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ δώσῃ ἀπόκρισιν, ἄπυρον. ¤ Δυσαπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς,¤ Ἀχ.

Δυσαποκρίτως, ἐπίρ. Εἰς τρόπον ὥστε δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀποκριθῇ.

Δυσαπολόγητος (ὁ, ἡ), περὶ τοῦ ἀπ. δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀπολογηθῇ.

Δυσαπολογήτως, ἐπίρ. = Δυσαποκρίτως. ¤ Δυσαπολογ. ἔχω, ¤ Εὐστ., δυσκόλως ἠμπορῶ ν' ἀπολογηθῶ.

Δυσαπόλυτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -λύτως. Ὁ δυσκόλως ἀπολυόμενος (ἀποσκωμένος) τινος.

Δυσαπόνιπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀπονιπτόμενος (ξεπλυνόμενος), = Δυσεξάλειπτος.

Δυσαπόπαστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ καταπαύσῃ (νὰ καταπαύσῃ κτλ.), ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσαπόσπαστος.

Δυσαποπλυτος (ὁ, ἡ), = Δυσαπόνιπτος.

Δυσαπόπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀποπίπτων.

Δυσαπόρρυπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀπὸ τοῦ ῥύπου καθαιρόμενος, = Δυσαπόνιπτος, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσαπότριπτος).

Δυσαπόσπαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -άστως. Ὁ δυσκόλως ἀποσπώμενος (ξεκολλῶν), ἢ Ἀπὸ τοῦ ἀπ. δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀποσπασθῇ (ν' ἀπομακρυνθῇ). ¤ Κάλλος δυσαπόσπ. τοῖς ὁρῶσι,¤ Χορίτ.

Δυσαποστατέω-ῶ, Μ. ἡσω. Δυσκόλως ἀφίσταμαι (μακρύνομαι, ἀναχωρῶ).

Δυσαπόσχετος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ κάμῃ ἀποχήν.

Δυσαποτέλεστος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι δύσκολον, δυσκολοκατόρθωτος.

Δυσαποτρεπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀποτρέψῃ (νὰ μεταπείσῃ κτλ.).

Δυσαπότριπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀποτρίψῃ (νὰ τινάξῃ ἀπὸ 'πάνω του), = Δυσαπόλακτος.

Δυσαπούλωτος καὶ

Δυσαπούλωτος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἀπυλιεύω] (πληγὴ) δυσκόλως κλείουσα (ἰατρευομένη ἐντελῶς, [ἐπμ.] κάμνουσα οὐλήν).

Δυσαποφορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναβλύζων δυσωδίαν ἀποφορᾶν.

†Δυσαρέκτησις, εως (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσαρέστησις.

†Δυσαρέσκομαι, ἀόκμ. ἧ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσαρεστέομαι, εἶμαι =

Δυσάρεσκος (ὁ, ἡ), = Δυσάρεστος, ἄνασσος.

Δυσαρεστέω-ῶ καὶ (μσν.) Δυσαρεστέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ημαι. Δὲν εὐχαριστοῦμαι (εὐαρεστοῦμαι) εἴς τι, δὲν μοι ἀρέσει, αἰσθάνομαι δυσαρέσκειαν, (ἐπμ.) ἀδημονῶ· παραπονιέμαι. 2) δὲν εὐαρεστῶ εἴς τινα, δὲν τῷ εἶμαι ἀρεστός.

Δυσαρέστημα (τό). τὸ αἴτιον τῆς δυσαρεστήσεως.

Δυσαρέστησις, εως (ἡ). τὸ νὰ δυσαρεστῆται τις περί τινος ἢ νὰ δυσαρεστῇ πρός τινα, δυσαρέσκειαι· πλῆξις.

Δυσαρεστία (ἡ), = Δυσαρέστησις.

Δυσαρεστικός, ἡ, όν καὶ

Δυσάρεστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀρέσκων ἢ ἀρεσκόμενος· παράξενος· παραπονιάρης· (ἐπμ.) βαρετός, ἀηδής. ¤ Τὸ γῆρας δυσάρεστον καὶ μεμψίμοιρον, ¤ Ἴσαρ. ¤ Δυσάρεστον οἱ νοσοῦντες, ¤ Εὐρ. ¤ Τὸ πρὸς ἀλλήλους δυσάρεστον, ¤ Πλ., ἢ μεταξὺ των δυσαρέσκεια, (παρβλ. Δύσκολος).

Δυσαρέστως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον δυσάρεστον, μὲ δυσαρέσκειαν. (κυρ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) ¤ Δυσαρ. ἔχω, = Δυσαρεστοῦμαι, εἶμαι δυσάρεστος.

Δυσαριθμητος καὶ

Δυσάριθμος (ὁ, ἡ). δυσκολομέτρητος, (ἐπμ.) πολυάριθμος.

Δυσαρεστοτόκεια (ἡ), Π. ἡ τεκοῦσα ἄριστον παῖδα πρὸς δυστυχίαν καὶ αὐτοῦ ξ ἑαυτῆς, δυστυχὴς μήτηρ ποιδὸς ἀρίστου.

¦Δυσάρκτιος (ὁ, ἡ). ὁ δεινὸς πνέων ἀπὸ τῆς ἄρκτου.

Δύσαρκτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐξουσιαζόμενος (ὑποκείμενος εἰς ἄρχοντα), δυσκολοδιοίκητος.

Δυσαρμοστία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις·

Δυσάρμοστος (ὁ, ἡ). δυσκόλως ἁρμοζόμενος (ταιριάζων, συμφωνῶν, συμβιβαζόμενος) πρός τινα.

¦Δυσάρπαγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸς δυστυχίαν ἑαυτοῦ ξ τῶν ἄλλων ἁρπαγείς, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Διάρπαγος.

Δυσαρχία (ἡ). τὸ δυσκόλως ἄρχειν ξ ἄρχεσθαι, ἀνυποταξία.

†Δυσάσχετος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσανάσχετος.

Δυσαυγής, ές (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως βλέπων ἢ φέγγων.

Δυσαυλία (ἡ), Π. ἡ εἰς μέρος κακὸν (ἀνοικτόν, νοσώδες, ἀπροφύλακτον κτλ.) κατοικία, [ἐκ τοῦ

Δύσαυλος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. τόπος) κακὸς (ἀνεπιτήδειος) πρὸς κατοικίαν, ὅπου δυσκόλως (χαμὸν ἐξ ἀνάγκης) αὐλίζεταί τις.

Δύσαυλος (ὁ, ἡ), Π. (σπν.) ὁ διὰ τοῦ αὐλοῦ δυστυχῶς γενόμενος. ¤ Ἔρις—,¤ Ἐπιγρ. ἡ τοῦ Μαρσύου πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα.

Δυσαυξής, ους καὶ

Δυσαύξητος, ου (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως (ἀργὰ καὶ μάλις) αὐξανόμενος. ¤ Πεύκη καὶ ἐλαία —,¤ Θφρ.

Δυσαυχής, ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλὰ καυχώμενος, (ἐπμ.) ξαχαστὸς ἐπὶ τῷ μεγαλαυχίᾳ του.

Δυσαφαίρετος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀφαιρούμενος.
Δυσαφής, ἐος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὴν ἀφήν, τραχύς.
Δυσαχής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. = Βαρυαχής, (συγχ. τῷ Δυσαχθής).
Δυσαχθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Δυσφορῶ, Δυσανασχετῶ, [ἐκ τοῦ
Δυσαχθής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ ἐπαχθὴς (βαρὺς, βαρετὸς), δυσβάστακτος.
Δυσβασάνιστος (ὁ, ἡ). δυσκολοεξέτατος.
Δυσβάστακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-άκτως. Βαρύς, (ἐπιμ.) δυσκολοανήκωτος, (τρπ.) δυσκολοϋπόφορτος.
†Δυσβατοπαιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (τόπον τινὰ) δύσβατον, (διορθ. Δύσβατα ποιέω).
Δύσβατος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) εἰς τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ πατήσῃ (νὰ διαβῇ, νὰ ἀναβῇ κτλ.), κακοτοπιά. ‖ (οὐδ.) « Τὸ δύσβατον, « ἡ κατάστασις τοῦ δυσβάτου.
Δυσβάϊκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ θρηνώδης ἢ ἀξιοθρήνητος.
[-Δύσβιος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως (στενοχωρημένα) ζῶν, πτωχός, (παρβλ. Κακόβιος).
Δύσβιστος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁποῖον (ἢ μὲ τὸν ὁποῖον) δυσκόλως δύναταί τις νὰ ζήσῃ, ὁ κάμνων τὸν βίον δύσκολον. « Πενία—, « Ἴπαγε.
Δυσβλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Δυσβλαστής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως (ἀργὰ, μόλις) βλαστάνων.
Δυσβούθητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως βοηθούμενος, εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιφέρῃ βοήθειαν, δυσκολοϊάτρευτος.
†-Δυσβόηθος (ὁ, ἡ), -(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) τοῦ προηγ.
Δυσβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Δύσβολος (ὁ, ἡ). δυστυχὴς εἰς τὴν βολὴν (τῶν κύβων).
Δυσβούλευτος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς βουλευθεὶς (σκεφθεὶς) ἢ, συμβουλευθείς.
Δυσβουλία (ἡ), Π. κακὴ βουλὴ (σκέψις) ἢ συμβουλὴ, (ἐν γέν.) ἀναισία, [ἐκ τοῦ
Δύσβουλος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς βουλευόμενος (σκεπτόμενος ἢ συμβουλευόμενος).
Δυσβράκανος (ὁ, ἡ), [δυσ, βράκανον], = Δύσβρωτος, δυσκολοχώνευτος, (ἐπιμ. Κωμ.) δυσνόητος.
Δύσβρωτος (ὁ, ἡ), [δυσ. βιβρώσκω], ὁ δυσκόλως καὶ ἐξ ἀνάγκης τρωγόμενος.
Δυσβωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σκληροὺς (τραχεῖς) βώλους, ἐπιμ.) ἄκαρπος.
Δυσγαγγάλιστος (ὁ, ἡ), -(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δυσγαργάλιστος.
Δυσγαμία (ἡ), Π. δυστυχισμένος γάμος, [ἐκ τοῦ
Δύσγαμος (ὁ, ἡ), Π. δυστυχὴς περὶ τὸν γάμον. ‖. « Γάμος—, « Εὐρ., (φρ. ὁμοία τῷ Βίος ἄβιωτος κτλ.).
Δυσγάργαλις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. -(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δυσγάργαλος.
Δυσγαργάλιστος καὶ
Δυσγάργαλος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἵππος) ὁ κατὰ πολλὰ εὐαίσθητος καὶ εὐερέθιστος εἰς τὸ γαργάλισμα, (ἐπιμ.) δυσκολοπλησίαστος, δυσάγωγος.
Δυσγενεια (ἡ), ἡ ποταπότης τοῦ γένους, (συνκδχ.) ἔλλειψις γενναιότητος, χαμέρπεια φρονήματος, [ἐκ τοῦ
Δυσγενής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ κακὸν (ποταπὸν ἢ ἄτιμον) γένος, (συνκδχ.) ἄνανδρος, χαμερπὴς, μικροπρεπὴς, χωρὶς γενναιότητα. « Ἀνὴρ ἄριστος οὐκ ἂν εἴη δυσγενής, « Γνμ., (παρβλ. Ἀγενής).
Δυσγέρων, οντος (ὁ). δυστυχὴς γέρων.
Δυσγεφύρωτος (ὁ, ἡ). δύσκολος νὰ γεφυρωθῇ.
Δυσγεώργητος (ὁ, ἡ). δύσκολος νὰ γεωργηθῇ.
Δύσγλωσσος (ττος), ου (ὁ, ἡ), = Βραδύγλωσσος.
Δύσγνοια (ἡ), Π. ἀκάτη· ἀμφιβολία.
Δύσγνωμος καὶ
Δυσγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύσκολον (κακὴν) γνώμην, διεστραμμένος, (παρβλ. Δύσεκτος).
Δυσγνώριστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ίστως, = Δύσγνωστος, Δυσδιάγνωστος.
Δυσγνωσία (ἡ), Π. τὸ οὐσ. τοῦ
Δύσγνωστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-ώστως. Δυσκολογνώριστος· δυσνόητος.
Δυσγοήτευτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως γοητευόμενος (θελγόμενος, ἀπατώμενος).
Δύσγονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπὶ κακῷ γεννηθείς, τοῦ ὁποίου ἡ γέννησις ἐπροξένησε δυσχίαν.
Δυσγράμματος (ὁ, ἡ). ὁ δύσκολος (ἀνεπιτήδειος) εἰς τὸ νὰ μάθῃ γράμματα. 2) γραμμένος μὲ δύσκολα (δυσπρόφερτα) γράμματα.
Δυσγρίπιστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως γριπιζόμενος (δελεαζόμενος), ἀπὸ τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ κερδίσῃ τι, φιλάργυρος.
Δυσδαιμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι δυσδαίμων, δυστυχῶ.
Δυσδαιμονία (ἡ), = Δυστυχία.
Δυσδαιμόνως, ἐπίρ. Δυστυχῶς.
Δυσδαίμων, ονος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Εὐδαίμων, ὃηλ.) = Δυστυχής.
Δυσδάκρυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλῶν δακρύων ἄξιος. 2) (ἐνεργ.) ὁ πικρῶς δακρύων.
Δυσδάμαρ, αρτος (ὁ), Π. ὁ δυστυχὴς διὰ τὴν δάμαρτά (γυναῖκά) του.
Δυσδάμαστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως δαμαζόμενος, σκληρός. « Λίθοι—, « Σχλ. Ἱππ.
Δύσδεικτος (ὁ, ἡ). δύσκολος νὰ δειχθῇ (ἀποδειχθῇ).
Δυσδέρκετος, ου καὶ
Δυσδερκὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως φαινόμενος, (ἐπιμ.) σκοτεινὸς ἢ σπάνιος. 2) = Δυσαντίβλεπτος καὶ Δυσάντητος, φοβερὸς, ἀποτρόπαιος.
Δύσδηλις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. [δυσ, δῆλέω]. πολλὰ βλαπτικός.
Δυσδηνὴς, ες (ὁ, ἡ), Π. [δυσ, δῆνος]. πανοῦργος ἢ ἔχων κακὰ ἐνδιαμέτα.
Δύσδηρις, εος (ὁ, ἡ), Π. = Δύσμαχος.
Δυσδιάβατος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ διαβῇ, δυσκολοπέραστος. « Τόπος (« Ποταμὸς)—, « Πλθ., Δ. Κατ.
Δυσδιάγνωστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διαγινωσκόμενος (γνωριζόμενος), Δυσδιάκριτος.
Δυσδιάγωγος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον (ἢ εἰς τὸν ὁποῖον) δυσκόλως δύναταί τις νὰ συνγη. « Πόλις—, « Στρ., δυσάρεστος πρὸς διατριβήν.
Δυσδιάθετος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ διαθετῇ, δυσκολοδιανεμητος « Χαλεπόν γε ψυγάτηρ κτῆμα καὶ δυσδιάθετον, « Μένανδρ.
Δυσδιαίρετος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διαιρούμενος.
Δυσδιαίτητος (ὁ, ἡ). δύσκολος νὰ κριθῇ (ἀποφασισθῇ) ὑπὸ διαιτητοῦ.
Δυσδιακόμιστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διακομιζόμενος (φερόμενος εἰς τὸ πέραν μέρος), (ἐπιμ.) βαρὺς, δυσμετακόμιστος.
Δυσδιακόντιστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διατρυπώμενος μὲ τὸ ἀκόντιον.
Δυσδιάκριτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως διακρίνεται.
Δυσδιάλλακτος (ὁ, ἡ), (ἐξ ἐπίρ.)-λλάκτως. Δυσκολοφιλίωτος.
Δυσδιάλυτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διαλυόμενος· δυσκολοχώνευτος. 2) = Δυσδιάλακτος).
Δυσδιανόητος (ὁ, ἡ), = Δυσνόητος.
Δυσδιάνοικτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀνοιγόμενος. « Ὀφθαλμὸς—, « Ἱππιατρ.
Δυσδιάπλαστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ διαπλάσῃ (διαμορφώσῃ), ἄσχημος.
Δυσδιάπνευστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διαπνεόμενος (ἐξατμιζόμενος, διαλυόμενος διὰ τῆς ἀδήλου διαπνοῆς).
Δυσδιαπόρευτος (ὁ, ἡ). (τόπος) διὰ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ περάσῃ, δύσβατος.
Δυσδιάσπαστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διασπώμενος (διασχιζόμενος).
Δυσδιάτακτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διατασσόμενος (λυόμενον, μαλακόνων καὶ διαλυόμενος.
Δυσδιάτμητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διατεμνόμενος, σκληρὸς, πηκτὸς κτλ.
Δυσδιατύπωτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ διατυπώσῃ (μορφώσῃ, ῥυθμίσῃ).
Δυσδιάφευκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ διαφύγῃ (ν' ἀποφύγῃ).
Δυσδιαφορησία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Δυσδιαφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διαφορούμενος (διαλυόμενος, ἐξατμιζόμενος), δυσκολαχώνευτος.
Δυσδιάφυκτος (ὁ, ἡ), = Δυσδιάφευκτος.
Δυσδιαφύλακτος (ὁ, ἡ). δυσκολοφύλακτος, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσδιάφυκτος.
Δυσδιαχώρητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διαχωρῶν ἢ διαχωρούμενος (ἐδγαίνων μὲ τὰ περιττώματα), δυσκολοχώνευτος ἢ δυσκοίλιος. « Οἱ ἔντερικοὶ δυσδιαχώρητοι,« Ἀλ. Ἀφρόδ.
Δυσδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διδασκόμενος, δυσμαθὴς ἢ δυσπειθής.
Δυσδιεγερτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ διεγείρῃ (ἐξυπνήσῃ).
Δυσδιεξάγωγος καὶ
Δυσδιέξακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ διεξαγάγῃ. « Βίος—, « Περφ.
Δυσδιεξίτητος ἢ Δυσδιέξιτος (ὁ, ἡ). [δυσ, διέξειμι], = τῷ
Δυσδιεξόδευτος καὶ Δυσδιέξοδος (ὁ, ἡ). διὰ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ διεξέλ-

ής, τοῦ ὀπτέου ἡ διέξοδος (καὶ μτφρ. ἡ ἑρμηνεία) εἶνε δύσκολος. « Λαβύρινθος —, « Γργ. 2) = Δυσδιαχώρητος, δυσκολοδιαχώνευτος. « Ὁ θέρμος δυσδιέξοδος, « Γαλ.

Δυσδιερεύνητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διερευνώμενος (ἐξεταζόμενος).

Δυσδιήγητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ διηγηθῇ.

Δυσδιήλυτος (ὁ, ἡ), [ζδύω, διέρχομαι], = στῷ

Δυσδιόδευτος καὶ Δυσδίοδος (ὁ, ἡ). διὰ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ διέλθῃ (νὰ διοδεύσῃ).

Δυσδιοίκητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διοικούμενος, δυσκολοδιοικονόμητος· δυσκολοχώνευτος.

Δυσδιόρατος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διορώμενος, σκοτεινός.

Δυσδιόρθωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διορθούμενος, δυσκολοδιόρθωτος.

Δυσδιόριστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διοριζόμενος (ξεχωριζόμενος), τοῦ ὁποίου δυσκόλως δύναταί τις νὰ δώσῃ τὸν ὁρισμόν.

Δυσδίωκτος (ὁ, ἡ), = Δυσθήρατος.

Δυσεκλιμαστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως δοκιμαζόμενος.

Δυσέδωρος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄδωρος. « Δεῖρα δύσεδωρα, « Ἰλιπ., τὰ ἁλίθρεπτα.

Δυσέγερτος (ὁ, ἡ). (ὕπνος) ἀπὸ τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐγερθῇ, βαρύς.

Δυσεγκαρτέρητος (ὁ, ἡ). εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐγκαρτερήσῃ, δυσκολοϋπόφορτος.

Δυσεγχείρητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιχειρήσῃ.

‡Δυσέγχωστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ γεμίσῃ μὲ χῶμα.

Δύσεδρος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως τοποθετούμενος, ἔχων (ὑηλ.) βάσιν ἄνισον καὶ ἀνώμαλον. 2) ὁ ἐπὶ κακῶν κατοικῶν (ἤθρεων, διατριβῶν) πονηρά, κακὸς σύνοικος.

Δυσείδεια (ἡ), = Δυσμορφία, ἀσχημιά, [ἔχτιῶ

Δυσειδής, ἐος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Εὐειδής, ὅηλ.) ἄσχημος, κακομοιάστουνος [ἔχ.

Δυσείκαστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ (νὰ συμπεράνῃ, νὰ μαντεύσῃ, νὰ ἐννοήσῃ). 2) ὁ κακῶς (ἀνεπιτηδείως) εἰκονισθείς.

Δύσεικτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως εἰκών (ὑπείκων, ὑπακούων), δυσκολοσυνομίτης.

Δυσειματέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Δυσείματος (ὁ, ἡ), Π. = Δυσείμων.

Δυσειμονία (ἡ), Π. τὸ οὐσ. τοῦ

Δυσείμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν κακὰ (ποταπὰ, ῥυπαρὰ κτλ.) ἱμάτια, κακοφορεμένος.

Δυσειρεσία (ἡ). κακὴ (ἀνεπιτήδειος ἢ δύστυχὴς) κωπηλασία.

Δυσείσβολος (ὁ, ἡ). (τόπος) εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ εἰσβάλῃ (νὰ ἐμβῇ, νὰ εἰσχωρήσῃ).

Δυσείπλοος-ους (ὁ, ἡ). (λιμὴν, ταμεῖς) εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ εἰσπλεύσῃ (κυρ. ὡς ἐχθρός).

‡Δυσείσπλωτος (ὁ, ἡ) = τοῦ προηγ.

Δυσέκβατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίβ.)-άτως. (τόπος) ἀπὸ τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκβῇ, (τρπ.) τοῦ ὁποίου ἡ ἔκβασις (ἡ πραγματοποίησις) εἶνε δύσκολος.

Δυσεκβίαστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκβιάσῃ διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὴν θέσιν του, δυσκολονίκητος.

Δυσεκβίβαστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐκβιβαζόμενος (ἐκβαλλόμενος, ἀποσπώμενος).

Δυσέκδοτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐκδιδόμενος (ἐνοικιαζόμενος, ὑπανδρευόμενος).

Δυσεκδρομος (ὁ, ἡ). (τόπος) ἀπὸ τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκδράμῃ (νὰ ἐξέλθῃ).

Δυσεκθέρμαντος (ὁ, ἡ). καὶ ἐπίρ. -άντως. Τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ θερμάνῃ.

Δυσέκθυτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις διὰ θυσιῶν ν' ἀποφύγῃ (νὰ μεταβάλῃ εἰς ἀγαθὸν), ἀκαίσιος.

Δυσεκκάθαρτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐκκαθαιρόμενος (ξεπαστρευόμενος).

Δυσέκκλητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκκαλέσῃ (νὰ ἐκβάλῃ διὰ προσκλήσεως).

Δυσεκκόμιστος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐκκομισθῇ (κουβαληθῇ ἔξω).

Δυσέκκριτος (ὁ, ἡ), = Δυσδιαχώρητος.

Δυσέκκρυστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκκρούσῃ (νὰ ἐκβάλῃ, νὰ ἐξώσῃ).

Δυσεκλάλητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκφράσῃ.

Δυσέκλειπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ κάμῃ νὰ ἐκλείψῃ (νὰ ξεφριζώσῃ, νὰ ἐξαλείψῃ).

Δυσεκλογιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ λογαριάσῃ (νὰ μαντεύσῃ, νὰ συμπεράνῃ).

Δυσέκλυτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίβ.)-λύτως. Τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναται τις νὰ λύσῃ (νὰ ξεδιαλύσῃ), (ἐπμ.) σφικτὰ δεμένος, πολλὰ ἐμπερδεμένος (ἢ τρπ.) ἀσαφής.

Δυσεκμόχλευτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκβάλῃ ἢ νὰ μετακινήσῃ διὰ τοῦ μοχλοῦ.

Δυσέκνευστος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐξέλθῃ (νὰ γλυτώσῃ) κολυμβῶν.

Δυσέκνιπτος (ὁ, ἡ), = Δυσαπόνιπτος, Δυσέκλυτος.

Δυσεκπέραντος καὶ

Δυσεκπέρατος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ φέρῃ εἰς πέρας, δυσκολοτελείωτος.

Δυσεκπλεύστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.)-εύστως. Ἀπὸ τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκπλεύσῃ (νὰ ἀπομακρυνθῇ μὲ πλοῖον).

Δυσέκπληκτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐκπλητόμενος (τρομάζων, ξυπαζόμενος).

Δυσεκπλοος-ους (ὁ, ἡ), = Δυσεκπλεύστος.

Δυσέκπλυτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐκπλυνόμενος (ἐξαίνων εἰς τὸ πλύσιμον, ἐξαλοιφόμενος). « Βαφὴ ἡ κηλὶς —, « Πλ. †Δυσεκπλωτος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσείσπλοος ἢ Δυσεκπλεύστος.

Δυσεκπόρευτος (ὁ, ἡ), = Δυσέκβατος.

Δυσεκπύητος (ὁ, ἡ). (πρτξ.μον) τὸ ὁποῖον δυσκόλως ἐμπνάζει (ὡριμάζει).

Δυσέκρυπτος (ὁ, ἡ), [ζδύω, ἐκρύπτω], = Δυσέκλυτος.

†Δυσεκτητος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δυστητος.

Δύσεκτος (ὁ, ἡ). (ἔθνη) ὁ ἔχων κακὸς ἕξεις (κακὰ ἰδιώματα), (παρβλ. Δύσγνωμος).

Δυσέκφευκτος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίῤῥ.)-εύκτως. Τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκφύγῃ (ν' ἀποφύγῃ).

Δυσέκφορος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -φόρως. Ὁ δυσκόλως προφερόμενος, δυσκολοπρόφερτος.

Δυσέκφραστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκφράσῃ.

Δυσέκφυκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-φύκτως, = Δυσέκφευκτος.

Δυσεκφώνητος (ὁ, ἡ). δυσκολοπρόφερτος.

Δυσέλεγκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐλέγξῃ (ν' ἀποδείξῃ ἐσφαλμένον ἢ ψευδόμενον, νὰ ἐξακριβώσῃ).

Δυσελένη (ἡ), Π. κακοελένη, (παρβλ. Δυσπαρις).

Δυσέλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ἢ δυσκόλους ἐλιγμούς, (ἐπμ.) = Δυσδιεξίτητος. « Λαβύρινθος —, « Γργ. 2) ὁ δυσκόλως ἢ φυσερῶς ἐλισσόμενος (περιτυλισσόμενος ἑλικοειδῶς). « Δράκων —, « Εὐστ.

Δυσελκής, ἐος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. τὰ ἕλκη (αἱ πληγαὶ) δυσκόλως ἰατρεύονται. « Οἱ γέροντες δυσελκέες, « Π. Αἰγ. 2) Ἕλκος δυσελκές, « Ἱππκρ., τὸ δυσθεράπευτον.

Δυσελκία (ἡ). ἡ τῶν ἑλκῶν (πληγῶν) δυσθεραπευσία, τὰ δυσίατα (κακοήθη) ἕλκη.

Δυσέλκυστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ σύρῃ (νὰ ἑλκύσῃ).

‡Δυσελπία, (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δυσελπιστία.

‡Δυσελπίζω, Μ. ίσω, = Δυσελπιστέω

Δύσελπις, ίδος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐλπίζων, ἀμφιβάλλων, σχεδὸν ἀπηλπισμένος.

Δυσελπιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυσκόλως (Μόλις, Ὀλίγον) ἐλπίζω, δὲν ἐλπίζω καλόν.

Δυσελπιστία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Δυσέλπιστος (ὁ, ἡ), = Δύσελπις.

Δυσελπιστος, ἐπίῤ. Μέ δυσελπιστίαν. « Δυσελπ. ἔχω, = Δυσελπιστέω.

Δύσελπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἐλπίζει τις, σχεδὸν ἀνέλπιστος.

Δυσεμβατος (ὁ, ἡ). (τόπος) εἰς τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐμβῇ, δύσβατος. (μτφρ.) δυσνόητος.

Δυσεμβλητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐμβαλλόμενος (ἐμβαίνων εἰς τὸν τόπον του). « Ὀστέα —, « Ἱππκρ.

Δυσεμβολος (ὁ, ἡ), = Δυσείσβολος, (τόπος) εἰς τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται ὁ ἐχθρὸς νὰ ἐμβῇ. 2) = Δυσέμβλητος.

Δυσεμετέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Δυσέμετος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς ἔμετον, Ἐρνῶν μὲ δυσκολ' ».

Δυσεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Δυσεμὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Δυσέμετος.

Δυσέμπρηστος (ὁ, ἡ), [δύω., ἐμπίπρημι] ὁ δυσκόλως καιόμενος (πυρπολούμενος)

Δυσέμπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐμπίπτων (περιπίπτων) εἴς τι. « Φωνή —, « Νικμχ. Ἀριθ., ἡ ἄλλ. Ἄῤῥητος.

Δυσέμφατος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίῤ.) -άτως. Ὁ κάμνων κακὴν ἐμφασιν (ἐντύπωσιν), = Κακέμφατος.

Δυσενδοτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐνδίδων (ὑπείκων).

Δυσενέδρευτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐπιβα-

γόμενος (ἡ περιπίπτων εἰς) ἐνέδραν. « Ὁ δύς- », « Ἀπ.

Δυσενέργητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐνεργῶν, νωθρός, ἀδρανής· δυσκίνητος (ι).

Δυσεντερία (ἡ). πάθος τῶν ἐντέρων, διάρροια μὲ αἷμα, κοιλώματα μὲ φλογωσιν εἰς τὴν κοιλίαν, (παρ' ὀλ. Δειεντερία).

Δυσεντεριάω-ῶ, Μ. ἀπω. Πάσχω (κυριεύομαι ἀπό) δυσεντερίαν.

Δυσεντερικός, ἡ, όν. Ὁ ἀντίχων εἰς (συνοδευόμενος ἀπό) δυσεντερίαν. 2) ὁ πάσχων (ὑποκείμενος εἰς) δυσεντερίαν.

Δυσεντεριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἡ ὑποκείμενος εἰς) δυσεντερίαν.

Δυσέντερος (ὁ, ἡ), = Δυσεντερικός, πάσχων δυσεντερίαν.

Δυσέντευκτος (ὁ, ἡ). [δυσ, ἐντυγχάνω]. Δυσπρόσιτος, δυσκολοπλησίαστος (ἀπό ὑπερηφάνειαν ἢ μισανθρωπίαν), ἰδιότροπος, ἄγριος.

Δυσεντευξία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (τὸ ἰδίωμα) τοῦ δυσεντεύκτου.

Δυσεύνωστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ ἑνώσῃ.

Δυσεξάγγελτος (ὁ, ἡ), = Δυσέκφραστος.

Δυσεξαγόρευτος (ὁ, ἡ). (ἐκκλησ.) τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ ἐξαγορευθῇ (ἐξομολογηθῇ).

Δυσεξάγωγος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ ἐξαγάγῃ (ἐξάλῃ), = Δυσεκκομιστος.

Δυσεξάλειπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται νὰ ἐξαλείψῃ.

Δυσεξάλλακτος (ὁ, ἡ). = Δυσμετάβλητος, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ

Δυσεξάλυκτος (ὁ, ἡ), Π. [δυσ, ἐξαλίσκω], = Δυσέκφευκτος.

Δυσεξανάλωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐξαναλισκόμενος (φθειρόμενος, ἀφανιζόμενος). (ἰατρ.) δυσκολοχώνευτος.

Δυσεξάντλητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐξαντλούμενος.

Δυσεξάνυστος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἐξανύω]. δυσκολοκατόρθωτος.

Δυσεξαπάτητος, (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐξαπατώμενος, δυσκολογέλαστος.

Δυσέξαπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀναπτόμενος (παίρνων φωτιάν). « Τὰ ὑγρότερα ξύλα δυσέξαπτα, » Παλλάδ. (τρπ.) « Ψυχὴ—, » Πλ., ἡ δυσκόλως ἀπαλλαττομένη τῶν ὑλικῶν δεσμῶν τοῦ σώματος.

Δυσεξαρίθμητος (ὁ, ἡ). δυσκολομέτρητος, δυσκολολογάριαστος.

Δυσεξάτμιστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐξατμιζόμενος.

Δυσεξείλητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ήτως, [δυσ, ἐξειλέω], = Δυσέκφευκτος, δυσεξάλυκτος.

Δυσεξέλεγκτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐξελεγχόμενος (ἐλεγχόμενος εἰς τὸ φανερόν, ἀποδεικνύμενος).

Δυσεξέλευστος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ ἐξέλθῃ.

Δυσεξέλικτος (ὁ, ἡ). δυσκολος εἰς τὸ νὰ ἐξελιχθῇ (ξετυλιχθῇ, ἀνασκευθῇ). δυσκολοξεμπέρδευτος, (μτφρ.) δυσκολοεξήγητος.

Δυσεξέργαστος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐξεργασθῇ (τελειοποιηθῇ).

Δυσεξερεύνητος (ὁ, ἡ). δυσκολος εἰς τὸ νὰ ἐρευνηθῇ καταλεπτῶς.

Δυσεξεύρετος (ὁ, ἡ), = Δυσεύρετος.

Δυσεξήγητος (ὁ, ἡ). δυσκολοεξήγητος.

Δυσεξημέρωτος (ὁ, ἡ). δυσκολοημέρωτος.

Δυσεξήνυστος (υτος), συ (ὁ, ἡ). Π. [δυσ, ἐξανύω]. δυσκολοτελείωτος, δυσκολοκατόρθωτος. « Δεσμοὺς—, « Εὐρ., ὁ δυσκολοξεμπερδευτος.

Δυσεξίλαστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐξιλεούμενος.

Δυσείμητος (ὁ, ἡ). [δυσ, ἐξυμάω] ὁ δυσκόλως ἐκβαλλόμενος (ἀποσυρόμενος) ἀπὸ τὸ βάλος.

Δυσεξίτηλος (ὁ, ἡ). [δυσ, ἔξειμι]. ὁ δυσκόλως ἐξαλειφόμενος (ἐξαλειφόμενος, ξεθωριάζων).

Δυσεξιτητος καὶ

Δυσείτιος (ὁ, ἡ). [δυσ, ἔξειμι], = τὸν

Δυσείσοδος (ὁ, ἡ). (τόπος) ἀπὸ τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ ἐξέλθῃ, ἔχων δυσκολον ἔξοδον.

Δυσείσοιστος (ὁ, ἡ). = Δυσεκκόμιστος. Δυσέκφορος, δυσέκφραστος.

Δυσεκ, Π. ἴων ἀντὶ δύσου, [δ', ἐν. πρτ. τοῦ] μισ. ἀορ. τῆς πρς. τοῦ δύω.

Δυσεπανόρθωτος (ὁ, ἡ), = Δυσδιόρθωτος.

Δυσεπέκτατος (ὁ, ἡ) ὁ δυσκόλως ἐπεκτεινόμενος.

Δυσεπίβολος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ ἐπιβάλῃ (νὰ ἐπιτύχῃ). « Ἀπορία—, « Σδ., δυσκολοεξήγητος.

Δυσεπίβατος (ὁ, ἡ). εἰς τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ ἐπιβῇ (νὰ πατήσῃ, νὰ ἀναβῇ). Δυσεμβάτος.

Δυσεπιβολος (ὁ, ἡ), = Δυσεπίβατος ᾗ (τρπ.) Δυσεπιβόλος.

Δυσεπιβούλευτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ ἐπιβουλευθῇ.

‡Δυσεπιβουλος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.

Δυσεπίγνωστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως γνωρίζει καλῶς (ἠξεύρει) ἢ ἠμπορεῖ νὰ γνωρίσῃ τις, δυσκολογνώριστος.

Δυσεπίθετος (ὁ, ἡ). κατὰ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ κάμῃ ἐπίθεσιν (νὰ τὸν προσβάλῃ).

Δυσεπίθυμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-θύμως. Ὁ δυσκόλως ἐπιθυμῶν.

Δυσεπικούρητος (ὁ, ἡ). = Δυσβοήθητος.

Δυσεπίκριτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ ἐπικρίνῃ (διακρίνῃ), Δυσδιάγνωστος.

Δυσεπίληπτος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἐπιλαμβάνομαι], = Δυσάλωτος, (τρπ.) Δυσνόητος.

Δυσεπίμικτος (ὁ, ἡ). μετὰ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἔχῃ σχέσεις (συναναστροφήν, ἐπιμιξίαν).

Δυσεπίνοητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐπινεούμενος (ἐφευρισκόμενος διὰ τοῦ νοός).

Δυσεπίστροφος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐπιστρεφόμενος, δυσκολογύριστος.

Δυσεπίσχετος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἐπέχω]. τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ κρατήσῃ (νὰ ἐμποδίσῃ, νὰ σταματήσῃ). « Διμοιρίαι—, « Γαλ.

Δυσεπίτευκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιτύχῃ, δύσκολοκατόρθωτος.

Δυσεπιτήδευτος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐνεργηθῇ (νὰ ἔμβῃ εἰς πρᾶξιν), δυσκολοκατόρθωτος.

Δυσεπιχείρητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιχειρισθῇ ἢ νὰ πραγματοποιήσῃ, (λόγος) κατὰ τοῦ ὁπ. δυσκόλως εἰρίσκεται καὶ ἰσχύει ἐπιχείρημα.

Δυσεπούλωτος (ὁ, ἡ), = Δυσαπούλωτος.

Δυσέρασστος (ὁ, ἡ). δυστυχὴς ἢ ἀνεπιτήδειος ἐραστής. 2) Π. ἐναντίος εἰς τὸν ἔρωτα ἢ τοὺς ἐραστάς.

Δυσέργαστος (ὁ, ἡ), = Δ. σεργος.

Δυσέργεια (ἡ). δυσκολία (νωθρότης) εἰς τὸ ἐργάζεσθαι. 2) = τῷ

Δυσέργημα (τὸ). δυσκολία (ἐμπόδιον) εἰς τὴν ἐργασίαν.

Δυσεργής, ές (ὁ, ἡ), = Δύσεργος.

Δυσεργία (ἡ), = Δυσέργεια.

Δύσεργος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπαιτῶν πολλὴν ἐργασίαν, κοπιαστικός, δυσκατόρθωτος, δυσκολοδούλευτος. (ἰατρ.) δυσκολογώνευτος, (ἐν γέν.) δυσκολος. 2) (ἐνεργ.) δυσκίνητος (ἀπρόθυμος) πρὸς ἐργασίαν, νωθρός, ἀδρανής.

Δυσέργως, ἐπίρ. Μὲ δυσκολίαν.

Δυσερεύνητος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) ὅπου δυσκολως δύναταί τις νὰ κάμῃ ἔρευναν.

Δυσέρημος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἔρημος, ἢ μᾶλλον ὁ διὰ τὴν ἐρημίαν του.

Δύσερις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πολλὰ ἐριζων, φιλόνεικος, (Τουρν.) καυγατζής. 2) = τῷ

Δυσέρωστος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁπ. γίνεται μεγάλη ἢ δυστυχιῶν πρόξενος ἔρως μὲ (ἢ διά) τὸν ὁπ. εἶνε δύσκολον ἢ ἐπικίνδυνον νὰ φιλονεικήσῃ τις. 2) = Δύσερις.

Δυσερμήνευτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπ' ὀ. -εύτως, = Δυσέκφραστος, Δυσεξήγητος.

Δυσερμία (ἡ). δυστυχὲς ἔρμαιον (κέρδος, εὕρημα), ἀπροτυχία, [ἐκ τοῦ

Δύσερμος (ὁ, ἡ), (κατὰ λέξ.) ὁ μὴ εὑρισκόμενος (βοηθούμενος) ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, (ἐπιμ.) ἄτυχος.

Δυσερυής, έος (ὁ, ἡ), [δυσ. ἔρνος]. Ὁ δυσκολως βλαστάνων (αὐξάνων).

Δύσερως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ σφοδρῶς (περιπαθῶς) ἢ ἀνεπιτηδείως (ἐπιμ.) δυστυχῶς (χωρὶς νὰ ἀνταγαπᾶται) ἐρῶν. 2) ἀνεπιτήδειος (ἀναίσθητος) εἰς τὸν ἔρωτα. ‖. « Ἔρως—, « Πλ., ὁ δυστυχιῶν πρόξενος, δολέθριος.

Δυσερωτιάω-ῶ. Μ. ἀσω. Εἶμαι ἢ γίνομαι δύσερως, ἐρωτεύομαι περιπαθῶς πρός τι κ.τ.λ., ἐπιθυμῶ καθ' ὑπερβολήν.

Δυσερωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀντίχων εἰς δυσέρωτα ἢ γινόμενος.

Δυσερώτως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον δυσέρωτα. « Δυσερ. διάκεισαι, « Πλ. = Δυσερωτιάω.

Δυσέσβολος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Δυσείσβολος.

Δυσετυρία (ἡ), (τὸ ἐναντ. τῆς Εὐετηρίας, ἐηλ.) κακὸν (δυστυχισμένον, ἄκαρπον κτλ.) ἔτος.

Δύσετο, Π. ἀντὶ "Χδυ, γ', ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὁρς. τοῦ Δύω.

Δυσετυμολόγητος (ὁ, ἡ). (ὄνομα) τοῦ ὁπ. δυσκολως δύναταί τις νὰ εὕρῃ τὴν ἐτυμολογίαν.

Δυσευνητείρα (ἡ), θηλ. τοῦ

Δυσευνητήρ, ῆρος καὶ

Δυσευνήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). Π. δυστυχὴς σύνευνος (σύζυγος). 2) ὁ δυσκόλως εὐναζόμενος (κοιμώμενος), ἄϋπνος (ἀνήσυχος) ὑπὸ ὀνείρου.

Δυστυπόριστος (ὁ, ἡ), ἀδύκμ. ἀντὶ Δυσπόριστος.
Δυσεύρετος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως εὑρισκόμενος.
†Δυσεύχωστος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσεύγχωστος.
Δυσέφικτος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἐφικνέομαι]. τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ φθάσῃ (ἰδ τρπ.) νὰ καταρθώσῃ, ν' ἀποκτήσῃ, νὰ ἐννοήσῃ.
Δυσέφοδος (ὁ, ἡ). δύσβατος. (ἐπιμ.) δυσκόλως ὑποκείμενος εἰς ἔφοδον.
δυσεύρετος καὶ
Δυσεύρετος (ὁ, ἡ). κακόβρωστος, δυσκολόβρωστος, (παρβλ. Ἀτέραμνος).
Δυσζηλία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις -
Δύσζηλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ. -ζήλως. Ὁ καθ' ὑπερβολὴν ζηλότυπος. ■ Δυσζήλως ἔχω πρός τινα, ■ Πλ. 2) ὁ δυσχερῶς ζηλῶν (μιμούμενος ἢ συνεργαζόμενος πρός) τινα. ■ Ναῦται, αἰθύσσει βίου δύσζηλον ἔχοντες, ■ Ἐρ. (περὶ διστ. Ὁμ.).
Δυσζήτητος (ὁ, ἡ). δυσκολοζήτητος, δυσκολοερεύνητος.
Δυσζωΐα (ἡ), (τὸ ἐναντ. τῆς Εὐζωΐας, δηλ.) κακὴ (δυστυχισμένη, ταλαίπωρος) ζωή, [ἐκ τοῦ
Δύσζωος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν (διάγων) ζωὴν ἀθλίαν.]. ■ Βίος—, ■ Ἐπιγρ., = Δυσζωΐα, (παρβλ. Ἄβιωτος).
Δυσήκεστος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἀκέομαι]. = Δυσίατος· δυσδιόρθωτος.
δυσηκής, ἐος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.
Δυσηκοέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι δυσήκοος (ὑπόκωφος).
Δυσηκοΐα (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις -
Δυσήκοος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκούων μὲ δυσκολίαν (βαρυακοΐων), ὑπόκωφος. 2) (συνεκδ.) ὁ δυσκόλως ὑπακούων, δυσπειθής. 3) (παθ.) ὁ δυσκόλως ἀκουόμενος. ■ Φωνὴ —, ■ Πλάδ. ■ Δυσήκοον καὶ βαρὺ φθεγγόμενος, ■ Φλςρτ.
Δυσήκουστος (ὁ, ἡ), (μεταγν.). ὁ δυσκόλως (μὲ φρίκην) ἢ σπανίως ἀκουόμενος.
Δυσηλάκατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (μεταχειριζόμενος) ἀλεθρίαν ἠλακάτην. ■ Μοῖρα (■ Ψιλομήλα)—, ■ Νόνν.
Δυσήλατος (ὁ, ἡ). (τόπος) δύσκολος πρὸς ἐπιπλασίαν ἢ ἐμαξηλασίαν.
Δυσηλεγής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ λέξ.) ὁ κακῶς λέγων (κεραμίζων) τινά, (ἐν γέν.) δεινός, χαλεπός· βαρύς· σκληρός, δύσκολος. ■ Θάνατος (■ Πόλεμος, ■ Δεσμός, ■ Γαίτων)—, ■ Ὁμ., Ἡσ., Θγν., (παρβλ. Τανηλεγής).
Δυσήλιος (ὁ, ἡ). (τόπος) τὸν ὁπ. δυσκόλως (σπανίως) βλέπει ὁ ἥλιος. ■ Φάραγξ —, ■ Στβ. ■ Ὅταν ᾖ δυσάλιον ἐν πελάγει, ■ Εὐρ. (ὅμοιαν τῷ. ■ Ὅταν ᾖ βόρειον, ■ Ξεν. Συμπ.). 2) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ὁ πολλὰ ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἥλιον. ■ Θέρος—, ■ Φρύνιχ.
Δυσημερέω-ῶ, Μ. ήσω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Εὐημερῶ, δηλ.) διάγω κακὰς ἡμέρας, δυστυχῶ, δὲν εὐδοκιμῶ, ἀποτυγχάνω.
Δυσημέρημα (τὸ) καὶ
Δυστημερία (ἡ). κακὴ (δυστυχισμένη) ἡμέρα (ῐ). δυστυχία, δυστύχημα, συμφορά· ἀποτυχία.
†Δυσημέριος, α, ον, Π. ὁ δυσημερίας πρόξενος. ■ Σφίγγα δυσαμερίαν (ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσαμερίαν) πρύτανιν, ■ Αἰσχλ.
Δυσήμερος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἡμερεύμενος.
δυσήμετος, Δυσημέω, Δυσημής, Ἰων. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσέμετος κτλ.
Δυσηνεμία (ἡ). ἐναντιότης ἢ σφοδρότης ἀνέμου, [ἐκ τοῦ
Δυσήνεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ὑποκείμενος, ἐκτεθειμένος εἰς) κακοὺς (σφοδροὺς) ἀνέμους
Δυσηνίαστος (ὁ, ἡ), (ἰδ ἐπίρ.)-άστως, =τῷ
Δυσήνιος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἡνία]. ὁ δυσκόλως δεχόμενος (ὑποφέρων) χαλινόν, δυσπειθής, δυσάγωγος.
δυσήνιος (ὁ, ἡ), Π. [δυσ, ἀνία]. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δυσάνιος.
Δυσηνιόχητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἡνιοχούμενος (διοικούμενος), δυσάγωγος.
Δυσηνίως, ἐπίρ. Δυσπειθῶς.
Δυσήνυστος καὶ
Δυσήνυτος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἀνύω]. δυσκολοτελείωτος, δυσκολοκατόρθωτος.
Δυσήρτις, εος (ὁ, ἡ), = Δυσχερής, δύσκολος.
Δύστηρις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δύσερις.
Δυσήριστος (ιτος), ου (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δυσέριστος.
Δυσήρατος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἀράομαι]. δύσκολος εἰν τὸν ὀργωθῇ, πετρώδης. ■ Κῆπος,—■ Καλλ.
Δυσήττητος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἡττάω]. δυσκολονίκητος.
Δυσήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [δ. ἦτωρ]. λυπημένος, κακοκαρδισμένος.
Δυσηχής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποτελῶν κακὸν (τραχὺν, δυσάρεστον, φρικώδη) ἦχον· (συνεκδ.) = Δυσώνυμος, Δύσφημος, ἔχων κακὴν ὑπόληψιν, (ἐν γέν.) ἀπαίσιος, ἀποτρόπαιος, (παρβλ. Δυσκέλαδος).
Δύσηχος (ὁ, ἡ), = Δυσηχής, κακῶς ἠχῶν, κακόφωνος.
Δυσθάλασσος (ττος), ου (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου εἶνε πολλὰ ἀγρία ἡ θάλασσα.
Δυσθαλής, ἐος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Εὐθαλής, δηλ.) δυσκόλως (μόλις) ἢ κακῶς θάλλων, (κυρ.) ζαρωμένος.
Δυσθαλία (ἡ), Π. (σπν.) παρακμή, δυστυχία.
Δυσθαλπής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως (μόλις) ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) καθ' ὑπερβολὴν θάλπων (θερμαίνων) ἢ θαλπόμενος, (παρβλ. Δυσήλιος).
Δυσθανατέω (άω)-ῶ, Μ. ήσω. Δυσκόλως (βραδέως) ἀποθνήσκω, εὑρίσκομαι εἰς διαρκῆ καὶ ὀδυνηρὰν ἀγωνίαν, παλαίω μὲ τὸν θάνατον (ψυχομαχῶ) πολλὴν ὥραν, (καιν.) παραδέρνω, (ἐπιμ.) κινοῦμαι ὡς ἀπηλπισμένος, (παρβλ. Σφαδάζω).
Δυσθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποθνήσκων (καὶ ἐνεργ. ὁ προξενῶν) βραδὺν καὶ ὀδυνηρὸν θάνατον.
δυσθανατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Δυσθανατέω, παραδέρνω (κυρ. ἐπὶ ἀσθενοῦς).
Δυσθανής, ἐος (ὁ, ἡ), = Δυσθάνατος.
Δυσθέατος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ θέα φέρει φρίκην, ἀποτρόπαιος. 2) ὁ δυσκόλως (μόλις) βλεπόμενος, σκοτεινός, ἀμυδρός.
Δυσθεΐα (ἡ), = Δυσσέβεια.
Δυσθενέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἐπὶ ἀσθενοῦς) Ἔχω ὀλίγην ἀκμαίαν δύναμιν, μόλις ἀντέχω, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσθανέω).
Δύσθεος (ὁ, ἡ), = Δυσσεβής, θεομίσητος.
Δυσθεραπευσία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Δυσθεράπευτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -εύτως. Δύσκολος νὰ θεραπευθῇ, δυσίατος.
Δυσθερής, ἐος (ὁ, ἡ), = τῷ
Δυσθέρμαντος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως θερμαινόμενος, ψυχρός.
Δύσθερος (ὁ, ἡ), (κυρ. τόπος) δυσκολοκατοίκητος (διὰ τὸν καύσωνα) ἐν καιρῷ τοῦ θέρους.
Δυσθεσία (ἡ), κακὴ θέσις (κατάστασις) ἢ διάθεσις, δυσαρέσκεια, ἐνοχλήσεις, (συγχ. τῷ Δυσαισθησία).
Δυσθετέω-ῶ ἰδ (μσν.) Δυσθετέρμαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Εἶμαι κακῶς ὁ στεθειμένος, δυσαρεστοῦμαι, πλήττω, στενοχωροῦμαι. ■ Δυσθετ. ταῖς συνθήκαις, ■ Πλάθ. = Ἀθετήσας, μὴ ἐμμείνας.
Δύσθετος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς κακὴν θέσιν ἢ διάθεσιν, δυσαρεστημένος. 2) (ἰατρ.) = Δυσεμβλήτος.
Δυσθεώρητος (ὁ, ἡ), Δυσκολοπαρατήρητος, δυσκολοεξέτασστος.
Δυσθήρατος (-εντος), ■ (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις (κυνηγῶν) νὰ πιάσῃ (ἐρευνῶν) νὰ εὕρῃ (ἰδ τρπ.) νὰ καταλάβῃ, Δύσληπτος, Δυσνόητος.
Δυσθηρία (ἡ). δυστυχισμένον κυνήγι, [ἐκ τοῦ
Δύσθηρος (ὁ, ἡ). ἄτυχος εἰς τὸ κυνήγι.
Δυσθησαύριστος (ὁ, ἡ). (κυρ. καρπός) τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ θησαυρίσῃ (νὰ ἀποταμιεύσῃ).
Δύσθλαστος (ὁ, ἡ), [δ. θλάω]. δυσκολοτσάκιστος.
Δυσθυμάσκω, (εὔχρ. μόνον εἰς τὴν μτχ.), Π. ἀντὶ Δυσθανατέω.
Δύσθραυστος (ὁ, ἡ), [δ. θραύω]. δυσκολοτσάκιστος.
Δυσθρήνητος (ὁ, ἡ), Π. = Πελυθρήνητος, (παρβλ. Δυσάκαστος).
Δύσθρους (ὁ, ἡ), Π. = Δύσηχος, γοερός.
Δύσθρυπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως θρυπτόμενος (γινόμενος θρύμματα).
Δυσθυμαίνω Μ. ανῶ (ῐ) Π. ἀντὶ
† Δυσθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκληρᾷ ἡ καρδιαμ, λυκοῦμαι, κακοκαρδίζω, (ἐπιμ.) = Δυσελπιστέω, (παρβλ. Βαρυθυμέω).
Δυσθυμία (ἡ). λύπη, κακὴ καρδιά, μελαγχολία, (ἐπιμ.) = Δυσελπιστία.
Δυσθυμικός, ἡ, όν. Ἐπιρρεπὴς πρὸς δυσθυμίαν, μελαγχολικός.
Δύσθυμος (ὁ, ἡ), τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος), ὁ δυσκόλως θυμώνων, μὴ ὀξύθυμος. ■ Τὰ μὲν γὰρ πρᾶα καὶ δίαθυμα, φέον βιοῦς, ■ Ἀρστ. 2) (συχν.) λυπημένος, κακοκαρδισμένος, (ἐπιμ.) = Δύσελπις, (παρβλ. Βαρύθυμος).
Δυσθύμως, ἐπίρ. Μὲ δυσθυμίαν.
Δυσί, δοτ. τοῦ Δύο.
Δυσιατέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Δυσίατος (ὁ, ἡ). δυσκολοϊάτρευτος, (τρπ.) δυσκολοδιόρθωτος.
Δύσιδρος, ου ᾰ
Δυσίδρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἱδρώνων.
Δυσιερέω-ῶ, Μ. ήσω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Καλλιερῶ, δηλ.) θυσιάζων εὑρίσκω ἀπαίσια τὰ σημεῖα τοῦ ἱερείου.

δυσθάλασσος(ττος), ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ δίων (βουτῶν ἡ βουτούμενος) εἰς τὴν θάλασσαν. ¤ Δίκτυον—, ¤ Ἔπγρ.

δύσικμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγην ἰχμάδα, δυσκόλως καὶ σπανίως ὑγραινόμενος (νοτιζόμενος).

δυσίμερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως ἀγαπώμενος, μὴ ἀξιαγάπητος, δυσάρεστος.
2) = Δύσερως, δυστυχὴς (δυστυχίας [ἑαυτοῦ ἢ ἄλλων] πρόξενος) ἐραστής.

δυσίππαστος (ὁ, ἡ), (Σχλ.) ἀντὶ

δύσιππος (ὁ, ἡ). (τόπος) δύσκολος (δύσβατος) διὰ ἱππικόν, ἀνεπιτήδειος πρὸς ἱππασίαν.

δῖσις [δῖω], εως (ἡ). (ἐν γέν.) βούτημα πρίψιμον· (ἴδε κυρ.) τὸ βασίλευμα τοῦ ἡλίου χθ., (ἴδε Δυσμή). 2) (συνεκδχ.) τὸ μέρος ὅπου δύει ὁ ἥλιος ἢ (Π.) ὅπου χώνευσαί (κρύπτεται) τις, φωλεά, καταφύγιον.

δυσίχνευτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἀνιχνεύσῃ (νὰ ἐρευνήσῃ, νὰ ἐξιχνιάσῃ).

δυσκαής, ές (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως καιόμενος.

δυσκαθαίρετος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως καθαιρούμενος (καταστρεφόμενος), δυσκαλοχάλαστος· δυσκολονίκητος.

δυσκάθαρτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως καθαιρόμενος (ἐξαλειφόμενος), δυσκολοπάχρυτος. 2) Π. ὁ δυσκόλως (διὰ καθαρμῶν) ἐξιλεούμενος. ¤ Δαίμων—, ¤ Ἄρχω.

δυσκάθεκτος (ὁ, ἡ), [δ. κατέχω]. τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ κρατήσῃ (νὰ ἀναχαιτίσῃ, νὰ ἐμποδίσῃ). ¤ Ἵππος —, ¤ Ξεν. ¤ Ὀλισθηρὸν ὁ πλοῦτος καὶ δυσκάθεκτον, ¤ Λκ.

δυσκάθοδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύσκολον κάθοδον (καταίβασμα). ¤ Σκῆλαιον—, ¤ Εὐν.

δυσκαμπής, ές καὶ

δύσκαμπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως καμπτόμενος (λυγιζόμενος), δυσκολολύγιστος· (μτφορ.) δυσπειθής, δυσάγωγος.

δύσκαπνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναδίδων πολὺν καὶ δριμὺν καπνόν. ¤ Ὁ φρῦνιξ—, ¤ Θφρ.
2) ὁ δυσκόλως ἢ σπανίως καπνίζων (καπνιζόμενος), ¤ Δῶμα—, ¤ Αἰσχ., τὸ πενιχρόν, ὅπου σπανίως ἀνάπτουν πῦρ.

δυσκαρτέρητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Δυσκολοϋπόφερτος.

δυσκατάγωγος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως καταγόμενος (καταβιβαζόμενος).

δυσκαταγώνιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ καταπονέσῃ, δυσκαλονίκητος· (τρπ.) δυσκακοκατόρθωτος.

δυσκατάθετος (ὁ ἡ). ὁ δυσκόλως συγκατατιθέμενος.

δυσκατάκλαστος (ὁ, ἡ), [δ. κατακλάω]. δυσκολοτσάκιστος.

δυσκατακόμιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ καταιδέσῃ (νὰ καθαλήσῃ κάτω).

δυσκάτακτος (ὁ, ἡ), [δ. κατάγνυμι]. δυσκολοτσάκιστος.

δυσκατάληπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -λήπτως. Τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ καταλάβῃ (νὰ ἐννοήσῃ).

δυσκατάλλακτος (ὁ, ἡ), = Δυσδιάλλακτος.

δυσκατάλυτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ καταλύσῃ (νὰ κατασρέψῃ), δυσκολοχάλαστος· δυσκολοτελείωτος. ¤ Πόλεμος—, ¤ Στρ.

δυσκαταμάθητος (ὁ, ἡ), (ᾷ ἐπίρ.) -θήτως. Ὁ δυσκόλως μανθανόμενος (ἐννοούμενος) μὲ ἀκρίβειαν. ¤ Δ. ἔχω, ¤ Ἰσκρ., μανθάνω ἢ μανθάνομαι μὲ δυσκολίαν.

δυσκαταμάχητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ κατακολεμήσῃ, Δυσκαταγώνιστος.

δυσκατανόητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ κατανοήσῃ (νὰ καταλάβῃ ἐντελῶς καὶ μὲ ἀκρίβειαν).

δυσκατάπαλαιστος (ὁ, ἡ) = Δυσκαταγώνιστος.

δυσκατάπαυστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -παύστως. Τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ καταπαύσῃ (νὰ καταπραΰνῃ, νὰ καθησυχάσῃ).

δυσκατάπληκτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως καταπλητόμενος (ξυπναξόμενος, τρομάζων).

δυσκατακολέμητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως καταπολεμούμενος, δυσκολονίκητος εἰς τὸν πόλεμον.

δυσκατάπονητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ καταπονέσῃ (νὰ καταφέρῃ), δυσκατόρθωτος.

δυσκατάποσία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

δυσκατάποτέω-ῶ, Μ. ἥσω. Κατάπινω μὲ δυσκολίαν.

δυσκατάποτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως καταπινόμενος.

δυσκατάπρακτος (ὁ, ἡ) δυσκολοκατόρθωτος.

δυσκατάρτιστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως καταρτίζων (πραγματοποιῶν, φέρων εἰς πέρας) τι.

δυσκατάσβεστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ σβέσῃ.

δυσκατασκεύαστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως κατασκευαζόμενος.

δυσκατάστατος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως καθιστάμενος, [ἐπανερχόμενος εἰς τὴν πρωτέραν κατάστασιν καὶ τάξιν).

δυσκατάσχετος (ὁ, ἡ), = Δυσκάθεκτος.

δυσκαταφρόνητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως τολμᾷ τις νὰ καταφρονήσῃ.

δυσκατέργαστος (ὁ, ἡ). δυσκολοδούλευτος· δυσκολοκατόρθωτος· δυσκολονίκητος· δυσκολοχώνευτος.

δυσκάτοπτος (ὁ, ἡ), [δυσ, καθοράω], = Δυσθεώρητος· δυσνόητος.

δυσκατόρθωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως κατορθούμενος· δυσκολοδιόρθωτος· Δύσχρηστος (Δ. Φαλ. 127.)

δυσκατούλωτος (ὁ, ἡ), = Δυσπερούλωτος.

δυσκάτοχος (ὁ, ἡ), = Δυσκάθεκτος.

δύσκαυστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως καιόμενος.

δύσκε, Π. ἀντὶ Ἔδυε, γ'. ἑν. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ Δύω.

δυσκέλαδος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς ἢ σφοδρῶς κελαδῶν (ἠχῶν, βαύζων), θορυβώδης ἢ δύσφημος. ¤ Πόντος —, ¤ Ἄπλλν. ¤ Ἄγμενος —, ¤ Εὐρ. ¤ Φόβος —, ¤ Ἰλ. Π., (παρβλ. Δυσηχής).

δυσκένωτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ κενώσῃ (ἀδειάσῃ).

δυσκέραστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως κερασνύμενος (ἑνούμενος, σμίγων, ἀνακατονόμενος) μὲ ἄλλον.

δυσκερδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ δίδων κακὸν (κοπιαστικὸν ᾧ ἀνωφελὲς ἢ βλαβέριον) κέρδος.

δυσκηδής, ές (ὁ, ἡ), Π. [δ. κῆδος]. ὁ ἀπαιτῶν (ἢ ἀνησυχῶν ἀπό) πολλὰς ᾧ δυσκόλους φροντίδας.

δύσκηλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως κηλούμενος [καταπραΰνόμενος), δυσθεράπευτος, (ἐν γέν.) ἄθλιος.

δυσκινησία (ἡ). τὸ νὰ κινῆται τις μὲ δυσκολίαν (ὅηλ. νὰ ᾖνε -

δυσκίνητος (ὁ, ἡ), (ᾷ ἐπίῤ.) -ήτως. Ὁ δυσκόλως (μόλις) κινούμενος [ᾧ κρπ. παρακινούμενος, ἐρεθιζόμενος), ἀργακίνητος.

δυσκλεής, ές (ὁ, ἡ), [ζθ. κλέος]. ὁ ἔχων κακὴν ὑπόληψιν, δυσφημισμένος.

δύσκλεια (ἡ). κακὴ ὑπόληψις (φῆμη).

δυσκλειῶς, Π. ἀντὶ

δυσκλεῶς ἐπίῤ. Μὲ κακὴν φήμην.

δυσκληδόνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὴν κληδόνα (κακὸν οἰωνόν), ἀπαίσιος.

δυσκληρέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἀποτυγχάνω εἰς τὸν κλῆρον (λαχνόν), (ἐπμ.) λαμβάνω τὸ χειρότερον (ἢ σὲν λαμβάνω θιόλον) μερίδιον· (συνεκδχ.) = Δυστυχῶ.

δυσκλήρημα (τὸ). δυστύχημα, συμφορά, ἀποτυχία, [ἐκ τοῦ

δύσκληρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτυγχὼν ἐν τῷ διακληροῦσθαι, (ἐν γέν.) = Δυστυχής, ἄτυχος.

δυσκλῆς, ές (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Δυσκλεής.

δυσκλητέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι -

δύσκλητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐκ(ἀνα)καλούμενος.

δύσκλιτος (ὁ, ἡ), (γρμτ.). ὁ δύσκολος νὰ κλιθῇ (σχηματισθῇ). ¤ Ῥῆμα—, ¤ Ἔνυμ.

δυσκλυδώνιστος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος ἢ περιστοιχῶν εἰς θεινὸν κλύδωνα.

δύσκλυτος (ὁ, ἡ), Π. = Δυσκλεής.

δυσκοίλιος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἢ προξενῶν δυσκοιλιότητα.

δυσκοιλιότης (ἡ). δυσκοιλία (ἔμφραξις) τῆς κοιλίας.

δυσκοινώνητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως κοινωνῶν (λαμβάνων σχέσιν, συντροφεύων) μὲ ἄλλον.

δυσκοιτέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ταλαιπωροῦμαι (ἀνησυχῶ) εἰς τὴν κοίτην μου· κακομαιροῦμαι.

δυσκοιτία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

δύσκοιτος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς (ἀνεπιτηδείως) κείμενος, κακοπλαγιασμένος. 2) (ἐνεργ.) μὴ ἀναπαυτικὸς πρὸς κοίτην.

δυσκολαίνω, Μ. ανῶ. (σπν. μτβτ.) Καθιστῶ τι δύσκολον, πρεξενῶ δυσκολίαν, δυσκολεύω. 2) (συνήθ. μτβτ. ἢ ἐλλ.) εἶμαι δύσκολος (παράξενος), δυσαρεστοῦμαι (πλήττω, στενοχωροῦμαι) εἰς κάτι, (παρβλ. Δυσανασχετῶ ᾧ Δύσχεραίνω).

δυσκολία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις δύσκολος (παράξενος κτλ.) (ἢ πρᾶγμά τι) δύσκολον (δυσκατόρθωτον).

δυσκόλλητος (ὁ, ἡ). ὁ δύσκολος νὰ κολληθῇ, δυσκολοκόλλητος.

δυσκολόκαμπτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ φωνῆς) ὁ δυσκόλως καμπτόμενος, δυσκολολύγιστος.

δυσκολόκοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐμποδίζων ἢ διακόπτων τὸν ὕπνον, (ἐπμ.) κάμνων δύσκολον (δυσάρεστον) τὴν κοίτην. ¤ Μέριμνα—, ¤ Ἄρχφ.

δύσκολος (ὁ, ἡ), [δ. κόλον]. (κατὰ λέξ.) ὁ μὴ εὐχαριστούμενος εἰς κάθε λογῆς τροφήν, (ζθ. ἐν γέν.) δυσκολοευαρίστητος, παράξενος, ὑποχόνδριακός, δύσκοπος κτλ. (υ Ὡς δύσκολον τὸ γῆρας ἀνθρώ-

τος ἔφυ, » Εὐρ.) (κυρ. ἐπί πραγμ.) μὴ εὔκολος, δυσκατόρθωτος· δυσκολοχώνευτος· δυσκολοεξήγητος (ὅθεν ὁ γραμματικὸς Ἀπολλώνιος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐπωνομάσθη Δύσκολος), ἐναντίος κτλ. (παρβλ.) Δυσάρεστος, » Ἂν τι δύσκολον συμβῇ, » Δημ.

Δύσκολπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δυστυχῆ κόλπον. » Γαστὴρ—, » Ἐπιγρ. ἡ περιέχουσα νεκρὸν ἔμβρυον.

Δυσκόλως, ἐπίρ. = Δυσαρέστως· μὲ δυσκολίαν. » Δυσκόλως ἔχω (διάκειμαι, πέφυκα) πρός τι, π. =Δυσκολαίνω.

Δυσκόμιστος (ὁ, ἡ), = Δυσφόρητος, βαρύς, δυσκολοϋπόφερτος.

Δύσκοπος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως κοπτόμενος, δυσκολοκοπάνιστος.

Δυσκραής, ές (ὁ, ἡ), = Δύσκρατος.

Δυσκρασία (ἡ), κακὴ κρᾶσις (μίξις, ἕνωσις τῶν ὑγρῶν, [ἰατρ.] νοσώδης κατάστασις, κυρ.) τοῦ σώματος ἢ τοῦ ἀέρος (τῆς ἀτμοσφαίρας).

Δυσκράτητος (ὁ, ἡ) = Δυσκάθεκτος· Δυσνίκητος· Δυσκατόρθωτος.

Δύσκρατος (ὁ, ἡ), (ξ ἐπίρ.) -κράτως. (κυρ. ἀήρ) Ὁ κακῶς (ἀναρμόστως) κεκραμένος, μὴ εὔκρατος, (ἐπιτ.) νοσώδης κτλ.

Δυσκρινής, ές (ὁ, ἡ), καὶ

Δύσκριτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -κρίτως. (κυρ. πρᾶγμα) Τὸ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ κρίνῃ (νὰ διακρίνῃ, προσδιορίσῃ κτλ.), Δυσδιάγνωστον, ἀσαφές, ἀμφίβολον. » Ὄνειρ (» Ἶχνος, » Νόσημα)—, » Σοφ., Ἡλδ., Ἱππκρ. » Δυσκρίτως ἔχω, » Ἀρχιτ., Εὐρ., δυσκολεύομαι ν' ἀποφασίσω, διστάζω, ἀμφιβάλλω.

Δύσκτητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀποκτώμενος (καὶ τρπ.) ἐννοούμενος.

Δ κακυδέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω τύχην εἰς τὸ παιγνίδι τῶν κύβων, (κοιν.) μὲ καταστρέχει τὸ ζάρι (τὸ παιγνίδι).

Δυσκύμαντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ταραττόμενος ἀπὸ (ἢ ἐφορμῶν καθὼς τὰ) φοβερὰ κύματα.

Δυσκωφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Δύσκωφος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀκούων, = Ὑποκώφος, ὄδε Δύσοσμος.

Δύσλ··ος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως λαλῶν, =Νοχιλαλος, Βραδύγλωσσος.

Δυσλέαντος (ὁ), [ὁ. λεαίνω] δυσκολοκατάνιστος.

Δύσλεκτος (ὁ, ἡ), Π. δύσκολος (δυσάρεστος) νὰ λεχθῇ, = Δύσφημος ἢ Δυσέκφραστος.

Δύσλεκτρος (ὁ, ἡ), Π. δυστυχὴς διὰ γάμου (λέκτρου).

Δυσλεπής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τραχὺ λέπος (τσόφλιον), (ἐπιτ.) δυσκόλως ξεφλουδιζόμενος.

Δυσλεχής, ές (ὁ, ἡ), Π. = Δύσλεκτρος.

Δύσληπτος (ὁ, ἡ), (ξ ἐπίρ.) -λήπτως. Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ληφθῇ (παρθῇ ἢ πιασθῇ), = Δυσάλωτος, (τρπ.) = Δυσνόητος.

Δυσλίμενος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Δύσορμος.

Δυσλόγιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ λογαριάσῃ (νὰ εὕρῃ μὲ συμπερασμόν, νὰ ἐννοήσῃ). » Ἡ δ' αἰτία δυσλόγιστος, εἴτε. . εἴτε. . . » Πλ. 2) Π. κακῶς σκεπτόμενος, ἀστόχαστος, ἀσυλλόγιστος. » Καὶ πρός τί δυσλόγιστον ᾧ δ' ἦξεν χέρας; Σοφ. τὸ ὁποῖον ὅλοι, ἐκλαμβάνοντες ἐπὶ τῆς πρώτης σημασ., ἐκφέρουσιν ἐν παρενθέσει: » Καὶ πρὸς τί (δυσλόγιστον) ᾧδ' ἦξεν χέρας;»

Δύσλοφος (ὁ, ἡ), (ξ ἐπίρ.) -λόφως, [ὁ. λόφος], = Σκληροτράχηλος· ἄγριος. » Ἡμίονος—, » Αἰλ. 2) Π. ὁ μὴ ἁρμόζων εἰς (ἐπιτ. βαρύνων) τὸν τράχηλον, δυσβάστακτος, (ἐν γέν.) δύσκολος. » Ζεύγλη—, » Θγν.

Δύσλυτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.) -λύτως. Δύσκολος νὰ λυθῇ (καὶ τρπ.) νὰ ἐξηγηθῇ.

Δυσμάθεια (ἡ). δυσκολία εἰς τὸ μανθάνειν.

Δυσμαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν καλογνωρίζω, εἶμαι -

Δυσμαθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μανθάνων (γνωρίζων, καταλαμβάνων, πληροφορούμενος). 2) Π. ὁ δυσκόλως μανθανόμενος (γνωριζόμενος)· δυσνόητος. » Τὰ πυθόκραντα δυσμαθῆ, » Αἰσχλ.

Δυσμαθία (ἡ), = (καὶ εὐχρηστότ.) τοῦ Δυσμάθεια.

Δυσμαθῶς, ἐπίρ. (μόνον εἰς τὴν φρ.) » Δυσμ. ἔχω, » Πλάτ., εἶμαι δυσμαθής.

Δυσμάλακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ μαλακώσῃ (νὰ ἀπαλύνῃ, [ξ μτφορ.] νὰ ἐξιλεώσῃ).

Δυσμανής, ές (ὁ, ἡ), [δ. μανόω]. Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀραιωθῇ, (ἐπιτ.) πυκνός. » Ὕδωρ—, » Θφρ., τὸ βαρύ.

Δυσμάραντος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μαρτινόμενος (καὶ μτφορ.) λησμονούμενος, καταπραϋνόμενος.

Δυσμάσητος (ὁ, ἡ). Δυσκολομάσητος.

Δυσμάτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Δυσμήτωρ.

Δυσμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι (Ἀντιξέκομαι) πρός τινα μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις, πολεμῶ πεισματικά.

Δυσμαχητέον, θεσ. τοῦ Δυσμαχέω.

Δυσμάχητος ξ

Δύσμαχος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύνανται τις νὰ πολεμήσῃ καὶ νὰ νικήσῃ. (Π.) = Δύσκολος. » Δύσμαχα δ' ἐστὶ κρῖναι, » Αἰσχ. 2) (σπν.) δυστυχὴς (ἀνωφελής) εἰς τὴν μάχην. » Θυμὸς κτῆμα δύσμαχον, » Πλάτ.

Δυσμείλικτος (ὁ, ἡ), [ὁ. μειλίσσω]. ὁ δυσκόλως ἐξιλεούμενος.

Δυσμελψόδητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ψάλῃ (νὰ μελῳδήσῃ).

Δυσμεναίνω, Μ. ανῶ. Ἔχω (Φυλάττω) εἰς τὴν ψυχήν μου δυσμένειαν κατά τινος, θέλω τὸ κακόν του.

Δυσμένεια (ἡ). κακὴ (ἐχθρικὴ) διάθεσις, μῖσος, ἔχθρα, ἀντιπάθεια.

Δυσμενέων, ουσα, ον, Π. μτχ. τοῦ (ἀχρ.) Δυσμενέω = Δυσμεναίνω.

Δυσμενής [ὁ. μένος], ές (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν κακὰ ἐναντίον (θέλων τὸ κακόν) τινος, ἐχθρὸς ἔσπονδος.

Δυσμενίδης, ου (ὁ), Κωμ. παρῳδ. τοῦ Εὐμενίδης.

Δυσμενικός, ή, όν. Ὁ γινόμενος μὲ δυσμένειαν, ἐχθρικός.

Δυσμενικῶς, καὶ

Δυσμενῶς, ἐπίρ. μὲ δυσμένειαν, ἐχθρικῶς.

Δυσματάβλητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μεταβαλλόμενος (ἀλλοιούμενος)· δυσκολαχώνευτος.

Δυσμετάγωγος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μεταγόμενος (μεταφερόμενος), δυσμετάπειστος, (ἐν γέν.) δυσάγωγος, δυσδιοίκητος.

Δυσμετάδοτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μεταδίδων ἢ μεταδιδόμενος.

Δυσμετάθετος (ὁ, ἡ), (ξ ἐπίρ.) -θέτως. Ὁ δυσκόλως μετατιθέμενος (μετατοπιζόμενος, μεταβαλλόμενος).

Δυσμετακίνητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -νήτως. Ὁ δυσκόλως μετακινούμενος (μεταβαλλόμενος).

Δυσμετάκλητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ μετακαλέσῃ (νὰ φέρῃ ὀπίσω).

Δυσμετακόμιστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μετακομιζόμενος, Δυσμετάγωγος.

Δυσμετάληπτος (ὁ, ἡ), (γρμτ.). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκλάβῃ εἰς ἄλλην σημασίαν.

Δυσμετανόητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μετανοῶν.

Δυσμετάπειστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ μεταπείσῃ, ἰσχυρογνώμων.

Δυσμετάπεμπτος (ὁ, ἡ). (γρμτ.) ἐξήγ. τοῦ Δυσπέμφελος.

Δυσμετάπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μεταπίπτων ἀπό τινος τόπου εἰς ἄλλον, στερεός.

Δυσμετάτρεπτος (ὁ, ἡ), =Δυσμετάβλητος, δυσκολογύριστος.

Δυσμετεχείριστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ρίστως. Δυσκολομεταχείριστος, δυσκολοκινούμητος.

Δυσμέτρητος (ὁ, ἡ). δύσκολος νὰ μετρηθῇ, ἐκτεταμένος. » Πέλαγος δυσμέτρητον, » Φλῆρ., τὸ δύσπλευστον.

Δυσμή (ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) = Δύσις, βασίλευμα τοῦ ἡλίου κτλ. (μτφορ.) τέλος, παρακμή. » Βίου—, » Ἄρχτ.

Δύσμηνις, τος καὶ

Δυσμήνιτος, ου (ὁ, ἡ), Π. = Βαρύμηνις, ἐπικίνδυνος ἢ ἐπίμονος εἰς τὸν θυμόν του, μνησίκακος, ἀδυσώπητος.

Δυσμήτηρ, ερος (ὁ, ἡ), (ἡ κλητ. Δύσμητερ), Π. κακὴ (ἄστοργος, μὴ φρονοῦσα ὡς) μήτηρ.

Δυσμήτης, ου (ὁ) καὶ

Δύσμητις, εως (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δύσβουλος.

Δυσμήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἢ ἀνήκων εἰς) κακὴν μητέρα.

Δυσμηχανάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω, Π. δὲν ἰσχύουν αἱ μηχαναί μου, δὲν ἠμπορῶ νὰ

Δυσμηχάνητος (ὁ, ἡ). δυσκατόρθωτος (δυσμηχανῆς).

Δυσμήχανος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ εὕρῃ μηχανάς (τρόπες), ἄπορος, ἢ 2) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) Π. φοβερὸς διὰ τὰς μηχανάς του, πολυμήχανος, ἢ 3) ἐναντίον τοῦ ὁπ. δυσκόλως ἰσχύουν μηχαναί· δυσπαλέμητος· (ἐν γέν.) δύσκολος, δυσκατόρθωτος, (παρβλ. Δυσπάλαμος).

Δυσμικός, ή, όν. Ὁ πρὸς δυσμὰς κείμενος, δυτικός.

Δύσμικτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -μίκτως Ὁ δυσκόλως μιγνύμενος (ἑνούμενος, [καὶ τρπ.] λαμβάνων σχέσιν, ἀπομιξίαν) μὲ ἄλλον.

Δυσμίμητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ μιμηθῇ.

Δυσμίσητος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πολλὰ μισητός.

Δυσμνημόνευτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μνημονεύμενος (μένων εἰς τὴν μνήμην) ἢ 2) (ἐνεργ.) ὁ δυσκόλως μνημονεύων (ἐνθυμούμενός) τι.
Δυσμόθεν, ἐπίῤ. Ἐκ δυσμῶν.
Δυσμοιρία (ἡ), Π. κακομοιριά, δυστυχία, [ἐκ τοῦ
Δύσμοιρος (ὁ, ἡ), Π. δυστυχής, κακόμοιρος.
Δυσμορία (ἡ), Π. = Δυσμοιρία, [ἐκ τοῦ
Δύσμορος (ὁ, ἡ), Π. = Δύσμοιρος, κακόμοιρος. 2) ἀποθνήσκων ἢ ἀποθανών μὲ κακὸν θάνατον (μόρον).
Δυσμορφία (ἡ). μορφὴ δυσειδὴς, ἄσχημιὰ, [ἐκ τοῦ
Δύσμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δυσειδῆ μορφὴν, ἄσχημος.
Δυσμόρως, ἐπίῤ. Δυστυχῶς, ἀθλίως ἢ μὲ κακὸν θάνατον (μόρον).
Δύσμουσος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ εὐνοούμενος ὑπὸ τῶν μουσῶν, (ὑβρ.) ἀπαίδευτος, ἄμουσος, ἢ ἀσύμφωνος μὲ τοὺς κανόνας τῆς μουσικῆς, κακόφωνος.
Δυσνίκητος (ὁ, ἡ). δυσκολονίκητος.
Δύσνιπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διὰ νιψίματος ἀφαιρούμενος (ἐξαλειφόμενος).
Δυσνιφὴς (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεινῶς νιφόμενος (χιονιζόμενος).
Δυσνοέω-ῶ, Μ. ἤσω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Εὐνοῶ, ὑβρ.) Μισῶ (ἐχθρεύομαι) τινα, θέλω τὸ κακόν του.
Δυσνοότητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ήτως. Τὸν ἀκ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐννοήσῃ, ἀσαφὴς.
Δύσνοια (ἡ), [δύσνους]. ἐχθρικὴ διάθεσις.
Δυσνομία (ἡ). τὸ ἐναντ. τῆς εὐνομίας, κακὴ κατάστασις ἢ ἐφαρμογὴ τῶν νόμων, κακὴ νομοθεσία, [ἐκ τοῦ
Δύσνομος (ὁ, ἡ). ὁ ἐναντίος τῶν νόμων, παράνομος, ἄδικος· ἀποτρόπαιος.
Δύσνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν νοῦν (ἐχθρικὴν διάθεσιν, σκοπὸν) κατά τινος, θέλων τὸ κακόν του.
Δύσνοστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυστυχῶς ἐπιστρέφων ἀπὸ ταξεῖδι. ‖. ο Νόστος—, α Εὐρ., δυστυχὴς ἐπιστροφή.
Δυσνουθέτητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως νουθετούμενος (σωφρονιζόμενος), δυσκολοδιόρθωτος.
Δύσνους, ου (ὁ, ἡ), Ἴδε Δύσνους.
Δυσνύμφευτος καὶ
Δύσνυμφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυστυχῶς νυμφευθείς, ἢ δυστυχὴς (ἀπαίσιος) εἰς τοὺς νυμφευομένους.
Δύσνως, ἐπίῤ. Μὲ δύσνοιαν, ἐχθρικῶς.
Δύσξενος (ὁ, ἡ), Π. δυσμενὴς πρὸς τοὺς ξένους, ἀφιλόξενος.
Δυσξήραντος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ξηραινόμενος.
Δυσξύμβλητος καὶ
Δυσξύμβολος (Ἀττ. ἀντὶ) Δυσσύμβολος (ὁ, ἡ), [ὃ. συμβάλλω]. μὲ τὸν ὁπ. δυσκολως δύναταί τις νὰ σχετισθῇ (νὰ συναναστραφῇ κτλ.), ἄγριος, ἀκοινώνητος. 2) = Δυσνόητος, ἀσαφὴς.
Δυσξύνετος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Δυσσύνετος, [ὃ. συνίημι], ὁ δυσκόλως ἐννοῶν ἢ ἐννοούμενος, εὐήθης ἢ δυσνόητος.
Δυσξύνθετος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Δυσσύνθετος. Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ συντεθῇ (ἑνωθῇ) ἢ· κακῶς συνθεμένος.
Δύσοργος (ὁ, ἡ). πολλὰ βορὸς (ὀγκώδης), (ἑπτ.) δυσκολεσήκωτος.
Δυσοδευτος (ὁ, ἡ), = Δύσβατος, δυσδιόδευτος.
Δυσοδέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυσκόλως ὁδεύω, περιπίπτω εἰς δύσβατον ὁδόν.
Δυσοδία (ἡ). κακὴ (δύσβατος) ὁδὸς, κακοπραγία.
Δυσοδμία (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δυσοσμία.
Δύσοδμος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δύσοσμος.
Δυσοδοπαίπαλος (ὁ, ἡ), Π. πετρώδης, ἀπότομος. (ἑπτ.) δύσβατος. [παίπαλα καὶ
Δύσοδος (ὁ, ἡ), = Δύσβατος, δυσδιόδευτος.
Δυσοίζω (ἀόρ. Ἐδύσοιξα;), Π. [ὃ. οἴομαι]. φοβοῦμαι, ὑποπτεύω.
Δυσοίκητος (ὁ, ἡ). δυσκολοκατοίκητος.
Δυσοικονόμητος (ὁ, ἡ). δυσκολοοικονόμητος· δυσκολοχώνευτος.
Δύσοικος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ κατοικῶν εἰς) καλὴν κατοικίαν.
Δύσοικτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως οἰκτείρων (λυπούμενος), ἢ 2) = Δυσθρήνητος.
Δύσοιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δύσοδος. ‖ Τύχη —, α Αἰσχ., ἡ ἐναντία.
Δύσοινος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὁ ὁποῖος κάμνει ἀχρεῖον ἢ ὀλίγον οἶνον. 2) (ἄνθρ.) ὅστις κάμνει κακὸν μεθύσι ἢ δὲν σηκόνει κρασί.
Δύσοιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-οίστως, Π. = Δυσφόρητος.
Δυσοιωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω (Σημαίνω, ἢ Κάμνω τι) κακὸν οἰωνόν.
Δυσοιωνιστικὸς, ἡ, ὸν, καὶ
Δυσοιώνιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκλαμβανόμενος ὡς κακὸς οἰωνὸς, ἀπαίσιος.
Δύσοκνος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὀκνηρὸς (ἀργακίνητος ἢ δειλός).
Δυσόκνως, ἐπίῤ. Μὲ πολλὴν ἀργοπορίαν (δυσκολίαν).
Δυσόλεθρος (ὁ, ἡ), Ζ. Δυσώλεθρος.
Δυσόλισθος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ὀλισθαίνων (γλιστρῶν ἢ πίπτων).
Δύσομβρος (ὁ, ἡ). πολλὰ βροχερός. 2) Π. ὁ πίπτων ὡς πυκνὴ καὶ ἀφάγδαια βροχή.
Δυσομενάων, Π. ἀντὶ Δυσομένων, γεν. πλθ. τοῦ μέλλ. (ἀντὶ ἐνε.) τῆς μτχ. τοῦ Δύω, -ομαι.
Δυσομίλητος καὶ
Δυσόμιλος (ὁ, ἡ). δύσκολος ἢ δυσάρεστος πρὸς ὁμιλίαν καὶ συναναστροφὴν, δυσέντευκτος, τοῦ ὁπ. ἡ ὁμιλία (ἡ σχέσις) προξενεῖ δυστυχίαν, ἀποτρόπαιος.
Δυσόμματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κακὰ (μὴ βλέποντα καλῶς) ὄμματα, τυφλός.
Δυσόμοιος (ὁ, ἡ), = Δυόμοιος.
Δυσόνειρος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων ἢ προξενῶν κακὰ (ταραχώδη, ἀλλόκοτα) ὄνειρα.
Δύσοπτος καὶ
Δυσόρατος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως φαινόμενος, διαφεύγων τὴν ὅρασιν. 2) τοῦ ὁποίου ἡ θέα προξενεῖ φρίκην, ἀποτρόπαιος.
Δυσοργησία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις=
Δυσόργητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-ήτως. Φοβερὸς εἰς τὴν ὀργήν του ἢ ὀξύθυμος.
Δυσοργία (ἡ), = Δυσοργησία, [ἐκ τοῦ
Δύσοργος (ὁ, ἡ), = Δυσόργητος.
Δυσόρεκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ κακῷ ὀρεχθεὶς (βαθεῖς, προσφερθείς). 2) (μτγν.) ὁ ἔχων κακὴν (δυσάρεστον) ὄρεξιν.
Δυσόριστος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ δώσῃ τὸν ὁρισμὸν (νὰ τὸν προσδιορίσῃ ἢ περιορίσῃ).
Δυσορκέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ψευδορκῶ, Ἐπιορκῶ.
Δυσόρμιστος καὶ
Δύσορμος (ὁ, ἡ). [λιμὴν, αἰγιαλὸς] ὅπου εἶν' ἐπικίνδυνον ἢ δύσκολον νὰ ἀράξῃ (προσορμισθῇ) πλοῖον. «Πνοαὶ—, α Αἰσχ., αἱ καθιστῶσαι δυσάρεστον τὴν ἐν τῷ λιμένι διατριβήν.
Δύσορνις, ιθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γενόμενος ὑπὸ κακοὺς οἰωνοὺς (ὄρνιθας), ἀπαίσιος.
Δυσόρνυμαι, Π. [ὃ. ὄρνυμι]. ὁ καθ' ὑπερβολὴν σκοτεινὸς, θερσκότεινος· κατάμαυρος.
Δυσοσμία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Δύσοσμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀναδίδων) κακὴν ὀσμὴν, = Δυσώδης. 2) (κθ.) τοῦ ὁποίου δυσκόλως δύναταί τις νὰ λάβῃ τὴν ὀσμὴν, δυσκολομύριστος. 3) (ἐνεργ.) ὁ δυσκόλως ὀσφραινόμενος (ἔχων ἀδύνατον ὄσφρησιν). «Γίνονται δὲ καὶ ἀπὸ τῶν μεγάλων ῥόφων δύσκωφοι, καὶ ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν ὀσμῶν δύσοσμοι, « Ἀρετ.
Δυσούλωτος (ὁ, ἡ). (πληγὴ) δυσκόλως κλείουσα (κάμνουσα οὐλὴν), δυσίατος.
Δυσουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατουρῶ μὲ δυσκολίαν.
Δυσουρία (ἡ). πάθος τῶν νεφρῶν, δυσκολία (μὲ ἢ καὶ χωρὶς πόνον) εἰς τὸ κατούρημα.
Δυσουριάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω δυσουρίαν.
Δυσουρικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ἢ πάσχων δυσουρίαν.
Δυσούριστος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Δυσόριστος, δυσκόλως περιοριζόμενος, ἀτελεύτητος. 2) ὁ ἐλθὼν μὲ ἐναντίον (ὄχι οὖριον) ἄνεμον, (ὑβρ.) δυστυχής.
Δύσουρος (ὁ, ἡ), Π. = Δυσφύλακτος.
Δυσόφθαλμος (ὁ, ἡ), Π. δυσάρεστος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, δυσειδὴς, ἄσχημος.
Δυσπάθεια (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις δυσπαθὴς (γερὸς κτλ.), σκληρότης, ἀναισθησία, ἢ 2) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) εὐαισθησία, (ἐπμ.) ἀνυπομονησία. 3) μεγάλη κακοπάθεια, ταλαιπωρία.
Δυσπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυσκόλως ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) Κατὰ πολλὰ πάσχω, (ἐπμ.) = Δεινοπαθῶ, δυσανασχετῶ, [ἐκ τοῦ
Δυσπαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως πάσχων (αἰσθανόμενος πόνον κτλ.), (ἐπμ.) (γερὸς, σκληρὸς, (τρπ.) ὑπομονητικὸς κτλ. 2) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ὁ κατὰ πολλὰ πάσχων, εὐαίσθητος, (ἐπμ.) ἀνυπόμονος, δεινοπαθής. 3) (εἰς τὸν Αἰσχλ. Ἀγ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσμαθής.
Δυσπαίπαλος (ὁ, ἡ), Π [ὃ. παίπαλα], (ἐπὶ ὄρους) = Δύσβατος, πετρώδης, (ἐκ δέρματος ζώου) τραχὺς, ἀδρός.
Δύσπαις, αιδος (ὁ, ἡ), = Δύστεκνος.
Δυσπάλαιστος (ὁ, ἡ). πρὸς τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἀντιπαλεύσῃ (ν' ἀντισταθῇ), δύσκολος, δυσκατόρθωτος, δυσοικονόμητος.
Δυσπάλαμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -άμως, Π. = Δυσχερὴς, δύσκολος, δυσνίκητος, δυσκατόρθωτος. 2) = Δυσμήχανος, πανοῦργος, ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ἀνεπιτήδειος, ἄπορος.
Δυσπαλὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως παλ-

λόμενος, βαρύς, δυσκίνητος ἢ 2) Π. ὁ δυσκόλως καταπαλαιόμενος.—Δυσπάλαιστος, (ἀν γέν.) δεινὸς, δύσκολος.

Δυσπαράβλητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως παραβαλλόμενος (συγκρινόμενος) πρὸς ἄλλον, ἔξοχος.

Δυσπαραβοήθητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύνανταί τις νὰ παραστaθῇ (νὰ βοηθήσῃ).

Δυσπαράβουλος (ὁ, ἡ), Π.=Δυσμετάπειστος.

Δυσπαράγγελτος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ δώσῃ (θετικὰς) παραγγελίας.

Δυσπαράγραφος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ περιγράψῃ ἢ νὰ προσδιορίσῃ, (κατὰ διόρθ.) Δυσπερίγραφος.

Δυσπαράγωγος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ παρασύρῃ (νὰ ἀπατήσῃ), Δυσπαράτρεπτος.

Δ σπαράδεκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-δέκτως. Τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ παραδεχθῇ (νὰ πιστεύσῃ) ὡς ἀληθῆ. 2) (ἐνεργ. μὲ γεν.) ὁ δυσκόλως παραδεχόμενός τι. « Δυσπιστία ἐξις δυσπαράδεκτος πίστεως, « Κλ. Ἀλ. « Δυσπαραδέκτως ἔχων πρὸς τὰ θρυλλούμενα, « Πλὺ.

Δυσπαράθελκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως ἐξιλεούμενος (μεταπειθόμενος ἢ παρηγορούμενος) διὰ θελκτικῶν λόγων. «Ὄκτος —, « Αἰσχλ.

Δυσπαραίτητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκσωπήσῃ (νὰ ἐξιλεώσῃ ἢ μεταπείσῃ) διὰ παρακλήσεων.

Δυσπαράκλητος (ὁ, ἡ),=τῷ προηγ.

Δυσπαρακολούθητος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. δυσκολίως δύναταί τις νὰ ἀκολουθήσῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὰ ἴχνη (νὰ φυλάξῃ τὴν συνέχειαν τοῦ λόγου), δυσνόητος. 2) (ἐνεργ.) ὁ δυσκόλως ἀκολουθῶν (ἐννοῶν) τι, βραδύνους.

Δυσπαρακόμιστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μεταφερόμενος (ἢ διὰ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ μετακομισθῇ) πλησίον τινὸς διʼ ἵππου ἢ ὀχήματος ἢ φορείου ἢ πλοίου.

Δυσπαραμύθητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως δεχόμενος παραμυθίαν (καταπραϋνόμενος μὲ παρηγορητικοὺς λόγους).

Δυσπαράπειστος (ὁ, ἡ),=Δυσμετάπειστος. Δυσεξαπάτητος.

Δυσπαράπλευστος καὶ

Δυσπαράπλους-ους (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ παραπλεύσῃ. « Δίγιαλός—, « Στρ.

Δυσπαρασκεύαστος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ κατασκευάσῃ (δολίως) τὸ ὅμοιον. « Σφραγὶς—, « Ἀμμών.

Δυσπαρατήρητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ παρατηρήσῃ ἢ νὰ διατηρήσῃ ἀπαράβατον.

Δυσπαράτρεπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ παρατρέψῃ (νὰ ἐβγάλῃ ἀπὸ τὸν εὐθὺν δρόμον), Δυσπαράγωγος.

Δυσπάρευνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν δυσμυχίαν εἰς τοὺς ἐν αὐτῷ παρευναζομένους (συγκοιμωμένους) συζύγους, ἀπαίσιος.

Δυσπαρηγόρητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήτως, =Δυσπαραμύθητος.

Δυσπαρήγορος (ὁ, ἡ), Π.=Δυσπαρηγόρητος.

Δυσπάρθελκτος (ὁ, ἡ), Π. (ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Δυσπαράθελκτος.

Δυσπάρθενος (ἡ), Π. δυστυχὴς παρθένος.

Δύσπαρις, ιδος (ὁ), Π. κακὸς (δυσώνυμος, δυστυχιῶν πρόξενος, ἄθλιος) Πάρις.

Δυσπάριτος (ὁ, ἡ), [ὁ. πάρειμι]. διὰ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ περάσῃ, δύσβατος, Δυσδιάβευτος.

Δυσπαρίβευτος καὶ

Δυσπάροδος (ὁ, ἡ). πλησίον ἢ ἐντὸς τοῦ ὁπσίου δυσκόλως δύνανται τις ἀβεύων νὰ διέλθῃ ἢ νὰ εἰσέλθῃ.

Δυσπάτητος (ὁ, ἡ). ἐπάνω τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ πατήσῃ ἢ νὰ περιπατήσῃ.

Δύσπαυστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-παύστως.=Δυσκατάπαυστος.

Δυσπείθεια (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ

Δυσπειθὴς, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-πειθῶς. Ὁ δυσκόλως πειθόμενος (καταπειθόμενος, ὑπακούων), (ἐπιτ.) δυσάγωγος.

Δυσπειρία (ἡ). δυσκολία εἰς τὸ νὰ γνωρίσῃ τις διὰ τῆς πείρας (νὰ δοκιμάσῃ) τι, (Ἱππκρ. περὶ Χυμ.).

Δύσπειστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-πείστως.=Δυσπειθὴς, δυσκόλως πειθόμενος (καταπειθόμενος), (συγχ. τῷ Δύσπιστος).

Δυσπέλαστος (ὁ, ἡ). εἰς τὸν ὁπ. εἶνε δύσκολον ἢ ἐπικίνδυνον νὰ πλησιάσῃ (πελάσῃ) τις.

Δύσπεμπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύνανταί τις νὰ πέμψῃ (νὰ ξεκάμῃ), ἢ 2) ὁ ἐπὶ δυστυχίᾳ τινος πεμφθείς.

Δυσπέμφελος (ὁ, ἡ), Π. [ὁ. πέμπω],=Δύσκολος, δυσάρεστος, ἐπικίνδυνος. « Ναυτιλίη—, « Ἡσ.

Δυσπένθερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος ἀπὸ) κακὸν πενθερόν.

Δυσπενθέω-ῶ, Μ. ήσω, (κυρ. εὔχρ. μόνον κατὰ μτχ.), Π. βαρέως (μὲ πολλὴν λύπην) πενθῶ, [ἐκ τοῦ

Δυσπενθὴς (ὁ, ἡ), Π. ἄξιος ἢ αἴτιος μεγάλου πένθους.

Δυσπέπαντος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως πεπαινόμενος (ὡριμάζων), ἢ βιαίως (παρὰ καιρὸν) ὡριμάσας, ἄγουρος. « Πάθος—, « Σχλ.

Δυσπεπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυσκόλως χωνεύω, [ἐκ τοῦ

Δύσπεπτος (ὁ, ἡ), [ὁ. πέπτω]. δυσκολοχώνευτος ἢ κακοχώνευτος. « Τροφὴ—, « Ἀσκρ. 2) (μτφ.) =Δυσπέκαντος. « Ἀπόστημα—, « Ἀσκρ.

Δυσπεραίωτος καὶ

Δυσπέρατος (ὁ, ἡ). δυσκολοπέρατος. Πορθμὸς—, « Στρ. (μτφρ.) « Αἰὼν—, « Εὐρ.

Δυσπεριάγωγος (ὁ, ἡ). δύσκολος νὰ περικυκλωθῇ. « Ἡ τετράγωνος τάξις δυσπεριάγ., « « Ἀρρ.

Δυσπεριγένητος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. δυσκόλως περιγίγνεται (γίνεται ἀνώτερός) τις, δυσνίκητος, δυσκατέρθωτος.

†Δυσπερίγραφος (ὁ, ἡ). (οὕτω διώρθ. τινὲς τὸ) Δυσπαράγραφος.

Δυσπεριχαθαίρετος καὶ

Δυσπερικάθαρτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ καθαρίσῃ (νὰ ἐβγάλῃ ἢ νὰ παστρεύσῃ) ἀλαστρόγυρα. « Φλοιὸς—, « Θφρ.

Δυσπερίκητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως περιποιούμενος τι ἀπὸ τῶν κτημάτων ἢ τοῦ κέρδους του, πτωχός.

Δυσπερίλητπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ περιλάβῃ (νὰ ἀγκαλιάσῃ). (μτφρ.)=τῷ

Δυσπερινόητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ περιλάβῃ εἰς τὸν νοῦν του (νὰ καταλάβῃ, νὰ ἐννοήσῃ).

Δυσπερισέβευτος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁπ. δυσκόσκολως δύναταί τις νὰ ἀδεύσῃ.

Δυσπερίσκεπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως περιορίζόμενος.

Δυσπερίτρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως περιτρεπόμενος (ἀναποδογυρίζόμενος) 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ-

Δυσπερίτριπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως περιτριβόμενος (φθειρόμενος μὲ τὸ τρίψιμον). « Τὸ ἐντὸς δέρμα τῶν χειρῶν δυσπερίτριπτον, « Θεόφιλ. πρωτοσπαθ.

Δυσπερίψυκτος (ὁ, ἡ), [ὁ. περιψύχω]. ὁ δυσκόλως κρυολογῶν.

Δυσπετέω-ῶ, Μ. ήσω. Δεινῶς (βαρέως) πίπτω. 2) (μτφορ.) δυστυχῶ, ἀποτυγχάνω. 3) (μτγν.)=Ἀποδυσπετῶ, Δυσπαθῶ, Δυσανασχετῶ, ἀπελπίζομαι.

Δυσπετέως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Δυσπετῶς.

Δυσπέτημα (τὸ),=Δυστύχημα, συμφορὰ, ἀποτυχία, [ἐκ τοῦ.

Δυσπετὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως πίπτων, (ἐπιτ.) βαρὺς, (τρπ.) δεινὰς, δυσκόλως.

Δυσπετῶς, ἐπίρ. βαρέως, δεινῶς, δυσκόλως.

Δυσπεψία (ἡ), [δύσπεπτος]. δυσκολία εἰς τὴν χώνευσιν, κακοστομαχιά.

Δυσπήμαντος (ὁ, ἡ), Π, [ὁ. πημαίνω]. ὁ δεινῶς (βαρέως) βεβλαμμένος (πληγωμένος κτλ.).

Δυσπινὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [ὁ. πῖνος]. πολλὰ βυπαρὸς (λερωμένος).

Δυσπιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν πιστεύω εὔκολα, εἶμαι δύσπιστος.

Δυσπιστία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Δύσπιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-πίστως. Ὁ δυσκόλως ἢ κακῶς πιστεύων, ὕποπτος ἢ δυσεύπλ. 2)=Δυσκολοπίστευτος, ἀπίθανος, Δυσπαράδεκτος, (συγχ. τῷ Δύσπειστος).

Δύσπλανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυστυχῶς περιπλανώμενος.

Δύσπληκτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως πληττόμενος ἢ ἐκπληττόμενος.

Δυσπλήρωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως πληρούμενος (γεμιζόμενος ἢ ἐκτελούμενος).

†Δυσπλῆς, ῆτος (ὁ, ἡ), καὶ Δυσπλῆτις, ιδος (ἡ), Π.=(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δασπλῆς, -ῆτις.

Δυσπλοέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπίπτω εἰς δύσπλοιαν.

Δυσπλοΐα (ἡ), Π. ἀντὶ

Δύσπλοια (ἡ). κακὸν (δυστυχισμένον) ταξείδι διὰ θαλάσσης, ἐναντιότης ἢ σφοδρότης ἀνέμων.

Δύσπλους-ους (ὁ, ἡ). δύσκολος (ἐπικίνδυνος) διὰ τοὺς πλέοντας, δυσκολοταξείδευτος.

Δύσπλυτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως πλυνόμενος.

Δύσπλωτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δύσπλους.

Δυσπνοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναπνέω μὲ δυσκολίαν, πάσχω ἀπὸ δύσπνοιαν. 2) Π βρωμῶ.

Δυσπνοΐτης (ὁ, ἡ), = Δυσπνοϊκός.
Δυσπνοια (ἡ), δυσκολία εἰς τὴν ἀναπνοήν, στένωσις, (παρβλ. Ἄσθμα). 2) ἐναντίος ἄνεμος.
Δυσπνοιάω, ἰων. ἀντὶ Δυσπνοέω.
Δυσπνοϊκός, ἡ, όν. Ὁ πάσχων (ὑποκείμενος εἰς) δύσπνοιαν.
Δύσπνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἀναπνέων μὲ δυσκολίαν· τοῦ ὁποίου εἶνε πιασμένη ἡ ἀναπνοή (ἀπὸ καύσωνα κτλ.). ■ Τὸ δύσπνουν, ἀ Ἱππκρ., ἀντὶ ἡ δύσπνοια. 2) ὁ δυσκόλως ἀναπνεύμενος, ἄχρηστος πρὸς ἀναπνοήν. ■ Ἀήρ—, ■ Θῆρ. 3) ὁ ἐναντίως πνέων (ἄνεμος), (Σοφ.).
Δυσπολέμητος (ὁ, ἡ), τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ πολεμήσῃ.
Δυσπόλεμος (ὁ, ἡ), Π. δυστυχὴς ἢ ἀνεπιτήδειος εἰς τὸν πόλεμον.
Δυσπολιόρκητος (ὁ, ἡ)· δυσκολος εἰς τὸ νὰ πολιορκηθῇ.
Δυσπολίτευτος (ὁ, ἡ)· ἀνίκανος εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα. 2) (πολιτικῶς) δυσκολοικονόμητος.
Δυσπονέως, Π, ἀντὶ Δυσπόνως, μὲ πολὺν κόπον, δυσκόλως, [ἐκ τοῦ
Δυσπονής, ές καὶ
Δυσπόνητος (ὁ, ἡ), Π. = Δύσπονος.
Δυσπονία (ἡ), Π. δύσκολος (πολύπονος) ἐργασία, πολὺς (μέγας) κόπος, [ἐκ τοῦ
Δύσπονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν ἢ ἀπαιτῶν πολὺν κόπον (μεγάλην ταλαιπωρίαν), καλύπονος, δύσκολος.
Δυσπόρευτος (ὁ, ἡ). διὰ τοῦ ὁποίου δυσκόλως δύναταί τις νὰ πορευθῇ (νὰ διέλθῃ), δύσβατος.
Δυσπορέω-ῶ, Μ. ἤσω. Πορεύομαι (Περιπατῶ) μὲ δυσκολίαν, περιπίπτω εἰς (ἐμποδίζομαι ἀπὸ) δυσπορίας.
Δυσπόρητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως πορθούμενος (λεηλατούμενος), δυσάλωτος.
Δύσπορθμος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων δύσκολον (δυσκολοταξίδευτον) πορθμόν.
Δυσπορία (ἡ). δυσκολία εἰς τὸ πέρασμα (τὴν διάβασιν) ποταμοῦ κτλ., (συνδ.) δρόμος (πέρασμα) δύσβατον, κακοτοπιά, (ἐν γέν. ᾗ τρπ.) δυσκολία, ξενοχωρία.
Δυσπόριστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ίστως. Τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναται τις νὰ πορισθῇ (νὰ προμηθευθῇ, ν' ἀποκτήσῃ), δυσεύρετος, (ἐν γέν.) δύσκολος, δυσκατόρθωτος.
Δύσπορος (ὁ, ἡ). δυσκολοπέρατος, δύσβατος. ■ Ὁδός (■ Ποταμός)—, ■ Ξεν. 2) (τρπ.) δυσκατόρθωτος, δύσκολος.
Δυσποτμέω-ῶ, Μ. ἤσω, Π. = Δυστυχῶ, ταλαιπωροῦμαι.
Δυσποτμία (ἡ), Π.=Δυστυχία, συμφορά, [ἐκ τοῦ
Δύσποτμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-πότμως, (τὸ παρθετ.-ότερος,-ότατος ᾗ [συγκρ.]-ώτερος,-ώτατος), Π. = Δυστυχής.
Δύσποτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως (ἐξ ἀνάγκης καὶ δυσαρέστως) πινόμενος.
Δυσπραγέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἀποτυγχάνω εἰς τὰς πράξεις (ἐπιχειρήσεις) μου, μὲ ἔρχονται ἐναντίαι τὰ πράγματα (αἱ περιστάσεις), (ἐν γέν.) = Δυστυχῶ.
Δυσπράγημα (τὸ), = Δυστύχημα.
Δυσπραγής, ές (ὁ, ἡ), = Δυστυχής.
Δυσπραγία (ἡ). ἀποτυχία (εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις), (ἐν γέν.) = Δυστυχία.
Δυσπραγματεύτης (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἔχῃ τις πράγματα (σχέσεις, ὑποθέσεις, νὰ ἔχῃ νὰ κάμῃ) μαζῆ του, δυσξεκίνητος, δυσκολοκανόμητος.
Δύσπρακτος (ὁ, ἡ). δυσκατόρθωτος. 2) = Δυσπραγής, ἄτυχος (εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του).
Δυσπραξία (ἡ), = Δυσπραγία.
Δύσπρατος (ὁ, ἡ), [ὁ, πρπράσκω]. δυσκολοπώλητος.
Δυσπράττων (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως πραττόμενος, δυσκολοσημέρωτος.
Δυσπρέπεια (ἡ), = Δυσμορφία, ἀσχημία, [ἐκ τοῦ
Δυσπρεπής, ές (ὁ, ἡ), = Ἀπρεπής, ἀκάρμοστος· κακοταιριασμένος· ἄτοπος.
Δύσπριστος (ὁ, ἡ). δυσκολοπρίονιστος.
Δυσπρόπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως προπίπτων (ἐβγαίνων).
Δυσπρόσβατος (ὁ, ἡ). (τόπος) εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ ἀναβῇ, δύσβατος.
Δυσπρόσβλητος (ὁ, ἡ). εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ προσβάλῃ (νὰ πλησιάσῃ), δυσπρόσιτος.
Δυσπρόσδεκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ δεχθῇ, δυσάρεστος, (μέ γεν.) = Δυσπαράδεκτος. ■ Διαβολή—, ■ Μ. Ἀντ.
Δυσπροσήγορος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ηγόρως.
Δύσκολος εἰς τὸ νὰ προσαγορευθῇ ἢ νὰ προσαγορευθῇ, δυσπολεμίλητος.
Δυσπρόσιτος (ὁ, ἡ). [ὁ, πρόσειμι]. εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύνανταί τις νὰ πλησιάσῃ.
Δυσπρόσμαχος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ προσβληθῇ διὰ μάχης.
Δυσπρόσμικτος (ὁ, ἡ). μὲ τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ λάβῃ ἐπιμιξίαν, Δυσπρόσιτος.
Δυσπρόσοδος (ὁ, ἡ), = Δυσπρόσιτος.
Δυσπρόσοιστος (ὁ, ἡ), [ὁ. προσφέρω]. = Δυσπρόσιτος.
Δυσπρόσοπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-όπτως, = Δυσαντίβλεπτος. ■ Ἀστραπή—, ■ Πλδ. 2) φοβερός, ἀποτρόπαιος. ■ Ὄψις—, ■ Πλ.
Δυσπροσόρμιστος (ὁ, ἡ). ὅπου δυσκόλως δύναται τις νὰ προσορμισθῇ (νὰ ἀράξῃ).
Δυσπροσπέλαζος (ὁ, ἡ), = Δυσπρόσ.τος, δυσκολοπλησίαστος.
Δυσπροσπόριστος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου δυσκόλως δύναταί τις νὰ προσπορισθῇ (προμηθευθῇ) τὰ χρειώδη.
Δυσπρόσρητος (ὁ, ἡ), = Δυσπροσήγορος.
Δυσπρόσωπος (ὁ, ἡ), = Δυσπρόσοπτος, (χυδ.) κακομούτσουνος, ἄσχημος, ἄγριος.
Δυσπρόφορος (ὁ, ἡ). δυσκολοπροφερτος.
Δυσπρύτης (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐμπυέζων.
Δυσραγής, ές (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ῥηγνύμενος (σκάνων, ῥαγίζων, σχιζόμενος).
Δύσρευστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ῥέων.
Δύσρηκτος (ὁ, ἡ), = Δυσραγής.
Δύσρητος (ὁ, ἡ), [ὁ, ῥῶ]. τὸν ὁποῖον δυσκολεύεταί τις (διὰ τὸ κακόηχον τῆς προφορᾶς ἢ τὸ δυσάρεστον τῆς ἐννοίας) νὰ προφέρῃ, (παρβλ. Δύσφατος).
Δυσριγής, ές καὶ
Δύσριγος (ὁ, ἡ)(ᾗ ἐπίρ.)-ίγως, (τὸ παρθετ. -ότερος,-ότατος), [ὁ. ῥῖγος]. ὁ δυσκόλως ὑποφέρων (πολλὰ εὐαίσθητος εἰς) τὸ ψῦχος.
Δυσροέω-ῶ, Μ. ἤσω. (μτφορ.) Κακῶς τρέχουν (Δὲν προβαίνουν, Δὲν ὑπάγουν κατὰ ῥοῦν) αἱ ὑποθέσεις μου. (ἐπιστ.) Δυσχωῶ.
Δυσρρηκτικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν δυστυχίαν, [ἐκ τοῦ
Δύσρροια (ἡ), ὁ κακὸς ῥοῦς (ἡ ἐναντία φορὰ) τῶν πραγμάτων, δυστυχία.
Δύσρους-ους καὶ
Δύσρυτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ῥέων.
Δυσσέβεια (ἡ), τὸ σύσ. τοῦ
Δυσσεβέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι δυσσεβής.
Δυσσέβημα (τὸ). ἔργον δυσσεβές.
Δυσσεβής, ές (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς σέβων (τιμῶν, λατρεύων) τὸν θεόν, θεομισής· παράνομος.
Δυσσεβία (ἡ), Π. ἀντὶ Δυσσέβεια.
Δυσσεβοφρόνως, ἐπίρ. Μὲ δυσσεβῆ φρόνημα.
Δυσσεβῶς, ἐπίρ. Μὲ δυσσέβειαν, παρανόμως.
Δύσσειστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως σειόμενος (κλονιζόμενος), στερεός.
Δύσσεο, Ζ. Δύσεο.
Δύσσετο, Ζ. Δύσετο.
Δύσσηπτος (ὁ, ἡ)· ὁ δυσκόλως σηπόμενος, διαμένων πολὺν καιρὸν ἄσηπτος.
Δυσσομενάων, Ζ. Δυσομενάων.
Δύσσοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως σωζόμενος, χαμένος, ἄθλιος.
Δυσστατέω-ῶ, Μ. ἤσω. Δὲν εἶμαι καλῶς (στερεῶς) στημένος, κλονίζομαι, κυμαίνομαι· κυρίσκομαι εἰς ἀμφιβολίαν.
Δυσστήριστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως στηριζόμενος.
Δυστίβευτος καὶ
Δυστίβητος (ὁ, ἡ), Π. [ὁ. στιβεύω]. ὁ δυσκόλως ἰχνηλατούμενος, Δυσερεύνητος. 2) ὁ δυσκόλως διοδευόμενος, Δύσβατος.
Δυστοκέω-ῶ, Μ. ἤσω, Π. βλασφημῶ, κακολογῶ. 2) (ἐπὶ ζώου) Εἶμαι-
Δύστομος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ζῶα) ἔχων κακὸν στόμα, σκληρόστομος, (ἐπμ.) = Δυσήνιος, (συγχ. τῷ Δίστομος καὶ Δύστομος).
Δύστονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλῶν στεναγμῶν ἄξιος ἢ αἴτιος, πολυστέναστος.
Δυστόχαστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ στοχασθῇ (νὰ εὕρῃ μὲ συμπερασμὸν, νὰ ἐπιτύχῃ), Δυσεικαζος.
Δυστραποπέδευτος (ὁ, ἡ). ὅπου δυσκόλως δύναταί τις νὰ στρατοπεδεύσῃ.
Δύστρεβλος (ὁ, ἡ), Π.—Δυσβασάνιστος, δυσκολοβασίμαστος. ■ Φίλος—, ■ Ἐξ.
Δυστρίμβατος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως συμβιβαζόμενος (ταιριαζων, ἑνούμενος) μὲ ἄλλον.
Δυστρύφυτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἑνούμενος (κολλῶν) διὰ συμφύσεως.
Δυστυνάκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ συνάξῃ, Δυσκολομάζωκτος.
Δυστυνείδητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-δήτως. Ὁ μὴ ἔχων καθαρὰν συνείδησιν.
Δυστύνοπτος (ὁ, ἡ), [ὁ. συνοράω]. τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἴδῃ (νὰ παρατηρήσῃ) διὰ μιᾶς, νὰ γνωρίσῃ ἐν συνόψει.

Δύσφαλτος(ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως σφαλλόμενος καὶ πίπτων.
Δυσχημάτιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ μορφώσῃ (νὰ σχηματίσῃ, νὰ παραςτήσῃ κτλ.)
Δύσχιστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως σχιζόμενος.
Δύστακτος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς τεταγμένος ἢ δυσκόλως τακτοποιούμενος.
Δυσταλής, -ῆνα, ᾰν., Π. Πολλὰ ταλαίπωρος, τρισάθλιος.
Δυσταμίευτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ταμιευόμενος (οἰκονομούμενος εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐπαναπαύεται βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον).
Δύστανος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Δύστηνος.
Δυστάραχος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ταραχώδης. » Ἄνεμος—, « Κ. Μανασσ.
Δυστατέω-ῶ, Ζ. Δυσστατέω.
Δυστέκμαρτος (ὁ, ἡ), [ῶ. τεκμαίρομαι], τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ γνωρίσῃ (νὰ εὕρῃ) μὲ συμπερασμόν, Δυσείκαστος.
Δυστεκνία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -τύστεκνος (ὁ, ἡ)- δυσχὴς εἰς τέκνα. «Παιδουργία—, « Σοφ., δυστυχὴς τεκνογονία.
Δυστεκτων, ονος (ὁ, ἡ), Π. δυστυχὴς ἢ ἀνεπιτήδειος ἢ κακοῦργος τέκτων.
Δυστερπὴς, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) «τερπῶ», Π. = Ἀτερπὴς, δυσάρεστος.
Δύστηκτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως τηκόμενος (λυόμενος, μαλακόνων, χωνεύων), σκληρός.
Δυστηνία (ἡ). ἀθλιότης, ταλαιπωρία, [ἐκ τοῦ
Δύστηνος (ὁ, ἡ), [ῦ. ἵστημι]. (κατὰ λέξ.) ὁ δυσκόλως (μόλις) δυνάμενος νὰ σταθῇ, (ἐπμ.) ἄθλιος, ταλαίπωρος.
Δυστήρητος (ὁ, ἡ). δυσκολοφύλακτος.
Δυστιθάσευτος (ὁ, ἡ), Ζ. Δυσστιθάσευτος.
Δυστιθάσσευτος (ὁ, ἡ). δυσκολοημέρωτος.
Δυστλήμων, ονος (ὁ, ἡ, Π. ὁ παλλὰ (δεινὰ) ὑποφέρων, πολυπαθὴς, ταλαίπωρος, τρισάθλιος.
Δύστλητος (ὁ, ἡ), Π. [ῦ. τλάω]. δυσκολοϋπόφερτος.
Δυστόκεια (ἡ), Π. ἡ ἐπὶ κακῷ τεκοῦσα, δυστυχὴς μήτηρ, (παρβλ. Δυσαριστοτοκεια).
Δυστοκέω-ῶ, Π. ήσω. Γεννῶ μὲ δυσκολίαν, πεπαγενῶ.
Δυστοκὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸς δυστυχίαν ἑαυτοῦ (καὶ καθὼς λέγουν αἱ γυναῖκες, εἰς κακὴν ὥραν) γεννηθείς, δυστυχὴς (ἐκ γενετῆς). » Δειλαὶ δυστοκέες (τὸ ὁποῖον δὲν ἠξεύρω διατί διώρθ. τινες: Δυστοκίαις) μογέουσιν ἀλετρίδες, « Κσλλ.
Δύστοκος (ὁ, ἡ). δύσκολος γέννα, [ἐκ τοῦ
Δύστοκος (ὁ, ἡ). ἡ δυσκόλως τίκτουσα. 2) Π. (πθ.) = Δυστοκής.
Δυστοκως, ἐπίρ. Μὲ δυστοκίαν. » Δυστ. ἔχω, « Εὐστ., = Δυστοκέω.
Δυστομέω-ῶ, Μ. ήσω, Ζ. Δυστομέω, [ἐκ τοῦ
Δύστομος (ὁ, ἡ), [ὁ. στόμα], Ζ. Δύστομος.
Δύστομος (ὁ, ἡ), Π. [ὁ. τέμνω]. ὁ δυσκόλως κοπτόμενος, (παρβλ. Δύστομος).
Δύστονος (ὁ, ἡ), Ζ. Δύστονος.
Δυστόπαστος (ὁ, ἡ), [ὁ. τοπάζω]. = Δυστέκμαρτος.
Δυστύχαστος (ὁ, ἡ], Ζ. Δυστύχαστος.
Δυστράπεζος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (ἔχων εἰς τὴν τράπεζάν του) εὐτελῆ ἢ ἀποστρόπαια φαγητά.
Δυστροπελία (ἡ). δυσκολία εἰς τὰ κινήματα (εἰς τὸ φέρσιμον), ἀναποδιά, χωριατοσύνη, στενοχωρία· (ἐν γέν.) δυσκολία. «Τύπου [» Ταπεκή]—, « Ἰάμβλ., Διόδ, [ἐκ τοῦ
Δυστραπελος (ὁ, ἡ)· (κατὰ λέξ.) ὁ δυσκόλως τρεπόμενος, (ἐπμ.) = Δυσκίνητος, δυσκολιτύριστος, (τρπ-) = Δυσμετάθετος, ἰσχυρογνώμων· ἐπίμονος. Δυσάρεστος, ἀνάποδος, παράξενος, κακόβολος· (ἐν γέν.) δύσκολος. » Καὶ πρᾶγμα γ' ἐρώτα με δυστράπελον πάνυ, ἔχον τε πολλὰς φροντίδων διεξόδους, « Ἀθ., (παρβλ. Δύστροπος).
Δυστραπέλως, ἐπίρ. Ἀτάκτως, εἰς κακὴν θέσιν, κακόβολα.
Δυστρατοπέδευτος (ὁ, ἡ), Ζ. Δυστρατοπέδευτος.
Δυστραχηλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -Δυστράχηλος (ὁ, ἡ), = Σκληροτράχηλος, Δυσπειθὴς. » Τῶν δυστραχήλων ἐξ ὄχων (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ἐξοχῶν), « Σδ.
Δύστρεβλος(ὁ, ἡ), Ζ. Δύστρεβλος,(παρβλ. Δύσλοιπος).
Δύστρητος (ὁ, ἡ), [ὁ. στρέω]. δυσκολοτρύπητος. « Μαργαρίτης—, » Σδ.
Δύστριπτος (ὁ, ἡ]. ὁ δυσκόλως τριβόμενος, δυσκολοκοπάνιστος, δυσκολοχώνευτος.
Δυστροπία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Δύστροπος (ὁ, ἡ), = Δυστράπελος, Κακότροπος, κακάγωγος, παράξενος, διεγραμμένος, (παρβλ. Δύσκολος).
Δυστρόπως, ἐπίρ. Μὲ δυστροπίαν.
Δύστρος (ὁ). (κατὰ τοὺς Μακεδ.) ὁ Μάρτιος μήν.
Δύστροφος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως τρεφόμενος (αὐξάνων, δυναμώνων).
Δυστρύητος (ὁ, ἡ), = Δύστρητος.
Δύστρωτος (ὁ, ἡ). δυσκολοπλήγωτος.
Δυστυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι δυστυχὴς· ἀποτυγχάνω. ||. (πθ.) μοὶ συμβαίνει (πάσχω) -
Δυστύχημα (τὸ). δυστυχὲς συμβεβηκὸς, συμφορὰ, ἀποτυχία.
Δυστυχὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὴν (ἐναντίαν τὴν) τύχην, κακότυχος, δυστυχισμένος, ἄθλιος.
Δυστυχία (ἡ). τὸ δυστυχεῖν, ἐναντιότης τῆς τύχης, ἀποτυχία· ἀθλιότης.
Δυστυχῶς, ἐπίρ. Μὲ δυστυχίαν, ἀθλίως, κακῇ τύχῃ.
Δυσυδρες (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου δυσκόλως εὑρίσκεται νερόν.
Δυσυπέρβατος (ὁ, ἡ). ὑπεράνωθεν τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ διαβῇ.
Δυσυπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -
Δύσυπνος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως παίρνει ὁ ὕπνος.
Δυσυποβίβαστος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ τροφῆς) ὁ δυσκόλως ἐβγαίνων ἀπὸ κάτω, = Δυσβιαχώρητος.
Δυσύκοστος (ὁ, ἡ), = Δυσυποχώρητος ᾗ 2) = τῷ
Δυσυπομόνητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ὑπομείνῃ, δυσκολοϋπόφερτος.
Δυσυπονόητος (ὁ, ἡ), = Δυστέκμαρτος 2) φ. λύποστος.
Δυσυπόστατος (ὁ, ἡ). εἰς τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀντισταθῇ (νὰ σταθῇ ἐμπρός), φοβερὸς, ὁρμητικὸς, (παρβλ. Ἀνυπόστατος).
Δυσυποχώρητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ὑποχωρῶν (ὑπείκων, ὑποφέρων) ἢ 2) = Δυσβιαχώρητος.
Δυσφανὴς, ές (ὁ, ἡ), = Δυσφανής.
Δύσφαλτος (ὁ, ἡ), Ζ. Δύσφαλτος.
Δύσφαμος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Δύσφημος.
Δυσφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως (μόλις) φέγγων ἢ φαινόμενος, ἀμυδρός.
Δυσφάνταστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως φαντάζόμενος (μὴ ἔχων ζωηρὰν φαντασίαν). 2) (πθ.) τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ φαντασθῇ. 3) = Δυσφανής.
Δύσφατος (ὁ, ἡ), Π. [ῦ. φημὶ]. δύσκολος ἢ δυσάρεστος ἢ ἐπικίνδυνος νὰ λεχθῇ, ἀποτρόπαιος ἢ ἀσαφὴς, αἰνιγματώδης, (παρβλ. Δύσρητος.)
Δυσφεγγὴς, ές (ὁ, ἡ), = Δυσφανής.
Δυσφερὴς, ές (ὁ, ἡ), = Δυσφόρητος.
Δύσφευκτος (ὁ, ἡ), = Δυσδιάφευκτος.
Δυσφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Προφέρω δύσφημα (ἀπαίσια) λόγια, βλασφημῶ, κακολογῶ ἢ ἐλεεινολογῶ.
Δυσφήμημα (τὸ) ᾗ
Δυσφημία (ἡ). κακὴ (δυσάρεστος) φήμη (εἴδησις). 2) κακὸς (ἀπαίσιος ἢ ὑβριστικὸς) λόγος, βλασφημία, κακολογία.
Δυσφήμιστος (ὁ, ἡ), = Δυσκληδόνιστος.
Δύσφημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ προξενῶν δυσφημίαν, ὑβριστικὸς, ἀτιμαστικὸς· βλάσφημος, ἀπαίσιος. » Φήμη (» Κραυγὴ) —, « Εὐρ. » Τάφος—, « Ἴδσ.
Δυσφήμως, ἐπίρ. Μετὰ δυσφημίας, βλασφήμως.
Δύσφθαρτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως φθειρόμενος· δυσκολοχώνευτος.
Δύσφθεγκτος (ὁ, ἡ), = Δύσρητος, Δυσπρόφορος, κακόηχος.
Δύσφθεγγος (ὁ, ἡ), = τῷ πρσηγ.
Δυσφιλὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. μισητὸς, ἀποτρόπαιος.
Δύσφιμος (ὁ, ἡ). = Δυσήνιος, Δυσχαλίνωτος.
Δυσφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυσκόλως φέρω (ὑποφέρω), εἶμαι ἀνυπόμονος, δυσαρεστοῦμαι, στενοχωροῦμαι. ||. (Σημ. ὅτι τὸ μσ. ὅπου εὑρέθη μέχρι τοῦδε κρίνεται ἐσφαλμένον, π. χ. » Τῇ τῶν πολιτῶν εὐνοίᾳ δυσφορούμενος, « Ἰσοκρ., διόρθ. Δυρυφορούμενος), (παρβλ. Δυσαναχετῶ).
Δυσφόρητος (ὁ, ἡ) = Δύσφορος, δυσκολοσήκωτος, δυσκολοϋπόφερτος.
Δυσφορία (ἡ). ἀνυπομονησία, ἀδημονία. στενοχωρία.
Δυσφορικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐκφράζων (σημαίνων) δυσφορίαν.
Δυσφόρμιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ συμφωνῶν (μὴ ψαλλόμενος, ἀσυμβίβαστος) με τὴν φόρμιγγα, (ᾠδὴ.) λυπηρὸς, ἀξιοθρήνητος.
Δύσφορος (ὁ, ἡ), (ᾰ ἐπίρ.) -φόρως. Δυσκολοσήκωτος, βαρὺς· δυσκίνητος· δυσμεταχείριστος· (μτφορ.) δυσκολοϋπόφερτος, (ἐν γέν.) δεινὸς, χαλεπὸς· ὀχληρός.
Δυσφραδεια (ἡ). δυσκολία περὶ τὴν ἔκφρασιν ἢ τὴν προφορὰν, [ἐκ τοῦ

Δυσφραδής, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φραδῶς.
Δυσκολοπρόφορτος, μὴ εὐφραδής.
Δύσφραστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φράζως. = Δυσδιάκριτος, (τρπ.)= Δυσέκφραστος, Δυσερμήνευτος, Δυσνόητος. 2)= Δυσπρόφορος. 3) (σπν. ἐνεργ.) = Δύσκολος.
Δυσφρονέων (δὲν εἶνε μεχ. τοῦ [ὑποτιθεμένου ῥήμ.] Δυσφρονέω, ἀλλὰ) Π. γεν. πλθ. τοῦ -
Δυσφρόνη (ἡ). Π. = Δυσφροσύνη. » Τὸ τυχεῖν πειρώμενον ἀγωνίας, παραλύει δυσφρόνων (διορθ. δυσφρονᾶν), « Πίνδ. (Ὀλ. Β'. 93.)
Δύσφροντις, ιδος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Δυσκηδής.
Δυσφρόνως, ἐπίρ. Π. = Ἀφρόνως, ἀνοήτως.
Δυσφροσύνη (ἡ), Π. (τὸ ἐναντ. τῆς Εὐφροσύνης] = Δυσθυμία, [ἐκ τοῦ
Δύσφρων, ονος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.) -φρόνως, Π. = Δύσθυμος. » Πόθεν τὸ δύσφρον τοῦτ' ἐπῆν στύγος στρατῷ; « Αἰσχλ. 2) (ἐνεργ.) Ὀλιγέρως. « Δύπη—, « Αἰσχλ. 3) = Δύσνους, ἐχθρός· ἐχθρικός, (ἐπμ.) μισητός, ἀποτρόπαιος. » Δράκων—, « Αἰσχλ. 4) = Ἄφρων, ἀνόητος. » Ἰὼ φρενῶν δυσφρόνων ἁμαρτήματα, « Σοφ.
Δυσφυής, ές (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ δυσκόλως (φυόμενος) φυτρώνων. 2) ὁ ἐκ φύσεως δυσεπιθύμητος, ἀσχημοκαμωμένος, στραβοσίβολος ἢ 3) (τρπ.) μὴ εὐφυής, βραδύνους, βαρυκέφαλος.
Δυσφυΐα (ἡ). τὸ (ἀφηρ.) οὐσ. τοῦ προηγ., δυσκολία (ἀργοπορία) εἰς τὸ φύτρωμα.
Δυσφυλακτέω-ῶ, Μ. ήσω, γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Δυσωρέσμαι [ἐκ τοῦ
Δυσφύλακτος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ φυλάξῃ, δυσκολοφύλακτος, ἢ 2) ἀπὸ τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ φυλαχθῇ (νὰ προφυλαχθῇ), Δυσπαράφυκτος.
†Δύσφυσις, εως (ἡ). κακὴ φύσις.
Δυσφωνία (ἡ). πραχύτης τῆς φωνῆς, κακοφωνία, [ἐκ τοῦ
Δύσφωνος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.) -φώνως. [Κακόφωνος, κακόηχος.
Δυσφώρατος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). δύσκολος νὰ φωραθῇ (πιασθῇ ἐπ' αὐτοφώρῳ), Δυσεξέλεγκτος.
Δυσχάλινος ᾗ
Δυσχαλίνωτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἵππος) δύσκολος νὰ χαλινωθῇ, Δυσήνιος.
Δυσχάριστος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀχάριστος.
ᾗ Δυσχειμερινός, ἡ, όν, = [ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ
Δυσχείμερος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) ὅπου γίνεται βαρὺς χειμών, (συνκδγ.) ψυχρώδης, ἄγριος. « Δωδώνη—, « Ἰλ. Β. » Πέλαγος δυσχείμερον, » Αἰσχλ., » Δράκων—, « αὐτ. 2) ὁ δυσκόλως ὑποφέρων (μὴ ἀντέχων εἰς) τὸ ψῦχος τοῦ χειμῶνος, Δύστριγος. » Δι οὐλαὶ αἷς δυσχείμερος, « Ἀρχτ.
Δύσχειμος, ου ᾗ
Δυσχείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δυσχείμερος.
Δυσχείρωμα (τό), Π. ἔργον ἢ πρᾶγμα δυσχείρωτον (δυσκολοκατόρθωτον).
Δυσχείρωτος (ὁ, ἡ), [δ. χειρόω]. τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ δώσῃ εἰς τὸ χέρι (νὰ ὑποταξῃ, νὰ καταπονέσῃ), Δυσάλωτος, (ἐπὶ πραγμ.) Δυσκατόρθωτος.
Δυσχεραινόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ δυσαρέσκειαν, [ἐκ τοῦ
Δυσχεραίνω, Μ. ανῶ. (σπν. μτδτ. μὲ αἰτ.) Κάμνω τι δυσχερές (δυσάρεστον κτλ.!), δυσκολεύω. » Ῥήματα ἢ τέρψαντά τ., ἢ δυσχεράναντα, » Σοφ. » Τὴν ὑδρείαν (» Τὴν ὁδὸν αὐτῷ) πανταχοῦ ἐδυσχέραινον, « Δ. Καπ., Ἀπ. 2) (συνηθστ. ἀμτδτ. ἢ αὐτοπαθ.) εἶμαι δύσκολος, (δυσκολοευχάριστος) ἢ θεωρῶ (φρονῶ) τι ὡς δυσχερές, (ἐπμ.) βαρύνομαι, διστάζω, δυσκολεύομαι ἢ δυσαρεστοῦμαι· παραξενεύομαι· ἀποστρέφομαι, ἀηδιάζω· πλήκτω, ξενοχωροῦμαι· ἀθημονῶ· ὀργίζομαι· λυποῦμαι. » Εἴ τις βούλοιτο δυσχεραίνειν ἐν τοῖς λόγοις, « Πλάτ. » Τὸν περὶ τὰ μαθήματα δυσχεραίνοντα, « αὐτ. » Εἴ τις θέλοι δυσχεραίνειν καὶ φιλονεικεῖν, « Ἀρτεμίδ. » Ἐπὶ τῇ Κομμόδου τελευτῇ δυσχεραίνετε, « Ἡρωδ. » Τοὺς ἐπὶ τοῖς κακοῖς δυσχεραίνοντας, « Ἰσοκρ. » Δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, » Λκ. (ᾗ ἐλλ. ἢ πρὸς αὐτ.) » Ἤν τι ἔφην δυσχεραίνειν, « αὐτ. » Δυσχεραίνουσιν οἱ νοσοῦντες τῶν βρωμάτων τὰ καθαριώτατα, « Πλ. » Ἵνα δυσχεραίνωσιν ὁμοίως τούτοις ποιεῖν, « Πλάτ. » Ἃ δὴ πάντα θεωρῶν ἐδυσχέρανα, « αὐτ. » Καὶ οὐδὲν ἐδυσχέραινες ἡμᾶς συμπλέοντας, « Δκ. (ἢ πρὸς ἄστ.) » Δυσχεραίνοντες τῇ τριβῇ, « Πλ. » Τοῖς λέγουσι δυσχεραίνοντας, « Ἀρστ. (ᾗ πθ.) » Τῷ ἐπαινεῖν ἀεὶ αὐτὸς ἑαυτόν, ὑπὸ πολλῶν δυσχεραινόμενος, « Πλ. » Δυσχεραινομένου τοῦ τῆς μοναρχίας ὀνόματος, « αὐτ.
Δυσχεραντέον, θετ. τοῦ Δυσχεραίνω.
Δυσχεραντικός, ἡ, όν. Ὁ δυσχεραίνων κάθε τι, δυσκολοευχάριστος.
Δυσχέρασμα (τό), συμβὰν δυσχερές (δυσάρεστον), αἴτιον (ἀντικείμενον) δυσαρεσκείας.
Δυσχέρεια (ἡ), = Δυσκολία, ἐμπόδιον, ἐνόχλησις· δυσαρέσκεια· ἐναντιότης. » Τύχης—, « Συν. 2) ἀναποδιά, παραξενιά· (κυρ. δὲ) ῥυπαρότης (ἀπὸ ἐλλειπτροπίαν), (ᾗ κατὰ τὸν Θφρ. Χαρ.) » Ἀθεραπευσία σώματος, λύπης παρασκευαστική. « (ἐν γέν.) βρῶμα, ἀνοστιά, ἀηδία. » Ὥδωρ ἄποτον ὑπὸ δυσχερείας, « Σδ. » Μῦται τοῖς βρώμασι.. προσιζάνουσαι, δυσχερείας ἅπαντα ἐναπίμπλων, « Δ. Κάσ., [ἐκ τοῦ
Δυσχερῆς [δ. χειρ], ές (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος (ἢ πράττων τι) δυσχερῶς, (ὄθεν) Δυσμεταχείριστος, Δυσοικονόμητος, (ἐν γέν.) Δύσκολος. ἐναντίος· ἀνεπιτήδειος· ἀνάξιος, παράξενος, δυσκολοευχάριστος, δύστροπος· δυσάρεστος· ὀχληρός, ἀηδής, ῥυπαρός. (ἐπμ.) ἐμπυίων ἀποστροφήν. » Τὰς δυσχερεστάτας τῶν πράξεων, « Ἰσοκρ. » Δυσχερὴς ᾗ χαλεπὸς ἅπας ἐλεπόμενος ἡμῖν βίος, « Δμ. » Δυσχερεῖς ᾗ οἰκτρὰς ὄψεις, « Ἰλ. » Τὸν περὶ τὰ σιτία δυσχερῆ, εὐ φιλόσιτον, ἀλλὰ κακόσιτόν φαμενεῖναι, « Πλάτ. » Τὰ δυσχερῆ, « ἀντὶ Ἡ δυσχέρεια. » Ὁ δὲ δυσχερὴς τοιοῦτος κτλ. « Ἴδε Θφρ. Χαρ. » Δυσχερὴς ποιοῦμαί τι, « Ξεν., = Δυσχεραίνω (μτδτ.).
Δυσχερῶς, ἐπίρ. Μὲ δυσχέρειαν, δυσκόλως, δυσαρέστως κτλ. » Δυσχερῶς ἔχω πρός τι, « = Δυσχεραίνω.
Δυσχήμάτιστος (ὁ, ἡ), Ζ. Δυσσχημάτιστος.
Δυσχιδής, ές (ὁ, ἡ) = Δύσσχιστος ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δισχιδής.
Δύσχιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀνεμ (καὶ πολὺ εὔχρηστ. τοῦ) Δύσχειμος.
Δύσχιστος (ὁ, ἡ), Ζ. Δίσσχιστος.
Δισχλαινία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις -
Δίσχλαινος (ὁ, ἡ), Π. φορῶν σχισμένην καὶ λερωμένην χλαῖναν (ἐπανωφόρι), (ἐν γέν.)=Δυσείμων, κακοενδυμένος.
Δυσχορήγητος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ χορηγήσῃ τὰ ἔξοδα, (χυδ.) κοστιστικός, πολυδάπανος.
Δύσχορτος (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) ὅπου δὲν φυτρώνει χορτάρι, ἄφορος, (ἐπμ.) πληκτικός, ἔρημος, ἀκατοίκητος, (κατ' ἐπτ.)= Δύσξενος.
Δυσχρηστέω-ῶ, Μ, ήσω. (σπνττ. μτδτ.) Κάμνω τι δύσχρηστον, δυσκολεύω. (συνηθέστ. ἀμτδτ. ἢ ἐλλ. καὶ μσ.) εἶμαι ἢ γίνομαι δύσχρηστος· (ἐπί πρσ. μὲ δοτ. ἢ πρόθετ. αἰτ.) δυσκολεύομαι, στενοχωροῦμαι, εὑρίσκομαι ἐμπερδεμένος, δὲν ἠξεύρω τί νὰ κάμω (πῶς νὰ οἰκονομήσω τὸ πρᾶγμα).
Δυσχρήστημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προξενεῖ δυσχρηστίαν, δυσκολίαν, ἐναντιότητα, ἐμπόδιον, ἐμπέρδεμα.
Δυσχρηστία (ἡ). δυσκολία εἰς τὸ νὰ μεταχειρισθῇ τίς τι, ἐμπόδιον περὶ τὴν χρῆσίν τινος πράγματος, ξενοχωρία. 2) (σπν.) δυσκολία εἰς τὸ νὰ εὕρῃ ἢ νὰ δώσῃ τις θάνεια (;).
Δύσχρηστος (ὁ, ἡ), [δ. χράομαι]. τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ μεταχειρισθῇ σχεδὸν ἄχρηστος, (ἐπμ.) περιττός· ὀχληρός. » Ἀποκτείνωμεν τὸν δίκαιον, ὅτι δύσχρηστος ἡμῖν ἐστι, « Γρφ.
Δυσχρήστως, ἐπίρ. Εἰς τρόπον (θέσιν) δύσχρηστον. » Δυσχρήστως διάκειμαι, « Πλδ., = Δυσχρηστοῦμαι.
Δύσχροια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Δύσχρους-ους (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τὸ ἁπλοῦν (ἀλλ' ἀχρεῖον, ξεπλυμένον, χαλασμένον) χρῶμα.
Δύσχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Δύσχροος.
Δυσχυλία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Δύσχυλος ᾗ Δύσχυμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Ὁ ἔχων κακὸν (δυσκάθαρτον εἰς τὴν γεῦσιν, ἄνοστον) χυλὸν ἢ χυμόν.
ᾗ Δυσχυμία (ἡ), = Δυσχυλία.
Δύσχωλος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πολλὰ (ὅλως διόλου) χωλός.
†Δυσχώρητος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσχώριστος.
Δυσχωρία (ἡ). δυσκολία (στενοχωρία) τόπου, ξενόν ᾗ δύσβατον μέρος, κακοτοπιά.
Δυσχώριστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως χωριζόμενος, δυσκολοχώριστος.
Δυσωδέω-ῶ, Μ. ήσω. Βρωμῶ, εἶμαι =
Δυσώδης, ες (ὁ, ἡ), [ὀ. ὄζω]. βρωμερός. ἀναδίδων κακὴν ἀπιφορά.
Δυσωδία (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ δυσώδους, ἀχρεία (κακὴ) ἀπορρά, βρῶμα, (συγχ. τῇ Δυσοδία).
Δυσώδινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάσχων ἢ προξενῶν δριμείας ὠδῖνας (κοιλοπαντήματα).
Δυσωλέθρος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐξολοθρευόμενος.
Δυσώμοτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἢ κακῶς ὁμνύων. 2) (πθ.) τὸν ὁπ. δὲν τολμᾷ τις εὐκόλως νὰ ὁμόσῃ.

δυσωνέω-ῶ ϗ (μσ.) Δυσωνέσμαι -οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Δυσκολεύομαι [Φιλαργυρεύομαι] εἰς τὸ ἀγόρασμά (Φ. λουσικῶ πολὺ εἰς τὸ παζάρεμά) τινος πράγματος, προσπαθῶ νὰ τὸ πάρω φθηνότερον ἀπ' ὅτι ἀξίζει, εἶμαι.

Δυσώνης, ου (ὁ, ἡ). Φύσκελος (φιλόνεικος, φιλάργυρος) ἀγοραστής. ■ Οὐδεὶς δυσώνης χρηστὸν ὠψωνεῖ κρέας, ■ Σδ.

Δυσώνητος (ὁ, ἡ). κακοπραγματευμένος. (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσπριώνιστος).

Δύσωνος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Εὔωνος, δηλ.) δυσκολοαγόραστος, ἀκριβός.

Δυσωνυμέω-ῶ (ϗ μσ.)-έσμαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Εἶμαι.

Δυσώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν (δύσφημον, ἀπαίσιον) ὄνομα. ■ Αἴας ὁ —, ■ Σοφ., ἡ 2) τοῦ ὑπ. καὶ τὸ ὄνομα αὐτὸ κατήντησε μισητὸν (ἀποτρόπαιον). ■ Ἰάδας (■ Ἄρειος) ὁ —, ■ Βασ.

Δυσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ϗ κατὰ λέξ.) Κάμνω τινὰ νὰ κλείσῃ ἢ νὰ χαμηλώσῃ ἢ νὰ στρέψῃ ἀλλοῦ τοὺς ὤπας (ὀφθαλμούς) του ἢ ἀπὸ αἰδῶ ἢ ἀπὸ φόβον ϗ σέβας (κυρ. δέ) ἀπὸ ἐντροπήν, (ἐπμ.) τὸν βιάζω νὰ στρέψῃ (τρόπον τινὰ ϗ ἄκων) εἰς τὴν αἴτησίν μου, τὸν καταπείθω, (ὕθ μτγν.) παρακαλῶ ϗ ἐξιλεόνω. ■ Ὕδατα δυσωποῦντα τὴν ὄψιν, ■ Πλ. ■ Δυσωποῦσιν ἡμᾶς τῷ πλήθει τῶν μαρτύρων, ■ Γαλ. ■ Εὐχῶν ἐθάδων τοῦ δυσωπεῖν τὸν θεὸν, ■ Συν. ■ Παρακαλέσαι ὑμᾶς καὶ δυσωπῆσαι, ■ Βασ. ‖. (μσ. ἢ πθ. μὲ αἰτ. ἑλλ. προβλ.) ὑποπτεύω, φοβοῦμαι· σέβομαι· (συνηθέστ.) ἐντρέπομαι, (κυρ. δέ) πείθομαι (συγκατανεύω) ἀπὸ ἐντροπήν. ■ Ὑπερβολὴ γὰρ τοῦ αἰσχύνεσθαι τὸ δυσωπεῖσθαι· διὸ χεῖρον κέκληται κτλ., ■ Πλ. ■ Τοὔνομα δυσωπεῖται μοναρχίαν, ■ αὐτ. ■ Καὶ τούτους ὁρῶν, οὐχ ὁρῶ, ἀλλὰ δυσωποῦμαι, ■ Δημ. ■ Τῶν ζώων τὰ γαζοφυλακούμενα, ϗ μάλα ἔνια δυσωπούμενα, ὅμως κτλ., ■ Ξεν. (καὶ ἀμετβτ. ἢ ἑλλ.) ■ Δυσωπῶ καὶ ὑποπτεύω μὴ κτλ. ■ Δ. Ἁλ. ■ Διαδυσωποῦμαι αὐτοῦ τὰ πρεσβεῖα, ■ Βασ. ■ Ἡ θεὸς ἐδυσωπήθη μή με ἀποκτεῖναι, ■ Ακ. ‖. (απν. αὐδ. αὐτμβ.) φοβοῦμαι (δυσκολεύομαι) νὰ ἀτενίσω. ■ Ὡς ἂν καταλάμποντος τοῦ ἡλίου, δυσωπεῖν τοὺς ἐχθρούς, ■ Σβ. (ϗ τρπ. μὲ αἰτ. ἑλλ. προβλ.) ■ Εἰ τοὔνομα δυσωπεῖτε μοναρχίαν, ■ Πλ. (ϗ πθ.) ■ Δυσωπουμένης τῆς ὄψεως πρὸς τὴν λαμπρότητα, ■ αὐτ.

Δυσώπημα (τὸ). τὸ δυσωποῦν τινα πρᾶγμα ἢ πρόσωπον. ■ Μέγα δυσώπημα σωφροσύνης τέκνωσις, ■ Στεφ.

Δυσώπησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δυσωπεῖν (κινεῖν εἰς αἰδὼ ἢ σέβας [ἐπμ.] καταπείθειν κτλ.). ἐξιλέωσις· παράκλησις, σέβας.

Δυσωπητικός, ἡ, όν, (ϗ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ δυνάμενος δυσωπεῖν· καταπειστικὸς (διὰ δυσωπίας), ἢ αἰσχρὸς (ὥστε νὰ προξενῇ δυσωπίαν, νὰ κάμνῃ τινὰ νὰ χαμηλόνῃ ἀπὸ ἐντροπὴν τὰ ὀμμάτιά του).

Δυσωπία (ἡ). τὸ πάθος τοῦ δυσωπουμένου (ἴδε τὸ ῥῆμα), ἐντροπὴ (παράκαιρος καὶ μεμπτὴ) ἐξ αἰτίας τῆς ὁπ. συγκατανεύει τις εἴς θ,τι τοῦ ζητήσουν. 2) φόβος, ὑποψία· διαταγμός, (Φίλ. περὶ Κάσμ.).

Δυσωπτικός, ἡ, όν, (ϗ ἐπίρ.)-κῶς. = Δυσωπητικός (κυρ. εἰς τὴν τελευτ. σημασ.).

Δυσωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. [ὁ. ὦρα]. κακοπαθῶ (κακονυκτῶ) φροντίζων περί τινος.

Δύσωρος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) κακὸς (ἀνάρμοστος πρὸς κατοικίαν) ὡς πρὸς τὰς ὥρας (τοὺς τέσσαρας καιροὺς) τοῦ ἔτους.

†Δυσωχέω-ῶ, Μ. ήσω, (σχημ. ἐναντ. τοῦ Εὐωχέω), = Δυσθυμῶ, Δυσφορῶ.

Δύτης, ου (ὁ), [δύω]. βουτηκτὴς, κολυμβητής, (ὕθεν

Δυτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων φυσικὴν ἰδιωμα (συνηθίζων ἢ ἀγαπῶν) νὰ βουτᾷ. 2) ὁ κείμενος πρὸς (ἢ ἐρχόμενος ἀπὸ) τὴν δύσιν.

Δύω, Μ. δύσω (πρκ. Δέδυκα, ἀόρ. Ἔδυν, ὕθ. τὰ ἀπαρ. Δῦναι ϗ ἡ μτχ. Δύς). (κυρ.) = (ϗ συγγ. κατὰ διαλεκτ.) τῷ Βύω, (ἐν γέν.) χόνω (κυρ. εἰς ὑγρόν), βουτῶ, βυθίζω. (απν. μὲ πτ.) ■ Ταριχεύουσι γὰρ, οὐκ ἐν ὕφῳ βάθει πάντα δύοντες τῆς θαλάσσης, ■ Θφρ. (συνήθ. δὲ ἑλλ. τοῦ Ἑαυτὸν] χόνομαι, ἐμβαίνω, βουτῶ· βουλῶ. ■ Ὑπὸ κῦμα θαλάσσης ἔδυσαν, ■ Ἰλ. Σ. ■ Παῖς ὣς ὑπὸ μητέρα δύσκεν, ■ Ἰλ. Θ. ■ Δὺς ἐς τὴν θάλασσαν, ■ Ἡρ. ■ Δύσει κατὰ τὸ τῆς γῆς βάθος, ■ Πλάτ. ■ Νῆσος δῦσα κατὰ τῆς θαλάσσης, ἠφανίσθη, ■ αὐτ. (καὶ τρπ.) ■ Δῦναι προπετῶς ἐς μέσα τὰ δεινά, ■ Πλ. (καὶ μὲ ἄλλ. ἑλλ.) ■ Δῦναι πάντου, ■ Ἰλ. Ο. ■ Δῦναι δόμον Ἀΐδος, εἴσω, Ἰλ. Γ. ■ Ἔδυ Τρώων πόλιν, ■ Ἰλ. Χ. (καὶ μσ.) ■ Δύσοντο τεῖχος, ■ Ἰλ. Ο. ■ Δύσετ' ὄμιλον, ■ Ἰλ. Π. ■ Θεῖον δυσαίατ' ἀγῶνα, ■ Ἰλ. Θ. ■ Ὄφρα μυχὸν δὲ διὰ βωμιδὸς δύηται, ■ Ἀπλλν. ■ Ἐρεμνὴν γαῖαν ἔδυτε, ■ Ὀδ. Ω. ■ Πᾶν δ' εἶσω ἔδυ ξίφος, ■ Ἰλ. Π. (καὶ ἀπολύτ.) ■ Δύνει ἀλοιφὴ, ■ Ἰλ. Ρ., διαπερνᾷ. ■ Ἔδυ σκάφος, ■ Γρ., ἐβούλησε. (ϗ τρπ.) ■ Δῦ δέ μιν Ἄρης (χόλος, ἄχος, φόβος, κτλ.), ■ τὸν ἐκυρίευσε. ■ Κάματος γοῦν δέδυκεν, ■ Ἰλ. Ε. (κυρ. δὲ Α'.) ■ Τεύχεα [■ Θώρηκα, ■ Χιτῶνα, ■ Κνημῖδας κτλ.] δύω, ■ Ὅμ., ἀντὶ Ἐνδύομαι, φορῶ, (ϗ τρπ. ἢ συνεδχ.) ■ Δύσετο δ' ἀλκήν, ■ Ἰλ. Τ. (καὶ Β., ὃ καὶ λογογράφ. εὔχρ.) ■ Ἥλιος δ' ἄρ' ἔδυ (καὶ μσ. δύσετο) καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν, ■ Ὀδ. Γ., (κοιν.) ἐβασίλευσε. ■ Δέδυκε μὲν ἡ σελάνη, ■ Σπφ. ■ Τοῖς ἄστροις δυομένοις ἢ ἐπιτέλλουσιν, ■ Ἀρστ., (καὶ μτφρ.) ■ Βίᾳ δύντος, ■ Αἰσχλ. ■ Οὐκ ἔδυ πρόπας δόμος, ■ αὐτ., (ὕθ. συνεδχ. ἢ μτχ.) ■ Δεδυκὼς, υῖα, ὸς, ἀντὶ Χωμένος, Τροπωμένος, Ἐν παραδύστῳ, (ἐπμ.) Σκοτεινός. ■ Εἰθισμένον γὰρ δεδυκὸς καὶ σκοτεινὸν ζῆν, ■ Πλάτ. ■ Δεδυκέναι ἔχει καὶ κατεσκιασμένην τὴν φύσιν, ■ Σξτ., (παρελ. καταδύω).

Δύω, Π. Ἰων. ἀντὶ Δύο.

Δυώδεκα, Π. ἀντὶ Δώδεκα.

Δυωδεκάδους, Δυωδεκάμηνος κτλ. Π. ἀντὶ Δωδεκάδους κτλ.

Δυωδεκάς, άδος (ἡ), Σ. Δωδεκάς.

Δυωδέκατος, η, ον, Σ. Δωδέκατος.

Δυωκαίδεκα, = Δώδεκα.

Δυωκαιεικασίμετρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χωρῶν (ἐντὸς αὐτῶν) 22 μέτρα.

Δυωκαιεικασίπηχυς, εως (ὁ, ἡ), Π. μακρὺς 22 πήχεις.

Δυωνυμία (ἡ), = Διωνυμία.

Δῶ, δῷς, δῷ, ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Δίδωμι.

Δῶ, Π. (κατ' ἀποκοπ.) ἀντὶ Δῶμα ἢ Δώματα.

Δώδεκα (οἱ, αἱ, τὰ), (ἄκλ.) ἀριθμ. (12).

Δωδεκάβοιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀξίζων 12 βόας (ἢ νομίσματα), ἴδε Βοῦς.

Δωδεκάβωμος (ὁ, ἡ). (κυρ. ναός) μὲ 12 βωμούς.

Δωδεκάγναμπτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δωδεκάκις γναμπτόμενος (καμπτόμενος, περιτρ. γυρίζομενος). ■ Τέρμα δρόμου —, ■ Πινδ., περὶ τοῦ ὁπ. ἔπρεπε νὰ περιγραφῇ δωδεκάκις ὁ δρομεύς.

Δωδεκάγωνος (ὁ, ἡ). (γεωμετρ.) ὁ ἔχων 12 γωνίας.

Δωδεκαδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔκτασιν 12 δακτ.

Δωδεκαδάρχης ἢ Δωδεκάδαρχος, ου, (ὁ). ὁ ἄρχων 12 ἀνθρώπων (στρατιωτῶν).

Δωδεκάδελτος (ὁ, ἡ). (νόμος) περιεχόμενος εἰς δώδεκα δέλτους (πίνακας, βιβλίους).

Δωδεκάδραχμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων 12 δραχμάς.

Δωδεκάδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιτρέχων δωδεκάκις τὸν Ἱππόδρομον, (παρβλ. Δωδεκάγναμπτος).

Δωδεκάδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων 12 δώρων (παλαιστῶν) ἔκτασιν.

Δωδεκάεδρος (ὁ, ἡ). (Γεωμετρ.). ὁ ἔχων 12 ἕδρας (βάσεις, πρόσωπα, πλευράς).

Δωδεκάεθλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νικήσας (ἢ ἀγωνισθεὶς εἰς) δώδεκα ἄθλους.

Δωδεκαετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον 12 ἔτη, [ἐκ τοῦ

Δωδεκαέτης, ες ἤ, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 12 ἔτη, (περὶ τοῦ τόνου ἴδε Διαετής).

Δωδεκαετία (ἡ). 12 ἔτη.

Δωδεκαζώδιος ϗ Δωδεκάζωδος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (κατηστερισμένος μὲ) τὰ 12 ζῴδια. ■ Οὐρανὸς —, ■ Ἰω. Λυδ.

Δωδεκαήμερος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν 12 ἡμέρας. (οὐσ.) ■ Δωδεκαήμερον (τὸ), 12 ἡμέραι, ἴδε ϗ Δωδεχήμερος.

Δωδεκάθεος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (ἀφιερωμένος) εἰς τοὺς 12 θεούς. ‖. (οὐσ.) Δωδεκάθεον (τὸ), Ἰατρικόν τι σύνθετον ἀπὸ 12 εἴδη καὶ 2) εἶδ. ἰατρικῆς βοτάνης (ἴσ. τὸ Μῶλυ), ὡς ἐχούσης ὄθεν τὰς ἐνεργείας τῶν 12 θεῶν, (ἐπμ.) = Πανάκεια.

Δωδεκαΐς, ΐδος (ἡ), (ἐνν.) θυσία ἀπὸ 12 ζῶα ἢ 12 μνᾶς, (ἢ ἄλλ.) Τελεία (ἴδε καὶ Δωδεκάμφαλος).

Δωδεκάκις, ἐπίρ. Δώδεκα φοραῖς.

Διωδεκάκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν 12 κλίνας.

Δωδεκάκλωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 12 (κλῶνας) κλωνάρια (ϗ μτφρ.) τέκνα.

Δωδεκάκρουνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 12 κρουνούς (μαστάρια, σωληνάρια, ἀναβρυτήρια).

Δωδεκάκυκλος (ὁ, ἡ), σχλ. ἑξήγ. τοῦ Δωδεκάγναμπτος.

Δωδεκακώδωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 12 κώδωνας, (ὕθ. ‖. οὐσ.) Δωδεκακώδωνον (τὸ), τὸ ἱερατ. ἄμφιον τοῦ ἀρχιερέως ὧν Ἰουδαίων.

Δωδεκάκωλος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ 12 κῶλα (στίχων). ■ Περίοδος —, ■ Σχλ. Ἀρστφ.

Δωδεκάλινος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ **12** λίνα (κλωστοὶ, κλωναὶς, [Τουρκ.] κάτια).

Δωδεκαμελὴς (-ρὴς), ές (ὁ, ἡ). ὁ συνισταμένος ἀπὸ **12** μέλη ἢ μέρη.

Δωδεκάμηνος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων **12** μῆνας. «Χρόνος—,» Πλδ., τὸ ἔτος. 2) δωδεκαμηνήτικος, (θηλ.) χρονιάρικος. «Παῖς —,» Ἡσ.

Δωδεκαμήχανος (ὁ, ἡ). ὁ γωρίζων ἢ μεταχειριζόμενος **12** μηχανάς (**12** τέχνας, **12** τρόπους), (ἐν γέν.) = Πολυμήχανος.

Δωδεκαμοναῖος καὶ

Δωδεκαμναῖος, α, ον. Ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων (ἢ συμποσούμενος εἰς) **12** μνᾶς.

Δωδεκάμοιρος (ὁ, ἡ). ὁ διῃρημένος εἰς **12** μοίρας (μέρη).

Δωδεκόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων **12** μορφὰς (πρόσωπα), = Δωδεκάεδρος.

Δωδεκάμοχθος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποτεινας **12** μόχθους. «Ἡρακλῆς—,» Ἰων. Δυθ.

Δωδεκάνησος (ὁ, ἡ). αἱ **12** νῆσοι (αἱ ἄλλ. Κυκλάδες) τοῦ Αἰγ. πελάγους.

Δωδεκάπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (γεννήσας) **12** παῖδας. «Νιόβη (« Ἰασιωΐδ) —,» Ἐπγρ.

Δωδεκάπαλαι, ἐπίρ. (Κωμ.) ἀντὶ Πρόπαλαι, πρὸ πολλοῦ.

Δωδεκάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). **12** πηχῶν.

Δωδεκαπλάσιος, α, ον, (ᾗ ἐπίρ.) -ίως, -τῷ

Δωδεκαπλοῦς (ὁ, ἡ). δώδεκα φοραῖς τόσος.

Δωδεκάπολις, εως (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκροτούμενος ἀπὸ) **12** πόλεις.

Δωδεκάπους, οδος (ὁ, ἡ). **12** ποδῶν (μήκους), (ἴδε Δεκάπους).

Δωδεκαπρόφητον (τὸ). οἱ **12** (μεγάλοι) προφῆται.

Δωδεκάπυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων **12** πύλας. «Πόλις—,» Μαλαλ.

Δωδεκάριθμος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων **12** τὸν ἀριθμὸν (πρόσωπα ἢ πράγματα).

Δωδεκάρχης, ου (ὁ), = Δωδεκάδαρχος.

Δωδεκάς, άδος (ἡ). τὸ ἀφηρημ. οὐσ. τοῦ **12** ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) **12** μονάδων (πρασ. ἢ πραγμ.), δωδεκάδα, (Ἰταλ.) δουζίνα.

Δωδεκάσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διερχόμενος **12** (χρονικὰ ἢ μουσικὰ) σημεῖα. «Ἥλιος («Κύκλος κτλ.)—,» (παρβλ. Δωδεκαζώδιος).

Δωδεκάσκαλμος (ὁ, ἡ). (κυρ. ναῦς) μὲ **12** σκαρμοὺς (συγκδχ.) κωπιά.

Δωδεκάσκοτος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος (συνερραμμένος) ἀπὸ **12** σκύτη (τεμάχια).

Δωδεκασταδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτεινόμενος **12** στάδια.

Δωδεκαστάσιος (ὁ, ἡ). [δώδεκα, ἵστημι]. ὁ βαρύνων (ἐκμ.) ἀξίζων δωδεκάκις πλειότερον ἄλλου.

Δωδεκαστέλεχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων **12** κορμοὺς) στελέχη (ᾗ μεταφρ.) τέκνα.

Δωδεκασύλλαβος (ὁ, ἡ). (κυρ. στίχος) συγκείμενος ἀπὸ **12** συλλαβάς.

Δωδεκατᾶος, α, ον. Εἰς ἢ Μετὰ **12** ἡμέρας. «Φύεται (« Θάπτεται) —,» Θεοφρ., Πλάτ. «Νῦν δὲ δωδεκατ. ἀφ' ὧν νιν εἶδον,» Θκρ., «ἔχω (ἢ ἔχει τώρα **12** ἡμέρας ἀφ' οὗ δὲν τὸν εἶδα.

Δωδεκάτεχνος (ὁ, ἡ), = Δωδεκαμήχανος.

Δωδεκατημόριον (τὸ). τὸ δωδέκατον μέρος τινὸς πράγματος.

Δωδέκατος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς (ἢ μετ' ἄλλων) ἕνδεκα. «Δωδέκατος ἄρστος,» Σιφ. «Δωδέκατος δὲ Νέστωρ,» Ἡσ. «Μηνὸς δωδεκάτῃ,» αὐτ. ‖. «Δωδέκατον,» ἀντὶ Δωδεκατημόριον, Στρ.

Δωδεκαφόρος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν δωδεκάκις τοῦ ἔτους (ὅλ. κάθε μῆνα).

Δωδεκάφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) **12** φύλλα. «Ῥόδον—,» Θρφ.

Δωδεκάφυλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ συγκροτούμενος ἀπὸ) **12** φυλάς. «Τὸ δωδεκάφυλλον,» Ἐκκλησ., αἱ **12** φυλαὶ τοῦ Ἰσραήλ.

Δωδεκάφωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φωτιζόμενος ἀπὸ) **12** φῶτα. ‖. (ὡσ.) Δωδεκάφωτον (τὸ), εἶδ. μανουαλίου ἢ πολυκανδήλου.

Δωδεκάχαροδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων **12** χαροδάς.

Δωδεκαχῶς, ἐπίρ. Κατὰ **12** τρόπους.

Δωδεκάωρος (ὁ, ἡ). **12** ὡρῶν. «Δωδεκάωρον,» Σχλ., τὸ διάστημα ἐῶν **12** ὡρῶν.

Δωδεκετηρίς, ίδος (ἡ), = Δωδεκαετηρίς.

Δωδεκέτης, εος (ὁ, ἡ) καὶ Δωδεκέτις, ιδος (ἡ), = Δωδεκαέτης.

Δωδεκεύς, έως (ὁ), τὸ μέτρον ὁ Ζεύς, (διότι χωρεῖ **12** κοτύλας).

Δωδεκῆς ᾗ (κρ.) Δωδεκᾶς, ίδος (ἡ), = Δωδεκαΐς.

Δωδεκήμερος, ὅν, Δωδεχήμερος.

Δωδεκίμφαλος (ὁ, ἡ). (κυρ. πόπανον, εἶδος ζυμαρικοῦ) μὲ **12** ὀμφαλοὺς (ὀμφαλοειδεῖς κοιλάνσεις) προσφερόμενον εἰς τὴν καλουμένην Δωδεκαΐδα θυσίαν.

Δωδεκήρης, εος (ἡ), (ναῦς) μὲ **12** σειρὰς κωπῶν ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).

Δωδεχήμερος (ὁ, ἡ), = Δωδεκαήμερος. **12** ἡμερῶν, δωδεκαημερήτικος. ‖. (οὐσ.) Δωδεχήμερος (ἡ), = Δωδεκαήμερον (διάστημα), τὸ τρίτον ἑκάστης πρυτανείας, εἶδος ἑβδομάδος. «Τρίτης δωδεκημέρου,» Ἐπγρ.

Δφὴν, Ἀττ. ἀντὶ Δαΐην, ἀόρ. 6'. τῆς εὐκτ. καὶ

Δώῃσι, Π. ἀντὶ Δῷ, (γ'. ἑν. πρσ. τοῦ) ἀορ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Δίδωμι.

Δῶλος, ω (ὁ). Δ. ἀντὶ Δοῦλος.

Δῶμα (τὸ), [δέμω]. (κατὰ λέξ.) κτέρισμα, οἰκοδόμημα· (ἐν γέν.) οἶκος, κατοικία· (ἰδιαιτ.) αἴθουσα, κάμαρα (κυρ. μεγάλη, τῆς ὑποδοχῆς). (σπανιότ. καὶ Π.) πόλις. «Δῶμα Καδμεῖον,» Σοφ., (μεταφρ.) οἰκογένεια· «Συμφορὰ δωμάτων,» Εὐρ. (μεταγν.) τὸ ἐπάνωθεν τῆς στέγης ἐπίπεδον, (κοιν.) δῶμα. «Κηρυχθήσεται ἐπὶ τῶν δωμάτων,» Γρφ. (ἴσ. ᾗ τὸ) «Δύχνα καίουσι περὶ τὰ δώματα κύκλῳ,» Ἡρ. (Β'. 62.).

Δωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δῶμα, κάμαρα (μικρή).

Δωματίτης, «(ὁ) ᾗ Δωματῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸ δῶμα (σπίτι), οἰκιακός.

Δωματοφθορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. «Οἰκοφθορέω, φθείρω (κατεξοδεύω, ἀφανίζω) τὴν περιουσίαν μου.

Δωματόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ὑπτιόω. ‖. (μσν.) ὑπτιοῦμαι, βαζῶ (ἀνοκτῶ) ὑπτίτι, δούλους κτλ.

Δωμάω(έω)-ῶ καὶ (μσν.) -ῶμαι, Μ. ήσω, -ῶμαι, Π. = Δέμω, κτίζω, οἰκοδομῶ, (ὅθεν

Δώμησις, εως (ἡ), Π. καὶ

Δωμητὺς, ύος (ἡ), Π. Ἰων. κτίσιμον, οἰκοδομή.

Δωμήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Δομήτωρ.

Δῶναξ, ακος (ὁ), Δ. ἀντὶ Δύναξ.

Δωομεν, Π. ἀντὶ Δῶμεν (ἀ. ἐν. πρσ. τοῦ) ἐνεργ. ἀορ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Δίδωμι.

Δωρεά (ἡ), = Δῶρον, χάρισμα, βραβεῖον, ἀντιμισθία· προνόμιον· εὐεργεσία. ‖. Δωρειὰν (ἐλλ. ἐξ Κατά', ἐπίρ. Χωρὶς πληρωμὴν, χάρισμα, (Τουρκ.) τζάμπα. (εἰς τὴν Γρφ.) χωρὶς αἰτίαν, χωρὶς λόγον· εἰς μάτην. «Οἱ μισοῦντές με δωρειάν,» Ψαλμ. «Εἰ γὰρ διὰ Νόμου δικαιοσύνη, ἄρα Χριστὸς δωρεὰν ἀπέθανε,» Ἀπὸς.

Δωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Κάμνω (δίδω) δωρεάν, χαρίζω· φιλοδωρῶ. (μὲ αἰτ. πράγμ. καὶ δοτ. προσ., ἢ τὸ ἀνάπαλιν). «Τῷ δὲ . . ἵππον ᾗ ἄλλα ἐδωρήσατο,» Ξεν. «Δωρέεσθαι εὖ ξατῆρσιν ἕκαστον,» Ἡρ. (καὶ αὐθ.) «Ἀγαθὸν τῷ θνητῶν γένει δωρηθὲν ἐκ θεῶν,» Πλάτ.

Δωρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Δωρέομαι-οῦμαι.

Δώρημα (τὸ). τὸ δωρηθὲν, δῶρον, χάρισμα.

Δωρηματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀγαπῶν νὰ χαρίζῃ, ἐλευθέριος.

Δωρητὴρ (ὁ), Π. ὁ δωρούμενος, χαριστὴς, (ἐν γέν.) = Δοτήρ.

Δωρητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιρρεπὴς πρὸς) τὸ δωρεῖσθαι, Δωρηματικός.

Δωρητὸς, ἡ ή ός, όν. Ὑ χαρισθεὶς (δοθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ δοθῇ ὡς δῶρον). 2) ὁ λαμβάνων (δεχόμενος, ἐξιλεούμενος μὲ) δῶρα.

Δωριάζω, Μ. άσω, = Δωρίζω.

Δωριακὸς, ἡ, όν, = Δωρικός.

Δωρίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι (Ὁμ.: λῶ, Ἐνδύομαι, [ἐν γέν.] Φέρομαι ὡσὰν) τοὺς Δωριεῖς. ‖. (πλ.) γράφομαι ἢ προφέρομαι κατὰ τὴν Δωρικὴν διάλεκτον. «Δωρίζεται τὰ Ἀλκμᾶνος κτήματα,» Γρμτ.

Δώριος, α ἢ ος, ον καὶ

Δωρικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Δωριεῖς.

Δωρίμαιος, α, ον. Ὁ διδόμενος ὡς δῶρον.

Δωρὶς, ίδος (ἡ), (ἐπίθ.) = Δωρικὴ. «Διάλεκτος (« Ἐσθὴς, « Γυνὴ κτλ.)—,» ‖. (οὐσ. ἐνν. γῆ), ἡ χώρα (ὁ τόπος) τῶν Δωριέων.

Δωρὶς, ίδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Δορὶς (μάχαιρα).

Δωρισμὸς (ὁ). τὸ δωρίζειν (ὁμιλεῖν καθὼς οἱ Δωριεῖς), ἰδιωτισμὸς Δωρικός.

Δωριστὶ, ἐπίῤ. = Δωρικῶς, κατὰ τὸν τρόπον (τὰ ἤθη, τὴν γλῶσσαν, [ἐν γέν.] κατὰ μίμησιν) τῶν Δωριέων. 2) (Κωμ.) ἀντὶ Δωροδοκιστί.

Δωρίτης, ου (ὁ). (ἀγὼν) εἰς τὸν ὁπ. ἐλάμβανεν ὁ νικητὴς δῶρον.

Δωροβόρος (ὁ, ἡ), Π. = Δωροφάγος.

Δωροδείκτης (ὁ, ἡ), Π. ὁ δωρούμενος (διανέμων) τὸ δεῖπνον.

Δωροδέκτης, ου (ὁ). ὁ δεχόμενος (παίρνων) δῶρα.

Δωροδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Δέχομαι (λαμβάνω, διαφθείρομαι μὲ, ἢ δίδω, διαφθείρω τινὰ μὲ) δῶρα, (Τουρκ.) παίρνω ἢ δίδω ῥουσφέτι. «Ἐδωροδόκησεν ἀργύριον πολύ,» Ἡσ. «Ἐπ' αὐτοφώρῳ θεδωροδοκηκότ' αὐτὸν ᾗ πεπραχότα πάντ' ἐξελέγξει,» Δμ. «Δωροδοκῶ παρὰ σοῦ,»

Αἰσχ. » Τούτοισι δὲ δωροδοκοῦσιν ὕρχας εἶνου, δάπιδας, τυρόν, « Ἀρσφ.. »Πρῶτος δοκεῖ δικαστήριον δωροδοκῆσαι, « Διόδ. (καὶ πθ.) » Ὅτι δὲ ταῦθ' ἁπλῶς δεδωροδόκηνται, « Δημ. » Χρήμασι δωροδοκηθέντες, « Δ. Ἁλ. (ὄθεν) » Τὸ δωροδοκούμενον,« Δείν., ἀντὶ τοῦ-

Δωροδόκημα (τὸ). τὸ λαμβανόμενον ἢ διδόμενον πρὸς δωροδοκίαν,(Γαρκ.) ῥᾳσφέτι.

Δωροδοκητί(στί), ἐπ ρ. Διὰ Δωροδοκίας, (ἴδε Δωριστί).

Δωροδοκία (ἡ). τὸ δωροδοκεῖν (λαμβάνειν ἢ δίδειν [πρὸς δικασμόν] δῶρα).

¡Δωροδοκιστί, ἐπίρ. = Δωροδοκητί.

Δωροδόκος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος (λαμβάνων, διαφθειρόμενος μὲ) δῶρα. Σ) ὁ δίδων (διαφθείρων τινὰ μὲ) δῶρα, Ἀρετ.

Δωροδοσία (ἡ). τὸ δίδειν (προσφέρειν) δῶρα, [ἐκ τοῦ

Δωροδότης, ου (ὁ), = Δωρητήρ, δοτήρ.

Δωροδοχεῖον (τὸ), ὑπομνηματ. ἑρμην. τοῦ (Ἑβρ.) Κορβανᾶς.

Δωροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Δωροδοκέω.

Δωροκοπία (ἡ), = Δωροδοκία.

Δωρολημπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Δωρολήπτης, ου (ὁ). ὁ λαμβάνων δῶρα, ὁωροδόκος.

Δωρολημψία (ἡ). τὸ λαμβάνειν δῶρα, δωροδοκία.

Δῶρον (τὸ), [δίδωμι]. χάρισμα, (Τουρκ.) πεσκέσι. » Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, « Σοφ. »Δώρων γραφή,« Αἰσχ., ἡ κατὰ τῶν δωροδοκούντων, (ὀθεν) » Δώρων ἁλῶναι, « Θεμ. Σ) εἶδος μέτρ. ἑκτάσ. ἢ ὀκτ. ἢ ἄλλ. Παλαιᾷ, (ὀθεν τὸ Ἑκκαιδεκάδωρος).

Δωροξενία (ἡ). (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρσ.) » Δωροξενίας γραφή, « Ἀρστ., ἡ κατὰ τοῦ ξένου, ὃς τις, πολιτογραφηθεὶς παρανόμως καὶ κατηγορηθεὶς ἐπὶ τούτῳ, ἀπέφυγε δωροδοκήσας τοὺς κριτάς.

Δωροτελέω-ῶ, Μ. έσω, = Δωροφορέω.

Δωροφάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων δῶρα, δωροληπτης.

Δωροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. καὶ δοτ.) Προσφέρω δῶρα, (συγχ. τοῦ Δωρυφορέω).

Δωροφορία (ἡ). προσφορὰ δώρων.

Δωροφορικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δωροφοροῦντα ἢ γινόμενος ἐν εἴδει δωροφορίας, [ἐκ τοῦ

Δωροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων [προσφέρων] δῶρα· ὑπήκοος φόρου ὑποτελής.

Δωρύσσο(ττο)μαι, Μ. ὑξομαι, Δ. ἀντὶ Δωρέομαι.

Δὼς (ἡ), Π. (ἀκλ.), ἀντὶ Δόσις.

Δωσείω (χ. Μ.). Ἔχω διάθεσιν (Ἐπιθυμῶ) νὰ δώσω.

Δωσέμεναι, Π. ἀντὶ Δώσειν, μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δίδωμι.

Δῶσι, γ'. πλθ. καὶ

Δῷσι, Π. ἀντὶ Δῷ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑοπ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Δίδωμι.

Διωσίδικος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς (ὑπόχρεως εἰς τὸ νὰ διδῇ) δίκην, παραδίδων ἑκουσίως ἑαυτὸν εἰς τὸ δικαστήριον, (Γαλλ.) responsable.

Δωσοῦντι, Δ. ἀντὶ Δώσουσι, γ'. πλθ. προστ. τοῦ ἐνεργ. μέλλ. τοῦ Δίδωμι.

Δώτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Δωτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Δοτήρ.

Δώτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Δότης.

Δωτινάζω, Μ. άσω, Π. Ἰων. Συνάζω δῶρα, [ἐκ τοῦ

Δωτίνη (ἡ), Π. Ἰων. = Δῶρον, δωρεά. ‖. Δωτίνην(ἐλλ. προθ.), ἐπίρ. Χάρισμα,δωρεάν.

Δωτὺς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δωτίνη.

Δώτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Δοτήρ.

Δώω, Π. ἀντὶ Δῶ, ὁ ἑν. καὶ

Δώωσι, Π. ἀντὶ Δῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Δίδωμι

Ε η ε, ἐψιλὸν (τὸ), (ἄκλ.) τὸ πέμπτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ‖. (ἀριθμητ.) ε, πέντε (5) ἡ πέμπτος, η, ον καὶ, ᾳ, πέντε χιλιάδες (5000).

Ἑ ἡ Ἕ, Ἰων. καὶ Π. (αἰτ. τῆς ἀντων. Ὅς) ἀντὶ Ἑαυτὸν ἢ Αὐτὸν, ὴν, ό.

Ἕ ἡ (συχνότ.) Ἔ ἑ, ἐπιφών. Σχετλ. (ἐκφρ. πόνου ἢ θλίψιν). » Ἰὼ μοι μοι, ἔ ἔ ἔ ἔ, « Αἰσχ., (ὄθεν καὶ ὁ Ἕλεγος, παρβλ. Αἴ).

Ἔ', κατ' ἀποκ. ἀντὶ Ἔα, Π. παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἔα, Π. ἀντὶ Ἔαε-α, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρς. καὶ

Ἔα, (κυρ.) δ'. ἐν. πρσ. τῆς προς. τοῦ Ἑαυτοῦ. » Μηδὲ ἔα νέας ἄλαδ' ἐλκέμεν, Ἰλ. Β. ‖. (ἐκλαμβ. ὡς) ἐπίρ. ἡ ἐπιφών. (ἐκφρ. Α'.) Θαυμ. ἢ Ἔκπλ. (ἀναλογ. τῷ κοιν.) μπᾶ! μπρέ! » Ἔα, τουτὶ τί ἦν; « Ἀρστφ. (καὶ Ἰπλ.) » Ἔα, ἔα, τί δῆτα πρὸ' ἦδε δέλτος κτλ.; « Εὐρ. (Β'. δυσαρέσκειαν:) ἔ! ὤρ! » Ὁ δὲ, τὴν θύραν ἀνοίξας, Ἔα, ἔφη, σοφισταί τινες· οὐ σχολὴ αὐτῷ,« Πλάτ. (Γ'. πόνου ἢ θλίψιν) » Ἄ ἄ, ἔα ἔα,« Αἰσχύλ. » Ἔα παυταχοῦ τῆς ἀγορᾶς,« Ξεν. » Ἔα, τί ἡμῖν ᾖ σοί, ξησοῦ; « Γρ. (Δ'. παρακελ.) ἀντὶ τοῦ Εἶα. » Ἔα δὲ, ἄνθρωπος σαπρία καὶ οἰὸς ἀνθρώπου σκώληξ, « Ἰώβ.

Ἔα, Ἰων. ἀντὶ Ἦν, παρτ. τοῦ Εἰμί

Ἑᾷ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνεργ. τῆς ὁρς. καὶ ὑποτ. τοῦ Ἑάω.

Ἑᾶ, Ἰων. Π. αὐδ. πλθ. καὶ

Ἑᾷ, Π. Δ. δοτ. ἐν. θηλ. τοῦ Ἑός.

Ἑάα, Π. ἀντὶ Ἑᾷ.

Ἑαγα, μσ. (ἀντὶ πθ.) πρκ. καὶ

Ἐάγην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἄγνυμι.

Ἔαγμα (τὸ), Π. ἀντὶ Ἄγμα, σύντριμμα.

Ἔαδον, ες, ε, Π. ἀόρ. β'. τῆς ὁρς. καί

Ἐαδώς, ότος (ὁ), πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀνδάνω.

Ἑ(Ἐ)άλην, Π. πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἑλλω ἢ Εἴλέω.

Ἑάλωκα, πρκ. καὶ

Ἐάλων, ἀόρ. β'. τοῦ Ἁλίσκομαι.

Ἑᾶν, ένς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἑάω.

Ἐὰν [εἰ, ἄν], σύνδ. Ὑποθετ. (ἐπὶ τῶν ἐκ πείρας γνωστῶν περιστάσεων, καθ' ὃ ᾧ διαφέρει τοῦ Εἰ· φέρεται πρὸς ὑποτ. καὶ σπν. πρὸς εὐκτ., καὶ ἐξηγεῖται διὰ τοῦ) ἄν, ἀνέσως, « Ἐάν τις ἐλαίαν Ἀθήνησιν ἐξορύττῃ, ἐὰν μὴ εἰς ἱερὸν, « Δημ. » Ἂν τ' ἄρχῃ καὶ ἐὰν μή, « Πλάτ. » Ἐὰν δὲ καὶ γνοίητις, « Πλδ. (σπνττ. δὲ καὶ μόνον παρὰ τοῖς μεταγενστ. καὶ πρὸς ὁρστ.) » Εἰ δὲ καὶ ἕτερα πεπήματά εἰσιν Ὁμήρου.. καὶ ἐὰν ἡ Ἰλιὰς τῆς Ὀδυσσείας προπεπόνηται, ἡ καὶ ἀνάπαλιν, ἄλλοις τοῦτο ἐξήτασται, « Εὐρ. 2) (μεταγν.) Ἀριστοτελογ. (μὲ ἀναφορ. ἀντων. ἢ ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ Ἂν). » Ὅς ἐὰν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν, « Γρφ. » Ἀκολουθήσω σοι ὅπου ἐὰν ἀπέρχῃ, « αὐτ., (παρβλ. Ἂν καὶ Εἰ).

Ἐάνδανον, Αττ. ἢ Ἰων. Π. ἀντὶ Ἤνδανον, παρτ. τοῦ Ἀνδάνω.

Ἐανηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ἑανὸν (λεπτὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ) χιτῶνα, (ἐπίθ. τῆς Ἠοῦς).

Ἑανὸς [ἕννυμι:], ἡ, όν, Π. (ἐπίθ.) ὁ χρησιμεύων (ἁρμόδιος) πρὸς ἐνδυμασίαν, (ἐπρ.) λεπτὸς ᾗ ἐλαφρὸς (καὶ πρὸς τοῦτο) ἀραιὸς, (κοιν.) Ἀγανὸς (δηλ. ὄχι κραστός). (κατ' ἐκτ.) λαμπρὸς, μεγαλοπρεπής. » Πέπλος (» Λὶς, » Κασσίτερος)—,« Ὅμ.‖.(οὐσ.) φόρεμα μεγαλοπρεπὲς, (κυρ. δὲ) σκέπασμα λεπτὸν τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, (Γαλλ.) toile.

Ἔανται, Ἰων. ἀντὶ Ἦνται, πρκ. καὶ

Ἔαντο, Ἰων. ἀντὶ Ἦντο, ὑπερσ. τοῦ Ἧμαι.

Ἔαξα, Ἀττ. ἀντὶ Ἧξα, ἐνεργ. ἀόρ. α. τοῦ Ἄγνυμι.

Ἔαρ [συγγ. τῷ ἀὴρ], ῆρος καὶ Π. ἔαρος (τὸ). ἡ ἄνοιξις (ἡ πρώτη τῶν ᾗ ὡρῶν τοῦ ἔτους). » Τοῦ χειμῶνος τελευτῶντος ἦδη καὶ πρὸς ἔαρ, « Θκ. » Ἅμα ἦρι, « αὐτ. (καὶ μτφρ.) » Πάλεως ἔαρ οἱ ἐφηέσει, « Ἀθ. » Ἔαρ ἀρῶσα, « Θκρ., ἔχουσα θελκτικὸν (ἡδονικὸν) βλέμμα. 2) (συνεκδ.) τὸ πρώτιστον (τὸ κάλλιστον, τὸ ἄνθος, ἡ ἀκμὴ) κάθε πράγματος. » Γενείων ἔαρ,« Ἐπιγρ., (καὶ (τρπ.) » Χαρίτων (» Ἡμένων) —, « αὐτ. » Τῶν καλῶν οὐ μόνον τὸ ἔαρ, ἀλλὰ καὶ τὸ μετόπωρον κάλλιον,« Αἰλ. (ὄθεν 3) (ἐπὶ ζ.) τὸ αἷμα, (ἐπὶ φυτ.) τὸ πάχος, ὁ χυμὸς, ἡ οὐσία. » Φυσαιο θερμὸν ἔαρ, « Ὀππ. »Ἔαρ ἐλαίης,« Νίκ., τὸ λάδι. » Λύχνου πίον ἔαρ, « Καλλ.

4) Π. (κυρ. κατὰ δοτ.) τὸ πρωί. » Ἦρι μάλα, « Ὅμ.

Ἐαρίβρεπτος καὶ Ἐαρίβρεκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἔαρ, βρέπω] ὁ καπτόμενος (θεριζόμενος) τὴν ἄνοιξιν.

Ἐαρίζω, Μ. ἴσω. Περνῶ (διαχρίβω) πουθενὰ τὸ ἔαρ. 2) ἴζω ἔαρ, (ἀηλ.) ἀνθίζω πρασινίζω κτλ.

Ἑαρινός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ινῶς. Ὁ γινόμενος (ἢ ἀνήκων εἰς) τὸ ἔαρ, (ἡμέρα, ἄνθος κτλ.) τῆς ἀνοίξεως.

Ἔαρις, ίδος (ἡ). = Καλλιάρις.

Ἐαρῖτις, ιδος (ἡ), = Ἐαρινή. » Ὥρα—, » Θ. Σιμοκ.

Ἐαροτρεφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφόμενος (αὐξάνων, ἀκμάζων) ἐν καιρῷ τοῦ ἔαρος.

Ἐαρόχροος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα (τὴν ζωηρότητα) τοῦ ἔαρος, ἀνθηρὸς, (χαιν.) γλυκειὰ ὠραία, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀερόχροος).

Ἑάρτερος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἐαρινός.

Ἑᾷς, δ'. ἐν. πρτ. τοῦ ἐνστ. τῆς ὁριστ. τοῦ Ἐάω.

Ἔας, Π. ἀντὶ Ἦς, δ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἐᾶς, Π. αἰτ. πλθ. θηλ. καὶ

Ἐᾶς, Δ. γεν. ἑν. θηλ. τοῦ Ἑός.

Ἔασα, Π. ἀντὶ Ἔᾶσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐάω.

Ἔασα, Ἰων. ἀντὶ Ἧσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἥδω.

Ἔασι, Ἰων. ἀντὶ Εἰσί, γ'. πλθ. πρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἐασκον, Π. ἀντὶ Εἶων, παρτ. τοῦ Ἐάω.

Ἔαται, Ἰων. ἀντὶ Ἧνται, πρκ. τοῦ Ἧμαι.

Ἔατε, Ἰων. ἀντὶ Ἦτε, δ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἔατο, Ἰων. ἀντὶ Ἧντο, ὑπερσ. τοῦ Ἧμαι.

Ἑατόν, θετ. τοῦ Ἐάω.

Ἑαυτότης (ἡ), Φλσφ. τὸ οὐσ. τοῦ

Ἑαυτοῦ καὶ (Ἀττ. κατὰ συναίρ.) Αὐτοῦ, ῆς, οῦ (ἡ δοτ. Ἑαυτῷ, ῇ. ᾧ· ἡ αἰτ. Ἑαυτόν, ήν, ὁ. Πλ. ἡ γεν. Ἑαυτῶν· ἡ δοτ. Ἑαυτοῖς, αῖς, οῖς· ἡ αἰτ. Ἑαυτοὺς, άς, ά). ἀντωνμ. συνθ. [ἐ, αὐτός] ἡ αὐτοπθ. Τὸν ἑαυτόν του (της, των κτλ.). » Τοὺς θεοὺς φησὶν ἑαυτῷ νύκτωρ διαλέγεσθαι, » Αἰσχλ. » Καὶ εἶπε πρὸς ἑαυτόν, » Ξεν. (κοιν.) μὲ τὸν νοῦν του. » Σφότερε: ἑαυτήν, » αὐτ. » Δέτιόν τε οὐκ ἄλλων ἀλλ' ἢ αὐτὸν ἑαυτῷ γεγενῆσθαι, » Ἡρωδ. » Ἑαυτοῦ ἄριστα λέγων, » Φλγρ. » Πλησιώτεροι ἑαυτῶν γιγνόμενοι, » Θκ. » Ὅταν περ αὐτῆς εὐγενεστάτη (ἡ σελήνη) φανῇ, » Σοφ. » Ὃς αὐτὸς αὑτὸν οὐκ ἔχει, Σάμον θέλει, » Παρ. » Ἡ Ἑλλὰς ἑαυτῆς ἐγένετο, » Ἀρχδ. » Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἀλ., ἐν ἑαυτῷ ἐγένετο. » Ξεν. » Ἀπῆλθε πρὸς ἑαυτόν, » Γρφ., ἀηλ. εἰς τὸν οἶκόν του. » Λέγοντός τινος ὅτι θερμὸν εἴη παρ' ἑαυτῷ τὸ ὕδωρ, » Ξεν., (Γαλλ.) chez lui. (ἐκ παραλλ.) » Χωρεῖν εἰκαθ' εἰς ἑαυτῶν, » Ἀρχφ., » Οὐκ ἐὼν παρ' ἐωυτὸν, » Ἱππκρ., δὲν ἦτον εἰς τὰς φρένας του. » Ἐξ (» Ἐκτὸς) ἢ » Ἐντὸς ἑαυτῷ ἐγένετο, » αὐτ. (καὶ πλθ.) » Ἵζε ἡμᾶς.. τὰ κατὰ τὴν Φωκίδα ὑφ' ἑαυτοὺς πεποιημένους, » Δημ. » Ἐπηγγειλάμεθα ποιήσασθαι τὴν ἀρχὴν τῆς ἑαυτῶν συντάξεως, » Πλθ. (καὶ ἐπὶ δ'. πρσ.) » Οὓς ὑμεῖς ἐκβασάμενοι ταῖς ἑαυτῶν ἀρεταῖς φεύγειν ἠναγκάσατε, » αὐτ. 2) (πλθσπν.) ἀντὶ Ἀλλήλων. » Πασσάλοις πολλοῖς διεστῶσιν ἑαυτῶν, » Ἀκλδρ.

Ἐάφθη, Π. ἀντὶ Ἥφθη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἅπτω.

Ἐάω-ῶ, Μ. ἐάσω (παρτ. Εἰῶν, άσα, Εἰῶσα, καὶ παθ. Εἰάθην [αθην], καὶ τὸ θετ. Ἑατέον). (μὲ αἰτ.) Ἀφίνω, παραιτοῦμαι ἐγκαταλείπω. » Ὧν ἐγὼ τὰ μὲν κατὰ πόλεμον ἔργα.... εἴασα, » Θκ. » Εἴασαν καὶ τε καὶ ἤρνησι βορὰν, » Ἡρωδ., (καὶ παθ.) » Ἐωμένη γὰρ (ἡ φοβὴ) καὶ μὴ ἐπιτειμωμένη, ἀπολογεῦται, » Θφρ. » Ὁ φῖτος ἐκθεὶς ἐν τῷ ψύχει, » Ἀρχτ. » Ἐκεῖνος μὲν οὖν ἐάσθωσαν, » Στρβ. 2) (μὲ αἰτ. καὶ ἀπαρ.) ἀφίνω (ἐπιτρέπω, δίδω καιρὸν ἢ ἄδειαν εἰς) τινα νὰ κάμῃ τι. » Οὐδέ μ' ἐάσεις κλαίειν, » Ἰλ. Τ. » Τοὺς δὲ δ' ἔα φθινύθειν, » Ἰλ. Β. », ἄφες τους νὰ χαθοῦν. » Πάρον δ' οὐκ ἐᾷ πεφὼν ὁ μάντις, » Αἰσχλ. » Οἱ μὲν κελεύοντες ἐξιέναι, οἱ δέ τινες οὐκ ἐῶντες, » Θκ.

Ἑάων, Αἰολ. ἀντὶ Ἑαυτῶν, γεν. πλθ. θηλ. τοῦ Ἑός.

Ἑάων, Αἰολ. ἀντὶ Ἑῶν, γεν. πλθ. θηλ. τοῦ Ἑός.

Ἔβα, Δ. ἀντὶ Ἔβη, γ'. καὶ

Ἔβαν (τὸ α μακρ.), Δ. ἀντὶ Ἔβην, ά. ἐν. ᾗ

Ἔβαν (τὸ α βρχ.), Αἰολ. ἀντὶ Ἔβησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Βαίνω.

Ἑβδεμήκοντα, Δ. ἀντὶ Ἑβδομήκοντα.

Ἑβδομαγενὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς τὴν ἑβδόμην ἡμέραν τοῦ μηνὸς (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.)

Ἑβδομαγέτας, α, Δ. ἀντὶ Ἑβδομαγέτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἑορταζόμενος (ἴδε Ἄγω) κατὰ πᾶσαν ἑβδόμην τοῦ μηνὸς ἢ ὁ ἑβδομος ἡγεμὼν, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ).

Ἑβδομαδικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος, ἐπαναλαμβανόμενος καθ') ἑβδομάδα.

Ἑβδομάζω, Μ. άσω, (Γρφ.). Ἑορτάζω τὴν ἑβδόμην ἡμέραν (τὸ σάββατον.)

Ἑβδομαῖος, α, ον. Ὁ γινομενος ἢ πραττων τι τὴν ἑβδόμην ἡμέραν (εἰς [ἢ καθ'] ἑπτὰ ἡμέρας). » Ἑβδομαῖος, ἀφ' οὗ ἐκαμεν, ἐτελεύτησε, » Ξεν.

Ἑβδομάκις, Π. ἀντὶ Ἑπτάκις.

Ἑβδομὰς, άδος (ἡ) τὸ ἀφῃρημ. οὐσ. τοῦ Ἑβδομος. 2) ἄθροισμα (ποσότης) ἑβδομάδων (πρσ. ἢ πραγμ.). 3) διάστημα ἢ μέρος χρόνου ἑπταήμερον, (κοιν.) ἑβδομάδα. 4) (σπν.) ἡ ἑβδόμη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, τὸ σάββατον.

Ἑβδομαδικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἑβδομαδικος.

Ἑβδόματος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἕβδομος.

Ἑβδομεύω, Μ. εύσω. Ἑορτάζω τὴν ἑβδόμην ἡμέραν (τοῦ μηνὸς ἢ τῆς ἑβδομάδος ἢ τῆς γεννήσεως τοῦ τέκνου μου), (παρβλ. Ἑνδεκατεύω).

Ἑβδομήκοντα (οἱ, αἱ, τὰ), (ἄκλ.) ἀριθμ. 70, (κοιν.) ἑβδομῆντα.

Ἑβδομηκονταετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν παρέχον 70 ἔτη.

Ἑβδομηκονταετὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ διαρκῶν 70 ἔτη.

Ἑβδομηκονταετία (ἡ). 70 ἔτη.

Ἑβδομηκοντάκις, ἐπίρ. 70 φοραῖς.

Ἑβδομηκοντάκηχυς, υς (ὁ, ἡ). 70 πηχῶν.

Ἑβδομηκοντὰς, άδος (ἡ). ἄθροισμα (ποσότης) 70 μονάδων (πρσ. ἢ πραγμ.).

Ἑβδομηκοντούτης, ου (ὁ) καὶ

Ἑβδομηκοντοῦτις, ιδος (ἡ). 70 ἐτῶν ἡλικίας, ἑβδομηντάρης, — ισσα.

Ἑβδομηκοστόδυος (ὁ, ἡ). ἑβδομηκοστὸς δεύτερος.

Ἑβδομηκοστόμενον (τὸ). τὸ ἓν τῶν 71.

Ἑβδομηκοστὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τοὺς 69.

Ἑβδομος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς (ἢ μετ' ἄλλων) ἓξ. » Μὴν—, » Πλ., ὁ Σεπτ. (κατὰ τοὺς Ῥωμ.). » Ἑβδόμη (μετὰ ἢ χ. τοῦ) ἡμέρα, » ἡ 7 τοῦ μηνὸς (τῆς σελήνης) ἢ τῆς ἑβδομάδος, τὸ σάββατον. ‖ (οὐδ.) » Τὸ ἕβδομον, » (Α'.) ἡ ἑβδόμη φορὰ, (Ξεν. Κ. Π. 8.), (καὶ Β'.) τὸ ἑβδομον μέρος τινὸς πράγματος, (Ἐπγρ.).

Ἐβεβλήμην, πθ. ὑπερσ. τοῦ Βάλλω.

Ἐβείνος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ἔβενον.

Ἔβενος (ἡ καὶ [μτγν.] ὁ), εἶδ. μαύρου καὶ σκληροῦ δένδρου ἢ ξύλου, (Τουρκ.) ἀμπανούζι.

Ἔβην, ης, η, κτλ., ἐνεργ. ἀόρ. β', καὶ

Ἐβησάμην, Π. μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Βαίνω.

Ἐβίου, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Βιόω.

Ἐβίσκος (ἡ), = Ἰβίσκος.

Ἐβίων, ως, ω, ωμεν, κτλ., ἐνεργ. ἀόρ. β', καὶ

Ἐβιωσάμην, μσ. (ἀντὶ ἐνεργ.) ἀόρ. ά. τοῦ Βιόω.

Ἐβλαβεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἐβλάβησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παθ. ἀόρ. β'. τοῦ Βλάπτω.

Ἔβλαστον, ἀόρ. β'. τοῦ Βλαστάνω.

Ἐβλήθην, πθ. ἀόρ. ά. καὶ

Ἐβλήμην, ησο, ητο, κτλ. Π. ἀντὶ Ἐβεβλήμην, πθ. ὑπερσ. τοῦ Βάλλω.

Ἐβουλέατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐβούλοντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ

Ἐβουλήθην, ἀόρ. ά. τοῦ Βούλομαι.

Ἐβράχην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Βρέχω.

Ἐβωσάμην, Δ. ἀντὶ Ἐβοησάμην, μσ. καὶ

Ἐβώσθην, Δ. ἀντὶ Ἐβοήθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Βοάω.

Ἐγγαγγὶς, ιδος (ἡ), = Γαγγίστης.

Ἔγγαιος (ὁ, ἡ), = Ἔγγειος.

Ἐγγαλακτόομαι-οῦμαι, Μ- ώσομαι. Γίνομαι (Μεταβάλλομαι εἰς) γάλα, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκγαλακτόομαι).

Ἐγγαληνίζω, Μ. ἰσω. (ἀμτδτ. μὲ δοτ.) Διαμένω ἥσυχος (γαληνιαῖος).

Ἔγγαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ ὢν ἀκόμη εἰς τὸ) γάλα.

Ἐγγαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκειοῦμαι (Συγγενεύω) πρὸς τινα διὰ γάμου, συμπεθεριάζω.

Ἐγγαμίζω, Μ. ίσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐκγαμίζω.

Ἔγγάμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν γάμον, Γαμήλιος.

Ἔγγαμος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἄγαμος, δηλ.) ὑπανδρευμένος, νυμφευμένος.

Ἐγγαστρίζομαι, Μ. ίσομαι. Γεμίζω Βάλλω μέσα εἰς τὴν γαστέρα μου, τρώγω ἢ ἐγγαστρόνομαι (ς).

Ἐγγαστρίμαντις, εως καὶ

Ἐγγαστρίμυθος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἢ κατὰ λίξιν ὁ ὁμιλῶν ἐπιτηδείως μὲ κλεισμένον στόμα (ὥστε φαίνεται ὅτι ἡ φωνὴ ἐβγαίνει ἀπὸ τὴν κοιλίαν του)· (Γρφ.) μάντις ἢ προφήτης (χρησμοδοτῶν ταιωτοτρόπως).

» Ἐκ τοῦ στήθους ὑπεψόφες, ὥσπερ αἱ ἐγγαστρίμυθοι λεγόμεναι, « Ἱππκρ.
Ἐγγάστριος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς τῆς μητρικῆς κυρ-ήτρας. 2) (μτγν.)=Ἔγκυος, ἐγγαστρωμένος.
Ἐγγαστρίτης, ου (ὁ), = Ἐγγαστρίμυθος.
Ἐν-γαυριάω-ῶ, Μ. άσω, καὶ
Ἐν-γαυρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Καυχῶμαι (Ὑπερηφανεύομαι, Καμαρόνω) διά τι.
Ἐγγέγαα, Π. ἀντὶ Ἐγγέγονα, πρκ. τοῦ Ἐγγίνομαι.
Ἐγγεγήκα, ἀντὶ Ἠγγύηκα καὶ
Ἐγγεγύημαι, ἀντὶ Ἠγγύημαι, πρκ. τοῦ Ἐγγυάω.
Ἐγγεγωνται, Π. (ἀντὶ Ἐγγεννήσωσι), γ', πλθ. κρα. τοῦ ἐνς. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐγγίνομαι.
Ἔγγειος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς τῆς γῆς (χωμένος). » Τῶν λίθων τὰ ἔγγαια μαλακώτερα τῶν ἐκπαλῆς, « Πλ. » Θεοὶ ἔγγαιοι, « οἱ ἄλλ. Χθόνιοι. 2) ἐντόπιος. » Τὰν ἐγγαίαν ἴδαν, « Αἰσχλ., τὴν ἐγχώριον νεολαίαν. » Τῶν ὑπερορίων ζέρομαι, καὶ τὰ ἔγγαια (ἐνν. κτήματα) οὐ καρποῦμαι, « Ξεν. 3) ὁ συνιστάμενος (κείμενος ἐπάνω) εἰς γῆν. » Κτῆσις (»Οὐσία)—, « Πλ., Λε., ἡ ἀκίνητος. » Οὔτε ναυτικῷ οὔτε ἐγγαίου συμβολαίου, « Δημ. (ὄθεν) » Τόκοι ἔγγειοι, « Δημ. καὶ » Χρήματα ἔγγαια, « Δῆ., τὰ τοκιζόμενα ἐπὶ ὑποθήκῃ τοιούτων κτημάτων. 4) ὁ ἀνήκων ἢ ὑπάρχων εἰς τὴν γῆν (εἰς τὴν ξηράν). » Φυτὸν οὐκ ἔγγειον ἀλλ' οὐράνιον, « Πλάτ. » Ἔγγειοι καὶ ἀναέριοι, « Θμς.
Ἐγγειότοκος (ὁ, ἡ). ὁ γεννώμενος ἐντὸς τῆς γῆς. » Τὰ ὠὰ ἐγγειότοκα, « Θφρ.
Ἐγγειόφυλλος (ὁ, ἡ). (βτν.), ὁ ἔχων πρόσγεια (ἐγγίζοντα τὴν γῆν) φύλλα.
Ἐγγείωμα (τὸ), (χειρουργ.). σύντριμμα τοῦ κρανίου εἰς τρόπον ὥστε τὰ κομμάτια σκεπάζονται τὸ ἓν ὑπὸ τοῦ ἄλλου καθὼς τὰ κεραμίδια τῆς στέγης (τοῦ τείσου).
Ἐγγελαστής, οῦ (ὁ). περιγελαστής, [ἐκ τοῦ
Ἐγ-γελάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Γελῶ μέ τινα, τὸν περιγελῶ κατὰ πρόσωπον. »Ὥστε μὴ Ἐγγελᾶν (ὅτι κακῶς γράφεται μὴ γελᾶν) βάκχας ἐμοί, « Εὐρ. 2) γελῶν παίζω μετά τινος. » Λεπτὴ αὖρα νύμασιν ἐγγελῶσα, « Ἐπγρ.
Ἐγγενής, ἐος (ὁ, ἡ). αὐτόχθων, ἐντόπιος. 2) ὁ ἐντὸς τοῦ (ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ) γένους, συγγενὴς· γνήσιος. 3) συγγενικός. 4) ἔμφυτος.
Ἐγ-γενάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐντίκτω.
Ἐγγενῶς, ἐπίρ. Γνησίως, καθὼς ἀνήκει εἰς ἐγγενεῖς.
Ἐγ-γεύω, Μ. γεύτω. Κάμνω (Δίδω εἴς) τινα νὰ γευθῇ. ‖. (μσ.) γεύομαι, δοκιμάζω (διὰ τῆς γεύσεως).
Ἐγγήραμα (τὸ). Ἔργον εἰς τὸ ὁπ. ἐγγηράσκει τις.
Ἐγ-γηράσκω, Μ. γηράσω. (μὲ δοτ.) Γηράσκω (ἀσχολούμενος) εἰς ἓν ἔργον ἢ διατρίβων) εἰς ἕνα τόπον.
Ἐγ-γηροτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γηροκομῶ τινα (ἀσχολούμενον) εἰς ἔργον ἢ μέρος τι.
Ἐγ-γίγνομαι (-γίνομαι), Μ. γεννῶμαι (ἀόρ. Ἐγενόμην κτλ.). (μὲ δοτ.) Εἶμαι· ἢ Γεννῶμαι (Φυτρώνω) ἐντός τινος. » Εὐρύπυλον, Λιβύῃ ἐγγεγαῶτα, « Ἀπλλν. » Ἐν τούτῳ τρωκτὰ ἐγγίνεται « Ἱππκρ. 3) (τρτπρσ. καὶ κατὰ μτχ.) συμβαίνω, γίνομαι. » Ἕλκος ἐγγίνεται, « Ἱππκρ. » Στάσεως ἐγγενομένης, « Πλθ. » Δυνάμεις εἰσὶ μείζους ἐγγενόμεναι, « Θκ. » Καὶ ἱππομαχία τις ἐνεγένετο, « αὐτ. » Ἐγγενόμενος δέ τις Λυκομήδης, « Ξεν. » Ἐὰν ἐγγένηταί μοι σχολή, « Δ. Ἀλ. 3) (ἐπὶ χρόνου) παρέρχομαι. »Χρόνων ἐγγεγενημένων, « Δημ. » Διατριβῆς ἐγγιγνομένης, « Πλθ., (παρὰ. Διαγίγνομαι). 4) εἶναι συγχωρημένον ἢ ἐνατὸν, ἐνδέχεται. » Ἀλλὰ τοῦτο ἀμήχανον μή κοτε ἐγγένηται, « Ἡρ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Ἵνα δ' ἐγγένηται αὐτῷ καὶ περὶ αὐτῆς εἰπεῖν, « Αἰσχ. » Ἐγγενόμενον ἡμῖν ἀτιμῶσαι, « Ἰσ.
Ἐγ-γιγνώσκω (-γινώσκω), Μ. γνώσομαι. Γνωρίζω (Ἐξεύρω) ἐκ πείρας, εἶμαι ἔμπειρος.
Ἐγγίζω [ἔγγυς], Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἢ γεν. ἢ προθετ. αἰτ. ἢ ἐπίρ. ἐκ δ'.) Πλησιάζω. (μτνμ.) συγγενεύω.
Ἔγγιον, ἐπίρ. = Ἐγγυτέρω.
Ἔγγιστα, ἐπίρ. = Ἐγγυτάτω.
Ἔγγιστος, η, ον, = Ἐγγύτατος.
Ἐγγίων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἐγγύτερος.
Ἔγγλαυκος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι γλαυκὰς (τὸ χρῶμα), κλίνων πρὸς τὸ γλαυκόν.
Ἐγ-γλάφω, Μ. γλάψω, = Ἐγγλύφω.
Ἐγγλισχρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπεριέχων γλισχρότητά τινα, ὀλίγον μυξώδης.
Ἐγ-γλυκάζω, Μ. άσω, = Ἐγγλύασω.
Ἐγ-γλυκαίνω, Π. ανῶ, = Γλυκαίνω.
Ἔγγλυκος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι γλυκὺς, γλυκίζων, γλυκούτσικος.
Ἔγγλυμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐγγλύφεται (ἐγκολάπτεται) εἴς τι, Ἐγχάραγμα.
Ἐγ-γλύασω (χ. Μ.). Εἶμαι ὀλίγον τι γλυκὺς, γλυκίζω.
Ἐγ-γλύφω, Μ. γλύψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Γλύφω (Σκαλίζω) τι ἐπάνω εἰς πέτραν κτλ., Ἐγχαράσσω.
Ἐγγλωσσο(τυο)γάστωρ, ορος (ὁ, ἡ), (Κωμ. παφρδ. τοῦ Ἐγχειρογάστωρ), ὁ τρεφόμενος μὲ τὴν γλῶσσάν του, δικηγόρος κλπ., συκοφάντης.
Ἔγγλωσσος (τος), ου (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τῆς γλώσσης γινόμενος.
Ἐγ-γλωσσο-τυπέω-ῶ, Μ. ήσω, (Κωμ.). Ἔχω τι πάντοτε εἰς τὸ στόμα μου, τὸ ἀναφέρω (κοιν. τὸ κοπανίζω) ἀδιακόπως.
Ἐγ-γοητεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐμβάλλω (Προξενῶ) τι εἰς ἄλλο διὰ γοητείας.
Ἐγ-γομφόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐμπήγω (Προσαρμόζω) τι ἐν εἴδει γόμφου ἢ διὰ γόμφων.
Ἐγγόμφωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ἐγγόνη (ἡ). ἐγγονή, (θηλ. τοῦ
Ἔγγονος (ὁ, ἡ), (ἐν γέν.) = Ἔκγονος, ἀπόγονος. ‖. (οὐσ. συνήθ.) = Υἱιδοῦς ἢ Θυγατριδοῦς, ἐγγονός,—νή. ‖. (εἰς τὸ οὐδ.) = Γέννημα, τέκνον. »Ἐν πᾶσι τοῖς ζώοις ἀτελῆ τὰ τῶν νέων ἔγγονα, « Ἀρστ.
Ἐγγράμματος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ γραμμάτων (ἐγγράπτους) παριστανόμενος.
Ἔγγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ γραμμῶν ἢ γραμμάτων εἰκονιζόμενος, ἔγγραφος. » Μουσικὴ—, « Φιλ.
Ἐγγραπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐγγράφω.
Ἔγγραπτος (ὁ, ἡ), = Ἔγγραφος.
Ἐγγραύλης, ου, καὶ
Ἔγγραυλις [ι], εως, ἡ
Ἐγγραυλίς, ίδος (ἡ), = Ἐγκρασίγολος.
Ἐγγραφή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγγράφειν, πέρασμα εἰς τὸ κατάστιχον, καταγραφή.
Ἔγγραφος (ὁ, ἡ). ὁ ἐγγράφως (διὰ γραμμάτων) ἐκτεθειμένος. 2) (ἐκκλησ.) ὁ περιεχόμενος εἰς τὰς Θ. Γραφ. » Ἔγγραφος ἡ θεόπνευστος τοῦ πνεύματος, « Γρ. ‖. (οὐσ. ἢ ἐλλ.) Ἔγγραφον (τὸ), « ἡ ἔγγραφος ὁμολογία.
Ἐγ-γράφω, Μ. γράψω, (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) (κυρ.) Σκαλίζω (συνηθέστ.) Γράφω ἢ Ζωγραφίζω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς τι· περνῶ εἰς κατάστιχον (κτλπ.), καταγράφω· καταχωρίζω· (τρπ.) ἐντυπόνω. » Ὑπὸ τῶν φλοιῶν ὑποδυόμενοι σκώληκες, ἐπιπολῆς ἐγγράφουσι, « Θφρ. » Εἰ μέλλουσι τοιαῦται δύνασθαι ἐγγραφήσεσθαι ἀνθρώποις, « Ξεν. (καὶ παραλλ.) » Ἔγγραψον ὅρκους τρίποδος ἐν κύτει, « Εὐρ. » Ταῦτ' ἐστὶ τὰν δέλτοισιν ἐγγεγραμμένα, « Πλ. (καὶ ἀντιστρόφ.) » Δέλτον ἐγγεγραμμένην ξυνθήματα, « Σοφ. » Πρὶν εἰς ἄνδρας ἐγγράψαι τὸν υἱόν, « Δημ. » Δι' ὧν εἰς τοὺς δημότας ἐνεγράφης, « Αἰσχ. » Ἐνεγράφης λειποταξίου, καὶ τὸν γραψάμενον χρήμασι πείσας ἐσώθης, « αὐτ. » Ζῶσα ἐωσιτεῖσι ἐς τὴν ἐσθῆτα ἐγγράφειν, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Παιδίον τῷ πίνακι ἐνεγέγραπτο, « Δ. Κάσ. (καὶ μσ.) » Ἐγγραφόμενοι ταῖς συνθήκαις ταῦτα, « Δ. Ἀλ.
Ἐγγράφως, ἐπίρ. Διὰ γραμμάτων.
Ἔγγυα (ά), Δ. ἀντὶ Ἐγγύη.
Ἐγ-γυαλίζω [τὸν γύαλον], Μ. (ξω, Π. ἀντὶ Ἐγχειρίζω, παραδίδω.
Ἐγγυάω-ῶ, Μ. ήσω (παρτ. Ἠγγύων, ἀόρ. Ἠγγύ [ἢ Ἐνεγγύ]ησα, πρκ. Ἠγγύ [ἢ Ἐγγεγύ]ηκα κτλ.). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.), (κατὰ λέξ.) = Ἐγγυαλίζω, παραδίδω (κυρ. ἐνέχυρον ἢ ὡς ἐνέχυρον, μὲ ἐγγύησιν). » Ἐχρῆν αὐτοὺς ἐγγυῆσαι τὸν ἄνδρα τοῖς φίλοις τοῖς ἐμοῖς, « Ἀντιφ. (ὄθεν 2) ἀρραβωνίζω ἢ ὑπανδρεύω. » Ἐγγυῶ τὴν παῖδά σοι, « Ἡρ. 3) (σπν.) = Ἐγχειρῶ, ἐπιχειρῶ. » Ἐνεγγύησε περιοιχίσαι τὰ πέρατα, « Θεοφύλ. (Ἱστορ. Η'. 4). ‖. (μσ.) γίνομαι (ὑποσχόμαι ὡς) ἐγγυητής, δίδω ἐγγύησιν. » Ἐγγύην ἐγγυᾶσθαι, « Ὅμ., Πλάτ., Ακ. » Ἐὰν ἐγγυήσῃ σὸν φίλον, « Γρφ. » Ἐγγυήσασθέ με πρὸς αὐτόν, « Πλάτ. (καὶ μὲ ἀπαρ.). » Εἴ μοι ἐγγυᾷ ἥξειν ἐκεῖνον, « Ἀρχῳ. 2) ἀρραβωνίζομαι ἢ νυμφεύομαι. » Ἐγγυᾶται ὁ πατὴρ τὴν μητέρα τὴν ἐμὴν παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς, « Δημ. » Ἐγγυᾶσθαι δεῖ τοῖς υἱοῖς γυναῖκας μήτε εὐγενεστέρας πολλῷ μήτε πλουσιωτέρας, « Ὀλ., [ἐκ τοῦ
Ἐγγύη (ἡ), [ἐν γυίων]. ἐγγύησις. 2) ἀρραβών, συμφωνία ὑπανδρείας.
Ἐγγύησις [ἐγγυάω], εως (ἡ), = Ἐγγύη.
Ἐγγυητής, οῦ (ὁ). ὁ δίδων ἐγγύησιν. (Τερχ.) κεφάλτις. » Ἐγγυητὴς ἀλλήλοις τῶν δικαίων ὁ νόμος, « Ἀρστ. » Ἐγγυητὰς καταστῆσαι τοῦ ὀρλήματος, « Δημ.

Εγγυητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐγγύησιν.

Ἐγγυητάς, ή, όν. Ὁ δοθείς ἢ διδόμενος μὲ ἐγγύησιν, (ὄθεν) « Ἰωνή—, « Δικ., ἡ νομισμάτων.

Ἐγγύθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ κοντά (ἐγγύς).

Ἐγγυθήκη (ἡ), [ἐγγύς, ἡ ἄγγος τίθημι]. κ. βώτιον (ἀρμάριον κτλ.) πρὸς ἐναπόθεσιν ἀγγείων ἢ κειμηλίων.

Ἐγγύθι, Π. ἀντὶ Ἐγγύς.

Ἐγ-γυιόω-ῶ [ἐν γυῖον], Μ. ώσω. Δίδω (βάλλω) τι εἰς τὰς χεῖράς τινος, ἐγχειρίζω. ‖. (μτφ.) παίρνω τι εἰς τὰς χεῖράς μου· ἐναγκαλίζομαι.

Ἐγ-γυμνάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Γυμνάζω τινὰ εἴς τι. « Τοῖς Κελτικοῖς ἐγγυμνασάμενος πολέμοις, « Πλ.

Ἐγγύμναφτα (τὸ), τὰ ἔργον καὶ

Ἐγγυμναστήριον (τὸ), τὰ μέρος εἰς τὰ ὁπ. ἐγγυμνάζονται τις.

Ἐγγυσθήκη (ἡ), = Ἐγγυθήκη.

Ἔγγυος (ὁ, ἡ). ὁ δοθείς πρὸς (ἢ μὲ) ἐγγύησιν, (ἐπμ.) ἀσφαλὴς, βέβαιος, σίγουρος. « Τὰ τῆς ἀρετῆς ὅπλα ἐγγυώτερα ὧν θνητοὶ δημιουργοῦσιν ἀσπίδοποιοί, « Θεογν. ‖. (οὐσ. μὲ γεν.) = Ἐγγυητής. « Καθιζάνει ἐγγύους τῶν 20 ταλάντων, « Ἀρχτ.

Ἔγγυς [ἐν, γυῖον, ἡ συγγ. τοῦ Ἄγχι], ἐπίρ. (Τοπ.), = Πλησίον, κοντά. (ἐπὶ ποσότ.) ὡς ἔγγιστα, σχεδόν. (μὲ ἡ χ. γεν. καὶ σπν. δοτ.) « Στὴ δὲ μάλ' ἔγγυς ἰὼν, « Ἰλ. Δ. « Οἳ ῥ' ἐγγὺς ναίων πόλεος, « Ἡσ. « Τῇ δὲ στοᾷ ταύτῃ ἔστιν ἐγγὺς ἄλλη στοά, « Παυσ. (καὶ τρπ.) « Ἔγγυς ἦλθεν ἀπολέσαι πάντας ἡμᾶς, « Συνε., ὀλίγον ἔλειψε. « Ἐπειδάν τις ἐγγὺς ἢ τοῦ οἴεσθαι τελευτήσειν, « Πλάτ. « Ἔχει δὲ οὐχ οὕτω ταῦτα, οὐδ' ἐγγύς, « Δημ., ἰδρ. ὁμοία τῷ « Ὁλλαῦ γε θεῖ), πολλὰ μακρά. « Δαπανῶσα ἐγγὺς τετταράκοντα τάλαντα, « Ξεν. « Ἐγγὺς δυοῖν μναῖν πρόσοδον, « αὐτ. « Ἔτη ἐγγὺς τριακόσια, « Θκ. « Ἐγγὺς τοῦ δίχα, « Ἀρστ. « Οἱ θεῶν ἀγχίσποροι, οἱ Ζηνὸς ἐγγύς, « Αἰσχλ., συγγενεῖς.

Ἐγγύτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Ἐγγύτερος, α, ον, συγκρ. (ἀνωμλ. ἐκ τοῦ Ἐγγύς). = Πλησιέστερος, ἐσχατος, κοντινώτερος, -ώτατος, (τρπ.) ὁμοιότερος, -ότατος, οἰκειότερος, -ότατος. « Ἐγγύτερος λόγου, « Δημ., εὐλογώτερος. « Τῆς ἀληθείας ἐγγύτερος λόγος, « Φώτ., πιθανώτερος. « Οὐ πρσείδον με οἱ ἐγγύτατοί μου, « Γρφ. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἐγγύτερον, (καὶ ὑπερθ.) Ἐγγύτατα, ἀντὶ-

Ἐγγυτέρω (καὶ ὑπερθ.) Ἐγγυτάτω, ἐπίρ. = Πλησιέστερον, κοντήτερα. « Ἐγγυτέρω τῆς πόλεως, « Θκ. « Μὴ πρόϊέναι ἐγγυτέρω, « αὐτ. « Ἐκ τῶν ἐγγυτάτω οἰκιῶν, « Αἰν. Τακτ. (ἐξ ἐπὶ ποσότ.) « Ἔτεσι δὲ ἐγγύτατα δεκάτῳ, « Θκ. « Ἐλέφαντας ἐγγυτάτω τῶν ἑκατὸν, « Πλδ. (καὶ τρπ.) « Παρεσκευάκεισαν αὐτοὺς ἔχθρας ἢ φιλίας ἐγγυτέρω, « Δημ. « Ἐγγύτατα τοῦ νῦν τρόπου, « Θκ. « Ἐγγύτατα τούτου διανοηθέντες, « αὐτ. (συγκντ. ἐπὶ συγγεν.) « Τυγχάνει μοι ἐγγύτατα γένους ὤν, « Πλάτ. « Τοῖς ἐγγυτάτω γένει, « αὐτ. « Τοῦ πρὸς πατρὸς ἐγγυτάτω, « Δημ.

Ἐγγύτης (ἡ). τὸ νὰ ἤνέ τι ἐγγὺς (πλησίον) ἄλλου, πλησίασις, γειτονία. (τρπ.) οἰκειότης.

Ἐγ-γωνιάζω, Μ. άσω. Ζῶ ἐν γωνίᾳ καὶ παραβύστῳ, δὲν φαίνομαι εἰς τὸν κόσμον.

Ἐγγώνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γωνίας, κωχιαστὸς· ὁ σχηματίζων γωνίαν. « Τοῦ δὲ κιττοῦ τὰ φύλλα, νέου μὲν ὄντος, ἐγγωνιώτερα, πρεσβυτέρου δὲ περιφερέστερα, « Θφρ.

Ἐγγωνοειδής, έος (ὁ, ἡ). Ἔγγωνος τὸ εἶδος.

Ἔγγωνος (ὁ, ἡ), = Ἐγγώνιος.

Ἐγείνατο, Π. ἀντὶ Ἐγέννησεν, (ἐξ οὗ Γείνατο).

Ἐγειρόρρων, ονος (ὁ, ἡ), γρμ. ἐξήγ. τοῦ Ἀεσιόρρων.

Ἐγείρω [ἀείρω, ἀγείρω], Μ. ἐγερῶ (ἀόρ. Ἤγειρα, πρκ. Ἐγήγερκα, ἀόρ. πθ. Ἠγέρθην καὶ Π. Ἐγρόμην κτλ.). (ἐπὶ ἐμψύχ.) Σηκόνω (κυρ. ἀπὸ τὸν ὕπνον), ξυπνῶ, (σκν.) ἀναστήνω (μτφρ.) = Διεγείρω, ἐξάπτω, ἐρεθίζω. (μσ. συνδχ.) ἀναφαίνομαι, ἀναδείκνυμαι. « Ὑπνώοντας ἐγείρει, « Ὁδ. Ε. (καὶ μσ.) « Ἔγειραι ὁ καθεύδων, « Γρφ., « Ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου, « Ἰλ. Β. « Κἄν ἔγρῃ μεσημβρινὸς, « Ἀρχφ. « Ἠγέρθη δὲ ὁ Σαοὺλ ἀπὸ τῆς γῆς, « Γρφ. « Καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν ὁ πυρετὸς, ᾗ ἠγέρθη, « αὐτ. (μτφρ.) « Ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν, « Ἰλ. Α. « Καὶ ἀδικουμένοι τὸν πόλεμον ἐγείρομεν, « Θκ. « Πῦρ (« Θρῆνον, « Κτύπον, « Λύραν, « Κῶμον κτλ.) ἐγείρειν, « Π. « Οὗ ὁ' ἕνεκα τὸν μῦθον ἠγείραμεν, « Πλάτ. (καὶ μτμ.) « Ὁ οἶνος τὰς φιλοφροσύνας ὥσπερ ἔλαιον φλόγα ἐγείρει, « Ξεν. (καὶ μσ.) « Προσέχει τοῖς πράγμασιν ἤδη καὶ ἐγείρεται ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις, « Δημ. « Ἐγερθήσεται ἔθνος ἐπὶ ἔθνος, « Γρφ. « Πολλοὶ ψευδοπροφῆται ἐγερθήσονται, « αὐτ. « Οὐκ ἐγήγερται ἐν γεννητοῖς γυναικῶν, « αὐτ.

2) (ἐπὶ ἀψύχ.) στήνω, ὑψόνω, ἀνοικοδομῶ. « Τρόπαιον (« Χῶμα, « Πύργους κτλ.) ἐγεῖραι, « Δ. Κάτ., Ἡρωδ. « Λύσατε τὸν ναὸν τοῦτον καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν, « Γρφ. « Ἐπιπλάσματα, ὅσα ἰσθμοὺς ἐγείρει, « Ἀρετ., (κοιν.) σηκάνων σπυρία. (καὶ πθ.) « Βῆμα ὑψηλὸν ἠγέρθη, « Ἡρωδ.

Ἐγέλαξα, Δ. καὶ

Ἐγέλασσα, Π. ἀντὶ Ἐγέλασα, ἀόρ. τοῦ Γελάω.

Ἔγεντο, Δ. Π. ἀντὶ Ἐγένετο, ἀόρ. τοῦ Γίγνομαι.

Ἔγερθεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἠγέρθησαν, (γ'. πλθ. πρσ. τοῦ) πθ. ἀορ. τοῦ Ἐγείρω.

Ἐγερσίβοητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐγείρων (ξυπνῶν) μὲ τὰς βοάς του τοὺς κοιμωμένους. « Ἀλέκτωρ—, « Νόν.

Ἐγερσίβροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων (ἐγκαρδιώνων) τοὺς βροτούς. « Ἀρετὴ—, « Πρόκλ.

Ἐγερσιγέλως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων (παρακινῶν εἰς) γέλωτα. « Βάκχος—, « Ἐπιγρ.

Ἐγερσιθέατρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων (κινῶν εἰς περιέργειαν, ἐνθουσιάζων) τοὺς θεατὰς εἰς τὸ θέατρον.

Ἐγερσιμαχέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. διεγείρω μάχας (στάσεις, ταραχὰς). εἶμαι

Ἐγερσιμάχης, ου (ὁ), Π. ὁ διεγείρων (πρκ. καλῶν, παρορμῶν εἰς) μάχην.

Ἐγερσίμοθος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐγερσιμάχης.

Ἐγέρσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναται τις νὰ ἐγείρῃ ἢ ἀπὸ τοῦ ὁπ. δύναται κάθενὰ ἐγερθῇ (ἐξυπνήσῃ). « Ὕπνος—, « Θκρ. ὁ ἐλαφρύς, (οὗ ἐναντ. ὁ Νήγρετος).

Ἐγερσίνους-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐγείρων φρενῶν (ἐξυπνῶν τὸ πνεῦμα, ἀνοίγων τὸ φρόνημα).

Ἔγερσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγείρειν ἢ ἐγείρεσθαι, σήκωμα (κυρ. ἀπὸ τὸν ὕπνον), ξύπνημα· ἀνάστασις· (μτφρ.) παρακίνησις, ἐρεθισμός· (μτγν.) κτίσμον ἢ ζωγραφικὸν ἔργον (τείχους κτλ.), ἀνοικοδόμησις.

Ἐγερσιφαής (-φανής), έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων (ἐξάπτων) φῶς. « Λίθος—, « Ἐπγρ., ἡ πυρακανθόπετρα.

Ἐγερσίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐγερσίνους.

Ἐγερσίχορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων (παρακινῶν) εἰς χορόν. « Βάκχος—, « Ὀππ.

Ἐγερσέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐγείρω.

Ἐγερτήριος, α, ον. (μὲ γεν. ἢ πρόθετ. αἰτ.) Ὁ ἔχων ἰδιότητα (δύναμιν) πρὸς τὸ ἐγείρειν (παρακινεῖν, ἐρεθίζειν), διεγερτικός.

Ἐγερτί, ἐπίρ. Π. Μὲ τρόπον ἐγερτικὸν (διεγερτικόν), προθύμως, σχεδόν.

Ἐγερτικός, ἡ, όν, (μὲ γεν.) = Ἐγερτήριος, διεγερτικὸς, ἐρεθιστικός.

Ἐγερτός, ἡ, όν, = Ἐγέρσιμος.

Ἐγηγέρατα, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. καὶ

Ἐγηγέρατο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπρκ. τοῦ Ἐγείρω.

Ἔγημα, ἀόρ. ά. τοῦ Γαμέω.

Ἐγ-καγχάζω, Μ. άσω, = Ἐγγελάω, γελανίζω πρὸς περιφρόνησίν τινος.

Ἐγ-καθ-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἐγκαθεῖλον κτλ.), = Καθαιρέω, καταστρέφω.

† Ἐγ-καθ-αίρω, Μ. αρῶ, έσφαλμ. ἀντὶ Ἐκκαθαίρω.

Ἐγ-καθ-αρμόζω, Μ. όσω. Προσαρμόζω τι ἐντὸς ἄλλου, τὸ ἐμπήγω εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐφαρμοσθῇ καλῶς.

Ἐγ-καθ-έζομαι, Μ. εδοῦμαι. Κάθημαι μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι, ἐνδιατρίβω, (παρδλ. Ἐγκάθημαι).

Ἐγκαθεικώς, υῖα, ός, ἐνεργ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐγκαθίημι.

Ἐγ-καθ-είργνυμι ἢ Ἐγ-καθ-είργω, Μ. είρξω. Κλείω (περικλείω) τι ἐντὸς φυλάττω τε κλεισμένον· φυλακώνω. ἐμποδίζω.

Ἐγκάθειρκτος (ὁ, ἡ), = Ἔγκλειστος, φυλακωμένος.

Ἐγκάθειρξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκαθειργνύειν, φυλάκωμα, ἐμπόδισμα.

Ἐγκαθείσατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ ά. τῆς ὀρς. καὶ

Ἐγκαθέντες, ἀν. πλθ. τοῦ ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐγκαθίημι.

Ἐγκάθετος (ὁ, ἡ). [ἐγκαθίημι]. βαλμένος (τοποθετημένος ἢ σταλμένος) ἐπιτηδὲς νὰ ἐνεδρεύῃ (νὰ παρατηρῇ κρυφὰ) ἢ νὰ ἀντενεργῇ δολίως κατά τινος· (ἐν γέν.) κακότροπος, ἐπίβουλος.

Ἐγκαθέτως, ἐπίρ. Ὡς ἐγκάθετος, δολίως, ἐξ ἐπιβουλῆς, ἐκ προμελέτης.

Ἐγ-καθ-εύδω, Μ. ευδήσω, (μὲ δοτ.) Κοι-

μῶμαι μέσα ἢ ἐπάνω ἢ ἀνάμεσα εἰς. (ἐν γέν.) κοιμῶμαι, (συνκδ. ξματφορ.) ἀπρακτῶ, ἀδιαφορῶ.

Ἐγ-καθ-ίζω, Μ. σήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βράζω τι μέσα εἰς ἄλλο.

Ἐγ-καθ-ηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ τὴν νεότητά μου (Διάγω εὐθύμως) εἰς μέρος ἢ ἔργον τι, (παρβλ. Ἐννεάζω).

Ἐγ-κάθ-ημαι, Μ. καθ-εσθήσομαι, =Ἐγκαθέζομαι, κάθημαι χωμένος (τρυπωμένος) πυθενά. 2) (συνκδχ.) = Ἐνεδρεύω, παραμονεύω.

Ἐγ-καθίγνυμι(-ίννυμι), Ἰων. ἀντὶ Ἐγκαθίζω.

Ἐγ-καθ-ιδρύω, Μ. ύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Στήνω (Τοποθετῶ) τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐγκαθιζάνω, Μ. ιζήσω. Π. (ἀμτβτ.) ἀντὶ

Ἐγ-καθ-ίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) Καθίζω (Τοποθετῶ) τινα (καὶ μσ. ἢ ἑλλ., Κάθημαι) ἐντὸς ἢ ἐπάνω ἢ μεταξύ τινος. 2) (συνκδχ.) = Ἐγκάθημαι, ἐνεδρεύω. 3) = Ἐγκαθιδρύω. «Ναὸν Κύπριδος ἐγκαθίσατο», Εὐρ. (Ἱππ. 31). (ὅπου ὅμως ἄλλ. ἐκδ. ἔχουν ὀρθότ. Ἐγκαθίσατο).

Ἐγ-κάθ-ιμαι, Μ. ἐγκαθ-ήσω (προκ. Ἐγκαθεῖκα κτλ.). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βάλλω (Ἀφίνω τι νὰ πέσῃ) μέσα εἰς. 2) (σπν.) παραγγέλλω.

Ἐγκάθισμα (τὸ) καὶ

Ἐγκαθισμός (ὁ), [ἐγκαθίζω], =Ἐνέδρα. 2) (συνηθ.) τὸ ἑατρικὸν λουτρόν, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμβαίνουν καὶ κάθηνται μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ οἱ ἀσθενεῖς, (Γαλλ.) bain de siège. 3) (βτρ.) ἐμπόδιον, σκόνταμμα τῆς γλώσσης εἰς τὴν προφορὰν δυσκόλων στοιχείων, κοντοστάσιμον.

Ἐγ-καθ-ίστημι, Μ. ἐγκατα-στήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Στήνω (Βάλλω, Τοποθετῶ, Διορίζω) τινὰ ἐντὸς ἢ ἀναμεταξύ τινος. «Ἡγεμόνας αὐτοὺς ἐγκατεστήσας», Θκ. (καὶ μσ.) «Ἀθλητῶν νόμῳ ἐγκαθιστώτων», ὁ αὐτ. (καὶ πθ.) «Ὁ ἐγκατασταθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως φρούραρχος», Στρβ.

Ἐγ-καθ-ορά-ω-ῶ, Μ. ἐγκατ-όψομαι (ἀόρ. Ἐγκατεῖδον κτλ.). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βλέπω κατὰ (μέσα εἰς τό) πρόσωπον, παρατηρῶ (μὲ προσοχήν).

Ἐγ-καθορμίζω, Μ. ίσω. Ἐμβάζω (ἢ μσ.) Ἐμβαίνω εἰς τὸν λιμένα, ἀράζω, (ὁθεν

Ἐγκαθόρμισις, εως (ἡ). ἔμβασμα (πλοίου) εἰς τὸν λιμένα, ἄραγμα.

Ἐγ-καθ-υβρίζω, Μ. ίσω. Φέρομαι ἀστλιγῶς (ὑβριστικῶς) πρός τινα, τὸν ἀτιμάζω.

Ἐγ-καινίζω, Μ. ίσω, =Ἀνακαινίζω, κάμνω τι ἐκ νέου, Ξανακαναυργόνω· καινοτομῶ. «Πνεῦμα εὐθὺς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου», Γρφ. 2) (συχνότ.) ἐκτελῶ (πανηγυρίζω) καθιερόνω, ἐπικυρόνω. «Οὐδὲ ἡ πρώτη διαθήκη χωρὶς αἵματος ἐγκεκαίνισται», Γρφ.

Ἐγκαίνιον) (κυρ. μόνον εἰς τὸ πλ.) Ἐγκαίνια (τὰ), ἑορτὴ ἢ ἀπὸ τὴν τελετὴν (ἢ πρὸς ἀνάμνησιν) τοῦ ἐγκαινισμοῦ ναοῦ κτλ.

Ἐγκαινίς, ίδος (ἡ), =(ἡ ἐναφλιμ. ἀντί) Ἐγκαινίς.

Ἐγκαίνισις, εως (ἡ) ἢ

Ἐγκαίνισμα (τὸ) καὶ

Ἐγκαινισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκαινίζειν, Ἀνακαίνισις, Ἀνανέωσις, (=π.) Ἀναγέννησις, (συνηθ.) Ἐγκαινίασμα (καθιέρωσις) ναοῦ κτλ.

Ἐγκαινόω-ῶ, Μ., =Ἐγκαινίζω, καινοτομῶ· ἐγκαινιάζω.

Ἐγκαιρία (ἡ). καιρὸς ἁρμόδιος, Εὐκαιρία, [ἐκ τοῦ

Ἔγκαιρος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος =

Ἐγκαίρως, ἐπὶ Ἐν καιρῷ (τῷ δέοντι), εἰς τὸν πρέποντα (ἁρμόδιον) καιρόν.

Ἐγ-καίω, Μ. καύσω. Ἐντυπόνω τι μὲ τὸ καύσιμον σημαδεύω μὲ πομπίνιαν σίδηρον· μαυρίζω διὰ τοῦ πυρὸς ἢ τῆς ζέσης· ζωγραφίζω ἐγκαυστικῶς (μὲ σμάλτον) (= Ἐγκαύτῳ τὸ κυμάτιον ἐγκήναντι, τὸ ἐπὶ τῷ ἐπιστυλίῳ, = Καηρφ. καίω (ἀνάπτω) τὸν φοῦρνον κτλ., θυσιάζω (ὁλοκαύτωμα). (πθ. μὲ καὶ ἢ μὲ κτπ. εἰς τὸ κεφάλι ὁ ἥλιος· καυσόνω.

Ἐγ-κακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρομαι ὡς κακὸς (ἀνανδρος), πράττω τι χωρὶς προθυμίας, Ἀθελοκακῶ, (παρβλ. Ἐκκακέω).

Ἐγ-κακοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κακοπαθῶ (Παλαικωρῶμαι) εἴς τι.

Ἐγ-καλέω-ῶ, Μ. καλέσω (ἀόρ. Ἐνεκάλεσα κτλ.). (κυρ.) Προσκαλῶ τινα εἰς τὸ κριτήριον καὶ τοῦ ἀπαιτῶ χρέος ἢ ἱκανοποίησιν· (ἐν γέν.) κατηγαρῶ, μέμφομαι, ὀνειδίζω, καθάπτομαι· παραπονοῦμαι. (μὲ δοτ. ἐκ γ'. ἢ αἰτ. ἢ γεν. ἑλλ. ἐκ δ'.) «Προδοσίαν αὐτοῖς ἐνεκάλουν», Δ. Ἁλ. «Ἀπέφυγον αὐτοὺς τὰς δίκας ἃς μοι ἐνεκάλουν», Δη. «Ὅτε τὰς ὀγδοήκοντα μνᾶς ἐνεκάλεις», αὐτ. «Ἀπολαβόντες ἃ ἐγκαλοῦσι», Ξεν. «Ἡ τυραννὶς ἀναγκάζει καὶ ταῖς ἑαυτῶν πατρίσιν ἐγκαλεῖν», αὐτ. «Ἀδικίαν ἐγκαλεῖ τοῖς Λυκούργου νόμοις», Πλ. «Τούτοις νῦν ἐγκαλῶν, ὧν οὐκ εἶγες εἰκεῖν βελτίω», Δμ. «Τῆς βραδυτῆτος αὐτοῖς ἐνεκάλει ἢ τῆς ὀλιγωρίας», Πλ. «Πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκαλοῦντα τῷ πατρί», Αἰξ. (καὶ ἑλλ. τοῦ δοτ.) «Εἴτε τι ἄλλο ἐνεκάλεν», Θκ. (καὶ μσ. σπν.) «Χρήματα ἐγκαλεῖσθαι», Ἰσκρ. «Ἐγκαλεῖται τῇ τύχῃ», Ἀρστ. (καὶ πρθετ.) «Οὐ χρὴ ἐγκαλεῖσθαι πρὸς τὸ θεῖον», Εὐρ. (καὶ πθ.) «Οὔτ' ἐγκαλοῦντες οὔτ' ἐγκαλούμενοι ὑφ' ἑτέρων», Δμ. «Τὴν συκῆν ἐγκαλουμένην τὸ ἄκαρπον», Γργ. «Ἀσεβείας εἰς τὸν Τιβέριον ἐγκληθείς», Δ. Κάσ. (ὀθ.) «Ἐγκεκλημένα ἢ Ἐγκαλούμενα, τὰ ἐγκλήματα. «Οὐδὲν ἔχων ἀπολύσασθαι τῶν ἐγκεκλημένων», Δμ. «Ἀπολογησάμενοι πρὸς ἕκαστον τῶν ἐγκαλουμένων», Διόδ., (συγχ. τῷ Ἐκκαλῶ).

Ἐγ-καλινδέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Κυλίομαι μέσα εἴς τι, (μτφορ.) ἐνδιατρίβω. «Ψάμμῳ (= Βορβόρῳ, [καὶ μτφορ.] Ἀσχολίαις) -», Ἀρστ., Εὐστ., Ἀθ.

Ἐγ-καλλύνω, Μ. υνῶ. Καλλύνω (Στολίζω) τι διά τινος.

Ἐγ-καλλωπίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Καυχῶμαι (Καμαρόνω, Περηφανεύομαι) δι' ἔν τι. «Ἐφ' οἷς ἐγκαλύπτεσθαι ἔδει, τούτοις ἐγκαλλωπίζεσθαι οὐκ αἰδούμενοι», Ν. Γρηγ.

Ἐγκαλλώπισμα (τὸ). κάθε τι διὰ τὸ ὁπ. ἐγκαλλωπίζεταί τις, καμάρι.

Ἐγκαλοσκιλής, ές (ὁ, ἡ), Κωμ. [ἔν, κάλλος, σκέλος]. ὁπ. ἔχουν τοὺς πόδας του) εἰς τὸ ξύλον (Ταρκ. εἰς τὸ τομπροῦκι), (κυρ. διὰ χρέος).

Ἐγκάλυμμα (τό), [ἐγκαλύπτω] σκέπασμα.

Ἐγκαλυπτήρια (τὰ), Κωμ. παρῳδ. τοῦ Ἀνακαλυπτήρια, (ἴδε Μενοδν.).

Ἐγ-καλύπτω, Μ. ψω. Σκεπάζω (Τυλίζω) ἐντελῶς μέσα εἰς ἢ μὲ ἕν τι. ||. (μσ.) σκεπάζομαι (κυρ. ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι), κουκουλώνομαι. «Σὺ δὲ πῶς ἑώρας, ὃς ἐγκεκαλύφθαι φῄς;» «Ἄερρ», «Ἐγκαλυφάμενος, ἐνεκεκάλυπτο γάρ», Πλάτ. «Ἑλλάνιον οὖν ἐγκαλυφάμενος», Ἀθ.

2) (συνκδχ.) κρύπτομαι ἀπὸ τὴν ἐντροπήν μου, (ἐν γέν.) ἐντρέπομαι, συστέλλομαι. «Ὥστε αὐτοὺς ἐγκαλύψασθαι αἰσχυνθέντας», Αἰσχ. «Ἐφ' οἷς ἐγκαλύπτεσθαι ἔδει, τούτοις ἐγκαλλωπίζονται», Νικηφ. Γργ. (καὶ μὲ αἰτ.) «Θεοὺς ἐγκαλυπτόμενος ὧν ἔμελλε δράσειν», Ἀπφ. «Οὐκ ἐγκαλυπτόμενος λέγει, ἀλλὰ μεγάλῃ τῇ φωνῇ», Ἀθ.

Ἐγκάλυψις, εως (ἡ). τὸ ἐγκαλύπτειν ἢ ἐγκαλύπτεσθαι, σκέπασμα· κρύψιμον (κυρ. ἀπὸ ἐντροπήν).

Ἐγκάμνω, Μ. καμοῦμαι. (μὲ δοτ.) Κυράζομαι (Ἀποκάμνω) καταγινόμενος εἴς τι.

Ἐγ-κάμπτω, Μ. κάμψω. Λυγίζω τι πρὸς τὰ ἔνδον. «Οὐ γὰρ ἐγκάμπτοντες, ἀλλ' ἐκτείνοντες τὸν τράχηλον καὶ τὴν κεφαλήν, βιάζεσθαι οἱ ἵπποι ἐπιχειροῦσι», Ξεν.

Ἐγ-κανάσσω(ζω;), Μ. άξω. Ἐγχέω (Κερνῶ, Γεμίζω τὰ κοτῆρι; μὲ κρότου, [συγγ. τῷ

Ἐγ-καναχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. κάμνω κρότον (βοήν, καναχήν) μέ ἕνα τι.

Ἐγκανθίς, ίδος (ἡ). ἡ ἄκρα (ῥίζα) τοῦ κανθοῦ (κυρ. ὅταν πρησθῇ). «Ὀνομάζεται δὲ ἡ μὲν ἐπὶ πλέον αὔξησις (τοῦ κανθοῦ) ἐγκανθίς, ἡ μείωσις δὲ ῥοιὰς (γρῦ. ῥυάς)», Γαλ.

Ἔγκαπνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔγων (ἐβγάλλων) καπνόν. «Τοῦ πυρὸς τὸ μὲν ἄνευ καπνοῦ καὶ φλογός, τὸ δὲ ἔμφλογον καὶ ἔγκαπνον», Ὀνειρκρ.

Ἐγ-κάπτω, Μ. κάψω. Τρώγω ἢ πίνω λαιμάργως, ῥήγνω μὲ βίαν εἰς τὸ φαγητόν, χάφτω. «Αἴτ' ὠμὰς παραβῇς ἀχράδας, ἐγκέκαρεν», Ἐπιγρ.

Ἐγκαρδιαῖος, α, ον, (σπν.) ἀντὶ

Ἐγκάρδιος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπιρ. -δίως. Ὁ ἐντὸς τῆς καρδίας· (ὀθ. ||. οὐσ.) Ἐγκάρδιον (τό), ἡ καρδιὰ (ἡ μίσῃ, ἡ ψίχα) τοῦ ζώου.

2) (μτφορ.) ὁ ἐγγίζων (ἢ ἐνυπάρχων εἰς, ἢ προερχόμενος ἀπό) τὴν καρδίαν, καρδιακός, κρυφός. «Τὰ δὲ ἐγκάρδια ὁ θεὸς οἶδεν», (Ἰωβίαν, παρ') Ἀθαν. 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐγκάρσιος.

Ἔγκαρος (ὁ), Π. [ἔν, κάρη], =Ἐγκέφαλος, μυελός.

Ἐγ-καρπίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι νὰ καρποφορήσῃ, ὠφελῶ· μεταδίδω.

Ἔγκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων καρπὸν (σπέρον). «Ἡ ἐγκάρπιος ὑπώρη διαχωρητικωτέρη», Ἱππκρ.

Ἄγκαρπος (ὁ, ἡ), (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἄκαρπος, ὅηλ.) καρποφόρος, Εὔκαρπος. (μτφορ.) ἐπικερδής, ὠφέλιμος. 2) φορτωμένος μὲ καρπούς. «Κλώνιον δάφνης ἐγκάρπου», Δ. Κάσ. 3) (μτγμ.) = Ἔγκυος. ||. (οὐσ.) Ἔγκαρπα (τὰ). «Ἐγχ-

πτικ.) απολίσματα κιονοκράνου παριζόνουσα κλώνους δένδρων μὲ καρπούς (ὀπωρικά).

Ἐγκαρπόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐγκαρπίζω· ἢ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐκκαρπόομαι.

Ἐγκάρσιος, α ἢ ος, ον. Ὁ πλαγίως τοποθετημένος, λοξός. (μτφρ.) αἰνιγματώδης.

Ἐγκαρσίως, ἐπίρ. Πλαγίως.

Ἐγ-καρτερέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀντέχω, βαστῶ, ὑπερέρω (γενναίως)· ἐγκαρτερούμαι. 2) (μὲ απ. ἐλλ.) μένω ζαθερὸς (ἐπιμένω) εἰς.

Ἐγκαρτερία (ἡ). ἐπιμονή, ἐγκαίτεια.

Ἐγκὰς [ἐν], ἐπίρ. Ἰων. Εἰς τὸ βάθος, βαθειά, [ἐκ τοῦ

Ἔγκατα (τά), (ἡ ὀνομ. πλθ. Ἔγκασι), Π. τὰ ἔντερα, τὰ ἐντόσθια. ‖. (τὸ ἑν. ἐφίσταται μόνον εἰς τὸν Αἰσχ. τοῦ Ακ.).

Ἐγ-καταβαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ἐγκατέβην κτλ.). Καταβαίνω μέσα (καὶ Π.) ἐμβαίνω εἰς· τυλίζομαι.

Ἐγ-κατα-βάλλω, Μ βαλῶ, (μὲ δοτ. ἢ προθ. αἰτ.) Ῥίπτω (Βάλλω) τι μέσα εἰς.

Ἐγ-κατα-βιόω-ῶ, Μ. ώσω. Περνῶ τὴν ζωήν μου εἰς ἡ μέ.

Ἐγ-καταβρέχω, Μ. βρέξω. Καταβρέχω τι ἔσωθεν ἢ Μουσκεύω τι εἰς.

Ἐγ-καταβυσσίω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βυθίζω (Χώνω) τι ἐντός. ‖. (μσ.) χώνομαι, διαπερνῶ.

Ἐγ-κατα-δύω, Μ. δύσω. Χώνω τι (καὶ μσ.) Χώνομαι (Τρυπάνω) μέσα εἰς.

Ἐγκατάγελαστος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καταγέλαστος.

Ἐγ-κατα-γηράσκω, Μ. γηράσω, = Ἐγγηράσκω.

Ἐγ-κατα-γράφω, Μ. γράψω. Καταγράφω τι ἐντὸς ἢ μεταξύ, συναριθμῶ.

Ἐγ-κατ-άγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Ἐγκατήγαγον κτλ.). Καταδάζω τι (ξ μσ.) Καταβαίνω μέσα εἰς, κωνεύω.

Ἐγ-κατα-δαμάζω (-δαμάω-ῶ), Μ. άσω. Καταπονῶ (Καταδαμάζω) τι ὅλως διόλου.

Ἐγ-κατα-δαρθάνω, Μ. δαρθήσομαι (ἀόρ. Ἐγκατέδαρθον). Κοιμῶμαι μέσα εἰς.

Ἐγ-κατα-δέω, Μ. δήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Δένω τι σφιχτὰ μέσα εἰς, ὁπλεύω, περιπλέκω.

Ἐγ-κατα-δίδωμι, Μ. δώσω. Ἐνδίδω, συγχωρῶ, παραχωρῶ, συγκαταβαίνω.

Ἐγ-κατα-δύνω καὶ

Ἐγ-κατα-δύομαι, Μ. δύσω (ἀόρ. Ἐγκατέδυν κτλ.). Βυτῶ (Βυθίζομαι) ὅλως διόλου μέσα εἰς, βυλῶ, διαπερνῶ.

Ἐγ-κατα-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἑνόνω (Συνδέω, Συναρμίζω) τι μετ' ἄλλου.

Ἐγκατάθετος (ὁ, ἡ), [ἐγκατατίθημι], = Ἐπείσακτος· ἐπίπλαστος, μὴ γνήσιος, μὴ εἰλικρινής.

Ἐγ-κατα-θνήσκω, Μ. θανοῦμαι. (μὲ δοτ.) Ἀποθνήσκω μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.

Ἐγ-κατα-καίω, Μ. καύσω. Κατακαίω τι ἔσωθεν.

Ἐγ-κατά-κειμαι, Μ. κείσομαι. (μὲ δοτ.) Κείτομαι (Εἶμαι πλαγιασμένος, [τρπ.] Εὑρίσκομαι, Ὑπάρχω) μέσα εἰς τι.

Ἐγ-κατα-κεράννυμι, Μ. κεράσω. (μὲ δοτ.) Ἀνακατώνω τι μέσα εἰς.

Ἐγκατάκλειστος (ὁ, ἡ). κλεισμένος παντοχόθεν μέσα εἰς, [ἐκ τοῦ

Ἐγ-κατα-κλείω, Μ. κλείσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κλείω (Σφαλνῶ) τι παντοχόθεν μέσα εἰς.

Ἐγ-κατα-κλίνω, Μ. κλινῶ. Τοποθετῶ πλαγίως τι ἢ Βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ (νὰ ἐξαπλωθῇ) ἐντὸς τινος. « Ὥσπερ σισύραν ἐγκαταλεθῆναι μαλθακὴν, » Ἀρστρ.

Ἐγ-κατα-κλώθω, Μ. κλώσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κλώθων βάλλω μεταξὺ ἄλλα εἴδη νήματα· (μτφρ.) παρενείρω.

Ἐγ κατα-κοιμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Κοιμῶμαι μέσα εἰς.

Ἐγ-κατα-κρύω, Μ. κρύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κτυπῶ τ. δυνατὰ ἕνα ἐμβ. παν· Κτυπῶ (μὲ ὁρθμ.) τὸ πεδάρι μα κατὰ γῆς (καθὼς οἱ μυστικοὶ ὅταν μετροῦν τὸν χρόνον).

Ἐγ-κατα-κρύπτω, Μ. κρύψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κρύπτω τι καλὰ μέσα εἰς.

Ἐγ-κατα-κυβιστάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πίπτω μὲ τὸ κεφάλι κάτω (καθὼς οἱ καλυμβῆται) μέσα εἰς.

Ἐγ-κατα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Ἐγκατέλαβον κτλ.). Πιάνω τινὰ ἐντὸς ἢ ἐμπ' αὐτοφώρῳ, ὃν προφθαίνω (ἐν ᾧ φεύγει ἢ ἑτοιμάζεται νὰ φύγῃ)· (τρπ.) τὸν κάμνω ἀναπολόγητον, τῷ ἀφαιρῶ κάθε πρόφασιν ὁλογίαν, (καιν.) τὸν δένω.

Ἐγ-κατα-λέγω, Μ. λέξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Περνῶ τινα εἰς τὸν κατάλογον μετ' ἄλλων, συναριθμῶ. 2) συλλέγω (κυρ. λίθους) ἢ τοὺς ἐνοικοδεμῶ μεταξὺ ἄλλων. 3) (μσ.) πλαγιάζω μέσα εἰς.

Ἐγκατάλειμμα (τό). λείψανον, ἀπομεινάρι, [ἐκ τοῦ

Ἐγ-καταλείπω, Μ. λείψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀφίνω τι μέσα εἰς· ἀφίνω κατόπιν μου ἢ ὀπίσω. ἀφίνω ἀβοήθητον ἢ παρημελημένον. παραιτῶ.

Ἐγ-κατα-λείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω τι καλῶς ἔσωθεν.

Ἐγκατάλειψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκαταλείπειν, (συγχ. τῷ

Ἐγκατάληψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκαταλαμβάνειν ἢ ἐγκαταλαμβάνεσθαι, (Θκ. Ε', 72).

Ἐγ-κατα-λιμπάνω, Μ. λείψω, = Ἐγκαταλείπω.

Ἐγ-κατα-λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Λογαριάζω (Περνῶ εἰς τὸν λογαριασμόν) τι ὁμοῦ μὲ ἄλλα.

Ἐγ-κατα-λοχίζω, Μ. ίσω. Ἐγκαταλέγω (Ἐγκαταριθμῶ) εἰς τὸν λόχον ἢ εἰς λόχους, (οὕτω διορθ. τὸ « Ἐν καταλοχίαις, » Γρφ. Παραλειπ. Β', λά. 18).

Ἐγ-κατα-λύω, Μ. λύσω. Καταλύω (Ἔχω τὸ κονάκι μου) μέσα εἰς

Ἐγκατα-μεμιγμένως, ἐπίβ. (μτχ.) Ἀνάκατα.

Ἐγ-κατα-μένω, Μ. μενῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Μένω (Ἀπομένω) μέσα εἰς.

Ἐγ-κατα-μίγνυμι, Μ. μίξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σμίγω (Ἀνακατόνω) τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς ἄλλο.

Ἐγ-κατα-μυκτηρίζω, Μ. ίσω, γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐγκατιλλώπτω.

Ἐγ-κατα-ναίω (εὔχρ. μόνον ὁ ἀόρ. Ἐγκατένασα), Π. = Ἐγκατοικίζω.

Ἐγ-κατα-νυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιχύνω τι μέσα εἰς, ζέσθην

Ἐγκατάντλησις, εως (ἡ). παρέχυμα (κυρ. μέλους ἀσθενοῦς).

Ἐγ-κατα-παίζω, Μ. παίξω. (μὲ δοτ.) = Ἐμπαίζω, περιπαίζω.

Ἐγ-κατα-πάλλομαι, Μ. παλοῦμαι, Π. (μὲ δοτ.) πηδῶ (τινάζομαι) καὶ πίπτω μέσα εἰς. « Πότερ δ' ἐγκατέπαλτο, » Ὅπερ.

Ἐγ-κατα-πείρω, Μ. περῶ (ἀόρ. Ἐγκατέπειρα κτλ.), = Ἐγκαταπήγνυμι.

Ἐγκατα-πέφυκα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Ἐγκατα-φύω.

Ἐγ-κατα-πήγνυμι, Μ. πήξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐμπήγω (Καρφόνω, Κόνω) τι μέσα εἰς « Ξίφος κοιλε-ᾷ ἐγκατέπηξα, » Ὁδ. Α., τὸ ἔχωσα 'ς τὸ θηκάρι.

Ἐγ-κατα-πίμπρημι, Μ. κατα-πρήσω. Καταπαίω τι ἢ τινὰ μέσα εἰς.

Ἐγ-κατα-πίνω, Μ. πιοῦμαι (ἀόρ. Ἐγκατέπιον καὶ πδ. Ἐγκατεπόθην). Καταπίνω τι ὅλως διόλου, καταβροχθίζω. (συνηθ.) κάμνω ἀφαντον.

Ἐγ-κατα-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (μὲ δοτ.) Πίπτω μὲ ὁρμὴν μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐγ-κατα-πλέκω, Μ. πλέξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Πλέκω (Ἐμπλέκω) τι μεταξὺ ἄλλα. Συμπλέκω, (τρπ.) παρενείρω.

Ἐγκατάπρασις, εως (ἡ), τὸ ούσ. τοῦ Ἐγκαταπίνειν.

Ἐγ-κατ-αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (Περνῶ) τι εἰς τὸν ἀριθμὸν μετ' ἄλλων, συναριθμῶ.

Ἐγ-καταρ-ράπτω, Μ. ῥάψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ῥάπτω τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς ἄλλο.

Ἐγ-καταρ-ριζόω-ῶ Μ. ώσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κάμνω τι νὰ ριζώσῃ μέσα εἰς.

Ἐγ-καταρ-ρίπτω, Μ. ῥίψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ῥίπτω (Κρημνίζω) τι μέσα εἰς.

Ἐγ-κατ-άρχομαι, Μ. ἄρξομαι. Κάμνω ἀρχὴν, προοιμιάζομαι.

Ἐγ-καταρ-ρίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, καταχρημνίζω, (ξ πθ.) καταπίπτω.

Ἐγ-κατα-σβέννυμι, Μ. σβέσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σβύνω τι μέσα εἰς.

Ἐγ-κατα-σήπομαι, Μ. σαπήσομαι (ἀόρ. Ἐγκατεσάπην κτλ.). (μὲ δοτ.) Σαπίζω μέσα εἰς.

Ἐγ-κατα-σκάπτω, Μ. σκάψω. Κατασκάπτω τι περὶ ἑαυτὸ, καταχρημνίζω.

Ἐγ-κατα-σκευάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κατασκευάζω (Διοργανίζω, Κατορθόνω) τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς. « Φιλίαν αὐτῷ ἐγκατασκευάζων. » Διόδ.

Ἐγκατάσκευος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίβ.)-σκεύως. Κατεσκευασμένος (Συνθεμένος) μετέχνην, ἐπιτετηδευμένος. « Οὕτω γὰρ καὶ ἐγκατάσκευος ἔσται καὶ ἁπλοῦς ἅμα ὁ λόγος, » Δ. Φαλ. « Καὶ ἐγκατασκεύως τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καὶ εὐδιασκ. προάγειν, » Εὐστ. (Ὀδ. ...).

Ἐγ-κατα-σκηνόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ.) Στήνω τὴν σκηνήν μα μέσα εἰς, ἐνοικῶ.

Ἐγ-κατα-σκήπτω, Μ. σκήψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) (σπν. μτβτ.) Ῥίπτω καὶ (συνηθέσ. ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) Ῥίπτομαι (Πίπτω) μὲ ὁρμὴν ὡς ἂν σκηπτὸς μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, προσβάλλω. « Κακῶν ἃ Πέρσαις ἐγκατέσκηψεν θεός, » Αἰσχλ. « Λεγόμενον (τί νόσημα) καὶ πρότερον πολλαχόσε ἐγκατασκῆψαι, » Θκ. (ὅθεν

Ἐγκατάσκηψις, εως (ἡ). προσβολὴ (κυρ. ἀσθενείας).

Ἐγκατα-σκ-ῤῥόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφήνω (κυρ. πάθος) τι νὰ μεταβληθῇ εἰς σκίῤῥον (νὰ παλαιώσῃ, νὰ ὀζώσῃ, [ἐπμ.] νὰ καταντήσῃ δυσίατον ἢ ἀνίατον).

Ἐγ-κατα-σπείρω, Μ. σπερῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σπείρω (Σκορπίζω) τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, ἐνσπείρω· διασπείρω, διαδίδω.

Ἐγκατασπορὰ (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκατασπείρειν, διάδοσις.

Ἐγκατα-στηρίζω, Μ. ίξω. Στήνω τι σταθερῶς (Ἐμπήγω) μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.

Ἐγ-κατα-στοιχειόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κάμνω τι νὰ λάβῃ στοιχειώδη (οὐσιώδη) ὕπαρξιν ἑνὸς τινος, ἐμφυτεύω.

Ἐγ-κατα-φράζω, Μ. φράξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Φράζω τινὰ μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.

Ἐγ-κατα-σχάζω, Μ. σχάσω. Χαράζω τι ἔσωθεν ἢ βαθειά.

Ἐγ-κατα-ταράσσω(ττω), Μ. άξω. Συγχέω, καταταράττω, ἐμπερδεύω.

Ἐγ-κατα-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βάλλω (συναριθμῶ τι) εἰς τὴν τάξιν τῶν ἄλλων, παρεισέρχω (συνηθ.) ἐγκρίνω. « Ἀλλ' ἐγκεκρίσθω δή ὁ γάμος καὶ ἐγκατατετάχθω, πληθύνεσθαι γὰρ ὁ Κύριος βούλεται τὴν ἀνθρωπότητα, » Κλημ.

Ἐγ-κατα-τέμνω, Μ. τεμῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κατακόπτω τι μέσα εἰς. « Μὴ κατὰ τρόπον κυβοκρίνων, ἀλλ' ἐγκατατεμνομένων, » Ἰακκρ.

Ἐγ-κατα-τίθημι, Μ. θήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βάλλω τι μέσα εἰς, ἐναποθέτω.

Ἐγκατατομή (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκατατέμνειν. « Ἐμβρύου—, » Ἰακκρ.

Ἐγ-κατα-τρίβω, Μ. τρίψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Τρίβω (Γυμνάζω) τινὰ εἴς τι.

Ἐγ-κατα-τρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. Ἐγκατέφαγον κτλ.). Τρώγω (Καταπίνω) τι ἀνακατωμένον μέσα εἰς ἄλλο.

Ἐγ-κατ-αυγάζω, Μ. άσω. Φωτίζω ἐσωτερικῶς.

Ἐγ-κατ-αυλίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Αὐλίζομαι (Κάμνω κωνάκι) μέσα εἰς.

Ἐγκαταφαγεῖν, Δ. ἀντὶ Ἐγκαταφαγεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐγκατατρώγω.

Ἐγ-κατα-φλέγω, Μ. φλέξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Καταφλογίζω τι μέσα εἰς.

Ἐγ-κατα-φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶν ἐμβάζω τι εἰς (π. χ. ἀνεμον διὰ τῆς ἕδρας εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ ζώου).

Ἐγκατα-φυτεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Φυτεύω τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.

Ἐγ-κατα-φύω, Μ. φύσω. (ὑπάρχ. μόνον ὁ πρκ.) Ἐγκατάπεφυκα, εἶμαι προσκολλημένος.

Ἐγ-κατα-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ἐγκατέχεα καὶ Π. Ἐγκατέχυσα). Χύνω τι (μὲ ὁρμὴν) ἐντὸς ἢ ἐπάνω τινός, περιχύνω.

Ἐγ-κατα-χρίω, Μ. χρίσω. Ἀλείφω τι ἐντὸς (ἢ καθ' ὅλην τὴν ἐπιφάνειάν) τινος.

Ἐγ-κατα-χώννυμι, Μ. χώσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Χώνω τι ὅλως διόλου μέσα εἰς, σκεπάζω (κυρ. μὲ χῶμα), παραχώνω.

Ἐγ-κατα-χωρίζω, Μ. ίσω. (μὲ ὄπτ. ἐκ δ'.) Τοποθετῶ (Καταχωρίζω) τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.

Ἐγκατεῖδον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐγκαθοράω.

Ἐγκατείλεγμαι, θ πρκ. τοῦ Ἐγκαταλέγω

Ἐγ-κατ-ειλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Τυλίζω (Περιστρέφω) τι μέσα εἰς.

Ἐγκατέλεκτο, Π. ἀντὶ Ἐγκατελέλεκτο ἢ Ἐγκατείλεκτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐγκαταλέγω.

Ἐγκατέλιπον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐγκαταλείπω

Ἐγκατέπαλτο, Π. πθ. ὑπερσ τοῦ Ἐγκαταπάλλομαι ἢ ἀόρ. τοῦ

Ἐγ-κατ-επ-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι, = Ἐγκαπάλλομαι.

Ἐγ-κατ-έχω, Μ. ἐγκαθ-έξω (ἀόρ. Ἐγκατέσχον κτλ.). Κρατῶ τι μέσα, περ. ἐχω. « Πολλάκις μετὰ τὴν τοῦ ἐμβρύου κοιμηθὴν ἐγκατέχεται κατὰ τὴν ὑστέραν τὸ χορίον, » Π. Αἰγιν.

Ἐγκατηρά (ἡ). εἶδ. γάρου κατασκευασμένου ἀπὸ ὄστρεα (ἔγκατα) ἰχθύων.

Ἐγκάτθες, Π. ἀντὶ Ἐγκατάθου, δ'. πρσ. τοῦ μπ. ἀορ. β'. τῆς πρς. καὶ

Ἐγκάτθετο, Π. ἀντὶ Ἐγκατέθετο, γ'. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς ὁρς. τοῦ Ἐγκατατίθημι.

Ἐγ-κατ-ίλλω, Μ. . . ; = Ἐγκατειλέω.

Ἐγ-κατ-ιλλώπτω, Μ. ώψω, Π. (μὲ δοτ.) περιπαίζω τινὰ κωτιλίζοντας τὸν κατὰ πρόσωπον καὶ ἀναιγκλείων συχνὰ τὰ ὄμματα μου.

Ἐγκατοίς, εσσα, εν, Π. ὁ περιέχων (ἢ ἀνήκων) εἰς, ἢ ὅμοιος μὲ τὰ ἐντόσθια (ἔγκατα).

Ἐγ-κατ-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κατοικῶ μέσα ἢ ἀναμεταξὺ εἰς.

Ἐγ-κατ-οικίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βάλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ (τὸν τοποθετῶ) μέσα εἰς.

Ἐγ-κατ-οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κλείω τι ἐντὸς οἰκοδομήματος (κτίζων κανταχόθεν τὰς εἰσόδους). « Ἐγκατῳκοδόμησεν αὐτὴν μεθ' ὕπνου εἰς ἔρημον οἰκίαν, » Αἴσχ.

Ἐγκάτοικος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν μέσα εἰς.

Ἐγ-κατ-ομβρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μουσκεύω τι ἐμπίπτων δίκην ὄμβρου.

Ἔγκατον (τὸ), ἴδε Ἔγκατα.

Ἐγ-κατ-οπτερίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Κυττάζομαι εἰς (ἢ ὡς εἰς) καθρέπτην.

Ἐγ-κατ-ορθόω-ῶ, Μ. ωσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κατορθόνω τι διά τινος.

Ἐγ-κατ-ορύσσω(ττω), Μ. ορύξω (πθ. πρκ. Ἐγκατορώρυγμαι). Παραχώνω μέσα εἰς.

Ἐγκάτοχος (ὁ, ἡ), = Κάτοχος.

Ἐγ-καττύω, Μ. ύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ῥάπτω τι (τὸ προσθέτω ὡς κάττυμα) μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς τὴν πατοῦναν ὑποδήματος.

Ἐγκατώδης, εσς (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἐγκάτων (ἐντοθίων).

Ἐγ-καυλίω-ῶ Μ. ήσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐκκαυλέω.

Ἔγκαυμα (τό). πληγὴ (φυσσκάλα) ἀπὸ καύσιμον. 2) στίγμα ἢ ζωγράφημα δι' ἐγκαύσεως.

Ἔγκαυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκαίειν, καῦσις, καύσιμον· (ἰατρ.) κτύπημα τοῦ ἡλίου εἰς τὸ κεφάλι. 2) τὸ διὰ τοῦ πυρὸς ἢ καυστικῶν χρωμάτων ζωγράφισμα· σμάλτωμα.

Ἐγκαυστής, οῦ (ὁ). ὁ ζωγραφίζων δι' ἐγκαύσεως.

Ἐγκαυστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ζωγραφ.) ἔγκαυσιν. ‖. « Ἐγκαυστικὴ (ἐνν. τέχνη), ἡ τοῦ ζωγραφίζειν δι' ἐγκαύσεως.

Ἔγκαυστος (ὁ, ἡ). ὁ δι' ἐγκαύσεως ζωγραφισμένος ἢ σημαδεμένος, δουλεμένος μὲ σμάλτον ἢ ὡς ἂν τὸ σμάλτον. « Κόγχοι ἐγκαυστὴ, » Σχλ., ἢ κόκκινη (ἐκ κινναβάρεως) μελάνη. ‖. (οὐσ.) Ἐγκαυστον (τὸ), εἶδος μελάνης ἢ σμάλτου.

ἡ Ἐγκαυστὴς, « ἡ οὖ (ὁ), ἐπιγρφ. = Ἐγκαυστής.

Ἐγ-καυχάομαι-ῶμαι, Μ, ήσομαι. (μὲ δοτ.) Καυχῶμαι (Ὑπερηφανεύομαι, Καμαρόνω) δι' ἐν τι. « Τί ἐγκαυχᾷ ἐν κακίᾳ; » Ἑβρ.

Ἔγκαφος (ὁ ἢ τὸ), [ἐγκάπτω]. μία βοῦκα, μία γαφιὰ (συνηθ.) τὸ ἐλάχιστον.

Ἐγκαφιχίδαλος (ὁ), Κωμ. [ἐγκάπτω, κιδαλος]. κροκοδειλοφάγος, κροκοδειλοκόμπτης.

Ἐγ-κέομαι, ἴων. ἀντὶ

Ἔγ-κειμαι, Μ. κείσομαι. (μὲ δοτ.) Κείτομαι (Εἶμαι πλαγιασμένος ἢ [ἁπλ.] βαλμένος, τοποθετημένος, Εὑρίσκομαι) μέσα εἰς. « Ἐπεὶ οὐκ ἐγκεῖται αὐτοῖς (τοῖς εἴμασιν), » Ἰλ. Χ. « Τοῦ μὲν κεφάτα δοιὰ μετόπιθ' ἔγκειται, » Νίκ. « Θελῶν [ἐπὶ] τοῖς τραύμασιν ἐγκειμένοις, » Πλ. « Ἔγκειται γὰρ τῇ λέξει (Νεαρᾷ δυ) τὸ ἀρίειν, » Σχλ. Ἀρχ. « Θλάσεις (« Μέχθοις, » Θρήνοις κτλ.) ἔγκειμαι, » Σοφ. Εὐρ. « Ἄτοπος δ' ἔγκειται μοί τις πόθος, » Ἀρχφ. 2) εἶμαι ἀφωσιωμένος, (προσηλωμένος, ἐκδότος, ἐπιρρεπὴς) εἰς· « Ἐγὼ μὲν τὸν ὅλως ἐγκεῖμαι (ἴσ. ἔγκειμαι), εὖ δέ μου λόγον οὐδένα ποιῇ, » Θκρ. « Ἔγκειται ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τὰ πονηρά, » Ἑβρ. 3) ἐπιμένω, ἐνδιατρίβω ὀχληρῶς εἴς τι, στενοχωρῶ τινα. (κυριολ.) πέφτω ἐπάνω του, τὸν φορτόνομαι, δὲν τὸν ἀφίνω ἀπὸ κοντά. « Ἠλίων δὲ ἐνταῦθα δὴ πολὺς ἐνέκειτο, λέγων, » Θκ. « Πολὺς ταῖς συμβεβηκόσιν ἔγκειται, » Δημ. « Ἐγκείσεται γὰρ ὑμῖν πέρα τῶν δεόντως βαρύς, » Δ. Ἀλ. « Ἐνέκειντο τῷ Περικλεῖ, » Θκ. « Ἐπεὶ δὲ ἡ τροπὴ ἐγένετο λαμπρῶς, ᾗ ἐνέκειντο εἱ Κορίνθιοι, » αὐτ. « Τῶν γὰρ Ἀθην. ἐγκειμένων τῷ Πελοπονν., » αὐτ. « Ἐνέκειτο τῷ δήμῳ πολὺς, μὴ πρόσθαι δεόμενος τόν . . . , » Ἰλ. « Ὁ δὲ ὠὴν εἶα λιπαρῶς ἐγκείμενος, » Ἰλ. (συγχ. τῷ Ἄγκειμαι καὶ Σύγκειμαι), (παρβλ. Ἐπίκειμαι).

Ἐγ-κείρω, Μ. κερῶ (πθ. πρκ. Ἐγκέκαρμαι). Κουρεύω (βαθειά, σύῤῥιζα), (ἴδε Ἐγκουρός).

Ἐγκέκαυμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐγκαίω.

Ἐγκέκαφα, πρκ. τοῦ Ἐγκάπτω.

Ἐγκεκαρμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐγκείρω.

Ἐγκεκλῃμένος, η, ον, Ἀττ. ἀντὶ Ἐγκεκλεισμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐγκλείω.

Ἐγκέκραμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐγκεράννυμι.

Ἐγκεκρυμμένως, ἐπιρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον ὑποκεκρυμμένον, μυστηριωδῶς.

Ἐγκεντρώς, ῶσα, ός, ἐνεργ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐγκύπτω.

Ἐγκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸ ξένων κρύσσων

(κέλαδον), δεμβιόδης. ¤ Ἐγκέλαδα, ¤ Σχ. Ἀρχ., ὅσα ξύσματα βαύζουσι πετῶντα, καθὼς ἡ ἀγριομέλισσαις (ὅθ. Βομβύλιδες), οἱ κώνωπες, οἱ τέττιγες κτλ.

Ἐγκελαρίζω, Μ. ὑσω, Κελαρύζω (Μουρμουρίζω) μέσα εἰς.

Ἐγκέλευσις, εως (ἡ) καὶ

Ἐγκέλευσμα (συμα), ατος (τὸ). φωνὴ (προστακτὴ) παρακινητικὴ καὶ ἐνθαρρυντικὴ (κυρ. εἰς τὴν μάχην).

Ἐγκελευσμός (ὁ), = Ἐγκέλευσις.

Ἐγκελευστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων πρὸς) ἐγκέλευσιν.

Ἐγκέλευστος (ὁ, ἡ). ὁ γενόμενος ἢ πραττων τι δ' ἐγκελεύσματος, προσταγμένος, παραγγελτός. ¤ Θρῆνος —, ¤ Ἰων., [ἐκ τοῦ

Ἐγκελεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. (μὲ δοτ.) Παρακινῶ (Ἐγκαρδιόνω) τινα φωνάζοντας του. (μτγν.) προστάζω, παραγγέλλω. ¤ Ἤδη δὲ τῆς σάλπιγγος ἀρχομένης ἐγκελεύεσθαι, ¤ Πλ. ¤ Ὅτε ὁρμος ἐνεκελεύσατο τοῖς στρατηγοῖς τιμᾶσαι τὸν ἄνδρα, ¤ Ἐπιγρ.

Ἐγ-κέλλω, Μ. κέλσω, (μὲ δοτ.) = Ἐνερείδω, Ἐναντηρίζω, (ἀμτβ. ἢ ἄλλ.) = Ἐμπίπτω.

Ἐγκενὶς [ἐνέγκω], ίδος (ἡ), Ζ. Ἐπιγχενίς.

Ἐγ-κενόω-ῶ, Μ. ώσω, γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐγκαινάσσω.

Ἐγ-κεντέω-ῶ, Μ. ήσω, ἀντὶ

Ἐγ-κεντρίζω, Μ. ίσω. Σουβλίζω μὲ τὴν ἐγκεντρίδα, Μυωπίζω, (μτφρ.) παρακινῶ, ἐρεθίζω. 2) (σανιθέστ.) φυλλιάζω (δένδρον), μπολιάζω. ¤ Τὰ παχύφλοια καὶ ὑγρόφλοια παρὰ τὸν φλοιὸν ἐγκεντριστέον, ¤ Γεωπον., (παρβλ. Ἐνοφθαλμίζω).

Ἐγκέντριον (τὸ) καὶ

Ἐγκεντρίς, ίδος (ἡ). (ἐν γέν.) = Κέντρον, κεντρί· κάθε ἐργαλ. σουβλερόν, (ὅθεν) τὸ κονδύλι μὲ τὸ ὁπ. οἱ κριταὶ ἐσημείωναν ἐπάνω εἰς κηρωμένην πινακίδα τὴν γνώμην των. 2) (ἰδιωτ.) τὸ φτερνιζῆρι (Τουρκ. μαχμοῦζι) τῶν ἱππέων, (Γαλλ. éperon), (ἐν οἷς οὐδ. ὑποδένονται καὶ οἱ ἀναβαίνοντες δένδρα ἢ τοίχους, ἑπτμ. καὶ οἱ κλέπται).

Ἐγκέντρισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐγκεντρισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκεντρίζειν (κυρ. δένδρων), ῥέλλισσμα, μπόλλισμα.

Ἐγκεντριστέον, θετ. τοῦ Ἐγκεντρίζω.

Ἔγκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κέντρον, ἀγκαθωτός. (μτφρ.) δηκτικός, ἐγγιχτικός, (Γαλ.) piquant. ¤ Ἀμφισβητεῖται· κότερον ἔγκεντροί εἰσιν (αἱ κηφῆνες) ἢ ἄκεντροι, ¤ Ἀρχτ.

Ἐγκεντροτέρως, ἐπίρ. Μὲ πλειοτέραν πικρίαν ἢ προθυμίαν, ἐγχιτικώτερον ἢ ζωηρότερον.

Ἐγ-κεντρόω-ῶ, Μ. ώσω. Καρφόνω, (χυδ.) μπουλόνω μὲ καρφίτσαν.

Ἐγ-κεράννυμι, Μ. κεράσω (πρκ. Ἐγκέκραμαι κτλ.). Σμίγω (Ἀνακατάνω) τι μέσα εἰς (ἢ ὁμοῦ μὲ) ἄλλα. (μτφρ.) κάμνω (βάλλω) ἀνακατώματα, διεγείρω. ¤ Ἐγκερασάμενος πρήγματα μεγάλα. ¤ Ἡρ. 2) = Ἐγχέω, κερνῶ. ¤ Οἶνον τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, ¤ Ἰλ. Θ.

Ἐγκέρασμος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος, συγκερασμένος, σύμμικτος.

Ἐγ-κεραυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω τὸν κεράτινον αὐλόν (εἶδ. χαρτμούντζας).

Ἐγκεραύλης, ου (ὁ). ὁ παίζων τὸν κεράτινον αὐλόν.

Ἐγ-κερτομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κερτομῶ, ὑβρίζω ἢ περιπαίζω τινὰ μὲ λόγια τὰ ὁπ. τοῦ σφάζουν τὴν καρδίαν.

Ἐγ-κέρχνω (χ. Μ.). Προξενῶ βράχνασμα (κέρχνον).

Ἐγκεφαλίτης, ου (ὁ). ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὸν ἐγκέφαλον.

Ἐγκέφαλος (ὁ). (ἐπιθ.) ὁ ἐντὸς τῆς κεφαλῆς, (ὁθ. ‖. σύσ.) ὁ μυελὸς (τῆς κεφαλῆς).

Ἐγκέχυδα, πρκ. τοῦ Ἐγχέω.

Ἐγκεχρισμένος, η, ον, παθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐγχρίνω.

Ἐγκεχρημένος, η, ον, παθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐγχράω.

Ἐγκεχρωσμένος, η, ον, παθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐγχρώννυμι.

Ἐγ-κηδεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Κηδεύω (θάπτω) τινὰ μέσα εἰς.

Ἔγκηρις, ίδος (ἡ). μικρὸν βούλλωμα (ζέπωμα) ἀπὸ κηρί.

Ἔγκηρος (ὁ, ἡ), = Ἐπίκηρος.

Ἐγ-κηρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω τι ἔσωθεν μὲ κηρί.

Ἐγ-χιθαρίζω, Μ. ίσω, Π. παίζω τὴν κιθάραν μεταξὺ τινῶν.

Ἐγ-κιχράω-ῶ, Π. Δ. ἀντὶ Ἐγχράννυμι.

Ἐγ-κιλικεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ

Ἐγ-κιλικίζω, Μ. ίσω, Κωμ. (μὲ δοτ.) Φέρομαι πρός τινα ὡς Κίλιξ (δηλ. πανοῦργος, ἄπιστος), τὸν ἀπατῶ.

Ἐγ-κινδυνεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Κινδυνεύω περί τινος, διακινδυνεύω τι.

Ἐγ-κινέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι καὶ Ω.

Ἐγκίνυμαι (χ. Μ.). (μὲ δοτ.) Κινοῦμαι ἐντὸς ἢ διὰ μέσα τινός· (τρπ.) ταράττω, βάλλω ἀνακατώματα.

Ἐγκιρνᾶντι, Δ. ἀντὶ Ἐγκιρνᾶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ

Ἐγ-κίρνημι. Μ. κεράσω, = Ἐγκεράννυμι, Ἐγχέω, κερνῶ. ¤ Ἐν δὲ κίρνατε τῶμελιαδέος ὅττι τάχιστα κρατῆρα, ¤ (Ἀλκ. παρ') Ἀθ.

Ἔγκιρος (ὁ, ἡ), = Ὑπόκιρρος, κιτρινωπός.

Ἐγ-κισσάω-ῶ, Μ. ήσω. Εἰρίσκομαι εἰς ὀργασμὸν (ἐπιθυμίαν συνουσίας)· (μὲ αἰτ.) συλλαμβάνω, ἐγγαστρώνομαι. (μτφρ.) ¤ Φθόνον καθ' ἡμῶν ἐγκισσήσας, ¤ (Μεθόδ. παρὼν) Ἰων.

Ἐγ-κισσεύομαι, Μ. εύσομαι. Περιπλέκομαι (Περιτυλίσσομαι) καθὼς ὁ κισσός.

Ἔγκισσημα (τὸ). τὸ συλληφθὲν ἐν τῇ γαστρί, ἔμβρυον.

Ἐγκίσσησις, εως (ἡ). σύλληψις, ἐγγάστρωμα.

Ἐγκλαστρίδιον (τὸ), = Ἐνώτιον, [ἐκ τοῦ

Ἐγ-κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Τσακίζω τι εἰς τὴν μέσην. 2) (μτφρ.) διακόπτω, ἐμποδίζω, ἢ 3) χαιρόνω, κινῶ εἰς εἶκτον.

Ἐγκλεισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκλείειν, κλείδωμα μέσα, σφάλισμα.

Ἐγκλειστήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐγκλεισιν. ‖. (οὐσ.) Ἐγκλειστῆριον, = Ἐγκλειστήριον, (ἴδε τὸ ἑπμν.)

Ἔγκλειστος (ὁ, ἡ). κλεισμένος (κλεισθωμένος, ἀφαλισμένος) μέσα. ‖. (οὐσ.) ὁ νεαρὸς μὴ ἐβγαίνων ποτὲ ἀπὸ τὸ κελλί του. ¤ Ἐκεῖ δὲ εἰσὶν ἑκατὸν ἔγκλειστοι καὶ παραμένει αὐτὰς στηλίτης διὰ θυρίδος, ¤ Ἐπιφαν. (Ἁγιοκολ. Συρ.)

Ἐγκλείστρα (ἡ) καὶ

Ἔγκλειστρον (τὸ), = Ἐγκλειστήριον.

Ἐγ-κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω (Κλειδόνω, Σφαλῶ) μέσα. ¤ Ὅκως ἔλθοι ἐς τὸ τεῖχος καὶ τὰς πύλας ἐγκληίσειε, ¤ Ἡρ. (καὶ μσ.) ¤ Καταφυγόντες εἰς τὸν ναὸν ᾗ ἐγκλεισάμενοι, ἡσυχίαν εἶχον, ¤ Ξεν.

Ἔγκλημα (τὸ). (Νμ.) τὸ αἴτιον διὰ τὸ ὁπ. (§ 2) τὸ ἔγγραφον διὰ τοῦ ὁποίου) ἐγκαλεῖ τις τινα εἰς τὸ κριτήριον, (ἐντέχν.) ὕλη (αἰτία, ἀφορμὴ) κατηγορίας ἢ ἔριδος, μέμψις, παράπονον.

Ἐγκληματικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων (ἢ δίδων αἰτίαν) εἰς ἔγκλημα. ¤ Ἡ δὲ διὰ τὸ χρήσιμον (φιλία) ἐγκληματική, ¤ Ἀρχτ.

†Ἐγ-κληματόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐγκληματόομαι ἢ Ἐγκληματέω.

‡Ἔγκλήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐγκαλῶν (κατηγορῶν, παραπονούμενος).

‡Ἐγ-κληρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. (Γρφ.) Κληροδοτῶ.

Ἔγκληρος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ ἔχων κλῆρον (μερίδιον) ἀπό τινος, μέτοχος. 2) (μὲ δοτ.) = Σύγκληρος, συμμέτοχος. ‖σος-ὅμοιος. 3) ὁ λαβὼν κλῆρον (κληρονομίαν)· πλούσιος. ¤ Ἄρουρα —, ἀλυκ. ἢ εὔκαρπος. ¤ Γυνή —, ¤ Εὐρ., ἢ ἄλλ. Ἐπίκληρος.

Ἐγ-κληρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κληρόω, δίδω (κυρ. διὰ κλήρου), κληροδοτῶ.

Ἔγκλησις [ἐγκαλέω], εως (ἡ). ἐγκάλεσμα, ἀγωγή, κατηγορία.

Ἐγκλητέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐγκαλέω, κατηγορητέος, ἐπιλήψιμος.

Ἐγκλητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἐμφαίνων (ἢ γινόμενος πρὸς) ἔγκλησιν, κατηγορητικός.

Ἔγκλητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ητως. Ὁ ἐγκαλεσθεὶς ἢ ἐγκαλούμενος, κατηγορημένος, ἐπίμεμπτος. 2) ¤ Δίκη —, ¤ Μ. Ψελλ., ἢ ἄλλ. Ἔκκλητος.

Ἐγκλιδόν, ἐπίρ. Π. [ἐγκλίνω]. πλαγίως, σκυφτά. ¤ Ἐγκλιδὸν ἄσοι βαλοῦσα, ¤ Ἀπλλν., χαμηλώσασα τὰ μάτια της.

Ἔγκλιμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι πάσχει (ὑπόκειται εἰς) ἔγκλισιν. ¤ Τοῖς ἐγκλίμασι τοῦ ἐδάφους, ¤ Πλδ. 2) (Γεωγρ. ἢ Ἀστρονομ.) = Κλίμα. 3) (ναυτ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἄγκλιμα. 4) = Ἔγκλισις, τροπὴ (ζροπή).

Ἐγκλίνος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν κλίνῃ κατακείμενος, κλινήρης.

Ἐγ-κλίνω, Μ. κλινῶ. (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) Κλίνω (κυρ. ἐκ μτφρ.), γέρνω, σκύπτω, ἀκκουμβῶ. (μτφρ.) τρέπω (ἢ μσ. ἢ πθ. τρέπομαι εἰς φυγήν· ἐνδίδω, ὑποχωρῶ ¤ Οἱ δ' ἐνέκλιναν καὶ τούτους, Ξεν. κυ. δ', ὀλίγαν τινὰ δεξάμενοι χρόνον, ἐγκλίνουσι τὰ νῶτα, ¤ Δ. Ἁλ. ¤ Παρατρέποντος ἐκ τοῦ συνήθους καὶ ἐγκλίνοντος τὴν φωνὴν ¤ Πλ. (καὶ ἄλλ.) ¤ Ἐγκλί-

νανες ἔφευγον, « αὐτ. (καὶ μς.) » Διὸ καὶ οὐχ ὀρθόν, ἀλλ' ἐγκεκλιμένον (τὸ φύλλον), « Θφρ. (καὶ μὲ δοτ.) » Καὶ ἅμα ἐνεκλίθη αὐτῷ, « Ξεν. » Ἐγκεκλιμένοι τοῖς σκίμποσι, « Πλ. (ᾗ μὲ ἐπιρ.) » Σκέλη ἐγκεκλιμένα μικρὸν ἔξω, « αὐτ. (καὶ κρᾶσετ.) » Ὅσαν δὲ τὴν αὐθωρίαν ἡ εἰς δεξ. ἢ εἰς ἀριστ. ἢ εἰς τὸ πρόσθεν ἢ εἰς τὸ ὄπισθεν ἐγκλίνῃ, « Πλάτ. » Ἐγκεκλικότας ταῖς κεφαλαῖς καὶ πρὸς τὸ κατὸν βλέποντας, « Πλ. (ᾗ μεταφορ.) » Πόνος ὅμμε μάλιστα ἐγκέκλιται, « Ἰλ. Ζ, ὅλον τὸ βάρος εἰν' ἐπάνω σας. » Τὴν πολιτείαν ἐγκεκλιμένην καὶ ῥέπουσαν ἐπὶ τὰ χείρω, « Πλ. » Ὡς ἠσθένουν τοὺς πολλοὺς ἐγκεκλικότας καὶ παρέχοντας ὑφ' ἡδονῆς ὅτι βούλοιτο χρῆσθαι, « Πλ. » Ὁ δῆμος οὔτε πρότερον οὔθ' ὕστερον Τυρρηνοῖς ἐνέκλινε, « Δ. Ἁλ. » Ἐγκλίνειν πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν, « Ἀρχτ. 2) (μτνμ.) » Ἐγκλινομένη λέξις, « Γρμτ., ἡ μεταβιβάζουσα τὸν τονον εἰς τὴν πρὸ αὐτῆς ἠάντι ὀξείας λαμβάνουσα βαρεῖαν. » Τὰ ὀρθὰ τῶν ἐγκεκλιμένων ἡγεῖται. Δ. Ἁλ. » Ἐγκλίνεσθαι δὲ λέγεται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν μὴ δυναμένων ἐφ' ἑαυτοῖς στηρίζεσθαι καὶ διὰ τοῦτο ἐφ' ἑτέροις ἀνακλινομένων, « Μοσχπλ.

Ἔγκλισις, εως (ἡ). τὸ οἰκ. τοῦ ἐγκλίνειν (γέρνειν κτλ.), κλίσις, καμπύλωμα. « Πόλου —, « Ἀστρνμ. καὶ Γεωγρ., τὸ ἐναντ. τοῦ Ἔξαρμα. » Ῥήματος —, « Γρμτ., ἡ ἄλλ. πτῶσις τοῦ ῥήμ. » Τόνου —, « αὐτ. » Γράφεται δὲ καὶ κατ' ἔγκλισιν, καὶ εὖ, « Εὐστ.

Ἐγκλιτέον, θετ. τοῦ Ἐγκλίνω.

Ἐγκλιτικός, ἡ, όν, (ᾗ ἐπίρ.) -κῶς. (Γρμτ.) Ὁ ἐγκλινόμενος (μεταβιβάζων τὸν τόνον), ἴδε Ἐγκλίνω (2).

Ἐγκλοιάω-ῶ, Μ. ώσω. Δένω μὲ κλοιὸν (σιδηροῦν λαιμοδέτην). περιδένω ἐν εἴδει κλοιοῦ.

Ἐγκλονέω-ῶ, Κουνῶ τι μέσα εἰς, (ἴδε ᾗ τὸ ἐπιν.).

Εγκλυδάζομαι, Μ. άσομαι. Κυματίζω μέσα εἰς, κτυπῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ [καθὼς ἐνίοτε τὸ νερὸν εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ ἵππου], κάμνω κλούκ-κλούκ, (ὁθεν

Εγκλύδαξις, εως (ἡ). κυμάτισμα ἐσωτερικόν, (ἴδε Κλύδων).

Εγκλυδαστικός, ἡ, όν. Ὁ πάσχων ἢ προξενῶν ἐγκλύδαξιν.

Εγκλύζω, Μ. κλύσω. Ἐμβάλλω ὑγρόν τι εἰς τὸ σῶμα διὰ τοῦ κλυστῆρος. 2) κουνῶ τι ἐντὸς ὑγροῦ. « Ἐγκλυζε ὡὸς κφκεῖσε διαφέρων τὸν ἔνδεσμον, ιάσκρ., (παρβλ. Διακλύζω).

Ἔγκλυσμα (τὸ). τὸ διὰ τοῦ κλυστῆρος ἐμβαλλόμενον εἰς τὸ σῶμα ὑγρόν.

Ἐγκλυστέον, θετ. τοῦ Ἐγκλύζω.

Ἐγκλώθω, Μ. κλώσω. Κλώθω τι μέσα εἰς (δηλ. μαζῇ μὲ) ἄλλο, ἐμπλέκω, μπερδεύω.

Ἐγκνήθω, Μ. κνήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ξύνω (Τρίβω) τι μὲ τὸν τυροτρίφτην ὥστε νὰ πέσουν τὰ ξύσματα μέσα εἰς ἄλλο.

Ἐγκνώσσω (χ. Μ.), Π, (μὲ δοτ.) Κοιμῶμαι μέσα εἰς.

Ἐγκοιλαίνω, Μ. ανῶ. Βαθουλόνω (Κάμνω κοίλωμα μέσα εἰς) τι

Ἔγκοιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς τῆς κοιλίας, (ὄθεν) » Ἐγκοίλια (τὰ), Α', τὰ ἐντόσθια τοῦ ζώου, καὶ Β'. τὰ πλαγινὰ στρογγύλα (τὰ πλευρὰ) τοῦ πλοίου, (παρβλ. Ἐπηγενίς, Ἰκριον, καὶ Σταμίν).

Ἔγκοιλος (ὁ, ἡ), = Ὑπόκοιλος, ὀλίγον τι κοῖλος (βαθουλός). » Ὀφθαλμιὰς —, « Ἱππκρ.

Ἐγκοίλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐγκοιλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐγκοιλαίνω.

Ἐγκοιμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Κοιμῶμαι μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι, (κυρ. δὲ) ἐντὸς ναοῦ ἵνα λάβω καθ' ὕπνους χρησμόν (νὰ ἴδω ὄπτασίαν).

Ἐγκοίμηθρον (τὸ), μτγν. ἀντὶ Ἐγκοίμητρον.

Ἐγκοίμησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐγκοιμάομαι. « Ἐτιβλαβὴς ἡ ἐν τοῖς χνοώδεσι τῶν πτίλων ἐγκοίμησις, « Κλημ.

Ἐγκοιμητήριος, α ἢ ος, ον. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς ἐγκοίμησιν. » Ψῖβος —, « Πλδ.

Ἐγκοίμητρον (τὸ), φόρεμα μὲ (ἢ μέρος εἰς) τὸ ὁποῖον κοιμᾶταί τις, νυκτικόν.

Ἐγκοιμήτωρ, ορος (ὁ). (κυρ. χιτὼν) ὁ ἄλλ. (καὶ κατὰ τὸν Πλδ. κομψότερον) Ἐνυπνιτὴρ, νυκτικός.

Ἐγκοιμίζω, Μ. ίσω, (μὲ δοτ., ἐκ δ'.) Κοιμίζω τινὰ μέσα ἢ ἐπάνω ἢ ἀνάμεσα εἰς.

Ἐγκοισυρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, ώμ. Μιμοῦμαι (Ζῶ, Ἐνδύομαι κτλ. ὡσὰν) τὴν Κοισύραν (πλουσίαν τινὰ καὶ τρυφηλὴν Ἀθηναίαν).

Ἐγκοιτάζομαι, Μ. άσομαι, = Ἐγκοιτάω.

Ἔγκοιτος, ὁ, ἡ, ὁ ἐντὸς τῆς ὁπυίας κοιμᾶται (ἔχει τὴν κοίτην του) τις, [ἐκ τοῦ

Ἐγκοιτάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἔχω τὴν κοίτην μου (Κατακοιμῶμαι, Κείτομαι, Εὑρίσκομαι) μέσα εἰς.

Ἔγκοιτος (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐνέναιος.

Ἔγκοιτος (ὁ, ἡ), = Κλινήρης, κατάκοιτος.

Ἐγκολαμμα (τὸ), πᾶν ὅτι εἶν' ἐγκεκολαμμένον (σκαλισμένον) ἐπάνω εἰς πέτραν κτλ.

Ἐγκολαπτὸς, ἡ, όν. Σκαλιστὸς (Δουλευμένος) ἐπάνω εἰς πέτραν κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἐγκολάπτω, Μ. ψω. Σκαλίζω ἐπάνω εἰς πέτραν κτλ., ἐγχαράττω, (μτφρ.) ἐντυπόνω.

Ἐγκολεβάζω, Μ. άσω, (λέξ. παλαιστ.) = Κολετράω, πατῶ εἰς τὴν κοιλίαν, ἢ (κατ' ἄλλ.) = τῷ

Ἐγκολλαβίζω, Μ. ίσω, (Κωμ.). Καταπίνω ὡς κόλλαβον (λοκουμᾶν).

Ἐγκολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολλῶ τι ἐπάνω εἰς, προσκολλῶ, (συγχ. τῷ Ἐγκυλίω).

Ἔγκολλος (ὁ, ἡ). κολλημένος, προσκολλημένος.

Ἐγκολπίας, ου (ὁ). (κυρ. ἄνεμος) ὁ φυσῶν ἐντὸς (ἢ ἀπὸ) κόλπου θαλάσσης, τὸν ὁπ. (καθὼς λέγουν οἱ ναῦται μας) ἐβγάζει ὁ κόρφος.

Ἐγκολπίδιος (ὁ, ἡ), = Ἐγκόλπιος.

Ἐγκολπίζω, Μ. ίσω. (μτβτ.) Ἐμβάλλω ἰατρικὸν εἰς τὸν κόλπον (τὴν μήτραν) γυναικός. 2) κάμνω τι νὰ ἔχῃ κόλπον (νὰ φουσκώνῃ). » Περίσσως ἐγκολπιζομένη, « Δ. Ἁλ., ἢ ἄλλ. Στρογγύλη. 3) (ἀμτβτ.) = Κατακολπίζω, ἐμβαίνω εἰς (ἢ 4) σχηματίζω κόλπον θαλάσ. 5) (μσ.) βάλλω (χώνω) τι εἰς τὸν κόλπον μου· ἀγκαλιάζω περιλαμβάνω. (τρπ.) οἰκειοποιοῦμαι, ἐγκολπόνομαι.

Ἔγκόλπιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς κόλπου. » Ἄνεμος —, « Στρ., ἴδε Ἐγκολπίας. 2) τὸν ὁπ. φέρει (κρατεῖ ἐγκολπισμένον, ἔχει κρυμμένον) τις εἰς τὸν κόλπον του.

Ἐγκόλπισμα (τὸ), πᾶν ὅ, τι ἐνεκολπίσθη (ἐνεκολπώθη) τις, (συγχ. τῷ Ἐγκολλώπισμα).

Ἔγκολπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχηματίζων) κόλπον ἢ κόλπους, κολπώδης, φουσκωτός.

Ἐγκολπόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ ἔχῃ (νὰ σχηματίζῃ) κόλπον (νὰ φουσκονῃ). || (μτ.) = Ἐγκολπίζομαι, βάλλω εἰς τὸν κόλπον μου, (τρπ.) οἰκειοποιοῦμαι, ἐγκολπόνομαι.

Ἐγκομβόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Κουμπόνω (Θηλυκόνω) τὰ φορεμά μου, κουμπόνομαι, (συνκδχ.) ἐνδύομαι (τρπ.) ἐγκολπόνομαι. » Τὴν ταπεινοφροσύνην ἐγκομβώσασθε, « Πέτρ. Ἐπιστ. (ὅμοιον τῷ τοῦ Παύλου « Ἐνδύσασθε ταπεινοφροσύνην, ».

Ἐγκόμβωμα (τὸ). εἶδ. λευκοῦ ἐπανωφορίου τὸ ὁπ. ἐκουμβόνετο.

Ἐγκόμβωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκομβώσασθαι, κούμβωμα, θηλύκωμα, (συνκδχ.) ἔνδυσιμον.

Ἔγκομμα (τὸ), = Πρόσκομμα, ἐμπόδιον.

Ἐγκομπάζομαι, Μ. άσομαι, = Ἐγκαυχῶμαι, Ἐγκαλλωπίζομαι.

Ἐγκονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (σπν. μτβτ.) Ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω (» Δεινὸν μαιμώσαις ἐγκονέουσα κυσίν, « Ἐπγρ.). (συνήθ. ἀμτβτ.) = Σπεύδω, τρέχω (ζωστικὸς), (καιν.) κάμνω ὀγλίγωρα. » Κατήϊσαν ἐγκονέοντες, « Ἀπλλν. » Ἐγκονεούσας, καίεσθαι, « Κόϊντ. » Κέλευθον ἣν περ ἦλθες, ἔγκονει πάλιν, « Αἰσχλ. « Ἴτ' ἐγκονεῖτε, σπεύδετ', « Ἀρχφ., (ἴδε Κονέω καὶ παρβλ. Διακονέω).

Ἐγκονητί, ἴδε Ἐγκονετί.

Ἐγκονεάω-ῶ, Μ. ήσω, Δ. Π. ἀντὶ Ἐγκονέω

Ἐγκονίζομαι καὶ

Ἐγκονίομαι, Μ. ίσομαι. Παισπαλίζω τὸ σῶμά μου (καθὼς οἱ ἀθληταί, ἢ Παλαίω (ᾗ ἐπιμ.) Κυλίομαι εἰς μέρος χρωμένον) μὲ σκόνιν.

Ἐγκόνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γινόμενος σχηματιζόμενος) ἐπάνω εἰς σκόνιν.

Ἔγκονις, ίδος (ἡ), Π. [ἐγκονέω]. Δούλη, ὑπηρέτις.

Ἐγκονετί, ἐπίρ. τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀκονητί, (ὁηλ.) Μὲ κοπον, μὲ δυσκολίαν ἢ, Μὲ προθυμίαν, μὲ ταχύτητα.

Ἐγκοπεύς [ἐγκόπτω], έως (ὁ). ἐργαλ. (σφυρί) τῶν λιθοξόων.

Ἐγκοπή (ἡ). χαραγματιὰ, (χειρουργ.) κόψιμον. 2) (συνκδχ. καὶ τρπ.) διακοπὴ· ἀναβολὴ· ἐμπόδιον.

Ἐγκοπιάω-ῶ, Μ. άσω. Κοπιάζω εἴς τι.

Ἐγκοπὶς, ίδος (ἡ), ὑποκρ. τοῦ Ἐγκοπεύς.

Ἔγκοπος (ὁ, ἡ). κοπιασμένος κεκμηκὼς ἢ 2) κοπιαστικὸς, δύσκολος.

Ἔγκαιρος (ὁ, ἡ) ὁ περιέχων κέπρου, κοπρισμένος.

Ἐγκαπτικός, ή, όν. Ὁ πριξενῶν ἐγκοπήν, παρεμβατικός.

Ἔγκοπτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐγκοπάς, χαρακτὸς ἡ 2) μπηγμένος (καρφωμένος) πασσαλί.

Ἐγκόπτω, Μ. κόψω. Μπήγω τι κτυπῶντάς τρ. 2) κάμνω ἐγκοπὰς (χαραγματιὰς) ἐπάνω εἰς τ.. 3) (συνδύ. ξ τρπ.) διακόπτω, ἀπασχολῶ, ἐμποδίζω. 4) φανίζω. » Ἐγκοπήσονται ἐν καταλυσμῷ, « Γρφ.

Ἐγκόπως, ἐπιρ. Μὲ κόπον, μὲ δυσκολίαν.

Ἐγκορδυλέω-ῶ [ἐν, κορδύλη], Μ. ήσω, (μὲ δοτ. ἐκ δ'.). Τυλίζω (καὶ χτ.) Εἶμαι τυλιγμένος (χωμένος) μέσα εἰς (χαρ. φορέμματα). « Ἵν μὴ πέπλων τοιοῦτον ἐγκορδυλίσησθε (ἐφαλμ. ἀντὶ Ἐγκορδυλήσησθε), « Σων.

Ἐγκορύπτω, Μ. ὑψω. Κτυπῶ (καθὼς τὸ χαιάρι μὲ τὰ κέρατα).

Ἐγκουρίομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. (μὲ δοτ.) Ὑψοῦμαι ἐντὸς ἢ μεταξύ τινος.

Ἐγκοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βάλλω τι μὲ τάξιν (ἀλφαβιτίζω) μέσα εἰς, συγυρίζω, ἀκυβερνῶ, τακτοποιῶ.

Ἔγκοσμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς τοῦ κοσμου εὑρισκόμενος. (ἐκκλσ.) κοσμικός. 2, ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν κοσμῳ, εὐτακτος.

Ἐγκοσμίως, ἐπιρ. = Κοσμίως, εὐτάκτως.

Ἐγκοσμιογνής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐγκόσμιος.

Ἐγ-κοτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φυλάττω μέσα μου πάθος (κότον) ἐναντίον τινός, μνησικακῶ. 2) = [ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ] Ἐντίκτω, (ἴδε καὶ παρβλ. Ἀλλόκοτος.)

Ἔγκότημα (τὸ) καὶ

Ἔγκοτησις, εως (ἡ). ὀργὴ ἐπίμονος, μνησικακία.

Ἔγκοτος (ὁ, ἡ). ὁ φυλάττων πάθος (κότον), μνησίκακος, ἀδιαλλάκτητος. ‖. (οὐσ.) Ἔγκοτον (τὸ), πάθος (κατά τινος), μνησικακία.

Ἐγκοτύλη (ἀντὶ Ἐν κοτύλῃ), εἶδ. παιδιᾶς καθ' ἣν ὁ εἷς σηκόνει εἰς τὴν ῥάχιν του τὸν ἄλλον ἐχοντα τὸ γοῦστόν του εἰς τὸ μαλλωμα τῶν χεριῶν (γυρισμένων καὶ συμπεπλεγμένων ὄπισθεν) καὶ κρατοῦντα τὴν κεφαλήν ἢ τὸν λαιμὸν αὐτοῦ, (παρβλ. Ἐφεδρισμός).

Ἔγκοτος, ἐπίρ. Μὲ πάθος, μὲ μνησικακίαν. » Ἔγκοτος ἔχω (ἀντὶ Ἐγκοτέω) τινί, « (συγχ. τῷ Εἴκοτος.)

Ἐγκουρᾶς, ᾶδος (ἡ). (κυρ.) δούλη (σκλάβα) ἐγκεκαρμένη τὴν κεφαλήν (ἰδ. Ἐξ. Πλ. **108**). (ὅθεν 2) (κλθ.) πρόσωπα τοιοῦτων δούλων τὰ ὁπ. ἐζωγράφιζον συνήθως εἰς τὰς ἀρριχὰς (ταβάνια) τῶν οἴκων, (παρβλ. Καρυάτιδες).

Ἐγκραγγάνω (παρτ. Ἐνεκράγχανον καὶ πλέον οὖ), Π. ἀκμ. ἀντὶ-

Ἐγ-κράζω, Μ. κρόξω (ἀόρ. 6'. Ἐνέκραγον, ὅθεν ὑ. μτχ. Ἐγκραγών), = Ἐμβοῶ, φωνάζω μὲ θυμὸν κατά τινος· ξεφωνίζω. » Ἐγκραγοῦσαν, ὡς εἶδε περικαίομενον τὸ βρέφος, « Πλ. (καὶ κθ.) » Πολλὰ τῶν ἀλόγων ζώων, ἐγκραζόμενα ὅτε σφάλλονται, ἀνορθοῦνται, « Εὐστ.

Ἐγ-καιπαλάω-ῶ. Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Μεθοκοπῶ μέσα εἰς ἢ ὁμοῦ μέ.

Ἔγκρανις, ίδος (ἡ), = Παρεγκεφαλίς.

Ἔγκρανος (ὁ), = Ἐγκέφαλος.

Ἔγκρασις, εως (ἡ), = Ἀνάκρασις, ἕνωσις.

Ἐγκρασίχολος (ὁ, ἡ). ἀναπατωμένος μὲ χολήν. ‖. (ζωσ.) εἶδ. σαρδέλλας, (Ἰταλ.) ἀνατζοῖα.

Ἐγκράτεια (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις ἐγκρατὴς (νὰ κυριεύῃ τὰ πάθη του, τὰς ὀρέξεις του)· σωφροσύνη· σταθερότης· ὑπομονή.

Ἐγκράτευμα (τὸ), τὸ ἔργον ἢ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐγκρατείας.

Ἐγ-κρατεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι ἐγκρατὴς, κάμνω ἐγκράτειαν (ἀπέχω ἀπό) τινος ἡδονῆς.

Ἐγκρατευτής, οῦ (ὁ). ὁ φυλάττων (ἐκ συστήματος) ἐγκράτειαν, νηστευτής κτλ.

Ἐγκρατευτικός, ὴ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ἐγκράτειαν.

Ἐγ-κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Γίνομαι ἐγκρατής τινος, κυριεύω. 2) (μὲ δοτ.) ἐπιμένω, ὑποφέρω γενναίως. 3) (ἀμτβ.) = Ἐγκρατεύομαι (ῆ).

Ἐγκρατέως, Π. ἀντὶ Ἐγκρατῶς.

Ἐγκρατής, έος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ κρατῶν (ἔχων εἰς τὸ χέρι του, εἰς τὴν ἐξουσίαν του) τι, (ἐπμ.) ἀνώτερος (νικητής, κύριος, [ἢ τρπ.] ἔμπειρος) τινος. » Τάξιον —, « Σοφ. Ἐπειδὴ δὲ τάχιστα ἐγκρατὴς ἐγένετο τοῦ ἀργυρίου, « Δμ., (κοιν.) τὸ ἔβαλεν εἰς τὸ χέρι. » Τῶν πλειόνων ἐγκρατὴς ἐγένετο, « Ἀν. Τακτ. (ἢ τρπ.) » Πατρὸς (» Ὕπνου, » Ἀφροδισίων θυμοῦ κλπ.) —, « Ξεν. » Ἐγκρατὴς αὐτὸς αὑτοῦ, « Πλάτ. » Νόμου —, « Πλάτ. » Χειρῶν καὶ σκελέων οὐ πάνυ—, « Ἱππκρ. (ὀθ. 2) (χ. πτ.) Ἱερός, δυνατός, εὔτονος· στερεός, ἀκλόνητος. » Χεὶρ ἐγκρατεστάτη, « Ξεν. » Τὴν τε ἀρχὴν ἐγκρατεστέραν κατεστήσαντο « Θκ. (ἢ 3) ὁ κυριεύων τὰ πάθη του [τὰς ὀρέξεις του], σώφρων.

Ἐγκράτησις, εως (ἡ), = [ἡ ἐμφ. ἀντὶ] Ἐγκράτεια.

Ἐγκρατητικός, ὴ, όν = Ἐγκρατευτικός.

Ἐγ-κρατύνω, Μ. υνῶ. Ἐνισχύω.

Ἐγκρατῶς, ἐπίρ. Μὲ τόνον, Ἱερά, δυνατά, φριχτὰ κτλ. 3) (τρπ.) μὲ ἐγκράτειαν, σωφρόνως.

Ἐγ-κρεμάννυμι (καὶ σπν.) Ἐγ-κρεμάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κρεμνῶ τι μέσα εἰς, (συγχ. τῷ Ἐκκρεμάννυμι).

Ἔγκρεμης, οῦς (ὁ, ἡ). ὁ κρεμάμενος ἐν τινι (ἀπό τινος). » Πήρα ἦν αὐτῷ ἐγκρεμής, « Ἡρωδ. (Α'.)

Ἐγ-κρημνίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κρημνίζω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐγκριδόν, ἐπίρ. Π. [ἐγκρίνω], = Διακριδόν, κατ' ἐκλογήν, (οὕτω διορθ. τὸ » Ὁ ἐξ κριδόν, « Τρυφιόδ. **224**).

Ἐγκριδοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἐγκρίδας.

Ἐγκρικάδια (ἡ). ἡ ὄπισθεν τῆς ῥάχης συμπλοκὴ τῶν χεριῶν εἰς τὸ παιγνίδι Ἐγκοτύλη (ἴδε τὴν λέξιν), [ἐκ τοῦ

Ἐγ-κρικόω-ῶ, Μ. ώσω. Περνῶ τι εἰς (ἢ ὡς εἰς) κρίκον.

Ἐγ-κρίνω, Μ. κρινῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κρίνων (Ἐκλέγων) παραδέχομαί τι ὡς καλὸν (δεκτόν, ἄξιον κτλ.), (ἐπμ.) συναριθμῶ, συγκαταλέγω. (ἐν γέν.) ἀποδέχομαι. » Τὸ μὲν καλὸν ἐγκριτέον, τὸ δὲ μὴ, ἀπεγκριτέον, « Πλάτ. (καὶ πθ.) » Εἰς τὴν γερουσίαν ἐγκριθεὶς, « Δμ. » Ἐνικρινθῆναι ὑπέλαβε, « Ἀπλλν.

Ἔγκρις [ἐν, κρῖ ἀντὶ κρῖθινον], ίδος (ἡ). εἶδ. ζυμαρικῆ [ἀπὸ σεμιγδάλι], τηγανήτα.

Ἔγκρισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκρίνειν, παραδοχὴ (κυρ. ἀθλητοῦ ἐξετασθέντος). (Τὸ τοῦ Ἀλκίφρ. Α', 39: νομίζω ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔγκλισιν).

Ἐγκριτήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων πρὸς) ἔγκρισιν.

Ἔγκριτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐγκριθεὶς (κριθεὶς ἄξιος), (ἐπμ.) ἐκλεκτός, ἄριστος. (συγχ. τῷ Ἐκκριτος).

Ἐγ-κροαίνω, Μ. ανῶ. [μτφορ. ἀπὸ τῶν ἵππων) Ἐκτείνομαι (Ἐνδιατρίβω εὐχαρίστως) εἴς διήγησίν τινα, (μὲ δοτ.).

Ἐγ-κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. (χ. πτ.) Κτυπῶ τινα (Καταδάζω γρονθαῖς) μὲ κρότον. 2) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) = τῷ

Ἐγ-κρούω, Μ. κρούσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κτυπῶν ἐμπήγω τι εἰς. 2) (χ. πτ.) κτυπῶ μὲ ῥυθμὸν τοὺς πόδας μου κατὰ γῆς χορεύων καὶ ἀκολουθῶ τὸν χρόνον τοῦ τραγῳδίου.

Ἐγ-κρύβω, Μ. κρύψω, = Ἐγκρύπτω.

Ἔγκρυμμα (τὸ), (μτγν.) = Ἔνεδρα.

Ἐγ-κρυπτάζω καὶ (μτ.-)-ομαι, Μ. άσω, -άσομαι, = Ἐγκρυφιάζω

Ἔγκρυπτος (ὁ, ἡ). ὁ κεκρυμμένος μέσα εἴς τι. ‖. (οὐσ.) = Ἐγκρυφίας.

Ἐγ-κρύπτω, Μ. κρύψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κρύπτω (Σκεπάζω, Παραχώνω) τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, π. χ. » Δαλὸν σποδιᾷ, « Ὀδ. Ε.

Ἐγ-κρυφιάζω, Μ. άσω (σπν. μτδτ.) Κρύπτω (συνήθ. ἀμτδτ. ἢ ἄλλ. Κρύπτομαι) μέσα εἰς, πράττω τι κρυφίως· ἐμφωλεύω.

Ἔγκρυφίας [ἐγκρύπτω], ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) ζυμένος εἰς τὴν χώβαλην, ζεστόπιττα, μπογάτσα.

Ἔγκρύφιος καὶ

Ἔγκρυφος (ὁ, ἡ), Π. κρυμμένος μέσα εἰς κρυφός.

Ἐγ-κρύφω, Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐγκρύβω.

Ἔγκρυψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκρύπτειν, κρύψιμον, παράχωμα.

Ἐγ-κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ ἢ Ἔχω (Ὁρίζω τι ὡς) ἔγκτημα (ἴδε τὴν λέξιν). » Εἰ ἡ πόλις διδοίη (τὰ ἔρημα οἰκόπεδα) οἰκοδομησαμένους ἐγκεκτῆσθαι, « Ξεν.

Ἐγ-κτερείζω, Μ. ίσω, Π. (μὲ δοτ.) θυσιάζω εἰς τὸν τάφον ἀποθανόντος, τῶ κάμνω τὰ νενομισμένα.

Ἔγκτημα (τὸ), [ἐγκτάομαι]. κτῆμα ἀκίνητον τὸ ὁπ. ἔχει τις ἐπάνω εἰς ξένην γῆν, (Τουρκ.) γεδίκι.

Ἔγκτησις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις ἔγκτημα (παρβλ. Ἐπεργασία).

Ἐγκτητικός, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἔγκτημα. ‖. (οὐσ.) Ἐγκτητικὸν (τὸ), (ἐνν. τέλος), τὸ πληρωνόμενον εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τῆς γῆς ὑπὸ τοῦ ἔχοντος τὸ ἔγκτημα, (κοιν.) τοπιάτικον, (Τουρκ.) γερμασί, ἰτζαρές.

Ἔγκτητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκτηθεὶς ἢ δυνάμενος ν' ἀποκτηθῇ (κυρ. ὡς ἔγκτημα).

Ἐγκατίζω, Μ. ατίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κατίζω τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.

Ἐγκυβερνάω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω. Κυβερνῶ (Ἐπικρατῶ, Κάμνω ὅ,τι θέλω) μέσα εἰς. ¤ Ἄνεμος ἰχίοισι ἐγκυβερνέη, ¤ Ἀρετ., Ἐνσκήπτη, Ἐμβομβῇ.

Ἐγκαθιστάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ ὅοτ.) Πηδῶ μὲ τὸ κεφάλι κάτω (καθὼς οἱ κολυμβηταί) μέσα εἰς, (μτφρ.) βυθοκονδυνεύω.

Ἐγκύβιστος (ὁ, ἡ). κυρτός, γυρτός, προνευτικώς.

Ἔγκυβος (ὁ, ἡ), Π. = Ἔνδοξος.

Ἐγκύησις, εως (ἡ), = Ἔγκυσις.

Ἐγκυκάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀνακατόνω τι μέσα εἰς.

Ἐγκυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κάμνω τι νὰ γυρίζῃ (νὰ κυκλοφορῇ, τὸ περιστρέφω) μέσα εἰς. ¤ Τὰ ἄρθρα, ἐν οἷσι αἱ ἐμβολαὶ τῶν κνεομένων ὀχέων ἐγκυκλέονται, ¤ Ἱππερ., (συγχ. τῷ Ἐκκυκλέω), (ὅθεν

† Ἐγκύκληθρον καὶ

Ἐγκύκλημα (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκκύκλημα. 2) τὸ κυκλοειδῶς (περιοδικῶς, ἐπτῴως) γινόμενον. ¤ Πράσοδος ἡ ἀπὸ τῶν ἄλλων ἐγκυκλημάτων, ¤ Ἀρχτ.

Ἐγκύκλησις, εως (ἡ). ἡ ἐντός τινος κυκλοφορία (περιστροφή). (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκκύκλησις).

Ἐγκυκλητής, οῦ (ὁ). ὁ ἐγκυκλῶν (διασρέφων) τι. ¤ Τῆς ἀληθείας—, ¤ Ἐπῳν.

Ἐγκύκλιος, α ἢ ος, ον. κυκλοειδής, στρογγύλος, στρογγυλός. ¤ Χορὸς (¤ Φορά, ¤ Δίνη κτλ.)—, ¤ Αἰσχ., Ἀρχτ., Πλ. (ἢ ἐπίῤ.) ¤ Ἐγκύκλια δινεῦντο, ¤ Ὀρφ. 2) (συνηθέστ.) ὁ περιστρεφόμενος (κυκλοφορῶν) καὶ ἐπανερχόμενος εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον ἀπὸ τοῦ ὁπ. ἤρχισε νὰ κινῆται· (κοιν.) γινόμενος μὲ τὴν ἀράδα· περιοδικός· ἐτήσιος. (ἐπτ.) συνηθισμένος, καινούς. ¤ Οἱ τὰς ἐγκυκλίους λειτουργίας λειτουργοῦντες, ¤ Δημ. ¤ Τῶν ἵππων καὶ ἐγκυκλίων δαπανῶν, ¤ Δ. Κάσ. ¤ Ἐκεῖνα γὰρ ἤδη... ὥσπερ ἐγκύκλια καὶ κοινὰ πάσης ἀκροάσεώς ἐστι, ¤ Πλ. ¤ Ἐγκύκλιον γάρ δὴ τοῦτο καὶ ἐν ἔθει ἦν ἤδη τῇ πόλει, ¤ Δ. Ἀλ. ¤ Ἓν ἦν τοῦτο τῶν ἐγκυκλίων, σαφὰς παιεῖσθαι καθ' ἕκαστον ἑνιαυτόν, ¤ Ἰσκρ. ¤ Ἐν τοῖς ἐγκυκλίοις καὶ τοῖς καθ' ἡμέραν ἑκάστην γιγνομένοις, ¤ αὐτ. ¤ Κεραυνῶν καὶ τυφώνων ἢ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων, ¤ Ἀρχτ. ¤ Ἦν ἐγκύκλιον αὐτῷ καὶ πρόχειρον τὸ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτάνειν, ¤ Σδ. (συχνότ.). ¤ Ἐγκύκλιος παιδεία, καὶ ¤ Ἐγκύκλια (τὰ ἄλλ. Κοινὰ καὶ Ἔξω) μαθήματα, ¤ Αξ., ἡ σειρὰ (τὸ ὅλον) τῶν μαθημάτων ὅσα, συνηχούμενα τρόπον τινὰ πρὸς ἄλληλα ἢ διδασκόμενα εἰς τὰ κοινὰ σχολεῖα, συνεπρότουν τὴν σπουδὴν ἑκάστου ἐλευθερίως ἐκπαιδευομένου. ¤ Ἐγκύκλια διακονήματα, ¤ Ἀρχτ., τὰ συνηθισμένα (καθημερινά), τὰ ὁπ. ἔπρεπεν ἐπιμ. νὰ γνωρίζῃ κάθε ὑπηρέτης. ‖. (οὐσ.) ¤ Ἐγκύκλιον, ¤ Ἐπιγρ., τὸ ἐτήσιον εἰσόδημα (εἴτε πρόσοδοι) τοῦ κράτους. 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἔγκυκλον.

Ἐγκυκλίως, ἐπίῤ. Κυκλοειδῶς, ἐν εἴδει κύκλου.

Ἔγκυκλον (τὸ), ἴδε Ἔγκυκλος.

† Ἐγκυκλοπαιδεία (ἡ), μτγν. οὐσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐγκυκλίου παιδείας.

Ἐγκυκλοποσία (ἡ). τὸ νὰ πίνῃ τις μὲ τὴν ἀράδα (καθήμενος μὲ ἄλλους εἰς τὸ τραπέζι).

Ἔγκυκλος (ὁ, ἡ), = Ἐγκύκλιος, κυκλοειδής, στρογγυλός. ¤ Πλακοῦς—, ¤ Ἀθ. ¤ Πέτρα—, ¤ Ἐπτρ., ἡ μυλόπετρα. ‖. (οὐσ.) ¤ Ἔγκυκλον (τὸ), (ἐνν. ἱμάτιον), φόρεμα γυναικεῖον, πυκαμίσα ἢ μισοφούστανον (μὲ παλάγυρον).

Ἐγκυκλόω-ῶ καὶ (μσ.)-όομαι-οῦμαι, Μ. ωσω, -ωμαι. (μὲ αἰτ.) Περικλείω εἰς (ἢ ὡς εἰς) κύκλον, περικυκλόνω. ¤ Φωνὴ μέ τις ἐγκεκύκλωται, ¤ Ἀρχφ. ¤ Ἅπασαν ὅσην ἐγκυκλοῦνται τὰ Ἀπέννινα ὄρη, ¤ Στρβ. 2) περιστρέφω, γυρίζω. ¤ Ἐγκυκλοῦνται ὀφθαλμόν, ¤ Ἀρχφ. 3) περιστρέφομαι, περιφέρομαι, κυκλοφορῶ, τριγυρίζω. ¤ Βουλόμενος ἐγκυκλωθῆναι πᾶσαν Σικελίαν (ὁ Ἡρακλῆς), ¤ Διόδ., νὰ περιπλεύσῃ, νὰ κάμῃ τὸν γῦρον της.

Ἐγκύκλωμα (τὸ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐγκύκλημα.

Ἐγκύκλωσις, εως (ἡ). περικύκλωσις. 2) περιστροφή· γῦρος.

† Ἐγκυλίδωτος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀγκυλιδωτός.

Ἐγκυλινδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐγκυλίω, (ὅθεν

Ἐγκύλισις, εως (ἡ). τὸ νὰ κυλίῃ τις μέσα εἰς.

Ἐγκύλισμα (τὸ). ὁ τόπος μέσα εἰς τὸν ὁπ. κυλίεται τις, κυλίστρα. 2) (ναυτ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐγκυλίων ἢ Χέλυσμα.

Ἐγκυλίω. Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) Κυλίω τι (καὶ μσ. Κυλίομαι) μέσα εἰς, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφρ.).

Ἐγκυμαίνω, Μ. ανῶ, καὶ

Ἐγκυματίζομαι, Μ. ισομαι, καὶ

Ἐγκυματόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι (ῑ). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κυματίζω (καὶ μτφρ.) Κυμαίνομαι (Παραθέρνω) μέσα εἰς.

Ἐγκυμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἐγκύμων (ἔγκυος). Κυοφορῶ.

Ἐγκυμόνησις, εως (ἡ), = Κυοφορία, ἐγγαστρία.

Ἔγκυμων, ονος καὶ

Ἔγκυος, ου (ὁ, ἡ). ἐγγαστρωμένος, (μτφορ. μὲ γεν.) πλήρης, γεμάτος. ¤ Πυρὸς ἔγκυος πέτρα, ¤ Ἐπγ., ἡ τσακμακόπετρα.

Ἐγκύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω μέσα εἰς· σκύπτω νὰ ἰδῶ. (συνκβχ.) βαθύνω εἰς τὸ νόημα (συγγράμματος κτλ.). (παρβλ. Ἐπικύπτω).

Ἐγκυρέω-ῶ, Μ. κυρήσω ἢ κύρσω (ἀόρ. δ. Ἐνεκύρησα ἢ Ἐνέκυρσα καὶ δ'. Ἐνέκυρον), = Ἐντυγχάνω, συναντῶ, συναπαντῶ· εὑρίσκω. (τρπ.) ἐμ[περι]πίπτω. (μὲ δοτ.) ¤ Ἐγκύρσας ἄτῃσιν, ¤ Ὑπ. (ᾳ α τ.) ¤ Ἅβαν ἐγκύρσαντες ἀλάμπετον, ¤ Ἐπγρ. (καὶ ἀπόλ.) ¤ Ἦν δέ τι δεινὸν ἐγκύρσῃ, ¤ Θγν., ἂν συμβῇ, ἂν ἀκολουθήσῃ, (ὅθεν

Ἔγκυρσις καὶ Ἔγκυρσις, εως (ἡ). = Συγκυρία, συνάντησις. σύμπτωσις. τροσβολή.

Ἔγκυρτον (τὸ). τὸ ἐντὸς (διάφραγμα) τοῦ κύρτου.

Ἔγκυρτος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κυρτός, ὑπόκυρτος.

Ἐγκύρτωσις, εως (ἡ). κύρτωσις (λύτισμα, πρὸς τὰ ἔνδον.

Ἔγκυσις, εως (ἡ), = Ἐγκυμόνησις, κυοφορία.

Ἐγκυτίχωλος (ὁ, ἡ), [ἴον, κύστις, χωλός]. ξεγυφιασμένος.

Ἔγκυτι, ἐπίῤ. Π. = Ἐν γρῷ [ἴδε Χρώς], ἴσια μὲ τὸ δέρμα (κόντος—σκοντος), σύρριζα.

Ἐγκύω, Μ. κύσω. Εἶμαι ἔγκυος, (Ἀρχτ. Ζ. ἡ, 26).

Ἐγκωλύω, Μ. ύσω. Ἐμποδίζω (βάλλω τι μέσα ἢ ἀνάμεσα). ¤ Ἐμαχθήσεται καὶ ἐγκωλυθήσεται, ¤ Γρῤ., (συγχ. τῷ Ἐγκολλάω).

Ἐγκωμιάζω, Μ. άσω ᾰ (ὀρθ.) άσομαι (ἀόρ. Ἐνεκωμίασα, προκ. Ἐγκεκωμίακα κτλ.). Ἐπαινῶ, ἐκθειάζω.

Ἐγκωμιαστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐγκωμιάζων τινά, ἐπαινέτης.

Ἐγκωμιαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) τὸ ἐγκωμιάζειν.

Ἐγκωμιαστικῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει ἐγκωμίου.

Ἐγκωμιαστός, ἡ, όν. Ἄξιος ἐγκωμίων, ἐπαινετός.

Ἐγκωμιογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συνθέτων) ἐγκώμια.

Ἐγκωμιολογικός, ἡ, όν. Συνθεμένος ἐν εἴδει ἐγκωμίου, ἐγκωμιαστικός.

Ἐγκώμιον (τὸ). Ὕμνος ἢ λόγος ἐπαινετικός, (ἐν γέν.) ἔπαινος, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ

Ἔγκωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν κώμῳ [χορῷ, συμποσίῳ, πανηγύρει κτλ.) γινόμενος ἢ ᾠδόμενος, (ὅθεν) Π. = Ἐγκωμιαστικός. ¤ Γάμος—, ¤ Πίνδ. 2) ὁ ἐντὸς τῆς (ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς) κώμης, Ἐγχώριος.

Ἔγκωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων, ἐφοδιασμένος μέ) κωπία. ‖. (οὐσ.) Ἔγκωπον (τὸ), ἡ κυπαστὴ τοῦ πλοίου.

Ἔγμεν, Δ. ἀντὶ Ἔχέμεν, Π. = Ἔχειν.

Ἔγνωκα, προκ. καὶ

Ἔγνων, ως, ω, ἀόρ. β'. τοῦ Γ.γνώσκω.

Ἐγ-ξέω, Μ. ξέσω, = Ἐγχαράσσω.

Ἐγ-ξηραίνω, Μ. ανῶ, Ξηραίνω τι μέσα εἰς.

Ἔγξιφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐντὸς αὐτοῦ [ὡπλισμένος μὲ] ξίφος. ¤ Ὄχος—, ¤ Θεόδ. Ἀκρ. Δ'., ἅρμα ὀρεπανηφόρον.

Ἔγξυλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (κατασκευασμένος ἀπὸ) ξύλον.

Ἐγ-ξύω, Μ. ξύσω, = Ἐγκνήθω.

Ἐγχεκίδειμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων κυδεϊμόν (θόρυβον, βοὴν πολεμικήν).

Ἐγχεμάχας (ὁ), καὶ

Ἐγχεμάχη, ης (ἡ), Π = Ἐγχεσιμάχης.

Ἐγχέμαθος (ὁ, ἡ), Π. Ἐγχεσιμάχης.

Ἔγχεο, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐγχεῦτε, β'. προστ. τοῦ πθ. (ἀντὶ μσ.) ἀορ. τῆς πρχ. καὶ

Ἐγχέσθαι, Π. ἀντὶ Ἐγχεῦσθαι, πθ. ἀπαρ. (ἀντὶ μσ.) ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐγείρω.

Ἐγχεσίχωμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων (φορακινῶν εἰς) κῶμον, (ἐπίθ. τοῦ Βάκχου).

Ἐγχήγορα, μσ. πρκ. (ἀντὶ ἐνε.) τοῦ

Ἐγρηγορέω-ῶ [ἐγείρω], Μ. ήσω. Εἶμαι ἐξυπνος (κυρ. καὶ μτφρ.). ¤ Καὶ ἐφεύδονται καὶ ἐγρηγόρες, ¤ Ξεν. (μτγν.) ¤ Τὸ πνεῦμα ἐγρήγορε καὶ ζῇ, ¤ Ἀρχφ.

Ἐγρήγορθα, Π. ἀντὶ Ἐγρήγορα.

Ἐγρηγόρησις, εως (ἡ), (μτγν.) ἀντὶ Ἐγερήγορσις.

Ἐγρηγορικός, ἡ, όν. Ἀγρυπνος, ἐξυπνητικός

2)ὁ γινόμενος (ἡ δυνάμενος νὰ γένῃ μύνος) ἐν καιρῷ ἐγρηγόρσεως.

Ἐγρηγορότως, ἐπιῤ. (μτγ.). Ἀγρύπνως. (μτφρ.) μὲ προσοχήν· ἐν καιρῷ ἐγρηγορσεως.

Ἐγρηγορῶν, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ο) ἀντὶ Ἐγρηγορῶν, μτχ. τοῦ Ἐγρηγορέω.

Ἐγρηγόρσιος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἐγρήγορσιν (διατηρῶν ἄγρυπνον).

Ἐγρήγορσις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις ἐγρηγορώς (ἄγρυπνος, ἔξυπνος, προσεκτικός). ¤ Περὶ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως, ¤ Ἀρχ.

Ἐγρηγορτί, ἐπιῤ. Π. καὶ

Ἐγρηγόρως, ἐπιῤ. = Ἐγρηγορότως, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐγρηγόρως, ὅτος).

Ἔγρη, Π. ἀντὶ Ἐγερθῆς, β'. πρσ. τοῦ πθ. (ἀντὶ μσ.) ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐγείρω.

Ἐγρήσω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐγρήγορα, εἶμαι ἔξυπνος, ἀγρυπνῶ.

Ἐγ-χαίνω, Μ. χανῶ. (μὲ δοτ.) Κάσκω βλέπων (ἢ ἐπιθυμῶνί τι· τὸ κυτάζω μὲ ἀνοικτὸν στόμα. (συνκδχ.) περιγελῶ τινα κατὰ πρόσωπον, ἐμπαίζω.

Ἐγ-χαλάω-ῶ, Μ. ἄσω. (μὲ αἰτ.) Χαλαρόνω (Ξετεντώνω. [ἐπμ.] Μαλακόνω) τι ἔσωθεν. 2) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) καταιβάζω τι μέσα εἰς.

Ἐγ-χαλινόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τὸν χαλινὸν εἰς τὸ στόμα τοῦ ζώου· δένω τι ὡς ἂν μὲ χαλινάρι. (μτφρ.) κρατῶ εἰς ὑποταγήν.

Ἐγ-χαλκεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐγχαράττω τι εἰς ἢ ὡς εἰς (Προσκολλῶ μὲ) χαλκόν· (τρπ.) ἐντυπόνω.

Ἔγχαλκος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ (ἢ ἔχων ἔνδοθεν) χαλκόν, (συνκδχ.) πλούσιος.

Ἐγχανδής [ἐγχαίνω], ές (ὁ, ἡ), Π. χωρητικός (εὐρύχωρος) ἔσωθεν, πλατύς, φαρδύς. (κατά τινας ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐχανδής).

Ἐγχαραγή (ἡ). = Ἐγχάραξις, χαραγματιά.

Ἐγχάραγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶν' ἐγκεχαραγμένον (σκαλισμένον) πυθενὰ, χαραγματιά, σχισμάδα· σημάδι, (τρπ.) ἐντύπωσις.

Ἐγχαρακτέον, θετ. τοῦ Ἐγχαράσσω.

Ἐγχάραξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγχαράττειν, σημάδευμα, σκάλισμα (εἰς πέτραν κτλ.), (ἰατρ.) χάραγμα μὲ τὸ ξυράφι.

Ἐγ-χαράσσω (ττω), Μ. άξω. Σκαλίζω (Σημαδεύω) τι ἐπάνω εἰς πέτραν κτλ., (ἰατρ.) χαράζω μὲ τὸ ξυράφι, (τρπ.) ἐντυπόνω.

Ἐγ-χαρίζομαι, Μ. ισοῦμαι. Κάμνω χάριν, χαρίζω, (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐν χαρίζομαι).

Ἐγ-χάσκω (παρτ. Ἐνέχασκον καὶ πλέον ὡ). = Ἐγχαίνω.

Ἐγ-χέζω, Μ. χέσω (μὲ δοτ.) Χέζω μέσα εἰς. (ὁ μσ. πρκ.) ¤ Ἐγκέχυδα, α Ἀρχφ., χέσθη· (ἐπάνω μου ἀπὸ τὸν φόβον μου).

Ἐγχειδρομ-ής (ὁ, ἡ), Π. [ἔγχος, βρέμω]. ὁ κάμνων μέγαν κρότον μὲ τὸ κοντάρι του, φοβερὸς πολεμιστής.

Ἐγχειη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔγχος, κοντάρι.

Ἐγχείῃ, Π. ἀντὶ Ἐγχέῃ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνστ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐγχέω.

Ἐγχειχέραυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥίπτων (μεταχειριζόμενος) τὸν κεραυνὸν ὡς ἂν κοντάρι (ἔγχος).

Ἐγ-χειμάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Περνῶ τὸν χειμῶνα (Ξεχειμάζω) μέσα εἰς ἢ πουθενά. 2) (πθ.) δοκιμάζω (περιπίπτω εἰς, βασανίζομαι ἀπὸ) χειμῶνα (φουρτοῦναν).

Ἐγχειμαργος (ὁ, ἡ), Π. [ἔγχος, μάρτος]. μανιώδης (ὁρμητικὸς) πολεμιστής.

Ἐγ-χειρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐπιχειρίζομαι (Ἀρχίζω, Βάλλω χέρι εἰς) ἔργον τι, (κοιν.) καταπιάνομαι, καταχέρνω, (παρβλ. Ἐγχειρίζω).

Ἐγχείρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπιχειρίζεται τις νὰ πράξῃ, ἐπιχείρησις· (ῥτρ.) ἐπιχείρημα.

Ἐγχειρηματικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς ἐπιχείρημα, (παρβλ. Ἐγχειρητικός).

Ἐγχείρησις, εως (ἡ). τὸ ἐγχειρεῖν, ἐπιχείρησις (ἔναρξις) ἔργου.

Ἐγχειρητής, οῦ (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ ἐγχειρῶν εἴς (ἐπιχειριζόμενός) τι.

Ἐγχειρητικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐγχειρεῖν, πρόθυμος, τολμηρός. ¤ Πρεῖ ἀ μὲν νεότας ἐγχειρατικῶς, τὸ δὲ γῆρας προνοατικώς, α Σ:β.

Ἐγχειρία (ἡ). = Ἐγχείρησις.

Ἐγχειρίδιος (ὁ, ἡ). ὁ κρατούμενος εἰς τὸ χέρι, πρόχειρος. || (οὐσ.) Ἐγχειρίδιον (τό). ἡ λαβὴ (τὸ πιάσιμον) τοῦ σπαθιοῦ, τοῦ πωπιοῦ κτλ. 2) = Ξιφίδιον, (ἰταλ.) στιλέτο, (κοιν.) λάζος. 3) συγγραμμα (βιβλίον) σύντομον καὶ ἐπιμ.) πρόχειρον.

Ἐγχειρίδοτος (ὁ, ἡ). = Ἐγχειριθείς.

Ἐγ-χειρίζω, Μ. ίσω. Δίδω τι εἴς τινα (κυρ. τοῦ τὸ δίδω εἰς τὸ χέρι), παραδίδω, (συνκδχ.) ἐμπιστεύομαι. || (μσ.) ἀναδέχομαι, ἐπιφορτίζομαι. κρατῶ. ἐπιχειρίζομαι, (παρβλ. Ἐγχειρέω).

Ἐγχειρίθετος (ὁ, ἡ). ὁ τεθεὶς (παραδοθεὶς) εἰς χεῖρας τινος.

Ἐγχείριον (τὸ), μτγν., μανδύλι ἢ πετσέτα. ¤ Ἐγχ. ἔχειν ἐπὶ τῆς ζώνης, ¤ Γερμ.

Ἐγχείρησις, εως (ἡ) κλ.

Ἐγχειρισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγχειρίζειν, ἡ εἰς χεῖρας παράδοσις.

Ἐγχειριστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐγχειρίζων ἢ ἐπιχειριζομένος τι· Ἐγχειρητικός.

Ἐγχειρογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ), = Χειρογάστωρ, τρεφομένος μὲ τοὺς κόπους τῶν χειρῶν του.

Ἐγ-χειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Χειροτονῶ (Ἐκλέγω) τινα μεταξὺ ἄλλων.

Ἐγ-χειρουργέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐργαζόμενος μὲ τὰς χεῖρας μου βάλλω τι μέσα εἰς.

Ἐγχέλειον (τὸ), = Ἐγχέλιον, [κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ.

Ἐγχέλειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἔγχελυν, χελύσιος.

Ἐγχελεών, ῶνος (ὁ). τόπος (βιβάρι) ὅπου φυλάττονται (ἐγ)χέλια.

Ἐγχέλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔγχελυς, χελάκι.

Ἐγχελίδιον ἢ **Ἐγχέλυον** (τὸ), = Ἐγχέλιον.

Ἐγχελυ(λε)οτρόφος, ου (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (φυλάττων εἰς ἐγχελεῶνας) χέλια.

Ἔγχελυς [ἔν, ἔχω ἢ γέω, ἑλὺς], υος καὶ εως (ἡ καὶ σπν. ὁ). τὸ γνωστὸν ὑφάρ., χέλι.

Ἐγχελυωπὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄψιν (μορφὴν) χελιοῦ, (χυδ.) χελομούτσουνος.

Ἐγχεσίμαργος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐγχείμαργος.

Ἐγχεσίμωρος (ὁ, ἡ), Π. [ἔγχος, μόρος ἢ ὥρα]. ἔμπειρος (ἐπιτήδειος, γυμνασμένος) εἰς τὸ κοντάρι, (ἐπμ.) πολεμικὸς, (παρβλ. Ἰόμωρος). 2) (Κωμ.) = Ἐγχείμαργος, μωρός.

Ἐγχεσίχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν πάντοτε τὸ ἔγχος εἰς τὸ χέρι, φιλοπόλεμος.

Ἐγχέσπαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάλλων (κραδαίνων, κουνῶν) τὸ ἔγχος, ἐπιτήδειος πολεμιστής.

Ἐγχεσφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (κρατῶν, ὡπλισμένος μὲ) ἔγχος.

Ἐγ-χέω-ῶ, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ἐνέχεα, πθ. πρκ. Ἐγκεχύμαι κτλ.). (μὲ δοτ.) Χύνω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς· γεμίζω τὸ ποτῆρι, κερνῶ· ποτίζω. ¤ Ὁ παῖς ἐγχεάτω μοι τὴν μεγάλην φιάλην, α Ξεν. ¤ Ὡς τοῦτο τὸ φάρμακον ἐγχέαντος, ¤ Πλ. (καὶ μσ.) ¤ ἡξὲ ἐγχέομαι κλίνας, α Ἀρχφ. (καὶ πθ.) ¤ Ἐγχέτω· γὰρ τὸ μὲν πρῶτον ὕδωρ (τῆς κλεψύδρας) τῷ κατηγόρῳ καὶ τοῖς νόμοις, α Αἰσχ.

Ἐγχήτης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀριστωμένος ἢ ὤμοιος μὲ) ἔγχος

Ἐγχθόνιος (ὁ, ἡ), Π. γήϊνος· πήλινος.

Ἐγ-χλαινεω-ῶ, Μ. ωσω, Π. ἐνδύω (κυρ. μὲ χλαῖναν).

Ἐγ-χλίω (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ.) = Ἐντρυφῶ.

Ἐγ-χλοάω-ῶ, Μ. άσω, Π. (μὲ δοτ.) πρασινίζω, εἶμαι πράσινος.

Ἔγλοος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔγχλωρος.

Ἐγ-χλωρίζω, Μ. ίσω. = Ἐγχλοάω, εἶμαι πράσινος.

Ἔγχλωρος (ὁ, ἡ) πράσινος, πρασινωπὸς ἢ κιτρινωπός· (συνκδχ.) χλωρὸς, χλωροβούτσικος, τρυφερός.

Ἔγχνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σκεπασμένος μὲ) χνοῦδι.

Ἐγ-χονδρίζω, Μ ίσω. Κουκκίζω (Πασπαλίζω) μὲ (ἢ Βάλλω κατάπλασμα ἀπὸ) χόνδρον.

Ἔγχονδρος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων χόνδρους. ¤ Λίβανος—, ¤ Δσκρ.

Ἔγχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χορδάς. ¤ Λύρα —, ¤ Πλδ.

Ἐγ-χορεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Χορεύω μέσα (καὶ μτφρ. Ἐντρυφῶ) εἰς.

Ἐγχορηγός (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐγχώρηγος.

Ἔγχος [συγγ. τῷ ἄγχω], εος-ους (τὸ), Π. (ἐν γέν.) ἄκλον, (κυρ. δὲ) κοντάρι, (μτγν.) σπαθί. ¤ Πτερωτὸν—, ¤ Εὐρ., τὸ βέλος.

Ἔγχουσα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἄγχουσα, εἶδ. φυτ. (τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν ὡς] κοκκινάδι.

Ἐγχουσίζω, Μ. ίσω. Χρωματίζω μὲ ἄγχουσαν, (μσ.) βάλλω κοκκινάδι.

Ἐγ-χραίνω, Μ. ανῶ. Μολύνω τι μέ.

Ἐγ-χρεύω ἢ **Ἐγ-χράω**, Μ. εύσω (ἀόρ. Ἐνέχρεον), = Ἐγχρίπτω.

Ἐγ-χρεματίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Πλημμυρῶ μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.

Ἔγχρεμμα (τὸ). πτίσμα, φλέγμα, βόχαλον. (μτφρ.) μομφή, ἐγκλημα. (εἰς τὸν Πλ. ἄλλοι διορθ. Ἔγχριμμα), [ἐκ τοῦ

Ἐγ-χρέμπτομαι, Μ. χρεμψοῦμαι. Βήχω ἢ φτύνω μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, ξερροχαλίζομαι.

Ἐγ-χρῄζω, Μ. χρήσω. Χρειάζομαι, ἔχω χρείαν. ¤ Ἐγχρῄζουν τὰ ἐγχρῄζοντα, α Δκ.

Ἔγχριμμα (τὸ). κτύπημα, κέντημα· σύγκρουσις, προσβολή, [ἐκ τοῦ
Ἐγ-χρίμπτω, Μ. χρίμψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐγγίζω (Πλησιάζω) τι (κυρ. μὲ ὁρμήν) εἰς ἄλλο· κτυπῶ, προσβάλλω, προσεμβάλλω· συγκρούω· (ἀμτβ. ἢ ἐλλ. καὶ μσ.) κλησιάζω ζρμιόνομαι· ἐμπίπτω, προσκρούω· ἀπαντῶ· συγκρούομαι. «Νῶλεμὲς ἐγχρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον.» Ἰλ. P. » Τοὺς δρέκοντάς φασι, φάσκειν βεβρωκότας, ζητεῖν ὅτῳ ἐγχριμψαιντο τὸν ἰόν, « Θμ. (παρβλ. Ἐγχρίω). (καὶ πθ.) » Ἔσαν δὲ (αὐτοὶ) πρὸς τινας καὶ ἄλλους ἐγκεχριμένοι (πολεμοι), « Ἡρ.
Ἔγχρισις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ., ξάγκαμα, κέντημα κτλ.
Ἔγχρισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνγείνειν, ἅλειψις. 2) θάγκαμα, (ὅπως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔγχριμψις).
Ἔγχρισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἔγχρισιν, ἅλειμ·
Ἔγχριστος (ὁ, ἡ) ὃν δύνασαι τις νὰ μεταχειρισθῇ ὡς ἔγχυσμα, [ἐκ τοῦ
Ἐγχρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (Ἀλείφω) τι εἰς τρόπον ὥστε τὸ ἔγχυσμα νὰ εἰσχωρήσῃ διὰ τῶν πόρων εἰς τὰ ἐντός, (ὅθεν ἐπ· σκορπ. μελίσσ· κτλ.) κεντῶ ἢ φαρμακόνω. (παρβλ. Ἐγχρίμπτω).
Ἐγ-χρονίζω, Μ. ἰσω. Διατρίβω (Ἐνδιατρίβω) πολὺν καιρὸν πουθενά, χρονοτριβῶ ἀργοπορῶ.
Ἐγχρονισμός (ὁ). τὸ ἐγχρονίζειν (μένειν πουθενὰ πολὺν καιρόν), χρονοτριβή.
Ἔγχρονος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.) -χρόνως. Πρόσκαιρος (ἀντιθ. εἰς ἄχρονος). 2) ὁ ἐντὸς τοῦ (ὡρισμένου) χρόνου, ἐμπρόθεσμος, ἢ 3) νεαρός, ἔγκαιρος.
Ἔγχρυσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ περιέχων χρυσόν.
Ἐγ-χρυσόω-ῶ, Μ. ώσω. Χρυσόνω.
Ἐγ-χρώννυμι, Μ. χρώσω. Ἀλείφω (Χρωματίζω) τι εἰς τρόπον ὥστε ἡ βαφὴ νὰ βαφηχθῇ, νὰ εἰσδυσῃ), (μτφορ.) ἐντυπόνω.
Ἐγ-χυλίζω, Μ. ἰσω. Μεταβάλλω τι εἰς χυλόν, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐγχυλίζω), πτίρνω τὸν χυλόν.
Ἐγ-χύλισμα (τὸ). τὸ ὑγρὸν (ὁ χυλὸς) ὅπερ ἐβγῆκεν ἀπό τινος.
Ἔγχυλος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ύλως, (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Ὁ ἔχων (περιέχων) χυλὸν ἢ μὴ στερηθεὶς ἀκόμη τὸν χυλόν σου (μὴ ξηρανθείς), (παρβλ. Ἔγχυμος).
Ἐγχύλωσις, εως (ἡ). ἡ διάβασις τῶν (θρεπτικῶν) χυλῶν εἰς τὸ σῶμα διὰ τῆς κυκλοφορίας, (παρβλ. Ἐγχύμωσις).
Ἔγχυμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χύνεται μέσα εἰς, (κυρ. δὲ) ἰατρικὸν τὸ ὁπ. ἐγχέεται εἰς πάσχον μέλος (π. χ. εἰς τὸ αὐτί) ἢ ζεματίζεται (καθὼς τὸ ταΐ) ἵνα ἔβγῃ ἡ οὐσία του, (ἰταλ.) infuso.
Ἐγ-χυματίζω, Μ. ἰσω. Κάμνω χόρτον τι (ἢ Μεταχειρίζομαι ἀρὰς θεραπείαν τινός) ἔγχυμα.
Ἐγχυματισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγχυματίζειν.
Ἐγχυματιστὸς, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος ἢ δυνάμενος νὰ γένῃ (νὰ χρησιμεύσῃ ὡς) ἔγχυμα.
Ἔγχυμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ίερος, -ότατος). Ὁ ἔχων γυαλὶ (ὑάσιν, ὑγρὸν), (ἐπιτ.) ζωηρός, νοστιμος, (παρβλ. Ἐγχυλος).
Ἔγχυμωμα (τὸ) καὶ
Ἐγχύμωσις, εως (ἡ). ἡ διάβασις τῶν χυμῶν εἰς τὰ μέλη τοῦ σώματος διὰ τῆς κυκλοφορίας, (παιθβλ. Ἐγχύλωσις).
Ἐγχύω, μεταγν. ἀντὶ Ἐγχέω.
Ἐγχωρίζω, (ρίζω), Μ. άσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐπιχωρίζω.
Ἐγχώρισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγχέειν, χυσιμον μεταξὺ κέρασμα.
Ἐγχυτέον, θετ. τοῦ Ἐγχέω.
Ἔγχυτος (ὁ, ἡ). ὁ χυθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ χυθῇ μέσα εἰς (νὰ γένῃ ἔγχυμα). ‖· «Πλακοῦς—,« λθ., χυτὸς εἰς καλοῦπι ἢ βρασμένος εἰς λάδι ἢ βούτυρον (καθὼς οἱ λουκμάδες).
Ἐγχυτρίζω, Μ. ἰσω. Βάλλω τι μέσα εἰς χύτραν (καθὼς τὰ ἐκτεθέμενα ἢ ἐξαμβλωμένα, νοῦν τε καὶ μὴ, βρέφη), (συνών.) κάμνω ἄφαντον.
Ἐγχυτρισμός (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγχυτρίζειν.
Ἐγχυτρίστρια (ἡ). (γυνὴ) ἡ ἐνθέτουσα ἢ ἁπτουσα εἰς χύτραν τὰ νεῦρα καὶ κρεμβόλια βιέφη, ἢ 2 ἡ συνάζουσα εἰς χύτραν τὰ κόκκαλα τῶν κεκαυμένων νεκρῶν.
Ἐγχύω, ἄχω θεμκτ. (πρὸς παραγ. χρόνων τινῶν τοῦ Ἐγχέω.
Ἔγχωμα (τὸ, πᾶν ὅ,τι γίνεται μέσα (κυρ. δὲ χῶμα) πρὸς γέμισμα λιμνῆς κτλ., μόλος, [ἐκ τοῦ
Ἐγ-χωννυμι καὶ (αττ.) Ἐγ-χωνύω, Μ. χώσω. Γεμίζω (λάκκον, λίμνην κτλ.) μὲ χῶμα. « Χρόνῳ νε μὴν φασὲν ὀλισγερῶς ἐγχωσθῆσεσθαι τὴν τε Μαιῶτιν καὶ τὸν Πόντον, « Πλὺ.
Ἐγ-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συγχωρῶ, ἐπιτρέπω, δίδω καιρὸν (ἄδειαν), ἀφίνω. «Ὁ χρόνος οὐκ ἐγχωρεῖ ἄλλον ἀποκληρῶσαι, « Λσ., ὅθεν 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρπσ.) εἶνε δυνατὸν (πιθανὸν, ἐνδεχόμενον, ἐπιτετραμμένον, εὔλογον), ἢ εἶνε καιρὸς (εὐκαιρία). » Οὐ γὰρ ἔτι ἐνεχωρεῖ μένειν διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀπολλυμένων τῷ λιμῷ, « Ξεν. » Οἷς τ' ἐγχωρεῖ βδριταῖς εἶναι καὶ εἷς οὐ περιήκει, « Λσ. Ἐγχωρεῖ γὰρ αὐτοὺς ἔνδον ὄντας καὶ ὑπεναντίον τι πράξαι, « Δίν. Τακτ. » Μηδὲν ἐπείγου, ἔτι γὰρ ἐγχωρεῖ, « Πλάτ. » Περὶ τούτου καὶ ὑστερον ἐγχωρήσει εἰπεῖν, « Ἰσ. » Γράψαι νῦν περὶ πάντων οὐκ ἐγχωρεῖ, « Γαλ. «Γράφε ὁσάκις ἂν ἐγχωρεῖ,« Συν. »Ἐνταῦθα ἐγχωρεῖ τὸ Ἐπριαμην, « Φρύνιχ., ἔχει τὸν τόπον του, ἁρμόζει.
† Ἐγχώριγγος (ὁ, ἡ), (Βυζ.). (κυρ. λίθος πρὸς οἰκοδομήν) εὑρεθεὶς ἐντὸς τοῦ τόπου (τῆς χώρας) ἑτοιμος, (παρβλ. Δαγάς). ‖ (οἰκ.) τὸ ἐκ τοιούτων λίθων καὶ ἀσβέστου κτίσιμον ἢ κτίριον, (ὅθεν ‖. καιν.) τὸ χωρῆγι.
Ἐγχώριος, α, ον, (καὶ ἐπίρ.) -χωρίως. Ὁ κατοικῶν ἢ γινόμενος ἐντὸς τῆς χώρας, ἐντόπιος. «Τὰ πνεύματ' ἄπτ' ὤν εἴη τοῖς ψυχραῖς τῶν τόπων ἐγχώρια, « Θφρ. » Νομοις ἑπεσθαι τοῖσιν ἐγχωρίοις καλόν, « Σοφ. (καὶ ἐπφ.) » Ἐνομιζ ἐγωῦντο τὸ ἐγχώριον οἱ Θεσσαλοί, « Θκ.
Ἔγχωρος (ὁ, ἡ), Π. (σπν.) ἀντὶ Ἐγχώριος.
Ἔγχωσις [ἐγχώννυμι], εως (ἡ). γέμισμα λάκκου (λίμνης κτλ.) μὲ χῶμα. » Ἐκ τῆς τε λίφων καὶ ἐγχώσεις κελάδων, « Στρβ.
Ἐγχωστήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς ἔγχωσιν.
Ἐγώ (ἡ γεν. Ἐμεῦ καὶ [ἐγκλ.] Μου, ἡ δοτ. Ἐμοὶ καὶ Μοι, ἡ αἰτ. Ἐμέ ἢ Μέ· Δώϊκ. ἡ ὀν. καὶ αἰτ. Νῶϊ καὶ Νὼ, ἡ γεν. καὶ δοτ. Νῶϊν καὶ Νῶν· πλθ. ἡ ὀν. Ἡμεῖς, Ἡμέων, Ἡμῖν, Ἡμᾶς), ἀντων. Πρωτοτ. (Α'. πρσ.). » Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, σὺ δὲ σύνθες, « Ἰλ. Δ. » Ἐγὼ μὲν οἶμαι,« Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Γε) Ὅδε Ἔγωγε. (καὶ μετὰ τοῦ Τοι) » Ἀλλ' ἐγώ τοι καὶ ἐπῳδὰς οἶδα, « αὐτ. (ἢ μετὰ τοῦ Δὴ) »Βάλεσθε οὖν ἀκούσατ· τὸ τούτων αἴτιον; ἐγὼ δή φράσω, « Δμ. (καὶ ἐμφαντ. μετὰ τοῦ Αὐτὸς) « Ὀθ' αὐτὸς ἐγὼ, « Ὀδ. Φ. « Ναὶ μὰ τὸν αὐτὸν ἐμέ, « Καλλ. » Νῶϊ δ', ἐγὼ καὶ σὺ, « Δκ. « Ὡμολογήθη νῶϊν, « Πλάτ.
Ἔγωγα, Δ. ἀντὶ
Ἔγωγε, Αττ. ἀντὶ Ἐγὼ, (ἢ Ἐλαττωτ.) » Ὡς ἔγωγε, « Ξεν., καλῶς· ἐγὼ (ὅσον τὸ «π' ἐμοὶ), ἐγὼ ἐκ μέρους μου, ἐγὼ τοὐλάχιστον· (ἢ Βεβαιωτ. ἐνεῖδεν ἐπίρ.) «Τὴν ὕαλον λέγεις;—Ἔγωγε, « Ἀρχφ., μάλιστα, ναίσκε. βεβαια, (ἴδε ἢ Ἐγών).
Ἐγῴδα, Αττ. ἀντὶ Ἐγὼ οἶδα.
Ἐγωλιος (ὁ), Π. ἀντὶ Δίγωλιος.
Ἐγῶμαι, κατὰ κρσ. ἀντὶ Ἐγὼ οἶμαι.
Ἐγών, Δ. καὶ Ἔγων, Αἰολ. ἀντὶ Ἐγὼ ἢ Ἔγωγε. » Ἐξαύλας, ὦ μάτερ;—Ἐγών, ὦ τέκνα. «
Ἐγώνα, Ἐγώνη, Δ. (Βοιωτ.) ἀντὶ Ἐγώ.
Ἐγώνγα, Δ. ἀντὶ Ἔγωγε.
Ἐδάην, Π. πθ. αόρ. β'. τῆς ἀρχ. τοῦ Διδάσκω.
Ἔδακον, αόρ. β'. τοῦ Δάκνω.
Ἐδαμήν, Π. ἀντὶ Ἐδαμάσθην, πθ. αόρ. τοῦ Δαμάζω.
Ἔδανος [ἔδω] ἡ
Ἐδανός [ἠδομαι], ἡ, όν, Π. = Ἡδύς, νόστιμος, (ἐπμ.) = Ἐδώδιμος, φαγώσιμος.
Ἔδαρ [ἔδω], ατος (τὸ), Π. (ἀχρ. θεματ. τοῦ Εἶδαρ. = Ἔδεσμα, φαγητὸν· τροφή.
Ἔδαρθον, Π. αόρ. τοῦ Δαρθάνω.
Ἔδαρκον, Π. αορ. β'. τοῦ Δέρκομαι.
Ἐδασάμην καὶ Π. Ἐδασσάμην, μσ. αόρ. β'. τοῦ Δαίσμαι.
Ἐδαφιαῖος, α, ον, Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἔδαφος. » Μάρμαρος—, « Ὀζ.
Ἐδαφίζω, Μ. ἰσω. Πατῶ (Στοιβάζω, Ἰσάζω) τὸ ἔδαφος. 2) (μτγν.) ῥίπτω κατὰ γῆς, χαμηλίζω, κατεδαφίζω.
Ἐδάφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ ἔδαφος (2).
Ἐδαφιστήριον (τὸ), τὸ ἐργαλ. (κόπανος) μὲ τὸ ὁποῖον ἐδαφίζουν τὰ ἀλώνια χῶμ.
Ἐδαφίστης, ου (ὁ). ὁ τοῦ ἐδάφους.
Ἔδαφος [ἕζομαι], εος-ους (τὸ), (ἡ γεν. πλθ. Ἐδάφων). ὁ τόπος ἐπὶ τοῦ ὁποίου πατεῖ (στέκει, στηρίζεται) τι, πάτωμα (ὑποπόδιον). εἰκόπεδον. γῆ (ἀγροῦ κτλ.) πάτος (θαλάσσης, ποταμοῦ κτλ.). 2) (μτφ.) κείμενον ἢ πρωτότυπον (συγγράμματος).
Ἔδδεισα, Π. ἀντὶ Ἔδεισα, αόρ. τοῦ Δείδω.

Ἔδεαι Π. Αἰολ. ἀντὶτοῦ ἄχρ.) Ἔδῃ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἔδομαι.

Ἐδέατρος (ὁ), [ἑδ-θίω]. ὁ ἐπιστάτης τῆς τραπέζης τοῦ Βασιλέως (χυρ. τῶν Περσ. ὁ αὐτὸς καὶ) Πραγεύστης, (Γαλλ.) officier de la bouche, (παρβλ. Ἐλέατρος).

Ἐδεγμην, ἔδῑξο, ἔδεκτο, ἐδέγμεθα, κτλ. Π. ἀντὶ Ἐδεδέγμην, ὑπερσ. ἢ Ἐδεξάμην, σόρ. τοῦ Δέχομαι.

Ἐδεδίατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐδεδίεντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Δέω (δέδω).

Ἐδεδήεσαν, Π. ὑπερσ. τοῦ Δαίω.

Ἐδεδίειν, ὑπερσ. τοῦ Δείδω.

Ἐδεδμέατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐδεδόμητο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Δέμω.

Ἐδεδοίκειν, ὑπερσ. τοῦ Δείδω.

Ἐδεύθην, πθ. σόρ. ά. ταῦ Δέομαι.

Ἔδεθτν, πθ. σόρ. ά. τοῦ Δέω (δένω).

Ἐδεῖλιον καὶ

Ἐδείδλον (τὸ), Π. = Ἕδος, Ἔδαφος. (συνκδχ.) οἶκος.

Ἔδει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Δέω (δέω) ἢ τοῦ (ἀπρσ.) Δεῖ.

Ἔδει, γ'. ἐν. πρσ. τῆς ὁρς. τοῦ Ἔδω.

Ἐδείδεμεν, Π. ἀντὶ Ἐδείδιεμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Δείδω.

Ἔδειμα, σόρ. ά. τοῦ Δέμω.

Ἔδειξα, σόρ. ά. τοῦ Δείκνυμι.

Ἔδειπτο, Π., ἴδε Ἐδέγμην.

Ἐδίμεναι, Δ. ἀντὶ Ἔδειν, ἀπαρ. τοῦ Ἔδω.

Ἔδες, β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ

Ἤδεσκε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἔδω.

Ἔδεσμα [ἔδω], ατος (τὸ) φαγεῖν, φαγητόν.

Ἐδεσμάτιον (τὰ), ὑποκορ. τοῦ Ἔδεσμα.

Ἐδεσμοθήκη (ἡ). τὸ μέρος ὅπου φυλάττονται (ἀποτίθενται) τὰ ἐδέσματα, κελλάρι.

Ἐδεστέον, θατ. τοῦ Ἔδω ἢ Ἐσθίω.

Ἐδεστής, οῦ (ὁ), (μὲ γεν.) ὁ τρώγων (ἐσθίων) τι

Ἐδεστός [ἔδω], ἡ, όν. Ὁ φαγωθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ φαγωθῇ, Ἐδώδιμος.

Ἐδῇ, Π. β. ἐν. πρσ. τοῦ Ἐδοῦμαι, μέλλ. τοῦ Ἕζομαι.

Ἕδῃ, γ'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. καὶ

Ἐδήδαται, Ἰων. ἀντὶ Ἐδηδεσμένοι εἰσί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. καὶ

Ἐδήδεσμαι, πθ. καὶ

Ἐδήδοκα, ἐνεργ. πρκ. ταῦ Ἐσθίω.

Ἐδήδομαι, Ἀττ. ἀντὶ Ἐδήδεσμαι.

Ἐδηδώς, Π. ἀντὶ Ἐδηδοκώς, πρκ. τοῦ Ἔδω.

Ἐδητύς, ύος (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐδωδή.

Ἔδμεναι, Π. ἀντὶ Ἔδειν, ἐσθίειν.

Ἐδνάζομαι, Μ. άσομαι, Π. = Ἐδνόω.

Ἔδνιος, α, ον, Π. ὁ χρησιμεύων (διδόμενος) ὡς ἔδνον. « Χιτὼν—, « Ἰούχ., τὸ νυφιάτικον ἢ γαμβριάτικον φόρεμα.

Ἔδνον (τὸ), [ἐδανός ἢ ἠδω]. (χυρ. μόνον εἰς τὸ πλθ.) τὰ δῶρα τὰ ἁπαξ ἐδίδεν ὁ μνηστὴρ εἰς τὴν μνηστήν του ἢ εἰς τὸν πατέρα της πρὶν ταῦ γάμου· ἢ προγαμιαῖα δωρεά. 2) ὅσα ἐδίδον οἱ φίλοι τῶν νεονύμφων. 3) (σπν.) ἡ προῖκα ἢ τὸ (καιν.) τράχωμα.

Ἐδνοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω (Ἰδνοφέρω) ἔδνα.

Ἐδνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ δίδων (προσφέρων) εἰς τοὺς νεονύμφους ἔδνα.

Ἐδνόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. δίδω (χυρ. εἰς τὴν θυγατέρα μου) ἔδνα, τὴν προικίζω, (συνκδχ.) ἀρραβωνίζω ἢ ὑπανδρεύω. ‖ (μσ.) παίρνω γυναῖκα, ὑπανδρεύομαι ἢ ἀρραβωνίζομαι.

Ἐδνωτής, οῦ (ὁ), Π. ὁ δίδων ἔδνα εἴς (προικίζων) τινα, προξενήτης.

Ἐδνωτός, ή, όν. Ἀρραβωνισμένος (δι' ἔδνων).

Ἐδοκεῦμες, Δ. ἀντὶ Ἐδοκεῦμεν.

Ἐδολιοῦσαν, Βοιωτ. ἀντὶ Ἐδόλισαν, παρατ. τοῦ Δολιόω, = Δολιεύομαι.

Ἔδομαι, μέλλ. τοῦ Ἔσθίω.

Ἔδον, Π. ἀντὶ Ἔδοσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Δίδωμι.

Ἔδον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ

Ἔδοντι, Δ. ἀντὶ Ἔδουσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἑνς. τοῦ Ἔδω.

Ἔδοξα, ἀορ. ά. τοῦ Δοκέω.

†Ἐδοξεόω-ῶ ξέδος, ξέω], Μ. ήσω. Κατασκευάζω ἀγάλματα.

Ἕδος [ἕζομαι], εος-ους (τὸ), Π. (ἡ σπν., παρὰ λγρφ.). (ἐν γεν.) μέρος εἰς τὸ ὁπ. καθηταί τις, (σθ. 1) καθέδρα, κάθισμα, θρονί. « Πάντες ἀνέσταν ἐξ ἑδέων, « Ἰλ. Δ. « Μέγα ἕδος Θεσσαλικόν, « Ἱπποκρ. (καὶ συνκδχ. ἡ ἑλλ.) « Οὐχ ἕδος, « Ἰλ. Ψ., δὲν εἶνε καιρὸς δι' κάθισμα, (παρβλ. Ἕδρα). 2) τόπος ὅπου κατοικεῖ (κάθηταί) τις, κατοικητήριον. « Ὄλυμπον, θεῶν ἕδος, « Αἰσχλ. ο (σθ. 3) (ἰδιαιτ.) ναός, (καὶ κατ' ἐκτ.) ἄγαλμα (χυρ. καθήμενον). « Τὰ τῶν θεῶν σέβη καὶ τοὺς νεὼς σώζῳ, « Ἰσοκρ. « Ἕδος ἐπὶ ῥηγμῖσιν ἑδεῖμαν, « Ἀπολλν. « Ἐξάψαντες τοῦ ἕδους κρίκην, « Πλ. « Τοῦ ἕδους κατακεκαλυμμένου τῆς Ἀθηνᾶς. « Ξεν. 4) (ἐν γεν.) βάσις. Ἔδαφος. « Πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ γαῖα, « Ἴσ.

Ἐδοῦμαι, Π. μέλλ. τοῦ Ἕζομαι.

Ἕδρα [ἕζομαι], ας (ἡ). τόπος διὰ κάθισμα, σκαμνί, θρονί, Καθέδρα. « Ἀναστηθίσας ἐκ τῆς ἕδρας, « Ξεν. 2) ὁ ἀνήκων (φυσικὸς, συντιθεμένος ἐκάστῳ πράγματος) τόπος. « Ἐξ ἕδρας σοι πλώσαμες ἐξέσης· ὁδε, « Εὐρ. « Ἐξ ἕδρης κινουμένης τῆς γνάθου, « Ἀρετ. « Τὴν φορὴν κατιστῶσιν εἰς ἕδραν, Ἐπιγρφ. « Μὴν ἐκραγῇ ποτε τὸ ὕδωρ αὐτομάτως ἔξω, ἢ ταμών τις τὸ ὑποχόνδριον ἐκχέῃ; ἐφ' ἕδρης ἔασι οἱ ὑδρωπιῶδες, « Ἀρετ., ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, εἰς τὴν ἰδίαν κατάστασιν.

3) (συνκδχ.) πρωτοκαθεδρία. « Δώρεαι καὶ ἕδραις ἐγέραιρε, « Ξεν. 4) κάθισμα, καθησιὸ· ἀπραξία, χρονοτριβή. « Τὴν ἐπὶ τοῦ ἕλῳρου ἕδραν ἐπαινοῦμεν, « Ξεν. « Τῶν στρατιωτῶν ἀχθομένων τῇ ἕδρᾳ, « Θκ. « Οὐχ ἕδρας ἀκμή, « Σοφ. (δθ. 5) (ἰατρ.) ἔμπηγμα. « Ἕδρη δὲ τοῦ βέλεος γίνεται ἐν τῷ ὀστέῳ, « Ἱπποκρ., (ἴδε καὶ Ἐσφλάω). 6) συνεδρίασις « Τὰς τῆς γερουσίας ἕδρας ἐν ῥηταῖς ἡμέραις γίνεσθαι, « Δ. Κάσ. 7) τόπος διαμονῆς, καταγωγή, κατοικητήριον, ἐνδιαίτημα. « Πίρινθι ἔχει ἕδραν, « Σοφ., κατοικεῖ, διατρίβει. « Θεῶν ἕδρα, « Αἰσχλ., ὄνειδος ἢ ὁ βωμός, (παρβλ. Ἕδος). 8) βάσις, ἀρχή. « Τοῦ δὲ μηχανήματος τετράγωνος ἦν ἡ ἕδρα, Πλ. « Ἕδρη μεγάλη ἀνέχει ἐκ τῆς γῆς, ἐπὶ τῆς ὁ νηὸς ἐπίκειται, « Λκ. (σθ. 9) ὁ πάτος. « Ἀμφορεῖδας ἐν τῇ ἕδρᾳ, « Ἱπποκρ. « Ἔκ [« Πρό]-πιπτειν τὴν ἕδραν, « Δεκρ., ἔγκαινι ὁ πάτος του. « Εἶτα στραφέντες καὶ τὰ περὶ τὴν ἕδραν γυμνώσαντες, « Εὐστ (ὑδνι· « Ἀφεδρών). 10) (πλθ.) ὁ Ἀπόπατος.

Ἑδράζω, Μ. άσω. Στήνω (Τοποθετῶ) τι ἑδραίως, στηρίζω· θεμελιόω. ‖ (μσ.) κάθημαι.

Ἔδραθον, Π. ἀντὶ Ἔδαρθον, σόρ. β'. τοῦ Δαρθάνω.

Ἕδριος, α ἢ ος, ον. Καθιστικός. « Βίος (« Τέχνη)—, « Ἐπιγρ., Πλδ. « Ταῖς γυναιξὶ συμβαίνουσιν αἱ πόνοι ἰσχυρότεροι, καὶ μάλιστα ταῖς ἑδριαίαις, « Ἀρετ. 2) στερεός, ἀκίνητος. « Κλίνην ἑδραίην, ὡς μηδὲν σείηται, « Ἀρετ. « Ἑδραῖον ὥσπερ κιόνα, « Πλ. « Ὕπνος—, « αὐτ.

Ἑδραιότης (ἡ). ἡ κατάστασις ταῦ ἑδραίου, στερεότης· ἀκινησία· μονιμότης.

Ἑδραιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἑδράζω, στήνω, στηρίζω.

Ἕδραιωμα (τὸ). στήριγμα, στερέωμα, βάσις.

Ἕδραιος, ἐπίρ. Στερεῶς, γιερά.

Ἕδρακον, Π. ἀορ. ταῦ Δέρκομαι.

Ἔδρομον, ἀορ. β'. τοῦ Τρέχω.

Ἕδρανον (τὸ), Π. = Ἕδρα, κάθισμα, θρόνος· καταισία· θεμέλιον στήριγμα.

Ἕδρασμα (τὸ), = Ἑδραίωμα.

Ἑδρασμὸς (ὁ). τὸ ἑδράζειν, στερέωσις, τοποθέτησις.

Ἑδραστήριος (ὁ ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἕδραν ἢ εἰς τὸ ἑδράζεσθαι.

Ἑδραστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἑδράζειν.

Ἑδρεύω, Μ. εύσω. Κάθημαι, κατοικῶ.

Ἑδρήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἑδραῖος.

Ἑδριάω, Μ. άσω, Π. = Ἑδράζω, καθίζω. ‖ (συνηθέστ. τὸ μσ.) κάθημαι.

Ἑδρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἕδραν.

Ἕδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἕδρα. 2) = Συνέδριον.

Ἑδριόων, ωσσα, όων, Π. ἀντὶ Ἑδριάων, μτχ. καὶ

Ἑδριόωντο, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. ταῦ Ἑδριάομαι.

Ἑδρίτης, ου (ὁ). ἐκεῖνος.

Ἑδροαποστολεύς, έως (ὁ), ἐργαλ. χειρουργικὸ ταῦ ὁπ. διαστέλλουν (ἀνοίγουν) τὴν ἕδραν.

Ἑδροστρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στρέφων (κινῶν) τὴν ἕδραν (τὸν ὀπισινόν) του ἢ μετακινῶν ἄλλον ἀπὸ τὴς ἕδρας του, (ἐπίθ τῶν παλαιστῶν).

Ἕδυν (τὸ υ μακρ.), ά. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. δ', καὶ ‖ (τὸ υ βραχ.), Π. ἀντὶ Ἔδυσαν, γ'. πλθ. πρσ. ταῦ αὐτοῦ χρόνου τοῦ Δύω.

Ἔδω, Μ. ἔδομαι ἢ (σπνττ.) ἐδοῦμαι, Π. ἀντὶ Ἐσθίω, τρώγω, καταπίνω. (τρπ.) δαπανῶ, καταπήγω.

Ἐδωδή (ἡ), [ἔδω]. τροφή, φαγητόν.

Ἐδώδιμος, η ἡ ος, ον. Ὁ πρὸς ἐδωδὴν (τροφὴν) χρήσιμος, φαγώσιμος.

Ἐδώδης (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων πολύ, φαγᾶς.

Ἔδωκα, ἀορ. ά. τοῦ Δίδωμι.

Ἐδωλεάζω, Μ. άσω. Στήνω (Τοποθετῶ) τι ἐπάνω εἰς.

Ἑδώλιον (τὸ), [ἕζομαι]. (ἐν γεν.) κάθισμα,

ακαμνέ. (ἴδιωτ. δέ) τὸ τῶν κωπηλατῶν (ἴδε Ἀρστ. Μηχ. προβλ. 6) ἢ, 2) τοῦ θεάτρου, (Ἰταλ.) μπάνκα. 3) Ὑ. κατοικία. » Νυμφικὸν ἢ Πωλικὸν—, Αἰσχ., ὁ θάλαμος ἢ ὁ γυναικωνίτης.

Ἔδωλον (τὸ), Π. (σπανιότ.) ἀντὶ Ἐδώλιον.

Ἐέ ἢ Ἔε, Π. ἀντὶ Ἕ, ἑαυτόν, (ἴδε Οὗ).

Ἔεδνον, Ἐεδνόω, Ἐεδνωτής, Π. ἀντὶ Ἕδνον κτλ.

Ἑέδμεναι, Π. ἀντὶ Ἕδμεναι, ἐσθίειν.

Ἐείδομαι, Μ. ἐείσομαι, Π. — Εἴδομαι.

Ἔειδον, Π. Ἰων. ἀντὶ Εἶδον.

Ἐείκοσι, Ἐεικοστός κτλ., Ἰων. ἀντὶ Εἴκοσι κτλ.

Ἐείλεον, Π. Ἰων. ἀντὶ Εἵλεον, παρτ. τοῦ Εἱλέω.

Ἐεῖο, Π. ἀντὶ Οὗ, ἑαυτοῦ.

Ἔειπα, Π. ἀντὶ Εἶπα.

Ἔειπον, Π. Ἰων. ἀντὶ Εἶπον.

Ἐείρω (χ. Μ-), Π. Ἰων. ἀντὶ Εἴρω.

Ἔεις, Π. ἀντὶ Εἷς, εἷς μόνος· εἷς καὶ ὁ αὐτός.

Ἐεισάμην, Π. ἀόρ. ἀ. τοῦ Εἴσομαι ἢ τοῦ Εἶμι.

Ἑεισάμην, Π. ἀντὶ Εἰσάμην, μσ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἕννυμι.

Ἑέλδομαι (χ. Μ.), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἕλδομαι.

Ἑέλδωρ (τό), ἄκλ. Π. Ἰων. ἀντὶ Ἕλδωρ.

Ἑελμαι (ὀθ. ἡ μτχ. Ἑελμένος), πθ. πρκ. τοῦ Εἴλλω.

Ἑέλπομαι (χ. Μ.), Π, ἀντὶ Ἕλπομαι.

Ἑεῖσαι, δ'. ἐν. πρσ. παθ. πρκ. τῆς ὁρ. καὶ

Ἔεισαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἴλλω.

Ἑένδυνεν, Π. ἀντὶ Ἐνέδυνεν ἢ Ἐνέδυ, παρτ. ἢ ἀόρ. τοῦ Ἐνδύω.

Ἐέργαθεν, Π. γ'. ἐν. πρσ. παρτ. ξ

Ἐερῳμένως, θηλ. πλθ. παθ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐργάθω.

Ἑέργμεναι, Δ. ἀντὶ Ἑέργειν ἀπαρ. τοῦ Ἑέργνυμι ἢ Ἐέργω, Μ. ἑέρξω, Ἰων. ἀντὶ Εἴργνυμι ἢ Εἴργω.

Ἐερμένος, η, ον, Π, πθ. πρκ. τοῦ Εἴρω.

Ἔερση (ἡ), Π. ἀντὶ Ἕρση, δρόσος.

Ἐερσήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἑρσήεις, δροσερός.

Ἔερτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παθ. ὑπερσ. τοῦ Εἴρω.

Ἑέρχατο, Ἰων. γ'. πλθ. πρτ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Εἴργω.

Ἔες, Π. ἀντὶ Ἧς ἡ Ἦσθα, β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἐέσσατο, Π. ἀντὶ Εἵσατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. καὶ

Ἑέσθω, Π. ἀντὶ Εἵσθω, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς προσ καὶ

Ἔεστο, Π. ἀντὶ Εἵστο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἕννυμι.

Ἑζομαι, Μ. ἑδοῦμαι, Π. ἀντὶ καθέζομαι, καθήμαι. ‖ (ἀόρ. Εἷσα [ἡ Ἔσα, ἡ Ἐέσα]μην ἐκλαιθ. ἐνεργ.), ἴδε Ἕζω.

Ἑζύγην, πθ. ἀόρ. δ'. τοῦ Ζεύγνυμι.

(Ἕξω), ἐχρ. βεματ. τοῦ Ἕζομαι (ὀθ. ὁ ἀόρ. Εἷσα ἢ Ἔσσα), Π. καθίζω. τοποθετῶ. στήνω. θεμελιόνω κτλ., (παρβλ. Ἱδρύω).

Ἑξων, ης, η, ῶμεν, ῆτε, ων, παρτ. τοῦ Ζάω.

Ἑξώουν, Π. παρτ. τοῦ ζάω ἀντὶ Ζάων.

Ἔῃ, Π. ἀντὶ Ἧ, γ'. ἐν. πρτ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμί.

Ἐῇ, ὅστ. ἐν. θηλ. τοῦ Ἑός.

Ἔηκα, Π. ἀντὶ Ἧκα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἵημι.

Ἔην, Π. ἀντὶ Ἦν, παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἐήνδανον, Π. ἀντὶ Ἤνδανον, παρτ. τοῦ Ἀνδάνω.

Ἐῆος, Π. ἀντὶ Ἑέος, γεν. ἐν. τοῦ Εἷς.

Ἑῆος, Π. ἀντὶ Ἑοῦ, γεν. ἐν. τοῦ Ἑός.

Ἔης, Π. ἀντὶ Ἧς, β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἔης, Ἰων. ἀντὶ

Ἐῆς, γεν. ἐν. θηλ. τοῦ Ἑός.

Ἔης, Π. ἀντὶ Ἧς, γεν. ἐν. θηλ. τοῦ Ὅς.

Ἔηται, Π. ἀντὶ Ἧσθα, β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρ. καὶ

Ἔησθα Π. ἀντὶ Ἧς, β'. ἐν. πρσ. ταῦ ἐνς. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμί.

Ἐήσθην, Π. ἀντὶ Ἥσθην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἧμαι, κάθημαι.

Ἔησι, Ἰων. ἀντὶ Ἧ, γ'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμί.

Ἐῆται, Ἰων. ἀντὶ Ἑαῖς, δοτ. πλθ. θηλ. τοῦ Ἑός.

Ἔησον, Ἰων. ἀντὶ Ἔασον, ἀόρ. ἀ. τῆς πρς. τοῦ Ἐάω.

Ἔητε, Π. ἀντὶ Ἦτε, β'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἵημι.

Ἔθ', κατ' ἀποκ. (πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Ἑτε.

Ἔθηκα, Δ. ἀντὶ Ἔθηκα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Τίθημι.

Ἔθλον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Θάλλω.

Ἔθανον, ἀόρ. β'. τοῦ Θνήσκω.

Ἐθάς [ἔθος], άδος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν. καὶ απν. μὲ δοτ.). συνειθισμένος.

Ἔθειρα [ἐθείρω] ας (ἡ), Π. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) αἱ τρίχες (τῆς κεφαλῆς), ἡ χαίτη· ἡ χαίτη (τοῦ ἵππου κτλ.). τὰ νήματα τοῦ κρόκου.

Ἐθειράζω, Μ. άσω, Π. Ἔχω ἐθείρας (μαλλιά), τρέφω κόμην.

Ἐθειράς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἔθειρα.

Ἐθείρω (χ. Μ.), Ο [θέρω]. ἐπιμελοῦμαι· καλλιεργῶ· περιποιοῦμαι, στολίζω.

Ἐθείς, εῖσα, έν, Π. πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Εἴημι.

Ἐθελαικρίβεια (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ (ἢ μᾶλλ. νὰ θέλῃ νὰ φαίνηται) τις -

Ἐθελακριβής, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ (ἢ κατ' ἐπιτήδευσιν καὶ προσποίησιν) ἀκριβής.

Ἐθελάστειος (ὁ, ἡ). ὁ θέλων νὰ φαίνηται ἀστεῖος (πραγμένος, πολιτικός).

Ἔθέλεσκον, Π. παρτ. ταῦ Ἐθέλω.

Ἐθέλεχθρος (ὁ, ἡ). ὁ θέλων τὸ κακὸν (ἔχων ἐχθρικὴν διάθεσιν, ἀντιπάθειαν κατά) τινος.

Ἐθελέχθρως, ἐπίρ. Μὲ ἐχθρικὴν διάθεσιν, μὲ ἀντιπάθειαν.

Ἐθελημός, οῦ, Π. καὶ

Ἐθελήμων, ονος (ὁ, ἡ). θεληματικός, ἑκούσιος, (ἑλλ.) πρόθυμος

Ἐθελήμως, ἐπίρ. Π. μὲ καλὴν θέλησιν, προθύμως, ἑκουσίως.

Ἔθελγαθα, Αἰολ. ἀντὶ Ἐθέλῃς, β'. καὶ

Ἐθέλγοι, Ἰων. ἀντὶ Ἐθέλῃ, γ'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐθέλω.

Ἐθελοακρότης (ἡ), (μτγν. καὶ ἀόκμ.) ἀντὶ Ἐθελακριβεία.

Ἐθελοδουλεία (ἡ), Ζ. Ἐθελοδουλία.

Ἐθελοδουλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ἢ Γίνομαι) θεληματικῶς δοῦλος.

Ἐθελοδουλία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις -

Ἐθελόδουλος (ὁ, ἡ), [καὶ ἐπίρ.] -δούλως. Ὁ θεληματικῶς ὑποδουλωθείς, σκλάβος ἑκούσιος

Ἐθελοθρησκεία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις ἐθελόθρησκος· δεισιδαιμονία.

Ἐθελοθρησκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκολουθῶ θρησκείαν τὴν ἰδίαν μου ἐκλογὴν καὶ θελήσεως εἶμαι -

Ἐθελοθρησκος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἢ κατ' ἐπιτήδευσιν θρῄσκος· δεισιδαίμων.

Ἐθελόθυτος (ὁ, ἡ). ὁ θεληματικῶς θυσιασθείς.

Ἐθελοκακέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι κακὸς (ἀνανδρος) ἐξ ἰδίας μου θελήσεως ἢ εἰς τὰ πείσματά τινος, παραμελῶ θεληματικῶς ἢ ἐπιταύτου τὰ καθήκοντά μου (κυρ. ὡς στρατιώτης).

Ἐθελοκάκησις, εως ἡ

Ἐθελοκακία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ ἢ νὰ γίνεται τις -

Ἐθελόκακος (ὁ, ἡ). ὁ γενόμενος θεληματικῶς καὶ ἐπιταύτου κακὸς (ἀνανδρος), παραβαίνων ἐπίτηδες ἢ ἐκ προμελέτης τὰ καθήκοντά του (κυρ. εἰς τὸν πόλεμον).

Ἐθελοκάκως, ἐπίρ. Μὲ ἐθελοκακίαν.

Ἐθελοκίνδυνος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.) -δύνως. Ὁ θεληματικῶς ἐμβαίνων εἰς τὸν κίνδυνον, ταλαιπώρος ἢ ῥιψοκίνδυνος.

Ἐθελοκωφέω-ῶ, Μ ήσω. Κωφεύω θεληματικῶς, (κοιν.) κάμνω τὸν κωφόν, εἶμαι -

Ἐθελόκωφος (ὁ, ἡ). ὁ θεληματικῶς κωφεύων, προσποιούμενος ὅτι εἶναι κωφός.

Ἐθελοντεί, καὶ

Ἐθελοντηδόν, καὶ

Ἐθελοντήν, ἐπίρ. Ζ. Ἐθελοντί.

Ἐθελοντήρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ -

Ἐθελοντής, οῦ (ὁ). ὁ πράττων τι (κυρ. δὲ στρατευόμενος) -

Ἐθελοντί, ἐπίρ. Ἐξ ἰδίας θελήσεως, ἐκουσίως, θεληματικῶς, αὐτοπροαιρέτως.

Ἐθελοντίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐθελοντής.

Ἐθελοπονία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις -

Ἐθελόπονος (ὁ, ἡ). ὁ θεληματικῶς κοπιάζων, φιλόπονος. « Οὕτως ἄρα τοῖς μύρμηξι τὸ ἐθελουργὸν καὶ ἐθελόπονον πάρεστιν, » Δίλ.

Ἐθελότροπος (ὁ, ἡ). ὁ θεληματικῶς (χωρὶς νὰ βιασθῇ) πορευόμενος.

Ἐθελοπραξένος (ὁ, ἡ). ὁ θεληματικῶς (ἀθορυβήτως, αὐτοκλήτος, χωρὶς νὰ διαταχθῇ ὑπὸ τῆς πόλεως) γινόμενος πρόξενος (κόσελλος ἢ Τουρκ. -κατσι-κεχαγιᾶς) τινος, (Θκ. Γ', 70).

Ἐθελορήτωρ, ορος (ὁ). ῥήτωρ αὐτοχειροτόνητος.

Ἐθελορμητος (ὁ, ἡ), = Αὐθόρμητος.

Ἐθελοσέβεια (ἡ). ἐπιτετηδευμένη ἢ κατ' ὑποκρισιν εὐσέβεια.

Ἐθελοσοφία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις -

Ἐθελόσοφος (ὁ, ἡ). ὁ θέλων νὰ φαίνηται (χωρὶς νὰ ᾖνε) σοφός.

Ἐθελοσφαγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Σφάζομαι θεληματικῶς.

Ἐθελότρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ θεληματικῶς τρεπόμενος (μεταβαλλόμενος), αὐτεξούσιος εἰς τὸ νὰ μεταβληθῇ ἢ ὄχι.

Ἐθελουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι θεληματικῶς, εἶμαι ἐθελουργός.

Ἐθελουργία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις -

Ἐθελουργός (ὁ, ἡ), = Ἐθελόπονος, φιλεργός.

Ἐθελούσιος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων τι-
Ἐθελουσίως (ἐθέλω), ἐπίρ.=Ἑκουσίως.
Ἐθελοφιλόσοφος (ὁ, ἡ). ὁ θέλων νὰ φαίνηται (χωρὶς νὰ ἦνε) φιλόσοφος· Δοκησίσοφος.
Ἐθελοψυχέω-ῶ, Μ. ήσω,= Φιλοψυχέω, εἶμαι φιλόζωος.
Ἐθέλω, Μ. ἐθελήσω (παρτ. Ἤθελον, φόρ. Ἠθέλησα, παρκ. Ἠθέληκα),=Θέλω, ζέργω, συγκατανεύω, ἀποφασίζω. «Τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν,» Ὀδ. Γ. «Οὐδεὶς ἠθελήκει μάχεσθαι,» Ξεν. «Σύμπλους ἐθελήσαντας αὐτοὺς ἐκηγόμην,» Δκ. «Ἐθελήσεις τίμιος οὖν, ἦσα τιδεηθῶ;» Ἀρχφ. 2) ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ· προαιροῦμαι. «Ζεὺς τοι δοίη, ὅτ', τι μάλιστα ἐθέλεις,» Ὀδ. Σ. «Φράζεαι ἅσσ' ἐθέλεσθα,» Ἰλ. Α. «Κλῆρος, ὃν ἅρ' ἤθελον αὐτοί,» Ἰλ. Θ. «Θέλεις μείνωμεν αὐτοῦ;» Σοφ. 4) φρονῶ, πιστεύω τι ὡς βέβαιον (κοιν. θέλω)· Ἰταλ. pretendere) ὅτι. «Σέβουσί τε ὑπερφυῶς, Ἀπάλλωνα εἶναι ἐθέλοντες,» Ἡρωδ. «Ἐθέλουσι δὲ τὴν Ῥέαν ἐς τοῦτο ἀφικέσθαι τὸ ὄρος,» Παυσ. 5) ἠμπορῶ, εἶμαι εἰς κατάστασιν. «Μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον,» Ἰλ. Ν. «Ζέε δ' ὕδωρ· Οὐδ' ἔθελε προβρέειν, ἀλλ' ἴσχετο,» Ἰλ. Φ. «Τὰ χωρία οὐδένα μ' ἐθέλει διδάσκειν,» Πλάτ. «Ἡσσημένων ἀνδρῶν οὐκ ἐθέλουσιν αἱ γνῶμαι πρὸς τοὺς αὐτοὺς κινδύνους ὁμοίαι εἶναι,» Θκ. «Τρίγλη δ' οὐκ ἐθέλει νεύρων ἐπήρανος εἶναι,» Ἀθ. «Γνῶναι τὸ ἐθέλει τὰ ὕδωρ λέγειν,» Ἡρ., τί ἠμποροῦν ἆρά γε νὰ σημαίνουν, τί θὰ [θέλουν νά] ποῦν. 6) (τρεπτ.) μέλλει, εἶνε εἰς τὴν ἀκμὴν ἢ ἐνδεχόμενον νὰ γένῃ. «Εἴπερ οὗτος σ' ἐθέλει κρατῆσαι,» Ἀρχφ. «Εἰ ὧν δὴ ἐθελήσῃ ἐκτρέψαι τὸ ῥέεθρον ὁ Νεῖλος,» Ἡρ. «Εἰ ἐθέλοι τι μηδὲν ἀντίξουν καταστῆναι,» αὐτ., (κοιν.) ἂν δὲν ἤθελε σὲ συμβῇ κἀνὲν ἐναντίον, (παρβλ. Βούλομαι καὶ Θέλω).
Ἔθεμεν, ετε. εσαν, πλθ. τοῦ ἀορ. β'. ᾰ
Ἐθέμην, μσ. ἀορ. β'. τοῦ Τίθημι.
Ἔθεν, Π. ἀντὶ Οὗ, ἑαυτοῦ, γεν. τῆς αὐτ. ἀντων.
Ἕθεν, Δ. ἀντὶ Ἔθου, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Τίθημι.
Ἐθεύμεσθα, Ἰων. ἀντὶ Ἐθεώμεθα, ά. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ
Ἐθεήσαντο, Ἰων. ἀντὶ Ἐθεάσαντο, γ'. πλθ. πρσ. ταῦ ἀορ. ά. καὶ
Ἐθεῆτο, Ἰων. ἀντὶ Ἐθεᾶτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Θεάομαι.
Ἔθηκα, ἀόρ. ά. καὶ
Ἐθήκαο, Π. ἀντὶ Ἐθήκω, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Τίθημι.
Ἔθηλα, ἀόρ. ά. τοῦ Θάλλω.
Ἐθημοσύνη (ἡ). συνήθεια, [ἐκ τοῦ
Ἐθήμων [ἔθος], ονες (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) συνειθισμένος.
Ἔθην (ψιλ.), ἀόρ. β'. (σχεδὸν ἄχρ. εἰς τὸ ἐν.) τοῦ Τίθημι.
Ἔθην (δασ.), παθ. ἀόρ. β'. (εὔχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.) τοῦ Ἵημι.
Ἐθίζω [ἔθος], Μ. (σω [παρτ. Εἴθιζον, ἀόρ. Εἴθισα, ᾖ πθ. Εἰθίσθην, πφκ. Εἴθισμαι). Συνειθίζω (κυρ.) ἄλλον. (σπν. δὲ) τὸν ἑαυτόν μου. ‖. (πθ. ἢ μσ.) συνειθίζω (ὁ ἴδιος), (εἰς δὲ τὸν πρκ. καὶ ἀόρ.) εἶμαι συνειθισμένος.
Ἐθικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἔθος.
Ἔθιμος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἐξ ἔθους, συνειθισμένος· (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) «Ἔθιμον,» τόπου συνήθεια.
Ἐθίμως, ἐπίρ. Ἐξ ἔθους, Κατά τι ἔθιμον.
Ἔθισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι συνειθίζεται ἢ ἠμπορεῖ νὰ συνειθισθῇ, συνήθεια, ἔθιμον
Ἐθισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐθίζειν, συνείθισμα· συνήθεια, ἔθιμον.
Ἐθιστέον, θετ. τοῦ Ἐθίζω.
Ἐθιστός, ἡ, όν. Ὁ ἀποκτώμενος ἢ δυνάμενος ν' ἀποκτηθῇ ἐξ ἔθους (νὰ συνειθισθῇ).
Ἐθναγός, Ο. ἀντὶ
Ἐθνάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς (ἡγεμών, διοικητὴς) ἔθνους.
Ἐθναρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐθνάρχου, ἀρχηγία (ἡγεμονία, διοίκησις) ἔθνους.
Ἔθναρχος (ὁ),=Ἐθνάρχης.
Ἐθνηδόν, ἐπίρ. Κατ' ἔθνη, ὁλόκληρον (καθὼς εἶνε) ἔθνος τι.
Ἐθνικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἓν ὁπωσονδήποτε ἢ εἰς ὁλόκληρον τὸ) ἔθνος. (παρὰ τοῖς Ἰουδ.) =Ἀλλόφυλος· (παρὰ τοῖς χριστιαν.) ὁ μὴ πιστεύων εἰς Χριστόν, (κυρ. δὲ) εἰδωλολάτρης, ἄπιστος.
Ἐθνίτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους, ὁμοεθνής.
Ἐθνοκράτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν (ἐξουσιάζων) ἔθνος ἢ ὅλα τὰ ἔθνη.
Ἐθνόμυθος (ὁ, ἡ), (ἐκκλησ.). ὁ περιέχων (ἀνήκων εἰς τοὺς) μύθους τῶν ἐθνικῶν.
Ἐθνοπάτωρ, ορος (ὁ). πατὴρ (γενάρχης) ἔθνους.
Ἐθνόπληκτος (ὁ, ἡ). ὁ κτυπήσας (προσβαλὼν) ὁλόκληρον ἔθνος.
Ἔθνος [ἔθος], εος-ους (τὸ). (ἐν γέν. καὶ Π.) πλῆθος (ζώων ἢ ἀνθρ. μαζωμένων), καπάδι, σύννεφον. «Σοῇ δ', ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων,» Ἰλ. Ζ. «Βοῶν («Μελισσῶν, «Χοίρων, «Χηνῶν, «Ἰχθύων) ἔθνεα,» Θκρ. «Ἔθνεα νεκρῶν,» Ὀδ. Λ. 2) (ἐπὶ ἀνθρ. ἐν γέν.) γένος (κτλ.), (ἰδιαιτ. δὲ εἰς τὰς Ἀθ.)=Τριττύς. «Βρότεον ἔθνος,» Πίνδ. «Ἔθνη ἄλλα τε καὶ τὸ Πελασγικὸν,» Θκ. «Ποτερα τὸ ἔθνος τὸ θῆλυ ἢ τὰ ἄρρενες;» αὐτ. 3) τάγμα, τάξις (κλάσις) ἀνθρώπων. «Οἶσθά τι ἔθνος ἡλιθιώτερον ῥαψῳδῶν;» Ξεν. «Τὸ τῶν ἱερέων ἔθνος,» Ἀρστ. 4) (Γρφ.) οἱ ἐθνικοί, οἱ εἰδωλολάτραι. «Εἰς ὁδὸν ἐθνῶν μὴ ἀπέλθητε,» Γρφ.
Ἐθνοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων τὸ ἔθνος ἢ τὰ ἔθνη, φρουρὸς τοῦ ἔθνους.
Ἔθορον, ἀόρ. β'. τοῦ Θρώσκω.
Ἔθος [† ἔθω], εος-ους (τὸ). συνήθεια. «Εἰμί (ἢ «Γίνομαί τινι) ἐν ἔθει, «συνειθίζω ἢ συνειθίζομαι.» «Ὁ σεισμὸς οὐχ ὁμοίως θορυβεῖ τοὺς ἐν ἔθει τούτου γενομένους,» Ἑξτ. «Ταῦτα γὰρ ἐν ἔθει τῇ πόλει πρότερον ἦν,» Κικ. «Ἐξ ἔθους, ἐπίρ.,=Συνήθως.
Ἔθου, ἀντὶ Ἔθεσο, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Τίθημι.
Ἐθραξα, Ἀττ. ἀντὶ Ἐτάραξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ταράττω.
Ἐθρέφθην, πθ. καὶ
Ἔθρεψα, ἐνεργ. ἀόρ. ά. τοῦ Τρέφω.
Ἐθρηνοῦσαν, θοιωτ. ἢ Ἀλεξ. ἀντὶ Ἐθρήνων, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Θρηνέω.
(Ἔθω), ἄχρ. θεματ. τοῦ Εἴωθα. καὶ Π. εὔχρ. μόνον εἰς τὴν μτχ. Ἔθων («Κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων,» Ἰλ. Ι., ἐκακοποίει συνήθως) καὶ Ἔθοντες («Οἷς παῖδες ἰριδμαίνουσιν ἔθοντες,» Ἰλ. Π., συνειθίζουν νὰ τοὺς ἐρεθίζουν).
Εἰ καὶ (πρὸ ἐγκλιτ.) Εἴ, σύνδ. Ὑποθετ. ἢ Συναπτ. (ἐκφράζων ἰδανικὴν καὶ ὄχι ἐκ πείρας γνωστὴν ἔννοιαν, ᾗ κατὰ τοῦτο διαφέρων τοῦ Ἐάν. Συντάσσ. δὲ κυρ. μὲ εὐκτ. ἢ ὁριστ. ᾗ σπν. μὲ ὑποτ. ἀντὶ τοῦ Ἐάν, ᾗ ἐξηγ. διὰ τοῦ) ἄν, ἴσως. «Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος ἤμην, Διογένης ἂν ἤμην,» Πλ. «Εἰ μὲν δώσουσιν..., Εἰ δέ κε μὴ δώωσιν,» Ἰλ. Α. «Τοῦ δ' ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,» Ἰλ. Γ. «Εἰ μετ' ἀληθείας τις σκοποῖτο,» Δημ. «Ἄλλως τε ᾗ εἰ (ἄλλ. ἦν) ξυστῶσιν αἱ πόλεις,» Θκ. «Εἴτε τις ἄῤῥην, εἴτε τις θῆλυς ἦ,» Πλάτ. ‖. (ἑνούμενος μὲ διάφορα ἄλλα μόρ., τροπολογεῖ διαφόρως ἢ τὴν ἰδίαν του σημασίαν ἢ τὴν ἐκείνων, ᾗ ἐπιμ. ἐκλαμβ. 2) Διστακτ. (μετὰ τὰ Δηλωτ. μάλιστα ῥήμ.) «Σάφα οὐκ οἶδ', εἰ θεός ἐστιν,» Ἰλ. Ε. «Οἱ μὲν παθόντες ἄδηλον ἦν, εἰ ἀδίκως ἐτετιμώρηντο,» Θκ. «Πειρᾷ μου εἰ μέμηνα,» Λκ. (ὀθ. 3) Ἐρωτηματ., ἢ Διαπορητ., ἄραγε, μήπως; «Ἐρωτῶντες εἰ λησταί εἰσι,» Θκ. «Εἰ τῷ ἑκατοντάετεῖ γενήσεται υἱός;» Γρφ. «Εἰ πατάξομεν ἐν μαχαίρᾳ;» αὐτ. 4) Αἰτιολογ. (ἐξηγ. ποτὲ μὲν διὰ τοῦ) διότι, ἐπειδή· (ποτὲ δὲ διὰ τοῦ) ὅτι, πῶς· (ποτὲ δὲ διὰ τοῦ) ἀφοῦ. «Ἐθέλω βόμεναι πάλιν, εἰ τό γ' ἄμεινον,» Ἰλ. Δ. «Εἰ πρὸς τοῦτο σιωπᾷν ἡδιόνσοι, σὺ δὲ τόδε γε εἰπέ,» Λκ. «Δεινὸν ποιούμενοι, εἰ τοὺς ἐπιβουλεύοντας σφίσι μὴ εἴσονται,» Θκ. «Καὶ ἔπειτα θαυμάζω εἴ μοι ἀπεστᾶσι,» Ἡρ. «Ἔκλαιον οὐκ εἰ τεθνηξοίμην,» Συν. 5) Ἀοριστολογ. (μὲ τὰς ἀορ. ἀντων. ᾗ μὲ τὰς χρν. ἢ τπ. ἢ τρπ. ἐπιρ.)· «Εἴ τις, «Εἴ τινα λάβοιεν ἀπέκτεινον, «Εἴ τῳ ἱκανὸς τεκμηριῶσαι,» Θκ. «Εἴ πατ' ἔτην γε,» Ὁμ. «Εἶπον, «Εἴπως κτλ. 6) Ἐξαιρετ. (μετὰ τοῦ Μή), ἐκτὸς ἂν. «Εἰ μή, Εἰδὲ μὴ ᾖδη. 7) Ἐναντιωμ. (μετὰ τοῦ Καί), μ' ὅλον ὅτι, ἀγκαλά ᾗ (ἐπὶ βεβ. ὑποθ.). «Μέμνησ' Ὀρέστου, κ' εἰ θυραῖος ἔσθ' ὅμως,» Αἰσχλ. «Καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν, αἰπύ οἱ ἐσσεῖται μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι,» Ἰλ. Ν., (παρβλ. Εἰ καί). 8) Εὐκτ. (μετὰ τοῦ Γάρ ἀντὶ τοῦ) Εἴθε. «Αἲ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς παῖς εἴην,» Ἰλ. Ν. «Εἰ γὰρ γένοιτο,» Ξεν. «Εἰ γάρ ὄφελον οἷοί τε εἶναι,» Πλάτ. (παρβλ. Αἴ). 9) Παρακελευστ. «Εἰὸ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι,» Ἰλ. Α. «Εἰὸ' ἄγε μοι νημερτέα μυθήσασθε» Ἰλ. Ζ. 10) Ἐλαττωτ. (μετὰ τοῦ Ὡς, Ὅσ περ), «Ὡς εἰ,» Ὡς ἄν εἰ, «Ὡς περ εἰ, «Ὥσπερ ἄν εἰ, κτλ. (τὰ πλειότερα τούτων ὅρα ἐν οἰκείῳ ἑκάστου τόπῳ).
Εἶ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁριστ. τοῦ Εἰμί.
Εἴ καὶ Εἶς, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁριστ. ᾗ
Εἶ, Π. ἀντὶ Ἦθι, προστ. τοῦ Εἶμι.
Εἶ, Π. ἀντὶ Εἶτε.

Εἴα [ἔα], ἐπιφών. Παρακελ. "Α ! ἄϊττε ! κάμε ! « Ὦ εἶα μάλα, » Ἀρρφ., (ἀπαρέλλ., μὲ τῶν ναυτῶν μας τὸ) εἶα-μόλα ! εἶα λέσσα (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. Lascia).

Εἶα, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἔαω.

Εἰάζω, Μ. άσω, Π. φωνάζω εἰά, (ἐπιμ.)= Παρακελεύομαι, (παρβλ. Αἰάζω).

Εἴακα, πρκ. τοῦ Ἔαω

Εἰαμενή (ἡ), Π. [ἦμαι ἢ ἑάω]. λιβάδι παρακατάμιον ἢ (ἐν γέν.) παρυδάτιον, βάλτος διὰ βοσκήν.

Ε'(Εἴ)ανός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ἑαυός.

Εἵαντο, Π. ἀντὶ Ἧντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἧμαι.

Εἴαρ, αρος (τὸ), Π. ἀντὶ Ἔαρ.

Εἰαρινός, ἡ, όν καὶ

Εἰάριος, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἐαρινος.

Εἰαρόμασθος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα ὡραίους (τροφερούς) μαστούς.

Εἰαροκότης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Δημοπόνης.

Εἰαροτερπής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τερπόμενος ἐν καιρῷ τοῦ ἔαρος ἢ διὰ τὸ ἔαρ. « Νυμφη—, » Ὀρφ.

Εἶας, δ', ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ

Εἴασα, ἀόρ. ά. καὶ

Εἴασκον, ες, ε, Π. ἀντὶ Εἶων, ας, α, παρτ. τοῦ Ἔαω.

Εἵαται, Εἵατο, Π. ἀντὶ Ἧνται, Ἧντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. καὶ παρτ. τοῦ Ἧμαι.

Εἵατο, Π. ἀντὶ Εἵντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἔννυμι.

Εἰάω-ῶ, Π. ἀντὶ Ἔαω.

Εἰβάμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στάζων (σταλάζων), ἐκ τοῦ

Εἴβω, Ἰων. ξ Αἰολ. ἀντὶ Δείβω, χύνω (ξ πθ. ἢ μσ.) Χυνομαι (Τρέχω) στάγδην, (ἐπιμ.) τήκομαι, λυάνω.

Εἴγμα (τὸ), [εἴκω], = Εἰκών, ὁμοίωμα.

Εἶδα, Π. Ἀλεξανδρ. (σπντ.) ἀντὶ Εἶδον.

Εἰδαίνομαι (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ.) ἔχω ἢ λαμβάνω τὰ εἴδη (τὴν μορφὴν) τινος, ὁμοιάζω, φαίνομαι.

Εἰδάλιμος, η, ον, Π. (χ. πτ.) = Εὐειδής. 2) (μὲ γεν.) ὅμοιος.

Εἰδάλλομαι (χ. Μ.), Π. = Εἰδαίνομαι ἢ Ἐνδάλλομαι.

Εἶδαρ, ατος (τὸ), Π. ἀντὶ (τοῦ ἀχρ.) Ἔδαρ, Ἔδεσμα.

Εἰδέα (ἡ), Π. ἀντὶ Ἰδέα.

Εἰδείην, εὐκτ. καὶ

Εἰδέναι, ἀπαρ. τοῦ Οἶδα.

†Εἰδέχθεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Εἰδεχθής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -εχθῶς. Ὁ ἔχων μισητὴν (ἀπεχθῆ, ἀποτρόπαιον) μορφὴν, ἄσχημος. 2) δυσώδης. « Ὑποθυμιῆν τὰ εἰδεχθέα, ὑπὸ δὲ τὰς ῥῖνας τὰ εὐώδεα, » Ἱππκρ.

Εἰδέω, Π. ἀντὶ Εἰδήσω, Εἴσομαι, μέλλ. τοῦ Οἶδα.

Εἴδημα (τὸ), [οἶδα], = Γνῶσις, ἐπιστήμη.

Εἰδημονικῶς καὶ

Εἰδημόνως, ἐπίρ. = Ἐπιστημόνως, μὲ ἐμπειρίαν, ὡς-

Εἰδήμων [οἶδα], ονος (ὁ, ἡ), + (μὲ γεν.) ὁ γνωρίζων (ἠξεύρων) τι, ἔμπειρος, ἐπιστήμων.

Εἰδήνατο (καὶ ὄχι Εἰδήματο), Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. τοῦ Εἰδαίνομαι.

Εἰδησέμεν, Π. ἀντὶ Εἰδῆσαι ἢ Εἰδήσειν, ἀόρ. ἢ μέλλ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Οἶδα.

Εἴδησις [οἶδα], εως (ἡ), = Γνῶσις, ἐμπειρία.

Εἰδήσω, Π. ἀντὶ Εἴσομαι, μέλλ. τοῦ Οἶδα.

Εἰδητικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιθυμῶν (ἢ ἀνήκων εἰς τὸ) εἰδέναι.

Εἰδικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ εἶδος· μερικὸς (ἀντιθ. τῷ Γενικός)· ἰδιαίτερος, (παρβλ. Ἰδικός).

Εἰδικῶς, ἐπίρ. Κατ' εἶδος, μερικῶς· ἀτομικῶς· ἰδιαιτέρως.

Εἰδογραφία (ἡ), Π. ζωγράφισμα τοῦ προσώπου, φυκιασίδωμα.

Εἰδογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συγγράφων) περὶ εἰδῶν (ὡδῶν).

Εἶδος [† εἴδω]. Τὸ δὲ Εἶδος ἡμαρ ἀρχὴ ἐς τοῦ λεχθῆναι τὴν ἡμέραν Εἰδῶν, » Εὐς. [Ἰλ.] ὧν (αἱ). αἱ μετὰ τὰς Νώνας ὀκτὼ ἡμέραι ἑκάστου Ῥωμαϊκοῦ μηνός. « Κλοὸς Σεπτεμβρίαις, » Πλ. « Περὶ τὰς Φεβρουαρίας εἰδοῦς, » αὐτ. « Ὀλίγαις ὕστερον ἡμέρας Κυϊντιλλίων εἰδῶν, » αὐτ., πρὸ τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ Ἰουλίου.

Εἴδομαι [† εἴδω], Μ. εἴσομαι (ἀόρ. Εἰσάμην καὶ Ἐεισάμην), Π. φαίνομαι· βλέπομαι· ὁμοιάζω, (ἐνίοτε) προσποιοῦμαι. « Εἴσατ' ἴμεν ἐς Λῆμνον, » Ὁδ. Θ., (παρβλ. Δοκέω).

Εἴδομεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ Εἶδον ἢ 2) Π. ἀντὶ Εἰδῶμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ Εἰδῶ.

Εἰδοίμην, Π. εὐκτ. τοῦ Εἴδομαι.

Εἶδον, ἐνεργ. ἀόρ. β'. τοῦ Ὁράω.

Εἰδοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω εἶδος (μορφὴν εἴς τι, παράγω εἰς τὸ εἶναι, συνιστῶ. μορφόνω, σχηματίζω· χαρακτηρίζω· (πρόθετ.) παρομοιάζω.

Εἰδοποίημα (τὸ). τὸ εἰδοποιηθὲν (παραχθὲν εἰς τὸ εἶναι) ὑπό τινος.

Εἰδοποίησις, εως καὶ

Εἰδοποιία (ἡ). ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ εἰδοποιεῖν, σχηματισμὸς, μορφωσις κτλ.

Εἰδοποιός (ὁ, ἡ). ὁ εἰδοποιῶν (μορφόνων, σχηματίζων) τι· χαρακτηριστικός. « Τὸ εἰδοποιὸν τῆς ἀνθρωπίνης οὐσίας, » Σιμπλ.

Εἶδος [† εἴδω], εος-ους (τὸ). (ἐν γέν.) τὸ φαινόμενον μέρος (τὸ ἐξωτερικὸν) ὁποιουδήποτε σώματος, (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ μορφὴ τοῦ προσώπου (ὁ σχηματισμὸς, [σπν.] ὁ ὀργανισμὸς) τοῦ ἀνθρ. « Ὄφις, ποικίλος τὰ εἴδεα, » Ἡρ. « Λεόντιον εἶδος προβαλλόμενος, » Γργ. « Νέστορι εἶδος ἐφκει, » Ἰλ. Β. « Κῦρον γεγονέναι γρυπὸν τὸ εἶδος, » Πλ. « Τὸ εἶδος τῆς γυναικὸς ὑπερεπαινέων, » Ἡρ. « Ἐκλεξάμενος αὐτῶντὰς τὰ εἴδη βελτίους, » Ξεν. « Δεῖ.. σκεψάμενον τῷ ἀνθρώπῳ τὴν φύσιν τήν τε ἡλικίην ᾧ τὸ εἶδος.., τὴν θεραπηίην ποιέεσθαι, » Ἱππκρ. « Μεγάλῳ ἐπὶ εἴδει, » Ὑσ. 2) (φιλοσοφ. καὶ διαγνωστ.) τὸ διακριτικὸν σημεῖον [ἡ ἰδιαιτέρα καὶ χαρακτηριστικὴ ποιότης [καὶ κατ' ἔκτ.] ἢ μερικὴ [ἢ ἀτομικὴ] ὕπαρξις) ἑκάστου σώματος, ὁ ξεχωριστὸς τρόπος ἑκάστου συμβαίνοντος (ἑκάστης πράξεως). « Ἡ μὲν (σωματικὴ οὐσία) ὕλην καὶ ὑποκείμενον, ἡ δὲ (νοητὴ) μορφὴν καὶ εἶδος τῷ γενομένῳ παρέσχε, » Πλ. « Τῶν αἰσθητῶν τὰ μέν ἐστι γένη, τὰ δὲ εἴδη· καὶ γένη μέν αἱ ἐνδιήκουσαι ἐν τοῖς κατὰ μέρος κοινότητες,.. εἴδη δὲ αἱ καθ' ἕκαστον ἰδιότητες, Σξτ. « Μανίης τρόποι, εἴδεσι μὲν μυρίοι, γένει δὲ μιῶνος εἰς, » Ἀρετ. « Ἔστι δὲ Παιάνος δύο εἴδη, » Πλάτ., (καιν.) δύο λογῶν. « Κρεῖσσον λόγου τὸ εἶδος τῆς νόσου, » Θκ. (καὶ ἀκολ.) « Σκέψασθε ἐν οἵῳ εἴδει ἐπραξαν, » αὐτ. « Τρέπεται ἐπὶ τοιόνδε εἶδος, » αὐτ. « Εἰς εἶδος τιάρας, » Ἡρωδ. (ἀθεν. || πλθ.) « Εἴδη, » Α'. αἱ διάφοραι ᾠδαὶ τοῦ Πινδάρου, καὶ Β'. τὰ (κοιν.) εἰδητικὰ, πραγματεῖαι [πολυειδεῖς ἢ πολύτιμοι], (κυρ. δὲ) ἀριθμητικαί (ἴδε καὶ Ἀρχ. Φυσ. ἀκροάσ. Β'. ι., καὶ παρβλ. Γένος, Ἰδέα ἢ Σχῆμα).

Εἴδοτος, ἐπίρ. (ματχ.) = Εἰδημόνως, ἐν γνώσει (τοῦ πράγματος).

Εἴδοσαν, Βοιωτ. ἢ Μακεδ. ἀντὶ Εἶδον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β. τοῦ Ὁράω.

Εἰδωφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Παριστάνω, εἰκονίζω.

Εἰδώλειον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Εἶδος (ξόανον), ποιημάτιον.

Εἰδώλεσμαι (χ. Μ.), Δ. Π. = Εἰδαίνομαι.

Εἰδώλιος (ὁ, ἡ), Π. = Εἰδήμων. [ἐκ τοῦ (Εἴδω), [ἐκ τοῦ ἀρχαιοτ. [ἴδω], θεματ. (ἀρχρ. κατ' ἐνεστώτα, ὁτινείζον δὲ τοὺς λοιπ. χρόνους τοῦ εἰς δυο, εὔχρ. μέν, ἀνωμλ. δὲ, ῥήματα), τοῦ Οἶδα ἢ Ὁράω.

Εἴδω, ᾗς, ᾖ, κτλ., ὑποτ. τοῦ Οἶδα.

Εἰδωλεῖον (τὸ). ναὸς (εἰδωλολατρῶν).

Εἰδωλικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ εἴδωλα ἢ εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν.

Εἰδωλικῶς, ἐπίρ. Ὡς εἴδωλον, κατὰ φαντασίαν, εἰκονικῶς.

Εἰδώλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Εἴδωλον. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐδώλιον.

Εἰδωλοθυτος (ὁ, ἡ). ὁ θυσιασθεὶς εἰς εἴδωλον.

Εἰδωλολατρεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Εἰδωλολατρεω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Εἰδωλολάτρης, ου (ὁ). ὁ λατρεύων (προσκυνῶν) τὰ εἴδωλα.

Εἰδωλομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Εἰδωλομανής, ές (ὁ, ἡ). μανιώδης (φανατικὸς) εἰδωλολάτρης.

Εἰδωλομανία (ἡ). μανιώδης εἰδωλολατρεία.

Εἰδωλομορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν (σχηματισμένος εἰς εἶδος) εἰδώλου.

Εἴδωλον (τὸ), [εἶδος]. (ἐν γέν.) ὁμοίωμα, ἀντίτυπον. 2) (ἰδιαιτ.) ἄγαλμα, εἴκων, [θθ. 3) (ἐκκλησ.) θεὸς τῆς εἰδωλολατρείας. « Οὐδὲν εἴδωλον ἐν κόσμῳ, οὐδὲ θεὸς ἕτερος εἰμή εἷς, » Γρφ. 4) (τρπ.) γέννημα (πλάσμα) τῆς φαντασίας ἀνυπάρκτου (κατὰ τοὺς Στωϊκ.) ἰδέα. 5) Π. σκιὰ, φάντασμα, (παρβλ. Εἰκών). 6) φαινόμενον (μετέωρον), ἄστρον.

Εἰδωλοπλαστεω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω (Σχηματίζω, Μορφονω) τι καθ' ὁμοίωσιν ἄλλου, [ἐκ τοῦ

Εἰδωλόπλαστος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὁμοίωσιν ἄλλου ἢ κατὰ φαντασίαν πεπλασμένος· ἰδανικὸς, φανταστικὸς.

Εἰδωλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω τὸ εἴδωλον (τὸ ὁμοίωμά, τὴν εἰκόνα) τινος. « Τῶν Ῥωμαίων οἱ.., διαφέροντες μετὰ τὴν τελευτὴν εἰδωλοποιοῦνται, » Διοδ. 2) (τρπ.) πλάττω μὲ τὸν νοῦν μου, φαντάζομαι. « Ὡς γυναῖκας εἰδωλοποιεῖ

(ὁ Ἀριστοφαν. ἐν Ἀχαρν.) τὰς σκηνὰς, « Σχλ. 3) παραστήνω (περιγράφω) τι εἰκονικῶς, (παρβλ. ἐνδάλλομαι, καὶ Προσωποποιῶ).

Εἰδωλοποίησις, εως, (ἡ), = Εἰδωλοποιΐα.

†Εἰδωλοποιητικός, ἡ, όν, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εἰδωλοποιϊκός.

Εἰδωλοποιΐα (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰδωλοποιεῖν (φαντάζεσθαι) 2) παράστασις (περιγραφὴ) εἰκονικὴ, (παρβλ. προσωποποιΐα.) 3) ἐμφάνισις εἰδώλου (φαντάσματος) εἰς τὸ θέατρον.

Εἰδωλοποιϊκός, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἡ ἐπιτήδειος πρὸς) εἰδωλοποιΐαν.

Εἰδωλοποιός (ὁ, ἡ). ὁ εἰδωλοποιῶν (κατασκευάζων εἴδωλα, ἢ πλάττων τι διὰ τῆς φαντασίας).

Εἰδωλουργικός, ἡ, όν, = Εἰδωλοποιϊκός.

Εἰδωλοφανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι –

Εἰδωλοφανής, ές (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων σχῆμα (φαντασίαν, ὁμοιότητα) εἰδώλου.

Εἰδωλογαρής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ γαίρων (καμαρώνων) ὁ.τ.τ. τὰ πολλὰ εἴδωλά του. (ὑγλ.) γιμάτος εἴδωλα, (παρβλ. Εἰρυγαρής).

Εἴδως, υῖα, ός, μτγ. τοῦ Οἶδα.

Εἶεν, Ἀττ. ἀντὶ Εἶησαν, γ. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς εὐκτ. τοῦ Εἰμί. ||-(ὡς ἐπίρ. ἡ ἐπιρών. μεταβατ. ἐνν. ἐκφρ. συγκατάθεσιν, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰρων.), ἂς εἶναι! ἔστω! καλά! « Ἐγὼ δέ σοι, ὥσπερ παῖς γραυσὶ μύθους λεγομένας, Εἶεν ἐρῶ. ἢ κατανεύσομαι καὶ ἀνανεύσομαι, « Πλάτ. « Εἶεν· ἀκούω, « Ἀρχφ. « Εἶεν· τῶν δὲ γιόνων ὅτι; « Δμ.

Εἶησθα, Π. ἀντὶ Εἶης, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Εἶην, εὐκτ. τοῦ Εἰμί ἢ 2) τοῦ Εἶμι. « Τῇ δ' ἔξ, ὃς ἄποινα φέροι, « Ἰλ. Ω.

Εἶθαρ [Εἴθς], ἐπίρ. Π. εὐθὺς, παρευθὺς, εἰς τὴν στιγμὴν, ἐν τῷ ἅμα.

Εἴθε [εἰ], ἐπίρ. (Εὐκτ.) ἄμποτε! (μὲ εὐκτ. ἢ ὁρς. καὶ μτγν. μὲ ἀπαρ.) « Εἴθ, ὡς ἠθέλησας, « Ὀδ. Ξ « Εἴθε σε τότε συνεγενόμην, « Ξεν. « Εἴθε σε μὴ θνητοῖσι γενέσθαι πῆμα, « Φιλδ. (καὶ μετὰ τοῦ Ὄφελον, ες, ε) « Εἴθ' ὤφελ' ἢ προμνήστρι' ἀπολέσθαι κακῶς, « Ἀρχφ.

Εἴθην, Π. πθ. φόρ. ά. τοῦ Ἴημι.

Εἰθίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ἐθίζω.

Εἰθισμένως, ἐπίρ. (μτχ.) = Συνήθως, κατὰ τὸ σύνηθες.

†Εἴθύω, Μ. ύσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἰθύω.

Εἶκα, Ἀττ. ἀντὶ Ἔεικα.

Εἶκα, Π. ἐνεργ. πρκ. τοῦ Ἴημι.

Εἰκαβάρχης, ου (ὁ). ἄρχων (φύλακητὴς, πρῶτος) μιᾶς εἰκάδος (ἴδε τὴν λέξιν).

Εἰκαδιασταί, ῶν, (οἱ), Κωμ. σιμαθηταὶ τοῦ Ἐπικούρου, διότι ἐώρταζον κατ' ἔτος τὴν 20 τοῦ μηνὸς Γαμηλιῶνος ὡς γενέθλιον τοῦ αἰρεσιάρχου των.

Εἰκάζω [εἴκω], Μ. άσω (ἀόρ. Εἴ[καὶ Ἀττ. Ἤ]κασα, πθ. πρκ. Εἴ[καὶ Ἀττ. Ἤ]κασμαι, καὶ τὸ θετ. Εἰκαστέον). Ὁμοιάζω (Πχρομοιάζω) τι μὲ ἄλλο, πλάττω ἢ ζωγραφίζω τὸ ὅμοιόν (μιμοῦμαι τὴν εἰκόνα) τινος, (ἐπὶ κακοῦ) κάμνω τὰ σχήματά (Πομρκ. τὸ τσαλίτι) του, τὸν περιπαίζω. (συνεθ.) συγκρίνω, παραβάλλω, (ἀκμν.) συμπεραίνω (ἐξ εἰκασίας). « Εἰ ζωῖδι μοι καλὴν εἰκάσας γραφῇ εἰκόνα, « Ξεν. « Εἴκαζε τὴν Μακεδόνων στρατιὰν ἐκκεκυφλιωμένῳ τῷ Κύκλωπι, « Πλ. (καὶ πθ.) « Χειρὶ τεκτόνων ὁέμας τὸ σὸν εἰκασθέν, « Εὐρ. « Ὁ Ἄπις ἐπὶ τοῦ νώτου φορεῖ αἰετὸν εἰκασμένον, « Ἡρ « Μ σθὸν εἰκασμένου γάμου προσλοβὼν ἀληθῆ γάμον, « Ακ. « Δεινὸς εἶ εἰκάζειν, « Ξεν. « Ὡς μικρὸν μεγάλῳ εἰκάσαι, « Θκ « Εἰκάζων πρὸς τὴν ὄψιν τῶν γρόνων. « Πλ. « Ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλίνθου εἰκάσαντες τὸ μέτρον, « Θκ. « Ἐν ἀπόρῳ ἦσαν εἰκάσαι τὸ γιγνόμενον, « αὐτ. « Τὰ μὲν Ἀθηναίων οἶδα, τὰ δ' ὑμέτερα εἰκάζων, « αὐτ. « Εἰκάζειν χρὴ καὶ ταύτῃ τῇ στρατείᾳ οἵα ἦν τὰ πρὸ αὐτῆς, « αὐτ. (καὶ πθ.) « Ἐκ' ἀμφοτέρα γὰρ εἰκάζεται, τὸ δὲ σαφὲς οὐδεὶς ἔχει εἰπεῖν, « αὐτ.

Εἰκάθω (παρτ. Εἰκαθὼν καὶ πλ. ῶν), Ἀττ. ἀντὶ Εἴκω, ὑποχωρῶ. « Τοῖς κρατοῦσιν εἰκάθειν, « Σοφ.

Εἰκῇ, (μὲ ὁρς. ἡ εὐκτ. ἢ ὑποτ. ἢ ἀπαρ. ἢ ἀπτ. μτγ.) ἄν, ᾱ ἂν ἤθελεν, (ἐπὶ ἀφ.θ. ὑποθ.) « Τὸν μὲν ἐγὼν, εἰ καὶ περ ἐς Ἅιδου ναυτίλληται, φάσομαι, « Ἀπλλν. « Καλόν δ', εἰ ξὴμερτάνομεν, τοῖσδε μὲν εἶξαι, « Θκ. (ἢ πρὸς μτγ.) « Εἰ καὶ μετρίως αἰσθανοίμεθ', « Ξεν. (παρβλ. Εἰ 7) 2) (μὲ αὐξυποτ.) ἴσως καὶ. « Διώκω, εἰ καὶ καταλάβω, « Γρφ.

Εἰκαιοβολέω-ῶ, Μ. ήσω, –(ἡ ἐσφαλμ. διορθ. ἀντὶ τοῦ εὐχρηστοτ.) Εἰκοβολέω.

Εἰκαιοβουλία (ἡ). ἀστοχασία, ματαιοφροσύνη, [ἐκ τοῦ

Εἰκαιόβουλος (ὁ, ἡ). ἀστόχαστος, ἀπροσόχαστος, μάταιος.

Εἰκαιοδάπανος (ὁ, ἡ). ὁ δαπανῶν ἐπὶ ματαίῳ, κακοξοδευτής.

Εἰκαιολεσχία (ἡ), = Ἐκαιολογία, [ἐκ τοῦ

Εἰκαιολέσχης, ου (ὁ), = Εἰκαιολόγος.

Εἰκαιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ εἰς μάτην (εἰκαίως), ματαιολογῶ, μωρολογῶ, φλυαρῶ.

Εἰκαιολογία (ἡ). ματαιολογία, μωρολογία, φλυαρία, [ἐκ τοῦ

Εἰκαιολόγος (ὁ, ἡ). φλύαρος, μωρολόγος.

Εἰκαιομυθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εἰκαιολογῶ.

Εἰκαιομυθία (ἡ), = Εἰκαιολογία, [ἐκ τοῦ

Εἰκαιόμυθος (ὁ, ἡ), = Εἰκαιολόγος.

Εἰκαιοπονία (ἡ), = Ματαιοπονία.

Εἰκαιορρήμονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εἰκαιολογέω.

Εἰκαιορρημοσύνη (ἡ), = Εἰκαιολογία, [ἐκ τοῦ

Εἰκαιορρήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Εἰκαιολόγος.

Εἰκαῖος [εἰκὴ], α, ον. Ἠ γινόμενος ἢ πράττων τι ὅπως τύχει (ἐκ τοῦ προχείρου) ἢ ἐπὶ ματαίῳ, (ἐπιμ.) ἀστόχαστος, ἀπροσόχαστος, χαμένος, μωρὸς (ἐπὶ πραγμ.) περιττὸς, ἀνωφελὴς· πρόστυχος. ἄτοπος·

Εἰκαιοσύνη (ἡ). ματαιότης, ματαιοφροσύνη, κενοπονία, (ἀκμ. παρφδ. τοῦ Δικαιοσύνη).

Εἰκαιότης (ἡ), = τῷ πρηγ.

Εἰκαιοτροπία (ἡ), = Εἰκαιοβουλία, μωρία.

Εἰκαιοφαγία (ἡ). λαιμαργία, πολυφαγία.

†Εἰκαιόψογος (ὁ, ἡ). ὁ ψέγων (κατηγορῶν) ἐκ τοῦ προχείρου, (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Εἰ ξ ψόγους).

Εἰκαίως, ἐπ'ρ. = Εἰκῇ, ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, ἐκ τοῦ προχείρου, ἀπερισκέπτως εἰς μάτην. « Πρὸς ὁπλίτας ἐξηρτυμένους εἰκαιότερον ὡπλισμένοι, « Ἰώσ.

Εἰκάς [ἀντὶ Εἰκοσὰς], άδος (ἡ). τὸ διψηφ. οὐσ. τοῦ 20 ἀριθμ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 20 μονάδων (προσ. ἢ πραγμ.). 3) ἡ εἰκοστὴ ἡμέρα ἑκάστου μηνός, « Τρίτη (καὶ) εἰκάδι, « Πλ. καὶ Πλάτ. « Πρώτῃ μετ' εἰκάδα, « αὐτ. (καὶ πλθ.) « Ἑκάστου μηνὸς ταῖς εἰκάσι, « Ἀρτ. 4) (ἰδιωτ.) ἡ εἰκοστὴ τοῦ Βοηδρομ. (ἴστε ἐτελοῦντο τὰ Ἐλευσ.), (ὅθεν ι) « Δαμασὰς θεωρὸν εἰκάδων, « Εὐρ., (συνεθ.) ἀντὶ Μυστηρίων (διότι, κατὰ τὸν Σχλ. τοῦ Ἀρχφν.) « Μία τῶν μυστηρίων εἰκὰς ἐστι. « 5) τὸ εἰκοστημόριον ἑκάστης φυλῆς, (ὅθεν Εἰκοδάρχης).

Εἰκασία (ᾱ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰκάζειν, παρομοίωσις, ἐξεικόνισις, μίμησις. « Ἡ γραφικὴ ἐστιν εἰκασία τῶν ὁρωμένων, « Ξεν. 2) συγκρισις, παραβολή. 3) συμπερασμὸς 4) ἡ εἰς τὴν φαντασίαν παράστασις τῶν ἰδεῶν.

Εἰκάσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ (νὰ συμπεράνῃ).

Εἴκασμα (τὸ). συμπέρασμα. 2) Π. εἰκὼν, ὁμοίωμα.

Εἰκασμὸς (ὁ). εἰκασία, συμπερασμός.

Εἰκαστέος, α, ον, θετ. τοῦ Εἰκάζω, εἰκάσιμος.

Εἰκαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ εἰκάζων (συμπεραίνων, προβλέπων ἐξ εἰκασίας).

Εἰκαστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) τὸ εἰκάζειν (συμπεραίνειν ἢ μιμεῖσθαι), (ὅθ.) « Εἰκαστικαὶ τέχναι, « Πλάτ., ἡ ζωγραφικὴ, ἡ γλυπτικὴ κλπ. « Εἰκαστικὰ ἐπιρρήματα, « Γρμτ., τὸ Ἴσως, Τάχα κτλ.

Εἰκαστὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐξ εἰκασίας εὑρισκόμενος, πιθανὸς. 2) Π. ὅμοιος (;).

Εἴκατι, Δ. ἀντὶ Εἴκοσι. 2) (μὲ γεν.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἑκατὸ.

†Εἰκατίδειος (ὁ) ἢ Εἰκατίδειον (τὸ), μέρος (πλατεῖα;) 22 ποδῶν τετραγων. ἐκτάσεως (;).

†Εἰκατίπεδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 20 ποδῶν ἔκτασιν, (παρβλ. Ἑκατόμπεδος).

Εἶκε, Π. γ'. πρσ. τοῦ παρατ. τοῦ (ἀχρ.) Εἴκω, ἐφαίνετο εὔλογον (πρόφορον), ἤρμοζε.

Εἶκειν, εις, ει, ειμεν κτλ., Π. ὑπερα. τοῦ Ἴημι.

Εἰκέλιος (ὁ, ἡ), Π. = Εἴκελος.

Εἰκελόνειρος (ὁ, ἡ), Π. ὅμοιος (εἴκελος) μὲ ὄνειρον.

Εἴκελος [εἴκω], η ή ος (;), ον, Π. (μὲ δοτ.) ὅμοιος.

Εἰκελόφωνος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ δοτ.) ὅμοιος κατὰ τὴν φωνήν μέ.

Εἴκῃ, ἐπίρ. Τρπ. (χωρ. δοτ. τοῦ Εἰκὼ-οῦς, ὀθ. κατὰ λιξ.) Διὰ τὸν τύπον μόνον, (κοιν.) διὰ τὰ ὁμοτια, (ἐπιμ.) χωρὶς λόγον (τάξεν, σκοπὸν, νόημα), ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, εἰς μάτην, ὅπως τύχει, ἐκ τοῦ προχείρου. « Τὸ εἰκῇ, « Φίλ., ἀντὶ Ἡ εἰκαιότης.

Εἰκοβολέω-ῶ [εἰκὼς ἢ εἰκῇ βάλλω], Μ. ήσω. Εἰκάζω, συμπεραίνω (χωρὶς βάσιν.)

» Μετεωρολόγων ἀτηρὰ γλῶσσ' εἰκοβολεῖ περὶ τῶν ἀφανῶν, » Κλημ.

Εἴκοθι, Δίολ. ἀντὶ Εἴκοσι.

Εἰκονίζω, Μ. ίσω. Παριστάνω τι δι' εἰκόνος· ζωγραφίζω· χαρακτηρίζω. » Μῦθός ἐστι λόγος ψευδὴς εἰκονίζων ἀλήθειαν, » Ἀφθ.

Εἰκονικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἐκφραζόμενος δι' εἰκόνων, συμβολικός. 2) ὁ παριστάνων ἀκριβῶς τὴν εἰκόνα τινός· ἀπαραλλάκτως ὅμοιος ἢ ἰσομετρέθης μὲ τὸ πρωτότυπον. » Ἀνδριὰς Λυσάνδρου—, » Πλ. 3) ὁ γινόμενος διὰ τύπου, πλαστός. » Ἔγραψεν εἰκονικὴν ἀπογήν, » Ἐσχηγ.

Εἰκόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Εἰκών, εἰκονισματάκι, ἢ ἀγαλματάκιον.

Εἰκόνισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι παριστάνεται δι' εἰκόνος (εἰκονίζεται), εἰκών.

Εἰκονισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰκονίζειν, ἐξεικόνισις, περι(δια)γραφή.

Εἰκονιστικός, ἡ, όν. Ὁ εἰκονίζων ἢ ἁρμοδιος εἰς τὸ εἰκονίζειν τι

Εἰκονογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (ζωγραφίζω) τὴν εἰκόνα τινός, (Ἐκκλ.) περιγράφω τι εἰκονικῶς.

Εἰκονογράφημα (τὸ). εἰκόνισμα, ζωγραφία.

Εἰκονογραφία (ἡ). τὸ εἰκονογραφεῖν, ἐξεικόνισις, περιγραφή.

Εἰκονογράφος (ὁ, ἡ). ὁ εἰκονογραφῶν (περιγράφων ἢ ζωγραφίζων εἰκόνας).

Εἰκονοθραύστης καὶ

Εἰκονοκλάστης, ου (ὁ). (αἱρετικὸς) ὁ φυτρίδων τὰς (ἁγ.) εἰκόνας, εἰκονομάχος.

Εἰκονολογία (ἡ). τὸ νὰ ὁμιλῇ τις εἰκονικῶς· λόγος πλήρης εἰκόνων καὶ διαγραφῶν.

Εἰκονομανία (ἡ), = Εἰκονομαχία.

Εἰκονομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εἰκονομάχος.

Εἰκονομαχία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Εἰκονομάχος (ὁ, ἡ). (αἱρετικός) ὁ πολεμῶν (μαχόμενος, κατατρέχων, μὴ λατρεύων) τὰς ἁγ. εἰκόνας.

Εἰκονόμορφος (ὁ, ἡ), Π. (ἀδκμ.) ὁ μορφόνων τὰς εἰκόνας, εἰκονοποιός.

Εἰκονοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι κατ' εἰκόνα (ἢ τὴν εἰκόνα) τινός.

Εἰκονοποιός (ὁ, ἡ). ὁ ποιῶν (κατασκευάζων) εἰκόνας, ζωγράφος ἢ ἀγαλματοποιός.

Εἰκονούργημα (τὸ). τὸ κατ' εἰκόνα τινὸς δημιουργηθέν. εἰκόνισμα.

Εἰκουργία (ἡ). ἡ κατ' εἰκόνα τινὸς δημιουργία.

Εἰκὰς, άτος (τὸ), οὐδ. τοῦ Εἴκως.

Εἰκοσάβοιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀξίζων 20 βόας (ζῶα ἢ νομίσματα).

Εἰκοσάγωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 20 γωνίας. || » Τὸ εἰκοσάγωνον, » Γεωμετρ., = Δωδεκάεδρον.

Εἰκοσάεδρος (ὁ, ἡ). (Γεωμετρ.) ὁ ἔχων 20 ἕδρας (βάσεις, πρόσωπα, πλευράς).

Εἰκοσαετηρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος κατ') εἰκοσαετηρίαν.

Εἰκοσαετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον 20 ἔτη, [ἐκ τοῦ

Εἰκοσαέτης, έος ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 20 ἔτη, (ἴδε καὶ Δεκαέτης).

Εἰκοσαετία (ἡ). 20 ἔτη.

Εἰκοσαέτις, ίδος ἢ ιδος (ἡ), (γυνὴ) 20 χρόνων ἡλικίας.

Εἰκοσάκις, ἐπίρ. Εἴκοσι φοραῖς.

Εἰκοσακισχίλιοι, αι, α. 20 χιλιάδες.

Εἰκοσάκλινος (ὁ, ἡ), (ὀρθοστ. τὸ) Εἰκοσίκλινος.

Εἰκοσάκωλος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ 20 κῶλα (στίχων).

Εἰκοσάκωπος (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Εἰκόσορος

Εἰκοσάμηνος (ὁ, ἡ). 20 μηνῶν.

Εἰκοσάπηχυς, εος (ὁ, ἡ), (ὀρθοστ. τὸ) Εἰκοσίπηχυς.

Εἰκοσαπλάσιος, α, ον καὶ

Εἰκοσαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ), καὶ

Εἰκοσαπλοῦς, ῆ, οῦν. Εἴκοσι φοραῖς τόσος.

Εἰκοσαπρωτεία (ἡ· τὸ νὰ ἦνέ τις-

Εἰκοσάπρωτος (ὁ). εἷς τῶν 20 πρώτων βουλευτῶν (Ῥωμαϊκῆς πόλεως), ἐπιφανέστερος, (κυρ. εἰς τὸ πλθ.).

Εἰκοσὰς, άδος (ἡ), = Εἰκάς.

Εἰκοσαρτάδιος (ὁ, ἡ), ὁ ἐκτεινόμενος 20 ράδ.

Εἰκοσάστεγος (ὁ, ἡ). (οἶκος) ἔχων 20 στέγας (χωρίσματα ἢ πατώματα).

Εἰκόσατος, η, ον, Π. ἀντὶ Εἰκοστός.

Εἰκοσάφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 20 φύλλα. » Ῥόδον—, » Θφρ.

Εἰκοσετηρὶς (ὁσεί ἡ), = Εἰκοσαετηρὶς, [ἐκ τοῦ

Εἰκοσέτης, εος (ὁ) καὶ

Εἰκοσέτις, ιδος (ἡ), = Εἰκοσαέτης.

Εἰκοσήρετμος (ὁ, ἡ), Π. = Εἰκόσορος.

Εἰκοσήρης, εος (ὁ, ἡ)· (κυρ. ναῦς) μὲ 20 σειρὰς κωπῶν ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).

Εἴκοσι καὶ (πρὸ φων.) Εἴκοσιν (οἱ, αἱ, τὰ), ἄκλ. ἀριθμ. 20).

Εἰκόσι, δοτ. πλθ. τοῦ Εἰκών.

Εἰκοσίβοιος (ὁ, ἡ), = Εἰκοσάβοιος.

Εἰκοσιδύο, ἄκλ. ἀριθμ. (22).

Εἰκοσιέδρος (ὁ, ἡ), = Εἰκοσάεδρος.

Εἰκοσιεννέα (ἑξ, ἑπτὰ), ἄκλ. ἀριθ. (29, 26, 27).

Εἰκοσιετὴς, έος ἢ εος (ὁ, ἡ), = Εἰκοσαέτης.

Εἰκοσιετὶς, ίδος (ἡ), = Εἰκοσαέτις.

Εἰκοσικαιτέταρτος, η, ον, Π. ἀντὶ Εἰκοστὸς τέταρτος.

Εἰκοσίκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν 20 κλίνας.

Εἰκοσίμετρος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν 20 μέτρα.

Εἰκοσίμενος, ω καὶ

Εἰκοσίμνους, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων (ἢ συμποσούμενος εἰς) 20 μνᾶς.

Εἰκοσινήρητος (ὁ, ἡ), Π. [εἴκοσιν, ἐρίζω]. εἴκοσι φοραῖς τόσος, ἴσος μὲ εἰκοσάκις τόσα, εἰκοσαπλάσιος.

Εἰκόσιοι, αι, α, Π. (σπν.) ἀντὶ Εἴκοσι.

Εἰκοσιοκτὼ, ἄκλ. ἀριθμ (28).

Εἰκοσιπενταέτις, ιδος (ἡ). 25 ἐτῶν.

Εἰκοσιπέντε, ἄκλ. ἀριθμ. (25).

Εἰκοσίπηχυς, εος (ὁ, ἡ)· 20 πηχῶν.

Εἰκοσιτέσσαρες, ες, α, ἀριθμ. (24).

Εἰκοσιτρεῖς, τρεῖς, τρία, ἀριθμ. (23).

Εἰκοσιεργνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 20 ὀργυιῶν ἔκτασιν.

Εἰκόσορος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ 20 κωπιὰ, (παρβλ. Εἰκοσήρης).

† Εἰκοστάγωνος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Εἰκοσάγωνος.

Εἰκοσταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς (μετὰ) 20 ἡμέρας. » Ἀπέθανεν ἐγγὺς εἰκοσταίη, » Ἰκκρ.

Εἰκοστολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων τὸ εἰκοστὸν μέρος τῶν περιόντων (τῆς εἰκοσίνης), τελώνης.

Εἰκοστόμοιρον (τὸ). τὸ ἓν ἐκ τῶν 21.

Εἰκοστόπρωτος (-τριτος, -τέταρτος, -πεμπτος, -ἑβδομος κτλ.), ου (ὁ, ἡ). ὁ εἷς τῶν 21 (23, 24, 25, 27 κτλ.).

Εἰκοστὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τοὺς 19 » Ἐντὸς εἰκοστῆς (ἐνν. ἡμέρας), » Ἀρετ. || » Εἰκοστὴ (ἐνν. μερὶς). » τὸ εἰκοστημόριον, ἓν εἷς τὰ 20, (εἶδ. ὅσιματος εἰς τὰς Δθ.).

Εἰκοστώνης, ου (ὁ). τελώνης ἐργολαβῶν τὸ ὅσιμον τὴν εἰκοστήν.

Εἰκότερον, συγκρ. τοῦ Εἰκὸς, Εὐλογώτερον, δικαιότερον.

Εἰκότα, αἰτ. ἐν. ἀρσ., ἢ πλθ. οὐδ. τῶ Εἰκώς.

Εἰκοτολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ (Ὁμιλῶ) μὲ πιθανότητα ἢ κατὰ συμπερασμόν.

Εἰκοτολογία (ἡ). τὸ νὰ ἐξηγῇ ἢ λογαριάζῃ τις μὲ συμπερασμόν, πιθανολογία.

Εἰκότως, ἐπίρ. Κατὰ τὸ εἰκός, εὐλόγως, πρεπόντως, δικαίως, καθὼς εἶν' ἁρμόνον (ἐνδεχόμενον). » Εἰκότως ἔχει, » Εὐρ., εἶνε δίκαιον (ἁρμόνον, κτλ.).

Εἰκὼς, αἰτ. πλθ. καὶ

Εἰκυῖς, γεν. ἑν. τοῦ Εἰκὼς = Εἰκών.

Εἰκτέον, θετ. τοῦ Ἔοικα.

Ἔἰκτην, Π. ἀντὶ Ἐοικέτην, γ'. ὅλκ. προσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ (ἀγρ.) Εἴκω, ὡμοίαζαν.

Εἰκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ εὐκόλως καὶ προθύμως εἴκων (ἐνδίδων), μὴ ἐπίμονος.

Ἔἶκτο, Π. ἀντὶ Ἐᾠκει, γ'. ἑν. προσ. τοῦ ὑπερσ. καὶ

Ἔἴκτην, Π. ἀντὶ Ἐοίκεσαν, γ'. ὅλκ. πρσ τοῦ πρκ. τοῦ

(Εἴκω), ἀγρ. θεμ. τοῦ Ἔοικα, (εὐχρ. νομίζεται μόνον ὁ) Μ. εἴξω (Ἀρχφ. Νεφ. 1000).

Εἴκω [εἶμι ἢ ἥκω], Μ. εἴξω (παρτ. Εἴκων, ὑφρ. Εἶξα). (κυρ.) Τραβηγῶμαι ὀπίσω, ἀποσύρομαι, ὑποχωρῶ, παραχωρῶ τὸν τόπον εἰς ἄλλον, παραμερίζω. (μὲ δοτ.) καὶ ἀλλ. μὲ γεν.) » Εἶκε πραθύρου, » Ὑφ. Σ. » Τῇ τ' εἴκουσι στίχες ἀνδρῶν, Ἰλ. Μ. (ᾗ παραλλ.) » Ὀπίσσω εἴκετε, » Ἰλ. Ε. » Εἶκειν δὲ γέρουσι ἔοῃς, » Δξ. (ἐπμ.

2· (τρπ.) πείθομαι, ὑπακούω, ἐνδίδω, δὲν ἀντιτείνω· νικῶμαι, καταπίπτω, ταπεινοῦμαι· χωρίζομαι. » Ὄρνυσθε Τρῶες, μηδ' εἴκετε χάρμης Ἀργείοις, Ἰλ. Δ. » Ἀντιβάντων δὲ τῶν συμμάχων, εἶκεναι Ἀθην., Ἡρ. » Μὴ εἶκειν Πελοποννησίοις, Θκ. » Εἶκειν ταῖς ξυμφοραῖς, αὐτ. » Θυμουμένους μὲν αὐτοῖς εἶκειν, » Ἰσοκρ. » Θρασυνομένῳ καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν, οὐκ εἶξα, οὐδ' ὑπεχώρησα, » Δημ. » Δίδοι, (» Πενίᾳ, » Ὕβρει, » Θυμῷ, » Ἁλικίᾳ κτλ.) εἶκειν, » Ὑμ., Σοφ., Πρ., (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Ἦκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀροτρῳ, » Ὀδ. Σ. 3) (σπν. καὶ ἀμφ.) ἀφίνω (παραδίδω) τι εἰς ἄλλον, ἐπιτρέπω. (μὲ αἰτ.) » Ὀπηνίκ' ἂν θεὸς πλοῦν ἡμῖν εἴκῃ, » Σοφ. » Εἶξαί τέ οἱ ἥνια χερσίν, » Ἰλ. Ψ.

Εἰκὼ, όος-οῦς (ἡ), Π. (ἄχρ. εἰς τὴν ἀνομαστ.) ἀντὶ

Εἰκὼν [†εἴκω], όνος (ἡ). (ἐν γέν.) ὁμοίωμα, ἀντίτυπον (ἀπαράλλακτον). » Εἰκόνας γραμμάτων, εἰ ἐνὔδασιν ἐμφαίνονται, οὐ κρότερον γνωσόμεθα, πρὶν ἂν αὐτὰ γνῶμεν, » Πλάτ. » Ὃς (ὁ Χριστὸς) ἐστιν

εἰκὼν τοῦ θεοῦ τοῦ ἀοράτου, « Γρφ. (καὶ τρπ.) « Εἰκόνα τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς γράφειν ἐπιστολήν, « Δ. Φαλ. « Δ' ἰωτηρίου εἰκόνα, « Πλάτ. 2) (ἰδιωτ.) ἀνδριάς, εἰκόνα. « Αὐτῷ χαλκῆν εἰκόνα σταθήσεσθαι. « Αἰσχ. « Γλυψάμενος εἰκόνα, « Λκ. « Κἀκείνης εἰκόνα γραψάμενον ἀναθεῖναι, « Πλ. 3) σχῆμα (τὸ φαινόμενον μόνον), φάντασμα. « Ἀλλ' ἦλθεν εἰκών, ὡς ὁρᾷν ἐφαίνετο, Παλλὰς, « Εὐρ. (καὶ τρπ.) « Ἐν εἰκόνι βασιλείας τελευτήσας, « Ἡρωδ. 4) τύπος, παράδειγμα· ἀλληγορία, Παραβολή. « Ποιητὴ... μὴ ἐξέστω μήτε λόγῳ μήτε εἰκόνι μηδένα τῶν πολιτῶν κωμῳδεῖν, « Πλάτ. « Εἰκόνα; γάρ τινος δέομαι, « οὐτ.

Εἴκωντι, Δ. ἀντὶ Εἴκωσι, γ'. πλθ. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἴκω

Εἰκὼς (κατὰ κρ. ἀντὶ Ἐοικὼς), υῖα, ὸς, Π. (μὲ δοτ.) ὅμοιος, (ἐπιμ. κυρὰ λογογρ.) ἁρμόδιος, πρόσφορος. (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) εὔλογον, δίκαιον· ἑπόμενον, φυσικὸν ἢ πιθανὸν, ἐνδεχόμενον. « Τῷ θεῷ οὐκ ἀπιστεῖν εἰκὸς, « Εὐρ., ἓν πρέπει. (ᾗ ἐπίρ.) « Κατὰ (« Ὡς, « Παρὰ) τὸ εἰκός, « Θκ. « Ἦ εἰκός, « Ξεν. « Ἐκ τοῦ εἰκότος, « Θκ. (ᾗ πλθ.) « Ἐκ τῶν εἰκότων, « Πλάτ. (καὶ ἑλλ. τῆς προθ.) « Τῷ εἰκότι, « Θκ. « Τὰ εἰκότα, « (καὶ χ. ἄρθρ.) « Εἰκότα γὰρ ἠγανάκτει δυστυχῶν, « Λκ.

Εἰλαδόν, ἐπίρ. Ζ. Εἰληδόν.

Εἰλαμὶς [εἰλέω], ίδος (ἡ). ἡ περιτυλίσσουσα τὸν ἐγκέφαλον μεμβράνα.

Εἰλαπινάζω, Μ. άσω, Π. Εὐωχοῦμαι, συμποσιάζω.

Εἰλαπιναστὴς, οῦ (ὁ). σύνδειπνος (εἰς μέγα συμπόσιον).

Εἰλαπίνη (ἡ), Π. [εἴλη πίνω;] συμπόσιον (μέγα), εὐωχία.

Εἰλαπινουργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ δίδων συμπόσιον (εἰλαπίνην).

Εἴλαρ, ατος (τὸ), Π. [εἰλέω]. φραγμὸς, πλοκὸς (ἐν γέν.) κιθάρισμα, προφύλαγμα.

Εἰλαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι Εἰλάρχης.

Εἰλάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μιᾶς εἴλης (ἱππικῆς).

Εἰλαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἰλάρχου.

Εἰλλάς, άδος (ἡ), Ζ. Ἑλλάς.

Εἰλάτινος, η. ον, Π. ἀντὶ Ἐλάτινος.

Εἴλεγμαι, Ἀττ. ἀντὶ Λέλεγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Δέγω.

Εἴλει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰλέω.

Εἰλείθυια [† Ἐλεύθω], ας (ἡ). ἡ ἐπισταμένη εἰς τὰς γέννας θεὰ, (Λατ.) Lucina· (συνεκδ.) αἱ πόνοι τῆς γέννας.

Εἰλείθυιον (τὸ). ὁ ναὸς τῆς Εἰλειθυίας.

Εἴλεός (ὁ), [εἰλέω], = Στρόφος, κωλικόπονος σφοδρότατος ᾗ ἐπικίνδυνος, (Γαλλ.) miserere. « Ἐξέθανον ῥιφαὶ καὶ εἰλεῷ κώλου καὶ ἰσχουρίῃ, « Ἀρετ. (παρβλ. Χειρωνικός). 2) Π. = Εἴλυός. 3) = Ἕλεός.

Εἶλεν, Δ. ἀντὶ Εἶλου, δ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Αἱρέω.

Εἰλεῦντο, Δ. ἀντὶ Εἰλοῦντο. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. παρατ. τοῦ Εἰλέω.

Εἶλεχα, Ἀττ. ἀντὶ Λέλεχα, πρκ. τοῦ Λέγω.

Εἰλ(καὶ Ἀττ. Ειλέω-ῶ, Μ. ήσω, [εἴλλω]. Γυλίζω, περιτυλίζω, κυλουράζω. « Καὶ ἕλκεν Ἠλιοῦ τὴν μηλωτὴν αὐτοῦ καὶ εἴλησεν αὐτὴν, « Γρ. « Εἴλετε βιβλίον, « Ἐπιγρ., τὴν ἐφυλλολόγει. (ᾗ πθ.) « Καρπῷ ἕλιξ (κισσοῦ) εἵλεται. « Θκρ. « Εἰλεῖσθε ὑπὸ τὴν ἀσπίδα. « Ἀρρ. « Σπαργάνοις εἱλημένον, « Λυκρ. 2) (συνεκδ.) στενοχωρῶ, στρυμόνω. « Κύκλωψ εἵλει ἐνὶ σπῆι, « Ὀδ. Β. « Εἷλεν ἐν ᾠείνει, « Ὀδ. Χ. (καὶ πθ.) « Τοὺς Ῥωμ. εἱλουμένους ἐν ὀλίγῳ καὶ συμπίπτοντας ἀλλήλοις, « Πλ. « Ἐμίσεες δ' ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο, « Ἰλ. Φ., (παρβλ. Συγκλείω).

3) Συστρέφω, περιστρέφω, στρογγυλίζω. « Νῆα περιξ εἵλει ῥόος, « Ἀπλλν. « Παρὰ νηὶ, ἥνπερ ἄελλαι εἰλέωσιν, ὀρινομένη τε θάλασσα, « Ἰλ. Β. (ᾗ πθ. ἢ μτ.) « Μύρμηκας εἱλουμένους, « Λκ. « Εἱλουμένη περὶ τὸν πόλον (ἡ γῆ), « Πλάτ. « Περὶ τὴν (γῆν) κόσμος ἀστέρων εἱλεῖται, « Ὀρφ. « Ἄνω καὶ κάτω σφαιρηδὸν εἱλούμενον, « Τζ. « Ὀφθαλμοὶ τῇ ὧδε κἀκεῖσε σπασμώδεσι εἱλεῦνται, « Ἀρετ. 4) (μσ.) εἰφίσκομαι (συνήθως) εἴς τι μέρος, διατρίβω. « Τῶν ἐν ποσὶ εἱλευμένων τοῖσι ἀνθρώποισι, « Ἡρ. « Ἡ αὐτὴ (τῆς νόσου) ἀμφὶ τοὺς φρένας εἱλέεται, « Ἀρετ. « Περὶ τὰ χαμαιτυπεῖα (« Πρὸς τὰς δίκας) εἱλούμενον, « Ἀλκ., Μ. Τυρ. « Τῶν ἐν ποσὶ μᾶλλον εἱλευμένων τοῖσι ἀνθρώποισι, « Ἡρ., τῶν σχυνοτέρων (προχειροτέρων) ἀπαντωμένων, (παρβλ. Ἀναστρέφομαι). 5) (μτγν.) γυρίζω (σκοπάζω μέ) θόλον. « Εἱλήσας ἀψῖδας ἐπάνω τοῦ ποταμοῦ, « Μαλλ.

§ Εἱλίτω-ῶ [ἕλη], Μ. ήσω. Ἡλιάζω.

Εἱλεώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (ἢ ὑποκείμενος εἰς) τὸ πάθος εἱλεόν. « Ἐμεταί τε γίνονται τῶν εἱλεωδῶν, « Γαλ.

Εἵλη (ἡ), [εἴλλω]. (ἐν γέν.) ἄθροισμα (ἀνθρ. κλπ.), κοπάδι· (κυρ.) σῶμα (τάγμα) ἱππικοῦ, (Γαλλ.) escadron, (Τερκ.) μπαλοῦκι.

Εἴλη (ἡ), Π. = Ἕλη.

Εἴλημαι, πθ. πρκ. τοῦ Λαγχάνω.

Εἱληδὰ, Π. ἀντὶ

Εἱληδὸν, ἐπίρ. Κατ' εἵλην, σωρηδὸν, ἀγεληδὸν. διὰ μιᾶς, ὁλονέν.

Εἱληδὸν [εἰλέω], ἐπίρ. Π. στρυμόνοντας, περιτυλίζοντας κτλ.

Εἱληθερέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζεσταίνω (θερμαίνω) εἰς τὸν ἥλιον, ἡλιάζω, [ἐκ τοῦ

Εἱληθερὴς, ὁος (ὁ, ἡ). ζεσταμένος εἰς τὸν ἥλιον.

Εἱλήθρα (ἡ), = Ἀλινδήθρα.

Εἱλήθυια (ἡ), = Εἰλείθυια.

Εἱλήϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων ἢ ἐκτεθειμένος εἰς τὴν εἵλην (θερμότητα τοῦ ἡλίου).

Εἱλήλουθα Π. ἀντὶ Ἐλήλυθα, πρκ. τοῦ Ἔρχομαι.

Εἵλημα (τὸ), [εἰλέω]. σκέπασμα, περιτύλιγμα. 2) (ἰατρ.) = Στρόφος. 3) (μτγν.) θόλος, καμάρα.

Εἵλημαι, πθ. πρκ. τοῦ Εἰλέω.

Εἱλημματικὸς, ἡ, ὀν. (μτγν.) Ὁ ἔχων (κατεσκευασμένος μέ) καμάρας (εἱλήματα), θολωτός.

Εἵλημμαι, Ἀττ. ἀντὶ Δέλημμαι, πθ. πρκ. τοῦ Λαμβάνω.

Εἵλησις ἢ Εἵλυσις [εἰλέω], εως (ἡ), = Συστροφὴ, περιστροφὴ κτλ.

ἠΕἵλπαις [εἰλέω], εως (ἡ). ζέσταμα εἰς τὸν ἥλιον, ἡλίασμα, ἡλιάκαμμα.

Εἱλητικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ συνεθιζων (ἔχων ἰδιότητα) νὰ τυλίζεται (κουλουριάζεται, κτλ.).

Εἱλητὸς, ἡ, ὀν, (μτγν.). Τυλιγμένος, διπλωμένος ἢ δυνάμενος νὰ τυλιχθῇ (διπλωθῇ κτλ.). || (οὐσ.) « Εἱλητὸν, « Ἐκκλησ., τὸ σκέπασμα τοῦ δισκοποτήρου, ὁ ἀέρας. 2) = Εἱλητικὸς, θολωτός.

Εἵληφα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Λαμβάνω.

Εἵληχα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Λαγχάνω.

Εἱλιγγιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ἰλιγγιάω, [ἐκ τοῦ

Εἱλίγγιος (ὁ), [εἰλέω], = Ἴλιγγος ᾗ Εἵλεως (πάθος).

Εἴλιγμα (τὸ), = Ἕλιγμα, τύλιγμα.

Ἑλιγματιώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἑλιγματώδης.

Εἱλιγμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ἑλιγμός.

Εἱλικρεσθὴς, έος, Π. ἀντὶ Ἑλικροσθής.

Εἱλικόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἑλικόεις. « Κτίλος—, « Ὀππ., ὁ ἔχων ζρημμένα τὰ κέρατα.

Εἱλικόμορφος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἑλικόμορφος.

Εἱλικρινεια (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ εἱλικρινοῦς, καθαρότης, γνησιότης κτλ.

Εἱλικρινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι εἱλικρινές, καθαρίζω, καστρεύω, λαγαρίζω, ξεδιαλύζω.

Εἱλικρινὴς [εἴλη, κρίνω], έος (ὁ, ἡ). (κυρ. ᾗ κατὰ λέξ.) λαγαρισμένος [καθὼς π.χ. τὸ λάδι] εἰς τὸν ἥλιον, (ὀθ. ἐν γέν.) ξεδιαλεγμένος, μὴ ἀνακατωμένος μὲ ἄλλο τι, (ἐπιμ.) καθαρὸς, ἄδολος· ἀκέραιος, σαφὴς· γνήσιος (κυρ. καὶ μτφορ.). « Τῶν χρωμάτων οὐδὲν ὁρῶμεν εἱλικρινὲς οἷόν ἐστιν, ἀλλὰ πάντα κεκραμένα ἑτέροις, « Θφρ. « Εἱλικρινὴς τις ἀδικία ἢ ἀχαριστία, « Ξεν. « Εἱλικρινεστέραν ἕξεις τῶν ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν, « Αἰσχ. Σωκρ.

Εἱλικρινῶς, ἐπίρ. Καθαρῶς, διακεκριμένως· ἀδόλως· καθαυτό. « Εἱλικρινῶς Ἕλληνες ᾗ ἀμιγεῖς βαρβάρων, « Πλάτ. « Τὰ μὴ χρινόμενα (νοσήματα) εἱλικρινέως, φιλιποστρωφώδεα, « Ἱππκρ.

Εἱλικτὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ἑλικτός.

§ Εἱλινδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀλινδέω.

Εἴ(Εἴ)λιξ, ικος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἕλιξ.

Εἱλιονία (ἡ), (κατὰ τοὺς Ἀργ.) ἡ Εἱλειθυια.

Εἱλιπόδης, ου, (ὁ), (μτγν). ἀντὶ

Εἱ(Δίολ. ἀντὶ Εἰλίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στρίφων (εἱλίσσων) καὶ σύρων τοὺς πόδας ἐν τῷ περιπατεῖν, (ἐπίθ. τῶν βοῶν ᾗ τῶν γυναικῶν), (ὅθε Ἱππκρ. περὶ ἄρθρ., καὶ παρβλ. Γονύκρουτος). « Ἡμέναιος—, « Νόνν., ὁ χορευτικός. « Πλόος—, αὐτ. ὁ τοῦ κολυμβητοῦ.

Εἱλισκότωσις, εως (ἡ). = Σκοτοδινίασις.

Εἱλίσσω, Μ. ίξω, Π. ἀντὶ Ἑλίσσω.

Εἱλιτενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἑλικοειδῶς ἢ εἰς τὸ ἕλη ἐκτεινόμενος. « Ἄγρωστις—, « Θκρ.

Εἱλίχατα, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἑλίσσω.

Εἵλκων, παρτ. τοῦ Ἕλκω.

Εἱλλάς, άδος (ἡ), = Ἰλλὰς, δεσμὸς [ἐκ τῆ

Εἴλλω, Μ. εἰλήσω (παρτ. Εἴλλον, ὑπερσ. Εἴλα καὶ Π. Ἔλσα ἢ Ἔκλσα καὶ μσ. Ἠλ-

σά[σό]μην, πθ. πρκ. Π. Ἔελμαι, ἐόρ. πθ Π. Ἐέλην [ὀθ. τὸ ἀπαρ. Ἀλῆναι ἢ ἡ μτχ. Ἀλείς], πθ. ὑπερσ. Π. Ἐελμένην ἢ Ἐολέμην), = Εἵλέω, ςηηφογυρίζω· γενογφορῶ, ςρωμύνω· φρίγγω· περιτυλίζω· συγκλείω· ἐμποδίζω. « Νῆα κεραυνῷ ἕλασας, » Ἀθ. Ε. « Μὴ νῦν περὶ σαυτὸν εἴλαλε τὴν γνώμην· ἀλλ' ἀποχάλα, » Ἀρςφ. « Ὑρὶν κατὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι, » Ἰλ. Φ. « Ὑπ' ἀσπίδος ἦτορ ἔλασας, » Στβ. (ἢ πθ. » Ἐελμένοι ἔνδοθι πύργων, » Ἰλ. Σ. « Νεφέλης ἔνεσθεν ἐελμένος. » Νόνν. « Κοῦραι Ἡλιάδες, αἰγείροισιν ἐελμέναι, » Ἀπολλν. « Εἰλίσσω τοῦ ἱμοῦ, » Ἐπιγρ. (**Bœckh**).

Εἰλόμην, μσ. καὶ

Εἶλον, ἐνεργ. ἀορ. β'. τοῦ Αἱρέω.

Εἰλόπεδον (τό). πεδιὰς ἐκτεθαμένη εἰς τὸν ἥλιον, (συνηθέστ. τὸ) Θεσσαλοπεδον.

Εἶλοχα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Λέγω.

Εἰλύαται, Π. γ', πλθ. πρτ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Εἰλύω.

Εἰλυθμὸς (ὁ), Π. = Εἰλυός.

Εἴλυμα (τό), Π. = Ἔλυμα, τύλιγμα, σκέπασμα· ἔνδυμα.

¿Εἰλυσεις, εσσα, εν, Π. (ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἰλυσεις.

Εἰλυὸς (ὁ), Π. [εἰλύω]. τρύπα (φωλεὰ) θηρίου (κυρ. ἐχεπετοῦ).

¿Εἰλύς, ύος (ἡ), Π. (ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἰλύς.

Εἴλυσις [εἰλύω], εως (ἡ). συρσιμον.

Εἰλυσπάομαι-ῶμαι (κυρ. εὔγρ. μόνον ὁ ἐνς. καὶ ὁ παρτ.), [εἰλύω, σπάω]. Σύρομαι (κυρ. καθὼς ἡ ἀθέλλα κτλ.).

Εἴ(Ε!)λύσσω, Μ. ύσω, = Εἰλύω.

Εἰλυφάζω καὶ

Εἰλυφάω-ῶ (χ. Μ.), (ὀθ. ἡ μτχ., κατ' ἐκτάσ. τοῦ σ, Εἰλυφόων), Π. ἀντὶ

Εἰλύω [εἴλλω], Μ. ύσω (πθ. πρκ. Εἴλυμαι, ἀορ. τῆς μτχ. Εἰλυσθείς), Π. = Εἰλέω, περιστρέφω, στρηφογυρίζω. [μσ.) σύρομαι ἑλικοειδῶς, κωλοφράζομαι. « Εἴλυτο πυκνῶς (ὁ δράκων), » Ὑρφ. « Εἰλυόμην δύστηνος (ὁ Φιλοκτήτης), » Σοφ. 2) περιτυλίζω, σκεπάζω. (μσδ.) κουκουλόνω. « Καδδέ μιν αὐτὸν εἰλύσω ψαμάθοισιν, » Ἰλ. Φ. (καὶ πθ.) « Ὅστέα κεῖται, ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ, » Ὀδ. Ξ. « Ἐντυπὰς εἰλυμένος, » Ἀπλλ. « Νεφέλῃ εἰλυμένος ὦμους, Ἰλ. Ε. « Νυκτὶ μὲν ὑμέων εἰλύαται κεφαλαί πρόσωπά τε, » Ὀδ. Γ. « Βύσσινα πέριξ εἰλυμένα καπνῷ, » Ἀπλλν., (παρβλ. Ἐλύω].

Εἴλως [εἴλου ἀόρ. β'. τοῦ Αἱρέω, ἡ Ἕλος, πόλις τῆς Δακων], ωτος (ὁ). (εἷς τὴν Σπάρτην) = δοῦλος, σκλάβος.

Εἰλωτεία (ἡ). ἡ κατάστασις τῶν εἱλωτος, δουλεία, σκλαβιά, [ἐκ τοῦ

Εἰλωτεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Δουλεύω, Ὑποκείμαι εἷς τινας ὡς) εἵλως.

¿Εἰλώτης, ου (ὁ), = Εἵλως.

Εἱλωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Εἵλωτας, δουλικός. ‖. « Τὰ Εἱλωτικὰ, » (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ Εἵλωτες.

Εἱλωτὶς, ίδος ἡ Εἱλῶτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Εἱλώτης, σκλάβα.

Εἶμ', κατ' ἀποκ. ἀντὶ Εἶμί.

Εἶμ', κατ' ἀποκ. ἀντὶ Εἶαι.

Εἶμα (τό), [ἕννυμι]. ἔνδυμα, φόρεμα. « Κιθῶνας ὑποδύνειν τοῖσι εἵμασι, » Ἡρ. 2) σκέπασμα στρώματος, γαλί, πάπλωμα. « Εἵμασι στορέσας, » Αἰσχλ.

Εἶμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἕννυμι. 2) πθ πρκ. τοῦ Ἵημι. 3) (σπντ.) πθ. πρκ. τοῦ Ἕζω.

Εἵμαρμαι, πθ. πρκ. τοῦ Μείρω, (κυρ. εὖχρ. μόνον τὸ γ'. ἐν. πρσ.) Εἵμαρται, εἶνε τεταγμένον (κοιν. γραπτόν), (ἢ ἡ μτχ.) Εἱμαρμένος, η, ον, = Εἱμαρτός (ὀθ: ¡, σύν-) Εἱμαρμένη, ἡ μοῖρα, τὸ γραπτόν.

Εἱμάρσην, ενος (ὁ, ἡ), Π. (σπν.) ἐνδυμένος ἀνδρόκεια (φορέματα).

Εἵμαρτος, ἡ, όν. Ὁ ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης ἀμεταβλήτως προωρισμένος, (κοιν.) γραπτός.

Εἶμεν, Ἰων. καὶ Εἶμες, Δ. ἀντὶ Ἔσμεν, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. καὶ

Εἶμεν καὶ Εἱμέναι (ῑ), Δ. ἀντὶ Εἶναι, ἀπαρ. τοῦ Εἰμί

Εἵμενος, Π. Δ. ἡ Αἰολ. ἀντὶ Ἥμενος, μτχ. τοῦ Ἧμαι.

Εἶμι [ἰ-ἔω], Μ. ἔσομαι καὶ Δ. ἐσοῦμαι ἢ Π. ἐασοῦμαι (παρτ. Ἰών [ἐκλαμβ. ἐνίοτε ἀντὶ ἑνς. » Τοιτὶ τί ἦν;] ἢ [μτγν.] Ἴημην, πρς. Ἔσο καὶ [εὐχρηστότ.] ἴσθι, ἔστω [καὶ Ἤτω] κτλ., εὐκτ. Εἴην [τὸ πλθ. γ'. πρσ. Εἶεν], ὑποτ. Ὦ, ᾖς, ᾖ, ὦμεν κτλ., ἀπαρ. Εἶναι, μτχ. Ὤν, οὖσα, ὄν). Εἶμαι, ὑπάρχω (εἰς τὸ εἶναι, εἰς τὴν ζωὴν), ὑφίσταμαι, ζῶ· (ὀθνεί) « Θεοὶ πάντ' ἐόντες, » Ὁ., οἱ ἀθάνατοι, καὶ « Ἐσσόμενοί, Π., οἱ μεταγενέστεροι. « Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνήρ, οὐδ' ἔσσεται, οὐδὲ γένηται· » Ἰλ. Α. « Μηδ' ἔτ' ἐόντος, » Ὀδ. Α. « Ἐμοῦ μὴ γενομένης σὺ οὐκ ἂν ἦσθα, » Πλ. « Οὐδείς γάρ ἐστι τῶν ὄντων οὕτως ἀπράγμων, ὃς οὐχὶ πέπυσται, » Πλδ. « Ἰῶν βουλομένων ἀριστοκρατίαν εἶναι, » Διόδ. « Ἕως ἂν ὁ πόλεμος ᾖ, » Θκ. 2) (ἑλλ. τοῦ υἱός, ἀπόγονος, πολίτης, μέλος, μέτοχος, κτλ.) κατάγομαι ἀπό. « Τίς, πόθεν εἰς ἀνδ.ῶν; » Ἰλ. Φ. « Πατρὸς εἶμ' ἀγαθοῖο. » αὐτ. « Εἶναι Θρασυμάχου, » Ἰσ. (ἐνίοτε προστίθεται καὶ τὸ Γίός) « Τοῦ γὰρ ἐγὼ πάϊς εἰμί, » Ὀδ. Ι. « Εἶμ' ἐκ Πατονίης, » Ἰλ. Φ. (παρβλ. Εἶμι). « Μεγάλης πάλεως ὤν, » Πλάτ. « Ἐτύγχανε γὰρ καὶ βουλῆς ὤν. » Θκ. 3) (μὲ γεν. ἑλλ. τοῦ ἴδιον, κτῆμα, δοῦλος, ὁπαδός, ἄξιος κτλ.) εἶμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν ἢ μὲ τὸ μέρος τινός, ἀνήκω εἰς. « Ναυκράτης ἦν, » Δημ. « Πυλιὴς γὰρ οὐκ ἔσθ' ἥτις ἀνδρὸς ἔσθ' ἑνός, » Σοφ. (καὶ τρπ.) « Τὸ ναυτικὸν τέχνης ἐστί, » Θκ. « Ἔστιν ὁ πόλεμος οὐχ ὅπλων τὸ πλέον, ἀλλὰ δαπάνης, » αὐτ. « Ἀνδρῶν σωφρόνων ἐστὶν, » αὐτ. « Οὐ πάσης ἐστὶ πόλεως, » αὐτ. « Οὔ τοι γυναικὸς ἔστιν ἱμείρειν μάχης, » Αἰσχλ. « Τούτου τοῦ τρόπου εἶμ' ἀεί, » Ἀρςφ. « Ἔστι τοῦ λέγοντος, » αὐτ. (καὶ περιφρ.) « Ἑαυτοῦ εἶναι, » Δημ., ὁρίζει (εἶνε εἰς) τὸν ἑαυτόν του. (ἢ ἑλλ.) « Πόσου τοῦτο; » Ἀπ. 4) (τρτκρφ. μὲ ὄστ. περιπ. σημ. ἡ κτῆσιν ἢ ἔπμ. συμφέρον, ὠφέλειαν, ἢ σχέσιν καὶ ἀναφοράν). « Ἔστι μοι θυγάτηρ γάμου ὡραία, » Δημ., ἔχω. « Ἦν δὲ αὐτῷ ἀγρὸς ἀπὸ σταδίου πεντε τῆς πόλεως, » Πλ. « Τί ἐμοὶ καὶ σοί; » Γρφ., τί ἔχομεν νὰ κάμωμεν; τί πρὸς ἡμᾶς; τί μᾶς μέλει; » Τί τοῦτ' ἔσται τῇ πόλει; » Δημ. « Ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη, » Ὅμ. « Ὥσπερ ἦν αὐτῇ προσέχοντες, » Θκ. « Ταῦτα ἦν βουλομένοις αὐτοῖς, » αὐτ. 5) (ἑλλ. τοῦ εἶς καὶ ἐξαιρετικῶς) εἶμαι ἑνὸς ἀπό, εἶμαι ἀπό (ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν). « Τῶν ἐπαινούντων εἰμὶ τὸν νόμον, » Γρτ. « Εἴ γάρ τῶν φίλων, » Ἀρςφ. 6) (τρπρσ. καὶ ἑλλ. τοῦ δυνατόν, ἐνδεχόμενον, ἢ ἐπιτετραμμένον, ἢ ἀριδιόδιον), ἀντὶ τοῦ Ἐνεστιν, Ἔξεστι κτλ. « Ἔστι μὲν εὑδεῖν, ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκούειν, » Ὀδ. Ο. « Οὐκ ἔστιν ἀρνήσασθαι τόν ἔπος, » Ὅμ. « Οὐκ ἔστι διὰ μάχεσθαι, » Ἰλ. Φ. « Οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικεν, » Ὀδ. Ξ. « Διὰ τὸ μὴ εἶναι ἄλλῳ τῳ γνωρίσαι, » Θκ. 7) (τρπρσ.) συμβαίνει, γίνεται, ἀκολουθεῖ (καὶ ἐπὶ παρωχ.) ἦτον (ὑπῆρχε) μίαν φορὰν (συνήθ. μάλιστα εἰς τὰ προοίμ. τῶν διηγ.). « Ὁπότερως ἔσται, ἐν ἀδήλῳ κινδυνεύεται, » Θκ. « Μεταναστάσεις εὖσαι τὰ πρότερα, » αὐτ. « Προϊδόντες ὅτι ἔφοιτο ὁ πόλεμος, » αὐτ. « Καὶ αὐτίκα βροὴ ἦν, » αὐτ. « Ἦσαν πληγαί, » Ἀθ. « Ἦν Πίγρης καὶ Μαντύης ἄνδρες Παίονες, » Ἀξ. « Οὕτω πού' ἦν μῦς ἢ γαλῆ, » Ἀρςφ. 8) (προθετ. ἢ ἐπιρ.) εὑρίσκομαι, (τρπ.) εἶμαι εἰς ταυτότην ἢ ταυτότην κατάστασιν. « Ξυλλεγομένων τε ἐς τὸν ἰσθμὸν καὶ ἐν ὅπλοις ὄντων, » Θκ. « Τῆς δὲ στάσεως ἐν τούτῳ οὔσης, » Θκ. « Ἐν ὅπλοις ὄντες, » αὐτ. « Ἀμφὶ τὰ τεττεράκοντα (ἐνν. ἔτη) εἶναι, » Πλάτ. « Ἀμφὶ (« Περὶ « Ἐν « Πρός) τινι εἶναι, » ἀντὶ καταγίνεσθαι. « Πρὸς (« Μετά) τινος (ἢ « Σύν τινι) εἶναι, » « Περὶ (« Εἰς) τινα εἶναι, » φέρεσθαι πρὸς κτλ. (καὶ περιφρ.) « Ἐν ὀργῇ (φόβῳ, ἡδονῇ, διανοίᾳ, παρασκευῇ κτλ.) εἶναι, » ἀντὶ Ὀργίζεσθαι, Διανοεῖσθαι κτλ. « Ἐν αἰτίαις (ἐγκλήματι) εἶναι, » ἀντὶ Κατηγορεῖσθαι. « Ἐν στεναχαῖς (λόγοις, φήμῃ, ἢ « Διὰ στόματος) εἶναι, » ἀντὶ Ἐπαινεῖσθαι κτλ. « Κακρήτεσσι κακῶς ἦν, » Ἰλ. Ι. « Ἀχὴν (« Ἀχέων) ἦν, » Ὅμ. « Σῖγα πᾶς ἔστω, » Ρώρ. « Οὕτω τάδε γ' ἐστίν, » Ἰλ. Ω. (παρβλ. Ἔχω). 9) (μὲ ἐπίθ. ὁμοιοπτ. ἐκ γ'.) εἶμαι τοιοῦτος ἢ τοσοῦτος χαρακτῆρος (σωμ. ἢ ψυχ.), ἔχω ταυτότην ἢ ταυτότην διάθεσιν. « Ἄλκιμος ἔσσ', ἵνα τίς σε ἢ ἐφιγόνων εὖ εἴπῃ, » Ὀδ. Α. 10) (μὲ τὰς ἀναφορ. ἀντων. ἢ τὰ χρν. ἢ τπ. ἢ τρπ. ἐπίρ. καὶ ἑλλ. τοῦ Τίς ἢ τοῦ Ποτὲ ἢ τοῦ Οὕτως, ἐμφαίνει ἀοριστίαν). « Ἔστιν ὅς (ἢ, ὅ κτλ.). « Εἰσὶν αἳ (αἵ, ἃ κτλ.), (εὑρηται καὶ « Ἔστιν οἷς, « Ἔστιν ὧν « Ἔστιν οἵ τινες), « Ἔστιν (ἢ « Οὐκ ἔστιν, καὶ κατ' ἀποκ. Ἔσθ' | ὅτε ἢ ὅπου (ὅπῃ, ᾗ) ἢ ὅπως (ὡς). « Ἦν ὅτε κἀγὼ τοῖς φίλοις ὄφελος ἦν, » Συν. « Ὥστε Ἀθηναίων γε μὴ εἶναι ὅ,τι μᾶλλον ἐκάκωσε τὴν δύναμιν, » Θκ. 11) (μὲ τὰς μτχ. ἐκφράζει περιφραστικῶς ἐντέλειαν γεγονυίας ἤδη πράξεως, ἢ περιστασίαν) « Τετληότες εἶμεν, » Ἰλ. Ε., ἀντὶ Τετλήκαμεν. « Οὐ σιωπήσας ἔσει; » Σοφ. « Νῦν δὲ αἰεί.. εἰσὶ διάφοροι ἑόντες ἑωυτοῖσι, » Ἡρ. ‖. (τὸ ὀνομαστ. ἀπαρ.) Εἶναι (Α'. ἐκλαμβ. ἐνάρθρως ἀντὶ τῆς ὑπάρξεως. ὅθεν) « Ὑπὸ θεοῦ τὰ πάντα εἰς τὸ εἶναι παρῆχθη, » Θλγ. (ἢ Β'. εἰς μερικὰς φρσ. παρέλκει·)

« Τὸ νῦν (« Τὸ σήμερον, « Τὸ σύμπαν, « Ἐκὼν εἶναι, « ἀντὶ τῶν ἁπλ. Νῦν, Σήμερον, Ἐν γένει, Ἑκών, (παρβλ. Ἔγω). ‖. (ἡ δὲ μετχ. ἑκλαμβ., ἐνίκως μὲν ἀντὶ) ἀληθὴς, ὑπαρκτός. « Τὸν ἐόντα λέγειν λόγον, « Ἡρ. (ὅθι εἰς τὸ αὐδ.) « Τὸ ὄν, « ἀντὶ Οὕτως, ἀληθινά. (πλθ. δὲ) « Τὰ ὄντα (σημ. Α'.) τὰ ὑπαρκτὰ πράγματα, τὰ δημιουργήματα, τὸν κόσμον, τὸ πᾶν (καὶ Β'.) τὰ ὑπάρχοντα, τὴν περιουσίαν.

Εἶμι [ἴω], Μ. εἴμαι (διότι ὁ ἐνε. ἑκλαμβ. ὡς ἐκ τὸ πλ. ἀντὶ μέλλ.) καὶ Π. εἴσομαι (παρτ. Ἥειν ἢ Ἀττ. Ἤα [κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Ἤϊα], πρς. Ἴθι, ἴτω κτλ., ἐκτ. Ἴοιμι, ὑποτ. Ἰω, ἀπαρ. Ἰέναι, μτχ. Ἰών, καὶ τὸ θετ. Ἰτέον καὶ Ἰεητέον, περὶ δὲ τῶν λοιπ. χρόν. ὅρα σὰς Γραμτκ.). — Πορεύομαι, περιπατῶ, ὑπάγω ἢ ἔρχομαι, προχωρῶ. « Εἶμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ, « Ὅμ. (καὶ ἐπῴ.) « Ἐντεῦθεν ἐπ' ἄλλον ἦϊα (διορθ. Ἤϊα), « Πλάτ. « Τούτῳ ἴσμεν ἐξ ἀγροῦ, ἀπήντησα, « Δσ. « Εἶμ' ἐκ Παιονίης, « Ἰλ. Φ. (παρβλ. Εἰμί). « Ἐγὼ δ' εἶμι προπάροιθεν, « Ὀδ. Ρ. « Τίς, πόθεν εἰς ; « Ὀδ. Α. « Τὴ δ' εἰς ἢ σ' ἄν ἄγω, « Ἡσ. (καὶ ἑλλ.) « Ἰὼν πεδίοιο, « Ἰλ. Ε. « Οὐκ εἶ σὺ τ' οἶκους, « Σοφ. (ἢ ἐπὶ ψύχ.) « Πέλλεκυς, ὅς τ' εἶσιν διὰ δουρὸς, « Ἰλ. Γ. « Ἦν τὸ αἷμα ἐπὶ πολλὰν χρόνον ἴῃ, « Ἀρετ. « Ἦν ἐς μῆκος ἡ νεῦσας ἴῃ, « αὐτ. (καὶ μσ. ἑλλ.) « Εἴσατο νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ, « Ἰλ. Μ. « Πάλιν εἶσομαι, « Ἰλ. Ω. « Χροὸς εἶσατο, « Ἰλ. Ν. « Εἰσάσθην (ἢ « Ἐεισάσθην) συλήσειν, « Ἰλ. Ο., ὑπῆγαιναν νὰ (καὶ τρπ.) « Ἤα ἐρῶν, « Πλάτ. « Ἴτε αἰνίων, « Ἡρ., πήγαινε (δηλ. ἄρχιζεν, ἑτοιμάζετο) νὰ. « Ἰέναι ἐς λόγους τινί, « αὐτ., ἐμβαίνει εἰς ἐμπλίαν μέ. « Φάσις εἶσιν, « Ὀδ. Ψ., τρέχει (δηλ. ἅδεται) ἕνας λόγος. (ἢ περιφρ.) « Ἰέναι διὰ μάχης (δίκης κτλ.), « Θκ., Εὐρ. « Τοῦ τὰς προσοδους μᾶλλον ἰέναι αὐτῷ, « Θκ., ν' αὐξήσουν, νὰ ἐπιδώσουν. « Ἀλλ' ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρ' ὅκῃ περ εἶσ' ἴτω, « Σοφ. (ἴδε καὶ Ἰέμαι).

Εἴμορος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔμμορος.

Εἰν, Π. ἀντὶ Ἐν.

Εἶν', Π. (κατ' ἀπόκ.) ἀντὶ-

Εἶνα, Π. ἀντὶ Ἕνα, αἰτ. τοῦ Εἷς.

Εἰναέτης, ες (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐννατής.

Εἰναέτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐννατίς.

Εἰναετίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. ἀντὶ Ἐννατίζομαι.

Εἶναι, ἐνε. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἰμί. 2) (σπν. ἢ ἀμφ.) Π. ἀντὶ Ἰέναι, ἐνε. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἶμι.

Εἶναι, Π. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἧμαι.

Εἰνάκις, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ἐννάκις.

Εἰναλίδινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ (ἁλὶ) περιδινούμενος. « Λίθια—, « Ἀρ.

Εἰνάλιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ Ἐνάλιος.

Εἰναλίφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῇ θαλ. φοιτῶν (συχνάζων ἢ περιπλανώμενος). « Δίκτυον—, « Ἐπιγρ.

Εἰνάνυχες, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ἐννεάνυχες, ἐννέα νύκτας (κατὰ σειρᾶν).

Εἰνόπτυγος, τος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐννεάπτυχος.

Εἰνάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐννεάς.

Εἰνάτηρ (τειρος), ερος (ἡ), Π. (τὸ ἑν. οὐχ εὕρηται ἐν χρήσει. συννομφέδα.

Εἴνατος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἔννατος.

Εἰναφώσσων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. (ναῦς ἢ στόλος) ὁ ἔχων ἢ συγκείμενος ἀπὸ ἐννέα φώσσωνας (πανιά, ἅρμενα).

Εἴνεκα (κεν), ἐπίῤ. ἢ πρόθ. Π. ἀντὶ Ἕνεκα (κεν).

Εἶνι, Π. ἀντὶ Ἐν.

Εἰνόδιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ Ἐνόδιος.

Εἰνοσίγαιος, Εἰνοσίφυλλος κτλ. Π. ἀντὶ Ἐνοσίγαιος κτλ.

Εἶνται, Π. Ἰων. (ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἦνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἧμαι.

Εἴξασι, Βοιωτ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ Ἐοίκασι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἔοικα.

Εἴξασκον, Π. ἀόρ. τοῦ Εἴκω.

Εἴξις [εἴκω], εως (ἡ), ἔνδοσις, ὑποχώρησις. (τρπ.) ὑπακοή, συγκατάθεσις.

Εἶο, Π. ἀντὶ Οὗ, ἑαυτοῦ.

Εἰοικυῖαι, Π. ἀντὶ Ἐοικυῖαι, πλθ. θηλ. τῆς μτχ. τοῦ Ἔοικα.

Εἶπα (ὅθι ἡ μτχ. Εἶπας καὶ τὸ πρς. Εἶπον καὶ πλθ. Εἴπαθ', κατ' ἀποκ. ἀντὶ Εἴπατε), ἀόρ. σ. καὶ

Εἶπεῖν, δωρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Ἔπω.

Εἰπέμεν καὶ Εἰπέμεναι, Δ. Αἰολ. ἀντὶ Εἰπεῖν.

Εἶπες (ἴδε Εἶ), σύνδ. ἐναντιωματ. Καὶ μ' ὅλον ὅτι, « Μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἴπερ ἂν αὐτὸν σώωνται, « Ἰλ. Γ. 2) Διστακτ. Ἄν τάχα. « Πειρώμενοι, εἴπερ ἔασιν ὡς πρὶν, « Κόϊντ. « Εἴπερ ποτέ ἢ νῦν, « Ἀρχῳ. « Ἡμῖν δὲ καλῶς, εἴπερ ποτέ, ἔχει ἀμοιβαίως ἡ ξυναλλαγή, « Θκ. 3) (μετὰ τοῦ Γε ἢ τοῦ Ποτέ) Αἰτιολογ. ἢ Βεβαιωτ. (μὲ κάποιαν ἔμφασιν ἢ εἰρων.) ἀφ' οὗ, ἐπειδή, καὶ βέβαια ἀφ' οὗ. « Εἴπερ γε ὑμεῖς ἐν ἡσυχίᾳ γῆς ἐμαχέσθε, « Θκ. « Εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὁρᾷ, « Σοφ.

Εἶπεσκον, Π. ἀντὶ Εἶπον.

Εἴπησθα, Π. ἀντὶ Εἶπας, 6'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. τῆς ὑποτ. καὶ

Εἶπον, ἀόρ. 6'. τῆς ὑῤς. τοῦ (ἀχρ.) Ἔπω.

Εἴποτε, μόρ. (ἴδε Εἰ) Διστακτ., ἂν καμμιᾷ φορᾷ, (ἀπ' ἐδῶ ἔγινε τὸ ἰδικόν μας εὐκτ.) ἄμ ποτε !

Εἴπως, μόρ. (ἴδε Εἰ) Διστακτ. ἂν κατὰ τύχην, ἂν ἦτε δυνατὸν (μὲ κάνένα τρόπον), ἴσως.

Εἰράνα (ἀ), Δ. ἀντὶ Εἰρήνη.

Εἰραφιώτης [ἐν, ῥάπτω], ου (ὁ), Π. (ἐπιθετ.) ὁ Διόνυσος.

Εἴργάσθω, Π. καὶ Ἀττ. (κατ' ἐκτκ. ἢ μεταπλ.) ἀντὶ Εἴργω.

Εἰργασάμην, μσ. καὶ

Εἰργάσθην, πθ. ἀόρ. καὶ

Εἴργασμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐργάζομαι.

Εἴργμαι ἢ Εἶργμαι, πθ. πρκ. τοῦ Εἴργνυμι ἢ Εἴργω.

Εἰργμός (ὁ), φυλάκωμα. ἐμπόδισμα. 2) = Ἔργμα, δεσμός. (συνκδχ.) φυλακή.

Εἰργμοφύλαξ, ακος (ὁ), = δεσμοφύλαξ.

Εἶρ (καὶ σπν. Εἴρ) γνωμι, καὶ

Εἴρ (καὶ Ἀττ. Εἶρ) γω, Μ. εἴρξω (πρτ. Εἶργον, ἀόρ. Εἶρξα, πθ. πρκ. Εἶργμαι, καὶ τὸ θετ. Εἰρκτέον), [ἔργω]. (κυρ.) Ψράζω, κλείω, περικλείω, (ἐκμ.) φυλακώνω, (εἰς τὴν ὁπ. μόνον σημασ. διαφέρεται, κατά τινας). « Μετὰ συφεοῖσιν ἐέργνυ, « Ὀδ. Κ. « Σάκεσσιν ἔργατο πάντη, « Ἰλ. Π. « Εἴτις ὄρνιθας τρέφῃ εἰργμένους ἐν αὐλῇ, « Ἀρχῳ. 2) (συνκδχ.) ἀποτρέπω, ἀπομακρύνω, ἐμποδίζω, ἀπαγορεύω « Ἐέργειν μυῖαν παιδός, « Ἰλ. Δ. « Ἴλατε γὰρ τὴν συντομον ἀφικέσθαι .. ἡ φάραγξ εἶργε, « Ξεν. « Τὸν δ' οὔτ' ἄρ γεφυραι ἐεργμεναι ἴσχανόωσιν, « Ἰλ. Δ. « Τῇλέ με εἴργουσιν, « Ἰλ. Ψ. « Τοὺς υἱεῖς οἱ πατέρες εἴργουσιν ἀπὸ νεῶν πονηρῶν ἀνθρώπων, « Ξεν. « Εἴργειν ἱερῶν (χερνιβῶν, σπονδῶν, ἀγορᾶς κτλ.), « (ὅμοιον μὲ τὸ ἐόικόν μας). ἀφορίζειν, ἐξοκκλησιάζειν. « Ὁ νομος εἴργει μὴ ἀποκτείνειν, « Ἀντφ. (καὶ πθ.) « Εἴργεσθαι γελώτων, « Πλ. « Εἴργειν ἐκείνους τῆς θαλάσσης ἢ ὑπ' ἐκείνων εἴργεσθαι, « Θκ.

Εἰρέα (ἡ), Π. = Εἰρή.

Εἰρεαι, Ἰων. β'. ἐν. πρσ. τοῦ Εἴρομαι.

Εἰρέαται, Ἰων. ἀντὶ Εἴρηνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Εἴρω.

Εἰρέεσθαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐρήσεσθαι, μέλλ. τοῦ Ἔρομαι.

Εἴρεο, Ἰων. ἀντὶ Εἶρου, πρς. τοῦ Εἴρομαι.

Εἴρερος (ὁ), Π. [εἴρω]. δουλεία, αἰχμαλωσία.

Εἰρεσία (ἡ), Ἰων. ἀντὶ (καὶ εὐχρηστότ. τοῦ) Ἐρεσία, κωπηλασία· (ἐν γέν.) κίνησις. « Πτερῶν—, « Δκ. (ἢ κατεχρ.) « Γλώσσης—, « Ἀθ. 2) (συνκδχ.) σκοπός μουσικ. τὸν ὁπ. ἐτραγῴδουν οἱ ναῦται κωπηλατοῦντες. « Αὐλεῖν εἰρεσίαν, « Πλ. 3) (σπν.) ἀντὶ Κώπη, (Φιλ.). 4) Π. ἀντὶ Ζεῦγος, Διάς. « Ἱππείων—, « Εὐρ.

Εἰρεσιώνη (ἡ), [εἴρος ἢ εἴρω]. κλάδος ἐλαίας ἢ δάφνης περιτυλιγμένος ἐν εἴδει στεφάνου μὲ μαλλὶ καὶ καρπούς τὸν ὁπ. περιέφερον εἰς τινας ἑορτὰς καὶ ἔπειτα ἐκρέμων συνήθως ὑπὲρ τὰς θύρας τῶν ναῶν. 2) (συνκδχ.) τὸ τραγοῦδι τὸ ὁπ. ἐτραγῴδουν οἱ περιφέροντες τὴν εἰρεσιώνην καὶ (ἐν γέν.) οἱ ζητιάνοι. 3) εἶδ. ἀγριελαίας.

Εἰρέσσαι, Π. Δ. ἀντὶ Ἐρέσσαι, ὀν. πλθ. θηλ. τῆς μτχ. Ἐρών.

Εἴρη (ἡ), Π. [εἴρω]. συνέλευσις, συμβούλιον. 2) (συνκδχ.) ὁ τόπος τῆς συνελ., τὸ βουλευτήριον, (παρβλ. Ἀγορά).

Εἴρηκα, ἐνεργ. καὶ

Εἴρημαι, πθ. πρκ. τοῦ Εἴρω (λέγω).

Εἴρην [εἴρη], ενος (ὁ). (ὠνομάζετο εἰς τὴν Σπάρτ. ὁ δεκαοκταετὴς νέος (διότι τότε μόνον εἶχε τὴν ἄδειαν νὰ ἐμπλῇ εἰς τὰς συνελεύσεις).

Εἰρηναγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδηγῶ τινα ἐν εἰρήνῃ ἢ πρὸς τὴν εἰρήνην.

Εἰρηναῖον (τὸ), ὁ ναὸς τῆς (θεᾶς) Εἰρήνης.

Εἰρηναῖος, α, ον (καὶ ἐπίῤ.) = εἴως, = Εἰρηνικός.

Εἰρηναρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι Εἰρηνάρχης, ου (ὁ). Ἄρχων (ἀξιωματικὸς) ἐπιφανῶν πρὸς διατήρησιν τῆς κοινῆς εἰρήνης καὶ εὐταξίας. (παρβλ. Εἰρηνοφύλαξ). 2) (Θλγ.) ὁ θεὸς (ὡς ἀρχὴ καὶ πηγὴ εἰρήνης).

Εἰρηναρχία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ εἰρηνάρχου.

Εἰρηναρχικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν εἰρηνάρχην ἢ εἰς τὴν εἰρηναρχίαν.

Εἰρήναρχος (ὁ), μεγν. ἀντὶ Εἰρηνοφύλαξ.
Εἰρηνεῖον (τό), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εἰρηναῖον.
Εἰρήνευσις, εως (ἡ). εἰρηνοποίησις, [ἐκ τοῦ
Εἰρηνεύω, Μ. εὑσω. (μετθτ. μὲ αὐτ.) = Εἰρηνοποιῶ, συμβιβάζω. καθησυχάζω. 2) (συνηθ. ἑλλ. ἡ ἀμτβ. καὶ μσ.) ζῶ (διάγω) ἐν εἰρήνῃ· ἔχω ἡ κάμνω εἰρήνην.
Εἰρηνέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εἰρηνεύω.
Εἰρήνη (ἡ), [εἴρω]. (τὸ ἐναντ. τοῦ Πόλεμος, θηλ.) ἡσυχία, ὁμόνοια κτλ. «Πολλὴ (« Μακρὰ) —, « Λκ., ἄνρα ἡσυχία. « Εἰρήνην ποιῶ (πράττω, ἄγω), = Εἰρηνεύω. « Εἰρήνην ἄγοντες ἀπὸ τῶν ἔξωθεν πολέμων, « Δ. Ἁλ. (καὶ μτφορ.) «Εἰρήνη ὑμῖν, « Γρφ. « Εἰρήνη πάντεσσιν, ἐπίσκοπος εἶπεν ἐπελθών, « Ἐπγρ.
Εἰρηνικὰς, ἡ, ὰν, (καὶ ἐπίβ.)-ικῶς. Ὁ ἀγαπῶν (ἢ ἀνήκων εἰς, ἔχων ἀντικείμενον τὴν) εἰρήνην. « Θεὸς —, « Σχλ. « Λόγος —, « Ἰακρ. « Τέχνη (« Ὀρχῆσις) εἰρηνικὴ, « Ξεν. « Εἰρηνικὸν (ἐνν. γράμμα), « Κων., τὸ στελλόμενον ἁπλῶς πρὸς ἀπόδειξιν φιλίας, (Ἰταλ.) cotremoniale, (ἄλλο παρὰ τὸ Συστατικόν).
Εἰρηνοδίκης, ου (ὁ). ὁ παρὰ τοῖς παλ. Ῥωμ. Fecialis, δικαστὴς ἢ πρέσβις (πληρεξούσιος) περὶ εἰρήνης καὶ πολέμου. «Διὰ τῶν εἰρηνοδικῶν, οὓς καλοῦσι Ῥωμαῖοι φετιάλεις, « Δ. Κάσ. (παρβλ. Εἰρηνοφύλαξ).
Εἰρηνόδωρος (ὁ, ἡ). ὁ δωρούμενος εἰρήνην.
Εἰρηνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω εἰρήνην, εἰρηνεύω, φιλιόνω, συμβιβάζω.
Εἰρηνοποίησις, εως καὶ Εἰρηνοποιΐα (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Εἰρηνοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ εἰρηνοποιῶν (ὡς μεσίτης τοὺς μαχομένους), (ἐν γέν.) φιλήσυχος, εἰρηνικός. ||. (οὐσ.) = Εἰρηνοδίκης.
Εἰρηνοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι Εἰρηνοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). (ἐπιθ.) ὁ ἐπαγρυπνῶν πρὸς διατήρησιν τῶν συνθηκῶν (τῆς εἰρήνης). 2) (οὐσ.) = Εἰρηνοδίκης. « Οἱ γὰρ Φετιάλιοι εἰρηνοφυλακές τινες ὄντες, « Ἰλ.
Εἰρηνόχυτος (ὁ, ἡ). ὁ χέων (παρέχων ἀφθόνως) τὴν εἰρήνην.
Εἰρήσεται, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. (ἀντὶ πθ.) μέλλ. καὶ
Εἰρῆσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. καὶ
Εἴρηται, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς ὀφς. τοῦ Εἴρω (λέγω).
Εἰρίνεος, η ἡ ος, ον, Ἰων. ἀντὶ Ἐρεοῦς, μάλλινος, [ἐκ τοῦ
Εἴριον (τό), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔριον, μαλλί.
Εἴρ(Εἴρ)κταε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. ξ
Εἰρκτέον. θετ. τοῦ Εἰρ(Εἴρ)γω.
Εἰρ(Εἰρ)κτὴ, ῆς (ἡ). [εἴργω]. δεσμωτήριον, φυλακή.
Εἰρκτοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω, Εἶμαι -
Εἰρκτοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). = Δεσμοφύλαξ.
Εἰρμὸς (ὁ), [εἴρω]. σειρὰ, συνέχεια, τάξις, ἀλληλουχία, (παρβλ. Ὅρμος).
Εἰρνκόμος (ὁ, ἡ), Π. [εἴρος, κομέω], = Ἐριουργός. « Κτεὶς —, « Νόν., ἡ λανάρα.
Εἴρομαι, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔρομαι.
Εἰροπόκος (ὁ, ἡ), Π. [εἴρος, πείκω, ἢ εἴρω, πόκος]. ὁ ἔχων κουρευόμενον ἢ συμπλεκόμενον μαλλὶ, (ἐπίθ. τῶν προβάτων).
Εἰροπόνος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐριουργός.
Εἶρος, εος (τὸ). Π. = Ἔριον, μαλλί.
† Εἰροτόμος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Εἰροκόμος.
Εἰροχαρὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων (χαμερόνων) διὰ τὸ πολὺ μαλλί του, (θηλ.) γεμάτος μαλλί. « Τάλαρος —, « Ἐπγρ., (παρβλ. Εἰδωλοχαρής).
Εἰρύκται, «ατο, Π. Ἰων. ἀντὶ Εἴρυνται, «ντο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. καὶ
Εἰρυμένος, ὀνμς. πλθ. θηλ. τῆς μτχ. καὶ
Εἰρύμενος, Π. ἀπαρ. τοῦ Ἐρύω.
Εἰρύσιμον (τὸ), Π. ἀντὶ Ἐρύσιμον.
Εἴρυτο, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ἢ μσ. ὑπερσ. τοῦ
Εἰρύω, Π. ἀντὶ Ἐρύω.
Εἶρῤ', Π. (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ Εἶρπε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἕρκω.
Εἴρχαται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Εἴργω.
Εἶρω [συγγ. τοῦ † Ἄρω καὶ Εἴργω], Π. Μ. ἔρσω (ἀόρ. Εἶρα καὶ Ἔρσα, πθ. πρκ. Εἶρμαι καὶ Π. Ἔρρμαι), δένω, πλέκω, ἐμ-(συμ)πλέκω, συνδέω, ἀριθμιάζω. « Εἶρειν στεφάνους, « Πινδ. « Εἶρας τὸν τράχηλον, « Στδ. (ᾧ πθ.) « Ὅρμων χρύσειον ἠλέκτροισιν ἐρμένον, « Ὀδ. Σ. (καὶ μτνμ.) « Λέξις εἰρομένη, « Ἀρστ., ἡ συνδεδεμένη καὶ συνεχής. (ἀντιθ. τῷ Κατεστραμμένη).
Εἶρω [συγγ. τοῦ πραηγ.], Μ. ἐρέω ᾧ Ἀττ. ἐρῶ (πρκ. Εἴρηκα καὶ πθ. Εἰρημαι, ἀόρ. πθ. Ἐρρέθην καὶ Ἐρρήθην καὶ τὸ θετ. Ῥητέον). Λέγω, ὁμιλῶ, (καὶ πθ. μόνον τρτπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) παραγγέλλω· διορίζω· συμφωνῶ. (Π.) ἐρωτῶ, ἐξετάζω. « Ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείσομεν, « Ἰλ. Α. (ᾧ μσ.) « Ὅς ποτέ μ' εἰρόμενος ἐγήθεεν, « Ἰλ. Η. (ᾧ πθ.) « Μισθὸς εἰρημένος, « Ὅσ., ὁ συμφωνημένος.
Εἴρων, ωνος (ὁ, ἡ), [κυρ. μτχ. τοῦ πραηγ.]. (συνήθ.) ὁ προσποιούμενος ἐν τῷ ὁμιλεῖν ἄγνοιαν (ὁμιλῶν μὲ εἰρωνείαν, ἄλλα λέγων καὶ ἄλλα φρονῶν), (ἐν γέν.) δόλιος, ὕπουλος.
Εἰρωνεία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ εἴρωνος, προσποίησις ἀγνοίας εἰς τὴν ὁμιλίαν (ἢ διὰ πονηρίαν ἢ δι' ἀστειότητα). « Αὕτη ἐκείνη ἡ εἰωθυῖα Σωκράτους εἰρωνεία, « Πλάτ.
Εἰρώνευμα (τὸ). τὸ μετὰ εἰρωνείας λεγόμενον· ἀστεϊσμός.
Εἰρωνεύομαι, Μ. εὑσομαι. Μεταχειρίζομαι (Ὁμιλῶ μὲ) εἰρωνείαν· προσποιοῦμαι· προφασίζομαι ἄλλ' ἀντ' ἄλλων. περιπαίζω.
Εἰρωνευτὴς, οῦ (ὁ), = Εἴρων.
Εἰρωνευτικὰς, ἡ, ὸν, = Εἰρωνικός.
Εἰρωνίζω, Μ. ίσω. Κλίνω πρὸς εἰρωνείαν.
Εἰρωνικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίβ.)-ικῶς. Ὁ λεγόμενος ἢ γινόμενος μὲ (πρὸς) εἰρωνείαν. 2) ὁ συνηθίζων (ἀγαπῶν) νὰ εἰρωνεύηται.
Εἰρωτάω (έω)-ῶ, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐρωτάω.
Εἰς καὶ (Ἀττ.) Ἐς, πρόθ. (συντ. μὲ αἰτ. ᾧ σημ. ἐν μὲν συντ. 1) Τόπον (ἢ κατὰ κίνησιν) καὶ (ἐν γέν.) τάσιν, φοπὴν πρός τι. « Ἀφίκετο εἰς Λακεδαίμονα, « Ξεν. « Εἰς Πέρσας ἔπεμπε πρός τε τὸ κοινὸν καὶ πρὸς Καμβύσην, « αὐτ. « Εἰς Ἕλληνας χρυσὸν ἐκόμισε, « Λξ. « Δυβώτην εἰς ἑ καλεσάμενος, « Ὀδ. Σ. « Ἐς Πηλῆ' ἱκέτευσε ᾧ ἐς Θέτιν, « Ἰλ. Π. « Εἰς ὧπα ἰδέσθαι, « Ὅμ. (καὶ κατ' ἀναστρ. Π.) « Οἳ μοι Πύλον εἰς ἅμ' ἕποντο, « Ὀδ. Ο. « Ὁρμᾶν εἰς τοὺς πολεμίους, « Ξεν. « Ἰέναι εἰς χεῖρας, « αὐτ. « Εἰς ταὐτὸ (« Εἰς μέγα, « Εἰς ὀφθαλμοὺς) ἐλθεῖν, « (καὶ τρπ.) « Εἰς ἓν (μίαν, ταὐτὸ) ἔρχεσθαι, « ἀντὶ Ὁμογνωμονεῖν, συμβιβάζεσθαι. (ἢ κατὰ στάσιν, προϋποτιθεμένης ὅπως πάντοτε τῆς κινήσεως). « Εἰς σὰς . θήσομαι χέρας, « Εὐρ. « Στὰς εἰς τὸ μέσον, « Ξεν. « Εἰς τὴν ἐκκλησίαν καθέζεσθαι, « Αἰσχ. « Εἰς στήλην γράφειν, « Δμ. « Καὶ ἠκούσθη ὅτε εἰς εἰκὼν ἔχι, « Γρφ. « Ἐράνη λῖς εἰς δόδν, « Ἰλ. Ο. (ἢ κατὰ προσδιορισμὸν) « Οὐ προσεδέξαντο αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν, « Θκ. « Τὸ δέ τι ᾧ εἰς τοὺς πολεμίους ἑάλω, « Δ. Κάσσ.
2) Διάστημα (ἀντὶ τοῦ Ἕως), (ἡ Τοπικῶς) « Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, « Λξ. « Τειχίζει μακρὰ τείχη ἐς θάλασσαν, « Θκ. (ἡ χρονικῶς) « Εἰς ὥρας, « Ὀδ. Ι. « Ἐς αὖριον, « Ὀδ. Η. « Εἰς ἔτος ἐξ ἔτεος, « Θκρ. « Ἐς δ δὴ ἀνεῦρε, « Ἴλ. « Ἐς δψέ, « Θκ. « Εἰς τότε, « Πλάτ. « Εἰς τέλος, « Ἐς ἀεί, « Εἰς μακρὰν κτλ., (ἴδε καὶ Ἕως τε)· (ἡ ἀριθμητικῶς) « Εἰς ἄνδρας ἑκατοσίους ᾧ εἴκοσι, « Θκ. « Ἔρχεται πρὸς τὸν Κῦρον, καὶ αἰτεῖ αὐτὸν ἐς δισχιλίους ξένους, « Ξεν. « Ἐς τρὶς, « Ἡρ. 3) Προσδιορισμὸν χρόνου. « Εἰς αὖριον, « Δμ. « Εἰς τὸ παρὸν, « Ξεν. « Εἰς τὴν ὑστεραίαν, « αὐτ. « Ἥκατε εἰς τὴν τριακοστὴν ἡμέραν, « αὐτ. « Προκηρύττουσι τὰ ἔτη εἰς ἃ δεῖ στρατεύεσθαι, « αὐτ. « Εἰς ὕστερον, « ὑστερώτερα. « Θέρμη ἐς τὴν ἑῶ, « Ἀρετ. « Οὐκὲς μακράν, « αὐτ. « Εἰς τὸ παραχρῆμα, « αὐτ. (ᾧ ἐν συνθ.) « Εἰσ' Ἐσπάπαξ, « Λξ. 4) Αἰτίαν (ἀντὶ τῆς Ὑπὲρ ἢ τῆς Διά), (ἢ τελικὴν) « Εἰς πόλεμον θωρήξασθαι, « Ὅμ. « Εἰκεῖν εἰς ἀγαθὸν, « Πλάτ. « Ἠτήσατο χρήματα εἰς ἄνδρας διακοσίους, « Ξεν. « Λόγος ὠφελήσειεν εἰς ἀνδραγαθίαν, « αὐτ. Εἰς ὑποδήματα δίδοται τῇ ταῦ βασιλεύοντος γυναικί, « Ἡρ. « Τὰ μὲν ἐς Μέδουσαν, « Παυσ. «Εἰς εἶα ἀντὶ Πρὸς τί; « Εἰς τοῦτο γεγένημαι, « Γρφ. « Εἰς τοῦτο κοπιῶμεν, « αὐτ. « Ὕμνος εἰς Δία, « Καλλ. (ἢ ποιητικὴν) « Εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖσθαι, « Πλ. « Καταφρονεῖσθαι εἰς τὰ πολεμικὰ, « Ξεν. « Εἰς τί; « ἀντὶ Διατί; « Εἰς μὲν ταῦτα, « Πλάτ. « Μακάριος πέφυκε πλὴν εἰς θυγατέρας, « Εὐρ. 5) Τρόπον (ἀντὶ τῆς Κατὰ, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιῤῥηματικῶς)· « Εἰς κάλλος ζῆν, « Ξεν. « Εἰς ἐντέλειαν γεγραμμένος, « Ἀρχφ. « Οὔτε κατὰ τοὺς πολέμους, οὔτε ἐς τὰ ἄλλα, « Θκ. « Εἰς ὥπα ἔοικεν, « Ὀδ. Λ. « Εἰς ἕνα (δύο κτλ.) εἶναι, « Ξεν. « Διηρημένος εἰς τρία μέρη, « Λξ. « Εἰς ζεύγη, « Λκ. « Εἰς πάντα τρόπον, « Πλάτ. « Εἰς ὑπερβολὴν, « Εἰς μάτην, « Εἰς τὸ ἀκριβέστατον, « Ἐς τὰ μάλιστα, « Εἰς ἅπαν, « Εἰς ἅπαν, κτλ. 6) Τὸ Πρός τι ἢ Σχέσιν καὶ Ἀναφοράν. « Τούτοις δ' ἐς ἀμφοτέρους φιλία ἦν, « Θκ. « Λόγος κοινίσασθαι εἰς τὸν δῆμον, « Δμ. « Οἱ ποιηταὶ εἰς πάντας μεμηνύκασι, « Πλάτ. « Πολλὰ δὴ καὶ καλὰ ἔργα ἀπεφήναντο εἰς πάντας ἀνθρώπους, « αὐτ. « Τὸν ἐξαμαρ

τόντ' εἰς θεούς, « Αἰσχλ. ||. (ἐν δὲ συνθ. σημ. ἐν γέν. κίνησιν, ἰδιαίτ. δὲ τὸ Ἐνδον): «Εἰσέρχομαι, Εἰσελαύνω, Εἰσφορέω, κτλ. ||. (ὡσάκις φαίνεται συντεταγμένη μὲ γεν., ἔχει ἐλλειψιν τῆς αἰτιατ.) «Εἰς οἶδα (ἐνν. δόμους), « Ὅμ. « Εἰς Ἀθηναίης (Διονύσου κτλ.) (ἐνν. ἱερόν), « Φοιτᾶν εἰς διδασκάλου (ἐνν. οἶκον), « Ἐπιτᾶν εἰσελθὼν οἴκαδε εἰς ἑμαυτοῦ, « Πλάτ.

Εἴς, ἔντος, Αἰολ. ἀντὶ Ὤν, ὄντος, (ὅθεν τὸ Παρέντων, ἀντὶ Παρόντων, τοῦ Ἄλκμ.).

Εἶς, κατ' ἀποκ. ἀντὶ Εἶσι γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Εἶμι.

Εἷς, Π. ἀντὶ Ἑξ, δ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁριστ. τοῦ Εἰμί ἢ Εἶμι.

Εἷς, Π. ἀντὶ Ἧς ἢ Ἦσθα, δ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Εἷς, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἧμι.

Εἷς, μία, ἕν, (ἡ γεν.) ἑνός, μιᾶς, ἑνός. Ἕνας. « Εἷς ἀνήρ, οὐδεὶς ἀνήρ, « Παρ. «Μίᾳ τῇς μιᾶς ἐξήρτηνται, « Βασ. « Εἷς (Ἓν) ἀνθ' ἑνός, « Ἓν πρὸς Ἕν, « Φρσ., παραβαλλόμενον ἢ ἀνταλλασσόμενον ἓν μετ' ἄλλου, ἁπλῶς, ἐν γένει, ἀπολύτως. « Εἷς καθ' ἕνα, « Εἷς ἕκαστος, « Θκ., Ξεν. «Κατὰ μίαν οἴκησιν, « Πλάτ. « Εἰς μίαν (ἐνν. βουλήν) βουλεύειν, « Ὅμ. « Μίαν (ἐνν. δίκην) δικάσαντες, « Ἀρχ. « Μίαν (ἐνν. ναυμαχίαν) ναυμαχήσαντες. « αὐτ. « Μιᾷ (ἐνν. βολῇ) δὶς ἐφεξῆς βέβληκα, « Ξεν. (οὕτως ἀναπληροῦται καὶ τὸ) «Διὰ μιᾶς « Ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς (ἐνν. φωνῆς) παραινεῖσθαι πάντες, « Γρφ. « Εἰν ἑνί (ἐνν. λόγῳ), « Νόνν., ἁπαξαπλῶς· ὁμοθυμαδόν· ἐν συντομίᾳ. « Γρ' ἐν (ἐνν. πνεῦμα) ἀναγνωστέον, « Γραμτ. (καὶ Ταχτικ.) ἀντὶ τοῦ Πρῶτος, η, ον. « Τῷ ἑνὶ καὶ τριηκοστῷ ἔτει, « Ἡρ. « Ἑσπέρα ἧ πρωΐ, ἡμέρα μία, « Γρφ. « Μίᾳ σαββάτων, « αὐτ., ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος (δηλ.) ἡ Κυριακή. (καὶ ἐξαιρετικ. ἢ διαιρετ. καὶ κατ' ἐπιμερισμόν, ἀντὶ ἀντιπ.) « Εἷς ἀπὸ πολλῶν ταχθείς, « Σοφ. « Εἷς τῶν ἐφόρων τότε ὤν, « Θκ. « Εἷς τῶν ἀργυρολόγων, « αὐτ. « Τὸν ἕνα τῶν ὀφθαλμῶν ἐκκοπεὶς· ἀφαιρεθεὶς δὲ ἧ τῶν χειρῶν τὴν μίαν, « Ξεν., ἀντὶ τὸν ἕτερον, τὴν ἑτέραν. « Ἓξ πτέρυγες τῷ ἑνί, καὶ ἓξ πτέρυγες τῷ ἑνί, « Γρφ. (καὶ ἀριστολογ.) ἀντὶ τοῦ Τις. « Ἕνα τῶν ἐκ τῆς νήσου αἰχμαλώτων, « Θκ. « Καὶ ἰδίων συκῆν μίαν, « Γρφ. (καὶ παραλλ.) « Καί τινα μίαν νύκτα, « Θκ. Εἷς τις, « Εἷς ὁπτησοῦν, « (καὶ ὁμοιωματ.) ἀντὶ Ὁ αὐτός. « Ὅς ἐμὲ μιᾶς ἐγένετ' ἐκ γαστρός, « Εὐρ. (καὶ παραλλ.) « Εἷς καὶ ὁ αὐτός. « (καὶ ἐμφατ.) ἀντὶ τοῦ Οὐδείς « Ὡς ἕνα μὴ καταλείπεσθαι, « Ξεν. « Νῦν δ' οὐκ ἐάσω.. μίαν ἐν τοῖς καπηλείοισι λάκκας ἐμποιεῖν, « Ἀρχ. (καὶ συνεκδχ.) ἀντὶ τοῦ Μηδαμινός, ὁ τυχών. « Οὐδέ γε Σφακούσιοί πρτ' ἤλπισαν ὑφ' ἑνὸς γραμματέως συρευνηθήσεσθαι, « Δημ. (ἀπαράλλακτα τὸ μεταχειριζόμεθα καὶ ἡμεῖς τὴν σήμερον).

Εἷσα, ας, ε, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Ἕζω.

Εἰσαγαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἰσάγω.

Εἰσάγαν, ἐπίρ. ἀντὶ Εἰς ἄγαν, ἴδε Εἰς (δ).

Εἰσαγγελεύς, έως (δ), ὁ εἰσαγγέλλων (φέρων ἀπ' ἄξω ἧ δίδων μέσα εἴδησιν), (ἐπαρά τοῖς βασιλεύσιν ἀξιωματικὸς) ὁ γνωστοτατῶν καὶ εἰσάγων τοὺς θέλοντας νὰ παρουσιασθῶσι. 2) (εἰς τὰ δικαστ.) κατήγορος (καταμηνυτὴς) τῶν παρανομούντων, (παρβλ. Εἰσαγωγεύς).

Εἰσαγγελία (ἡ). (ἐν γέν.) εἰδοποίησις, γνωστοποίησις, (ἰδιαιτ. δὲ 2) (Νμ.) καταμήνυσις ἐπὶ δικαστηρίου (κυρ. διὰ μεγάλα πολιτικὰ ἐγκλήματα μὴ ὁριζόμενα ῥητῶς ὑπὸ τοῦ νόμου, καὶ κατὰ τοῦτο διαφέρ. τοῦ Γραφῆ), ἴδε τὸν Σουίδ. καὶ Ἁρποκρ.

Εἰσ-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Δίδω (κυρ. μέσα) εἴδησιν. (ἐν γέν.) γνωστοποιῶ, ἀναγγέλλω. « Κροῖσος τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι, εἰσαγγεῖλαι ὅς τις εἴη, « Ξεν. (καὶ πθ.) « Ὡς εἰσηγγέλθη τοῖς τετρακοσίοις, ἔτυχον δὲ ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ξυγκαθήμενοι, « Θκ. « Ἦν ἥξοντες εἰσηγγελμένοι ὡσιν οἱ παλέμιοι, « Ξεν.

3) (ἰδιαιτ.) ἐγκαλῶ (κατηγορῶ, καταμηνύω) τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον (κυρ. διὰ πολιτικὸν ἔγκλημα). « Ὁ αἰσθόμενος εἰσαγγελλέτω τοῖς νομοφύλαξι, « Πλάτ. « Περὶ προδοσίας ἦν αὐτὸν εἰσήγγελλον οὗτοι, « Δημ. « Κατηγορήσειν ἔμελλον αὐτοῦ, περὶ ὧν εἰσήγγειλα εἰς τὴν βουλήν, « Ἀντιφ. (ἧ πθ.) « Ἐὰν εἰσαγγελθῇ πρὸς τοὺς ἄρχοντας, « Πλάτ.

Εἰσάγγελσις, εως (ἡ), = Εἰσαγγελία.

Εἰσαγγελτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (Νμ.) εἰσαγγελίαν.

Εἰσ-αγείρω, Μ. αγερῶ. Συνάζω (Συναθροίζω) τι ἐντός.

Εἰσαγήοχα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Εἰσάγω.

Εἰσ-αγορεύω, Μ. εύσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διαγορεύω.

Εἰσάγω, Μ. άξω (ἀόρ. Εἰσήγαγον κτλ.). (μὲ αἰτ. πρόθετ. καὶ σπν. μέ δοτ. ἐκ δ'.), (ἐν γέν.) Φέρω μέσα, ἐμβάζω. « Ἐς δ' ἄγαγε Πρίαμον, « Ἰλ. Ω. « Τὸν ποταμὸν διώρυχι εἰσαγαγὼν ἐς τὴν λίμνην, « Ἡρ. « Σῖτόν τε εἰσήγαγον (ἐς τὴν Πλάταιαν) καὶ φρουροὺς ἐγκατέλιπον, « Θκ. (ᾗ μσ.) « Ὁπλίτας εἰσηγάγοντο, « αὐτ. « Τούτους εἰς τὰς ἰδίας οἰκίας εἰσαγόμενοι, οὐδὲν ἀπέλειπον φιλοφρυσύνης, « Ξεν. Ἀπὸ τοῦ πνεύματος, ᾧ εἰσαγόμενοι ζῶμεν, « Ἱππκρ. (ᾗ πθ.) « Οὐκ ἔστι πόλις οὐδεμία ἥτις οὐ δεῖται εἰσαγεσθαί τι ἢ ἐξάγεσθαι, « Ξεν. « Τῷ εἰσάγοντι κατὰ πλῆθος τῶν εἰσαγομένων τόκος προκεῖσθαι, « Αἰν. Ταχτ. (ἰδιαιτ. δὲ 2) φέρω (προσκαλῶ) ἰατρὸν εἰς ἀσθενῆ. « Ἐπαγγειλαντός μου θεραπεύειν τὴν ἄνθρωπον, ἣν συνέκαιον, καὶ ἰατρὸν εἰσάγειν, οὐκ ἐφρόντιζον, « Δημ. (καὶ μσ.) « Εἰσάγονται γε ἐφ' ἑαυτοὺς οἱ ἰατροί, κάμνοντες, τοὺς ἄλλους ἰατρούς, « Ἀρχ. 3) Παίρνω (ἐνν. εἰς τὸν οἶκόν μου) γυναῖκα, ὑπανδρεύομαι. « Καὶ ἄλλην πρὸς ταύτῃ εἰσάγαγε γυναῖκα τεκνοποιόν, « Ἡρ. (καὶ μσ.) « Τὴν ἔχει γυναῖκα ἀπέντα, ἄλλην εἰσαγαγέσθαι, « αὐτ. 4) προσφέρω. «Ὥρα εἰσάγειν, « Ἱππ. 5) παρουσιάζω (τὴν δίκην ἢ τὸν ὑπόδικον) εἰς τὸ δικαστήριον, ἐγκαλῶ. « Ὅτ' ἐμὲ εἰσῆγον οἱ λέγοντες, « Δημ. « Δησάντων αὐτὸν ᾗ εἰσαγόντων εἰς τὴν Ἡλιαίαν, « αὐτ. «Τὰς δίκας εἰσαγόντων τούτους, « Πλάτ. 6) παραστήνω (εἰς τὸ θέατρον). ἀναφέρω (πρόσωπα) εἰς τὴν ὁμιλίαν ἢ εἰς τὸ σύγγραμμά μου. « Ὅταν ἡ Θυέστας ἢ Οἰδίπαδας εἰσάγωσι, « Πλάτ. « Τοῦ τὰ ἐλεεινὰ ταῦτα δράματα εἰσάγοντος, « αὐτ.

7) (μεταφρ.) ἐμβάζω τινὰ (τὸν κάμνω μέλος) εἰς ἑταιρίαν κλπ. « Πειράσεσθαι δὲ ᾗ Βοιωτοὺς ἐς τὰς σπονδὰς εἰσαγαγεῖν, « Θκ. « Ὁτάνης μέν νυν ἐσάγεται Ἰωτοφέρνεα, « Ἡρ. 8) κάμνω (κοιν. ἐθγάζω) νέαν συνήθειαν (θρησκείαν, νόμον κτλ.). « Ξένους εἰσάγοντας δαίμονας, « λ. ρητφ. (καὶ πθ.) « Οὐ γὰρ ἂν ἦν νεωστὶ εἰσαγμένα τὰ τῷ θεῷ τούτῳ ποιεύμενα. « Ἡρ. 9) κάμνω ἀρχήν. (αθ.) « Εἰσαγμένοι, « οἱ ἀρχαῖοι, (ᾗ ἐκκλησ.) οἱ κατηγοῦντες. ||. (Π. ἐνίοτε τὸ Εἰσάγω εἶναι) ἀντὶ τοῦ Ἄγω (ἐνν. ἑμαυτὸν, ὑπλ. ὑπάγω) εἰς. « Δασοδίκην ἐσάγουσα, « Ἰλ. Ζ., (παρβλ. Εἰσφέρω).

Εἰσαγωγεύς, έως (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ εἰσάγων (ἐμβάζων), (αθ.) « Εἰσαγγελεύς, (ἰδιαιτ. δὲ Νμ.) ὁ εἰσάγων (παρουσιάζων πρὸς συζήτησιν) τὴν ὑπόθεσιν, δικαστὴς, εἰσηγητής.

Εἰσαγωγὴ (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσάγειν, ἔμβασμα, (ἰδιαιτ. ἐπὶ ἐμπορευμ.) **importation**. « Εἰσαγωγὴς ἄρτων ἀπηγορευμένης τοῖς δεσμοφύλαξι, « Συν. (ἰδιαιτ. δὲ 2) (Νμ.) ἡ παρουσίασις τῆς δίκης πρὸς συζήτησιν. « Παρὰ τοῖς αὐτοῖς τούτοις καὶ τὰς γραφὰς τῶν δικῶν γίνεσθαι θεῖ καὶ τὰς εἰσαγωγάς, « Ἀρχ.

3) (ῥητ.) ἡ ἔναρξις (τὸ προοίμιον) λόγου ἢ συγγράμματος (ἡ ἄλλ. Εἰσβολὴ καὶ Ἔσθεσις). (κατὰ τοὺς διαλεκτ.) οἱ πρῶτοι καὶ στοιχειώδεις κανόνες ᾗ ὁρισμοὶ τῆς ἐπιστήμης.

Εἰσαγωγικός, ἡ, όν, (καὶ ἐκφ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ χρησιμεύων πρὸς) εἰσαγωγήν· προκαταρκτικός. (ἐπὶ ἀνθρ.) ἀρχάριος. ||. (οὐδ.) Εἰσαγωγικὸν (ἐνν. τέλος), « τὸ πληρονόμενον διὰ τὰ (ἐμπορικῶς) εἰσαγόμενα.

Εἰσαγώγιμος (ὁ, ἡ). ὁ εἰσαχθεὶς ἢ δυνάμενος (ἁρμόδιος εἰς τὸ) νὰ εἰσαχθῇ, «Πόλεις ἄλλας παρ' ἄλλων εἰσὶν εἰσαγώγιμοι, « Εὐρ., συνωκίσθησαν. « Δίκη—, « Δημ., ἡ παραδεκτὴ πρὸς συζήτησιν. «Σῖτα—, « Πλδ. τὰ ἐρχόμενα (ἐμπορικῶς) ἔξωθεν, μὴ πρατόντα τοῦ τόπου.

Εἰσαεί, ἐπίρ. ἀντὶ Εἰς ἀεί, διὰ πάντα, (ἴδε Εἰς).

Εἰσαείρω, -ομαι, Π. ἀντὶ Εἰσαίρω.

Εἴσαθ', (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ Εἴσατο.

Εἰσ-αθρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Εἰσοράω, κυττάζω τινὰ κατὰ πρόσωπον (καν. μίσος τὰ μμάτια), (ἐν γέν.) παρατηρῶ.

Εἰσ-αίρω, Μ. αρῶ. Σηκώνω τι ἀπὸ κουθνὰ καὶ τὸ φέρω μέσα εἰς. « Ἢ τράπεζ' εἰσήρετο, « Ἀρχ. 2) (μσ.) = Προσφέρομαι, τρώγω ἢ πίνω. « Διωνύσῳ δῶρ' εἰσαειρόμενος, « Θγν.

Εἰσ-αΐσσω, Μ. αΐξω, Π. = Εἰσπηδῶ.

Εἴσατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ Εἶδομαι.

Εἰσ-αΐω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Εἰσακούω.

Εἰσ-ακοντίζω, Μ. ίσω. Ῥιπτῶ τὸ κοντάρι ἐντός (δηλ. ἴσια ἐπάνω) τινος, τὸν σημαδεύω ᾗ τὸν κεντῶ. ||. (ἀμτθτ. ἢ ἐλλ.

καὶ μσ.) τινάζομαι (γύνομαι) μὲ ὁρμὴν ἐντὸς ἢ κατά τινος, (παρβλ. Εἰσταξεύω).
Εἰσακουστὸς, ἡ, όν. Ὁ εἰσακουόμενος.
Εἰσ-ακούω, Μ. ακούσομαι. (μὲ γεν. καὶ Π. μὲ αἰτ.) Ἐνωτίζομαι, ἀκούω (κυρ. μὲ προσοχὴν, καὶ ἐπιμ.) ἐννοῶ τὰ λεγόμενα, (κατ' ἔκτ.) ὑπακούω, πείθομαι. —Ἐπακούω. «Δοκοῦσι γάρ ποτε ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται, » Εὐαγγ.
Εἰσακτέον, θετ. τοῦ Εἰσάγω.
Εἰσ-αλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω ἔνδοθεν.
Εἰσ-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι, —Εἰσπηδῶ. «Ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος, » Ὅμ.
Εἰσ-αμείβω, Μ. αμείψω, Π. (μὲ αἰτ.) ἀντὶ Εἰσέρχομαι.
Εἰσάμην, ἀόρ. τοῦ Εἶδομαι ἢ 2) μσ. ἀόρ. τοῦ Εἶμι.
Εἰσάμην, μσ. ἀόρ. τοῦ Ἔζω ἢ 2) τοῦ Ἔννυμι.
Εἰσ-αναβαίνω, Μ. βήσομαι, (μὲ αἰτ.) Π. ἀναβαίνω ἢ ἐμβαίνω εἰς.
†Εἰσαναβολὴ (ἡ), —Ἀναβολή.
Εἰσ-αναγκάζω, Μ. άσω, —Ἀναγκάζω, (παρβλ. Εἰσβιάζομαι).
Εἰσ-ανάγω, Μ. άξω (ἀόρ. Εἰσανήγαγον κλπ.). Ἐμβάζω ἢ Ἀναιβάζω (ἐν γέν.) φέρω τινὰ εἰς.
Εἰσ-αν-αλίσκω, Μ. αν-αλώσω. Ἐξαδεύω τι εἰς.
Εἰσ-ανδρόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. γεμίζω (πληθύνω) τόπον τινὰ μὲ ἄνδρας.
Εἰσανεῖδον, ἀόρ. 6'. τοῦ Εἰσανοράω.
Εἰσ-άνειμι, Μ. ειμι (παρτ. Εἰσανήειν κτλ.), —Εἰσαναβαίνω.
Εἰσ-αν-έχω, Μ. έξω (ἀόρ. Εἰσανέσχον κτλ.). Ἐξέχω ἐμπρὸς ἢ πρὸς τὰ ἐντὸς τινος.
Εἰσ-αν-οράω-ῶ, Μ. όψομαι (ἀορ. Εἰσανεῖδον κτλ.). Βλέπω (Σηκάνω τὰ μάτιά μου) πρὸς τὰ ἄνω.
Εἰσ-αν-ορούω, Μ. ορούσω, Π. (μὲ αἰτ.) ὁρμῶ (ἀναβαίνω μὲ ὁρμήν) πρὸς τὰ ἐπάνω.
Εἴσαντα (ἀντὶ Εἰς ἔντα), ἐπίρ. Π. κατάντικρυ, κατὰ πρόσωπον.
Εἰσ-αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω μέσα.
Εἰσάπαν (ἀντὶ Εἰς ἅπαν), ἐπίρ. Ἐν γένει, καθ' ὁλοκληρίαν.
Εἰσάπαξ (ἀντὶ Εἰς ἅπαξ), ἐπίρ. Διὰ μίαν φοράν, μιᾷ φορᾷ διὰ πάντα.
Εἰσαπέβαν, Π. ἀντὶ Εἰσαπέβησαν, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. τοῦ
Εἰσ-απο-βαίνω, Μ. βήσομαι, Π. (μὲ αἰτ.) Ἐβγαίνω (ἀποβαίνω) εἰς.
Εἰσ-απο-κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω τινὰ παντοχόθεν (Περικλείω) μέσα εἰς.
Εἰσ-απο-στέλλω, Μ. στελῶ. Στέλνω μέσα.
Εἰσ-αράσσω (ττω), Μ. αράξω. Ῥίπτω (Σπρώγνω) τι μὲ ὁρμὴν μέσα εἰς.
Εἰσ-αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω τι εἰς τὸν ἀριθμὸν, συναριθμῶ.
Εἰσ-αρπάζω, Μ. άσω. Ἁρπάζω τι ἔξωθεν καὶ τὸ φέρω μέσα.
Εἰσ-αρτίζω, Μ. ίσω. Ἐφαρμόζω τι (καὶ ὁμτθτ. Ἐφαρμόζομαι) μέσα εἰς.
Εἰσ-αρύομαι, Μ. ύσομαι. Εἰσαντλῶ τι δι' ἐμαυτόν.
Εἶσατο, Π. γ'. πρσ. τοῦ Εἰσάμην.
Εἰσ-άττω, Μ. άξω, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσάσσω.
Εἰσ-αργάζω, Μ. άσω. Π. ἀντὶ Εἰσοράω.
Εἰσαῦθις (ἀντὶ Εἰς αὖθις), ἐπίρ. Ἄλλην φοράν, ἄλλοτε, εἰς τὸ μετέπειτα· δι' ἄλλην φοράν. « Τοῦτο μὲν ἐσαῦθις ἀποβώμεθα, » Ξεν.
Εἰσαύριον (ἀντὶ Εἰς αὔριον), ἐπίρ. Δι' αὔριον.
Εἰσαῦτις, Π. ἀντὶ Εἰσαῦθις.
Εἰσ-αφάσσω ἢ Εἰσ-αφάω-ῶ, Μ. άσω. Ἐγγίζω (Ψηλαφῶ) τι ἔσωθεν, (κατ' ἔκτ.) ἐμβάζω (χόνω) τι πρὸς ψηλάφησιν, (παρβλ. Εἰσμάσσω).
Εἰσ-αφίημι, Μ. αφήσω. Ἀφίνω τι νὰ ἔμβῃ (Ἀποπολνῶ) μέσα.
Εἰσ-αφικάνω (χ. Μ.), Π. καὶ
Εἰσ-αφικνέομαι-οῦμαι, Μ. ίξομαι. (μὲ αἰτ.) Ἔρχομαι (Φθάνω) εἰς.
Εἰσαφύσσω, Μ. αφύσω, —Εἰσαντλέω.
Εἰσ-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Εἰσέβην κλπ.), —Ἐμβαίνω· ἐμβαρκάρομαι. « Δόμους (« Σκάφος), —« Εὐρ. (ἢ παραλλ.) » Ἐσβὰς ἐς ποταμὸν, « Ἡρ. ‖ (ὁ ἀορ.) Εἰσέβησα, Π. ἀντὶ Εἰσεβίβασα, ἐμβασα.
Εἰσ-βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Εἰσέβαλον κλπ.) —Ἐμβάλλω, ἐμβάζω, ῥίπτω (ἢ ἐνίοτε) ὁδηγῶ μέσα. » Καὶ ἐλέχθη ὡς οἱ Πελοποννήσ. φάρμακα ἐσεβλήκεσιν ἐς τὰ φρέατα, « Θκ. « Εἰς ἀπρόσκτον πῆμ' εἰσέβαλεν ὑμᾶς, « Αἰσχλ. » Θοῦς πόντον εἰσεβάλομεν, « Εὐρ., ὡδηγήσαμεν. (καὶ μτ.) » Εἰσβαλομένους ἐς τὴν νέα, « Ἡρ. (καὶ ἄλλ.) » Τὰ μὲν διήρπασαν, τὰ δὲ εἰσβαλόμενοι ἀπέπλευσαν, « Θκ. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἄλλ.) ἐμβαίνω (κυρ. μὲ ὁρμὴν), κάμνω ἐπιδρομὴν, ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ. (ἐπὶ ποταμ.) χύνομαι μέσα, (τρπ.) ἀρχινῶ (ἐπὶ ποιητ.) ἐμβαίνω εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἢ προοιμιάζομαι. » Εἰσβάλλοντι δὲ εἰς τὸν τόπον εὐθὺς ἡ ὁπλὴ προσβάλλει, « Θφρ. » Ἔρημον χῶρον εἰσεβάλομεν, « Εὐρ. Εἰσβάλλουσιν εἰς τὸ δεξιὸν κέρας τῶν Ἀθην. » Εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ἀργείαν, « Διοδ. » Ἂν ὀξέως εἰσβάλλῃ ἡ ναῦτος, « Ἱππκρ. » Τοῦ γὰρ ἴστρου πλείοσι ῥόμασιν εἰς τὸν Πόντον εἰσβάλλοντος, « Πλθ. « Κατὰ τὸ ἔαρ εἰσβάλλον, « Γαλ., περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔαρος. « Ἀπὸ τῆς Εἰλειθυίας εἰσβέβληκεν (ὁ Πίνδαρος εἰς τὸ Ζ'. τῶν Νεμ.). « Σχλ.
Εἴσβασις [εἰσβαίνω], εως (ἡ). ἔμβασμα, ἐμβαρκάρισμα.
Εἰσβατὸς, ἡ ἡ ὸς, όν. (τόπος) Εἰς τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ἔμβῃ.
Εἰσ-βιάλλω, Μ. βιάλῶ. Ἁρμέγω (Βυζάνω) τι μέσα εἰς, ῥοφῶ.
Εἰσ-βιάζομαι, Μ. άσομαι. Ἐμβαίνω (ἢ ἁπλ. Πράττω τι) διὰ τῆς βίας.
Εἰσ-βιβάζω, Μ. άσω. Ἐμβάζω (κυρ. εἰς πλοῖον), ἐμβαρκάρω.
Εἰσ-βλέπω, Μ. βλέψω, —Ἐμβλέπω, βλέπω κατὰ πρόσωπον, παρατηρῶ.
Εἰσ-βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμβαίνω πουθενὰ πρὸς βοήθειάν τινος.
Εἰσβολὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσβάλλειν, ἔμβασμα· ἐπιδρομὴ (ἐχθρῶν)· (μτνμ.) ἀρχὴ (πυρετοῦ), ἔναρξις ποιήματος (δημηγορίας κτλ.), προοίμιον, (ἐν γέν.) ἄφορμὴ, ὕλη, ἀνθόστιμον. (συνηθ.) τὸ μέρος δι' οὗ δύναταί τις νὰ εἰσβάλῃ (κυρ. ὡς ἐχθρὸς), πέρασμα, στενον, χύσιμον (στόμα) ποταμοῦ.
Εἰσγραφὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ
Εἰσ-γράφω, Μ. γράψω, —Ἐγγράφω, καταγράφω. 2) Ἱστορῶ, περιγράφω. « Σελλαΐων ἐσελθόντων ἅλσος εἰσεγραψάμην, « Π.
Εἰσ-δανείζω, Μ. είσω. Δανείζω ἐπάνω εἴς τι, δανείζω μὲ τὸ διάφορον, (παρβλ. Ἐνοφείλομαι).
Εἰσδέδορκα, Π. πρκ. τοῦ Εἰσδέρκομαι.
Εἰσδεκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων (ἐπιτήδειος) πρὸς εἰσδοχήν. ‖ « Εἰσδεκτικὸν (ἐνν. τέλος), » Θυζ., τὸ πληρούμενον πρὸς ἀνανέωσιν συμφωνίας.
Εἰσδεκτὸς, ἡ, όν. Παραδεκτός.
Εἴσδεξις, εως (ἡ), —Εἰσδοχή.
Εἰσ-δέρκομαι, Μ. δέρξομαι, —Εἰσοράω.
Εἰσ-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαί τινα μέσα (εἰς τὸν οἶκόν μου κλπ.) (τρπ.) παραδέχομαι.
Εἰσ-διδώμι, Μ. δώσω (ἀόρ. Εἰσέδωκα κλπ.). Δίδω τι μέσα· ἐγχειρίζω.
Εἴσδοσις, εως (ἡ). παράδοσις, ἐγχείρισις.
Εἰσδοχὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσδέχεσθαι, παραδοχή.
Εἰσδραμεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἰστρέχω, (ὀθεν.
Εἰσδρομὴ (ἡ), —Εἰσβολὴ (ἐχθρῶν), ἔφοδος.
Εἰσ-δύνω (χ. Μ.) —Εἰσδύω.
Εἴσδυσις, εως (ἡ). ἔμβασμα, χώσιμον, τρύπωμα. [ἐκ τοῦ
Εἰσ-δύω καὶ (μσ.) Εἰσ-δύομαι, Μ. δύσω, -ομαι (ἀόρ. Εἴσδυν κτλ.). Ἐμβαίνω, χώνομαι, τρυπόνω, διαπερνῶ. « Εἰσδύνοντα τοὺς πόρους, « Ἀλ. Ἀφρ. » Ἀκοντιστὴν ἐσδύσεαι, « Ἰλ. Ψ., θέλεις ἐπιχειρήσῃ. « Οἱ γῆς εἰσέδυ, » Εὐρ. (καὶ τρπ.) « Εἰσέδυνε σφίσι δεινόν τι, » Ἡρ., τοὺς ἐφάνη (τοὺς ἦλθε) κακόν.
Εἶσεαι, Π. ἀντὶ Εἶσῃ, 6'. ἐν. πρσ. τοῦ Εἶσομαι.
Εἰσ-εάω-ῶ, Μ. άσω, —Εἰσαφίημι.
Εἰσ-εγγίζω, Π. ίσω, —Προσεγγίζω.
Εἰσέδρακον, Π. ἀόρ. 6'. τοῦ Εἰσδέρκομαι
Εἰσέδραμον, ἀόρ. 6'. τοῦ Εἰστρέχω.
Εἰσέδυν, ἀόρ. 6'. τοῦ Εἰσδύομαι.
Εἰσεῖδον, ἀόρ. 6'. τοῦ Εἰσοράω.
†Εἰσ-ελέω-ῶ, Μ. ήσω, (παρὰ Ξενοφ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Εἰς εἱλυούς. ἦ) —τῷ
Εἰσ-είλλω, Μ. ειλήσω, —Εἰστελαύνω, ἐμβαίνω.
Εἶ-ειμι, Μ. ειμι (πρτ. Εἰσήειν κτλ.), —Εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω. « Ἐξιών τε κείσιων δόμους, « Εὐρ. (καὶ παραλλ.) » Ἔσημεν ἐς οἴκους, « αὐτ. (καὶ τρπ.) » Οὐκ ἐσιόντες ἐς τὰς σπονδάς, « Θκ. » Εἰς τοὺς ἑρήδους ἐσιόντες, « Δ. Κάσ. » Ὅσε Σόλων εἰσῇει τὴν ἀρχήν, « Δημ. (ἢ ἄλλ.) » Τοῖς χοίροις οἷς καθαίρουσιν ὅταν εἰσιέναι μέλλωσιν, « αὐτ. » Τοὺς εἰσιόντας ὑπάτους, « Δ. Ἁλ. « Εἶσιθ' εἶσω, « Ἀρχ. » Ἀλλ' εἰσιόν μοι τὸν ὀνον ἐξάγειν δοκῶ, « αὐτ. « Τὰ εἰσιόντα (εἰς τὰ σῶμα). « Ξεν., αἱ τροφαί. 2) παρουσιάζομαι (εἰς βασιλέα ἢ ἄρχοντα, εἰς τὸ θέατρον, [κυρ. δὲ] εἰς τὸ δικαστήριον). » Οὐδ' Ἀγαλῆος ὀφθαλμοὺς εἴσειμι, « Ἰλ. Ω. » Καθ' ὅ,τι ἂν ἐσίοι ἡ πρεσβεία, « Θκ. » Πρῶτος ὁ παιδικὸς χορὸς εἰσίει ἄν, « Πλάτ. « Πλάττοντι λόγους εἰς ὑμᾶς εἰσιέναι, « αὐτ. » Ἐν ταῖς δράμασι ταῖς τραγικοῖς ἐξαίρετόν ἐστι ταῖς τριταγωνισταῖς, τὸ τοὺς τυράννους εἰσιέναι, « Δημ., ὑποκρίνεσθαι, παριστάνειν. » Εἰσιέναι γραφὴν (ἢ περὶ γραφῆς, ἀγῶνα κτλ.), « αὐτ. 3) ἐμβαί-

..., εἰς φόνον οἶκον φίλης, (ἀσθενοῦς κτλ.) πρὸς ἐπίσκεψιν. «Εἰς ἐμὲ παρὰ τὸν Σωκράτη,» Πλάτ. «Αἰσχύνῃ γάρ ἡφεῖσαν σφῶν αὐτῶν, εἰσιόντες παρὰ φίλας,» Θκ. «Εἰσιέναι ὡς ἐμέ,» Ξεν. (ἢ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) «Διὰ νυκτὸς εἶσειαι πρὸς αὐτὴν (τὴν Ἀριάδνην),» αὐτ. 4) (τρπρσ. καὶ κατὰ μτχ. ἑλλ.) μοῦ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν, ἐνθυμοῦμαι, φαντάζομαι. κυριεύομαι ἀπό. «Ταῦτα λέγοντος τοῦ παιδὸς τὸν Ἀστυάγη εἰσῆλθε ἀνάγνωσις αὐτοῦ,» «Ἡρ. «Ἀπὸ δὲ τοῦ Δίτυλικοῦ πάθους αὐτὸν ταῦτα ἔσῃσι,» Θκ. «Ἐπεάν σφισι εἰσίῃ οἶστρος,» «Ἡρ. «Πάνυμοι ἐλεεινὸν ἔσῃσι,» Πλάτ. «Ἀλλά τις αὐτῷ πόθος εἰσῇσι,» Δ. Κάσ., (παρβλ. Εἰσέρχομαι).

Εἰσ-ειργνυμι (-ειργω), Μ. εἴρξω. Ἐγκλείω, ἐμπεριεκλείω.

Εἰσεκέλσαμεν, Π. γ' πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ **Εἰσκέλλω**.

Εἰσέλασις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσελαύνειν (ἐμβαίνειν ἐφ' ἵππου), ἔφοδος (ἐφόρμησις) ἢ πομπὴ (παράταξις) ἐπικοῦ κλπ.

Εἰσελαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος πρὸς) εἴσελασιν, θριαμβευτικός. «Ἀγών —,» «Πλίν., ὁ τελούμενος πρὸς τιμὴν Ὀλυμπιονίκου ἐπιστρέφοντος εἰς τὴν πατρίδα του, ξεν τοῦ

Εἰσ-ελαύνω, Μ. ελάσω. Διώχνω (κυρ.) ζῶον νὰ ἐμβῇ εἰς τὸ μανδρί του, οὐσιαστ. ὁδηγῶ. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) ἐμβαίνω ἔφιππος ἢ μὲ ἅμαξαν ἢ μὲ πλοῖον· ἐμβαίνω ἐν θριάμβῳ· «σβάλλω (εἰς ἐχθρικὸν τόπον).

Εἰσέλευσις [εἰσέρχομαι], εως (ἡ). ἔμβασμα.

Εἰσελεύσομαι, μέλλ. τῆς ἀρχ. καὶ

Εἰσελθεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ **Εἰσέρχομαι**.

Εἰσ-έλκω, Μ. ελκύσω (ἀόρ. Εἵσπείλκυσα κτλ.). Τραβῶ (σύρω) τι ἢ τινα μέσα εἰς.

Εἰσ-εμ-βαίνω, Μ. ἐμβήσομαι (ἀόρ. Εἰσενέβην κτλ.). Ἐμβαίνω εἰς (πλοῖον), ἐμβαρκάρομαι.

Εἰσ-εμ-πορεύομαι, Μ. εὐσομαι. Ὑπάγω πουθενὰ ὡς ἔμπορος.

Εἰσενεγκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ **Εἰσφέρω**.

Εἰσεπειτα (ἀνεὶ **Εἰς ἔπειτα**), ἐπίρ. Διὰ ὕστερον, ὑστερώτερα· εἰς τὸ ἑξῆς.

Εἰσ-επι-δημέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἔρχομαι (φθάνω ἢ διατρίβω) εἴς τινα τόπον ὡς ξένος.

Εἰσέπτη καὶ

Εἰσέπτατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ **Εἰσίπταμαι**.

Εἰσ-ερύγνυμι (-ερύγω), Μ. ἐρξω, = **Εἰσειργνυμι**.

Εἰσ-έρπω, Μ. ερπύσω (ἀόρ. Εἰσεῖρπυσα κτλ.). Ἐμβαίνω (χώνομαι) πουθενὰ σιγὰ-σιγά.

Εἰσερρύην, πθ. (ἀντὶ μσ.) ἀόρ. τοῦ **Εἰσρέω**.

Εἰσ-ερῶ, Μ. ερρήσω (ἀόρ. **Εἰσήρρησα**), = **Εἰσφθείρομαι**, ἐμβαίνω πουθενὰ πρὸς κακόν τινος ἢ καὶ ἐκόν μου, (συγχ. τῷ **Εἰσφέρω** καὶ **Εἰσρέω**).

Εἴσερσις [εἴς, εἴρω], εως (ἡ). ἔνερσις, θηλύκωμα.

Εἰσέρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. **Εἰσῆλθον** κτλ.). (μὲ αἰτ. παρὰ μὲν Ποιητ. μόνην, παρὰ δὲ λογογρ. πρόθετ.) Ἐμβαίνω («**Εἰσῆλθε γὰ ἐξῆλθεν ἐφ' ἡμᾶς**,» «Γρφ., διέτριψε καλὸν καιρὸν [ξύησι πάντοτε] μαζί μας [καὶ μτγν.]» Καὶ τῶν προσόδων τὰς εἰσελθούσας καταδαπανηθεῖσας,» «Ξεν., ὅταν ἐμβῆκαν εἰς τὸ τεῖχος). παρουσιάζομαι (εἰς τὸ θέατρον, εἰς τὸ δικαστήριον κτλ.)· ὑπάγω πρὸς ἐπίσκεψιν φίλου (ἀσθενοῦς κτλ.). (μτγν.) λαμβάνω μέρος εἴς τι, ἐγκαταλέγομαι («Εἰς τοὺς ἐφήβους [«Εἰς τὸ βουλευτήριον, «Εἰς τὰς σπονδάς]—,» «Ξεν., Αἰσχ., Θκ.). (τρπρσ.) μὲ ἔρχεται, μοῦ ἔρχεται κατὰ νοῦν, ἐνθυμοῦμαι κτλ. «Ἰδόντα δὲ τὸν Κροῖσον, γέλως εἰσῆλθε αὐτὸν αὐτίκα ὡς εἴη τέρας,» αὐτ. (παρβλ. **Εἴσειμι**).

Εἰσεσθαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ **Εἰσίημι**.

Εἰσετι (ἀντὶ **Εἰς ἔτι**), ἐπίρ. Ἕως τῶρα, ἀκόμη ἕως τῶρα.

Εἰσ-ευ-περέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἐκ δ'.) Προμηθεύω τι ἀφθόνως εἴς τινα.

Εἰσ-εω-ίημι, Μ. εἰσεφ-ήσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) **Εἰσαφίημι**.

Εἰσεῤῥουν, παρτ. τοῦ **Εἰσφορέω**, ἢ Ἀττ. ἀντὶ **Εἰσεφόρουν**, παρτ. τοῦ **Εἰσφορέω**.

Εἰσ-έχω, Μ. ἑξω. (τὸ ἐναντ. τοῦ **Ἐξέχω**, δηλ.) ἐκτείνομαι (προχωρῶ) εἰς τὰ ἔνδον, ἐμβαίνω. «Κύλπις θαλάσσης εἰσέχων ἐπὶ πολὺ τῆς χώρας,» «Δ. Χρσ. «Εἰς τὸν οἶκον ἐσέχων ὁ ἥλιος,» «Ἡρ.

Ἴσα (ἡ), Π. ἀντὶ **Ἶση**, θηλ. τοῦ **Ἶσος**, ὅμοιος· ὁμαλός· (συνεκδχ.) στρογγυλός· (τρπ.) ἡσυχος· δίκαιος. «Δαὶς—,» «Ὅμ. ὅπου ὅλοι οἱ σύνδαιτα λαμβάνουν ἴσας μερίδας. «Ναῦς—,» «αὐτ., ἡ ἰσόῤῥοπος, (ἐπμ.) καλοκαμωμένη.

Εἰσ-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (κυρ.) Ὁδηγῶ τινα πρὸς τὰ ἔνδον, τὸν φέρω εἰς τὸν δρόμον του, (συνηθέστ. τρπ.) παραινῶ (δίδων πρῶτος τὸ παράδειγμα), συμβουλεύω, διάσκω· ἐξηγῶ· δίδω σχέδιον, προτείνω.

Εἰσήγημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς εἰσηγήσεως· πρότασις, σχέδιον.

Εἰσήγησις, εως (ἡ). ὁδήγησις· παρακίνησις· διδασκαλία· συμβουλή.

Εἰσηγητής, οῦ (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ εἰσηγούμενος (διδάσκων) τι, ὁδηγός, συμβουλος, παρακινητής κλπ.

Εἰσηγητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων πρὸς) εἰσήγησιν, παρακινητικός.

Εἰσ-ηγορέομαι-οῦμαι. Μ. ήσομαι. Συνομιλῶ ἢ κριαλογοῦμαι μετά τινος.

Εἰσηγορία (ἡ). ἐγκάλεσμα, κατηγορία.

Εἰσηκέν, παρτ. τοῦ **Εἴσειμι**.

Εἰσ-ηθέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Εἰσ-ηθίζω, Μ. ἰσω. Χύνω τι μέσα περνῶντος τοῦ ἀπὸ πανί· (ἰατρ.) ἐμβάζω διὰ τοῦ κλυστῆρος.

Εἰσ-ήκω, Μ. ήξω, = **Εἰσέρχομαι**, ἐμβαίνω κλπ. (ἴδε **Εἰσικνοῦμαι**).

Εἰσηλάμην, ἀόρ. ά. τοῦ **Εἰσάλλομαι**.

Εἰσῆλθον, ἀόρ. β'. τοῦ **Εἰσέρχομαι**.

Εἰσηλοῦ (λοῦσιον (τὸ), (ἐνν. τέλος) τὸ πληρωνόμενον διὰ τὸ ἔμβασμα, (Γαλλ.) **droit d' entrée**.

Εἰσηλυσία (ἡ), Π. ἀντὶ **Εἰσέλευσις**.

Εἰσήμεν, Ἀττ. ἀντὶ **Εἰσῄμεν**, ά. πλθ. πρσ. τοῦ παρσ. τοῦ **Εἴσειμι**.

Εἰσήνεγκα, ἀόρ. ά. τοῦ **Εἰσφέρω**.

Εἰσήρρησεν, Ἀττ. ἀόρ. ά. τοῦ **Εἰσέρρω**, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ **Εἰσέρρησεν**.

Εἰσ-ηχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = **Ἐνηχέομαι**, ἐνωτίζομαι, ἀκούω.

Εἴσθα, Αἰολ. Π. ἀντὶ **Εἶς**, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. ἢ (μᾶλλ.) τοῦ μέλλ. τῆς ὁρ. τοῦ **Εἶμι**.

Εἴσθας, Π. πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ **Ἧμαι**· ἢ **Ἔνυμι**.

Εἴσθεσις [εἰστίθημι], εως (ἡ), = **Εἰσαγωγή**, ἔναρξις (ποιήματος κτλ.), προοίμιον.

Εἰσ-θέω, Μ. θεύσομαι, = **Εἰστρέχω**.

Εἰσ-θλίβω, Μ. θλίψω. Ζουλίζω τι (νὰ ἔμβῃ μέσα ἢ) ἀνάμεσα. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ **Ἐνθλίβω**.

Εἰσ-θρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. **Εἰσέθορον** κτλ.), Π. πηδῶ (ῥίπτομαι [χύνομαι] μὲ ὁρμήν) μέσα.

Εἶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ **Εἶμι**.

Εἶσι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ **Εἶμι**.

Εἰσιδεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Εἰσιδέσθαι, Δ. Π. ἀντὶ **Εἰσιδέσθην**, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ὁρ. τοῦ **Εἰσοράω**.

Εἰσ-ειδύω, Μ. ύσω, = **Ἐνιδρύω**, ἐγκαθιδρύω.

Εἰσ-ίζομαι (χ. Μ.), Π. κάθημαι μέσα (σπανίως τοῦμαι) εἰς.

Εἰσ-ίημι, Μ. εἰσήσω, = **Εἰσπέμπω**, εἰσάγω, ἐμβάζω ἢ ἀφίνω νὰ ἐμβῇ τι.

Εἰσίθμη (ἡ), Π. [εἴσειμι]. = **Εἴσοδος**.

Εἰσ-ικνέομαι-οῦμαι, Ν. [ἵξομαι. Ἔρχομαι (φθάνω, Ἐμβαίνω) μέσα, διαπερνῶ. «Ἀσκραίων ἐσικέσθαι κώμην,» «Ἀθ. (καὶ πθ. πλὴν σπανιώτ.) «Εἰσικνουμένη βέλει,» Αἰσχλ., τρυπημένη, διαπερασμένη.

Εἰσ-ιππάω, Μ. εὐσω. Ἐμβαίνω ἔφιππος, **Εἰσελαύνω**.

Εἰσ-ίπταμαι, Μ. εἰσ-πτήσομαι. (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ πρόθετ.) Πετῶν ἐμβαίνω εἰς.

Εἰσιτέον, θετ. τοῦ **Εἴσειμι**.

Εἰσιτήριος (ὁ, ἡ), [εἴσειμι]. ὁ ἀνήκων ἢ γινόμενος εἰς τὸ ἔμβασμα (καὶ τρπ. εἰς τὴν ἀρχήν) τινος. «Λεγος —,» «Λξ., ὁ ἐκφωνούμενος εἰς τὴν ἄφιξιν (εἰς τὴν ὑποδοχὴν) ἐπαύμου τινὸς ἀνδρός. «Εἰσιτήρια (τά), (ἐνν. ἱερά) τὰ τελούμενα κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους ἢ κατὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν ἄρχοντός τινος.

Εἰσιτητέον, θετ. τοῦ **Εἰσιτέον**.

Εἰσιτητός καὶ **Εἰσιτός**, ἡ, όν. (τόπος) Ὅπου ἔξεστί τις νὰ ἐμβῇ.

Εἰσίτω, β'. ἐν. πρσ. τῆς προστ. καὶ

Εἰσίω, ης, η, ἀόρ. σῆς ὑποτ. τοῦ **Εἴσειμι**.

Εἰσ-καθίζω, Μ. ίσω. Καθίζω τινὰ μέσα εἰς.

Εἰσ-καλέω-ῶ, Μ. έσω. Προσκαλῶ τινα (νὰ ἔμβῃ) μέσα. (ἐν γέν.) = **Προσκαλῶ**. «Ἰατρὸν (»Μάρτυρας;)—,» «Ἰπκρ., Ἀρστφ.

Εἰσ-κατα-βαίνω, Μ. βήσομαι. Καταβαίνω μέσα εἰς, ἐμβαίνω (κυρ. εἰς ὑπόγειον).

Εἰσ-κατα-δύνω (δύω), Μ. δύσω, Π. χώνομαι (τρυπόνω) μέσα εἰς.

Εἰσ-κατα-τίθημι, Μ. κατα-θήσω, Π. = **Ἐγκατατίθημι**.

Εἴσ-κειμαι, Μ. κείσομαι, = **Ἔγκειμαι**, κείτομαι (εἶμαι βαλμένος, τοποθετημένος) μέσα εἰς.

Εἰσ-κέλλω, Μ. κέλσω. Ἀράζω τὸ (ἢ μὲ τὸ) πλοῖον εἰς τὴν ξηράν.

Εἰσ-κηρύσσω (ττω), Μ. ύξω. Προσκαλῶ σ-

τα διὰ τοῦ κήρυκος νὰ ἔμβῃ μέσα (νὰ παρουσιασθῇ).

Εἰσ-κλάω, Μ. κλάσω. Τσακκίζω (λυγίζω) τι πρὸς τὰ ἔνδον. «Τρίχας (βλεφάρων) εἰσκλωμένας,» Δακρ.

Εἰσ-κλείω, Μ. εἰσω, = Ἐγκλείω, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Εἰσκυλίω.

Εἰσ-κλέπτω, Μ. κλέψω. Κλέπτω τι καὶ τὸ φέρω μέσα εἰς, (τρπ.) ἀπατῶ, παρασύρω.

Εἰσ-κλύζω, Μ. κλύσω. Κινῶ ὑγρόν τι μέσα εἰς (π. χ.) ἀγγεῖον ὥστε τὸ ξεπλύνω.

Εἰσ-κλύω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Εἰσακούω, ἐνωτίζομαι.

Εἰσ-κολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω, γρμτ. ἐξήν. τοῦ Εἰσνέω.

Εἰσκομιδή (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-

Εἰσ-κομίζω, Μ. ίσω. Φέρω (Κουβαλῶ) μέσα, ἐμβάζω. «Ὁ χιλίαρχος ὁ τὰς ἀγγελίας εἰσκομίζων,» Αἰλ. (καὶ μσ.) «Τὰ ἐκ τῆς χώρας κατὰ τάχος ἐσκομίσαντο,» Θκ. «Καὶ οὗτοι μέν, ἐπιόντος πολλοῦ στρατοῦ ἀδύνατοι ὄντες ἀμύνεσθαι, εἰς τε τὰ χαρτερὰ καὶ τὰ τείχη, ὅσα ἦν ἐν τῇ χώρᾳ, ἐσκεμίσθησαν,» αὐτ.

Εἰσ-κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἐμβάζω (καὶ μσ. ἢ παθ.) Ἐμβαίνω (κυρ. διὰ μέσου στενοῦ), εἰσδύω, εἰσχωρῶ.

Εἴσκρισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσκρίνειν ἢ εἰσκρίνεσθαι, εἰσχώρησις.

Εἰσ-κρούω, Μ. κρούσω, ἔτυπῶ τι πρὸς τὰ ἔνδον, κτυπῶν ἐμπήγω (σπρώχνω).

Εἰσ-κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ.

Εἰσ-κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιστρέφων τι κυκλοειδῶς τὸ ἐμβάζω, (ὅθεν ἐπὶ θεάτρου) στρέφω τι διὰ τῆς ἐπὶ τούτῳ μηχανῆς πρὸς τὸ ὄπισθεν τῆς σκηνῆς μέρος ὥστε νὰ μὴ τὸ βλέπουν πλέον οἱ θεαταί, (καρβλ. Ἐκκυκλέω) ||. (μσ.) περιστρέφομαι, καταγίνομαι.

Εἰσκύκλημα (τὸ), τὸ ἄλλ. Ἐκκύκλημα, μηχάνημά τι θεατρικὸν (ἴδε τὸ προηγ.).

Εἰσ-κυλίω, Μ. ίσω. Κυλίω ῥίπτω (ἐμβάζω) τι μέσα εἰς, (τρπ.) περιπλέκω, (μσ.) περιπίπτω.

Εἰσ-κύπτω, Μ. κύψω, = Ἐγκύπτω.

Εἴσκυρσις, εως (ἡ). (ἐξελλην. τοῦ Λτν.) incursus, εἰσβολή, ἐπιδρομή.

Εἶσκω (χ. Μ., παρτ. Ἤϊσκον), Π. [ἐίσκω ἢ ἴσκω]. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἐκ δ'.) ὁμοιάζω (παρομοιάζω) τι μέ- (συνηχ. μὲ ἀπαρ. ἐκ δ') νομίζω, συμπεραίνω. ||. (ἀμτβδ. ἢ κατ' ἔλλ. τῆς αἰτ. μὲ δοτ.) φαίνομαι, ὁμοιάζω. «Τάδε νυκτὶ ἔοικε,» Ὁδ. Γ.

Εἰσ-κωμάζω, Μ. άσω. (πάντοτε σχεδὸν μεταφ.) Ἐμβαίνω πουθενὰ ὡς κωμαστὴς (μεθύων ἢ περιφερόμενος τὰς ὁδοὺς μετὰ μουσικῆς), (ἐπιτ.) ἐμβαίνω μὲ ὁρμὴν καὶ ἀτάκτως καὶ (ἐν γέν.) πρὸς κακὸν τῶν ἐνοικούντων, (παρβλ. Εἰσφθείρομαι).

Εἰσ-λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω (κτυπῶ ἡ λάμψις μου) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Εἰσ-λεύσσω, Μ. λεύσω, Π. = Εἰσοράω, ἐμβλέπω.

(**Εἰσ-μάομαι**), Μ. μάσομαι, Π. ἐγγίζω κατὰ βάθος (μεταφρ.). «Μάλα γάρ με θανὼν ἐσμάσσατο θυμόν,» Ἰλ. Ρ., μὲ ἐλύπησε κατάκαρδα, (δὲν πρέπει νὰ συγχ. μὲ τὸ

Εἰσ-μάσσω(ττω) καὶ (μσ.) -ομαι, Μ. μάξω, -σομαι. Ψηλαφῶ (Ἐγγίζω, Παστατεύω) τι ἔσωθεν, (ἀθ.) χώνω ἐπὶ τούτῳ τὴν χεῖρα ἢ τὸ δάκτυλον, (παρβλ. Εἰσαφάω). 2) (μσ.) σραγγίζομαι εἰς. «Ἐνεμάξατο χεῖρας ἐς κόλπον,» Θκρ.

Εἰσματτεύομαι, Μ. εύσομαι, = Εἰσμάττομαι, ψηλαφῶ τι ἔσωθεν.

Εἰσνέω, Μ. νεύσομαι καὶ

Εἰσνήχομαι, Μ. νήξομαι. Ἐμβαίνω πουκολυμβῶν.

Εἰσνοέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (εὔχρ. κυρ. μόνον ὁ ἀόρ.) = Καταλαβαίνω, παρατηρῶ, βλέπω, ξανοίγω.

Εἰσοδεύω, Μ. εύσω. Ὁδεύω (Πάγω) μέσα εἰς, ἐμβαίνω· (ἐκκλίσ.) κάμνω εἴσοδον.

Εἰσοδιάζω, Μ. άσω. Συνάζω (κυρ. τὰ εἰσοδήματα τῶν προϊόντων μου), θησαυρίζω.

Εἴσοδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος κατὰ) τὴν εἴσοδόν τινος, = Εἰσιτήριος, (ἀθ. ||. **Εἰσόδιον** (τὸ), (ἐνν. τέλος), τὸ πληρονόμημα διὰ τὴν εἰς τὴν πόλιν εἴσοδον σημαντικοῦ τινος ὑποκειμένου. ||. (πλθ.) **Εἰσόδια** (τά). = Γρμ., τὰ εἰσοδήματα, αἱ πρόσοδοι.

Εἴσοδος (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμβαίνειν ἢ τὸ μέρος δι' οὗ ἐμβαίνει τις, ἔμβασμα, θύρα· προαύλιον. 2) = Εἰσφορὰ ἢ Πρόσοδος, εἰσόδημα, δύσμον.

Εἰσ-οιδάνω, Μ. οιδήσω. Πρήσκω, (εἰς τὸν Ἀρετ. ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥιζοδέω).

Εἰσοικειόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐμβάζω τινὰ εἰς τὸν οἶκόν μου, (συνηχ.) τὸν κάμνω φίλον [οἰκεῖόν] μου.

Εἰσ-οικέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐνοικῶ, κατοικῶ ἢ ὑπάγω νὰ κατοικήσω που.

Εἰσοίκισις, εως (ἡ). καταίκησις· κατοικία.

Εἰσ-οικίζω,, Μ. ίσω, = Ἐγκατοικίζω, βάλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ που.

Εἰσοίκισις, εως (ἡ) καὶ

Εἰσοικισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσοικίζειν ἢ εἰσοικίζεσθαι.

Εἰσ-οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω τι μέσα εἰς ταῖχον κτλ. οἰκοδομούμενον. «Ἐσῳκοδόμουν ἐς αὐτὸ (τὸ τεῖχος) πλίνθους,» Θκ.

Εἰσοιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Εἰσφέρω.

Εἰσ-οιχνέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ αἰτ.) ἀντὶ Εἰσπορεύομαι.

Εἰσόκε(κεν), ἀντὶ Εἰς ὅ κε, Π. (μὲ ὑποτ. ἢ μέλλ. ὀρθ.) Ἕως ὅτου.

Εἴσομαι, μέλλ. τοῦ Οἶδα. 2) Π. μέλλ. τοῦ Εἶμι.

Εἰσ-ομόργνυμι καὶ (μσ.)-ομαι, Μ. ομόρξω, -ομαι, Π. ἐντυπόνω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Εἰσόπιν [εἰς, ὀπίν], ἐπίρ. Π. (μὲ γεν.) Ἔπειτα, κατόπιν, εἰς τὸ μετέπειτα, εἰς τὸ ἑξῆς.

Εἰσοπίσω, ἐπίρ. Π. εἰς τὸ μετέπειτα, εἰς τὸ μέλλον· εἰς τὸ ἑξῆς.

Εἴσοπτος (ὁ, ἡ), [εἰσοράω]. ὁ κείμενος εἰς τοιαύτην (χαμηλὴν δηλ.) θέσιν ὥστε νὰ φαίνεται ἐκ' ὅλα τὰ πέριξ ὑψηλότερα μέρη.

Εἰσοπτρίζω [εἴσοπτρον], Μ. ίσω. Εἰκονίζω (Δείχνω) τὰ ἀντικείμενα ὡς καθρέπτης. «Τὸ γάλα τῶν ὑγρῶν μόνον οὐκ ἐσοπτρίζει,» Πλ. ||. (μσ.) βλέπω τὸ πρόσωπόν μου (κοντάζομαι) εἰς τὸν καθρέπτην. «Παρὰ λύχνον μὴ ἐσοπτρίζου,» Ἰαμβλ.

Εἰσοπτρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ φαινόμενος εἰς (ἢ ὅμοιος μὲ) ἔσοπτρον, εἰσοπτροειδής.

Εἴσοπτρις, ίδος (ἡ), Ὑποκορ. τοῦ Εἴσοπτρον.

Εἰσοπτρισμός (ὁ). τὸ εἰσοπτρίζειν ἢ εἰσοπτρίζεσθαι.

Εἰσοπτροειδής, ές (ὁ, ἡ). Ὅμοιος μὲ-

Εἴσοπτρον (τὸ), = Κάτοπτρον, καθρέπτης, [ἐκ τοῦ

Εἰσ-οράω-ῶ, Μ. ὄψομαι (ἀόρ. Εἶσιδον κτλ.) Βλέπω (Κυττάζω) τι μὲ προσοχήν (μὲ σέβας, μὲ πόθον), (κοιν.) βλέπω μέσ' 'ς τὰ 'μάτια, θεωρῶ· παρατηρῶ, (συνηθ.) προσέχω. «Τὸν νῦν ἴσα θεῷ εἰσορῶσιν,» Ὁδ. Ο., τὸν κυττάζουν ἴσα θεῷ. «Εἰσόρα μὴ σκέψιν οὐκ οὖσαν τιθῇς,» Σοφ. «Ἴδῃ μυρί' ἐσεῖδον ὀνείρατα,» Θκρ. «Τὸ ἄῤῥητον οὐκ ἐπιορῶμες,» αὐτ. «Καλὸς (ὁ Ἑλένης) εἰσορᾶν,» Πίνδ., Αἰσχλ., ἀντὶ Τὴν μορφήν.

Εἰσ-αρμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁρμῶ κατά τινος· ἐμβαίνω μὲ ὁρμὴν εἰς.

Εἰσαρμίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ἐγκαθαρμίζομαι, ἐμβαίνω εἰς τὸν λιμένα.

Εἰσορύσσω, Μ. ορύξω, Π. = Εἰσορύσσω.

Εἶσος ἢ **Ἔισος**), Ο. ἀντὶ Ἴσος, (εὔχρ. μόνον εἰς τὸ θηλ.), ἴδε Ἔσση.

Εἰσότε (ἀντὶ Εἰς ὅτε), ἐπίρ. Ἕως ὅτου.

Εἰσ-οχετεύω, Μ. εύσω. Ἐμβάζω (βάλλω νὰ χύνεται) τι διὰ ὀχετοῦ εἰς.

Εἰσοχή (ἡ). [εἰσέχω]. τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐξοχή, κοίλωμα. «Ἐν ταῖς δίχα σχισθείσαις πέτραις τὰς κατὰ τὴν ἑτέραν εἰσοχὰς ὁμολόγους εἶναι συμβαίνει ταῖς κατὰ τὴν ἑτέραν εἰσοχὰς οὕτως ὥστε κἂν συναρμοσθῆναι δύνασθαι,» Στρ.

Εἴσοψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσοράω, παρατήρησις· (συνηθ.) παράδειγμα.

Εἰσ-ποιέω, Μ. ποιήσω, Π. = Εἰσθρώσκω, Εἰσορμῶ, Εἰσπηδῶ.

Εἰσ-παρα-δύομαι, Μ. δύσομαι, = Παρεισδύομαι.

Εἰσ-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω μέσα· ἐμβάζω.

Εἰσ-περάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἀλλ.) Περνῶ πουθενὰ, περνῶ μέσα.

Εἰσ-πέτα(το)μαι, = Εἰσίπταμαι.

Εἰσ-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ (Ἐμβαίνω μὲ ὁρμὴν) μέσα.

Εἰσ-πλίμπλημι, Μ. πλήσω, = Ἐμπίμπλημι.

Εἰσ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι· (ἀόρ. Εἰσέπεσον κτλ.). Πίπτω (Ῥίπτομαι) μέσα εἰς, Ἐμπίπτω, εἰσβάλλω, ἐρμῶ. «Εἰς εἰρκτὴν εἰσέπεσες,» Δ. Κάσσ., τὸν ἔῤῥιψαν εἰς (καὶ μτγμ.) «Ξυμφορὰν (= Γῆρας) ἐμπεσοῦσα,» Εὐρ., περιπεσοῦσα.

Εἰσ-πιτνέω-ῶ, Π. ἀντὶ Εἰσπίπτω.

Εἰσ-πλέω, Μ. πλεύσομαι ἢ πλευσοῦμαι. Ἐμβαίνω πλέων (μὲ πλοῖον) μέσα εἰς (κόλπον ἢ λιμένα). «Ἔξενον πόρον εἰσεπλεύσαμεν,» Εὐρ. «Εἰσπλέοντι τὰς Ἡρακλείους στήλας,» Ἀρχ. «Ὅπως μὴ δὲν ταῖς Μεγαρεῦσιν εἰσπλέοι τῶν ἐπτηδείων,» Ξεν.

Εἰσ-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐμπίμπλημι.

Εἴσπλους-ους, ου (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσπλέειν, τὸ ἔμβασμα τοῦ πλοίου εἰς τὸν λιμένα. «Δεδόχθαι... δέναι αὐτῷ κραξεύειν... ἢ εἴσπλουν εἰς πόλιν,» Ἐπιγρφ. Ἢ τὸ μέρος διὰ τοῦ ὁπ. εἰσπλέουσιν τις, ἢ

σαδος τοῦ λιμένος.» Τὰ τῆς Πύλου ἔξω τοῦ ἕσπλου πρὸς τὸ πέλαγος ἀλίμενα ὄντα, « Θκ.

Εἰσ-πνέω, Μ. πνεύσω. Πνέω (Φυσῶ) μέσα εἰς· τραβῶ τὴν ἀναπνοήν μου, βαφῶ τὸν ἀέρα, ἀναπαίνω, (ἀντιθ. τῷ Ἐκπνέω). «Ὁ καθεύδων ἐκπνεῖ μᾶλλον ἢ εἰσπνεῖ, Ἀρετ. 2) (τρπ.) ἐμπνέω ἔρωτα, (ὅθεν

Εἰσπνήλας, ου, ὁ, ἀντὶ Εἰσπνήλης, ου καὶ

Εἴσπνηλος (ὁ), (Λακων.) ὁ ἐραστής, (παρβλ. Αἴτης).

Εἴσπνευσις (ἡ). ἡ εἴσπνευσις (τὸ ῥούφημα) τοῦ ἀέρος, ἀναπαμός· ἔμπνευσις.

Εἴσπνοος-ους, ου (ὁ). ὁ ἐμπεριέχων πνεῦμα (ἄνεμον), φουσκωμένος

†Εἰσ-ποδίζω, Μ. ἰσω, = Εἰσβαίνω ἢ 2) ἐσταλμ. ἀντὶ Γεισποδίζω.

Εἰσ-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ ἔμβῃ μέσα εἰς, εἰσάγω, ἐμβάζω. (τρπ.) συνιῶ. προξενῶ· (χυρ.) κάμνω θετὸν υἱόν τινος (καὶ ‖. [μσ.] υἱοθετῶ αὐτὸς ἐγὼ) τινα παρβλ. Ἐκποιέω). (ἐνγέν.) εἰκειοποιοῦμαι. ‖. (πθ.) υἱοθετοῦμαι κτλ., (σπν.) παρεσύρομαι.

Εἰσποίησις, εως (ἡ). υἱοθέτησις· οἰκειοποίησις.

Εἰσποιητὸς ἡ Εἰσποίητος, ἡ, ὴ ες, ὸν ἡ ον. Ὁ υἱοθετηθεὶς ὑπό τινος, ψυχωσιὸς ἢ ψυχοκόρη.

Εἰσπομπὴ (ἡ), [εἰσπέμπω]. σταλσιμον μέσα, εἰσαγωγή.

Εἰσ-πορεύω, Μ. εύσω. Εἰσάγω (Ὁδηγῶ μέσα) τινὰ, ἐμβάζω. ‖. (συνηθέστ. τὸ μσ.) ὑπάγω μέσα εἰς, ἐμβαίνω.

Εἰσ-πορίζω, Μ. ίσω, = Πορίζω, προμηθεύω.

Εἰσπραχτέον, θετ. τοῦ Εἰσπράσσω.

Εἰσπράκτης, ου καὶ

Εἰσπράκτωρ, ορος (ὁ). ὁ εἰσπράττων (συνάζων. [χυρ.] τὰ δεσίματα), (Τουρκ.) ταξιλτζῆς.

Εἴσπραξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσπράττειν, σύναξις τῶν φόρων κτλ.

Εἰσ-πράσσω (ττω) καὶ (μσ.)-ομαι, Μ. πραξω,-σομαι. Συνάζω (ἐν γέν.) χρέος (ἰδιαιτ. δέ) φόρους· (ἐπμ.) ἁπαίρνω μὲ βίαν. ‖. (πθ.) πληρόνω (ἀποδίδω) βιασμένος. «Ταύτην εἰσπράττεσθαι τὴν δίκην, « Γρ., ὑποφέρει (καθυποβάλλεται εἰς) αὐτὴν τὴν τιμωρίαν.

Εἰσπτάμενος, ἡ, ον, μσ. ἀόρ. Β', τῆς μτχ τοῦ Εἰσίπταμαι.

Εἰσ-πτύω, Μ. πτύσω, = Ἐμπτύω.

Εἰσ-ρέω, Μ. ρεύσομαι καὶ ρυήσομαι. Τρέχω (Χύνομαι) μέσα εἰς. « Τὸν εἰσρέοντα διὰ Συμπληγάδων πόντον. « Εὐρ. (καὶ μεταφ.)» Ὅσοι ἦσαν εἰσρυέντες ἐς τὴν πόλιν, « Δκ. « Εἰσερρύη νόμισμα εἰς τὴν Σπάρτην, « Πλ. (καὶ τρπ.) » Πόθος εἰσερρύη πάντας εὐνομίας, « αὐτ.

Εἴσραὴ (ἡ) καὶ

Εἴσροος-ους, ου (ὁ). χύσιμον (τρέξιμον) ὑγροῦ μέσα εἰς. « Πνεύματος—, « Αἰλ.

Εἰσ-ρύομαι, Μ. ρεύσω (ῡ), = Εἰσρέω, (Νικ. Χων.).

Εἴσρυσις, εως (ἡ), = Εἴσροος.

Εἰσ-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω, = Εἰσίλκω.

Εἶσται, Π. ἀντὶ Εἶται, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἔννυμι.

Εἰσ-τελέω, Μ. έσω, = Εἰσποιῶ. «Εἰς τοῦτο εἰστελεῖται τὸ γένος,« Πλάτ., εἰσάγεται, ἐγκαταριθμεῖται.

Εἱστήκειν, ὑπερσ. τοῦ Ἵστημι.

Εἱστήκεσθω, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς πρς. τοῦ Ἑστιάω.

Εἰσ-τίθημι, Μ. εἰσθήσω. Βάλλω (Τοποθετῶ) τι μέσα εἰς, ἐμβάζω. «Εἰς φαρέτραν αὐτὸν ἐσθέμενοι,« Ὁλ. (καὶ ἑλλ.)» Ἐσθέμενοι (ἐνν. εἰς τὴν ναῦν) σῖτα ἐξέπλευσαν, « Ξεν. (καὶ μὲ δοτ.) « Ὅπα δ' ἀκοαῖς εἰσεθέμην, « Καλλ., (περιφρ.) ἀντὶ Ἤκουσα.

Εἰσ-τετρώσκω, Μ. εἰσ-τρώσω, ἴδε Ἐστιτρώσκω.

Εἵστο, Π. ἀντὶ Εἶτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἔννυμι.

Εἰσ-τοξεύω, Μ. εύσω. Ῥίπτω βέλη (κτλ.) διὰ τοῦ τόξου μέσα εἰς. ‖. (μσ. ἢ πθ.) τινάζομαι (ῥίπτομαι) ὡς σαγίττα μέσα εἰς. « Διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ πάθη ταῖς ψυχαῖς εἰστοξεύονται, « Ἡλ., (παρβλ. Εἰσκοντεύω).

Εἵστοτε (ἀντὶ Εἰς τότε), ἐπίρ. Π. διὰ τότε, ὅσον διὰ τότε, δι' ἐκεῖνον τὸν καιρόν.

Εἰσ-τρέπω, Μ. τρέψω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐκτρέπω) Γυρίζω τι πρὸς τὰ ἔνδον, στρέφω τὸ ἔξω μέσα.

Εἰς-τρέφω, Μ. θρέψω. Τρέφω ἐσωτερικῶς.

Εἰσ-τρέχω, Μ. θρέξω,-ομαι ἢ ὁραμοῦμαι (ἀόρ. Εἰσέδραμον κτλ.). Τρέχω (Ἐμβαίνω τρέχων) μέσα εἰς. «Ὅπως, ὁπόταν πύλαι τινὲς ἀνοιχθεῖεν. . , πρῶται εἰσδράμοιεν, « Θκ.

Εἰσ-τρυπάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ ἢ ἐμβαίνω (Χώνομαι μὲ τρόπον, Παρεισδύομαι) μέσα εἰς, (κοιν.) τρυπόνω, (παρβλ. Ἐκτρυπάω).

Εἰσ-φαίνω, Μ. φανῶ. Γνωστοποιῶ, φανερόνω· (συνηθ.) ἐγκαλῶ, καταμηνύω.

Εἰσ-φέρω, Μ. εἰσοίσω (ἀόρ. Εἰσήνεγκα κτλ.). Φέρω τι μέσα εἰς, ἐμβάζω. « Οὐδὲν εἰσηνέγκαμεν εἰς τὸν κόσμον,« Γρφ. (καὶ μσ.) « Σῖτον εἰσενεγκάμενοι,« Θκ. « Τοῦτο γὰρ (τὸ ὕδωρ) πλεῖστον εἰσφέρονται, « Ἀρστ. 2) παραστήνω εἰς τὸ θέατρον κτλ., (μτφ.) ἀναφέρω (εἰς τὸ σύγγραμμά μου), (ἐν γέν.) παρουσιάζω. « Ὁ συγγραφεὺς οὐ μόνον ψεῦδος εἰσήνεγκεν, ἀλλὰ καὶ τὸ ψεῦδος ἀπίθανον,« Πλβ. (καὶ μσ.) « Καὶ τὸν ἴδιον βίον ἀκόλουθον εἰσφέρεται τοῖς εἰρημένοις,« αὐτ. (παρβλ. Παρέχω). « Εἰώθασιν οἱ τραγῳδοὶ Ἐρινύας εἰσφέρειν μετὰ λαμπάδων,« Σχλ, Ἀρχφ. 3) προτείνω. «Νόμον (Γνώμην,« Δόγμα) εἰσφέρειν,« Ἠτρ. (καὶ πθ.) « Τοὺς εἰσφερομένους ὑπὸ τῶν ὑπάτων πρεσβευτάς,« Πλβ. 4) ἀναφέρω. «Ἃ δ' ἂν εἰσφέρωσιν οὗτοι πρὸς τὸν δῆμον,« Ἀρστ. «Οὐκέτι εἰσήνεγκαν περὶ αὐτῶν εἰς τὰς βουλάς,« Θκ. (ἢ ἑλλ.) » Τὴν βουλὴν προβουλεύσασαν εἰσενεγκεῖν ὅτῳ τρόπῳ οἱ ἄνθρωποι πρίαιντο,« Ἠρ. (καὶ πρὸς ὁστ.)» Εἰσοίσομεν Σωκράτει, « Πλάτ. 5) συντελῶ, συνεισφέρω. « Τότε πρῶτον εἰσενεγκόντες εἰσφορὰν 200 τάλαντα, « Θκ. » Ἔδει χρήματα εἰς τὸν πόλεμον εἰσενεγεῖν ἀπὸ τῶν οὐσιῶν τοὺς πολίτας, « Πλ. » Ἐπιθυμῶ τούτῳ ἄρανον εἰσενεγκεῖν, « Ξεν. (καὶ ἑλλ.) « Τῷ πώποτε εἰσήνεγκα;« Δημ. (ἢ τρπ.)» Πολλὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν εἰσενεγκών,« Χρσ. (καὶ μσ.)» Πᾶσαν εἰσφέρετο σπουδὴν καὶ φιλοτιμίαν,« Πλέ. » Τοσοῦτον χαρίτων καὶ ἡδονῆς (ἢ αἰσχύνης) εἰσηνέγκατο,« Αἰσχ. 6) ἐβγάλω νόμον (συνήθειαν κτλ.). «Κατὰ δαιμόνια εἰσφέρων, Ξεν. « Αἴτιος εἰσφέρειν καινοὺς ἀεί, « Εὐρ. 7) προξενῶ. «Δειλίαν εἰσφέρει ὁ νόμος οὗτος,« Εὐρ. « Ἀτυχίαν εἰσενήνοχε τοῖς βαρβάροις,« Πλ. 8) μεταχειρίζομαι. «Τίνας ἀρετὰς (λόγους) εἰσενήνεχσαι; « Δ. Ἁλ., (παρβλ. Εἰσάγω).

Εἰσ-φθείρομαι, Μ. φθεροῦμαι (ἀόρ. Εἰσεφθάρην). Ἐμβαίνω πουθενὰ πρὸς φθορὰν (ὄλεθρον, δυστυχίαν) τοῦ μέρους ἐκείνου, (παρβλ. Εἰσκωμάζω).

Εἰσ-φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω, = Εἰσπορεύομαι, συχνάζω εἰς.

Εἰσφοίτησις, εως (ἡ), = Εἴσελευσις.

Εἰσφορά, ᾶς (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσφέρειν (χυρ. χρήματα), συνεισφορά. « Μεγάλας εἰσφορὰς εἰσηνηνοχάσι,« Δσ. 2) παρουσίασις. « Νόμου—, « Δ. Κασ.

Εἰσ-φορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εἰσφέρω, φέρω (κουβαλῶ, χύνω, ἐπισωρεύω) μέσα εἰς.

Εἰσ-φρέω, Μ. φρήσω, Ἀττ. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Εἰσφορέω, ἢ Εἰσρέω, ἐμβάζω. « Εἰσέφρουν τὸ στράτευμα, « Δημ. « Οὐκ εἰσφρήσομεν,« Ἀρχφ., δὲν θ' ἀφήσωμέν τινα νὰ ἐμβῃ. (ἢ ἀμτθ. ἢ ἑλλ.)» Εἰσέφρησεν (ἄλλ. Εἰσήρήσαν) εἰς τὴν οἰκίαν, « αὐτ., ἐμβῆκε (κρυφίως καὶ ἐπὶ κακῷ.)

Εἰσ-φύρω, Μ. .; Εἰσχωρῶ ὡς φύραμα (ζύμη).

Εἰσ-χειρίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ἐγχειρίζω.

Εἰσ-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Εἰσέχεα κτλ.), « Ἐγχέω. ‖. (μσ.) χύνομαι (ἐμβαίνω σωρηδὸν) μέσα.

Εἴσχυσις, εως (ἡ), = Ἀνάγυσις.

Εἰσ-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμβαίνω (Προχωρῶ) μέσα, διαπερνῶ.

Εἴσω ἢ (σπνττ.) Ἔσω [εἰς], ἐπίρ. ἡ πρόθ. (Τοπ.) Μέσα. « Εἴσω κομίζου καὶ σύ, « Αἰσχ. « Εἴσω μετ' ἐμοῦ δεῦρ' εἶμι,« Ἀρχφ. (καὶ μὲ γεν.) « Εἴσω τοῦ τείχους ἀπῆει, « Ξεν. (ἢ ἐναφρθ.) « Εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρός,« Πλάτ. (ἢ Π. μὲ αἴτ.)» Δοῦναι δέμαν Ἄιδος εἴσω,« Ἰλ. Γ. (ἢ χρον.) « Εἴσω τριάκοντα ἡμερῶν,« Ἑρμῆ.

Εἴσωθεν, σπν. ἀντὶ Ἔσωθεν.

Εἰσωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ώσω. Κουντῶ (Σπρώχνω) μέσα, χώνω (ἐμβάζω [ἢ μσ.] ἐμβαίνω) μὲ βίαν.

Εἰσωθίζω, Μ. ίσω, (μτγν.) = Εἰσωθέω.

†Εἰσωνία (ἡ), Ζ. Ἰσωνία·

Εἰσωπὴ (ἡ), Π. θέα, ὄψις.

Εἰσωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [εἰς †ὤψ]. ὁ κείμενος (ἢ ἔχων τι) πρὸ ὀφθαλμῶν (ὑπ' ὄψιν). « Εἰσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, « Ἰλ. Ο., ἐγράφησαν πρὸς (διὸνι προτοῦ τὰς εἶχον ὄπισθεν), (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) « Εἰσωποὶ ἐκέλευον, « Ἀπολλ., ἴσια κατάντικρυ.

Εἶτα [εἶη, ταῦτα;], ἐπίρ. (χρν.), = Ἔπειτα, ὕστερον, μετὰ ταῦτα. «Τὸ πρῶτον Ἀμφίπολιν λαβών, μετὰ ταῦτα Πύδναν (κτλ.), εἶτα Θετταλίας ἐπέβη, « Δημ. « Καθέρπυσον νῦν εἰς Κεραμεικόν.—Εἶτα τί; « Ἀρχφ. 2) Ἀποριημ. (μὲ κάποιαν ἔμφ. καὶ πόνον.) Καὶ ὕστερα! Αἴ! ἢ ὕστερα;

» Εἶθ' οἱ ἄνθρωποι ἐμὲ αἰτιῶνται, οὐ λογιζόμενοι κτλ., « Αχ. » Εἶτα ἐν ἀδικήματι θήσονται πεισθέντων ἡμῶν ἃ δεόμεθα, « Θκ. (καὶ ἐρωτημ.) » Εἶτα τί τοῦτο; Ἀρτφ., ἢ τί μὲ τοῦτο; 3) Ἐξαιρετ. ἐκτὸς τούτου, ἀλλ' ἐκτός τούτου. » Εἶτ' οὐκ οἶσθ' ὅτι; « Ξεν. » Εἶτα πῶς δυνήσομαι, ἄπειρος, ἀθαλάττωτος ὤν, εἶτ' ἐλαύνειν; « Ἀρτφ. 4) Ἐναντιωματ. » Εἴ τι μηδὲν μετὸν, εἶτ' ἀπεχθάνῃ; « Ἀρτφ. (ἴδε καὶ τὸ παράδ. 3).

Εἶτα, γ'. ἐν. προ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἐνυμι.

Εἴτε [Εἴ, τε], σύνδ. ἐξαιρετ. (κατ' ἐναντ.), εἴτε—εἴτε, ἢ—ἤ. » Εἴτ' ἄρ' ὀγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται εἴθ' ἑκατόμβης, « Ἰλ. Α. » Ἐβουλεύοντο εἴτε κατακαύσωσιν, εἴτε τι ἄλλο χρήσωνται, « Θκ. » Εἴτε δὴ συμβουλεύσαντός του, εἴτε καὶ αὐτῷ ἔδοξε, « Ὑπ. » Εἴτε ᾗ κατ' ἀλήθειαν αὐτῶν διανοηθέντων τι πρᾶξαι τοιοῦτον, εἴτε καὶ ψευδέσι διαβολαῖς φυγάδων πεισθείς, ἢ καὶ νὴ Δία χρημάτων βουλόμενος εὐπορῆσαι, « Διόδ.

Εἶτε, Π. ἀντὶ Εἴητε, β'. πλθ. προ. τῆς εὐκτ. τοῦ Εἰμί.

Εἶτεν, Ἰων. ἀντὶ Εἶτα.

Εἴτω, Π. ἀντὶ Ἔστω ἢ 2) Ἴτω.

Εἰῶ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Εἶπε.

Εἰχέναι, Π. ἀντὶ Ἐοικέναι, ἀπαρ. τοῦ Ἔοικα.

Εἶχον, παρτ. τοῦ Ἔχω.

Εἶω, Π. ἀντὶ Ἔω, Ὦ, ὑποτ. τοῦ Εἰμί.

Εἶω, Π. ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἶμι.

Εἰῶ, Π. ἀντὶ Ἐάω-ῶ, ἀφίνω.

Εἴωθα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ ἀχρ. Ἔθω (παρτ. Εἰώθειν). Ἔχω συνήθειαν, συνειθίζω. ‖. (ἡ μτχ.) Εἰωθώς, υῖα, ός. Συνήθης, συνειθισμένος, (πλθ.) φίλος, οἰκεῖος. » Δὶ εἰωθότων ἐτῶν, « Πλάτ., μετά τινα ὡρισμένον ἀριθμὸν χρόνων. ‖. (οὐδ.) « Τὸ εἰωθός, « τὸ σύνηθες, ἡ συνήθεια, (ὅθεν

Εἰωθότως, ἐπίρ. (μτχ.) Συνήθως, κατὰ τὸ σύνηθες.

Εἶων, ας, α, ῶμεν ᾖς, παρτ. τοῦ Ἐάω.

Εἶως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἕως.

Ἐκ καὶ (πρὸ φων.) Ἐξ, πρόθ. (συντ. μόνων μὲ γεν. καὶ σημ. ἐν μὲν συντ. 1) Τόπον, (δηλ.) τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁπ. κινεῖται ἢ ἄρχεται ἢ λαμβάνεται ἢ ἐξήρτηται ἢ (τρπ.) γίνεται (προέρχεται) τι, (χωρ. μὲν κατὰ κίνησιν) » Ἐκ Πύλου ἐλθὼν τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης, « Ἰλ. Α. « Νεανιεύεσθαι ἐκ τῆς θαλάσσης, « Δκ. » Ἐκ πάντοθεν σέλας ναύτῃσι φανείη, « Ἰλ. Υ. « Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, « Λξ. » Εἶχεν ἐκ χόλοιο μεταζρέψῃ φίλον ἦτορ, « Ἰλ. Κ. » Ἐκ τῆς οὐρῆς λαμβάνεσθαι, « Δκ. « Λαμβάνομεν δὲ οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν, οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν, « Ξεν. » Ἐκ χρυσῶν φιαλῶν πίνειν, « αὐτ. » Οὔτ' ἐκ τοῦ παρατυγχάντος πυνθανόμενοι, « Θκ. » Ἐκ τῶν ζωστήρων φιάλας φορέειν, « Ἡρ. » Ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν, « Ἰλ. Α. (ἡ κατὰ στάσεν ἀντὶ τῆς Ἐν, συνεμφαινομένης ὅμως πάντοτε κινήσεως:) » Οἱ γὰρ ἐκ τῶν νήσων κακεῖνοι ἀνέστησαν ὑπ' αὐτοῦ, « Θκ. » Τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰσκομίζεσθαι, « αὐτ. » Οἱ ἐκ τῆς πόλεως Πλαταιῆς κήρυκα ἐκπέμψαντες, « αὐτ. » Τὸ ἐξ Ἐπιδαύρου τεῖχος ἐκλιπεῖν, « αὐτ. » Ἤσθοντο οἱ ἐκ τῶν πύργων φύλακες, « αὐτ. » Ἐν τούτῳ δὲ καὶ οἱ ἐκ τοῦ πεδίου δρόμῳ ἔθεον, « Ξεν. » Καταβαίνοντές τινες τῶν ἐκ τοῦ ὄρους, « αὐτ. (Τοιοῦτον εἶνε καὶ τὸ) » Ἐκ δίφρου καθήμενος, « Ἰλ. Σ., καθήμενος δηλ. ἀλλ' εἰς τρόπον ὥστε ἐξεῖγεν, ἴδε ᾗ 4 2) Διάστημα. » Ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργα τάφρος ἔεργεν, « Ἰλ. Θ. » Προελάσαντες ἐξ ὅσου τις ἐμέλλεν ἀκούσεσθαι, « Θκ. » Ἐξ ἀκοντίου βολῆς, « Ξεν. » Ἐξ εἴκοσι βημάτων, « Πλ. 3) (τρπ.) ἀρχὴν, καταγωγὴν (ἀπὸ πατρίδος ἢ γονέων), (ἐν γέν.) σχέσιν. » Ἵν' ὃὲ καὶ αὐτὸς τὸ ἀρχαῖον ἐξ Ἄργους, « Θκ. » Βελτίων εἶναι καὶ ἐκ βελτιόνων, « Πλάτ. » Βασιλεῖς ἐκ βασιλέων, « αὐτ. » Οἱ ἐξ ἐκείνου, « Δημ., οἱ ἀπόγονοί του. » Ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλὴ, « αὐτ. » Οἱ ἐκ τῆς συγκλήτου, « Πλθ. » Οἱ ἐκ τοῦ περιπάτου καὶ τῆς στοᾶς. « Πορφ. 4) τὸ Ἔξω, ἐκτός, μακράν. » Ἐκ μέσου γενόμενος, « Αἰσχ. » Ἐκ βελέων, « Ὀδ. Τ. » Ἐκ καπνοῦ, « αὐτ. » Ἐκ δίφρου καθήμενος, « Ἰλ. Ε. (ἴδε καὶ 1.), » Τὸ ἐξ ἀνθρώπων κάλλος, « Ἡλ., ἀντὶ τὸ ὑπὲρ ἄνθρωπον. » Τὰς ἐξ ἀνθρώπων πληγὰς, « Δημ., ἀντὶ ἀπανθρώπους. 5) Ἐξαίρεσιν ἢ ἐκλογὴν, (ἐπιμ.) προτίμησιν, ὑπεροχήν. » Ἐκ πολέων πίσυρας, « Ἰλ. Ο. » Ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆϊ, « Ἰλ. Δ. » Ἐκ πάντων προτιμῶνται, « Θκ. » Τὸ ἔνατος ἐκ πάντων μάλιστα ἐκεῖνο δὴ ἄνοσον ἐτύγχανεν ὄν, « Θκ. 6) χρόνου, (δηλ.) τὸν ὅρον (τὴν ἐποχὴν) ἀφ' οὗ ἄρχεταί τι. » Ἐξ ἀρχῆς (ὑπαρχῆς), « Αἰσχλ., Σοφ. » Ἐκ νέων, « Πλάτ. » Ἐκ παίδων, « Ξεν. » Ἐκ νεότητος ἐς γῆρας, « Ἰλ. Ω. » Ἐκ πολλοῦ, » Ἐκ παλαιτάτου, » Ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον, » Ἐκ τοῦ παραχρῆμα, « Θκ. » Ἐξ ὀλίγου παραγγείλαντι, « αὐτ. » Ἐξ ἡμέρας, « Σοφ., Αἰσχ. » Ἐκ νυκτὸς (ᾗ) » Ἐκ νυκτῶν, « Ξεν. » Ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποί, « Ὀδ. Μ. » Ἐκ τοῦ παρελθόντος χρόνου, « Δημ., ἀντὶ Ἐν τῷ. 7) τὸ ὕστερον τοῦ χρόνου, (ἀντὶ τῆς Μετά). » Ἐκ Διονυσίων εὐθὺς τῶν ἀστυκῶν, « Θκ. » Ἐκ πολέμου εἰρήνη, « αὐτ. » Ἀναστενάξαντα ἐκ πολλῆς ἡσυχίης, « Ἡρ. » Ἐξ ἀρίζηλος προὔβης τὸ ῥάτευμα, « Ξεν. » Ἐκ δὲ τούτου εἷς τῶν φίλων αὐτοῦ ἦν, « αὐτ. » Ἡμεῖς δὲ, ἀπαγαγόντες οὐ δεῖ, τὰ ἐκ τούτων πράσσετε, « αὐτ. » Ἐκ τοῦ λοιποῦ, « αὐτ. (ᾗ πλθ.) » Ἐκ τῶν λοιπῶν, « Πλάτ., ἀντὶ Τῶν λοιπῶν, εἰς τὸ ἑξῆς, τὰ περαιτέρω. » Ἔμελλε πλεῖν ἐκ χειμῶνος, « Πλ. » Πόλιν ἐκ πόλεως ἀμείβοντα, « Σοφ. » Πόλεμον ἐκ πολέμου διώκων, « Πλ. » Κακὰν ἐκ κακοῦ, « Ὅμ. 8) μεταβολὴν. » Ἐκ πτωχῶν πλούσιοι γεγόνασι, καὶ ἐξ ἀνωνύμων καὶ ἀδόξων, ἔνδοξοι ᾖ γνώριμοι, « Δημ. 9) αἰτίαν (ἢ ποιητικὴν, δηλ.) τὸ Ὑφ' οὗ καὶ Δι' ὅ. » Μῆνιδος ἐξ ὀλοῆς, « Ὀδ. Γ. » Τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστιν, « Ἰλ. Β. » Πανταχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοί, « Σοφ. » Ἐξ ὧν ἐφθείροντο, « Θκ. » Ἐξ ὧν ἄλλα τε πολλὰ ἡμαρτήθη καὶ ὁ ἐς Σικελίαν πλοῦς, « αὐτ. » Καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου ἡ Σάμος ἐτειχίσθη, « αὐτ. » Ἐξ ὧν δὴ καὶ ἐμίσει τὸν Σωκράτην, « Ξεν. » Τὰ ἐξ Ἑλλήνων τείχεα, « Ἡρ. » Ἐξ ἀνάγκης, « Σοφ. » Ἐκ τοῦ μηδὲν φρονεῖζειν, ὧν ἐχρῆν, « Δημ. » Ἐκ τοῦ ἐμοῦ νόμου, « αὐτ. ἀντὶ Κατὰ τόν. » Ἐκ τῶν νόμων, « Αἰσχ. » Ἐκ τῶν ξυγκειμένων, « Θκ. » Ἐκ κελεύσματος, « Αἰσχλ. » Ἐτύγχανεν ἐκ νόσου τινὸς ἐπαράλως ἐν φορείῳ κομιζόμενος, « Πλ. (ἡ Ὀργανικὴν καὶ Ὑλικὴν, δηλ.) τὸ Δι' οὗ. » Οὐκ ἐκ ξύλων ποιεῦνται τὰ κλινία, ἀλλ' ἐκ διφθερέων « Ἡρ. « Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, « Γρφ. » Στράτευμα ἐκ παιδικῶν τε καὶ ἐφήβων, « Ξεν. » Στρατοπέδῳ ἐκ νεῶν ἱδρυθέντι καὶ σκηνιδίων, « Θκ. » Ἐκ τῶν ἰδίων χρημάτων λύω, « Δημ. » Ἐκ δώδεκα ποιήσαντες τὸ βάθος τῆς φάλαγγος, « Ξεν. » Ἐκ ταπεινῶν καὶ φαύλων πραγμάτων μεγάλας δυναστείας κατεργασαμένους, « Ἰσκρ. (ὀθ. 10) Τρόπον ἢ τὸ Πῶς, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιῤῥηματικῶς). » Πατέρα τὸν ἐμὸν ἐκ δόλου κατέκτανε, « Σοφ. » Ἐκ βίας μ' ἄγει, « αὐτ. » Ἐκ θυμῷ φιλεῦντι, « Θκρ. » Ἀσπάσασθαι ἐκ ψυχῆς, « Ξεν. » Ἐκ χειρὸς ἀπώλετο, « Ἀρτφ. » Ἐκ τρίπου τινὸς ἐπιτηδείου, « Θκ. » Τρόπων ἐξ οἵων, « αὐτ. » Ἐκ παντὸς τρόπου, « Λσ., Ἰσκρ. » Ἐκ χρυσῶν φιαλῶν πίνειν, « Ξεν. » Ἐξ ὀνόματος εἰδέναι, « Πλ. » Ἐκ τεκμηρίων σκοποῦντί μοι, « Θκ. (ᾗ ἐπιῤῥηματικῶς), » Ἐξ ἀγχιμόλου. « Ἰλ. Ω. » Ἐξ ἴσου, « Θκ. » Ἐκ ταὐτοῦ ἑμοίου, « αὐτ. (καὶ πλθ.) » Ἐκ τῶν ὁμοίων, « Πλάτ. » Ἐκ τῆς ἰθείης, « Ἡρ. » Ἐξ ἀπροσδοκήτου, « Θκ. » Ἐκ τοῦ παραχρῆμα, « αὐτ. » Ἐκ τοῦ περιόντος, « αὐτ. » Ἐκ περιουσίας, « Ἀρστ. » Ἐκ τῶν δυνατῶν, » Ἐκ τῶν ὑπαρχόντων « Θκ. » Ἐκ τῶν ἐνόντων, « Δημ. » Ἐξ ἑτοίμου, « Αἰσχ. » Ἐκ τοῦ εὐπρεποῦς, « Θκ. » Ἐξ ὑστέρης, « Ἡρ. » Ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς, « αὐτ. » Ἐκ τρίτου, « Γρφ. ‖. (ἐν δὲ συνθ. 1) τὸ ἔξω ἢ μακρὰν (καὶ ἐπιμ.) στέρησιν. » Ἐκβάλλω. 2) ἐξαίρεσιν, ἐκλογὴν ἢ προτίμησιν. » Ἐξαίρετος. 3) ἔμφασιν ἢ ἐπίτασιν, (δηλ.) τὸ ὅλως διόλου, ἐντελῶς. » Ἐκβαρβαρόω, Ἔκπικρος, Ἐξαλαπάζω κτλ. ‖. (παρὰ ποιητ. Α'. τίθεται μετὰ τὸ ὄνομα:) » Οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο, « Ἰλ. Υ. » Περγάμου ἐκ κατιδών, « Ἰλ. Δ. (ᾗ παρεντιθεμένων ἄλλων λέξ.) » Λαίου ἔζε τίν ἐξ; « Σοφ. (Β', τίθεται ἐκ παραλλ. ἢ περιεστώσα, ἢ τροπολογοῦσα, ἢ προσδιορίζουσα ἀκριβέστερον τὴν σημασίαν ἄλλων πρθ.) » Ἐξ οὐρανόθεν, « Ἰλ. Θ. » Ἐξ Αἰσυμήθεν, « αὐτ. » Ὑπ' ἐκ κακοῦ, « Ἰλ. Ν. » Ὑπ' ἐκ βελέων, « Ἰλ. Ρ. (ἴδε καὶ Διέκ καὶ Παρέκ)· (Γ. χωρίζεται τοῦ συνθέτου ῥήματος, παρεντιθεμένων ἄλλων λέξ. » Ἐκ δ' ἔβαλ' ὄπποι, « Ἰλ. Δ. » Ἐκ δὲ γλωρὸν αἷμά μου πέπωκε, « Σοφ.

Ἐκαβολεστάτα (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἐκηβολωτάτη, θηλ. ὑπερθ. τοῦ

Ἑκαβόλος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἑκηβόλος.

Ἑκάεργος (ὁ, ἡ), Π. βέκὰς, ἔργον]. ὁ μακρὰν τοξεύων, τοῦ ὁποίου τὰ βέλη ἐνεργοῦν μανρόθεν, (ἐπιμ.) = Ἑκηβόλος, ἡ

2: ἕξἐς εἴργω] ὁ μακρόνων ἀπό τινος τὸ κακόν. (παρβλ. Ἀποτρόπαιος). (ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ [τὸ θηλ. Ἑκαέργη] τῆς Ἀρτέμ.).
Ἑκάην, πθ. ἀόρ. β΄. τοῦ Καίω.
Ἑκαθεν [ἑκάς], ἐπίρ. Μακράθεν.
Ἑκάθηρα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Καθαίρω.
Ἑκάθιζον, παρτ. τοῦ Καθίζω.
Ἕκαλος (ὁ, ἡ), Δ ἀντὶ Ἔκηλος.
Ἑκαμον, ἀόρ. β΄. τοῦ Κάμνω.
Ἑκανον, Π. ἀόρ. β΄. τοῦ Καίνω, ἀντὶ Ἔκτεινα.
Ἑκάρην, πθ. ἀόρ. β΄. τοῦ Κείρω.
Ἑκάς, ἐπίρ. (μὲ γεν.) Μακράν. « Νηῶν ἑκὰς ἤλθομεν, » Ὀδ. Ξ. (καὶ χ. πτ.) « Κάστ' οὐχ ἑκάς που, » Σοφ. « Ἑκὰς ἀφεστώς, » Εὐρ. (μ ἐπὶ χρν.) « Οὐχ ἑκὰς χρόνου καρέσται, » Ἡρ.
Ἑκαστάκις [ἑκαστος], ἐπίρ. = Ἑκάστοτε.
Ἑκαστάτω, ἐπίρ. (ὑπερθετ. τοῦ Ἑκάς). Πολλὰ μακράν.
Ἑκαστα-χῆ, ἐπίρ. (σύσ.). Παντοῦ, εἰς πάντα (ἕκαστον) μέρος, εἰς ὅλα τὰ διάφορα μέρη.
Ἑκαστα-χόθεν, ἐπίρ. Πανταχόθεν, ἀπὸ πάντα μέρος, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.
Ἑκαστα-χόθι καὶ
Ἑκαστα-χοῦ, ἐπίρ. = Ἑκαστα-χῆ.
Ἑκαστα-χύσε, ἐπίρ. (χυν.). Παντοῦ, πρὸς ὅλα τὰ [διάφορα] μέρη, πρὸς τὸ κάθε μέρος ξεχωριστά.
Ἑκαστα-χοῦ, ἐπίρ. = Ἑκαστα-χῆ.
Ἑκατέρω, ἐπίρ. (συγκρ. τοῦ Ἑκάς). Πλέον μακράν, μακρύτερα.
Ἑκαστόθεν ἡ (ὀρθοτ.) Ἑκάστοθεν. = Ἑκαστα-χόθεν.
Ἑκάστοθι, ἐπίρ. = Ἑκαστα-χόθι.
Ἕκαστος [ἑκάς], η, ον. Καθεἷς, (ὅλοι, πλήν) κάθε ἕνας ξεχωριστά. « Εἷς (« Πᾶς « Αὐτὸς, « Τὶς) ἕκαστος, » (χυδ.) πάσα ἕνας. « Ἕλκεταί τις ἕκαστος, » (ἰνδ. [καὶ ἀντιχρ.]) « Ὡς ἑκάστη τις κατέχεται, » Θκ. « Ἕξω οἰκόνδε ἕκαστος, » Ἰλ. Δ. « Καὶ οἱ μὲν ἕκαστος εἰς τὰς σκηνὰς ἐπανῆσαν, » Ἡρωδ. « Κατὰ τὸν ὁπλίτην ἕκαστον, » Θκ. « Καὶ ὡς ἕκαστός που ἐδύνατο, » αὐτ. (καὶ πλθ.) « Οἱ δὲ ἕκαστοι ἔασιν, εἴ ἂν περιναιετάσωσιν, » Ἡσ. « Ἐνθυμεῖσθε καθ' ἕκαστους τε καὶ ξύμπαντες, » Θκ. « Ἀπέπλευσαν ὡς ἕκαστοι ἔτυχον, » αὐτ. (καὶ ἑλλ.) « Κατ' ἀλλήλους δὲ ὡς ἕκαστοι ἐπολέμουν, » αὐτ. « Καθ' ἑκάστην (ἐνν. ἡμέραν), » Ἐχ. (καὶ ἀντιχρ.) « Κατὰ τὴν ἡμέραν ἑκάστην, » Θκ. « Ταῦτα [ἢ « Αὐτὰ] ἕκαστα (καὶ πρθετ.) « Καθ' ἕκαστα, » Ὑμ., Ἡρ., Θκ., ὅλα ἓν πρὸς ἕν. (κοιν.), ἕνα-ἕνα, (θηλ.) λεπτομερῶς, μὲ ἀκρίβειαν, (παρβλ. Δἰθέκαστος). (καὶ ἐνάρθρ.) « Τὸ καθ' ἕκαστον (καὶ πλθ.) « Τὰ καθ' ἕκαστα, » Πλ., τὰ κατὰ μέρος, αἱ λεπτομέρειαι, (Γαλλ.) les détails. « Παρ' ἕκαστον (καὶ πλθ.) « Παρ' ἕκαστα, » Πλθ., ἐπίρ. ἀντὶ -
Ἑκάστοτε [ἕκαστος], ἐπίρ. Κάθε φορὰν (ὑσάκις).
Ἑκαστότερω, Π. = (πλὴν ἀμφίβ. ἀντὶ) Ἑκαστέρω, μακρύτερα.
Ἑκάταιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (θεὰν) Ἑκάτην, (ὄθ. ||. Ἑκάταιον (τὸ), ἐνν. ἔδος ἢ ἱερόν), ὁ ναὸς ἢ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἑκ., τὸ ἄλλ. Ἑκατήσιον (« Τὴν γὰρ Ἑκάτην ἐπεικῶς ἐν ταῖς πρὸ τῶν πυλῶν ἱδρύοντο τριόδοις, » Πλ.). ||. (πλθ.) τὰ ἀπομεινάρια τῶν νεκρικῶν περιδείπνων ἢ τῶν κατὰ μῆνα καθαρσίων τὰ ὁπ. ἐξέθετον εἰς τὰς τριόδους πρὸς ἐξιλέωσιν, καὶ 2) ἑορτὴ τελουμένη πρὸς τιμὴν τῆς Ἑκάτης, τὰ ἄλλ. Ἑκατήσια. « Ἑκαταίας μαγίδας ἔδρπων, » Σφ.
Ἑκατέατα, Ἰων. ἀντὶ Ἐκάθηντο, παρτ. τοῦ Κάθημαι.
Ἑκάτειον (τὸ), = Ἑκάταιον, ἄγαλμα τῆς Ἑκάτης.
Ἑκατερά-κις [ἑκάτερος], ἐπίρ. Καὶ τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην φοράν, ἢ ταῖς δύο φοραῖς, ἢ κατὰ τὸν ἕνα καὶ κατὰ τὸν ἄλλον τρόπον.
Ἑκατερθε καὶ (πρὸ φων.) -θεν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἑκατέρωθεν.
Ἑκατερέω-ῶ, θλ. ήσω. Χορεύω τὸν χορὸν τὸν λεγόμενον -
Ἑκατερίς, ίδος (ἡ), εἶδ. πηδηκτοῦ χοροῦ, καθ' ὃν ὁ χορεύων κτυπᾷ ἐναλλὰξ μὲ τοὺς πόδας του τὰ ὀπίσθιά του.
Ἑκατερομάσχαλος (ὁ, ἡ). (κυρ. χιτὼν) ἔχων ἑκατέρωθεν χειρίδας (περάσματα διὰ τὰ χέρια), ὁ ἄλλ. Ἀμφιμάσχαλος (ἀντιθ. τῷ Ἑτερομάσχαλος).
Ἑκάτερος [ἑκάς;], α, ον. Καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος (ἀπὸ τοὺς δύο) ξεχωριστά. « Καὶ ἑνὶ ἑκατέρῳ τῶν δανεισάντων καὶ ὠμφοτέροις, » Δμ. « Ἵν' ἑν μέρει πρὸς ἑκατέραν, ἀλλὰ μὴ πρὸς ἀμφοτέρας ἅμα τὰς δυνάμεις κινδυνεύωσι, » Δσ. « Ταῦτα εἰπόντες ἀπῆλθον ἑκάτερος, » Ξεν. « Παυσάμενοι τῆς μάχης ὡς ἑκάτεροι, » Δκ. « Καθ' ἑκάτερον πρός τε τὴν ἰσχὺν καὶ εὐεξίαν ἐπιδιδούς, » Φίλ. « Καθ' ἑκάτερον τὸν ἔσπλουν, » Θκ. (καὶ ἀντιχρ.) « Ἐπὶ τῷ κέρᾳ ἑκατέρῳ, » αὐτ. (ᾷ πρὸς γεν. κατ' ἐπιμερ.) « Ἑκάτερος ἡμῶν, » αὐτ. « Ἑκατέρου τούτων, » Ξεν. Ἑκατέρᾳ τῶν χειρῶν, » Διόδ., (παρβλ. Ἀμφότερος καὶ Ἕκαστος).
Ἑκατέρωθεν καὶ (σπν.) Ἑκατέρωθε, ἐπίρ. Καὶ ἀπὸ τὰ δύο (ἑκάτερα) μέρη.
Ἑκατέρωθι, ἐπίρ. (ατάσ.). Καὶ εἰς τὸ ἕν ἢ εἰς τὸ ἄλλο (ἐκ τῶν δύο) μέρος, καὶ εἰς τὰ δύο μέρη.
Ἑκατέρωσε, ἐπίρ. Καὶ κατὰ τὸν ἕνα ἢ κατὰ τὸν ἄλλον τρόπον, καὶ κατὰ τοὺς δύο (πλὴν ξεχωριστά τὸν καθένα) τρόπους.
Ἑκατέρωσε, ἐπίρ. (κινήσ.). Καὶ πρὸς τὸ ἕν καὶ πρὸς τὸ ἄλλο (ἐκ τῶν δύο) μέρος, καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη.
Ἑκάτη (ἡ), θεὰ τῆς μυθολογ., ἔφορος τῶν μαγειῶν, τῶν καθαρισμῶν, τῆς τεκνογονίας κτλ., (παρὰ τοῖς μεταγν.) ἡ Ἄρτεμις, (κυρ. θηλ. τοῦ Ἑκατος). « Δεῖπνον Ἑκάτης, » Δκ., ἴδε Ἑκάταιος (2).
Ἑκατηβελέτης, ου (ὁ) καὶ
Ἑκατη,βελέτης, ιδος (ἡ), = τῷ
Ἑκατηβόλος (ὁ, ἡ), = Ἑκηβόλος, ᾗ Ἑκάεργος.
Ἑκατήσιος, α, ον, = Ἑκάταιος.
Ἕκατι, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ἕνεκα.
Ἑκάτινος, η, ον, = Ἑκάταιος. (εἰς τὸν Θρᾳκ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἑλάτινος).
Ἑκατόγγυος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἑκατὸν νῆα (μέλη, σώματα).
Ἑκατογκεφάλας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ
Ἑκατογκέφαλος, ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἑκατὸν κεφαλάς, (τρπ.) φρονιμώτατος.
Ἑκατόγκρανος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ προηγ.
Ἑκατογρήπις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 100 κρηπῖδας (βάσεις, σκαλοπάτια). « Θωμὶς —, » Ἰουλ.
Ἑκατόγχειρ, ειρος καὶ
Ἑκατόγχειρος, ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων 100 χεῖρας, (τρπ.) μεγαλουργὸς, δραστήριος.
Ἑκατόζυγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων 100 ζυγούς (καθίσματα τῶν κωπηλατῶν). « Νεῦς —, » Ἰλ. Γ.
Ἑκατόμβαια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ) ἑορτὴ καθ' ἣν ἐθυσίαζον ἑκατόμβας, (ὅθεν
Ἑκατομβαῖος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἑορταζόμενος μὲ) ἑκατόμβας.
Ἑκατομβαιών, ῶνος (ὁ). ὁ πρῶτος μὴν τῶν Ἀθην. (Ἰούλ. ᾗ Αὐγ.), [ἐκ τοῦ
Ἑκατόμβη (ἡ). θυσία 100 βοῶν (ᾗ κατὰ χρ. ὁποίων δήποτε ἄλλων θυμάτων), (μτγν.) μεγάλη (λαμπρὰ, ἐπίσημος) θυσία « θύσαντα τῷ Διὶ τῷ Νεμείῳ ἑκατόμβην πρώτην καὶ μόνον, » Ἐπγρ. (καὶ Κωμ.) « Ὧν ἑκατόμβη, » Ἀθ.
Ἑκατόμβοιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀξίζων 100 βοῦς (ζῶα ἢ νομίσματα), (ἐν γέν.) πολύτιμος. ||. (οὐσ.) Ἑκατόμβοιον (τὸ), εἶδ. νομίσματος ἢ βάρους.
Ἑκατόμπεδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων 100 ποδῶν ἔκτασιν ἢ ἐμβαδόν, (ὄθ. ||. (οὐσ.) Ἑκατόμπεδον (τὸ), ὁ ἐν τῇ ἀκροπόλει ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ὁ ἄλλ. Παρθενών. (κατὰ μὲ τὸν Ἐτυμολ.) « Ποδῶν 100 ἐκ πάσης πλευρᾶς, » (κατὰ δὲ τὸν Ἁρποκρ. καὶ Σουΐδ.) « Διὰ κάλλος καὶ εὐρυθμίαν, ἢ διὰ μέγεθος, οὕτω καλούμενος ».
Ἑκατόμπηχυς, εως (ὁ, ἡ), = Ἑκατονταπήχυς.
Ἑκατομπλασίων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἑκατονταπλασίων.
† Ἑκατόμπεδος (ὁ, ἡ), (κατά τινας ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἑκατομπέδος (Θκδ. Γ', 68.)
Ἑκατόμπολις, εως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περίοχον, συγκροτούμενος ἀπὸ) 100 πόλεις « Κρήτη —, » Ἰλ. Β.
Ἑκατόμπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων συγκείμενος ἀπὸ 100 πόδας, ἑκατονταπόδαρος. « Νηρηΐδες ἑκατόμποδες, » Σοφ. διότι ἦσαν 50 τὸν ἀριθμόν.
Ἑκατομπτολίεθρος (ὁ, ἡ), Π. = Ἑκατόμπολις.
Ἑκατόμπυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 100 πύλας « Πόλις —, » Εὐρ.
Ἑκατομφόνια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), θυσία τελουμένη ὑπ' ἐκείνου ὅστις ἤθελε φονεύσῃ 100 ἐχθρούς. « Μεσσήνιοι κόμπῳ χρῆσασθαι δοκοῦσι, περὶ Ἀριστομένους λέγοντες ὡς τρὶς ἑκατομφόνια θύσειεν ὁπὸ Λακεδαιμονίων, » Πλ.
Ἑκατόν (οἱ, αἱ, τὰ). (ἄκλ.) ἀριθμ. (100). (ἐνίοτε ᾗ μάλιστα εἰς τὰ σύνθ. ἀντὶ τοῦ) πολλά, (π. χ.) Ἡσ. Ἔργ. 129 ᾗ 455. ᾗ Ὁμ. Ἰλ. Β. 648.), (παρβλ. Ἐννέα καὶ Ἑπτά).
† Ἑκατόνζυγος (ὁ, ἡ), ἀνάγν. Ἑκατόζυγος.
† Ἑκατόνσεμνος (ὁ, ἡ), ὁ κατὰ πολλὰ σεβαστὸς, σεβασμιώτατος.
Ἑκατόνσοιχος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. εἰς τὸ πλῆθ.)

εἰ **100** κατὰ στειρὰν ἑστάμενοι ἢ πρότοντές τι.

Ἑκατονταδέχος (ὁ,ἡ). ὁ δεχόμενος (χωρῶν) **100** (πρόσ. ἢ πρᾶγμ.)

Ἑκατονταδράχμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ κοστίζων **100** δραχμάς.

Ἑκατονταετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον **100** ἔτη.

Ἑκατονταετήρος, ου καὶ

Ἑκατονταετής, έος (ὁ, ἡ) ἢ

Ἑκατονταέτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν **100** ἔτη, (ἴδε Δεκαέτης).

Ἑκατονταετία (ἡ). **100** ἔτη.

Ἑκατονταθύσανος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχοινία μνος μὲ) **100** θυσάνους (φούντας).

Ἑκατονταχάρανος, ω, Δ. ἀντὶ Ἑκατονταχάρηνος, Π. καὶ

Ἑκατονταχεφάλας, α, Δ. ἀντὶ

Ἑκατονταχέφαλος (ὁ,ἡ),=Ἑκατογκέφαλος.

Ἑκατονταχίς, ἐπίρ. Ἑκατὸν φοραῖς.

Ἑκατονταχισχίλιοι, αι, α. **100** χιλιάδες.

Ἑκατονταχλίνος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων **100** κλίνας.

Ἑκατονταλαντία (ἡ). ἄθροισμα (ποσότης) **100** ταλάντων.

Ἑκατοντάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων ἢ κοστίζων **100** τάλαντα.

Ἑκατονταλίθος (ὁ, ἡ), (μτγν.) εἶδ. λίθου ποικιλογρόου ἢ συμμιγοῦς, (καιν.) συμμαχί, (ἴδε Ἑκατοντάγραος).

Ἑκατόνταυδρος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ συγκείμενος ἀπὸ) **100** ἄνδρας.

Ἑκατονταύργυιος (ὁ, ἡ) **100** ὀργυιῶν.

Ἑκατοντάπεδος (ὁ, ἡ),= ἡ ἑσφαλμ. ἀντὶ) Ἑκατόμπεδος.

Ἑκατονταπέμπελος (ὁ, ἡ). ἑκατὸν φοραῖς πέμπελος, ὑπέργηρως.

Ἑκατοντάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). **100** πηχῶν.

Ἑκατονταπλασιάζω, Ν. άσω. Κάμνω τι ἑκατονταπλάσιον.

Ἑκατονταπλασιασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἑκατονταπλασιάζειν.

Ἑκατονταπλάσιος, ου, (καὶ ἐπίρ.)-αίως, ᾗ

Ἑκατονταπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). **100** φοραῖς τόσος.

Ἑκατοντάπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔκτασιν ἢ ἐμβαδὸν **100** πλέθρων.

Ἑκατοντάπυλος (ὁ, ἡ),= Ἑκατόμπυλος.

Ἑκατοντάρουρος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων **100** ἀρούρας.

Ἑκατονταρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι Ἑκατοντάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων **100** στρατιωτῶν, λοχαγός.

Ἑκατονταρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ ἑκατοντάρχου. 2) μία ἑκατοντὰς στρατιωτῶν, λόχος.

Ἑκατόνταρχος (ὁ),=Ἑκατοντάρχης.

Ἑκατοντάς, άδος (ἡ). τὸ σφιγμένον σύστ. τοῦ **100** ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) **100** μονάδων (πρᾶ. ἢ πράγμ.). ἑκατοστή.

Ἑκατοντάφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) **100** φύλλα. « Ὕοδον —, « Θφρ.

Ἑκατοντάχειρ, ειρος καὶ

Ἑκατοντάχειρος, ου (ὁ, ἡ),=Ἑκατόγχειρ.

Ἑκατοντάχους-ους, ουν (ὁ, ἡ). ὁ ζῶον (παράγων, γεμίζων, πολλαπλασιαζόμενος εἰς) **100** χοας, ἑκατονταπλάσιος.

Ἑκατοντάχρους-ους, ουν (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων **100** (ὑπλ. πολλὰ) χρώματα, πολύχροος, πολυποίκιλος. « Λίθος—, « Ἰσμ., ὁ ἄλλ. Ἑκατονταλίθος.

Ἑκατοντόργυιος (ὁ, ἡ),=Ἑκατονταόργυιος.

Ἑκατόντορος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ **100** κωπία (ἐρετμούς).

Ἑκατοντούτης, ου (ὁ) καὶ

Ἑκατοντοῦτις, ιδος (ἡ),=Ἑκατονταέτης.

Ἕκατος (ὁ), Π. [ἑνὸς], (ἐπιθετ. ὁ Ἀπόλλων, ὡς) Ἑκάεργος καὶ Ἑκηβόλος.

Ἑκατοστεύω, Μ ε/σω. Δίδω (Παράγω, Πολλαπλασιάζομαι εἰς) **100**, ἑκατονταπλασιάζομαι.

Ἑκατοστιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἑκατοστήν. « Τόκος—, « Λξ., ὁ πληρονόμενος ἐπὶ τοῖς **100** (κυρ **12** τοῖς **100**).

Ἑκατοστολογος (ὁ, ἡ) ὁ συνάζων τὴν ἑκατοστὴν (τὸ δέσμον), τελώνης, βατμολόγος.

Ἑκατόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων **100** στόματα. « Ποταμὸς—, « Εὐρ.

Ἑκατοστὸς, ἡ, ὀν. Ὁ μετὰ τοὺς (ἢ μετ' ἄλλων) **99**. « Ἑκατοστὴ (ἐνν., μοῖρα), « Ξεν., τὸ ἑκατοστημόριον, ἓν εἰς τὰ **100**. « Ἐπ' ἑκατοστόν, « Θρ., ἑκατονταπλασίως.

Ἑκατοστὺς, ύος (ἡ),=Ἑκατοντάς.

Ἑκαύθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Καίω.

Ἐκβάζω, Μ. βάξω, Π. =Ἐκφωνῶ, ἐκφράζω, λέγω, ξεστομίζω.

Ἐκβαθρεύω, Μ. εύσω. Ἀνατρέχω ἐκ βάθρων, ξεθεμελιόνω, ξεπατόνω, (ἐπιμ.) κρημνίζω.

Ἐκβαίμεν, Π. ἀντὶ Ἐκβαίημεν, πλθ. ά. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ

Ἐκβαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ἐξέβην Ἐξ.). Ἐβγαίνω (καὶ Π. μόνον εἰς τὸν ἀόρ. ά. Ἐξέβησα) ἐβγάζω. « Μηδένα ἐκβῆναι [ἐκ] τῆς νεώς, « Θκ. « Βοὴ νάπους ἐξέβη. « Εὐρ. « Ἐκ λόγου ἄλλος ἐκβαίνει λόγος, « αὐτ. 2) (ῥτρ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὸ προκείμενον τοῦ λόγου μου, κάμνω παρέκβασιν. « Ἐπάνειμι ὀθενεῖς τοῦτον ἐξέβην τὸν λόγον, « Δμ. 3) παραβαίνω. « Τῶν ὅρκων ἐκβαίνω, « Πλάτ. « Τὸν τοῦτο ἐκβαίνοντα κολάζουσιν, « αὐτ. 4) περνῶ, μεταβαίνω. « Ἐκ παίδων εἰς ἄνδρας (τὸ μειρακιοῦσθαι) ἐκβάς, « Ξεν. 5) ὑπερβαίνω. « Οὔτε γαίας ἄρ' ἂν ἐκβαῖμεν, « Εὐρ. « Ἐπειδὰν ἐκβῇ τὴν συμμετρίαν, « Γαλ. 6) (τρτπρ. ἢ κατὰ μτχ.) συμβαίνω, πραγματοποιοῦμαι. « Ἴν' μὴ ταῦτά τοι ταῦτ' ἐκβῇ, « Ἰφ. « Ἂν τι μὴ κατὰ γνώμην ἐκβῇ, « Δμ. « Πάντα γὰρ ἐκβέβηκεν ἃ προείπατε, « αὐτ., (καιν.) ἐβγῆκαν, ἀλήθευσαν. « Διὰ τὸ ἄδηλον τοῦ ἐκβησομένου, « Δημοσθ. « Τὸ τελευταῖον ἐκβάν, « Δμ. 7) κατανταῶ. « Εἰς ὅ,τι τὰ κακὰ τοῦτο ἐκβήσεται, « Θμστ. « Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηκ' οὗμὸς πόσις, « Εὐρ. 8) παύω, τελειόνω. συμπληροῦμαι. « Πρὶν ἐκβῆναι τῷ ἀδελφῷ τὴν στρατηγίαν, « Ἀππ., (παρβλ. Ἀπεβαίνω).

Ἐκβάκχευμα (τὸ). Ἔργον ἢ λόγος ἐκβεβακχευμένου.

Ἐκβακχευτικὸς (ἡ). Ἐνθουσιαστικός, ἐκ τοῦ

Ἐκβακχεύω, Μ. εύσω. Ἐνθουσιάζω τινὰ βακχικῶς, τὸν ἐξερεθίζω. « Εἰ μή σ' Ἀπόλλων ἐξεβάκχευσε φρένας, « Εὐρ. (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἑλλ. ἐπ' αὐτῷ.) « Ἐπὶ ταῖς ἀθυρτάκαισι δ' ἐκβακχεύομεν, « Ἀθ., τρελλαινόμεθα διὰ τὰς (καὶ μσ. ἢ πθ.) « Ἐκβακχευθεῖσα τῷ ἔρωτι, « Ἀριστοφ. « Πινδάρου οἷον ἐκβακχεύεται, « Ἕλλ.

Ἐκβάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Ἐξέβαλον Ἐξ.). Ἐβγάλλω (Ἐβγάζω) τι ἀπὸ μέσα ἔξω. « Ἐκβαλὼν δίκα δηνάρια, « Γρ. « Ἐκβαλεῖν δάκρυ, « Εὐρ. « Τοιοῦτον ἐκβέβληκας λόγον, « Πλάτ. (καὶ μσ.) « Ἵππους ἐξεβάλλοντο (ἐνν. τῶν νεῶν). « Ἡρ., ἐξεμβαρκάριζαν. 2) (συνθχ.) ῥίπτω τι ἔξω ἢ κάτω, μοῦ πίπτει, χάνω (ἐξ τρπ.) ἐχυρῶν (ἐπὶ γυναικ. ἐγκ.) ἀποβάλλω (ἐπὶ ποτμ.) χύνομαι. « Τάμενα δοῦρα, εἴκοσι δ' ἔκβαλε πάντα, « Ὁδ. Ε. « Τοὺς ὀδόντας ἐκβαλεῖν οὐ βούλομαι τυπτόμενος, « Εὐρ. « Ἀρχόμενος τοῦ δ'. ἔτους ὁ πῶλος, ἐκβάλλει πάλιν ἄλλους ὀδόντας, « Γεωπον., (παρβλ. **6**.) « Χερῶν ἔκβαλε μάρμαρον, « Θκρ. (ἐξ ἑλλ.) « Ὁ δὲ, πλαγείς, ἔρρε ἔκβαλεν, « αὐτ., τοῦ ἔπεσεν ἀπὸ τὸ χέρι. « Ἐκβαλόντες τὰς ναῦς εἰς τὴν γῆν, « Πλθ. (καὶ μσ.) « Πλὴν ἐκβολῆς, ἣν ἂν κενῇ εἰ σύμπλοι ἐκβάλωντας, « Δμ. (καὶ πθ.) « Ἐκβληθεὶς ὑπὸ τῶν κυμάτων, « Παλαίφ. « Ἐπιτυγόντας ἐκβεβλημένῳ βιβλίῳ, « Λσ., χαρτὶ ῥιγμένον (παραπεταμένον). « Ἡ θηλυπτερὶς, ἐὰν δοθῇ γυναικὶ ἐγκύμονι, ἐκβάλλειν φασὶ, « Θφρ. (καὶ μέ πτ.) « Ἐξέβαλε θῆλυ, « Ἱππερ. « Τάγαθὸν γεροῖν ἔχοντες, οὐκ ἔσασι, πρὶν τις ἐκβάλῃ, « Σοφ. 3) ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὸν τόπον του, ξεριζόνω. « Ἐκβαλὼν τὴν θύραν, κακῶς ἐνεστηρίκτει, « Δμ. (καὶ πθ.) « Ἐὰν ὕπτιος ὠμὸς ἐκβληθῇ, « Ἱππιατρ. 4) ἐβγάλλω τινὰ ἀπὸ τὴν θέσιν του, διώχνω, ἐξορίζω· χωρίζω (γυναῖκα). ἐκθέτω (βρέφος). (τρπ.) ἀπορρίπτω, ἀποδοκιμάζω· ἀναιρῶ, ἀκυρόνω. « Ἐκβαλεῖν ἑδρας Ἐρόνων, « Αἰσχλ. (ἐξ παραλλ.) « Ἐκβάλλειν ἐκ τῆς ἀρχῆς, « Ἰσοκρ. (καὶ χ. πτ.) « Τοὺς μὲν ἐκβαλὼν, τοὺς δὲ καταστήσας τῶν βασιλέων, « Δμ. « Ἡμῶν ἐκβαλόντων, ὑμεῖς ἐδίξασθε, « Πλ. « Ὑποκριτὰς συριττομένους καὶ ἐκβαλλομένους (ἐνν. ἢ καὶ προστίθετ.) τοῦ θεάτρου, « Δμ., Αι. « Ἐὰν ἀνὴρ ἐκβάλῃ γυναῖκα, μὴ γαμεῖν ἄλλην νεωτέραν ταύτης, « Διόδ. (καὶ τρπ.) « Σωφροσύνην δὲ ἀνανδρίαν καλοῦντες καὶ πρυπηλακίζοντες ἐκβάλλουσι, « Πλάτ. « Τῶν μύθων τῶν νῦν τοὺς πολλοὺς ἐκβλητέον, « αὐτ. « Τοὺς λόγους οὓς ἐν τῷ ἔμπροσθεν ἔλιγον, οὐ δύναμαι νῦν ἐκβαλεῖν, « αὐτ. « Προγόνων παλαιὰ θέσει· ὅστις ἐκβαλεῖ, « Εὐρ. 5) γεννῶ, (ἐπὶ φυτ.) καρποφορῶ, (ἐπὶ πτην.) ἐβγάζω, ξεκλωσσῶ. « Στάχυν ἐκβάλλουσι τὰ πεδία, « Εὐρ. « Οὐ δύναται τὸν καρπὸν ἐκβάλλειν, « Ἱππκρ. « Παῖς ὀδόντας ἐκβάλλει πρώτων ἐν ἐπ' ἔτεσι, « Ἀλκμ. (παρβλ. **2**). « Αἱ δὲ νεώτεραι ἢ οὐκ ἐκβάλλουσιν ἢ οὐκ ἐκτρέφουσι τὰ νεοττία, « Γεωπον. 6) (σπν.) ἐκβιάζω, δημοσιεύω. « Ἢ σὲ σιγηλὸς ἀπορρὼξ ἐξέβαλε, « Πλθ.

Ἐκβαρβαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διάλογον βάρβαρον, τοῦ διαφθείρω (νο-

θεύω) ἐντελῶς ἐπὶ τὸ βαρβαρικώτερον τὰ ἤθη, τὴν γλῶσσαν κτλ.

Ἐκβαρβάρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ πρτ.γ.

Ἐκβᾶς, ᾶσα, ἄν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκβαίνω.

Ἐκβασανίζω, Μ. ἰσω. Κάμνω τινὰ νὰ περάσῃ ἀπ' ὅλα τὰ εἴδη τῶν βασάνων, τὸν βασανίζω σκληρῶς (ἵνα ὁμολογήσῃ τι).

Ἔκβασιος (ὁ, ἡ), = Ἐκβατήριος.

Ἔκβασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκβαίνειν, ἀπόβασις (ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν), (ἰατρ.) ὀζωμάτρον. τόπος πρὸς ἀποβασιν, πέρασμα (ἀπὸ στενώματος εἰς εὐρυχωρίαν), (τρπ.) πραγματοποίησις· τέλος ἐπιχειρήσεως, ἀποτέλεσμα.

Ἐκβατήριος, α ἡ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων ἢ γινόμενος πρός, ἢ ἐπισταστῶν εἰς τὴν) ἔκβασιν (τὴν ἀπὸ τοῦ πλοίου ἀπόβασιν, ἢ τὴν εὐκταίαν ἀποπεράτωσιν ὑποθέσεως), (ὀθ.) » Ἐκβατήριος Ἀπόλλων (καὶ) » Ἐκβατηρία (Ἄρτεμις, (καὶ) » Ἐκβατήρια (ἐνν. ἱερά), » (καὶ) Ἐκβατηρία (ἐνν. ἀκτή), Π. μέρος παραθαλάσσιον πρὸς ἀπόβασιν.

Ἐκβατικῶς, ἐπ.φ. Μὲ ἔκβασιν, ἀποτελεσματικῶς.

Ἐκβεβαιώ-ῶ (συνηθέστ. τὸ μσ.)-οῦμαι, Μ. ώσω, -ώσομαι. Κάμνω τι ἐντελῶς βέβαιον, ἐπιβεβαιόνω, ἐπικυρόνω· ἀποδείκνυμι.

Ἐκβεβαίωσις, εως (ἡ). ἐπιβεβαίωσις, ἐπικύρωσις· πληροφορία· ἀπόδειξις.

Ἐκβέβληκα, πρκ. τοῦ Ἐκβάλλω.

Ἐκβῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἐκβήσομαι, μέλλ. τῆς ὁριστ. τοῦ Ἐκβαίνω.

Ἐκ-βήσσω(ττω), Μ. βήξω. Βήχων ἐβγάλλω (φλέγματα κτλ.).

Ἐκ-βιάζω καὶ (μσ.)-άζομαι, Μ. άσω, -ομαι. Ἐκβάλλω ἢ ἀφαιρῶ τι διὰ τῆς βίας, (ἐν γέν.) στενοχωρῶ, ἀναγκάζω· καταδαμάζω. » Καὶ ὄψαν ἐκβιάζεται καὶ πεῖναν ἡ πρὸς τροφὴν καὶ σιτὸν ἀντίθεσις τοῦ λογισμοῦ, » Πλ. (ᾗ πθ.) » Ὦ τέκνον, χειρῶν ἐκβεβιασμένον, » Σοφ., ἀφαιρεθὲν διὰ τῆς βίας. » Ζωγράφημα ἐκβεβιασμένων καὶ κατάπονον, » Πλ.

Ἐκ-βιβάζω, Μ. άσω. Ἐβγάζω (κυρ. ἀπὸ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν), Ἀποβιβάζω, ξεμπαρκάρω. (ὑπν.) δ.αβιβάζω. (τὸν ποταμὸν ἐκ τοῦ αὐλῶνος ἐκβιβάσαντα, » Ἡρωδ.]. (τρπ.) γνωροποιῶ ἢ ἐκτελῶ (παραγγελίαν κτλ.), (ὀθεν

Ἐκ-βασμός (ὁ). τὸ ἐκβιβάζειν, ξεμπαρκάρισμα· (τρπ.) ἐκτέλεσις καὶ

Ἐκβιαστής, οῦ (ὁ). ἐκτελεστής (προσταγῆς, παραγγελίας), κλητὴρ δικαστηρίου, κτλ.

Ἐκ-βιαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἐπιτήδειος πρὸς) ἐκβιασμόν, ἐκτελεστικός.

Ἐκ-βιβρώσκω, Μ. ἐκ-βρωσομαι (πρκ. Ἐκβέβρωκα). Τρώγω ὅλως διόλου, κατατρώγω.

Ἔκβιος (ὁ, ἡ). χωρὶς ζωήν, νεκρός, (ὄθεν

Ἐκ-βιόω-ῶ, Μ. ωσομαι (ἀόρ. Ἐξεβίων Χρ.), = Ἀποβιόω, ἀποθνήσκω.

Ἐκ-βλαστάνω, Μ. βλαστήσω. Ἐβγάλλω βλαστὸν (βλαστάρι), φυτρόνω, ξεφυτρόνω, ξεβλαστάρωνω, (οὐδ. καὶ τρπ.) γεννῶμαι. » Εἰνου γὰρ ἐξέβλαστεν, » Στσ.

Ἐκβλάστημα (τὸ). βλαστάρι, πραϊόν, (μτφορ.) γέννημα.

Ἐκβλάστησις, εως (ἡ). τὸ ἐκβλαστάνειν, φύτρωμα, ξεφύτρωμα, ξεβλαστάρωμα.

Ἐκ-βλέπω, Μ. βλέψω, = Ἀναβλέπω.

Ἐκβλῃθήσομαι, αθ. μέλλ. καὶ

Ἐκβλητέον, θετ. τοῦ Ἐκβάλλω.

Ἐκβλητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ ἐκβάλλειν. » Τὸ δίκταμνον δοκεῖ ἐκβλητικὸν εἶναι τῶν τιξευμάτων τῶν ἐν τῷ σώματι, » Ἀρστ.

Ἔκβλητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκβληθεὶς ἢ ἐκβλητέος, = Ἀπόβλητος, ἀπορριγμένος ἢ ἀπορριπτέος. » Βρέφος ἔκβλητον, » Εὐστ., τὸ ἐκτεθειμένον.

Ἐκ-βλίσκω(ττω), Μ. βλίψω, = Ἐκβλίβω, στραγγίζω, ξιζουμίζω.

Ἐκ-βλύζω, Μ. βλύσω, = Ἀναβλύζω, ἀναβρύω· (ἀμτβτ.) ξεχύνομαι.

Ἔκβλυσις, εως (ἡ). τὸ ἐκβλύειν, ἀνάβλυσις, ἀνάβρυσις.

Ἐκ-βλύω, Μ. βλύσω, = Ἐκβλύζω.

Ἐκ-βλώσκω, Μ. μολοῦμαι (ὑπόρ. [ὁ μόνος χρόνος κυρ. εὔχρηστος] Ἐξέμολον). (μέτεν.) Ἐβγαίνω (κινοῦμαι πρὸς τὰ) ἔξω, ἐξέρχομαι.

Ἐκ-βοάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀναβοάω, ξεφωνίζω, διακηρύττω, (συγχ. τῷ Ἐμβοάω καὶ τῷ Ἐκβοηθέω. 2) (μτβτ.) ἐκδιώκω διὰ βοῆς, = Ἐκαυρίττω. » Ὁ ἐκπαλαίων ἐκβοήσεται, καὶ ἀτιμασθήσεται, καὶ ἀπολεῖ τὴν νίκην, » Γρ.

Ἐκβοήθεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐκ-βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω ᾗ τρέχω πρὸς βοήθειάν τινος.

Ἐκβοήτης, εως (ἡ), = Ἐκβοήθεια.

Ἔκβοησις, εως (ἡ). ξεφωνητόν, ἀλαλαγμός· (συνεκδχ.) ἐκεσία.

Ἔκβολὰς, άδος (ἡ), = Ἔκβολιμος. (κυρ.) » Γῆ— », » Στρ., ἡ ρικνομένη (σωρευομένη) ὡς ἄχρηστος ἐκτὸς τῶν μεταλλείων μετὰ τὸ καθάρισμα τοῦ ἀργύρου. » Μήτρα—, » Ἀθ., ἡ τῆς γρούνας ἢ φ., ἡ κατὰ σχιβεβηκὸς ἢ κτυπηθεῖσα ἐπίτηδες, ἔρριξε (ἀπέβαλε) τὰ ἐμβρυά της, (οἱ παλαιοὶ τὴν εἶχον διὰ τρυφερώτατον μαγείρεμα, ἴδε Πλουτ. περὶ Σαρκοφαγ.).

Ἐκ-βολιδέω/άω/-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

Ἐκ-βολίζω, Μ. ἰσω. Ἐκριζόνω βολίδον ἢ ὡς ἂν βολίδον (» Ἐξεβολίσθη τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτομάτως νόσῳ, » Ἐπιφόν.)· ἢ, ξεφλουδίζω (ὡς ἂν κρομμύδι)· γδέρνω, γυμνόνω. (συνεκδχ.) ἀφανίζω κατὰ πράτος.

Ἐκβολὴ (ἡ), [ἐκβάλλω]. Βγάλσιμον, ἔβταλμα· ἐξάφθρωσις (κοκκάλου). ῥίψιμον ἔξω ἢ κάτω· ἐξόρισμα· χώρισμα (γυναικός)· ἔκθεσις (βρέφους). χύσιμον τῶν φορτίων εἰς τὴν θάλασσαν (ἐν καιρῷ φουρτούνας), (καιν.) χύσις· χύσιμον ποταμοῦ εἰς τὴν θάλασσαν ἢ εἰς ἄλλον ποταμόν· φύτρωμα ἢ (ὀρθοτ.) ξεστάχωμα τοῦ σίτου κτλ., (μτνμ.) πέσιμον ἢ φύτρωμα τῶν ὀδόντων (τῶν τριχῶν κτλ.), ἀνάδοσις (πυρὸς, ὕδατος)· ἀνατολὴ (ἡλίου)· ὅρμος, πέρασμα (κυρ. ἀπὸ στενοῦ εἰς εὐρύχωρον μέρος). παραστράτισμα (ῥτρ.) παρέκβασις. ‖ (οὐσ.) — Ἐκβολὰς (γῆ).

Ἐκβολιμαῖος, α, ον καὶ

Ἐκβόλιμος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἐκβολῆς (ἀπόβλητος), ἀπόβλητος, ἀπορρίψιμος. » Ὡς (» Ἔμβρυον)—, » Ἀρστ., τὸ παρὰ καιρὸν γεννημένον. » Βρέφος—, » Δξ., τὸ ἐκτεθειμένον. 2) = τῷ

Ἐκβόλιος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐκβολὴν (ἐμβρύου), (ὄθεν). » Ἐκβόλιον (ἐνν. φάρμακον), α Δσκρ., Πλ., τὸ διδόμενον εἰς τὰς ἐγκύους πρὸς ἔκτρωσιν, τὸ ἄλλ. φθόριον.

Ἔκβολος (ὁ, ἡ), = Ἐκβόλιμος, (ὄθεν) » Κιὼς (» Ὑόντου) ἔκβολον, » Εὐρ., ναυάγιον τὸ ὁποῖον ἔρριψεν ἔξω (ἐξέρασεν) ἡ θάλασσα· (ἐν γέν.) λείψανον, ἀπομεινάρι. » Δαιτὸς—, » Καλλ.

Ἐκ-βομβέω-ῶ, Μ. ήσω, = Βομβέω, βοΐζω (μπουμπουνίζω) δυνατὰ, κάμνω μέγα κρότον.

Ἐκβόμβησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (κυρ. ἐξ) ὁ γινόμενος ὑπὸ τῶν θεατῶν ἢ ἀκροατῶν κρότος πρὸς σημεῖον εἰκαρεστήσεως.

Ἐκ-βόσκω καὶ (μπ. ὃ καὶ συνηθέστ.) Ἐκβόσκομαι, Μ. βοσκήσω, -ομαι. Κατατρώγω (ὅλην τὴν βοσκὴν τινος τόπου) (ἐπὶ ὑγρῶν) ἀποβροφῶ. » Τὸ πῦρ τὴν ὕλην ἐκβόσκεται, » Σχλ. Ὁμ.

Ἐκ-βράζω, Μ. βράσω, = Ἐκβράσσω.

Ἔκβρασις, εως (ἡ), = Ἐκβρασμός.

Ἔκβρασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐβγάλλεται ἔξω ὑπὸ τοῦ ἀναβράζοντος (κοχλαχίζοντος) ὑγροῦ, (ἐπμ.) ἀφρός, ναυάγια καὶ ἄλλα ὅσα ῥίπτει ἔξω (ξερνᾷ) ἡ θάλασσα. (ἰατρ.) σπυριὰ (τὰ ὁποῖα χύνει ὁ πάσχων ἐξ ἑαυτοῦ), (καιν.) ξεθυμάσματα.

Ἐκβρασμὸς (ὁ). κοχλάκισμα καὶ χύσιμον βράζοντος ὑγροῦ· ἀνάβρυσις νεροῦ κτλ., (μτφορ.) ταραχὴ, θόρυβος, [ἐκ τοῦ

Ἐκ-βράσσω(ττω), Μ. βράσω. Βράζων (κοχλαχίζων) ἐβγάλλω, (ἰατρ.) χύνω (ἐξανθήματα), Ξερνῶ (καθὼς ἡ θάλασσα), ἀναβρύω. » Σκώληκας ἐκβράζων, » Σδ. (καὶ μσ.) » Θρόμβους αἵματος ἐκβράσσεται, » Ἱππκρ. (καὶ πθ.) » Νεκροὺς τοὺς εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς ἐκβρασσομένους, » Χρσ.

Ἐκ-βροντάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Ξεκουφαίνω ἢ Παραζαλίζω τινὰ μὲ τὰς βροντὰς μου· κεραυνοβολῶ.

Ἐκ-βρυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Βρυχῶμαι (Μουγγρίζω) δυνατὰ καὶ ἐκ βάθους.

Ἔκβρωμα (τὸ), [ἐκβιβρώσκω]. πᾶν ὅ,τι κατεφαγώθη ἢ κατατρώγεται· (συνεκδχ.) τὸ καταφαγωμένον μέρος ὁποιουδήποτε πράγματος. » Πρίονος—, » Σοφ., τὰ πριονίδι ἢ τὸ σημάδι τοῦ πριονίσματος.

Ἐκ-βυθίζω, Μ. ἰσω. Ἐβγάλλω (καὶ με) Ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν βυθὸν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Ἐκ-βυσσίω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐβγάλλω κἠν (ἢ ἀπὸ τὴν) βύσσαν, ξεπετάνω, (ἴδε καὶ

Ἐκβύρσωσις, εως (ἡ). ξεπέτσωμα· (χειρουργ.) τὸ νὰ ἐξέχῃ τὸ ἐξερρωθὲν κοκκαλον ἐκτὸς τοῦ δέρματος.

Ἐκβύρσωμα (τὸ). (χειρουργ.) τὸ ἐκτὸς τοῦ δέρματος ἐξέχον κόκκαλον.

Ἐκ-γαλακτόω-ῶ, Μ. ώσω. Μετοβάλλω (καὶ μσ. ἢ πθ. Γίνομαι, Μετοβάλλομαι) εἰς γάλα.

Ἐκγαλάκτωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς γάλα μεταβολὴ (χυρ. τῶν σπερμάτων).
Ἐκ-γαμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Ἐκγαμίζομαι.
Ἐκ-γαμίζω, Μ. ίσω. Ἐκδίδω εἰς γάμον (Ὑπανδρεύω) τὴν θυγατέρα μου (χυρ. ὅταν τὴν δίδω εἰς ξένην, ὄχι συγγενικήν μου, αἰχαγένειαν).
Ἐκ-γαμίσκομαι (χ. Μ.), = Ἐκγαμίζομαι.
Ἐκ-γαυρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Ὑπερηφανεύομαι καθ' ὑπερβολήν, καμαρώνω. « Ἐκγαυροῦμαι τάξιμα τἀνδρός, » Εὐρ.
Ἐκγέγαα (ἀθ. τὸ ὑπερσ. Ἐκγεγάμεν καὶ ἡ μτχ. Ἐκγεγαώς [τὸ θηλ. -υῖα ᾗ ὦσι] ᾗ Ἐκγεγώς), Π. ἀντὶ Ἐκγέγονα, πρκ. ᾗ Ἐκγεγάτην, Π. ἀντὶ Ἐξεγεγονείτην, γ'. διὶς. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ἐκγίγνομαι.
Ἐκ-γελάω-ῶ, Μ. άσομαι. Γελῶ δυνατά, χαχλανίζω «Ζεὺς δὲ μέγ' ἐξεγέλασσεν,» Ὅμ. Ἴλ. 2) χαμογελῶ. « Κῦμα ἐκγελῶν, » Πλάτ., (παρβλ. Διαγελῶ). 3) (μτφ. καὶ καταχρ.) χύνομαι μετά τινος κρότου. « Ἔνθεν ἐκγελᾷ δασέων φαγέντων φόνος, » Εὐρ.
Ἔκγελως, ωτος (ὁ). γέλως δυνατός, χάχλανον.
Ἐκγενέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἔκγονος.
Ἐκγενής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ διωγμένος ἀπὸ τὸ γένος (τοὺς συγγενεῖς) του, (Σοφ. Οἰδ. Τ. 1506).
Ἐκ-γεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ, παράγω.
Ἐκ-γιγαρτίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τὰ γίγαρτα (τὰ κουκούτσια) σταφίδος, μήλου κτλ.
Ἐκ-γίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι (ἀόρ. β'. Ἐξεγενόμην καὶ ἀ. [μὲ σημασ. ἐνεργ.] Ἐξεγεινάμην). Γεννῶμαι (Κατάγομαι) ἀπό. « Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα, » Ἰλ. Γ. 2) = Ἀπογίνομαι, ἀναχωρῶ. « Τοῦ ζῆν —, » Ξεν. 3) (τροπσ.) εἶμαι δυνατὸν (κατορθωτέον). « Ἵν', ἢν σὺ βούλῃ κολάσαι τοῦτον, σοὶ τοῦτο μὴ 'κγένηται, » Ἀρχτ., (παρβλ. Ἐγγίγνομαι).
Ἐκ-γλεοκίζομαι, Μ ίσομαι. (ἐπὶ οἴνου) Παίρνω τοῦ νέα ἦμαι γλεῦκος (μοῦστος), ἀποβράζω.
Ἐκ-γλεσχραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου γλίσχρον (γλιοῦδες, μυξῶδες).
Ἐκγλυφή (ἡ). τὸ ἔβγαλμα τοῦ κουλιοῦ ἀπὸ τὸ αὐγόν, [ἐκ τοῦ
Ἐκ-γλύφω, Μ. γλύψω (πθ. πρκ. Ἐξέγλυμμαι). Σκαλίζων (Πελεκῶν) τι μὲ τὴν γλυφίδα κτλ. ἐβγάζω τὰ ἐντὸς αὐτοῦ (τὸ βαθουλώνω, τὸ ἀδειάζω), (ἀθ. κυρ.) ἐβγάλλω τὰ κουλιὰ ἀπὸ τὸ αὐγόν, ξεκλωσσῶ.
Ἐκ-γονητεύω, Μ. εύσω. Ἐξαπατῶ διὰ τῶν γαστρισμῶν μου.
Ἐκγόνη, θηλ. τοῦ
Ἔκγονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν ἀρχὴν (τὴν καταγωγήν) του ἐκ τινος, υἱὸς ἢ θυγάτηρ, ἐγγονὸς ἐγγόνη, (ἐν γέν.) ἀπόγονος. « Αἰακὸς ὁ Διὸς ἔκγονος, » Ἰσηρ. « Εἴ τις χήρα τέκνα ἢ ἔκγονα ἔχει, » Γρφ. (ᾗ μτνμ.) « Τραχείας χώρας ἔκγονοι, » Δλάτ. (καὶ τρπ.) « Ἔκγονος δειλίας ἀργία, » αὐτ. « Ἔκγονος παιδευῶν, » αὐτ., ὁ μετέχων.
Ἐκ-γράφω καὶ (μσ. ὃ καὶ εὐχρηστότ.) Ἐκγράφομαι, Μ. γράψω, -ομαι. Ἀντιγράφω. « Ὃ χρησμός, ὃν ἐγὼ παρὰ τ' Ἀπόλλωνος ἐξεγραψάμην, » Ἀρχφ. 2) ξεγράφω. « Ἂν ἐκγράψωσί με τῆς βουλῆς, » Διον. Ἑπτ.
Ἐκ-γρυτεύω, Μ. εύσω, (Κωμ.) Εὑρίσκω σκαλίζων ἀναμεταξὺ εἰς παληόχωρα (γρύτη).
Ἐκ-γυμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεγυμνόνω, ξεσκεπάζω· (μτφορ.) φανερόνω.
Ἐκ-γυναικόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκθηλύνω.
Ἐκ-δαδόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Γίνομαι ὅλος (Μεταβάλλομαι εἰς) δαδί.
Ἐκ-δακρύω, Μ. ύσω. Ἐβγάλλω (Χύνω) δάκρυα, δακρύζω. (ἐπὶ φυτ. μτνμ.) στάζω ὡς ἂν δάκρυον.
Ἐκ-δανείζω, Μ. είσω. Δίδω δάνεια (Δανείζω) μὲ διάφορον.
Ἐκδάνεισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκδανείζειν, δάνεισμα.
Ἐκδανειστής, οῦ (ὁ). ὁ δανείζων μὲ διάφορον, τοκιστής
Ἐκ-δαπανάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξοδεύω τι ὅλως διόλου, καταδαπανῶ.
Ἔκδαρσις [ἐκδέρω], εως (ἡ). Ὑδάρσιμον, ξέγδαρμα.
Ἐκ-δασύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου δασύ (πεπυκνωμένον ἀπὸ τρίχας κτλ.).
Ἐκδέδαρμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐκδέρω.
Ἐκ-δεδιήτημαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐκδιαιτάω, (ὅθεν
Ἐκδεδιητημένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ἀσώτως, τρυφηλῶς, ἀκολάστως.
Ἐκδέδορκα, Π. πρκ. τοῦ Ἐκδέρκομαι.
Ἐκδεής [ἐκ, δέομαι], έος (ὁ, ἡ). ἐλλιπής, ἀτελής.
Ἔκδεια (ἡ). Ἐλλείψεις, τὸ ἐλλεῖπον (πρὸς ἀναπλήρωσιν), καθυστέρησις. « Φόρων —, » Θκ., (παρβλ. Ἔνδεια).
Ἐκ-δείκνυμι, Μ. δείξω. Ἐκθέτω πρὸς δεῖξιν, δείχνω εἰς ὅλους, ἀποδείχνω.
Ἐκ-δειμαίνω, Μ. ανῶ καὶ
Ἐκ-δειματόω-ῶ, Μ. ώσω. Φοβίζω καθ' ὑπερβολήν, ξυπάζω, κατατρομάζω.
Ἐκ-δεινόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Δείχνω μὲ τοὺς λόγους μου) τι δεινότερον ἀφ' ὅ, τι εἶνε, μεγαλοποιῶ ἐπὶ τὸ φοβερώτερον.
Ἐκ-δεπανάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀποδεπανέω.
Ἐκ-δεκατεύω, Μ. εύσω. Δίδω (Ἀφαιρόνω) τὸ δέκατόν τινος πράγματος, δεκατίζω.
Ἐκδέκομαι, Μ. δέξομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐκδέχομαι.
Ἐκδεκτέος, θετ. τοῦ Ἐκδέχομαι.
Ἐκδεκτικός, ἡ, όν. Ἐπιδεκτικός· διαδεχτικός.
Ἐκδέκτωρ, ορος (ὁ). ὁ ἐκδεχόμενος (διαδεχόμενος ἢ ἀναδεχόμενος) τι, διάδοχος.
Ἔκδεξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκδέχεσθαι, παραλαβή, διαδοχή, ἀποδοχή.
Ἐκ-δέρκομαι, Μ. δέρξομαι (πρκ. Ἐκδέδορκα), Π. βλέπω ἀπὸ πεθενὰ πρὸς τὰ ἔξω, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκ δέρκομαι).
Ἐκ-δερματίζω, Μ. ίσω καὶ
Ἐκ-δερματόω-ῶ, Μ. ώσω, (μτγν.) ἀντὶ
Ἐκ-δέρω, Μ. δερῶ (ἀόρ. Ἐξέδειρα κτλ.). Γδέρνω· (συνηθ.) ξυλίζω (δέρνω) δυνατά, (κοιν.) τινάζω τὴν προϊκάν.
Ἐκ-δεσμεύω, Μ. εύσω καὶ
Ἐκ-δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω τι ἀπό τινος ἢ μετ' ἄλλου, συνδέω, ξένω
Ἔκδετος (ὁ, ἡ). ὁ δεμένος ἀπὸ (ἢ μετ' ἄλλου) τινος.
Ἐκ-δέχομαι, Μ. δέξομαι Δέγουαι (λεμ-δάνω) τι παρά τινος, διαδέχομαι· ἀναδέχομαι· ὑποδέχομαι· (συνηθ.) ἀκολουθῶ (κατόπιν, ἔπειτα)· ἀποδέχομαι, προσμένω. (τρπ.) ἐννοῶ, ἐκλαμβάνω. « Τὸ δὲ Ἐπὶ γοινικι μὴ καθέζη, πλαγιαρικώτερον ἐκδέξεται ἄν τις, » Ἰάμβλ., (συγχ. τῷ Ἐκλέγομαι).
Ἐκ-δέω, Μ. δήσω. Δένω ἢ κρεμῶ τι ἀπό τινος. « Πέτρης ἐκ πίσματα δῆσας, » Ὀδ. Κ. (καὶ μσ.) « Τῶν ἱμαντίων ἐκδησάμενοι τοὺς καδίσκους, » Φίλ. « Τὴν ὑρτὴν ἐπιτελεῖ, τύμπανον ἔχων καὶ ἐκδησάμενος ἀγάλματα, » Ἡρ.
Ἐκ-δηδύνω, Μ. υνῶ. Μακρύνω, τραβῶ εἰς μάκρος, διαρκῶ πολὺν καιρόν.
Ἔκδηλος (ὁ, ἡ). πολλὰ γνωστός, πασίδηλος, ὁλοφάνερος· (τρπ.) πολλὰ ἐπίσημος.
Ἐκ-δηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἐκδηλον (πασίδηλον), ἀποδεικνύω.
Ἐκδήλως, ἐπίρ. Ἀριδήλως, ὁλοφάνερα.
Ἐκ-δημαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Δημαγωγῶν ἐξαπατῶ ἢ διεγείρω.
Ἐκ-δημέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀποδημέω, ἀναχωρῶ ἀπὸ τὸν δῆμόν μου, ὑπάγω ἢ λείπω εἰς ταξεῖδι (εἰς τὴν ξενητειάν).
Ἐκδημία (ἡ), = Ἀποδημία, ἀναχώρησις διὰ ταξεῖδι, (ἐν γέν.) ταξεῖδι, ξενήτεμα.
Ἐκ-δημοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκδημαγωγέω.
Ἔκδημος (ὁ, ἡ). ὁ Ἀλείπων (χυρ.) ἀπὸ τὸν δῆμόν (τὸν τόπον) τσ, (ἐν γέν.) ἀπὼν, μὴ παρών. « Στρατεία (« Ἔξοδος) —, » Θκ., ἢ εἰς μακρυνὸν (ξένον) τόπον, (παρβλ. Ἀπόδημος).
Ἐκ-δημοσιεύω, Μ. εύσω. Κοινοποιῶ τι εἰς πάντας, δημοσιεύω καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν.
† Ἐκδημόσιος ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκδόσιμος.
Ἐκ-δηόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκπορθῶ, ἐρημώνω διὰ λεηλασίας.
Ἐκ-διαβαίνω, Μ. βήσομαι. Διαβαίνω (Περνῶ διά τινος τόπου) ἐβγαίνω ἔξω.
Ἐκ-διαζωμεύω, Μ. εύσω. Διαζωμεύω ἐντελῶς, βράζω τι ὡς νὰ λυώσῃ (νὰ χυλώσῃ).
Ἐκ-διαιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταβάλλω (κυρ. ἐπὶ τὸ χεῖρον) τὴν διαιτάν (τὸν τρόπον τῆς ζωῆς) τινος. ‖ (συνηθέστ. τὸ μσ. ἢ πθ. μὲ γεν. ἢ αἰτ. ἑλλ. ἐκ ὅ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν συνήθη τρόπον (παραβαίνω τὴν τάξιν) τῆς ζωῆς μου, ζῶ ἀτάκτως, (οὐ) « Ἐκδεδιητημένος, η, ον. Ἄσωτος, (κοιν.) ξελογιασμένος, παραλυμένος.
Ἐκδιαίτησις, εως (ἡ). ἡ ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβολὴ τῆς διαίτης (τοῦ συνήθους τρόπου τῆς ζωῆς).
Ἐκδιαιτητής, οῦ (ὁ). ὁ ἐκδιαιτῶν (ξελογιάζων) τινα, διαφθορεύς.
Ἐκ-δια-πρίζω (πρίω), Μ. πρίσω. Κόπτων ἀφαιρῶ (Χωρίζω εἰς δύο) μὲ τὸ πριόνι.
Ἐκ-διαφεύγω, Μ. φεύξομαι ἢ φευξοῦμαι, = Διαφεύγω, ἀποφεύγω.
Ἐκδίδαγμα (τὸ). τὸ πρὸς ζωχαμὴν γινόμενον ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ ἐργόχειρον.
Ἐκδιδακτέον, θετ. τοῦ
Ἐκ-διδάσκω, Μ. διδάξω (ἀόρ. πθ. Ἐξεδάην). Π. διδάσκω τινὰ (καὶ πθ. διδάσκομαι, μανθάνω πε) ἐντελῶς. « Ἀλλ' ἐκδιδάσκει πάνθ' ὁ γηρήσκων χρόνος, » Δ' σχλ. « Ὁ

μέτρα μακρᾶς χθονὸς ἐξεδάρσαν, « Νικ. νέθ.

Ἐκδιδράσκω, Μ. ἐκδράσομαι, = Ἐκφεύγω, διαφεύγω.

Ἐκ-διδύσκω, Μ. ἐκδύσω, = Ἐκδύω.

Ἐκδιδῶμι, Μ. ἐκδώσω (ἀόρ. Ἐξέδωκα καὶ μεσ. Ἐξεδόμην κτλ.). Δίδω (πέρνημι, πίπτω, ἐδγάζω, ἐπὶ ἀχύρ.) παράγω. « Ἐκδοῦναι τὰς δεῦρο δρᾶσας, » Ἀριστοφ. » Ἐκδιδόασι τὸ ἤλεκτρον αἱ αἴγειροι, » Λυκ. « Μεταλλάττουσι νεολίθους ἐκδιδόντα πλάκας, » Στρ. « Κοιλίᾳ τοῖς μὲν οὐδὲν ἐκδιδοῖ, » Ἀριστ. (ᾧ ἄλλ.) » Ἐκδιδοῦ (ἐνν. τὸ ὕδωρ) εἰς ἕτερον ποταμόν, » Ἱππ., γάμετας (ὅθ. 2) ὑπανδρεύω (θυγατέρα ἢ ἀδελφὴν μου). δίδω τὸ τέκνον μου εἰς ἄλλον ὡς θετόν. « Πέπρακε γὰρ αὐτὴν (τὴν ἀδελφήν), οὐκ ἐκδέδωκε, » Δημ. (καὶ μσ.) « Πολλὰς μὲν ἐκδίδωσι θυγατέρας τοῖς ἀφίστοις, » Πλ. (καὶ παθ.) « Ἐξεδόθη τῷ Διονύσῳ γυνή, » Δημ. (καὶ ἄλλ.) Οὔτ' ἐκδοῦναι οὔτε ἀγαγέσθαι παρ' ἐκείνων, » Θεοκρ. » Ἄτεκνος ὑπάρχων διὰ τὸ τοὺς παῖδας εἰς ἑτέρας οἰκίας ἐκδεδόσθαι, » Πλάτ. 3) δίδω μὲ ἐνοίκιον ἢ κατ' ἐργολαβίαν (ἐν γέν.) ἐπὶ συμφωνίᾳ. « Ἐκδόντος μοι Δημοσθένους στέφανον χρυσοῦν ὥστε κατασκευάσαι, » Δημ. » Ὥσπερ ἀνδριάντα ἐκδεδωκὼς κατὰ συγγραφήν, » αὐτ. » Ὅταν ἐπὶ τέχνην ἐκδῷ τὸν παῖδα, » Ξεν., (κοιν.) νὰ τὸν βάλῃ εἰς τέχνην. » Ἐκδοῦναι τῷ σκυτοδέψῃ ἀπορρῖψαι, » Θεοφρ. » Ἐμισθώσατο παρ' οὗ ἐκδιδόντος τὴν αὐλήν, » Ἡρ. (ᾧ πθ.) » Ἀνδράποδα ἐκδεδομένα, » Ξεν. Ἀφ δίδω μὲ διάφορον, δανείζω (κυρ. εἰς ξένους ἐμπόρους). » Ἀργύριον μὴ ἐξεῖναι ἐκδοῦναι Ἀθηναίων μηδενί, » Δημ. « Τετταράκοντα μνᾶς ἔκδοσιν ἐκδοὺς εἰς Θράκην Μεγακλείδῃ, » αὐτ. (καὶ πθ.) » Ναυτικὰ δὲ ἐπέδειξεν ἐκδεδομένα ἑπτὰ τάλαντα, » Ἀσ. Β) διαθέτω· κοινοποιῶ, δημοσιεύω. « Ἐξέδωκε νόμισμα, » Ἀρχτ. » Γράψας τὸν λόγον ἐξέδωκε, » Πλ. « Τὴν Ῥωμαίων ἱστορίαν ἐκδεδωκὼς τῇ Ἑλλήνων φωνῇ, » Ἀθ. (καὶ πθ.) » Ἐκδεδομένου λόγου κατὰ τὴν πόλιν, » Συν. Γ) δίδω (ἀφίνω) τι εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, παραδίδω. » Τοῖς ἐχθροῖσι μ' ἐκδοῦναι θέλεις, » Σοφ. » Ἐκδιδόασι τοὺς αὐτόχειρας, » Πλ. » Ἐκδοῦναι τὰνδράποδα ἐπὶ βασάνῳ, » Δημ. » Ἀμφίπολιν ἐξέδωκεν, » αὐτ. « Ἀνοσιουργίαις ἑαυτοὺς ἐκδεδωκότες, » Ἰσοκρ. (καὶ μσ.) » Θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἥβαν, » Πίνδ. Δ) δίδω ὀπίσω, ἀποδίδω. « Ὑμεῖς δ' Ἑλένην ᾗ κτήματα ἔκδοτε, » Ἴλ. Γ.

Ἐκ-διηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διηγοῦμαί τι ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους (μὲ ὅλα τὰ περιστατικὰ καὶ τὰς λεπτομερείας).

Ἐκδιθυραμβέομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἐπαναλαμβάνω (Ἐκπίπτω) εἰς διθυραμβικὸν ὕφος.

†**Ἐκδιεζηκέτων**, ἀνάγν. Ἐκ διεζηκότων.

Ἐκ-δικάζω, Μ. άσω. Τελειόνω (ὡς δικαστής) δίκην τινά, δίδω τέλος εἰς δίκην ἐκκρεμῆ. ‖ (μσ.) κρισολογοῦμαι. 2) Π. = Ἐκδικῶ.

Ἐκδικασις, ιος (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἐκδίκησις, κρισολογία.

Ἐκδικαστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐκδικάζων, ἐκδικητής.

Ἐκδικεῖον (τὸ), (Βυζ.) τὸ γραφεῖον ἢ ἡ σφραγὶς τοῦ ἐκδίκου.

Ἐκδικέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαμβάνω δίκην (ἐκδίκησεν) παρά τινος, ἀποδίδω τὸ κακὸν τὸ ὁπ. ἔπαθα, ἐκδικοῦμαι, τιμωρῶ. 2) (Νμ.) ἐξετοῦμαι διὰ τοῦ δικαστηρίου (κρισολογοῦμαι διὰ) τὸ δίκαιόν μου, διεκδικῶ.

Ἐκδίκημα (τὸ). τὸ πρὸς ἐκδίκησιν γινόμενον, (συγχ. τῷ Ἀδίκημα).

Ἐκδίκησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκδικεῖν, ἀπόδοσις τοῦ κακοῦ, τιμωρία.

Ἐκδικητής, οῦ (ὁ). ὁ ἐκδικούμενος, τιμωρῶν. « Οὐκ ἐκδικητὴν ἀλλ' ἀντίδικον αὐτῆς ἐδείκνυ μᾶλλον τὸν δικαστήν, » Συμ. Μιτρ.

Ἐκδικητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων πρός, ἢ ἐπιθυμῶν) ἐκδίκησιν.

Ἐκδικία (ἡ), = Ἐκδίκησις. 2) ἡ ἀπὸ τῆς δικαστικῆς καταδιωξεως (κυρ. διὰ χρέος) ἀπαλλαγή. 3) τὸ ἔργον τοῦ ἐκδίκου.

Ἔκδικος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς (χωρὶς) δίκης, ἄδικος. « Ἐσυρᾶς μ' ὡς ἔκδικα πάσχω, » Αἰσχύλ. « Οὐδεὶς ποτ' εὐτύχησεν ἔκδικος γεγώς, » Εὐρ. 2) = Ἐκδικητής. (ὅθ. ‖ οὐσ.) πρστάτης (κυρ. ὁ ὑπερασπιζόμενος ἢ ἐκδικῶν τὰ δικαιώματα) δήμου ἢ πόλεως, (παρβλ.) Σύνδικος.

Ἐκδίκως, ἐπίρ. Χωρὶς δίκην, παρὰ τὸ δίκαιον, ἀδίκως.

†**Ἐκδιόθεν**, ἀναγν. Ἐκ Διόθεν.

Ἐκδισκεύω, Μ. εύσω. Τινάζω τι ὡς δίσκον, ἐκσφενδονίζω.

Ἐκδιφάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκζητῶ, ἐξερευνῶ.

Ἐκδιφρεύω, Μ. εύσω καὶ

Ἐκδιφρίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω (Κρημνίζω [ᾧ μσ.] Πίπτω) κάτω ἀπὸ τὸν δίφρον.

Ἐκδιψάω-ῶ, Μ. ήσω. Διψῶ μὲ ὑπερβολήν, εἶμαι -

Ἔκδιψος (ὁ, ἡ). πολλὰ διψασμένος, (κοιν.) πεθαμένος τῆς δίψας.

Ἐκδιωκτέος, α, ον, θετ. τοῦ -

Ἐκδιώκω, Μ. ώξω ἢ ώξομαι. Διώχνω ἔξω, Ἀποδιώκω, φυγαδεύω, ἐξορίζω. (ὅθεν

Ἐκδίωξις, εως (ἡ). διώξιμον ἔξω, ἐξόρισμα. ‖ Ἐκδικεῖ, ἄκρα. Οὐ δικεῖ, δὲν ἐγκρίνεται.

Ἐκ-δονέω-ῶ, Μ. ήσω. Σείω ἐκ θεμελίων, καταταράττω. « Πάντων δ' ἐκδεδόνητο φρένες, » Ἐπιγρ.

Ἐκδορά (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκδέρειν, γδάρσιμον. (ὅθεν

Ἐκδόριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐκδοράν, (ὄπτην) « Ἐκδόρια (ἐνν. φάρμακα), » Δοκρ., τὰ βεζικατόρια κτλ.

Ἐκδόσιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος νὰ ἐκδοθῇ (ἐργοδοτηθῇ κτλ.), ἐνοικιαζόμενος, [ἐκ τοῦ

Ἔκδοσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκδιδόναι, παράδοσις (πρισφυγος), ὑπάνδρευμα (θυγατρός), δημοσίευσις (συγγράμματος), παραχώρησις εἰς ἐργολάβον (οἰκοδομήματος κτλ.), δάνεισμα (κυρ. ἔξω τῆς πόλεως), κτλ. (μτγν.) ἔκθεσις ἔγγραφος.

Ἐκδοτέον, θετ. τοῦ Ἐκδίδωμι.

Ἐκδότης, ου (ὁ). ὁ ἐκδίδων (παραδίδων, κτλ.), ἐνοικιαστής, ἐργολάβος.

Ἐκδοτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος κατ') ἔκδοσιν, ἐκδόσιμος.

Ἔκδοτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκδεδομένος (ἐγκαταλελειμμένος εἰς τὴν ἐξουσίαν [εἰς τὴν διάκρισιν] τινός), παραδομένος.

Ἄνεκδοτος, ἐπίρ. Ὡς ἔκδοτος, χωρὶς συνθήκας, εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ λαμβάνοντος.

Ἔκδουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ δούλων γεννηθείς ἐκ γενετῆς δοῦλος, (ὅσ Δουλεκόουλος)

Ἐκδοῦναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἐκδούς, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τῷ Ἐκδίδωμι.

Ἐκδοχεῖον (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐκδοχήν, δοχεῖον, (ἰδίως) δεξαμενὴ (ὑδατος).

Ἐκδοχεύς, έως (ὁ), = Πανδοχεύς.

Ἐκδοχή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκδέχεσθαι, ὑποδοχή· διαδοχή, συνέχεια, ἐξακολούθησις. προσδοκία. ὁ τρόπος καθ' ὃν ἐκλαμβάνεται (ἐννοεῖται) τι, ἡ σημασία (λέξεως κτλ.).

Ἐκδόχιον (τὸ), = Ἐκδοχεῖον.

Ἐκδρακοντιόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (Μεταμορφόνω) εἰς δράκοντα.

Ἐκδραμεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκτρέχω.

Ἐκδρᾶς, ᾶσα, άν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκδιδράσκω.

Ἔκδραχμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἓξ δραχμάς.

Ἐκδρέπομαι, Μ. δρέψομαι. Δρέπομαι (κόπτω) φύλλον κτλ. ἀπὸ δένδρου.

Ἐκδρομέω-ῶ, Ν. ήσω. Ἐκβαίνω τοῦ ὁρίμου, παρεκτρέπομαι.

Ἐκδρομή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκτρέχειν, ἔξοδος (κυρ. τῶν πολιορκουμένων κατὰ τῶν πολιορκούντων), (ἐν γέν.) ἐπιδρομὴ (ἐχθρῶν ὠχυρωμένων πουθενά). (ἐπὶ ρ.) ξεφύτρωμα. (ῥητορ.) παρέκβασις. ‖ « Ἐκδρομαί, » Θεοκρ., ἀντὶ Οἱ ἔκδρομοι (χρατ.

Ἔκδρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ἐκτὸς (ὑπερβαίνων τὸ διωρισμένον διάστημα) τοῦ δρόμου, (ὅθ.) » Ἔκδρομοι, » Θεοκρ., Ξεν., οἱ ἀποσπώμενοι τοῦ ὅλου σώματος γρατσίται καὶ προσβάλλοντες ὁραμαῖοι πρὶν τῶν λοιπῶν τοὺς ἐχθρούς.

Ἐκ-δρύπτω, Μ. ὀρύψω. Ἐκδέρω μὲ τὰ ὄνυχας.

Ἔκδυθι, β'. ἐν. προσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς πτ. τοῦ Ἐκδύνω.

Ἔκδυμα (τὸ). τὰ δι' ἐκδύσεως ἀφαιρούμενον, σκέπασμα, [ἐκ τοῦ

Ἐκ-δύνω καὶ (μσ.) Ἐκδύνομαι, Μ. δύσω, -ομαι (ἀόρ. Ἐξέδυν ᾗ ἔδυν). (μὲ αἰτ. ἐλλ. ἐκ δ'.) Γδύνομαι, ξεντύνομαι. « Ἐκδὺς χλαῖναν, » Ὀδ. Ξ. (καὶ μσ.) » Τεύχεα δ' ἐκδύνοντο, » Ὀρφ. (καὶ ερπ.) » Τὸν φθόνον τοῦτον ἐκδύς, » Πλ. Β) (συνεκδ. μὲ γεν. ἐκ δ'.) ἐβγαίνω, ξετρυπάνω. « Ἐκδὺς μεγάροιο, » Ὀδ. Χ. Γ) (τρπ.) ἀπο(δια)φεύγω, γλυτώνω. « Νῦν δ' ἐκδύμεν ἄλεθρον, » Ἴλ. Π. (καὶ προθετ.) » Δυσκαίως ἐκ θήρας ἐκδύνει, » Γρφ., [παρβλ. Ἀναδύομαι καὶ Ἐκδύω).

Ἔκδυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκδύειν ἢ ἐκδύεσθαι, γδύσιμον. (συνηθ. τρπ.) τρόπος ἢ τοπος πρὸς ἀπιουγήν, βγάσιμον, γλύτωμα. « Τὸ δὲ εἵκτμα καὶ ἔσοδον οὔτε ἔκδυσιν αὐδεμίαν ἔχον. » Ἡρ. « Οὐ γὰρ ἔστι Ἕλλησι αὐδεμίη ἔκδυσις μὴ οὐ ναῦς θούλους, » αὐτ. » Λῦται γὰρ ἂν πᾶσαι ἐκδύσεις εἶεν, » Πλάτ.

Ἐκ-δυσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξιλεώνω.

Ἐκδυσώπησις, εως (ἡ). ἐξιλέωσις.

Ἐκ-δύω, Μ. δύσω (ἀόρ. Ἐξέδυσα). (μὲ δύο αἰτ.) Γδύνω, ξεντύνω, ξεγυμνόνω. « Αὐ-

τὸς ἐκθῶν ἐμὲ τὴν ἐκθῆτα, « Αἰσχλ. (ξ μφ.) « Τεύχεά τ' ἐξεδύοντο, « Ἰλ. Γ. (ξ πθ.) « Ὁ δὲ Μαρσύας νικᾶται καὶ τὸ δέρμα ἐκδέρεται, « Παλαίφ. « Ἅμα κεθᾶνι ἐκδυκμένῳ, « Ἡρ., παρβλ. Ἐκδύνω.)

Ἐκδωριόομαι-οῦμαι. Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι (ἐκ μεταβολῆς) Δωριεύς. « Οἱ Κυνούριοι, . . Ἴωνες ἐόντες, ἐκδεδωρίευνται ὑπό τε Ἀργείων ἀρχομένοι καὶ τοῦ χρόνου, « Ἡρ.

Ἐκέδασσε, Π. ἀντὶ Ἐσκέδασε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ἀ. τοῦ Σκεδάννυμι.

Ἐκεῖ [ἦκεῖ, Αἰολ. ἀντὶ τῦ], ἐπίρ. Τοπ. Ἧκεῖ, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, (ἴδε ᾗ

Ἐκεῖθεν, ἐπίρ. Τοπ. Ἀπ' ἐκεῖ, ἀπ' ἐκεῖνο τὸ μέρος· (τρπ.) ἀπὸ τὰ ἐξῆς, ἐκ τούτου. « Γνοίη δ' ἂν τις ἐκεῖθεν, « Ἰσκρ. 2) (μὲ γεν.) ἀντὶ Ἔπέκεινα. « Ἐκεῖθεν τῆς γραμμῆς, « Σχλ. Πλάτ. 3) (μεγν.) Χρν., ἔπειτα, μετὰ ταῦτα, ἀπὸ τότε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς. « Ἐκεῖθεν δὲ ἐλαττοῦσθαι ἤρξατο, « Διόδ.

Ἐκεῖθι, ἐπίρ. ἀντὶ Ἐκεῖ (ζάσ.).

Ἐκεῖνος, η, ον. Ὁ ἐξ ἐκείνου τοῦ (ἅπτω) πράγματος καιομένος, (ἴδε Ἀρχτ. Μεταφυσ.).

Ἐκεῖνος [ἴδε Ἐκεῖ], η, ο, ἀντων. Δεικτ. (ἀναφερ. εἰς πρσ. ἢ πράγμ. [κυρ.] ἀπόντα ἢ, παρόντα μέν, ἀκωτέρω δέ [ἀντιθ. τῷ Οὗτος) κείμενα [καὶ τρπ.] ἐξέχοντα, ὑπερέχοντα, [ἐν γέν.] γνωστά, ἐπίσημα, ἢ φοβερά, ἢ αἰσχρά, [ἐπμ.] ἀκατονόμαστα). « Ὁ μὲν πριάμενος οὑτοσί, ὁ δὲ πωλήσας ἐκεινοσί, « Πλνδ. « Ἐκεῖνο Λεωκόριον, τοῦτο Θησεῖον, « (Ἴγνησ. παρὰ Στρ. (καὶ ἐπομέν. τοῦ ἀναφορ.) « Ἀθέμιστός ἐστιν ἐκεῖνος, ὃς πολέμου ἔρατται, « Ἰλ. Ι. (καὶ ἐμφαντ., ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μετὰ τοῦ Οὗτος κτλ., πρὸς πλειοτέραν ἐπιτασιν ἢ ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν τῆς δείξεως). « Δείξει σε τῷ δακτύλῳ, Οὗτος ἐκεῖνος, λέγων, « Λκ. « Οὗτος ἐκεῖνος τὸν αὖ ζητεῖς, « Ἡρ. « Οὐ' εἶμ' ἐγὼ σοι κεῖνος, ὃν κλύεις ἴσως, « Σοφ. « Αὐτὰς ἄκουσα τήνας, « Πλ. « Τῶν θηρίων τὰ δεινότατα καὶ ἀγεννέστατα, ἐκεῖνα καὶ φεύδεται καὶ ἐξαπατᾷ πάντων μάλιστα, « Δ. Χρσ. « Τοῦτο ἐκεῖνο, τὸ τῆς παροιμίας, « Λκ. (καὶ παρλλ.) « Ἐκεῖν' ἐκεῖνο, τὸν ἀδικώτατον λύγαν, « Ἀρχφ. « Ἐκεῖνο κεῖν' ἄμαρ, « Πίνδ. (καὶ κατὰ σημασ. ὑπεροχῆς ἢ φόβου) « Τίπτε μ' ἐκεῖνος ἄνωγε μέγας θεός; « Ἰλ. Ω. « Ἀλλ' εἶσιθ' ἵνα μὴ κεῖνος ἡμῖν ἐπιτύχῃ, « Ἀρχφ. (καὶ ἐπὶ ταυτοπροσ. ἀντὶ Ἑαυτοῦ) « Οὐκ ἔρη, ἑαυτοῦγε ἄρχοντος, οὐδένα Ἑλλήνων, ἐς τὸ ἐκείνου δυνατὸν, ἀνδραποδισθῆναι, « Ξεν. (καὶ κατὰ σχῆμα προδιορθώσεως) « Ἀλλ' ἐκεῖνα, ὦ ἑταῖρε, ἤδη ἐραστικοὺς ἑώρακας ὑποκριτάς; « Λκ. (παρβλ. Δεῖνα), (καὶ ἐλλ. ἐν εἴδει ἐπιρρήματος· ἢ Χρον.) « Τὸ ἑξαπατᾶν ὅσιον ἐξ ἐκείνου (ἐνν. τοῦ χρόνου) ἐγένετο, « Ξεν. « Ἔστατε κατὰ μηδένα τρόπον εἶπης, ἀλλ' Ἐξ ἐκείνου, « Φρύν. « Καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς εἰμι, « Λκ., ἔκτοτε, (καὶ περιφρ.) « Ἐς ἐκεῖνο τοῦ χρόνου, « Δ. Ἁλ. « Μετ' ἐκεῖνα, « Θκ., μετὰ ταῦτα, ἔπειτα· (ἢ Τοπ.) « Τῶν ἄλλων τῶν κατ' (περὶ) ἐκεῖνα (ἐνν. τὰ χωρία) πολεων, « Ξεν. « Ἐς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, οὕτω διέθηκα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, « Λκ., (ξ ἁπλ. ἀντὶ τοῦ Ἐκεῖ) « Ἦν οἰκεῖ ἐκεῖνη, « Ἡρ. « Κεῖνη, ὅθι πλατάνιστος πεφύασι, « Θκρ. « Οἱ ἐκεῖνη ἄνθρωποι, « Θκ. « Ἄλλα τε τῶν ἐκτὸς χωρίων, « Δ. Κάστ. (καὶ Τρπ.) « Εἰ ἐκεῖνη γ' αὐτὸ σκοπεῖς, « Πλάτ. ἀντὶ-

Ἐκεῖνος, ἐπίρ. Κατ' ἐκεῖνον (τὸν ἄλλον, τὸν προειρημένον ἢ τὸν ἐξῆς ῥηθησόμενον) τρόπον. « Οὕτω πᾶς ἂν ἐθέλοι πρότερον ἢ κεῖνος, « Πλάτ. « Οἶμαι δ' ἐκεῖνος εἰπὼν μᾶλλον ἀηλῶσειν, « Ἰσκρ.

Ἐκεῖσε, ἐπίρ. Ἐκεῖ (κινήσ.), εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος. « Ἐκεῖσε κἀκεῖθ' ἁσπιδ' ἐκτεινόμενοι χερί, « Εὐρ.

Ἐκέκαστο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ (ἀγρ.) Κάζω, (ἴδε Κέκασμαι).

Ἐκέκλετο, Π. ἀντὶ Ἐκέλετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Κέλομαι.

Ἐκεκλίμην, πθ. ὑπερσ. τοῦ Κλίνω.

Ἐκεκλόφειν, μσ. ὑπερσ. τοῦ Κλέπτω.

Ἐκεκοσμέατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐκεκόσμηντο, γ'. πλθ. πρσ τοῦπθ ὑπερσ τοῦ Κοσμέω.

Ἐκεκράγειν, ὑπερσ. τοῦ Κράζω.

Ἔκερσα, Π. ἀντὶ Ἔκειρα, ἀορ. ἀ. τοῦ Κείρω.

Ἐκεχειρία (ἡ), [ἔχω, χείρ]. ἀνακωχὴ, (ἐν γέν.) διακοπὴ· εὐκαιρία.

Ἐκεχήνη, Ἰων. καὶ Ἀττ. ἀντὶ Ἐκεχήνει, ὑπερσ. τοῦ Καίνω.

Ἔκζεμα (τὸ)· πᾶν ὅ,τι ἐκβάλλεται διὰ τῆς ζέσεως, (κυρ. δὲ) ἐξάνθημα.

Ἔκζεσις, εως (ἡ)· τὸ ἐκζέειν, ἐκχείλισμα κοχλάζοντος ὑγροῦ, (ἰατρ.) χυσιμον ἐξανθημάτων.

Ἔκζεσμα (τὸ), = Ἔκζεμα.

Ἔκζεστος, ἡ, ον. Βραστὸς, ζεματιστὸς, [ἐκ τοῦ

Ἐκ-ζέω, Μ. ζέσω, = Ἐκβράσσω, ἐκχειλίζω κοχλάζων, (ἰατρ.) χύνω ἐξανθήματα.

Ἐκ-ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ τι ἀπό τινος ἢ μεταξύ τινων, σκαλίζω (ἐξετάζω, ἐρευνῶ) ἐπιμελῶς, Ἀναζητῶ· ἀπαιτῶ. « Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐκ τῆς χειρός σου ἐκζητήσω, « Γρφ.

Ἐκζήτησις, εως (ἡ). ἔρευνα, ἐξέτασις.

Ἐκζητητής, οῦ (ὁ). ὁ ἐκζητῶν (ἀναζητῶν), ἐξεταστής.

Ἐκ-ζοφόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ζοφερόν, κατασκοτίζω.

Ἐκ-ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω ἐκφαντικῶς (εἰς τρόπον ὥστε νὰ κάμνῃ ἐντύπωσιν).

Ἐκ-ζιόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς ζῶον, Ἀποζιόω. || (μσ.) κάμνω (μέσα μου) μαιμοῦδι, σκωληκιάζω.

Ἐκ-ζωπυρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀναζωπυρῶ, κάμνω τὴν κατασκοῦσαν φλόγα νὰ κορώσῃ, (τρπ.) ἐξάπτω, διεγείρω.

Ἐκζωπύρησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκζωπυρεῖν, κόρωσις, (τρπ.) ἐγκαρδίωσις.

Ἔκηκα, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Κάω.

Ἐκηβελέτης, ου (ὁ), Π. = Ἐκηβόλος.

Ἐκηβολέστατος, η, ον, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἐκηβόλος.

Ἐκηβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (Ῥίπτω, Τινάζω) μακρὰν ἢ μακρόθεν τὰ βέλη μου.

Ἐκηβολία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκηβολεῖν ἢ ἡ πρὸς τοῦτο ἐπιτηδειότης, [ἐκ τοῦ

Ἐκηβόλος (ὁ, ἡ), Π. [ἑκάς, βάλλω]. ὁ μακρὰν ἢ μακρόθεν βάλλων (τοξευων, ἀκοντίζων, κτλ.). « Ἀπόλλων—, « Ὅμ. « Χεὶρ (« Σφενδόνη)—, « Εὐρ. (καὶ καταχρ.) « Μάχη—, « Λκ., ἡ δὲ ἐκηβόλων ὅπλων. 2) (πθ.) ὁ μακρὰν βαλλόμενος (ἑπμ.) φθάνων, ἐκτεινόμενος. « Ὄπλον (« Δίκτυον)—, « Πλθ., Κών. « Ὄψις—, « Ἰαμβλ.

Ἑκηβόλως, ἐπίρ. Τινάζοντας μακρὰν ἢ μακρόθεν.

Ἑκηλία (ἡ). ἡσυχία, ἠρεμία. ἀνάπαυσις, [ἐκ τοῦ

Ἑκηλος (ὁ, ἡ), Π. [ἑκάς ἢ ἑκών]. ἥσυχος, ἀτάραχος, (πάντοτε σχεδὸν ἀντὶ ἐπιρ.) Χωρὶς θέρυβον, μὲ ἡσυχίαν (παρβλ. Ἀκαλίς καὶ Εὔκηλος).

Ἑκητί [ἑκών], ἐπίρ. ἡ πρόθ. Π. (μὲ γεν.) = Ἕνεκα, Διά, διὰ μέσου, ἐξ αἰτίας, κτλ. « Ἑκεῖ μὲν ἑκητί βίον ζώοιτε κορώνης, « Ἐπιγρ., ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοί. πθεῶν ἑκητί, « Ἀρχφ., μὲ τὴν δύναμιν (βοήθειαν, θέλησιν) των, (παρβλ. Ἀέκητι).

Ἐκ-θαλαττόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι ὅλως διόλου εἰς θάλασσαν.

Ἐκ-θάλλω, Μ. θαλῶ, -οῦμαι (πρκ. Ἐκτέθηλα κτλ.). Ἐκβάλλω θαλλόν (βλαστάρι), ἐκθλασταίνω. « Ἐκ φυτοῦ τμηθεὶς κλάδος εἰσαῦθις ἐκτέθηλε, « Θ. Πρόδρ.

Ἐκ-θάλπω, Μ. θάλψω. Κάμνω νὰ φυτρώσῃ (ἵνα ἀναδοθῇ) τι ζεσταίνοντάς το, (τρπ.) ἐξάπτω, ἀναπτύσσω. « Βραχεῖα πῦρ ἐξέθαλψε πέτρα, « Π. Σολ.

Ἐκ-θαμβέω-ῶ, Μ ήσω. Κινῶ (ξ μφ. Κινοῦμαι) εἰς θάμβος, ἐκπλήττω, -ομαι.

Ἐκθαμβητής, οῦ (ὁ). ὁ ἐκθαμβῶν (φοβίζων, καταπτοιῶν) τινά.

Ἐκθαμβητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἐπιτηδειότητα) πρὸς τὸ ἐκθαμβεῖν, φοβερὸς, ἐκπληκτικός.

Ἔκθαμβος (ὁ, ἡ). ἐκστατικὸς, κατατρομαγμένος. 2) (καταχρ. καὶ ἀδημ.) θάμβους πρόξενος, ἐκπληκτικὸς, ἐξαίσιος. « Καὶ ἰδοὺ θηρίον φοβερὸν καὶ ἔκθαμβον, « Γρφ.

Ἐκθάμβως, ἐπίρ. Μὲ ἔκστασιν.

Ἐκ-θαμνίζω, Μ. ίσω, Π. ἐξριζόνω, (τρπ.) ἐξαμελιόνω, ἐξολοθρεύω.

Ἐκ-θαμνόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. (σπν.) Μεταβάλλομαι εἰς θάμνον, ἀγριεύω.

Ἔκθανον, Π. ἀντὶ Ἐξέθανον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκθνήσκω.

Ἐκ-θάπτω, Μ. θάψω. Ξεθάπτω, ἐγκόνω.

Ἐκ-θαῤῥέω(θαρσέω)-ῶ, Μ. ήσω. Ξεθαῤῥεύομαι, ἐάθεν

Ἐκθάῤῥησις, εως (ἡ). ξεθάῤῥεμμα.

Ἐκθαρσημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐκθαῤῥήσεως.

Ἐκ-θαυμάζω, Μ. άσω. Θαυμάζω τι μὲ ὑπερβολήν.

Ἐκ-θεάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Παρατηρῶ μὲ προσοχήν.

Ἐκ-θεατρίζω, Μ. ίσω. Ἐκθέτω τι εἰς τὸ (ἢ ὡς εἰς) θέατρον ὑπ' ὄψιν ὅλων, (ἑπμ.) ἐξελέγχω, (συνκδχ.) καταισχύνω, θεατρίζω.

Ἐκ-θειάζω, Π. άσω. Θειόπιτω, ἀποθεόνω. καθιερόνω. 2) (συνκδχ.) ὑπερεκτιμῶ. 3) νομίζω (ἐκλαμβάνω) τι ὡς θεῖον ἢ (ὑ-

ρὸν, εἰ ἀποδίδω εἰς θείαν (ὑπερφυσικὴν) δύναμιν.
Ἐκθεσμός (ὁ). Θεσπέσιος, ἀποθέωσις· ἐνθουσιασμός.
Ἐκθεῖν, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκθέω.
Ἔκθεινα, ἐνεργ. ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκτίθημι.
Ἐκθειόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκθεόω, (ζθην
Ἔκθείωσις, εως (ἡ΄. = Ἐκθέωσις.
Ἔκθεμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐκτίθεται πρὸς θέαν ἢ γνῶσιν τοῦ κοινοῦ, (κυρ. ἐπὶ τὸ τοιχοχαλλούμενον) πρόγραμμα.
Ἐκθέμεν, Π. ἀντὶ Ἐκθεῖν ἢ Ἔκθεῖναι.
Ἐκθεοω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποθεόνω· καθιερόνω.
Ἐκθεραπεύω, Μ. εύσω. Τελειόνω τὴν θεραπείαν (Ἰταλ. τὴν κούραν) ἀσθενοῦς, τὸν ἰατρεύω ἐντελῶς. 2) περιζω δι' ἐπιμόνων θεραπειῶν (περιποιήσεων) τὴν εὐνοιάν τινος, τὸν ἑλκύω μὲ τὰς περιποιήσεις μου.
Ἐκθερίζω, Μ. ίσω. Θερίζω σύριζα ἢ ὅλως διόλου, ἀποθερίζω, (τρπ.) ἐξολοθρεύω.
Ἐκθερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω τι ὅλως διόλου, (συνοχ.) ἐξάπτω, διεγείρω. «Ἵνα τῷ τρόπῳ τούτῳ καὶ ἄλλοι πρὸς ὁμοιαν ἐκθερμαίνωνται ζῆλον τοῦ ἐλεεῖν,» Εὐς. 2) ἐκβάλλω διὰ τῆς θερμότητος, (ὀηλ.) ἐξατμίζω. «Εἰκὸς δὲ τὸ μὲν ὀλίγον περίττωμα ἐκθερμαίνεσθαι, τὸ δὲ πλεῖον, μὴ ὁμοίως,» Ἀρστ. «Τὸν δ' ἐντὸς εὖρῶτα καὶ ζόφον οὐκ ἐκτεθέρμακεν οὐδ' ἐξέωσε διὰ φιλοσοφίας,» Πλ.
Ἔκθερμος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν θερμός.
Ἐκθεσίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ
Ἔκθεσις [ἐκτίθημι], εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ Ἐκθέτειν (κυρ. βρίφος). (συνοχ.) κατασκοπή, (τρπ.) περιγραφή, ἐξιστόρησις (ἴδε Ἔκφρασις). ἔγγραφος ἐξομολόγησις τῶν φρονημάτων τινός. (εἰς τὰ παλ. δράμ.) τὸ ἐναντ. τοῦ Εἴσθεσις. (εἰς τὰ τυχηρὰ παιγνίδια) ἡ ποσότης τὴν ὁποίαν καταβάλλει ἢ διακινδυνεύει καθεὶς ἀπὸ τοὺς συμπαίκτορας. (ἐνίοτε) περίσσευμα.
Ἔκθεσμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς τῶν θεσμῶν, παράνομος, ἀθέμιτος. 2) (ἐνίοτε) ἀλλόκοτος, ἀσυνήθιστος, (παρβλ.) Ἄτοπος. «Ὑπαρ εἶδεν ἔκθεσμον· ἐδόκει γὰρ αὐτὸς τῇ ἑαυτοῦ μητρὶ μίγνυσθαι,» Πλ.
Ἐκθέσιμος, ἐπίρ. Παρανόμως.
Ἐκθετέον, θετ. τοῦ Ἐκτίθημι.
Ἐκθετικός, ἡ, όν. Ὁ περιέχων (ἢ χρῆσιν πρὸς) ἔκθεσιν (ἐξιστόρησιν).
Ἔκθετος (ὁ, ἡ). ἐκτεθειμένος, βαλμένος (ῥιγμένος) ἔξω, ἐγκαταλελειμμένος, ἀποφόρητος.
Ἐκθέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω ἔξω, ἐξαίνω τρέχων.
Ἐκθεωρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκθεάομαι.
Ἐκθέωσις, εως (ἡ). θεοποίησις, ἀποθέωσις.
Ἐκθεωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν πρὸς τὸ ἀποθεοῦν.
Ἐκθηλάζω, Μ. άσω. Βυζάνων ἐξάγω, πιπιλίζω.
Ἐκθήλυνσις, εως (ἡ). χαύνωσις, ἀτονίασις (Ἐπιδέσμου) —, «Ἱππκρ., χαλάρωσις, [ἐκ τοῦ
Ἐκθηλύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Ἐκτεθήλυμμαι καὶ Ἐκτεθήλυμαι καὶ Ἐκτεθήλυσμαι). Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου ἄτονον κ.τ. δειλόν· ὡσὰν γυναῖκα, χαυνόνω, ἐκνευρίζω. «Ἀσαρκόν τε ἅπαν τὸ σκέλος.. καὶ ἐκτεθηλυσμένον καὶ λεπτότερον γίνεται,» Ἱππκρ. (τὸ ὅπερ ὁ Γαλ. ἑρμηνεύει ὅτι ποιεῖ ὑγρὸν ἢ μαλακὸν ἢ διαῤῥέον, ὅπερ αἱ γυναῖκες ἔχουσιν, «ἴδε καὶ Ἀστυσία). 2) (Γρμτ.) ἐκφέρω (λέξιν) κατὰ θηλυκὸν γένος. «Οἱ Ἴωνες πάσας τὰς ἀγέλας ἐκθηλύνουσι τῇ προφορᾷ, τὰς ἵππους καὶ τὰς βοῦς λέγοντες,» Ἐτυμολ.
Ἐκθηρατέον, θετ. τοῦ-
Ἐκθηράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι καὶ
Ἐκθηρεύω, Μ. εύσω. (κυρ.) Ἐβγάλλω τὸ κυνῆγ. ἀπὸ τὴν φωλεάν του, (ἐν γέν.) κυνηγῶ καὶ πιάνω.
Ἐκθηριόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (Μεταμορφόνω) εἰς θηρίον, (τρπ.) ἐξαγριόνω.
Ἐκθησαυρίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τι ἀπ' ἐκεῖ ὅπου τὸ ἔχω θησαυρισμένον, ἐβγάλλω [χρήματα κτλ.) ἀπὸ τὸν θησαυρόν.
Ἐκθλίβη (ἡ), = Ἔκθλιψις.
Ἐκθλίβω, Μ. θλίψω. Θλίβω (Ζουλίζω) τι ἐβγάλλω τὰ ἐντός αὐτοῦ, στραγγίζω, ξεζουμίζω· (Γρφ.) κονουχίζω· (Γρμτ.) ἀφαιρῶ (κυρ. τὸ ἐν τῷ μέσῳ τῆς συλλαβῆς στοιχεῖον· ἴδε Ἔκθλιψις)· (τρπ.) γενογωρῶ πανταχόθεν.
Ἔκθλιμμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα [τὸ ἐκβαλλόμενον διὰ] τῆς ἐκθλίψεως· (ἰατρ.) πληγὴ προερχομένη ἀπὸ ζούλισμα ἢ σφίξιμον.
Ἐκθλιπτέον, θετ. τοῦ Ἐκθλίβω.
Ἔκθλιψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκθλίβειν, στράγγισμα, ξεζούμισμα, (γρμτ.) ἀφαίρεσις (κυρ. τοῦ ἐν μέσῳ συλλαβῆς κειμένου) στοιχείου (π. χ. Σκηπτοῦχος ἀντὶ Σκηπτροῦχος).
Ἐκθνήσκω, Μ. θανοῦμαι. Ξεψυχῶ. Λεγεθυμῶ· ἀποθνήσκω. «Ἀρτεμένου δὲ ἔξω (τοῦ αἵματος), πλείονος μὲν ἐκθνήσκουσι, πολλοῦ δ' ἂν ἀποθνήσκοιεν,» Ἀρστ. «Καὶ ἐξέβαινε πεντάκις, ὡς τεθνάναι δοκεῖν,» Ἱππκρ. «Γέλῳ ἔκθανον,» Ὀδ. Σ., (κοιν.) πέθανα ἀπὸ τὰ γέλια.
Ἐκθοινάομαι, Μ. ήσομαι, Π κατατρώγω.
Ἐκθολόω-ῶ, Μ. ώσω. Θολόνω τι ὅλως διόλου.
Ἐκθορεῖν, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκθρώσκω.
Ἐκθόρνυμαι, Π. (μτγν.) ἀντὶ Ἐκθρώσκω.
Ἐκθορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξεπάζω τινὰ κάμνων μεγαν θόρυβον, καταπτοέζω.
Ἔκθρεψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκτρέφειν, ἀνάθρεμμα.
Ἐκθρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνολογῶ, μυρολογῶ.
Ἐκθριαμβεύω, Μ. εύσω, = Ἐκπομπεύω, διατρίζω.
Ἐκθριόω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκθρυλέω. 2) = Ἐκθορυβέω.
Ἐκθρομβόω-ῶ, Μ. ώσω. Πήζω τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματισθῇ εἰς θρόμβους.
Ἐκθρόμβωσις, εως (ἡ). τὸ αὐτ. τοῦ προηγ.
Ἐκθρυλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαθρυλῶ, κοινολογῶ.
Ἐκθρύπτω, Μ. θρύψω. Θρύπτων ἐκβάλλω, ἐκρίπτω τι εἰς θρύμματα (καθὼς π. χ. ἡ θάλασσα τὰ πλοῖα).
Ἐκθρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Ἐξέθορον κτλ.), Π. (μὲ τὸν ἢ αὐτ.) = Ἐκπηδῶ, σιγά, ἀπὸ τὸ ἐκ καὶ τὸ θρώσκω (ἴδε Ἔκθορον).
Ἐκθυμαίνω, Μ. ανῶ. Θυμόνω καθ' ὑπερβολήν, ἐξαγριοῦμαι.
Ἐκθυμέω-ῶ, Μ. ήσω, (χ. πτ.) = Ἀθυμέω, ὀλιγοψυχῶ, ἀπελπίζομαι. 2) (μὲ αἰτ.) = Ἐπιθυμῶ.
Ἐκθυμία (ἡ), = Προθυμία.
Ἐκθυμιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀναλίσκω (καὶ πτ. Διαλύομαι εἰς) ἀτμὸν ἢ καπνὸν (ἐν γέν.) ἀναθυμιάσαν. «Ἐκθυμιῶμαι, εἰς ἀτμόν,» Κλημ. Ἀλεξ., ἐξατμίζομαι.
Ἔκθυμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Παράφορος ὑπὸ θυμοῦ ἢ προθυμίας, (ἐν γέν.) πρόθυμος.
Ἐκθυμόω-ῶ, Μ. ώσω. Παραργίζω, ἐξαγριόνω.
Ἐκθύμως, ἐπίῤῥ. Ἀπὸ καρδίας, προθύμως ἢ 2) (ἐπὶ κακοῦ) ὡς παράφορος.
Ἔκθυσία (ἡ). θυσία πρὸς ἐξιλασμὸν ἢ ἀποτροπὴν κακοῦ.
Ἐκθύσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. πρέπει (ἢ δύναται) τις ν' ἀποφύγῃ διὰ ἐκθύσεως, ἀποτρόπαιος.
Ἔκθυσις, εως (ἡ), = Ἐκθυσία. 2) (ἰατρ.) χύσιμον σπυριῶν (ἐξανθημάτων).
Ἐκθυτικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς ἔκθυσιν (ἀποτροπὴν κακοῦ) συντείνων ἢ ἁρμόδιος, ἐξιλαστικός, [ἐκ τοῦ
Ἐκθύω, Μ. θύσω. Θυσιάζω, (συνοχ.) χύνω, φανίζω. ‖. (μσ.) ἀποφεύγω (ἀποκαθαίρω) κακόν τι (καθαρίζομαι ἀπὸ ψυχικόν τινα μολυσμὸν) δι' ἐξιλαστικῆς θυσίας, (ἐν γέν.) ἐξιλεώνω. «Τίνα δεῖ μακάρων ἐκθυσαμένους εὑρεῖν πόνων ἀναπαύλας;» (Εὐρ. παρὰ) Κλημ. 2) (ἰατρ.) χύνω σπυριὰ (ἐξανθήματα). «Τὸ ψυχρὸν ὠφελεῖ τὰ ἐρυθρά, οἷα ἕλκη καὶ ἄλλη ἐκθύσεις,» Ἱππκρ.
Ἐκθωπεύω, Μ. εύσω. Ἐξαπατῶ τινα (τὸν ἑλκύω, τὸν καταπείθω) μὲ τὰς κολακείας μου.
Ἐκθωπτω, Μ. θώψω, Π. ἀντὶ Ἐκθωπεύω.
Ἔκιχε, Π. γ΄. ἐν. προσ. τοῦ ἀορ. β΄. τοῦ Κιχάνω.
Ἐκκαγχάζω, Μ. άσω. Καχλανίζω δυνατά. «Ὥσπερ οἱ κατέχειν πειρώμενοι τὸν γέλωτα, ἀθρόον ἐκκαγχάζουσιν,» Ἀρστ.
Ἐκκαθαίρω, Μ. αρῶ (ἀόρ. Ἐξεκάθηρα κτλ.). Καθαρίζω τι ἐντελῶς, ξεπαζεύω ξεκαθαρίζω (λογαριασμόν).
Ἐκκαθαρίζω, Μ. ίσω, (μτγν.) ἀντὶ Ἐκκαθαίρω.
Ἐκκάθαρσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκαθαίρειν, ξεπάστρεμμα, ξεκαθάρισμα.
Ἐκκαθεύδω, Μ. εὐδήσω. Κοιμῶμαι ἔξω (κυρ. ὡς νυκτοφύλαξ).
Ἑκκαίδεκα (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. ἄκλ. (16), δεκαεξ.
Ἑκκαιδεκαδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 16 ὡκτύλ. ἔκτασιν.
Ἑκκαιδεκάδωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 16 ὡρῶν (τ΄. τῆς σπιθαμῆς) ἔκτασιν.

Ἐκκαιδεκαετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα **16** ἐτῶν.

Ἐκκαιδεκαέτης, ους ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν **16** ἔτη, (ἴδε Δεκαέτης).

Ἐκκαιδεκάλινος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ **16** λίνα (κλωστάλι, Τουρκ. κάτια).

Ἐκκαιδεκαπάλαιστος (ὁ, ἡ), = Ἐκκαιδεκάθμορος.

Ἐκκαιδεκάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). **16** πηχῶν.

Ἐκκαιδεκαστάδιος (ὁ, ἡ). **16** σταδίων.

Ἐκκαιδεκασύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) **16** συλλαβάς.

Ἐκκαιδεκαταῖος, α, ον. Ὁ γενόμενος ἢ πραττόμενός τι εἰς **16** ἡμέρας.

Ἐκκαιδεκατάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ἀξίζων **16** τάλαντα.

Ἐκκαιδέκατος, η, ον. Ὁμοτὰ τοὺς ἢ μετ' ἄλλων **15**.

Ἐκκαιδεκέτης, εος (ὁ) καὶ

Ἐκκαιδεκέτις, ίδος (ἡ), = Ἐκκαιδεκαέτης.

Ἐκκαιδεκήρης, εος-ους (ἡ). ναῦς μὲ **16** στειρὰς κωπῶν ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).

Ἔκκαιρος (ὁ, ἡ). παράκαιρος, περασμένος (ἀπὸ τὸν καιρόν του).

Ἐκκαίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Ἐξέκαυσα καὶ Ἐξέκηα καὶ Ἀττ. Ἐξέκεα κτλ.). Καίω τι ὅλως διόλου, κατακαίω. ἀνάπτω, καρύνω, (τρπ.) ἐξάπτω, διεγείρω· (ἰατρ.) προξενῶ φλόγωσιν.

Ἐκκακέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποκάμνω (ἐν καιρῷ κινδύνου), χάνω τὴν ὑπομονήν μου, μικροψυχῶ, (παρβλ. Ἐγκακέω καὶ Ἐθελοκακέω).

Ἐκκακύνω, Μ. υνῶ. Μέμφομαί τι ὡς κακόν.

Ἐκκαλαμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀνασκῶ (Τριβῶ ἔξω ἢ ἐπάνω) τι καθὼς οἱ ψαρεύοντες μὲ τὸ καλάμι.

Ἐκκαλέω-ῶ, Μ. έσω. Προσκαλῶ (Φωνάζω, [καὶ συνκδχ.] Κάμνω τινα νὰ ἔβγῃ ἔξω· (τρπ.) προκαλῶ. παρακινῶ. ἐρεθίζω, δίδω αἰτίαν. προξενῶ. ||. (μσ.) ἐπικαλοῦμαι, (ὅθεν) ▪ Ἐκκαλ. τὴν δίκην, ▪ Νμ., τὴν κάμνω ἐκκλητον (ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο δικαστήριον). 2)(εἰς τοῦ Σοφ. Οἰδ. Τ. 507) ἐσφαλμ. ἀντὶ Δίκαλλω, καὶ 3)(εἰς τὸν ὅρκ. τοῦ Ἱππκρ.) ἀντὶ Ἐκλαλέω.

Ἐκκαλλύνω, Μ. υνῶ. Καλλωπίζω (Συγαρίζω) τι ἐντελῶς 2)(κατ' ἄλλ. σημασ. τῆς προθ.) ἀσχημίζω (ς).

Ἐκκαλλωπίζω, Μ. ισω, = τῷ προηγ.

Ἐκκάλυμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀνεκαλύφθη (ἐξεσκεπάσθη) ἢ συντελεῖ πρὸς ἀνακάλυψιν (ἀπόδειξιν).

Ἐκκαλυπτικός, ἡ, όν. (καὶ ἐπίρ.) ικῶς. Ὁ δυνάμενος (ἢ συντελῶν πρὸς τὸ) ἐκκαλύπτειν, δηλωτικός, ἐξηγητικός.

Ἐκκαλύπτω, Μ. ὑψω, = Ἀποκαλύπτω, ξεσκεπάζω, (συνκδχ.) γνωστοποιῶ, φανερόνω.

Ἐκκάλυψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκαλύπτειν, ξεσκέπασμα, (συνκδχ.) φανερώσεις, γνωστοποιήσεις.

Ἐκκάμνω, Μ. καμοῦμαι. Ἀποκάμνω, (ἐπμ.) παραιτῶ.

Ἐκκανάσσω(ζω), Μ. άξω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐγκανάσσω, δηλ.) Ἀδειάζω (πίνων μὲ κρότον τὸ περιεχόμενον ὑγρὸν εἰς) τὸ κανάτι κλπ.

Ἐκκαπηλεύω, Μ. εύσω. Δολόνω τι καὶ τὸ ἐμπορεύομαι (τὸ ξεκόμνω) ὡς κάπηλος.

Ἐκκαρδιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγάλλω (Ἀφαιρῶ) τὴν καρδίαν ζώου.

Ἐκκαρπέω-ῶ, Μ. ήσω. (κοιν.) Ἐβγαίνω εἰς τὸν σκόρον. ▪ Ὅταν ἡ πέτα ἐκκαρπῇ, ▪ Ματθ. Ἰατρ.

Ἐκκαρπίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ἐκκαρπόομαι. ▪ Ὁ ἐρέβινθος ταχὺ ἐκκαρπίζεται τὰ ἐδάφη, ▪ Θφρ., ἐξαντλεῖ ὅλην τὴν γονιμότητά των. 2)= Καρποφορῶ. ▪ Ἀπὸ τῆς ἄρρα θάνατον ἐκκαρπίζεται, ▪ Ἀνθ.

Ἐκκαρπόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Λαμβάνω (Νέμομαι) ὅλον τὸν καρπόν τινος, (ἐπμ.) καταχρῶμαι (ἐξαντλῶ) πρὸς ἴδιόν μου ὄφελος ὅλας του τὰς δυνάμεις, (ἐν γέν.) ὠφελοῦμαι, ἀπολαμβάνω, (Θκ. Ε', 28).

Ἐκκάρτωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τῷ προηγ., ἀπόλαυσις.

Ἐκκαρτερέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρτερῶ (Ὑπομένω) μέχρι τέλους.

Ἐκκαρυκεύω, Μ. εύσω. Μαγειρεύω (Κατασκευάζω) τι ἐν εἴδει καρύκης.

Ἐκκαυλέω-ῶ, Μ. ήσω. (βεν.) Ἐβγάλλω καυλόν. (κοιν.) ἐβγαίνω εἰς τὸν σκόρον, ξεβλασταρόνω, (ὅθεν

Ἐκκαύλημα (τὸ) τὸ ἀναφυόμενον βλαστάρι (κατσάνι) τοῦ φυτοῦ.

Ἐκκαύλησις, εως (ἡ). ξεβλαστάρωμα (φυτοῦ).

Ἐκκαυλίζω, Μ. ίσω. Κόπτω τὸν καυλὸν (τὸ κατσάνι) τοῦ φυτοῦ, (ἢ) τὸ ξερριζόνω μαζὴ μὲ τὸν καυλόν.

Ἐκκαυλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκκαυλέω.

Ἔκκαυμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς (ἢ προξενεῖται ἀπὸ) ἔκκαυσιν, καύστιμον. προσάναμμα, (καὶ τρπ.) ἀφορμὴ (ὕλη) πρός, (συγχ. τῷ Ἔγκαυμα).

Ἔκκαυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκαίειν, καῦμα, ξέκαψις, (τρπ.) ἐρεθισμός.

Ἐκκαυστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς ἔκκαυσιν (καὶ τρπ.) παρακίνησιν, ἐρεθιστικός, διεγερτικός.

Ἐκ-καυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Καυχῶμαι ἀναφανδὸν καὶ ἀσυστόλως.

Ἐκκάω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐκκαίω.

Ἐκκεάς, ασα, αν, Ἀττ. ἀντὶ Ἐκκαύσας, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκκαίω.

Ἐκ-κεῖμαι, Μ. κεῖσομαι (μτ. Ἐξεκείμην κτλ.). (κατὰ λέξ.) Κεῖτομαι ἔξω, (δηλ.) εἶμαι ἐκτεθειμένος (βαλμένος, ἀφημένος εἰς τὴν μέσην, (ἐπμ.) ὑπ' ὄψιν [ἢ συνκδχ. εἰς τὴν ἐξουσίαν, εἰς τὴν διάκρισιν] ὅλων), ἠμπορεῖ νὰ μὲ ἰδῇ (νὰ μὲ ἀπολαύσῃ, νὰ μὲ γνωρίσῃ κτλ.) ὅς τις θέλει. ▪ Ἔνθα ὁπαῖς ἐξέκειτο, ▪ Φλςρ. ▪ Ἄφθονον ἕτοιμον ἔγκειται τοῖς ἐπιτηδείοις, ▪ Στρ. ▪ Παντὶ τῷ ἰδεῖν ἐκκείμενον, ▪ Δ. Ἁλ. ▪ Σοὶ μόνῳ ἐκκείμεθα, ▪ Συν., εἴμεθα ἀφωσιωμένοι (πρόθυμοι εἰς ὅ,τι θέλεις) ἢ, γνωρίζεις τὴν ψυχήν μας. ▪ Ἐκκειμένων σὺν τῶν βίων, ἐπιτρέψομεν τῷ λόγῳ τὰς διαφοράς, ▪ Πλ. ▪ Ἐξέκειτο ἔμπροσθεν τοῦ συνεδρίου ἡ φάσις, ▪ Δημ., ἦτον τοιχοκολλημένη. ▪ Τοῖς δὲ ναυπηγοῖς μισθοὶ ἔκκεινται παρὰ τοῦ βασιλέως, ▪ Στξ., = Πρόκεινται. ▪ Τὸ Ταίναρον ἀκτή ἐστιν ἐκκειμένη, αὐτ., ἐξέχουσα. ▪ Οὗ δοκεῖ γεγράφθαι ἡ θεός, ἔκκειται δὲ οὐκ ἀσθενῶς, ▪ Φλςρ.

Ἐκκείμενος, ἐπίρ. (μτχ.). (μτφορ.) Χωρὶς ὑποψιότητα· ἀφελῶς, εἰλικρινῶς, ἀξέλως κτλ.

Ἐκ-κενόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Ἐκκενόω.

Ἐκκείρω, Μ. κερῶ (ἀόρ. Ἐξέκειρα κτλ.), = Ἀποκείρω.

Ἐκκεκαλυμμένως [ἐκκαλύπτω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἀναφανδόν, ἀσυστόλως.

Ἐκκεκαρμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκκείρω.

Ἐκκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ (κελεύθου) κείμενος ἢ περιπλανώμενος, παράμερος. ▪ Λαθραῖα καὶ ἐκκέλευτα, ▪ Λυκ. (ἄλλ. διορθ. Καὶ κέλευθα, δηλ. Κατὰ κέλευθα).

Ἐκ-κενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κενόνω (Ἀδειάζω) τι ὅλως διόλου. ▪ Μάχαιραν —, ▪ Γρφ., ξεσπαθόνω. ▪ Θυμὸν —, ▪ Θφρ., ξεψυχῶ.

Ἐκ-κεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ πέρα-πέρα (καὶ οὕτω φονεύω) τινὰ (ἢ 2) Ἐβγάλλω τι) μὲ τὸ σουβλί. ▪ Ἐάν τις ἐκκεντήσῃ τὰ ῥεύματα τῶν ὄρεων, ▪ Ἀρχτ.

Ἐκκέντησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., Ἐβγάλσιμον ἢ τρύπημα μὲ τὸ σουβλί.

Ἔκκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς (τοῦ ὡρισμένου) κέντρου κινούμενος. ▪ Σφαῖρα —, ▪ Μθμτ. καὶ Ἀρχνμ.

Ἐκκεντρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ἐκκέντρου.

Ἐκκένωσις [ἐκκενόω], εως (ἡ). Ἄδειασμα (εὐκαίρωμα) ἐντελές.

Ἐκκέοιτο, γ'. ἐν. πρσ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἐκκείμαι.

Ἐκ-κεραΐζω, Μ. ίσω, Π., = Ἐκπορθῶ, κατα-φανίζω.

Ἐκκεράννυμι, Μ. κεράσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐγκεράννυμι.

Ἐκκεχυμένως [ἐκχέω], ἐπίρ. (μτχ.), = Χύδην, ἀφθόνως, ἀφειδῶς· ἀσώτως.

Ἐκ-κηραίνω, Μ. ανῶ, Π. βλάπτω (ἀδυνατίζω, ἀφαιρῶ) ἐντελῶς.

Ἐκκήρυγμα (τὸ), = Ἐκκήρυξις.

Ἔκκηρυκτος (ὁ, ἡ). ὁ καθυποβληθεὶς ἢ καθυποβλητέος εἰς ἐκκήρυξιν, ἐξόριστος ἢ ἐξοριστέος, (ἐν γέν.) ἀπόβλητος, Ἀποκήρυκτος.

Ἐκκήρυξις, εως (ἡ). ἡ διὰ κήρυκος ἢ προκηρύξεως φυγάδευσις (ἐξορία) τινός. (ἐν γέν.) Διακήρυξις, [ἐκ τοῦ

Ἐκ-κηρύσσω(ττω), Μ. ύξω. Διώκω (Φυγαδεύω, Ἐξορίζω) τινὰ καταποιῶν τοῦτο διὰ τοῦ κήρυκος.

Ἐκ-κιναιδίζομαι, Μ. ίσομαι. Γίνομαι ὅλως διόλου κιναίδος, ἀκαθηλύνομαι.

Ἐκ-κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (Μετακινῶ) τι ἀπό τινος, μετατοπίζω, (κοιν.) ξεκινῶ, (ἐπμ.) διεγείρω, (κοιν.) σηκόνω εἰς τὸ πόδι, δίδω αἰτίαν, παρακινῶ, (παρβλ. Ἐκκινέω).

Ἐκ-κιρρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου κιρρόν (ὑπόξανθον). ▪ Οἱ ἐκκεκιρρωκότες τὰ κατ' ὄνυχα τῆς ἁπλῆς, [καλακοὶ καὶ πονηροί, ▪ Ἱπποτρ.

Ἐκ-κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Τσακίζω (ἀφαιρῶ (ἀποκόπτω) τι ἀπό τινος, τσακίζω ὅλως διόλου, κατασυντρίβω, (τρπ.) ἐκνευρίζω, ἀδυνατίζω, (συγχ. τῷ Ἐγκλάω).

Ἐκκλείω, Μ. κλείσω. Κλείω τινά ἔξω, (ἐπμ.) ἐμποδίζω (ἐν γέν.) ἀείρω, ἐξαίρω.
Ἐκκλέπτω, Μ. κλέψω. Ἐβγάλλω καὶ παίρνω κρυφίως (ὡς κλέπτης) τι τὸ ὁπ. εἶνε κλεισμένον (φυλαγμένον) πουθενά, (ἐν γέν.) παίρνω [ἀφαιρῶ] μὲ τρόπον, (συνδέχ.) κρύπτω, (μεταφορ.) ἀπατῶ.
Ἐκκλησία, Ἰων. ἀντὶ Ἐκκλεία.
Ἐκκλησιάζομαι-άζωμαι, Μ. ἀθήσομαι. (βεν. ἐπάμπελου) Ἐβγάλλω (ἐπμ. Κάνω χωρὶς ὄφελος τὴν γονιμότητά μου εἰς) πολλὰ καὶ μακρὰ κλήματα.
Ἐκκλησία (ἡ), [ἐκκαλέω]. (ἐν γέν.) ἡ εἰς ἓν μέρος συνάθροισις τῶν ἐπὶ τούτῳ προσκαλεσμένων ἀνθρώπων. « Εἶδον τὴν ἐκκλησίαν τῶν προφητῶν, » Γραφ. (ἰδιωτ. δὲ καὶ συν. 2) ἡ συνέλευσις (κυρ. δημοκρατουμένων) πολιτῶν πρὸς συζήτησιν τῶν καινῶν ὑποθέσεων, (εἰς τὰς Ἀθ ἐκτὸς τῶν κατὰ πρυτανείαν τεσσάρων [τῶν ἄλλως κυρίων καὶ Ἐνόμων ἢ ἁπλ. Ἐκκλησιῶν], συνεκροτοῦντο, ὁσάκις ἡ χρεία τὰ ἐκάλει, καὶ ἔκτακτοι, αἱ ὁπ. ὀνομάζοντο Σύγκλητοι, παρβλ. Ἐπίκλητος), (ὀθ.) « Ἐκκλησίαν ποιεῖν (διδόναι, ἀποδιδόναι, συνάγειν, κηρύττειν, ἐκκλησιάζειν, προτιθέναι, ἀνιςάναι [ζῆ.], « ἡ « Ἔστασι (« Γίγνεται, « Καθίζεται, « Ἀποδίδοται, « Ἦκεν, « Ἐπῆλθε κτλ.) ἐκκλησία. « Πορεύεσθαι (« Ἀναβαίνειν) εἰς τὴν ἐκκλησ., « Δημ., Ἰσοκρ. « Ἔπεισεν ἐπ' ἐκκλησίας τὸ πλῆθος, « Θκ. 3) ὁ τόπος ὅπου συνήργετο ἡ ἐκκλησ. « Διασπάσαντα τὴν ἐκκλησίαν, « Λκ. (Ἀλλὰ τοῦτο διορθ. τινὲς Κλισίαν). 4) (παρὰ τοῖς χριστιανοῖς Α'.) τὸ σύζηγα (τὸ πλήρωμα, ἡ ὁλότης) τῶν ὀρθοδόξων (ὡς πολιτῶν τῆς οὐρανίου βασιλείας). « Πιστεύω εἰς μίαν κτλ. ἐκκλησ. « Θλγ. (Β'. μερικώτερον) τὸ ὅρισμα τῶν κατὰ τόπους χριστιανῶν, ὅσους ποιμαίνει εἷς καὶ αὐτὸς ἐπίσκοπος. « Τῇ ἐκκλησίᾳ τῇ ἐν Κορίνθῳ, « Γρφ. (Γ'.) ὁ ἱερὸς ναὸς (ὁ ἰδιαίτερος οἶκος) τῶν χριστιανῶν. « Οἱ πρόγονοι τὰς ἐκκλησ. ἡμῖν ᾠκοδόμησαν, « Χρσ. (Δ'.) ἡ ἐκκλησ. γερουσία, τὸ πρεσβυτέριον, ἡ Σύνοδος. « Εἰπὲ τῇ Ἐκκλησίᾳ, « Γρφ.
Ἐκκλησιάζω, Μ. άσω (παρτ. Ἐκκλησιάζον καὶ Ἐξεκκλησιάζον). (μτβτ. (Συγκροτῶ (Συγκαλῶ εἰς) ἐκκλησίαν· (ἀμτβτ.) συνέρχομαι (συνεδριάζω, συνεπτόμαι., δημηγορῶ) εἰς ἐκκλησ. 2) (Ἐκκλησ.) παραδέχομαί τι εἰς τὴν Ἐκκλησ. « Βιβλίον ἐκκλησιαζόμενον τὸ μὴ ἀποκρυφον, « Χρσ.
Ἐκκλησιασμός (ὁ). τὸ ἐκκλησιάζειν (συγκροτεῖν ἢ συνέρχεσθαι κτλ. εἰς ἐκκλησ.).
Ἐκκλησιαστήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου συνέρχεται (ἐκκλησιάζει) ὁ λαός. (ὁ Βιτρουβ. ὀνομάζει οὕτω τὸ ἐν Τράλλαις) Θεατρίδιον.
Ἐκκλησιαστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐκκλησιάζων (συνεδριάζων εἰς [ἢ ὁμιλῶν ἐπ'] ἐκκλησ.).
Ἐκκλησιαστικός, ἡ, ὁν, (ἢ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ γινόμενος ἐπ') ἐκκλησ., [ὀθ.] « Ἐκκλησιαστικὸν (τὸ), (ἐνν. τέλος ἢ ἀργύριον) τὸ δίδομενον πρὸς ἀποζημίωσιν εἰς τοὺς ἐκκλησιάζοντας κλήτας. 2) (παρὰ τοῖς χριστιανοῖς) κληρικὸς, ἱερωμένος, μὴ λαϊκὸς, [ἢ ἁπλ.] ὀρθόδοξος, μὴ αἱρετικός.
Ἔκκλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκαλεῖν, ἐφεσιασμὸς, παρακίνησις· πρόκλησις (εἰς μονομαχίαν), ἐπίκλησις (θεοῦ), ἔφεσις (δίκης) κτλ.
Ἐκκλητεύσιμος (ὁ, ἡ), (κυρ. δίκη) = Ἐφέσιμος, [ἐκ τοῦ
Ἐκκλητεύω, Μ. εύσω. Ἐγκαλῶ (κυρ. δὲ Μαρτύρομαι διὰ τοῦ Κλητῆρος ὅτι θὰ ἐγκαλέσω) τὸν μὴ θέλοντα νὰ μαρτυρήσῃ ὑπὲρ τῆς δίκης μου, (ἴδε Κλητεύω ἢ παρβλ. Ἀπομαρτύρομαι).
Ἐκκλητικὸς, ἡ, ὸν (καὶ ἐπίρ.)-κῶς. (μέ γεν.) Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐκκαλεῖν, ἐλκυστικὸς, διεγερτικὸς, ἐφεδιστικός. « Ὀρέξεως (« Μέθης) —, « Δσκρ., Ηλμ.
Ἔκκλητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκκληθεὶς (συγκαλεσθεὶς εἰς [κυρ. ἔκτακτον] ἐκκλησίαν). « Πολὺν γὰρ εἰς ἔκκλητον ἀργείων ὄχλον, « Εὐρ. « Ἀκούσασαι δὲ αὐτῶν αἱ ἔφοροι (τῶν Λακεδ.) καὶ οἱ ἔκκλητοι, « Ξεν. 2) (Νμ.) ὁ δικάζων ἢ δικαζόμενος ἐκκλήτως. « Πόλις —, « Δίσχ., « Δίκη —, «, ἡ ἄλλ. Ἔφεσις.
Ἔκκλιμα (τὸ), = Ἔκκλισις.
Ἐκκλινής, ές (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων (γέρνων) πρὸς τὰ ἔξω, [ἐκ τοῦ
Ἐκκλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω (Γέρνω) πρὸς τὰ ἔξω, ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν τάξιν (ἀπὸ τὸν δρόμον, ἀπὸ τὴν θέσιν κτλ.) μου παραμερίζω· (συνδέχ.) Ἐκφεύγω, ἀποφεύγω. (τρπ.) παραδαίνω. « Τὸν δ' ἰδρῶτα διαιωδῆ οὕτως ἔχειν, ὡς πάντας αὐτοὺς ἐκκλίνειν ἐν τοῖς βαλανείοις, « Ἀθ. « Νῦν δὲ αὐτῆς (τῆς Περσεφόνης) ἐκκλίνουσι τοὔνομα, « Πλάτ. « Ἐκκλίνοντες τὴν περὶ τὰς ταφρείας παλαιπωρίαν, « Πλύ. « Ἐξεκλίνατε νόμιμά μου καὶ οὐκ ἐφυλάξασθε, « Γρφ. (καὶ πρόσθετ.) « Ἔκκλινον ἀπὸ κακοῦ, « αὐτ., (συγχ. τῷ Ἐγκλίνω).
Ἔκκλισις, εως (ἡ). τὸ ἐκκλίνειν, παραμέρισμα, ἀποφυγὴ, (χειρουργ.) ἐξάρθρωσις.
Ἐκκλιτέον, θετ. τοῦ Ἐκκλίνω.
Ἐκκλιτικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἐπιβρέπων (ἢ ἐπιτήδειος) πρὸς ἔκκλισιν, ἀποφευκτικός.
Ἔκκλιτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἐκκλίνει ἢ πρέπει νὰ ἐκκλίνῃ τις, φευκτέος.
Ἐκκλύζω, Μ. κλύσω. Ξεπλύνω. 2) πλημμυρῶ, ἀναβρύω. 3) = Ἐκκυμαίνω. « Ὑπὸ τῶν κυμάτων ἐκκλύζεται εἰς τὸ ξηρὸν, « Ἄρστ.
Ἔκκλυσις, εως (ἡ). τὸ ἐκκλύζειν, ξέπλυμα, (ἰατρ.) καθάρισμα διὰ τοῦ κλυστῆρος.
Ἔκκλυσμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς ἐκκλύσεως ἀφαιρούμενον, ἀκαθαρσία, περίττωμα.
Ἐκκλώζω, Μ. κλώσω. Κλώζων ἐκβιάζω (ἀποβιάζω).
Ἐκκναισεῦντι, Δ. ἀντὶ Ἐκναίσουσι, πλθ. προσ. τοῦ μέλλ. τοῦ
Ἐκκναίω, Μ. κνάσω. Ξεσχίζω, καταξεσχίζω, (μτγν.) καταξαλίζω (ξεκουφαίνω) τινά μὲ τὴν πολυλογίαν μου, (παρβλ. Ἀποκναίω).
Ἐκκνάω-ῶ καὶ
Ἐκκνήθω, Μ. ήσω, καὶ
Ἐκκνίζω, Μ. ἰσω. Ξύνων ἀφαιρῶ (ἐβγάζω).
Ἐκκολυμβάομαι, Μ. εύσομαι, (Κωμ.). Προσπαθῶ νὰ ἀπατήσω (νὰ ἐλκύσω) τινὰ μὲ πανουργίας καὶ κολακείας, (ἴδε Κόλαβος).
Ἐκκοιλαίνω, Μ. ανῶ. Κοιλαίνων (Βαθυλάνων) τι ὑποκάτωθεν, τὸ κάμνω ἀνακουφωτόν.
Ἐκκοιλίζω, Μ. ίσω ἢ Δ. ἴξω. Ξεκοιλιάζω.
Ἐκκοιμάομαι-ῶμαι, Μ. κοιμηθήσομαι, Ἀποκοιμοῦμαι, μὲ παίρνει ὁ ὕπνος, ἢ παίρνω τὸν ὕπνον μου, (χ ἐπμ.) ἐξυπνῶ.
Ἐκκοιτεύω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκκαθεύδω, (παρβλ. Ἀποκοιτέω).
Ἐκκοιτία (ἡ). ἡ πρὸς νυκτοφυλακὴν ἀγρυπνία.
Ἐκκοιτίζω, Μ. ίσω. Ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν κοίτην μου, (ἐπὶ πτ.) ἀφίνω τὸ κελαιόν μου αὐλάκι.
Ἐκκοκκίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τοὺς κόκκους (τοὺς σπόρους, τὰ κουκκούτσια) πωρικτῶ, (ἐν γέν.) ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὸν τόπον του, ξεριζόνω, τσουμαδῶ, (μτφορ.) ξεπατόνω. ἐξολοθρεύω, κατεξοδεύω, (κοιν.) ξεπουπουλίζω.
Ἐκκολάπτω, Μ. άψω. Κολάπτων (Πελεκῶν μὲ τὸ σφυρὶ) ἀφαιρῶ τὰ ἐγκεχαραγμένα γράμματα κλπ., (ἐπὶ πτην.) = Ἐκκλέπω, ἐβγάλλω τὸ παλὶ (ἀπὸ τὸ αὐγόν), ξεκλωσσῶ. « Ὠιὸν ὥσπερ ὑὸν ἐκκεκολαμμένον, « Θρρ., (παρβλ. Ἐγλύφω).
Ἐκκόλαψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (κυρ.) ἐβγαλμα τοῦ πουλιοῦ ἀπὸ τὸ αὐγόν, ξεκλώσσημα.
Ἐκκολαβέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἐπὶ λύρας) Χάνω τοὺς κολάβους (τὰ ζρηφτάρια) μου, (ἐπμ.) καταφωνῶ, (μτφορ. ἐπὶ ποιητῶν κλπ.) παρλαγίζομαι, παραλαλῶ.
Ἐκκολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω ἔξω (Ἐλυτόνω) κολυμβῶν.
Ἐκκομιδὴ (ἡ). σήκωμα ἢ ἐβγαλμα (πάρσιμον, κουβάλημα) ἔξω, (ἐπμ.) ἐκφορὰ (νεκροῦ), [ἐκ τοῦ
Ἐκκομίζω, Μ. ίσω. Φέρω (Βουβαλῶ) τι ἔξω, (ὀθ.) φέρω τὸν νεκρὸν εἰς τὸν τάφον, (ἐν γέν.) ἐβγάζω. (συνδέχ.) Ἐλυτόνω. (ἐπὶ τροφῆς ἔπτυσ) σκορπίζω, (ἢ κατ' ἄλλους) χωνεύω, (ὀθ εἰς τὸν Ξεν. διορθ.) Ἐκκαρίζω. (ὑπὸ ἢ Π.) ὑποφέρω. « Τὸ πεπρωμένον δεῖ σ' ἐκκομίζειν, « Εὐρ.
Ἐκκόμισις, εως (ἡ) καὶ
Ἐκκομισμός (ὁ), = Ἐκκομιδή.
Ἐκκομπάζω, Μ. άσω. Κομπάζω ἀπυστόλως ἢ ἀναφανδόν, (παρβλ. Ἀποκομπάζω καὶ
Ἐκκομπέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπάνω μὲ πρότον, (ἐπμ.) ξυκπίζω.
Ἐκκομψεύομαι, Μ. εύσομαι. Προφέρω (Ὁμιλῶ) μὲ πολλὴν κομψότητα (εὐγλωττίαν).
Ἔκκοπεύς, έως (ὁ). ἐργαλείων δι' οὗ ἐκκόπτομεν (ἀποκόπτομέν) τι, (παρβλ. Ἔγκοπεύς).
Ἐκκοπεύσει, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκκοπεῦσι, δοτ. πλθ. τοῦ Ἐκκοπεύς.
Ἐκκοπή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκόπτειν, κόψιμον ὅλως διόλου. « Ἐκκοπὰς τε λόφων καὶ ἐγχώσεις καὶλάδων, « Στρβ., (συγχ. τῷ Ἐγκοπή).

Ἐκκοπος (ὁ, ἡ), = Κατάκοπος, ἀπεκαμωμένος ἀπὸ τὸν πολὺν κόπον, κατακεκμασμένος.

Ἐκκοπρέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

Ἐκκοπρίζω, Π. ίσω καὶ

Ἐκκοπρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀδειάζω (διὰ καθαρσίου ἢ κλυστῆρος) τὴν κοιλίαν ἀπὸ τὰς κόπρους. ‖. (ἑλλ. ἢ μσ.) = Ἀποπατῶ.

Ἐκκόπρωσις, εως (ἡ). ἡ κένωσις (τῶν περιττωμάτων) τῆς κοιλίας.

Ἐκκοπρωτικὸς, ἡ, όν. (μέ γεν.) Ὁ προξενῶν ἐκκόπρωσιν, καθαρτικὸς τῆς κοιλίας.

Ἐκ-κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω τι ἀπό τινος ἢ ὅλως διόλου (τὰ ῥίζας); Ἀποκόπτω («Τὰς ἐλαίας ἐκκόπτοντες, » Θκ. [καὶ τρπ.] παντάπασιν ἐκκοπτέσθω τῆς Ἐκκλησίας, « Κων.). σπάνιο. (θύραν), ἐβγάλλω (μ' ἀμάξι) ἀνοίγω (εἰς τοῖχον κτλ.) θυρίδα (Στρβ. Ε΄. δ΄.)· Διακόπτω (« Τὴν φωνὴν ἐξελέκοπτο, « Λκ.), (συνκδχ.) ἐμποδίζω, (καιν.) ξεκόπτω, (παρβλ. Ἐγκόπτω ἢ Ἐκκρούω)· ζερῶ (« Τῶν πατρώων ἐκκοπεὶς, « Συν.). (μτφρ.) Ἐξηλόνω, ξεπατόνω, ξεκληρίζω, ἐξολοθρεύω, ἐξολείφω, (ἐξ ὑφ. ἢ πθ.) ἐκλείπω. « Τοὺς λῃστὰς ἐκκόψατεν, « Δμ. « Τὴν αἰτίαν ἐκκοπτέον, « Γαλ. » Καὶ μου ἡ πρόσθεν θρασύτης ἐξεκόπτου, « Πλάτ.

Ἐκ-κορακίζω, Μ. (σω. Στέλλω τινὰ εἰς κόρακας (εἰς τ' ἀνάθεμα κτλ.), (ὕτλ.) τὸν ἐβγάλω (κακὴν-κακῶς) ἀπὸ τὴν μέσην.

Ἐκ-κορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκουπίζω (φαιρῶ, ξερράχνιζω, πασπατεύω, (μτφρ.) ἐρημάζω, ἀφανίζω. 2) Π. ἁρπάζω (μητρός) τινος τὴν θυγατέρα, (καὶ κατὰ παιγνηγορ.) διαπαρθενεύω, (ὅθεν καὶ τὸ ἐπιθαλάμιον) « Ἐκκόρει κόρε κορώνην, « Ὡραπλλ.

Ἐκ-κορίζω, Μ. ίσω. Σκοτώνω κορτσοὺς (κόμυζαις), ξεκορυζάζω. 2) (κωμ.) = Ἐκκορέω (2).

Ἐκ-κορυφόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κορυφόω, (τρπ.) ἐκθέτω συνοπτικῶς, (ἴδε Συγκεφαλαιόω).

Ἐκ-κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταζολίζω, (ὅθεν

Ἐκκόσμησις, εως (ἡ). στόλισμα ἐντελές.

Ἐκ-κουφίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι κοῦφον (ἐλαφρὸν). (ἐπμ.) ὑψόνω, ἀνακουφίζω, (ἐξ τρπ.) ἐμπνέω ἔπαρσιν ἢ ἐμψυχόνω.

Ἐκ-κράζω, Μ. κράξω (ἀόρ. β΄. Ἐξέκραγον). Κράζω μεγαλοφώνως, (κοιν.) ἐβγάζω ταῖς φωναῖς· ξεφωνίζω.

Ἐκ-κραυγάζω, Μ. άσω, = Ἐκκράζω.

Ἐκκρέμασις, εως (ἡ). τὸ οἰκ. τοῦ

Ἐκ-κρέμαμαι καὶ Ἐκκρεμάννυμαι, μσ. ἢ πθ. τοῦ

Ἐκκρεμαννύμι ἢ Ἐκκρεμάω-ῶ, Μ. άσω. (μέ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ.) Κρεμνῶ τι (καὶ μσ. ἢ πθ. Κρεμηνῶμαι ἢ Κρέμομαι) ἀπό τινος, (τρπ.) εἶμαι προσηλωμένος (ἀφωσιωμένος) εἴς τινα, ἐξήρτημαι ἀπό. « Τοῦ ποδὸς ἐκκρεμάσας ἢ λίθον ἢ μόλιβδον, « Ἐπγρ. » Ἄλλος ἀλλαχόθεν ἐκκρεμαννύμενος ἐθεώντο αὐτόν, « Δίλ. « Δεῦρ', ὦ τέκνον', ἐκκρήμασθε πατρῴων πέπλων, « Εὐρ. » Ὁ λαὸς ἅπας ἐξεκρέματο αὐτοῦ ἀκούων, « Εὐαγγ. » Ἐλπίδος (« Τοῦ μέλλοντος) ἐκκρεμάμενος, « Ἐπγρφ., Πλάτ.

Ἐκκρεμὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀπό τινος κρεμάμενος· κρεμαστός· μετέωρος. (γραπτ.) ἀνανταπόδοτος.

Ἐκκρήμνημι, Π. ἀντὶ Ἐκκρεμάννυμι.

Ἐκκριδὸν, ἐπίρ. Π. χωριστά· κατ' ἰδίαν.

Ἔκκριμα (τὸ). τὸ ἐκκρινόμενον (ἀποβριπτόμενον) σκύβαλον, περίττωμα, (ἐκ τοῦ

Ἐκ-κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἐκλέγω, διαλέγω, χωρίζω, ξεχωρίζω (« Ἐκκρίνουσι δ' ἐκ τῶν κοιλίων ἐνιαύσιον τὸ ἔκγονον, « Ἀρχφ., τὸ ἀποκόπτουν)· ξεδιαλέγω· ξελαγαρίζω· (συνκδχ.) Ὅδ' ἐγκρίνω (« Ὃν ἀντεσῆξαν εἰς τοὺς ἑπτὰ σοφούς, ἐκκρίναντες τὸν Περίανδρον, « Διόδ.)· ἀποβρίπτω τι ὡς ἄχρηστον, ἀποδοκιμάζω (« Ἑξακοσίους λοχάδας τῶν ὁπλιτῶν ἐξέκριναν, « Θκ.)· (ἰατρ.) ἐβγάλλω περίττωμά τι ἀπὸ τοῦ σώματός μου. « Ὅσα διὰ γαστρὸς ἐκκρίνεται, « Γαλ. » Οὐχ ἅμα τοῖς πολλοῖς ἄρχεταί τε τὸ σπέρμα ἐκκρίνεσθαι καὶ γεννᾶν δύναται, « Ἀρχτ., (ὅθεν

Ἔκκρισις, εως (ἡ). κένωσις (ἐξάτμισις) τῶν περιττωμάτων· (ἐν γέν.) ξελαγάρισμα.

Ἐκκριτέος, α, ος. Ὅς τις πρέπει νὰ ἐκκριθῇ.

Ἐκκριτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐκκρίνειν, καθαρτικὸς τῶν περιττωμάτων.

Ἔκκριτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκκριθεὶς (διαλεχθεὶς μεταξὺ πολλῶν), (ἐπμ.) ἐκλεκτός, ἐξαίρετος.

Ἐκ-κροτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκκρούω. 2) κτυπῶ δυνατά, (ἐπμ. κατὰ μτφρ.) τελεσποιῶ, (παρβλ. Συγκροτῶ).

Ἔκκροτος (ὁ, ἡ), = Ἀπόκροτος, τραχὺς, σκληρὸς, ἀπότομος.

Ἐκ-κρουνίζω, Μ. ίσω. Ἀναβρύω (ἢ Κάμνω νὰ ἀναβρύσῃ τι) κρουνηδόν.

Ἔκκρουσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκρούειν, (μουσ.) = Ἔκλειψις.

Ἔκκρουσμὸς (ὁ), = τῷ προηγ. 2) (μουσ.) = Ἐκλειψματισμός.

Ἐκκρουστικὸς, ἡ, όν. (μέ γεν.) Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐκκρούειν, ἀποκρουστικός. « Τὸ γὰρ δεινόν.. ἐκκρουστικὸν τοῦ ἑλεοῦ, » Ἀρχτ.

Ἔκκρουστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκκρουσθεὶς (ἀποκρουσθεὶς κτλ.). « Δέμας —, « Αἰσχλ., τὸ ἐξέχαν ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν ἀνάγλυφον, ἢ πρασηλωμένον εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἠμπορῇ νὰ ἐξηλωθῇ (ἐκκρουσθῇ).

Ἐκ-κρούω, Μ. κρούσω. (τὰ ἐναντ. τοῦ Ἐγκρούω, ὅηλ.) Κτυπῶν ἐβγάλλω, ξηλόνω (« Ἐκγοῦν τῆς βιᾶς εἰς ὁδοὺς αὐτῷ ἐξεκρούσθη, « Σδ.)· (μτφμ.) ἀποκρούω (« Ῥωτὸς γενόμενοι βιᾷ ἐξεκρούσθησαν πάλιν ὑπὸ τῶν Συρακοσίων, « Θκ.)· (μτφρ.) ἀποτρέπω· ἐμποδίζω· διασκεδάζω. ἀναβάλλω. « Ἔλεγε τὴν ἡμέραν ὅλην ἀναστὰς, καὶ τὸν καιρὸν οὕτως ἐξέκρουε, « Πλ. ‖. (ὁμοῦ. ἢ ἑλλ.) ἐβγαίνω, φυτρόνω. « Κέρατα τῶν κροτάφων ἐκκρούει, « Φλγρ.

Ἐκ-κτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ (βροντῶ) δυνατά· κάμνω μέγαν κρότον. (συνκδχ.) ξεκουφαίνω.

Ἐκ-κυβεύω, Μ. εύσω. Ῥιψοκινδυνεύω (καὶ πθ. Χάνω) ὅλην μου τὴν περιουσίαν εἰς τὸ παιγνίδι τῶν κύβων, (παρβλ. Διακυβεύω).

Ἐκ-κυβιστάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω ἀπὸ πουθενὰ πηδῶν μὲ τὸ κεφάλι κάτω, (ἐν γέν.) = Ἐκπηδῶ. ω(Ἡ δὲ ἄρκτος) διασπᾷ τὰ λίνα πραγματευομένη πολλάκις ἐκκυβιστᾷ καὶ σώζεται, « Πλ.

Ἐκ-κυέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκκύω.

Ἐκ-κυκάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκταράττω.

Ἐκ-κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἐπὶ θεάτρου) Στρέφω τι (διὰ τῆς ἐπὶ τούτῳ μηχανῆς) πρὸς τὰ ἔξω (ὅηλ.) πρὸς τὸ μέρος τῶν θεατῶν, (ἐπμ.) δείχνω, φανερόνω, (ἐν γέν.) θεατρίζω, (ὅθεν

Ἐκκύκλημα καὶ

Ἐκκύκλημα (τὸ). μηχανή τις τῶν παλ. θεάτρων κυρ. ὅταν ἐστρέφετο πρὸς τὰ ἔξω (ὅηλ. πρὸς τὸ μέρος τῶν θεατῶν) ἵνα φανοῦν τὰ ἐπ' αὐτῆς ἀντικείμενα, καθότι ὅταν ἐστρέφετο πρὸς τὰ ἔσω (ὅηλ. πρὸς τὸ μέρος τῆς σκηνῆς) ὠνομάζετο (ἂν τοῦτο δὲν ἦν' ἐσφαλμένον) Ἐγκύκλημα (ὅσοι γνωρίζουν τὰ εἰς τοὺς Τουρκικοὺς γυναικωνίτας συνήθη δουλάπια ἡμπορεῖν εὐκολώτερον νὰ ἐννοήσουν τὸν τρόπον τῆς στροφῆς τοῦ μηχανήματος), (παρβλ. Ἐξώστρα).

Ἐκκύκλησις, εως (ἡ), ἴδε Ἐγκύκλησις.

Ἐκ-κυλινδέω-ῶ καὶ Ἐκ-κυλίνδω, Μ. ήσω, = Ἐκκυλίω, (συγχ. τῷ Ἐγκυλίω).

Ἐκκύλιστος (ὁ, ἡ). (κυρ, ἀνθοστιφανος) τόσον σφιχτὰ πλεγμένος ὥστε δύναται τις καὶ νὰ τὸν κυλίσῃ.

Ἐκ-κυλίω, Μ. ίσω. (μέ γεν. ἐκ β΄.) Κυλίνω τινὰς ἐβγάζω ἢ βίπτω τι (καὶ πθ. ἐβγαίνω ἢ πίπτω) ἀπὸ πουθενά. « Πίτυν πρόῤῥιζον γαίης ἐξεκύλισε νότος, « Ἐπγρ. « Εὖρον σε καταιγίδες ἐξεκύλισαν γυμνὸν ἐπ' ἠϊόνι, « αὐτ. » Ὄνερ ἐπηχθίστενες ἐξεκυλίσθη, « αὐτ., (ὅθ. 2) (μτφρ., ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πθ.) ἐκπίπτω (ἐκπροχηλίζομαι, ἐξοκέλλω) εἰς. « Εἰς ἔρωτας ἐκκυλισθέντας, « Ξεν. 3) ξετυλίζω, ἀναπτύσσω, ἐκτείνω. « Ἡ γραμμὴ, ἣν ὁ κύκλος ἐκκυλίεται, « Ἀρχτ.

Ἐκ-κυμαίνω, Μ. ανῶ. Κυματίζων ἐβγάζω (ξερνῶ) τι, (μτγμ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν γραμμήν μου, ἐξέχω.

Ἔκκύμανσις, εως (ἡ). τὸ ξέσπασμα (ξέρασμα) τῶν κυμάτων εἰς τὸν αἰγιαλόν.

Ἐκ-κυματίζω, Μ. ίσω, = Ἐκκυμαίνω.

Ἐκ-κυνέω-ῶ, Μ ήσω. Εἶμαι (ἢ Γίνομαι) ἔκκυνος (ἴδε τὴν λέξ. καὶ παρβλ. ἢ διορθ. Ἐκκινέω).

Ἐκ-κυνηγετέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταδιώκω εἰς τὸ κυνῆγι, (ἐν γέν.) κατασπέχω, κυνηγῶ.

Ἔκκυνος (ὁ, ἡ). (κυρ. σκύλος τοῦ κυνηγ.) ἔχων τὸ ἐλάττωμα τοῦ νὰ μὴ ἀκολουθῇ τὸ αὐτὸ ἴχνος ἀλλὰ πότε τοῦτο ἢ πότε ἄλλο.

Ἐκ-κύπτω, Μ. κύψω, = Προκύπτω· Ἀνακύπτω· ξεφυτρόνω· ξετρυπόνω, ἐξέχω κτλ. « Πόθεν ἐξέκυψας, ὦ κάκιστ' ἀπολωλυμένης; « Ἀρστφ. « Ἀλλαχόθι δὲ τῆς ῥοῆς ἐκκύψασα (ἡ νῆσσα), « Φιλῆς. (καὶ μτφρ.) « Κακὰ ἐκκέκυφεν ἀπὸ βορρᾶ, « Γρφ. (εἰς τὸν Δίλ. εὑρίσκεται ἢ μτβ.) « Μόνην γὰρ ἐξέκυψε τὴν κεφαλήν, « (συγχ. τῷ Ἐγκύπτω).

Ἐκ-κυρτόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κυρτὸν εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐξέχῃ.

Ἐκ-κύω, Μ. κυήσω. Γεννῶ, ἐκφύω, παράγω.

Ἐκ-κωβωνίζω, Μ. ίσω. Κονοπριῶ εἰδησίν τινα (ὡς διὰ κώβωνος), Διακωβωνίζω.

Ἐκ-κωλύω, Μ. ύσω. Ἐμποδίζω τι ἀπό τινος.

Ἐκ-κωμάζω, Μ. άσω. Ἐβγαίνω ἀπό πασθενὰ ὡς κωμαστής (ἴπτα.) ἀτάκτως καὶ ἐπὶ κακῷ, (παρβλ. Εἰσκωμάζω).

Ἐκ-κωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Σηκόνω τὰ κωπιὰ ἢ Ἔχω πρόχειρον τὴν κώπην τοῦ ξίφους, (ἐν γέν. συνεδρ.) ἑτοιμάζω.

Ἐκ-κωφέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐκ-κωφόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεκουφαίνω, ἀποκουφαίνω, (μετνμ.) ἀμβλύνω, ἀποστομόνω, (συνεδρ.) ἐκπλήττω, (καὶ παθ.) Ξεπαίρνομαι, παραλογιάζω, ἀναισθητῶ. ‖ Ἐξεκώφες τὸ (διορθ. ‖ Ἐξεκεκώφητο τὸ) κάθαρμα, ‖ Συν., (καιν.) ἔκαμνε τὸν κωφόν, ἢ ἦταν ἀλάτελα κωφός.

Ἐκλαβεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκλαμβάνω.

Ἐκλαβή (ἡ). ἡ ποσότης τὴν ὁποίαν λαμβάνει τις ἐκ (τοῦ ταμείου κτλ.). ‖ Ἂν μὲν δοκιμασθῇ ἡ ἑστίασις, ἀποδοῦναι αὐτὸν τὸ λοιπὸν ὧν ἂν ἐ(γ)λαί(β)η· ἂν δὲ μή, ἀποτεῖσαι αὐτὸν τῆς ἐγ(λ)αι(β)ῆς τὸ πέμπτον μέρος, ‖ Ἐπιγρ.

Ἔκλαγξα, ἀόρ. ά. καὶ

Ἔκλαγον, ἀόρ. β'. τοῦ Κλάζω.

Ἐκ-λαγχάνω, Μ. λήξομαι (ἀόρ. Ἐξέλαχον, πρκ. Ἐξείληχα). Λαμβάνω τι διὰ λαχνοῦ, (ἐν γέν.) μετέχω, ἀπολαμβάνω.

Ἐκλαθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκλανθάνω.

Ἐκ-λακτίζω, Μ. ίσω. Λακτίζω (κλωτσῶ) πρὸς τὰ ἐπάνω (κυρ. εἰς εἶδός τι χορῶ, ἴδε Ἐκπατερίς). (ἐπὶ ἵππου) Λακτίζων φεύγω, ἀποσκιρτῶ. ‖ Ἐκλελάκτικενό χρηστός ἡμῖν μοιχός, ‖ Μένανδρ. 2) (μέ αἰτ.) ἀποβρίπτω. ‖ Τὰ πατρῷα ἐκλελακτικας ἕθη, ‖ Θρλικτ. 3) (ἑλλ. ἡ ἀμτβτ. μὲ αἰτ. προβετ.) ἐκτραχηλίζομαι, ἐξοκέλλω εἰς. ‖ Εἰς κραιπάλην ἐκλελάκτικεν ὅρον οὐκ ἔχουσαν, ‖ Πρκ.

Ἐκλάκτισμα (τό) καὶ

Ἐκλακτισμός (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. (κυρ. ἐξ) πήδημά τι εἰς εἶδος χορῶ.

Ἐκ-λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκφωνῶ, προφέρω, ξεστομίζω διαθρυλλῶ. ‖ Ἃ δ' ἂν ἐν θεραπείᾳ ἢ ἴδω ἢ ἀκούσω . . , ἃ μὴ χρή κοτε ἐκλαλεῖσθαι (κατὰ διόρθ. ἀντὶ ἐκκαλεῖσθαι·) ἔξω, σιγήσομαι, ἄρρητα ἡγεύμενος εἶναι τὰ τοιαῦτα, ‖ Ἱππαρ., (ὅθεν

Ἐκλάλησις, εως (ἡ). ξεστόμισμα, κουτσολόγησις.

Ἐκλαλητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐκλαλεῖν.

Ἐκ-λαμβάνω, Μ. λήψομαι ἀόρ. Ἐξέλαβον κτλ.). Λαμβάνω τι ἀπό τινος, ἀποδέχομαι, ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω. (μεταγν.) δίδω τοιαύτην ἢ τοιαύτην σημασίαν εἴς τι, τὸ ἐννοῶ οὕτως ἢ ἄλλως, (παρβλ. Ἐκδέχομαι).

Ἐκλαμπρος (ὁ, ἡ). πολλὰ λαμπρὸς (ὑαλισμένος κτλ.), φωτεινότατος, (καὶ τρπ.) ἐνδοξότατος. ‖. ‖ Ἐκλαμπρον γελῶ, ‖ Ἀθ., γελῶ δυνατά, χαχανίζω.

Ἐκ-λαμπρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ἐκλαμπρότερον (μεγαλοπρεπέστατον).

Ἐκλαμπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐκλάμπειν.

Ἐκ-λάμπω, Μ. λάμψω. Ἐβγάλλω (ἀναδίδω) λάμψιν (πῦρ κτλ.), ἀκτινοβολῶ, Ἀναλάμπω· δείχνω διὰ μιᾶς (ἀνατέλλω ἔξαφνα μέ) ὅλην μου τὴν λάμψιν (καὶ τρκ.) τὴν λαμπρότητα, τὴν μεγαλοπρέπειαν ἀκμάζω. ‖ Ὥσπερ ἐκ λίθων ἐκλάμπειν πῦρ, ‖ Ἄρστ. ‖ Ἕλικες δ' ἐκλάμπουσι στεροπῆς ζάπυροι, ‖ Αἰσχλ. ‖ Τὰ δὲ Φύρυ ὅπλα ὥσπερ κάτοπτρον ἐξέλαμψε, ‖ Ξεν. (καὶ μετνμ.) ‖ Ἡ θέρμη (ἢ Ὁ πυρετός) ἐκλάμπει, ‖ Ἀρετ., Ἱππκρ., (κοιν.) φανερόνεται. (ᾗ τρκ.) ‖ Θάνατον ἡ καθῆκεν ἐξέλαμψεν ἡ τοῦ Σκηπίωνος ἐν Ῥώμῃ δόξα, ‖ Πλούτ.

Ἔκλαμψις, εως (ἡ). τὸ ἐκλάμπειν, ἀκτινοβολία, (τρκ.) ἡ μετὰ λαμπρότητος ἐμφάνισις.

Ἐκ-λανθάνω, Μ. ἐκλήσομαι (ἀόρ. Ἐξελαθόμην, πρκ. Ἐκλέλησμαι). (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Ξεχνῶ (δημοσιῶ, [καὶ Π.] Κάμνω τινὰ νὰ λησμονήσῃ) τι ὅλως διόλου. ‖ Ἐκλελάθοιτο γάμους, ‖ Ὀδ. Γ. (καὶ μὲ αἰτ.) ‖ Ἐκλέλησμαί γ' ἃ πάρος εἶπομεν, ‖ Εὐρ. ‖ Ἔοικας ἐκλελῆσθαι τὴν ὁδόν, ‖ Ἀκ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) ‖ Ἐκλαθέτο καταβῆναι, ‖ Ὀδ. Ψ. (καὶ χ. πτ.) ‖ Αἰδὼν τὸν ἐκλελάθοντα, ‖ Θκρ., τὸν προξενοῦντα λήθην.

Ἐκ-λαξεύω, Μ. εύσω. Ἀποτελειόνω τὸ λάξευμα (τὸ πελέκημα) πέτρας, τὴν ἑτοιμάζω λιθοξοϊκῶς.

Ἐκ-λαπάζω, Μ. άξω, Π. = Ἐξαλαπάζω, Ἐξαρπάζω.

Ἐκλάπην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Κλέπτω.

Ἐκ-λάπτω, Μ. λάψω. Κατατρίνω (Ῥοφῶ) τ. λαιμάργως καὶ μὲ κρότον (καθὼς οἱ σκύλοι κτλ.).

Ἐκ-λατομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκλαξεύω.

Ἐκλαύθην, πθ. καὶ

Ἔκλαυσα, ἐνεργ. ἀόρ. ά. τοῦ Κλαίω.

Ἐκ-λαχαίνω (χ. Μ.), Π. ἀνασκάπτω. βαθουλόνω.

Ἐκ-λαχανίζομαι, Μ. ίσομαι. Κόπτω τι σύρριζα (Συνάζω) ὡσάν λάχανον.

Ἐκλαχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκλαγχάνω.

Ἐκ-λείαινω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου λεῖον (ὁμαλόν), Ἰσιάζω· στιλβόνω (συνεδρ.) ἐξαλείφω, (παρβλ. Ἐκτρίβω).

Ἐκ-λέγω καὶ (μσ.)-ομαι, Μ. λέξω, -ομαι. Διαλέγω (ᾗ ἐπιμ.) Συλλέγω, συνάζω, (ἐν γέν.) παίρνω κατ' ἐκλογήν. ‖ Ἐκλέγει ἐκ τοῦ γενείου τὰς πολιάς, ‖ Ἀνακρ. ‖ Ἐς τὰ γόνατα ἐσθημένη τὰ αὐτῆς τοῦ ἀνδρὸς τὴν κεφαλὴν ἐξέλεγε τοὺς φθεῖρας, ‖ Ἡρωδ. ‖ Εἴκοσιν ἐξέλεξε δραχμὰς παρ' ἑκάστου, ‖ Δημ. ‖ Μέμνησαι τὸν τὴν κρατίστην ἐκλογήν, τῶν ἀρχόντων, οὓς ἐξελέξαμεν, ‖ Πλάτ. (καὶ μσ.) ‖ Δεκατευτήριον κατεσκεύασαν ἐν Χρυσοπόλει, καὶ τὴν δεκάτην ἐξελέγοντο τῶν ἐκ τοῦ Πόντου πλοίων, ‖ Ξεν.

Ἔκλεγμα (τό, [ἐκλείχω]. (κυρ. (ἰατρικόν) τὸ ὁποῖον κρατῶν τις εἰς τὸ στόμα λειώνει καὶ καταπίνει κατ' ὀλίγον τὸν χυμόν, (Γαλ.κ.) μαγειρεύω.

Ἐκλεικτικός, ἡ, όν. (ἰατρ.) Ὁ χρησιμεύων ὡς -

Ἔκλειγμα (τό), = Ἔκλειγμα.

Ἐκ-λειόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκλειαίνω, (κυρ. ἐπὶ ἰατρ.) λειόνω τι ἐντελῶς, τὸ κάμνω τὰν ἀλοιφήν.

Ἔκλειπτις, εος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντ.) Ἐκλιπής.

Ἔκλειπία (ἡ). ἔλλειψις, ἀθέτησις, παράβασις.

Ἐκλειπτικός, ἡ, όν. (ῥητρνμ.) Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ πραξενῶν) ἔκλειψιν, (ἐκ τοῦ

Ἐκ-λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω, παραιτῶ· παραχωρῶ· παραμελῶ· ἐγκαταλείπω. ‖ Ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν καὶ ἐς τὰς ναῦς ἐσβῆναι, ‖ Θκ. (καὶ ἑλλ. μὲ αἰτ. προθετ. ἐκ ὅ'.) ‖ Ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα, ‖ Ἡρ., ἀντὶ τοῦ ἐκλιπεῖν καὶ ἀναχωρῆσαι εἰς. ‖ Ἐκλιπεῖν βίον (τὸ ζῆν), ‖ Σοφ., Ἀκ., (ὅθ. 2) (ἑλλ.) λειποθυμῶ, ἀποθνήσκω. ‖ Τῆς δὲ Σεμέλης διὰ τὸν φόβον ἐκλιποῦσης, ‖ Ἀπλλόδ. ‖ Κληρονόμων τῶν ἐκλιπόντων, ‖ Πλάτ., (καὶ 3) (ἐν γέν.) Ἀλείφω· χάνεμαι· παύω. ‖ Τοῦ μὴ ἐκλιπεῖν ζώων γένη, τεκνοποιοῦνται, ‖ Ξεν. ‖ Ῥώμη γὰρ ἐκλείποντην ἥλιν εἴχαμεν, ‖ Σοφ. ‖ Σφυγμοὶ ἐκλείποντες, ‖ Ἀρετ. ‖ Τοὺς τελευτήσαντας τιμῶσα οὐδέποτε ἐκλείπει, ‖ Πλάτ. ‖ Τῶν ἀναγκαίων ἐκλιπόντων, ‖ Διόδ. ‖ Ὁ ἥλιος (‖ Ἡ σελήνη) ἐξέλιπε, ‖ Θκ. (τῶν ὁπλων τὸ πλῆρες ἔχει ὁ Ἡρόδ.) ‖ Ὁ ἥλιος ἐκλιπὼν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἔδρην ἀφανὴς ἦν, ‖ (καὶ ὁ Ἄρστ.) ‖ Ἡ σελήνη δ' ἐξέλιπε τὰς ὁδούς, ‖

Ἐκ-λειτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτελῶ προθύμως τὴν διορισθεῖσάν μοι λειτουργίαν.

Ἐκ-λείχω, Μ. λείξω. Γλείφων ἀφαιρῶ, σφογγίζω τι ἐντελῶς μὲ τὴν γλῶσσάν μου. (ἰατρ.) καταπίνω τι ὡς ἔκλικτον. ‖ Δίδου ἐκλείχειν, ‖ Θεωρ. (καὶ παθ.) ‖ Μιγὲν δὲ μέλιτι καὶ ἐκλειχθέν, ‖ Διοσκ.

Ἔκλειψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκλείπειν, ἄφημα, παραίτησις, ἐγκατάλειψις. ‖ Διὰ τὴν ἔκλειψιν τῶν νεῶν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, ‖ Ἡρ. 2) (συνηθέστ. ἀμτβτ.) ἔλλειψις, παῦσις, χάσιμον, (ὅθεν:) ‖ Ἡλίου (‖ Σελήνης)—, ‖ Θκ., Ἄρστ.

Ἐκλείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐκλείω. λειώσιμον ἐντελές.

Ἐκλεκτέος, α, ον. Τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἐκλέξῃ τις, ἄξιος ἐκλογῆς.

Ἐκλεκτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ. -ικῶς. Ὁ συνειθίζων νὰ ἐκλέγῃ (νὰ πράττῃ κατ' ἐκλογήν), (ὅθεν:) ‖ Ἐκλεκτικοὶ φιλόσοφοι, ‖ Κλιμ., οἱ μὴ ἀκολουθοῦντες ἐξαιρετικῶς κἀνέν σύστημα, ἀλλ' ἐκλέγοντες ἀπ' ὅλα ὅ,τι τοὺς ἐφαίνετο καλλήτερον.

Ἐκλεκτός, ἡ, όν. Ὁ ἐκλεχθεὶς ἢ ἄξιος ἐκλογῆς, διαλεκτός, διαλεγμένος.

Ἐκλεκτῶς, ἐπίρ. ἀπ' ἐκλογήν.

Ἐκλέλαθον καὶ μσ. Ἐκλελάθεντο, Π. ἀντὶ Ἐξέλαθον, -οντο, ἀόρ. (μὲ ἐνεργ. σημασ.) τοῦ Ἐκλανθάνω.

Ἐκ-λελυμένως, ἐπίρ. (μτχ.), = Ἐκλύτως, νωθρῶς, χωρὶς τόνον.

Ἔκλεμμα (τό), [ἐκλέπω]. ὁ ἐκλεπισθεὶς φλοιός, τσοφλοιόν.

Ἔκλεξις, εως (ἡ), (σπν.) ἀντὶ Ἐκλογή.

Ἐκλεο, Π. ἀντὶ Ἐκλέεο ἢ Ἐκέλεο, 6ʹ. ἐν. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἑλέομαι ἢ Κέλομαι.

Ἐκλεπίζω, Μ. ἰσω, = Ἐκλέπω, ξεφλουδίζω. (ἐπὶ πτην.) ξεκλωσσῶ, (ὄθεν

Ἐκλέπισις, εως (ἡ), ξεφλούδισμα· (ἐπὶ πτην.) ξεπούλεσμα.

Ἐκλεπρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου λεπρὸν (καταφαγωμένον, [ἐπμν.] τραχύτατον).

Ἐκλεπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ λεπτὸς, λεπτότατος.

Ἐκλεπτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειοποιῶ τι διὰ λεπτῆς ἐργασίας, ἐκπεξεργάζομαι.

Ἐκλεπτύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι πολλὰ λεπτὸν (ψιλὸν ἢ λιγνὸν), (ἐπμ.) σμικρύνω.

Ἐκλεπυρόω-ῶ, Μ. ώσω, (στν.) ἀντὶ

Ἐκλέπω, Μ. λέψω. Ἐκδάλλω τὸ (ἢ ἀπὸ τὸ) λέπος, ξεφλουδίζω, (ἐπὶ πτην.) ἐβγάζω διὰ τοῦ κλωσσήματος τὸ πουλὶ ἀπὸ τὸ αὐγὸν, ξεκλωσσῶ, ξεπουλιάζω, (παρβλ. Ἐκκολάπτω).

Ἐκλευκαίνω, Μ. ανῶ. Λευκαίνω (καὶ μτφρ. Ἐξηγῶ, Ἀναπτύσσω) τι ἐντελῶς, [ἐκ τοῦ

Ἔκλευκος (ὁ, ἡ). πολλὰ (ἐντελῶς) λευκὸς, κάτασπρος ἢ 2) ἀσπρειδερός. ◆ Διαχώρημα—, « Ἱππκρ.

Ἔκλεψις [ἐκλέπω], εως (ἡ), = Ἐκλέπισις.

Ἐκλήγω, Μ. λήξω. (μὲ γεν.) Παύω ἀπό.

Ἐκληθάνω, Μ. λήσω, Π. (στν.) ἀντὶ Ἐκλανθάνω.

Ἐκλήθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Καλέω.

Ἐκληΐζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐκπορθῶ, λεηλατῶ, κατεργμόνω.

Ἐκλιμματισμὸς (ὁ). (μουσ.) τὸ ἐναντ. τοῦ Προλημματισμὸς, (δηλ. κατὰ τὸν Βρυέννν.) ◆ Ὅταν τοῦ αὐτοῦ φθόγγου δὶς κατὰ μουσικὸν μέλος λαμβανομένου μέσος βαρύτερος φθόγγος . . . παραλαμβάνηται, « Ἁρμον. (παρβλ. Ἔκλιψις).

Ἐκλιπτέον, θετ. τοῦ Ἐκλαμβάνω.

Ἐκλήπωρ, ορος (ὁ). ὁ ἐκλαμβάνων (ἀναλαμβάνων) τι, ἐργολάβος (κυρ. τῶν δημοσίων προσόδων), ἐνοικιαστής.

Ἐκληρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ μὲ ταῖς φλυαρίαις μου νὰ μὴ ἠξεύρῃ τί λέγει (νὰ τὰ χάσῃ, νὰ παραλογιάσῃ).

Ἔκλησις [ἐκλανθάνω], εως (ἡ). ξέχασμα, λησμόνημα, (ἄλλ. διορθ. Ἔκλησις).

Ἔκλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκλαμβάνειν, ὑπάρκτιον· ἐργολαβία (ὅθε Ἐκλήπτωρ). (μουσ.) τὸ ἐναντ. τοῦ Πρόληψις, (δηλ. κατὰ τὸν Βρυέννν. « Ἡ ἀπὸ τοῦ ὀξυτέρου φθόγγου ἐπὶ τὸν βαρύτερον κατὰ μουσικὸν μέλος ἄνεσις, « Ἁρμον., (παρβλ. Ἐκλημματισμός).

Ἐκλιθολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω καὶ ἐβγάλλω ταὺς λίθους ἀπὸ παυθενά (κυρ. δὲ ἀπὸ χωράφι κτλ.).

Ἐκλιθόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς λίθον, Ἀπολιθόω.

Ἐκλικμάω-ῶ, Μ. ήσω. Διχνίζων σκορπίζω, (μτφρ.) ἐξαλυθρεύω, ἀφανίζω.

Ἐκλιμία (ἡ). πεῖνα μεγάλη καὶ ἀχόρταστος, (χυδ.) λίμα.

Ἐκλιμνάζω, Μ. άσω. (στν.) ἀντὶ Ἐκλιμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τόπον τινὰ (Τὸν μεταβάλλω εἰς) λίμνην.

Ἔκλιμος (ὁ, ἡ). πολλὰ πεινασμένος, (καιν.) πεθαμένος τῆς πείνας, λιμασμένος.

Ἐκλιμπάνω, Μ. λείψω, = Ἐκλείπω.

Ἐκλιμώττω, Μ. ώξω. Εἶμαι ἔκλιμος, λιμάζω, (καιν.) πεθαίνω τῆς πείνας.

Ἐκλινάω(έω;)-ῶ, Μ. ήσω. Φεύγω (Ξεφεύγω, Γλυτόνω) ἀπὸ τὰ δίκτυα.

Ἐκλιπαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου λιπαρὸν (παχὺ, ἐλαιῶδες), (συνκδχ.) ἰσάζω, ὁμαλύνω. ◆ Ἐκλιπανεῖ τὸ πέλαγος, « Ἐπιγρ., θὰ τὸ γαληνίσῃ, (καιν.) θὰ τὸ κάμῃ λάδι.

Ἐκλιπαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακαλῶ θερμῶς καὶ ἐπιμόνως (λιπαρῶς), (συνκδχ.) καταπείθω (ἐξιλεόνω) μὲ τὰς ἐπιμόνους παρακλήσεις μου.

Ἔκλιπάρτησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἔκλιπεῖν, ἀόρ. β΄, τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκλείπω.

Ἔκλιπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Ἔλλιπὴς, λειψὸς· ἀτελὴς· παρημελημένος.

Ἐκλιχμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = Ἐκλείχω (κυρ. ἐπὶ θηρίων), (παρβλ. Ἐκλάπτω).

Ἔκλογάς, άδος (ἡ). τὸ ἄθροισμα (ἡ ἐλάττης) τῶν ἐκλεκτῶν.

Ἔκλογεῖον (τὸ), —(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἔκλόγιον.

Ἐκλογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, (μτγν.) ἀντὶ Ἀπολογέομαι ἢ Ἀπολογίζομαι.

Ἔκλογεὺς, έως (ὁ). (κυρ.) ὁ ἐκλέγων (συνάζων) τοὺς φόρους, εἰσπράκτωρ.

Ἔκλογὴ (ἡ). τὸ ἐκλέγειν, διάλεγμα. 2) (συνκδχ.) σύναγμα (μάζωμα) κατ' ἐκλογήν· εἴσπραξις (φόρων κτλ.). 3) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) συλλογὴ τῶν ἐκλεκτοτέρων χωρίων συγγράμματος ἢ ποιήματος, (ἐν γέν.) ἐκτομὴ, ἐγχειρίδιον.

ǂ Ἐκλόγησις, εως (ἡ), —(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐκλόγισις, ἔρευνα, θεωρία.

Ἐκλογίζομαι, Η. ίσομαι. Παίρνω (ἢ Εὑρίσκω τι μὲ) λογαριασμὸν, λογαριάζω, (μτφρ.) μετρῶ τι καλὰ μὲ τὸν νοῦν μου, στοχάζομαι, συλλογίζομαι. ◆ Ἐκλογισάμενος ὅς τις ὢν πρὸς οὓς τινας ἐπολέμει, « Δίοδ. ◆ Διαφερόντως γὰρ καὶ τόδε ἔχομεν, ὥστε τολμᾶν τε οἱ αὐτοὶ μάλιστα, ἃ περὶ ὧν ἐπιχειρήσωμεν ἐκλογίζεσθαι, « Θκ. Ἐξ (μὲ γεν. προθετ.) δίδω λογαριασμὸν, ἀπολογοῦμαι. ◆ Ὡς περὶ τοῦδε σφισιν ἀπολογισόμενον πρώτου, « Ἀπκ. 3) ἐκθέτω, ἐπαριθμῶ, καραστηνῶ διὰ λόγων. ◆ Καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν παρανομίας ἐκλογιζόμενος, « Δ. Ἁλ.

Ἔκλόγιον (τὸ), —Ἐκλογὴ (3), συλλογὴ πραγμάτων ἐκλεγμένων.

Ἔκλόγισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐκλογισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκλογίζεσθαι, ἀκριβὴς (ψιλὸς) λογαριασμὸς, λεπτομερὴς ἐκτίμησις ἢ ἐξέτασις ἢ ἔκθεσις (ἐπαρίθμησις)· (μτφρ.) σκέψις, συλλογισμός.

Ἐκλογιστὴς, ου (ὁ). λογαριαστὴς, ἐκτιμητὴς, (ἐπμ. 2) = Ἐκλογεὺς, εἰσπράκτωρ (φόρων κτλ.).

Ἐκλογιστία (ἡ). τὸ ἔργον (καὶ συνκδχ. ἡ ἐπαρχία ἢ ὑπὸ τὴν διοίκησιν) τοῦ ἐκλογιστοῦ.

Ἐκλογιστικὸς, ἡ, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος, Ἔμπειρος) πρὸς τὸ ἐκλογίζεσθαι.

Ἔκλογος (ὁ), = Ἀπόλογος, διήγησις (ποιητική).

Ἔκλογος (ὁ, ἡ), = Ἔκλεκτός. 2) = Ἄλογος, παράλογος· ἀνόητος.

Ἐκλουτήριον καὶ

Ἔκλουτρον (τὸ). ἀγγεῖον ὅπου λούσιμον, (καιν.) μαστέλλον ὅπου κάμνουν μπάνια, [ἐκ τοῦ

Ἐκλούω, Μ. λούσω. Λούων ξεπλύνω (ξεπαστρεύω), λούω καλὰ (παστρικά).

Ἐκλοφίζω, Μ. ίσω. Σκάπτων ἐβγάζω καὶ καίρνω χῶμα (κτλ.) ἀπὸ λόφον.

Ἔκλόχευμα (τὸ). τέκνον, γέννημα, [ἐκ τοῦ

Ἐκλοχεύω. Μ. εύσω, Π. γεννῶ, (τρπ.) ἐκφύω· ἀναδίδω. ◆ Καὶ οἱ ἐπὸ στηθέων ὄπα λείριον ἐξελόχευσα, « Ὀρφ., ἐβγαλα φωνήν.

Ἐκλοχίζω, Μ. ίσω. Ἐκλέγω ταὺς καλλιτέρους ἑνὸς λόχου. 2) διαιρῶ εἰς λόχους.

Ἐκλοχμόομαι, Μ. ωθήσομαι. (βτν.) Γίνομαι ὅλος (Γεμίζω ἀπὸ κοντοκλαδᾶ ὡσὰν) λόχμη, ἀγριεύω.

Ἐκλυγίζω, Μ. ίσω. Λυγίζω παρὰ πολύ. ‖ (μσ.) Κάμνω πολλὰ λυγίσματα (στραχίσματα), (συνκδχ.) ἐκθηλύνομαι. ◆ Ἐκλελυτισμένας ὀρχήσεις, « Πορφ., αἱ θηλυπρεπεῖς καὶ ἄσεμνοι.

ǂ Ἐκλυμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Διαφθείρω.

Ἐκλυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυπῶ καθ' ὑπερβολὴν, καταπικραίνω.

† Ἔκλυρος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔκλυτος.

Ἔκλυσις [ἐκλύω], εως (ἡ). λύσιμον, (συνκδχ.) γλύτωμα. 2) παράλυσις, χαύνωσις, ἀτονία· (τρπ.) ἀδράνεια, (ἰατρ.) λειποθυμία. ◆ Κοιλίης—, « Ἱππκρ., διάρροια.

Ἐκλυσάω(τάω)-ῶ, Μ. ήσω. Λυσάζω ἐντελῶς, κινοῦμαι (χυριεύομαι) ἀπὸ φρικτὴν καὶ μανιώδη λύσσαν.

ǂ Ἐκλυτέον, (ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκκλιτέον.

Ἐκλυτήριον (τὸ). τὰ γινόμενον πρὸς ἔκλυσιν (ὑάλωσιν, ἀποφυγὴν) κακοῦ, σωτήριον.

Ἔκλυτος (ὁ, ἡ), [ἐκλύω]. λυμένος ἀπό τινος, ξεβιδωμένος· (συνηθέστ. συνκδχ. καὶ μτφρ.) ἐκνευριασμένος, ἄτονος, ἀποκαμωμένος, (ἐπμ.) νωθρὸς, ἀδρανὴς· (τρπ.) διεφθαρμένος (τὰ ἤθη), (καιν.) παραλυμένος.

Ἐκλυτρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Γλυτόνω (Ἐλευθερόνω) τινὰ ἀπό κάνεν κακὸν, σώζω, ἀπαλλάττω, (ὅθεν

Ἔκλύτρωσις, εως (ἡ), = Ἀπολύτρωσις, ἐλευθέρωμα, σωτηρία.

Ἐκλύτως, ἐπίρ. Ἀτόνως, νωθρῶς, ἀδρανῶς κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἐκλύω, Μ. λύσω. (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ. ἐκ δ΄.) Λύνω τι ἀπό τινος, (συνκδχ.) ἀνοίγω, (ἐξ μτφρ.) γλυτόνω, ἀπαλλάττω, ἐλευθερόνω. ◆ Τῶν δέ σ' ἐκλῦσαι πόνων, « Αἰσχλ. ◆ Ἐκλύουσι καιλίαν, « Δσκρ., προξενοῦν εὐκοιλιότητα. ◆ Ἐκλύσων στόμα, « Εὐρ., θ' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του (νὰ ὁμιλήσῃ). (καὶ μσ.) « Ἀλλ'

ἄγε δή σε κακῶν ἐκλύσομαι, « Ὀδ. Κ. « Λύτός τ' ἔδησα καὶ παρὼν ἐκλύσομαι.« Σοφ. 2) θαλίω. λευόω. « Ἐκλύων ὄξει, « Γαλ. (καὶ μεταφορ.) « Ἐκλύσας τὴν πρὸς ἀλλήλους ἔριν, « Δημ. (ᾗ μσ.) « Ἐξελύσασθε τὰς τοῦ πολέμου παρασκευάς,« Πλδ. (καὶ παθ.) « Ἄχρις ἂν ἐκλυθῇ τὸ ἐάνειον, « Πλ., ἐξοφληθῇ. 3) παραλύω, (συνκόπ.) χαυνόω, ἐνευρίζω. ἀδυνατίζω, (παθ.) ἀτονέω, ἀποκάμνω, λειποθυμῶ. « Τύπτειν ἕως ἂν ἐκλύσωσιν, « Ἀρστ. « Ἡ μαλακίστης τῆς πλίνθου ἐκλύει τὴν πληγήν, « Ἀπλλδ. (καὶ παθ.) « Οἱ ἁρμοδιαζόντες ἐκλύονται, « Ἀρστ. « Ἐκλελυμένος καὶ κεκμηκώς, « Πλ. « Ὑπὸ πυίγους ἐκλυόμεθα καὶ λειποψυχοῦμεν,« Θφρ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) « Ἐκλυόμενος ὁ ῥοῦς, « Πλδ. « Ἐκλελυμένην τε ᾗ θηλυτέραν εἶναι τὴν ἀσπίδα, « Θφρ. [καὶ τρπ.] « Παντάπασιν ἐκλελύσθαι μοι δοκεῖτε, « Δημ. « Τὴν διάνοιαν ἐξελέλυτο,« Δ. Κασσ.

Ἐκλωβάω-ῶ, Μ. ήσω. Βλάπτω καθ' ὑπερβολήν· ὑβρίζω πικρῶς.

Ἐκλωπίζω, Μ. ίσω. Ἐκδύω, ξεγυμνόνω· ἀγέρνω, (συγχ. τῷ

Ἐκλωτίζω, Μ. ίσω, = Ἀπολωτίζω, ἀπανθῶ.

Ἐκμαγεῖον (τὸ), [ἐκμάσσω]. πᾶν δήποτε τὸ ὑπ. ἀναδέχεται (ἀπορρύφᾳ) ἐν ἑαυτῷ (ἢ ἐπὶ τοῦ ὑπ. ἐντυπόνεται) τι, (ἐπμ.) ὕφασμα εἰς τὸ ὑπ. σφογγιζόμεθα, μαντίλι, προσόψι κτλ., « Πλοῦσις ἐκμαγείων ῥυπαινομένων, « Ἀπλλν. Ἱστορ. (ᾗ τρπ. μὲ γεν.) « Ἐκμαγ. κακῶν, « Ἀρστ. 2) κηρὶ (γύψος κτλ.) ἐπὶ τοῦ ὁποίου σφραγίζομεν, βαυλλοκήρι κτλ. « Κήρινον ἐκμαγ., εἰς ὃ ἀποτυποῦσθαι ὅ,τι ἂν βουληθῶμεν, « Πλάτ. « Τὸν δ' ὕλαν ἐκμαγ. εἶμεν τᾶς τρίτας οὐσίας. δεξαμένων γὰρ τὰ ὁρισθέντα ἐς ἑαυτὰν καὶ οἷον ἀναμαξαμένων κτλ., « Τίμ. Λοκρ. 3) (συνκόπ.) αὐτὸ τὸ ἐκτυποῦμενον σημεῖον, εἰκών, ὁμοίωμα, ἀντίτυπον κτλ. « Ἀπομαξάμενοι τὰς βαλανάγρας, τὰ ἐκμαγ. διέπεμψαν αὐτῷ, « Πολύαιν. « Κηρῷ ἐοικὼς ὁ νοῦς, τὰ ἐκμαγ. δεξάμενος φυλάττει, « Φίλ. « Ἐκμαγ. ἐστιν ὁ Υἱὸς καὶ σφραγὶς τῆς τοῦ Πατρὸς οὐσίας, « Θλγ. « Τοῖς ἐν οὐρανῷ βασιλείας ἐκμαγ. ἢ ἐπὶ γῆς, « Κύρ. Ἀλεξ. « Ἀλιεὺς, τὸ πέτρης ἁλιπλῆγος ἐκμαγ., « Ἐπγρ. 4) τὸ πρωτότυπον ἀπὸ (ἢ διὰ) τοῦ ὑπ. γίνεται ἡ ἐντύπωσις, σφραγὶς κτλ. « Τοὺς ἀριθμοὺς ἐκ τῆς ὕλης γεννᾶσθαι, ὥσπερ ἔκ τινος ἐκμαγ., « Ἀρστ.

Ἐκμαγεύω, Μ. εύσω. Ἐξαπατῶ (Ξετρελλαίνω) τινα μὲ τὰς μαγείας μου.

Ἐκμαγῆναι, πθ. β', ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκμάσσω.

Ἔκμαγμα (τὸ), = Ἐκμαγεῖον, ἀντίτυπον, ὁμοίωμα, εἰκών. 2) τὸ ὅ,τι ὁπωσδήποτε ζύμης κατασκευαζόμενον πλάσμα, (ἰατρ.) κολλύριον, καταπότιον κτλ. ἢ 3) καταπάτι, (παρῤλ. Βρυκόμαγμα).

Ἐκμάθησις, εως (ἡ). τὸ ἐκμανθάνειν, γνῶσις (κατανόησις) μαθήματος· διδασκαλία.

Ἐκμαθητέον, θετ. τοῦ Ἐκμανθάνω.

Ἐκμαίνω, μανῶ (ἀόρ. Ἐξέμηνα καὶ πθ. Ἐξεμάνην κτλ.). Κάμνω τινὰ μανιώδη, τρελλαίνω, ξετρελλαίνω ἐξάπτω, θεγείρω. ἐξαγριόνω

Ἐκμακτός, ἡ ἡ ος, ὀν ἡ ον. Ὅ,τι ἐκμάξεως (ἐντυπώσεως) σχηματισθείς.

Ἔκμακτρον (τὸ), = Ἔκμαγμα, σημεῖον, ἴχνος.

Ἐκμάλαξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐκμαλάσσω (ττω), Μ. άξω. Μαλακόνω τι ἐντελῶς, (μεταφορ.) ἡμερόνω, ἐξιλεόνω, (ἢ ἀντὶ τοῦ

Ἐκμαλθακόω-ῶ, Μ. ώσω. Καυνόνω, ἐκθηλύνω.

Ἐκμανείς, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. καὶ

Ἐκμανῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκμαίνω.

Ἐκμανὴς [ἐκμαίνω], ές (ὁ, ἡ). ἐντελῶς μανιώδης, (μὲ αἰτ. πρόθετ.) μανιωδῶς ἔκδοτος εἰς.

Ἐκμανθάνω, Μ. μαθήσομαι. Μανθάνω τι ἐντελῶς (μὲ ἀκρίβειαν), (ἐπμ.) μανθάνω ἀπ' ἐξω· πληροφοροῦμαι. 2) ἐρευνῶ (ἐξετάζω) μὲ ἀκρίβειαν νὰ μάθω. « Ἐπεὶ δὲ μικρὸν ἀνέπνευσε, τὴν αἰτίαν ἐξεμάνθανεν, « Ἡλ.

Ἐκμανῶς, ἐπίῤ. Μανιωδῶς, ὡς μανιώδης.

Ἔκμαξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκμάσσειν, ἀποσφούγγισμα κτλ.

(Ἐκμάσμαι), ἄχρ. ἐνε. (ἀφ' οὗ εὔχρ. ὁ ἀόρ. Ἐκμάσσατο), Π. ἀναζητῶ, (συνκόπ.) ἀνευρίσκω, (τρπ.) ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, (παρῤλ. Εἰσμάσσω καὶ Ἐπιμαίομαι).

Ἐκμαρμαίνω, Μ. ανῶ. Μαραίνω (Σβύνω) ἐντελῶς.

Ἐκμαργόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκμαίνω, ξετρελλαίνω.

Ἐκμαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Καινοποιῶ (Φανερόνω) ἢ Ἀποδείχνω (Βεβαιόνω) τι μὲ τὴν μαρτυρίαν μου. « Εἰς πολλοὺς ἐκμαρτυρῆσαι, « Αἰσχ. 2) μαρτυρῶ δι' ἄλλου ἢ ἐγγράφως (μὴ δυνάμενος αὐτοπροσώπως), ἢ 3) μαρτυρῶ ὄχι ὡς γνωρίζων ὁ ἴδιος τὸ πρᾶγμα ἀλλ' ὡς ἀκούσας ἄλλον μαρτυροῦντα περὶ αὐτοῦ, (ὑηλ.) μαρτυρῶ ἀντὶ τοῦ καθ' αὐτὸ μάρτυρος, (ὄλλον

Ἐκμαρτυρία (ἡ). ἡ διδομένη παρ' αὐτοῦ ἀμέσως (ἢ παρ' ἄλλου μέν ἀλλ' ὡς ἐξ ὁμολογίας αὐτοῦ) τοῦ ἀπόντος μάρτυρος. « Τῶν δὲ ἀδυνάτων καὶ ὑπερόρων ἐκμαρτυρίαν γεγραμμένην, « Δημ.

Ἐκμαρτύριον (τὸ). (μτγν.) Ἔγγραφον ἐκμαρτυρίας.

Ἐκμασίσμαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μασῶ καλά, μασῶ καὶ καταπίνω.

Ἐκμάσσατο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Ἐκμάσμαι.

Ἐκμάσσω (ττω), Μ. μάξω. Σφογγίζω ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος, ἀποσφογγίζω. « Νίπτειν τοὺς πόδας αὐτῶν καὶ ἐκμάσσειν τῷ λεντίῳ, « Γρῳ. (καὶ μὲ αἰτ. πρόθετ.) « Ἐκμάττουσι τοὺς ἐμπροσθίους πιδακας (αἱ μέλισσαι) εἰς τοὺς μέσους, « Ἀρστ. (καὶ μσ.) « Ἔκμαξαι, μὴ κλαῖε, τέκνον,« Ἐπγρ. 2) στύφω, στραγγίζω, ξεζουμίζω. « Σπόγγους βρέχων καὶ ἐκμάσσων,« Ἱππκρ. 3) πλάττω τι δι' ὁποιασδήποτε ζύμης, (ἐπμ.) ἐντυπόνω. « Ταυτὸν εἶναι τὴν ἐντύπωσιν, οἷον, εἰ ἐκμάξειας εἰς σκληρόν, « Θφρ. « Αὐτὸν ἐκμάττειν τι ᾗ ἐνιστάναι εἰς τοὺς τύπους,« Πλάτ. (καὶ παθ.) « Ὅταν ἐξαλειφθῇ ἢ μὴ σόον τε γένηται ἐκμαγῆναι, « αὐτ. « Ὡς ἐκμάσσεσθαι δακτύλιον, « Ἱππκρ., (τόσον ἁπαλὸν τὸ ζυμάρι) ὥστε νὰ σχηματίζεται ἐπάνω του σφραγὶς (δακτυλιδίου), (ἐπμ. 4) (μσ.) ἀναλαμβάνω (σχηματίζομαι κατὰ) τὸν τύπον τινός, (τρπ.) ἐντυπόνω εἰς τὸν νοῦν μου· μιμοῦμαι ἀκριβῶς. « Γενεὴν ἐκμάσσεται ἵππου,« Νίκ. « Ἐκματτόμεθα τὸ τύπωμα καὶ κατ' εἰκόνα τοῦ πρωτοτύπου γινόμεθα,« Ἐπ. « Ἐκμεμάχθαι τὴν (καθ' ὕπνους ὀφθεῖσαν) εἰκόνα, ᾗ κατέχειν ἐναργῶς, « Πλ. « Ὁ δὲ παῖς ἀκριβέστατον ἐξεμάξατο τὸν διδάσκαλον, « Ἀλκίφρ. « Τὸν λυσιακὸν χαρακτῆρα ἐκμέμακται, « Δ. Ἁλ.

Ἐκμαστεύω, Μ. εύσω. Ἐξετάζω, ἀναζητῶ, ἀνιχνεύω, (παρῤλ. Ἐκμάομαι).

Ἐκμαστιγόω-ῶ, Μ. ώσω. Δέρνω δυνατὰ μὲ τὴν μάστιγα.

Ἐκματέομαι, Μ. μάσομαι, = Ἐκμάσμαι.

Ἐκμεγαλόνω, Μ. υνῶ. Μεγαλοποιῶ καθ' ὑπερβολήν.

Ἐκμεθύσκω, Μ. ύσω. Δίδω εἰς τινα νὰ πίῃ τόσον ὥστε νὰ μὴ αἰσθάνεται πλέον ἀπὸ τὸ μεθύσι· (μτνμ.) γεμίζω κι ὡς οὖ νὰ ξεχειλίσῃ. (ἐπὶ φυτ.) ποτίζω ὑπὲρ τὸ δέον ὡς οὗ νὰ σαπίσῃ.

Ἐκμείλιξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐκμειλίσσω, Μ. ίξω. Ἐξημερόνω, ἐξιλεόνω.

Ἐκμείόω-ῶ, Μ. ώσω. Σμικρύνω, ἐλαττόνω.

(Ἐκμείρομαι), ἄχρ. ἐνε. (ἀφ' οὗ εὔχρ. ὁ ἀόρ. Ἐξέμμορε), Π. λαμβάνω εἰς τὸ μέρος μου, μετέχω.

Ἐκμελαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι καπάμαυρον, καταμαυρίζω.

Ἐκμέλεια (ἡ). σφάλμα (ἀσυμφωνία) περὶ τὴν μελῳδίαν, παραφωνία. 2) = Δυσέλεια· ἀκαταστασία.

Ἐκμελετάω-ῶ, Μ. ήσω. Μελετῶ (Γυμνάζομαι [καὶ σπν. μτβτ.] Γυμνάζω τινὰ) συχνὰ καὶ ἰδιαιτέρως, (ἐπμ.) = Ἐκμανθάνω, συνειθίζω.

Ἐκμελής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς (μεσ.) μέλους, μὴ ἁρμονικὸς, κακοφωνος (συνκόπ.) ἄμουσος, ἀφιλόκαλος. (τρπ.) ἀνάρμοστος, ἄτακτος, ἀκατάστατος.

Ἐκμελίζω, Μ. ίσω. Κόπτω μέλος τι τοῦ σώματος, ἀκρωτηριάζω.

Ἐκμελῶς, ἐπίῤ. Παρὰ μέλος, ἀπρεπῶς, ἀναρμόστως, ἀτάκτως.

Ἐκμεμαχὼς, υῖα, ὸς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκμάσσω.

Ἐκμεστόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω τι ἐντελῶς (ὡς ἐπάνω).

Ἐκμεταλλεύω, Μ. εύσω. Σκάπτω (Δουλεύω) ἢ Ἐξαντλῶ (Ἐξαγάλλω ὅλην τὴν ὕλην ἀπὸ τὸ) μεταλλεῖον.

Ἐκμεταλλος (ὁ, ἡ), (μτγν. καὶ ἀόχμ.). ὁ ἀπὸ μεταλλεῖον ἐκβαλλόμενος, ὀρυκτὸς.

Ἐκμετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ (Καταμετρῶ καὶ τρπ. Λογαριάζω) μὲ ἀκρίβειαν (μσ.) παίρνω τὸ μέτρος τινος. (συνκόπ.) διέρχομαι, διαβαίνω. « Τὴν Κορινθίαν ὥστρεως ἐκμετρούμενος, « Σοφ. (καὶ μτφρ.) « Μακρὸν χρόνον ἐκμετρήσαντ, « Ἡλ. « Τὸν βίον ἐξεμέτρησαν, « Ζήζτζ, (περιφρ. ἀντὶ) ἀπέθανον.

Ἐκμέτρησις, εως (ἡ). μέτρημα ἀκριβές, καταμέτρησις.
Ἔκμετρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-μέτρως. Ὑπέρμετρος, ὑπερβολικός, ἄμετρος.
Ἐκμηκύνω, Μ. υνῶ. Ἐκτείνω, τραβῶ εἰς μάκρος.
Ἐκμῆναι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. καὶ
Ἐκμήνας, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκμαίνω.
Ἔκμηνος (ὁ, ἡ). ἓξ μηνῶν, ἑξάμηνος. «Ἐντὸς ἑκμήνου (ἐνν. χρόνου), » Πλάτ., εἰς ἓξ μῆνας.
Ἐκμηνύω, Μ. ύσω. Γνωστοποιῶ (μυστικόν), ἐξαγγέλλω.
Ἐκμηρύομαι, Μ. ύσομαι. Ξετυλίζω, ξεκουβαριάζω, ἐκτείνω, (μτφρ.) διαβιβάζω (στρατιώτας κτλ.) διὰ στενοῦ τινος περάσματος εἰς τρόπον ὥστε νὰ ὁδεύουν ἀπὸ ἕνας-ἕνας εἰς τὴν γραμμήν, (Γαλλ.) **défiler**. « Διὰ στενῆς θυρίδος παρὰ τὸ τεῖχος ἐκμηρύομενος αὐτὸν καὶ παιδία καὶ γυναῖκα, » Πλ.
Ἐκμηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Τελειόνω οἰκοδόμημά τι ἐντέχνως, (μτφρ.) κατορθόνω διὰ μηχαναρτιῶν.
Ἐκμιαίνω, Μ. ανῶ. Καταμολύνω, (πθ.) = Ἀποσπερματίζω.
Ἐκμιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Μιμοῦμαι ἀπαραλλάκτως.
Ἐκμίμησις, εως (ἡ). μίμησις ἀκριβής.
Ἐκμισέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ καθ' ὑπερβολήν, ἀποστρέφομαι.
Ἔκμισθος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαμβάνων (ἢ γενόμενος χωρὶς) μισθόν. Ἀπόμισθος.
Ἐκμισθόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω (Παραχωρῶ, καὶ μσ. Ἀναλαμβάνω) τι μὲ μισθόν, ἐνοικιάζω. «Θεωρητήρια κύκλῳ κατασκευάσαντες ἐξεμίσθωσαν, » Πλ. « Ναῶν κατασκευὰς ἐξεμίσθωσε Δήμητρι κτλ., » Δ. Ἁλ., ἐξέδοτο πρὸς κατασκευήν. «Δελφῶν ἐξ ἀρχῆς μὲν Ἀμφικτίονες κτίσαι ἐγένοντο . . , χρόνῳ δὲ ὕστερον ἐξεμισθώσαντο Ἀλκμαιονίδαι τὸ ἔργον, » Θκ.
Ἐκμίσθωμα (τὸ). τὸ πληρονόμενον διὰ τὴν ἐκμίσθωσιν, ἐνοίκιον.
Ἐκμίσθωσις, εως (ἡ). ἐνοικίασις.
Ἔκμολεν, Π. ἀντὶ Ἐξέμολεν, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκβλώσκω.
Ἐκμολύνω, Μ. υνῶ. Καταμολύνω.
Ἐκμόργνυμι, Μ. μόρξω, = Ἐξομόργνυμι.
Ἐκμορφόω-ῶ, Μ. ωσω. Μορφόνω (Σχηματίζω) τι ἐντελῶς, τῷ δίδω τὴν ἀπαιτουμένην μορφήν. « Τίς τὴν ἄμορφον ἐξεμόρφωσε φύσιν; » Ι. Εὐχ.
Ἐκμουσόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκδιδάσκω.
Ἐκμοχθέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατορθόνω (Ἀποκτῶ ἢ Ἀποφεύγω) τι μὲ κόπους καὶ μόχθους, ἐκτελῶ ἐπίμοχθόν τι ἔργον, (ἐπμ.) ὑποφέρω.
Ἐκμοχλευτός (ὁ, ἡ). ὁ ἐκμοχλευόμενος ἢ ἐκμοχλευτέος. [ἐκ τοῦ
Ἐκμοχλεύω, Μ. εύσω. Ἐβγάλλω (Μετατοπίζω) τι μὲ τὸν μοχλόν, (ἐν γέν.) ξηλόνω, ξερρίζόνω τι διὰ τῆς βίας, (χειρουργ.) ἐξαρθρόνω.
Ἐκμυελίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τὸν μυελὸν ἀπὸ τὸ κοκκαλον, (μτφρ.) ἐξαντλῶ· ξεμυελίζω.
Ἐκμυέω-ῶ, Μ. ήσω. Μυῶ ἐντελῶς, Ἐκδιδάσκω, (καὶ πθ.) Ἐκμανθάνω.
Ἐκμυζάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Βυζόνων ἐξ-
γάλλω, κιπιλίζω (ἐντελῶς), ἀποβρόφω. « Αἱ θᾶλλαι οὐ τὸ ἐκ βάθους ἀλλὰ τὸ ἐπιπολῆς ἐκμυζῶσιν (ἐκμύζουσιν) αἷμα, » Ἀντελλ. « Ὡς πάρδαλις ἐκμυζεῖ ἔριφον, » Διαθ. (καὶ μτφρ.) « Φωράσας ὑποίλωτο τὸ κοινὸν ἐκμυζῶντα, » Εὐς.
Ἐκμυζηθμός (ὁ) καὶ
Ἐκμύζησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκμυζᾶν, βύζασμα, κιπίλισμα.
Ἐκμύζω, Μ. μύζω, (μεγ. ἀντὶ) Ἐκμυζάω.
Ἐκμυθάω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Μεταχειρίζομαι) τι ὡς ὑπόθεσιν μύθου. « Ἀλλ' Αἰσώπῳ κάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκμεμύθωται, » Φλγρ.
Ἐκμυκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐκφωνῶ τι μουγγρίζων (διὰ ἢ ὡς διὰ μηκυθμοῦ).
Ἐκμυκτηρίζω, Μ. ίσω. Χλευάζω (Περιγελῶ) παρρησίᾳ, κάμνω τινὰ ἐντελῶς καταγέλαστον.
Ἐκμυκτηρισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ἐκμυσάττομαι, Μ. άξομαι. Βδελύττομαι καθ' ὑπερβολήν, ἀποστρέφομαι.
Ἐκμύσσω, Μ. μύξω, = Ἀπομύσσω.
Ἐκμυστίζω, Μ. ίσω. Ἀδειάζω (Στραγγίζω) τὸ ποτήρι ὡς τὸν πάτον (πιπιλίζων καὶ τὴν ὑστερινὴν ῥανίδα).
Ἐκναρκάω-ῶ, Μ. ήσω. Ναυδιάζω ἐντελῶς, ἀποναρκῶμαι, ἀποκάμνω.
Ἐκναρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποναρκόνω. ‖ (πθ.) = Ἐκναρκάω.
Ἐκναυσταλέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἐκναυστολέω, ἀποβιβάζω (ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν), (καταχρ.) ῥίπτω ἔξω (ἀπὸ τὴν θάλ. εἰς τὴν ξηράν) ναυάγιον χλμ.
Ἐκναυστολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκπλέω μετὰ στόλου.
Ἐκνεάζω, Μ. άσω. Ξανανέωνω (μτβτ. ξ ἀμτβτ.).
Ἔκνεασμός (ὁ), Ἐξανανέωμα.
Ἐκνεμέομαι, Μ. νεμοῦμαι. Βόσκων καταβρώγω. 2) Π. ἐβγάλλω πρὸς βοσκήν, (ἐν γέν.) ἐβγάλλω. « Οὐκ ἄψορρον ἐκνεμεῖ πόδας » Αἰσχλ.
Ἐκνενημένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκνέω (2).
Ἐκνεοττεύω, Μ. εύσω. Ἐβγάλλω πουλιὰ (ἀπὸ τὸ αὐγόν), ξεκλωσσῶ, ξεπουλιάζω.
Ἐκνευρίζω, Μ. ίσω. Κόπτω τὰ νεῦρα, (μτφορ.) ἀφαιρῶ τὴν δύναμιν, σβύνω τὴν προθυμίαν, χαννόνω, ἀδυνατίζω, (καιν.) κόπτω τὰ ἡνία, (ὄθιν
Ἐκνεύρισις, εως (ἡ). χαύνωσις, ἀδυνάτισμα, ἀποκαμωμός.
Ἐκνευρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκνευρίζω.
Ἔκνευσις, εως (ἡ). παραμέρισμα (χωρ. τῆς κεφαλῆς πρὸς ἀποφυγὴν κτυπήματος). « Ὀδυσῆ—, » Σχλ. Ἱππ., παραχάτισμα, [ἐκ τοῦ
Ἐκνεύω, Μ. νεύσω. (μὲ αἰτ.) Κλίνω (τὴν κεφαλήν μου) πλάγια ὥστε ἀποφύγω τι, (ἐν γέν.) παραμερίζω, ἀπομακρύνομαι, (συνεχ.) ἀποφεύγω. « Πάντα ὅσα ἂν δύσκολα περὶ τὸ πρόσωπον, ὁ ἵππος ἐκνεύειν πέφυκεν ἄνω, » Ξεν. (καὶ τρτ.) « Οἱ δὲ, ὡς πρὸς ἄλλους πόλεμον ἔχοντες, ἐξένευσαν τὴν βοήθειαν, » Σὰ « Ἀμήχανον γὰρ ἄψασθαι τοῦ ἀγαθοῦ, μὴ ἀποστάντα πρότερον παντελῶς καὶ ἐκνεύσαντα τοῦ κακοῦ, » Βιο 2) (μὲ αἰτ. πράθετ.) ἐξέχω (βλέπω) πρός, (καὶ μτφρ.) ἐνκλίνω, ἐξοκέλλω. « Πρὸς ἡδονὴν ἐκνενευκότα, » Φίλ. 3) Ἀναιρῶ, (συνεχ.) ἀρνοῦμαι, ἀποκοιοῦμαι. « Ἐξένευσ' ἀποστῆναι πρόσω, » Εὐρ., (συγχ. τῷ Ἐκνέω καὶ Ἐκπνέω).
Ἐκνέφελος καὶ
Ἐκνεφίας, ου (ὁ). (χωρ. ἄνεμος ἢ ὄμβρος ὁ προερχόμενος ἀπὸ ἐκρηξιν νέφους, (ἐπμ.) σφοδρὸς, ὁρμητικός. « Ἥλιος (καὶ καταχρ. « Πυρετὸς) —, » Θφρ., Γαλ., ὁ ὑγρὸς καὶ καυστικὸς, (καιν.) συνεφοκαμία.
Ἐκνεφοῦμαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι (Μεταβάλλομαι εἰς) νέφος.
Ἐκνέω, Μ. νεύσω. Ἐβγαίνω ἔξω καλυμβῶν, (μτφορ.) γλυτόνω ἀπὸ κίνδυνον, (παρβλ. Ἐκνεύω). 2) ἐπισωρεύω χύνων τι ἔξω. « Πλοῦτος κατὰ χύσιν ἄμεμφέως νενημένος, » Εὐστ.
Ἐκνεωτερίζω, Μ. ίσω. Κάμνω (Ἐκπίπτω εἰς) νεωτερισμούς.
Ἐκνηπιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξαναμωραίνω, ἢ 2) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) φρονιμεύω.
Ἐκνηστεύω, Μ. εύσω. Νηστεύω (χωρὶς νὰ φάγω τίποτε), φυλάττω ἐντελῆ (αὐστηροτάτην) δίαιταν.
Ἐκνήφω, Μ. νήψω, = Ἀνανήφω, ξεμεθῶ, (συνεχ. & μτφορ.) ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ἐξυπνῶ.
Ἐκντέχομαι, Μ. νήξομαι. Ἐβγαίνω ἔξω (Γλυτόνω) κολυμβῶν.
Ἔκνηψις, εως (ἡ), = Ἀνάνηψις, ξεμέθυσμα, (συνεχ.) ἐξύπνημα, (μτφορ.) σωτηρία.
Ἐκνικάω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ ἐντελῶς, κατανικῶ, ἐκβαίνω νικητὴς ἀπό· (τρπ.) ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω· καταντῶ ἀπὸ πολυχρόνιον συνήθειαν εἰς. « Ἐπὶ τὸ μυθῶδες (« Εἰς παροιμίαν) ἐξενίκησε, » Θκ., Σβ.
Ἐκνίκημα (τὸ). τὸ ἀπτέλεσμα (τὸ κέρδος, τὸ ἄθλον) τῆς νίκης, κατόρθωμα· (συνεχ. καὶ τρπ.) ὑπεροχὴ, προτέρημα.
Ἔκνικησις, εως (ἡ). ἐντελὴς νίκη, καταπάτησις, ὑπερίσχυσις. 2) (Νμ.) ἀποδεξις, (Γαλλ. *victoire*).
Ἐκνίπτω, Μ. νίψω. Ξεπλύνω, καθαρίζω, (τρπ.) ἀθωόνω.
Ἐκνιτρίω-ῶ, Μ. ώσω. Πλύνω (Πασρεύω) τι μὲ νίτρον (μὲ ἁλησίβδην ἢ σαπωνί).
Ἔκνιψις, εως (ἡ). πλύσιμον, καθάρισμα.
† Ἐκνοέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐννοέω, (παρβλ. Ἐκφρουτίζω). 2) ξετρελλαίνω, ξεμυαλίζω. [ὄθεν
Ἔκνοια (ἡ). χάσιμον τοῦ νοός, τρέλλα, παραφροσύνη.
† Ἐκνοσὴ (ἡ). βοσκὴ, βόσκημα.
Ἔκνομος (ὁ, ἡ), Μ. = Ἔνομος, ὑπέρμετρος, ὑπερβολικός, τερατώδης, ἀσυνήθιστος, (καιν.) ἀφύσικος.
Ἐκνομίως (ὑπερθ. Ἐκνομιώτατα), ἐπίρ. Π. [Κωμ.] = Ἐκνόμως, παρὰ φύσιν, μὲ ὑπερβολήν, ὑπὲρ τὸ μέτρον.
Ἔκνομος (ὁ, ἡ), (ᾱ ἐπίρ.) -νόμως. Παράνομος, ἀθέμιτος· ἀποτρόπαιος.
Ἔκνους-ους (ὁ, ἡ). ὃς τις ἔχασε τὸν νοῦν του (ἔγινεν ἐκτὸς ἑαυτοῦ), παράφρων· ἀνόητος, ἀναίσθητος. « Ἔκνους ὑπάλυξις, » Αἰξ. « Ἔκνουν πρόσταγμα . . » Ἴαμ. Ἐκκλσ.

Ἐκνεάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξασθενῶ ὑπὸ νόσου, εἶμαι φιλάσθενος.
Ἐκνοσηλεύω, Μ. εύσω. Ἐπιμελοῦμαι τὸν ἀσθενῆ ὡς οὗ νὰ ἀναλάβῃ.
Ἐκνοσφίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος καὶ τὸ οἰκειοποιοῦμαι, (ἐν γέν.) ἁρπάζω, ἀποξενόνω.
Ἐκνοστίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω ὑγρασίαν (ἰχμάδα, νοτίδα).
Ἔκνωθρος (ὁ, ἡ). παλλὰ (εἰς τὸ ἄκρον) νωθρὸς, (ἄσκρ.).
Ἐκξέω, Μ. ξέσω, ἀόχμ. ἀντὶ Ἀποξέω, (Γξ.).
Ἐκξηφίζομαι, Μ. ισομαι, (μτγν.). Ξεσπαθόνω, (ὄθεν
Ἐκξιφισμὸς (ὁ). ξεσπάθωμα.
Ἐκξυλόσομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. (βυ.), Γίνομαι (Μεταβάλλομαι εἰς) ξύλον, ξυλιάζω, σκληρύνομαι.
Ἐκόμιζα, Π. ἀντὶ Ἐκόμισα. ἀόρ. τοῦ Κομίζω.
Ἐκοντεῖ, Ἐκονεηδὸν καὶ Ἐκοντὶν, ἐπίῤ. ἀντὶ Ἑκοντί, [ἐκ τοῦ
Ἑκοντὴς, οῦ (ὁ), (ἀμφ. ἡ ἀόχμ.) ἀντὶ Ἑκών, Ἐθελοντής.
Ἑκοντὶ [ἑκών], ἐπίῤ. Ἑκουσίως.
Ἐκόντως, ἐπίῤ. (μτγν.) ἀντὶ Ἑκουσίως.
Ἐκόπην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Κόπτω.
Ἐκόσμηθεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἐκοσμήθησαν, πθ. ἀόρ. τοῦ Κοσμέω.
Ἐκουσιάζομαι, Μ. άσομαι. Πράττω τι ἐκουσίως (ἀπ' ἐμαυτοῦ), (ἐν γέν.) προαιροῦμαι.
Ἐκουσιασμὸς (ὁ). πρᾶξις (προσφορὰ) ἑκούσιος.
Ἐκουσιαστὶ, ἐπίῤ. Ἑκουσίως.
Ἑκούσιος [ἑκοῦσα], α ἡ ος, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι αὐτοπροαιρέτως καὶ ἀπαραβιάστως, θελητικός. « Τὸ ἑκούσιον, » Φίλ., τὸ αὐτεξούσιον (τοῦ ἀνθρώπου). « Παρὰ τὸ ἑκούσιον, » Λξ., παρὰ γνώμην, ἀκουσίως, (καὶ) « Καθ' ἑκούσιον, (ἡ), » Καθ' ἑκουσίαν, (ἡ) » Ἐξ ἑκουσίας (ἐν. γνώμης), (ἡ ἑλλ.) » Ἑκουσία, ἐπίῤ. ἀντὶ Ἑκουσίως.
Ἑκουσιότης (ἡ). ἡ ἑκουσία γνώμη, θέλησις ἀπαραβίαστος.
Ἑκουσίως, ἐπίῤ. Θελητικωτικῶς, αὐτοθελήτως, αὐτοπροαιρέτως.
Ἐκπαγλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Ἐκπλήττομαι, θαυμάζω, [ἐκ τοῦ
Ἔκπαγλος (ὁ, ἡ). [ἐκπλήσσω]. ἐκπληκτικὸς, θαυμαστὸς, δεινὸς, φοβερὸς, π Ἀνὴρ —, » Πίνδ. » Πάντων ἔκπαγλότατ' ἀνδρῶν, » Ἰλ. Ω. » Ὄπλοις ἐκπαγλοτάτοις κεκοσμημένος, π Ξεν. » Λειμὼν —, » Ὁδ. Ξ. » Ἔπος ἐκπαγλον ξ ἀεικὲς, π Ὁδ. P. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἔκπαγλον ξ (κλθ.) Ἔκπαγλα, ἐπίῤ. ἀντὶ –
Ἐκπάγλως, ἐπίῤ. Φοβερὰ, θαυμασίως· κατὰ πολλὰ, μὲ ὑπερβολὴν· κατ' ἐξοχήν· ἐπιμόνως· ἐξολοκλήρου, κατὰ κράτος κλπ.
Ἐκπαθαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Γίνομαι ἐκπαθὴς, διατίθεμαι πολλὰ περ. παθῶς πρός τι, τὸ συναισθάνομαι μὲ πολλὴν προσπάθειαν.
Ἐκπάθεια (ἡ). σφοδρὰ (ὑπερβολικὴ) συναίσθησις ἢ παραφορὰ πάθους, [ἐκ τοῦ
Ἐκπαθὴς, ὲς (ὁ, ἡ). ὁ διὰ σφοδρὰν συναίσθησιν πάθος τινὸς ἐκτὸς ἑαυτοῦ, παράφορος, ἐνθουσιῶν. 2) (σπν.) ὁ ἐκτὸς πάθους, ἀδιάβλητος.
Ἐκπαθῶς, ἐπίῤ. = Περιπαθῶς, μὲ πολλὴν προσπάθειαν, μὲ ὑπερβολικὴν συναίσθησιν.
Ἐκπαίδευμα (τὸ). μαθητὴς, (κοιν.) γέννημα, ἀνάθρεμμα, [ἐκ τοῦ
Ἐκπαιδεύω, Μ. εύσω, = Ἐκδιδάσκω, παιδαγωγῶ, ἀνατρέφω.
ἠ Ἐκπαιδόθεν, ἀναγν. Ἐκ παιδόθεν.
Ἐκπαίζω, Μ. παίξω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐμπαίζω.
Ἐκπαιφάσσω (χ. Μ.), Π. ὁρμῶ ἔξω ὡς μανιώδης.
Ἐκπαίω, Μ. παίσω, = Ἐκκρούω· (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) = Ἐκπίπτω, (παρβλ. διεκπαίω).
Ἔκπαλαι, ἐπίῤ. Πρὸ πολλοῦ.
Ἐκπαλαίω, Μ. αίσω. Παραβαίνω (δὲν παλαίβω κατὰ) τοὺς νόμους τῆς παλαιστικῆς (συγχ. μετὰ [καὶ ἴσως καὶ ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ Ἐκπαλέω).
Ἐκπαλάσσω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ἐκπλάσσω, ζυμόνω καλά.
Ἐκπαλέω-ῶ, Μ. ήσω. (χειρουργ.) Ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν κλείδωσίν μου, ἐξαρθρόνομαι, [ἐκ τοῦ
Ἐκπαλὴς [ἐκπάλλω], ὰος (ὁ, ἡ). ἐξαρθρωμένος.
Ἐκπάλησις, εως (ἡ). ἐξάρθρωσις.
Ἔκπαλθ', Π. (κατ' ἀποκοπ.) ἀντὶ Ἐξεπάλετο, μτ. (ἀντὶ πθ.) ἀόρ. β'. τοῦ
Ἐκπάλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Τινάζομαι ἀπὸ πουθενὰ, ἐκτηθῶ.
Ἔκπαλος (ὁ, ἡ), = Ἐκπαλὴς.
Ἐκπαπτόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. (βυ.) Σκορπίζω (λέγεται δ' ὅσα φυτὰ καίμενα βαμβακώδη χνουδωτὸν σπόρον, καθὼς τὰ κιναροειδῆ κλπ.), (κοιν.) παπποδιάζω.
Ἐκπαρθενεύω, Μ. εύσω, = Διαπαρθενεύω.
Ἐκπασσαλεύω, Μ. εύσω. Ἐκκρούω πάτταλον μὲ πάτταλον, (ἐν γέν.) ξεκαρφόνω.
Ἐκπαταγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυπάζω κάμνων μέγαν κρότον (πάταγον), ξεκαυφαίνω, (ἴδε καὶ
Ἐκπατάσσω, Μ. άξω, = Ἐκκρούω, (τρπ.) Ἐκπλήττω, (ὄθεν:) « Ἐκπεπαταγμένος, » Ὁδ. Σ., ἔμπληκτος, ἐμβρόντητος, παραλογισμένος.
Ἐκπατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν συνήθη (τὸν πεπατημένον) δρόμον, (ἐν γέν.) τροβγοῦμαι (μακρύνομαι) ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ ζῶ καταμόνας, (ὄθεν
Ἐκπάτιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ίως, Π. ἔξω τοῦ δρόμου, παράξενος, ἀσυνήθιστος, τερατώδης, ὑπερβολικὸς.
Ἔκπαυμα (τὸ). ἀνάπαυσις, ἡσυχία, [ἐκ τοῦ
Ἐκπαύω, Μ. παύσω. Παύω τι ἐντελῶς, Καταπαύω (Θκ. Ε', 70).
Ἐκπαφλάζω, Μ. άσω. Κοχλάζω καὶ χύνομαι. π Διατί τὸ μὲν ὕδωρ ζέον οὐκ ἐκπαφλάζει; π Ἀρστ. (Προβλ. Π'), (ὄθεν
Ἐκπαφλασμὸς (ὁ). κοχλάκισμα καὶ χύσιμον (βράζοντος ὑγροῦ).
Ἐκπαχύνω, Μ. υνῶ. Παχαίνω καθ' ὑπερβολὴν, ὑπερπαχαίνω.
Ἐκπείθω, Μ. πείσω. Καταπείθω.
Ἔκπεινος (ὁ, ἡ), = Ἔκλιμος.
Ἐκπειράζω, Μ. άσω, καὶ
Ἐκπειράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, = Ἀποπειράομαι, δοκιμάζω· ἐρωτῶ νὰ μάθω, ἐξετάζω. Καί σε τοσοῦτο πρῶτον ἐκπειρήσομαι· πεῖς ὧν ἐρρίτας ἐς τινον διδασκάλους; « Ἀρστφ.
Ἐκπεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξεκινῶ, Ἀναπαρίζω, (κατ' ἔκτ.) τσουμαδῶ.
Ἐκπελεκάω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Ἀφαιρῶ) μὲ τὸν πέλεκυν, ἀποκόπτω.
Ἐκπελέκημα (τὸ). τὸ ἀποκοπτόμενον μὲ πέλεκυν.
Ἐκπέλει (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἔξεστιν, εἶναι τρόπος, εἶνε δυνατόν.
Ἐκπεμπτέος, α, ον, θετ. τοῦ =
Ἐκπέμπω, Μ. πέμψω. Στέλνω ἔξω, ἐξαγάζω· στέλνω εἰς πρεσβείαν (εἰς ἐκστρατείαν, εἰς ἀποικίαν κτλ.), ξεκινῶ, ἀναδίδω. » Ἥφαιστος ἴδης λαμπρὸν ἐκπέμπων σέλας, « Αἰσχλ. 2) Ἀποπέμπομαι, διώχνω, (κοιν.) δίδω δρόμον, φυγαδεύω. » Ἐμὲ δ' ἐξέπεμψεν ὁ καπνὸς, « Ἀρστφ. 3) μηνῶ τινα νὰ ἔβγῃ ἔξω. » Τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶν δε δωμάτων, « Σοφ., (παρβλ. Μεταπέμπομαι).
Ἔκπεμψις, εως (ἡ). στάλσιμον ἔξω (εἰς πρεσβείαν κτλ.), ἀποστολὴ, ξεκίνημα (στόλου κτλ.)· ἀνάδοσις, (θλγ.) = Ἐκπόρευσις.
Ἐκπεπαίνω, Μ. ανῶ. Ὡριμάζω τι ἐντελῶς.
Ἐκπέπεσται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἐκπίνω.
Ἐκπεπότημαι, πρκ. τοῦ Ἐκποτάομαι.
Ἐκπέπραται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς ἐρχ. τοῦ Ἐκπιπράσκω.
Ἐκπέπταμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐκπετάννυμι.
Ἐκπεπταμένως, ἐπίῤ. (μτχ.), = Ἀναπεπταμένως, Ἀνέτως.
Ἐκπέπτω, Μ. πέσω, = Ἐκπέσσω.
Ἐκπέπωκα, πρκ. τοῦ Ἐκπίνω.
Ἐκπεραίνω, Μ. ανῶ. Φέρω τι εἰς πέρας, τελειόνω, ἐκπληρῶ. » Βίοτον ἐκπεραίνει, « Εὐρ. » Ὁ χρησμὸς ἐκπεραίνεται, « αὐτ.
Ἐκπερασιόω-ῶ, Μ. ώσω. Περνῶ τινα ἀντικρὺ, διαπερνῶ.
Ἐκπέρασμα (τὸ). πέρασμα διά τινος τόπου πρὸς τὰ ἔξω, ἔβγαλμα, [ἐκ τοῦ
Ἐκπεράω-ῶ, Μ. άσω. Περνῶ (μτβτ. καὶ ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) ἔξω, ἐβγαίνω, διαπερνῶ. » Τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρασεν, « Ὁδ. Χ. » Χέρσον καὶ θάλασσαν ἐκπερῶν, « Εὐρ. (καὶ μεταφρ.) » Ὀγδώκοντ' ἐξεπέρησ' ἔτεα, « Ἐπγρ.
Ἐκπερδικίζω, Μ. ίσω, = Διεκπερδικίζω.
Ἐκπέρδω, Μ. παρδήσω, -ομαι, = Ἀποπέρδω.
Ἐκπέρθω, Μ. πέρσω, Π. ἀντὶ = Ἐκπορθέω.
Ἐκπεριάγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἐκπεριήγαγον κτλ.). Ἐβγάλλω τι ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἦταν καὶ τὸ γυρίζω ἀλλοῦ. » Ἐκπεριαγαγοῦσα τοὺς ἀγκῶνας, ὥσπερ ἀξυμαλώτους, « Ἰάμβλ.
Ἐκπερίειμι, Μ. ειμι, καὶ
Ἐκπεριέρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἐκπεριῆλθον κτλ.). Περιέρχομαι ἔξωθέν τινος, ἐβγαίνω ἔμπροσθεν (κόπτω τὸν δρόμον) τινὸς ἢ πλησιάζω πουθενὰ κάμνωντας γύρου ἀπ' ἔξω.
Ἐκπερίξεις [ἐκπερίκνέομαι], εως (ἡ). τὸ ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ (ἢ τρπ. ἐκτὸς τοῦ προκειμένου) περιτριγύρισμα.
Ἐκπερίσσομαι, Μ. περισσήσομαι (ἀόρ. Ἐκ-

πριέστην κτλ.). Ἀπομακρύνομαι. ἀποσεύγω.

Ἐκ-περι-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Ἐκπεριέλαβον κτλ.). Περιέχω (Περιλαμβάνω) τι ἔξωθεν, περικυκλόνω παντοχόθεν. « Ὁ ἀὴρ τὸν περίγειον ἐμπεριείληφε τόπον, « Γργ.

Ἐκ-περι-νοατέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐκ-περι-οδεύω, Μ. εύσω. Περιοδεύω (Περιέρχομαι) ἔξωθεν ἢ ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην, (τοπ.) ἐξετάζω τι ἀρχίζων ἀπὸ μακράν.

Ἐκ-περι-πλέω, Μ. πλεύσω, -ομαι. Περιπλέω τι ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην.

Ἐκπερικόλησις [ἐκπεριπολέω], εως (ἡ). ἡ ἔξωθέν τινος περιζοφὴ (κυκλοφορία).

Ἐκ-περι-πορεύομαι, Μ. εύσομαι, = Ἐκπερισοδεύω.

Ἐκπερισπασμὸς (ὁ), **[ἐκπερισπάομαι]**. κίνημά τι στρατιωτικὸν, τριπλῆ περιστροφὴ τοῦ στρατεύματος, (παρβλ. Περισπασμός).

Ἐκ-περι-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Περιτρέχω ἔξωθεν.

Ἐκ-περονάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγάλλω τι μὲ τὴν περόνην (μὲ τὸ σαβλί), (παρβλ. Ἐκκεντέω 2).

Ἔκπεσε, Π. ἀντὶ Ἐξέπεσεν, ἀόρ. τοῦ Ἐκπίπτω.

Ἐκ-πέσσω (ττω), Μ. πέψω, (ἐπὶ φυτ.) = Ἐκπεπαίνω, (ἐπὶ πτην.) = Ἐκλέπω, (ἰατρ.) χωνεύω, διαλύω.

Ἐκ-πετάζω, Μ. άσω, (Γρφ.) ἀντὶ Ἐκπετάννυμι.

Ἐκπέταλος (ὁ, ἡ), ἁπλωτὸς ὡς πέταλον (φύλλον).

Ἐκ-πέτασμαι, Μ. πτήσομαι (ἀόρ. Ἐξέπτην κτλ.). Πετῶ καὶ φεύγω ἀπὸ πουθενά, ξεπετῶ. « Ἐφραὶμ ὡς ὄρνεον ἐξεπετάσθη, « Γρρ., (ἴδε καὶ Ἐκποτάομαι).

Ἐκ-πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἁπλόνω, ἐξαπλόνω· ἐκτείνω. « Ἐρρίπται δ' ὁ βόλος, τὸ δὲ δίκτυον ἐκπεπέτασται, « Χρσμ. « Ἐκπέτασον πτέρυγας, « Ἐπγρ. « Στέφος ἐξεπέτασσε, « Βίων, διέλυσε.

Ἐκ-πετάομαι-ώμαι, Μ. πετασθήσομαι, = Ἐκπέταμαι.

Ἐκπέτασις [ἐκπετάννυμι], εως (ἡ). ἁπλωμα, ἐξάπλωμα. « Πτερύγων—, « Εὐς.

Ἐκπέτασμα (τὸ), **[ἐκπετάννυμι]**. πᾶν ὅ,τι εἶνε ἁπλωμένον (καὶ τρπ.) ἐξηγημένον, ἀνεπτυγμένον, (Γεωγρ.) ἐκπεδοσφαίριον.

Ἐκ-πετάω-ῶ, Μ. άσω, Ἐκδιώκω πτηνόν, τὸ κάμνω νὰ πετάξῃ (νὰ φύγῃ). « Τί δῆτα.. τοὺς πέρδικας ἐξεπέτασας; « Θεοφύλ.

Ἐκπετήσιμος (ὁ, ἡ), ὁ δυνάμενος πλέον νὰ πετάξῃ, ἕτοιμος διὰ πέταγμα. « Νεοσσός—, « Ἀρσφ. (ᾗ μτφορ.) « Κόραι πρὸς ἄνδρας—, « αὐτ., οἱ ἐπίγαμοι, [ἐκ τοῦ

Ἐκπέτομαι. Μ. πτήσομαι, = Ἐκπέταμαι.

Ἐκπέτωντι, Δ. ἀντὶ Ἐκπέσωσι, γ΄. πλθ. προσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐκπίπτω.

Ἐκ-πεύθομαι, Π. ἀντὶ Ἐκπυνθάνομαι.

Ἐκπέφευγα, πρκ. τοῦ Ἐκφεύγω.

Ἐκπεφυκέναι, Π. ἀντὶ Ἐκπεφυκέναι. ἄνμς. πλθ. θηλ. τοῦ πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκφύομαι.

Ἔκπεψις [ἐκπέπτω], εως (ἡ). ὡρίμασις (χώνευσις κτλ.) ἐντελής.

Ἐκ-πήγνυμι, Μ. πήξω. Πήζω (Πογόνω. Ναρκόνω) ἐντελῶς, (πθ.) ξεπαγιάζω.

Ἐκ-πηδάω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω καὶ ήσομαι. Πηδῶ ἔξω (Τινάζομαι, Ἐβγαίνω μὲ ὁρμὴν) ἀπό, (συνεκδχ.) φεύγω, γλυτώνω. « Ἐκπηδᾷν ἐς τὴν θάλασσαν, « Ἡρ. « Ἐκπηδήσαντες ἐς τὸ Δεῖγμα, « Ξεν. « Ὡς δὲ εἶδεν ἅλαφον ἐκπηδήσασαν, αὐτ. « Πέτραν, ὅθεν ὁρασθῆς ἐκπηδᾷ νοτίς, « Εὐρ.

Ἐκπήδημα [τὸ] καὶ

Ἐκπήδησις, εως (ἡ). τὸ ἐκπηδᾷν. « Ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος, « Αἰσχλ.

Ἐκπηκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐκπηγνύναι.

Ἐκπηνίζω ᾗ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω,-ομαι. Ἐβγάλλω τὴν κλωστὴν (πήνην) ἀπὸ τὸ κουκκοῦλι ἢ Τὴν φυλίζω ἀπὸ τὸ πηνίον (μασοῦρι), γνέθω ἢ καλαμίζω, (μτφορ.) βυζάνω, ἁρμέγω.

Ἔκπηξις [ἐκπήγνυμι], εως (ἡ). πάγωμα ἐντελές, ξεπάγιασμα.

† **Ἐκ-πηρόω-ῶ**, Μ. ώσω. Μισερόνω (Σακατεύω) τινὰ ὅλως διόλου. « Ἐκπεπηρωμένων (διορθ. « Ἐκ πεπηρωμένων) ἀνθρώπων ὑγιέα τίκτεται, « Ἱππκρ.

Ἔκπηχυς (ἴσ. Ἔξπηχυς), εος (ὁ, ἡ), = Ἐξάπηχυς.

Ἐκ-πιάζω, Ἐκπίασμα κτλ. ἀντὶ Ἐκπιέζω κτλ.

Ἐκ-πιδύω καὶ (μσ.)-ύομαι, Μ. ύσω, -ομαι. Ἀναβρύω.

Ἐκ-πιέζω, Μ. έσω, = Ἐκθλίβω, ἐκβάλλω σφίγγων, στραγγίζω· ἐξαντλῶ. (μτφορ.) στενοχωρῶ, καταδυναστεύω. « Ξύλα ἐκπεπιεσμένα, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκπεπρισμένα), « Ἀρστφ.

Ἐκπίεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκπιέζειν, ἔκθλιψις, ἔβγαλμα διὰ σφιξίματος, (μτφορ.) καταδυνάστευσις, καταπίεσις.

Ἐκπίεσμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς ἐκπιέσεως ἐκβαλλόμενον ὑγρὸν ἢ τὸ μετ' αὐτὴν ἐναπολειπόμενον τσήπουρον (ἀποστραγγίδι). 2) (χειρουργ.) τὸ ἐναντ. τοῦ (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἔμπίεσμα.

Ἐκπιεσμὸς (ὁ), = Ἐκπίεσις

Ἐκπιεστήριον (τὸ), (ἐνν. ὄργανον) τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἐκπίεσιν, στραγγιστήριον, (Τουρκ.) μέγγενες.

Ἐκπιεστὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐκπιεσθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ἐκπιεσθῇ.

Ἔκπιθι, (δ΄. ἐν. προσ. τοῦ) ἀορ. β΄. τῆς προστ. τοῦ Ἐκπίνω.

Ἐκ-πικραίζομαι, Μ. άσομαι καὶ

Ἐκ-πικραίνομαι, Μ. ανοῦμαι Πικραίζω (ᾗ μτφορ. Πικραίνομαι, Λυποῦμαι) καθ' ὑπερβολὴν, γίνομαι-

Ἔκπικρος (ὁ, ἡ). παλλὰ πικρός, καταπικρος.

Ἐκ-πικρόομαι-οῦμαι, Μ ώσομαι, = Ἐκπικραίνομαι, (ὕθεν

Ἐκπίκρωσις, εως (ἡ). πίκρισμα ὑπερβολικόν.

Ἐκ-πιμπλημι, Μ. πλήσω. Γεμίζω τι ἐντελῶς (ὡς ἐπάνω), χορταίνω καλά· (μτφορ.) φέρω εἰς ἔκβασιν, τελειόνω· ἐκπληρῶ. « Τὴν φιλονεικίαν—, « Θκ.

Ἐκ-πιμπρημι, Μ. πρήσω. Πυρπολῶ, καταχαίω.

Ἐκ-πίνω, Μ. πίομαι καὶ πιοῦμαι (ἀόρ. Ἐξέπιον, πρκ. Ἐκπέπωκα). Πίνω τι ὁλόκληρον (καὶ τὴν τελευταίαν βανδίδα), ἀποῤῥοφῶ· ἐξαντλῶ, (ὅθ καὶ

Ἐκ-πιπίζω, Μ. ίζω. Βυζάνω (Πιπιλίζω) (κυρ. καὶ μτφορ.).

Ἐκ-πιπράσκω, Μ. περάσω. Πωλῶ ἐξ ὅλα κλήρου, ξεπουλῶ.

Ἐκ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω ἀπὸ πουθενὰ (κάτω). « Τόξον δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός, « Ἰλ. Ο. « Ἔκπεσε θύρρου, « Ἰλ. Ν « Θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ, « Ὀδ. Π « Τὰ πτερὰ, ἀποτμηθέντα, ἐκπίπτει, «

2) ἐβγαίνω (κυρ. μὲ βίαν) ἀπὸ πουθενά, (κοιν.) πετιοῦμαι ἔξω, (ὅθ. ναυτ.) πίπτω (μὲ ῥίπτει ἡ θάλασσα) ἔξω, (ἐπὶ φυτ.) ξερριζώνομαι, (χειρουργ.) ἐξαρθρώνομαι. « Ἐκπεσόντες ἐξ οἰκίας ἔφη ἔχαντες, « Ξεν. « Ἐκπεσεῖν φωνὴν ἐξ ἄλσους, « Πλ., « Διβύης ἁλιμένοις ἐκπεσόντα πρὸς πέτρας, « Εὐρ. « Δένδρον ἐκπεσὸν ὑπὸ χειμῶνος, « Θφρ. « Τοῖσι εὖ ἔχουσι τὸ γυῖον καὶ σεσαρκωμένοισι ἐκπίπτει τε ἧσσον, ἐμπίπτει τε χαλεπώτερον, « Ἱππκρ. (ὅθ. 3) (τρπ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ ὁριά μου (ἀπὸ τὸ προκείμενον κτλ.), χάνω τὴν σειρὰν τῆς ὁμιλίας μου, ἐξοκέλλω. « Ἐκπίπτει τοῦ καθήκοντος, « Πλθ. « Ἵνα μὴ συμβῇ τῆς προθέσεως ἐκπεσεῖν τὴν γραφὴν, « Στρ. « Ἐκπεσὼν εἰς τὰ πεπραγμένα τῶν προγόνοις, « Δμ. (καὶ ἀπολύτ.) « Εἴ πῃ ἐξέπιπτε (λέγων) καθίστατο, « Δ. Ἤσσ.

4) ἐκδίδομαι, διαδίδομαι, κοινολογοῦμαι « Καὶ αὐτοῖς ἐκπίπτει χρημάτων, « Αἰλ « Ταύτης τῆς ἀποκρίσεως ἐκπεσούσης, « Πλθ. « Ἐξ οὗ καὶ τὴν παροιμίαν ἐκπεσεῖν φασι, « Λουκ. « Ἐλλαβοῦ μήποτε ἐκπέσῃ ταῦτα εἰς ἀνθρώπους ἀπαιδεύτους, « Πλάτ. (καὶ ἀπολύτ.) « Οὐκ ἔστι τὰ γραφέντα μὴ οὐκ ἐκπεσεῖν, « αὐτ. « Ἐπεὶ δὲ ἐξέπεσον αἱ ψῆφοι, « Ξεν., ἐμετρήθησαν δηλ. (χωθεῖσαι ἀπὸ τὴν κάλπιν) καὶ ἐγνώσθη τὸ ἀποτέλεσμά των.

5) φεύγω διωκόμενος. « Ἐξέπεσε τῆς ἀγορᾶς δρόμῳ, « Πλ., « Ἐξέπεσον ἐκ τοῦ στενωρύματος, « Ξεν. « Ἐκπίπτουσι κατὰ τὰς.. πύλας, « αὐτ. « Νικῶσι τοὺς ἐκπίπτοντας οἱ ἐσωθούμενοι, « αὐτ., (ὅθ.

6) φυγαδεύομαι, ἐξορίζομαι. « Οἷς ἔπεσεν ἐξ ἡμῶν μετ' αὐτοῦ ἐκπεσοῦσιν, « Δμ. « Οἱ πολέμῳ ἢ στάσει ἐκπίπτοντες, « Θκ. (ᾗ προθετ.) « Ἐκπεσόντες ὑπὸ τοῦ πλήθους, « αὐτ. 7) (μὲ αἰτ. προθετ.) φεύγων φθάνω πουθενά, (τρπ.) καταντῶ εἰς. « Οἱ μὲν ξυνελήφθησαν, οἱ δ' ἐξέπεσον Ἀθήναζε, « Ξεν. « Ἅμα δὲ τῷ πρώτον εἰς τὰς εὐπορίας ἐκπεσεῖν, Πλθ. (καὶ τρπ.) « Ἡ στάσις εἰς φιλίαν ἐξαπεπτώκει, « Θκ. « Ἡμῖν δ' εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει τὸ πρᾶγμα, « Ακ. 8) (ἐν γέν.) ξεροῦμαι, χάνω. « Ἐκπεσεῖν τῆς ἀρχῆς, « Αἰσχλ. « Ἐκπεπτωκὼς ἐκ τῶν ἐόντων, « Ἡρ. « Ὁ μὲν τοῦ κτήματος, ὁ δὲ τῶν καταβληθέντος τιμήματος ἐκπεσεῖται, « Νμ. (καὶ τρπ.) « Ἀπὸ τῶν ὑπαρχουσῶν ἐλπίδων ἐκπίπτειεν, « Θκ. « Ἐκπεσεῖν φιλοσοφίας, « Πλάτ. (καὶ μτφ.) « Ὡς ἡμοὶ ἐκ πυκιναὶ ἔπεσον φρένες, « Ἀπολλν. (καὶ ἀπολύτ.) « Σκεῦος ἐκπεπωκὸς, "

θκ., γαμένον, παραπεσμένον. ¶) χάνω τὴν ἀξίαν (τὴν βαρύτητά) μου, (κοιν.) ξεπέφτω, (ἐπὶ ὁρισμάτ.) δὲν εὐδοκιμῶ, (ἐν γέν.) ἀποτυγχάνω. « Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει, » Γρφ. « Οὐκ ἐκπέπτωκεν ὁ λόγος τοῦ θεοῦ, » αὐτ. « Τὴν πόλιν εἰς ταὐτὸ καταστῆσαι, ἐξ ὧν περ ἐκπέπτωκεν, » Ἰσκρ. « Τὸ ὅμοιον, . . . ἐκπίπτειν ποιεῖ τὰς τραγῳδίας, » Ἀρστ. (καὶ ἐπὶ ὑποκριτ.) « Ἐξέπεσες, ἐγὼ δέ σ' ὑπεστησάμην, » Δημ.

†Ἐκ-πιτνέω-ῶ ἡ Ἐκ-πίτνω, Π. ἀντὶ Ἐκπίπτω.

†Ἐκ-πιτύζω (τὸ ἀποῖον ἄλλ. διορθ. Ἐκ-πυτίζω), Μ. (σω, = Ἐκπτύω.

Ἐκπλαγῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκπλήσσω.

Ἔκπλαγής, ές (ὁ, ἡ), ἐκπεπληγμένος, τρομαγμένος, ἐκστατικός. 2) (ἐνεργ.) = Ἐκπληκτικός. « Βακχαγοῦ, φωτοφανείας ἔτυχον, » Ἴμν. Ἐκκλησ., (συγχ. τοῦ Ἔκπαγλος).

†Ἐκπλαγῶς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκπλάγλως.

Ἐκ-πλανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαπατῶ, ξεπλανῶ, ξελαγιάζω.

Ἐκ-πλάσσω(-ττω), Μ. πλάσω. Πλάττω(Κατασκευάζω) τι ἀπό (ἢ κατὰ μίμησίν) τινος.

Ἐκ-πλατύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Ἐκπεπλάτυσμαι κτλ.). Ἐκτείνω εἰς πλάτος.

Ἐκ-πλεθρίζω, Μ. ίσω. Διατρέχω ἐπανειλημμένως χάριν σωματικῆς (ὀλεγοχρόνου ὅμως ἑκάστοτε) τοῦ διάστημα ἑνὸς πλέθρου.

Ἔκπλεθρος (καὶ ὄχι Ἔκπλεθρος), ου (ὁ, ἡ), ὀρθότ. τοῦ Ἑξάπλεθρος.

Ἔκπλειος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔκπλεως.

Ἐκ-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκων τι τὸ τελειόνω, (τρπ. καὶ ἐν γέν.) καταρθόνω. « Διὰ τῶν χειρῶν ἐκπλέκειν τὸν βίον, » Παπ., παρίζεσθαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν. 2) ξτι ἐναντ. τοῦ Ἐμπλέκω, ὅτλ.], ξεπλέκω, [συνκδχ.] ξεμπερδεύω, (μτφορ.) ἁπλώνω.

Ἐκ-πλεονάζω, Μ. άσω. Ἔχω μεγάλην ἀφθονίαν, πλημμυρῶ (ξεχειλίζω) ἀπό

Ἔκπλεος, ᾱ, ον, = Ἔκπλεως.

Ἔκπλευρος (ὁ, ἡ), ὀρθότ. τοῦ Ἐξάπλευρος.

Ἔκπλευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐκ-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν λιμένα, κινῶ (ἀναχωρῶ) διὰ θαλάσσης. (μτγν.) ἐκτείνομαι, ξέχνω. « Διὸ δ. ἐκπεπλώκασι φλέβες μεταξὺ τῶν διοδόντων, » Ἱπκρ. (ᾠμτρρ.) « Ἐκπλεῦσαι τοῦ νοῦ (τῶν φρενῶν), » Ἡρ., χάνω [ἐβγαίνω ἀπό] τὰς φρένας μου, (παρβλ. Ἐξορμάω).

Ἔκπλεως, ω (ὁ, ἡ). γεμάτος ἐντελῶς (ὡς ἐπάνω), ξεχειλισμένος, (συνκδχ.) ἄφθονος· σωστός.

Ἐκπλέως, ἐπίρ. Ἀφθόνως, πληρέστατα· ἐντελῶς.

Ἐκπλήγδην, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐκπληκτικῶς.

Ἔκπληγεν, Π. ἀντὶ Ἐξεπλάγησαν, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκπλήσσω.

Ἔκπλημμα (τό). πᾶν ὅ,τι προξενεῖ ἔκπληξιν· φόβητρον.

Ἐκ-πλήγνυμι, Π. πλήξω, = Ἐκπλήσσω.

Ἐκπληκτικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν ἔκπληξιν, τρομακτικός, φοβερός.

Ἐκπληκτικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἐκπληκτικὸν τρόπον, θαυμαστῶς.

Ἔκπληκτος (ὁ, ἡ). ἐκπεπληγμένος, τρομαγμένος, ἐκστατικός, (ἐπμ.) = Ἔμπληκτος (ἴδε καὶ παρβλ.). 2) = Ἐκπληκτικός, θαυμαστός, παράδοξος. 3) ἀπότομος, ἄφοβος. « Ἀφορίσαι ὀκτὼ ἢ δέκα ἄνδρας .. ἐκπλήκτους, κούφους τε ᾗ εὐσταλεῖς, » Μαυρικ. Στρατ.

Ἐκπλήκτως, ἐπίρ. = Ἐκπληκτικῶς. 2) = Ἐμπλήκτως.

Ἐκ-πλημμυρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Πλημμυρῶ (Ξεχειλίζω) καὶ χύνομαι ἀπὸ πουθενά.

†Ἔκπληξα (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔμπληξία ἢ = τῷ

Ἔκπληξις [ἐκπλήσσω], εως (ἡ), = Ἔκστασις, θάμβος, ἀπορία, παραλόγισμα (κυρ. ἀπὸ σφοδρὸν κτύπημα ἢ τρομάρα), (βτν.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔκπτωσις.

Ἐκ-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάνω τι ἐντελῶς πλῆρες (σωστόν), γεμίζω ὡς ἐπάνω, ἀπογεμίζω· ἀναπληρόνω τὸν ἀριθμόν· (τρπ.) καταρθόνω· ἐκτελῶ, πραγματοποιῶ.

Ἐκπλήρωμα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐκπλήρωσιν.

Ἐκπλήρωσις, εως (ἡ). γέμισμα ὡς ἐπάνω, ἀπογέμισμα, (τρπ.) τελείωμα· συμπλήρωσις· ἐκτέλεσις, πραγματοποίησις· ἔκβασις.

Ἐκπληρωτής, οῦ (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ ἐκπληρῶν τι, ἐκτελεστής.

Ἐκπληρωτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐκπληροῦν.

Ἐκ-πλήσσω(-ττω), Μ. πλήξω [πθ. πρκ. Ἐκπέπληγμαι καὶ ἀόρ. Ἐξεπλάγην]. (κυρ.) ἰατρικῶν ἐβγάζω τι, ξηλόνω· ἀφαιρῶ (μτφορ.) κατασκάπτω. « Φόβος μνήμην ἐκπλήσσει, » Θκ. « Τὸ γῆρας τὸ σὸν, ὅμ' ἐκπλήσσει λόγου, » Εὐρ. « Κερασυνὸς αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν κομπασμάτων, » Αἰσχύλ. « Ἰαρᾷ μὴ 'κπλαγῇς φρένας, » αὐτ. (παρβλ. Ἐκκρούω), (ὄθ. ἑλλ. 2) (συνήθ.) κάμνω τινὰ ἐκστατικόν (ἄλλον ἐξ ἄλλου), ξυπάζω (καὶ πθ. ἢ μσ.) ξυπάζομαι, τρομάζω, (κοιν.) τὰ χάνω, (Τερκδρβ.) σαστίζω· θαμπώζω, ἀπορῶ. « Τοὺς μὲν τῷ ὀξυκήτῳ ἐξέπληξε, » Θκ. « Μηδέ σε τοῦ ἔργα τὸ μέγεθος ἐκπλησσέτω, » Ἡρωδ. « Καθεύδειν οὐκ ἐδυνάμην, ἀλλά με ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε κειμένη ὀλίγου ἄπωθεν, » Ἀρχῳ. « Μυωπίζοντες καὶ παίοντες ἐκπλήττουσι (τὸν ἵππον), » Ξεν. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Ὡς μὴ τὸ αἰφνίδιον ἐκπλήξειεν ἡμᾶς χεῖρον ἀγωνίσασθαι, » Θκ. (καὶ πρόθετ.) « Βουλόμενοι αὐτοὺς εἰς τὴν ὁμολογίαν ἐκπλῆξαι, » Πλθ., τρομάζοντές τους νὰ τοὺς ἀναγκάσουν εἰς, (καὶ πθ. ἢ μτ.) « Ἐκπεπληγμένος ὑπὸ τῆς συμφορᾶς, » Ἡρ. (καὶ μὲ δοτ. προθετ.) « Ἐκπλήττεσθαι ἐπὶ τῷ κάλλει, » Ξεν. (καὶ ἑλλ.) « Ἐκπλαγεὶς τούτοισι, ἐπὶ χρόνον ἄφθογγος ἦν, » Ἡρ. « Ἐκπεπληγμένη κέαρ τρυσὶ ἔρωτος, » Εὐρ. (καὶ μὲ αἰτ. προθετ.) Ἐκπεπληγμένοι πρὸς τοσοῦτο πλῆθος, » Πλ (καὶ ἑλλ.) « Τὴν τόλμαν αὐτοῦ ἐκπεπληγμένοι, » Θκ. « Διατί ποτε οὕτω σφόδρα ἐκπέπληξαι τὸν Ὀμηρον; »

Δ. Χρσ. (καὶ μὲ γεν.) « Ἐκπλήττομαι σε τῆς μεγαλοψυχίας, » Γαλ. (καὶ χ. πτ.) « Αἱ γυναῖκες ἀνέκραγον καὶ ἔθεον ἐκπεπληγμέναι, » Ξεν., (συγχ. τῷ Ἐκπλέομαι ἢ Ἐκπήγνυμι [ὄθ. « Ἐκπλαγέντα (ἀντὶ « Ἐκπαγέντα) δένδρα, »]).

Ἐκ-πλινθεύω, Μ. εύσω Ἐβγάλλω ἀπὸ τεῖχον τὰς πλίνθους, (ἐπμ.) = Τοιχωρυχέω ἢ Κρημνίζω.

Ἐκ-πλίσσομαι, Μ. πλίξομαι· Ξεδιπλόνομαι, (ἐπμ.) ἁπλόνω, ἀνοίγω. « Ὅκως ἢν κιστὰ σεσηρὸς καὶ ἐκπεπληγμένον ἔχῃ (τὸ ἕλκος), » Ἱππκρ., (παρβλ. Διαπλίσσομαι).

Ἔκπλοια (ἡ), = Ἔκπλευσις, ἔκπλους, ἀπόπλους.

Ἔκπλοκή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκπλέκειν (2), ξέπλεγμα, ξεμπέρδεμα, (μτφορ.) ξύλυτωμα.

Ἔκπλους-ους (ὁ). ἡ ἀπὸ τοῦ λιμένος ἔκπλευσις καὶ ὁ τόπος ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐκπλέει τις. « Ἦν γὰρ θέρος ἤδη τότε καὶ ἔκπλοι τῶν νεῶν, » Πλάτ. « Ἐκπλοΐζεται τὸν ἔκπλουν ἔχων, » Ξεν.

Ἐκ-πλύνω, Μ. πλυνῶ. Πλύνων ἀφαιρῶ, ξεπλύνω, (ὕθεν.

Ἔκπλυσις, εως (ἡ). πλύσιμον, ξέπλυμα.

Ἔκπλυτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκπλυθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ἐκπλυθῇ, ξεπλυμένος, (συναφ. ἐπὶ χρωμ.) ξεθωριασμένος ἢ ἀδύνατος, ὅ,που δὲν βαστᾷ, ξεβάφει ὀγλίγωρα. « Ἔκπλυτον ἄλουργες, » Ἐπιγρφ., τὸ ξεπλυμένον, (κοιν.) ἀνοικτόν.

Ἔκπλωτος (ὁ, ἡ). (ποταμὸς) ὁ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους πλευστός.

Ἐκ-πλώω, Μ. ώσω, Ἰων. ἀντὶ Ἐκπλέω.

Ἐκ-πνέω, Π. ἀντὶ Ἐκπνέω.

Ἐκ-πνευματόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς (ἢ Γεμίζω ἀπὸ) πνεῦμα (ἄνεμον), (ἐπμ. 2) φουσκόνω. 3) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ἐβγάλλω (ἀδειάζω τι ἀπὸ) τὸν ἄνεμον, ξεφουσκόνω, (ὄθεν

Ἐκπνευμάτωσις, εως (ἡ), καὶ

Ἔκπνευσις, εως (ἡ), = Ἐκπνοή, Ἐξάνάσασμα, (συνκδχ.) ξεφύσκωμα, ξεθύμασμα, ξεπνεύξιμον. « Φλεγμονῆς —, » Θρρ., [ἐκ τοῦ

Ἐκ-πνέω, Μ. πνεύσομαι. Ἐβγάλλω τὴν ἀναπνοήν μου, Ἐξανασαίνω, ξεφυσῶ. (ὄθ 2) (συνκδχ.) ἀποθνήσκω, ξεψυχῶ. 3) (ἐπὶ ἀνέμου) φυσῶ ἀπὸ πουθενὰ καὶ 4) παύω τοῦ νὰ φυσῶ, (ὄθ. 5) (συνκδχ.) καταπραΰνομαι, ξεθυμαίνω.

†Ἐκ-πνίγω, Μ. πνίξω, = Ἀποπνίγω (ᾱ) 2) (παρὰ Θρρ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκπήγνυμαι.

Ἐκπνοή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκπνέειν, Ἐξανάσασμα, ἀποφορά, (κοιν.) χνῶτον.

†Ἔκπνοια (ἡ), (παρὰ τῷ Ἀρστ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔκνοια.

Ἔκπνοος-ους (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ ἐκπνέων (Ἐξανασαίνων ἢ ἐβγάλλων ἀποφοράν). 2) (χ. πτ.) ξεψυχισμένος, χωρὶς ἀναπνοήν, νεκρός.

Ἐκποδών (ἀντὶ Ἐκ ποδῶν), ἐπίρ. [τὸ ἐναντ τοῦ Ἐμποδών, δηλ.] Ὄχι μέσα· 'ς τὰ πόδια τινός, (ἐπμ.) παράμερα, μακράν. « Σταθῶμεν ἐκποδών, » Αἰσχύλ. « Τὸν δ' ἄλλον ἅπαντ' ἐκπ. ἦν χρόνον, » Δημ., ἔλλειπεν, ἦτον ἄφαντος. « Ἐκποιοῦ-

μαί τινα,« Δξ., τὸν ἐθγάλλω ἀπὸ τὴ μέσην,τὸν ξεκάμνω. «Οἱ λακπίζοντες.. Ἵπποι ἐκπ. ποιητέοι,«Ξεν. «Ἐκπ.ποιησάμενος τὴν πλεονεξίαν,« Πλ.(καὶ μὲ δοτ.) «Πρὶν ἐκπ. ἐκεῖνος αὐτοῖς γένοιτο;« Ἰσκρ. » Ἐκπ. ἔχω τι,« Αἰσχλ., μακρύνω, ἀπομακρύνω. » Ἀλλ' ἡσύχαζε, αὐτὸν ἐκπ.ἔχων,« αὐτ. (ᾧ ἄλλ.) «Πάφεχ' ἐκπ.,« Ἀρχφ., παραμέριασε, τραβίξου.

Ἔκποθεν, ἐπίβ. Ἀπὸ κᾴνέν (ὁποισνδήποτε) μέρος, (παρδλ. Ἀμόθεν).

Ἐκποθέν θ', ἀντὶ Ἐκποθέντα, πλθ. σύδ. τοῦ ἀορ. ἀ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Ἐκπίνω.

Ἐκπόθητος (ὁ, ἡ). πολυπόθητος.

Ἐκ.ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ ἦνε ἐκτός τινος, (δηλ) ἐθγάζω' γλυτόνω, ἀπαλλάττω. (μὲ γεν.ἐκθ'.) »Ἐκποιεῖν με τοῦ δικαστηρίου,« Φλυρ. 2) δίδω τὸ τέκνον μου εἰς τινα νὰ τὸ υἱοθετήσῃ (ἴδε Εἰσποιέω). «Τὴν θυγατέρα εἰς ἕτερον γένος ἐκποιήσας,« Πλ. (καὶ πθ.) « Κᾴν ἐν τῷ πατρῴῳ μένῃ οἴκῳ, κᾴν ἐκποιηθῇ,« Πανδ.(ὀθ. 3) (μσ.) πωλῶ (κοιν. ξεκάμνω) τι. «Εἴτινες βαληθεῖεν ἐκποιῆσαι τὰ ἑαυτῶν,μὴ πρότερον ἐκποιείτωσαν πρὶν κτλ.,« αὐτ. 4=Ἀποσπερμαίνω,(Ἀρχτ.Ζ.Ἱστορ.). 5) κατασκενάζω τι ἐντελῶς, ἀποτελειόνω. «Ἐξεποιήθη δ'ὧντὰ ἀνώτατα αὐτῆς(τῆς πυραμ(δος) πρῶτα,.. τελευταῖα δὲ αὐτῆς τὰ ἐπίγαια καὶ τὰ κατωτάτω ἐξεποίησαν,« Ἡρ., (συγχ. τῷ Ἐκπονέω).

6) (κατὰ μτχ.)φθάνω(καὶ περισσεύω), ἐπαρκῶ, ἐξαρκῶ. «Τῶν ἰδίων μου προσόδων εἰς ταῦτα ἐκποιησῶν,« Ξεν. «Πάλιν ὁρμᾷ πρὸς κύησιν, ἐκποιούσης ἔτι τῆς ὥρας,« Θρρ. 7) (τρπρ.) εἶναι καιρὸς ἢ τρόπος, εἶνε δυνατὸν ἢ συγχωρημένον, ἠμπορεῖ. »Ἀλλ'ἐμοὶ μὲν οὐκέτ' ἐκποιεῖ βουλεύεσθαι τί πρακτέον,« Θρρ. »Ἄλλως τε ἐκποιεῖ τῷ βουλομένῳ πιστεύειν' οὐ γὰρ ἐμποδὼν ἵσταμαι,« Ἱπτκρ. 8) (μσ.)κάμνω νὰ γένῃ(νὰ γεννηθῇ) τι ἀπό τινος πρὸς ὄφελός μου. « Ταύτῃ ξυνοικῶν ἐκποιεῖ σαυτῷ βότρυς, « Ἀρχφ.

Ἐκποίησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκποιεῖν (ξεκάμνειν κτλ.). « Κτήματος—, « Νμ. « Τέκνων—, « Πλδ., ἡ πρὸς υἱοθεσίαν ἔκδοσις αὐτῶν. 2)=Ἀποσπερματισμός. « Ἐπεὶν θορνίωνται, ἐν αὐτῇ ᾗ ὁ ἔρσην τῇ ἐκποιήσει, ἀπιευμένου αὐτοῦ τὴν γονὴν κτλ., « Ἡρ.

Ἐκποίητος(ὁ, ἡ). (κυρ. νίὸς) ἐκποιηθείς (δοθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός του πρὸς υἱοθεσίαν) εἰς ἄλλην οἰκογένειαν.

Ἐκ.ποικίλλω, Μ. ιλῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ πολυποίκιλον' πλουμίζω παντοχόθεν.

Ἐκ.ποικίζω, Μ. ίσω. Μαδῶ, τσαμπαδῶ.

Ἐκ.πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω τὸν πόλεμον' νικῶ,καταστρατόνω. 2)=τῷ

Ἐκ.πολεμόω-ῶ,Μ.ώσω. Διεγείρω εἰς πόλεμον, κάμνω τινὰ νὰ γένῃ ἐχθρὸς(πολέμιος) μὲ ἄλλον.

Ἐκπολέμωσις,εως(ἡ). τὸσύσ. τοῦπροηγ.

Ἐκ.πολίζω, Μ. ίσω. Μεταβάλλω τόπον ἀκατοίκητον εἰς πόλιν, (δηλ.) τὸν σκεπάζω μὲ οἰκοδομάς.

Ἐκ.πολιορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυριεύω διὰ πολιορκίας.

Ἐκπολιόρκησις,εως(ἡ),τὸσύσ.τοῦ προηγ.

Ἐκ.πολιτεύω,Μ.εύσω. Μεταβάλλω(κυρ. ἐπὶ τὸ χεῖρον) τὰ εἴδη τῆς διοικήσεως (τὴν πολιτεί(αν) λαοῦ τινός.

Ἐκ.πομπεύω, Μ.εύσω.Ξεσκεπάζω(Κοινοποιῶ)τι πρὸς καταισχύνην,θεατρίζω, (κοιν) ἐθγάλλω ταῖς πομπαῖς τινος εἰς τὴν μέσην. 2)(μὲ δοτ.)=(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐμπομπεύω.

Ἐκπομπή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκπέμπειν, ἀποστολή(πρεσβείας, ἀποικίας κτλ.), ξεκίνημα (στόλου κτλ.). 2)διώξιμον, χώρισμα (γυναικὸς) κτλ.

Ἐκ.πονέω-ῶ,Μ.ήσω.Κατορθόνω(Τελειόνω,Ἀποκτῶ)τι μὲκόπον ἢ ἐπιμέλειαν, (ἐν γέν.) πράττω, ἐκτελῶ. «Ὅσους ἐξεπόνησεν ἀέθλους,«Θκρ. «Δολιχὰν ἐκπονέουσα τρίβον,« Ἐπγρ. (καὶ μτφρ.) «Γυμνήτην ἐξεπόνει βίοτον,αὐτ.»Προθύμως ἐκπονοῦντας τὰ καλὰ,« Ξεν. «Τὸ ξυμφέρον (»Τὰ περὶ τοὺς θεούς) ἐκπονεῖν,« αὐτ. «Τὰ χρήστ' ἐπιστάμεθα ᾗ γινώσκομεν, οὐκ ἐκπονοῦμεν δέ,« Εὐρ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) «Γράμματα ἐξεπόνησε μαθεῖν,«Ἐπγρ., κατώρθωσε (μὲ κόπον ὡς παρῆλιξ)νὰ μάθῃ. «Τοὺς θεοὺς ἀκούοντας ἐκπονήσομεν φράζειν ἃ μὴ θέλουσιν,« Εὐρ.(ᾗ μὲ γεν. τῆς πρσθ.) »Ἔρος.. με μαλθακὸν ἐξεπόνησε σιδαρέω,« Θκρ., ἀπὸ σκληρὸν ὡς ἂν σίδηρον μὲ ἔκαμε μαλθακόν.(καὶ μσ.)« Ὅσα διδασκάλων ἐκπονούμεθα,« Πλ. (καὶ πθ.) «Τῶν γυμνικῶν ἀσκημάτων τὰ πολλὰ σὺν ὁρῶντι ἐκπονοῦνται,« Ξεν. «Ναυτικὸν μεγάλαις δαπάναις ἐκπονηθὲν,« Θκ »Πάντα ταῦτα ὑπάρχειν δεῖ ἐκπεπονημένα τοῖς ἵπποις,« Ξεν.(ἰδιωτ.δέ 2)καλλιεργῶ(κυρ. καὶ μτφρ.).«Ὧν τοὺς ἀγροὺς ἐκπονεῖ,« Συν.(καὶ πθ.) «Ἐκπονέοντες νεωσί,« Θκρ. (καὶ μτφρ.) «Τὸ ἐκπρεπὲς τοῦ λόγου ἐκπονήσας,« Θκ. «Τὸν Ἀχιλλέα Χείρων ἐξέπόνασεν,« Εὐρ. ἀνέθρεψεν. 3) κτίζω (κατασκευάζω, συνθέτω)τι ἐντέχνως,(ὀθ.)σαλίζω,καλλωπίζω. «Ἐκπονεῖν θ' ὑψηλὰ τείχη,« Ἀρχφ.«Αἱ τὴνὕλην ἐκπονοῦσαι τέχναι« Πλ. «Ἰσῶτα τὸ μελόβριον ἐξεπόνησα,« Θκρ. «Πέπλοις ἐκπονεῖ,« Εὐρ. » Χερσί σε ταῖς ἰδίαις ἐξεπόνησε Χάρις,«Ἐπγρ. (καὶ πθ.) «Ὅπλα ἐκπεπονημένα εἰς κόσμον,« Ἀξ. »Οὐρανὸν σκοτοδινάχρωσας, ποικίλμασιν ἐκπεπονημένος πολυτελέσιν,« Ἀθ. «Τὰ παρὰ βασιλεῖ σῖτα πολὺ διαφερόντως ἐκπεπόνηται,« Ξεν. 4) χωνεύω, διαλύω.» Ἐκπονεῖ τὴν τροφήν,« Ἀρχτ. » Τὸ ὑγρὸν ἐκπονοῦντες ἀνήλισκον,« Ξεν. »Οὐ(μ)ατος(τ)ὴν ἀκαθαρσίην οὐκ ἐκπονέει νοσεόντων σπλήν,« Ἀφορ.(παρδλ. Διαπονέω), (ὀθ. 5) καταπονῶ,καταβαμάζω, (ᾧ πθ.) ἀποκάμνω. «Τὰς ἀρρωστίας ἐκπονῶν, « Πλδ. (καὶ πθ.) » Ἐκπονούμενος ταῖς φροντίσι, « Πλ. »Ἐκπεπονῆνται (οἱ Σαμνῖται) τελέως ὑπὸ Σύλλα,« αὐτ. »Ὅταν'οἱ γραφεῖς) ἐκπονηθῶσι τὰς ὄψεις,« αὐτ. 6) (πθ.)εἶμαι γυμνασμένος(συνειθισμένος) εἰς τοὺς κόπους.(ἐπμ. 7)(ἀμτθτ.)ἀντέχω,ὑποφέρω. »Ἱκανώτεροι τοῖς σώμασιν ἐκπονεῖν,« Ξεν. »Ἐκπεπονημένος τὰ σώματα(τοὺς πόδας),« αὐτ. »Ἐκπεπονημένοι (οἱ ἵπποι) ὥστε μὴ ἀποπνίγεσθαι ἐν ταῖς πόνοις,« αὐτ. 8) (μὲ αἰτ. προθετ.)καταγίνομαι εἰς,προσπαθῶ νὰ, (ἐν γέν.) κοπιάζω. » Περὶ τὴν τροφὴν τῶν τέκνων ἐκπονεῖται,« Ἀρχτ.(ᾧ ἄλλ.) «Τάδ'ἡμῖν ἐκπονουμέναις,« Εὐρ. «Πάνθ', ὅσα παρ' αὐτῶν ἀπήτει, πρῶτος ἐκπονούμενος,« Δ. Κάσσ. (καὶ ἀπολύτ.) «Ἐν ταῖς στρατείαις ἐῤῥωμένως ἐξεπονεῖτο,« αὐτ. (ᾧ μὲ ἀπαρ. ἀναλελυμ.) »Ἐκπονῶν ὅπως σὺ τὴν σὴν ἀπολάθῃς ξυνάορον,« Εὐρ. 9) (ὀπτ.μὲ γεν. ἐκθ', ἀποτρέπω(ἀπομακρύνω) κακόν τι ἀπό τινος. «Τῶν δ'ἐμῶν τέκνων σὺκ ἐκπονήσω θάνατον,« Εὐρ. 10)ἐρευνῶ(προσπαθῶ) νὰ εὕρω' ἐξετάζω ἐπιτόπους νὰ μάθω. « Ἄκος (Σωτηρίαν) ἐκπονεῖν,« Αἰσχ., Εὐρ. «Τὴν τεκοῦσαν ἐκπονεῖ,« Εὐρ. «Τῶν ἐκθήμων φίλων δεῖ τοὺς κατ' οἶκον ὄντας ἐκπονεῖν τύχας,« αὐτ.

Ἐκ.πονηρεύω, Μ. εύσω Μεταβάλλω ἐπὶ τὸ χεῖρον, διαφθείρω, ἐξαχρειόνω.

Ἐκ ποντίζω, Μ. (σω. Μεταβιβάζω τινὰ διὰ θαλάσσης (διαπόντιον).

Ἐκπόρευμα (τό), (θλγ.) τὸ ἐκπορευόμενον ἀπό τινος.

Ἐκπόρευσις, εως (ἡ). τὸ ἐκπορεύεσθαι (προέρχεσθαι, πηγάζειν) ἀπό τινος.

Ἐκπορευτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν (ἰδιότητα τοῦ ἐκπορεύεσθαι.

Ἐκπορευτικῶς, ἐπίῤ =Ἐκπορευτῶς.

Ἐκπορευτός, ή, όν. (θλγ.) Ὁ ἐκπορευόμενος ἀπό τινος.

Ἐκπορευτῶς,ἐπίῤ. Δι' ἐκπορεύσεως, ἐκ τοῦ

Ἐκ.πορεύω,Μ.εύσω. (σπν. ᾧ Π. μτθτ.), Κάμνω τινὰ νὰ ἐξέλθῃ. || (συντθέσ. τὸ μσ.)ἐξέρχομαι, ἐθγαίνω.(θλγ.) προέρχομαι, πηγάζω.

Ἐκπορθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ληλατῶν ἀφανίζω κατὰ κράτος, διαγουμίζω, ἐρημόνω, (ὑθεν

Ἐκπόρθησις, εως (ἡ). ἡ διὰ λαφυραγωγίας ἐρήμωσις, ἀφανισμός (πόλεως).

Ἐκπορθητικῶς, ἐπίῤ. Δι' ἐκπορθήσεως, ὡς -

Ἐκπορθήτωρ, ορος(ὁ), Π. ἀφανιστὴς (ἐξολοθρευτὴς) πόλεως.

Ἐκ.πορθμεύω, Μ. εύσω. Ἐθγάζω (Φευγατίζω) τινὰ ἀπὸ πουθενὰ (καὶ μσ. Φεύγω) διὰ θαλάσσης.

Ἐκ.πορίζω, Μ. ίσω. Κυρίσκω πόρον(τρόπον), ἐφευρίσκω· προξενῶ, καταρθόνω· προμηθεύω (καὶ μσ.) προμηθεύομαι, πορίζομαι.

Ἐκ.πορνεύω, Μ. εύσω. Πορνεύω ἀναισχύντως, γίνομαι ὅλως διόλου ἔκδοτος εἰς τὴν πορνείαν' (μτθτ.)= Καταπορνεύω.

Ἐκ.πορόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γεμίσῃ πόρους (τρύπας)' (ἐπμ. ὀρυκτ.) μεταβάλλω ἄλλης φύσεως λίθον εἰς πορί. »Ἐκποροῦται (κατὰ διορθ. ἀντὶ Ἐκπυροῦται) τε τῇ καύσει (ὁ λίθος), ᾗ γίνεται κεσηρειδής,« Θρρ.

Ἐκ.πορπάω-ῶ, Μ ήσω ἡ

Ἐκ.πορπίζω,Μ.ίσω. Ἐκβάλλω τὴν ἡ ἀπὸ τὴν πορπην (τὸ θηλυκωτῆρ.), ξίθος

λυκόνω (χειρουργ.) ἐβγάλλω κόκκαλον ἀπὸ τὴν κλείδωσίν του, (ὅθεν
†Ἐκπέρπασις (εως), εως (ἡ). ξεθηλύκωμα, (χειρουργ.) ἐξάρθρωσις.
†Ἐκ-περπάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκπερπίζω.
Ἐκ-πορφυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου πορφυροῦν (κατακόκκινον).
Ἐκ-ποτάομαι (όμαι), Μ. ήσομαι, Π. = Ἐκπέτομαι, πετῶν ἐξέρχομαι ἀπὸ (« Νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται, « Ἰλ. Τ). (μτφορ.) πετᾷ ὁ νοῦς μου, ξελογιάζομαι. « Οὐκ ἐπὶ χρυσέοις ὄρμοις θυμὸν ἐκποτάσαι, « Εὐρ.
Ἔκπους, οδος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ἐξάπους.
Ἐκπραθέειν, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐκπραθεῖν, ἀόρ. 6', τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκπέρθω.
Ἐκπράκτης, ου καὶ
Ἐκπράκτωρ, ορος (ὁ), = Εἰσπράκτωρ.
Ἔκπρακτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος ἢ καταδικασθεὶς εἰς ἔκπραξιν, (συνηθ.) ἐκτεθειμένος εἰς κίνδυνον, ἀπηλπισμένος.
Ἔκπραξις, εως (ἡ). σύναξις (εἴσπραξις) χρέους· φορολογία κτλ., [ἐκ τοῦ
Ἐκ-πράσσω (πτω), Μ. πράξω. Καταβάλλω, ἐκτελῶ, ἀποτελειόνω· (συνηθ.) φονεύω. (κοιν.) ξεκάνω, ξεπαστρεύω κτλ. « Οὐ γὰρ αὐτὸν οὔτε κεραυνὸς ἐξέπραξεν οὔτε θέλλα, « Σοφ., (παρβλ. Ἐκποιῶ). 2) (συνηθ.) = Εἰσπράττω (κυρ. διὰ τῆς βίας) χρέη (φόρους κτλ.). (συνηθ.) ἐκβιάζομαι. « Τὸν δωρίεως φόνον ἐκπρήξασθαι, « Ἴλ.
Ἐκ-πραΰνω, Μ. υνῶ. Καταπραΰνω.
Ἐκ-πρεμνίζω, Μ. ίσω. Ξερριζόνω.
Ἐκπρέπεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἰδιότης) τοῦ ἐκπρεποῦς, ὑπεροχή, ἐπισημότης κτλ.
Ἐκπρεπέως, Ἰων. ἀντὶ Ἐκπρεπῶς.
Ἐκπρεπής, ές (ὁ, ἡ), = Διαπρεπής, πολλὰ εὐπρεπής, ἐπίσημος, ἐξαίρετος, ἔξυγος κτλ. « Ψυχὴν τ' ἄριστοι κεὐγένειαν ἐκπρεπεῖς, « Αἰσχλ. 2) ὁ ἔξω τοῦ πρέποντος, ἀπρεπής, ἀνάρμοστος. « Οὐδὲν ἐκπρεπέστερον ὑφ' ἡμῶν ἐπάθετε, « Θκ.
Ἐκπρεπόντως, ἐπῤ. = Ἐκπρεπῶς.
Ἐκ-πρέπω (χ. Μ.), = Διαπρέπω, διακρίνομαι μεταξὺ ἄλλων, ἐξέχω, ὑπερέχω.
Ἐκπρεπῶς, ἐπῤ. = Διαπρεπῶς, λαμπρῶς, μεγαλοπρεπῶς· ἐπισήμως· ἐξόχως, διαφερόντως.
Ἐκ-πρήθω, Μ. πρήσω, = Ἐκπίμπρημι, (ὅθεν
Ἔκπρησις, εως (ἡ). ἔξαψις, ἄναμμα, κόρωμα.
†Ἔκπρησμός (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἔκφρασμός.
Ἐκ-πρήσσω, Μ. πρήξω, Ἰων. ἀντὶ Ἐκπράσσω.
Ἐκ-πρίαμαι), ἄχρ. ἐνεστ. (ἀθ. αὔχρ. μόνος ὁ ἀόρ. Ἐξεπριάμην, προς. Ἐκπρίω, ὑποτ. Ἐκπριωμαι, ἀπαρ. Ἐκπρίασθαι, καὶ ἡ μτχ. Ἐκπριάμενος), = Ἐξωνέομαι, ἐξαγοράζω. « Μεγάλων χρημάτων τὴν σωτηρίαν παρ' αὐτοῦ ἐκπριάμενοι, « Δ. Κάσ.
Ἐκ-πρίζω, Μ. πρίσω. Κόπτω (ἀφαιρῶ) μὲ τὸ πριόνι, (ὅθεν
Ἔκπρισις, εως (ἡ). κόψιμον μὲ τὸ πριόνι, (συγχ. τῷ Ἔκπρησις).
Ἔκπρισμα (τὸ). τὸ διὰ σῆς ἐκπρίσεως ἀφαιρούμενον, πριονίδι, [ἐκ τοῦ
Ἐκ-πρίω, Μ. πρίσω, = Ἐκπρίζω.
Ἐκ-πρόθεσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι = Ἐκπρόθεσμος (ὁ, ἡ). (ἐκ ἐπίρ.) -θέσμως. Ὁ ἐκτὸς τῆς προθεσμίας (γινόμενος ἢ πράττων τι).
Ἐκ-προ-θρώσκω, Μ. θοροῦμαι. Πηδῶν ἐβγαίνω (Τινάζομαι ἀπὸ πουθενὰ) ἔμπρός.
Ἐκ-προ-θυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἔγχω (δείχνω) μεγάλην προθυμίαν, εἶμαι (φαίνομαι) πολλὰ πρόθυμος.
Ἐκ-προ-ΐημι, Μ. ἐκπρο-ήσω, Π. ἐκπέμπω, ἀναδίδω.
Ἐκ-προικίζω, Μ. ίσω. Προικίζω ἐκδίδω (ὑπανδρεύω).
Ἐκ-προ-καλέομαι, Μ. έσομαι. Προκαλῶ τινα (νὰ ἔβγῃ) ἔξω (στιν.) ἐπικαλοῦμαι.
Ἐκ-προ-κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἐκλέγω, προτιμῶ.
Ἐκ-προ-λείπω, Μ. λείψω, Π. ἀφίνω (παραιτῶ) τι καὶ ἐβγαίνω ἢ φεύγω.
Ἐκφορμαλεῖν, Π. ἀόρ. 6', τῆς ἀπαρ. τοῦ [ἀχρ.) Ἐκ-προ-βλώσκω, ἐβγαίνω ἀπό.
Ἐκ-προ-πέπτω, Μ. πεσοῦμαι, Π. πίπτω ἔξω ἀπό.
Ἐκ-προ-ρέω, Μ. ρεύσομαι, Π. χύνομαι (ἀναβρύω) ἀπό.
Ἐκ-προσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. (μτγν.) Ἐπέχω (Ἀναπληρῶ) τὸν τύπον τινός, ἀντιπροσωπεύω.
Ἐκ-προ-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. προτιμῶ τινα παρὰ κάθε ἄλλον.
Ἐκ-προ-φαίνω, Μ. φανῶ, Π. ἐβγάλλω τι εἰς τὸ φανερόν, ἀναφαίνω.
Ἐκ-προ-φέρω, Μ. ἐκπρο-οίσω, Π. = Ἐκφέρω, ἐβγάλλω τι ἀπό.
Ἐκ-προ-φεύγω, Μ. φεύξομαι, Π. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) φεύγω ἔξω (Ἀλυτόνω) ἀπό.
Ἐκ-προ-χέω, Μ. χεύσω, Π. χύνω τι (διὰ μιᾶς) ἀπό τινος.
Ἐκπρυμνίζω, Μ. ίσω, = Ἐκπρεμνίζω.
Ἐκπτερνίζω, Μ. ίσω. (κυρ. ἐπὶ καταρτίᾳ) Ἐβγαίνω ὁλόκληρος, ξεπατώνομαι, (ἴδε πτέρνα).
Ἐκ-πτερύσσομαι Μ. ύξομαι. Ἁπλόνω καὶ κινῶ τὰς πτέρυγάς μου.
Ἐκ-πτήσσω, Μ. πτήξω καὶ
Ἐκ-πτύω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ νὰ πεταχτῇ (νὰ ἔβγῃ, νὰ φύγῃ) ἀπὸ πουθενὰ ξυπάζωντάς τον. ‖. (μεσ.) ξεπάζομαι, (μτφορ.) ξεπαίρνομαι· ἐνθουσιάζομαι.
Ἔκπτοιος (ὁ, ἡ). κατατρομαγμένος, Ἐκφοβος.
Ἔκπτυξις [ἐκπτύσσω], εως (ἡ), = Ἀνάπτυξις, ἄνοιγμα, τέντωμα.
Ἔκπτυσις [ἐκπτύω], εως (ἡ). φτύσιμον, ἀπόπτυσις.
Ἔκπτυσμα (τὸ). τὸ ἐκπτυόμενον, φλέγμα, φτύσμα.
Ἐκ-πτύσσω, Μ. πτύξω, = Ἀναπτύσσω, ἀνοίγω, τεντόνω. « Καθάλλεται καὶ ἐκπτύσσει τοὺς ὄνυχας (ἡ πάρδαλις), « Γρρ.
†Ἔκπτυχος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔκπυστος.
Ἐκ-πτύω, Μ. πτύσω. Ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὸ στόμα μου ὡς πτύσμα, Ἀποπτύω, (ἐπὶ θαλάσσ.) ξερνῶ· (συνηθ.) περιφρονῶ· ἀηδιάζω, ἀποστρέφομαι.
Ἔκπτωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐκπίπτει (ἐβγαίνει ἀπὸ τὸν σάκκον του), (κυρ. δέ) τὸ ἐξαρθρωμένον (ἐβγαλμένον) χέρι, πόδι κτλ.
Ἔκπτωσις, εως (ἡ). τὸ ἐκπίπτειν, πέσιμον κάτω ἀπὸ γάσιμον (χειρουργ.) ἐξάρθρωσις, ἐβγάλσιμον (χειρουργ., παθαρσ. κτλ.)· (μτφορ.) ἀποτυχία· ἔκρυξα κτλ.
Ἔκπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ πεσὼν ἀπό τινος (ἐκ πεσών, ἀποτυχών, στερηθείς, ζημιωθείς κτλ.), (κοιν.) ξεπεσμένος. διωγμένος ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ἐξόριστος κτλ.
Ἐκ-πυέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταβάλλω τι εἰς ἔμπυον, κάμνω νὰ δημυάσῃ, (μσ.) δημυάζω, ὡριμάζω.
Ἔκπύημα (τὸ), πρήξιμον (σπυρί) δημυασμένον.
Ἔκπύησις, εως (ἡ). ἡ εἰς ἔμπυον μεταβολή, δημύασμα.
Ἐκπυητικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν [ἢ ἐπιβρέπῃ] πρὸς ἐκπύησιν.
Ἐκ-πυίσκω, Μ. πυήσω, = Ἐκπυέω.
Ἐκ-πυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι. Ἐξετάζω μανθάνω (πληροφορῶμαι). « Πρὶν ἐκπύθωμαι πᾶν τὸ πρᾶγμ' ὅπως ἔχει, « Ἀρχφ.
Ἐκ-πυόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκπυέω.
Ἐκ-πυρακτόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκπυρόω, (ὅθεν
Ἐκπυράκτωσις, εως (ἡ), = Ἐκπύρωσις.
Ἐκ-πυρηνίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τὸν πυρῆνα (τὸ κουκοῦτσι) ὀπωρικοῦ. 2) σφίγγων τι (καθὼς π. χ. κερασοκούκουτσα) τὸ κάμνω νὰ τιναχθῇ. « Ὁ ἐν σῷ νέρτ. ἀὴρ ἐκπυρηνίζεται, « Ἀρστ., (ὅθεν
Ἐκπυρήνισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρηγ.
Ἐκπυρήνισμα (τὸ) καὶ
Ἐκπυρηνισμὸς (ὁ), = Ἐκπυρήνισις.
Ἐκ-πυριάω-ῶ, Μ. άσω, = Ἐκπυρόω.
Ἐκ-πυρίζω, Μ. ίσω, = Ἀποπυρίζω. 2) (μτγν.) = Ἐμπυρίζω.
Ἔκπυρος (ὁ, ἡ). πολλὰ θερμός, Διάπυρος.
Ἐκ-πυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνάπτω, (μτφορ.) ἐξάπτω, (ἴδε καὶ
Ἐκ-πυρσεύω, Μ. εύσω. Ἐκπέμπω φῶς ὁπού πουθενὰ ὡς πυρσός. 2) ἐβγάλλω φλόγα, ἀνάπτω, (χυδ.) κορόνω, (στρ.) ἐξάπτομαι, ἐρεθίζομαι· ξεσπάνω.
Ἐκπύρως, ἐπίρ. Πολλὰ θερμῶς, Διαπύρως.
Ἔκπύρωσις, εως (ἡ). ἔξαψις· ἄναμμα.
Ἐκπυρωτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς ἐκπύρωσιν.
Ἔκπυστος (ὁ, ἡ), [ἐκπυνθάνομαι]. γνωστός.
Ἐκ-πυτίζω, Μ. ίσω, (οὕτω διορθ. τινὲς τὸ) Ἐκπιτύζω.
Ἔκπωμα (τὸ), [ἐκπίνω]. ἀγγεῖον διὰ ποτόν, ποτῆρι.
Ἐκ-πωματίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάζω τὸ πῶμα (τὸ στράπωμα), ξεστουπόνω.
Ἐκπωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔκπωμα, ποτηράκι.
Ἐκπωματοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἐκπώματα (ποτήρια).
Ἐκ-πωτάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ Ἐκποτάομαι.
Ἐκράανθεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἐκράνθησαν, γ' πλθ. πρτ. τοῦ πθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Κραίνω.
Ἐκ-ραβδίζω, Μ. ίσω. Ῥαβδίζων ἐκδιώκω (ἀποδιώκω).
Ἐκραγή (ἡ), = Ἔκρηξις.
Ἐκράηνα, Δ. ἀντὶ Ἐκρήηνα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Κραίνω ἢ Κρεαίνω.
Ἐκράθην, πθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Κεράννυμι.
Ἐκ-ραίνω, Μ. ρᾶνῶ (ἀόρ. Ἐξέρρᾶνα). Ῥαίνω (Ῥαντίζω, Κύνω) τι ἀπό τινος.
Ἐκ-ράπτω, Μ. ῥάψω. Ῥάπτω τι ἀπὸ τε-

νος, προσρίπτω, (εἰς τὸν Γρ. Νύσσ. Ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐρρίπτω).

Ἐκρέμω ἀντὶ Ἐκρέμασο, β΄. ἐν. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ Κρέμαμαι.

Ἐκ-ρέω, Μ. ρεύσομαι (ἀόρ. Ἐξερρύην ἢ Ἐξέρρευσα κτλ.). Τρέχω (Χύνομαι) ἔξω ἀπὸ πουθενά· (ἐπὶ φύλλ. κλπ.) πίπτω, μαθῶ· (ἐπὶ στρατ.) σκορπίζομαι· (μτφορ.) χάνομαι, ἐξαλείφομαι, λησμονοῦμαι, ἐκλείπω.

Ἔκρηγμα (τό). τὸ ἀπό τινος σχισθὲν κομμάτι· ξέσπασμα (ποταμοῦ), γαράδρα. (ἰατρ.) ἐξάνθημα, ξεθύμασμα, [ἐκ τοῦ

Ἐκ-ρήγνυμι Μ. ρήξω (μσ. πρκ. Ἐξέρρωγα, πθ. ἀόρ. β΄. Ἐξερράγην). Σπάνω μὲ ὁρμήν· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀμτβτ. ἢ ἑλλ. ξ αὐτοπαθ.) σπάνω καὶ ἐβγαίνω, (κοιν.) ἐξεσπάνω. «Ὕδωρ ἐξέρρηξεν ὑδοῖο,» Ἰλ. Ψ. «Ἐκρήξας εἰς τὸν ὑπὲρ γῆς τόπον ὁ Ἄνεμος,» Ἀρστ. (καὶ πθ.) «Ἔνθεν ἐκραγήσονταί ποτε ποταμοὶ πυρός,» Αἰσχλ. «Ἐκρήγνυνται γὰρ αἱ ρλύκταινα,» Ἀρστ. (ᾗ τρπ.) «Πόλεμος (« Θρῆνος, « Μῖσος) ἐξερράγη,»

Ἔκρηξις, εως (ἡ). χύσιμον ἔξω μὲ ὁρμήν, ξέσπασμα, ξέκ τοῦ

Ἐκ-ρήσσω(ττω), Μ. ρήξω, = Ἐκρήγνυμι.

Ἐκρητέον [ἐξείρηται], θετ. τοῦ Ἐξαγορεύω.

Ἔκριζος (ὁ, ἡ). ἐκβαλμένος αὐρράζα, ξερριζωμένος.

Ἐκ-ριζόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξερριζόνω, (μτφορ.) ξεπατόνω, ἐξολεθρεύω.

Ἐκρίζωσις, εως (ἡ). ξερρίζωμα.

Ἐκριζωτής, οῦ (ὁ). ὁ ξερριζόνων.

Ἔκριμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐκρίπτεται (ἀπορρίπτεται), ἀπαρρίξιμηάν, σκύβαλον, (συγχ. τῷ Ἔκκριμα).

Ἔκριν, ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰν (ἐξέχουσαν) φῖνα.

Ἐκ-ρινάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ῥινίζων ἀφαιρῶ, (μτφορ.) καταπρώγω, καταπήχω.

Ἐκ-ρινίζω, Μ. ίσω. Ῥινηλατῶν ἀνιχνεύω,

Ἐκ-ρεκίζω, Μ. ίσω, = Ἀναρρίπίζω, φυσῶν (μὲ τὴν φιπίδα) ἀνάπτω, (μτφορ.) ἐξάπτω, διεγείρω. « Τὸ θαρσαλέον αὐτοῦ ξ μάχιμον, ἤδη σβεννύμενον ὑπὸ γήρως, αὖθις ἐξερρίπιζε,» Πλ.

Ἔκριτος (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἔξαψις, ἐρεθισμός.

Ἐκριπτέον, θετ. τοῦ Ἐκρίπτω.

Ἐκ-ριπτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκρίπτω.

Ἔκριπτος (ὁ, ἡ). ἀπερρίμένος, (ἐπὶ βρεφ.) ἐκτεθειμένος, [ἐκ τοῦ

Ἐκ-ρίπτω, Μ. ρίψω. Ῥίπτω (ᾧ πθ. Πίπτω) ἔξω· διώχνω, ἀποβάλλω.

Ἔκρισις, εως (ἡ). ρίψιμον ἔξω.

Ἔκροή (ἡ). τρέξιμον (χύσιμον) ἔξω· (ἐπὶ τριχ. κλπ.) μάθημα, πέσιμον· (συνκδχ.) τὸ μέρος ὅτ' οὗ ἐκρέει (χύνεται ἔξω) τι, τρύπα (στόμιον) ὑγετοῦ κτλ.

Ἔκροια (ἡ), = τῷ προηγ.

Ἐκ-ροιβδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀναρροιβδέω, ἐκφοφῶ, ἀπορροφῶ

Ἐκ-ρομβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥομβῶν (Περιζορφῶν) ἐκβάλλω.

Ἔκροος-ους (ὁ), = Ἐκροή.

Ἐκ-ροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥοφῶ τι μέχρι βαθίνος, ἀπορροφῶ.

Ἔκρυθμος (ὁ, ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Ἔρρυθμος, (δηλ.) = Ἄρρυθμος.

Ἐκ-ρύομαι, Μ. ρύσομαι. Ξεγλυτόνω, ἀπολυτρόνω, ἐλευθερόνω.

Ἐκ-ρυτόω-ῶ, Μ. ώσω, καὶ

Ἐκ-ρύπτω, Μ. ρύψω. Ἀφαιρῶ τὸν ῥύπον, καστρεύω, καθαρίζω, (αἱ πλύστριαί μας λέγουν) ξερρύπίζω.

Ἔκρυσις, εως (ἡ) = Ἔκροή (« Τριχῶν—, « Θρξ.). (ἰατρ.) ἀποβολὴ τοῦ μὴ λαθόντος ἀκόμη σύστασιν (δηλ. ἑπτακμέρου) ἐμβρύου, (παρβλ. Ἔκτρωσις), (συγχ. τῷ Ἔκφυσις).

Ἐκ-ρυτιθόμαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γεμίζω ὅλος ῥυτίδας, καταζαρόνουν τὰ μάγουλά μου κλπ.

Ἐκ-σαγηνεύω. Μ. εύσω. Ψαρεύω μὲ τὴν σαγήνην, (τρπ.) περιπλέκω, ἐμπερδεύω.

Ἐκ-σαλάσσω(ττω), Μ. άξω, Π. καὶ

Ἐκ-σαλεύω, Μ. εύσω. Σαλεύω ἐκ θεμελίων, συνταράττω, (παρβλ. Ἐκσείω).

Ἐκ-σαόω, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Ἐκσώζω.

Ἐκ-σαρκίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω ἀπό τινος τὸ κρέας (τὰς σάρκας), ἀφίνω μόνον τὰ κόκκαλα.

Ἐκ-σαρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ σαρκώσῃ (νὰ τραφῇ, ν' ἀποκτήσῃ κρέας).

2) (ἀμτβτ.) σαρκόνω ὑπὲρ τὸ δέον, παραπαχαίνω.

Ἐκσάρκωμα (τό). τὸ αὐξηθὲν εἰς πληγὴν κρέας, (παρβλ. Ὑπερσάρκωμα).

Ἐκ-σαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σαρόνω (Σκωπίζω) καστρικά, ἀποσκωπίζω.

Ἐκ-σαφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διασαφῶ, σαφηνίζω, ἐξηγῶ.

Ἐκ-σβέννυμι, Μ. σβέσω, = Ἀποσβέννυμι.

Ἐκ-σείω, Μ. σείσω. Σείω (Κουνῶ) δυνατὰ σειών ἐβγάλλω ἢ ῥίπτω κατὰ γῆς τι· (μτφορ.) κάμνω τινὰ νὰ παύσῃ (νὰ παραιτηθῇ) ἀπὸ ἕν τι τρομάζοντάς του. « Τούτων μέντοι τῶν λογισμῶν ἐξέσεισεν αὐτὸν ἡ παρὰ τῶν ὄχλων δόξα,» Πλ.

Ἐκ-σεμνύνω, Μ. υνῶ. Σεμνύνω καθ' ὑπερβολήν, ὑπερεκθειάζω.

Ἐκ-σεύομαι, Μ. συθήσομαι, Π. ἐβγαίνω ἔξω μὲ ὁρμήν, ἐξορμῶ. « Πυλῶν ἐξέσυτο,» « Ὅμ. « Φάρυγος δ' ἐξέσυτο οἶνος ψωμοί τε,» αὐτ.

Ἐκ-σημαίνω, Μ. ανῶ. Δηλοποιῶ διὰ σημείων, φανερόνω.

Ἐκ-σήπω, Μ. σήψω, Σαπίζω τι ἐντελῶς, ἀφανίζω διὰ τῆς σήψεως.

Ἐκ-σιγάω-ῶ, Μ. ήσομαι, Π. σιωπῶ ἐντελῶς, ἀποσιωπῶ, (ὀθεν

Ἔκσιγησις, εως (ἡ). ἄκρα (ἐνταλὴς) σιωπή. « Ἐκσίγ. πυθαγορικῶς ἡ ἄκρα σιγὴ,» Εὐς.

Ἐκ-σιφωνίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω (Ἀδειάζω) ἀπὸ πουθενὰ ὑγρόν τι μὲ τὸν σίφωνα, (ἐπμ.) δὲν σίφνω οὔτε ρανίδα.

Ἐκ-σιωπάω-ῶ, Μ. ήσομαι, = Ἐκσιγάω.

Ἐκ-σκαλεύω, Μ. εύσω. Ἐβγάλλω (Ξερρίζόνω) τι μὲ τὸ σκαλιστῆρι.

Ἐκ-σκάπτω, Μ. σκάψω. Σκάπτων ἐβγάλλω τὸ χῶμα, Ἀνασκάπτω.

Ἐκ-σκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω. Ἐβγάλλω τι ἀπὸ πουθενὰ καὶ τὸ σκορπίζω, (τρπ.) μεταπάνω.

Ἐκ-σκευάζω καὶ (μσ.) -άζομαι, Μ άσω -ομαι. Ἐβγάλλω ἀπὸ πουθενὰ τὰ σκεύη, (ἐπμ.) ἀδειάζω, εὐκαιρόνω.

Ἔκσκευος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς σκευῶν ἢ σκευῆς (κυρ. θεατρικῆς ἐνδυμασίας), (ἀντιθ. τῷ Ἔνσκευος).

Ἔκσκηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς (μακρὰν) τῆς σκηνῆς κατοικῶν, Ἀπίσκηνος.

Ἐκ-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ μὲ προσοχήν, ἐξετάζω.

Ἐκσκορπισμός (ὁ). διασκορπισμός.

Ἐκ-σμάω-ῶ, Μ. σμήσω καὶ

Ἐκ-σμήχω, Μ. σμήξω, = Ἀποσμήχω, σφογγίζω παστρικά, καθαρίζω.

Ἐκ-σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυπάζω ἐκδιώκω, Ἀποσοβῶ, ξελεγιάζω, (παρβλ. Ἐκπτήσσω).

Ἔκσπασις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-

Ἐκ-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶν ἐβγάζω.

Ἐκ-σπένδω, Μ. σπείσω. Προσφέρω σπονδὰς εἰς τοὺς θεούς, χύνω τι ἐν εἴδει σπονδῆς.

Ἐκ-σπερματίζω, Μ. ίσω, = Ἀποσπερματίζω.

Ἐκ-σπερματόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, (βτν.) Ἐβγαίνω εἰς τὸν σπόρον, ξεσποριάζω.

Ἐκ-σπεύδω, Μ. σπεύσω. Ἐβγαίνω βιαστικός, σπεύδω νὰ ἐβγῶ.

Ἐκ-σπογγίζω, Μ. ίσω. Σφουγγίζω (κοιν. Παίρνω) τι μὲ τὰ σφουγγάρι, Ἀποσφογγίζω.

Ἔκσπονδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μετέχων ἢ ἀποκεκλεισμένος ἐών σπονδῶν (τῆς εἰρήνης), (ἐπμ.) ἐχθρὸς (ἄσπονδος). «Ἰουδαῖοι, γένος ἔκσπονδον,» « Συν. 2) ὁ παραβαίνων ἢ ἐναντίος εἰς τὰς σπονδάς, ἀπιστος. « Τοὺς ὅρκους ἐκσπόνδους ποιήσας,» « Σῦ. « Εἴ τι πεπόνθασιν ἔκσπονδον,» Δ. Ἁλ.

Ἐκ-σπονδύλίζω, Μ. ίσω. Ἐξαρθρόνω τοὺς σπονδύλους τοῦ λαιμοῦ, ἐκτραχηλίζω.

† Ἐκστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπερβὰς τὸ προσδιορισθὲν σταδιακὸν διάστημα, (οὕτως ἀνέγν. τινὲς τὸ

Ἐκστάδιος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ἐξαστάδιος.

Ἐκ-στασιάζω, Μ. άσω. Διεγείρω (Κινῶ) εἰς ἐπανάστασιν.

Ἔκστασιον (τό), (Νμ. μτγν.). παραχώρησις τῶν ὑπαρχόντων· (ἐπὶ στρατ.) λειποταξία, [ἐκ τοῦ

Ἔκστασις [ἐξίστημι], εως (ἡ). ἡ ἀπὸ τῆς συνήθους θέσεως μετατόπισις· (ἐπμ.) μεταβολή, ἀλλοίωσις ἢ ἀπουσία, ἔλλειψις, (ἐνίοτε) παραχώρησις (« Ὑπαρχόντων—, « Νμ.). (συνήθ.) = Ἔκπληξις, παραλόγισμα· (ἐπὶ καλῷ) Ἐνθουσιασμός, (ὀθεν

Ἐκστατικός, ἡ, όν. Ὁ πάσχων ἢ προξενῶν ἔκστασιν. « Μειράκιον ἐκστατικὸν καὶ παραφρονοῦν,» Πλ. « Οἷς πλατὺ τὸ μέτωπον, ἐκστατικοί,» Ἀρστ. « Μεταβολὴ γὰρ πᾶσα ἐκστατικόν,» « Θμ. «Τῆς ἐκστατικῆς τοῦ θείου ἔρωτος δυνάμεως,» Δ. Ἀρεοπαγ.

Ἐκστατικῶς, Ἐπίρ. Εἰς ἔκστασιν. « Ἐκστατικῶς ἔχω,» « Πλ., εἶμαι εἰς ἔκ-

Ἐκ-στέλλω, Μ. στελῶ, = Ἐκπέμπω. 2) στολίζω πανταχόθεν, (Σοφ. Ο.Δ. Τ. 1269).

Ἐκ-στέφω, Μ. στέψω. Στολίζω πανταχό-

θεν μὲ στεφάνους. 2) (συνεκδχ.) γεμίζω τὸ πιτῆρι κτλ. ὡς ἐπάνω. «Ἐξέστεψε θάλασσαν.» Ὑπερ., (παρβλ. Ἐπιστέφω). 3) = Ἀποστέφω.

Ἐκ-στηλίζω, Μ. ἰσω, = Ἀποστηλίζω.

Ἔκστιλλος (ὁ, ἡ), = Ἔκστιλπνος.

Ἐκ-στιλβω, Μ. στίλψω, = Ἀποστίλβω.

Ἔκστιλπνις (ὁ, ἡ). πολλὰ στιλπνός, στιλπνότατος.

Ἐκ-στραγγίζω, Μ. ἰσω. Στραγγίζω ἐντελῶς.

Ἐκστρατεία, ας καὶ

Ἐκστράτευσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐκ-στρατεύω καὶ (μσ.)-εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Ξεκινῶ μὲ στράτευμα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐκστρατοπεδεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Ἐβγάλλω τὸ στράτευμά μου (ἀπὸ τὸ στρατόπεδον) καὶ τὸ τοποθετῶ ἔξω.

Ἐκστρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω (Γυρίζω) τὸ μέσα ἔξω· στραγγουλίζω· ἀναποδογυρίζω (τρπ.) μεταβάλλω (κυρ. ἀπὸ τὸ χεῖρον), διαστρέφω. «Γενεὰ ἐξεστραμμένη.» «Γρφ. (ὄθεν

Ἐκστροφή (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., γύρισμο τοῦ ἐντὸς εἰς τὰ ἐκτὸς, ἀναποδογύρισμα, στραγγούλισμα. (τρπ.) ἐντελὴς (ἐπὶ τὸ χεῖρον) μεταβολή.

Ἐκ-συριγγοῦμαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. (ἰατρ.) Κατοντῶ εἰς σύριγγα (φίστουλαν).

Ἐκ-συρίζω καὶ (Ἀττ.)

Ἐκ-συρίττω, Μ. ίξω. Σφυρίζω δυνατὰ, ἐώχνω πινὰ φυρίζωντάς τον.

Ἐκσύρω, Μ. συρῶ. Σύρω τι ἔξω, ἐβγάλλω (ἢ μσ. ἐβγαίνω) σέρνωντας, ξεφλουδίζω.

Ἐκ-σφαιρίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω τι (καὶ πθ. Πίπτω) ὡσὰν τὴν σφαῖραν.

Ἐκ-σφενδονάω-ῶ (ίζω), Μ. ήσω (ίσω). Ῥίπτω (Τινάζω) τι μακρὰν μὲ (ἢ ὡς ἂν μὲ) σφενδόνην.

Ἐκ-σφηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεσφίγγω, ξεθηλυκόνω.

Ἐκ-σφονδυλίζω, Μ. ίσω, = Ἐκσπονδυλίζω.

Ἐκ-σφραγίζω, Μ. ίσω. Παίρνω ἐπάνω εἰς κερὶ κτλ. τὸ ἀντίτυπον σφραγίδος· μιμοῦμαι. 2) Π. = Ἀποκλείω.

Ἔκσφράγισμα (τὸ), τὸ ἔκτυπον τῆς σφραγίδος, (παρβλ. Ἐμμαγεῖον).

Ἐκ-σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω τι ἀπὸ τινος, ξεσχίζω, ἀποσπῶ.

Ἐκ-σώζω, Μ. σώσω. Σώζω (Γλυτώνω) τινὰ ἀπὸ τινος κακοῦ. «Ἐξεσάωσε θαλάσσης.» «Ὀδ. Δ. (καὶ πθ.) «Ὅτ' ἐκ νεῶν ἐθαρέντες νῆσον ἐκσωζοίατο,» Αἰσχλ., εἰ ναυαγίσαντες ἐβγαίνουν καὶ διασώζοντα. εἰς τὸ νησί.

Ἐκ-σωρεύω, Μ. εύσω. Ἐπισωρεύω.

Ἔκτα, Π. ἀντὶ Ἔκτανε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Κτείνω.

Ἐκταγή (ἡ), [ἐκτάσσω]. = Ἔκταξις, διάταξις. 2) (μτγ.) πρόστιμον, ἀγγάρεια.

Ἐκτάδην [ἐκτείνω], ἐπίρ. Ἁπλωτά, ταντωμένως· κατὰ μῆκος.

Ἐκτάδιος, α ἢ ας, ον, Π. ἐκτεταμένος, μακρὺς ἢ πλατὺς, (ἐν γέν.) εὐρύχωρος.

Ἐκταδόν, ἐπίρ. = Ἐκτάδην.

Ἔκταθεν, Π. ἀντὶ Ἐκτάνθησαν, γ'. πλθ. πρτ. τοῦ πθ. ἀορ. τοῦ Κτείνω.

Ἔκταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι κατὰ τὴν ἕκτην ἡμέραν (εἰς ἓξ ἡμέρας), ἓξ ἡμερῶν. » Ἑκταία μάζα,« Ἀθ., ἢ ἐκ χωνίκων ἓξ.

Ἐκπαχῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκπήγνυμι.

Ἔκπακτος (ὁ, ἡ). (κυρ. στρατιώτης) ὁ ἐκτὸς τῆς τάξεως, μὴ συναριθμούμενος εἰς τὸ τάγμα, (Γαλλ.) surnuméraire, (ἴδε Ἐξάριθμος).

† Ἐκ-ταλαντόω-ῶ, Μ. ώσω. (Κωμ.) Στερῶ τινα τῆς περιουσίας του.

† Ἔκταμα (τὸ). ἔκτασις, διάστημα.

Ἔκταμε, Π. ἀντὶ Ἐξέταμε, γ'. ἑν. πρσ. ἀορ. τῆς ὁρς. καὶ

Ἐκτάμησι, Π. ἀντὶ Ἐκτόμῃ, ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ

Ἐκ-τάμνω, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐκτέμνω.

Ἔκταν, ας, α, αμεν κτλ., Π. ἀντὶ Ἔκτανον, ἀόρ. β'. τῆς ὁρς. καὶ

Ἐκτάνθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κτείνω.

Ἐκ-τανίω, Μ. ύσω, Π. (ἢ σπν. λογογρφ.) ἀντὶ Ἐκτείνω. «Οὐδὲ παρειῶν ἐκτανύσεις ῥυτίδας,» Ἐπγρ. (καὶ πθ.) «Ὁ δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη,» Ὅμ.

Ἔκταξις [ἐκτάσσω], εως (ἡ). παράταξις (στρατεύματος).

Ἐκ-ταπεινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ταπεινόνω καθ' ὑπερβολήν· ἐξευτελίζω.

Ἐκταρακτικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐκταράττειν.

Ἐκτάραξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐκ-ταράσσω (ττω), Μ. άξω. Ταράττω (Συγχύζω, Ξυπνάζω) ὅλως διόλου, καταταράττω. «Κοιλίης ἐκταραχθείσης,» Ἰατρ., ὅταν χαλάσῃ τὸ στομάχι ἢ διατεθῇ πρὸς διάρροιαν.

Ἐκ-ταρβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζω καθ' ὑπερβολήν, καταπρομάζω.

Ἐκ-ταριχεύω, Μ. εύσω. Καταξηραίνω τι ὡς τάριχον, (καιν.) τὸ κάμνω μουμιάν.

Ἐκ-ταράσω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκτείνω τι πέρξ τινὸς ἐν εἴδει ταρσοῦ (ἴδε τὴν λέξ.).

Ἔκτας, β', ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Κτείνω.

Ἔκτασις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐκτείνω, ἅπλωμα, ἐξάπλωμα· ἀνάπτυξις· (γρμτ.) ἡ κατὰ προσῳδίαν αὔξησις τῆς συλλαβῆς· (τρπ.) προσπάθεια.

Ἐκτάσσω[τω], Μ. τάξω. Ἐβγάλλω τὸ στράτευμα (ἀπὸ τὸ στρατόπεδον κτλ.) ἢ τὸ βάλλω εἰς παράταξιν· (ἐν γέν.) τοποθετῶ κατὰ τάξιν.

Ἐκτάσω, Δ. ἀντὶ Ἐκτήσω, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Κτάομαι.

Ἐκταστέον, θετ. τοῦ Ἐκτείνω.

Ἐκτατικὸς, ἡ, ὁν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐκτείνῃ (κυρ. τὰ βραχ. φων.).

Ἔκτατο, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦμσ. (ἀντὶ πθ.) ἀορ. τοῦ Κτείνω.

Ἐκτατὸς, ἡ, ὁν. Ὁ δυνάμενος ἐκτείνεσθαι, ἐπιδεκτικὸς ἐκτάσεως.

Ἐκ-ταφρεύω, Μ. εύσω, = Ἀποταφρεύω. 2) = Ἐκσκάπτω.

Ἐκτέατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐκέκτητο, ὑπερσ. τοῦ Κτάομαι.

Ἐκτεθειῶσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκθειόω.

Ἐκτέθηλα, μσ. πρκ. τοῦ Ἐκθάλλω.

Ἐκτέθραμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐκτρέφω.

Ἐκ-τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω, ἁπλόνω, ἐξαπλόνω· (συνεκδχ.) φορτώνω. στενοχωρῶ (τρπ.) τραβῶ εἰς μάκρος, παρατείνω. (γρμτ.) μακρύνω κατὰ προσῳδ. τὴν συλλαβήν. (σπντ.) = Ἐξελκω. » Ἐξέτεινεν αὐτὸν ἐκ παρατεώματος,« Γρφ., (συγχ. τῷ Ἐκτίνω).

Ἐκ-τειχίζω, Μ. ίσω. Ἀποτελειόνω τὸ ὅπ. ἤρχισα νὰ κτίζω τεῖχος, (ἐν γέν.) περιτειχίζω.

Ἐκτειχισμὸς (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐκ-τεκμαίρομαι, Μ. αροῦμαι, Π. = Ἐκλογίζομαι, εἰκάζω.

Ἐκ-τεκνόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Τεκνοποιῶ· ἀναγνωρίζω τὸ γεννηθὲν τέκνον ὡς ἰδικόν μου.

Ἐκτεκών, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκτίκτω.

Ἐκ-τελέθω (χ. Μ.), Π. γίνομαι (γεννῶμαι, παράγομαι) ἀπό τινος.

Ἐκ-τελειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἐντελές, τελειοποιῶ.

Ἐκ-τελείω, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐκτελέω.

Ἐκτελείωσις, εως (ἡ). τελειοποίησις.

Ἐκ-τελείω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκτελειόω.

Ἐκ-τελευτάω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω εἰς πέρας (εἰς ἔκβασιν), ἐκληρῶ, ἐκτελῶ. 2) ἀποτελειόνω. (ἀμτβτ.) ἀποθνήσκω.

Ἐκ-τελέω-ῶ, Μ. έσω. Τελειόνω, κατορθόνω· ἐκπληρῶ, πραγματοποιῶ. «Οὗτοι ἐκτελέρυσιν ὑπόσχεσιν ἥν περ ὑπέρα,« Ἰλ. Β. « Οὕτος μέν ὁ θεσπὶς ἐκτετέλεσται,» Ὀδ. Χ. » Εἶκοσι δ' ἐκτελίσας ἐνιαυτούς,« Πίνδ. (καὶ κατὰ τμσ.) « Ἔκτε καὶ ὀψὲ τελεῖ,» Ἰλ. Δ.

Ἐκτελὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Ἐντελὴς, πλήρης, τέλειος.

Ἐκ-τέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτων ἐβγάλλω, (ὄθεν) συνοχίζω. (συνεκδχ.) καταπραΰνω, (τρπ.) σφῶ, ἀφαιρῶ, (παρβλ. Ἀποτέμνω).

Ἐκτένεια (ἡ). προσπάθεια, ἐπιμονὴ, προθυμία, ἀφθονία. «Τὰ ἐπιτήδεια κάμπλειστα εἰσεκομίσαντο, ὡς ἐκτένειαν εἶναι, εἰ καὶ ἐπιμηκεστέρα γένοιτο ἡ πολιορκία,« Ἡρωδ., [ἐκ τοῦ

Ἐκτενὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ἐκτεταμένος· διαρκὴς, συνεχὴς, ἀδιάκοπος· (τρπ.) σύντονος, ἐπίμονος, δραστήριος, πρόθυμος.

† Ἐκτενία (ἡ), Π. (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐκτένεια.

Ἐκτενῶς, ἐπίρ. Προθύμως, ἐπιμόνως, ἀνενδότως. ἀφθόνως, μὲ πολλὴν προσπάθειαν.

Ἔκτεξις [ἐκτίκτω], εως (ἡ). γέννησις, παιδοκόμησις.

Ἐκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἔχω.

Ἐκτεταγμένως [ἐκτάσσω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἐν τάξει, διακεκριμένως.

Ἐκτεταμένως [ἐκτείνω], ἐπίρ. (μτχ.). Κατ' ἔκτασιν· (γρμτ.) ἐκτεινομένης κατὰ προσῳδ. τῆς συλλαβῆς.

Ἐκτεταχὼς, υῖα, ὸς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκτείνω.

Ἐκτετισμένος, η, ον, πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Ἐκτίνω.

Ἐκτέτμηκα, πρκ. τοῦ Ἐκτέμνω.

Ἐκτέτραμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐκτρέπω.

Ἐκτετριμένος, η, ον, πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Ἐκτιτράω.

Ἐκτεὺς, έως (ὁ), εἶδος μέτρ χωρητ. (τὸ ἕκτον τοῦ μεδίμνου).

Εκ-τεύχω, Μ. τεύξω, Π. = Ἐξεργάζομαι, ἐκτελῶ.

Εκ-τεφρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς τέφραν (στάκτην), κατακαίω, (ὄθεν:

Εκτέφρωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς τέφραν (στάκτην) μεταβολή, κατάκαυσις, ἀποτέφρωσις.

Εκ-τεχνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Τεχνάζομαι, ἐφευρίσκω.

Εκ-τηγανίζω, Μ. ίσω. Τηγανίζω μὲ φοβερὸν πῦρ, τηγανίζω μέχρις ἐκπυρώσεως. « Ἠαρῆσθαι μὲν ἐπὶ λίμνης ἴδψει, μὴ δεδυνημένον δὲ πιεῖν ἐκτετηγανίσθαι, « Θεόδ. Γρτακ., (κοιν.) ἐτηγαρίζετο, (καὶ εἰς τὰς Ἀθήν.) ἐφρύγετο.

Εκ-τήκω, Μ. τήξω. Λυθῶ ὅλως διόλου, (ἐπιμ.) ἐξαλείφω, φανίζω (« Δῆσας δ' ἐκτήκει μνημοσύνην πραπίδων, « [Κρίτ. παρ' Ἀθ.] « Ἀλλά μοι τόδ' ἐμμένει καὶ μήποτ' ἐκπαγείη, « Αἰσχλ.) (πθ. ἡ μσ.) γίνομαι πετροῖ καὶ κόκκαλον. « Λύπῃ ᾗ λιμῷ ἑαυτὸν ἐκτήξας, « Δίλ. (καὶ κατὰ τιμ.) « Ἐκ τοί με τήξεις, « Εὐρ.

Ἑκτημαι, ἀντὶ Κέκτημαι, πρκ. τῆς Κτάομαι.

Ἑκτημόριον (τὸ). τὸ ἕκτον μέρος τινὸς πράγματος, (ὄθ. ‖. πλθ.) Ἑκτημόρια ᾗ Ἑκτήμορος, οἱ γεωργοῦντες ξένην γῆν καὶ πληρόνοντες εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ἓν εἰς τὰ ἕξ.

Ἑκτημορίτης, ου (ὁ). ὁ χωρῶν τὰ ἕκτον μέρος.

Ἑκτήμορος (οἱ), ἴδε Ἑκτημόριος.

Ἕκτησις [ἐκτήκω], εως (ἡ). λυόσιμον ἐντελὲς (ἰατρ.) ῥύσις (κένωσις) τῶν ὑγρῶν τοῦ σώματος.

Ἑκ-τιθασεύω, Μ. εύσω, = Ἐξημερόω.

† Ἑκ-τιθεύω, Μ. εύσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκτιτθεύω.

Ἐκτίθημι, Μ. ἐκ-θήσω [ἀόρ. Ἐξέθηκα κτλ.). Βάλλω τι ἔξω (ἵνα εὑρεθῇ ἢ ἵνα φαίνεται), (ὄθεν) ἐκθέτω (βρέφος), ἀνοίγω καὶ ἁραδιάζω (πραγματείας εἰς τὴν ἀγοράν)· ἀποδιδάζω (ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἁγήματος κατὰ γῆς)· προτείνω (βραβεῖον)· τοιχοκολλῶ· προκηρύττω· γνωστοποιῶ, περιγράφω· ἐκδίδω, δημοσιεύω.

Ἑκ-τιθηνέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκτιτθεύω.

Ἑκτικός, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι καθ' ἕξιν, ἐντελῶς γυμνασμένος, συνειθισμένος, (ὄθεν:) « Πυρετὸς —, « Ἰατρ., ὁ συνεχὴς (μὴ διαλείπων), καὶ « Ἑκτικὸς (ἄνθρωπος), « αὐτ., ὁ Ἐκτικιασμένος.

Ἑκτίκτω, Μ. τέξομαι. Γεννῶ, παιδοκομῶ (κυρ. ἐπὶ τῶν ὠοτοκούντων ἐκ τῶν ἐντὸς τοῦ σώματος εἰς τὰ ἐκτός, καθὼς π. χ. τῶν ὀστρακῶν, (Ἀρχτ.).

Ἑκτικῶς, ἐπίῤ. καθ' ἕξιν, (ἐπιμ.) μὲ ἄκραν εὐκολίαν.

Εκ-τιλάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκβάλλω τι ἀπὸ τοῦ σώματός μου ὡς ὑγρὸν κόπρον, (χυδ.) τσιρλίζω.

Ἐκ-τίλλω, Μ. τιλῶ. Μαδῶ, τσουμαδῶ. ξερριζώνω.

Ἐκ-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Τιμῶ μὲ ὑπερβολήν. « Πλοῦτον ἐκτιμήσαντας, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἐκθειάσαντας, « Λογγ. 2) ξετιμῶ. « Ἡ γὰρ οὐσία αὐτοῦ, ὧν ἐκτιμᾷ τις ὀρθῶς, τάλαντά εἰσιν οὐκ ἔλαττον ἑκατόν, « Πλάτ. 3) ἀναβάζω τὴν τιμὴν (τοῦ πωλουμένου), τὰ ἀκριβαίνω. « Ἐώνων ἐπιτετύχηκεν, αὐτῷ δὲ μέλει ἐκτετιμημένα λογίζεσθαι, « Ἀρχτ.

Ἑκτίμησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀναίβασμα τῆς τιμῆς (τοῦ πωλουμένου), ξετίμημα.

Ἕκτιμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τιμῶν ἢ μὴ τιμώμενος. « Γονέων —, « Σοφ., ἡ μὴ τιμῶσα τοὺς γονεῖς της. 2) ὁ πωλούμενος μὲ ἀναιβασμένην τιμήν, ἀκριβός, (Ἡσύχ.). 3) ὁ πληρόνων πρόστιμον, (Ἐπιγρ. Boeck.).

Ἑκτίναγμα (τὸ) καὶ

Ἑκτιναγμός (ὁ), = Ἐκτίναξις.

Ἑκτινάκτρια (ἡ). ἡ ἐκτινάσσουσά (ἀποσειομένη, ἀποποιουμένη) τι.

Ἑκτίναξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐκ-τινάσσω, Μ. άξω. Τινάζω δυνατά, τινάζω τι νὰ πέσῃ ὅ,τι εἶν' ἐπάνω του, τινάζω ῥίπτω, (κοιν.) ξετινάζω, (τρπ.) καταπυρανῶ. « Οἱ υἱοὶ τῶν ἐκτιναγμένων, « Γρφ.

Ἑκτίνω(νυω)μι καὶ

Ἐκτίνω, Μ. τίσω. Πληρόνω (πρόστιμον, χρέος κτλ.), ἀποζημιόνω, ξεπληρόνω, ἐξοφλῶ, (τρπ.) ἀνταποδίδω, ἀνταμείβω· τιμωρῶ ἢ τιμωροῦμαι (πρὸς ἐκδίκησιν), λαμβάνω τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας μου, (καρβλ. Ἀποτίνω).

Ἕκτισις, εως (ἡ), = Ἀπότισις, ἀπόδοσις (χρέους κτλ.), ξεπλήρωμα, ἐξόφλησις, ἀποζημίωσις. « Οὐκ οὖσης αὐτοῖς ἐκτίσεως, « Ἀρχτ. μὴ ὄντες ἀξιόχρεοι (μὴ ἔχοντες χρήματα) πρὸς ἐξόφλησιν.

Ἕκτισμα (τὸ). τὸ πληρονόμενον πρὸς ἐξόφλησιν ἢ ἀποζημίωσιν, πρόστιμον, τιμωρία.

Ἑκτιστής, οῦ (ὁ). πληρωτὴς ἢ εἰσπράκτωρ (χρέους, φόρου κτλ.), (τρπ.) ἐκδικητής.

Ἐκ-τιτθεύω, Μ. εύσω. Βυζάνουσα ἀνατρέφω (νήπιον).

Ἐκ-τιτραίνω, Μ. ανῶ καὶ

Ἐκ-τιτράω-ῶ, Μ. ἐκ-τρήσω. Τρυπῶ τι πέρα-πέρα.

Ἐκ-τιτρώσκω, Μ. ἐκ-τρώσω. Ῥίπτω (ἀποβάλλω) ἔμβρυον.

Ἐκ-τίω, Μ. τίσω, Π. ἀντὶ Ἐκτίνω.

Ἕκτμημα (τὸ). τὸ ἐκτμηθὲν ἀπό τινος μέρος, κομμάτι. (ὄθεν Γεωγρφ.) « Γῆς —, « Ἀρχτ., = Ζώνη.

Ἕκτμησις, εως (ἡ), = Ἐκτομή. εὐνούχισμα.

Ἐκτμητέον, θετ. τοῦ Ἐκτέμνω.

Ἔκτοθεν, ἐπίῤ. Π. (σπν. ἀντὶ) Ἐκτόθεν, ἔκτοτε, ἐξ ὅτου, ἢ ἔπειτα, μετὰ ταῦτα.

Ἔκτοθεν, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ἐκτοσθεν.

Ἔκτοθι, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ἐκτὸς, ἔξω.

Ἐκ-τοιχωρυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κλέπτω (ἀφαιρῶ) τι ὡς τοιχωρύχος.

Ἐκ-τοκίζω, Μ. ίσω. Δανείζω μὲ βαρὺν τόκον. 2) (σπν.) ξεγεννῶ.

Ἔκτοκος (ὁ, ἡ), = Ἔκγονος.

† Ἐκ-τολμάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀποτολμάω. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκτολυπεύω.

† Ἕκτολμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -μως. Πολλὰ τολμηρός, παράτολμος, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὔτολμος).

Ἐκ-τολυπεύω, Μ. εύσω. (κυρ.) Ξετυλίζω, (μτφρ.) ἐκτελῶ (ἐπίμονόν τι ἔργον).

Ἔκτομάς, άδος (ἡ). (πθ.) ἡ ἐκτεταμένη, (ὄθεν:) « Θύρα —, « Ταχτ., ἡ κατασκευασμένη εἰς τὸ θυρόφυλλον ἄλλης μεγαλητέρας, ἢ ἄλλ. Ῥινοπύλη. « Περικεφαλαία —. « Ἡσύχ., ἡ ἔχουσα μόνον δύο τρύπας διὰ τὰ ὄμματα. « Μήτρα —, « Ἀθ., ἢ ἄλλ. Ἐκβολάς. 2) (ἐνεργ.) Π = Ἐκτομίς.

Ἐκτομεύς, έως (ὁ). ὁ ἐκτέμνων, (τρπ.) ἐξαλαθρευτής.

Ἐκτομή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκτέμνειν, κόψιμον (ὅλως διόλου), κόψιμον καὶ ἐβγαλμα, εὐνούχισμα, (ὄθεν:

Ἐκτομίας, ου (ὁ). ὁ εὐνουχισμένος.

Ἐκτομίς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ἐκτέμνουσα. « ὀρεπάνην καυλῶν —, « Ἐκγρ. 2) (πθ.) = Ἐκτομάς.

Ἔκτομος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτετμημένος (κομμένος καὶ ἐβγαλμένος), (ὄθ. ‖. οὐσ.) ὁ εὐνοῦχος ᾗ 2) (ἰατρ.) ὁ μέλας ἑλλέβορος.

Ἔκτονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τόνον, ἐκνευρισμένος, ἄτονος· (μουσ.) ὁ ἐκτὸς τοῦ τόνου, παράφωνος.

Ἐκ-τονόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ἔκτονόν τινα, ἀδυνατίζω καθ' ὁλοκληρίαν. ‖. (πθ.) ἀκουφάνω.

Ἐκτόξευμα (τὸ). βέλος κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἐκ-τοξεύω, Μ. εύσω. Τοξεύω ἀπὸ πουθενὰ κατά τινος, Ἀποτοξεύω. 2) τελειόνω ὅλα μου τὰ βέλη (καὶ τρπ.) τὴν ζωήν μου (ὑδ.) χάνομαι, ἐκλείπω. « Καὶ σοι τὸ σῶφρον ἐξετόξευσε φρενός, « Εὐρ.

Ἐκ-τοπίζω, Μ. ίσω. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἑλλ. ἡ ἀμτβτ.) Μεταβάλλω (ἀναχωρῶ ἀπὸ τὸν συνειθισμένον μου εἰς ἄλλον μεμακρυσμένον καὶ ἄγνωστον) τόπον, ἀπομακρύνομαι, μετατοπίζω, παραμερίζω. (ἐ.ἰστε μτβτ.) ἀποφεύγω. « Τὸν πολιτισμὸν ἐκτοπίζων, « Λρτ. (Δ'. 39).

Ἔκτοπος, α ἢ ος, ον. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἔνδοπος, δηλ.) ξένος, (συνδγ.) παράξενος, ἀσυνείθιστος κτλ. (ἴδε Ἔκτοπος).

2) Π. μεμακρυσμένος ἀπό τινα τόπον, τραβηγμένος. « Ἠνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα, « Σοφ., τὴν ἀπεμακρύνατε (ἀπὸ τὴν πόλιν).

Ἐκτοπισμός (ὁ). τὸ ἐκτοπίζειν, μετατοπισμός, ἀναχώρησις εἰς ἄλλον (μεμακρυσμένον καὶ ἄγνωστον) τόπον.

Ἐκτοπιστικός, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ ἐκτοπίζῃ (νὰ μετοικῇ, νὰ μετατοπίζῃ).

Ἔκτοπος (ὁ, ἡ), = Ἄτοπος, παράδοξος, ὑπερβολικός, ἀλλόκοτος. 2) Π. = Ἐκτόπιος, ξένος ἢ. 3) ὁ παραμερίζων ἀπό τινα τόπον. « Τίς ὁδῷ; ... ἔκτοπος ἔρχω, « Εὐρ., (ὄθεν:

Ἐκτόπως, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον ἔκτοπον (παράδοξον, ἀσυνείθιστον κτλ.), μὲ ὑπερβολήν.

Ἐκ-τορεύω, Μ. εύσω, = Ἐκτυρεύω.

Ἐκ-τορέω, Μ. ήσω, Π. τρυπῶν ὀβράζω.

Ἐκ-τορμάω-ῶ, Μ. ήσω, [ἐκ, τόρμη]. Ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν ἴσιον δρόμον, παραστρατίζω.

Ἐκ-τορνεύω, Μ. εύσω. Σκαλίζω (δηλαδή) τι ἐπιτηδείως διὰ τοῦ τόρνου. « Ἐλέφας εἰς ἄκρον ἐκτετόρνευται, « Ἰλ.

Ἐκτὸς [ἐκ], ἐπίῤ. Τοπ., ἔξω, (ᾗ μὲ γεν.) ἔξω ἀπό. « Ἐκτὸς μὲν ἀγκλείου, « Ἰλ. Ω. « Ἐκτὸς ἐόντας, « Ἰλ. Δ. (καὶ ἐνάρθρ. κατ' ἐλλ. τῆς μτχ.) « Τὰ ἐντὸς καὶ τὰ ἐκτὸς (τοῦ σώματος), « Ἀθ. « Πρὸς τοὺς

ἐκτός τε καὶ ἀλλοφύλους « Πλάτ. » Τῶν τοῦ σώματος ἀγαθῶν καὶ τῶν ἐκτός, « Ἀρτ. (καὶ μὲ γεν.) » Στῆ δ' ἐκτὸς κλισίης, « Ἰλ. Ξ. » Καλέσσατο δ' αὐτὸν δῶματος ἐκτός, « Ἰλ. Ο. » Τῶν ἐκτὸς Πελεσπονήσου (πόλεων), « Θκ. (καὶ τρπ.) » Ἐκτὸς ἐωϋτῆς, « Ἱππκρ. (καὶ χρον.) » Ἐπεὶ ἐκτὸς πέντε ἡμερῶν ἐγένετο, » Ἠρ., ἀφ' οὗ παρῆλθον 5 ἡμέραι. 2) (ἔξαιρετ.) χωρὶς, παρεκτὸς, πλήν. » Ἐκτὸς ὠδίνων τέξεται, « Εσηρ. » Ἐκτὸς ἐλπίδος, « Σοφ., παρ' ἐλπίδα. » Ἐκτὸς εἰμὴ, « Ακ., ἔξω μόνον ἄν. » Ἀπέκτειναν ἅπαντας ἐκτὸς ὀλίγων, « Ξεν.

Ἐκτὸς [θετ. τοῦ Ἔγω], ἡ, ὁν. Τὸν ὁπ. δύναται τις νὰ ἔχῃ, ἢ ν' ἀποκτήσῃ » Τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἰσὶν ἐκτὰ, ὅσα ἐνδέχεται ἔχειν, οἷον ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ὑγιεία, « Ἀρτ.

Ἕκτος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς (ἢ μετ' ἄλλων) πέντε. » Τῷ ἕκτῳ μηνὶ, « Γρρ. » Ἕκτον δ' αὖτε Ὀδυσσῆα, « Ἰλ. Β. » Τὸ ἕκτον μέρος, « Θκ., Δμ. (ᾗ χ. τοῦ εἶσ.) » Ἑκτημόριοι, οἱ τὸ ἕκτον τελοῦντες, « Ἡσύχ. (καὶ ἐπιβρῆματ.) » Ἕκτον γεγονὼς ὕπατος, « Ι. Ἀντιοχ.

Ἔκτοσε, ἐπίῤῥ. Π. (Τοπ. μετὰ κινήσ.) ἔξω, (μὲ γεν.) ἔξω ἀπό.

Ἔκτοσθεν καὶ (ἀπντ.) **Ἔκτοσθε**, ἐπίῤῥ. Π. (μὲ γεν.) = Ἐκτὸς, ἔξω (μακρὰν) ἀπὸ, χωρὶς. » Ἔκτοσθεν (ἐνν. ἑαυτῆς) ἐγένετο, « Ἱππκρ., παρερρόνησε. 2) (χ. πτ.) ἀπ' ἔξω. » Τήνδε δ' ἔκτοσθεν βοᾷν ἔα, « Σοφ. (καὶ μὲ γεν.) » Λίμνας ἔκτοθεν, « Αἰσχλ. (καὶ τρπ.) » Φίλων μὲν ἂν γήμαιμ' ἀπ' ἀνδρῶν, ἔκτοθεν δ' οὐ ῥᾴδιως, « Εὐρ.

† **Ἔκτοσθι**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔκτοθι.

† **Ἔκτοτε** (ἀντὶ Ἐκ τότε), ἐπίῤῥ. Ἀπὸ τότε, ἀπ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν καὶ ὕστερα. (ὁ Λουκ. τὸ περιγελᾷ:) » Τῷ δὲ λέγοντι Ἔκτοτε, Καλὸν, ἔφη, τὸ εἰπεῖν Ἐκπέρυσιν, «

Ἐκτραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξιστορῶ (Περιγράφω) τι μὲ τραγικὸν (δηλ. ἐμφαντικὸν ἢ θλιβερὸν) ὕφος, μεγαλοποιῶ ἐπὶ τὸ τραγικώτερον.

Ἐκτρανόω-ῶ, Μ. ώσω. Δηλοποιῶ. σαφηνίζω. προφέρω ὀρθῶς (τρανῶς) τὰς λέξεις.

Ἐκτράπεζος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φερόμενος (βαλλόμενος) εἰς τὴν τράπεζαν, τὸ ὁπ. εἶν' ἀπηγορευμένον νὰ φάγῃ τις.

Ἐκτραπελογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ), (Κωμ.) ὁ ἐγωνέκτράπελαν (τερατώδη, παράδοξον) γαστέρα.

Ἐκτράπελος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) -πέλως, [ἐκτρέπω]. Ἀσυνείθιστος, τερατώδης, ἀλλόκοτος, παράξενος, (κοιν.) ἀφύσικος, (ἐπιτ.) ἀποτρόπαιος. ἄτοπος.

Ἐκτραυματίζω, Μ. ίσω. Κατακληγόνω.

Ἐκτραχηλίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω τινὰ κατὰ γῆς (εἰς τρόπον ὥστε ὁ τραχὴλος νὰ ἐγγίζῃ [νὰ σπάσῃ] τὸν λαιμόν του), (μεταφορ.) ἀφανίζω κακὴν-κακῶς, (μσν.) καταντῶ εἰς ὄλεθρον· ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ ὅρια μου, ξεπερνῶμαι, ἐξακελλόω.

Ἐκτραχηλισμὸς (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ πρηγ.

Ἐκτράχηλος (ὁ, ἡ), = Σκληροτράχηλος, (ἐπιτ.) ἀπειθὴς, ἀνυπόταχτος· ὑπερήφανος.

Ἐκτραχύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὁλίγως διόλου τραχὺ, σκληρύνω, (μεταφορ.) παροργίζω, ἐξαγριόνω.

Ἐκτρέπω, Μ. τρέψω. Γυρίζω τι ἀπὸ τοῦ μέρους πρὸς τὸ ὁπ. διευθύνεται καὶ τὸ στρέφω ἀλλοῦ, γυρίζω τινὰ ἀπὸ τὸν δρόμον του, (ἐπιτ.) = Ἀποτρέπω, ἐμποδίζω. (τρπ.) μεταβάλλω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ τὸ χεῖρον). γυρίζω τι ἀνάποδα (τὸ μέσα ἔξω). » Ἡ δὲ σκολόπενδρα ὅταν κατακίῃ τὸ ἄγκιστρον, ἐκτρέπεται τὰ ἐντὸς ἐκτὸς, ἕως ἂν ἐκβάλῃ τὸ ἄγκιστρον· εἶθ' οὕτως εἰστρέπεται πάλιν ἐντός, Ἀρστ. ‖ (μσν.) τραβηχοῦμαι ἀπὸ τὸν συνήθη (καὶ παίρνω ἄλλον) δρόμον, παραμερίζω, ἀπομακρύνομαι· (συνεκδ.) ἀποστρέφομαι, ἀπορεύγω. (τρπ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ ὅρια μου, παρεκτρέπομαι, διαφθείρομαι, ἀθετοῦμαι, ξεφυλίζω. » Τῆς ἀριστοκρατίας εἰς ὀλιγαρχίαν ἐκτραπείσης, « Πλθ.

Ἐκτρέφω, Μ. θρέψω, = Ἀνατρέφω, (ἐπιτ.) αὐξάνω, μεγαλόνω.

Ἐκτρέχω, Μ. θρέξομαι καὶ (συνηθέστ.) δραμοῦμαι (ἀόρ. Ἐξέδραμον κτλ.). Τρέχω ἔξω, ἐβγαίνω τρέχων, (ἐπὶ ζρατ.) κάμνω ἐκδρομὴν ἢ ἐπιδρομὴν, ἐφορμῶ ἢ ἐξορμῶ. (ἐπὶ φυτ.) αὐξάνω. (τρπ.) παρεκτρέπομαι, ἐξακέλλω. » Ἐπὶ τὸ ἄθεον ἐξέδραμε, « Σχλ.

Ἔκτρεψις, εως (ἡ), = Ἐκτροπή.

Ἔκτρησις [ἐκτιτραίνω], εως (ἡ). τρύπημα ἢ τρύπα πέρα-πέρα.

Ἐκτριανόω-ῶ, Μ. ώσω, (ἀδχμ. κατὰ τὸν Ακ.). Ταράττω (Ἀνακατόνω) μὲ τὴν τρίαιναν.

Ἐκτριβὴ (ἡ), = Ἔκτριψις, [ἐκ τοῦ

Ἐκτρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω δυνατὰ, τρίβων ἐβγάλλω (» Πῦρ—, « Ξεν.), ξεφλουδίζω· καθαρίζω, ὐαλίζω κτλ., (συνεκδ.) φθείρω ἀπὸ τὸ πολὺ τρίψιμον. (ὀθ. μεταφορ.) ἐξαλείφω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. » Τίνων τρόπων σφέας ἐκτρίβειν, « Ἠρ. » Ζεύς σε πρόφρίζον ἐκτρίψειεν οὐτάσας πυρὶ, « Εὐρ.

Ἔκτριμμα (τὸ). πᾶν ὅτι χρησιμεύει πρὸς ἔκτριψιν, (π. χ.) τροσόῦρι. 2) (ἰατρ.) ξεφλούδισμα (πλήγωμα) τοῦ δέρματος ἀπὸ πολὺ τρίψιμον, (παρβλ. Διάτριμμα).

Ἔκτριψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκτρίβειν. 2) (εἰς τὸν Ἱππκρ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔκτρεψις.

Ἐκτροπαλίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ἐκτρέπω.

Ἐκτροπή (ἡ). τὸ ἐκτρέπειν ἢ ἐκτρέπεσθαι, παραμέρισμα (ἀπὸ τὸν δρόμον), παραχάραγμα· τόπος (εἰς τὸ πλάγιον μεγάλου δρόμου) ὅπου δύναταί τις νὰ παραμερίσῃ ἢ νὰ ξαποστάσῃ. τὸ μέρος ὅπου στρέφει ὁ δρόμος· δρόμος παράμερος, μονοπάτι, (παρβλ. Ἀτραπός). γύρισμα νεροῦ ἀπὸ τὸ καθ' αὐτὸ αὐλάκι εἰς τὰ πλαγινά, (ὀθ. ἰατρ.) Μετάστασις (τῶν νοσοποιῶν χυμῶν), (παρβλ. Ἀπόχυσις). διέξοδος (ὑδάτων κλπ.). ὀχετὸς. (τρπ.) μεταβολὴ, ἀλλοίωσις (ἐπὶ τὸ χεῖρον), παρεκτροπὴ. (ῥτρ.) παρέκβασις (ἀπὸ τὸ προκείμενον τοῦ λόγου)· ἐπεισόδιον. (ἐν γέν.) ἀποφυγή.

Ἐκτροπίας, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) ὁ παθὼν ἐκτροπὴν, κομμένος, χαλασμένος.

§ **Ἐκτρόπιμος** (ὁ, ἡ), = Ἀποτρόπαιος ἢ Ἀπόκεντρος.

Ἐκτρόπιον (τὸ). πάθος τῶν βλεφάρων (ὁ-

τὰν ἦνε γυρισμένα πρὸς τὰ ἔξω ᾗ δὲν καλοκλείουν).

Ἔκτρεπος (ὁ, ἡ), ὁ ἐκτετραμμένος (ἀπεμακρυσμένος), (τρπ.) διεφθαρμένος· διεφθαρτικὸς. ἀλλόκοτος.

Ἔκτροφὴ (ἡ), = Ἀνατροφὴ, αὔξησις.

Ἐκτροχάζω, Μ. άσω, = Ἐκτρέχω· διατρέχω, (μεταφορ.) διηγοῦμαι (ἐπιτροχάδην).

Ἐκτρυγάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυγῶ ὅλον τὸν καρπὸν, ἀποτρυγῶ.

Ἐκτρυγίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ (Καθαρίζω τι ἀπὸ) τὴν τρύγα (τὸ καταπάτι), λαγαρίζω.

Ἐκτρυπάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ τι πέρα-πέρα. 2) τρυπῶ καὶ ἐβγαίνω, ἐβγαίνω ἀπὸ καμμίαν τρύπαν, (κοιν.) ξετρυπόνω.

Ἐκτρύπημα (τὸ). ἡ τρύπα τὴν ὁπ. κάμνει τὸ τρυπάνι καὶ τὰ πελεκούδια (ῥινίσματα) ἅπου ἐβγαίνουν ἀπὸ αὐτήν.

Ἐκτρύπησις, εως (ἡ). τρύπημα πέρα-πέρα. 2) ξετρύπωμα (;).

† **Ἐκτρυφάω-ῶ**, Μ. ήσω. Εἶμαι ὅλος ἔκδοτος εἰς τὴν τρυφὴν, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐντρυφάω.

Ἐκτρυχόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Ἐκτρύχω, Μ. τρύσω. Καταπονῶ διὰ συνεχοῦς ταλαιπωρίας, (πθ.) ἀποκάμνω πλέον. » Διαπαντὸς ἐπολέμουν αὐτοῖς, ἕως ἐξετρύχωσαν, « Θκ. » Ῥάκη ἐκτετρυχωμένα, « Ακ., παλαιὲρράσα κερελιασμένα.

Ἐκτρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. Ἐξέτραγον κτλ.). Τρώγω τι ὅλως διόλου, κατατρώγω. » Πάντα δὲ συμμαρύας ἐξέφαγεν πόλεμος, « Ἐπγρ., (παρβλ. Ἀποτρώγω).

Ἔκτρωμα (τὸ). τὸ δι' ἐκτρώσεως γεννηθὲν παρὰ καιρὸν ἔμβρυον, ἀπόβλημα.

Ἐκτρωματιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γεννηθεὶς ὡς) ἔκτρωμα

Ἐκτρωματικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ ἀνήκων εἰς) ἔκτρωσιν.

Ἐκτρωματισμὸς (ὁ) καὶ

Ἔκτρωσις, εως (ἡ) καὶ

Ἐκτρωσμὸς (ὁ), [ἐκτιτρώσκω]. ἀποβολὴ (κυρ. τοῦ μὴ σαραντέσαντος ἀκόμην) ἐμβρύου, ἀπόβλησις, (παρβλ. Ἔκρωσις).

Ἐκτρώσω, μέλλ. τοῦ Ἐκτιτρώσκω.

Ἐκτρωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ ἔχων δύναμιν πρὸς) ἔκτρωσιν.

Ἐκτυλίσσω, Μ. ίξω. Ξετυλίζω, (μτγμ.) τελειόνω τὴν περιφοράν (τὴν κυκλοφορίαν) μου.

Ἐκτυλόω-ῶ, Μ. ώσω. (ἰατρ.) Μεταβάλλω τι εἰς τύλον, σκληρύνω.

§ **Ἐκτύλωσις**, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρηγ.

Ἐκτυλωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιάτητα) πρὸς ἐκτύλωσιν.

Ἐκτυμπάνωσις, εως (ἡ). φούσκωμα (πρόξιμον) τυμπανιαῖον. » Γαστρὸς —, « Στρ.

Ἔκτυπε, Π. γ', ἐν. πρα. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Κτυπέω.

‡ **Ἐκτυπέω-ῶ**, Μ. ήσω. = (ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ) Ἐκκτυπέω.

§ **Ἔκτυπὴ** (ἡ), = Ἐκτύπωμα, ἀνάγλυφον

Ἔκτυπος (ὁ, ἡ). ὁ γενόμενος (σχηματισθεὶς) κατὰ τὸν τύπον τινός. « Τοῦ πρωτοτύπου ἔκτυπος χαρακτὴρ (τοῦ Πατρὸς ὁ Υἱός). « Θέρτ. 2) τοῦ ὁπ. ὁ τύπος (ἡ γλυφὴ) ἐξέχει, Ἀνάγλυπτος. » Θρόνος χρυσοῦς, ἔχων τραγελάφων προτομὰς ἐκτύπους, « Διόδ. ‖ (οὐσ.) Ἔκτυπον, « τὸ

πρότυπον (ἀνεπεξέργαστον ἀκόμην) σχέδιον ἢ τὸ γινόμενον πρὸς δοκιμὴν ὑπὸ τοῦ τεχνίτου. » Ἀκαλλώπιστος καὶ δ' ἐκτύπων γεγραμμένη (ἡ Η'. βίβλος τοῦ Θκ.). « Μαρκελλίν.

Ἐκ-τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Λρίνω, ἐβγάλλω) ἐπάνω εἴς τι τὸν τύπον τινὸς πράγματος· τυπόνω· μορφόνω, σχηματίζω. εἰκονίζω. ‖. (μσ.) μορφόνομαι κατὰ τὸν τύπον τινός, μιμοῦμαι, (ὅθεν:

Ἔκτύπωμα (τὸ). ἀντίτυπον, ὁμοίωμα. εἰκών. ἴχνος. » Βροντῆς—, « Κριτ.

Ἐκτύπως (ᾧ τὸ συγκρ. Ἐκτυπώτερον), ἐπίφ. Σαφῶς, ἀκριβῶς, εὐκρινῶς. ἐντελῶς.

Ἔκτύπωσις, εως (ἡ). τύπωμα, σχηματισμός, κατασκευή, διαμόρφωσις. 2) = Ἐκτύπωμα, εἰκών, (τρπ.) ἀλληγορία.

Ἐκ-τυφλόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυφλόνω τινὰ ὁλότελα, ἀποτυφλόνω. (μτγμ.) σβύνω

Ἔκτύφλωσις, εως (ἡ). τύφλωμα ἐντελές, ἀποτύφλωσις.

Ἔκτυφος (ὁ, ἡ). γεμάτος τύφον (καπνὸν [καὶ τρπ.] μεγαληγορίαν ἀσήμαντον).

Ἐκ-τυφόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Ἐκ-τύφω, Μ. θύψω (ἀόρ. Ἐξέθυψα ᾧ πθ. δ'. Ἐξετύφην). Καίω τι ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ χωρὶς φλόγα, (ἐπμ.) μεταβάλλω εἰς καπνόν (συνκδχ.) καταναλίσκω. » Ἐξετύφην κλαίουσα,« Μέν., (κατν.) ἐβγῆκαν τὰ ματία μου κλαίοντας. 2) = Ἐκκαίω, (ερτ.) ἐξάπτω, ἐρεθίζω· κάμνω τινὰ νὰ ξετραθῇ (νὰ ὑπερηφανευθῇ, [κατν.) νὰ γεμίσῃ τὸ κεφάλι τῶ καπνόν).

Ἔκτωρ [ἔχω]. ορος (ὁ), Ο. ὁ συνέχων (κρατῶν) τι, (παρβλ. Ἔξωρ).

Ἐκυρά (ἡ). ἡ πενθερὰ καὶ

Ἔκυρὸς (ὁ), ὁ πενθερός (χωρ. τῆς γυναικός). [συγγ. τοῦ Κυρὸς, Κύριος].

Ἐκυρσα, Π. ἀόρ. δ. τοῦ Κυρέω.

Ἐκφαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκτρώγω.

Ἐκ-φαιδρύνω, Μ. υνῶ. Σφογγίζων (Καθαρίζων) λαμπρύνω· καλλωπίζω.

Ἐκφαίνω, Μ. φανῶ (ἀόρ. Ἐξέφηνα, πρκ. Ἐκπέφηνα κτλ.). Ἐβγάλλω εἰς τὸ φῶς (εἰς τὸ φανερόν), γνωστοποιῶ, δείχνω, φανερόνω. (ἐπὶ χρησμ. κλπ.) σημαίνω. » Ἄνδρα ἐκφανεῖ φόως δε, « Ἰλ. Τ. »Τὸν πόλεμον ἐξέφηναν πρὸς ἡμᾶς, « Ξεν. ἐκήρυξαν. »Ἐκφήνασα ἑαυτὴν ἥτις ἦν,« Ἀθ. » Ἐκφήνας τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, « Ἡρ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Ἀστέρων ἐκφανέντων, « Θκ. (καὶ μέ γεν.) » Τοῖσι δὲ Γλαῦκος ἄλλὸς ἐξεφάνθη, « Ἀπλλν. (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) » Οἵτε πρὸ ἄλλης ὁπώρης ἐκφαίνουσι, « Νίκ. (καὶ κατὰ τμῆμ.) » Ἔκτ' ἔφαναν πᾶσαι σκαπαί, « Ἰλ. Π. Θ., ἀντὶ Ἐξεφάνησαν, ἀνεφάνησαν.

Ἐκ-φαλαγγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν σειρὰν (γραμμὴν) τῆς φάλαγγος.

Ἐκ-φαλακρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Ἀφίνω) τινὰ ὅλως διόλου φαλακρόν.

Ἐκφάνδην, ἐπίρ. = Ἐκφανῶς, ἀναφανδόν.

† **Ἐκφάνεια** (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐπιφάνεια.

Ἐκφανέω, Ἰων. ἀντὶ Ἐκφανῶ, μέλλ. τοῦ Ἐκφαίνω.

Ἐκφανὴς [ἐκφαίνω], έος (ὁ. ἡ), φανερὸς εἰς ὅλους, ὁλοφάνερος, προφανής. ἐπίσημος. » Κάρυον ἐκφανὲς ἐκ λεπίδων,« Ἐπγρ., τὸ πρεκύπτον ἤδη ἀπὸ τὴν σχασμένην φλοιῶδη των.

Ἐκ-φανίζω, Μ. ίσω, = Ἐκφαίνω.

Ἔκφανσις [ἐκφαίνω], εως (ἡ). ἔβγαλμα εἰς τὸ φανερόν, φανέρωσις, γνωστοποίησις, ἀνάδειξις, δηλοποίησις· (θλγ.) ἀποκάλυψις.

Ἐκ-φαντάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀναπολῶ μὲ τὴν φαντασίαν μου, φαντάζομαί τι ὡσὰν νὰ τὸ βλέπω.

Ἔκφάντασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐκφαίνεται (ἐβγαίνει εἰς τὸ φανερόν) ἀπὸ πουθενά.

Ἐκφαντικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ γινάμενος ἢ πράττων τι μὲ ἔκφανσιν, δηλωτικός, ἀποδεικτικός· ἐμφαντικός, (θλγ.) = Ἐκφαντορικός.

Ἐκφαντορία (ἡ). (θλγ.) ἀποκάλυψις ἢ ἐξήγησις τῶν ἀφῃτων τῆς πίστεως μυστηρίων.

Ἐκφαντορικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. (θλγ.) Ὁ πρὸς ἐκφαντορίαν ἐπιτήδειος, ἀποκαλυπτικὸς, ἐξηγητικός.

Ἔκφαντος (ὁ, ἡ), = Ἐκφανὴς, γνωστός.

Ἐκφάντωρ, ορος (ὁ). ὁ ἐκφαίνων (γνωστοποιῶν, ἀποκαλύπτων, ἑρμηνεύων) τὰ μυστήρια.

Ἐκφανῶς, ἐπίρ. Προφανῶς. σαφῶς.

Ἐκ-φαραγγόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω φάραγγας (κοιλάδας κρημνώδεις).

Ἐκφάσθαι, μσ. ἀόρ. α. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἔκφημι.

Ἔκφασις [ἔκφημι], εως (ἡ). τὸ νὰ ἐκφράσῃ τις τὴν γνώμην του (νὰ εἰπῇ τι φρονεῖ).

Ἐκ-φάσκω (χ. Μ.), = Ἔκφημι.

Ἐκ-φαντίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω (Ῥίπτω ἔξω) ἀπὸ τὴν φάτνην. (ἐν γέν.) ἐξοδεύω. (ἐπὶ ὀδόντ.) ξεβρίζόνω.

Ἐκφάτνισμα (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἐκεῖνο ὅπου μένει εἰς (ἢ πίπτει ἢ βίπτεται ἔξω ἀπὸ) τὴν φάτνην, (ἐν γέν.) περίσσευμα, λείψανον. 2) τὸ σανίδι τῆς φάτνης τὸ ὁπ. ἐβγάλλουν ὅταν θέλουν νὰ τὴν καθαρίσουν.

Ἔκφατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μπ. ἀόρ. τοῦ Ἔκφημι.

Ἔκφατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -άτως, Π. ἀντὶ Ἀῤῥήτου, ὑπερβολικός.

Ἐκ-φαυλίζω, Μ. ίσω. Ἀπορρίπτω τι ὡς φαῦλον (ποταπὸν, ἄχρηστον), περιφρονῶ, ἐξευτελίζω.

Ἐκφαυλισμὸς (ὁ). περιφρόνησις, ξεύτελισμός.

Ἐκφαυλιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐκφαυλίζω.

Ἔκφαυλος (ὁ, ἡ), (ᾧ ἐπίρ.) -φαύλως. Πολλὰ φαῦλος (εὐτελὴς, ποταπὸς), (ἐπμ.) ἀξιοκαταφρόνητος, (συγγ. τῷ Ἔκφυλος).

Ἐκ-φαύσκω, Μ. φαύσω, Π.—Ἐκφαίνω.

Ἐκ-φερομισθέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.). Καινολογῶ (Προσῴδω) μυστικὸν, (κατν.) ἐβγάζω ἔξω λόγον.

Ἐκ-φέρω, Μ. ἐξοίσω (ἀόρ. Ἐξήνεγκα ᾧχ.). Φέρω ἔξω, ἐβγάζω (ἀπὸ πουθενά), (ὀθ. ἑλλ.) κουβαλῶ τὸν νεκρὸν εἰς τὸν τάφον. » Σαρπηδόνα δ'οἱ ἑταῖροι ἐξέφερον πολέμοιο, « Ἰλ. Ε. » Κηῶν ἔκφερ' ἄεθλα,« Ἰλ. Ψ. » Κλεῖδων νιν ἐξήνεγκεν,« Εὐρ. » Οὗδες μὲν ἔκφερον, « Ἀπλλ., (ᾧ μσ.). » Οἱ δὲ ἐξοίσοντα τὰ ὅπλα εἰς τὴν ἀγορὰν, « Ξεν. » Πρὸς δὲ τῷ ἰσθμῷ εἰς τοὺς ἑαυτῶν ἐξοίσονται,« Θκ. (ᾧ πθ.) » Ἐπὶ δελφῖνος ἐξενεχθέντα (τὸν Ἀρίονα) ἐπὶ Ταίναρον, « Ἡρ. » Τοσοῦτον πίνουσιν, ὥστε, ἀντὶ τοῦ εἰσφέρειν, αὐτοὶ ἐκφέρονται, « Ξεν. » Τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἢ ἐξεφέρετο ὁ παῖς, « Ἀντφ. 2) ἐβγάλλω (φέρω) εἰς τὴν μέσην, παρουσιάζω. φανερόνω· κοινοποιῶ, διαδίδω (προδίδω τὰ) μυστικὸν, (κοιν.) ἐβγάλλω ἔξω λόγον. ἐκδίδω (προστατῆν, σύγγραμμα κτλ.), παραστήνω (εἰς τὸ θέατρον), (ἐν γέν.) κηρύττω, δημοσιεύω. » Ἔκφερε τὸ γραμματεῖον, « Ἀρχφ. » Ἐξενέγκας ἔδωκα ζητεῖν τὰ γράμματα, « Δημ. »Πρὸς οὐδένα τοὺς λόγους ἐξήνεγκε, « Πλ. »Αἱ μὲν γὰρ ἔνδον δρῶσι κακὰ, ἔξω δ' ἐκφέρουσι πράσπολοι, « Εὐρ. » Ἐκφέρει εἰς τὸ ρητόπεδον λόγον, ὅτι χῇ. « Ξεν. » Ἐκφέρων ἐπὶ γέλωτα τὰς οἴκοι διατριβὰς αὐτοῦ, « Πλ. » Λόγους γράφοντα, ἐκφέρειν τούτους τοῖς ἀντιδίκοις, « Αἰσχ. » Ἐξενείκαντος τὴν ἐπιχείρησίν τινος τῶν μετεχόντων, « Ἡρ. » Ἐξέφερον τὸ χρηστήριον, « αὐτ. » Τοὺς ἄρχοντας ἐξενεγκεῖν τὰ κατασημανθέντα ὀνόματα δεῖν πᾶσι τοῖς πολίταις, « Πλάτ. »Τὴν ψῆφον κατ' αὐτοῦ ἐξήνεγκαν, « Θκρτ. » Ταῦτα ἕνεκεν δείγματος ἐξενηνόχαμεν, « Πλ. » Ἐκφέρειν μητρῷ' ὀνείδη,« Εὐρ. » Οὐ γὰρ ἂν ἐξήνεγκε τὸν πόλεμόν ποτε τοῦτον ἐκεῖνος, « Δημ., ἐκήρυξεν. » Τέλος ἐξέφερε πρὸς τοὺς ἡγεμόνας τῶν νεῶν, « Πλ., ἐξέδωκε διαταγήν. » Ὡς παρὰ τοῦ Διὸς τοὺς νόμους ἐκφέρει εἰς τοὺς ἀνθρώπους, « Στρ. » Τὸν Ἀπόλλωνα τὴν ἰατρικὴν ἐξενεγκεῖν, « Διόδ. » Ἀριστοφάνους ὅτε τὰς Νεφέλας ἐξέφερε,« Πλ. (καὶ πθ.) » Οὐ γάρ ποτ' εἰς Ἕλληνας ἐξικοσθήσεται, ὡς..,« Εὐρ. »Εἶτ' ἐξοιστέον αὐτὸ (τὰ γράμματα) εἰς τὸ φῶς, εἴτε μὴ, « Πλάτ. » Ἀπόφασις ἐξήνεκτο,« Βυζ. 3) ἐκθέτω, προτείνω. ἀναφέρω. » Καὶ τοῦτο πρὸς τὴν σύγκλητον ὁ Καῖσαρ ἐξήνεγκε, « Πλ. » Ἐξήνεγκε προβούλευμα εἰς τὸν δῆμον, « Δημ. » Καὶ εὐχὴν δέ τινες αὐτοῦ ἐξέφερον, ὡς εὔχοιτο κτλ., « Ξεν. » Ποιητὴς πᾶς, τὰ μὲν ψυχαγωγίας χάριν ἐκφέρει, τὰ δὲ διδασκαλίας, « Στρ. 4) ἐκφράζω, ἐκφωνῶ, προφέρω. » Τὸν' ἐξήνεγκας, ὦ τέκνον, λόγον; « Σοφ. » Ἐξέφερέ τις μέμψιν κατά τινας, « Θμ. » Οἱ δὲ διὰ τοῦ υ ἐκφέρουσιν, « Ἀθ. (καὶ πθ.) » Οἱ Ἀττικοὶ πολλὰ τῶν ὀνομάτων, θηλυκὰ ὄντα, ἀρσενικῶς ἐκφέρουσι, « Σχλ. Πινδ. (καὶ μσ.) » Οἱ μὲν δὴ γνώμην ἐξεφέροντο, « Ἡρ., ἐγνωμοδότησαν. 5) γεννῶ, φυτρόνω, (ἐν γέν.) παράγω, (ἀμτβτ.) καρποφορῶ, τελεσφορῶ. » Λαμβάνουσι μὲν ἐν γαστρὶ, ἐξενεγκεῖν δὲ οὐ δύνανται, « Ἱππκρ. » Δεχωΐδιν αἱ Διὸς παῖδας ἐξέφερον, « Καλλ. » Ἀγαθὴ δὲ ἐκφέρειν τὸν καρπὸν ἡ γῆ, « Ἡρ. (καὶ οὐδ.) » Ἡ δὲ πρωθὴ δύναται καὶ ἐν ταῖς ψαφαρωτέραις ἐκφέρειν, « Θφρ. (ὀθ.) » Ὑπότε τελεόμενος ἐκφέροι δωδέκατος ἄροτος, « Σοφ. (καὶ τρπ.) » Ἐκφέρουσι γὰρ μητρῷ' ὀνείθη, « Εὐρ. » Καὶ κακίας μεγάλου, ὥσπερ ἀρετάς, αἱ μεγάλαι φύσεις ἐκφέ-

ρουσι, « Πλ. » Πλεῖστον ἐν βραχυτάτῃ λέξει νοῦν ἐνφέρειν, « αὐτ. » Δύναμιν ἐνφέρει τίνα; Εὐρ. (ξ καταχρ.) « Πολλοὺς ἐξενηνοχότες ψόρους, « Πλβ., πληρώσαντες· 6) ἐβγάλλω τινὰ ἀπὸ τὸν δρόμον του, ἀπομακρύνω, (ξ ἀμτβτ. ἢ ἄλλ.) προτρίχω, ἐξορμῶ, (θθ. μσ. ἢ πθ. τρπ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ ὅριά (ἀπὸ τὴν σειρὰν τοῦ λόγου) μου, παρασύρομαι, παρεκτρέπομαι, « Κινδυνεύει τις ὥσπερ ἀτραπὸς τις ἡμᾶς ἐνφέρειν, « Πλάτ. (ξ τρπ.) « Ταῦτα εἰς μείζω σκέψιν ἐνφέρει ἡμᾶς τῶν ὑποκειμένων, « Θρρ. (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἄλλ.) « Ὧκα δ' ἔπειτ' ἔκυρε' Ὀϊλιάδης, « Ἰλ. Ψ. « Ἔνφερον ἵπποι, « αὐτ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) « Καθάπερ ἵππον ἐνφερόμενον ἡνίοχος ἀντισπῶν τῷ χαλινῷ, « Γαλ. (ξ τρπ.) « Ἀπαδεύσας ὀργῆς πλεῖστον ἐνφερόμενος, « Θε. « Ἐνφερόμενος ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος, « Ἀρστ. « Ἐξενεχθεὶς ὑπὸ φθόνου, « Πλάτ. « Λέγων ἐξηνέχθην, « Πλάτ. « Ἐς τὸ πάντη ἀθεράπευτον ἐξήνεκτο, « Εὐστ. (παρβλ. Ἐξάγω). 7) ὁδηγῶ ἰφέρω [καὶ οὐδ.] καταντῶ] πουθενά, (ὅθ. τρπ.) ἐκπληρῶ, πραγματοποιῶ, (καὶ πθ.) εὐοδοῦμαι. « Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν ἐνφέρει, « Δκ. « Ὅτε δὴ μισθοῦ τέλος Ὧραι ἐξέφερον, « Ἰλ. Φ. « Εὖ δέ σ' ἐνφέρει βάσις, « Σοφ. (ξ τρπ.) « Τὸ πεπρωμένον ἐνφέρε, « Πινδ., ἐξεπλήρωσε. (καὶ οὐδ.) « Ἐς δρθὸν ἐνφέρει μαντεύματα. « Σοφ. (καὶ πθ.) « Τῶν βουλευθέντων οὐδὲν ἂν καλῶς ἐξενεχθείη, « Δημ. 8) παίρνω, (μσ.) κερδίζω, ἀπολαμβάνω. « Λοισθήϊον ἔνφερ' ἄεθλον, « Ἰλ. Ψ. « Τοσοῦτον ἐξήνεγκε, « Βυζ. (καὶ μσ.) « Τοῦ δοκεῖν εὖ λέγειν δοξαν ἐνφέρονται, « Δημ. « Νίκην ἐξενεγκαμένων καλλίστην, « Δ. Ἁλ. « Καὶ καλλὰς ὠφελείας ἐξενεγκαμένη, « αὐτ. « Τὴν τύχην, ἣν ἂν ἑκατέρα πολις ἐξενέγκηται, « αὐτ., (παρβλ. Ἀναιρέω).

Ἐκφεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγω ἔξω, φεύγω ἀπὸ πουθενά, γλυτόνω, ἀποφεύγω. « Παῦροι δ' ἐξέφυγον ἁλὸς ἠπειρόνδε νεχόμενοι, « Ὀδ. Ψ. « Ἅλιον βέλος ἐκφυγε χειρός, « Ἰλ. Π. « Θάνατον οὐκ ἐξέφυγε, « Πινδ. « Κἂν πρὸς Ἄργος ἐκφύγω, « Εὐρ. « Ἡ ψυχὴ πᾶσαν αἴσθησιν ἐκπέφευγε, « Πλ., δὲν ἔχει διολου, στερεῖται. « Περὶ τοὺς ἐκφεύγοντας τῆδε τὴν χώνα τόπους, « Πλβ., « Μὴ ἐκφύγοι τὰ πράγματα αὐτόν, « Δημ., (παρβλ. Διαφεύγω).

Ἐκφευκτικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς ἐνφευγόντων (ἢ συντελῶν πρὸς) ἔκφευξιν.

Ἐκφεύξιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον πρέπει ἢ δύναται νὰ ἐκφύγῃ τις.

Ἔκφευξις, εως (ἡ). ἀποφυγή, γλύτωμα.

[Ἐκφημι], Μ. φήσω, Π. ἐκφράζω, λέγω, προφέρω, ξεστομίζω. « Οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύναιτο ἔπος, « Ὀδ. Κ.

Ἔκφῆνας, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκφαίνω.

Ἐκφθείρω, Μ. φθερῶ. Ἀφανίζω κατὰ κράτος, ἐξολοθρεύω. ‖. (μσ.) ἐβγαίνω καὶ ὑπάγω πουθενὰ πρὸς ὄλεθρόν μου, (κατ.) κρημνίζομαι, (ὅθ. πρς.) « Ἐκφθείρου, « Λκ., (εἰδ. κατάρ.) χάσου! ἅμε 'ς τ' ἀνάθεμα! κτλ.

Ἐκφθίνω), Μ. φθίσω, (εὔχρ. κυρ. μόνον ὁ μσ. ἀόρ. Ἐξεφθίμην, ισα, ιτο κτλ.), Π. ἀποτελειόνω, καταναλίσκω, ἀφανίζω.

Ἐκφιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ μὲ ὑπερβολὴν (ἐξ ὅλης καρδίας). 2) καταφιλῶ.

Ἐκφλαυρίζω, Μ. ίσω. = Ἐκφαυλίζω.

Ἐκφλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Εὑρίσκομαι εἰς φλεγμονὴν (εἰς ἐρεθισμὸν, εἰς βρασμόν).

Ἐκφλεγματόω-ῶ, Μ. ώσω Μεταβάλλω τι ἐντελῶς εἰς φλέγμα.

Ἐκφλέγω, Μ. φλέξω. Δίδω φωτιὰν, ἀνάπτω, (χυδ.) κρόνω, κατακαίω, (μτφρ.) ἐξάπτω, ἐνθουσιάζω.

Ἐκφλίβω, Μ. φλίψω, Ἰων. ἀντὶ Ἐκθλίβω.

Ἐκφλογίζω, Μ. ισω καὶ

Ἐκφλογόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκφλέγω, (ἰατρ.) προξενῶ φλόγωσιν.

Ἐκφλόγωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., φλεγμονὴ, κόρωμα, (ἰατρ.) φλόγωσις, (ἰατρομ.) ἔξαψις. 2) τὸ μέρος ὅπου ἀνάπτονται αἱ ὀφθαλμοὶ τῶν φανῶν, [Διόδ. 12'.].

†Ἐκφλυαρέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐκφλυαρίζω, Μ. ίσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκφλαυρίζω.

Ἐκφλύζω (φλύσσω), Μ. φλύξω, καὶ

Ἐκφλυνδάνω (χ. Μ.) καὶ

Ἐκφλύω, Μ. φλύσω, Π. βράζω (γογλακίζω) ξχύνομαι, (ὀθ. μτφρ.) ξεθυμαίνω.

Ἐκφοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζω (καὶ μσ. σύνηθ. φοβοῦμαι) καθ' ὑπερβολὴν, φοβίζων ἀποδειλιῶ· (ἐν γέν.) ξυπάζομαι, τρομάζω.

Ἐκφόβηθρον (τρον.) καὶ

Ἐκφόβημα (τὸ), = Φόβητρον.

Ἐκφόβησις, εως (ἡ). φόβισμα, ξύπασμα.

Ἐκφοβητικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ ἐκφοβεῖν ἐπιτήδειος, τρομακτικός.

Ἔκφοβος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-φόβως. Κυριευμένος (ἐκστατικὸς) ἀπὸ φόβον, περίφοβος, κατατρομαγμένος.

Ἐκφοβόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκφωνῶ χρησμοὺς (ὡς φοβοῦληπτος), μαντεύομαι, χρησμοδοτῶ.

Ἐκφοινίσσω(ττω), Μ. ίξω. Κατακοκκινίζω, καταιματόνω.

Ἐκφοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω ἔξω (τρπ.) καινοποιοῦμαι, δημοσιεύομαι· κατανῶ.

Ἐκφοίτησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐκφορὰ (ἡ), [ἐκφέρω]. κουβάλημα (ἐβγαλμα) ἔξω (κυρ. νεκροῦ), καινοποίησις (λόγου), ἐκφράσεις, προφορὰ (Στρ. ξς'.), ἐξορμήσεις (ἵππου), παραφορὰ (ἀρχιτ.) τὸ ἔξοχον μέρος κτιρίου, (κατὰ τοὺς Στωϊκ.) = Συμπέρασμα.

Ἐκφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκφέρω, φέρω (κουβαλῶ) ἔξω, ἐβγάζω.

Ἐκφόρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐκφορεῖται, = Ἔκφόριον.

Ἔκφορησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκφορεῖν, κουβάλημα ἔξω κτλ.

Ἔκφορικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-κῶς Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος μὲ ἐκφορὰν (ἐκφρασιν ἢ συμπέρασμα). (ὅθ.) « Ἐκφορικά, ἡ κατὰ τὴν διαλεκτικὴν τῶν Στωϊκῶν, τὰ, κατὰ τοὺς Περιπατητ., νοήματα.

Ἔκφόριον (τὸ). τὸ ἐκφερόμενον, προϊὸν (τῆς γῆς). εἰσόδημα. σκουπίδι.

Ἔκφορος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δύναταί τις ἢ πρέπει νὰ ἐκφέρῃ (ἐβγάλῃ ἔξω). (συν. κῶς.) ἀπόβλητος, ἀποτρόπαιος, ἀποβλητέος. (τρπ.) ἄξιος καινοποιήσεως, θημοσιευτέος. 2) ὁ ἐκβαίνων ἀπὸ τὰ ὅριά του (γινόμενος ἐκτὸς ἑαυτοῦ), παράφορος.

†Ἐκφορόω-ῶ, Μ. ώσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκπορόω.

Ἐκφορτίζω, Μ. ίσω. Ξεφορτόνω, (τρπ.) ἀπατῶ τινα, (κατ.) τὸν πουλῶ, τὸν ξεφορτονομαι, τὸν ξεκάμνω.

Ἐκφορτόω-ῶ, Μ. ώσω. (μτγν.) = τοῦ προηγ.

Ἐκφράζω, Μ. άσω. Ἐκθέτω (Παραγήνομαι διὰ λόγων, διηγοῦμαι (λεπτομερῶς), περιγράφω.

Ἐκφρακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐκφράσσειν, (ἰατρ.) ἰσχνακτικὸς, (ἀντιθ. τῷ Ἐμφρακτικός).

Ἐκφρακτέϊδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ἔκφρασις [ἐκφράζω], εως (ἡ). ἡ διὰ λόγου ἔκθεσις (παράστασις), περιγραφὴ (λεπτομερὴς καὶ ζωηρὰ), ἐξιστόρησις. « Διαφέρει δὲ ἔκφρασις διηγήματος, ὅτι τὸ μὲν ψιλὴν ἔχει τοῦ πράγματος ἔκθεσιν ἡ δὲ πειρᾶται θεατὰς ἐργάσασθαι μικροῦ τοὺς ἀκούοντας, « Σχλ., (παρβλ. Διατύπωσις).

Ἐκφράσσω(ττω), Μ. φράξω. Ξεφράζω, ξεστομπτόνω.

Ἐκφραστικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἔκφρασιν.

Ἐκφρέω καὶ Π. Ἐκφρέω, Μ. ήσω, Ἀττ. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἐκφορέω.

Ἐκφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω ἀπὸ τὰς φρένας μου, γίνομαι ἔκφρων, παραφρονῶ, ἢ φρονῶ ὑπὲρ τὸ εἶναί μου, ὑπερφρονῶ.

Ἐκφραντίζω, Μ. ίσω. Φροντίζω (Συλλογίζομαι) νὰ ἐφεύρω τρόπον (νὰ κατορθώσω τι), (συνκδγ.) ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω.

Ἐκφρόντισις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἔκφρόνως, ἐπίρ. Ὡς ἔκφρων, ἀνοήτως.

Ἐκφροσύνη (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἔκφρονος, ἀνοησία, παραφροσύνη.

Ἐκφρίσσω(ττω), Μ. φρίξω. Φρυγανίζω (Ξηροτηγανίζω) τι τὸ καταξηραίνω.

Ἔκφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς τῶν φρενῶν του (ἐκτὸς ἑαυτοῦ), παράφρων. « Οἱ μώσαες κεντοῦντες τοὺς βοῦς ἔκφρονας ποιοῦσι, « Γεωπον.

Ἔκφυάς, άδος (ἡ), = Ἄποφυάς, Ἔκφυμα. ὁ μόσχους καὶ γλωρὰς κλήματος ἐκφυάδας, « Σχλ., (ἴδε καὶ Ἔκφυσις).

Ἐκφυγγάνω (χ. Μ.), = Ἐκφεύγω.

Ἔκφυγε, Π. ἀντὶ Ἐξέφυγε.

Ἐκφυγὴ (ἡ), = Ἔκφευξις.

Ἔκφυής, ές (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν (παρὰ φύσιν) εὐφυὴς (ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος) πρός τι, (παρβλ. Ὑπερφυής) 2) ὁ ἐξέχων ἀπό τινος (μετὰ τοῦ ὁποίου ἑνώνεται, εἶνε συμφυής).

Ἐκφυλάσσω(ττω), Μ. άξω. Φυλάττω τι μὲ προσοχὴν, πρ(ξια) φυλάττω· παραφυλάττω.

Ἐκφυλλίζω, Μ. ίσω, = Ἐπιφυλλίζω.

Ἐκφυλλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκβάλλω (καθαιρῶ) τινα ἀπὸ τὴν ἀξίαν του (ἐν γέν.) καταδικάζω (λοιδορῶ) διὰ ψηφοφορίας (ἢ ὁποία ἐγίνετο μὲ φύλλα ἐλαίας), (παρβλ. Ἐξοστρακίζω).

Ἐκφυλλοφόρησις, εως καὶ

Ἐκφυλλοφορία (ἡ), τὸ φύλ. τοῦ προηγαμ., (παρβλ. Πετυλισμός).
Ἔκφυλος (ὁ, ἡ), (τὸ πα: θτ.-ότερος, -ότατος). Ὁ μὴ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, ξένος· ἀλλόφυλος, (ἐπμ.) ἀσυνήθιστος· (κατ' ἐκτ.) παράξενος, ἀλλόκοτος, τερατώδης, (κοιν.) φρύσικος.
Ἔκφυμα (τό) [βτν.) φύτρον. (ἰατρ.)=Ἔξάνθημα, [ἐκ τοῦ
Ἐκφῦναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκφύω.
Ἔκφυξις, εως (ἡ),=(ἡ ἐσφαλμ. ἀντί) Ἔκφευξις.
† Ἔκφυρμα (τό), ἐσφαλμ. ἀντί Ἔκφύρμα.
Ἐκφύρω, Μ. φυρῶ. Καταμολύνω.
Ἐκφυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶ δυνατά, φυσῶν ἐβγάλλω τι ἀπὸ μέσα μου, ξεφυσῶ, Ξαναπαίνω [ἠμιτθτ. ἢ ἑλλ.) ἀναθύω μὲ ὁρμήν. « Φλόγες ἐκ γῆς ἐκφυσήσασαι,» Ἀρχτ. 2) φυσῶν ἀνάπτω ἢ φουσκόνω ἢ σκορπίζω τι (μτφρ.) ἐξάπτω, διεγείρω· ἐμπνέω ἔπαρσιν. « Θεωρῶν αὐτὸν ἐκπεφυσημένον, » Πλ.β.
Ἔκφύσημα (τό). τὸ ἐκβαλλόμενον (ἀναδιδόμενον) διὰ τῆς ἐκφυσήσεως· (ἰατρ.) ἐξάνθημα.
Ἔκφύσησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκφυσᾶν, φύσημα (ξεφύσημα, Ξανάσασμα) δυνατόν. ἔκρηξις ἡφαιστείου ὄρους, (παρβλ. Ἔκπνοή).
Ἐκφυσιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. (ἡ ἐσφαλμ.) ἀντί Ἐκφυσάω.
Ἔκφυσις [ἐκφύω], εως (ἡ). ἡ ἀπό τινος γέννησις (ἀνάδυσις), φύτρωμα, ξεφύτρωμα· φύτρον, παραβλάστημα. (ἰατρ.) ἐξάνθημα, (κοιν.) Ἔγαλτόν. (ἴδε καὶ Ἔμφυσις).
Ἐκφυτεύω, Μ. εύσω. Ξεφυτεύω ἢ μεταφυτεύω, (ἐν γέν.) περιποιοῦμαι φυτόν.
Ἐκφύω, Μ. φύσω (μσ. ἀόρ. Ἐξέφυν). Κάμνω τι νὰ γεννηθῇ (νὰ φυτρώσῃ ἢ μτ. ἀπαθετ. Γεννῶμαι, Φυτρώνω) ἀπό τινος. « Κεφαλαί τρεῖς ἑνὸς αὐχένος ἐκπεφυκῶσαι, « Ἰλ. Α.
Ἔκφυῶς, ἐπίρ. Καθ' ὑπερβολήν, ὑπερφυῶς.
Ἐκφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Προφέρω (εὐκρινῶς ἢ μεγαλοφώνως), (ἐν γέν.) λέγω ῥητῶς, ἐκφράζομαι· ἀναγγέλλω, (κοιν.) ξεστομίζω.
Ἐκφώνημα (τό). τὸ ἐκφωνούμενον (προφερόμενον), ῥῆμα, λόγιον. 2=τέφ-
Ἐκφώνησις, εως (ἡ), τὸ ἐκφωνεῖν, ξεστόμισμα· προφορά.
Ἐκφωτίζω, Μ. ίσω. Καταφωτίζω.
Ἐκχαλάω-ῶ, Μ. άσω. Χαλαρώνω (Ξετεντώνω) τι ὅλως διόλου (μὲ γεν.) χαμηλώνω (καταιβάζω) τι ἀπό κουβενά.
Ἐκχαλινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκβάλλω τὸν χαλινόν (ἀπὸ τοῦ Ἵππου), ξεχαλινόνω.
Ἐκχαλκεύω, Μ. εύσω. Κατασκευάζω τι ὅλον ἀπὸ χάλκωμα.
Ἐκχαραδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τόπον τινὰ εἰς (Τὸν κάμνω ὅλον) χαράδρας.
Ἐκχαράσσω(ττω), Μ. άξω. Ἐξαλείφω τὸ χαραχθέν. « Ἀπὸ στήλης—,» Δ. Χρυσ.
Ἐκχαρυβδέω-ῶ. Μ. ήσω Ἐκπίνω (Ἐκρροφῶ) ὡς ἡ Χάρυβδις.
Ἔκχαυνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι χαῦνος, ὑπόχαυνος
Ἐκχειρουργέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἐκτελῶ τι ὡς ἐργόχειρον, Ἐξεργάζομαι.« Πολλὰ μὲν ἱερά . . , πολλοὶ δὲ κἠπτοι καὶ πολλὰ γυμνάσια ἐκκεχειρούργητα, » Πλάτ.
Ἐκχερεύω, Μ. εύσω. Κάμνω (γῆν τινα) ὅλως διόλου χέρσον, ἀποχερσόνω.
Ἐκχερσόω-ῶ, Μ ώσω. Ἐξεργάζομαι γῆν χέρσον, τὴν μεταβάλλω εἰς καλλιεργημένην, (Γ. Πισσίδ.).
Ἐκχαυνόω-ῶ, Μ. ώσω. Χαυνόνω τι ὅλως δι' ὅλου· ἐμπνέω ἔπαρσιν.
Ἐκχέζω, Μ. χέσομαι ἢ χεσοῦμαι (μσ. πρκ. Ἐκκέχοδα). Χέζων ἐκβάλλω, ἐκκοπρίζω ὡς περίττωμα.
Ἐκχεύατο, Π. ἀντί Ἐξεχέατο, μσ. (ἀντί ἐνεργ.) ἀόρ. τοῦ
Ἐκχέω. Μ. χεύσω καὶ χεῶ (ἀόρ. Ἐξέχεα κτλ). Κύω (καὶ μσ. Χύνομαι, [καὶ μτνμ.] Ἐβγαίνω ἀπὸ πουθενὰ μὲ πολλοὺς ἄλλους ὁμοῦ) ἔξω, (συνηθ.) σκορπίζω, ἀφανίζω, κατεξοδεύω (« Τὴν δόξαν τῶν προγεγενημένων ἐξέχεαν, » Πλ.)· διαδίδω· λησμονῶ. ||. (μσ.) ἐκτείνομαι, ἐξαπλόνομαι, χαυνοῦμαι, ἀποκάμνω. παραδίδομαι ὅλως διόλου εἴς τι « Εἰς ἑταίρας (« Εἰς ἡδονήν)—, « Πλθ., Ἐλμ.
Ἐκχιλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφαιρῶ ἀπό τινος ὅλον τὸν χιλόν (τὸ τρόφιμον μέρος, τὴν οὐσίαν, τὴν ἐκμάδα), (ἐπμ.) ἐξαντλῶ.
Ἐκχλευίζω, Μ. άσω,=Κατακλευάζω.
Ἐκχλοιάσμαι (χλοάσμαι)-οῦμαι, Μ. ώσομαι καὶ ωθήσομαι. Γίνομαι ὅλος πρασινοκίτρινος, καταχλωμιάζω.
Ἐκχοΐζω, Μ. ίσω. Σκάπτων ἐβγάλλω τὸν χοῦν (τὸ χῶμα).
Ἐκχόϊσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀνάσκαψις καὶ ἐξαγωγὴ τοῦ χώματος, ξέχωμα, ξεπεράχωμα.
Ἐκχολάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκβάλλω χολήν.
Ἐκχολόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι ὅλως διόλου εἰς χολήν, (μτφρ) παροργίζω, ἐξαγριόνω. 2)=Ἐκχολάω, (ὀθ.
Ἐκχόλωσις, εως (ἡ). ἐξαγωγὴ χολῆς.
Ἐκχονδρίζω, Μ. ίσω. Μεταβάλλω (μέλος τι τοῦ σώμ.) εἰς χόνδρον.
Ἐκχορδεύω, Μ. εύσω. Ξεκοιλιάζω, Ἐξεντερίζω.
Ἐκχορδόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκβάλλω ἦχον ἀπὸ (ἢ ὡς ἀπὸ) ὀργάνου μὲ χορδάς.
Ἐκχορεύω, Μ. εύσω. Ἐβγάλλω [ἢ μσ. Ἐβγαίνω] ἀπὸ τὸν χορόν, χορεύω ἔξω ἀπὸ τὸν χορόν.
Ἐκχράω-ῶ, Μ. χρήσω, Π.= Ἐκχρησμῳδέω. 2) (ἀπρσ.) Ἐκχρᾷ ἢ Ἔκχρη. Μ. ἐκχρήσει (ἀόρ. Ἐξέχρησε). φθάνει, ἐξαρκεῖ· (ἐνίοτε) συμβαίνει, (παρβλ. Ἀποχράω).
Ἐκχρήπτομαι, Μ. χρέμψομαι, « Ἀποχρέμπτομαι.
Ἔκχρη, ἀπρσ., ἴδε Ἐκχράω.
Ἐκχρηματίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἁρπάζω ἀπό τινος βιαίως χρήματα, φορολογῶ.
Ἐκχρησμῳδέω-ῶ Μ. ήσω. Χρησμῳδοτῶ ἀπό.
Ἐκχρυσάω-ῶ Μ. ήσω. Μεταβάλλω τι (ὅλως διόλου) εἰς χρυσόν.
Ἐκχρύζω ἢ (ὀρθότ.)
Ἐκχρώννυμι, Μ. χρώσω. Χρωματίζω τι κατὰ βάθος.
Ἐκχυλίζω Μ. ίσω. Ἐκθλίβω τινὸς τὸν χυλόν (τὸν χυμόν, τὴν οὐσίαν), στεφγίζω, ἐξουσιάζω
Ἐκχυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφαιρῶ τινος τὸν (ἢ Μεταβάλλω τι εἰς) χυλόν.
† Ἔκχυμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐχύθη ἔξω, (ἰατρ.) ἐξάνθημα, (ὀθ. ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντί) Ἔκθυμα ἢ Ἔκφυμα.
Ἐκχύμενος, Π, ἀντί Ἐκχυθείς, μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκχέω.
Ἐκχυμίζω, Μ ίσω,= Ἐκχυλίζω.
Ἐκχυμόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Χύνομαι ἔξω, ξεχύνομαι, (ὀθεν:
Ἐκχύμωμα (τὸ) καὶ
Ἐκχύμωσις, εως (ἡ). (ἰατρ.) ἡ ὑπὸ τὴν ἐπιδερμίδα γινομένη (ἀπὸ κτύπημα κτλ. κένωσις τοῦ αἵματος.
† Ἐκχύνω, (Γρρ.) ἀντί Ἐκχέω.
Ἔκχυσις [ἐκχέω], εως (ἡ). χύσιμον ἔξω, (μτνμ.) ἐβγάλμα πολλῶν ὁμοῦ ἀπὸ ποσοθενά.
Ἐκχύτης, ου (ὁ). ὁ ἐκχέων (σκορπίζων κτλ.).
Ἔκχυτος, Π. ἀντί Ἐξεκέχυτο, γ'. ἐν. πρστ. τῶ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐκχέω.
Ἔκχυτος (ὁ, ἡ). χυμένος ἔξω, σκορπισμένος· (ἐπίφαγητ.) ζωμερός· (τρπ.) χαῦνος· ἄτονος ἢ ἄσωτος, παραλυμένος. ||. (οὐσ.) Ἔκχυτον, εἶδος φαγητοῦ ἢ σάλτσας, ἴδε Ὠοκαΐα.
Ἐκχωνεύω, Μ. εύσω,=(ἡ ἐσφαλμ. ἀντί) Συγχωνεύω, Καταχωνεύω.
Ἐκχώννυμι, Μ. χώσω. Γεμίζω (Γεμώνω τόπον τινὰ ἐπισωρεύων χῶμα· πτίζω πρόχωμα ἢ ἐπί προχώματος.
Ἐκχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μτθτ. μὲ αἰτ. ἢ γεν. ἐκ γ', καὶ δστ. ἐκ δ') Παραχωρῶ τι εἴς τινα (« Οὐδ' ἐξέστω ἐκχωρῆσαι τινι τὸ μνημεῖον, » Ἐπιγρ. « Ἐκχωρῶν αὐτῷ τῆς ἐντὸς Ἅλυος χώρας,» Διόδ. [ξ τρπ.] « Τὴς εἰς ὑμᾶς εὐνοίας οὐδενὶ ἐκχωρήσαιμι, » Πλ.). ||. (ἀμτθτ. ἢ ἑλλ.) Ἀναχωρῶ (Τραβηχοῦμαι) ἀπὸ πουθενά, Ἀναχωρῶ, παραμερίζω.) « Ἀνανεικάμενος τὰ ἔχων ἐξεχώρησε, » Ἡρ. (καὶ μτνμ.) « Ὁ γὰρ οἱ ἀστράγαλος ἐξεχώρησε ἐκ τῶν ἄρθρων, « αὐτ. (χ δοτ. περιπ.) « Χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει, « Σοφ., (ὀθεν:
Ἐκχώρησις, εως (ἡ). ἀναχώρησις, παραμέρισμα κτλ.
Ἐκχωρίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὸν τόπον του, ἀπομακρύνω· ξεχωρίζω.
Ἔκψηγμα (τό). ξύσμα· θρύμμα.
Ἔκψυξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Ἐκψύχω, Μ. ψύξω, (σπντρ τοῦ) Ἀποψύχω, ξεψυχῶ, λιποθυμῶ. «Καὶ ἐκψύχουσι κυκνά,» Ἱππκρ. 2) ἐξικμάζω διὰ τῆς ψύξεως, στεγνόνω (εἰς τὸν ἀέρα).
Ἑκὼν [ἑκω ἢ ἧκω], οῦσα, όν. Ὁ πράττων τι ἑκουσίως (θεληματικῶς), πρόθυμος, ἀβίαστος. « Ἑκὼν εἶναι,» Ἀττ. ἀντί Ἑκών, ἑκοντί.
Ἔλα, Π. πρς. τοῦ (ἀχρ.) Ἐλάω ἀντί Ἐλαύνω.
Ἐλάα (ἡ), Ἀττ. ἀντί Ἐλαία.
Ἐλάαν, Π. ἰων. ἀντί Ἐλάειν-ῶ, ἐνεστ. ἀπαρ. καὶ
Ἐλάασκον, Π. Ἰων. ἀντί Ἤλαυνον, πρτ. τῆς ὁρς. τοῦ Ἐλαύνω.

Ἐλάδες (αἱ), Π. ἀντὶ Ἐλαΐδες, πλθ. τοῦ Ἐλαίς, ἐλαιόδενδρα.
Ἐλάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἐλάα ἢ Ἔλαιον, ἐλιήτεια ἢ λαδάκι.
Ἐλευθερής, έος (ὁ, ἡ), Δ. Π. ἀντὶ Ἐλεγθερής.
Ἐλεύθηκα, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐλεύνω.
Ἐλαία [εἰλέω ἢ ἕλη], ας (ἡ). ἐλιά (καὶ τὸ δένδρον καὶ ὁ καρπ.).
† Ἐλαίγνος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐλέαγνος.
Ἐλαιάδες, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Ἐλαιΐτες.
Ἐλαιακόνη (ἡ). ἀκόνι τὸ ὁπ. ἀλείφουν μὲ λάδι (καὶ ὄχι νερὸ) ὅταν ἀκονίζουν.
† Ἐλαιαλογέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐλαιελογέω.
Ἐλαιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐλαία (κυρ. ὁ καρπός).
Ἐλαιεμπορία (ἡ). ἐμπόριον ἐλαιῶν ἢ ἐλαίου, [ἐκ τοῦ
Ἐλαιέμπορος (ὁ). ὁ ἐμπορευόμενος ἔλαιον, (Ὁ Α. Διν. ὀρθ. λέγει ὅτι ἀνέγνωσέ ποτε εἰς ἐπιγρ. ᾧ Ἐλεμπορίαν καὶ Ἐλέμπορον).
Ἐλαΐζω, Μ. ἰσω. Ἔγω τὸ χρῶμα τῆς ἐλιᾶς. 2) μαζόνω ἢ φυτεύω ἐλαίας (;).
Ἐλαιήεις, εσσα, εν καὶ
Ἐλαιηρός, ά, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ ἐλαίας ἢ ἔλαιον, λαδερός. ¤ Ἐλαιήεντος ἀμφιφορῆος, ¤ Νόνν. ¤ Κεράμιον ἐλαιηρόν, ¤ Ἱππκρ.
Ἐλαϊκός, ἡ, όν, (σπν.) ἀντὶ
Ἐλαΐνεος, η, ον, Π. ἀντὶ
Ἐλάϊνος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατεσκευασμένος ἀπὸ) ξύλον ἐλαίας. ¤ Ῥόπαλον ἐλαΐνεον, ¤ Ὅμ. ¤ Στέφανος—, ¤ Σχλ. ¤ Στέμφυλα τῶν ἐλαΐνων, ¤ Γεωπ.
Ἐλαιοβαφής, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος (βουτημένος) καὶ
Ἐλαιοβρα(βρε)χής, έος, καὶ
Ἐλαιόβρεχος καὶ Ἐλαιόβρεκτος καὶ
Ἐλαιόδουτος (ὁ, ἡ). βρεμμένος (μουσκεμμένος) μὲ λάδι, λαδωμένος.
Ἐλαιοδόκος (χος), ον (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (δεχόμενος) ἔλαιον.
Ἐλαιοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἔλαιον ἢ ἐλαίαν.
Ἐλαιόθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος μὲ ἔλαιον. ¤ Λαμπάς—, ¤ Μεθόδ. (παρὰ Φωτ.).
Ἐλαιοκάπηλος (ὁ), = Ἐλαιοπώλης, λαδᾶς.
Ἐλαιοκομέω-ῶ, Μ. ήσω, Καλλιεργῶ ἐλαίας. ¤ Αὐλῶνες ἐλαιοκομούμενοι, ¤ Πλδ., φυτευμένοι μὲ ἐλαίας.
Ἐλαιοκομία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἐλαιοκόμου.
Ἐλαιοκομικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἐλαιοκόμον ἢ τὴν ἐλαιοκομίαν.
Ἐλαιοκύμιον (τὸ). ἐλαιῶν, ἡ (πιθανώτ.) ἀποθήκη ἐλαιῶν, ἐλαιοτριβεῖον, (Ἐπιγρ.).
Ἐλαιόκυμις (ὁ), [ἐλ. κυμέω]. (παροξ.) ὁ περιποιούμενος (καλλιεργῶν) ἐλαίας. 2) (προπαροξ.) ὁ κομῶν ἐλαίαις, κατάφυτος ἀπὸ ἐλαιόδενδρα. ¤ Μαραθών—, ¤ Νόνν.
Ἐλαιοκονία (ἡ). εἶδος ἀλοιφῆς τῶν τσαγιῶν (κλπ.) ἀπὸ λάδι καὶ κουέαν, (χυδ.) λαυκιοῦνι.
Ἐλαιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω (μαζόνω) ἐλαίας, [ἐκ τοῦ
Ἐλαιολόγος (ὁ). ὁ συλλέγων ἐλαίας.
Ἐλαιόμελι, ιτος (τὸ). εἶδος μάννας τὸ ὁποῖον τρέχει ἀπὸ τὸ τρυπηθὲν (ἀπὸ τοῦτο) ἐλαιόδενδρον.
Ἐλαιομετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ ᾗ δίδω (μετράζω) λάδι, δίδω τὸ ταγῆνι τοῦ λαδιοῦ.
Ἔλαιον (τὸ). (κυρ.) ἐλαιόλαδον, (ἐν γέν.) κάθε λάδι ἢ ἐλαιῶδες ὑγρόν. ¤ Ἔλαιον τὸ ἀπὸ γάλακτος, ¤ Θφρ., τὸ βούτυρον. 2) ἡ ἀγορὰ ὅπου ἐπωλεῖτο τὸ ἔλαιον. ¤ Ἀναμενῶ σε πρὸς τοὔλαιον, ¤ Μένανδρ.
Ἐλαιοπανὴς [ἐλ. πάνος], έος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος (λερωμένος) μὲ λάδι, λαδωμένος.
Ἐλαιοπληθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πλήθων ἐλαίας.
Ἐλαιοποιΐα (ἡ). κατασκευὴ (βγάλσιμον) λαδιοῦ.
Ἐλαιοπωλεῖον (τὸ). ὁ τόπος (τὸ ἐργαστήρ.) ὅπου πωλεῖται λάδι, λαδάδικον.
Ἐλαιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν λάδι, λαδᾶς.
Ἐλαιοπώλιον (τὸ), ¤ Ἐλαιοπωλεῖον.
Ἔλαιος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐλαία (δένδρ. κυρ. τὸ ἄγριον).
Ἐλαιόσπονδος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. αἱ σπονδαὶ γίνονται μὲ λάδι, (παρβλ. Ὑδρόσπονδος).
Ἐλαιοστάφυλος (ὁ). εἶδ. σταφυλίου ἐλαιοσχήμου, (Ἀτυ.) ovolina.
Ἐλαιοτριβεῖον (τὸ). λαδόμυλος, ληστρίδι.
Ἐλαιοτρίπτης, ου (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὸ ἐλαιοτριβεῖον, ἐλαιοτριβάρης.
Ἐλαιοτροπεῖον καὶ Ἐλαιοτρόπιον (τὸ), = Ἐλαιοτριβεῖον.
Ἐλαιοτροπικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐλαιοτρόπιον.
Ἐλαιοτρυγητὸς (ὁ). τὸ τρύγημα (σύναγμα) τῶν ἐλαιῶν.
Ἐλαιοτρυγον (τὸ). ἡ τρυξ (τὸ καταπάτι, ἡ [ἀλλ.] ἀμούργα) τοῦ λαδιοῦ.
Ἐλαιουργεῖον (τὸ), = Ἐλαιοτριβεῖον.
Ἐλαιουργία (ἡ), = Ἐλαιοποιΐα.
Ἐλαιουργός (ὁ). ὁ κατασκευάζων (ἐβγάλλων) λάδι.
Ἐλαιοφιλοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ τρώγῃ ἐλαίας. ¤ Κίχλη—, ¤ Ἀθ.
Ἐλαιοφορία (ἡ). εὐφορία ἐλαιῶν, (κοιν.) λαδιά, [ἐκ τοῦ
Ἐλαιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (χαρακτῆρα ἢ περιέχων, ἢ εὔφορος εἰς) ἐλαίας. ||. (οὐσ.) Ἐλαιοφόρον (τὸ), ἀγγεῖον διὰ λάδι, λαδικόν.
Ἐλαιοφυής, ους (ὁ, ἡ). ὁ φύων ἐλαίας.
Ἐλαιόφυλλον (τὸ), ἡ Θρυωνία, (φυτ.).
† Ἐλαιοφυλλοφάγος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐλαιοφιλοφάγος.
Ἐλαιοφυτεία (ἡ). φύτευμα ἐλαιῶν.
Ἐλαιόφυτος (ὁ, ἡ). (τόπος) κατάφυτος ἀπὸ ἐλαίας. ||. (οὐσ.) Ἐλαιόφυτον (τὸ), ἐλαιών.
Ἐλαιοχριστία (ἡ). ἡ δι' ἐλαίου χρίσις, ἄλειμμα μὲ λάδι, (κατ' ἄλλ. Ἐλαιοχρησία, χρῆσις ἐλαίου).
Ἐλαιόχρους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα ἐλαίας ἢ ἐλαίου.
§ Ἐλαιοχυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιχύνω μὲ λάδι.
Ἐλαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (ἢ ἀλείφω μὲ) ἔλαιον, λαδόνω. λερόνω.
Ἐλαῖς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐλαία (δένδρ.).
Ἐλαΐστης, ου [ὁ], καὶ
Ἐλαΐστήρ, ῆρος (ὁ), = Ἐλαιολόγος.
Ἐλαϊστήριον (τὸ), = Ἐλαιοτριβεῖον.
Ἐλαιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ γένους (εἴδους) τῆς ἐλαίας ἢ τοῦ ἐλαίου, ὅμοιος μὲ ἔλαιον ἢ ἐλαίαν.
Ἐλαιών, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ ἐλαίας, ἐλαιῶνας.
Ἐλαιώνης, ου (ὁ). ὁ τελωνῶν (ἐνοικιάζων) τὰς ἐλαίας τοῦ δημοσίου.
Ἐλαιωτήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐλαϊστήρ.
Ἐλαιωτός, ή, όν. Ἀλειμμένος μὲ λάδι, λαδωμένος.
Ἔλακον, Π. ἀόρ. β', τοῦ Ληκέω.
Ἐλανδρος (ὁ, ἡ), Π. [αἱρέω, ἀνήρ]. ὁ πιάνων (αἰχμαλωτίζων εἰς τὸν πόλεμον) ἀνθρώπους.
Ἐλάνη (ἡ), [ἔλη]. λαμπάς, ὀφθ. ἀναμμένον, (Τ.) μασαλᾶς.
Ἐλάσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. καὶ
Ἐλασάμτο, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐλάσαντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μ.α. ἀορ. τῆς εὐκτ. καὶ
Ἐλάσασκε, Π. ἀντὶ Ἤλαυνε, ἀόρ. τῆς ὁρ. τοῦ Ἐλαύνω.
Ἐλαστείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ νὰ ἐλάσω (νὰ τρέξω μὲ ἄλογον ἢ ἁμάξι κτλ.).
Ἐλασία (ἡ), = Ἔλασις.
Ἐλασίβροντος (ὁ, ἡ), Π. [ἐλαύνω, βροντὴ]. ὁ ῥίπτων (τινάζων) τὸν κεραυνόν, κεραυνοβόλος.
Ἐλάστιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐλαύνειν (ὁδηγεῖν), (κυρ.) ὁ ἀκαδιώκων τοὺς δαίμονας (δηλ. ἰατρεύων τοὺς ἐπιληπτικοὺς κτλ.).
Ἐλάσιππος (ὁ, ἡ), Π. = Ἱππηλάτης.
Ἔλασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐλαύνειν, τρέξιμον μὲ ἄλογον ἢ ἁμάξι, κίνησις στρατεύματος (κυρ. ἱππικοῦ), ἐκχρατεία· (ἐν γέν.) κυνήγημα, ὠθίσιμον, κτλ. (ἴδε τὸ ῥῆμα).
Ἐλασίχθων [ἐλαύνω, χθών], ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐννοσίγαιος.
Ἔλασμα (τὸ), [ἐλαύνω]. φύλλον (πλάκα, [κοιν.] λάμα) μετάλλου.
Ἐλασμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ.
Ἐλασμός (ὁ), = Ἔλασις. 2) = Ἔλασμα.
Ἔλασσα, Π. ἀντὶ Ἤλασα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐλαύνω.
Ἐλασσονάκις, Ἐλασσόνως, Ἐλάσσωμα, Ἐλάσσων κτλ. ἴδε Ἐλαττονάκις, Ἐλάττωμα (κτλ.).
Ἐλαστής, οῦ (ὁ), = Ἐλατήρ.
Ἐλαστρέω (χ. Μ.), Ἰων. ἀντὶ Ἐλαύνω.
Ἐλάτειρα, θηλ. τοῦ Ἐλατήρ.
Ἐλατέον, θετ. τοῦ Ἐλαύνω.
Ἐλάτη (ἡ), [ἐλατός], δένδρ. κοιν. ἐλατος (τον). 2) (συνεκδ.) ξύλον ἐλάτης, (ὅθεν Π.) πᾶν ὅ,τι κατασκευάζεται συνήθως ἀπὸ τοιοῦτον ξύλον, (π. χ.) κώπη, (κατ' ἔκτ.) κωπίον, (παρβλ. ἄφρα). 3) τὸ τρυφερὸν βλαστάρι τοῦ φοίνικος, τὸ (ἄλλ.) Σπάθη, (παρβλ. Βόρασσος).
Ἐλατηΐς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐλατίνη, καμωμένη ἀπὸ (ἢ ὁμοία μὲ) ἐλάτην.
Ἐλατήρ (ὁ), Π. ὁ ἐλαύνων (διώκων, τινάζων κτλ.), (ἰδικώτ.) ἱππεὺς ἢ ἁμαξηλάτης.
Ἐλατήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ἔλασιν, διωκτικός, (βλ. ||. οὐσ.) Ἐλατήριον (τὸ), (ἐνν. φάρμακον), καθαρτικόν (κυρ. τὸ κατασκευαζόμενον ἀπὸ) πικράγγουρον.
Ἐλάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐλατήρ.
Ἐλατίνη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (Γαλλ.) velvote.

Ἐλάτινος, η, ον. Ἐλατένιος, κατασκευασμένος ἀπὸ ξύλον ἐλάτης ἢ 2) ἀπὸ ἐλάτην (3). « Ἔλαιον —, « Ἰατρ.

Ἐλατὸς [ἐλαύνω], ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναται τις νὰ ἐκτείνῃ (κυρ.) διὰ τοῦ σφυροκοπήματος, (ὅθεν:

Ἐλατρὸς, ἐως (ὁ). σίδηρον ἢ χάλκωμα καλοδουλευμένον [λαγαρισμένον, τρεῖς φοραὶς ἀνελυμένον).

Ἔλατον (τὸ), οὐδ. τοῦ Ἐλάτεων.

Ἐλαττονάκις, ἐπίρ. Ὀλίγαις ἢ Ὀλιγώτεραις φοραὶς, σπανίως, ὀλιγάκις.

Ἐλαττονέω-ῶ, Μ. ήσω, [μεγν.] ἀντὶ Ἐλαττοῦμαι, ὀλιγοστεύω ἢ, εἶμαι κατώτερος.

Ἐλαττονότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ἐλάττονος, μικρότης, ὀλιγότης.

Ἐλαττόνως, ἐπίρ. = Ἐλαττονάκις ἢ Ἔλαττον. « Ἐλαττόνως ἢ κατ' ἀξίαν αὐτὸν ἠμύναντο, « Ἀντιφ.

Ἐλαττόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γείνῃ ἔλαττον (μικρότερον, ὀλιγώτερον, κατώτερον), ὀλιγοστεύω· χειροτερεύω. ||. (παθ.) εἶμαι κατώτερος κτλ., (ἐκμ.) νικῶμαι. « Πολλὰ μὲν οὖν ἐγὼ' ἐλαττοῦμαι κατὰ τοῦτονὶ τὸν ἀγῶνα Αἰσχίνου, « Δημ. « Τοὺς πολεμίους ἡλαττῶσθαι, « Πλὸ.

Ἐλάττωμα (τὸ). κάθε τι διὰ τὸ ὁποῖον ἐλαττοῦταί (εἶνε κατώτερός) τις ἄλλου, ἧττα, ἔλλειψις, ἀποτυχία, (Τύφρ.) κουσούρι. « Ὁ καλούμενος Κόκλης ἐκ τοῦ κατὰ τὴν ὄψιν ἐλαττώματος, « Δ. Ἁλ. « Τοιαῦτα συνέβαινε πολλὰ παραλλάξ ἑκατέροις ἐπὶ τὰς ὁμόρους χώρας ἐκστρατευομένοις ἐλαττώματά τε καὶ πλεονεκτήματα, « αὐτ.

Ἐλάττωσις [ἐλαττόω], εως (ἡ). ὀλιγόστευσις· χειροτέρευσις· ἔλλειψις· ζημία· ἧττα, ἀποτυχία, κτλ. « Τὰς περὶ Σικελίαν ἐλαττώσεις, « Πλὸ

Ἐλαττωτικὸς, ἡ, όν. Ὅς τις δύναται νὰ ἐλαττώσῃ (ὀλιγοστεύσῃ κτλ.), σμικρυντικός.

Ἔλαττων (κυρ. συγκρ. τοῦ Ἐλαχύς), ονος (ὁ, ἡ). Μικρότερος, ὀλιγώτερος· κατώτερος· χειρότερος. ||. (τὸ οὐδ.) Ἔλαττον, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ) ἐπίρ. Ὀλιγώτερον. « Ἔλαττον (ἔχω ἢ φέρομαι), « Δξ., = Ἐλαττοῦμαι. « Ἐν ἐλάττονι (ἢ Περὶ ἐλάττονος) ποιοῦμαί (ἢ τίθεμαι) τι, « Ψρα., τὸ νομίζω ὄχι προτιμότερον. « Πάντ' ἐν ἐλάττονι ποιούμενος τῆς ἡδονῆς, « Ἀθ. « Τάλαντά ἐστιν οὐκ ἔλαττον ἑκατόν, « Πλάτ. « Ἐλάττω ἐξ αὐτῆς ἀπεβήμησας ἢ οἱ χωλοί, « αὐτ.

Ἐλαύνω, Μ. ἐλάσω καὶ Ἀττ. ἐλάω-ῶ (παρτ. Ἤλαυνον, ἀόρ. Ἤλασα, παρκ. Ἀττ Ἐλήλακα καὶ παθ. Ἐλήλαμαι, ἀόρ. παθ. Ἠλάθην καὶ [σπνττ.] Ἠλάσθην, τὸ θητ. Ἐλατέον καὶ [σπνττ.] Ἐλαστέον). (ἐν γέν.) Βάλλω τι εἰς κίνησιν, (ἐκμ.) διώχνω (κάμνω νὰ φύγῃ) τι ἀμπρός μου, (ὅθεν ἐλλ.) τρέχω (ὁρμῶ) μὲ ἄλογον ἢ ἁμάξι ἢ πλοῖον, κωπηλατῶ. (κοιν.) λάμνω. (ἐνίοτε) ἐκστρατεύω. « Ἵππον (« Ἅρμα, « Ναῦν κτλ.) ἐλαύνειν, « Ὅμ. « Πάντων ἐλάταις ἐλαύνειν, « Ὀδ. Π. (ξ ἐλλ.) « Μάστιξεν δ' ἐλάαν, « Ἰλ. Ν. « Παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνειν, « Ὑπ. Μ., παραπλέειν. « Ἀναβὰς τὸν ἵππον ἤλαυνε. « Ξεν. « Τὸ μὲν πρῶταν ταχέως ἠγοῦντο. ἔπειτα δὲ ἐτρόχαζον· τέλος δὲ, οἱ μὲν ἱππεῖς κατὰ κράτος ἤλαυνον, οἱ δὲ πεζοὶ ἔθεον, « αὐτ. « Ἀντίος ἐλάσας, « αὐτ. « Ἐλάσας εἰς Αἴγυπτον, « Ἡρ (καὶ παθ.) « Πόσην ἂν ὁδὸν κατανύστεις τῆς ἡμέρας ἐλαυνόμενος (ἵππος), « Ξεν. 2) ἁρπάζω (κυρ. ζῶ) καὶ φεύγω μ' αὐτά. « Οὔ ποτ' ἐμοῦ βοῦς ἤλασαν οὔτε μὺν ἵππους, « Ἰλ. Δ. (καὶ μεσ.) « Ῥύσι' ἐλαυνόμενος, « Ἰλ. Κ. ἴδε καὶ Βοηλατέω. 3) Ἀκοδιώκω, (τρπ.) καταδιώκω, καταστρέχω, ξενοχωρῶ « Δαίμονας ἐλαύνειν, « Κρ. « Τὸ χρεὼν αὐτοὺς ἤλασεν. « Παυσ. (καὶ παθ.) « Ἐλαυνόμενος ὑπὸ τῆς συνείσεως τῶν ἔργων, « Ἡρ. « Ἐλαύνεται ἀσεβείας, « Αξ. 4) (συνεκδ.) κτυπῶ, (κατ' ἔκτ.) τρυπῶ· πλήττω, (ὅθεν ἐπὶ αἰσχρ. ἐννοιῶν) = Περαίνω (ἐπὶ μεταλλ.) = Σφυρηλατῶ. « Τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν, « Ἰλ. Β. « Οὐλὴν ἣν μοι σῦς ἤλασεν ὀδόντι, « Ἰλ. Β. (καὶ παθ.) « Ἐλαύνεται (δόρατε) τὸν μηρὸν, « Ἀκ. (καὶ ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐννοίας) « Τὴν κατὰ σαυτὸν ἕλα, « Καλλ. (καὶ παθ.) « Γρηῢς ἐλαυνομένη, « Ἐπιγρ. « Σίδηρος λεπτῶς ἐληλαμένος, « Πλ. (ὅθεν δ) ἐκτείνω εἰς μάκρος, ἀνοίγω χανδάκι, κτίζω (κοιν. τραβῶ) τοῖχον, (τρπ.) προξενῶ, διεγείρω, (μὲ αἰτ. προθετ.) φθάνω, καταντῶ. « Τεῖχος (= Τάφρον) ἐλαύνειν, « Αξ. « Κολωφὸν ἐλαύνετον, « Ἰλ. Δ. « Εἰς μακρὰν ἡλικίαν (= Εἰς ἕκτον ἔτος τῆς βασιλείας) ἐληλακὼς, « Ἡρωδ. (καὶ τρπ.) « Σοφίας εἰς ἄκρον ἐλάσας, « Ἀρρ. (καὶ ἐλλ.) « Ἀδὴν ἐλάσαν κακότητος, « Ὀδ. Ε (ξ παθ.) « Ὅσοις τὸ ζῆν διὰ κακουργημάτων ἠλάθη, « Πλάτ., (παρβλ. Ἄγω).

Ἐλάφειος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἔλαφον.

Ἐλαφηβολία (ἡ). βολὴ (κτύπημα, κυνήγημα) ἐλάφου.

Ἐλαφηβόλια (τὰ), (ἑορτ. ἱερὰ), ἑορτὴ καὶ θυσία εἰς τιμὴν τῆς [ἐλαφηβόλου) Ἀρτέμ.

Ἐλαφηβολιών, ῶνος (ὁ). ὁ ἔνατος μὴν (15 Φεβρ. — 15 Μαρτ.) τῶν Ἀθην.

Ἐλαφηβόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βάλλων (κτυπῶν, κυνηγῶν) τὰς ἐλάφους, (ἐν γέν.) κυνηγός.

Ἐλαφίνης, ου (ὁ). ἐλαφάκι· μεταλλόταιναν, (παρβλ. Ἀχαϊνης καὶ Βοϊνεβρος).

Ἐλάφιος, α ἢ ος, ον = Ἐλάφειος. ||. (οὐσ. ἀρσ.) = Ἐλαφηβολιών (παρὰ τοῖς Ἠλείοις). ||. (οὐδ.) κρέας ἢ κίρατον ἐλάφου.

Ἔλαφις, ίδος (ἡ), εἶδος πτηνοῦ ἀμφιβίου, (ἄλλ.) Γλαττίς.

Ἐλαφίσκιον (τὸ), εἶδος χόρτου (ἄγριαν δαυκὶ) τὸ ὁποῖον βόσκων μὲ εὐχαριστησιν τὰ ἐλάφια.

Ἐλαφογενὴς, ές (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. γεννᾷ (παράγει, κάμνει) ἡ ἔλαφος.

Ἐλαφοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἔλαφον.

Ἐλαφόκρανος (ὁ, ἡ), Π. (ἵππος) ὁ ἔχων κρανίον (κεφαλὴν) ἐλάφου, (μεταφορ.) = Ἐλαφρόνους.

Ἐλαφοκτόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτείνων (φονεύων) ἐλάφους, κυνηγός.

Ἐλαφόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας ἐλάφου (ἴσιους καὶ ταχεῖς). « [ππος —, « Ἱππιατρ., ὁ ἔχων ὁρθὸν (« ὥσπερ αἰγὸς. « Ξεν.) τὰ μεταξὺ τῶν ὁπλῶν καὶ κυνηπόδιον ὀστοῦ.

Ἔλαφος (ὁ, ἡ) [ἐλάω], ζ. ἐλάφι.

Ἐλαφοσκόροδον (τὸ), εἶδος ἀγρ. σκόρδου, (ἄλλ.) Ὀφιοσκόροδον.

Ἐλαφοστιβὴς [ἡ], Π. [ἔλαφ. στείβω], κυνήγημα ἐλάφου.

Ἐλαφρία (ἡ). = Ἐλαφρότης [ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μεταφορ.). « Ἀγαθὸν δὲ ἡ λύσις τῆς αἰτίας καὶ μὴ τοῦ ἄχθους ἐλαφρίαν μοῦνον, « Ἀρετ.

Ἐλαφρίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ἐλαφρὸν. ἐλαφρόνω, εὐκολύνω. ||. (ἀμτβτ.) εἶμαι ἐλαφρός.

Ἐλαφρόγειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) ἐλαφρὰν γῆν.

Ἐλαφρόγνωμος-ους (ὁ, ἡ). ἐλαφρόγνωμος, ἐλαφρόμυαλος.

Ἐλαφρόπους, οδος (ὁ, ἡ) ἐλαφρὸς τὰ πόδια, ὀγλίτωρος.

Ἐλαφρὸς [ἔλαφος], ά, όν. (τὸ ἐναντ. τοῦ Βαρὺς, δηλ.) εὐκολοστήχωτος· εὐκίνητος, ὀγλίγωρος· (μτφορ.) κοῦφος, ἐλαφρόγνωμος, ἀκατάστατος· (ἐπὶ πραγμ.) ὀλιγέξοδος· ἐπιτόλαιος, εὐκολοϋπόφερτος. « Ἐν ἐλαφρῷ ποιοῦμαί τι, « Αξ., ἀδιαφορῶ, (κοιν.) τὸ παίρνω ξώκαρδα.

Ἐλαφρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἐλαφροῦ, ταχύτης, εὐκινησία, (τρπ.) κουφότης, κτλ.

Ἐλαφρόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ
Ἐλαφρύνω, Μ. υνῶ. Ἐλαφρόνω.

Ἐλαφρῶς, ἐπίρ. Ἐλαφρά· ἐπιπολαίως

Ἐλάφωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐλαφρόω, ἐλάφρωμα, ἐλάττωσις, ἀνακούφισις κτλ.

Ἐλαφώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἐλάφου, Ἐλαφοειδής. « Εἴτις αὐτοῦ (τοῦ Εὐναπίου) περιλοι τῶν λόγων τὸ.. ἐλαφῶδες, « Φώτ.

Ἐλαχιστάκις, ἐπίρ. Ὅσον ἐνδέχεται ὀλιγάκις, σπανιώτατα.

Ἐλάχιστος (ὑπερθ. τοῦ Ἔλαχύς, μὲ ἴδιον αὐτοῦ παρθ. Ἐλαχιστότερος, -ότατος), η, ον. Μικρότατος, ὀλιγώτατος. (τρπ.) παραμικρότατος. ||. (τὸ οὐδ.) Ἐλάχιστα, ἐπίρ. Τὸ ὀλιγώτερον ὅ,που ἠμπορεῖ νὰ γένῃ.

Ἐλαχίστως, ἐπίρ. (σπνττ.) ἀντὶ Ἐλάχιστα.

Ἔλαχον, ἀόρ. β'. τοῦ Λαγχάνω.

Ἐλαχυπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μικρὰς (κοντὰς) πτέρυγας. « Δελφὶν —, « [ἐκ τοῦ

Ἔλαχύς, εῖα, ύ, Π. (σπνττ.) = Βραχύς, ὀλίγος, μικρὸς, κοντὸς, (τρπ.) εὐτελὴς, παραμικρὸς, ἀσήμαντος, κτλ.

Ἐλάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ἐλαύνω. 2) Ἀττ. ἀντὶ Ἐλάσω, μέλλ. τοῦ Ἐλαύνω.

Ἐλαών, ῶνος (ὁ), = Ἐλαιών.

Ἔλδομαι (χ. Μ.), Π. [Μακεδονικ. κατὰ μετάθ. ἀντὶ Δέλομαι, = Βούλομαι]. ἐπιθυμῶ, (ὅθεν:

Ἔλδωρ (τὸ), ἄκλ. Π. ἐπιθυμία, ἢ (μᾶλλ.) τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιθυμίας.

Ἔλε, ἀόρ. β'. τῆς πρατ. ἡ 2) Π. ἀντὶ Εἶλε, ἀόρ. β'. τῆς ὀρς. τοῦ Αἱρέω.

Ἐλέα (ἡ), = Ἐλεᾶς.

Ἐλέαγνος (ἡ), [ἔλος, ἄγνος], εἶδ. φυτοῦ (λυγαριᾶς) τὸ ὁποῖον φυτρώνει εἰς βά-

τώδεις τόπους. (γράφεται ᾗ Ἐλαίαγνος).
Ἐλαιαρεσκον, παρτ. τοῦ
Ἐλαιάρω, Μ. ἀρῶ (ἀόρ. Ἠλέηρα), Π. ἀντὶ Ἐλεῶ.
Ἐλαῖς, ᾶντος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ (μπούφου ἢ κουκουβάγιας), (κοιν.) κλαψοπούλι, (παρβλ. Ἐλεάς).
Ἐλέατρος (ὁ), [ἑλεός]. ἐπιστάτης τῆς τραπέζης, (παρβλ. Ἐδέατρος).
Ἐλεγεία (ἡ), (ἐνν. ᾠδή), = Ἐλεγεῖον, (κυρ. θηλ. τοῦ Ἐλεγεῖος).
Ἐλεγειακός, ή, όν, = Ἐλεγεῖος.
Ἐλεγειογράφος (ὁ). ὁ γράφων (συνθέτων) ἐλεγεῖα.
Ἐλεγεῖον (τὸ), κυρ. οὐδ. τοῦ Ἐλεγεῖος. ||. (ἐνν. μέτρον ἢ ἔπος) εἶδος ποιήματος συγκείμενον ἀπὸ ἓν ἢ πλειότερα δίστιχα τῶν ἁπλῶν ὁ μὲν πρῶτος στίχος εἶν' ἑξάμετρος, ὁ δὲ δεύτερος πενταμετρος (ἐν γέν.) ἐπίγραμμα (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) δίστιχον (κυρ. δί) ἐπιτάφιον (ἢ ἁπλ.) θρηνητικόν καὶ θλιβερόν.
Ἐλεγειοποιητὴς καὶ
Ἐλεγειοποιός, οῦ (ὁ). ποιητὴς ἐλεγείων.
Ἐλεγεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ περιέχων) ἔλεγον, ἐλεεινός, θρηνώδης. « Τοῖς γὰρ ἐλεγείοις ἐν τοῖς ἐπιταφίοις ἐχρῶντο οἱ παλαιοί, « Σχλ. Ἀπλλν.
Ἐλεγῖνος (ὁ), [;]. εἶδος ὀψαρίου (ἐκ τῶν ἀγελαίων).
Ἐλεγκτός, ά, όν, θετ. τοῦ Ἐλέγχω.
Ἐλεγκτὴρ, ῆρος καὶ
Ἐλεγκτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐλέγχων (ἀποδεικνύων δι' ἐξετάσεώς) τι.
Ἐλεγκτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἐπιτήδειος ἢ πρόθυμος εἰς τὸ ἐλέγχειν. « Μὴ μέντοι ἐπαχθὴς γίνου τοῖς ἄλλοις μηδὲ ἐλεγκτικός, « Ἐπικτ. « Ἀλλοτρίων μὲν ἐλεγκτικώτατος ἁμαρτημάτων, ἀνεπαίσθητος δὲ τῶν ἰδίων, « Λογγ.
Ἐλεγκτός, ή, όν. Ὁ ἐλεγχθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ἐλεγχθῇ (ἀποδειχθῇ κτλ.), ἐπιδεκτικὸς ἀναιρέσεως ἢ κατηγορίας.
Ἔλεγμός (ὁ), = Ἔλεγξις.
Ἐλεγξίγαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐλέγχων (ἀποδεικνύων ἄδολον ἢ μὴ) τὸν γάμον, δοκιμάζων τὴν πίστιν τῶν συζύγων.
Ἔλεγξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐλέγχειν, ἀπόδειξις. ἀναίρεσις· ἐκπλήξις, κατηγορία.
Ἔλεγος (ὁ), [ἔ ἔ, λέγω, ἢ ἐλελεῦ, συγγ. τῷ ἄλγος ᾗ ἔλεος]. ἆσμα θρηνητικόν, μυρολόγι. ποίημα ἐλεγειακόν. « Δωρεῦν ται χρυσέοισιν, ἐγὼ δ' ἰλαροῖς ἐλέγοισιν, « Ἀπολλωνίδ.
Ἐλεγχείη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔλεγχος, ὄνειδος, ψόγος, ἐντροπὴ, ἀτιμία, [ἐκ τοῦ
Ἐλεγχὴς, ές (ὁ, ἡ), τὸ ὑπερθ. Ἐλέγχιστος), Π. αἰσχρὸς, ἐπονειδιστος.
†Ἐλεγχίγαμος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐλεγξίγαμος.
Ἐλέγχιστος, η, ον, Π. ὑπερθ. ἀνωμλ. τοῦ Ἐλεγχὴς.
Ἐλεγχοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ὃν εἴδει ἐλέγχου.
Ἔλεγχος (ὁ). ἀπόδειξις [« Οἵπερ ἔλεγχον ἡμῖν ἀρετῆς τῆς μεγίστης ἔδωσαν, « Ἀνδκδ. « Πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων, « Γρρ.]· τρόπος (μέσον) πρὸς ἀπόδειξιν, ἐπιχείρημα. « Τὰ ψευδῆ ἔλεγχον ἔχει, « Θε. 2) μέμψις, ἐπίπληξις, κατηγορία. « Κρίσεων τῶν μετ' ὀργῆς καὶ μὴ μετ' ἐλέγχου γινομένων, « Πλάτ. 3) συνοπτικὴ ἔκθεσις τῆς ὑποθέσεως (συγγράμματος κτλ.).
Ἔλεγχος, εος-ους (τὸ), Π. ὄνειδος, αἶσχος, ἀτιμία· ἀντικείμενον αἴσχους, ἄτιμος (ἐπονειδιστος) ἄνθρωπος. « Τοὺς μὲν ἀπώλεσ' Ἄρης· τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται, ψεῦσαί τ' ὀρχήσασθαί τε κχλ., Ἰλ. Ω.
Ἐλέγχω [ἔ, λέγω], Μ. ἐλέγξω (ἀόρ. Ἤλεγξα, παθ. πρκ. Ἐλήλεγμαι καὶ ἀόρ. Ἠλέγχθην). (κυρ. καὶ ἀρχ.) Ἐπιπλήττω, κατηγορῶ, περιφρονῶ, ἐξευτελίζω· ἀποδοκιμάζω, καταισχύνω, ἀτιμάζω· (μτγν.) ἀναιρῶ δι' ἀποδείξεων τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ ἀντιδίκου μου, ἀποδείκνυμι (δι' ἐξετάσεως κλπ.) τὸ ἐναντίον· (ἐπιτ.) νικῶ, καταγωνίζομαι. (ἁπλ.) ἐξετάζω. « Ἐλέγξας τὸν ἄγγελον εἴτε, .. εἴτε, « Αἰσχλ. « Ἤλεγχον τὴν κύκλῳ χώραν τίς ἐκάζῃ εἴη, « Ξεν. « Τοῦ πυρὸς τὴν δύναμιν ἤλεγξε πρόσευχή, « Χρσ., τὴν ἀπόδειξιν ἀνίσχυρον. « Ὁ Σωκράτης ἀξιάπιστος ἦν ἑτέρους ἐλέγχων τῷ μηδὲν ἀποφαίνεσθαι, « Πλ. (καὶ παθ.) « Εὐθὺς ἐλεγχθήσεται γελοῖος ὤν, « Ξεν.
Ἐλεεμένας, άδος (ὁ), Π. [ἐλεέω, ἐλεμένον]. ὁ ἀφαιρῶν (ἀφαιρέων) τινὰ ἀπὸ τῆς κλίνης του. « Ἐλεεμενὰς πεδιοπλόκτυπός τι χρίμπτεται, « Αἰσχλ., (τὸ ἀποῖον ὅμως διωρθώθη) « Ἕλε δ' ἐμὰς φρένας δέος· ἅπλων κτύπος ποτὲ χρίμπτεται, « Ἐ[Ε]λεδώνη, ης (ἡ), εἶδ. μικρῆς σουπιᾶς ἢ πολύποδος.
Ἐλέειν, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐλεῶν, ἀόρ. δ'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Αἰρέω.
Ἐλεεινολογέω-ῶ ᾗ (συχνότ. μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ημαι. Ὁμιλῶ ἐλεεινῶς (ἵνα κινήσω εἰς συμπάθειαν).
Ἐλεεινολογία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὁμιλία κεκαυσαμένη εἰς συμπάθειαν (ἔλεον).
Ἐλεεινὸς, ή, όν. Ὁ κινῶν εἰς ἔλεον (εἰς συμπάθειαν), ἀξιολύπητος. ||. (τὸ οὐσ.) Ἐλεεινὰ, Π. ἀντὶ Ἐλεεινῶς. « Ἐνθ' ὄγε τὰς ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγότας, « Ἰλ. Β.
Ἐλεεινότης (ἡ). ἡ κατάσκεσις τοῦ ἐλεεινοῦ, ἀθλιότης.
Ἐλεεινῶς, ἐπίρ. Μὲ ἐλεεινὸν τρόπον.
Ἐλεέω-ῶ, Μ. ήσω. Λυποῦμαι (Εὐσπλαγχνίζομαι) τινα, συμπονῶ εἰς τὰ δεινά τε, (παρβλ. Οἰκτείρω). ✱ Ὦ δαιμόνι', ἐλέει παλαιπωρουμένους, « Ἀρχφν. (ὅπου ὅμως ὁ Δευδόρφ. προκρίνει τὴν κατὰ συγκπ. γρφ. « Ἔλει τοὺς παλαιπωρ.), (καὶ παθ.) « Ἐλεεῖθ' ὁ ποιμὴν, « Μένανδρ. « Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται, « Εὐαγγ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκθχ.) « Ἁμ' ἠλέηται καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις, « Γνμ. (ἀθ.) « Τὸ ἐλεούμενον « Ἀξ., πᾶν ὅ,τι κινεῖ εἰς συμπάθειαν.
Ἐλεημονικὸς, ή, όν, = Ἐλεήμων.
Ἐλεημόνως, ἐπίρ. Μὲ συμπαθητικὸν (ἐλεημονητικὸν) τρόπον.
Ἐλεημοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ καὶ τὸ ἔργον τοῦ ἐλεήμονος, συμπάθεια (ἐκμ.) βοήθεια γινομένη πρὸς τὸν ἐλεούμενον.
Ἐλεήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐλεῶν (λυπούμενος καὶ βοηθῶν) τοὺς δυστυχοῦντας, συμπαθητικὸς, εὔσπλαγχνος. « Γυνὴ ἀνδρὸς ἐλεημονέστερον, « Ἄρτ.
Ἐλεηταὸς, ή, όν, = Ἐλεήμων.
Ἐλεητὺς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἔλεος.
Ἔλει, κατὰ συγκπ. ἀντὶ Ἐλέει, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς πρς. τοῦ Ἐλεέω.
Ἐλειβάτης, ου (ὁ), Π. = Ἐλειοβάτης.
Ἐλειήτης, ου (ὁ). Π. (σπνε.) ὁ ἐν τῇ ἕλῃ (ἑλέᾳ) ἢ ἐν τῷ ἕλει (βάλτῳ) διατρίβων. « Λέων, — « Ἐτμλ. (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐλειοβάτης).
Ἐλείθυια (ἡ), Π. ἀντὶ Εἰλείθυια.
Ἐλεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Αἱρέω.
Ἐλεινὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -εινῶς, Δπ ἀντὶ Ἐλεεινός.
Ἐλειοβάτης, ου (ὁ), Π. ὁ βαίνων (περιπατῶν, διατρίβων) εἰς τὰ ἕλη.
Ἐλειονόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεμόμενος (βοσκων, ζῶν) εἰς τὰ ἕλη.
Ἐ(;Ἐ)λειὸς, οῦ (ὁ), [εἰλυός]. εἶδ. πτηνοῦ (νυκτενόμου), (ἴσ.) = Ἐλεᾶς. 2) εἶδ. μικροῦ τετραπόδου (ποντικοῦ ἢ βαρβέριτσας). « Τῶν ἀρουραίων μυῶν καὶ τῶν καλουμένων ἐλειῶν ἐν μέσῳ εἶναι τὸν μύωπον καλούμενον, « Γαλ.
Ἔλειος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων (γινόμενος, εὑρισκόμενος κτλ.) εἰς τὰ ἕλη, βαλτήσιος.
Ἐλειοσέλινον (τὸ). σέλινον τοῦ ἕλους (βάλτου), νεροσέλινον, ἀγριοσέλινον.
Ἐλειότροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τραφεὶς (αὐξήσας) εἰς τὰ ἕλη.
Ἐλειόχρυσος (ὁ, ἡ), = Ἐλίχρυσος.
Ἐλείψασκον, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἔλειψα, ἀόρ. ά. τοῦ Λείπω.
Ἔλεκτο, Π. ἀντὶ Ἐλέλεκτο, γ'. ἐν. πρτ. τοῦ παθ. ὑπερσ. τοῦ Λέγω (πλαγιάζω).
Ἐλελεῦ καὶ Ἐλελελεῦ, ἐπιφών. πολεμικὸν ἢ θρηνητικὸν, (κοιν.) Ὦ λε λε! πό πό! « Ὥρα βοηθεῖν ἔς', ἐγὼ δ' ἠγήσομαι... Ὥρα ταχύνειν, Ἐλελεῦ! « Δηχαιός. « Τὸ Ἐλελεῦ σπεύδοντες ἀναφωνεῖν καὶ παιωνίζοντες εἰώθασι, « Πλ. (παρβλ. Ἀλαλά).
Ἐλελήθεε, Ἰων. ἀντὶ Ἐλελήθει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Λανθάνω.
Ἐλελίζω, Μ. (ξω. Φωνάζω ἐλελεῦ, ἀλαλάζω, (ἐν γέν.) Ἀναφωνῶ, (κατ' ἔκτ.) θρηνολογῶ, (μουσ.) τερετίζω. « Καὶ ἅμα ἐρθέγξαντο πάντες οἷον πορ τῷ Ἐνιαλίῳ ἐλελίζουσι, « Ξεν. (καὶ μσ. ἢ κλ.) « Ἐλελιζομένη φόρμιγξ, « Πίνδ. (ᾗ πρὸς αἰτ. ἑλλ.) « Ἐλελίζεσθαι Ἴτυν, « Ἀρχφ μυρολογεῖν, διαφέρει τοῦ
Ἐλελίζω, Μ. ίξω, = Ἐλίσσω (κατ' ἀναδιπλ. καὶ αὔξησιν τῆς σημασ.), στριφογυρίζω· κουνῶ τι μὲ δρμὴν ἑλικοειδῶς· σείω δυνατά. « Μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον, « Ἰλ. Α. ||. (μσ.) ταράττομαι, τρέμω· περιστρέφομαι (ὡσὰν τὸ ψιτίδι)· κυματίζω. « Ἐλελίχθη γυῖα, « Ἰλ. Χ., ἔτρεμε γειροπάδαρα. « Ἐλελίζετο πέπλος, « Ὁμ. Ὕμν. Δήμ.
Ἐλελισφακίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ ἀλιφασκιάν, [ἐκ τοῦ
Ἐλελίσφακος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ, ἀλιφασκιά.
Ἐλέλιχθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐλελίχθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παθ. ἀορ. ά. τοῦ Ἐλελίζω.
†Ἐλελίχθημα (τὸ), [ἐλελίζω]. σεισμός.
Ἐλελιχθὼν [ἐλελίζω, χθών], ονος (ὁ, ἡ),

Π. ὁ ἐρίων (ταράττων) τὴν γῆν, ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ. καὶ τοῦ τεθρίππου.
Ἐλελόγχειν, ὑπερσ. τοῦ Δαγχάνω.
Ἔλε, Π. ἀντὶ Εἶλε, γ'. ἑν. προσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Αἱρέω.
Ἑλένας, ου, ὁ (ἡ), Π. [αἱρέω, ναῦς]. ἡ ἁρπανίζουσα τὰ καράβια, (παρφδ. τοῦ ὀνόμ. τῆς Ἑλένης).
Ἑλένη (ἡ), = Ἑλάνη.
Ἑλένη (ἡ), [αἱρέω;]. κάνιστρον (πανάρι) ἐντὸς τοῦ ὁπ. ἐφέροντο ἐν παρατάξει τὰ ἱερὰ σκεύη εἰς τὰς ἑορτὰς τῆς Βραυρων. Ἀρτέμ., (ὅθεν:
Ἑλενηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ, Κουβαλῶ) τὸ πρωτεῖρημ. ἱερὸν πανάρι.
Ἑλενηφορία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ πρτγ.
Ἑλενηφόρια (τά), (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ καὶ ἡ κατ' αὐτὴν τελουμένη λιτανεία εἰς τιμὴν τῆς Βραυρων. Ἀρτέμ.
Ἑλένιον (τό), εἶδ. φυτοῦ, (Γαλλ.) aunée.
Ἐλεοδύτης [ἐλεός, δύω], ου (ὁ). ὁ ὑπηρετῶν ἢ ἐπιστατῶν εἰς τὸ μαγειρεῖον ἢ τὰς θυσίας.
Ἐλεόθρεπτος (ὁ, ἡ), Μ. = Ἐλειότροφος.
Ἐλεόν, ἐπίρ. Π. = Ἐλεεινῶς.
Ἐλεὸν (τὸ) καὶ
Ἐλεός (ὁ). [;]. ἡ τράπεζα τοῦ μαγειρείου, κρεατοσάνιδον. 2) = Ἐλειὰς, πτν.
Ἔλεος (ὁ), [συγγ. τῷ Ἔλεγος]. οἶκτος, συμπάθεια, εὐσπλαγχνία (μετγν.) ἐλεημοσύνη.
Ἔλεος, ους (τό), (Γρφ.) = τῷ προηγ.
Ἐλεοσέλινον (τό), = Ἐλειοσέλινον.
Ἐλέπολις καὶ Ἑλέπτολις [αἱρέω, πόλις], ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολιορκῶν (κυριεύων) πόλεις, (ὅθεν ‖. οὐσ.) Ἑλέπολις, εως (ἡ), εἶδ. πολιορκητικῆς μηχανῆς (πύργου κινητοῦ).
Ἑλέσθαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Αἱρέω.
Ἕλεσκε, Π. ἀντὶ Ἥρεε Ἥρει, γ'. ἑν. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ Αἱρέω.
Ἐλεσπὶς [ἕλος], ίδος (ἡ), Π. (ἀπιθετ.) βαλτώδης, κάθυγρος. ‖. (οὐσ.) τόπος βαλτώδης, λάσπη.
Ἕλεσο, Π. ἀντὶ Εἷλεσο, γ'. ἑν. προσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Αἱρέω.
Ἐλεστὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Αἱρετὸς, ἐλώσιμος, εὔληπτος.
Ἕλευ, Δ. Π. ἀντὶ Εἷλου ἢ Ἑλοῦ, β'. ἑν. προσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς ὁρς. ἢ τῆς προς. τοῦ Αἱρέω.
Ἐλευθερία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἐλευθέρου.
Ἐλευθέρια (τά), (ἐνν. Ἱερὰ), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς ἐλευθερίας.
Ἐλευθεριάζω, Μ. άσω. Πράττω ἢ λαλῶ ἐλευθέρως (ἐπμ. ἐκ τοῦ προσχείρου καὶ ἀσυστόλως), φέρομαι (ζῶ) ὡς ἐλεύθερος· ἔχω κλίσιν (ῥέπω) πρὸς ἢ ἐσυνείθισα εἰς τὴν ἐλευθερίαν. « Δυσμήχανον, ἀνθρώπως ἐλευθεριάξαντας ἐν τεθμοῖς ἀρίστοις, δώλως ἦμεν, » Ἐπιμενίδ.
Ἐλευθεριαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐλευθεριάζων ἢ ἀγαπῶν νὰ ἐλευθεριάζῃ, φιλελεύθερος.
Ἐλευθερικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἐλεύθερον ἢ εἰς τὴν ἐλευθερίαν, (ὅθεν καὶ
Ἐλεύθερος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων καὶ φρονῶν ὡς ἐλεύθερος, (ἐπμ.) τίμιος, χρηστοήθης, κόσμιος· εὐγενὴς· φιλότιμος· φιλόκαλος (ἰδιαιτ.) γενναῖος, μεταδοτικὸς, μεγαλόδωρος· (ἐπὶ πραγμ.) πᾶν ὅ,τι ἁρμόζει εἰς ἐλεύθερον ἄνθρωπον, (ἐπμ.) κιμῶν, μεγαλοπρεπὲς (χωρὶς ματαίαν πολυτέλειαν), κτλ. β. «Ζεὺς —, » ὁ χορηγὸς ἢ προστάτης τῆς ἐλευθερίας.
Ἐλευθεριότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (τὸ φρόνημα, τὸ φέρσιμον) τοῦ ἐλευθερίου ἀνθρώπου, εὐγένεια, τιμιότης, φιλοτιμία, φιλοκαλία κτλ., (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ πρὸς τὸ εὐεργετεῖν γενναιότης, μεγαλοδωρία.
Ἐλευθερίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐλευθέριον, μὲ ἐλευθεριότητα, εὐγενῶς, φιλοτίμως κτλ., (ἰδιαιτ. δὲ) πλουσιοπαρόχως.
Ἐλευθεροκάρδιος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἐλευθέραν καρδίαν (ἐλεύθερον φρόνημα), ἐλευθέριος. (Κ. Μανασσ.).
Ἐλευθερόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. υἱὸς (γέννημα) τῆς ἐλευθερίας.
Ἐλευθεροποιὸς (ὁ, ἡ). ἐλευθερίας ποιητικὸς (πρόξενος).
Ἐλευθεροπραξία (ἡ). τὸ νὰ πράττῃ τις ἐλευθέρως (ἀσυστόλως) ὅ,τι θέλει.
Ἐλευθεροπράστιον (τὸ), (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρα.) « Ἐλευθεροπρατείου δίκη, » ἡ κατὰ τοῦ πωλήσαντος ἐλεύθερον ἄνθρωπον ὡς σκλάβον ἢ ξένον σκλάβον ὡς ἴδιον, (Δτν.) **crimen plagii.**
Ἐλευθεροπρέπεια (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις ἐλευθεροπρεπῆ.
Ἐλευθεροπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς ἐλεύθερον ἄνθρωπον, (δηλ.) κόσμιος, μεγαλόδωρος, τίμιος κτλ.
Ἐλευθεροπρεπῶς, ἐπίρ. Καθὼς πρέπει εἰς ἐλεύθερον ἄνθρωπον, (δηλ.) γενναίως, τιμίως, μεγαλοπρεπῶς κτλ.
Ἐλεύθερος [ἐλεύθω], α ἢ ος, ον. (κατὰ λέξ.) Ὁ δυνάμενος νὰ ὑπάγῃ ὅπου θέλει (παρβλ. Ἱερὸς), (ἐπμ.) κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, μὴ ὑποκείμενος εἰς κἀνένα, αὐτεξούσιος, ἀνεμπόδιστος, (ἀντιθ. τῷ Δοῦλος). 2) (μὲ γεν.) ἀπηλλαγμένος ἀπὸ, μὴ ὑποκείμενος εἰς. 3) Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἐλεύθερον, (ἐπμ.) = Ἐλευθέριος. « Ἥρητὴρ (ὁ Ἥμαρ) ἐλεύθ., » Ὅμ.
Ἐλευθεροστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἐλευθέρως.
Ἐλευθεροστομία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις ἐλευθεροστομίαν.
Ἐλευθερόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἐλευθέρως (ἀφόβως κτλ.).
†Ἐλευθερουργὸς (ὁ, ἡ), (κυρ. ἵππος) ὁ κάμνων ἐλεύθερα (ὑπερήφανα) κινήματα, καμαρόνων κτλ. (εἰς τὸν Παλυδ. διορθ. Ἐλευθέρως ἢ ἐθελουργός).
Ἐλευθεροφωνία (ἡ), = Ἐλευθεροστομία.
Ἐλευθερόψυχος (ὁ, ἡ), = Ἐλευθεροκάρδιος.
Ἐλευθεράω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλευθερόνω.
Ἐλευθέρως, ἐπίρ. Μὲ ἐλευθερίαν, ἐλεύθερα.
Ἐλευθέρωσις, εως (ἡ). ἐλευθέρωμα.
Ἐλευθερωτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐλευθερόω.
Ἐλευθερωτήριος (ὁ, ἡ). ὁ συντελῶν πρὸς ἐλευθέρωσιν, ἀπαλλακτικὸς, σωτήριος.
Ἐλευθερωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐλευθερώνων, σωτὴρ, λυτρωτής.
Ἐλευθὼ, όος-οῦς (ἡ), Π. ἡ Εἰλείθυια, [ἐκ τοῦ
[Ἐλεύθω), ἄχρ. θεματ. (φανεῖζον τὸν μέλ., τὸν ἀόρ., καὶ τὸν πρκ. εἰς τό) Ἔρχομαι.
Ἔλευσις [ἐλεύθω], εως (ἡ). ἔρχομός.
Ἐλεύσομαι, μέλλ. τοῦ Ἔρχομαι.
Ἐλευσταίνω, θετ. τοῦ Ἔρχομαι.
Ἐλεφαίρομαι [ἕλπω, ἐλπωρή], Μ. αροῦμαι, Π. (σπν.) ἀπατῶ· βλάπτω· ἀφανίζω.
Ἐλεφαντάγωγὸς (ὁ). ὁ ἄγων (ὁδηγῶν) τὸν ἐλέφαντα.
Ἐλεφαντάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς τοῦ τάγματος τῶν ἐλεφάντων καὶ τῶν ἀπ' αὐτῶν πολεμούντων στρατιωτῶν.
Ἐλεφανταρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐλεφανταρχοῦ καὶ τὸ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας του στρατιωτικὸν τάγμα.
Ἐλεφάντειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἐλέφαντα.
Ἐλεφαντηγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (κουβαλῶν) ἐλέφαντας ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. « Ναῦς —, » Ἀγαθαρχ.
Ἐλεφαντία (ἡ), = Ἐλεφαντίασις.
Ἐλεφαντιακὸς, ἡ, όν. ὁ πάσχων ἐλεφαντίαν.
Ἐλεφαντίασις, εως (ἡ), εἶδ. λέπρας.
Ἐλεφαντιασμὸς (ὁ), = τῷ προηγ.
Ἐλεφαντιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω ἐλεφαντίασιν.
Ἐλεφαντίνεος, η, ον, Π. ἀντὶ =
Ἐλεφάντινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἐξ ἐλέφαντος, (Τουρκ.) φιλοδισέντος.
Ἐλεφαντίσκιον (τὸ). τὸ μικρὸν τοῦ ἐλέφαντος.
Ἐλεφαντιστὴς οῦ, (ὁ), = Ἐλεφανταγωγός. 2) ἀσπὶς ἀπὸ δέρμα ἐλέφαντος.
Ἐλεφαντόβοτος (ὁ, ἡ). ὁ βοσκηθεὶς ὑπ' ἐλεφάντων, (τόπος) ὅπου βόσκουν ἐλέφαντες.
Ἐλεφαντόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος (κατεσκευασμένος) ἀπὸ ἐλέφαντα (φιλόδισι).
Ἐλεφαντοθήρας, α (ὁ). θηρευτὴς (κυνηγὸς) ἐλεφάντων.
Ἐλεφαντοκόλλητος (ὁ, ἡ). εἰς τοῦ ὁπ. τὴν ἐπιφάνειαν εἶνε κολλημένα πρὸς καλλωπισμὸν κομμάτια ἐλέφαντος (φιλόδισι).
Ἐλεφαντοκομία (ἡ). περιποίησις (ἀνατροφὴ) ἐλεφάντων.
Ἐλεφαντόκωπος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ κώπη (ἡ λαβὴ, τὸ χέρι) εἶνε καμωμένον ἀπὸ ἐλέφαντα (φιλόδισι).
Ἐλεφαντομαχία (ἡ). μάχη ἐλεφάντων ἢ δι' ἐλεφάντων, [ἐκ τοῦ
Ἐλεφαντόμαχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος [πολεμῶν] μὲ ἢ πρὸς ἐλέφαντας.
Ἐλεφαντόνωτος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιφάνεια (τὸ νῶτον) εἶν' ἐστολισμένον μὲ ἐλέφαντα (φιλόδισι).
Ἐλεφαντόπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐλεφαντίνους πήχεις (βραχίονας).
Ἐλεφαντόπους, ουν (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας ἐλεφαντίνους (ἀπὸ φιλόδισι).
Ἐλεφαντοτόμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐλεφαντουργός.
Ἐλεφαντουργικὸς, ἡ, όν. Ἐλεφαντουργοῦ ἴδιος.
Ἐλεφαντουργὸς (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος (δουλεύων) τὰ κόκκαλα τοῦ ἐλέφαντος.
Ἐλεφαντοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) κρέας ἐλέφαντος.
Ἐλεφαντόω, Μ. ώσω. Στολίζω μὲ ἐλεφάντινα κόκκαλα. « Τράπεζα ἐλεφαντωμένη, » Ἐπιγρφ. (Λττ.) = Ἐλεφαντοκόλλητος.
Ἐλεφαντώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἐλέφαντος· ὅμοιος (ἰσομεγέθης κτλ.) μὲ ἐλέφαντα.

Ἐλέφας, αντος (ὁ). τὸ ζῶον ὁ ἐλέφαντας. (Τουρκ.) φίλιος. « Ἐκ μυίας ἐλέφαντα.» Παροιμ. 2) (συνεδρ.) τὸ ὀδόντι του, (Τουρκ.) φιλ-δισί. « Λευκοτέρην δ' ἄρα μιν βῆκε πριστοῦ ἐλέφαντος, « Ὀδ. Σ. 3) = Ἐλεφαντίασις. « Ἐλέφας λέγεται ἐὰ πάθος ὅπερ λέγουσιν οἱ ἰδιῶται κελεφίασιν, « Θεοφ. Ν.

(Ἐλέφω), ἄχρ. πρωτότ. ταῦ Ἠλεφαίρω ἢ Ἤλπω (ὀϐ. κύρ. ὄνμ. Ἠλεφήνωρ = Ἐλπήνωρ).

Ἑλη (ἡ). ἡ θερμότης καὶ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἡλιόκαυμα, (παρϐλ. Ἀλέα καὶ Σέλας).

Ἕλη, 6ον. ἀν. πρσ. ταῦ μπ. (ἡ γ', ἐν. πρσ. τοῦ ἐνεργ.) ἀορ. ά. τῆς ὑποτ. ταῦ Αἱρέω.

Ἕλησι, ἀντὶ Ἕλῃ, 6ον. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τῆς ὑποτ. ταῦ Αἱρέω.

Ἐλληθερίω-ῶ, Μ. ήσω. = Εἰληθερέω.

Ἐλῃθερίης, ἐος (ὁ, ἡ), = Εἰληθερίης.

Ἑλιλάσθατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐλήλαντο, γ' πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. καὶ

Ἐλήλακα, ἐνεργ. καὶ

Ἐλήλαμαι, πθ. πρκ. ταῦ Ἐλαύνω.

Ἐλήλεγμαι, πθ. πρκ. ταῦ Ἐλέγχω.

Ἐληλέδαται, Ἰων. ἀντὶ Ἐλήλανται, γ' πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. ταῦ Ἐλαύνω.

Ἐλήλουθα, Αἰολ. ἀντὶ

Ἐλήλυθα, (Ἀττ.) πρκ. τοῦ Ἔρχομαι.

Ἐλήλυμεν, υτε, Π. ἀντὶ Ἐληλύθαμεν, ατε, πλθ. ταῦ Ἐλήλυθα.

Ἑλοατο, Π. ἀντὶ Ἑλησατο, γ', ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Αἱρέομαι, ἀντὶ Αἱρέομαι.

Ἐλήφθην, πθ. ἀόρ. ά. ταῦ Λαμϐάνω.

Ἐλθεῖν καὶ (Π. Αἰολ. ἢ Δ.)

Ἐλθέμεν, έμεναι, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἐλθόντεσσιν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐλθοῦσι, δατ. πλθ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς μτχ. καὶ

Ἐλθοσσαν, Αἰολ. ἀντὶ Ἦλθον, γ', πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. τῆς ὁρς. ταῦ Ἔρχομαι.

Ἑλίγδην [ἑλίσσω], ἐπίρ. Τυλικτά, κουλουριαστά, στριφογυριστά.

Ἑλιγήσομαι, πθ. μέλλ. 6'. ταῦ Ἑλίσσω.

Ἕλιγμα (τό), [ἑλίσσω]. πᾶν ὅ,τι εἶναι τυλιγμένον (περιτυλιγμένον, κουλουριασμένον). « Κόμης—, « Ἐπγρ., σγαρόν, καταπόν, (παρϐλ. Ἕλιξ). 2) = Ἑλιγμός. 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔκλειγμα.

Ἑλιγματώδης, ες (ὁ, ἡ), = Ἑλικοειδής.

Ἑλιγμός (ὁ), [ἑλίσσω]. τύλιγμα, περιτύλιγμα, καλούπασμα· περιστροφὴ (ἑλικοειδής).

†Ἕλιγξ ἡ Ἕλιξ, ιγγος (ἡ). ἡ ἐπὶ τῶν βλεφάρων ῥυτίς, (παρϐλ. Ὠλιγξ).

Ἑλικάμπτω, ψω (ὁ, ἡ), Π. [ἑλίσσω, ἀμπυξ]. ἡ ἔχουσα περιτυλιγμένην τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς της μὲ ἄμπυκα.

Ἑλικαυχής, ές (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἐκπέμπων ἑλικοειδεῖς αὐγάς.

Ἑλίκη (ἡ), [ἑλίσσω]. ὁ ἀστερισμὸς τῆς μεγ. ἄρκτου (διὰ τὴν περὶ τὸν πόλον κινλικὴν περιφοράν της). 2) εἶδ. ἰτέας, ἐνδρ. (διὰ τὸ εὐκαμπτόν της). 3) = Ἕλιξ. « Ἴδιον δὲ τούτοις (τοῖς στρομβώδεσι τῶν ἀστρακοδέρμων) ὑπάρχει πᾶσι τὸ ἑλίκην ἔχειν τὸ ἔσχατον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, « Ἀρστ.

Ἑλικηδόν, ἐπίρ. Ἑλίγδην, Ἑλικοειδῶς.

Ἑλικίας, ου (ὁ). ὁ ἑλικοειδῶς περιστρεφόμενος. « Κέραυνος—, « Ἀρστ.

Ἑλικοβλέφαρος (ὁ, ἡ), Π. = Ἑλικῶπις.

Ἑλικοβόστρυχος (ὁ, ἡ), Π. [ἑλίσσω, βόστρυχος]. ὁ ἔχων σγουρὰς πλεξίδας.

Ἑλικογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Σχηματίζω γραμμὴν ἑλικοειδῆ, (κυρ. ἐπὶ ποταμ.).

Ἑλικοδρόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων (κινούμενος) ἑλικοειδῶς.

Ἑλικοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἕλικα, γυριστός.

Ἑλικοειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει (εἷς σχῆμα) ἕλικος.

Ἑλικόεις, εσσα, εν, Π. = Ἑλικτός, ἑλικοειδής.

†Ἑλικοκέρατος (ὁ, ἡ), γραμμ. ἐξήγ. ταῦ Ἐλιξόκερως.

Ἑλικόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν (σχῆμα) ἕλικος, ἑλικοειδής.

Ἑλικοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥέων ἑλικοειδῶς.

(Ἕλικός), οῦ (ὁ), (οὐχρ. μόνον τὸ ὑπερθ. Ἑλικώτατος), Π. ἀντὶ Ἑλικτός.

Ἑλικοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ἕλικας (ἀμπέλου). « Θύρσος—, « Ἐπγρ.

Ἑλικτήρ (ὁ), [ἑλίσσω]. βραχιόλι σκουλαρῆκι· περιλαίμιον.

Ἑλικτός, ἡ, όν. Γυριστός, ρημένος, τυλιγμένος, περιτυλιγμένος (μτφρ.)—Σκολιός. « Βόστρυχος—, « Ἀθ., σγαρόν, κατσαρόν. « Κλίμαξ ἑλικτή, « Ἀθ. « Σὲ σκαρτάνους ἑλικτόν, « Τρπρ. (καὶ τρπ.) « Ἑλικτὰ κωτίλλουσα δυσφράστως ἔπη, « Δυκ., (παρϐλ. Εἰλητός).

Ἑλικώδης, ους (ὁ, ἡ), = Ἑλικοειδής.

Ἕλικων [ἕλιξ], ῶνος (ὁ). (ἐπίθετ.) = Ἑλικτός. (ὄθ. ||. σύσ. 1) κυϐάρι νήματος. 2) τὸ βουνὸν ὅπου κατῴκουν αἱ Μοῦσαι (ἴσως διὰ τὸ δύσϐατον καὶ ἑλικοειδὲς ἀναϐασμά του). 3) εἶδ. ἐννεαχόρδου μουσικ. ὀργάνου.

Ἑλικωνιάς, άδος (ἡ). ἡ κατοικοῦσα εἰς τὸν Ἑλικῶνα (ἐπίθετ., κυρ. εἰς τὸ πλθ. τῶν Μουσῶν).

Ἑλικώνιος, α, ον. (ἐπίθ. ταῦ Ποσειδ.). Ὁ τοῦ Ἑλικῶνος ἢ τῆς Ἑλίκης (πόλεως τῆς Πελοπονν. εἰς τὴν Ἀχ.).

Ἑλικωνὶς καὶ

Ἑλικωνῖτις, ίδος (ἡ), = Ἑλικωνιάς.

Ἑλικῶπις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. ταῦ

Ἑλίκωψ, ωπος (ὁ), Π. [ἑλίσσω, ὤψ]. ὁ ἔχων εὐστροφα (ζωηρὰ, [καιν.] παιγνιϐιάρικα, [ἐπμ.] θελκτικά, [ὡς ἐπὶ τὰ κλ. ὀξὺ καὶ] μαῦρα) ὄμματα, (ἐπμ.) χαρίεις, ὀξυνητός, εὔτολμος κτλ. « Ἑλίκωπες Ἀχαιοί, « Ὅμ., (παρϐλ. Γοργώπις.)

(Ἑλιννύω), Μ. ύσω, Σ. Ἐλινύω.

Ἕλινος (ἡ, ἡ; ὁ), Π. [ἑλίσσω]. ἡ ἕλιξ (ἡ ψαλίδα, τὸ ερυφερὸν ϐλαστάρι τῆς χαρυφῆς) ταῦ κλήματος, (ἐν γέν.) κληματόφυλλα.

Ἑλινοφόρος (ὁ), Π. ὁ φέρων (φύων) ἕλικας. « Κόρυμϐος—, « Νόν. (ὅπου ἄλλοι διορθ. Σελινοφόρος).

Ἑλινύ(ννύ)ες, ων (αἱ), (ἐνν.) ἡμέραι ἀναπαύσεως καὶ ἀργίας, (κοιν.) σχόλαι, (Λατ.) Feriae.

Ἐλινύεσκεν, Π. γ'. ἐν. πρσ. ταῦ παρτ. τοῦ

Ἑλινύ(ννύ)ω, Μ. ύσω, Ἰων. [συγγ. τῷ Ἑλίσσω]. Περιφέρομαι ἀργὸς (πρὸς διασκέδασιν), ἔχω (κρατῶ) σχόλην, ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω· ἀπρακτῶ· χάνω διακοπήν· παύω, ἀναϐάλλω τὸν καιρόν· χρονοτριϐῶ, χασομερῶ.

Ἕλιξ [ἑλίσσω], ικος (ἡ). (ὡς οὐσ.) = Ἕλιγμός, ἑλικοειδὴς κίνησις, περιστροφή, κυκλοφορία, κτλ. « Ἄστριον (« Στεροπὴς « Ὄρεως κτλ.)—, « Αἰσχλ., Εὐρ. 2) (συνήθ.) κάθε τι συνεστραμμένον (περιτυλιγμένον κτλ.) περὶ ἑαυτό, (ἰδιαιτ. ὁ τὸ γυριστὸν ϐλαστάρι (κοιν. ψαλίδα) τοῦ κλήματος, τοῦ κισσοῦ κτλ., τὸ κοχλοειδὲς τοῦ ὠτίου (τῆς ϐίδας, τῶν ὀστρακοδέρμων κτλ.). (συνεδρ.) εἶδ. μηχανῆς (ἴδε κοχλίας)· σγουρὸν (κατσαρὸν) τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς· = Ἑλικτήρ, βραχιόλι. (μτγν.) = Θόλος· (μθματκ.) γραμμὴ ἑλικοειδής. (ἀρχιτεκτ.) τὰ περὶ τὸ ἐπιστύλιον ἑλικοειδῆ κοσμήματα. « Περὶ δὲ τὸν προσαγορευόμενον κάλαθον ὡς ἕλικες, καθάπερ ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν, ἡ φύλλα τραχέα περίκειται, ἀλλὰ χρ., « Ἀθ. 3) (ἐπιθ. σπντ. καὶ) Π. ἀντὶ Ἑλικτός, ἑλικοειδής. « Βοῦς—, « Ὅμ. (παρϐλ. Εἰλίπους καὶ Ἑλιξόκερως).

Ἕλιξις, εως (ἡ), = Ἑλιγμός.

Ἑλιξόκερως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἑλικτὰ (στριφογυρισμένα) κέρατα.

Ἑλιξοπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἑλικοειδῶς πορευόμενος, κυκλοφορῶν, περιστρεφόμενος. « Ἄτρακτος—, « Μανέθ.

Ἕλιπον, ἀόρ. β'. ταῦ Λείπω.

Ἑλισσόμεν ἢ Ἑλισσέμεναι, Αἰολ. ἀντὶ Ἑλίσσειν, ἀπαρ. τοῦ

Ἑλίσσω(ττω), Μ. ξω (παρτ. Εἵλισσον χρ.). [εἰλέω]. Στρέφω, περιστρέφω, γυρίζω, στριφογυρίζω· κυλίω· στρίφω, κλώθω· τυλίζω, κουλουριάζω· περικυκλόνω. (μτγν.) γυρίζω (κτίζω) θόλον. ||. (μσ.) κινοῦμαι ἑλικοειδῶς (ὅταν τὸ ψαλίδι), περιστρέφομαι, περιτυλίζομαι· κυκλοφορῶ κτλ. « Ἑλίσσετο ἔνθα καὶ ἔνθα, « Ὀδ. Γ. « Ἑλισσομένη καλαῦροψ, « Ἰλ. Ψ. « Τὰς κεφαλὰς εἱλίχατο μίτρῃσι αἱ βασιλέες, « « Ἠρ. « Ἑλιγήσεται ὁ οὐρανὸς ὡς ϐιϐλίον, « Γρφ. «Παρὰ ᾠκεανὸν εἱλισσόμενοι κύκλοι πεντήκοντα κόραι Νηρῆος γάμους ἐχόρευσαν, « Εὐρ. (καὶ μτνμ.) « Ὧραι ἑλισσόμεναι, « Πινδ.

Ἑλίτροχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιστρέφων τὸ τροχόν. « Ἄξων (« Σύριγξ)—, « Αἰσχλ.

Ἐλίφθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐλείφθησαν, γ' πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ά. ταῦ Λείπω.

Ἐλίχρυσος (ὁ), [ἑλίσσω, χρυσός] εἶδ. φυτ. μὲ κίτρινα ἀμάραντα ἄνθη (ὡτὰν γαζίας). (ὁ Τζέτζης ἐν τοῖς Ἀντιομηρ. 127 τὸ μετεχειρίσθη ἐπιθετικῶς) « Θριξὶν ἑλιχρύσοισι κορυκομόων περὶ πάντας, « ἀντὶ Ἑλικοειδέσι (« Ἑλισσόμενοι, 119 καὶ χρυσοειδέσι.

Ἑλκαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἔχω (πάσχω ἀπὸ ἕλκος, εἶμαι πληγωμένος.

Ἑλκεσίπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα μακρὸν (συρόμενον κατὰ γῆς) πέπλον.

Ἑλκεστραφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφόμενος ἀπὸ ἕλκη (πληγάς). « Σκώληξ—, « Νικ. Εὐγ.

Ἑλκεσίχειρ, ειρος, Π. ἀντὶ

Ἑλκεσίχειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σύρων (ἢ συρόμενος μὲ) τὴν χεῖρα. « Τρύπανον—, « Ἐπγρ.

Ἑλκετρίβων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν πε-

λαιών καὶ λερωμένον (συρόμενον κατὰ γῆς [ὅηλ.] καταξεσχισμένον) τρίβωνα, (Κωμ. παρῳδ. τοῦ
Ἑλκεχίτων, ωνος, (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν μακρὸν (συρόμενον κατὰ γῆς [ἐπιμ.] μεγαλοπρεπῆ) χιτῶνα. «Ἑλκεχίτωνες, οἱ Ἀπλλν.
(Ἑλκέω), ἄχρ. Π. ἀντὶ Ἕλκύω (ἀθ. ὁμέλλ. Ἑλκήσω, ὁ ἀόρ. Ἕλκησα καὶ [κατά τινας] τὸ ἀρίκ. τοῦ ἐνεστ. Ἑλκήκον).
Ἑλκηδών [ἕλκω], ἐπίρ. Π. τραβῶντας (ἢ σπαράττοντας), τραβῶντας ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ.
Ἑλκήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἑλκωμένος, πληγωμένος.
Ἑλκηθμός (ὁ), Π. ἀντὶ Ἑλκυσμός (κυρ. αἰχμαλώτου).
Ἕλκηθρον (τό). πᾶν ὅ,τι σύρεται (ἕλκεται) κατὰ γῆς, [ἰδίως. δέ] ἡ σβάρνα ἢ τὸ συρτὸν ἁλῶνι (τῶν γεωργῶν), (παρβλ. Ἕλυμα καὶ Χαμούλκη).
Ἕλκημα (τό), Π. τὸ ἑλκυσθὲν (διαρπαγὲν αἰχμαλωτισθέν κτλ.), λάφυρον.
Ἑλκήσω, Π. ἀντὶ Ἑλκύσω (ἴδε Ἑλκέω).
Ἑλκητήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἑλκυστήρ. «Κτένες —, «Ἐπιγρ., ἡ τσουγγράνα τῶν γεωργῶν.
Ἕλκητον, Π. ἀντὶ Ἕλκετον (ἴδε Ἑλκέω).
Ἑλκοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνοίγω πληγήν (ἕλκος), (μτφρ.) διεγείρω ἀναμνήσεων λυπηρῶν; ἀρεθίζω, [ἐκ τοῦ
Ἑλκοποιός (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἢ ἀναιξέων-
Ἕλκος [ἕλκω], εος-ους (τό). πληγὴ (κυρ. παλαιὰ καὶ ἐμπυοσμένη), (παρβλ. Τραῦμα).
Ἑλκόω-ῶ, Μ. ώσω. (κυρ.) Μεταβάλλω τραῦμα εἰς ἕλκος (ἴδε τὴν λέξ.), (ἐν γέν.) πληγόνω.
Ἑλκτέον, θετ. τοῦ Ἕλκω.
Ἑλκτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = Ἑλκυστής.
Ἑλκύδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἕλκος.
Ἑλκυθμός (ὁ), Π. ἀντὶ Ἑλκυσμός (κυρ. αἰχμαλώτου).
Ἕλκυσις, εως (ἡ), = Ἑλκυσμός, τράβηγμα, σύρσιμον κτλ.
Ἕλκυσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἕλκεται (σύρεται) ἀπὸ πουθενά, (ὀθ. ἰδιαιτ.) γνέμα, μαλλὶ διὰ γνέσιμον. 2) ἡ σκωριὰ (ὁ ἀφρὸς) τῶν μετάλλων καὶ ἰδίως τοῦ ἀργύρου. 3) Π. = Ἕλωρ, διάρπαγμα. «Κυνῶν —, «Μανέθ.
Ἑλκυσμός (ὁ), τὸ ἑλκύειν ἢ ἑλκύεσθαι, τράβηγμα, σύρσιμον, σβάρνισμα· ξέσχισμα· ἁπαγωγὴ αἰχμαλώτου· διαρπαγὴ (ἐν γέν.) κατάχρησις, βία.
Ἑλκυστάζω, Μ. άσω, Π. (φακτητ.) ἀντὶ Ἑλκύω (κυρ. κατὰ τὴν ἀ σημασ.).
Ἑλκυστὴρ (ὁ). (ἐν γέν. καὶ ἐπιθετ.) ὁ ἑλκύων, (ἰδιαιτ. καὶ οὐσ.) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἕλκυσιν, (ὀθ.) χαλινάρι ἢ καπίστρι· ἐργαλ. χειρουργ. πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ ἐμβρύου κτλ.
Ἑλκυστήριος, α, ον, καὶ
Ἑλκυστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα ἢ ἕξιν) πρὸς τὸ ἑλκύειν· (ὀθ. μτφρ.) θελκτικός.
Ἑλκυστίνδα, ἐπίρ., εἶδ. παιγνιδίου (τῶν παιδίων), Ζ. Διελκυστίνδα.
Ἑλκυστὸς, ἡ, όν. Ὁ ἑλκυσθεὶς (συρθείς, τραβηχθείς, ἁπασθείς κτλ.) ἢ δυνάμενος νὰ ἑλκυσθῇ.
Ἕλκυστρον (τὸ). καπίστριον, (καρβλ.) Ῥωτήρ, [ἐκ τοῦ
Ἑλκύω, Μ. ύσω, = (ἀλλὰ μεταγενέστερ.) τοῦ
Ἕλκω, Μ. ἕλξω ἢ (συχν.) ἑλκύσω (παρτ. Εἵλκον, ἀόρ. Εἵλκυσα, πθ. πρκ. Εἵλκυσμαι, ἀόρ. Εἱλκύσθην καὶ μέλλ. Ἑλκυσθήσομαι). Τραβῶ (κυρ. μὲ βίαν), σύρω (κατόπιν μου ἢ κατὰ γῆς), σβαρνίζω. «Ἕλκε ποδατῖν, «Ἰλ. Ν. Σ. «Ἄροτρον ἕλκειν, «Ἰλ. Κ. (ἴσως ἐδῶ ὑπάγεται ἢ ἡ εἰς τὴν θ σημασ. μτφρ.) «Γραμμὴν ἕλκειν, «Πλδ. «Ἕλκειν κόρδακα, «Ἀροτρν., σέρνω τὸν χορόν. «Σεμνῶς χλανιδ' ἕλκων, Ἀθ., (ἴδε Ἑλκεχίτων). «Καὶ ἄγει σε καὶ φέρει τῆς ῥινός, φασίν, ἕλκων, «Λκ. «Ἡ θυρὶς ἕλκει, «Θφρ., τραβᾷ (ἐμβάζει) ἀέρα. «Ἕλκω (ἐνν. ἕρια), «Ἀξ., γνέθω, (καὶ μσ.) «Ἕλκετο δ' ἐκ κουλεοῖο ξίφος, Ἰλ. Δ. «Ἑλκόμενος χαίτας ἐκ κεφαλῆς, «Ἰλ. Κ. 2) σύρω (τραβῶ) πρὸς τὸ μέρος μου, (συνκδχ.) ἀποκτῶ, αἰχμαλωτίζω μαι· (τρπ.) θέλγω. «Ἡ μάγνησσα λίθος ἑλκύει τὸν σίδηρον, «Τζ. «Ἅρισται δὲ καὶ βδέλλαι νέρθεν ἑλκύσαι αἷμα, «Ἀρστ. (καὶ ἑλλ.) «Ἕλκω (ἐνν. γάλα) τῷ στόματι, «Ἀξ., βυζάνω. «Ἕλκω (ἐνν. ἀέρα) ταῖς ῥισί, «Ἀξ., ἀναπνέω ἢ ἀσφραίνομαι (καὶ μτνμ.) «Ἕλκει ὄνομα, «Διον., (ἢ πθ. ἢ μσ.) «Ἕλκομαι ἦτορ, «Πίνδ. «Μηδ' ἀδίκαισιν ἔργμασι τιμὰς μήτ' ἄφενος ἕλκεο, «Θγν. 3) (συνκδχ.) ἐβγάζω. «Ἑλῆρον (=Πλίνθους) ἕλκειν, «Πλδ., Ἡρ. 4) ξεσχίζω, διαρπάζω, σύρω εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν, (ἐν γέν.) κακομεταχειρίζομαι, (ὀθ. ἐπὶ γυν.) βιάζω. «Λητὼ ἕλκησε, «Ὀδ. Δ. (παρβλ. Ἄγω). 5) τιντώνω, (μτνμ. ἐπὶ χρόνου) τραβῶ εἰς μάκρος, παρατείνω. «Χορδὴν («Ἰστία) ἕλκειν, «Ἰλ. Δ., Ὀδ. Β. (καὶ πθ.) «Τὸ ξύλον ἕλκεται, «Θφρ., στραβόνει, σκεβρώνει, (καὶ μτνμ.) «Βίον ἕλκειν, «Ἀξ., διάγειν ζωὴν ἀθλίαν· (ἢ πθ.) «Τῆς συντεθείσης ἕλκυσθείσης, «Πλδ. (ΛΔ', 21), τοῦ πότου διαρκέσαντος ἐπὶ πολύ. 6) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρπρσ.) τραβῶ εἰς τὸ ζύγι, βαραίνω, (καὶ τρπ.) κλίνω πρός. «Πλεῖον ἕλκειν, «Ἰλ. Σ. (καὶ μτφρ.) «Δώτῳ εὖ ἕλκων, «Θκρ., προκόπτων (ἐπιδίδων) κατὰ μίμησιν τοῦ διδασκάλου του, (παρβλ. καὶ 1), (ἐν γέν. δὲ παρβλ. Ἄγω).
Ἑλκώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἀμπαίζων μὲ ἕλκος, ἐμπυοσμένος. «Πληγὴ —, «Ἰατρ.
Ἑλκωδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἕλκους, «Ὅταν γὰρ οἱ ἰσχνοὶ χολωδέστεροι πως τυγχάνωσιν ὄντες, διάξουσι τὸ σῶμα καὶ.. πράττουσιν ἑλκωδῶς, «Γαλ.
Ἕλκωμα (τό). τὸ πληγωμένον μέρος, (ἐν γέν.) = Ἕλκος, (ὅθεν
Ἑλκωματικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ μεταβαλλόμενος εὐκόλως εἰς) ἕλκος.
Ἕλκωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς ἕλκος μεταβολὴ (πληγῆς).
Ἑλκωτικός, ἡ, όν, = Ἑλκωματικός.
Ἕλλαβε, Π. ἀντὶ Ἔλαβε.
Ἑλλαβάρχης, ου (ὁ). ἄρχων (ἀρχηγὸς, ἡγεμὼν) τῆς Ἑλλάδος, εἶδος ἀξιώματος ἢ μᾶλλον τίτλου τιμητικοῦ εἰς Ἐπιγρ.
Ἑλλαδικός, ἡ, όν, = Ἑλληνικός.
Ἕλλαθι, Αἰόλ. ἀντὶ Ἴλαθι.
Ἑλλαμβάνω [ἐν. λαμβ.], Μ. λήψομαι. Πιάνω (Κρατῶ, [καὶ μσ.] Πιάνομαι, Θεστοῦμαι ἀπὸ πουθενά) ὑπνατά, συλλαμβάνω.
Ἑλλαμπρύνω [ἐν. λαμπρ.], Μ. υνῶ. Λαμπρύνω τι διά τινος, ‖. (συνήθ. μτ.) στολίνομαι (καυχῶμαι) διά τι, κάμνω ἐπίδειξιν, μεταχειρίζομαι ὕφος πομπῶδες.
Ἑλλαμπτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ συντελῶν (ἁπτήδειος) πρὸς ἔλλαμψιν, [ἐκ τοῦ
Ἑλλάμπω [ἐν, λάμπω], Μ. λάμψω. Λάμπω μέσα εἰς, φωτίζω τι ἔσωθεν. ‖. (παθ.) φωτίζομαι ἐσωτερικῶς, (θλγ.) δέχομαι εἰς τὴν ψυχήν μου θείαν ἔλλαμψίν. ‖. (μσ.) = Ἑλλαμπρύνομαι, (συγχ. τῷ
Ἑλλάμψεσθαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐλλήψεσθαι, συλλαβεῖν, μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἑλλαμβάνω.
Ἕλλαμψις [Ἐλλάμπω], εως (ἡ). ἡ ἔσωθεν τινὸς γινομένη λάμψις, (θλγ.) φωτισμὸς τῆς ψυχῆς θεόθεν.
Ἑλλανικός, Ἑλλανίς, κτλ. Δ. ἀντὶ Ἑλληνικός, Ἑλληνὶς κτλ.
Ἑλλανοδικέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Ἑλλανοδίκης, ου (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἑλληνοδίκης, (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) οἱ ἐννέα δικασταὶ τῶν Ὀλυμπ. ἀγώνων. 2) (εἰς τὴν Σπάρτ.) οἱ κρίνοντες τὰς μεταξὺ τῶν συμμάχων διαφοράς. (Σημ. ὅτι τὸν Δωρικὸν τύπον ἐφύλαττε ξ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἡ λέξις, καθὼς, ἐκ τοῦ ἐναντίου, ὁ Ἑλληνοταμίας ὠνομάζετο καὶ παρὰ τῶν Δωριέων οὕτως).
Ἑλλανοδικία (ἡ). τὸ ἀξίωμα ἢ τὸ ἔργον τοῦ Ἑλλανοδίκου.
Ἑλλάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἑλληνική. «Οὐδεμία πόλις οὔτε Ἑλλὰς οὔτε βάρβαρος, «Δ. Ἀλ. ‖. (οὐσ. ἐνν. χώρα ἢ γῆ) ἡ Ἑλλάς, (κυρ. μέρος τῆς Θεσσαλ.).
Ἑλλάς [εἴλλω], άδος (ἡ), Π. = Ἰλλὰς, δεσμός.
Ἑλλάσαι, Π. ἀντὶ Ἐλάσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐλαύνω.
Ἕλλαχον, Π. ἀντὶ Ἔλαχον, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λαγχάνω.
Ἑλλεβοριάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω χρείαν ἑλλεβόρου, (ὅηλ.) εἶμαι τρελλός.
Ἑλλεβορίζω, Μ. ἰσω ἰῶ. Καθαρίζω (ἐπιμ.) ἰατρείᾳ (κυρ.) φρενοβλαβῆ διὰ τοῦ ἑλλεβόρου. «Τί σαυτὸν οὐκ ἐλλεβορίζεις; «Δημ., (κοιν.) πῶς δὲν πᾷς νὰ διαβασθῇς;
Ἑλλεβορίνη, εἴδος χόρτ. ἰατρ. (ἄλλ.) Ἐπιπαστίς.
Ἑλλεβορισμὸς (ὁ). ὁ διὰ τοῦ ἑλλεβόρου καθαρισμὸς (ἀσθενῶν καὶ ἰδιαιτ. φρενοβλαβῶν).
Ἑλλεβροποσία (ἡ). χρῆσις (πόσις) ἑλλεβόρου, (ἰατρ.).
Ἑλλέβορος καὶ Ἐλλέβορος (ὁ), εἶδος φυτοφαγμακ. ξ ἰαματ., (κοιν.) σκάφη, (διαιρεῖται εἰς μέλαιναν καὶ λευκόν). 2) εἶδ. γυναικείου κοσμήματος.
Ἑλλεβώνης (ὁ), Π. [Ἑλλὰς]. δεσμὸς, δέσιμον (κυρ. τῶν χειροβόλων τοῦ σ'τος κλπ.), (κοιν.) δεματικόν.

Ἔλλειμμα (τό), [ἐλλείπω] ⁄ ἔλλειπον (πρὸς ἀναπλήρωσιν), (μεταφορ.) = Ἐλάττωμα. σφάλμα. « Ἐμοῦν παρὰ τὰς εἰσφορὰς τὰς ἀπὸ Ναυσι..κου ἔλλειμμα τέτταρα καὶ δέκα ἐστὶ τάλαντα,» Δημ. «Ἢν μή τι ἐκ γενετῆς ἔλλειμμα ᾖ,» Ἱππερ.

Ἐλλειπασμός (ὁ), (σπν. καὶ ἀθκμ.) ἀντὶ Ἔλλειμμα.

Ἑλλεικής, ές (ὁ, ἡ), (σπνγρ. τοῦ) Ἐλλιπής.

Ἐλλειπόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ἔλλειψιν, ἀτελῶς.

Ἐλλειπτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων (πάσχων) ἔλλειψιν, ἀτελής, ἐλλιπής, [ἐκ τοῦ

Ἐλλείπω [ἐν. λείπω], Μ. λείψω (παρτ. Ἐνέλειπον καὶ ἀόρ. β΄. Ἐνέλιπον κτλ.) (μὲ αἰτ.) Ἀφίνω τι μέσα εἰς, (δηλ.) ἀφίνω ὀπίσω ἢ ὡς περίσσευμα, (κοιν.) λείπω ἀπὸ τὸ χρέος μου, παραμελῶ, ἐγκαταλείπω. «Ἡ ἐλπὶς..τοῖς ἐς ἅπαν εὐ ὑπάρχουν ἀναβρίπτοῦσιν, ἅμα τε γιγνώσκεται σφαλέντων καὶ, ἐν ὅσῳ φυλάξεταί τις αὐτὴν γνωρισθεῖσαν, οὐκ ἐλλείπει,« Θκ. «Τὰς εἰσφορὰς ἐλλείπω,« Δημ. » Οὐκ ἐλλείψομεν οὐδὲν προθυμίας,« Πλάτ. (καὶ πρός μτχ.) » Οὐκ ἐλλείπει εὐχαριστῶν,« Δημ., δὲν παύει. ταῦ νά. 2) (μὲ γεν. ἢ χ. πτ.) εἶμαι ἐλλιπής (ἐπιμ. ἔχω ἀνάγκην) τινος, μοῦ λείπει (ἔχω ἔλλειψιν ἀπό) τι, (τρπ.) εἶμαι κατώτερος, μένω ὀπίσω, εἶμαι μακρὰν τοῦ νά, (παρέλκ. Ἐλαττόω). » Οὐ μὴν Τρίπορς γ' ἐνέλειπεν,« Ὅμ. Ἴλ. » Οὐδὲν ἐλλείψομεν προθυμίας,« Πλάτ. » Τοσοῦτον ἐλλείπει τοῦ λυπεῖσθαι, ὥστε καὶ χαίρειν,« Ἀρστ. «Δίδε τῶν πόλεων τοῦ πόσ.., ἐνέλειπον ᾗ οὐκ ἀπέδοσαν,« Ἑρῳδ. (ᾗ χ. πτ.) » Καθ' ὁπότερον ἂν ἐλλείπητέ τι τούτων,« Ἰσοκρ. «Ἐν τῷ ἔργῳ ἐλλείπειν,« αὐτόθ. (ὀθ. κατὰ μτχ.) » Ἐλλείπον,« = Ἔλλειμμα ἢ Ἔλλειψις. « Ἐπιμελεῖσθαι τοῦ ποταμοῦ, ἵνα μήτε τοῦ θέρους ἐλλείπῃ μήτε τοῦ χειμῶνος πλεονάζῃ,« Δ. Κάσσ. (καὶ ὅστ.) » Διὰ τό τινα τῶν χρημάτων ἐλλείπειν αὐτῷ,« Πλθ. (καὶ πθ.) « Ὁ δ' ὡς ὁρᾷ μόνον νιν ἐλελειμμένον,« Σοφ. « Πολλοί, δ.ἀ τὸ ἄπειροι εἶναι, ἐλλείπονται,« Ξεν. «Ἐλλέλειπται δὲ τοῖς νόμοις τούτοις καὶ τὰ περὶ τοὺς ἄρχοντας,« Ἀρστ. (παρβλ. Ἐπιλείπω).

Ἰλλείχω [ἐν. λείχω], Μ. λείξω,=λείχω, γλείφω.

Ἔλλειψις [ἐλλείπω], εως (ἡ). ἡ κατάσχεσις τοῦ ἐλλιπεῖς, τὸ νὰ λείπῃ τι (πρὸς ἀναπλήρωσιν καὶ ἀπαρτισμὸν τοῦ ὅλου), (ἐν γέν.) ἄφτιμα ὀπίσω, παραίτησις, ἐγκατάλειψις κτλ.

†Ἔλλερος (καὶ μὲ τὴν ὀκσ. Βέλλερος, ὀθ. Βελλεροφόντης), ου (ὁ, ἡ). (κατὰ διάλεκτ.) = Ὀλέθριος, ψακός, φθοροποιός.

Ἔλλεσχος (ὁ, ἡ), [ἐν, λέσχη]. περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται πολὺς λόγος, (ἐπιμ.) γνωστὸς εἰς ὅλους, (παρβλ. Περιλέσχηνευτος).

Ἔλλευκος (ὁ, ἡ), = Διάλευκος ἢ ὑπάλευκος.

Ἕλλην, ηνος (ὁ). κάτοικος τῆς Ἑλλάδος (κυρ. καὶ κατ' ἀρχὰς τῆς ἐν Θεσσαλ.), Γραικός. 2) (σκωπτ.) ἀντὶ Ἑλληνικός. «Ἢ βάρβαρον ἢ Ἕλληνα πόλεμον,« Θκ. « Καὶ μὴν χολὴν γ' Ἕλληνα καὶ ῥυθμὸν κέκλων ἔχει,« Εὐρ. 3) Γρφ.) = Ἐθνικός, εἰδωλολάτρης. « Δεῖξον ἡμῖν ἄνδρα ἐν Καππαδόκαις καθαρῶς Ἕλληνα,« Ἰουλ.

Ἑλληνίζω, Μ. ἰσω. Μιμοῦμαι (Ὁμιλῶ, Ἐνδύομαι, [ἐν γέν.] φέρομαι ὡσάν) τοὺς Ἕλληνας, εἶμαι μὲ τὰ μέρη των. «Βάρβαρος, Ἑλληνίζων τῇ φωνῇ,« Αἰσχ. 2) (μτθτ.) = Ἐξελληνίζω. « Ἑλληνίσαι γὰρ αὐτὸ (τὸ ῥῆμα auctoritas) καθάπαξ ἀδύνατον,« Δ. Κάσσ., (ὀθ. ‖. πθ.) γράφομαι ἢ προφέρομαι Ἕλληνις, Ἐξελληνίζομαι. «Ἑλληνίσθησαν τὴν νῦν γλῶσσαν ὑπὸ.. ,« Θκ.

Ἑλληνικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἄξιος ἐκεῖ) τοὺς Ἕλληνας καὶ τὴν Ἑλλάδα, ἴδιος τῶν Ἑλλήν. ἢ τῆς Ἑλλάδ. ἢ φρονῶν τὰ τῶν Ἑλλήνων, ἔχων φρόνημα Ἑλληνικόν. «Εἶναί τε τὸν Φίλιππον αὐτὸν Ἑλληνικώτατον ἀνθρώπων,« Δημ. ‖. «Τὸ Ἑλληνικόν,« Θκ. (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ Ἕλληνες, (ἢ ἐπιρρηματικ.) «Εἰς τὸ Ἑλληνικόν,« Δκ. ἀντὶ-

Ἑλληνικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον (τὰ ἤθη, τὴν γλῶσσαν κτλ.) τῶν Ἑλλήνων. « Ὡς Ἑλληνικῶς ἀνήρηθ' ἡμᾶς,« Εὐρ. « Ἑβόα καὶ βαρβαρικῶς καὶ Ἑλληνικῶς,« Ξεν. « Καὶ ὠνομάζετό γε Σπιτιοῦς ἑλληνικῶς,« Στρβ.

Ἑλλήνιος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἑλληνικός.

Ἑλλησις, ίδος (ἡ), θηλ. ταῦ Ἕλλην. «Μόνων πασῶν Ἑλληνίδων,« Εὐρ. «Ἦν γὰρ ἡ γυνὴ Ἑλληνίς, Συροφοινίσσα τῷ γένει,« Εὐαγγ. ‖. (ἐπιθετ.) = Ἑλληνική. «Καὶ πόλεις Ἑλληνίδας, τὰς μὲν ἀναιρῶν, τὰς δὲ κτλ.,« Δημ.

Ἑλληνισμός (ὁ). τὸ Ἑλληνίζειν, μίμησις (κυρ. τῆς καθαρᾶς γλώσσης) τῶν Ἑλλήνων.

Ἑλληνιστής, οῦ (ὁ). ὁ Ἑλληνίζων, μιμητὴς τῶν ἠθῶν (τῆς γλώσσης κτλ.) τῶν Ἑλλ., (Γρφ.) Ἰουδαῖος ὁμιλῶν καὶ πολιτευόμενος ὡς Ἕλλην, ὁηλ.

Ἑλληνιστί, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον (κυρ. δὲ Κατὰ τὴν γλῶσσαν) τῶν Ἑλλήνων, Ἑλληνικά. « Γινώσκεις Ἑλληνιστί;« Γρφ.

Ἑλληνοδίκης, ου (ὁ), ἴδε Ἑλλανοδίκης.

Ἑλληνοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ κολακευτικῶς περὶ τῶν Ἑλλήνων θηρεύων τὴν εὔνοιάν των, (παρβλ. Δημοκοπέω).

2) καυχῶμαι (συχνοκαπανίζω) ὅτι εἶμαι Ἕλλην, (ἴσ. εἰς ταύτην τὴν σημασ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἑλληνοκομπέω, παρβλ. Δεξοκομπέω).

Ἑλληνοταμίκ (ἡ). ἡ θέσις (τὸ ἀξίωμα, τὰ καθήκοντα) τοῦ Ἑλληνοταμίου. « Ἡγεμονίας τε τοῦ ναυτικοῦ καὶ Ἑλληνοταμείας (ἴσ. Ἑλληνοταμείας) ἐτύγχανεν,« Ξεν. [περὶ Προσόδ. Ε΄.].

Ἑλληνοταμίας, ου (ὁ). (κυρ. εἰς τὰ κλθ.) ὁ συνάζων τοὺς προσδιορισθέντας παρὰ τῶν συμμάχων καὶ ἀποταμιεύων τοὺς κατὰ τῶν Περσῶν φόρους, (ἴδε ᾗ Ἑλλανοδίκης).

Ἑλληνόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν τὰ τῶν Ἑλλήνων, (κυρ.) ἑλληνίζων τὸ ἦθος, σκεύμα.

Ἑλλησποντίας, ε (ὁ). (ἄνεμος) πνέων ἀπὸ τὸν Ἑλλήσποντον (τὰ Δαρδανέλια).

Ἑλλησποντιάς, άδος καὶ Ἑλλησποντίς, (δος (ἡ). ἡ τοῦ Ἑλλησπόντου. « Θάλασσα—,« Ἀθ. » Πηλαμύς—,« αὐτ.

Ἐλλιμενίζω, Μ. ἰσω. Ἐμβαίνω ἢ εἶμαι ἀραγμένος εἰς τὸν λιμένα. 2) εἰσπράττω τὸ ἐλλιμένιον (δικαίωμα).

Ἐλλιμενικός, ἡ, όν, (σπν.) ἀντὶ=

Ἐλλιμένιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λιμένα ἢ ἐντὸς τοῦ λιμένος, (ὀθ. ‖. οσ.) Ἐλλιμένιον (τό), (ἐνν. τέλος) τὸ πληρωνόμενον ὑπὸ τῶν ἐλλιμενιζόντων πλοίων

Ἐλλιμένισις, εως (ἡ). τὸ ἐλλιμενίζειν, ἔμβασμα ἢ ἄραγμα εἰς τὸν λιμένα.

Ἐλλιμενιστής, οῦ (ὁ). ὁ συνάζων τὸ ἐλλιμένιον (δικαίωμα).

Ἐλλιμνάζω [ἐν, λιμνάζω], Μ. ἀσω. Βυρρέω πουθενὰ καὶ σχηματίζω λίμνην.

Ἐλλιμπάνω (χ. Μ.), μτγν. ἀντὶ Ἐλλείπω. « Οἱ γὰρ Ἀττικοὶ πᾷ μὲν ἐλλιμπάνουσι, πᾷ δὲ πλεονάζουσι,« Τζ.

Ἐλλιπής [ἐλλείπω], ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔλλειψιν, ὁ ἐλλείπων κατά τι ἕνα ἢ πλήρης (ἐντελής), (ἐπιμ.) λειψός, ἀτελής, « Τὰ ἐλλιπέ, ου ἀξ., ἀντὶ τὸ Ἔλλειμμα ἢ ἡ Ἔλλειψις. 2) ὁ ἀφήνων (παραμελῶν) τι. « Τῆς τῶν ἐπιτρόπων αἱρέσεως ἐλλιπής,« Ρτρ.

Ἑλλικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἔλλειψιν, ἀτελῶς, ἐνδεῶς, κτλ. « Ἐλλ. ἔχω,« Φρσ., = Ἐλλείπω, εἶμαι ἐλλιπής.

Ἐλλισσάμην, Π. ἀντὶ Ἐλισάμην, μσ. ἀόρ. τοῦ Δίσσομαι.

Ἐλλιτάνευε, Π. ἀντὶ Ἐλιτάνευε, παρτ. τοῦ Λιτανεύω.

Ἐλλοβίζω, Μ. ἰσω. (ὅτν.) Βάμνω τὸν καρπόν μου μέσα εἰς λοβούς, εἶμαι ἀπὸ τὸ γένος τῶν ἐλλοβοκάρπων.

Ἔλλόβιον (τὸ), = Ἐνώτιον, σκουλαρῆκι, [ὡς ἐμβαλλόμενον εἰς τὸν λοβὸν τοῦ ὠτίου].

Ἐλλοβοανθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄνθος ὅμοιον μὲ τὰ τῶν ἐλλοβοκάρπων φυτῶν.

Ἐλλοβόκαρπος καὶ

Ἔλλοβος καὶ

Ἐλλόβοσπέρματος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου ὁ σπέρος (ὁ καρπὸς) εἶνε περικλεισμένος εἰς λοβούς, (καθὼς ὅλα τὰ ὄσπρια). « Ῥαφανὶς γὰρ καὶ νᾶπυ καὶ γογγυλὶς, ἐλλοβόσπερματα,« Θφρ.

Ἐλλοβιώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν ἐλλοβίων (φυτῶν), ὅμοιος μὲ αὐτά.

Ἐλλογέω-ῶ. Μ. ήσω. Λογαριάζω, περνῶ εἰς τὸν λογαριασμόν, συγκαταλέγω. «Μὴ ἐλλογουμένων ταῖς μετρήσεσιν.. ὅσα ὑπὲρ ἓξ πήχεις ἐστίν,« Στρβ.

†Ἐλλογίζω καὶ (μσ.) Ἐλλογίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι, (Γρφ.) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ ἀρνῆ).

Ἔλλογιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμβαίνων ἢ ἄξιος νὰ ἐμβῇ εἰς λογαριασμόν, ἀξιόλογος, ὄχι εὐκαταφρόνητος· ἐπίσημος, ἔνδοξος, εὐπόληπτος, ἀξιοτίμητος· (μτγν.) γραμματισμένος, λόγιος.

Ἐλλογιμότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἐλλογίμου, ἀξιολογότης, λογιότης κτλ.

Ἐλλογίμως, ἐπίρ. Ὡς ἐλλόγιμος, λογίως κτλ.

Ἔλλογος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-λόγως. Ὁ ἔχων λόγον (λογικόν), (ἀντιθ. τῷ Ἄλογος). (ἐπὶ πραγμ.) ὁ μετὰ λόγου γενόμενος, εὔλογος.

Ἑλλοπιεύω (ἴσ. ὀρθότ. Ἑλλαπεύω), Μ. εὔσω, Π. [ἕλλοψ], = Ἁλιεύω, ψαρεύω.

Ἐλλός [ἐλάω, ὀθ. ἔλαφος, ἔλλοψ, κτλ.], ἡ, ὐν, Π. ταχύς, εὐκίνητος, ‖. (οὐσ.) Ἐλλός (ὁ), = Νεβρός, ἐλαπάκουλον, [ὅθεν:

Ἐλλοφόνος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐλαφοκτόνος.

Ἐλ-λοχάω-ῶ [ἐν, λοχάω], Μ. ήσω. Ἐνεδρεύω, παραμονεύω, (συνκδ.) ἐπιβουλεύω.

Ἐλλοχίζω, Μ. ίσω. Κατατάττω τινὰ εἰς λόχον. 2) = Ἐλλοχάω.

Ἔλλοψ, οπος (ὁ), Π. (ὡς ἐπίθ.) = Ἐλλός, ταχύς, εὐκίνητος, (ὀθ. ‖. οὐσ.) = Ἰχθύς, ὀψάριον (ἐν γέν.), (ἴδιαιτ. δέ) εἶδ. τι ἰχθύος, ὁ ξιφιὰς ἢ ἡ μουραῖνα ἢ (πιθαν.) ὁ Γαλλ. saumon.

Ἔλλυπος (ὁ, ἡ). βυθισμένος εἰς τὴν λύπην, περίλυπος.

† Ἐλλύτης, ου (ὁ), εἶδος πλακοῦντος. «Θυέτω δὲ.. καὶ ἱερὰ ἐλλύτας ἐκ πυρῶν,» Ἐπιγρφ.

Ἐλ-λυχνιάζω, Μ. άσω. Βάλλω =

Ἐλλύχνιον (τὸ), [ἐν. λύχνος]. φυτὸν, (ἄλλως) θρυαλλίς.

Ἐλλυχνιώτης, ὁ, ὴ, ὀν. Στρημμένος (ἐπιμ. Χρησιμεύων) ὡς ἐλλύχνιον, (ὀθεν) «Μοτὸς —,» Ἱππικρ., τὸ φυτὸν τῆς πληγῆς.

Ἐλ-λωβάομαι-ῶμαι [ἐν, λωβ.], Μ. ήσομαι. Προξενῶ αἰσχύνην (ὄνειδος), ἀτιμάζω.

Ἐλμινθιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω (εἰς τὰ ἐντόσθιά μου) ἕλμινθας.

Ἐλμίνθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἕλμινς.

Ἐλμινθοβότανον (τὸ), εἶδος φυτοῦ ἢ σπέρου ἰατρ. (διὰ τὰς ἕλμινθας), λεβιθόχορτον.

Ἐλμινθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἕλμινθα.

Ἕλμις, ιγγος καὶ

Ἕλμινς [εἵλλω, εἱλέω], ινθος (ἡ). σκωλὴξ (κυρ. τῆς κοιλιᾶς καὶ τῶν ἐντέρων), (κοιν.) λεβίθα.

Ἑλξίνη (ἡ), εἰδ. φυτοῦ, (κοιν.) κολλητσίδα, [ἐκ τοῦ

Ἕλξις, εως (ἡ). τὸ ἕλκειν, τράβηγμα· ῥύμητμα· ἀνάσπασμα κτλ.

Ἕλοε, Π. ἀντὶ Ἕλους καὶ

Ἑλόεον, Π. ἀντὶ Ἕλουν, παρτ. καὶ

Ἑλοέσσω, Π. ἀντὶ Ἑλούω, 6'. ἐν. προσ. τοῦ μσ. ἀορ. ἀ. τοῦ Λούω.

Ἕλοιμι, ἀόρ. 6'. τῆς εὐκτ. τοῦ Αἱρέω.

Ἑλοῖσα, Δ. ἀντὶ Ἑλοῦσα, θηλ. τοῦ Ἑλών.

Ἐλόνομος (ὁ, ἡ). ὁ νεμόμενος (βόσκων, ζῶν) εἰς τὰ ἕλη.

Ἕλος, εος-ους (τὸ). νερὸν ζεχαμένον, βάλτος· βυσκότοπος βαλτώδης, (παρδλ. Ἄλσος).

Ἑλοῦμεν, ἀντὶ Ἑλούμεν, παρτ. τοῦ Λούω.

Ἕλοψ, οπος (ὁ), = Ἔλλοψ.

Ἐλόωσι, Π. ἀντὶ Ἑλῶσι, γ'. πλθ. προσ. τοῦ Ἑλάω = Ἐλαύνω.

Ἕλκεο, Π. Ἰων. 6'. ἐν. προσ. τοῦ παρτ. ἡ τῆς πρς. τοῦ Ἕλκομαι.

Ἐλπιδοδότης, ου (ὁ), Π. ὁ δίδων (ἐμπνέων) εἰς τινα ἐλπίδας.

Ἐλπιδοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Βασανίζω τινὰ μὲ ματαίας ἐλπίδας.

Ἐλπιδοπατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ νὰ σκλάβῃ ἐλπίδας.

Ἐλπίζω, Μ. ίσω. Ἔχω ἐλπίδα, προσμένω (ὑποθέτω, νομίζω) ὅτι θὰ γένῃ τι (ἐκκλησ.) ἔχω τὰς ἐλπίδας μου εἰς. ‖. (μτβτ. μόνον παρὰ τοῖς Ἀττ.) κάμνω τινὰ νὰ ἐλπίζῃ, ἐμπνέω ἐλπίδας, [ἐκ τοῦ

Ἐλπίς [ἕλπω], (ὅος (ἡ). ἐλπίδα, προσδοκία μέλλοντος (καλοῦ ἢ κακοῦ)· (ἐπιμ.) ἀνταυχία.

Ἔλπισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐλπίζει τις, τὸ ἐλπιζόμενον.

Ἐλπιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων διάθεσιν πρὸς τὸ ἐλπίζειν (ἀγαπῶν νὰ ἐλπίζῃ), (ὅθεν) «Ἐλπιστικοί, » εἶδ. αἱρεσ. φιλοσοφ.

Ἐλπιστός, ὴ, όν. Τόνδπ. ἠμπορεῖ ἢ πρέπει νὰ ἐλπίζῃ τις.

Ἕλπω (χ. Μ.), Π. [συγγ. τῷ Ἕλκω]. δίδω ἐλπίδας. «Πάντας μὲν ῥ' ἔλπει,» Ὀδ. Β. ‖. (μσ.) Ἔλπομαι [παρτ. Ἤλ [ξ συνηθέστ. Ἐλ]πόμην, πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Ἔολπα ἢ ὑπερσ. [ἀντὶ παρτ.] Ἐώλπειν). Ἐλπίζω. (ἐνίοτε) νομίζω, ὑποθέτω κτλ.

Ἐλπωρὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐλπίς.

Ἔλσαι, Π. ἀντὶ Εἶλαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. ταῦ Εἴλω.

Ἕλυμα (τὸ), = Ἔλυτρον, σκέπασμα, περιτύλιγμα. 2) (τὸ υ μακρ.) τὸ μέρος τοῦ ἀρότρου ὅπου ἐνόνεται μὲ τὸ ὑνί.

Ἕλυμος (ὁ), [ἑλύω]. εἶδ. αὐλοῦ (Φρυγ.) ἀπὸ καυχάρι, φλογέρα. 2) = Ἔλυτρον (κυρ. τῆς κιθάρας). 3) εἶδος κεγχριοῦ, (ἴσ. τὸ Γαλλ.) panic, (παρβλ. Μελίνη).

Ἔλυτρον (τὸ), [ἑλύω]. (ἐν γέν.) σκέπασμα, περιτύλιγμα· θήκη, κουτί. (ἰδιαιτ.) τὸ σκέπασμα τῶν πτερῶν ταῦ καυθάρε κτλ., τὸ ὕστρακον τῆς καραβίδας κτλ., τὸ Ἐτσώφλοτον ἢ ὁ λοβὸς τῶν ὀσπρίων κτλ., στρῶμα ποταμοῦ (λίμνης κτλ.).

Ἐλυτρόω-ῶ [ἔλυτρον], Μ. ώσω. Σκεπάζω, περιτυλίζω.

Ἐλυτρώδης, εος (ὁ, ἡ). ἐλύτρῳ ὅμοιος.

Ἑλύω ξ (Ἀττ.) Ἕλύω, Μ. ύσω (παρτ. Εἱλυσον, ἀόρ. πθ. Ἐλύσθην), Π. = Εἰλίω, σκεπάζω, περιτυλίζω. 2) (συχνότ. καὶ μόνον πθ. ἢ μσ.) κυλίομαι· (κατὰ γῆς)· καυλοιοριάζομαι. «Λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἑλυσθείς (ὁ Ὀδυσσεὺς τοῦ κριοῦ),» Ὀδ.).

Ἑλῶ, ᾷς, ᾷ, ῶμεν κτλ., Ἀττ. ἀντὶ Ἐλάσω, μέλλ. τοῦ Ἐλαύνω.

Ἕλω, ῃς, ωμεν κτλ., ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Αἱρέω.

Ἑλώδης [ἕλος], εος (ὁ, ἡ). βαλτώδης.

Ἕλων, Π. παρτ. τοῦ Ἐλάω.

Ἑλών, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Αἱρέω.

Ἕλωρ [ἑλεῖν], ωρος (τὸ), Π. ἄγρα, λάφυρον· (ἰδιαιτ.) πτῶμα ἐκτεθειμένον εἰς βορὰν σαρκοφάγων ζώων.

Ἐλώριον (τὸ), Π. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) = τῷ πραηγ.

Ἐλώριος (ὁ), εἶδ. πτην. ἐνυδρόβιου.

Ἕλωρον (τὸ), = Ἕλωρ.

Ἐμάθοσαν, Αἰολ. ἢ Βοιωτ. ἀντὶ Ἔμαθον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Μανθάνω.

Ἐμόνην, ἀόρ. β'. τοῦ Μαίνομαι.

Ἐμαξάμην, μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Μάσσω.

Ἑμαυτοῦ [ἐμοῦ, αὐτοῦ], ῆς, (ἡ δοτ.) ἐμαυτῷ, ῇ, (ἡ αἰτ.) ἐμαυτὸν, ήν, (χ. ὀνομαζ.), ἀντωνμ. Σύνθ. (Α'. πρσ.) Τοῦ ἐμαυτοῦ μου, ἐμοῦ τοῦ ἰδίου, (εἰς τὸ πλθ. ἐκφέρεται ἀναλελυμ. Ἡμῶν αὐτῶν κλπ.).

Ἔμβα, Π. ή, Ἀττ. ἀντὶ Ἔμβηθι, ἀόρ. 6'. τῆς προστ. τοῦ Ἐμβαίνω.

Ἐμ-βαβάζω, Μ. άξω, Π. Ἐωμ. ἀντὶ Ἐμβοάω, φωνάζω πρός τινα (καὶ τοῦ διακόπτω τὴν ὁμιλίαν).

Ἐμβαβίζω, Μ. ίσω. Ὑπάγω μέσα εἰς ἐμβαίνω.

Ἐμβάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἐμβάς.

Ἐμβαδομετρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς καταμέτρησιν ταῦ ἐμβαδοῦ.

Ἐμβαδόν (τὸ), [ἐμβαίνω]. (μαθημ.) τὸ περιεχόμενον διάστημα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὁποιουδήποτε ἐπιπέδου.

Ἐμβαδὸν, ἐπίρ. Π. περιπατῶντας μὲ τὰ ποδάρια, πεζῶς. διὰ ξηρᾶς.

Ἐμβαδοπώλης (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἐμβάδας, κουντουρᾶς.

Ἐμβάθμος (ὁ, ἡ). (κυρ. δικαστὴς) ταχτικὸς ἢ ἐν ἐνεργείᾳ, (κατὰ λέξ.) καθήμενος εἰς τὴν δικαστικήν του καθέδραν.

Ἔμβαθρον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) = Ἐμβάς.

Ἐμ-βαθύνω, Μ. υνῶ. (μὲ αἰτ.) Βάλλω (ῥίπτω) τι εἰς τὸ βάθος. σκάπτω (λάκκον). ‖. (ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) ἐμβαίνω εἰς τὸ βάθος, εἰσχωρῶ· (μεταφρ.) ἐξετάζω (ἐπιμ. ἐνοῶ) κατὰ βάθος, (κοιν.) βαθαίνω εἰς τὸ νόημα. «Οἱ τοῖς νόμοις ἐμβαθύνοντες μᾶλλον,» Πλ.

Ἐμ-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ἐνέβην κλπ.), (μτβτ. μόνον εἰς τὸν μέλλ. καὶ ἀόρ. ά.), = Ἐμβάλλω, ἐμβάζω. «Ἐνέβησε δὲ (τὸν Κροῖσον) ἐς φορντίδα,» Ἡρ. ‖. (συνήθ. ἀπτβτ. ἢ ἐλλ. μὲ δοτ. ἢ πρθετ. αἰτ. ἢ σπντς. αἰτ. μόνην) ἐμβαίνω (καὶ Π. κάθομαι ἢ στέκω, [ἐν γέν.] εἶμαι τοποθετημένος) μέσα. «Ἁρμασιν ἐμβεβαώς,» Ἰλ. Ε. «Ἐμβαίνειν εἰς τὰς τριήρεις,» Πλ. (καὶ πθ.) «Χαλεπὸν τὸ ὕδωρ ὑπόζεστότητός ἐστιν ἐμβαίνεσθαι,» Παυσ. (ἢ μεταφρ.) «Εἰς πόλεμον (»Εἰς κίνδυνον) ἐμβ., Δημ., Ξεν. (καὶ χ. πτ.) «Μή τις ἐμβείη,» Ἰλ. Π., ἔμβη εἰς τὴν μέσην, (ἐπιμ.) ἐμποδίζει. 2) πατῶ ἐπάνω εἰς, (μεταφρ.) ἐπ. μβαίνω. «Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων,» Ὀδ. Κ. «Μὴ μβαινε δυσχεῶντι,» Αξ. 3) (χ. πτ.) περιπατῶ. «Ἐμβαίνειν πρὸς ῥυθμὸν,» Λκ.

Ἐμβακχεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Βακχεύω (Ἐνθουσιάζομαι) εἴς τι, ἐπεμβαίνω ἢ ἐντρυφῶ βακχικῶς.

Ἐμβαλέν, Δ. ἀντὶ Ἐμβαλεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἐμβάλλεσκον, Π. ἀντὶ Ἐνέβαλλον, παρτ. τῆς ὁρτ. τοῦ

Ἐμ-βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Ἐνέβαλον κλπ.). Βάλλω (Ῥίπτω, Κάμνω νὰ ἔμβῃ) τι μέσα εἰς· ἐμβάζω. «Κερσυνὸν ἐμβαλε νηΐ,» Ὅμ. «Ὁ Ποσειδῶν σείσας αὐτοῖς ἐμβάλλοι τὰς αἰχίας,» Ἄρρρ. «Δεξιὰν ἐμβάλλειν,» Δημ., δίδειν (πράνειν χεῖρ) τὸ χέρι (εἰς σημ. φιλοφροσύνης). «Ἐμβάλλειν εἰς τὰ δίκτυα,» Ξεν. (καὶ μτφρ.) «Εἰς ἀτυχίαν (»Εἰς ὑποψίαν κλπ.) ἐμβ.,» Δημ., Αἰσχ. «Πληγὰς ἐμβ.,» Αξ. δέρνειν, (κοιν.) τινάζειν κάμποσας. (ἢ μσ.) «Σωτία ἐμβάλλεσθαι,» Δημ., νὰ ἐφοδιάσῃ τὸ καράβι μὲ τροφὰς, (κοιν.) νὰ κάμῃ τὴν κοιλιάνα του. 2) βάλλω (φέρω) εἰς τὴν μέσην, προβάλλω, παρενείρω·

ἀναφέρω. « Ἐμβάλλειν ἡμέραν μίαν, » Αξ. (ἴδε Ἐμβόλιμος). « Λόγον ἐμβάλλειν περί τινος, » Αξ. « Αἱ δὲ τί κα δόξῃ.. ἐπιδιορθῶσαι ἢ ἐξελεῖν ἢ ἐμβαλέν, » Ἐπιγρ. « Ψῆφον ἐμβ. (ἢ ἁπλ. « Ἐμβ.) περί τινος, » Δημ., προτείνειν εἰς σωζήτησιν καὶ ψηφηφορίαν, καθυποβάλλειν εἰς γνωμοδότησιν. (ᾳ μο.) « Μαρτύριον ἐμβάλλεσθαι, » αὐτ. « Ὡς μὲν ὤφελεν, ἐνεβάλλετο, » αὐτ., τὸ ἀνέφερεν. 3) φυλιάζω, βαβολιάζω. « Ὅσα ἐνῆν.. φυτὰ ἐμβεβλημένα, » Δημ. « Ἐλαιῶν δὲ φυτὰ ἐμβαλεῖ ἐς τὸν σχοῖνον ἑκάστων, » Ἐπιγρ.

4) (ἑλλ. ἡ ἀρτθ.) ἐμβαίνω πουθενά (κυρ. μὲ ὁρμὴν ᾗ αὐθάδειαν), (ἐπὶ στρατ.) = Εἰσβάλλω. (ἐν γέν.) ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω. (ἰδιωτ. ναυτ.) κτυπῶ ἐπὶ τοῦ ἐμβόλου (ἐπὶ ποτ.) χύνομαι εἰς. « Ἐμβαλὼν εἰς τὴν ἀγοράν, » Πλ. Ἐμβάλλειν τῷ ἀπαντῶντι, » Πλάτ. « Ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ἀττικήν, » Ἀντφ. « Ἐμβαλέειν (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) κώπης, » Ἀπλλν., κωπηλατεῖν μὲ ὁρμὴν καὶ φιλοτιμίαν. « Ἐμβαλούσης δὲ τῆς νεώς, » Ξεν., ἐπιπεσούσης κατὰ τῆς ἄλλης. (καὶ πδ.) « Ἀντίπρωροι ἐμβάλλομεναι (αἱ νῆες), » Θκ., (ἴδε Ἐμβολον).

Ἐμβαμμα (τό), [ἐμβάπτω]. ζωμὸ ὅπου νὰ βουτᾷ τις τὸ ψωμί του, (Ἰταλ.) sáltsa. Ἐμβαμμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἐμβαμμ. Ἐμβαπτίζω, Μ. ἰσω, καὶ

Ἐμ-βάπτω, Μ. βάψω. Βουτῶ (βυθίζω) τ. μέσα εἰς· (μτ.) βουτῶ (τὸ ψωμί μου) εἰς ἐμβαμμα. « Εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος ἡ λευκὸς ἅλας, » Ἀθ.

Ἐμ-βαρύθω (χ. Μ.), Π. εἶμαι βαρὺς, (ἑπμ.) βαραίνω. « Ὑσμὴ ἐμβαρύθουσα, » Νικ., (καιν.) βαρειὰ μυρωδιά.

Ἐμ-βαρύνω, Μ. υνῶ. Βαραίνω, εἶμαι =

Ἔμβαρυς, εος (ὁ, ἡ). Πολλὰ βαρύς.

Ἐμβάς [ἐμβαίνω], άδος (ἡ). παπούτσι ἡ ὑπόδημα γυναικεῖον ἢ πτωχικὸν ἢ οἰκιακὸν (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀπὸ γουναρικὸν ἢ κατσίνι). « Ἐκτυπεῖτο δ' ἐμβὰς γερόντων, » Ἀρχ. « Καταχήνη τῶν σεμνοτέρων ἔχει πολλὴ, ὅταν ἐμβάδ' ἔχων (πτωχὸς ὑηλ. ἢ γέρων) εἴπῃ· Προτέρῳ παραχώρει, » αὐτ. « Πρὸς οὓς ἄλλοις δὲ ὀνειδίζει καὶ ἐγκαλεῖ αὐτῷ ὅτι ἐμβάδας καὶ τριβώνια φορεῖ, ὥσπερ ἀδικούμενος τι., ἀλλ' οὐκ ἀδικῶν, ἅτε, ἀφελόμενος αὐτὸν τὰ ὄντα, πένητα πεποιηκεν, » Ἰσ. « Ὑποδούμενος τῆς δεξιᾶς γὰρ ἐμβάδος τὸν ἁπάντα διέρρηξα, » Μένανδρ. « Ἐμβάδι αὐρίῳ ἡ δίκη ἡμῖν ἐπεισέπεσε, » Νεκήτ., (παρβλ. Ἐμβάτης).

Ἐμβάς, ἁσα, ἀν, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἐμβαίνω.

Ἐμ-βασανίζω, Μ. ίσω. Ἐνδιατρίβω βασανίζων (ἐξετάζων) τι.

Ἐμβασίκοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐμβαίνων εἰς τὴν κοίτην του.

Ἐμ-βασιλεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ. ἢ γεν. ἢ ἐπίῤῥ.) Βασιλεύω μέσα εἰς.

Ἐμβάσιος (ὁ, ἡ). (κυρ. θεὸς) ὁ ἐπιστατῶν εἰς τὴν ἐμβασιν (τὸ ἐμβαρκάρισμα) καὶ τὸν ὁποῖον ἐπεκαλοῦντο ἐκμ. οἱ ἐμβαρκαριζόμενοι.

Ἔμβασις [ἐμβαίνω], εως (ἡ). (ἐν γέν.) ἐμβασμα, ἐμβάσιμον. (ἰδιωτ.) ἐμβαρκάρισμα. 2) κάθε τι ἐπὶ τοῦ ὁποίου πατεῖ ἢ ἐντὸς τοῦ ὁπ. ἐμβαίνει τις, (ἐθ.) = Ἐμβάς, Ὁπλὴ, κτλ. (κυρ. δὲ 3) = Λουτήρ.

Ἐμβασίχυτρος (ὁ, ἡ), (Κωμ.) ὁ ἐμβαίνων εἰς τὰς χύτρας.

Ἐμβασταζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σηκώνω καὶ κουβαλῶ τι μέσα εἰς.

Ἐμ-βατεύω, Μ. εύσω, καὶ Π. Ἐμ-βατέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ πρόθετ., ἢ δοτ., ἢ [σπντ.] γεν.) Πατῶ (Ἐμβαίνω, Εἰσγωρῶ, Διατρίβω) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. « Νῆσος, ἣν ὁ Πὰν ἐμβατεύει, » Αἰσχλ. « Καὶ δέπας ὗλην, τόθι δίψιος ἐμβατέει σήψ, » Νίκ. « Ἐνεβάτευον εἰς ναῦν, » Δημ., ἐμβῆκαν εἰς αὐτὴν ὡς ἰδιοκτῆται, τὴν εἶχον ἢ τὴν ἔλαβον εἰς τὴν κατοχήν των. « Ἐμβατ. εἰς κληρονομίαν, » Πανδ., (ᾳ μτφορ.) « Ὁ τοῖς τῆς καρδίας ἐμβατεύων κρυπταῖς, » Θεοφ. 2) (σπν.) ἀντὶ Βατεύω. (εἰς τὸν Ξεν. νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Μαστεύω).

†Ἐμβατή (ἡ), = Ἔμβασις (3).

Ἐμβατήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων πρὸς) ἐμβασιν (εἰσέλευσιν, [κυρ. δὲ] πορείαν στρατιωτικὴν ἢ ἐμβαρκάρισμα), (ὅθεν) « Ἐμβατήριος (ἐνν. ῥυθμὸς), » ὁ ἦχος ὁ ἁρμόζων εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ ἄσματα. « Ἐμβατηρία (ἐνν. ὄρχησις), εἶδ. πολεμικῆς ἐνόπλου ὀρχήσεως. « Ἐμβατήριον (ἐνν. ἆσμα), » τὸ καρακελευστικὸν τῆς στρατιωτικῆς πορείας, (Γαλλ.) marche. « Ἐμβατήρια (ἐνν. ἱερά), » τὰ προφερόμενα εἰς τοὺς Ἐμβασίους θεοὺς πρὶν τοῦ ἐμβαρκαρίσματος.

Ἐμβάτης [ἐμβαίνω], ου (ὁ). ἐπιβάτης (πλοίου ἢ ἁρχήματος), καβαλλάρης· στρατιώτης ναυτικὸς, (παρβλ. Ἔμπορος). 2) εἶδ. ὑποδημάτων κοντῶν (ἀπὸ λαγοτόμαρον ἢ κετσὲν), Κάθουρνος, (παρβλ. Ἐμβάς). 3) (ἀρχιτεκτ.) εἶδος μέτρου (τὸ ἥμισυ τῆς κάτω διαμέτρου τῶν κιόνων), (Ατ.) modulus.

Ἔμβατον, Π. ἀντὶ Ἐνέβητον, δυϊκ. τῆς ἀορ. β'. τοῦ Ἐμβαίνω.

Ἐμβατός (ὁ, ἡ). (τόπος) εἰς τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ἐμβῇ (νὰ ἐπιβῇ), Θεόκριτος.

Ἐμ-βατταρίζω, Μ. ίσω. Βατταρίζω (Φλυαρῶ, Μωρολογῶ) περί τινος.

Ἐμβάφιος (ὁ, ἡ) ὁ χρησιμεύων πρὸς τὸ ἐμβάφειν (βουτᾶν) τι ἐντὸς αὐτοῦ. « Λοπάς—, » Λξ. ᾗ ‖ (οὐσ.) Ἐμβάφιον (ἐνν. σκεῦος ἢ ἄγγος), τὸ περιέχον ἐμβαμμα, (Γαλλ.) saucière, (παρβλ. Ὑξύβαφον).

Ἐμβέβαα (εὔχρ. μόνον ἡ μτχ. Ἐμβεβαώς, υῖα), Π. ἀντὶ Ἐμβέβηκα.

†Ἐμ-βεβαιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Κάμνω τι νὰ γένῃ βέβαιον, (ὅηλ.) ἐξασφαλίζω· ἐπικυρόνω, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκβεβαιόω).

Ἐμβέβασαν, Π. ἀντὶ Ἐνεβεβήκεισαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. καὶ

Ἐμβέβηκα, πρκ. τῆς ὁρς. τοῦ Ἐμβαίνω.

Ἐμ-βεβηλόω-ῶ, Μ. ώσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Βεβηλόω.

Ἐμβεβώς, Π. ἀντὶ Ἐμβεβηκώς, πρκ. τῆς μτχ. καὶ

Ἐμβέβων, Π. ἀντὶ Ἐμβεβήκασι, (γ'. πλθ. πρσ. τοῦ) πρκ. τῆς ὁρς. καὶ

Ἐμβείς, Π. ἀντὶ Ἐμβῇς, (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς) ὑποτ. τοῦ Ἐμβαίνω.

Ἐμβελής, έος (ὁ, ἡ). (κυρ. τύποι) ὁ ἐντὸς βέλους, (ὅηλ.) ὅσον φθάνει τὸ βέλος, (ἑπμ.) ἐκτεθειμένος εἰς τὰ βέλη, (παρβλ. Διατοξεύσιμος).

Ἔμβη, Π. ἀντὶ Ἐνέβη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ἐρς. καὶ

Ἔμβησαν, β'. δυϊκ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς πρστ. τοῦ Ἐμβαίνω.

Ἐμ-βιβάζω, Μ. άσω καὶ (Ἀττ.) βιβῶ, βάμνω κ. νὰ ἔμβῃ μέσα εἰς, ἐμβάζω (κυρ. εἰς πλοῖον), φορτόνω, ἐμβαρκάρω. « Ἐμβιβάζειες εἰς τὴν δικαιοσύνην τοὺς αἰχέτας, » Ξεν., τοὺς βάλλεις (τοὺς ὁδηγεῖς) εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς.

Ἐμβίβασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμβιβάζειν, ἔμβασμα (εἰς τὸν δρόμον) καθοδήγησις κτλ.

Ἔμβιος (ὁ, ἡ), [ἐν, βίος]. ζωντανὸς. (ἐπὶ φυτ.) ὁ ῥιζώσας (πιάσας) καὶ (ἑπμ.) διαρκὴς, (Γαλλ.) vivace. « Ὅσα δὲ ᾗ ἀπὸ ξύλων ἔμβια ᾗ δύναται βλαστάνειν, οἷον ἐλαία, μύρρινος, » Θφρ. « Εἰς τὸ ἔμβιον, » Αἰλ., ἀντὶ Πρὸς αὔξησιν. 2) ὁ ἀφορῶν (ἀνήκων εἰς) τὸν βίον. « Τιμωρία —, » Δ. Ἁλ., ἡ κεφαλικὴ ἢ (;) διὰ βίου.

Ἐμβιοτεύω, Μ. εύσω. Ζῶ (Διάγω) μέσα εἰς.

Ἐμ-βιόω-ῶ, Μ. ώσω (ἀόρ. Ἐνεβίωσ ᾗ.). = Ἐμβιοτεύω. (ἐπὶ φυτ.) πιάνω, (ἑπμ.) φυσκόνω. « Ὅταν ἐμβιώσωσι, μεταφυτεύουσι, » Θφρ.

Ἐμβίωσις, εως (ἡ), τὸ εὖσ. τοῦ προηγ.

Ἐμβιωτήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐμβιώτις, ἐνδιαίτημα, κατοικητήριον.

†Ἐμ-βλακεύομαι, Μ. εύσομαι, γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐνδιαθρύπτομαι.

Ἐμ-βλασταίνω, Μ. βλαστήσω. Φυτρόνω μέσα εἰς (ἄλλο φυτόν).

Ἐμβλάστησις, εως (ἡ), τὸ εὖσ. τοῦ προηγ., φύτρωμα ἐντὸς ἄλλου (φυτοῦ).

Ἔμβλεμμα (τό). κύτταγμα κατὰ πρόσωπον, μματιά.

Ἐμ-βλέπω, Μ. βλέψω. (μὲ δοτ.) Βλέπω (Κυττάζω) κατὰ πρόσωπον· παρατηρῶ. « Ἐνέβλεψέ μοι τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁμήχανον οἷον, » Πλάτ. (καὶ αἰτ.) « Ἀλλ' ὅταν ἐμβλέψω Νικάνορα τὸν φροπτηγόν, » Ἐπιγρ. (καὶ πρόθετ.) « Ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, » Εὐαγγ., (παρβλ. Ἐνορῶ).

Ἔμβλεψις, εως (ἡ). τὸ ἐμβλέπειν, κύτταγμα (κατὰ πρόσωπον).

Ἔμβλημα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐμβάλλεται, (ὅθεν) = Ἐμβολὰς, (ἰδιωτ. ἀε), πλευμόνι σκαλιστὸν (τὸ ὁπ. ἐφήρμοζον ἐπάνω εἰς τὰ πολύτιμα σκεύη εἰς τρόπον ὥστε νὰ τὸ ἐβγάλλουν ὅταν ἤθελον)· ζωγραφία ἀπὸ διάφορα συνηρμοσμένα πετραδάκια, (Γαλλ.) mosaïque· κυμμάτι (ῥοῦχου κτλ.) μὲ τὸ ὁπ. ἐνδύουν ἀπὸ μέσα τὸ ὑπόδημα.

Ἔμβλησις, εως (ἡ). τὸ ἐμβάλλειν, ἔμπτωσις. « Νήτρης—, » Ἱππκρ.

Ἐμβλητέον, θετ. τοῦ Ἐμβάλλω.

Ἐμ-βοάω-ῶ, Μ. ήσω. φωνάζω μέσα εἰς (κυρ. τὰ δύο μου χέρια ἑνωμένα περὶ τὸ στόμα), (ἑπμ.) φωνάζω δυνατὰ (πρός τινα), ἴδε καὶ Ἐγκράζω.

Ἐμβόημα (τὸ). παρακέλευσις ἐμβοῶντος, φώναγμα πρὸς ἐγκαρδίωσιν ἢ παρακίνησιν.

Ἐμβόησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ ἐμβοᾶν, φώναγμα θυνατό.

Ἐμ-βοθρεύω, Μ. εὐσω. Σκάπτω βόθρον (λάκκον) μέσα εἰς, σκάπτων ἐμβαίνω (προχωρῶ). (παρβλ. Ἐμβοθρόω).

Ἔμβοθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς ἢ εἰς σχῆμα βόθρου, βαθυλός· ὁ ἔχων βόθρους (λακώματα).

Ἐμ-βοθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἔμβοθρον, βαθυλόνω. ||. (μσ. ἢ πθ.) λαμβάνω ἢ ἔχω σχῆμα βόθρου. ¤ Ἐμβεβόθρωται δὲ (ἡ καρδίη) βόθρον ἐκτελέον ὥλμῳ, ¤ Ἱππκρ.

Ἐμβολάς, άδος (ἡ). ἐμβολιασμένη (φυλλισμένη). ¤ Ἄπιος—, ¤ Ἀρχ. 2) τὸ ἡμερον κλαδὶ τὸ ὁποῖον ἐμφυτεύουν εἰς τὸ ἄγριον, (κοιν.) ἀμπάλι.

Ἐμβολεύς, έως (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ χρησιμεύων (συντελῶν) πρὸς ἐμβολήν, (π. χ.) τὸ ζύλον (κοντάρι) τοῦ κλυστηριοῦ (τῆς κλαύμπας κτλ.) τὸ ὁποῖον σπρώχνει ἔξω τὸ ὑγρόν. ¤ Κράμβης πάσσαλος ἐμβολεύς, ¤ Ἐπγρ., τὸ φυτευτῆρι, κτλ.

Ἐμβολή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμβάλλειν, βάλσιμον (μέσα)· εἰσβολὴ ἢ προσβολὴ (ἐχθρῶν)· ἐκβολὴ (ποταμοῦ)· (συνκδχ.) τόπος πρὸς ἐμβολήν· (κυρ. ἐπὶ ναυμαχ.) τὸ δεξὶ τοῦ ἐμβόλου (ἴδε τὴν λέξ.) κτύπημα καὶ ἡ ἐκ τούτου βλάβη (ὀθ. ¤ Μὴ διδόναι ἐμβολήν, ¤ Ξεν. ¤ Ἐμβολὰς ἔχειν, ¤ αὐτ.)· (ῥτρ.) ¤ Εἰσβολή, Εἴσθεσις. (εἰς τὸ πλθ.) ¤ Ἔμβολα, (ἴδ. Ἔμβολος). 2) ¤ (ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἐμπλοκὴ (2).

Ἐμβολιμαῖος, α, ον καὶ

Ἐμβόλιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμβαλλόμενος ἢ δυνάμενος (ἁρμόδιος εἰς τὸ) νὰ ἐμβληθῇ.

Ἐμβόλιος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐμβολήν. ||. (οὐσ.) Ἐμβόλιον (τὸ), εἶδος διακεύου (διὰ ψάρεμμα). (ῥτρ.) ἐπεισόδιον.

Ἐμβόλισμα (τὸ), ¤ Ἔμβλημα, μπάλωμα.

Ἐμβολισμός (ὁ), ¤ Ἔμβλησις, παρένθεσις.

Ἐμβολοειδής, ές (ὁ, τὸ λωρί (ἢ ὅ,τι δήποτε ἄλλο) μὲ τὸ ὁποῖον εἶνε δεμένον τὸ ἔμβολον (τῆς ἀμάξης).

Ἐμβολοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα ἐμβόλου, σφηνοειδής.

Ἔμβολον (τὸ) καὶ

Ἔμβολος (ὁ). πᾶν ὅ,τι ἐμβάλλεται εἰς ἄλλο ἢ χρησιμεύει πρὸς ἐμβολήν, σφῆνα· παλεῦκι, φυτευτῆρι· λοστός (χωμ.) ¤ Πέος, κτλ. (κυρ. δέ) ἡ σουβλερὰ μύτη τῶν πολεμικῶν πλοίων μὲ τὴν ὁποίαν ἐτρυποῦσαν τὰ ἐχθρικά· (ὀθ. ἀρχιτεκτ.) εἶδος στολίσματος εἰς σχῆμα (ναυτ.) ἐμβόλου, (καὶ πλθ.) Ἔμβολα, καὶ Ἔμβολοι, ¤ Πλθ., τὸ βῆμα τῶν ἐν Ῥώμῃ δημηγορούντων (διότι ἦτον στολισμένον μὲ ἔμβολα, λατ. rostra, ἐχθρικῶν πλοίων)· (Τακτ.) ἡ ἐμβολοειδὴς διάταξις στρατεύματος. (μτγν.) ὁ ἑκατέρωθεν πλατείας περίστυλος δρόμος, (ὀθ. ἐκκλησ.) τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ καθολικοῦ τῆς ἐκκλησίας μακρυνάρια· περίστυλος δρόμος. ¤ Διδοὺς χρυσῆ... τὸ δὲ ἔμβολον ἀργυροῦν, ¤ Ἐπγρφ., τὸ ἐντὸς αὐτῆς ὅπου ἐμβαινε τὸ πῦρ.

Ἐμ-βομβέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Βοΰζω (Μπουμπουνίζω) μέσα εἰς.

Ἐμ-βοσκομαι, Μ. βοσκηθήσομαι. Βόσκω μέσα εἰς.

Ἐμ-βραδύνω, Μ. υνῶ. (μὲ ἐστ.) Ἀργοπορῶ πολὺ ἐνδιατρίβω.

Ἐμβραιμένη, καὶ Ἔμβρατας, Λακ. ἀντὶ Εἱμαρμένη, καὶ Εἵμαρται.

Ἔμβραχυ, ἐπίρ. Ἐν συντομίᾳ. τοὐλάχιστον, ἐν γένει, ἁπλῶς. ¤ Ὅπου περ ἔμβραχύ εἰσι θεαταί, ¤ Ἀρχφ., (ἴδε καὶ Ἐμφαγεῖν).

Ἔμβρεγμα (τὸ). τὸ ὑγρὸν ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐμβρέχομέν (μουσκεύομέν) τι καὶ αὐτὸ τὸ ἐμβρεχόμενον (κυρ. πανί, σφογγάρι κτλ. τὸ ὁποῖον βάλλουν ἐπάνω εἰς πονεμένον ἢ πληγωμένον μέλος).

Ἐμ-βρέμω (μτγν. τοῦ) Ἐμβρέμομαι (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ.) κάμνω κρότον μέσα εἰς.

Ἔμβρεφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν (φυσιογνωμίαν) βρέφους.

Ἐμ-βρέχω, Μ. βρέξω. Βουτῶ (Μουσκεύω) τι μέσα εἰς. (πθ.) ¤ Κῦρα ἐμβρεχόμενα, ¤ Δσκρ., τὰ χρησιμεύοντα πρὸς (ἰατρ.) ἐμβροχήν.

Ἐμβριθεία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἰδιότης) τοῦ ἐμβριθοῦς (πάντοτε σχεδὸν μεταφ.), σοβαρότης, ὕφος μεγαλοπρεπές· ἔμφασις. σταθερότης, καρτερία· παραξενιά, δυστροπία κτλ.

Ἐμβριθὴς [ἐν, βρίθω], έος (ὁ, ἡ). βαρὺς (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μεταφορ.), σεμνός, σοβαρός, σκεπτικός, ἀπτόητος· φρόνιμος· σταθερός, ἐπιμονος· (ἐπὶ κακοῦ) φορτικὸς, ὀχληρός, ἢ· δύστροπος· παράφορος· (ἐπὶ πραγμ.) σφοδρὸς, ἔντονος, ἐμφαντικὸς, κάμνων ἐντύπωσιν.

Ἐμ-βρίθω, Μ. βρίσω. Ἐμπίπτω βριθὺς (βαρύς).

Ἐμβριθῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ ἐμβρίθειαν, σοβαρῶς· σφοδρῶς, ἐντόνως κτλ.

Ἐμ-βριμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Δείχνω τὴν ἀγανάκτησίν μου (θυμόνω) κατά τινος· φοβερίζω ἢ ἐπικλήττω μὲ θυμόν.

Ἐμβρίμημα (τὸ) καὶ

Ἐμβρίμησις, εως (ἡ). φοβέρισμα ἢ ἐπίπληξις μὲ θυμόν.

Ἐμβρονταῖος, α, ον. Κτυπημένος ἀπὸ κεραυνόν. ||. (οὐσ.) Ἐμβρονταῖον (τό), ¤ τόπος ὅπου ἔπεσε κεραυνός, (παρβλ Ἐνηλύσιον).

Ἐμ-βροντάω-ῶ, Μ. ήσω. Βροντῶ (ὡς κεραυνὸς) μέσα εἰς τ' αὐτιά τινος, (ἐπμ.) ¤ Ἐκπλήττω, παραζαλίζω, (ὅθεν) ¤ Ἐμβεβροντημένος, α ¤ Ἐμβρόντητος.

Ἐμβροντησία καὶ Ἐμβρόντησις, εως (ἡ). παραζάλισμα (κυρ. ἀπὸ βροντὴν κεραυνοῦ), ἔκπληξις, παραφροσύνη, ἀναισθησία κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἐμβρόντητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμβροντηθείς, κεραυνόβλητος, (ἐπμ.) ἐκστατικὸς, παραλογισμένος, ἀναίσθητος, (παρβλ. Ἔμπληκτος).

Ἐμβροχὰς [ἐμβρέχω], άδος (ἡ). καταβολάδα, (παρβλ. Μόσχευμα).

Ἐμβροχὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμβρέχειν, μούσκευμα. (λατρ.) ἐπίθεσις ἐμβρέγματος (ἴδε τὴν λέξ.) εἰς πονεμένον μέρος.

Ἐμ-βροχίζω, Μ. ίσω. Δένω τι μὲ ἡώς ἂν μὲ βρόχον (θηλειάν).

Ἔμβροχος (ὁ, ἡ), [ἐμβρέχω], ¤ Διάβροχος, μουσκεμένος. 2) [ἐν, βρόχος]. πιασμένος εἰς τὰ βρόχια.

Ἐμ-βρύχω, Μ. βρύξω, Π. ἐμπήγω τὰ δόντια μου εἰς, δαγκάνω.

Ἐμβρυοδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος (περιέχων ἐντὸς αὐτοῦ) τὸ ἔμβρυον.

Ἐμβρυοθλάστης, ου (ὁ). ἐργαλ. χειρουργ. πρὸς θλᾶσιν καὶ ἐξαγωγὴν νεκροῦ ἐμβρύου.

Ἐμβρυόκεκος (ὁ, ἡ). Π. ὁ κατοικῶν (διαμένων) ἐντὸς τῶν θαλασσ. βράχων. ¤ Ἀγκυρα—, ¤ Ἐπγρ.

Ἐμβρυοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (σκοτόνων) τὰ ἔμβρυα.

Ἔμβρυος (ὁ, ἡ). (σπν. ἐπιθετ.) ὁ αὐξάνων (φυτικῶς) ἐντὸς (καὶ ἀπὸ τὰ ὑγρὰ) ἄλλου σώματος ἢ 2) ὁ περιέχων ἐν ἑαυτῷ ζωτικὴν ἰκμάδα, γόνιμος. ¤ Ὑγρότης—, ¤ Φῤῥ. ¤ Ὁ κισσὸς ὅλος—, ¤ αὐτ. ¤ Ἔμβρυον αὐχένα κούρης, ¤ Νόνν., τρυφερὸν, ὑγρὸν, εὐλύγιστον. (ὅθεν ||. οὐσ.) Ἔμβρυον (τὸ). τὸ βρέφος ἐν ὅσῳ εἶν' εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρός του, (καταχρ. δὲ καὶ) τὸ νεογνὸν (κυρ. ζῴου). ¤ Καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἦκεν ἑκάστῃ [τῶν αἰγῶν], ¤ Ὀδ. Ι.

Ἐμβρυοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω ἢ ἐκβάλλω ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς τὸ νεκρὸν ἔμβρυον, ἢ 2) (κατ' ἄλλ.) κόπτω τὸν ὀμφαλὸν τοῦ νεογεννηθέντος βρέφους.

Ἐμβρυοτομία (ἡ). κόψιμον (κομμάτιασμα) νεκροῦ ἐμβρύου ἢ 2) (κατ' ἄλλ.) ¤ Ὀμφαλοτομία.

Ἐμβρυουλκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκβάλλω τὸ (νεκρὸν) ἔμβρυον διὰ τοῦ ἐμβρυουλκοῦ.

Ἐμβρυουλκία (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ κρογγ., ἡ διὰ τοῦ ἐμβρυουλκοῦ ἐξαγωγὴ νεκροῦ ἐμβρύου.

Ἐμβρυουλκὸς (ὁ), [ἔμβρ. ἕλκω]. ἐργαλ. χειρουργ. πρὸς ἐξαγωγὴν νεκροῦ ἐμβρύου.

Ἔμβρωμα (τὸ). βοῦκκα, δάγκαμα. 2) (συνκδχ.) πρόγευμα, (παρβλ. Ἀκρατισμός). 3) ¤ Διάβρωμα (ξ). ¤ Ὀδόντων—, ¤ Δσκρ.

Ἐμ-βρωματίζω [ἔμβρωμα], Μ. ίσω, (μτφ.) Ταγίζω. 2) (ἀμτβ.) προγεύομαι.

Ἐμ-βυθίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω τι εἰς τὸν βυθόν, βουτῶ ὡς τὸν πάτον. ||. (μσ.) βαθαίνω.

Ἐμβύθιος (ὁ, ἡ). ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὸν βυθὸν (τῆς θαλάσσης κτλ.). ¤ Πίννα—, ¤ Ἀθ. ¤ Δίμνη—, ¤ Δ. Ἀλ.

Ἐμ-βυκανάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶ μέσα εἰς (ὄργ. Παίζω) τὴν βυκάνην, σαλπίζω.

Ἐμ-βυρσόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τι μέσα εἰς (Τυλίζω, [Τουρκ.] Καπλαδίζω μὲ) βύρσαν, πετσόνω.

Ἐμ-βύω, Μ. βύσω, ¤ Ἐμφράσσω, σπουπώνω. 2) χώνω. ¤ Τὴν δέλτον τῷ κολπῳ—, ¤ Νίκ.

Ἐμβώμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ.

Ἐμέ, αἰτ. τῆς ἀντων. Ἐγώ.

Ἐμέθεν, καὶ

Ἐμεῖο, Π. ἀντὶ Ἐμοῦ, γεν. τοῦ Ἐγώ.

Ἐμέμηκον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Μηκάομαι.

Ἐμεμίγμην, πθ. ὑπερσ. τοῦ Μίγνυμι.

Ἐμεμνήμην, ὑπερσ. τοῦ Μιμνήσκομαι.

Ἐμέν, Π. ἀντὶ Ἐσμέν, πλθ. ά. πρσ. τοῦ Εἰμί.

Ἔμεν, Π. (σπντ.) ἀντὶ Ἦμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί. 2) (συνήθ.) ¤ τῷ

Ἔμεναι, Π. ἀντὶ Εἶναι, ἀπαρ. τοῦ Εἰμί.

Ἔμενος, η, ον, Ιων. μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἰνημι.
Ἔμεο, Ἰων. ἀντὶ Ἐμοῦ, γεν. τοῦ Ἐγώ.
Ἐμεσία (ἡ). διάθεσις πρὸς ἔμετον, ναυτία, ἀναγούλα.
Ἔμεσις [ἔμεω], εως (ἡ). ἔμετος, ξέρασμα.
Ἔμεσμα (τὸ). ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐκβάλλει τις ξερνῶν, ξεράτον.
ϟ Ἐμετήρ (ὁ), = Ἐμετής.
Ἐμετηρίζω, Μ. ἰσω. Δίδω ἐμετικόν, κάμνω τινὰ νὰ ἐμέσῃ.
Ἐμετήριος (ὁ, ἡ), = Ἐμετικός, κινῶν εἰς ἔμετον.
Ἐμετιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω διάθεσιν πρὸς ἔμετον, μὲ ἔρχεται νὰ ξεράσω, ἀναγουλιάζω.
Ἐμετικός, ἡ, όν. Ὁ κινῶν εἰς ἔμετον, (ὄθ.) « Ἐμετικὸν (ἐνν. φάρμακον), « τὸ ξερατικόν. 2) ὁ ἔχων διάθεσιν πρὸς ἔμετον (ἀπὸ πολυφαγίαν ἢ ἄλλο τι). « Ἐμετικὸς ἐκ πεινατικοῦ γενόμενος, « Πλ.
Ἐμετοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ νὰ ἐμέσῃ, προξενῶ (κινῶ εἰς) ἔμετον. ‖. (μσ.) βιάζω τὸν ἑαυτόν μου νὰ ἐμέσω.
Ἐμετοποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ἐμετοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (κινῶν εἰς) ἔμετον.
Ἐμετὸς, ἡ, όν. Ὁ ξερασθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ξερασθῇ.
Ἐμετὸς (ὁ), = Ἔμεσις, ξέρασμα, ξεράτον.
Ἐμετώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁμοιος μὲ (ἢ ἔχων διάθεσιν πρὸς) ἔμετον.
Ἐμετωδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἐμέτου.
Ἐμεῦ ἢ Ἐμεῖς, Δ. ἀντὶ Ἐμοῦ, γεν. τοῦ Ἐγώ.
Ἐμέω-ῶ, Μ. έσω καὶ Ἀττ. ὀμοῦμαι (πρτ. Ἤμουν, ἀόρ. Ἤμεσα, πρκ. Ἐμήμεκα ϟ πθ. Ἐμήμεσμαι, ἀόρ. Ἠμέσθην ϟ καὶ τὸ θετ. Ἐμετέον). Ξερνῶ· (μτφορ.) λέγω ὅ,τι φθάσω, φλυαρῶ ὅ,τι μοῦ ἔλθει εἰς τὸ στόμα.
Ἐμεωυτοῦ ἢ Ἐμεωϋτοῦ, Ἰων. ἀντὶ Ἐμαυτοῦ.
Ἐμήνυθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐμηνύθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. dor. ά. τοῦ Μηνύω.
Ἐμησάμην, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Μήδομαι.
Ἐμηχανέατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐμηχανῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρτ. τοῦ Μηχανάομαι.
ϟ Ἐμί, γρμτ. καὶ ἀρχτ. ἀντὶ Εἰμί.
Ἐμίγην, πθ. ἀόρ. β'. καὶ
Ἐμίκτο, Π. ἀντὶ Ἐμέμικτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Μίγνυμι.
Ἐμὶν, Δ. ἀντὶ Ἐμοὶ καὶ
Ἐμίνγα, Δ. ἀντὶ Ἐμοιγε, δωτ. τοῦ Ἐγώ-(γε).
ϟ Ἐμίνη, κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Ταραντ. ἀντὶ Ἐμαί.
Ἔμιξα, ἀόρ. ά. καὶ
Ἔμιχθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐμίχθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Μίγνυμι.
Ἔμμα, ατος (τὸ), Αἰολ. ἀντὶ Εἶμα.
Ἐμμαθε, Π. ἀντὶ Ἔμαθε, ἀόρ. τοῦ Μανθάνω.
Ἐμμαίνομαι, Μ. μανοῦμαι ἢ μανήσομαι, (μὲ δοτ. καὶ σπνττ. μὲ αἰτ.) Γίνομαι μανιώδης περὶ ἢ κατά τινος, (παρβλ. Ἐμβακχεύω).
Ἔμμαλλις ϟ Ἔμμαλος (ὁ, ἡ). μαλλιαρός.
Ἐμμανὴς, ές (ὁ, ἡ), (ϟ ἐπίρ.) -ανῶς. Μανιώδης.
Ἔμμανες, τος (ὁ, ἡ). Δ. ἀντὶ Ἔμμηνις.
Ἐμμαπέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐμπατέω.
Ἐμμαπέως [ἔν, μάρττω], ἐπίρ. Π. προθύμως, ταχέως.
Ἐμμαραίνομαι, Μ. μαρανθήσομαι. Μαραίνομαι μέσα εἰς
Ἐμμάρτυρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-τύρως. Ὁ διὰ μαρτύρων βεβαιωμένος (ἀποδεδειγμένος), μαρτυρημένος.
Ἐμμάσσω, Μ. μάξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ζυμώνω (Ἀνακατόνω) τι μέσα εἰς ἢ μαζὶ μέ. 2)—Εἰσμάσσω ϟ Ἐμματέω. « Σχέτλιοι, οἷς τύνη χαλεπὴν ἐμμάξεαι ὀργήν, « Καλλ.
Ἐμματάζω ἢ Ἐμπαταίζω, Μ. άσω, καὶ
Ἐμπαταΐζω, Μ. ίσω. Λαλῶ ἢ Πράττω (ἐν γέν. Φέρομαι) ὡς ἀνόητος.
Ἐμματεύω, Μ. εύσω καὶ
Ἐμματεύω-ῶ, Μ. ήσω ϟ = Εἰσμάσσω, χώνω τὸ δάκτυλόν μου (καὶ Π. ἐπὶ μελίσσ. τὸ κεντρί μου) μέσα εἰς.
Ἐμμάχομαι, Μ. μαχοῦμαι. (μὲ δοτ.) Μάχομαι (Συγχροτῶ μάχην) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.
Ἐμμέθοδος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-όδως. Μεθοδικὸς, κανονικός.
Ἐμμεθύσκομαι, Μ. μεθυσθήσομαι. (μὲ δοτ.) Μεθῶ εἰς ἢ μέ (χ. πτ.) μεθοκοπῶ.
Ἐμμειδιάω-ῶ, Μ. άσω. Χαμογελῶ μὲ ἢ διά τι.
Ἐμμέλεια (ἡ). (μουσ.) κανονικὸν ψάλσιμον, μελῳδία· ἁρμονία· (τρπ.) ὀρθότης, συμμετρία, ἀναλογία, κομψότης, εὐρυθμία, ἐπιτηδειότης, εὐταξία, φιλοκαλία κτλ. 2) εἶδος ἐμβριθοῦς καὶ κανονικοῦ χοροῦ (εἰς τὰς τραγῳδ. καὶ σατύρ.). (ἐν γέν.) μουσικὴ μὲ χορόν.
Ἐμμελετάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ γ'.) Γυμνάζομαι (Ἐξασκοῦμαι) εἴς τι, (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἐκ β'.) μελετῶ τι πρὸς χάριν τινὸς (ἵνα συνηθίσῃ ὁηλ. ϟ ἐκεῖνος τὸ ἴδιον).
Ἐμμελέτημα (τὸ). τὸ πρᾶγμα εἰς τὸ ὁπ. ἐμμελετᾷ (ἐξασκεῖται) τις, γύμνασμα.
Ἐμμελετητέον, θετ. τοῦ Ἐμμελετάω.
Ἐμμελέως, Π. ἀντὶ Ἐμμελῶς.
Ἐμμελὴς, ές (ὁ, ἡ). (μουσ.) μελῳδικὸς, κανονικὸς, εὔρυθμος, ἐναρμόνιος· (συνεκδχ.) σύμμετρος, ἀνάλογος, ἀπαιρεσιμένος, (ἐν γέν.) ὀρθῶς (καλῶς) ὠργανισμένος (διατεταγμένος)· (ἐπὶ ἀνθρ.) εὔτακτος, κόσμιος· χαρίεις, φιλόκαλος κτλ. « Δίκη δὲ ὀρθὴ τὸν πλημμελοῦντα ἐμμελῆ ποιεῖν, « Πλάτ. « Τὸ Ἰάμωνος ἐμμελὲς καὶ ὑγρὸν ϟ μεμουσωμένον ἐν ταῖς περιφοραῖς, « Πλ..
Ἐμμελίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐμμέλεια.
Ἐμμελῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαι μελῳδίαν εἰς (τὴν ὁμιλίαν μου κτλ.).
Ἐμμελῶς, ἐπίρ. Μὲ μέλος, μὲ μελῳδίαν, εὐρύθμως· (τρπ.) μὲ τάξιν (μέτρον, ἀναλογίαν κτλ.), κομψῶς, ἐπιτηδείως. « Οἱ φρόνιμοι καὶ ταῖς ἔχθραις ἐμμελῶς χρῆσθαι δύνανται, « Πλ. « Ἀτυχίαν ἐνεγκὲν ἐμμ., « Στβ., « Παιδείᾳ καὶ λόγῳ διὰ φιλοσοφίας καταμίξας τὸ ἦθος... ἐμμελέστατα δοκεῖ πραθῆναι πρὸς τὸ καλὸν, « Πλ.
Ἐμμεμαὼς [ἔν, μέσα πρκ. τοῦ Μαι-μαι], υῖα, ὸς, Π. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐπιρ.) Σπεύδων, πρόθυμος, ἐγκείμενος, σφοδρός, ὁρμητικός.
Ἐμμεμιγμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐμμίγνυμι.
Ἐμμένω [ἐν μένος], Π. (πρκ. ἀντὶ ἐνς.) εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ παραφορὰν θυμοῦ (ἐνθουσιασμοῦ κτλ.).
Ἔμμεν, (σπνττ.) καὶ
Ἔμμεναι, Π. ἀντὶ Εἶναι, ἀπαρ. τοῦ Εἰμί.
Ἐμμενετέον, θετ. τοῦ Ἐμμένω.
Ἐμμενετικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-κῶς (μὲ δοτ.) Ὁ ἐμμένων (ἐπιμένων) εἴς τι, ψυθερὸς, ἐπίμονος.
Ἐμμενετὸς, ἡ, όν. Ὅ,που δύναται ἢ πρέπει τις νὰ ἐμμένῃ, ἄξιος ἐπιμονῆς.
Ἐμμενέως, Ἰων. ἀντὶ Ἐμμενῶς, ἐπίρ. τοῦ
Ἐμμενὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐμμένων εἴς τι, διαρκὴς· σταθερὸς, ἐπίμονος. ‖. « Τὸ ἐμμενὲς, « ἀντὶ ἢ Ἐπιμονὴ, ἡ σταθερότης. ‖. « Ἐμμενὲς, Π. ἐπίρ. ἀντὶ Ἐμμενῶς, ἐπιμόνως, ἀνενδότως, ἀδιακόπως, [ἐκ τοῦ
Ἐμμένω, Μ. μενῶ. (μὲ δοτ.) Μένω (διαμένω) μέσα εἰς, ἐνδιατρίβω· (τρπ.) μένω σταθερὸς (πιστὸς) εἰς, φυλάττω ἀπαραβάτως· ἐπιμένω. (ἐπὶ πραγμ.) διατηροῦμαι, διαρκῶ. « Τέσσαρα καὶ δέκα ἔτη ἐνέμειναν αἱ τριακοντούτεις σπονδαί, « Θκ. « Τοῦτον τεθέντα ἐμμεῖναι τὸν νόμον, « Πλάτ. 2) ἐνέχομαι (;).
Ἐμμέριμνος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-ρίμνως. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀμέριμνος, ὁηλ.) πλήρης φροντίδων. « Ἐμμερίμνως ἔχω, « Εὐρ., εἶμαι ἐμμέριμνος.
Ἐμμεσιτεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Ἐμβαίνω ἢ Εἶμαι εἰς τὴν μέσην, προσπαθῶ ὡς μεσίτης νὰ γένῃ τι.
Ἔμμεσος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὴν μέσην (ἐν μέσῳ) τινός.
Ἐμμέσως, ἐπίρ. Μεσολαβοῦντος (διὰ μέσου) ἄλλου.
Ἔμμεστος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς μεστὸς, γεμάτος ὡς ἐπάνω.
ϟ Ἐμμεταβολὸς (ὁ, ἡ). ὁ μεταβαλλόμενος, μεταβλητὸς, (ἐναντ. τῷ Ἀμεταβόλως).
Ἐμμετεωρίζομαι, Μ. ισθήσομαι. (μὲ δοτ.) Ὑψοῦμαι μετέωρος μέσα ἢ ἐπάνω εἰς
Ἐμμετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ τι ἐπάνω εἰς (κατ') ἄλλο τι.
Ἐμμετρία (ἡ), = Συμμετρία, ἀναλογία, [ἐκ τοῦ
Ἔμμετρος (ὁ, ἡ). ἔχων (καμωμένος μὲ) μέτρον (κυρ. ποιητ.), (ἐπμ.) εὔρυθμος, (συνεκδχ.) σύμμετρος, ἀνάλογος, (τρπ.) μέτριος, εὔτακτος, (κακν.) ἔχων τὰ μέτρα του. ‖. « Ἔμμετρα (ἐνν. ἔπη), « Πλάτ., τὰ ποιήματα, καὶ « Ἔμμετροι, « Δημ. (Ἐπιτάφ.), οἱ ποιηταί, οἱ στιχουργοί.
ϟ Ἐμμετρότης (ἡ). συμμετρία, ἀναλογία.
Ἐμμέτρως, ἐπίρ. Μὲ μέτρον (κυρ. ποιητ.), (ὁηλ.) διὰ στίχων· εὐρύθμως· (τρπ.) ὀρθῶς, ἁρμοδίως, δικαίως.
Ἐμμήνιος (ὁ, ἡ), = Ἔμμηνος (γινόμενος κάθε μῆνα).
Ἔμμηνις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εὑρισκόμενος εἰς θυμὸν (μῆνιν), θυμωμένος, (κοιν.) μανιασμένος.
Ἔμμηνος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος κάθε (ἢ ἄφαρκῶν ἕνα) μῆνα, μηνιαῖος. « Αἱ δὲ λήξεις

τῶν δικῶν ταῖς ἐμπόρας ἔμμηνοί εἰσι, « Δμ. (ὄθεν: ||. » Ἔμμηνα (τά), τὰ καταμήνια, καὶ » Ἐμμήνιος γυνή, « Ἰώσ., ἡ ἔχουσα αὐτά.

Ἐμμητρυς (ὁ, ἡ), = Ἐγκοίλιος. 2) ὁ περιέχων μήτραν (ψύχαν, καρδίαν, ἐντεριώντην). » Σύλλον—, « Ἀθ.

Ἐμμί, Δ. ἡ Αἰολ. ἀντὶ Εἰμί.

Ἐμ-μιαίνω, Μ. ανῶ. Μιαίνω τι ἔνδοθεν.

Ἐμ-μίγνυμι, Μ. μίξω. Σμίγω (Ἑνόω. Ἀνακατόνω) τι μέσα εἰς ἢ μαζῆ μὲ ἄλλο, (ὄθεν:

Ἔμμικτος (ὁ, ἡ), ανακατωμένος μέσα ἢ μαζῆ μὲ ἄλλο τι, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σύμεμικτος.

Ἔμμιλτος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος ἢ ὁμοιος μὲ μίλτον, κόκκινος ἢ κοκκινωπός.

Ἐμ-μίμνω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κατὰ διάλυσ.), Π. ἀντὶ Ἐμμένω.

Ἔμμισθος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι μὲ μισθόν, μισθωτός, μισθωμένος, ἐνοικιασμένος.

Ἐμμίσθως, ἐπίρ. Ἐν(Ἐπὶ)μισθῷ, μὲ πληρωμήν.

Ἐμ-μογέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. μοχθῶ (κοπιάζω) διά τι ἢ χάρεν τινός.

Ἐμ-μολύνω, Μ. υνῶ. Μολύνω διά τινος.

Ἐμμονή (ἡ), τὸ ἐμμένειν, διάρκεια, διαμονή· ἐπιμονή.

Ἔμμονος (ὁ, ἡ), = Ἔμμενής, διαρκής, ἐπίμονος.

Ἐμμόνως, ἐπίρ. Ἐπιμόνως.

Ἐμμόραντι, Δ. ἀντὶ Ἐμμόρασι (ἔλαχον), γ'. πλθ. πρσ. τοῦ

Ἔμμορα (εὔχρ. μόνον τὸ γ'. πρσ.), Π. πρκ. καὶ

Ἔμμορον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Μείρομαι, (μὲ γεν.) Μετέσχον, ἔλαβον εἰς τὸ μερίδιόν μου, ἔλαχον.

Ἔμμορος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ λαβὼν μέρος, μέτοχος. 2) (χ. πτ.) διωρισμένος ἀπὸ τὴν μοῖραν, τυχαῖος, (ἐνίοτε) εὐτυχής, καλομοιρος. » Βυζαντιὰς ἔμμορε (καὶ ὄχι ἄμμορε) Ῥώμα, « Ἐπγρ. ||. (εἰς τὸ ὀλ.) » Ἔμμορον, « Ἡσυχ., τὸ πεπρωμένον, (κοιν.) γραφτόν.

Ἐμμορφος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἄμορφος, δηλ.) μεμορφωμένος, σχηματισμένος.

Ἐμ-μορφόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. (μὲ δοτ.) Μορφοῦμαι (Σχηματίζομαι) ἐντός τινος. » Τὰ ὁρώμενα.. τῇ μικρᾷ κόρῃ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐμμορφοῦται καὶ ἐνεικονίζεται, « Μακάρ.

Ἔμματος (ὁ, ἡ). (πληγὴ) ἢ περιέχουσα μοτὸν (ξαντόν), (ἐπιμ.) ἀνοικτή, δουλεύουσα, (φάρμακον) τὸ ἐπαλειφόμενον εἰς τὸν μοτόν, ἐπιτιθέμενον διὰ μοτοῦ. » Ἀγωγὴ—, « Γαλ., ἢ δι' ἐμμάτων. ||. (ισ.) » Ἔμματον (τὸ), (ἐνν. φάρμακον) τὸ ἀλειφόμενον εἰς τὸ ξαντὸν ἢ τὸ φεῖλι τῆς πληγῆς. 2) (εἰς τὸν Αἰσχλ. Ἱκτηρ. 468, 469) » Ἄλγος δώμασιν ἔμματον, « (μεταφορ.) ἐμφωλεῦσαν ἔνοικον, (παρβλ. Ἐμματεύω).

Ἔμμαυσος (ὁ, ἡ). (ξ ἐπίρ.) -ρούσως. Ἐμπυκνωμένος ὑπὸ τῶν Μουσῶν ἢ Σύμφωνος μὲ τοὺς κανόνας τῆς μουσικῆς, (ἐπιμ.) εὔρυθμος, (μεταφορ.) κομψός, φιλόκαλος κτλ.

Ἐμ-μοχθέω-ῶ, Μ. ήσω. Μοχθῶ (Κοπιάζω, Ἀγωνίζομαι) εἴς τι.

Ἔμμοχθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλήρης μόχθων (κόπων, θλίψεων), ὀδυνηρός, ἐπίπονος.

Ἐμ-μοχλεύω, Μ. εύσω. Εἰσάγω διὰ ἢ ὡς διὰ μοχλοῦ.

Ἐμ-μυέω-ῶ, Μ. ήσω. Μυῶ διά τινος. » Μῶν ἐνεμυήθης (κατὰ διόρθ. ἀντὶ: οὖν ἐμυήθης) ὅθ' ἐν αὐτῷ τὰ μεγάλα; « Ἀρχφν.

Ἔμμυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς μύρων, μεμυρισμένος.

Ἔμμωμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπτολλαγμένος μώμου, ἔχων ἐλάττωμα, ἐπιλήψιμος.

Ἐμνήσθην, πθ. (ἀντὶ μσ.) ἀορ. ά. τοῦ Μιμνήσκω.

Ἐμνώοντο, Π. ἀντὶ Ἐμνῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Μνάομαι: ἢ Μνώομαι.

Ἐμοί, δοτ. τοῦ Ἐγώ.

Ἐμός, ἡ, όν, (ἀντων. β'τητ. ά. πρσ.). Ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἐμέ, ἰδικός μου. συγγενὴς (συμπολίτης, σχετικός) μου. » Εἴπερ δικαίως ἐστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν, « Σοφ. » Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ (» Ἐν Ναυκράτει) τῇ ἐμῇ, « Ἀθ. » Τὴν ἐμὴν εὔνοιαν, « Δμ., τὴν πρὸς ἐμέ, (καὶ παραλλ.) » Τὸν ἐμὸν αὐτοῦ βίον, « Εὐρ. » Καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα καὶ τοὐμὸν αὐτῆς, « Σοφ. » Ἐπιορκεῖν γὰρ οὐκ ἐμόν, « Πλ., δὲν εἶν' ἰδικόν μου. » Οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, « Εὐαγγ., δὲν εἶν' εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, δὲν ἐμπορῶ. «Τὸ ἐμόν (ἢ) « Τὰ ἐμά (ἐνν. πράγμ. ἢ κτήμ.), « τὰ ὑπάρχοντά μου, (κοιν.) τὸ 'βιό' μου, τὸ ἰδικόν μου (ἢ) = «Τὰ κατ' ἐμέ, « ἢ κατάστασίς μου· (καὶ ἐνίοτε ἁπλῶς ἀντὶ Ἐγὼ Ἐμὲ κτλ.) « Ὅταν δὲ ταῦτ' ἀθυμήσαντ' ἴδῃς, « Εὐρ. » Τὰ δ' ἐμὰ βούλεσθαι μὲν ἕτοιμα, δύνασθαι δὲ τὰ πάνυ ῥᾴδια, « Πλάτ. » Οὕτω τὸ ἐμὸν ἔχει, « Ἡρ. » Ἐκομισάμην ἂν τὸ ἐμὸν σὺν τόκῳ, « Εὐαγγ. «Τό γε ἐμόν, « Πλάτ., ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, ἢ «Κατά γε τὴν ἐμὴν (ἐνν. δόξαν), « αὐτ. » Ἐπεὶ τό γ' ἐμόν, οὐδέν μοι διαφέρει, « αὐτ. [ἐκ τοῦ

Ἐμοῦ, γεν. τοῦ Ἐγὼ ἢ τοῦ Ἐμός.

Ἔμπα, Π. ἀντὶ Ἔμπας.

Ἐμπαγείς, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐμπήγνυμι.

Ἐμπάζομαι (χ. Μ.), Π. [Ἔμπας;]. (μὲ γεν. καὶ απν. μὲ αἰτ.) φροντίζω, μεριμνῶ, ἐνοιάζομαι, μτὲ μέλει περί τινος.

Ἐμπάθεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐμπαθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ κινούμενος (κυριευμένος) ἀπὸ (ἢ γινόμενος μὲ) πάθος, περιπαθής, ταραγμένος, ἐνθουσιασμένος.

Ἐμπαθῶς, ἐπίρ. Περιπαθῶς, μὲ πάθος, μὲ ἐνθουσιασμόν, μὲ προσπάθειαν. »Πρὸς δόξαν ἐμπαθέστερον ἔχειν, « Πλ. «(Ζωγράφον τινὰ ὀψοφάγον) φασὶ τὴν Σκύλλαν ζωγραφοῦντα, τοὺς περὶ αὐτὴν ἰχθῦς ἐμπαθέστατα καὶ ζωτικώτατα δι' ὀψοφαγίαν ἐξεργάσασθαι, « Πλ.

Ἐμ-παιανίζω, Μ. ίσω. Ψάλλω πουθενὰ ἢ μὲ φωνὴν λαμπρὰν Παιᾶνα.

Ἔμπαιγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι μεταχειρίζεταί τις πρὸς ἐμπαιγμόν, τὸ ἀναπαίμενον τοῦ ἐμπαιγμοῦ, περιγέλιον.

Ἐμπαιγμός (ὁ), [ἐμπαίζω]. περίπαιγμα, περιγέλασμα.

Ἐμ-παιδεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Διδάσκω (Γυμνάζω, Ἐκπαιδεύω) τινὰ εἴς τι ἢ ἐντὸς τόπου τινός.

Ἐμ-παιδοτριβέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. (μὲ δοτ.) Γυμνάζομαι (Ἐξασκοῦμαι) εἴς τι.

Ἐμ-παιδοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀνατρέφω τινὰ παιδιόθεν εἰς ἢ μέ. ||. (πθ.) ἀνατρέφομαι μὲ τὰ ἔξοδά τινος. » Ἐμπαιδοτροφούμενος τῇ τοῦ Ἀρχιάδου οὐσίᾳ, « Δμ.

Ἐμ-παίζω, Μ. παίξομαι. (μὲ δοτ.) Παίζω μέσα εἰς ἢ μὲ ἕν τι (ὄθεν.) περιγελῶ, περιπαίζω. ἀπατῶ. (ἐνίοτε) συνουσιάζω. » Καὶ ἐνέπαιζον ἐν αὐτῇ ὅλην τὴν νύκτα, « Γρφ. (καὶ πθ.) » Ἰδὼν ὅτι ἐνεπαίχθη ὑπὸ τῶν μάγων, « αὐτ.

Ἐμπαίκτης, ου (ὁ). ὁ ἐμπαίζων (περιπαίζων), περιγελαστής, ἀπατεών.

Ἐμπαικτικός, ή, όν. Ἐμπαιγμοῦ ἐμφαντικός, περιπαικτικός.

Ἐμπαίκτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐμπαίκτης.

Ἔμπαιος (ὁ, ἡ), Π. [ἐμπαίω]. (μὲ γεν.) ὁ ἐμπεσὼν (περιπεσὼν) εἴς τι, (ἐπιμ.) ἔμπειρος. » Κακῶν—, « Ὀδ. Φ. 2) (χ. πτ.) ὁ ἐμπίπτων (ἐπιπίπτων) κατά τινος. »Τύχη.— « Αἰσχλ., (παρβλ. Πρόσπαιος).

Ἔμπαις, αιδος (ἡ), = Ἔγκυος.

Ἔμπαισμα (τὸ), [ἐμπαίω]. πλαμίδιον σκαλιστὸν (γλυπτὸν) ἢ κεντητὸν ἢ κολλητὸν (ἐν εἴδει Μωσαϊκοῦ), (παρβλ. Ἔμβλημα).

Ἐμπαιστικὴ (ἡ), (ἐνν.) ἡ τέχνη τοῦ πλεμίζειν μὲ ἐμπαίσματα, [ἐκ τοῦ

Ἐμ-παίω, Μ. παίσω, = Ἐγκρούω, κτυπῶν ἐμπήγω ἢ τυπόνω τι ἐπάνω ἢ μέσα εἰς. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἄλλ.) = Ἐμπίπτω, περιπίπτω, προσκρούω.

Ἐμ-πακτόω-ῶ, Μ. ώσω. Σφίγγω (Σύνω, Ἐμπήγω) τι μὲ ἢ μέσα εἴς τι· (ἐπιμ.) στουππόνω, καλαφατίζω.

Ἐμπάλαγμα (τό). ἐμπέρεμμα, [ἐκ τοῦ

Ἐμ-παλάσσω, Μ. άξω, = Ἐμπλέκω, ἐμπερδεύω.

Ἔμπαλι, Π. ἀντὶ

Ἔμπαλιν, ἐπίρ. Ὀπίσω· ἀνάποδα, Ξανάστροφα· τὸ ἐναντίον, τὸ ἀνάπαλιν. »Στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηίδα, « Εὐρ. » Τοῦτο ἔμπαλιν ἀνέστραπται, « Ξεν. » Ἐμοὶ δ' ἔμπαλιν οὐχ ὑγιὲς εἶναι δοκεῖ τὸ λεγόμενον, « Πλθ. » Ταύτης δὲ ἔμπαλιν τὰ φύλλα ταῖς λοιπαῖς ἐλαίαις πέφυκε, « Σχλ. (ξ ἐνάρθρ.) » Τὸ ἔμπαλιν (ξ συχνότ. κατὰ κρᾶσ.) » Τοὔμπαλιν) πεσεῖν, « Εὐρ. » Ἐὰν μέν τις εἰς τὴν Ἑλλάδα μέλλῃ ἰέναι, πρὸς ἑσπέραν δεῖ πορεύεσθαι· ἢν δέ τις βούληται εἰς τοὺς βαρβάρους, τοὔμπαλιν πρὸς ἕω, « Ξεν. » Τὰ ἔμπαλιν ἢ οὕτοι, « Ἡρ. » Τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ ἔμπαλιν, « Αἰσχλ., (κατ' εὐφημ.) ἀντὶ Τὰ κακά.

Ἐμπάλλομαι, Μ... ; Ἐννεῦμαι (Τρέμω· λιάζω) μέσα εἰς.

Ἐμπάμων [ἐν. πέπαμαι], ονος (ὁ, ἡ), Π. κτηματίας, ὀκνκτήτης, εὐκατάστατος.

Ἐμ-πανηγυρίζω, Μ. ίσω. Πανηγυρίζω εἰς ἢ διά τι. ἐνδιατρίβω πανηγυρικῶς (πρὸς ἐπίδειξιν) εἰς.

Ἔμπαξ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔμπα καί.

Ἐμ-παρα-βάλλομαι, Μ. βαλοῦμαι. (μὲ δοτ.)

Ἐκθέτω τὸν ἑαυτόν μου (Ῥιψοκινδυνεύω) εἰς ἢ κατά τι.

Ἐμ-παρα-γίνομαι, Μ. γενήσομαι. Φθάνω (Παραγίνομαι) παυθενά.

Ἐμπαράθετος (ὁ, ἡ), [ἐμπαρατίθημι]. ὁ παρακατατεθειμένος μέσα εἰς, παρεμβεβλημένος, ἐπεισακτος.

Ἐμ-παρα-μένω, Μ. μενῶ. Ἐμμένω διαρκῶς (Παραμένω) εἰς.

Ἐμπαράμονος (ὁ, ἡ). ὁ μένων διαρκῶς (παραμένων) μέσα εἰς.

Ἐμ-παρα-σκευάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἑτοιμάζω (Διασορδόνω) τι μέσα εἰς, Ἐμποιῶ.

Ἐμπαράσκευος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -σκεύως. Ἕτοιμος, προετοιμασμένος.

Ἐμπαρασχεῖν, ἀόρ. β', τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐμπαρέχω.

Ἐμ-παρα-τίθημι, Μ. ἐμπαρα-θήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Καταθέτω (Ἐναποθέτω) τι ὡς παρακαταθήκην μέσα εἰς.

Ἐμ-παρ-έχω, Μ. ἐμπαρέξω (ἀόρ. Ἐμπαρέσχον). Ἐπιτρέπω (Συγχωρῶ) τι εἰς τινα, τῷ δίδω ἄδειαν (τὸν ἀφίνω) νὰ κάμῃ τι, ἀφίνω εἰς τὴν ἐξουσίαν του. ¤ Ἀλλὰ καὶ τὴν ἑτέραν παρειὰν ἐμπαρέχειν τῷ παίοντι, ¤ Γρ. Νύσσ.

Ἐμ-παρ-ίημι, Μ. ἐμπαρ-ήσω. Ἀφίνω (Ἐνδίδω, Δὲν ἐναντιώνομαι εἰς τό) νὰ γένῃ τι. 2) ἐνεργίζω ὁλότελα.

Ἐμ-παρ-ίστημι, Μ. ἐμπαραστήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Στήνω (Τοποθετῶ) τι ἐντὸς καὶ πλησίον τινός.

Ἐμ-παρ-οινέω-ῶ, Μ. ήσω (πθ. πρκ. Ἐμπεπαρώνημαι). (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαί τι ἢ Φέρομαι πρός τινα ὡς μεθυσμένος (ὕβηλ. μὲ ὕβριν, μὲ ἀλαζονείαν, μὲ ἀναισχυντίαν κτλ.), ἐνυβρίζω. (ὅθεν

Ἐμπαροίνημα (τό), τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐμπαρωνήσεώς (τῆς ὕβρεώς) τινος.

Ἐμ-παῤῥησιάζομαι, Μ. άσομαι. (μὲ δοτ.) Ὁμιλῶ πρός τινα μὲ πολλὴν παῤῥησίαν (ἐλευθερόστομίαν), (ἐν γέν.) φέρομαι πρὸς αὐτὸν ἀσυζόλως.

Ἐμπας [ἐν, πᾶς-πᾶσι], ἐπίῤ. (Ἀττ. ἀντὶ τοῦ Ἰων. Ἔμπης). Ὅμως, μ' ὅλα ταῦτα, οὐχ ἧττον, ὅπως δήποτε· πάντως· ἐν γένει· ἐπίσης. ¤ Οὐ μέν σε λήθω, στρῆξαι δ' ἔμπης οὔ τι δυνήσεαι, ¤ Ὅμ. ¤ Μεθύομεν· ἔμπας δ' εὖ τις ἂν ψαύσειέ μου, ¤ Εὐρ. ¤ Κάκτυμα, ἀλλ' ἔμπης ἐνύθεν ᾖ τάδε, ¤ Ἀρετ. ¤ Καί σφιν ἀνιηρὸν μὲν ἐρεῖς ἔπος, ἔμπα δὲ λίξω, ¤ Καλλ. ¤ Σιγῇ ἦε καὶ ἀμφαδίην, ἐκεῖ οὔ τινα δείδιμεν ἔμπης, ¤ Ἰλ. Π. (ᾗ παραλλ.) ¤ Καὶ τεθνεῶτά περ ἔμπης, ¤ Ἰλ. Ρ.

†Ἔμπας, παντος (πασσα, παν), σπν. ἀντὶ Ἅπας. ¤ Πρὸς ἔνπασι τοῖς ἀρίστοις, ¤ Ἐπιγρφ.

†Ἔμπασις [ἐν, πέπαμαι], εως (ἡ), = Ἔγκτησις, [ἴδε Ἐμπάμων].

Ἐμ-πάσσω(ττω), Μ. πάσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Πασπαλίζω (Κουκκίζω) τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, (Π.) ἐνυφαίνω (κυρ. ῥηχτὰ [σκορπιστὰ] ξόμπλια). ¤ Μέγαν ἐστὸν ὕφαινε,.. πολλέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους, ¤ Ἰλ. Χ. (ἴδε καὶ

Ἐμπαστέον, θετ. τοῦ Ἐμπάσσω. ¤ Ἀλειπτέον δὲ τὸ οὖρα ἐλαίῳ, καὶ ἐμπαστέον (ἄλλ. ἐμπλαστέον) μυρσίνην λείαν ἢ σαμίαν γῆν κτλ., ¤ Ἰατρ.

Ἐμ-πατ-αγέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω κρότον [πάταγον] μέσα εἰς τι ἢ διὰ μέσου τινός.

Ἐμπάτακτος (ὁ, ἡ). [ἐν, πατάσσω], = Ἐμβρόντητος.

Ἐμ-πατέω-ῶ, Μ. ήσω, Πατῶ ἐπάνω εἰς τι, καταπατῶ. 2) Π. (μὲ αἰτ.) ἐμβαίνω (κανν. πατῶ, βάλλω τὸ πεδάρι μου) πουθενά.

Ἔμπεδα, ἴδε Ἔμπεδος.

Ἐμ-πεδάω(-έω)-ῶ, Μ. ήσω. Πεδικλόνω, (συνηθ.) ἐμποδίζω.

Ἐμπεδέως, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ἐμπεδῶς. [ἐκ τοῦ

Ἔμπεδής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔμπεδος.

Ἐμπεδόκαρπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντοτε καρποφορῶν, ᾠείκαρπος.

Ἐμπεδόκυκλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντοτε κυκλοφορῶν. ¤ Χρόνος—, ¤ Νοῦν.

Ἐμπεδολώβης (χ. γεν.), Π. ὁ πάντοτε βλάπτων.

Ἐμπεδόμηστις, ιος (ὁ, ἡ), Π. στερεὸς εἰς τὰς βουλὰς (ἀποφάσεις) του, ἀμετάτρεπτος. ¤ Ἀνάγκη—, ¤ Ποιητ.

Ἐμπεδόμοχθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀείποτε ἐπιμοχθῶν (παλαικωραύμενος, ἄθλιος). ¤ Βίος—, ¤ Πίνδ.

Ἐμπεδόμυθος (ὁ, ἡ), Π. στερεὸς (ἐπιμένων, ἀψευδὴς) εἰς τοὺς λόγους του.

Ἐμπεδορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω ἀπαράβατον (Μένω πιστὸς στερεὸς εἰς) τὸν ὅρκον μου.

Ἔμπεδος (ὁ, ἡ), [ἐν. πέδον]. στερεὸς, ἀκλόνητος, ἀμετακίνητος· μόνιμος, βέβαιος· σταθερὸς, ἀμετάτρεπτος· ἀναλλοίωτος· διαρκὴς, ἀδιάκοπος. ¤ Τάφρα ᾗ τεῖχος ἔμ-εσον ἦεν, ¤ Ἰλ. Μ. ¤ Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεί, ¤ Θγν. ¤ Ἔμπεδος οὐδ' ἀεσίφρων (ὁ Πρίαμος), ¤ Ἰλ. Γ. ‖ (τὸ οὐδ.) Ἔμπεδον καὶ Ἔμπεδα, ἐπίῤ. ἀντὶ (τοῦ μτγν.) Ἐμπέδως, βεβαίως· ἀκριβῶς· ἀληθῶς· ἐντελῶς· διόλου· ἐντόνως, ἐπιμόνως· ἀλονέν, ἀκατάπαυστα. ¤ Ἀλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπ. ¤ Ἰλ. Π. ¤ Ὡς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπ. ¤ Ἰλ. Ε. ¤ Ἔγχος δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπ. ¤ Ἰλ. Π. ‖ (Ὁ δὲ κύων) ἀνιχνεύων θέε ἔμπ. ¤ Ἰλ. Χ. (καὶ παραλλ.) ¤ Ὁ δὲ ἔμπ. ἀσφαλὲς αἰεὶ θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον (ἵππον), ¤ Ἰλ. Ο.

Ἐμπεδοσθενής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀκλόνητον (ἀναλλοίωτον, διαρκῆ κτλ.) δύναμιν.

Ἐμπεδόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σαθερὰν (ἐμβριθῆ, ἀτάραχον) φρόνημα ἢ δεξιωμασμένην φρόνησιν (νοῦν, γιερὰν νοῦν).

Ἐμπεδόφυλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πάντοτε φύλλα, ἀειθαλής. ¤ Νόνῳ δ' αὐτῷ (τῷ φοίνικι) ὑπάρχει τὸ ἐμπεδόφυλλον εἶναι καὶ ἀειφύλλων, ¤ Πλ.

Ἐμ-πεδ-έω-ῶ, Μ. ώσω (ὁ παρτ. Ἐμπέδουν καὶ Ἐνπέδουν)· Κάμνω τι ἔμπεδον, στερεόω, ἀσφαλίζω· βεβαιόνω, ἐπικυρόνω· φυλάττω ἀπαράβατον. ¤ Ἐὰν ἐμπεδῶσιν ἃ λέγωσι· καὶ ὤμνυσαν ἐμπεδώσειν ταῦτα, ¤ Ξεν.

Ἐμπεδῶ, όος-οῦς (ἡ). πηγή τις ἐν Ἀθ. ἢ Μεσσήν., [ἴδε Κλεψύδρα].

Ἐμπέδως, ἐπίῤ. ἴδε Ἔμπεδος.

Ἐμπέδωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐμπεδόω, βεβαίωσις, ἐπικύρωσις κτλ.

Ἔμπεινος (ὁ, ἡ). πεινασμένος.

Ἐμ-πειράζω, Μ. άσω. (μὲ γεν.) Λαμβάνω πεῖράν τινος, δοκιμάζω.

Ἐμπείραμος (ὁ, ἡ), Π. (σπν.) ἀντὶ Ἐμπειρος, ἔμπειρος.

Ἐμ-πειράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, Δοκιμάζω μὲ τρόπον ἢ ἀκριβῶς.

Ἐμ-πειρέω-ῶ, Μ. ήσω (μὲ γεν.) Ἔχω πεῖράν (Εἶμαι ἔμπειρος) τινος, τὸ γνωρίζω ἐκ πείρας.

Ἐμπειρία (ἡ). τὸ νὰ ᾖ τις ἔμπειρος, ἡ ἐκ πείρας γνῶσις (ἐπιστήμη) τινός πράγματος, (ἐν γέν.) γύμνασις, πρᾶξις.

Ἐμπειρικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ πράττων ἢ γινόμενος κατ' ἐμπειρίαν, (κυρ.) ¤ Ἰατρὸς—, ¤ ὁ ἀκολουθῶν (ὁδηγούμενος ἀπὸ) τὴν πεῖραν μόνην, ᾗ ¤ Ἐμπειρικὴ (ἐνν. ἐπιστήμη), ¤ ἡ ἐπιστηριζομένη εἰς τὴν πεῖραν μόνην καὶ ὄχι εἰς συστήματα καὶ θεωρίας.

Ἐμπειραθάλασσος (ὁ, ἡ). ἔμπειρος τῆς θαλάσσης (τῶν ναυτικῶν).

Ἐμπειρόμαχος (ὁ, ἡ), = Ἐμπειροπόλεμος.

Ἐμπειρόπλους (ὁ, ἡ). ἔμπειρος πλοῦ (ταξειδίων), ἐμπειροθάλασσος.

Ἐμπειροπόλεμος (ὁ, ἡ). ἔμπειρος τῆς τέχνης τοῦ πολέμου.

Ἐμπειροπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ἔμπειρος τῶν πραγμάτων (τοῦ κόσμου), πρακτικός.

Ἔμπειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πεῖραν (ἐμπειρίαν), γυμνασμένος, πρακτικὸς, ἐπιτήδειος· (μὲ γεν.) εἰδήμων (ἐκ πείρας) τινὸς πράγματος. ¤ Ἡμεῖς δὲ θοίνατῶν ἔμπειροι εἰμεν, ¤ Ἠρ. ¤ Τῶν χώρων ἐοῦσι ἔμπειροι, ¤ αὐτ. ‖. ¤ Τὸ ἔμπειρον ἀντὶ Ἡ ἐμπειρία. ¤ Ἐκράτησαν δὲ Ῥωμαῖοι κατὰ τὸ ἔμπειρόν τε ᾗ φερέπονον, ¤ Δ. Ἁλ.

Ἐμπειρότοκος (ἡ). ἔμπειρος τόκου, μαθημένη ἀπὸ γένναν, (ὅηλ.) γεννήσασα καὶ ἄλλοτε.

Ἐμ-πείρω, Μ. περῶ (ἀόρ. ἐνέπειρα, πρκ. Ἐμπέπαρκα κτλ.). Περνῶ (Σουβλίζω) τι εἰς. ¤ Σπλάγχνα ἐμπείραντες, ¤ Ἰλ. Β. (ὅπου ὅμως διορθ. πθανώτ. Ἀμπείραντες). ¤ Τὴν κεφαλὴν ἀποκόψαντες περὶ κοντὸν ἐνέπειραν, ¤ Δ. Κάσσ. ¤ Βακτηρίαν χαλκῆς τ' εἶσιν ἥλοις ἐμπεπαρμένην, ¤ Ἀλκίφρ.

Ἐμπείρως, ἐπίῤ. Μὲ ἐμπειρίαν, ὡς ἔμπειρος. (ἔσχ.) ἐπιτηδείως. ¤ Ἐμπ. ἔχω τινος (ἢ) περί τινος, ¤ Ξεν., Διόδ., τὸ γνωρίζω ἐκ πείρας.

Ἐμ-πελαγίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι (Πλέω, Ἀρμενίζω) εἰς τὸ πέλαγος.

Ἐμπελάδην ᾗ Ἐμπελαδόν, ἐπίῤ. Π. πλησιάζοντας εἰς, ἐκ τοῦ πλησίον, [ἐκ τοῦ

Ἐμ-πελάζω, Μ. άσω, Π. πλησιάζω τι πρός ἄλλο, (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτθτ.) πλησιάζω (ἐμαυτόν) εἰς, ἔρχομαι κοντά, φθάνω, (ὅθ.

Ἐμπέλασις, εως (ἡ). πλησίασμα, προσέγγισις.

Ἐμπελαστικῶς, ἐπίῤ. (γρμτ.) ἐξήγ. τοῦ Ἐμπελάδην.

Ἐμπελάτειρα, ας (ἡ), Π. (γυνὴ) σύζυγος (κυρ.) = Παλλακὶς, [ἐκ τοῦ

Ἐμ-πελάω-ῶ, ὦ. άσω, = Ἐμπελάζω.

Ἐμπέλιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πέλιαν (πελιδνὸν) χρῶμα, μελανὸς, μαυρειδερός.

† Ἐμπελωρος (ὁ). (εἰς τὴν Σπάρτ.) ὁ ἀγορανόμος, [ἐμπολάω, ὦρα].

Ἐμ-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω μέσα εἰς.

Ἐμ-πεπαίνομαι, Μ. πεπανθήσομαι. Ὡριμάζω μέσα εἰς. (μὲ δοτ.) « Τῇ κεφαλῇ τοῦ ἀσταφύλου ὁ καρπὸς ἐμπεπαίνεται, » Γρ.

Ἐμπέπαρκα, πρκ. τοῦ Ἐμπείρω.

Ἐμπεπαρφνημένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐμπαρωνάω.

Ἐμπέπηγα, πρκ. τοῦ Ἐμπήγνυμι.

Ἐμπέπλησμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐμπίπλημι.

Ἐμπέπρακα, πρκ. τοῦ Ἐμπιπράσκω.

Ἐμπέπτας (ὁ), εἶδος ζυμαρικοῦ, « ὅμοιος ταῖς λεγομέναις πρηστῖσιν, » Ἀθ. (15'.645).

Ἐμπέπτωκα, πρκ. τοῦ Ἐμπίπτω.

Ἐμπέπωκα, πρκ. τοῦ Ἐμπίνω.

Ἐμπέραμις (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -άμως, Π. = Ἔμπειρος, ἔμπειρος.

Ἐμ-περατόω-ῶ, Μ. ώσω. Περιορίζω ἐντὸς πέρατος.

Ἐμπειρῆς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔμπειρος. « Νεῶν, —, « Καλλ., ναυβάτης, ναύτης, [παρβλ.] Ἔμπορος.

Ἐμ-περι-άγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Ἐμπεριήγαγον κτλ.). Περιφέρω τι (καὶ ἄλλ. Περιφέρομαι) μέσα εἰς.

Ἐμ-περι-βάλλω, Μ. βαλῶ. Κάμνω τι ἐμπερίβολον, ἐμπερδεύω.

Ἐμπερίβολος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -βόλως. (κυρ. λόγος) ἔχων περιπλοκὰς, (ἐπιμ.) τεχνικὸς, ῥητορικὸς, περιεσταλμένος.

Ἐμπερίγραπτος καὶ Ἐμπερίγραφος (ὁ, ἡ). ἐπιδεκτικὸς περιγραφῆς, σωματικὸς, ὑλικός. « Πᾶν δὲ ἐμπερίγραπτον κατὰ φύσιν, θεὸς οὐ γνωρίζεται, « Ἐκκλ., [ἐκ τοῦ

Ἐμ-περι-γράφω, Μ. γράψω. Περιγράφω (Περιλαμβάνω, Περιορίζω) τι μέσα εἰς.

Ἐμ-περι-δράττομαι, Μ. ἅξομαι, = Ἐμπερελαμβάνω (διὰ ἢ ὡς διὰ τῆς χειρός μου).

Ἐμ-περι-είργω, Μ. εἴρξω, = Ἐμπερικλείω. « Τῇ φύσει τῆς σαρκὸς τὴν θεότητα ἐμπ. » Γρ.

Ἐμπεριεκτικὸς, ἡ, όν, Ὁ ἐμπεριέχων ἢ δυνάμενος νὰ ἐμπεριέχῃ τι.

Ἐμ-περι-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἐμπεριῆλθον κτλ.). Περιέρχομαι (Περιφέρομαι, Τριγυρίζω) μέσα εἰς.

Ἐμ-περι-έχω, Μ. ἕξω (ἀόρ. Ἐμπεριέσχον κτλ.), Περιέχω τι ἐντὸς ἐμαυτοῦ (μὲ δοτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) « Δῶρα τῇ πόλει ἐμπεριεχόμενος, « Δ. Ἀλ. « Βίβλων, αἷς δόγματα τὰ ἱερὰ ἐμπεριέχεται, « Εὐς.

Ἐμ-περικλείω, Μ. κλείσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Περικλείω τι μέσα εἰς.

Ἐμ-περι-κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περικρατῶ τι μέσα εἰς.

Ἐμ-περι-κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω κρότον (Περιθρυλλοῦμαι) διά τι.

Ἐμ-περι-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Ἐμπερέλαβον κτλ.). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Περιλαμβάνω τι ἐντὸς ἐμαυτοῦ, ἐμπεριέχω.

Ἐμπεριληπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐμπεριλαμβάνων ἢ δυνάμενος νὰ ἐμπεριλάβῃ τι (ἢ πθ.) νὰ ἐμπεριληφθῇ πουθενά, περιεκτικός.

Ἐμπερίληψις, εως (ἡ). τὸ ἐμπεριλαμβάνειν ἢ ἐμπεριλαμβάνεσθαι.

Ἐμ-περι-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμπεριλαμβάνω διὰ τοῦ νοός.

Ἐμ-περι-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμπεριλαμβάνω διὰ τοῦ νοός.

Ἐμ-περι-νοστέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

Ἐμ-περι-σθέω, Μ. εύσω, = Ἐμπεριπατέω, Ἐμπεριέρχομαι.

Ἐμπερισσὸς (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος (συμβαίνων) κατὰ περιόδους, περιοδικός. 2) (ῥτρ.) ὁ ἔχων (συνθεμένος μὲ) ταχυτικὰς περιόδους, (ἐπιμ.) = Ἐμπερίβολος.

Ἐμπεριόδως, ἐπίρ. Κατὰ περιόδους, περιοδικῶς.

Ἐμπεριοχὴ (ἡ). τὸ ἐμπεριέχειν ἢ ἐμπεριέχεσθαι.

Ἐμ-περι-παθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγανακτῶ (Πάσχει ἡ ψυχή μου, Κατασκαράττομαι, Λυποῦμαι μὲ ὑπερβολὴν) δι' ἕν τι.

Ἐμ-περι-πατέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Περιπατῶ μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, ἐνδιατρίβω· ἐνασχολοῦμαι εἴς τι· (μτφρ.) περιπαίζω τινά· ἐπεμβαίνω εἰς τὴν ἀθλιότητά του. « Ὅλῳ τῷ μυκτῆρι χρῆται, καθάπερ ὁ Στρουθίας ἐμπεριπατῶν τῷ Βίωνι (καὶ ὄχι Βίωνι· διότι εἶνε ὄνομα προσώπου κωμικοῦ παριστάνοντος εὐήθη, μεσόφρονα) καὶ καταχρώμενος τῆς ἀναισθησίας αὐτοῦ ταῖς ἐπαίνοις. « Πλ. (τοῦτο ἐμιμήθη καὶ ὁ Πλαῦτος, Asin. 3, 3, 93. Inambulandum est. ω).

; Ἐμ-περι-πείρω, Μ. περῶ. Περνῶ τι εἰς τὸ σουβλί.

; Ἐμ-περι-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. (μὲ δοτ.) Περιπίπτω εἴς τι.

; Ἐμ-περι-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Περιπλέω μέσα εἰς.

Ἐμ-περι-ῥήγνυμι, Μ. ῥήξω. Σπάνω (Συντρίβω) τὴν ἐσωτερικὴν περιφέρειάν τινος πράγματος. ‖. (μτ. αὐτπθ.) ῥαγίζω, συντρίβομαι) πανταχόθεν μέσα εἰς.

Ἐμπερίσπαστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐρισκόμενος εἰς περισπασμούς, πολυάσχολος.

Ἐμ-περι-στρέφομαι, Μ. στραφήσομαι. Περι(ἀπ)στρέφομαι μέσα εἰς.

Ἐμπερίτμητος καὶ

Ἐμπερίτομος (ὁ, ἡ). περιτετμημένος (τὴν ἀκροβυστίαν).

Ἐμ-περι-τρέχω, Μ. τρέξω καὶ δραμοῦμαι, = Ἐμπεριέρχομαι (τρέχων).

Ἐμ-περονάω-ῶ, Μ. ήσω. Καρφόνω τι μὲ τὴν περόνην (καρφοβελόνην), (χυδ.) μπαλόνω· θηλυκόνω. « Θώρακα δ' ἅπας ἐμπερονᾶται, » (Ἑρμιππ. παρ') Ἀθ. (ιθ.

Ἐμπερόνημα (τὸ). φόρεμα (γυναικεῖον) τὸ ὁπ. μπουλόνεται ἢ θηλυκόνεται (εἰς τοὺς ὤμους), (παρβλ. Ἐμπόρπημα).

Ἐμπερόνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐμπερονάω, μπούλωμα (κάρφωμα) μὲ τὴν περόνην, θηλύκωμα.

Ἐμ-περπερεύομαι, Μ. εύσομαι. Κομπάζω ἀηδῶς (Ματαιολογῶ) περί τινος.

Ἔμπεσον, Π. ἀντὶ Ἔνέπεσον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐμπίπτω.

Ἐμπεταλὶς, ίδος (ἡ). εἶδ. ζυμαρικοῦ, πορόπηττα μὲ φύλλα (πέταλα).

Ἐμ-πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἁπλόνω (Στήνω, Τεντόνω) τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. « Τὰ δίκτυα ἐνεπετάννυσ, « Ξεν., (ὀθ. ‖. πθ.)

« Τοῖχοι ἀλαυργέες ᾗ διαχρόσιος ἐμπεπεταμένοι ὕφεσιν, « Ἀθ., σκεπασμένοι μὲ, (Γαλλ.) tapissées.

Ἐμπέτασμα (τὸ). (πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς) σκέπασμα (κυρ. τοίχου ἢ θύρας), παραπέτασμα.

Ἐμ-πέτομαι, Μ. πετοῦμαι, πετεσθήσομαι. (μὲ δοτ.) Πετῶ μέσα εἰς.

Ἔμπετον, Δ. ἀντὶ Ἐνέπεσον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐμπίπτω.

Ἔμπετρον (τὸ). εἶδ. φυτ. (ἀγκαθωτοῦ) τὸ ὁπ. φυτρώνει ἐπάνω εἰς τοὺς πέτρους.

Ἐμπευκὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. = Ἐλπευκὴς, πικρὸς, φαρμακερός.

Ἐμπεφύασιν (καὶ ἡ μτχ. Ἐμπεφυῶτα), Π. ἀντὶ Ἐμπεφύκασι, πρκ. καὶ

Ἐμπεφύη, Π. ἀντὶ Ἐντεφύη ἢ Ἐνεφύη ἢ Ἐνεπεφύκει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. δ'. ἢ μσ. ὑπερσ. τοῦ Ἐμφύομαι.

Ἐμπεφυκότως, ἐπίρ. (μτχ.), = Ἀκριβῶς, σφιχτά, κολλητά.

Ἔμπη, Δ. ἀντὶ Πῇ.

Ἐμ-πήγνυμι καὶ (μεταγν.) Ἐμ-πήγω, Μ. πήξω. Μπήγω (Ἐμπήγω, Κόνω) τι μέσα εἰς. « Σαλπίσας δὲ ὁ κώνωψ ἐνεπήγετο δάκνων τὰ περὶ τὰς ῥῖνας αὐτοῦ ἕτριχα, « Μυθ. 2) = (ἠσφαλμ. ἀντὶ) Ἐκπήγνυμι.

Ἐμ-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πηδῶ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, (μτφρ.) ἐπεμβαίνω εἰς τὴν ἀθλιότητά τινος.

Ἐμπήδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐμπηδάω.

Ἐμπηκτέον, θετ. τοῦ Ἐμπήγνυμι.

Ἐμ-πηλάομαι-ῶμαι, Μ. πηλωθήσομαι. Λασπώνομαι.

Ἔμπηλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πηλὸν, λασπώδης.

Ἐμπήλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐμπηλάομαι, λάσπωμα.

Ἔμπηξις [Ἐμπήγνυμι], εως (ἡ). Μπήξιμον, ἔμπηγμα.

Ἔμπηρος (ὁ, ἡ), = Ἀνάπηρος, (Τουρκ.) σακάτης.

Ἔμπης, Ἰων. ἀντὶ (καὶ συνηθέστ. τοῦ) Ἔμπας.

Ἐμ-πιάζω, Μ. άσω, = Ἐμπιέζω.

Ἐμ-πιαίνω, Μ. πιανῶ. (μὲ δοτ.) Παχύνω ἐντὸς ἢ διά τινος.

Ἐμ-πιέζω, Μ. έσω. Θλίβω (Ζουλίζω) τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. « Ὅταν οὖν ἐμπιεσθῇ τὸ σιτίον ὑπὸ τῆς γλώσσης ἅμα ᾗ τῶν παρισθμίων ἐνταθέντων, « Πλ.

Ἐμπιεσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. (ὀθ.

Ἐμπίεσμα (τὸ). (οὕτω διορθ. κατά τινας τὸ Ἔκπιεσμα), εἶδ. συντρίμματος τῆς χρανίου (ὅταν τὰ συντρίμματα θλίβουν τὴν μήνιγγα τοῦ ἐγκεφάλου).

Ἐμ-πικραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ἔμπικρον. ‖. (μσ. ἢ πθ. μτφρ. μὲ δοτ.) φέρομαι μὲ πικρίαν πρός τινα, εἶμαι πικραμένος (ψυχραμένος) μαζῆ του.

Ἔμπικρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πικρὸς, πικρόστικος.

Ἐμ-πιλέω-ῶ, Μ. ήσω Χόνω (Στριχόνω, Πατόνω) τι μέσα εἰς

Ἐμπίμελος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποσοῦν πιμελὴν (πάχος), παχύστικος.

Ἐμπινής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πῖνον (λέρσυ ἢ χνοῦδ., κυρ. ἀπὸ πολυκαιρίαν), (παρβλ. Εὐπινής).

Ἐμ-πίνω, Μ. πίομαι. Πίνω κατ' ὀλίγον (καὶ κυρίως ἐν ᾧ τρώγω), συχνοπίνω ροφῶ. (μὲ γεν.) «Τοῦ αἵματος —», « Ἥρ. (καὶ αἰτ.) » Κώνειον —», « Ὀλ. (παρβλ. Ἐμφαγεῖν καὶ Ὑποπίνω).

Ἐμ-πιπίσκω, Μ. ἐμπίσω. Δίδω τινὸς νὰ πίῃ, ποτίζω (καταχρ.) μουσκεύω. «Ἄλλα πηκτὸν ἢ ἁλὸς ἄχνην ἐμπίσαις, « Νίκ. (ᾗ μσ.) «Ὄξει δ' ἐμπίσαιο, σοῦ' ἀθρόον ὕδατι ῥίξας, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Νύμφαις ἐμπισθεν, « αὐτ.

Ἐμ-πίπλημι, Μ. ἐμπλήσω. Γεμίζω ὡς ἐπάνω. ‖. (μσ. μτγμ.) γεμίζω τὴν κοιλίαν μου, χορταίνω. (μεταφορ.) ἐκπληρῶ (τὴν ἐπιθυμίαν μου), ἀπολαμβάνω κατακόρως, (ἐπιτ.) ἀναπαύομαι, εὐχαριστοῦμαι. (μὲ γεν.) » Τῶν ἐυσθενέων ἐμπλήμενος, « Ἀρχφν. » Θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ, « Ἰλ. Χ. » Τὸ πρόσωπον ἐρυθημάτων ἐνεπίμπλατο, « Αἰλ. « Ὕδατος ἐμπλῆθ' ἡ κοιλίη. « Ἀρχφν. (ᾗ κατὰ τμσ.) « Ἐν δ' ὄυθου πλῆτο στόμα, « Ἰλ. Ψ. « Ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος, « Ἰλ. Σ. « Ἐν ὧν ἔπλησαν τοῦ νεκροῦ τὴν κοιλίην, « Ἡρ. (καὶ τρπ.) « Ἐμπεπλήμενος τῶν Δακεδ., « Πλ. (καὶ χ. πτ.) « Ἐσθέμεναι κέλεται, καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνώγει, « Ὁδ. Η. « Πολὺ ἁπλουστέρα παρ' ἡμῖν ἡ ὁδὸς ἐστιν ἐπὶ τὸ ἐμπλησθῆναι, « Ξεν. (ᾗ πρὸς μτχ.) « Οὕτως τὸν βλέπων ἐμπίπλαμαι πράσωπον, « Εὐρ. » Νισῶν οὕποτ' ἐμπλησθήσεσθαι, « αὐτ.

Ἐμ-πικράσκω, Μ. ἐμπεράσω, = Ἐμπολέω.

Ἐμ-πίπρημι, Μ. ἐμπρήσω (ἀόρ. Ἐνέπρησα κτλ.). Βάλλω (Δίδω φωτιὰν, πυρπολῶ, κατακαίω.

Ἐμ-πίπτω, Μ. ἐμπεσοῦμαι (ἀόρ. Ἐνέπεσον κτλ.). (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Πίπτω (Ῥίπτομαι) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς· ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω. » Πῶς ἔμπεσε νησίν, « Ὅμ. « Ὁ πύργος ἐμπέσοι γέ σοι, « Ἀρχφν. (καὶ μτγμ.) « Ἐς δὲ τὴν πόλιν ἐξαπιναίως ἐνέπεσε (τὸ νόσημα), « Θκ. (καὶ μτφορ.) » Δέος ἔμπεσε θυμῷ, « Ὅμ. » Φήμη τις (« λόγος) ἐμπέπτωκέ μοι, « Εὐρ., Σοφ. » Ἐνέπεσεν ἀθυμία τοῖς Ῥωμαίοις, « Αξ. » Ἔρως ἐνέπεσε τοῖς πᾶσι, « Θκ. « Ἐμπίπτει διαφορὰ εἰς τοὺς δικαστάς, « Πλ. « Ἐνέπεσεν εἰς τὸ δεσμωτήριον, « Δμ., τὸν ἔβρίψαν εἰς τὴν φυλακήν. 2) πίπτω (δηλ. εὑρίσκομαι ἔξαφνα) ἀνάμεσα εἰς, ἀπαντῶ, περιπίπτω, (ὅθ. τρπ.) καταντῶ (ἀνεπαισθήτως)· συμβαίνω τυχαίνω, συμπίπτω. « Ἐμπεσεῖν ἀναστρεφομένους τοῖς πολεμίοις, « Ξεν. (καὶ χ. πτ.) « Φάντα τὸν ἐμπίπτοντα φονεύειν, « Ἡρωδ. (καὶ τρπ.) « Ἐὰν εἰς λόγους ἐμπέσω τοιούτους, « Δμ. « Λόγῳ ἐμπεσόντος, « Πλάτ. (ᾗ κατὰ μτχ.) « Τὰ ἐμπίπτοντα, « Αξ., τὰ τυχηρὰ περιστατικά, τὰ συμβαίνοντα. » Τὸ ἐμπίπτον, « Αξ., ὅ,τι τοῦ ἔλθοι εἰς τὸν νοῦν, ὅ,τι τύχοι.

Ἔμπις [ἐμπίνω], ίδος (ἡ). εἶδ. κουνουπιοῦ (« Κατὰ τὸ μέσον λευκῷ περιεζωσμένον, « Σχλ.).

Ἐμπῖσαι, Π. ἀόρ. ἅ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐμπ. πισκω.

Ἐμ-πιστεύω, Μ. εὐσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐμπιστεύομαί τι (ᾗ ἀμτβτ. Ἔχω ἐμπιστοσύνην) εἴς τινα. ‖. (πθ. μὲ αἰτ.) μοί ἐμπιστεύονταί τι. « Ὁ ταχὺ ἐμπιστεύων, κοῦφος καρδίᾳ, « Γρφ. « Οὐ τοιοῦτος, ὡς καὶ πρόσθεν τὰ ἐμπεπιστευμένα, « Χρσ.

Ἔμπιστος (ὁ, ἡ). ἐμπιστευμένος, ἀξιόπιστος, ἢ 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὔπιστος, εὐκολόπιστος.

Ἐμ-πιτνέω-ῶ, ἡ ; Ἐμ-πίτνω Π. ἀντὶ Ἐμπίπτω.

Ἐμ-πιφρημί (ῖθ. τὸ ἀπαρ. Ἐμπιφράναι), Μ. ἐμφρήσω, = Εἰσφρέω, (ἐκμ.) = Ἐμφράττω.

Ἐμ-πλάζω, Μ. πλάγξω, Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) περιπλανῶ τινα (καὶ μσ. ἢ πθ.) περιπλανῶμαι) μέσα εἰς.

Ἐμ-πλάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ἐμπελάζω.

Ἔμπλακείς, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐμπλέκω.

Ἐμ-πλανάομαι-ῶμαι, Μ. πλανηθήσομαι. Πλανῶμαι ἢ Περιπλανῶμαι μέσα εἰς.

Ἐμ-πλάσσω (ττω), Μ. πλάσω. Προσκολλῶ καὶ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς· ἀλείφω, κασσαλείφω, ἐμπλαστερόνω. (ἐνίοτε) ἐμφράσσω (κυρ. μὲ λάσπην κτλ.). » Οἱ τὰς σύριγγας ἁρματτόμενοι εἰς τὴν ὑπάτην ἄκραν τὸν κηρὸν ἐμπλάττουσιν, « Ἀρστ. « Μέλισσαι κηρία ἐν αὐτῇ ἐνέπλασαν, « Δ. Κάσσ. (καὶ πθ.) » Τὰς ὄψεις, ἐμπλαττομένων τῶν πόρων, ἀμαυροῦσθαι, « Θφρ. » Καὶ ὁ χρὼς, τῷ δακτύλῳ πιεζεύμενος, ἐμπλάσσεται, ὡςπερ ἐν σταιτί, « Ἱππκρ.

Ἐμπλαστικός, ἡ, όν. Ἁρμόδιος Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ ἐμπλάσσειν.

Ἔμπλαστος, ἡ, ον. Προσκολλημένος ἢ δυνάμενος νὰ προσκολληθῇ (ἐν εἴδει ἐμπλάστου ἢ καταπλάσματος), ἀλειμμένος, πασσαλειμμένος, (ὅθ. ‖. οὐσ.) Ἔμπλαστόν (τὸ), (ἔνν. φάρμακον) ἀντὶ (τοῦ μτγν.

Ἔμπλαστρον (τὸ) καὶ

Ἔμπλαστρος (ἡ). (ἀλειφὴ ὑδᾶ) ἔμπλάστρι ἢ κατάπλασμα.

Ἐμπλαστρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπαλείφω ἔμπλαστρον ἢ ὡς ἔμπλαστρον.

Ἐμπλαστρώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἐμπλάστρου, ὅμοιος μὲ ἔμπλαστρον.

Ἐμ-πλατύνω, Μ. υνῶ. Πλατύνω (Ἁπλόνω, Ἐκτείνω) τι μέσα εἰς. ‖. (μσ.) « Ἐμπλατύνομαι τοῖς λόγοις, « Στρ., ὁμιλῶ εἰς πλάτος (κατ' ἔκτασιν) περί τινος, ἐνδιατρίβω εἰς τὴν διήγησιν.

Ἔμπλατος (ὁ, ἡ). ἀρχετὰ πλατύς.

Ἐμπλέγδην [ἐμπλέκω], ἐπίῤῥ. Πλεγμένα τὸ ἓν μέσα εἰς τὸ ἄλλο.

Ἔμπλεγμα (τὸ). τὸ ἐμπλεκόμενον εἰς τὰ μαλλιὰ ὡς κόσμημα.

Ἔμπλειος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἔμπλεως.

Ἐμπλεκτήρ, ῆρος καὶ

Ἔμπλέκτης, ου (ὁ). ὁ ἐμπλέκων (κυρ. τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς), (Γαλλ.) friseur.

Ἔμπλεκτος, ἡ ή ος, ον ή όν. Πλεγμένος ἀνάμεσα, ἐμπλεγμένος. ‖. (οὐσ.) Ἔμπλεκτον (τὸ), εἶδ. τείχους τοῦ ὁποίου τὸ μεταξὺ τῶν δύο προσώπων διάστημα εἶνε παραγεμισμένον μὲ χῶμα ἢ λάσπην.

Ἐμπλέκτως (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐμπλέκτης.

Ἐμ-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω τι ἀνάμεσα εἰς ἄλλο, (ἐπμ.) ἐμπερδεύω (κυρ. καὶ μτφορ.), ἀνακατόνω. » Οὐδεὶς στρατευόμενος ἐμπλέκεται ταῖς τοῦ βίου πραγματείαις, « Γρφ.

Ἔμπλεξις, εως (ἡ), = Ἐμπλοκή.

Ἐμ-πλεονάζω, Μ. άσω. Πλεονάζω εἴς τι, τὸ ἔχω ἄφθονον.

Ἔμπλεος καὶ Ἀττ. Ἔμπλεως, ω (ὁ, ἡ). γεμάτος ὡς ἐπάνω· (μτγμ.) ἐντελῶς χορτάτος.

Ἐμπλεύριον (τὸ). τὸ μεταξὺ τῶν πλευρῶν.

Ἔμπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γιερὰ (δυνατὰ, γεμάτα) πλευρά. (συγχ. καὶ ἴσως εἶνε ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὔπλευρος.

Ἐμ-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Πλέω (Ἀρμενίζω) μέσα εἰς. 2) = Ἐπιπλέω, ἐπιπολάζω, (ὅθ. ἐπιτ.) προξενῶ ῥεψίματα.

†Ἐμπλέως, ἐπίῤῥ. Πληρέστατα, ἀφθόνως, κατακόρως. ἐντελῶς.

Ἔμπλεως (ὁ, ἡ), ἴδε Ἔμπλεος.

Ἐμπλήγδην, Π. ἀντὶ Ἐμπλήκτως, ἀνοήτως.

Ἐμπληγής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔμπληκτος.

†Ἔμπληγος (ὁ, ἡ). ἁρμένος, ξυλοφορτωμένος.

Ἐμπλήγδην [ἐμπίπλημι], ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ Ἐμπλέως.

Ἐμπληθής, ές (ὁ, ἡ), = Ἔμπλεως, [ἐκ τοῦ

Ἐμ-πλήθω (χ. Μ.). Εἶμαι ἔμπλεως (Ἔχω ἀφθονίαν) ἀπό.

Ἐμπληκτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ. -κῶς), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐκπληκτικός. 2) (πθ.) ὁ κινδυνεύων νὰ γένῃ (ὁμοιάζων σχεδὸν) =

Ἔμπληκτος (ὁ, ἡ), [ἐμπλήσσω]. (κατὰ λέξ.) κτυπημένος εἰς τὴν κεφαλὴν, (ἐπμ.) παραζαλισμένος, ξεπαρμένος, ξυπασμένος, παραλογισμένος· παράφορος· ἠλίθιος, ἀνόητος, ἀστόχαστος κτλ., (παρβλ. Ἐμβρύντητος).

Ἐμπλήκτως, ἐπίῤῥ. Ὡς ἔμπληκτος, ἀσυλλογίστως κτλ.

Ἐμπλήμενος, Π. ἀντὶ Ἐμπλησάμενος ἢ Ἐμπλησθείς, μσ. (ἀντὶ πθ.) ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐμπίπλημι.

Ἐμ-πλημμυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλημμυρῶ ἐντὸς ἢ ἀπό τινος.

Ἔμπλην [ἐμπελάω], ἐπίῤῥ. Π. (μὲ γεν.) πλησίον· σχεδὸν· ὁμῶς· πλὴν, ἐκτός.

Ἐμπληξία καὶ Ἐμπληξις, εως (ἡ). τὸ πάθος (ἡ κατάστασις, ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἐμπλήκτου, ἔκπληξις· ξύπασμα· ἠλιθιότης· κουφόνοια, παραφροσύνη κτλ.

Ἐμ-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐμπίπλημι, (ὅθεν:

Ἐμπλήρωσις, εως (ἡ). γέμισμα ὡς ἐπάνω, ἀπογέμισμα, (συγχ. τῷ) Ἐκπλήρωσις.

Ἐμπλῆσαι, ἀόρ. ἅ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐμπίπλημι.

Ἔμπλησις, εως (ἡ), = Ἐμπλήρωσις.

Ἐμ-πλήσσω (ττω), Μ. πλήξω. Κτυπῶ ἐπάνω (Πίπτω μέσα) εἰς, ἐμπίπτω· προσβάλλω. 2) (συνεκδ.) = Ἐκπλήττω, ξυπάζω, τρομάζω κτλ. (ἴδε Ἔμπληκτος).

Ἐμπληστέος, α, ον, θετ. καὶ=

Ἐμπλητο, Π. ἀντὶ Ἐνεπλήσατο, μσ. (ἀντὶ πθ.) φόρ. τοῦ Ἐμπίπλημι.

Ἐμπλοκή (ἡ). τὸ ἐμπλέκειν ἢ ἐμπλέκεσθαι, πλέξιμον. ¤ Κόμης (¤Τριχῶν)—, ¤ Στρβ., Γρφ.

Ἐμπλόκιον (τό). στολίδι τὸ ὁποῖον ἐνέπλεκον αἱ γυναῖκες εἰς τὰς πλεξίδας των.

Ἐμ-πλύνω, Μ. πλύνω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Πλύνω τι μέσα εἰς.

Ἐμπλύω, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐμπλέω.

Ἐμ-πνείω, Π. ἀντὶ Ἐμπνέω.

Ἐμπνευματόω-ῶ, Μ. ὡσω. Γεμίζω (Φυσαρόνω) τι μὲ ἄνεμον, (ἰατρ.) προξενῶ ἀνέμους (φλάτα).

Ἐμπνευμάτωσις, εως (ἡ)· τὸ οὐσ. τοῦ ποιητ., φούσκωμα ἀπὸ ἄνεμον, (ἰατρ.) φλάτον.

Ἐμπνευματωτικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ἐμπνευμάτωσιν· (ἰσαλ.) φλαταυζός.

Ἔμπνευσις, εως (ἡ). τὸ ἐμπνέειν ἢ ἐμπνέεσθαι, ἐμφύσησις. (μτφρ.) θεοῦ φώτισις· ἐνθουσιασμός.

Ἐμπνευστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ γινόμενος μὲ ἔμπνευσιν (ἐμφύσησιν). ¤ Τὸ τῆς συριστικῆς εἴδος, ἐμπνευστικόν· ἐμπνέομαι γὰρ ἐν τῷ σφιγγτῇ καὶ ἐν τῷ σάλπιγγι, καὶ οὕτω συρίζουσι ἢ σαλπίζουσι, Σχλ. Διονυσ.

Ἐμπνευστός, ἡ, όν. Ἐντὸς τοῦ ὁποίου φυσᾷ ἢ ἠμπορεῖ νὰ φυσήσῃ τις, (μτφρ.) ἐμπνευσμένος (φωτισμένος) θεόθεν, ἐνθουσιασμένος. ¤ Ὄργανα ἔμπν., ¤ Πλ., τὰ παιζόμενα δι' ἐμφυσήσεως (καθὼς ὁ αὐλός), [ἐκ τοῦ

Ἐμ-πνέω, Μ. πνεύσομαι, (μὲ δοτ.) Φυσῶ μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι. ¤ Δύλοις (¤ Σάλπιγγι) ἐμπνεῖν, ¤ ἴδε Ἐμπνευστικός. 2) (ἀμτβτ.) ἀναπνέω· ζῶ. ¤ Ἔτι ἐμπνέοντα καὶ δυνάμενον φθέγγεσθαι, ¤ Πλάτ. ¤ Τῇ τέχνῃ ἐμπνεῖν, ¤ Ἐπγρ., ζῇ ἀπὸ (μὲ) τὴν τέχνην του, (ἀλλ' ἴδε μᾶλλ. τὴν σημασ. 3) (μτφρ.) ἐμβάλλω τι εἰς τὸν νοῦν τινος, (ὁηλ.) τὸν διεγείρω (τὸν παρακινῶ) εἴς τι, τὸν ἐνθουσιάζω. ¤ Θάρσος ἐμπνεύσας αὐτοῖς, Αἰλ. (ἢ πθ.) ¤ Ἐνεπνείτο τῇ μαντικῇ, ¤ Πλ. (ὅθεν:) ¤ Τὰ τέχνῃ ἐμπνεῖ, ¤ Ἐπγρ., εἰν' ἐνθουσιασμένος διὰ (ἢ προσηλωμένος εἰς) τὴν τέχνην του, (ἑτμ.) δίδει τρόπον τινὰ ψυχὴν εἰς τὰ τεχνουργήματά του, τὰ κάμνει σχεδὸν ἔμπνοα· (καὶ παρὰ Λακεδ.) ¤ Ἐμπνεῖμεν, ¤ Ἡσύχ., μὲ εἴλκυσεν εἰς τὸν ἔρωτά του ἢ ἐκυριεύθη ἀπὸ τὸν ἔρωτά μου, (παρβλ. Εἰσπνέω).

Ἐμ-πνίγω, Μ. πνίξομαι ἢ πνιξοῦμαι. Κάμνω τι ἔμπνικτον (ἴδε τὴν λέξ.).

Ἔμπνικτος (ὁ, ἡ). Ψημένος ἢ βρασμένος εἰς ἀγγεῖον καλὰ κλεισμένον (χρισμένον) ἀλοτρύγωρα τοῦ σκεπάσματος ὥστε νὰ μὴ ξεθυμαίνῃ, (ὅθ.) ¤ Ἔμπνικτον (ἔνν. ἔδεσμα), ¤ τὸ τοιουτοτρόπως Ψημένον Στευφάτιον ἢ (Τουρκ.) Καπαμᾶς.

Ἐμπνοή (ἡ). τὸ ἐμπνέειν, ἐμφύσησις, ἔμπνευσις, καὶ

Ἔμπνοια (ἡ), τὸ ἐμπνέειν, ἀναπνοή, ἀνάσασμα· ζωή.

Ἐμπνοίησις, ιος (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἔμπνευσις.

Ἔμπνοος-ους (ὁ, ἡ)· ὁ ἐμπνέων (ἀναπνέων), ζωντανός. 2) (μὲ γεν.) ὁ ἔχων (ἀναδίδων) τοιαύτην ἢ τοιαύτην ὀσμήν. ¤ Ὕδατος ἔμπνοος, ¤ Λθ., μυρίζων, εὐωδιάζων.

Ἐμ-ποδίζω, Μ. ἰσω. (κατὰ λέξ.) Βάλλω τι μέσα (ἀνάμεσα) εἰς τοὺς πόδας τινός, τὸν περικλώνω (ἑπμ.) τοῦ γίνομαι ἐμπόδιον, δὲν τὸν ἀφήνω νὰ προχωρήσῃ ἢ νὰ κάμῃ τι· (ἐν γέν.) ἐμποδίζω, ἀπαγορεύω. (τοῦ Ἀριστοφ. [Ἱππ. 755] τὸ ¤ Κέχηνεν, ὥσπερ ἐμποδίζων ἰσχάδας, ¤ καὶ τὸν ἐξηγούμενον ὑπὸ τοῦ Σχλ. μασώμενος ἢ ἐμφορούμενος, νομίζω ὅτι σημαίνει μᾶλλον· Συνάζων εἰς τὴν ποδιὰν του. Ἀλλ' ἂς κρίνωσι τοῦτο καὶ ἄλλοι).

Ἐμπόδιος (ὁ, ἡ). ὁ βαλλόμενος (γινόμενος) ἐμποδών, (ὁθ. ‖ οὐσ.) ¤ Ἐμποδίζον (τό), — τῷ

Ἐμπόδισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γίνεται πρὸς ἐμποδισμόν (προξενεῖ) ἐμπόδιον.

Ἐμποδισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμποδίζειν, ἐμπόδισμα.

Ἐμποδιστικός, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων ἢ δυνάμενος νὰ ἐμποδίζῃ.

Ἐμποδοστατέω-ῶ, Μ. ἠσω. Γίνομαι (Στέκω εἰς τὴν μέσην ὡς) ἐμπόδιον.

Ἐμποδοστάτης, ου (ὁ). ὁ γινόμενος (στήνων ἢ στεκόμενος ὡς) ἐμπόδ.

Ἐμποδών (ἀντὶ Ἐν ποδῶν), ἐπίρ. — Ἐν ποσί, (κοιν.) μέσ' 'ς τὰ πόδ.α, (ἑπμ.) διὰ ἐμπόδιον. ¤ Ἐμποδὼν αὐτοῖς εἶναι τῆς φεύξεως, ¤ Πλ., νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ τοῦ νὰ τὸν κυνηγήσουν. (καὶ ἐνάρθρ.) ¤ Τὸ (¤ Τὰ) ἐμποδὼν καὶ (κρφ.) ¤ Τοὐμποδών, ¤ Λξ., τὰ ἐμπόδ.α. 2) μέσ' 'ς τὸν δρόμον, (ἑπμ.) ἐκ τοῦ πραγείρω. ¤ Χαρίτων ἱερὸν ἐμποδὼν ποιοῦντα, ¤ Ἀρστ. (ἢ τρπ.) ¤ Ἡ ἐμποδὼν παιδεία, ¤ αὐτ., ἡ συνήθης, (κοιν.) τὰ κοινὰ γράμματα.

Ἔμποθεν [ἔν, παθ' (ἀντὶ ποτὶ, Δ. = πρός) ἐν], ἐπίβ. Ἔναξ-ξυα ἢ Ἐν κατοχὴν τὸ ἄλλο, λεπτομερῶς ἢ ἀλλεπαλλήλως, (ἀμφ.)

Ἐμ-ποιέω-ῶ, Μ. ἠσω. (κατὰ λέξ. καὶ Π.) Κάμνω (Κατασκευάζω) τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς. ¤ Πύλας πύργοις ἐμπ., ¤ Ἰλ. Η. (καὶ παραλλ.) ¤ Ἐν ταῖς καπηλείοις λάκκους ἐμποιεῖν ὕδατος, ¤ Ἀριστοφ. 2) (μετφ. ἐπὶ ποιητ.) παρεισέρω ἐδικούς μου στίχους εἰς ξένον ποίημα. ¤ Τοὺς ἐμποιητὰς εἰς τὰ Ἡσιόδου ἔπη, ¤ Παυσ. 3) (συνήθ.) κάμνω (γίνομαι αἴτιος) νὰ γένῃ ἢ νὰ γεννηθῇ τι μέσα εἰς, ἐμπνέω, διεγείρω εἰς τὴν ψυχὴν τινος ἔν ὁποῖον δήποτε αἴσθημα. (ἐν γέν.) ἐνεργῶ, προξενῶ, κατορθόνω. (κατ' ἔκτ.) αὐξάνω. ¤ Οὐδὲ ψυχῇ ἐπιστήμην ἀξιόλογον οὐδεμίαν ἐμποιοῦσι, ¤ Ξεν. ¤ Ἱκανὰς δὲ καὶ δεμίαν ἐμποιοῦσι, ¤ Ξεν. ¤ Ἱκανὰς δὲ καὶ ἐμποιῆσαι τοῖς παροῦσιν, ὡς πειστέον εἴη τῷ..., ¤ αὐτ. ¤ Στάσεις (¤ Νίσον ἠβ.) ἐμπ., Πλ. ¤ Ἐὰν ἀναπαύηται, ὄνομα καταλείψει, καὶ ἐὰν ἐμμένῃ ἐμποιεῖ αὐτῷ, ¤ Γρφ. (Σειράχ. 39, 11:) ¤ Οὐκ ἐνεποίησε τοῖς ἁγίοις, ἐκδιηγήσασθαι πάντα τὰ θαυμάσια αὐτοῦ, ¤ αὐτ. (42, 17), (ἐξηγεῖται) δὲν τοὺς ἐνέπνευσε.

Ἐμποίησις, εως (ἡ). συνήθεια, (Δ. Κάσσ. ΔΣ', 16.)

Ἐμποκητικός, ἡ, όν. (μὲ γεν.) Ὁ ἐμποιῶν (προξενῶν, διεγείρων κτλ.) τι.

Ἐμ-ποικίλλω, Μ. ιλῶ. Ἐμβάλλω (χωρ. ἀναμεταξὺ ὑφάσματος) ποικίλματα (πλουμίδια), (γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐμπάσσω).

Ἐμ-ποίνιμος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίβ. -ίμιος, = τῷ

Ἐμποίνιος (ὁ, ἡ), Π. σιμωρητέος, ἀξιόποινος.

Ἔμποιος (ὁ, ἡ). ποιότητος μέτοχος.

Ἐμπολαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐμπολήν (εἰς τὸ ἐμπόριον), ἐμπορικός. ¤ Ἑρμῆς—, ¤ Ἀρχφ., ὁ προστάτης τῶν ἐμπόρων καὶ τοῦ ἐμπορίου.

Ἐμ-πολάω (ἢ Ἐμ-πολάω)-ῶ, Μ. ἠσω (φόρ. Ἠμπόλησα, πρκ. Ἐμπόλημαι ἢ Ἐμπεπόλημαι). Ἐμπορεύομαι, ἀγοράζω ἢ πωλῶ, (καν.) παίρνω καὶ δίδω, (Τουρκοβαρβ.) κάμνω ἀλισ-βερίσι, (συνηθ.) κερδίζω, ἀποκτῶ. (μτφρ.) προδίδω. ¤ Οὐδέπω οὐδ' ὁδολὸν ἐμπεπολήκαμεν, ¤ Λκ. ¤ Κεῖ εἰς δορυξὸς ἢ κάπηλος ἀσπίδιον, ἵν' ἐμπολᾷ βέλτιον, ἐπιθυμεῖ μαχῶν, ¤ Ἀριστοφ. (καὶ μτ.) ¤ Βίστον πολὺν ἐμπολῶντες, ¤ Ὀδ. Ο. (καὶ μτφρ.) ¤ Ἆρ' ἠμπόλησαι, ¤ Σοφ., ἐπροδόθης. 2) (συνηθ.) περνῶ (διάγω) οὕτως ἢ ἄλλως. ¤ Κἄλλιον ἐμπολήσει, ¤ Ἱππικρ.

Ἐμ-πολεμέω-ῶ, Μ. ἠσω. (μὲ δοτ.) Πολεμῶ μέσα εἰς.

Ἐμπολέμιος καὶ

Ἐμπόλεμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ γινόμενος εἰς τὸν (ἢ εὑρισκόμενος εἰς) πόλεμον, πολεμικός, πολέμιος. ¤ Τοῖς ἐμπολεμίοις θεοῖς ἱερωμένον, ¤ Δ. Κάσσ. ¤ Ἐμπολέμιον σύνθημα παραγγείλαντες, ¤ αὐτ.

Ἐμπολεύς, έως (ὁ), Π. ἔμπορος ἢ ἀγοραστής, μουστερής. ¤ Ἀκτῖτα καλαμευτά, ποτὶ ξερὸν ἕλθ' ἀπὸ πέτρας, καὶ με λάθ' εὔαρχον πρώϊον ἐμπολέα, ¤ Ἐπγρ., [ἐκ τοῦ

Ἐμ-πολέω, Ἰων. ἀντὶ Ἐμπολάω.

Ἐμπολή (ἡ), = Ἐμπόλησις καὶ Ἐμπόλημα. 2) (συνηθ.) τὸ μέρος (τὸ κουτί κτλ.) ὅπου ἐναποθέτουν οἱ πωληταὶ τὰ ἀπὸ τὴν ἐμπολήσεως χρήματα, (Τουρκ.) μπέζ-ταχτάς. ¤ Τίς ἀνετρύψε τῆς βαλανευτρίας τὴν ἐμπολήν; ¤ Λθ.

Ἐμπόλημα (τό). τὸ ἀντικείμενον ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐμπολήσεως, (ὁηλ.) πρᾶγμα ἀνὰ (ἢ μέρος ἀπὸ) πούλημα.

Ἐμπόλησις, εως (ἡ). τὸ ἐμπολεῖν (ἐμπορεύεσθαι), πραγμάτεια, (χωρ. δὲ) πούλησις πραγματειῶν. (Τουρκ.) ἀλισ-βερίσι.

Ἐμπολητός (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπολητὲς (ἀγορασθεὶς ἢ πωληθεὶς [ἐξ μτφρ.] προδοθείς).

Ἐμ-πολιζω, Μ. ἰσω. Περιλαμβάνω τι ἐντὸς (τοῦ περιβόλου) τῆς πόλεως. 2) (ἀρχ.) ἐναρμοζω (προσαρμόζω) εἰς τὸν πόλον, (παρβλ. Ἐναξονίζω).

Ἐμ-πολιορκέω-ῶ, Μ. ἠσω. Πολιορκῶ τινα ἐντὸς (φρουρίου, πόλεως κτλ.).

Ἔμπολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν πόλει ὤν, κάτοικος πόλεως, πολίτης.

Ἐμ-πολιτεύω, Μ. εὐσω. Κάμνω πολίτην τινά, πολιτογραφῶ. ‖ (μτ. ἡ οὐδ. μέ δοτ.) εἶμαι πολίτης (ἔχω δικαιώματα πολίτου, λαμβάνω ἑπμ. μέρος εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα) πόλεως τινος· (ἐν γέν.) ¤ Τοὺς ἀναστρέφομαι (ζῶ) μεταξὺ ὧν ἐνεπολιτεύοντας σφῶν ἐκεῖ, ¤ Θκ. ¤ Ἡ μοναρχία δυσχερὲς μὲν ἀκοῦσαι, χρήσιμώτατον δὲ ἐμπολιτεύσασθαι ἐστι, ¤ Δ. Κάσσ. ¤ Φεύγειν τὰς ἀποικίας, αἵτινες πολλάκις ἀπολωλέκασι τοὺς ἐμ-

πολιτευθέντας, ν. Ισορ., = Ἐμπεπολιτευμένους (ῑ).
Ἐμπολίτης, ου (ὁ). = Ἔμπολις.
Ἐμ-πολιτογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐγγράφω τινα ὡς πολίτην, ἐγκαταλέγω εἰς τὴν τάξιν τῶν πολιτῶν.
Ἐμπολόωντο, Π. (γνσ' ἐπένθ. τοῦ ο) ἀντὶ Ἐμπολῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. παρτ. τοῦ Ἐμπολάω.
Ἐμ-πομπεύω, Μ. εύσω (μέ δισ.) Ἐνδιατρίβω μὲ ὕφος πομπώδες εἴς τι, ἐγκαυχῶμαι. « Κατεγέλα αὐτοῦ, φάσκων ἐμπεπομπεῦσθαι τῷ κθάρᾳ καὶ ταῖς σφραγῖσιν ἐκείναις, » Δίν.
Ἐμ-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μέ δισ.) Κοπιάζω (λσχ. οὖμαι) εἰς.
Ἐμπόνημα (τὸ). τὸ ἀνυσκείμενον ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνασχολήσεως. 2) ὄφελημα πρὸς βελτίωσιν κτήματος, (Νεαρ. Δ', ζ'.).
Ἔμπονες (ὁ, ἡ), = Ἐπίπονος κοπιαστικός ἢ 2) συνειθισμένος εἰς τοὺς κόπους, φιλόπονος.
Ἐμπόνως, ἐπίρ. Ἐπιπόνως.
Ἐμπορεία (ἡ), = Ἐμπορία.
† Ἐμπορεῖον (τὸ), = Ἐμπόριον, τόπος ἐμπορικός, σκάλα.
Ἐμπόρευμα (τὸ). κάθε πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐμπορεύεταί τις, (κοιν.) πραγμάτεια, ς.
Ἐμ-περεύσμαι, Μ. εύσομαι. (Π.) Εἶμαι (Εἰρήκαμεν) εἰς ἀδιπορίαν· ὑπάγω παθενά. « Ὅς τις γὰρ πρὸς πύρασιν ἐμπορεύεται, » Εὐρ. « Καρχήσι θ', οἳ καθ' ἁλμυρὰν ἅλα νεῖν μὲν οὐκίσασι, πεζὰ δ' ἐμπορεύονται μόνοι, » Ἐπιχ. (καὶ τρπ.) « Σκιπῶν δίκτυον ἦν τιν' ἐμπορεύεται, » Εὐρ., διάγει. 2) (συνήθ.) ταξειδεύω πεθενὰ ἢ μεταφέρω τιῶς ἔμπορος, (ἐν γέν.) κάμνω ἐμπόριον, πραγματεύομαι· (κατ' ἔκτ.) κερδίζω. « Ἐμπερεύομεν εἰς τὸν Πόντον, » Χίων. ἐπιτ. « Ἐνεπορεύοντο καμήλοις τὸν Ἰνδικὸν φόρτον, » Στρ. « Νεῶς ἐμπορευομένη μακρόθεν, » Ὁμρ. « Παρὰ τῶν γυναικῶν πλεῖστα ἐνεπορεύετο. » Συν. 3) πράττω τι δι' αἰσχροκέρδειαν, ῥᾳδιουργῶ, ἀπατῶ. « Πλαστοῖς λόγοις ἐμπορ., » Πλθ.
Ἐμπορευτικός, ή, όν, = Ἐμπορικός
Ἐμπορία (ἡ). ἐμπόριον ἢ τὸ ἐπὶ τούτῳ ταξείδεμα (χυρ. διὰ θαλάσσης). 2) πρᾶγμα δι' ἐμπόριον, ἐμπόρευμα, πραγμάτειαι.
Ἐμπορικός, ή, όν. (καὶ ἐπίρ.) = κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἔμπορον ἢ εἰς τὸ ἐμπόριον, πραγματευτάδικος. « Διήγημα ἐμποικὸν, » Ἄρρφ., τὰ ψευδῆ. 2) ὁ ἀκολουθούμενος (ἐπιτηδευτὸς) εἰς τὰ ἐμπόρια.
Ἐμπόριον (τὸ). τόπος ἐμπορικὸς (μάλιστα παραθαλάσσιος), σκάλα, ἀγορά, (Ἰταλ.) πιάτσα, (χυρ. σύν. τοῦ =
Ἔμπορις (ὁ, ἡ), = Ἐμπορικός. ‖. ντὰ ἐμπορικά, ν. Αξ., ἡ πραγμάτειαι, ξἐκ τοῦ
Ἔμπορος (ὁ, ἡ). (κυρ. καὶ Π.) ἐπιβάτης (εἰς ξένου πλοῖον), (ἐν γέν.) ταξειδιώτης, ὁδοιπόρος. 2) (συνήθ. καὶ μ. γν.) ὁ ἐμπορευόμενος (κυρ. διὰ θαλάσσης), (ἐν γέν.) πραγματευτής. 3) (συνεκδ. ἢ ἐφαλμ.) ἀντὶ Ἔμπειρος. « Ἔμπ. κακῶν, » Αἰσχύλ.
Ἐμ-πυρπάω, έω) -ῶ, Μ. ήσω. Συνάπτω (Συνδέω) διὰ τῆς πυρπνῆς, θηλυκόω (φυκδχ.) φορῶ (ἐνδύομαι μέ).
Ἐμπύρισμα (τὸ). φόρισμα τὸ ὁποῖον θηλυκώνεται (κυρ. εἰς τοὺς ὤμους), (παρβλ. Ἐμπερόνημα).
Ἐμ-πυρπο-ῶ. ν. ώσω. = Ἐμπυρπάω.
Ἐμπυρφυρος, ὁ, ἡ. ὁ πορφύραν ἐνδυμένος μὲ πορφύραν. 2) ὁ κλίνων πρὸς τὸ πορφυροῦν χρῶμα, ὑποπόρφυρος.
Ἔμπυστος (ὁ, ἡ). χρησιμεύων ὁ.α πιάσιμον, πάσιμος.
Ἔμπυστα ξἐμπὶς;], ης (ἡ). στοιχειὸ, φάντασμα (θηλυκόν, στελλόμενον ὑπὸ τῆς Ἐκάτης, καὶ πιστευόμενον ὅτι βυζάνει τὸ αἷμα τῶν βιεφῶν. καθὼς τῶν Βυζαντ. ἡ Γιλλὼ ἡ Γελλὼ, τῶν Εὐρωπ. ὁ vampire, καὶ τῶν Τουρ. ἡ τζαδή· (ὅθ. μετμ.) μάγισσα, κακογρηα, (κοιν.) ξρίγλα. Πῶς τὸν Δημοσθ. περὶ Στεφ. (β'. ἔχει ἄλλην, αἰσχροτέραν μὲν πολύ, ἀλλ' ἀναλογωτέραν τῇ ἐτυμολογίᾳ σημασίαν, τὸ ὁποῖον ἐμισήθη καὶ ὁ Κικέρων εἰς τὸ ὄ.ομα Verris).
Ἐμπρακτικός, ἡ, όν καὶ
Ἔμπρακτος (ὁ, ἡ). ἐνεργητικὸς, κατορθωτικὸς, δραστήριος· πραγματικὸς, ἀληθὴς ἢ κατορθωτός. « Μὴ.. βίον ἀθάνατον στεῦδε, τὴν δ' ἔμπρακτον ἄντλει μαχανάν, » Πίνδ. « Καὶ πράξιν ἡσύχιον, καὶ ἡσυχίαν ἔμπρακτον, » Γρ., ἐνεργόν. « Ἄργιον ἔμπρακτος, » Βυζ., δὲν ἐνεργεῖ, ὄχι ἐπὶ φιλῷ δυέματι (Ἀπροκτος). « Ἔμπρακτος ἡμέρα, » Νμ., ἡ δικάσιμος. « Λογος — , » Ῥτ., ὁ ἐναγώνιος.
2) (εἰς Ἐπιγρ.) ὑπόχρεως εἰς ἀπέδοσιν (εἰσπραξιν). « Ὀφειλέτω ἀπόλις, κὴ τόκον φερέτω, καὶ ἔμπρακτος ἔστω. »
Ἐμπράκτως, ἐπίρ. Πραγματικῶς, δραστηρίως. 2) (εἰς τοὺς Βυζ.) ἐπισήμως, ἐν πομπῇ.
Ἐμπρέπεια (ἡ), = Εὐπρέπεια, ξἐκ τοῦ =
Ἐμπρεπὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. (μέ δισ.) ὁ ἐμπρέπων (φαντάζων, διαπρέπων) εἴς τι, ἁρμόδιος, ταιριασμένος, ξἐκ τοῦ
Ἐμ-πρέπω (γ. Μ.). Φαντάζω· Ἔξέχω, Διαπρέπω) εἴς τι· (τρπρ.) μὲ ταιριάζει τι, μὲ κάμνει νὰ φαίνωμαι καλλήτερος. « Ἐμπρεπεντὴ φωνὴ (τοῦ Ἀλκιβ.) τὴν τραυλότητα, » Πλ. « Ἐν τῷ πενθίμῳ σχήματι δεινῶς ἐνέπρεπε, » Δ. Κάσ
Ἐμ-πρήθω, Μ. πρήσω, = Ἐμπίπρημι. 2) πρήσκω (φουσκόνω) τι· (κ.φ. μὲ τὸ φύσημά μου). « Ἐν δ' ὄνειρος πρῆτε μέσον ἱστίον, » Ἰλ. Α.
Ἐμπρησ.ς, εως (ἡ) καὶ
Ἐμπρησμός (ὁ). τὸ ἐμπιπρᾶν (κατακαίειν), πυρπόλησις πυρκαϊᾶ.
Ἐμπρηστής, οῦ (ὁ). ὁ βάλλων (ζίζων) φωτιὰν καὶ κατακαίων τι.
Ἐμ-πρίω, Μ. πρίσω. Σφίγγω ἢ Τρίζω τὰ (ἢ μὲ τὰ) ὀδόντια (ὡς ἂν πριονί), διαγκάνω, (μτγμ.) καίω, τσούζω. « Σίνητι ἐμπρίων, » Νικ., « Σφυγμὸς ἐμπρίων, » Γαλ., ὁ τραχύς. « Ἐμπρίοντ' ὀνόγυρον, » Νίκ., τὸν πριονώδη ἔχοντα τὰ φύλλα.
2) πρ. ιζω τι ἐντός. « Πρίοις χρὴ χαρακτῶ ἐμπρίσειν αὐτίκα τὸ ὀστέον, » Ἱππκρ.
Ἐμπριθεν, ῑ, ἀντὶ Ἔμπροσθεν.
Ἐμπρόθεσμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = θεσμικός. Ὁ ἐντὸς τῆς προθεσμίας γινόμενος ἢ πρᾶττων τι.
Ἐμπρόκτως καὶ
Ἔμπρικος (ὁ, ἡ). ὁ ὁρθὸς ὡς (συμπεφυτευμένος εἰς τὴν) πρῖκα. 2) ἢ λαθὼν (ὑπανδρευθεὶς μὲ) προῖκα, προικισμένος.
Ἐμ-προμελετάω-ῶ, Μ. ήσω. Μελετῶ (Στοχάζομαι ἢ Γυμνάζομαι εἴς) τι πρὶν τὸ ἐπιχειρήσω.
Ἔμπροσθα, ἐπίρ. Δ. ἢ Αἰολ. ἀντὶ Ἔμπροσθεν, (ὅθ. τὸ κοιν. Ἔμπροστά).
Ἔμπροσθε, Π ἀντὶ
Ἔμπροσθεν [ῖν, πράσθεν], ἐπίρ. (Τοπ. ἢ Χρον.). Ἔμπροστα, (ἐπὶ κινήσ.) ἐμπρός· (καὶ χρον.) πρὶν, προτήτερα, προτοῦ. « Πολλαῖς ἔμπροσθεν ἡλικίαις τοῦ πολέμου, » Πλ. « Ἔμπροσθέν τινας τάττεσθαι, » Πλάτ., ἐπιτρέπειν τινα. « Ἔμπροσθεν εἶναι τῶν πραγμάτων, » Δημ., προλαμβάνειν (ἢ ἐπιμ. διευθύνειν ἀντίκοντως) τὰ πράγμ. (ἢ ἐνάρθρ.) « Τὸ (ἢ « Τὰ) ἔμπροσθεν, » Λξ., τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος, (κοιν.) τὸ πρόσωπον. « Εἰς τὸ ἔμπροσθεν (καὶ κρτ.) τοὐμπροσθεν, » Λξ., ἐμπρός, ἔμπροστά· « Οἱ ἔμπροσθεν, » Λξ., οἱ προγενέστεροι ἢ προϋχοντες. « Ἀντῶν ἔμπροσθεν ἀναμιγνυώμεθ' ἐνοῖς ἐλέγομεν, » Γαλ. (ἢ ἐπὶ μέλλ.) « Ὡς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἀκριβέστερον εἰρήσεται, » Ιζ.
Ἐμπροσθίδιος, α, ον, Π. ἀντὶ =
Ἐμπρόσθιος (ὁ, ἡ). ἐμπροσθινός.
Ἐμπροσθίως, ἐπίρ. κατὰ τὰ ἐμπρόσθια μέρη, ἀπ' ἐμπρός.
Ἐμπροσθόκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ κέντρον (τὸ ἀγκάθι) ξἐμπροσθεν καὶ ὄχι ὄπισθεν (χαρακτηριστικὸν τινῶν ἐντόμων).
Ἐμπροσθόπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τοὺς πόδας ἐστραμμένους ἔμπροσθεν (τοῦ ἐρῶντος), (δηλ. ἐρχομένους, ἢ παρὼν (ἀντιθ. τῷ ὑπτιόποδος).
Ἐμπροσθοτονία (ἡ). (ἰατρ.) εἶδ. σπασμοῦ συγκόπτοντος τὸ σῶμα πρὸς τὰ ἔμπροσθεν.
Ἐμπροσθοτονικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς ἐμπροσθοτονίαν.
Ἐμπροσθότονος (ὁ, ἡ). τεντωμένος (καμπανοκαμένος) πρὸς τὰ ἔμπροσθεν. ‖. (ἐσ.) = Ἐμπροσθοτονία. « Τὴν μὲν γὰρ κατάπ.ι τοῦ νοσέοντος ἀνάκλισιν, ὄπισθότονον καλέομεν, τῶν τῇδε πεπονθότων νεῦμ., ἐμπροσθότονον δέ, ἣν ἐς τοὔμπροσθεν καμπυλληται ἄνθρωπος ἐπὶ τοῖσι πρόσθεν νεύροισι, » Ἀρετ.
Ἐμπροσθουρητικός, όν. Ὁ κατουρῶν ἀπὸ ἔμπροσθά, (χαρακτηριστικὸν ἵππων τετραπέδων).
Ἐμπροσθοφανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἀπ' ἔμπροσθεν, (ἀντιθ. τῷ Ὀπισθοφανής).
Ἐμπρόσωπος (ὁ, ἡ). (μέ δισ.) ὁ κατέμπροσθεν (κατὰ πρόσωπον, ζἐπ' ὄψιν) τινος εὑρισκόμενος.
Ἐμπυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἔχων ὑπὸ. ἐλαφροτέραν ἢ [ἐκ τοῦ ἐναντ.] βαρυτέραν [ἐν γέν. δέ] ἀμυδρωτέραν [πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ πλοὸς τὴν] πρώραν (μᾶλλον παρὰ τὴν πρύμνην).
Ἔμπυσις, εως (ἡ). τὸ ἐμπυΐειν (φτύναν μέσ' ἀ'ς τὸ πρόσωπον) τινὰ, φτύσιμον.
Ἔμπυσμα (τὸ). φτύσιμα (σάλιαν κτλ.) τὰ ὁποῖον πτύεται κατά τινος, ξἐκ τοῦ
Ἐμπτυσμός (ὁ), = Ἔμπτυσις, [ἐκ τοῦ
Ἐμ-πτύω, Μ. πτύσω. (μέ δισ.) Πτύω ἐ-

κάνω τινὸς, φτύνω (μέσ' c' τὸ πρόσωπον) τινά.

Ἔμπτωσις, εως (ἡ). τὸ ἐμπίπτειν, πέσιμον μέσα ἡ ἐπάνω εἴς τι· εἴσβολὴ, ἐπιδρομή. 2) σύμπτωσις, περίπτωσις, περιστατικὸν, συμβάν.

Ἔμπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπίπτων εἴς τι· (μτφορ.) ὁ συμβαίνων κατὰ περίπτωσιν (ἐκ περιστάσεως), τυχαῖος.

Ἐμπυελίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ἐμπυέλις, ἰδος (ἡ). (μηχαν.) ἡ τρύπα ἐντὸς τῆς ὁποίας περιστρέφεται ὁ κωφᾶς (τὸ ξυλοκάρφι, ἡ βίδα κτλ.).

Ἐμ-πυέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι ἔμπυος, ἔχω ἢ κάμνω (κυρ. εἰς τὰ ἐντοσθιά μου) ἀπόστημα.

;Ἐμπύη (ἡ), = Ἔμπυτις καὶ

Ἔμπύημα, τὸ). πύῳμα ἐμπυαμένου, ἀπόστημα (κυρ. ἐσωτερικὸν).

Ἐμπυηματικός, ἡ, ὀν. Ὁ πρόξενῶν ἢ ὑποκείμενος εἰς ἐμπύημα.

Ἐμπύησις, εως (ἡ), ἔμπυσμα, σχηματισμὸς ἀποστήματος (κυρ. εἰς τὰ ἐντόσθια)

Ἐμπυητικός καὶ

Ἐμπυϊκός, ἡ, ὀν, = Ἐμπυηματικός.

Ἐμ-πυίσκω, Μ. πυήσω. Ὀμπυάζω (μεθτ. καὶ ἀμτθτ.), γίνομαι ἔμπυος, (ἴδε Ἐμπυέω).

Ἐμ-πυκάζω, Μ. άσω, Π. κρύπτω (σκεπάζω) τι μέσα εἰς. «Κύες οἱ ἐμπεπυκασται,» Μόσχ., εἶνε κρυψίνους (ἐπιμ. ὀόλιος ἢ βαθύνους) ἄνθρωπος.

Ἐμπύλιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῇ πύλῃ (πόλεως ἢ κτιρίου) κείμενος.

;Ἐμπυόδακτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πύνδακα (πυθμένα), πατωμένος.

Ἐμπυοίμαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι Ἔμπυος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πύον (ἐμπυον), πάσχων ἐσωτερικὸς ἀπὸ ἀπόστημα. (ἐν γέν.) ὀμπυσμένος.

;Ἐμπυρεία (ἡ), = Ἐμπυρία.

Ἔμπυρετος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔν τῇ πύλῃ (πόλεως ἢ κτιρίου) κείμενος.

;Ἐμπυόδακτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πύνδακα (πυθμένα), πατωμένος.

Ἐμπυοίμαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι Ἔμπυος (ὁ, ἡ). ὁ παρέχων πύον (ἐμπυον), πάσχων ἐσωτερικὸς ἀπὸ ἀπόστημα. (ἐν γέν.) ὀμπυσμένος.

;Ἐμπυρεία (ἡ), = Ἐμπυρία.

Ἔμπυρετος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀπὸ (ἢ συνοδεύομενος μὲ) πυρετόν.

Ἐμπυρευμα (τὸ). ἀναθυμα καύσιμον ξέστασμα· μαγείρευμα. 2) (πάν. ὁ,τι χρησιμεύει ὡς [κυρ. ὀξ] κόρδυνον παραγωμένον διὰ προσάναμμα, (μτφορ.) ἀφορμὴ ἐναπολυφθεῖσα πρὸς ἐρεθισμὸν (πρὸς ἔξαψιν). 3) (σπν.) γεῦσις ἢ ὀσμὴ καμμένου (κοιν. ταγηνισμένου) μαγειρεύματος κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἐμπυρεύω, Μ εύσω. Κάμνω (ἀνάπτω) φωτιάν· (μτφορ.) ἐξάπτω, ἐγκορδόνω, ἐνθουσιάζω. 2) ζεσταίνω ἢ 3) ψήνω τι εἰς τὴν χόβολην. 4) παρέχω φωτιὰν διὰ προσάναμμα. «Ἐμπυρεύεσθαι δ' ἀρίστη σκιὴ καὶ ἐλάτα» Θεόκρ.

Ἔμπυρία (ἡ), [ἔμπυρος]. ἡ διὰ τὸ πυρὸς (κυρ. τῶν θυσιῶν) μαντεία ἢ 2) ὅρκος γινόμενος ἐπὶ τοῦ πυρὸς (τῆς θυσίας).

Ἐμπυριβήτης, ου (ὁ), Π. ὁ βαίνων (ἱστάμενος) ἐν τῷ πυρὶ, (ἐπίθετ. τῆς πυροστάσεως κτλ.).

Ἐμ-πυρίζω, Μ. ἰσω. Ἀνάπτω, κατακαίω.

Ἔμπύριος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ πυρὶ, διάπυρος, πύρινος.

Ἐμπυρισμός (ὁ), = Ἐμπρησμός, πυρπόλησις.

Ἐμπυρίως, ἐπίρ. διὰ πυρός.

Ἐμπυροειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων ὅλος πῦρ.

Ἔμπυρος (ὁ, ἡ) ὁ ἐν τῷ πυρὶ ἢ διὰ τοῦ πυρὸς πυρωμένος, ὅλος πῦρ· καίων ἢ καιόμενος (ἰατρ.) πάσχων ἀπὸ πυρετόν. (κυρ. ὀξ) «Ἔμπυρα ἱερὰ ἢ σώματα», «Σοφ., Εὐρ., Πινδ., ἢ ὀλοκαυτώματος θυσία καὶ ἡ διὰ τοῦ πυρὸς αὐτῆς γινομένη μαντεία ἢ ὁρκωμοσία.

Ἐμπυροσκόπος (ὁ, ἡ), μάντις ὅστις ἐπιφοιτεύει παρατηρῶν τὸ πῦρ τῆς θυσίας (τῶν ἐμπύρων), = Θυσκόπος.

Ἐμ-πυρόω-ῶ, Μ. ώσω. = Ἐμπυρίζω.

Ἐμ-πυρρίχιζω, Μ. ίσω, = Ἐμπυρρίχιος.

Ἔμπυρρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τὰ πυρρός (τὸ χρῶμα), κοκκινωπός.

Ἐμ-πυρσεύω, Μ. εύσω, = Ἐλλάμπω.

Ἐμπυρωσις, εως (ἡ). ἄναμμα. ἔξαψις.

Ἐμ-πυτιάζω, Μ. άσω. Βάλλω πυτιὰν εἰς τὸ γάλα ἵνα πήξῃ.

;Ἐμπωλάω, Ἐμπώληκα, Ἐμπώλησις, ἐφαλμ. ἀντὶ Ἐμπολάω, κτλ.

Ἐμὸς ἡ Ἐμὸς, ὁῦς (ἡ), χελώνα τοῦ νεροῦ, (κυρ. ὀξ) τὸ καυκαλὸν της, ὁ (Ῥοδ.) μπαγιάς.

Ἐμ-φαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Ἐν-εσθίω. Τρωγω ἀπ' ὀλίγον, (κοιν.) τρώγω μίαν βουκκαν, τρωγω κάτι τι. «Οἱ ὀ' ἐκέλευον αὐτοῖς, ἐμφαγεῖσιν ὅτι ὀύναιντο, ἴκεσθαι,» Ξεν. «Τὸ Ἐμφαγεῖν ἀττικὴ συνήθεια, οὐδὲ πλέον δηλοῦσα ἢ τὸ βραχύ, ὡς Ἐμφαγεῖν μὲ Φαγεῖν,» Σχλ. Ἀρχ. (Σφ. 1113), (παρβλ. Ἐμπίνω).

Ἐμ-φαιδρύνομαι, Μ. υνθήσομαι. Τέρπομαι εἴς τι ἢ διά τι.

Ἐμ-φαίνω, Μ. φανῶ (ἀόρ. Ἐνέφηνα κτλ.). Δείχνω τι (Παραστήνω τὴν εἰκόνα τινὸς [ξ μσ. ἢ πθ.] Φαίνομαι) μέσα εἰς. «Τὰ ἐν τῷ ὕδατι ἐμφαινόμενα,» Ἀρχ. 2) (τρπ.) φανερόνω, δηλοποιῶ, ἀποδεικνύω. (τρπρσ.) φαίνομαι, ὁμοιάζω. (κοιν.) δείχνω. «Ἐμφαίνει οὕτως ἔχειν,» Κέβ. «Ἐμφαίνει γάρ (ὁ οἶνος) ὡς ἐμμεμιγμένου αὐτῷ ἑτέρου,» Λθ. (καὶ ἀλλ.) «Ἐμφαῖνον τῆς σμυρνης (ἐνν. ὀσμὴν),» Δσκρ.

Ἔμφασις (ἡ). τὸ ἐμφαίνεσθαι, ἐμφάνισις, δείγμα. 2) ὀπτασία. 3) ἀπόδειξις, [ἐκ τοῦ

Ἔμφανής [ἐμφαίνω], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἐντὸς τινος ἢ δείχνων τι ἐντὸς ἑαυτοῦ, (ἐπιμ.) ὑαλοτερὸς ὡς ἂν καθρέπτης. «Ἐμφανὴ ξ λεῖα,» Πλάτ., (παρβλ. Διαφανής). 2) (συνεχ.) προφανὴς, ὁλοφάνερος· ἀποδεδειγμένος, παθίδηλος. «Ὀλβις ἐνυπνίων ἐμφανὴς,» Αἰσχλ., (παρβλ. Ἐνεργὴς). «Εἰς τὸ ἐμφανὲς (ξ κρσ. τοὐμφανὲς) ἄγειν ἢ ἔναι,» Δμ. Ἀρχρ., ἐμφανίζειν ἢ ἐμφανίζεσθαι. «Εἴ σοι ἐμφανὴς γενόμενος ὁ θεὸς ἐρωτήσειε,» Πλάτ. «Ἐγὼ ὅτ, μάρτυρας ἔχων, ἠξίουν ἐμφανῆ κατασεῖσαι τὰ χρήματα ἢ τὸν κεκτημένον,» Δισ. (ὁῦ.) «Ἐμφανῶν κατάστασις,» Ῥτρ., ἡ δι' ἐμφανίσεως τοῦ πράγματος ἀπόδειξις, (Λτν.) **actio ad exhibendum** «Προκαλέσατο εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν,» Δξ. «Ἐκ τοῦ ἐμφανεῦς,» ἐπίρ. ἀντὶ Ἐμφανῶς. 3) = Ἐπιφανὴς, ἐπίσημος, ἔνδοξος. «Ἄνδρασιν ἀνὴρ ἐμφανὴς Αἰγύπτιος,» Διοδ. «Ὑπὲρ τῆς τοῦ ἐνφανεστάτου αὐτοκράτορος Ν. Τ. ὑγείας,» Ἐπιγρ.

Ἐμ-φανίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ἐμφανὲς, δείχνω ὀφθαλμοφανῶς, ἀποδείχνω, ἀναγγέλλω, ἀνοίγω, καταμηνύω.

Ἐμφάνισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐμφανισμὸς (ὁ), τὸ ἐμφανίζειν ἢ ἐμφανίζεσθαι, δεῖγμα, φανέρωμα· κατάδοσις.

Ἐμφανιστής, οῦ (ὁ), ὁ ἐμφανίζων (ἀναφέρων, καταμηνύων) τι, καταδότης.

Ἐμφανιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ὀύναμιν (συντελῶν) πρὸς ἐμφάνισιν, (Ῥτρ.) κάμνων ἐντύπωσιν, ἐμφαίνων ἀκριβῶς τὸ δηλούμενον, ἐμφαντικός, παραστατικός.

;Ἐμφάνισις, εως (ἡ), = Ἔμφασις.

Ἐμ-φαντάζομαι, Μ. φανταθήσομαι, (πθ.) = Ἐμφαίνομαι, φαίνομαι (δείγνομαι) ὡς εἰς καθρέπτην μέσα εἰς. 2) (μσ.) φαντάζομαί τι μὲ τὸν νοῦν μου περί τινος. «Ὃ δὲ γλαφυρώτερον περιενοήσω, καὶ φῶσιν ἐμφανταζόμενος τῷ τοῦ ἱεροῦ ὀνόματι,» Εὐρ.

Ἐμφαντικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = Ἐμφατικός.

Ἐμφανῶς, ἐπίρ. Προφανῶς, ὀφθαλμοφανῶς, (κοιν.) φῶς σαυτοῦ, ὁλοφάνερα.

Ἐμ-φαρμάσσω, Μ. άξω. Φαρμακόνω.

Ἐμ-φαρύσσομαι, Μ. ύξομαι καὶ ύχθομαι. Ἐμβάλλω εἰς τὴν φαρυγγά μου, καταπίνω, (Γαλλ.) **engloutir**.

Ἔμφασις, εως (ἡ). τὸ ἐμφαίνειν ἢ ἐμφαίνεσθαι, (κυρ.) ἡ εἰς τὸν καθρέπτην ἐκεικόνισις τῶν ἀντικειμένων (ὀθ. μτφορ.) δείγμων τοῦ μὴ ὄντος ἀλλὰ φαινομένου ὡς ἂν νὰ ἦνε. «Ἔμφασιν καιὼν ὡς ἄξ.,» Πλθ., δείχνων (προσποιούμενος) ὅτι τάχα.

2) (Ῥτρ.) ὅταν λέξις ἢ φράσις εἶθη νὰ ἐννοήσωμεν πλειότερον παρ' ὅ,τι φαίνεται ὅτι ἐκφράζει καὶ ἡ ἐκ τούτου ἐγγινομένη εἰς τὸν ἀκροατὴν ἐντύπωσις. «Ἔμφασίς ἐστι λέξις δι' ὑπονοίας αὐξάνουσα τὸ δηλούμενον, οἷον. «Δύτάρ ὅτ' ἐς ἵππον καταβαίνομεν.» «Ἐν γὰρ τῷ καταβαίνομεν δηλοῦται τὸ μέγεθος τοῦ ἵππου καὶ πάλιν· «Ἵππόθεν ἐκχύμενοι,» «τὴν γὰρ ἀθρόαν ὁρμὴν τοῦ πλήθους διὰ μιᾶς ἐσήμανε λέξεως,» Τρύφ. (περὶ τρόπ.). 3) (ἁπλ.) ἀπόδειξις, ἔνδειξις. «Γένοιτο ὅ' ἂν μάλιστα τούτου (τοῦ φιλοκαλεῖν τὴν φύσιν) ἔμφασις ἐπὶ τῆς κέρκου τοῦ ταὼ,» Πλ.

Ἐμφατικός, ἡ, όν, (ξ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ περιέχων (ἢ γινόμενος μὲ) ἔμφασιν, (κυρ. λόγος) ὁ σημαίνων πλειότερον παρ' ὅ,τι ἐκφράζει, (παρβλ. Ἐμφαντικός).

Ἔμφατος (ὁ, ἡ). ὁ λεχθεὶς μὲ ἔμφασιν.

Ἐμφερεία (ἡ), ὁμοιότης, [ἐκ τοῦ

Ἔμφερής, ές (ὁ, ἡ). (μὲ θοτ.) ὅμοιος (παρόμοιος) μὲ, [ἐκ τοῦ

Ἐμ-φέρω, Μ. ἐνοίσω (ἀόρ. Ἐνήνεγκα κ.ἄ.). Φέρω (κομβαλῶ) τι μέσα εἰς. (καὶ μτ.) εὑρίσκομαι (ἀναφέρομαι) μεταξὺ ἄλλων. «Ἐμφερόμενος ἐν πελάγει,» Φλρ. «Εἰργάσατο παρανόμημα, ᾧ σχεδὸν πάντα τἄλλα ἐμφέρεται,» Μακκ., ἐμπεριέχονται. «Τὰς ἐμφερομένας αὐτῷ τοῖς συγγράμμασι λέξεις,» Ἔρωτ., (παρβλ. Ἐμφορέω). 2) φέρω εἰς τὴν μέσην, (συνεχ.) ἐπιπλήττω, (κεν.) κτυπῶ τι εἰς τὸ πρόσωπόν τινος. «Οὓς αἰὲν ἐμφέρεις σὺ μοι φόνους πατρῴους, ἐξονειδίζων πικρῶς,» Σοφ., (παρβλ. Προφέρω).

3) φαίνομαι ὅμοιος (ὁμοιάζω) μέ. (κοιν.) παραφέρω. « Ὅστλίγγεται τυφλὸς ἐμφέρεται ἢ ἅτε τυφλόν, « Νίκ.

Ἐμφερῶς, ἐπίρ. Παρομοίως. « Ἐμφερῶς ἔχω τινι, « Ἀθ., ὁμοιάζω μέ.

Ἐμφεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγω (καταφεύγω) μέσα εἰς.

Ἐμφθαρτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ φθειρόμενος, φθαρτὸς ἐκ φύσεως.

Ἐμφθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Ὁμιλῶ σιγανὰ (ὥστε μόλις νὰκούωμαι).

Ἐμφθορής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔμφθαρτος.

Ἐμφιλησθέω (καὶ Ἐμφιλησθονέω)-ῶ, Μ. ήσω. Ἡδύνομαι (Ἐναπομενίζομαι) εἴς τι ἐνδιατρίβω μεθ' ἡδονῆς πουθενά.

Ἐμφιλοκαλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Δείχνω τὴν φιλοκαλίαν μου (φιλοτεχνοῦμαι νὰ φανταίω) εἰς ἔργον τι.

Ἐμφιλόνεικος (ὁ, ἡ), (εὔχρ. κυρ. τὸ ἐπίρ.) -νείκως. Ὁ γινόμενος μετὰ φιλονεικίας.

Ἐμφιλοπονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐναπασχολοῦμαι φιλοπόνως εἰς ἔργον τι.

Ἐμφιλοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φιλοσοφῶ (καταγίνομαι ἢ Σκέπτομαι φιλοσοφικῶς) εἴς τι, τὸ θεωρῶ ἢ τὸ ἀναλύω μὲ φιλοσοφικὸν πνεῦμα.

Ἐμφιλοσόφημα (τὸ). Πᾶν δόγματος εἰς τὸ ὁπ. ἐμφιλοσοφοῦνται, ἀντικείμενον φιλοσοφικῆς θεωρίας.

Ἐμφιλόσοφος, ὁ, ἡ). ξ ἐπίρ. -σόφως. Σύμφωνος μὲ τὰς ἀρχὰς τῆς φιλοσοφίας, φιλοσοφικός.

Ἐμφιλοτεχνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φιλοτιμοῦμαι νὰ δείξω τὴν φιλοτεχνίαν μου εἴς τι, ἐναπασχολοῦμαι φιλοτέχνως ἢ ἐπιμόνως εἰς αὐτό.

Ἐμφιλοτιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Φιλοτιμοῦμαι εἴς τι, ἐνδιατρίβω φιλοτίμως εἰς αὐτό.

Ἐμφιλογωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐνδιατρίβω εἰς τόπον τινὰ (τὸν ὁπ. ἀγαπῶ) ἢ, Ἀγαπῶ (Ἐναπομενίζομαι) νὰ ἐνδιατρίβω πουθενά. « Διότε γάρ μοι ἐμφιλοχωρῆσαι τοῖς τῆς πόλεως προτερήμασι, « Ν. Κάλλ. « Τὸ γὰρ Κοινὰ τὰ τῶν φίλων οὐχ ἥκιστα τοῖς ἀγροῖς ἐμφιλοχωρεῖν ἐθέλει, « Ἀλκίφρ.

Ἐμφιλοχωρία (ἡ). Τὸ ἐμφιλοχωρεῖν, ἢ μεθ' ἡδονῆς διαμονὴ εἰς τόπον τινά.

Ἐμφλάω (Ἰων. ἀντὶ Ἐνθλάω)-ῶ, Μ. φλάσω. Θλίβω ἢ Συντρίβω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς

Ἐμφλεβοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Χωρίζω (διαιρῶ) ἐντός τινος τὰς ἐνυπαρχούσας φλέβας ἢ ἐν εἴδει φλεβῶν, (ἰατρ. περὶ φύσεως).

Ἐμφλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Ἐμποιῶ φλεγμονήν.

Ἐμφλέγω, Μ. φλέξω. Δίδω φωτιὰν (Ἀνάπτω, Καίω) τι ἐνδοθεν.

Ἔμφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐβγάλλων) φλοιὸν, φλοιοφόρος, (ἴδε Ἔγκαπνος).

Ἔμφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιεχόμενος εἰς) φλοιὸν (φλοιβίαν, τσώφλι σν).

Ἐμφλοισπέρματος (ὁ, ἡ). (βτν.) τοῦ ὁπ. τὸ σπέρμα ἐμπεριέχεται εἰς (εἶνε σκεπασμένον μὲ) φλοιόν.

Ἔμφλοξ, ογος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔμφλογος, περιέχων φλόγα.

Ἐμφοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμποιῶ φόβον, φοβίζω. ||. (πθ.) εἶμαι ἢ γίνομαι-

Ἔμφοβος (ὁ, ἡ). φοβισμένος, κατατρομαγμένος, περίφοβος. 2) (σπν. ἢ Π. ἐνεργ.) ὁ ἐμποιῶν φόβον, φοβερός. « Ἔμφοβοι θεαί. « Σοφ., αἱ Ἐριννύες.

Ἐμφόβως, ἐπίρ. Μετὰ φόβου.

Ἐμφοιτάω-ῶ, Μ. ήσω Ἔρχομαι μέσα, Ἐμβαίνω.

Ἐμφοίτησις, εως (ἡ), τὸ εἰσ. τοῦ προηγ

Ἐμφυσάω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ. ἐκ ὁ.) Φυσῶ τινὰ μέσα εἰς.

Ἔμφόρβιον (τό), [ἐν φέρβω]. (ἐνν. τέλος) τὸ πληρονόμενον ὑπό τινος διὰ τὸν τόπον ὅπου βόσκουν τὰ ζῶά του, (κοιν.) νόμισμα, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ

Ἐμφόρβιος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) καταβρωτικὸς, καταναλωτικὸς, ἀφανιστικὸς « Νέσσου ἐμφόρβια (φάρμακα), « Νίκ., τὰ σύνθετα ροῦντα καὶ ἐξαλείφοντα τὴν νόσον.

Ἐμφορβιόω-ῶ, Μ. ώσω (πθ. παρ. Ἐμπεφορβίωμαι). Βάλλω εἰς τὸ σῶμα τοῦ ζώου ἢ τοῦ αὐλητοῦ τὴν φορβιάν (ἴδε τὴν λέξ.).

Ἐμφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εἰσφορέω, κυβεκαλῶ καὶ ἐμβάζω τι μέσα εἰς. « Ἐκάλεσεν ἐπὶ δεῖπνον αὐτόν, καὶ πολὺν ἐμφορήσας ἄκρατον, « Διόδ. (πθ.) « Κύμασιν ἐμφορέοντο, « Ὀδ. Μ., τοὺς ἔσπρωχναν (παρέβαιναν μέσ' τ'ς) τὰ κύματα, (παρβλ. Ἐμφέρω καὶ Διαφέρω). ||. (συνήθ. μσ. μὲ γεν.) γεμίζω τὴν κοιλίαν μου (χορταίνω) ἀπό, (κοιν.) φτύνω μέσα μου. (συνκρίν. καὶ μτφρ.) ἀπολαμβάνω κατὰ κόρον (ἄχρι πλησμονῆς). « Ἐνεφορῶντο τοῦ μαντήου. « Ἡρ. « Ἐμφορούμενοι γὰρ τοῦ δαίμονος οἱ βακχεύοντες, « Συ.

Ἐμφόρησις, εως (ἡ). τὸ ἐμφορεῖν ἢ ἐμφορεῖσθαι, ἡ ἐντός τινος ἐπισώρευσις (ἡ κατὰ κόρον ἀπόλαυσις) τινος πράγματος. (ἐνίστε) ἔμπνευσις, (ἴδε τὸ ῥῆμα).

Ἐμφορτίζω, Μ. ίσω Φορτώνω τι μέσα εἰς. « Ὁ δ' ἐντὸς αὐτὸν ἐμπεφόρτιστο σκάφος, « Θ. Πρδρ.

Ἔμφορτος (ὁ, ἡ). φορτωμένος (γεμάτος) ἀπό.

Ἐμφορτόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐμφορτίζω.

Ἐμφορύνω, Μ. υνῶ, = Ἐμφυλύνω.

Ἔμφραγμα (τὸ). Πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἔμφραξιν, στούπωμα· φραγμὸς· ἐμπόδιον.

Ἐμφραγμὸς (ὁ), = Ἔμφραξις ἢ Ὑ; = Ἔμφραγμα.

Ἐμφράγνυμι, Μ. φράξω, = Ἐμφράσσω.

Ἐμφρακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν πρὸς τὸ ἐμφράσσειν, (ἰατρ.) προξενῶν ἔμφραξιν.

Ἔμφρακτος (ὁ, ἡ). φραγμένος· στουπωμένος.

Ἔμφραξις, εως (ἡ). φράξιμον, στούπωμα κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἐμφράσσω (ττω), Μ. φράξω. Φράζω (Στουπώνω) καλῶς· χύνω τι πουθενὰ ὡς στούπωμα. « Ἐμφράττει τὸ σῶμα, ἄγχει, στομοῖ ποιεῖ, « Δμ. (καὶ πθ.) « Ἐμφρασσομένη ἢ πόα ἁρμόζει πρὸς τὰς ἐκμυκτήρων αἱμορραγίας, « Δσκρ.

Ἐμφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Ἔρχομαι εἰς τὰς φρένας μου.

Ἔμφροντις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ φορτισμένος εἰς φροντίδα, ἐνοχλισμένος.

Ἐμφρονώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων (φρονιμος ὡς) ἔμφρων ἢ ἀρχίζων εἰς ἔμφρονα.

Ἐμφρόνως, ἐπίρ. Ὡς ἔμφρων, μὲ φρόνησιν.

Ἐμφρουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Φυλάττω ὡς) φρουρὸς μέσα εἰς, [ἐκ τοῦ

Ἔμφρουρος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν εἰς (διωρισμένος νὰ φυλάττῃ πουθενὰ) φρουρόν. « Οὐδὲ γὰρ ὑπὸ φανῷ τὸν ἔτι ἔμφρουρον ἕξεσθαι πορεύεσθαι, « Ξεν. 2) ὁ περιέχων (ἢ ὑποχρεωμένος νὰ ἔχῃ) φρουρὸν, (ἀντίθ. τῷ Ἄφρουρος). « Τῶν Μηθυμναίων ἐμφρούρων ὄντων τῶν Ἀθηναίων, « Θκ. « Ἐμφρούρους τὰς πόλεις ποιεῖν, « Δημ. 3) (μὲ δοτ.) φυλακωμένος (ἐγκλειστος) μέσα εἰς. Ἔμφρουρος τῷ ταύρῳ, « Φαλ.

Ἐμφρύγω, Μ. ρύξω. Ξεροτηγανίζω (Καβουρδίζω) τι μέσα εἰς.

Ἔμφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὢν εἰς) τὰς φρένας του φρονιμος, στοχαστικός. « Ἔμφρων γίνομαι (καθίσταμαι), « Σοφ., ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου.

Ἐμφυής, ές (ὁ, ἡ), = Ἔμφυτος.

Ἔμφυλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν φυλὴν (εἰς τὰ γένος), ἐντόπιος· συγγενής, συγγενικός. (κυρ.) « Πόλεμος —, « ὁ μεταξὺ ὁμοεθνῶν (συμπολιτῶν κτλ.).

†Ἐμφυλλίζω, Μ. ίσω. Φυλλίζω (Φυλλιάζω) δένδρον (κυρ. ἐμπήγων τὸ ἐμβόλιον μεταξὺ τοῦ φλοιοῦ καὶ τοῦ ξύλου), (παρβλ. Ἐνοφθαλμίζω).

†Ἐμφύλλιον (τό), = Ἔνθεμα, μπέλλι

Ἐμφύλλισις, εως (ἡ), καὶ

†Ἐμφυλλισμὸς (ὁ). τὸ ἐμφυλλίζειν, ρίλιασμα, μπάλιασμα.

Ἔμφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φύλλα.

Ἔμφυλος (ὁ, ἡ), = Ἔμφύλιος.

Ἐμφῦναι, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐμφύομαι.

Ἐμφυράω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐμφύρω, Μ. φυρῶ. Ζυμώνω (Ἀνακατώνω) τι μέσα εἰς ἢ μαζῆμὲ ἄλλο. « Ποιη., τὴν ἐνεφυρήσαντες ἐπ' ἀγκίστροισι βάλοντο, « Ὀππ. (ἢ μτφρ.) « Ἑαυτοὺς τοῖς ἀσεβείαις ἐνέφυρον, « Ἀθ.

Ἐμφυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, (συνκρίν.) φυσῶν ἐμβάζω, (ἐπιπ.) φυσικόνω, πρήσκω.

Ἐμφύσημα (τὸ). Τὸ ἐμφυσηθέν, ἀὴρ εἰσαχθεὶς δι' ἐμφυσήσεως (κυρ. μεταξὺ τοῦ δέρματος καὶ τοῦ κρέατος), (ὀδ. ἰατρ. τὸ ἐκ τούτου) φούσκωμα, πρήξιμον.

Ἐμφύσησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμφυσᾶν, φύσημα μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι, (ἰατρ.) = Ἐμπνευμάτωσις, φούσκωμα (τῶν ἐντέρων).

Ἐμφυσάω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐμπνέω ἔκφρασιν (οἴησιν) ἢ μεγαλοφροσύνην. « Ἡ συρὶα ἐνεφύσησε τὰ ἑαυτῆς τέκνα, « Γρφ.

2) = Ἐμφύω. « Πρὸς δὲ τούτοις τὸ αἰθεῖσθαι ἐκχωρῶς ἐμφυσῶσας βουλόμενος αὐτοὺς, « Ξεν. (καὶ πθ.) « Ἔτι δὲ φελλοπονίην προσενέγκασθαι ἐς χρόνον πολὺν, ὅκως ἡ μάθησις ἐμφυσιωθεῖσα,.. τοὺς καρποὺς ἐξενέγκηται, « Ἱππκρ., γινομένη τρόπον τινὰ ἔμφυτος.

Ἔμφυσις [ἐμφύω], εως (ἡ). τὸ γενυᾶν τι ἢ γεννᾶσθαι ἐντός τινος. 2) τὸ προσκολλᾶν ἢ προσκολλᾶσθαι εἴς τι. « Στομάτων ἔμφυσις, « Αἰσχ., δάγκαμα, δαγκαματιά. (ἀλλὰ τοῦτο, νομίζω ὅτι, κακῶς μετεβλήθη ἀπὸ τοῦ Ἔκφυσις· Ἰδοὺ

ὀλόκληρον τοῦ ποιητοῦ τὸ χωρίον· Οὐ γὰρ ὁ δράκων ἀνῆκε, ἀλλ' ἐνώκισε δεινὴν στομάτων ἔκφυσιν, » δηλ. τοὺς ἐκπεφυκότας τοῦ στόματος αὐτοῦ ὀδόντας).

Ἐμφυτεία (ἡ), = Ἐμφύτευσις.

Ἐμφύτευμα (τὸ). τὸ δενδρύλλιον πρὸς ἐμφύτευσιν.

Ἐμφύτευσις, εως (ἡ). τὸ ἐμφυτεύειν, (ἰδίως Νομ.) καλλιέργεια κτήματος ἐκμισθωμένου ἐπὶ τούτῳ μὲ ἰδιαιτέρας συμφωνίας, (ὀθ.

Ἐμφυτευτής, οῦ (ὁ). ὁ καλλιεργῶν κτῆμα κατ' ἐμφύτευσιν.

Ἐμφυτευτικός, ἡ, όν, (ξ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κατ' ἐμφύτευσιν ἐκμίσθωσιν, [ἐκ τοῦ

Ἐμφυτεύω, Μ. εὐσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Φυτεύω εἰς μέσα εἰς, φελλιάζω, μπολιάζω. (μτφρ.) κάμνω τι νὰ εἰσαχθῇ μονίμως (νὰ ῥιζώσῃ) πουθενά, ἐντυπώνω τι (εἰς τὸν νοῦν, εἰς τὴν ψυχήν τινος) διὰ τῆς διδασκαλίας μου. 2) (Νομ. καὶ μετγς.) παραχωρῶ κτῆμα πρὸς ἐμφύτευσιν.

Ἔμφυτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπ' ῥ. -φυτος. Φυτευμένος (Φελλιασμένος) μέσα εἰς, (ὀθ. 2) (συνηθ. μτφρ.) ὁ ἐκ φύσεως ἐνυπάρχων (ἐνυπάρξας), φυσικός. » Ἡ ἔμφυτος τοῦ ζῆν ἐπιθυμία, « Δρ., » Διδακτὸν ἡ ἀρετὴ. - ἢ ἔμφυτον, « Πλάτ. « Τὴν ἔμφυτον Φοίνιξι πλεονεξίαν, « Πλβ., [ἐκ τοῦ

Ἐμφύω, Μ. φύσω. Κάμνω νὰ γεννηθῇ τι μέσα εἰς· ἐμπνέω. » Θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴησας παντοίας ἐνέφυσεν, « Ὀδ. Χ. Ἡ. (μεσ. ἀποθετ.) Ἐμφύομαι, Μ. φύσομαι (ἀόρ. Ἐνέφυν, πρκ. Ἐμπέφυκα). (μὲ δοτ.) γεννῶμαι (φυτρώνω) μέσα εἰς. » Τρίχες κροκίῳ ἐμπεφύασι, « Σοφ. (καὶ μτφρ.) » Ἄμαχον (ἡ φύσις) ἔρωτα ἐνέφυσεν ἡμῖν ταῖς ψυχαῖς παντὸς φεῦ τοῦ μεγάλου, « Δογγ. » Φθόνος ἀνθρώπῳ ἐμφύεται, » Ἡρ., εἶναι τρόπον τινὰ ἔμφυτος εἰς τὸν ἄνθρ., (ὀθ. 2) (κυρ. εἰς τὸν πρκ. καὶ ἀόρ.) προσκολλῶμαι (τόσον δυσαποσπάστως, ὡς ἂν ἤμην ῥιζωμένος) εἴς τι, (μτφρ.) προσηλόνομαι. » Ἔχεσο ἐμπεφυῖα, « Ἰλ. Δ. » Καὶ περιχανοῦσα (ἡ ἔγχελυς) ἐμφύει τοὺς ὀδόντας, « Ἀἰλ. » Ἐμφὺς ὡς βδέλλα, « Θκρ. » Περιεπτύσσετο αὐτὴν ἐμπαθῶς, καὶ ἐμφὺς ὅλος ὅλῃ, « Ψευδοδασίλ. » Ἀγαπητῶς ἐμφύσεσθαί τινι, « Πλ. (καὶ κατὰ τμσ.) » Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, « Ἰλ. Δ., τὸν ἔσφιξεν ἀπὸ τὸ χέρι. » Ὀδάξ ἐν χείλεσι φύντες, « αὐτ., = Ἐνδακόντες τὰ χείλη.

Ἐμφώλευμα (τὸ). μέρος πρὸς ἐμφώλευσιν.

Ἐμφωλεύσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐμφωλεύω, Μ. εὐσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω ἡ Ἔχω τὴν φωλεάν μου (Εἶμαι κρυμμένος ὡς ἂν τὸ θηρίον εἰς τὴν τρύπαν του) μέσα εἰς.

Ἐμφωνέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐγκράζω, Ἐμβοάω.

Ἔμφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐκ φύσεως) φωνήν (ἀντιθ. τῷ Ἄφωνος). » Συλληφθέντες δὲ (οἱ ἀττελαβῖνες), .. οὐ δὲ φωνὴν ἔτι ἀφιᾶσιν. . ἐὰν δὲ ἀφεθῶσι, πάλιν γίνονται ἔμφωνοι, « Ἀἰλ. 2) = (ἠσφαλμ. ἀντὶ) Εὔφωνος, καλόφωνος ἢ βροντόφωνος, (Ξεν. Ἑλλ.)

Ἐμφώτευς (ὁ, ἡ), (νλγ.). φωτεινός, (ὀθ.) » Ἐσθῆς—, « Ἐκκλησ., τὸ λευκὸν φόρεμα τῶν νεοφωτίστων (τὸ ὁπ. ἐφόρουν τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ βαπτίσματός των).

Ἐμφωτίζω, Μ. ίσω, = Ἐλλάμπω.

Ἔμφωτον (τὸ). τὸ μέρος τοῦ τοίχου ἢ τοῦ θόλου ὅπου εἶν' αἱ θυρίδες (ὀθ. ἁπλ. ἀντὶ) ἀνοίγματα κενόν.

Ἐμψαύω, Μ. ψαύσω, Ψαίω ἐπιπολαίως.

Ἐμψάω, Μ. ψήσω. Σφογγίζω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. » Χεῖρας ἐνιψήσασθε ἐλέγοις, « Καλλ., (παρδλ. Εἰσμάσσω).

Ἐναριθμέω, Μ. ίσω. Συναριθμῶ, ἐγκαταλέγω.

Ἐμψιθυρίζω, Μ. ίσω. Ψιθυρίζω τι μέσα εἰς (τὸ αὐτί τινος), μουρμουρίζω τι μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ἄλλων.

Ἐμψοφέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω κρότον μεσα εἰς τι.

Ἔμψοφος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ἀμυδρὸν κρότον. ||. (τὸ οὐδ.) Ἔμψοφα, ἀντὶ ἐπίῤῥ. Μὲ ἀμυδρὸν (μόλις ἀκουόμενον) κρότον.

Ἐμψυκτικός, ἡ, όν. Δροσιστικός, [ἐκ τοῦ

Ἔμψυξις [ἐμψύχω], εως (ἡ). κρύσμα, δρόσισμα.

Ἐμψύχια (ἡ). τὸ ἀφηρημ. οὐσ. τοῦ

Ἔμψυχος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). ὁ ἔχων ψυχήν (ἀντιθ. τῷ Ἄψυχος)· (συνηθ.) ἀναπνέων ἀκόμη, ζωντανός (κυρ. καὶ μτφρ. ἐπὶ τεχνουργημάτων), ζωηρός. 2) = (ἠ ἀσφαλμ. ἀντὶ) Ἔμψυχος ἢ 3) Εὔψυχος

Ἐμψυχοφαγία (ἡ). τὸ νὰ τρώγῃ τις (νὰ τρέφεται μὲ) ἔμψυχα ὄντα, (παρδλ. Σαρκοφαγία).

Ἐμψυχόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἔμψυχον, τῷ δίδω ψυχήν· ζωογονῶ, ἐμψυγόνω.

Ἔμψυχος (ὁ, ἡ). ψυχρὸς ἢ = Ὑπόψυχρος.

Ἐμψύχω, Μ. ψύξω. Κάμνω τι νὰ κρυώσῃ (νὰ παγώσῃ) μέσα εἰς (» Ὀφθαλμοὶ εἰκῇ ταῖς θήκαις ἐναποκειμένοι, ὡς τὰ τοῖς ἐλύτροις ἐμψυγέντα τῶν ἀκροδρύων, « Βασ.)· (ἁπλ.) ψυχραίνω· δροσίζω. » Εἰ δὲ ἐγκαίεται, μηχάνιόν τι τῶν ἐμψυγόντων, « Θῤῥ.

Ἐμψύχως, ἐπίῤῥ. Ὡς ἔμψυχος, μὲ ζωηρότητα, (κοιν.) ζωντανά.

Ἐμψύχωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐμψυχόω, ζωντάνεμα, ἐμψύχωμα.

Ἐν, πρόθ. (συνν. μὲ δοτ. καὶ σημ. ἐν μὲν συνν. 1) (ἐν γέν.) Τόπον (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κατὰ στάσιν καὶ ἡρεμίαν, συνεμφαίνουσα κυρ. τὸ) ἔνδον, ἐντὸς, μέσα Εἰς. » Ἐν φυλακῇ ἦμην, « Γρφ. » Ἐν Ῥώμῃ, « Λξ. » Ἐν μέσῳ, « Λξ. » Ἐν ὄρεσι, « Λξ. » Ἐν ποταμῷ, « Ἰλ. Σ. » Ἐν τοῖς ὑψηλοῖς δένδρεσι, « Πλάτ. » Πάνθω ἐν χερσὶ τίθει, « Ὁμ. » Σείμματ' ἔχων ἐν χερσὶν, « αὐτ. » Μένος ἐν στήθεσσι βαλεῖν, « αὐτ. » Δέων ἐν βουσὶ θορών, « Ἰλ. Ε. » Γῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας, « Λξ. (καὶ τρπ.) » Ἐν ἑαυτῷ εἶναι ἢ γίγνεσθαι, « Λξ. (παρδλ. καὶ ἑ.). (ξ κατσχρ.) » Ἐν πολέμῳ (» Ἐν λόγοις, » Ἐν πένθει, » Ἐν δοιῇ, » Ἐν δίκῃ, » Ἐν φόβῳ, » Ἐν αἰσχύνῃ, » Ἐν σιωπῇ κτλ.) εἶναι, « Λξ. (περιφρ.) ἀντὶ Πολεμεῖν, Διαλέγεσθαι, Εὐθυμίζειν, Αἰσχύνεσθαι κτλ. (ἴ.) » Ἐν αἴτιᾳ (» Ἐν δυνάμει, » Ἐν ἀσφαλεῖ κτλ.) εἶναι, « Λξ., ἀντὶ Ὑπαίτιος, Δυνατὸς κτλ. (ξ μὲ δοτ.) » Ἐν γένει εἶναί τινι, « Λξ., εἶναι συγγενὴς (ἔχειν συγγένειαν) μέ. » Ἐν ἡδονῇ εἶναί τινι, « Λξ., ἀρέσκειν (εὐαρεστεῖν) εἰς. (ἡ) » Ἐν ὀργῇ (» Ἐν αἰτίᾳ κτλ.) ἔχειν τινα, « Λξ., ἀντὶ Ὀργίζεσθαι, Αἰτιᾶσθαι κτλ. (ξ ἐνν. τῆς ὑπαρκτ. μτχ. » Οἱ ἐν νόσῳ (» Οἱ ἐν δυνάμει κτλ.), « Λξ. ἀντὶ Οἱ νοσοῦντες, οἱ δυνάμενοι. (καὶ ἐπὶ ἐνδυμ.) » Ἐν ὅπλοις, « ἀντὶ Ἔνοπλος. » Ἐν ἐσθῆτσιν ἀστραπτούσαις, « Γρφ., (καὶ ἑλλ. τοῦ οὐσ.) « Καθ. ἐζομένους ἐν λευκοῖς, « αὐτ. » Οὐρανὸς ἐν νεφέλῃσιν, « Ἰλ. Θ., (βλκτ. δι

2) τὸ Μεταξὺ ἢ (συνεχῶς.) Ἐξαίρεσιν » Οὔτις ἐν ἀθανάτοις, « Ἰλ. Δ. » Ἀνάσσειν ἐν πολλοῖς, « Ἰλ. Ν., Ὀδ. Τ. » Ἐν πίντε μεθίουσιν Ἀκίνδυνος ἤθελε νήφειν, « Ἐπγρ. » Ὡς γ' ἐν αὐτοῖς ἡμῖν εἰρῆσθαι, « Πλάτ., (φρσ. κοιν.) ἀναμεταξύ μας. » Ἐν πᾶσιν, « ἀντὶ Πρὸ πάντων. » Ἐν τούτοις, « (καὶ μὲ τὰ ὑπερλ. ἢ ὑπερθετ.) » Ἐν πρώτοις, » Ἐν τοῖς πάνυ, » Ἐν τοῖς μάλιστα, » Ἐν τοῖς χαλεπώτατα διάγειν, « Θκ. (καὶ ἑλλ.) » Ἐν τοῖς (ἐνν. Τοιούτοις, ἢ τὸ Τοῖς ἀντὶ Τούτοις) πρῶτος δὲ Ἀθηναῖος, « αὐτ. » Ἐν δὲ τοῖς ἐγῶ, « Σοφ. (ξ κατ' ἄλλ. ἑλλ.) » Ἐν δή, » Ἐν δὲ δή, « ἀντὶ Πρὸς τούτοις (ἢ Μεταξὺ τούτων, Μεταξὺ τῶν ἄλλων) δέ. » Ἀγαθὰ μυρία, ἐν δὲ καὶ ποδανιπτὴρ χρύσεος, « Ἡρ. 3) τὸ Ἐνώπιόν (Ἐπὶ παρουσίᾳ) τινος. » Ἐν πᾶσιν, « Ὀδ. Β. » Ἐν πολλοῖς μάρτυσι, » Πλάτ. » Ἐν τῷ δήμῳ λέγειν, « Ῥτρ. 4) (τὸ νὰ ἦνέ τι) Εἰς τὴν ἐξουσίαν (κοιν.) Εἰς τὸ χέρι τινός. » Νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεῆσιν, « Ἰλ. Η. » Ἐν γὰρ τῷ θεῷ τὸ τούτου τέλος ἦν, οὐκ ἐν ἐμοί, « Δημ. » Δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν, « Ὀδ. Κ. » Ἐν σοὶ νῦν ἐστιν ἢ σῶσαι τὴν Ἑλλάδα ἢ ἀπολέσαι, » Ἡρ. « Ἐν γ' ἐμοὶ, » Ὅσον τὸ κατ' ἐμέ. » Ἐν σοί, » Ἐν Ἐκείνῳ, « Εὐρ., κατὰ τὴν ἰδέαν σου (σου). » Ἐν ἐλευθερίᾳ εἶναι, « Λξ. (παρδλ. ξ 1). 5) Τρόπον (ἡ) τὸ Πῶς (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπῤῥηματικῶς). » Ἐν καιρῷ αἴσῃ, « Ὅμ. » Ἐν μοίρᾳ φερμάκου, « Λξ. » Ἐν τάχει (ὀλίγῳ, ἴσῳ, ὁμοίῳ, ἐρικτῷ, [ξ σπνττ πλθ.] » Ἐν ἀργοῖς, « Λξ., ἀντὶ Ταχέως, Δικαίως κτλ. (ξ ὃ ἐμπορεῖ νὰ ἀναχθῇ καὶ τὸ) » Ἐν Κυρίῳ χαίρειν, » Οἱ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, « κτλ. 6) Τρόπον (ἡ) τὸ Ὄργανον δι' οὗ ἐπιτελεῖταί τι (ἐξηγ. κοιν. διὰ τοῦ) Μὲ » Ἐν πυρὶ καίειν, « Ἰλ. Ω » Ἐν δεσμῷ δῆσαι, « Ἰλ. Ε. » Ἐν ἀμφιφορῆσιν ἤρυσσαν, « Ὀδ. Β. » Ἐν δόλῳ λαβεῖν, « Σοφ. » Ἐν βέλει πλῆξαι, « Εὐρ. » Ἐν μαχαίρᾳ ἀπολοῦνται, » Γρφ. » Σημαίνειν ἐν σιωπῇ, « Λξ. (κατ' αὐτὴν τὴν ἐνδχ. ἡ πρόθ. συχνότ. ἐλλείπει). 7) (σπν.) τὸ Κατά τι. » Ἐν τε γὰρ μαχρῷ γήρει ξυνέβη τῷδε τἀνδρί, « Σοφ.

8) Συνέπειαν ἢ Ἀναλογίαν. » Σὲ δ' ἐν τούτῳ λόγῳ χρησμὸς ὦρθωσε, « Πίνδ., συμφώνως (ἀκολούθως) μέ. 9) Σχέσιν ἢ Ἀναφοράν (εἰς πρόσωπον). » Ἐν ἐμοὶ θρασὺς, « Σαφ. 10) Χρόνου διάστημα ἢ προσδιορισμόν. » Ἐν μακρῷ χρόνῳ, « Λξ. (καὶ ἑλλ. τοῦ οὐσ.) » Ἐν βραχεῖ, » Ἐν ᾧ, » Ἐν ὅσῳ, » Ἐν τούτῳ, « Λξ. » Ἐν αἴνῳ (» Ἐν πολέμῳ), « εἰς καιρὸν

φου (καλέμου), [κοιν.] ἐπάνω εἰς τὸ κρασί (εἰς τὸ μεθυσι), ἐνῷ ἔπιναν. ‖. (ἐν δὲ συνθ. 1) (μετὰ ῥήματ., συνταυτισμένου ἔστ. ἢ προσκειμένῃ ἢ νοημένῃ) τὸ Ἔνδον. « Ἐμβάλλω, Ἐνορῶ. 2) (μετὰ ὀνομ.) τὸ ἐμπεριεχόμενον. « Ἔναιμος, Ἐναρμόνιος, Ἐμβριθής. 3) ἐλάττωσιν ἢ τὸ Ὀπισθεν. « Ἐμπικρος, Ἐγγλωκος. ‖. (παρὰ Ποιητ. Α΄. τίθεται μετὰ τὸ ὄνομα). « Ἀτὰρ Τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὦρτε κυδοιμόν, « Ἰλ. Σ. « Ἴλαγ ἔνι οἰκία ναίων, « Ἰλ. Β. (Β΄. χωρίζεται τοῦ συνθ. ῥήματος, παρεντιθεμένων ἄλλ., λέξ. ἢ ἐπέχει τόπον ἐπιῤῥήματος) « Ἐν δ' ἔδαλε, « « Τῷ δ' ἐν ἐμοὶ φρεσὶ θυμὸς ἔνεικε, » Ὁμ. (ᾗ παραλλ., ὅτε καὶ δηλοῦται σαφέστερον ἡ ἐπιῤῥηματικὴ αὐτῆς θέσις): « Ἐν δ' ὑπέρας τε κάλως τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ, « Ὀδ. Β. ‖. (φαίνεται συντεταγμένη μὲ γεν., ἔχει ἔλλειψιν τῆς ἔστ.) « Ἐν (ἐνν. δόμῳ) ᾄδου, « Ὅμ. « Ἐν (ἐνν. τῷ οἴκῳ τοῦ) Ἡλεώνος, « Δημ. « Ἐν γειτόνων, « αὐτ. « Ἐν ἡμετέρου, « Ἡρ. (ᾗ τρπ.) « Ἐν ἑαυτοῦ εἶναι, « Λέξ. ‖. (Αἰολ. καὶ ᾗ. συντάσσ. ᾗ μέ αἰτ. ἀντὶ τῆς Εἰς, σημαίν. κίνησιν): « Δεῦτ' ἐν χορόν, « Πινδ. (Εἰς ἐπαγγ. εὕρηται σημαῖν. ᾗ τρόπον) « Τὰ καταβιβασθέντα ἐκπραξέω ἐν δύναμιν, « ἀντὶ Ἐς δύναμιν, ἤγουν κατὰ δύναμιν. ‖. (ἐν συνθ. πρὸ τοῦ β, μ, π, φ, ψ, τρέπεται εἰς Ἐμ· πρὸ τοῦ γ, κ, ξ, χ, εἰς Ἐγ· πρὸ τοῦ λ, εἰς Ἐλ· καὶ πρὸ τοῦ ρ [εἰς μερικὰς λέξεις] εἰς Ἐρ), (παρβλ. Εἰς καὶ Ἐκ).

Ἐν, ἐνὸς (τὸ), σύνθ. τοῦ Εἷς.

Ἑνα, αἰτ. ἐν. τοῦ Εἷς.

Ἕνα, ας (ἡ). Δ. ἀντὶ Ἕντι ἢ Ἕνη. ‖ « Ἐς ἕνας, « ἀνάγν. (ὑφ' ἓν) Ἑαίνας ἀντὶ Ἐσένης (ἴδε Ἕνη).

Ἐναβρύνομαι, Μ. υνοῦμαι. (μὲ ὄστ.) Σεμνύνομαι (καυχῶμαι, Καμαρώνω) δι' ἔν τι.

Ἐναγκαλιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, = τῷ

Ἐναγκάλομαι, Μ. αλοῦμαι = Ἐνευρᾴνομαι.

Ἐναγγεισπέρματος (ὁ, ἡ). (βτν.) τοῦ ὀπ. τὸ σπέρμα περιέχεται εἰς ἀγγεῖον (εἴς θήκην), (ἴδε Ἀγγεισπέρματος, καὶ παρβλ. Ἑλλοβοσπέρματος ᾗ Ἰμφλοισπέρματος).

Ἐναγείρω, Μ. ερῶ. (μὲ ὄστ. ἐκ δ΄.) Συνάζω (Συναθροίζω) μέσα εἰς. « Λαῶν ἀμφίδρομιαν ἐναγρομένων ἀγορῆσιν, « Ὕπν.

Ἐναγελάζω, Μ. άσω. (μὲ ὄστ. ἐκ δ΄.) Συνάζω ἢ Ἰμβάζω τι ἀγεληδὸν μέσα εἰς, μανδρίζω.

Ἐναγής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνεχόμενος εἰς ἄγος (μίασμα κυρ. θρησκευτικόν), ἔνοχος ἀνοσιουργήματος (κυρ. ὃς φόνου ἢ ἐπιορκίας)· (ἐπμ.) βεβηλώσας, κατηραμένος, ἀφωρισμένος, ἀναθεματισμένος, (ὕθ.) ἐξολεθρευτέος, φευκτέος, ἀποφράδιος. « Ἐναγὴς ἐστω τοῦ Ἀπόλλωνος, « Αἰσχ., (εἴδος ἀφορισμοῦ) νὰ ἔχῃ τὴν ὀργὴν τοῦ Ἀπόλλ., (παρβλ. Ἀλιτήριος).

Ἐναγίζω, Μ. ίσω. Θυσιάζω (κυρ. πρὸς ἐξιλασμὸν ἄγους ἢ ὑπὲρ νεκροῦ ἢ εἰς ἥρωα), (παρβλ. Ἐνσφάζω).

Ἐναγκάς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἐναγῆ. « Ἀρήματα ἐναγκικά, « Πλ.

Ἐνάγισμα (τὸ). τὸ εἰς ἐναγισμὸν προσφερόμενον θῦμα.

Ἐναγισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐναγίζειν, θυσία ὑπὲρ νεκροῦ ἢ πρὸς ἐξιλασμόν.

Ἐναγιστήριον (τὸ). μέρος (ἱερὸν) ὅπου ἐνήγιζον, θυσιαστήριον (διὰ τοὺς ἐναγισμούς).

Ἐναγκαλίζομαι, Μ. ίσομαι. Παίρνω (ἢ κρατῶ) τι εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἀγκαλιάζω.

Ἐναγκάλισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐναγκαλίζεται ἢ ἐπιθυμεῖ νὰ ἐναγκαλισθῇ τις τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης του.

Ἐναγκυλάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐναγκυλίζω, Μ. ίσω. Βάλλω (εἰς τὸ τόξον ἢ ἀκόντιον) ἀγκύλην (ἴδε τὴν λέξ.) γιὰ νὰ (τὸ τόξον ἢ τὸ ἀκόντιον) ἀκοντίσω ἀπὸ τῆς ἀγκύλης ἕνα τὸ βέλος.

Ἐναγκυλόω-ῶ, Μ. ώσω, = τῷ προηγ.

Ἐναγκωνίζω, Μ. ίσω. Ἀκκουμπῶ πουθενὰ (ἢ Ἀκκουμπῶ ἐπάνω εἰς) τὸν ἀγκῶνά μου.

Ἐναγλαΐζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ ὄστ.) Ἐναβρύνομαι (Ἐγκαλλωπίζομαι, Ἐνασμενίζομαι) εἴς τι.

Ἐναγρόμενος, η, ον, Η. ἀντὶ Ἐναγειράμενος, μτ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐναγείρω.

Ἔναγχος [ἔν, ἄγχ-ος], ἐπίρ. Ἀρτίως, πρὸ ὀλίγου· νεωστί. « Οὐ περὶ τῶν πάλαι τεθνεώτων, ἀλλὰ περὶ τῶν ἔναγχος τὸν κλῆρον καταλιπόντων, « Ἰσαϊ. (καὶ ἐνάρθρ.) « Τὸ δ' ἔναγχος .. οὐχ ἅπαντες ἡμεῖς ὡμνύμεν; « Δημ.

Ἐνάγω, Μ. άξω (χόρ. Ἐνήγαγον κτλ.). (μὲ αἰτ. ἐκ γ΄. καὶ κίτ. προλεπτ. ἢ [σπντ.] ὄστ. ἐκ δ΄.) Φέρω (κουβαλῶ) τι μέσα εἰς, (ὅθεν μτγν. καὶ συνήθ.) τραβῶ εἰς τὸ χρεπτότερον, ἐγκαλῶ. « Κλοπῆς αὐτῷ ἐναγομένῳ ᾗ δοκοῦντι κινδυνεύειν, « Ἰσοκ.

2) συμβουλεύω (παρακινῶ, ἐπιταχύνω, ἐνεργῶ) νὰ γένῃ τι (κυρ. κακόν). « Τὸν πόλεμον (« Τὴν ἔξοδον) ἐνάγ., « Θκ. « Ἐνῆγε δ' αὐτοὺς καὶ ἀνέπειθεν εἰς πραγμάτων καινοτομίαν τὸ Μ. μῆκος, « Ἡρῳδ. « Μάλιστα δ' ἐνῆγε σφέας ὥστε ποιέειν ταῦτα ἡ τῶν Τυνδαρ. ναυτιλίη, « Ἡρ.

Ἐναγωγή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνάγειν, τρόπος (ἐγκάλεσμα) εἰς τὸ κριτήριον παρακίνησις.

Ἐναγωνιάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ ὄστ.) Ἀγωνιῶ (παραξενεύομαι) διά τι.

Ἐναγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Μάχομαι (Ἀγωνίζομαι, Εἰσπαλῶμαι) πουθενά ἢ μεταξὺ ἄλλων. « Τοῖς εὐφυέστατος ἐπεσιν ἐναγωνίσασθαι, « Πλ. « Ἐγὼ μὲν οὖν ὑμῖν οὐκ ἐναγωνιοῦμαι, « Ἡρ.

Ἐναγώνιος (ἴ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -νίως. Ὁ ἀνήκων (ἢ ἁρμόζων) εἰς τοὺς (γυμν. ἢ σκην. ἢ φυλ.) ἀγῶνας, (ἐπμ.) ζωηρὸς· μεγαλοπρεπὴς· παθητικὸς· σιμὸς, ἔντονος, δραστήριος κτλ. « Ἰσθμίη (« Νέμεα, [ἰδιωτ. δέ] « Λαγοί—, « Πλ. Λιν., « Τὴν ἐναγώνιον Ἑρμοῦ τέχνην, « Ἡλ. « Τοῖς μὲν παλαιοῖς ἀνδράσιν ἅπασι ὁ βίος ἦν ἐνεργὸς καὶ ἐναγώνιος, ἡμῖν δὲ ἀφθυμίας μεστός, « Χρσ. ᾗ. « Θεοὶ ἐναγώνιοι, « Πλάτ., οἱ ἐφορεύοντες τοὺς ἀγῶνας, (ἰδιωτ. δέ) « Ἔριδες—, « Παυσ., Γρηγ. ‖. « Ἡ Ἰλιὰς ἐναγώνιος, « Σχλ. Ἰλ., ὡς περιέχουσα πολλοὺς ἀγῶνας (μάχας, συμπλοκάς), (ἐπμ.) ἔχουσα ὄψιν ζωηροτέραν εἰς Ὀδυσ. 2) (σπ.) ὁ εὐρισκόμενος « γῶνα (εἰς κρίσιμον περίφασιν, [ἐπμ.] ἢ ἀγωνίαν), « Ἄδηλον τὸ μέλλον, ἵν' ἐναγώνιος διηνεκῶς ὦμεν, « Χρσ., (παρβλ. Ἀγωνιστικός).

Ἐναθημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Σέμνειμαι εἰς... μονίαν τι (ἕν τι) ἢ περιφέρομαι ὑπὸ ἀθημονίας εἰς (τόπον τινά).

Ἐναθυμιαφορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ ὄστ.) Διαγνω ἀθυμιαφορίαν εἴς τι.

Ἐναθολοσχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ ὄστ.) Φλυαρῶ (Μακρολογῶ) περί τινος.

Ἐναείρω, Μ. αερῶ, Π. (μὲ ὄστ. ἐκ δ΄.) σηκόνω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. « Ἐναείραντο γερσίν, « Ἀπλλ.

†Ἐνάενος ἢ Ἔναετος (ὁ), [εἷς, ἑνός], ἑνὸς ἔτους, γρανιάρικος.

Ἐναέξω, Μ. αεξήσω. Π. κάμνω ν' αὐξήσῃ τι μέσα εἰς.

Ἐναερίζω, Π. ίσω. Σηκόνω εἰς τὸν ἀέρα, μετεωρίζω (κυρ. καὶ μεταφ.).

Ἐναέριος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ ἀέρι ἱπτάμενος ἢ εὑρισκόμενος· μετέωρος.

Ἐνάερος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων τὸ γνώρισμα τοῦ ἀέρος, διαφανὴς, ἀερώδης.

Ἐναθλεύω. Μ. εύσω καὶ

Ἐνηθλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ ὄστ.) Ἐναγωνίζομαι (Ἐγυμνάζομαι) εἴς τι. « Ταῖς θεσπεσίοις θυγατράσιν ἐναθλεῖσιν Ἡρακλῆς, « Γργ. « Ἡ πολιὰ θρὶξ αὕτη πολλοῖς τοιούτοις ἐνήθλησεν, « Ἡλ. (καὶ παραλλ.) « Ἐν γυμνασίοις ᾗ πόνοις ἐνηθληκὼς, « Διόδ.

Ἔναθλος (ὁ, ἡ), = Ἐναγώνιος.

Ἐναθρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐνατενίζω.

Ἐναθροίζω, Μ. οίσω, = Ἐναγείρω.

Ἐναθύρω, Μ. υρῶ, = Ἐμπαίζω.

Ἐναιθέριος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ αἰθέρι εὑρισκόμενος, αἰθέριος.

Ἐναίθριος (ὁ, ἡ), = Ὑπαίθριος, Ὕπαιθρος, (ἐπμ.) ψυχρός.

Ἐναίθυια (χ. Μ.), Π. καίω μέσα εἰς.

Ἐναιματόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἔναιμον (νὰ 'ματωθῇ, νὰ 'ματώσῃ, 'ματόνω.

Ἐναιμάτεες, εσσα, εν, Π. ἀντὶ

Ἔναιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐκ φύσεως, συγκείμενος ἀπὸ) αἷμα αἱματώδης. « Ἔναιμοί τε καὶ σαρκώδεις, « Ἡρ. 2) ὁ ζῶν αἷμα, αἱματωμένος. « Τραῦμα (« Ἕλκος) ἔναιμον. « Ἰατρ. 3) (ἰατρ.) « Φάρμακον—, « Ἱππκρ., τὸ ἐπιτιθέμενον εἰς τὰ τραύματα πρὸς ἐπίσχεσιν τοῦ αἵματος.

Ἐναιμότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ (ἐκ φύσεως) ἐναίμου.

Ἐναιμώδης, ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμοιάζων ἔναιμος.

Ἐναίμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἔναιμος.

Ἐναιρέμεν, Π. ἀντὶ Ἐναίρειν, ἀπαρ. τοῦ

Ἐναίρω [ἔξε ἔναρα], Μ. έναρῶ (φόρ. Ἔναρον καὶ Ἤναρον καὶ μσ. Ἐνηράμην), Π. — Ἀναιρῶ. φονεύω γελωῶ· φανίζω, ἐξολεθρεύω. « Κατ' οὖρεα θῆρας ἐναίρειν. » Ὅμ. (καὶ πθ.) « Ἀδελφοὺς χερσὶν ἠναίροντο, « Αἰσχλ. (καὶ μτ.) « Μηκέτι νῦν γροὸς καλὸν ἐναίρεο, σ. Ὀδ. Θ.

Ἐναίσιμος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίῤῥ.) -ίμως, Π. [ἐν, αἴσιμος]. ὁ προμηνύων (σημαίνων) τὸ μέλλον (« Ὧν πάντες ὄρνιθες ἐναίσιμοι,

Ὀδ. Β'.)· ὁ προτερχόμενος ἀπὸ τὰς Μοίρας, γινόμενος κατὰ τὸ πεπρωμένον, (ἐπιμ. ἡ) ὀρθός, δίκαιος (« Οὐκ ἂν τις ἀνὴρ, ὃς ἑνὸς σιμὸς εἴη, ἔργον ἀτιμήσειε μάχης, « Ὀδ. Κ. « Γνοίη θ' οἵτινές εἰσιν ἐναίσιμοι, οἵ τ' ἀθέμιστοι, « Ὀδ. Ρ.)· φρόνιμος (« Γῆρας γὰρ ἐναίσιμον ἄνδρα τίθησιν, « Ὑπερ.)· ἁρμόδιος, εὔλογος, κατάλληλος, πρόσφορος (« Ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα δεδοῦναι ἀθανάτοις, « Ἰλ. Ω.)· εὐτυχισμένος· ὠφέλιμος· αἴσιος (« Τὰ μὲν οὕτω ἐναίσιμα πάντα γένοιτο ἐκ ραικάρων, « Ἀπολλ.). ἡ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ἀναίσιος, ὀλέθριος, (Γαλλ.) fatal. « Ἐναίσιμα δῶρα, « Ὅμ. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) » Ἐναίσιμα μυθήσασθαι, « αὐτ. « Ἐναισίμως αἰνεῖν, « Αἰσχύλ.

Ἔναισος (ὁ, ἡ), = Ἐναέσιμος, ἁρμόδιος, αἴσιος. « Εἴτε ἐναίσιον εἴτε ἐξαίσιον γένοιτο, « Δ. Κάσσ. (τὸ τοῦ Πλάτ. Νομ. Ε', 747: ἴσως ἀναγνωσ. ὀρθοτ. Ἀναίσιοι).

Ἐναισχύνομαι, Μ. υνοῦμαι ἢ υνθήσομαι, (μὲ δοτ.) Ἐντρέπομαι διά.

Ἐναιωρέομαι-οῦμαι Μ. ήσομαι, (μὲ δοτ.) Κρέμαμαι (Κινοῦμαι μετέωρος, Κυματίζω) ἐπάνω εἰς, ἐπιπλέω. « Θαλάσσης ἐναιωρ., « Εὐρ. « Ὀφθαλμοὶ ἐναιωρούμενοι. « Ἱππικ., βλέμμα ἄστατον (παραλογισμένον) ἢ θολόν (ἔχον δηλ.·

Ἐναιώρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐναιωρεῖται (κυματίζει) εἰς τὴν ἐπιφάνειάν τινος (κυρ. ὑγροῦ).

Ἔνάκανθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀγκάθια, ἀγκαθωτός.

Ἐνάκις, Ἐνακισχίλιοι, ὀρθότ. τοῦ Ἐννάκις κτλ., (καθὼς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τοῦ Εἰνάκις κτλ.).

Ἐνακμάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Ἀκμάζω εἰς προσδιορισμένον τινὰ τόπον ἢ καιρόν. (χ. πτ.) εἶμαι·

Ἔνακμῆς, ές καὶ

Ἔνακμος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὴν ἀκμήν του, ἀκμαῖος, νεαρὸς, ἀνθηρὸς κλπ.

Ἐνακολασταίνω, Μ. στήσω. (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαί τι ἀκολάστως, χορταίνω τὴν ἀσέλγειάν μου ἐπάνω εἰς, (παρβλ. Ἐνυβρίζω).

Ἐνακόσιοι, αι, α, = Ἐννακόσιοι.

Ἐνακοσιοστὸς, ἡ, όν, = Ἐννακοσιοστός.

Ἐνακούω, Μ. ακούσομαι, (μὲ γεν.) = Ἐνωτίζομαι, ἀκούω. 2) (συνηθ.) πείθομαι, ὑπακούω (ἐπὶ ἀψύχ.) αἰσθάνομαι ἐνδόθυ. « Ἔσται δ' εὐπαραγωγότερα τὰ ἔσπερα, ἐνακούοντα τῆς καταστάσεως, « Ἱππικρ. « Ὁ γὰρ πήχυς διὰ τοῦτο οὐχ ὁμοίως ἐνακούει τῆς ῥυμφορῆς, « αὐτ.

Ἐνανρώμαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, = Ἐνακούω.

Ἐνιαλαζονεύομαι, Μ. εύσομαι, = Ἐγκαυχῶμαι.

Ἐναλδαίνω, Μ. δήσω, Π. τρέφω (αὐξάνω) τι μέσα εἰς. ἢ. (π0.) = τῷ

Ἐνάλδομαι (χ. Μ.), Π. τρέφομαι (αὐξάνω, μεγαλώνω) μέσα εἰς.

Ἔνάλειμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐναλείφεται (ἀλείφεται ἐπάνω) εἴς τι, ἄλοιφή κτλ.

Ἔνάλειπτος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος (πασσαλειμμένος) ἐπάνω εἰς, (ὄθεν ἢ. οὐσ.) Ἐνάλειπτον (τό), = Ἔνάλειμμα, ἐκ τοῦ

Ἐναλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω τι ἐπάνω εἰς, παναλείφω μέ. (ἰδιαιτ.) « Τοὺς ὀφθαλμοὺς —, « Ἰλ. (ὑθ.) « Πρίν σ' ἐναλείψασθαι. . Χαῖρ' ἱερὸν φῶς, εἰπὲ τάλαν, « Ἐπιγρ.

Ἐναλήθης, ους (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος «

Ἐναλήθως, ἐπίῤῥ. Ἐν ἀληθείᾳ, τῷ ὄντι, πραγματικῶς, ἀληθινά. 2) πιθανῶς, δυναλήθως.

Ἔναλίγκιος (ὁ, ἡ), Π. ξίνη, ἀλίγκιος] (μὲ δοτ.) ὅμοιος. « Τιτυῷ ἐναλ. ἀνήρ, « Θκ. « Θεοῖς ἐναλ. αὐδήν, « Ὅμ. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) » Ἱστορέουσι. . ἐναλίγκιον δρυΐθεσσι, « Μανέθ.

Ἐναλινδέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κυλίω τι μέσα εἰς, ἐμπεριπλέκω. « Ἐναλινδέωνται πολλῇσι συμφορῇσι, « Ἱππκρ.

Ἔνάλιος ξίνη, ἄλις], « ἡ ος, ον. ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ, θαλάσσιος, παραθαλάσσιος. « Ἅλατον ἐνάλιον, « Πίνδ. « Ἐνάλιῳ Ποσειδάωνι θεῷ, « Σοφ. « Κινάλιον κῆτος, « Ὀδ. Λ. « Ἡ αὐτὴ νῆσος, ἑνάλιος μὲν κεκλυσμένη, ἔξαλος δὲ εὐθεῖα, « Σέξτ. « Νῆσος ἐναλία, « Ἄρστ. « Φοινίσσαν ἐναλίαν χθόνα, « Εὐρ. « Ἐναλία Ἐλευσίς, « Πίνδ. « Εἰσὶ δέπας κοιλαὶ ἐκ τῶν Ἀκαρνάνων τοῦτο μὲν χερσαῖοι τοῦτο δ' ἐνάλιοι τύποι, « Ηλ.

Ἐναλίσκομαι, Μ. αλώσομαι. (μὲ δοτ.) Πίνομαι μέσα εἰς.

Ἐναλιταίνω, Μ. αλιτήσω (ἀόρ. Ἐνήλιτον), Π. πλανῶμαι (ἁμαρτάνω, ἀδικῶ) κατά τι.

Ἐναλλάγδην, Π. ἀντὶ Ἐναλλάξ.

Ἐναλλαγή (ἡ). τὸ ἐναλλάσσειν ἢ ἐναλλάσσεσθαι, ἄλλαγμα, μεταβολή, ἀνταλλαγή, ἀμοιβαιότης. « Κατ' ἐναλλαγάν, αττ., = Ἐναλλάξ.

Ἔναλλαγμα (τό). τὸ χρησιμεῦον (ἢ δ.δόμενον) πρὸς ἐναλλαγήν, ἀνταλλαγμα πραγματειῶν. (εἰς τῶν Βασιλ. Β', κδ', 24· ἀναγν. ὀρθοτ. Ἐν ἀλλάγμασι).

Ἐναλλάξ, ἐπίῤῥ. Κατ' ἐναλλαγήν ἢ Πρὸς ἐναλλαγήν, ἀμοιβαίως· ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου· σταυρωτά, ἀνάποδα. « Ἴσχειν τὼ ποδ' ἐναλλάξ, « Λεξῤῥ. « Ἐναλλὰξ, τοτὲ μὲν χεῖρον. τοτὲ δὲ βέλτιον, πράξειν, « Ἰσοκρ. « Θαλάττης γῆς τε ἐναλλὰξ, « Πλάτ.

Ἐνάλλαξις, εως (ἡ), = Ἐναλλαγή.

Ἐναλλαπτόμενος, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Κατ' ἐναλλαγήν, Ἐναλλάξ.

Ἐνηλλοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλλοιῶ (Μεταβάλλω) τι ἐντὸς ἢ διά τινος.

Ἐναλλοίωσις, εως (ἡ). τὸ φυσ. τοῦ προηγ.

Ἐναλλάσσω (ττω), Μ. άξω. Ἀλλάζω ἕνα μετ' ἄλλου, κάμνω ἀλλαξιάν, παίρνω καὶ δίδω, βάλλω (τοποθετῶ) τι ἐναλλὰξ (ἀνάποδα ἢ σταυρωτά), (ἐν γέν.) μεταβάλλω « (Τὸν Πρωτέα) παντοίας ἐναλλάσσοντα μορφὰς, « Ἀπολλδ. « Τὸ ἐναλλασσειν τὸ σ εἰς τὸ δ. « Γραμ. ‖. (μτφ.) ἔχω νὰ κάμω (ἔχω δοσοληψίας, σχέσεις, διαπραγματεύομαι περὶ ὁποίας δήποτε ὑποθέσεως) μετά τινος. « Ὅσοις Ἀθηναίοις ἐναλλάγησαν, « Θκ., τοὺς συναναστρέφοντας, ἔκαμαν συναλλάγματα (συμβάσεις ἐμπορικὰς κλπ.) μετ' αὐτῶν. (καὶ γεν.) « Ὡς ἔσασιν οἱ τῆς ἱερᾶς ἱστορίας ἐναλλαξάμενοι, « Εὐς., (ἀλλ' ἴσως τοῦτο μεταβλητέον εἰς ὀρτ.).

Ἐνάλλομαι, Μ αλοῦμαι (ἀόρ. Ἐνηλάμην καὶ β'. Ἐνηλόμην), = Ἐμπηδῶ, (μεταφορ.) ἐνεβρίζω· ἐπεμβαίνω εἰς τιμὴν ἢ ἀτυχίαν τινος.

Ἔναλλος (ὁ, ἡ). ἄλλος ἐξ ἄλλου, διαφορετικὸς ἀνάποδος. « Πάντα δ' ἐναλλ' εἴη ἐργ' ἀσεβῶν μερόπων, « Ἐπιγρ.

Ἐνάλλως, ἐπίῤῥ. Ἀλλ' ἀντ' ἄλλων, ἀντιθέτως, ἀνάποδα.

Ἔναλος (ὁ, ἡ), = Ἐνάλιος.

Ἐναλσὺς, ύσα, ύν, ἀόρ. β'., τῆς μτχ. τοῦ Ἐναλίσκομαι.

Ἐναλύω, Μ. ύσω. (μὲ δοτ.) Περιπλανῶμαι (Περιστρέμαι διασκεδάζων τὴν πλήξίν μου) μέσα εἰς. (ἁπλ.) Ἐνδιατρίβω. « Εἰ βούλει καὶ τὴν Κριθίζδα διατρύξωμεν, ἐπειδὴ χαίρεις φάς, ὅταν ἐναλύῃ αὐτῇ ὁ λόγος, « Εὐς.

Ἐναμάρτητος καὶ Ἐναμάρτος (ὁ, ἡ). ὑποκείμενος εἰς ἁμάρτημα, ἔνοχος, ἐσφαλμένος, ἡμαρτημένος.

Ἐναμβλύνω, Μ. υνῶ. Ἀμβλύνω τι ἐντὸς ἢ διά τινος.

Ἐναμάρτως, ἐπίῤῥ. Σφαλερῶς, ἡμαρτημένως.

Ἐναμαυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκοτίζω (Ἀμαυρόω) διά τινος.

Ἐναμείβω, Μ. είψω, = Ἐναλλάσσω, τοποθετῶ ἐναλλάξ.

Ἐναμέλγω, Μ. έλξω. (μὲ δοτ.) Ἀρμέγω μέσα εἰς.

Ἐναμβλυωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀμβλυωπῶ διά τι ἢ κατά τι.

Ἐναμηχανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀμηχανῶ εἴς τι.

Ἐναμιλλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = Ἐναγωνίζομαι.

Ἐναμιλλος (ὁ, ἡ) (μὲ δοτ. καὶ σπανιότ. μὲ γεν. ἢ πρόθετ. αἰτ.) ὁ ἀμιλλώμενος (ἢ σπουδάζων ἐρίζομενος, [ἐπιμ.] συγκρινόμενος, παραβαλλόμενος) πρός τινα, ἀντίζηλος, ἀνταγωνιστὴς, ὅμοιος, ἰσοδύναμος.

Ἐναμίλλως, ἐπιῤῥ. Ἐξ ἴσου, ὁμοίως, « Οὐχ ὡς ἔτυχεν, ἀλλ' ἐναμίλλως τοῖς μάλιστα, « Ἰσοκρ.

Ἔναμμα (τὸ), [ἐνάπτω]. πᾶν ὅ,τι εἶνε δεδεμένον (χρεμασμένον) ἐπάνω εἰς ἢ χρησιμεύει ὡς δέσιμον, λουρί, ζωνάρι κτλ.

Ἐναμμένος, ἴων, Π. ἀντὶ Ἐνημμένος, πθ. πρκ. τοῦ Ἐνάπτω.

Ἐναμοιβαδὶς ξέναμείβω], ἐπίῤῥ. Π. ἀμοιβαίως, ἐναλλάξ.

Ἐναναπαύομαι, Μ. παύσομαι. (μὲ δοτ.) Ἀναπαύομαι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, ἐπαναπαύομαι, εὐχαριστοῦμαι.

Ἐναναπτω, Μ. ἅψω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐνάπτω.

Ἐνανασπάομαι, Μ. σπάσομαι. Ἀνασπῶμαι ἐντὸς ἢ μεταξύ, ἐνδιατρίβω.

Ἐνανθρωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνανθρώπινον σῶμα. « Ψυχὴ ἐνανθρωπεῦσα, « Ἰλ. 2) (Ὀλγ. περὶ τοῦ Υἱοῦ

Λόγου τοῦ θεοῦ] γίνομαι ἄνθρωπος. «Σαρκωθέντα... καὶ ἐνανθρωπήσαντα,» Συμβολ. Πίς., ὁθεν:

Ἐνανθρώπησις, εως (ἡ). ἡ πάρκωσις τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Ἐνανθρωπίζω, Μ. ίσω, = Ἐνανθρωπέω.

Ἔναντα ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐναντίον, ἀντικρύ, ἐξ ἐναντίας. «Τῷ καὶ πεποιθὼς ἀξιοῖς ἡμῶν λέγειν ἔναντα;» Ἀρστρ.

Ἐναντί, ἐπίρ. (Γραμ.) ἀντὶ Ἐναντίον, ἀντικρύ.

Ἐναντιαῖος, α, ον. Ἐναντίας ποιότητος (ἰδιοτητος) ἢ θέσεως, ἐναντίος ἢ ἀντικρυνός.

Ἐναντίβιος (ὁ, ἡ). Π. = Ἀντίβιος. ἐναντίος, ἀντίμαχος), (εὔχρ. μόνον τὸ οὐδ.) «Ἐναντίβιον,» ἐπίρ. Ἐναντίον, κατά·

Ἐναντιόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐναντίαν βουλήν (γνώμην, θέλησιν), ἐναντιογνώμων.

Ἐναντιογνωμέω ἢ (ὀρθότ.) Ἐναντιαγνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἐναντίαν γνώμην εἶμαι·

Ἐναντιογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἐναντιόβουλος.

Ἐναντιοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω τὸν ἐναντίον (ἄλλον) δρόμον. «Ἡ δὲ πάροδος τοῦ τείχους (τῆς Βαβυλ.) ὥστε τέθριππα ἐναντιοδρομεῖν ἀλλήλοις,» Στρβ.

Ἐναντιοδρομία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐναντιοδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐναντίαν δύναμιν (ἐνέργειαν, ἰδιότητα, σημασίαν).

Ἐναντιολυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω τὰ ἐναντία, ἀντιλέγω.

Ἐναντιολογία (ἡ). τὸ λέγειν τὰ ἐναντία, ἀντιλογία.

Ἐναντιολογικός, ἡ, όν, ἴδε Ἐναντιοπαιολογικός.

Ἐναντιολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων τὸ ἐναντίον, ἀντιλέγων.

Ἐναντίον, ἐπίρ. ἢ πρόθ., ἴδε Ἐναντίος.

Ἐναντιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Εἶμαι ἐναντίος (Φέρομαι ἐναντίαν) τινός, ἀντιστέκομαι, ἀντιβαίνω, ἀντιλέγω, ἀντιπράττω, κτλ., (ἐν γέν.) ἐναντιοῦμαι.

Ἐναντιοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι·

Ἐναντιοπαθής, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-παθῶς. Ὁ ἔχων ἐναντίας ἰδιότητας.

Ἐναντιοποιαλογικός, ἡ, όν. Ὡς τις κάμνει (βιάζει διὰ τῆς διαλεκτικῆς τὸν δεινάτητος) τὸν ἄλλον νὰ ἀντιφάσκῃ, (ἄλλ. ἀναγν Ἐναντιολογικός).

Ἐναντιοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀντιπράττω (Ἀναφέρομαι) εἰς ἕνα.

Ἐναντίος, α, ον. (μὲ δοτ. ἢ γεν.) Ὁ κείμενος ἢ ἐρχόμενος ἔναντι (ἀντικρύ) τινος, ἀντικρυνός. «Ὁδὸς ἐναντίας ζεύγεσι πορευτή,» Στρβ. «Καὶ δὲ προβλῆτες ἐναντίοι ἀλλήλῃσιν ἐν στόματι προΐσχουσιν,» Ὁδ. Ε. 2) (συνηθ.) ἀντιστεκόμενος, ἀντιβαίνων, ἀντιλέγων, ἀντιπράττων, (ὀθ. ἀν γέν. ||. οὐσ.) ἐχθρός, (ἢ ἐπιθ.) ἐχθρικός. (καὶ ἐπὶ πραγμ.) ἀνευκταῖος, δυσάρεστος, ἀνάποδος. «Ἐν τῷ ἐναντίῳ στρατοπέδῳ,» Πλάτ. «Ὅσα ποτ' ἐναντία τούτοις ἐπράξατε,» Δημ. «Τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ ἐναντία,» Ξεν. ||. (τὸ οὐδ.) Ἐναντίον, ἐπίρ. (Τοπ.) Ἀντικρύ, (κοιν.) ἀγνάντια, κατὰ πρόσωπον. «Εἰς ὦπα ἰδεῖσθαι ἐναντίον,» Ὀδ. Ψ. «Αἰσχύνομαί σε πρισβλέπειν ἐναντίον,» Εὐρ. (καὶ μὲ προθιωρ. τοῦ τόπου): «Ἐναντίον ᾠδε,» Ὀδ. Ρ. (καὶ πρὸς γεν.) «Καὶ μετ' αὐτῶν ἐναντίον διηρώτησας,» Πλάτ. «Ὅρκος δν ἔθετο Ἀννίβας ἐναντίον Διὸς καὶ Ἥρας,» Πλθ. 2) (τρπ.) ἐξ ἐναντίου, (συνεκδ.) ὡς ἐχθρός, (μὲ γεν.) κατά (τινος). «Ἐναντίον (ἢ) Ἐναντία μάχεσθαι (μίμνειν, ἐλθεῖν κτλ.),» Ὅμ. (καὶ ἐνάρθρ.) «Τοὐναντίον, (ἐξ προθετ.) «Ἐκ τοὐναντίου, (καὶ πλθ.) «Κατὰ τἀναντία,» Αἰξ. «(καὶ μετὰ τοῦ Ἢ) «Τοὐναντίον ἢ προσεδόκουν,» Αἰξ.

Ἐναντιοστατέω-ῶ, ήσω. Ἵσταμαι ἐναντίον τινος, ἀντιβαίνω, ἀντιστέκομαι, ἐναντιοῦμαι.

Ἐναντιότης (ἡ). ἡ θέσις (ἡ κατάστασις) τοῦ ἐναντίου· ἀντίθεσις, ἀντίπραξις, ἀντιλογία κτλ.

Ἐναντιοτροπή ἢ Ἐναντιοτροπία (ἡ). γύρισμα πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος, ἐναντιότης.

Ἐναντιοφάνεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐναντιοφανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἐναντίος, ἠναντίον (ἀφέναντι), ἀντικρυνός.

Ἐναντιοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω ἐξ (ἐλλ.) Φέρομαι ἐναντίον τινος. «Ἐναντιοφορούντων τῶν πλανητῶν καλουμένων ἀστέρων τοῖς ἀπλανέσιν,» Εὐσ.

Ἐναντιοφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω τὰ ἐναντία, ἀνυφάσκω.

Ἐναντιοφωνία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀντίφασις, ἀντιλογία.

Ἐναντιόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀμιλῶν τὰ ἐναντία, ἀντιλέγων ἢ ἀντιφάσκων.

(**Ἐναντιόω-ῶ**, Μ. ώσω). Ἀντιθέτω, ἀντιτάττω, (ἀμφ.). ||. (συνήθ. μσ.) ἴδε Ἐναντιόομαι.

Ἐναντίωμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐναντιοῦται (ἀντιβαίνει) εἰς τοὺς σκοποὺς (εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις κτλ.) τινος, ἐμπόδιον.

Ἐναντιωματικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-κῶς. Ὁ τείνων (ἐπιρρεπής) πρὸς ἐναντίωσιν· (γραμτ.) ὁ σημαίνων ἐναντιότητα.

Ἐναντιονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Ἐναντιώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ ἐναντίον ἄλλου ὄνομα.

Ἐναντίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐναντίον ἐναντία. τὸ ἐναντίον. (μὲ δοτ.) «Λόγοισι τοῖς ἐμοῖς ἐναντίως,» Εὐρ. (ἢ αἰτ. προθετ.) «Ἐναντ. ἔχει πρὸς τὰς καταλλαγάς,» Δημ. «Ἐναντίως δὲ πρός τ' ἄλλα ζῶα ἢ ἐπὶ τῶν ἵππων συμβαίνει τὰ μὲν γὰρ κτλ.» Ἀρστ.

Ἐναντίωσις, εως (ἡ): τὸ νὰ ἐναντιόνηται τις, ἀντίστασις, ἐναντιότης.

Ἐναντλέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Γεμίζω ὑγροῦ τὸ ὑποῦν μέρη ἐντός μου.

Ἐναξονίζω, Μ. ίσω. Ἐναρμόζω εἰς τὸν ἄξονα, (ἀγρτμ.) παρβλ. Ἐμπολίζω.

Ἐναολλής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐν ἀολλὴς (τῆς προθ. ἀναφορμ. εἰς τὸ ῥῆμα).

Ἐναπαιωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Κρέμαμαι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, (παρβλ. Ἐναιωροῦμαι).

Ἐνάπαλος (ὁ, ἡ). μετρίως ἁπαλός, (κοιν.) μαλακούτσικος.

Ἐναπαστράπτω, Μ. ψω. Λαμπρύνω μέσα εἰς.

Ἐναπασχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπασχολῶ τι εἰς.

Ἐναπεδεικνύατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐναπεδείκνυντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ὑπερσ. τοῦ Ἐναποδείκνυμι.

Ἐναπειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβερίζω τινὰ περὶ ἢ διά τινος.

Ἐναπειλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐναπειλέω.

Ἐναπεναυτίζω, Μ. ίσω. Διατρίβω ἕνα χρόνον ξενητευμένος ταυθενά.

Ἐναπεργάζομαι, Μ. άσομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.), = Ἐμποιῶ, προξενῶ, ἐμπνέω. «Φόβον τοῖς πονηροῖς ἐναπειργάσαντο,» Ἰσχρ.

Ἐναπερείδω, Μ εἴσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀκκουμβῶ τι (καὶ μσ. ἢ ἑλλ. Ἀκκουμβῶ ἐμαυτόν [καὶ συνεκδ.] Τινάζω ἢ Ἐμπήγω τι) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. «Ὅταν ὁ σπερμὸς ἐναπερείσηται τὸ κέντρον εἰς νεῦρον,» Γαλ. (καὶ μτνμ.) «Ἐναπηρείσατο τὴν ὀργὴν εἰς τοὺς ταλαιπώρους Μαρωνείτας,» Πλθ., (παρβλ. Ἀπερείδω).

Ἐναπέρεισις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐναπέρεισμα (τό). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐναπερείσεως. «Τὰ πάθη τῆς ψυχῆς εἰσιν ἐναπερείσματα,» Ἐρμ.

Ἐναπερεύγομαι, Μ. εὔξομαι (ἀόρ. Ἐναπηύγαν κτλ.). Ἀπερεύγομαι (Ἐξερεύγομαι) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. «Τὴν ὀργὴν (τὸ πάθος)—,» Εὐρ., Φίλ.

Ἐναπῆχα, Ἰων. ἀντὶ Ἐναφῆκα, γ'. ἐν. πρστ. ἐνεργ. ἀορ. α. τοῦ Ἐναφίημι.

Ἐνάπλωσις [ἐναπλόω], εως (ἡ). ἡ ἀνάλυσις τινος πράγματος εἰς τὰ ἁπλούστατα στοιχειώδη μέρη του, (Ἀγγλ.) simplification.

Ἐναπο-βάπτω, Μ. βάψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βαυτῶ τι (εἰς τρόπον ὥστε νὰ ξεπλυθῇ) μέσα εἰς, (παρβλ. Ἐναποβρέχω).

Ἐναπο-βλύζω, Μ. βλύσω. Χύνω τι (τὸ ὁποῖον ἀναβλύζει ἀπ' ἐμοῦ) μέσα εἰς, (ἐπμν.) Ἐνεμέω, Ἐνουρέω κτλ.

Ἐναπο-βρέχω, Μ. βρέξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Μουσκεύω τι (εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀφήσῃ τὸν χυμόν [τὴν οὐσίαν] του) μέσα εἰς. «Ῥόδα ἐλαίῳ ἐναποβρ.,» Δοκρ.

Ἐναπο-γενάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κάμνω νὰ γεννηθῇ τι μέσα εἰς.

Ἐναπόγραφος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ.) γραμμένος (σημειωμένος, περασμένος) εἰς τὸν κατάλογον, [ἐκ τοῦ

Ἐναπο-γράφω, Μ. γράψω. Γράφω (Καταγράφω) τι μέσα εἰς, περνῶ (σημειόνω) εἰς τὸ κατάστιχον· συγκαταριθμῶ.

Ἐναπο-δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω (Ἀποδείχνω ἢ Ἐπιδείκνυμι) τι ἐντὸς ἢ διά τινος.

Ἐναπόδικτος (ὁ, ἡ). ὁ βεβαιωμένος δι' ἀποδείξεων.

Ἐναπο-δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

Ἐναπο-δέω, Μ. δήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Δένω τι σφικτὰ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, δένω εἰς κομπόδεμα.

Ἐναπο-δέω, Μ. δεήσω, = Ἐλλείπω, Ἀποδέω.

Ἐναπο-δημέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀποδημῶν ἐνδιατρίβω πουθενά.

Ἐναποδύομαι, Μ. δύσομαι. Ἐνδύνομαι (Ἀνακομβόνομαι, Ἑτοιμάζομαι) διὰ τι.

Ἐναπο-ζέννυμι καὶ

Ἐναποζέω, Μ. ζέσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βράζω (ζεματίζω) τι εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀφήσῃ τὴν οὐσίαν του μέσα εἰς. « Ἀζύνθιον ἔλαιον ἐναποζ.,» Γαλ.

Ἐναπόθεσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐναποτίθημι.

Ἐναπόθετος (ὁ, ἡ). ὁ ἐναποτεθειμένος, ἐναποτεταμιευμένος.

Ἐναπο-θησαυρίζω, Μ. ίσω. Ἀποθησαυρίζω (Ἀποταμιεύω) τι μέσα εἰς.

Ἐναπο-θλίβω, Μ. θλίψω. Θλίβων ἐκβάλλω (Ἐξουθενίζω) τι μέσα εἰς.

Ἐναποθνήσκω, Μ. θανοῦμαι. (μὲ δοτ.) Ἀποθνήσκω μέσα εἰς τόπον τινὰ ἢ ἐπάνω εἰς ἔργον τι. « Ταῖς πλησίον (« Τῇ γνήσῃ) ἐναποθ., « Θκ.

Ἐναπο-θραύω, Μ. θραύσω. Σπάνω (Τσακίζω) τι μέσα εἰς.

Ἐναποθωπεύω, Μ. εύσω. Καταπίθω (Ἀποκοιμίζω, Ἐλκύω εἰς τὸ θελημά μου) τινὰ μὲ κολακείας.

Ἐναποικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κλείω τι πανταχόθεν δι' οἰκοδομῆς μέσα εἰς, κτίζω (φράζω) ἐντελῶς ὅλας τὰς διεξόδους, (παρβλ. Ἐγκατοικοδομέω).

Ἐναπο-κάμνω, Μ. καμοῦμαι. (μὲ δοτ.) Ἀποκάμνω ἐπάνω εἰς ἔργον τι, (ὅηλ.) ἐκλείπουν αἱ δυνάμεις μου πρὶν τελειωθῇ ἡ παύσῃ τι, Ἐναποθνήσκω.

Ἐναπό-κειμαι, Μ. κείσομαι. (μὲ δοτ.) Εἶμαι (Εὑρίσκομαι φυλαγμένος, Ἔμεινα ἀπὸ προτήτερα) μέσα εἰς.

Ἐναπο-κινδυνεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Δοκιμάζω τὴν τυχήν μου (Ῥιψοκινδυνεύω) εἰς τι.

Ἐναπο-κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Συντρίβω (Σπάνω, Τσακίζω) τι μέσα εἰς ἢ ἐν ᾧ.

Ἐναποκλείω, Μ. κλείσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κλείω τι πανταχόθεν (Περικλείω) μέσα εἰς.

Ἐναπο-κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω ἠρέμα (Πλαγιάζω) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς

Ἐναποκλύζω, Μ. κλύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ξεπλύνω τι μέσα εἰς.

Ἐναπο-κρύπτω, Μ. κρύψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κρύπτω τι ὅλως διόλου μέσα εἰς.

Ἐναπο-κτείνω, Μ. κτενῶ. Φονεύω (Ἀποκτείνω) τι ἐντὸς ἢ διά τινος.

Ἐναπο-κυβεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Ἀποκυβεύω (Ῥιψοκινδυνεύω τὸ πᾶν) ἐπάνω εἰς τι.

Ἐναποκυέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ μέσα εἰς.

Ἐναπολαμβάνω, Μ. λήψομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Χωρίζω καὶ παίρνω τι μέσα εἰς, ἐμπεριλείω, ἐμπεριέχω. « Τῶν ἡμισφαιρίων ἑκάτερον ἐναπολαμβάνει ἐξ ὑγιοῦς, « Φίλ.

Ἐναπολαύω, Μ. λαύσομαι. Ἀπολαμβάνω τι κατακόρως, ἐντρυφῶ.

Ἐναπολείπω, Μ. λείψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀφίνω τι ὡς περίσσευμα (λείψανον, κατάπαυτι κτλ.) μέσα εἰς.

Ἐναπόλειψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ἄφημα περισσεύματος κτλ.

Ἐναπολήγω, Μ. λήξω. Καταλήγω (Περατοῦμαι) ἐντός τινος.

Ἐναπόληψις [ἐναπολαμβάνω], εως (ἡ). χώρισμα καὶ πάρσιμον (κλείσιμον, ἐμπόδισμα) μέσα εἰς, « Ὁ ἀφρὸς οὐδὲν ἔτερόν ἐστιν, ἀλλ' ἢ λιπτοῦ τινος πνεύματος ἐναπόληψις, « Εὐς.

Ἐναπολλύμι, Μ. ολέσω. (μὲ δοτ.) Χάνω (Ἀφανίζω) τι μέσα εἰς.

Ἐναπολογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Δικαιολογοῦμαι (Ἀπολογοῦμαι) ἐντὸς ἢ διά τινας.

Ἐναπο-λούω, Μ. λούσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Λούων ξεπλύνω τι μέσα εἰς.

Ἐναπόλυτος (ὁ, ἡ), = Ἀπόλυτος.

Ἐναπόμαγμα (τό), [ἐναπομάσσω], πᾶν ὅ,τι ἐναπεμάχθη (ἐνετυπώθη) εἰς τι.

Ἐναπομαραίνομαι, Μ. μαρανθήσομαι. Μαραίνομαι μέσα εἰς.

Ἐναπομάσσω (ττω), Μ. μάξω. (μὲ δοτ. ἐκ. δ'.) Ἀποσφραγίζω τι (καὶ συνεχῶ Ἀφίνω τὸν τύπον τινὸς) μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι, ἐντυπόνω.

Ἐναπομένω, Μ. μενῶ. Μένω (Ἀπομένω) ὀπίσω μέσα εἰς.

Ἐναπομόργνυμι, καὶ (μσ.)-ομόργνυμαι Μ. ομόρξω,-σμαι,=Ἐναπομάσσω, (συνεχ.) μεταθέτω τὸν τύπον (τὴν βαφὴν [ἢ τρπ.] τὸ ῥῆθός) μου εἴς τ., ἀλλάσσω.

Ἐναπόμορξις, εως (ἡ). ἡ μετάδοσις τῆς βαφῆς (τοῦ χρώματος [καὶ τρπ.] τῶν ἠθῶν) τινος εἴς τι.

Ἐναπομύσσομαι, Μ. ύξομαι. Ἀπομύσσομαι ἐντός τινος.

Ἐναπονίζω(νίπτω), νίψω,=Ἐναποπλύνω.

Ἐναπόνιψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐναποξέω, Μ. ξύσω. Ξύνων ἀφαιρῶ τι ἐντὸς ἢ διά τινος.

Ἐναποπαίζω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐγχίζω.

Ἐναπο-πλύνω, Μ. πλυνῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Πλύνων καθαρίζω, Ξεπλύνω τι μέσα εἰς.

Ἐναποπνέω, Μ. πνεύσω. Ἐκπνέω (Ξεψυχῶ) μέσα εἰς, (ἴδε Ἐναποθνήσκω).

Ἐναποπτύω, Μ. πτύξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Πτύνω τινὰ μέσα εἰς.

Ἐναπορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀπορῶ ἐπάνω εἴς τι, (ἄλλ. διορθ. Ἐπαπορέω).

Ἐναπο-σβέννυμι, Μ. σβέσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σβύνω τι μέσα εἰς.

Ἐναπο-σημαίνω, Μ. ανῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Δηλῶ (Φανερόνω, Σημαίνω) τι διά τινος.

2) (μσ.) = Ἐναποτυποῦμαι, Ἐναποσφραγίζομαι.

Ἐναποσκηπτικός, ή, όν. Ὁ κατ' ἐναπόσκηψιν. « Πυρετός—, « Ἰατρ.

Ἐναπο-σκήπτω, Μ. σκήψω. Ἐνασκήπτω, Ἐμβάλλω, (παρβλ.) Ἐναπερείδω.

Ἐναποσκήψις, εως (ἡ), τὸ ἀσ. τοῦ προηγ., εἰσβολή (πυρετοῦ).

Ἐναπο-σκιρρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Σχηματίζομαι εἰς σκίρρον (Κληρύνομαι) ἐντός τινος.

Ἐναποσμήχω, Μ. σμήξω. Ἀποσμήχω τι ἔσωθεν.

Ἐναποστάζω, Μ. στάξω. Ἀποστάζω τι ἐντός τινος.

Ἐναποστηρίζομαι, Μ. ίξομαι, = Ἐναπερείδομαι.

Ἐναποστίλβω, Μ. στιλψω. Ἀποστίλβω ἐντός τινος.

Ἐναποσφάττω, Μ. σφάξω. Σφάζω (Φονεύω) τινὰ μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.

Ἐναποσφηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐναποκλείω διὰ ἢ ὡς διὰ σφηνός.

Ἐναποσφραγίζω-ίζω (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ισμαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀφήνω τὸν τύπον μου ἐπάνω εἰς τι (καθὼς ἡ σφραγὶς ἐπάνω εἰς τὸ κηρί κτλ.).

Ἐναποσφράγισμα (τό). ὁ τύπος τῆς σφραγῖδος ἐπάνω εἰς τὸ κηρί κτλ.

Ἐναποσῴζω, Μ. ώσω. Ἀποσώζω (Διασώζω) τι ἐντός.

Ἐναποταμιεύω, Μ. εύσω. Ἀποταμιεύω τι ἐντός.

Ἐναποτελέω-ῶ, Μ. έσω. Τελειόνω (Τελειοποιῶ, Κατορθόνω) τι μέσα εἰς.

Ἐναποτέμνω, Μ. τεμῶ. (μὲ δοτ.) Κόπτω (Χωρίζω) τι ἀπό τινος μέσα εἰς.

Ἐναποτήκω, Μ. τήξω. Λυώνω καλῶς (Ἀποτήκω) τι μέσα εἰς.

Ἐναποτίθημι, Μ. ἐναποθήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βάλλω κατὰ μέρος (Ἀφίνω ὡς ἀπόθετόν) τι μέσα εἰς, ἐναποθέτω. « Τὰ ξίφη εἰς τοὺς κολεοὺς ἐναπέθεντο, « Δ. Κάσσ.

Ἐναποτίκτω, Μ. τέξομαι. Γεννῶ τι μέσα εἰς.

Ἐναποτιμάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ξεπληρόνω τινὶ δίδων πρᾶγμα ἀντὶ χρημάτων (Δι. πελ. 1283.), (παρβλ. Ἐντιμάω).

Ἐναποτίνω(τίω), Μ. τίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Πληρόνω χρέος ἢ πρόστιμον μέ.

Ἐναποτυπόω-ῶ καὶ (μσ.)-οῦμαι, Μ. ώσω, -ομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐντυπόνω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐναποτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατορῶ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐναποχρίομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι. (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαι (ὅσον μὲ χρειάζεται ἢ [ἐκ τοῦ ἐναντ.] ἀρειδῶς ἢ μὲ ἀσωτίαν [Καταχρῶμαι, Καταναλίσκω]) τι εἰς.

Ἐναποψάω-ῶ, Μ. ψήσω. Τρίβων ἐλαφρὰ ἀποσφραγίζω τι μέσα εἰς.

Ἐναποψύχω, Μ. ψύξω. (μὲ δοτ.) Ἀποπατῶ (ἐπιμ. Ξεκουράζομαι [κοιν.] Ἐκκενοῦμαι) μέσα εἰς. « Μηδ' ἐπὶ κρημνῶν οὐρεῖν, μηδ' ἐναποψύχειν, « Ἱπ. 2) = Ἐναποπνέω.

Ἐνάπτω, Μ. ἅψω. Δένω τι ἀπό τινος, προσάπτω (μσ.) κρεμνῶ ἐπάνω μου, φορῶ. « Διφθέραν ἐνημένος, « Λκ. « Ἐμπεδήματα σαφρτίνας ἐνημένα, « Ἀθ.

2) βάλλω (διρθ.) φωτιάν, Ἀνάπτω. « Ἡ σχίζα γοῦν ἐνημένη, « Δραστρ. 3) (μσ. μὲ γεν.) ἐγγίζω, (συνεχῶς ἢ τρπ.) ἔχω νὰ καμω, μετέχω. « Οὗτοι δὴ πάντες τῆς αἰτίας ταύτης ἐνημένοι εἰσίν, « Ἀρστ. (συγχ. τῷ Ἐνέναμαι).

Ἔναρα (τὰ), [ἐναίρω ἢ ἐνάρω], τὰ ἀπὸ τοῦ φονευθέντος ἐν τῇ μάχῃ [ἐν ἄρῃ] λαμβανόμενα λάφυρα.

Ἐναράσσω, Μ. άξω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) Κτυπῶ τι (μὲ κρότον καὶ ὁρμήν) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐνάργει, Δ. ἀντὶ Ἐνήργει, γ'. ἐν. προσ. τοῦ παρτ. τῶν Ἐνεργέω.

Ἐνάργεια (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἐναργοῦς (κυρ. φτρ.) σαφήνεια περὶ τὴν ἔκφρασιν (εἰς τρόπον ὥστε νὰ νομίζῃ τις ὅτι βλέπει ἐναργῶς τὰ λεγόμενα).

Ἐναργέως, Π. ἀντὶ Ἐναργῶς.

Ἐνάργημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προσπίπτει ἐναργῶς εἰς τὴν ὅρασιν.

Ἐναργής [Δ. ἀντὶ Ἐνεργής], ές (ὁ, ἡ).

πραγματικός, (ἐπιμ.) ὁρατός, ὀφθαλμοφανής, (τοπ.) σαφής, εὐκρινής. «Οὐ γάρ πω πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς, » Ὀδ. Π. « Ἐναργὲς οἱ ὄνειρον ἐπὶ στόμα, » Ὀδ. Δ. «Βωμὸς —,» Πίνδ. «Βίᾳ ἐναργὴς ἦλθε, σαφῶς ἐπισκήπτουσ᾽,» Αἰσχύλ.

† Ἐναργοτης (ἡ), (ἅπαξ μν.) ἀντὶ Ἐνάργεια.

Ἐναργώδης, ες (ὁ, ἡ), τρόπον τινὰ φανερός (ἐναργής). « Ὄνειρος —, » Ἀριστ. (ὁ Σχνεϊδέριος τὸ Ἔκφανε δικαίως ὑπάρχειν).

Ἐναργῶς, ἐπίρ. Προφανῶς, ὀφθαλμοφανῶς σαφῶς, εὐκρινῶς.

Ἐνάφετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ρέτως. Ὁ ἔχων ἀρετάς (προτερήματα). (μτγν.) ὁ ἔχων ἕξιν τῆς ἀρετῆς.

Ἐνάρηα (ὁθ. εὐγρ. μονον ἡ μτχ. Ἐναρηφώς, νία, ὸς), πρκ. ἀντὶ ἐνεστ. τοῦ ἀχρ. Ἐνήορα. (μὲ δοτ.) Εἶμαι =

Ἐναρὴς [ἐν, ἄρω], ἐος (ὁ, ἡ). προσηρμοσμένος καλὰ μέσα εἴς τι, προσφυής.

Ἐναρηφόρος (ὁ, ἡ). Π. ὁ φέρων (παίρνων ἀπὸ τοὺς φονευθέντας ἐχθροὺς) ἔναρα, (δηλ.) ἀνδρείας πολεμιστής.

Ἔναρθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συνδεδεμένος μὲ) ἄρθρα (ἁρμούς, κλεῖσιμα). « Τῶν ζώων τὰ μὲν ἔναρθρα, ὡς ἄνθρωπος κτλ., τὰ δὲ ἄναρθρα, ὡς ὄστρεα κελ., » Ἀριστ. (θῆλ. μτνμ.) « Λείς (« Λέων») —, « Ἱμάτ., ὑφασμένος κατ᾽ ἄρθρα (μέρη, « ἀλλιῶς κτλ.), (ἐπιμ.) ἐγκέφαλος, ἀλλ᾽ ἔναρθρος, ἀλλήθ.) ὑφαντὸς, σύστημος, ἢ ὁ ἐκφερόμενος ἀνάρθρως.

Ἐνᾰρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἔναρθρον, ἐναρμόζω. « Ἐναρθροῦν τὰ ἐξηχθρευμένα μέλη. » Βιτ. «Τὴν λαλιὰν ἐναρθρώσας,» Ἐπιφ.

Ἐνάρθρως, ἐπίρ. (γραμτ.). Μὲ ἄρθρα, (ἐπιμ.) τρανῶς, εὐκρινῶς.

Ἐνάρθρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐναρθρόω, ἐνάρμοσις ἄρθρου.

Ἐναρίζω [ἔναρα], Μ. ίξω, Π. = Ἐναίρω, φονεύω (κυρ. εἰς μάχην), (συνκδχ.) = Σκυλεύω, γυμνόνω (τὸν φονευθέντα ἐχθρόν), (ἐν γέν.) στερῶ, ἁρπάζω. « Νὺξ ἐναριζομένη, » Σοφ., ἡ ἐκλείπουσα ἢ στερουμένη τῶν ἀστέρων της (διὰ τὴν προσεγγισιν τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου).

Ἐναριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Μετρῶ (Περνῶ εἰς τὸν ἀριθμὸν) τι ὁμοῦ μὲ ἢ ἀναμεταξὺ εἰς ἄλλα.

Ἐναρίθμητος καὶ

Ἐνάριθμος καὶ

Ἐνάριθμος (ὁ, ἡ). ὁ συναριθμηθεὶς μεταξὺ ἄλλων, ἐμβαίνων εἰς τὸν ἀριθμὸν (εἰς τὴν σειράν), (ἐπιμ.) ἀποτελῶν μέρος τοῦ ὅλου, (Π.) μέτοχος, σύντροφος (συνκδχ.) λόγου ἄξιος, ἔντιμος, ἀξιόπιστος.

Ἐναρίμβροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐναίρων (φονεύων) τοὺς βροτούς. «Αἰχμᾷ —,» Ἐπγρ.

Ἐναριστάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Γευματίζω ἢ προγευματίζω ὀλίγον, (παρβλ. Ἐμφαγεῖν).

Ἐναρκτικός, ἡ, όν. Ὁ κατ᾽ ἐναρξιν, εἰσαγωγικός.

Ἐναρμογή (ἡ), = Ἐνάρμοσις, ξκ τοῦ

Ἐναρμόζω, Μ. όσω. (μὲ δοτ.) Προσαρμόζω τι μέσα εἰς. ‖. (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) ταιριάζω εἰς, συμφωνῶ μέ. « Τοὺς πολλοὺς ἐνήρμοστε, » Θμς.

§ Ἐναρμονικός, ἡ, όν καὶ

Ἐναρμόνιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ίως. Τοῦ ὀφείλοντος εἶναι τὰ μέλη εἴτε εἰς ἁρμονίαν (ἔχοντα ἀναλογίαν) πρὸς ἄλληλα. (ὁθ. 2) Ἐνηρμένος (γένος ἢ μέλος), ἐν ἀπὸ τὰ τρία τῆς παλ. μουσικῆς (διαφέρον τῶν ἄλλων δύο κατὰ τὰ διαζεύγματα τῶν τόνων), ἤτοι Διάτονον καὶ Χρωματικόν.

Ἐνάρμοστος, εως (ἡ), τὸ ἐναρμόζειν, ἐφαρμογή, προσάρμοσις.

Ἐνάρμοστος (ὁ, ἡ). Ἐναρμοσθείς (προσηρμοσμένος) εἰς, ξἐκ τοῦ

Ἐναρμοστέω, Μ. ώσω, = Ἐναρμόζω.

Ἔναρξις, εως (ἡ), τὸ ἐνάρχεσθαι, ἀρχή, ἄρχημα.

† Ἔναρον, ἄχρ. ὕστερ. τοῦ Ἔναρα.

Ἔναρον, Π. ἀντὶ Ἤναρον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐναίρω.

Ἔναρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνεγκάμενος εἰς ἄρὰν, κατηραμένος. (παρβλ. Ἐναγής).

Ἐναρσφόρος (οὕτω διορθ. τινὲς τὸ) Ἐναρφόρος.

Ἐνᾰρτάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐνάπτω, Ἐγκρεμάω

Ἐναρφόρος (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ συγκ.) = Ἐναρηφόρος.

Ἐναρχία (ἡ). ἡ ἀρχικὴ (πρώτη) ἑνάτης, (θλγ.).

Ἐναρχικός, ἡ, όν. Ὁ κατ᾽ ἐναρχίαν.

Ἐνάρχομαι, Μ. ἄρξομαι (μὲ γεν. ἢ πότ.) Κάμνω ἐναρξιν, ἀρχινῶ. (τὸ κατ.) ἀρχινῶ τὴν θυσίαν, (παρβλ. Ἀπάρχομαι).

Ἔναρχος (ὁ, ἡ) (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἄναρχος, δηλ.) ἔχων ἀρχήν. 2) ὁ ἐν ἐνεργείᾳ (ξ ἄχι ψιλῷ ὀνόματι, ἢ μὴ πω πεπαυμένος) ἄρχων.

Ἐνάρχω, Μ. ἄρξω, σπνν. ἀντὶ Ἐνάρχομαι

† Ἐνάρω, ἄχρ θεματ. τοῦ Ἐναρηρώς, (ἴδε Ἐνάρηρα).

Ἐνάς, άδος (ἡ). ἡ μονάς.

Ἐνασεβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσεβῶ εἴς τι.

Ἐνασελγαίνω, Μ. ασελγήσω, (μὲ δοτ.) = Ἐνακλασταίνω, Ἐνυβρίζω.

Ἐνασθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσθενῶ κατά τι ἢ ἐντός τινος. « Ὑρθαλμοὶ (τοῦ λιμώττοντος) ἐνασθενοῦντες ταῖς καλότησι, » Βασ.

Ἐνασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξασκῶ (Γυμνάζω) τι ἐντὸς ἢ διά τινος. 2) κεντῶ ἢ ὑφαίνω τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς. « Οἱ δὲ λίθοι ἐνήσκηνται τῷ ὕφει, » Ἰώσ.

Ἐνασμενίζω, Μ. ίσω (μὲ δοτ.) Εὑρίσκω εὐχαρις ησιν (Εὐαρεστοῦμαι) εἰς πρᾶγμα ἢ μέρος τι. «Διαίτῃ τῇ μετὰ ἀνθρώπων ἐνασμενίζει (ἡ περιστερά), » Μιθρδ

Ἐνασπιδόω-ῶ, Μ. ώσω, (κωμ.). Ἀσπιδατέω τινὰ μὲ τὴν ἀσπίδα, (μτ.) Παίρνω τὴν ἀσπίδα μου, (ἐν γέν.) ἁρματώνομαι.

Ἔνασσα ξ (μσ.) Ἐνασσάμην, ἀόρ. τοῦ Νάω.

Ἐνάστηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπεριέχων ἀστέρας, Ἔναστρος.

Ἐναστράπτω, Μ. άψω. (μὲ δοτ.) Ἀστράπτω μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι.

Ἔναστρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) ἄστρα. 2) ὁ ὑποκείμενος εἰς τὴν ἐνέργειαν (εἰς τὴν ἐπιρροὴν) τῶν ἄστρων.

Ἐνασχημονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φέρομαι ἀσχήμα (Γίνομαι γελοῖος) εἴς τι.

Ἐνασχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσχολῶ (ξ μσ. Ἀσχολοῦμαι) εἴς τι. (μὲ δοτ.) « Θεάμασιν ἀτόποις τὰς ὄψεις ἐνασχολοῦντες, » Βασ. « Περὶ τὸ διδάσκειν μόνον ἐνασχολούμενος, » Ἐπιγ.

Ἐνάταῖος, α, ον, = (καὶ συνηθέστ.) τοῦ Ἔνατος.

Ἐνατενίζω, Μ. ίσω (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Προσηλόνω τι (κυρ. δὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου) ἐπάνω εἰς. « Τὰς ἀκοὰς ἐνατένισα, » Ἰαμβλ., ἀφιγνηριεῖμαι μὲ προσοχήν, (κοιν.) τεντόνω τ᾽ αὐτιά μου (ν᾽ ἀκούσω τι λέγουν).

Ἐνατένισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐνατενισμὸς (ὁ). τὸ ἐνατενίζειν, ἡ τῶν ὀφθαλμῶν προσήλωσις.

Ἔνατμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (γεμάτος) ἀτμούς.

Ἐνατυπόω-ῶ, Μ. ώσω. = Ἐναστενόω.

Ἔνατος, η, ον, = (καὶ καθὼς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ Εἴνατος ὑρθότ.) τοῦ Ἔνατος.

Ἐνατρεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μένω ἀτρέμας (Ἡσυχάζω) ἐντός τινος.

Ἐναττικίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Ἀττικίζω (ὁμιλῶν) μέσα εἰς. « Ἐνατικίζουσι τῷ γωρίῳ οἱ ἀηδόνες, » Φλέγρ., κελαϊδοῦν γλυκὰ μὲ Ἀττικὴν εὐγλωττίαν).

Ἐναυγάζω, Μ. άσω. Φέγγω (λάμπω) πεθενά, (μτβτ.) φωτίζω τι. « Τὴν ἀχλὺν ἐναυγ., » Φίλ.

Ἐναύγασμα (τὸ). λάμψις ἐγγενομένη, ἔλλαμψις.

Ἐναυδής, ές καὶ

Ἔναυδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φωνὴν (αὐδὴν), ὁμιλῶν, (ἐπιμ.) ζωντανός.

Ἐναυθεντέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἔχω δύναμιν (ἐξουσίαν) ἐπάνω εἴς τι.

Ἐναυλακοφοιτις, ιδος (ἡ), Π. ἡ φωτιοῦσα (συχνάζουσα, διατρίβουσα) εἰς ταῖς αὐλακιαῖς τῶν γωραφιῶν.

Ἐναύλειος (ὁ, ἡ). = Ἐναύλιος.

Ἐναυλίζω καὶ (μσ. ὅ καὶ συνηθέστ.) Ἐναυλίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Κατοικῶ συνήθως (Κάμνω κωνάκι) μέσα εἰς.

Ἔναύλιος, ος ἡ α, ον. Ὁ ἐν τῇ αὐλῇ, ἁπιτικός. (ἐν γέν.) ἐσωτερικὸς, (ὁθ. ‖. οὐσ.) Ἐναυλίη (ἡ), Ἰων., τὸ ἔσωθεν (τὰ ἀχὰ μέτα) μέρος τινὸς πράγματος, ξ ‖. Ἐναύλιον (τὸ), = Ἔπαυλις, εἴκημα μὲ περιοχὴν (αὐλήν).

Ἔναυλις, ίδος (ἡ). ἡ οὖσα ἐντὸς (προσηρμοσμένη εἰς τὸ ἔσωθεν) τοῦ αὐλοῦ. «Γλῶττις —, » Ἀξ.

Ἐναύλισμα (τὸ). τὸ μέρος εἰς τὸ ὁπ. ἐναυλίζεται τις, καταικητήριον, ἐνδιαίτημα.

Ἐναυλιστήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων (ἁρμόδιος) πρὸς ἐνοίκησιν, οἰκήσιμος. « Ἅντρον ἐναυλιστήριον, » Ἐπγρ.

Ἔναυλος (ὁ, ἡ), = Ἐναύλιος, κατοικῶν (ἐνοικιαζόμενος) ἐντὸς τῆς αὐλῆς (τοῦ ἀσπιτιοῦ). « Ἔναυλον ἢ θυραῖον, » Σοφ. ‖. (οὐσ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) κατοικία (κυρ. ἀγροτική), Ἔπαυλις, (ἐν γέν.) κατοικητήριον, κωνάκι. « Ἡ περὶ ἐγὼ Περσῆς ἀκροπόταλις. . αἰπολίοισιν ἔναυλον ἐρημαίοισιν ἀνεῖμαι, » Ἐπγρ. « Νυμφέων ἔναυλοι, » Ἠσ., τὰ βουνά. « Ἄλλος ἔναυλος, » Ὀππ., ἡ θάλασσα.

Ἔναυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκουόμενος μὲ τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ, (ἐπιμ.) ἀντηχῶν ἀκόμην εἰς τὴν μνήμην, (ἐν γέν.) νεαρὸς, πρόσφατος. « Φωνὴ (« Μνήμη, « Φόβος, « Πόνος, « Εὐεργεσία κτλ.) ἔναυλος, » Αξ. (ξ ἑλλ.) « Ἔναυλον ἦν ἔτι τότε πᾶσι, » Αἰσχ. « Πρὸς ταῦτα χρὴ ἔχειν ἔναυλον ὅτι, »

Πλ. (καὶ καταχρ.) « Διὰ τὸ ἔνυλα τὰ τραύματα ἔχειν. « Ρύσ. 2) ὁ ἔχων σχῆμα αὐλοῦ ἢ αὐλῶνος, σωληνοειδής, (ὀθ. ‖. οὐσ.) τάφρος, χαράδρα· χειμάρρος φωλεὰ ἑρπετῶν, κτλ. « Τάχα κεν φεύγοντες, ἐναύλους πλήσειαν νεκύων, « Ἰλ. Π.

Ἐναυξάνω, Μ. αὐξήσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω ν' αὐξήσῃ τι (καὶ ἀπ.· « ἡ πθ. Δύξάνω, Τράφομαι, Μεγαλόνω) μέσα εἰς.

†Ἔναυξις, έος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐαυξίης.

Ἔναυρος (ὁ, ἡ). [ἐν, αὔρα]. ἐκτεθειμένος εἰς τοὺς ἀνέμους, ἀερικός.

Ἔνδασις [ἔνδω], εως (ἡ). ἔνδυμα. « Πυρὸς —, « Πλ.

Ἐνδεεία (τὸ). κἂν ὅ,τι χρειάζεται πρὸς ἔνδειαν, προσάναμμα· (μτφορ.) ἀφορμὴ πρὸς ἐρεθισμόν, ἐλατήριον. « Τοιαῦτα ἔχων ἐνδύσματα εἰς βασιλείας ἐπιθυμίαν ἐ 'Ηρωδ., (παρβλ. Ἐμπρησμία).

Ἐνδεγένιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παλ τὸν αὐχένα (λαιμόν). « Βάσχος —, « Ἐπιγρ.

Ἐνδεγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐνδεχάομαι.

Ἐνδεδέω, Μ. δήσω. Ἀνάπτω (Ἀναύω) φωτιάν. (καὶ μτφορ.) Ἐξάπτομαι, ἐρεθίζομαι, (κοιν.) παίρνω φωτιάν. « Οὔτε τὸ πῦρ οὔτε ἔναυε, « Ἡρ., ἂν τοῦ ἔδιδε φωτιὰν (ν' ἀνάψῃ) ὡς ἐνεργὸν (ἀφωρισμένον), (ἀμτφ.) « Ἐκ τοῦ βωμοῦ πῦρ ἐκαύσασθαι, « Δίλ. (καὶ μτφορ.) « Καὶ τὸ θράσος παρὰ τῆς Ἑλενασινίας ἐναύσασθαι, « Πλάτ. « Ἐντεῦθεν τὸν λόγον ἐναυσάμενος Εὐριπίδης, « Δίλ., λαβὼν ἀφορμὴν (ὕλην).

Ἐναφανίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀφανίζω τι μέσα εἰς. « Ἐν γὰρ τοῖς μεγάλοις ἐναφανίζεται τὰ οὕτω σμικρά, « Στοβ.

Ἔναφεψημα (τὸ). τὸ ὑγρὸν ἐντὸς τοῦ ὁπ. ἑψήσατε (κυρ. ἰατρικὸν) τι, (Δτ.) δεκοκτον, ἔκ τοῦ

Ἐναφίψω, Μ. εφήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βράζω τι εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀφήσῃ τὴν οὐσίαν του μέσα εἰς.

Ἐναφίημι, Μ. ἐναφήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀφίνω (Ἀφίνω νὰ πέσῃ, νὰ τρέξῃ, νὰ γυθῇ κτλ.) τι μέσα εἰς. (ὀθ. συνήχ. ἢ κατ' εὐφ.) χέζομαι ἢ κατουρῶμαι (κοιν. τὰ κάμνω) ἐπάνωμου, (καθὼς καὶ οἱ Γάλλοι λέγουν) laisser aller tout sous lui. « Ἀπὸ τοῦ δίους ἐναφεικώς, « Ἀρχφν.

Ἐναφροδισιάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Ὁμιλῶ ἐρωτικῶς μετά τινος, συνουσιάζω.

Ἐναῴα, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐνάπτω, δέσιμὸν εἰς ἢ ἀπό.

Ἐνγεταυθί, Ἀττ. Π. ἀντὶ Ἐνταυθί γε.

Ἔνδαδος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (γευμάτος) ὄψοδί, ῥητινώδης. « Πεύκη —, « Θγρ. 2) Π. σμυρωδεσμένος (τελεσθείς) μὲ δᾷδας (λαμπάδας). « Ἑόμος —, « Ποιητ., ὁ ἔνυμος (ἀντίθ. τῷ Σκότιος), (παρβλ. Ἀδᾳδουχητος).

Ἐν-δαδόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταδίλλω (δένδρον τι) εἰς δαδί, καμνω νὰ σβρέσῃ ἀλλη του ἢ ῥητίνη εἰς ἓν μέρος (ἐπιμ.) τὸ ἐμβολιάω.

Ἐνδαίνυμαι, Μ. δαίσομαι, Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) τρώγω (εὐωχοῦμαι) μέσα εἰς.

Ἔνδαις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. = Ἔνδαδος (2). « Σπονδαὶ ἔνδ., « Αἰσχλ.

Ἐνδαίω, Μ. δαίσω, Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) καίω (κυρ. καὶ μτφορ.) μέσα εἰς. « Πόθου ἐνδ. τινί, « Πίνδ., ἐξάπτω (διεγείρω) εἰς τὴν καρδίαν τινὸς (τῷ ἐμπνέω) ἔρωτα. (καὶ πθ.) « Βέλος ἐνεδαίετο καυρὴ, « Ἀπλλν.

Ἐνδάκνω, Μ. δήξομαι. Ἐμπήγω τὰ ὀδόντια μου μέσα εἰς, δαγκάνω, (καὶ μτφ.) καίω, (γυδ.) σακάζω. « Ἐνδακὼν (σ' ἀκρος) στόμια, « Εὐρ., ἔπηξε τὸ χαλινάρι 'ς τὰ δόντια. 2) (μτφ.) σκαλόνω, σρίγγω (καὶ δὲν γυρίζω). « Ἵνα μὴ ἐνδάκῃ ὁ στύλος τῇ γῇ, « Μθμ. Παλ. (ἢ χ. πτ.) « Τῶν τροχῶν ἐνδακόντων, « Συν.

Ἔνδακρυς, υος (ὁ, ἡ). κλαυμένος, δακρυσμένος, μὲ τὰ δάκρυα 'ς τὰ μάτια.

Ἐνδακρύω, Μ. υσω. (μὲ δοτ.) Δακρύω ἐντός ἢ διά τινος. Ὠμωσεν —, « Αἰσχλ.

Ἐνδαπανάω-ῶ, Μ. ήσω. Δαπανῶ τι ἐντὸς ἢ δι' ἄλλου.

Ἐνδάπιος (ὁ, ἡ), Π. καὶ

Ἔνδαπος [ἔνδον ἢ ἐν, δᾶπος], ἡ, ὀν. Ἐντόπιος.

Ἔνδασυς, εος (ὁ, ἡ). δασὺς (μαλλιαρὸς) ὑπερβ.

Ἐν-δατέομαι-οῦμαι, Μ. δάσομαι (προκ. Ἐνδέδασμαι κ.λ.), Π. χωρίζω, μοιράζω, διανέμω· ὁπλῶ διακεκομμένα ἢ πικρὰ, (καινν.) γλωσσοτρώγω. « Τὸ δ' ἀπάρεινον λέκτρον ἐνδατούμενος, « Σοφ. (καὶ πθ.) « Ἦτοι ἀριστολόχειαι παλίκιος ἐνδατέοιτο, « Νίκ., κοπτοιτο, τρίβοιτο, (κατ' ἄλλ.) ἐσθοιτο.

Ἐν-δαῴλεύομαι, Μ. εύσομαι. Φυλάγομαι δαψιλής (μεταδοτικὸς, πλουσιοπάροχος) εἴς τι. (μτβτ.) μεταχειρίζομαι ἢ δίδω ἀφειδῶς (δαψιλῶς, κατακόρως) « Ἀπ' αὐτοῦ τὸ μέτρον τοῦτο προσηγορεύθη, ἐπείπερ αὐτῷ ἐνεδαῴλευτο, « Σδ.

Ἐνδεδασμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐνδατέομαι.

Ἐνδεδομένος [ἐνδίδωμι], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ἔνδοσιν, μὲ χαλαρὰς (κοιν. Ἀνδετὰς) ἡνίας, ὑφεμένως.

Ἔνδεής [ἔνδεω], έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔνδειαν (χρείαν ἢ ἐλλειψίν) τινος, ἐλλιπὴς, ἀτελὴς· στερημένος, πτωχὸς. (μέ γεν.) « Ἐνὸς μοι μόθος ἐνδεὴς ἔπ., « Εὐρ. « Τῶν καθ' ἡμέραν ἐνδεεῖς ὄντας, « Ἰσοκρ. (καὶ ἁπλ.) « Ὡς μήτε ὑπερπλημμελεῖσθαι, μήτε ἐνδεεῖς γίγνεσθαι, « Ξεν. « Ὑπερῆρες παράσημοί τε καὶ ἐνδεεῖς, « Θμς., (κοιν.) λειψοί. « Εἴ τις τι ἐν τῷ σώματι ἐνδεὲς ἔχει, « Ξεν., ἐλάττωμα. ‖ (τὸ συγκρ.) Ἐνδεέστερος, (μὲ γεν.) κατώτερος, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐκ ῥήματικῆς) « Ἐνδεέστερον τῆς δόξης, « Δξ.

Ἐνδεῖ, ἀπρσ. ἴδε Ἐνδέω.

Ἔνδειμα (ἡ), ἡ κατάστασις τοῦ ἐνδεοῦς, χείρησις, ἔλλειψις (τῶν ἀναγκαίων), πενία.

Ἔνδειγμα (τὸ). δεῖγμα προφανὲς, ἀπόδειξις. (μτγν.) φάντασμα.

Ἐνδεικής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐνδεής.

Ἐνδείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω (παραχήνω) τι ἐμπράκτως ἢ ἐνώπιον πάντων, ἀποδείχνω. — 2) ἐγκαλῶ (εἰς τὸ κριτήριον), κατηγορῶ, (ἴδε Ἔνδειξις). 3) (μσ.) κάμνω (ἢ κάμνω τι πρὸς) ἐπίδειξιν (γίνομαι μὲ ἐδεῖν). « Ἐχαρίζοντο αὐτῷ πάντα ἐνδεικνύμενοι καὶ κολακεύοντες, « Δημ. 4) (στν. καὶ ἀμφ.) ἀπολογοῦμαι, δικαιολογοῦμαι, « Πηλείδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι, « Ἰλ. Τ.

Ἐνδεικτὴς [ἐνδείκνυμι], ου (ὁ). ὁ καταμηνύων τινὰ, καταδότης.

Ἐνδεικτικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ἔνδειξιν ἢ γινόμενος —

Ἐνδεικτικῶς, ἐπίρ. Ἐνείδει ἐνδείξεως (ἁπλῆς καταμηνύσεως), (ἐπιμ.) ἐπιτολαίως καὶ ὕσον μόνον νὰ δώσῃ νύξιν (ἀφορμὴν πρὸς περαιτέρω ἐξακρίβωσιν). « Ἐνδεικτικῶς μὲν εἴρηται, σαφῶς δὲ οὐδέ πω, « Γαλ.

Ἔνδειπτο, Π. ἀντὶ Ἐνδέδειπτο, ὑπερσ. τοῦ Ἐνδείκνυμι.

Ἐνδείματος (ὁ, ἡ). δείματος ἁπλοῦς, περίφοβος.

Ἐνδειματόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐμποιῶ δεῖμα (φόβον, καταπτοίζω, (συνηθέστ. τὸ) Ἐκδειματόω.

Ἔνδεινος (ὁ, ἡ), λίαν δεινός.

Ἔνδειξις, εως (ἡ). δείξιμον (Νμ.) Καταμήνυσις (κυρ. διὰ σφάλμα ἀποδεδειγμένον)· ἔλεγχος, ἀπόδειξις, διασάφησις· ἀπολογία (;). Ἐπίδειξις (σὺν οἷας κτλ.) πρός τινα (ἀπρ.) σημεῖον πρὸς διάγνωσιν (τῆς ἀσθενείας), σύμπτωμα.

Ἕνδεκα (οἱ αἱ, τά, [ἕν-δεκ-] ἀριθμ. 11. « Οἱ ἕνδεκα, « Ξεν., Δημ., ἄρχοντες αἷς τὰς Ἀθ. ἐπιφορτισμένοι τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων.

Ἐνδεκαετὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ διαρκῶν) 11 ἔτη, ἑνδεκα χρόνων.

Ἐνδεκάζω, Μ. άσω. Ἐορτάζω τὴν ἑνδεκάτην ἡμέραν τοῦ μηνός.

Ἐνδεκάκις, ἐπίρ. 11 φοράς.

Ἐνδεκάκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν 11 κλίνας.

Ἐνδεκάμηνος (ὁ, ἡ). 11 μηνῶν, ἑνδεκαμηνιαῖος.

Ἐνδεκάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 11 πηγῶν.

Ἐνδεκάπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 11 ποδῶν ἕκαστον.

Ἕνδεκας, άδος (ἡ). τὸ ἀφηρημ. οὐσ. τοῦ 11 ἀριθμοῦ. 3) Ἄθροισμα (ποσότης) 11 μονάδων (προσ. ἡ φραγκ.).

Ἐνδεκασύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπό) 11 συλλαβάς.

Ἐνδεκαταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 11 ἡμέρας· 11 ἡμερῶν.

Ἐνδεκατημόριον (τὸ). τὸ ἑνδέκατον μέρος τινὸς πράγματος.

Ἐνδέκατος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς (ἢ μετ' ἄλλων) 10.

Ἐνδέκεσθαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐνδέχεσθαι.

Ἐνδεκέτης, ιδος (ἡ), = Ἐνδεκαετής.

Ἐνδεκήρης, εος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ 11 σειρὰς κωπῶν ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).

Ἔνδεκτος (ὁ, ἡ). (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) δυνατὸν (νὰ γένῃ), ἐνδεχόμενον. « Ἔνδ. ἔφην, « Ἀπλλν., ἐνδέχεται, ἐμπορεῖ (νὰ γένῃ).

Ἐνδελέχεια (ἡ). τὸ ἀφηρ. οὐσ. τοῦ Ἐνδελεχής, συνέχεια (διάρκεια) ἀκατάπαυστος, (συγχ. τῷ Ἐντελέχεια).

Ἐνδελεχέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαρκῶ ἢ πράττω τι ἐνδελεχῶς (ἀδιακόπως), εἶμαι —

Ἐνδελεχὴς, ἐος (ὁ, ἡ). συνεχὴς, ἀδιάκοπος, ἀκατάπαυστος· διαρκὴς.

Ἐνδελεχίζω, Μ. ίσω, = Ἐνδελεχέω. ‖

(μεθτ.) χάμνω τι νὰ διαρκῇ (ἐπαναλαμβάνω) ἀδιακόπως.
Ἐνδελεχισμός (ὁ), = Ἐνδελέχεια, συνέχεια (ἐξακολούθησις) ἀδιάκοπος.
Ἐνδελεχῶς, ἐπῤ. Συνεχῶς, ἀδιακόπως.
Ἔνδεμα (τό), [ἐνδέω]. πᾶν ὅ,τι δένεται ἐπάνω εἴς τι· δεσμὸ· φυλακτὸν κτλ.
Ἐν-δέμω (ἔγχρ. κυρ. μόνον ὁ ἀόρ.), κτίζω (Οἰκοδομῶ) τι μέσα εἰς. (μὲ αἰτ.) χωρίζω κρίλωμά τι μὲ τοῖχον.
Ἐνδέξια, ἐπίῤ., ἴδε Ἐνδέξιος.
Ἐν-δεξιόομαι-οῦμαι, Μ. ώτερικ. Πιάνω ἢ κρατῶ τι μὲ τὴν δεξιάν χεῖρα.
Ἔνδέξιος (ὁ, ἡ), ὁ ἐκ δεξιῶν κείμενος, (ἔπιπ.) ζῶνος. (σπν.) ἐπιτήδειος, [παρβλ.] Ἀν-άδεξιος. ‖ῬΗ. (τὸ ὑδ.) Ἐνδέξια, ἐπίῤ. Πρὸς τὰ δεξιὰ, (συγχ. τῷ Ἐν δεξιᾷ).
Ἐνδέομαι, μσ. ἡ πθ. ἀμφοτέρων τῶν ῥημ. Ἐνδέω.
Ἔνδεσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνδέειν (δένειν τι ἐπάνω εἰς). 2) (συνηχ.) τὸ μέρος ὅπου ἐνδέεται (συνδέεται) τι ἐπάνω εἰς ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλο.
Ἔνδεσμα (τό), = Ἔνδεμα.
Ἐνδεσμεύω, κτλ
Ἐν-δεσμέω-ῶ, Μ. εύσω, = Ἐνδέω, συνδέω· δεματιάζω.
Ἔνδεσμος (ὁ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ δένεταί τι μέσα εἰς αὐτό, κομπέδεσμα, μπόγος κτλ., δεμάτι· φγκαλὶς (ξύλων κτλ.).
Ἔνδετος (ὁ, ἡ), [ἔνδειο] δεμένος μέσα ἢ ἐπάνω εἰς· δεματιασμένος· δέσμιος.
Ἐν-δεύω, Μ. δεύσω. Βουτῶ (Μουσκεύω) τι μέσα εἰς.
Ἐν-δέχομαι, Μ. δέξομαι, = Ἀποδέχομαι, συγκατατίθεμαι εἴς τι, τὸ πιστεύω, τὸ ἐγκρίνω. (Θκ. Γ', 82). 2) = Ἀναδέχομαι, παίρνω ἐπάνω μου, ἐπιφορτίζομαι.
3) (τρπρ. ἢ κατὰ μτχ.) Ἐνδέχεται, εἶνε δυνατὸν (ἐφικτὸν ἢ πιθανὸν), ἠμπορεῖ νὰ γένῃ. (μὲ αἰτ.) ἐπιδέχεται. ᾠ)θεν εἰς ἀνάγκην ἀφῖχθαι, .. λογισμὸν ἠς ἐνδέχεται, « Θκ. « Τοῖς μὲν ἰδιώταις ἔξεστι τὰς δαπάνας συντέμνειν, τοῖς δὲ τυράννοις οὐκ ἐνδέχεται, « Ξεν. « Ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, ἢ « Εἰς τὸ ἐνδεχόμενον (ἢ κρατ. τοὐνδεχόμενον), « Δξ. , (ἐπιῤῥηματικῶς) ἀντὶ –
Ἐνδεχομένως, ἐπίῤ. Μὲ κάθε τρόπον καθ' ὅσον ἐνδέχεται, ὅσον ἤθελον τὸ συγχωρήσῃ αἱ περιστάσεις. « Ὅπως ἐνδέχ. ὁ δῆμος βουλεύσηται, « Δμ.
Ἐνδέω, Μ. δήσω (ἀόρ. Ἐνέδησα, πθ. πρκ. Ἐνδέδεμαι, ἀόρ. Ἐνεδέθην). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Δένω τι σφικτὰ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλο. δένω εἰς κομπέδεμα· συνδέω· προσηλόνω. « Ἀστέρες ἐνδεδεμένοι, « Ἀρστ., οἱ ἀπλανεῖς.
Ἐνδέω (καὶ μσ.) Ἐνδέομαι, Μ. δεήσω, -ομαι (μσ. ἀόρ. Ἐνεδεήθην κτλ.). (μὲ γεν. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρτπρ.) Ἔχω χρείαν (ἀνάγκην, ἔλλειψίν) τινος, στερούμαι, μοῦ λείπει τι. « Τίνος ἐνδέομεν; « Εὐρ. « Προσδεῖ, μᾶλλον δ' ἅπαντος ἐνδεῖ τοῦ πόρου, « Δμ. « Ἄριστος οἶκος ὁ τῶν περισσῶν (μηδενὸς δεόμενος), ἢ τῶν ἀναγκαίων μηδενὸς ἐνδεόμενος, « Πλ. (ἢ μὲ δυτ.) « Πολλῶν ἐνέδει αὐτῷ, « Ξεν. « Οὐδενὸς ὑμῶν ἐνδεήσει, « Ὑπ. (ἢ ἐλλ. τῆς γεν.) « Ἐνδεῖ τῷ ἀριθμῷ, « Δξ. , Ἐλλείπει ἀπὸ τὸν λογαριασμόν. δὲν εἶνε σωστός. (ἢ χ. πτ.) « Αἰτιασάμενοι τὸν ζαθμὸν ἐνδεῖν, « Ἀπτ. « Ὡς καὶ τὰς ποιητικὰς ὑπερβολὰς ἐνδεῖν πρὸς τὴν τότε κατάστασιν, « Πλ. 2) (χ. πτ.) εἶμαι ἐλλειπὴς (ἀτελὴς) ἢ ἀνέκαθεν (δὲν ἐπαρκῶ) πρός τι, μένω ὀπίσω. « Ἐνδεούσης τῆς φύσεως, « Θωρ. « Ὥστε καὶ τὰς ποιητικὰς ὑπερβολὰς ἐνδεῖν, « Πλ.
Ἐνδεῶς, ἐπίῤ. Ἑλληνικῶς. « Ἐνδεῶς ἔχω (τινός), « Δξ. , πάσχω ἔλλειψιν. (ἢ συγκρ.) « Ἐνδεεστέρως τοῦ προσήκοντος, (ἢ) « Ἐνδεεστέρως ἢ προσῆκε, « Δξ. , ὀλιγώτερον ἀφ' ὅ,τι πρέπει (ἀφ' ὅσον χρειάζεται). 2) εἰς (μὲ) ἔνδειαν, πτωχικά. « Ἐνδεῶς πράττω, « Δξ., εὑρίσκομαι εἰς ἔνδειαν, εἶμαι ἐνδεής.
Ἔνδηλος (ὁ, ἡ). πρόδηλος, ἀλαφάνερος.
Ἐν-δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ζῶ, Διατρίβω) εἰς τὸν δῆμον μου (εἰς τὴν πατρίδα μου, εἰς τὸ σπίτι μου, μεταξὺ τῶν συμπολιτῶν μου) ἢ (ἁπλ.) εἴς τινα δῆμον. « Παροικῶν ἐν Καρθαίᾳ καὶ καλῶς ἐνδημῶν, « Ἐπιγρ., (παρβλ. Ἐπιδημῶ).
Ἐνδημία (ἡ), ἡ εἰς τινα τόπον (κυρ. δὲ εἰς τὴν πατρίδα) διαμονή, παρουσία.
Ἔνδημος (ὁ, ἡ), = Ἔνδημος.
Ἐν-δημιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κατασκευάζω τι μέσα εἰς
Ἔνδημος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ἐντὸς τοῦ δήμου (τῆς πατρίδος) του, μὴ ἀλλαχοῦ εἰς ἀποδημίαν, παρών. « Ξένους τοὺς ἐνδήμους τῶν καιρῶν τούτων μαθήσασθαι εἰς χωρίον ῥητόν, « Αἰν. « Καὶ μήν.. καὶ ἀποδημητικοὶ πρὸς ἐνδημοτάτους, « Θκ.
2) ὁ ἀνήκων ἢ συνηθίζόμενος εἰς τὸν δῆμον (εἰς τὸ ἔθνος), ὄχι ξένος ἢ ξενικός, ἴδιος τοῦ τόπου, ἐντοπίτης, (ἰατρ.) ἐνδημικός, (παρβλ. Ἐπίδημος). « Οἵτε δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν ἐθείας, « Ἡσ. « Βοὰν ἔνδημον ἐξοπλίζων, « Αἰσχλ., πόλεμον ἐμφύλιον. « Πρασιὰ οὖσης ἀπὸ τῶν ἐνδήμων ἢ ἐκ τῆς ὑπερορίας, « Ξεν.
Ἐνδιάασκον, Π. παρτ. τοῦ Ἐνδιάω.
Ἐν-δια-βάλλω, Μ. βαλῶ. (μὲ δτ.) Διαβάλλω (Κατηγορῶ ἢ Συκοφαντῶ) τινὰ ἐπιμόνως.
Ἐν-δια-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἐνδιήγαγον κλπ.). (μὲ δοτ.) Διάγω (Διατρίβω) μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, (εἰς τὸν Ἀγαθ. Ἐπιγρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐνδιάω).
Ἐνδιαπερινεμήνεγκος (ὁ, ἡ), κωμ. [ἐν, διά, ἀήρ, ἀνήρ, νέγκαμα]. ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς καλυμβῶντας εἰς τὸν ἀέρα (τοὺς ἐναερίους, πτερωτοὺς) ἀνθρώπους, (ἀλλ. διορθ. Ἐνδιαερι-αιθερινήνεκτος).
Ἐν-διάζομαι (τὸ β- βραχύ), Μ. άσομαι, Ἐνυρσίνω, ἐμπερι-πλέκω.
Ἐνδιάζω (τὸ ι μακρόν), Μ. άσω. [ἔνδιος]. ἀναπαύομαι (ἡσυχάζω) τὸ μεσημέρι, ξεμεσημεριάζω, (ἐπὶ βοσκημ.) σταλίζω, (παρβλ. Ἐνδιάω).
Ἐνδιάθετος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἐντετυπωμένος εἰς (ἢ γινόμενος κατὰ) τὴν ἐσωτερικὴν διάθεσιν (τοῦ νοὸς, τῆς ψυχῆς), ἔμφυτος. « Λόγος—, « Πλ., ὁ ἐσωτερικός, ὁ κατὰ νοῦν, (ἀντιθ. τῷ Προφορικός). « Ἕξις (« Ῥώμη), « αὐτ., ἡ ἐντετυπωμένη (ῥιζωμένη) εἰς τὴν ψυχήν, (ἐκμ.) ἀληθὴς, ἀπαράτρεπτος, μόνιμος. 2) (ἐκκλησ.) = Ἐνδιάθηκος.
Ἐνδιαθέτως, ἐπίῤ. Μὲ ἐσωτερικὴν πεποίθησιν (διάθεσιν).
Ἐν-δια-θέω, Μ. θεύσομαι. Διατρέχω (Περιέρχομαι δρομαῖος) μέσα εἰς.
Ἐνδιάθηκος (ὁ, ἡ). (ἐκκλησ.) ὁ κατατεταγμένος (περιεχόμενος) εἰς τὴν σειρὰν τῶν συγγραφουσῶν τὴν Π. καὶ Ν. διαθήκην βιβλίων, κανονικός.
Ἐν-δια-θρύπτομαι, Μ. θρύψομαι (μὲ δοτ.) Κάμνω τσακίσματα (Καμαρώνω) εἰς τι (παρβλ. Ἐντρυφῶ).
Ἐν-δια-τάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Κατοικῶ (συνήθως) μέσα εἰς, ἐνδιατρίβω.
Ἐνδιαίτημα (τὸ), τὸ μέρος ὅπου ἐνδιαιτᾶταί τις, κατοικητήριον.
Ἐν-διά-κειμαι, Μ. κείσομαι. Εὑρίσκομαι κείμενος μέσα εἰς.
Ἐνδιακειμένως, ἐπίῤ. = Ἐνδιαθέτως, κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν διάθεσιν, καθὼς αἰσθάνεται τις εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του.
Ἐν-δια-κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Διακοσμῶ τι μέσα εἰς.
Ἐν-δι-αλλάσσω (ττω), Μ. άξω. Ἀλλάζω (Μεταβάλλω) τι διά τινος.
Ἐν-δια-μένω, Μ. μενῶ. Διαμένω μέσα (Ἐπιμένω) εἰς τι.
Ἐν-δια-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω (Διαπλέκω) ἐντός τινος, ἐμπεριπλέκω.
Ἐν-δια-πρέπω (χ. Μ.). (μὲ δοτ.) Διαπρέπω (Φαντάζω, Ἐξέχω) εἴς τι.
Ἐνδιάσκευος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίῤ. -σκεύως. (κυρ. λόγος) συνθεμένος ἐντέχνως, καλλωπισμένος, ἐπεξεργασμένος.
Ἐν-δια-σπείρω, Μ. σπερῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Διασπείρω τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.
Ἐν-δια-στρέφω, Μ. στρέψω. Διαστρέφω τι ὅλως διόλου.
Ἐνδιάστροφος (ὁ, ἡ). πάντῃ διεστραμμένος.
Ἐν-δια-τάσσω (ττω), Μ. τάξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βάλλω εἰς τάξιν μέσα εἰς.
Ἐν-δια-τρίβω, Μ. τρίψω. Διατρίβω (Χρονοτριβῶ) εἰς μέρος ἢ πρᾶγμά τι. « Περὶ τὴν Πελοπόν. ἐνδιέτριψεν, « Θκ. (καὶ τρπ.) « Ἐνδιατρίψαι τῷ περὶ τοὺς βίους ἀναγραφῇ, « Πλ. (καὶ παρβλ.) « Μὴ ἐᾶν τὴν ὄψιν ἐν τοῖς καλοῖς ἐνδιατρίβειν, « Ξεν.
Ἐνδιατριπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀγαπῶν (συνηθίζων) νὰ ἐνδιατρίβῃ εἴς τι.
Ἐν-δια-φαίνομαι, Μ. φανοῦμαι. Φαίνομαι ἀμυδρῶς (διαφαίνομαι) ἐντός τινος.
Ἐν-δια-φθείρω, Μ. φθερῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Χαλνῶ (Φανερώνω, Ἀφανίζω) τι μέσα εἰς.
Ἐν-δια-χειμάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Παρνὶ τὸν χειμῶνα (Ξεχειμωνιάζω) εἰς τόπον τινὰ ἢ εἰς ἔργον τι.
Ἐν-διάω [ἔνδιος], Μ. άσω, Π. εἶμαι ἐκτεθειμένος (ζῶ) εἰς τὸ ὕπαιθρον (μὲ δοτ.) ἐνοικῶ. « Ἓξ ὃ' ἁλοὶ λυγῶν.. βάτοις ἐνδιάσας, « Ἐπιγρ. (καὶ μτγμ.) « Ὅμμασιν, οἷς ἐλπὶς ἐνδιάει, « Π. Σιλ. 2) (μτβτ.) βάλλω τὰ πρόβατα νὰ ξεμεσημεριάζουν (νὰ σταλιάσουν) ἢ (ἐν καιρῷ χειμῶνος) νὰ βοσκήσουν τῷ μεσημέρι ποιθενά, (παρβλ. Ἐνδιάζω).
Ἐν-διδύσκω, Μ. διδύξω. Ἐνδύσκω τινὰ εἴς τι.
† Ἐν-διδύσκω, Γρφ. ἀντὶ Ἐνδύω.

Ἐνδίδωμι, Μ. ἐνδώσω. Δίδω τι (δηλ. βάλλω μέσα) εἰς τὰς χεῖράς τινος, ἐγχειρίζω, (τρπ.) ἀφίημι (παραχωρῶ) τι εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, παραδίδω, ἐπιτρέπω. « Ἐνδόντα τίς μοι χειρὸς στηρίγματα, « Εὐρ. « Ἐνδιδόναι τὰ πράγματα τῷ δήμῳ, « Θκ. « Σίφας μὲν ἐξαλλόν τινες παραδόψειν· Χαιρώνειαν δέ .., ἄλλοι ἐνεδίδοσαν, « αὐτ. (καὶ πθ.) « Ἔπραξαν .., ὅπως ἐνδοθήσεται ἡ πόλις, « αὐτ. « Εἰς οὐδὲν ἡδὺ καὶ νεωτερικὸν ἐνδιδοὺς ἑαυτόν, « Πλ. « Ἐὰν ἐνδῷ καιρός, « Δ. Ἀλ., ἂν μοι τὸ συγχωρήσῃ, δοθείσης εὐκαιρίας. 2) δίδω ἀφορμὴν (ἴδε Ἐνδόσιμον), ἐπιφέρω, προξενῶ. « Λύγξ, .. σπασμὸν ἐνδιδοῦσα ἰσχυρόν, « Θκ. « Καὶ οὐκ ἐνδώσομεν πρόφασιν οὐδενὶ κακῷ γενέσθαι, « αὐτ. « Ταῖς τε λόγοις ἀρχήν τινα ᾗ πάρεδρον ἐνέδωκαν, « Δξ. 3) (ἑλλ.) ὑπείκω, ὑποχωρῶ, (τρπ.) χαυνοῦμαι, ἀτονῶ, μαραίνομαι, σβύνω, ὀλιγοστεύω. « Ἐβούλετο γὰρ ἀγωνίζεσθαι εὐρώστου τὸ πρῶτον, εἶτα κατὰ μικρὸν ἐνδιδόναι τὴν δύναμιν αὐτῷ, « Πλ. (καὶ ἑλλ.) « Ὁπότε ἐπίοιεν οἱ Ἀθην., ἐνεδίδοσαν ἀποχωροῦσι δέ, ἐνέκειντο, « Θκ. « Ὡς δὲ εἶδον αὐτοὺς ἐνδόντας, « αὐτ. (καὶ μετν.) « Ἐνεδίδου τὸ σῶμα διὰ μῆκος χρόνου, « Παρθέν. « Ἢν μή τι ἐνδιδῷ ἡ νῆσος, « Ἀρετ. 4) δείκνυμι (ἀποδείκνυμι) τι ἀμφιλόγως. « Πίστοτητα ᾗ δικαιοσύνην ἐνέδωκαν, « Πλάτ., ἔδωκαν πραγματικὰς ἀποδείξεις τῆς πίστ. καὶ διὰ τῶν. « Μαλακὸν οὐδὲν ἐνδιδόναι, « Ἡρ., νὰ μὴ δείξουν πρᾶγμα σημεῖον φόβου καὶ ἀδυναμίας. 5) (ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ Ἐμβάλλω, ἴδε 1)—(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐκδίδωμι, ἰδὴ ἐπὶ ποτ.) χύνομαι μέσα εἰς. « Ἐνδιδόντος μὲν τοῦ ποταμοῦ, ἔχοντος δὲ οὐδαμῆ ἐξήλυσιν, « Ἡρ.

Ἐνδιέχω, Μ. ἕξω (ἀόρ. Ἐνδιέσχον κτλ.). Διαχωρῶ σε ἐντὸς ἄλλου, κάμνω χαραγμάδα μέσα εἰς.

Ἐνδιήκω, Μ. ἥξω. (μὲ δοτ.) Ἐκτείνομαι ἕως μέσα (ἢ Εὑρίσκομαι ἀνάμεσα) εἰς.

Ἐνδιημερεύω, Μ. εὑσω. Διημερεύω εἰς.

Ἐνδίημι, (χ. Μ.), Π. διώκω, κυνηγῶ, καταδιώκω.

Ἔνδικος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-δίκως. Ὁ φυλάττων (ἢ γινόμενος κατά) τὸ δίκαιον, σύμφωνος μὲ τὴν δικαιοσύνην, δίκαιος· νομιμώς· ὀρθός, ἀληθής. « Πόλις ἔνδικος, « Πλάτ. « Ἔνδικος μισθαποδοσία, « Γρφ. ‖ (τὸ οὐδ.) « Ἔνδικα, « ἐπ.ῥ. ἀντὶ Ἐνδίκως, δικαίως, κατὰ νόμον. « Ἔνδικα ἐπαινούμενος, « Ἐπγρ. « Ἐνδίκως πωλεῖν, « Ἀρχ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς δίκην, δικαστικός. « Ἡμέρα—, « Ἡσύχ., ἡ τῆς δίκης, καθ' ἣν συγκρατεῖται δικαστήριον.

Ἔνδινα (τὰ), Π. [ἔνδον]. τὰ ἐντόσθια, (παρβλ. Ἔντερα).

Ἐνδινέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιστρέφω (Στρηφογυρίζω) τι μέσα εἰς. « Ὄμματα ἐνδεδινημένα, « Ἱππκρ.

Ἐνδιοδεύω Μ. εὑσω. Διέρχομαι (διοδεύω) ἐντός τινος.

Ἔνδιον (τὸ), Π. (κατὰ λέξ.) ὁ τόπος [κυρ. ἔξω εἰς εὐθαιθρον] ὅπου διημερεύει τις, (κοιν.) ἡμέρι, (ἐν γέν.) = Ἐνδιαίτημα, [ἐκ τοῦ

Ἔνδιος [ἐν, Ζεὺς-Διός], α, ον, Π. ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν καιρῷ τοῦ μεσημερίου. « Ἔνδιος δ' ὁ γέρων ἦλθεν, « Ὀδ. Δ. « Ὑπὸ τοῦνδιον, « Καλλ., πρὸς τὸ μεσημέρι ἢ κατομεσήμερα. 2) ὁ ἐκτεθειμένος εἰς τὴν ἄμεσον ἐπιρροὴν τῆς ἀτμοσφαίρας (εἰς τὸ ὕπαιθρον). « Ὕδωρ—, « Ἀρατ., τὸ πίπτον ἀπὸ τὸν οὐρανὸν (ἀπὸ τὸν Δία), (δηλ.) βρόχινον.

Ἐνδιπλόω-ῶ, Μ. ώσω. Διπλόω τι ἐντός.

Ἐνδίπλωμα (τὸ). τὸ ἐνδεδιπλωμένον μέρος ἢ πρᾶγμα.

Ἐνδίπλωσις, εως (ἡ). Δίπλωμα γινόμενον μέσα εἰς.

Ἐνδίφριος (ὁ, ἡ). ὁ καθήμενος εἰς δίφρον (ὄχημα, ἁμάξι ἢ βροντί). 2) ὁ καθήμενος (εἰς τὴν τράπεζαν) πλησίον καὶ εἰς αὐτὸν δίφρον μετ' ἄλλου, σύνδειπνος, ὁμοτράπεζος.

Ἔνδιψος (ὁ, ἡ). διψασμένος.

Ἐνδογενής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς ἐντὸς (τοῦ οἴκου), (ἐκ-) οἰκιακός, οἰκογενής.

Ἔνδοθεν [ἔνδον], ἐπίρ. = Ἔσωθεν, ἀπὸ μέσα, (μὲ γεν.) μέσα ἀπό.

Ἔνδοθι, ἐπίρ Π. ἀντὶ Ἔνδον, μέσα.

Ἔνδοῖ ᾗ Ἔνδοι, Αἰολ. ἢ Δ. ἀντὶ Ἔνδοθι.

Ἐνδοιάζω, Μ. άσω. Διστάζω, ἀμφιβάλλω (μὲ δοτ.· εἶμαι εἰς ἀμφιβολίαν περί τινος.

Ἔνδοιάσιμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-μως. Ἐπιδεκτικὸς ἐνδοιασμοῦ (ἀμφιβολίας), ἀμφισβητήσιμος.

Ἐνδοίασις, εως (ἡ) καὶ

Ἐνδοιασμός (ὁ). διστασμός, ἀμφιβολία· ἀβεβαιότης.

Ἐνδοιαστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐνδοιάζων (ἀμφιβάλλων), ἀμφιβλέπης.

Ἐνδοιαστικὸς ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-κῶς. Ὁ συνειθίζων (ἐγκρίνων) νὰ ἀμφιβάλλῃ, ἐφεκτικός.

Ἐνδοιαστὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀμφιβαλλόμενος, ἀμφισβητήσιμος.

Ἐνδοιαστῶς, ἐπίρ. Μὲ διστασμόν, μὲ ἀμφιβολίαν. « Ἐνδ. ἔχω, « Ἀριστ., = Ἐνδοιάζω, ἀμφιβάλλω.

Ἔνδομα (τὸ). κάθε τι εἰς τὸ ὁποῖον ἐνδίδωκε (τὸ ὁποῖον παραίτησέ) τις. 2) = Ἔνδοσις.

Ἐνδομάχας, α (ὁ), Δ. Π. ὁ μαχόμενος ἔνδον (τῆς οἰκίας). « Ἀλέκτωρ—, « Πίνδ.

Ἐνδομένεια (ἡ). τὸ ἔνδον μένειν, ζωὴ καθιστική, οἰκουρία, (συγχ. ᾗ ἴσ. συγγ. εῶ

Ἐνδομενία (ἡ), (Ἡσυχδον.). τὰ σκεύη (ἁπλᾶ, ἐνδύματα πλπ.) τοῦ οἴκου, (κοιν.) τὸ νοικοκυριόν, (παρβλ. Ἐνδοσχία).

Ἐνδομέω-ῶ, Μ. ήσω, (μὲ δοτ. ἐκ δ'.), = Ἐνδέμω, Ἐνοικοδομῶ, (ὕθεν:

Ἐνδόμησις, εως (ἡ). Ἐνοικοδόμησις, (κυρ.) κτίσιμον καὶ γέρισμα παραλλασσίου ἢ λειμένος, μόλωμα, (Τουρκ.) ῥιχτίμι.

Ἐνδομυχέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κάθομαι (εἶμαι κρυμμένος) εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῆς οἰκίας, οἰκουρῶ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτρρ.) « Ὑπαλλον ἕλκος, ἐνδομυχοῦσα φθορή, « Πεδιάσ. « Ῥήγνυται ἡ ἐνδομυχοῦσα αὐτῶν ὑπὲρ τῆς φιλοπρωτείας ἅμιλλα, « Φώτ.

†Ἐνδομυχὶ, ἐπίρ. = Ἐνδομύχως.

Ἐνδόμυχος (ὁ, ἡ), [ἔνδον, μυχός]. ὁ εἰς τὰ ἐνδότατά (εἰς τὸ βάθος) τινος τόπου εὑρισκόμενος, ἀπόκρυφος· (μτφρ.) κρυψίνους, ὕπουλος· (Π.) = Οἰκουρός.

Ἔνδον [ἐν], ἐπίρ. (ἐν γέν.) = Ἐντός, μέσα. (ἴδιατ. δὲ καὶ κατὰ συνεκδ.) ἐντὸς τοῦ οἴκου. « Κραδίᾳ ἔνδον ὑλάκτει, « Ὅμ. « Ἦσαν δὲ ἡμῖν ἔνδον ἑπτὰ μναῖ, « Ασ. « Τὴς ἀδελωῆς ἔτ' ἔνδον οὔσης τότε, « Δια. (καὶ ἐνάρθρ.) « Οἱ ἔνδον (ἕνν. ὄντες), « Ξεν., ἀντὶ Οἱ ἐν τῷ οἴκῳ, οἱ οἰκιακοί. (καὶ μὲ γεν.) « Ἔνδον ἀντὶ φαρέτρας, « Πίνδ. (καὶ μὲ δοτ. Π. ἀντὶ τῆς Ἐν) « Πίνδῳ ἔνδον τέγει, « Πίνδ. (καὶ μὲ γεν. ἐλλ. τῆς δοτ.) « Δώδις ἦ « Σιφύριος ἔνδον, « Ἰλ. Υ., Ψ.

†Ἐνδοξάζομαι, Μ. ασθήσομαι. Δοξάζομαι κατά τι ἢ διά τινος. « Ἐν τῷ θεῷ ἐνδοξασθήσεται Ἰσραήλ, « Γρφ.

Ἐνδοξολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Δοξολογῶ διά τινος. 2) ὁμιλῶ ἔνδοξα δοξασθῶ, (Ἀφτ.).

†Ἐνδοξόπωλος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Κλυτόπωλος.

Ἔνδοξος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ)-δόξως, (τὸ παρθ.-οτερος,-οτατος). Ὁ ἔχων δόξαν (τιμήν, ὑπόληψιν), περίφημος, (ἀντιθ. τῷ Ἄδοξος). 2) (πρᾶγμα) σύμφωνον μὲ τὴν κοινὴν γνώμην (δόξαν), (ἐπιτ.) πιθανόν, ἐνδεχόμενον, (ἀντιθ. τῷ Παράδοξον).

Ἐνδοσθία (τὰ), σπαν. ἢ ἀμφ. ἀντὶ Ἐντόσθια.

Ἐνδόσιμος (ὁ, ἡ), [ἐνδίδωμι]. ὁ διατεθειμένος (ἐπιτηδείως) πρὸς ἔνδοσιν, συγκαταβατικός· (ἐπὶ πραγμ.) εὐπαθής, εὐδιάλυτος. « Ἡ θερμολουσία ἐνόσιμα τὰ σιτία τῇ πέψει καὶ μαλακὰ παρέχουσα, « Πλ. 2) (συνήθ.) Ἐνδόσιμον, « τὸ παρὰ τοῦ κορυφαίου τῶν μυστικῶν ἢ γοφευτῶν διδόμενον εἰς τοὺς λοιποὺς συνθημα (ἴσαν, τόνος) ἵν' ἄρχωσιν, (ἅθ. ἐν γέν.) αἰτία, ὕλη, ἀφορμὴ (πρὸς ἔναρξιν ἢ ἐπιχείρησιν ὁποιασδήποτε πράξεως). « Ἵνα ὥσπερ ἐνδόσιμον γένηται ταῖς λόγοις, « Πλάτ. (παρβλ. Ἔναυσμα). 3) (ἐκκλησ.) ἄδεια πρὸς ἱεροπραξίαν, ἐνταλτήριον, ἢ συγχωροχάρτι, (Βυζ.).

Ἔνδοσις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἐνδίδῃ (νὰ ὑποχωρῇ, νὰ παραβλέπῃ, νὰ μὴ ἀντιστήκηται) τις, συγκατάβασις. « Ἐξ ἐνδόσεως, « Στρβ., οἰκειοθελῶς, κατ' ἰδίαν ὑποχώρησιν. 2) (μουσ.) = Ἐνδόσιμον.

Ἐνδοστατος, η, ον, Ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος)-

Ἐνδοτάτω, ἐπίρ. (ὑπερθ. ἀνωμαλ. τοῦ Ἔνδον). Ὅλως διόλου μέσα (βαθειά), καὶ

Ἐνδότερος, α, ον, Ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος)-

Ἐνδοτέρω, ἐπίρ. (συγκρ. ἀνωμαλ. τοῦ Ἔνδον). Πλέον μέσα, παρακείσα. (ἐνίοτε) πλειότερον. « Ἐνδ. τοῦ μετρίου, « Πλ.

Ἐνδότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ἔνδον.

Ἐνδοτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κλίνων πρὸς) ἔνδοσιν, συγκαταβατικός.

Ἐνδοτικῶς, ἐπίρ. Κατ' ἔνδοσιν (συγκατάβασιν). « Ἐνδ. ἔχω, « Μ. Ἀντ., ἔχω διάθεσιν νὰ ἐνδώσω (νὰ πεισθῶ) εἴς τι.

Ἐνδουπέω-ῶ, Μ. ήσω, Π (μὲ δοτ.) ἀντηχῶ (κάμνω [ἢ πίπτω μὲ] κρότον μέσα εἰς. « Ἀντλῳ δ' ἐνδούπησε (ἄλλ. γρφ. ἐν δούπησε) πεσοῦσα, « Ὀδ. Ο.

Ἐνδουχία (ἡ), [ἔνδον, ἔχω]. ἡ ἐσωτερι-

κή ἀποσκευή (τὸ Ἐνοικακυρεῖον) τοῦ Ἐπιτιτοῦ, (παρβλ. Ἐνδομυσία).
Ἐνδοιαστέον (τό), = Δοιαστέον.
† Ἐνδράνεια (ἡ), τὸ ἐναντίον τοῦ Ἀδράνεια.
† Ἐνδρανής, ές (ὁ, ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀδρανής.
Ἐνδρομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ δοτ.) τρέχω μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.
Ἐνδρομή (ἡ). τρέξιμον (μὲ στοίχημα ὅπους περάσῃ). 2) (συνηθ.) εἰδ. ἄσκησις ἢ μέλους τὸ ὁποῖον ἐκαίζετο πρὶν τοῦ ἀγῶνος πρὸς ἐμψύχωσιν σῶν δρομέων.
Ἐνδρομίς, ίδος (ἡ). εἶδος γυναδρῶν μαλλίνων ἢ γουνωμένων ἐπανωφορίου, τὰ ὁποῖα ἔκαμναν εἰς τὰς κλάσεις των οἱ δρομεῖς μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος ἵνα μὴ κρυολογοῦν, (ἄθεν ἴσ. ἢ κοιν.) ἐνδρομίδα. 2) (κλθ.) εἴδος γυναδρῶν ὑποδημάτων ἢ καλτσουνίων πρὸς χρῆσιν (κυρ.) τῶν κυνηγῶν.
Ἔνδρομος (ὁ, ἡ). γεμάτος (ὑγρὸς ἀπὸ) δρόσον, δροσερός.
Ἔνδρυον (τὸ), [ξέν, δρῦς]. τὸ ξύλον τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἑνωμένον τὸν ζυγὸν μὲ τὰ ἀλέτρι. 2) ὁ σκαμμὸς τοῦ κουκιοῦ (;). 3) τὸ μέσα (ἡ καρδιὰ) τῆς δρυᾶς (;), (παρβλ. Μελάνδρυον).
† Ἐνδυάζω, Μ άσω, καὶ Ἐνδυαστέω (ὁ), ᾶς Ἐνδυαστής, ἡ, ὀν, γραμ. διόρθ. (κρὸς ἐτυμολογ.) τοῦ Ἐνδυάζω, Ἐνδυασμός, Ἐνδυαστός.
Ἐνδυκὲς (κυρ. οὐδ. τοῦ ἀχρ. Ἐνδυκής), ἐπίρ. ἀντὶ
Ἐνδυνέως ξέν, δέδυκα], ἐπίρ. Π. ἐγκαρδίως, προθύμως, ἐπιμόνως, μετὰ σπουδῆς, ἐπιμελῶς· κατὰ συνέχειαν. « Ἐνδ. ἐσθίειν, « Ὀδ. Ξ, μὲ ὄρεξιν.
Ἔνδυμα (τὰ), [ἐνδύω]. φόρεμα.
ἡ Ἐνδυμανία (ἡ), = Ἐνδομανία.
Ἐνδύναι, ἀόρ. δ'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐνδύομαι.
Ἐνδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύναμιν, δυνατός, δυναμωμένος· (μὲ δοτ.) ἱκανὸς εἴς τι.
Ἐνδυναμόω-ῶ, Μ. ωσω. Δίδω (Ἐμπνέω) δύναμιν, ἐνδυναμώνω.
Ἐνδυναστεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι δυνάστης (Ἐξουσιάζω) μέσα εἰς (χ. πτ.) ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω, (Ξεν. Ἑλλ. Ζ'.).
Ἐνδύνω, ἀντὶ Ἐνδύομαι, (ἴδε Ἐνδύω).
Ἐνδύς, ῦσα, ὺν, φόρ. δ'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐνδύομαι.
Ἔνδυσις, εως (ἡ). τὸ ἐνδύειν ἢ ἐνδύεσθαι, ἔνδυσμα, χίτσιμον, ἔρτσωμα. 2) ἐνδυσμον, ἐνδυμασία. « Τὰ περὶ τὴν ἔνδ. καὶ τὴν στρωμνὴν τῶν νέων, « Ἀθ.
Ἐνδυστυγέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Δυσμοιχῶ (Δὲν εὐδοκιμῶ. Δὲν ἐπιτυγχάνω) εἴς τι.
Ἐνδυτέον, θετ. τοῦ Ἐνδύω.
Ἐνδυτήρ. ῆρος (ὁ) καὶ
Ἐνδυτήριος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐνδύων (χρησιμεύων ὡς ἐνδύομαι). « Πέπλος—, « Σοφ.
Ἐνδυτός, ἡ ή ός, ον ἡ όν. Τὸν ὁποῖον ἐνδύεται (φορεῖ) ἢ δύναται νὰ ἐνδυθῇ τις. « Ἐνδυτὸν σαρκός, « Γύρ., τὸ ἔρμα τοῦ σώματος ||. (ἐσθ.) « Ἐνδυτόν (τὸ), « Καλλ., ὁ χιτὼν ἢ ὁ ἐπενδύτης, καὶ « Ἐνδυτὴ (ἡ), « Ἑκαλ., ἓν ἀπὸ τὰ σκεπάσματα (τὰ ἐρέ δίμφια) τῆς ἀγ. τραπέζης.
Ἐνδύω, Μ. δύσω (φόρ. Ἐνέδυσα κτλ.). (μτβτ.) Ἐνδύνω (χυδ. Ἐνδύνω) τινὰ τὸ φόρεμά του. « Ἀλλὰ τὴν ἀξωμίδ' ἐνδύσω σε, « Ἀριστοφ. ||. (μσ.) Ἐνδύομαι, Μ. δύσομαι (φόρ. Ἐνέδυν, πρκ. Ἐνδέδυκα κτλ.). γώνομαι (ἐμβαίνω, εἰσχωρῶ) πουθενά (μὲ δοτ. ἢ πρόθετ. καὶ χ. προῦ. εἴτ.) « Ἐνδύεσθε ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκουόντων, « Ξεν. (κατὰ μίμησ. τοῦ Ὁμηρ.) « Ἐν δέ οἱ ἦτορ δῦναι, « « Εἰς τὴν ἐπιμέλειαν ἐνδῦναι, « αὐτ. « Οὐδέ τ' ἀκουστὴν ἐνδύσεται (ἀλλ. γρφ. ἐσδύσεται), « Ἰλ. Ψ., ἓν θέλεις ἔμβῃ εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀγωνιζομένων τὸ ἀκόντιον. « Ῥὶς ἐνδεδυκυῖα, « Ἰλ., ἡ χωμένη (τραβηγμένη) μέσα, πατσουρή. 2) (μὲ αἰτ.) φορῶ τὸ ἔνδυμά μου, ντύνομαι. « Κιθῶνα ἐνδεδύκει, « Ἡρ. « Χιτῶνα ἐνεδύσασθε, « Γρφ.
Ἐνεάζω, Μ. άσω. Γίνομαι ἐνεὸς (ἄλαλος), βωβαίνομαι (κυρ. ἀπὸ ἔκπληξιν).
Ἐνεαρίζω, Μ. ίσω. Περνῶ (Διατρίβω) τὸ ἔαρ εἰς μέρος ἢ ἔργον τι.
† Ἐνεγγυάω, ἐσφάλμ. ἀντὶ Ἐγγυάω.
Ἔνεγγυς, ἐπίρ. = Ἔγγυς, (παρβλ. Ἐναγγυς).
Ἐνεγκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φέρω,
Ἐνεδίδουν, ους, ου, ἀντὶ Ἐνεδίδων, πρτ. τοῦ Ἐνδίδωμι.
Ἐνέδρα (ἡ). (κυρ.) κάθισμα μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι. 2) (συνηθ. κατὰ συνεκδ.) γωνιά, παραμόνευμα, καρτέρι. (ἐν γέν.) ἐπιβουλή. « Ἐνέδρᾳ δ.αθηκῶν, « Λυγγ. 3) (εἰς τὸν ἵππικ.) τὸ μέρος ὅπου ἀνακυμβᾷ τι. « Ἦν δὲ τοῦ ἀστέος τὸ ἄνω μὴ ἐπιτήδειον ἔχῃ ἐνέδρην τῷ μογλῷ.
Ἐνεδράζω, Μ. άσω. Στηρίζω (Τοποθετῶ) τι μέσα ἢ ἀπάνω εἰς.
Ἐνέδρευμα (τὸ), = Ἐνέδρα.
Ἐνεδρευτής, οῦ (ὁ). ὁ ἐνεδρεύων, λῃστής, ἐδαφοστάτης, ἀπίδουλος.
Ἐνεδρευτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ συνειθίζων (ἐπιτήδειος εἰς τό) νὰ ἐνεδρεύῃ, ἐπιβουλευτικός, ἀπατηλός. (ἐπὶ τόπ.) ἁρμόδιος δι' ἐνέδρας.
Ἐνεδρεύω, Μ εύσω. κατὰ λέξ.) κάθημαι ἀκίνητος μέσα εἰς, (ὅθεν συνηθ.) κάθημαι εἰς ἐνέδραν, παραμονεύω (νὰ πιάσω ἢ νὰ φονεύσω) τινά, ἔχω (κάμνω) καρτέρι, (ἐν γέν.) ἐπιβουλεύω. 2) (σπν. μτβτ.) τοποθετῶ τινα εἰς ἐνέδραν, τὸν βάλλω νὰ ἐνεδρεύῃ.
Ἐνέδρον (τό), (Γρφ.) ἀντὶ Ἐνέδρα, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ
Ἔνεδρος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν (καταστημένος) πουθενά, ἐγκάτοικος.
Ἐνεείσατο, Π. ἀντὶ Ἐνείσατο. γ'. ἐν. προσ. τοῦ μσ. (ἀντὶ ἐνεργ.) ἀόρ. α. τοῦ (ἀχρ.) Ἐνίζω ἢ τοῦ-
Ἐνεζόμαι (χ. Μ.), σπν. Κάθημαι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.
Ἐνέηκα, Ιων. ἀντὶ Ἐνῆκα, ἀόρ. α. τοῦ Ἐνίημι.
Ἐνέθηκα, ἀόρ. α. τοῦ Ἐντίθημι.
Ἐνεθῆναι, πθ. ἀόρ. α. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐνίημι.
Ἐνεθίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Συνεθίζω τινὰ εἴς τι.
Ἐνείη, Π. ἀντὶ Ἐνῆν, παρτ. τοῦ Ἔνειμι.
Ἐνειδον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐνοράω.
Ἐνειδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. μεταφέρω τὸ εἶδος (τὸν τύπον, τὴν μορφήν) τινος εἴς τι.
Ἐνειδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ἐν ἑαυτῷ τὸ εἶδος (τὸ σχῆμα, τὴν μορφήν) τινος εἴς τι. « Πόρος—, « Ἔπγρ., τὸ ἄγαλμα.
Ἐνειδωλοποιέω-ῶ. Μ. ήσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀνειδωλοποιέω.
Ἔνεικα, ας, ε, Π. ἀντὶ Ἤνεγκα, φόρ. ά τῆς ἀόρ. καὶ
Ἐνεῖκαι, Π. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φέρω
Ἐνεικονίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Εἰκονίζω (Ζωγραφίζω, Παριστάνω) μέσα εἰς, (μσ.) βλέπω τὴν εἰκόνα μου (καὶ πθ.) ἀντικαλλιώπιζομαι (ὡς εἰς καθρέπτην) μέσα εἰς, (μτφρ.) « Τοὺς ἑαυτῶν λόγους, τοῖς ἑτέρων ἐνεικονίζεσθαι, « Πλ.
Ἐνειλέω-ῶ, Μ. ήσω (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Περιτυλίζω τι μέσα εἰς, Ἐντυλίσσω, (ὅθεν:
Ἐνείλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶναι περιεσμένο (ἢ περιέχει τι ἐντὸς αὐτοῦ) περιτυλιγμένον, περιτύλιγμα.
Ἐνειλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐνειλέω, τύλιγμα μέσα εἰς.
Ἐνειλινδέω, Μ. ήσω, = Ἐναλινδέω καὶ Ἐνειλέω.
Ἐνειλίσσω. Μ. ξω, Π. ἀντὶ Ἐνελίσσω.
Ἐνείλλω, Μ. ήσω, = Ἐνειλίσσω.
Ἔνειμα, ἀόρ. ά. τοῦ Νέμω.
Ἔνειμεν, Π. ἀντὶ Ἔνεσμεν, πλθ. έ. προτ. τοῦ Ἔνειμι.
Ἐνεμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐνίημι ἢ Ἐνέννυμι.
Ἔνειμαι, Μ. ενέσομαι (παρτ. Ἐνῆνται, (μὲ δοτ.) Εἶμαι (Εὑρίσκομαι) μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, ἐνυπάρχω. « Ἔνεστι καὶ μύρμηκι χολή. « Ἀρχ. « Σοὶ γὰρ ὠφελήσεις οὐκ ἔνι, « Σοφ. 2) (τροπ. ἢ κατὰ μτχ.) — Ἔξεστιν, εἶναι ἐπιτετραμμένον ἢ δυνατὸν (κατορθωτόν, ἐνδεχόμενον, ἠμπορετὸν) νὰ γένῃ. « Ἔνεστι σοι πρίασθαι, « Ἀκ. « Καὶ ταῦτ' οὐκ ἔνεστιν εἰπεῖν τοῦτο ὡς οὐκ εὖ ἤδεις, « Δημ. « Ἐνὸν αὐτοῖς τε σώζεσθαι καὶ τὴν πατρίδα σώζειν, « Ἡρ. « Ὥσπερ οὐκ ἐνὸν καὶ ἐν ἰνδοῖς εἶναί τινας μωρούς, « Δκ. « Τὰ ἐνόντα, « Ἐκ τῶν ἐνόντων, « τὰ κατὰ δύναμιν. « Ὡς ἔνι, = Ὅσον ἔνεστιν. « Ὡς ἔνι μάλιστα, « Ξεν.
Ἐνειργάζομαι ἢ Ἐνείργω, Μ. εἰργάσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Φυλακώνω τι μέσα εἰς.
Ἐνείρω, Μ. έρσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐμπλέκω τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλο, συνδέω.
Ἔνεις, εἶσα, έν, ἀόρ. δ'. τῆς μτχ. καὶ
Ἐνεῖσθαι, πθ. ἀπαρ. τοῦ Ἐνίημι ἢ τοῦ Ἐννύμι.
Ἐνείχθην, Ιων. ἀντὶ Ἠνέχθην, πθ. ἀόρ ά. τοῦ Φέρω.
Ἔνεκα καὶ (Π ἢ πρόφων.) Ἕνεκεν [συγγ. τῷ Ἕνεγκα], προθ. (συντ. μὲ γεν. καὶ σημ. 1) αἰτίαν (πιανητ. ἢ σελικ.), διά. « Χειρίδας σ' ἐπὶ χερσὶ, βάτων ἕνεκ', « Ἰλ. Ω « Λογου ἕνεκα, « Αξ., λόγου χάριν, (καὶ παρεντιθεμένων ἄλλων λέξ.) « Ὅπερ ἀοίγαμεν ἕνεκα, « Ακ (καὶ παραλλ.) « Ὅσων ἀπὸ βαθῆς ἕνεκα, « Θκ. « Ἕνεκά σου θανατούμεθα, « Γρφ. (καὶ πρὸς ῥῆμα παρὰ Ποιητ.) « Εἵνεκεν πεπρωμένον ἦν, « Πίνδ. 2) παρέμφασιν (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μετὰ τοῦ Τε) ὅσον διὰ, ὅσον τὸ κατὰ, ὡς πρός. « Εἰ πάλιν γρῆ-

στός ἐστιν, ὡς ἐμοῦ γε ἕνεκα ἔστω, « Δημ., ὅσου τὸ ἐπ' ἐμοί (ὅς εἶναι, ὃν φιλονεικῶ, ὃν τὸν ἐμποδίζω). « Εἵνεκέν γε χρημάτων, « Ἡρ. « Πείρας ἕνεκα, « Πλάτ., (παρβλ. Ἕκητι).

†Ἐνεκλήϊσσε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐνέκλεισε, γ'. ἐν. προ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Ἐγκλείω.

†Ἐνεκπλώνω, Μ. πλυνῶ. Ξεπλένω τι μέσα εἰς.

†Ἐνεκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Φέρω.

†Ἐνέκυρσα, ἀορ. ά. τοῦ Ἐγκυρέω.

†Ἐνελαύνω, Μ. ελάσω. Διώκω (Κάμνω νὰ προχωρῶ, κυνῶ) τι μέσα εἰς, χύνω, ἐμβάζω. « Ἐνελαύνειν χαλκὸν πλευρᾶς, « Πίνδ. « Ἐνελ. καρδίᾳ κότον, « αὐτ. ||. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀμτθτ. ἢ ἐλλ. τοῦ Ἵππον, Ἅρμα, Ναῦν) ἐμβάζω (ἱππεὺς ἢ ἐφ' ἁμάξης), ἐλαύνω.

Ἐνέλιπον, ἀορ. β'. τοῦ Ἐνλείπω.

†Ἐνελίσσω(ττω), Μ. ἰξω. Τυλίζω τι μέσα εἰς, περιτυλίζω περιστρέφω.

†Ἔνεμα (τὸ, [ἔνιημι]. πᾶν ὅ,τι χύνει τις ἐσώτερα μέσα εἰς, (ὕθ. ἰατρ.) κλυστῆρι, ὕθεν:

Ἐνεματίζω, Μ. ἰσω. Βάλλω κλυστῆρι.

†Ἐνεμέω-ῶ, Μ. ἰσω. (μὲ δοτ.) Ἐρνῶ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

†Ἐνένωκτο, γ'. ἐν. προ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Νώσω.

Ἐνενήκοντα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Ἐννενήκοντα κτλ.

Ἐνενίπτα καὶ ;Ἐνένιπε, Π. (κατ' ἀναφ. πλ.) γ'. ἐν. προ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐνίσσω.

;Ἐνένιστμι), Μ. ἑσω καὶ ἑσομαι, Π. ἀντὶ Ἐνδύω. Ἀμφιέννυμι. « Θώρακα (« Χλαμύδα) ἐνειμένος, « Ἀγαθ., (συγχ. τῷ Ἐνάπτω).

†Ἐνεόντως, ἴων. ἀντὶ Ἐνεοντόσως, γ'. πλθ. προ. τοῦ πρκ. καὶ

†Ἐνεόωτο, Ἰων. ἀντὶ Ἐνεούητο, γ'. ἐν. προ τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἔννεσω.

†Ἐνεξουσιάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαι τὴν ἐξουσίαν μου (ἢ Φέρομαι ὡς ἐξουσιαστής) μέσα εἰς.

†Ἐνεόν, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐνὸν, οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Ἔνειμι, ἢ 2) οὐδ. τοῦ Ἐνεός

†Ἐνεορτάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Ἑορτάζω μέσα εἰς ἢ διά τι.

†Ἐνεός ἡ Ἐννεός [ἴδε Ἄνεως], ά, όν. Ἄλαλος, βουβός· ἐκστατικός· παραλογισμένος. (εἰς τὸν Ἱππκρ.) ἄχρηστον. « Τὸ δὲ ἅμμα.. μήτε ἐκεῖσε ὧκα ἐνεόν,.. ἐνεὸν κείσεται, « Ἱππκρ.

Ἐνεοπαίδια (ἡ), τὸ νὰ εἶσαι τις ἐνεὸς (χυρ. ἀπὸ ἐκπλήξ.ν), παραλήγιασμα.

†Ἐνεότης (ἡ.. ἡ κατάστασις τοῦ ἐνεοῦ, βουβάμάρα. ἠλιθιότης.

;Ἐνεργάων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἐνεὸς τὰς φρένας, ἠλίθιος.

†Ἐνεπάγην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐμπήγνυμι.

†Ἐνέπαξα, Δ. ἀντὶ †Ἐνέπηξα.

†Ἐνεπεπτώκασε, Ἰων. ἀντὶ

†Ἐνεπεπτώκει, γ'. ἐν. προ. τοῦ ὑπερσ. τῆς

†Ἐνέπεσον, ἀορ. β'. τοῦ Ἐμπίπτω.

†Ἐνεπήγετο, γ'. ἐν. προ. τοῦ †Ἐμπήγνυμι.

†Ἐνεπιδείκνυμαι, Μ. δείξομαι. Κάμνω ἐπίδειξιν εἴς τι, Ἐγκαλλωπίζομαι.

†Ἐνεπιδημέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Διατρίβω κουβεντιάζω·

†Ἐνεπίδημος (ὁ, ἡ). ξένος μένων πρός καιρόν εἰς κάνέν μέρος, περαστικός.

†Ἐνεπισκύπτω, Μ. κύψω. Ἐγκύπτω (Προσηλόνομαι) εἴς τι, (ἢ ἀσφαλῶ, ἀντὶ Ἐνεπισκήπτομαι).

†Ἐνεπισκήπτω, Μ. ήψω. (μὲ δοτ.) Κάμνω ψευδῆ ὅρκον ἐπάνω εἰς (δηλ. εἰς τὸ ὄνομά τινος).

†Ἐνεπίσκημμα (τὸ). ἢ διὰ μασσαγγυήσεως ἐξασφάλισις τῶν ὀφειλομένων, ξέκ τοῦ

†Ἐνεπισκήπτομαι, Μ. σκήψομαι. Κάμνω ἔνστασιν καὶ ζητῶ νὰ τεθῇ εἰς μασσέγγυον (ἢ νὰ μεῖ παραγωγηθῇ ὡς προμασσεγγυημένον ἢ ὀφειλομένου μοι μέρος τῆς ἐγκεκλεισμένης περιουσίας τοῦ χρεώστου μου.

†Ἐνεπλήσθην, πθ. ἀόρ. τοῦ †Ἐμπίπλημι.

†Ἐνέπλητο. Π. ἀντὶ †Ἐνεπέπλητο, γ'. ἐν. προ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ †Ἐμπίπλημι.

†Ἐνέπνευσα, Αἰολ. ἀντὶ †Ἐνέπνευσα, μτχ. θηλ. τοῦ †Ἐνέπω.

†Ἐνεπρήσθην, πθ. ἀόρ. τοῦ †Ἐμπίπρημι.

†Ἐνέπω, Μ. ἐνισπήσω (ἀόρ. β'. Ἐνίσπον καὶ †Ἐνέσπον), Π. λέγω, διηγοῦμαι, ἐμιλῶ. « Ἀνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα, « Ὀδ. Α. « Ὄλεθρον τινι ἐνισπεῖν, « Ἰλ. Ω. (ἢ μὲ ἐπίρ.) « Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνέπεσον, « Ἰλ. Ψ., (παρβλ. †Ἐνίπτω).

;Ἐνερέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω τι μέσα εἰς.

†Ἐνεργαζομαι, Μ. άσομαι. Κάμνω(Ἐνεργῶ, Διατρίβω) τι μέσα εἰς,(παρβλ. †Ἐμποιῶ).

2) (κυρ.) κερδίζω ; πορίζομαι ; δουλεύων τὴν τέχνην μου, ἐνεργὸν ποιῶ (τοκίζω, ἐμπορεύομαι) τι κῶς ὄρελός μου. « Ἐνεργαζομένοι τῇ οὐσίᾳ, « Δημ., (καὶ ἁπλ.) « Κλεογένης ἐν Ἀμφίσσῃ ἐνεργαζόμενος, « Ἐπιγρ., ἐμπορευόμενος.

†Ἐνέργεια (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ἐνεργεῖν, ἡ ἀποδείξις τῆς δυνάμεως, (ἴδε καὶ παρβλ. Δύναμις καὶ †Ἐντελέχεια).

†Ἐνεργέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἐπάνω εἰς τὸ ἔργον (ὁποιουδήποτε), πράττω· (ἀν γέν.) εἶμαι ἐνεργὸς καταρθώνω ἐμπνέω, †Ἐμποιῶ (« Φοβοῦ ἐνεργήσασθαι, « Πλάτ.). (ἐπὶ ἰατρ.) χρησιμεύω, ὠφελῶ, (κοιν.) ἐνεργῶ. « Παρὰ γὰρ τοὺς καιροὺς ἡ ἐνεργεῖ ἡ ἐξίτηλα γίνεται τὰ φάρμακα, « Δσκρ. ||. (πθ. μτγν.) ὑπάκειμαι εἰς τὴν ἐνέργειαν δυνάμεως φορέτου· (οὐδ.) « Ἐνεργούμενος, « Ἐκκλησ., οἱ δαιμονιζόμενοι.

†Ἐνέργημα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνεργείας, ἔργον, πρᾶξις.

†Ἐνεργής, ἐος (ὁ, ἡ) = Ἐνεργός.

†Ἐνεργητέος, α, ον, θετ. τοῦ †Ἐνεργῶ.

†Ἐνεργητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν εἰς τὸ ἐνεργεῖν, δραστικός· (γραμτ.) ὁ σημαίνων ἐνέργειαν.

†Ἐνεργμός (ὁ). (μασσ.) εἶδ. κρουσματος τῆς λύρας ἢ τῆς κιθάρας.

†Ἐνεργοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταβαίνω ἐνεργῶς ἀπὸ μίαν κατάστασιν εἰς ἄλλην.

†Ἐνεργολαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Κερδίζω (Ὠφελοῦμαι) ἀπὸ ἐργολαβίαν τινά, ἀναλαμβάνω ἐπικερδές τι ἔργον.

†Ἐνεργός (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀργός, (δηλ.) ἐνεργῶν (πράττων, ὢν εἰς ἐνέργειαν)· ἐνεργητικός, δραστήριος· (ἐπὶ πραγμ.) παραγωγικός, ἐπικερδής· τελεσφόρος. « Γῆ (« Χώρα)—, « Ξένη, ἢ καλλιεργημένη. « Ἡμέρα—, « Ἡσ., ἡ ἐργάσιμος. « Χρή-

μασι ἐνεργά, « Δημ., τὰ εἰς κυκλοφορίαν (εἰς τοκον, εἰς ἐμπόριον).

†Ἐνεργῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀποτέλεσμα, μὲ ἐνέργειαν (δραστηριότητα, πρίβυμιαν).

†Ἐνερείδω, Μ. είσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀκουμβῶ δυνατὰ ἐπάνω εἴς τι, (συνεχ.) χύνω (παρέχω) τι μὲ βίαν μέσα εἰς, ἐμπήγω (τρπ.) προσηλόνω (τὸν νοῦν μου κτλ.), (παρβλ. †Ἐνσκήπτω).

†Ἐνέρεισις, εως (ἡ). ἀκούμβισμα ἐπάνω εἰς, (συνεχ.) μπήξιμον, (τρπ.) προσήλωσις (τοῦ νοὸς κτλ.).

†Ἐνερεύγω ἢ (ιων.) †Ἐνερεύγομαι, Μ. ερεύξομαι (ἀόρ. †Ἐνήρυγον). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ῥεύγομαι ἢ Ξερνῶ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

†Ἐνερευθὴς [ἔν, ἔρευθος], ές (ὁ, ἡ). μετρίως κοκκινος, ὑπέρυθρος, κοκκινοειδης.

†Ἐνερεύθομαι (χ. Μ.), Π. γίνομαι ἢ εἶμαι ἐνερευθὴς (ὑπέρυθρος).

†Ἔνερθε (καὶ ιων. φων.) †Ἔνερθεν [ἔν, ἔρα], ἐπίρ. Π. κάτω, ὑποκάτω ἢ ἀπὸ κάτω (ἀπὸ τὴν γῆν). (ἐν γέν. μὲ γεν.) κάτωθεν, ὑποκάτωθεν. « Ἔνερθ' ἀΐδαο, « Ἰλ. Θ. « Γῆς ἔνερθ' ὤχου θανών, « Σοφ.

†Ἐνερής, εως (ἡ). = †Ἐνεργμός.

†Ἔνεροι (οἱ), Π. [ἐν ἔρᾳ], οἱ ἐντὸς ἢ ὑποκάτωθεν τῆς γῆς, (δηλ.) οἱ νεκροί, ἢ οἱ ὑπογθόνιοι θεοί.

†Ἐνερογρως, ωτος (ὁ, ἡ), [Ἔνερος, χρὼς]. ὁ ἔχων χρῶμα (μορφὴν) νεκροῦ.

†Ἔνερσις [ἐνείρω], εως (ἡ) ἐνάρμωσις, ἐμπλοκή.

†Ἐνερτέρος, α, ον, Π. (συγκρ. ἀνωμλ. τοῦ †Ἔνερθεν ἢ κατ' ἄπωκ. ἀντὶ †Ἐνεροτερος). ὁ κατωτέρω (βαθύτερα) κείμενος.

†Ἐνέρυθρος (ὁ, ἡ) = Ἐνερευθής.

†Ἐνέρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀορ. †Ἐνῆλθον κτλ.), Π. ἔρχομαι ἢ εὑρίσκομαι μέσα, εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω.

†Ἔνεσαν, Π. ἀντὶ †Ἐνῆσαν, γ'. πλθ. προ. τοῦ παρτ. τοῦ †Ἔνειμι.

†Ἐνεσίη (ἡ), ἴδε †Ἐννεσίη.

†Ἔνεσις [ἐνίημι], εως (ἡ). τὸ ἐμβάλλειν ἐγχέειν κτλ.).

†Ἐνεσκλήκει, γ'. ἐν. προ. τοῦ μσ. ὑπερσ. τοῦ †Ἐνσκέλλω.

†Ἐνεσταμεν, Αττ. ἀντὶ †Ἐνεζήκασι, γ'. πλθ. προ. τοῦ †Ἐνίσταμαι.

†Ἐνεστεώς, ῶσα, ός, Ἰων. ἀντὶ †Ἐνεστώς.

†Ἔνεστι, γ'. ἐν. προ. τοῦ †Ἔνειμι.

†Ἐνεστιάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Φωλεύω τινὰ μέσα εἰς.

†Ἐνέστιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἑστίαν ἢ ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς ἑστίας, οἰκιακός, (παρβλ. †Ἐρέστιος).

†Ἐνεστώς, ῶσα, ώς, Ἀττ. ἀντὶ †Ἐνεστηκώς ὼσα, ὼς, παρκ. τῆς μτχ. τοῦ †Ἐνίσταμαι.

†Ἐνετάρην, πθ. ἀόρ. τοῦ †Ἐνθάπτω.

†Ἐνετειλάμην, ἀορ. τοῦ †Ἐντέλλομαι.

†Ἐνέτεκον, ἀορ. β'. τοῦ †Ἐντίκτω.

†Ἐνετής (ὁ), Π. [ἐνίημι], καρφίτσα, καρφοβελόνη, (χυρ. δὲ θηλ. τοῦ †Ἐνετος).

†Ἐνετήρ (ὁ), [ἐνίημι]. κλυστῆρι (τὸ ἐργαλεῖον). 2) εἶδ. μηχανῆς ἀμυντικῆς πρὸς χρῆσιν τῶν πολιορκουμένων.

†Ἐνετός [ἐνιτμι], ἡ ἡ ὀς, ον. Βαλμένος (Χωμένος) μέσα ἢ ἀνάμεσα· (τρπ.) ἐπεισακτος, παρεμβεβλημένος, πρόσθετος. (παρβλ.) †Ἐγκάθετος. « Κατηγόρους ἐνε-

τοὺς ἐπὶ τοῖς πλουσίοις ἐπήγοντο.» Ἀπκ.
Ἐνέτραγον, ἀόρ. β΄. τοῦ Ἐντρώγω.
Ἐνέτυχον, ἀόρ. β΄. τοῦ Ἐντυγχάνω.
Ἐνευδαιμονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι εὐδαίμων εἴς τι.
Ἐνευδιόων, Π. (κατ' ἐπίνθ. τοῦ ο.) ἀντὶ Ἐνευδιῶν, μτχ. τοῦ»
Ἐνευδιόω-ῶ, Μ. ώσω. Πετῶν ὑψηλὰ (εἰς τὸν καθάριον ἀέρα) κρατῶ ἁπλωμένας πλήν ἀκινήτους τὰς πτέρυγάς μου (καθὼς συνειθίζουν πολλάκις τὰ μεγάλα πτηνά). (Γαλλ.) **planer.**
Ἐνευδοκιμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εὐδοκιμῶ εἴς τι· σγμαίνω (ἰσχύω) παράτινι.
Ἐνεύδω, Μ. ευδήσω. (μὲ δοτ.) Κοιμῶμαι (Ἀναπαύομαι μέσα εἰς. [ἴδε Ἐγκοιμῶμαι).
Ἐνευημερέω-ῶ, Μ ήσω. (μὲ δοτ.) Τελεσφορῶ, Εὐδοκιμῶ, [κατ.)· Πάγω καλὰ εἰς τι.
Ἐνευθηνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Ἔχω ἀφθονίαν (εὐθηνίαν.) ἀπό.
Ἐνευκαιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταχειρίζομαι τὴν εὐκαιρίαν μου (Καταγίνομαι εὐκαίρως) εἴς τι, (παρβλ. Ἐνευσχολέω).
Ἐνευλογέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εὐλογῶ τι ἐντός ἢ διά τινος.
Ἐνευνάζομαι, Μ. άσομαι. (μὲ δοτ.) Πλαγιάζω καὶ κοιμῶμαι μέσα εἰς.
Ἐνεύνασος (ὁ, ἡ). ὁ τεθέμενος ἐντὸς τῆς (χρησιμεύων ἀντὶ) εὐνῆς, (ὅθεν) ὁ Ἐνεύναια (τὰ), ὁ Ὀδ. Π., τὰ στρώματα καὶ λοιπὰ ἀναγκαῖα τοῦ κρεββατιοῦ, ἢ γενικῶς κατασκευὴ ἢ τὰ νυκτικά, (παρβλ. Ἐγκοίμητρον).
Ἐνευνητὴρ (ὁ) (κυρ. χτεὼν) ἐντὸς τοῦ ὀπ. ἢ μὲ τὸν ὀπ. (εὐνάζεται) κοιμᾶταί τις, νυκτικός.
Ἐνεύνιος καὶ
Ἔνευνος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος ἢ κοιμώμενος ἐντὸς τῆς εὐνῆς, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν εὐνήν, (παρβλ. Ἐνεύνασος).
Ἐνευπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Διάγω μὲ εὐπάθειαν (Καλοπερνῶ) μέσα εἰς.
Ἐνευρίσκω, Μ. ευρήσω. Εὑρίσκω τι μέσα εἰς.
Ἐνευσεβέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐσεβῶ (Δείχνω τὴν εὐσέβειάν μου) εἴς τι.
Ἐνευστομέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Γλυκομιλῶ (ἐπὶ πτην. Γλυκοκηλαδῶ) μέσα εἰς.
Ἐνευσχημονέω-ῶ, Μ ήσω. (μὲ δοτ.) Φέρομαι εὐσχήμως (Δείχνω τὴν εὐσχημοσύνην μου) εἴς τι.
Ἐνευσχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταχειρίζομαι καλῶς τὴν ἀσχολίαν μου (Ἐνασχολοῦμαι καθὼς πρέπει) εἴς τι, (παρβλ. Ἐνευκαιρέω).
Ἐνευτυχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐνευδαιμονέω, Ἐνευημερέω κτλ.
Ἐνευφραίνομαι, Μ. ευφρανθήσομαι. (μὲ δοτ.) Εὐφραίνομαι (Ἐνασμενίζω) εἴς τι.
Ἐνεύχομαι, Μ. εὔξομαι. (μὲ δοτ.) Κάμνω τάξιμον (προσευχόμενος εἰς τὸν θεὸν) ἐντὸς ἢ ἕνεκά τινος.
Ἐνεφυσιάομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Εὐωχοῦμαι (Τρώγω-πίνω καὶ Εὐθυμῶ) διά ἢ μέσα εἴς τι, (τρπ.) Ἐντρυφῶ.
Ἐνεφάλλομαι, Μ. αλοῦμαι, Π. (μὲ δοτ.) πηδῶ ἐντὸς ἢ ἐπάνω τινός.
Ἐνέφυν, ἀόρ. β΄. τοῦ Ἐμφύομαι.
Ἐνέχοις, ἀντὶ Ἐνέχοιες, β΄. πρσ. τοῦ ποητ. καὶ

Ἐνέγκα ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἐγκέω.
Ἐνεγθείς, εἰσηγ. ἐν. πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. ᾠ
Ἐνεγκοῦμαι, πθ. μέλλ. τοῦ Φέρω.
Ἐνεχυράζω, Μ. άσω. Παίρνω (Κρατῶ ἢ, Δίδω) τι ὡς ἐνέχυρον. » Ἡ φύσις ἐνεχυράζει, τοῦ μὲν ὕπνου τοῦ δὲ ἀκοὴν, » Αἰσχ. Σοφ. (καὶ πθ.) » Τὰ ἠνεχυρασμένα, « τὰ δοθέντα ὡς ἐνέχυρον. ‖ μ. (μτφ.) ὑποχρεόνω τινὰ νὰ μὲ δώσῃ ἐνέχυραν· ἀσφαλίζομαι δι' ἐνεχύρου (μτφρ.) πρασπωνῶ τινα εἰς ἐμαυτὸν διὰ ὑποχρεώσεων.
Ἐνεχυρασία (ἡ), = Ἐνεχυρασμός.
Ἐνεχύρασμα (τὸ). (τὰ δοθέν ἢ ληφθὲν ὡς) ἐνέχυρον.
Ἐνεχυρασμὸς (ὁ). τὸ ἐνεχυράζειν, παρσιμον ἢ δάσιμον ἐνεχύρου.
Ἐνεχυραστὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἐνεχυρασθεὶς ἢ θυνάμενος νὰ ἐνεχυρασθῇ (νὰ παρθῇ ἢ δοθῇ ὡς ἐνέχυρον).
Ἐνεχυριάζω, Μ. άσω, (μτγν. ἢ ἀμφ.) ἀντὶ Ἐνεχυράζω.
Ἐνεχυρίασις, εως (ἡ) καὶ
Ἐνεχυριασμὸς (ὁ), = (ἢ ἐσφαλ.) μ. ἀντὶ Ἐνεχυρασμός.
Ἐνεχύρου καὶ
Ἐνέχυρον (τὸ), [ἐν, ἐχυρός]. τὸ διδόμενον ἢ λαμβανόμενον πρὸς ἀσφάλειαν, (Τουρκ.) ἐμανέτι, ἢ· ἀρραβών, (Ἰταλ.) καπάρα. » Ἐνέχυρον τιθέναι ἢ ἀποδεικνύναι, » Ἀχχυ., Ἡρ. κλπ., δίδειν (βάλλειν) ἐμανέτι.
Ἐνέχω, Μ. ἕξω ἢ σχήσω (ἀόρ. Ἐνέσχον κτλ.). Ἔχω (Κρατῶ) τι μέσα εἰς. » Ἐνέχειν χόλον (ἔγκοτόν) τινι, « Ὀρ., Ὅμ., φυλάττω (μέσα μου) πάθος κατά τινος, μνησικακῶ. (Γαλλ.) **en avoir à quelcun.** » Ἡ δὲ Ἡρωδιὰς ἐνεῖχεν αὐτῷ, « Εὐαγγ. (ὁθ. 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀμτβτ. ἢ ἑλλ. μὲ δοτ. ἢ προθετ. εἴτ.) κεντῶ (προσβάλλω, σημαδεύω) ἵππα ἐπάνω εἰς, ἢ· πιάνω (σκαλόνω, ἀμπερδεύομαι) πουθενά. » Ὅπως αἱ φύγαι τοῦ φεγγους εἰς τὸν κόλπον διὰ τῶν βράχων ἐνέχωσι, » Ξεν. (παρβλ. Ἐπέχω). » Ὥστε τὴν ὠγμὴν ἐναχεῖν κατὰ τὸ ἐνίσν, « Πλ. (ᾗ πβ.) » Τὴν φωνὴν ἐνεγκάμενος, « Πλ., ἐπιάνετο ἡ γωνιά τα. » Ἐναχεθείσης τῆς νεὼς τῷ τοῦ λιμένος ἐδάφει, « Σιν. (ὁθ. μτφρ. 3) (πθ. μὲ δοτ.) ἔχω νὰ κάμω (εἶμαι ἔνοχος, εὑρίσκομαι περιπλεγμένος) εἴς τι. » Τῷ ἄγει (» Τῇ νοθείᾳ, » Τῷ νόμῳ κτλ.) ἐνέχεσθαι, « Αἰ.
Ἐνέψημα (τὸ), [ἐνέψω]. πᾶν ὅ,τι ἐθράσθη μέσα εἰς (χύτραν κτλ.).
Ἐνεψίημαι (τὸ), Π. [ἐν, ἐψιάομαι]. κάθε τι μέ τὸ ὀπ. παίζει (διασκεδάζει, περνᾷ τὸν καιρόν του) τις, παίγνιον.
Ἐνέψω, Μ. εὐήσω. (μὲ δοτ. ἐκ σ΄.) Βράζω (Μαγειρεύω) τι μέσα εἰς
Ἐνεῶς, ἐπίρ. Ἀδενάεως, ἠλιθίως, ἀνοήτως.
Ἐνέωσα, Π. ἀορ. ἀ. τοῦ Ἐνωθέω.
Ἐνζέομαι, Μ. ζέσομαι. Ζεματίζω τι μέσα εἰς.
Ἐνζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Δένω σφιγκτά, ἑνώνω, συνδέω.
Ἔνζυμος (ὁ, ἡ). (ἄρτος) ὁ ζυμωθεὶς μὲ προζύμι, (κοιν.) ἀνεκβατός, ὀχιαζύμος.
Ἐνζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.
Ἔνη ἡ (ἀττ.) Ἔννη, ης (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ

Ἔνος ‖ ρ. (ὡς οὐσ. ἐνν. ἡμέρα). ἡ τρίτη ἀπό τῆς σήμερον, (ὅθεν·) ἡ μεθαυριανή, (ὀλ. ἐπιρρηματικῶς·) » Εἰς ἔνην (ἢ κατ' ἐκτεν. Πλ.) » Ἐς ἔννην, « Θεογν. (ἐκδλθ.) » Ἐς ἔνας, « Θαρ. ᾗ » Ἐσένης, Δ. Κάσσ., (καὶ ἑλλ. τῆς Ἐν ἡ τῆς Ἐπὶ) « Ἔνη ᾗ Ἐννηφι; « Ἤτ., μεθαύριον.
Ἐνή [ἔνος], ἐπίρ. Πάλαι ποτέ· ἄλλοτε, » Ἤδη πεπρέσβευκας σὺ πολιὸς ὢν ἐνή, » Ἄρχφ. (ἀλλ. διορθ. Ἔνη, ᾗ ἄλλ. Ἔννᾳ).
Ἐνηβάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Περνῶ εἰς νεανικὴν μου ἡλικίαν (ἐπιμ. διάγω εὐθύμως. Διασκεδάζω ἢ· Αὐξάνω, Μεγαλύνω) εἰς μέρος ἢ ἔργον τι, (παρβλ. Ἐνεαζω).
Ἐνηβητήριον (τὸ). τόπος διασκεδάσεως ἢ εὐθυμίας.
Ἔνηβος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὸν καιρὸν (εἰς τὴν ἡλικίαν) τῆς ἥβης, ἔφηβος.
Ἐνήδομαι, Μ. ησθήσομαι. (μὲ δοτ.) Εὑρίσκω χαρὰν (Εὐχαριστοῦμαι) εἴς τι, ἀσμενίζομαι.
Ἐνήδονος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -δόνως. Ὁ προξενῶν ἢ ἀπολαμβάνων (αἰσθανόμενος, ζῶν μὲ) ἡδονήν, (ἐν γέν.) τερπνός, ἡδονικός.
Ἐνηδύνω, Μ. υνῶ. Προξενῶ ἡδονήν, θέλγω, καθηδύνω.
Ἐνηδυπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀπολαμβάνω ἡδονὴν εἰς τι, ζῶ μὲ ἡδυπάθειαν.
Ἐννεία (ἡ). Ἰων. Π. [ἐννῆς], πλαφρότης, ἐπιείκεια, γλυκύτης χαρακτῆρος κτλ.
Ἔννηφιος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἐναέριος.
Ἐννῆς [ἔν, ἦν;], έος (ὁ, ἡ), Π. ἀγαθός, προστηνής, ἵλαρός, ἐπιεικής.
Ἔνήκοος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκροώμενος (ἔχων τὴν ἀκοήν του).
Ἐνήλατον (τὸ), [ἐν, ἐλαύνω]. (ἐν γέν.) πᾶν τὸ κατασκευασμα εἰς τὸ ὀπ. ἐμπήγεται (ἢ τὸ ὀπ. ἐμπήγεται εἰς) ἄλλο, (ὁθ. πλθ. 1) τὰ δύο πλαγινὰ ξύλα τῆς σκάλας ἐπὶ τῶν ὀπ. στηρίζονται τὰ σκαλοπάτια. 2) τὰ παδαρικὰ τοῦ κρεββατιοῦ. 3) τὰ σιδήρια ἢ ξυλοκάρφια ποῦ ἐμπήγονται εἰς τὰς ἄκρας τῶν ὕφανης ἵνα κρατοῦν τοὺς τροχούς. 4) εἰδ. ζυμαρικοῦ.
Ἐνήλικος, ου καὶ
Ἐνήλιξ, ικος (ὁ, ἡ). ὁ εἷς (νόμιμον) ἡλικίαν.
Ἐνηλλαγμένως [ἐναλλάσσω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἀλλοιωτικα, διαφορετικά, παρηλλαγμένως. (Ερμν.) κατ' ἐναλλαγήν.
† Ἔνηλος (ὁ, ἡ), γλωσσογρφ. ἐξήγ. τοῦ (Λτν.) clavatus. » Ἐσθής—, « (Τοπογρ.) καμπαναλείπικος.
Ἐνήλου, δ΄. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β΄. τοῦ Ἐνάλλομαι.
Ἐνηλύσιον (τὸ), [ἐνέρχομαι]. μέρος ὅπου ἔπεσε κεραυνός.
Ἐνήλωσις, εως (ἡ). Ἐμπηγμα ἡλιῶν (καρφίων), (κυρ. εἰς τὰ θυρόφυλλα διὰ στολισμὸν ἢ ἀσφάλειαν).
Ἐνῆμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐγκάθημαι.
Ἐνῆμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἔνειμι (ἐν, εἰμί).
Ἐνημερεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Περνῶ τὴν ἡμέραν εἰς μέρος ἢ ἔργον τι. Ἠμερεύω, Διημερεύω.

Ἐνημμένος. πθ. πρκ. τῆς μτγ. τοῦ Ἐνάπτω.

Ἐνήνοθε (τύγχ. μόνον εἰς τὰ φ/νθ.), πρκ. (ἀντὶ παρτ.) τοῦ † Ἐνόθω ἢ τοῦ Ἀνθέω-ῶ ἢ Δ. ἀόρ. τοῦ Ἔρχομαι (Ἤνθεν ἀντὶ Ἦλθεν), (ἴδε τὰ σ/νθ. Ἐπενήνοθε, Κατενήνοθε, Παρενήνοθε, ᾗ παρβλ. Ἀνήνοθε).

Ἐνήνοχα, πρκ. τοῦ φέρω.

Ἐνήρατο, γ', ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τοῦ Ἐναίρω.

Ἐνηρτεῦνος, πρκ. τῆς μτγ. τοῦ Ἐνάρχομαι.

Ἐνηρύσησις, εως (ἡ). τὸ ἐνηρυσμένον.

Ἐνθεάκυται. Π. γ', πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἐνοσείδω.

Ἐνήρης, εες (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ κωπία, (παρβλ. Τριήρης).

Ἐνήριθμος (ὁ, ἡ). Ἰων. ἀντὶ Ἐνάριθμος.

Ἐνήρυγον, ἀορ. δ' τοῦ Ἐνερεύγω.

Ἐνηυτάζω, Μ. ἀσω. (μὲ δοτ.) Ἠσυχάζω μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐνήσω, μέλλ. τοῦ Ἐνίημι.

Ἐνηφι, ἴδε Ἔνη.

Ἐνηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠχῶ (Βούζω) μέσα (= Ἐναγάστριον ἐπιστατικόν, καὶ εἰ ἐπιταρούσι ἐνηχοῦν, Ἀριστ.)· ἠχῶ (Ἀντηχῶ) εἰς τὰ ὠτά τινος (μτβτ.)· κάμνω νὰ ἀντηχῇ τι εἰς τὰ ὠτά τινος· διδάσκω, κατηχῶ. ||. (μσ. ἢ πθ.) = Ἐνωτίζομαι, ἀκούω.

Ἐνήχημα (τὸ). τὸ ἀντηχοῦν εἰς τὰ ὠτά τινος ἄκουσμα, (παρβλ. Περιήχημα).

Ἐνήχησις, εως (ἡ). τὸ ἐνηχεῖν ἢ ἐνηχεῖσθαι.

Ἔνηχος (ὁ, ἡ) ὁ ἀντηχῶν (ἠχολογῶν). Ω) = Ἔναυλος.

Ἔνθα [ἔν], ἐπ. ρ. (Τοπ. καὶ Χρον.). ὅπου· ἐκεῖ ὅπου· ποτέ, ὅτε. « Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐτεύχηθησαν, » Ἰλ. Α. ||. « Ἔνθα καὶ ἔνθα, » Ὀδ. Β., ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, (καὶ χρον.) πότε καὶ πότε. « Ἢ ἔνθ' ἢ ἐνθα, » Ὀδ. Κ., ἢ εἰς τὸ ἓν μέρος ἢ εἰς τὸ ἄλλο· ἢ οὕτως ἢ ἄλλως. « Ἔνθα μὲν, ἔνθα δὲ, » Λξ., ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ.

Ἐνθάδε ᾗ (Ἀττ.) Ἐνθαδί, ἐπίρ. = Ἐνταῦθα, ἐδῶ, ἐδῶ-πέρα. (καὶ χρον.) τότε, κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρόν.

Ἐνθάδιος (ὁ, ἡ). Π. ὁ εὑρισκόμενος ἐνθάδε (ἐνταῦθα), παρών· ἐντόπιος.

Ἐνθακεύω, Μ. εὑσω, καὶ

Ἐνθακέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ δοτ.) κάθημαι (διατρίβω) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, (ὅθεν:

Ἐνθάκησις, εως (ἡ), Π. τὸ νὰ κάθηται (διατρίβῃ) τις μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. « Ἡλίου —, » Διοφ., κάθισμα ἀντίκρυ εἰς τὸν ἥλιον, ἡλίασμα, ἢ μέρος προσήλιον (ὅπου ἠμπορεῖ τις νὰ ἡλιασθῇ).

Ἐνθαλασσεύω (ττάω), Μ. εὑσω. Εἶμαι (Ἀρμενίζω) εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἐνθαλάσσιος (ττιος) καὶ

Ἐνθάλασσος (ττος), ον (ὁ, ἡ). ὁ διατρίβων (εὑρισκόμενος) εἰς τὴν θάλασσαν, θαλασσινός.

Ἐνθάλπω, Μ. θάλψω. Ζεσταίνω· (συνεκδχ.) ζωογονῶ· ἐξάπτω, (παρβλ. Ἐνθερμαίνω).

Ἔνθαμνος (ὁ, ἡ). Θάμνῳ ἐμφερής, θαμνώδης.

Ἐνθανατόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταδικάζω εἰς θάνατον.

Ἐνθανεῖν, ἀόρ. β', τοῦ Ἐνθνήσκω.

Ἐνθάπτω, Μ. θάψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Θάπτω (Παραχώνω) τι μέσα εἰς.

Ἐνθαρρέω (θρασέω)-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἔχω τὸ θάρρος μου (Ἐμπιστεύομαι, Ἐλπίζω) εἰς.

Ἐνθαῦτα, Ἰων. ἀντὶ Ἐνταῦθα.

Ἐνθεάζω, Μ. άσω. Κάμνω ἔνθεόν τινα, (παρβλ. Ἐνθουσιάζω).

Ἐνθεασμός (ὁ). τὸ ἐνθεάζειν, ἐνθουσιασμός.

Ἐνθεαστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἐμπνέων ἢ αἰσθανόμενος ἐνθουσιασμόν, ἐνθουσιαστικός.

Ἔνθεμα (τὸ). [ἐντίθημι]. (κυρ. χλαδὶ δένδρου) τὸ ὁποῖον ἐμφυτεύεται εἰς ἄλλο, (γλ.) μπόλι.

Ἐνθεματίζω, Μ. ίσω. (ἐν γέν.) = Ἐντίθημι, (ὀνόματ.) μπολιάζω (δένδρα).

Ἐνθεματισμός (ὁ) μπολιασμα (φύλλασμα) δένδρου.

Ἐνθέμεν ἢ Ἐνθέμεναι, Δ. Π. ἀντὶ Ἐνθεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐντίθημι.

Ἔνθεν [ἔνθ]. ἐπίρ. (Τοπ. ἢ [σπανιότ.] Χρον.) ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐκεῖ, ἀπ' ὅπου· ἔπειτα, μετὰ ταῦτα. « Ἔνθεν ἐλών, » Θκδ. « Ὁ μὲν ἔνθα καθέζετο, ἔνθεν ἀνίστη Ἑρμείας, » Ὀδ. Ε. « Δέπας ἔνθεν ἔπινον, » Ὀδ. Γ. « Ἔνθεν, εἶθεν, » Ἰλ. Δ. « Ἔνθεν (τεν). ἔνθεν, » Θκ., ἐκατέρωθεν. « Ἔνθεν μὲν, ἔνθεν δὲ, » Ξεν. Ζ) μτγν. ἀντὶ τοῦ) Ἔνθεν, ἐπομένως.

Ἐνθένδε, ἐπίρ. (Τοπ.) ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐδῶ-πέρα.

Ἔνθεο, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἔνθοῦ, δ'. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. δ'. τῆς προστ. τοῦ Ἐντίθημι

Ἔνθεος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐντὸς ἑαυτοῦ (ἐμπνεσμένος ἀπὸ) τὸν θεὸν· ἐνθουσιασμένος. « Ἔνθεος τέχνης, » Αἰσχλ., ὁ ἔχων θεσπέσιον τὴν μαντικὴν τέχνην. ||. « Τὸ ἔνθεον, » Λξ., ἡ θεία ἔμπνευσις (φώτισις), ὁ ἐνθουσιασμός.

Ἐνθερίζω, Μ. ίσω. Περνῶ (διατρίβω) τὸ θέρος εἰς μέρος ἢ ἔρτον τι, ξενιτεύω.

Ἐνθερμαίνω, Μ. ανῶ. Ζεσταίνω (ἔσωθεν), πυρώνω· ἐξάπτω, (παρβλ. Ἐνθάλπω).

Ἔνθερμος (ὁ, ἡ). Ζεστὸς (ἔσωθεν), ἀναμμένος· (συνεκδχ.) δραστήριος, προθυμος.

Ἐνθεσίδουλος (ὁ, ἡ), (Κωμ.). παράσιτος, λαίμαργος, ψαλιδόδουλος, [ζωύλος καὶ

Ἔνθεσις [ἐντίθημι], εως (ἡ). βάλσιμον μέσα εἰς· (συνεκδχ.) τὸ ἐντιθέμενον (κυρ. εἰς τὸ στόμα), χαψιὰ, (Ἰταλ.) boccone· (κατ' ἔκτ.) τροφὴ, φαγητόν.

Ἐνθέσιμος καὶ

Ἔνθεσμος (ὁ, ἡ). ὁ τινόμενος ἢ πράττων τι κατὰ (ἐν γέν. σύμφωνα μὲ) τοὺς θεσμοὺς, νομιμος· συγχωρημένος.

Ἐνθέσμως, ἐπίρ. Κατὰ νομους, νομίμως.

Ἔνθετος (ὁ, ἡ). [ἐντίθημι]. βαλμένος ἢ ἀρμόδιος ἵνα βληθῇ (καὶ βτν. νὰ φελιασθῇ) μέσα εἰς.

Ἐνθετταλίζομαι, Μ. ίσομαι, (Κωμ.). φορῶ μεγάλον καὶ χονδρὸν ἐπανωφόρι (ὅπερ ἦσαν συνήθως τὰ Θετταλικά).

Ἐνθεῦτεν, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ἐντεῦθεν.

Ἐνθεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ τι ἐντὸς ἢ διά τινος.

Ἐνθέως, ἐπίρ. Ὡς ἔνθεος.

Ἐνθήκη (ἡ), (ἐν γέν.) τὸ ἐντιθέμενον· φορτίον, φόρτωμα· (κυρ. δέ) ἡ ποσότης τὴν ὁποίαν καταθέτει ὁ παίζων τυχηρὸν παιγνίδιον ἢ συναλλασσόμενος (ἵνα στὴν πόρτα ὅπου κερδίσῃ, ὅθεν μτγν.) = Ἀφορμή, (Τουρκ. sermaye, Ἰταλ.) capitale.

Ἐνθηλυπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι ἔκδοτος εἰς θηλυπρεπῆ ἡδυπάθειαν, καθηδυπαθῶ θηλυπρεπῶς.

Ἔνθηρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιέχων (γεμάτος) θηρία· (ἐπιπ.) ἐξηγριωμένος. « Νὺξ —, » Σοφ., ὁ θηρεύθηκτος ἢ σκοληκιασμένος « Θρίξ —, » Αἰσχλ., τὰ ἀκτένιστα (ἐπιτρεχειά, θηριώδη ἢ ψειριασμένα) μαλλιά, (παρβλ. Ἀγριόω).

Ἐνθησαυρίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Θησαυρίζω (Ἀποταμιεύω) τι μέσα εἰς.

Ἔνθλασις, εως (ἡ), τὸ εὖσ. τοῦ Ἐνθλάω.

Ἔνθλασμα (τὸ). μέρος ἐντεθλασμένον, ζυλίγμα.

Ἐνθλάω-ῶ, Μ. θλάσω. Σπάνω (Συντρίβω) τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ ζουλιχθοῦν τὰ κομμάτια μέσα καὶ νὰ σχηματίσουν κοιλώματα.

Ἐνθλίβω, Μ. θλίψω. Θλίβω (Σφίγγω, Ζαλίζω) τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. Συνθλίβω, (ἐπιμ.) ἐντυπώνω.

Ἐνθλιπτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐνθλίβειν, ἁρμόδιος πρὸς ἐνθλιψιν.

Ἔνθλιψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνθλίβειν, σφίξιμον (ζούλιγμα) πρὸς τὰ ἔνδον.

Ἐνθνήσιμος (ὁ, ἡ), Π. εἰς τὸν ὁποῖον ἐνεπεθνήσκει τις, θανάσιμος, [ἐκ τοῦ

Ἐνθνήσκω, Π. θανοῦμαι, = Ἐναποθνήσκω. « Ὦ γαῖα πατρίς, πῶς ἂν ἐνθάνοιμί σοι; » Εὐρ.

Ἔνθολος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι θολὸς, θολερός.

Ἐνθυρεῖν, ἀορ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐνθύρω-σκω.

† Ἐν-θωρίσσω, ἀντὶ Ἐνθρώσκω, (κυρ. ἐπὶ πτηνῶν) βατεύω, (ὅθεν

Ἔνθωρος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. φορέδα) βατευθεῖσα, ἐγγαστρωμένη.

Ἐνθῶ. β'. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τῆς πρς. τοῦ Ἐντίθημι.

Ἔνθως (ὁ, ἡ), (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Ἔνθεος.

Ἐνθωσία (ἡ). = Ἐνθουσιασμός.

Ἐνθωσιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι ἔνθως (Ἔνθεος), ἐμπνέομαι, κυριεύομαι ἀπὸ ἐνθουσιασμόν, ἐνθουσιάζομαι, (ὅθεν

Ἐνθουσίασις, εως (ἡ) καὶ

Ἐνθουσιασμὸς (ὁ). τὸ πάθος (ἡ κατάστασις) τοῦ ἐνθουσιῶντος, (κυρ.) σφοδρὰ συγκίνησις τῆς ψυχῆς ἀπὸ θείαν (ἢ νομιζομένην τοιαύτην) ἔμπνευσιν.

Ἐνθουσιαστὴς, οῦ (ὁ) καὶ

Ἐνθουσιαστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἐνθουσιάζων (ἐμπνέων, πυρίζων ἐνθουσιασμόν), ἢ κινούμενος ἀπὸ ἐνθουσιασμόν, ἐνθουσιαζόμενος (εὐκόλως καὶ καθ' ἕξιν).

Ἐνθουσιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ἐνθουσιάζω.

Ἐνθουσιώδης, ους (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ωδῶς. Ὡσὰν ἐνθουσιασμένος.

Ἐνθουσίωσις, εως (ἡ), = Ἐνθουσίασις.

Ἐνθρῶσσω (ττω), Μ. θρώξω, Ἀττ. ἢ Ἰων. ἀντὶ Ἐνταράσσω, « ἐγκείμενος νόσῳ, » (καλῶς τὸ ἐξηγεῖ τις τῶν Γλωσσογρ.).

Ἐνθυέω-ῶσθαι, μσ. ἀορ. α. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐντρέφω.

Ἐνθρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ ὀστ.) Θρηνῶ ὁλόκ. θρηνολογῶ.

Ἔνθριακτος (ὁ, ἡ), Π. [ἐν, θριάζω]. ἐνθουσιασμένος.

Ἐνθρικιάω-ῶ, Μ. ήσω. Τυλίζω μέσα εἰς συκώτυλλον (βρῶμαν), ψήνω (τὸν χόν.) περιτυλίζω, κουκουλώνω. «Τὸν ἄνδρ' οὐκ ἐνθριῶσθαι πρέπει, » Ἀρχφ.

Ἐνθρομβώτης, ου (ὁ). ὁ ἐντὸς ὑγροῦ τινος σχηματισμὸς θρομβῶν.

Ἐνθρονίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τινὰ (νὰ καθίσῃ) κάτω εἰς θρόνον, θρονιάζω, (ὅθεν τὸ Γαλλ. introniser.

Ἔνθρονισις (ὁ, ἡ). = Ἔνθρονος, περιέχων ἢ περιεχόμενος εἰς θρόνον (εἰς θρονον). «Τῶν ἀγημάτων τὰ μὲν σκευοφορα, τὰ δὲ ἐνθρόνια. » Πλὸ.

Ἐνθρονιστὶ (ὁ), τὸ ἐνθρονίζειν ἢ ἐνθρονίζεσθαι, θρονιασμα.

Ἐνθρονιστικός, ἡ, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἐνθρονισμόν.

Ἔνθρονος (ὁ, ἡ) βαλμένος (καθήμενος) ἐπάνω εἰς θρονον.

Ἐνθρυλλέω-ῶ. Μ. ήσω. (μὲ ὀστ.) Ψ. θρυλίζω. «Εἰς τὸ αὐτί τινος, κρυφομιλῶ.

Ἐνθρυλλίζω, Μ. ισω, = τῷ πρωτ.

† Ἐνθρυμματὶς [ἐνθρυπτω], ίδος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Θρυμματὶς.

Ἐνθρύπτης, ου (ὁ). ὁ ἐνθρύπτων.

Ἔνθρυπτος (ὁ, ἡ). τριμμένος (κεκομμένος θρύμματα) μέσα εἰς, (ὅθεν ἡ. οὐσ.) Ἐνθρυπτον (τὸ), εἶδος ζυμαρικοῦ, (ἴσ.) τριφτὰ (μὲ γάλα κτλ.).

Ἐνθρύπτω, Μ. θρύψω. Τρίβω (θρύβω) τι μέσα εἰς. » Ἐνεθρυψεν ἄρτον, εἰς ὀξάφην, » Γρ.

† Ἐνθρυπτον (τὸ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀνθρυσκον.

Ἐνθρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Ἐνέθορον κτλ.), Π. (μὲ ὀστ.) πηδῶ. μὲ ὁρμὴν (τινάζομαι) μέσα ἢ ἀνάμεσα ἢ ἐπάνω εἰς (ἀπαιτεῖ γενικ.) βατεύω. «Ὕδωρ ἐξ ἑνὸς σπέρματος ἐνθορόν, » Παυδ. (καὶ μεθ.) «Πατὴρ σὸ φίδον ἐνθρώσκει (ἄλλ. ἐπιθυμεῖ), πεθὼ δ' ἐπιγενοῦ, » Στδ.

Ἐνθυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Ἐνεθυμήθην, πρκ. Ἐντεθύμημαι). (μὲ φίτ.) «Ἔχω ἐν θυμῷ, βάλλω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι, συλλογίζομαι, φαντάζομαι, ἐννοῶ. » Ἐνθυμῆ τὸ τῆς τύχης; » Θρ. » Ἵνα κρίνωμέν γε, ἢ ἐνθυμούμεθ' ὀρθῶς τὰ πράγματα, » Θκ. (καὶ μὲ γεν.) » Τῶν τόπων ἐνθυμούμενον ὅπως μὴ διαμαρτήσεται, » Ξεν. (ἢ πρὸς μτχ.) » Οὐκ ἐντεθυμῆται ἐπαιρόμενος, » Θκ. (ἢ ἀναλλλημ.) » Ἐνθυμοῦ δὲ καὶ ὅτι δοκεῖς τισι, » Πλάτ. » Ἐνθυμούμενος οἷων τιμῶν ἀποστερεῖτο, » Ξεν. » Ἐνθυμούμενοι ὅσην κλοὺν ἀπεξέλλοντο, » Θκ. » Ἐνθυμοῦ μὴ τι παραλείπωμεν, » Πλάτ. (ἢ πθ.) » Τοῦτο σὺ φιλόσοφον σοι δοκεῖ καὶ εὖ ἐντεθυμημένον, » αὐτ. 2) παράπεσαι ἡ καρδία μου, συγχίζομαι· γολοσκάνω, (ἵππιατρ.). 3) ἐκθυμαίνω, (Ἐπικτ.). Ἐνθύμημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐνθυμᾶταί τις (ἐσωλλογισθῆ τις, σκέψις, στοχασμός. 2) ἠθικὴ ἢ φυσιολογικὴ παρατήρησις, (Γαλλ.) aphorisme. 3) τὸ σημαινόμενον, νόημα· ἀκριβὲς, (παρβλ. Γνώμη). 4) (ῥητ. καὶ λογικ.) εἶδος συλλογισμοῦ.

Ἐνθυμηματικός, ἡ, όν. (καὶ ἐπίρ. -κῶς). Ὁ ἀνήκων (συν. στέμενος) εἰς ἐνθύμημα. 2) ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ εὑρίσκῃ ἢ μεταχειρίζηται ἐνθυμήματα, δεινὸς ῥήτωρ ἢ διαλεκτικός.

Ἐνθυμημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἐνθύμημα.

Ἐνθυμηματώδης, εἶς (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἐνθυμήματος· ἐνθυμηματικός.

Ἐνθύμησις, εως (ἡ), = Ἐνθύμια.

Ἐνθυμητέον, θετ., τοῦ Ἐνθυμέομαι.

Ἐνθυμητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ἐνθύμησιν, συλλογιστικός, ἐφευρετικός.

Ἐνθύμια (ἡ). τὸ ἐνθυμεῖσθαι, ἡ διὰ τοῦ νοὸς παρατήρησις, σκέψις, μελέτη, θεωρία. » Εἰς ἐνθυμίαν προβαλλόμενος ὑπ' αὐτῶν, » Θκ., ἐγχόμενος εἰς τὸν νοῦν των.

Ἐνθυμιάω-ῶ, Μ. άσω. Καπνίζω (Θυμιάζω) τι μέσα εἰς.

Ἐνθυμίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ἐνθυμέομαι.

Ἔνθυμιος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὸν νοῦν (εἰς τὴν ψυχήν) τινος εὐρισκόμενος, περὶ τοῦ ὁποίου συλλογίζεται τις, τὸν ἔχει πάντοτε εἰς τὴν μνήμην του (ἐπιμ.) ὁ προξενῶν φιλαλογίαν [ἀνησυχίαν, τύψιν τοῦ συνειδότος]. » Μή σοι λίην ἔνθυμιος ἔστω, » Ὀδ. Ν, » Ἐννῆ—, » Σοφ., » Χρυσὸν φαντάζῃ· τοῦτό σοι καὶ καθήδυνεν ἐνύπνιον ἢ ἐγρηγορὸτι ἔνθυμιον, » Βατ. » Ἔνθυμ ὃν οἱ ἐγένετο ἐμπρήσαντι τὸ ἱρὸν, » Ἡρ., τὸν ἔσωσε τὸ συνειδὸς (τὸν ἔπρωτεν ἡ συλλογή) ὅτι.

Ἐνθυμιστός, ἡ, όν, = Ἔνθυμιος. » Ἐνθυμιστὸν ποιεῖσθαί τι, » Ἡρ., ὅταν ἡμπορεῖ νὰ ἡσυχάσῃ ὡς οὐ τὸ ἐνθυμεῖται.

Ἔνθυμος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -υμως. Θερμόλεος, τολμηρὸς. πρόθυμος.

Ἐνθυμόω, Μ. άσω. Θυσιάζω μέσα εἰς.

Ἔνθω, ῃς, ῃ, ωμεν κτλ., ἀόρ. β', τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐγκεμαι.

Ἐνθῶ, ῇς, ῇ, ῶμεν κτλ., ἀόρ. β', τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐντίθημι.

Ἐνθωρακίζω, Μ. ισω. Ἐνδύω μὲ θώρακα.

Ἐνι, ἀντὶ Ἔνεστιν, ἀναπάρχει. (μὲ ὀστ.) « Ἐνι γάρ τις κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι, » Ἀρχφ. 2) εἶναι δυνατόν ἢ συγχωρημένον. « Ἵνα ἐν. μάλιστα πειράσθαι, » Δη.

Ἐνί, ἢ (προηγ. τοῦ πτωτ.) Ἐν, Π. ἀντὶ Ἐν.

Ἐνί, ὀστ. ἐν τοῖ Εἰς.

Ἔνιαιος, α, ον, καὶ ἐπίρ. -αίως. Ἁπλοῦς, μονοειδὴς, μοναδικὸς.

Ἐνιάκις, ἐπίρ. = Ἔνιοτε.

Ἐνιαυθμὸς (ὁ), Π. [ἐνιαύω]. τόπος διατριβῆς (ἀναπαύσεως).

Ἐνιαυσιαῖος, α, ον, καὶ ἐπίρ. -αίως, = τῷ

Ἔνιαυσιος, α ἢ ος, ον. (ὁ διαρκὴς ἕνα ὁλόκληρον [ἢ γινόμενος κατ'] ἐνιαυτὸν. » Θυσία—, » Ἐπιγρ. » Ἐκεχειρία—, » Θκ. » Ἄρχοντες ἐνιαύσιοι, » Δ. Κάτσ. » Ἡ ἄρκευθος ἐνιαύσιον ἔχειν τὸν καρπὸν δοκεῖ· περικαταλαμβάνει γὰρ ὁ νέος τὸν παρεπόμενον, » Θφρ. » Νεῦμα τοι ἐνιαύσιος ὡς τε χελιδών, » Ὁμ. (καὶ ἐπίρ.) » Ἐνιαύσιος βεβώς, » Σοφ. » Γεράνου ὑψόθεν ἐνιαύσια κεκλῆγυίης, » Ὅσ. 2) ἑνὸς χρόνου, χρονιάρικος. » Σῦς—, » Ὀδ. Π. » Κατελείφθην ἐνιαύσιος, » Ὁμ. » Τίκτει δ' ἡ θήλεια μὲν ἐνιαύσιον ὁ δ' ἄρ-

ἦν φαῦλα, πρὶν γενέσθαι ἐνιαύσιος, » Ἀρστ.

Ἐνιαυτίζω, Μ. ίσω. Κάμνω (Συμπληρῶ, Διαρκῶ) ἕνα ἐνιαυτὸν, χρονιάζω.

† Ἐνιαύτιος, α, ον, = Ἔνιαυσιος.

Ἐνιαυτὸς (ὁ), [ἔνι, αὐτὸς, ἢ ἔνος]. ἔτος, χρόνος (κυρ.) ὁποιαδήποτε χρονικὴ περίοδος, κύκλος ἐτῶν, (ὅθεν:) « Ἔτος ἦλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶν, » Ἰλ. Α. » Τοῦ ἐνιαυτοῦ, » Ξεν., ἀντὶ » Κατ' ἐνιαυτόν.

Ἐνιαυτοφανὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ φαινόμενος (γινόμενος, συμβαίνων) κατ' ἐνιαυτὸν ἢ ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ. (εἰς τὸν Πτολεμ. Φως διορθ. Ἐναντιοφανὴς).

Ἐνιαυτοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἐνιαυτοφόρος.

Ἐνιαυτοφόρος (ὁ, ἡ). (ζῶν.) ὁ καρποφορῶν [κρατῶν τὸν καρπὸν του] ἐπ' ὄλον τοῦ ἐνιαυτοῦ. « Ἡ ἄρκευθος ἐνιαυτοφόρον περικαταλαμβάνει γὰρ ὁ νέος καρπὸς τὸν παρεπόνον, » Θφρ.

Ἐνιαύω, Μ. αύσω, Π. (μὲ ὀστ.) κοιμῶμαι (ἀναπαύομαι, κατοικῶ, διατρίβω) μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.

Ἐνιαχῆ καὶ Ἐνιαχόθι ἢ Ἐνιαχοῦ [ἔνι], ἐπίρ. (Τοπ. καὶ Χρον.) Εἰς μερικὰ μέρη, τοῦ καὶ τοῦ, κάπου· μερικαῖς φοραῖς, ποτὲ καὶ πότε, κάποτε.

Ἐνιάω, Μ. ιαχήσω, Π. βρῶ (γουϊάζω) ἢ ἀ σ τι.

Ἐνι-βάλλω, Π. ἀντὶ Ἐμβάλλω.

Ἐνι-βάπτω, Π. ἀντὶ Ἐμβάπτω.

Ἐνι-βλάπτω, Π. ἀντὶ Ἐμβλάπτω.

Ἔνιγμος ἢ Ἐνίγμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἓν μόνον γόνυ (μέλος τοῦ σώματος, [κυρ. ὀῖ] χέρι ἢ πόδι, γωλὸς, ἢ κυλλὸς. 2) ὁ ἀπρελῶν ἐν σώματι μετ' ἄλλων, ἀμφιῤῥής.

Ἐνιδεῖν, ἀόρ. β', τοῦ Ἐνοράω.

Ἐνιζάνω, Μ. ισω. Κάθημαι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐνιζεύγνυμι, Π. ἀντὶ Ἐνζεύγνυμι.

Ἐνίζημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐνίζησιν. » Τὰ σώματα.. τῶν ψυχῶν, ὧν μὲν ἐνιζήματα, ὧν δὲ ὀχήματα, » κλπ.

Ἐνίζησις, εως (ἡ). κάθισμα (στήσιμον ἢ στάσιμον) μέσα εἰς, (ἰατρ.) = Ἐγκαθισμὸς, ξὲκ τοῦ

Ἐνίζω, Μ. ιζήσω. Καθίζω (Στήνω, Τοποθετῶ) τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. ||. (ἀμτβ. ἢ ἄλλ. καὶ μ.) = Ἐνιζάνω.

Ἐνίζω, Μ. ισω. Κάμνω τι ἐνιαῖον, Ἐνιαυσιῶ. » Ψῶς ἐνιζομένου, » Θλγ.

Ἐνίημι, Μ. ἐνήσω (ἀόρ. Ἐνῆκα κτλ.). Στέλνω (Ἵπτω, Κινῶ, Ἀφινω ἢ Κάμνω νὰ ἐμβῆ) τι μέσα εἰς· (τρπ.) ἐμπνέω. (μὲ ὀστ. ἐκ δ'.) » Ἐνήσομεν (τὴν γαῦν) εὐρεῖ πόντῳ, » Ὀδ. Π., Μ. » Νηυσὶν ἐνεῖκε πῦρ, » Ἰλ. Μ. (καὶ πθ.) » Ἐνίεσαν δὲ (τὸ ἄλειαρ) μάλιστα πρὸς τὰς εἰλεω-

Ἐνε, ⁂ Δωρ. (καὶ μα.) ⁂ Εἰνάλιαι ὄρνιθες .. ἐνίσμεναι ὑδάτεσσιν, ⁂ Λρ. (καὶ μὲ γεν.) ⁂ Σαλπίγγων ἐνίεσθαι, ⁂ Μόσχ., ἐμφυσῶ (καὶ τρπ.) ⁂ Ἔνθεμε δὲ οἱ μένος ἦϊν, ⁂ Ἰλ. Υ. (καὶ ἀντεξ.) ⁂ Νῦν μὲν βάλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας, ⁂ Ἰλ. Φ., τὸν ἔβαλες εἰς περισσοτέραν φαντασίαν, τὸν ἔκαμες νὰ γένῃ πλέον ὑπερήφανος (αὐθάδης), (παρβλ. Ἐμβάλλω).

Ἐνεκάβαλεν, Αἰόλ. Π. ἀντὶ Ἐγκατ.βαλεν, ἀόρ. τοῦ Ἐγκαταβάλλω.

Ἐνεκάπτασεν, Αἰόλ. Π. ἀντὶ Ἐγκατέπτασεν, ἀόρ. τοῦ Ἐγκαταπίπτω.

Ἐνεκάθανεν, ες, ε, Π. ἀντὶ Ἐγκατέθανεν, ἀόρ. τοῦ Ἐγκαταθνήσκω.

Ἐνεκάθεο, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐγκατέθου, β΄. ἐν. προσ. τοῦ μσ. ἀόρ. β΄. τοῦ Ἐγκαταπίθημι.

Ἐνέκλαε, Π. ἀντὶ Ἐγκλάω.

Ἐνέκλεε, Π. ἀντὶ Ἐγκλέω.

Ἔνεκμι (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἐκμάδα (ὑγρασίαν), νοτισμένος.

Ἐνεκνεκαπ-οῦμαι, Μ. ἰδομαι. Εἰσέρχομαι, κερνῶ (ἐμβάλλω) μέσα, εἰσχωρῶ.

Ἐνεκνύθη, Π. ἀντὶ Ἐγκνύθη.

Ἐνεκνώσαι, Π. ἀντὶ Ἐγκνώσαι.

Ἐνακάς, ἄδ, ὁν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐνιαῖος τὴν ἐνιάδα], μονοειδικός. ⁂ Ἀριθμός—, ⁂ Γρόμ., ὁ ἐμφαίνων (ἐκφράζων) μονάδα.

Ἐνεκρίνω, Π. ἀντὶ Ἐγκρίνω.

Ἐνέλλω, Μ. ἐνελῶ, = Ἐνελέω.

†Ἐνελλωπέω-ῶ, Μ. ἥσω καὶ

†Ἐνελλώπτω; Μ. ὄψω, = Ἐγκατελλώπτω.

Ἐνεμίσγω, Μ. μίξω, Π. ἀντὶ Ἐμμίγνυμι.

Ἐνεναιτάσασιν, Π. γ΄. πλθ. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐναιτάω.

Ἐνεοβολεω-ῶ, Μ. ἥσω. (μὲ δοτ.) Κίνω τὸν ἰὸν (τὸ φαρμάκι) μου μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, φαρμακώνω.

Ἔνεσι [ἔνι ἀντὶ ἐστὶν, εἶ], αι, α, ἀνεπιμ. ἀόρ. (σπανιότ. ἐν. συνήθ. δὲ μόνον πλθ. χ. ἄρθρ.) Μερικοί. ⁂ Οὓς ὅταν ἕλθωσιν, ἐνίους μὲν ἀποκωλύει, ἐνίους δὲ ἐᾷ, ⁂ Πλάτ. (χ. ἐνάρθρ.) ⁂ Τὰ ῥέθρα τῶν ποταμῶν ἐνίων, ⁂ Ἡρ. ⁂ Ἐξ ἐνίων μὲν τῶν νεῶν, ⁂ Ξεν. ⁂ Τῶν φιλοσόφων ἐνίων ⁂ Δ. Χρσ.

Ἐνέοχα, Δ. ἀντὶ

Ἐνέοτε [ἔνι, ὅτε]. ἐπίρ. (χρον.). Κάμμιᾷ φορᾷ, μερικαὶς φοραῖς, κάποτε.

Ἐνεπάζω, Μ. ἄσω, = Ἐνιπάζω, [ἐκ τοῦ

Ἐνεπὴ (ἡ), Π. [ἐνίπτω]. ἐπίπληξις (αὐστηρὰ), ἀνειδισμός· ἀπειλή· (μτγν.) προφορὰ (ἀπειλητική)· (ἐν γέν.) προσβολή.

Ἐνεπλαγχθείς, Π. ἀντὶ Ἐκλαγχθείς, πθ. παρ. ἐκ μτχ. τοῦ Ἐμπλάζω.

Ἐνεπλείως (ὁ, ἡ), Π ἀντὶ Ἐμπλέως.

Ἐνεπλήσαμεν, Π. ἀντὶ Ἐμπλήσαμεν, γ. πλθ, προσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐμπίπλημι.

Ἐνεπλήσασα, Π. ἀντὶ Ἐμπλήσασα.

Ἐνεπλήσω, Μ. ὥσω. Π ἀντὶ Ἐμπλέω.

Ἐνεπαίζομαι, Μ. άσομαι, = Ἐνεπαίω.

Ἐνεπάλλομαι, Π. ἀντὶ Ἐμπάλλομαι,

Ἐνεπεπέω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Ἐμβαίνω ἢ Περιπατῶ ἔφιππος εἰς

Ἐνεπρήθω, Π. ἀντὶ Ἐμπρήθω.

Ἐνεπτάζω, Μ. άσω, Π. (κατ' ἐπέκτ.) ἀντὶ Ἐνίπτω.

Ἐνεπτύω, Π. ἀντὶ Ἐμπτύω.

Ἐνίπτω, Μ. ἐνίψω (ἀορ. Ἐνένιπτον ἢ Ἐνένισπον ᾗ Ἐνίπαπον), Π. (ἀρχ. ᾗ καὶ ἐτυμολογ.)⁂ Ἐνίπω, λέγω· κηρύττω, ἀναγγέλλω. ⁂ Ἐλπίδας ἐνίπτων, ⁂ Πινδ. (χωρ. δὲ 2) ἐπιπλήττω (αὐχηρῶς), ἐνειδίζω, μαλώνω. ⁂ Ἐραδίην ἠνίπατε μυθῳ, ⁂ Ὀδ. Υ. (παρβλ. ᾗ Ἐνίσσω).

Ἐνεσκέλλω, Β. ἀντὶ Ἐνσκέλλω.

Ἐνεσκήπτω Π. ἀντὶ Ἐνσκήπτω.

Ἐνεσπεῖν, Π. ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐνέπω.

Ἐνέσσω, Π. ἀντὶ Ἐνίπτω, καθάπτομαι (προσβάλλω) διὰ λόγων, ὑβρίζω, λοιδωρῶ (ἐν γέν.) κακομεταχειρίζομαι. ⁂ Ἔπεσίν τε κακοῖσιν ἐνίσσομεν ἠδὲ βολῇσιν, ⁂ Ὀδ. Ω., (παρβλ. Ἐνίπτω).

Ἐνέστημι, Μ. ἐνστήσω (ἀόρ. Ἐ.έστησα καὶ μσ. Ἐνέστην, μσ. πρκ. Ἐνεστηκα κτλ.) (ἐν γέν.) Στήνω (Τοποθετῶ) τι (καὶ μσ Σπάνιομαι, Εἰρίσκομαι, Εἶμαι τοποθετημένος) ἐντὸς ἢ μεταξὺ ἢ ἐπάνω ἢ ἔμπροσθέν τινος. ⁂ Ἵππον ἐνεστήσαντο μεσόδμῃ, ⁂ Ἀπολλν. ⁂ Εἰ τοὺς ἱπποκόμους εἰς τοὺς ἱππέας ἐνιστασίης, ⁂ Ξεν. ⁂ Τὰς διόδους τῶν πύργων αὐτοὶ ἐνστάντες ἐφύλαττον, ⁂ Θκ. (ἴδιωτ. δὲ 2) (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) προστίλνω ⁂ Τὸν νοῦν ἐνστήσαντες, ⁂ Ἀρστ., ἀντὶ Ἐπιστήσαντες. 3) (μσ. χ. πτ.) εἶμαι παρών. ⁂ Ὁ καιρὸς ἐνέστη τῶν μυστηρίων, ⁂ Ἑρμογ. ⁂ Τὸν ἐνεστηκότα πόλεμον, ⁂ Αἰ. ⁂ Θέμενος ἐνεστακέναι, ⁂ Θκ. (ὑβ. παρὰ γραπ.) ⁂ Ἐνιστὼς (χρόνος). ⁂ 4) (μὲ δοτ.) ἀντιστέκομαι, ἀντιπράττω· ἐμποδίζω. (Νμ.) κάνω ἔνστασιν. ⁂ Ἤν τις ἐνίστηται τοῖς ποιουμένοις, ⁂ Θκ. ⁂ Ἐνστηρίμενος τῇ φυγῇ αὐτοῦ, ⁂ Πλ. ⁂ Ἐνίστανται τῷ ἱῷ, ⁂ Δσκρ. 5) (μὲ αἰτ.) ἐπιχειρίζομαι, ἀρχινῶ, κινῶ (ἀγωγήν, πόλεμον κτλ.). ⁂ Τίνα ἀδὸν ἐνστήσαντες, ⁂ Αἰσχ. Σκρ., τί δρομον θὰ πάρουν. ⁂ Δίκην (⁂ Πόλεμον) ἐνστήσασθαι, ⁂ Αξ., (παρβλ. Πρόστημι). 6) (αὐτεπιθ. ἐπὶ ρημάτων) πήγω, πηγαίνω ⁂ Γάλα ἑστάμενον, ⁂ Δσκρ. (παρβλ. Συνίστημι).

Ἔνεσχος (ὁ, ἡ), Π. λιγνὸς (ἴσχνός, λιανὸς) ὁπωσοῦν, λιγνοστεκος, λιανύτερος.

Ἐνεσχυρίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐνδυναμόνομαι· βάλλω τὰ δυνατά μου· ἐπιμένω, (παρβλ. Διϊσχυρίζομαι, καὶ Ἐπισχυρίζομαι). 2) (μὲ δοτ.) ἐπιστηρίζομαι, ἔχω τὰς ἐλπίδας (τὸ θάρρος) μου εἰς.

Ἐνίσχυσις, εως (ἡ). ἐνδυνάμωσις, ἐγκαρδίωσις, [ἐκ τοῦ

Ἐνισχύω, Μ. ύσω. (μτβτ.) Ἐνδυναμόνω (τρπ.) δίδω ἰσχύν (κύρος) εἰς τι. ‖ (ἀμτβτ. ἢ ἄλλ.) λαμβάνω ἰσχύν (δύναμιν), δυναμόνω. ἐπικρατῶ, ἰσχύω.

Ἐνίσχω, = Ἐνέχω.

Ἐνιτρέω, Π. ἀντὶ Ἐντρέω.

Ἐνιφέρομαι, Π. ἀντὶ Ἐμφέρομαι.

Ἐνιφύρω, Π. ἀντὶ Ἐμφυρω.

Ἐνιχραύω, Π. ἀντὶ Ἐγχραύω.

Ἐνιχρίμπτω, Π. ἀντὶ Ἐγχρίμπτω.

Ἐνιψάω, Π. ἀντὶ Ἐμψάω.

†Ἐνλακκεύω (ἀντὶ Ἐλλακεύω), Μ. εύσω, (νλγ.). Κλείω εἰς λάκκον (εἰς ὑπόγειον, εἰς κελλί), ἐγκλείω, (παρβλ. Ἐνκλείω).

Ἐνλαξεύω, Μ. εύσω, = Ἐλλαξεύω.

Ἐνμεντευθεν, Ἀττ. Π. ἀντὶ Ἐντεῦθεν μέν.

Ἐννατέιρα, ας (ἡ), Π. θηλ. τῷ Ἐννατήρ.

Ἐννάστης, ὁκίρ. ὅδε Ἐνναέτης.

Ἐνναστήρ (ὁ), Π. [ἐννάω]. ἐγκάτοικος.

Ἐναστηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον 9 ἔτη. 2) ἑορτὴ τελουμένη κάθε 9 ἔτη.

Ἐνναέτηρος (ὁ, ἡ), καὶ

Ἐνναέτης (ὁ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 9 ἔτη, ἐννέα χρόνων. ‖ (τὸ οὐδ.) Ἐννάετες, ἐπίρ. Π. ἐννέα ἔτη, εἰς διάστημα 9 ἐτῶν, (περὶ τοῦ τύπου ἴδε Δεκαέτης).

Ἐνναέτης [ἔννατος ᾰ, ου (ὁ), = Ἐνναστήρ, ἐγκάτοικος.

Ἐννατίζω καὶ (μτ.)-ίζομαι Μ. ίσω.-ισμαι, Συμπληρῶ (διαρκῶ) ἐννέα ἔτη, γίνομαι, ἢ εἶμαι 9 χρονῶν.

Ἐνναετίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι

Ἐνναέτις, ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ἐναέτης.

Ἐνναιετάω (χ. Μ.), Π. = Ἐναίω.

Ἐνναίρω, Π. ἀντὶ Ἐναίρω.

Ἐννάω (χ. Μ.), Π. (μὲ αὐτ. ἢ δστ.) κατοικῶ μόνιμα εἰς, εἶμαι ἐγκάτοικος τόπου τινός.

Ἐνναΐτ, Π. ἀντὶ

Ἐννάκις (ἐπίρ. ὑποτ. τὸ Ἐνάκις), ἐπίρ. Ἐννέα φορές.

Ἐννακισχίλιοι (ὑρθότ. τὸ Ἐνακισχίλιοι), αι, α. Ἐννέα χιλιάδες.

Ἐννακόσιοι, αι, α, (ἀριθμ.). 900, ἐννιακόσιοι (ὑρθότ. ἢ συλλάχιστον ἀρχαιότερον τὸ Ἐνακόσιοι).

Ἐννακοσιοστός, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 899.

Ἐννάσαντο, Π. γ΄. πλθ. προσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Ἐνναίω.

Ἐννάσσω(ττω).Μ. νάσω.Βαθύνω μέσα εἰς.

Ἐννατάιος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πρᾶττόν τι εἰς ἐννέα ἡμέρας.

Ἔννατος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς (ἢ μετ' ἄλλων) ὀκτω. ‖ ⁂ Τὰ ἔννατα (ἐννεαμερά), ἰσ., τὰ ἐννημέρια (τῶν ἀποθαμένων).

Ἐν-ναυαγέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ναυαγῶ (καραβοτσακίζομαι) μέσα εἰς.

Ἐν-ναυλοχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Βάνω ἀραγμένος (καὶ καιροφυλακτῶ) μέσα εἰς.

Ἐν-ναυμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐγκρατῶ ναυμαχίαν μέσα εἰς.

Ἐννάω, Π. ἀντὶ Ἐννάω.

Ἔννεα (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. (ἄκλ.). Ἐννιά. (Θ), (συνηθ. καὶ μᾶλλ. τα. εἰς τὰ συνθ. ἀντὶ τοῦ) πολλά, δυσκολομέτρητα. (ἴδε Ἐννεαγήρως, Ἐννεάκρουσος, Ἐννεαχίλιοι, Ἐννέωρος κτλ. καὶ παρβλ. Ἑκατόν καὶ Ἑκατά).

Ἐννεάβοτος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἀξίζων 9 βόδια (ζῶα ἢ νομίσματα), (ἴδε Βοῦς).

Ἐννεαγήρα, ας (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Ἐννεαγήρως, ω (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζῶν ἢ ζήσας ἐννέα γενεὰς ἀνθρώπων, μακρόβιος ἢ ὑπέργηρως. (Εἰς τὸν Ἡρακ. διώρθ. ὁ Lobeck. Ἐννεάνηρα).

Ἐννεάδεσμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἐννέα δεσμοὺς (ἁρμούς, κλειδώσεις, κόμπους).

Ἐννεαδικός, ἡ, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐννεάδα (εἰς τὸν Ψ. ἀριθμόν)· συγκείμενος ἀπὸ (ἢ διαιρούμενος κατὰ) ἐννεάδας.

Ἐννεάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Περνῶ τὴν

νεότητά μου εἴς τι. « Ῥόδον ἦρ᾽ ἐννεάσαν, » Φιλοστρ., ἀνθοῦν (ἀκμάζον) δι᾽ ὅλου τοῦ ἔαρος.

Ἐννεακαίδεκα (οἱ, αἱ, τά), ἀριθμ., ἄκλ. (19), δεκαεννηά.

Ἐννεακαιδεκαετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικόν περιέχον 19 ἔτη.

Ἐννεακαιδεκαέτης, ου (ὁ) καὶ Ἐννεακαιδεκαέτις, ίδος (ἡ). ὁ ἔχων (ἡ διαρκῶν) 19 ἔτη, 19 χρόνων (ἡλικίας).

Ἐννεακαιδεκάμηνος (ὁ, ἡ). 19. μηνῶν.

Ἐννεακαιδεκαπλάσιος καὶ

Ἐννεακαιδεκαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). 19 φοραῖς τόσος.

Ἐννεακαιδεκάς, άδος (ἡ). τὸ ἀφηρημ. οὐσ. τοῦ 19 ἀριθμοῦ, ἄθροισμα (ποσότης) 19 μονάδων (προσ. ἢ πραγμ.).

Ἐννεακαιδεκαταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 19 ἡμέρας.

Ἐννεακαιδέκατος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς (ἢ μετ᾽ ἄλλων) 18.

Ἐννεακαιδεκέτης, ους (ὁ) ἢ Ἐννεακαιδεκέτις, ιδος (ἡ), = Ἐννεακαιδεκαέτης.

Ἐννεάκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 9 κεντριὰ (ἀγκάθια).

Ἐννεακέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐννέα (ἢ πολλὰς) κεφαλάς.

Ἐννεάκις, ἐπίρ. = Ἐννάκις, 9 φοραῖς.

Ἐννεακισμύριοι, αι, α. 90.000.

Ἐννεακισχίλιοι, αι, α. 9,000.

Ἐννεάκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν 9 κλίνας.

† Ἐννεακόσιοι, αι, α, μεταγεν. ἀντὶ Ἐνακόσιοι.

Ἐννεάκροσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) ἐννέα (δηλ. πολλοὺς) κροσσοὺς (φουντάκια κτλ.).

Ἐννεάκρουνος (ὁ, ἡ). (κυρ. πηγή) ἡ ἔχουσα (ἀναβρύουσα ἀπὸ) 9 κρουνοὺς (μασούρια, σωλῆνας), (ἐν γέν.) πολύκρουνος. (ἰδιωνυμ.) ἡ ἐν Ἀθήναις Καλλιρρόη.

Ἐννεάκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 9 κύκλους.

Ἐννεάλινος (ὁ, ἡ). πλεγμένος μὲ (συγκείμενος ἀπὸ) 9 λίνα (κλωστάς, κάτια).

Ἐννεαμηνιαῖος, α, ον καὶ

Ἐννεάμηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 9 μῆνας, 9 μηνῶν.

Ἐννεάμυκλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων 9 μύκλας (ζωνάρια, ῥάβδους). « Ὄνος —, » Ἀντιμάχ.

† Ἐννεάνειρα (ἡ), κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ἐννεάγηρα.

† Ἐννεάνυχες, γραμ. ἐξήγ. τοῦ Ἐννάνυχες.

Ἐννεάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 9 πηχῶν.

Ἐννεαπλάσιος, α, ον καὶ

Ἐννεαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). ἐννέα φοραῖς τόσος.

Ἐννεάπους, οδος (ὁ, ἡ). 9 ποδῶν (ἐκτάσεως).

Ἐννεάπυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 9 πύλας (θύρας).

Ἐννεάς, άδος (ἡ). τὸ ἀφηρ. οὐσ. τοῦ 9 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 9 μονάδων (προσ. ἢ πραγμ.)

Ἐννεάστεγος (ὁ, ἡ). (οἶκος κτλ.) μὲ 9 στέγας (πατώματα).

Ἐννεασύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 9 συλλαβάς.

Ἐννεάφθογγος καὶ

Ἐννεάφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 9 φθόγγους (φωνάς), « Σῦριγξ —, » Θκρ.

Ἐννεάχιλος, Π. ἀντὶ Ἐννεακισχίλιοι, ‖ (τὸ ἐν.) « Ἐννεάχιλος (κτύπος), » Νόν., ὁ γινόμενος ἀπὸ 9000 (δηλ. πλῆθος) ἀνθρώπους (κτλ.), (ἐπιμ.) τρομερός.

Ἐννεάχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 9 χορδάς. « Ὄργανον —, » Ἀθ.

Ἐννεάχρονος (ὁ, ἡ), Γραμ. ἐξήγ. τοῦ Ἐννέωρος.

Ἐννεάψυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 9 ψυχάς, (δηλ.) = Δυσθανὴς (καὶ καθὼς λέγομεν κοινῶς ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας) ἑπτάψυχος. « Κίων —, » Ἐτυμλ.

Ἐννεκρόω-ῶ, Μ. ώσω (μὲ δοτ.) Νεκρόνω τινὰ ἐντὸς ἢ ἐπί τινος.

Ἐννεμέθω, Π. ἀντὶ

Ἐννέμω, Μ. νεμῶ (μὲ δοτ.) Βόσκω (μεταβ. καὶ αμτ.) ἢ Διανέμω (Διαμοιράζω) τι μέσα εἰς.

Ἐννενήκοντα (οἱ, αἱ, τά), ἄκλ. ἀριθμ. Ἐνενήντα, 90).

Ἐννενηκονταέτης, εος ἢ έος (ὁ) καὶ

Ἐννενηκονταέτις, ιδος (ἡ), = Ἐννενηκοντούτης.

Ἐννενηκοντάπολις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων συγκροτούμενος ἀπὸ) 90 πόλεις. (Στρβ.).

Ἐννενηκοντούτης, ου (ὁ) καὶ Ἐννενηκοντοῦτις, ιδος (ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 90 ἔτη, 90 χρόνων (ἡλικίας). (Ἴδε Δεκαέτης).

Ἐννενηκοστός, ή, όν. Ὁ μετὰ τὸν 89.

Ἔννεον, Π. ἀντὶ Ἔνεον, παρτ. τοῦ Νέω (κολυμβῶ).

Ἐννεόργυιος (ὁ, ἡ). 9 ὀργυιῶν.

† Ἐννεός, ά, όν, = ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐνεός.

Ἐννεοσσεύω (ττεύω), Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω τὴν φωλεάν μου καὶ Κλωσσῶ καὶ Ἐκβάλλω τὰ πουλιά μου μέσα εἰς.

† Ἐννεοστροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Ἀνατρέφω) τὰ μικρά μου μέσα εἰς, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ)

Ἐννεοττοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Ἀνατρέφω) τοὺς νεοττούς (τὰ πουλιά) μου μέσα εἰς.

Ἐννεοττοποιέω (-νεοσσοποιέω)-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐννεοσσεύω.

Ἐννέπω, Π. = Ἐνέπω.

Ἐννεσίη, ης, Ἰων. ἀντὶ (τοῦ ἄχρ.) Ἐννεσία, ας (ἡ), Π. (κυρ.) = Ἔνεσις. (τροπ.) ἔμπνευσις· ὑποθήκη, συμβουλή, παραγγελία.

† Ἐννευόκαυλος (ὁ, ἡ), = Νευρόκαυλος.

Ἐννεύω, Μ. νεύσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω νεῦμα (νόημα) πρός τινα, τὸν κνίσω (κυρ. κυττάζοντάς τον μέσ᾽ ᾽ς τὰ μμάτια ἵνα καταλάβῃ καλλίτερα τί τῷ λέγω).

Ἐννέω, Μ. νεύσω, = Ἐννήχομαι.

Ἐννέωρος (ὁ, ἡ), Π. [ἐννέα, ὥρα], = Ἐννεαέτης, ἐννέα χρόνων, (ἐν γεν.) πολυετής, πολυχρόνιος. 2) [ἐνν. ὥρα] ὁ ἀπαιτῶν ἢ γινόμενος μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν. « Ἀλειφατος ἐννεώροιο, » Π. Σ., τοῦ κατασκευασθέντος ἢ διατηρουμένου μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν, (ἐπιμ.) πολυτίμου.

Ἐννῆ (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐνῆ.

Ἐννήκοντα, Π. ἀντὶ Ἐννενήκοντα.

Ἐννῆμαρ, ἐπίρ. Π. ἐννέα ἡμέρας.

Ἐννήρης, εος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ 9 σειρὰς κωπίων ἢ κωπηλατῶν, (Ἴδε Τριήρης).

Ἐννῆφι(ριν), ἐπίρ. Π. ἴδε Ἐνῆ.

Ἐννήχομαι, Μ. νήξομαι. Κολυμβῶ μέσα εἰς.

Ἐννοέω-ῶ καὶ (μσ.) Ἐννοέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, νομαι. Βάλλω ἢ Ἔχω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι, διανοοῦμαι· φαντάζομαι· καταλαμβάνω, (κοιν.) νοιώθω· ἐνθυμοῦμαι (τρεπτσ. ἐπὶ πράγμ.) σημαίνω. « Τό μοι ἐμβεβηκὸς εἶπον ἐννοεῖ, » Βίβλ.

Ἐννόημα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐννοεῖται (ἢ ἐννοεῖ) τις, ἰδέα, στοχασμός.

Ἐννοηματικός, ή, όν (καὶ ἐπίρ.)-κῶς. Ὁ περιέχων (ἢ δίδων ἀφορμὴν εἰς) πολλὰ ἐννοήματα, πλήρης ἰδεῶν.

Ἐννόησις, εως (ἡ). τὸ ἐννοεῖν, κατάληψις.

Ἐννοητικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-κῶς. Ὁ ἔχων τάσιν (ἐπιρρεπής) πρὸς τὸ διανοεῖσθαι, σκεπτικός.

Ἔννοια (ἡ). κατανόησις· ἰδέα, στοχασμός. « Ἔννοιά ποθ᾽ ἡμῖν ἐγένετο, » Εὐρ. « Μήτε ἔννοιαν ἔχειν θεῶν, » Πλτ. 2) φροντίς, συλλογή, (κοιν.) ἔγνοια. « Τῇ περὶ τοῦ μέλλοντος ἐννοίᾳ, » Πλτ. 3) (Ῥητ.) ἡ περιεχομένη εἰς τοὺς λόγους ἢ τὰ συγγράμματά τινος ἰδέα· νόημα.

Ἐννόμιον (τό). τέλος (λεβάζι) διὰ βοσκήν. 2) τὸ πληρονόμενον διὰ τὴν βοσκήν.

Ἐννομολέσχης, ου (ὁ), Κωμ. Ὁ ὁμιλῶν (φλυαρῶν) ἀδιακόπως περὶ νόμων.

Ἐννομοπραγία (ἡ). τὸ πράττειν τὰ ἔννομα.

Ἔννομος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ νεμόμενος (βόσκων, κατοικῶν) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, ἐγκάτοικος.

Ἔννομος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι κατὰ νόμους, ὁ περιεχόμενος εἰς (ἐπιμ.) διωρισμένος ἀπὸ (σύμφωνος μὲ) τοὺς νόμους, νόμιμος, κανονικός. ‖ (ἐφ. ᾠδ.) Ἐννομα, Π. ἀντὶ

Ἐννόμως, ἐπίρ. Κατὰ νόμους, νομίμως.

Ἔννους-ους (ὁ, ἡ) (τὸ παραθ. -ούστερος -ούστατος). Ὁ ἔχων τὸν νοῦν του, φρόνιμος, στοχαστικός.

Ἔννος ἢ Ἔννος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἐνός.

Ἐννοσίγαιος (ὁ, ἡ), Π. [ἔνοσις, γῆ]. ὁ σείων (ταράττων) τὴν γῆν, (ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ.).

Ἐννοσίδας, α (ὁ). Δ. Π. ἀντὶ Ἐννοσίγαιος [ἔνοσις, δα = γῆ].

Ἔννοσις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἔνοσις.

Ἐννοσίφυλλος (ὁ, ἡ), Π. [ἔνοσις, φύλλον]. ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα τῶν δένδρων σείονται ἀδιακόπως, (δηλ.) ὑψηλός, ἐκτεθειμένος εἰς τοὺς ἀνέμους.

Ἐννοσσεύω, Μ. εύσω, = Ἐννεοσσεύω.

Ἐννοσσοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐννεοσσοποιέω.

Ἐννότιος καὶ Ἔννοτος (ὁ, ἡ), Π. ὑγρός, νοτερός, νοτισμένος.

Ἐννυκτερεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Περνῶ τὴν νύκτα (Ξενυκτίζω) εἰς ἑορτὴν ἢ μέρος τι.

Ἕννυμι, Μ. ἕσω (καὶ μσ.) ἕσομαι καὶ ἔσσομαι· ἀόρ. Ἕσα Ἕσσα καὶ Ἕσσα, καὶ μσ. Ἑσάμην, Ἑσσάμην καὶ Ἐεσσάμην, πρκ. Εἶμαι καὶ (ἄχρ. εἰς τὸ α᾽. πρσ.) Ἕσμαι). Π. Ἐνδύω, φορεῖνω (καὶ μσ.) Εἶμαι ἐνδυμένος (σκεπασμένος) μὲ ῥοῦχα. (μὲ δύο αἰτ.) « Κεῖνόν γε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἕσσει, » Ὅμ. (ἀμσ.) « Περὶ χροῒ εἵματα ἕσσο, » αὐτ. « Τεύχεα ἑσσάμενοι, » αὐτ. « Νεφέλην ἕσσαντο, » αὐτ. (καὶ

μενα.) ✻ Λάϊνον εσσι γιτῶνα, ✻ σ'ἐ., ἠθέλε, λιθοξόηθι (σκληρόβιβ ἀπὸ σωρὰν ἑστρῶν), (οἰκ.μετν.) Ἐνεπαθεσγήνι ✻ Ἐκγρ., νὰ πάρῃ (οἱ λογογρ. μεταχειρίζονται τὸ συνθ. ἀμφιεννυμι).

Ἔμνις (ἡ). = Νύμφ, νύμφη.

Ἐμπετάζω. Μ. άζω. (μὲ δοτ.) Νικατάζω ἐμπάω εἰς (ὅπλ. ἐν ᾧ κάμνω) τι.

Ἐνωγεύω. Μ. εύσω, = Ἐννυκτερεύω.

Ἐννήχησις, εν κλ

Ἔνηχρις (ὁ, ἡ), ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν καιρῷ νυκτός, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιφωνηματικῶς). ✻ Ἔνηχρις κατάγνυτο (οἱ νῆες), ✻ Ὀδ. Γ., ὁ δὲ νυκτὸς (καὶ συγκρ.) ✻ Ἐνηχρώτερον (καὶ ἀνάλ. Ἐνηχρότερον) ταῦτας ἀνίστη, ✻ Μοθ., τὰς ἐσήκωνεν ἀκμὴν πλέον νυκτὸς (παρὰπρωτερον).

Ἐννωθρος (ὁ, ἡ). νωθρὸς (κατά τι).

Ἐνώπαρ, Ἰων. ἀντὶ Ἐνώπιον. ἀορ. ἀ τῆς ἀπαρ. ἀοῦ Ἐνοίσω.

Ἐνωτίζομαι, Μ. ίσομαι. λέθημαι ἐν τῷ νώτῳ τινός, καβαλλικεύω

Ἔνωχος (ὁ, ἡ). ὀχυρώσεις, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐνοχος.

Ἐνωχυρόω, εἰς (ῶ, ῆ), βλέπον τι ὀχυρώτερ (ἔνωχος).

Ἐνόδιος, α ἡ ος, ον. Θ. εὑρισκόμενος εἰς τὰς ὁδοὺς ἢ καθ' ὁδόν, (θ. κυρ. ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἑκάτης ἢ Περσεφόνης) ‖ (ουσ.) ✻ Ἐνόδια (τὰ), ✻ Θυρ., πράξεις ἢ συγκάμματα πραττόμενα ἀπὸ πολὺν περίπατον 2) (ἐννν. δίκτυα) τὰ στημένα εἰς τοὺς δρόμους.

Ἐνοδίτης, ου (ὁ) καὶ Ἐνοδίτις, ίδος (ἡ). Π. ἀντὶ Ἐνόδιος.

Ἔνομαι (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔνεσις, ὁ ἔχων ἐσθῆτα, μὴ ξεντυμασμένος, γυμνός.

Ἐνοείδής, ές (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.) = εἰδῶς. Ἐνὰς φύσεως μονοειδής, ἁπλοῦς

† Ἐνοθῶ, Μ. σω, ἄγρ. θέμαι. τοῦ Ἐνήνοθα, κοινῶ, σίω, ταράττω.

Ἐνοικέω-ῶ, Μ. ήσω Εἶμαι.

Ἐνοικής, ές (ὁ, ἡ). πρησμένος, φουσκωμένος.

Ἐνοικάδιος (ὁ, ἡ), Π. (ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἐναικάδιος.

Ἐνοικεύω-ῶ, Μ. ώσω = Εἰσοικεύω.

Ἐνοικείωσις, εως (ἡ), = Ἐνοίκησις.

Ἐνοικέτης ου (ὁ) καὶ Ἐνοικέτ.ς, ιδος (ἡ), = Ἔνοικος, ἐγκάτοικος.

Ἐνοικέω-ῶ, Μ. ήσω (μὲ δοτ.). Κατοικῶ μέσα εἰς, ἐνδιατρίβω, (μεταφορ.) ἔγω (λαμβάνω) ἕξιν τινὸς πράγματος, εἶμαι ἡγεμὼν ἐμπειρος εἴς τι, ✻ Ἐνοικήσασι ἐν σαῖς φυσικοῖς, ✻ Ἄρατ.

Ἐνοικήσιμος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος πρὸς ἐνοίκησιν, κατοικήσιμος.

Ἐνοίκημ ς, εως (ἡ). τὸ ἐνοικεῖν, ἐγκατοίκησις.

Ἐνοικητήριον (τὸ). μέρος (τόπος) πρὸς ἐνοίκησιν, κατοικητήριον.

Ἔνοικήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνοικῶν τι, ξένοικος, ἐγκάτοικος

† Ἐνοικί, ἐπίρ. Ἐν οἴκῳ, κατ' οἶκον, οἴκοι.

Ἐνοικίδιος (ὁ, ἡ). οἰκιακός, κατοικίδιος.

Ἐνοικίζω, Μ. ίσω. Φέρω (βάλλω) τινὰ νὰ κατοικήσῃ μέσα εἰς. ‖ (κθ. ἡ μπ.) ἔρχομαι (πηγαίνω) καὶ κατοικῶ παθητ. (μεταφορ.) λαμβάνω χώραν, εἰσχωρῶ.

Ἐνοικιολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συνάζων τα ἐνοίκια.

Ἔνοικιον (τὸ). (ἐνν. ἀργύριον) τὸ πληρωνόμενον διὰ τὴν κατοικίαν, (καὶ) Ἐνοίκιον. 2) Π. κατ' ἐλλ. ἠπείρ.) ἀντὶ Ἐνοικίς. ✻ Περὶ κτίνων ἐνοίκια χώρων ἔχουσιν, ✻ Δ. Περιγ., = Ἐνοικοῦσιν. [ἐκ τοῦ

Ἐνοίκιος (ὁ, ἡ), = Ἐναικίδιος.

Ἐνοικισμός (ὁ). τὸ ἐνοικίζειν ἢ ἐνοικίζεσθαι.

Ἐνοικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ') Οἰκοδομῶ (κτίζω) τι μέσα εἰς. ✻ Πύργον ἐνοικοδομήσασες οὐτῷ, ✻ Θκ. 2) (χ. πτ.) γεμίζω (φράζω) τι μὲ οἰκοδομήν. ✻ Φάραγγα (Εἴσοδον) ἐνοικοδ., ✻ Δ. Σικελ.

Ἔνοικος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ κατοικῶν ἐντός τινος, ἐγκάτοικος, ἐνοικάτορας. 2) ὁ ἐν τῷ οἴκῳ, οἰκιακός

Ἐνοικοκυρεύω-ῶ, Μ. ήσω. Κάθομαι καὶ φυλάττω τὸ σπίτι, δὲν ἐξέρχομαι ἔξω, ἐμποδίζω.

Ἔνοινος (ὁ, ἡ). πλήρης οἴνου. ✻ Βότρυς —, ✻ Λόγγ. 2) (σπν.) ἀντὶ Ἔνσπονδος ✻ Ἵλ. δ' ἐν ἐπιγράψαντες, ἔνοπον τε ἔστω καὶ ἔνοινον, ✻ Ἔσχερ

Ἐνοκωφόω. (λέγων ✻ Φλιάρῳ πρὸς διασαλεῦσαι ν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι (ἐν ᾧ τρώγω καὶ πίνω).

Ἐνοκωχλόω-ῶ, Μ. ώσω, (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Χώνω χοντὶ μέσα εἰς, χεροῦ.

Ἐνοκλάζω, Μ. άσω, (μὲ δοτ.) Γονατίζω μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. ✻ Γοὶς ἐπ σθένος ἐνοκλάσας. ✻ Ἰλιάς., καθίσας ἐνοκλώμενος [καθὼς κάθονται οἱ σκοῦλοι κτλ.).

Ἔνολβος (ὁ, ἡ), = Ὄλβιος, πλούσιος.

Ἐνολισθαίνω. Μ. ολισθήσω (μὲ δοτ.) Γλιστρῶ καὶ πέφτω μέσα εἰς.

Ἔνολμος καὶ Ἔνολμος (ὁ, ἡ). Π. ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ πανικοῦ τριποδος (ὅλμου) καὶ χρησμολογῶν.

Ἐνομβρος (ὁ, ἡ), = Ὄμβριος, βροχινος.

Ἐνομήρης, ους (ὁ, ἡ). Π. [ἴνν, ὁμήρης] ἑνωμένος εἰς ἕν (ὁμοῦ με).

Ἐνομιλέω-ῶ. Μ. ήσω (μὲ δοτ.) Ε ρ σκομαι συνήθως (διατρίβω) μέσα εἰς, ἐνδιατρίβω (τρ.) ἐγκόπτω, ἐναγκαλίζομαι. ✻ Ἐνομιλ. τοῖς συγγενέσιν, ✻ Φώτ.

Ἐνομματόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ βλέπῃ. τὸ ἀνοιγω τὰ ὀμματά μου ἐπάνω εἰς ;).

Ἐνομόργνυμι, Μ. ομοῦμι. (τὲ δοτ. ἐκ δ') Σοσγγίζω (καὶ συνκόγ. Ἐνσπόω) τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐνόν, μτχ. οὐδ. τοῦ Ἔνειμι.

Ἔνοπαι (αἱ). [ἴνν, ὀπή]. σκουλαρίκια, (παρβλ. ἀόπαι).

Ἐνοπή (ἡ), Π. [ἐνέπω]. φωνή, κραυγή (κυρ. ἡ ἐν πολέμῳ)· ξεφωνητόν (ἐν γέν.) ἦχος, φθόγγος. ✻ Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπή, ✻ Ἰλ. Κ. ✻ Ἐνοπὴν τε γόον τε, ✻ Ἰλ. Ω.

Ἐνοπλίζω, Μ. ίσω, = Ὁπλίζω, ἁρματόνω.

Ἔνοπλιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος διὰ τῶν ὅπλων, ὁ ἐκτελούμενος ἐνόπλως. ✻ Ῥυθμὸς —, ✻ Αἰ., σκοπὸς διὰ τοὺς χορεύοντας ἐνόπλους, (ἐν γέν.) στρατιωτικός. 2) ✻ τῷ

Ἔνοπλος (ὁ, ἡ). ὡπλισμένος, ἁρματωμένος.

Ἐνοπτεύω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἐν, τὸ ἀναγω εἰς τὴν ἑνότητα, τὸ ἑνόνω, [ἐκ τοῦ

Ἔνοπτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνοπτεύων (διάφορον σημεῖς τὴν ἑνότητα, ἑνώνων).

Ἐνοπτεύω-ῶ, Μ. ήσω Ψήνω τι μέσα εἰς.

Ἔνοπτος (ὁ, ἡ). [ἐν, ὁράω] ὁ φαινόμενος μέσα εἰς.

Ἐνοπτρεύομαι, Μ. εύσομαι. Βλέπομαι (βλέπω τὸ πρόσωπόν μου) εἰς τὸν καθρέπτην, ἐνοπτρίζομαι.

Ἐνοπτρίζω, Μ. ίσω. Δείχνω τι [κάθημ. Κυττάζω ἢ Φαίνομαι] εἰς ἢ ὡς εἰς καθρέπτην, θεωρῶ, παρατηρῶ, [ἐκ τοῦ

Ἔνοπτρον (τὸ), [ἐνοράω], = Κάτοπτρον, καθρέπτης.

Ἐνορασις, εως (ἡ). κύτταγμα μέσα εἰς, παρατήρησις, (ἐκ τοῦ

Ἐνορά-ω, Μ. ώσομαι (ἀόρ. Θ'. Ἐνεῖδον κτλ.). (μὲ δοτ.) Βλέπω (Κυττάζω) τινὰ κατὰ πρόσωπον, θεωρῶ, παρατηρῶ, (φιλοσοφ.) ἐννοῶ, συμπεραίνω. ✻ Δημόκριτον, ✻ Ξεν. Ἀπομ. ✻ Ἐνορᾶν τῷ πρόσθεν τὸ παράλογον, ✻ Πλ. (καὶ μὲ μτχ. ὑποπτ.) ✻ Ἐνορῶ γὰρ νῶν οὐκ ἄδικος τὸ σῶμα νοσ. πολεμεῖν Ξέρξει, ✻ Ἡρ.

Ἐνορεῖος (ὁ, ἡ). ὁ συριανόμενος (διατρίβων) εἰς τὰ ὄρη, βουνήσιος.

Ἐνορια, Ἰων. ἀντὶ Ἐνορά.

Ἐνορθόζω, Μ. άσω. Στήνω (Σηκόνω) τι ὄρθιον ὑψηλόν.

Ἔνορος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς ὁρίων, ἢ ἐὼν ὁρίων, περιορισμένος.

Ἐνορχέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐνορχίζω, Μ. ισω. Ὀρχίζω.

Ἔνορχος (ὁ, ἡ) ὁ γινόμενος (ἐπιτρεπόμενος) διὰ ὅρκου. ✻ Φιλία —, ✻ Πλ. ✻ Ἔνορκον ποιοῦμαι, ✻ Πλάτ., κάνω ὅρκον, ὁρκίζομαι.

Ἔνορκως, ἐπίρ. Μὲ ὅρκον.

Ἐνορμάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σπρώχνω (κάνω νὰ ὁρμήσῃ) ✻ μέσα εἰς, παρακινῶ. ✻ Τὰ ἐνορμῶντα, ✻ Ἱππιατρ., τὰ κινοῦντα, τὰ ἐλατήρια, τὰ ζωτικὰ πνεύματα. ‖ (ἀμτβτ. ἢ ἄλλ. μὲ δοτ.) ὁρμῶ μέσα εἰς, (Πλοῦτ.)

Ἐνορμιεύω-ῶ, Μ. ήσω Εἶμαι ἁραγμένος, (προσωρμισμένος) μέσα εἰς.

Ἐνορμίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Φέρω (Ἐμβάζω, [καὶ μ.] Ἐμβαίνω, Ἀράζω μὲ) πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, ἐγκαθορμίζω, -ομαι.

Ἐνόρμιον (τὸ), (ἐνν. τέλος), = Ἐλλιμένιον.

Ἐνορμισμα (τὸ). τόπος ὅπου συναθροίζονται νὰ ἐνορμισθῇ, (καιν.) ἁραξοβόλι.

Ἐνορμιστής, οῦ (ὁ), Π. ὁ εὑρισκόμενος (διαμένων) ἐντὸς ὁρμου.

Ἐνορύσσω, Μ. ὀρύσω, Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) σκάπτω τι ἐντὸς τινος, ἐμπνέω. ✻ Τὴν γέον ἐνῶρυσε, ✻ Ἰλ. Ζ. (καὶ παθ.) ✻ Τέλμις θεσπίην ἐνῶρυτο, ✻ Ὀδ. Θ., (καιν.) κοῦς ἦλθαν (τοὺς ἔπαιρναν τὰ) γέλια.

Ἐνορόω, Μ. ώσω, Π. (μὲ δοτ.) ὁρμῶ (κινοῦμαι, ὁρμῶμαι) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς

Ἐνορύσσω(ττω), Μ. ύξω. Σκάπτω (λάκκον) μέσα εἰς.

Ἐνορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Χορεύω μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, (συνκδχ.) ἐμπαίζω.

Ἐνόρχας, ου (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἐνόρχης.

Ἐνόρχης, ου (ὁ). ὁ ἔχων ἕνα μόνον ὄρχιν, μονόρχης, (συγγ. τῷ

Ἐνόρχης, ου (ὁ), Π. καὶ

Ἔνορχις, ιος (ὁ). Ἰων. &

Ἔνορχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄρχεις, ἀρσενικός, ἡ μὴ εὐνουχισμένος, βαρβάτος. « Τὰ ἔνορχα τῶν ἐνόρχων ... ρότερα, » Ἱππκρ. (καταγρ.) « Φοίνικες ἐνόρχας, » Ἀρστ., οἱ ἔχοντες πορῆνας. « Πλακοῦς ἐνόρχης, » Αὐτ., ὁ περιέχων ὄρχεις (ἀλεκτρ. κτλ.).

Ἔνος ἢ Ἕνος, η, ον. Ἐνός (κυρ. δὲ τοῦ περασμένου) ἔτους, περυσινός, (ἐν γέν.) περασμένος, παλαιός, (ἀντιθ. τῷ Νέος, μὲ τὸ ὁποῖον φαίνεται συγγ. κατ' ἐτυμολογίαν). « Περικαταλαμβάνει δὲ ὁ νέος καρπὸς τὸν ἔνον, » Θφρ. « Ἔναι ἀρχαί, » Αἰ., οἱ ἄρχοντες τοῦ περασμένου ἔτους ἢ μηνὸς (τῶν δπ. ἐπληρώθη ἡ προθεσμία & ἔπαυσαν). « Ἕνη & νέα (ἐνν. σελήνη), » ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ (σεληνιακοῦ) μηνός, (κατὰ λέξ.) παλαιὰ καὶ νέα συμφώνως μὲ τὸ Ὁμηρ. « Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένοιο, Ὀδ. Ξ. (ἴδου πῶς μετρᾷ τὰς τελευταίας πέντε ἡμέρας τοῦ μηνὸς ὁ Στρεψιάδης εἰς τοῦ Ἀρστφ. τὰς Νεφέλ. 1131): « Πέμπτη, τετράς, τρίτη· μετὰ ταύτην δευτέρα· εἶθ', ἣν ἐγὼ δέδοικα ..., εὐθὺς μετὰ ταύτην ἔσθ' ἕνη τε & νέα » ||. « Εἰς ἕνην, » Ξεν., = Ἐς τρίτην, μεθαύριον. « Ἀπιέναι αὐτούς, προεῖπε δ' εἰς ἕνην, » Ἀρστφ. « Μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἐς τ' αὔριον ἔς τ' ἔνηφι, » Ἡσ. ||. (& ἄλλ.) « Ἔνηφι — Ἐκ πολλοῦ, πάλαι, « Ἤδη πεπλέθεικας οὐ πάλαι ὢν ἕνης, » Ἀρστφ. [ἐκ τοῦ

† Ἕνος ἢ Ἔνος (ὁ ἡ τό), Π. ὁ ἐνιαυτός, (εὐχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ. Ἄφενος, Δίενος, Τρίενος).

Ἑνός, γεν. τοῦ Εἷς καὶ Ἕν.

† Ἐνοσίγαιος (ὁ, ἡ), γραμ. ἀντὶ τοῦ (μόνα εὔχρ.) Ἐννοσίγαιος. [γῆ καὶ

Ἔνοσις [† ἔνοθω], ιος (ἡ), Π. κούνησις, σεισμός.

Ἐνοσίχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐννοσίγαιος.

Ἑνότης (ἡ). τὸ νὰ ἦνε τι ἕν (ἑνωμένον, μονοειδές, ὄχι διῃρημένον). « Τὴν ἑνότητα τῆς πίστεως, » Δογματ.

Ἑνοτήσιος, α ἢ ος, ον. Ἑνότητος ποιητικὸς ἢ μέτοχος, ἑνωτικὸς ἢ ἑνωθείς, (θλγ.).

Ἔνουλα (τά). τὰ οὖλα (τῶν ὀδόντων) ἀπὸ τὸ ἔσωθεν μέρος των.

Ἐνουλίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι οὖλον (σγουρόν, κατσαρόν), σγουραίνω. « Κόμη φυσικῶς ἐνουλιζομένη, » Ἀρστ.

Ἐνουλισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σγούρωμα (τῶν μαλλιῶν).

† Ἐνουράνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ, ἐπουράνιος.

Ἐνουρέω-ῶ, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Κατουρῶ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, κατουρηοῦμαι (ἐπάνω μου).

Ἐνουρήθρα (ἡ) καὶ

Ἐνούρηθρον (τό). κατουροχάνατον, κατουροκούμαρον.

Ἔνουρος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ἐντὸς τοῦ οὐρᾶς, ἑνωμένος μὲ τὸ κάτουρον.

Ἐνούσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὐσίαν (ὕπαρξιν), (ἀντιθ. τῷ Ἀνούσιος). 2) ὁ ἔχων περιουσίαν, πλούσιος.

Ἐνουσιόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω τι νὰ ἔμβῃ εἰς (νὰ ἑνωθῇ μὲ) τὴν οὐσίαν τινός. « Ὁ ταῖς λογικαῖς γενέσεσιν ἐνουσιωμένος, » Ἱεράκλ. Πυθ., ἐνυπάρχων οὐσιωδῶς εἰς (ἑνωμένος κατ' οὐσίαν μὲ) τὰ λογικὰ ὄντα.

Ἐνοφείλομαι (κυρ. τριπρσ.). Χρεωστοῦμαι (δηλ. εἶμαι δανεισμένος) ἐπάνω εἰς τι. « Ἀργύριον ἐνοφειλόμενον, » Δμ., τὸ δανεισμένον ἐπὶ ὑποθήκῃ (κτήματος).

Ἐνοφθαλμιάζω, Μ. άσω. Δέχομαι (Ἐπιδέχομαι) ἐνοφθαλμισμόν, (ἐμ)φυλλιάζομαι.

Ἐνοφθαλμιάω-ῶ. Μ. άσω, = Ἐνοφθαλμιάω.

Ἐνοφθαλμίζω, Μ. ίσω. Φυλλιάζω δένδρα, μπολιάζω (κυρ. εἰς τὸ λεγόμενον μμάτι), (παρβλ. Ἐγκεντρίζω & Ἐμφυλλίζω).

Ἐνοφθαλμισμός (ὁ). φύλλιασμα (δένδρου), μπόλιασμα.

Ἐνοχή (ἡ). τὸ νὰ ἐνέχηται (νὰ ἔχῃ νὰ κάμῃ, νὰ ἦνε ἔνοχος) τις εἰς τι, ὑποχρέωσις.

Ἐνοχλέω-ῶ, Μ. ήσω (παρτ. Ἠνώχλουν). (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) Δίδω ἐνόχλησιν, γίνομαι ὀχληρός· πειράζω, παραβαρύνω. (πθ.) εἶμαι ἀνήμπορος. « Ἠνωχλήθην ἐγὼ σήμερον τριταῖος, » Γρφ., (ἔθεν:

Ἐνόχλημα (τό), πείραγμα, (καὶ

Ἐνόχλησις, εως (ἡ). πείραξις, βάρος.

Ἔνοχος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ. ἢ ἐλλ. μὲ γεν.) ὁ ἐνεχόμενος (ἔχων ἐνοχὴν ἢ μετοχήν, ἐμπερδεμένος, ὑποκείμενος) εἰς τι. « Ταῖς ἐρωτικαῖς ἔνοχος, » Πλ. « Ἔνοχος θανάτου, » Γρφ. 2) Π. (εἰς τὴν κυρ. σημασ.) πιασμένος (σκαλωμένος) πουθενά. « Ἀγκύρης ἔνοχον βάρος, » Ἐπγρ. (Λεωνίδου Ταραντ.).

Ἔνοψις [ἐνοράω], εως (ἡ), = Ἔνορασις, Κατάβλεψις. Θεωρῶ τι θωρῶ, (παρβλ. Ἄποψις & Ἔποψις).

Ἑνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἑνίζω, Ἑνοποιῶ· ἑνώνω.

Ἐνράπτω, Μ. ράψω. (μὲ αἰτ. ἐκ δ'.) Ῥάπτω τι μέσα εἰς.

Ἐνρήγνυμι, Μ. ρήξω. Σπάνω (Σχίζω, Συντρίβω) τι εἰς τὴν μέσην, ||. (μσ.) ἐφορμῶ (ἐπιπίπτω) κατά τινος.

Ἐνριγέω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ.) Τρέμω ἀπὸ τὸ κρύον μέσα εἰς.

Ἔνριζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ῥίζας.

Ἐνριζόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ ῥιζώσῃ (νὰ πιάσῃ), (μτφορ.) στερεόνω.

Ἐνρίπτω, Μ. ρίψω. Ῥίπτω τι μέσα εἰς.

Ἔνρυθμος (ὁ, ἡ), = Ἔρρυθμος ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὔρυθμος.

Ἔνσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σάρκα (κορμὶ ἢ κρέας). « Τῆς ἀσάρκου καταγνοὺς τροφῆς, ἐπὶ τὴν ἔνσαρκον ἔδραμες, » Πρφ. 2) (θλγ.) ὁ ἐν σαρκὶ (διὰ σαρκός). « Οἰκονομία —, » Δογματ.

Ἐνσαρκόομαι-οῦμαι, Μ. σαρκωθήσομαι. (θλγ.) Λαμβάνω σάρκα, (ἴδε Ἐνανθρωπέω).

Ἐνσάρκωσις, εως (ἡ), (θλγ.) = Ἐνανθρώπησις.

Ἐνσαρόω-ῶ, Μ. ώσω (μὲ δοτ.) Σαρόνω (Σκουπίζω, [& συνκδχ.] Ταράττω) τι μέσα εἰς. « Μυχοῖς πόντου ἐνσαρούμενος, » Λυκ., παραδέρνων εἰς τὰ βάθη τοῦ πελάγους.

Ἐνσάττω, Μ. σάξω. Χόνω τι μέσα εἰς (ἢ ὡς εἰς) σάκκον, γεμίζω, παχόνω, παραγεμίζω.

Ἐνσατυρίζω, Μ. ίσω. Φέρομαι σατυρικῶς εἴς τι.

Ἐνσβέννυμι, Μ. σβέσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σβύνω τι μέσα εἰς.

Ἐνσείω, Μ. σείσω. Σείω (Κουνῶ, Ἀνακατόνω) τι μέσα εἰς. « Καστόριον ἐνέσεισεν ἡ πόλισον, » Πλ. (& μσ. ἢ πθ.) « Ἐνσείσθητε, » Ἐπικτ., (κοιν.) σάλευσε, κινήσου, ξύπνα, (ἐπμ.) φρόντισε ἢ κάμε γλίγωρα. 2) (συνκδχ.) τινάζω (βίπτω) τι ἐντὸς ἢ κατά τινος, (& ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. εἰς ἄλλο.) ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ. « Βέλος κεραυνοῦ ἐνσ., » Σιφ. « Εἰς οἷον βάραθρον φρικῶν ἐμαυτὸν ἐνέσεισα, » Πλ. (& πθ.) « Ἐνσέσεισται οὖν ἐκ τῆς Ὀδυσσείας ὁ στίχος, » Σχλ., παρεισεφρήσεν. (& ἐλλ.) « Δότες μὲν ἐνσεῖσαι (ἐνν. τὴν στρατιάν) κατὰ θάτερον κέρας, » Πλ. 2) (μτφορ.) ἐρευνῶ (ἐξετάζω) μὲ ἀκρίβειαν, δοκιμάζω. « Ἐνσεισθῆτε, » Ἐπικτ. (συγχ. τῷ Ἐνσήθω).

Ἐνσεμνύνομαι, Μ. υνοῦμαι, = Ἐγκαυχῶμαι, Ἐγκαλλωπίζομαι.

Ἐνσήθω, Μ. σήσω. Κοσκινίζω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐνσηκάζω, Μ. άσω, (θλγ.). Κλείω εἰς τὸν σηκὸν (εἰς τὴν μάνδραν, [& τρπ.] εἰς μοναστήρι), μανδρίζω.

Ἐνσημαίνω (καὶ μσ.) Ἐνσημαίνομαι, Μ. ανῶ, -οῦμαι, = Ἐνδείκνυμι, φανερόνω, γνωστοποιῶ, ἀποδείχνω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) « Ἐνσημανεῖσθε αὐτῷ τὴν ὀργὴν τὴν ὑμετέραν, » Ἰσκρ. 2) ἀφίνω τὸ σημάδι μου ἐπάνω εἰς, ἐντυπόνω (τρπ.) Ἀπομνημονεύω. « Ἀμετάστατα πέφυκεν εἶναι τὰ τῶν νέων μαθήματα, δι' ἁπαλότητα τῶν ψυχῶν εἰς βάθος ἐνσημαινόμενα, » Βασ. « Ἑτέρου πάσχοντος ἐνσημανεῖται πρὸς ἑαυτὸν ὡς ἄξιον ποιεῖ τὸ ὑγιαίνειν, » Πλ.

Ἐνσημειόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σημειόνω τι (πρὸς χρῆσίν μου) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἔνσημος (ὁ, ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Ἄσημος, σημαδεμένος, ἐσφραγισμένος.

Ἐνσήπομαι, Μ. σαπήσομαι. Σήπομαι (Σαπίζω) μέσα εἰς.

† Ἐνσιαλεύω, Μ. εύσω, = Ἐμπτύω.

Ἐνσιελίζω, Μ. ίσω. Πτύω (σίελον) μέσα εἰς.

Ἔνσιμος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σιμός.

Ἐνσινής, έος (ὁ, ἡ), Π. βεβλαμμένος, ζημιωμένος.

Ἐνσιτέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Τρέφομαι μέσα εἰς.

Ἔνσιτος (ὁ, ἡ). ὁ λαμβάνων σῖτον (σιτηρέσιον, σύνταξιν). 2) ὁ ἐντὸς τοῦ σίτου (τοῦ ἄρτου).

Ἐνσκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω. Σκορπίζω (Διαχέω) τι μέσα εἰς.

Ἐνσκέλλω, Μ. σκελῶ (εὔχρ. μόνον ὁ πρκ. Ἐνέσκληκα καὶ ὁ ἀόρ. Ἐνέσκλην, μὲ σημ. αὐτοπθ.). (μὲ δοτ.) Κατασκληρύνομαι (Καταξηραίνομαι) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐνσκευάζω, Μ. άσω. Βάλλω τὰ σκεύη

τούμενά σκεύη μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι, (ἐπιμ.) ἑτοιμάζω, καὶ μτ.) ἑτοιμάζομαι, ἐνδύομαι· Χρ. « Ἵππας ἔνσχ., « Πολύευκ., σελλόνω κτλ. (καὶ μσ.) « Οἵτ δὴ εἰώθασιν ἐνσκευάζεσθαι οἱ ἀποδημήσοντες, « Πλάτ. « Λέγεται δὲ, ταύτης (τῆς τοῦ Ἀπελλίκωνος βιβλιοθήκης) εἰς Ῥώμην κομισθείσης, Τυραννίωνα τὸν γραμματικὸν ἐνσκευάσασθαι τὰ πολλά, « Πλ., — Συσκευάσαι, τροποποιῆσαι, (παρβλ. Παρασκευάζω).

Ἔνσκευος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φορῶν) τὴν σκευήν (κυρ. μίαν θεατρικὴν ἐνδυμασίαν) τινος, (ἐπιμ.) ἕτοιμος, (παρβλ. Ἔνσκευος).

Ἐνσκηνοδατέω-ῶ, Μ. ἤσω. Παρασήνω (ἀναβιβάζω) εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου.

Ἐνσκηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω τὴν σκηνήν μου (κατασκ.) μέσα εἰς.

Ἐνσκήπτω, Μ. σκήψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀκκουμβῶ ὅλοκληρα ἐπάνω εἰς, (ἐπιμ.) ῥίπτω, (τινάζω) τι (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἑλλ. πίπτω μὲ ὁρμὴν) κατά τινος, « Βέλος (« Νόσου) ἐνσκήπτειν τινί, « Ἥρ. « Ἐνέσκηψέ οἱ λίθος εἰς τὸ τέμενος, « αὐτ., (παρβλ. Ἐγκάπτω).

Ἐνσκιατρυφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (ἀναστρέφω) τινὰ εἰς τὸν ἴσκιον (δηλ.) κλεισμένον πάντοτε μέσα, (ἐπιμ.) τὸν κάμνω ῥαζοκαμάτην (ἀτολμον κτλ.), (ὀθ. τρπ.) « Ἐλπίσιν ἀκάλαις ἐνσκιατραφόμενον, « Πλ., τραφησόμενον (παρηγορούμενον) μὲ ἀσθενεῖς ἐλπίδας.

Ἐνσκίπτω, Μ. σκίψω, Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) « Ἐνσκήπτω, κλίνω· ἢ ἀκκουμβῶ τι ἐπάνω εἰς. (συνεχ.) ἐμπήγω. « Οὐδὲ ἐνσκίψαντε χαρήατα. « Ἰλ. Ρ. (ᾠ πθ.) « Δόρυ οὔδει ἐνισκίψειθ', « Ἰλ. Π. Ρ.

Ἐνσκληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Καμνω τι νὰ σκληρυνθῇ καὶ νὰ ῥίζωσῃ ὡσὰν σκίῤῥος μέσα εἰς.

Ἐνσκλῆναι, ἀθ. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐνσκελλω

Ἐνσεβέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Περιπατῶ μὲ ὑπερηφάνειαν (Καμαρώνω) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς ἤ ὁπά τι. « Πεδίλῳ ἐνσοβ', « Φλῖγ.

Ἐνσορίζω, Μ. άσω. Βάλλω τὸ νεκρὸν σῶμα εἰς τὸ

Ἔνσορον (τό). σορὸς (σανδοῦκι) ὅπου βάλλουν τὸ ἐνταφιαζόμενον σῶμα, νεκροθήκη.

Ἐνσοφιστεύω, Μ. εύσω. Ἐνδιατρίβω σοφιστικῶς εἴς τι.

Ἔνσοφος (ὁ, ἡ), Π. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἄσοφος, δηλ.) σοφός.

Ἐνσπαθάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνσκολαπατέω, Ἐντρυφῶ.

Ἐνσπαργανόω-ῶ, Μ. ώσω. Δένω (Τυλίζω τι) μὲ (ἢ ὡς ἂν μὲ) σπάργανα (μτφρ.) ἀνατρέφω (συνεθίζω) νήπιόν τινα εἴς τι.

Ἐνσπαταλάω-ῶ, Μ. ήσω. Σπαταλῶ εἴς τι, κατασπαταλῶ.

Ἐνσπειράομαι-ῶμαι, Μ. αθήσομαι. Εἶμαι κουλουριασμένος (συνεσπειραμένος) μέσα εἰς.

Ἐνσπείρω, Μ. σπερῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σπείρω (καὶ μτφρ. Διαῤῥίπτω) τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.

Ἐνσπίρμιστος καὶ

Ἔνσπερμος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων σπέρμα (σπόρους), σπορισμένος.

Ἔνσποδος (ὁ, ἡ). γεμάτος στάκτην (σποδόν), σποδωμένος. 2) στακτερός (τὸ χρῶμα).

Ἔνσπονδος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίῤῥ. -όνδως. Ὁ ἐντὸς (ἢ μετέχων) τῶν σπονδῶν (τῆς εἰρήνης) ἢ ὁ ὑπογραμμένος (ἐπιμένων) εἰς τὰς σπονδάς. (ἐν γέν.) φίλος, σύμμαχος. 2) ὁ συμφωνημένος (ἐπικυρωμένος) ἐκ σπονδῶν, (παρβλ. Ὑπόσπονδος).

Ἐνσποδύζω, Μ. ύσω. Σποδύζω ἐντὸς ἢ περί τινος.

Ἐνσπόζω, Μ σπάξω καὶ

Ἐνσφάλλω, Μ. σφήλω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Στάζω τι μέσα εἰς, (μτφρ.) ἐμπνέω. « Δεινός τις οἱ ἐνέστακτο θυμός, « Ἤρ.

Ἐνστάς, ᾶσα, άν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐνίστημι

Ἐνστασία (ἡ). (σπάνιο) ἀντί

Ἔνστασις [ἐνίστημι], εως (ἡ). ἀκοπὴς (σχόλιον, πρόθυμος) ὁποιασδήποτε ἐπιχειρήσεως· χαρ. ἡ τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς. 2) ἀντίστασις, ἐναντίωσις (ἐν γέν.) δυσκολεμα, ἐμπόδισμα, (ὀθ. Νικ.) ἀντιλογία εἰς τὰ προτεινόμενα ὑπό τινος ἢ εἰς τὰ ἀποφασισθέντα ὑπέρ τοῦ ἀντιδίκου, καὶ 3) (κατὰ τὸ Ῥωμ. ὄνομ.) **διορισμός** (καὶ τάσις) κληρονόμου.

Ἐνστάτης, ου (ὁ). ὁ ἐνιστάμενος (ἀντιφερόμενος, ἐπιφέρων ἐμπόδιον, δυσκολίαν) εἴς τινα. ἐχθρός, ἐναντίος, ἀντίδικος Ἐξ.

Ἐνστατικός, ἡ, όν (καὶ ἐπίῤῥ. -κῶς. Ὁ ἐνιστάμενος (ἀντιφερόμενος, ἐναντιούμενος) ἐπιτόκως, ἢ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα, ἢ ῥοπὴν, κλίσιν) πρὸς τὸ ἐνίστασθαι, ἐμποδιστικὸς, ἐναντιωματικὸς, ἀντιλογικὸς. Ἰσχυρογνώμων. (ὀθ.) « Ἐνστατικοί, « Ἄρστ., οἱ ἐκ συστήματος ἐναντιάζοντες καὶ προτείνοντες ἐνστάσεις (δυσκολίας, ἀπιστίας) ἀπὸ διάφορα τῶν παλαιοτέρων χωρία (ἀντιθ. τῷ Λυτικὸς ἢ Ἐπιλυτικές).

Ἐνστείνω, Μ. στενῶ, Π. στρομόνω (στενοχωρῶ) τινα μέσα εἰς.

Ἐνστέλλω, Μ. στελῶ. Ἐνδύω (Στολίζω) τινὰ μέ. « Ἱππάδι χλαίνῃ ἐνεσταλμένος, « Ὁμ., πορῶν (ἐνδυμένος).

Ἐνστενάζω, Μ. άξω. Στενάζω διά τι.

Ἐνστενοχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Στενοχωροῦμαι μέσα εἰς.

Ἐνστερνίζομαι Μ. ίσομαι, = Ἐγκολπόομαι, ἐναγκαλίζομαι, (μτφρ.) ἀποδέχομαι.

Ἐνστερνίμαντις, εως (ὁ), εἶδ. μάντεως, ἴδε Ἐγγαστρίμυθος,

Ἐνστηθίδιος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἀσφαλμ. ἀντὶ) Ἐντοσθίδιος.

Ἐνστηθίζομαι, Μ. ίσομαι, (μτγν. καὶ ἀδοκιμ.) ἀντὶ Ἐνστερνίζομαι.

Ἐνστήθιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς τοῦ στήθους.

Ἐνστηλιτεύω, Μ. εύσω, καὶ

Ἐνστηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐγγράφω (Ἐντυπόω) εἰς ἢ ὡς εἰς στήλην.

Ἔνστιγμα (τό). πᾶν ὅ,τι στήνεται ἐμπρὸς ἢ μεσ' ἀπὸ τὰ ποδιὰ τινος, (ἐπιμ.) ἐμπόδιον.

Ἐνστηρίζω, Μ. ίξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Στήνω (Ἐμπήγω στερεὰ) τι μέσα εἰς. « Ἐγχεη γαίῃ ἐνεστήριχτο, « Ἰλ. Φ.

Ἐνστησάμενος, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐνίστημι.

Ἐνστίζω, Μ. στίξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐντυπώνω τι μὲ στίγματα μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐνστιλέω. Μ. στίλῶ, Στιλέω (λάμπω, Γαλίζω) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐνστοιβάζω, Μ άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κάνω (Στοιβάζω, Πατσώνω) τι μέσα εἰς.

Ἐνστομίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τι εἰς τὸ στόμα τινός (κυρ. δὲ τῶν χαλινῶν εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου).

Ἐνστόμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς τοῦ στόματος, (ὀθ. ‖ ὑπ.) Ἐνστομίου (τὸ), = ὑπὸ

Ἔνστομα-σμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐνστομίζεται (ἐμβαίνει εἰς τὸ στόμα), (ὀθ.) χαλινάρι.

Ἔνστομος (ὁ, ἡ), = Ἐνστομίς.

Ἐνστρατοπεδεύω καὶ (μσ.) -εὔομαι, -εύσω, -εύσομαι. Στήνω τὸ στρατόπεδον μου (Στρατοπεδεύω) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐνστρέφω ᾗ μτχ. Ἐνστρέφομαι. Μ. ψω, -ομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Περιστρέφω (καὶ μτ. ἢ ἑλλ.) Γυρίζω (Περιῤῥέπτω, Διατρίβω) μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, Ἀναστρέφομαι. « Σκιάς (ἢ Σκυδς) ἐνστρέψεται, « Ἐὐρ. (καὶ μτ.) « Μηρὸς ταχὺ ἔνστρέφεται, « Ἰλ. Ε.

Ἐνστρογγυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάνω τι ὁλίγον στρογγυλόν, τὸ στρογγυλαίνω ὀλίγον.

Ἐνστροφή (ἡ). τὸ ἐνστρέφειν ἢ ἐνστρέφεσθαι, ἀναστροφή (διατριβή) εἰς τρόπον τινά (συνεχ.) τόπος ἀναστροφῆς, μέρος ὅπου συχνάζει τις· ἐνδιαίτημα.

Ἐνστροφόομαι Ὠνήσιμος, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐνστρέφομαι

Ἐνστυφω, Μ. στύψω. Εἶμαι ὀλίγον τι στυφός, στυφίζω.

Ἐνσυλλαγγανω, Μ. λάξομαι. Παίζω ἢ πειράζομαι μὲ λαγνον τι μετὰ καὶ ἑνὸς τινος, συμπεριλαμβάνω, εἰς τὴν χλήρωσιν.

Ἐνσυνήγορος (ὁ, ἡ), (μτγν.) ἀντὶ Ἔγκρατορδος.

Ἐνσφαιρόω-ῶ. Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ σφαιροειδῆ ἐντὸς ἢ ἀπὸ τινος.

Ἐνσφηκόω-ῶ, καὶ

Ἐνσφηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Σφήγω τι μὲ σφῆνα, ἢ ὡς ἂν μὲ σφῆνα, συναρμόζω. Συνδένω.

Ἐνσφίγγω, Μ. σφίγξω. Σφίγγω τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς

Ἐνσφραγίζω, Μ. ίσω. Βάλλω (Ἀσφαλίζω μὲ) σφραγῖδα, βουλλόνω· ἐπισφραγίζω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἐνσπάνω, (παρβλ. Ἔνσημαίνομαι).

Ἐνσφρᾶγις, εως (ἡ). τὸ σῦκο τοῦ ἀγριγ.

Ἐνσχέδιος, ος καὶ Ἰων. ης, ον. Πρόχειρος, αὐτοσχέδιος.

Ἐνσχερώ, ἐπίῤῥ. ἀντὶ Ἐνσχερῶς. [Ἴδε Σχερός, καὶ παρβλ. Ἐπισχερώ).

Ἔνσχεσις [ἐνίσχομαι], εως (ἡ). ἐμπόδισμα, πάσιμον, σκάλωμα.

Ἐνσχίζω, Μ. ίσω. Σχίζω κατοχεντῆς, διὰ σχίζω, ξόβεν·

Ἔνσχιστος (ὁ, ἡ). σχισμένος κατὰ μῆκος.

Ἐνσχολάζω, Μ. άσω. Μεταχειρίζομαι τὴν σχολὴν (τὴν εὐκαιρίαν) μου (διατάσσομαι) εἰς τι, ἐνδιατρίβω· ἐπανασχολοῦμαι

†Ἐνσχολέω, ἐφαλμ. ἀντὶ Ἐνασχολέω ἢ Ἐνεχολέω.
Ἐνσωματίζω, Μ. ἰσω., = Ἐνσωματόω.
Ἐνσωμάτισις, εως (ἡ) καὶ
Ἐνσωματισμός (ὁ), = Ἐνσωμάτωσις.
Ἔνσωματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σῶμα, ἐντὸς σώματος, σωματικός, (παρβλ. Ἔναερος).
Ἐνσωματόω-ῶ, Μ. ὥσω. ἡάω νῦν τι νὰ γένῃ, ἐνσώματον (σωματικόν). τῷ δίδω σῶμα.
Ἐνσωμάτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πρόσληψις σώματος, ἐνσάρκωσις.
Ἔνσωμος (ὁ, ἡ), = Ἔνσωματος, Ἔναερος
Ἐνσωρεύω, Μ. ευσω. Ἐάμνω σωρὸν μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, ἐπισωρεύω.
Ἐνταμήναι, πθ. ἀορ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐντέμνω.
Ἔνταικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τάξει γινόμενος.
Ἐνταλαιπωρέω-ῶ καὶ (μεσ.) -οῦμαι, Μ. ήσω, -ούμαι. Ταλαιπωρῶμαι εἴ τι.
Ἔνταλμα (τὸ), [ἐντέλλω], = Ἐντολή, παραγγελία.
Ἐνταμίευτος (ὁ, ἡ). ἀποταμιευμένος, ἐναποθέτος· (ἐσμ.) ἕτοιμος, προχείρος, ἢ προσδιωρισμένος, ἴδε τοῦ
Ἐνταμιεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) Θησαυρίζω (Ἀποταμιεύω) τι μέσα εἰς, ἐναποθέτω.
Ἐνταμόω, Π ἰων. ἀντὶ Ἐντέμνω.
Ἐνταμύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἐντείνω.
Ἔνταξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐντάσσω, ἢ ἐντός τινος κατάταξις κτλ.
Ἐνταράττω(ττω), Μ. άξω Πρβλ ἐνῶ ταραγὴν (ἀνησυχίαν) ἐντὸς τινος, (ἢ ἐφαλμ. ἀντὶ Ἐναράσσω).
Ἔντασις, εως (ἡ). τὸ ἐντείνειν ἢ ἐντείνεσθαι, τέντωμα, (μεταφορ.) τονος, ἐκμοένη, προσπάθεια. (γραμ. καὶ μετρ.) αὔξησις συλλαβῆς, (συγχ. τῷ Ἔνταξις καὶ Ἔνστασις).
Ἐντάσσω,ττω), Μ. τάξω. Βάλλω (Τοποθετῶ) τι κατὰ τάξιν μέσα ἢ ἐνάμεσα εἰς, καταπάττω εἰς ζρατ. τάγμα κτλ., ἐγκαταπάττω, (ὀθ. τὸ Γαλλ.) eotasser.
Ἐντατικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ἔνταση (τέντωμα), (ὀθ. ἰατρ.) ἐνδυναμωτικὸς τῶν νεύρων.
Ἐντατός, ἡ, όν. Τεντωμένος ἢ δυνάμενος νὰ τεντωθῇ, ἐπιδεκτικὸς ἐντάσεως· ν Ἐν ὀργάνοις τοῖς τε ἐμπνευστοῖς τοῖς τε ἐντατοῖς, = Ἰλ.
Ἐνταῦθα καὶ [κατ' ἐπεκτ. Ἀττ.] Ἔνταυθοῖ [ἔνθα, οὗτος], ἐπῤ. ἴδιοπ. ἢ Ἀττ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ γεν.) Ἐδῶ ἢ (σπανιώτ.) ἐκεῖ, εἰς τοῦτο (ἢ εἰς ἐκεῖνο) τὸ μέρος τῶρα ἢ τότε. « Τὸ μὲν ἐνταυθοῖ, τὸ δ' ἐκεῖσε, » Ἀρρ. (καὶ κρὸς γεν.) « Ἔνταῦθα γῆς, » Πλάτ. (καὶ μεταφ.) « Ὅσοι ἐνταῦθα ἦλθον ἥλικας, » αὐτ. (καὶ τροπ.) « Ἔνταῦθα ἑαυτὸν τάξας τῆς πολιτείας, » Δημ. « Καὶ οὗτ' ἐνταῦθα ἔστη τῆς ὕβρεως, » αὐτ., (παρβλ. καὶ
Ἐνταυθοῖ, ἐπῤ. Τοπ. « Ἐνταῦθα, ἐδῶ, ἐδῶ-κεῖσε. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ ῥημ.) « Ἐνταυθοῖ κεῖσε (ἢ ἐκεῖ). « Ὑμ. » Καθεζόμενος ἐνταυθοῖ, » Πλάτ.
Ἐνταφὰ (ἁ), Δ. ἀντὶ
Ἐνταφὴ (ἡ), [ἐνθάπτω], ἐνταφιασμὸς, θαψιμον.
Ἐνταφῆναι, πθ. ἀόρ. β΄, τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐνθάπτω.
Ἐνταφιάζω, Μ. άσω. Ἐνταμιάζω ἀπὸ (Βάλλω εἰς) τὸν τάφον τὸν νεκρόν, θάπτω.
Ἔνταφιασις, εως (ἡ) καὶ
Ἐνταφιασμός (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνταφιάζειν, θάψιμον (νεκροῦ).
Ἐνταφιαστής, οῦ (ὁ). ἐνταφιάζων (σαβανώνων, βαλσαμώνων κτλ.) νεκρόν.
Ἐνταφιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἐντάφια (τὰ πρὸς ἐνταφιασμὸν ἀπαιτούμενα).
Ἔνταφιος (ὁ, ἡ) ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ταφὴν νεκροῦ, (ὀθ. ‖ οὐσ.) Ἐντάφιον (τὸ), τὸ σάβανον (καὶ πλ.θ.) ἡ ἐκφορὰ καὶ ἡ κηδεία νεκροῦ καὶ ἡ πρὸς τοῦτο ἑτοιμασία.
Ἔντε, π. (βαιωτ.) ἀντὶ Ἔστε, ἕως. « Ἔντε καὶ ἀποσείσῃ, » Ἔπιχρ.
Ἔντεα (τά). Π [ἔννυμι ἢ ἐντός] ὅπλα, ἅρματα, (ἐν γέν.) σκεύη, ἐπιπλα· σύνεργα. « Ἔντεα δύναι, » Ἰλ. Γ, Θ, ν΄ ἁρματωθῆ. « Ἔντεα δαιτός, » Ὀδ. Κ, τὰ ἀναγκαῖα τοῦ τραπεζιοῦ. « Ἔντ. ὄφρου (νηὸς κτλ.). « Πί ὃ, Αἰσχ. (τὸ ἐν εὕρηται παρ' Ἀρχιλ.) « Ἀσπίδι, . . ἣν παρὰ θάμνῳ, ἔντος ἀμώμητον, κάλλιπον, » Ὁ δὲ Εὐστάθ., συμπερ. φέρων ἐκ τοῦ Αὐθέντης, λέγει ὅτι παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμήρου ἐδηλοῦτο
Ἐντείλαι, ἀορ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐντέλλω.
Ἐντείνω, Μ. τενῶ (πθ πρκ. Ἐντέτακα κτλ.). Τεντώνω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. « Ἐντείναντες τὰς ἀκοὰς προσέσχομεν, » Πλάτ. « Δίφρος ἱμᾶσιν ἐντέτακται, » Ἰλ. Ε. « Κοιλίη ἔντοσθεν ἱμᾶσιν ἐντέτατο ζωστῆρος, » Ἰλ. Κ. (ἴδιατ. δὲ ἐπὶ ἐντάσεως τοῦ ἀλφίου). « Οἱ ἀρρωδιαδίζοντες ἢ οὐρητιῶντες ἐντείνουσιν, » Ἀρετ. (ἢ συχνότ. μεσ.) « Τὰς τοῦ Παιᾶνος εἰκόνας ἀναπεθείσας ἐντεταμένας, » Διόδ. 2) συνεκδ. ἀπὸ τῆς ἐντάσεως τῶν χορδῶν, μετὰ καὶ χ. τοῦ Μέτρου), τονίζω δι' ἤχου, σεσωρεύω. « Ἐντείνας τοὺς τοῦ Λίνου τόνους, » Πλάτ. (παρβλ. Τονόω). 3) ἐκτείνω τὴν χεῖρα ἢ [χειρ.] λωρὶ ἢ σχοινὶ ἢ ξύλον, τύπτω, (κοιν.) κατακράζω. « Πλήσσειν γὰρ (καὶ χ. τοῦ οὐσ.) ἐντεῖνον τινί, » Λῦς, « Οὐδὲ πώποτε ἐντεῖνον οὐδὲ λῆξαι ἐναλεῖσθαί τινι, » Συν., (παρβλ. Ἐπείσω). 4) τεντώνω, σύρω (τραβῶ). « Ἐντείνειν τὸν ἵππον τῷ ἀγκῶνι, » Ξεν. (ὀθ. 5) προσπαθῶ, ἀγωνίζομαι· προσχλίνω τὸν νοῦν μου κτλ. εἴς τι· ἐμείλω μέ τόνον. Διατείνομαι. Ἀντείνω. « Ἐντείνουσι μὲν τῷ δήμῳ, χαλῶν ὑπείκει, » Εὐρ. (καὶ μεσ.) « Ἐντεινάμενος τὴν φωνήν, » Αἰσχ.
Ἐντείρω, Μ. τερῶ (ῐ) Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) τυραννῶ (βασανίζω) τινα (καὶ μεσ.) τελ. τιμωροῦμαι (παραδίδωμι) μέσα εἰς.
Ἐντειχίδιος (ὁ, ἡ), = Ἐντείχιος.
Ἐντειχίζω, Μ. ίσω. Κτίζω τεῖχος (φρούριον) μέσα εἰς, ὀχυρόνω ἢ ἀσφαλίσω διὰ τείχους. « Τὰς δὲ (τῶν πόλεων) ἐντειχισάμενοι, » Θκ.
Ἔντειχος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν (ἀσφαλισμένος ἐντὸς τείχους· ἐγχωριάζων μὲ τεῖχος, περιτειχισμένος.
Ἐντείχισις, εως (ἡ) καὶ
Ἐντειχισμός (ὁ), τὸ ἐντειχίζειν, ἢ διὰ τείχους ὀχύρωσις.
Ἐντεκεῖν, ἀορ. β΄ τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐντίκτω.
Ἐντεκμαίρομαι, Μ. αροῦμαι (μὲ δοτ.) Συμπεραίνω ἀπό.
Ἔντεκνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέκνα, μὴ ἄτεκνος.
Ἐντεκνόω-ῶ, Μ. ώσω (μὲ δοτ.) Τεκνοποιῶ (Γεννοβολῶ) μέσα εἰς.
Ἐντελεθῶ (χ. Μ), Π (μὲ δοτ.) εἶμαι (ὑπάρχω, διατελῶ) μέσα εἰς, (παρβλ. Ἐγγίγνομαι).
Ἐντέλεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ ἐντελὴς, τελειότης
Ἐντελεστάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐντελεστῶ τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς· (θέλ. τὸ βιον), = Ἐναποθυτέχω.
Ἐντελεχεια (ἡ). (κατὰ τινας μὲν θεόθ, κατὰ τινας δὲ πάντα ἕτερον τοῦ Ἐντελέχεια. (κυρ. δὲ κατὰ τοὺς Ἀριστοτελικούς). « Ἐνέργεια. « Τὸ ὂν ἐνδύναμιν μὲν νοοῦσι ἔστι, κατ' ἐντελέχειαν δ' ἐξέστι, » Σέξ., (παρβλ. Δύναμις), (ὀθ. ἴδε Ὁρίζονται καὶ τὴν ψυχὴν ἐντελέχειαν εἶναι, » ἴδε τοῦ
Ἐντελεχὴς [ἐντελῶς, ἔχω], ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -εχῶς, Ὁ ὑφιστάμενος ὄντως, πραγματικὸς ἐνεργῶς, (παρβλ. Ἐνδελεχής).
Ἐντελὴς, ἐος (ὁ, ἡ). τέλειωμένος, τέλειος ἀτελὴς, « Οἳ ἐντελέες, ἀ ἀνὴρ ὀϊστεύῃ, τέλεοι, οἱ ἄρχοντες, οἳ ἐν ἀξιώμασιν, οἱ ἐπιφανέστεροι.
Ἐντέλλω, Μ. τελῶ, Π. ἀντὶ (τοῦ ἐνίημι, καρὰ λογογρ. ἐν γρ. μεσ.) Ἐντελλόμαι, Μ. τελοῦμαι. (μὲ δοτ.) Παραγγέλλω· προστάζω.
Ἐντελλόμιφθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καὶ βάθος) ἐντελῆ τὸν μαθον του.
Ἐντελομόρφους (ὁ, ἡ). ἐντελὴς τὴν μέρφην, ἐντελῶς μεμορφωμένος.
Ἐντελῶς, ἐπίρ. Μὲ ἐντέλειαν, ἀνελλιπῶς.
Ἐντεμενίζω, Μ. ίσω. Βάλλω (Τοποθετῶ) τι ἐντὸς τοῦ τεμένους (τοῦ ναοῦ, τοῦ ἱεροῦ)· ἀφιερόνω.
Ἐντεμένος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς τοῦ τεμένους (τοῦ ναοῦ).
Ἐντέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω τι κατὰ μέσης ἢ κατὰ βάθος, κάμνω ἐντομὴν (χαραγματιὰ) ἐπάνω εἰς τι· σφάζω ἢ ἀνατέμνω (κυρ. θῦμα), (ὀθ. γ. πρ. ἐκ Ἐντομιάζω (κυρ. εἰς ἡφαιστ.), « Τῷ Ἐνυαλίῳ σκύλακας ἐντέμνουσι, » Πλ. (παρβλ. Σφάγιζω). 2) σκαλίζω, γράμματα κτλ.) ἐπάνω εἰς πέτραν κτλ., (χ. πρ. Γλυφίζω) « Εἰς τὸν βραχίονά γράμματ' ἐντέμνουσα, » Δ. Κάσσ. « Ἐντεμὼν ἐνθα δὴ φλεγμονὴ ῥαίνῃ, » Ἀρετ.
Ἐντενὴς [ἐντείνω], ἐος (ὁ, ἡ). τεντωμένος (συνεκδ. καὶ μεταφ. ὑποφηλωμένος) εἰς τι (ἐν γέν.) σφοδρὸς, αὐτόνους, (παρβλ. Ἐκτενὴς).
†Ἐντεσμήματωρ, ορος (ὁ), = Ἐνταμήτωρ
Ἐντετρίω, Μ. εὔσω· Ἐξαλλῶ τὸ Γ΄ ἔμφ. ξεκοκλίζω.
Ἐντετρίων (τὸ), ὑπερθ. ἀπὸ Ἐντετρύς
Ἐντετρὸς, ἡ, ὀν. Ὑποφηλὸς εἰς τὰ θέατρα 2) ὁ πάσχων ἀπὸ (ὑποκείμενος εἰς) πάθη τῶ ἐντέρων.
Ἐντερινὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐξ ἐντέρων (μάτευσκευασμένος).

Ἐντερώνη (ἡ), [ἔντερον]. τὸ μέσα (ἡ καρδιὰ, ἡ ψύχα) τοῦ δένδρου κτλ.
Ἐντερωνία, ἴδος (ἡ), = τῶ προηγ.
Ἐντεροειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ἐντέρου.
Ἐντεροκήλη (ἡ), εἶδος σπασίματος (κήλης), κατοίκισμα τῶν ἐντέρων εἰς τοὺς βουβῶνας.
Ἐντερομαλάκτης, ου (ὁ) καὶ Ἐντερομαλάκτης, ὁ, ὁν. Ὁ πάσχων ἐντεροκήλην, σπασμένος, ἀνοιγμένος.
Ἐντερόμαντις, εως (ὁ), = Ἐγγαστρίμυθος
Ἐντερόφαλος (ἡ; ἡ ὁ), ἐντεροκήλη τοῦ ὀμφαλοῦ.
Ἔντερον (τό), [ἔντος]. ἐνταύθιον, ἔντερον. ‖ (μετ.) « Ἔντερα γῆς, » Π., τὰ γονιμὰ σκωλήκια καὶ ἔγκαινουν μετὰ τὴν βροχήν.
Ἐνερόκειμαι (ἡ), [ἔντερον, καῖς;], ἡ ἔσωθεν ξυλικὴ (τὸ σφαδοξύλα) τοῦ πλάτου, τὰ (ξύλ.) Ἐγκοίλια.
Ἐντεροπονέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω πόνες τῶν ἐντέρων.
Ἐντεροπράτης καὶ
Ἐντεροκώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἔντερα (ζώων), (Τουρκ.) τζιερτζῆς.
Ἐντεσίεργος ἢ Ἐντεσιεργός (ὁ, ἡ), Ο [ἔντεα, ἔργον]. ὁ ἐργαζόμενος μὲ τὴν βοηθειαν τοῦ ἀπ. φέρει (φορεῖ) ἐργαλεῖον (ὅθ.) « Ἐμοίραι —, » Ἰλ. Ω, οἱ σμυντες [ξεσχισμένοι εἰς] ἔμοιξαν κτλ.
† Ἐντεσιμάστωρ, ορος (ὁ). γυμνασμένος εἰς τὰ ὅπλα (ἔντεα), ἐμπειροπόλεμος.
Ἐντεσιουργός (ὁ, ἡ), Σ. Ἐντεσιεργός.
Ἐντεταγμένως [ἐντείνω], ἐπίρ. (μτχ.) Ἐντόνως, σφοδρῶς· ἐπιμόνως.
Ἐντετοκώς, υῖα, ός, μσ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐντίκτω.
Ἔντευγμα (τό), [ἐντυγχάνω]. εὕρημα, ἐπίτευγμα, συναπάντημα, ἐρμαιον.
Ἐντεῦθε-ῆ (λτ. κατ' ἐπέκτ.) Ἐντεῦθεν, ἐπίρ. (Τοπ. καὶ Χρον.). ἀπ' ἐδῶ ἡ ἀπ' ἐκεῖ, ἀπὸ τοῦτο ἢ ἀπ' ἐκεῖνο τὸ μέρος (ἢ τρπ.) τὸ πρᾶγμα· ἀπὸ τῶρα ἢ ἀπὸ τότε, ἔπειτε, ἔπειτα, μετὰ ταῦτα. « Ἐντεῦθέν εἰμι, Δυδὸς δέ μοι πατρίς, » Εὐρ. « Ὅθεν δ' οἶμαι τάχιστ' ἂν ὑμᾶς μαθεῖν, ἐντεῦθεν ἄρξομαι διδάσκειν, » Ἰσ. « Σίγῶμ' ἂν ἦδη· σὺς γὰρ οὐ 'ντεῦθεν λόγος, » Εὐρ. « Σκοπεῖτε δὲ καὶ ἐντεῦθεν τὴν ἀναισχυντίαν αὐτῶν, » Ἰσ. 2) (μτγ. ἀντὶ τοῦ) Ὅθεν, δι' ἣν τὴν αἰτίαν, ἐπομένως. « Ἐντεῦθεν νασωδεις, » Ἰλ. Γ, κ.
Ἐντευκτέον, θτ. τοῦ Ἐντυγχάνω.
Ἐντευκτικός, ἡ, όν. Εὔκολος (Ἐπιτήδειος) πρὸς ἐντεύξιν, εὐπρόσιτος, εὐπροσήγορος.
Ἐντευκτός, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ ἐντύχῃ (νὰ συναντήσῃ, νὰ ἀναγνώσῃ κτλ.).
Ἐντευξίδιον (τό). γραμμάτιον παρακλητικὸν, (κοιν.) ἀναφορίτσα, ῥαβδοῦχα παρακλεστικὸν, ἐμποκορ. τοῦ
Ἔντευξις [ἐντυγχάνω], εως (ἡ). συνάντησις· ἐντάμωσις, ἐπίσκεψις, (Ἰταλ.) βίζιτα· συναναστροφή, συνομιλία· ἀντιγνωσις β ἄλλου δίκης, μετ' ἄλλου ἀναφορά (ἡ).
Ἐντευτλανίσκ-ῶ, Μ. ώσω, (Κωμ.) Τυλίζω (κυρ. Ψήνω τὸ ὀπ. Θέλω νὰ ψήσω) μέσα εἰς φύλλα τευτλου (σεύκλου) (καθὼς τυλίζουν συνήθως τοὺς τριγώνους εἰς ἀμπελοφύλλα).
Ἐντεχνάω, Μ. άσω, = Ἐμπιῶ.
Ἔντεχνος (ὁ, ἡ). γεμάτος φάχτην (τέφραν), στακτωμένος ἢ 2) στακτερὸς (τὸ χρῶμα).
Ἐντεχνάζω, Μ. άσω. Μεταχειρίζομαι τέχνας (δείχνω τὴν τέχνην μου) εἴς τι.
Ἐντεχνής, ους (ὁ, ἡ), = Ἔντεχνος.
Ἐντεχνία (ἡ), = (καὶ ἰδ. ἐσφυλμ. ἀντὶ) Εὐτεχνία, [ἐκ τοῦ
Ἔντεχνος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος μὲ τέχνην, τεχνικὸς κανονικὸς Διεπιτήδειος εἰς μίαν ὁποιανδήποτε τέχνην, (ἐν γέν.) ἐπιδέξιος.
Ἐντέχνως, ἐπ ῥ. Μὲ τέχνην, τεχνικά.
Ἔντηκτος (ὁ, ἡ). λιωμένος, χωνεμένος, (ἰατρ. ἐπὶ αἵματος) γαλασμένος, ξέν τοῦ
Ἐντήκω, Μ. τήξω. (μὲ ὄντ. ἐκ δ'.) Λυώνω τι (καὶ τὸ χιόνι) μέσα, ἢ ἐπάνω εἰς (μτφρ.) ἐμπνέω, ἐντυπώνω. ‖ (μσ αὐτπθ. μὲ ὄντ.) λυώνω (τήκομαι) ἐξαιτίας τινός. « Θρήνοις ἐντέτηκα, » Σοφ. 2) εἶμαι ἔμφυτος (ἀνεξάλειπτος). « Μῖσος παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι, » Σοφ.
Ἐντί, Δ. ἀντὶ Ἔστι ἢ Ἐστί, ἀ. ἐν. καὶ γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνεστ. τῆς ὁρ. τοῦ Εἰμί.
Ἐντίθημι ξ (μσ.) Ἐντίθεμαι, Μ. ἐν-θήσω, -ομαι. (μὲ ὄντ. ἐκ φ'.) Θέτω (βάλλω) τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς (μτφρ.) ἐμπνέω. « Ἐνθέμενος τὰ χρήματα εἰς τὴν νῆα, » Δρμ. « Ἐνθεμένη σε λεγέσθην, » Ἰλ. Φ. (καὶ γ. πτ.) « Ἔνθου, » Ἄρσφ., βάλε το εἰς τὸ στόμα σου, (κοιν.) γάϋ' το. (ξ μτφρ.) « Κύκων (« Χέλων κτλ.) ἐνθετο θυμῷ, » Ὅμ., συνέλαβεν εἰς τὴν ψυχήν της, (παρβλ. Ἐναβάλλω καὶ Ἐνέγω).
Ἐντίκτω, Μ. τέξομαι. (μὲ ὄντ. ἐκ δ'.) Γεννῶ (κάμνω νὰ γεννηθῇ) τι μέσα εἰς (« Πρόσπον μὴ ἐντίκτειεν ἐν τῇ νήσῳ [τῇ Δήλῳ], ἀλλ' ἐς τὴν Ῥήνειαν διακομίζεσθαι, » Θκ.). (μτφρ.) ἐμπνέω, κάμνω νὰ συλλάβῃ τις τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἰδέαν περί τινος. « Τὸ γὰρ κακοῦργον μᾶλλον ἐντίκτει κύπρις ἐν ταῖς σωφρόσιν, » Εὐρ., (παρβλ. Ἐμποιῶ καὶ Ἐμφύω).
Ἐντιλάω-ῶ, Μ. ήσω. Ταιριάζω (Ἐντυλῶ) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.
Ἔντιλνος (ὁ, ἡ). (πλακιῶς) ἔχων ἐντὸς τὸ λιτὸν ταρίχος.
Ἐντιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐτιμῶ τι καὶ τὸ πιάνω (τὸ λογαριάζω ἢ τὸ κρατῶ) ἀντὶ μετρητῶν (ἐπάνω εἰς ὅσα ἔχω νὰ πάρω ἢ νὰ δώσω), (παρβλ. Ἐναποτιμάω).
Ἔντιμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Ὁ ἐν τιμῇ ὤν, τιμώμενος, ἔνδοξος, εὐυπόληπτος. « Σίτον ἐπιφανῆς ἔντιμον ἀμ. » Τὸ νομισμα κτήσεαν αὐτοῖς μὲν ἔντιμον, τοῖς δὲ ἄλλοις ἀνθρώποις ἀδόκιμον, » Πλάτ. « Τὰ θεῶν ἔντιμα, » Σοφ., ἀντὶ Τὰ ὅσια.
Ἐντιμότης (τ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἐντίμου, τιμή, ἕξις. ὑπόληψις.
Ἐντιμόω-ῶ, Μ. ώσω, (Γρ.). Ἐν τιμῇ ἔχω, τιμῶ, σέβομαι.
Ἐντίμως, ἐπίρ. Μὲ τιμήν.
Ἐντίναγμα (τό). τὸ βαπτισμένον (τυναζόμενον) ἐντὸς ἢ μεταξὺ τινος.
Ἐντιναγμός (ὁ). τὸ ὁμοσ. τοῦ –
Ἐντινάσσω, Μ. άξω. [μὲ δοτ. ἐκ δ'.] Τινάζω τι δυνατὰ μέσα ἢ ἐπάνω τινός. « Ἐντιναχθήσονται σοι αἱ θύραι, » Νεὶλ. παφρ. Ὑπερτ., θέλουν σοῦ κλείσῃ μὲ ὁρμὴν τὴν θύραν κατὰ πρόσωπον, (παρβλ. Ἐπαφίημι).
Ἐντιτήγω, Μ. τιμήξω, Π. ἀντὶ Ἐντέμνω
Ἔντμημα (τό). τὸ ἐντεμαχισμένον, κομμάτι, ξεσχισμα, ἐντομὴ, γαφτμασιά.
Ἔντμησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐντέμνειν, κοψιμον (σχίσιμον) κατὰ βάθος, φάτσιμο, χάραγμα κτλ.
Ἔντο, Π. (μονον εἰς τὴν φρ. « Ἐξέφενγ' ἔντο » Ὁμ.) γ'. πλθ. προφ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Ἵημι, ἐφωνήθ. ὑπὸ Ἀττικῶν καὶ κατέτμησε ἀντὶ Ἔξέντο, ἴδε Εἶμαι.
Ἔνταθεν, = Ἔνταυθα.
Ἐντοιχίος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπάνω εἰς τοῖχον. « Γραφή, » Δ. Ἀλ., (σ.γγ. τῷ Ἐντείχιος).
Ἔντικος (ὁ, ἡ). ὁ τίκτων (φανῶν, τεννοποιῶν), γόνιμος. 2) (μτφρ.) δημιουργικός ἐκ τέκνων.
Ἐντολή (ἡ), [ἐντέλλω]. παραγγελία. « Ἀπ' ἐντολῆς ἀπολογεῖσθαι, » Ἀν., κατὰ παραγγελίαν ἄλλου ἢ πρὸς ἄλλον, ἐπιτροπικῶς.
Ἔνταλμος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐντολμος.
Ἔντομή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐντέμνειν καὶ τὸ ἐντετμημένον μέρος, κόψιμον (σχίσιμον) κατὰ βάθος, χαραγματιὰ, σχισμάδα· (ὅθ.) – διασφάξ.
Ἔντομίας, ου (ὁ). ὁ ἐντετμημένος, εὐνοῦχος, (παρβλ. Ἐκτομίας).
† Ἐντομίς, ίδος (ἡ). « Ἐντομὴ, γραμματιὰ (τὴν ὁπ. ἔκαμναν ἐπὶ τοῦ θρέμματος πρὸς σημεῖον πένθους).
Ἔντομος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντετμημένος (κομμένος ἢ σχισμένος κατὰ μεσῆς ἢ κατὰ βάθος), γαραγμένος, (ὅθ.) « Ἔντομα (τά), (ἐνν. ζῶα), τὰ σφάγια (κυρ. ἐπὶ τῶν ὁπ. ὡρχίζοντο), (ὅθ. συνδέζ. καὶ καταχρ.) « Ἔντομος, » Ἀκ., ἀντὶ Ἔνορκος (ς). ‖ (κυρ.) « Ἔντομα, » Ἀρστ. (Ζ. ἰς-ιδ. έ.), τὰ ζωύφια ὅσα ἤγουν ἐπὶ τοῦ σώματός των ἐντομὰς (γαραγματιὰς) διὰ τῶν ὁπ. ἀναγκαίως ἐκπνέουν, (ἀντ.) Ἀπεσία.
† Ἐντομία (ἡ), = Ἔντασις (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὐτονία.
Ἔντομον (τό). εἶδ. ἐργαλείου μὲ τὸ ὁπ. ἐνίκεινον (ἐκσύρίζαν) τοξευτικὴν μονομαχίαν.
Ἔντονος (ὁ, ἡ). [ἐντείνω], τεντωμένος δυνατὰ (ὅθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. συνδέζ. καὶ μτφρ.) (σχυρὸς, γερὸς σφοδρὸς κτλ. « (σ.γγ. τῷ) Εὔτονος.
Ἐντόνως, ἐπίρ. Μὲ τόνον, μὲ ῥώμην, μὲ σωθουρότητα, μὲ προσκαθειαν κτλ.
Ἔντοπος ξ Ἔντοπος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς τοῦ τόπου εὑρισκόμενος· ὁ ἐνήκων ἢ κατοικῶν εἰς τὸν τόπον (περὶ οὗ λόγος), αὐτόχθων, ἐθαγενής. 2) (μτφ.) δέχων τὸν τόπον του, εὔλογος, συνειθισμένος, (ἀντίθ. τῷ Ἔκτοπος).
Ἐντορεύω, Μ. εύσω. Σκαλίζω (Δουλεύω) τι μὲ τὸ σιδήρι ἐπάνω εἰς πέτρα κτλ.

κάμνω τηρεύματα μέσα ἡ ἐπάνω εἰς, (σιγχ. τῷ
Ἐντορνεύω, Μ. εἴσω. ἀκλεύω (Κατασκευάζω) τι μὲ τὸν τορνον μέσα ἡ ἐπάνω εἰς.
Ἔντορος (ὁ, ἡ) δουλευμένος (σι σιγκεκλεισμένος κτλ.) μὲ τὸν τόρνον. (ὅθ. μτφορ. κυρ. ἐπιθ. ὕφους λόγου) κομψός, γλαφυρός.
Ἐντόρως, ἐπίρ. Διὰ τῆς Ὡς διὰ τόρνου, (ἔκφ.) εὐστρόφως, εὐκόλως.
Ἔντος [ἔν], ἐπίρ. (Τοπ.). Μέσα, (καὶ μὲ γεν.) μέσα εἰς ἡ μέσα ἀπὸ ἐδῶθε, ἀπὸ τὸ μέσα (ἀπὸ τὸ ἐδῶθε) μέρος. « Ἔντος ποιοῦμαί τι, « Θκ., τὸ παίνω μέσα (ἢ ἐνάρθρ. κατ' ἄλλ. τῆς σιγ.) « Ἡ ἔντὸς (ἐνν. τῶν Ἡρακλ. στηλῶν) θάλασσα, « Γεωγρ., ἡ μεσόγειος (καὶ χ. οὐσ.) « Τὸ (ἢ « Τὰ) ἔντός, « Λξ., τὸ ἔνδοθεν μέρος, τὸ ἐσωτερικόν. « Τὰ ἔντὸς καὶ τὰ ἐκτὸς (τοῦ σωματος), « Ἀθ. (καὶ μὲ γεν.) « Τῶν ἔντὸς Πελοποννήσου πόλεων, « Θκ. « Ἐντὸς βελῶν, « Λξ., ἴσως ὡσθήναι τὸ βόλι. « Ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, « Ἡρ., ἐδῶθες ἀπὸ τὸν ποτ. (ἢ τρπ.) « Ἐντὸς ἑαυτοῦ, « Αν. « Ἐντὸς τῶν λογισμῶν εἶναι (ἢ γίγνεσθαι), « Πλ., Ἠρ., εἶναι ἢ ἔρχεται εἰς τὸν ἑαυτόν του (εἰς τὰ λογικά του). « Ἐντὸς τῆς τάχιστα γενόμενος, « Πλ., ἐξακριβώσας (ἐμβαθύνας εἰς) τὴν σίγμην. (ἢ χρον.) « Ἐντὸς ἑπτέρας, « Ξεν., πρωτήτερα ἀπὸ τὸ βασίλεμα τοῦ ἡλίου, πρὶν βραδύσῃ. « Ἐντὸς εἴκοσιν ἡμερῶν, « Θκ., εἰς διάστημα (χρον. μετ. εἰς) 20 ἡμερ. « Ἐντὸς 30 ἐτῶν γεγονώς, « Πλ. ὀλιγώτερον ἢ (καὶ μετημ.) « Τῶν ἐντὸς αἰνιγμάτων, « αὐτ.
Ἔντος, εος (τὸ), ἄχρ. ἡ σπανιότ. ὀνμ. τοῦ Ἔντερα (ὅπου ἴδε).
Ἔντοσθε καὶ (πρὸ φων.) Ἔντοσθεν, καὶ Ἔντοσθι, Ἰων. ἀντὶ Ἐντός, (ὅθεν
Ἐντόσθια καὶ Ἐντοσθιάδια (τὰ). τὰ ἐντὸς τοῦ σωματος, τὰ ἔντερα, (ἴδε καὶ
Ἐντοστηθίδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς τοῦ στήθους, (ὅθεν) « Ἐντοστηθίδια (τὰ), « Φλεγρ., τὰ στελάγχνα, (καιν.) τὰ ἐωθικά, (κρίνεται δικαιως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐντοσθίδιος).
Ἐντραγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐντρώγω.
Ἐντραγῳδέω-ῶ, Μ. ἥσω. (μὲ δοτ.) Καυχῶμαι (μὲ τραγικὴν ἔμφασιν καὶ μεγαλῃγορίαν) πρός τινα περὶ τινος.
Ἔντρανής, ἐος (ὁ, ἡ), = Ἔντρανος, (ὅθεν τὸ σπγκρ. Ἐντρανέστερος, [ἐκ ἐπιρ.] -έρως).
Ἐντρανίζω, Μ. ἰσω. Βλέπω ἀκαπρόσμικτα, ἐμβλέπω, ἀτενίζω, ξεκ τοῦ
Ἔντρανος (ὁ, ἡ) δξύς, διαπεραστικός. « Ὀφθαλμός—, « Νικ. Χων.
Ἐντραπεζίτης, ου (ὁ) καὶ Ἐντραπεζῖτις, ιδος (ἡ), (ἐκ θ. | = Ἐπιτραπεζίτης· (οὐσ.) παράσιτος, (παρβλ. Τραπεζεύς).
Ἐντράπελος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὐτράπελος.
Ἔντραχύς, εος ἢ έος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι τραχύς.
Ἐντρεπτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ πάντων τινὰ νὰ ἐντρέπεται, ὁ προξενῶν ἢ ἐμπνέων σέβας καὶ συστολήν. 2) ὁ εὐκόλως ἐντρεπόμενος, σεμνός, συνεσταλμένος, κόσμιος. ||. « Τὸ ἐντρεκτικόν, « Ἐπικτ., ἡ σεμνότης, ἡ συστολή, ξεκ τοῦ
Ἐντρέπω. Μ. τρέψω. Στρέφω (Τρίζω) τι πρὸς τὸ ἄλλο μέρος. « Ἵκνας ἐντρέψω αὖ τὰ νῶτα, ἀλέες φεύγουσαν, « Ἡσ., (ὀθ. συνκδγ. καὶ τρπ. « Ἐγὼ κάμνω τινὰ νὰ ἐντραπῇ, [καὶ συγνότ. μτ. ἢ πθ.] γυρίζει (μεταβάλλεται) ἡ καρδία μου, ἔρχομαι [κινδυνεύω] εἰς κατάνυξιν ἢ εἰς συναίσθησιν ἁμαρτιῶν, (εἰ γεν. ἢ αἰτ.) συναισθάνομαι, ἐντρέπομαι, ἀποβάλλω ἢ φροντίζω διά τι. « Οὐκ ἐντρέπων ἡμᾶς γράφω ταῦτα, ἀλλ' ὡς τέκνα μου ἀγαπητὰ νουθετῶ, « Ἀπδ. « Οὐδένα, οὐ πάνυ ἐντρέπεται. φίλον ὄντα, « Ἰλ. Ο. Ὀδ. Α. « Οὐδὲν ἐμοῦ γ' ἐντρέπῃ; « Σοφ. « Οὔτε κέντρων ἡνιοχικῶν οὔτε μάστιγος ἔτι ἐντρέπεται, « Πλάτ. (καὶ προθετ.) « Ἀνθ' ὧν ἤκουσας τοὺς λόγους μου, καὶ.. ἐντράπῃς ἀπὸ προσώπου μου, « Γρφ. [καὶ αἰτ.] « Καὶ τοὺς νέους δὲ ἔδει.. πάντας τοὺς πρεσβυτέρους ἐντρέπεσθαι, « Πλ. « Ἴσως ἐντραπήσονται τὸν υἱόν μου, « Εὐαγγ. (καὶ ἀπολ.) « Μὴ συναναμίγνυσθε αὐτῷ, ἵνα ἐντραπῇ, « Ἀπος., [ἐναρθλ. Ἐπιστρέφω].
Ἐντρέφω. Μ. θρέψω (μὲ δοτ.) Τρέφω (Ἀνατρέφω [καὶ συνκδγ.] Γυμνάζω. Συνηθίζω) τινα εἰς. « Χρόνος ἰδὼν μέλαθρα γυμνάσιά θ' ὅσων ἐνετράφην, « Εὐρ. « Οἷς ἂν (ἔθεσιν) ἐντραφῇ, ταῦτα μιμήσεται, « Πλάτ.
Ἐντρεχία (ἡ). ταχύτης, προθυμία, ἐπιμέλεια· κρασπέδεται· ὀρεκτικότης· ἐξιότης, ἐπιτηδειότης, κτλ., [ἐκ τοῦ
Ἐντρεχής, ἐος (ὁ, ἡ). πρόθυμος, ἐπιμελής, ἄοκνος· ὀξύς, ὀρεκτήριος· ἄξιος, ἐπιδέξιος, [ἐκ τοῦ
Ἐντρέχω, Μ. ὀρεμοῦμαι. (μὲ δοτ.) Τρέχω [κινοῦμαι ἐλευθέρως] μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς· [ὅθεν σιγνότ. συνκδγ.] εἶμαι ταραγμένος. « Εἰ ἐντρέχοι ἁγλαὰ δῶρα, « Ἰλ. Τ., [καιν.] ἂν τὸν ἔρχωνται καλὰ εἰς τὸ κορμί του, (παρβλ. Συντρέχω). (καὶ τρπ.) « Λόγος ἐντρέχει ἀνθρώποις, « Ἀρατ., ᾄδεται, (παρβλ. Διατρέχω). 2) τρέχω ἐπάνω εἰς τι, (συνκδγ.) καταπατῶ, (ὅθεν τρπ. μὲ γεν.) περιφρονῶ (ς). « Ἔρως ἀρετῶν οὐδεὶς ἐντρέχει, « Ακ.
Ἐντριβής, ἐος (ὁ, ἡ). (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) τριμμένος (γυμνασμένος, ἔμπειρος) εἴς τι. (μὲ δοτ.) « Ἀργαῖς καὶ νεωστὶ ἐντρ., « Σοφ. (καὶ μὲ γεν.) « Τέχνης ἐντρ., « Πλάτ., ξεκ τοῦ
Ἐντρίβω, Μ. τρίψω (μὲ δοτ. ἐκ ὀ'.) Τρίβω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς (« Ὀστρίτην λίθον οἷνῳ ἐντρίψαντες, « Ἡφ.)· (συνκδγ.) ἀλείφω, προσκολλῶ, (ὁπότε) φυκασιδόνω· (τρπ.) πυκάζω, προστρίβω, « Κόνδυλον ἐνέτριψε, « Πλ. (καὶ πθ.) « Ἐντετριμμένην πολλῷ ψιμυθίῳ, « Ξεν. « Φῶκος ἐντετριμμένων καὶ ὑπογεγραμμένων τοὺς ὀφθαλμούς, « Λκ. (ἐνίοτε λείπει τὸ φύσ.) « καθήμεθ' ἔνδον ἐντετριμμένοι, « Ἀρχφ.
Ἔντριμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐντρίβεται (τρίβεται καὶ προσκολλᾶται) ἐπάνω εἴς τι, (ξύ. αἰτ. δέ) ἀλοιφή, πομμάδα ἢ φυκασιδί.
Ἔντριτος (ὁ, ἡ), τριπλοῦς, τρίπλοκος, « Σχοινίον (« Σπαρτίον) ἔντριτον, « Ἱππ., Γρφ. 2) (μτγν.) ὁ ἐνδοτέρω εἰς τὴν μέσην ὡς τρίτος, (ὅπου οὐσ.) μεσίτης, προξενήτης, (Ἰταλ.) δεσποζιτάριος, κτλ.
Ἐντριτονίζω, Μ. ἰσω. Ἐγχέω τινὶ εἶδος ἔντριτον (ἀνακατωμένον τρία νερὰ καὶ δύο κρασί).
Ἐντριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ συγκείμενος ἀπὸ τρίχας, τριχωτός. || (οὐσ.) Ἐνέρμεγον (τὸ), ἡ προσωπὴ κόμη, (Ἰταλ.) τουπέε.
Ἐντρίχωμα (τὸ). τὸ ἄκρον τοῦ βλεφάρου ὅπου φυτρώνουν τὰ βλεφαρονύσια. || (εἰς τὸν Ἰλ. ἴσως) χρηφάκα ἢ σακκάδι ἀπὸ τρίχας διὰ συρραπτικὰ (ἀποφράγματα).
Ἐντρίχωσις, εως (ἡ). τὸ φύτρωμα (γρίγωμα) τῶν βλεφαρίδων.
Ἐντρώγω [ἐντρέβω], εως (ἡ). καλύπτω (κυρ. ἀλοιφῇς) ἐπάνω εἰς τι, (ὅθ. βύσεις· ψυκασιδώμαι. 2) (συνκδγ. μόνη) γλυκαίνομαι.
Ἔντομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέμων ὑλάς, κατακερματισμένος.
Ἐντροπάδην [ἐντρέπω], ἐπίρ. Ἀ. ἀλλάζοντας (μεταλλάζοντας) τὰ χρώματά.
Ἐντροπαλίζομαι, Μ. ἰσθμαι, Π. (Ὑπάρχω ὧν ὀλίγον κατ' ὀλίγον) γυρίζω· σιγγίνομαι ὀπίσω (ἴνα ἰδῶ ἢ ἀντιστάθῶ τοὺς διώκοντάς με).
Ἐντροπή (ἡ). τὸ ἐντρέπεσθαι ἢ ἐντρέπεσθαι γύρισμα· (μτφορ.) συναίσθησις σφάλματος τὸ ἀκούσιον ἔκφρόνησις, (ἐπιμ.) μετάμελεια, κατάνυξις, σέβας, συστολή, (κοιν.) ντροπή.
† Ἐντροπίας, ου (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐκτροπίας (οἶνος).
Ἐντροπίη (ἡ). Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐντροπή [ἡ 2) πανουργία, διαβολιά.
Ἔντροπον (τὸ), εἶδος γυναικείου ξαλίσματος.
Ἐντροπόω-ῶ, Μ. ώσω. Περνῶ καὶ δένω τὸ κωπὶ εἰς τὸν τροπὸν (εἰς τὸ λωρὶ τοῦ σκαρμοῦ), (ἐν γέν.) ἐναρμόζω.
Ἔντροφος (ὁ, ἡ) (μὲ δοτ. ἢ γεν.) ἐντεθραμμένος (καὶ συνκδγ. συνεθισμένος) εἴς τι. 2) = (καὶ ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἔτροφος.
Ἐντροχάζω, Μ. άσω. (κυρ. ἐπὶ ἵππου). Τρέχω κυκλοτερῶς.
Ἐντρυγάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυγῶν συνάζω μέσα εἰς.
Ἔντρυγος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων τρύγα (μάργαν, καταπάτι).
Ἐντρυλίζω (λλίζω), Μ. ίσω, = Ἐνθρυλλίζω.
Ἐντρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Τρυφῶ (Κυρφαίνομαι ἢ Καυχῶμαι) εἴς τι, τὰ ἀπολαμβάνω τρυφηλῶς). 2) (μτφορ.) παίζω (διασκεδάζω· μὲ τὴν ἀνοησίαν ἢ μὲ τὴν ἀδυναμίαν τινός, καταχρῶμαι τὴν εὐκαιρίαν ἢ τὴν πρὸς ἐμὲ ἀφοσίωσίν του· « Ἐντρυφᾷς μοι πανοικησί, « Εὐρ. (καὶ πθ.) « Τοῖς πρώτοις ἐντρυφηθεῖσιν ὑπὸ βαρβάρων, « Πλ.
Ἔντρυφημα (τὸ). τὸ πρᾶγμα εἰς τὸ ὁποῖον ἐντρυφᾷ τις, τὸ ἀποκαμωμένον σῶμα κρυμφῆς ἢ ἀκολαύστου τοῦ ἐγκαλλωπίσματος.
Ἔντρυφής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἔλαττος εἰς τὰς τρυφὰς καὶ ἀπολαύσεις, τρυφηλός, ἄσωτος.

Εντρόγομαι, Μ.... ς (μὲ δοτ.) Γίνομαι βάρος εἴς τινα, τὸν φορτώνομαι.

Εντρώγω, Μ. τρώξομαι. Τρώγω ἁρπακτικὰ καὶ μὲ πολλὴν ὄρεξιν ἢ ἐδῶ τρῶ ἐναντ.) ἀργὰ καὶ πρὸς διασκέδασιν (κυρ. τραγήματα, [ὑφολ.] μεζελήματα). «Κύριε ἐντραγεῖν, » Ἀθ. « Ῥᾳδινόν τε πολλὸν ἐνοφάγητε, » αὐτ. « Οἱ δὲ καὶ τὸ ἐντραγεῖν ἐπὶ μήκιστον ἐξέτειναν, » Ἀλκίφρ., (παρβλ. Ἐμφαγεῖν).

Εντυγχάνω, Μ. τεύξομαι. (μὲ δοτ.) Εὑρίσκω, Συναπαντῶ, Ἀνταμώνω, Περιμαζώνομαι) κατὰ τύχην. (προθετ.) Λαμβάνω ἐπιβολὴν μετά τινος (περὶ ὑποθέσεως). ἐνταμηνύω ἢ φυλλολογῶ (βιβλίον ἢ σύγγραμμα τὸ ὁποῖον μοῦ ἔπεσε κατὰ τύχην εἰς τὸ χέρι). (συνηθ.) μεσιτεύω. (μὲ) συνουσιάζομαι. « Ὥρα κατ' ὄρφνην ἐκ φυλακὴν ἐντυγχάνων, » Εὐρ. « Ἦν ἀπόρως νάπας ἐντυγχάνωσι, » Ξεν. « Παραστὰς τῷ ἀνδρὶ πλησίον ὡς ἐντυγχάνων τι μιλλῶν, » Πλ. « Οἱ πολῖφιλοι ἢ πᾶσιν οἰκείως ἐντυγχάνοντες, οὐδενὶ δικαίως εἶναι φίλοι, » Ἀρετ. « κελεύσει αὐτῷ ἰδιάσαντι ἐντυγεῖν τοῖς γράμμασιν, » Ἡρῳδ. « Πάντοτε ζῶν εἰς τὸ ἐντυγχάνειν ὑπὲρ ἡμῶν, » Γρῆγ. « Τρὶς ἑκάστου μηνὸς ἐντυγχάνειν πάντως τῷ ἐπιλήπτῳ τὸν λαβόντα, » Πλ. (καὶ πθ.) « Ὑπὲρ τῶν φυγάδων ἐντυγχάνειν ὑπὸ Σκιπίωνος, » Πλ. (ᾗ κατὰ μεταφ. συχν.) « Ὅταν μηχανὰς ἐδοκιμάσατε λόβητε, τοῖς ἐντυγχάνουσι καλῶς ἔχετε, » Ἰσοκρ. « Ὁ προστυχὼν τῶν ἐντυγχάνοντα μονονοὺ κατέδεσε, » Πλ.

Ἐντυλίσσω, Μ. ίξω. (μὲ δοτ. ἐκ ὅ.) Τυλίγω τι μέσα εἰς.

Ἐντυλόω-ῶ, Μ. ὥσω. Κάνω νὰ γεννηθοῦν τόλαι (φύζοι) μέσα εἰς τι.

Ἐντύμβευσις, εως (ἡ). ἐνταφιασμός, [ἐκ τοῦ

Ἐντυμβεύω, Μ. εὔσω. Ἐνταφιάζω.

Ἐντύνω, [ἔντεα], Μ. ὑνῶ, Π. Ετοιμάζω (ἐγγὺς, κάθε πρᾶγμα μὲ ὅ,τι ἀπαιτεῖται πρὸς ἑτοιμασίαν του). «Ἐὺνῆν (« Δεῖπνον, « Ἵππους) ἐνέ., » Ὀδ. Μ., ἀρχίζω, Γαλλ.) prélude (ᾠδῆς) « Φόρτον ἐντυνασθέ, » Ἡσ. « Οἱ δὲ νέοι μολπὴν τε καὶ εἰς χορὸν ἐντύνασθε, » Καλλ. 2) (συνηθ.) ἑτοιμάζω, παρασκευάζω, ἑρτάζω. « Κρατερὴ μὲν ἀνάγκη ἔντυτ, » Πινδ. (ὁμ. 3) κοινωνῶ; καταλύω. « Ἦμος δ' ἠέλιος.. ἵπποις ὠκυπόδεσσι κελαινὴν ἔντυε νύκτα, » Ὁμηρ. (τὸ ὁποῖον ἂν ἠξεύρω ὅτι ὁ Vossius διώρθωσεν Ἔνδυε).

Ἐντυπὰς [ἔν. τύπος], ἐπίρ., Π. εἰς τρόπον ὥστε νὰ διακρίνωνται οἱ τύποι τοῦ σώματος, (ὅηλ.) σφιχτὰ, κολλητὰ εἰς τὸ σῶμα.

Ἔντυπος (ὁ, ἡ). ἐντυπωμένος, ἐγκεχαραγμένος.

Ἐντυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυπώνω τι (ἀφίνω τὸν τύπον, τὸ σημάδι τινος) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, ἐντυπόνω.

Ἔντυπωμα (τὸ). τὸ ἐντυπωθὲν (σημάδι τὸ ὁποῖον ἄφησε ἢ ἐπάνω) εἴς τι. « Χηλῆς —, » Ἀγαθαρχίδ., τὸ ἴχνος.

Ἐντύπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐντυπόω. 2) ἡ κλεῖδωσις τοῦ ὄμου (ἢ συνδέσουσα αὐτὸν μὲ τὸν βραχίονα) ἢ (ἄλλ.) Ὠμοκοτύλη.

Ἐνυαλιανίω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐξουσιάζω (ὡς τύραννος) μέσα εἰς.

Ἔνυσις (ὁ, ἡ). τύφος ἐμπλεύσεως.

Ἐνυφαίνω, Μ. θήσω. Κάνω (ἀφίνω) τι νὰ κρυφοκαθῇ καὶ νὰ καπνίζῃ μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, κυρ. καὶ μεταφορ. μ. « Σπυθὴρ ἐνυφούμενος, » Χρα.

Ἐντυχία (ἡ), = Ἔντευξις, συνάπανσις ἀντάμωσις, συναυλία. (φυνηθ.) μεσιτεία.

Ἐντύω, Μ ύσω, Π. = Ἐνδύω.

Ἐνυάλιος (ὁ), [Ἐνυώ], πολεμικὸς, ἀνδρεῖος, φιλοπόλεμος, (ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως). « Σάλπιγξ— , » Ντκ. Χων. ||. (οὐσ.) ὁ Ἄρης ἢ ἄλλος τις θεὸς τοῦ πολέμου. (συνηθ.) κραυγὴ πολεμικὴ, ἀλαλαγμός. « Τὰ Ἐνυάλιᾳ (ἡ) « Τὸν Ἐνυάλιον (ἡ) Τὸ Ἐνυάλ. ἀλαλάξαντες, » Ξεν., Ἡλιο

Ἐνυβρίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. καὶ δοτ.) Φέρομαι ὑβριστικῶς (περιφρονητικῶς) πρός τινα, δείχνω τὴν ὕβριν (τὴν αὐθαδειάν) μου εἴς τι, τὰ καταχρῶμαι.

Ἐνύβρισμα (τὸ). τὸ πρᾶγμα ἢ πρόσωπον εἰς τὸ ὁποῖον ἐνυβρίζει τις, τὸ ἀνταπείμενον τῆς περιφρονήσεώς του.

Ἐνυγραίνω, Μ. ανῶ. Κάνω τι νὰ γένῃ ἔνυγρον, τὸ μουσκεύω ὀλίγον.

Ἔνυγρεθρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζῶν μέσα εἰς τὸ νερόν.

Ἐνυγροθηρευτής, οῦ (ὁ). ὁ θηρεύων ἔνυγρα ἢ ἐν τῷ ὑγρῷ, ψαράς.

Ἐνυγροθηρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐν ὑγρῷ ἢ εἰς τὴν τῶν ἐνύγρων θήραν (εἰς τὸ ψάρεμα), ἁλιευτικὸς, (οθ.) « Ἐνυγροθηρικὴ, » Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ ἁλιέως, ἡ ψαροσύνη.

Ἔνυγρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) ὑγρὸν, γεμάτος νερόν. « Τεῦχος— , » Αἰσχλ. 2) ὁ ζῶν (εὑρισκόμενος, διαμένων) ἐν τῷ ὑγρῷ, θαλάσσιος, παράκτιος ἢ λιμναῖος. « Ζῶον— ἐν Ἄρει. 3) (ἐν γέν.) ὑγρὸς, μουσκεμένος, νοτερός. « Ὅποταν ἔνυγρον γένηται, τὸ ξέος, » Ἀρετ.

Ἐνυδρία (ἡ). (τὸ ἐναντ. τῆς ἀνυδρίας, ὅηλ.) πλῆθος ὑδάτων ἀφθονία ὑδάτων.

Ἔνυδρος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -δρως. = Ἔνυδρες.

Ἐνυδρίς, ίδος (ἡ). εἶδος τετραπόδου ἀμφιβίου, βύδρα ἢ πετομηρύκιον, (παρβλ. Λάταξ). 2) νεροφίδα.

Ἐνυδρόβιος (ὁ, ἡ), = Ἐνυγρόβιος.

Ἐνυδροθηρευτὴς, οῦ (ὁ), = Ἐνυγροθηρευτής.

Ἐνυδροθηρικὸς, ἡ, όν, = Ἐνυγροθηρικός.

Ἔνυδρος (ὁ, ἡ), = Ἔνυγρος.

Ἐνυδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω τι μὲ ὕδωρ, (ὀλίγον πθ.) παραπίπτω εἰς ὑδρωπικιάζω.

Ἐνυέιον (τὸ). ὁ ναὸς τῆς Ἐνυοῦς ἢ τοῦ Ἐνυαλίου.

Ἔνυλος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ύλως. Ὑλικός. 2) δασώδης.

Ἐνυμενόστερμος (ὁ, ἡ), ποῦ ὀπ. τὸ σπέρμα εἰσπερικλείεται εἰς ὑμένα.

Ἔνυπαρκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν ὑπάρξει, ὑπαρκτὸς, πραγματικός.

Ἐνυπάρχω, Μ. άρξω. (μὲ δοτ.) Ὑπάρχω (Ὑφίσταμαι, Περιέχομαι) μέσα εἰς.

Ἐνυπασεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (μένω ὡς) ὕπατος μέσα εἰς ἢ διὰ τινος.

Ἐνυπνιάζω, Μ. άσω. Βλέπω ἐνύπνιον, ὀνειρεύομαι. 2) (μεταφ.) = Ἐξοπνιάζω.

Ἐνυπνιασμὸς (ὁ). τὸ ἐνυπνιάζεσθαι.

Ἐνυπνιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ βλέπων ἐνύπνια (ὀνειρευόμενος).

Ἐνυπνιόφαντις, ιδος (ἡ). = Βριζόμαντις.

Ἐνύπνιος (ὁ, ἡ), (ο-ντος). ὁ συμβαίνων (γινόμενος, ἢ φαινόμενος) ἐν καιρῷ τοῦ ὕπνου. « Καί μοι ἐνύπνιος ἦλθε, » Ἐπιγρ. (ὕθεν συνήθ. ||. οὐσ.) Ἐνύπνιον (τὸ), ὄνειρον ||. (καὶ ἐπιθετικῶς) Ἐνύπνιον, Π. ἀντὶ Καθ' ὕπνους, ἐν καιρῷ τοῦ ὕπνου. « Θεός μοι ἐνύπνιον ἦθεν ὄνειρος, » Ὅμ.

Ἐνυπνιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁμοιος μὲ ἐνύπνιον, (δηλ.) ἀνύπαρκτος, φαντασιώδης, μηδέν.

Ἔνυπνος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐνύπνιος. 2) κοιμωμένος, ὑπνώτερος.

Ἐνυπνόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ.) Κοιμοῦμαι (Μὲ παίρνει ὁ ὕπνος) μέσα εἰς μέρος ἢ ἀπάνω εἰς ἔργον τι.

Ἐνυπνώοντα, Π. ἀντὶ Ἐνυπηοῦντα.

Ἐνυποδύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Ἐνεπόδυν κτλ.). (μὲ δοτ.) Ἐμβαίνω μὲ τρόπον (Βιάζομαι, Παρεισδύω) μέσα εἰς.

Ἐνυπόδικος (ὁ, ἡ). ὁ δανείζων ἢ δανειζόμενος μὲ ὑποθήκην.

Ἐνυποκεῖμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι (Χρησιμεύω ὡς βάσις, (θεμέλιον, ἀρχὴ) ὑποκείμενος) πράξεως ἢ πράγματος τινός.

Ἐνυπόσαπρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπεριεχόμενος ὑποσάπρου.

Ἐνυποστατικὸς, ἡ, όν καὶ

Ἐνυπόστατος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -τάτως, (θλγ.) Ὁ ἐγὼ (ἢ ἐνυπάρχων εἰς τὴν) ὑπόστασιν, χριστόμενος, ὑπαρκτός.

Ἔνυστρον (τὸ), = (ἢ ἀσφαλ. ἀντὶ) Ἔνυστρον.

Ἐνυφαίνω, Μ. ανῶ, (μὲ δοτ. ἐκ ὅ.) Ὑφαίνω τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, ὑφαίνων παρεμβάλλω, (ὀθν.

Ἐνυφαντὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐνυφασμένος (παρεμβεβλημένος εἰς ὑφασμα).

Ἐνυφασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε ἐνυφασμένον εἴς τι, κεντίδι, πλουμίδι.

Ἔνυφή (ἡ). τὸ ὑφάδι, (ἴδε καὶ Συνυφή).

Ἐνυφίστημι, Μ. ἐνυποστήσω. (μὲ δοτ. ἐκ ὅ.) Στήνω (Τοποθετῶ, καθιστῶ) τι μέσα εἰς. ||. (μτ. ἀπολ. μὲ δοτ.) εἶμαι (ὑφίσταμαι) μέσα εἰς, ἐνυπάρχω, (παρβλ. Ἐνυποκεῖμαι).

Ἐνυώ, ους-οῦς (ἡ), θεὰ τοῦ πολέμου (ἀδελφὴ ἢ σύντροφος τοῦ Ἄρεως), (λατ.) Bellona. 2) (κατ' ἐμὲ) μάχη.

Ἐνῴδιον (τὸ), = Ἐνώτιον.

Ἐνῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ μετ' ᾠδῆς, ἐναρμόνιος. « Φωνὴ —, » Νικομ.

Ἐνώδυνος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ύνως. Ὀδυνηρὸς, ἐπώδυνος.

Ἐνωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ὦσω. (μὲ δοτ. ἐκ ὅ.) Κόπτω (Σπρώχνω) τι μέσα εἰς.

Ἔνωμος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὠμὸς (ἄψητος, [καὶ ἐπὶ καρπ.] ἀγένητος) ἀκόμη, ὄχι ἐντελῶς ὡρίμος.

Ἐνωμοτάρχης καὶ Ἐνωμόταρχος, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μιᾶς ἐνωμοτίας.

Ἐνωμοτία (ἡ), [ἐνώμοτος]. τάγμα στρατ. (κυρ. τῶν Λακεδ.) συγκείμενον ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀπὸ 25 ἀνθρώπους, (ἐν γέν.) μέρος τοῦ λόχου (ἴδε Ἀρβ. Τακτ.).

'Ενωμοτάρχας, ου (ὁ), = 'Ημιλοχίτης.
'Ενώμοτος (ὁ, ἡ). [ἔν, ὄμνυμι]. Ὑπογεγραμμένος ἢ συμφωνηκέναι μὲ ὅρκον, ὡρκισμένος, ἔνορκος. « Θεῶν ἐνώμοτος, » Εὐρ., ὁ ὁρκισθεὶς εἰς τὰ ὀνόματα των. || (οὐσ.) στρατιώτης ἑνωμοτίας (τῶν Λακεδ.). 2) = Συνωμότης.
'Ενώμότως, ἐπίρ. 'Ενόρκως.
'Ενών[όντος], οὖσα, όν, μτχ. τοῦ 'Ενειμι (ἐν, εἰμί).
'Ενωπάδες καὶ
'Ενωπαδίως καὶ
'Ενωπαδόν, Π. ἀντὶ 'Ενώπιον, κατὰ πρόσωπον, [ἐκ τοῦ
'Ενωπή (ἡ), Π. [ἔν, ὤψ]. ὈΡ ς. Θεωρία, (εὔχρ. κυρ. μόνον ἡ δοτ.) « 'Ενωπῇ, » Ἰλ. Ε., Φ., ἐπίρ ἀντὶ 'Ενώπιον, κατὰ πρόσωπον, (ἐκμ.) παρρησίᾳ, φανερά, ἀνυστάλως.
'Ενώπια (τὰ), ἴδε 'Ενώπιος.
'Ενωπιάδιος, ἐπίρ. Π. = 'Ενωπαδίως.
'Ενωπίαν, ἐπίρ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ γεν.) "Εμπροσθεν, κατὰ πρόσωπον, ὑπ' ὄψιν, ἐπὶ παρόντος, (κυρ. οὐδ τοῦ
'Ενώπιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) ὑπ' ὄψιν (βλεπόμενος ἢ καταντιχρὺ) τινος κἀμοῦ, ἐνώπιον ἢ. οὖσ.) 'Ενώπια (τὰ), οἱ ἔσωθεν ἀντικρύζοντες εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ οἴκου τεῖχοι (τοὺς ὁπ. βλέπει κατὰ πρῶτον καὶ ἀμέσως ὁ εἰσερχόμενος), ἐνίοτε) πρόσωπον, ὄψις, (παρ. βλ. Προσώπιον).
'Ενωρᾱΐζομαι, Μ. ἰσομαι, (μὲ ὀνομ) φιλοτιμοῦμαι νὰ φανῶ ὡραῖος (ν' ἀρέσω) εἴς τινα. « Τοῖς γυναίοις ἐνωρ., » Λουκ. 2) ἀσκοῦμαι (καμαρώνω) εἴς τι, ἐγκαλλωπίζομαι. « Τῷ ἴδιῳ κάλλει —, » Χρσ.
'Ενωρίστερον (ἀντὶ 'Ενωρότερον), ἐπίρ. Πλεῖον 'νωρίς, 'νωρίτερα, [ἐκ τοῦ
'Ενωρός (ὁ, ἡ). ὁ ὢν εἰς τὴν ὥραν (εἰς τὸν καιρόν) του, ἀκμαῖος, ἔγκαιρος (ἐπὶ πραγμ.) ὁ γινόμενος ἐν καιρῷ τῷ δέοντι (κρ.ν. μὲ τὴν ὥραν του), (παρβλ. 'Ωριμος).
'Ενῶρτε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. ά. καὶ
'Ενῶρτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ 'Ενόρνυμι.
'Ενωσα, Ἰων. ἀντὶ 'Ενόησα, ἀόρ. ά. τοῦ Νοέω.
'Ενῶσε, ἀόρ. ά. τοῦ 'Ενωθέω.
'Ενωσις [ἑνόω], εως [ἡ]. Ἡ πρᾶξις τοῦ ἑνώνειν, ἕνωμα, συμμιξία.
'Ενωτίζομαι [ἐν, οὖς-ωτός], Μ. ἰσομαι, (Ρ.ρφ.) 'Ακούω, ἀκροάζομαι.
'Ενωτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. 'Ο ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) εἰς τὸ ἑνώνειν, συντελῶν πρὸς ἕνωσιν.
'Ενώτιον (τὸ), (μτγν.). σκουλαρίκι, (κυρ. ἐδῶ. τοῦ-
'Ενώτιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν ταῖς ὠσὶν ἐνιέμενος. « Φέρεικον—, » 'Ησύχ. « Κόσμος—, » Γρ. Νύσ., τὸ σκουλαρίκι.
'Ενωτοκοίτης καὶ 'Ενωτόκοιτος, ου (ὁ). ὁ ἔχων τόσον μεγάλα ὦτα ὥστε πλαγιάζει εἰς αὐτὰ ὡς εἰς κοίτην, (ὄνομα μυθώδους τινὸς γένους ἀνθρώπων).
'Ενωχρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὠχρὸς (κιτρινωπός), χλωμούτσικος.
'Εξ, (πρὸ φων.) ἀντὶ 'Εκ.
'Εξ (εἰ, αἱ, τά), ἀριθμ. (ἕκλ.). "Εξη. (ἡ).
'Εξάβδελος (ὁ, ἡ) ὁ συνιστάμενος ἐξ (συγκείμενος ἀπὸ) ἓξ βέλους.
'Εξ-αγγάλλω, Μ. ανελῶ. Π στολίζω, καταστολίζω, καλωραΐζω.
† 'Εξάγαστος (ὁ, ἡ). ὁ καλ' ὑπερβολὴν ἀγαθός, ὑπεραγάπητος, (φαίνεται μάλλον ἐσφαλμ. ἀντὶ Λέξ. ἀγαστός).
'Εξαγγελεύς, έως (ὁ), = 'Εξάγγελος.
'Εξαγγελία (ἡ). τὸ αὐτὸ τοῦ-
'Εξ-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Δίδω εἴδησιν (γνωστοποιῶ τι εἴς τινας) ἐξω, κοινοποιῶ (κυρ. μυστικόν).
'Εξάγγελος (ὁ). ὁ ἐξαγγέλων (γνωσποιῶν τι ἔξω), (κυρ. ἐπὶ θεάτρ.) ὁ ἀναγγέλων εἰς τοὺς θεατὰς τὰ συμβάντα ἔνδοθεν τῆς σκηνῆς.
'Εξάγγελσις, εως (ἡ), = 'Εξαγγελία.
'Εξαγγελτικός, ἡ, όν. 'Ο χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ἐξαγγέλλειν.
'Εξ-αγγελτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξαγγελθείς (γνωστοποιηθείς ἔξω, κοινοποιηθείς), (ἐπμ.) γνωστὸς εἰς ὅλους. « 'Εξάγγελτος γίγνομαι, » Θκ., = 'Εξαγγέλλομαι.
'Εξ-αγγίζω, Μ. (ισω. 'Εγγίζω (λθ. ἀγ) τι ἀπὸ ἐγγύτων.
'Εξ-αγγύζω, Μ. άσω. (μετγν.). Συγίζω τι μὲ τὸ ἐξάγγυον.
'Εξ-αγίζω, Μ. ίσω. (μὲ γεν. ἐκ δ') 'Εξαγάζω (Διώγνω) τινὰ ἀπὸ παυθένιά ὡς ἐναγῆ, (ἐν γεν.) 'Εκδιώκω.
'Εξ-αγινέω, Ἰων. ἀντὶ 'Εξάγω.
'Εξάγιον (τὸ), [ἐξ. ἄγω] εἶδος βύσσου (τὸ ἔκτον τῆς εὐγγ.), (κοιν.) 'Εξάγι (εἰς τὴν Τουρκ. = 1 ½ ὄρμ., εἰς δὲ τὴν 'Αλλ. τὸ διδόμενον εἰς τὸν μυλωνὰν ἢ ἐλαιοτριβάρην).
'Εξάγιστος (ὁ, ἡ). [ἐξαγίζω] ἐναγὴς, (ἐπμ.) ἀποτρόπαιος. 2) Π. σπν.) ἱερός, μυστηριώδης, ἀπέρῥητος.
'Εξ-αγκυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Δένω ἢ Κρατῶ (τὸ ἀκόντιον) ἐκ τῆς ἀγκύλης, (παρβλ.) 'Εναγκυλόω.
'Εξ-αγκυρόω-ῶ, Μ. ώσω. 'Εξαγκυλλω τὴν θύραν ἀπὸ τὴν ἄγκυράν (ἀπὸ τὴν στρόφιγγά, ἀπὸ τὸν ῥεζέν) της, τὴν ξεβρίζω.
'Εξ-αγκωνίζω, Μ. ίσω. (μετθτ.) Δένω τινὸς τὰς χεῖρας 'πισθάγκωνα. 2) (ἀμετθτ.) ἀκκουμπῶ τὰ γέρατά μου εἰς τοὺς γόφους μου ἰδίᾳ τρόπον ὥστε νὰ ἐξέχουν ἑκατέρωθεν οἱ ἀγκῶνές μου), (παρβλ. Προεξαγκωνίζω).
'Εξ-άγνυμι, Μ. άξω (ἀόρ. 'Εξέαξν κτλ.), Π. κατατσακίζω. (κυρ. κατὰ τμῆσ.) « 'Εξ αὐγέν' ἔαξεν, » Ἰλ. Ε., Ρ.
'Εξ-αγοράζω, Μ. άσω. 'Ελευθερόνω τινὰ διὰ χρημάτων (κλπ.) ἀπὸ τὴν δουλείαν, ξεσκλαβόνω πληρώνων ἐξοργυρόν. « Δαιρόν—, » Γρ., χεσβίζειν, καταφυλακτεῖν.
'Εξ-αγόρευσις, εως (ἡ). τὸ ἐξαγορεύειν, φανέρωσις μυστικοῦ, ἐξομολόγησις.
'Εξαγορευτικός, ἡ, όν. 'Επιτήδειος ἢ 'Επιρρεπὴς πρὸς ἐξαγόρευσιν, ἐξαγγελτικός. « Τῶν ἐνοχληθέντων—, » Λα., [ἐκ τοῦ
'Εξ-αγορεύω, Μ. εύσω καὶ ερῶ (ἀόρ. 'Εξηγόρευσα ἢ (ἀνμλ.) 'Εξεῖπον κτλ.). Λέγω ('Εκφράζω. Διηγοῦμαι) ὅ,τι ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου. σαντρονω μυστικόν, ξεστομίζω. « Θεσμοὺς ἤλυθεν ἐξερέων, » Ἀκέλλ., (κα πβ.) « 'Εξείρητό σοι ταῦτα, » Σόφ.
'Εξ-αγρᾱίνω, Μ. ανῶ καὶ
'Εξ-αγρ-ώνω-ῶ, Μ. ωσω. Κάνω τι νὰ χάνῃ ὅλως διόλου ἀγριότ. (νὰ ἀγριαίνῃ), (μεταφορ.) ἐξαγριόνω.
'Εξαγρίωσις, εως (ἡ). τὸ αὐτ., καὶ παραφρ.
'Εξ-άγω, Μ ἄξω (κυρ. 'Εξήγαγον καὶ) ἀφαιρῶ (ἀπὸ τόπου) ἔξω, ἐξορίζω (τινα, ἐμβάλλω). (μὲ γεν. ἐκ δ'.) « Πολιωμένης Μαγνῆς, » Ὁμιλον κελ.) ἐξάγ., « Ὅμιλον (ἢ κατὰ τιμ.) » 'Εκ δ' ἄγαγε κλισιῆς θωρηχθέα, » αὐτ. « Τῶν σιτίων ὅσα φῶτα ἐξάγει, » Ἀρετ. « 'Εξαγαγέσθαι τὰ ζῶντα ἐρπετὰ ψυχῶν, » Γρ. « 'Εξαγαγόντες αὐτῶν τοῦ ῥεύματος, » Ἡρωδ., τὸν ὑπὲρ τῶν καρέστων. « 'Εξάγειν ἑαυτὸν (ἢ τῆς βίου), » Δρτ., ἀποθνῄσκειν. αὐτοχειρίᾳ, (ἢ κατ' ἐλλ. τοῦ ἐκ γ'.) « Οἱ μετρίως πόνοι συντόμως ἐξάγουσι, » «Οὕτως ἐξάγει (ἐννγ. τὴν στρατιάν) ὡς ἐς θήρας κεκρασκευασμένος « Ξεν., ἐκστρατεύει, νικᾷ λους. οὐσ. ἐξῆγον (ἐνν. εἰς τὰ ἀρχαῖα τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου) πληθυντικ. « Λρχ. « Τιμῶν γεύμασιν ἐξαγαγόντες (ἐνν. ἡμᾶς αὐτούς), « Ἰλ. Ω., ξενίσ. ἐξελθόντες (καὶ παραλλ.) « 'Εγὼ ἐξάκτιον εἶναι (ἐνν. πλοῖα) ἐκ σοῦ κελεύω, » Ξεν. (καὶ ἀπὸ ἀμ. κατηγορ.) « Δίκην (« Γέλωτα) ἐκ τινος ἐξάγειν, » Εὐρ. τῶν χιτώνων (παραχιτωνίζει) εἶχε « 'Εξάγειν τεῦγμα πρὸς τὴν 'Ελληνικὴν διάλεκτον, « Πλ., μεταφέρειν, ἐξελληνίζειν (ἢ μτ.) « Μικρὰ ἄθλα μεγάλας δαπάνας ἐξάγεται ἀνθρώπων, » Ξεν., ποῦς βλέζουν τὰ χώματα. (καὶ πθ.) « Τὰ ἐξαγόμενα, » Λξ., = Τὰ ἐξαγώγιμα (καὶ μετοχ.) « Καὶ τὰ πανηρότατα ἐξῆγον τῶν ἄγλων, » Θκ., τὸν παρεκτείνων νὰ παρατρέπεται. (καὶ πθ.) « Οὐδ' ὡς ἐξήχθη ὀνίσχειν, » Ξεν (καὶ ἀπολ.) « 'Εξάγομαι (ἐνν. τῇ ὑργῇ), » Δτμ., ἐξαγαίνω ἀπὸ τὰ ὁριά μου, γίνομαι παρέφρων, (κανν.) μὲ παίρνει ὁ θυμός. (καὶ κατ' ἄλλ. λκῶν.) « Κακῶς ἐξαγεν τὸν βίον, » Ἡσιόδ., διάγειν. (καὶ ἄλλως πτ.) Τὸ μὲν παλαιὸν ἐξῆγον δικαιοσύνῃ χρώμενοι, « Δκδ. « Περὶ δὲ τῶν θεραπευόντων ἑαυτὸν οὕτως ἐξάγω, » Λρτ., διατάττω, (παρβλ.) διεξάγω (καὶ 'Εκφέρω).
'Εξαγωγεύς, έως (ὁ). ὁ ἐξάγων (κυρ. ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν πατρίδα των καὶ μετοικίζων αὐτοὺς ἀλλαχοῦ πρὸς ἀποικίαν).
'Εξαγωγή (ἡ). τὸ ἐξάγειν ἢ ἐξαχθῆναι, 'βγάλσιμον (κυρ. πραγματειῶν ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον), (ἰατρ.) κένωσις. « Τὰς κατὰ φύσιν ἐξαγωγάς, » Πλ. 2) (οὐδ.) ἐξόγκωμα (κυρ. ἀπὸ τὸν τόκον), μετάνοστευσις, ἀποδημία (μτφρ.) θάνατος (κυρ. δι' αὐτοχειρίας). (τρπ.) ἔκβασις ἢ διεξαγωγή, δι ἐκτάσις. « Τῶν πραγμάτων—, » Πλ. 3) (ανατθ.) τὸ μέρος δι' οὗ ἐξάγεται τι, ἔξοδος (ἡ).
'Εξαγώγιμος (ὁ, ἡ). ὁ χρήσιμεύων (εἰς τέλων) πρὸς ἐξαγωγήν τινος. « Τέφρα" ὕδατος ἐξαγ., Δ. Ἀλ., ἢ ἄλλ. 'Εξαγωγίς. 2) (πλ.) τὰ ἀποῖα δύναται τις νὰ ἐξαγάγῃ (κυρ. πρὸς ἐμπορίαν). « Σῖτος—, » Δξ., (καὶ ἀπολ.) « Τὰ ἐξαγώγιμα, » Δπ.

δοσ ἐξάγοντας (δι' ἐμπόριον) ἀπὸ τὸν τόπον.
Ἐξαγώγιον (τό), (ἐνν. τέλος) τὸ πληρωνόμενον διὰ τὰ ἐξαγώγιμα.
Ἐξαγωγίς, ίδος (ἡ). (ἐνν.) τάφρος ἵνα ἐκχύνωνται τὰ νερά, καναλάκι, αὐλάκι.
Ἐξαγωγός (ὁ), = Ἐξαγωγίς
Ἐξαγωνιαῖος, α, ον, = Ἐξάγωνος.
Ἐξαγωνίζομαι, Μ. -ισθ-μαι. Ἀγωνίζομαι (πολεμῶ) μέχρι τέλους (ἢ νὰ νικήσω ἢ νὰ χαθῶ).
Ἐξαγωνίζω, Μ. -ισω. Διαβάζω τι ἐξ ἀρχῆς μέχρι ἐξάγωνος, σχηματίζω ἐξάγωνον.
Ἐξαγωνικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπιρ.) -ικῶς, = Ἐξάγωνος.
Ἐξαγωνοκαθέδρα (ἡ), ὁ ἐκτὸς τοῦ ἀγῶνος (τοῦ σκοποῦ, τοῦ πράκτικεμένου), μὴ ἀνήκων εἰς πᾶν ἀσχολίαν (περὶ ἧς ὁ λόγος).
Ἑξάγωνος καὶ Ἐξάγωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἓξ γωνίας.
Ἐξαδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 δάκτυλα (εἰς πᾶν μέρος ἢ πρᾶγμα). 2) ὁ ἔχων ἓξ δακτύλων ἔκτασιν.
Ἐξάδαρχος (ὁ) ὁ ἔχων ὑπὸ τὰς ὁδηγίας του τὸ ἑξαρτιώτας, ἀρχηγὸς μιᾶς (στρατ.) ἑξάδος.
Ἐξαδέλφη (ἡ), θηλ. τοῦ
Ἐξάδελφος (ὁ) ἀνὴρ τοῦ ἢ τῆς ἀδελφ., ὁ μᾶλλ. (παλαιόθεν) ἀδελφοθεός, (καιν.) ἀνηψιός. 2) (στρατ.) ὁ υἱὸς τοῦ θείου ἢ τῆς θείας (καιν.) ἐξάδελφος.
Ἐξαδελφώνω, (ἡ μετοχ. ἐξαδελφωμένος) μεταχειρ. (καιν.) ἐξαδελφάτον.
Ἐξαδιπλόω, ἀνω. Ὁ διπλοῦμενος καθ' ἑξάκις.
Ἐξάδραχμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ κοστίζων 6 δραχμάς.
Ἐξαέρωσις, Μ. -ωσ- καὶ
Ἐξ-αέρωνω, Μ. ὑπὸ. Καμνω τι νὰ χάνῃ ἀνεπαισθήτως ἀέρα, μαθ. κυρ. ἐπὶ παρπ.) μεταφ. ἀποκαθιστῶ, καλλ.
Ἐξαεροῦμαι, Μ. ὑπὸ. Γίνομαι ὁλως διόλου ἀέρινος, χάνω ὅλας μου τὰς δυνάμεις, χάνομαι ἐντελῶς.
Ἐξάζω, Μ. -άσομαι. Ἐξαγγέλλω δι' ἐπιφυλάξεως ἀφορίζω, φημίζω. 2) ἐκφράζω τι ἀπ' ἔξω, ἐκτενῶ, ἀναμνῶ. 3) ξεσηκαλίζω τινά (παλαιοτ. ἐξαίρω, ἐξαίνω, τελειοῦμαι τι, (καὶ ἐπιρ.) ἀκριθήσκω) ψάλλων ἢ τραγουδῶ. ● Ἐξάσαν τὸν βίον ἐξάζοντες, ● Πλάτ.
Ἑξάθαμος (ὁ, ἡ). (Γεωμετρ.), ὁ ἔχων 6 ἔδρας (βάσεις, πρόσωπα, πλευράς).
Ἐξαίρω, ἰων. ἀντὶ Ἐξαίρω.
Ἐξαϊτέω-ῶ, Μ. ὡσω. Μεταβάλλω τι εἰς αἴρω (εἰς ἀτρεπ.), (πθ.) ἐξαϊμάζομαι. 2) ἐκθέτω τι εἰς τὸν ἥλιον, ἀεριζω.
Ἐξαίρεσις, ἐως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐξαίρισις. 2) ἔξαίρισμα.
Ἐξαίτερος, Π. ἀντὶ-
Ἐξαέτης, ους ἢ ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 6 ἔτη, (ἴδε δεκαέτης).
Ἐξαετία (ἡ). διάστημα 6 ἐτῶν.
Ἐξάετις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐξαέτης, 6 χρόνων (ἡλικίας).
Ἐξαήμερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 6 ἡμέρας, 6 ἡμερῶν ἡλικίας. ‖ Ἐξαήμερον (τὸ), Γρφ., αἱ 6 ἡμέραι τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου.

Ἐξαθίλγω, Μ. ἑλξω, = Ἐκθλίβω Ἐξαμέλγω.
Ἐξαθερίζω, Μ. ἰσω. Παραμελῶ (Περιφρονῶ) ὅλως διόλου.
Ἐξαθέρισις, εως (ἡ). ἐντελὴς περιφρόνησις
Ἐξαθλος (ὁ, ἡ) ἀνίκανος πρὸς (ἢ μὴ λαμβάνων μέρος εἰς τὸν) ἀγῶνα (ἆθλον), (παρβλ.) Ἐξαγωνος.
Ἐξαθροίζω καὶ (μᾶς) Ἐξαθροίζομαι, Μ. εἴσω.-ομαι. Διαλέγω καὶ συνάζω.
Ἐξαθυμέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἀθυμῶ ὅλως διόλου, χάνω ὅλην μου τὴν προθυμίαν, ἀπογοήτευσιν, ἀποκαρδιώνομαι.
Ἐξαΐζω, Μ. άσω, Π. θρησκολογῶ δυνατά, ξερωνίζω (μτθ.) τελωνίζω πικρῶς (ἁλεξανδρολογῶ) τινα.
Ἐξ-αιγιαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς αἰγιαλόν, λεῖον.
Ἐξ-αιθερόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς αἰθέρα.
Ἐξ-αιθρίζω, Μ. άσω. Ἐκθέτω εἰς τὴν αἰθρίαν (εἰς τὸ ἀέστερον) ἀερίζω.
Ἐξ-αιμόφορω, Π. άσω. Καταιματόνω.
Ἐξ-αιματίζω, Μ. ίσω. Ἐκβάλλω αἷμα, (κοιν.) ξαιματόνω.
Ἐξ-αιματόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς αἷμα. 2) καταιματόνω.
Ἐξαιμάτωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς αἷμα μετατροπή. 2) καταιμάτωσις
Ἐξαιματωτικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν (ἐπιτήδειος) πρὸς ἐξαιμάτωσιν.
Ἔξαιμος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἐγχύθη (ἔρρεξεν) ὅλον τὸ (ἢ παραπολὺ) αἷμα.
† Ἐξαίμων, ονος (ὁ, ἡ). γεμάτος αἷμα, αἱματώδης.
Ἐξαίνομαι (γ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐξαίρομαι, παίρνω. ἀφαιρῶ, στερῶ.
Ἐξάϊππος (ὁ, ἡ), Η. ἀντὶ Ἑξάϊππος.
Ἐξαισέσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἀξίνται ἢ πρέπει νὰ ἐξαιρεθῇ (νὰ πάρῃ, νὰ ἐξαγάλῃ) τις, ἐξαιρετέος.
Ἐξαίρεσις, εως (ἡ) ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξαιρεῖν, πάρσιμον θγάλσιμον κτλ., ξεφόρτωσις (πλοίου) (συνηθ.) τὸ μέρος ὅπου ξεφορτώνουν τὰ πλοῖα, ἡ σκάλα (τοῦ λιμένος) ξεκαλίτσιμα (ζώου) καὶ ὅλα ὅσα τοῦ ἐξαγάλουν ἀπὸ μέσα ὅταν τὸ ξεκαλιάζουν (δηλ.) τὰ ἐντόσθια (εἰς τὸν Πλθ. ΙΔ', ι, Ω) ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐξέσεις. (Νμ.) ● Ἐξαιρέσεως δίκη, ● Ῥωρ., ἡ κατὰ τοῦ κρατοῦντος ξένον (ἢ ἀπελεύθερον ὡς) ὅδλον, ἴδε τὸ ῥῆμα).
† Ἐξαιρέτης, ου (ὁ). ἡ ἀρπάγη διὰ τῆς ὁποίας ἐξάγονται τὰ καταπίπτοντα εἰς τὰ πηγάδια ἀνελήματα.
Ἐξαιρετικός, ἡ, ον. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐξαιρεῖν.
Ἐξαίρετος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξαιρεθείς (διαλεγθείς, ξεγωριαθείς, προσδιορισθείς κτλ.), (ἐπιμ.) ἐκλεκτός· ἀξιολογος· εὐδόκιμος, ἐξέχων, διαπρέπων. ● Χίλια τάλαντα ἐξαίρετα ποιησαμένους χωρὶς θέσθαι, ● Θκ. ● Χρόνον μηδένα ἐξαίρετον ποιεῖσθαι τοῦ πολέμου, ● Δ. Ἀλ., διὰ τὸν πόλεμον δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ τις καιρὸν προσδιωρισμένον, ἢ κανένας καιρὸς δὲν πρέπει νὰ ἐξαιρῆται διὰ τὸν πόλεμον, (ὅ ἐστι) μάθε καιρὸς εἶν' ἁρμόδιος. 2) σπν. ἡ ὁμοιωντ Ἐξαιρετέος, ἀποβλητέος. ● Ἀλλὰ ἐγὼ τοὺς τοιούτους ἄνδρας γιγνώσκω ἐκ τῆς στρατιᾶς ἐξαιρέτους εἶναι, ● Ξεν. Ἐξαιρέτως, ἐπιρ. Κατ' ἐξαίρεσιν, καθ' ὑπερβολήν, πρὸ πάντων.
Ἐξαιρεύομαι, Δ. Π. ἀντὶ Ἐξαιροῦμαι, πθ. παρκ. τοῦ
Ἐξαιρέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ (μεταγν.) ελοῦμαι (ἀόρ. Ἐξείλων καὶ μᾶς. Ἐξειλάμην ἢ πθ. Ἐξῃρέθην κτλ.). Παίρνω ἀπὸ μέσα, ἐξαγάζω τι ἀπὸ «Γύπας τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσοντας, ● Ἀκ. ● καὶ τὸν πυρῆνα ἐξαιροῦντες, ● Θεοφ. (καὶ μᾶς.) ● Ἵππαι ὁ μὲν φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν ὀϊστόν, ● Ἰλ. Θ (καὶ ἀλλ. τὴς γεν.) ● Ἐξαιρεῖται (ἐνν. τῆς νεως) τὸν σῖτον ἐν τῷ Ῥάφῳ, ● ἀμ. τὸν ξεφορτώνει. 2) παίρνω, ἐξαγάλλω (στήνω) ἀπὸ τὴν μέσην· στερῶ, ἀφαιρῶ, ἐξαλείφω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. ● Ἐξαιρεῖν τὰς διαφορὰς, ● Ἰσαρ. (καὶ μᾶς.) ● Ἐκθεὸς ἐξαιρούμενος τούτων (τῶν ποιητῶν) τὸν νοῦν, ● Πλάτ., παίρνε. τὸν νοῦν των, (κατὰ μίμησιν τοῦ Ὁμηρ.) ● Τῷ δὲ («Καὶ μεμφόμενος ἐξείλετο Ζεὺς, ● Ἰλ. Ζ., ● Σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξείλετο ψυχήν, ● Ἰλ. Ω. ● Αἰγυπτοὶ, οἵπερ τε τέκνα ἀγρόται ἐξείλοντο, ● Ὠδ. Π., τοὺς τὰ πήραν ἀπὸ τὴν φωλεάν. ● Ἐξαιρεῖσθαι τινα εἰς ἐλευθερίαν, ● Δμ., (ἴδε Ἐξαίρεσις καὶ παρβλ. Ἀφαιρῶ). (πθ.) ● Ἐπειδὴν τὸ ἀλγεῶν ἐξαιρεθῇ, ● Ἀξ., ἐκλείψῃ. ● Ἢ ἐκ γηθῶν ἐξαιρεῖσ, ● Ἰλ. (καὶ μὲ αὐτ. ἐκ δ'.) ● Ἐξαιρεθέντες τὴν αἰδοῖαν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, ● Πλάτ., ἀπελλαγέντες τῆς, (παρβλ. Ἀναιρῶ). 3) παίρνω, χαρπώνω (πολυτ. κτλ. μετὰ μαχαίρᾶν κολιορκίαν). ● Πεφυκέναι τὴν πόλιν ἑξαιρεῖν, ● Θκ. (καὶ τρπ.) ● Ἰδὲν ἐξαιρεῖ λόγος, ● Εὐρ., νικᾷ. 4) παίρνω (ἐκλέγω) τι καὶ τὸ βάλλω κατὰ μέρος (κυρ. ἵνα τὸ προσφέρω). ● Κόρην ἣν μοι γέρας ἔξελον, ● Ἰλ. Π. ● Τοῖς θεοῖς ἐξαιρεῖν τι, ● Ξεν. (καὶ μσ.) ● Λεσβίδες, ἃς ἐξειλόμην, ● Τίμ., ἐδιάλεξα (ἐχειρίσα) διὰ τὸν ἑαυτόν μου. (καὶ πθ.) ● Ταῦτα μὲν δὴ τοῖσι ἅπασι ἦν ἐξῃρημένα, ● Ἡρ. 5) ἡμ. μὲ γεν. ἐκ δ'.) ἀπαλλάττω (ἐλευθερώνω) τινὰ ἀπό. ● Ἐξελέσθαι αὐτοὺς τοῦ (ἢ ἐκ τοῦ) κινδύνου, ● Δμ. ● Ἐξελοῦμε, κύριε, ἐξ ἀνθρώπου πονηροῦ, ● Ψαλμ., (συγχρ. τῷ Ἐξαίρω).
Ἐξαιρουμαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. (Βτν.) Μεταβάλλομαι εἰς αἴρω (ὑμᾶς).
Ἐξαίρω, Μ. αρῶ, ἀόρ. Ἐξῆρα καὶ μσ. Ἐξηράμην καὶ πθ. Ἐξήρθην, κτλ.). Σηκώνω τι ἀπὸ κουβενά· σηκόνω καὶ παίρνω σηκόνω ἀπάνω (ὑψηλὰ), ὑψόνω (κυρ. καὶ μεταφορ.) ἐνθουσιάζω. (καὶ μσ. ἢ ἑλλ.) ὑψόνομαι, (καὶ πθ.) αὐξάνω, πρήσκομαι, φουσκόνω, (καὶ μεταφορ.) ὑπερηφανεύομαι ἢ ἐνθουσιάζομαι, (κοιν.) ξεκαπρνομαι. (ἐνιστε Π.) = Ἔρω ἢ Οἴγομαι. ● Συναρπάσας δὲ (ὁ ἀστὴς τὸν λογὸν) ἐξῆρε, ● Ξεν. (καὶ μὲ προσθιορ.) ● Πλείονα ἐξῆρα' ἄνω, ● Εὐρ. ● Ἐξάρας με ὑψοῦ κατέβαλες, ● Ὑμ. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) ● Θῆρας ἐξαίρειν χθονός, ● Εὐρ. (καὶ παραλλ.) ● Ἐξαίρειν ἐκ γῆς, ● Λεξτ. ● Ἐξαίρετε τὸν πονηρὸν ἐξ ὑμῶν αὐτῶν, ● Γρφ. (καὶ μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ● Ἐξαίρειν τῷ ὄπτῳ τὸν χαλινὸν, ● Ξεν., νὰ τοῦ τὸν ἐβγάλῃ.

(καὶ πρὸς ἀπαρ.) «Τί σ' ἐξαίρει θυνεῖν;» Εὐρ., τί σε παρακινεῖ; (καὶ ἐλλειπτ.) «Ἐξάρας ἐκ τῆς ἀγορᾶς» καὶ πέτεσθαι, «Διόδ.» Ἐξάραντες πανεὶ τῷ στρατεύματι, «Πλάτ., ἐσηκώθησαν, ἐκίνησαν, (καὶ μεταφ.) «Ὅσα Τρώων ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς, «Ὀδ. Ε, Ν. «Ἐξάρασθαι τὰ βιβλία ἀπὸ τῶν κιβωτίων, «Συν. (καὶ πθ.) «Τοῖς προσπλέουσι, τὰ φανέντα ἐν ἀρχαῖς τι πιεῖν ἐξαίρεται μᾶλλον, «Ὑγρό. «Ἐξαιθύσσουσι ὑπὲρ κεφαλῆς ἀσπίδες, «Ἀρχὸ «Σπλὴν ἐξάρθη μέτρος, «Ἰαλ., ἐπρήσθη. (ἐξ μεταφορ.) «Ἐξαρθεὶς ὑπὸ μεγαλαυχίας, «Πλ. (παρβλ. Ἐξαφίημι [μὲ τὰ ὁπ. πολλαχοῦ συγγ. καὶ ἐνίοτε καταντᾷ ταὐτόσημον] καὶ Ἐπαίρω).

Ἐξαίσιος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπ. -σίως Ὁ ἐκτὸς τῆς αἴσης (τοῦ δικαίου, τοῦ συνήθους τοῦ πρέποντος), (ἐπιτ.) ἄδικος, ἀπαίσιος, ἄτοπος, ἀνάρμοστος· ἀσυνήθιστος, (ἐπιτ.) παράφωνος, φοβερός, παρὰ φύσιν (ἐν γέν.) ὑπέρμετρος, ὑπερβολικός. «Ὄμβροι καὶ ὗσαι ἐξαίσιοι, «Ξεν. «Θέτιδος ἐξαίσιον ἀρήν, Ἰλ. Ω. «Ὅσα τινὰ ῥέξας ἐξαίσιον, οἷά τε εἰπών, Ὀδ. Ε. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς). «Ἦ τινά που δείσας ἐξαίσιον, «Ὀδ. Ρ.

Ἐξαίσσω, Μ. -αίξω. Πηδῶ (τινάζομαι, Ἐξαλλομαι μὲ ὁρμήν) ἔξω.

Ἐξαιστόω-ῶ, Μ. ὥσω, Π. ἀφανίζω κατὰ κράτος, ἐξολοθρεύω, (ποιν.) σβύνω ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.

Ἐξαιτέω-ῶ, Μ. ἠσω. Ζητῶ νὰ μοῦ δοθῇ τι, (κυρ. κατὰ μεσ. διάθ.) ἀπαιτῶ φήνεμφάσεων ἢ τὴν ἀπόδοσιν φυγάδος [λειποτάκτου κτλ.)· (ἐπὶ καλοῦ) παρακαλῶ νὰ μοῦ χαρισθῇ αἰχμάλωτος (κατάδικος κτλ.), μεσιτεύω διὰ τὴν σωτηρίαν του.

Ἐξαίτημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐξαιτεῖταί τις.

Ἐξαίτησις, εως (ἡ). τὸ ἐξαιτεῖν, ἀπαίτησις φυγάδος ἢ λειποτάκτου ἢ μεσιτεία ὑπὲρ αἰχμαλώτου ἢ καταδίκου.

Ἔξαιτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐξαίρετος, ἐκλεκτός, ἀξιόλογος. «Οἶνος —, «Ἰλ. Μ. (ἄλλα τὸ παράγουν ἀπὸ τοῦ Ἐξαιτέω), ὁ μετὰ παρακλήσεων ζητηθείς.

Ἐξαίφνης, ἐπίῤῥ. = Αἴφνης, ἔξαφνα, ἐξ ἀπροόπτου.

Ἐξαφνίδιος, α ἢ ος, ον. Αἰφνίδιος, ἐξαφνικός· ἀπροσδοκήτος.

Ἐξ-αιχμαλωτίζω. Μ. ίσω. Ἐξάγω (ἀπάγω) τινὰ αἰχμάλωτον.

Ἐξ-ακαυθίζω, Μ. ίσω. Ἐξαγάλλω τινός (Καθαρίζω τι ἀπό) τὰ ἀγκάθια.

Ἐξ-ακανθόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γεμίζω ὅλος (Μεταβάλλομαι εἰς ἀγκάθ.). «Ὁ τῶν ἀστραγάλων καυλὸς ἐξακανθοῦται, «Θφρ.

Ἑξακάτιον, ου, ο, Δ. ἀντὶ Ἑξακόσιοι.

Ἐξ-ακέομαι-οῦμαι, Μ. έσομαι. Ἰατρεύω (ἰάομαι) διορθώνω ἐντελῶς· καταπραΰνω, ἐξιλεώνω.

Ἔξακεσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ πρυτγ., ἐντελὴς θεραπεία (διόρθωσις κτλ.), (ὄθεν·

Ἐξακεστήριος (ὁ, ἡ). θεραπευτικός. ἐξιλαστικός. «Θυσία —, «Δ. Ἀλ.

Ἑξάκις, ἐπίῤῥ. Ἓξ φοράς.

Ἑξακισμύριοι, αι, α. Ἓξ μυριάδες, δηλ. 60,000.

Ἑξακισχίλιοι, αι, α. Ἓξ χιλιάδες, (6000).

Ἑξακισχιλιοστός, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 5999.

Ἑξάκλινος (ὁ, ἡ). ὁ παρέχων ἢ χωρῶν 6 κλίνας. ‖ (οὐσ.) Ἑξάκλινον (τὸ), τὸ ὁπλοῦν τρίκλινον (ἴδε τὴν λέξ.).

Ἐξακμάζω, Μ. άσω. Κάνω τὴν ἀκμήν μου, παρακμάζω. «Ὁ καιρὸς ἐξήκμασε, «Σοφ., ἡ εὐκαιρία παρῆλθεν (ἀπέρασεν, ἐχάθη).

Ἑξάκνημος (ὁ, ἡ). (κυρ. τραχὺς) μὲ 6 κνήμας (ἀκτῖνας).

Ἐξακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀκολουθῶ (Περιπατῶ) κατόπιν τινός, ἀκολουθῶ τὰ ἴχνη τινος, τὸν συνοδεύω. (τρπ.) παρέπομαι.

Ἐξακολούθησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐξακουάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκούζω τι ἐντελῶς.

Ἐξ-ακοντίζω, Μ. ίσω. Τινάζω μακρὰν τὸ ἀκόντιον (ἢ ἀποτινάζω τι ἄλλο πρᾶγμα), σφενδονίζω (ἐν γέν.) κινῶ μὲ ὁρμήν. ἀναδίδω «Τοσαύτην ἐξακοντίζει ἀνοχήν, «(Ἀντιφ. παρ') Ἰλ. «Κεῖρας ἐξακοντ., «Εὐρ. (καὶ μὲ γεν.) «Τῆσδε γῆς ἐξακ. κῶλον, «αὐτ., (περιφρ. ἀντὶ φεύγων ὁρμᾶσαν. (ἐξ τρπ.) «Ἀλλὰ τί τοὺς Ὀδυσσέως ἐξακοντίζω πόνους; αὐτ., ἀναφέρω, ἀνακινῶ, ἀναπολῶ, (παρβλ. Ἀποτοξεύω).

Ἐξακόντισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρτγ., τίναγμα μακράν.

Ἐξακόντισμα (τὸ). τὸ ἐξακοντισθὲν ἢ ἐξακοντιζόμενον πρᾶγμα.

Ἐξακοντισμός (ὁ), = Ἐξακόντισις.

Ἐξακοσίαρχος (ὁ). ἀρχηγὸς 600 στρατ.

Ἑξακόσιοι, αι, α. (ὁ ἀριθμ.) 600.

Ἑξακοστός, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 599.

Ἑξακοτυλιαῖος, α, ον καὶ

Ἑξακότυλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν 6 κοτύλας.

Ἐξάκουστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκουόμενος ἢ δυνάμενος ν' ἀκουσθῇ μακράν. (μεταφορ.) ἐπίσημος, ἐξακουσμένος, (κοιν.) ξακουστός, [ἐκ τοῦ

Ἐξακούω, Μ. ακούσομαι. (μὲ γεν.) Ἀκούω (κυρ.) ἔξωθεν ἢ μακρόθεν.

Ἀξακριβάζω, Μ. άσω καὶ

Ἐξ-ακριβόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκτελῶ (ἢ Ἐρευνῶ) τι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν, (ἐπιμ.) τὸ φέρω εἰς τὴν ἐντέλειαν. (παρβλ. Ἀκριβόω, Ἀπακριβόω, Διακριβόω).

Ἐξ-ακοίζω, Μ. ίσω. (πρὸς αἰτ.) Ἀναβαίνω (Φθάνω ἕως) εἰς τὴν ἄκραν (εἰς τὴν κορυφὴν) ὑψηλοῦ τινος μέρους.

Ἑξακτέος, α, ον, θεμ. τοῦ Ἐξάγω.

Ἐξάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 κύκλους ἢ τροχούς.

Ἑξάκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 κῶλα (σχίσιν).

Ἐξ-αλαόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. τυφλόνω ὅλως διόλου, (ἁπλ.) ἀφανίζω.

Ἐξ-αλαπάζω, Μ. άξω, Π. λεηλατῶ (λαφυραγωγῶ) ὅλως διόλου, ἀφανίζω κατὰ κράτος· (ἐπὶ νόσ.) ἐξαντλῶ ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ πάσχοντος. τὸν ἐξασθενῶ παντάπασιν.

Ἐξάλατο, Δ. Π. ἀντὶ Ἐξήλατο, γ', ἐν. προτ. τοῦ ἀορ. β. τοῦ Ἐξάλλομαι.

†Ἐξ-αλδαίνω, Μ. αλδήσω, = Ἐκβλαστάνω.

Ἐξαλέασθαι, Π. ἀόρ. β' τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐξαλεύομαι.

Ἐξ-αλείφω (χ. Μ.), Π. = Ἐξαλείφομαι.

Ἐξαλείπτης, ου (ὁ), = (τῷ ὑχρηστοτ.) Ἐξαλίπτης.

Ἐξαλειπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ ἐξαλείφειν.

Ἐξάλειπτρον (τὸ). σκεῦος πρὸς ἐναπόθεσιν ἀλοιφῆς (παμμάδας, μυρεθήκη, ξέστου

Ἐξαλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω ἐντελῶς, (χυδ.) πασαλείφω. «Πάντα ξαλλα τῷ κτλ.) ἀλείφειν, «Ἡρ. «Ἄτυχος ὡς σφᾶς' οὐκ ἐξαλήλιμμένον τὰ κύγκιμθα. 2) (ψυχνότ.) ἀφαιρῶ (ἀφανίζω) τὰ ἐπάνω τινος ἀλειμμένου. ἀφανίζω τι (ἐπιτ.) σβύνω· (τρπ.) ἀφανίζω. «Τὰς νεανικὰς ἀσελγείας φλόγας εὐδίαν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν, «Ἰσαρ.

Ἐξάλειψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ Ἐξαλείφειν, σβύσιμον.

Ἐξαλέομαι καὶ Ἐξαλεύομαι, Μ. εύσομαι (ἀορ. Ἐξηλεάμην), Π. (μὲ αἰτ. τῆς γεν., ἀποφεύγω, ἀποφεύγω.

Ἐξ-αληθίζω, Μ. ίσω. Λέγω (Ὁμιλῶ) τὴν ἀλήθειαν, διηγοῦμαι τὰ γεγονότα ὡς ἔχουν.

Ἐξαλήλιμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐξαλείφω.

Ἐξ-αλίζω, Μ. ίσω (ἀρχ. Ἐξήλισα) ἢ

Ἐξ-αλινδέω-ῶ, Μ. ήσω (κυρ.) Ἀφαιρῶ ὡς ἐκ τοῦ ὄλου νὰ κυλισθῇ τι· κυλίω ἀπὸ κάτω τὸν κρόνον, κυλίω τὰ τιμαρίσια. (μεταφορ.) ἀφαιρῶ τινος ψυχήν, Μ. ήσω (ἀκοντ.) τὸν ξεπερνῶ, τὸν ξεπουπουλίζω. «Ἐξήλικάς μ' ἐκ τῶν ἡμερῶν, «Καμπ.

Ἐξάλικτης, ου (ὁ). ὁ ἐξαλείφων (χρίων) μὲ λάδι κλπ. τοὺς λουομένους ἢ πάσι σθενεῖς.

Ἐξάλιστρα (ἡ), = Ἁλινθήθρα, ὁ τόπος ὅπου κυλίονται (ἴδε Ἐξαλινδέω) τὰ ζῶα.

Ἑξάλιτρος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων 6 λίτρας.

Ἐξάλλα, Μ. ίσω, = (καὶ, ὡς ἐκ τῆς ἐναλλαγ. τοῦ Κυλινδέω πρὸς τὸ Βυλίω, πιθανώτ. τοῦ) Ἐξαλίζω.

Ἐξαλλαγή (ἡ), [ἐξαλλάσσω]. Ἀλλαγή, ἀλλοίωσις, μεταβολή, παυλίσις.

Ἐξάλλαγμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐξαλλαγῆς. «Τέρψεως —», «Παράδ., ἡ ἐκ τῆς ποικιλίας τῶν ἀντικειμένων προξενουμένη εὐχαρίστησις, (Γαλλ.) divertissement.

Ἐξάλλαξις, εως (ἡ), = Ἐξαλλαγή.

Ἐξ-αλλάσσω (ττω), Μ. αλλάξω. Ἀλλάζω (Μεταβάλλω) τι ὅλως διόλου· ἀλλάζω τι ἀπὸ τὴν θέσιν του, μετατοπίζω· (πθ.) μεταβάλλομαι ἐντελῶς, γίνομαι πάντῃ ἀλλοιώτικος (ἄλλος ἐξ ἄλλου)· (κυρ. εἰς τὸν πρκ.) διαφέρω, παραλλάσσω. (μὲ γεν. ἐκ ὅ'.) «Προθυμουμένους ἐξαλλάσσειν φίλτρων ἐναντίων τὴν ἑαυτοῦ γύμνωσιν, «Θκ. (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) «Ἰξαλλ. (ἐνν. ἑαυτὸν) δεῦρο ἀπὸ τῆς νεώς, «Φλύαρ., μετέθην. «Ἐξάλλαξον ἐσθῆτα, «Βίβ. (ἐξ οὗδ. «Στολὴ ἐξαλλάσσει τὸν ἄνδρα, «Θρμ., ἡ ποικίλη ἢ διαφέρουσα, (παρβλ. Ἐξημείβω). (καὶ πθ.) «Τῆς τῶν ἄλλων ἐξηλλαγμένος διανοίας «Ἰσοκρ. (καὶ πρεθετ.) «Πλεῖστον ἐξηλλαγμένα πρός τ' ἄλλα, «Θφρ. 2) Π. ἀντὶ Ἀπαλλάσσω, ἐλευθερόνω. «Ἐξαλλ. πόνου, «Εὐρ.

Ἐξ-αλλοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ἀλλοῖον (ἀλλοιώτικον).

Ἐξ-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι (ἀόρ. Ἐξηλάμην). (μὲ γεν.) Πηδῶ (τινάζομαι) ἔξω ἀπό (χειρουργ.) ἐξαρθρώνομαι, ξεκλειδώνομαι· (τρπ.) ἐνθουσιάζομαι.

Ἔξαλλος (ὁ, ἡ). Ἄλλος ἐξ ἄλλου, ὅλως διόλου διαφορετικός (ἀλλοιώτικος), ἐξέχων (ὑπερέχων) τῶν ἄλλων, (ἐν γέν.) παράξενος, ἀσυνήθιστος.

Ἐξαλλοτριόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποξενόνω ὅλως διόλου· πουλῶ εἰς ξένους· (τρπ.) ἐχθρεύω ἀντελῶς.

Ἐξάλλως, ἐπιρ. Μὲ τρόπον ἔξαλλον (παράξενον, ἀσυνήθιστον), μὲ ὑπερβολήν.

Ἔξαλμα (τό), [ἐξάλλομαι]. πήδημα (πρὸς τὰ ἔνω ἢ πρὸς τὰ ἔξω).

Ἐξάλμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἐξαλάμενος, μσν. ἀόρ. β΄ τῆς μτχ. τοῦ Ἐξάλλομαι.

Ἐξ-αλμίζομαι, Μ ιοῦμαι. Γίνομαι ὅλως διόλου ἁλμυρός.

Ἐξ-αλογίζομαι, Μ. ισθήσομαι. Γίνομαι ἐντελῶς ἄλογος.

Ἔξαλος (ὁ, ἡ, [ἐξ, ἅλς]. ὁ ἐκτὸς (μὴ σκεπαζόμενος ὑπό) τῆς Θαλάσσης, (ἀντιθ. τῷ Ἅλαλος). « Ἡ ναῦς ἔξαλον ἔλαβε πλαγήν. « Πλθ., ἐπεσπάθη ἐπάνω ἀπὸ τὰ βρεχόμενα, (ἴδε ἐ Ἔναλος).

Ἐξάλοιφ [ἐξάλλομαι]., εως (ἡ). πήδημα ἔξω ἀπό, (χειρουργ.) ἐξάρθρωσις, Ἅλμα (κοκκάλου), ξεκλείδωμα.

Ἐξ-αλόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. = Ἐξαλεύομαι, ἐκφεύγω, ἀποφεύγω.

Ἐξ-αλοφάω, Μ. αλφήσω (ἀόρ. Ἐξῆλφον), Π. ἀντὶ Ἐξευρίσκω, ἀφευρίσκω. 2) ἐκτιμῶ [ἁλς].

Ἐξ-αμαρτάνω, Μ ομαρτήσομαι. Σφάλλω (ἀποτυγχάνω) ὅλως διόλου· κάμνω λάθος (μὲ αἰτ. πράθετ.) « Περὶ τοὺς πολίτας ἐξημαρτεῖν, « Ἰσοκρ. (ἐ πθ.) « Ἐπειδάν . . ἐξημαρτηθῇ τὰ νοσήματα, « Ξεν., ὅταν δὲν γένῃ ἀπαρχῆς διάγνωσις τοῦ παθους καὶ ἐπιμ. δὲν θεραπευθῇ ἀνηκόντως, ὅταν τὸ κακομεταχειρισθῇ τις.

Ἐξαμαρτία (ἡ). (μὲ γεν.) ἀποτυχία.

Ἐξ-αμαυρόω-ῶ, Μ ωσω. Σκοτίζω (Ἀμαυρόνω· ὅλως διόλου, (μτγν.) ἐξασθενίζω. (ἐν γεν.) γάνω, χαλίζω. « Τάλαινα, . . σὴν αἰθέρ' ἡ νὰς ὑπὸ κεύθος ἄφαντον ἐξαμαυρωθῇ ; Εὐρ.

Ἐξαμαύρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ πρσην., ἀμαύρωσις ἐντελής, ἐξασθένησις, ἔλλειψις.

Ἐξαμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κόπτω τι ὅλως διόλου· ξεριζόνω (μτφορ.) ἀφανίζω κατὰ κράτος, ἐξολοθρεύω, (συγχ. τῷ Ἐξιμάω).

Ἐξ-αμβλίσκω καὶ Ἐξ-αμβλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποβάλλω (Ῥίχνω) ἢ κάμνω ν' ἀποβληθῇ ἔμβρυον (μτφορ.) κάνω τι νὰ μείνῃ ἀνενέργητον (νὰ μὴ τελεσφορήσῃ, ν' ἀποτύχῃ, ματαιόνω. « Ἀπερημερίμνως τὴν θυραν λελάκτικας, καὶ φροντιδ' ἐξημβλώκας ἐξευρημένην, « Ἀρξ. (καὶ παθ.) « Ἐλπὶς ἐξημβλώθη, « Ἱππκρ., ἀπέτυχεν.

Ἐξ-αμβλύνω, Μ. υνῶ. Ἀμβλύνω (Δυναστεύω) τι ὅλως διόλου.

Ἐξάμβλωμα (τό), τὸ ἐξαμβλωθὲν ἔμβρυον, ἀπόβλημα.

Ἐξάμβλωσις, εως (ἡ). τὸ ἐξαμβλίσκειν ἢ ἐξαμβλίσκεσθαι, ἀπόβλησις. (μτφορ.) ἔκπτωσις, ἀποτυχία. « Φρενῶν—, « Ἀνδρ. Κρ., παραφροσύνη.

Ἐξ-αμβλώνω, Μ. αμβλώσω, = (ἢ ἐφαλμ. ἀντί) Ἐξαμβλίσκω.

Ἐξαμβῶσαι, Μ. ἀντὶ Ἐξαναβῆσαι, ἀόρ. ἀ τῆς ἀπαρ τοῦ Ἐξαναβαίνω

Ἐξ-αμείβω, Μ. αμείψω. Ἀλλάζω ἓν ἀντ' ἄλλου, ἀρίνω ἓν καὶ παίρνω ἄλλο, μεταλλάζω. « Χώραν ἐξαμ., « Εὐρ., μεταβαίνω ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, μετατοπίζω. (καὶ ἄλλ.) « Εἰ μὴ ἐξαμείψει γνοίς ἀμμάτων ἐμῶν, « αὐτ., ἂν δὲν ἀναγωτήσῃς μακρὰν ἀπό. (καὶ μτ. ἠπθ.) « Δι' ἀριθμῶν ἐξαμείβεται πλῆς μέλαινα λιγνύς, « Εὐρ (παρβλ. Διαμείβω ἢ Ἐξαλλάσσω). (ἢ πθ. μὲ γεν.) « Ἔργων ἔργον ἐξαμείβετο, « αὐτ., τὸ Ἓν ἔργον διεδέχετο τὸ ἄλλο. (ἢ ἀμπδτ. ἢ ἄλλ.) « Φόνον φόνῳ δι' αἵματος ἐξαμείβων, « αὐτ., ἀντὶ Ἐξαμειβόμενος, (ἢ, κατ' ἄλλ. ἀνάγν. 2) = Ἀνταμείβω. « Φόνον φόνῳ δι' αἵματος ἐξαμείβων, « Εὐρ.

Ἐξάμειψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ πρσην., ἀλλαξιά (ἑνὸς ἀντ' ἄλλου), μεταβολή, μεταλλαγή· μετατόπωσις· μετατόπισμα· ἀναχώρησις· διαδοχή. Ἀντάμειψις.

Ἐξ-αμέλγω, Μ. αμέλξω. Ἀρμέγων ἐβγάζω· ἀρμέγω ὅλως διόλου. Ἐαρμέγω. ξεραγγίζω (ὡς τὸν πάτανη), ξεζουμίζω.

Ἐξ-αμελίσσω, Μ. ώσω. Ἀμελῶ (Παραμελῶ) ὅλως διόλου.

Ἐξαμέρεια (ἡ). ἡ εἰς ἓξ ἴσα μέρη διαίρεσις τινος πράγματος, [ἐκ τοῦ-

Ἐξαμερής, ές (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἓξ διηρημένος εἰς ἓξ μέρη.

Ἐξαμετρία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Ἐξάμετρος (ὁ, ἡ) (κυρ. στίχος) ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπό) ἓξ μετρικοὺς πόδας, (ἀπλοῦς ὁ) Ἡρωϊκός.

Ἐξ-αμεύω, Μ. εύσω, = Ἐξαμείβω (χυρ. τοπον), ἀποκινῶ.

Ἐξαμηνιαῖος, α, ον. Ὁ διαρκῶν (ἢ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς) ἓξ μῆνας, ἓξ μηνῶν, ἑξαμηνίτικος.

Ἐξαμηνόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ἓξ μῆνας.

Ἐξάμηνος (ὁ, ἡ). ἓξ μηνῶν. « Κρόνος (Ἀρχῆ)—, « Ἀρστ., Ξεν., ὁ διαρκῶν ἓξ μῆνας. (ἢ ἑλλ.) « Ἐξάμηνος (ὁ ἢ ἡ), τὸ διάστημα τῶν ἓξ μηνῶν, (κοιν.) ἑξάμηνον, ἑξαμηνιά.

Ἐξ-αμηχανάω-ῶ, Μ. ήσω, Π εὑρίσκω (ἐπινεῶ) ἐξ ἀμηχάνων τρόπον, (Εὐρ. Ἡρακλ. 495).

Ἐξ-αμιλλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Ἀμιλλῶμαι (Συναγωνίζομαι) μὲ ὅλα μου τὰ δυνατὰ νὰ ὑπερβῶ (νὰ νικήσω) τινα ἢ νὰ κατορθώσω τι. 2) (συνθέτ. Π.) πρεσπαθῶ (ἀγωνίζομαι) νὰ ἐβγάλω τι ἢ τινὰ ἀπό, (ἐν γέν.) ἐβγάζω (βιώνω, ἐξορίζω) διὰ τῆς βίας. « Ἐξαμιλλῶνταί σε γῆς, « Εὐρ. (καὶ πθ.) « Ἐστ' ἂν βύκλωπος ὄμματος ὤψις ἐξαμιλληθῇ πυρί, « αὐτ., (παρβλ. Ἐκβιάζομαι).

Ἔξαμμα (τό), [ἐξάπτω]. (πᾶν ὅ,τι χαησμένον ἢ ὁ) πιόσιμον (σκάλωμα), ἢ 2) προσάναμμα.

Ἐξαμνάτος, α, ον καὶ

Ἐξάμνους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βίαιος ἢ ἀξίους ἓξ μηνῶν, ζωγίζων ἢ ἀξίζων ἓξ μνᾶς.

Ἐξάμοιρος ξ (Π.) Ἐξάμορος (ὁ, ἡ). ὁ χρηστὸς μέτοχος (λαχαριασθείς). ὡς ἔκεον μέροις.

Ἐξαμπρεύω, Μ. εύσω. = Ἐξέλκω.

Ἐξαμυγδαλίζω, Μ. ίσω, καὶ

Ἐξαμυγδαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι (τὸ σκαλίζω) εἰς σχῆμα ἀμυγδάλου.

Ἐξαμύνομαι, Μ. αμυνοῦμαι, Π. ἀπομακρύνω, ἀποθώκω. « Νόσους, « Λίσχλ.

Ἐξ-αμυσσίζω, Μ. ίσω. Πίνω ἀμυσσί (μονορούφι), ἀδειάζω διὰ μιᾶς (στραγγίζω) τὸ ποτήρι.

Ἐξ-αμφοτερίζω, Π. ίσω. Κάμνω τι νὰ κλίνῃ καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη (νὰ ἐκλαμβάνεται διττῶς, νὰ ἐπαμφοτερίζῃ).

Ἐξ-αναβαίνω, Μ. βήσομαι. Ἀναβαίνω ὡς ἐπάνω (ὡς τὴν κορυφήν).

Ἐξ-αναβλύζω, Μ. βλύσω, καὶ

Ἐξ-αναβρύω, Μ. βρύσω. Ἀναβρύω (μὲ ἀφθονίαν) ἀπό.

Ἐξ-αναγεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναγεννῶ, (ἰουλ. ἐπις. μβ΄.).

Ἐξ-αναγιγνώσκω(γινώσκω), Μ. ἐξαναγνώσομαι. Ἀναγινώσκω τι ὡς τὸ τέλος, τελειόνω τὴν ἀναγνωσίν μου, (κοιν.) ἀποδιαβάζω.

Ἐξ-αναγκάζω, Μ. άσω. Ἐκβάλλω (Ἐκδιώκω) ἢ Καταφθάνω τι διὰ τῆς βίας, Καταναγκάζω. (πρβλ. Ἐκβιάζομαι).

Ἐξ-αναγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἐξανήγαγον ἀχρ.). Ἐβγάζω τι ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ ἐπάνω, βάλλω τὶς κίνησιν. ‖ (μσ.) κινῶ ἀπὸ τὸν λιμένα ἢ ἐβγαίνω εἰς τὸ πέλαγος, (κοιν.) ἀνάγω. (Ἰταλ.) ἀλαργάρω.

Ἐξ-αναζέω, Μ. ζέσω. Ἀναβράζω (ζέων) ἐχχύνω.

Ἐξ-αναθλίβω, Μ. θλίψω. Θλίβων ἀποβάλλω (ἀναδίνω).

Ἐξ-αναιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἐξανεῖλον κτλ.). (μὲ γεν. ἐκ δ΄.) Ἐβγάζω ἢ παίρνω τι ἀπό. « Δωρ-φάτους κονίης τε καὶ αἵματος ἐξανελόντες, « Ὑπερ.

Ἐξ-αναισθητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναισθητῶ ὅλως διόλου, χάνω ἐντελῶς τὰς αἰσθήσεις μου.

Ἐξ-ανα-κολύπτω, Μ. ύψω. Ξεσκεπάζω τι ὅλως διόλου.

Ἐξ-ανα-κολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολυμβῶν ἐβγαίνω ἀπὸ τὸ βύθος τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ὄψιν.

Ἐξ-αναχρίω, Μ. χρίσω. Κτυπῶ κουνῶ (ἢ πθ. Τινάζομαι) ἀπίσω, ἀνακρούω.

Ἐξ-ανα-κτίζω, Μ. κτίσω. Κτίζω πάλιν (ἐκ νέου), Ξανακτίζω.

Ἐξ-αναλαμβάνω, Μ. λήμψω. Ἀναλαμβάνω ἀπό τινος.

Ἐξ-αναλίσκω. Μ. αναλώσω (πθ. κρκ. Ἐξηνάλωμαι καὶ συχνότ. Ἐξανήλωμαι). Ἐξοδεύω ὅ,τι ἔχω (χωρὶς νὰ μείνῃ τίποτε), ἐξαντλῶ, ἀφανίζω.

Ἐξ-αναλύω, Μ. λύσω. Ἀναλύω ὅλως διόλου, διαλύνω. 2) Π. (μὲ γεν.) λύνω (ἀπὸ τὰ δεσμά), (συνηθ. καὶ τρπ.) ἐλευθερώνω.

Ἐξ-αλωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐξανα-λίσκω.

Ἐξ-ανα-εύω-ῶ ᾖ (μσν. ὁ ᾖ ὑγροτρόπ.-μοῦμαι, Μ. ώσω, -ώμαι. Ἀνακαινίζω, Ἀνανεόνω, [Στρ. Θ, θ', Ζ).

Ἐξ-ανα-πείθω, Μ. πείσω. Καταπείθω ἢ Μεταπείθω τινα ἐναντίως, (συνηθ.) ἐξ-ελαύνω.

Ἐξανα-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀναπληρόνω πάλιν (ἐκ νέου).

Ἐξ-ανα-πνέω, Μ. πνεύσω. Παίρνω ἐν ἀναπνοῇ Ξαναπαίρνω τὴν ἀναπνοήν μου, (κοιν.) Ξαναζαίνω.

Ἐξ-ανα-πτύσσω, Μ. πτύξω. Ἀναπτύσσω ἐκ νέου, ἐπεξηγῶ.

Ἐξ-ανα-πτύω, Μ. πτύσω. Πτύνω (Ἀναπτύνω) ἐκβάλλω.

Ἐξ-ανά-πτω, Μ. ἅψω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Κρεμνῶ τι ἀπό τινος. (μεταφορ.) προσάπτω.

2) (μὲ αἰτ.) ἀνάπτω ἐκ νέου ἢ Ξανανάπτω.

Ἐξ-αναρπάζω, Μ. άσω καὶ άξω. Ἁρπάζω τι μὲ βίαν μέσα ἀπό.

Ἐξ-ανα-σκάπτω, Μ. σκάψω. Ἀνασκάπτων ἐκβάλλω, ξεχόνω.

Ἐξ-ανα-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Ἀποσπῶ τι ἀπό, ξερρίζονω.

Ἐξανάστας, ᾶσα, άν, θύρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐξανίστημαι.

Ἐξανάστασις [ἐξανίστημι], εως (ἡ). (κυρ. ἐπὶ πόλεως ἢ ἔθνους) ἀναζάτωσις, μετανάστευσις (βιαία), (ἐν γέν.) καταστροφή, ἐξόντωσις. 2) (ἐπὶ σθεν.) σήκωμα ἀπὸ τὸ κρεββάτι (πρὸς ἀπάντ.), (ἐπὶ ναυτ.) ἀνάστασις. 3) ἐπανάστασις, ἀποστασία (ἡ).

Ἐξ-ανα-στέφω, Μ. στέψω. Στεφανόνω πανταχόθεν ἢ ἐκ νέου. Ξαναστεφανόνω.

Ἐξ-ανα-στρέφω, Μ. στρέψω. Γυρίζω τι Ξανάστροφα, καταστρέφω (ἐκ θεμελίων), φέρω ἄνω-κάτω, ἀναποδογυρίζω.

Ἐξ-ανα-τείνω, Μ. ανατενῶ. Ἀνατείνω ἐντελῶς.

Ἐξ-ανα-τέλλω, Μ. τελῶ. Κάμνω νὰ ἀνατείλῃ (νὰ ἀναφυῇ, νὰ ἀναδοθῇ) τι, (μεταφορ.) διεγείρω. « Θόρυβον —, » Πλ. ‖ (ἀμτβτ.) ἐβγαίνω (ξεπρόνω, φυτρόνω, [ἢ ἐπὶ ἀστέρ. κλπ.] ἀνατέλλω) ἀπό.

Ἐξ-αναφαίνω, Μ. φανῶ. Ἀναφαίνω (Ἀναδεικνύω, Ἀναδεῖδω) ἀπό.

Ἐξαναφανδόν, ἐπίρ. Π. = Ἀναφανδόν, παρρησία.

Ἐξ-αναφέρω, Μ. ἐξανοίσω. (κατὰ λέξ.) Ἐβγάζω τι ἀπό πουθενὰ καὶ τὸ φέρω ἐπάνω, σηκόνω τι ἀπὸ κατανῆς καὶ τὸ Ξαναστήνω, (ὑβ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀμτβτ. ἢ ἄλλ.) ἀναλαμβάνω (ἀπὸ ἀσθένειαν ἢ λειποθυμίαν), (τρπ.) Ξαπίρνω πάλιν θάρρος, ἐμψυχόνομαι.

Ἐξ-ανα-φύω, Μ. φύσω. Φυτρόνω πάλιν (ἐκ νέου) ἀπό.

Ἐξ-αναχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Τραβηχοῦμαι ὀπίσω, ἀποχωροῦμαι· (μὲ αἰτ.) ἀποφεύγω, ὑπεκφεύγω. « Ἐξαναχώρει τὰ εἰρημένα, » Θκ. (κοιν.) ἔπειρνεν ὀπίσω (ἀγύριζε) τοὺς λόγους του.

Ἐξ-αναψύχω, Μ ψύξω. Δροσίζω (Ἀναπαύω [ᾖ μσ.] Ἀναπαύομαι) ἐντελῶς, Ξανασαίνω. (τρπ.) ἐμψυχόνομαι ἐκ νέου.

Ἐξ-ανδραποδίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάμνω σκλάβους (ἀνδράποδα) καὶ πωλῶ ἢ μεταράζω ὡς τοιούτους ὅλους τοὺς κατοίκους μιᾶς πόλεως κτλ., καταστλαβόνω.

Ἐξανδραποδισις, εως (ἡ) = αἱ

Ἐξανδραποδισμός (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξανδραποδίζειν, σκλάβωμα ὁλοκλήρου πόλεως, ἐθνους κτλ.).

Ἐξανδρίομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Γίνομαι τέλειος ἀνήρ (μὲ γεν.) γενναιόνομαι (ἀναφύομαι) ἀπό πουθενὰ εἰς ἀγῆμα ἢ μορφὴν ἀνδρός. « Λόγος ὑβοντων ὥριος ἐξανδρούμενος, » Αἰχρ.

Ἐξ-αν-εγείρω, Μ. εγερῶ = (ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ τοῦ Ἐξεγείρω.

Ἐξανέδων, θύρ. δ'. τοῦ Ἐξαναδύομαι.

Ἐξ-άνειμι, Μ. ειμι, = Ἐξανέρχομαι (τοῦ ἐκ πολλάκις χρησιμεύει ὡς μέλλ.)

Ἐξανεμίζω, Μ. ίσω. Ἀνεμίζων ἐκθιώκω, μανάζω, ἀερίζω.

Ἐξ-ανεμόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκθέτω τι εἰς τὸν ἄνεμον, ἀερίζω (πθ.) κινοῦμαι ἀπὸ τὸν ἄνεμ., κυματίζω. « Αὐχμηραὶ τρυγες ἐκ κεφαλῆς ἐξηνέμωντο, » Αἰλ. 2) φέρνω τι εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἀνέμων, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφρ.) ματαιόνω, (πθ. κυρ. ἐπὶ φυτ.) χαλνῶ (ξηραίνομαι) ἀπὸ τὸν ἄνεμον, γνωρίζω ἀνεμόβροχος, (κοιν. κατὰ μτφρ.) μὲ Παίρνει ὁ ἄνεμος. « Ἐξηνέμωσε τάχ' Ἀλεξάνδρᾳ λέχη, » Εὐρ.

3) γεμίζω ἀπὸ ἀνεμον. φουσκόνω, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) παρακινῶ, ὀργίζω, (κοιν.) ξελογιάζω, (πθ.) ξεπαίρνομαι, (κοιν.) Παίρνει ὁ νοῦς μου αέρα. « Εἰς δρόμον ἐξηνέμωσεν ἕτερον, » Αἰλ. (καὶ πθ.) « Ἴν' ταπεινὸς ὀργὴ ἐξανεμωθῇ. » (ἀκκρ. (καὶ μτφρ.) = Ἐξηνεμώθην μωρίᾳ, » Εὐρ.

Ἐξανεραυνόω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρευνῶ ἐπιμελῶς καὶ ἐπανειλημμένως, σκαλίζω ἢ Ξανασκαλίζω.

Ἐξ-αν-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἐξανῆλθην κτλ.). Ἐβγαίνω ἀπὸ πουθενὰ καὶ ζώνομαι (καθὼς ὁ ἥλιος ὅταν ἀνατέλλῃ), ἀναβαίνω ἀπό.

Ἐξανερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶν ἐξετάζω ἐπαναλαμβανόμενος, ἐρωτῶ ἢ Ξανερωτῶ.

Ἐξανέστην, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐξανίσταμαι.

Ἐξανευρίσκω, Μ. ευρήσω. Εὑρίσκω (Ἐσυρίσκω) τι μὲ πολλὴν δυσκολίαν, ἐπινεῶ σοφίσματα, (Ταλλ.) contrôuver.

Ἐξαν-ήχω, Μ. ήξω (ἀόρ. Ἐξανσχον χωρ. Ἐξηνεσχόμην κτλ.). (μὲ γεν.) Ἐξέχω (Ὑψοῦμαι) ἀπό. « Ἀγκὼν ἐξανέχει γαίης, » Ἀπλλν. 2) (μσ. μὲ αἰτ.) ἀνέχομαι (ὑποφέρω) μέχρι τέλους (Ἀρχ. Εἰρ. 708).

Ἐξανήβης (ὁ) καὶ Ἐξανηβὶς (ἡ). ὁ υἱὸς ἢ ἡ θυγάτηρ τοῦ ἀνεψιοῦ (τοῦ πατρὸς ἐξαδέλφου), (κοιν.) δεύτερος ἐξάδελφος.

Ἐξανῆκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐξανίημι.

Ἐξανήλωτος, γ'. ἐν. πρκ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἐξαναλίσκω.

Ἐξ-ανθόω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγάζω (Ἀναδίδω) ἄνθη, ἀνθίζω (ἐν γέν.) ἀναδίδω, παράγω, (καὶ ἀμτβτ.) ἀναδίδομαι, φυτρόνω. (ἰατρ.) ἐβγάλλω ἐξανθήματα (σπυρία). « Φλυκταίναις ἐξηνθηκώς, » Ἀκ. « Ἐξήνθησε φλόγα τὰ σώματ, » Πλ. « Πολὺ πλῆθος μυῶν νύκτωρ ἐξανθῆσαν, » Στρ. (καὶ τρπ.) « Τὸ ωιλότιμον ἐξανθεῖ τὴν περιαυτολογίαν, » Πλ. (καὶ ἀμτβτ. « Ἐξήνθησαν αἱ κακίαι, » αὐτ. 2) (μτν.) ἀποκτῶ ἄνθος (βαφήν, θωρακ), χρωματίζομαι. « Φοίνικι (= Χρυσῷ, [ᾖ μτν.] = Αἰδοῖ τὴν παρειὰν) ἐξανθ., » Αξ., ἀντὶ Ἐξανθίζομαι. 3) (ἐκ τοῦ ἐναντ. κατ' ἄλλ. σημασ. τῆς πρκ.) = Ἀπανθῶ, χάνω τὴν βαφήν (τὸ ἄνθος) μου, ξεθωριάζω. « Ταχὺ ἐξανθεῖ τὸ μίλτινον, » Πλ.

Ἐξάνθημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐξανθεῖ (φυτρόνει, ἀναδίδεται ὡς ἄνθος). (ὑθ. ἰατρ.) σπυρί.

Ἐξάνθησις, εως (ἡ). τὸ ἐξανθεῖν, Ἀνθισμὸς (ἰατρ.) ἀνάδοσις ἐξανθήματος κτλ. 2) = Ἀπάνθησις, (μτν.) ξεθώριασμα.

Ἐξ-ανθίζω, Μ. ίσω. Στολίζω μὲ ἄνθη (ᾖ μτν.) μὲ ἀνοιξιάτικα ἢ πολυποίκιλα χωρὶς πλουμίζω, παρδαλίζω, (ὑθ. πθ.) « Ἐξηνθισμένας, » Ἀρχ., στολισμένας μὲ παρδαλὰ ἢ ἀνοιξιάτικα φορέματα. 2) (μσ.) = Ἀπανθίζομαι, κόπτω (συνάζω) ἄνθη. « Ἐπὶ πλεῖστον ἐξανθίζεται τοῦ λειμῶνος, » Πλ. 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐξανθέω ἢ Ξανθίζω.

Ἐξάνθισμα (τὸ). = Ἐξάνθημα.

Ἐξανθισμός (ὁ). = Ἐξάνθησις.

Ἐξανθρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Καίω τι κατὰ τὸ κάμνω κάρβουνον (τὸ μεταβάλλω εἰς ἄνθρακα).

Ἐξανθρωπίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ γένη ἀνθρώπων (οἰκεῖα, ἀνάλογα, πρὸς τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου). « Οὔτε θηρίον ποτ' ἂν ἐξανθρωπισθείη, » Μ. Ψελλ.

Ἐξάνθρωπος (ὁ, ἡ). ἐξω τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἀπάνθρωπος. 2) (ἐνεργ.) ὁ κάμνων τινὰ ἀπάνθρωπον. « Ἐξανδρ. ἡ συμφορά, » Ἀθ.

Ἐξ-αν-ίημι, Μ. ἐξανήσω. Ἀφήνω τι ἢ τινὰ νὰ ἐξέλθῃ ἔξω (νὰ ἐκπέσῃ), Ξαπολνῶ ἀναδίδω. Αὐτμὴν ἐξανίεσαν, » Ἰλ. Σ. « Νάματ' ἐξανίετε, » Εὐρ. « Ὑδρομβ. τὴν ῥ' ἄσγετον ἐξανίεσκον, » Ἀπλλν. « Θρόνους ἐξανεῖσαι γερσίν, » Ἠρ. (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἄλλ.) « Γαῖης ἡμετέρης Ἀχελωΐδες ἐξανίησιν, » Ἀπλλν. 2) (συνηθ.) χαλαρόνω, (μσ.) χαλαρόνομαι (Ταρκ. μαλακαίνω) ὅλως ὀλίγον λειόνω· (μτφορ.) καταπραΰνομαι, μετριάζω, ὀλιγοστεύω. « Πλεκτὰς ἰμάντων ῥοιζάδας ἐξανύσομαι, » Εὐρ. « Τὰ φύγοι ἐξανῆκε, » Ἱππκρ (καὶ τρπ.) « Ἐξαν-ηῆται, » Σοφ. (ᾖ πθ.) « Ἐξανειμένη τῷ ῥοδίνῳ, » Ὁμιλ., λειομένη μὲ ῥοδόσταγμα.

Ἐξανιμόω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνασύρω (κυρ. ὕδωρ) ἀπό.

Ἐξαν-ίστημι, Μ. ἐξαναστήσω (μσ. ἀόρ. Ἐξανέστην κτλ.). Σηκόνω ἐπάνω, σηκόνω εἰς τὸ πόδαρι· βιάζω τινὰ νὰ μεταστατεύσῃ (ἀ μετανοεύσῃ), ἀναστατόνω ὅλως ὅλον· ἀνατρέπω ἐκ θεμελίων « Ἐξανίστησαν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν νήσων, » Ἡρ. « Ἐξαναστήσας Ἰλίου βάθρα, » Εὐρ « Ἢ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτε; » Σοφ. ‖ (κυρ.) σηκώνομαι ἐπάνω· ὁρμῶμαι πρὸς ἀκμαιότητα (συνηθ.) ἐβγαίνω πρὸς χρεῖαν μου· μεταστατεύω, παραμερίζω· (τρπ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ ὅρια μου, γίνομαι ἐκτὸς ἑαυτοῦ. « Ἐξανίστατο εἰς περίπατον, » Ξεν. « Ἐξανίστασο πρὸ μαθής, » Ἀκκρ. « Ἐξανίεσθαι (ὅπου ἄλλ. ὀρθότ. Ἐξίεσθαι) τῆς ὁδοῦ, » Ξεν. « Ὄρος ἐξανεχη-

τὸς. « Πλθ., ἐξέγον, ὑφούμενον ν' Ἐσφαμα στρογγύλον ἐξανέστη, « Ἱππκρ.
Ἐξ-ανίσχω, Μ. ἐξανα-σχήσω, = Ἐξανέχω, Ἐξανατέλλω.
Ἐξαντών, οὖσα, ὄν, μτχ. τοῦ Ἐξάνειμι.
Ἐξ-αν-οίγω, Μ, οίξω, Ἀναίγω τι ὅλως διόλου.
Ἐξ-αν-οιδέω-ῶ, Μ. ήσω. Φουσκόνων ἀναφοῦμαι, ἐξέχω ὡς πρήξιμον.
Ἔξάνοιξις, εως (ἡ). Ἄνοιγμα.
Ἐξ-αν-ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Διορθόνω τι ἐντελῶς, τὸ ἀποκαθιστῶ εἰς τὴν προτέραν καλὴν κατάστασιν, ἐπανορθόνω.
Ἐξάντης [ξξ, ἄντα], ου (ὁ, ἡ). (κατὰ λέξ.) ὁ ἐκτὸς συναντήματος (κυρ. κακοῦ), ἀπηλλαγμένος (συμφορᾶς, νόσου κτλ.), (ἐπιτ.) ἀβλαβὴς, ὑγιὴς, καθαρὸς, ἐκτὸς κινδύνου, (μὲ γεν.).
Ἐξ-αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀδειάζω (Ψκαιρόνω) ὅλον τὸ περιεχόμενον εἴς τι ὑγρόν, (ἐν γέν.) ἀδειάζω ὅλως διόλου, (μτφορ.) = Ἐξαναλίσκω. (συνεχ.) ὑποφέρω. « Πόνων—, « Εὐρ.
Ἐξάντλημα (τὸ). τὸ ἐξαντληθὲν ἢ τὸ ὑφ' οὗ ἐξαντλεῖσαί τι, μέσον (ὄργανον) πρὸς ἐξάντλησιν.
Ἐξάντλησις, εως (ἡ). τὸ ἐξαντλεῖν ἢ ἐξαντλεῖσθαι, ἀδειασμα (ψκαίρωμα) ὑγροῦ.
Ἐξάννυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ=
Ἐξ-ανύτω καὶ Ἐξανύω, Μ. ανύσω. Φέρω τι εἰς πέρας (εἰς ἔκβασιν), ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, πραγματοποιῶ· καταρθόνω (ἐλλ. μὲ αὐτ. προθετ.) φθάνω (καταντῶ) εἰς (ἐνίοτε) φονεύω, (κοιν.) ἀποτελειόνω, (παρβλ. Ἐξεργάζομαι καὶ Κατανύτω).
Ἐξ-απαείρω, Π. ἀντὶ Ἐξαπαίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω καὶ κουβαλῶ ἔξω, Ἐκφέρω.
Ἐξ-απαιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Αἰτῶ (Ἀπαιτῶ) ἐπιμόνως.
Ἐξαπάλαιστας (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ϑ παλαιζῶν (σπιθαμῶν) ἔκτασιν.
Ἐξαπ-αλλάσσω (ττω), Μ. αλλάξω, (μὲ γεν.) = Ἀπαλλάσσω, ἐλευθερόνω. ||. (μσ.) ἀπαλλάσσομαι, ἀπομακρόνομαι ὅλως διόλου, γλυτόνω ἀπό.
Ἐξάπαντος (ἀντὶ Ἐξ ἅπαντος, ἐνν. τρόπου), ἐπίρ. Μὲ κάθε τρόπον, ἀφεύκτως.
Ἐξαπατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ ἐντελῶς.
Ἐξαπάτη (ἡ) καὶ
Ἐξαπάτημα (τὸ) καὶ
Ἐξαπάτησις, εως (ἡ). τὸ ἐξαπατᾶν ἢ ἐξαπατᾶσθαι, γέλασμα ἐντελές.
Ἐξαπατητήρ, ῆρος, Π. ἀντὶ
Ἐξαπατητής, οῦ (ὁ). ὁ ἐξαπατῶν, ἀπατεών.
Ἐξαπατητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα πρὸς τὸ ἐξαπατᾶν, ἀπατηλός.
† Ἐξαπατίσκω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐξαπαφίσκω.
Ἐξαπατύλλω, Μ. υλῶ, Ἐκμ. ὑποκορ. τοῦ Ἐξαπατῶ.
Ἐξαπάφοιτο, (γ'. ἑν. πρσ. τοῦ) μσ. ἀορ. δ'. τῆς ἐκτ. τοῦ
Ἐξαπαφίσκω, Μ. απαφήσω (ἀόρ. Ἐξήπαφον καὶ σπάντ. Ἐξηπάφησα), Π. ἀντὶ Ἐξαπατῶ.
Ἐξάπεδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ϑ πεδῶν ἔκτασιν.
Ἐξάπεζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 ποδὰς. « Μύρμ(ξ—, « Δυσ.
Ἐξαπέδαν, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐξαφοράω.
Ἐξαπέλεκυς, εως (ὁ, ἡ). τοῦ ἀπ. προπορεύονται ἐξ πελέκεις (ϑηλ. ἐξ πελεκαφόροι ῥαβδοῦχοι), (ἐπίθ. τῶν Πρυτόρων εἰς τὴν Ῥώμην).
Ἐξαπέπτην, ἀόρ. τοῦ Ἐξαφίπταμαι.
Ἐξ-απέρχομαι, Μ. απ-ελεύσομαι (ἀόρ. Ἐξαπῆλθον χϑ.). Ἀπέρχομαι (Ἀναχωρῶ ἀπό).
Ἐξάπηχυς, εως (ὁ, ἡ). Ἐξ πηχῶν.
Ἐξάπινα, ἐπ. (μτγν.) ἀντὶ Ἐξαπίνης.
Ἐξαπίνειος, α, ον, = Ἐξαίφνιδιος.
Ἐξαπινειώς καὶ
Ἐξαπίνης, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐξαίφνης.
Ἐξαπλασιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι ἐξαπλάσιον ἀφ' ὅτι εἶνε, πολλαπλασιάζω ἑξαπλασίως.
Ἐξαπλάσιος, α ἢ ος, ον καὶ
Ἐξαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). Ἐξ φορὰς τόσος.
Ἐξάπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 πλέθρων ἔκτασιν ἢ ἐμβαδόν.
Ἐξάπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 πλευράς.
Ἐξαπλῆ, ἐπίῤῥ. Ἐξαπλασίως.
Ἐξαπλήσιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ἐξαπλάσιος.
Ἐξαπλόος-οῦς, ὁη-ῆ, οον-οῦν, = Ἐξαπλάσιος.
Ἐξ-απλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω (Ἐκτείνω, Ξεδιπλόνω) τι ἐντελῶς. (κοιν.) Ἐξαπλόνω.
Ἐξαπλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐξαπλασιάζω.
Ἐξάπλωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐξαπλόω, (κοιν.) Ἐξάπλωμα.
Ἐξ-απο-βαίνω, Μ. βήσομαι, Π. καταβαίνω καὶ ἐβγαίνω ἀπό.
Ἐξαπόδης, ου (ὁ), = Ἐξάπους.
Ἐξαποδία (ἡ). Ἐξ ποδὲς (πρσωδ.) ὁμοῦ.
Ἐξ-αποδιδράσκω, Μ. αποδρᾶσω (ἀόρ. β'. Ἐξαπέδραν). Φεύγω κρυφίως (Ἐκφεύγω, Δραπετεύω) ἀπό.
Ἐξ-απο-δίομαι (χ. Μ.), Π. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) ἀποδιώκω ἀπό.
Ἐξάπους (ὁ, ἡ), = Ἐξάπους.
Ἐξ-απο-δύνω ἢ Ἐξ-απο-δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Ἐξαπέδυν κτλ.), Π. ἐβγάλλω τὰ ἐνδύματά μου, γδύνομαι, ξεγυμνόνομαι.
Ἐξ-απο-θλίβω, Μ. θλίψω. Θλίβων ἐκβάλλω ἀπό.
Ἐξ-απο-θνήσκω, Μ. θανοῦμαι, Ἐκμ. ἀντὶ Ἀποθνήσκω.
Ἐξ-απόλλυμι, Μ. ολέσω ἢ ολέω-ῶ (μσ. πρκ. Ἐξαπόλωλα κτλ.). Χάνω (καὶ μσ. Χάνομαι) ὅλως διόλου, ἀφανίζομαι, ἐκλείπω.
Ἐξαπολοίατο, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐξαπόλοιντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. δ'. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἐξαπόλλυμι.
Ἐξ-απο-νέομαι (χ. Μ.), Π. ἐπιστρέφω ἀπό, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐξαπονέομαι).
Ἐξ-απο-νίζω (νίψω), Μ. νίψω. Πλύνω πατρικά, ξεπλόνω.
Ἐξ-απο-ξέω, Μ. ξέσω. Ξέων ἐκβάλλω (ἐξαλείφω).
Ἐξ-απο-ξύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου ὀξύ (σουβλερόν).
Ἐξ-απο-πατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀποκατῶ, ἀποπατῶν ἐβγάζω.
Ἐξ-απο-πτύω, Μ. πτύσω. Πτύων ἐκβάλλω.
Ἐξ-απορέω-ῶ καὶ (μσ.) Ἐξαπορέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ἀπορῶ ὅλως διόλου, εὑρίσκομαι εἰς ἐντελῆ ἀπορίαν (ἀμηχανίαν, ἀπελπισίαν). « Ἀπορούμενοι, ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι, « Ἱερ.
Ἐξαπορ-έω, Μ. ήσω ἢ ὀυήσομαι (ἀόρ. Ἐξαπερόϑην κτλ.). Ἀπορέω (Κύνομαι, Σκορπίζομαι) ἐντελῶς.
Ἐξαποστέλλω, Μ. στελῶ. Στέλνω ἔξω ἢ μακράν· στέλλω ἐπισήμως (πρέσβυν, ἀποσταλμένον κτλ.).
Ἐξαποστολή (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ἐξ-απο-τίνω, Μ. τίσω, Π. πληρόνω (κυρ. τὸ πρόστιμόν μου) ἐντελῶς, ἐξοφλῶ, ἐκπληρόνω.
Ἐξάπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 πόδας ἢ ἐξ ποδῶν ἔκτασιν.
Ἐξ-απο-φαίνω, Μ. φανῶ. Ἀναποπαιῶ (Ἀναποδείχνω) ἐντελῶς.
Ἐξ-απο-φθείρω, Μ. φθερῶ. φθείρω ὅλως διόλου, καταφανίζω.
Ἐξαπο-χέω, Μ. χεύσω. Ἐκχέω ἀπό. « Ὀφθαλμῶν δάκρυ—, « Γ.
Ἐξάπρωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἐξ πρώρας (ϑηλ. 6 πλοῖα).
Ἐξάπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 πτέρυγας.
Ἐξάπτυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἐξ ἀλλεπαλλήλους πτυχάς. « Ἀσπὶς—, « Ἰλ. Μ.
Ἐξάπτω, Μ. ψω. Δένω (Ἐξαρτῶ, Κάμνω νὰ ἐξαρτᾶται) τι ἀπό τινος, (μσ.) πιάνομαι (βαστοῦμαι, ἐξαρτῶμαι) ἀπό τινος, (συνεχ. καὶ μεταφρ.) εἶμαι προσηλωμένος εἴς τι, ἀκολουϑῶ τινα κατὰ πόδας, (κοιν.) ἐδῶ τὸν ἀφίνω ἀπὸ κοντά, τὸν καταδιώκω. « Κώδωνας ἐξάπτειν, « Λογγ. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) « Πέτομαι κύκλους ἐξάψας, « Ὀδ. Χ. (καὶ μσ.) « Πάντες ἐξάπτεσθε (σειρᾶς), « Ἰλ. Θ, « Μανούλ κόδωνας ἐξυφάμενος, « Δκ., (παρβλ. Ἐνάπτω). 2) βάλλω (δίδω, [καὶ μσ.] Παίρνω) φωτιάν, ἀνάπτω, (μεταφρ.) διεγείρω, ἐρεθίζω, παροξύνω. « Στάσιν (« Πόλεμον κτλ.) ἐξάπτειν, « Δξ.
Ἐξάπτωτος (ὁ, ἡ), (γραμτ.) ὁ ἔχων ἐξ πτώσεις.
Ἐξ-απωθέω, Μ. ωϑήσω ἢ ώσω. Κουντῶ (Σπρώχνω) τι ἔξω ἀπό, ξεκουντῶ. ἀπορρίπτω.
Ἔξάπωλος (ὁ, ἡ). (ζῶημα) συρμένον ἀπὸ ἓξ ἄλογα (πωλάρια).
Ἐξάραγμα (τὸ), [ἐξαράσσω]. τὸ ἀποσπασθὲν ἀπὸ πουθενὰ μεβίαν, κομμάτι σύντριμμα.
Ἐξ-αραιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ἀρύ (ἀραιόν).
Ἐξαραίρημαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐξαίρημαι, πϑ. πρσ. τοῦ Ἐξαιρέω.
Ἐξ-αρέομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Καθιερόνω τι ὡς εὐχὴν (ἀράς), ἐγκαινιάζω. 2) ἀποδίδω τὴν εὐχὴν (τὸ τάξιμόν) μου, ἀφοσιοῦμαι (ζ).
Ἐξ-αράσσω (ττω), Μ. άξω. Συντρίβω μὲ ὁρμὴν ἐβγάζω, ξεβριζόνω (τρπ.) ἀποδιώκω κακὴν-κακῶς, (κοιν.) ξεκουμπίζω.
Ἐξάρατο, Π. ἀντὶ Ἐξήρατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ἀ. τοῦ Ἐξαίρω.
Ἐξ-αργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀργῶ (Ἀπρακτῶ) ὅλως διόλου· (μτφ.) παραμελῶ. « Ἔργα δρώμενα, καὐκὲτ' ἐξαργούμενα, « Σοφ.
Ἔξαργμα (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), [ἐξάργω]. τὰ ἐνεῖδει ἀπαργῶν ἢ πρὸς ἐξιλα-

σμὸν τοῦ φόνου ἀποκοπτόμενα μέλη τοῦ ἱερείου, (παρβλ. Μασχαλίσματα).

Ἐξαργυρίζω, Μ. ίσω, = Ἐξαργυρόω. 2) (μσ.) ἀφαιρῶ τινος ὅλα του τὰ ἀργύρια, (κοιν.) τὸν ἐκπορπολίζω.

Ἐξαργυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς ἀργύρια, (ὑηλ.) τὸ εἶδω καὶ ἀντ' αὐτοῦ πωλῶ χρήματα, πωλῶ, ἐξαργυρώνω (Θκ. Η', 81).

Ἐξαρεσκεύομαι, Μ. εύσομαι. καὶ

Ἐξαρέσκομαι, Μ. αρέσομαι. Προσπαθῶ νὰ ἀρέσω (νὰ εὐαρεστήσω) εἴς τινα, ἢ ἀποκτῶ (μὲ δῶρα κλπ.) τὴν εὔνοιάν τινος, τὸν ἑλκύω, τὸν ἐξιλεόνω.

Ἐξαρθῆναι, παθ. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐξαίρω.

Ἐξαρθρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐξαρθροῦμαι.

Ἐξάρθημα (τὸ), = Ἐξάρθρωμα.

Ἔξαρθρησις, εως (ἡ), = Ἐξάρθρωσις.

Ἔξαρθρος (ὁ, ἡ). ἐξαλμένος ἀπὸ τὸ ἄρθρον (τὸν ἁρμόν, τὴν κλείδωσίν) του, ἐξαρθρωμένος. 2) τοῦ ὀπ. τὰ ἄρθρα (οἱ ἁρμοί, ἡ κλείδωσις) ἐξέχουν (εἶναι πεταγμένοι ἔξω). « Ἄλλαι γὰρ ἄλλων μᾶλλον ἔξαρθροι πεφύκασιν, « Ἱππαρ. « Ἄρθρα ἐναργῆ, ἔξαρθρα, ἀσαρκώδεα, « Ἀρετ. ἐξέχοντα.

Ἐξαρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐβγάλλω τὰ κόκκαλον ἀπὸ τὸν τύπον (ἀπὸ τὸν ἁρμόν, τὴν κλείδωσίν) του. » Ἐπωμίδες ἐξηρθρωμέναι, « Ἀρρ., ἐξέχουσαι.

Ἐξάρθρωμα (τὸ). τὸ ἐξαρθρωμένον (ἐβγαλμένον ἀπὸ τὸν τύπον του) κόκκαλον. 2) = τῷ

Ἐξάρθρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐξαρθρόω, Ἐβγάλσιμον (χειρ., παθαιρ. χ.ἄ.).

Ἐξαριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ (λογαριάζω) τι μὲ ἀκρίβειαν, μετρῶν εὑρίσκω τὸν ἀριθμόν. « Ἀριθμήσαν τοὺς ἀστέρας εἰ δύνῃ ἐξαριθμῆσαι αὐτούς, « Γρφ.

Ἐξαρίθμησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐξάριθμος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἓξ ἀριθμοὺς ἢ ἓξ τινα (ὁποῖα δήποτε) τὸν ἀριθμόν, ἢ, ἓξ φοραὲς τόσος (τὸν ἀριθμόν), ἑξαπλάσιος.

Ἐξάριθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς τοῦ (ὡρισμένου) ἀριθμοῦ, ὑπεράριθμος, (Γαλ.) **surnuméraire**. « Οἱ ἔκτακτοι καλούμενοι στρατιῶται, ὡς καὶ τοὔνομα ἔδηλοι, τῆς τάξεως ἐξάριθμοι ἦσαν, « Σδ.

Ἐξαρκέω-ῶ, Μ. έσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Δίδω (Προμηθεύω) τὸ ἀρκετὸν (ὅσον χρειάζεται) εἴς τινα (« Φίλοις ἐξαρκέων, « Πίνδ.), (τρπρα.) ἔχω ὅσον ἢ ὅ,τι μὲ χρειάζεται (μὲ ἀρκεῖ), (ἐπμ.) εὐχαριστοῦμαι. « Ταῦτα ἔχουσιν οὐκ ἐξήρκεσεν αὐτοῖς, « Δμ. » Καὶ οὐκ ἐξήρκεσεν αὐτῷ σοσοῦτα τὴν πόλιν ἀδικῆσαι, « Ἀντιφ. (καὶ περιφρ.) « Ἐν τῷ ἐξαρκέοντι κεῖσθαι, « Ἱππκρ., = Ἐξαρκούντως ἔχειν, (παρβλ. Ἐπαρκέω). 2) (ἀμτβτ.) εἶμαι ἀρκετὸς (ἱκανὸς, ἀποχρῶν) πρός τι. « Πῶς ἂν ἐξαρκέσειε χρήματα ἐκτίνων, « Ξεν.

Ἐξαρκὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξαρκῶν, ἀρκετὸς, ἱκανός.

Ἐξαρκούντως, ἐπίρ. (μτγ.) ἱκανῶς, ἀποχρώντως, ἀρκετά. « Βιος ἐξαρκ. ἔχων, « Πλάτ., = Ἐξαρκῆς.

Ἔξαρμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐξαίρεται (ὑψοῦται), (ἰατρ.) πρήξιμον. (μτγν.) « Λόγου — , « Εὐς., ὕψος, ὄγκος, μέγεθος. (κυρ. δὲ ἀστρομ.) « Πόλου, (« Ἡλίου, « Ἀστέρων) —, « Πλ., τὸ μέρος (τὸ σημεῖον) τοῦ οὐρανοῦ μέχρι τοῦ ὁπ. ὑψοῦται ἑκαστον τῶν οὐρανίων σωμάτων. 2) = Ἔξαρσις.

Ἐξαρμόζω (.αρμόσ-τω), Μ. αρμόσω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐναρμόζω, ὑηλ.) Ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὸν ἁρμόν του, διακλόω τὴν συναρμογήν του, (κοιν.) τὸ ξεβιδόνω, τὸ ξεκουρδίζω, (μτφορ.) χαλνῶ τὸν ῥυθμὸν (τὴν ἁρμονίαν) του, (μουσ.) τὸ κάμνω κακοήχον, (ἀμτβτ.) εἶμαι ἢ γίνομαι.

Ἐξαρμόνιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ ἀντιβαίνων εἰς τὴν (μσν.) ἁρμονίαν, κακόηχος, (ἀντιθ. τῷ Ἐναρμόνιος).

Ἔξαρμος (ὁ, ἡ). ἐξηρθρωμένος τοὺς ἁρμούς, (1. Λυδὸς ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Γ', 57).

Ἐξαρνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀρνοῦμαί τι ὅλως διόλου, ἀπαρνοῦμαι· δὲν σέργω, δὲν συγκατανεύω, ἀποποιοῦμαι.

Ἐξάρνησις, εως (ἡ). ἄρνησις ἐντελής, ἀπάρνησις· ἀποποίησις.

Ἐξαρνητικὸς, ἡ, όν. Ὁ σημαίνων (ἢ ἐπιρρεπὴς, πρός) ἐξάρνησιν.

Ἔξαρνος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξαρνούμενος) (ἀρνούμενος ἐντελῶς ἢ ἀποποιούμενός τι. « Ἔξαρνός εἰμί τινος ἢ τι, « Λξ., = Ἐξαρνοῦμαι. (καὶ πρός ἀπαρ.) « Ἔξαρνός ἐστι μηδ' ἰδεῖν με πώποτε, « Ἀρχφ.

Ἐξαρπάζω, Μ. άσω, άξω, άσομαι. (ἐνίοτε μὲ γεν. ἐκ δ'.) Ἁρπάζων ἐβγάζω τι ἀπὸ πουθενά, ἁρπάζω ἔξαφνα μέσα ἀπό.

Ἔξαρσις, εως (ἡ). τὸ ἐξαίρειν ἢ ἐξαίρεσθαι, σήκωμα ἐπάνω, ὕψωσις, ἀνύψωσις, κτλ.

Ἐξαρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμνῶ ἢ δένω τι ἀπὸ πουθενὰ (μτφορ.) κάμνω νὰ ἐξαρτᾶταί τι ὅλως διόλου ἀπό (νὰ ζνε προσηλωμένον ἐντελῶς εἰς)· (παθ.) συνέχομαι (συνορεύω) μέ. « Ἐξαρτ. τοὺς νεκροὺς ἐκ τῶν δενδρων, « Αἰλ. (καὶ μτφορ.) « Τοιούτων ἡμᾶς ἐξαρτῶσι τῶν κριτῶν, « Συν. (καὶ μσ.) « Τάξιαν ἐξηρτημένη (ὅπου διόρθ. ἐξηρτυμένη) « Αἰσχλ. « Χουσία ᾗ λίθους ἐξήρτητο, « Συν. (ᾗ μτφορ.) « Ἐξηρτήσω σεαυτοῦ καὶ ἐποίησας εἶναι σοὺς, « αὐτ. « Ἐξήρτηται δὲ τῆς πόλεως πεδιάς, « Πλ. « Ἐξήρτηται δὲ ἡ χώρα πρὸς νότον, « Στρ., (παρβλ. Ἀναρτάω).

† Ἐξαρτηδόν, ἐπίρ. Κρεμαχτά, ἐν μετεώρῳ.

Ἐξάρτημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐξήρτηται (εἶνε κρεμασμένον ἢ προσηλωμένον εἰς ἢ συνέχεται μέ), (κοιν.) κρεμαστάρι· βαρίδι τοῦ νεροζυγίου κτλ., (τρπ.) παράρτημα.

Ἐξάρτησις, εως (ἡ). τὸ ἐξαρτᾶν ἢ ἐξαρτᾶσθαι, συνέχεια, ἀλληλουχία κτλ., (συγχ. τῷ Ἐξάρτισις καὶ Ἐξάρτυσις).

Ἐξαρτίζω, Μ. ίσω. Κάμνω (ἢ Παρατηρῶ νὰ ἦνε) τι ἄρτιον (σωστὸν, ἐντελές), τελειοποιῶ, συμπληρῶ, ἀπαρτίζω, (ὀθ. 2) = Ἐξαρτῶ, ἑτοιμάζω.

Ἐξάρτισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐξαρτισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξαρτίζειν, συμπλήρωσις, ἀπαρτισμὸς, τελειοποίησις. 2) = τῷ

Ἐξάρτυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐξαρτύω, Μ. ύσω. Ἑτοιμάζω (Ἐφοδιάζω) τι μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα, ἁρματώνω (πλοῖον κτλ.).

Ἐξάρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐξαρύω, Μ. ύσω. Ἀντλῶ ἀπὸ πουθενὰ, ἀντλῶν ἀδειάζω, ἐξαντλῶ· γραγγίζω τι ὅλως διόλου, ξεζουμίζω.

Ἐξαρχῆς (ἀντὶ Ἐξ ἀρχῆς), ἐπίρ. Ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς, ἐν πρώτοις.

Ἔξαρχος (ὁ). ὅστις ἀρχίζει πρῶτος νὰ κάμνῃ τι (τὸ ὁπ. ἀκολουθοῦν ἔπειτα οἱ ἄλλοι)· ἀρχηγὸς· πρωταίτιος· πρόκριτος, (εἰς τοὺς Βυζ.) ἔκτακτος ἀπεσταλμένος ἢ διοικητής, ἔξ. τοῦ

Ἐξάρχω, Μ. άρξω. Ἀρχίζω πρῶτος νὰ κάμνω τι, δίδω πρῶτος τὸ παράδειγμα· προαιμιάζω. (ἐν γεν.) πραγτεύομαι. (μὲ γεν.) « Μολπῆς (« Φοίου) ἐξάρχω, « Ἰλ. Σ., Ὀδ. Δ. (καὶ μσ.) « Βουλῆς ἐξήρχετο. « Ὀδ. Μ. (καὶ πρός αἰτ.) « Βουλὰς ἐξάρχων, « Ἰλ. Β'. « Ὁποῖ' (ἢ « Ὅποι) ἂν ἐκεῖνος ἐξάρχῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες, « Αχ. (καὶμὲ ἔοτ. ἐκδ'.) « Μολπὴν ἐξάρχειν τινι, « Εὐρ. (καὶ ἀντιρρ.) « Εἰ δέ μ' ὧδ' ἀεὶ λόγους ἐξῆρχες, « Σοφ., ἂν ἄρχιζες πάντοτε νὰ μὲ ὁμιλῇς τοιουτοτρόπως. (ἡμτχ.) « Ἐξάρχων (μὲ γεν.), = Ἀρχηγός, πρῶτος.

Ἔξαξ, ἄδος (ἡ). τὸ ἀφηρ. οὐσ. τοῦ 6 ἀριθμ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 6 μονάδων (πρφ. ἢ πραγμ.).

† Ἑξάς, ἄντος (ὁ), (εἰς τὴν Σκελ.), τὸ ἕκτον τῆς λίτρας, [ἀπὸ τὸ λατ. sextans].

Ἐξάσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων, συγκείμενος ἀπό) 6 σημεῖα (χαρακτῆρας, σχήματα).

Ἐξασθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι ὅλως διόλου ἀσθενὴς (ἀδύνατος), χάνω ἐντελῶς τὰς δυνάμεις μου.

Ἐξασθένησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πραηγ. ἀδυνάτισμα ἐντελές.

Ἐξασθενίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου ἀσθενῆ (ἀδύνατον), τὸν ἀδυνατίζω ἐντελῶς.

Ἐξασκελὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (διηρημένος εἰς, πλεγμένους εἰς τρόπον ὥστε φαίνονται ὡσὰν νὰ χωρίζεται εἰς) ἓξ σκέλη, (εἴδ. χειρουργ. ἐπιδέσμου).

Ἐξασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γυμνάζω τινὰ ἐντελῶς εἴς τι, (πθ. ἢ μσ.) μανθάνω τι μὲ ἀκρίβειαν, (ἰδιαιτέρ. εἰς τὸν πρκ.) ἔχω (ἀπέκτησα) ἕξιν εἴς τι. » Περί τε γράμματα ᾗ μουσικὴν ἐξησκημένος, « Πλ.

2) (ἐπὶ πραγμ.) κατασκευάζω ἢ καλλωπίζω τι μὲ πολλὴν ἐπεξεργασίαν, (ἐπμ.) τὸ κάμνω τέλειον εἰς τὸ εἶδός του. » Μνῆμα εἰς κάλλος ἐξησκημένον, « Ἀκ.

Ἐξάσκησις, εως (ἡ). τὸ ἐξασκεῖν ἢ ἐξασκεῖσθαι, γύμνασις ἐντελής.

Ἐξασταδίος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 σταδίων ἔκτασιν.

Ἐξάστερον (τὸ), (νλγ.). ὁ ἀστερισμὸς τῶν Πλειάδων (τοῦ ὁπ. φαίνονται κυρίως μονον τὰ ἓξ ἄστρα), ἡ (κοιν.) πούλια.

Ἔξασις (ξ), ισος (ἡ). ἡ ἐξέχουσα κλωστὴ τοῦ στημονίου ἢ εἰς τὴν μέσην ἢ εἰς τὰς ἄκρας τοῦ ὑφάσματος, κλώσσι, ξέφτιασμα. » Ὀθόνια λεπτὰ, μὴ ἔχοντα συῤῥαφὰς, μηδ' ἐξεστίας, « Ἱππκρ. « Τὰς καλουμένας ἐξαστίας, αἵτινες ἐν τοῖς ὑφαινομένοις ἐνίοτε μὲν ἐξεπίτηδες, ἐνίοτε δὲ ἀκουσίως γίνονται, προμήκεις ἔχουσαι, ποτὲ μὲν αὐτῆς τῆς κρόκης, ἔστι δὲ ὅτε καὶ τῆς πορφύρας, « Γαλ.

Ἑξάστιχος καὶ Ἑξάστοιχος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἓξ στίχους ἢ σειράς. « Τῶν κριθῶν αἱ μὲν εἰσι δίστιχοι, αἱ δὲ .. καὶ ἑξάστιχοι, « Θφρ. ‖ (φύσ.) Ἑξάστιχον (τό), ἓξ στίχοι.

Ἐξ-αστράπτω, Μ. άψω Ῥίπτω (Ἐβγάζω) ἀστραπάς· λάμπω, ἀκτινοβολῶ.

Ἑξάστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στηριζόμενος εἰς) ἓξ στύλους.

Ἑξασύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἓξ συλλαβάς.

Ἐξ-ασφαλίζω καὶ (μτ. ὁ καὶ εὐχρηστότ.) Ἐξασφαλίζομαι, Μ. ίσω, -όμαι. Ἀσφαλίζω τι ἐντελῶς, (Ἰταλ.) τὸ στιγουράρω καλά.

Ἐξ-ατιμάζω, Μ. άσω. Ἀτιμάζω καθ' ὑπερβολήν· ἐξουθενῶ· καταισχύνω.

Ἐξατμιόω-ῶ, Μ. ώσω, = τῷ προηγ.

Ἐξ-ατμιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀναδίδω ἀτμόν, ἀχνίζω, (ἐπιμ.) ἐξατμίζομαι.

Ἐξ-ατμίζω, Μ, ίσω. Κάμνω (Ἀφίνω) τι νὰ ἐξατμισθῇ, τοῦ ἀφαιρῶ τὴν ἀτμίδα ‖ (μσ.) διαλύομαι εἰς ἀτμόν, ξεθυμαίνω. 2) ἐκθέτω τι εἰς τὸν ἀτμόν, ἀχνίζω (ᾳ).

Ἐξ-ατονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀτονῶ ὅλως διόλου, ἐξασθενῶ.

Ἑξάτονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἓξ τόνους, (μουσ.).

Ἐξ-αττικίζω, Μ. ίσω. Ἐξεργάζομαι (Καλλωπίζω) τι ἐπὶ τὸ ἀττικώτερον.

Ἐξ-άττω, Μ. ἄξω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐξαίσω.

Ἐξ-αυαίνω, Μ. ανῶ. Καταξηραίνω, (παρβλ. Ἐξαύω).

Ἐξαυγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. καλλὰ λαμπρὸς (φωτεινός, καθαρὸς, διαυγής). « Χιόνος ἐξαυγέστερος, « Εὐρ., ἀσπρότερος.

Ἐξ-αυδάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. λέγω ὅ,τι ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου, ἐκφράζω τὴν ἰδέαν μου, (κοιν.) ξεστομίζω.

Ἐξ-αυθαδιάζομαι, Μ. άσομαι καὶ

Ἐξ-αυθαδίζομαι, Μ. ίσομαι. Σκληρύνομαι (Πεισμόνω) εἰς τὸ ἄκρον, ἀντιστέκομαι μὲ ὅλην τὴν αὐθάδειαν (τὴν ἀναίδειαν, τὴν ἰσχυρογνωμίαν), = Ἀπαυθαδίζομαι.

Ἐξαῦθις, Π. ἀντὶ Αὖθις, πάλιν, ἐκ νέου, κτλ.

Ἐξαυλακίζω, Μ. ίσω. Ἐχχέω ὡς ἐξ αὔλακος, προχέω κραυνηδόν, (Ι. Αυδός).

Ἐξαυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἔξαυλον (ἄχρηστον διὰ τὸν αὐλόν), «Γλωσσίδες ἐξηυλημέναι, « Πλδ., αἱ καταπήσασαι ἄχρηστοι ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως. (ὅθεν μτφρ.) « Ἦθος ἐξηυλημένον, « Εὐστ., τὸ διεφθαρμένον. 2) ξεκωφαίνω τινὰ παίζων τὸν αὐλόν. « Οἱ ἐξηυλημένοι τὰ ὦτα, « Σων.

Ἐξαυλίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐβγαίνω (Ἀναχωρῶ, Μετοικῶ) ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου τυλίζομην (ἐστρατοπέδευον, εἶχα κυνάκι).

Ἔξαυλος (ὁ, ἡ). (κυρ. αὔλὸς) ὁ ἐκ τῆς πολυκαιρίας ἄχρηστος (ἴδε Ἐξαυλέω), (ἐν γέν. καὶ κατ' ἐκτ.) πεπαλαιωμένος, ἀχρησίμευτος.

Ἐξαυξάνω καὶ Ἐξαύξω, Μ. αυξήσω. Κάμνω τι ν' αὐξήσῃ ὑπὲρ τὸ δέον, αὐξάνω παραπολύ.

Ἐξαυστὴρ (ὁ), [τῆς ἐξαύω]. ἐργαλεῖον μαγειρικὸν (πειρούνι ἢ χουλιάρα) μὲ τὸ ὁποῖον ἐβγάλλουν τὸ κρέας ἀπὸ τὴν χύτραν, (παρβλ. Κρεάγρα).

Ἐξαυτῆς, ἐπίρ. (ἀντὶ) Ἐξ αὐτῆς (ἐννν. τῆς ὥρας), τούτην τὴν ὥραν, πάραυτα, ἀμέσως, (σαγχ. τῷ

Ἐξαῦτις, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ἐξαῦθις.

Ἐξ-αυτομολέω-ῶ, Μ. ήσω. Δραπετεύω ὡς αὐτόμολος. 2) (μτβτ.) ἐβγάζω τι ἀπὸ πουθενὰ δι' αὐτομόλων. « Ἵνα μὴ ἐξαυτομοληθῇ τὸ σύνθημα, « Τακτ., νὰ μὴ προδοθῇ εἰς τοὺς ἐχθροὺς ὑπ' αὐτομόλων.

Ἐξαυχενισμὸς (ὁ). ἀπείθεια, ἀνυποταξία, [ἐκ τοῦ

Ἐξ-αυχενίζομαι, Μ. ίσομαι. (κυρ. ἐπὶ ὑποζυγίων) Τινάζω ἀπὸ (ἀέν δέχομαι εἰς) τὸν αὐχένα μου τὸν ζυγὸν, (τρπ.) ἀπειθῶ· ἐπαναστατῶ· (κοιν.) σηκώνω κεφάλι.

Ἐξ-αυχέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ ἀπαρ.) καυχῶμαι, λέγω (ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ νομίζω, ὑποθέτω, ἐλπίζω) καυχώμενος ὅτι.

Ἐξ-αυχμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου αὐχμώδες (αὐχμηρόν), καταξηραίνω.

Ἐξαύω, Μ. αύσω. Καταξηραίνω· καταχαλῶ· ξεραΐζω. 2) Π. ἀντὶ Ἐξάπτω, « Μέσον δ' ἐξαύσατο βαῖνον, « Ἐρατοσθ. 3) ἀντὶ Ἐξαφύω ἢ Ἐξαιροῦμαι.

Ἐξ-αύω, Μ. αύσω, Π. φωνάζω δυνατά, ξεφωνίζω.

Ἐξ-αφ-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἐξαφεῖλον κτλ.). Ἐβγάζω καὶ παίρνω, ἀφαιρῶ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κατὰ μσ. ὁ.άθ.) « Ψυχήν τινος ἐξαφελέσθαι, « Ὁδ. Χ. « Ἐξαφελέσθαι τινα εἰς ἐλευθερίαν, « Δμ., (ἴδε Ἐξαιρέω)

Ἐξ-αφανίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ἄφαντον, ἀφανίζω ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, ἐξολεθρεύω.

Ἐξαφάνισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐξαφανισμὸς (ὁ). ἀφανισμὸς ἐντελής, ἐξολόθρευσις.

Ἐξ-αφ-αρπάζω, Μ. άσω καὶ άσομαι, Ἁρπάζων ἐβγάζω (Ἁλυτόνω) ἀπό.

Ἐξαφθῆναι, πθ. ἀορ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐξάπτω.

Ἐξ-αφ-ιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἱδρώνω μέ ὑπερβολήν, ἐβγάζω (ἀναβιβάω, ᾗ πθ. ἐξατμίζομαι) διὰ τοῦ ἱδρῶτος.

Ἐξ-αφ-ίημι, Μ ἐξαφ-ήσω. Ἀφήνω τι ὅλως διόλου ἐλεύθερον, ἀπολύω, (κοιν.) διώδρομον· Ἐξαποστέλλω. (μὲ γεν.) ἀπαλλάττω.

Ἐξ-αφ-ίπταμαι, Μ. αποπτήσομαι (ἀόρ. Ἐξαπέπτην κτλ.). Πετῶν ἐκφεύγω.

Ἐξαφ-ίσταμαι, Μ. ἐξαποστήσομαι (ἀόρ. Ἐξαπέστην κτλ.). (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Ἀπομακρύνομαι (Παραιτοῦμαι, Τραβῶ χέρι)

Ἐξαφ-ορμάω-ῶ, Μ. ἐξαποψίσομαι (ἀόρ. Ἐξαπεῖδον κτλ.). Βλέπω μακρίθεν τί γίνεται, (κοιν.) Ἀνοίγω, (παρβλ. Ἐξοράω).

Ἐξαφορος (ὁ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) βαρὺς ὅς τις μὲ ὅλους πέντε σηκόνει (κουβαλεῖ) τὸ-

Ἐξάφορον (τό). φορεῖον τὸ ὁπ. σηκόνουν (κουβαλοῦν) ἓξ ἄνθρωποι.

Ἐξ-αφρίζω, Μ. ίσω. Χύνω (Ἐβγάζω) ἀφρόν, ἀφρίζω, (ἐκμ.) ξεθυμαίνω. (μτβτ.) κάμνω νὰ ἀφρίζῃ τι, τὸ μεταβάλλω εἰς (τὸ γεμίζω μὲ) ἀφρόν. « Τὸν ὠετὸν ἐξαφρίζων (ὁ ἥλιος) εἰς νιφετὸν μεταπήγνυσι, « Θεοδώρητ.

Ἐξάφρισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐξαφρισμὸς (ὁ). ἡ εἰς ἀφρὸν μεταβολή, ἄφρισμα. « Τὸ αἷμα κατ' ἐξαφρισμὸν εἰς γάλα μεταβάλλεται, « Κλιμ.

Ἐξ-αφρίω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι ὅλως διόλου εἰς ἀφρόν.

Ἐξ-αφύω, Μ. αφύσω, Π. ἀπαντλῶ· ἐξαντλῶ.

Ἔξαχα, απν. ἀντὶ Ἐξαχῆ.

Ἑξάχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 χεῖρας.

Ἐξαχῆ, ἐπίρ. Εἰς ἓξ μέρη, κατὰ ἓξ τρόπους, ἓξη λογιῶν.

Ἑξάχοινιξ (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων 6 χοίνικας.

Ἑξάχοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων 6 χόας.

Ἑξάχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 χορδάς, «Κιθάρα—, « Ἀνών.

Ἐξ-αχρειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ἄχρηστον (ἀχρεῖον).

Ἐξ-αχωρίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω (Ξεχωρίζω) τὰ ἄχυρα ἀπὸ τὸν σῖτον ἢ ἄλλο ὁποιονδήποτε γέννημα.

Ἐξαχῶς, ἐπίρ., = Ἐξαχῆ, κατὰ ἓξ τρόπους.

Ἐξάψαλμος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συνιστάμενος ἀπὸ) 6 ψαλμούς.

Ἑξάψις, εως (ἡ). τὸ ἐξάπτειν ἢ ἐξάπτεσθαι, ἄναμμα, (χυδ.) κάρωμα. 2) (μτφρ.) ἀψιμαχία. 3) = Ἐξάρτησις.

Ἐξαωρία (ἡ). ἐξ ὡρῶν διάστημα, ξέκ τοῦ

Ἐξάωρος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν ἓξ ὥρας.

Ἐξέβαν, Δ. ἀντὶ Ἐξέβην, ἀ. ἐν. ἡ Αἰολ. ἀντὶ Ἐξέβησαν, γ'. πλθ. πρτ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκβαίνω.

Ἐξέβλαστον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκβλαστάνω.

Ἐξ-εγγυάω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω ἐγγύησιν (κυρ. ἵνα ἐβγάλω τινὰ [καὶ μτ.] ἵνα ἐβγω ἀπὸ τὴν φυλακὴν κτλ.).

Ἐξέγγυη (ἡ), (σπν.) ἀντὶ-

Ἐξεγγύησις, εως (ἡ). ἡ διδομένη (κυρ. ὑπὲρ ἀπαλλαγῆς κρατουμένου) ἐγγύησις.

Ἐξεγείνατο, μσ. (ἀντὶ ἐνεργ.) ἀορ. ἀ. τοῦ Ἐκγίγνομαι, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐξ εγείνατο).

Ἐξ-εγείρω, Μ. εγερῶ. Σηκόνω τινὰ (καὶ μτ. ἢ πθ. Σηκόνομαι) ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἐξυπνῶ· (μτφρ.) διεγείρω, παρακινῶ· ἐρεθίζω· ἐγκαρδιόνω. « Ὁ ἄνεμος τὸ πῦρ ἐξεγείρει, « Ἀρστ. « Ἀρ' ἐξεγείρει ταῦτα' ἀνειδέσιν; « Αἰσχλ.

Ἐξεγενόμην, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκγίγνομαι.

Ἐξέγερσις, εως (ἡ). σήκωμα ἀπὸ τὸν ὕπνον, Ξύπνημα. (μτφρ.) ὀρεθισμός, παρακίνησις.

Ἐξέγλυμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐκγλύφω.

Ἐξέγρομαι, Π. ἀντὶ Ἐξεγείρομαι.

Ἐξεδάην, Π. ἀντὶ Ἐξεδιδάχθην, ἐξέμαθον, πθ. αἰρ. ἀ. τοῦ Ἐκδιδάσκω.

Ἐξεδαφίζω, Μ. ίσω. Ἀνατρέπω ἐκ θεμελίων, κατεδαφίζω, ξεθεμελιόνω, (κοιν.) ξεπατόνω.

Ἐξεδήδοκα, πρκ. τοῦ Ἐκδοθίω.

Ἐξεδόμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκδίδωμι.

Ἐξέδρα, ας, (ἡ). κάμαρα (συνήθ. Ἐξέχουσα τοῦ λοιποῦ οἰκοδομήματος) διὰ συνελεύσεις ἢ συναναστροφὰς· σάλα τῆς ὑποδοχῆς, (εἰς τὸν Βικέρ.) σπουδαστήριον. (ὁ Σχλ. τοῦ Ὁμ. ἐξηγεῖ τὸ) « Αἴθουσαι, ἐξέδραι στυλωταί· « (τὸ δὲ) « Κλίσιον, ἐξέδραν τινὰ σιγματοειδῆ, « (ἀντὶ τοῦ

ὁπ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει. « Ἐν κύκλῳ κρηπίδωμα βαθροειδές, ᾗ [ὅθι] « Ὅρος (ὁ Τμῶλος) ἐν τῇ ἀκρωρείᾳ σκοπὴν ἔχον ἐξέδραν λευκοῦ λίθου, « Στρβ.

Ἐξέδραμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἐκδιδράσκω, [ὃν πρέπει νὰ συγχ. μὲ τὸ φίστοιχόν του γ'. ἐν. πρσ. τοῦ»

Ἐξέδραμεν, ἀόρ. τοῦ Ἐκτρέχω.

Ἐξέδριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἐξέδρα.

Ἔξεδρος (ὁ, ἡ), ὁ ἐκτὸς τῆς ἕδρας (τοῦ φυσικοῦ καὶ συνήθους τόπου) τοῦ, (ἐπιρ.) = Ἔκτοπος, ἀσυνείθιστος· ἀλλόκοτος. «Ὄρνις—, « Δ. Κάσσ., Λ ἀπαίσιος. « Ἀνὴρ —, « Σοφ., ὁ μαινόμενος (ἐκτὸς) τῆς περιφόδος του, ξένος. (καὶ μέ γεν.) « φρενῶν —, « αὐτ., ὁ μὴ ὢν εἰς τὰς φρένας του, ἔκφρων, παράφρων.

Ἐξέδωκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐκδίδωμι.

Ἐξεθέμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκτίθημι.

Ἐξέθορον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκθρώσκω.

Ἔξει, ἀντὶ Ἔξεθι, β'. ἐν. πρσ. τῆς προστ. (ἢ τῆς ὁριστ.) τοῦ Ἔξειμι.

Ἕξεις, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἔχω, ἢ 2) ὁριστ. ἐν. τοῦ Ἕξις.

Ἐξειδέναι, ἀπαρ. τοῦ Ἐξοιδα.

Ἕξείη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνχ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἔξεστι.

Ἐξείης, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἑξῆς.

Ἐξεικάζω, Μ. άσω. (μὲ ὁριστ. ἐκ β'.) Βάμνω τι ὅλως ὁμοίου ἀρσιον μὲ ἄλλο, παρομοιάζω· μιμοῦμαι ἀκριβῶς, ὁθεν:

Ἐξείκασμα (τό), πᾶν ὅ,τι ἔγινε κατὰ μίμησιν ἀκριβῆ ἄλλου, ἀπεικόνισμα (ἀφομοίωμα, ἀντίτυπον) ἀπαράλλακτον.

Ἐξεικονίζω, Μ. ίσω. Παριστάνω τι ἀκριβῶς δι' εἰκόνος· ἐκφράζω ζωηρῶς διὰ παραβολῶν καὶ παραδειγμάτων, παρομοιάζω μὲ ἀκρίβειαν. 2) ἀντιγράφω (ἀπαραλλάκτως) εἰκόνα.

Ἐξεικόνισμα (τό), = Ἐξείκασμα, ἀπεικόνισμα.

Ἐξείλεγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐκλέγω.

Ἐξειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξετυλίζω, ξεδιπλώνω, ξεκουβαριάζω· (συνεκδ.) ἐκβάλλω. ἐξαιρῶ. (τρπ.) = Ἐκδιώκω, (καὶ πθ. ἢ εὐδ. ἀλλ. μὲ γεν.) Ἐκφεύγω, διαφεύγω. « Ὁ νόμος, ἂν τις ἐξείλῃ τινὰ ἐκ τῆς ἐφεσίας, ὑπόδικον ποιεῖ, « Δμ., (ὅθεν Ἐξούλης δίκη).

Ἐξείλησις, εως (ἡ). ξετύλιγμα, ξεδίπλωμα, ξεκουβάριασμα.

Ἐξείληφα, πρκ. τοῦ Ἐκλαγχάνω.

Ἐξείληφα, πρκ. τοῦ Ἐκλαμβάνω.

Ἐξείλω, = Ἐξειλέω.

Ἔξειλον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐξαιρέω.

Ἔξειμι, Μ. εἶμαι (παρτ. Ἐξόν κτλ.), = Ἐξέρχομαι (τοῦ ὁπ. ἐνίοτε χρησιμεύει ὡς μέλλων).

Ἔξεῖναι, ἀπαρ. τοῦ Ἔξεστι, ἢ 2) ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἔξειμι (Ἐξέρχομαι). « Ἐκ δὲ τῶν βασιλείων οὐ θέμις ἐξεῖναι, « Στρ. Ιϛ', δ'.

Ἐξεῖπα ἢ Ἐξεῖπον, ἀόρ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἐξαγορεύω.

Ἐξειργασμένως [ἐξεργάζομαι], ἐπίρ. (μτχ.) Ἐντελῶς, ἀκριβῶς.

Ἐξείργω, Μ. εἴρξω. Ἐμποδίζω, ἀποκλείω. « Τοὺς συκοφάντας τῶν ὡραίων ἐξείρξετε; « Ἀρχ. « Τῷ νόμῳ ἐξείργοντο, « Θκ., ἐξεχωροῦντο, ἐξέκλειοντο, (παρβλ. Ἀποκλείω).

Ἐξείρηται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ (ἀνμλ.) πθ. πρκ. τοῦ Ἐξαγορεύω.

Ἐξείρομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐξέρομαι.

Ἐξειρύω, Ἰων. ἀντὶ Ἐξερύω.

Ἐξείρω (χ. Μ.). Ἐκτείνω ἢ Σύρω τι πρὸς τὰ ἔξω, ἐβγάζω. « Τὴν γλῶσσαν (« Τὴν χεῖρα)—, « Ἄρσφ., Ἴλ.

Ἐξειρωνεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἐκλαμβάνω τι πρὸς εἰρωνείαν, λέγω εἰρωνευόμενος· (ἐν γέν.) περιπαίζω.

Ἐξεῖς, Δ. ἀντὶ Ἔξεις, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἔχω.

Ἔξεισθα, Π. Λίολ. ἀντὶ Ἔξει, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνχ. τῆς ὁρ. τοῦ Ἔξειμι.

Ἐξεκκλησιάζω, Μ. άσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐκκλησιάζω, συγκροτῶ (χωρ. ἔκπαικτον) ἐκκλησίαν, συγκαλῶ τὸν λαόν. (συνεκδ.) κηρύττω ἢ ἀποφασίζω ἀπ' ἐκκλησίας. « Ἐξεκκλησίασαν νηστείαν, « Γρφ.

Ἐξεκλήϊσαν, Ἰων. ἀντὶ Ἐξέκλεισαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Ἐγκλείω.

Ἐξελάαν, Π. ἀντὶ Ἐλάσαι, ἐνχ. ἢ μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐξελαύνω.

Ἐξέκνισε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Ἐκνίζω.

Ἐξέλαβον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκλαμβάνω.

Ἐξέλαθον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκλανθάνω.

Ἐξελαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς ἔλαιον (ἐλαιόδι), τὰ κάμνω νὰ γένῃ ἐλαιῶδες. « Τὰ κάρυα χρονιζόμενα ἐξελαιοῦται, « Πλ.

Ἐξέλαμψεν, Ἰων. ἀντὶ Ἐξέλαβεν.

Ἐξελασία, ας καὶ

Ἐξέλασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξελαύνειν, διώξιμον (« Τὴν Πεισιστρατιδῶν ἐξέλασιν, « Ἡρ.)· ξεκίνημα (κυρ. ἐφ' ὅπερ ἢ ὁρμῆσαι) δι' ἐκστρατείαν κτλ., (Τακτ.) ἐκδρομή. « Τὰς ἐξελάσεις τε καὶ ὑποχωρήσεις καὶ ἀναστροφάς, « Μαχρ. « Τὴν Ἀμφιάρεω ἐξέλασιν εἰς Θήβας, « Ψευδοηρόδ. « Ποιμενίου ἐξέλασις, « Πλθ., ἢ πρὸς βοσκὴν ἐξαγωγή.

Ἐξελατέος, α, ον, θετ. τοῦ

Ἐξ-ελαύνω, Μ. ελάσω καὶ Ἀττ. ελῶ (πρκ. Ἐξελήλακα κτλ.). (μὲ γεν. ἐκ β'.) Διώχνω ἔξω· ἐβγάζω μὲ βίαν, ἐξωθῶ (« Ὡς οἶνῳ δὴ τὸν οἶνον, . ἐξελῶντας ἀλλήλους διαφορήσοντας, « Ἰλ.)· (ἐπὶ μετάλλ.) σφυροκοπῶν ἐκτείνω (ἀμτβτ. ἢ ἄλλ.) ἐβγαίνω νὰ ὑπάγω τουθενά (ξεκινῶ) μὲ ἄλογον ἢ ἁμάξι, ἐκστρατεύω.

Ἐξ-ελέγχω, Μ. ἐγξω. Ἀποδεικνύω τὴν ἀλήθειαν, ἐβγάζω εἰς τὸ φανερόν. « Ὁ μόνος ἐξελέγχων ἀλάθειαν ἐτήτυμον χρόνος, « Πίνδ. « Τύχην ἐξελ., « Πλθ. (καὶ πθ.) «Οὐ δὴ τοῦτό γ' ἐξελέγχομαι, « Κύρ., δὲν ἠμπορεῖ νὰ μὲ κατηγορήσῃ (νὰ μὲ ὀνειδίσῃ) κάνεις διὰ τοῦτο.

Ἐξέλεθ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Ἐξείλετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. καὶ

Ἐξελεῖν ἢ Δ. Ἔξελεν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐξαιρέω.

Ἐξελίξω, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Ἐκλέγω.

Ἐξελέσθαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐξαιρέω.

Ἐξελευθερικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνῆκων εἰς (ἢ 2) καταγόμενος ἀπὸ) ἐξελεύθερον, υἱὸς ἢ ἀπόγονος ἀπελευθέρου.

Ἐξελεύθερος (ὁ, ἡ), = Ἀπελεύθερος.

Ἐξελευθεροστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ ἄκραν ἐλευθεροστομίαν (χωρὶς κόμψιαν σωστολήν).

Ἐξ-ελευθερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλευθερώνω σκλάβον, τὸν κάμνω ἐξελεύθερον, (ἐν γέν.) ξελευθερώνω.

Ἔξέλευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξέρχεσθαι καὶ τὸ μέρος ἐξ οὗ ἐξέρχεταί τις, ἔξοδος, [ἐκ τοῦ

Ἐξελεύσομαι, μέλλ. τοῦ Ἐξέρχομαι.

Ἐξελήλακα, πρκ. καὶ

Ἐξεληλάκεσαν, Ἀττ. ἀντὶ Ἐξελήλακεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ἐξελαύνω.

Ἐξελήλεγμαι, πθ. Ἀττ. πρκ. τοῦ Ἐξελέγχω.

Ἐξελήλυθα, β'. πρκ. τῆς ὁρ. καὶ

Ἐξελθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐξέρχομαι.

Ἐξελιγμὸς (ὁ), [ξελίσσω]. ξετύλιγμα, ξεκουβάριασμα· (μτνμ.) ἄνοιγμα (ἁπλῶν μαζῶν στρατεύματος παρατεταγμένων, Γαλλ.) évolution.

Ἐξέλικτος (ὁ, ἡ). ξετυλιγμένος ἢ δυνάμενος νὰ ξετυλιχθῇ (ξεδιπλωθῇ κτλ.).

Ἐξελίκτρα (ἡ) καὶ

Ἐξέλικτρον (τό). κάθε μηχανὴ ἢ ἐργαλεῖον περιξ τοῦ ὁπ. τυλίζεται καὶ ἀπὸ τοῦ ὁπ. ἐπιμ. ξετυλίζεται σχοινὶ κτλ., ἀνέμη, μαγγανέλι κτλ.

Ἐξέλιπον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκλείπω.

Ἐξέλιξις, εως (ἡ), = Ἐξελιγμός.

Ἐξ-ελίσσω (ττω), Μ. ίξω. Ξετυλίζω, ξεκουβαριάζω, (μτνμ.) μεταφέρω ἐν τάξει τὰς ὄπισθεν σειρὰς στρατεύματος ἢ χόλου εἰς τὸ μέτωπον, (Γαλλ.) déployer. (μτφρ.) ἐξηγῶ. « Σὺ δ' ἐξέλισσεις πῶς θεοῦ θεσπίσματα; « Εὐρ.

Ἐξ-ελκόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (τὸ τραῦμα) εἰς ἕλκος, (πθ.) γεμίζω ἀπὸ ἕλκη (πληγὰς, φπυριά).

Ἐξελκτέον, θετ. τοῦ Ἐξέλκω.

Ἐξελκυσμὸς (ὁ). τράβηγμα καὶ ἀγάλωσμον ἔξω, ξέκ τοῦ

Ἐξ-έλκω, Μ. ελκύσω (ἀόρ. Ἐξείλκυσα κτλ.). (μὲ γεν. ἐκ β'.) Τραβῶ ἔξω, τραβῶν ἐβγάζω, ἀποσπῶ. « Ἐξ αἰδοίας (γόνυ) πρὸς, « Εὐρ., Σοφ., (περιφρ. ἀντὶ) παρεύομαι, ὑπάγω. (καὶ ἄλλ.) « Χωρεῖ δὲ πρύμναν .. ἐξέλκει δέ, « αὐτ.

Ἐξέλκωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐξελκόω, ἄνοιγμα πληγῆς· μεταβολὴ τοῦ τραύματος εἰς ἕλκος.

Ἐξ-ελλεβορίζω, Μ. ίσω. Καθαρίζω διὰ τοῦ ἐλλεβόρου.

Ἐξ-ελληνίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου Ἑλληνικὸν (κατὰ τὰ ἤθη ἢ τὰ ἔθιμα, κυρ. δὲ κατὰ τὴν διάλεκτον), μεταφέρω λέξιν ἢ φράσιν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἰδίωμα· μεταφράζω Ἑλληνιστί.

Ἐξελόμην, Π. ἀντὶ Ἐξειλόμην, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ὁρ. καὶ

Ἐξέλω, χς, η, ωμεν κτλ., ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐξαιρέω.

Ἐξελῶ, ᾷς, ᾷ, Ἀττ. ἀντὶ Ἐξελάσω, μέλλ. τοῦ Ἐξελαύνω.

'Εξεμάνην, πθ. ἀόρ. τοῦ 'Εκμαίνω.
'Εξέμαθον, ἀόρ. 6', τοῦ 'Εκμανθάνω.
'Εξέμεν ἢ 'Εξέμεναι, Π. ἀντὶ "Εξειν, μέλλ. τῆς ἀρχ. τοῦ "Εχω.
'Εξέμεναι, ἀντὶ 'Εξεῖναι, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Εξίημι.
'Εξεμέω-ῶ, Μ. ἥσω. 'Εσπνῶ, 'ξηρνῶν ἐξαγάζω.
'Εξέμηνα, ἀόρ. τοῦ 'Εκμαίνω.
†'Εξέμμορε, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Εξ ἔμμορε.
'Εξ-εμπεδόω-ῶ, Μ. ώσω. Φυλάττω ἢ Κάμνω νὰ φυλάττηται τι ἀπαραβάτως. 2) ξεπεθυλόνω ('Ησύχ.).
'Εξ-εμπολάω(καὶ Ἰων.-έω)-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ μὲ κέρδος ἢ Ξεπουλῶ (χυρ. εἰς ξένους), (ἐν γέν.) ἐμπορεύομαι (χυρ. εἰς ξένον τόπον), (τρπ.) προδίδω.
'Εξ-εναίρω, Μ. αρῶ, Π. ἀναιρῶ (ἀφανίζω) κατὰ κράτος, φονεύω, ἐξολοθρεύω.
;'Εξέναντι καὶ
'Εξεναντίας, ἐπίῤῥ. (ἀντὶ) 'Εξ ἐναντίας (ἐνν. ὁδοῦ), ἀπ' ἀντικρύ, κατάντικρα (τρπ.) τὸ ἐναντίον, τὸ ἀνάπαλιν.
'Εξ-εναρίζω, Μ. ίσω, Π. ξεγυμνόνω ἐντελῶς (χυρ. ἀπὸ τὰ ἅρματά του τὸν φονευθέντα ἐχθρόν). 2) = 'Εξεναίρω, φονεύω, ἀφανίζω.
'Εξενέγκαι καὶ Ἰων.
'Εξενεῖκαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Εκφέρω.
'Εξενειχθῆναι, Ἰων. ἀντὶ 'Εξενεχθῆναι.
'Εξεν-έπω (χ. Μ.), Π. = 'Εξευδάω, ἐκφράζω, λέγω, διηγοῦμαι.
'Εξένεισα, ἀόρ. τῆς ὀρχ. τοῦ 'Εκνέω.
'Εξενεχθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Εκφέρω.
'Εξενεχυριάζω, Μ. άσω, = 'Ενεχυριάζω, 'παίρνω ὡς ἐνέχυρον.
'Εξένηνοχα, πρκ. τοῦ 'Εκφέρω.
'Εξενθεῖν, Δ. ἀντὶ 'Εξελθεῖν.
'Εξ-έννυμι, Μ. ἐξίσω. Ξενδύνω, ξιγυμνόνω. (ἐν γέν.) ἐξαγάζω· ἐκθέτω.
'Εξ-εντερίζω, Μ. ίσω. 'Εξαγάζω τὰ ἔντερα, ξικοιλιάζω (μτφ.) ἐξαγάλλω τὴν ψίχαν [τὴν ἐντεριώνην] ξύλου· (ἐν γέν.) ἀδειάζω τι ἀπὸ τὰ περιεχόμενα· ξεπατόνω.
'Εξεο, Ἰων. 6', ἐν. προσ. τοῦ μσ. ἀόρ. 6'. τῆς πρστ. τοῦ 'Εξίημι.
'Εξεὼν, Ἰων. ἀντὶ 'Εξὸν, μτχ. τοῦ "Εξεστι.
'Εξ-επ-φέω, Μ. φήσω. Ἀποβιώνω τι (Ξεμαργόνω) δι' ἐπῳδῶν, γητευόντων καταπραΰνω.
'Εξ-επ-αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω ὅλως ὁλοῦθε ἐπάνω, (μτφορ.) διεγείρω, ἐμπνέω ἔπαρσιν, (κοιν.) ξεπαίρνω.
'Εξ-επ-εύχομαι, Μ. εὔξομαι, Π. = 'Εξεύχομαι, καυχῶμαι δι' ἔντι.
'Εξεπιδέδρομα, Π. πρκ. τοῦ 'Εξεπιτρέχω.
'Εξεπιδέκατος, η, ον, Π. ἀντὶ 'Εκκαιδέκατος.
'Εξεπικολῆς, ἐπίῤῥ. = 'Επικολῆς, ἐπιπολαίως, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν μόνον,
'Εξ-επίσταμαι, Μ. επιστήσομαι. 'Θξεύρω τι ἀπ' ἔξω, (ἐπμ.) ἠξεύρω (γνωρίζω) μὲ ἀκρίβειαν, εἶμαι ἐντελῶς εἰδήμων (ἐπιστήμων) τοῦ πράγματος.
'Εξεπίστεαι (στησαι), Ἰων. 6'. ἐν. προσ. τοῦ 'Εξεπίσταμαι.
'Εξ-επι-σφραγίζομαι, Μ. ίσομαι, = 'Επισφραγίζω, ἐνσπόνω, ἐμπνέω.
Εξεπίτηδες, ἐπίῤῥ. = 'Επίτηδες, ἐπιτηδέως.
'Εξ-επι-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι, Π. ἐξαγάνω ἀπὸ πουθενὰ καὶ τρέχω κρὸς τὰ ἐπάνω.
'Εξεπλάγην, πθ. ἀόρ. 6'. τοῦ 'Εκπλήσσω.
'Εξέπλει (κατὰ κρτ.) ἀντὶ 'Εξέπλεε, γ'. ἐν. προτ. τοῦ παρ. τοῦ 'Εκπλέω.
'Εξέπλησεν, ἀόρ. ά. τοῦ 'Εκπίμπλημι.
'Εξέπλωμεν, ά. πλθ. προ. τοῦ παρτ. τοῦ 'Εκπλώω = 'Εκπλέω.
'Εξεπ-ομβρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κύνω ὄμβρον ἢ ὡς ὄμβρον, βρέχω χρουνηδόν. «Ζεὺς οὔτ' ἐξεπομβρῶν οὔτ' ἐπαυχμήσας φίλος, « Σοφ.
'Εξέπραθον, ἀόρ. 6'. τοῦ 'Εκπέρθω.
'Εξέπτην, ἀόρ. 6'. τοῦ 'Εξίπταμαι.
'Εξέραμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐχύθη κατὰ γῆς ἢ ἐξεράσθη (ἐξῆγεν ὡς) 'ξερατόν, 'ξέρασμα.
'Εξέρασις, εως (ἡ). χύσιμον κατὰ γῆς, ἄδειασμα, (χυρ. ἰατρ.) κένωσις τῶν περιττωμάτων (δι' ἐμετικοῦ ἢ καθαρσίου), (ὄθεν κοιν.) 'ξέρασμα.
'Εξέρασμα (τὸ), = 'Εξέραμα.
'Εξ-εράω-ῶ, Μ. άσω. Χύνω τι κατὰ γῆς, ἀδειάζω· (ἰατρ.) πρὸ ἐνῶ κένωσιν, (ὄθ. κοιν.) 'ξερνῶ. « 'Εξέρα τὸ ὕδωρ, « 'Ρητ., χύσε τὸ ἐξω ἀπὸ (ἐπμ. ἄδειασε) τὴν κλεψύδραν.
'Εξ-εργάζομαι, Μ. άσομαι. 'Εργάζομαί (δουλεύω) τι μὲ ἐπιμέλειαν, (ἐπιάγρ.) καλλιεργῶ, (ἐν γέν.) καλοδουλεύω. τελειόνω (τελειοποιῶ· κατορθόνω, ἀποτελειόνω) τὸ ἔργον μου· (μτφορ. χυρ. εἰς τὸν πθ. πρκ. καὶ μσ. ἀόρ. καὶ μέλλ.) ἀφανίζω, (ὀθ.) «'Εξειργάσμεθα, « Εὐρ., τετέλεσται, ἐχαθήκαμεν! « Μή μ' ἐξεργάσῃ, « αὐτ., μήμε ἀφανίσῃς, (παρβλ. Διεργάζομαι).
'Εξεργασία (ἡ). ἐντελὴς ἐργασία, καλλιέργεια· ἀποπεράτωσις (ἐκτέλεσις) τῆς ἐργασίας, (ἐπμ.) τελειοποίησις τοῦ ἔργου.
'Εξεργαστικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἔχων δύναμιν ἢ προθυμίαν ἢ ἐπιτηδειότητα πρὸς τὸ ἐξεργάζεσθαι· καταρθωτικός.
'Εξέργω, Ἰων. ἀντὶ 'Εξείργω.
'Εξερεί-νω (χ. Μ.), Π. ήσω (ἐξετάζω) μὲ ἀκρίβειαν νὰ μάθω (ν' ἀκούσω) τι, (ὀθ. μτφ.) κρούω τὴν κιθάραν ὥστε ἐξαλλῃ ἦχον, ('Ομ. 'Ιμν. 'Ερμ. 463.), (ἐν γέν.) ἀνερευνῶ, ἐξιχνιάζω. « Πύρους ἄλλος ἐξερεείνων, « 'Οδ. Μ., = 'Εξερευνῶν, (παρβλ. 'Εξερέω).
'Εξερεθίζω, Μ. ίσω ξ Π.
'Εξερέθω (χ. Μ.). 'Ερεθίζω μὲ ὑπερβολὴν, Διερεθίζω.
'Εξ-ερείδω, Μ. ερείσω. Στυλόνω καλὰ, (μτφ.) ἀκκομπῶ 'γιερά.
'Εξ-ερείπω, Μ. ερείψω. Π. ρίπτω (κάμνω τι νὰ ἔβγῃ καὶ νὰ πέσῃ νὰ χρησιμοποιηθῇ) ἀπὸ πουθενὰ κατὰ γῆς. « 'Εξήρειπον ὄζους κελεύσας, « Πινδ. (καὶ μσ. ἢ οὐδ. σύνθ., χυρ. μόνον εἰς τὸν πρκ. 'Εξήρειπα ἢ 'Εξερήριπα[ι] καὶ τὸν ἀόρ. β'. 'Εξήρειπον). « 'Ως ὁ' ὀθ' ὑπὸ πληγῆς Διὸς ἐξερίπῃ δρῦς πρόῤῥιζος, « Ἰλ. Ξ. « Χαίτη ζεύγλης ἐξεριποῦσα, « Ἰλ. Ρ. « Κάπροι αὐχένας ἐξεριπόντες, « 'Ησ.
'Εξέρεισις, εως (ἡ), [ἐξερείδω]. τὸ νὰ ἀκκομπῷ τις πουθενὰ ἢ νὰ στυλόνῃ καλὰ ('γιερά).
'Εξέρεισμα (τὸ), πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐξέρεισιν, στήλωμα, ἀκκαμπιστῆρι. «δόγου —, « Λογγ., (παρβλ. 'Εγκάθισμα).
'Εξέρευγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐκπτύεται ('ξερνιέται, ἀναβίβεται). 2) (ἐπὶ ποτ.) = 'Εκβολή, στόμιον, [ἐκ τοῦ
'Εξ-ερεύγω καὶ (μσ. ὃ ἢ εὐχρηστότ.) 'Εξερεύγομαι, Μ. ερεύξομαι. 'Εσταγόμενος ἐκβάλλω, 'ξερνῶ· ἀναβίβω· ἀναβρύω· (ἐπὶ ποτ.) χύνομαι, ἐκβάλλω.
'Εξ-ερευνάω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ερευνῶ ('Εξετάζω) μὲ ἐπιμέλειαν, προσπαθῶ σκαλίζων νὰ εὕρω (νὰ ξετρυπόσω) τι.
'Εξερεύνησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἔρευνα (ἐξέτασις) ἀκριβὴς πρὸς ἀνίχνευσιν τοῦ ζητουμένου.
'Εξερευνητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐξερευνῶν, ἐξεταστὴς ἀκριβής.
'Εξερευνητικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἔχων δύναμιν ἢ προθυμίαν ἢ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ ἐξερευνᾶν.
'Εξέρευξις, εως (ἡ). τὸ ἐξερεύγεσθαι, 'ρέψιμον καὶ ξέρασμα, (ἐπὶ ποτ.) = 'Εκβολή.
'Εξ-ερέω καὶ (μσ.) 'Εξερέομαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. 'Εξηρόμην ἢ 'Εξειρόμην), Π. = 'Εξερεείνω. « Κρονίδην ἐξείρετο ἢ προσέειπεν, « Ἰλ. Ε. (καὶ μὲ γεν. ἑλλ. προθ. ἐκ δ'.) « Ἀνάξιον φωτὸς ἐξερήσομαι, « Σοφ. (καὶ μτφ.) « Κνημαὶς ἐξερέσαι (ἢ ἐλαφος) καὶ ἄγχι βοσκομένη, « 'Οδ. Δ., ἐξερευνήσῃ, (συγχ. τῷ
'Εξερέω-ῶ, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ 'Εξαγορεύω.
'Εξ-ερημόω-ῶ, Μ. ώσω. 'Ερημόνω ἐντελῶς, μεταβάλλω εἰς παντελῆ ἐρημίαν, κατερημόνω.
'Εξέρησις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ 'Εξέρασις.
'Εξερίζω, Μ. ίσω. Φιλονεικῶ ἐχυρογνωμόνως, ἐξακολουθῶ νὰ ἐρίζω.
'Εξ-ερι-θεύομαι, Μ. εύσομαι. 'Ελκύω πρὸς τὸ μέρος μου τινὰ διὰ φαδιουργιῶν (μηχανορραφιῶν), (ἐν γέν.) ραδιουργῶ, (Ἰταλ.) intrigare.
'Εξ-ερινάζω, Μ. άσω. Εὐκολύνω τὴν ὡρίμασιν τῶν σύκων (διὰ τοῦ ἐρινασμοῦ).
'Εξεριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐξερίζων (φιλονεικῶν ἐχυρογνωμόνως), φιλόνεικος.
'Εξ-ερμηνεύω, Μ. εύσω. 'Εξηγῶ σαφέστατα, Διερμηνεύω.
;'Εξ-ερπύζω, καὶ
'Εξ-έρπω, Μ. ερπύσω (ἀόρ. 'Εξέρπυσα κλπ.). "Ερπων (Συρόμενος) ἐβγαίνω ἀπὸ κουθενὰ, ξετρυπόνω. « 'Εκ τοῦ σκίμποδος δάκνουσί μ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι, « Ἀρχφ. 2) (μτγν. μτφ.) ἀναβαίνω ἑρπετά. « 'Εξέρψεν ἡ γῆ αὐτῶν βατράχους, « Γρφ.
'Εξερράγην, πθ. ἀόρ. 6'. τοῦ 'Εκρήγνυμι.
'Εξ-ερῶ, Μ. ερῶ καὶ ερήσω, Π. ἐξαγάνω ἢ ὑπάγω (χυρ. πρὸς ἐλεύθερόν μου καὶ ἐπὶ καλοῦ). « 'Εξέρρεγαίας τῆς δε, « Εὐρ., κρυμνόσου φύγε ἀπ' ἐδῶ.
'Εξερρύηκα, πρκ. τοῦ 'Εκρέω.
'Εξερυγεν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Εξερεύγομαι.
'Εξ-ερυθριάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι.
'Εξέρυθρος (ὁ, ἡ). ὅλως ἐρυθρὸς, κατακόκκινος.
'Εξ-ερύκω, Μ. ερύξω, Π. = Ἀπερύκω, ἐμποδίζω.
'Εξερύω, Μ. ύσω, (μὲ γεν. ἐκ δ'.) τρυπῶ ἐβγάζω τι ἀπὸ, ἀποσπῶ. « Τεῦχε' ἐξερύσας

σε χειρὰς, « Ἰλ. Ψ. « Τὸν ἐξ μετόπισθε λαξὼν πλῆξε, ἐξεράσσατεν, « Ἰλ. Κ. « Ἰχθύας, οὓς θ' ἁλιῆες ἐς αἰγιαλὸν ἔκτοσθε θαλάσσης δικτύῳ ἐξέρυσαν, « Ὀδ. Χ.

Ἐξέρχομαι, Μ. ἐξελεύσομαι (ἀόρ. Ἐξῆλθον κτλ.). (μὲ γεν. καὶ σπανιότ. μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἡ πρόθεσ.) Ἐβγαίνω, ἐβγαίνω ἀπὸ παθενὰ, πηγαίνω ἔξω· (ἐπὶ χρόν.) παρέρχομαι· (ἐπὶ ὑγείρ. προφητ. κτλ.) ἀληθεύω, πληροῦμαι, λαμβάνω ἔκβασιν. (παρρβλ. Ἔρχω). (ἐπὶ ἀριθμ.) πρωκύπτω, συμποσοῦμαι· (μὲ αἰτ. προθετ.) μετοξαίνω, (τρπ.) συναριθμοῦμαι, (κοιν.) περνῶ εἰς τὴν ἀράδα.

Ἐξερωέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ γεν.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν ὁρόσημο, ἐκκλίνω, παρεκτρέπομαι, παραστρατίζω. « Ἐξηρώησε κελεύθου, « Θκρ.

Ἐξερωτάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐξιρεσείνω.

Ἐξεσάωθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐξεσώθησαν, πθ. ἀόρ. τοῦ Ἐκσώζω.

Ἐξεσθίω, Μ. ἐξέδομαι (πρκ. Ἐξεδήδοκα κτλ.). Τρώγω τι ὁλοκλήρον, κατατρώγω.

Ἔξεσις (ἡ). [ἵεμι], Π. ἀκροζολή (μὲ παραγγελίαν), πρεσβεία, (Γαλλ.) **mission**.

Ἔξεσις [ἵεμι.], εως (ἡ). ἀπόπεμψις (κυρ. γυναικὸς), χώρισμα.

Ἐξέσκληκα, πρκ. (ἀντὶ ἐνεστ. τοῦ ἀχρ. Ἐξεσκέλλω, κατεξηράνθην, κατεσκληρύνθην.

Ἐξέσμων, παρατ. τοῦ Ἐκσμάω.

Ἐξεσσύθην, Π. ἀόρ. ά. καὶ

Ἐξέσσυτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. ἢ τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ἐκσεύομαι.

Ἐξέστηκα, πρκ. καὶ

Ἐξέστην, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐξίσταμαι.

Ἔξεστι, Μ. ἐξέσται (παρτ. Ἐξὸν, πρατ. Ἐξέστω, ὑποτ. Ἐξῇ, ἀπαρ. Ἐξεῖναι, χ μτχ. Ἐξὸν). (ἀπρσ.) Εἶν' ἐπιτετραμμένον (συγχωρημένον) ἢ δυνατὸν (ἡμπορεῖ) νὰ γένῃ. (μὲ δοτ. χ ἀπαρ.) « Ἔξεστί μοι ἀποβημεῖν, « Ξεν. (ἢ μτχ.) « Ἐξὸν, « (ἐκλαμβ. ἀπολύτ.), ἐν ᾧ (ἀφ' οὗ) εἶνε δυνατὸν ἢ συγχωρημένον.

Ἔξεστις, ιος (ἡ), Ἰων. = Ἔξεσις.

Ἐξέστραμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐκστρέφω, (ὀθ.

Ἐξεστραμμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Ξανάστροφα, ἀνάποδα· παρηλλαγμένως.

Ἐξετάζω, Μ. άσω. Ἐρευνῶ (Ἐρωτῶ) νὰ μάθω τι· (Νμ.) ἀνακρίνω, ζητῶ ν' ἀνακαλύψω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. διὰ βασάνων) τὴν ἀλήθειαν παρά τινος· ἐξακριβόνω, συγκρίνω, παραβάλλω· δοκιμάζω τι ἂν ἦνε καθὼς πρέπει, (ὀθ. ἐπὶ στρατ.) ἐπιθεωρῶ· (πθ. πρὸς μτχ.) φαίνομαι (ἀποδεικνύομαι) πράττων τι. « Ἐξητασόμην τὰ δέοντα λέγων, « Δημ. (καὶ προθετ.) « Μετὰ τῶν μηδὲν ἡδικηκότων ἐξετάζεσθαι, « αὐτ., συναριθμεῖσθαι. (καὶ ἄλλ.) « Τῶν ἐχθρῶν ἐξετάζομαι, « αὐτ., εἶμαι ἕνας ἀπὸ.

Ἐξετάθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἐκτείνω.

Ἐξέτασις, εως (ἡ). τὸ ἐξετάζειν ἢ ἐξετάζεσθαι, ἔρευνα, ἀνίχνευσις τῆς ἀληθείας· (Νμ.) ἀνάκρισις (συνήθ. διὰ βασάνων). δοκιμή, σύγκρισις (ἐπὶ στρατ.) ἐπιθεώρησις. « Ἐξέτασιν ποιεῖται ἐν τῷ πεδίῳ τῶν Ἑλλήν. καὶ τῶν βαρβ., « Ξεν., (παρβλ. Δοκιμασία).

Ἐξεταμός (ὁ), = Ἐξέτασις.

Ἐξεταστήριον (τὸ). τρόπος (μέσον) πρὸς ἐξέτασιν, δοκιμασία, βάσανος.

Ἐξεταστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐξετάζων (δοκιμάζων, ἐξακριβόνων κτλ.), (Νμ.) ἀνακριτὴς, (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ἐλεγκτὴς· ἐπιθεωρητὴς.

Ἐξεταστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἱκανὸς, ἐπιτήδειος πρὸς) ἐξέτασιν. ‖. ο Τὸ ἐξεταστικὸν (ἀργύριον), « Δημ., τὰ ἔξοδα τῆς ἀνακρίσεως ἢ τὸ ἐπιμίσθιον τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ἐξέτερος, αι, α, Ο. ἄλλοι τινὲς, (συνηθέσ. τὸ παρασύνθ. Μετεξέτεροι).

Ἐξετεροτροπόω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπακτῶ ἢ Μεταχειρίζομαι ἄλλον τρόπον (ἄλλα ἤθη), ἀλλοιοῦμαι (κυρ. ἐπὶ τὸ χεῖρον).

Ἐξετέτατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐκτείνω.

Ἐξέτης, ου (ὁ) καὶ Ἐξέτης, εος (ὁ, ἡ), = Ἐξαέτης, ἓξ χρόνων.

Ἔξέτι, ἐπίῤ. Π. (ἀντὶ) Ἐξ ἔτι, ἕκτοτε ἀκομὴ (μὲ γεν.) « Ἐξέτι πατρῶν, « Ἰαμβ. Θ., ἐκ προγόνων. (καὶ πρὸς ἐπίῤ.) « Ἐξέτι κεῖθεν, « Βαλλ.

Ἐξέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐξέτης.

Ἐξετμήθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Ἐκτέμνω.

Ἐξετράπην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκτρέπω.

Ἐξετράφην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἐκτρέφω.

Ἐξέτρωσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐκτιτρώσκω.

Ἐξευγενίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ εὐγενῆ, τοῦ ἀφαιρῶ τὰ ἀγενὲς ἢ δυσγενές.

Ἐξευδύνω, Μ. υνῶ. Ἰσάζω (διορθόνω) τι μὲ ἀκρίβειαν, ἐξομαλύνω.

Ἐξ-ευκρινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὅλως διόλου εὐκρινές, τὸ ἀναπτύσσω ἐντελῶς, (παρβλ. Διευκρινέω).

Ἐξ-ευλαβέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Εὐλαβοῦμαι (Προσέχω, Προφυλάττομαι) εἰς τὸ ἄκρον.

Ἐξ-ευμαρίζω, Μ. ίσω. Εὐκολύνω τι ὅλως διόλου, τὸ κάμνω εὐκολώτατον· προδιαθέτω· προετοιμάζω.

Ἐξ-ευμενίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου εὐμενῆ (εὐδιάθετον), ἐξιλεόνω.

Ἐξ-ευνουχίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ αὐτόχρημα (ἐντελῶς) εὐνοῦχον.

Ἐξ-ευπορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐφευρίσκω πόρον (τρόπον) νὰ προμηθεύσω τι εἴς τινα ἢ νὰ εὐπορήσω αὐτὸς ἐγώ τινος.

Ἐξεύρεσις, εως (ἡ), τὸ φυσ. τοῦ Ἐξευρίσκειν, ἐφεύρεσις, ἀνακάλυψις.

Ἐξευρετικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος πρὸς ἐξεύρεσιν, ἐρευνητικός.

Ἐξεύρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐξεῦρέν (ἐφεύρεν) τις, ἐφεύρεμα, [ἐκ τοῦ

Ἐξευρίσκω, Μ. εὑρήσω (ἀόρ. Ἐξεῦρον κλπ.). Σκαλίζων (Ἀναζητῶν) εὑρίσκω, κατορθόνω νὰ εὕρω· (τρπ.) ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω.

Ἐξ-ευτελίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι νὰ ἦνε ἢ νὰ φαίνεται ὅλως διόλου εὐτελές, ἐξουδενόω· περιφρονῶ.

Ἐξευτελισμὸς (ὁ). τὸ ἐξευτελίζειν ἢ ἐξευτελίζεσθαι, ἐξουδένωσις, περιφρόντησις.

Ἐξ-ευτονέω-ῶ, Μ. ήσω. (πρὸς ἀπαρ.) Ἔχω ἀρκετὸν τόνον (ἱκανὴν δύναμιν) ἵνα.

Ἐξ-ευτρεπίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ἐντελῶς εὐτρεπὲς (ἕτοιμον).

Ἐξ-εύχομαι, Μ. εὔξομαι, Π. = Ἐξευχέω.

« Ἀργεῖαι γένος ἐξευχόμεσθα, « Αἰσχλ. 2) Εὔχομαι (Ἐπιθυμῶ) μὲ πολὺν πόθον, « Εἰς ὄψιν ἥκεις ὧν περ ἐξεύχομαι πάλαι, « Αἰσχλ.

Ἐξεφάνθην, Π. ἀντὶ Ἐξεφάνθην (ἔχρ.) ἀντὶ Ἐξεφάνην.

Ἐξέφανεν, Π. ἀντὶ Ἐξεφάνησαν, πλθ. γ'. καὶ

Ἐξεφάνην, ἐν. ά. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. δ'. τοῦ Ἐκφαίνω.

Ἐξέφηβος (ὁ, ἡ). (νέος) ὅστις ὑπερέβη ἤδη τὴν ἡλικίαν (ἐβγῆκεν ἀπὸ τὴν τάξιν) τῶν ἐφήβων.

Ἐξεφυτμεύω, Μ. εὑρήσω. Ἀφίνω (Ξαπολνῶ) τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινος. ‖. (μτφ.) παραγγέλλω, διατάττω.

Ἐξεφορεύμεν, Ἰων. ἀντὶ Ἐξεφερόμεν ἢ Ἐξεφορεόμεν.

Ἐξέφυγον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκφεύγω.

Ἐξεφύην, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκφύομαι.

Ἐξεχέδρογγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐξέχοντα τὸν βρόγχον (τὸ καρύδι τοῦ λαιμοῦ).

Ἐξεχίγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐξέχοντας γλώσσους (χωλωσέρια ἢ γόμφους).

Ἔξεχής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐξέχων, πεταγμένος ἔξω, (ἐν γέν.) = Ἔξοχος, [ἐκ τοῦ

Ἐξέχω (χ. Μ.). Κρατῶ τι ἔξω ἢ ἐμπρὸς ‖. (συνηθ. ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) εἶμαι (στέκομαι) πλέον ἔξω ἢ ἐμπρὸς παρὰ τοὺς ἄλλους, ὑψοῦμαι ὑπερ τὴν ἐπιφάνειαν· ὑπερέχω (κυρ. καὶ μεταφρ.· ἐπὶ ἡλίου ἢ ἀστέρων) ἀνατέλλω. (πθ. ἢ μσ. μὲ γεν.) κρατοῦμαι (ἐξήρτημαι) ἀπό, εἶμαι προσκολλημένος εἰς. « Ἐξεχόμενα τῆς μητρὸς, « Δ. Ἁλ.

Ἐξ-έψω, Μ. εψήσω. Βράζω τι ἐντελῶς (ὡς οὗ νὰ λυώσῃ, νὰ χυλώσῃ). χυλεύω.

Ἐξέωσα, ἀόρ. καὶ

Ἐξεώσμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐξωθέω.

Ἔξηβος (ὁ, ἡ), = Ἐξέφηβος.

Ἐξήγαγον, ἀόρ. τοῦ Ἐξάγω.

Ἐξηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Προηγοῦμαι, προπορεύομαι (κυρ. ἵνα δείξω τὸν δρόμον), (ὀθ. ἐν γέν.) ὁδηγῶ, (μτφορ.) ἐξηγῶ· ἀποδείχνω. διηγοῦμαι· συμβουλεύω· δείχω πρῶτος τὸ παράδειγμα· εἶμαι πρῶτος (ἀρχηγὸς), ἔχω ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν μου, διεπω, διευθύνω, διοικῶ. (μὲ γεν.) « Οἵσι περ ἄρχει, τῶν δ' ἐξηγήσεται, « Ἰλ. Β. (καὶ μὲ δοτ. ἐκ δ'.) « Ἐξηγουμένους αὐτῷ τῆς ὁδοῦ, « Λξ. (καὶ ἀπολ.) « Ἰέναι πάντας τῷ ἂν αὐτὸς ἐξηγῆται, « Ἡρ. (καὶ μτφ.) « Ὑπογραμματεύων γὰρ ὑμῖν, αὐτὸς ἐξηγεῖται τὸν νόμον τοῦτον τῷ κήρυκι, « Δημ., τοῦ τὸν ἐκανονάρχει ἵνα τὸν διαλαλῇ ἐκεῖνος. (ἢ μὲ αἰτ.) « Τοὺς ξυμμάχους ἐξηγούμεθα, « Θκ. (καὶ μὲ δοτ. ἐκ δ'.) « Τὰ νόμιμά σοι ἐξηγησόμεθα, « Δημ. (καὶ κατ' ἀνάλ. ἀπαρ.) « Ἐξηγοῦ δέ μοι, εἴ σοι σὺν δίκῃ κατέκτανον, « Αἰσχλ. (παρβλ. Εἰσηγέομαι)

Ἐξήγτμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐξηγήθη (ἐφράσθη, ἀνεπτύχθη, ἀποδείχθη κτλ.), διήγημα.

Ἐξήγησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐξηγέομαι, ὁδηγία· ἀρχηγία· (τρπ.) ἀνάπτυξις, ἑρμηνεία· συμβουλὴ· ἀπόδειξις· διήγησις κτλ.

Ἐξηγητικὰς, ἡ, όν, = Ἐξηγητικός.

Ἐξηγητὴς, οῦ (ὁ). (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μεταφορ.

ὁδηγός· εἰσηγητής, σύμβουλος· ἑρμηνευτής· (ἰδιωτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος ἢ διωρισμένος ὑπὸ τῆς διοικήσεως ἑρμηνευτὴς τῶν διοσημείων, τῶν χρησμῶν, τῶν ὀνείρων κτλ., (εἰς τὴν Αἴγυπτ.) διευθυντής, διοικητής, (Στρ. ΙΖ'. 797.)

Ἐξηγητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ χρήσιμος εἰς) [ἐπιτήδειος πρὸς] ἐξήγησιν.

Ἐξηγορία (ἡ), [ἐξαγορεύω], = Ἐξαγόρευσις· δεήγησις (κυρ. πρὸς ἔπαινον), ἐγκώμιον, (παρβλ. Ἐξομολόγησις).

Ἐξηγρόμην, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐξεγείρομαι, ἡ παρτ. τοῦ Ἐξέγρομαι

Ἐξήειν, ἀ. ἐν. καὶ

Ἔξεισαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἔξειμι.

Ἐξηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ τι ἀπὸ τὸν ἠθμὸν (τὸ στραγγιστῆρι), σουρώνω, λαγαρίζω, (παρβλ. Διηθέω).

Ἐξήκασμαι, Ἀττ. ἀντὶ Ἐξείκασμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐξεικάζω.

Ἑξήκοντα (οἱ, αἱ, τά), ἄκλ. ἀριθμ., (60), ἑξήντα.

Ἐξηκονταέτης, έος ἢ έος-οῦς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 60 ἔτη, ἑξήντα χρόνων, (ἴδε Δεκαέτης).

Ἐξηκονταετία (ἡ), διάστημα 60 ἐτῶν.

Ἐξηκοντάκις, ἐπίρ. Ἑξήντα φορές.

Ἐξηκοντακισχίλιοι, αἱ, α, 60 χιλιάδες.

Ἐξηκοντάκλινος (ὁ, ἡ). (οἶκος) περιέχων ἢ χωρῶν 60 κλίνας.

Ἐξηκοντάλιθος (ὁ), εἶδος πολυτοικίλου (ἢ πιθανώτ. πολυσυνθέτου) λίθου, (παρβλ. Ἑκατοντάλιθος).

Ἐξηκοντάπηχυς, εως (ὁ, ἡ). 60 πηχῶν.

Ἑξηκοντάς, άδος (ἡ). τὸ ἀφηρημ. οὐσ. τοῦ 60 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 60: μονάδων (πρσ. ἢ πραγμ.).

Ἐξηκονταστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔκτασιν 60 σταδίων.

Ἐξηκονταταλαντία (ἡ). ἄθροισμα [ποσότης] 60 ταλάντων.

Ἑξηκονταπέλεκυς (ὁ, ἡ). ὁ ἄξιζων ἢ ζυγίζων 60 τάλαντα.

Ἐξηκοντόργυιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 60 ὀργυιῶν ἔκτασιν.

Ἐξηκοντούτης, ου (ὁ) καὶ Ἐξηκοντοῦτις, ιδος (ἡ), = Ἐξηκονταέτης.

Ἑξηκοστάριος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 60 ἡμέρας.

Ἑξηκοστός, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 59.

Ἐξηκριβωμένως, [ἐξακριβόω], ἐπίβ. (μτχ.). Μὲ πολλὴν (Μὲ τὴν μεγαλητέραν) ἀκρίβειαν.

Ἐξήκω (χ. Μ.), = Ἐξέρχομαι, ἐξαίνω· φθάνω, καταντῶ· (ἐπὶ χρόν.) παρέρχομαι, περνῶ· (ἐπὶ ὀνείρ. ἢ προφητ.) ἐκπληροῦμαι. ¤ Ἐξήκειν οἱ τὸν ὄνειρον, ¤ Ἡρ., (κοιν.) ἐδῴκει, (ὅηλ.) ἀλήθευσε.

Ἐξήλασα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐλελαύνω.

Ἐξήλατος (ὁ, ἡ), Π. [ἐξελαύνω]. ὁδηγούμενος μὲ τὰ σφυρί, σφυρήλατος. (ἄλλ. γρφ. Ἐξήλατος, = Ἐξάστυγος).

Ἐξήλικας, Β'. ἐν. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Ἐξαλίζω.

Ἐξήλθον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐξέρχομαι.

Ἐξηλιάζω, Μ. άσω. Ἐκθέτω (Ἀκλόνω ἔξω) εἰς τὸν ἥλιον, ἡλιάζω. κρεμῶ ἐπὶ σταυροῦ. ¤ Ἐξηλίασαν αὐτοὺς ἐν τῷ δ-

ρει, ¤ Γρφ. Ἑβ. (πθ.) καίομαι (Μαυρίζω) ἀπὸ τὸν ἥλιον.

Ἐξηλιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι λαμπρὸν ὡς τὸν ἥλιον, καταφωτίζω. ¤ Ἀὴρ ἐξηλιοῦται, ¤ Πλ., ἀποκτᾷ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου.

Ἐξηλλαγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐξαλλάσσω, (ὄθεν:

Ἐξηλλαγμένως, ἐπίῤ. (μτχ.) Μὲ τρόπον παρηλλαγμένον (κανονικήν, παράξενον).

Ἔξήλυσις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἔξέλευσις.

Ἐξῆμαρ, ἐπίῤ. Π. ἐξ ἡμέρας (κατὰ συνέχειαν).

Ἐξημαρτημένως [ἐξαμαρτάνω], ἐπίῤ. (μτχ.). Σφαλερῶς, ἐσφαλμένως.

Ἐξ-ημερόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὅλως διόλου ἥμερον, τὸ ἡμερόνω ἐντελῶς. ¤ Ἐξημέρωσαι γαῖαν, ¤ Εὐρ., νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τ' ἄγρια θηρία. ¤ Σῶρον ἐξημερ., ¤ Ἡρ., ξυγερσόνια.

Ἐξημέρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ πραηγ.

Ἐξημμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐξάπτω.

Ἐξημοιβός [ἐξαμείβω], ή, όν, Π. τὸν ὁπ. δύναται νὰ μεταλλάξῃ. ¤ Εἵματά τ' ἐξημοιβά, ¤ Ὀδ. Θ., τὰ ποικίλλα ἢ διαφέροντα ἀλλήλων, (κοιν.) πολλαῖς ἀλλαξιαῖς φορέματα, (ἴδε ϗ παρβλ. Ἐξαλλάσσω).

Ἐξῆν, παρτ. τοῦ Ἔξεστι.

Ἐξήνεγκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐκφέρω.

Ἐξήνεως (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ἡνίας (χαλινάρια), ξεχαλίνωτος.

Ἐξήνοχα, σπν. (ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἐξενήνοχα.

Ἐξῆξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐξάττω.

Ἐξήπαφον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐξαπαφίσκω.

Ἐξ-ηπειρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω ὅλως διόλου εἰς (Ἑνόνω μὲ τὴν) ἤπειρον.

Ἐξ-ηπεροπεύω, Μ. εύσω, Π. ἐξαπατῶ, ξελογιάζω.

Ἐξ-ηπιαλόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Μεταβάλλομαι (ἀπὸ ἁπλοῦ πυρετοῦ) εἰς ἠπίαλον.

Ἐξήραμαι, πθ. πρκ. καὶ

Ἐξηράνθην, πθ. ἀορ. τοῦ Ξηραίνω.

Ἐξήρατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τοῦ Ἐραίσω.

Ἐξήρετο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Ἐρέομαι.

Ἐξήρετμος (ὁ, ἡ). πλοῖον μὲ ἓξ ἐρετμούς (κωπιά).

Ἐξηρημένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Κατ' ἐξαίρεσιν, κατ' ἐξοχήν, ἐξαιρέτως.

Ἐξήρης, εος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ ἓξ σειρὰς κωπίων ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).

Ἐξηρικός, η, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐξήρη (ναῦν) ἢ κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα ἐξήρους. ¤ Πλοῖον ἐξηρικόν, ¤ Πλό.

Ἐξήρυγον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐξερεύγω.

Ἐξηρώησα, Π. ἀόρ. τοῦ Ἐξεραόω.

Ἐξῆς [ἔχω, μέλλ. τοῦ Ἔχω], ἐπίῤ. Κατὰ σειράν, ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου, κατὰ συνέχειαν· πλησίον· κατόπιν. ἔπειτα, ἀμέσως ἔπειτα· (ἐνίοτε) ἁπλῶς, ἐπίσης. (μὲ δοτ.) ¤ Παντὶ ἑξῆς τεκμηρίῳ πιεζοῦσα, ¤ Θκ. ¤ Ἑξῆς καὶ μείζονι καὶ ἐλάσσονι πόλει, ¤ αὐτ. ¤ Γέγραπται δὲ ἑξῆς,

ὡς ἕκαστα ἐγίγνετο, κατὰ θέρος ϗ χειμῶνα, καὐτ. ¤ Ἑξῆς τῷ ναερῷ ζόῳ, ¤ Μάρκ. Αὐρ., εὐθὺς μετά. ¤ Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἑξῆς Ἀριστογείτονι, Ἀρσρ. (ϗ ἐνάρθρ.) ¤ Ὁ ἑξῆς πνέων τῷ Ἀργέστῃ, ¤ Ἀρχτ., ὁ μετ' αὐτὸν ἀμέσως. (καὶ γεν.) ¤ Τὸ ἑξῆς τῆς ὁδοῦ, ¤ τὸ ὑπόλοιπον. (ϗ ἐπὶ χρόν.) ¤ Τριῶν ἡμερῶν ἑξῆς, ¤ Πλάτ. ¤ Τὸ ἑξῆς (τοῦ λόγου), ¤ Γρμτ., ἡ συνέχεια, ἡ σειρά, ἡ ἀλληλουχία. ¤ Καὶ τὰ ἑξῆς, ¤ Γρμτ., (Λτν.) et cætera.

Ἐξητασμένως [ἐξετάζω], ἐπίῤ. (μτχ.). Μετ' ἐπισταστίας, ἐπιμελῶς, ἐξηκριβωμένως.

Ἐξ-ητριάζω, Μ. άσω. Περνῶ ὑγρόν τι ἀπὸ πανὶ (ἤτριον), σουρώνω.

Ἐξ-ηττάομαι-ῶμαι, Μ. ηττηθήσομαι. Νικῶμαι κατὰ κράτος.

Ἐξ-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγάλλω (Ἀναβίβω) ἦχον· κάμνω ν' ἀκούεται ἔξω ἦχος (ἐν γέν.) ἀντηχῶ, ἠχολογῶ. ¤ Τὸ κίνειον ἐξηχεῖν, ¤ Πλό., (παρβλ. Ἐξάδω).

Ἐξήχησις, εως (ἡ). παραφωνία, [ἐκ τοῦ

Ἔξηχος (ὁ, ἡ). κακόηχος, (τρπ.) ἀπῴδων, ἀνάρμοστος, ἄτοπος. (μτγν.) = Ἔνεδος, ἐκστατικός, ἐμβρόντητος.

Ἐξ-ιάομαι-ῶμαι, Μ. ἰάσομαι. Ἰατρεύω (Θεραπεύω, [καὶ μτφρ.] Διορθόνω) ἐντελῶς.

Ἔξιασι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἑνς. τῆς ὁρ. τοῦ Ἔξειμι.

Ἐξίαθι, ἀντὶ Ἔξιτε, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἑνς. τῆς ὁρ. τοῦ Ἐξίημι.

Ἐξ-ιδιάζομαι, Μ. άσομαι. Ἰδιοποιοῦμαι (Οἰκειοποιοῦμαί) τι, ἐλκύω πρὸς τὸ μέρος μου, κάμνω ὅλως διόλου ἰδικόν μου.

Ἐξιδιασμός (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., οἰκειοποίησις κτλ.

Ἐξ-ιδιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, καὶ

Ἐξ-ιδιοποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Ἐξιδιάζομαι.

Ἐξ-ιδιοποίησις, εως (ἡ), = Ἐξιδιασμός.

Ἐξ-ιδίω, Μ. ίσω. Ἰδρώνω ἀναβίβω, ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὸ σῶμά μου διὰ τοῦ (ἢ ἐν εἴδει) ἱδρῶτος. ἀναβρύω.

Ἐξιδοῦ, μσ. ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Ἐξεραόω.

Ἐξ-ιδρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐξιδίω. 2) καταϊδρόω (ϗ).

Ἐξιδρύω, Μ. ύσω. Στήνω (Τοποθετῶ) τι νὰ ἀσφαλῶς πουθενά, καθίζω (καὶ μσ. κάθημαι) ἀναπαυτικά. (τρπ.) ἀποκαταστήνω. ¤ Στῆσόν με καξίδρυσον, ¤ Σοφ. (καὶ μα.) ¤ Βίον ἐξιδρυσάμην, Ἀρσρ., κατώρθωσα πόρον βίου σταθερόν.

Ἐξίδρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐξιδρόω, γύσιμον πολλοῦ ἱδρῶτος.

Ἐξ-ιερόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως ἢ ὁλου ἱερόν, καθιερόνω, ἀφιερόνω.

Ἐξίημι, Μ. ἐξ-ήσω. Ἀφίνω τι νὰ ἔβγῃ (νὰ φύγῃ), ἀπολύω, ἀπομακρύνω, ἀποπέμπω, (κοιν.) δίδω ὁρμόν, Ἐξαπολνῶ. (ἀμτβ. ἢ ἐλλ.) ἐβγαίνω, (ἐπὶ ποτ.) χύνομαι. ¤ Ἐπεί τέ τοι οὐ τίκτει, ἔξεσι, ἄλληνδε γῆμον, ¤ Ἡρ. (καὶ κατὰ συῆν. Ο.) ¤ Ποσσὶ καὶ ἐπήτυος ἐξ ἔρονέντο, ¤ Ὅμ. ἀπέβαλον (ἔχασαν) τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ φαγητοῦ καὶ πιστοῦ, (ὅηλ.) ἐθεράπευσαν τὴν πεῖναν καὶ δίψαν των, ἐχόρτασαν, (ὅμοιον μὲ τὸ ¤ Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν πάντ' ἀμφέτην πολυκαγκέα δίψαν, ¤ Ἰλ. Δ.). ¤ Ἧ

ἡ λίμνη ἐξίησιν ἐς θάλασσαν, « Θκ.
Ἐξ-οδύνω, Π. υνῶ, Π. ἰσάζω τι ἐντελῶς, τὸ κάμνω ἴσιον ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. 2) (τρπ.) διέπω διευθύνω.
Ἐξ-οκειτεύω, Μ. εύσω. Παρακαλῶ ἐπιμέλως· ἡ Καταπείθω μὲ τὰς ἱκεσίας μου.
Ἐξ-ομαλίζω, Μ. άσω. Ἀφαιρῶ (Ἀπορρύφω) τινος ὅλην τὴν ἰκμάδα, (κτιν.) ξεραγγίζω, ξεζουμίζω, (ἔκφ.) καταξηραίνω· (ὑθ. μτφορ.) σκέπτομαι πολλαχῶς, καλοπιάνομαι. « Ἀλλὰ σὺ ταῦτ' ὀδύρομαι, τὰ δ' ἐν ποσὶν οὐκ ἐξομαλίζω ᾗ λογίζομαι κακά; « Εὐρ.
Ἐξ-ομαύνω, Μ. ανῶ, = Ἐξομαλίζω.
Ἐξ-ομασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐξομαλίζω, ἡ τῆς ἰκμάδος ἀφαίρεσις, ξεστράγγισμα κτλ.
Ἐξ-ονέομαι-οῦμαι, Μ. ἰδρμαι (ἀόρ. Ἐξωνούμην κτλ.). Φθάνω (Καταντῶ) πράξιν ἢ ἕως εἰς. (μτφρ.) κατορθώνω (τελειόνω, ἐπιτυγχάνω, φθάνω εἰς τὸν σκοπόν μου. εἶμαι ἱκανὸς πρός τι, ἐξαρκῶ. (μὲ γεν. ἢ προθετ. αὐτ. ἢ Π. μὲ αὐτ. μόνην) « Φθόνην δ' ἐξωνούμην ἐριθώλακα, « Ἰλ. Γ « Ἐπὶ ὄρυχῃ « Ἐπὶ πλεῖστον ἐξόνειται, « Αξ. « Πρὶν τάξεμαι ἐξωνεῖσθαι, « Αξ (καὶ τρπ.) « Ἐξωνεῖσθαι πρὸς τὴν χρείαν, « Λκ. (ᾗ μέ γεν.) « Τί δῆτα ὁρῶντες, τοῦθ' ὧν ἐξωνούμεθα; « Εὐρ.
Ἐξ-οπλω, Μ. -ίσω, Π. ἀντὶ Ἐξόπλω, (ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ) ἐξοπλίζω, ἐκπληρῶμαι, πραγματοποιοῦμαι.
Ἐξ-ολαρέω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου ἱλαρόν (εὔθυμον), φαιδρύνω.
Ἐξόλασις, εως (ἡ). ἐξολασμός· ἐξιλέωσις, ἐξ οὗ
Ἐξ-ολάσκομαι, Μ. ολάσομαι. Καταπραΰνω τὴν ὀργὴν τινος, Ἐξαποκτῶ τὴν ἐχθρικήν του, τὸν ἐξιλεώνω.
Ἐξόλασμα (τό). μέσον πρὸς ἐξιλέωσιν, δῶρον· θυσία κτλ.
Ἐξολασμός (ὁ), = Ἐξόλασις, ἐξιλέωσις· (συνεχ.) ἡ πρὸς ἐξιλέωσιν τοῦ θεοῦ γενομένη θυσία ἢ ἄλλη τελετή.
Ἐξ-ολαστέον, θετ. τοῦ Ἐξολάσκομαι.
Ἐξ-ολαστήριος (ὁ, ἡ) καὶ
Ἐξ-ολαστικός, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος ἢ ἐπιτηδειος πρὸς ἐξιλασμόν, ἐξιλεωτικός.
Ἐξ-ολεόνω-ῶ, Μ. ώσω = Ἐξολάσκομαι. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου ἵλεων (εὐμενῆ), ἐξιλεόνω.
† Ἐξιλέωμα (τό), = Ἐξόλασμα.
† Ἐξιλέωσις, εως (ἡ), = Ἐξόλασις.
† Ἐξιλεωτικός, ἡ, όν, = Ἐξολαστικός.
Ἐξίλλω, = Ἐξείλλω.
Ἐξ-ομόω-ῶ, Μ. ώσω. Τροβῶ (Ἐβγάζω) τι ἔξω μὲ (ἢ ὡς ἂν μὲ) ἰμάντα (λωρί, σχοινί). 2) ξεκουλίζω, ξεκουβαριάζω, (συζτῷ Ἐξομάω).
Ἐξόμενα, Δ. Π. ἀντὶ Ἐξένας, ἐνν. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἔξειμι.
Ἐξονιάζω, Μ. άσω. Ἐβγάλλω (Ἀφαιρῶ) ἀπό τινος τὰς ἴνας.
Ἐξονόω-ῶ, Μ. ώσω. Π. ἀδειάζω ὅλως διόλου, ξεκενόω, (ἴδε Ὑπέρνους).
Ἐξονυχίζω, Μ. ίσω, Π. ἐβγάζω (ἢ ἐκτείνω τοὺς) ὀνθυς (τὰς τρίχας, τὰ μαλλιά).
Ἐξόνω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐβγάλλω (Ἀφαιρῶ) ἀπό τινος τὸν ὀνν (τὴν σκουρὰν), ξεσκωρίζω, (Ἀρχ. Ἐπκτ. Δ. 11).

Ἐξ-οπόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκθλίβω, ξεραγγίζω, ξεζουμίζω. (ἐπὶ ὑγρ.) φουρόνω, λαγαρίζω, (ἐν γέν.) καθαρίζω, ξεπαγρεύω.
Ἐξ-οπάζομαι, Μ. άσομαι καὶ
Ἐξ-οπλίζομαι, Μ. ίσομαι καὶ
Ἐξ-οπλόω, Μ. ώσω. Ἐβγαίνω (Ξεκινῶ) ἔφιππος.
Ἔξοπος (ὁ, ἡ), (κυρ. ὄγμα) μὲ 6 ὄπας.
Ἐξ-οπτάομαι, Μ. ἐκ-πτήσομαι (ἀόρ. Ἐξεπτην κτλ.), = Ἐκπέτομαι, πετῶ ἔξω, φεύγω πτηῶν.
Ἐξ-ωπικὸς ξἐξ-πώ], η, όν. Ὠφέλιμος (Χρήσιμος) εἰς τὸ νὰ ξεστραγγίζῃ (νὰ ξεπατσεύῃ). « Φάρμακα—, « Ἱππκρ.
Ἕξις [ἔχω], εως (ἡ). (ἐν γέν.) ὁ τρόπος τοῦ ὑπάρχειν, ἡ κατάστασις τοῦ σώματος ἢ τῆς ψυχῆς (καθ' ἣν διάκειταί τις οὕτως ἢ ἄλλως). (ἰδιαιτ. δὲ ἐπὶ μὲν τοῦ σώματ.) ἡ χράσις, ὁ ὀργανισμὸς (« Ἰσχνὸς τὴν ἕξιν, « Αξ.)· (ἐπὶ δὲ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ συναμφοτέρου) ἡ διάθεσις, ἡ δύναμις, ἡ ἰδιότης (« Ἕξεις δὲ [λέγω] καθ' ἃς πρὸς τὰ πάθη ἔχομεν οὕτως ἢ ἄλλως, « Ἀριστ.). (κυρ. δὲ) ἡ διὰ τῆς συνηθείας προαγινομένη ἐκανότης. « Ἕξις ἐστὶν, ἰσχὺς καὶ κατασκευὴ τῆς περὶ τὸ ἄλογον δυνάμεως ἐξ ἔθους ἐγγινομένη, « Πλ.
Ἐξ-ισάζω, Μ. άσω. Ἰσάζω (κυρ.) δύο τινὰ πρὸς ἄλληλα, (ἐν γέν.) ἐξομαλύνω, (τρπ.) συμβιβάζω. (ἀμετβτ.) ἐξισοῦμαι.
Ἐξίσασις (ὁ), τὸ ἐξισάζειν, ἐξομάλυνσις, συμβιβασμός, ἐξίωσις.
Ἔξισης, ἐπίβ. (ἀντὶ) Ἐξ ἴσης (ἐνν. μοίρας), εἰς ἴσα (ὅμοια) μέρη, ἐξίσα, ἐπίσης.
Ἐξισωτήρια (ἡ). ἡ ἐξίσου ἀπονεμομένη ἢ ἀπολαμβανομένη τιμή, ἰσοτιμία (εἰς τὸν Λουκ. ἀναγινώσκεται ὀρθ. κατὰ διάστασιν. « Κάξ ἰσοτιμίας). «
Ἐξίσου, ἐπίβ. (ἀντὶ) Ἐξ ἴσου (ἐνν. μέρους), —Ἐξίσης.
Ἐξ-ισόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἴσον (ὅμοιον) μὲ ἄλλο (σπν. ἁμαρτ. ἢ ἑλλ.) εἶμαι ἢ γίνομαι ἴσος (ὅμοιος) μέ, ἐξισοῦμαι, ὁμοιάζω. « Μήτρι δ' οὐδὲν ἐξισοῦ, « Σοφ.
Ἐξισταύω καὶ Ἐξιστάω-ῶ, μτγν. ἀντὶ
Ἐξ-ίστημι, Μ. ἐκστήσω (ἀόρ. Ἐξέστησα καὶ μσ. Ἐξέστην, μσ. πρκ. Ἐξίστημαι κτλ.). (μὲ γεν. εἰς ὁ.) Στήνω (Τοποθετῶ) τι ἔξω ἢ μακρὰν ἀπό, ἐβγάλλω (μετακινῶ) τι ἀπὸ τὴν συνηθισμένην του στάσιν (θέσιν). (ὁθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφρ.) πραξικοπῶ ἔκφρονα, ἐκπλήττω, (κριν.) κάμνω τινὰ νὰ τὰ χάσῃ, ξυπνάζω. « Τοῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους ἑαυτῶν, « Δμ. (ᾗ χ. τῆς γεν.) « Γυναῖκές τινες ἐξέστησαν ἡμᾶς, « Γρφ. 2) μεταβάλλω, ἀλλοιόνω (κυρ. ἐπὶ τὰ χείρονα). « Ἡ λύπη ἐξίστησι καὶ φθείρει τὴν φύσιν, « Πλ. « Ἔστι δὲ γενναῖον τὸ μὴ ἐξιστάμενον ἐκ τῆς αὐτοῦ φύσεως, « Ἀριστ. « Καὶ ἐγὼ μὲν ὁ αὐτός εἰμι, καὶ οὐκ ἐξίσταμαι· ὑμεῖς δὲ μεταβάλλεσθε, « Θκ. ||. (μσ.) ἐβγαίνω (μακρύνομαι) ἀπό, ἐξέχω (« Τὸ δὲ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον, ὁμοίως τῷ τοῦ ἄρρενος ἐξεστηκός, « Ἀριστ.)· στέκω (τραβιέμαι) παρέκει, παραμερίζω. « Ἐξίστασθαι τῆς ὁδοῦ, « Ξεν., Δμ. (ᾗ δοτ.) « Ἐξίστασθαι ὁδοῦ βαδιζούσαις, « Πλ. (καὶ αὐτ.) « Οὐδένα κίνδυνον ὑπὲρ δόξης ἐξέστη, « αὐτ. (καὶ ἀπόλ.) « Φεύγετ' ἐξίστασθε, « Εὐρ. « Ἐνίοισι τὰ ἄρθρα ἐξίστανται καὶ καθίστανται ἀνωδύνως, « Ἱππκρ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. δὲ μτφορ.) « Φρενῶν (ἢ) « Φρενῶν (« Τῶ φρονεῖν, « Τοῦ λογίζεσθαι, « Τῶν λογισμῶν) ἐξίσταμαι, (ᾗ ἁπλ. καθ' ἑλλ.) « Ἐξέσμαι, « Ἀξ., χάνω (ἐβγαίνω ἀπὸ) τὰ λογικά μου, παραλογάζω, (κοιν.) τὰ χάνω, (Ἀρχ.) σαστίζω, (παρβλ. Ἐκπλήττω). « Νικοκλῆς δὲ ὁ Συρακούσιος καὶ ἀμείνων ἦν ποιητὴς, ὅτε ἐκστείη, « Ἀρετ. « Πολλοὶ καὶ τῶν παλαιῶν μαθημάτων ἐξίστανται, « Ξεν., τὰ λησμονοῦν. « Ἐξεστήκει τῶν ἑαυτοῦ, « Δμ., ἔχασε (κυρ. δὲ παρεχώρησεν εἰς τοὺς δυνατοὺς τοῦ χρεωκοπήσας) τὴν περιουσίαν του. « Ἐκ-χὰς τῆς γυναικὸς, « Αξ., τὴν ἐχώρισε. « Πάντων τῶν πεπραγμένων ἐκστάντα, « Δμ., ἀφόνων (παρατρέχων, παραπωκῶν) αὐτά. (καὶ μὲ αἰτ.) « Οὐδένα κίνδυνον ἐξέστησαν, « αὐτ., δὲν ἀπέφυγον. « Ἐξίστηκα τὰ τοιαῦτα, « αὐτ., τὰ ἀποφεύγω. « Φρενῶντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην, « Σοφ. 2) (χ. πτ.) φθείρομαι, χαλνῶ, ἀποθυμαίνω. « Οἶνος ἐξεστηκώς, « Θφρ., Δμ., κομμένος. « Σφακελίσαντα ἐκστῆναι, « Πλ.
Ἐξ-επτερέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠρωτῶ (Ἐξιτάζω) μὲ παρεξήγεσιν νὰ μάθω.
Ἐξ-εσχυος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐξίσχοντα τὰ ἰσχία, ξεγοφασμένος.
Ἐξ-ισχναίνω, Μ. ανῶ καὶ
Ἐξ-ισχνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὅλως διόλου ἰσχνόν (λιγνόν).
Ἐξισχύω, Μ. ύσω. (μὲ γεν.) Καταρθόνω τι (διὰ τῆς ἰσχύος μου), ὑπερισχυρικῶ, ὑπερισχύω. « Ἡ ἐπιμέλεια πολλάκις ᾗ τῆς φύσεως ἐξίσχυσε, « Στρ. (ᾗ πρὸς ἅπας.) « Ἐξίσχυσε διαδέξασθαι τὴν σχολήν, « Ἀρετ.
Ἰσχίσχω, Μ. ἐκ-σχήσω, = Ἐξέχω. « Ἐξίσχει κεφαλᾶς βερέθρου. « Ὀδ. Μ., ἐβγάζει (προβάλλει) τὸ κεφάλι της ἀπό. « Ὀφθαλμοὶ ἐξίσχοντες, « Ἀρετ.
Ἐξίσωσις, εως (ἡ), = Ἐξισασμός.
Ἐξισωτής, οῦ (ὁ). (ἐν γεν.) ὁ ἐξισῶν (ἐξισάζων), συμβιβαστής. (ἰδιαιτ. δὲ ἐπὶ τῶν Βυζ.) ὁ ἐπὶ τῆς ἐξακριβώσεως τῶν μέτρων καὶ σταθμῶν ἀξιωματικός, ἢ ὁ ἐξετάζων τὰς καταστάσεις καὶ συμβιβάζων ἀναλόγως τὰς διενέξεις τῶν φορολογουμένων, (παρβλ. Τιμητής).
Ἐξίτηλος (ὁ, ἡ), [ἔξειμι]. (κυρ. ἐπὶ χρωμ.) ὅστις ἐβγαίνει (ξεβάφει, ξεθωριάζει, ἐξαλείφεται, [ᾗ μτφορ.] λησμονεῖται) εὐκόλως (δὲν βαστᾷ, δὲν ἔχει δύναμιν), (ἐν γέν.) ἄτονος, ἀνίσχυρος, ξεθυμασμένος· χωρὶς βάσιν, ἐπιπόλαιος· πρόσκαιρος. « Τὰ δὲ ἐξίτηλα (ἄρθρα) ἀνάνδρων σημεῖα, « Φυσιογν.
Ἐξ-ιτήριος (ὁ, ἡ). [ἔξειμι]. ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος κατὰ τὴν ἀναχώρησιν (τὴν ἔξοδον, τὸ ξεκίνημά) τινος. « Λόγος—, « Βασ., Γργ., ὁ πρὸς ἀποχαιρετισμόν.
Ἐξίτης, ου (ὁ). (ἐνν. βόλος ἢ κύβος) ὁ φέρων τὰ ἓξ σημεῖα, (ὁ ἄλλ. Κῶος).
Ἐξιτητέον, θετ. τοῦ Ἔξειμι.
Ἐξιτητὸς καὶ
Ἐξιτός, ἡ, όν. Ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ ἔλθῃ (νὰ ἐξέλθῃ) τις· (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.)

« Τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστιν, « Ἡσ., δὲν ἠμποροῦν νὰ ἐβγοῦν. « Πολὺς ὁ χειμὼν, ᾧ οὐδενὶ ἐξιτητόν, « Ἀλκίφρ.

Ἐξίχνευσις, εως (ἡ). τὸ ἐξιχνεύειν, ἔρευνα, ἐξέτασις, ἐξιχνίασμα.

Ἐξιχνευτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐξιχνεύω.

Ἐξιχνευτής, οῦ (ὁ). ἐξεταστὴς, [ἐκ τοῦ

Ἐξιχνεύω, Μ. εὑσω. Ζητῶ | Σκαλίζω) νὰ εὕρω τι ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη του, (τρπ.) ἐρευνῶ (ἐξετάζω) μὲ ἐπιμέλειαν.

Ἐξιχνιάζω, Μ. άσω, = Ἐξιχνεύω, (ὅθεν

Ἐξιχνιασμὸς (ὁ), = Ἐξίχνευσις.

Ἐξιχνοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἐξιχνεύω.

Ἐξιχωρίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάζω (καθαρίζω τὴν πληγὴν ἀπὸ) τὸν ἰχῶρα.

Ἐξιών, οῦσα, ὸν, μτχ. τοῦ Ἐξειμι.

† Ἑξκαίδεκα, = Ἕκκαίδεκα κτλ., (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἕξ καὶ δέκα).

† Ἑξκαιδέκατος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἑκκαιδέκατος.

Ἐξμέδιμνος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ χωρῶν 6 μεδίμνους.

Ἐξογκέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἐξέχω (ἐν εἴδει ὄγκου).

Ἐξογκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὀγκώδες, ὑψόνω, φουσκόνω. « Ῥεύματος προσβολὴ τὴν σταφυλὴν ἐξώγκωσε, « Διθ. « Μητέρ' ἐξώγκων τάφῳ, « Εὐρ., τῆς κατεσκεύασα ὑψηλὸν τὸν τάφον, τὴν ἐθαψα μεγαλοπρεπῶς. || (μτ.) Ὑψοῦμαι, αὐξάνω, (μτφρ.) ἐπαίρομαι, φασκόνω. « Κάθησθ' ἐξωγκωμένοι τῷ στρατηγίᾳ, « Εὐρ. (ἰδ κθ). « Χαίρειν τοῖσιν ἐξωγκωμένοις, « Εὐρ., ταῖς εὐτυχίαις.

Ἐξογκυλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐξογκόω, μεγαλοπρεπῶ.

Ἐξόγκωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐξογκώθη (ὑψώθη κτλ.), φούσκωμα, πρήξιμον. « Λαΐνου—, « Εὐρ., ὁ τύμβος.

Ἐξόγκωσις εως (ἡ). τὸ ἐξογκοῦσθαι, φούσκωμα, πρήξιμον. (μτφορ.) ἔπαρσις, οἴησις.

Ἐξοδάω-ῶ, Μ. ήσω. Π. πωλῶ εἰς ξένους, (παρβλ. Ἐξοδιάζω).

Ἐξοδεία (ἡ). ξενιτιὰ διὰ δρόμων, ἐκστρατεία, (παρβλ. Ἔξοδος).

Ἐξοδεύω, Μ. εύσω. Κινῶ διὰ δρόμων, ξενιτεύω, ἐβγαίνω ἔνα ἀναχωρήσω, ἐκστρατεύω.

Ἐξοδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐξοδεύω.

Ἐξοδία (ἡ), = Ἐξοδεία.

Ἐξοδιάζω, Μ. άσω. Δαπανῶ, ἐξοδεύω, (κοιν.) Ἐξοδιάζω.

Ἐξοδιασις, εως (ἡ) καὶ

Ἐξοδιασμὸς (ὁ), = Ἔξοδεία, ἐκστρατεία 2). Ἔξόδιασμα, Ἔξοδα.

Ἐξοδικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἔξοδον. « Μέλη ἐξοδικὰ, « Σχλ., τὰ ψαλλόμενα περὶ τὴν ἔξοδον (τὸ τέλος) τοῦ δράματος.

Ἐξοδικῶς, ἐπῖρ. Ὡς εἰς ἔξοδον, ἐν καιρῷ ἢ (ἐκ τοῦ ἀναντ.) διεξοδικῶς ἢ ἐμπεριστάτως.

Ἔξοδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἔξοδον (κυρ. τῶν δραμάτ.), Ἐξοδικὸς (ἐπιμ.) τελευταῖος. « Ὕμνος—, « Τρφ., ὁ ψαλλόμενος περὶ τὴν ἐκφορὰν νεκροῦ, ἐπικήδειος, (θθ. κοιν.) Ἔξοδια (ἐνν. ἄσματα), τὰ (ἄλλ.) μυρολόγια. || (οὐσ.) Ἔξόδιον (τὸ), τὸ τέλος (ὁ ἐπίλογος) τῶν δραμάτων καὶ τὸ ψαλλόμενον τότε ὑπὸ τοῦ χοροῦ ἆσμα ἢ τὸ παριστανόμενον δραμάτιον. « Τραγικὸν—, « Πλ.

Ἐξοδοιπορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐξοδεύω, ἐβγαίνω εἰς (κινῶ διὰ) ὁδοιπορίαν.

Ἐξοδοντίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τινὸς τὰ ὀδόντια. « Σὺς ἀλλότριον σπόριμον βοσκομένη, ἐξοδοντίζεται, « Σχλ.

Ἔξοδος (ἡ), (ἐν γέν.) = Ἐξέλευσις, ἔβγαλμα (κυρ. ἀπὸ τὸν οἶκον). (ἰδιαιτ.) ξεκίνημα διὰ δρόμων, ἀναχώρησις (« Ἐν ἐξόδῳ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου, « Γρφ. [ὅθ.] « Ἔξοδος, « τὸ β'. βιβλ. τῆς Πενταετεύχου)· ἐκστρατεία· ἐκδρομὴ παλιρροουμένων. 2) (συνεκδ.) τὸ μέρος δι' οὗ ἐξέρχεται ἢ δύναται νὰ ἐξέλθῃ τις. « Ὀργυιαὶ μέγα περιεῖργον, καὶ οὐκ ἦν ἔξοδος, « Θκ. 3) ἡ παράταξις μὲ τὴν ὁπ. ἐσυνείθιζαν νὰ ἐβγαίνουν ἀπὸ τοὺς οἴκους των αἱ ἐπίσημοι γυναῖκες (μάλιστα ὅταν ὑπήγοσαν εἰς τὰς πανηγύρεις). (Θεόφρ. Χαρ. ΚΘ'.) 4) μέρος τῆς τραγῳδίας τὸ ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς τελευταίας χορῳδίας ἄχρι τοῦ τέλους τοῦ ὅλου δράματος (ψαλλόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ). 5) (μτφορ. καὶ ἐν γέν.) τέλος. (ὅθ.) θάνατος. « Ξυνέβαινε τὰς σπονδὰς ἐπ' ἐξόδῳ εἶναι, « Θκ. « Δάκρυα περὶ σὲ τῆς ἐξόδου μηνύματα, « Γργ. 6) δαπάνη. (κοιν.) ἔξοδον. « Ἡ σύγκλητος τῆς εἰσόδου πάσης καὶ τῆς ἐξόδου κρατεῖ· εἰς γὰρ τὰς κατὰ μέρος χρείας οὐδεμίαν ποιεῖν ἔξοδον οἱ ταμίαι δύνανται, χωρὶς τῶν ταύτης δογμάτων, « Πλθ.

Ἐξοδος (ὁ, ἡ). ὁ συντελῶν (ἐνεργῶν) πρὸς ἔξοδον, ἐξόδου (ἐξαγωγῆς) αἴτιος. « Τάδε λίθων ἔξοδα, « Ἀρετ.

† Ἐξοδόω-ῶ, Μ. ώσω. = Ἐξοδεύω.

Ἐξοδυνάσμαι-ῶμαι, Μ. οδυνηθήσομαι. Πονῶ μὲ ὑπερβολὴν, αἰσθάνομαι ὀριμωτάτους πόνους.

Ἐξοίζω, Μ. οἰζήσω. Ἐβγάλλω (Ἀναδίδω) ὀσμήν. « Κακὸν ἐξοίσει, « Θκρ., βρωμᾷ. 2) χωρίζω ἢ βγαίνω καθ' ὑπερβολὴν, ἐξέχω τῶν λοιπῶν κατὰ τὴν ὀσμὴν (εἴτε καλὴν εἴτε κακήν).

Ἔξοθεν, Π. ἀντὶ Ἐξ οὗ (ἐνν. χρόνου), ἀφ' ὅτου, ἐξ ὅτου.

Ἐξοῖ ἢ Ἔξαι, Αἰολ. ἢ Δ. ἀντὶ Ἔξω.

Ἐξ-οἴγνυμι ἢ Ἐξ-οίγω, Μ. οίξω. Ἀνοίγω, σχίζω (ἀποστῆμα).

Ἐξ-οἶδα, Μ. ἐξ-είσομαι (παρτ. Ἐξιδεῖν ἀβ.). Ἠξεύρω (Γνωρίζω) μὲ ἀκρίβειαν, κτλ. (ἴδε Ἐξεπίσταμαι).

Ἐξ-οιδαίνω καὶ

Ἐξ-οιδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐξογκοῦμαι, πρήσκομαι. (σπν. μτθτ.) πρήσκω. « Τὸ δέρμα—, « Ἀρετ. (ὅπου ὅμως γράφεται, ἐσφ. ἐσφλμ., Ἐσοιδαίνω).

Ἐξοίδησις, εως (ἡ), = Ἐξόγκωσις.

Ἐξ-οιδίσκω (χ. Μ.), = Ἐξογκόω, πρήσκω, φουσκόνω.

Ἐξ-οικειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου οἰκεῖον (σχετικὸν) τινος. || (μσ.) προσλαμβάνω (ἑλκύω) τινὰ εἰς τὴν οἰκειότητά μου, τὸν κάμνω ὅλως διόλου οἰκεῖόν (ἰδικόν) μου.

Ἐξοικέω-ῶ, Μ. ήσω. (μτθτ.) Κατοικίζω ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην τόπον τινὰ, τὸν γεμίζω κατοίκων. « Τό τε Πελασγικὸν, τὸ ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν, ὑπὸ τῆς ἀνάγκης ἐξῳκίσθη, « Θκ. 2) (συνηθέστ. ἀμτθτ. ἢ ἑλλ. μὲ αὐτ. προθετ.) κατοικῶ ἢ μετοικῶ· ζῶ ἢ μακρὰν ἀπό, μεταναστεύω. « Μεγάρασ' ἐξῴκησε, « Δμ., (παρβλ. Ἀποικέω).

Ἐξοικήσιμος (ὁ, ἡ). ὁρμώδιος διὰ κατοικίαν, κατοικητέος.

Ἐξοίκησις, εως (ἡ). τὸ ἐξοικεῖν, μετοίκησις (κυρ. εἰς μακρυνὸν ἢ ξένον τόπον) μετοικεσία, μετανάστευσις.

Ἐξοικία (ἡ). κατοικία εἰς τὴν ἐξοχὴν ἢ (ἐν γέν.) εἰς ἀπομεμακρυσμένον μέρος. 2), = Ἐξοίκησις (ἡ).

Ἐξοικίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω (Διώχνω) τινὰ ἀπὸ τὴν οἰκίαν (καὶ ἐν γέν. ἀπὸ τὸν τόπον, τὴν πατρίδα) του, τὸν βιάζω νὰ μετοικήσῃ (νὰ μεταναστεύσῃ), φυγαδεύω. « Ἑστιαίας ἐξοικίσαντες, αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον, « Θκ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) « Ὧν ἐπεισελθόντων, καὶ συμβῇ πραέως φατικῶς, ἐξοικίζεται, « Συν. (ἐπμ. 2) γυμνόνω τόπον τινὰ ἀπὸ τοὺς κατοίκους του, τὸν ἐρημόνω. « Λήμνιον ἄρδην ἀρσένων ἐξῴκισαν, « Εὐρ. (καὶ μσ.) « Μεσσήνην ἐξοικίσασθαι βουλόμενος, « Πλ. 3) (σπν.) κατοικίζω.

Ἐξοίκισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐξοικισμὸς (ὁ). τὸ ἐξοικίζειν ἢ ἐξοικίζεσθαι, ἢ ἀπὸ τῆς οἰκίας ἢ τῆς πατρίδος ἔξωσις (φυγάδευσις), μετανάστευσις ἀκούσιος. (ἐπμ.) ἐρήμωσις.

Ἐξοικιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐξοικίζων (φυγαδεύων κτλ.), ἐξολοθρευτής.

Ἐξοικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω οἰκοδομὴν τὴν ὁπ. εἶχα ἀρχίσῃ. « Ἀποδιδῶνται ἐξοικοδομοῦντες τὰς οἰκίας, « Ξεν. 2) ἐβγάλλω ἢ ξεφράζω ἐκεῖνο τὸ ὁπ. εἶχα ἐνοικοδομήσῃ (ἴδε τὴν λέξ.). « Τὰς πύλας.. διὰ τὴν καταφρόνησιν ἐξῳκοδόμησε, « Διόδ.

Ἐξοικοδόμησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἀποπεράτωσις τῆς οἰκοδομῆς, ἢ ἡ ἐξαγωγὴ τοῦ ἐνῳκοδομημένου.

Ἐξ-οικονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκονομῶν (διευθετῶν) ἐκφέρω, (μτγν.) χωνεύων ἐκβάλλω.

Ἔξοικος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς τοῦ οἴκου (τῆς πατρίδος) του, ξενητευμένος, μετανάστης, φυγάς, ἐξόριστος.

Ἐξ-οιμώζω, Μ. ώξω. Θρηνολογῶ μεγαλοφώνως, ξεφωνίζω κλαίων.

Ἐξοινέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξεμεθῶ. 2) μεθῶ ὥστε δὲν ἠξεύρω πλέον τί μὲ γίνεται, γίνομαι ἔξοινος, (ὅθεν :

Ἐξοίνησις, εως καὶ

Ἐξοινία, ας (ἡ). τὸ νὰ γένῃ τις·

Ἔξοινος (ὁ, ἡ), ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ μέθυσι, μεθυσμένος μὲ ὑπερβολήν. 2) (οἶνος) ὁ μὴ ἔχων πλέον οὐσίαν κραταιοῦ, κομμένος, χαλασμένος, ξεθυμασμένος, (ὅθ. τὸ καθ' ἡμᾶς κοιν.) Ἔοινος.

Ἐξοινόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ἔξοινον (ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ μέθυσι), καταμεθῶ.

Ἐξοισθα, θ', ἐν. πρσ. τοῦ Ἐξοίδα.

Ἔξοισις [ἐξοίσω], εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκφέρειν, ἐκφορὰ, ἐξαγωγὴ, βγάλσιμον.

Ἐξοιστέον, θετ. τοῦ Ἐκφέρω.

Ἐξοιστὸς (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δύναται νὰ ἐκφέρῃ (ἐξοίσῃ) τις, ἔκφορος.

Ἐξοιστράω(ῶ)-ῶ καὶ

Ἐξοιστρηλατέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐξοιστρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου παράφρονα (μανιώδη) ἀπὸ θυμὸν κτλ., ξετρελλαίνω, δαιμονίζω.

Ἐξοίσω, μέλλ. τοῦ Ἐκφέρω.

Ἐξοιχνέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. Π. καὶ

Ἐξοίχομαι, Μ. οιχήσομαι (μὲ γεν.) Ἐβγαίνω (Πηγαίνω) ἔξω, ἀναχωρῶ.

Ἐξοιωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀποφεύγω τι ὡς κακὸν (ἢ Ἀποφεύγω τὸν κακὸν) οἰωνόν.

Ἐξοκέλλω, Μ. ελῶ. (κυρ. ἐπὶ πλοίου) Ῥίπτω (καὶ ἀμετβ. ἢ ἄλλ. Πίπτω) ἔξω (εἰς ταῖς ξέραις, εἰς τὰ ῥηχὰ κτλ.), ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν δρόμον μου, χάνω τὰ νερά μου, (μτφορ.) παρεκτρέπομαι, παραστρατῶ· καταντῶ εἰς. « Κλίμακα δ' ἐξώκειλαν ἐπὶ χθόνος, » Ὀρφ., ἔρριψαν ἔξω (ἀπὸ τὸ καράβι) τὴν σκάλαν ἵνα ἐβγοῦν εἰς τὴν ξηράν. (καὶ μτφορ.) « Ἢ μ' ἐς τάνδ' ἐξώκειλ' ἄταν, » Εὐρ. « Εἰς κύδους καὶ κώμους (« Ἐπὶ τοσοῦτο τρυφῆς, » Εἰς τοῦτο παρανοίας, » Εἰς λόγου μῆκος κλ.) ἐξώκειλε, » Αἰσχ. (καὶ πθ. μὲ ἐπίρ.) « Δεῦρο ἐξοκέλλεται, » Αἰσχλ., ἰδοὺ ποῦ κατήντησε τὸ πρᾶγμα.

Ἐξολβίζω, Μ. ίσω. Πλουτίζω τινὰ ἀπό.

Ἐξολέσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐξόλλυμι.

Ἐξολιγωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραμελῶ ὅλως διόλου.

Ἐξολισθαίνω (-άνω), Μ. ολισθήσω. Γλιστρῶ ἢ φεύγω (Γλυτόνω) ἀπό, ἢ περιπίπτω (καταντῶ) εἰς, ξεγλιστρῶ.

Ἐξολίσθησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ξεγλίστρημα, ἔκπτωσις.

Ἐξολισθὼς (ὁ, ἡ). ὁ ἐξολισθήσας, ἔκπτωτος.

Ἐξολκὴ (ἡ). τὸ ἐξέλκειν, τράβηγμα ἔξω.

Ἐξόλλυμι, Μ. ολέσω (μσ. πρκ. Ἐξόλωλα). Κάνω ἐξ ὁλοκλήρου, ἀφανίζω κατὰ κράτος, ἐξολοθρεύω.

Ἐξολόθρευμα (τό). τὸ ἐξολοθρευθὲν ἢ ἐξολοθρευτέον. 2) = τῷ

Ἐξολόθρευσις, εως (ἡ). τὸ ἐξολοθρεύειν ἢ ἐξολοθρεύεσθαι, ἀφανισμὸς ἐντελής.

Ἐξολοθρευτής, οῦ (ὁ). ὁ ἐξολοθρεύων, ὀλετήρ, ἀφανιστής.

Ἐξολοθρευτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων ἰδιότητα ἢ τάσιν πρὸς τὸ ἐξολοθρεύειν, ἀφανιστικός.

Ἐξολοθρεύω, Μ. εύσω. Ἀφανίζω κατὰ κράτος.

Ἐξολολύζω, Μ. ύξω. (κυρ. ἐπὶ βατράχ.) Φωνάζω δυνατά, ξεφωνίζω.

Ἐξολῶ, Ἀττ. ἀντὶ Ἐξολέσω, μέλλ. καὶ

Ἐξολώλεκα, πρκ. τοῦ Ἐξόλλυμι.

Ἐξομαλίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ὁμαλόν, ἰσάζω ἐντελῶς.

Ἐξομβρέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω (Κάμνω νὰ πίπτῃ) τι ὡς ὄμβρος (βροχὴ ῥαγδαία), ἀναβρύω κρουνηδόν.

Ἐξομβρίζω, Μ. ίσω, = τῷ προηγ.

Ἐξομήρευσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐξομηρεύω, Μ. εύσω. Παίρνω ἢ Δίδω ὁμήρους (ῥεχέμια, Τουρκ.)· ἐξασφαλίζω ἢ ἐξασφαλίζομαι δι' ὁμήρων. « Ἐξομηρεύειν ταῖς τεκνοποιΐαις τοὺς δούλους, » Στρ., τοὺς ἀφήνω νὰ τεκνοποιῶσιν ἵνα ἔχω τὰ τέκνα των ὁμήρους καὶ οὕτω νὰ ἦμε ἐξασφαλισμένος ὅτι δὲν θὰ δραπετεύσουν.

Ἐξομιλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Ἑλκύω τινὰ ὅλως διόλου διὰ τῆς ὁμιλίας (συναναστροφῆς) μου. 2) (μὲ δοτ.) ἔχω ἢ λαμβάνω συχνὴν ὁμιλίαν (σχέσιν, συναναστροφὴν) μετά τινος, (ἐν γέν.) συναναστρέφομαι, πλησιάζω. « Ἐξομιλεῖν μὲν παντοδαποῖς, χρῆσθαι δὲ τοῖς ἀγαθοῖς, » Ξεν. (καὶ καταχρ.) « Στέφανος περὶ σὸν κρᾶτ' ἐξομιλήσει, » Εὐρ. 3) (μσ. ἢ πθ.) μένω μόνος χωρὶς ἢ μακρὰν τοῦ ὁμίλου (τῆς συνοδίας) μου πουθενά. « Οὐ καλὸν ἐν ὄχλῳ σ' ἐξομιλεῖσθαι στρατοῦ, » Εὐρ.

Ἐξόμιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς τοῦ ὁμίλου (τῆς συνήθους συναναστροφῆς), ξένος, ἀγνώριστος, ἀσυνείθιστος.

Ἐξόμματος (ὁ, ἡ), = Ἐξώφθαλμος. 2) = Ἀόμματος.

Ἐξομματόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνοίγω τινὸς τὰ ὄμματα, τὸν κάμνω νὰ βλέπῃ· (μτφορ.) ἀποδεικνύω, ἐξηγῶ, σαφηνίζω. 2) ἐβγάλλω τινὸς τὰ 'μμάτια, τυφλόνω.

Ἐξομμάτωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἄνοιγμα ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) βγάλσιμον τῶν ὀμμάτων τινος.

Ἐξόμνυμι καὶ (μσ.) Ἐξόμνυμαι, Μ. ομοῦμαι (μσ. ἀόρ. Ἐξωμοσάμην κτλ.). Κάμνω ὅρκον ὅτι δὲν γνωρίζω (ἢ δὲν δύναμαι νὰ κάμω) τι, ἀρνοῦμαι (ἀποποιοῦμαι) μεθ' ὅρκου, (ἐν γέν.) ἀποφεύγω, ἀπαρνοῦμαι. « Ἡ φύσις ἐξόμνυται τὴν σαρκοφαγίαν, » Πλ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Ἐξωμόσατο ἀρρωστεῖν τουτονί, » Δη. « Ἀξιοῦτε οὖν τοὺς μάρτυρας ἀναβαίνειν, .. ἤ, λαβόντας τὰ ἱερά, κατὰ τὸν νόμον ἐξομόσασθαι· ἐὰν δὲ μηδέτερον τούτων ποιῶσι, κλητεύσωμεν αὐτούς, » Αἰσχίν. (παρβλ. Ἀπόμνυμι).

† Ἐξομόθεν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐξ ὁμόθεν.

Ἐξομοιάζω, Μ. άσω, σπν. ἀντὶ

Ἐξομοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (ἢ Εὑρίσκω ὅτι εἶνε) τι ἐντελῶς ὅμοιον (ἀπαράλλακτον) μὲ ἄλλο, παρομοιάζω (συγκρίνω) μὲ ἀκρίβειαν, (ὅθεν:

Ἐξομοίωσις, εως (ἡ). ἡ ἀκριβὴς παρομοίωσις.

Ἐξομολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμολογῶ (Ὑπόσχομαι, Συγκατανεύω εἴς) τι. ‖ (μσ. μὲ αἰτ.) ὁμολογῶ (μαρτυρῶ, λέγω) παρρησίᾳ ὅ,τι ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου, ἰδθ. ἐκκλ.) ἐξομολογοῦμαι (τὰς ἁμαρτίας μου). 2) (Γρφ. μὲ δοτ.) ὁμολογῶ χάριτας, εὐχαριστῶ· (ἐπμ.) ἀνυμνῶ, δοξολογῶ. « Ἐξομολογοῦμαί σοι, πάτερ, ὅτι κτλ., » Εὐαγγ.

Ἐξομολόγησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ λόγου φανέρωσις (ὁμολογία) τῆς ἀληθείας, (ἐκκλησ.) ἡ ἐξαγόρευσις τῶν ἁμαρτιῶν. (Γρφ.) εὐχαριστία ἢ δοξολογία.

Ἐξομόργνυμι, Μ. ομόρξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σφογγίζω (Καθαρίζω) ἐντελῶς, ἀποσφογγίζω· σφογγίζων ἐβγάζω τι ἐπάνω εἰς· (τρπ.) μεταδίδω, ἐντυπόνω· (ἐν γέν.) σχηματίζω (μιμοῦμαι) τι ἀπαραλλάκτως. « Ἐκ δ' ὀμόρξον στόματος ἀφρώδη πέλανον, » Εὐρ. (καὶ μσ.) « Ἀ 'γὼ ῥυτοῖς νασμοῖσιν ἐξομόρξομαι, » Εὐρ. « Ἀλλ' αἷμα μὴ τοῖς ἐξομόρξομαι πέπλοις, » αὐτ. καὶ τρπ.) « Οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα... οὐδ' ἐξομόρξει μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί, » αὐτ.

Ἐξομόρξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐξόμφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐξέχοντα (πεταγμένον ἔξω) τὸν ὀμφαλόν. ‖ (οὐσ.) Ἐξόμφαλον (τό). πρήξιμον (κοιν. ξεπετάχψιμον) τοῦ ὀμφαλοῦ, (παρβλ. Ὀμφαλοκήλη).

Ἐξόν, οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Ἔξεστι.

Ἐξονειδίζω, Μ. ίσω. Ὀνειδίζω τινὰ πικρῶς.

Ἐξονειδισμός (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐξονειδιστικός, ή, όν. Ὑβριστικός, ἀτιμαστικός.

Ἐξονειρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐξονειρώττω.

Ἐξονειρωγμός (ὁ). ἡ καθ' ὕπνον ῥεῦσις, ἐνυπνιασμός.

Ἐξονειρωκτικός, ή, όν. Ὁ πάσχων (ὑποκείμενος εἰς) ἢ προξενῶν ἐξονειρωγμόν.

Ἐξονειρώττω, Μ. ώξω. Πάσχω καθ' ὕπνους ῥεῦσιν, ἐνυπνιάζομαι.

Ἐξονομάζω, καὶ Π.

Ἐξονομαίνω, Μ. άσω. Λέγω (Ἐκφράζω) τὸ ὄνομά τινος (πρσ. ἢ πραγμ.), ὀνοματίζω· κράζω τινὰ ἐξ ὀνόματος.

Ἐξονομακλήδην, ἐπίρ. Π. ἐξ ὀνόματος, ὀνομαστί. « Ἐμὲ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες ἐξονομακλήδην, » Ὀδ. Μ.

Ἐξονυχίζω, Μ. ίσω. Σκαλίζω μὲ τὸ 'νύχι, (δηλ.) ἐξετάζω μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν καὶ λεπτολογίαν. 2) κόπτω τὰ ὀνύχια (ιλ. « Ῥόδα —, » Γαλ., (μτνμ.) κόπτω τὰς κάτω κιτρινωπὰς ἄκρας των.

Ἐξοξύνω, Μ. υνῶ. Μεταβάλλω τι εἰς ὄξος, ξυνίζω (ὅλως διόλου).

† Ἐξοπάζω, Μ. άσω, = Ἐκπέμπω, ἀποπέμπω, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐξ ὀπάζω).

Ἐξοπίζω, Μ. ίσω. Σφίγγων ἐβγάλλω καὶ παίρνω τὸν ὀπὸν (τὸν χυλὸν) τινος πράγματος, ξεζουμίζω.

Ἐξόπιθεν (θε), καὶ Ἐξόπιν, Π. ἀντὶ

Ἐξόπισθεν (σθε), ἐπίρ. Ἀπ' ὀπίσω, ἀπὸ τ' ὀπισινὸν (τὸ ὄπισθεν) μέρος. μὲ γεν.) ὀπίσω ἀπό. (καὶ χρον.) μετά, ἔπειτα ἀπό. « Ἐξόπισθεν κεράων, » Ιλ. Ρ. (ἢ ἐνάρθρ.) « Εἰς τὸ ἐξόπισθεν, » Λξ.

Ἐξοπισθίως, ἐπίρ. Ὀπισθοποδητί, πρὸς τὸ ἐξόπισθεν.

Ἐξοπίσω, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω. (καὶ χρον.) εἰς τὸ μετέπειτα, εἰς τὸ ἑξῆς. « Ἐξοπίσω φυγέειν, » Ιλ. Ν. « Καὶ παίδων παῖδες καὶ γένος ἐξοπίσω, » Τυρτ.

Ἐξοπλίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω ἀπὸ τὸ στρατόπεδον τὸ στράτευμα καὶ τὸ παρατάττω εἰς μάχην ἢ τὸ κινῶ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. 2) ὁπλίζω (ἁρματόνω) ἐντελῶς. 3) (μτγν.) = Ἀφοπλίζω, ξαρματόνω.

Ἐξοπλασία, ας καὶ

Ἐξόπλισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐξοπλισμός (ὁ). τὸ ἐξοπλίζειν ἢ ἐξοπλίζεσθαι, ἁρμάτωμα καὶ (κυρ. εἰς τὸν ά. τύπ.) παράταξις πρὸς ἐπιθεώρησιν ἢ ἐξάσκησιν τοῦ στρατεύματος, ἑτοιμασία διὰ πόλεμον. 2) (ἐνίοτε) τὰ ἅρματα· τὰ σκεύη· (ἐν γέν.) ἡ ἁρματωσιά, (κοιν.) ἡ συγύρισις τοῦ οἴκου.

Ἔξοπλος (ὁ, ἡ). ὁ γωρὶς ὅπλων, ἄοπλος. 2) ἐντελῶς ὡπλισμένος, ἕτοιμος εἰς πόλεμον

Ἐξ-οσπάω-ῶ, Μ. ήσω. Ψήνω καλὰ, (μτφρ.) φλογίζω.

Ἔξοστος (ὁ, ἡ). πολλὰ ψημένος, καλοψημένος.

Ἐξ-οράω-ῶ, Μ. ἐξοῦμαι (ἀόρ. Ἐξεῖδον κτλ.). Βλέπω μακρόθεν, κυττάζω (καὶ πθ. φαίνομαι) καθαρὰ ἀπὸ παθενὰ, (κοιν.) ξανοίγω, (παρβλ. Ἐξαφοράω). 2) (χ. πτ.) ἔχω μάτια πεταγμένα ἔξω, εἶμαι ἐξώφθαλμος. « Ἐξορᾷ ὡς ἀγχόμενος, » Ἱππκρ.

Ἐξ-οργάω-ῶ, Μ. ἄσω. Εὐρίσκομαι εἰς σφοδρὸν ὀργασμόν.

Ἐξοργιάζω, Μ. άσω. Προθιαθέτω (Προετοιμάζω) τινα διὰ τὰ ὄργια· ἐνθουσιάζω.

Ἐξ-οργίζω, Μ. ίσω. Διεγείρω τὴν ὀργήν τινος, παροργίζω.

Ἐξ-ορθριάζω, Μ. άσω. Στήνω τι ὄρθιον. 2) Π. = Ἀνορθιάζω, ἀνακηρύττω, [ἐκ τοῦ

Ἐξόρθιος καὶ

Ἔξορθος (ὁ, ἡ) στημένος (σηκωμένος) ὄρθιος, (ὅθεν

Ἐξ-ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω τι ὀρθὸν, [-οάζω, (μτφρ.) διορθόνω, βελτιόνω.

Ἐξορία (ἡ), (κυρ.) θηλ. ταῦ Ἐξόριος (ὅπου ἴδε). ‖. (συνήθ.) = Ἐξορισμός.

Ἐξ-ορίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω (διώχνω) ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα (τῆς πατρίδος του) τινὰ, καταδικάζω (σέλλω) εἰς ἐξορίαν, (ἐν γέν.) μακρύνω, φυγαδεύω. (καὶ οὐδ. αὐτπθ.) περιφέρομαι ἐξόριστος. « Φεύγομεν δ' ἀλώμενοι, ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πάλιν, » Εὐρ.

Ἐξ-ορίνω, Μ. ινῶ, Π. ἐρεθίζω μὲ ὑπερβολήν.

Ἐξόριος, α ἢ ας, ον. Ὁ κείμενος ἢ διατρίβων ἐκτὸς τῶν ὁρίων, (ὀθ. ‖. Ἐξορία (ἐννν. χώρα ἢ διατριβή), ἡ ἐκτὸς τῶν ὁρίων, καὶ Ἔξόριος (ἀνήρ), ὁ ἐξόριστος.

Ἐξορισμός (ὁ). τὸ ἐξορίζειν ἢ ἐξορίζεσθαι, ἐξόρισμα. ἐξορία.

Ἐξοριστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ συντείνων πρὸς ἐξορισμόν.

Ἐξόριστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξορισθείς, ἐξορισμένος.

Ἐξ-ορκέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐξ-ορκίζω, Μ. ίσω. Βάλλω εἰς ὅρκον, ὑποχρεόνω δι' ὅρκου, ὁρκίζω, (ἐκκλησ.) φυγαδεύω δι' ἐξορκισμῶν τοὺς δαίμονας καὶ ἁπλῶς κάθε κακὸν, (ἐπμ.) ἰατρεύω τοὺς πάσχοντας.

Ἐξορκισμὸς (ὁ). τὸ ἐξορκίζειν.

Ἐξορκιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐξορκίζων (κυρ. τοὺς δαίμονας κτλ.).

Ἔξορκος (ὁ), Π. = Ἔνορκος.

Ἐξ-ορκόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐξορκίζω, δένω μὲ ὅρκον· βάλλω εἰς ὅρκον, ὁρκίζω· (καθὼς συνείθισαν τώρα Ἵνα λέγουν) δέχομαι (λαμβάνω) τὸν ὅρκον τινὸς, (Θκ. Ε', 47).

Ἐξόρκωσις, εως (ἡ). ἡ δι' ὅρκου ὑποχρέωσις, ὅρκωμα.

Ἐξ-ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁρμῶ (Ἐβγαίνω, Κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν) ἀπὸ πουθενὰ, ἐκστρατεύω· (μτδτ.) κινῶ. (ἐν γέν.) = Παρορμῶ, παρακινῶ, διεγείρω. (ποφβλ. Ἐξορμάω).

Ἐξ-ορμενίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω ὅρμενον (βλαστάρι), (κοιν.) ἐβγαίνω εἰς τὸν σπόρον, ξεβλαστερώνω.

Ἐξ-ορμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν ὅρμον (ἀπὸ τὸν λιμένα), ἐβγαίνω εἰς τὰ πανιὰ, (ἰταλ.) ἁλαργάρω. « Τῆς νεὼς ἠδὴ περὶ τὴν ἀκτὴν ἐξορμούσης, » Δυκοῦργ. (καὶ μτφρ.) « Ἐξορμᾶν ἐκ τοῦ νοῦ, » Παυσ., εἶν' ἔξω φρενῶν, (παρβλ. Ἐξορμάω).

Ἔξορμὴ (ἡ), = Ἐξόρμησις, ξεκίνημα.

Ἐξόρμησις, εως (ἡ)· τὸ ἐξορμᾶν ἢ ἐξορμεῖν, ἡ μεθ' ὁρμῆς ἢ ἀπὸ τοῦ ὅρμου ἔξοδος, ξεκίνημα ὁρμητικὸν, ἐκστρατεία· (μτδτ.) παρόρμησις, παρακίνησις, (ὅθεν

Ἐξορμητικὸς, ἡ, όν. Παρορμητικὸς, παρακινητικός.

Ἐξ-ορμίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω (ξεκινῶ) τὸ πλοῖον ἀπὸ τὸν λιμένα (ὅρμον), (κοιν.) σηκόνω εἰς τὰ πανιὰ. (μτφρ.) ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὴν φυσικήν του θέσιν, ἐξαρθρόνω

Ἐξορμιστὸς, ἡ, όν, (μτγν.). Πιασμένος μὲ τὴν ὁρμιὰν (μὲ τὸ ὁρμίδι). « Μύραινα —, » Κασιόδωρ.

Ἔξορμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξελθὼν τοῦ ὅρμου (τοῦ λιμένος), (κοιν.) σηκωθεὶς εἰς τὰ πανιὰ, κινήσας ἀπό. « Κρήτας ἔξορμος ἀνήρ, » Εὐρ. 2) (μτφρ.) ἔκφυλος, ἑτερογενὴς, ἀλλόκοτος (Ἀρστ. Δ'. ιδ', ὅπου ἄλλοι διορθ. Ἔξοχόν).

Ἐξ-ορνυμι Μ ὄρσω, Π. = Ἐξορμάω, ἐβγάζω (καὶ πθ. ἐβγαίνω) μὲ ὁρμὴν ἀπὸ παθενὰ, (μτφρ.) διεγείρω.

Ἐξ-οσθυνω, Μ. υνῶ, Π. καταταράττω, διεφθείρω.

Ἔξορος (ὁ, ἡ), = Ἔξόριος.

Ἐξ-ορρόω, Μ. ρύσω, = Ἐξορμῶ, ἐβγαίνω (τινάζομαι) μὲ ὁρμὴν ἀπὸ πουθενά.

Ἐξόρροφος (ὁ, ἡ), (σύγκριτ. τὸ) Ἐξώροφος.

Ἐξ-ορρύζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω (Καθαρίζω) τὸν ὀρρὸν (ἀπὸ τὸ τυρί).

Ἔξυβρος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου ἐβγῆκεν ὅλος ὁ ὀρρὸς (τὸ τυρόγαλον).

Ἐξ-ορρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (τὸ τυρὶ ἢ τὸ αἷμα) εἰς ὀρρὸν, τὸ ἀφήνω νὰ κόψῃ.

Ἐξόρυξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐξ-ορύσσω (ττω), Μ. ὄρυξω. Σκάπτων ἐβγάλλω, ξεσκάπτω· ξεῤῥιζόνω. « Χάρακα ἐξορ., » Δ. Ἁλ., ἀνοίγω χαντάκι. « Ὀφθαλμὸν ἐξορ., » Ἡρ., ἐβγάλλω (χύνω) τὸ ὁμμάτι τινός.

Ἐξ-ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χορεύω μέχρι τέλους, τελειόνω τὸν χορόν μου. « Ῥυθμὸν ἐξορχ., » Φλεγρ. (ἐκ τρπ.) « Τὸν πόλεμον ἐξορχ., » Αἰλ. 2) (συνεκδχ.) φεύγω (κρυφίως) ὡς ἀπὸ χορόν, ξεγλιστρῶ. « Ὤρχετο αὐτόθεν (ἀπὸ τὸ δεσμωτήριον) αὐτοῖς πέδας ἐξορχησάμενος, » Δμ. 3) (συνήθ.) χορεύω (κυρ. τὸν μυστικὸν χορὸν) ἔξω εἰς τὸ ὕπαιθρον, μιμοῦμαι (παραστήνω θεατρικῶς, προβάλω εἰς τοὺς ἀμυήτους) τὰ μυστήρια πρὸς περίγελων, (ἐν γέν.) θεατρίζω, περιφρονῶ· περιπαίζω. « Τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί, » Λκ. « Τὴν ἱερωσύνην τοῦ θεοῦ ἐξορχεῖτο, » Ἡρωδ. « Ἐξορχησάμενος ἐν Πέρσαις τὸν Δικωνίδαν, » Πλ. « Τὴν ἀλήθειαν ἐξορχεῖσθαι, » αὐτ. « Ἐξορχήσομαι τὰ τέως ἀνέκφαντα, » Σύν.

Ἐξ-όσσω, Δ. ἀντὶ Ἐξόζω.

Ἐξ-οστεόω-ῶ, Μ. ώσω. Καθιερόνω· ἀφιερόνω· φυλάττω θρησκευτικῶς. ‖. (μτ.) ἀποφεύγω δι' ἐξιλασμοῦ (κακόν τι), (ἐν γέν. καὶ τρπ.) ἀποποιοῦμαι εὐσχήμως, κάμνω τι ἕνα δείξω μόνον ὅτι τὸ κάμνω (κοιν. διὰ τὰ 'μμάτια), (παρβλ. Ἀφοσιόω).

Ἐξόσιωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐξ-οστίζω καὶ Ἐξοστίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τινὲς τὰ κόκκαλα (τὰ ὀστᾶ). « Ἐλαίας ἐξωστισμένας, » Ῥοῦφ.

Ἐξ-οστρακίζω, Μ. ίσω. Ἐξορίζω διὰ τοῦ ὀστρακισμοῦ, (ἐν γέν.) διώχνω, φυγαδεύω, (ὅθεν

Ἐξοστρακισμὸς (ὁ). ἡ διὰ τοῦ ὀστρακισμοῦ φυγάδευσις (ἐξορία).

Ἐξόστωσις, εως (ἡ). πρήξιμον κοκκάλου, (πάθος).

Ἔξοτε (ἀντὶ Ἐξ ὅτε) καὶ

Ἐξότου (ἀντὶ Ἐξ ὅτου [ἐνν.] χρόνου), ἐπίρ. Ἀπὸ τότε (Ἀπ' ἐκεῖνον τὸν καιρόν, καὶ ἔπειτα, ἀφ' οὗ.

Ἐξ-ουρόνω, Μ. ωνῶ, = Παρουρόνω, παρακινῶ.

Ἐξ-ουδενόω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐξ-ουδενίζω, Μ. ίσω. Φρονῶ καὶ Μεταχειρίζομαί τι ὡς οὐδέν, καταφρονῶ, περιφρονῶ, ἐξευτελίζω, (ὅθεν

Ἐξουδένισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐξουδενισμὸς (ὁ), = Ἐξουδένωσις.

Ἐξουδένισμα (τὸ), = Ἐξουδένωμα.

Ἐξουδενιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐξουδενίζων (ἐξευτελίζων) τινὰ, καταφρονητής.

Ἐξ-ουδενόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐξουδενίζω.

Ἐξουδένωμα (τὸ). ἀντικείμενον ἐξουδενώσεως, (κοιν.) καταφρόνια.

Ἐξουδένωσις, εως (ἡ). τὸ ἐξουδενίζειν, ἐξευτελισμὸς, περιφρόνησις, καταφρόνησις.

Ἐξ-ουθενέω-ῶ ἢ Ἐξουθενίζω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐξουδενέω, -ίζω.

Ἐξουθενισμὸς (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Ἐξουδενισμὸς, ἐξευτελισμὸς (φτρ.) ἢ διὰ τοῦ λόγου μικροποίησις τῶν περιστάσεων, (ἀντιθ. τῷ Ὑπερβολή).

Ἐξουθενητικὸς, ἡ, όν. Ἐξευτελιστικὸς, περιφρονητικός.

Ἐξούλη (ἡ), [ἐξείλλω]. (μόνον εἰς τὴν Νμ. φράσ.) « Ἐξούλης δίκη, » Ῥτρ., ἡ κατὰ τοῦ χρεώστου, ὅστις, παραχωρηθέντος τοῦ κτήματος του ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου εἰς τὸν ἐνεστιήν του, τὸν ἐμποδίζει διὰ τῆς βίας τοῦ νὰ λάβῃ κατοχὴν αὐτοῦ.

Ἐξ-ουρανέω-ῶ, Μ. ήσω, = Οὐρανέω.

Ἐξουρανία (ἡ), = Οὐρανία.

Ἐξ-ουρέω-ῶ, Μ. ήσομαι. Κατουρῶ, ἐβγάλλω τι ὡς (ἡ μαζῆ μὲ τὸ) οὖρος.

Ἐξούρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ ρηγ.

Ἐξ-ουριάζω, Μ. άσω. Πλέω ἐξ οὐρίας (τρόμα), πρυμνίζω.

Ἐξουρίας (ἀντὶ Ἐξ οὐρίας [ἐνν.] οὖρας ἢ ἀέρος), ἐπίρ. Μὲ οὔριον ἄνεμον, (κοιν.) πρύμα.

Ἐξ-ουρίζω, Μ. ίσω. (κυρ. ἐπὶ ὠῶν) Γίνομαι οὔριος, κλουβιάζω.

Ἐξουρισμὸς (ὁ), = Ἐξώρησις.
Ἔξουρος (ὁ, ἡ). ὁ σχηματιζῶν (τελειόνων εἰς) οὐράν, μυτερός, (παρβλ. Μύουρος).
Ἐξουσία (ἡ), [ἔξεστι]. ἄδεια, δύναμις, κυριότης, ἐλευθερία, δικαιωτικὴ προνόμιον, πληρεξουσιότης· ἀξίωμα. « Θαλάμου —, « Ἡρωδ., τὸ ἀξίωμα τοῦ θαλαμηπόλου. (πλθ.) » Ἐξουσίαι, « Γρφ. ἀντὶ Ἐξουσιασταί, (καὶ περιφρ.) « Οἱ ἀπ' ἐξουσίας, « Λξ., οἱ ἄρχοντες, ἀξιωματικοί. 2) = Περιουσία, ἀφθονία. « Ἐξ. καὶ δύναμις, « Θκ.
Ἐξουσιάζω, Μ. άσω. Ἔχω ἐξουσίαν (δύναμιν, πληρεξουσιότητα κτλ.), (μὲ γεν.) ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, (καὶ ν.) ἀρίζω, εἶμαι ἐξουσιαστὴς τινος. ‖ (εἰς τὴν Γρφ. καὶ) μτβτ. ἀντὶ Δίδω ἐξουσίαν, ἐπιτρέπω. « Ἐξουσίασεν αὐτόν, τοῦ φαγεῖν ἀπ' αὐτῶν, « Ἐκκλησ.
Ἐξουσιάρχης, ου (ὁ), = Ἐξουσίαρχος.
Ἐξουσιαρχία (ἡ). ἐξουσία ἄρχοντος, κυριαρχία, ζέκ τοῦ-
Ἐξουσίαρχος (ὁ). ἄρχων πληρεξούσιος, κυρίαρχος.
Ἐξουσιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐξουσιάζων (ἔχων ἐξουσίαν), ἄρχων, κύριος.
Ἐξουσιαστικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι-
Ἐξουσιαστικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἐξουσιαστὴς, μὲ ἐξουσίαν (δύναμιν, πληρεξουσιότητα), αὐτεξουσίως, πληρεξουσίως κτλ.
Ἐξουσιοκράτωρ, ορος (ὁ), = Ἐξουσίαρχος.
Ἐξουσιοπούς (ὁ, ἡ). ἐξουσίας ποιητικὸς (χορηγός).
Ἐξούσιος (ὁ, ἡ). ὁ στερηθεὶς τὴν οὐσίαν τὴν περιουσίαν) του.
Ἐξοφείλω (χ. Μ.), Π. αὐξάνω (πληθύνω) τι.
Ἐξοφθάλμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐξέχοντας (πεταγμένους ἔξω) ὀφθαλμούς. « Τὰ ἐξοφθάλμια οὐκ εἶωπα πόρρωθεν, « Ἀρστ. 2) (τθ. ἐπὶ πραγμ.) ἀρατος, φανὴς, μὴ πρὸ ὀφθαλμῶν, (Πλάτ. Α'. 14).
Ἐξ-οφρυόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Σηκόνω ὑψηλὰ τὰ ὀφρυδιά μου, (συνκδχ.) ὑπερηφανεύομαι, (κοιν.) ψηλόνει ἡ μύτη μου.
Ἔοχα, ἐπίρ. Π. ἴδε Ἔξοχος.
Ἐξοχὰς, άδος (ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλ.) Ἐξοχάδες (ἐνν. φλέβες), αἱ πρησκόμενοι καὶ ἐξέχουσαι ἐσῶ πρωκτοῦ ἐν καιρῷ τῶν αἱμορροΐδων, (κοιν.) Ζιχάδες.
Ἐξοχετεία, ας καὶ
Ἐξοχέτευσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Ἐξοχετεύω, Μ. εύσω. Κάμνω νὰ ἐκρέῃ (νὰ γίνεται ἔξω) ὑγρόν τι δι' ἀγωγοῦ, ἀνοίγω δρόμον εἰς λιμνάζοντα ὕδατα.
Ἐξοχὴ (ἡ). τὸ νὰ ἐξέχῃ (ὑπερέχῃ) τι τῶν ἄλλων (συνκδχ.) αὐτὸ τὸ ἐξέχον πρᾶγμα ἢ μέρος, μυτὴ κτλ. (ἴδε Εἰσοχὴ καὶ Δυστρόχηλος). « Τὰς περὶ δακτύλιον ἐξοχὰς, « Δσκρ., τὰς (ἄλλως) Ἐξοχάδας. 2) (μτφρ.) πρωτεῖον, ὑπεροχὴ. « Κατ' ἐξοχὴν, ἐπιβρῆμαι. Ἐξαιρέτως, διαφερόντως.
Ἔξοχος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξέχων (ὑπερέχων) τῶν λοιπῶν, ὑψηλότερος, (ὡς ἐπὶ τὰ πλ. μτφρ. καὶ ἐνεῖδει ὑπερθετ.) ἐκλεκτότερος, ἀνωτέρας, προτιμότερος, ἀξιολογώτερος κτλ. (μὲ γεν.) « Ἔοχος Ἀργείων, « Ἰλ. Γ. (καὶ κατ' ἐπίτασ.) » Ἤδη βοῦς ἀγέλῃφι μέγ' ἔοχος ἵπλετο πάντων ταῦρος, « Ἰλ. Β. ‖ (τὸ οὐδ.) Ἔοχον ᾖ (πλθ.) Ἔοχα, ἐπίρ. (ἐπιτάσ.), Π. ἀντὶ Ἐξοχως, κατὰ πολλά· κατ' ἐξοχὴν, κατὰ προτίμησιν, ἐξαιρέτως· (μὲ γεν.) πλειότερον, ὑπέρ. « Οὐ κ' ἔοχα μὲν φιλέῃσιν, ἐξοχα δ' ἐχθαίρῃσιν, « Ὀδ. Ο. » Ἐμοὶ δόσαν ἔοχα, « Ὀδ. Ι. (καὶ πρὸς ἐπίθ.) » Ἔοχ' ἄριστος, « Ἰλ. Ι. (καὶ κατ' ἐπίτασ.) » Νέῳ' ἐξοχα, « Ὀδ. Ο.
Ἐξοχυράω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀχυρόνω ἐντελῶς, ἀσφαλίζω πανταχόθεν μὲ ὀχυρώματα.
Ἐξόχως, ἐπίρ. Κατ' ἐξοχὴν, ἐξαιρέτως κτλ., (ἴδε Ἔξοχος).
Ἐξυβρίζω, Μ. ίσω. (ἀμτβτ. καὶ χ. πτ.) Γίνομαι εἰς τὸ ἄκρον ὑβριστὴς (αὐθάδης, ἀσελγὴς, ἄτακτος κτλ.), (πρβετ.) φέρομαι μὲ πολλὴν ὕβριν (αὐθάδειαν, περιφρόνησιν) πρός τινα. (μτνμ. ἐπὶ ποτ.) πλημμυρῶ (ἐπὶ φυτ. κλπ.) ἔχω παραπολλὴν γονιμότητα, (ἐπμ.) κάμνω πολλὰ καὶ περιττὰ χλωδιά, φύλλα κτλ., αὐξάνω ὑπὲρ τὸ δέον. 2) (μτβτ. πρὸς αἰτ.) ὑβρίζω (ἀτιμάζω, καταφρονῶ) ὅλως τ' ὅλου τινά.
Ἐξύβρισις, εως (ἡ). τὸ ἐξυβρίζειν (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.), ἀτίμασμα, περιφρόνησις κτλ., (μτνμ. ἐπὶ φυτ.) ὑπερβολικὴ γονιμότης, (ἐπὶ ποτ.) πλημμύρα, κτλ.
Ἐξυγιάζω, Μ. άσω, = Ἐξ. ἄσκαι, ἰατρεύω (κάμνω ὑγ.) ἐντελῶς τινα.
Ἐξυγιαίνω, Μ. ανῶ. Γίνομαι ἐντελῶς ὑγιής, (κοιν.) ξεγερεύω.
Ἐξυγράζω, Μ. άσω. Ἐβγάλλω (Ἀφαιρῶ) τινος ὅλην τὴν ὑγρασίαν. Ἐξικμάζω. 2) ὑγραίνω ὅλως-διόλου, Διυγραίνω. « Τὰ τῆς κοιλίης ἐξυγρασμένα ἦν ἰσχυρῶς, « Ἱππκρ.
Ἐξυγραίνω, Μ. ανῶ (πρκ. Ἐξύγρασμαι). Κάμνω τι ὅλως διόλου ὑγρὸν (νοτερὸν), (μεταφρ.) χαυνόνω εἰς τὸ ἄκρον, (πθ. ἡ μ.) γίνομαι-
Ἔξυγρος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ὑγρὸς, κάθυγρος.
Ἐξυδατόω-ῶ καὶ
Ἐξυδατίω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ὑδαρὲς (νερουλὸν), τὸ μεταβάλλω εἰς ὕδωρ. « Ὁ οἶνος (« Τὸ αἷμα) ἐξυδαροῦται (-υδατοῦται), « Ἱππκρ., (κοιν.) κόπτει, γίνεται νερὸν, νερουλιάζει. « Ὡς χειμῶνα ἐξυδατώθη, « αὐτ., ὑδρωπικίασεν.
Ἐξυδάτωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς ὕδωρ μεταβολὴ, νερούλιασμα, κάψιμον (κρασιοῦ, ξυδιοῦ κτλ.), πλημμύρα, ἐπομβρία.
Ἐξυδραίνω, = (ἡ ἐφαλ. ἀντ!) Ἐξυγραίνω.
Ἐξυδραργυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (χημικῶς) εἰς ὑδράργυρον.
Ἐξυδραργύρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ἔξυδρίας, ου (ὁ). (κυρ. ἄνεμος) ἅστις σημαίνεται μετὰ τὴν (ἢ ὁμοῦ μὲ) βροχὴν ῥαγδαίαν.
Ἐξυδρωπιάω-ῶ, Μ. άσω. Περιπίπτω εἰς ὕδρωπα (Ἀρωπακιάζω) καὶ κατὰ συνέπειαν τούτου ἐξαλείφομαι (ἐκλείπω).
Ἐξυλακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Γαβγίζω συνατὰ, (μτνμ.) λέγω ἀπάνω εἰς τὸν θυμόν μου ὅ,τι μοῦ ἔλθει εἰς τὰ στόμα.
Ἐξυλίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω (Ἀφαιρῶ) διὰ τοῦ στραγγίσματος ἢ ὅπως ἄλλως τὴν ἐμπεριεχομένην εἰς ὑγρόν τι ὕλην, λαγαρίζω, (παρβλ. Διϋλίζω).
Ἐξυμενίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω (Ἀφαιρῶ) τὸν ὑμένα (τὴν πέτσαν) ἀπὸ τὸ κρέας κτλ., (ὀθεν
Ἐξυμενιστὴρ (ὁ). ἐργαλ. χειρουργ. μὲ τὸ ὁποῖον ἐβγάλλουν τοὺς ὑμένας ἀπὸ τὰ κρέας κτλ.
Ἐξυμενόω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀνυμενῶ.
Ἐξυννήκα, Π. (μὲ διπλ. αὔξησ.) ἀντὶ Ξυννήκα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ξυνίημι = Συνίημι.
Ἐξυπαγορεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Ὑπαγορεύω, λέγω, παραγγέλλω.
Ἐξυπάγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἐξυπήγαγον κτλ.). Ἐπαλείφω διὰ τοῦ ὑπαγωγέως, (Τουρκ.) σουβαδίζω.
Ἐξυπάλυξις, εως (ἡ). Π. φυγὴ, ἀποφυγὴ, ζέκ τοῦ
Ἐξυπαλύσκω, Μ. αλύξω, Π. φεύγω (μὲ τρόπον) ἀπὸ παθεῖν, διαφεύγω, ἀποφεύγω.
Ἐξυπανίσταμαι, Μ. ἐξυπανα-στήσομαι (ἀόρ. Ἐξυπανέστην κτλ.). (μὲ γεν.) Ἐξαίνω (Ἀναδίδομαι) ὡς πρήξιμον ὑποκάτωθέν τινος. « Σμῶδιξ μεταφρένα ἐξυπανέστη, « Ἰλ. Β.
Ἐξυπαρχῆς, ἐπίρ. (ἀντὶ) Ἐξ ὑπαρχῆς, ἐκ νέου, ἀπὸ τὴν ἀρχήν.
Ἐξυπαῖπον, Π. ἀόρ. 6'. τοῦ Ἐξυπαγορεύω.
Ἐξύπερθε, ἐπίρ. Ἀπὸ πάνω ἀπό.
Ἐξυπηρετέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ὑπηρετῶ προθύμως.
Ἐξυπνίζω, Μ. ίσω. Σηκόνω τινὰ ἀπὸ τὸν ὕπνον, τὸν ἐξυπνῶ.
Ἐξυπνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐξυπνῶν τινα.
Ἔξυπνος (ὁ, ἡ). Ἔμπνητός.
Ἐξυπολίω, Μ. λίσω. Ἐβγάλλω τινὸς τὰ ὑποδήματα κτλ., ξεπεδένω.
Ἐξυποσφραγίζω ᾗ (μτ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ισμαι. Σφραγίζω τι καλῶς, ἐξασφαλίζω διὰ σφραγῖδος. 2) ὑφαιροῦμαι (τρπ.) ἀφαιρῶ, χωρίζω, ἀποκλείω, (παρβλ. Ἐκσφραγίζω).
Ἐξυπουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐξυπηρετέω.
Ἐξυπτιάζω, Μ. άσω. Ῥίπτω τινὰ ὕπτιον (τ' ἀνάσκελα), (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) κίπτω ὕπτιος, γέρνω ὀπίσω· (συνκδχ.) ἐναντιοῦμαι, ἀνεβαίνω κτλ. (« Πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες, « Ἀκ.). (μτνμ.) κάμνω τὸν λόγον ὕπτιον (δύσκολον, ἀνεμένον), ἐξηγῶ, ἀναπτύσσω. » Ἐξυπτιάζων ὄνομα (τὸ τοῦ Πολυνείκους), « Αἰσχλ. (καὶ μσ.) » Ἡ ἱστορία ἐξυπτιάζεται, « Σέξτ., (παρβλ. Ἐπανακύπτω).
Ἐξυπτίασμα (τὸ) καὶ
Ἐξυπτιασμὸς (ὁ). τὸ ἐξυπτιάζειν, ἀμέλεια ἀξιόνεια.
Ἐξυπτιόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι ὕπτιος (ἀνεμένος), χαλαζονομαι, τρωῶ.
Ἐξυφαίνω, Μ. ανῶ. Τελειόνω τὸ ὑφασμά μου, (μτφρ.) μηχανορραφῶ.
Ἐξύφασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐξυφάνθη. « Ἀσεργιδος ἐξύφασμα, « Εὐρ.
Ἐξυφηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Ἐξηγέομαι ἢ Ὑφηγέομαι.
Ἐξυφόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὑφόνω παρὰ πολύ, ὑπερυφόνω.
Ἔξω [ἔξ], ἐπίρ. (Τοπ.). Ἔξω. « Δεῦρο ἔξω, « Γρφ. (καὶ παραλλ.) » Ἐκπλώσαν-

τες ἔξω τὼν Ἑλλήσποντον, « Ἡρ. (καὶ μὲ γεν.) » Κραδίη δέ μοι ἔξω στηθέων ἐκθρώσκει, « Ἰλ. Κ. » Ἔξω βελῶν, » Ξεν. (καὶ χρον.) » Ἔξω μεσημβρίας, « αὐτ., μετὰ (περνῶντας) τὸ μεσημέρι. (ᾧ τρπ.) » Ἔξω τᾶ πράγματος λέγειν, « Δημ. » Ἔξω ἑαυτοῦ εἶναι, « αὐτ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Οἱ ἔξω, « Ἐκκλ., οἱ ἐθνικοί. » Ἐν σοφίᾳ περιπατεῖτε πρὸς τοὺς ἔξω, « Γρφ. » Τὸ ἔξω, « Ἀξ., τὸ ἐξωτερικὸν (τὸ φαινόμενον) μέρος, τὸ πρόσωπον, ἡ ὄψις. (καὶ ἐξαιρετικ. ἀντὶ τοῦ) πλήν, ἐκτός. » Ἔξω τῶν ἄλλων, » Θκ. (ᾧ μετὰ τοῦ ἤ) » Ἔξω ἢ, « Ἀξ., (παρβλ. Ἐκτός).

†Ἔξω, μέλλ. τοῦ Ἔχω.

Ἐξώβολος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων 6 ὀβολούς.

Ἐξῄρει, γ'. ἐν. προτ. τοῦ παρε. τῆς ὁρ. ᾧ

Ἐξωθήκως, υῖα, ὸς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐξωθαίνω.

Ἔξωθεν, ἐπίρ. Ἀπ' ἔξω. » Ὁ (« Ἡ. » Τὸ, » Οἱ κτλ.) ἔξωθεν, » ὁ ἀπ' ἔξω ἐρχόμενος, ἐξωτερικός, ξένος, (ἐκκλησ.) ἐθνικὸς ἢ κοσμικός.

Ἐξωθέω-ῶ, Μ. ἐξωθήσω ἢ ἐξώσω (ἰών. Ἐξέωσα κτλ.). Σπρώχνω (δουνατῶ) ἔξω, ἐξορμῶ, ἐξωθῶ σπρώχνων, ἐκδιώκω. ἐκτείνω(ζ). » Χεῖρας ἐξωθ., « Ἀξ., » Τὸ ὕδωρ ἐστὶν εἰς τὴν κλεψύδραν, ἐξωθεῖ βίᾳ τὸν ἀέρα ἐξ αὐτῆς, « Ἄνστ. » Ἐξέωσαν τὰς ναῦς πρὸς τὴν γῆν (ἐς τὸ ξηρόν), « Θκ. (καὶ κατὰ τμσ.) » Ἐκ δ' ὦσε γλήνην, « Ἰλ. Ξ.

Ἐξώθησις, εως (ἡ). σπρώξιμον (κούντημα) ἔξω, βγάλσιμον διὰ τῆς βίας.

Ἐξωκεανίζω, Μ. ἰσω. Μεταφέρω τινὰ (ᾧ πθ. Κεῖμαι ἢ Πλέω) εἰς τὸ ἄλλο (τὸ ἔξω, τὸ πέραν) μέρος τοῦ Ὠκεανοῦ, (ὅθεν:

Ἐξωκεανισμός (ὁ). ἡ εἰς τὸ ἐξωτὸ πέραν, τὸ ἄλλο) μέρος τοῦ Ὠκεανοῦ μετάβασις ἢ μεταβίβασις.

Ἐξώκοιτος (ὁ, ἡ). ὁ κοιμώμενος (πλαγιάζων) ἔξω καὶ ὄχι εἰς τὴν συνήθη κοίτην του, (ὅθ. ‖. οὐσ.) εἶδος θαλασσ. ἰχθ., (ὅς τις ἐβγαίνει ἀνίστε καὶ εἰς τὴν ξηρὰν), ὁ ἄλλ. Ἀδῶνες.

Ἐξώλεια (ἡ). ἐντελὴς ἀπώλεια, ἀφανισμὸς κατὰ κράτος, ἐξολοθρευμός, παντολεθρία, ‖ἐκ τοῦ

Ἐξώλης [ἐξόλλυμι], εος (ὁ, ἡ). χαμένος ἐξ ὁλοκλήρου, ἀφανισμένος κατὰ κράτος. (τρπ.) διεφθαρμένος ὁλότελα, κακοηθέστατος, (ἐπιτ.) ἄξιος ἐξωλείας. 2) (ἐπιθ. ἐνεργ.) ὀλέθριος.

Ἐξώλισθον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐξολισθαίνω.

Ἐξωμίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων γυμνοὺς (ἀσκεπεῖς) ἢ ἐξέχοντας τοὺς ὤμους.

Ἐξωμίδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐξωμίδα, ἢ 2) κρεμάμενος ἀπὸ τοὺς ὤμους ἐν εἴδει ἐξωμίδος.

Ἐξωμιδοποιΐα (ἡ). ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ ἐξωμιδοποιοῦ.

Ἐξωμιδοποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἐξωμίδας.

Ἐξωμίζω, Μ. ἰσω. Γυμνόνω τὸν ὠμόν μου, τὸν ἐβγάζω ἔξω ἀπὸ τὰ φόρεμα.

Ἐξωμίς, ἰδος (ἡ). εἶδος πτωχικοῦ ᾧ δουλικοῦ χιτῶνος χωρὶς χειρίδας (μανίκια) ὥστε ἀμφότεροι οἱ ὦμοι ἢ ὁ εἷς μόνον ἔμενον ἔξω (ἀσκεπεῖς).

Ἔξωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔξω τοῦ φορέματος (γυμνοὺς, ἀσκεπεῖς) τοὺς ὤμους, (ἑτμ.) ἕτοιμος πρὸς ὁποιανδήποτε ἐπιχείρησιν. (καιν.) ἀνασκουμπωμένος, (παρβλ. Ἔζωνος). ‖. (οὐσ. ἀρσ.) = Ἐξωμίς.

Ἐξωνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀγοράζω τι παρά τινος, ἐξαγοράζω, (τρπ.) καταρθώνω τι δωριοδοκῶν.

Ἐξωνησις, εως (ἡ). ἐξαγορὰ, ἐξαγόρασμα· κατορθωσις ὑποθέσεως διὰ χρημάτων.

Ἐξωπεος (ὁ, ἡ), Π. [ἐξ, †ὤψ]. ὁ ἔξω (μακρὰν) τῆς ὄψεως, μὴ φαινόμενος, ἀπὼν. » Δωμάτων ἐξώπεος, « Εὐρ. 2) (συνεκδ.) ἀγανὴς, (καὶ) ἀθεώρατος. » Θάλασσα—, « Ἀριστείδ.

†Ἐξώπρικα (τά), (νλγ.) ὅσα πράγματα παίρνει ἡ ὀμφὴ ἐκτὸς τῆς προικός, τὰ (ἄλλ.) παράφερνα.

†Ἐξώπυλος (ὁ, ἡ), (νλγ.) ὁ εὑρισκόμενος (κείμενος) ἔξωθεν τῆς πύλης.

Ἐξωραΐζω, Μ. ίσω. Στολίζω (βαλλωπίζω) ἐντελῶς, καθωραΐζω.

Ἐξωρᾰΐζω, Μ. άσω, Π. δὲν ἔγω καμμίαν φροντίδα (ὥραν) περὶ τινος, ὀλιγωρῶ, παραμελῶ, ἀδιαφορῶ.

Ἔξωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔξω τῆς ὥρας (τοῦ καιροῦ), ἄκαιρος, παράκαιρος· ἀνάρμοστος· παρήλιξ. (μὲ γεν.) ἀνίκανος πρός. » Θήρας ἔξωρος, « Φλγρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἐφᾶν ἔξωρος, « Λκ. » Ἔξωρα πράσσω, « Σοφ.

Ἐξώρυγες (ὁ, ἡ). (οἶκος) μὲ 6 ὀροφὰς (πατώματα).

Ἐξώρτο, γ'. ἐν. προτ. παθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐξορνυμι.

Ἔξωσις [ἐξώθω], εως (ἡ). σπρώξιμον (κούντημα) ἔξω, βγάλσιμον, (χειρουργ.) ἐξάρθρωσις.

Ἔξωσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐξώσθη (ἐβγῆκε διὰ τῆς βίας), (χειρουργ.) κόκκαλον βγαλμένον (ἀπὸ τὸν τόπον του), ἐξάρθρωμα. (μετρορ.) παρεκτροπὴ, παράπτωμα.

Ἐξωστήρ, ῆρος, Π. ἀντὶ

Ἐξώστης, ου (ὁ). ὁ ἐξωθῶν (ξεσκουντῶν, ἐβγάλλων διὰ τῆς βίας) τινὰ ἀπὸ πουθενά. » Ἄνεμος—, « Ἡρ., ὁ παρασύρων τὰ πλοῖα ἀπὸ τὸν δρόμον των. 2) (μτγν.) μέρος ἐξέχον τοῦ οἴκου, μπαλκόνι, γαλλερία, σαχνισί.

Ἐξώστρα (ἡ). εἶδος μηχανῆς τῶν παλ. θεάτρων (τὴν ὁποίαν ἐσπρωχναν ἔξωθεν πρὸς τὰ ἔξω τῆς σκηνῆς ἵνα φανῶσι τὰ ἐπ' αὐτῆς ἀντικείμενα), (παρβλ. Ἐκκύκλημα).

Ἐξώστων (τὸ), = Ἐξώστης (2).

Ἐξώτατος, η, ον. Ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) -

Ἐξωτάτω, ἐπίρ. (ὑπερθ. τοῦ Ἔξω). Ὅλως δι' ὅλου ἔξω.

Ἐξωτερικὰς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἔξω, ὁ ἔξωθεν, (ἀντιθ. εῷ Ἐσωτερικὸς)· (ἐπμ.) κοινὸς, ἁπλοῦς, πρόχειρος, πρόσφυχος, κτλ.

Ἐξώτερος, α, ον. Ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος)-

Ἐξωτέρω, ἐπίρ. (συγκρ. τοῦ Ἔξω). Πλέον ἔξω, παραέξω.

Ἐξωτικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἔξω (εἰς τοὺς ξένους), ξενικὸς, ἐξωμεριτικὸς, μὴ ἐντόπιος.

Ἐξωφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἔξωθεν, ἐξέχων.

Ἔξωφορος (ὁ, ἡ), (μτγν. καὶ ἀδκμ.) ἀντὶ Ἔνφορος. » Λέγος—, « Ἰάμβλ., Στῶ., ὁ διαβόθεις ἔξω.

Ἔξωχρος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ὠχρὸς (χλωμός), κατωχρινος.

Ἕο, Ἰων. Π. ἀντὶ Οὗ, ἑαυτοῦ, γεν. ἐν. τοῦ Ὅς.

Ἕοι, Ἰων. Π. ἀντὶ Εἴη, γ'. ἐν. προτ. τοῦ ἐνς. τῆς εὐκτ. τοῦ Εἰμί.

Ἑοῖ, Ἰων. Π. ἀντὶ Οἷ, δοτ. ἐν. τοῦ Ὅς.

Ἕοιγμεν, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἐοίκαμεν, ἀ. πλθ. προτ. τοῦ

Ἔοικα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τῷ ἀχρ. Εἴκω (ὑπερσ. ἀντὶ παρτ. Ἐῴκειν κτλ.). Εἶμαι ὅμοιος (ὁμοιάζω) μέ. (μὲ δοτ.) » Νέστορι εἶδος ἐῴκει, « Ὅμ. » Δίθυρος εἰκυῖα, « αὐτ. » Μύθοις ἐοικότες τὴν ἀτοπίαν λογοι, « Πλ. 2) (μὲ ἀπαρ.) φαίνομαι (ὁμοιάζω, δείχνω) ὡσὰν νὰ, (τρπρσ.) εἶνε πιθανὸν (ἐνδεχόμενον). » Θέλξειν μ' ἔοικας, « Αἰσχύλ. (καὶ πρὸς μτχ.) » Ἔοικας ὀρθῶς λεγοντι, « Πλάτ. (καὶ συχνότ. ἀπολ.) » Ἔοικεν, » Ὡς ἔοικε, « Ἀξ. 3) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ., τρπρσ. καὶ κατὰ μτχ.) πρέπει, ταιριάζει, ὁμοιάζει, εἶνε δίκαιον (εὔλογον) ἢ παρεσμένον. » Ἔοικα δὲ τοῦ παραιδεῖν, » Ὀδ. Σ. « Οὐκ ἔστ' οὐδ' ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι, « Ἰλ. Ξ., Ὀδ. Θ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Ἔοικότι κεῖται ἀλέθρῳ, « Ὀδ. Α. » Εἰκυῖα ἄκοιτις, Ἰλ. Ι. » Ὥσπερ (« Κατὰ τὸ) εἰκός, « Θκ., καθὼς εἶν' ἐπόμενον, κατὰ φυσικὸν λόγον.

Ἔοικεσαν, Αἰόλ. ἀντὶ Ἐοίκεσαν, γ'. πλθ. προτ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ἔοικα.

Ἐοικότως, ἐπίρ. (μτγν.), = Εἰκότως, ὀρθῶς, δικαίως, εὐλόγως, πρεπόντως, καθὼς πρέπει, ‖ἐκ τοῦ

Ἐοικώς, υῖα, ὸς, μτχ. τοῦ Ἔοικα.

Ἔοιμι, Ἰων. Π. ἀντὶ Εἴην, εὐκτ. τῷ Εἰμί.

Ἑοῖο, Π. ἀντὶ Ἑοῦ, γεν. τοῦ Ἑός.

Ἑοῖσα, Δ. Π. ἀντὶ Οὖσα, μτχ. θηλ. τῷ Εἰμί.

Ἑολητο, Π. ἀντὶ Εἵλητο, γ'. ἐν. προτ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ἕλω.

Ἔολπα, Π. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Ἔλπομαι.

Ἔον, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἦν, ἀ. ἐν. προτ. τῆς ὁρ. καὶ

Ἐόν, Ἰων. Π. ἀντὶ Ὄν, μτχ. οὐδ. τοῦ Εἰμί.

Ἑόν, Π. ἀντὶ Ὄν, αἰτ. ἡ οὐδ. τοῦ Ἑός.

Ἐόντων, Δ. ἀντὶ Ἐόντωσαν. » Καὶ τὰ πορτάματα καὶ ἀστεφάνα χρύσεα ἐόντων, « Ἐπιγρφ.

Ἔοργα, Π. πρκ. τοῦ Ῥέζω.

Ἔοργαν, Π. ἀντὶ Ἐόργασι, γ'. πλθ. προτ. τοῦ Ἔοργα.

†Ἐόργη [ῐ], [ἔργον]. χελιάρα ἢ ἐσοχὴ διὰ κοπάνισμα ᾧ ἀνακάτωμα τῶν ἁρμάτων, (ἄλλ.) Τερύνη.

†Ἐοργίζω, Μ. ίσω. Τρίβω (Ἀνακατόνω) μὲ τὴν ἐόργην.

†Ἐοργὶς, ίδος (ἡ), = Ἐόργη.

Ἑορτάζω (παρτ. Ἑορταζον). Μ. άσω. Ἔχω ἢ Κάμνω ἑορτὴν, (χυδ.) γιορτάζω.

Ἑορτᾶος, α, ον, = Ἑόρτιος καὶ

Ἑορτάσιμος (-άσιος), ου (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. πρέπει νὰ ἑορτάζῃ τις, ἄξιος ἑορτῆς.

Ἑόρτασις, εως (ἡ). = Ἑορτασμός.
Ἑόρτασμα (τὸ). ἑορτή.
Ἑορτασμός (ὁ). τὸ ἑορτάζειν, (χυδ.) γηθορτασμα.
Ἑορταστής, οῦ (ὁ). ὁ ἑορτάζων.
Ἑορταστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόδιος) εἰς ἑορτήν, συντελῶν πρὸς ἑορτασμόν.
Ἑορτή (ἡ), [ὁρνυμι]. ἡμέρα ἑορτῆς, (χυδ.) γηορτή, σχόλη. « Ὤψεως —, « Αἰλ., τερπνὸν θέαμα, θέλγητρον τῶν ὀφθαλμῶν.
Ἑόρτιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς ἑορτήν, γινόμενος (συνειθιζόμενος) ἐν καιρῷ ἑορτῆς, (κοιν.) γηορτιάτικος.
Ἑορταλόγιον (τὸ). καταλογος τῶν ἑορτῶν.
Ἑός, ἑή, ἑόν, Π. ἀντων. κτητ. ἡ σύνθ. [ἑ, ὅς]. (κυρ. μὲν γ'., ἐνίοτε δὲ ᾳ δ'. ᾗ ὁ πρσ.) Ἑὸς κόρι-κή, -κόν) του, της, των κτλ. « Παιδὸς ἑοῦ χείρεσσι, « (καὶ ἐνάρθρ.) « Τὸν ἑόν τε Πόδαργον, « Ἰλ. Ψ. (καὶ παραλλ.) « Ἑῷ αὐτοῦ θυμῷ, « Ἰλ. Κ. « Ἐπὶ αὐτοῦ θῆτες, « Ὀδ. Δ. (καὶ ἐπὶ ἁ. πρσ.) « Ἑοῖσι λελείψεται ἐν μεγάροισιν, « Ἀπλλν. (καὶ ἐπὶ δ'.) « Ἀντίσχεο παιδὸς ἑοῖο, « (καὶ ἐπὶ πολλ. πρτ.) « Ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες, « Ἡσ.
Ἑοῦσα, Π. Ἰων. ἀντὶ Οὖσα, θηλ. μτχ. τοῦ Εἰμί.
Ἐπαβελτερόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ἐντελῶς ἢ ἔτι μᾶλλον ἀβέλτερον (εὐήθη).
Ἐπαγαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπάγω.
Ἐπαγαίομαι, Μ. αγάσομαι, Π. (μὲ δοτ.) = Ἐπαγάομαι ἢ 2) ἀντὶ
Ἐπ-αγάλλομαι, Π. (μὲ δοτ.) εὐφραίνομαι (σύγκριτοῦμαι· καμαρόνω) διά.
Ἐπ-αγανακτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀγανακτῶ διά.
Ἐπαγάομαι, Μ. άσομαι καὶ άσσομαι, Π. (μὲ δοτ.) ὀργίζομαι ἢ χαιρεκακῶ διά.
Ἐπαγγελία (ἡ). μήνυμα, εἰδοποίησις· γνωστοποίησις· προσταγή· ὑπόσχεσις· προσπάθεια (πρὸς κατόρθωσιν ἢ ἀπόλαυσιν σκοποῦ τινος). (Νμ.) δίκη κατὰ τῶν παρ' ἀξίαν πολιτευομένων ᾗ δημαγορούντων. « Τὴν αὐτὴν ταύτην ἠπείλησεν αὖ τῷ ἐπαγγελίαν ἐν τῷ δήμῳ ἣν περ ἐγὼ Τιμάρχῳ ἐπήγγειλα, « Αἰσχ. (παρδλ. παραγγελία). 2) ἐφαλμ. ἀντὶ Ἀπαγγελία, [ἐκ τοῦ
Ἐπαγγέλλω, Μ. ελῶ. = Ἀναγγέλλω, δίδω εἴδησιν, γνωστοποιῶ. « Δεόμενοι οὐκ ἐπαγγέλλουσιν, « Ξεν. 2) παραγγέλλω, δίδω προσταγήν, διατάττω. (Νμ.) εἰσπαιῶ τινα νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ χριτήριον, ἐγκαλῶ « Ἐπαγγελλειν τὴν ἔξοδον, « Ἡρωδ. « Ἐπαγγείλαντες πανδημεὶ στρατεύειν, « Δημ. « Εἰς τετάρτην ἡκειν ἐπήγγειλε πρὸς τοὺς θεσμοθέτας, αὐτ. (ᾗ μσ.) « Βουλομένοισιν ἐπαγγέλλη, « Εὐρ. 3) ὑπισχνοῦμαι. « Νομὰς ἐπήγγειλε τῷ δήμῳ, « Ἡρωδ. (καὶ μσ.) « Παίδων, ὧν ἐπαγγέλλῃ γονάς, « Εὐρ. « Ἐπηγγελμένου τοῖς ναύταις μεγάλους μισθούς, « Δημ. « Ἐπηγγείλατο τάλαντα 300, « Πλὸ. « Ἐπαγγέλλῃ πολλὰ, καὶ πράττεις ὀλίγα, « Θεοφύλ. (καὶ πθ.) « Οὔτε τὰ ἐπηγγελμένα, οὔτε τὰ ἠπειλημένα, « Ἰργ. ἀντὶ Δι' ἐπαγγελίας, αἱ ὑποσχέσεις, (ὅθεν 4) (μσ.) (ἀναγγέλλω ἐμαυτὸν ἢ ὡς πάσχομαι ὅτι) γνωρίζω ἐπάγγελμά τι, (κοιν.) ἐπαγγέλλομαι. (ἐνίοτε προθετ.) καυχῶμαι (ᾗ). « Τίνα τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται; « Λξ. « Εἴ τις ἀρετὴν ἐπαγγελλόμενος, ἀργύριον πράττοιτο, « Ξεν. (ᾗ πρὸς ἄπαρ.) « Καὶ γὰρ ταῦτα δεινὸς εἶναι ἐπαγγέλλεται, « Ἰσοκρ. « Ἐπαγγέλλομαι (διορθ. « Ἐπαγάλλομαι) ἐπὶ τούτῳ. « Ξεν. 5) δείκνυμι ὅτι ἐπιθυμῶ (προσπαθῶ, ἐνεργῶ, ὀργανίζω) νὰ καταρθώσω ἢ ν' ἀπολαύσω τι. « Ὑπατείαν ἐπαγγέλλειν, « Ἀππ. « Προσέλθοι ἄν τις ἢ δεηδείη καὶ ἐπαγγέλλοιτε, « Δημ. (καὶ μσ.) « Ἃ δ' ἂν αὐτὸς ἐπαγγείλαιτο ἡδέως, ῥᾷστα μέν ἐστι Φιλίππῳ δοῦναι, « αὐτ.
Ἐπάγγελμα (τὸ). μήνυμα· πρόσταγμα· παραγγελία· ὑπόσχεσις. (κυρ. δὲ) πᾶν ὅ,τι ἐπαγγέλλεταί τις, (Γαλλ. **profession**), ἢ ὅτι ματέρχεται πρὸς ἐπίτευξιν σκοποῦ.
Ἐπαγγελτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ προθύμως καὶ μετὰ πεποιθήσεως ἐπαγγελλόμενος (ὑποσχόμενος), ὁμιλῶν μετὰ βεβαιότητος ἢ τόλμης, διατεινόμενος αὐθαδῶς, παράτολμος εἰς τὰς ὑποσχέσεις του. « Ἐπαγγελτικώτερον εἰπεῖν, « Ἀρστ., τολμηρότερον.
Ἐπαγείρω, Μ. αγερῶ. Συνάζω (Συναθροίζω) εἰς ἕν.
Ἐπάγερμος (ὁ) καὶ
Ἐπάγερσις, εως (ἡ). σύναξις, συνάθροισις. « Ἐπάγερσιν τοῦ ῥατοῦ ποιεῖται, « Ἡρ.
Ἐπάγην, πθ. ἀόρ. β', τοῦ Πήγνυμι.
Ἐπαγινέω, Ἰων. ἀντὶ Ἐπάγω.
Ἐπαγλαΐζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ.) Κάμνω τι λαμπρότερον (φαιδρότερον) παρ' ὅ,τι εἶνε, καθωραΐζω. « Ποιητὴν ὃς τις Κυμαίους ἐπαγλαΐει, « Ἡρ. 2) (μσ. μὲ δοτ.) ἀγάλλομαι (καμαρόνω) δι' ἕν τι, (Ἰλ. Σ, 131).
Ἐπάγμενος, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἐπαγόμενος ἢ Ἐπαγαγόμενος, πθ. ἐνε. ἢ μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπάγω.
Ἐπ-άγνυμι, Μ. άξω, Π. ἀντὶ Ἐπικλάω.
Ἐπ-αγορεύω, Μ. εύσω (ἀόρ. ἀνιλ. Ἐπεῖπον). λέγω πρόσθετα, προσθέτω εἰς ὅσα εἶπα, ἐπιφέρω ὡς ἐπίλογον.
Ἐπ-αγριόω-ῶ, Μ. ώσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀπαγριόω.
Ἔπαγρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εὑρισκόμενος (διατρίβων) εἰς τοὺς ἀγρούς, ἀγροτικὸς, ἢ ἀγροδιαίτος. 2) (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἄπαγρος, ὑλὴ) ἐπιτυχὴς εἰν τὴν ἄγραν (εἰς τὸ κυνῆγι), (ὅθεν
Ἐπαγρυπνία (ἡ). Π. τὸ νὰ ᾖνέ τις ἔπαγρος (3), ἀφθονία ἄγρας.
Ἐπαγρυπνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀγρυπνῶ φυλάττων (ἢ ἀσχολούμενος εἷς) τι, φυλάττω μὲ ἄκραν προσοχὴν· παραφυλάττω.
Ἐπαγρύπνησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. πῦ προηγ.
Ἐπ-αγ-χέω, Π. ἀντὶ Ἐπαναχέω.
Ἐπ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἐπήγαγον κτλ.). (κυρ. ἐπὶ ἐμψύχ.) Φέρω (Ὁδηγῶ) τινα (καὶ ἐλλ. Ὑπάγω) πουθενὰ (κυρ. δὲ) κατεπάνω (ἐναντίον) τινός. « Ἐπάγειν τὸ δεξιὸν κέρας, « Ἀρρ. (καὶ ἐλλ.) « Ἀνδρῶν τε κυνῶν τε κύκνος πόθοιτ' ἂν, ὡς ἐπάγοντας ἐπῆσαν, « Ὁδ. Γ. (πθ. Ἐπακτὴρ). (ᾗ καταχρ.) « Ἔπαγε τὴν γνάθον, « Ἀριστοφ., (ὅθεν 2) ἐπιφέρω (προξενῶ) πάχος τι κατά τινος. « Νόσους καὶ γῆρας ἐπάγοντα, « Πλάτ. « Πληγὴν ἐπάγειν, « Ξεν. « Γραφὴν (« Δίκην) ἐπάγειν τινί, « Δημ., κινεῖν ἀγωγὴν κατά τινος, (ᾗ μσ.) « Δουλείαν ἐπάγονται, « αὐτ., ἐπισύρειν καθ' ἑαυτῶν. « Μητρυιὰν ἐπαγόμενος, « Πλ. 3) (σπν. ἐπὶ ἀζύγ. κυριολεκτ.) κουβαλῶ (ἀδιακόπως). « Δύο ἅμαξας λίθους ἐπῆγον, « Θκ. 4) προσθέτω. « Τριακονθημέρους ἄγοντες τοὺς μῆνας, ἐπάγουσι ἀνὰ πᾶν ἔτος πέντε ἡμέρας παρεξ τοῦ ἀριθμοῦ, « Ἡρ. (ὀθ. πθ.) « Ἐπαγόμεναι (ἐν ἡμέραι), « αἱ ἅλλ. Ἐπακταί, (παρδλ. Ἐμβάλλω). 3) φέρνω ἀμέσως (ἐξ ἑτοίμου, ἐκ τοῦ προχείρου), ἐπιφέρω. « Ἐπάγων τῷ λόγῳ τὸ ἔργον, « Πλ. 6) ἑλκύω. καταπείθω· παρακινῶ, διεγείρω. « Οὐδ' ἐμέσας περ ἐπήγαγον, οὐδέ σε πείθω, « Ὀδ. Ξ. « Τὰ πλῆθος ἐπάγοντες, « Ἀρστ. « Ἐπῆγον αὐτοὺς κρύφα, « Ἰλ. (ᾗ μσ.) « Κοιλίαν ἐπάγεται, « Δσκρ., προξενεῖ εὐκοιλιότητα. (ᾗ πρτ.) « Ἐπάγεται καὶ κηλεῖ τὰς ἀκοάς, « Δ. Ἁλ., (παρδλ. Ἐνάγω). 7) προτείνω, προβάλλω. « Ψῆφον ἐπάγειν, « Θκ. 8) φέρω εἰς τὸ μέσον, παρουσιάζω. ἐκθέτω, παραστήνω. (μσ. πρτ.) ἀναφέρω πρὸς μαρτυρίαν ἢ βεβαίωσιν τῶν λεγων μου. « Δαίμονας ἐπάγω, « Θκ., ὑποχρεώνω αὐτοὺς διὰ μαγικῶν ἐπῳδῶν ᾗ ἐπιλήσεων νὰ ἐμφανισθῶσιν. « Εἰκόνας ἐπάγεσθαι, « Λξ. « Τὸν Ὅμηρον ἐπαγόμενος, « Ἀρστ. (ὅθεν) « Ἐπαγόμενα, « Λογικ., τὰ παρεπόμενα, τὰ ἀποτελέσματα. 9) (μσ.) φέρω (κάμνω νὰ ἔλθῃ) τι πρὸς χρῆσιν ἢ βοήθειάν μου, προμηθεύομαι· (τρπ.) κατορθώνω. « Ἐκ θαλάσσης ὧν ὀίονται ἐπάξονται, « Θκ. (καὶ τρπ.) « Λίθα μόνον φεύξιν οὐκ ἐπάξεται, « Σοφ. 10) σύρω (κουβαλῶ) κατοπίν μου, φέρω μαζῆ μου. « Θεραπαίνας ἐπάγεσθαι, « Λξ. « Πολύ τι πλῆθος ἐπαγόμενος ῥατῶν, « Ἡρωδ.
Ἐπαγωγεύς, έως (ὁ). ὁ ἐπάγων (ἐπιφέρων) τι κατά τινος.
Ἐπαγωγή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπάγειν, φέρσιμον, κουβάλημα κατοίκασμα (« Τριχὸς —, « Διοδ. ἡ τάσις· (τρπ.) ἀπάτη, (κυρ. δὲ) ἐπικλήσεις δαίμονος (πρὸς ἐμφάνισιν) ἐξορκισμος (μσ.) ἔφοδος, ἐφορμησις. (ἀντ.) ἡ δι' ἀλλεπαλλήλων μαρτυριῶν καὶ ἐπιχειρημάτων ἀπόδειξις. (Γαλλ.) **induction**. (εἰς τὴν Γρφ. συγκ.) ἐπιφορὰ κακοῦ, συμφορά· (κατ' ἔτκ.) αἰχμαλωσία, (ὅπου ὅμως ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀπαγωγή. « Τοὺς ἐν ἐπαγωγῇ οὐκ εἶναι, « Ἐσ. « Πλησθήσεται γὰρ ἐπαγωγῶν ὁ οἶκος αὐτοῦ, « Σειρ.
Ἐπαγωγικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν (ἐπιτήδειος) πρὸς ἐπαγωγήν, ἑλκυστικός, καταπειστικὸς κτλ., (ἴδε Ἐπαγωγός).
Ἐπαγωγικῶς ἐπίρ. Κατ' ἐπαγωγήν, (Γαλλ.) **par induction**.
Ἐπαγώγιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἐπήγαγεν ἢ δύναται νὰ ἐπαγάγῃ τις, φερτὸς, κουβαλητὸς· ἐπείσακτος, (ἴδε καὶ Ἐπακτός).
Ἐπαγώγιον (τὸ). ἀκριβοδοσία ἢ ἐλάττωμα τι τῆς πόσθης.
Ἐπαγωγὸς (ὁ, ἡμ. ὁ ἐπάγων ἢ ἐπιτήδειος

πρὸς τὸ ἐπάγειν (πείθειν κτλ.), παρακλητικός, θελκτικός, ἑλκυστικός. » Οἶκτου—, « Ξεν., κινῶν εἰς συμπάθειαν.

Ἐπαγωνίζομαι, Μ. ἰσομαι.(μὲ δοτ.)Προσθέτω νέον ἀγῶνα εἰς τὸν προλαβόντα, ἀνανεόνω τὸν ἀγῶνα· (ἐν γέν.) ἀγωνίζομαι ἐπιμόνως (φιλονικῶ) ἐπάνω εἴς τι ἢ ὕστερον ἀπὸ ἄλλο. « Προηγωνίσατο πατὴρ, ἐπαγωνιοῦνται παῖδες, « Γργ.

Ἐπαγώνιος (ὁ, ἡ). ὁ παρευρισκόμενος (ὡς ἐπιστάτης ἢ βοηθὸς) εἰς τοὺς ἀγῶνας.

Ἐπᾴδω, Μ. ᾴσομαι.(μὲ δοτ.) Ψάλλω (ᾄδω γοερὰ) μετά (ἢ ἐνώπιόν) τινος. 2) (μὲ αἰτ.) θέλγω (καταπραΰνω, ἰατρεύω) τινὰ μὲ τὰς ᾠδάς μου, γητεύω. 3) ἐπαναλέγω ἀδιακόπως τὸ ἴδιον, (ἐπιτ.) πονοκεφαλῶ (καταζαλίζω) τινὰ μὲ τὴν πολυλογίαν μου.

Ἐπαείδω, Π. ἀντὶ Ἐπᾴδω..

Ἐπαείρω, Π. ἀντὶ Ἐπαίρω.

Ἐπαέξω Π. ἀντὶ Ἐπαύξω, ἐπαυξάνω.

Ἔπαθλον (τὸ). (τὸ διὰ τὸν ἆθλον [ἀγῶνα] προτιθέμενον καὶ εἰς τὸν νικήσαντα διδόμενον) βραβεῖον, (ἴδε Ἆθλον).

Ἐπαΐω, ἀόρ. β'. τοῦ Πάσχω.

Ἐπαθρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ μὲ προσοχὴν, παρατηρῶ, (παρβλ. Εἰσαθρέω).

Επαθροίζω, Μ. οἰσω. Συναθροίζω ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου, πυκνόνω, ἐπισωρεύω.

Επαθύρω (χ. Μ.). Παίζω μετά τινος ἢ μὲ ἓν τι, προσπαίζω.

Ἐπαιάζω, Μ. άσω. Θρηνολογῶ ἐπί τινι ἢ μὲ ὑπερβολὴν, μυρολογῶ (μὲ πολὺν πόνον ψυχῆς), θρηνῶν ἐπᾴδω. » Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες, « Βίων.

Ἐπαίβην [ἐπαίσσω], Π. τρέχοντας (πηδῶντας) μὲ ὁρμὴν κατεπάνω τινός.

Ἐπαιγιαλίτης, ου (ὁ) καὶ Ἐπαιγιαλῖτις, ιδος (ἡ). Π. ὁ κείμενος (αὐριακόμενος) ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ, παράλιος.

Ἐπαιγίζω [ἐπί, αἴσσω], Μ. ίσω, Π. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) ὁρμῶ (ἐπιπίπτω, προσβάλλω, χύνομαι, φυσῶ) ὡς καταιγὶς ἐπάνω εἰς, (παρβλ. Ἐπικυρίσσω).

Ἐπαιδέσμαι-οῦμαι, Μ. αἰδήσομαι ἢ αἰσθησθήσομαι. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) Ἐντρέπομαι περὶ ἢ ἀπό τινος.

Ἐπαιθύσσω, Μ. ύξω, Π. κινῶ τι μὲ ὁρμὴν (τινάζω, καὶ ἑλλ. τινάζομαι) κατά τινος.

Ἐπαίθω (χ. Μ.), Π. ἀνάπτω, πυρπολῶ, κατακαίω.

Ἔπαικλα καὶ **Ἐπαΐκλα** (τά), Δ. τὰ περὶ τὸ τέλος τοῦ δείπνου (αἴκλου) φερόμενα εἰς τὴν τράπεζαν γλυκύσματα κλπ., τὰ ἄλλ. Ἐπιδόρπια.

Επαινέτης, ου (ὁ). ὁ ἐπαινῶν (ἐγκωμιάζων) τινά.

Επαινετικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ γινόμενος πρὸς ἔπαινον, ἐγκωμιαστικός. 2) ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα πρὸς τὸ ἐπαινεῖν.

Ἐπαινέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐπαινέτης.

Ἐπαινετὸς, ἡ, όν. Ἐπαινεμένος ἢ Ἀξιέπαινος.

Ἐπαινετῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐπαινετὸν (ἀξιέπαινον).

Επ-αινέω-ῶ, Μ. έσω καὶ έσομαι, (κατὰ λέξ. καὶ ἀρχ.) = Ἐπευφημῶ, (ἐπιτ.) ἐγκρίνω, εὑρίσκω εὔλογον, ἀποδέχομαι. » Μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσῆος. « Ἰλ. Β (καὶ μὲ δοτ.) « Ἕκτορι μὲν γὰρ ἔπεσσιν, Πουλυδάμαντι δ' ᾧ τις, » Ἰλ. Σ (ᾗ πρὸς ἀπαρ.) « Αἱ δ' ἐπήνεσαν πέμπειν. « Ἐπγρ., ἔστερξαν, ὑπεσχέθησαν. 2) εὐχαριστῶ (θέλων ν' ἀποποιηθῶ πρόσκλησίν τινα εὐσχήμως). » Κάλλιστ', ἐπαινῶ, « Ἀρχφ. » Ἐπαινῶ τὴν κλῆσιν, » Ξεν. 3) (σπν.) ἀντὶ Παραινῶ, παρακινῶ. » Θαρσεῖν ἐπαινῶ, « Σοφ. » Τοιοὺς δ' ἐπαινεῖς ὧδε σὺ κτᾶσθαι φίλους; « αὐτ. 4) (συνήθ.) ἐγκωμιάζω. « Ἐπαινεῖν τινα τοῦ κάλλους (ἢ) εἰς τὸ κάλλος, « Αξ.

Ἐπαίνημι, Αἰολ. καὶ

Ἐπ-αινιάω-ῶ, Λακων. ἀντὶ Ἐπαινῶ.

Ἐπ-αινίσσομαι(αἰνίττομαι), Μ. ίξομαι, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐπαινίσσομαι.

Ἔπαινος (ὁ). συγκατάθεσις· εὐχαριστία. ἀνταμοιβή. ἐγκώμιον.

Ἐπαινός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ἐπαινετός. ἀξιέπαινος. (χωρ. μόνον εἰς τὸ θηλ.) « Ἐπαινὴ Περσεφόνεια, » Ὁμ., Ἡσ. (κατ' εὐφημ.) ἡ εὐλογημένη.

Ἐπαινουμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἐπαινετῶς.

Ἐπ-αιονάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω ὑγρόν τι ἐπάνω εἰς, περιχύνω, λούω· καταβρέχω.

Ἐπαίρω, Μ. αρῶ (ὁόρ. Ἐπῆρα κτλ.). Σηκόνω ἐπάνω, ὑψόνω· (μτφορ.) παροτρύνω, διεγείρω, ἐρεθίζω, ἐνθουσιάζω· ἐμπνέω ἔπαρσιν (οἴησιν), φουσκόνω. « Κεφαλὴν ἐπαείρας, « Ἰλ. Κ. ν Ἐπαίρ. ἱστία. « Πλ. » Ἐπάρας τὴν φωνήν, « Γρφ. (καὶ ἀλλ. ἢ ἀμτβ.) » Ἐπάρας (ἔνν. ἑαυτὸν), ἔτυχε γὰρ κατήμενος, « Ἡρ. » Ἐπάρας (ἔνν. τὸν πόδα), ἀπεματαίωσε, « αὐτ. (καὶ μτφορ.) « Τί σ' ἐπῆρε δαίμων, » Σοφ. (καὶ παθ.) « Βοιδῶν ἐπήρθη αὐτῷ, « Μέν. (καὶ μσ.) « Ἐπαρμένα δὲ τὴν βακτηρίαν ὡς πατάξοντος, « Πλ. (καὶ μτνμ.) « Πόλεμον ἐπάρασθαι, « Φάλ. (ᾗ μτφορ.) « Ἐπαρθῆναι τῷ λέγειν, « Πλάτ., (καιν.) ξεπαίρνομαι, ξυπάζομαι, (παρβλ. Ἐξαίρω). 2) (μσ.) = Ἀντιλαμβάνομαι, παραστέκω, βοηθῶ. « Ἐπὶ δ' ἐσθλὸς ἄρεσθαι δαίμων, « Θγν.

Ἔπαισα, ἀόρ. α. τοῦ Παίω.

Ἐπ-αισθάνομαι, Μ. αισθήσομαι, (μὲ γεν.) Αἰσθάνομαι καλῶς, συναισθάνομαι, ἐννοῶ. ἀκούω. « Τὸν ἀὸν ὡς ἐπῃσθόμην μόρον, « Σοφ.

Ἐπαίσθημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι αἰσθάνεταί τις, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς αἰσθήσεως, αἴσθημα.

Ἐπαίσθησις, εως (ἡ). τὸ ἐπαισθάνεσθαι, συναίσθησις.

Ἐπαίσσω, Μ. αίξω, Π. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. ᾗ [ἑλλ. αὐτῆς] μὲ δοτ. ἢ γεν. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) κινῶ τι (καὶ ἑλλ.) κινοῦμαι (τινάζομαι) μὲ ὁρμὴν κατά τινος, προσβάλλω, ἐφορμῶ. » Ξίφος ἐπαίσσων, « Ἀπλλν. (καὶ ἑλλ. μὲ δοτ.) » Κίρκη ἐπαΐξαι, « Ὀδ. Κ. (ᾗ μὲ γεν.) » Ἐπαίσσοντα νεῶν, « Ἰλ. Ν. (καὶ μὲ αἰτ.) « Τεῖχος ἐπαΐξει, « Ἰλ. Μ. (καὶ μσ.) » Ἐπαΐξασθαι ἄεθλον, « Ἰλ. Ψ. » Χεῖρες ἐπαίσσονται, « αὐτ.

Ἐπαΐστος (ὁ, ἡ), [ἐπαΐω]. ὁ ἀκουσθείς (γνωστοποιηθείς) εἰς ἄλλους, γνωστός, φανερός. « Ὡς ἐπαΐστος ἐγένετο τοῦτο εἰργασμένος, « Ἡρ.

Ἐπαισχής, ές (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν μίαν αἰσχος (ἐντροπὴν, ἀτιμίαν), αἰσχιστος, ἐπονειδιστος.

Ἐπαισχύνομαι, Μ. αισχυνθήσομαι. (μὲ δοτ. καὶ Γρφ. μὲ αἰτ.) Ἐντρέπομαι διά.

Ἔπαιτεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Ἐπ-αιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ παρακάτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις)· ζητῶ ἐλεημοσύνην, ζητεύω (διακονεύω) ὡς-

Ἐπαίτης, ου (ὁ). ζήτουλας, ζητιάνος, διακονιάρης.

Ἐπαίτησις, εως (ἡ). τὸ ἐπαιτεῖν, τὸ ἔργον τοῦ ἐπαίτου, ζητιανεσύνη.

Ἐπ-αιτιάομαι-ῶμαι (ὁ ἐνεργ. τύπος σπνττ. καὶ ἀμρ.), Μ. άσομαι. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) Κατηγορῶ τινα διά, ἀποδίδω εἰς αὐτὸν τὴν αἰτίαν (λέγω ὅτι εἶνε αὐτὸς αἴτιος) κακοῦ τινος.

Ἐπαίτιος (ὁ, ἡ). αἴτιος (κακοῦ τινος), ἔνοχος. » Οὗτοι μοι ὧμιες ἐπαίτιοι, « Ἰλ. Α. 2) (ἐπὶ πραγμ.) ἐπίπεμπτος, ἐπιλήψιμος, ἀξιοκατηγόρητος. » Ἐπαίτιον ἀνεχώρησιν, « Θκ. 3) ὁ γενόμενος διά τὴν αἰτίαν (τὸ ἔγκλημα, τὴν κατηγορίαν), (ὅθεν) » Ἐπαίτια, Δμ., ἡ ὑπὸ τοῦ κριτηρίου ἐπιβαλλομένη εἰς τὸν ὑπαίτιον ποινή, τὸ πρίστιμον.

Ἐπαιχμάζω, Μ. άσω. Π. (μὲ δοτ.) ὁρμῶ κατ' ἐπάνω τινός, ἐφορμῶ.

Ἐπ-αίω, Μ. ἰσω. (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ. καὶ σπντ. αἰτ.) Ἀκούω (μὲ προσοχήν)· (ἐν γέν.) αἰσθάνομαι· προσέχω (ἐπιτ.) ἐννοῶ, καταλαβαίνω.

Ἐπ-αιωρέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. (μὲ δοτ.) Κινοῦμαι ἢ κρέμαμαι μετέωρος ἐπάνω τινός (φυσερίζων νὰ πέσω νὰ τόν πλακώσω), (μτφορ.) κυριαίνομαι μεταξὺ ἀβεβαίων ἐλπίδων, εἶμαι ξεπαρμένος (ἐνθουσιασμένος) διά.

Ἐπ-ακανθίζω, Μ. ίσω. Ἔχω ὀλίγα (ποῦ ᾗ ποῦ) ἀγκάθια.

Ἐπ-ακέομαι-οῦμαι, Μ. έσομαι, ζδι Ἐφακέομαι.

Ἐπ-ακμάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Ἀκμάζω ὁλονὲν ἢ ἐντελῶς, εἶμαι εἰς τὴν καθαυτὸ ἀκμήν μου. 2) ἀκμάζω ἔπειτα ἀπὸ ἄλλους οἱ ὁποῖοι ἤκμασαν πρὸ ἐμοῦ, ἔρχομαι ἀκμαῖος κατόπιν ἄλλων.

Ἐπακμαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τάσιν διάθεσιν εἰς τὸ ἐπακμάζειν, προβαίνων ὁλονὲν εἰς ἀκμήν. » Πυρετὸς—, « Γαλ.

Ἔπακμος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν εἰς τὴν ἀκμὴν (εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του). » Κόρη—, « Δ. Ἀλ. 2) (ἐπὶ πραγμ.) ὁ ἔχων ἀκμήν, καρτερὸς, σουβλερός. » Τὸν ἕτεραν ὀδόντα ἔπακμον ἀεὶ καὶ ὀξὺν φυλάττουσι, « Πλ.

Ἐπακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀκολουθῶ κατόπιν τινός· (συνκχ.) ὑπακούω (εἶμαι ὑφωσιωμένος) εἰς, ἐξήρτημαι ἀπό.

Ἐπακολούθημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπακολουθεῖ (συμβαίνει κατὰ συνέπειαν), παρεπόμενον, ἀποτέλεσμα.

Ἐπακολουθησις, εως (ἡ). τὸ ἐπακολουθεῖν, συνέπεια.

Ἐπακολουθητικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνεθίζων (ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ) νὰ ἐπακολουθῇ, φυλάττων συνέπειαν, ἀκολουθῶν τὴν σειρὰν τῶν ἰδεῶν τινος, (ἐπιτ.) ἀντιλαμβανόμενος εὐκόλως. || » Ἐπακολουθη-

πτόν,« τὸ ἐπακολούθημα, τὸ παρεπόμενον.
'Επακόλουθος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-λούθως. 'Ο ἐπακολουθῶν (γινόμενος κατὰ συνέπειαν), ἀνάλογος, σύμφωνος.
'Επ.ακοντίζω, Μ. ίσω. 'Ρίπτω (κυρ. τὸ ἀκόντιον) κατεπάνω τινός.
'Επακοντισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
'Επακουός (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Επήκοος.
'Επάκουστός (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον ἐπακούει ἢ δύναται νὰ ἐπακούσῃ τις, [ἐκ τοῦ
'Επ.ακούω, Μ. ακούσομαι. 'Ακούω ἐκ τοῦ σύνεγγυς, (ἔτυ.) ἀκούω μὲ προσοχήν, (συνεχ.) ἐννοῶ· ὑπακούω (κυρ. παρακαλούμενος) (μὲ γεν.) » 'Ο Ζεὺς ἐπακούσας σῶν εὐχῶν,« Λκ. (ἢ αἰτ.) »'Ηέλιος, ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις,« 'Οδ. Α. (ᾗ γεν. τοῦ πρσ.) »'Ο Ζεὺς ταῦτ' ἐπήκουσέ σου,« Λκ. (ᾗ δοτ. ὀργαν.) »'Επακούσαντες τῷ πρώτῳ κελεύσματι,« 'Ηρ. (καὶ κατ' ἀναλσ. μτχ. ἢ ἀπαρ.) »Καὶ ἐπακούσουσιν, εἶπον πλησίον ὤρος,« Ξεν.
'Επ.ακριβόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Πράττω (Ἐκτελῶ) τι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν καὶ ἐπιμέλειαν, 'Εξακριβόω.
'Επ.ακρίζω, Μ. ίσω, Π. (μὲ γεν.) φθάνω εἰς τὸ ἔπακρόν τινος. »Αἱμάτων ἐπήκρισεν,« Αἰσχύλ., ὑπερέβη ἅλους τοὺς προγεγανότας φόνους, ἔπραξε τὴν τερμερωτέραν μιαιφονίαν, (παρβλ. 'Εξακρίζω).
'Επάκριος, α ἢ ος, ον. 'Ο εὑρισκόμενος ἢ λατρευόμενος εἰς τὰ ἔπακρα (τὰς κορυφὰς) τῶν ὀρέων. »Ζεὺς—,« Λξ. »'Επακρία (ἐνν. χώρα),« ἡ ὑψηλή, ἡ ὀρεινή.
'Επ.ακροάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. (μὲ γεν.)='Επακούω, ἀκούω μὲ προσοχήν, (ποιν.) ἀφηγκρησῶμαι.
'Επακρος (ὁ, ἡ). ὁ καταντῶν εἰς ἄκραν, συνδλερός.
'Επακταῖος, α, ον,='Επάκτιος.
'Επακτέον, θετ. τοῦ 'Επάγω.
'Επακτὴρ (ὁ), Π. ὁ ἐπάγων ἢ ἐπαγόμενος (κύνας ἢ δίκτυα), (ὃηλ.) κυνηγὸς ἢ ψαρᾶς.
'Επακτικὸς, ἡ, όν,='Επαγωγὸς, 'Επαγωγικὸς, ἑλκυστικὸς, θελκτικὸς. (βτρ.) ὁ μεταχειριζόμενος ἐπαγωγὰς, ἀποδεικνύων τι-
'Επακτικῶς, ἐπίρ. Δι' ἐπαγωγῆς, ἐπαγωγικῶς.
'Επάκτιος, α ἢ ος, ου. 'Ο ἐπὶ τῆς ἀκτῆς (ἀκρεθαλασσίας) εὑρισκόμενος, παράλιος.
'Επακτὸς, ἡ, ὸν ἢ "Επακτος (ὁ, ἡ),= 'Επαγωγιμος, φερμένος ἀπ' ἄλλου (ἀπ' ἔξω), ξένος, ἐπείσακτος, (τρπ.) ἐπίκτητος, ὄχι ἔμφυτος. »Στρατὸς (ἢ 'Ανὴρ)—,« Σοφ. »Καὶ σίτῳ οἰκείῳ χοὐχ ἐπακτῷ χρῶνται,« Θκ. »'Αρετὴ δὲ ἔπακτός ἐστιν,« 'Ηρ. »"Ορκος—,« 'Ισχρ., ὁ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου προτεινόμενος. »'Ημέραι ἔπακται,« Χρνλγ., αἱ πρὸς ἐξισασμὸν τοῦ σεληνιακοῦ πρὸς τὸν ἡλιακὸν ἐνιαυτὸν παραλαμβανόμεναι, παρθ. 'Εμβόλιμος.
'Επακτρεύς, έως (ὁ), ='Επακτὴρ, 'Ψαρᾶς.
'Επακτρὶς 'ἐπακτὴρ, ἡ ἐπὶ, ἀκτὴ., (ὄρος ... ἐνν. λέμβος), 'ψαρικαΐκον (τὸ ὁπ. ἐχρησιμευεν ἐνίοτε καὶ ὡς-
'Επακτροκέλης, ητος (ὁ). εἶδ. ταχυπλόου πειρατικοῦ (μεταξὺ ἐπακτρίδος καὶ κέλητος), κλεπτοκαΐκιον.
'Επακτρον (τὸ),='Επακτρὶς.
'Επ.αλαζονεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ δοτ.) Καυχῶμαι διὰ ἢ προσέπ.
'Επ.αλαλάζω, Μ. άξω. 'Αλαλάζω ἔπειτα ἀπὸ (πρᾶξίν τινα), ἐπιφωνῶ τὸ πολεμικὸν ἀλαλά.
'Επαλαλκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Επαλέξω.
'Επ.αλάομαι-ῶμαι, Μ. αλήσομαι, Π. (μὲ αἰτ.) περιπλανῶμαι, περιέρχομαι ὡς πλανήτης.
'Επ.αλαστέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ δοτ.) λυποῦμαι (δυσαρεστοῦμαι, ἀγανακτῶ, ἀθυμονῶ) ἐπάνω εἴς τι.
'Επ.αλγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ γεν.) λυποῦμαι, κονεῖ ἡ ὑγιή μου) περί τινος.
'Επάλγης, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν ἢ αἰσθανόμενος ἄλγος (πόνον, θλῖψιν), ἀλγεινός, ἐπώδυνος.
'Επ.αλγύνω, Μ. υνῶ, Π. προξενῶ δεινὸν ἄλγος (πόνον).
†'Επαλέα, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Επ' ἀλέα.
'Επάλειμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐπάλειψιν (ἀλείφεται ἐπάνω εἰς), ἄλοιφή, [ἐκ τοῦ
'Επ.αλείφω, Μ. αλείψω. 'Αλείφω τι ἀπαπάνω ἢ 'Αλείφω τι ἐπάνω εἰς, πασσαλείφω, (συνεχ. ἀπὸ τῶν ἀθλητῶν καὶ μτφορ.) διεγείρω (ἑτοιμάζω) τινὰ κατά τινος, ἐφοπλίζω. (παρβλ. 'Επαποδύνω).
'Επάλειψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπαλείφειν, πασσάλειμμα, (μεφορ.) παρακίνησις κτλ.
'Επαλέξησις, εως (ἡ). βοήθεια, ἐπικουρία κτλ., [ἐκ τοῦ
'Επ.αλέξω, Μ. αλεξήσω, Π. (μὲ δοτ.) ἐπιφέρω βοήθειαν, βοηθῶ. (μὲ αἰτ. ἐκ δ'.) ἀπομακρύνω τινός τι (κακόν). » 'Επὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ« 'Ιλ. Γ.
'Επ.αλετρεύω, Μ. εύσω, Π. ἀλέθω τι ἐπάνω εἰς.
'Επαληθεὶς, Π. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ 'Επαλάομαι.
'Επ.αληθεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τι νὰ ἀληθεύσῃ. τὸ ἀποδεικνύω ἀληθές.
'Επ.αληθίζω, Μ. ίσω,='Επ.αληθεύω.
'Επ.αλθαίνω ἢ 'Επ.άλθω, Μ. αλθήσω, Π. ἰατρεύω (καὶ μσ. ἰατρεύομαι) ἀπό.
'Επαλθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἰατρεύων ἢ ἰατρευθείς, ἰαματικὸς ἢ ἰάσιμος. »'Ριζα (»Νόσος)—,« Νίκ.
'Επ.αλίνθω ἢ 'Επ.αλινδέω-ῶ, Μ. αλινδήσω, Π. κυλίω ἀλλεπαλλήλως, κυλίομαι ἐπισωρεύω.
'Επαλκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν ἀλκὴν (ἰσχύν), δυναμωτικός.
'Επαλλαγὴ (ἡ),='Επάλλαξις.
'Επαλλὰξ, ἐπίρ. (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Εναλλάξ.
'Επάλλαξις, εως (ἡ). ἀλλαγὴ, μεταβολὴ, ἀντικατάστασις, ἀμοιβαία μετατόπισις· ἐπιμιξία. »Μηρῶν—,« Πλ., τὸ νὰ βάλλῃ τις τὰ πόδια του ἐνἐπάνω τοῦ ἄλλου. »Δακτύλων—,« 'Αρστ., τὸ ἀμοιβαῖον ἀναιβοκαταίβασμα τῶν δακτύλων (π. χ.) τοῦ παίζοντος τὸν αὐλὸν κτλ. »Γόμων—,« 'Ηρ., ἡ ἐπιγαμία, [ἐκ τοῦ
'Επ.αλλάσσω (ττω), Μ. αλλάξω. 'Αλλάζω τι ἀντ' ἄλλου, μεταβάλλω, τοποθετῶ ἐναλλάξ, ἀντιμεταθέτω. »Πολέμοιο πείραρ ἐπαλλάξαντες,« 'Ιλ. Ν., κάμνοντες ἀμφιρρεπῆ τὴν ἔκβασιν τοῦ πολέμου, (παρβλ. 'Επαμείβω) »'Επαλλάττει τοὺς ὀδόντας,« 'Αρστ. (καὶ ἀμτβ. ἢ ἐλλ.) »'Οδόντες ἐπαλλάττοντες,« αὐτ., οἱ διατεθειμένοι ἐναλλάξ καὶ εἰς τρόπον ὥστε, κλεισμένου τοῦ στόματος, νὰ ἐναρμόζωνται οἱ τῆς κάτωθεν σιαγόνος εἰς τὰ διαςήματα τῆς ἄνω καὶ ἀνάπαλιν. »'Ο ποιεῖ τοὺς λόγους ἐπαλλάττειν,« αὐτ., νὰ ἀλλάζουν, νὰ διαφέρουν (πρὸς ἀλλήλους). (καὶ προθετ.) »'Επαλλάττειν πρὸς τὴν βασιλείαν,« αὐτ., μεταβάλλεται εἰς. (ᾗ ἐλλ.) »'Επαλλάττει τῷ γένει τῶν ἰχθύων,« αὐτ., κληρονάζει, συγγενεύει. (ᾗ πθ.) »Μή πη ὁ λόγος ἐπαλλαχθῇ,« Ξεν., νὰ μὴ παρεξηγηθῇ, (συγχ. τῷ 'Απαλλάττω [;]) »Κατ' ἐνίας νόσους ἐπαλλάττει τὰ νοσώδη σώματα τοῖς βραχυβίοις,« 'Αρστ.).
'Επαλληλία (ἡ). συνέχεια ἀδιάκοπος, ἀλλεπάλληλος ἐπισώρευσις (πραγμ. ἢ προσ.). [ἐκ τοῦ
'Επάλληλος (ὁ, ἡ). ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου ἀμέσως, ἀλλεπάλληλος, ἀδιάκοπος.
'Επαλλήλως, ἐπίρ. "Εν κατόπιν ἄλλου, χωρὶς διακοπήν.
'Επαλλόκαρπος καὶ
'Επαλλόκαυλος (ὁ, ἡ). (γένος φυτῶν) τῶν ὁπ. ὁ καρπὸς ἢ ὁ καυλὸς πρέπει ν' ἀκουμβήσῃ εἰς ἄλλο φυτὸν ἵν' αὐξήσῃ ἢ τελεσφορήσῃ.
'Επάλμενος, Π. 'Ιων. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ 'Εφαλόμενος, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ 'Εφάλλομαί.
;'Επάλξιον (τὸ). μέρος τοῦ τείχους ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐξέχουν (;) αἱ ἐπάλξεις.
"Επαλξις [ἐπαλέξω], εως (ἡ). προμαχὼν (κυρ. περιξ τῆς καρωφῆς τείχους). κολεμίστρα. (Τουρκ.) μπεβένι. 2) Π. ='Επαλέξησις, ἀντίληψις, ἐπικουρία.
'Επαλξίτης, ου (ὁ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἁρμόδιος διὰ) ἔπαλξιν. »Λίθος—,« 'Ετμλ.
"Επαλπνος (ὁ, ἡ), Π. [ἴδε "Αλπνιστος]. γλυκὺς, τερπνὸς, ἐπιθυμητὸς, εὐάρεστος.
"Επαλτο ἢ 'Εφᾶλτο, Π. 'Ιων. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ 'Εφάλατο ἢ 'Εφάλετο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. ἢ β'. τῆς ὁρς. τοῦ 'Εφάλλομαι.
'Επ.αλφιτόω-ῶ, Μ. ώσω. Κουκκίζω (Πασπαλίζω) ἀπὸ 'πάνω μου ἄλφιτα (χριθάλευρον).
'Επαλώστης, ου (ὁ). ὁ ἐπιστατῶν εἰς τὸ ἁλῶνι καὶ βάλλων τὰ ἀπάτητα στάχυα ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἵππων ἢ βοῶν ἵν' ἁλωνισθοῦν.
'Επ.αμαξεύω, Μ. εύσω, 'Ιων. ἀντὶ 'Εφαμαξεύω.
;'Επ.αμαυρόω-ῶ, Μ. ώσω. 'Αμαυρόνω ὅλως διόλου, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Απαμαυρόω.
'Επ.αμάω-ῶ καὶ (μσ.) 'Επ.αμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι. 'Επισωρεύω. »Εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσίν,« 'Οδ. Ε. »Εἰς βόθρον συνῶσαι αὐτὸν, καὶ ὀλίγην κόνιν ἐπαμῆσαι,« Αρτ.
'Επ.αμ.βαίνω, Μ. βήσομαι, Π. ἀντὶ 'Επαναβαίνω.

Ἐπαμβατὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀναβάτης, Ἐπιβάτης, Ἔποχος. « Ἵππα (ν Ἄρματος κτλ.) —, « Αἰσχλ.

Ἐπαμβλήδην, Π. ἀντὶ Ἐπαναβλήδην.

Ἐπαμβλύνω, Μ. υνῶ. Ἀμβλύνω ἔτι μᾶλλον ἢ ἅπαξ διόλου.

Ἐπ-αμείβω, Μ. ψω, -Ἐπαλλάσσω. «Τείχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν, « Ἰλ. Ζ., νὰ τὰ ἀνταλλάξωμεν μεταξύ μας, νὰ τὰ κάμωμεν ἀλλαξιάν. (καὶ μτ.) « Νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας, « αὐτ., περνᾷ ἀμοιβαίως ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον.

Ἐπάμερος (ὁ, ἡ), Δ. Π. ἀντὶ Ἐφήμερος.

Ἐπαμένος, Ἰων. ἀντὶ Ἐρημένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐφάπτω.

Ἐπαμ-μένω, Μ. μενῶ, Π. ἀντὶ Ἐπανα-μένω.

Ἐπαμοιβαδὶς καὶ

Ἐπαμοιβαδὸν [ἐπαμείβω], ἐπίρ. Π. ἀμοιβαίως, ἐναλλάξ.

Ἐπαμοίβιος καὶ

Ἐπάμοιβός (ὁ, ἡ), Π. ὁ γινόμενος ἐξ ὑπαμοιβῆς, ἀμοιβαῖος. « Ἐπαμοίβια (ἄλλ. διορθ. « Ἐπαμοίβιμα) ἔργα, « Ὅμ., Ἴμν., τὰ συναλλάγματα, τὸ ἐμπόριον.

Ἐπ-αμπέχω, Μ. ἐπαμφ-έξω. Ἐνδύω (Σκεπάζω, Φορῶ ᾧ ἄλλο φόρεμα) ἀπὸ πάνω.

Ἐπαμ-πήγνυμι, Π. ἀντὶ Ἐπαναπήγνυμι.

Ἐπαμπεῖχεν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπαμπέχω.

Ἐπαμύντωρ, ορος (ὁ), Π. βοηθὸς, ὑπερασπιστής, [ἐκ τοῦ

Ἐπαμύνω, Μ. αμυνῶ. (μὲ δοτ.) Βοηθῶ, ὑπερασπίζομαι, ἐπαρκῶ. (« Ταῖς ἐνδειαις —, « Ἰσοκρ.), (μὲ αἰτ.) ἀποκρούω (ἀποτρέπω) κακόν τι· ἐκδικῶ. « Τὴν ὀλίγην ἐπάμυνον, « Ἐπιγρ., (ὀρθότ. Ἀπάμυναν).

Ἐπαμφέρω, Π. ἀντὶ Ἐπαναφέρω.

†Ἐπ-αμφιάζω, Μ. άσω, ἀντὶ

Ἐπαμφι-έννυμι, Μ. ἐπαμφιέσω, = Ἐπαμπέχω.

Ἐπαμφοτεριζόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον ἐπαμφοτερίζοντα (διλημματικόν), ἀμφιβόλως, ἀμφιρρέπως, [ἐκ τοῦ

Ἐπαμφοτερίζω, Μ. ισω. Κλίνω πρὸς ἀμφότερα τὰ μέρη, μετέχω καὶ ἀπὸ τὰ δύο εἴδη, εἶμαι ἀμφιρρεκὴς (οὐδέτερος, ἀμφίβολος), ἐξηγοῦμαι κατὰ δύο διαφορετικοὺς τρόπους, ἐκλαμβάνομαι ᾧ οὕτως καὶ ἄλλως.

Ἐπαμφοτερισμός (ὁ). τὸ ἐπαμφοτερίζειν, ἡ ἐπ' ἀμφότερα κλίσις, ἀμφιβολία· ἀστασία.

Ἐπαμφοτέρως, ἐπίρ. Καὶ κατὰ τοὺς δύο τρόπους, διλημματικῶς, Ἐπαμφοτεριζόντως.

Ἐπάμων [ἕπομαι], ονος (ὁ), Π. = Ὀπάων, ὀπαδός, ἀκόλουθος.

Ἐπὰν [ἐπὶ, ἂν], σύνδ. Ἀφοῦ. (πρὸς ὑποτ. καὶ σπν. εὐκτ.) « Ἐπὴν κρατῆρι μιγείς, « Ὀδ. Δ. « Ἐπὴν τιταίμεθα λώβην, « Ἰλ. Γ.

Ἐπανάβασμός (ὁ). σκαλοπάτι, [ἐκ τοῦ

Ἐπ-αν-αβαίνω, Μ. βήσομαι. Ἀναβαίνω βαθμηδόν· ἀναβαίνω ἐπάνω εἰς, ἐπιβαίνω (ἐπὶ κτην.) ὀχεύω, βατεύω. (μτφρ.) ἐξέχω, ὑπερέχω.

Ἐπ-αν-αβάλλω καὶ (μτ.) Ἐπαναβάλλομαι, Μ. βαλῶ, -οῦμαι. Βάλλω (φορῶ) ᾧ ἄλλο φόρεμα ἀπὸ πάνω, φορῶ ἐν εἴδει ἐπανωφορέματος. (Ἴδε Ἐπαναβλητόν)

Ἐπ-αν-αβάλλω ὀλονὲν τὸν καιρόν, ἀργοπορῶ. 3) σημαίνω ἐπάνω ἢ ἀνάπαλιν. « Τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν—, « Ἐλιμ., Ἀθ.

Ἐπανάβασις, εως (ἡ). τὸ ἐπαναβαίνειν, ἡ βαθμηδὸν ἀνάβασις (καὶ μτφρ.) πρόοδος. (ἐπὶ κτην.) ὀχεία, βάτεσμα.

Ἐπαναβιβηκάτως, ἐπίρ. (μτχ.) Κατ' ἐπανάβασιν, ἀναγωγικῶς.

Ἐπαν-αβιβάζω, Μ. άσω. Ἀναβιβάζω τι (βαθμηδὸν) ἐπάνω εἰς· (μτφρ.) αὐξάνω κατ' ὀλίγον τὴν τιμὴν τοῦ πωλουμένου.

Ἐπαναβιβασμός (ὁ). τὸ ἐπαναβιβάζειν, ἡ βαθμηδὸν ἀναβίβασις (κυρ. καὶ μτφρ.).

Ἐπαν-αβ όω-ῶ, Μ. ώσομαι, = Ἀναβιόω, Ἐξαναζῶ.

Ἐπαναβλήδην καὶ

Ἐπαναβληδὸν [ἐπαναβάλλω], ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἐπανωφορίου (μανδύου), ῥηχτὰ ἀπὸ πάνω, (Τοφρ.) καλτὰ-κανάτι. « Εἵματα λευκὰ ἐπαναβληδὸν φορέσασα, « Ἡρ. 2) μὲ ἀναβολήν, (κοιν.) μὲ τὸ σήμερον καὶ μὲ τὸ αὔριον.

Ἐπαν-αβοάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Φωνάζω δυνατὰ (Ξεφωνίζω) ὑβρίσεων εἰς κάθε φωνάγμα τὴν φωνήν μου περισσότερον ἢ Ἐξαναφωνάζω.

Ἐπαναγαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἐπαναγήοχα, πρκ. τῆς ὁρ. τοῦ Ἐπανάγω.

Ἐπ-αν-α-γιγνώσκω (γινώσκω), Μ. γνώσομαι. Ἀναγινώσκω πάλιν καὶ πάλιν (εἰς ἑτέρους καὶ ἄλλους), Ἐξαναδιαβάζω.

Ἐπ-αναγκάζω, Μ. άσω Ἀναγκάζω πάλιν ἢ ἔτι μᾶλλον, Ἐξαναβιάζω.

Ἐπανάγκασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπαναγκάζει, ἀνάγκη, ὑπογρέωσις ἀπαραίτητος.

Ἐπάναγκες (τὸ), οὐδ. τοῦ (ἀχρ.) Ἐπανάγκης. Ἀναγκαῖον, ἄφευκτον. Πίνειν ὅσον ἕκαστος βούλεται, ἐπάναγκες δὲ μηδὲν εἶναι, « Πλάτ., (ᾧ ἐπ.ῥήματικῶς) « Ἐπάναγκες κομῶντες, « Ἡρ., Ἐξ ἀνάγκης.

Ἐπαναγορεύω, Μ. εὐσω ἢ (ἀνμλ.) ἐπανερῶ, (ἀόρ. β'. Ἐπανεῖπον κτλ.). Κηρύττω μεγαλοφώνως (εἰς ἐπήκοον πάντων), Ἀνακηρύττω. « Ἐπανεῖπον ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι, « Θκ.

Ἐπανάγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Ἐπανήγαγον κτλ.). Φέρω πάλιν ὀπίσω, κάμνω νὰ ἐπανέλθῃ τι, ἐπαναφέρω, (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) ἐπανέρχομαι, ἀποσύρομαι. ΙΙ. (μτ.) ἐκπλέω πάλιν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, (παρβλ. Ἀνεπανάγω). « Ἐπανάγει τοὺς φυγάδας, « Συν. « Ἐπανάγειν τὸν θυμόν, « Ἡρ., ἐξάπτειν. « Ἐπαναστέον μικρὸν ἄνω τὸν λόγον, « Συν.

Ἐπαναγωγὴ (ἡ). τὸ ἐπανάγειν, φέρσιμον ὀπίσω· ἐπιστροφή· ὀπισθοδρόμησις· ἐκπλευσις ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ κτλ.

Ἐπαναγωγὸς (ὁ, ἡ). (ὄξυτ.) ὁ ἐπανάγων (φέρων ὀπίσω). (προπαροξ.τ.) ὁ ἐπαναρχόμενος (παλινδρομῶν, ὀπισθοδρομῶν).

Ἐπαν-αδέρω, Μ. δέρω. Ξαναγδέρνω· ἀναξέω (πληγήν).

Ἐπ-αν-αδέω-ῶμαι, Μ. ἐπαν-αδήσω. Ἐπιδίδω, λαμβάνω ἐπίδοσιν, αὐξάνω πάλιν (ὀλίγον κατ' ὀλίγον).

Ἐπαν-α-διπλάζω, Μ. άσω καὶ

Ἐπ-αν-α-διπλόω-ῶ, Μ. ώσω. Διπλόνω ἀλλεπαλλήλως, Ἐξαναδιπλόνω· διπλασιάζω· (τρπ.) ἐπαναλαμβάνω· Ἐξαναρωτῶ.

Ἐπαναδίπλωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶν' ἐπαναδιπλωμένον (σχηματίζει πολλὰς καὶ ἀλλεπαλλήλους δίπλας, καθὼς π. χ. τὰ ἔντερα).

Ἐπαναδίπλωσις, εως (ἡ). δίπλωμα ἀλλεπάλληλον (« Ἡ τῶν ἐντέρων—, « Ἀρετ.). Ἐξαναδίπλωμα· (τρπ.) ἐπανάληψις.

Ἐπανάδοσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐπαναδίδωμι, ἢ βαθμηδὸν ἀνάδοσις ἢ ἐπίδοσις. 2) ἐπιστροφὴ τοῦ ἀφεθέντος, δόσιμον ὀπίσω.

Ἐπαναβραμεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπαναστρέχω.

Ἐπαναδρομή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐπαναστρέχω, ἢ ἐκ δευτέρου ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω ἀναδρομή.

Ἐπ-αν-αζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Συναρμόζω ἐκ νέου· Ἐξαναζεύγω τὰ ἅλογά μου (σπανίως καὶ ἑλλ.) Ἐξανακινῶ διὰ (ἢ ἐπανέρχομαι ἀπὸ) ὀδοιπορίαν.

Ἐπανάζευξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ἐπιστροφὴ (ἀπὸ ὁδοιπορίαν).

Ἐπ-αν-αζωννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω ἀπὸ πάνω, ἀναζωνόω τὸ φόρεμά μου διὰ τῆς ζώνης.

Ἐπ-αν-α-θαῤῥέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναλαμβάνω πάλιν θάῤῥος, ἐνθαῤῥύνομαι ἐκ νέου.

Ἐπ-αν-α-θεάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Πλέπω (Θεωρῶ, Παρατηρῶ) ἀπὸ πάνω ἢ ἐκ δευτέρου, Ἐξαναβλέπω, Ἐξανακυττάζω.

Ἐπ-αν-α-θερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω πάλιν, Ἐξαναζεσταίνω.

Ἐπ-αν-αθέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω πάλιν πρὸς τὰ ἄνω, ἀνατρέχω ἐκ νέου.

Ἐπ-αν-αιρέομαι-οῦμαι, Μ. αιρήσομαι (ἀόρ. Ἐπανειλόμην κτλ.). Ἀναδέχομαι (Ἀναλαμβάνω) νὰ κατορθώσω τι, ἐπιχειρίζομαι· Ἐξαναρχίζω. (ἐπὶ ἐμβρ.) Ἐκτυλίσσομαι. 2) παίρνω ὀπίσω (πρότερόν τινα τὴν ὁπ. ἔκαμα), καταργῶ, ἀκυρόνω. 3) ἀρνίζω κατὰ κράτος, ἐξολοθρεύω· φονεύω.

Ἐπαναίρεσις, εως (ἡ). καταίργησις, ἀκύρωσις· φόνος· ἀφανισμός, ἐξολόθρευσις.

Ἐπ-αν-αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω ἐπάνω (ὑψηλά). « Τὴν βακτηρίαν ἐπανήρατον, « Θκ. « Ἐπαναίρου, κάτσε καθίζου, « Ἀριστοφ., ἀναστήκω, καὶ Ἐξανακάθημαι.

Ἐπ-αν-α-καινίζω, Μ. ισω. Ἀνακαινίζω ἐκ δευτέρου· ἐπαναλαμβάνω.

Ἐπαν-α-καλέω-ῶ, Μ. έσω. Προσκαλῶ τινα ὀπίσω, ἀνακαλῶ ἐκ νέου.

Ἐπ-αν-α-κάμπτω, Μ. κάμψω. Κάμνω τι νὰ λυγίσῃ (νὰ κλίνῃ) πρὸς τὰ ὀπίσω, (μτφρ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) ἐπιστρέφω πάλιν ὀπίσω (ἐκεῖ ὁπόθεν ἤμουν), Ἐξαναγυρίζω.

Ἐπανάκαμψις, εως (ἡ). τὸ ἐπανακάμπτειν· ἐπιστροφή, Ἐξαναγύρισμα.

Ἐπ-αν-άκειμαι, Μ. κείσομαι. (μὲ δοτ.) Γίνομαι βαλμένος (τοποθετημένος) πυθμὴν (κυρ. δὲ εἰς μέρος ὑψηλὸν) ὡς ἀνάθημα ἢ βραβεῖον, (ὀθ. μτφρ.) εἶμαι διορισμένος διὰ, προορισμαι. « Τοῖς δὲ κακοῖς.. ἀβίωτος ὁ αἰὼν ἐπανακείσεται, « Ξεν.

Ἐπ-αν-α-κεφαλαιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Κάμνω ἀνακεφαλαίωσιν τῶν εἰρημένων, ἐπαναλαμβάνω (Ἐξανοηγοῦμαι) κεφαλαιωδῶς καὶ ἐν συντομίᾳ

Ἐπανα-κίρνημι, Μ. κεράσω. Ἀναπατόνω πάλιν (ἐκ νέου), ξανασμίγω.

Ἐπ-ανα-κλαγγάνω, Μ. κλάγξω. Γαβγίζω ἢ Ξαναγαβγίζω δυνατὰ καὶ ἀλλεπαλλήλως.

Ἐπανάκλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπανακαλῶ, προσκάλεσμα ὀπίσω.

Ἐπανα-κλίνω, Μ. κλινῶ. Κάμνω τινὰ νὰ κλίνῃ (νὰ γέρνῃ [ᾗ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.] Γέρνω) πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ ἐπάνω εἰς, (ὀθ. ταχτ.) κλίνω (τραβιοῦμαι) πρὸς τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα τῆς φάλαγγος.

Ἐπανάκλισις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπανα-κοινόω-ῶ, Μ. ώσω. Κοινοποιῶ τι εἴς τινα ἵνα τὸν συμβουλεύθῶ περὶ τούτου, καθυποβάλλω εἰς σκέψιν.

Ἐπ-ανα-κομίζω, Μ. ἰσω. Φέρω τι πάλιν ὀπίσω, τὸ ξαναφέρνω ἐκεῖ ὅπου ἦτον.

Ἐπανα-κράζω, Μ. κράξω. Κάμνω μὲ δυνατὰς καὶ ἀλλεπαλλήλους φωνάς.

Ἐπανα-κρέμαμαι, Μ. κρεμάσομαι. Κρέμαμαι ἐπάνω εἰς, ἐξήρτημαι ἀπό (χ. πτ.) εἶμαι ὑπεύθυνος, δὲν ἔδωσα ἀκόμη λόγον τῶν πράξεών μου, (ἐπμ.) εἶμαι μετέωρος, εὑρίσκομαι εἰς ἀβεβαιότητα.

Ἐπ-ανα-κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω. Κρεμνῶ τι ἐπάνω εἰς, (μτφρ.) ἀναθέτω ὅλως διόλου, κάμνω νὰ ἐξαρτᾶται ἐντελῶς ἀπό.

Ἐπανα-κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἐξετάζω ἐπανειλημμένως, ἐρωτῶ καὶ ξαναρωτῶ (ἵνα ἐξακριβώσω τὴν ἀλήθειαν).

Ἐπανάκρισις, εως (ἡ). κούντημα (σπειώξιμον) ὀπίσω· ἀνακρίσεις κλπ., [ἐκ τοῦ

Ἐπ-ανα-κρούω, Μ. κρούσω. Σπρώχνω (κάτω τῶ) ὀπίσω, ἀποκρούω. ‖. (μσ.) κάμνω νὰ ὀπισθομήσῃ ἢ νὰ στραφῇ τὸ πλοῖον κωπηλατῶν πρὸς τὴν πρύμνην ἢ ἐκατέρωθεν αὐτῆς, (ναυτ.) σηγόρω ἢ ποδίζω· (μτφρ.) τραβιοῦμαι ὀπίσω, ἀποτυρμαι.

Ἐπ-ανα-κτάομαι-ῶμαι Π. κτήσομαι. Ξαναποκτῶ πάλιν. (μτφρ.) ἐπαναφέρω εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν.

Ἐπανακτέον, θετ. τοῦ Ἐπανάγω.

Ἐπ-ανα-κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. Γυρίζω καὶ ξαναγυρίζω ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ πέντε κύκλου, κάμνω ἢ λέγω ἀδιακόπως τὸ ἴδιον, (ὄθεν:

Ἐπανακύκλησις, εως (ἡ). ἡ ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ κύκλου περιστροφή.

Ἐπ-ανα-κυκλόω-ῶ, Μ. ώσω. Περιστρέφω (κάμνω νὰ κυκλοφορῇ) τι περὶ τὴν αὐτὴν τροχιάν, ἐπαναλαμβάνω ἀδιακόπως, (ὄθεν:

Ἐπανακύκλωσις, εως (ἡ). ἡ περὶ τὴν αὐτὴν τροχιὰν κυκλοφορία (κυρ. τῶν πλανητῶν), ἐπανάληψις ἀδιάκοπος.

Ἐπ-ανα-κύπτω, Μ. κύψω. Γέρνω (Ἔξεγω) πρὸς τὰ ἄνω, (μτφρ. μὲ δοτ., ἀντιξέκομαι, ἐναντιοῦμαι, ἀντιπράττω κτλ., (χοιν.) σηκόνω κεφάλι. ● Ἐπανακύπτοντας αὐτῷ ταῖς ἐλπίσιν, « Ἰώσ., (πα. βλ. Ἐξ-πτύζω).

Ἐπανα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι. Ξαναπαίρνω πάλιν, ξαναργυρώνω, ξανακάμνω (κυρ. δὲ) ξαναλέγω ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τὸ ἴδιον.

Ἐπανα-λέγω, Μ. λέξω. Λέγω ἐπανειλημμένως, ἐπαναλαμβάνω τὸ εἰρημένον, ξαναλέγω.

Ἐπαναληπτέον, θετ. τοῦ Ἐπαναλαμβάνω.

Ἐπαναληπτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐπανάληψιν.

Ἐπανάληψις, εως (ἡ). τὸ ἐπαναλαμβάνειν (κυρ. τὰ εἰρημένα), (παράβλ. Παλιλλογία).

Ἐπανα-λίσκω, Μ. ολώσω. Δαπανῶ (Ἐξοδεύω) περιττέον.

Ἐπ-ανα-λογέω-ῶ, Μ. ήσω. = Πολυλογῶ, ἐπαναλέγω, ἐπαναλαμβάνω (πρὸς πλειοτέραν διαστάλωσιν) τὰ εἰρημένα, (εἰς τὸν Ἡρόδ. Α', 00, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπαλιλλόγησε).

Ἐπανα-λύω, Μ. λύσω. = Ἐπαναζεύγνυμι, ἀναχωρῶ ὀπίσω, ἐπιστρέφω.

Ἐπανα-μένω, Μ. μενῶ. Ἀπομένω ἢ Προσμένω πουθενά. « Ἐπανάμεινόν με, « Ἀρστ.

Ἐπανα-μιμνήσκω, Μ. ανα-μνήσω. Ἐπαναφέρω τι εἰς τὴν μνήμην τινός, ξαναενθυμίζω, ὑπενθυμίζω.

Ἐπανάμνησις, εως (ἡ). Ξαναενθύμισμα, ὑπενθύμισις.

Ἐπανα-νεόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνανεόνω, ξανανεόνω.

Ἐπανανέωσις, εως (ἡ). ἀνανέωσις, ξανανέωμα.

Ἐπανάπαυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπ-ανα-παύω, Μ. παύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κάμνω (Δρύνω) τι νὰ ἀναπαύεται (καὶ μτφ. Ἀναπαύομαι) ἐπάνω εἰς, ψυχομαχῶ.

Ἐπανα-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω, Ῥίπτω) τι πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀποπέμπω. ‖. (μσ.) = Μεταπέμπομαι (ἰ).

Ἐπ-ανα-περάω-ῶ, Μ. άσω. Περνῶ ἢ Ξαναπερνῶ ἢ Συγκοπερνῶ ἀπό πουθενά, (κατὰ τὸν Κορ.) ἐπανέρχομαι.

Ἐπ-ανα-πέτομαι, Μ. πτήσομαι. = Ἐπανίπταμαι.

Ἐπ-ανα-πήγνυμι, Μ. πήξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Μπήγω ἢ Ξαναμπήγω τι ἐπάνω εἰς.

Ἐπανα-πηδέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πηδῶ ἢ Ξαναπηδῶ ἐπάνω εἰς.

Ἐπανα-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. (μὲ δοτ.) Πλαγιάζω (Ξαπλώνομαι) ἐπάνω εἰς. « Φύλλοις βόσιν ἐπαναπεσών, « Αἰλ.

Ἐπανα-πλάσσω. Μ. πλάσω. Ξαναπλάττω ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ξαναφτιάνω, ἀναμορφόνω.

Ἐπ-ανα-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Πλέω εἰς τὰ ἀνοικτὰ (Ἐκπλέω) κατά τινος· ἐπιστρέφω μὲ πλοῖον· πλέω (ὁρμηνίζω ἢ κωλυμβῶ) πρὸς τὰ ἄνω (ποταμοῦ κτλ.). πλέων ἐβγαίνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἐκπλέω, ἐκπολάζω. « Ἐπαναπλώσουσιν ... μῆν ἕκτα καλά, « Ἡρ.

Ἐπ-ανα-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. = Ἀναπληρόω.

Ἐπ-ανα-πλώω, Ἰων. ἀντὶ Ἐπαναπλέω.

Ἐπ-ανα-πνέω, Μ. πνεύσω. Ξαναπαίρνω τὴν ἀναπνοήν μου.

Ἐπανα-πυθίζω, Μ. ισω. = Ἀναπυθίζω, ρωτῶ καὶ ξαναρωτῶ, ἐξετάζω μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν.

Ἐπ-ανα-πολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναπολῶ (εἰς τὴν μνήμην μου) ἐκ νέου, ξαναρελετῶ, καλοσυλλογίζομαι.

Ἐπανάπόλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προτγ. ἡ κατ' ἐπανάληψιν ἀναπόλησις.

Ἐπαναπτήσιμος (ὁ, ἡ), [ἐπανίπταμαι]. = Ἐκπετήσιμος.

Ἐπ-ανα-ῥ-ήγνυμι, Μ. ῥήξω. Σπάνω ἢ Σχίζω τι ἐκ νέου. « Τὰ ἕλκεα πινόμενα ἐπαναῤῥήγνυται, « Ἱππερ.

Ἐπ-αναρ-ῥιπίζω, Μ. ίσω. Ἀναμίζων ξαναπάπτω, (μτφρ.) ἐξάπτω (διεγείρω, ἐρεθίζω) ἐκ νέου.

Ἐπ-αναρ-ῥιπτέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐπ-αναρ-ῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω (Τινάζω) τι ἐπάνω (ὑψηλά, εἰς τὸν ἀέρα).

Ἐπανάῤῥυμμα (τό). τὸ θυσιαζόμενον διὰ τὴν ἐπανάῤῥυσιν, (παράβλ.) Ἐπίθυμα.

Ἐπανάῤῥυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ·

Ἐπ-αναρ-ῥύομαι, Μ. ῥύσομαι. Θυσιάζω μετὰ τὴν ἀνάῤῥυσιν (ἴδε τὴν λέξιν).

Ἐπανάστασις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπ-ανα-στέλλω, Μ. στείλω. Σηκόνω τι ἐπάνω (ὑψηλά) καὶ τὸ κουνῶ· φοβερίζω τινὰ σηκόνων καὶ κουνῶν τὸ χέρι μου ἢ ὅπλον τι.

Ἐπανα-σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Παρατηρῶ ἐκ νέου (ἐπανειλημμένως), ξαναστοχάζομαι.

Ἐπ-ανα-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναθεωρῶ ἐπανειλημμένως, ἐρευνῶ (ἐξετάζω) μὲ ἀκρίβειαν.

Ἐπανα-σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπέρνω ἐκ νέου, ξανασπέρνω ἀπὸ πάνω.

Ἐπανάσπορά (ἡ). σπάρσιμον ἀπὸ πάνω, ξανασπάρσιμον.

Ἐπανάστασις [ἐπανίστημι], εως (ἡ). σήκωμα ἐπάνω· Ὑψήλωμα· πρήξιμον· (μτφρ.) ὕψος λόγου. (μτφρ.) ἀποστασία. « Τῶν Φίλιππον τὴν ἐπανάστασιν, « Θε. (εἰς τὸν Ἱππερ.) « Αἱ πυκναὶ καὶ κατάμικρα ἐπαναστάσεις, γλυκύρροι κτλ., « ἀντὶ αἱ κενώσεις τῶν περιττωμάτων, (παρβλ. Ἐξανάστασις)· (εἰς τὸν Στρβ. Γ', 621 ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀπανάστασις, ᾗ εἰς τὸν Γρ. ἀντὶ Ἐπανάτασις).

Ἐπ-αναστέλλω, Μ. στελῶ. Μαζόνω (Συμμαζόνω) τι πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω· (ἐν γέν.) ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω. « Αἱ γενέσεις ἐπαναστέλλουσι τὰς φθορὰς, Ἀρστ.

Ἐπανάστημα (τό), [ἐπανίστημι]. μέρος ἐξέχον, Ὑψήλωμα, πρήξιμον.

Ἐπ-ανα-στρέφω, Μ. στρέψω. Κάμνω τινὰ νὰ ἐπιστρέψῃ, (καὶ ἑλλ. ἢ μσ.) ἐπιστρέφω ἢ Ξαναεπιστρέφω, Ξαναγυρίζω ὀπίσω (ὄθεν:

Ἐπαναστροφή (ἡ). ἐπιστροφή, γύρισμα ὀπίσω ἢ Ξαναγύρισμα· (Ῥτρ.) σχῆμα ἐπαναλήψεως (ὅταν τὸ τέλος τῆς προλαβούσης φράσεως γίνεται ἀρχὴ τῆς ἑπομένης, οἷον. « Τοῦτον μὲν δύναται διώκειν δι' ἐμέ· ἐμὲ δὲ κτλ., « Δημ.).

Ἐπ-ανα-σώζω, Μ. σώσω. Γλυτώνω πάλιν καὶ φέρω ἢ δίδω ὀπίσω τι, (μὲ δοτ.) « Ἐπανασώσασθαί οἱ τὴν βασιλείην δέομενος, « Ν:κιρ.

Ἐπ-ανα-τάνω, Ἰων. ἀντὶ Ἐπανατείνω.

Ἐπανάτασις, εως (ἡ). τέντωμα πρὸς τὰ ἄνω σήκωμα (τῆς χειρὸς ἢ ξύλου κτλ.)· (συνηθ.) ἀπειλή, (σχολ. τῷ Ἐπανάστασις, [ἐκ τοῦ

Ἐπανα-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω πρὸς τὰ ἄνω, ὑψώνω. « Χεῖρας ἐπανατείνας, « Ὑρφ. 2) (συνηθ.) προτείνω (ὡς βραβεῖον κτλ.). « Ἐπανετείνοντο δὲ καὶ μείζονες ἐλπίδες τοῖς ἀξίοις, « Ξεν. 3) (μσ.) σηκόνω τὸ χέρι μου ἵνα κτυπήσω (συνηθ.) ἀπειλῶ, φοβερίζω. « Τὸ βάκτρον

ἐπανατεινάμενος, « Ακ. « Ἀσιδοριασάμενος, καὶ πάντα ἐπανατεινάμενος, ἅπερ κτλ., « Συν. 4) διϊσχυρίζομαι, Καυχῶμαι, = Διατείνομαι. » Μακρὰ προοιμιασάμενος, καὶ ἐπανατεινάμενος, ὡς θαυμαστούς τινας λόγους ἐρῶν, « Δ. Ἁλ.

Ἐπανα-τέλλω, Μ. τελῶ. Κάμνω νὰ ἀνατείλῃ (νὰ ξέγῃ ἐπάνω, νὰ ἀναβοθῇ) τι (ἀμτβτ.) ἐβγαίνω ἀπὸ πουθενὰ πρὸς τὰ ἐπάνω, ἀναφύομαι. « Γαῖης ἐπαντέλλεσιν, « Ὅπ. 2) (μὲ δοτ.) ἀνατέλλω κατόπιν. » Ἐπαντέλλιον ἄστρασιν ἠέλιος, « Ἐπγρ. (καὶ μτνμ.) « Ὁ ἐπαντέλλων χρόνος, « Πίνδ., ὁ ἐπερχόμενος.

Ἐπανα-τέμνω, Μ. τεμῶ. Ξαναχόπτω (κατὰ μῆκος). « Φλέβα ἐπανατ., « Ἀρετ., Ξαναπαίρνω αἷμα, φλεβοτομῶ ἐκ νέου.

Ἐπανα-τίθημι, Μ. ἐπανα-θήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Προσθέτω ἐκ νέου ἢ Ἀναβάλλω (Ἀφίνω ἐπάνω, Ἀποδίδω) τι ὅλως διόλου εἰς. « Αὖτις ἐπανθέμενα σανίδας, « Ἰλ. Φ., Ἂν κλείσετε πάλιν τὰ θυρόφυλλα.

Ἐπανατολή (ἡ), = Ἐπιτολή (ὕστερος).

Ἐπανα-τρέφω, Μ. θρέψω. Κάμνω τινὰ νὰ ἀναλάβῃ (Ἐνδυναμώνω πάλιν) διὰ καλῆς τροφῆς

Ἐπανα-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Τρέχω πάλιν (Ἐπιστρέφω τρέχων) πρὸς τὰ ἄνω (ἐπὶ φυτ. μτνμ.) αὐξάνω εἰς ὕψος.

Ἐπανα-τρυγάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυγῶ ἐκ νέου (Ξανατρυγῶ) τὸ τρυγηθὲν ἤδη ἀμπέλι, (ἐπλ.) συνάζω καὶ τὰ ἐπαναπολεμηθέντα σαίμπουρα.

Ἐπανα-φέρω, Μ. ἐπανοίσω. Ξαναφέρνω τι πρὸς τὰ ἄνω, (μσ.) Ξαναβγαίνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, (μτφρ.) ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου κτλ., (παρβλ. Ἐπανάγω). 2) ἀναφέρω πάλιν· ἐπαναλαμβάνω. 3) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἀναβάλλω ἢ ἀποδίδω τι ὅλως διόλου εἰς.

Ἐπαναφορά (ἡ). τὸ Ἐπαναφέρειν (φέρειν ὀπίσω, ἀναφέρειν ἐκ νέου κτλ.), (κυρ. ῥτρ.) ἡ ἐπανάληψις τοῦ μορίου εἰς τὴν ἀρχὴν διαφόρων κατὰ σειρὰν περιόδων.

Ἐπαναφορικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ῥτρ.) ἐπαναφοράν.

Ἐπ-ανα-φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναφυσῶ, Ξαναφυσικόνω, (κυρ. ἐπὶ αὐλητῶν).

Ἐπανα-φύω, Μ. φύσω. Ἀναβλύω πάλιν (Ξαναβγάζω) βλαστάρια κτλ., Ξαναφυτρώνω.

Ἐπαναφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναλέγω ἔπειτα ἀπὸ ἢ κατόπιν τινὸς [ἵνα μ' ἀκούσῃ)· ἐπαναλαμβάνω (μεγαλοφώνως).

Ἐπ-ανα-χέω, Μ. χεύσω. Κύνω ἢ Ξαναχύνω ἐπάνω (Π.) κλαίω (βαπτρρόῳ) διά, (μὲ δοτ. ἐκ δ'.).

Ἐπαναχρεμπτήριος (ὁ, ἡ). ὁ αὐκολύνων τὴν (συντελῶν πρὸς) ἐπανάχρεμψιν, [ἐκτῶ

Ἐπανα-χρέμπτομαι, Μ. χρεμψοῦμαι. Χρεμπτόμενος ἐβγάλλω φλέγματα κτλ., ξερόχαλίζομαι.

Ἐπανάχρεμψις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἐβγάλῃ τις χρεμπτόμενος φλέγματα κτλ., ξερόχαλισμα.

Ἐπανα-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιστρέφω ὀπίσω, ἀναχωρῶ (κυρ.) εἰς ὑψηλὸν μέρος (Θκ. Δ. 43)· (ἐν γέν.) ὑποχωρῶ, ὀπισθοδρομῶ, ἀποσύρομαι.

Ἐπαναχώρησις, εως (ἡ). τράβηγμα ὀπισω ἀναχώρτσις, ὀπισθοδρόμησις. (εἰς τὸν Θκλ. Γ', 89) ἀντὶ Ἐπιφορά, ἔφοδος. « Κύματος —, « πλημμύρα, ἐπίκλυσις.

Ἐπ-ανδρίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Κάμνω ἐπίδειξιν τῆς ἀνδρίας μου κατά τινος, ἐπεμβαίνω.

Ἔπανδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἁρμόζων εἰς ἄνδρα, ἀνδρικός.

Ἐπ-ανδρόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. γαμίζω (τόπον τινά) μὲ ἄνδρας.

Ἐπάνδρως, ἐπίρ. Ὡς ἔπανδρος, ἀνδρικῶς.

Ἐπ-ανεγείρω, Μ. εγερῶ. Σηκόνω πάλιν ἐπάνω, Ξαναστηκόνω ἐξυπνῶ (τρπ.) διεγείρω, ἐρεθίζω· ἐπαναστατῶ.

Ἐπανέγερσις, εως (ἡ). τὸ ἐπανεγείρειν ἢ ἐπανεγείρεσθαι, σήκωμα ἐπάνω ἢ Ξανασήκωμα, Ξύπνημα, (τρπ.) ἐρεθισμός· ἐπανάστασις.

Ἐπανεθήσομαι, πθ. μέλλ. τοῦ Ἐπανίημι.

Ἐπάν-ειμι, Μ. ειμι, = Ἐπανέρχομαι (τοῦ ὁπ. χαρακτηρίζει ἐνίοτε ὡς μέλλ.).

Ἐπανεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ ἐπανίημι.

Ἐπανεῖπον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπαναγορεύω.

Ἐπ-ανείρομαι, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐπανέρομαι.

Ἐπανέλευσις, εως (ἡ). τὸ ἐπανέρχεσθαι, ἐπιστροφή, ἐπάνοδος.

Ἐπανελθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπανέρχομαι.

Ἐπ-αν-ελίσσω (ττω), Μ. ξω. Ξανατυλίζω.

Ἐπ-ανέλκω, Μ. ελκύσω (ἀόρ. Ἐπανείλκυσα κτλ.). Σύρω (Τραβῶ ἢ Ξανατραβῶ) τι πρὸς τὰ ἄνω.

Ἐπανέλωμαι, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐπαναιρέομαι.

Ἐπ-αν-εμέω-ῶ, Μ. εμέσω. Ξερνῶ πάλιν καὶ πάλιν, Ξαναξερνῶ.

Ἐπάνεμος (ὁ, ἡ). ἀνεμώδης.

Ἐπανενεγκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπανοίσω.

Ἐπ-αν-ερεύγομαι, Μ. ερεύξομαι. Ῥεύγομαι ἢ Ξερνῶ ἀλλεπαλλήλως.

Ἐπ-αν-έρομαι, Μ. ερήσομαι, = Ἐπανερωτῶ.

Ἐπ-αν-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι. Ἔρχομαι πάλιν (Ἐπιστρέφω) ὀπίσω, Ξαναγυρίζω.

Ἐπ-αν-ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ ἐπαναειλημένως, Ξαναρωτῶ.

Ἐπάνεσις [ἐπανίημι], εως (ἡ). ἡ ἐκ δευτέρου ἢ καθ' ὁλοκληρίαν γινομένη ἄνεσις (ὕπνος, ἐλάττωσις). « Πυρετοῦ —, « Ἀρετ.

Ἐπανέσταν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐπανέστησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ἐρχ. καὶ

Ἐπανεστεώς, ῶτος, Π. ἀντὶ Ὑπανεστηκώς, ηκότος, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπανίσταμαι.

Ἐπ-αν-έχω, Μ. ἕξω. Κρατῶ ὑψωμένον ἢ Σταματῶ τι ἐπάνω εἰς (ΐδ. ἑλλ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ., μτφρ.) ἔχω τὸν νοῦν μου προσηλωμένον (προσέχω) ἢ ἐπιστηρίζομαι (εἶμαι ἐντελῶς ἀφωσιωμένος, ἐπαναπαύομαι, εὐχαριστοῦμαι) εἰς. « Τοῖς παρ' ἡμῶν πεμπομένοις ἐπανέχουσα, « Ἄλκ. « Τὰ αἰκεῖα πάθη τοῖς δημοσίοις ἐπανέχοντα', « Πλ., ἐμπρὸς εἰς τὰς καινὰς συμφορὰς παρημέλει (ἀδιαφορεῖσε διά) τὰς ἰδικάς του, ὑπερετίθετο εἰς τὸ μετέπειτα τὴν περὶ αὐτῶν θλῖψιν. 2) (μσ. μὲ αἰτ.) Ἁπλώνω ἐπάνω μου, ἀντιδέχομαι, ἐπιφορτίζομαι. « Τὸν πόλεμον —, « Σδ., (παρβλ. Ἐπαναιρέομαι).

Ἐπαν-έχω, Μ. ήξω, = Ἐπανέρχομαι, Ξαναέρχομαι, (μτφρ.) ἔρχομαι εἰς τὴν προτέραν μου κατάστασιν, ἀναλαμβάνω (τὴν δύναμίν μου κτλ.).

Ἐπανήλωκα, πρκ. τοῦ Ἐπανολίσκω.

Ἐπανήμενος, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐπανεμάω.

Ἐπανθέμεναι, Π. ἀντὶ Ἐπανθεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπανατίθημι.

Ἐπ-ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐβγαίνω (Ἀναβλύω) ἢ Ἐπιπολάζω (Ἐπιφαίνομαι) ὡς ἄνθος. « Ἅλμην ἐπανθέουσαν (ἐπὶ) τοῖσι ὄρεσι, « Ἡρ. » Χιὼς ἐπήνθει ταῖς μήλοις, « Ακ. « Χρὴ δὲ καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν, « αὐτ. (ᾗ τρπ.) « Ἐπανθεῖτω τῇ λέξει τὸ σαφές, « Ακ. 2) ἔχω πλῆθος ἄνθη, (μτνμ.) ἀκμάζω, (μτφρ.) εἶμαι γεμάτος (βγαλμένος) ἀπό. « Πόνοις ἐπανθεῖν, « Αἰσχλ. 3) (ἔτι) ἀνθίζω ἐώρας (ἀρτά).

Ἐπάνθημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπανθεῖ (ἐπιπολάζει ὡς ἄνθος), πλευμίδι, στολίδι.

Ἐπάνθησις, εως (ἡ). τὸ ἐπανθεῖν, ἄνθισμα (ὄψιμον).

Ἐπ-ανθίζω-ῶ, Π. ἀντὶ Ἐπανθέω.

Ἐπ-ανθίζω, Μ. ίσω. Στολίζω (ἀπὸ Ἐπάνω) μὲ ἄνθη ἢ ἀνθηρὰ χρώματα, ποικίλλω, πλουμίζω. « Χρυσῷ ἐπανθ., « Ακ. (καὶ τρπ.) « Ἐπανθ. παῖδα κακοῖσι, « Αἰσχλ. (καὶ πθ.) « Ὀνόμασι ποιητικοῖς ἐπηνθισμένη « Φλέγρ.

Ἐπάνθισμα [τὸ], = Ἐπάνθημα

Ἐπανθισμός (ὁ). τὸ ἐπανθίζειν, πλούμισμα (μὲ ἄνθη ἢ ἀνθηρὰ χρώματα). 2) = Ἐπάνθισμα. « Ἐπανθισμὸν πορφυροῦν ἐπαιωρούμενον τοῖς χαλκείοις, « Δσχρ.

Ἐπ-ανθοπλοκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. πλέκω (περιπλέκω, στολίζω) μὲ ἄνθη.

Ἐπανθρακίς, ίδος (ἡ. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Ψαράκια τὰ ὁπ. Ψήνονται ἐπάνω εἰς τὰ κάρβουνα καὶ τρώγονται εὐθύς, (παρβλ. Ἀνθρακίς).

Ἐπ-ανθρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Ψήνω) ἐπάνω εἰς τὰ κάρβουνα.

Ἐπ-ανιάσμαι-ῶμαι, Μ. ανιαθήσομαι (μὲ δοτ.) Λυποῦμαι διά.

Ἐπανιᾶσι, γ'. πλθ. πρσ. τῆς Ἐπάνειμι ἢ τοῦ

Ἐπανίημι, Μ. ἐπανήσω. Ξετεντόνω (Χαλαρόνω) ἐντελῶς ἢ ἔτι μᾶλλον, ἀφίνω ὅλως διόλου ἄνετον (ἐλεύθερον). (μτφρ.) μετριάζω (« Τὸν παρόντα ἐπανεῖναι φόβον, « Δμ.). (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) ξετεντόνομαι, (Τυρκ.) μπολιάνω (μτφρ.) χαλνοῦμαι, ἀτονῶ. « Διωκέτωσαν δὲ ἐρῶμένως καὶ μὴ ἐπανιέσθωσαν, « Ξεν., ἀνενδότως. « Ἐκανῆκεν ὁ αὐτὸς, « Δημ., εὐθήναινε, (κοιν.) κατέβη (ἡ τιμή του).

Ἐπ-αν-ίσταμαι, Μ. ανα-στήσομαι (ἀόρ. Ἐπανέστην κτλ.). Ξαναπετῶ καὶ φεύγω κυρίως πρὸς τὰ ἄνω.

Ἐπ-ανισόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἐντελῶς ἴσον (ὁμοιον) μὲ ἄλλο. ἐξισόνω.

Ἐπανιστέαται, Ἰων. ἀντὶ Ἐπανίστανται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἐνς. τῆς ὁρ. τοῦ

Ἐπ-αν-ίστημι, Μ. ἐπανα-στήσω (μσ. ἀόρ. Ἐπανέστην, καὶ πρκ. Ἐπανέστηκα). (μὲ δοτ. ἐκ ξ'.) Σηκόνω τι ἐπάνω ἢ ὑπερῶνω ἢ κατεπάνω τινος, διεγείρω. ||. (μσ.)

σχνόμαι ὀρθὸς, ἀναστηκόνομαι, προσηκόνομαι (εἰς τιμήν τινος). ¤ Ἐπανίστασθαι πρεσβυτέρους, ¤ Εὐς. 2) ὑφοῦμαι (ὑπεράνωθέν τινος), (ἐπὶ πολ.) ἀνεγείρομαι (ἐν γέν.) ἐξέχω, (ἀστρ.) πρήσκομαι. «Ἰὸ δὲ ὦτα οὐκ ἔχουσιν [οἱ ἰχθύες] ἐπανεστηκότα, ¤ Ἀρχτ. ¤ Παμφυλοὶ ἐπανιστημένη, ¤ Δοκρ. 3) σηκόνομαι κατεπάνω τινός, ἐναντιοῦμαι, ἐπαναζητῶ. ¤ Τῷ δήμῳ ἐπανέστησαν, ¤ Θκ. «Καὶ ἐπανέζησαν μᾶλλον ἢ ἀπέζησαν,» αὐτ. (ἔκαιτ' ἄλλ. ἐκόχ.) «Ἐπανίστανται ταῖς παρθένοις, ¤ Αἰλ. [καὶ μετφ.] «Οἱ ὀσθαλμοὶ μετ' αὐτοῦ ἐπανέστησαν, καὶ οὐκ ἔβλεπε, ¤ Γρφ., ἠμβλύνθησαν. ϕ) σηκόνομαι ὕστερον ἀπὸ ἄλλου (ἐγὼ δεύτερος) κτφ. ἵνα ὁμιλήσω. ¤ Ἐπαναζὰς δ' ὁ Φιλοκράτης, ¤ Δημ.

Ἐπανίσχω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπανέχω.

Ἐπανίσωσις, εως (ἡ), τὸ ὁσ. τῷ Ἐπανισοῦν.

Ἐπανιτέον ἢ Ἐπανιστέον, θετ. καὶ

Ἐπανιών, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ Ἐπάνειμι.

Ἐπάνοδος (ἡ), = Ἐπανέλευσις, ἐπιστροφή· (ῥτρ.) ἀνακεφαλαίωσις (τῶν εἰρημένων), ἐπανάληψις.

Ἐπανοίγω, Μ. οἶκω. Ἀνοίγω ἐντελῶς.

Ἐπανοιδέω-ῶ, Μ. ήσω. Πρήσκομαι, φασκόω ὡς ἂν πρήξιμον [εἴδτμα), Ἀρχτ.

Ἐπανοιδίσκω, Μ. ίσω, = τῷ προηγ.

Ἐπανοίκτωρ, ορος (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ ἀνοίγων τι.

Ἐπανοίσω, μέλλ. τοῦ Ἐπαναφέρω.

Ἐπανορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω πάλιν (Ἀνανστήνω) τι ὄρθιον, ἰσάζω, (μτφορ.) ἀποκαθιστῶ εἰς τὴν προτέραν (καλὴν) κατάστασιν, διορθόνω. σωφρονίζω. «Σφαλλομένους ἐπανορθοῦν,» Ξεν. (καὶ μσ.) ¤ Ὅπως ἐπανορθώσομαι τὴν πολιτείαν διεφθαρμένην, ¤ Ἰσοκρ.

Ἐπανόρθωμα (τὸ). τὸ ἐπανορθωθὲν (διορθωθέν κτλ.). 2) = τῷ

Ἐπανόρθωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς τὴν προτέραν ὀρθότητα ἀποκατάστασις, διόρθωσις, βελτίωσις.

Ἐπανορθωτής, οῦ (ὁ). ὁ ἐπανορθῶν, διορθωτής, σωφρονιστής κτλ.

Ἐπανορθωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ προθυμίαν ἢ ἕξιν εἰς τὸ ἐπανορθόνειν.

Ἐπαν-τείνω, Π. ἀντὶ Ἐπανατείνω.

Ἐπαν-τέλλω, Π. ἀντὶ Ἐπανατέλλω.

Ἐπάντης [ἐπὶ, ἄντα], ου (ὁ, ἡ), = Ἀνάντης, ἀνηφορικός.

Ἐπ-αντιάζω, Μ. άσω, Π. Ἀπαντῶ, συναπαντῶ.

Ἐπ-αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἐκ δ'.) Ἀντλῶ καὶ χύνω τι ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ ἐπάνω ἀπὸ, περιχύνω. (μτφορ.) διδω ἀρθόνως, ἐπιδαψιλεύομαι.

Ἐπάντλημα (τὸ). τὸ ἐπαντλούμενον ὑγρόν (κυρ. ἐπάνω πάσχοντας μέλους).

Ἐπάντλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπαντλεῖν, περίχυμα.

Ἐπανύω, Μ. ύσω. Φέρω εἰς πέρας, τελειόνω.

Ἐπάνω [ἐπὶ, ἄνω], ἐπίρ. (Τοπ.). Ἐπάνω. (χρν.) πρωτοῦ (μτχν.) πλειότερον, ἐπέκεινα, ὑπέρ. ¤ Προσθῆναι ἐπάνω 500 δηναρίων, ¤ Γρφ. ¤ Ὤφθη ἐπάνω 500 ἀδελφοῖς,» αὐτ., (ἴδε Ἄνω).

Ἐπάνωθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ ἐπάνω, ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος (ἢ ἐπὶ χρόν.) παλαιόθεν. ¤ Χαμαὶ τῶν ἐπάνωθεν,» Θκρ., τῶν ἀρχαίων.

Ἐπάνωθι, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐπάνω, εἰς τὸ ἐπάνω μέρος.

Ἔπαξε, Δ. ἀντὶ Ἔπηξε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Πήγνυμι.

Ἐπᾶξε, Δ. ἀντὶ Ἐπῆξε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Ἐπάσσω ἀντὶ Ἐπαίσσω.

Ἐπάξιος (ὁ, ἡ). τῷ ὄντι ἄξιος, (μὲ γεν.) ἄξιος διά.

Ἐπ-αξιόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ ἀπαρ.) Κρίνω (Νομίζω) τι ἢ τινὰ ἄξιον διὰ (ἢ ἁπλ. ἄξιον, εὔλογον), (ἐν γέν.) φρονῶ, ὑποθέτω. 2) παρακαλῶ, ἐξαιτοῦμαι.

Ἐπαξίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐπάξιον, κατ' ἀξίαν.

Ἐπαξίωσις, εως (ἡ). τὸ νὰ φρονῇ τίς τι ἄξιον (εὔλογον), ἡ περί τινος καλὴ ὑπόληψις. 2) δέησις, αἴτησις, ἀξίωσις.

Ἐπαξόνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπάνω (συνεχόμενος μετὰ) τοῦ ἄξονος.

Ἐπάξω, Δ. ἀντὶ Ἐπήξω, ϕ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Πήγνυμι.

Ἐπαοιδή (ἡ). Π. ἀντὶ Ἐπῳδή.

†Ἐπαοιδία (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Ἐπαοιδή.

Ἐπαοιδὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐπῳδός.

Ἐπ-απειλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) φοβερίζω τινὰ περί τινος πράγματος, φοβερίζω ὅτι θά.

Ἐπαπείλησις, εως (ἡ). ἀπειλή, φοβερισμός.

Ἐπαπειλητικός, ἡ, όν, = Ἀπειλητικός.

Ἐπ-απ-ερείδω, Μ. ερείσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀκκουμβῶ τι ἐπάνω εἰς, ἐπακκουμβῶ. ||. (μσ.) κτυπῶ ἐπάνω, προσβάλλω.

Ἐπαπερεύγομαι, Μ. ερεύξομαι (ἀόρ. Ἐπαπήρυγον). Ἀπερεύγομαι (Ἐξερεύγομαι) τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός.

Ἐπ-απ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι. (μὲ δοτ.) Ἀπέρχομαι (Ἀναχωρῶ) καὶ ἐγὼ ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον τινὰ (ὃς τις ἀνεχώρησε πρὸ ἐμοῦ), τὸν ἀκολουθῶ ἀμέσως κατόπιν.

Ἐπ-απο-δύω, Μ. δύσω. Γδύνω (Ξεγυμνόνω) τινα (κυρ. ἵνα παλιύσῃ) ἐναντίον τινός, (ἐν γέν. καὶ μτφορ.) ἑτοιμάζω ἀντίπαλον (ἀντίζηλον, ἀνταγωνιστήν) κατά τινος. ¤ Χάρητα ἐπαποδύοντες στρατηγὸν Τιμοθέῳ, ¤ Πλ.

Ἐπ-απο-θνήσκω, Μ. θανοῦμαι. Ἀποθνήσκω ἀμέσως ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον ἢ ἐπάνω εἰς (ἢ ὕστερον ἀπὸ) πρᾶξίν τινα.

Ἐπ-απ-οικίζω, Μ. ίσω, Στέλλω καὶ ἄλλους εἰς ἀποικίαν, ἀποικίζω ἐκ νέου.

Ἐπ-απο-κτείνω, Μ. κτενῶ. Φονεύω πρὸς τοῖς ἄλλους ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπ-απο-λαύω, Μ. λαύσομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀπολαμβάνω προσέτι ἢ ἔπειτα ἀπὸ ἢ διά τινος.

Ἐπ-απ-όλλυμι, Μ. ολέσω. Χάνω (Ἀφανίζω, Ἐξολοθρεύω) τι (καὶ μσ. Χάνομαι, Ἀφανίζομαι) ἔπειτα ἀπό.

Ἐπ-απο-λογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀπολογοῦμαι ἐκ νέου ἢ ἔπειτα ἀπὸ, ὁμιλῶ πρὸς ἀπολογίαν μου ἀφ' οὗ ὡμίλησεν ἄλλος πρὸ ἐμοῦ. ἀπολογοῦμαι περί.

Ἐπ-απο-νέομαι, Μ. ονήσομαι (μσ. ἀορ. Ἐπαπωνάμην). Ὠφελοῦμαι καὶ ἀπό.

Ἐπ-απορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπορῶ προσέτι· εὑρίσκομαι εἰς ἀπορίαν καὶ διά.

Ἐπαπόρημα (τὸ). Ἄλλη (δεκτέα) ἀπορία.

Ἐπαπορημάτικος, ἡ, όν. Ὁ ἔχων (εὑρισκόμενος εἰς) ἢ δίδων ἀφορμὴν εἰς νέαν (ἄλλην) ἀπορίαν.

Ἐπαπόρησις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ ἢ νὰ προτείνῃ τις νέαν (ἄλλην) ἀπορίαν.

Ἐπαπορητικός, ἡ, όν, = Ἐπαπορηματικός.

Ἐπ-απο-στέλλω, Μ. στελῶ. Στέλλω κατόπιν ἀμέσως.

Ἐπ-απο-φαίνομαι, Μ. φανοῦμαι. Ἀποφαίνομαι ἔπειτα ἀπό.

Ἐπ-απτω, Δ. ἀντὶ Ἐπηπτω.

Ἐπαρά, ᾶς (ἡ). κατάρα.

Ἐπαράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Καταρῶμαι. ¤ Ἐξώλειαν αὐτῷ ἐπαρώμενος, ¤ Αἰσχ.

Ἐπ-αρείσκω, Μ. ἐπ-άρσω (μσ. [ἀντὶ πθ.] πρκ. Ἐπάρηρα), Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.), = Ἐφαρμόζω. ¤ Θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν,» Ἰλ. Ξ. (καὶ μσ. αὐτοπθ.) ¤ Κλῆις ἐπαρήρει, ¤ Ἰλ. Μ., ἦτον καλὰ ἐφαρμοσμένη. ¤ Ποσὶν ἐπαρηρὼς, ¤ Ἀρχτ., ἱστάμενος στερεῶς, (κοιν.) πατῶν γιερά. ¤ Στέμμα ἐπάρμενον ἐθείραις,» Χρῆδ.

Ἐπάρας, ασα, αν, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπαίρω.

Ἐπαράσιμος (ὁ, ἡ), = Ἐπάρατος.

Ἐπ-αράσσω, Μ. άξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ῥίπτω τι (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. Πίπτω) μὲ κρότον καὶ ὁρμὴν κατεπάνω τινός.

Ἐπάρατος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἐπαρᾶς (κατάρας), κατάρατος.

Ἐπ-αργυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω ἀπὸ πάνω (Τουρκ. Καπλαδιζω) μὲ ἀσῆμι, ἀσημόνω· (συνκδχ.) ἀγοράζω πολλὰ ἀκριβά. ¤ Ἐπίταττε μοι λέαν. - ἐπηργυρωμένα, μέτρια δέ, ¤ Ἀθ.

Ἐπάρδευσις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ

Ἐπ-αρδεύω, Μ. εύσω καὶ

Ἐπ-άρδω, Μ. άρσω. Ποτίζω (κυρ. ἀπελεύοντας τὸ αὐλάκι τοῦ νεροῦ ἐπάνω εἰς) φυ.

Ἐπ-αρέσκομαι, Μ. αρέσομαι. Εὐαρεστῶ εἴς τινα, τὸν διαθέτω ὑπὲρ ἐμοῦ, τὸν ἐξιλεόνω.

Ἐπ-αρήγω, Μ. ήξω. (μὲ δοτ.) Δίδω βοήθειαν εἴς τινα, βοηθῶ.

Ἐπαρήγων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπαρήγων, βοηθός, ἐπίκουρος.

Ἐπάρτησις, εως (ἡ). τὸ ἐπαρήγειν βοήθεια, ἐπικουρία.

Ἐπάρτην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Πείρω.

Ἐπάρτηρα, Π. πρκ. τοῦ Ἐπαρείσκω.

Ἐπ-αρήσομαι, Ἰων. μέλλ. τοῦ Ἐπαράομαι.

Ἐπαρθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπαίρω.

Ἔπαρθον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Πέρθω.

Ἐπ-αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀριθμῶ (Λογαριάζω) προσέτι ἢ κατά τι. ¤ Ἐπαριθμεῖν ταῖς ἡμέραις τὰς πόλεις,» Ἀρχῦ., μετρῶ τὰς πόλεις μὲ τὰς ἡμέρας, (δηλ.) καθ' ἡμέραν μίαν πόλιν.

Ἐπαριστερός (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς τὰ ἀριστερὰ εὑρισκόμενος· (συνκδχ.) ἀπαίσιος· ἀνάρμοστος, ἀδέξιος, ἀνάποδος, ἀνεπιτήδειος· ἀπειρόκαλος κτλ. ¤ Ἐπαϊστερ' ἔμαθις

γράμματα, « Θγν., (κοιν.) στρεβλὰ κῆ-ἀναπαδά.
Ἐπαριστερότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἐπαριστέρου, σκαιότης, ἀνοπαδιά, ἀνεπιτηδειότης, ἀπειροκαλία κτλ.
Ἐπαριζήρως, ἐπίρ. Σκαιῶς, ἀνεπιτηδείως, ἀπειροκάλως κτλ.
Ἐπάρκεια (ἡ). πορισμὸς (προμήθεια, χορηγία) δαπάνης (τροφῶν κτλ.). « Τῆς ἐξ ἐκείνων τῶν τόπων ἐπαρκείας διακλεισθησόμενον, « Πλδ.
Ἐπάρκεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπαρκεῖν, προμήθευσις (τροφῶν, ἀναπάνης κτλ.), (ἐν γέν.) βοήθεια, ἐπικουρία, [ἐκ τοῦ
Ἐπ-αρκέω-ῶ, Μ. ἑσω. (μὲ αἰτ.) Ἐμποδίζω (Ἀποτρέπω, Ἀπομακρύνω) ἀπό τινος κακόν τι. « Οὔ τις τοῦ' ἐπήρκεσεν, « Ὀδ. Ρ. « Ἐπαρκέσαι κακότητα. « Ἀπλλν (καὶ μὲ δοτ. ἐκδ.) « Οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρκεσαν λυγρὸν ὄλεθρον, « Ἰλ. Β. (καὶ μετὰ τοῦ Μή) « Οὐ δύναμαι ἐπαρκέσαι τὸ μὴ οὐ, « Αξ. (παρβλ. Ἀπαρκέω). 2) (μὲ δοτ.) συντρέχω τινὰ εἰς τὴν ἀνάγκην του, παραστέκω, βοηθῶ. « Τοῖς δεομένοις ἐπαρκεῖν, « Αξ. (καὶ ἀπολύτ.) « Σὲ μόνον ὄφρα ἐπαρκέσαντα, « Σοφ. (καὶ μὲ δοτ. ὄργαν.) « Ξένια δοῦναι καὶ πέπλους ἐπαρκέσαι, « Εὐρ. (ὄθεν: 3) (μτγν.) παρίζω (προμηθεύω, χορηγῶ) εἴς τινα τὰ χρειώδη, (ἐν γέν.) μεταδίδω. « Οὐ δύνανται ἐπαρκεῖν τοσαῦτα, ὅσων δέονται, « Ἀρστ. (καὶ μὲ δοτ. ἐκ γ'. καὶ γεν. ἑλλ. ἐκ δ'.) « Ἐπαρκεῖ τῆς τροφῆς τοῖς γονεῦσι, « αὐτ. « Πάσιν ἀρθόνως ἐπήρκει τῶν ἑαυτοῦ, « Ξεν. 4) (μὲ ἀπαρ.) εἶμαι ἀρκετὸς (ἱκανὸς) πρός. « Οὐκ ἐπαρκεῖ πέψαι ἡ γαστήρ, « Ἀλέξ. Ἀφρδ., (ὕθεν 5) (τρπρσ.) φθάνει, ἀρκεῖ. « Τοσοῦτον, ὅσον ἐπαρκεῖ, « Σέλ.
Ἐπαρκής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐπαρκῶν, ἱκανός, ἀρκετὸς, ἀποχρῶν.
Ἐπάρκιος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐπαρκής.
Ἐπαρκούντως, ἐπίρ. (μτχ.), = τῷ
Ἐπαρκῶς, ἐπίρ. Ἀποχρώντως, ἀρκετά.
Ἔπαρμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶν' ἐπηρμένον (ὑψωμένον, φουσκωμένον κτλ.), Ἴψήλωμα πρήξιμον (τρπ.) ὑπερηφάνεια, ἔπαρσις.
Ἐπάρμενος, η, ον, Π. (κυρ.) πθ. πρκ. ἡ μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπαείρω (ὡς ἐπίθ.) ταιριασμένος, ἁρμοσμένος, ἑτοιμασμένος.
Ὑπάρουρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀργαζόμενος ἢ διατρίβων εἰς τοὺς ἀγροὺς (εἰς τὰς ἀρούρας).
Ὑπαρσίνους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπαίρων (ὑψῶν) τὸν νοῦν (τὸ φρόνημα). « Ἀρετὴ —, « Θ. Πρδ.
Ἔπαρσις, εως (ἡ). τὸ ἐπαίρειν ἢ ἐπαίρεσθαι, σήκωμα ἐπάνω, ἀνύψωσις. (πατρ.) φούσκωμα, πρήξιμον (« Βοιλίης —, « Ἱπκρ.)· ἀφαίρεσις, Ἴπάρσιμον (« τοῦ πώματος —, « Γρ.)· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφρ.) ὑψηλοφροσύνη, οἴησις.
Ἐπάρτω, Π. μέλλ. τοῦ Ἐπαραρίσκω.
Ἐξ-αρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ τι (καὶ μσ. Κρέμαμαι) ἐπάνω ἢ ὑπεράνωθέν τινος, (μτφρ.) φοβερίζω (κινδυνεύω) νὰ ἐπιπέσω κατά τινος, ἐκπελῶ. « Τὸν ἐπηρτημένον κίνδυνον, « Ἡρωδ., Βασ.
Ἐπαρτεία καὶ Ἴων. Ἐπαρτηΐη (ἡ), Π. ἑτοιμασία, [ἐκ τοῦ
Ἔπαρτης [ἐπαρτόω], ές (ὁ, ἡ), Π. ἑτοιμασμένος, ἕτοιμος.
Ἐπ-αρτίζω, Μ. ίσω = Ἐπαρτύω.
Ἐπαρτικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ἔπαραν (πρήξιμον, φούσκωμα). « Τὸ σίσαρον ψυσώδες καὶ στομάχου ἐπαρτικόν, « Ἀρετ.
Ἐπ-αρτύνω (αρτύω), Μ. ύσω, Π. ἐφαρμόζω. « Πῶμα ἐπήρτυεν, « Ὀδ. Θ. 2) ὁπλίζω, συγκροτῶ· ἑτοιμάζω. « Δεῖπνον ἐπηρτύνοντο, « Ὁμ. Ἴλ.
Ἐπαρωστὴρ (ὁ) καὶ
Ἔπαρωστὶς, ίδος (ἡ). σκεῦος (ἀγγεῖον) μὲ τὸ ὁπ. ἀντλοῦμεν καὶ χύνομεν, (κυρ. ξύλ.) ἀντλητικὸν, [ἐκ τοῦ
Ἐπ-αρύστω (-αρύω), Μ. ύσω, = Ἐπαντλέω.
Ἔπαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα ἢ τὸ ἔργον τοῦ ἐπάρχου· (ἔνν. γῆ ἢ χώρα) τὸ μέρος (ἐπικρατείας τινὸς) τὸ ὁποῖον διοικεῖ ἔπαρχος.
Ἐπαρχιακὸς καὶ
Ἐπαρχικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐπαρχίαν ἢ ἔπαρχον.
Ἐπαρχιώτης, ου (ὁ) ἢ Ἐπαρχιῶτις, ιδος (ἡ). ὁ ἐκ τῆς ἐπαρχίας, κάτοικος ἐπαρχίας.
Ἔπαρχος (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) ἀρχηγὸς, ἐξουσιαστὴς, κύριος. « Νεῶν —, « Αἰσχύλ., ὁ ναύαρχος. « Δωμάτων —, « ἡ οἰκονυρά. ‖. (ἰδιαιτ.) διοικητὴς ἐπαρχίας, (λατ.) **praefectus.**
Ἐπαρχότης (ἡ), γραμτ. ἀντὶ Ἐπαρχία.
Ἐπ-άρχω, Μ. ἄρξω. (μὲ δοτ. ἢ γεν.) Ἔχω ὑπὸ τὰς διαταγάς μου· ὁρίζω, ἐξουσιάζω· διακῶ (κυρ. τόπον κατακτηθέντα), εἶμαι ἔπαρχος. 2) (μσ. μὲ δοτ. καὶ σπνν. μὲ αἰτ.) προσφέρω ἐν εἴδει ἀπαρχῆς· (ἰδιαιτ ἐπὶ εἰσαγ.) προγεύομαι ἢ ἔπειτα πίνω τὸ ποτήρι, κερνῶ. « Νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην χρυσῇ ἐπήρξατο, « Ὁμ. Ἴλ.
Ἐπαρωγὴ (ἡ), = Ἐπάρκεια, βοήθεια.
Ἔπαρωγὸς, ὁ, Π. καὶ
Ἐπαρωγὸς (ὁ, ἡ), = Ἐπαρκής, Βοηθός.
Ἔπᾶσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπάω.
Ἔπασαντο (τὸ α βρχ.), Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Πατέομαι, ἢ 2) (τὸ α μακρ.) τοῦ Πάομαι.
Ἐπασύμαινω, Μ. ανῶ. Κονταναστίνω διά.
Ἐπασχέω-ῶ, Μ. ήσω. Γυμνάζω (Ἐξασκῶ) τινα (καὶ μσ. Γυμνάζομαι) ἐντελῶς ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις εἴς τι ἢ κατά τινος, (παρβλ. Ἐπαλείφω). « Πεντάεθλον ἐπασκ., « Ἡρ. 2) κατασκευάζω (σχολιάζω) τι μὲ πολλὴν τέχνην καὶ ἐπιμέλειαν, (ἐπιμ.) τελειοποιῶ. « Ἐξεργάζομαι. « Ἐπήσκηται δὲ οἱ αὐλὴ τοίχῳ καὶ ἠργκοίσιν, « Ὀδ. Ρ.
Ἔπασμα (τὸ), = Ἐπῳδὴ, ᾄσμα ψαλλόμενον πρὸς γοήτευσιν ἢ ἀποκοίμησιν, τραγούδι ναναρίσματος.
Ἐπασμενίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Ἀσμενίζω (Ἀρίσκομαι. Εὐχαριστοῦμαι) εἴς τι.
Ἔπασμὸς (ὁ), = Ἐπῳδὴ, ἔπασμα.
Ἐπ-ασπαίρω, Μ. αρῶ, Π. (μὲ δοτ.) σπαράζω (σπαρταρῶ, λακταρῶ) ἐπάνω εἰς (θηλ. διά) τι.
Ἐπασπιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀρματόνω τινὰ μὲ τὴν ἀσπίδα, (ἐν γέν.) ἐφοπλίζω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφρ.).
Ἔπασσύτερος [ἐπὶ, ἀσσύτερος], α, ον, Π. ἐπανεπάνω τὸς, ἄλλεπάλληλος. « Πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονί, « « Συσπαὶ ἴζον αἰὲν ἐπασσύτεροι, « Ὀδ. Π., « ἀλληλοδιάδοχοι. (καὶ ἐν.) « Κῦμα ἐπασσύτερον, « Ἰλ. Δ. « Ἐπασσυτέρην κυλίνδων ἐμάσθλην, « Ὁμ., κινῶν κυματοειδῶς καὶ κροτῶν ἐπανελημμένως τὴν μάστιγά του, (ὕθ.) « Οὖρος ἐπασσύτερος, « Ἀπλλ., (συνεχ.) προρρὸς, ὁρμητικός.
Ἐπασσυτεροτριβὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ προστριβόμενος (ἐπιφερόμενος) ἀλλεπαλλήλως. « Ὀρέγματα χερὸς ἐπασσυτεροτριβῆ, « Αἰσχ., τὸ ἀλλεπάλληλον ἀνατίναγμα τῆς χειρὸς τοῦ πλήττοντος.
Ἐπαστέον, θετ. τε Ἐπᾴδω.
Ἐπ-αστράπτω, Μ. ψω. Ἀστράπτω ἐπάνω εἰς, ἀκτινοβολῶ, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀποστράπτω).
Ἐπ-ασχάλλω (χ. Μ.). Ἀσχαλλῶ (Δεινοπαθῶ) διά τι.
Ἐπ-ασχολέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐνασχολέω.
Ἐπάσχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἀσχολούμενος εἴς τι
Ἐπ-ατενίζω, Μ. ίσω, = Ἐνατενίζω (ἐπάνω εἰς.
Ἐπ-αφίτω, Μ. ἄξω, Ἀστ. ἀντὶ Ἐπαΐσσω.
Ἐπ-αχθάζω, Μ. άσω. Λάμπω (Φέγγω) ἐπάνω εἰς, φωτίζω, (ὕθ. ἄφρ.) « Ἐπηχθασε, « Πολύαιν., ἔφεγξεν, ἐξημέρωσε.
2) Π. ἀντὶ Ἐπιβλέπω· κυττάζω μὲ προσοχήν, παρατηρῶ.
Ἐπαύγασμα (τὸ). ἡ προσβάλλουσα ἐπί τινος λάμψις, τὸ ἐπικείμενον φῶς.
Ἐπ-αυδάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἐπιφωνῶ ἢ Προσφωνῶ (μσ.) ἐπικαλοῦμαι.
Ἐπ-αυθαδίζομαι, Μ. ίσ-ομαι. Αὐθαδιάζω ἔτι μᾶλλον, ἐπιμένω αὐθαδῶς εἰς, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀπαυθαδιάζομαι).
Ἐπ-αυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω τὸν αὐλὸν ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό, συντροφεύω ἢ ἀποκρίνομαι εἰς τὸ αὐλήμα τινος μὲ τὸ ἰδικόν μου. « Πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν ποιμένων αἱ σκηναὶ ἐπαυλοῦσι, « Ακ.
Ἔπαύλημα (τὸ). μέλος (ᾄσμα) ἐπαυλούμενον.
Ἐπαυλίζομαι, Μ. ίσ-ομαι. (μὲ δοτ.) Κωνεύω πρωσώρων. Στυνυκτίζω, Στρατοπεδεύω) εἰς.
Ἔπαύλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔπαυλις. ‖. (πλθ.) Ἐπαύλια (τὰ), τὰ πρῶτον ξενύκτισμα τῆς νύμφης εἰς τ' ὑπαίτι τοῦ γαμβροῦ, ἢ δευτέρα ἡμέρα τοῦ γάμου ἢ τὸ κατ' αὐτὴν διδόμενα δῶρα, (παρβλ. Ἀπαύλια).
Ἔπαυλις, εως (ἡ). μάνδρα, ξευγελατειόν· ὑπαίτι εἰς ἐξοχήν· ὑποστατικόν, (ἐν γέν.) μέρος (κυρ. ἐπάνω εἰς τὸν ἀγρὸν) ὅπου ξενυκτᾷ τις, χάνι, (Γαλλ.) **bivouac.**
Ἔπαύλισμα (τὸ), = Ἔπαυλις.
Ἐπαυλισμὸς (ὁ). τὸ ἐπαυλίζεσθαι, κωνεμαξενυκτισμὸς) εἰς ἔπαυλιν, στρατοπεδία.
Ἔπαυλος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν εἰς αὐλὴν (εἰς οἰκόν) τινα, κάτοικος, ἔνοικος. ‖. (οὐσ.) Ἔπαυλος (ὁ) ἢ πλθ. Π. ὁ Ἔπαυλα (τά), = Ἔπαυλις, ζαῦλος (μανδρὶ, καλύβι κτλ.) διὰ ξενύκτισμα ζώων.
Ἐπ-αυξάνω, Μ. αυξήσω. Αὐξάνω ἔτι μᾶλλον, πληθαίνω ἀλόνιζ, (αἰτθτ.) προβαίνω εἰς αὔξησιν, μεγαλόνω.
Ἔπαύξη (ἡ), = Ἔπαυξησις.
Ἔπαύξημα (τὸ), = Ἔπαύξησις.
Ἐπαυξὴς, ές (ὁ). ὁ ἐπαυξάνων (αὐξάνων

βαθμῷ καὶ ὁλονέν) (ἐνίστε ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐαυξής).
Ἐπαύξησις, εως (ἡ). τὸ ἐπαυξάνειν, ἡ ἐπὶ μᾶλλον αὔξησις, μεγάλωμα.
Ἐπ-αύξω, Μ. αυξήσω, = Ἐπαυξάνω.
Ἐπαύρεσις, εως (ἡ). μέθεξις, ἀπόλαυσις, [ἐκ τοῦ
Ἐπ-αυρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπαυρίσκω.
Ἐπαύρησις, εως (ἡ), = Ἐπαύρεσις.
Ἐπ-αυρίζω, Μ. ίσω. Φυσῶ ὡς αὔρα ἐπάνω εἴς τι
Ἐπαύριον (ἀντὶ Ἐπ' αὔριον), ἐπίρ. (Χρν.), = Αὔριον. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐνάρθρ.) « Τῇ ἐπαύριον (ἐνν. ἡμέρᾳ), « Γρφ.
Ἐπ-αυρίσκω, Μ. ἐπαυρήσομαι (αόρ. Ἐπηῦρα ἢ Ἐπηῦρον ᾗμφ. Ἐπημυρά[ρά]μην [ὅθεν τὸ ὑποτ. Ἐπαύρηαι ἀντὶ Ἐπαυρῇς, καὶ τὸ ἀπαρ. Ἐπαυρεῖν καὶ Ἐπαυρέσθαι] κτλ.), Π. (ἢ σπν. λγφ.) εὑρίσκω (σχημαδεύων), ἐγγίζω, ἐπιτυγχάνω. » Σφὰς λευκὸν ἐπαυρεῖν, « Ἰλ. Α. (καὶ μὲ ὁστ. ὄργαν.) » Νῆ τις χρὰ χαλκῷ ἐπαύρῃ, « Ἰλ. Ν. (ᾗ χ. πτ.) « καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρῃ, ἀξὺ βέλος πέλεται, « Ἰλ. Λ., (κοιν.) ὀλίγον ἄν τον ἅπτῃ, ἄν τον ἐγγίσῃ μόνον. (καὶ μὲ γεν.) « Λίθου ἐπαυρεῖν, « Ἰλ. Ψ., νὰ τὸν ἐγγίσῃ ἐν ᾧ πτερνᾷ (μὲ τὸ ἀμάξι). « Εἴ κ' ἐσθλοῖο κυβερνητῆρος ἐπαύρῃ, « Ἀπλλν., ἂν ἐπιτύχῃ, (ὅθεν: 2) λαμβάνω μέρος, μετέχω ὠφελοῦμαι ἀπό· ἀπολαμβάνω (μὲ γεν.) « Πλεῖον δέ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ, « Ἰλ., μετέχει. (καὶ τρπ.) « Τοῦ πολλοὶ ἐπαυρίσκονται, « Ἰλ. Ν. (καὶ μσ. εἰρων.) « Ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος, « Ἰλ. Α. (ᾗ χ. πτ.) « Ἤ μιν ἐπαυρήσεσθαι ὀΐω, « Ἰλ. Ζ., (κοιν.) θὰ τὸ εὕρῃ. (καὶ μὲ αἰτ.). » Μή που τι κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρῃ, « Ὀδ. Σ., (παρβλ. Ἀπαυρίσκω).
Ἐπαύσιον, αόρ. ά. τῆς πρς. τοῦ
Ἐπ-αὐτέω, Μ. αύσω. Π. φωνάζω, ἐπικαλοῦμαι κράζων, Ἐπ-φωνῶ.
Ἐπαυτίκα, ἐπίρ. = Παραυτίκα, πάραυτα· εὐθὺς (ἀμέσως) μετὰ ταῦτα.
Ἐπ-αυτομολέω-ῶ, Μ. ήσω, = Αὐτομολῶ.
Ἐπαυχένιος (ὁ, ἡ). ὁ φερόμενος ἐπὶ τοῦ αὐχένος. » Ζυγὸς—, « Ἐπγρ.
Ἐπ-αυχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ ὁστ.) Καυχῶμαι διά.
Ἐπ-αυχμέω-ῶ, Μ. ήσω. Κλίνω πρὸς αὐχμόν (εἰς ξηρασίαν), γίνομαι αὐχμώδης, (ὅς Ἐξεπαμβρέω).
Ἐπαφαίρεσις, εως (ἡ). ἡ ἐκ νέου (ἐκ δευτέρου) ἀφαίρεσις, [ἐκ τοῦ
Ἐπ-αφαιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀφαιρῶ πάλιν (ἐκ νέου), Ἀφαίρνω ἢ ξανοαφαίρνω ᾗ ἄλλο. » Αἷμα ἐπαφαιρ., « Γαλ.
Ἐπ-αφανίζω, Μ. ίσω. Ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω.
Ἐπ-αφ-αυαίνω, Μ. ανῶ. Καταξηραίνω. « Ἐπαφαυάνθην γελῶν, « Ἀρχφ., (κοιν.) ξηράθηκ' ἀπ' τὰ γέλια.
Ἐπ-αφάω-ῶ, Π. ήσω, (συνηθέσ. τὸ μσ.). (μὲ γεν.) Ἐγγίζω (Ψηλαφῶ) ἐπιπολαίως, χαϊδεύω (παπαπατεύω) ἐλαφρά.
Ἐπαφετέον, θετ. τοῦ Ἐπαφίημι.
Ἐπαφή (ἡ). ψεῦσις ἐπιπόλαιος· (μεταφρ.) ἔγγιγμα (εἰς τὴν φιλοτιμίαν), ἐπιπλήξεις.
Ἐπάφημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐγγίζει τις ἐπιπολαίως· ἔγγιγμα.

Ἐπάφησις, εως (ἡ), = Ἐπαφή.
Ἐπαφητός, ἡ, όν. Ἐπιδεκτικὸς ἐπαφῆς, ψαυστός, ψηλαφητός.
Ἐπαφ-ίημι, Μ. ἐπαφήσω. (μὲ ὁστ. ἢ μόνην ἢ προθετ. ἐκ δ'.) Ἀφίνω [Ἐξαπολύνω ἢ προθετ. ἐκ δ'.] τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός. « Κύνας ἐπαφ. τινί, « Σχλ. » Ἐπαφ. τὴν ναῦν τῷ πελάγει, « Συν. » Ἐπαφῆκεν αὑτῷ κεραμίδα, « Πλ. (καὶ τρπ.) » Λόγον ἐπαφ. τινί, « Στβ., (κοιν.) ῥῆγνω λόγια.
Ἐπ-αφριάω-ῶ, Μ. άσω, Π. καὶ
Ἐπ-αφρίζω, Μ. ίσω. Ἀφρίζω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.
Ἐπαφροδισία (ἡ). τὸ νὰ ζνέ τις
Ἐπαφρόδιτος (ὁ, ἡ). στολισμένος μὲ τὰς χάριτας τῆς Ἀφροδίτης, ὡραῖος, γλυκύς, νόστιμος, ἀξιέραστος, (ὅθεν
Ἐπαφροδίτως, ἐπίρ. Μὲ χάριν, μὲ νοστιμάδα.
Ἔπαφρος (ὁ, ἡ). ἀφρισμένος ἐπιπολαίως, ἔχων ἀφρὸν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.
Ἐπ-αφύσσω, Μ. αφύσω, Π. = Ἐπαντλῶ, χύνω ἀκόμη ᾗ ἄλλο, χύνω ἀπὸ πάνω.
Ἐπάχθεια (ἡ). βάρος (τὸ ὁποῖον διδει τις εἰς τινα), ἐνόχλησις· πεῖραξις.
Ἐπ-αχθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. φορτόνω· (μεταφρ.) γίνομαι-
Ἐπαχθής [ἐπὶ, ἄχθος], έος (ὁ, ἡ). ὁ δίδων (προξενῶν) βάρος, βαρετός, φορτικός, ἐνοχλητικός· πειρακτικός.
Ἐπ-αχθίζω, Μ. ίσω. Σηκόνω (Ἐπιφορτώνω) βαρέα πράγματα, ἐπιφορτίζω. « Ὑποζυγίων τρόπον ἐπαχθισμένους, « Φίλ.
Ἐπ-άχθομαι (χ. Μ.), Π. (μὲ ὁστ.) λυποῦμαι διά τι.
Ἐπαχθῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐπαχθῆ (φορτικόν, ἐνοχλητικόν).
Ἐπ-αχλύω, Μ. ύσω. Ἐπισκοτίζω, (ἀμτβ. ὁστ. ἢ ἄλλ.) ἐπιπροσθῶ ἢ ἐπιπολάζω ἐν εἴδει ἀχλύος (ὁμιχλης).
Ἐπαχνώδης (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπιπολάζων ὡς ἄχνη.
Ἐπ-άχνυμαι (χ. Μ.), Π. (μὲ ὁστ.) λυποῦμαι διά.
Ἐπεάν, Ἰων. ἀντὶ Ἐπάν.
Ἐπείθην, αόρ. δ', καὶ
Ἐπέπιθμαι, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐπιθυμέω.
Ἐπεβίων, αόρ. β'. τοῦ Ἐπιβιόω.
Ἐπ-εγ-γελάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ ὁστ.) Γελῶ κατά τινος, περιγελῶ. « Τοῖς κειμένοις ἐπεγγελᾷν, « Σοφ. ἯΙ
Ἐπέγγονος (ὁ). ὁ μετὰ τὸν ἔγγονον, διάγγονος.
Ἐπ-εγγραφείς (ὁ, ἡ). ὁ ἐγγραφείς (καταταχθείς) ἔπειτα.
Ἐπ-εγγυάω-ῶ, Μ. ήσω ἢ άσω. Κάμνω τι ἐπέγγυον, ἀσφαλίζω δι' ἐγγυήσεως.
Ἐπέγγυος (ὁ, ἡ). ὁ ὀρθεὶς ἢ ληφθεὶς ἐπ' ἐγγυήσει, ἀσφαλισμένος δι' ἐγγυήσεως· νόμιμος. (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ὑπέγγυος.
Ἐπ-εγείρω, Μ. εγερῶ. (χ. πτ.) Σηκόνω (ᾗ μσ. Σηκόνομαι) ἐπάνω, ἐξυπνίζω, (ᾗ μσ.) ἐξυπνῶ· (μτφρ. μὲ ὁστ.) παρακινῶ (ἐρεθίζω) τινὰ κατά τινος, διεγείρω.
Ἐπέγεντο, Π. ἀντὶ Ἐπεγένετο, αόρ. β'. τοῦ Ἐπιγίγνομαι.
†Ἐπεγερμός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπαγερμός.
Ἐπέγερσις, εως (ἡ). τὸ ἐπεγείρειν ἢ ἐπεγείρεσθαι, Ἔξυπνημα, (μτφρ.) ἐρεθισμός, παρακίνησις.
Ἐπεγερτέον, θετ. τοῦ Ἐπεγείρω.
Ἐπεγερτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ προθυμίαν εἰς τὸ ἐπεγείρειν, ἐρεθιστικός, παρακινητικός, ὁ ἐγερτικός.
Ἐπ-εγ-καγχάζω, Μ. άσω. (μὲ ὁστ.) Καγχάζων περιγελῶ τινα, Ἐπεγγελῶ (μὲ καγχασμόν).
Ἐπ-εγ-κάθημαι (χ. Μ.). Ἐγκάθημαι (Παραμονεύω) κατά τινος.
Ἐπ-εγ-καλέω-ῶ, Μ. έσω. Ἐγκαλῶ (Κατηγορῶ) προσέτι.
Ἐπ-εγ-κανάσσω(ζω;), Μ. άξω. Χύνω μὲ κράτον καὶ ἄλλο ὑγρὸν ἀπὸ πάνω μέσα εἰς, ξαναγεμίζω ἢ ἀπαγεμίζω (μὲ κράτον) τὸ ποτῆρι κτλ.
Ἐπ-εγ-κάπτω, Μ. κάψω. Κάφτω (Καταπίνω μὲ βίαν) καὶ ἄλλο ἀκόμη. « Ἐπέγκαψον λαβὼν ταυτί, « Ἀρχφ., χάψε καὶ τοῦτα ἀπὸ πάνω.
Ἐπ-εγ-καχάζω, Μ. άσω, Π (σπντ.) ἀντὶ Ἐπεγκαγχάζω.
Ἐπ-εγ-κελεύω, Μ. εύσω. Παρακινῶ Ἐγκαρδιόνω ἕτι μᾶλλον τινὰ μὲ τὰς παρακελεύσεις μου.
Ἐπ-εγ-κεράννυμι, Μ. κεράσω. Ἀνακατόνων χύνω ᾗ ἄλλο ἀκόμη μέσα εἰς, προσθέτω εἰς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀνακάτωσα.
Ἐπ-εγ-κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Τσακκίζω τι ἐπάνω εἰς. « Βλέφαρα ἐπεγκλ., « Δ. Κλασ., γνέφω (λυγίζων ἢ στρέφων πλαγίως τὰ βλεφαρίδια μου), (κοιν.) κάμνω βλεφαρίδι.
Ἐπέγκλημα (τὸ). Ἔγκλημα (κατηγορία) ἐκ προσθήκης.
Ἐπ-εγ-κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω (Ἐγκλίνω) πρός.
Ἐπ-εγ-κολάπτω, Μ. άψω. (μὲ ὁστ. ἐκ δ') Σκαλίζω (Ἐγχαράττω) καὶ ἄλλο τι ἐπάνω ἢ μέσα εἰς.
Ἐπ-εγ-κοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐγκοτῶ (Μνησικακῶ) κατά τινος.
Ἐπ-εγ-κρεμάννυμι ἢ (σπντ.) Ἐπ-εγ-κρεμάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ ὁστ.) Κρεμνῶ τι ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ πάνω.
Ἐπ-εγ-κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυλίων φέρω τι ἐντὸς ἢ ἐπάνω τινος, εἰσάγω (ὡς δι' ἐγκυκλήματος), παραστήνω προσέτι.
Ἐπ-εγ-κυλίω, Μ. ίσω. Κυλίω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.
Ἐπέγνεκα, πρκ. καὶ
Ἐπέγνων, αόρ. β'. τοῦ Ἐπιγιγνώσκω.
Ἐπεγρήγορα, μσ. (μὲ ἀμτβτ. σημασ.) πρκ. καὶ
Ἐπεγρόμην, Π. μσ. αόρ. β'. τοῦ Ἐπεγείρω.
Ἐπ-εγ-χαίνω, Μ. χανοῦμαι. (μὲ ὁστ.) Περιγελῶ τινα μὲ ἀνοικτὸν στόμα, χάσκω βλέπων τινὰ πρὸς περιγέλιον.
Ἐπ-εγ-χαλάω-ῶ, Μ. άσω. Καταιδάζω (Χαλαρόνω, Μκαλικαίνω) τι ἀκόμη περισσότερον ἢ ἔπειτα ἀπό.
Ἐπεγ-χειρ-έω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπιχειρέω.
Ἐπ-εγ-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ἐπενέχεα ᾗχ.). Χύνω καὶ ἄλλο ὑγρὸν ἀπὸ πάνω μέσα εἰς, Ἐπεγχανάσσω.
Ἐπ-εγ-χρίμπτω, Μ. χρίμψω, = Ἐπιπίπτω.
Ἐπέγχυμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι δήποτε ὑγρὸν τὸ ὁποῖον χύνεται ἀπὸ πάνω μέσα εἰς, (κυρ. δὲ) τὸ βραστὸν νερὸν μὲ τὸ ὁποῖον

ζιμα τοῦν τὸ ταΐ κτλ. καὶ ἔπειτα τὸ μεταχειρίζονται ὡς ἰατρικόν. (ἴδε Ἔγχυμα).

Ἐπεγχυματίζω, Μ. ισω. Κάμνω ἐπέγχυμα, ζεματῶ χόρτον κτλ. (ἵνα ἐβγάλω τὴν ὠσίαν του).

Ἐπεγχύτης, ου (ὁ). ὁ ἐπεγχέων, κεραστής.

Ἐπέδεξα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἐπιδείκνυμι.

Ἐπεδίδουν, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπεδίδων, παρτ. τοῦ Ἐπιδίδωμι.

Ἐπέδραμον, ἀόρ. β΄, τοῦ Ἐπιτρέχω,

Ἐπέδρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἔφεδρα.

Ἐπέδυν, ας, α, ἀόρ. τοῦ Ἐπιδύομαι.

Ἐπέδωκα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἐπιδίδωμι.

Ἐπέην, Π. ἀντὶ Ἐπῆν, παρτ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπί, εἶμι).

Ἐπεθέμην, μσ. ἀόρ. β΄, τοῦ Ἐπιτίθεμαι.

Ἐπεὶ [ἐπί, εἰ], σύνδ. Παρασυναπτ. (ἡ κατὰ προσδιορ. χρόνου, ὡς ἐπὶ τῷ πλ. παρελθόντος,) ἀφοῦ. (χωρ. μέν πρὸς ὑφ. ἢ ἀπαρ., σπν. δέ [καὶ πάντοτε μετὰ τῶν Δυνατ. καὶ Διστακτ. μορ.] πρὸς ὑποτ. ἢ εὐκτ.). « Ἐπεὶ Τροίης πτολίεθρον ἔπερσεν, » Ὀδ. Α. « Βῆ δ' ἄρ', ἐπεὶ τάνμῦθον ἄκουσεν, » Ἰλ. Β. (ᾗ μετ' ἄλλ. μορ.) « Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ὥγερθεν, » Ἰλ. Α. « Τὴν δ' ἐπεὶ ἄρ' δεῦρ' ἤγαγεν, » Ἰλ. Ζ. « Ἐπεὶ ἄρ' δὴ ἔπειτα πόλινδ' ἴεναι μενεαίνεις, » Ὀδ. Ρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. διηγηματ.) « Ἐπεὶ οἱ γενομένους τοὺς παῖδας ἀνδρωθῆναι, » Ἡρ. (καὶ πρὸς ὑποτ.) « Ἐπεὶ ἂν σύ γε πάσμου ἐπίσπῃς, » Ἰλ. Ζ. « Ἐπεὶ κε λίκῃ ἐστέα θυμός, Ὀδ. Α. (καὶ πρὸς εὐκτ.) « Ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθοι, » Ἰλ. Γ. ‖ (ἡ κατ' αἰτιολ.) ἐπειδή, ἀφοῦ, καθότι. « Ἐπείμε κατ' αἶσαν ἑκάστῳ, » Ἰλ. Γ. « Ἐπεὶ σὺ περ εὔχεαι αὐτως, » Ἰλ. Ν. (καὶ κατ' ἔνστασ.) « Ἐπεὶ δίδαξον, » Σαφ., εἰδεμή, (παρβλ. Ἐπειδάν, Ἐπειδή κτλ.).

Ἐπείγω [ἐπί, εἴκω ;], Μ. ἐπείξω. Στενοχωρῶ, βιάζω, ἀναγκάζω, κάμνω τινὰ νὰ τρέχῃ (ἐμπρός)· ἐπισταχύνω. « Ὀλίγον τέ μιν ἄχθος ἐπείγει, » Ἰλ. Μ. (καὶ τρπ.) « Πόνος (« Ἥρας) ἐπείγει, » Ὀδ. Ι., Ἰλ. Ψ. « Ὧνον ἐπείγω, » Ὀδ. Ο. « Τῶν ἀρχαιρεσίων ἐπειγόντων, » Ἰλ. (καὶ πθ.) « Βελέεσσιν ἐπείγετο, » Ἰλ. Ε, Ν. « Λέβης ζεῖ, ἐπειγόμενος πυρί, » Ἰλ. Φ. « Ἐπειχθεὶς ὑπὸ τῆς γαστρός, » Ἡρωδ. (καὶ μσ. ἢ πθ. πρὸς αἰτ. ἐλλ.) « Γάμον ἐπείγομαι, » Ὀδ. Β., Τ. (ᾗ αἰτ. προθετ.) « Ἠπείγοντο ἐς τὴν Κέρκυραν, » Θκ. « Ἠπείγοντο αἶκαδε, » Πλάτ. (καὶ πρὸς γεν.) « Ἐπειγόμενοι περὶ νίκης, » Ἰλ. Ψ. (ᾗ ἄλλ.) « Ὀδοῖο (« Ἄρης) ἐπειγόμενος, » Ὀδ. Ν., (κοιν.) δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν πότε νὰ. (καὶ ἀπολύτ. κατὰ μτχ. ἀντὶ ἐπιθ.) « Ἄνεμοι ἐπειγόμενοι, » Ἰλ. Ε., οἱ σφοδροί. (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) « Ψυχὴ . . ἔσυτ' ἐπειγομένη, Ἰλ. Ξ., κατὰ τάχος, ἐν τῷ ἅμα. « Ὅπως γάλα συνέπηξεν ἐπειγόμενος, » Ἰλ. Ε. (περισστρεφόμενος,) ταχέως.

Ἐπειγωλή (ἡ), Π. ἀντὶ Ἔπειξις.

Ἐπειδάν [ἐπειδή, ἄν], σύνδ. Ὅταν, ἀφ' οὗ. (πρὸς ὑποτ.) « Ἐπειδὰν πρῶτον ἐσίζηται, » Ἰλ. Ν. « Ἐπειδάν τάχιςα, » Ξεν., εὐθὺς ἀφ' οὗ.

Ἐπειδή [ἐπί, δή], σύνδ. Παρασυναπτ. (ἡ κατὰ χρον. προσδιορ. ἡ [συχνότ.] κατ' αἰτιολογ.) ἀφ' οὗ, ἐπειδή. (πρὸς ὑφ. ἢ [μτγν.] εὐκτ. ἢ ἀπαρ. διηγηματ.) « Ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην, » Ἰλ. Ρ. « Ἐπειδὴ τόν γε δαμάσσεται ὠκὺς Ἀχιλλεύς, » Ἰλ. Λ. « Ἐπειδὴ νηυσὶν ἔπι πρύμνῃσι μάχονται, » Ἰλ. Ξ. « Ἐπειδή ταῦτά μ' ἀνέμνησας, » Ὀδ. Γ. « Ἐπειδὴ πάμπαν ἀνάεσαι, » Ὀδ. Ξ. « Ἐπειδὴ (ὡς ἐὰν ἦτον Ἐπεὶ δὴ) φῆσαι πάντας τοὺς δικαστάς, » Δημ., (παρβλ. Ἐπεί).

Ἐπειδήπερ, σύνδ. = Ἐπειδή, (παρβλ. Ἐπείπερ).

Ἐπείδου, ἀόρ. β΄. τοῦ Ἐφοράω.

Ἐπειδὴ [ἐπεί, ἦ]. Π. ἀντὶ Ἐπεί.

Ἐπείη, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνδ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπί, εἶμι).

Ἐπεικάδες (αἱ), [ἐπί, εἰκάς]. αἱ τελευταῖαι (μετὰ τὴν εἰκοστὴν) ἑννέα ἡμέραι ἑκάστου (σελην.) μηνός, αἱ ὁποῖαι ἐνομίζοντο ἀποφράδες.

Ἐπεικάζω, Μ. άσω Παρομοιάζω· συμπεραίνω. « Ὡς ἐπεικάσαι, » Ἡρ., Σοφ., Αἰσχλ., καθὼς φαίνεται, κατὰ συμπερασμόν.

Ἐπεικασμός (ὁ). συμπερασμός, εἰκασία.

Ἐπείκει ἢ Ἐπείκεν (ἀντὶ Ἐπεί κεν), σύνδ. Π. ἀντὶ Ἐπεί ἄν, ἢ Ἐπειδάν.

Ἐπείκελος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐπιείκελος.

Ἔπεκτέον, θετ. τοῦ Ἐπείγω.

Ἐπέκτης, ου (ὁ). ἐπείγων | κατεπείγων) τινά, βιαστής. (ἰδ. αιτ.) φοροδόκος.

Ἐπεκτίλεω-ῶ, Μ. ήσω. Τυλίζω (Περιτυλίζω) τι ἐπάνω εἰς ἢ ἀποπάνω ἀπό.

Ἐπειλημμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπιλαμβάνω.

Ἐπείλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐπειλέω.

Ἐπειλίσσω, Μ. ίξω, Π. ἀντὶ Ἐφελίσσω.

Ἐπειλίω, Μ. ύσω, = Ἐπηλογάζω.

Ἐπειμι [ἐπί, εἶμι], Μ. ἐπέσομαι (παρτ. Ἐπῆν κτλ.). (πάντοτε σχεδὸν τριπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) Εἶμαι (Κεῖμαι, Εὑρίσκομαι) ἐπάνω εἰς. (μτφορ.) = Ἐπίκειμαι, ἐπήρτημαι. (μὲ δοτ.) « Ἤδη ὧμοισιν ἐκείη, » Ἰλ. Β. (ᾗ χ. πτ.) « Λεπτότατος θὴξ χαλκὸς, λεπτοτάτη δ' ἐκέκην ῥινὸς βοός, » Ἰλ. Γ. « Κληῖδα χαλκείην, κώπην δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν, » Ὀδ. Φ. 2) ὑπάρχω (γεννῶμαι) εἰς τὸ μέλλον (εἰς τὸ μετέπειτα). « Ἀλλ' ἔτι που τις ἐπέσσεται, ὅς κεν ἔχῃσιν, » Ὀδ. Δ., (ὅθεν.) « Ἐπέσσομενοι, » Π., οἱ μεταγενέστεροι. 3) (μὲ ἀπαρ.) = Ἔξεστιν, εἶνε δυνατὸν ἢ ἐπιτετραμμένον.

Ἔπ-ειμι [ἐπί, εἶμι], Μ. ειμι (παρτ. Ἐπιὼν κτλ.). = Ἐπέρχομαι (τοῦ ὁπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλων).

Ἐπείναι, ἀπαρ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπί, εἶμι). 2) Ἰων. ἀντὶ Ἐφεῖναι, ἀόρ. β΄, τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐφίημι.

Ἔπειξις, εως (ἡ). τὸ ἐπείγειν ἢ ἐπείγεσθαι, ταχύτης, βία· βίασμα, ἐπιτάχυνσις.

Ἐπείπερ, σύνδ. = Ἐπεί, ἐπειδή, ἀφ' οὗ, (παρβλ. Ἐπειδήπερ).

Ἔπεῖπον, ἀόρ. β΄. (ἀνμλ.) τοῦ Ἐπιλέγω.

Ἐπείρα, γ΄. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Πειράω.

Ἐπείργασμαι, πρκ. τοῦ Ἐπεργάζομαι.

Ἐπείρομαι ἢ Ἐπτίρομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐπέρομαι, ἐπεροτάω.

Ἐπείρω, Π. ἀντὶ Ἐπερόω.

Ἐπείρωτο, Ἰων. ἀντὶ Ἐπειρῶντο, γ΄. πλθ. προσ τοῦ παρτ. τοῦ Πειράομαι.

Ἐπ-ειρωνεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ δοτ.) Ὁμιλῶ εἰρωνικῶς (Εἰρωνεύομαι) περί τινος.

Ἐπειρωτάω-ῶ, Ἰων. ἀντὶ Ἐπερωτάω.

Ἔπεισα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Πείθω.

†Ἐπείσαγμα (τὸ). προσθήκη, ἐπεισόδιον, φόρτωμα, βάρος, ὄθεν = [ἡ ἐσφαίμ. ἀντὶ] Ἐπίσαγμα), [ἐκ τοῦ

Ἐπεισ-άγω, Μ. άξω. Ἐμβάζω καὶ ἄλλο τι πρὸς ταῖς ἄλλοις, προσθέτω εἰσκομίζω τι ἔξωθεν (ἀπὸ ξένον τόπον) (κυρ. πρὸς βλάβην τῶν ἐνυπαρχόντων). παραστήνω τι εἰς τὸ θέατρον ἢ ἀναφέρω εἰς τὸν λόγον μου ὡς ἐπεισόδιον. (ὅθεν τρπ.) λαμβάνω καὶ ἄλλην γυναῖκα (ἐκτὸς ἐκείνης τὴν ὁπ. ἔχω), (μσ.) υἱοθετῶ καὶ ἄλλα τέκνα, κτλ.

Ἐπεισαγωγή (ἡ). τὸ ἐπεισάγειν ἢ ἐπεισάγεσθαι, πρόσθεσις· φόρτιμον ἔξωθεν ἢ ἄλλων πραγμάτων ἐκτὸς (ἢ κυρ. πρὸς βλάβην) τῶν ἐνυπαρχόντων, υἱοθέτησις (καὶ ἄλλων τέκνων), κτλ.

Ἐπεισαγώγιμος (ὁ, ἡ). φερμένος ἢ δυνάμενος νὰ φερθῇ ἔξωθεν, Ἐπείσακτος, (ὄθ. κυρ.) « Ἐπεισαγώγιμα (τά), οἱ ἔξωθεν εἰσαγόμενοι ἢ εἰσακτέοι πράγματα.

Ἐπείσακτος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίφ. -ακτος. Ὁ ἐπεισαχθεὶς (φερθεὶς [κυρ. πρὸς βλάβην τῶν ἐνυπαρχόντων] ἔξωθεν), υἱοθετηθεὶς ἢ πολιτογραφηθεὶς ἔπειτα (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. παρ' ἀξίαν). (γεν.) ξένος, ξενικός. « Σὺν ἑπτακτῳ χρώμεθα, » Δημ.

Ἐπεισαχθῆναι, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπεισάγω.

Ἐπεισ-βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐμβαίνω παραμέσα, προχωρῶ ἐως μέσα εἰς.

Ἐπεισ-βάλλω, Μ. βαλῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) Βάλλω πρὸς τοῖς ἄλλοις (Προσθέτω) τι (ᾗ ἀμτδ. ἢ ἐλλ. Ἐμβαίνω) ἔξαφνα καὶ μὲ βίαν μέσα εἰς, ἐπιῤῥίπτω ἢ ἐπιπτω ἐκ δευτέρου, κάμνω καὶ δευτέραν εἰσβολήν. « Ἢν ὑμεῖς ἐν τῷ θέρει τοῦτῳ ἐπεισβάλητε τὸ δεύτερον, » Θκ.

Ἐπισβάτης [ἐπεισβαίνω], ου (ὁ). ὁ ἐκτὸς τοῦ ἀριθμοῦ ἐπιβάτης (πλοίου), ὁ ἐμβὰς (εἰς πλοῖον) πρὸς τοῖς ἄλλοις ᾗ χωρὶς νὰ πρέπῃ.

Ἐπεισ-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι (ἀφίνω νὰ ἐμβῃ) μέσα τι πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ περιπλέον.

Ἐπείσ-ειμι, Μ. ειμι, = Ἐπεισέρχομαι (τοῦ ὁπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλων).

Ἐπεισ-έλευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐπεισέρχομαι.

Ἐπεισελθεῖν, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπεισέρχομαι.

Ἐπεισ-ενεκτέον, θετ. τοῦ Ἐπεισφέρω.

Ἐπεισ-έρρει, γ΄. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐπεισρέω.

Ἐπ-εισ-έρρω, Μ. ῤῥήσω. Ἐμβαίνω κουβενὰ πρὸς ἀλεθρον μου καὶ ἐγὼ ἐπιστα ἀπὸ ἄλλους.

Ἐπ-εισ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἐπεισῆλθον κτλ.). (μὲ δοτ.) Ἐμβαίνω παραμέσα ἔπειτα ἢ κατόπιν ἀπὸ ἄλλους (ᾗ πρὸς βλάβην τῶν ἐνυπαρχόντων).

Ἐπειο-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Εἰσάγω τι ἢ τινα κατ' εἰσήγησιν ἔπειτα ἀπό ἢ πρός τοῖς ἄλλοις.

Ἐπείσαθεν, ειος (ἡ), (Σχλ.). Δευτέρα εἴσοδος (ἀρχή), δεύτερον προοίμιον.

Ἐπείσιον (τό), Π. ἀντί Ἐπίσειον.

Ἐπ-εισ-καλέω-ῶ, Μ. έσω. Προσκαλῶ τινα νὰ ἐμβῇ μέσα πρός τοῖς ἄλλοις ἢ ἔπειτα ἀπό. (εἰς τὸν Ἀκ. Φιλοψ.) ἐσφαλμ. ἀντί Ἐπεισκυκλέω.

Ἐπεισ-κρίνομαι, Μ. κριθήσομαι. Ἐμβαίνω ταυθενά, (Εἰσκρίνομαι, Εἰσβάλω Εἰσχωρῶ) πρωΐτερα ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπεισ-κυλέω-ῶ, Μ. ήσω. = Ἐπεγκυκλέω, ἐμβάζω τι περιπλέον καὶ ἐν εἴδει ἐπεισοδίου.

Ἐπεισκύκλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπεισ-κύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω ἀπό πάνω μέσα εἰς.

Ἐπεισ-κωμάζω, Μ. άσω. Ἐμβαίνω πουθενά ὡς κωμαστὴς (ἐπιμ. χωρὶς τὴν θέλησιν καὶ πρὸς ὕβριν τῶν ἐνοικούντων). « Ἐλτοὺς ἐπεισκωμάσαντας τῇ Ἑλλάδι, » Ἀρρδ.

Ἐπεισόδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμενος κατ') ἐπείσοδον, εἰσαγόμενος ἔξωθεν, ἐκτὸς τοῦ προκειμένου (τῆς ὑποθέσεως), ἐπεμβατικός, (ὕθεν: ‖. οὐσ.) Ἐπεισόδιον (τό), (κυρ. εἰς τὰς παλ. τραγῳδ.) ἡ παρεμβαλλομένη μεταξὺ τῶν χορῶν (οἱ ὁποῖοι ἀπετέλουν τὸ καθαυτὸ δρᾶμα) πρᾶξις (κατ' ἔκτ.) πάσα, παρεντίθεται εἰς ὁτιδήποτε γραμμένον ἢ συγγραφὴν ἐν εἴδει παρεκβάσεως καὶ χωρὶς νὰ ἀνήκῃ κυρίως εἰς τὴν ὑπόθεσιν, (ἐν γέν. ξένου, ἑτερογενές, (μετφορ.) » Τύχης ἐπεισόδιον, » Πλδ., παιγνίδι τῆς τύχης ἀνέλπιστον.

Ἐπεισ-οδ-όω-ῶ, Μ. ώσω. Παρεμβάλλω (ποικίλλω μὲ) ἐπεισόδια.

Ἐπεισοδιώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἐπεισοδίου, ὁμοιος μὲ ἐπεισόδιον.

Ἔπεισος (ὁ). τὸ κατόπιν ἄλλων ἢ ἐν τῷ μεταξὺ γινόμενον ἔμβασμα, ὁ ἔξωθεν εἰσφυόμενος ἐρχομός· παρέμβασις, ἐπιμβασις.

Ἐπ-εισ-πείω, Μ. πεύσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. πρόθετ.) Ἐμβαίνω πουθενὰ ἐξαφνα καὶ ἀλλεπαλλήλως, ἐπεισπίπτω.

Ἐπ-εισ-πέμπω, Μ. πέμψω. (μὲ δοτ. ἐκδ'.) Στέλλω (Ῥίπτω) τι ἀλλεπαλλήλως ἐντὸς ἢ κατεπάνω τινός.

Ἐπεισπέπαικε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Ἐκπεπαίω.

Ἐπ-εισ-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πηδῶ πρωΐτερα ἢ ἔπειτα ἀπὸ ἄλλους ἐντὸς ἢ ἐναντίον τινός.

Ἐπ-εισ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. (μὲ δοτ.) Πίπτω ἔξαφνα καὶ μὲ ὁρμὴν ἐντὸς ἢ κατ' ἐπάνω τινός, (ἴδε ἐπίσης Ἐπεμπίπτω).

Ἐπεισ-πλέω, Μ. πλεύσομαι καὶ πλεύσ-ῶμαι. (μὲ δοτ.) Ἐμβαίνω μὲ τὸ πλοῖόν μου κατόπιν ἢ ἐναντίον τινός, (Θκ. Δ', 13).

Ἐπ-εισ-πνέω, Μ. πνεύσω. Τραβῶ τὴν ἀναπνοήν μου (Ἀναπαίνω) ἐπανειλημμένως, κονταναπαίνω, (ἀντιθ. τῷ Ἐπεκπνέω).

Ἐπ-εισ-πράσσω(ττω), Μ. πράξω. Εἰσπράττω (φόρους κτλ.) περιπλέον τοῦ διωρισμένου.

Ἐπ-εισ-ρέω, Μ. ρεύσω. (μὲ δοτ.) Τρέχω (Χύνομαι) ἀδιακόπως ἢ ἐπάνωθεν τοῦ ἐνυπάρχοντος μέσα εἰς. « Τὴν μὲν ἐντλοῦμεν φαλῖν, ἡ δ' ἐπισέρρει, » Ἀθ.

Ἐπεισρροή (ἡ). τὸ φύσ. τοῦ προηγ.

Ἐπ-εισ-τρέχω, Μ. εισ-δραμοῦμαι (ἀόρ. Ἐπεισέδραμον κ.τ.λ.). Ἐμβαίνω τρέχων ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον, Ἐπεισέρχομαι δρομαῖος.

Ἐπ-εισ-φέρω, Μ. ἐπεισ-οίσω (ἀόρ. Ἐπεισήνεγκα κτλ.). Φέρω (Ἐμβάζω) τι ἐν τῷ μεταξὺ ἢ πρὸς τοῖς ἐνυπάρχουσι μέσα εἰς, προσθέτω, Ἐπεισάγω, » Ἐπὶ ζέουσαν καὶ ἐζυμωμένην (τὴν κοιλίην) καινὰ ἐπεισηνέγκατο, » Ἱππερ.

Ἐπ-εισ-φθείρομαι, Μ. φθαροῦμαι καὶ φθαρήσομαι. Ἐπεισέρχομαι πρὸς φθορὰν τῶν ἐνοικούντων.

Ἐπ-εισ-φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπεισέρχομαι.

Ἐπ-εισ-φορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπεισφέρω. « Τὸ δικὶ ἐπεισφερόμενον πρᾶγμα, » Ἡρ., τὸ παρ' ἐλπίδα ἐν τῷ μεταξὺ συμβαῖνον.

Ἐπείσφορες, πρς. (ἀνμλ.) τοῦ Ἐπεισφέρω ἢ τοῦ

Ἐπ-εισ-φρέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ ήσομαι. Ἀττ. (κατὰ συγκ. ἢ μτθ.) ἀντί Ἐπεισφέρω ἢ Ἐπεισφορέω.

Ἐπείσφρησις, εως (ἡ), = Ἐπεισαγωγή, Ἐπεισέλευσις.

Ἐπ-εισ-χέω, Μ. χεύσω. Χύνω καὶ ἄλλο ἀπὸ πάνω μέσα εἰς.

Ἔπειτα [ἐπὶ, εἶτα], ἐπίρ. (Χρον.). Ὕστερον, μετὰ ταῦτα, μετέπειτα. εἰς τὸ ἑξῆς. « Ἐπειδὴ σφαίρῃ περήσαντο, ὠρχείσθην δὴ ἔπειτα, » Ὀδ. Θ. « Πρῶτον μέν.., ἔπε τα δέ, » Δι. (καὶ προθετ.) « Καὶ νῦν καὶ εἰς ἔπειτα, » Πλάτ., Συν. (καὶ ἐνάρθρ.) « Οἱ ἔπειτα, » Θκ., οἱ μεταγενέστεροι. « Ὁ ἔπειτα χρόνος, » Εὐρ., Ξεν. (καὶ ἀπλ.) « Τὰ ἔπειτα, » Σοφ., τὰ μέλλον. 2) Συλλογ. ς. ἢ Βεβαιωτ., λοιπόν, ἑπομένως, ἐξ ἄπαντος. « Εἰ μὲν δὴ ἑτέρου γε κελεύετέ μ' αὐτὸν ἑλέσθαι, πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος λαθοίμην; » Ἰλ. Κ. « Εἰ ἑτεόν γε δὴ ἀγορεύεις, ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν, » Ἰλ. Η. (ἐξ ἀποφαντ.) « Οὐ σύ γ' ἔπειτα Τυδέος ἔκγονος ἐσσί, » Ἰλ. Ε. 3) (εἰς τὰς ἐρωτ.) Ἐμφαντ. (μετ' εἴρων. ἢ ἐκπλήξ.) καὶ τί τάχα; ἢ πῶς; = Ἔπειτ' οὐκ εἶδες ὁρμενίζειν τοὺς θεοὺς τῶν ἀνθρώπων; » Ξεν. « Ἔπειτ' ὀκόσσα ἔδῃτ' ἐπιορκήσας, » Ἀρχφ. ἢ 4) Ἐξαιρετ., ἐκτὸς δὲ τούτου, (κοιν.) Ὕστερα-ὕστερα, (ἴδε Εἶτα). 5) (ἐνίοτε) Ἐναντιωματ., καὶ ὅμως, μ' ὅλον τοῦτο (Ἀρχφ. Ἀχ. 126. 291. 498. Ὄρν. 29.).

Ἔπειτεν, Ἰων. ἀντί Ἔπειτα.

Ἐπ-εκ-βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐβγαίνω προσέτι ἢ ἔπειτα ἀπό, ἐβγαίνω (προχωρῶ) ἀκόμη παραέξω.

Ἐπ-εκ-βοάω-ῶ, Μ. ήσω. Διαθρυλλῶ παντοῦ, καταβοῶ.

Ἐπ-εκ-βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω ἢ τρέχω πρὸς βοήθειάν τινος.

Ἐπ-εκ-διδάσκω, Μ. διδάξω. Ἐξηγῶ (Ἀποδεικνύω) τι μὲ περισσοτέραν ἔκτασιν.

Ἐπ-εκ-δίδωμι, Μ. ἐκδώσω. Ἐκδίδω περιπλέον ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπεκ-διηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐκθέτω (Διηγοῦμαι, Ἐξηγῶ) προσέτι, Ἐπεξηγῶ.

Ἐπεκδιήγησις, εως (ἡ). ἡ λεπτομερεστέρα ἔκθεσις (ἐξιστόρησις), ἐπεξήγησις.

Ἐπ-εκ-δικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκδικῶ ἐπιμόνως, διεκδικῶ.

Ἐπεκδίκησις, εως (ἡ). ἐκδίκησις ἐπίμονος, διεκδίκησις.

Ἐπεκδραμεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπεκτρέχω.

Ἐπεκδρομὴ (ἡ). δευτέρα (ἐπαναλημμένη) ἐκδρομή.

Ἐπ-εκ-δύω, Μ. δύσω. Ἐκδύω τὸν ἠδη ἐκδυθέντα, γυμνόνω ὡς ἐκ πρωθυήκης.

Ἐπεκέατο, Ἰων. ἀντί Ἐπέκειντο, γ'. πλ. παρ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐπίκειμαι.

Ἐπέκεινα (ἀντί Ἐπ' ἐκεῖνα), ἐπίρ. (Τοπ.) ἀντίκρυ εἰς τὸ πέραν μέρος· μακρύτερα ἀκόμη μακρύτερα (παρέκει, παρεμπρός· παραπάνω, (καὶ χρον.) προτήτερα. « Ἐπ. ἐκεῖνα Τίγριδος καὶ Εὐφράτου, » Ἡρωδ. (καὶ ἐνάρθρ.) « Τὰ ὦ ἐπέκεινα, θῆνες ἄγρυπνοι, » Πλ. (καὶ τρπ.) « Ἐπέκεινα τοῦ θέοντος, Ἀξ., ὑπὲρ τὸ θέον. « Ὦ πάντων ἐπέκεινα, » Ἀξ., ἐπίκλησ. τοῦ θεοῦ. (ἐξ χρον.) « Ἐν γὰρ τοῖς ἐπέκεινα χρόνοις, » Ἰσαρ., εἰς τοὺς παρεμένους χρόνους, τὸν παλαιὸν καιρόν. « Τοὺς περὶ τὰ Τρωϊκὰ καὶ τοὺς ἐπέκεινα γενομένους, » αὐτ.

Ἐπεκέκλετο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἐπικέλομαι.

Ἐπεκέκλητο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐπικαλέω.

Ἐπ-εκ-θέω, Μ. θεύσομαι, = Ἐπεκτρέχω.

Ἐπ-εκ-θύομαι, Μ. θύσομαι. Προσφέρω νέαν θυσίαν πρὸς ἐξιλασμὸν (πρὸς ἀποτροπὴν κακοῦ) δι' ἕν τι, ἀφοσιοῦμαι (διὰ θυσίας ἀποτροπαίου).

Ἐπεκ-λέγομαι, Μ. λέξομαι. Ἀναγινώσκω τι κατ' ἐκλογὴν ἢ ἐκ δευτέρου ἢ ἐπιτροχάδην, ἐπεξέρχομαι ἐπανειλημμένως.

Ἐπ-εκ-πίνω, Μ. πίομαι. Πίνω διὰ μιᾶς (διὰ βεβιάζω τὸ ποτήριον ὡς τὸν πάτον) ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐπανειλημμένως.

Ἔπεκπλους-ους (ὁ). ἔκπλευσις πλοίου ἢ στολου κατὰ τῶν ἐχθρῶν.

Ἐπ-εκ-πνέω, Μ. πνεύσω. Ἐκφυσῶ τὴν ἀναπνοήν μου (Ξαναπαίνω) ἐπανειλημμένως, κονταναπαίνω, (ἀντιθ. τῷ Ἐπεισπνέω).

Ἐπ-εκ-ροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥοφῶ καὶ τὴν τελευταίαν ῥανίδα (στραγγίζω τὸ ποτήρι) ἔπειτα (ἀπὸ πάνω) ἀπό.

Ἐπ-εκ-στρατεύω, Μ. εύσω. Ἐκστρατεύω κατά τινος ἢ ἔπειτα ἀπὸ ἄλλων.

Ἔπεκτασις, εως (ἡ). τὸ ἐπεκτείνειν ἢ ἐπεκτείνεσθαι, ἀκόμη πλατύτερα ἔκτασις (παράτασις, ἀναβολὴ κτλ.). (Γρμτ.) ἡ κατὰ πρόθεσιν φωνήεντος αὔξησις τῆς λέξεως, (π. χ.) Πηλητιάδεω ἀντὶ Πηλείδου, Πολιηάδα ἀντὶ Πολέμια, Ἠέλιος ἀντὶ Ἥλιος, Δύτηι ἀντὶ Αὔτη κτλ.

Ἐπεκτατικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς ἐπέκτασιν (τῆς συλλαβῆς ἢ τῆς λέξεως).

Ἐπεκτατικῶς, ἐπίρ. Κατ' ἐπέκτασιν (Γρμτ.).

Ἐπεκ-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω (Τεντάνω) ἔτι μᾶλλον (τρπ.) μακρύνω (τραβῶ εἰς μάκρος, ἀναβάλλω) ὁλονὲν τὸν καιρόν. (Γρμτκ.) αὐξάνω (κατ' ἐπέκτασιν) τὴν λέξιν. ‖. (μσ.) ἀγωνίζομαι (προσπαθῶ) ὁλονὲν (ἐπιμένω) νὰ φθάσω πουθενά (νὰ προχωρήσω, νὰ προοδεύσω). « Ὧν μὲν ὄπισθεν ἐπαλαυθανόμενοι, τοῖς δὲ ἔμ-

προσθεν ἐπεκτεινόμενοι, « Γῆρ. , (ὄθεν: , Ἐπεκτεταμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ἐπέκτασιν, συντόνως, ἐπιμόνως, ἀνενδότως.
Ἐπεκ-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Ἐβγαίνω ἢ τρέχω καὶ ἐγὼ κατεπάνω τινός, κάμνω ἐκδρομὴν ἢ ἐπιδρομήν.
Ἐπεκ-τρίβω, Μ. τρίψω. Ἐντρίβω (Καταντρίβω, Ἀφανίζω) ὡς ἐκ προσθήκης.
Ἐπεκ-φέρω, Μ. ἐπεξοίσω. (μὲ δοτ. ἐκδ.) Ἐβγάζω (Ἐπιφέρω, Διεγείρω) τι ἐπανειλημμένως κατά τινος.
† Ἐπεκ-φεύγω, Μ. φεύξομαι, = Ἐπιφεύγω (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπεκφεύγω).
Ἐπεκφορά (ἡ). τὸ ἐπεκφέρειν ἢ ἐπεκφέρεσθαι.
Ἐπεκ-χέω, Μ. χεύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐκχέω ὡς ἐκ προσθήκης.
Ἐπεκ-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω (Ἐκκινῶ) ἔπειτα ἢ ἅμεσως κατόπιν ἀπὸ ἄλλον.
Ἐπελαθόμην, ἀόρ. 6'. τοῦ Ἐπιλανθάνομαι.
Ἐπέλασις, εως (ἡ). κίνημα στρατιωτικὸν (ἔφοδος, ἐπιδρομή) κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, [ἐκ τοῦ
Ἐπελαύνω, Μ. ελάσω καὶ Ἀττ. ελάω-ῶ, (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ. ἐκδ'.) Κυνηγῶν βιάζω τι νὰ τρέχῃ (καὶ ἑλλ. Τρέχω κυρ. μὲ τὸ ἄλογον ἢ μὲ τὸ ἁμάξι) κατά τινος, ἐκστρατεύω, ἐφορμῶ, (μτνμ.) ἐπιφέρω. « Ὅρκον ἐπελ. τινί, « Ἡρ. (Ζεὺς Ἱππαστὰς). (καὶ πθ.) « Πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκὸς, « Ἰλ. Ν. Ε., ἠτονάπλωμένος (διὰ τῆς αφυρηλασίας) ἐπάνω.
Ἐπ-ελαφρίζω, Μ. ίσω καὶ
Ἐπ-ελαφρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ἀκόμη ἐλαφρότερον ἀπ' ὅ,τι εἶνε, ἐλαφρύνω ἔτι μᾶλλον, ἀνακουφίζω.
Ἐπέλεγχος (ὁ, ἡ). — Ἐπεξέλεγχος.
Ἐπέλευσις, εως (ἡ). τὸ ἐπέρχεσθαι, ἐργασμὸς αἰφνίδιος, ἔφοδος (τρπ.) σύμπτωσις περιστάσεως. 2) πραγματεία σύντομος, ἐπιτροχάδην ἀνάγνωσις συγγράμματος.
Ἐπελεύσομαι, μέλλ. τοῦ Ἐπέρχομαι.
Ἐπελευστικός, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος ἢ ἐρχόμενος κατ' ἐπέλευσιν (αἰφνιδίως, ἐξ ἀπροόπτου), (ἀθ. παράταξις Στωϊκ.) « Ἐπελευστικόν, « συμβεβηκὸς τυχαῖον, περιστατικόν.
Ἐπελευστικῶς, ἐπίρ. Κατ' ἐπέλευσιν ἐπιτροχάδην, ἐπιτόμως.
Ἐπελήλατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐπελαύνω.
Ἐπελήλυθα, πρκ. τῆς ὁρς. καὶ
Ἐπελθεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπέρχομαι.
Ἐπ-ελίσσω, Ἰων. ἀντὶ Ἐφελίσσω.
Ἐπ-έλκω, Ἰων. ἀντὶ Ἐφέλκω.
Ἐπέλλαβε, Π. ἀντὶ Ἐπέλαβε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. τοῦ Ἐπιλαμβάνω.
Ἐπ-ελπίζω, Μ. ίσω. Δίδω (Ἐμπνέω) νέας ἐλπίδας, κάμνω τινὰ νὰ ἐλπίζῃ ἀκόμη· (ἀμτβτ. μέ δοτ.) ἐλπίζω (ἔχω [ἐπιστηρίζω] τὰς ἐλπίδας μου) εἰς· (μτγν.) ἐλπίζω (ὁλονέν), δὲν χάνω τὴν ἐλπίδα μου.
Ἐπ-έλπομαι (χ. Μ.), Π. ἐλπίζω ἀκόμη.
Ἐπεμβαθόν, ἐπίρ. Ἕνας ἐπάνω τοῦ ἄλλου, [ἐκ τοῦ
Ἐπεμβαίνω, Μ. βήσομαι. (μὲ δοτ. ἢ Π. μὲ γεν.) Πατῶ (Στέκομαι) ἐπάνω ἢ Ἐμβαίνω (Προχωρῶ) μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, (μτφρ.) καταπατῶ, περιφρονῶ, ἐνυβρίζω. « Ὁδοῦ (« Δίφρῳ) ἐπεμβ. ἄωτος, « Ὅμ., Ἡσ., στεκόμενος στερεά· (καὶ μτφρ.) « Ἐπεμβαίνειν τινὶ ἢ κατά τινος, « Σοφ. 2) ἐμβαίνω ἢ ἀναβαίνω ὕστερ' ἀπ' ἄλλον. « Τοῖς ναύταις τοῖς ὕστερον ἐπεμβᾶσιν ἀντὶ τῶν ἀπολιπόντων, « Δημ. « Διφρον ἐπεμβ., « Ἡσ.
Ἐπ-εμ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω (Ῥίπτω) τι ἀλλεπαλλήλως μέσα ἢ ἐπάνω εἰς· βάλλω ἀνάμεσα, (ζῶα κτ.) μπολιάζω. (ἀλλ. ἢ ἀμτβτ. ἐπὶ ποταμ.) χύνομαι (πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἔπειτα ἀπὸ ἄλλους) μέσα εἰς· (μτφρ.) προσθέτω, παρεισάγω.
Ἐπέμβαμμα (τὸ), — Ἔμβαμμα.
Ἐπεμβάς, άδος (ἡ), Π. ἐπιβίβασις ἀλλεπαλλήλως. « Ὀρέων —, « Π. Σιλεντ.
Ἐπέμβασις, εως (ἡ). τὸ ἐπεμβαίνειν, ἔμβασμα μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, εἰσβολή, (μτφρ.) περιφρόνησις, περιύβρισις.
Ἐπεμβάτης, ου (ὁ). ὁ ἐπεμβαίνων, (Π.) ἐπιβάτης (ζῴου ἢ ἅρματος ἢ πλοίου).
Ἐπεμβεβαώς, Π. ἀντὶ Ἐπεμβεβηκώς, πρκ. τῆς μτγ. τοῦ Ἐπεμβαίνω.
Ἐπ-εμ-βιβάζω, Μ. άσω. Ἐμβάζω πάλιν (ἔπειτα).
Ἐπεμβλητέον, θετ. τοῦ Ἐπεμβάλλω.
Ἐπ-εμ-βοάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φωνάζω κατά τινος, (κυν.) τὸν τροπαιοῦχο μὲ ταῖς φωναῖς, (παρβλ. Ἐπικαλέω).
Ἐπεμβόησις, εως (ἡ). τὸ ἐπεμβοᾶν, ἡ μετὰ βοῆς ἐκπλήρωσις.
Ἐπεμβολὰς [ἐπεμβάλλω], άδος (ἡ). φελλιασμένη, ἐμβολιασμένη. « Ἅπιος —, « Λθ. || (σίν.) φέλιασμα, μπόλι.
Ἐπεμβολή (ἡ). τὸ ἐπεμβάλλειν ἢ ἐπεμβάλλεσθαι, ἐπένθεσις, παρένθεσις, προσθήκη. μπόλιασμα (δένδρου).
Ἐπεμβόλιμος ἢ † Ἐπέμβολος (ὁ, ἡ). ὁ κατ' ἐπεμβολὴν εἰσαγόμενος, = Ἐμβόλιμος. « Μήν —, « Ἐπιγρφ.
Ἐπεμ-βριμάσμαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐμβριμῶμαι κατά τινος.
Ἐπ-εμβύω, Μ. βύσω. Χώνω (Πατώνω) ἀπὸ πάνω.
Ἐπ-εμέω-ῶ, Μ. έσω. Ξερνῶ ἐπάνω εἰς.
Ἐπέμμηνος (ἡ). ἡ ἔχουσα τὰ ἔμμηνά της (γυνή).
Ἐπ-εμ-πάσω, Μ. πάσω. Πασσίζω (Κακαΐζω) ἀπὸ πάνω ἢ ἀλλεπαλλήλως τι.
Ἐπεμπεσεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπεμπίπτω.
Ἐπ-εμ-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις) κατεπάνω τινός, Ἐπεμβαίνω.
; Ἐπέμπηκτος (ὁ, ἡ), [ἐπί, ἐμπήγνυμι]. μπηγμένος (χωμένος) ἢ κατεσκευασμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐμπήγεται μέσα εἰς, (εἰς τὸν Ὁμηρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐμπεμπτῶν).
Ἐπ-εμ-πίνω, Μ. πιοῦμαι, γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐπεγκαινάσω.
Ἐπ-εμ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι, = Ἐπεισπίπτω, πίπτω μὲ ὅλον μου τὸ βάρος ἐντὸς ἢ κατεπάνω τινός. (περιφρ.) « Τί δῆτα ποίμνας τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσις; « Σοφ.
Ἐπεμ-φέρω, Μ. ἐπεν-οίσω, = Ἐπεισφέρω, (εἰς τὸν Νίκ. ἴσως ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἐπαμφέρω.
Ἐπ-εμ-φύρω, Μ. φυρῶ. Ἐμβάλλω τι πάλιν μέσα εἰς (ὑγρόν τινα τὸ ἀνακατώνω).
Ἐπεναρίζω, Μ. ίξω, Π. φονεύω (κατόπιν τοῦ φονευθέντος ἤδη) καὶ ἄλλων.
Ἐπ-ενδιδύσκω, Μ. ἐπενδύσω. Ἐνδύω (καὶ [μσ.] Ἐνδύομαι ἀπὸ πάνω (ὡς ἐπενδύτην).
Ἐπ-ενδίδωμι, Μ. ἐπεν-δώσω. Δίδω προσέτι, προσθέτω εἰς τὸ ἤδη δοθέν.
Ἐπένδυσις, εως (ἡ). τὸ ἐπενδύειν ἢ ἐπενδύεσθαι. 2) = τῷ =
Ἐπένδυμα (τὸ) καὶ
Ἐπενδύτης, ου (ὁ). ἐπανωφόρεμα, ἐπανωφόρι, [ἐκ τοῦ
Ἐπ-ενδύω, Μ. δύσω (μσ. ἀόρ. Ἐπενέδυν κτλ.). Ἐνδύω (καὶ μσ. Ἐνδύομαι, φιλῶ) καὶ ἄλλο φόρεμα ἀπὸ πάνω ἀπὸ τἄλλα.
Ἐπενεγκεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. καὶ
Ἐπενεκτέον, θετ. τοῦ Ἐπιφέρω.
Ἐπένεξις, εως (ἡ). τὸ ἐπιφέρειν (φέρειν πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ κατεπάνω τινός), ἐπιφορά.
Ἐπενέθορον, Π. ἀόρ. 6'. τοῦ Ἐπενθρώσκω.
Ἐπενεῖκαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐπενεγκεῖν, ἀορ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιφέρω.
Ἐπένειμα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐπινέμω
Ἐπενεχθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιφέρω.
Ἐπενήνεον, Π. ἀντὶ Ἐπένεον, παρτ. τοῦ Ἐπινέω.
Ἐπενήνοθε, Π. ἀντὶ Ἐπήνθει ἢ Ἐπῆν (ὡς ἄνθος) ἢ Ἐπῆνθε, Δ. ἀντὶ Ἐπῆλθε. « Ὑετὸν ἀνὴ (« Οὐλη) ἐπενήνοθε λάχνη, « Ἰλ. Β., Κ. « Χρῶσαν ἔλαιον ἀμβροτῳ, οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν, « Ὀδ. Θ. (καταχρ.) « Πολλὺς ἐπενήνοθεν αἰὼν, « Ἀπλλν., [παρβλ. Ἐνήνοθεν).
Ἐπένθεσις [ἐπεντίθημι], εως (ἡ). τὸ νὰ βάλλῃ (προσθέτῃ) τις μεταξὺ ἄλλων, (παρβλ. Παρένθεσις).
Ἐπ-ενθουσιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἐνθουσιάζομαι διά τι.
Ἐπ-ενθρώσκω, Μ. θοροῦμαι. (μὲ δοτ. Πηδῶ (Τινάζομαι) ἐντὸς ἢ κατεπάνω τινός.
Ἐπ-ενθυμέσμαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συλλογίζομαι ἐκ νέου, ξαναστοχάζομαι, (Λογικ.). Προσθέτω καὶ ἄλλο ἐνθύμημα.
Ἐπενθύμημα (τὸ), καὶ
Ἐπενθύμησις, εως (ἡ), (Λογικ.) ἄλλο (νέον, δεύτερον) ἐνθύμημα (πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ πρώτου). « Ἡ δὲ ἐπενθ. ἐστιν ἐνθύμημα ἐπιφερόμενον, ὃ μὴ προσεθὲν μέν οὐ πεθείται, προστεθὲν δὲ τὸ πᾶν ὠφελεῖ, « Ἑρμ.
Ἐπενίημι, Μ. εν-ήσω. Ἐμβάλλω ἀπὸ πάνω, προσθέτω.
Ἐπενοσίω, Μ. σίσω. Σείω (Κουνῶ) τι ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ ἔνδον.
Ἐπ-εντανύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἐπεντείνω.
Ἐπέντασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ —
Ἐπ-εν-τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω τι ἔτι μᾶλλον ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός· (ἀλλ. ἢ ἀμτβτ.) βιάζω τὸν ἑαυτόν μου (προσπαθῶ) ἔτι μᾶλλον, (αυγχ. τῷ Ἐπεκτείνω καὶ Ἐπεντύνω).
Ἐπ-εντέλλω, Μ. τελῶ. Ἐντέλλομαι (Παραγγέλλω) προσέτι.
; Ἐπέντευκτος (ὁ, ἡ), ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐέντευκτος.
; Ἐπεντερώματα (τά), [ἐπί, ἔντερον], διόρθ. πρὸς ἐτυμολ. τοῦ Ἐπεντρώματα.

Ἐπεν-τίθημι, Μ. ἐπενθήσω. Βάλλω πρὸς τοῖς ἄλλοις [προσθέτω] τι ἀνάμεσα εἰς.

Ἐπεν-τρανίζω, Μ. ίσω. Ἐμβλέπω πάλιν (Ἐπ.βλέπω) ἀτενῶς, Ἐνατενίζω.

Ἐπεντρόπισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. Ἐνατένισις.

Ἐπεν-τρίβω, Μ. τρίψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Τρίβω τι ἐπανειλημένως (ἢ ὕστερον ἀπό) ἐπάνω εἰς, (συνοδ. καὶ μεταφρ.) ἐντυπόνω.

Ἐπ-εν-τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐντρυφῶ εἴς τι.

Ἐπεν-τρώγω, Μ. τρώξομαι (αόρ. Ἐπενέτραγον, ὀθ. τὸ ἀπαρ. Ἐπεντραγεῖν). Τρώγω (κυρ. τραγήματα) ὕστερον ἀπὸ ἄλλα φαγητά.

Ἐπεντρώματα (τά). [ὠνόμαζεν ὁ Ἐπίκουρος] τὰ περιττὰ φαγητὰ [ἢ ἐν γέν.] τὴν κατάχρησιν τῶν ἡδονῶν, [ἐπὶ, ἐν, τιτρώσκω;], ὅτι καὶ Ἐπεντερώματα.

Ἐπεντρώσεις, εων (αἱ), = τῷ προηγ.

Ἐπ-εντύνω, Μ. υνῶ καὶ

Ἐπεντύω, Μ. ύσω, Π. ετοιμάζω (καὶμα. ἑτοιμάζομαι) πρός. « Ἐπεντυε νῶϊν ἵππους, « Ἰλ. Θ. (καὶ μσ. ἐλλ.) « Νέοι ἐκεντύνοντας ἄεθλα, « Ὀδ. Ω. [καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Ἐπεντύνοντο νωίεσθαι, « Ἀπολλ. [εἰς τὸν Σοφ. Αἴ. νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκεντύνω).

Ἐπ-εξ-άγω, Μ. άξω. Ἐβγάζω (ᾗ ἐλλ. Ἐβγαίνω μὲ) στράτευμα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἐκστρατεύω, ἐξορμῶ. 2) ἐβγάζω ἀκόμη' παραξέω, ἐπεκτείνω, [ὕθεν:

Ἐπεξαγωγή (ἡ). τὸ νὰ ἐβγάλῃ τις (ἢ νὰ ἐβγῇ μὲ) στράτευμα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐπ-εξαμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι. Ἁμαρτάνω ἔτι μᾶλλον, κάμνω ᾗ ἄλλα ἁμαρτήματα (λάθη, σφάλματα), προσθέτω εἰς τὰ προλαβόντα ἁμαρτήματα καὶ ἄλλα. « Οὐχ ὅτι πολλάκις ἡμάρτηται ὅπου πρότερον, διὰ τοῦτ' ἐπεξημαρτητέον ἐξ καὶ νῶν, ἀλλὰ τοὐναντίον, « Δημ.

Ἐπ-εξ-αν-άπτω, Μ. ἅψω. Ἀνάπτω (Ἐξάπτω) ἔτι μᾶλλον.

Ἐπεξανίσταμαι, Μ. ανα-στᾶσομαι (αόρ. Ἐπεξανέστην κτλ.). Σηκώνομαι ἐπάνω.

Ἐπ-εξ-απατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ (Ἐξαπατῶ) ἐκ νέου ἢ ἔτι μᾶλλον.

Ἐπεξ-εγείρομαι, Μ. εγερθήσομαι, = Ἐπεξανίσταμαι.

Ἐπ-εξ-ειμι, Μ. ειμι, = Ἐπεξέρχομαι (τοῦ ὁποίου χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλων).

Ἐπεξείργασμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐπεξεργάζομαι.

Ἐπεξέλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπεξ-ελαύνω, Μ. ελάσω ᾗ (Αττ.) ελάω-ῶ. Ἐβγάζω (καὶ ἐλλ. Ἐβγαίνω μὲ) τὸν ἵππον ἢ μὲ τὸ ἁρμάτιόν μου κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐπεξέλεγχος (ὁ). δεύτερος (ἀκριβέστερος) ἔλεγχος.

Ἐπεξέλευσις, εως (ἡ). τὸ ἐπεξέρχεσθαι, συνέχεια (ἐξακολούθησις) καταδρομῆς ἢ ἐκδικήσεως, (συγχ. τῷ Ἐπεξέλασις).

Ἐπεξελεύσομαι, μέλλ. τοῦ Ἐπεξέρχομαι.

Ἐπεξελευστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἱκανὸς ἢ ἐπιρρεπὴς πρὸς ἐπεξέλευσιν, ἐκδικητικός, φιλέκδικος.

Ἐπ-εξ-ελθεῖν, αόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπεξέρχομαι.

Ἐπ-εξ-έλκω, μ. ελκύσω. Ἐξέλκω (Τραβῶ ἔξω) ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐπὶ πᾶσι.

Ἐπεξ-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Ἐργάζομαί τι ἐπανειλημμένως, ἐξακολουθῶ (ἐπιδιορθόνω ὁλονέν) τὸ ἔργον μου, (ἐπιμ.) τὸ κάμνω ἐκάστοτε ἐντελέστερον. « Βουλὴ μὲν ἄρχει, χεὶρ δ' ἐπεξεργάζεται, « Στοβ. (καὶ μτνμ.) « Ὁλωλότ' ἄνδρ' ἐπεξεργάσω, « Σοφ., τὸν ἀπετελείωσας.

Ἐπεξεργασία (ἡ). ἡ πρὸς τελειοποίησιν τοῦ ἔργου ἐπαναλαμβανομένη ἐργασία, (ἐπιμ.) = Ἐξεργασία.

Ἐπεξεργαστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐπεξεργαζόμενος, τελειοποιῶν τι. δι' ἐπεξεργασίας.

Ἐπεξεργαστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ ἕξιν ἢ προθυμίαν πρὸς τὸ ἐπεξεργάζεσθαι.

Ἐπ-εξ-έρπω, Μ. ερπύσω. Ἐβγαίνω συρόμενος (δηλ. κρυφὰ καὶ ἀνεπαισθήτως) κατά τινος

Ἐπ-εξ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι. Ἐβγαίνω (κινοῦμαι) κατὰ ἡ κατόπιν τινὸς ἢ ἐν ᾧ γίνεταί τι (« Αὐτός τε παρεσκευάζετο τὴν ἔξοδον, ᾗ τοὺς ἄλλους καλίῃ ἐπὶ τὰς πύλας, ὅπως ἐπεξίοιεν, « Θκ.)· ἐμβαίνω ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν καὶ ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν ἄλλην (κυρ. ὡς ἐχθρός)· (μεταφρ.) ἀναγινώσκω ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους (« Τὴν ἐπιστολήν—, « Συν.· (ἐν γέν.) παρατηρῶ (ἐξετάζω) ἓν πρᾶγμα, (μὲ δοτ.) καταστρέχω τινὰ ἀνενδότως, ἐξακολουθῶ νὰ τὸν καταστρέχω μέχρις ὅτου λάβω πλήρη τὴν ἐκδίκησίν μου. « Ἐπεξῆσθα φόνῳ τῷ πατρί, « Πλάτ. « Ἐπεξελθεῖν τῷ τοῦ βασιλέως αἵματι, « Ἡρωδ. « Ὁ παθὼν τῷ δράσαντι ἀμβλυτέρᾳ τῇ ὀργῇ ἐπεξέρχεται, « Θκ., (καρβ. Μετέρχομαι).

Ἐπεξέτασις, εως (ἡ). δευτέρα (ἐπανειλημμένη) ἐξέτασις, ἐπεξεργασία ἐπιθεώρησις.

Ἐπεξεύρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπεξ-ευρίσκω, Μ. ευρήσω (αόρ. Ἐπεξεῦρον κτλ.). Ἐφευρίσκω (Ἐπινοῶ) προσέτι ἡμετέρωσα, προσθέτω καὶ ἄλλην (νέαν) ἐφεύρεσιν εἰς τὰς προλαβούσας.

Ἐπεξ-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐξηγῶ ἢ Διηγοῦμαι ἐπανειλημμένως, σαφηνίζω δι' ἄλλης λεπτομερεστέρας ἐξηγήσεως ἢ διηγήσεως τὴν προλαβοῦσαν.

Ἐπεξήγημα (τό). τὸ προσιθέμενον πρὸς ἐπεξήγησιν.

Ἐπεξηγηματικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) ἢ γινόμενος (χρησιμεύων) πρὸς ἐπεξήγησιν.

Ἐπεξήγησις, εως (ἡ). δευτέρα (ἀκριβεστέρα, λεπτομερεστέρα) ἐξήγησις ἢ διήγησις.

Ἐπεξῇς, Αττ. ἀντὶ Ἐπεξῄεις, δ'. ἐν. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐπέξειμι.

Ἐπεξῆλθον, αόρ. τοῦ Ἐπεξέρχομαι.

Ἐπεξῆς, Ἰων. ἀντὶ Ἐφεξῆς.

Ἐπεξ-ηχάζω, Μ. άσω. Ψάλλω ἐπανειλημμένως καὶ μεγαλοφώνως τὸν ἰαχχον (ὕμνον εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου).

Ἐπεξιέναι, ἐνεστ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἐπεξιτέον ἢ Ἐπεξιτητέον, θετ. τοῦ Ἐπέξειμι.

Ἐπεξόδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος διὰ) τὴν ἐπέξοδον, (ὀθ.) « Ἐπεξόδια (τά), « Ξεν., (ἐννοεῖ ἱερά) τὰ γινόμενα πρὸ τῆς ἐπεξόδου τοῦ στρατεύματος.

Ἔπεξοδος (ἡ). ξενισμὸς ἢ ἔξοδος (Γαλλ. sortie) στρατεύματος πρὸς ἀπάντησιν τοῦ ἐχθροῦ, ἐκστρατεύσεως, (Θκ. Ε', 8, μτνμ.) = Ἐπεξέλευσις, ἐκδίκησις.

Ἐπ-εξ-ομνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐξομνύζομαι (ὅρκον τὴν λέξιν) ἐκ νέου, (πρβλ. Ἐπεξεκθύομαι).

Ἐπίσιχα, πρκ. (ἀντὶ τοῦ ἀχρ. ἐνερ. Ἐσιχα), = Ἔοικα, ὁμοιάζω, φαίνομαι ὅμοιος ‖. (τρπρ.) Ἐπέοικε, « πρέπει, ταιριάζει, ἁρμόζει, εἶναι ἡ φαίνεται εὔλογον (πρόσφορον κτλ.).

Ἐπεπείθεσαν, Π. ἀντὶ Ἐπεποίθεσαν, γ'. πλθ. προσ. τοῦ ὑπερσ. (ἀντὶ παρτ.) τοῦ Πείθομαι.

Ἐπεπείθετο, πθ. παρτ. τοῦ Ἐπιπείθω.

Ἐπεπείκειν, ὑπερσ. τοῦ Πείθω.

Ἐπεπείσμην, πθ. ἢ μσ. ὑπερσ. τοῦ Πείθω.

Ἐπεπειράατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐπεπείρηντο, γ'. πλθ. προσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Πειράω.

Ἐπέπεσον, αόρ. β'. τοῦ Ἐπιπίπτω.

Ἐπεπήγειν, μσ. ὑπερσ. τοῦ Πήγνυμι.

Ἐπεπήμην, Π. ἀντὶ Ἐπεποιήμην, ὑ. πλθ. προσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ποιέω.

Ἐπεπλήγων, Π. αόρ. β'. (ἀνμλ.) τοῦ Ἐπιπλήσσω(

Ἐπέπλως, Π. ἀντὶ Ἐπέπλωες, β'. ἐν. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐπιπλώω ἀντὶ Ἐπιπλέω.

Ἐπεποίθειν, ὑπερσ. τοῦ Πείθω.

Ἐπεπόνθη, Ἰων. ἀντὶ Ἐπεπόνθειν, ὑπερσ. τοῦ Πάσχω.

Ἐπεπράγεσαν ἢ Ἐπεπράγεσαν, γ'. πλθ. προσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Πράσσω.

Ἐπεπτάμην, Π. ἀντὶ Ἐπέπτην.

Ἐπέπταρε, γ'. ἐν. προσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἐπιπτάρνυμαι.

Ἐπέπτην, ἀορ. β'. τοῦ Ἐφίπταμαι.

Ἐπεπτώκειν, ὑπερσ. τοῦ Πίπτω.

Ἐπεπύσμην, ὑπερσ. τοῦ Πυνθάνομαι.

Ἐπέπω, Ἰων. ἀντὶ Ἑψέπω

Ἐπέραιος (ὁ, ἡ). ἐξέραιος, ἀξιαγάπητος.

Ἐπ-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Δουλεύω κτήματα (κυρ.) ἐπάνω εἰς ξένην γῆν. « Ὅς ἂν ἐπεργάζηται τὰ τοῦ γειτονος ὑπερβαίνων τοὺς ὅρους, « Πλάτ. 2) αὐξάνω (τελειοποιῶ προσθέτω εἰς) τὸ ἔργον μου· πολλαπλασιάζω (διὰ τοκισμοῦ ἢ ἄλλως πως) τὰ χρήματά μου, κερδίζω. « Ἐπεργασθήτω τὸ τάλαντον, « Γργ. 3) (κυρ. εἰς τὸ πθ.) ἐργάζομαί τι ἐπάνω εἰς. « Ἀνὴρ δὲ ἐπείργασται τῇ στήλῃ, « Παυσ.

Ἐπεργασία (ἡ). τὸ νὰ δουλεύῃ τις εἰς ξένην γῆν ἢ νὰ ἔχῃ κτήματα εἰς ξένην ἐπικράτειαν, (ἰδίως δὲ) τὸ πρὸς τοῦτο κατὰ συνθήκην διδόμενον ἀμοιβαίως δικαίωμα εἰς τοὺς κατοίκους δύο γειτνιαζουσῶν ἐπικρατειῶν. 2) ἡ διὰ τοκισμοῦ ἢ ἄλλως πως αὔξησις τῆς περιουσίας, (ἐν γέν.) = Ἐπιεργασία.

Ἐπεργαστικός, ἡ, όν. Ἀρμόδιος ἢ Ἐπιτήδειος πρὸς ἐπεργασίαν, ἐραστικός, ἐκτελεστικός.

Ἐπεργία (ἡ) = Ἐπεργασία.

Ἐπέργιον (τό). ἔργον πρόσθετον, πάρεργον.

Ἔπεργος (ὁ, ἡ), = Ἔνεργος, δραστήριος, (μὲ γεν.) ἐπωφελής, συντελεστικὸς πρός

Ἐπ-ερεθίζω, Μ. ίσω. Ἐρεθίζω (κυρ. δι' ἐπιχαύσεως) ἐγείρω ἐπιπολαίως, (ἐν γέν.) παρακινῶ (διεγείρω) πρός.

Ἐπερεθισμός (ὁ). ἐρεθισμός (παρακίνησις) πρός.

Ἐπ.ερείδω, Μ. ερείσω. Ἀνακουμβῶ (μτθτ. ᾠάμτθτ.) ἐπάνω εἰς, (συνεχ.) ἀνακαμβῶν ἀφίνω (μεταδίδω) δύναμιν εἴς τι, (ἐπιμ.) τὸ κάμνω νὰ κινηθῇ μὲ ὁρμὴν (νὰ ἐμπηχθῇ κ.τ.λ.) κατά τινος. ‖. (μσ. μτφορ.) ἐπιστηρίζομαι· ἐπιμένω.

Ἐπέρεισις, εως (ἡ) καὶ

Ἔπερεισμός (ὁ). τὸ ἐπερείδειν ἢ ἐπερείδεσθαι, ἐπακκούμβημα· (μτφορ.) ἐπιμονή, προσήλωσις, προσπάθεια κτλ.

Ἐπερειστικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ χρησιμεύων πρὸς ἐπερεισμόν.

Ἐπ.ερεύγομαι, Μ. εὐξομαι, Π. (κυρ. ἐπὶ ποτ.) χύνομαι ἐπάνω εἰς.

Ἐπ.ερέφω, Μ. ερέψω, Π. σκεπάζω τι ἐπάνωθεν μὲ ὀροφὴν ἢ στολίζω τὴν ὀροφὴν τινος μὲ δάφνας κλπ. «Ἐπὶ τοι νηὸν ἔρεψα,» Ἰλ. Ε.

Ἐπερήρεισμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐπερείδω.

(Ἐπ.έρομαι), Μ. ἐπ.ερήσομαι· (ἀόρ. Ἐπηρόμην κτλ.), = Ἐπερωτάω.

Ἐπερράγην, πθ. ἀόρ. β΄. τοῦ Ἐπιῤῥήγνυμι.

Ἐπερρίφην, πθ. ἀόρ. β΄. τοῦ Ἐπιῤῥίπτω.

Ἐπερρώοντο, γ΄. πλθ. προσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐπιῤῥώνυμι.

Ἐπερρώοντο, Π. γ΄, πλθ. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐπιῤῥώομαι.

Ἐπερρώσα, ἐνεργ. καὶ

Ἐπερρώσθην, πθ. ἀόρ. ἁ. τοῦ Ἐπιῤῥώνυμι.

Ἐπ.ερυθριάω-ῶ, Μ. άσω. Κοκκινίζω (ἀπὸ αὐστολὴν ἢ ἐντροπήν) διά τι.

Ἐπ.ερύω, Μ. ερύσω, Π. σύρω (τραβῶ) τι πρὸς ἢ ἐπάνω εἴς τι, τραβῶν ἀναπάζω (σηκόνω) ἐπάνω. ‖. (μσ.) σύρω τι ἐπάνω μου ἢ κατόπιν μου. «Τὴν λεοντὴν ἐπειρυσάμενος,» Ἡρ.

Ἐπ.έρχομαι, Μ. ελεύσομαι, Περνῶ (διαβαίνω) ἐπάνωθεν τινός. «Κρύσταλλος γὰρ ἐπεκήγει οὐ βέβαιος ἐν τῷ τάφρῳ ὥς ἐπελθεῖν,» Θκ. 2) (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ πρόθετ.) ἔρχομαι· ἢ πηγαίνω εἰς, φθάνω παθενά. «Ἀγρὸν ἐπέρχεαι,» Ὀδ. Π. «Ἵως ἐπῆλθον ἐς ποταμόν,» Ὀδ. Η. (καὶ ἐπίῤ.) «Ὀπόσ' ἐπέλθω, Ὀδ. Ξ.

3) ἔρχομαι (φθάνω, ἐμφανίζομαι) ξαφνα (ἐν ᾧ γίνεταί τι). (ὀθ. μτνμ.) συμβαίνω, τυγχάνω. «Καὶ τότε δή μεν.. εἶλον ἐπελθόντες,» Ὀδ. Τ. (ᾧ μέ αἰτ. μτνμ.) «Τόσσα μιν ἁρμαίνοντα ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος.» Ὀδ. Δ. (καὶ μὲ δοτ.) «Ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν,» Ἰλ. Μ. (ᾧ ἐπίῤ.) «Ἐκτὸς λέξον.., μή τις ἐνθάδ' ἐπέλθῃσιν βουληφόρος,» Ἰλ. Ω. (ᾧ τρπσ.) «Ἐπέρχεταί μοι (ἡ) μέ,» Πλάτ., Λκ., μοῦ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν. «Καὶ οἱ ἐπῆλθε παρεῖν,» Ἡρ. «Ἐπέρχεταί μοί τι εἰπεῖν,» Πλάτ. (καὶ ἀπολυτ.) «Ὅτι ἂν ἐπέλθοι,» Ἰσοκρ. «Τὸ ἐπελθόν,» Αξ., ᾧ, τὸ τοῦ ἔλθοι, (κοιν.) ὅ, τι τοῦ κατέβη. (καὶ περιφρ. ἀντὶ ἐπίῤ.) «Ἐκ τοῦ ἐπελθόντος,» Αξ., ἐκ τοῦ προχείρου, αὐτοσχεδίως. (ὀθ.) «Ὁ ἐπελθών,» Λκ., ὁ τυχών. 4) (μὲ αἰτ. προθετ.) ἐβγαίνω εἰς τὴν μέσην (ἀναβαίνω εἰς τὸ βῆμα. (ἐν γέν. παρρησιάζομαι) κάμνω λόγον. «Ἐπελθὼν ἐπὶ τὸν δῆμον,» Ἀρ. (καὶ ἀπολ.) «Ἐπελθὼν ᾠ πείσας τὴν πόλιν,» Πλάτ. (παρβλ. Παράρχομαι). 5) ἔρχομαι ἢ ὑπάγω κατεπάνω τινός (ὡς ἐχθρός), ἐρμῶ, ἐπιπίπτω. (μὲ δοτ.) «Βοσὶν ἐπήλυθον ὑμετέρῃσιν,» Ἰλ. Υ. (ᾧ μὲ αἰτ.) «Τμήδην αὐχέν' ἐπῆλθεν,» Ἰλ. Η. «Τὴν τῶν πέλας ἐπελθόντες,» Θκ. 6) καταπορεύω τινὰ (ζητῶν ἐκδίκησιν). «Τὴν παρανομίαν ἐπερχόμενος,» Πλ., (παρβλ. Ἐπεξέρχομαι). 7) διέρχομαι (διαβαίνω) τόπον τινὰ (περαστικὸς ἢ πρὸς θεωρίαν), (ὀθ. μτνμ.) ἀναγινώσκω ἢ διηγοῦμαί (ἀναφέρω) τι ἐκπεπροχάδην. «Τὴν Λιβύην ἐπελθών,» Πλάτ. (ᾧ μτνμ.) «Τοὺς χειρωνακτικοὺς ἐπέλθωμεν,» αὐτ. «Πολλάκις ἐπῆλθον τὰ γράμματα,» Συν. 8) ἔρχομαι πάλιν ὀπίσω ἢ ἔπειτα ἀπό, ξαναέρχομαι. «Ὅτ' ἐπήλυθον ὧραι,» Ὀδ. Β., Λ.

Ἐπ.ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ ἐπαναειλημμένως καὶ μὲ περιέργειαν, ἐξαναρωτῶ, ἐρωτῶ νὰ μάθω, συμβουλεύομαι, ἐξετάζω.

Ἐπερώτημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπερωτήσεως, τὸ πρᾶγμα περὶ τοῦ ὁπ. ἐπερωτᾷ τις. «Κατὰ τὸ ἐπερώτημα τῆς σεμνοτάτης βουλῆς τῶν φ',» Ἐπιγρφ., τὸ προβούλευμα. (ὁ Ἀπόκ. Πέτρ. ὀνομάζει τὸ θεῖον βάπτισμα). «Συνειδήσεως ἀγαθῆς ἐπερώτημα εἰς θεόν,» (τὸ ὑποῖον οἱ μὲν ἡρμήνευσαν· Αἴτημα· Ὁ δὲ Ἐρασμος· Ἀπόκρισιν. Νομίζω δὲ ὅτι σημαίνει μᾶλλον· Ὑπόσχεσιν). 2) = τῷ-

Ἐπερώτησις, εως (ἡ). τὸ ἐπερωτᾶν, ἡ μετ' ἐπιμονῆς καὶ περὶ οὐσιώδους πράγματος γινομένη ἐρώτησις.

Ἔπεσα, (σπνττ.) ἀόρ. ἁ. τοῦ Πίπτω.

Ἔπεσαν, Π. ἀντὶ Ἔπῆσαν, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμι (ἐπί, εἰμί).

Ἐπέσαξα, ἀόρ. ἁ. τοῦ Ἐπισάττω.

Ἐπ.εσ.βαίνω, Ν. βήσομαι, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπισβαίνω.

Ἐπ.εσ.βάλλω, Μ. βαλῶ, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπεισβάλλω.

Ἐπεσβολέω-ῶ, Μ. ήσω, D. (κατὰ λέξ.) κτυπῶ (προσβάλλω) τινὰ μὲ τοὺς λόγους μου, (κοιν.) ᾠήχνω λόγια, (ἐν γέν.) κακολογῶ, ὑβρίζω.

Ἐπεσβολία (ἡ), D. (κατὰ λέξ.) ῥίψιμον λόγων, ἄκαιρος καὶ ἄκρατος ὁμιλία· (μτγν.) ὕβρις, κακολογία, (ἐκ τοῦ

Ἐπεσβόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βάλλων (ῥίπτων ἀκρίτως) λόγους ἢ προσβάλλων τινὰ (καθαπτόμενός τινος) μὲ τοὺς λόγους του, φλύαρος ἢ λοίδορος.

Ἐπ.εσθίω, Μ. ἐπ.έδομαι. Τρώγω τι ἀπὸ πάνω ἀπὸ ἢ μαζῇ μὲ ἄλλο τι. (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) «Ἐπεσθ. μικρῷ σίτῳ πολὺ ὄψον,» Ξεν.

Ἐπ.έσθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐπεσθίω.

Ἐπεσκεμμένως [ἐπισκέπτομαι], ἐπίῤ. (μτχ.) Μὲ προσοχήν, μὲ συστολήν, μετ' ἐπιστασίας.

Ἐπεσκιασμένως, ἐπίῤ. (μτχ.) Σκιωδῶς, μυστηριωδῶς.

Ἔπεσον, ἀόρ. β΄. τοῦ Πίπτω.

Ἔπεσπον, Π. ἀόρ. β΄. τοῦ Ἕφέπω.

Ἐπεσσάμενος, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐφεσάμενος, μσ. ἀόρ. ἁ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐφέννυμι.

Ἐπέσσεται, Π. ἀντὶ Ἐπέσται, γ΄. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπί εἰμί).

Ἐπεσσεύοντο, Π. ἀντὶ Ἐπεσεύοντο, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ

Ἐπέσσυθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐπεσσύθησαν, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. καὶ

Ἐπέσσυμαι, Π. πρκ. τοῦ Ἐπισεύομαι, ὀθ.

Ἐπεσσυμένως, ἐπίῤ. Π. (μτχ.) Σφοδρῶς, ὁρμητικῶς, ὀξέως, ταχέως.

Ἔπεσται, γ΄. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπί, εἰμί).

Ἐπεστεώς, Ἰων. ἀντὶ Ἐφεστηκώς, πρκ. τῆς μτχ. καὶ

Ἐπέστην, ἀόρ. β΄. τῆς ὁρς. τοῦ Ἐφίσταμαι.

Ἐπέσσιος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐφέστιος.

Ἐπεστραμμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπιστρέφω, (ὀθν

Ἐπεστραμμένως, ἐπίῤ. (γρμτ.) ἐξήγ. τοῦ Ἐπιστροφάδην.

Ἐπεσχάριος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) ἐπάνω ἢ πλησίον τῆς ἐσχάρας (τῆς γωνιάς). «Ἐλείου ἐπεσχαρίη,» ἢ Γῆ ἢ μέρος προσηλιακόν.

Ἔπέσχον, ἀόρ. β΄. τοῦ Ἐπέχω.

Ἐπετειόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν κάθε χρόνον.

Ἐπετειόκαυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐβγάλων κάθε χρόνον νέον καυλὸν (βλαστάρι, κοτσάνι), (ἐκ τοῦ

Ἐπέτειος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν ἓν μόνον ἢ ἓν ὁλόκληρον ἔτος· ὁ ἀνανεούμενος (ἐπαναλαμβανόμενος) κατ' ἔτος· ὁ προσγινόμενος ἐντὸς τοῦ ἔτους. «Ἐπέτεια ἐπεγένετο ἐπὶ τῶν ταμιῶν οἷς Εὔβουλος ἐγραμμάτευε, φιάλαι κτλ.,» Ἐπιγρφ.

Ἐπετειοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ἐπετειοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) κατ' ἔτος.

Ἐπετειόφυλλος (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ κάμνων (ἐβγάλλων) κάθε χρόνου νέα φύλλα, ἀλλάζων τὰ φύλλα του κατ' ἔτος ἢ ἐντὸς τοῦ ἔτους.

Ἐπετέταντο, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐπιτείνω.

Ἐπετετάχατο, Ἰων. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐπιτάσσω.

Ἐπέτης [ἕπομαι], ου (ὁ), Π. ὁ ἀκολουθῶν κατόπιν τινος (συνοδεύων τινὰ ὡς) ὑπηρέτης, (ἐν γέν.) = Ὀπαδός, ἀκόλαθος.

Ἐπετήσιος, α, ἢ ος, ον, = Ἐπέτειος.

Ἐπέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐπέτης.

Ἔπεσαν, Δ. ἀντὶ Ἔπεσον, ἀόρ. τοῦ Πίπτω.

Ἔπετος, ἀρχ. ἀντὶ Ἔφετος.

Ἐπέτυσσα, Δ. Π. ἀντὶ

Ἐπέτυχον, ἀόρ. β΄. τοῦ Ἐπιτυγχάνω.

Ἔπευ, Ἰων. ἀντὶ Ἔπου, πρς. τοῦ Ἕπομαι.

Ἐπεύαδον, Αἰολ. ἀντὶ Ἐφέσαδον, ἀόρ. β΄ τοῦ Ἐφανδάνω.

Ἐπ.ευάζω, Μ. άσω, Π. φωνάζω ἀπὸ τὴν χαρὰν μου τὸ Εὐοῖ-εὐάν, φωνάζω ὡς ἐνθουσιασμένος ὑπὸ χαρᾶς διά συμβάν τι ἢ πρὸς τιμὴν τινος.

Ἐπ.ευδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀποδέχομαι (Εὐαρεστοῦμαι, Συγκατανεύω εἴς) τι, μὲ καλοφαίνεται.

Ἐπ.ευθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι εὔθυμος (χαρούμενος, εὐδιάθετος, ἔχω χρηστὰς ἐλπίδας) διά τι.

Ἐπευθύνω, Μ. υνῶ, = Κατευθύνω, ἰσάζω (« Τὰ μελη —, « Ἀρετ.)· διευθύνω τι πρός, (ἐν γέν.) διέπω, διοικῶ. « Ἐπευθ. νομισμα, « Αἰσχλ., προστατεύειν τοὺς νόμους, ἐπαγρυπνεῖν πρὸς διατήρησιν αὐτῶν, (συγχ. τῷ Ἀπευθύνω).

Ἐπεφιλείζω, Μ. ίσω, Π. δεξάζω ἔτι μᾶλλον, οὐξάνω δεὶ λόγου, (μεγαλοποιῶ ἐγκωμιάζων) τὸ κλέος τινός.

Ἐπευκτός [ἐπιεύχομαι], ἡ, όν. Τὸν ὁπ. εὔχεταί τις ν' ἀπολαύσῃ, εὐκταῖος, ἐπιθυμητός.

Ἐπευλαβέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Προσέχω (=Ἐυλάττομαι) προσέτι ἢ ἀπό τι.

Ἐπευλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐλογῶ ἐπὶ πᾶσι (τὸ τελειωθὲν ἔργον).

Ἐπεύναστοι καὶ Ἐπεύναστοι (οἱ). (ὠνομάζοντο εἰς τὴν Σπάρτην) οἱ παῖδες τοὺς ὁπ. ἐτεκνοποίουν αἱ Σπαρτιάτιδες συνευναζόμεναι μὲ τοὺς Εἵλωτας ὅταν ἔλειπον οἱ ἄνδρες των, καὶ

Ἐπευναταί (οἱ). οἱ δοῦλοι οἱ συνευναζόμενοι μὲ τὰς Σπαρτιάτιδας ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τῶν συζύγων των.

Ἐπευρημέω-ῶ, Μ. ήσω. Δείχνω μὲ φωνὰς εὑρήμους τὴν εὐχαρίστησιν ἢ συγκατάθεσίν μου εἴς τι, ἐπιφωνῶ τὸ Εὖγε. « Πάντες ἐπευφήμησαν δέχθαι ἄπονα, « Ἰλ. Α. 2) (μὲ αἰτ. ἐκτ. ἢ δοτ. ἐκ δ'.) Ψάλλω ὕμνον ἱερὸν εἰς περιγραφήν τινα. « Ὑμεῖς δ' ἐπευφημήσατε Παιᾶνα τῇ ἦμαρ συμφορᾷ, « Εὐρ. 3) Π. ἀντὶ Ἐπιφημίζω. « Νόστον ἐπευφήμησεν ἀκηδέα νισομένοισιν, « Ἀπλλν.

Ἐπ-ευφημίζω, Μ. ίσω, = Ἐπευφημέω ἢ 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐπιφημίζω.

Ἐπευφημισμός (ὁ). τὸ ἐπευφημεῖν, ἴδε Ἐπιφημισμός.

Ἐπευφρόνεμαι, Μ. ευφρανθήσομαι. Εὐφραίνομαι ὁ.ά τι.

Ἐπευχή (ἡ). δέησις, εὐχή, προσευχή· τάξιμον (εἰς τὸν θεόν), [ἐκ τοῦ

Ἐπεύχομαι, Μ. εὔξομαι. Καυχῶμαι ἐπάνω εἴς (διότι κατώρθωσά) τι. (μὲ δοτ.) « Δοισὶν ἐπεύξεαι Ἱππασίῃσι, « Ἰλ. Α. (ἢ αἰτ.) « Ἀργεσπατρίδ' ἐμὴν ἐπεύχομαι, « Εὐρ. (ἢ ἁ πολ.) « Ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος ἢ ἐπεύχεται; Ὅμ. 2) (συνκδχ.) τάζω (ὑποσχομαι) εἰς τὸν θεὸν (ἐπικαλούμενος τὴν βοήθειάν του) δι' ἐπιχείρησίν τινα, (ἐπιμ.) = Εὔχομαι, προσεύχομαι, παρακαλῶ, εὐλογῶ ἢ καταρῶμαι. « Μόρον δ' ἄφερτον Πελοπίδαις ἐπεύχεται, « Αἰσχλ.

Ἐπ-ευωνίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ἔτι μᾶλλον εὐωνον, καταβάζω τὴν τιμὴν του (τὸ ἀφθηναίνω) ἀκόμη περισσότερον (ἵνα πωληθῇ). « Οἱ τὰ μικρὰ καὶ χαμιδῆ φαῦλα ἀποχηρύττοντες οὕτω πωλοῦσιν ἐπευωνίζοντες, « Δμ.

Ἐπ-ευχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Εὐωχοῦμαι (Ξεφαντόνω, Εὐθυμῶ) ἐπάνω εἰς ἢ διά τι.

Ἐπέφαντο, γ'. πλθ. προσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Φαίνω.

Ἔπεφνον, Π. δόρ. β'. τοῦ (ἀχρ. Φένω, ὀθ. ἐτυμολογ. τὸ) Φονεύω.

Ἐπέφραδον, Π. δόρ. β'. τοῦ Ἐπιφράζομαι.

Ἐπέφυκαν, Π. (σπανίως.) ἀντὶ Ἐπεφύκεσαν, γ'. πλθ. προσ. τοῦ ὑπερσ. (ἀντὶ παρατ.) τοῦ Φύω.

Ἐπέχθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Πέχω.

Ἐπεχρησα, ἀόρ. τοῦ Ἐπιχρημι.

Ἔπ-εχω, Μ. ἐφ-εξω ἢ ἐπ-σχήσω (ἀόρ. Ἔπ-εσχον κτλ.). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἔχω (Κρατῶ, Βάλλω, Ἀκουμβῶ) τι ἐπάνω εἰς. τῶ, Θρήνοι παῖδας ἐπεῖχεν, « Ἰλ. Ξ., Ὀδ. Ρ. (καὶ διηρ.) « Ἐπὶ κώπῃ σχέθε χεῖρα, « Ἰλ. Α. 2) κρατῶ τι ἔμπροσθεν ἢ πλησίον τινὸς (ἵνα τὸ πιάσῃ, τὸ πάρῃ), (ἐπιμ.) = Παρέχω, προσφέρω, αὐξάνω ἐπέσχεν, « Ὀδ. Π., Ἰλ. Ι. « Κατύλην ἔσχεν, « Ἰλ. Χ. « Εἴποτέ τοι μαζὸν ἔπεσχον, « αὐτ. (ἢ μσ.) « Ἐπισχόμενος ἐξέπιε, « Πλάτ. 3) κρατῶ τι ἴσια κατεπάνω τινος, (ἴδιαιτ. δέ) ἔχω τ' ὁμμάτι μου ἐπάνω εἰς, ὑμματιάζω, σημαδεύω, (ἐν γέν.) διευθύνω τι πρὸς ἢ κατά. « Τόξον σκοπῷ ἐπέχειν, « Ηνδ. (ἢ διηρ.) « Ἐπὶ Τυδείδῃ ἔχον ἴπους, « Ἰλ. Ε. (ἢ ἄλλ.) « Ἐπὶ δὲ αὐτῷ πάντες ἔχωμεν ἀθρόοι, « Ὀδ. Χ. (καὶ μὲ αἰτ. πρόθετ.) « Τὰς ναῦς ὁρῶντες ἐπεχούσας πρὸς τὴν Πελοπόννησον, « Πλ., ὅτι διευθύνοντο (ἔχουν εἰχαν τὴν πρώρην των) πρός, (παρβλ. Ἐπιβάλλω). (καὶ μσ. ἄλλ.) « Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς ἐπισχόμενος βάλεν ἰῷ, « Ὀδ. Χ. (καὶ τρπ.) « Τίμοι ὥδ' ἐπέχεις θυμῷ; « Ὀδ. Τ., τί μ' ἔχεις ἔτσι 'ς τὸ μυαλό σου; (ἢ τί τὰ ἔχεις μαζί μου;) (ὀθν. 4) (μτφορ. καὶ ἄλλ.) ἔχω τὸν νοῦν ἢ τὸν ὀφθαλμόν μου προσηλωμένον εἴς τι, ἔχω κατὰ νοῦν, ἔχω σκοπόν, (ἐν γέν.) προσέχω, παρατηρῶ. « Ὁδὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖς, « Ἡρ. « Ἐπίχοντες τῇ βασιλείᾳ, « Γρφ., ἐπιφθαλμιῶντες. « Ἔπεχε σαυτῷ καὶ τῇ διδασκαλίᾳ, « αὐτ. « Ὁ δὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖς, « αὐτ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.). « Ἐπὶ ταύτην ἐπεῖχον στρατεύεσθαι, « Ἡρ. « Ἐπεῖχον ἐλλάμψεσθαι, « αὐτ. « Οὐκ ἐπέσχον τὸ στράτευμα καταλαβεῖν, « Θκ. (παρβλ. Ἐπιβάλλω). 5) κρατῶ ἀπίσω, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω, σταματῶ, ἀναβάλλω, (καὶ ἐλλ. ἡ ἁμτόπ.) ἀργοπορῶ, σέκομαι (καὶ) προσμένω· παύω (τρπ.) ἐπιμένω· (καὶ κατὰ τοὺς σκεπτικοὺς τοὺς ἐκ τούτου κληθέντας Ἐφεκτικούς), ἀναβάλλω τὴν κρίσιν μου περί τινος, διστάζω ν' ἀποφασίσω. « Ἐπέσχε τῇ χειρὶ τὸ στόμα, « Πλ. « Ἔπεσχε ῥεῖθρα, « Ἰλ. Φ. (ἢ πθ.) « Ἐπισχεθὲν τὸ ῥεῦμα ν Συν. « Ἐπέχει με γῆ, « Ἐπγρ. « Καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φονᾶ; « Σοφ. « Ἐπέσχε μυριάδας ἐπτὰ Ῥωμαίων, « Πλ. (ἢ μὲ γεν. ἐκ δ'.) « Ἐπέσχεν αὐτὰς τῷ πρόσω, « Ἡρ. (ἢ ἄλλ.) « Ἐπίσχες (ἑαυτόν) τοῦ δρόμου, « Ἀρρ. (καὶ ἀπολύτ.) « Μικρὸν ἐπισχών, « Πλάτ., (χρον.) κωντοστάθηκε. « Νῦν καιρὸς ἔρδειν.. εἰ δ' ἐφέζετον, « Σοφ. « Ἀντίνοος δ' ἔτ' ἐπεῖχεν, Ὀδ. Φ., ἐπέμενε. (καὶ μσ. σπνς.) « Ἀμφὶ γαίῃ ἐπέσχετο, « Ἡσ., ἔμεινε 'μπηγμένον, ἐσκάλωσε. (καὶ πθ.) « Τὴν φωνὴν ἐπέσχετο παντάπασι, « Πλ., (παρβλ. Κατέχω). 6) κρατῶ (πιάνω) τόσον διάστημα τόπου, φθάνω (ἐκτείνομαι) ἕως. « Ἐπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών, « Ἰλ. Φ. « Ὅσσον χῶρον ἐπέσχε νέκυς, « Ἰλ. Ψ. « Ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος, « αὐτ. « Ἐπεῖχον τοὺς Τεγεήτας, « Ἡρ., ἔρθαναν ἕως. (καὶ χ. πτ.) « Ἄνωθεν ἐπεχούσης πέτρας ὑψηλῆς, « Διόδ. (καὶ τρπ.) « Τὸ ἔχειν ἐπέχειν, « Πλ. (ὀθ. 7) (τρπ.) ἔχω εἰς τὸ χέρι μου, ὁρίζω, διοικῶ, ἐξουσιάζω· ἐπικρατῶ, κυριεύω. « Ὁ τῶν κάρων ἐπέχων, Ἀρστ. (καὶ μτνμ.) « Θυσίαι ἐπεῖχον τὴν πόλιν, « Ἡρ. « Ἦν μὴ λαμπρὸς ἄνεμος ἐπέχῃ, « φύτ. « Ὡς ἐπέσχεν ἡμέρα, « Παυσ. (καὶ μτφορ.) « Τὴν τύχην ἢ νῦν ἐπέχει, « Δμ.

Ἐπέων, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐπῶν, γεν. πλθ. τοῦ Ἔπος.

Ἐπεών, Π. ἀντὶ Ἐπῶν, ένς. τῆς μτχ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπί, εἰμί).

Ἐπηβάω-ῶ, Ἰων. ἀντὶ Ἐφηβάω.

Ἐπήβολος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ (καὶ εὐχρηστότ. τοῦ) Ἐπίβολος, (μὲ γεν.) ὁ ἐπιτυχών (ἀποκτήσας) τι, (ἐπμ.) μέτοχος. « Νηὸς (ὁ Ἑρετάων) ἐπήβολος, « Ὀδ. Β., ἔμπειρος. « Φρενῶν ἐπήβ., « Αἰσχλ., ἔμφρων, νουνεχής. « Ζῶα, ὅσα τριχῶν ἐπήβολα, « Αἰλ. (ἢ ἐκ ἀκκ.) « Νόσου ἐπήβ., « Αἰσχλ., ἀσθενής. (καὶ χ. πτ.) « Ἐπήβολις ἢ πολύχρυσος, « Σδ., εὐτυχής. « Κλέψας πράγματα ἐπηβολώτατος γενόμενος, « Πλ., ἐπιτηδειότατος. 2) (μὲ δοτ.) ὁ ἀνήκων εἴς τι ἢ χρησιμεύων ὡς ἀντικείμενον τοῦ σκοποῦ τινος. « Ἐπήβολος ἄρματι νῶτα, « Θκρ., Ἀπλλν. (ὄθεν 3) (ἐν γέν.) ἁρμόδιος, πρόσφορος, ἀνάλογος· (ἐπμ.) εὔχρηστος, ὠφέλιμος, εὐάρεστος. « Πάντεσσι δ' ἐπήβολος ἦνδανε μῆτις, « Ἀπλλν.

Ἐπηβόλως, ἐπίρ. Ἐπιτυχῶς· προσφόρως, ἀναλόγως· ἐπωφελῶς.

Ἐπήγαγον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπάγω.

Ἐπηγκενίδες (αἱ), [ἐπενεγκεῖν]. αἱ μακραὶ σανίδες αἱ ὁπ. ἐκαρφώνοντο κατὰ μῆκος τοῦ πλοίου ἐπάνω εἰς τὰς σταμῖνας ἐν εἴδει καταστρώματος, (παρβλ. Πάροδος).

Ἐπ-ηγορεύω, Μ. εύσω, Ἰων. καὶ

Ἐπ-ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ὁμιλῶ (Παραπονᾶμαι) κατά τινος, τὸν κατηγορῶ ὡς πταίστην (ὡς ἔνοχον), τὸν ὑβρίζω.

Ἐπηγορία (ἡ), Ἰων. κατηγορία (παράπονον) κατά τινος.

Ἐπῆειν, παρε. τοῦ Ἔπειμι (ἐπί, εἶμι).

Ἐπῆεν, Π. ἀντὶ Ἐπῆν, γ'. ἑν. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπί, εἰμί).

Ἐπήεσαν, γ'. πλθ. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπί, εἶμι).

Ἐπηετανός [ἐπί, ἔτος], ἡ, ή, όν, Π. ὁ ἐξαρκῶν ἢ διαρκῶν δι' ὅλου τοῦ ἔτους, (ἐπμ.) πολύς, ἄφθονος· συνεχής, ἀλληπάλληλος. « Ἐνθ' ἦτοι λῆναι (ἀρθμοὶ) ἦσαν ἐπηετανοί, « Ὀδ. Σ'. Κ. « Σῖτον ἐπηετανὸν παρέχομεν, « Ὀδ. Σ. « Τρίχες ἐπηεταναί, « Ἡσ., πυκναί. « Ἀεὶ παρέγουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι, « Ὀδ. δ. « Πολλὰ δὲ κἄλα λαβὼν ἐπέθηκεν ἐπηετανά, « Ὁμ. Ἴλ. Ἐμ. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) « Πρασιαὶ... πεφυασιν ἐπηετανὸν γανόωσαι, « Ὀδ. Π. « Πίνοντες καὶ ἔδοντες· ἐπηετανὸν γὰρ ἔχεσκεν, « αὐτ., (παρβλ. Ἄφενος).

Ἐπήθρηκα, πρκ. τοῦ Ἐπαθρέω.

Ἐπήϊεν, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πρκ. καὶ

Ἐπήϊσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπί, εἶμι).

Ἐπῆκαν, Ἰων. ἀντὶ Ἐφῆκαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Ἐφίημι.

Ἐπήκοος (ὁ, ἡ). (ἐνεργ.) ὁ ἀκούων (ἐπακτῶν, εἰσακτέων) τινός. (παθ.) ὁ ἀκουόμενος ἢ δυνάμενος ν' ἀκουσθῇ, ἢ νὰ εἰσακουσθῇ. « Ἐπήκοα γενέσθαι παρὰ θεῶν, » Πλάτ. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) « Εἰς ἐπήκοον (« Εἰς τὸ ἐπήκοον, [ἡ] » Ἐν ἐπηκόῳ) τινός, « Λξ., εἰς τρόπον ὥστε ἢ εἰς μέρος ὅπου νὰ ἠμπορῇ ν' ἀκουσθῇ ἢ ν' ἀκούσῃ τις. « Ἐβάδιζεν ἐς τὸ ἐπηκοώτατον τοῦ οὐρανοῦ, » Λκ. (Ἰκαρομέν. 23). « Ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκροπόλιν ἀναβὰς, ῥᾷον οὕτως ἅπαντας ἐκ τοῦ ἐπηκόου προσκαλέσομαι, » αὐτ.

Ἐπῆλθον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπέρχομαι.

Ἐπηλιᾶς, ου καὶ

Ἐπηλίς, ίδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ (καὶ εὐχρηστότ. τοῦ) Ἐφηλίς.

Ἐπηλλαγμένως [ἐπαλλάσσω], ἐπίῤῥ. (μεταχ.). Κατ' ἐναλλαγήν, ἀμοιβαίως, ἐναλλάξ.

Ἐπηλυγάζω [ἐπί, ἠλύγη] Μ. άσω. Κρύπτω (Σκεπάζω [καὶ μσ.] Σκεπάζομαι) ἀπὸ πάνω, μεταχειρίζομαι τι ὡς σκέπασμα· (συνκδχ.) συγκρύπτω, συσκεπάζω. (μέ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ ἐνίοτε αἰτ. ἐκ δ'.) » Ἐπηλυγάζομαι τὴν κεφαλὴν θυμάτιον, « Σδ. » Τέκτονσιν ἐν τῇ γῇ ἐπηλυγαζόμεναι ὕλην, » Ἀρστ. » Ἐπηλυγάζομαί τινα, « Πλάτ., κρύπτομαι ὄπισθέν τινος. » Ὅπως τῷ κοινῷ φέβῳ τὸ σφέτερον ἐπηλυγάζωνται, « Θκ. (ᾗ παθ.) » Τὰ ἐπιμήνια ἐπηλυγάζονται, « Ἱπποκρ., χάνονται, παύουν.

Ἐπηλύγαῖος, α, ον, Π. σκεπασμένος· σκοτεινός.

Ἐπηλυγίζομαι, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐπηλυγάζομαι.

Ἐπήλυθον, Π. ἀντὶ Ἐπῆλθον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπέρχομαι.

Ἐπήλυς, υγος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐπηλυγαῖος. ‖ « Τὴν πέτραν ἐπήλυγα λαβόντες, ἐςήκασιν, » Εὐρ., (περιφρ.) ἀντὶ Ἐπηλυγασίμενοι.

Ἔπηλυς [ἐπήλυθον], υδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔξωθεν ἢ ἔπειτα ἐλθών, ξένος. Ἔποικος. « Μήτ' ἐνοίκων μήτ' ἐπηλύδων τινά, « Αἰσχλ. » Ὦ ξένοι, ἔλθετ' ἐπήλυδες αὖθις, « Σοφ. » Ὀγδοάτης μετὰ φέγγος ἐπήλυδος ἠρεγενείης, « Νόνν., ἀντὶ Ἐπαργεμένης ἢ Ἐπελθούσης. (καὶ μὲ γεν.) » Οἵτε ἐπήλυδες τῶν τόπων καὶ οἱ αὐτόχθονες, « Γρ.

Ἐπηλυσίη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ

Ἐπήλυσις [ἐπήλυθον], εως (ἡ), = Ἐπέλευσις, ἄφιξις, ἐφορμὴ (αἰφνίδιος) ἔξωθεν, ἐπιδρομὴ, ἔφοδος (« Βαρβαρικὴ —, « Σδ.). (κυρ. δὲ) κακοποίησις διὰ μαγεύματος, βασκανία κτλ. » Οὔ μιν.., ἐπηλυσίη δηλήσεται, « Ὅμ. (παρατηρ. ὅτι καὶ τώρα αἱ γυναῖκες ὅλα τὰ αἰφνίδια νοσήματα, τῶν ὁποίων ἀγνοοῦν τὰς προλαβούσας αἰτίας, τὰ ὀνομάζουν) ἀπ' ἔξω!!

Ἐπηλύτης καὶ Ἐπήλυτος, ου (ὁ), = Ἐπηλυς, ξένος, (ἐπιμ.) ἀλλόκοτος, ἀσυνείθιστος. » Φάρμακον—, « Σωζ.

Ἐπημάτιος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἐφήμερος, διαρκῶν (ἢ γινόμενος εἰς) μίαν ἡμέραν ἢ καθημέραν.

Ἐπημοιβός (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐναμειβόμενος (μεταλλασσόμενος, γινόμενος (κείμενος λαμβάνομενος κτλ.) ἐναλλάξ), τὸν ὁπ. μεταχειρίζεται τ.ς ἀμοιβαίως. « Χειτῶνες ἐπημοιβοί, « Ὀδ. Ξ., (ἴδε Ἐξημοιβός). » Ὀχῆες (θύρης) ἐπημοιβοί, « Ἰλ. Μ., τὰ εἰς τὴν ἄκραν ἑκατέρου τῶν θυροφύλλων προσηρμοσμένα χοικοειδῆ σιδήρια, τὰ ὁπ., «λειομένης τῆς θύρας, ἔρχονται τὸ ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου, καὶ διὰ μέσου ἀμφοτέρων ἐμβαίνει ἡ κλεὶς (σιδηροῦς λοστός). » Ἄγκιστρον ἐπημοιβαῖς κεχαραγμένον γλωχῖνων προβολῆσιν, « Ὀππι., τοῦ ὁποίου αἱ ἀκίδες ἐξέχουσιν ἐναλλὰξ (ἀντιθέτως πρὸς ἀλλήλας).

Ἐπημύω, Μ. ύσω, Π. κλίνω (γέρνω) πρὸς τὸ ἓν μέρος.

Ἐπὴν, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐπάν.

Ἐπῆν, παρτ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπί, εἰμί).

Ἐπηνέμιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τοῦ ἀνέμου (μετφορ.) κοῦφος· μάταιος, ἀσύστατος, (παρβλ. Ἀνεμώλιος).

Ἐπήνεσα ἡ Ἐπήνησα, Π. ἀντὶ Ἐπῄνεσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐπαινέω.

Ἐπῆνθαν, Δ. ἀντὶ Ἐπῆλθαν, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπέρχομαι.

Ἐπηνύσθη, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἐπανύω.

Ἐπηξα, ἀόρ. ά. τοῦ Πήγνυμι.

Ἐπῆξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐπάπτω ἀντὶ Ἐπαῖξαω.

Ἐπηόνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπὶ τῆς ἠϊόνος (τῆς ἀκρογιαλιᾶς), Ἐπάκτιος.

Ἐπήρατος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπέρασστος, εὐάρεστος, ἐπιθυμητὸς, ἀξιαγάπητος.

Ἐπηρεάζω [ἐπήρεια], Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἢ [σπν.] πρόθετ. αἰτ.) βλάπτω, ζημιόνω· διαβάλλω· ἀτιμάζω· (ἐν γέν.) κακομεταχειρίζομαι, πειράζω.

Ἐπηρεασμὸς (ὁ). τὸ ἐπηρεάζειν, πείραγμα, ζημίωμα κτλ., ἴδε Ἐπήρεια.

Ἐπηρεαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐπηρεάζων, λυμεών, ἐπίβουλος κτλ.

Ἐπηρεαστικὸς, ἡ, όν. (καὶ ἐπίῤῥ.) -κῶς. Ὁ δυνάμενος ἢ συνειθίζων νὰ ἐπηρεάζῃ, βλαπτικὸς, πειρακτικός.

Ἐπήρεια (ἡ), [ἐπί, ἀρειὰ ἡ Ἄρης]. (κατὰ λέξ.) ἐπίπληξις· φοβερισμός· κακολογία, ὕβρις, βία· ἐπιβουλὴ· διαβολὴ· χαιρεκακία· περιφρόνησις· (ἐν γέν.) πείραξις, βλάβη, ζημία κτλ. » Ἐλεύειν κατ' ἐπήρειαν δέχεσθαι αὐτούς, « Θκ., πρὸς βλάβην ἢ διαβολὴν τῶν (δεχομένων) ἢ, ἀπειλητικῶς, διὰ τῆς βίας.

Ἐπηρεμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἡσυχάζω ἐπάνω εἴς τι ἢ ἔπειτα ἀπὸ, ἐπαναπαύομαι, ἐφησυχάζω.

Ἐπηρέμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἠρεμία ἐπιγινομένη.

Ἐπήρετμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καθήμενος εἰς τὸ (ὃηλ. τραβῶν) κουπὶ (ἐρετμόν). » Ἑταῖροι—, « Ὀδ. Θ., Μ., οἱ κωπηλατοῦντες.

2) ὁ ἐφωδιασμένος (ἁρματωμένος) μὲ κωπία. » Ναῦς—, « Ὀδ. Ε., Ξ.

Ἐπηρτρίς [ἐπί. ἐρέρω], ίδος (ὁ, ἡ), Π. σκεπασμένος ἀπὸ πάνω· θολογυρισμένος, θολοσκέπαστος, ἢ· ἐπικείμενος (ἐπικρεμάμενος) εἰς ἀχῦμα ὀρφῶς. « Σπέος (« Σιμβλον) ἐπηρ., « Ὀδ. Ν., Ἱπ. Θγ. (παρβλ. Καπηρεφής). » Πέτραι (« Ἐρημναὶ) ἐπηρ., « Ὀδ. κ. Μ., Ἰλ. Μ.

Ἐπήρης [ἐπί, ἄρω], εος (ὁ, ἡ), Π. προμηθευμένος μὲ ὅλα τὰ ἀποτεινόμενα (πρὸς ἑτοιμασίαν), ἁρματωμένος, ἕτοιμος.

Ἐπήρθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἐπαίρω.

Ἐπήριστος καὶ Ἐπήρτος (ὁ, ἡ), Π. περὶ τοῦ ἐπ. γίνεται ἔρις (φιλονεικία), ἀμοιοσβητήσιμος, περιμάχητος, (ἐπιμ.) περισπούδαστος.

Ἐπῆρμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐπαίρω, (ὅθεν

Ἐπηρμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Μὲ ἔπαρσιν, ὑπερηφάνως.

Ἐπῆρσα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Ἐπαραρίσκω.

Ἐπῆσαν, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπί, εἰμί).

Ἐπῆσαν, Π. ἀντὶ Ἐπῆϊσαν.

Ἐπησθείην, Ἰων. ἀντὶ Ἐφησθείησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἐφήδομαι.

Ἐπῃσθόμην, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπαισθάνομαι.

Ἐπήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἐφήσω, μέλλ. τοῦ Ἐφίημι.

Ἐπητανὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπιτανές.

Ἐπήτεια (ἡ), Π. = Ἐπητὺς, εὐπροσηγορία, ἐπείκεια κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἐπητὺς, ὗος (ὁ) καὶ

Ἐπήτης, εος (ὁ, ἡ), Π. [ἧ ἔπω, εἶπεῖν]. ὁμιλητικὸς, καταδεκτικὸς, εὐπροσήγορος, ἥμερος, (κοιν.) Ἀπαίρων ἀπὸ λόγια· φρόνιμος, εὐάγωγος, (παρβλ. Ἤπιος).

Ἐπητικὸς [ἕπομαι], ἡ, όν. Ἀκολουθητικός. » Τῶν ἀρετῶν ταὶ μὲν ἐντὶ ἀγεμονικαί, ταὶ δ' ἐπητικαί, « Στβ.

Ἐπήτριμος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπί, ἤτριον]. (ἐπὶ ὑφάσμ.) πυκνὰ ὑφασμένος, (κοιν.) χοντρὸς· (συνκδχ. καὶ ἐν γέν.) πυκνὸς, ἕνας κοντὰ εἰς τὸν ἄλλον, ἐπάλληλος· (μτφορ.) φρόνιμος, πανοῦργος, (παρβλ. Πυκινός).

Ἐπητὺς [ἐπητὴς], ύος (ἡ), Π. εὐπροσηγορία, φιλοφροσύνη, ἐπιείκεια, πρᾳότης, φιλανθρωπία, εὐμένεια, (κατὰ δὲ τὸν Σουίδ. καὶ ἄλλους) φρόνησις, (καὶ κατὰ τὸν Δούκαν, Ὀδ. Φ. 306) = Ἐπαίτησις (;).

Ἐπηχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω ἦχον (κρότον) ἐπάνω εἴς (ὃηλ. ἐν' ᾧ γίνεται ἢ λέγεται) τι, ἐπικροτῶ.

Ἐπήχησις, εως (ἡ). τὸ ἐπηχεῖν, ἦχος συνεχής.

Ἐπηῶνας (ὁ, ἡ), Π. = Ὑπηῶος, πρωϊνὸς, ἑωθινὸς ἢ ἀνατολικός (;).

Ἐπήωρος (ὁ, ἡ), γρμτ. (τάχα διόρθ. πρὸς ἐτυμολ. τοῦ) Ἐπήορος.

Ἐπί, πρόθ. (συντ. μὲ γεν., δοτ. καὶ αἰτ., ἢ σημ. ἐν μὲν συντ., μετὰ γεν. μὲν 1) Τόπον (κυρ. μὲν καὶ Α'. κατὰ) τὸ Ἐπάνω. » Τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου, « Ἰλ. Σ. » Ἐφ' ἵππου, « Ξεν. » Ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς, « Παρ. » Ἔγχεα ὀρθὰ ἐπὶ σαυρωτῆρος, « Ἰλ. Κ. » Τὴν δ' ἄρ' ἐπὶ τρόπις νεὼς ἔκβαλε κῦμ' ἐπὶ χέρσον, « Ὀδ. Γ. » Ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσαν (τὰς ναῦς), « Ὅμ. » Ἐπὶ κάπρου ταμίων στὰς δμῶσασθαι, « Λξ. (ὅθεν ἐλλ.) » Ἐφ' ἱερῶν δμισ-

σαι, « Αξ. » Ἐπὶ κόρρης παίειν, » Αξ. » Φέρειν ἐπί μὲν τῆς γλώσσης σιγήν, ἐπὶ δὲ τοῦ προσώπου αἰδῶ, « Πλ. (Β΄.) τὸ Πλησίον. » Ἀφικνοῦνται ἐπὶ Θρᾴκης, » Θκ., εἰς τὰ μέρη, εἰς τὰ πέριξ. » Ἀνεχώρησαν ἐπ' οἴκου, « αὐτ., εἰς τὰς πατρίδας των, ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια· (Γ΄.) τὸ Ἔμπροσθεν, ἐνώπιον, ἐπὶ παρουσίᾳ. » Ἐπὶ πολλῶν, « Αξ. » Ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, « Λκ. » Γράψομαί σε ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, « αὐτ. (Δ.) τὸ Μεταξύ, ἀναμεταξύ. » Οὐδείς οὐτ' ἀθανάτων οὔθ' ἀνθρώπων ἐπ' ἀνθρώποις, « Σοφ. » Ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, » Ἀρχ. (ὅθεν Β΄. τρπ. καὶ συνηθ.) ἀντὶ τοῦ Μένος, αὐτὸς καθ' ἑαυτόν. » Εὔχεσθε σιγῇ ἐφ' ὑμῖν, « Ἰλ. Η. » Πολὺς γε μένει ἐφ' ἑαυτῇ, » Ἡρ. » Ἡ Κασπία θάλασσά ἐστι ἐφ' ἑαυτῆς, » αὐτ., δὲν συνέχεται μὲ ἄλλην. » Εἶχον γὰρ καὶ οὗτοι ἐφ' ἑαυτῶν μάντιν, « αὐτ. » Τὸ ἐφ' ἑαυτῶν μόνον προορώμενοι, » Δημ., τὸ ἴδιον των συμφέρον.

2) (τρπ.) Ἔκπτωσίν. » Ἐπὶ τοῦ νέκταρος πεπᾶχθαι, « Λκ. (καὶ ἀλλ.) » Ὃ ἐπὶ τοῦ ῥύγματος, « Δημ., ὁ δήμιος ἢ βασανοφύλαξ. » Οἱ ἐπ' ἐξουσίας, » Γρφ., οἱ ἄρχοντες. » Ὁ ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων, « Βιζ., ὁ ἄλλ. Ἐξ ἀπορρήτων. » Οἱ ἐπὶ τῶν πραγμάτων, » Δημ., οἱ ἐν τοῖς πράγμασι (τοὺς πολιτικούς), ἢ καθὼς λέγουν ὥρᾳ γελοίως οἱ πιθηκίζοντες τὰ πάντα), οἱ ἐπὶ κεφαλῆς (!!!) τῶν πραγμάτων. 3) Χρόνον (κυρ. κατὰ διάρκειαν, ὑπλ.) Ἐν ᾧ (ὑπάρχει ἢ γίνεταί τι). » Ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων, » Ἰλ. Ε. » Ἐπὶ Μήδων ἀρχόντων, » Ἡρ. » Ἐπ' ἐμοῦ γὰρ οὐχὶ πάλαι γέγονε ταῦτα, » Δημ., εἰς τὰς ἡμέρας (τὸν καιρόν) μου. » Ἐπὶ ἄρχοντος (ἐκείνου), » Ῥτρ. » Ἡ ἐπ' Ἀνταλκίδου εἰρήνη, » Αξ. (παρβλ. 5). 4) Τρόπον ἢ Τὸ κῶς (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιῤῥηματικῶς). » Ἐπὶ λέξεως. » Ἐπὶ μέρους, « ἀντὶ Κατὰ λέξιν, Κατὰ μέρος, (κυρ. δὲ εἰς τὰς τακτ. φρσ.) » Ἐφ' ἑνός, » εἰς τὴν γραμμήν. » Ἐπὶ κέρως, « κατὰ μέτωπον. » Ἐπὶ τεσσάρων, » τέσσαρες εἰς τὴν ῥάβδα (δηλ. ἕνας ὄπισθεν τοῦ ἄλλου). » Ἐπὶ τετρήκοντα ἀσπίδων συνεστραμμένοι, « Ξεν., τεταγμένοι πυκνῶς ἀνὰ 50 κατὰ βάθος τὴν φάλαγγα. 5) Αἰτιατικήν ποιητικήν, δηλ.) τὸ Διαρκεί, « Ἐπὶ πολλῶν ἂν τις κατίδοι, « Δημ., (κοιν.) ἀπὸ πολλά. » Οὐκ ἔχω συμβαλέσθαι ἐπ' ὄτεν, « Ὑπ. » Μετονομασθῆναι αὐτοὺς ἐπὶ (ἴσ. ἐνν. τῷ ὀνόματι) τούτου Τυρσηνούς, « αὐτ. (παρβλ. Β. 7.)· (ἡ ὀργανικήν, δηλ.) τὸ Δι' οὗ. » Ἡ ἐπ' Ἀνταλκίδου εἰρήνη, « Ξεν., ἡ διὰ συνεργείας (μεσολαβήσεως) αὐτοῦ (ἢ τελικήν) ἀντὶ τῆς Περί. » Τὰ λεγόμενα ἐπὶ τῶν θεῶν, « Αξ. ‖. (μὲ δοτ. δὲ 1) Τόπον (δηλ. ἢ τὸ Ἐπάνω ἢ τὸ Ἔνδον ἢ τὸ Πλησίον), (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Π.) » Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης, « Ἰλ. Δ. » Ὀγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ, « Ὀδ. Η. » Ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ, » Συν. » Τῷ δ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκεν Ἥρη, « Ἰλ. Δ. (καὶ τρπ.) » Ἐπὶ τῇ τελευτῇ τοῦ βίου, « Αξ. 2) (τρπ.) τὸ Ἐναντίον ἢ Κατά, κατεπάνω. » Τύσσοι ἐπὶ Τρῶεσσιν.. ἔστασ-

το, « Ἰλ. Β. » Ἦκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος, « Ἰλ. Α. » Ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, « Ἰλ. Γ., Δ. κτλ. » Ὅσ' ἐφ' ἡμῖν κάκ' ἐμήσατο, « Σοφ. » Αἶθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσειεν, « Ἰλ. Δ., (κοιν.) νὰ ἐβγάλῃ τὸν θυμόν του (νὰ ξεθυμάνῃ) ἐπάνω τους. 3) κυριότητα, πληρεξουσιότητα· ἐπιστασίαν. » Γίὸν δ' οὐ τέκετ', ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι, « Ἰλ. Ε., (παρβλ. Γ΄). » Οὐδέ ἑ μήτηρ σημαίνειν εἴασκεν ἐπὶ δμωῇσι γυναιξίν, « Ὀδ. Χ. » Σὺ δ' ἐπὶ σαῖς ἄρχουσι (ἔσεσθε), « Ξεν. » Ποιεῖσθαί τι ἐπί τινι, « Πλάτ. » Ἐπ' ἐμοί ἐστιν, « Ἡρ., εἶνε εἰς τὸ χέρι μου (εἰς τὴν ἐξουσίαν μου). (καὶ ἀλλ.) » Τὸ ἐπ' ἐμοί, « Αξ., ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, ὅσον ἐξήρτηται ἀπ' ἐμοῦ, (παρβλ. Ἐν). 4) Χρόνον (Π. μὲν κατὰ προσδιορισμόν, δηλ.) τὸ Ὅτε, Ἐν ᾧ. » Ἀλλ' ἤτοι ἐπὶ νυκτὶ φυλάξομεν ἡμέας αὐτούς, « Ἰλ. Θ., αὐτὴν τὴν νύκτα, ἐν καιρῷ τῆς νυκτός· (καὶ πληρέστερον) » Ἐπ' ἦματι τῷδε, « Ἰλ. Ν. Τ., κατ' αὐτὴν τὴν (δηλ. τὴν σημερινὴν) ἡμέραν (πάντῃ διάφορον τοῦ) » Ἐπ' ἤματι πάντας ὀλέσθαι, « Ὀδ. Β., εἰς μίαν ἡμέραν, αὐθημερόν, (καὶ τοῦ) » Ἐπ' ἤματι μῆλον ἀγινεῖ, « Ὀδ. Ξ., καθ' ἡμέραν, (προσδιορισμένου) διὰ μόνην ἐκείνην τὴν ἡμέραν. (ἢ λογογραφ.) » Ἐπὶ παντάπασι νηπίῳ αὐτῷ τοῦ πατρὸς ἀποθανόντος, » Δημ., ὅταν ἦτον. (παρὰ λογογρ. δὲ 5) τὸ Ὕστερον (ἔπειτα) ἀπό, μετά. » Ἐπὶ χιόνι πεσούσῃ ἀνάγκη ἐστὶν ὕεσι, « Ἡρ. » Καὶ μὴ 'πὶ καλλίστοισι πόνοις αὐτὸν ἀπολέσητε, « Σοφ. » Ἐπὶ τούτοις, » Ἐπὶ πᾶσι, « Αξ. » Καὶ ἦκεν τις ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ, παῖς ἐπ' ἀνδρί, καὶ ἀνὴρ ἐπὶ παιδί, « Συν. » Ὀγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ, « Ὀδ. Η. » Ἐπὶ τῷδε δ' ἠγόρευε Δειοπίτης, » Εὐρ. (παρβλ. καὶ 6) Προσθήκην ἢ τὸ Πρόσθε, ἐκτὸς τούτου. » Ἐπὶ τούτοις, » Ἐπὶ πᾶσι, « Αξ. » Τόσσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας, « Ὀδ. Ω. » Ἄλλα τε πολλ' ἐπὶ τῇσιν, « Ἰλ. Ι. Ἄλλα τε πολλ' ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακά, « Ὀδ. Γ. » Ὅταν κάρβαμον μόνον ἔχωσιν ἐπὶ τῷ σίτῳ, » Ξεν. » Εἰ δὴ καὶ ταχὺς ἔσχε θέειν ἐπὶ εἴδεϊ τῷδε, « Ὀδ. Ρ. » Οὐκ ἄρα δή γ' ἐπὶ εἴδεϊ ᾗ φρένες ἦσαν, « αὐτ. » Μεμάασιν ἡμέας ἐξεναρίξαι ἐπὶ προτέροισι κακοῖσιν, « Ὀδ. Χ., ἐκτὸς τῶν ὅσων κακῶν (κοντὰ εἰς ὅσα) μᾶς ἔκαμαν πρωτοῦ. » Δι' γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἶην τῷδ' ἐπὶ θυμῷ, « Ὀδ. Π., μὲ αὐτὴν (τὴν ἰδίαν) καρδίαν (τὴν ὁπ. ἔχω τώρα). (καὶ ἐν εἴδει συγκρ.) » Οὔ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο, « Ὀδ. Η., ἀπρὸς εἰς (ἢ ἔπειτα ἀπό) τὴν γαστέρα. 7) Αἰτίαν (ἢ τελικήν, δηλ.) τὸν σκοπόν, τὸ Οὗ ἕνεκα. » Γαστέρες.., ἃς ἐπὶ δόρπῳ κατθέμεθα, « Ὀδ. Σ. » Θοῶν.. οὓς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν Ἀχιλλεύς, « Ἰλ. Ψ. » Λέγει ἐπ' αὐτοῖς ἔπαινον τὸν πρέποντα, « Θκ. » Αὖτως ἠλάσκουσιν.. οὐδ' ἐπὶ χάρμῃ, « Ἰλ. Ν. » Ἀνηνύστῳ (ν. Ἀτελευτήτῳ) ἐπὶ ἔργῳ, « Ὀδ. Π. » Παῖδα τηλύγετον, πολλοῖς ἐπὶ κεκάτεσσιν, « Ἰλ. Ι., (δηλ.) ἵνα τὸν ἀφήσῃ κληρονόμον τῶν πολλῶν του κτημάτων. » Ἐπὶ

ασιπὶ δύο τελευτῶν, « Δθν. » Ἔργοι τελέσειεν, ὥρῳ ἐπὶ μεγάλῳ, « Ἰλ. Κ. » Θητεύσομεν εἰς ἐνιαυτόν, μισθῷ ἐπ' ἀρητῷ, « Ἰλ. Φ. » Μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ, « Ὀδ. Α. » Ἐπὶ σωτηρίᾳ τῆς Σικελίας, « Πλάτ. » Ἐπὶ τῷ παντὶ βίῳ, » Ξεν. » Ἐπ' ἀγαθῷ, « Αξ. » Ἐπὶ πᾶσι δικαίοις, « Δημ. » Ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις, « Θκ. » Ἐπὶ πόσῳ, « Αξ. » Ἐπὶ πολλῷ γενέσθαι, « Δημ. (π. Χερσ. 103), πολὺ (ἀκριβὲς) ἐκάστισεν. » Ἐπὶ τούτῳ.. ἐφ' ᾧ, (καὶ μετὰ τοῦ Τε) » Ἐφ' ᾧ τε (πρὸς ὁρς. ἢ ἀπαρ.), « μὲ αὐτὴν τὴν συμφωνίαν, μὲ αὐτὸν τὸν σκοπόν (ἢ Ποιητικήν). » Ἐπ' αὐτῷ ἠδὺ γέλασσαν, « Ἰλ. Β. » Γέρας. ὦ ἔπι πολλ' ἐμόγησα, « Ἰλ. Α. » Ἐπὶ σοὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον ἠ πόλλ' ἐμόγησα, « Ἰλ. Ι., ἐξ αἰτίας σου, χάρη σου· (καὶ πληρέστερον:) » Τῷ ἔπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσει, « Ὀδ. Π. » Οἵκ ἂν δήθ' ἧις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ χαλεπαίνοι, « Ὀδ. Σ. » Ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖμι Λκ. (ἐδῶ ὑπάγεται κατ' ἔκτ. ἢ τὸ) « Καὶ ἐκάλουν αὐτὸν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ζαχαρίαν, « Γρφ. (καὶ ἀλλ. κατ' ἐναλλαγ.) » Τὸν μέν ἐπὶ τἀδελφῷ Δημήτριον, τὸν δ' ἐπὶ τῷ πατρὶ Φίλιππον ὠνόμασε, « Πλ. (παρβλ. Α΄. 5)· (ἢ Ὀργανικήν, ὑπλ.) τὸ Δι' οὗ. » Ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι, « Λκ., εἰς (μέ) τὸ ὄνομά σου. » Ἐπὶ τῷ φῷ ὀνόματι δαιμόνια ἐξεβάλομεν, « Γρφ. (ἐδῶ ἴσως ὑπακτέον καὶ τὰς φρσ.) » Ἐπὶ γογγυλίοι διεβίω πάντα τὸν χρόνον, « Ἀθ. » Ἀριζῶμεν ἐπὶ ἀλφίτοις, « Συν. ‖. (μετὰ αἰτ. δὲ 1) Τόπον (ἢ κατὰ κίνησιν πρός τι). » Ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν, « Ἄρρ. » Ἐπὶ ἔργα τράποντο, « Ἰλ. Γ. » Ἐπὶ βοῦν ἴτω, » Ὀδ. Γ. » Ἡ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆα ἤιεν, » Ὀδ. Ε. (καὶ τρπ.) » Ἐπὶ πᾶν ἦλθον, « ἐδοκίμασα κάθε τρόπον· (ἢ μτφ.) » Λεύσσων ἐπὶ εἶνοπα πόντον, « Ὁμ. (ἢ κατὰ συνέχειαν καὶ ἔκτασιν, δηλ.) τὸ Ἕως. » Ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα, » Ὀδ.·· » Ἐπὶ πολλὰ δ' ἀλήθην, « Ὀδ. Ξ. » Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, « Ἰλ. Κ. » Ἀπὸ χειρὸς ἐπ' ἶξύν. « Ἄρατ. » Αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσαν, « Ὀδ. Ζ. (καὶ μετὰ τοῦ Ὅσον) » Ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν, Ἰλ. Γ. » Ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ γίγνεται, « Ἰλ. Ο. » Ὅσον τ' ἐπὶ ἦμισυ πάσης, « Ὀδ. Ν. » Ἐπὶ δεξιὰ ἠδ' ἐπ' ἀριστερά, « Ἰλ. Μ., Η. (καὶ καταχρ. ἐπὶ ποσότητος) » Ἐπ' ἑκατὸν γὰρ καὶ τριηκόσια ἐκφέρει, « Ἡρ. (καὶ περιφρ. ἀντὶ ἐπιῤῥ.) » Ἐπὶ τρίς, « Αξ. (ἢ κατὰ στάσιν:) » Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐριδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖάν εἰσι δίω, « Ὑπ. (ἢ κατὰ σημασ. τοῦ Ἐπάνω:) » Δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινὸς, « Ἰλ. Β. » Βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χειρὸς ἔχευαν, « Ἰλ. Γ. (ἢ τοῦ Πλησίον) » Ἐπὶ τὴν ἑῴαν ἐκαθέζετο, « Θκ. 2) (τρπ.) τὸ Ἐναντίον. καπέ. » Ἦλθες ἐπὶ τὸν Κέρβερον, « Ἀρρ. » Ἐπὶ τοὺς ἀνταγωνιζᾶς ἀσκεῖν, « Ἰσοκρ. » Ἐφ' ἡμᾶς παρασκευάζεται, « Δημ. » Ἐπεμψαν ἐπ' αὐτὸν τριήρη, « Πλάτ. 3) Ὑπεροχήν (ἀντὶ τῆς Ὑπέρ). » Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο ὄλβῳ τε πλούτῳ τε, « Ἰλ. Ω. 4) τὸ Μεταξύ. » Διεσαμῶνε κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμέας, « Ὀδ. Π.

β) Ἐξουσίαν ἡ πληρεξουσιότητα. «Ἐπ' ἐαυτούς ποιεῖν, » Ἀξ. «Σώθηθ' ὅσον γε τοῦτ' ἐμέ, » Εὐρ. γ) Τροπον ἡ τὸ Πῶς (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιρρηματικῶς). » Ἐπ' ὀκτώ, « Θκ. » Ἐπ' ἀσπίδος πέντε ᾗ εἴκοσιν, » αὐτ. Τ) Ἀναλογίαν ἡ τὸ κατά τι. » Καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν, » Ὀδ. Ε. δ) Τρόπον (συνέχειαν ἡ παράτασιν). « Εὗδον ἐπ' ἠὼ καὶ μέτον ἦμαρ, » Ὀδ. Π. « Οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον, » Ὀδ. Μ. « Τλῆτε ᾗ μεῖναι' ἐπὶ χρόνον, » Ἰλ. Β. « Ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν ἔσσεται, » Ἰλ. Ι. (ᾗ ἐπιρρηματικῶς:) « Ἐπὶ πολύ, » « Ἐπὶ μέγα, » « Ἐπὶ μᾶλλον, » « Ἐπὶ πλέον κτλ. » Τοῦτο δ' ἐγένετο ἐπὶ τρίς, » Γρφ.

θ) Αἰτίαν (τελικὴν, ἀντὶ τῆς Πρός). « Πᾶσαν ἐπ' ἰθύν, » Ὀδ. Δ., πρὸς πᾶσαν ἐπιχείρησιν. » Στέλλειν ἐπ' ἀγγελίην, κ.τ.λ. Ὁ μὲν πεδίονδ' ἐπὶ βοῦν ἴτω, » Ὀδ. Γ., διὰ (νὰ φέρῃ) ἕνα βοῦν. « Νῦν δ' ἔργεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, » Ἰλ. Β. « Ἐπὶ τί; » Ἀξ., πρὸς τί; διὰ τί; » Ἔπεμψεν ἐπ' ἐμὲ τριήρη, » Πλάτ. « Νεῶν ἐπιθάνατον, » Δ. Ἁλ. ‖. (ἐν δὲ συντ. 1) τὸ ἐπάνω. » Ἐπιβαίνω, Ἐπιδερμὶς, Ἐφίστημι. 2) κίνησιν εἰς τόπον. » Ἐπέρχομαι. 3) τὸ ἐναντίον ἢ κατεπάνω. » Ἐπιτρομέω, Ἐπελαύνω. 4) προσθήκην ἢ ἐπίτασιν (τὸ ἔτι μᾶλλον ἢ τὸ ὅλως δεύτερον). « Ἐπιλανθάνομαι, Ἐπαρεθίζω, Ἐπευωνίζω, Ἐπισωνθήκη, Ἐπίμετρον. 5) τὸ ὕστερον. » Ἐπεσθίω, Ἐπιδιώκω, Ἐπιβλαστάνω. 6) Αἰτίαν ἢ τὴν σκοπόν. « Ἐπιβλαβὴς, Ἐπικηρύττω. 7) ἐλάττωσιν. » Ἐπίκυρτος. 8) (ἀριθμ.) ἀναλογίαν ἢ μερισμόν. » Ἐπίτριτος. ‖. (παρὰ Π., Α', χωρίζεται τοῦ συνθέτου ῥήματος παρεντιθεμένων ἄλλων λέξεων). « Ὠμηστὴν ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα, » Ἰλ. Ω., ἀντὶ Ἐπιφέρουσα. « Ἐπὶ δ' αἴθοπα πινέμεν οἶνον, » Ἡσ. (Β'. ἐκλαμβ. ἀντὶ ἐπίρ.) « Φιλεῖ ἐπὶ παιδὸς ἑπεσθαι, » Ὀδ. Α. « Τὰ δὲ πολλὰ κατάγνυται· οὐγὰρ ἔπ' ἀνῆρ, » Ὀδ. Β. « Οὐδ' ἐπὶ χεῖρε σύδὲ πόδες, » Χρσ. « Κύματα.. πρὸ μὲν ἐ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα, » Ἰλ. Ν. (Γ'. ε.θέται κατ' ἀναστροφὴν δηλ. μετὰ τὸ οὐσιαστικόν, ὅτε καὶ συνήθως βαρυτονεῖται). « Οὕτοι ἔπι δόρυ, » Ἰλ. Δ. « Ὦ ἐπὶ πόλλ' ἐμόγησα, Ἰλ. Α.

Ἔπι ἀντὶ Ἐπὶ (ὅταν τίθεται κατ' ἀναστροφὴν, ἴδε ἀνωτέρω) ἢ ἀντὶ Ἔπεστι, γ'. ἐν. πρκ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπὶ, εἰμί).

Ἐπιαγὴ (ἡ), Π. [ἐπὶ, ἄγνυμι]. — Ἐπικαμπή.

Ἐπ-άλλομαι, Π. ἀντὶ Ἐφάλλομαι (εὐχρ. κυρ. μόνον ἡ μτχ. Ἐπάλμενος).

Ἐπ-κάλλω, Μ. αλῶ (ἀόρ. Ἐπῆλα), Π. ἀντὶ Ἐπιπέμπω· ῥίπτω (χυῶ, διεγείρω) τι κατά τινος, προξενῶ.

Ἐπάλμενος, Π. ἀντὶ Ἐφαλόμενος (ἴδε Ἐπάλλομαι).

Ἐπ-άλτης, ου (ὁ), = Ἐφιάλτης.

Ἐπ-ανδάνω, Π. ἀντὶ Ἐφανδάνω.

Ἐπιανέω, Ἰων. ἀντὶ Ἐπανῶ, ἀόρ. δ', τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐπανίημι.

Ἐπιαύω, Μ. αύσω, Π. (μὲ δοτ.) κτιμῶμαι (κατοικῶ, διατρίβω) ἐπάνω ἢ πλησίον εἰς, (ἄλλ. διορθ. Ἐνιαύω).

Ἐπιάχω (χ. Μ.), Π. φωνάζω ἐπάνω εἰς (δηλ. ἐν ᾧ γίνεται ἢ λέγεται) τι, Ἐπιφωνῶ, Ἐπιβοῶ.

Ἐπιβα, Π. ἀντὶ Ἐπίβηθι, ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Ἐπιβαίνω.

Ἐπιβάθρα (ἡ), σκάλα (γέφυρα κινητὴ τὴν ὁπ. ἀνακομίζουν εἰς καράβι, εἰς τεῖχος κτλ.) ἴν' ἀναίβουν, (παρβλ. Ἀναβάθρα). (συνεχ. καὶ ἐν γέν.) μέσον πρὸς ἐπίβασιν, (μτφορ.) τρόπος τὸν ὁπ. μεταχειρίζεται τις ἕνα κατορθώσῃ (φθάσῃ) τὸν σκοπόν του. « Μὴ κρατεῖν τῆς ἐπιβάθρας, » Ἀρρ., (παροιμ. ναυτ.) νὰ μὴ ἠμπορῇ τις νὰ πιάσῃ πυθενά (καὶ μτφορ.) νὰ μὴ ἦνε βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ σκοποῦ του.

†Ἐπι-βαθραίνω, Μ. ανῶ, (νλγ.) Ἀναβαίνω πυθενά μὲ τὴν (Μεταχειρίζομαί τι ὡς) ἐπιβάθρα.

Ἐπιβάθρον (τὸ). (ἐνν. τέλος ἢ ἀργύριον) τὸ πληρούμενον διὰ τὴν ἐπίβασιν (κυρ. εἰς πλοῖον), ναῦλος. ‖. (πλθ.) Ἐπιβάθρα (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ) τὰ ἄλλ. Ἐπιβατήρια. « Δέξο θυηλὴν, ἣν σοι τῆσδ' ἐπίβαθρα προτιθέμεθα νηός, » Ἀπλλν. 2) τόπος ἐπὶ τοῦ ὁπ. βαίνει (ἵσταται ἢ κάθεταί) τις, κάθισμα· κωνάκι, κτλ. « Δίφρων.. ὀρνίθων ἐπίβαθρον, » Ἐπιγρ., [ἐκ τοῦ

Ἐπι-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ἐπέβην ᾗ ἔβησα) (μονον εἰς τὸν ἀόρ., καὶ μέλλ. μεσ.) Κάμνω τινὰ νὰ πατήσῃ (νὰ ἀναβῇ, νὰ καθίσῃ) πυθενά, ἐπιβιβάζω, ἀναιβάζω. (μὲ γεν. ἐκ β'.) « Ὧν ῥα τεθ' ἵππων ἐπέβησεν, » Ἰλ. Θ. « Ἠὼς πολλοὺς ἐπέβησε κελεύθου, » Ἰσ., τοὺς ἔβγαλεν εἰς (τοὺς ἔκαμε νὰ κινηθοῦν διὰ) ὁρόμου. « Πολλοὺς δὲ πυρὴς ἐπέβησεν, » Ἰλ. Ι. « Ὡς κ' ἐμὲ πάτρης ἐπιβήσετε, » Ὀδ. Π. (καὶ μτφορ.) « Ἰὼν., εὐκλείης ἐπέβησαν, » Ἰλ. Θ. « Καί τε χαλιφρονέοντα σοφροσύνης ἐπέβησαν, » Ὀδ. Ψ. ‖. (συνήθ. αμτβτ. ἢ ἄλλ.) πατῶ (βάλλω τὸ ποδάρι μου, ἀναβαίνω) ἐπάνω εἰς· φθάνω πυθενά· καταντῶ ὡς εἰς (τρπ.) κατορθώνω ν' ἀποκτήσω (ν' ἀπολαύσω, νὰ μάθω κτλ.) τι· (ἐπὶ κακῆν.) ὀχεύω, βατεύω. (μὲ γεν.) « Πύργου (« Νεώς, » « Ἵππων, » Δίφρου, « Εὐνῆς, « Πυρῆς) ἐπιβ., Ὁμ. (καὶ μὲ αἰτ.) « Πειρήνην δ' ἐπιβῆς, » Ὀδ. Ε. « Τὸν ἱπποσύνῃ λειμῶν.. ἐπιβάντα, » Σοφ. (καὶ τρπ.) « Ἀναιδείης (« Εὐφροσύνης) ἐπιβ., Ὀδ. Χ., Ψ. « Τέχνης ἐπιβήμεναι, » Ὁμ. Ὕμν. « Τιμῆς ἐπιβ., » Θγν. 2) (χ. πτ.) πατῶ (στηρίζω τὸν κῦδος μου) πυθενά, ἐπιστηρίζομαι, ἐπαχοῦμαι. « Οὐκ εἶχον ζηρίζαι ποσὶν ἔμπεδον, οὐδ' ἐπιβῆναι, » Ὀδ. Μ. « Οὔτις ἐνίσσεν μηρῷ ἐξερύσαι δόρυ, ἄρρ' ἐπιβαίη, » Ἰλ. Ε. 3) ὁρμῶ κατά τινος, πατῶ (ἐμβαίνω εἰς) τὸν τόπον τε ὡς ἐχθρός, (μὲ δοτ.) ἐπιπίπτω, Ἐπιβαίνω. « Ἐπιβῆναι τῷ Ἀσσυρίῳ, » Ξεν. (καὶ μὲ αἰτ.) « Σὲ δ' ὅταν πληγὴ διὰς ἢ λογος κακίθους ἐπιβῇ, » Σοφ. (ᾗ μὲ αἰτ. προθετ.) « καὶ τὰ παθήματα κείνα πρὸς αὐτὸν ἐπίβῃ, » αὐτ.

Ἐπι-βακχεύω, Μ. εύσω. Ἐφορμῶ ἢ Ἐπιθοῶ βακχικῶς.

Ἐπι-βάλλω, Μ. βαλῶ. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. ᾗ δοτ. ἢ αἰτ. μόνην ἢ προθετ. ἐκ δ') Βάλλω τὸ σῶμα εἰς, προσβάλλω. « Πρὶν τὸν Ἕλλιον ἐπιβάλλειν, » Θρρ. 6) ἀκολουθῶ, κατόπιν, ἐξακολουθῶ. « Εἶτ' αὐτὸς ἐπέβαλε, » Πλ. « Ἐφ' οἷς ἐπιβαλὼν ἐκεῖνος ἔφη, » Πλθ. (δθ. 7) (συνήθ., τρπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) τυγχάνω, συμβαίνω, (κοιν.) πίπτω εἰς τὴν τύχην τινὸς, (ἐμπ.) ἀνήκω, (Ἰταλ.) ἀππαρθενεύω. (μὲ δοτ.) « Ἀπολαχόντες μόριον ὅσον αὐτοῖς ἐπέβαλε, » Ἡρ. « Ἐπιβάλλει μοι, » Πλθ. (ᾗ ἀπολύτ.) « Τὸ ἐπιβάλλον (μέρος), » Ἡρ., Δημ. 8) (μσ. μὲ αἰτ.) ποιῶ τι ἐπάνω μου (ὡς ἐπανωφόρεμα). Ἀνα(Περι)βάλλομαι (τρπ.) καθυποβάλλω ἐμαυτόν εἴς τι, ἀναδέχομαι, ἐπιφορτίζομαι. « Ἐπιβεβλημένος σινδόνα, » Γρφ. (καὶ τρπ.) « Αὐθαίρετον δουλείαν ἐπιβαλόμενοι, » Θκ. « Ὥστε ἐπιβαλεῖν αὐτῷ (τῷ Ὁμήρῳ) Λυκοῦργον τὸν νομοθέτην ἔτι νέον ὄντα, » Στρβ.

Ἐπι-βαπτίζω, Μ. ίσω, καὶ

Ἐπι-βάπτω, Μ. βάψω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) Βυτῶ ἢ Ξαναβουτῶ τι μέσα εἰς.

Ἐπι-βαρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπιβαρύνω.

Ἐπιβαρίς, ίδος (ὁ, ἡ), βαρύτερος τοῦ δέοντος

οντος, ὀλίγον τι βαρύς· πρόσβαρος. (μετν.) ἀρκετὰ ὀχληρὸς (βαρετός).
Ἐπιβάρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ἐπι-βαρύνω, Μ. υνῶ (ῡ) καὶ ήσω. Κάμνω τι βαρύτερον ἀφ' ὅ,τι εἶνε, βαρύνω (κυρ. καὶ μτφρ.) ἔτι μᾶλλον, πραβαρύνω.
Ἐπίβαρυς, εια, υ, = Ἐπιβαρής.
Ἐπιβάς, ᾶσα, ἀν, αόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπιβαίνω.
Ἐπιβασία, ας καὶ
Ἐπίβασις, εως (ἡ). τὸ ἐπιβαίνειν, ἀναβασμα ἢ ἐμβασμα ἢ (ἁπλ.) πάτημα ἐπάνω εἰς· πρόσβασις· ἔφοδος· (συνεκδ.) τὸ μέρος (ὁ τόπος) ἢ τὸ πρᾶγμα ἐπὶ τοῦ ὁπ. βαίνει (πατεῖ ἵνα σταθῇ ἢ ἀναβῇ) τις· βάθρον, βαθμίς, βάσις, θεμέλιον κτλ., (μτφρ.) αἰτία, ἀφορμή. « Ἐπίβασιν εἰς σκωφαντίαν τὸ πολίτευμα αὐτοῦ τιθέμενοι, « Ἀπρ. « Κατ' ἐπίβασιν, « Λογγ., βαθμηδόν.
Ἐπιβασκαίνω, Μ. ανῶ. Ἐπιβάλλω βάσκανον ὀφθαλμὸν εἴς τι, ἐποφθαλμιῶ.
Ἐπι-βάσκω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐπιβαίνω (μετ.). (μέ γεν.) «Ἰλιακῶν ἐπιβασκήμενοι ἵππας Ἀχαιῶν, « Ἰλ. Β., νὰ τοὺς βάλῃ εἰς.
Ἐπι-βαστάζω, Μ. άσω. Βαστῶ (Σηκόνω, Κρατῶ) τι ἐπάνω εἰς. « Χεροῖν ἐπιβαζάσας, « Εὐρ., δοκιμάσας τὸ βάρος αὐτῶν μὲ τὸ χέρι του.
Ἐπι-βατεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Ἐπιβαίνω (« Γῆς, ἧς ἐπιβατεύεν οὐθέμις, « Γρ.)· (ἰδιαιτ. δὲ) εἶμαι ἢ ἐμβαίνω ὡς ἐπιβάτης εἰς πλοῖον. « Τῆς νεὼς ἐφ' ἧ ἐπεβάτευε, « Πλάτ. (καὶ κατὰ κωμ. παρήχ. τὸ Βατεύω) « Ἐπεβάτευον Κλειαθένει, « Ἀρχφν. 2) Πατῶ (ἐμβαίνω ὡς ἔγχορδος εἰς) τὸν τόπον τινός, (μτφρ.) οἰκειοποιοῦμαι ἀδίκως (καταχρῶμαι, ἐπεμβαίνω εἰς) τὰ δικαιώματά του. « Ἐπιβατ. τιῦ Σμέρδιος ὀνόματος, « Ἡρ. 3) λαμβάνω τιὼς βάσιν, ἐπιστηρίζομαι εἰς. « Τούτοις ἐπιβατεύων τοῦ ῥήματος, ἀπέφαινε Ἀβδ., « Ἡρ.
Ἐπιβατήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ἐπίβασιν. « Ἐπιβατήρια (τὰ), (ἑνν. ἱερὰ) τὰ προσφερόμενα εἰς τοὺς θεοὺς πρὸ τῆς εἰς τὸ πλοῖον ἐπιβάσεως. « Προσδραμὼν ᾧ περιπτυξάμενος, καὶ τὰ ἐπιβατήρια προσφθεγξάμενος, « Γργ. « Πικραῖς ἡμᾶς ἡ πόλις ἐπιβατηρίοις ἐξένισε, « Συν.
Ἐπιβάτης, ου (ὁ). ὁ ἐπιβαίνων (ἀναβαίνων) εἰς (κυρ. ἵππου ἢ ὄχημα, καὶ συνηθέστ. πλοίου), (Γαλλ.) **passager**. (ἰδιαιτ. 82) στρατιώτης πλοίου ἢ ἐπιβιβασμένος εἰς πλοῖον, (Γαλλ.) **troupes de débarquement**. « Συνέχειν ἐν τάξει τὸ πλήρωμα, καὶ τοὺς ναύτας, καὶ τοὺς ἐπιβάτας, « Πλούτ., (ἴδε ᾧ τὸ ἑπμ.).
Ἐπιβατικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἐπιβάτην ἢ τὴν (εἰς τὸ πλοῖον) ἐπίβασιν. « Τὸ ἐπιβατικὸν, « Ἀρστ., « Λαβὼν ἐκ τοῦ πεζικοῦ στρατεύματος, πρὸς τὴν ἐπιβατικὴν χρείαν, « Πλθ., ἴδε καὶ Ἐπιβάτης. « Ἐπιβατικὰ ῥήματα, « Γρμτ., τὰ τῶν διαβατικῶν ἐλλειπτικά, (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ ἐπιβάται (κυρ. στρατιῶται.)
Ἐπίβατος, ἡ, όν. Εἰς τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ἐπιβῇ (νὰ πατήσῃ, νὰ ἀναβῇ κτλ.), εὔκολος πρὸς ἐπίβασιν.
Ἐπίβδα (ἡ), [ἐπί, δαίς]. ἡ δευτέρα ἡμέρα τῶν γάμων ἢ ὁποιασδήποτε ἑορτῆς, τὰ μεθέορτα, [κυρ. δὲ εἰς τὰς Ἀθ.] ἡ τετάρτη ἡμέρα τῶν Ἀπατουρίων.
Ἐπι-βδάλλω, Μ. βδαλῶ. Ἀρμέγω ἐκ δευτέρου, Ξαναρμέγω.
Ἐπι-βεβαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Βεβαιώνω ἔτι μᾶλλον ἔπειτα, ἐπιβεβαιόνω, ἐπιχυρόνω.
Ἐπιβεβαίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ἐπιβέβηκα, πρκ. τῆς ὁρς. καὶ
Ἐπιβήμεναι, Αἰολ. ἀντὶ Ἐπιβῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ
Ἐπιβησέμεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐπιβήσειν, μέλλ. τῆς ἀπαρ. καὶ
Ἐπιβήσεο, Π. ἀντὶ Ἐπίβηθι, ἀόρ. τῆς πρχ. τοῦ Ἐπιβαίνω.
Ἐπι-βήσσω(ττω), Μ. βήξω. Βήχω ὀλίγον, ξηροβήχω.
Ἐπιβήτης, ου καὶ
Ἐπιβήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐπιβάτης· (μτφρ.) μέτοχος ἢ ἔμπειρος. « Ἵππων —, « Ὀδ. Σ. « Κάπρος συῶν (« Ταῦρος βοῶν) —, Ὅμ., Θκρ., ὁ τροφόμενος ἵνα τὰς βατεύῃ· (καὶ μτνμ.) « Χλεύης (« Γήρως, « Λύμης κτλ.) —, « Μανέθ.
Ἐπι-βιβάζω(-βιβάσκω,-βιβάω-ῶ), Μ. άσω. Κάμνω τινα νὰ ἐπιβῇ (νὰ ἀναβῇ) ποιουδενά, ἀναιβάζω (κυρ. εἰς ἵππον ἢ ὄχημα ἢ πλοῖον). (ἐπὶ κτην.) βάλλω (ἀφίνω τὸ ἀρσενικὸν νὰ βατεύσῃ τὸ θηλυκόν.
Ἐπι-βιβρώσκω, Μ. ἐπι-βρώσομαι, = Ἐπεσθίω, τρώγω τὸ ἐπάνω ἢ ἀπὸ πάνω. « Τῆς πόας ἐπιβεβρωμένης ἄνωθεν ὑπὸ τῶν καμήλων, « Γαλ.
Ἐπίβιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιζήσας, [ἐκ τοῦ
Ἐπι-βιόω-ῶ, Μ. ώσομαι, = Ἐπιζῶ, ζῶ μετὰ τὸν θάνατόν τινος ἢ ἔπειτα ἀπὸ συμβεβηκός τι.
Ἐπιβλαβής, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-βῶς. Ὁ προξενῶν (ἢ γινόμενος πρὸς) βλάβην, βλαβερὸς, ἐπιζήμιος.
Ἐπι-βλάπτω, Μ. βλάψω. Βλάπτω ἔτι μᾶλλον ἢ ἐκ νέου (προσέτι), Ξαναβλάπτω.
Ἐπι-βλαστάνω, Μ. βλαστήσω. Βλαστάνω (φυτρόνω) ἔπειτα ἢ ἐκ νέου, ἐβγάλλω πάλιν νέον βλαστάρι, Ξαναφυτρόνω, Ξαναβλώνω.
Ἐπιβλάστησις, εως (ἡ). τὸ ἐπιβλαστάνειν, Βγάλσιμον (ἀνάβλυσις) νέων βλασταριῶν, Ξαναφύτρωμα.
Ἐπι-βλαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐπιβλαστάνειν.
Ἐπι-βλασφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλασφημῶ προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον ἢ διά τι.
Ἐπι-βλέπω, Μ. βλέψω καὶ βλέψομαι (μέ δοτ. ἢ γεν. ἢ προθετ. αἰτ. καὶ [σπυτ. ᾧ ἄλλ.] αἰτ. μόνην) Βλέπω (Ῥίπτω ἢ Ἔχω προσηλωμένα τὰ βλέμματά μου) ἐπάνω εἰς ἢ (Στρέφω τοὺς ὀφθαλμούς μου) πρὸς, (ἐν γεν.) κινοτάζω μὲ προσοχήν, παρατηρῶ, ἐπιτηρῶ, (παρβλ. Ἐποφθαλμιάω).
Ἐπι-βλεφαρίδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (εὑρισκόμενος) εἰς τὰς ἐπιβλεφαρίδας.
Ἐπι-βλεφαρίς, ίδος (ἡ). τὸ μματόφυλλον ἢ (ἑνν. θρίξ) τὸ μματοσύνορον, τὸ μματόκλαδον.
Ἐπίβλεψις, εως (ἡ). τὸ ἐπιβλέπειν (στρέφειν τὸ βλέμμα πρός) τινα, κώτσταγμα προσεκτικόν, παρατήρησις ἢ ἐπιτήρησις·
†Ἐπιβλή [ἐπιβάλλω], ῆς (ἡ), κακότεχνος ἐξέλλην. τοῦ (Λατ.) **fibula**.
Ἐπι-βλήδην [ἐπιβάλλω], ἐπίῤ. Π. ῥηγτὸ ἐπάνω, ἐν εἴδει ἐπιβολῆς ἢ ἐπιβλήματος· ἐξ ἐπιβολῆς, (παρβλ. Ἐπαναβλητόν)
Ἐπίβλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπιβάλλεται (βάλλεται ἢ ῥίπτεται ἐπάνω τινός, ἐπιτίθεται ἢ προσίθεται εἰς), ἐπανωφόρι· (μπάλωμα· ξολίδι προσθετόν. σκέπασμα, Ἀπλωμα, χαλί κτλ.
Ἐπιβλής, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπίβλητος ‖. (οὐσ. ἀρσ.) σύρτης τῆς θύρας.
Ἐπίβλησις, εως (ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ Ἐπίβλημα, στρωσίδι.
Ἐπιβλητέον, θετ. τοῦ Ἐπιβάλλω.
Ἐπιβλητικός, ἡ, όν. Ὁ ἁρμόδιος πρὸς (ἢ γινόμενος κατ') ἐπιβολήν, (ὀθ.
Ἐπιβλητικῶς, ἐπίῤ. Δι' ἐπιβολῆς ἢ Κατ' ἐπιβολήν, (Γρμτ. ἐξήγ. τῶ Ἐπιβλήδην).
Ἐπίβλητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιβληθείς (ἐπιτεθείς ἢ προστεθείς).
Ἐπι-βλύζω, Μ. βλύσω. Ἀναβρύω (ἀεννάως), (ὀθεν:
Ἐπιβλύζ, ἐπίῤ. Π. ἀρθόνως, βαζιλικῶς, κρουνηδόν.
Ἐπιβλυσμός (ὁ). τὸ ἐπιβλύζειν, ἄρθονος ἀνάβρυσις.
Ἐπι-βλύω, Μ. βλύσω, = Ἐπιβλύζω.
Ἐπι-βοάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Φωνάζω ἐπάνω εἰς (δηλ. ἐν ᾧ γίνεταί ἢ λέγεταί) τι· ἐπαινῶ ἢ κατηγορῶ τινα παῤῥησίᾳ, (ἐν γέν.) διαθρυλλῶ, διακηρύττω· ἐπικαλοῦμαι μεγαλοφώνως. « Θεοὺς ἐπιβωσόμαι, « Ὀδ. Α. Β'. (καὶ πθ.) « Τὰ ἴδια ἐπιβοώμενος, « Θκ., διαθρυλλούμενος (περιβόητος) διὰ τὰ ἰδιωτικά μου ἔργα.
Ἐπιβοή (ἡ), = Ἐπιβόησις.
Ἐπιβοήθεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Ἐπι-βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπάγω (Τρέχω) πρὸς βοήθειάν τινος, βοηθῶ τρέχων κατόπιν ἄλλων.
Ἐπιβοήθησις, εως (ἡ), = Ἐπιβοήθεια.
Ἐπίβοημα (τὸ). τὰ ἐπιβοώμενον καὶ
Ἐπιβόησις, εως (ἡ), τὸ ἐπιβοᾶν (φωνάζειν διά τι, ἢ ὑπέρ ἢ κατά τινος), διακήρυξις· ἐπίκλησις.
Ἐπιβόητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιβοηθείς (διαλαληθείς παντοῦ), περιβόητος (κυρ. ἐπὶ κακῷ), δυσφημισμένος, διαβόητος. « Ἐγὼ Φιλαινὶς ἡ ἐπίβωτος ἀνθρώποις, « Ἐκγρ.
Ἐπιβόθριος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) ἢ γινόμενος ἐπὶ βόθρου (ἐπάνω εἰς λάκκον). « Ἱερὰ ἐπιβόθρια, « Ἀρχδ., τὰ πρὸς τιμὴν τῶν χθονίων θεῶν καὶ τῶν νεκρῶν.
†Ἐπιβόλαιον (τὸ), (Γρφ.), [ἐπιβάλλω], = Ἐπίβλημα, ἐπανωφόρι, σκέπασμα.
Ἐπιβολή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιβάλλειν, βάλσιμον ἢ ῥίψιμον ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ πάνω (« Ἱματίων —, « Θκ. « Πλίνθων —, « αὐτ., σειρά, [παρβλ.] Δόμος.)· ἐφαρμογὴ (« Αἱ εἰς τὸ στέρνον ἐπιβολαὶ τῶν πλευρῶν, « Ἀρετ.)· ἐπίθεσις (« Σημείων [« Ποινῆς, « Σημίας] —, « Αξ.)· ἔφοδος, προσβολὴ (« Ἐπιβολῆς ἱππέων γενομένης, « Πλ.)· πρόσθεσις· προσήλωσις (« Ὄψεως —, « Αξ.)· (τρπ.) ἐπιστασία (« Νοὸς —, « Αξ.)· ἐπιχείρησις (« Ἔργου —, « Αξ.) κτλ., (συγχ. τῷ Ἐπιβουλή).
Ἐπίβολος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -βόλως, = (καὶ

εἰς μάτην διακρινόμενον τοῦ) Ἐπήβολος (μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι δηλ. τῆς σημασ.), ὁ θέλων (προσπαθῶν, ἐπιθυμῶν) νὰ ἐπιτύχῃ τι.

Ἐπιβομβέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Βούζω (Μπουμπουνίζω) δυνατὰ ἐπάνω εἴς τι ἢ διά τινος.

Ἐπιβόσκησις, εως (ἡ). τὸ ἐπιβόσκειν ἢ ἐπιβόσκεσθαι.

Ἐπιβοσκίς, ίδος (ἡ). ἡ μύτη τῶν μυκῶν (τῶν κωνωπῶν κτλ.) διὰ τῆς ὁπ. βυζαίνουν τὴν τροφήν των, (παρβλ. Προβοσκίς), [ἐκ τοῦ

Ἐπιβόσκω, Μ. ήσω. Ἀφίνω ζῶα νὰ βοσκήσουν (καὶ μσ. βόσκω) ἐπάνω εἰς (κυρ. σπαρμένον τόπον, τῶν ὁπ. ἐφύτρωσαν ἤδη τὰ σπαρτά), (μτγμ.) κατατρώγω, καταναλίσκω, (παρβλ. Ἐπινέμομαι).

Ἐπιβουκόλος (ὁ), Π. πρῶτος τῶν βουκόλων ἢ (ἁπλ.) = Βουκόλος, (παρβλ. Ἐπικοίρανος).

Ἐπιβούλευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γίνεται (ἐνεργεῖται) πρὸς ἐπιβουλὴν τινος.

Ἐπιβούλευσις, εως (ἡ). τὸ ἐπιβουλεύειν, ἐπιβουλή.

Ἐπιβουλευτής, οῦ (ὁ). ὁ ἐπιβουλεύομένος τινα, ἐπίβουλος.

Ἐπιβουλευτός, ἡ, όν. Ὑποκείμενος (Ἐκτεθειμένος) εἰς ἐπιβουλάς.

Ἐπι-βουλεύω, Μ. εύσω. Ἔχω κατὰ νοῦν (Σκέπτομαι, Συλλογίζομαι) νὰ κάμω τι (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακῷ) νὰ βλάψω, νὰ κακοποιήσω τινα, (κακν.) ἐπιβουλεύομαι· κατατρέχω κρυφίως· (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἐκ δ'.) « Ἐπιβουλεύειν οἱ ἐπανάστασιν, « Ἡρ., μελετᾶν κατ' αὐτοῦ, (καὶ ἄλλ. τῆς αἰτ.) « Ἐπιβουλεύειν σε πρήγμασι μεγάλοισι, « αὐτ., ἔχεις κατὰ νοῦν νὰ ἐπιχειρήσῃς· (καὶ μὲ ἀπαρ.) « Ἐπιβουλεύων . . ἔχειν τὰ χρήματα, « αὐτ., (καὶ ἀναλελυμ.) « Ἐπιβουλεύσας ὅπως ἂν ἀλυπότατα εἶναι, « Ξεν., πραμελετήσας. (ᾗ μσ.) « Ἀσφαλείᾳ (« Ἀσφάλεια) δὲ τὸ ἐπιβουλεύεσθαι, « Θκ. τὸ σκέπτεσθαι ἐπανειλημμένως (διὰ τὸ) ἀσφαλέστερον. (καὶ πθ.) « Ἐπιβουλεύομαι, « Ἀρχφ., μὲ ἐπιβουλεύονται. (καὶ κατὰ μτχ.) « Μὴ περιορᾶν τὰ γιγνόμενα ὑπὸ τῶν Ἀθ., ὡς καὶ ἐκείνας ὁμοίως ἐπιβουλευόμενα, « Θκ. (ᾗ ἁπλ. ἀντὶ ἐπιβ.) « Ἐπιβεβουλευμένος λόγος, « Λξ., ὁ προμελετημένος, (ἐπιμ.) τεχνικός.

Ἐπιβουλή (ἡ). σκοπὸς (σκέψις, σχέδιον) πρὸς βλάβην τινος· ἐνέδρα· συνωμωσία· δόλος. « Ἐξ ἐπιβουλῆς, « Θκ., ἐκ προμελέτης. ἐπιβούλως, (συγχ. τῷ Ἐπιβολή).

Ἐπιβουλία (ἡ), = Ἐπιβουλή.

Ἐπίβουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιβουλεύομενός τινα, ὁ ἐνεργῶν (ὀργανίζων, σχεδιάζων) ἐπιβουλὴν κατά τινος· δόλιος.

Ἐπιβούλως, ἐπίρ. Μὲ ἐπιβουλήν, δολίως.

Ἐπι-βραδύνω, Μ. υνῶ Βραδύνω (Ἀργοπορῶ) ἔτι μᾶλλον ἢ ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπιβράσσω, Μ. βράσω. Φουσκόνω βράζων, Ἀναζέω.

Ἐπιβραχύ (ἀντὶ Ἐπὶ βραχύ), ἐπίρ. Πρὸς ὀλίγον, δι' ὀλίγον (καιρόν).

[Ἐπι-βρέχω), αὔχρ. μόνον ὁ αὸρ. Ἐπέβρεχον, Π = Ἐπ. κρατῶ, βρέχω (βρέχω) δυνατὰ ἢ ὁλονυχτὶς ἢ διά τι.

Ἐπίβρεγμα (τὸ), [ἐπιβρέχω]. πανὶ (κτλ.) τὸ ὁποῖον βάλλεται βρεγμένον ἐπάνω εἰς (κυρ. πάσχον μέλος).

Ἐπιβρέμω (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ.) κάμνω νὰ ἠχολογῇ (νὰ βρύζῃ) τι, ἢ (ἀμτβτ.) βρύζω ἐπάνω εἴς τι ἢ διά τινος, ἀντηχῶ μὲ φρικτὸν κρότον, (συνκδχ.) Ἐπαπειλῶ. « Ἢν δέ τις ἄλλη νοῦσος ἐπιβρέμῃ, « Μάξ., (ἴδε καὶ Ἐπιβρομέω).

Ἐπιβρέχω, Μ. βρέξω. Βρέχω (Ῥαντίζω) ἀπὸ πάνω. ‖ (ἀκρτ.) « Ὅταν μὴ ἐπιβρέξῃ. « Γρ., ὅταν δὲν βρέξῃ ἀπὸ πάνω.

Ἐπιβριθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιπίπτων ἢ ἐπικείμενος εἴς τι μὲ ὅλον του τὸ βάρος (μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν), [ἐκ τοῦ

Ἐπι-βρίθω, Μ. ρίσω, = Ἐπιβαρύνω, πίπτω ἐπάνω τινος μὲ ὅλον μου τὸ βάρος, χύνομαι (κινοῦμαι) μὲ ὁρμὴν κατά τινος.

Ἐπι-βριμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, (μὲ δοτ.) = Ἐμβριμάομαι, θυμόνω (διέχνω μὲ φοβερισμοὺς τὸν θυμόν μου) κατά τινος.

Ἐπι-βρομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἐπιβρέμω, κάμνω μέγαν κρότον (βρόμον), βούζω (μουγγρίζω) τρομερά. « Δέοντες ἐπιβρομέουσι, « Ὑπτ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) « Ὅφρ' ἐπιβρομέοιντο ἀκουαὶ κρεγμῷ (φόρμιγγος), « Ἀπλλν.

Ἐπι-βροντάω-ῶ, Μ. ήσω. Βροντῶ ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ πάνω.

Ἐπι-βρόντητος (ὁ, ἡ), = Ἐμβρόντητος.

Ἐπι-βροχέω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω μὲ βρόχον (μὲ θηλειάν).

Ἐπιβροχή (ἡ). τὸ ἐπιβρέχειν, βρέξιμον (βάντισμα) ἀπὸ πάνω.

Ἐπι-βρύκω (χω), Μ. βρύξω. (μὲ δοτ.) Σρίγγω (Τρίζω) τὰ δόντια κατά τινος.

Ἐπι-βρυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Μουγγρίζω (σὰν τὸ λεοντάρι) κατά τινος ἢ διά τι.

Ἐπι-βρύχω, Μ. βρύξω, = Ἐπιβρύκω.

Ἐπι-βρύω, βρύσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι γεμάτος (θρυάζω) ἀπό. « Σκώληξιν ἐπιβρ., « Ἀλκ. 2) ἀναβλύζομαι, ἀναβρύω. « Ἀνθεα . . ὅσα ἐπιβρύει ἀν λειμῶνας, « Θκρ.

Ἐπι-βρωμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Γκαρίζω (ὡς ὄνος) διά τι. « Γυναιξὶν ἐπιβρ., « Νικ. Χων., (παρβλ. Ἐπιχρεμετίζω). 2) = Ἐπιβριμάομαι.

Ἐπι-βυθίζω, Μ. ίσω. Βυθίζω τι χύνων ἢ χυνόμενος ἄνωθεν, πλημμυρῶν καταπλακώνω

Ἐπιβύστρα (ἡ). (ὁποιαδήποτε ὕλη χρησιμεύουσα ὡς) στούπωμα, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-βύω, Μ. βύσω. Στουπώνω (ἀπὸ πάνω).

Ἐπι-βωθέω, Ἰων. ἀντὶ Ἐπιβοηθέω.

†Ἐπι-βωμίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τι ἐπάνω εἰς τὸν βωμόν, προσφέρω.

Ἐπί-βωμος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος ἢ τιθέμενος ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βωμόν· « Πῦρ ἐπιβώμιον, « Εὐρ. « Μέλος—, « Παυσ. « Πρὸς αὐτοῖς τοῖς ἀδύτοις ἐπιβώμιος μιαιφονηθείς, « Διόδ.

Ἐπι-βωμιοστατέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. στέκομαι (ὡς ἱκέτης) πλησίον τοῦ βωμοῦ.

Ἐπιβωμίτης, ου (ὁ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βωμόν. Ἐπιβώμιος.

Ἐπιβώσομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐπιβοήσομαι, μέλλ. τοῦ Ἐπιβοάω.

Ἐπι-βωστρέω, Δ. Ἰων. ἀντὶ Ἐπιβοῶμαι, ἐπικαλοῦμαι.

Ἐπίβωτις (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐπιβώτης.

Ἐπι-βώτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ πρῶτος τῶν βωτήρων ἢ (ἁπλ.) βωτὴρ (βοσκὸς), (παρβλ. Ἐπιβουκόλος).

Ἐπίγαιος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, Ἐπίγειος.

†Ἐπι-γαιόω-ῶ, Μ. ώσω, (νλγ.). Σκεπάζω ἀπὸ πάνω μὲ γῆν (μὲ χῶμα), κάμνω ἴσια μὲ τὴν γῆν, (εἰς τὸν Χώσ. ἔσω· ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀπεγαιώθη).

Ἐπιγαμβρεία(-ία) ἢ Ἐπιγάμβρευσις, εως (ἡ). συγγένεια διὰ γάμου (ἐξ ἀγχιστείας), συμπεθέρια μα, συμπεθεριό, Ἐπιγαμία, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-γαμβρεύω, Μ. εύσω. Κάμνω κατά τινος συγγένειαν διὰ γάμου, συμπεθεριάζω. 2) (μτβτ. πρὸς αἰτ.) κάμνω (προσλαμβάνω) τινα γαμβρόν μου. 3) (Γραφ.) νυμφεύομαι (λόγῳ συγγενείας).

Ἐπι-γαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίρνω δευτέραν γυναῖκα (καὶ κωμ.) δεύτερον ἄνδρα, ξαναπανδρεύομαι. « Ἐπιγήμαντα ταῖς ἐνηλίκοις παισὶ τὴν . . , « Πλ., τὴν ἐνκαφεῖσθη ἐν ᾧ εἶχε τέκνα εἰς ἡλικίαν, (ἴδε καὶ Ἐπιγαμία).

Ἐπιγαμήλιος (ὁ, ἡ), = Ἐπιθαλάμιος.

Ἐπιγαμία (ἡ). ἡ διὰ τοῦ γάμου σχέσις (συγγένεια), συμπεθεριασμὸς· πάρσιμον καὶ δοσιμον νύμφης· τὸ πρὸς τοῦτο συγγωρούμενον ἀμοιβαίως δικαίωμα μετοξὺ δύο ἐπικρατειῶν, (παρβλ. Ἐπιγαμία). 2) πάρσιμον δευτέρας γυναικὸς (ζώντος τῆς πρώτης). « Ὁ Ἡρακλέους (οἶκος ἀνετράπη) διὰ τὴν Ἰόλης ἐπιγαμίαν, « Ἀθ.

Ἐπιγάμιος (ὁ, ἡ), = Ἐπιγαμήλιος.

Ἐπίγαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φθάσας εἰς) ἡλικίαν γάμου, (κοιν.) τῆς πανδρειᾶς.

Ἐπι-γάνυμαι, = Ἐπιγάνυμαι.

Ἐπι-γανόω-ῶ, Μ. ώσω. Λλείφω (Γανόνω, τι ἀπὸ πάνω καὶ τὸ κάμνω γλαίστερον· στολίζω μὲ φανταχτερὰ στολίδια.

Ἐπι-γάνυμαι (χ. Μ.). Χαίρω (Εὐφραίνομαι, Καμαρόνω) διά τι.

Ἐπιγάστριος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ἐπὶ (ἐκάνωθεν) τῆς γαστρός, (ὕθεν) « Ἐπιγάστριον (τὸ), τὸ ἀπὸ τοῦ στήθους ἕως τὸν ὀμφαλὸν [ἄνωθεν δηλ. τοῦ ὑπογαστρίου] μέρος τοῦ σώματος. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γαστέρα. « Βίος—, « Κλμ., ὁ τῶν κοιλιοδούλων.

Ἐπι-γαυριάω-ῶ, Μ. άσω. Γαυριῶ (Καυχῶμαι) διά τι.

Ἐπι-γαυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ (καὶ μσ. Γίνομαι) γαῦρος, καμπίζω (καμαρόνω, ὑπερηφανεύομαι) διά τι.

Ἐπι-γδουπέω, Π. ἀντὶ Ἐπιδουπέω.

Ἐπι-γέγαα, πρκ. τοῦ Ἐπιγίγναμαι.

Ἐπι-γείζω, Μ. ίσω. Εἶμαι (Εὑρίσκομαι, Διατρίβω) ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.

Ἐπιγεγενῆσθαι, Π. ἀόρ. ἀ. (μὲ σημασ. ἐνεργ.) τοῦ Ἐπιγίγναμαι.

Ἐπι-γειόκαυλος (ὁ, ἡ), (βοτ.) τοῦ ὁποίου ὁ καυλὸς ἁπλώνεται (σκοτεινιάζει) κατὰ γῆς (δὲν εἶν' ὄρθιος).

Ἐπίγειος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος, διαμένων) ἐπὶ τῆς γῆς· γήινος. « Ἐπίγειον

βαλδε—, « Λξ, ὁ μὴ τι τῶν ὑφηλά. ||, (ὡς οὐσ.) « Ἐπίγειον (ἐνν. σχοινιον), « Ναυτ., το ἄλλ. Ἀπόγειον.

Ἐπιγειόφυλλος (ὁ, ἡ), (βτν.), τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα ἐκτείνονται ἀκαμβῶν κατὰ γῆς.

Ἐπιγέλαστος (ὁ, ἡ), = καταγέλαστος, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-γελάω-ῶ, Μ. άσω καὶ άσομαι. Γελῶ ἐπάνω εἰς (ἢ ἔπειτα ἀπό) τι. (μτγμ.) « Στόματα (ποταμοῦ) ἐπιγελῶντα, « Στρ., τὰ ῥηχώ, ὅπου τὸ νερὸν κυματίζει (κοιν. σγουραίνει) εἰς τὴν ἐκιρόνεια. « Λόγας ἐπιγελῶντας, « Πλ., φαεδρούς, ἀνθηρούς.

Ἐπιγένειος (ὁ, ἡ). ὁ φθάνων ἕως εἰς τὴν γένυν (εἰς τὸ γένειον). « Λίμνη—, « Γρ.

Ἐπιγένημα (τὸ). τὰ ἐπιγενόμενον (συμβαῖνον μετὰ ταῦτα), περιστατικόν, (παρβλ. Ἐπιγέννημα).

Ἐπιγενής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ γενόμενος (γενητὸς) ἔπειτα, μεταγενέστερος, (παρβλ. Ἐπίγονος).

Ἐπι-γεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ (Τεκνογονῶ, Παράγω, Καρποφορῶ) ἔπειτα ἢ πρόσθετ. « Σῶκα ἐπιγεγεννημένα, « Ἀθ., τὰ γενόμενα μετὰ τὸ ὡρίμασμα τῶν προγενομένων, (Τουρκ.) γεζί-δερένια.

Ἐπιγέννημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γεννᾶται (καὶ τρπ. γίνεται, συμβαίνει) ἔπειτα, περίεργεται ἀπὸ ἄλλο τι, προϊὸν (ὄψιμον). ἐπακολούθημα, ἀποτέλεσμα. « Τῶν ἐκ γενετῆς λειποθέρμων οἱ κατ' ἐπιγέννημα δυσθεραπευτότεροι, « Ὀρειβ.

Ἐπιγεννηματικός, ἡ, όν. (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ συμβαίνων ὡς ἐπιγέννημα.

Ἐπιγέννητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιγεννηθείς (γεννηθεὶς ἢ συμβὰς ἔπειτα, ὡς ἐπιγέννημα). « Οὐδὲν ἐπιγεννητὸν ἐν τῇ Τριάδι, « Ἐπιφ.

Ἐπι-γεραίρω, Μ. αρῶ. Ἀνταμείβω μὲ νέα βραβεῖα, προσθέτω εἰς τὰς προλαβούσας τιμὰς καὶ ἄλλας.

Ἐπι-γεύομαι, Μ. γεύσομαι. (μὲ γεν.) Γεύομαι ἔπειτα ἀπὸ ἄλλο τι, (συγχ. τῷ Ἀπογεύομαι).

Ἐπι-γηθέω-ῶ, Μ. ήσω (πρκ. ἀντὶ ἐνς. Ἐπιγέγηθα). (μὲ δοτ.) Χαίρω διά τι, Ἐπιχαίρω. « Γάμῳ—, « Ὀππ.

Ἐπιγήμας, ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπιγαμέω.

Ἐπι-γηράσκω, Μ. γηράσω. (μὲ δοτ.) Γηράσκω ἐπάνω εἰς (ἔργον) τι ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπι-γίγνομαι (-γίνομαι), Μ. γενήσομαι. Γεννῶμαι ἐπάνω εἰς τι. (μὲ δοτ.) « Διατί ἐπιγίγνεται αὐτοῖς ἡλμυρίς; « Θφρ. 2) γεννῶμαι (καὶ τρπ. γίνομαι, συμβαίνω, ἀκολουθῶ) ἔπειτα ἀπό. « Οἱ ἐπιγινόμενοι, « Ἰσχρ., οἱ μεταγενέστεροι. « Ἡ ἐπιγενομένη ἡμέρα, « Θκ. ἡ ἑπομένη. « Τοῖς ζῶσιν ἐπιγίνεται τελευτή, « Φύλ. 3) γίνομαι ἢ παρίσταμαι (ἔρχομαι, φθάνω, [καὶ τρπ.] συμβαίνω) ἔξαφνα ἐν ᾧ γίνεται ἄλλο τι. « Ἐπιγενόμενοι αὐτοῖς κατὰ νώτου, « Θκ. « Σφᾶς ἐᾶσαι πρῶτον ἐκπλεῦσαι καὶ ὕστερον . . ἐκείνους ἐπιγενέσθαι, « αὐτ. « Νυκτὸς ἐπιγενομένης, « αὐτ. « Ὕδωρ πολὺ ἐπιγενόμενον, « Ξεν.

Ἐπιγιγνώσκω (-γνώσκω), Μ. γνώσομαι. Γνωρίζω (μὲ ἀκρίβειαν), πληροφοροῦμαι. διακρίνω. ἀναγνωρίζω. « Τίς, πόθεν εἶς; οὔτε γὰρ ἐπιγνώσκω, « Ἐπιγρ. « Καὶ παραποιησάμενος συραγίδα, ἵνα . . μὴ ἐπιγνῶ, « Θκ. « Ἐπίγνωθι σὲ χιτὼν τοῦ υἱοῦ σου ἐστί. « Γρφ. 2) κρίνω, συμπεραίνω ἀποφασίζω. « Ἀνδρῶν ἀγαθῶν πέρι ἀπρεπές τι ἐπιγνῶναι, « Θκ. 3) ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω. (Θκ. Δ΄, 70). 4) (μτγν.) τιμῶ, ἔχω εἰς (διαιτέραν ὑπόληψιν, (Γαλλ.) distinguer. « Ἐπιγιγνώσκω σε τῆς ἐπιμελείας, « Χίων « Ἐπιγινώσκετε οὖν τοὺς τοιούτους, « Γρφ.

Ἐπι-γλιαχραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὀλίγον γλίσχρον (γλοιῶδες).

Ἐπι-γλίχομαι (χ. Μ.), (μὲ γεν.) Ἐπιθυμῶ πρόσθετ. ἢ ἔτι μᾶλλον.

Ἐπι-γλυκαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὁπωσοῦν γλυκύ, γλυκαίνω ὀλίγον.

Ἐπι-γλύφω, Μ. γλύψω. Σκαλίζω τι ἐπάνω εἰς [πέτραν κτλ.).

Ἐπίγλυκυς, εια, υ. Γλυκὺς ὁπωσοῦν, γλυκούτσικος.

Ἐπι-γλωσσόομαι (ττάομαι)-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Κινῶ τὴν γλῶσσάν μου κατά τινος, κακολογῶ (καταλαλῶ) τινα.

Ἐπιγλωσσὶς (ττις), (ῖδος (ἡ). τὸ γλωσσίδι τὸ ὁποῖον σκεπάζει τὸ στόμιον τῆς τραχάρτηρ. (τοῦ λάρυγγος) ὅταν καταπίνωμεν, (κοιν.) σταφυλίτης.

Ἐπιγναμπτός, ἡ, όν. Π. κυρτὸς, λυγισμένος, στριμμένος. « Ἐπιγναμπτὰς ἐλικας, « Ὁμ. Ἴλ., [ἐκ τοῦ

Ἐπι-γνάμπτω, Μ. γνάμψω, Π. κάμπτω, λυγίζω· (μεταφ.) μεταπείθω, κάμνω τὴν καρδίαν τινὸς νὰ κλίνῃ εἰς τι, ξελιγόνω. « Χρυσὸς ἐπιγνάπτει τοὺς σοβαροβλεφάρους, « Ἐπιγρ.

Ἐπι-γνάπτω, Μ. γνάψω. Λευκαίνω ἢ Ξαναλευκαίνω (Κτενίζω ἀπὸ πάνω ἢ ξανασπάζω) τι καθὼς οἱ γναφεῖς τὰ μάλλινα φορέματα.

Ἐπίγναπτος καὶ Ἐπίγναφος (ὁ, ἡ). (κυρ. χιτὼν) ξαναλευκασμένος (ξαναδιορθωμένος) ὑπὸ γναφέως, (παρβλ. Δευτερουργός).

Ἐπίγνοια (ἡ), = Ἐπίνοια ἢ Ἐπιγνωσις.

Ἐπιγνοίην, ἀόρ. β΄. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἐπιγιγνώσκω.

Ἐπι-γνοφόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐπισκοτίζω.

Ἐπιγνώμη (ἡ), = Ἐπίγνωσις.

Ἐπι-γνωμονεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἐπιγνώμων (αἱρετοκριτὴς κτλ.).

Ἐπιγνωμονικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐπιγινώσκειν.

Ἐπιγνωμοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἐπιγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιγινώσκων (γνωρίζων τι μὲ ἀκρίβειαν), ἔμπειρος· στοχαστικὸς, φρόνιμος. || (τώρα) αἱρετοκριτὴς ἢ ἐκτιμητὴς, πραγματογνώμων· ἐπιθεωρητής· (εἰς τὰς Ἀθ. (διαιτ.) ἐπιστάτης (ἐπιτηρητὴς) τοῦ ἱεροῦ ἐλαιῶνος. 2) (μὲ δοτ. καὶ ἀπαρ.) ὁ ἱκαβλέπων, εὐδιάθετος εἰς τὸ νὰ συγχωρῇ, συγκαταβατικὸς, (Μόσχ.).

Ἐπιγνῶναι, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιγιγνώσκω.

Ἐπι-γνωρίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι γνωστὸν εἰς τινα, γνωστοποιῶ, φανερόνω.

Ἐπίγνωσις, εως (ἡ). τὸ ἐπιγινώσκειν, γνῶσις ἀκριβὴς (πληροφορία) τὴν ὁποίαν λαμβάνει τις περί τινος πράγματος, κατανόησις, ἀναγνώρισις (κυρ. τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ καθήκοντος), (κοιν.) θεογνωσία.

Ἐπιγνωστέον, θετ. τοῦ Ἐπιγιγνώσκω.

Ἐπιγνωστικός, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος ἢ προσγινόμενος κατ' ἐπίγνωσιν.

Ἐπίγνωστος (ὁ, ἡ). γνωστὸς εἰς ὅλους ἢ διά τι, γνωρισμένος, ἀναγνωρισμένος ἢ εὐκολογνώριστος.

Ἐπιγνώσω, Π. ἀντὶ Ἐπιγνῶσ, γ΄. πλπρσ. τοῦ ἀορ. β΄. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐπιγιγνώσκω.

Ἐπι-γογγύζω, Μ. ύσω. (μὲ δοτ.) Γογγύζω (Μουρμουρίζω) διά τι ἢ κατά τινος.

Ἐπιγονατίς, ίδος (ἡ). τὸ βαθουλὸν κόκκαλον (τὸ καύκαλον) τὸ ὁποῖον σκεπάζει ἀπὸ πάνω τὴν κλείδωσιν τοῦ γόνατος, ἡ (ἄλλ.) Μύλη. 2) εἶδ. φορέματος φθάνον ἕως τὰ γόνατα.

Ἐπίγονειον (τὸ). εἶδος ὄργ. μουσ. μὲ ἀπ. χορδὰς (καὶ μόνον 20 φθόγγους) ἐφευρεθὲν ὑπό τινος Ἐπιγόνου, (παρβλ. Μίγαδες).

Ἐπιγονὴ (ἡ), [ἐπιγίγνομαι]. ἡ διὰ τῆς διαδοχικῆς γεννήσεως αὔξησις (ὁ παλλαπλασιασμὸς) ἀνθρώπων ἢ ζώων, γενεθλιον.

Ἐπίγονος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἔπειτα, διάδοχος (κληρονόμος) ἀπὸ δεύτερον γένος, (ἐν γέν.). « Ἐπίγονοι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι ἢ μεταγενέστεροι· (ἰδιαιτ. δὲ εἰς τὴν Ἑλλην. [ιστορ. Δ΄.] οἱ υἱοὶ καὶ ἔκγονοι τῶν ἑπτὰ στρατηγῶν τῶν ἀποθανόντων εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Θηβῶν καὶ (Β΄.) οἱ ἀπόγονοι τῶν διαδόχων τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Ἐπιγουνατίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπιγονατίς.

Ἐπιγουνίδιος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον κρατεῖ τις ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά του, ὁ καθήμενος ἢ κείμενος εἰς τὰ γόνατά τινος.

Ἐπιγουνὶς, ίδος (ἡ), = Ἐπιγονατίς, (κατ' ἐκτ.) τὸ ὑπεράνω τῶν γονάτων σαρκῶδες, χονδρὸ (εὐτραφῆ) μεριὰ, (ἐν γέν.) εὐσαρκία· (συνηθ.) εὐεξία, ὑγεία· ἀνδρία σωματική.

Ἐπιγράβδην [ἐπιγράφω], ἐπίρ. Π. ξεστιζοντας μόνον τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος, τατουγγρανιστά, ἐπικαλαίως.

Ἐπίγραμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε γραμμένον ἐπάνω εἰς (ἐπιγεγραμμένον πουθενά), (ἰδιαιτ. καὶ ἀρχ.) τὸ ὄνομα τοῦ τεχνίτου ἢ τοῦ ἀφιερωτοῦ (ἐνίοτε καὶ τὸ ἱστορικὸν [ἢ ὑπόθεσις] τοῦ ἀφιερώματος) ἐπάνω εἰς τεχνούργημα ἢ ἀνάθημα (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. διὰ στίχων), (ὅθεν ἐν γέν.) στιχούργημα (συνήθως ἡρωελεγεῖον) ἐκφράζον κομψῶς καὶ ὅσον εἶόν τε συντόμως ὁτιανδήποτε λαμπρὰν ἢ παράδοξον ἢ κατανυκτικὴν ἢ ἀστείαν ἰδέαν, (παρβλ. Ἐπιγραφή).

Ἐπι-γραμματίζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ.) Κάμνω, Συνθέτω) ἐπίγραμμα εἴς τινα.

Ἐπιγραμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἐπίγραμμα.

Ἐπιγραμματογράφος καὶ

Ἐπι-γραμματοποιὸς (ὁ). ὁ συνθέτων (στιχουργῶν) ἐπιγράμματα, ποιητὴς ἐπιγραμμάτων.

Ἐπιγραφεὺς, έως (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ ἐπιγράφων, (ἰδιαιτ.) ὁ γράφων (ἀπερνῶν) τι εἰς κατάστιχον κτλ., (εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ καταγράφων τὸν ἀριθμὸν τῶν φορολογουμένων καὶ τὸ τίμημα τῆς περιουσίας ἑκά-

στου αὐτῶν, (δηλ.) κριτῶν τοὺς φορολογικούς κωδῆκας. « Ἐγεγόνατο δὲ καὶ ἐν ταῖς συνοδικαῖς αἰτοῦ ἐπιγραφεῖς,» Πλδ.

Ἐπιγραφή (ἡ). ἐπανωγραφή (ἐπανώγραμμα) βιβλίου (γράμματος κτλ.), « Σοφῶν —, « Θκ. « Καὶ ἄλλα δράματα ἀπὸ ἑταιρῶν ἔσχε τὰς ἐπιγραφάς, « Ἀθ. 2) τίτλος (ἀξιώματος κυρ. ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι), τίτλος τιμῆς, (ὅθεν μεταφορ.) πρόσχημα· πρόφασις. « Τὴν ἐπιγραφὴν τῶν πραγμάτων λαβεῖν, « Πλδ. 3) ὁ προσδιορισμὸς (ἢ συνοδ.) τὸ κατάστιχον (τὸ βιβλίον) τῆς φορολογίας. [ἐκ τοῦ

Ἐπιγράφω, Μ. γράψω. (κυρ. καὶ ἀρχ.) Σχίζω ἐπιπολαίως (τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος), τσαγγρανίζω. « Ἀκροτάτων δ' ἄρ' ὄνατος ἐπέγραψε χροὸς ὀφτοῦ,» Ἰλ. Δ. 2) σκαλίζω (σημαδεύω μὲ σουβλερὸν ἐργαλεῖον, χαράζω) τι ἐπάνω εἰς. « Κλῆρον ἐπιγράψας κυνέῃ βάλεν,» Ἰλ. Η., (ὅθεν 3) (συνήθ.) γράφω τὸ ὄνομά (κτλ.) τινος ἑτάνω εἰς, βάλλω τὴν ἐπιγραφὴν (βιβλίου κτλ.). « Ἐβούλοντο τὸν θησαυρὸν ἐπιγράψαι τῆς πόλεως, « Πλ., νὰ γράψουν ἐπάνω τὸ ὄνομα τῆς πόλεως. (καὶ μεταφορ.) « Τοῖς ἐκβαίνουσι τὴν τύχην ἐπιγράφειν, « Πλ., ἀποδίδειν εἰς αὐτὴν τὰ συμβαίνοντα. (καὶ μσ.) « Πολλάκις ἔφη (ὁ Τιμολέων) τῷ θεῷ χάριν ἔχειν, ὅτι, βουλόμενος σῶσαι Σικελίαν, ἐπεγράψατο τὴν αὐτῶν περισωτηρίαν, « (καὶ πθ.) « Βωμόν, ἐν ᾧ ἐπεγέγραπτο Ἀγνώστῳ Θεῷ, « Γρφ. «Σακοφάντης τῶν ἐπιγραφομένων ταῖς ἀλλοτριαις γνώμαις, « Δημ. 4) (συνοδ.) γράφω (σημειώνω, κερνῶ) εἰς κατάστιχον κτλ., (ἰδιαιτ.) καταγράφω τὸ τίμημα τῆς περιουσίας καὶ τὸ ὄνομα ἑκάστου τῶν φορολογουμένων, (ἐπιμ.) προσδιορίζω κατ' ἀναλογίαν τοὺς φόρους, (ἐν γέν.) ἐπιβάλλω. « Ἐπέγραψε τοῖς πλουσιωτάτοις πλῆθός τι ἀργυρίου, « Ἀρστ. « Τί δῆτά σοι τίμημ' ἐπιγράψω τῇ σκιᾷ, ἐάν ἁλῷς, « Ἀρχφ. (καὶ κατ' ἐναλλ.) «Ὑροζίμοις μεγάλοις ἐκέγραψε τοὺς ἁμαρτάνοντας,« Διοδ., διώρισε κατ' αὐτῶν βαρυτάτας τιμωρίας. (καὶ μσ.) « Εἰσφορὰς ἡμῖν προστεταχθείσης καὶ ἐπιγραφῶν γενομένων, ἐπεγραψάμην ἐμαυτῷ εἰσφορὰν μεγίστην, « Δη. 5) γράφω ἐπιτα. « Τὰς προτέρας διαθήκας ἀσφαλεστέρας εἶναι τῶν ἐπιγραφεισῶν, « Ἰωσ. 6) (μσ.) καταγράφομαι ὑπὸ τὸ ὄνομά τινος· ἐπιβάλλω αὐτὸς εἰς ἐμαυτὸν (ἀναγνωρίζω, ὁμολογῶ τινα) ἀρχηγὸν (διδάσκαλον) μα κτλ. (ὅθεν εἰς τὰς Ἀθ.) « Προστάτην ἐπιγράφομαι, « Ἄρχφ., (ὡς μέτοικος) ἔχω προστάτην μου [τὸν δεῖνα]. (καὶ πρπ.) « Οἱ Πυθαγόραν ἐπιγραφόμενοι, « Λκ., οἱ λεγόμενοι μαθηταί (ὀπαδοί) του, (δηλ.) οἱ Πυθαγόρειοι. « Μάρτυρας ἐπεγραψάμην, « Ῥτρ., ἀνέφερα (ἐγγράφως) ὡς τοιούτους.

Ἐπίγρυπος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι γρυπός, ὑπόγρυπος.

†Ἐπίγυια ἡ Ἐπίγυια (τὰ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπίγεια.

Ἐπιγυμνάζω, Μ. άσω. Γυμνάζω τινὰ εἴς τι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐπιγώνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τῆς γωνίας (κείμενος). « Λίθος —, « ὁ ἀκρογωνιαῖος.

Ἐπιδαίνομαι, Μ δάσομαι, Π. δεδάηκα, διαμοιράζω « Ὅρκον ἐπιβαίομαι, « Ὅμ. Ἴλ., δίδω (κάμνω) ὅρκον, (ἄλλ. διορθ. Ἐπιβάομαι).

Ἐπιδαίσιος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπὶ, δαίομαι]. μοιραζόμενος (κυρ. διὰ λαχνοῦ). « Οἶνος —,« Καλλ., ὁ ἐπίκοινος, (κατ' ἄλλ.) ἁρμόδιος πρὸς εὐωχίαν (δαῖτα).

Ἐπιδαίτριον (τὸ), [ἐπὶ, δαιτρόν]. = Ἐπιδόρπιον, τὸ παρατιθέμενον εἰς τὴν τράπεζαν ἔπειτα ἀπὸ τὰ ἄλλα φαγητά.

Ἐπιδάκνω, Μ. δήξομαι, δαγχάνω (καὶ μεταμ. Τσούζω) ὀλίγον ἢ ἐπιπολαίως. « Ὁ καπνὸς ἐπιδάκνων τὰς ὄψεις, « Στβ.

Ἐπιδακνώδης, ους (ὁ, ἡ). ὀλίγον δαγκανιάρης (καὶ μεταμ.) δριμὺς (τσουχτερός).

Ἐπιδακρυς (ὁ, ἡ). ὀλίγον δακρυσμένος, Ἐνδακρυς.

Ἐπιδακρύω, Μ. ύσω. (μὲ δοτ.) Δακρύω (θρηνῶ) διά τι.

Ἐπίδαμος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἐπίδημος.

Ἐπιδανείζω, Μ. ίσω. Δανείζω (καὶ μσ. Δανείζομαι) καὶ ἄλλα χρήματα ἀκόμη, δανείζω (ἢ δανείζομαι) ἐπάνω εἰς κτῆμα τὸ ὁπ. εἶνε ἤδη εἰς ὑποθήκην διὰ προλαβόντα ἄλλα δάνεια.

Ἐπιδαπανάω-ῶ, Μ. ήσω, Ἐξοδεύω πρόσθετα ἢ διά τι.

Ἐπίδαυς, εια, υ. Ὀλίγον τι δασύς.

Ἐπιδαυλεύω ἢ (ἀρθρ.) Ἐπιδαυλέομαι, Μ. εύσω, -εομαι. Διδω πλουσιοπαρόχως καὶ ἄλλα ἀκόμη, δίδω ὁλονέν, προσθέτω εἰς τὰς προλαβούσας δαψιλεῖς δωρεὰς καὶ ἄλλας, πρωτεπιχορηγῶ ἀφειδῶς. (ἀμετβτ.) ἔχω πολλὴν ἀφθονίαν τινὸς πράγματος.

Ἐπιδεᾶ, Δτ. ἀντὶ Ἐπιδεῆ, αἰτ. ἀρσ. καὶ θηλ. τοῦ Ἐπιδεής.

Ἐπιδέδρομα, Π. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Ἐπιτρέχω.

Ἐπιδέδωκα, πρκ. τοῦ Ἐπιδίδωμι.

Ἐπιδεής, ἐος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ἐνδεής (ἐλλιπής, στερούμενος, κατώτερος) τινος.

Ἐπίδειγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει (δεικνύεται) πρὸς ἐπίδειξιν.

Ἐπιδείελος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γινόμενος ἀπομεσήμερα (περὶ ἢ μετὰ τὸ δειλινόν). Ἰῶς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιρρηματικῶς). « Ἐπιδείελος (καὶ πλθ.) « Ἐπιδείελα (γράφεται καὶ Ἐπὶ δείελα), « Ἴλ., Ἀρστ., πρὸς τὸ ἑσπέρας.

Ἐπιδείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω τι εἴς τινα (κυρ. ἵνα τὸ θαυμάσῃ, τὸ ἐπαινέσῃ) ὡς ἀριστούργημα· ἐκθέτω εἰς θέαν τοῦ κοινοῦ ‖. (μσ.) κάμνω ἐπίδειξιν τῆς ἱκανότητός (τῶν προτερημάτων) μου· δείχνω ποῖος εἶμαι· παραστήνω τι δημοσίως, (ἰδιαιτ. δέ) ὁμιλῶ εἰς ἐπήκοον πολυαρίθμου ἀκροατηρίου ἵνα δείξω τὴν ῥητορικήν μου ἱκανότητα. « Παιδαρίων ἐν διδασκαλείῳ ἐπιδεικνυμένων, « Δ. Ἁλ., ἴδε καὶ Ἐπίδειξις. 2) — Ἀποδεικνυμι. « Ψευδομένων αὐτὸν ἐπιδείξω, « Λσ., (καὶ ἀναλελ.) « Ἐπιδείξω αὐτὸν ὡς ἐμοίχευεν, « αὐτ. (καὶ πθ.) « Τίς δὲ πώποτε φανερώτερον ἐπεδείχθη τὰ ψευδῆ μαρτυρῶν; « Ἰσκρ.

Ἐπιδεικτέον, θετ. τοῦ Ἐπιδείκνυμι.

Ἐπιδεικτιάω-ῶ, Μ ήσω. Ἐπιθυμῶ νὰ δειχθῶ (νὰ μὲ ἴδουν, νὰ φανῶ πῶς εἶμαι, νὰ κάμω ἐπίδειξιν).

Ἐπιδεικτικός, ἡ, όν. (καὶ ἐπιδ.)-ικῶς. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐπίδειξιν, καμωμένος ἵνα δείκνυται (ἐκτίθεται εἰς θέαν) καὶ θαυμάζηται, (ἐπιμ.) λαμπρός, μεγαλοπρεπής, παρακωλῶν κτλ. « Ἐπιδεικτικοὶ λόγοι, « Ῥτρ., οἱ συνταττόμενοι πρὸς ἐπίδειξιν τῆς ἱκανότητος τοῦ λέγοντος (ἐπιμ.) στολισμένοι μὲ ὅλα τῆς ῥητορικῆς τὰ κάλλη, ἐπιτετηδευμένοι.

Ἐπιδεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐφοράω.

Ἐπίδειξις [ἐπιδείκνυμι], εως (ἡ). τὸ νὰ δείχνῃ τίς τι ἐπιτηδεσίνα τὰ θαυμάσουν (νὰ ὁμιλῇ ἵνα τὸν ἀκούσουν καὶ τὸν ἐπαινέσουν), (ἐν γέν.) τὸ νὰ κάμνῃ τι ἵνα τὸν ἴδουν (κοιν. διὰ τὰ 'μμάτια), (ἰδιαιτ.) ἐκφώνησις λόγου συντεταγμένου ἐπὶ τέτῳ μὲ ὕφος πομπῶδες ἢ ἐπιτετηδευμένον. (ὅθ.) « Ἐπίδειξιν ποιοῦμαι (ἢ ἐπιδείκνυμαι), « Πλ., ἐκφωνῶ τοιοῦτον λόγον, καὶ « Ἐπίδειξιν λαμβάνω, « αὐτ., κάμνω ἐξετάσεις (εἰς σχολεῖον κτλ.). 2) (ἐν γέν.) κοινοποίησις, ἐμφάνισις γνωστοποίησις. « Εἰς ἐπίδειξιν ἀνθρώπων ἀπέκειτο, « Ἡρ., ἔγινε γνωστὸν εἰς ὅλους, ἐκοινοποιήθη, ἐδημοσιεύθη, (παρβλ. Ἀποδεῖξις).

Ἐπιδειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω τὸ ἐπιδεῖπνον. 2) (μὲ δοτ.) δειπνῶ ἐπάνω εἰς.

Ἐπιδείπνιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πρόσφορος τι ἐν καιρῷ τοῦ δείπνου (κοιν. ἐπάνω εἰς τὸ δεῖπνον) ἢ μετὰ τὸ δεῖπνον. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ (ἢ χρησιμεύων ὡς) ἐπίδειπνον.

Ἐπιδειπνίς, ίδος (ἡ), (ἐνν. τράπεζα ἢ κύλιξ) καὶ

Ἐπίδειπνον (τὸ), (ἐνν. δόσμα), τὸ μετὰ τὸ σέλας τῶν ἄλλων φαγητῶν παρατιθέμενον εἰς τὴν τράπεζαν, (ὑγιλ.) τὰ γλυκίσματα ἢ ὠφελιμα, (Γαλλ.) le dessert.

Ἐπιδεκατεύω, Μ. εύσω. (ἀρνμ.) Κτίζω (σχετικῶς ὡς πρὸς ἕτερον πλανήτην) εἰς τὸ δέκατον ζῴδιον.

Ἐπιδέκατος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἀπαρτελῶν) τὸ ὅλον καὶ ἓν δέκατον ἀκόμη (ποσότητός τινος), (παρβλ. Ἐπίτριτος). ‖. « Ἐπιδέκατον (τὸ), « Πλν., τὸ δεκατημόριον, τὸ δέκατον, ἢ, τὸ δέκατον τοῦ δεκάτου, (Δμ.).

Ἐπιδεκτέος, α, ον. Τὸν ὁποῖον δύναται νὰ ἐπιδεχθῇ (ἀποδεχθῇ) τις.

Ἐπιδεκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιδεχόμενος (δυνάμενος νὰ ἐπιδεχθῇ, νὰ χωρέσῃ ἐντὸς αὐτοῦ, νὰ περιλάβῃ) τι, χωρητικός.

Ἐπιδεκτωρ, ορος (ὁ). ὁ ἐπιδεχόμενός τι, ἐπιδεκτικός τινος. « Νόμου καὶ δίκης —, « Στρ.

Ἐπιδελεάζω, Μ. άσω. Δολόνω τὸ ἀγκίστρι μέ, βάλλω τι ὡς δόλωμα ἐπάνω εἰς.

Ἐπίδεμα (τὸ), = Ἐπίδεσμος (πληγῆς).

Ἐπιδέμνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εὑρισκόμενος (πλαγιασμένος) ἐπάνω εἰς τὸ κρεββάτι (δέμνιον).

Ἐπι-δέμω (δέμομαι), Μ. δομήσομαι (εὔχρ. κυρ. ὁ μσ. ἀορ. Ἐπεδεμάμην), Π. κτίζω (χήνω, τεμπετῶ) ἐπάνω εἰς.

Ἐπιδένδριος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος (διατρίβων) ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα.

Ἐπιδέξιος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος (εὐρισκόμενος) εἰς ἢ πρὸς τὰ δεξιὰ, (ἐπιρ. ἐπὶ πραγμ.) σῴζεται· (ἐπὶ ἀνθρ.) ἐπιτήδειος· πνευματώδης· νόστιμος, φιλόκαλος, κόσμιος κτλ., (ἴδε Δεξιός). ‖ (τὰ πλθ.) = Ἐπιδέξια (τά), ἐπιρ. Π. ἀντὶ Ἐπὶ δεξιὰ, πρὸς τὰ δεξιά. = Ὄρνισθ' ἐξείης ἐπιδέξια, = Ὀδ. Φ. (καὶ πληρέστερον). = Ἐπιδέξια χειρὸς, = Ἡνιόχ., (παρβλ. Ἐνδέξιος).

Ἐπιδεξιότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἐπιδεξίου, ἐπιτηδειότης, κοσμιότης, εὐγενικὸν φέρσιμον, φιλοκαλία κτλ.

Ἔπιδειξις, εως (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐπίδειξις.

Ἐπιδεξίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐπιδέξιον, κοσμίως, ἐπιτηδείως κτλ.

Ἐπιδέομαι, Μ. δεήσομαι, (μὲ γεν.) Ἔχω χρείαν (ἔλλειψιν, Εἶμαι ἐπιδεής, κατώτερός) τινος, χρειάζομαι ἀκόμη καὶ ἄλλο (πρὸς ἀναπλήρωσιν).

Ἐπι-δέρκομαι, Μ. δέρξομαι, Π. ἀντὶ Ἐπιβλέπω, Ἐφορῶ, παρατηρῶ.

Ἐπίδερκτός, ἡ ἡ ος, ον ἠὸν, Π. ὁρατός.

Ἐπιδερματὶς καὶ

Ἐπίδερμις, ἴδος (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ σκεπάζουσα τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος λεπτὴ πέτσα ἢ ταύπα, (ἴδ. καὶ 2) τὸ μεταξὺ τῶν δακτύλων τῆς χήνας (πάπιας κτλ.) πετσί, καὶ 3) = Προπόσθιον.

Ἐπιδερρὶς, εως (ἡ). = Κλειτορὶς.

Ἐπίδεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιδέειν, (κυρ. ἐπὶ πληγῆς) δέσιμον ἀπὸ ἅπανω (ῥάσιμα, τύλιγμα).

Ἐπιδεσμεύω, Μ. εὔσω καὶ

Ἐπιδεσμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπιδέω, δένω ἀπὸ πάνω (φασκιώνω) κυρ. πληγήν.

Ἐπιδέσμιον (τὸ) καὶ

Ἐπιδεσμὶς, ἴδος (ἡ), Ὑποκορ. τοῦ

Ἐπίδεσμος (ὁ)· ἡ φασκιὰ μὲ τὴν ὁπ. δένουν ἀπὸ πάνω (κυρ. πληγήν). (ὅ,τ. τὸ πλθ. εὑρίσκεται καὶ τὸ εὐθ. Ἐπίδεσμα).

Ἐπιδεσμοχαρὴς, ἐος, (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων εἰς (ἀγαπῶν) τοὺς ἐπιδέσμους (τὰ δέματα, τὰ καταπλάσματα κτλ.), (Κωμ. ἐπίθ. τῆς ποδάγρας).

Ἐπι-δεσπόζω, Μ. ώσω. (μὲ γεν.) Ἔχω ἐξουσίαν ἐπί τινος, ὁρίζω, ἐξουσιάζω.

Ἐπιδεύεται, Ἰων. Ἅ. ἐν. πρσ. τοῦ Ἐπιδεύομαι.

Ἐπιδευὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπιδεής.

Ἐπι-δεύομαι, Μ. δευήσομαι, Π. ἀντὶ Ἐπιδέομαι.

Ἐπιδεύτερος, α, ον. Ὁ τὰ δευτερεῖα λαβών, (Λατ.) secundarius. ‖ (τὸ πλθ. οὐδ. οὐσ.) Ἐπιδεύτερα, = τὰ δευτερεῖα.

Ἐπι-δευτερόω-ῶ, Μ. ώσω. Πράττω ἢ λέγω τι ἐκ δευτέρου, ἐπαναλαμβάνω, διπλασιάζω.

Ἐπιδευτέρωσις, τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπι-δέω, Μ. δήσω, Π. βρέχω, κατα-βρέχω.

Ἐπιδέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι ἐπάνω μου, ἀναδέχομαι ἢ· δέχομαι προσέτι, εἶμαι ἐπιδεκτικός, (τρπ.) ἐνδίδω· ἀνέχομαι· ἐγκρίνω, ἀκούω καὶ πιστεύω.

Ἐπι-δέω, Μ. δήσω. Δένω τι ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ πάνω ἀπὸ, (κυρ.) δένω (φασκιόνω) πληγὴν κτλ. = Τὸ κράνος πρῶτον περιδησάμενος, τὸν λάφυρον ἥμελλ' ἐπιδήσειν, = Λεξῳ. (καὶ πθ.) = Ἐπιδεδεμένος τὸν μὲν τινα ἀντικνήμιον, τὸν δὲ χεῖρα, = Ξεν.

Ἐπι-δέω, Μ. δεήσω. (μὲ γεν.) Χρειάζομαι ἀκόμη, εἶμαι ἐλλιπὴς (ἐπιδεὴς) τινος.

Ἐπιδεῶς, ἐπίρ. Ἐνδεῶς, ἐλλιπῶς.

Ἐπίδηλος (ὁ, ἡ). πρόδηλος, προφανὴς, γνωστός, (μὲ δοτ.) ὅμοιος (ς).

Ἐπι-δηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἐπίδηλον, γνωστὸν, φανερόνω.

Ἐπιδήλως, ἐπίρ. Προδήλως, ὁλοφάνερα.

Ἐπιδήλωσις, εως (ἡ). φανέρωσις, γνωσοποίησις.

Ἐπι-δημεύω, Μ. εύσω. Εὑρίσκομαι συνήθως (Διάγω, Διαμένω) μεταξὺ τοῦ δήμου, (ξὺν γέν.) = τῷ-

Ἐπι-δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι παρὼν (Εὑρίσκομαι, [καὶ ἐνίοτε] Ἐπιστρέφω) εἰς τὸν δῆμόν (εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὸν οἶκόν) μου, δὲν λείπω. = Ὡς ἐλευθέρῳ ἔξεστί μοι δήπου καὶ ἀποδημεῖν καὶ ἐπιδημεῖν, = Ξεν. 2) (ἐν γέν.) φθάνω (ἔρχομαι ἢ ὑπάγω) πουθενὰ ἱκανῶς ταχυδιώτης. = Ἐπεδήμησα δυοῖν ἐκ Κλαζομενῶν, = Πλάτ. = Ὅτε ἐς τὰ μυστήρια ἐπεδήμησαν, ἐν Κορίνθῳ οἰκοῦσαι, = Δι. = Ὁπόσοι ἂν Σιφνίων ἐπιδημῶσιν Ἀθήνησιν, = Ἐπιγρ. 3) διατρίβω συνήθως μεταξὺ τοῦ δήμου (εἰς τὰ δημόσια μέρη), (ἐπὶ νοσημάτων, ἐθίμων κλπ.) ἐπικρατῶ, (κοιν.) σύρομαι, = Κατὰ δὲ τοὺς ἐπιδημήσαντας ἄνθρακας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, = Γαλ.

Ἐπι-δημιογορέω-ῶ, Μ. ήσω. Δημηγορῶ περὶ (ἐπὶ) τινος.

Ἐπιδήμησις, εως (ἡ). τὸ ἐπιδημεῖν, ἡ εἰς τὸν (ἑαυτοῦ ἢ ἄλλου ὁπωσνδήποτε) δῆμον ἄφιξις ἢ διατριβὴ ἢ ἐπιστροφή. = Τῆς ἐς Σικελίαν ἐμῆς ἐπιδημήσεως, = Πλάτ.

Ἐπιδημητικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ συνήθως ἐπιδημῶν εἰς (μὴ ἀλλείπων ἀπὸ) τὸν δῆμόν του, μένων εἰς τὸν τόπον (εἰς τὴν πατρίδα) του. = Τῶν ζώων τὰ μὲν, ἐπιδημητικά· τὰ δὲ, ἐκτοπιστικά, = Ἀρστ.

Ἐπιδημία (ἡ), = Ἐπιδήμησις, ἐρχομὸς, ἐμφάνισις, παρουσία. = Θεοῦ —, = Ὕμν. Ἐκκλησ. = Τῆς θεοῦ Ἀδριανοῦ πρώτης εἰς Ἀθήνας ἐπιδημίας, = Ἐπιγρ. (καὶ μτγν.) = Ὅταν νοσήματος ἐπιδημία καταστήσῃ, = Ἱππκρ.

Ἐπιδήμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιδημῶν (εὑρισκόμενος ἢ γινόμενος ἢ ἐρχόμενος ἐντὸς τοῦ δήμου). παρὼν· ἐντόπιος· = Ἔφασαν αὐτὸν ἐπιδήμιον εἶναι, = Ὀδ. Α., ἐπιδημεῖν. = Ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες, = Ἰλ. Ω., οἱ μεταξὺ τοῦ δήμου, ἐγχώριοι. = Πόλεμος ἐπιδήμιος, = Ἰλ. Ι., ὁ ἐμφύλιος. = Ἐλαπίνη δ' ἐπίδημος ἦεν, = Τρυφιόδ. — Δημεθωινία. = Νόσος ἐπιδήμιος, = Ἱατρ., ἡ ἐπιδημικὴ. ‖ (οὐσ.) = Ἐπιδήμια (τὰ), = Ἐκκλησ., τὰ Θεοφάνεια (ς).

Ἐπι-δημιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναδουλεύω (Ἐπεξεργάζομαι) ἔργον τι. 2) ἐργολαβῶ παρὰ τοῦ πρώτου ἐργολάβου τι ἵνα τὸ τελειώσω (ς).

Ἐπιδημιουργὸς (ὁ). ὁ ἐπιδημιουργῶν, τεχνίτης ἐπεξεργαζόμενος ἢ ἐπιστατῶν εἰς τὰ παρ' ἄλλων ἐπιχειρούμενα ἔργα. (ἐν γέν.) ὁ πρῶτος (ὁ ἐπιστάτης) τῶν δημιουργῶν, (ὀθ. ‖ κατὰ τὸ δίκαιη. σύστημα τῶν Δωριέων) ὁ στελλόμενος κατ' ἔτος παρὰ τῆς μητροπόλεως εἰς τὰς ἀποικίας διοικητὴς ἢ προεστὼς τῶν δημιουργούντων (ἴδε Δημιουργός).

Ἐπίδημος (ὁ, ἡ), = Ἐπιδήμιος.

Ἐπ δήν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐπὶ δήν καὶ

Ἐπιδηρὸν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ. Ἐπὶ δηρὸν, ἐπὶ πολὺν καιρόν.

Ἐπι-δια-βαίνω, Μ. βήσομαι. Περνῶ κατέπειν ἢ ἐναντίον τινὸς εἰς τὸ πέραν μέρος, περνῶ καταμὸν ἢ πορθμὸν ἵνα προσβάλω τὸν εἰς τὴν ἀντικρυνὴν ὄχθην εὑρισκόμενον ἐχθρόν. = Οὐ γὰρ ἰσχύουσ' ἐσσοῦτον, ὥστε ἐπιδιαβαίνειν ἡμῖν, = Στραβ. (καὶ μτφορ.) = Ἐπεδιέβαινε γὰρ ταῖς ἐλπίσι . . καὶ μικρὸν οὐδὲν ἐπενόει, ἰῶσ.

Ἐπι-δια-γιγνώσκω (-γινώσκω). Μ. γνώσομαι. Κρίνω (Σκέπτομαι ἢ Ἀποφασίζω) τι ἐκ νέου ἢ ἐκ δευτέρου· ξαναστυλλογίζομαι· ξαναβασανίζομαι· ξαναποφασίζω. = Τὸ ἂν νήφοντες προβουλεύσωνται, μεθυσκόμενοι ἐπιδιαγινώσκουσι, = Ἡρ.

Ἐπιδιαθήκη (ἡ), [ἐπιδιατίθημι]. μεταγενεστέρα (πρὸς τροπολογίαν τῆς πρώτης διαθήκη), (Γαλλ.) **codicile**. 2) ἡ εἰς τρίτον χέρι ὑποθήκη (παρακαταθήκη).

Ἐπι-διαίρετις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Ἐπι-διαιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἐπιδιεῖλον κτλ.). Διαιρῶ ἐκ νέου ἢ μὲ ἀκρίβειαν, μοιράζω ἴσα ἢ ξαναμοιράζω. = Πολίται ποιησάμενος, ταῖς φράτραις ἐπιδιεῖλε, = Δ. Ἁλ. (καὶ μσ.) = Ἐπιδιείλοντό σφεας αἱ ἑνδεκα πόλιες, Ἡρ. (καὶ πθ.) = Τὸ φωνήεντα ἐπιδιαιρῆται εἰς μακρὰ καὶ βραχέα, = Γραμτ.

Ἐπιδιαίτησις, εως (ἡ). ὁ μετέπειτα τρόπος τῆς ζωῆς, ἢ μετὰ τὴν ἀνάρρωσιν ἐξακολούθησις ἢ κανονισμὸς τῆς διαίτης.

Ἐπι-διά-κειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι (Κείτομαι ἢ Εἶμαι τοποθετημένος) ἐπάνω ἢ πλησίον τινός.

Ἐπι-δια-κινδυνεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Ῥιψοκινδυνεύω διά τι ἢ προσέτι.

Ἐπι-δια-κρίνω, Μ. κρινῶ. Κρίνω (Ἀποφασίζω) ὕστερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἢ ἐκ δευτέρου· ἀναθεωρῶ κρίσιν θεωρηθεῖσαν (παρβλ. Ἐπιδιαγιγνώσκω).

Ἐπι-δια-λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω ἐπάνωθεν καὶ ἀνάμεσα εἰς τι.

Ἐπι-δια-μένω, Μ. μενῶ. (μὲ δοτ.) Διαμένω ἢ Ἐπιμένω ἀκόμη (Ἐξακολουθῶ νὰ διαμένω) εἰς.

Ἐπιδιαμονὴ (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ περαιτέρω ἐπιμονὴ ἢ διαμονὴ εἴς τι.

Ἐπι-δια-νέμω, Μ. νεμῶ. Μοιράζω προσέτι ἢ ἔπειτα ἢ ἐκ νέου, ξαναμοιράζω.

Ἐπι-δια-νοέω-ῶ, καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Στοχάζομαι (Συλλογίζομαι) προσέτι ἢ ἔπειτα ἀπὸ, ξαναστοχάζομαι. = Πρὶν τὸ διανενοημένον εἰπεῖν, ἕτερα ἐπιδιανοεῖσθαι, = Ἱππκρ.

Ἐπι-δια-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω κατόπιν ἢ προσέτι.

Ἐπι-δια-πλέω-ῶ, Μ. πλεύσομαι. Περνῶ πάλιν ἢ κατόπιν τινὸς (Ξανοπερνῶ) διὰ θαλάσσης ἀντικρύ, (παρβλ. Ἐπιδιαβαίνω).

Ἐπι-δια-ῥυθμίζω, Μ. ίσω. Διαρθρόω ἐκ

νέου ἢ ἐπανειλημμένως, ἐπιδιορθόω.
Ἐπι-διορθ-ρήγνυμι, Μ. ῥήξω. Στόνω ἢ Σχιζω (καὶ πθ. Σκάνω, Ξεσπανω) ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐπάνω εἴς τι.
Ἐπι-διασαφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξηγῶ (Σαφηνίζω) τι ἐπανειλημμένως καὶ ἀκριβέστερον.
Ἐπι-διασκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Διασκέπτομαι ἐκ νέου ἢ ἐπανειλημμένως, ἐξαναστοχάζομαι.
Ἐπι-διασκευάζω, Μ. άσω. Ἐπιξεργάζομαι ἐκ νέου (κυρ. σύγγραμμα πρός ἔκδοσιν), ἐπιδιορθόνω, (ὄθεν:
Ἐπιδιασκεύασις, εως (ἡ). ἐπεξεργασία (ἐπιδιόρθωσις) συγγράμματος ἐκδοτέου.
Ἐπι-διασκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπιδιασκέπτομαι.
Ἐπι-διαστρέφω, Μ. στρέψω. Διαστρέφω ἐκ νέου ἢ ἔτι μᾶλλον.
Ἐπι-διαφύω, Μ. φυῶ. Ἐνρίζω (Περιγελῶ) κάλιν.
Ἐπι-διατάσσομαι (τάττομαι), Μ. εὐξομαι. Διατάττω (Διορίζω, Παραγγέλλω) προσέτι.
Ἐπι-διατείνω, Μ. τενῶ. (μὲ αἰτ. προθετ. ἐκ θ'.) Ἐκτείνω ἔτι μᾶλλον (καὶ ἄλλ. ἢ ὁμοτθτ. Ἐκτείνομαι, Φθάνω) ἕως εἰς, Ἐπεκτείνω.
Ἐπι-διατίθημι, Μ. θήσω. Διαθέτω τι πρὸς τοῖς ἄλλοις· (μσ.) προσθέσω τι εἰς προλαβοῦσάν μου διάταξιν, παραγγέλλω διὰ μεταγενεστέρας διαθήκης μου. (Νμ.) καταθέτω τι (εἰς τρίταν χέρ.) ὡς ἐνέχυρον, παρακαταθέτω, (Ἰταλ.) δεποζιτάρω.
Ἐπι-δια-τρίβω, Μ. τρίψω. (μὲ δοτ.) Περνῶ τὸν καιρόν μου εἰς ἔργον ἢ μέρος τι, ἐνδιατρίβω.
Ἐπι-δια-φθείρω, Μ. φθερῶ. Καλνῶ (Διαφθείρω) ἔτι μᾶλλον.
Ἐπι-διδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω προσέτι ἢ ἔπειτα.
Ἐπιδιδυμίς, ίδος (ἡ), (ἀνατομ.) κιρσώδης τις ὄγκος εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῶν διδύμων (ὄρχεων).
Ἐπι-διδύσκω (χ. Μ.), = Ἐπενδύω.
Ἐπι-δίδωμι, Μ. ἐπιδώσω, Δίδω τι εἰς τὸ χέρι τινός, ἐγχειρίζω. (κυρ.) « Τὴν ἐπιστολήν—, « Πράξ. 2) δίδω προσέτι (περικλείον), προσθέτω εἰς τὸ ἤδη δοθέν (« Τὰ ἀφαιρεθέντα ἀποδοῦναι αὐτῷ, καὶ ἐκ τῶν ἰδίων ἄλλα ἐπιδοῦναι, « Δημ.)· προσφέρω (κυρ. δὲ συνεισφέρω) αὐτοπροαιρέτως, χαρίζω (« Αἰσχυνοίμην, ὑμῖν μὲν ἐπιδοὺς, τούτῳ δὲ μὴ ἀποδιδοὺς, δείξας τὸν δανειστήν, « Πλ.), (ἐλλ.) προχωρῶ, προοδεύω, αὐξάνω· προκόπτω· (ἐπὶ κακοῦ) γίνομαι ἔκδοτος (παραδίδομαι) εἰς. « Ἐπιδιδοῦσαν τὴν τε τῶν πολεμίων ἰσχὺν ᾗ τὴν αφετέραν ἀπορίαν, « Θκ. 3) (εἰς ἰδιαιτ. τινὰς φρσ.) προτείνω, εἰσάγω (ὑποθέσιν εἰς σκέψιν). « Ψῆφον ἐπέδωκε τοῖς πολίταις, « Πλ. (καὶ ἐλλ.) « Οἱ πρυτάνεις ἐπέδωσαν εἰς τὴν βουλὴν περὶ αὐτῶν, « Λσ., εἰσήγαγον τὴν περὶ αὐτῶν ὑπόθεσιν. ‖ (μσ.) « Θεοῖς ἐπιδώμεθα, « Ἰλ. Χ., ὃς βάλωμεν (κατὰ λέξ. ἃς προσθέσωμεν) μάρτυρας τοὺς θεούς, ἃς ἐπικυρώσωμεν δι' ὅρκου τὴν συμφωνίαν μας. (Ἴδε ᾗ Ἐπιδίδομαι, καὶ παρβλ. Περιδίδωμι).
Ἐπιδι-έξειμι, Μ. ἐξειμι, = Ἐπιδιέρχομαι.
Ἐπι-διεξ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι, = Ἐπιδιηγοῦμαι.
Ἐπι-δι-ερχομαι, Μ. ελεύσομαι. = Ἐπιδιαβαίνω. 2) (τρπ.) = Ἐπιδιηγοῦμαι.
Ἐπιδιετής, ους (ὁ, ἡ ν. ὁ ἔχων δύο ἔτη περιπλέον, (μόνον εἰς τὴν ἐπιθέτ. φρ.) « Ἐπιδιέτες ἤδη, « Αἰσχλ. (περὶ ἧς ὅμως ἴδε μᾶλλον Διετής).
Ἐπι-δίζημαι καὶ (ἐνίοτε) Ἐπιδίζομαι (χ. Μ.), Π. ζητῶ (ἐρευνῶ, ἐπιθυμῶ να μάθω) προσέτι ἢ ἀκριβέστερον.
Ἐπι-διηγέομαι—οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διηγοῦμαι προσέτι ἢ ἐκ δευτέρου, Ξαναδιηγοῦμαι, (ἐπμ.) ἐπεξηγῶ.
Ἐπιδιήγησις, εως (ἡ). ἡ ἐκ νέου διήγησις, ἐπανάληψις τῆς διηγήσεως, (ἐπμ.) ἐπεξήγησις.
Ἐπι-δι-ήκω, Μ. ήξω. Φθάνω (Ἐκτείνομαι) ἕως εἰς.
Ἐπι-δι-ιστημι, Μ. δια-στήσω, = Ἐπιδιαιρῶ.
Ἐπι-δικάζω, Μ. άσω. Ἀποφασίζω (δικαστικῶς) ὅτι ἀνήκει τι εἴς τινα, (Γαλλ.) **adjuger**. ‖ (μσ. μὲ γεν.) δικάζομαι περί τινος· ἐξαιτοῦμαι νὰ ἀναγνωρισθοῦν τὰ ἐπ' αὐτοῦ δικαιώματά μου, (ἐν γέν. καὶ τρπ.) ἔχω ἀπαιτήσεις εἴς τι, δέν παραχωρῶ εὐκόλως εἰς ἄλλον τὰ περὶ αὐτοῦ πρωτεῖα. « Ἐπιδικάζ. ἀρετῆς, « Ἰουδ., ἀντιποιοῦμαι. (καὶ πθ.) « Ἐπιδικαζομένη (γυνὴ), « Σχλ. Ἀρχφ., ἡ ἄλλ. Ἐπίδικος.
Ἐπιδικασία (ἡ). ἔνστασις (δικαστική), κρισολογία (κυρ. περὶ κληρονομίας).
Ἐπιδικάσιμος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁπ. γίνεται ἢ συγχωρεῖται ἐπιδικασία (πίστος νὰ τὸν πρωτοκάρη), περισπούδαστος, περιζήτητος, ἀμφισβητήσιμος.
Ἐπίδικος (ὁ, ἡ), = Ἐπιδικάσιμος, περὶ τοῦ ὁπ. πρέπει ν' ἀποφασίσῃ τὸ δικαστήριον, διαμφιλονεικούμενος. « Δίδωμι ἐμαυτὸν ἐπίδικον τοῖς δημόταις, « Δ. Ἀλ., ἀφίνομαι εἰς τὴν κρίσιν των. (κυρ. εἰς τὰς Ἀθ.) « Ἐπίδικος (ἡ ἄλλ. Ἐπίκληρος) γυνὴ, « Νμ., ἡ πλουσία κληρονόμος τῆς ὁπ. οἱ συγγενεῖς ἐδικάζοντο πρὸς ἀλλήλους ποῖος ἔχει ὡς πλησιέστερος δικαίωμα νὰ τὴν νομφευθῇ.
Ἐπιδιμοιρος (ὁ, ἡ). ὁ συνιστάμενος ἀπὸ (ἴσος μὲ) τὸ ὅλον καὶ δύο μέρη τοῦ ὅλου (δηλ. πέντε τριτημόρια).
Ἐπι-δινεύω, Μ. εύσω, (μτγν.) ἀντὶ
Ἐπι-δινέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιστρέφω τι ἐπάνω ἢ ἐπάνωθέν τινος· περιστρέφω τι ὁλόγυρα (κυρ. ἵνα τὸ ῥίψω δυνατώτερα ἢ μακρύτερα). « Πολύμειζονα λᾶαν ἀείρας, ἧκ' ἐπιδινήσας. « Ὀδ. Ι. (καὶ μσ. τρπ.) « Αὐτὰρ ἐμοὶ τόδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσι πολλὰ ἐπιδινεῖται, « Ὀδ. Υ., τὸ σκέπτομαι καλλαχῶς. (κοιν.) τὸ γυρίζω εἰς τὸν νοῦν μου.
Ἐπι-διορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Διορθόνω ἔπειτα, (ὄθεν
Ἐπιδιόρθωσις, εως (ἡ). ἡ ἔπειτα γινομένη διόρθωσις, (ἀντίθ. εἰς Προδιόρθωσις).
Ἐπιδιορθωτικός, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐπιδιόρθωσιν.
Ἐπι-διορίζω, Μ. ίσω. Διορίζω ἐκ νέου, δίδω καὶ δεύτερον ὁρισμὸν τοῦ πράγ.
Ἐπι-δι-ουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατουρῶ προσέτι ἢ ἔπειτα.
Ἐπι-διπλασιάζω, Μ. άσω, καὶ
Ἐπι-διπλοΐζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ
Ἐπι-διπλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι διπλοῦν (διπλάσιον), διπλόνω, διπλασιάζω· ἐπαναλαμβάνω.
Ἐπιδιπλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. διπλασιασμός, ἐξαναδίπλωσις.
Ἐπι-διατάζω, Μ. άσω. Διατάζω περί τινος ἢ ἀκόμη.
Ἐπιδιφριάς, άδος (ἡ), Π. τὰ ἐπάνω χείλη (τὸ τριγωνόν) τοῦ ὄφρυος, (παρβλ. Ἀντύς).
Ἐπιδιφριας (ὁ, ἡ). ὁ καθήμενος ἢ βαλμένος ἐπάνω εἰς τὸν δίφρον (εἰς τὴν ἅμαξαν, εἰς τὸ κάθισμα). (συνεδρ.) « Ἐπιδίφριος ἐργασία, « Ἀρτεμδ., ἡ καθιστική· (καὶ ἐπιῤῥήματικῶς) « Εἰσάκις δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείω, « Ὀδ. Ο.
Ἐπίδιχα, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐπὶ δίχα (τῆς προθ. ἀναφερομένης εἰς τὸ ῥῆμα).
Ἐπιδίνιος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ δίψασμένος, (ἢ ἁπλ.) = Δίψιος.
Ἐπιδιωγμος (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ
Ἐπι-διώκω, Μ. διώξομαι. Κυνηγῶ (Καταδιώκω) περαιτέρω, καταπέχω ἐπιμόνως.
Ἐπιδίωξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ἐπίδμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐπίδμων, ἐπιστήμων, ἔμπειρος.
Ἐπι-δοιάζω, Μ. άσω, Π. στοχάζομαί (παρατηρῶ) τι καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, συλλογίζομαι πότε τὸ ἕν πότε τὸ ἄλλο, (ἐπμ.) = Ἐνδοιάζω, ἀμφιβάλλω.
Ἐπι-δοκιμάζω, Μ. άσω. Δοκιμάζω (Ἐξετάζω) ἐπανειλημμένως, (ἐπμ.) ἐγκρίνω
Ἐπίδομα (τὸ). πᾶν ὅ,τι δίδει τις περιπλέον (ἐκ προσθήκης) ἢ αὐτεπαγγέλτως καὶ ὄχι καθ' ὑποχρέωσιν, χάρισμα.
Ἐπι-δομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω τι ἐπάνω εἰς ἄλλο, ἐπαικοδομῶ. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπιδημῶ.
Ἐπι-δονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἐπικροτῶ.
Ἐπι-δοξάζω, Μ. άσω. Φρονῶ προσέτι (ἐκτὸς τούτου). « Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ὡς ἐπιδοξαζόμενον εἰρήσθω, « Θφρ., ὡς μεταγενεστέρα (ὑστερινὴ) γνώμη.
Ἐπίδοξος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁπ. εἶνε ἐλπίς (πιθανότης, ὑποψία) ὅτι θέλει πράξῃ ἢ πάθῃ τι (καὶ ἐπὶ πραγμ.) ὅτι θέλει συμβῇ, πιθανόν, ἐνδεχόμενον. « Ἐκ γὰρ τῶν μεταβολῶν ἐπίδοξος ἡ δυσπραγία, « Ἀντφ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. ἢ μτχ.) « Καὶ τοῦτο ποιήσων ἐπίδοξος ἦν, « Δξ. (καὶ πθ.) « Ἐπίδοξοι τοῦτο πείσεσθαι εἰσί, « Ἡρ. « Τάδε τοι ἐξ αὐτέων ἐπίδοξα γένεσθαι, « αὐτ. 2) = Ἔνδοξος, περίφημος « Πρὸς τὰς ἐπιδόξους πόλεις ἀποστελλειν τοὺς κρατίστους τῷ κάλλει, « Διόδ.
Ἐπιδόξως, ἐπίρ. Ἐνδόξως.
Ἐπιδορατις, ίδος (ἡ). ἡ αἰχμὴ (τὸ κοντύτερον μέρος) τοῦ δορατος, (κατ' ἄλλους) ὁ Σαυρωτήρ.
Ἐπι-δορπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπιδορπίζομαι.
Ἐπιδορπίδιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπίδορπος.
Ἐπι-δορπίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ἐπιδειπνέω.
Ἐπίδορπος (ὁ, ἡ), = Ἐπίδειπνος.
Ἐπίδορπις, ίδος (ἡ), = Ἐπίδειπνίς.
Ἐπιδόρπισμα (τὸ). τὸ ἐπιδόρπιον ἐδεσμα, (δηλ.) γλύκυσμα ἢ πωρικόν.
Ἐπιδορπισμὸς (ὁ). τὸ ἐπιδορπίζεσθαι (τρώγειν τὰ ἐπιδορπισματα).

'Επιδόσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιδιδόμενος (διδόμενος περιπλέον, προσφερόμενος) ἢ ἄξιος νὰ ἐπιδοθῇ (νὰ προσφερθῇ). 2) ἐπιδεκτικὸς ἐπιδόσεως (προόδου, αὐξήσεως).

'Επίδοσις [ἐπιδίδωμι], εως (ἡ). ἡ ἐκ προθήκης ἢ αὐτοπροαίρετος δόσις, προσφορὰ ἑκούσιος. 2) (συνηθ.) αὔξησις (τρπ.) προκοπή. « Παντὸς πράγματος ἐπίδοσίς ἐστιν, ἔστ' ἂν τέλος ἔχῃ, » Λεσβῶν.

3) = 'Ενδοσις, χαλάρωσις. « Τῶν νεύρων ὁ εὔτονος, τοῖσι μὲν ἐπιδόσιος ἔχων, τοῖσι δὲ ξυντεταμένος ἐὼν, » 'Ιπποκρ.

'Επιδοτικός, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. 'Ο συνηθίζων (πρόθυμος εἰς τό) νὰ ἐπιδίδῃ (νὰ χαρίζῃ), μεταδοτικός, ἐλευθέριος.

'Επιδοῦναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Επιδίδωμι.

'Επι-δουπέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κάμνω θοῦπον (κρότον) ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό τι, ἀντηχῶ.

'Επιδοχὴ (ἡ). τὸ ἐπιδέχεσθαι, παραδοχὴ, ἀποδοχὴ· διαδοχὴ· ἀντικατάστασις. « Αἱ (ἐν Σικελίᾳ) πόλεις ἀφθίαν ἔχουσι τῶν πολιτειῶν τὰς μεταβολὰς καὶ ἐπιδοχάς, » Θκ.

'Επιδραμεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Επιτρέχω.

'Επιδραμητέον, θετ. τοῦ 'Επιτρέχω.

'Επι-δράσσομαι (-δράττομαι), Μ. δράξομαι. (μὲ γεν.) 'Αδράττω, φουκτίζω. (μτφρ.) εἰκειποιοῦμαι, ἀντιλαμβάνομαι. « Ἕκαστον τῶν αἰσθητηρίων τοῦ συγγενοῦς ἐπιδράσσεται, » Γργ.

'Επι-δράω-ῶ, Μ. δράσω. Πράττω ἐκ προσθήκης (ἐπέκεινα τοῦ ὡρισμένου). 2) πράττω τι χάριν τινός, (ἰδιαιτ.) ἐκπράττω ὑπέρ.

'Επιδρομάδην, ἐπίρ. = 'Επιτροχάδην.

'Επιδρομὴ (ἡ). τὸ ἐπιτρέχειν, ἔρχομαι αἰφνίδιος κατά τινος, ἔφοδος. « 'Εξ ἐπιδρομῆς εἰπεῖν, » Πλ. = 'Επιδρομάδην, ἐκ τοῦ προχείρου, ἐξ ἀπροόπτου, αὐτοσχεδίως.

'Επιδρομία (ἡ), Π. ἀντὶ 'Επιδρομή.

'Επιδρομικός, ἡ, όν. 'Ο γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐξ ἐπιδρομῆς (ἐπιτροχάδην).

'Επίδρομος (ὁ, ἡ). ἐπάνω ἢ κατεπάνω ἢ πέριξ τοῦ ὁπ. δύναταί τις νὰ δράμῃ, ὁμαλὸς, κατηρεμικὸς ἢ εὐεπίβατος, εὔκολοπάτητος. (μτφρ.) εὔκολος, εὔπιστος. ‖. (οὐσ.) τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. ἀνοιγοκλείονται τὰ θύκτια τῶν κυνηγῶν) ᾗ 2) τὸ δεύτερον κατάρτι ἢ παγί (;) τοῦ πλοίου (τὸ πρὸς τὴν πρύμνην).

'Επι-δροσίζω, Μ. ίσω. Δροσίζω ἀπὸ 'πάνω.

'Επι-δυναστεύω, Μ. εύσω. Διευκῶ ('Εξουσιάζω) ἐπειτα ἀπὸ ἄλλον, διαδέχομαι τὴν δυναστείαν τινος.

'Επι-δύνω, Μ. δύσω, Σ. 'Επέδυν.

'Επιδυσφημέω-ῶ, Μ. ήσω, Δυσφημῶ (Καταλογῶ) τινα.

'Επι-δύω (καὶ μτ.) 'Επ.-δύομαι, Μ. δύσω, -σομαι (ἀόρ. 'Επέδυν κτλ.). (μὲ ὀνομ.) Δύω (Βασιλεύω) ἐπάνω εἰς (δηλ. ἐν ᾧ ἐξακολουθεῖ νὰ ἦνέ ἢ νὰ γίνεται) τι. « 'Ο ἥλιος μὴ ἐπιδυέτω ἐπὶ τῷ παροργισμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου, » Γρφ., (δηλ.) νὰ φιλόνεικος μαζῇ τον πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος, (ᾗ κατὰ τιμ. ὑπ.) « Μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι, πρὶν κτλ. » Ἰλ. Β.

'Επίδω, ῃς, ῃ, ωμεν κτλ., ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ 'Εφοράω.

'Επιδῶ, ῷς, ῷ, ῶμεν κτλ., ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ 'Επιδίδωμι.

'Επι-δωμάτιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τῶν δωμάτων.

'Επι-δωμάω-ῶ, Μ. ήσω, = (ᾗ εὐχρηστ. τῷ) 'Επιδωμέω.

'Επιδῶμεθα, ά. πλθ. προσ. τοῦ μσ. ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ 'Επιδίδωμι.

'Επιδὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ 'Εφοράω.

'Επι-δωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χαρίζω προσέτι (ὡς ἐκ προσθήκης).

'Επιδώσω, μέλλ. τοῦ 'Επιδίδωμι.

'Επιδώτης [ἐπιδίδωμι], ου (ὁ). δοτὴρ (δωρητὴς) ἀγαθῶν, (ἐπίθ. διαφόρων θεοτήτων).

'Επιείκεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἐπιεικοῦς, μετριότης, πραότης, κοσμιότης, εὐμένεια, χρηστότης κτλ. (εἰς τὸν Ἵππαρ.) πιθανότης. « Δόγου —, »

'Επιείκελος (ὁ, ἡ), Π. ὅμοιος, παρόμοιος. « Θεοῖς —, » "Ομ.

'Επιεικεύω ᾗ (μσ.) 'Επ.-εικεύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Εἶμαι ἐπιεικής.

'Επιεικὴς [ἐπὶ, ἔοικα], ές (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος, ἀνάλογος. δίκαιος, μέτριος. πρᾶος, μετριόφρων, συγκαταβατικὸς, φιλάνθρωπος· χρηστὸς, κόσμιος· τίμιος. (ἐνίοτε ἐπὶ πραγμ.) πιθανὸν, ἐνδεχόμενον. (καὶ σπανιότ. μὲ ἀπαρ.) ἱκανόν. « Τύμβον οὐ μάλα πολλὸν, ἀλλ' ἐπιεικέα τεῦξαν, Ἰλ. Ψ. « Τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν, » 'Οδ. Μ. (ᾗ ἀπολ.) « Ὡς ἐπιεικὲς (ἐνν. ἐστὶν), » Ἰλ. Τ. Ψ. « Ὃν κ' ἐπιεικὲς ἀκοῦσαι, » Ἰλ. Δ., εἶνε εὔλογον (δίκαιον), πρέπει. « Οἵ' ἐπιεικὲς ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, » Ἰλ. Τ., καθὼς εἶν' ἐπρέπον. « Παῖς τὰ μὲν ἄλλα ἐπιεικής, ἄφρων δέ, » Ἡρ. « Οἰκέτης ἐπιεικής, » Ἰσκρ. « Τιμωρὸς ἐπιεικής, » Δ. Ἁλ. « Ὁδὸν ἐπιεικῆ καὶ καύφην τὸ πρῶτον, » Πλ. « Ὁμολογίᾳ τινὶ ἐπιεικεῖ ἀποπέμψασθαι, » Θκ., μὲ εὔσχημον τρόπον. (καὶ μὲ ἀπαρ.) « Ἐπιεικὲς χαδέειν, » Ἵππαρ., ὅσον νὰ χωρῇ. (καὶ ἀφῃρημ.) Τὸ ἐπιεικὲς, » Πλάτ., ἀντὶ Ἡ ἐπιείκεια. « Τοῦ ἐπιεικοῦς τυχεῖν, » Δημ., νὰ εὕρῃ συγκατάβασιν, νὰ δικασθῇ κατ' ἐπιείκειαν.

'Επ.εικτὸς, ή, όν, Π. [ἐπὶ, εἴκω]. ἐνδοτικὸς, παραχωρητικὸς, εὐκολοοικονόμητος. ὑποχωρητός. « Σθένος οὐκ ἐπιεικτὸν, » Ἰλ. Ε., ἀνένδοτον, ἀκαταδάμαστον. « Πένθος οὐκ ἐπιεικτὸν, » Ἰλ. Ξ., ἀπαρηγόρητον, ἀκατάπαυστον. « Ἔργα γελαστὰ κοὐκ ἐπιεικτά, » 'Οδ. Θ., ἀνυπόφερτα.

'Επιεικῶς, ἐπίρ. Πρεπόντως, ἀνηκόντως, εὐλόγως· μὲ ἐπιείκειαν· μετρίως, ὁπωσοῦν, περίπου· συνήθως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον· ἀπροχρώντως, κάμποσον (ἀρκετὰ) πολύ. πιθανῶς. σχεδόν.

'Επιειμένος, η, ον, Π. ἀντὶ 'Εφειμένος, μσ. ἢ πθ. πρκ. τοῦ 'Εφίννυμι.

'Επιεσάμενος, Π. μσ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. ᾗ

'Επιείσομαι, Π. μσ. μέλλ. τῆς ὀρς. τοῦ "Επειμι (ἐπὶ, εἶμι).

'Επιέλδομαι (χ. Μ.), Π. ἐπιθυμῶ προσέτι ἢ κατὰ πολλά. ὑπερεπιθυμῶ.

†'Επιελίκτωρ [ἐπιελίσσω], ορος (ὁ), Π. ὁ περιτυλίζων ἑαυτὸν ἐπάνω εἴς τι.

'Επι-έλπομαι (χ. Μ.), Π. ἐλπίζω μετὰ βεβαιότητος.

'Επίελπτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μετὰ βεβαιότητος ἐλπιζόμενος.

'Επιέναι, ἀπαρ. τοῦ "Επειμι (ἐπὶ, εἶμι).

'Επιένυμι, ἰων. Π. ἀντὶ 'Εφέννυμι.

'Επι-έπομαι, ἰων. Π. ἀντ. 'Εφέπομαι.

'Επιέσασθαι, ἰων, ἀντὶ 'Εφέσασθαι, μσ ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. καὶ

'Επιέσμαι, Π. ἀντὶ 'Εσσῖμαι, μσ. ἢ πθ. πρκ. καὶ

'Επίεσσα, Π. ἀντὶ 'Εφεῖσα, ἀόρ. ά. τῆς ὀρς. τοῦ 'Εφέννυμι.

'Επιετὴς, έος (ὁ, ἡ). αὐτοῦ τοῦ "ετους, ἐφετεινός.

'Επι-ζαρέω-ῶ, Π. ἀντὶ 'Επιβαρύνω.

;'Επιζαφελὴς, ές καὶ

'Επιζάφελος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπὶ, ζα, ὀφέλλω]. σφοδρὸς, ὁρμητικός. ‖. (τὸ οὐδ.) 'Επιζαφελές, ἀντὶ –

'Επιζαφελῶς, ἐπίρ. Π. δυνατὰ, κατὰ πολλὰ, μὲ μεγάλην ὁρμὴν, μὲ ὑπερβολήν.

'Επι-ζάω-ῶ, Μ. ζήσομαι. (μὲ ὀνομ.) Ζῶ ἔπειτα ἀπὸ τινα ἢ μετὰ τὸ τέλος τινὸς πράγματος.

'Επιζείω, Π. ἀντὶ 'Επιζέω.

'Επίζεμα (τό), [ἐπιζέω]. νερὸν ἢ ἄλλο ὁποιονδήποτε ὑγρὸν τὸ ὁπ. χύνομεν ξεματιστὸν ἐπάνω εἰς ἰατρικόν τι τοῦ ὁπ. θέλομεν νὰ 'πάρωμεν τὴν οὐσίαν.

'Επιζεύγνυμι, Μ. ζεύξω Ζεύγω (Ζευγαρόνω, 'Ενόνω) τι μετ' ἄλλου, συνάπτω. « Εὐθεῖα ἐπιζευγνύουσα ἢ ἐπιζευγνυμένη, » Μθματ. ἢ συνάπτουσα δύο σημεῖα. (καὶ πθ.) « 'Επέζευκται δὲ γέφυρα τῷ ποταμῷ, » Στρ., εἶνε στημένη ἐπάνω ἑνόνουσα τὰς δύο ὄχθας του. 2) = 'Επιζυγόω, κλείω. « Στόμα ἐπιζ., » Αἰσχλ.

'Επιζευκτὴρ (ὁ). (ἐν γεν.) ὁ ἐπιζευγνύων (ἑνόνων, συνδέων), (ἰδιαιτ.) σχοινὶ διὰ δέστιμον, (ἴδε Ζευκτηρία).

'Επιζευκτικὸς, ή, ον. 'Ο χρηστιμεύων πρὸς ἐπιζεῦξιν (γρμτκ.).

'Επίζευξις [ἐπιζεύγνυμι], εως (ἡ). δέσιμον δύο πραγμάτων ὁμοῦ, συνένωσις, συναρμογὴ, (ῥτρ.) εἶδος ἐπαναλήψεως (ὁπ. πολλῶν τὸ τῇ Αἰσχ. « Θῆβαι δὲ, Θῆβαι κτλ.).

'Επιζεφύριος καὶ

'Επιζέφυρος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) πρὸς τὸν ζέφυρον ἄνεμον (δηλ. πρὸς δυσμὰς), δυτικός.

'Επι-ζέω, Μ. ζέσω. Βράζων φουσκόνω ᾗ ἐξαγείνω ἐπάνω, ἀναβράζω. « Ἀφρὸς ἐπιζείων, » 'Ορφ. « Ἡ χολὴ (« Ἡ 'Οργὴ) ἐπιζεῖ, » Ἀρχφ., βράζει, ἀνάπτει, (καὶ μτνμ.) « Ἀκούσαντί μοι ἡ νεότης ἐπέζεσε, » 'Ηρ., (καιν.) ἄναψε τὸ αἷμά μου, ἔβρασε (ἀπὸ θυμόν). (ᾗ συνηθ.) « Θυμάλωψ ὑμῖν ἐπέζεσεν, » Ἀρχφ., ἀνεδοθῇ εἰς τὸ σῶμά σας. 2) (μτβτ.) κάμνω τι νὰ βράσῃ (νὰ ἀναβράσῃ). « Δέδηγε πυρὶ ἐπιζ., » Εὐρ.

'Επιζήλιος (ὁ, ἡ), = 'Επίφθονος, ζηλευτὸς, ἀξιοζήλευτος. 2) = Ζηλότυπος. « Εὐνούχων γένος... ἐπιζήλιον, » Βαθ.

'Επιζήμιος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (ἢ γινόμενος πρὸς) ζημίαν, βλαπτικός. 2) ὁ ὑποβαλλόμενος εἰς ζημίαν (εἰς πρόστιμον). « Εἰς τὸν ξύλλογον ἴωσαν· ἐπιζήμιοι, ἐὰν μὴ ἴωσι, » Πλάτ. ‖. (ὀθ. οὐσ.) 'Επι-

ζήμιον (τὸ), ἡ ἐπιβαλλομένη εἰς τινα ζημία, τιμωρία, πρόστιμον. « Τὰ αὐτὰ ἐπιζήμια αὐτοῖς ἔστω, » Πλάτ.

Ἐπιζημιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπιβάλλω ζημίαν (τιμωρίαν, πρόστιμον), ζημιόνω, βλάπτω. τιμωρῶ.

Ἐπιζημίωμα (τὸ), = Ἐπιζήμιον, καινὴ, πρόστιμον.

Ἐπιζημίως, ἐπίρ. Πρὸς ζημίαν, πρὸς βλάβην, μὲ τρόπον ἐπιζήμιον.

Ἐπιζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ μετ' ἐπιμονῆς, προσπαθῶ (ἐπιθυμῶ) νὰ ξανακτήσω τι (τὸ ὁπ. μοῦ ἔλειψε).

Ἐπιζήτημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπιζητεῖ τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιζητήσεως.

Ἐπιζητήσιμος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἐπιζητήσεως, ἐπιθυμητός, περισπούδαστος.

Ἐπιζήτησις, εως (ἡ). τὸ ἐπιζητεῖν, ἡ μετ' ἐπιμονῆς ζήτησις, ἀναζήτησις.

Ἐπιζητητικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐπιζήτησιν.

Ἐπι-ζορέω-ῶ, Μ. ώσω. = Ἐπισκοπίζω.

Ἐπι-ζυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. εἶμαι σωληνωμένος.

Ἐπιζυγίς, ίδος (ἡ). τὸ μέρος τῆς τοξοβόλου ἢ πετροβόλου μηχανῆς ὅπου ἐμβάλλεται ἡ ἐπιτοξίς.

Ἐπι-ζυγόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τὸν ζυγὸν (τὸν σύρτην) τῆς θύρας, μανδαλόνω.

Ἐπιζύγωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐπιζύγωσιν (θύρας), μάνδαλος κτλ.

Ἐπιζύγωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐπιζυγόω, κλείσιμον θύρας (κτλ.), μανδάλωμα.

Ἐπι-ζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω τι ἐπάνω ἢ ἀπὸ ἄνω, (ὄθ. πῦ. ἢ μεγ.) « Ἐπεζωσμέναι, » Ἡρ., αἱ γυναῖκες αἱ ἀπ' ἀρχαίου ἀνέσυρον καὶ ἔζωναν ὑπὸ τὸ στῆθος (ἡμίγυμνον) τὰ φορέματά των.

Ἐπιζώστρα (ἡ). ζώνη, ζωνάρι (κυρ. τῶν στρατιωτῶν), (παρβλ. Ζωστήρ).

Ἐπίηλε, Π. γ'. ἑν. προσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Ἐπάλλω.

Ἐπίημι, Ἰων. ἀντὶ Ἐφίημι.

Ἐπιήνδανε, Π. ἀντὶ Ἐφήνδανε, γ'. ἑν. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐφανδάνω.

Ἐπίηρα (τὰ), Π. αὐδ. τοῦ (ἀχρ.) Ἐπίηρος, = Ἐπιήρανος, πολλὰ ἀρεστὸς, εὐάρεστος, ἐπιθυμητός. « Ἐπίηρα φέρειν τινί, » Ὅμ., Σοφ., = Χαρίζεσθαι, προξενεῖν εὐχαρίστησιν (εὐαρεστεῖν) εἴς τινα, (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) « Ἀμπλακίης ἐπίηρα, » Νόνν., = Χάριν, ἕνεκα, περί. (ἄλλως τὸ γράφουν ἓν ῥημα. Ἐπὶ ἦρα, ἴδε Ἦρα καὶ

Ἐπιήρανος (ὁ, ἡ). Π. [ἐπί, ἐράω], = Ἐπέραστος, περιπόθητος. (μὲ δοτ.) « Οὔμοι γίγνεται ἐπιήρανα θυμῷ, » Ὀδ. Τ., δὲν τὰ ἐπιθυμεῖ ἡ ψυχή μου. 2) (μὲ γεν.) = Ἥρανος, ἁρμόδιος, ὠφέλιμος, βοηθητικὸς, ἀποτρεπτικός. « Ἄασις ἀκόντων —, » Ἐπιγρ. « Νεύριον —, » Ἀθ. « Σοφῶν ἔργων (« Ἀρετᾶς ») —, » Στεβ., κάτοχος, (παρβλ. Ἐπίηρα).

Ἐπιηρεφὴς, έος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐπηρεφής.

(Ἐπίηρος), Π. ἀμφ. χ μετγν. ἀντὶ Ἐπιήρανος, ἐπιθυμητός, (συγχ. τῷ Ἐρίηρος).

Ἐπιθαλάμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον. « Ἐπιθαλάμιον (ἐννοῶ ᾆσμα), » Θεοκρ., τὸ τραγοῦδι τοῦ γάμου.

Ἐπιθαλασσίδιος καὶ

Ἐπιθαλάσσιος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τῆς θαλάσσης. (κοιν.) ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, παραθαλάσσιος. « Πόλις —, » Ξεν. (καὶ ἄλλ.) « Τὰ ἐπιθαλάσσια τῆς Πελοποννήσου, » Θκ.

ἡ Ἐπιθάλασσος (της), ου (ὁ, ἡ), σπανιότ. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπιθαλάσσιος.

Ἐπιθαλπὴς, έος (ὁ, ἡ). ζεστός. (μεφορ.) τερπνὸς, θελκτικὸς, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-θάλπω, Μ. θάλψω. Ζεσταίνω (κυρ. τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος), ζεσαίνω ἀπὸ πάνω.

Ἐπι-θαμβέω-ῶ, Μ. ήσω. Μένω ἔκθαμβος (Ἐκπλήττομαι) εἴς τι.

Ἐπιθανάτιος ἢ Ἐπιθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ πλησιάζων εἰς τὸν (καταδικασμένον εἰς) θάνατον. 2) ὁ ἐπιφέρων θάνατον, θανατηφόρος, θανάσιμος. 3) ὁ γινόμενος ἐν καιρῷ τοῦ θανάτου. « Ὠδὴ —, » Λξ.

Ἐπιθανατίως καὶ Ἐπιθανάτως, ἐπίρ. Διὰ θάνατον, θανασίμως. « Ἐπιθανατ. ἔχει, » Πλδ., κινδυνεύει ν' ἀποθάνῃ, εἶνε διὰ θάνατον.

Ἐπιθανὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἐπιθάνατος, κινδυνεύων ν' ἀποθάνῃ.

Ἐπι-θάπτω, Μ. θάψω. Θάπτω τι ἔπειτα ἢ πρὸς ταῖς ἄλλοις.

Ἐπι-θαῤῥέω καὶ Ἀττ. -θαρσέω]-ῶ, Μ. ήσω, (μὲ δοτ.) Ἔχω τὸ θάῤῥος (τὰς ἐλπίδας μου εἰς. 2) ἔχω ἢ λαμβάνω θάῤῥος κατά τινος, δὲν φοβοῦμαι.

Ἐπι-θαῤῥύνω (ἢ Ἀττ. -θαρσύνω), Μ. υνῶ. Ἐμπνέω θάῤῥος, ἐνθῤῥύνω, ἐγκαρδιόνω.

Ἐπι-θαυμάζω, Μ. άσω. (μὲ αἰτ.) Θαυμάζω (Τιμῶ, Ἔχω εἰς ὑπόληψιν καὶ φιλοδωρῶ) τινα.

Ἐπι-θεάζω, Μ. άσω, = Ἐπιθειάζω.

Ἐπι-θεάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, = Ἐπιθεωρῶ, παρατηρῶ.

Ἐπι-θειάζω, Μ. άσω. Ἐπικαλοῦμαι (Φέρω μάρτυρα) τὸν θεὸν ὑπὲρ ἢ κατά τινος· (ἐν γέν.) λέγω ἢ πράττω τι μὲ θρησκευτικὸν σέβας καὶ μὲ ἐνθουσιασμόν· προφητεύω. (ἴδιαιτ.) δίδω χαρακτῆρα θειότητος εἴς τι, τὸ ἀποδίδω εἰς θείαν δύναμιν ἢ ἔμπνευσιν. « Τὰς πράξεις ἐπιθ., » Πλ. (καὶ παθ.) « Τόπος ἐπιτεθειασμένος, » Πλδ., ἱερὸς, (παρβλ. Ἐπιθεάζω).

Ἐπιθείασις, εως (ἡ) καὶ

Ἐπιθειασμὸς (ὁ). τὸ ἐπιθειάζειν, ἐπίκλησις θεοῦ (κυρ. μὲ θρησκευτικὸν ἐνθουσιασμόν)· ἐξορκισμός.

Ἐπιθειαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐπιθειασμόν.

Ἐπιθεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἐπιθεῖτε, Π. ἀντὶ Ἐπιθείητε, β'. πλθ. προσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἐπιτίθημι.

Ἐπι-θέλγω, Μ. θέλξω, = Ἐπάδω, κατευνάζω.

Ἐπίθεμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπιτίθεται (βάλλεται ἐπάνω) εἴς τι, (ἢ ὡς) σκέπασμα, (Τουρκ.) καπάκι, (ἢ ὡς) ἐπιτρικόν, ἔμπλαστρον, κατάπλασμα· (ἢ ὡς) στολίδι ἢ σημάδι. « Τάφου —, » Παυσ.

Ἐπι-θεραπεύω, Μ. εύσω. Φροντίζω (Ἐπιμελοῦμαι, Ἐνεργῶ, Ὀργανίζω) διά τι ἢ ἀκόμη, (Θκδ. Η', 47).

Ἐπι-θερμαίνομαι, Μ θερμανθήσομαι. Θερμαίνομαι ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐπιπολαίως.

Ἐπίθες, ἀόρ. β'. τῆς προς. τοῦ Ἐπιτίθημι.

Ἐπίθεσις [ἐπιτίθημι], εως (ἡ), = Ἐπιβολή, βάλσιμον ἐπάνω εἰς· ἐπιχείρησις κατά τινος, προσβολή· ἐπιβουλή· δόλος, ἀπάτη, κακουργία. « Τὰ μὲν ἐκ παρατάξεως, τὰ δ' ἐξ ἐπιθέσεως, » Πλδ. « Ἐπισημασίας —, » Ἰατρ., εἰσβολὴ πυρετοῦ. 2) (γραμτ. καὶ ῥτρ.) χρῆσις ἢ σχηματισμὸς ἐπιθέτου, (Ἀρχτ. Ῥτρ. Γ.).

Ἐπι-θεσπίζω, Μ. ίσω. Ἐπικυρόνω ἢ Ἐγκρίνω τι διὰ χρησμοδοτήσεως· (ἐν γέν.) χρησμοδοτῶ ἐπάνω εἴς (δηλ. ὦ·ά) τι.

Ἐπι-θεσπισμὸς (ὁ). τὸ ἐπιθεσπίζειν, ἢ διὰ χρησμοδοτήσεως ἐπιβεβαίωσις ἢ συγκατάθεσις (θεοῦ), (ἐν γέν.) χρησμοδότησις περί τινος.

Ἐπιθετέον, θετ. τοῦ Ἐπιτίθημι.

Ἐπιθέτης, ου (ὁ). ἀπατεών, ἐπίβουλος.

Ἐπιθετικὸς, ἡ, όν. Πρόθυμος ἢ Ἐπιτήδειος πρὸς ἐπίθεσιν, τολμηρὸς, δρμητικός. 2) (Γραμτ.) ὁ ἀνήκων εἰς ἐπίθετον, ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν ἐπιθέτων.

Ἐπιθετικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐπιθέσεως (προσβολῆς, ἐπιβουλῆς κτλ.), ἀπατηλῶς. 2) (Γραμτ.) ἐν εἴδει ἐπιθέτου.

Ἐπίθετος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιτεθεὶς (βληθεὶς ὕστερον ἢ ἀπὸ ἄνω, προστεθεὶς), (τρπ.) ξένος, ἑτερογενὴς· πρόσθετος, ἐπείσακτος (« Ἑορτὴ —, » Ἰακρ.)· ἐπίπλαστος, ὄχι φυσικὸς (« Κόσμος —, » Δ. Ἁλ.). ‖ (Γραμτ.) « Ἐπίθετον (ὄνομα), » τὸ προστεθέμενον πρὸς δήλωσιν τῆς ποιότητος (τὸ χαρακτηρίζον τὰς ἰδιότητας) τοῦ ὀνομαζομένου προσώπου ἢ πράγματος. 2) (Ἰατρ.) ὁ χρησιμεύων ὡς ἐπίθεμα (ἔμπλαστον κτλ.).

Ἐπιθέτως, ἐπίρ. = Ἐπιθετικῶς.

Ἐπι-θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω κατόπιν ἢ κατεπάνω τινός, Ἐπιτρέχω.

Ἐπι-θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ μὲ προσοχὴν (ἔχων ὅτηλ. προσηλωμένα τὰ βλέμματά μου ἐπάνω εἴς) τι, παρατηρῶ. 2) θεωρῶ πάλιν (ἐκ νέου), Ἀναθεωρῶ.

Ἐπιθεώρησις, εως καὶ

Ἐπιθεωρία (ἡ). τὸ ἐπιθεωρεῖν, θεωρεῖν μὲ προσοχὴν ἢ κατ' ἐπανάληψιν, παρατήρησις, ἀναθεώρησις.

Ἐπιθῇ, γ'. ἑν. προσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐπιτίθημι.

Ἐπι-θήγω, Μ. θήξω. Ἀκονίζω τι (καὶ μεταφορ. Ἐρεθίζω τινὰ) κατά τινος ἢ ἔτι μᾶλλον, παροξύνω. (μὲ δοτ.) « Ἐπιθήξας οἱ τῶν δορυφόρων τοὺς ἀφειδεστάτους, » Γρηγ.

Ἐπιθήκη (ἡ), [ἐπιτίθημι]. προσθήκη.

Ἐπι-θηλέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἐπιθάλλω.

Ἐπίθημα (τὸ), = Ἐπίθεμα (κυρ. τάφου).

Ἐπιθηματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων ὡς) ἐπίθημα.

Ἐπιθηματουργία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τοῦ ἐπιθηματουργοῦ.

ἡ Ἐπιθηματουργὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἐπιθήματα.

Ἐπι-θηματόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Σκεπάζω μὲ) ἐπίθημα· (ἀμτβ.) « Καθίσαντον ἐπιθηματοῦντα, » Ἀθ., ἔχοντα (κλεισόμενον μὲ) ἐπίθημα.

Ἐπιθηράρχης, ου, (ὁ), = Ἐλεφαντάρχης.

Ἐπιθηραρχία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ ἐπιθηράρχου.

Ἐπιθήραρχος (ὁ), = Ἐπιθηράρχης.
Ἐπιθήσω, μέλλ. τοῦ Ἐπιτίθημι.
Ἔπι-θι, ἐνστ. τῆς προστ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπί, εἶμι).
Ἐπι-θιγγάνω, Μ. θίξομαι, (μὲ δοτ. ἢ γεν.), = Ἐπιψαύω, ἐγγίζω ἐπιπολαίως.
Ἐπίθλασις, εως (ἡ), τὸ σύστ. τοῦ
Ἐπι-θλάω-ῶ, Μ. άσω. Σπάνω ἀπὸ πάνω ἢ ἐπιπολαίως.
Ἐπι-θλίβω, Μ. θλίψω. Πατῶ (Ζουλίζω) ἀπὸ πάνω ἢ ἐπιπολαίως.
Ἐπίθλιψις, εως (ἡ), τὸ σύστ. τοῦ προηγ.
Ἐπι-θοάζω, Μ. άσω, Π. κάθημαι ἐπάνω εἰς (κυρ.) κάθημαι ὡς ἱκέτης εἰς τὰς βαθμίδας τοῦ βωμοῦ (ὅθ. συνοδ. μὲ αὐτ.) ἱκετεύω, ἐκμωνοῦμαι (ἐπικαλοῦμαι) ἱκετικῶς. « Τάδε καὶ θρηνῶ κἀπιθοάζω, « Εὐρ. (παρβλ. Ἐπιθεσίζω).
Ἐπι-θολόω-ῶ, Μ. ώσω. Θολόνω τὴν ἐπιφάνειάν τινος πράγματος, ἐπισκοτίζω.
Ἐπιθορεῖν, ἀόρ. β΄, τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιθρώσκω.
Ἐπι-θρέμμαι, Μ. θροῦμαι. (μὲ δοτ.) Ἐπιπηδῶ, Ἐπιθαίνω, (κυρ. ἐπὶ κτην.) βαπτίζω.
Ἐπι-θρόω-ῶ [ἐπί, θυρίς], Μ. ώσω, = Ἐπισκεπάζω.
Ἐπι-θρυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω θόρυβον ἐπάνω εἰς (δηλ. ἐν ᾧ γίνεται ἢ λέγεται) τι, δείχνω διὰ χειροκροτήσεων ἢ φωνῶν τὴν συγκατάθεσίν ἢ δυσαρέσκειάν μου εἰς τὰ λεγόμενα ἢ πραττόμενα. « Καὶ τὸ πλῆθος ἐπεθορύβει τὴν ὑαλιμφείαν ταῖς αἰμωγαῖς, Γρηγ. « Καὶ ἡ βουλὴ δῆλει ἐγένετο εὐμενῶς ἐπιθορυβήσασα, « Ξεν.
Ἐπι-θρασύνω, Μ. υνῶ. Αὐξάνω (Προσθέτω εἰς) τὸ θράσος τινός, ἐρεθίζω τὴν θρασύτητά του, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπιθαρσύνω).
Ἐπι-θράττω, Μ. θράξω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπιταράττω.
Ἐπι-θραύω, Μ. θραύσω. Συντρίβω τι (Τὸ κάμνω θρύμματα) ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό.
Ἐπιθρέξας, ἀορ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπιτρέχω.
Ἐπίθρεπτος (ὁ, ἡ), [ἐπιτρέφω], θρεμμένος ὡς ἐκ προσθήκης, εὐτραφέστερος τοῦ δέοντος. « Σὰρξ—, « Ἱππκρ.
Ἐπι-θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Θρηνῶ ἐπάνω εἰς (δηλ. διά) τι.
Ἐπιθρήνησις, εως (ἡ), Θρῆνος γινόμενος περί τινος, μυρολόγι.
Ἐπίθρηνητος (ὁ, ἡ), Γλσ. θρήνων ἄξιος.
Ἐπι-θροέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπιβοῶ, Ἐπιθορυβῶ.
Ἐπι-θρομβέομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Σχηματίζομαι εἰς θρόμβους ἐπάνω εἰς.
Ἐπι-θρυλλέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαθρυλλῶ τι περί ἢ κατά τινος.
Ἐπι-θρύπτω, Μ. θρύψω, = Διαθρύπτω.
Ἐπι-θρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. β΄. Ἐπέθορον), Π. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) Πηδῶ ἐπάνω εἰς· (μὲ ἐπιρ.) τρέχω πηδῶν, τινάζομαι, (μτφ.) ἐπίκειμαι, ἐπικρέμαμαι.
Ἐπι-θυμαίνω [ἐπί, θυμός], Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) Ὀρέγομαι ν' ἀποκτήσω τι, (κοιν.) τὸ θέλει ἡ καρδία μου· ἔχω ἐπιθυμίαν (ἴδε τὴν λέξιν).
Ἐπίθυμημα (τὸ), πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμεῖ τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιθυμίας.
Ἐπίθυμησις, εως (ἡ), τὸ ἐπιθυμεῖν, ἐπιθυμία.
Ἐπιθυμήτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ
Ἐπιθυμητήρ, τῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐπιθυμητής, οῦ (ὁ). ὁ ἐπιθυμῶν (ν' ἀπολαύσῃ τι), ἐπιθυμητής. « Πολέμου—, « Καλλ.
Ἐπιθυμητικός, ἡ, όν. Ὁ δυνήμενος εἰς (ἢ ἐπιρρεπὴς πρὸς) ἐπιθυμίαν. « Τὸ ἐπιθυμητικόν, « Φλσφ., ἡ ἐπιθυμία.
Ἐπιθυμητικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἐπιθυμίαν. « Ἐπιθυμητικῶς ἔχω τινός, « Λξ., ἐπιθυμῶ.
Ἐπιθυμητός, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. ἐπιθυμεῖ ἢ πρέπει νὰ ἐπιθυμῇ τις, ἄξιος ἐπιθυμίας, ὀρεκτικός.
Ἐπιθυμία (ἡ). ἡ σφοδρὰ τάσις τῆς ψυχῆς πρὸς ἀπόλαυσιν τοῦ ὄντος ἢ δοκοῦντος ἐφετοῦ· (ἐπὶ κακοῦ) ἡ ὑπερβολὴ καὶ κατάχρησις τῆς τοιαύτης τάσεως, ὄρεξις ἐμπαθής, ἀκρασία. « Οὐδ' ἐπιθυμία χαλεπὸν· τῇ γὰρ ἐπὶ θυμὸν ἰούσῃ δυνάμει δῆλον ὅτι τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα, « Πλάτ.
2) (συνοδ. καὶ μτγν.) τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιθυμίας. « Θάνατος ταλαιπωρούντων ἐπιθυμία, « Σολ.
Ἐπιθυμίαμα (τὸ), πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐπιθυμίασιν, [ἐκ τοῦ
Ἐπι-θυμιάω-ῶ, Μ. άσω. Καίω τι ἐν εἴδει θυμιάματος, καπνίζω.
Ἐπιθύμιος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ ἐπιθυμῶν τι, ἐπιθυμητής.
Ἐπιθυμίς, ίδος (ἡ), στέφανος ἀπὸ θύμον (θυμάρι) ἢ ἄλλα ὁποιαδήποτε ἄνθη, (παρβλ. Ὑποθυμίς).
Ἐπιθυμόδειπνος (ὁ, ἡ), ὁ ἐπιθυμῶν δεῖπνου, ὁ ἐρχόμενος ἀρτὰ εἰς τὸ δεῖπνον, (ἐπιμ.) μένων μόνον μὲ τὴν ὄρεξιν (καθὼς λέγομεν συνήθως).
Ἐπίθυμον (τὸ), εἶδ. παρασιτικοῦ φυτοῦ (τὸ ὁπ. αὐξάνει ἐπάνω εἰς τὸν θύμον), (Γαλλ.) cuscute.
Ἐπι-θύνω, Μ. υνῶ, = Ἐπευθύνω.
Ἐπι-θυσιάζω, Μ. άσω, καὶ
Ἐπιθύω, Μ. θύσω. Θυσιάζω ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐπάνω εἰς τι. « Νέρωνι Γέλβαν ἐπιθυσάμεθα, « Πλ., νὰ θυσιάσωμεν τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον. (ᾗ κατὰ τμσ. Π.) « Τοῦτον, κατέκτειν', ἐπὶ δ' ἔθυσα μητέρα, « Εὐρ.
Ἐπιθύω (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ.) ἐφορμῶ κατά τινος· (μτφορ. μὲ ὁπαρ.) ἐπιθυμῶ μέ ὑπερβολήν, ὑπερεπιθυμῶ. « Κῦσαι ἐπιθύουσα τέρεν στόμα, « Ἀπολλιν. (τὸ ὁπ. διὰ τὴν ασλλαβικὴν ἔκτασιν τοῦ ι τῆς προθ., ἀνάγουσί τινες εἰς τὸ Ἐπιθύνω).
Ἐπιθωρακίδιον (τὸ). ἐπανωφόρι τὸ ὁπ. φοροῦν ἐπάνω ἀπὸ τὸν θώρακα.
Ἐπι-θωρακίζω, Μ. ίσω. Ἐνδύω (Ἁρματόνω) τινὰ ἔπειτα (ἀπὸ πάνω) μὲ τὸν θώρακα.
Ἐπι-θωρήσσω, Μ. ήξω, Ἰων. = Ἐφοπλίζω (καὶ μσ. Ἐνοπλίζομαι) κατά τινος.
Ἐπι-θωύσσω, Μ. ύξω, Π. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) ἐρεθίζω (ἐγκαρδιόνω) τινὰ μὲ ταῖς φωναῖς μου.
Ἐπιίδμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐπίστωρ
Ἐπιΐζομαι, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐφέζομαι.
Ἐπίστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ γνωρίζων τι, ἔχων αἴσθησιν τινός, εἰδήμων, ἔμπειρος. « Γεωμετρίης—, « Ἐπιγρ.
Ἐπικάββαλλε, Π. ἀντὶ Ἐπικατέβαλλε.
Ἐπι-καγχάζω, Μ. άσω καὶ
Ἐπι-καγχαλάω-ῶ (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ.) γελῶ δυνατὰ (γαχλαντζίζω, [συνοδ.] χαίρω, καυχῶμαι διά τι. « Κύνες δ' ἐπικαγχαλῶσι πυκνὸν ὀλακτιῶντες « Κοίντ.
Ἐπι-καθαιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἐπεκαθεῖλον κτλ.). Καλυῶ (Ῥημνίζω, Κατεβαίνω) τι ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό.
Ἐπικαθαίρω, Μ. αρῶ. Καθαρίζω τι ἔπειτα ἢ πρσέτι.
Ἐπι-καθαρίζω, Μ. ίσω, = Ἐπικαθαίρω.
Ἐπι-καθέζομαι, Μ. εδοῦμαι, = Ἐπικάθημαι.
Ἐπι-καθεύδω, Μ. εὐδήσω. Κοιμῶμαι ἢ Εἶμαι πλαγιασμένος ἐπάνω εἰς.
Ἐπι-καθηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Καρφώνω ἐπάνω εἰς.
Ἐπικαθῆκα, ἀόρ. τοῦ Ἐπικαθίημι.
Ἐπι-καθήμαι, Μ. καθ-εσθήσομαι. (μὲ δοτ.) Κάθημαι (καὶ ἐπὶ ἀψύχ. Κεῖμαι) ἐπάνω εἰς (« Πόλις λόφον ἐπικαθημένη, « Δ. Ἁλ., κειμένη ἐπὶ)· κάθημαι καὶ παραμονεύω κατά τινος, (ἐπιμ.) πολιορκῶ.
Ἐπι-καθιζάνω καὶ Ἐπι-καθ-ίζω, Μ. ίσω ἢ «ήσω. Καθίζω (Τοποθετῶ) τινα ἐπάνω (καὶ μτφορ. κατεπάνω) τινός. ‖ (ἀμτβ. ἢ ἐλλ. μὲ δοτ.) = Ἐπικάθημαι, πολιορκῶ.
Ἐπι-καθίημι, Μ. ἐπικαθ-ήσω. Καταλύω (Καταιβάζω, Κάμνω ἢ Ἀφίνω νὰ πέσῃ) τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός, καταιβίζω (ῥίπτω) τι πρσέτι ἢ ἔπειτα ἀπό. « Τὰς πύλας ἐκ μηχανήματος ἀνέσπασαν... εἶτ' αὖθις ἐπικαθῆκαν, « Ἄππ.
Ἐπι-καθίσταμαι, Μ. καταστήσομαι (ἀόρ. Ἐπικατέστην). Καταβαίνω πατῶν ἐπάνω εἰς.
Ἐπικάθισμα (τὸ). σκαμνί, καθέδρα κτλ.
Ἐπι-καθιστάνω, Μ. ἐπικατα-στήσω. Στήνω· Τοποθετῶ, [μτφορ.] διαιρίζω] πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἔπειτα ἀπό. ἀντικαθιζῶ. « Τοῦ στρατηγοῦ τελευτήσαντος ἕτερον ἐπικατέστησαν, « Πλθ. (καὶ μσ.) « Φυλακὴν ἐπικαθίστανται, « Θκ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) « Οἱ ἐπικαθιστάμενοι ἄρχοντες, « αὐτ., οἱ διοριζόμενοι εἰς τοπον τῶν καυθέντων.
Ἐπι-καθοράω, Μ. όψομαι (εὔχρ. κυρ. μόνον ὁ ἀόρ. β΄. Ἐπικατεῖδον). Κυττάζω (Παρατηρῶ) ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω, Ἐπιβλέπω.
Ἐπι-καινίζω, Μ. ίσω. Ἀνακαινίζω, ἀνανεόνω, (παρβλ. Ἐπ.νεόω).
Ἐπι-καινοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω πάλιν (Προσθέτω) ἄλλας (νέας) καινοτομίας.
Ἐπι-καινουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιχειρίζομαι πάντοτε νέον (καινοφανὲς) τι ἔργον.
Ἐπι-καινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνακαινίζω, μεταποιῶ ἐπὶ τὸ καινοφανέστερον, καινοτομῶ. « Νόμους—, « Αἰσχλ.
Ἐπικαιρία (ἡ). ἁρμοδιότης καιροῦ ἢ τόπου ἢ περιστάσεων, εὐκαιρία, [ἐκ τοῦ
Ἐπίκαιρος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν καιρῷ (τῷ δέοντι), εὔθετος, ἁρμόδιος, χρήσιμος· αὐσιώδης, σημαντικός, ἐπίσημος· (ἐπὶ πλήγ.) = Καίριος.
Ἐπικαίρως, ἐπίρ. Ἐν καιρῷ καὶ (κατάλληλ.) τόπῳ (τῷ πρέπουσι), εὐκαίρως, εὐθέτως.
Ἐπίκαιρος (ὁ, ἡ), = Ἐπίκαιρος. « Ἐν ἐπικαίρῳ, « Θκ., ἐν δέοντι (καιρῷ ἢ τόπῳ). 2) (μτγν.) Ἐπίκηρος, πρόσκαιρος.

Ἐπικαίρως, ἐπίρ. = Ἐπικαιρίως.

Ἐπικαίω, Μ. καύσω. Καίω τὴν ἐπιφάνειά τινος πράγματος, καψαλίζω, (χυδ.) τσουρουλίζω. «Ἐπικάει τὸν φλοιόν,» Θεόφρ. (καὶ πθ.) «Οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐπικεκαυμένοι,» Πλάτ. 2) (μὲ δοτ. ἢ γεν. ἐκ δ'.) καίω τι ἐπάνω ἢ πρὸς τιμήν τινος. «Πῦρ ἐπικαίω, Ὅμ. Ἴλ., ἀνάπτω φωτιάν (εἰς τὴν γωνιάν).

Ἐπικαλαμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Σταχολογῶ ἔπειτα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, συνάζω τὰ ἀπομεινάρια τῶν πρὸ ἐμοῦ σταχολόγων.

†Ἐπικαλαμίς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπισκαλαμίς.

Ἐπικαλέω-ῶ, Μ. έσω, = Ἀποκαλῶ, ὀνομάζω. «Ἀνδραποδιστὰς ἐπικάλει,» Αἰξ. «Ὁ Μνήμων ἐπικληθείς,» Δκ. 2) (μὲ θετ. ἐκ δ'.) ἐγκαλῶ, κατηγορῶ. «Μανίαν ἐπικαλοῦντες αὐτοῖς,» Αἰξ. (ἢ μὲ ἀπαρ.) «Ἐπικαλέσαντες τοῦ πολέμου αἰτίους εἶναι,» Θκ. (καὶ πθ.) «Τὰ ἐπικαλούμενα,» Ἰσοκρ., ἀντὶ τὰ ἐγκλήματα. 3) (μσ.) προσκαλῶ τινα (ἐξ ὀνόματος) πρὸς βοήθειάν μου. «Λακεδαιμονίους ἐπεκαλοῦντο,» καὶ ἐπαμύνειν ἐκέλευον,» Θκ. (καὶ κατὰ τμ. Π.) «Ἐπὶ δὲ κάλεσσον Ἄρτεμιν,» Ἄραττ. 4) (ἰδιωτ. Νμ.) κάμνω ἔκλητον τὴν δίκην μου εἰς τινα. «Καίσαρα ἐπικαλοῦμαι,» Γρφ.

Ἐπ-καλλύνω, Μ. υνῶ καὶ

Ἐπ-καλλωπίζω, Μ. ίσω. Στολίζω ἀπὸ πάνω, ξαναστολίζω.

Ἐπικάλυμμα (τὸ), πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐπικάλυψιν, σκέπασμα (κυρ. καὶ μτφορ.) «Πλούτος δὲ πολλῶν ἐπικάλυμμα κακῶν,» Μέν.

Ἐπικαλυπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐπικαλύπτω.

Ἐπικαλυκτήριον (τὸ), = Ἐπικάλυμμα, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ=)

Ἐπικαλυπτήριος (ὁ ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐπικάλυψιν.

Ἐπικαλύπτω, Μ. ὑψω. Σκεπάζω τι ἀπὸ πάνω, σκεπάζω ὅλως διόλου, (τρπ.) συσκιάζω· ἐπισκοτίζω. παθ. τὸ ἐπικαλύπτεσθαι τὸν νοῦν ἐνίοτε πάθει ἢ νόσοις ἢ ὕπνῳ, ὁ Ἀρετ.

Ἐπικάλυψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπι-κάμνω, Μ. καμοῦμαι. (μὲ δοτ.) Πάσχω (τήκομαι, θλίβομαι) διά τι. «Μήτε τοῖς παρελθοῦσιν ἐπικάμνειν, μήτε τῶν ἐπιόντων προκάμνειν,» (Ἀρίσιππ. παρ') Ἀθ.

Ἐπικαμπή (ἡ). τὸ ἐπικάμπτειν, λύγισμα· (συνδύαζ.) τὸ μέρος ὅπου ἐπικάμπτεταί τι, γύρισμα, (παρβλ. Ἔκτροπή).

Ἐπικαμπής, ές (ὁ, ἡ). κυρτός (ὀλίγον), λυγισμένος, γυριστός, δρεπανοειδής.

Ἐπικάμπιος (ὁ, ἡ), = Ἐπικαμπής. ‖ (οὐσ.) «Τὸ τῆς στοᾶς ἐπικάμπιον,» Πλ., ἀντὶ Ἡ ἐπικαμπή.

Ἐπικάμπτω, Μ. κάμψω. Λυγίζω τι (μετρίως), τὸ κάμνω κυρτὸν (καμπύτερον) (μτφρ.) κάμνω τινὰ νὰ καμφθῇ (νὰ κλίνῃ) εἴς τι, μεταπείθω, (παρβλ. Ἐπικλονῶ) ‖ (ἄλλ. ἡ μσ.) γυρίζω πάλιν πρὸς τὰ ἔνω, ἀνακάμπτω, (Ἀρετ. 2. δ', 4.)

Ἐπικαμπύλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπικαμπής.

Ἐπίκαμψις, εως (ἡ). τὸ ἐπικάμπτειν, λύγισμα, κύρτωμα.

Ἐπικανθίς, ίδος (ἡ), = Ἔγκανθις.

Ἐπίκαρ, Π. ἀντὶ Ἐπὶ κεφαλὴν (κάρα), μὲ τὸ κεφάλι κάτω, κατακέφαλα.

Ἐπι-καρδιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω καρδιόπονον.

Ἐπικαρπία (ἡ). ἡ κατ' ἔτος αὔξησις (τὸ προϊόν) ὁποιουδήποτε κτήματος, (ἐν γέν.) πρόσοδος, εἰσόδημα· διάφορον. «Αὐτὰ τὰ τραφὲν βόσκημα καὶ τὴν ἐπικαρπίαν λογισάμενος,» Ἄρρ. «Τὴν ἐπέτειον ἐπικαρπίαν,» Πλάτ. 2) ὁ ἐπὶ τῶν καρπῶν (τῶν προϊόντων) τινὸς λαμβανόμενος κατ' ἔτος φόρος, ἡ δεκατεία. «Ἡ ἀπὸ βοσκημάτων ἐπικαρπία τε καὶ δεκάτη καλουμένη,» Ἄρστ. «Ἐπικαρπίας τῶν ἐν τῇ γῇ γεωργούντων ἐκλέξας 90 μνᾶς,» Ἀνδκδ. 3) ἡ ἀπόλαυσις τοῦ καρποῦ (τοῦ προϊόντος) ὁποιουδήποτε κτήματος, (Γαλλ.) usufruit, (Ἀγλ. Ζ. Ἰς. Δ. Γ'.).

Ἐπικαρπίδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἰρασκόμενος ἐπὶ (σκεπάζων τὴν ἐπιφάνειαν) ὁποιουδήποτε καρποῦ. «Χνοῦς —,» Ἔγκρ.

Ἐπι-καρπίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ἐκκαρπίζομαι, ἐξανελῶ ὅλην τὴν γονιμότητα ἀγροῦ τινος (σκείρωντάς τον κατὰ συνέχειαν).

Ἐπικάρπιος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ἢ εἴδων καρπόν, καρπερός. «Ζεὺς —,» Ἄρστ., ὁ συντελῶν πρὸς καρποφορίαν. 2) ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὴν κορυφὴν ἢ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὁποιουδήποτε καρποῦ, (ὄθεν) «Ἐπικάρπια (τά),» (Φαν. παρ.) Ἄθην., ἡ μύταις (κατ' ἄλλ. τὰ ταινιὰ) τῶν πωρικῶν. 3) ὁ φορούμενος εἰς τὸν καρπὸν τῆς χειρός. «Ὄφεις ἐπικάρπιοι,» Φλεγρ., βραχιόλια εἰς σχῆμα ὄφεων. 4) (οὐσ.) Ἐπικάρπιον (τὸ), καρποῦ, ἐπικαρπία.

Ἐπικαρπολεγέω-ῶ, καὶ (μσ. δ καὶ εὐχρηστοτ.) -οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Συλλέγω τοὺς καρποὺς τοὺς ὁπ. ἄφησαν οἱ τρυγηταί, (παρβλ. Ἐπιῤῥωγολεγέω).

Ἐπικάρσιος [ἐπίκαρ], α ἢ ος, ον, = Ἐγκάρσιος, λοξός, πλαγιαστός.

Ἐπικαρσίως, ἐπίρ. = Ἐγκαρσίως.

Ἐπι-καρτερέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐγκαρτερῶ, ἐπιμένω.

Ἐπι-καρωτεύω, Μ. εύσω. Προσθέτω ἔπειτα καὶ ἄλλο καρύκευμα (εἰς τὸ φαγητόν).

Ἐπι-κατα-βαίνω, Μ. βήσομαι. (μὲ αἰτ. προθ.) Κατα-βαίνω παρακάτω· ἐρείπω (ἐπιπίπτω) κατά τινος ὅστις εὑρίσκεται χαμηλότερα. 2) (τρπ.) = Ἐπεξέρχομαι, κατατρέχω τινὰ πρὸς ἐκδίκησιν.

Ἐπι-κατα-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ῥιπτῶ (βρυμνίζω) ἢ Χαμηλόνω (καταιβάζω) εἰς ἐπάνω εἴς (δηλ. ἐπί) τι ἢ κατά τινος. «Ἐπικατεβάλλει τοῦτοις τὸν οἶκον,» Ἰώσ. «Σκέλη ἐπικαβάλλε νῆσον,» Διόνυσ. «Ἐπικαταβάλλουσι τὰ ὠταῖσι κύνες), ὁ Ξεν., ῥήγνουν (κρεμνοῦν) τ' αὐτία τῶν κάτω (ὅτι ἀνεῦρον τὰ ἴχνη τοῦ λαγοῦ).

Ἐπι-κατα-γελάω-ῶ, Μ. γελάσομαι. Περιγελῶ ἐκ νέου ἢ ἔτι μᾶλλον.

Ἐπι-κατ-άγνυμι, Μ. ἐπικατ-άξω (ἀόρ. Ἐπικατέαξα κτλ.) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κατασυντρίβω τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω ἄνω; ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐπι-κατ-άγομαι, Μ. αχθήσομαι (ἀόρ. Ἐπικατήχθην κτλ.). Καταβαίνω (καὶ ἐπὶ πλοίων) Ἐμβαίνω εἰς τὸν λιμένα ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον.

Ἐπι-κατα-δαρθάνω, Μ. δαρθήσομαι· (μὲ δοτ.) Κοιμῶμαι (Ἀποκοιμῶμαι) ἐπάνω εἰς (δηλ. ἐν ᾧ γίνεται) τι ἢ ἔπειτα ἀπό (Θκ. Δ', 133).

Ἐπι-κατα-δέω, Μ. δήσω. Δένω ἢ Φασκιόνω ἀπὸ πάνω. «Ὅσα δυνατὸς ἦν συλλαβών, ἐπικατέδησέ μου (λέγει ὁ ὄνος τοῦ Λουκιανοῦ), τὰ ἔβδεσεν (ἐφόρτωσε δεμάτι) ἐπάνω μου.

Ἐπι-κατα-δύομαι, Μ. δύσομαι. Βουλῶ (βυθίζομαι) ἔπειτα ἀπό.

Ἐπικατάδυσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., βύθισμα (καὶ ἐπὶ ἀστέρων) βασίλεμα κατοπινόν.

Ἐπι-κατα-θέω, Μ. θεύσομαι. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Κάμνω ἐπιδρομὰς εἰς τοὺς τόπους τινός.

Ἐπι-κατα-θλάω, Μ. θλάσω. Κατασυντρίβω, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπικατακλάω).

Ἐπι-κατα-θύω, Μ. θύσω, Ἐπιθύω.

Ἐπι-κατ-αγίζω, Μ. ίσω, γραμ. ἐξηγ. τοῦ Ἐπαγίζω.

Ἐπι-κατ-αίρω, Μ. αρῶ. (μὲ δοτ.) Ἀφίνομαι ἀπὸ πάνω καὶ πίπτω (Καταβαίνω, ἐπάνω εἰς τι.

Ἐπι-κατα-καίω, Μ. καύσω. Καταφλογίζω τι ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό

Ἐπι-κατα-κλάω-ῶ, Μ. άσω. Κατασυντρίβω ἢ Κατακάμπτω ἐπικείμενος.

†Ἐπι-κατα-κλείω, Μ. κλείσω, = ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κατακλείω.

Ἐπι-κατα-κλίνω, Μ. κλινῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀκκουμβῶ ἢ Πλαγιάζω τινὰ ἐπάνω εἰς.

Ἐπι-κατα-κλύζω, Μ. κλύσω. Πλημμυρῶ καὶ σκεπάζω τόπον τινὰ (Πλημμυρῶν φθάνω) ἕως εἰς.

Ἐπι-κατα-κοιμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Κοιμῶμαι (Ἀποκοιμῶμαι) ἐπάνω εἰς.

Ἐπι-κατ-ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀκολουθῶ κατόπιν, ἔρχομαι (καὶ τρπ. συμβαίνω) ἀμέσως ἔπειτα ἀπό.

Ἐπι-κατα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι. Προφθάνω (Ἔρχομαι) ἔξαφνα καὶ πάνω τινὰ ἐπάνω (δηλ. ἐν ᾧ εἶνε ἀκόμη) εἰς ἔργον τι. «Ἐπεὶ δὲν ἡ σελήνη τὸν ἥλιον ἐπικαταλάβῃ,» Πλάτ. «Νυκτὸς ἐπικαταλαβούσης,» Διόδ.

Ἐπικατάληξις (ἡ), [ἐπὶ, κατὰ, ἀλλάσσω], τὸ διδόμενον ἢ λαμβανόμενον περιπλέον διὰ τὸ ἄλλαγμα τῶν χρημάτων, (Ἰταλ.) agio.

Ἐπι-κατα-μένω, Μ. μενῶ. (μὲ δοτ.) Μένω κατόπιν τινὸς (Ἀπομένω) παυθεὶς διὰ μερικὴν ἢ διὰ πολὺν καιρὸν ἀκόμη.

Ἐπι-κατα-μωκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Παριγελῶ τινα ἐπάνω εἰς (δηλ. διά) τι.

Ἐπι-κατα-μωμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Μέμφομαι (κατηγορῶ) τινα διὰ τοῦ προσέτι.

Ἐπι-κατα-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ἀπὸ πουθενὰ κάτω ὕστερον ἀπὸ ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐπι-κατα-πίμπρημι, Μ. κατα-πρήσω. Καταχύνω ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐπι-κατα-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω (κατακέφαλα) ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπι-κατα-πλάσσω(-ττω), Μ. πλάσω. Ἐπιβάλλω καταπλασμα.

Ἐπι-κατα-πλέω, Μ. πλεύσομαι, Ἔρχομαι (μθάνω) εἰς τὸν λιμένα ἔπειτα ἀπό ὅλλον. 2) πλέω κατά τινος.

Ἐπικαταπτάς, άσα, άν, άορ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπικαθίπταμαι.

Ἐπι-κατ-αράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Καταρῶμαί τινα ἐπάνω εἰς ,ἐγλ. ὑπέρ τι.

Ἐπι-κατ-αράσσω, Μ. άξω. Κτυπῶ τι (καὶ ἀμτθ. Πίπτω) μέ πρόπον καὶ ὁρμὴν ἐπάνω εἰς.

Ἐπικατάρατος (ὁ, ἡ). κατηραμένος ἢ ἄξιος κατάρας.

Ἐπι-καταρ-ρέω, Μ. ῥεύσω ἢ ῥυήσομαι. Χύνομαι (καὶ μτνμ. Ῥέῳ [ἢ Λυόνω ἢ Διγαθυμῶ] καὶ πίπτω) ἐπάνω εἰς.

Ἐπικαταρ-ρήγνυμι, Μ. ῥήξω. Ξεσχίζω (ἀπ. Ξεσπάνω) ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπι-καταρ-ριπτέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐπι-καταρ-ρίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω τι μὲ ὁρμὴν ἐπάνω ἢ κατεπάνω ἢ κατά τινος.

Ἐπι-κατα-σείω, Μ. σείσω. (μὲ δοτ. ἐλ δ'.) Σείων (Κουνῶν) δυνατὰ ῥίπτω (χρημνίζω) τι ἐπάνω τινός. «Ἐπικατασεισθέντος αὐτοῖς τοῦ εἰκήματος, « Βασ.

Ἐπι-κατα-σκάπτω, Μ. σκάψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σκάπτω, χρημνίζω τι ἐπάνω τινός (δηλ. κάμνω νὰ πέσῃ καὶ νὰ τὸν πλακώσῃ).

Ἐπι-κατα-σκευάζω, Μ. άσω. Κατασκευάζω ἢ ἐπισκευάζω (ἑτοιμάζω) τι ἔπειτα ἀπὸ ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐπι-κατα-σκάω-ῶ, Μ. άσω. Σύρω (Τραβῶ) τι πρὸς τὰ κάτω ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπι-κατα-σκήνδω, Μ. σπείσω. (μὲ δοτ.) Χύνω κατὰ γῆς (Προσφέρω) τι ἐν εἴδει σπονδῆς ἐπάνω εἰς (ἢ διά) τι ἢ προσέτι ἢ ἔπειτα ἀπό, (παρβλ. Ἐπιθύω).

Ἐπι-κατα-στρέφω, Μ. στρέψω. Χρημνίζω (Ἀναποδογυρίζω) τι ἐπάνω τινός (συνεχ.) τελειόνω (καὶ ἐλλ. ἀποθνήσκω) ἔπειτα ἀπό.

Ἐπι-κατα-σφάζω(σφάττω), Μ. σφάξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σφάζω (Φονεύω, Θυσιάζω) τινὰ ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον.

Ἐπι-κατα-τέμνω, Μ. τεμῶ. Κατακόπτω (Κατακερματιάζω) καὶ ἄλλο τι ἀκόμη (πρὸς τοῖς ἄλλοις), (ὅθεν ἐπὶ μετάλλ.) τρυπῶν ὑποκάτωθεν τὴν γῆν προχωρῶ ἐπέκεινα τῶν σωρῶν μου, τρυπῶ καὶ μέρος ὅ,που θέν μου ἀνήκει.

Ἐπι-κατα-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Τρέχω ἔξαφνα (καμνω αἰφνίδιον ἐπόρμησιν) κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἢ προχωρῶ κυνηγῶν αὐτὸν κατόπιν καὶ λεηλατῶν ἕως εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς χώρας.

Ἐπι-κατα-φέρομαι, Μ. ἐπικατενεχθήσομαι. (μὲ δοτ.) Πίπτω (Ἐρημνίζομαι, Ῥήγνυμαι τὸν κατέφορον) ἀπὸ πεθενὰ ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινος.

Ἐπικατάφορος (ὁ, ἡ). (μὲ αἰτ. πρόθετ.) ἐπιρρεπὴς πρὸς, εὐκατάφορος.

Ἐπι-καταχάω-ῶ, Μ. ήσω. Χώνω (Σκαλίζω) τι ἐπιπολαίως, σκάπτω ἐπάνω-ἐπάνω (τὴν ἐπιφάνειαν μόνον).

Ἐπι-κατα-ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. Λέγω ἀλληπάλλήλων (Προσθέτω εἰς τὰ προλαβόντα ἢ ἄλλα) ψεύδη κατά ἢ περί τινος.

Ἐπι-κατα-ψήχω, Μ. ψήξω. Χαϊδεύω μέ τὸ χέρι ἐπιπολαίως τινά ἕνα τὸν ἡμερώσω.

Ἐπικατεῖδον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπικαθοράω.

Ἐπι-κάτ-ειμι, Μ. ειμι, = Ἐπικατέρχομαι (τοῦ ἐπ χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλ.).

Ἐπι-κατ-ερόω-ῶ, Μ. άσω. Χύνω πρόσετι, χύνω ἀπὸ πάνω, πραιχύνω

Ἐπι-κατέρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἐπικατῆλθον κεφλ.). Καταβαίνω ἐπάνω ἢ κατεπάνω ἢ κατόπιν τινός.

Ἐπι-κατ-ίσχω, Μ. ἐπικαθέξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κρατῶ (Σταματῶ, Ἐμποδίζω) τι μερικὴν ἀκόμη καιρόν.

Ἐπικατ-ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατηγορῶ πρόσετι ἢ ἔπειτα. 2) (λογικ.) θέτω καὶ ἄλλο ἐπίθετον ἵνα χαρακτηρίσω (προσδιορίσω ἀκριβέστερον) τὴν ἰδιότητα τοῦ πράγματος, (ὅθεν:

Ἐπικατηγόρησις, εως καὶ

Ἐπικατηγορία (ἡ). πρόσθεσις καὶ ἄλλου ἐπιθέτου πρὸς ἀκριβέστερον ὁρισμὸν τοῦ πράγματος, ἐπεξήγησις τῶν χαρακτηριστικῶν (τῶν ἰδιοτήτων) τοῦ ὑποκειμένου.

Ἐπικατηνέχθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἐπικαταφέρομαι.

Ἐπικατιών, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ Ἐπικάτειμι.

Ἐπι-κατοικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ ἐπάνω ἢ πλησίον τινός, (κατὰ τὸν Κορ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐτι κατοικέω).

Ἐπι-κατονομάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) δίδω εἰς πρᾶγμα ἢ πρόσωπόν τι (Τὸ ἐπονομάζω, Τὸ καθιερόνω μὲ) τὸ ὄνομα ἄλλου τινός.

Ἐπι-κατ-ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατορθόνω ἢ διορθόνω τι ἔπειτα ἀπό.

Ἐπι-καττύω, Μ. ύσω Ἐπαλλόνω ἐκ νέου, ξαναπαλλόνω, ἐπάνω εἰς τὸ πρώην ὑπάρχον μπάλωμα (κάττυμα) προσθέτω καὶ ἄλλο.

Ἐπικαυλόφυλλος (ὁ, ἡ). (βτν.). φυτὸν τὸ ὁπ. ἔχει τὰ φύλλα ἐπάνω εἰς τὸν καυλόν (εἰς τὸ κατεπάνω).

Ἐπικαυμα (τὸ). μέρος τοῦ ἐπιπέδου ἐκεῖ ἡ ἐπιφάνεια, καύσιμον ἐπιπολαιον· (χειρουργ.) εἶδος ἐξανθήματος τὸ ὁπ. σχηματίζεται εἰς τὸ Ἐπαυράδι τοῦ Ἐπατιεῦ, (ἴδε καὶ

Ἐπίκαυσις, εως (ἡ). τὸ ἐπικαίειν, καῦσιμον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, καψάλισμα, (χυδ.) τσουρούφλισμα· ξέγδαρμα τῆς ἐπιδερμίδος, σύγκαυμα.

Ἐπίκαυστος (καυτός), ου (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου ἐκεῖ ἡ ἐπιφάνεια, καψαλισμένος, (χυδ.) τσουρουφλισμένος· ἡλιοκαμένος (ἡλιοκαμένος).

Ἐπι-καυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Καυχῶμαι περί ἢ κατά τινος, (ὅθεν:

Ἐπικαύχησις, εως (ἡ). τὸ νὰ καυχᾶται τις περί ἢ κατά τινος.

Ἐπι-καχλάζω, Μ. άσω, Π. κεκυπῶ πεθενὰ καὶ κάμνω ποιόν τινα κρότον. « Κῦμα πέτρας ἐπικαχλάζεσκεν, « Ἀπλλν.

Ἐπι-κάω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπικαίω.

Ἐπίκειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι βαλμένος (τοποθετημένος, προσηρμοσμένος, [ἐν γέν.] Εὑρίσκομαι) ἐπάνω εἰς. « Ὀφθαλμὸς μέσῳ ἐπέκειτο μετώπῳ, « Ἡσ. « Θέραι γλώσσῃ οὐκ ἐπίκεινται, « Θγν. 2) (συνκθν. καὶ μτνμ.) εἶμαι πάντοτε καρών, στέκω ἐπάνω ἀπό τὸ κεφάλι τινος ἕτοιμος πάντοτε νὰ ἐπιπέσω κατ' αὐτοῦ· τὸν κυνηγῶ ἀπὸ κοντά, δὲν τὸν ἀφίνω οὔτε στιγμὴν νὰ ἀναπνεύσῃ. « Ἀνάγκη μοι ἐπίκειται τοὺς πολεμίους « Θκ. (καὶ μτνμ.) « Τὰ δὲ Κύθηρα νῆσός ἐστιν, ἐπίκειται δὲ τῇ Λακωνικῇ κατὰ Μαλέαν, « οὗτ., κεῖνται πλησίον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ χρησιμεύουν ὡς ὁρμητήριον κατ' αὐτῆς. (καὶ τρπ.) « Κρατερὴ δ' ἐπίκεισετ' ἀνάγκη, « Ἰλ. Ζ. « Τοῖς ἁμαρτάνουσι τιμωρίαι ἐπίκεινται, « Λκργ. (καὶ ἀπολ.) « Σκώμματα ἐπικείμενα, « Λξ., τὰ πρόχειρα ἢ εὐκαῖρα (λεγόμενα ὅπου καὶ ὅταν πρέπῃ), (παρβλ. Ἔγκειμαι). 3) (κθ. μὲ αἰτ.) ἔχω τι βαλμένον ἐπάνω μου, φορῶ εἰς τὸ κεφάλι μου. « Κράνη (« Κυνῆν) ἐπικείμενοι, « Λξ., (παρβλ. Παράκειμαι).

Ἐπι-κείρω, Μ. κερῶ καὶ Π. κέρσω. Κουρεύω (θερίζω) τὸ ἐπάνω-ἐπάνω. « Ἐπικείρειν τὸν σῖτον, « Θεωρ. (καὶ μτνμ.) « Πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας, « Ἰλ. Π. (καὶ τρκ.) « Ἐπὶ μήδεα κείρει, « Ἰλ. Ο., Π., χαλνᾷ (ἀνατρέπει) τὰ σχέδιά μας.

Ἐπικεκαλυμμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Σκεπαστά· (μτνμ.) κρυφά· αἰνιγματωδῶς.

Ἐπικέκλημαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐπ κάμπτω.

Ἐπικεκρυμμένως [ἐπ.κρύπτω], ἐπῤῥ (μτχ.). Κρυφίως, κρυφά, σκεπαστά.

Ἐπι-κελαδέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) = Ἐπιδοῶ, Ἐπικροτῶ.

Ἐπικέλευσις, εως (ἡ). ἡ δι' ἐπιφωνήσεως παρακίνησις (ἐγκαρδίωσις).

Ἐπικελευστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπῤῥ.) -κῶς. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) ἢ Πρόθυμος πρὸς ἐπικέλευσιν, παρορμητικός, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-κελεύω καὶ (μσ.) Ἐπι-κελεύομαι, Μ. εύσω, -ομαι, = Ἐγκελεύομαι, παρακινῶ (ἐγκαρδιόνω) τινα φωνάζοντάς του ἐπανειλημμένως.

Ἐπι-κέλσομαι (ἀόρ. Ἐπεκελόμην), Π. ἀντὶ Ἐπικαλοῦμαι.

Ἐπι-κέλλω, Μ. κέλσω, Π. (μὲ δοτ.) ἀράζω πουθενά.

Ἐπι-κεντρίζω, Μ. ίσω. Ἐγγίζω (Τρυπῶ) ἐπιπολαίως μὲ τὸ κεντρί. 2) (ἐπὶ φυτ.) = Ἐγκεντρίζω, Ἐμπολλιάζω.

Ἐπίκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὴν κορυφὴν ἢ εἰς τὸ κέντρον (τὰ μεσαιτατον σημεῖον), κεντρικός.

Ἐπι-κεντρόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Τοποθετῶ) τι εἰς τὸ κέντρον (καταμεσῆς), (ὅθ.

Ἐπικέντρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπι-κεράννυμι, Μ. κεράσω. Ἀνακατόνω (ἐκ νέου) ὑγρόν τι μετ' ἄλλα, συγκερνῶ (συνεχ.) μετριάζω, βάλλω κρασί εἰς τὸ κρουνῆρι, κερνῶ. « Κύρβεσσι κέλευον οἶνον ἐπικρῆσαι, « Ὀδ. Η. (ᾧ πθ.) « Ὁ δὲ κρητὴρ αὖτος ἐπικίρναται ὑπὸ δελφῶν θεσφανίοισι, « Ἡρ.

Ἐπίκερας, ατος (τὸ), εἶδος φυτοῦ, τὸ ἄλλ. Λίγυκερας, (ἴδε Τῆλις).

Ἐπικραστικός, ἡ, όν. Ἁρμόδιος εἰς τὸ νὰ μετριάζῃ διὰ τῆς ἀνακράσεως τοὺς χυμούς, εὐκρατικός.

Ἐπικερδαίνω, Μ. κερδήσομαι. Κερδαίνω περαιτέρω, αὐξάνω τὸ κέρδος μου.

Ἐπικέρδεια (ἡ) καὶ

Ἐπικέρδειον (τὸ). κέρδος προσγινόμενον περιπλέον.

Ἐπικερδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (δίδων, ἀφίνων) κέρδος.

Ἐπικέρδιον (τό), = Ἐπικέρδειον.

Ἐπικερδῶς, ἐπίρ. Μὲ κέρδος, ἐπωφελῶς.

Ἐπικερτομέω-ω, Μ. ήσω. Πειράζω μὲ εἰρωνικοὺς λόγους· περιγελῶ (πικρῶς), ἐγγίζω κατάκαρδα (μὲ τοὺς λόγους μου, ὀνειδίζω.

Ἐπικερτόμημα (τὸ). λόγος ἐγγιστικὸς (πειρακτικός), περιγέλιον.

Ἐπικερτόμησις, εως (ἡ). πείραγμα μὲ ἐγγιστικοὺς λόγους, ὀνειδισμός, περίπαιγμα, περιγέλασμα.

Ἐπικερτόμης (ὁ, ἡ), Π. ὁ πειράζων (ἐγγίζων κατάκαρδα) μὲ τοὺς λόγους του, περιγελαστής· ἀπατηλός.

Ἐπικεύθω, Μ. κεύσω, Π. ἀντὶ Ἐπικρύπτω.

Ἐπικέφαλα, ἐπίρ. (μτγν.) ἀντὶ Ἐπὶ κεφαλήν, κατακέφαλα.

Ἐπικεφαλαιόμαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Ἐπαναλαμβάνω κεφαλαιωδῶς, ἐκτείνω ἐν περιλήψει, κάμνω συνοπτικὴν ἀνακεφαλαίωσιν τῶν εἰρημένων.

Ἐπικεφάλαιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κεφαλήν. « Κόσμος—, « Ἀξ., στολίδι τῆς κεφαλῆς. ‖. (οὐσ.) Ἐπικεφάλαιον (ἔνν. τέλος), « τὸ πληρωνόμενον κατὰ κεφαλήν, (κοιν.) κεφαλιάτικον.

Ἐπικέφαλον (τὸ). ἡ κορυφὴ (ἡ ἄκρα, τὸ κεφάλι) διαφόρων πραγμάτων.

Ἐπικέχηνα, πρκ. τοῦ Ἐπιχαίνω.

Ἐπικέχυδα (ὄθεν ἡ μτχ. Ἐπικεχυδώς, ὡς κύρ. ὄνομα εἰς τὸν Ἀρχφ.), πρκ. τοῦ Ἐπιχέζω.

Ἐπικήδειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς κηδείαν (γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐν καιρῷ κηδείας) νεκροῦ.

Ἐπικηδεύω, Μ. εύσω. Συγγενεύω διὰ κήδους μετά τινας, συμπενθερίζω.

Ἐπικηλάζω, Μ. άσω, = Ἐπονειδίζω.

Ἐπικήλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς κῆπον.

Ἐπικηραίνω, Μ. ανῶ. (μὲ δοτ.) Ἔχω (Τρέφω) ἔχθραν εἰς τὴν ψυχήν μου κατά τινος.

Ἐπικήριος καὶ

Ἐπίκηρος (ὁ, ἡ), [ἐπί, κήρ]. ὁ ὑποκείμενος εἰς τὴν εἱμαρμένην (εἰς τὴν μοῖραν, εἰς τὸν θάνατον), φθαρτός, πρόσκαιρος· ἄδύνατος, ἀνίσχυρος· φιλάσθενος.

Ἐπικηρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω ἀπὸ πάνω μὲ κηρί.

Ἐπικήρυγμα (τὸ). πρόσταγμα δημοσιευόμενον διὰ κήρυκος.

Ἐπικηρυκεία (ἡ). τὸ ἐπικηρυκεύεσθαι, στάλσιμον κήρυκος μὲ προτάσεις πρὸς τὸν ἐχθρόν· διαπραγμάτευσις περὶ εἰρήνης ἢ ἀνακωχῆς.

Ἐπικηρύκευμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπικηρυκείας, πρότασις περὶ εἰρήνης ἢ ἀνακωχῆς, [ἐκ τοῦ

Ἐπικηρυκεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ δοτ. ἢ προθ. πρὸς τὸν ἐχθρὸν κήρυκα μὲ προτάσεις (διαπραγματεύομαι πρὸς αὐτὸν διὰ κήρυκος) περὶ εἰρήνης ἢ ἀνακωχῆς. 2) (μέ αἰτ.) = Διακηρύττω ἢ Προκηρύττω (ἴδ.).

Ἐπικήρυκτος (ὁ, ἡ). ἐπικεκηρυγμένος. « Θάνατος—, « Ἀπρ.

Ἐπικήρυξις, εως (ἡ). (κυρ.) διακήρυξις βραβείου δι' ὅποιον ἤθελε φονεύσῃ ἢ συλλάβῃ τὸν καταδικασμένον κακοῦργον ἢ ὡς τοιοῦτον· (ἐν γέν.) οὐσ. τοῦ

Ἐπικηρύσσω (ττω), Μ. ξω· (ἐν γέν.) δημοσιεύω τι διὰ τοῦ κήρυκος, διακηρύττω, προκηρύττω· ἀναγορεύω, διορίζω. « Ἄλλον ἐπεκήρυξαν ἡμῖν ἐπίσκοπον, « Γρηγ. 2) (ἰδιωτ.) κηρύττω κοσμητά τινα χρημάτων ὡς βραβεῖον δι' ἐκεῖνον ὅστις φονεύσῃ ἢ συλλάβῃ κακοῦργον ἢ καταδικασμένον ὡς τοιοῦτον. « Χρήμασι ἐπεκήρυξαι αὐτῷ τοὺς (ἢ ἐπεκεκήρυχθαι αὐτῷ πρὸς τῶν) Θηβ., Δημ. (ᾧ ἀπολ.) « Ἐπεκηρυχθεῖς, « Δ. Ὑπόθ., ὁ φυγόδικος κατὰ τοῦ ὑπ. ἐπεκηρύχθησαν χρήματα. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) « Ἐπεκηρυχθεὶς χθονί, « Αἰσχλ., ἀναγγείλας ἑαυτὸν διὰ τοῦ κήρυκος ὡς κύριον αὐτῆς.

Ἐπικήρως, ἐπίρ. Ἀσθενῶς, ἀδυνάτως. « Τῆς φιλοσοφίας ἐπικήρως διακειμένης, « Ἰσοκρ.

Ἐπικιδνημι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐπεσκεδάννυμι, χύνω (σκορπίζω, ἐκτείνω) τι ἐπάνω εἰς. (μὲ αἰτ.) « Ἀδιοῦ ὕδωρ ἐπικιδνᾶται αἶαν, « Ἰλ. Β. (καὶ ἐπειρ. ματικῶς) « Ὅσσον ἐπικίδνατας ἠὼς, « Ἰλ. Η., ὡς ἀπλώνεται (φθάνει). (ᾧ τρτ.) « Κακοῖς δ' ἐπεκίδνατε θυμόν, « Χρσμ. σκεφθῆτε περὶ τῶν ἐπικειμένων δεινῶν.

Ἐπικινδύσιμα (τὸ). λόγος ἢ κίνημα παραβατικὸν πρὸς ἀσέλγειαν.

Ἐπικινδυνεύω, Μ. εύσω. Ἐκθέτω τι εἰς κινδυνον (Δ.κ.κινδυνεύω) εἰς λογαριασμόν τινος. « Ἐπικινδυνεύεται τῷ δανείσαντι τὰ ἀργύρια, « Δημ., οἱ ἐνδεχόμενος κινδύνου εἶνε εἰς βάρος τοῦ δανειστοῦ ἢ (ἁπλ.) ὁ δανειστὴς ριψοκινδυνεύει τὰ χρήματά του.

Ἐπικίνδυνος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιφέρων ἢ ἐπαπειλῶν κίνδυνον, κινδυνώδης. 2) (ἐνίοτε) ὁ ἐπαπειλούμενος ἀπὸ (ἢ εὑρισκόμενος εἰς) κίνδυνον. « Ἐπικίνδυνός ἐστι αἰεὶκοτε ἡ ἰωνίη, « Ἡρ., (ἴδε καὶ Θκ. ς'. 34).

Ἐπικινδυνώδης, ους (ὁ, ἡ), = Ἐπικίνδυνος, κινδυνώδης.

Ἐπικινδύνως, ἐπίρ. Μὲ (Εἰς) τρόπον ἐπικίνδυνον. « Νεῶν ἐπικινδ., « Δξ.

Ἐπικινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ τι (καὶ μσ. Κινοῦμαι) πρὸς· κινοῦμαι ὁλονῶν, κάμνω κινήματα (χειρονομίας).

Ἐπικίνυμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐπικινοῦμαι.

Ἐπικιρνημι, Π. ἀντὶ Ἐπικεράννυμι.

Ἐπικιχλίδες (αἱ), οὕτως ἐπεγράφετο παιγνιῶδές τι παίγμα ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Ὅμηρον καὶ ἔχον ἀντικείμενον τὰς κιχλας τὰς ὑπ. ἐλάμβανεν (ὡς λέγουν) ἀντ' αὐτοῦ δῶρον.

Ἐπικίχρημι, Μ. ἐπιχρήσω, = Ἐπιδανείζω.

Ἐπικλάζω, Μ. κλάγξω, Π. (μὲ δοτ.) κάμνω κλαγγὴν (βοῦζω, ἀντηχῶ) ἐπάνω εἴς τι. « Θαλάσσης—, « Ὀππ., (συγχ. τῷ Ἐπικλώζω).

Ἐπικλαίω, Μ. κλαύσομαι. (μὲ δοτ.) Κλαίω ἐπάνω εἰς (ὅηλ. διά) τι.

Ἐπίκλασις, εως (ἡ), τὸ ἀπ. τοῦ Ἐπικλάω.

Ἐπίκλαυστος καὶ Ἐπίκλαυτος (ὁ, ἡ). θρηνώδης.

Ἐπικλάω, Μ. κλάσω. Τσακίζω (λυγίζω) τι ἐπάνω εἰς, (μτφορ.) κινῶ εἰς ὀξυτον (· ἐς συμπάθειαν· χινόνω, μσ. αὐτπθ.) χάνω τὴν προθυμίαν μου, ἀτονῶ, (κοιν.) τσακίζει (τσακίζεται) ἡ καρδιά μου. (ὡς ἐπὶ τὸ πλθ. πθ.) « Ἡ ὀξεῖα περὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη, « Ἀκ. (καὶ πρκ.) « Ἐπεκλῶσα γλυκυθυμία, « Πλ. « Τῶν μελῶν τὸ πρόῤῥιζα ἐπικεκλασμένον, « Ἀκ., τὸ χαῦνον, τὸ ἔκλυτον. « Ἐπικλῶμαι τῇ γνώμῃ, « Ἀκ. (καὶ ἀπλ.) « Ἐπεκλάσθη, καὶ συνεχώρησε, « Πλ.

Ἐπικλάω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπικλαίω.

Ἐπικλεής, ές (ὁ, ἡ), = Περικλεής, περίφημος, ἔνδοξος. 2) Π. ἀντὶ Ἐπώνυμος. « Λάβρακα τροτέρπειν ἐπικλέα λαβροσύνῃσιν, « Ὀππ.

Ἐπικλείζω, Μ. ίσω καὶ

Ἐπικλείω, Π. ἀντὶ Ἐπικαλέω, ἐπονομάζω· ἐπικαλοῦμαι (ἐξ ὀνόματος). « Τόν ῥ' ἄνδρες ἐπικλείουσι βροτῶν, « Ἡρακλ. « Ἐπικλείοντες ἑῶιον Ἀπόλλωνα, « Ἀπόλλ. « Κυθέρειαν ἐπικλείοντες ἀμύνειν, « Ὑπτ. 2) ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω. « Τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι, ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέλῃται, « Ὀδ. Α.

Ἐπικλείω, Μ. κλείσω. Κλείω (Σφαλνῶ) καλὰ ἀπὸ πάνω, (Δκ. Τίμ.).

Ἐπικλήδην, Π. ἀντὶ Ἐπίκλην, κατὰ τὸ ὄνομα ἢ· ὀνομαστί, ἐξ ὀνόματος.

Ἐπικληθῆναι, πθ. ἀορ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπικαλέω.

Ἐπικληίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ἐπικλείζω.

Ἐπικληίω, Μ. ίσω, ίων. ἀντὶ Ἐπικλείω.

Ἐπίκλημα (τὸ), [ἐπικαλέω], = Ἔγκλημα, παράπονον, κατηγορία.

Ἐπίκλην, (κυρ.) αἰτ. τοῦ (ἀχρ.) Ἐπίκλη ἀντὶ Ἐπίκλησις, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιῤῥηματικῶς). « Ἄστρα ἐπίκλην ἔχοντα πλάνητες, « Πλάτ. « Πονηρία τις ἐξεύρε τινος ἐπίκλην λεγομένη, « αὐτ., ἔχουσα τὸ ὄνομά (ἐπονομαζομένη ἀπό) τινος ἰδιότητος. « Ἑρμογένης ὁ ἐπίκλην Ξωστήρ, « Σδ.

Ἐπικληρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ταὺς ἢ τὰς ἐπικλήρους.

† Ἐπικληρίτης, ου (ὁ) καὶ Ἐπικληρῖτες, ῶν (ἡ), Σχλ. ἀντὶ

Ἐπίκληρος (ὁ, ἡ). ὁ κληρονομῶν ὅλην τὴν περιουσίαν (μένων μόνος κληρονόμος). « Ἐπίκληρος τῇ ἀρχῇ, « Δ. Ἀλ. « Ἦν γὰρ οὐσίας μεγάλης ἐπίκληρος, « Πλ. ‖. (ἰδιωτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ἡ μοναγενὴς κληρονομοῦσα τὴν ὑπ. τὸν γάμον διεφλυαίκουν πρὸς ἀλλήλους ἐπὶ δικαστηρίου οἱ πλησιαίτεροι συγγενεῖς της (ἴδε Ἐπίδικος), (ὅθεν ἐν γέν.) περιμάχητος, ἀμφισβητήσιμος. (Ἀλλ' ἐπίκληροι ὠνομάζοντο πρωτύτ. καὶ αἱ πτωχαὶ ὀρφανοί, τὰς ὁποίας ἦτον ὑπόχρεως ἢ νὰ νυμφευθῇ ἢ νὰ προικίσῃ ἀναλόγως ἡ ὑπανδρεύσῃ ὁ πλησιέστερος αὐτῶν συγγενής).

Ἐπικληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω ἢ Μοιράζω (καὶ μσ. Λαμβάνω) = διὰ κλήρου.

Ἐπικλήρωσις, εως (ἡ). ἡ ἐν εἴδει ἐπιχω-

ρηγήσεως (καὶ κυρ. διὰ κλήρου) παραχώρησίς τινος πράγματος εἴς τινα. (Νμ.) κατακύρωσις.

Ἐπικληρωτός, ή, όν. Ὁ γινόμενος ἢ διορ.ζόμενος δι' ἐπικληρώσεως.

Ἐπικλής (ὀθ. εὔγρ. μόνον ἡ αἰτ. Ἐπικλέα), Π. ἀντὶ Ἐπικλητός, ἐπώνυμος.

Ἐπικλῆσαι, Π. ἀντὶ Ἐπικαλέσαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπικαλέω.

Ἐπίκλησις [ἐπικαλέω], εως (ἡ). (κυρ.) δεύτερον (πρόσθετον) ὄνομα, ἐπώνυμον, ἐπωνυμία. ■ Ὀνόματα κατὰ τὰ αὐτὰ Πτολεμαῖοι σφίσιν, ἄλλη δὲ ἐπίκλησις ἄλλῳ, ■ Παυσ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. δὲ ἐπιρρήματικῶς κατ' ἄλλ. τῆς Κατά) ■ Ἄρκτον ἣν καὶ Αἰτωλὸν ἐπίκλησιν καλέουσιν, ■ Ἰλ Σ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) ■ Ὃν ἔτεκε Σπερχειῷ, αὐτὰρ ἐπίκλησιν Βώρῳ, ■ Ἰλ Π., κυρίως μὲν μὲ τὸν Σπερχειόν, κατὰ τὸ ὄνομα (κατὰ τὸ λεγόμενον) δὲ μὲ τὸν Βῶρον, (παρβλ. Ἐπίκλην). 2) προσκάλεσμα (θεοῦ πρὸς βοήθειαν), ἐπιφώνησις· (Νμ.) ἔφεσις τῆς δίκης εἰς ἄλλο (ἀνώτερον) δικαστήριον. 3) ἀποδοσις τῆς αἰτίας (τοῦ ἐγκλήματος) εἴς τινα· μέμψις· κατηγορία. 4) ὄνομα, φήμη (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κακή).

Ἐπικλητέον, θετ. τοῦ Ἐπικαλέω.

Ἐπι-κλήσκω, Π. ἀντὶ Ἐπικαλέω.

Ἐπίκλητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπικληθεὶς (καλεσθεὶς ἔπειτα ἢ προσκαλεσθεὶς διὰ βοήθειαν). ■ Ἐπίκλητοι Καλυδωνίου ἀγρευτῆρες, Καλλ. ■ Σύλλογος—, ■ Ἡρ., ὁ ἐκτακτος καὶ συγκροτούμενος ἀπὸ μένας τοὺς ἐκλεκτοτέρους, (παρβλ. Ἐκκλησία). 2) κατηγορημένος, διαβεβλημένος, ἢ ἀξιοκατηγόρητος, ἐπίμεμπτος. ■ Ἐμισήθη καὶ ἐπίκλητος ἐγένετο, ■ Δ. Κάσσ. 3) (ἐπὶ καλοῦ) ἀνομαστός, περίφημος, ἐπίσημος. ■ Οὗτοι οἱ ἐπίκλητοι τῆς συναγωγῆς, ἄρχοντες φυλῶν, ■ Γρφ. (ἀλλ' ἴσως τοῦτο ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπικλυτός). 4) (ἐν γέν.) ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, ἐπεισακτος. ■ Λοιδορία—, ■ Θεόπ. 5) ὁ ἔχων τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἐπίκλησιν, ἐπώνυμος. ■ Ἡμέρα ἡ πρώτη ἐπίκλητος ἁγία ἔσται ὑμῖν, ■ Γρφ.

Ἐπικλιβάνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κλίβανον (φοῦρνον), ὁ εὑρισκόμενος (τοποθετημένος) ἐπάνω ἢ πλησίον τοῦ κλιβάνου.

Ἐπικλινὴς [ἐπικλίνω], ές (ὁ, ἡ). γυρτὸς (ὀλίγον)· κατηφορικός, (μτφρ.) ἐπιρρεπής. ■ Ἐπικλινὴ τῷ σφάγι, ᾗ μὴ ὀρθά, ■ Θφρ. ■ Λόφος (■ Ὑδός)—, ■ Πλ., Σδ. (ᾗ τοπ.) ■ Πρὸς φιλοσοφίαν —, ■ Παχυμ.

Ἐπικλινῶδης (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τῆς κλίνης (κείμενος).

Ἐπικλίντης, ου (ὁ). ὁ κάμνων τι νὰ κλίνῃ (νὰ γέρνῃ) πρός. ■ Σεισμός—, ■ Ἱππ., ὁ διεσθυνόμενος πλαγίως, λοξός.

Ἐπίκλιντρον (τὸ). τὸ μέρος εἰς τὸ ὁπ. πλαγιάζει (ἁπλωμβᾶ, ἀναπαύεται) τις, θρονὶ μὲ ἀκουμβιστήρια, (Τουρκ.) σοφᾶς, (Ἰταλ.) καναπές, [ἐκ τοῦ

Ἐπικλίνω, Μ. κλινῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βάλλω (Τοποθετῶ, Ἀκουμβῶ) τι πλαγίως ἐπάνω εἰς· (ἀμτβ. ἢ μσ.) κλίνω (γέρνω) ὀλίγον πρός· εἶμαι ἀκουμβισμένος (βαλμένος, πλαγιασμένος) ἐπάνω εἰς. ■ Οὐ δὲ πύλησιν εὖρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας, ἀλλ' ἀναπεπταμένας, ■ Ἰλ. Μ., τὰ θυρόφυλλα δὲν ἦσαν κλεισμένα (γυρισμένα).

Ἐπικλινῶς, ἐπίρ. = Ἐπιρρεπῶς. ■ Ἐπ. ἔχειν πρός, ■ Φίλ.

Ἐπίκλισις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐπικλίνειν ἢ Ἐπικλίνεσθαι· κλίσις (ῥοπὴ) πρός.

Ἐπικλονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κλονίζω δυνατά, συνταράττω, σπρώχνω πότ' ἐδῶ ᾗ πότ' ἐκεῖ. (συνκδχ.) ταράττω, ἐρεθίζω· ■ Θρασείας γὰρ ἐπεκλονέεσκον ἔρωτες, ■ Ἀπολλ.

Ἐπικλοπία (ἡ). ἀπάτη, πανουργία, [ἐκ τοῦ

Ἐπίκλοπος (ὁ, ἡ). [ἐπί, κλοπή]· κρυφίνους, πανοῦργος, δόλιος (■ Γένος.. ἐπικλοπώτερον τὸ θῆλυ, ■ Πλάτ.) (μὲ γεν.) ἔμπειρος. ■ Τέχνων—, Ὁδ. Φ.

Ἐπι-κλύζω, Μ. κλύσω. Πλημμυρῶ (Σεγειλίζω καὶ γίνομαι) ἐπάνω εἰς. (μτφρ.) ■ Χρυσοῦ πλήθους ἐπικεκλυκότος παρ' αὐτοῖς, ■ Διόδ., (κακοτ.) ἐβουλοῦσαν ἀπὸ τὸ μάλωμα.

Ἐπίκλυσις, εως (ἡ) καὶ

Ἐπίκλυσμός (ὁ). πλημμύρισμα, ξεχείλισμα ᾗ χύσιμον ἐπάνω εἰς, πνίξιμον τόπου τινὸς ἀπὸ νερά.

Ἐπίκλυστος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος ἀπὸ πλημμυρήσαντα νερά.

Ἐπίκλυτός (ὁ, ἡ). Π. περίφημος (ὀνομαστός, ἐξακουσμένος) διά. ■ Ὅλβῳ—, Ἀπολλ.. [ἐκ τοῦ

Ἐπι-κλύω, Μ. κλύσω. Π. ἀντὶ Ἐπακούω, ἀκούω μὲ προσοχὴν (ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους).

Ἐπι-κλώζω, Μ. κλώσω. Κλώζων (ἴδε τὴν λέξ.) ἐκατρύνω, παρορμῶ.

Ἐπι-κλώθω, Μ. κλώσω. Κλώθω (ᾗ μτφορ. Ἑτοιμάζω, Προσδιορίζω, Ἀποφασίζω) τι διά τινα. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ■ Οὔμοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλεθρον, ■ Ὀδ. Γ. (ᾗ μσ.) ■ Ἐπεκλώσαντο δ' ὄλεθρον ἀνθρώποις, ■ Ὀδ. Θ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) ■ Ἷς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ βροτοῖσι, ζώειν ἀχνυμένοις, ■ Ἰλ. Ω. (ᾗ πδ.) ■ Τὰ ἑκάστῳ ἐπικεκλωσμένα ἀμετάστροφα, ■ Λκ., Πλάτ.

Ἐπίκλωσις, εως (ἡ), τὸ αὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπίκλωσμα (τὸ). τὸ ἐπικεκλωσμένον (κυρ. ὑπὸ τῆς μοίρας).

Ἐπι-κνάμπτω, Μ κνάμψω, = Ἐπιγνάμπτω.

Ἐπι-κνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξύνων ῥίπτω τι ἐπάνω εἰς. ■ Ἐπ. τυρὸν, (σίλφιον, [καὶ καταχρ.] ὄξος, ἔλαιον), ■ Ἀθ. ■ Οἶνῳ ἐπικνήθων, ■ Νίκ.

Ἐπικνέομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐφικνέομαι.

Ἐπι-κνήθω, Μ. κνήσω, = Ἐπικνάω.

Ἐπι-κνίζω, Μ. ίσω. Ξύνω ἢ Σχίζω ἐπιπολαίως, χαράζω, τσιγγρανίζω.

Ἐπίκνισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ξύσιμον ἢ σχίσιμον ἐπιπόλαιον, τσιγγράνισμα, χάραγμα.

Ἐπι-κοιλαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ἐπικοιλον, τὸ βαθουλόνω ὀλίγον ἢ ἐπιπολαίως.

Ἐπικοιλίδες (αἱ), [συνηθέστ. τὸ) Ἐπικυλίδες, τὰ ἐπάνω ᾗματόφυλλα, [ἐκ τοῦ

Ἐπίκοιλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ἢ ἐπιπολαίως κοῖλος (βαθουλός), βαθουλωτός.

Ἐπι-κοιμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, (μὲ δοτ.) Κοιμᾶμαι ἐπάνω εἴς (ἢ ἐν ᾧ κάμνω ἢ ὀφ' οὗ κάμω) τι.

Ἐπικοίμησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπι-κοιμίζω, Μ. ίσω. Ἀποκοιμίζω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) τινα ἐπάνω εἴς τι, καὶ) ταραχάζω.

Ἐπικοινῆς, ἐπίρ. (ἀντὶ) Ἐπὶ κοινῆς (ἐνν. μερίδος), κοινῶς, ἐκ συμφώνου, συντροφικά.

Ἐπι-καινόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Κοινοποιῶ τι πρός τινα, Ἀνακοινόομαι.

Ἐπίκοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων κοινῶς εἰς πολλούς, τὸν ὁποῖον ἔχουν (μεταχειρίζονται, ἀπολαμβάνουν) πολλοὶ ἐκ συμφώνου, συντροφικός· μεσιακός. ∎. (τὸ οὐδ.) ■ Ἐπίκοινα, ■ Ἡρ., ἀντὶ Κοινῶς, ἐκ συμφώνου. 2) (παρὰ Γραμτκ.) ■ Γένος ἐπίκοινον, ■ τὸ μὴ ἐντελῶς ἀλλὰ τρόπον τινὰ κοινόν, τὸ σημαῖνον ἢ διὰ τοῦ ἀρσενικοῦ μόνον ἢ διὰ τοῦ θηλ. ἄρθρου ἀμφότερα τὰ γένη, (παρβλ. Ἐπίμεσος).

Ἐπι-κοινωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κοινωνίαν (μετοχὴν) καὶ ἐγὼ εἴς τι (ἢ Πράττω τι κοινῶς ἐκ συμφώνου) μετ' ἄλλ. ■ Ἐπικοινωνεῖν τινι τινός, ■ Πλάτ. ■ Ἐπικοινωνεῖν ἀλλήλοις, ■ Ἄρστ. ■ Νόμον οὐδὲν ἐπικοινωνοῦντα τῷ νόμῳ τούτῳ, ■ Αἰσχ., οὐδὲν ἔχοντα κοινόν.

Ἐπικοινωνὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοινωνίαν (σχέσιν, συντροφιὰν) μετά τινος, μέτοχος.

Ἐπικοίρανος (ὁ, ἡ), Π. = Κοίρανος, ὁ ἀνώτατος ἀρχηγός, ἡγεμών, κυριάρχης, (παρβλ. Ἐπιδουκόλος).

Ἐπι-κοιτάζομαι, Μ. άσομαι καὶ

Ἐπι-κοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) Ἔχω τὴν κοίτην μου (Πλαγιάζω, Κατοικῶ, Διατρίβω) πουθενὰ ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐπικοίτιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κοίτην. ■ Ἅρμα—, ■ Ἱερκλ., τὸ φαλλόμενον πρὶν τοῦ πλαγιάσματος.

Ἐπι-κοκκύζω, Μ. ύσω. Φωνάζω κατόπιν τινος ὡς κόκκος ἢ πετεινός, (δηλ.) χλευάζω, (παρβλ. Περικοκκύζω).

Ἐπικοκκύστρια (ἡ). ἡ ἐπικοκκύζουσα, φωνάζουσα (ὡς κοῦκκος ἢ πετεινός) κατόπιν τινός. ■ Ἠχὼ—, ■ Ἀρχφ.

Ἐπι-κολάπτω, Μ. άψω. Σκάπτω (Σκαλίζω) ἐπάνω εἰς

Ἐπι-κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κολλῶ (Προσκολλῶ) τι ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ πάνω.

Ἐπικόλλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κολλᾶται (προσκολλᾶται) ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ πάνω, (π. χ.) σανίδιον τὸ ὁποῖον προσκολλοῦν οἱ λεπτουργοὶ εἰς τὰ συναρμοσμένα σκαλίσματα [ouvrages de marqueterie].

Ἐπικολπίδιος καὶ

Ἐπίκολπιος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἔχει (κρατεῖ) τις εἰς τὸν κόλπον του.

Ἐπι-κολπόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι εἰς εἶδος κόλπου.

Ἐπι-κολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω. = Ἐπινήχομαι.

Ἐπικόλωνος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος (ευρισκόμενος) ἐπάνω εἰς λόφον (κολωνόν).

Ἐπι-κομάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Τρέφω) κόμην (μακρὰ μαλλιά).

Ἐπικόμβιον (τὸ), (Βλ.). κομπαθεμάτακι μὲ νομίσματα, (Τουρκ.) τσεκίνι.

Ἐπι-κομίζω, Μ. ίσω, = Ἐπιφέρω, φέρω (κουβαλῶ) τι πουθενὰ, (μτφ.) παθαλῶ μα-

ζῆ μου. 2) (Τρπ.) ἀνατρέφω. « Ὅπως ἂν ἀξίως ἡμῶν ἐπικομισθῇ (τὸ παιδίον), « Ἀρτ.

Ἐπι-κομμόω-ῶ, Μ. ὡσω. Στολίζω (ἀπὸ πάνω), φυκιασιδόνω.

Ἐπίκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κόμην (μακρὰ μαλλιά).

Ἐπι-κομπάζω, Μ. άσω. καὶ

Ἐπι-κομπεύω-ῶ, Μ. ήσω. Καυχῶμαι ἐπάνω εἴς τι, διηγοῦμαί τι κομπάζων, ἐπαινοῦμαι μόνος μου, μεγαλαυχῶ, ἐπιδεικτιῶ, (Θκ. Δ, 126.).

Ἐπι-κομψεύω, Μ. εύσω. Καλλωπίζω ἔτι μάλλον, δίδω πλειοτέραν κομψότητα εἴς τι, τὸ κάμνω κομψότερον.

Ἐπικόπανον (τὸ). τὸ χονδρὸν ξύλον (κούτσουρον) ἐπὶ τοῦ ὁποίου κόπτουν (κυρ.) τὸ κρέας, κρεατοπάνιδον.

Ἐπικοπή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπικόπτειν, κόψιμον τῆς κορυφῆς (τοῦ ἐπάνω μέρους), γάραγμα (ἐπὶ φυτ.) κλάδεμα ἢ κορφολόγτμα.

Ἐπικοπίς, ίδος (ἡ), = Ἐπίκοπον.

Ἐπίκοπος (ὁ, ἡ). κομμένος ἀπὸ πάνω (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν), χαραγμένος, ἢ τοῦ ὁποίου εἶνε κομμένη ἡ κορυφή, κολοβός· (ἐπὶ νομισμ.) κουρευμένος, (κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ.) μετατυπωμένος (καὶ κατὰ τὸν Ἐτυμολ.) κακοτυπωμένος ἀπ' ἀρχῆς καὶ διὰ τοῦτο ἐπικοπτόμενος ἵνα γνωρίζηται. ‖ (οὐσ.) Ἐπίκοπον (τὸ), = Ἐπικόπανον.

Ἐπι-κοπρίζω, Μ. ίσω. Κύνω ὕστερον ἀπὸ πάνω κοπριάν.

Ἐπικόπτης, ου (ὁ), ἀντὶ Ἐπισκώπτης, κατακρίνων πικρῶς κάθε τι, μωμοσκόπος, φλοκατήγορος, ἐκ τοῦ

Ἐπι-κόπτω, Μ. κόψω. Κτυπῶ ἢ κόπτω ἀπὸ πάνω (τὴν κορυφὴν ἢ τὴν ἐπιφάνειαν τινος πράγματος), χαράζω ἢ ξαναχαράζω (μόλον), κλαδεύω ἢ κορφολογῶ (δένδρον). (ἐπὶ νομισμ.) κατῶ (κτυπῶ) ἄλλην βυζλλαν ἐπάνω εἰς τὴν πρώτην (ἡ ὁποία δὲν ἦτο μόλις φαίνεται πλέον), μετατυπώνω (ἴδε Ἐπίκοπος). (ἐν γέν.) κερεύω, φαλιδίζω (μτφρ.) σμικρύνω, ταπεινόνω, ἀδυνατίζω, (κοιν.) κόπτω τὰ κτερὰ (δηλ. τὴν δύναμιν), περιμαζόνω, ἢ· ἐπιπλήττω, ὠφέλω, κατακρίνω, (ὄθ.) = Ἐπισκώπτω, ἐγγίζω μὲ πικρὸν λόγους. (ἀπολ. ἢ ἐλλ.) = Ἐνσκήπτω, ἐπιπίπτω. « Ἢν δὲ καὶ ἄλγος τι ἔῃ τῶν μελέων, πολλόν τι ἐπικόπτει βαρύτερον, « Ἀρετ. ‖ (μα.) δέρνομαι (κτυπιοῦμαι) μυρολογῶν τινα. « Ἔκοψα πέπλοις κἀπεκοψάμην νεκρόν, « Εὐρ.

Ἐπικόρμιον (τὸ), ἰδιωτ. τὸ Ἐπικόπανον.

Ἐπι-κορρίζω, Μ. ίσω. Ῥαπίζω ἐπὶ κόρρης, κτυπῶ μπάτσον, μπαταλίζω.

Ἐπικορρίστος, ἡ, όν. Ὁ κτυπηθεὶς ἐπὶ κόρρης, μπατσισθείς.

Ἐπίκορσος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τῆς κόρσης (κόρρης) εὑρισκόμενος.

Ἐπι-κορύσσομαι (χ. Μ.). Ἁρματόνομαι κατά τινος

Ἐπικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ συνιστάμενος ἢ ἀσχολούμενος εἰς ἔπη (στίχους), (ὄθεν) « Ἐπικοί, « οἱ ἑπτακαίδεκα ποιηταί.

Ἐπι-κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Στολίζω ἀπὸ πάνω ἢ ἔτι μᾶλλον.

Ἐπίκοσμημα (τὸ), στολίδι (φορεύμενον ἀπὸ πάνω).

Ἐπικόσμησις, εως (ἡ), φύλιμμα ἀπὸ πάνω.

Ἐπι-κοτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι πολλὰ θυμωμένος (παρωργισμένος) κατά τινος ἢ, τὸν ἔχω ἀντιπάθειαν, θέλω τὸ κακὸν των, (παρβλ. Ἐγκοτέω).

Ἐπίκοτος (ὁ ἡ). θυμωμένος (παρωργισμένος) ἢ φυλάττων πάθος (μνησικακῶν) κατά τινος, θέλων τὸ κακὸν του. 2) ὁ φέρων (κρυφενῶν) θυμὸν ἢ, ἐμπνέων ἀπέχθειαν, ἀπωτερπαίος.

Ἐπικότως, ἐπίρ. Μὲ θυμὸν (διαρκῆ ἢ ἐνδιαιμυχον). « Ἐπικοτως ἔχω τινί, « = Ἐπικοτέω.

Ἐπι-κοττανίζω, Μ. ίσω. Κατταβίζω ἐπάνω εἰς. (ἴσως ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀποκαττανίζω.

Ἐπι-κουρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Γίνομαι βοηθὸς (ἐπίκουρος) τινος, βοηθῶ, παρασταίνω· ὠφελῶ. « Νόσος ἐπικουρεῖν, « Αἰξ. « Τέχνην τινὰ ἐργάζεται ἐπ καιρῶν τῇ ἀναγκαίᾳ τροφῇ, « Αἰσχ., πορίζόμενος. 2) (μὲ αἰτ. ἐκ δ'.) παρφυλάττω τινὰ ἀπὸ κακόν τι. « Ἐπικουρεῖν γειτμῶνά τινι, « Ξεν. 3) (χ. πτ.) ὑπηρετῶ ὡς ἐπίκουρος (ξένος μισθωμένος) στρατιώτης. « Τοὺς δι' ἔνδειαν ἐπικουρεῖν ἀναγκαζομένους ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν τοῖς φίλοις μαχομένους ἀποθνήσκειν, « Ἰσοκρ.

Ἐπικούρημα (τὸ). μέσον πρὸς ἐπικουρίαν, βοήθημα.

Ἐπικούρησις, εως (ἡ). τὸ ἐπικουρεῖν (βοηθεῖν) τινι, βοήθεια.

Ἐπικουρητικὸς, ἡ, όν. Βοηθητικός.

Ἐπικουρία (ἡ). (ἡ δοθεμένη εἰς τινα) βοήθεια. (συνεκδ.) στράτευμα συμμαχικὸν στελλόμενον πρὸς βοήθειαν.

Ἐπικουρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἐπικούρους (στρατιώτας) ἢ γινόμενος πρὸς ἐπικουρίαν τινός, (ὄθ.) « Ἐπικαιρικὸν (τό), (ξυν.) στράτευμα συγκείμενον ἀπὸ ἐπικούρους, (καὶ περιλ.πτ.) « Τὸ ἐπικουρικὸν, « Θκ., ἀντὶ Οἱ ἐπίκουροι (στρατιῶται).

Ἐπίκουρος (ὁ), = Ἐπικουρικός. « Θεὸς (ἢ ἰδιαιτ. « Ἀπόλλων) —, « Παυσ.

Ἐπίκουρος (ὁ, ἡ), [ἐπὶ καῦρος] (κατὰ λέξ.) σύντροφος παλληκαριοῦ (πολεμιστοῦ), (ἐν γέν.) βοηθὸς, παραστέκόμενος· προστάτης, ὑπερασπιστής. « Δεσπότης —, « Ξεν. (καὶ μὲ γεν.) « Νόσου (« Ψυχῶν) ἐπίκουρον, « Λξ., συντελεστικὸν πρὸς ἀπαλλαγήν, ἰατρικὸν, βοηθητικόν. 2) (ἰδιαιτ. καὶ κυρ.) στρατιώτης ἐρχόμενος πρὸς βοήθειαν (πολεμουμένου)· (μτγν.) στρατιώτης ξένος ὑπηρετῶν μὲ μισθὸν ἢ δορυφόρος (σωματοφύλαξ) ἡγεμόνος. « Ἀνδράποδ' ἐκ Φρυγίας, ἀπὸ δ' Ἀρκαδίας ἐπικούρους, « (Ἕρμιππ. παρ') Ἀθ.

Ἐπι-κουφίζω, Μ. ίσω. Κάμνω ἐλαφρότερον τὸ βάρος τινὸς ἀναγκάνων αὐτὸ ὀλίγον, ἐλαφρόνω ἔτι μᾶλλον, ἀνακουφίζω· (μτφρ.) παρηγορῶ, μετριάζω· ἐγκαρδιόνω (« Ταῖς ἐλπίσιν ἐπικουφίζειν, « Ξεν.) ἢ ἐμπνέω ἔπαρσιν, ξεπαίρνω. « Ἡδὺ ἢ νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρός, « Θγν.

Ἐπικουφισμὸς (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπικουφίζειν, ἀνακούφισις, ἐλάφρωσις. παρηγορία.

Ἐπι-κραδαίνω, Μ. ανῶ

Ἐπι-κραδάω-ῶ (χ. Μ.), Π. = Ἐπισείω, κινῶ τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός, κουνῶ τι (ἵνα τὸ ῥίψω).

Ἐπι-κράζω, Μ. κράξω. (μὲ δοτ.) Φωνάζω ἐπάνω εἰς (ἐπίλ. ἐν ᾧ γίνεταί τι ἢ διὰ τι· φωνάζω πρὸς ἐγκαρδίωσίν τινος, (συγχ. τῷ Ἐπικλάζω).

Ἐπι-κραταιόω, Π. ἀντὶ

Ἐπι-κραίνω, Μ. κρανῶ, Π. ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, πραγματοποιῶ. « Ἀρήν., ἐπικρήνειεν, « Ἰλ. Ο. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ἐπινεύω. « Μῦθον ἐπεκρήηνε κεφῇτι, « Καλλ.

Ἐπικράνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (ἢ εὑρισκόμενος ἐπάνω) εἰς τὸ κρανίον.

Ἐπικρανὶς, ίδος (ἡ). ἡ μεμβράνα ἢ περιτυλίζουσα ἀμέσως τὸ κρανίον (ὑπὸ τὸ δέρμα).

Ἐπι-κρανῖτις, ίδος (ἡ). ἡ ἀνήκουσα εἰς τὸ ἐπίκρανον, ἢ τοῦ κιονοκράνου. « Πλίνθος —, « Ἐπιγρ.

Ἐπίκρανον (τὸ). πᾶν ὅ,τι βάλλεται ἐπάνω εἰς τὸ κρανίον (εἰς τὴν κεφαλὴν) διὰ προφύλαξιν ἢ στολισμόν, δέσιμον τῆς κεφαλῆς, διάδημα· περικεφαλαία κλπ., (συνεκδ.) στολίδι (φούντα κτλ.) τῆς περικεφαλαίας· (ἀρχιτεκτ.) = Κιονόκρανον, κεφαλοκόλωνον. (ἀνατομ.) τὸ ἐπάνω μέρος (ἢ κορυφὴ) τοῦ κρανίου.

Ἐπίκρασις [ἐπικεράννυμι], εως (ἡ). ἕνωσις (ἀνακάτωμα) ὑγρῶν, σύγκρασις, ἀνάκρασις· (ἰατρ.) ἡ διὰ τῆς μίξεως μετρίασις (συγκέρασις) τῶν χυμῶν.

Ἐπι-κρατόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κραταιότερον (ἰσχυρότερον, στερεώτερον) ἀπ' ὅ,τι εἶνε, δυναμόνω ἔτι μᾶλλον.

Ἐπικράτεια (ἡ), = Ἐπικράτησις, ὑπεροχὴ· δύναμις· ἐξουσία. « Κατ' ἐπικράτειαν, « Σδ., = Κατ' ἐξοχὴν ἢ ὑπεροχήν. « Ἔντεα τὰ δόρατα κατ' ἐπικράτειαν, « αὐτ. « Τὰς ὁμοιότητας γίνεσθαι κατ' ἐπικρ. τῶν σπερματικῶν γόνων, « Πλ. 2) (συνεκδ.) τὸ μέρος ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἐκτείνεται τὸ κράτος (ἢ ἐξουσία) τινος. « Πρὶν ἔξω τῆς τούτου ἐπικρατείας γένηται, « Ξεν.

Ἐπικρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ τι δυνατὰ, (τρπ.) ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ὁρίζω, ἐξουσιάζω. (ἐν γέν.) ἐξέχω, ὑπερέχω. νικῶ, ὑπεριαχύω. (μὲ γεν.) « Μακεδονίας τῆς ἄνω ἐπεκράτησε, « Παυσ (ἢ δοτ.) « Ὅσοι νήεσσιν (νήεσσιν) ἐπικρατέουσιν, « Ἰλ. Κ., Ὀδ. Δ. (ἢ αἰτ.) « Τὰς τῆς φύσεως ἁμαρτίας ἐπικρατήσειεν, « Ἰσοκρ. (ἢ χ. πτ.) « Εὖτ' ἂν μενεκέτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες, « Ὀδ. Ρ. « Τρωσὶν, ἐπικρατέουσί περ ἔμπης, « Ἰλ. Ξ. (καὶ τρτ.) « Ὁ λόγος (« Τὸ ἔθος) ἐπικρατεῖ, « Λξ. (ἢ προθετ.) « Ἐπεκράτησε τὸ τῶν Ἀχαιῶν ὄνομα κατὰ πάντων τῶν Πελοποννησίων, « Πλδ.

Ἐπικρατέως, ἐπίρ. Π. μὲ δύναμιν, μὲ ὁρμὴν, δυνατά. [ἐκ τοῦ

Ἐπικρατὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπικρατῶν (ὑπερέχων, ὑπεριαχύων), ἰσχυρὸς, ἔξοχος· (μὲ γεν.) ὁ κρατῶν (ἐξουσιάζων) τινός, κύριος, ἀνώτερος.

Ἐπικράτησις, εως (ἡ). τὸ ἐπικρατεῖν (ἐξ-έχειν, ὑπερέχειν, κτλ.), ὑπεροχή.

Ἐπικρατητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα ἢ ἱκανότητα) πρός τό ἐπικρατεῖν, (ἰατρ.) = Ἀναστελτικός.

Ἐπικρατίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἐπικρατίς.

Ἐπικρατικός, ἡ, όν, = Ἐπικρατικός, (συγχ. τῶν-

† Ἐπικρατικός, ἡ, όν, ἐσφαλμ. ἀντί Ἐπικρατητικός.

Ἐπικρατίς [ἐπί, κρᾶς], (δος (ἡ). χανδρών ἑαυτόν τι σκέπασμα (μανδύλι) τῆς κεφαλῆς, (κοιν.) μπολιά. «Τρίψις (ἡ δι') ἐπικρατίδων φυσικτέα, » Ἱππκρ.

Ἐπικρατόω, Μ. ὠσω, = Ἐπικρατεόω.

Ἐπικραυγάζω, Μ. άσω, = Ἐπικράζω.

† Ἐπικρέκω (χ. Μ.), = Κρέκω, ἡ ἐσφαλμ. ἀντί Ὑποκρέκω.

Ἐπικρέμαμαι, Μ. κρεμήσομαι. Εἶμαι κρεμασμένος (Κρέμομαι) ὑπεράνωθέν τινος (ἐπαπειλῶν νά πέσω ἐπάνω τα). » Αὐτάρ ὑπερθεν (σοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ) πέτρη ἐπικρέμαται, « Ὅμ. Ὕμν. (ὡς ἐπί τό πλ. μεταφορ.) » Κίνδυνος ἐπικρεμάμενος, « Θκ., (παρβλ. Ἐπαρτάω καί Ἐπίκειμαι).

Ἐπικρεμάννυμι καί Ἐπικρεμάω-ῶ, Μ. κρεμάσω. Κρεμῶ τι ἐπάνω ἤ ὑπεράνωθέν τινος. προσάπτω.

Ἐπικρεμής, ἐος (ὁ, ἡ). κρεμάμενος ὑπεράνωθέν τινος· κρεμαστός· (μτφορ.) ἐπικρεμής, ἀμφίβολος.

Ἐπικρήηνον, Π. ἐνεργ. ἀόρ. ἀ. τῆς πρς. τοῦ Ἐπικραίνω.

Ἐπικρημνος [ὁ, ἡ]. κρημνώδης, πολλά κατηφορικός. « Ὁδός—, » Γρg.

Ἐπικρήνεαι, γ' ἐν. πρσ. τοῦ Δίολ. ἀόρ. ἀ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἐπικραίνω.

Ἐπικρηνον (τό), = Ἐπίκρανον.

Ἐπικρῆσαι, Ἰων. ἀντί Ἐπικερᾶσαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ ἐπικεράννυμι.

† Ἐπικρητηρίδιον (τό), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀνατύ) Ὑποκρητηρίδιον.

Ἐπικριδόν [ἐπικρίνω], ἐπίρ. Π. κατ' ἐκλογήν.

Ἐπίκριμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐπεκρίθη (ἐνεκρίθη, ἀπεφασίσθη), ψήφισμα. [ἐκ τοῦ

Ἐπικρίνω, Μ. κρινῶ. Κρίνω καί ἀποφασίζω, ἐγκρίνω, ἀποδέχομαι, ἐπικυρόνω ἐκλέγω. « Ἐπεί δέ συνέλθειεν οἱ τριάκοντα, ἐπέκρινον ἐξ ἑαυτῶν ἕνα τόν Ἄριζον, » Διόδ.

Ἐπίκριον (τό), [ἐπί, κριόν]. ἡ ἀντέννα (τοῦ καραβιοῦ).

Ἐπίκρισις, εως (ἡ). τό ἐπικρίνειν, κρίσις καί ἀπόφασις· ἔγκρισις, ἐπικύρωσις· ἐκλογή, διάγνωσις. » Ἡ τῶν συνημμένων—, « Πλ.

Ἐπικριτής, οῦ (ὁ). ὁ ἐπικρίνων (κρίνων ἤ ἀποφασίζων), κριτής, αἱρετοκριτής.

Ἐπικριτικός, ἡ, όν, (ἐξ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) εἰς τό ἐπακρίνειν. » Κρατυντήρια ἔγραψε Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης βιβλίον, ὅπερ ἐστίν ἐπικριτικόν πάντων τῶν αὐτῷ γραφέντων, « Σδ.

Ἐπίκριτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπικριθείς (ἐγκριθείς, ἐπικυρωθείς κτλ.), ἐκλεκτός, ἐγκριτος.

Ἐπίκρανον (τό). φόρεμα γυναικεῖον βαμμένον μέ κρόκον ἤ ἔχον τήν κρόκινην ἔξ-έγερσιν εἰς τήν ἐπιφάνειαν ὡς ὁ κατηφώς, (παρβλ. Κρόκωτος).

Ἐπικροταλίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντί Ἐπικροτέω.

Ἐπικροτάφιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπί τῶν κροτάφων κείμενος.

Ἐπικροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ ἐπάνω εἴς τι (εἰς τρόπον ὥστε νά κάμῃ κρότον). (μέ αἰτ.) « Τῷ χεῖρε ἐπικροτῶν, « Συν., ἀντί τοῦ μονολεκτ. Χειροκροτῶν, (ἄλλα, τῆς αἰτ. μέ ὅστ. ἐκ δ'.) » Ἐπικροτῶ τινα, « Γργ., χειροκροτῶ πρός ἐπαινόν τα, (ἐπιμ.) ἐγκρίνω, ἀποδέχομαι. (καί μέ ὅστ. ὄργαν.) » Τοῖς δακτύλοις (» Τοῖς δοῦσιν) ἐπικροτεῖν, « Αχ., Ἀθ. (ἐξ χ. πτ.) » Ἅρματα ἐπικροτέοντα, « Ἡσ., κάμνοντα κρότον ἐν ᾧ τρέχουν.

Ἐπίκροτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπί ἐδάφους) κτυπημένος (δυνατά ἀπό πάνω, πατημένος (ἐπιμ.) ὁμαλός, ἐπίπεδος, (παρβλ. Ἀνάκροτος).

Ἐπίκρουμα (τό). καί

Ἐπίκρουσις, εως (ἡ). κτύπημα ἀπό πάνω, (ἰατρ.) χάραγμα μέ τό χειρουργεῖον, (παρβλ. Κατάκρουσις), [ἐκ τοῦ

Ἐπικρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶ τι ἐπάνω εἰς, ἤ Κτυπῶ τι ἀπό πάνω μέ. » Ἐπικρούων τῇ χειρί τό ξίφος, « Πλ. » Ἐπιγαστρίου ἐπιτεταμένου καί, εἰ ἐπικρούσεις, ἐνηχοῦντος, « Ἀρετ. » Ἐπικρούει ἐν χειρί αὐτοῦ, « Γρφ., χειροκροτεῖ. 2) (ἰατρ.) = Κατακρούω (ῡ).

Ἐπικρυπτικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τό ἐπικρύπτειν.

Ἐπικρύπτω, καί (μσ.) -κρύπτομαι, Μ. κρύψω, ομαι. Κρύπτω (Κρατῶ μυστικόν) τι ἀπό τινος, (ἐν γέν.) συγκρύπτω, συσκιάζω. » Τά ἐπιλήψιμα τοῦ βίου τῷ μεγέθει τῶν ἄλλων ἔργων ἐπικρυβόμενον (τόν Ἀλκιβιάδην), « Δμ.

Ἐπίκρυφος (ὁ, ἡ). = Ἀπόκρυφος.

Ἐπίκρυψις, εως (ἡ), τό Ἐπικρύπτειν ἤ Ἐπικρύπτεσθαι.

Ἐπικρώζω, Μ. κρώξω. (μέ ὅστ.) Φωνάζω ἀάν τόν κόρακα ἐπάνω εἴς (δηλ. διά) τι ἤ κατά τινος.

Ἐπικτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀποκτῶ τι ἔπειτα ἤ καί ἄλλα ἀκόμην (ἐπάνω εἰς ὅσα ἔχω).

Ἐπικτείνω, Μ. κτενῶ. Φονεύω ἄλλην μίαν φοράν, ξανασκοτόνω. » Τίς ἀλκή τόν θανόντ' ἐπικτανεῖν; « Σοφ.

Ἐπικτένιον (τό). τό στομπί ὅπου μένει (σκαλόνει) εἰς τήν λαιμάρα. 2) τό ὑπεράνω τῶν αἰδοίων τρίχωμα, (τά ἄλλ.) Ἐφήβαιον. 3) τό ἐπάνω μέρος (ὅπου χωρίζονται τά δάκτυλα) τοῦ ποδός, (Ἡσύχ.).

Ἐπικτερείζω καί Ἐπικτερίζω, Μ. ίσω καί Δ. ίξω, Π. = Κτερείζω, ἐνταφιάζω.

Ἐπίκτημα (τό). πᾶν ὅ,τι ἀπέκτησέ τις ἔπειτα ἤ πρός τοῖς ἄλλοις (ἐπάνω εἰς ὅσα εἶχεν ἤδη ἀποκτημένα), νέον (ὑστερινόν) ἀπόκτημα.

Ἐπίκτησις, εως (ἡ). τό ἐπικτᾶσθαι, ἤ μετά ταῦτα ἤ καί ἄλλων κτημάτων ἀπόκτησις, (παρβλ. Ἔγκτησις).

Ἐπίκτητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκτηθείς ἔπειτα ἤ πρός τοῖς ἄλλοις. (τρπ.) ὁ προσγενόμενος καθ' ἕξιν, τόν ὁπ. δέν εἶχέ τις ἐκ φύσεως ἀλλ' ἀπέκτησεν ἔπειτα, (ἀντιθ. τῷ Ἔμφυτος), (παρβλ. Ἔπακτος καί Ἐπείσακτος).

Ἐπικτίζω, Μ. κτίσω. Κτίζω τι ἐναντίον (ἐπιμ. χωρίς τήν θέλησίν, εἰς τό πεῖσμά) τινος. » Πόλεις ἀγρίοις ἔθνεσιν ἐπικτίζων, « Πλ. 2) (χ. πτ.) κτίζω πρός ἔτι ἤ ἔπειτα ἤ εἰς ὑψηλόν μέρος ἤ ἐπάνω ἄλλου ποσῶ πάρχοντος κτιρίου. » Ἐξ οὗ Ἐρέτρια ἐπέκτιστο (τῇ παλαιᾷ), Στρβ.

Ἐπικτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ ἐπάνω εἴς (ἤ ἐν ᾧ γίνεται ἤ λέγεται) τι, ἐπικροτῶ, ἐπιθορυβῶ.

Ἐπικυδαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. (μέ ὅστ. καυχῶμαι (Καμαρώνω) ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπικυδής [ἐπί, κῦδος], ἐος (ὁ, ἡ). ἔνδοξος λαμπρός, ἐπίσημος, (σύγχρ. κυρ. μόνον ἤ συγκρ. Ἐπικυδέστερος).

Ἐπικυδιάω-ῶ, = Ἐπικυδαίνομαι.

Ἐπικυδῶς, ἐπίρ. Ἐνδόξως, λαμπρῶς.

Ἐπικυέω-ῶ, Μ. ήσω. (Ἔγκυος ἤδη οὖσα Συλλαμβάνω ἔπειτα καί ἄλλο ἔμβρυον. » Δίδυμα κυοῦσά τις ἐπεκύησε τρίτον, « Ἀριστ.

Ἐπικύημα (τό). τό συλληφθέν ὑπό ἐγκύου ἤδη γυναικός ἔμβρυον.

Ἐπικύησις, εως (ἡ). σύλληψις καί ἄλλου ἐμβρύου ἐκτός τοῦ κυοφορουμένου. (μτφορ.) φορά, αὔξησις. «Κακῶν —, » Θρύλ.

Ἐπικυίσκω, Μ. κυήσω. Ἐγγαστρόνω ἐκ νέου τήν ἤδη κυοφορουσαν. ‖. (πθ.) ἐγγαστρόνομαι (ξανεγγαστρόνομαι, συλλαμβάνω) ἔγκυος ἤδη οὖσα.

Ἐπικυκλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπεισκυκλέω.

Ἐπικυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω τι κυλιόντάς τα, εἰσάγω πρός τοῖς ἄλλοις.

Ἐπίκυκλος (ὁ). κύκλος ἐπί κύκλῳ, κύκλος τοῦ ὁπ. κέντρον εἶνε μέρος τι τῆς περιφερείας ἄλλου κύκλου.

Ἐπικυκλόω-ῶ, Μ. ώσω. Περικυκλόνω.

Ἐπικύκλωσις, εως (ἡ). περικύκλωσις.

Ἐπικυλίδες (αἱ), = Ἐπικοιλίδες.

Ἐπικυλίκειος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἤ λεγόμενος ἐπί τῆς κύλικος (ἐπάνω εἰς τό ποτῆρι, δηλ. εἰς τό τραπέζι, ἐν ᾧ τρώγει καί πίνει τις).

Ἐπικυλινδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυλῶ τι ἐπάνω ἤ κατεπάνω τινός. » Ἐπεκυλίνδουν πέτρας εἰς τό κάταντες, « Ξεν., ταῖς ἐκυλοῦσαν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης τόν κατήφορον.

Ἐπικυλινδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κυλῶ ἐπάνωθέν τινος (ἰσάζω μέ) τόν κύλινδρον.

Ἐπικυλίνδω. = Ἐπικυλινδέω.

Ἐπικυλίς ἐος (ἡ), = Ἐπικυλίς.

Ἐπικυλισμός (ὁ), τό οὐσ. τοῦ -

Ἐπικυλίω, Μ ίσω, = Ἐπικυλινδέω.

Ἐπικυμαίνω, Μ. ανῶ. Φουσκώνω καί γίνομαι ἐπάνω τινός ὡσάν κῦμα· πλημμυρῶ καί κυματίζω.

Ἐπικυματίζω, Μ. ίσω. Πλέω ἐπάνω εἰς τά κύματα, κυματίζων ἐπιπλέω.

Ἐπικυμάτωσις, εως (ἡ). τό φούσκωμα καί ἀλλεπάλληλον καθβαλίκευμα (ἀνα.βοκαταβάσματα) τῶν κυμάτων.

Ἐπικυπτάζω, Μ. άσω. Σκύπτων κυρτάζω ἐπάνω ἤ μέσα εἰς.

Ἐπικύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω ἤ Εἶμαι σκυμμένος ἐπάνω εἰς. « Ἑστασαν οἱκέ-

ται ἐπικεκυφότα, « Ἀκ., ἀκκεκυφημένον ἐπάνω. (καὶ χ. πτ.) » Σκυτοτομεῖν ἐπικεκυφότα, « αὐτ. » Ὁ θώρηξ οὕτως εἰργάσθω, ὡς μὴ κωλύειν.. ἐπικύπτειν, « Ξεν. (καὶ προθετ.) » Εἰς βιβλίον ἐπικύπτειν, « Ἀκ., ἀναγινώσκειν μὲ προσοχήν, βυθίζεσθαι εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, (παρβλ. Ἐγκύπτω).

Ἐπικυρέω-ῶ, Μ. κύρσω (ἀόρ. Ἐπέκυρσα κτλ.), Π. (μὲ δοτ.) εὑρίσκω (συναπαντῶ) κατὰ περίστασιν, ἐπιτυγχάνω.

Ἐπικυρίσσω(ττω), Μ. ίξω. Κτυπῶ ἐπάνω τινός μὲ τὰ κέρατα (᾽σὰν τὸ κριάρι), προσβάλλω μὲ ὁρμήν. « Ἢ ἂν ἐπικυρίσσῃ ὁ ἄνεμος, « Θφρ.

Ἐπικυρέω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω κῦρος εἴς τι, ἐγκρίνω, ἐπικυρόνω.

Ἐπίκυρτος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κυρτός (γυρτός, καμαρωτός).

Ἐπικυρτόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γίνῃ ἐπικυρτον, τῷ δίδω τι σχῆμα καμάρας. « Οὐρανὸς ἀφόρου δίκην ἐπικυρτούμενος, « Γρμ.

Ἐπικύρωσις, εως (ἡ). τὸ ἐπικυρόνειν (δίδειν κῦρος εἰς) τι, ἐπιβεβαίωσις.

Ἐπίκυφος ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κυφός (σκυφτός, καμπούρης).

Ἐπικυφλιοι (οἱ, αἱ). ὁ ἐπιτηρῶν (ἐφορεύων) τὰς κυψέλας τῶν μελισσῶν, (ἐπίθ. τοῦ Πανός

Ἐπικύψις, εως (ἡ). τὸ ἐπικύπτειν, σκύψιμον ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπικωθωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Πίνω (Σβεννάρω) ἀκόμη ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπικωκύω, Μ. ύσω. (μὲ δοτ.) Ηυρολογῶ (Ξιφωνίζω) ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπικωλυτις, εως (ἡ), το αὐτ. τοῦ

Ἐπικωλύω, Μ. ύσω. Ἐμποδίζω τι ἐξαφνα (ἐπάνω ᾽που εἶνα νὰ γενῇ).

Ἐπικωμάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Ἔρχομαι ἢ Ὑπάγω που ἐξαίφνης ὡς κωμαστής (δηλ. ατάκτως καὶ πιὸς βλάβην τινός), ἐπιπίπτω μὲ ὁρμήν. (παρβλ. Εἰσκωμάζω).

Ἐπικωμαστικος, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίῤ.)-κῶς, = Ἐγκωμαστικός, ξέκ τοῦ

Ἐπικώμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς κῶμον (φαγοπότι μὲ πατινάδαν), γενόμενος ἢ λεγόμενος ἐν καιρῷ κώμου. (ὀθ. ||. εὐσ.)

Ἐπικώμιον (τό), (ἐνν. ᾆσμα), Π. ἀντὶ Ἐγκώμιον.

Ἐπίκωμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπάγων εἰς ἢ ἐπιστρέφων ἀπὸ κῶμον, (ἑτμ.) μεθυσμένος, ἄτακτος. « Ἐπίκωμος ἦκον, « Πλ., ἀντὶ Ἐπικωμάσας.

Ἐπικωμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Περιγελῶ (Περιπαίζω) τινὰ κωμικῶς ἐπάνω εἴς τι ἢ πρόσωπ.

Ἐπίκωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χέρι εἰς τὸ κωπί (ἕτοιμος νὰ κωπηλατήσῃ) ἢ εἰς τὴν τὴν κώπην (τὴν λαβήν) τοῦ ξίφους (ἕτοιμος νὰ τὸ τραβήξῃ)· (ἐπὶ πλοίου) τὸ ὁπ. ἔχει βαλμένα τὰ κωπιὰ εἰς τὴν κωπαστήν, (ἐν γέν.) ἕτοιμος· πρόχειρος. « Ἐπίκωπον ἔχων τὸ ξίφος, « Ἡλ. 2) χωμένος (᾽μπηγμένος) ἕως τὴν κώπην (τὴν λαβήν). « Πρὶν ἂν σχοῖνος αὐτοῖς ἀντεμπαγῶ.. ἐπίκωπος, « Ἀρχ.

Ἐπικῶς, ἐπίῤ. Δι᾽ ἐποποιίας· κατὰ τοὺς ἐποποιούς.

Ἐπίκωφος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κωφός, ὑπόκωφος.

Ἐπιλαβή (ἡ). τὸ ἐπιλαμβάνειν, πιάσιμον ἀπὸ ᾽πάνω μὲ τὸ χέρι· (συνεκδ.) λαβή, χερούλι, πιάσιμον.

Ἐπιλαγχάνω, Μ. λήξομαι. Λαμβάνω τι καὶ ἐγὼ ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον διὰ λαχνοῦ· ἐβγαίνει κ.λ τὸ ἐδικόν μου ὄνομα κατόπιν ἄλλου εἰς τὸν λόγον· (ἀμεθ.-)ἐβγαίνω (πίπτω) εἴς τινα κατὰ τύχην (μὲ ᾽καίρνει τις εἰς τὸν λόγον) ἔπειτα ἀπὸ ἄλλα. « Τὸ γῆρας πύματον ἐπιλέλαγχε, » Σοφ. « Ἑκάστῳ τῶν βουλεύειν λαγουσῶν ἕτερος ἐπιλέλαγχανεν, ἵν᾽ ἐὰν ὁ πολλαχῶν ἀποδοκιμασθῇ ἢ τελευτήσῃ, ἀντ᾽ ἐκείνου εἴη ὁ ἐπιλαχών, « Ἀρριτ.

Ἐπιλαδόν, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ἐπὶ ὄλοδον, σωρηδόν, κοπαδιαστά.

Ἐπιλαζόμαι (χ. Μ), Π. ἀντὶ Ἐπιλαμβάνω, πιάνω (ἀδράχνω) ἀπὸ ᾽πάνω, ἐμπαιδίζω.

Ἐπιλαθέσθαι, ἀόρ. β᾽. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιλανθάνομαι.

Ἐπιλαμπαργέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐπιθυμῶ λαμπάργως (κάμνω ὡς ἂν λαμπαργος, λιμάζω διά) τι.

Ἐπίλαπκος (ὁ). ὁ λάπκος τοῦ λαιμοῦ (ἐπάνω ἀπὸ τὰ στῆθος), τὸ ἀλλ. Ἀντιλαρδιον.

Ἐπιλαπκιθιστρια (ἀ), Δ. ἀντὶ Ἐπιληκυθιστρια.

Ἐπιλαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Δαλῶ ἐν ᾧ ὁμιλεῖ ἄλλος, τοῦ διακόπτω τὴν ὁμιλίαν. 2) — Ἐπῴδω, (ὀθν

Ἐπιλαλιά ἡ), — Ἐπῳδή.

Ἐπιλαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Ἐπέλαβον κτλ.). (κατὰ λέξ.) Πιάνω (Ἀδράχνω) τι ἀπὸ ᾽πάνω, (ἐπμ.) πιάνω ᾽γερὰ (δυνατά)· (καὶ συνῳδ.) πιάνω τινὰ ἐξαφνα (ἐν ᾧ φεύγει ἢ κάμνει τι), προφθάνω· ἐπιτυγχάνω. « Θάνατος αὐτὸν ἐκέλαβε, « « Ἐπιλαμβάνει δὲ τὸν γεμῶνα τὸ ἔαρ, » Λξ. (ἐξ ἀπολ.) « Μέχρις ἐπιλάβῃ τὸ ἔσω, » Βασ. « Ἕως ὁ τῆς ἐλευθερίας ἐπιλάβῃ καιρός, « Γρ., ἕως οὗ νὰ ἔλθῃ (ἡ στιγμή). (καὶ κατὰ τμ. Π.) « Τὴν δ᾽ ἐπὶ γλυκερὸς λάβεν ὕπνος, « Ἀπολλ. (καὶ μτμ. μὲ γεν.) « Ἐπιλαβόμενος τῶν τριχῶν, « Αἰσχ. (καὶ αἰτ.) « Ἐπιλαβόμενος τὸν Π. καὶ τὸν Σ., « Γρφ. (καὶ τρπ.) « Καιροῦ (« Δυνάμεως, « Προφάσεως) ἐπιλαμβούμενος, « Λξ., χάρα (ἔβρεξε τὴν) εὐκαιρίαν. (καὶ ἀπρσ.) « Ὑετοὶς ἐπέλαβεν ἀναζητοῦντας γενέσθαι, » Παυσ., συνέπεσεν, ἔτυχε, συνέβη. (ἐπμ. 2) κρατῶ, ἐμποδίζω, σταματῶ. « Ἐπιλαβέειν τὸ πνεῦμα τοῦ αὐλοῦ, « Γργ. « Τὴν ῥῖν᾽ ἐπιλαβεῖν, « Ἀρχφ. « Ἐπίλαβε τὸ ὦσῳ (τῆς κλεψύδρας), » Δμ. « Πολλάκις ἐπιλαμβάνων ἐκέλευέ σε λέγειν, « Πλάτ. (καὶ πθ.) « Ἐπιληφθεὶς τὴν αἴσθησιν, « αὐτ., ἔχασε τὰς αἰσθήσεις του, ἐλιγοψύχησεν, (ὀθ. Ἐπιληψία, ἴδε τὴν λέξ.). 3) λαμβάνω τι περιπλέον, προσλαμβάνω, ᾽παίρνω (πιάνω, περιλαμβάνω ἐντὸς τῶν ὁρίων μου) περισσότερ᾽ ἢ τόσον, ἐκείνους μακρύτερα. « Ὅπως μηδεὶς μηδὲν τῶν τῆς πόλεως μήτε οἰκοδομήμασι μήτε ὀργήμασιν ἐπιλήψεται, « Πλάτ. « Πολὺν δ᾽ ἐπελάμβανε χῶρον, « Θκρ., ἔπιανε πολὺν τόπον. « Ἔθος αὐτοῖς τὰ τῶν θεμένων ὀνόματα ἐπιλαμβάνειν, « Ἀπρ. « Ὅπόσους ἐπελάμβανεν ἡ στρατιά, « Ξεν., ὅσους (νεκροὺς) εὗρισκε καθένα ἐπροχώρει. (καὶ μὲ γεν. ἐλλ. τοῦ Μέρος) « Ἐπιλαβεῖν τοῦ χρόνου, « Θ. Ἀντ., νὰ περάσῃ τὸν ὁποιονδήποτε καιρόν. 4) ᾽παίρνω τι ἔπειτα ἀπὸ ἄλλο. « Δεῖ δὲ αὐτὴν (τὴν ῥάφανον) ἐπιλαμβάνειν, « Δοκρ., νὰ τρώγηται ἔπειτα (ἐπάνω) ἀπὸ τὸ φαγεῖ. 5) (μσ.) πιάνομαι ἀπὸ πουθενά (᾽γερά)· σκαλόνω. (μτφορ.) βάλλω γέρι, οἰκειοποιοῦμαι (προσκολλῶμαι εἴς) τι. « Σπέρματος Ἀβραὰμ ἐπιλαμβάνεται, « Γρφ., (παρβλ. Ἀντιλαμβάνομαι). 6) πιάνομαι μὲ κάνένα· ψέγω, ἐπιπλήττω « Ἐμοῦ γε ἀκαίων ἐπιλαμβάνου, ἐάν τί σοι δοκῶ μὴ καλῶς λέγειν, « Πλάτ. « Ἐπελάβετο τοῦ ψηφίσματος, « Ξεν. « Ἐπελαμβάνετο γὰρ τῆς διανοίας τὸ συνειδός, « Δμ., τὸν ἔτσπτεν ἡ συνείδησις, (ὡσ. Ἐπιλήψιμος καὶ Ἀνεπίληπτος).

Ἐπιλαμπας(προς), συ (ὁ, ἡ). πολλὰ λαμπρὸς ἢ φανερός, ὑπέρλαμπρος ἢ προφανής

Ἐπιλαμπρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι λαμπρότερον (μεγαλοπρεπέστερον), λαμπρύνω ἔτι μᾶλλον. (μτφ.) « Οἱ βάτραχοι προσδικάζοντες ὄμβρον, ἐπιλαμπρύνουσι τὴν φωνὴν ὑπὸ χαρᾶς « Πλ., φωνάζουν δυνατώτερα καὶ καθαρώτερα.

Ἐπιλαμπτος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐπίληπτος

Ἐπιλάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω ἔξαφνα ἢ κατὰ πρώτην φορὰν (Ἀνατέλλω) ἐπάνω εἴς (ἢ ἐν ᾧ γίνεται) τι. « Δύτικα δ᾽ . . ἠέλιος ἐπέλαμψε, μάχη δ᾽ ἐπὶ κάππα φαάνθη. « Ἰλ. Ρ. » Καλὸν δὲ φῶς ἐπέλαμψε σελήνης, « Ὁμ. Ὕμν. » Ἐπιλαμψάσης ἡμέρας, « Ἡρ., ὅταν ἐφεξεν (ἐξημέρωσε καλὰ ἡ ὥ., ἀρχίσῃ νὰ Ἐημερονῃ (ἴδ.) (καὶ μτφ.) « Ἔρως ἐπιλάμψαντος, » αὐτ. « Ἐπέλαμψε παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὁ γεγώς, « Ἀθ. « (καὶ ἐπὶ ἀνέμου). « Οὖριος ἐπιλάμψαν ἐμῷ ἑταῖρῳ, « Ἐπιγρ. (καὶ μτ. μτνμ.) « Λοφῳ ἐπελάμπετο πήληξ. » Ἄπολλ.

Ἐπιλαμψις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ., λαμψις (ἀνατολή) γινομένη διὰ μιᾶς. » Ἀστραπῆς—, « Φιλ. (καὶ μτφ.) « Ἡ τοῦ Καίσαρος—, « Εὐσ., ἐμφάνισις.

Ἐπιλανθάνω, Μ. ἐπιλήσω. (ἀπν. χ μόνον Π. μτθ.) Κάμνω τινὰ νὰ λησμονήσῃ τι ἄλλο διάλογ. (μὲ γεν. ἢ δ᾽.) « Ὕπνος ἐπέλησεν ἁπάντων, « Ὀδ. Γ. ||. (συνήθ. μτ.) λησμονῶ ὁλότελα (μὲ γεν.) « Ὅπως ἰθάκης ἐπιλήσεται, « Ὀδ. Α. « Οὐκ ἐπελήθετο τέχνης, « Ὀδ. Δ. « Ὧν ἑκὼν ἐπιλαθόμενος, « Αἰσχ. « Καὶ ἐμαυτοῦ ἐπιλέλησμαι, « Πλάτ. (καὶ μὲ αἰτ.) « Μὴ ἐπιλάθῃ ὃ μέλλεις λέγειν, « αὐτ. ||. (ασνν. καὶ μόνον εἰς τὸν ἀόρ. β᾽. Ἐπέλαθον), εἶμαι κρυμμένος (λησμονοῦμαι) πουθενά.

Ἐπιλάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μιᾶς ἐπιλαρχίας.

Ἐπιλαρχία (ἡ). διπλῆ ἱλαρχία, διπλοῦς (δηλ. ἀπὸ 128 ἱππεῖς συγκείμενος) λόχος.

Ἐπίλασις, ιος (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἐπίληψις.

Ἐπιλασίνω. Μ. ανῶ. Κάμνω τι λεῖον (ὁ-

μαλόν) ἀπὸ πάνω, ἐξομαλίζω τὴν ἐπιφάνειάν τινος, (μετεφ. ἀπὸ τῆς θαλάσσ.) καταπραΰνω. « Ἐπιλείνας τὴν Ξέρξεω γνώμην, « Ἡρ., (ὀθεν:

Ἐπιλέανσις, εως (ἡ). ἡ ἐξομάλισις τῆς ἐπιφανείας τινὸς πράγματος. ἐντελὴς λείωσις. « Ἡ τῆς τροφῆς —, « Φίλ.

Ἐπιλέγδην, ἐπίρ. Κατ' ἐκλογήν, οἱ ἐκλεκτότεροι.

Ἐπιλέγω, Μ. λέξω (ἀόρ. β'. ἀνομ. Ἐπεῖπον κτλ.). Λέγω τι ἐπάνω εἰς (δηλ. ἐν ᾧ γίνεται ἢ ἐν ᾧ κάμνω) τι. « Τυπτοντες ἐξελαύνουσιν αὐτὸν, ἐπιλέγοντες, Ἔξω βούλιμον, « Πλ. 2) λέγω τι ἔπειτα ἀπὸ (δηλ. ἀφ' οὗ ἔκαμα ἢ εἶπα) ἄλλο τι, λέγω προσέτι [πρὸς τοῖς ἄλλοις], προσθέτω (ὡς ἐπίλογον) εἰς ὅσα εἶπα ἢ ὡς ἐπωνύμιον. « Γνώμην ἐπιλέγειν, « Ἡρ., τελειόνω τὸν λόγον μὲ μέσα γνωμικὰ (καθὼς ἐσυνείθιζαν οἱ ῥητορικοπερι. οἱ). « Ἐπιλέγοντες τεκμήρια, « Θκ., προσθέτοντες ὡς ἀποδείξεων ὅσων εἶπον. « Ἐπιλέγοντα ἕκαστῳ, « Ξεν. « Κολυμβήθρα ἡ ἐπιλεγομένη ἑβραϊστὶ Βηθεσδά, « Ἐλαγγ. 3) ἐκλέγω, διαλέγω. « Ἐπιλέξαντες τῶν ἀρίστων ἡμιλίτην, « Ἡρ. (ἐξ μσ. δ' ἐξ συνηθεστ.) « Ἐπιλεξάμενος τρισμυρίους παῖδας, « Πλ. (ἐξ πθ.) « Ἐπιλελεγμένοι στρατιῶται, « Λξ., οἱ ἄλλ. Ἐπίλεκτοι. 4) ἀναγινώσκω (χωρ. Περνῶ μιὰ ῥοζὰ ἀπὸ τὰ μάτια μου) βιβλίον ἢ ἐπιστολήν, (Ἡρ., Ἀκ., Παυσ.) 5) = Ἐπιλογίζομαι, συλλογίζομαι· ἀναπολῶ μὲ τὸν νοῦν μου. « Ταῦτα ἐπιλεγομένῳ Κροίσῳ, « Ἡρ.

Ἐπιλειαίνω, Π. ἀντὶ Ἐπιλεαίνω.

Ἐπιλείβω, Μ. λείψω, = Ἐπισπένδω, χύνω τι ἐν εἴδει σπονδῆς ἐν ᾧ ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπίλειμμα (τό), τὸ ἐπιλειπόμενον, λεῖψανον.

Ἐπιλειόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐπιλεαίνω, κάμνω τι λεῖον (ὁμαλὸν) ἀπὸ πάνω.

Ἐπιλείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω ὀπίσω, (τρπ.) παραμελῶ. (τρπσ. ἢ κατὰ μτχ.) μένω ὀπίσω, μένω ὡς ὑπόλοιπον (ἐπιλοιπον). « Ἐπιλείψει με ὁ χρόνος, « Ἰσοκρ. « Ἐπιλείπω οὐδὲν τῶν ἐμῶν, « Πλάτ. (καὶ πρὸς μτχ.) « Ἐπιλείπω λέγων, « Φίλ. ἀντὶ Παραλείπω, παρασιωπῶ. « Ὁ Σκάμανδρος ἐπέλιπε τὸ ῥέεθρον, « Ἡρ., ἐξέρρευσε. « Τὸ ἐπιλειπόμενον τῆς φάλαγγος, « Ξεν. 2) (πάντοτε σχεδὸν τρπσ. ἢ κατὰ μτχ.) λείπω, δὲν ἐξαρκῶ· τελειόνω· ἐκλείπω. « Περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέν τοι μηδ' ἐπιλείπειν, « Ἀρστρ. « Γλαῦκες αὖπαθ' ἡμᾶς ἐπιλείψουσιν, « αὐτ. « Ἐπέλιπεν αὐτὸν τὸ ὕδωρ, « Ἡρ. (καὶ ἄλλ. τῆς αὐτ.) « Τὰ φρέατα ἐπιλείπει, « Δημ., ξηραίνονται, στερεύουν. « Τὰ ἐπιτήδεια ἐπέλιπε, « Ξεν. (καὶ μτνμ.) « Τὰ τῆς μνήμης ἐπέλιπε, « Δξ. « Τοῦ ἡλίου τὸ φῶς ἐπέλιπε, « Δξ. (καὶ κατ' ἀντίλλαγ.) « Ἐπιλείψει μοι ὁ χρόνος, « Δξ. « Οὐκ ἐπιλείψουσι φρατιῶται τῷ θεῷ, « Συν., (καρδ. Ἐκλείπω καὶ Ἐλλείπω).

Ἐπιλείχω, Μ. λείξω. Γλείφω ἀπὸ πάνω.

Ἐπίλειψις, εως (ἡ). τὸ ἐπιλείπειν, ἔλλειψις, τελείωμα. « Τῶν τοιούτων ὀρνίθων ἐπίλειψις ἐγένετο, καὶ οὐχ ἑωρῶντο.. « Θε

Ἐπιλεκτάρχης, ου (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐπιλέκτων (στρατιωτῶν).

Ἐπίλεκτος (ὁ, ἡ), [ἐπιλέγω] = ἐκλεκτός, διαλεκτος. « Ἐπίλεκτοι, « Πλ., (ἐνν. στρατιῶται) οἱ καλλίτεροι, διαλεγμένοι (κουν.) ἕνας κ' ἕνας, τὰ πρωτοπαλλήκαρα.

Ἐπιλέκτως ἐπίρ. Κατ' ἐκλογήν, διαλεκτά.

Ἐπιλέλησμαι, πρκ. τοῦ Ἐπιλανθάνομαι.

Ἐπιλελογισμένως, ἐπίρ. Μὲ σκέψιν, στοχαστικά.

Ἐπιλέλογχα, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Ἐπιλαγχάνω.

Ἐπιλέλοιπα, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Ἐπιλείπω.

Ἐπιλεξις, εως (ἡ), = Ἐπιλογή, ἐκλογή.

Ἐπιλεπτύνω, Μ. υνῶ. Βάλλω τι πολλὰ λεπτὸν ἐπάνω εἰς. « Τιτάνῳ ἐπιλεπτύνειν, « Πλδ., ἀλείφω τι ἐπιπολαίως μὲ ἀσθένειαν.

Ἐπιλέπω, Μ. λέψω. Ξεφλουδίζω ἀπὸ πάνω, ἐξαγάλλω τὴν ἐπάνω-ἐπάνω φλοῦδαν.

Ἐπιλευκαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι λευκότερον ἀπ' ὅτι ἦτον, ἀσπρίζω ἔτι μᾶλλον ἢ ἐπιπολαίως.

Ἐπιλευκία (ἡ), ἡ ἄλλ. Λεύκη, πάθος τῆς ἐπιδερμίδος, [ἐκ τοῦ

Ἐπίλευκος (ὁ, ἡ). τὸ ἀπ. ἀσπρίζει (ὀλίγον) ἡ ἐπιφάνεια, ἀσπριδερός.

Ἐπιλεύσσω (χ. Μ.), Π. βλέπω [φθάνει τὸ μάτι μου) ἕως.

Ἐπιλήθης, εος καὶ

Ἐπίληθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν λήθην, ἐπιληστικός, (μὲ γεν.) « Κακῶν ἐπίληθον, « Ὀδ. Δ.

Ἐπιλήθω καὶ (μσ.) Ἐπιλήθομαι, Π. ἀντὶ Ἐπιλανθάνομαι.

Ἐπιλήϊς [ἐπί, λεία], (ίδος (ἡ). (πόλις κατακτηθεῖσα, ὑποταχθεῖσα διὰ πολέμου, (ἐκμ.) ὑπήκοος ἄλλης πόλεως, ὑπακουμένη, ὄχι αὐτονόμος.

Ἐπιληκέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἐπέλακον κτλ.), Π. ἀντὶ Ἐπικρατῶ.

Ἐπιληκυθίστρια (ἡ), (Κωμ.) φυκιασιδωμένη, (ἐπμ.) κατ' ἐπιφάνειαν μόνον καλή, (τρπ.) φανταχτερή (διὰ τὰς λαμπρὰς λέξεις) πλὴν ἀσήμαντος, (Γαλλ.) **ampouler**, [ληκυθίζω], (ἐπιθετ. τῆς Τραγῳδίας).

Ἐπιλημπτικὸς, Ἐπίλημπτος, Ἐπίλημψις, Ἰων. ἀντὶ Ἐπιληπτικὸς κτλ.

Ἐπιλήναιος καὶ

Ἐπιλήνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (γενόμενος ἢ λεγόμενος περὶ) τὸν ληνὸν (ἀγλ. ἐπάνω εἰς τὰ τρύγος). « Ὠδὴ —, « Ἀθ.

Ἐπιληπτέον, δετ. τοῦ Ἐπιλαμβάνω.

Ἐπιλήπτεσθαι, Μ. εύσομαι καὶ

Ἐπιλήπτομαι, Μ. ίσομαι καὶ

Ἐπιληπτίζω, Μ. ίσω. Πάσχω ἐπιληψίαν, εἶμαι-

Ἐπιληπτικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὑποκείμενος εἰς (Ἐνοχλούμενος ἀπὸ τὸ πάθος τῆς) ἐπιληψ. « Τοὺς ἐπιληπτικῶς πεπωμένους, « Θρρ. ||. « Τὰ ἐπιληπτικὰ (ἐνν. νοσήματα), « Ἱπκρ., ἀντὶ Ἡ ἐπιληψία, [ἐκ τοῦ

Ἐπίληπτος (ὁ, ἡ), [ἐπιλαμβάνω]. ὁ παθὼν ἢ δυνάμενος νὰ πασθῇ ἔξαφνα (ἐν ᾧ πράττει τι, ἐπάνω εἰς τὸ ἄτομον, ἐπ' οὐτοφώρῳ). « Ἦν ἐπίλαμπτος ἀφάσσασα γένηται, « Ἡρ. « Προκυλινδεῖται ἡ παρεὶς τοῦ θηρευομένου ὡς ἐπίληπτος ὤν, « Ἀρστ., πλησίον (εὔκολος) νὰ πιασθῇ. 2) (τρπ.) = Ἐπιληψίμος, ἐπιμέμπτος, ἐκνευρίσιμος. « Βίος —, « Φίλ. 3) = Ἐπιληπτικός. « Ἄνθρωπος τῶν ζώων ἡ μόνον ἢ μάλιστα ἐπίληπτον ἐν τῇ νεότητι γίνεται, « Ἀρστ.

Ἐπιλήπτωρ [ἐπιλαμβάνω], ορος (ὁ). ὅστις ὅλα τὰ κατηγορεῖ (τίποτε δὲν τὸν ἀρέσῃ).

Ἐπιλήπτως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐπιλήψιμον ἐπιμέμπτως.

Ἐπίληπτος, εως (ἡ). τὸ ἐπιλανθάνεσθαι (λησμονεῖν), ξέχασμα. « Ἐλαμάτων —, « Πίνδ.

Ἐπιλήσμη (ἡ), Π. λήθη, λησμόνημα.

Ἐπίλησμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπιλήσμων.

Ἐπιλησμονὴ, καὶ

Ἐπιλησμοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἐπιλήσμονος.

Ἐπιλήσμων, ονος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ λησμονήσας τι. (χ. πτ.) ὁ λησμόνων εὐκόλως, (χυδ.) ξεχαστιάρης. 2) ὁ πρόξενων λήθην, ἐπιληστικός. « Ἐπωδὴ —, « Χίων ἔπος.

Ἐπιλήσομαι, μέλλ. τοῦ Ἐπιλανθάνομαι.

Ἐπιληστικὸς, ἡ, όν. Λήθης (Ἐπιλησμονῆς) πρόξενος.

Ἐπίληψια (ἡ), [ἐπιλαμβάνω]. (χωρ.) = Ἐπίληψις, (ἰδιαιτ.) τὸ γνωστὸν πάθος, ὁ ἄλλ. Σεληνιασμός. « Διὰ τοῦτο καὶ ἐπιληψίαν τὸ πάθος ἐκάλεσαν διὰ τὸ ἐπιλαμβάνεσθαι καὶ κρατεῖσθαι αὐτῶν τὰς αἰσθήσεις, « Γαλ.

Ἐπιλήψιμος (ὁ, ἡ), = Ἐπίληπτος, τὸν ἁρπάζει ἢ δύναται νὰ ἐπιλάβῃ (νὰ κατηγορήσῃ) τις, ἄξιος ἐπιλήψεως, ἐπίμεμπτος.

Ἐπίληψις, εως (ἡ). τὸ ἐπιλαμβάνειν ἢ ἐπιλαμβάνεσθαι, πάσιμον (τρπ.) μομφή, κατηγορία· (συνκδχ.) λαβὴ (ὕλη, ἀφορμὴ) πρὸς κατηγορίαν, ἐλάττωμα. (σπν.) πάσιμον ἐπιλήψιας.

Ἐπιλίγδην, ἐπίρ. = Ἐπιγράδδην, ἐπιπολαίως, [ἐκ τοῦ

Ἐπιλίζω, Μ. λίγξω. Ἐγγίζω ἐπιπολαίως, ἐπιψαύω.

Ἐπιλιμνάζω, Μ. άσω. Πλημμυρῶ καὶ σχηματίζω λίμνην.

Ἐπιλιμπάνω, Μ. λείψω, = Ἐπιλείπω.

Ἐπιλινάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιτηρῶ τὰ θηρευτικὰ δίκτυα (λίνα) ὡς -

Ἐπιλινευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐπιτηρῶν τὰ δίκτυα τοῦ κυνηγίου, (ἄλλ.) Λινόπτης.

Ἐπιλιπαίνω, Μ. ανῶ. Ἀλείφω ἀπὸ πάνω μὲ λίπος (λίγδαν), κάμνω νὰ φαίνεται τι ὡσὰν νὰ ἔχῃ λάδι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Ἐπιλιπαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακαλῶ ἐπιμόνως (λιπαρῶς).

Ἐπιλιπὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιλείπων, ἐπίλοιπος ἢ ἐλλιπὴς. 2) = Ἐπαλιπαρος, ὀλίγον τι λιπαρὸς (λιγδωμένος).

Ἐπιλιπῶς, ἐπίρ. Ἐλλιπῶς, ἀτελῶς.

Ἐπιλιχμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι καὶ

Ἐπιλιχμάσσω, Μ. . . . = Ἐπιλείχω 2) = Ἐπιβόσκομαι.

Ἐπιλιχνεύω καὶ (μσ.) εύομαι, Μ. εύσω,

-ομαι, = Ἐπιλαμπρύνω, ξερογλεῖφομαι (τρέχουν τὰ σάλια μου) διά τι, (συγχ. τῷ Ἐπιλιγμάομαι).
Ἐπιλ-λείβω, Π. ἀντὶ Ἐπιλείβω.
Ἐπιλλίζω, Μ. ἰσω ξ (ξω(ς)), Π. (μὲ δοτ.) κάμνω νεῦμα μὲ τὸ μάτι πρός τινα. «Οὐχ ὁρᾷς ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες, ἑλκέμεναί δὲ κέλονται,» Ὀδ. Σ. 2) ἀνοιγοκλείω συχνὰ τὰ μάτια μου ἵνα κυττάξω καλλήτερα (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. προσποιούμενος ὅτι δὲν καλοβλέπω καὶ πρὸς περίγελων τινός). «Ἀκριβέστερον γὰρ βέλων ἐπιδεῖν, ἀπέψησε τὸν ὀφθαλμὸν καὶ προσῆλθεν ἐγγύτερον καὶ ἐπιλλίσατο,» (Ἀρχιλ. παρ.) Εὐσθ. (καὶ μὲ αἰτ.) «Καί μιν ἐπιλλίζων ἡμείβετο κερτομίοισιν,» Ἀπλλν. (καὶ κατ' ἐναλλαγ.) «Φθιμένῃ μοι ἐπιλλίζουσιν ὄπισθα κερτομίας,» Ἀπλλν. 3) χωρίζω τὰ μάτια μου ἢ κυττάζω μὲ τὴν ἄκρην τοῦ μματιοῦ μου, ἀλλοιθωρίζω, στραβοκυττάζω, (Νικ. Θηρ. 163. καὶ Ἀλεξ. 81).
Ἐπιλλος (ὁ, ἡ). ἀλλοιθωρίζων, ἀλλοίθωρος ὀλίγον.
† Ἐπιλλόω-ῶ, Μ. ὥσω καὶ
Ἐπιλλώπτω, Μ. ὤψω, = Ἐπιλλίζω.
Ἐπίλοβις, ίδος (ἡ). νεῦρον ἢ κρέας τι προσκείμενον εἰς τὸν λοβὸν τοῦ ἥπατος.
Ἐπιλογὴ (ἡ). τὸ ἐπιλέγειν, ἐκλογή.
Ἐπι-λογίζομαι, Μ. ἰσομαι. Λογαριάζω μὲ τὸν νοῦν μου ἢ Ξαναλογαριάζω· προσθέτω εἰς τὸν λογαριασμὸν ἢ περνῶ τι εἰς λογαριασμόν (εἰς βάρος) τινος, (τρπ.) ἀποδίδω εἴς τινα τὴν αἰτίαν· (μτφορ.) σκέπτομαι (συλλογίζομαι) ἐπανειλημμένως ἢ ἔπειτα ἀπό, παρατηρῶ (ἐξετάζω) μὲ τὸν νοῦν μου, (παρβλ. Ἐπιλέγομαι).
Ἐπιλογικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἐπίλογον, ὁ ἐν εἴδει ἐπιλόγου.
Ἐπιλογικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἐπιλόγου, συνοπτικῶς, κεφαλαιωδῶς.
Ἐπιλόγισις, εως (ἡ) καὶ
Ἐπιλογισμὸς (ὁ). τὸ ἐπιλογίζεσθαι, λογαριασμός, ξαναλογάριασμα· (τρπ.) σκέψις ἐπανειλημμένη, ἐξέτασις, παρατήρησις.
Ἐπιλογιστικῶς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ συνηθίζων νὰ ἐπιλογίζηται, στοχαστικός.
Ἐπίλογος (ὁ). Ἰων. ἀντὶ Ἐπιλογισμός. 2) (συνήθ.) τὸ τέλος (τὸ συμπέρασμα, ἡ ἐπισφράγισις) τοῦ λόγου, (ἀντιθ. τῷ Πρόλογος).
Ἐπίλαγχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἰς τὴν κορυφὴν (εἰς τὴν ἄκραν) λιγχην. «Θέλος —,» Εὐρ.
Ἐπιλοιδὴ (ἡ). τὸ ἐπιλείδειν, ἢ ἐν καιρῷ ἢ μετὰ τὸ τέλος ἔργου τινὸς γινομένη σπονδή.
Ἐπιλοίδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς λοιδήν (σπονδήν). «Φιάλη —,» Χρσδ.
Ἐπιλοιδορέω-ῶ, Μ. ήσω. Λοιδορῶ τινα ἐπάνω εἰς (θηλ. διά) τι ἢ προσέτι ἢ ἔπειτα.
Ἐπιλοίμιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐν καιρῷ λοιμοῦ. «Ἔπη ἐπιλοίμια,» Πλάτ., ῥήματα στιχηρὰ ψαλλόμενα πρὸς (ἢ μετὰ τὴν) παῦσιν τοῦ λοιμοῦ.
Ἐπίλοιπος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιλειπόμενος (ἀπομένων, περισσεύων).
Ἐπίλουτρον (τὸ). τὸ πληρονόμενον διὰ τὸ λουτρόν, λουτριάτικον.
Ἐπιλόχια (τὰ). ἑορτὴ πρὸς χαριστικὸν λεχοῦς.
Ἐπι-λυγάζω (ίζω), Μ. άσω (ίσω), = Ἐπηλυγάζω.
Ἐπιλυγαῖος, α, ον, = Ἐπηλυγαῖος, (παρβλ. Ἐπήβολος).
Ἐπι-λυγίζω, Μ. ίσω. Λυγίζω, κάμπτω, (παρβλ.) Ἐπικλάω.
Ἐπι-λύζω, Μ. λύξω. (μὲ δοτ.) Κλαίω μὲ ἀναφυλλητὸν (Μὲ πιάνει λόξυγκας) ἐπάνω εἴς τι.
Ἐπι-λυμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Φθείρω (βλάπτω) προσέτι.
Ἐπι-λυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Λυπῶ (Πικραίνω, Κακοκαρδίζω) τινὰ διά τι ἢ ἔτι μᾶλλον.
Ἐπίλυπα (ἡ). τὸ νὰ ζητῇ τις.
Ἐπίλυπος (ὁ, ἡ). λυπημένος διά τι, σκυθρωπός, περίλυπος.
Ἐπίλυσις, εως (ἡ). τὸ ἐπιλύειν, λύσιμον (κυρ. ἀπορίας), ἐξήγησις· ἐλευθέρωσις.
Ἐπι-λυσσάω (τάω)-ῶ, Μ. ήσω. Λυσσάζω διά τι, Ἐπιμαίνομαι.
Ἐπίλυτέον, θετ. τοῦ Ἐπιλύω.
Ἐπιλύτης, ου (ὁ). ὁ λύων (ἐπιλύων) ἀπορίας, ἐξηγητής, ὀνειροκρίτης κτλ.
Ἐπιλυτικός, ή, όν. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) πρὸς ἐπίλυσιν (κυρ. ἀπορίας), (παρβλ. Ἐνστατικός).
Ἐπίλυτρος (ὁ, ἡ). ἐξαγορασμένος ἢ ἐξαγοραστέος μὲ λύτρα.
Ἐπι-λυτταάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπιλυσσάω.
Ἐπιλύχνιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος τὸ ἑσπέρας (περὶ λύχνων ἀφάς).
Ἐπι-λύω, Μ. λύσω. Λύνω· ξεβουλλόνω (ἐπιστολὴν κτλ.)· (μτφορ.) λύω ἀπορίαν, ἐξηγῶ, σαφηνίζω· (ἐν γέν.) ἀπαλλάττω, ἐλευθερόνω. «Οὐδὲν αὐτοῖς ἐπιλύεται ἡ ἡλικία τὸ μὴ οὐχὶ ἀγανακτεῖν τῇ παρούσῃ τύχῃ,» Πλάτ., δὲν τοὺς ἀπαλλάττει ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησιν, (θηλ.) δὲν ἀγανακτοῦν ὀλιγώτερον ὡς ἐξαίτια; τῆς ἡλικίας των.
Ἐπι-λωβάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ
Ἐπι-λωβεύω, Μ. εύσω. Βλάπτω· πειράζω, ἐγγίζω (μὲ ὑβριστικοὺς ἢ περιπαικτικοὺς λόγους), καθάπτομαι· ὑβρίζω. 2) (πθ.) πάσχω λώβαν (λέπραν).
Ἐπιλωβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπιβλαβής.
Ἐπιλώβητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιλωβηθείς (ὑβρισθείς, περιγελασθείς κτλ.), ἐφύβριστος, ἢ ἀξιοκατηγόρητος, ἀξιοκαταφρόνητος κτλ.
Ἐπι-λωφάω-ῶ, Μ. ήσω. Λωφάζω (μετριάζω) ὀλίγον.
Ἐπιμάζιος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐπιμαστίδιος.
Ἐπιμάθεια (ἡ). τὸ ἐπιμανθάνειν, πρόσκτησις νέων γνώσεων, (παρβλ. Ἐπιμήθεια).
Ἐπιμαίετο, Π. δ'. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Ἐπιμαίομαι.
Ἐπι-μαιμάω-ῶ, Π. ἐπιθυμῶ μὲ ὑπερβολὴν, ἔχω μεγάλην ἐπιθυμίαν.
Ἐπιμαίνομαι, Μ. μανοῦμαι ἢ μανήσομαι. (μὲ δοτ. καὶ σπντ. μὲ αἰτ.) Τρελλαίνομαι ἐπάνω εἰς (θηλ. διά) τι, ἀγαπῶ (ἐπιθυμῶ) περιπαθῶς, κάμνω τὸν τρελλὸν (μανιώδης) ἵν' ἀπολαύσω τι ἢ ἐκδικηθῶ τινα, λυσσάζω κατέ τινος (Π.) ταράττομαι (ἐξ κατ/γο.) ἐντυχῶ ὁρμητικά. «Αἰθὴρ ὀρυτινακτος ἐπιμαίνεται,» Αἰσχλ.
Ἐπιμαίομαι, Μ. μάσομαι καὶ μάσσομαι (ἀόρ. Ἐπεμασσ(σά)μην χθ.), Π. (μὲ αἰτ.) ψηλαφῶ, παραπατῶ (συνήθ. ξ τρπ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ γεν.) σκαλίζω (ζητῶ, προσπαθῶ, ἐπιθυμῶ) νὰ εὕρω (νὰ ἐφεύρω, ν' ἀπολαύσω, νὰ κατορθώσω) τι. «Οἷον ἐπεμαίετο νῶτα,» Ὀδ. λ. «Τὴν γρηῢς χείρεσσι λαβοῦσα, γνῶ ῥ' ἐπιμασσαμένη,» Ὀδ. Τ. «Ἕλκος ἰητὴρ ἐπιμάσσεται,» Ἰλ. Δ. «Ξίφεος ἐπεμαίετο κώπην,» Ὀδ. Α. (ξ μὲ δοτ. ὀργαν.) «Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος,» Ὀδ. Τ. «Μάστιγι ἐπεμαίετο ἵππους,» Ἰλ. Ε. «Ῥάβδῳ ἐπιμάσσατ' Ἀθήνη,» Ὀδ. Ν., Π. (ξ τρπ.) «Σκοπέλου (« Νάστε) ἐπιμαίεο,» Ὀδ. Μ., Ε. «Δώρων ἐπεμαίετο θυμός,» Ἰλ. Κ. «Πυρὸς ἐπεμαίετο τέχνην,» Ὁμ., Ὕμν., (παρβλ. Ἐκμάομαι).
Ἐπίμακρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι μακρὺς, μακρουλὸς, (παρβλ. Ἐπιμήκης).
Ἐπιμᾶλλον, ἐπίρ. (ἀντὶ) Ἐπὶ μᾶλλον, ἔτι μᾶλλον, ἀκόμη περισσότερον.
Ἐπιμανδαλωτός, ή, όν, = Μανδαλωτός.
Ἐπιμανὴς [ἐπιμαίνομαι], έος (ὁ, ἡ). ὁ τρελλαινόμενος διά τι, ἡ (ἀπλ.) μανιώδης, τρελλὸς ὁλότελα, θεότρελλος.
Ἐπι-μανθάνω, Μ. μαθήσομαι. Μανθάνω ξεκαίτα ἢ πρὸς ταῖς ἄλλαις.
Ἐπιμαντεῖον (τὸ). δεύτερος (ὕστερον δοθεὶς) χρησμός.
Ἐπι-μαντεύομαι, Μ. εύσομαι. Μαντεύομαι κατ' ἐπανάληψιν, ζητῶ ἢ δίδω ἄλλην (δευτέραν) μαντείαν. 2) (μὲ δοτ.) μαντεύομαι περί τινος.
Ἐπιμανῶς, ἐπίῤ. Ὡς ἐπιμανὴς, μανιωδῶς.
(Ἐπι-μάομαι), ἄχρ. ἐνς. (δανείζων τὸν μέλλ. καὶ ἀόρ. εἰς τὸ Ἐπιμαίομαι).
Ἐπι-μαργαίνω, Μ. ανῶ, (μὲ δοτ.) = Ἐπιμαίνομαι.
Ἐπίμαργος (ὁ, ἡ), = Ἐπιμανής.
Ἐπι-μαρμαίρω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐπιλάμπω, Ἐπαστράπτω.
Ἐπιμάρτυρ, υρος (ὁ). ὁ μαρτυρῶν διά (παρευρισκόμενος ἢ παραλαμβανόμενος ὡς μάρτυς εἴς) τι.
Ἐπι-μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι μάρτυς εἰς (δίδω μαρτυρίαν διά) τι, (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) μαρτυρῶ τι περὶ ἢ κατά τινος.
Ἐπιμαρτύρησις, εως καὶ
Ἐπιμαρτυρία (ἡ). τὸ ἐπιμαρτυρεῖν, μαρτυρία δεδομένη περί τινος. «Ποτὲ μὲν οὖν ἡ ὄψις τῆς ἐπιμαρτυρίας χρῄζει τῆς τῶν ἄλλων αἰσθήσεων,» Νεμεσ.
Ἐπι-μαρτύρομαι, Μ. οῦμαι. Φέρω (Προσκαλῶ) τινα μάρτυρα διά τι, (παρβλ. Διαμαρτύρομαι).
Ἐπιμάρτυρος (ὁ), Π. ἀντὶ
Ἐπιμάρτυς, υρος (ὁ), = Ἐπιμάρτυρ.
Ἐπι-μασά(σσά)ομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μασῶ (Μασουλίζω, Γρώγω) τι ἀπὸ πάνω (θηλ. ὕστερον) ἀπό.
Ἐπιμάσσασθαι, Π. ἀντὶ Ἐπιμάσασθαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀφρ. καὶ
Ἐπιμάσσομαι, Π. ἀντὶ Ἐπιμάσομαι, μέλλ. τῆς ὀρς. τοῦ Ἐπιμαίομαι.
Ἐπι-μάσσω (ττω), Μ. μάξω. Ἐγγίζω τι μὲ τὸ χέρι μου, ζυμόνω, χαρομαλάζω. [Ι.

(μα.) σφυγγίζομαι ἐπάνω εἰς, (παρβλ. Ἐπιμαίομαι, μετὰ τοῦ ὀπ. συγχ.).

Ἐπιμαστίδιος (ὁ, ἡ), Π. (βρέφος) τὸ ὀπ. εἶν' ἀκόμη εἰς τὸ βυζί (εἰς τὸν μαζόν), (καιν.) βυζανιάρικον.

Ἐπιμαστίζω, Μ. ἰξω. Κτυπῶ μὲ τὴν μάστιγα, μαστίζω.

Ἐπιμάστιος (ὁ, ἡ), = Ἐπιμαστίδιος.

Ἐπιμαστόω, Μ. (σω, Π. ἀντὶ Ἐπιμαστίζω.

Ἐπίμαστος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπιμαίομαι]. τὸν ὀπ. ἐζήτησέ τις καὶ ἐπέσυρεν εἰς ἑαυτὸν μόνος. » Κακὸν ἐπίμαστον, « Ὅμ., τοῦ ὀπ. εἶνέ τις αὐτὸς ὁ ἴδιος αἴτιος, (παρβλ. Τυπός). » Οἷον τινα ταύτην ἔχεις ἐπίμαστον ἀλήτην, « Ὀδ. Υ., (καιν.) ποῦ 'ξὰν διάβολον 'πῆγες καὶ τὸν ἤβρες (πῶ τὸν ψούντες!; (ὥστε τὸ Ἔχεις ἐπίμαστον, εἶνε ἀντὶ τοῦ Ἔχεις ἐπιμασσάμενος).

Ἐπιμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ὑπάγω πρὸς βοήθειάν τινος ὡς ἐπίμαχος (3).

Ἐπιμαχία (ἡ). συμμαχία διὰ τῆς ὁπ. ὑποχρεοῦνται τὰ συμφωνοῦντα μέρη νὰ βοηθῶνται ἀμοιβαίως ὄχι μόνον ὅταν ἄλλοι ἐπέρχωνται κατ' αὐτῶν ἀλλὰ ᾗ ὅταν αὐτοὶ ἐκστρατεύουν κατ' ἄλλων, (Γαλλ.) **alliance offensive et défensive.**

Ἐπίμαχος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἠμπορεῖ τις εὐκόλως ἢ ἀξίζει τὸν κόπον νὰ πολεμήσῃ, εὐκολοπολέμητος ἢ ἀξιόμαχος.

2) (σπν.) περιμάχητος· ἀμφισβητήσιμος. 3) (μετγν.) ὁ ἔχων ἐπιμαχίαν πρός τινα.

Ἐπιμειδάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἐπιμειδιάω.

Ἐπιμείδησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπιμειδιάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Χαμογελῶ ἐπάνω εἰς (δηλ. διά) τι.

Ἐπιμείζων, ονος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἔτι μείζων, ἀκόμη μεγαλήτερος.

Ἐπιμείλια, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπὶ μείλια.

Ἐπιμελαίνω, Μ. ανῶ. Μαυρίζω τι ἀπὸ πάνω (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν).

Ἐπίμελας (ανος), αινα, αν. Μαυρειδερός.

Ἐπιμέλεια (ἡ). φροντὶς, ἐπιστασία· ἀσχολία· προσοχή· προθυμία κτλ. » Ἐπιμέλειάν τινος ἢ περί τινος ποιοῦμαι, « Λξ., ἐπιμελοῦμαι.

Ἐπιμελέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Ἐπεμελήθην). Φροντίζω· νοιάζομαι· περιποιοῦμαι· προσέχω· καταγίνομαι (προσπαθῶ) ν' ἀποκτήσω ἢ νὰ κατορθώσω τι. (μὲ γεν.) » Τῆς καταιλείδος ἐπιμελοῦ καὶ τοῦ μαγλοῦ, « Ἀρχιλ. » Τῶν βοσκημάτων ἐπιμελητέον, « Ξεν. » Ἐπιμελ. ἀρετῆς, « αὐτ. » Ἐπιμελήθητι αὐτοῦ, « Γρφ. (καὶ αἰτ.) » Ἃ οὐ κάρτα ἐπιμελέονται οἱ ἰητροί, « Ἱππκρ. (καὶ πρός ἀπαρ. ἀναλ.) » Ἐπιμεληθῆναι δὲ αὐτοὺς ὅπως... « Δημ.

Ἐπιμελετάω-ῶ, Μ. ήσω. Μελετῶ πρωτύτερα ἢ ἔτι μᾶλλον ἢ ἔπειτα ἀπό, Ξαναμελετῶ.

Ἐπιμελέτησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπιμέλημα (τὸ). κάθε πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπιμελεῖσαί (εἰς τὸ ὁποῖον ἀσχολεῖσαί) τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιμελείας (τῶν φροντίδων) τινός, ἔργον.

Ἐπιμελής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐπιμέλειαν, φροντίζων περί τινος. (μὲ γεν.) » Ἐπιμελὴς τῶν φίλων εἶ, « Ξεν. (καὶ ἁπλ.) » Ἦν ἐπιμελὴς ὦ, καὶ προθύμως μανθάνω, « Ἀρχιλ. 2) (πθ.) ὁ ἀπαιτῶν (ἢ γενόμενος μὲ)ἐπιμέλειαν, περὶ τοῦ ὁποίου φροντ(ζει (ἐπιμελεῖται) τις. » Ἐπιμελὲς ποιοῦμαί (ἢ » Ἐπιμελές μοι ἐστί) τι, » Πλάτ., Ξεν. κλπ., φροντίζω (νοιάζομαι) περί τινος. » Ἐπιμελὲς τῷ Δαρείῳ ἐγένετο, « Ἡρ., δὲν τὸ ἀψήφισε, δὲν διαφόρησε, τὸ καλοπαγάθηκε. » Τὸ ἐπιμελές, « Θκ., ἀντὶ Π ἐπιμέλεια.

†Ἐπιμελητεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ~

Ἐπιμελητής, οῦ (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ ἐπιμελούμενός (ἐννοιαζόμενος, ἐπιστατῶν εἰς) τι, ὁ ἔχων τὴν φροντίδα (τὴν ἐπιστασίαν) τινός, ἐπιστάτης, ἔφορος. (ἀθ.)=Ἁρμοστής. » Ἵππων καὶ κυνῶν ἐπιμελητάς, « Ξεν. » Ἐπιμελητὴς τῆς τῶν τειχῶν ἐπισκευῆς; « Δημ.

Ἐπιμελητικός, ἡ, όν. Πρόθυμος (Ἱκανὸς ἢ Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ νὰ ἐπιμελῆται, ἐπιμελής.

Ἐπιμελητός, ἡ, όν. Ἄξιος ἐπιμελείας.

Ἐπιμέλλω, Μ. μελλήσω. Ἀργοπορῶ (Ἀναβάλλω τὸν καιρὸν) ἔτι μᾶλλον.

Ἐπιμέλομαι, Μ. μελήσομαι, = Ἐπιμελέομαι.

Ἐπιμέλπω, Μ. μέλψω καὶ

Ἐπιμελῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ψάλλω (Μελῳδῶ) ἐπάνω εἰς (δηλ. ἐν ᾧ γίνεταί ἢ λέγεταί) τι ἢ ἔπειτα ἀπό, (ὕθεν:

Ἐπιμελῴδημα (τὸ). τὸ μελῳδούμενον ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐπάνω εἴς τι, Ἐπῳδή.

Ἐπιμελῶς, ἐπίρ. Μὲ ἐπιμέλειαν, μὲ ζῆλον, προθύμως.

Ἐπιμέμβλεται, Π. ἀντὶ Ἐπιμεμέληται, γ', ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Ἐπιμελέομαι.

Ἐπιμέμονα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Ἐπιμένω ἢ Π. Ἐπιμαίομαι, ἐπιθυμῶ, προσπαθῶ ν' ἀποκτήσω (νὰ κατορθώσω) τι.

Ἐπίμεμπτος, ου καὶ

Ἐπιμεμπτής, ές (ὁ, ἡ). ἀξιοκατηγόρητος, [ἐκ τοῦ

Ἐπιμέμφομαι, Μ. μέμψομαι. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ γ', καὶ γεν. ἢ αἰτ. ἑλλ. ἐκ δ'.) Κατηγορῶ (Παραπονοῦμαι ἀπό) τινα διά τι. (μὲ γεν. ἑλλ.) παραπονοῦμαι διά. (χ. πτ.) παρακινοῦμαι ἔπειτα, [ὅθεν

Ἐπίμεμψις, εως (ἡ). παράπονον, ἐπίπληξις, κατηγορία.

Ἐπιμένω, Μ. μενῶ, (μὲ δοτ. προθετ. ἢ αἰτ. ἢ χ. πτ.) Μένω πουθενὰ, ἀκολουθῶ· προσμένω. » Ἐπίμενον ἕνα ἔλθωμεν, « Ὅμ. Ὕμν. (καὶ χ. τοῦ Ἵνα) » Ἐπίμενον τεύχεα δῦναι, Ἰλ. Ζ. (καὶ προθετ.) » Ἐπέμειναν ἐπὶ τῶν τυράννων ἐν τῇ πόλει, « Ἀνδοκ. 2) (μετγν. μὲ δοτ.) μένω σερεὸς (χαθερὸς, ἔχω ἐπιμονήν) ἐπάνω εἰς τι, ἐξακολουθῶ ἐπιμόνως. » Τῇ πολιορκίᾳ ἐπιμένω, « Πλβ., (παρβλ. Ἐμμένω).

Ἐπιμερής, ές (ὁ, ἡ), = Ἐπιμόριος.

Ἐπιμερίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω κατὰ μερίδια· προσδιορίζω τὸ ἀνῆκον εἰς ἕκαστον μέρος· ἐκδέτω ἓν πρὸς ἕν.

Ἐπιμερισμός (ὁ). ἡ κατὰ μερίδας διαίρεσις, μοίρασμα· προσδιορισμὸς τοῦ ἀνήκοντος ἑκάστῳ μέρους (τόπου).

Ἐπίμεσος (ὁ, ἡ). ὁ μετὰ τὸν μέσον, ὁ μὴ ἐντελῶς ἀλλὰ τρόπον τινὰ μέσος. » Ἡμιλιξία—, « Λξ., ἡ μεσόκοπος. (ὅθ.) » Ἐπίμεσον ῥῆμα, « Γρμτ., τὸ ὑπὸ πθ. ἢ μεσ. σχηματισμὸν σημαῖνον ἢ ἐνέργειαν μόνον καὶ οὐδέποτε πάθος, οἷον Μάχομαι, ἢ πάθος μόνον ᾗ οὐδέποτε ἐνέργειαν, οἷον Ἡττῶμαι, (παρβλ. Ἐπίκοινος).

Ἐπίμετος (ὁ, ἡ). πολλὰ (ἐντελῶς) γεμάτος, γεμάτος ὡς ἐπάνω.

Ἐπιμετα-πέμπομαι, Μ. πέμψομαι. Στέλνω καὶ μηνῶ τινα ἔπειτα ἢ πρὸς πῖς ἄλλους νὰ ἔλθῃ.

Ἐπιμετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ προσέτι, μετρῶν δίδω τι περιπλέον, προσθέτω εἰς τὸ μέτρον, δίδω (ᾗ μπ. λαμβάνω) τι μὲ ἐπίμετρον (μὲ προσθήκην, μὲ τὸ παραπάνω), (ἀμτβτ.) ἀποτελῶ (χρησιμεύω ὡς) ἐπίμετρον. » Λόγος ἐπιμετρῶν, « Πλβ., ὁ ἔχων προσθήκας (ὑπερβολάς), (δηλ.) πεπλασμένος ἢ προσθεμένας ὡς ἐπίμετρον, (καὶ πθ.) » Ἵνα ἐπιμετρηθῇ τὴν τροφὴν, « Βασ., λάβῃ ὡς ἐπίμετρον. 2) μετρῶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν (ἀπὸ πάνω), Ξαναμετρῶ. » Τὴν σκιὰν (τοῦ ὡρολογίου) ἐπιμετρ., « Λξ.

Ἐπίμετρον (τὸ). τὸ προστιθέμενον εἰς τὸ μέτρον, τὸ διδόμενον περιπλέον (ἐν εἴδει προσθήκης). » Ἐν ἐπιμέτρῳ, « Πλβ., ὡς ἐκ προσθήκης. 2) (εἰς τὸν Θφρ. Ζ', 8.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπίπετρον.

†Ἐπίμετρος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπίμεστος, παραγεμάτος.

Ἐπιμετώπιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἐπὶ τοῦ μετώπου.

Ἐπι-μήδομαι, Μ. μήσομαι, Π. [μὲ δοτ. ἐκ δ'.] = Ἐπιμηχανάομαι, ἐπινοῶ (ἐφευρίσκω, σκευωρῶ) τι κατά τινος.

Ἐπιμήθεια (ἡ). ἡ μετὰ τὴν πρᾶξιν (ἐπιμ. ἀνωφελὴς πλέον) σκέψις, (ἀντιθ. τῷ Προμήθεια), [ἐκ τοῦ

Ἐπι-μηθέομαι-οῦμαι, Ν. ήσομαι, καὶ

Ἐπι-μηθεύομαι, Μ. εύσομαι. Σκέπτομαι, (Συλλογίζομαί) τι ἀφ' οὗ καὶ ὄχι πρὶν τὸ κάμω, εἶμαι ὅηλ.=

Ἐπιμηθεύς, έως καὶ

Ἐπιμηθής, ές (ὁ, ἡ), [ἐπί, μήδομαι]. (τὸ ἐναντ. τοῦ Προμηθής, ὅηλ.) ὁ σκεπτόμενος ὄχι πρὶν ἀλλ' ἀφ' οὗ κάμῃ τι, (ἐπιμ.) μετανοῶν ἀνωφελῶς, ἀπροβούλευτος, ἀπροστόχαστος. 2) (σπνε. καὶ Π.) σελλὰ στοχαστικὸς, ἐφευρετικὸς, φρόνιμος, (Θκρ. ΚΕ'. 79).

Ἐπιμήκης, ες (ὁ, ἡ). ὅστις εἶνε μᾶλλον μακρὺς παρὰ πλατύς, (δηλ.) μακρουλός. 2) πολλὰ μακρὺς, διεξοδικὸς, ἐκτεταμένος.

Ἐπι-μηκύνω, Μ. υνῶ. Μακρύνω ἐπὶ πολὺ ἢ ἔτι μᾶλλον.

Ἐπιμηλίς, ίδος (ἡ). (ἐπίθετ. τῶν Νυμφῶν) ἡ ἐφορεύουσα τὰ μῆλα (τὰ ὁπωρικὰ ἢ τὰ πρόβατα). [ι. (οὐσ.) εἶδος δένδρου (μεσπιλιᾶς) καὶ ὁ καρπός του (ἔτσι διότι ὡριμάζει μετὰ τὰ μῆλα), (παρβλ. Ἀμάμηλίς). 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπιτηλίς.

Ἐπιμηνιεύω, Μ. εύσω. Προσφέρω (Ἐκτελῶ) τὰ ἐπιμήνια ἱερά, [ἐκ τοῦ

Ἐπιμήνιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος κάθε μῆνα ἢ δι' ὅλον τὸν μῆνα, (ὅθεν) » Ἐπιμήνια (τὰ), (Α'. ἱερά) τὰ τελούμενα κατὰ μῆνα· (Β'.) σιτηρέσιον ἢ ἐφόδιον δι' ἕνα μῆ-

ναι (Π'.) τὰ καταμήνια τῶν γυναικῶν, (παρβλ. Ἔμμηνος).
Ἐπιμηνίω (χ. Μ.), Π. ὀργίζομαι (μανίζω) κατά τινος ἢ διά τι.
Ἐπιμηνυτής, οῦ (ὁ), μηνυτής, μαντατοφόρος ἢ καταμηνυτής.
Ἐπι-μηρύομαι, Μ. ύσομαι. Ἐπισωρεύω.
Ἐπι-μητιάω, Μ. άσω, Π. σκέπτομαι περί τινος, σχεδιάζω τι μὲ τὸν νοῦν μου, συλλογίζομαι.
Ἐπιμηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐπινοῶ μηχανάς (Ἐφευρίσκω τρόπους, πανουργίας) κατά τινος ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις. ◦ Ἄλλα τε φεῦ καινὰ ἐπιμηχανῶνται, ◦ Ξεν.
Ἐπιμηχάνημα (τὸ), τὸ ἐφευρεθὲν (ἐπινοηθὲν), μηχάνημα.
Ἐπιμηχάνησις, εως (ἡ), = Ἐπιτέχνησις, ἐπίνοια.
Ἐπιμήχανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μηχανώμενος (ἐφευρίσκων) τι. (μὲ γεν.) ◦ Κακῶν ἔργων —, ◦ Ἡρ., κακότροπος, ἐπίβουλος.
Ἐπιμιγή (ἡ), = Ἐπίμιξις, ἕνωσις.
Ἐπι-μίγνυμι, Μ. μίξω. (μὲ ὀστ. καὶ Π. [σπυντ.] μέ αἰτ. ἢ μόνην ἢ πρόθετ.) Σμίγω (Ἀνακατόνω) τι προσέτι μετ' ἄλλου. ‖. (μσ. τρπ.) ἔχω ἐπιμιξίαν [σχέσιν, συναναστροφήν, ληψοδοσίαν) μετά τινος, (ἢ ἐπὶ τόπου) πλησιάζω (συχνάζω) πουθενά. ◦ Ἐπιμισγόμενοι τῇ Ἑλλάδι, ◦ Ἡρ. (ἢ ἐπιρ.) ◦ Πολλῶν ἐπιμιγνύντων δεῦρο ἐξ Αἰγύπτου, ◦ Πλδ.
Ἐπιμικτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐπιμίγνυμι.
Ἐπίμικτος (ὁ, ἡ), σμιγμένος (ἀνακατωμένος) μετ' ἄλλου, σύμμικτος.
Ἐπι-μιμνήσκω, Μ. ἐπι-μνήσω ἢ μσ. μνήσομαι καὶ σπν. μνησθήσομαι (μσ. ἀόρ. Ἐπεμνήσθην καὶ Ἐπεμνησάμην). (μὲ αἰτ. ἢ γεν. ἐκ δ'.) Ἐνθυμίζω τινὰ περί τινος. ‖. (συνηθέστ. μσ.) ἐνθυμοῦμαι (μοῦ ἔρχεται πάλιν εἰς τὸν νοῦν) τι. ◦ Ἐπιμνησαίμεθα χάριτος, ◦ Ἰλ. Ρ., νὰ ξαναρχίσωμεν (νὰ ἀνανεώσωμεν) τὴν μάχην.
Ἐπιμίμνω, Μ. μενῶ, Π. ἀντὶ Ἐπιμένω.
Ἐπιμίξ [ἐπιμίγνυμι], ἐπίρ. Π. ἀνάκατα, χωρὶς διαστολήν.
Ἐπιμιξία (ἡ). τὸ ἐπιμίγνυσθαι, σμίξιμον, ἀνακάτωμα, ἕνωσις. (ἐπὶ ἀνθρ.) σχέσις· συναναστροφή, συγχαινωνία.
Ἐπίμιξις, εως (ἡ), = Ἐπιμιξία.
Ἐπι-μίσγω, Μ. μίξω, Π. ἀντὶ Ἐπιμίγνυμι.
Ἐπιμίσθιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐπὶ μισθῷ, μισθωτός, (ὅθεν
Ἐπιμισθίς, ίδος (ἡ). ἡ ἑταίρα.
Ἐπιμισθοφορά (ἡ). ἡ ἔκτακτος (ὑπὲρ τὸ σύνηθες) μισθοφορά, ἐπιχορήγησις (κυρ. στρατιωτική).
Ἐπιμνάομαι-ῶμαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐπιμιμνήσκομαι.
† Ἐπιμνημονεύω, Μ. εύσω. Ἐνθυμοῦμαι (Ἀναφέρω) τι ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό, (συγχ. τῷ Ἀπομνημονεύω).
Ἐπιμνήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνθυμούμενός τινα ἢ τι.
Ἐπιμνησαίμεθα, ἀ. πλθ. προσ. τοῦ μσ. ἀορ. ἀ. τῆς εὐκτ. καὶ
Ἐπιμνησθείς, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπιμιμνήσκω.
Ἐπίμνησις, εως (ἡ). ἀνάμνησις.
Ἐπιμνηστέον, θετ. τοῦ Ἐπιμιμνήσκω.
Ἐπι-μοιράω-ῶ ἢ (μσ.) Ἐπι-μοιράομαι-ῶμαι, Μ. άσω, -σομαι. (μὲ αἰτ. ἢ [ἑλλ.] γεν. ἐκ γ'. καὶ ὀστ. ἐκ δ'.) Δίδω τὸ ἀνῆκον μέρος εἴς τινα, μεταδίδω. ‖. (μσ.) λαμβάνω καὶ ἐγὼ μέρος (μετέχω) ἀπό.
Ἐπιμοίρης (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐξαρτώμενος (ἀποφασισμένος) ἀπὸ τὴν μοῖραν.
Ἐπίμοιρος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ ἔχων μέρος εἴς τι, μέτοχος· ἐπιβεκτικός.
Ἐπιμολεῖν, Π. ἀντὶ Ἐπελθεῖν, ἐφορμῆσαι, ἀόρ. β'. τοῦ ἀχρ. Ἐπιβλώσκω, (ὅθεν
Ἐπίμολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐρχόμενος ἢ ἐπερχόμενος.
Ἐπιμομφή (ἡ), = Ἐπίμεμψις.
Ἐπίμορφος (ὁ, ἡ), = Ἐπίμερπτος.
Ἐπιμονή (ἡ). τὸ νὰ ἐπιμένῃ (ἀργοπορῇ, ἐνδιατρίβῃ) τις εἰς μέρος (καὶ τρπ. εἰς πρᾶγμά) τι. ἀργοπορία. ἐνδελέχεια.
Ἐπιμόνιος καὶ
Ἐπίμονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιμένων, σταθερός, διαρκής· μόνιμος, ἀδιάκοπος, (Γαλλ.) permanent. ◦ Ἐπιμόνους τοὺς ἑράνους ποιεῖν, ◦ Πλδ., νὰ παρατείνῃ ἀορίστως (νὰ ἐξακολουθῇ ἀδιακόπως) τὴν εἰσπραξίν των (ἐν ᾧ κυρίως ἔπρεπε νὰ πληρωθοῦν εἰσάπαξ καὶ ὡρισμένως).
Ἐπι-μονόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω νὰ μείνῃ τις μεμονωμένος, ἀρήνω τι ὁλομόναχον (ἔρημον).
Ἐπιμόνως, ἐπίρ. Μὲ ἐπιμονήν. διαρκῶς.
Ἐπιμόριος (ὁ, ἡ), (ἀριθμ.). ὁ περιέχων τὸ ὅλον καὶ μέρος τι τοῦ ὅλου, (π. χ.) ὁ ἀριθμ. 4 περιέχει ὁλόκληρον τὸν ἀριθμ. 3 ἢ προσέτι ἓν τριτημόριον αὐτοῦ, (παρβλ. Ἐπίτριτος).
Ἐπι-μορμύρω, Μ. υρῶ. Ἀποκρίνομαι (Ἀνταγωνίζομαι) μὲ μουρμουρητόν, (ἐπὶ ποτ.) τρέχω (χύνομαι) μουρμουρίζων ἐπάνω εἰς.
Ἐπίμορτος (ὁ, ἡ), [ἐπὶ, μορτή]. ὁ καλλιεργῶν ἢ καλλιεργούμενος ἐπὶ συμφωνίᾳ μέρους τινὸς τοῦ προϊόντος. ◦ Γεωργὸς (◦ Γῆ)—, ◦ Πλδ.
Ἐπι-μορφάζω, Μ. άσω. Δίδω (Ἐπιβάλλω) μορφὴν εἴς τι. 2) (μσ.) Μιμοῦμαι τὴν μορφὴν (Τερπ. Κάμνω τὸ ταχλίτι) τινος, προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι.
Ἐπι-μορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μορφόνω (Σχηματίζω) τι ἐπιπολαίως.
Ἐπι-μοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιθέτω μοτὸν (ξαντόν) εἰς πληγήν.
Ἐπι-μοχθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπιπονέω, κοπιάζω ἀδιακόπως εἴς τι.
Ἐπίμοχθος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -μόχθως, = Ἔπιπονος, -ως.
Ἐπι-μοχλίω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω εἰς τὴν θύραν (κλείσιμ μὲ) τὸν μοχλόν.
Ἐπίμπλαα, Αἰολ. ἀντὶ Ἐπίμπλα.
Ἐπιμπλέετο, Ἰων. ἀντὶ Ἐπίμπλατο, γ'. ἑ
Ἐπίμπλω, β'. ἐν, πρσ. τοῦ πθ. παρτ. τοῦ Πίμπλημι.
Ἐπίμπρα ἢ Ἐπίμπρη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Πιμπρημι.
Ἐπι-μύζω, Μ. μύξω. Μουρμουρίζω [δείχνω τὴν δυσαρέσκειάν μου μουγγρίζων] διά τι, (παρβλ. Ἐπιμυκτηρίζω).
Ἐπι-μυθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι καὶ
Ἐπι-μυθεύομαι, Μ. εύσομαι. Λέγω προσέτι· προσθέτω εἰς ὅσα (μυθώδη) εἶπον. 2) ὁμιλῶ παρηγορητικοὺς (καταπειστικοὺς) λόγους πρός τινα.
Ἐπιμύθιος (ὁ, ἡ), ὁ ἀνήκων εἰς μῦθον (εἰς διήγησιν)· ὁ λεγόμενος μετὰ τὸ τέλος τοῦ μύθου, (ὅθεν ‖. οὐσ.) Ἐπιμύθιον (τὸ), τὸ προστιθέμενον ἐν εἴδει ἐπιλόγου εἰς τοὺς μύθους, τὸ συμπέρασμα (ἢ ἐφαρμογή, τὸ ἠθικὸν μέρος) τοῦ μύθου.
Ἐπι-μυκτηρίζω, Μ. ίσω. Σουφρόνω (ἢ Κάμνω ὕχρόν τινα μὲ) τὴν μύτην μου πρός περιγελόν τινος, (παρβλ. Ἐπιμύζω).
Ἐπίμυκτος (ὁ, ἡ), [ἐπιμύζω]. ἀξιογέλαστος, ἀξιοκαταφρόνητος, ἐπονειδιστος.
Ἐπιμυλίδιος καὶ
Ἐπιμύλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐπάνω) εἰς τὸν μύλον (τὸ ἄλεσμα). ◦ Ὠδή—, ◦ Ἀθ. ‖. (οὐσ.) Ἐπιμύλιον (τὸ), ἡ ἐπάνω μυλόπετρα.
Ἐπιμυλίς, ίδος (ἡ), = Ἐπιγονατίς.
Ἐπίμυξις, εως (ἡ). τὸ ἐπιμύζειν, μουρμούρισμα (μὲ τὴν μύτην) πρὸς ἀπόδειξιν δυσαρεσκείας.
Ἐπι-μυρίζω, Μ. ίσω. Ἐπαλείφω μὲ μύρον.
Ἐπι-μύρομαι, Μ. μυροῦμαι. Μυρολογῶ ἐπάνω εἴς τι· (Π. ἐπὶ θαλάσσ.) βαΐζω (μαγγρίζω) πέριξ τινος, (πθ.) περιφέρομαι.
Ἐπίμυσις, εως (ἡ). τὸ ἐπιμύειν, κλείσιμον τοῦ στόματος ἢ τῶν ὀμμάτων.
Ἐπι-μύσσω (ττω), Μ. μύξω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπιμύζω.
Ἐπι-μυχθίζω, Μ. ίσω, = Ἐπιμύζω.
Ἐπι-μύω, Μ. ύσω. Κλείω (κυρ.) τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐπάνω εἴς τι [ἵνα μὴ ἴδω τι], (ἁπλῶς) = Καταμύω, (συγχ. τῷ Ἐπιμύω).
Ἐπι-μωκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ ὀστ.) Χλευάζω (Περιγελῶ) τινά.
Ἐπιμώκησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., περιγέλασμα.
Ἐπι-μωμάομαι-ῶμαι καὶ
Ἐπι-μωμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Ἐπιμέμφομαι, κατηγορῶ, ἐπιπλήττω.
Ἐπιμωμητός, ἡ, όν καὶ
Ἐπίμωμος (ὁ, ἡ), = Ἐπίμεμπτος, ἐπονείδιστος.
Ἐπι-μώομαι, Π. = Ἐπιμαίομαι.
Ἐπι-νάσσω, Π. νάξω. Χύνω ἀκόμη ἢ ἄλλα ἀπὸ ἐπάνω, πατόνω, παραγεμίζω.
Ἐπινάσσιος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπὶ, ναῖω]. ξένος ὅστις ἦλθεν ἔπειτα νὰ κατοικήσῃ κουθενά, ἔποικος, ἔπηλυς.
Ἐπι-ναυπηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ναυπηγῶ προσέτι ἢ ἐπάνω εἰς.
Ἐπιναύσιος (ὁ, ἡ). ὁ αἰσθανόμενος ναυτίαν (ἀναγοῦλαν), ἔχων διάθεσιν νὰ ξεράσῃ.
Ἐπι-νεάζω, Μ. άσω καὶ
Ἐπι-νεανεύομαι, Μ. εύσομαι. Νεανεύομαι (Φλοτιμοῦμαι ὑπὲρ τὴν δύναμίν μου) εἴς τι.
Ἐπίνειον (τὸ), [ἐπὶ νεῦς], μέρος ὅπου σέκοντας (ἀράζουν, ναυπηγοῦνται ἢ ἐπισκευάζονται καράβια· λιμὴν (μικρός)· σκάλα· ναύσταθμος. ◦ Κυλλήνην, τὸ Ἠλείων ἐπίνειον, ◦ Θκ.
Ἐπι-νείσσομαι, Μ. είσομαι, Π. = Ἐπινίσσομαι.
Ἐπινέμησις, εως (ἡ). τὸ ἐπινέμειν ἢ ἐπινέμεσθαι, μοίρασμα, βόσκημα· (μτνμ.) ◦ Πυρὸς—, ◦ Πλ., ἅπλωμα. 2) (εἰς τοὺς Βυζ.) = Ἰνδικτιών.
Ἐπι-νέμω, Μ. νεμῶ. Μοιράζω τι ἐπάνω εἴς τι ἢ μεταξύ τινων. ◦ Σῖτον ἐπένεμε τραπέζῃ, ◦ Ἰλ. Ι., Ω. ◦ Σῖτον δέ σφ'

ἐπένευμεν, « Θά. γ'. 2) βύσσω τὰ ζῷά μου ἐπάνω εἰς ξένην γῆν, ἔχω δικαίωμα ἐπινομῆς. « Καὶ ἐάν τις βοσκήματα ἐπινέμῃ, τὰς βλάβας οἱ ἀγρονόμοι ὁρῶντες καὶ κρινόντων καὶ τιμώντων, « Πλάτ. Ἰ. (μσ.) βόσκω (τρώγω) ὅλον τὸ χορτάρι τόπου τινός, προχωρῶ βόσκων. (κτγμ.) ἀφανίζω. « Τὸ δὲ πῦρ ἐπενείματο τὴν πολιν, « Ἡρ. « Ἐπενείματο δὲ Ἀθήνας μάλιστα (ὁ λοιμός), « Θκ.

2) βόσκω ἐκεῖ ὅπου ἐβόσκησε προτοῦ ἄλλος, ἐπιμβαίνω εἰς τὴν βοσκὴν του. « Ὁ σάργος ἐπινέμεται τὴν τρίγλαν, « Ἀρχ.

Ἐπινενεσμένος, παθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπινάσσω.

Ἐπινενημένος, παθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπινήθω.

Ἐπίνευσις, εως (ἡ). συνψισμὸν τῆς κεφαλῆς πρὸς σημεῖον ἀποδοχῆς καὶ συγκαταθέσεως, (ἐν γέν.) συγκατάθεσις, [ἐκ τοῦ

Ἐπινευσάζω (χ. Μ.). Κλίνω (Γέρνω) πρός.

Ἐπινεύω, Μ. νεύσω. Κάμνω διὰ τῆς κεφαλῆς μου νεῦμα ὅτι ἐγκρίνω (ἀποδέχομαι, συγχωρῶ νὰ γένῃ, στέργω εἰς) τι, τὸ ἐπιβεβαιώνω κλίνων τὴν κεφαλήν, (ἐν γέν.) συγκατανεύω. (ἐπὶ ἀψύχ. μτγν.) γέρνω πρός. « Ὣς ἔφαθ', ἡ δ' ἐκένευσε καρήατι, « Ὅμ. Ἴλ. (καὶ χωρὶς συνοδ. σημασ.) « Κόρυθι ἐκένευε φαεινῇ, « Ἰλ. Χ., ἔσεισε τὸν λόφον τῆς περικεφαλαίας του. (καὶ δοτ.) « Ὁ δ' ἐπενεύσε ταῖς εὐχαῖς, « Ψλλ. (καὶ αἰτ. ἐλλ.) « Μηδείς, ὦ πάντες θεοί, ταῦθ' ὑμῶν ἐπινεύσατω, « Δημ. (καὶ μτγμ.) « Ἄκρατις πρὸς τὸν βυθὸν ἐπινένευκε, « Γργ.

Ἐπινεφελίς, ίδος (ἡ), = Νεφέλιον.

Ἐπινέφελος (ὁ, ἡ). συννεφιασμένος. « Ἐπινεφέλων ὄντων (ἡ) « Ὅταν ἐπινέφελον ᾖ, « Ἀρχ., Ἡρ., ὅταν ἦνε συννεφιά, (παρβλ. Πλώϊμος).

Ἐπινεφόω-ῶ, Μ. ήσω. Σκεπάζω ἢ Σκεπάζομαι μὲ νέφη, συννεφιάζω, [ἐκ τοῦ

Ἐπινεφής, ές (ὁ, ἡ). σκεπασμένος ἢ συνωδευμένος μὲ νέφη, συννεφιασμένος. « Ἀνεμος—, « Θφρ.

Ἐπινεφρίδιος (ὁ, ἡ). εὑρισκόμενος ἐπάνω εἰς τοὺς νεφρούς.

Ἐπινέφω (χ. Μ.), = Ἐπινεφόω, (ὀθ.

Ἐπίνεψις, εως (ἡ). συννέφιασμα, συννεφιά.

Ἐπινέω, Μ. νεύσομαι. (μὲ δοτ.) Πλέω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν (ὡσὰν φελλός), ἐπιπλέω, (μὲ αἰτ. προθ.) πλέω (κολυμβῶ) πρός.

Ἐπινέω καὶ Ἐπινήθω, Μ. νήσω. Γνέθω τι περίτινος, (μτφορ.) = Ἐπικλώθω. « Τὰ ἐπινενησμένα, « Δίλ., τὰ ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης προωρισμένα.

Ἐπι-νεοίννηνέω, νήω), Μ. νήσω. Ἐπισωρεύω (συνοδ.) φορτώνω. « Ἅμαξαν φρυγάνων ἐπινήσαι, « Ἡρ.

Ἐπινήϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων (ἢ γινόμενος ἐπάνω) εἰς τὴν ναῦν. ‖ (ούσ.) Ἐπινήϊον, ἀντὶ Ἐπίνειον.

Ἐπινηνέω, Π. ἀντὶ Ἐπινέω(νήω), ἐπισωρεύω. « Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, « Ἰλ. Η.

Ἐπινησίδιος (ὁ, ἡ). ἐπὶ νήσου κείμενος.

Ἐπινησιτεύω, Μ. εύσω. Νηστεύω ἔπειτα (ἀπὸ ἄλλον).

Ἐπίνητρον (τὸ), [ἐπινήθω]. κομμάτι δέρματος ἢ φούχου ἐπὶ τοῦ ὀπ. (προσημοσμένου εἰς τὸ δεξιὸν γόνατον) ἐστερημένου τὸ ἀβράκι.

Ἐπινήσω, Μ. νήψω. (μὲ δοτ.) Ἐπαγρυπνῶ εἰς τι ἢ διά τι.

Ἐπι-νήχομαι, Μ. νήξομαι, = Ἐπινέω, Ἐπιπλέω, Ἐπιπολάζω. 2) (μὲ αἰτ.) κολυμβῶν ἐβγαίνω εἰς.

Ἐπινήχυτος (ὁ, ἡ), Π. χυμένος (πλαγίζων) εἰς μεγίστην ἔκτασιν, ἀχανής.

Ἐπινήω, Μ. νήσω, ἴδε Ἐπινέω.

Ἐπινίζω, Μ. νίψω, = Ἐπινίπτω.

Ἐπινίκειος καὶ

Ἐπινίκιος (ὁ, ἡ). ὁ γενόμενος μετὰ ἢ διὰ τὴν νίκην, (ὅθεν) « Ἐπινίκιον (ἐνν. ᾆσμα ἢ βραβεῖον), « τὸ ψαλλόμενον ἢ διδόμενον καὶ « Ἐπινίκια (ἐνν. ἱερά), τὰ τελούμενα διὰ τὴν νίκην. « Θύειν (« Ἑστιᾶν) τὰ ἐπινίκια, « Δημ.

Ἐπίνικος (ὁ, ἡ), = Ἐπινίκιος.

Ἐπινιπτρίς, ίδος (ἡ). (ἐνν. κύλιξ) ἡ νιπτομένη καὶ κινομένη μετὰ τὸ νίψιμον, (ἄλλ.) Μετανιπτρίς, (καὶ κοιν.) σπογγοκάνι, [ἐκ τοῦ

Ἐπινίπτω, Μ. νίψω. Νίπτω τι ἀπὸ πάνω (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν).

Ἐπινίσσομαι, Μ. νεύσομαι, Π. ἀντὶ Ἐπέρχομαι, Ἐπιπαρείσμαι.

Ἐπι-νίφω, Μ. νίψω. Χιονίζω ἔπειτα ἢ ἀπὸ πάνω, σκεπάζω μὲ χιόνι.

Ἐπινοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἢ Λαμβάνω (Μοῦ ἔρχεται) τι κατὰ νοῦν, σκέπτομαι παρατηρῶ· σχεδιάζω ἢ εὑρίσκω μὲ τὸν νοῦν μου, ἐφευρίσκω. « Καὶ ἐπινοῆσαι ὀξεῖς, καὶ ἐπιτελέσαι ἔργῳ ἃ ἂν γνῶσι, « Θκ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας, « Ἀρχῳ., ἀφ' ὅτου ἔβαλες κατὰ νοῦν νὰ γένῃς φιλόσοφος. (ἢ μτχ.) « Οὐκ ἐπινοοῦσι τὴν τῶν συμβόλων τάξιν ἀθετοῦντες, « Πλ.

Ἐπινόημα (τὸ). τὸ ἐπινοηθὲν, σκοπὸς, σχέδιον· ἐφεύρεσις.

Ἐπινοημάτικος, ἡ, ὀν, = Ἐπινοητικός.

Ἐπινόησις, εως (ἡ). τὸ ἐπινοεῖν (σκέπτεσθαι, ἐφευρίσκειν κτλ.), σκέψις, παρατήρησις, κατανόησις.

Ἐπινοητής, οῦ (ὁ). ὁ ἐπινοῶν τι, ἐφευρετής.

Ἐπινοημάτικὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ἐπινοεῖν, ἐφευρετικός.

Ἐπινοήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐπινοητής.

Ἐπίνοια (ἡ), = Ἐπινόησις καὶ Ἐπινόημα, ἐφεύρεσις· ὑστερινὴ (μεταγενεστέρα, [ἐπιμ.] ὀρθοτέρα σκέψις. « Ψεύδει γὰρ ἡ πίνοια τὴν γνώμην, « Σοφ. « Καὶ ἐπινοίᾳ τῆς ἀληθείας ἅπτεσθαι, « Θκ., νὰ εὑρίσκῃ τις ὡς ἐγγύτατα (νὰ μαντεύῃ) μὲ τὸν νοῦν του τὸ ἀληθές. « Ὅπως μηδ' εἰς ἐπίνοιαν τούτου ἔλθωσιν, « αὐτ., μήτε νὰ τὸ συλλογισθοῦν. « Κοινὴ ἐπίνοια, « λογγ., Πλθ., = Κατανόησις.

Ἐπινομὴ (ἡ), = Ἐπινέμησις. 2) = τῷ

Ἐπινομία (ἡ). τὸ δικαίωμα τοῦ βόσκειν ἐπάνω εἰς ξένην γῆν καὶ ἡ περὶ τούτου ἀμοιβαία συμφωνία.

† Ἐπινόμιον (τὸ), (ἐνν. τέλος) τὸ πληρονόμενον διὰ τὴν ἐπινομήν.

Ἐπινομὶς [ἐπὶ, νόμος], ίδος (ἡ). κεφάλαιον ἢ ἐπίλογος τῶν νόμων. 2) (μτ. τὰ τὸν Ὀλύμπιανόν, ἕνα τῶν θεϊκνουσ. τοῦ Ἀθην.) φιλοδώρημα, (Γαλλ.) étrennes.

Ἐπι-νομοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω νέον νόμον, διορίζω τι διὰ μεταγενεστέρου (ὕστερον προστεθέντος) νόμου.

Ἐπίνομος (ὁ, ἡ), = Ἔννομος, σύμφωνος μὲ τοὺς νόμους, νόμιμος. 2) = Σύννομος, σύντροφος, συμμέτοχος (κυρ. εἰς κληρονομίαν). « Ἀριστομένους ἐόντια τὰ χρήματα, ἢ τῶν ἐπινέμων αὐτοῦ, « Ἐπιγρ.

Ἐπι-νοσέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀῤῥωστῶ ἐκ νέου, ξαναῤῥωστῶ, ξανακυλῶ, ἢ 2) δεύτερα λαβα ἀπὸ τὴν νόσον ἐντελῶς, (ἐπιμ.) εἶμαι.

Ἐπίνοσος (ὁ, ἡ). ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ νοσεῖν, φιλάσθενος. (ἐπὶ τόπου) νοσώδης.

Ἐπι-νοσσοποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Κάμνω τὴν φωλεάν μου ἐπάνω εἰς.

Ἐπινότως, ἐπίῤ. Νοσηματικῶς. « Ἐπινότως ἔχω, « Ἀξ., εἶμαι ἐπίνοσος (φιλάσθενος).

Ἐπι-νοτίζω, Μ. ίσω. Νοτίζω ἐπιπολαίως.

Ἐπι-νυκτερεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Περνῶ τὴν νύκτα ἄϋπνος (διανυκτερεύω) εἰς τι.

Ἐπινύκτερος καὶ Ἐπινυκτίδιος, Π. ἀντὶ

Ἐπινύκτιος (ὁ, ἡ). νυκτερινός· (ἐπιῤῥηματικῶς) ἐν καιρῷ νυκτός, τὴν νύκτα. « Μῆλα νομεύων ἐπινύκτια, « Ἐπιγρ.

Ἐπινυκτίς, ίδος (ἡ). εἶδ. σκυρωτὸ τὸ ὁπ. ἐβγαίνει συνήθως καὶ πονεῖ πλειότερον τὴν νύκτα. 2) βιβλίον πρὸς κατηχούμενον τῶν συμβαινόντων ἐν καιρῷ νυκτός, (ἀντιθ. τῷ Ἐφημερίς).

Ἐπινυμφίδιος (ὁ, ἡ), Π. νυμφικός, γαμήλιος.

Ἐπι-νύσσω (τεω), Μ. νύξω. Κεντῶ (Τσιμπῶ) ἐπιπολαίως, (συνοδ.) παρακινῶ. [ὄϐ.] « Ἐπινενύχθαι, « Ἀκ. (ἄῤῥην.), ἀντὶ Παρακεκινῆσθαι (τὰς φρένας).

Ἐπινυστάζω, Μ. άξω. Νυστάζω ἐπάνω εἰς (δηλ. ἐν ᾧ κάμνω ἢ ἐν ᾧ γίνεται) τι.

Ἐπινωμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἐπινέμω, μοιράζω. « Ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα, « Σοφ., διεσκόρπιζε. 2) ἀδηγῶ, διευθύνω. « Ἐπινωμᾶν πόδα, « Αἰσχλ., (πτωχρ.) ἀντὶ Πορεύεσθαι. (καὶ ἐλλ.) « Οὐδέ τιν' αὐτῷ παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾷν, « Σοφ., (συνοδ.) ἀντὶ Εὑρεῖν, ἐπιτυχεῖν, (παρβλ. Προσνωμάω). « Εἰ τάδε ὅμματος αἰγαῖς σαῖς ἐπενώμας, « Εὐρ., « Ὀφθαλμοῖς ἐπήρχον, « Ἡλ.

Ἐπινωτιδεύς, έως (ὁ), εἶδ. ἰχθ. θαλασσ. (μὲ ἀκάνθας εἰς τὴν ῥάχιν) ἐκ τοῦ γένους τῶν γαλεῶν, [ἐκ τοῦ

Ἐπινωτίδιος, Π. ἀντὶ Ἐπινώτιος.

Ἐπινωτίζω, Μ. (ισω, = Ἐπωμίζω, (συνοδ.) ἐπικαλύπτω.

Ἐπινώτιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (ἢ εὑρισκόμενος ἐπάνω) εἰς τὰ νῶτα (εἰς τὴν ῥάχιν).

Ἐπι-ξαίνω, Μ. ξανῶ. Λιανίζω (Κοπανίζω) τι ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ πάνω, (συγχ. τῷ Ἐπιξέω).

Ἐπι-ξανθίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ἐπίξανθον (καὶ ἀμτβτ.) φαίνομαι ὡς-

Ἐπίξανθος (ὁ, ἡ). ξανθὸς ὀλίγον, κλίνων εἰς τὸ ξανθόν, ξανθίζων.

Ἐπιξενόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἰων Π. ἀντὶ Ἐπιξενόω.

Ἐπίξενος (ὁ, ἡ). ὁ ἐρχόμενος νὰ μείνῃ παθενὰ ὡς ξένος (μισαφίρης)· ἔπηλυς. (τρπ.) ἐπείσακτος.

Ἐπιξενόω-ῶ, Μ. ώσω. (σπν. μτβτ.) Δέχομαι εἰς τὸν οἶκον μου καὶ Περιποιοῦμαι ξένον (μισαφίρην) ▪ Εἰ ὑπέλθοις δένδρου σκιάν, αὐτίκα σε κάτωθεν ἐπιξενώσονται γῆς εὐναὶ μαλακαί, « Εὐς. ‖. (κυρ. εἰς τὸ πθ.) Ἔρχομαι ἢ ὑπάγω παυθενά (ἢ εὑρίσκω τὴν ἀνήκουσαν περιποίησιν) ὡς ξένος, (Τουρκ.) κάμνω κονάκι ὡς μισαφίρης. (μὲ δοτ.) ▪ Ἀμημονάδεσιν ἐπιξενοῦντο, « Ἀλλ. (καὶ καταχρ.) ▪ Ὁλεθρος ἀσεβέσιν ἐπιξενωθήσεται, « Γρ. (ἢ ἀπολ.) ▪ Οὐ πρέπει πλανᾶσθαι καὶ ἐπιξενοῦσθαι τοῖς τηλικούτοις, « Ἰσοκρ., ξενητεύεσθαι.

Ἐπιξένωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ πρσηγ., τὸ νὰ καταλύσῃ τις παυθενὰ ὡς ξένος, κώνεμμα, (Τουρκ.) μισαφιρλίκι.

Ἐπι-ξέω, Μ. ξέσω. Ξύνω τι ἐπιπολαίως, τσουγγρανίζω, (μτφορ.) = Ἀναξέω. (συνκόχ.) περνῶ σύρριζα [πολλὰ πλησίον] τινός, (Γαλλ.) raser la surface. 2) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ξύνω τι ἐπάνω εἰς. ▪ Τυρὸν ἐπιξ., « Ἀθ., (συγχ. τῷ Ἐπιξαίνω).

Ἐπίξηνον (τὸ), [ἐπιξαίνω]. = Ἐπικόπανον.

Ἐπι-ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω τι ἐπιπολαίως, ξηραίνω τὸ ἐπάνω μέρος (τὴν ἐπιφάνειάν) τινος πράγματος.

Ἐπιξηραντικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ ἐπιξηραίνειν.

Ἐπιξηρασία (ἡ). τὸ νὰ ξηραίνεται ἡ ἐπιφανειά τινος πράγματος.

Ἐπίξηρος (ὁ, ἡ). ξηρὸς τὴν ἐπιφάνειαν. ▪ Γλῶσσα—, « Ἱππокр.

Ἐπίξουθος, Π. ἀντὶ Ἐπίξανθος.

Ἐπι-ξυγ-κάμπτω, Ἐπι-ξυν-δέω κτλ., Ἀττ. ἀντὶ Ἐπισυγκάμπτω κτλ.

Ἐπίξυνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπίκοινος, μεσιακός, συντροφικός.

Ἐπι-ξυνόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Ἐπικοινόω, κάμνω τι κοινὸν καὶ εἰς ἄλλον, μεταδίδω. ▪ Μύθους ἐπιξυνώσασθαί τινι, « Ἀπλλ., = Κοινολογήσασθαι.

Ἐπιξύριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ξυρὸν (εἰς τὸ ξυράφι). ▪ Φάρος—, « Ἐπιγρ., ἐπὶ τοῦ ὁπ. σφαγγίζουν τὸ ξυράφι.

Ἐπι-ξύω, Μ. ξύσω, = Ἐπιξέω.

Ἐπιόγδοος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων τὸ ὅλον καὶ ἓν ὀκτημόριον τοῦ ὅλου, δηλ. ἐννέα ὄγδοα. ▪ Δάνεισμα ἐπιόγδ., « Ἀξ., ἐπὶ τοῦ ὁπ. πληρώνεται ὡς διάφορον τὸ ὄγδοον τοῦ κεφαλαίου, δηλ. 12 ½ τοῖς 100, (παρβλ. Ἐπίτεμπτος καὶ Ἐπίτριτος).

Ἐπιοίνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων (ἢ γινόμενος ἐπάνω) εἰς τὸν οἶνον (τὴν οἰνοποσίαν).

Ἐπιοινοχοεύω, Μ. εύσω, Π. (μὲ δοτ.) χύνω (κερνῶ) εἰς τινα νὰ πίῃ.

Ἔπιον, ἀόρ. β'. τοῦ Πίνω.

Ἐπιόν, οὐδ. τοῦ Ἐπιών.

Ἐπιόπτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐπόπτης.

Ἔπιοπτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔσκοπος.

Ἐπι-ορκέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ ήσομαι. Πατῶ (λέθετῶ, Παραβαίνω) τὸν ὅρκον μου, ὁρκίζομαι ψευδῶς, γίνομαι ἐπίορκος. 2) (σπντ.) = Ἐπόμνυμι. ▪ Ἐπεγγυᾶν δὲ ἐπορκήσαντα τὸν Ἀπόλλω, « Νόμ. Σόλ.

Ἐπιορκητικός, ἡ, όν. Ὁ κλίνων (ἐπιρρεπὴς) πρὸς ἐπιορκίαν.

Ἐπιορκία (ἡ). ἀθέτησις (παράβασις) τοῦ ὅρκου· ψευδὴς ὅρκος.

Ἐπίορκος (ὁ, ἡ). ὁ παραβαίνων τὸν ὅρκον του ἢ κάμνων ψευδῆ ὅρκον. ‖. (τὸ οὐδ.) ▪ Ἐπίορκον, « Π. ἀντὶ Ἐπίορκος. ▪ Ἐπίορκον ἐπώμοσεν, « Ἰλ. Κ., ὡσκίσθη ἢ ἄκων ψευδῶς (διότι τὸ πρᾶγμα δὲν ἔμελλε νὰ ἐκτελεσθῇ).

Ἐπιορκοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπιορκία.

Ἐπιόρκως, ἐπίρ. Ψευδῶς, ὡς ἐπίορκος.

Ἐπι-όσσομαι, Μ. όψομαι, Π. βλέπω προφανῶς (κατὰ πρόσωπον), ἔχω ὑπ' ὄψιν.

Ἐπίουρα (τά), Π. [ἐπί, οὖρος]. τὰ σύνορα, τὰ διαστήματα. ▪ Ὅσον τ' ἐπίουρα πέλονται ἡμιόνων, « Ἰλ. Μ., ὅσον ἀπέχων ἀλλήλων τὰ σημάδια τοῦ διαστήματος τὸ ὁπ. θὰ ὀργόσῃ ἓν ζεῦγος ἡμιόνων (θηλ. περισσότερον τῶν βοδιῶν).

Ἐπιούριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἐπίουρον.

Ἐπίουρος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπὶ, οὖρος], ἀντὶ Ἔφορος, φύλαξ, ἐπιτηρητής, ἐπιστάτης· ἡγεμών. ‖. (οὐσ.) Ξυλοκάρφι (κυρ. ἐκεῖνο ὁποὺ κρατεῖ τοὺς τροχούς).

Ἐπιοῦσα, θηλ. τοῦ Ἐπιών.

Ἐπιούσιος (ὁ, ἡ), [ἐπὶ, οὐσία]. ὁ ἀπαιτούμενος (ἀναγκαῖος) διὰ τὴν ὕπαρξιν (τὴν διατήρησιν) τινος. ▪ Ἄρτος—, « Γρφ., ὁ καθημερινός.

Ἐπιούσιος, Π. ἀντὶ Ἐπίουρος, μέλλ. τοῦ Ἐφοράω.

Ἐπίπαγος (ὁ), [ἐπιπήγνυμι]. πᾶν ὅ,τι πήζει ἐπάνω εἴς τι, ἡ παγωμένη ἐπιφάνεια (τσίπα) τοῦ ζωμοῦ τῶν βατρίων κτλ., ἡ ἄλλ. Γραῦς.

Ἐπιπάγχυ, ἐπίρ. Π. = Πάγχυ, παντάπασιν, ὅλως διόλου, ἐξ ὁλοκλήρου, (ἄλλ. γραφ. διῃρημ. Ἐπὶ πάγχυ).

Ἐπιπαθής, έος (ὁ, ἡ). πάσχων, ἐμπαθής.

Ἐπι-παιανίζω, Μ. ίσω. Ψάλλω παιᾶνα (ᾠδὴν ἐπινίκιον) διά τι μετά τι, (ὕθεν:

Ἐπιπαιανισμός (ὁ). ὁ ἐπινίκιος ἀλαλαγμός ἢ ὕμνος.

Ἐπι-παίζω, Μ. παίξομαι. (μὲ δοτ.) Παίζω ἐπάνω εἰς (▪ Ὅταν αἱ Νηρηίδες τῇ θαλάσσῃ ἐπιπαίζωσι, « Φλεγ.). 2) = Ἐμπαίζω, περιπαίζω, ἀντεύζομαι.

Ἐπίπαισμα (τὸ), [ἐπιπαίω], = Ἐπίπταισμα, σκόντσμμα· πρόσκομμα.

Ἐπιπαιστικός [ἐπ. παίζω], ἡ, όν. Ἁρμόδιος πρὸς ἀντεῖσμόν, περιπαικτικός.

Ἐπι-παίω, Μ. παίσω. (μὲ δοτ.) Κτυπῶ παθενά, προσκρούω, σκοντδάπτω.

Ἐπι-παιωνίζω, Ἐπιπαιων-σμός (ὁ), = (ἢ ἰσφαλμ. ἀντὶ) Ἐπι-παιανίζω, Ἐπιπαιανισμός.

Ἐπιπακτίς [ῐ], ίδος (ἡ), εἶδ. χόρτ. Ἰατρ., (ἄλλ.) Ἐλλεβορίνη.

Ἐπι-πακτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω καλὰ (τὴν θύραν κτλ.), ἀμπαρώνω.

Ἐπιπαλάσσω, Μ. άξω, Π. Μολύνω (λερώνω) τι μέ.

Ἐπι-πάλλω (χ. Μ.), Π. σείω (κουνῶ) ἀλλεπαλλήλως.

Ἐπι-παλύνω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐπιπάσσω.

Ἐπικαμπτις, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐπικάμπων.

Ἐπι-καμφαλάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. φίπτω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐπάνω εἴς τι, κυττάζω

Ἐπικάπων [ἐπί, πέπομαι], ονος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐπίκληρος μέσος κληρονόμος.

Ἐπίκαν, ἐπίρ. (ἀντὶ Ἐπὶ κᾶν, ἐν γένει, κοινῶς, ἁπλῶς. ▪ Ὡς ἐπίκαν, « Ἀθ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Ἐπίκαππος (ὁ). ὁ πατήρ ἢ ὁ πάππος τοῦ πάππου, πρόπαππος.

Ἐπι-παρα-γίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι. Ἔρχομαι ἐπειτα ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἐγώ, ἢ ἔρχεσαι ἐπάνω εἰς (ἐγλ. ἔξαφνα ἐν ᾧ γίνεταί) τι.

Ἐπι-παρ-άγω, Μ. άξω. Φέρω προσέτι παρεμπρὸς ἢ παραέξω.

Ἐπι-παρα-θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω τὴν ἄκραν τοῦ βουνοῦ ἀκολουθῶν τινὰ πλαγίως ὅστις τρέχει διὰ τῆς πεδιάδος.

Ἐπι-παρα-νέω (νήω), Μ. νήσω. Ἐπισωρεύω ἀδιακόπως.

Ἐπι-παρα-σκευάζω, Μ. άσω. Ἑτοιμάζω προσέτι ἢ ἔπειτα.

Ἐπι-πάρ-ειμι, Μ. παρ-έσομαι. (μὲ δοτ.) Εἶμαι καὶ ἐγὼ παρὼν (Παρευρίσκομαι) παυθενὰ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ αἰφνιδίως (ἐν ᾧ γίνεταί τι).

Ἐπι-πάρ-ειμι, Μ. ειμι, = Ἐπιπαρέρχομαι (τοῦ ὁπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλων). ▪ Ὁ στρατηγός, ἐπιπαρὼν τὸ στρατόπεδον, παρεκελεύετο, « Θκ., (Γαλλ.) parcourant les rangs.

Ἐπι-παρ-εμ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Χώνω τι ἀκόμη (καὶ ἑλλ. Χώνομαι καὶ ἐγὼ προσέτι) μὲ τρόπον ἀνάμεσα εἰς.

Ἐπι-παρ-έξ-ειμι, Μ. ειμι. Περνῶ καὶ ἐβγαίνω μέ τρόπον ἢ ἀνεπαισθήτως, περνῶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Ἐπι-παρ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι. Περνῶ ἀκόμη· παρεμπρὸς, ἴδε Ἐπιπάρειμι.

Ἐπιπάροδος (ἡ). δευτέρα ἐμφάνισις (ξαναέμβασμα) τοῦ χοροῦ εἰς τὴν σκηνήν.

Ἐπι-παρ-οξύνω, Μ. υνῶ. Ἐρεθίζω τινα κατά τινος ἔτι μᾶλλον. (πθ.) ἔχω ἀλληλοπαλλήλους περιόδους παροξυσμοῦ.

Ἐπι-παρ-ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Παρεμβαίνω (Παρακινῶ) τινα ἔτι μᾶλλον εἴς τι ἢ κατά τινος.

Ἐπιπαρουσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐπιπάρειμι (Μ. παρέσομαι).

(Ἐπίπας), εῦχρ. κυρ. μόνον τὸ ὑστέρου Ἐπίπαν καὶ (εἰς Ἐπιγρφ.) τὸ πλθ. Ἐπίπαντες, Ἐπίπασιν.

Ἐπίπασμα (τὸ). τὸ ἐπιπασθέν ὡς ἔρτυμα, (π. χ.) σουσάμι, μαυροκούκκι κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἐπι-πάσσω (στω), Μ. πάσω. Πασπαλίζω (Κουκκίζω) τι ἔπειτα ἢ πρωτύτερα ἐπάνω εἰς, (ὕθεν:

Ἐπίπαστος (ὁ, ἡ). πασπαλισμένος ἀπὸ πάνω μέ· ἢ πασπαλιζόμενος ἐπάνω εἴς τι, (ὕθεν: ‖. οὐσ.) Ἐπίπαστον (τὸ), εἶδος ζυμαρικοῦ καὶ 2) σκόνι τὴν ὁπ. πασπαλίζουν ὡς ἰατρικὸν ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπι-παταγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω μέγαν κρότον (πάταγον) ἐπάνω εἰς (ὅηλ. ἐν ᾧ γίνεταί) τι, ἀντηχῶ δυνατά.

Ἐπι-πατάσσω, Μ. άξω. Κτυπῶ ἐπάνω εἰς τι ἢ προσέτι.

Ἐπιπάτωρ, ορος (ὁ). Δεύτερος (ὑστερινὸς) πατήρ, μητρυιός.

Ἐπι-παύομαι, Μ. παύσομαι. Παύω ἐπὶ = ἀπὸ ἢ ἐπάνω εἴς τι

Επι-παρλάζω, Μ. όσω. Βράζων χοχλακίζω ἐπάνω εἴς τι.
Ἐπι-παχύνω, Μ. υνῶ. Παχύνω ἀπωσοῦν ἢ ἔτι μᾶλλον.
Ἐπίπεδος (ὁ, ἡ), (συγκρ. ἀνωλ. Ἐπιπεδέστερος) (κατὰ λέξ.) Στερωμένος ἐπάνω εἰς (δηλ. ἴσια μέ) τὸ ἔδαφος (πέδον), (ἐπιτ.) ἴσιος, ὁμαλός. γαμηλός. ¤ Θύρα ἐπίπεδα, ¤ Πλ. ¤ Ἀριθμὸς ἰσόπλευρος καὶ ἐπίπεδος, ¤ Πλάτ. ||, (οὐσ.) Ἐπίπεδον (τὸ). (γεωμετρ.) ἡ ἐπιφάνεια, (μθματκ.) ἡ ἐν τῷ κύκλῳ εὐθεῖα γραμμή. ¤ Τὰ ἐπίπεδα, ¤ Θρρ., τὰ ἰσιώματα, τὰ πεδινὰ μέρη, οἱ κάμποι.
Επι-πεδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἐπίπεδον, τοῦ ἰσάζω τὴν ἐπιφάνειαν.
Ἐπιπέδωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ἐπιπείθεια (ἡ). πίστις βεβαία περί τινος, πεποίθησις ἢ εὐπείθεια, [ἐκ τοῦ
Ἐπιπειθής, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -πειθῶς. Εὐπειθὴς ἢ Εὔπειστος, [ἐκ τοῦ
Επι-πείθω, Μ. πείσω. (σπν. μτθτ.) Πείθω τινὰ εἴς τι, καταπείθω. ||. (συνήθ. πθ. ἢ μσ.) πείθομαι εἴς τι, καταπείθομαι, ζέργω, ὑπακούω. πείθω ἐμαυτὸν, φρονῶ, πιστεύω.
Ἐπιπειράω-ῶ, Μ. άσω. Δοκιμάζω πάλιν (ἐκ νέου).
Ἐπι-πειρω, Μ. περῶ, = Ἐκπεραίνω.
Ἐπι-πελάζω, Μ. άσω. Φέρω τι (καὶ ἐλλ. Ἔρχομαι) κοντύτερα, πλησιάζω
Ἐπι-πέλομαι (χ. Μ.), Π.—Ἐπέρχομαι, ριθάνω (ποιθενά). ¤ Ὅτε μοι ὤγδοον ἐπιπλόμενον ἔαρ ἦλθεν, ¤ Ὀδ. Β., Ξ. ¤ Ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν, ¤ Ἡσ. ¤ Νυκτὶ ἐπιπλομένῃ, ¤ Ἀπλλν., τῇ ἐπερχομένῃ. ¤ Νέφος ἐπιπλόμενον, ¤ Σοφ. (καὶ κατὰ κμῆσιν) ¤ Πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐσέρχεται, οὐδέ τις ἄλλη νοῦσος ἐπὶ στυγερὴ κέλεται βροτοῖσιν, ¤ Ὀδ. ¤ Εἰσόκε γῆρας ἔλθῃ καὶ θάνατος, τά τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται, ¤ Ὀδ. Ν., (τὸ τελευτ. ὅμως παράδειγμα ἠμπορεῖ νὰ ἀναχθῇ ὃ εἰς τὸ πέλω), (παρβλ. Περιπέλομαι).
Ἐπίπεμπτος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων τὸ ὅλον καὶ ἕν πεμπτημόριον τοῦ ὅλου, δηλ. ἑξ πέμπτα. ¤ Δάνεισμα ἐπίπεμπτον, ¤ Ξεν. ἐπὶ τοῦ ἁπ. πληρόνεται ὡς διάφορον τὸ ἓν πέμπτον τοῦ κεφαλαίου, δηλ. 20 τοῖς 100, (παρβλ. Ἐπιόγδοος καὶ Ἐπίτριτος).
Ἐπι-πεμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω τι πρόσθετι (πρὸς τοῖς ἄλλοις) ἢ 2) στέλλω (ῥίπτω) τι κατά τινος (κυρ. ἄνωθεν).
Ἐπίπεμψις, εως (ἡ). τὸ ἐπιπέμπειν ἢ ἐπιπέμπεσθαι, νέα (δευτέρα ἢ ἀλλεπάλληλος) ἀποστολή, (Θκ. β', 39).
Ἐπι-πεπαίνομαι, Μ. πεπανθήσομαι. Ὡριμάζω ἐπάνω εἰς.
Ἐπιπέπτω, Μ. πέψω, = Ἐπιπίπτω.
Ἐπιπέπτωκα, πρκ. τοῦ Ἐπιπίπτω.
Ἐπι-περαίνω ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔτι περαίνω.
Ἐπίπερθε(θεν), Δ. ἀντὶ Ἐφύπερθε(θεν).
Ἐπι-περι-τρέπω, Μ. τρέψω. Στρέφω (Γυρίζω) τι πρὸς, ἀναποδογυρίζω ἐπάνω εἰς ἄλλο.
Ἐπι-περκάζω, Μ. άσω. (κυρ. ἐπὶ ὀπωρ.) Ὡριμάζων παραλίζω (καθὼς τὰ σταφύλια), γίνομαι-
Ἐπίπερκνος (ος), ον (ὁ, ἡ). (κυρ. καρπὸς) ὅστις ὡριμάζων ἀρχίζει νὰ γίνεται κατὰ μέρος μαυροειδέστερος· (λαγωὸς) ὅστις ἡλικιούμενος γίνεται ἀσπρόμαυρος.

Ἐπιπεσεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιπίπτω.
Ἐπι-πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἁπλόνω τι ἐπάνω εἰς ἢ πρός.
Ἐπι-πετάομαι-ῶμαι, καὶ
Ἐπι-πέτομαι, Μ. πτήσομαι, Π. ἀντὶ Ἐφίπταμαι.
Ἐπίπετρον (τὸ). φυτόν τι αὐξάνον ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας, τὸ ἄλλ. Ἀκίνον ἢ κατ' ἄλλ. Ἀείζωον, (παρβλ. Ἔμπετρον).
Ἐπι-πέττω (σσω), Μ. πέψω. Ψήνω (Ὡριμάζω) καλλιώτερα.
Ἐπι-πηγάζω, Μ. άσω. Χύνω τι ἀπὸ (ἢ ὡς ἀπὸ) πηγὴν ἐπάνω εἰς.
Ἐπίπηγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐμπήγεται ἢ πήζει ἐπάνω εἰς, κλαδὶ διὰ φέλλισμα, ἀμπολὶ κατασκεύασμα ἀπὸ διάφορα κομμάτια συντηρισσμένα, [ἐκ τοῦ
Ἐπι-πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω ἢ Πήζω τι ἐπάνω εἰς. ¤ Τῶν ἐπιπηγνυμένων (τῶν ἀκάνθων) δακρύων, ¤ Θφρ.
Ἐπι-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πηδῶ ἐπάνω ἢ ἐναντίον τινός.
Ἐπιπήδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ἐπίπηξ, ηγος (ἡ), = Ἐπίπηγμα, ἀμπολὶ κτλ.
Ἐπίπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνωτέρω τοῦ πήχεος τῆς χειρὸς (τοῦ μπράτσου).
Ἐπι-πιέζω, Μ. έσω. Θλίβω (Πατῶ, Ζουλίζω) τι ἀπὸ πάνω ἢ ἔτι μᾶλλον.
Ἐπίπιεσμὸς (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ἐπι-πικραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι πικρότερον, πικραίνω ἔτι μᾶλλον.
Ἐπίπικρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πικρὸς, ὑπόπικρος, (παρβλ. Ἔμπικρος).
Ἐπι-πικρόω-ῶ, Π. ἀντὶ Ἐπιπικραίνω.
Ἐπι-πίλναμαι (χ. Μ.), Π. = Ἐπιπελάζω, ἐγγίζω, πλησιάζω.
Ἐπι-πίμπλημι, Μ. πλήσω. Γεμίζω ὡς ἐπάνω, παραγεμίζω.
Ἐπι-πίνω, Μ. πίομαι. Πίνω ἀπὸ πάνω (ὕστερα) ἀπό τίνα καὶ ἄλλο ἀκόμη.
Ἐπι-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. (μὲ δοτ. ἢ πρόθετ. αἰτ.) Πίπτω ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός, τὸν πλακώνω ἔξαφνα. ¤ Τοῖς πολεμίοις τεταραγμένοις ἐπιπεσούμεθα, ¤ Ξεν.
Ἐπι-πιστεύω, Μ. εύσω. Ἐμπιστεύομαι τι εἴς τινα.
† Ἐπι-πιστόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπικυρόνω, ἐπιβεβαιόνω, (ὅθεν:
Ἐπιπίστωσις, εως (ἡ). ἐπιβεβαίωσις, ἐπικύρωσις.
Ἐπίπλα (τὰ), [ἐπίπλοος]. τὰ κινητὰ σκεύη (ἰταλ. μόμπιλια) τοῦ οἴκου, (κοιν.) τὸ νοικοκυριόν.
Ἐπι-πλάζω, Μ. πλάγξω, Π. Περιπλανῶ (καὶ πθ. ἢ μσ. Περιπλανῶμαι, Περιφέρομαι) πουθενά, παραδέρνω. ¤ Πόντον ἐπιπλαγχθείς, ¤ Ὀδ. Θ.
Ἐπι-πλανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = Ἐπιπλάζομαι, περιπλανῶμαι.
Ἐπιπλάνησις, εως (ἡ). περιπλάνησις.
Ἐπίπλασις, εως (ἡ). ἐπίθεσις ἐπιπλάσματος.
Ἐπίπλασμα (τὸ). ἔμπλαστρον, ἀλοιφή, κατάπλασμα, [ἐκ τοῦ
Ἐπι-πλάσσω, Μ. πλάσω. Προσκολλῶ τι ἐπάνω εἰς· ἀλείφω τι ἀπὸ πάνω ἢ φράζω (στουπόνω) μὲ λάσπην (μὲ ζυμάρι, μὲ κηρὶ κτλ.).

Ἐπίπλαστος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος ἀπὸ πάνω, φυτασιδωμένος, (μτφορ.) προσποιημένος, ψεύτικος. 2) ὁ προστιθέμενος ἢ χρησιμεύων ὡς ἐπίπλασμα (κατάπλασμα).
Ἐπιπλάστως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐπίπλαστον (προσποιημένον).
Ἐπι-πλαταγέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐπικροτῶ (κυρ. δι' Χειροκροτῶ) διά τι.
Ἐπι-πλατύνω, Μ. υνῶ. Πλατύνω περισσότερον, κάμνω τι πλατύτερον (ἀπ' ὅ,τι εἶνε), ἐπεκτείνω.
Ἐπίπλατος, ους (ὁ, ἡ). ὁπωσοῦν (ἀρκετὰ) πλατὺς ἢ, περισσότερον πλατὺς παρὰ μακρύς.
Ἐπιπλέα (ἡ), Ἰων. θηλ. τοῦ Ἐπίπλεος.
Ἐπιπλεῖον, ἐπίρ. ἀντὶ Ἐπιπλέον.
Ἐπίπλειος (ὁ, ἡ), = Ἐπίπλεος(ως).
Ἐπιπλεῖστον, ἐπίρ. (ἀντὶ) Ἐπὶ πλεῖστον, ὅσον τὸ δυνατὸν πλειότερον (συχνότερα, μακρύτερα κτλ.). ¤ Ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον, ¤ Θκ., ὅσον τὸ δυνατὸν προτήτερα (ἀρχήτερα).
Ἐπιπλείων, ονος (ὁ, ἡ). ἀκόμη πλειότερος, (Θκ. 2', 12).
Ἐπι-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω τι μετ' ἄλλου, συμπλέκω, περιπλέκω. (μτφ.) συνοικειῶ, σχετίζω.
Ἐπιπλέον, ἐπίρ. (ἀντὶ) Ἐπὶ πλέον, ἀκόμη πλειότερον (διεξοδικώτερον, ἀκριβέστερον).
Ἐπίπλεος (ὁ, ἡ), = Ἐπίπλεως.
Ἐπι-πλεύρος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὸ πλευρόν (εἰς τὸ πλάγιον) τινος, πλαγινός, ἢ· κινούμενος μὲ τὸ ἓν πλευρόν, πλάγιος. ¤ Τὸ πλοῖον ἐπίπλευρον φέρεται, ¤ Σχλ.
Ἐπίπλευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ἐπι-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Πλέω (Ἀρμενίζω) ἐπάνω εἰς ἢ πρός· ταξειδεύω ἢ μετακομίζομαι ἐπὶ πλοίου (¤ Ἦρχε δὲ τῶν νεῶν Ἀλκιδὰς, καὶ Ἐρασῖδας αὐτῷ σύμβουλος ἐπέπλει, ¤ Θκ. ¤ Τὸν σῖτον τὸν ἐπιπλέοντα ἐξαιρεῖσθαι, ¤ αὐτ. τὸν διὰ θαλάσσης εἰσαγόμενον)· ὁρμῶ (κινοῦμαι) μὲ τὸ πλοῖον μου κατά τινος. [μὲ δοτ.) ¤ Ἐπέπλεον τῇ Κερκύρᾳ, ¤ Θκ. (ἢ αἰτ. προθετ.) ¤ Ἐπὶ τὴν Χίον ἐπέπλεον, ¤ Ξεν. (καὶ χ. τῆς προθ.) ¤ Ἱερῆες τοὺς αἰγιαλοὺς ἐπέπλεον, ¤ Ἀπκ. 2) (χ. κτ.) πλέω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὡς ἂν φελλός, δέν βουλῶ. ¤ Τὸ ἔλαιον ἐπιπλέει, ¤ Διοσκ.
Ἐπίπλεως (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἐπίπλεος, πολλὰ γεμάτος, γεμάτος ὡς ἐπάνω, Ἔμπλεως.
Ἐπι-πληθύνω καὶ Ἐπι-πληθύω, Μ. πληθυνῶ. Πληθαίνω ὁλονὲν (ἐπὶ μᾶλλον ἢ μᾶλλον).
Ἐπιπλήκτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ
Ἐπιπληκτήρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ
Ἐπιπλήκτης, ου (ὁ). ὁ ἐπιπλήττων (κτυπῶν ἀπὸ πάνω, [καὶ μτφορ.] ἐγγίζων, καθαπτόμενος, ἐλέγχων).
Ἐπιπληκτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων ἰδίωμα (ἀγαπῶν) νὰ ἐπιπλήττῃ, ἐγγιχτικός.
Ἐπίπληκτος (ὁ, ἡ). ἐπιπλήξεως ἄξιος. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐπίληπτος, Ἔμπληκτος.
Ἐπι-πλημμύρω, Μ. υρῶ, Π. πλημμυρίζω

καὶ χύνομαι ἐπάνω εἰς, πλημμυρῶν ἐκπολάζω.

;Ἐπιπληξία (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀποπληξία.

Ἐπίπληξις, εως (ἡ). τὸ ἐπιπλήττειν, κτύπημα ἐπάνω (« Πλευρῶν—, « Μ. Γλκ.). (συνήθ. μτφορ.) ἔλεγχος, μάλωμα.

Ἐπι-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ὡς ἐπάνω, ἀναπληρῶ τὸ ἐλλεῖπον, ἀπογεμίζω, (Θκ. Σ', 14).

Ἐπίπλήρωσις, εως (ἡ). γέμισμα ὡς ἐπάνω ἢ μὲ τὸ παραπάνω, παραγέμισμα.

Ἐπι-πλήσσω πτω), Μ. πλήξω. Κτυπῶ τι ἐπάνω εἰς ἢ διά τινος (μτνμ.) ἐλέγχω, ἐπιτιμῶ, μαλώνω, (καιν.) προσωποδέρνω. « Τόξῳ ἐπιπλήσσων (ἵππους), « Ἰλ. Κ. (ἢ μτνμ.) « Καί μ' ὦ τινά φημι ἄλλον ἐπιπλήξειν, « Ἰλ. Ψ. (καὶ μὲ δοτ.) « Ἕκτορ, δεί μοι ἐπιπλήσσεις. « Ἰλ. Μ. « Τὰ τῷ πέλας ἐπιπλήσσω, αὐτὸς οὐ ποιήσω, « Ἡρ. 2) (ἀμτβτ. μὲ δοτ.) πίπτω (κτυπῶ) ἐπάνω εἰς. « Ὅτε πολλαὶ ἐπιπλήσσουσιν ἀρούραις, « Ἀρατ., (καθὼς ξ καιν. λέγομεν) ὅταν πέσουν πολλὰ δρεύκια κτλ.

Ἐπι-πλοκή (ἡ). τὸ ἐπιπλέκειν ἢ ἐπιπλέκεσθαι, συμπλοκή, περιπλοκή· ἐμπέρδεμα· ἀγκάλιασμα· συναναστροφή, ἐπιμιξία. « Βραχεῖά τις ἦν ἐπιπλοκὴ πρὸς ἀλλήλους, « Πλθ.

Ἐπι-πλοκήλη (ἡ). κήλη (σπάσιμον, καταλίβασμα) τοῦ ἐπιπλόου.

Ἐπιπλοκηλικός, ἡ, όν. Ὁ πάσχων ἐπιπλοκήλην.

Ἐπίπλοκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐπιπλοκάς, συμπεπλεγμένος, περιπεπλεγμένος, ἐμπερίβολος. « Δόγος—, « Βασ.

Ἐπιπλόμενος, Π. ἀντὶ Ἐπικελόμενος, ἐπερχόμενος.

Ἐπιπλόμφαλον (τὸ), = Ἐξομφάλωσις.

ϯΕπίπλον (τὸ), ἄχρ. ὀνμ. τοῦ Ἐπιπλα.

Ἐπίπλοον (τὸ), [ἐπὶ πέλαμαι]. ἡ δικτυοειδὴς καὶ πιμελώδης μεμβράνη ἡ περικαλύπτουσα τὰ ἔντερα, ἡ σκέπη τῶν ἐντέρων.

Ἐπίπλοος-ους (ὁ, ἡ). ἔοιμος ἢ χρήσιμος (ἁρμόδιος) διὰ πλοῦν (πλεύσιμον, ταξείδι). « Ναῦς—, « Πλθ., ἡ ἑτοιμασμένη νὰ ἐπιβῇ εἰς ἄλλην ἐν καιρῷ ναυμαχίας. « Ἐπίπλοα (τά), « ὅλα ὅσα ἀπαιτοῦνται διὰ τὸ διὰ θαλάσσης ταξείδι, ἢ ἁρματωσιὰ τοῦ καραβιοῦ, (ὀθ. καταχρ.) τὰ ἔπιπλα (σκεύη) τοῦ οἴκου. 2) = Ἐμπόδιστης (πλοῖα). 3) Ἐπόκτης (πλοῖα), (καιν. ἀπὸ τοῦ ἰταλ.) σόπρα-χάρικος.

Ἐπίπλοος-ους (ὁ). ἐπίπλευσις (ἐφόρμησις, ἔφοδος) πολεμικοῦ πλοίου, κίνημα πρὸς σύγκρουσιν, (παρβλ. Διέκπλους).

Ἐπίπλοος (ὁ), = Ἐπίπλοον.

Ἐπι-πλουτίζω, Μ. ίσω. Πλουτίζω ἔτι μᾶλλον.

Ἐπιπλώοντες, Δ. ἀντὶ Ἐπιπλώουσι.

Ἐπιπλῶς, σπν. ἀντὶ

Ἐπιπλώσας, Π. δόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ

Ἐπι-πλώω, Μ. ώσω, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐπιπλέω.

Ἐπι-πνείω, Π. ἀντὶ Ἐπιπνέω.

Ἐπιπνευματίζω, Μ. ίσω, (γραμτ.) βάλλω πνεύματα (δασεῖαν ἢ ψιλὴν) ἐπάνω εἰς φῶς λέξεις.

Ἐπίπνευσις, εως (ἡ). τὸ ἐμπνέειν (φυσῆν ἐπάνω εἰς)· (μτφορ.) ἐνθουσιασμός, ἔμπνευσις.

Ἐπίπνευστικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς (ἢ προερχόμενος [κινούμενος] ἀπὸ) ἐπίπνευσιν (ἔμπνευσιν), ἐνθουσιαστικός.

Ἐπι-πνέω, Μ, πνεύσω. (ἐπὶ ἀνέμ.) Φυσῶ ἴσια ἐπάνω τινὸς ἢ διαρκῶς καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν (κατὰ τὴν βέλησιν) τοῦ πλέοντος. « Νηῦς, ᾗ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείσιν ὄπισθεν, « Ὀδ. Δ. (καὶ μτφορ.) « Λαμπρᾶς ἐπιπνεύσης τῆς τύχης, « Πλθ., (παρβλ. Εὐροέω). 2) (μτφορ. μὲ αἰτ.) ἐμπνέω, ἐνθουσιάζω. « Ἔρροις, ὦ κακόμαντι· οὐδέ σε Κύπρις οὐδ' ἔρωτες ἐπιπνείσουσιν, « Ἀπλλν. 3) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) διεγείρω τινὰ κατά τινος. « Στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας Θηβαίοις, « Εὐρ.

;Ἐπι-πνίγω, Μ. πνίξω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀποπνίγω.

Ἐπίπνοια (ἡ). τὸ ἐπιπνέειν, φύσημα ἀνέμου (κυρ. ἐπικρατοῦντος, διαρκοῦς). (μτφορ.) ἔμπνευσις (θεία).

Ἐπίπνοιος, Π. ἀντὶ

Ἐπίπνοος-ους (ὁ, ἡ). ἐμπνευσμένος (θεόθεν), ἐνθουσιασμένος.

Ἐπιπόδιος (ὁ, ἡ), ὁ ἐφαρμοζόμενος εἰς τοὺς πόδας. « Πέδη—, « Σοφ.

Ἐπι-ποθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πόθον ν' ἀπολαύσω τι, ἐπιθυμῶ μὲ πόθον.

Ἐπιπόθησις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἐπιποθῇ τις τι, ἐπιθυμία.

Ἐπιπόθητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον ἐπιποθεῖ ἢ πρέπει νὰ ἐπιποθῇ τις, ἐπιθυμητός, Περιπόθητος.

;Ἐπιποθία (ἡ), = Ἐπιπόθησις.

Ἐπι-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω προσέτι, προσθέτω· προσάπτω· ἀποδίδω, ἀποτελειόνω.

Ἐπιποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., προσθήκη, πρόσθεσις.

Ἐπιποίητος (ὁ, ἡ), προσθεμένος· προσκοπτημένος, ἐπίπλαστος.

Ἐπιποιμὴν, ένος (ὁ, ἡ), Π. ἐπιστάτης ποίμνης, βασκὸς, (παρβλ. Ἐπιβουκόλος).

Ἐπίποκος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πολὺν πόκον, μαλλιαρός. « Κριὸς—, « Γρφ.

Ἐπι-πολάζω [ἐπιπολῆς], Μ. άσω. Εἶμαι (εὑρίσκομαι) ἢ Ἐβγαίνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν· (ἐπὶ ὑγρ.) ἐπιπλέω. « Ἀποθανοῦσαι δὲ αἱ ἐγχέλεις οὐκ ἐπιπολάζουσιν, οὐδὲ φέρονται ἄνω ὥσπερ οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων, « Ἀρστ. « Διωρίσθω... κοῦφον εἶναι τὸ πᾶσιν ἐπιπολάζον, « αὐτ. 2) (ἐπὶ φαγητ.) δὲν καταχάθομαι εἰς τὸ χυμόχυμ, (ἀμτ.) ἀναβαίνω εἰς τὸ στόμα, προξενῶ ῥεψίματα. (ὀθ. μτφορ.) « Μηδὲν οἱ ῥῆμα πρόσαντες ἐπιπολάσαι, « Αἰλ., (παρβλ. Ἐπαναπλέω). 3) εὑρίσκομαι παντοῦ, ὅπου γυρίσει τις μὲ εὑρίσκει, (ἐπμ.) λαμβάνω ὑπεροχὴν, ἐπικρατῶ. « Ὁ Φίλιππος ἐπιπολάζει, « Δμ. « Τοῦτο τὸ ἔθος ἐπιπολάσαν, « Αξ. 4) φέρομαι ὑβριστικῶς πρός τινα, ἐπεμβαίνω. « Φορτικῶς καὶ σοβαρῶς ἐπιπολάζων τοῖς συνδειπνοῦσι, « Ἰλ.

Ἐπιπολαιόρριζος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων ἐπιπολαίας ῥίζας, (ἀντιθ. τῷ Βαθύρριζος).

Ἐπιπόλαιος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ἐπικολῆς (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν), ἐξέχων· (συνηθ.) προφανής· (τρπ.) κοῦφος, ἔσχατος κοινῶς, πρόστυχος.

Ἐπιπολαίως, ἐπίρ. Εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, (καιν.) ἐπάνω-ἐπάνω. Ἐξώπετσα.

Ἐπικόλασις, εως (ἡ) καὶ

Ἐπιπολασμός (ὁ). τὸ ἐπιπολάζειν (εὑρίσκεσθαι ἢ ἐβγαίνειν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν κτλ.), (ἰατρ.) ῥέψιμον· (μτφρ.) ὑπεροχὴ, ὑπεροψάνεια.

Ἐπιπολαστικός, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων (ἔχων ἰδίωμα) νὰ ἐπιπολάζῃ. « Οἶνος—, « Ἀθ., ὁ προξενῶν ῥεψίματα. « Ἄνθρωπος—, « Πλθ., αὐθάδης, ὑπερήφανος. « Πρᾶγμα—, « Αξ., τὸ εὑρισκόμενον παντοῦ ἐν ἀφθονίᾳ, πρόστυχον.

Ἐπιπολαστικῶς, ἐπίρ. Ἐν ἀφθονίᾳ, κατακόρως. 2) μὲ ὑβριστικὸν (αὐθάδη) τρόπον, ὑπεροπτικῶς.

;Ἐπι-πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πολεμῶ πάλιν, κινῶ ἐκ νέου πόλεμον, ἢ Ἐξακολουθῶ νὰ πολεμῶ, (συγχ. πῷ

;Ἐπι-πολεμόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ αἰτ.) Διεγείρω τινὰ εἰς πόλεμον κατά τινος.

Ἐπι-πολεύω, Μ. εύσω, = Ἐπιπολάζω.

Ἐπιπολὴ (ἡ), [ἐπὶ, πέλω]. τὸ ἐπάνω (τὸ φαινόμενον) μέρος, ἡ ἐπιφάνεια, ἡ ὄψις. « Ἐκ τῆς τῶν σωμάτων ἐπιπολῆς, « Λρτ. « Ἐπὶ τῇσι ἐπιπολῇσι, « Ἀρετ. (ξ ἐπιφρηματικῶς) « Ἐν ἐπιπολῇ, « Στρ. ἢ « Ἐξ ἐπιπολῆς, « Ἀρετ. (συνήθ. δὲ καὶ κυρ. ἐλλ. τῆς προθ. ||. « Ἐπιπολῆς, ἐπίρ. Ἐπάνω-ἐπάνω, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, (συνηθ.) προφανῶς· ἐκ τοῦ προχείρου. « Τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἔνεισιν αἱ χύτραι, « Ἀρχ. « Καὶ ὠνόμαχαι (τὸ χωρίον), ὅτι τὸ ἐπιπολῆς τοῦ ἄλλου εἶναι, Ἐπιπολαί, « Θκ. « Ἡ τῶν μυρμήκων ἐργασία πᾶσιν ἔξιν ἐπιπολῆς ἰδεῖν, « Ἀρστ. (ξ ἐνάρθρ.) « Τοῖς λυκωμένοις ὠχρὸν γίνεται τὸ ἐπιπολῆς, « αὐτ.

Ἐπι-πολεόμαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἀσπρίζουν ποῦ ἢ ποῦ ἡ τρίχες μου, ἀρχίνω νὰ ἔχω ἄσπρες τρίχες, γίνομαι.

Ἐπιπόλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποῦ καὶ ποῦ ἄσπρες τρίχας, ἀρχίζων νὰ γίνεται παλιός.

Ἐπίπολος (ὁ, ἡ), Π. = Πρόσπολος, ὑπηρέτης.

Ἐπιπολύ, ἐπίρ. (ἀντὶ) Ἐπὶ πολὺ (ἐνν. μέρος χρόνου ἢ τόπου), διὰ πολλὴν ὥραν· εἰς πολὺ διάστημα. « Ταῦτ' ἐγὼ μὲν ἐπιπολὺ εἰστήκειν ὁρῶν, « Ακ. « Ἐπιπολὺ τῆς θαλάσσης ἐπέχει, « Θκ. « Ὡς ἐπιπολύ, ᾗ « Ὡς ἐπιτοπολύ, « Αξ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ταῖς περισσοτέραις φοραῖς, συνήθως.

Ἐπι-πομπεύω, Μ. εύσω, (μὲ δοτ.) = Ἐμπομπεύω, θριαμβεύω (καμαρώνω) διά τι, ἐνεργῶ.

Ἐπιπομπὴ (ἡ). τὸ ἐπιπέμπειν, στάλσιμον ἀπὸ πάνω, (τρπ.) μάγεμα, βάσκαιμα κτλ. (ἴδε Ἐπήλυσις), (ἐν γέν.) περίστατικὸν αἰφνίδιον ἢ ἀνεξήγητον, (ἐπμ. νομιζόμενον) θεόπεμπτον.

Ἐπι-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοπιάζω ἀνενδότως (χωρὶς διακοπὴν), κοπιάζω ὑπὲρ τὸ διωρισμένον, ἐξακολουθῶ νὰ κοπιάζω.

Ἐπίπονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπαιτῶν (γινόμενος μὲ) κόπον (πόνον), κοπιαστικὸς, δύσκολος. « Ἐπίπονα πτύαλα, « Ἐπικρ., τὰ δυσκόλως ἐκπυόμενα. « Τὸ ἐπίπονον, « Ξεν. ἡ δυσκολία. 2) ὁ ὑποφέρων κόπους (ἐκ-

πολίας), κακοπαθῶν, ταλαιπωρούμενος, φερέπονος. « Ἐπιπονοί γ' οἱ δεξιοί, » Ἀρχφ. 3) ἀποκαμωμένος. « Νωθρούς καὶ ἐπιπόνους, » Θφρ.

Ἐπ-ποντιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὸν πόντον (εἰς τὸ πέλαγος), ἐπιθαλάσσιος, (ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ.).

Ἐπίποντις, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπιποντία. « Νύμφαι—, » Ἐπιχ., αἱ Νηρηίδες.

Ἐπιπόνως, ἐπίρ. Μὲ κόπον, μὲ δυσκολίαν, φερεπόνως. « Οὐδεὶς δεδιηκόνηκεν ἐπιπονώτερον Ἀθ. », (συγχ. τῷ Ἐπιμόνως).

Ἐπιπορεία (ἡ), φέρσιμον (καθάλημα) πρός, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-πορεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ αἴτ.) Πορεύομαι (Ὑπάγω) πουθενά. περιπατῶ ἐπάνω εἰς· περνῶ (χωρὶς νὰ σταματήσω), διοδεύω. (ὀθ. μτγμ.) ἀναγινώσκω ἐπιτροχάδην, (παρβλ. Ἐπέρχομαι).

Ἐπιπόρευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπι-πορίζω, Μ. ίσω. Προμηθεύω περιπλέον, προσπορίζω.

Ἐπι-πορπέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Φορῶ ἐπανωφόρι τὸ ὁποῖον κουμπώνεται (θηλυκόνεται) διὰ τῆς πόρπης περὶ τὸν ὦμον, (ὅθεν

Ἐπιπόρπημα (τὸ). ἐπανωφόρι τὸ ὁπ. θηλυκόνεται διὰ τῆς πόρπης εἰς τοὺς ὤμους, χλαμύς. 2) τὸ ἐπὶ τῆς πόρπης κόσμημα.

Ἐπιπορπίς, ίδος (ἡ), « Πόρπη ἡ 2) Ἐπιπόρπημα.

Ἐπι-πορφύω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐπιπορπάω.

Ἐπιπόρπωμα (τὸ), = Ἐπιπόρπημα.

Ἐπι-πορσαίνω, Μ. ανῶ καὶ

Ἐπι-πορσύνω, Μ. υνῶ, Π. προμηθεύω, ἑτοιμάζω.

Ἐπι-πορφυρίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι –

Ἐπιπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων πρὸς τὸ πορφυροῦν χρῶμα, κοκκινωπός.

Ἐπιποτάμιος, α ἢ ος, ον, = Παραποτάμιος.

Ἐπιποταμίς, ίδος (ἡ), = Ἐπιποταμία.

Ἐπι-ποτάομαι-ῶμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐφίπταμαι.

Ἐπιπότιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐπὶ τοῦ πότου, παροινικός.

Ἐπίπους, πόδος (ὁ, ἡ). ὁ φορούμενος ἐπὶ τοῦ ποδός, Ἐπιπόδιος. « Μύωψ—, » Παχυμ.

Ἐπι-πράσσομαι (-τσομαι), Μ. πράξομαι. (μὲ ἄλλο αἴτ.) Εἰσπράττω ἄλλα ἀκόμη (ἐκτὸς τῶν εἰσπραχθέντων ἤδη), ἀπαιτῶ ἀκόμη συνάζω περισσότερον τοῦ διωρισμένου.

Ἐπι-πραύνω, Μ. υνῶ. Καταπραΰνω.

Ἐπιπρέπεια (ἡ). εὐσχημοσύνη, θεωρία, εὐπρέπεια, καλὸν ἐξωτερικόν, [ἐκ τοῦ

Ἐπιπρεπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν ἐξωτερικόν, εὐπρεπής· ὁ ἐπιπρέπων (ταιριάζων εἴς τι), (ἐπιμ.) προξενῶν εὐπρέπειαν. « Τὸ ἐπιπρεπές, » Δκ., ἀντὶ Ἡ ἐπιπρέπεια, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-πρέπω (χ. Μ.). Εἶμαι ταιριασμένος εἴς τι· δείχνω, φαντάζω. (μὲ δοτ. ἢ πάντοτε ερτπρ. ἢ κατὰ μτχ.) « Ὁ ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ, » Δκ. « Οὐ τι τοι βέλτιον ἐπιπρέπει εἶδος, » Ὀδ. Ω., δὲν ἔχεις ἐπάνω σου τι προσφυῶς δουλικόν, δὲν ὁμοιάζεις ὡς ἐκ τῆς μορφῆς δοῦλος.

Ἐπι-πρεσβεύω, Μ. εύσω. Στέλλομαι (Ὑπάγω πουθενὰ ὡς) πρέσβυς. Π. (μσ.) στέλνω ἢ ξαναστέλνω πρέσβεις, (παρβλ. Ἐπικηρυκεύομαι).

Ἐπιπρηνής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλίνων πρὸς ἢ ἐπάνω εἴς τι, σχυμμένος τὰ ἴσχυμα

Ἐπιπρηστήν, ῆνος (ὁ). ὁ ἔχων ἡλικίαν ὑπὲρ τὸν ἕνα χρόνον. « Αἰγὸς ἐπιπρηστῆνος, » Π., (ἴδε τὸ ἁπλοῦν).

Ἐπι-πρήθω, Μ. υνῶ, ἰων. ἀντὶ Ἐπιπρήθω.

Ἐπι-πρίω, Μ. ίσω. Πριονίζω τι ἐπάνω εἰς. « Τοὺς ὀδόντας ἐπιπρίειν τινί, » Ἐπιχ., τρίζω τὰ δόντια περὶ ἢ κατά τινος.

Ἐπιπρό, ἐπίρ. Π. πολλὰ ἐμπρός, μακράν, εἰς μεγάλην ἀπόστασιν.

Ἐπι-προ-βαίνω, Μ. βήσομαι. Προχωρῶ παρεμπρός.

Ἐπι-προ-βάλλω, Μ. βαλῶ, Π. Ῥίπτω τι μὲ ὁρμὴν ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός.

Ἐπιπροέηκα, Π. ἀόρ. ἀ. τῆς ὁρμ. καὶ

Ἐπι-πρεμεν, Π. ἀντὶ Ἐπιπροεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιπροΐημι.

Ἐπι-προ-έχω, Μ. ἕξω. Κρατῶ τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐξέχῃ (καὶ ἄλλ. ἢ μσ. Εἶμαι τοποθετημένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐξέχω) πολλὰ ἐμπρός.

Ἐπι-προ-θέω, Μ. θεύσομαι, Π. τρέχω ἀκόμη παρεμπρός.

Ἐπι-προϊάλλω, Μ. αλῶ (ἀόρ. Ἐπιπροΐηλα), Π. ρίπτω ἢ κουντῶ τι πρός. « Σφῶϊν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν, » Ἰλ. Δ., παρέθηκε, (κατὰ λέξ.) ἔσπρωξε τὸ τραπέζι ἐμπρός των. « Θεοὺς πάντας ἐπιπροΐαλλεν, » Ὅμ. Ὕμν., τοὺς ἔστελλεν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου.

Ἐπι-προ-ΐημι, Μ. προ-ήσω, Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) στέλνω τινὰ πρός· ῥίπτω (ξακολουθῶ) τι κατά τινος. « Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα, » Ἰλ. P. « Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ἰόν, » Ἰλ. Δ. (καὶ ἀλλ.) « Ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε (ἐνν. τὴν ναῦν), » Ὀδ. Ο.

Ἐπίπροικος (ὁ, ἡ). ἡ λαβοῦσα προῖκα, προικισθεῖσα.

Ἐπίπροιξ, οικος (ἡ). τὸ προστιθέμενον εἰς τὴν προῖκα, παραπροῖκι.

Ἐπι-προ-μολεῖν, Π. ἀόρ. β'., τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Ἐπιπροβλώσκω, πηγαίνω (προχωρῶ) παρεμπρὸς ἢ πλησίον τινός.

Ἐπι-προ-νέομαι (χ. Μ.), Π. = τῷ προηγ.

Ἐπι-προ-νεύω, Μ. εύσω, Π. κλίνω (γέρνω) πολὺ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν.

Ἐπι-προ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι, Π. πίπτω πρηνῆμαι (κοιν. πέφτω μὲ τὸ κεφάλι) ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπι-προσ-βάλλω, Μ. βαλῶ, Π. πλησιάζω (φθάνω) πουθενά. (μὲ δοτ.) « Δαρδανίην δὲ λιπόντες, ἐπιπροσέβαλλον Ἀβύδῳ, » Ἀπλλν.

Ἐπι-προσ-δέομαι, Μ. δεήσομαι. Χρειάζομαι καὶ Παρακαλῶ νὰ μοὶ δοθοῦν ἀκόμη καὶ ἄλλα.

Ἐπίπροσθε(θεν), ἐπίρ. = Ἔμπροσθεν. « Ἐπίπροσθεν πεσοῦμαί τι, » Πλάτ., βάλλω τι ἐμπρός μου ἕνα μὴ φαίνωμαι. (ξμετὰ γεν. κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) « Ἐπίπροσθεν ποιοῦμαί τι τινος, » Εὐρ., προτιμῶ. (καὶ ἐνάρθρ.) « Τὰ ἐπίπροσθεν αὐτῶν, » Πλάτ., τὰ ἐπιπροσθοῦντα, τὰ ἐμπόδια. (ἢ χρονικῶς) τὰ προλαβόντα, τὰ παρελθόντα, τὰ προηγούμενα.

Ἐπι-πρόσθεσις [ἐπι-προστίθημι], εως (ἡ). προσθήκη, προσθήκη.

Ἐπι-προσ-θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω (κατόπιν ἄλλου) πρός

Ἐπι-προσ-θέω-ῶ [ἐπίπρισθεν], Μ. ήσω. Εἶμαι (εὑρίσκομαι) ἢ τοποθετοῦμαι ἔμπροσθέν τινος, ἐμβαίνω εἰς τὴν μέσην, (ἐπιμ.) ἐμποδίζω τὴν διόδον ἢ τὴν θέαν, (κεῖμαι) κόπτω τὸ θῶρι, ἐπισκοτίζω. « Ὅρος ἐπιπροσθεῖν, » Γρηγ. (καὶ μὲ δοτ. ἢ γεν.) « Ἐπιπροσθεῖν τινί τινος, » Πλάτ., ἐμποδίζειν τινὰ τοῦ νὰ ἴδῃ τι. (ἢ πθ.) « Τὸ πῦρ ἐπεσκοτεῖτο, τῷ πλεονάζοντι τῆς ὕλης ἐπιπροσθούμενον, » Γρηγ. (ἢ μτγμ.) « Τὴν τραγῳδίαν ὑπὸ τῶν ὑποκριτῶν ἐπιπροσθουμένην, » Ἑλλ.

Ἐπιπρόσθησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τῆ προηγ.

Ἐπι-προσ-πλέω, Μ. πλεύσω. (μὲ δοτ.) Κινοῦμαι ἢ πλησιάζω μὲ τὸ πλοῖόν μου κατά τινος.

Ἐπι-προσ-τίθημι, Μ. θήσω. Προσθέτω ἐπὶ πᾶσι (πρὸς τοῖς ἄλλοις).

Ἐπιπρύσω, ἐπίρ. Μακρὰν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν.

Ἐπι-προτέρωσε, ἐπίρ. Ἀκόμη μακρύτερα πρός τὰ ἔμπροσθεν, πλέον παρεμπρός.

Ἐπι-προ-φαίνω, Μ. φανῶ, Π. δείχνω τι (ξμσ. φαίνομαι, παρασιάζομαι) ξέφνα ἔμπροσθέν ἢ ὑπεράνωθέν τινος. « Οἰωνοὺς ἐπιπροφανέντας, » Ἀπλλν.

Ἐπι-προ-φέρω, Μ. ἐπιπρο-οίσω (ἀόρ. Ἐπιπροήνεγκα κτλ.), Π. φέρω τι παρεμπρός.

Ἐπι-προ-χέω, Μ. χεύσω, Π. χύνω τι (καὶ μσ. χύνομαι) ἐπάνω εἰς ἢ, χύνω ἀδιακόπως (κατὰ συνέχειαν). (μτγμ.) « Θρῆνον ἐπιπροχέουσα, » Ὅμ. Ὕμν.

Ἐπι-προωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ώσω. Π. παρώχνω (κουντῶ) παρεμπρός.

Ἐπιπρωϊαίτερον, ἐπίρ. Ἀκόμη πρωϊνώτερα (νωρίτερα, πρωϊμώτερα.)

Ἐπίπρωρος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς (ἢ κλίνων μᾶλλον πρὸς) τὴν πρῶραν, (ἴδε Ἔμπρωρος).

Ἐπίπταισμα (τὸ). πρόσκομμα, σκόνταμμα· ἀφορμὴ πταίσματος (σκανδάλου), [ἐκ τοῦ

Ἐπι-πταίω, Μ. πταίσω. Κτυπῶ (Σκοντάφτω) ἐπάνω εἴς τι, προσκρούω.

Ἐπι-πτάρνυμι, Μ. πταρήσομαι (εὔχρ. κυρίως ὁ ἀόρ. Ἐπέπταρον), Π. φτερνίζομαι ἐπάνω εἴς (δηλ. ἐνῷ γίνεται ἢ λέγεται) τι, (ἐπιμ., κατὰ τὴν κοινῶς ἐπικρατοῦσαν ἰδέαν) προμηνύω ἐπιτυχίαν. (μὲ δοτ.) « Οὐχ ὁράᾳς ὅ μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσσιν, » Ὀδ. P. « Σιμιχίδᾳ μέν ἑρωτες ἐπέπταρον, » Θκρ., τὸν βοηθοῦν, τὸν ἀγαποῦν.

Ἐπιπτέσθαι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιπέταμαι.

Ἐπιπτῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐφίπταμαι.

Ἐπίπτησις, εως (ἡ). τὸ ἐφίπτασθαι, πέταγμα πρός.

Ἐπι-πτήσσω, Μ. πτήξω. Φοβοῦμαι ἢ ζαρώνω (μαζώνομαι) ἐπὶ μᾶλλον.

Ἐπίπτυγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐπίπτυξιν, σκέπασμα. « Οἱ καρκῖνοι τὸ ἐπίπτυγμα ἔχουσιν, » Ἥρρτ.

Ἐπίπτυξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπι-πτύσσω, Μ. πτύξω. Διπλώνω (Μαζώ-

να, Σο.φρόνω) τι ἐπάνω εἰς, σκεπάζω· (μσ.) προσκολλῶμαι· περιπλέκομαι. « Ὦ ὁ λοβὸς τοῦ ἥπατος ἐπεπτύχθη, » Ἱππογρ.

Ἐπίπτωστος (ὁ, ἡ, [ἐπιπτόω]. ἄξιος διάπτύσιμον, συχαμένος, ἀξιοκαταφρόνητος.

Ἐπιπτυχή (ἡ), [ἐπιπτύσσω]. σοῦφρα, δίπλωμα. « Ἡ λεπὶς τὰς ἐπιπτυχὰς πρὸς οὐρὰν ἔχει, » Πλ. 2) ἐπίπτυγμα, σκέπασμα· μπάλλωμα.

Ἐπιπτύω, Μ. πτύσω. Φτύνω ἐπάνω εἰς (ἐν ᾧ λέγω ἢ κάμνω) τι· (συνκδχ.) σιχαίνομαι, ἀποστρέφομαι.

Ἔπίπτωσις [ἐπιπίπτω], εως (ἡ). πέσιμον ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός, (τρπ.) σύμπτωσις, συμβεβηκὸς τυγαῖον. « Κατ' ἐπίπτωσιν, » Στρβ., κατὰ τύχην.

Ἐπιπόησις, εως (ἡ). ὄμπυασμα (πληγῆς) τὸ ὁποῖον γίνεται ἔπειτα.

Ἐπι-πυκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι διὰ προσθέσεως πυκνότερον ἀφ' ὅτι εἶνε.

Ἐπι-πυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι. Ἐρωτῶ ἐπανειλημμένως νὰ μάθω τι, ἐξετάζω ἐκ νέου, λαμβάνω νεωτέρας πληροφορίας.

Ἐπι-πυρέσσω(ττω), Μ. ἑξω, καὶ

Ἐπι-πυρετάνω (χ. Μ.). Ἔγω ἀλλεπαλλήλους περιόδους πυρετοῦ, ἐπάνω εἰς τὴν μίαν περίοδον μὲ ἔρχεται ἄλλη.

Ἐπίπυρον (τὸ), τὸ μέρος τοῦ βωμοῦ ἐκεῖ τοῦ ἀπ. ἀνάπτεται τὸ πῦρ.

Ἐπίπυρρος (ὁ, ἡ). κλίνων πρὸς τὸ χρῶμα τοῦ πυρός, ξανθοκόκκινος.

Ἐπιπυρσεία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-

Ἐπι-πυρσεύω, Μ. εύσω. Ἐν ᾧ ἀνάπτει ὁ ἐχθρὸς πυρσοὺς πρὸς εἰδοποίησιν τῶν συμμάχων του ἀνάπτω ἐγὼ διαφορετικοὺς ἵνα τοῦ αὐθετερώσω τὸ σύνθημα.

Ἐπι-πωλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. περιέρχομαι καὶ παρατηρῶ (κυρ. στράτευμα), ἐπιθεωρῶ, (Γαλλ.) passer en revue.

Ἐπιπώλησις, εως (ἡ). ἐπιθεώρησις (στρατεύματος).

Ἐπίπωμα (τὸ). σκέπασμα.

Ἐπι-πωμάζω, καὶ

Ἐπι-πωμάννυμι, Μ. άσω. Ἐπιπωματίζω.

Ἐπιπωσμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐπιπωμάζω, (Τουρκοβαρβ.) καπάκωμα.

Ἐπι-πωματίζω, Μ. ίσω. Βάλλω ἐπάνω εἴς τι τὸ πῶμά (τὸ σκέπασμά, τὸ καπάκι) του, κλείω (σκεπάζω) μὲ πῶμα, στουπώνω, καπακώνω.

Ἐπιπωματικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ἐπιπωματίζειν, ἐμφρακτικός.

Ἐπι-πωρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκληρύνω τι ἀπὸ πάνω ὡς ἂν πωρί, (χειρουργ.) ἀφίνω τὸ συντριμμένον κόκκαλον νὰ δέσῃ μόνον του (νὰ πάσῃ πωρί, νὰ κολλήσῃ) ἀπὸ πάνω· (μτφορ.) κάμνω τινὰ ἐντελῶς ἀναίσθητον πρὸς τὸ καλὸν, σκληρύνω τὴν καρδίαν του, τυφλόνω.

Ἐπιπώρωμα (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐνώθη [ἔδεσεν, ἐκόλλησεν) ἀπὸ πάνω τὸ συντριμμένον κόκκαλον.

Ἐπιπώρωσις, εως (ἡ). σκλήρυνσις (τῆς ἐπιφανείας), (χειρουργ.) ὄφιμον (κόλλημα) φυσικὸν συντριμμένου κοκκάλου· (μτφορ.) πώρωσις, τύφλωσις.

Ἐπι-πωτάσμαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Ἐπεπωτήθην), Π. ἀντὶ Ἐφίπταμαι, πετῶ ἐπάνω εἰς ἢ πρός τι.

Ἐπι-ραβδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ τὴν ράβδον σηκωμένην ἐπάνω (κυρ.) τοῦ ἵππου καὶ τὸν βιάζω μὲ τὸ σχῆμα τοῦτο νὰ τρέχῃ (τὸ λεγόμενον μὲ τὰ τέσσερα), (παρβλ. Ἐπισείω).

Ἐπιρεμβής, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -βῶς, = Ῥεμβώδης, ἀμελής.

Ἐπιρρητορεύω, Μ. εύσω, = Ἐπιῤῥητορεύω.

Ἐπι-ριγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπιῤῥιγέω.

Ἐπίρικνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ῥικνός (ζαρωμένος, ἰσχνός), λιγνούτσικος.

Ἐπιῤῥαθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Δείχνω (φέρομαι μὲ) ἀμέλειαν εἴς τι.

Ἐπιῤῥαίνω, Μ. ρανῶ (εὕρηται· πθ. πρκ. Ἐπερρασμένος). Ῥαντίζω τι ἀπὸ πάνω μέ.

Ἐπιῤῥακτὸς [ἐπιῤῥάσσω], ἡ ἡ ος, ὀν ἢ ον. Ὁ πίπτων ἢ ῥιπτόμενος μὲ ὁρμὴν ἐπάνω εἰς. « Θύρα—, » Πλ., ἢ ἄλλ. Κατασῤῥακτή. » Πνεῦμα ἐπιῤῥακτόν, » αὐτ., τὸ ὁρμητικόν, καταιγίς.

Ἐπίῤῥαμα (τὸ), [ἐπιῤῥάπτω]. πᾶν ὅ,τι εἶνε ῥαμμένον ἐπάνω εἰς, μπάλλωμα,

Ἐπιῤῥαντίζω, Μ. ίσω, = Ἐπιῤῥαίνω.

Ἐπιῤῥάντισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐπιῤῥαντισμός (ὁ). ῥάντισμα ἀπὸ πάνω.

Ἐπίῤῥαντος (ὁ, ἡ). ῥαντισμένος ἀπὸ πάνω, (συνκδχ.) παρδαλὸς, κατάστικτος.

Ἐπιῤῥαπίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ τι ἀπὸ πάνω μὲ (ἢ ὡς ἂν μὲ) ῥάπιν (βέργαν), μαστίζω· διδω ῥαπίσματα· (μτφορ.) ἐπιπλήττω (αὐστηρῶς)· καλόζω.

Ἐπιῤῥάπισις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ-

Ἐπιῤῥάπισις, εως (ἡ) = Ἐπιῤῥαπισμός.

Ἐπιῤῥαπισμός (ὁ). τὸ ἐπιῤῥαπίζειν, κτύπημα μὲ βέργαν· (μτφορ.) ἐπίπληξις.

Ἐπιῤῥάπτω, Μ. ῥάψω. Ῥάπτω τι ἐπάνω εἰς, βάλλω μπάλλωμα.

Ἐπιῤῥάσσω(ττω), Μ. ῥάξω, = Ἐπιῤῥήσσω, ῥήγνυμαι (πίπτω) μὲ ὁρμὴν ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός.

Ἐπιῤῥαψῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥαψῳδῶ προσθέτει ἢ ἐπάνω εἰς τι, προσθέτω εἰς ὅσα ἐῤῥαψῴδησα ἤδη, ἐπιλέγω ἐν εἴδει ῥαψῳδίας.

Ἐπιῤῥέζω, Μ. ῥέξω, Π. θυσιάζω ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπιῤῥέπεια (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τι ἐπιῤῥεπὲς (γυρτόν, κατηφορικόν), (μτφορ.) κλίσις (τάσις, ὁρμὴ τῆς ψυχῆς) πρός, [ἐκ τοῦ

Ἐπιῤῥεπὴς, ές (ὶ, ἡ). ὁ ῥέπων (κλίνων, γέρνων) πρός· κατηφορικός (μτφορ.) ἔχων τάσιν (κλίσιν, διάθεσιν) πρός. « Ἐλπὶς ἐπιῤῥεπεστέρα, » Πλθ., ἢ στηριζομένη εἰς πλειοτέρας πιθανότητας, βεβαιοτέρα, [ἐκ τοῦ

Ἐπιῤῥέπω, Μ. ῥέψω. Κάμνω τι νὰ ῥέπῃ (νὰ γέρνῃ, νὰ κλίνῃ) πρός, (συνκδχ.) ἐπιφέρω (προξενῶ) κακόν τι εἴς τινα, κάμνω νὰ εἰσθανθῇ ὅλον τὸ βάρος τοῦ κακοῦ. ||. (ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) γέρνω (κλίνω, [ἐξ μτφορ.] ἔχω διάθεσιν) πρός, (συνκδχ.) ἐπιπίπτω μὲ ὅλον μου τὸ βάρος κατά τινος, (παρβλ. Ἐπιβρίθω).

Ἐπιῤῥεπῶς, ἐπίῤ. Κατ' ἐπιῤῥέπειαν. » Ἐπιῤ. ἔχω πρός, « Χρσ., εἶμαι ἐπιῤῥεπής.

Ἐπιῤῥευματίζομαι, Μ. ίσομαι. Προσβάλλομαι (ἐκ νέου) ἀπὸ ῥευματισμόν.

Ἐπιῤῥευματισμός (ὁ). ῥευματισμὸς ἐπιγινόμενος, νέα προσβολὴ ῥευματισμοῦ

Ἐπιῤῥέω, Μ. ῥεύσω καὶ συχνότ. ῥεύσομαι· ἢ ῥυήσομαι. Ῥέω ἐπιπολαίως (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν). » Οὐ συμμίσγεται ὁ Τιτηρήσιος ποταμὸς τῷ Πηνειῷ, ἀλλά σε μιν καθύπερθεν ἐπιῤῥεῖται, ὠΐτ' ἔλαιον, » Ἰλ. Β. 2) τρέχω (χύνομαι) ὅλος εἰς ἓν μέρος, πλημμυρῶ, = Σωρέω. (μτγν.) « Ἐπιῤῥέον ἔθνεα πεζῶν, » Ἰλ. Λ. (καὶ πθ.) « Ἐπιῤῥεόμενος μέλιτι καὶ γάλακτι, » Αἰξ. (παρβλ. Ἐπιῤῥωγες).

Ἐπιῤῥήγνυμι, Μ. ῥήξω, = Ἐπιῤῥήσσω.

Ἐπιῤῥήδην [ἐπί, ῥηθῆναι], ἐπίῤ. = Διαῤῥήδην, ῥητῶς, σαφῶς, εὐκρινῶς.

Ἐπιῤῥῆμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι λέγεται ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐπάνω εἰς τι, τὸ προστιθέμενον εἰς τὸν λόγον (εἰς τὴν παλ. δραματοπ.) τὸ ψαλλόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ ἐν εἴδει ἐπιλόγου εἰς μὲν τὰς τραγῳδίας καὶ τέλος τῆς Ἀντιστροφῆς· εἰς δὲ τὰς κωμῳδίας περὶ τὸ τέλος τῆς Παραβάσεως, (παρβλ. Ἀντεπίῤῥημα). (παρὰ Γραμτ.) τὸ ἄκλιτον μέρος τοῦ λόγου τὸ κατηγορούμενον τοῦ ῥήματος ἢ προσδιορίζον ἢ τὸν χρόνον ἢ τὸν τόπον ἢ τὸν τρόπον τῆς ἐνεργείας.

Ἐπιῤῥηματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐπίῤῥημα.

Ἐπιῤῥηματικῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει ἐπιῤῥήματος.

Ἐπιῤῥῆξις, εως (ἡ). σχίσιμον τῆς ἐπιφανείας, σχάσιμον.

Ἐπίῤῥηξις [ἐπί, ῥηθῆναι], εως (ἡ). ὀνειδισμός, κατηγορία· δυσφημία. 2) ἐξορκισμός, (παρβλ. Ἐπῳδή).

Ἐπιῤῥήσσεσκε, Ο. γ', ἐν, κρα. τοῦ παρτ. τοῦ-

Ἐπιῤῥήσσω, Μ. ῥήξω. Ῥήγνω τι (ἐξ ἑλλ. Ῥήγνυμαι)) μὲ ὁρμὴν καὶ κρότον ἐπάνω εἰς. « Θύρην δ' ἔχεν ἐπιθλὴς εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιῤῥήσσεσκον, τρεῖς δ' ἀνεείγεσκον, » Ἰλ. Ω. (καὶ ἀμτβτ.) « Πύλας δ' ὅπως ἐσῆλθ', ἐπιῤῥήξας ἔσω, » Σοφ., ῥήχθηκε μέσα, (δηλ.) ἐμβῆκε μὲ ὁρμήν. 2) σχίζω τι ἐπάνω εἰς (δηλ. διά τι). « Πέπλον δ' ἐπέῤῥηξ' ἐπὶ συμφορᾷ κακαῦ, » Αἰσχλ.

Ἐπιῤῥητορεύω, Μ. εύσω. Ῥητορεύω πρὸς ἐτί ἢ ἐπάνω εἴς τι, λέγω ῥητορικῶς καὶ ἄλλα ἀκόμη, προσθέτω εἰς ὅσα ἐῤῥητόρευσα ἤδη.

Ἐπίῤῥητος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἐπιῤῥήσεως (κατηγορίας), διαφημισμένος. « Αἱ βανανσικαὶ καλούμεναι τέχναι καὶ ἐπίῤῥητοί εἰσι, καὶ εἰκότως ἀξιοῦνται, » Ξεν.

Ἐπιῤῥιγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ῥῖγος ἔπειτα ἀπό· μὲ ἔρχονται πάλιν ἀνατριχίλαι ἐπάνω εἰς.

Ἐπιῤῥίζιον (τὸ). μικρὰ ῥίζα φυτρωμένη ἐπάνω εἰς μεγαλητέραν, ἢ χλωστοὶ (τὰ γένεια) ἢ τὰ χιλιορρίζια τῆς καθ' αὐτὸ ῥίζας.

Ἐπιῤῥῖνον (τὸ). στελίδι (σκουλαρίκι) τῆς μύτης ἢ τοῦ μετώπου ὑπεράνωθεν τῆς μύτης·

Ἐπιῤῥίνος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἀρκετὰ μεγάλην ῥῖνα (μύτην). ||. (οὐσ.) Ἐπίῤῥινον (τὸ), = Ἐπ.ῤῥῖνον.

Ἐπιῤῥιπίζω, Μ. ίσω. φυσῶ ἀλλεπαλλήλως μὲ τὴν ῥιπίδα (μὲ τὸ ἀνεμιστῆρι)· φυσῶν ἐξάπτω, Ἀναῤῥιπίζω, [συγχ. καὶ

ξω. ἐπλάσθη μόνον ἀπὸ ἐσφαλμ. ἀνάγν. τοῦ Ἐπιῤῥάπτ(ω).

Ἐπιῤῥίπτεω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ

Ἐπιῤῥίπτω, Μ, ῥίψω. (μὲ δοτ. ἢ προθ. αἰτ. ἐκ δ'.) Ῥίπτω τι (καὶ ἑλλ. Ῥίπτομαι. Πίπτω μὲ ὁρμὴν) ἐκάνω ἢ κατεπάνω τινός. « Ἐπὶ σὲ ἐπερρίφθην, » Γραφ., εἶμαι προσηλωμένος (ἀφωσιωμένος) ὅλως διόλου εἰς σέ.

Ἐπιῤῥοή (ἡ). τὸ ἐπιῤῥέειν, τρέξιμον ὑγροῦ ἐπάνω εἰς, κλημμύρισμα, (ἐν γέν.) αὔξησις, περίστασις· συῤῥοή.

Ἐπιῤῥοθέω-ῶ [ἐπιῤῥοῦς], Μ. ήσω, Π. βοηθῶ (κυρ. ὡς ἂν κῦμα), (μτφ.) κάμνω μέγαν θόρυβον (χωρὶς νόημα), ὁμιλῶ μεγαλοφώνως (πλὴν ἀσήμαντα)· (μὲ δοτ.)= Ἐπικρατῶ (ἵνα ἴδῃς ὅτι ἐγὼ εἶπα τὰ λεγόμενα ἢ γινόμενα). 2) = Ἐπιῤῥίζω.

Ἐπιῤῥόθητος (ὁ, ἡ), = Ἐπίῤῥητος, δυσφημισμένος.

Ἐπίῤῥοθος (ὁ, ἡ), Π. ἀδιαχείρωτον (ἢ ἀντηχῶν ἀπὸ) βοὴν (ῥόθον, θόρυβον). » Δῶμα —, « Σοφ. 2) (συνεκδ.) βίαιος, ὁρμητικός, χαλεπός. « Ἐπιῤῥόθοις κακοῖς, « Σοφ., μὲ ὑβριστικοὺς λόγους. 3) βοηθός, ὑπερασπιστής. « Ἐπιῤῥόθος αἰὴν Ἀθήνη, « Ἰλ. Δ. 4) βοηθητικός, σωτήριος. « Ἀλγέων —, « Αἰσχύλ. 5) (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδοχ.) ὁ χωρῶν κατὰ ῥοῦν, ὁμαλός, κατηφορικός, εὔκολος. « Λείη μὲν γὰρ ἰδεῖν καὶ ἐπιῤῥόθος (ἡ ἀθὼς)· ἦν δέ τις αὐτὴν εἰςβαίνῃ, κτλ., « Ἐπγρ.

Ἐπιῤῥοιὰ (ἡ), = Ἐπιῤῥοή.

Ἐπιῤῥοιβδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥουφῶ (καταπίνω) τι μὲ ἐρεμὴν (καθὼς ἡ δίνη τοῦ ποταμοῦ), (παρβλ. Ἀναῤῥοιβδέω). 2) = Ἐπιῤῥοιζέω.

Ἐπιῤῥοίβδην, ἐπίῤ. Ῥύδην, ῥαφηκτά, μὲ βίαν, μὲ ὁρμήν.

Ἐπιῤῥοιζέω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω μὲ λεπτὴν καὶ διαπεραστικὴν φωνὴν (καθὼς ἐνίοτε ὁ κόραξ ὅταν προαισθάνεται ἄνεμον). 2) (μὲ δοτ.) φωνάζω (τσιρίζω) ἐναντίον τινός.

Ἐπιῤῥομβέω-ῶ, Μ. ήσω. Στρέφομαι ἐν εἴδει ῥόμβου ἐπάνωθεν τινος (καθὼς τὰ θηρευτικὰ ὄρνεα ὅταν θέλουν ν' ἁρπάσουν ζῶον).

Ἐπιῤῥοπή (ἡ), = Ἐπιῤῥέπεια, κλίσις (τάσις) πρός.

Ἐπιῤῥοφάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ῥοφῶ τι ἀπὸ πάνω (ἔπειτα) ἀπό.

Ἐπιῤῥόφημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ῥοφᾷ (πίνει) τις ἔπειτα ἢ ἀπὸ πάνω ἀπό.

Ἐπιῤῥυγχίς, ίδος (ἡ). τὸ γυριστὸν μέρος (ἡ ἄκρα) τῆς μύτης τῶν σαρκοφάγων πτηνῶν.

Ἐπιῤῥυείς, εῖσα, έν, ἀόρ. Γ'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπιῤῥέω.

Ἐπιῤῥύζω, Μ. ῥύσω. Ἐρεθίζω (κάμνων γῤῥ) τὸν σκύλον κατά τινος, (παρβλ. Ἐπισίζω).

Ἐπιῤῥυθμίζω, Μ. ίσω. Ἐπιδιορθόνω τὸν ῥυθμὸν (κυρ. ᾄσματος ἢ ποιήματος), (ἐν γέν.) μεταῤῥυθμίζω ἐπὶ τὸ κρεῖττον, βάλλω εἰς καλλιτέραν τάξιν, διορθόνω.

Ἐπιῤῥύσμαι, Μ. ύσομαι. Σώζω, γλυτόνω, ἀποκλάττω.

Ἐπιῤῥυσκαίνω, Μ. ανῶ. Ἀῤῥόνω τι ἀπὸ πάνω (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν).

Ἐπίῤῥυσις, εως (ἡ), = Ἐπιῤῥοή.

Ἐπιῤῥυσμίη (ἡ), Ιων. θηλ. τοῦ

Ἐπιῤῥύσμιος (ὁ, ἡ). [ἐπὶ, ῥυσμὸς = ῥυθμός, ἡ ἐπιῤῥέω]. (κατὰ τὸ φιλοσοφ. σύγημα τοῦ Δημοκρίτου) ὁ ἐξ ἐπιῤῥοῆς (ὡς ἐκ τοῦ ἀέρος) προσγινόμενος, ὁ κατὰ σύμπτωσιν ἐφαρμοζόμενος, (ἐν γέν.) τυχαῖος, ἄλογος. « Ἐτεῇ οὐδὲν ἴσμεν περὶ οὐδενός, ἀλλ' ἐπιῤῥυσμίη ἑκάστοισι ἡ δόξις, « Σξτ.

Ἐπιῤῥύτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιῤῥέων ἢ ἐπιῤῥεόμενος, (συνεκδ.) ἄφθονος. » Καρπὸς —, « Αἰσχύλ. « Ὕδωρ —, « Θρρ., τὸ τρεχάμενον. » Σῶμα ἐπίῤῥυτον, « Πλάτ., τὸ ῥευστὸν (φθαρτόν). « Ἐχθροὶ Ἐπίῤῥυτοι, « Σδ., οἱ συῤῥέοντες ἢ πλημμυροῦντες ὡς χείμαῤῥος.

Ἐπιῤῥύτως, ἐπίῤ. Κρουντηδόν, ποταμηδόν.

Ἐπι-ῥωγαλογέω-ῶ καὶ (μσ.)-οῦμαι, Μ. ήσω,-ήσομαι. Συλλέγω (κατόπιν τῶν τρυγητῶν) τὰς ῥᾶγας (τὰ ἀπομεινάρια, τὰ τσιμπουρίδια) τῶν σταφυλιῶν.

Ἐπι-ῥώννυμι, Μ. ῥώσω. Ἐνδυναμόνω· ἐνθαῤῥύνω, ἐγκαρδιόνω. || (πθ. ἢ μσ.) ἀναλαμβάνω ἀπὸ ἀσθένειαν, ἀναίρνω θάῤῥος, ἐγκαρδιόνομαι· ἀποτολμῶ. « Ἐπερρώσθη λέγειν, « Σοφ., (παρβλ. καὶ

Ἐπιῤῥώομαι, Μ. ῥώσομαι, Π. κινοῦμαι μὲ δύναμιν (μὲ ταχύτητα) ἐπάνω εἰς ἢ πρός τι. » Πλοχμοὶ ἐπερῤῥώοντο κιόνι, « Ἀπλλν., ἐκυμάτιζαν ἢ πλεξίδες του ἐν ᾧ περιεπάτει. » Μύλαις ἐπιῤῥώοντο γυναῖκες, « Ὀδ. Τ., τὰς ἐγύριζαν μὲ δύναμιν. » Ἐλάτῃσιν ἐπερῤῥώσαντο, « Ἀπλλν. (παρβλ. Ἐμβάλλω.) » Ποσσὶν ἐπερῤῥώσαντο, « Ἰσ., ἐκινοῦσαν ταχέως τοὺς πόδας των χορεύουσαι.

Ἐπίῤῥωσις [ἐπιῤῥώννυμι], εως (ἡ). ἐνδυνάμωσις, ἐγκαρδίωμα, ἀνάῤῥωσις.

Ἐπίσαγμα (τὸ), [ἐπισάττω]. σαμάρι, (συνεκδ.) φορτίον, φόρτωμα, (συγχ. τῷ Ἐπίταγμα).

Ἐπίσαθρος (ὁ, ἡ), = Ὑπόσαθρος.

Ἐπι-σαίρω, Μ. σαρῶ (πρκ. ἀντὶ ἐνστ. Ἐπισάηρα). Προφαίνω τοὺς ὀδόντας γελῶν βεβιασμένον καὶ προσποιητὸν γέλωτα περί τινος.

Ἐπι-σαλεύω, Μ. εύσω. Κινοῦμαι (Σείομαι, Κυματίζω) ἐπάνω εἰς

Ἐπίσαλος (ὁ, ἡ). (πλοῖον) ἀραγμένον ἀνοικτὰ εἰς τὸ σίδερον· (τόπος) ἐκτεθειμένος εἰς τὸν σάλον τῆς θαλάσσης, κυμαινόμενος, (μτφρ.) κλονούμενος, ἀβέβαιος, ἄστατος.

Ἐπι-σαλπίζω, Π. ίσω καὶ ίγξω. Σαλπίζω μὲ ἢ διά τι. » Κέρας ἐπισαλπίζειν, « Ἰώσ.

Ἐπίσαξις [ἐπισάττω], εως (ἡ). ἐπισώρευσις (χώματος κτλ.), στίβαγμα, σώρισμα· σαμάρωμα ἢ φόρτωμα (ζώου).

Ἐπίσακρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σάπιος, ὅ,τι ἀρχίζει νὰ σαπίζῃ (νὰ ταγκιάζῃ, νὰ χαλνᾷ), μουχλιασμένος ἀπὸ πάνω.

Ἐπι-σαρκάζω, Μ. άσω. Περιγελῶ πικρῶς (μὲ σαρκασμούς).

Ἐπισάττω (σάσσω), Μ. σάξω. Σαμαρόνω (Σελλόνω, Στρώνω) τὸν ἵππον κτλ., φορτόνω· (ἐν γέν.) πατόνω, ἐπισωρεύω. » Γῆν —, « Θρρ.

Ἐπι-σαφηνίζω, Μ. ίσω. Σαφηνίζω ἔτι μᾶλλον, ἐξηγῶ καλλήτερα (καθαρώτερα), κάμνω τι σαφέστερον.

Ἐπίσειον (τὸ), = Ἐπίσιον.

Ἐπίσειστος (ὁ, ἡ). ὁ σειόμενος (κυματίζων) ἐπάνω εἴς τι. » Κόμη —, « Ακ., ἡ κυματίζουσα ἐπάνω εἰς τὸ μέτωπον, (κρβλ. Ἀνάσπλλος), [ἐκ τοῦ

Ἐπι-σείω, Μ. σείσω. Σείω (κουνῶ) τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινος (κυρ. ἵνα τὸν φοβίσω). » Ἵππον ἐπισ., « = Ἐπιῤῥάβδο φορέω. (μὲ δοτ. ἐκ δ.) » Ζεὺς ἀποσείσαιτο ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν, « Ἰλ. Δ. (καὶ τρπ.) » Φόβον (« Κίνδυνον κτλ.) ἐπισείειν τινί, « Ἰών. » Πέρσας ἐπισείων αὐτοῖς, « Πλ., φοβερίζωντάς τους μὲ. » Ἅπαντα τρόπον ἀπάτης ἐπισείσας, « Σδ., μεταχειρισθεὶς (ἀνακινήσας) ὡς φόβητρον, (παρβλ. Ἀναστέω).

Ἐπισείων (ὁ), = Παράσιτον, φλάμπουρον, μπαντιέρα.

Ἐπισέληνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα σελήνης ἢ ἡμισελήνου. (ὄθ. ||. οὐσ.) Ἐπισέληνα (τὰ), εἶδ. ζωμαρικῶν τὰ ὁποῖα ἐκφέρουν εἰς τοὺς θεούς, (παρβλ. Βοῦς.)

Ἐπι-σημαλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Σημαίνω τι διὰ τῶν λόγων μου.

Ἐπι-σημαίνω, Μ. ανῶ. Σημαίνω ἔτι μᾶλλον. || (μσ.) μὲ δοτ. καυχῶμαι (καμαρόνω) διά τι.

Ἐπι-σεσαγμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπισάττω.

Ἐπι-σεσωρμένως [ἐπισώρω], ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ νωθρότητα, χωρὶς προθυμίαν, ἀτόνως.

Ἐπι-σεύω (χ. Μ.), Π. κινῶ (διεγείρω) τι κατά τινος, παρακινῶ, ἐρεθίζω. » Δμῶας ἐπισεύαι, βαλέειν κατὰ πέτρης, « Ὀδ. Ξ. (καὶ τρπ.) » Κακά μοι ἐπέσσευε δαίμων, « Ὀδ. Σ. ||. (μσ. ἢ πθ.) Ἐπισεύομαι, Μ. ἐπισευήσομαι (πρκ. ἀντὶ ἐνστ. Ἐπέσσυμαι καὶ ὑπερσ. ἀντὶ παρτ. Ἐπεσσύμην). κινοῦμαι (ὁρμῶ) κατά τινος, (ἐν γέν.) κάμνω τι βιαστικῶς, τρέχω, σπεύδω. (μὲ δοτ.) » Αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, « Ἰλ. Ε. » Νηυσὶν ἐπισεύεσθαι, « Ἰλ. Ο. (ἢ αὐτ.) » Νῆ' ἐπεσσεύοντο, « Ὀδ. Ν. » Τεῖχος ἐπεσσυμένους, « Ἰλ. Μ. (καὶ προθετ.) » Οἱ δὴ ἐς Πελοπάμανται ἐπεσσεύοντο, « Ἰλ. Ν. » Ἐπεσσεύοντο νομῆνδε, « Ἰλ. Σ. (χ. μὲ γεν.) » Ἐπεσσύμενον τεῖχος, « Ἰλ. Μ. (καὶ ἑλλ.) » Ἐπεσσύμενος πεδίοιο, Ἰλ. Ξ. (χμτνμ.) » Πῦρ ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν, « Ἰλ. Ρ. » Κῦμα ἐπεσσύμενον, « Ὀδ. Ε. » Ἐναργές οἱ ὄνειρον ἐπέσσυτο, Ὀδ. Δ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἐπέσσυτο διώκειν, « Ἰλ. Φ. (χ ἀπολ.) » Ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί, « Ἰλ. Β. (καὶ ἀντὶ ἐπιῤ.) » Ἐπεσσύμενος λάβε γούνων, « Ὀδ. Χ.

Ἐπι-στήθω, Μ. σήσω. Κασκινίζω τι ἐπάνω εἰς ἢ ἐκ δευτέρου, κοσκινίζων ἐπισάττω.

Ἐπίσημα (τὸ), Π. σημεῖον διακριτικόν, σημάδι.

Ἐπι-σημαίνω καὶ (μσ.) Ἐπισημαίνομαι, Μ. ανῶ,-ανοῦμαι. Δείχνω (κάμνω) σημεῖον ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό τι, φανερόνω διὰ σημείου τὴν συγκατάθεσίν (σην. τὴν δυσαρέσκειάν) μου εἴς τι· ἐγκρίνω ἢ ἀποδοκιμάζω τι ἐπισήμως. (ἐν γέν.) γνωστοποιῶ ἢ προαναγγέλλω τι διὰ σημείου. (μσ.) βάλλω σημεῖον ἐπά-

νω εἴς τι, τὸ σημαδεύω ἀπὸ ᾽πάνω. • Ἐπεσήμαινε (ἐνν. ἡ προςίθ. τὸ δαιμόνιον) τοῖς πλείστοις. • Πλ. (καὶ ἑλλ.) • Ἀμφημερινὸς πυρετός ἐστιν ὁ καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν καὶ νύκτα κατὰ τὸ κλεῖζον τῆς αὐτῆς ὥρας ἐπισημαίνων, • Γαλ. • Ὁ νότος ἐπισημαίνει ἐπιτέλλουσι τοῖς ἄστροις· τὸ δὲ ἐπισημαίνειν ἔστι μεταβολὴν τοῦ ἀέρος ποιεῖν, • Ἀρχτ. • Τοῖς θήλεσι τὰ καταμήνια ἐπισημαίνει, ναὶν. • Ὅταν ἵπτης γένηται, ἐπισημαίνει, «Θφρ. (καὶ μσ.) • Ἐπισημαίνομαί τινα δώροις, • Πλδ., δείχνω ἐπισήμως (κάμνω ἐπίσημον) τὴν πρὸς αὐτὸν ὑπόληψίν μου φιλοδωρῶντάς τον. (καὶ πδ.) • Γράμματα ἐπισεσημασμένα, • Λίν. Τακτ., σημαδευμένα ἀπὸ ᾽πάνω.

᾽Επισήμανσις, εως (ἡ). = ᾽Επισημασία.

᾽Επισημαντικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς ἐπισημασίαν, δηλωτικός, χαρακτηριστικός.

᾽Επισημασία (ἡ), τὸ ἐπισημαίνειν ἢ ἐπισημαίνεσθαι, ἡ διά σημείου δήλωσις (γνωστοποίησις ἢ παραγγελία) τινος πράγματος. (ἐν γέν.) σημεῖον (σύμπτωμα) ὅτι᾽ οὗ προγινώσκεταί τι· σημάδευμα ἀπὸ ᾽πάνω· σημείωσις διὰ στιγμάτων. • Πυρετοῦ —, • Γαλ., Δσκρ., ἡ (ἄλλ.) Εἰσβολή.

᾽Επισημειόω-ῶ, Μ. ώσω. Σημαδεύω (Σημειόνω) ἀπὸ ᾽πάνω, βάλλω σημάδι ἐπάνω εἴς τι. 2) = ᾽Επισημαίνομαι, δείχνω διὰ σημείων (ἐπισήμως) ὅτι εὐαρεστοῦμαι εἴς τι (τὸ ἐγκρίνω).

᾽Επισημείωσις, εως (ἡ). σημείωμα (σημάδευμα) ἀπὸ ᾽πάνω.

᾽Επίσημος (ὁ, ἡ). σημαδευμένος ἀπὸ ᾽πάνω, (ἐπὶ μεταλλ.) νομισματοκοπημένος, βουλλωμένος· (μεταφρ.) διαπρεπής, διακεκριμένος, ἔνδοξος, περίφημος (ἀπντ. ἐπὶ κακοῦ). ‖. (οὐσ.) ᾽Επίσημον (τό), σημεῖον διακριτικόν, γνώρισμα, σύμβολον. • ᾽Επὶ τῆς ἀσπίδος μυῖαν (ὄφιν) ἔχων ἐπίσημον, • Πλ. (καὶ πλθ.) • Δραχμαὶ Πάριαι, τῶν ἐπίσημ᾽ ἑκατόν, • Δξ. • Τὰ δὲ τῆς ναυαρχίδος ἐπίσημον ἦν φοινικίς, • Διόδ., ἡ σημαία τοῦ πλοίου.

᾽Επισημότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικόν) τοῦ ἐπισήμου.

᾽Επισήμως, ἐπίρ. Μὲ ἐπίσημον (ἐμφαντικόν, διακεκριμένον κτλ.) τρόπον.

᾽Επίσης, ἐπίρ. (ἀντὶ) ᾽Εξ᾽ ἴσης (ἐνν. μοίρας), ἐξ ἴσου, ὁμοίως, εἰς ἴσα μέρη. • ᾽Επίσης ἔχει, • ᾽Ηρ., εἶναι τὸ ἴδιον (ὅλων τὸ ἴδιον). • ᾽Επίσης διακεῖσθαι πρός τι, • Μ. Ἀντ., ἀδιαφορεῖν.

᾽Επισθένω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Σθένω, ἰσχύω.

᾽Επίσθμιος (ὁ, ἡ). ὁ εἰσιὼν ἢ βαλλόμενος περὶ τὸν ἰσθμόν (τοῦ λαιμοῦ). ‖. (οὐσ.) ᾽Επίσθμιον, • ῾Ησύχ., περιδέραιον, λαιμοδέτη ἢ χαρχάλι.

᾽Επίσιγμα (τό). τὸ οὐσ. τοῦ

᾽Επισίζω, Μ. ἰσω. ᾽Ερεθίζω (κάμνοντας σ, σ, σ.) τὸν σκύλον κατά τινος, • παρορμῶ κυνηγετικῶς, • (παρβλ. ᾽Επιῤῥίζω).

᾽Επίσιμος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι αἱμὰς (παπαμούτης), (ἀντιθ. τῷ ᾽Επίγρυπος), (ὄθην

᾽Επισιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Συστέλλω, ἀναστέλλω (= ᾽Επισιμώσαντες τὴν προβοσκίδα οἱ ἐλέφαντες, • Αἰλ.). (μτγν. ἐπὶ στρατεύμ.) κάμνω κίνημα ὅτι θὰ πλησιάσω (θὰ σιμώσω) εἰς τὸν ἐχθρὸν καὶ ἐν τοσούτῳ ἀπομακρύνομαι, (δηλ.) ἐν ᾧ ἡ μία πτέρυξ κινεῖται ὡς ἂν νὰ προχωρῇ, ἡ ἄλλη λαμβάνει τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν, (παρβλ. Ἀπασιμόω ἐν Πολυαίν. Β΄, ά. 12, 25).

᾽Επισινής, ές (ὁ, ἡ). ἐκτεθειμένος (ὑποκείμενος) εἰς βλάβην. • Ὅπου μὴ ἄρνισιν ἡ ἄλλοις θηρίοις ἐπισινὴς ἡ χώρα, • Θφρ. 2) (απν.) βλαπτικός, ἐπιζήμιος. • Τοῖς μὲν ὁ νότος ἐπισινής, τοῖς δ᾽ ὠφέλιμος, • Θφρ.

† ᾽Επσίνιος (ὁ, ἡ). ὁ προσπαθῶν νὰ βλάψῃ, ἐπίβουλος, ἐκ τοῦ

᾽Επι-σίνομαι, Μ. σινοῦμαι, Π. βλάπτω καιρίως, καταβλάπτω.

᾽Επίσιον (τὸ). τὸ (κάτω περὶ τὴν ᾠδὴν) μέρος τοῦ ὑπογαστρίου, (ἄλλ.) Ἐφήβαιον.

; ᾽Επίσιος (ὁ, ἡ), σπντ. καὶ ἀμφ. ἀντὶ ᾽Εσιος.

᾽Επίσιστος (ὁ, ἡ), [ἐπισίζω]. ἐρεθισμένος κατά τινος.

᾽Επι-σιτίζω, Μ. ἰσω καὶ

᾽Επι-σιτίζω, Μ. ἰσω. Προμηθεύω τινὰ μὲ σῖτον (καὶ ἐν γέν.) μὲ ζωοτροφίας, ἐφοδιάζω, τρέφω, ταγίζω. ‖. (μσ.) λαμβάνω (προμηθεύομαι) τὰ πρὸς ζωοτροφίαν, ἐφοδιάζομαι. • ᾽Εκ τῆς πολεμίας ἐπισιτίσασθαι, • Αν. 2) τρώγω ἀκόμη ἢ ἔπειτα ἀπό, (Φλςρ.)· παρασιτεύω, (Ἀθ.).

᾽Επισίτιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπηρετῶν (ἐργαζόμενος) μόνον ἵνα τρέφηται (κοιν. διὰ ἕνα φαγεῖ)· (κατ᾽ ἔκτ.) παράσιτος. ‖. (οὐσ.) ᾽Επίσιτα (τά), αἱ ζωοτροφίαι, τὰ ἐφόδια.

᾽Επισίτισις, εως (ἡ), = ᾽Επισιτισμός.

᾽Επισίτισμα (τό). τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἐπισίτισιν, ζωοτροφία, ἐφόδιον, ταγῆνι (στρατ.), κουμπάνια (πλοίου) κτλ.

᾽Επισιτισμός (ὁ). τὸ ἐπισιτίζειν ἢ ἐπισιτίζεσθαι, προμήθευμα ζωοτροφιῶν, ἐφόδιασμα (μὲ τροφάς). (συνεκδ.) = ᾽Επισίτισμα. • ᾽Εχόντες ἐπισιτισμὸν ἡμερῶν 40, • Δμ.

; ᾽Επίσιτος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ ᾽Επισίτιος.

᾽Επι-σιτέω-ῶ, Μ. ήσω, = ᾽Επισίζω.

† ᾽Επσίφλιος ἢ ᾽Επίσιφλος (ὁ, ἡ). γλεύτης ἄξιος, αἰσχρός, ἄσχημος· ἐπονείδιστος.

᾽Επι-σκάζω, Μ. σκάσω, = ῾Υποσκάζω, χωλαίνω ὀλίγον.

᾽Επι-σκαίρω, Μ. σκαρῶ, = ᾽Επισκιρτάω.

᾽Επισκαλμίς, ίδος (ἡ). [ἐπὶ, σκαλμός]. ἡ κουπαστὴ τοῦ πλοίου.

᾽Επι-σκάπτω, Μ. σκάψω. Σκάπτω ἐπιπολαίως (μὲ τὸ τσαπὶ) ἢ ἐκ δευτέρου· ξανασκάπτω τὸ χωράφι ἀφ᾽ οὗ τὸ σπείρω (ἵνα σκεπασθῇ ὁ σπόρος), συντρίβω τοὺς σβόλους τοῦ χωραφιοῦ μὲ τὸ δικέλλι. 2) σκάπτων ἐπιῤῥίπτω. • ᾽Επισκαφεῖσης αὐτῷ τῆς οἰκήσεως, • Σδ.

᾽Επισκαφεύς, έως (ὁ). ὁ ἐπισκάπτων (τοὺς ἀγρούς, τὰ ἀμπέλια κτλ.).

᾽Επι-σκεδάζω καὶ

᾽Επι-σκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω. (μὲ δοτ.) Χύνω (Σκορπίζω) τι ἐπάνω εἴς, διασκορπίζω.

᾽Επισκέλησις ἡ (δρθότ.) ᾽Επισκέλισις, εως, (ἡ). τὸ ἄνοιγμα τῶν σκελῶν (ἡ διασκελὰ) τοῦ ἵππου ὅταν ἀρχίζῃ νὰ τρέχῃ, [ἐκ τοῦ

᾽Επισκελίζω, Μ. ἰσω. (κυρ. ἐπὶ ἵππου) ᾽Επαλλάττω τὰ σκέλη, θέτω ἐπαλλήλως τοὺς πόδας λοξοδρομῶν, (Γαλλ.) chevaler.

᾽Επισκεπάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω τι ἀπὸ ᾽πάνω, τὸ κάμνω νὰ μὴ φαίνηται, τὸ ἀποσκεπάζω ἢ τὸ σκοτεινιάζω.

᾽Επισκεπής, ές (ὁ, ἡ). (τόπος) σκεπασμένος ἀπὸ ᾽πάνω ἢ ἀπὸ τὰ πλάγια, προφυλαγμένος (ἀπὸ τὸν ἄνεμον, ἀπὸ τὸ ψῦχος κτλ.). • Καθίζει δὲ θέρους μὲν ἐν προσηνέμῳ καὶ σκιᾷ, χειμῶνος δὲ ἐν εὐηλίῳ καὶ ἐπισκεπεῖ, • Ἀρχτ. (ὅμοιον μὲ τοῦ ᾽Ομ.) • Οὐ᾽ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο, • ᾽Οδ. Μ.

᾽Επισκεπτήρ, ῆρος καὶ

᾽Επισκέπτης, ου (ὁ), = ᾽Επίσκοπος, ἐπιτηρητής.

᾽Επισκεπτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-κῶς. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπτήδειος πρὸς ἐπίσκεψιν, θεωρητικός.

᾽Επι-σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Παρατηρῶ (μὲ προσοχήν), περιεργάζομαι· ἐπιθεωρῶ, ἐπιβλέπω· περιποιοῦμαι (κοιν. κυττάζω) ἀσθενῆ ἢ ὑπάγω πρὸς ἐπίσκεψίν του, (Ἰταλ.) τὸν βιζιτάρω (τρπ.) καλοστογάζομαι, καλοουλλογίζομαι. ἐρευνῶ (ἐξετάζω) μὲ τὸν νοῦν μου. • ᾽Επισκεψώμεθα εἰ ὁ ἄριστος εὐδαιμονέστατος, • Πλάτ.

᾽Επίσκεπτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπισκεφθεὶς (θεωρηθεὶς κτλ.).

᾽Επι-σκέπω, = ᾽Επισκεπάζω.

᾽Επι-σκευάζω, Μ. άσω. ᾽Ετοιμάζω τι μὲ τὰ ἀπαιτούμενα σκεύη, ἁρματόνω (τὸ καράβι, Θκ. Α΄, 29), σελλόνω (σαμαρόνω, ζεύγω κτλ. ἢ φορτόνω) τὰ ζῶα (• ᾽Επισκευάσας τὰς ἡμιόνους, • Ἀρχτ. • Ἵππους ἐπισκευασμένους, • Ξεν.), (ἐν γέν.) φέρω εἰς καλὴν κατάστασιν, σιγουρίζω· ἐπιδιορθόνω, ξαναχαινουργόνω, (Τουρκ.) μεραμετίζω. (ἁπλῶς) ἑτοιμάζω. • Τὸ δεῖπνον αὐτοῖς ἔστ᾽ ἐπεσκευασμένον, • Ἀρχφ.

᾽Επισκευαστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐπισκευάζων (διορθόνων, μεραμετίζων) τι.

᾽Επισκευαστός, ἡ, όν. Ὁ ἐπισκευασθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ἐπισκευασθῇ, ἐπιδεκτικὸς ἐπισκευῆς, (Τουρκ.) μεραμετισμένος.

᾽Επισκευή (ἡ). τὸ ἐπισκευάζειν, ἑτοίμασμα, διόρθωμα, (Τουρκ.) μεραμέτισμα, μεραμέτι. 2) (περιληπτ.) τὰ σκεύη, τὰ σύνεργα, (κοιν.) ἡ συγύρισις (τοῦ ᾽σπιτιοῦ κτλ.). • ᾽Ελέφαντα καὶ μαχαιρῶν λαβὰς καὶ ἄλλας ἐπισκευάς, • Δμ. • Τὰς οἰκήσεις καὶ τὰς ἐπισκευὰς τὰς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν, • Ἰσοκρ.

᾽Επισκιψις, εως (ἡ). τὸ ἐπισκέπτεσθαι, παρατήρησις· ἐξέτασις· ἐπιθεώρησις· ᾽νοσήσιμον (κύτταγμα) ἢ βιζιτάρισμα ἀσθενοῦς.

᾽Επισκήνιον (τὸ). τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς σκηνῆς (τοῦ καλαιοῦ θεάτρου) σκεπαζόμενον συνήθως μὲ στοάς, (παρβλ. ῾Υποσκήνιον), (συγχ. τῷ ᾽Επισκύνιον).

᾽Επίσκηνος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ἢ γινόμενος ἐπὶ τῆς σκηνῆς (στρατοπέδου ἢ θεάτρου), (ἐν γέν.) φανερῶς βλεπόμενος

ἐπ' ὅλους. 2) ὁ ἐρχόμενος ἵνα κατατύχῃ, εἰς τὴν σκηνήν τινος· ξένος (μεροφ.) ἐκτὸς τοῦ προκειμένου· ἐπίσκοπος.

Ἐπισκηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω τὴν σκηνήν μου· κουβεντιάζω· ἔρχομαι ἢ ὑπάγω νὰ μείνω εἰς τὴν σκηνήν τινος ὡς ξένος, ἐν γέν., χωτεύω.

Ἐπισκήνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπισκήπτω, Μ. σκήψω. Ἀκκουμπῶ τι (ξ ἑλλ. Ἀκκαμπῶ ἀ ἴδιος) ἐπάνω εἰς, ρίπτω τι μὲ ὁρμήν (καὶ ἑλλ. πίπτω μὲ ὅλον μου τὸ βάρος) κατά τινος. (μὲ δοτ. ἢ πρόθ. αὐτ. ἐκδ.) ▫ Ἐπισκήπτειν τελευτὴν θεσφάτων εἴς τινα, ▫ Αἰσχλ., ρίπτω εἰς αὐτὸν (κάμνω νὰ αἰσθανθῇ) ὅλον τὸ βάρος τῆς ἐκδόσεως τῶν χρησμῶν. (καὶ ἑλλ.) ▫ Εἰς δίνδρα ἐπισκῆπτειν (τὸν κεραυνόν), ▫ Ἡρ. (καὶ μτγν.) ▫ Τὰ ἐπισκήπτοντα αὐτῇ νοσήματα, ▫ Χρσ. 2) ἐπιφορτίζω τινὰ μὲ καμμίαν παραγγελίαν, ἐντέλλομαι, παραγγέλλω ἢ παρακαλῶ (ἐνθυμίζων ἢ ἐπιτηρίζόμενος εἴς τι). ▫ Τάδε ἐπισκήπτω ὑμῖν, θεοὺς ἐπικαλέων, ▫ Ἡρ. ▫ Ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν, ▫ Σοφ. ▫ Ὑμῖν δὲ κοινὴν τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν, ▫ αὐτ. ▫ Ἀποθνήσκοντες ἡμῖν ἐπέσκηψαν τιμωρεῖν, ▫ Ἀσ. ▫ Ἐπισκήπτουσά μοι πολλὰ τὸν ὅρκον, ▫ Ἡλ. (καὶ κατ' ἐναλλαγ.) ▫ Ἐπισκήπτουσί τε ὑμῖν πρὸς τῶν ὅρκων, μηδὲν νεωτερίζειν, ▫ αὐτ. ▫ Τοὺς πλησιοχώρας ἐπισκήπτειν κελεύοντας, ▫ αὐτ. ▫ Τοσοῦτον σ' ἐπισκήπτω, τέκνον, ▫ Σοφ. (παρβλ. Κατασκήπτω). 3) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ. μὲ δοτ.) καθάπτομαι, ἐπιπλήττω· (ἰδιωτ.) κατηγορῶ εἰς τὸ κριτήριον (κυρ. διὰ φόνον ἢ ψευδομαρτυρίαν), διαμαρτύρομαι (παραπονοῦμαι) ἐναντίον τινός. ▫ Οὐδείς ἐπισκήψει αὐτῷ, ▫ Πλάτ. ▫ Ἐπισκῆψαί τι ταῖς πρὸς χάριν λεγομένοις, ▫ Χρσ. ▫ Ἐπισκήπτειν τῇ καταστάσει τινός, ▫ Γργ., νὰ διαμαρτυρηθοῦν ἐναντίον τοῦ διορισμοῦ του. (καὶ μσ.) ▫ Ἐπισκήπτομαι τῇ μαρτυρίᾳ τῶν ἀντιδίκων, ▫ Πλάτ. ▫ Ὑβρισμένος ὑπὸ Σίμωνος, οὐκ ἐτόλμησεν αὐτῷ ἐπισκῆψασθαι, ▫ Ἀσ. (καὶ μὲ αἰτ. προλεπτ. ἐκ δ'.) ▫ Ἀδικηθεὶς ὑπ' ἐμοῦ οὐκ ἐτολμησεν ἐπισκήψασθαι εἰς ὑμᾶς, ▫ αὐτ.

Ἐπισκηρίπτω, Μ. ίψω, Π. ἀντὶ Ἐπισκήπτω.

Ἐπίσκηψις, εως (ἡ), τὸ ἐπισκήπτειν ἢ ἐπισκήπτεσθαι, ἐπιτήρησις, ἐπικακούμβισις· προσβολή, ἐφόρμησις· ἐντολή, παραγγελία· ἐπιπληξις, παράπονον, ἐγκάλεσμα εἰς τὸ κριτήριον, διαμαρτύρησις, κατηγορία (κυρ. διὰ φόνον ἢ ψευδομαρτυρίαν).

Ἐπισκιάζω, Μ. άσω. Κάμνω ἴσκιον ἐπάνω εἴς τι. σκεπάζω. κρύπτω. ἐπιπροσθῶ, ἐπισκοτίζω (κυρ. καὶ μτφορ.). ▫ Δόμον ἐπισκιάζ., ▫ Ὑπερ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) ▫ Δαθρᾶτον δῶμ' ἐπεσκιασμένη, ▫ Σοφ., (περιφρ.) βλέπουσα κρυφὰ (χωρὶς νὰ φαίνωμαι).

Ἐπισκίασις, εως (ἡ). τὸ ἐπισκιάζειν ἢ ἐπισκιάζεσθαι, ἴσκιασμα· σκέπασμα, ἐπισκότισις.

Ἐπίσκιασμα (τὸ). ὁ γινόμενος (πίπτων) ἐπάνω τινὸς ἴσκιος.

Ἐπισκιασμὸς (ὁ), = Ἐπίσκιασις.

Ἐπισκιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ἐπισκιάζω.

Ἐπίσκιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐπάνωθέν του ἴσκιον, ἰσκιωμένος. (συνκδχ. ἢ τρπ.) κρυμμένος, σκοτεινός, ἀμυδρός. ▫ Βίος—, ▫ Πλ., ὁ εἰσκεκός, (κοιν.) τραβηγμένος. ▫ Ἀκτῖνες ἐπίσκιοι, ▫ Ἀρστ., αἱ σκοτισμέναι, ἀμυδραί. ▫ Τὰ ἐπίσκια, ▫ Λξ., τὰ ἰσκιώματα. 2) (ἐνεργ.) ὁ ἐπισκιάζων (κρατῶν ἴσκιον ἐπάνω εἴς) τι. ▫ Ὀμμάτων ἐπίσκιον χεῖρ' ἀντέχοντα κρατός, ὡς δεινῶ τινος φόβου φανέντος, ▫ Σοφ., ἔχοντα τὴν χεῖρα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν.

Ἐπισκιρρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκληρύνω ἐπιπολαίως.

Ἐπισκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πηδῶ πάνω τὸ ὀρνάκι (Χοροπηδῶ) ἐπάνω εἴς τι ἢ διά τι, (συνκδχ.) Ἐπεμβαίνω, Ἐφυβρίζω.

Ἐπισκίρτημα (τὸ). πήδημα (χοροπήδημα) γινόμενον διά τι.

Ἐπίσκιος, ἐπίρ. Σκιωδῶς, ἀμυδρῶς.

Ἐπισκληρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι (ἢ ἀπὸ πάνω μόνον) σκληρός, σκληρούτσικος.

Ἐπισκοπεῖον (τὸ). τὸ μέρος (σπίτι) ὅπου κατοικεῖ ὁ ἐπίσκοπος.

Ἐπι-σκοπεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἐπίσκοπος. 2) = τῷ

Ἐπισκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπισκέπτομαι, θεωρῶ (κυρ. ἀπὸ μέρος ὑψηλόν)· παρατηρῶ μὲ προσοχήν (▫ Ἐπισκοπεῖ δέ καὶ εἴ τις ἄλλος αὐτὴν θεᾶται, ▫ Ξεν.)· ἐπιτηρῶ, ἔχω ὑπὸ τὴν ἐπίσκεψιν μου (▫ Ὦ δᾶμ', ἐναργῶς ἡ θεός σ' ἐπισκοπεῖ, ▫ Ἀρχφ.). κυττάζω ἄβρωστον (▫ Ἐπεσκόπει δέ με καὶ ἐθεράπευε, ▫ Λκ.)· ἐξετάζω μὲ τὸν νοῦν μου, καλοστοχάζομαι, μελετῶ. ▫ Ὃ ἂν μέλλῃς λέγειν πρότερον ἐπισκόπει τῷ γνώμῃ, ▫ Ἰσκρ. (καὶ πθ.) ▫ Ὑπὸ τῆς ἀρετῆς οὐκ οἰόμενοι ἐπισκοπεῖσθαι, ▫ Ξεν.

Ἐπισκοπὴ (ἧ), = Ἐπισκόπησις, ἐπίσκεψις, ἐπιθεώρησις, ἐπιτήρησις, ἐπιστασία, ἐφορία· ἐξέτασις, ἔρευνα. 2) (ἐκκλησ.) τὸ ἀξίωμα ἢ θέσις, τὸ ἔργον) τοῦ ἐπισκόπου. ▫ Εἴτις ἐπισκοπῆς ὀρέγεται, ▫ Γρφ.

Ἐπισκόπησις, εως (ἡ), τὸ ἐπισκοπεῖν, κύτταγμα (κυρ. ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος), παρατήρησις προσεκτική, ἐξέτασις, ἐπίσκεψις, ἐπιτήρησις.

Ἐπισκοπητέον, θετ. τοῦ Ἐπισκοπέω.

Ἐπισκοπία (ἡ). ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ, εὐστοχία.

Ἐπισκοπικός, ἡ, όν. (ἐκκλησ.) Ὁ ἀνήκων εἰς ἐπίσκοπον.

Ἐπίσκοπος (ὁ), [ἐπισκέπτομαι]. παρατηρητής, ἐπιθεωρητής, φύλαξ, ἐπιτηρητής, ἔφορος· ἐπιστάτης, κηδεμών, ἐπιμελητὴς κτλ., (ἐκκλησ.) κυβερνήτης ἐκκλησίας, ἐπίσκοπος.

Ἐπίσκοπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ ἐπιτυγχάνων τὸν σκοπὸν (τὸ σημάδι), (ἐν γέν.) ἐπιτυχὴς, εὔστοχος. (μὲ γεν.) ▫ Οἱστῶν—, ▫ Θκρ., ἐπιτήδειος τοξότης. (καὶ τρπ.) ▫ Νίκης ἐπίσκοπα, ▫ Αἰσχλ., εἰς αὐτὴν ἀποβλέποντα. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) ▫ Βάλλειν ἐπισκοπώτατος, ▫ Θμς. ‖ (τὸ οὐδ.) Ἐπίσκοπα, ἀντὶ

Ἐπισκόπως, ἐπίρ. Ἰσια πρὸς τὸν σκοπόν, εὐστόχως, ἐπιτυχῶς.

Ἐπι-σκοτάζω, Μ. άσω καὶ

Ἐπι-σκοτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ., Σκοτίζω (Σκοτεινιάζω) τι σκούμενος ἐμπρός εἰς τὸ φῶς· (τρπ.) συγκαλύπτω, συσκιάζω. ▫ Νῦν μὲν ἐπισκοτεῖ τούτους τὸ κατορθοῦν· αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰ ἀνειδῆ, ▫ Δημ. (καὶ πθ.) ▫ Τῇ ἀπειρίᾳ ἐπισκοτούμενος, ▫ Ἱππκρ., σκοτιζόμενος ἢ ἀσήμαντος ἐξ αἰτίας τῆς.

Ἐπισκότησις, εως (ἡ). τὸ ἐπισκοτεῖν ἢ ἐπισκοτεῖσθαι, σκότισμα, σκοτείνιασμα.

Ἐπ.σκοτίζω, Μ. ίσω, = Ἐπ.σκοτέω.

Ἐπισπάτισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐπισπατισμὸς (ὁ), = Ἐπισκότησις.

Ἐπίσκοτος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὸ σκότος, σκοτισμένος, σκοτεινός.

Ἐπι-σκύζομαι, Μ. σκύσομαι, Π. (μὲ δοτ.) θυμώνω (ἀγανακτῶ) κατά ἢ περί τινος. ▫ Θανεῖν εὔξαιτο ἂν ἤπερ βασιλέα αὐτῷ ἐπισκύζεσθαι, ▫ Εὐστ.

Ἐπι-σκυθίζω [ἐπὶ, σκύθας Αἰολ. ἀνεὶ σκύφος], Μ. ίσω. Πίνω πολὺν καὶ ἄκρατον οἶνον, (κοιν.) σβανάρω.

Ἐπι-σκυθρωπάζω, Μ. άσω. Γίνομαι σκυθρωπὸς (κατηφὴς, κατσουφιάζω) διά τι.

Ἐπισκύνιον (τὸ), [ἐπὶ, σκύζω]. τὸ δέρμα τοῦ μετώπου περὶ τὰ ὀφρύδια (τὸ ὁποῖον σουφρώνομεν σκυθρωπάζοντες). (συνκδχ.) ὑπερηφάνεια, σκαταδεξία, (κοιν.) ὄφος· ὀργὴ· συλλογή· (ἐν γέν.) κατήφεια, (συγχ. τῷ Ἐπισκήνιον).

Ἐπισκώπτης, ου (ὁ). κεριτελαξὴς, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-σκώπτω, Μ. σκώψω. (μὲ αἰτ.) Περάζω (Ἐγγίζω) τινὰ διὰ λόγων, περιπαίζω. (χ. κτ.) ἀστείζομαι, χωρατεύω.

Ἐπίσκωψις, εως (ἡ). πείραγμα (ἔγγιγμα) μὲ λόγια, περίπαιγμα, ἀστεϊσμός.

Ἐπι-σμαραγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. βούζω (ἀντηχῶ) ἐπάνω εἰς.

Ἐπισμάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπισμήχω.

Ἐπισμῇ, Ἀττ. γ'. ἐν. προσ. τοῦ Ἐπισμάω.

Ἐπισμήχω, Μ. σμήξω. Τρίβω (καὶ συνδχ. Προσάπτω, Προσκολλῶ, Προστρίβω) τι ἐπάνω εἰς, (παρβλ. Ἐπιτρίβω).

Ἐπισμυγερὸς, ὰ, όν, Π. πολλὰ ἐλεεινὸς (οἰκτρὸς, ταλαίπωρος, ἀξιολύπητος).

Ἐπισμυγερῶς, ἐπίρ. Π. μὲ ἐλεεινότατον τρόπον, μὲ μεγάλην ταλαιπωρίαν, πικρῶς, οἰκτρῶς, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-σμύχω, Μ. σμύξω. Καταπήκω, καταβλίβω.

Ἐπι-σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ (μτδτ. Προσφέρω, Δίδω, [ἐν γέν.] Πράττω-τι) μὲ σοβαρότητα (μὲ ὕφος, καμαρόνων).

Ἐπίσογκος (ὁ, ἡ). ἴσος (ὅμοιος, ἰσομεγέθης) κατὰ τὸν ὄγκον μὲ ἄλλο τι. ▫ Κουφοτέρα ἡ γῆ τοῦ ἐπισόγκου (ἐπίσου ὄγκου, κατὰ τὴν διάρθ. τοῦ Βρεκιγνύ) ὕδατος, ▫ Στρ.

Ἔπισος (ὁ, ἡ). σχεδὸν (ὡς ἔγγιστα) ἢ ἀκριβῶς ἴσος.

Ἐπι-σοφίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐπινοῶ σοφιστικώτερον, προσεπινοῶ.

Ἐπισόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀκριβῶς ἢ ὡς ἔγγιστα ἴσον (ὅμοιον) μὲ ἄλλο τι, ἐξισάζω, (κατ' ἄλλ. ἀσφαλμ. ἀντὶ Ἀπισόω).

Ἐπισπάδην [ἐπισπάω], ἐπίρ. Ῥοφητά, μονορρούφι. ▫ Πίνειν ἐπισπ., ▫ Ἱππκρ.

Ἐπι-σπαίρω, Μ. σπαρῶ. Τρέμω ἐπάνω τὸ ψάρι (Σπαρταρίζω, Λακταρίζω) διά τι.
Ἐπίσπασις [ἐπισπάω], εως (ἡ). τράβηγμα ἐπάνω, ρούφημα.
Ἐπισπασμός (ὁ), = τῷ προηγ.
Ἐπισπαστήρ (ὁ), = Ἐπίσπαστρον.
Ἐπισπαστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα (τὴν δύναμιν) νὰ τραβᾷ, ἑλκυστικός (κυρ. καὶ μεταφορ.)
Ἐπίσπαστος, ἡ ἡ ος, ὁν ἡ ον. Τὸν ὁπ. εἵλκυσεν ἢ δύναται νὰ ἑλκύσῃ τις. «Κακοῦ—, « Ὀδ. Σ., Ω., τὸ ὁπ. ἐπισπᾶται (ἐπισύρει) τις εἰς ἑαυτὸν μόνος.
Ἐπίσπαστρον (τὸ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς τράβηγμα ἄλλου τινός· (ἰδιαιτ. δι') ἡ ἀριστέλλα (ἡ ἄλλο τι πρὸς τὴν αὐτὴν χρῆσιν) τῆς θύρας· τὸ σχοινὶ τὸ ἀποῖον σύροντες κλείε: τὸ δίκτυ· εἶδος παρασκευάσματος (καπνίνης) ἀνοιγοκλειομένης μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον κτλ., [ἐκ τοῦ
Ἐπι-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Σύρω [Τραβῶ] τι πρός. ‖. (μσ.) τραβῶ κατόκιν μου ἢ πρὸς τὸ μέρος μου· (τρπ.) κραξεύω (ἐπιφέρω) τι εἰς ἐμαυτόν, γίνομαι αἴτιος τῆς ἰδίας μου εὐτυχίας ἢ (συχνότ.) δυστυχίας· ἑλκύω, καταπείθω, παρακινῶ (πρὸς μίμησίν μου). «Ὥστε καὶ τὸν Κῦρον ἐπισπάσασθαι ἐμπλησθῆναι δακρύων τὰ ὄμματα, « Ξεν. (καὶ πθ.) « Τὴν θάλασσαν ἐξαπίνης κάλιν ἐπισπωμένην, « Θκ., (κατὰ τὸν Σχλ.) ἐπερχομένην.
Ἐπίσπαν, ἀόρ. β΄, τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἕφέπω.
Ἐπι-σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ πάνω. σπείρω ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐκ δευτέρου, ἐξαναστέρνω.
Ἐπίσπεσις, εως (ἡ). τὸ ἐπισπέδαειν, ἐπίχυσις σπονδῆς ἢ ἐν εἴδει σπονδῆς.
Ἐπίσπεσμα (τὸ). τὸ ἐπιχεόμενον ἐν εἴδει σπονδῆς (κυρ. ἀπὸ τὸ περισσεῦον εἰς τὸ ποτῆρι), (ὅθεν) « Ἐκκεχυμένων βίων ἐπίσπεσμα, « Πλ., [ἐκ τοῦ
Ἐπι-σπένδω, Μ. σπείσω. (μὲ δοτ.) Χύνω ὑγρόν τι ἐν εἴδει σπονδῆς ἐπάνω εἰς. 2) (μσ.) κάμνω πάλιν σπονδάς (συνθήκας, εἰρήνην) μετά τινος.
Ἐπι-σπερμαίνω, Μ. ανῶ. Χύνω τὸ σπέρμα μου ἐπάνω εἰς, (συγχ. τῷ Διασπερμαίνω).
Ἐπισπερχής, ἐος (ὁ, ἡ). πολλὰ βιαστικὸς (πρόθυμος, ὁρμητήριος, αὐστηρὸς κτλ.), [ἐκ τοῦ
Ἐπι-σπέρχω, Μ. σπέρξω, = Ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω, βιάζω, κατεπείγω, κινῶ τι ἢ (ἑλλ.) κινοῦμαι-
Ἐπισπερχῶς, ἐπίρ. Μὲ μεγάλην ταχύτητα (προθυμίαν, ἀκρίβειαν, αὐστηρότητα κτλ.).
Ἐπισκέσθαι, ἀόρ. β΄, τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἕφέπομαι.
Ἐπι-σπεύδω, Μ. σπεύσω, = Ἐπείγω, κατεπείγω, παρακινῶ, ἐπιταχύνω (αμτβ. ἢ ἑλλ.) σπεύδω (προθυμοῦμαι, συντρέχω) εἴς τι. «Οἷς μὴ φύσις ἐπέσπευσε, « Πλάτ., δὲν τοὺς ἐβοήθησεν. « Ἀλλὰ ταῦτα (τὰ παρὰ πόδας σπουδαῖα ζητήματα) οὐκ εἰς ταὐτὸ τῷ οἴνῳ ἐπισπεύδει, « Ξεν., δὲν συμβιβάζονται.
Ἐπίσπη, Π. β΄, πρσ. τοῦ ἀορ. β΄, τῆς ὑκατ. τοῦ Ἕφέπομαι.
Ἐπι-σπλαγχνίζομαι, Μ. ἰσθμαι. (μὲ δατ.) Αἰσθάνομαι συμπάθειαν (οἶκτον) περί τινος, εὐσπλαγχνίζομαι.
Ἐπίσπληνος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀπὸ τὴν σπλῆνα, σπληνιασμένος.
Ἐπισπόμενος, ἀόρ. β΄, τῆς μτχ. τοῦ Ἕφέπομαι.
Ἐπισπονδή (ἡ). ὑστερινὴ (μεταγενεστέρα) συνθήκη.
Ἐπισπορά (ἡ). τὸ ἐπισπείρειν, σπάρσιμον ἐπάνω εἰς· δεύτερον (ἐπάνω εἰς τὸ πρῶτον, ὀψιμώτερον) σπάρσιμον, ξαναπάρσιμον.
Ἐπισπορεύς, έως (ὁ). ὁ ἐπισπείρων.
Ἐπισπορία, (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπισπορά.
Ἐπίσπορος (ὁ, ἡ). ὁ σπαρείς ἢ σπειρόμενος ἔπειτα ἢ ἐπάνω ἀπό. « Ἐπίσπορα (τά), « Θφρ., (ὄσπρια ἢ λαχανικὰ) ὁπὰ σπείρονται πολλάκις τοῦ ἔτους. (μτφρ.) « Ἐπίσποροι, « Αἰσχ., ἀντὶ Ἐπίγονοι, ἀπόγονοι, μεταγενέστεροι.
Ἐπι-σπουδάζω, Μ. άσω, = Ἐπισπεύδω, (κοιν.) κάμνω γλίγωρα.
Ἐπισπουδαστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐπισπουδάζων (ἄλλον ἢ ἑαυτόν), πρόθυμος, δραστήριος.
Ἐπισπών, Π. ἀόρ. β΄, τῆς μτχ. τοῦ Ἕφέπω.
Ἐπι-σσείω, Π. ἀντὶ Ἐπισείω.
Ἐπι-σσεύω, Π. ἀντὶ Ἐπισεύω.
Ἔπισσος [ἐπί] , η, ον, Π. (σπνττ.) ὑστερινός, μεταγενέστερος, (παρβλ. Μέτασσος καὶ Περισσός).
Ἐπίσσυτος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπισεύομαι]. ὁ ἐρχόμενος μὲ βίαν (μὲ ὁρμήν), τρεχάτος, βιαστικός. « Πόθεν ἐπίσσυτος, « Αἰσχύλ. « Πηγῆ— , « αὐτ. , — Ἐπίῤῥυτος. « Χάνος —, « αὐτ., ὁ μέλλων, ὁ ἐπερχόμενος.
Ἐπίσσωτρον (τὸ), Π. ἀντὶ Ἐπίσωτρον.
Ἔπιστα, Δ. ἀντὶ Ἐπίστασαι, β΄ ἐν. πρτ. τοῦ Ἐπίσταμαι.
Ἐπίσταγμα (τὸ). τὸ ὡς ἰατρικὸν ἐπισταζόμενον.
Ἐπισταγμός (ὁ). τὸ ἐπισταζειν, ἐπίχυσις.
Ἐπισταδεύ [ἐφίσταμαι], ἐπίρ. Π. ἐπιμελειακῶς, ἐπιμόνως, προθύμως· ἐφεξῆς, κατὰ σειράν, κατὰ συνέχειαν, (παρβλ. Παραστάδον).
Ἐπι-στάζω, Μ. στάξω. Στάζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) ἐπάνω εἰς ἢ συχνά. (ἰατρ.) μοῦ ἔρχεται αἷμα ἀπὸ τὴν μύτην.
Ἐπίσταθεις, πθ. ἀόρ. β΄, τῆς μτχ. τοῦ Ἐφίστημι.
Ἐπίσταθμα (τὰ). καταλύματα (κωνάκια) τῶν στρατιωτῶν.
Ἐπι-σταθμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ζυγίζω, (μτφορ.) λογαριάζω (μετρῶ) μὲ τὸν νοῦν μου, σκέπτομαι.
Ἐπισταθμεία (ἡ), = Ἐπισταθμία.
Ἐπι-σταθμεύω, Μ. εύσω. Κοιμῶμαι (πάμνω ἢ δίδω εἰς ἄλλον κωνάκι) πουθενά, (συνεχῶς) παρεπογλῶ. « Τὰ ὧτα διαλέξεσιν ἑκάστοτε ἐπισταθμεύειν, « Πλ. (καὶ πθ.) « Οἰκίαι γαμετῶν παις ἐπισταθμευόμεναι, « αὐτ. , ἐχρησίμευον ὡς καταλύματα ἑταιρίδων.
Ἐπιστάθμη (ἡ), = Στάθμη.
Ἐπισταθμία (ἡ). τὸ νὰ ἐπισταθμεύῃ (κοιμᾶται) τις πουθενά· ἡ ὑποχρέωσις τοῦ νὰ δέχωνται οἱ πολῖται τοὺς διαβαίνοντας στρατιώτας (πρίσβεις κτλ.) εἰς τοὺς οἴκους των, (καιν.) νὰ τοὺς δίδουν κωνάκι « Τῶν ἐπισταθμιῶν ἀπαλλάξας ἠγανάκτησεν, « Πλ. 2) τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ ἐπισταθμου.
Ἐπίσταθμος (ὁ, ἡ). ὁ προεξιθμένος εἰς τὸν σταθμὸν (εἰς τὸ βάρος), (παρβλ. Ἐπίμετρον). 2) ὁ καταλύων (ἔχων ἢ κάμνων κωνάκι) εἰς τὸν οἶκόν τινος, (συνών. ξ ερμ.) ἐπείσακτος, ἔπηλυς. ‖. (σύσ.) ὁ ἐπιφορτισμένος τὴν ἑτοιμασίαν καὶ διανομὴν τῶν σταθμῶν (τῶν καταλυμάτων), (Τορκ.) κωνακτσῆς, (Γαλλ.) **maréchal des logis**, (ἐν γέν.) φροντιστής, ἐπιμελητής, (ὑθ. παρὰ τοῖς Πέρσ.) σατράπης ὑποδεεστέρας τάξεως, ὑποδιοικητής.
Ἐπισταλάκτης, ου (ὁ). ὁ χρησιμεύων πρὸς (ἰατρ.) ἐπισταξιν.
Ἐπι-σταλάζω, Μ. άξω καὶ
Ἐπισταλάω, Μ. άσω (ᾱ), = Ἐπισταζω.
Ἐπίσταλμα (τὸ). κάθε πρᾶγμα περὶ τοῦ ὁπ. ἐπιστέλλει (μηνᾷ, διορίζει, παραγγέλλει) ἢ τὸ ὁπ. παρηγγέλθη νὰ ἐπιτελεσθῇ τις εἴς τινα, παραγγελία, (ἰταλ.) κομμισσιόνε.
Ἐπισταλτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐπιστέλλειν (γράφειν ἐπιστολάς), ἐπιστολικός. « Ἡ Δοτικὴ ἐπισταλτική, « Γραμ.
Ἐπισταλτικῶς, ἐπρ. Ἐν εἴδει ἐπιστολῆς
Ἐπίσταμαι, Μ. ἐπιστήσομαι (παρτ. Ἠπιστάμην, ἀόρ. Ἠπιστήθην, καὶ τὸ βστ. Ἐπιστητέον). (κυρ. ᾱ κατ' ἐτυμολογίαν) ἴων. ἀντὶ Ἐφίσταμαι, (ἐπὶ τῆς τρπ. σημασ. τοῦ) « Ἐφίστημι τὸν νοῦν εἴς τι, (ὑθ. συνήθ. μὲ αὐτ.) ἐξεύρω, γνωρίζω, εἶμαι ἐπιστήμων (εἰδήμων) τινὸς πράγματος, ἔχω ἐπιστημοσύνην (ἱκανότητα) εἴς τι, ἠμπορῶ (εἶμαι εἰς κατάστασιν) νὰ (μὲ αἰτ.) « Πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα, « Ἰλ. Ψ. (καὶ μὲ ἀκριβέστ. προσδιορ.) « Τέκτονος, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα, « Ἰλ. Ε. « Ὁ παῖς τι τοὺς τεκόντας οὐκ ἐπίσταται, « Εὐρ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) « Ὅς τις ἐπίστατο ἵππους φρεσὶν ἄρτια βάζειν, « Ἰλ. Ξ. « Οὐδέ οἱ ἑστία ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ συλλέξαι, « Ἰλ. Φ. « Νῦν δ' οὔτ' ἄρ τι θεσθαι ἐπίστανται, « Ὀδ. Ν. « Ἐπιστάμενα σάφα θυμῷ, « Ὀδ. Δ. (ᾱ ἐπίρ.) « Σαφῶς ἐπίστασο, « Αἰσχύλ. « Τοὺς Συριστὶ ἐπισταμένους, « Ξεν. ‖. (ᾱ μτχ.) Ἐπιστάμενος, η, ον, Π. (μὲ γεν. ἢ ὁατ. ἑλλ.) ἀντὶ Ἐπιστήμων, εἰδήμων, ἐπιστήδειος· (χ. πτ.) συνετός, φρόνιμος. « Ἀνὴρ ἐπισταμένου, « Ὀδ. Ξ. (ᾱ κατ.χρ.) « Ἐπισταμένοισι πόδεσσιν, « Ἰλ. Σ. (ἴδε
Ἐπιστάμενος, ἐπίρ. = Ἐπιστημόνως, ἐπιστηδείως· φρονίμως. « Εὖ καὶ ἐπισταμένως, « Ἰλ. Κ., Ὀδ. Γ.
Ἐπίστασις, εως (ἡ). τὸ ἐπιστάζειν, στάξιμον (κυρ. αἵματος ἀπὸ τὴν μύτην).
Ἐπιστὰς, ᾶσα, ὰν, ἀόρ. β΄, τῆς μτχ. τοῦ Ἐφίσταμαι.
Ἐπιστασία (ἡ), = Ἐπίστασις, προσοχή (« Συνορᾶν μετ' ἐπιστασίας, « Βύζ.)· γνῶσις, συναίσθησις (« Ἐς ἐπιστασίην τῆς νούσου ἀφικνεόμενοι, ἄχθονται τῇ ξυμφορῇ, « Ἀρετ.)· τὸ καθῆκον (τὸ ἔργον, τὸ ἀξίωμα) τοῦ ἐπιστάτου, προστασία, ἐπιμέλεια, φροντίς. « Τραφεὶς δ' ἀναγώγως, Λακωνικὴν ἐπιστασίαν οὐκ ἠνέγκα, « Σων.

Ἐπιστάσιος (ὁ, ἡ). ὁ ζαματῶν. « Ζεὺς —,» Πλ., (λατ.) jupiter stator, [ἐκ τοῦ
Ἐπίστασις [ἐφίστημι], εως (ἡ). (ἐνεργ.) σταμάτισμα, ἐμπόδισμα. « Δίψατος (« Ὕδρου » Κοιλίης) —, « Ἱππκρ. 2) (μσ.) ζάσιμον (σταμάτισμα) ποιθενά. « Γενομένης δὲ κατὰ τὸν τόπον ἐπιστάσεως, « Πλ. « Πολλὰς γὰρ ἔσχεν φροντίδων ἐπιστάσεις, « Σοφ. « Ὄζους ἐμποιεῖν διὰ τὴν ἐπίτασιν, « Θφρ. 3) (μτφρ.) προσήλωσις τοῦ νοὸς, προσοχὴ, ἐπιμέλεια, παρατήρησις ἀκριβής. « Ἐν τῇ ἐπιζάσει καὶ τῷ ἀτενισμῷ, « Θφρ. « Ἐπιζάσεως προσδεῖται ἡ θεωρίας, « Πλθ. « Ἐξ ἐπιστάσεως, « αὐτ., μετ' ἐπιστασίας. « Πολλοὺς ἦγεν εἰς ἐπίστασιν, αὐτ., τοὺς ἔκαμνε προσεκτικούς. 4) ἐπιτήρησις, ἐφορία, ἐπιστασία. « Ἐπιτρέπειν ἔργων ἐπίστασιν, « Ξεν.
Ἐπιστατεία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἐπιζάτου, ἐπιστασία.
Ἐπιστατέον, = Ἐπισταστητέον.
Ἐπιστατεύω, Μ. εύσω καὶ
Ἐπιστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἐπιζάτης (Ἔχω τὴν ἐπιζασίαν) ἐπάνω εἴς τι, φροντίζω νὰ γένῃ (νὰ τελειώσῃ) τι. (μὲ γεν.) « Ἐπίσταιτ. τοῦ εἶναι, « Ξεν. (ᾗ μὲ ὁρτ.) « Ἐπίσταιτ. τοῖς μανθάνουσι, « Πλ. (καὶ ἀπολ.) « Τιμόκλει' ἐπεζάτει, Δύσιλλ' ἐγραμμάτευεν, « Ἀρχφν. (καὶ αἰτ.) « Τίς γάρ με μόχθος οὐκ ἐπεστάτει; Σοφ., = Ἐπέκειτο, παρηκολούθει.
Ἐπιστατήρ, Δ. Π. ἀντὶ
Ἐπιστάτης [ἐφίσταμαι], ου (ὁ). (ἀρχ. ᾗ κατὰ λέξ.) ὁ ἱστάμενος ἐπάνω ἢ πλησίον ἢ κατόπιν τινός, (ὅθ.) ζήτυλας (ψωμοζήτης) στεκόμενος εἰς τὴν θύραν τινός. « Οὐ σὺ γ' ἂν ἐξ οἴκου σῷ ἐπιστάτης οὐδ' ἄλλα δοίης, « Ὀδ. P. (εἰς τὸν πόλεμον) ὁ παρατεταγμένος ἀμέσως ὄπισθεν τοῦ Προστάτου (ἴδε Ξεν. Ἱππαρχ. Β', 4).
2) (συνήθ.) ὁ ἐπιστατῶν (παρεχόντων) εἴς τι, ἔχων (διωρισμένος εἰς) ὁπωσανδήποτε ἐπιστασίαν, ἔρορος, ἐπιτηρητής· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ Πρύτανις τοῦ ὁποίου ἦτον ἡ σειρὰ νὰ ἐπιστατῇ διὰ μίαν μόνην ἡμέραν εἰς τὰ πράγματα· (ἐν γέν.) ἀρχηγός, διοικητὴς, προεστὼς· κυβερνήτης πλοίου· παιδαγωγὸς κτλ. « Καὶ ἐν τοῖς ἔργοις, ἄν τε ἐπίτροπος ᾖ ὁ ἐφεστηκὼς, ἄν τε ᾗ ἐπιστάτης, « Ξεν. « Ἐπιστατῶν πολλῶν πολιτικὴ κοινωνία δεῖται, « Ἀρχτ. 3) (σπνστ.) ἀντὶ Ἐπιστήμων, (Πλατ. Πρωταγόρ. 9). 4) (ὡς ἐπ.) πυροστιὰ, ἡ ὑποκρατήριον, ἡ βάσις χύλου, (παρδλ. Ὑποζάτης). 5) = Σταμὶν.
Ἐπισταστητέον, θετ. τοῦ Ἐπισταστέω. « Φιλοσόφῳ οὐ πολεμητέον μέν, ἐπισταστητέον δὲ καὶ πολέμοις ᾗ στρατοπέδοις, « Πλ.
Ἐπιστατικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐπιζασίαν ἢ εἰς ἐπιζάτην. 2) ὃ γινόμενος·
Ἐπισταστικῶς, ἐπίρ. χρηστ. ἀξιήγ. τοῦ Ἐπισταδὸν, προθύμως, προσεκτικῶς. « Εὐνοϊδε πάντως ὁ ἐπισταστικῶς τοῖς λεγομένοις ἀκολουθῶν, « Εὐστ.
Ἐπιστάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐπιζάτης.
† Ἐπίστατον (τὸ), = Ἐπιστάτης (4).
Ἐπιστεχόω, Μ. ώσω, Π. φυτρόνω (ἀναβλύζομαι) καὶ αὐξάνω ὡς στάχυς. (μτγν.)
« Νεῖον πον κἀκείνῳ ἐπιστεχύεσκον ἴουλοι, « Ἀπλλ.
Ἐπιστέαται, Ἰων. ἀντὶ Ἐπίστανται.
Ἐπιστεγάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω ἀπὸ πάνω μὲ στέγην ἢ ὡς ἂν μὲ στέγην.
Ἐπιστεγόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπιτωματίζω στεγανῶς.
Ἐπιστείβω, Μ. στείψω. Πατῶ (Περιπατῶ) ἐπάνω εἰς. « Ὃν δ' ἐπιστείβεις τόπον, « Σοφ. 2) (τρπ.) ἐπιχειρίζομαι, « Ἔργον ἐπιστειβ., « Ὀρφ.
Ἐπιστενάνομαι (χ. Μ.), Π. στενοχωροῦμαι ὑπὸ (τοῦ πλήθους, ταῦ βάρους κτλ.).
Ἐπιστείριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἐφαρμοσμένος εἰς τὴν στεῖραν (καρίνων) τοῦ πλοίου.
Ἐπιστείχω (χ. Μ.), Π. ὁδεύω (περιπατῶ, ὑπάγω) πρὸς, Ἐπιπορεύομαι. « Ἀνέμων ἀήματα.. ἐπιστείχειν χθόνα, « Αἰσχλ.
Ἐπιστέλλω, Μ. στελῶ. Στέλνω (κυρ. εἶδησιν ἢ γράμμα) πρός τινα, μηνῶ (προστάζω, παραγγέλλω) ὅτ' ἀποσταλμένου ἢ ὅτ' ἐποστολῆς. (ἐν γέν.) ἀφίνω (δίδω) παραγγελίαν εἰς τινα, ἐντέλλομαι. (μὲ ὁρτ. ἐκ δ'.) « Οὐ δυνατὸν εἶναι, παρ' ἃ βασιλεὺς ἐπέστειλεν αὐτῷ, ἄλλα ποιεῖν, « Ξεν. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Τῷ τότε ναυάρχῳ ἐπέστειλαν, ὑπηρετεῖν Κύρῳ, εἴ τι δέοιτο, « αὐτ. « Ἐπιστέλλειν δ' αὐτῷ τοὺς ἀπολλυμένους, ἐάν σωθῇ, ἀπαγγεῖλαι ὅτι, « αὐτ. « Καὶ τἄλλα ἐπιστείλαντες τὰ πρέποντα εἰπεῖν, ἀπέπεμψαν αὐτούς, « Θκ. (καὶ πθ.) « Ταῦτα ἐπεσταλμένοι ἀπ' αὐτῶν, ὥστε ἀπαγγεῖλαι, « αὐτ. « Καί μοι ἐκ βασιλέως ὧδε ἐπέσταλται, « Ἡρ. (καὶ ἀπολ.) « Τὰ ἐπεσταλμένα, « Θκ., Πλ., Ἡρωδ., τὰ γράμματα καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς διαλαμβανόμενα· (ἐν γέν.) αἱ παραγγελίαι. « Αἱ νῆες κατὰ τάχος ἔπλεον κατὰ τὰ ἐπεσταλμένα ὑπὸ Δημοσθένους, « Θκ. (ἴδε Ἐπίσταλμα). 2) (μτγν.) γράφω ἐπιστολάς. « Ἦν δὲ καὶ ἐπιξέλλειν δεινῶς, « Σδ. 3) Π. ἀντὶ Περιστέλλω, μαζόνω τὸ φόρεμά μου ἐπάνω. « Φᾶρος ἐπισταίλασα κατωμαδόν, « Ἐπγρ.
Ἐπιστενάζω, Μ. άξω καὶ
Ἐπιστεναχίζω, Μ. ίσω, Π. καὶ
Ἐπιστενάχω καὶ (μσ.) -άχομαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ
Ἐπιστένω, Μ. στενῶ. (μὲ ὁρτ.) Ἀναστενάζω ἐπάνω εἰς (θηλ. διὰ, ἐν ᾧ γίνεται) τι.
Ἐπιστεφανόω-ῶ, Μ. ώσω. Στεφανόνω, ἐπιθέτω στέφανον.
Ἐπιστεφὴς, ἐος (ὁ, ἡ). γεμάτος ὡς τὰ χείλη (ὡς τὸ στεφάνι, ὡς τὸν ἐπάνω γύρον). (μὲ γεν.) « Κρατῆρας ἐπιστεφέας εἶναι, « Ἰλ. Θ., Ὀδ. Β. « (Νῆσος) ὕλης ἐπιστεφὴς, « Ἀρχίλ. [ἐκ τοῦ
Ἐπιστέφω, Μ. στέψω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Γεμίζω τὸ ποτήρι κτλ. μέχρι τοῦ στεφάνου (τοῦ ἐπάνω γύρου, τοῦ χείλους). « Κρητῆρας ἐπεσέψαντο ποτοῖο, « Ἰλ. Α.
2) (μὲ ὁρτ. ἐκ δ'.) προσφέρω τι εἰς τιμὴν τινος. « Κοὰς τῷδ' ἐπέστεφε, « Σοφ.
Ἐπιστέωντας, Ἰων. ἀντὶ Ἐπίστωνται, γ'. πλθ. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐπίσταμαι.
Ἐπιστηθίδιος (ὁ, ἡ), = Ἐπισφήθιος.
Ἐπιστηθίζομαι, Μ. ισομαι. (μὲ ὁρτ.) Ἀκουμβῶ μὲ τὸ στῆθος ἐπάνω εἴς τι.
Ἐπιστήθιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τοῦ στήθους. « Φλὲψ —, « Νικ.
Ἐπιστηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπιθέτω (κυρ. εἰς μνῆμα) στήλην, στολίζω μὲ-
Ἐπίστημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι στήνεται ἐπάνω εἰς τι. (κυρ.) στήλη κτλ. μνήματος, (παρβλ. Ἐπίθημα).
Ἐπιστήμη (ἡ), [ἐπίσταμαι]. προσήλωσις τοῦ νοὸς, προσοχὴ, ἐπιμέλεια. « Ἀμὴ μαμάθηκας προσλάμβανε ταῖς ἐπιστήμαις, « Ἐπχρ. 2) γνῶσις, μάθησις, ἐμπειρία, ἐπιτηδειότης, προκοπή. « Θεράποντας ἀρίστους ἐπιστήμας, « Ξεν.
Ἐπίστημι, Ἰων. ἀντὶ Ἐφίστημι.
Ἐπιστημονικὸς, ἡ, ὄν, (ᾗ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐπιστήμην· ὁ ἀσχολούμενος ἢ ἔχων ἕξιν εἰς τὰς ἐπιστήμας εἰδήμων τῶν ἐπιστημῶν.
Ἐπιστημόνως (τὸ συγκρ. Ἐπιστημονέστερον), ἐπίρ. Ὡς ἐπιστήμων, ἐμπείρως· ἐπιτηδείως.
Ἐπίστημος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐπισταμένων.
Ἐπιστημοσύνη (ἡ), = Ἐπιστήμη, μάθησις, προκοπὴ, ἐμπειρία.
Ἐπιστήμων, ονος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν. ἢ προθετ. αἰτ.) ὁ ἐπιστάμενός (γνωρίζων μὲ ἀκρίβειάν) τι, εἰδήμων, ἔμπειρος· ἐπιτήδειος· προκομμένος. φρόνιμος.
Ἐπιστῆναι, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐφίσταμαι.
Ἐπιστήριγμα (τὸ). ἐφ' οὗ τις ἐπιστηρίζεται, ἀκκουμβιστῆρι, ἐπακούμβισμα.
Ἐπιστηρίζω, Μ. ίξω. Ἀκκουμβῶ τι (ᾗ μσ. Ἀκκουμβῶ ἐμαυτὸν) ἐπάνω εἰς, ἐπακουμβῶ.
Ἐπιστητέον, θετ. τοῦ Ἐπίσταμαι.
Ἐπιστητικὸς, ἡ, ὄν. Πρόθυμος (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ μανθάνειν.
Ἐπιστητὸς, ἡ, ὄν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ προσλάβῃ (νὰ γνωρίσῃ) δι' ἐπιζήμης (νὰ μάθῃ). « Τὸ ἐπιστητὸν μαθητὸν α, Ἀρστ.
Ἐπιστιγμὴ (ἡ). στιγμὴ βαλλομένη ἐπάνω εἰς. [ἐκ τοῦ
Ἐπιστίζω, Μ. στίξω. Βάλλω στιγμὴν ἐπάνω εἰς, σημαδεύω ἀπὸ πάνω μὲ στ. γραμμὰς ἢ στίγματα.
Ἐπισταλεύω, Μ. στιλψω. Ἁλμυρῶ (ἁλίζω) ἐπιπολαίως, ἔχω ὑαλιερὴν ἐπιφάνειαν.
Ἐπίστιος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐφέστιος. ‖ (οὐσ.) Ἐπίστιον (τὸ), κατοικία, οἶκος (μὲ ὅλα τὰ ἐν αὐτῷ)· οἰκογένεια· (ἐπὶ πλοίων) = Νεώσοικος, νεώριον.
Ἐπιστιχάομαι-ῶμαι, Π. = Ἐπιστίχω.
Ἐπίστιχος (ὁ, ἡ). βαλμένος ἐπὶ στίχου (κατὰ τὰ σειρὰν), διατεθειμένος κατ' εὐθυγραμμίαν.
Ἐπιστοβέω-ῶ, [ἐπὶ, στόβος], Μ. ήσω, Π. (μὲ αἰτ.) = Ἐπισκώπτω, χλευάζω, περιπαίζω.
Ἐπιστοιβάζω, Μ. άσω. Στοιβάζω τι ἐπάνω εἰς, ἐπισωρεύω, (ὁθ.
Ἐπιστοιβασις, εως (ἡ), = Ἐπισώρευσις.
Ἐπιστολάδην [ἐπιστέλλω], ἐπίρ. Π. μὲ σηκωμένους τοὺς ποδιοὺς τοῦ φορέματος ἐπάνω, (ἐπμ.) εὐσχήμως, κοσμίως (Π).
Ἐπιστολεὺς, έως (ὁ). ὁ ἐπὶ τοῦ στόλου, δεύτερος μετὰ τὸν στόλαρχον, διάδοχος ἢ τοποτηρητὴς τοῦ στολάρχου, ὑποναύαρχος ἢ ἀντιναύαρχος. 2) (μτγν.) γραμματεὺς ἢ γραμματοκομιστὴς, [ἐκ τοῦ

Ἐπιστολή (ἡ). (ἐν γέν.) εἴδησις ἡ παραγγελία στελλομένη πρός τινα ἐγγράφως ἢ δι' ἀπεσταλμένου, (συνήθ.) γράμμα τό ὁπ. στέλλει τις εἴς τινα. (ἀπλ.) ἐντολή, παραγγελία. ■ Μεμνημένοι τῆς τοῦ πατρός ἐπιστολῆς, « Πλάτ.

Ἐπιστολιαφόρος (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) ὀφέρων (μεταφέρων, ἐπιφορτισμένος μέ) ὁποιανδήποτε παραγγελίαν, (συνήθ.) = Γραμματοκομιστής, γραμματοφόρος, (οἰθ. ‖ οὐσ.) = Ἐπιστολεύς, ὑπαναύαρχος.

Ἐπιστολίδιον (τό), = Ἐπιστόλιον.

Ἐπιστολίζω, Μ. ἰσω. Στολίζω ἀπό πάνω, ἐνδύω.

Ἐπιστολικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἁρμόδιος δι') ἐπιστολήν (γράμμα).

Ἐπιστολιμαῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος δι' ἐπιστολῆς ἢ ἐν εἴδει ἐπιστολῆς. «Δυνάμεις ἐπιστολιμαῖας», « Δημ., στρατεύματα εἰς τό χαρτί μόνον γραμμένα, ἀνύπαρκτα πραγματικῶς.

Ἐπιστόλιον (τό). μικρά ἐπιστολή, γραμματάκι, (Γαλλ.) μπιλλιέτο, ραβασάκι.

Ἐπιστολιοφόρος (ὁ, ἡ), = Ἐπιστολιαφόρος.

Ἐπιστολογραφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (χρησιμεύων πρός) τό γράφειν ἐπιστολάς. ■ Γράμματα (τῶν Αἰγυπτ.) τά ἐπιστολογραφικά, « Ποφφ., Κλημ., τά (ἄλλ.) δημοτικά, [ἐκ τοῦ

Ἐπιστολογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων ἐπιστολάς, γραμματικός (ἐπιφορτισμένος τήν ἀλληλογραφίαν τινός).

Ἐπιστολοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἐπιστολῆς, ὅμοιος μέ ἐπιστολήν.

Ἐπιστομαστίζω καί

Ἐπιστομίζω, Μ. ἰσω. Βάλλω τι ἐπάνω εἰς τό στόμα τινός, (ἐπμ.) τοῦ κλείω τό στόμα, τόν ἀποστομόνω. (ἐπί ζῴπτε) κρατῶ (δαμάζω) διά τῆς ἐπιστομίδος, (ἐν γέν. ἢ τρπ.) ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω. 2) βίπτω τινά τά ἴστομα, τόν κάμνω νά προμυτίσῃ. ■ Ὅπως ἐμποδίσας τόν τρέχοντα ἐπιστομιῇ, « Λκ.

Ἐπιστόμιον (τό) καί

Ἐπιστομίς, ίδος (ἡ), καί

Ἐπιστόμισμα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρός κλείσιμον τοῦ στόματος (κυρ. καί μτγν.), (ἰδιωτ.) τό σίδηρον τοῦ χαλινοῦ. τό κιπίστρι, (Γαλλ.) **bâillon**. στούπωμα (ἀγγείου). στρηφτάρι τοῦ μασταριοῦ, (Τουρκ.) μουσαλοῦκι κτλ., (μτφορ.) μέσον πρός ἀποστόμωσιν· ἐμπόδιον.

Ἐπιστομισμός (ὁ). τό ἐπιστομίζειν, ἀποστόμωμα.

Ἐπιστομόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐπιστομίζω.

Ἐπιστοναχέω, Μ. ήσω καί

Ἐπιστοναχίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντί Ἐπιζένω.

Ἐπιστορέννυμι καί (συγκ.) Ἐπιστόρνυμι, Μ. στορέσω. Στρόνω (Ἁπλόνω) τι ἐπάνω εἰς

Ἐπιστρατεία καί Ἐπιστράτευσις, εως (ἡ). ἐκστρατεία κατά τινος, [ἐκ τοῦ

Ἐπιστρατεύω ᾰ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. (μέ δοτ.) Κινῶ (Ὑπάγω) μέ στράτευμα κατά τινος, ἐκστρατεύω.

Ἐπιστράτηγος (ὁ). ὁ δεύτερος μετά τόν στρατηγόν, (καί κατά τάς περιστάσεις) διάδοχος ἢ τοποτηρητής τοῦ στρατηγοῦ, (Γαλλ.) **général lieutenant**.

Ἐπιστρατηΐη (ἡ), Ἰων. ἀντί Ἐπιστρατεία.

Ἐπι-στρατολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Στρατολογῶ πρόσθετι (ἐκ προσθήκης).

Ἐπι-στρατόομαι (χ. Μ.), Ο. ἀντί Ἐπιστρατεύομαι.

Ἐπιστρατοπεδεία (ἡ), τό οὐσ. τοῦ

Ἐπι-στρατοπεδεύω, Μ. εύσω. Στήνω τό στρατοπεδόν μου καταντικρύ (καί εἰς θέσιν πρόσφορον ὥστε νά ἐπιπέσω ἐνδέοντι κατά) τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐπιστραφείς εἶσα, ἐν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. ᾰ

Ἐπιστρεπτέον, θετ. τοῦ Ἐπιστρέφω.

Ἐπιστρεπτικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν ἢ δυνάμενος νά προξενήσῃ ἐπιστροφήν (μεταβολήν, προσοχήν κτλ.).

Ἐπιστρεπτικῶς, ἐπίρ. Προσεκτικῶς, (γραμμ.) ἐξήγ. τοῦ Ἐπιστροφάδην.

Ἐπίστρεπτος (ὁ, ἡ). τόν ὁποῖον δύναταί τις νά (ἐπι)στρίψῃ, γυριστός, (Γαλλ.) **tournant**. ■ Τροχιαί χάλκεαι ἐπίστρεπτοι πρός τό τούς εἰσερχομένους ἐπιστρέφειν αὐτούς,« Ἡρδ. 2) Π. ἄξιος ἐπιστροφῆς (προσοχῆς, παρατηρήσεως), ἀξιοθέατος.

Ἐπιστρέφεια (ἡ). φροντίς, σκέψις· προσοχή, ἐπιμέλεια· δραστηριότης· ἐπιτηδειότης, δεινότης, [ἐκ τοῦ

Ἐπιστρεφής, έος (ὁ, ἡ). εὔστροφος, εὐλύγιστος· (μτφορ.) προσεκτικός, προβλεπτικός, ἐπιμελής· πρόθυμος· ἐπιτήδειος· ἀκριβής, αὐστηρός· δραστήριος· πανοῦργος, ὀξύνους, δεινός, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-στρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω (Γυρίζω) τι πρός, κάμνω τινά νά στραφῇ (νά γυρίσῃ) ὀπίσω (ἢ μτφορ.) ν' ἀλλάξῃ γνώμην (φρόνημα) ἢ νά γένῃ προσεκτικώτερος (νά συναισθανθῇ ἑαυτόν, νά μετανοήσῃ, νά ἔλθῃ εἰς θεογνωσίαν). ‖ (μσ. ἢ ἑλλ.) γυρίζω (ἔρχομαι ἢ ὑπάγω) ὀπίσω· στρέφομαι ἵνα ἰδῶ· (μτφορ.) ἔρχομαι εἰς συναίσθησιν (εἰς μετάνοιαν, εἰς θεογνωσίαν)· καλοστοχάζομαι, προσέχω, φροντίζω, μοί μέλλει περί τινος, τό θεωρῶ σπουδαῖον (σκέψεως καί προσοχῆς ἄξιον). ■ Οὐδέν ἐφροντίσατε οὐδ' ἐπεφράφησε ἐπ' οὐδενί τούτων,« Δημ. ■ Τῆς λευκῆς καλάμης οὐδέν ἐπιστρέφομαι,« Ἐπιγρ. (καί πθ.) ■ Λόγοι ἐπεστραμμένοι,« Ἡρ., ἐμφαντικοί, σπουδαῖοι, κάμνοντες ἐντύπωσιν, εὔστοχοι. 2) περιστρέφομαι (τριγυρίζω ἢ συχνάζω [κωνσ.] περαστικός) πουθενά. ■ Πάντη ἐπιστρέφεται, « Ὅμ. Ἴλ. ■ Ἐν ἁπάσαις τε χώραις ἐνοικεῖ ᾗ εἰς ὁπόσας ἐπιστρέφεται,« Ξεν., (παρθλ. Ἀναστρέφω).

Ἐπιστρεφῶς (εὐχρηστ. τό Ἰων. Ἐπιστρεφέως), ἐπίρ. Εὐστρόφως, (μτφορ.) ἐπιτηδείως, εὐστόχως· προθύμως, προσεκτικῶς, ἐπιμελῶς. ■ Εἶρετο ἐπιστρεφέως, « Ἡρ., μέ περιέργειαν, μέ ἐμφασιν.

Ἐπιστρεψίς, εως (ἡ). γύρισμα ὀπίσω ἢ ἀνάπαλιν.

Ἐπι-στρογγύλλω, Μ. υλῶ, Π. κάμνω τι ὁλοστρόγγυλον ἢ σχεδόν στρογγυλόν, στρογγυλαίνω ὁπωσοῦν.

Ἐπιστρόγγυλος (ὁ, ἡ). σχεδόν ἢ ἐνελῶς στρογγυλός, ὁλοστρόγγυλος.

Ἐπιστροφάδην [ἐπιστρέφω], ἐπίρ. Στρέφων ἢ Στρεφόμενος πρός ὅλα τά μέρη ἢ πρός τά ὀπίσω. ■ Ἐπιστροφάδην δ' ἐθάδιζεν,« Ὅμ., ἐπιστρεφόμενος. 2) (κατ' ἄλλ.) = Ἐπιστρεφῶς, προθύμως, ἐπιμόνως.

Ἐπιστροφεύς [ἐπιστρέφω], έως (ὁ). ὁ πρῶτος σπόνδυλος (ἁρμός) τοῦ λαιμοῦ.

Ἐπιστροφή (ἡ). τό ἐπιστρέφειν, γύρισμα (ὀπίσω,) ἐπάνοδος, (τρπ.) μετάνοια, ἐργασίας εἰς θεογνωσίαν· σκέψις, προσοχή, ἐπιμέλεια, φροντίς (« Ἄξιον ἔδοξεν ἐπιστροφῆς εἶναι τό πρᾶγμα,« Ξεν. Πλθ)· ἀκρίβεια, ἐμβρίθεια, τόνος [ἔμφασις] λόγου· δεινότης· (Π.) σύγκλεισμα ἢ κώνειμα εἴς τινα τόκον. ■ Διωμάτων ἐπιστροφαί,« Αἰσχλ., (παρθλ. Ἀναστροφή).

† Ἐπιστρόφησις, εως (ἡ). ἡ ἔν τινι τόπῳ ἐπιστροφή (ἀναστροφή, διατριβή), ἐπιμιξία.

Ἐπιστροφία (ἡ). ἡ προξενοῦσα ἐπιστροφήν (ἐπάνοδον, μεταμέλειαν), μεταβάλλουσα τήν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, (ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ.), (Λτν. **Venus Verticordia**).

Ἐπιστροφίδες (αἱ). τά στρεμμένα μαλλιά, σγουρά, (χυδ.) κατσαρά.

Ἐπίστροφος (ὁ, ἡ). στρεμμένος, γυρισμένος, γυριστός. ■ Ἅρμος (= Ὅρμος)—, « Ἀπλλν. 2) (μτφορ.) = Ἐπιστροφής, προσεκτικός, ἐπιμελής, ἀκριβής, δραστήριος, πρόθυμος. 3) ὁ ἔχων ἐπιμιξίαν (συναναστροφήν) μετά τινος ἢ συχνάζων εἴς τινα τόπον, (ἐπμ.) σχετισμένος, οἰκεῖος. ■ Ἀνθρώπων (ἢ τρπ. «Τῆς ἀρετῆς)—,« Ὀδ. Δ., Εὐς.

Ἐπιστρόφως, ἐπίρ. = Ἐπιστρεφῶς.

Ἐπίστρωμα (τό). πᾶν ὅ,τι στρώνεται ἐπάνω εἰς ἢ ἀπό πάνω, χαλί, μακάτι, χασάς (ἀλόγου), κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἐπι-στρώννυμι, Μ. στρώσω, = Ἐπιστορέννυμι.

Ἐπι-στρωφάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μέ αἰτ.) = Ἐπιστρέφω (2), περιέρχομαι, περιηγοῦμαι.

Ἐπίστυγνος, έος (ὁ, ἡ). πολλά μισητός (βδελυκτός), ἀποτρόπαιος.

Ἐπι-στυγνάζω, Μ. άσω. (μέ δοτ.) Σκυθρωπάζω (Γίνομαι περίλυπος) διά τι.

Ἐπιστύλιον (τό). ἡ μεγάλη δοκός ἡ ἐπιστηριζομένη ὁριζοντίως εἰς τούς ζύλους καί ἀνέχουσα τήν ζίγγην ἢ τό πάτωμα, (Γαλλ.) **architrave**.

Ἐπιστυλίς, ίδος (ἡ), = Ἐπιστύλιον.

Ἐπιστύφω, Μ. ύψω. Προξενῶ κάποιαν στυφάδαν (καί μτμ. δυσαρέσκειαν), ἐγγίζω. «Τό ὠφελίμως ἐπιστύφον τῶν γραφῶν ὑπεκλύοντες,« Βασ.

Ἐπι-στωμύλλομαι, Μ. υλοῦμαι. Φιλοτιμοῦμαι νά φανῶ στωμύλος (γλαφυρός, ἀστεῖος) εἴς τι. ■ Ἐγώ . . καί κωμῳδίας ἐπιστωμύλλομαι,« Συν.

Ἐπι-συγ-κάμπτω, Μ. κάμψω. Λυγίζω τι ὁμοῦ μέ ἢ ἐπάνω εἰς ἢ ὕστερον ἀπό.

Ἐπι-συγ-κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνάζω (Συναθροίζω) πρός τούς ἄλλους ἢ ἔπειτα ἀπό

Ἐπι-συ-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ἑνόνω (Συνάπτω) προσέτι.

Ἐπι-συκοφαντέω-ῶ, Μ. ήσω. (μέ δοτ. ἢ κ δ'.) Συκοφαντῶ τινα προσέτι ἢ περί τινος.

Ἐπι-συλ-λέγω, Μ. λέξω. Συλλέγω (Συναθροίζω) προσέτι ἢ μετέπειτα.

Ἐπισύλληψις [ἐπί, συλλαμβάνω], εως (ἡ). ἐπάνω εἰς τήν πρώτην ἄλλη σύλληψις, (ἴδε Ἐπικύησις).

Ἐπι-συμ-βαίνω, Μ. βήσομαι. Συμβαίνω ἔπειτα ἢ πρός τοῖς ἄλλοις, (θθ.) « Ἐπι-

συμβαίνοντα, « Φιλοσοφ., αἱ ἐπισκιάσεις [καὶ ἐπίκτητοι, αἱ κατὰ σύμπτωσιν] ὀδόντες τοῦ ὑποκειμένου.

Ἐπισυμμαχία (ἡ), = Ἐπιμαχία.

Ἐπισυμ-μύω, Μ. μύσω. (μὲ δοτ.) Κλείομαι (Συγκλείομαι) ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπισυμ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Συμπίπτω ἔπειτα ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπισυμ-πλέκω, Μ. πλέξω. Συμπλέκω πρωτύτ.

Ἐπισυν-άγω, Μ. ἄξω. Συνάζω (Συναθροίζω) προσέτι ἢ ἔπειτα ἢ ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπισυναγωγή (ἡ). ἡ μετέπειτα ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις γινομένη σύναξις (συνάθροισις).

Ἐπι-συν-αιρίζω, Μ. σω, γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐπαγείρω.

Ἐπι-συν-αινέω-ῶ, Μ. αινέσω. (μὲ δοτ.) Ἐγκρίνω (Ἀποδέχομαι, Συγκατατίθεμαι εἴς) τι.

Ἐπι-συν-άπτω, Μ. ἅψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἑνόνω (Συνδέω) τι πρὸς τοῖς ἄλλοις. ‖. (ἑλλ. ἡμπ.) ἑνόνομαι, πλησιάζω ἀμέσως εἰς. «Τῷ Πελοποννήσῳ ἐπισυνάπτει, « Εὐστ.

Ἐπισύνδεσις, εως (ἡ) καὶ

Ἐπισύνδεσμος (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπι-συν-δέω, Μ. δήσω. Συνδέω (Περικλέκω) τι ἐκ νέου ἢ ἔτι μᾶλλον. « Οὐ λύει τὴν ἀπορίαν, ἀλλ' ἐπιξυνδεῖ μᾶλλον, « Θρρ.

Ἐπι-συν-δίδωμι, Μ. δώσω. Ἑνόνομαι (Συμβρέω) ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἀλονέν.

Ἐπισυνδρομή (ἡ), τὸ ἐπισυντρέχειν, συμβροή.

Ἐπισύν-ειμι, Μ. εἰμι. Συνέρχομαι (Ἀναμόνομαι, Συμβαίνω) ἔπειτα ἀπὸ ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐπι-συν-είρω (χ. Μ.), = Ἐπισυμπλέκω.

Ἐπισυνένησα, ἀόρ. τοῦ Ἐπισυννέω.

Ἐπι-συν-έχω, Μ. ἕξω. Κρατῶ τι ἀκόμη ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις. « Γυναῖκα ἐπισυνέχ., « Γρφ., Παίρνω, νομφεύομαι.

Ἐπισύνθεμα (τὸ). ἐπισώρευμα σύνθετον.

Ἐπισύνθεσις [ἐπισυντίθημι], εως (ἡ). προσθήκη, πρόσθεσις, συνένωσις, ἐπισώρευσις.

Ἐπισύνθετος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ προσθήκης (κατ' ἐπισώρευσιν) σύνθετος.

Ἐπισυνθήκη (ἡ). ὑστερινὴ (μεταγενεστέρα) συνθήκη, ἄρθρα προστεθέντα ὕστερον εἰς τὰς συνθήκας.

Ἐπισύνθημα (τὸ), = Ἐπισύνθεμα.

Ἐπι-συν-ίστημι, Μ. ἐπι-σ-στήσω (ἀόρ. 6'. Ἐπισυνέστην κτλ.). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Συνάζω (Συναθροίζω) τι πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἐπάνω εἰς, ἐπισωρεύω. ‖. (μσ. ἀποθετ.) κάμνω συνωμοσίαν ἢ ἐπανάστασιν κατά τινος. 2) λαμβάνω σύστασιν (ὕπαρξιν, φυτρόνω, γεννῶμαι) προσέτι ἢ ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπι-συννέω(υ:ξω), Μ. νήσω. Συνεπισωρεύω.

Ἐπι-συν-οικίζω, Μ. ἰσω. Φέρω καὶ ἄλλους νὰ κατοικήσουν κουβενὰ ἐκτὸς τῶν ἤδη ἐνοικούντων, αὐξάνω διὰ νέων ἀποίκων τὸν συνοικισμὸν ἀρτισυστάτου πόλεως.

Ἐπι-συν-τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω (Βιάζω. Στενοχωρῶ) ἔτι μᾶλλον.

Ἐπι-συν-τέμνω, Μ. τεμῶ. Συντέμνω ἔτι μᾶλλον.

Ἐπι-συν-τήκω, Μ. τήξω. Συντήκω (Ἰσχναίνω) ἔτι μᾶλλον.

Ἐπι-συν-τίθημι, Μ. ἐπισυν-θήσω. Προστίθεμαι (Ἀριθμίζω) καὶ ἄλλα ἀπὸ πάνω ἑνόνω πρὸς τοῖς ἄλλοις. (τρπ.) κάμνω νεωτέρας (μεταγενεστέρας) συνθήκας.

Ἐπι-συν-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Τρέχω παθητικὰ (Συρρέω) κατόπιν ἄλλων.

Ἐπι-συρίζω(συρίττω), Μ. ἰξω. (μὲ δοτ.) Συρίζω περί (ἤγλ. κατά) τινος. « Μάτην ὀ'.. ἐπεσύρισεν ἦχος ἰμάσθλης. « Νόνν.

Ἐπίσυρμα (τὸ), [ἐπισύρω]. πᾶν ὅ,τι σύρεται κατόπιν τινός, οὐρὰ φορέματος συρτοῦ κτλ. 2) σημεῖον (ἴχνος) πράγματος τὸ ὁπ. ἐσύρθη διά τινος τόπου.

Ἐπισυρμός (ὁ). τὸ ἐπισύρειν (σύρειν κατόπιν) τι, (μεταφρ.) ἀμέλεια, ἀργοκινησία, ἀδράνεια, νωθρότης. 2) = Διασυρμός, περιγέλασμα· περιφρόνησις, ἐξευτελισμός.

Ἐπισυρρέω, Μ. ῥύσομαι. Συρρέω (Συνέρχομαι) πουθενά.

Ἐπισύρρασα (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπι-σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω (Τραβῶ) κατόπιν μου. (μεταφρ.) τραβῶ εἰς μάκρος, παρατείνω, ἀναβάλλω· ἀδιαφορῶ, δὲν μοι μέλει, δὲν προσέχω, φέρομαι (πράττω τι) μὲ νωθρότητα. «Ἤπλου (« Θεραπαίνας) ἐπισυρ., « Λξ. «Ἐπισύρων τὰ πράγματα καὶ διακλέπτων τῇ ἀπολογίᾳ τὴν κατηγορίαν, « Δσ. (καὶ ἄλλ.) « Ἐπισύροντες ἐρήσιν, « αὐτ. « Ἐν ταῖς πράξεσι μὴ ἐπισύρειν, « Μ. Ἀντ. (καὶ πθ.) « Γράμματα ἐπισεσυρμένα, « Δκ., γραμμένα μὲ βίαν. « Τὸ ἐπισεσυρμένον τοῦ λόγου, « Κικ., ἄτονον.

Ἐπισύστασις [ἐπισυνίστημι], εως (ἡ). σύναξις (συνάθροισις· συρροή) πολλῶν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος ἐναντίον τινός, συνωμοσία.

Ἐπι-συ-στέλλω, Μ. στελῶ. Συστέλλω (Συμμαζεύω) ὁλονέν ἢ ἑκάστοτε στενότερον.

Ἐπι-συ-στρέφω, Μ. στρέψω. Συναθροίζω βαθμηδὸν πολλοὺς (βάνω συρροὴν λαοῦ) κατά τινος. Συστρέφω εἰς ἕν, Ἐπισυνάγω. «Ἐκ τῶν διῃρημένων εἰς τὰ ἡνωμένα ἐπισυστρέφω τὸν ἀριθμόν, « Λογγ.

Ἐπίσυχνος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ συχνός (πολὺς ἢ πυκνός). ‖. (τὸ οὐδ.) Ἐπίσυχνον, = τῷ-

Ἐπισύχνως, ἐπίρ. Πολλὰ ἢ ἀρκετὰ συχνά, συχνότερον.

Ἐπισφαγεύς, έως (ὁ). τὸ μεταξὺ τοῦ λαιμοῦ καὶ τῶν ὤμων κοίλωμα.

Ἐπι-σφαγιάζομαι, Μ. άσομαι καὶ

Ἐπι-σφάζω, Μ. σφάξω. Σφάζω (Θυσιάζω) τινὰ ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπισφαίριον καὶ

Ἐπίσφαιρον (τό). τὸ περιτύλιγμα τῆς χειρὸς τῶν σφαιρομαχούντων παγμάχων. 2) ἐρεμάτινον σφαιρίδιον προσαρμοζόμενον εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ξίφους τῶν γυμναζομένων τὴν ὁπλομαχίαν.

Ἐπισφαίρωμα (τὸ). σφαιροειδὲς ἐπίθεμα.

Ἐπι-σφακελίζω, Μ. ἰσω. Γαγγραινιάζω ἐπιπολαίως ἢ τέλος πάντων, (ὅθεν:

Ἐπισφακέλισις, εως (ἡ). γαγγραίνισμα (κυρ. κοκκάλου) ἐπιπόλαιον ἢ ἐπερχόμενον.

Ἐπισφάλεια (ἡ). τὸ ἀφρρ. οὐσ. τοῦ-

Ἐπισφαλής, ές (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀσφαλής, δηλ.) εὔκολος εἰς τὸ νὰ πέσῃ ἢ νὰ κάμῃ ἄλλον νὰ πέσῃ, ὀλισθηρός, ἐπικίνδυνος.

Ἐπι-σφάλλω, Μ. σφαλῶ. Κάμνω τινὰ νὰ σφάλῃ (νὰ παραπατήσῃ, νὰ ξεγλιστρήσῃ, νὰ πέσῃ).

Ἐπισφαλῶς, ἐπίρ. Ἐπικινδύνως.

;Ἐπίσφατος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐπίφατος, (παρ. Πρόσφατος).

Ἐπι-σφάττω, Μ. σφάξω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπισφάζω.

Ἐπι-σφηκόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Ἐπισφίγγω, σφίγγω τι δυνατὰ (σωφρηάζω σφιγκτά) ἐπάνω εἰς.

Ἐπίσφηνον (τὸ). σφηνοειδὲς κλωνάριον.

Ἐπι-σφίγγω, Μ. σρίγξω. Σφίγγω τι δυνατὰ ἢ ἔτι μᾶλλον. « Τὴν ἀμφισβήτησιν —, « Σξτ., τὴν κάμνω δυσκολωτέραν.

Ἐπι-σφοδρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ σφοδρότερον (δυνατώτερον, ἰσχυρότερον).

Ἐπισφραγίζω, Μ. ἰσω. Βουλλόνω ἀπὸ πάνω. ‖. (μσ.) ἐπικυρόνω (ἐπιβεβαιόνω) τι μὲ τὴν σφραγῖδά μου· βάλλω ἢ τὴν τελευταίαν σφραγῖδα εἰς τι.

Ἐπισφράγισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ἢ διὰ (ἢ ὡς διὰ) σφραγῖδος ἐπικύρωσις, ἐπιβεβαίωσις.

Ἐπισφράγισμα (τὸ) καὶ

Ἐπισφραγισμός (ὁ) = Ἐπισφράγισις.

Ἐπισφραγιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐπισφραγίζων (βουλλόνων).

Ἐπι-σφύζω, Μ. σφύξω. Σφύζω (Κτυπῶ καθὼς ὁ σφυγμὸς) ἔπειτα.

Ἐπισφύριον (τὸ). μέρος τῆς κνημῖδος τὸ ὁπ. ἐσκέπαζε τὰ σφυρὰ (τὰ κότσια) τοῦ ποδός. (κατ' ἄλλ.) ἡ κάπτασα (τὸ θηλυκωτῆρι) ἢ τὸ δέσιμον τῆς κνημῖδος, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ

Ἐπισφύριος καὶ Ἐπίσφυρος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ἢ βαλλόμενος ἐπάνω εἰς τὰ σφυρὰ (τὰ κότσια) τοῦ ποδός.

Ἐπι-σχάζω, Μ. σχάσω. Χαράζω (μὲ τὸ ξυράφι) ἐπιπολαίως.

Ἐπι-σχεδιάζω, Μ. άσω. Κάμνω ἢ λέγω τι περὶ τινος ἐκ τοῦ προχείρου (ἀκριβοτομάστως, ὅπως μοῦ ἔλθοι ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὸν νοῦν), αὐτοσχεδιάζω.

Ἐπισχεδόν, ἐπίρ. Π. πλησίον· ὡς ἔγγιστα. « Ἐπισχεδὸν ἐρχομένοιο, « Ἀπλλν., ἐν ᾧ πλησιάζει.

Ἐπι-σχέθω, Π. ἀντὶ Ἐπέχω.

Ἐπίσχεα, Ἰων. ἀντὶ Ἐπίσχου, μσ. ἀόρ. 6'. τῆς πρς. τοῦ Ἐπέχω.

Ἐπισχερώ [ἐπί, σχερός], ἐπίρ. Π. κατὰ σειράν, ἀραδικῶς, ἕνας κατόπιν ἢ ἐπάνω τοῦ ἄλλου. (ἐπὶ χρόνου) ἔπειτα· κατ' ὀλίγον ἢ, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον.

Ἐπίσχες, ἀόρ. 6'. τῆς πρς. τοῦ Ἐπέχω.

Ἐπισχεσία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπίσχεσις, πρόσχημα, πρόφασις.

Ἐπίσχεσις [ἐπέχω], εως (ἡ). σταμάτισμα, ἐμπόδισμα, ἐμπόδιον, πρόφασις. « Οὐ τις ἐπίσχεσις.. ἀλλοτρίων χαρίσασθαι, « Ὀδ. P.

Ἐπισχετέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐπίχω.

Ἐπισχετικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐπέχειν (σταματᾶν, ἐμποδίζειν).

Ἐπι-σχηματίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω ἐξωτερικῶς (κατ' ἐπιφάνειαν)

Ἐπι-σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω τι ἐπιπολαίως (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν), χαράζω, (συγχ. τῷ Ἐπισχάζω).
Ἐπίσχισμα (τὸ), σχίσμα ἐπιπόλαιον.
Ἐπίσχιστος (ὁ, ἡ). σχισμένος ἐπιπολαίως.
Ἐπι-σχναίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὀλίγω δεύλου ἰσχνόν, λιγνεύω ἐντελῶς ἢ ἔτι μᾶλλον, (ἄλλ. διορθ. Ἀπισχναίνω).
Ἐπι-σχολάζομαι, Μ. άσομαι. Χρονοτριβῶ, ἀργοπορῶ, διατρίβω.
Ἐπι-σχυρίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐνισχύομαι, δυναμόνω. 2)=Ἀπισχυρίζομαι, διϊσχυρίζομαι, ἀντιτείνω (σφοδρῶς, (Συνέσ. ἐπιρ.).
Ἐπι-σχύω, Μ. ύσω, = Ἐνισχύω, ἐνδυναμόνω· (καὶ ἄλλ. ἢ ἀμτδτ.) ἐνισχύομαι, δυναμόνω.
Ἐπ-ίσχω, Μ. ἐπι-σχήσω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπέχω.
Ἐπι-σωματόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Γίνομαι σωματωδέστερος (ὀγκωδέστερος), αὐξάνω ἑνούμενος μὲ ἄλλο σῶμα.
Ἐπίσωμος (ὁ, ἡ). σωματώδης, εὐτραφής.
Ἐπισώρευσις, εως (ἡ). ἡ σωρηδὸν ἐπίθεσις, [ἐκ τοῦ-
Ἐπι-σωρεύω, Μ. εύσω. Προσθέτων ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου σχηματίζω σωρόν.
Ἐπίσωτρον (τὸ). τὸ σιδηροῦν στεφάνι, τὸ ὁπ. προφυλάττει τὴν περιφέρειαν τοῦ τροχοῦ (τὸ σῶτρον).
Ἐπιταγή (ἡ). διαταγή, προσταγή.
Ἐπίταγμα (τὸ), [ἐπιτάσσω], προσταγή, παραγγελία. 2) θέσιμον ἐπιβαλλόμενον (κυρ.) εἰς πόλιν κυριευθεῖσαν. 3) ἄρθρον συνθήκης προστεθὲν ἔπειτα. 4) μέρος στρατεύματος ἀκολουθοῦν κατόπιν, (Ταλλ.) corps de réserve. (ἰδιαιτ.) σῶμα (τάγμα) στρατιωτικὸν συγκείμενον ἀπὸ 2200 ἀνθρώπους.
Ἐπιταγματικός, ἡ, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐπίταγμα· ὁ ἐν εἴδει ἐπιτάγματος.
Ἐπίταδε, ἐπίρ. (ἀντὶ) Ἐπὶ τάδε, πρὸς τὰ ἐνταῦθα, ἐδῶθε, παρεδῶθες, πρὸς τὸ ἐδῶθεν μέρος, (ἀντιθ. τῷ Ἐπέκεινα).
† Ἐπιτάδειος καὶ Ἐπιτάδης, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἐπιτήδειος.
Ἐπιταδεύει, Δ. ἀντὶ Ἐπιτηδεύει.
Ἐπιταθείς, εῖσα, ἐν, πθ. αόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπιτείνω.
Ἐπιτακτήρ, ῆρος, Π. ἀντὶ-
Ἐπιτάκτης, ου (ὁ). ὁ ἐπιτάττων (διατάττων), ἀρχηγός, διευθυντής κτλ.
Ἐπιτακτικός, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐπιτάττειν (προστάζειν, διατιθέναι), ἀρχικός.
Ἐπίτακτος (ὁ, ἡ). ὁ κατ' ἐπιταγὴν διωρισμένος, διατεταγμένος· ἐπιβεβλημένος (ἐν εἴδει βιαίου φόρου). ‖. (αὐστ.) (ζρατιώτης) παρατεταγμένος ὄπισθεν τῶν προμαχομένων (λατ. triarius) ἢ ἀνήκων εἰς τὸ ἐπίταγμα (εἰς τὴν ρεζέρβαν).
Ἐπι-ταλαιπωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμένω ταλαιπωρούμενος εἴς τι, ὑποφέρω ἀλλεπαλλήλους ταλαιπωρίας (κακοπαθείας) περί τινος.
Ἐπιταλάριος (ὁ, ἡ). ἡ πραταῦσα τάλαρον (καλαθάκι). « Ἀφροδίτη—, « Πλ., (λατ.) venus calathia.
Ἐπίταμα (τὸ), [ἐπιτείνω]. τέντωμα.
Ἐπι-τάμνω, Μ. ταμέω, ἰων. ἀντὶ Ἐπιτέμνω.
Ἐπι-τανύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἐπιτείνω.
Ἐπιτάξ [ἐπιτάσσω], ἐπίρ. Κατὰ τάξιν, κατὰ σειράν, κατ' εὐθεῖαν. « Τῆς ὁδοῦ τὴν ἐπιτάξ, « Κωμ., τὴν ἐπίτομον.
Ἐπίταξις, εως (ἡ). τὸ ἐπιτάττειν (προστάζειν, διατάττειν, κτλ.). « Φόρου—, « Ἡρ., φόψιμον δοσίματος. « Στρατοῦ—, « Λξ., διορισμὸς σώματος ἐπιτάκτων.
Ἐπιτάραξις, εως (ἡ). ταραχή, σύγχυσις, θόλωμα. « Ὑμάτων—, « Πλάτ., ζέτ τοῦ
Ἐπι-ταράσσω (ττω), Μ. άξω Ταράττω ἐπιπολαίως ἢ ἐπανειλημμένως, θολόνω· (τρπ.) συγχύζω, προξενῶ ἀνησυχίαν, ἐνοχλῶ.
Ἐπιτάρροθος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπίρροθος, βοηθός, (καθὼς Ἀταρτηρὸς ἀντὶ Ἀτηρός).
Ἐπίτασις, εως (ἡ). τὸ ἐπιτείνειν ἢ ἐπιτείνεσθαι, τέντωμα (« Ἐν τῇ ἐπιτάσει καὶ ἀνέσει τῶν χορδῶν, « Πλάτ.). (τρπ.) τόνος, ὁρμή, σφοδρότης· προσπάθεια· αὔξησις, μεγαλοποίησις· (ἰδιαιτ.) ἡ δέσις (ἡ περιπλοκὴ) τῶν περιπετειῶν τοῦ δράματος, (παρβλ. Πρότασις).
Ἐπι-τάσσω (ττω), Μ. τάξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Προστάζω, διατάττω, παραγγέλλω. «Οὐ γὰρ δεῖ ἐπιτάττεσθαι τον σοφὸν, ἀλλ' ἐπιτάττειν, « Ἀρετ. 2) διορίζω τινὰ νὰ σταθῇ (τὸν τοποθετῶ) κατόπιν ἄλλου (ὡς ἐπίτακτον) ἢ ἐναντίον τινός, ἀντιτάττω. « Ἐπετάχθη δὲ Ἀριστοκράτει μὲν Περικλῆς, « Ξεν.
Ἐπιτατικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἐπιτείνειν (μεγαλοποιεῖν, αὐξάνειν κτλ.), προξενῶν ἐπίτασιν, αὐξητικός.
Ἐπιτατικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἐπίτασιν (αὔξησιν κτλ.).
Ἐπιτάφιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐπάνω εἰς τὸν τάφον ἢ εἰς τὴν ταφήν (τὴν κηδείαν, τὸν ἐνταφιασμόν) τινος, ἐπικήδειος ἢ ἐπιτύμβιος. « Λόγος —, « Ῥτρ. « Ἐπιτάφιον (ἔννμ. ξόμα ἢ ἐπίγραμμα), « Λξ.
Ἐπιτάχυνσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Ἐπι-ταχύνω, Μ. υνῶ. Π. Β. κάζω τι νὰ γένῃ ταχύτερον, παρακινῶ τινα νὰ κάμῃ ὀλιγωρότερα, ἐπισπεύδω.
Ἐπι-τέγγω, Μ. τέγξω. Βρέφω (Μουσκεύω) τι ἐπιπολαίως.
Ἐπίτεγκτος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐπίτεγξιν.
Ἐπίτεγξις, εως (ἡ). βρέξιμον τοῦ ἐπάνω μέρους (τῆς ἐπιφανείας) τινὸς σώματος, (συνηθ.) μαλάκωμα.
Ἐπιτεθειασμένος [ἐπι-θειάζω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ἐνθουσιασμόν, ὡς ἐμπνευσμένος θεόθεν.
Ἐπιτέθυμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐπ θύω, (συγχ. τῷ -
Ἐπιτέθυμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐπιτίθω.
Ἐπι-τεῖλαι, αόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιτέλλω.
Ἐπι-τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω (Ἁπλόνω) τι ἐπάνωθέν τινος ἢ ἔτι μᾶλλον, τεντόνω δυνατά. (συνηθ.) ἐκτείνω, παρατείνω· παρακινῶ, βιάζω. (μ' ὑφορ.) αὐξάνω, (ἀμτδ.) γίνομαι περισσότερος (μσ. μὲ εἴτ. προθετ.) προσπαθῶ (ἀγωνίζομαι) νὰ κατορθώσω τι· εἶμαι ἀνυπόμονος (ἀνήσυχος) ν' ἀκούσω ἢ νὰ ἴδω τι, (μὲ δοτ.) εἶμαι ἐντελῶς προσηλωμένος (ἔκστατος) εἴς τι. « Ἐπέτεινε δὲ ὑπὲρ αὐτὴν (τὴν τάφρον) ξύλα. « Ἡρ. « Τὰ τόξα καὶ τὰς λύρας ἀνίεσαν, ἵνα ἐπιτείνωσι δυνηθῶμεν, « Πλ. (καὶ πθ.) « Τιτὼν ἐπιτεινόμενον ῥήγνυται, ψυχὴ δ' ἀνειμένη, « Δξ. « Τὰ ῥωτεινὰ καὶ λαμπρὰ τοῖς ἑτεροῖς ἐπιτείνεται, « Πλ. « Ταύτῃ σροθρῶς αὐτοῦ ἐπιτεταμένου, « Παρθ. « Ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σίτου πλέω χρόνον ἐπιταθῆναι, « Ξεν., νὰ παραταθῇ, νὰ διαρκέσῃ, (κοιν.) νὰ περισθῇ, νὰ περάσῃ. « Ἐπιτεταμένος τῇ πικρίᾳ, « Δσκρ., καθ' ὑπερβολὴν πικρός, πικρότατος· (καὶ ἀμτδτ.) « Καὶ τὸ ὕψος ἐπέτεινε, πνεύματος ἐπιγενομένου, « Δξ. «Τὸ ἐπιτείνον τῆς ἑρμηνείας, «Μαρκελλ., τὸ σχοινοτενές.
Ἐπι-τειχίζω, Μ. ίσω. Κτίζω τεῖχος (φρούριον) κατά τινος (δηλ. εἰς θέσιν ἀπὸ τὴν ὁπ. νὰ ἠμπορῶ εἰς κάθε καιρὸν νὰ ἐπιπίπτω εὐκόλως ἐναντίον του ἢ νὰ εἰσβάλλω εἰς τὸν τόπον του). (μὲ δοτ.) « Οἱ δὲ Ἀθην., πέμψαντες εἰς Αἴγιναν ὁπλίτας, ἐπετείχισαν Αἰγινήτοις καὶ ἐπολιόρκουν αὐτούς, « Ξεν.
Ἐπιτείχισις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ἐπιτείχισμα (τὸ), φρούριον (ἐχύρωμα) κτισμένον κατά τινος (δηλ. εἰς θέσιν ἁρμοδίαν πρὸς τὰς κατ' αὐτοῦ ἐπιδρομάς), « Τὴν Εὔβοιαν κατασκευάζων ἐπιτείχισμα τῆς Ἀττικῆς, « Δημ.
Ἐπιτειχισμὸς (ὁ), = Ἐπιτείχισις.
Ἐπιτειχιστής, οῦ (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἐπιτείχισμα.
Ἐπι-τεκμαίρομαι, Μ. αροῦμαι. Μαντεύω, συμπεραίνω.
Ἐπι-τεκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεννῶ (Ἀποκτῶ) ἢ ἄλλα τέκνα ἔπειτα, τεκνοποιῶ ὕστερον ἀπό.
Ἐπι-τεκταίνομαι Μ. ανοῦμαι Π. (μὲ δοτ.) ἐκ δ'.) μηχανῶμαί τι κατά τινος, τοῦ ἑτοιμάζω παγίδα (ἐπιβουλὴν κτλ.).
Ἐπιτεκτόντημα (τὸ). ἔργον τέκτονος (κτίριον, οἰκοδόμημα) πράσθετον.
Ἐπιτέλεια (ἡ). οἱ ἐπὶ τέλει, οἱ ἐν τέλει οἱ ἄρχοντες, οἱ ἀξιωματικοί. 2) ἐκτέλεσις, πραγματοποίησις, ἡ 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπιμέλεια.
Ἐπι-τελειόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐπιτελέω, τελειοποιῶ, τελειόνω. 2) (ἰδιαιτ.) προσφέρω.
Ἐπιτελείωμα (τὸ), (συνηθέστ. τὸ) Ἐπιτελέωμα.
Ἐπιτελείωσις, εως (ἡ). ἐκτέλεσις, τελειοποίησις. 2) προσφορὰ ἐπιτελειώματος (θυσίας).
Ἐπι-τελέω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐπιτελείω.
Ἐπιτέλεσις, εως (ἡ). ἐκτέλεσις· τελειοποίησις.
Ἐπιτέλεσμα (τὸ). τὸ ἐκτελεσθὲν (ἐπιτελεσθὲν, ἀποτερατωθέν)· ἀποτέλεσμα.
Ἐπιτελεστικός, ἡ, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ ἐπιτελεῖν, ἐκτελεστικός τελεσιουργός, δραστήριος.
Ἐπιτελεύτιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τῆς τελευτῆς (τοῦ βίου) γινόμενος ἢ λεγόμενος.
Ἐπι-τελέω-ῶ, Μ. έσω. Τελειόνω, τελειοποιῶ· ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, πραγματοποιῶ· κάμνω τελετήν, ἑορτάζω· πληρόνω, ἀποδίδω τὸ χρέος μου, ἐξοφλῶ. « Γάμον (« Ἀγῶνα, « Θέας) ἐπιτελεῖν, « Λξ. « Ἐπιτελέσαι βασιλεῖ ἃ ὑπέσχετο, « Θκ.

» Τὰ τέλη ἐπιτελεῖν, « Ἡρ., πλτρόνειν ἀνελλιπῶς τοὺς φόρους. (ξ μτφρ.) » Τὸν θάνατον ἐπιτελεῖν, « Ξεν., ἀποθνήσκειν. πληρόνειν τὸ κοινὸν γρέος. (ξ μτ.) « Ἐπιτελοῦμαι τὰ τοῦ γήρως. « αὐτ., ὑποφέρω. (καὶ πθ.) « Τούτου τοῦ ἔπεος λόγον οὐδένα ἐποιεῦντο, πρὶν δὴ ἐπετελέσθη, « Ἡρ.

Ἐπιτελέωμα (τό). θυσία προσφερομένη μετὰ τὴν καθαρτὸ, δευτέρα (ξκτακτος) θυσία (κυρ, διὰ τὴν γέννησιν τέκνου).

Ἐπιτελέως, Ἰων. ἀντὶ Ἐπιτελῶς, ἐντελῶς, ἀκριβῶς· τελευταῖον, ἐπὶ τέλους.

Ἐπιτελέωσις, εως (ἡ), = Ἐπιτελείωσις.

Ἐπιτελὴς [ἐπὶ, τέλος], ές (ὁ, ἡ). ὁ φθάσας εἰς τὴν ἀκμήν (εἰς τὸ τέλος) των (ἐπὶ πραγμ.) ὁ ἐπιτελεσθεὶς (ἐκτελεσθείς, πραγματοποιηθείς), (ἐν γέν.) τέλειος, ἐντελής. » Παρθένος —, « Αἰξ., ἡ ἐν ὥρᾳ γάμου. » Ἐπιτελές τι ποιεῖν, « Μελισσ., = Ἐπιτελεῖν.

Ἐπι-τέλλω, Μ. τελῶ, Π. ἀντὶ Ἐντέλλομαι, παραγγέλλω, διατάττω, διορίζω, συμβουλεύω· ἐπιτρέπω. » Ὅρρ' Ἀχιλῆϊ μῦθον ἐνίσπω, ὃν Νέστωρ ἐπέτελλεν, « Ἰλ. Α. » Ἔτι σῶν μέμνημαι ἐφετμέων, ἃς ἐπέτειλας, « Ἰλ. Ε. (καὶ κατὰ τμ.) « Κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν, « Ἰλ. Α. (καὶ μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Ἀλλόγῳ δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν. « Ὀδ. Ψ. (καὶ μτ.) » Νόστον Ἀχαιῶν, ὃν ἐπετείλατο Παλλάς, « Ὀδ. Α. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Σοὶ δ' ἐπιτέλλομαι ὧδέ γε ῥέξαι, « Ἰλ. Β. (ξ πθ.) » Τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο ἀνασσέμεν, « Πίνδ. 2) (κυρ. ἐπὶ ἀστερ.) ἀνατέλλω, ἐξαίνω [φαίνομαι] ἔξαφνα (καθὼς ὅταν ὁ ἥλιος), (ἐν γέν. καὶ τρπ.) ἀναφαίνομαι. » Πῇ ποτε χρὴ τέρμα μώλων ἐπιτεῖλαι; « Αἰσχ., ποῦ θὰ φανῇ (θὰ εὑρεθῇ) τὸ τέλος τῶν κακῶν; πόθεν θὰ ἀνατείλῃ;

Ἐπι-τέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω τι ἐπιπολαίως (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν), χαράζω. 2) κόπτω διὰ μιᾶς ἢ ὀπωσοῦν, κοντοκόπτω, (τρπ.) ἐμπαιδίζω. σμικρύνω, ὀλιγοστεύω. Συντέμνω, (ὀθ. Ἐπιτομή).

Ἐπίτεξ [ἐπὶ, τίκτω], εκος (ἡ). ἡ πλησιάζουσα εἰς τὸν καιρὸν τῆς γέννας, ἐτοιμόγεννη, (παρβλ. Ἐπίτοκος).

Ἐπιτέον, θεν. τοῦ Ἔπειμι (ἐπέρχομαι).

Ἐπιτερατεύομαι, Μ. εὑσομαι. Προσθέτω εἰς διηγημά τι τεράστια (θαύματα), τὰ μεγαλοποιῶ ἐπὶ τὸ τερατωδέστερον.

Ἐπιτέρμιος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ἢ ἐπιστατῶν εἰς τὰ τέρματα (εἰς τὰ σύνορα).

Ἐπιτερπὴς, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ τερπνός (εὐάρεστος, εὐφρόσυνος, χαρίεις, νοστιμος).

Ἐπίτερπνος (ὁ, ἡ), = Ἐπιτερπής.

Ἐπι-τέρπω, Μ. τέρψω. Εὐφραίνω τινὰ (ξ μσ. ἢ παθ. Εὐφραίνομαι) διά τι.

Ἐπιτερπῶς, ἐπίρ. Μὲ πολλὴν τέρψιν (γλυκύτητα, νοστιμάδαν).

Ἐπι-τεραίνω Μ. ανῶ, Π. ξηραίνω (στεγνόνω) τι ἐπάνω εἰς. » Ἠελίῳ ψαμάθοις ἐπιτεφραίνονται (ἄλλ. ἐπι-τεφραίνουται), « Ἀπολλ.

Ἐπιτεταγμένος, η, ον, παθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπιτάσσω.

Ἐπι-τείνω [ἐπὶ, τείνω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ πολὺν τόνον, μὲ ἐπίτασιν, ἐντόνως, σφοδρῶς, ἐπιμόνως.

Ἐπιτέταρτος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων τὸ ὅλον καὶ ἓν τέταρτον τοῦ ὅλου, δηλ. πέντε τέταρτα, (Παρβλ. Ἐπίτριτος).

Ἐπιτετευγμένως [ἐπιτυγχάνω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἐπιτυχῶς, εὐστοχως.

Ἐπιτετηδευμένως [ἐπιτηδεύω], ἐπίρ. (μτχ.) Ἀκριβῶς, ἐπιμελῶς, ἐπιτηδείως ἢ κατ' ἐπιτήδευσιν.

Ἐπιτέτληκα [ἀόρ. Ἐπέτλην κτλ.), πρκ. ἀντὶ ἐνς. τοῦ ἀχρ. Ἐπιτλάω, ὑποφέρω (μὲ γενναιότητα, μὲ ὑπομονήν), ἐπιμένω, (παρβλ. Ἐπιτολμάω).

Ἐπιτετμημένως [ἐπιτέμνω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἐν ἐπιτομῇ, συντόμως.

Ἐπιτετράφατει, Ἰων. γ', πλθ. πρσ. τοῦ πθ. προκ. τοῦ Ἐπιτρέπω.

Ἐπίτευγμα (τό), πᾶν ὅ,τι ἐπέτυχέ (ἀπήλαυσέ, κατώρθωσέ) τις. πρᾶγμα ἐπιτυχημένον, τεχνούργημα, ἀριστούργημα. 2) = Ἐπίτευξις, ἐπιτυχία.

Ἐπιτευκτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ συνήθως ἐπιτυγχάνων (τοῦ σκοποῦ του). (πρᾶγμα) συντελεστικὸν πρὸς ἐπιτυχίαν.

Ἐπίτευξις, εως (ἡ). τὸ ἐπιτυγχάνειν, κατόρθωσις (ἐπιτυχία, ἀπόλαυσις) τοῦ σκοπουμένου. 2) = Ἔντευξις, ἀντάμωσις.

Ἐπι-τεχνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐπινοῶ (Ἐφευρίσκω) ἔπειτα νέαν τέχνην (τρόπον, μέθοδον). 2) (μὲ δοτ.) πλέκω ἀπατηλοπόνους δόλους (πανουργίας) κατά τινος, μηχανορραφῶ.

Ἐπιτέχνασμα καὶ

Ἐπιτέχνημα (τό). τὸ ὅτι ἐπιτεχνήσεως κατορθωθὲν, σκευώρημα

Ἐπιτέχνησις, εως (ἡ). ἐφεύρεσις νέας τέχνης (μεθόδου), μεταγενεστέρα ἐπινοια. 2) σκευωρία, μηχανουργία, μιχανορραφία.

Ἐπιτεχνητὸς, ἡ, όν. Ὅ τι ἐπιτεχνήσεως κατορθωθὲν (κατασκευασθὲν), ἐπεξεργασμένος, ἔντεχνος.

Ἐπι-τεχνολογέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Προσθέτω εἰς τὰ ἤδη τεχνολογηθέντα.

Ἐπι-τηγανίζω, Μ. ίσω. Τηγανίζω πάλιν, ξανατηγανίζω.

Ἐπιτηδεέστερος καὶ Ἐπιτηδειέστερος, α, ον, Ἰων. συγκρ. τοῦ

Ἐπιτήδειος [ἐπιτηδὲς], α ἢ ος, ον. Ἁρμοδιος, ὠφέλιμος, χρήσιμος, ἱκανος· πρόσφορος, ἀνάλογος· ἄξιος (» Ἐπιτήδειος ταῦτα παθεῖν, « Δημ.) (ἐνίοτε) ἐπιδέξιος, (Γαλλ.) adroit, (ὡς καὶ παρ' ἡμῖν). « Ἐκ τρόπου τινὸς ἐπιτηδείου (Θκδ. Η', 66), » ‖ (ὡς οὐσ.) φίλος, οἰκεῖος, πολλὰ σχετικὸς· συγγενὴς, μαθητὴς, (ἐνίοτε) φιλικός. » Πρὸς ἀλλήλους πολλά τε ξἐπιτήδεια διελέγοντο, « Ξεν. ‖ (εἰς τὸ οὐδ.) Ἐπιτήδεια (τὰ), τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ζωοτροφίαι κλπ.

Ἐπιτηδειότης (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τι ἐπιτήδειον (ἁρμόδιον, χρήσιμον, πρόσφορον κτλ.) εἴς τι, ἁρμοδιότης, ἱκανότης· ἀξιότης· συγγένεια, οἰκειότης (ἡ).

Ἐπιτηδειόω-ῶ, Μ, ώσω. Κάμνω τι ἢ τινα ἐπιτήδειον (ἁρμόδιον) πρός.

Ἐπιτηδείως, ἐπίρ. Ἁρμοδίως, προσφόρως, ἐγκαίρως, ἐπωφελῶς. μὲ οἰκειότητα, φιλικῶς.

Ἐπιτήδεος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐπιτήδειος.

Ἐπιτηδὲς ἢ Ἐπιτηδὲς [ἐπὶ, τόδε], ἐπίρ. Ἐπὶ τούτῳ, ἐπ' αὐτῷ τῷ σκοπῷ· ἐπιτηδεύω· (ἑκμ.) ἐπιμόνως, ἀκριβῶς, ἐκ προμελέτης.

†Ἐπιτηδέστατος, η, ον καὶ

†Ἐπιτηδέστερος, α, ον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπιτηδειώτερος (ώτατος).

Ἐπιτήδευμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐπιτηδεύει (μετέρχεταί) τις, ἔργον, ἐπάγγελμα· συνήθεια, ἔθιμον.

Ἐπιτήδευσις, εως (ἡ). τὸ ἐπιτηδεύειν (μετέρχεσθαί) τι ἔργον (ἐπάγγελμα), ἐνασχόλησις, ἐργασία· τάξις (τρόπος) τῆς ζωῆς, διαγωγὴ, (καιν.) φέρσιμον. 2) = Ἐπιτήδευμα. » Ποίαν τις ἑλόμενος ἐπιτήδευσιν ἢ τέχνην, « Πλάτ.

Ἐπιτηδευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐπιτηδεύων (μετερχόμενός) τι.

Ἐπιτηδευτὸς, ἡ, όν. Ὁ κατ' ἐπιτήδευσιν (ἑκμ. μὲ ἀκρίβειαν) κατεσκευασμένος, τεχνητὸς, ἔντεχνος, (ὀθ.) μὴ φυσικὸς, βεβιασμένος.

Ἐπι-τηδεύω, Μ. εύσω. Πράττω τι ἐπίτηδες (ἐπ' αὐτῷ τούτῳ), ἀσχολοῦμαι συνήθως εἴς τι, τὸ ἔχω ἔργον, μετέρχομαι, ἐπαγγέλλομαι. (» Τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ —, « Ξεν. [καὶ πθ.] » Κύνας ἐπιτετηδευμένας πρὸς τὸ κατὰ πόδας αἴρειν, « αὐτ., γυμναζομένας)· ἐπεξεργάζομαι (καλλωπίζω) ὑπὲρ τὸ δέον, (ὀθ.) » Ἐπιτετηδευμένον, « Αἰξ., τὸ πολλὰ τεχνικόν. (ξ ἑκμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) ἀφύσικον, βεβιασμένον.

Ἐπιτηδέως, ἐπίρ. Ἰων ἀντὶ Ἐπιτηδείως.

Ἐπιτηδεώτατος (ώτερος), η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ἐπιτηδειότατος (ότερος).

Ἐπιτήθη (ἡ). ἡ μήτηρ ἢ ἡ πρωτομήτωρ τῆς μάμμης.

Ἐπίτηκτος (ὁ, ἡ). (ἐπὶ μετάλλ.) λωμάνος καὶ χυμένος (προσπολλημένος) ἐπάνω εἴς τι ἢ 2) ἀλειμμένος ἀπὸ πάνω (μὲ χρὶ κτλ.), φυκιασμωμένος, (τρπ.) προσθετὸς, προσποιητὸς, ἐπίπλαστος, (ὀθ. συγκ. τῷ) Ἐπίκτητος. » Ἐπίτηκτα φιλεῖν, « Ἐπιγρ., [ἐκ τοῦ

Ἐπι-τήκω, Μ. τήξω. Δυόνω καὶ χύνω τι ἐπάνω εἰς (ἀπὸ πάνω ἀπό). » Ἐπέτηξε κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα, « Ἡρ.

Ἐπιτηλὶς, ίδος (ἡ). ὁμοία μὲ τὸ φυτὸν τηλίν, ἔχουσα παρομοίους κερατοειδεῖς λοβούς. » Μηκων —, « Νίκ., ἡ ἄλλ. Κερατῖτις.

Ἐπι-τηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσέχω, φυλάττω· παρατηρῶ, καιροφυλακτῶ.

Ἐπιτήρησις, εως (ἡ). τὸ ἐπιτηρεῖν (παραφυλάττειν), ἐπαγρύπνησις, παρατήρησις, προσοχή.

Ἐπιτηρητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐπιτηρῶν (προσέχων, παραφυλάττων), ἔφορος, παρατηρητής.

Ἐπιτηρητικὸς, ἡ, όν. (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) πρὸς ἐπιτήρησιν, προστατικὸς.

Ἐπι-τίθημι, Μ. θήσω (ἀόρ. Ἐπέθηκα καὶ μσ. Ἐπεθέμην καὶ πθ. Ἐπετέθην κτλ.) Βάλλω τι ἐπάνω εἰς, ἐπιθέτω. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ δοτ. ἐκ δ'.) « Λίθον δ' ἐπέθηκε θυρωτῆνι, « Ὀδ. Ν. (καὶ ἐν. τῆς δυτ.) » Δοχὸν (» Νέρος) ἀναλῖναι ἠδ' ἐπιθεῖ-

φει, « Ὀδ. Α., Ἰλ. Ε., νὴ ἀνεψιοκλείδη (ἀναιδεκατοιβάζω) τὸν κατοφόάκτην τῆς θύρας. « Θύρας ἐπίθεσθε, « Αξ., κλείσατε τας. « Καλύμμ' ἂν ἐπιθῇς βάρος, « Ἰλ. Ἀφρόδ. « Ἐπιθήσει φάρμακα, « Ἰλ. Δ. (ᾗ μὲ αὐτ. πρόθετ.) « Ἐπιτίθει ἐπ' ἀνθρακιάν, « Δσκρ. (καὶ μὲ γεν. σπνε.) « Τὸν δὲ λεγέων ἐπέθηκεν ἐείρας. « Ἰλ. Ω. (ᾗ καρπαλ.) « Καὶ ἐπέθηκαν ἐπάνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν αἰτίαν αὐτοῦ γεγραμμένην, « Γρρ. 2) ἐγχειρίζω τι εἴς τινα (νὰ τὸ ὑπάγῃ πουθενά), τὸν ἐπιφορτίζω. « Ὁ γραμματοφόρος ᾧ τὴν ἐπιστολὴν ἐπέθηκα. « Συν. (καὶ ἑλλ.) « Ἐπέθηκεν εἰς Μιτυλήνην, « Ἡρ., ἔστειλε γράμματα; ἐμήνυσε· (ᾗ μσ.) « Ἀποθνήσκων ἐπέθετο τοῖς οἰκείοις, « Ἀθ., παρήγγειλεν, ἄρησε διαταγήν (παραγγελίαν), (καιβλ. Ἐπιτελῶ) 3) ἐπιβάλλω (πρόστιμον κτλ.). « Σὶ δὲ θωὴν ἐπιθήσιμεν, « Ὀδ. Β. « Νόμον ἐπιθεῖναι, « Πλάτ. « Καὶ δίκην τὴν ἀξίαν ἐπιθεῖναι « τῷ ἁμαρτάνοντι, « Ξεν. « Ζυγὸν ἐπιθεῖναι, « αὐτ. (καὶ μσ.) « Φυβὸν ἐπιτίθεσθαι, « αὐτ., ἐμποιεῖν. « Ὄνειμα ἐπιτίθεῖναι « Σχλ. Ἀπλλν., τοῦ ἐβγάλαν παρανόμι (ἐπίθετον), (ὀθ. θ) (γραμ.) συντάσσω τι μετ' ἄλλου (τὸ ἐκλαμβάνω) ὡς ἐπίθετον. « Οὐ καταλλήλως τὸ οὐδέτερον ἐπιτίθεται τῷ ἀρσενικῷ, « Σχλ. Απλλν. β) προσθέτω. « Ἀλλά τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω, « Ἰλ. Ψ. « Καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιδῶναι, « Ἰλ. Π. 6) ἐφαρμόζω τι ἔπειτα (ἀπὸ πάνω). « Σρυσείην ἐπέθηκε κορώνην, « Ἰλ. Δ. (καὶ τρπ.) « Ὠδ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις, « Ἰλ. Τ. 7) (μσ.) ἐπιχειρίζομαι. « Ἐπιθέσθαι ναυτιλίῃσι, « Ἡρ. « Θεατροσκοπίαις ἐπιθέμενοι, « Συν. 8) ἐπιπίπτω (ὁρμῶ, κινοῦμαι) ἔξαφνα κατά τινος, προσβάλλω. « Ἐπιθέσθαι τοῖς Μακεδόσι, « Διόδ. (καὶ τρπ.) « Ἐπιθέσθαι τῇ ἀρχῇ, « Πλ. « Ἐπιθέσθαι ταῖς ἀλλήλων ἁμαρτίαις, « Ἰσκρ. β) (σπνττ. ᾗ ἀμφ.) ἀντὶ Ὑπερτίθεμαι, ἀναβάλλω. « Διὰ τὴν τῶν καμνόντων ὀλιγωρίην ἐπιτίθενται γάρ, « Ἱππκρ., (παρβλ. Ἐπιβάλλω).

Επι-τίκτω, Μ. τέξομαι. Γεννῶ πάλιν ἔπειτα, πάνω καὶ δεύτερον (καὶ ἄλλην) γίννεν,

Επι-τιλάω-ῶ, Μ. ήσω. Τσιρλίζω (Κουτσελῶ) ἐπάνω εἰς.

Επι-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Τιμῶ τινα μετέπειτα, (ἀθ.) ἐκδικοῦμαι τὸν θάνατόν τινος, (Ἡρ. ς'. 39.). 2) (Νμ.) καταδικάζω (εἰς πρόστιμον), (κυρ. δέ) ἐπικορώνω τὸ πρόστιμον τὸ ὁπ. εἶχεν ἐπιθέσῃ εἰς ἑαυτὸν αὐτὸς ὁ ὑπόδικος. « Τὴν ἀρχαίην δίκην ἐπιτιμέων, « Ἡρ., (παρβλ. Προστιμάω). 3) αὐξάνω (ἀναιδέζω) τὴν τιμὴν τοῦ πωλουμένου, τὸ ἀκριβαίνω. « Ὁ σῖτος ἐπετιμήθη, « Δμ. 4) (συνήθ. μὲ ὑποτ.) μέμφομαι, ἐπιπλήττω, ἐνειδίζω, κατηγορῶ. « Τοῖς πεπραγμένοις ἐπιτιμᾷν, « Δμ. « Ἐπετίμων αὐτῷ πολλοί, ἵνα σιωπήσῃ, « Εὐαγγ.

Επιτίμημα (τό). τὸ γινόμενον ἢ λεγόμενον πρὸς ἐπιτίμησίν τινος, πρόστιμον, ἐπιτίμιον· ἐπίπληξις, μομφή, κατηγορία.

Ἐπίτιμησις, εως (ἡ). ἐπιβολὴ προστίμου (πρὸς ἐκδίκησιν)· ἐπικήρωσις προλαβούσης καταδίκης· μέμψις, ἐπίπληξις, ὀνειδισμός, κατηγορία. 2) αὔξησις (ἀναίδασμα) τῆς τιμῆς τοῦ πωλουμένου.

Ἐπιτιμητήρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ

Ἐπιτιμητής, οῦ (ὁ). ὁ διορίζων τὴν τιμὴν ἢ τὸ πρόστιμον, ἐκτιμητὴς ἢ δικαστής, τιμωρός, ἐκδικητής· ὑπερασπιστής.

Ἐπιτιμητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-κῶς. Πρόθυμος εἰς τὸ ἐπιτιμᾶν, ἐπιπληκτικός, ἐλεγκτικός, ὀνειδιστικός.

Ἐπιτιμήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Ἐπιτιμητήρ, ἐκδικητής, προστάτης, ὑπερασπιστής.

Ἐπιτιμία (ἡ), = Ἐπίτιμησις, ἐπίπληξις, μομφή, κατηγορία. 2) τὸ δικαίωμα τοῦ ἐπιτίμου πολίτου. 3) τὰ ἀπόκερδα μέλη (ᾗ).

Ἐπίτιμος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος πρὸς τιμήν τινος. ||(οὐσ.) Ἐπίτιμον (τό), τὸ ἐπιβαλλόμενον πρός ποινήν, πρόσιμον, (ἐν γέν.) ἀνταμοιβή, ἀντιποίνισις τῶν ἴσων.

Ἐπίτιμος (ὁ, ἡ). ἔντιμος, τιμώμενος, ἐν ὑπολήψει ἔχων ἄθικτον τὴν τιμήν του, (ἐπιμ.) ἀπολαμβάνων ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ ἐλευθέρου πολίτου, (ἀντιθ. τῷ Ἄτιμος). « Ῥήματα ἐπίτιμα, « Δμ., τὰ ἁρμόζοντα εἰς πολίτην φεύγοντα τὴν πατρίδα του δι' ἀκούσιον φόνον, (ἐπιμ.) μὴ ὑποκείμενα εἰς δήμευσιν.

Ἐπιτίμως, ἐπίρ. Μὲ τιμήν, μὲ ὑπόληψιν, ἐντίμως.

Ἐπι-τινάσσω, Μ. άξω. Τινάζων ῥίπτω τι ἐπάνω εἰς.

Ἐπιτίθιος καὶ Ἐπίτιθος (ὁ, ἡ). ὁ ὠνόμην εἰς τὸν τιτθόν (εἰς τὸ βυζί). βυζανιάρικος.

Ἐπι-τιτράω-ῶ, Μ. ἐπιτρήσω. Τρυπῶ τι ἄνωθεν (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν).

Ἐπι-τιτρώσκω, Μ. ἐπιτρώσω. Πληγώνω τινὰ ἀπὸ πάνω ἢ ἐπιπολαίως.

Ἐπιτλήτω, γ'. ἐν. προσ. τοῦ ἀορ. τῆς πρ. τοῦ Ἐπιτέλληκα.

Ἐπι-τμήγω (ἢ τμήσσω), Μ. τμήξω, Π. ἀντὶ Ἐπιτέμνω.

Ἐπιτοκία (ἡ). τόκος ἐπὶ τόκῳ.

Ἐπιτοκίδιος καὶ

Ἐπιτόκιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τῷ τόκῳ (τοκετῷ) γινόμενος ἢ λεγόμενος.

Ἐπιτόκιον (τό), = Ἐπιτοκία.

Ἐπίτοκος (ὁ, ἡ). (γυνὴ) ἡ ἐγγὺς τοῦ τεκεῖν, ἐτοιμόγεννη, (ἐν γέν.) εὔτοκος, πολύτοκος. 2) (ἀρχιτ.) βαλλόμενον εἰς τὸ διάφορον, τοκίζομενον. || « Τόκοι ἐπίτοκοι, « Πλάτ., διάφορον διαφόρου.

Ἐπιτόκως, ἐπίρ. Μὲ τὸ διάφορον.

Ἐπιτολή (ἡ). [ἐπιτέλλω]. ἀνατολή ἀστέρος· ἀνάδυσις (ἀνάδυσις) ποταμοῦ κτλ.

Ἐπι-τολμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ ἀπαρ. ἢ χ. πτ.) τολμῶ προσέτι, ἀνέχομαι (ὑποφέρω) μὲ τόλμην· (μτγν. μὲ ὑστ.) τολμῶ νὰ ἐπιχειρήσω τι, ἀποτολμῶ κατά ἢ περί τινος.

Ἐπιτομή (ἡ). τὸ ἐπιτέμνειν, κόψιμον ἐπιπόλαιον ἢ διὰ μιᾶς· (τρπ.) τὸ συντέμνειν, σύνοψις (συγγράμματος).

Ἐπίτομος (ὁ, ἡ), [ἐπιτέμνω]. κομμένος ὁπωσοῦν, κοντοκομμένος, (ἐπιμ.) σύντομος. « Ὁδὸς —, « Ξεν. « Τὰ ἐπίτομα τῆς χώρας, « Πολυ., τὰ χωρισμένα μὲ ὁρίσματα.

Ἐπιτόμως, ἐπίρ. Ἐν ἐπιτομῇ, συντόμως.

Ἔπιτου, δώρ. τῆς ἐφετ. ἢ προστ. τοῦ Ἔπειμι.

Ἐπιτόνιον (τό). τὸ ἐφαλ. διὰ τοῦ ὁποίου τεντώνονται αἱ χορδαὶ μηχανῆς ἢ μουσικ. ὀργάνου (μτφρ.) πᾶν ὅ,τι δίδει τόνον εἴς τι, τὸ κάμνει ἐντονώτερον. « Ἡ φυσιορφία τῆς ψυχαῖς ἐπιτόνιον, « Πλ.

Ἐπίτονος (ὁ, ἡ). τεντωμένος, ἔντονος. ||(οὐσ. ἀρσ.) (ἔνν. ἰμάς), λωρί (ζιγκνί) τὸ ὁποῖον μένει (καὶ ἐπιμ. κρατεῖ καὶ ἄλλο τι) πάντα τεντωμένον, (ἀνατομ.) οἱ μεγάλοι τένοντες (μυῶνες) τῶν ὤμων καὶ τῶν βραχιόνων.

Ἐπιτόνως, ἐπίρ. Μὲ τόνον, ἐντόνως.

Ἐπι-τοξίζομαι, Μ. άσομαι. (μὲ δοτ.) Τοξεύω (Σημαδεύω μὲ τὸ τόξον) κατά τινος.

Ἐπι-τοξεύω, Μ. εύσω, = τῷ προηγ.

Ἐπιτοξίς, ίδος (ἡ). ἡ ἐντομὴ (τὸ χαραγμένον μέρος) τοῦ τόξου ὅπου κρατεῖται ἡ χορδή.

†Ἐπι-τοπίζω, Μ. ίσω. Μένω (Διαμένω) εἰς ἕνα τόπον, ἐμφιλογωφῶ, ἐνδιατρίβω, (ἀντιθ. τῷ Ἐκτοπίζω).

Ἐπιτριπλεῖτον (-πλέον, -πλῆθος, -πολύ), ἐπίρ. ἀντὶ Ἐπὶ τὸ πλεῖον (-πλέον κτλ.), ταῖς περισσοτέραις φοραῖς, ἐν γένει.

Ἐπίτριτος (ὁ, ἡ), = Διάτριτος.

Ἐπι-τύσσω, Δ. ἀόρ. ἔ. τῆς μτγ. τοῦ Ἐπιτυγχάνω. ἴδε Ἐκτοσσε.

Ἐπιτραγήμα (τό). τραγάλιον ἐπιδόρπιον, (Τουρκ.) μεζελίκι, (Νικ. Σων.).

Ἐπι-τραγηματίζομαι, Μ. ίσομαι. Βάλλω εἰς τὸ τραπέζι τραγήματα (ξηρὰ πωρινὰ κτλ.).

Ἐπιτραγία (ἡ). ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ. διότι μετεμόρφωσε μίαν γίδαν εἰς τράγον, (παρβλ. καὶ

Ἐπίτραγος, α ἢ ος, ον καὶ

Ἐπίτραγος (ὁ, ἡ), [ἐπί, τραγάω]. ἀκόλαστος, (ἐπιμ. ἐπὶ ζώων) ἄγονος, (ἐπὶ φυτ.) ἄκαρπος, τοῦ ὁπ. τὸ γονιμὸν δαπανᾶται εἰς περιττὰ κλαδιὰ καὶ φύλλα μόνον. ||(οὐσ.) Ἐπιτραγία (ἡ), ἡ Ἐπιτραγίας, ου (ὁ), ψάφι τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὸ πολὺ κάψες δὲν γεννοβολᾷ. || « Ἐπίτραγοι (οἱ), τὰ μακρὰ καὶ περιττὰ κλαδιὰ τῆς ἀμπέλου.

Ἐπι-τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Διηγοῦμαί τι μὲ τραγικὴν ἔμφασιν (μὲ ὑπερβολάς), προσθέτω τραγικὰ περιστατικὰ εἰς διήγησίν τινα, μεγαλοπιάω ἐπὶ τὸ τραγικώτερον.

Ἐπιτραπεζίδιος καὶ

Ἐπιτραπέζιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τράπεζαν, ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐν καιρῷ τῆς τραπέζης (ἐπάνω εἰς τὸ φαγητ).

Ἐπιτραπέζωμα (τό). τὸ ἐπιτιθέμενον εἰς τὴν τράπεζαν, φαγητόν, (κυρ. δέ) γλύκυσμα ἢ μεζελίκι.

Ἐπι-τραπέω, Π. καὶ

Ἐπι-τράπω, Μ. τράψομαι, (ων. ἀντὶ Ἐκτρέπω.

Ἐπι-τραυματίζω, Μ. ίσω. Τραυματίζω ἔτι μᾶλλον, τραυματίζω τὸν ἤδη τετραυματισμένον.

Ἐπιτραχήλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτι-

θέμενος εἰς τὸν τράχηλον. «Κόσμος—,« Ξη., τὸ περιτύριον. ‖. (ὑπ.) Ἐπιτραχήλιον. « Ἐκκλησ., τὸ Πετραχήλι.

Ἐπιτραχύνω, Μ. υνῶ. Τραχύνω ἐπιπολαίως.

Ἐπιτρεπτικός, ἡ, όν. Συγκαταβατικός[ἐκ τοῦ

Ἐπιτρέπω, Μ. τρέψω. Στρέφω (Γυρίζω, διευθύνω) τι προς. (γῆς ἐπὶ τὸ πλ. σανιδ. χ. ἢ τρπ.) ἀφίνω (παραιτῶ) τι εἰς τὴν ἐξουσίαν (εἰς τὴν θέλησιν, εἰς τὴν φροντίδα, εἰς τὴν διάκρισίν, εἰς τὴν ἀπόφασίν) τινος. ἐμπιστεύομαι· διδω ἄδειαν, συγχωρῶ· παραχωρῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) « Καὶ τὸν οἶκον εἰ ἐπιτρέπει τις αὐτῷ,« Ξεν. Ἔστιν ὅτῳ ἄλλῳ πλείω ἐπιτρέπεις ἢ τῇ γυναικί; αὐτ. « Καὶ παισὶν ἐπιτρέψειν ἕκαστος κτήματα, « Ὀδ. Η., νὰ τ' ἀφήσῃ κληρονομίαν. « Ἐπιτρέψον δὲ θεοῖσιν, « Ὀδ. Γ., Χ. « Κλεινιὰ δ' οὐκ ἂν ἐπιτρέψαις; « Ξεν., δὲν ἤθελες τὸν κάμειν αἱρετοκριτήν; «Ἀγοραστὴν τοίνυν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω, « Ἀρρα., τὸν κάμνω ἐπίτροπον μου, (ἴδε ἢ Ἐπιτροπεύω). (ὑπ. ἐλλ.) « Ὀργῇ ἐπιτρέψας, « Δ. Ἀλ., κυριευθεὶς ὅλως διόλου. « φεύγεις δή, Ποσειδάωνι δὲ νίκην πᾶσαν ἐπέτρεψας;« Ἰλ. Φ., παρεχώρησες. (ἢ μετν.) « Οὐκ ἐπέτρεπε γήρᾳ, « Ἰλ. Κ., δὲν ἐνεδίδε, (κοιν.) δὲν τὰ ἐβάλλε κάτω. (καὶ πθ.) « Ὦ λαοὶ ἐπιτετρόφατε, « Ἰλ. Β., ὦ εἶν' ἐμπιστευμένοι. « Ἐπιτρέπεταί μοι, « Ἡρ., μοὶ εἶνε συγχωρημένον, ἔχω τὴν ὄρεσιν. (καὶ μσ.) « Σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο εἰρεσθαι, « Ὀδ. Ι., ἔκλινεν ἡ καρδία σου, ἀπεφάσισες.

Ἐπιτρέφω, Μ. θρέψω. Τρέφω τινὰ διαρκῶς ἢ αὐτάρκως, τῷ προμηθεύω ἐν ἀνέσει τὰ πρὸς ζωοτροφίαν. ‖. (πθ. μὲ δοτ.) τρέφομαι (αὐξάνω, μεγαλόνω) ἔπειτα ἀπό (μετὰ καιρόν τινα). ἐπιγίνομαι. « Ἐκ τουτέων σοι ἐπιτράφῃ νεότης,« Ἡρ. « Ἐπιτεθραμμένης νεότητος ἱκανῆς, « Δ. Ἀλ. « Ἰδοὺ ἐνα τῶν ὕστερον ἐπιτραφέντων βασιλέων, « Ἡρ.

Ἐπιτριχοντως, ἐπίρ.=Ἐπιτροχάδην, [ἐκ τοῦ

Ἐπιτρέχω, Μ. θρέξομαι ἢ δραμοῦμαι. Τρέχω ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός, περνῶ ἀπὸ πάνω τρέχων, διέρχομαι (καὶ μτφ. διηγοῦμαι ἢ ἀναγινώσκω) τι ἐπιτροχάδην. « Ἅρματα δὲ ἵππους ὠκυποδεσσιν ἐπέτρεχον, « Ἰλ. Ψ. « Λοπὴς δ' ἐπιθρέξαντος ἄϋσεν ἔγχεος, « Ἰλ. Ν. « Ἐπιδραμεῖν τὴν χώραν, « Ἡρ., νὰ τὴν λεηλατήσῃ. (ἢ ἐπιφρόνημ. κ.) «Οὔτι ἐπιδραμὼν πάντα τὰ διδόμενα ἐδέχετο, « αὐτ., δὲν ἔτρεξε νὰ τὰ πάρῃ. « Ἐπιτρέχων τοὺς καλάμους ταῖς χερσὶ, « Λόγγ., παίζων τὴν σύριγγα. (ἢ μσ. μτν.) « Λευκὴ ἐπιδέδρομεν αἴγλη, « Ὀδ. Ζ., εἶνε διακεχυμένη ἐπ' αὐτοῦ. « Ἥλιος δ' οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε, νυκτὶ δ' ἐπιδέδρομεν ἄγλυς, « Ὀδ. Γ., τὸν ἐσκέπασεν. « Τῷ δὲ μήλων ἐπιδέδρομεν ἀθμὴ, « Ἀρ. (καὶ πθ.) « Ὅ ἡμῖν ἄρτιτερον ἐπιδεδράμηται τοῦ λόγου (ἢ) τῷ λογῳ, « Ξεν.

Ἐπίτριγος [ἐπιτρίω], εως (ἡ). τρύπημα ἀπὸ πάνω ἢ τοῦ ἐπάνω μέρους.

Ἐπιτρίω, Μ. τρίψω. Τρίβω τι ἐπάνω εἰς, τρίζων προσκαλῶ, (ὑπ. μσ.) φυκιασ.δύνομαι. (παρβλ. Ἐντρίβω). 2) τρίβω ὁλονὲν (διηνεκῶς, ἀλλεπαλλήλως), (ἐπιμ.) ἐρεθίζω, (ἰατρ.) κακοφορμίζω. « Τὴν νόσιν ἐπιτρίβειν, « Ἅπ., (ἢ 3) (συγκ.) χαλνῶ (ἀφανίζω) ὅλως διόλα, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐν εἴδει κατάρας). « Ἀλλά σε ὁ Ζεὺς ἐπιτρίψειε, « Ἀν., (κοιν.) νά σε πάρῃ ὁ διάβολος! (ἢ πθ.) «Ἀλλ' ἐπιτριβείην, εἴ τι τούτων ἐξεύσομαι, « Ἀρχ. « Τὸ τοῦ Πλάτωνος συμπόσιον ἀναγνοὺς ἐπιτριβείη τις μᾶλλον ἢ πρὸς ἀρετὴν παρορμηθείη, « Ἀθ.

Ἐπιτριετής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πλησιάζων νὰ συμπληρώσῃ τὰ τρία ἔτη (νὰ γένῃ 3 χρόνων].

Ἐπιτριηραρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι τριήραρχος (Κρατῶ τὴν τριηραρχίαν) πλειότερον τοῦ διωρισμένου καιροῦ. « Ἐπιτετριηραρχημένων ἡδὴ μοι δυοῖν μηνοῖν,« Δημ., ἐκαμα τριήραρχος δύο μῆνας περισσότερον, ἔπρεπαν δύο μῆνες ἀφ' οὗ ἔπρεπε νὰ παύσω τῆς τριηραρχίας.

Ἐπιτριηράρχημα(τὸ). ἡ ἐπέκεινα τοῦ διωρισμένου καιροῦ τριτραρχία καὶ τὰ εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ἔξοδα.

Ἐπίτριμμα (τὸ). [ἐπιτρίβω]. πᾶν ὅ,τι ἐτρίφθη πολὺν καιρὸν ἐπάνω εἰς, (ερκ. μὲ γεν.) ἄνθρωπος τριμμένος (ἔμπειρος) εἴς τι.

Ἐπίτριπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ τριμμένος (ἔμπειρος), πανοῦργος, πανώνηρος, ἢ· ἄξιος νὰ ἐπιτριβῇ (νὰ ἐξολοθρευθῇ, νὰ πάγῃ 'ς τὸν διάβολον), ἐξώλης.

Ἐπιτρὶς, ἐπίρ. Τρεῖς (Ἅπαξ τρεῖς) φοραίς.

Ἐπίτριτος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συνιζάμενος εἰς) τὸ ὅλον καὶ ἓν τρίτον τοῦ ὅλου (δηλ.) τέσσαρα τρετημόρια, (ὅθ. εἰς τὴν ἀριθμητ.) ὁ ἓ ἀριθμ. εἶν' ἐπίτριτος τοῦ 3 (καθὼς καὶ ὁ 8 εἶν' ἐπιτέταρτος τοῦ 6 καὶ καθεξῆς), (εἰς τὴν Μετρ.) « Ποῦς —, « ὁ συγκείμενος (ἀδιαφόρως ὡς πρὸς τὴν θέσιν) ἀπὸ τρεῖς μακρὰς συλλαβὰς καὶ μίαν βραχεῖαν. ‖. « Δάνεισμα ἐπίτριτον, « Ἀξ., ἐπὶ τοῦ ἀπ. πληρώνεται ὡς διάφορον τὸ ἓν τρίτον τοῦ κεφαλαίου, (παρβλ. Ἐπιμόριος καὶ Ὑπότριτος).

Ἐπιτριτὺς, εως (ἡ). τὸ ἐπιτρίβειν ἢ ἐπιτρίβεσθαι, τρίψιμον ἀπὸ πάνω ἢ ἀλλεπάλληλον, φυκιασίδωμα· χάλασμα, ἀφανισμός. « Ἀρούσιν οἱ ποταμοὶ ἐπιτριτὺς αὐτῶν, « Ψαλμ., τὰ ρεύματά των.

Ἐπίτρομος (ὁ, ἡ). τρέμων ἄλως, κατατρομαγμένος, ἔντρομος.

Ἐπιτροπαῖος, α, ον. Ὁ ἐπιτραπεὶς (ἀφεθεὶς ἐπιτροπικῶς) εἴς τινα, ὁ ἀνήκων ἢ ἐμπιστευμένος εἰς (διευθυνόμενος ἀπὸ) ἐπίτροπον, ἐπιτροπικός. « Ἀρχὴ ἐπιτροπαία, « Ἡρ., ἢ κατ' ἐπιτροπίαν διοίκησις.

Ἐπιτροπεία, ας καὶ

Ἐπιτροπευσις, εως (ἡ). τὸ ἐπιτροπεύειν, ἐπιτροπὴ, ἐπισασία, κηδεμονία.

Ἐπιτροπευτικός, ἡ, όν. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) πρὸς ἐπιτροπείαν.

Ἐπιτροπεύω, Μ. εύσω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Εἶμαι ἐπίτροπος (ἐπισκέπτης, κηδεμὼν κτλ.) τινος, (χ. πτ.) φυλάττω (διευθύνω, διοικῶ) ἐπιτροπικῶς. 2) (σπν.) ἀντὶ Ἐπιτρέπω. « Μελλούσης τῆς πρὸς αὐτὸν μου δίκης εἰστίναι, ἠξίουν.. δίκαιον ἡμᾶς ἐπιτροπεύειν, τὴν δίκην ἀναβαλομένους, καὶ ἡμεῖς ἐπετρέψαμεν διαιτηταῖς τέσσαρσιν, « Ἰσ.

Ἐπιτροπὴ (ἡ). τὸ ἐπιτρέπειν (παραχωρεῖν, ἐμπιστεύεσθαι) τι εἴς τινα· τὸ ἔργον (ἢ ἐξουσία) τοῦ ἐπιτρόπου, διοίκησις, κηδεμονία· αἱρετοκρισία (Θκ. Ε', 31, 41). (ἐν γέν.) πληρεξουσιότης. «Δόντων ἑαυτοὺς εἰς τὴν ἐπιτροπὴν, « Διόδ., παρεδόθησαν εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ νικητοῦ (Γαλλ.) **à discrétion.**

Ἐπιτροπία (ἡ),—Ἐπιτροπεία, κηδεμονία· διοίκησις, αἱρετοκρισία.

Ἐπιτροπικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐπίτροπον ἢ ἐπιτροπίαν. «Νόμος—,« Πλάτ., ὁ περὶ ἐπιτροπῆς καὶ ἐπιτρόπων.

Ἐπίτροπος (ὁ, ἡ). εἰς τὸν ὁποῖον εἶν' ἐπιτετραμμένον (ἐμπεπιστευμένον) τι, κηδεμών· τοποτηρητὴς· προεστὼς, διοικητὴς κτλ., (παρβλ. Ἐπιστάτης).

Ἐπιτροφὴ (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐπιτρέφω, ἐπάρκεια τροφῆς· ἐπαύξησις.

Ἐπιτροχάδην [ἐπιτρέχω]. ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐπίτροχον, σύντομα, ὀγλίγωρα, (ἐπιμ.) εὔκολα. « Ἐπιτροχάδην φόρεσεν,« Ἰλ. Γ., μὲ πολλὴν εὔρυθμον λόγου.

Ἐπιτροχάζω, Μ. άσω. (κυρ. ἐπὶ ἵππου) Περιπατῶ τροχάζων (au trot). 2) (συνήθ.) περνῶ ἀπὸ πάθενὰ τρέχων· (ὅταν μτφ.) ἀμελῶ ἐπιτροχάδην.

Ἐπιτρόχαλος (ὁ, ἡ). ἐκ τοῦ ἀκόλου δύναται τις νὰ ἐπιτροχάσῃ, ὁμαλὸς, κατάφορικός· ταχὺς, ὀγλίγωρος, ἐλαφρός.

Ἐπιτροχασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπιτροχάω-ῶ, Μ. ήσω.=Ἐπιτροχάζω.

Ἐπίτροχος (ὁ, ἡ)=Ἐπιτρόχαλος, γοργός· εὔκολος. σύντομος. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἐπίτροχα, ἀντὶ-

Ἐπιτρόχως, ἐπίρ.=Ἐπιτροχάδην, ὀγλίγωρα, ἐλαφρὰ, μὲ εὐκολίαν.

Ἐπιτρυγάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυγῶ ἐκ νέου, τρυγῶ τὰ ἐναπολειφθέντα.

Ἐπιτρύζω, Μ. τρύξω. Τρύζω (Τσιρίζω) ἐπάνω εἴς τι. «Ἐλειδῶν ἐπιτρύζει,« Ἐπιγρ.

Ἐπιτρυφάω-ῶ, Μ. ήσω,=Ἐντρυφάω.

Ἐπιτρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. Ἐπέτραγον κτλ.). Τρώγω τι ἔπειτα (ἀπὸ πάνω) ἀπό.

Ἐπιτρωπάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἐπιτρέπω.

Ἐπιτυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Ἐπέτυχον κτλ.). (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) Εὑρίσκω (ἀπαντῶ) κατὰ τύχην, (ὅθεν) « Ὁ ἐπιτυχὼν, « Ἀξ., κοινὸς, πρόχειρος. 2) (συνεκδ.) ἀνταμώνω, (παρβλ.) Ἐντυγχάνω, (Πλάτ. Ν. ΣΤ. 758). 3) (μὲ γεν.) εὑρίσκω εὐσημάδι, (μτφ.) ἐπιτυχαίνω τὸν σκοπόν μου), (ὅθ. πθ.) « Ἡ πρᾶξις (Ὁ λόγος) ἐπιτέτευκται, « Πλδ., Ἰώσ., ἔγινεν ἢ ἐλέχθη καθὼς πρέπει, κατωρθώθη. ἐπέτυχε. (καὶ ἀκολ.) « Τὸ ἐπιτευγμένον, « Ἀξ., ἡ ἐπιτυχία.

Ἐπιτυλίσσω(ττω), Μ. ίξω,=Περιτυλίσσω.

Ἐπιτυμβίδιος καὶ

Ἐπιτύμβιος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἀνήκων [βαλμένος ἐπάνω] εἰς τύμβον (τάφον), ἐπιτάφιος. (ἐπὶ πτην.) ὁ ἔχων λόφον (δηλ. τρόπον τινὰ τύμβον) ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

Ἐπιτυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυπόνω τι ἐπάνω

εἷς, ἐνεκτάνω. 2) (συνεκδχ.) περιγράφω, (παρβλ.) Ὑποτυπόω.
Ἐπίτυφον (τό). ὁ ἄλλ. Ῥόπος τοῦ τυρεοῦ, ἡ πέτσα, (ἐθ. 2) κάρκαδον (πληγῆς).
Ἐπι-τυφλόω-ῶ, Μ. ώσω, — (ἡ ἐσφαλμ. ἀντί) Ἀποτυφλόω.
Ἐπιτυφόω-ῶ. Μ. ώσω καὶ
Ἐπιτύφω, Μ. θύψω (πθ. πρκ. Ἐπιτέθυμμαι). Καίω μὲ ὀλίγον καὶ καπνίζον πῦρ, (τρπ.) φλογίζω, κατατήκω. 2) καίω ἐπιπολαίως, τσουρουφλίζω. ■ Ἐπιτεθυμμένοι καὶ μέλανες, ■ Φλγρ.
Ἐπιτυχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιτυγχάνω.
Ἐπιτυχής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιτυγχάνων (κατορθόνων) τῶν σκεπῶν του, εὐτυχής, (ἐπὶ πραγμ.) ἐπιτυχημένος, εὔστοχος.
Ἐπιτυχία (ἡ). τὸ ἐπιτυγχάνειν, ἐπίτευξις, κατορθωσις τοῦ σκοπευμένου, εὐτυχὴς ἔκβασις, εὐστοχία.
Ἐπιτυχῶς, ἐπίρ. Μὲ ἐπιτυχίαν, εὐστόχως, εὐτυχῶς.
Ἐπι-τωθάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) Περιπαίζω (Χλευάζω) τινὰ περί τινος· ἀστεΐζομαι ἐπάνω εἴς τι, (ὄθεν:
Ἐπιτωθασμός (ὁ). περίπαιγμα, περιγέλασμα.
Ἐπιφαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπεσθίω.
Ἐπι-φαιδρόνω, Μ. υνῶ, Π. κάμνω τι φαιδρὸν (λαμπρὸν, καθαρὸν), στολίζω, καλλωπίζω.
Ἐπι-φαίνω, Μ. φανῶ. Κάμνω νὰ φανῇ τι ὅλως διόλου, δείχνω, φανερόνω, (ᾗ ἑλλ. ἢ μσ.) φαίνομαι ἔξαφνα καὶ διὰ μιᾶς ἢ ἐπάνω εἰς (δηλ. ἐνῷ γίνεταί ἢ λέγεται) τι, ἀναφαίνομαι, ἐμφανίζομαι, ἀνατέλλω. ■ Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, ■ Γρφ. (καὶ πθ.) ■ Τὰ ἐπιφαινόμενα, ■ Ἱππκρ., τὰ ἐκτάκτως φαινόμενα συμπτώματα καὶ, τὰ καταμήνια. ■ Ἐρυθρὰ ἐπιφαινόμενα, ■ Ἀλ. Ἀφρδ.
Ἐπιφάνεια (ἡ). τὸ ἐπιφαίνεσθαι, ἐμφάνισις (κυρ. αἰφνίδιος καὶ διὰ μιᾶς), ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, ἐξημέρωμα· (ὀθ. θεολογ.) ἡ φανέρωσις τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τὰ Θεοφάνεια. 2) τὸ φαινόμενον (τὸ ἐπάνω) μέρος τινὸς πράγματος, ἡ ὄψις, τὸ πρόσωπον, τὸ ἐξωτερικὸν (μτφρ.) δόξα (λαμπρότης) ἐξωτερική, μεγαλοπρέπεια. ■ Τὸ μέγεθος τῶν θεικῶν ἐπιφανείων ἔνα ἐποίησεν, ■ Ἐσ., ἔκαμε κάποιον ἐντύπωσιν, ἐξύπνασεν.
Ἐπιφανής [ἐπιφαίνω], ές (ὁ, ἡ). φαινόμενος ἐπιπολῆς (■ Ῥίζαι ἐπιφανεῖς, ■ Θρρ.). (ἐπὶ τόπ.) φαινόμενος ἐντελῶς (ὡς ἀπὸ ὕψος), Ἔποπτος (■ Τῇ πόλει, ἐπιφανεῖ οὔσῃ ἔξωθεν, ■ Θκ.)· (ὀθ.) φανερὸς εἰς ὅλους, πολλὰ φανερὸς ἢ φανταχτερὸς, (συνεκδ. καὶ μτφρ.) ἐπίσημος, περίφημος, ἔνδοξος. ■ Τῶν ἐθνέων τὰ ἐπιφανέστατα, ■ Ἡρ.
Ἐπιφάνια (τά), (ἐκκλησ.). τὰ Θεοφάνεια.
Ἐπίφαντος (ὁ, ἡ), Π. — Ἐπιφανής, προφανής. ■ Ἐπίφαντος ἐν φῶ[illegible] ■ Σοφ., φαινόμενος εἰς (δηλ. βλέπω[illegible]όμη) τὸ φῶς, ζωντανός.
Ἐπιφανῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐπιφανῆ, λαμπρῶς, ἐνδόξως, ἐπισήμως.
Ἐπι-φαρμακεύω, Μ. εύσω καὶ
Ἐπι-φαρμάσσω, Μ. άσω. Βάλλω πάλιν ἢ ᾗ ἄλλο φάρμακον (ἰατρικὸν) εἴς τινα, Ξαναβάλλω ἔπειτα φάρμακον (ἄρωμα, καρύκευμα) εἰς φαγητόν τι, τὸ καρυκεύω ἀκόμη περισσότερον.
Ἐπίφασις, εως (ἡ). — Ἔμφάνισις, δήλωσις, παράστασις. ■ Ἐμφαίνεσθαι δὲ μεθ' ἡμέραν, ὅτι τὸ φῶς συναίτιον τῆς ἐπιφασεως, ■ Θφρ. 2) — Ἐπιφάνεια, λαμπρότης ἐξωτερική, ἐπίδειξις. ■ Μετὰ πτιανισμοῦ καὶ στεφάνων καὶ τῆς τῶν νικώντων ἐπιφάσεως, ■ Σδ. (ὀθ.) ■ Κατὰ τὴν ἐπίφασιν, ■ Πλδ., (ἐναντ. τῷ) Κατ' ἀλήθειαν.
† Ἐπι-φάσκω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπιφαύσκω.
Ἐπιφατνίδιος, α, ον, Π. ἀντὶ
Ἐπιφάτνιος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν ἐπάνω ἢ μέσα εἰς τὴν φάτνην (εἰς τὸ παχνί). ■ Φορβιὰ ἐπιφατνιδία, ■ Ξεν. ■ Κύων— ■ Παρσιμ.
Ἐπίφατος (ὁ, ἡ). Π. [ἐπὶ, φημί]. δυσφημισμένος, (παρβλ. Ἐπίρρητος).
Ἐπι-φαύσκω, Μ. φαύσω. (μὲ δοτ.) — Ἐπιφώσκω, λάμπω [φέγγω] ἐπάνω εἴς τι, φωτίζω, ἀνατέλλω, (παρβλ.) Ἐπιφαίνομαι. ■ Ἐπιφαύσει σοι ὁ Χριστός, ■ Γρφ. (ᾗ πθ.) ■ Ἐν πταρμῷ αὐτοῦ ἐπιφαύσκεται φέγγος, ■ Ἰώβ., (συγχ. τῷ Ἐπιφαύω).
Ἐπι-φιρδομαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐπινέμομαι, βόσκω πουθενά, βόσκων κατατρίβω.
Ἐπιφέρνια (τά), τά (ἄλλ.) Παράφερνα.
Ἐπι-φέρω, Μ. ἐπ-οίσω (ἀόρ. Ἐπήνεγκα κτλ.) Φέρω (βάλλω, Ῥίπτω) τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός, (τρπ.) προσάπτω, ἀποδίδω. ■ Σοὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει, ■ Ἰλ. Α. ■ Ἐπιφέρειν τὰ ὅπλα (πόλεμόν, αἰτίαν, μοιρίαν, ὄνειδος, ὄνομά κτλ.) τινι, ■ Αξ. ■ Ἐπενείκασά οἱ μαχλοσύνην, ■ Ἡρ. ■ Ἐπενεγκὼν αὐτῷ ὅτι δὴ ἥκιστα ἀλτηθίζεται, ἅμφω τὼ χεῖρε ἀπέκοψε, ■ Ἡρκ. ■ Ἐπιφέρειν φάρμακον (θεραπείαν), ■ Γαλ., (παρβλ. Ἐπιτίθημι). 2) προξενῶ. ■ Ἐπιφέρει θάνατον ἀνθρώποις, ■ Αξ. ■ Ἐπιφέροντα ὀργὰς Τισσαφέρνει δι' ἴδια κέρδη, ■ Θκ., τῷ ἐμπνέει ἀνεπαισθησίας, τὸν παροργίζει. 3) προσφέρω. ■ Ἐπιφέρων στέφανον τῷ νεκρῷ, ■ Πλ. ■ Τάφῳ χοὰς (■ Θεοῖς ἱερὰ) ἐπιφέρειν, ■ Λογγ., Ἰουλ. 4) φέρω (ἀναφέρω) ἔπειτα, προσθέτω. ■ Ταῦτα δὲ εἰπών, ἐπιφέρει . . , ■ Γρμτ. 5) (μσ. ἢ πθ.) ἔρχομαι κατόπιν ἢ κατεπάνω τινός, ἐκέρχομαι, ἐφορμῶ, προσβάλλω, ἐπιπίπτω. (τρπ.) ἀποκρίνομαι. ■ Ὅταν θάλαττα μεγάλη ἐπιφέρηται, ■ Ξεν. ■ Οἱ τριακόσιοι αὐτοῖς ἐπεφέροντο, ■ Θκ. (ᾗ μτγν.) ■ Ἡ ἐπιφερομένη θερεία, ■ Πλ., τὸ ἐρχόμενον θέρος. (ᾗ ἀπολ.) ■ Ἐπιφερόμενοι, ■ Αξ., οἱ μεταγενέστεροι ᾗ ■ Ἐπιφερόμενα, ■ Ἡρ., τὰ μελλοντα ἢ συμβαίνοντα, αἱ περιστάσεις. 6) σηκώνω (κουβαλῶ) ἐπάνω μου ἢ μαζί μου, σύρω (φέρνω) κατόπιν μου. ■ Μηδὲν ὅπλον ἀρῆϊον ἐπιφερόμενος, ■ Πλ. Ὕδωρ ἐπιφερομένης διὰ τὴν ἀνυδρίαν, ■ Στρ. ■ Ἐκεῖνος γάρ, . . παρὼν μετὰ πολλῶν χρημάτων γῆμαι ἄλλην, ταύτην ἔλαθεν οἴκοθεν ἐπιφερομένην, ■ Δυσ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) ■ Οἱ μὲν γὰρ πίνουσι μόνον· οἱ δὲ, πρὸς τῷ πίνειν, καὶ σιτίον ἐπιφέρονται, ■ Ἱππκρ., (παρβλ. Προσφέρομαι). 7) φέρω τι εἰς τὴν μέσην (παρουσιάζω [τρπ.] ἀναφέρω τοὺς λόγους τινὲς) πρὸς ὄφελός μου. ■ Μάρτυρας (■ Τὸν Ὅμηρον) ἐπιφερόμενος, ■ Αξ., (παρβλ. Ἐπάγω).
† Ἐπιφεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγω (Καταφεύγω) πρὸς, φεύγω μὲ βίαν (κατ. μὲ τὰ τέσσαρα).
† Ἐπίφευκτος (ὁ, ἡ). Τὸν ὁπ. πρέπει νὰ φεύγῃ [ν' ἀποφεύγῃ] τις, φευκτέος.
† Ἐπιφημιτήρ (ὁ, ὁ ἐγκρίνων (ἀποδεχόμενός, ἐπευφημῶν εἴς) τι.
Ἐπι-φημι, Μ. φήσω. Συμφημι, λέγω τὸ Ναί, στέργω, ἀποδέχομαι· ὑπόσχομαι· ἐπιβεβαιόνω, (παρβλ. Ἐπαινῶ).
Ἐπι-φημίζω, Μ. ίσω. Προφέρω λόγους αἰσίους (ἢ ἀπαισίους) ἐπάνω εἰς ἔργον τι· ἀναφέρω τὸ ὄνομα (κυρ. θεοῦ ἢ δαίμονος) ὡς αἴτιου ἢ συνεργοῦ εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν· ἀποδίδωσι αὐτὸν (τρόπον τινὰ μαντεύων) τὴν αἰτίαν τινὸς πράγματος, λέγω (ἐξηγῶ) τι ὡς προφητεύων· (ἐν γεν.) αἰτιολογῶ ἢ ὀνομάζω τι μὲ εὐφημον ὄνομα. ■ Ὃ δ' ἂν τὸ θνητὸν τῆς ψυχῆς ἐμέλλε κοθέξειν, . . μελλὸν τοῦτο ἐπεφήμισε, ■ Πλάτ. (ᾗ μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ■ Δαίμονας (■ Θεοὺς) ἐπιφημίζειν τινί, ■ Γργ. ■ Ὅσα τις πράττει τοὺς θεοὺς ἐπιφημίζων, ■ Δμ. ■ Καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν ἑκάστῳ τῶν θεῶν, ■ Λκ. (ᾗ πρὸς ἀπαρ.) ■ Πολλὰ τῶν ἀδήλων ἐπεφήμιζε δηλοῦν, ■ Πλ. ■ Κείνῳ παῖδ' ἐπεφήμισα . . ἐκδώσειν, ■ Εὐρ., (παρβλ. Ἐπιθειάζω).
Ἐπιφήμισμα (τό). πᾶν ὅ,τι γίνεται ἢ λέγεται πρὸς ἐπιφημισμόν, σημεῖον πρὸς ἀπόδειξιν τῆς θείας συνευδοκήσεως.
Ἐπιφημισμός (ὁ). τὸ ἐπιφημίζειν, ἐπιφώνησις λογων αἰσίων εἰς πρᾶξίν τινα καὶ ἡ διὰ τούτου (ἐκλαμβανομένου ὡς οἰωνοῦ) καθιέρωσις τῆς πράξεως (ὡς ἐγκριναμένης ἔθθεν καὶ παρὰ τοῦ θεοῦ), (παρβλ. Ἐπιθειασμός).
Ἐπίφημος (ὁ, ἡ). — Περίφημος.
Ἐπι-φθάνω, Μ. φθάσω, Π. προφθάνω, προλαμβάνω.
Ἐπι-φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. (μὲ δοτ.) Λαλῶ ἐπάνω εἴς ἢ ἔπειτα ἀπό (δηλ. ἐν ᾧ γίνεταί ἢ λέγεται ἢ ἀφ' οὗ ἐγένη ἢ ἐλέχθη) τι, ἀποκρίνομαι, (παρβλ. Ἐπιφωνῶ). ■ Τοῖς κατὰ τὸ δέον τι ἐνεργοῦσιν ἐπιφθεγγόμεθα τὸ Καλλίγε, ■ Γρμτ.
Ἐπίφθεγμα (τό). πᾶν ὅ,τι λέγεται ἢ ἐλέχθη ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό, ἐπίλογος, ἀπόκρισις, ἐπιφώνημα.
Ἐπιφθεγματικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς ἐπίφθεγμα.
Ἐπίφθεγξις, εως (ἡ). τὸ ἐπιφθέγγεσθαι, ἐπιφώνησις.
Ἐπι-φθίνω, Μ. φθίσομαι. (μὲ δοτ.) Φθείρομαι (Τήκομαι) ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό τι.
Ἐπι-φθονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ δοτ.) φθονῶ τινα περί τινος, δὲν τὸν ἀφίνω (ἀπὸ φθόνον) νὰ λάβῃ μέρος, λυπεῦμαι νὰ τῷ μεταδώσω τινος.
Ἐπίφθονος (ὁ, ἡ). ὁ φθονούμενος ἢ διεγείρων καθ' ἑαυτοῦ τὸν φθόνον, ἢ ἄξιος φθόνου, μισητός. ■ Ἐπίφθονος πρὸς τῶν πλεόνων, ■ Ἡρ. 2) Π. πολλὰ φθονερὸς (ζηλότυπος). ■ Ἐπίφθονόν τι χρῆμα θηλειῶν ἔφυ, ■ Κὼρ.
Ἐπι-φθόνως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐπίφθονον

«Ἐπιβόνως ἔχω ἡ διάκειμαι, « Ἀξ., εἶμαι ἐπίβονος. « Ἐπιβ. ἔχω πρός τινα, « Ξεν., τόν φθονῶ.

Ἐπίφθορος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (ἢ ὑπακείμενος εἰς) φθορᾶν, φθαρτός ἢ φθοροποιός.

Ἐπιφθύσω, Δ. ἀντί Ἐπιττύω.

Ἐπιφιλιπονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μέ ὄστ.) Καταγίνομαι φιλοπόνως εἴς τι.

Ἐπιφιλοτιμέομαι-ᾶμαι, Μ. ήσομαι. Προσθέτω φιλοτίμως.

Ἐπίφλεβος (ὁ, ἡ). τοῦ ὀπ. αἱ φλέβες ἐξέχουν (φαίνονται).

Ἐπιφλεγής, ές (ὁ, ἡ). φλογοειδὴς ἐπιπολαίως, ὡς ἐπικεκαυμένος, κατακαυτικός.

Ἐπίφλεγμα (τό). φλέγμα ἐπανθοῦν (ἐπιπολάζον), φλέγματος ἐξάνθημα.

Ἐπιφλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Περιπίπτω εἰς φλεγμονήν (εἰς φλέγωσιν) ἐπιπολαίων, φλογίζομαι ἐπιπολαίως ἢ ἐπιμᾶλλον ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπιφλεγμονέομαι-ᾶμαι, = Ἐπιφλεγμαίνω.

Ἐπιφλέγω, Μ. φλέξω. Φλογίζω, πυρπολῶ, κατακαίω· (τρπ.) ἐξάπτω, ἐρεθίζω. (συνεκδ.) φωτίζω, (μτφορ.) λαμπρύνω· (ἢ ἀμτβτ.) λάμπω, φέγγω. « Τῶν εὐφροσύνα ἢ ζόῆ· ἐπιφλέγει, « Πίνδ. 2) καίω (φλογίζω [καὶ συνεκδ.] κεκινίζω) ἐπιπολαίως. « Τοῖς ὀργιζομένοις ἐπιφλέγεται τὰ περὶ τὰ στήθη, « Ἀρετ.

Ἐπιφλεγίζω, Μ. ίσω = Ἐπιφλέγω (2).

Ἐπιφλόγισμα (τό). τό ἐπιπολαίως (εἰς τήν ἐπιφάνειαν) φλογιζόμενον μέρος, φλέγωσις ἐπιπολαίως.

Ἐπιφλογώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁμοιάζων ὡς νά ἔχῃ (ἢ ἔχων ἐπιπολαίαν) φλόγωσιν, (εἰς τόν ἵππον. ἐσφαλμ. ἀντί Ἐπὶ φλογώδεσι).

Ἐπιφλυκταινόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἐβγάζω φλυκταίνας (σπυριά, ἐξανθήματα) εἰς τήν ἐπιδερμίδα.

Ἐπιφλύω, Μ. φλύσω, Π. (μέ ὄστ.) φλυαρῶ (λέγω ὅτι μοῦ ἤλθαι εἰς τό στόμα, ξερνῶ κακούς λόγους) ἐναντίον τινός.

Ἐπίφοβος (ὁ, ἡ). πολλά φοβισμένος, κατατρομαγμένος. 2) ὁ ἐμπνέων φόβον, τόν ὁπ. ἔχει δίκαιον νά φοβῆται τις.

Ἐπιφόβως, ἐπίρ. Μέ τρόπον ἐπίφοβον.

Ἐπιφοινικίζω, Μ. ίσω. Κάνω ἐλίγον πρός τό φοινικοῦν (κόκκινον) χρῶμα.

Ἐπιφοινίσσω, Μ. ίξω. Κάνω τι νά γένῃ κόκκινον ἀπό πάνω (εἰς τήν ἐπιφάνειαν). 2) (ἀμτβτ.) κλίνω πρός τό κόκκινον.

Ἐπιφοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔρχομαι ἢ Ὑπάγω που συχνά καὶ ἐκδαλειμμάτων· ἔρχομαι ἔξαφνα ἢ ὡς ἀπό πάνω, (τρπ.) ἔρχομαι (καταβαίνω) εἰς τόν νοῦν τινος (ἐν εἴδει ἐμπνεύσεως)· συμβαίνω. « Ἄλγημα ἐπιφοιτῶν, « Ἱππογρ. « Οὐκέτι ἐπιφοιτᾶς (ἢ νοῦσος) ἐς τόν ἄνθρωπον, « Ἀρετ.

Ἐπιφοίτησις, εως (ἡ). Ἐρχομός αἰφνίδιος καὶ ὡς ἀπό πάνω· ἐμφάνισις ἢ ἔμπνευσις θεία.

Ἐπίφοιτος (ὁ, ἡ). ὁ κατ' ἐπιφοίτησιν ἐρχόμενος (συμβαίνων), αἰφνίδιος. « Δυστυχίη —, « Μανιθ.

Ἐπίφονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πνέων (διψῶν) φόνον, ἕτοιμος εἰς φόνον.

Ἐπιφορά (ἡ), [ἐπιφέρω]. πρόσθεσις· προσθήκη εἰς εἰσφοράν ἢ μισθοδοσίαν, ἐπιμίσθιον (κυρ. στρατ.). 2) ἔφοδος, ἐφόρμησις, ἐπιδρομή, προσβολή· κατωφορά· αὐξήσις (ἰατρ.) καταβροή (κυρ. εἰς τά ὠμόπτια). 3) (λογικ.) συμπέρασμα· πόρισμα. « Ὅταν εἴπωμεν. Εἰ ἡμέρα ἐστί, φῶς ἐστι· τοῦτο ἔστι λῆμμα· .. Ἀλλά μήν ἡμέρα ἐστί, φῶς ἄρα ἐστίν· αὕτη ἐπιφορά καλεῖται, « Γρμτ.

Ἐπιφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (βαυβαλῶ) ἀλλεπαλλήλως ἢ ἐκ προσθήκης ἢ ἔπειτα (ἀπό πάνω) ἀπό, ἐπισωρεύω, (ὄθεν:

Ἐπιφόρημα (τό). πᾶν ὅ,τι φέρεται ἔπειτα (ὑστερώτερα), (ἰδιωτ.) τά μετά τό τέλος τῶν ἄλλων φαγητῶν γλυκύσματα κλπ., (Γαλλ.) le dessert.

Ἐπιφόρησις, εως (ἡ), = Ἐπισώρευσις.

Ἐπιφορικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπιφορικῶς. Ὁ ἐξ ἐπιφορᾶς, σφοδρός, ὁρμητικός.

Ἐπίφορος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τι μέ ὁρμήν ἢ κατ' εὐθεῖαν πρός. « Ἄνεμος — « Θκ., ὁ σφοδρός, ἀφυδριος. 2) κατηφορικός, (συνεκδ. ἢ τρπ.) ἐπιρρεπής πρός, Εὐεπίφορος. 3) (ἐπί θηλ. ζώων) ἔγκυος.

Ἐπιφορτίζω, Μ. ίσω. Φορτόνω (καὶ μσ. Φορτόνομαι) ἀκόμη περισσότερον, προσθέτω καὶ ἄλλο φόρτωμα, (συνεκδ.) παραβαρύνω.

Ἐπιφόρως, ἐπίρ. Ἐξ ἐπιφορᾶς, μέ ὁρμήν. Ἐπιρρεπῶς.

Ἐπίφραγμα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρός ἐπίφραξιν, στούπωμα.

Ἐπιφραδέως, ἐπίρ. Π. μέ σκέψιν, μέ ζόγασιν, μέ προσοχήν, φρονίμως, ἐπιμελῶς, ἐπιτηδείως, [ἐκ τοῦ

Ἐπιφράζω, Μ. φράσω (εὔχρ. μόνον ὁ ἀόρ. Ϛ'. Ἐπέφραδον), Π. λέγω, ἀναγγέλλω· παραγγέλλω. 2) (συνηθέστ. τό μτ.) σκέπτομαι, στοχάζομαι, μοῦ ἔρχεται εἰς τόν νοῦν· παρατηρῶ· ἐννοῶ, καταλαμβάνω· σχεδιάζω μέ τόν νοῦν μου· συμπεραίνω.

Ἐπίφραξις, εως (ἡ). φράξιμον, στούπωμα, [ἐκ τοῦ

Ἐπιφράσσω (ττω), Μ. φράξω. Φράζω (Στεπόνω) τι ἀπό πάνω ἢ ὅλως διόλου.

Ἐπιφρίς, ἐσφαλμ. ἀντί Ἐπὶ φρίς.

Ἐπιφρίσσω (ττω), Μ. φρίξω. (μέ ὄστ.) Κινούμενος εἰς τήν ἐπιφάνειάν τινος σώματος· ἔχω κάμπον νά ἀνατριχιάζῃ (ἢ μτφ. ἐπὶ θαλάσσ.) νά κυματίζῃ ἐλαφρά (νά σγουρίζῃ).

Ἐπιφρονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. εἶμαι ἐπίφρων (στοχαστικός, φρόνιμος).

Ἐπιφροσύνη (ἡ), Π. φρόνησις, προσοχή· παρατήρησις.

Ἐπίφρουρος (ὁ, ἡ). ὁ φρουρῶν (φυλάττων) ἐπί τινος, φρουρίς ἐπαγρυπνῶν (καταγρ.) « Ξίφος ἐπίφρουρον δέρης, « Εὐρ., = Ἐπικείμενον.

Ἐπίφρων [ἐπί, φρήν], ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντί Ἔμφρων, φρόνιμος.

Ἐπιφυάς, άδος (ἡ). βλαστάρι τό ὁπ. φυτρόνει εἰς χαρμάν δενδρου.

Ἐπιφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ, [ἐκ τοῦ

Ἐπιφυλάσσω (ττω), Μ. άξω. Ἐπιτηρῶ, ἐπαγρυπνῶ, προσέχω, παρατηρῶ, φυλάττω, παραφυλάττω. « Ἐλλήνην δέ ἐπιφυλάξαντες, « Ἡρώτ.

Ἐπιφυλίως (ὁ, ἡ). ὁριζομένος (μεμερισμένος) εἰς φυλάς. « Ἔθνη —, « Εὐρ.

Ἐπιφυλλίζω, Μ. ίσω. Συνάζω τά περισσεύοντα σταφύλια μετά τό τρύγος, τρυγῶ κατ' ἐπιν τῶν τρυγητῶν· (μτφορ.) ἀναζητῶ (ἐξετάζω) μέ πολλήν λεπτομέρειαν. [ἐκ τοῦ

Ἐπιφυλλίς [ἐπί, φύλλον], ίδος (ἡ). μικρόν σταφύλι (κοιν. τσαμπουρίδι) τό ὁπ. μένει εἰς τό κλῆμα παραβλεπόμενον ὑπό τῶν τρυγητῶν. « Καὶ εἰ τρυγῆται εἰσῆλθον πρός σέ, οὐκ ἂν ὑπελίποντο ἐπιφυλλίδας, « Γρφ.

Ἐπιφυλλόκαρπος (ὁ, ἡ), (βτν.). τοῦ ὁπ. ὁ παρπός φυτρόνει ἐπάνω εἰς τά φύλλα.

Ἐπίφυσις [ἐπιφύω], εως (ἡ). τό ἐπιφύεσθαι, ἡ κατά προσθεσιν αὔξησις. « Ἀεί γάρ ἐπίφυσιν λαμβάνει τά ὄζνδρα κατ' ἐνιαυτόν, ὁμοίως ἔντε τοῖς ἄνω καὶ ἐν τοῖς περί τάς ῥίζας, « Θφρ. 2) κάν ὅ,τι φυτρόνει (ἐβγαίνει) ἐπάνω εἴς τι ὡς περιττόν καὶ παρά φύσιν, Ὑστώδης —, « Ἡλ. (καὶ μτφορ.) « Τήν βλαβερήν ἐκείνην αὐξησίν ῥίζαις ἀπέκοψα, « Φίλ., (παρβλ. Ἀποφυσις).

Ἐπιφυτεύω, Μ. εύσω. Φυτεύω τι ἐπάνω εἰς ἤ ἔπειτα.

Ἐπιφυτικός, ἡ, όν. Ὁ κατ' ἐπίφυσιν, παρά φύσιν ἤ ὑπερφυσικός.

Ἐπιφύω, Μ. φύσω (μσ. πρκ. Ἐπικέφυκα καὶ ἀόρ. Ἐπέφυν). Γεννῶ (Παράγω, Κάμνω νά φυτρώσῃ) τι ἔπειτα ἤ πρός τοῖς ἄλλοις ἤ ἐπάνω εἰς. ||. (συνήθ. μτ.) φυτρόνω (γεννῶμαι) ἐπάνω ἤ καλά πλησίον τινός· (συνεκδ.) προσκολλῶμαι εἴς τι, πιάνομαι (σκαλώνω) πουθενά (μέ ὄστ.) « Καρπόν.. τοῖς φύλλοις ἐπιπεφυκότα, « Δοκρ. « Ἅμα τῇ βλαστήσει ἡ ὁ φλοιός ἐπιφύεται, « Θφρ. (ἢ μτφορ.) « Τοῖς ἀπίκοῦσιν ὥσκερ θηρίοις σκύλακες ἐπιφυόμενοι, « Πλ. (ἢ ὀργων.) « Ὀδόντι ἐπιφ., Πλβ., δαγκάνειν. « Ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν ἐπιφ., « αὐτ., ἀγκαλιάζειν σφικτά μέ τά δύο χέρια.

Ἐπιφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω πρός τινα ἤ ἐπάνω εἴς (δηλ. ἐν ᾧ γίνεταί ἡ λέγεται) τι ἤ ἔπειτα ἀπό, (ἐν γέν.) λέγω τι προσφυές εἰς τήν ὑπόθεσιν, (παρβλ. Ἐπιλέγω καὶ Προσφωνῶ).

Ἐπιφωνηματικός, ἡ, όν, (ἢ ἐπιῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐπιφώνημα ἤ ἐπιλεγόμενος ἐν εἴδει ἐπιφωνήματος.

Ἐπιφωνημάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἐπιφώνημα.

Ἐπιφώνησις, εως (ἡ). τό ἐπιφωνεῖν (ἐπιλέγειν τι ἐν εἴδει ἐπιφωνήματος).

Ἐπιφωράω-ῶ, Μ. άσω. Ἐβγάλλω τι ὅλως διόλου εἰς τό φανερόν, κάμνω νά φανῇ (νά πιασθῇ) ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Ἐπιφώσκω (χ. Μ.), = Ἐπιφαύσκω. Λάμπω φέγγω· ἀρχίζω νά φαίνωμαι· ἀνατέλλω « Τῇ ἐπιφωσκούσῃ εἰς μίαν σαββάτων, « Γρφ. (κοιν.) Ἐημερώνοντας κυριακῆ (πρωΐ τῆς ἑβδομάδος).

Ἐπιφωτίζω, Μ. ίσω. Φωτίζω ἀπό πάνω.

Ἐπιφωτισμός (ὁ), φώτισμα, προσβολή φωτός ἐπάνω εἰς σῶμά τι.

Ἐπιχαίνω, Μ. χανῶμαι. (μέ ὄστ.) Χάσκω ἐπάνω εἴς τι ἤ κατά τινος, ἀνοίγω τό στόμα μου ἵνα κατακίψω τι· βλέπω χάσκων, (συνεκδ. καὶ τρπ.) προσμένω μέ τό στόμα ἀνοικτόν (δηλ. μέ ἀνυπομονησίαν, εἶμαι ὅλως διόλου προσηλωμένος

εἴς τι. «Ὥσπερ Τάνταλος..ἐπινεχηνότες μόνον τῷ χρυσίῳ,» Ακ. 2)—Ἐπεγγελάω. «Ἵνα μὴ διαβρᾶς.. εἶτα ᾖ ἐπιχάνῃ,» Σδ.

Ἐπιχαιρέκακος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων διὰ τὸ κακὸν (τὴν εὐτυχίαν) ἄλλων, (ἀντιθ. τῷ Ἐπιχαιρέκακος).

Ἐπιχαιρεκακέω-ῶ, Μ. ήσω. Χαίρω διὰ τὸ κακὸν (τὴν δυστυχίαν) ἄλλου, εἶμαι ἐπιχαιρέκακος.

Ἐπιχαιρεκακία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Ἐπιχαιρέκακος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων διὰ τὰ κακὰ (τὰς δυστυχίας) τῶν ἄλλων.

Ἐπιχαίρω, Μ. χαρήσω ἢ χαρήσομαι. Χαίρω ἐπάνω εἰς (δηλ. διά) τι, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) χαίρω διὰ τὴν συμφορὰν καὶ εἰς τὸ πεῖσμά τινος, ἐνυβρίζω (ἐντρυφῶ) εἰς τὰ δεινά του.

Ἐπιχαλοζάω-ῶ, Μ. ήσω. Θάμνω νὰ πίπτῃ τι ὡς χάλαζα ἐπάνω εἰς.

Ἐπιχάλαρος, ᾱ ἢ ος, ον ἢ ον. Ὀλίγον τι χαλαρὸς (ξεσφιγγωμένος).

Ἐπιχαλάω-ῶ, Μ. άσω. Χαμηλόνω ἢ Χαλαρόνω (Ξεσφιγγώνω) τι ὀλίγον, (ἐλλ. ᾖ τρπ.) ἐνδίδω, μετριάζω. «Ὦ μὲν θρασύς τε ᾖ πικραῖς ὀργαῖς οὐδὲν ἐπιχαλᾷς,» Αἰσχλ.

Ἐπιχαλκεύω, Μ. εύσω. Δουλεύω (Σφυρηλατῶ) τι ὡς χαλκεὺς ἐπάνω εἰς, (μτφρ.) γυμνάζω (ἐξασκῶ) διὰ συνεχοῦς παλαιστρικῆς ἐπεξεργάζομαι.

Ἐπίχαλκος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος (Τουρκ. καπλαδισμένος) μὲ χάλκωμα. «Ἀσπὶς,» «Ἅρατρ.

Ἐπιχάραγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε χαραγμένον (τυπωμένον) ἐπάνω εἴς τι, σημάδι, [ἐκ τοῦ

Ἐπιχαράσσω(ττω), Μ. άξω. Σκαλίζω (Τυπώνω) τι ἐπάνω εἰς. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) «Τῶν νομισμάτων τοῖς παλαιοτάτοις βιῶν ἐπεχάραττον,» Πλ. (πθ.) «Φύλλον ἐπικεχαραγμένον,» Θφρ., τὸ ἔχον ὡσὰν χαραγματιάς.

Ἐπιχάρεια (ἡ), = Περιχάρεια, [ἐκ τοῦ

Ἐπιχαρὴς, ους (ὁ, ἡ). χαρούμενος (περιχαρὴς) διά τι. 2) Π. χαροποιός.

Ἐπιχαριεντίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀστείζομαι (Χωρατεύω) ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπιχαρίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάμνω ᾖ αὐτὴν τὴν χάριν εἴς τινα, (Τουρκεβρέ.) τοῦ κάμνω ᾖ εἰς τοῦτο τὸ χατῆρι, τὸν ὑποχρεόνω καὶ μὲ αὐτὴν ἀκόμη τὴν χάριν.

Ἐπίχαρις, ιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χάριν (θέλγητρον) ἐπάνω του, χαριτωμένος, νοστιμος, (Γαλλ.) gentil.

†Ἐπιχάρττα, Δ. ἀντὶ Ἐπιχάρισαι, ἀόρ. τῆς πρς. τοῦ Ἐπιχαρίζομαι.

Ἐπιχαρίτως, ἐπίρ. Μὲ πολλὴν χάριν (νοστιμάδα). 3) μετὰ χαρᾶς, μετὰ πάσης χαρᾶς, ἀσμένως.

Ἐπίχαρμα (τὸ). ἀντικείμενον χαρᾶς (καὶ μάλιστα) ἐπιχαιρεκακίας. 2) ἀντὶ

Ἐπίχαρσις, εως (ἡ). τὸ ἐπιχαίρειν (χαίρειν διὰ τὸ κακὸν καὶ πρὸς ὕβριν τινος).

Ἐπίχαρτος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ἢ δυνάμενος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐπίχαρμα. «Βαρβάροις ἐπίχαρτος γενόμενος,» Πλάτ. «Ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πεσοῦσθε,» Αἰσχλ.

Ἐπιχάσκω (χ. Μ.), = Ἐπιχαίνω. 2) (μτφρ.) εἶμαι σχασμένος (ἔχω σχισμὴν) εἰς τὸ ἐπάνω μέρος.

Ἐπι-χασμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Χασμουργοῦμαι ἐπάνω εἴς (δηλ. ἐνῷ κάμνω ἢ γίνεται) τι, τὸ κάμνω ἢ τὸ βλέπω ἢ τὸ ἀκούω νυστάζων (δηλ. χωρὶς ὄρεξιν).

Ἐπι-χαυνόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Χαυνόνομαι (Ἐκλύομαι) διά τι.

Ἐπι-χέζω, Μ. χεσοῦμαι. Χέζω ἐπάνω εἰς. ‖. (μσ.) χέζομαι (ἐπάνω μου).

Ἐπιχειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεμίζω τι ὡς ἐπάνω (ὡς τὰ χείλη). [ἐκ τοῦ

Ἐπιχειλὴς, ἐος (ὁ, ἡ). γεμάτος ὡς ἐπάνω (ἴσα μὲ τὰ χείλη), (πγεδόν) ξεχειλισμένος. «Πίθον ἐπιχειλῆ τῶν ἀγαθῶν,» Θμς. (καὶ τρπ.) «Γλῶσσα—,» Πλδ., ἡ φλύαρος. ‖. «Ῥήματα ἐπιχειλῆ, αὐτ., τὰ τετριμμένα, τὰ εἰς τὸ στόμα καθενὸς ἢ, τὰ ξεχειλίζοντα ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας. 2) τοῦ ὀπ. τὰ χείλη εἶνε σουφρωμένα (τραβιγμένα μέσα) ὡς τῶν γερόντων, (Ἀλκ.).

Ἐπι-χειμάζω, Μ. άσω. Περνῶ ἀκόμη καὶ τὸν χειμῶνα (Ξεχειμάζω) πουθενά. 2) (τρτπρ.) γίνεται πάλιν (Ξαναγίνεται) χειμὼν ἡ κακοκαιριά, Ξαναχειμωνιάζει.

Ἐπιχείμασις, εως (τό), τὸ ὑπὸ τοῦ προτ., ξεχειμωνίασμα ἢ 2) Ξαναχάλασμα τοῦ καιροῦ, Ξαναχειμώνιασμα.

†Ἐπίχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιχειριζόμενος (βάλλων χέρι εἴς) τι.

Ἐπι-χειρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ σπντ. αἰτ.) Ἀρχινῶ (Βάλλω χέρι εἰς) τι, ἐπιχειρίζομαι, καταγίνω, καταπιάνομαι κινοῦμαι κατά τινος, προσβάλλω (ἐθ. λογικ.) ἀποδεικνύω διὰ συλλογισμῶν. «Λογικώτερον δέ ἐστιν ἐπιχειρεῖν καὶ ὁδός,» Ἀριστ. (ᾖ πθ.) «Πρὸς δὲ τὸ ἀπὸ τῆς μειώσεως τῆς θαλάσσης ἐπιχειρηθὲν, ἐκεῖνο ἀσόντως ἂν λίγοιτο,» Φίλ.

Ἐπιχείρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπιχειρεῖ τις, ἔργον, ἐπιχείρησις (λογικ.) εἶδος συλλογισμοῦ.

Ἐπιχειρηματικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐπιχείρημα· ὁ ἐν εἴδει ἐπιχειρήματος.

Ἐπιχείρησις, εως (ἡ). τὸ ἐπιχειρεῖν, ἔναρξις ἔργου, κατασκευὴ (ῥητρ. ἢ λογικ.) ἐπιχειρήματος.

Ἐπιχειρητὴς, οῦ (ὁ). ὁ προθύμως ἐπιχειρῶν τι, εὔκολος εἰς ἐπιχειρήσεις, δραστήριος, (Γαλλ.) entreprenant.

Ἐπιχειρητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.)-ικῶς, = Ἐπιχειρηματικὸς, ἱκανὸς (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ νὰ εὑρίσκῃ καὶ νὰ μεταχειρίζηται ἐπιχειρήματα.

Ἐπιχειρίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ἐπιχειρῶ, (Ἰατρ.) μεταχειρίζομαι (Ἰταλ. trattare) νοσήματί τι ὡς χειρουργός.

Ἐπιχείριον, σπν. καὶ ἀμτ. ἀντὶ

Ἐπίχειρον (τὸ), (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.). τὸ δίδόμενον ἐπὶ χεῖρας ἀρχῆς (ἐν γέν.) ἀμοιβή, ἀνταμοιβή, ἀντιμισθία. «Ἀρετὴ τῶν ἐν ἀνθρώποις μόνη οὐκ ἐκ θηραίων τὰ ἐπίχειρα λαμβάνει· αὐτὴ δ' ἑαυτὴν ἄθλα τῶν πόνων ἔχει,» Κλεᾶ.

Ἐπιχειρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ναυαθετῶ διὰ τῶν χειρῶν (διὰ τῆς βίας) περί τινος, (παρβλ. Χειροδίκης).

Ἐπι-χειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποφασίζω (Ἐπικυρόνω) τι διὰ ψηφοφορίας (γνωστοποιουμένης κυρ. δι' ἀνατάσεως τῆς χειρός). «Ἐπειδὰν δ' ἐπιχειροτονῆτε τὰς γνώμας, ἃς ἂν ὑμῖν ἀρέσκῃ χειροτονήσατε,» Δημ., ὅταν δὲ ἐπικυρώσητε τὰς (προκαρωθείσας ἤδη ὑπὸ τῆς βουλῆς) διαφόρους γνώμας τῶν γνωμοδοτούντων ῥητόρων, ἐπικυρώσατε ὁποιαν σᾶς ἀρέσῃ.

Ἐπιχειροτονία (ἡ). ἡ διὰ πλειοψηφίας (γνωστοποιουμένης κυρ. δι' ἀνατάσεως τῆς χειρὸς) ἀπόφασις (ἐκλογὴ, ἐπικύρωσις).

Ἐπι-χειρόνηφάζω, Μ. άσω. Ὁμοιάζω σχεδὸν μὲ χερόνησον, ἔχω ὡς ἔγγιστα σχῆμα χερονήσου.

Ἐπι-χειρεύω, Μ. εύσω. Π. ἔρχομαι ἢ κατοικῶ συνήθως (ἐνδιατρίβω τὸ πλεῖστον) εἰς τὴν ξηρὰν (εἰς τὴν χέρσον).

Ἐπίχευμα (τὸ), Π. ἀντὶ Ἐπίχυσις, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-χέω, Μ. χεύω καὶ χεῶ (ἀόρ. Ἐπέχεα καὶ Π. Ἐπέχευα κτλ.). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Χύνω τι ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ πάνω ἀπό, περιχύνω. «Χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι,» Ἰλ. Ω. (καὶ πρὸς ἀπρ.) «Ἐπέχευε νίψασθαι,» Ὀδ. Α. (καὶ μσ.) «Πολλὴν δ' ἐπεχεύετο ὕλην,» Ὀδ. Ε. «Χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων,» αὐτ. (καὶ μτνμ.) «Τοὶ δ' ἐπέχυντο,» Ἰλ. Ο., ἐχύθησαν (ἐμβῆκαν ὡς χείμαῤῥος) μέσα. (καὶ πθ.) «Νάπαι ἐπεκεχυμένοι,» Ακ. 2) (μσ. μὲ γεν. ἑλλ.) λέγω νὰ μὲ κεράσουν καὶ σημώνω πυτῆρι εἰς ὑγείαν τινος. «Ἐπιχεαύνους Δημητρίου βασιλέως,» Ἀθ., (παρβλ. Ἐγχέω).

Ἐπι-χηρεύω, Μ. εύσω. Μένω χηρεύων ἢ χηρεύουσα, ἐπιζῶ εἰς τὸν ἢ τὴν σύζυγόν μου.

Ἐπιχθόνιος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπὶ, χθών]. ἐπίγειος· (συνηθ. ἐπὶ ἀνθρ.) θνητός.

Ἐπι-χιονίζω, Μ. ίσω. Χιονίζω ἐπάνω εἰς.

Ἐπι-χλευάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Γελῶ διά τι, περιγελῶ, περικαίζω.

Ἐπι-χλιαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι χλιαρὸν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ζεσταίνω ἐπιπολαίως.

Ἐπίχλοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χλοάζουσαν (πρασινίζουσαν) ἐπιφάνειαν, σκεπασμένος μὲ χλοήν (μὲ πρασινάδαν).

Ἐπιχνοάζω καὶ

Ἐπιχνοάω-ῶ, Μ. άσω, Π. εἶμαι-

Ἐπίχνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. σκεπασμένος ἀπὸ πάνω μὲ χνοῦν (μὲ χνοῦδι, μὲ μαλλιά). ‖. (αὐσ.) Ἐπίχνους (ὁ), = Ἐπίπαγος χνοώδης.

Ἐπιχοὴ (ἡ), = Ἐπίχυσις.

Ἐπίχολος (ὁ, ἡ). χολερικὸς, χολερικῆς διαθέσεως· (συνηθ.) δύσκολος, ἐξύβριστος. 2) ὁ αὐξάνων ἢ ἐρεθίζων τὴν χολήν. «Ποίη ἐπιχολωτάτη,» Ἱπ.

Ἐπιχορδὴς, ἴδος (ἡ), αρχ. τὸ μεσεντέριον.

Ἐπιχορεύσις, εως (ἡ). τὸ αὐτὸ τοῦ-

Ἐπιχορεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Χορεύω ἐπάνω εἰς (ἢ διά) τι. (μὲ αὐτ.) προσθέτω τι εἰς τὸ τέλος τοῦ θεατρ. χοροῦ ἐν εἴδει ἐξοδίου (ὅπως τὸν λέξ.). «Ἃ ποιητὴς εἶπεν· Πολλοὶ μορφοὶ τῶν δυμόνων· ἢ ταυτόν τι ἐπιχορεύουσι,» Πλάτ. «Φλέγ-

Ἐπι-χορηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω ἐκτὸς τῶν ὅσων ἐχορήγησα ἤδη καὶ ἄλλα, χορηγῶ τι περιπλέον (ἐκ παλαιόθεν), (ἐν γέν.) δίδω πλουσιοπαρόχως

Ἐπιχορήγημα (τὸ). τὸ χορηγούμενον ἐκ προσθήκης (ἐκτὸς τῶν χορηγηθέντων ἤδη).

Ἐπιχορήγησις, εως καὶ

Ἐπιχορηγία ας (ἡ). τὸ ἐπιχορηγεῖν ἢ ἐκ προσθήκης ἡ πλουσιοκάρποχος δωσις. 2) = Ἐπιχορήγημα.

Ἐπιχραίνω, Μ. χρανῶ, = Ἐπιχρώνυμι.

Ἐπι-χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι. (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαί τι συχνὰ ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ κατά τινος, καταχρῶμαι (ζ'. ἔχω ἐμοιβαίαν σχέσιν (οἰκειότητα, συναναστροφὴν) μετά τινος (δὲν πρέπει νὰ συγχ. τῷ Ἐπ. κίχρημι).

Ἐπι-χράω (παρτ. Ἐπέχρων καὶ πλέον οὖ), Π. (μὲ δοτ.) ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω. « Ὡς λύκοι ἄρνεσιν ἐπίχρων, » Ἰλ. Π. « Μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχρων, » Ὀδ. Β, (κοιν.) τὴν φορεωθῆναι, τὴν ἐσπενοχωρεῖσαν. (καὶ μεθ. πρὸς ἀπαρ.) « Ἀνάγκης ἦμι καὶ ἐνθάδε νεῖσθαι ἐπίχραον, » Ἀπλλν., ἠνάγκασεν ἐπικειμένη. 2) (μτγν. μὲ γεν.) ἀντὶ Ἐπιχράω, ἐγγίζω ἐπιπολαίως. « Τάων ἀκροτάτησιν ἐπεχρων χερσὶν, » Ἀπλλν.

Ἐπι-χρεμέθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ

Ἐπι-χρεματίζω, Μ. ἰσω. Χαμαιπετῶ ἐπάνω εἴς (ὅηλ. διά) τι ἢ κατώπιν ἢ ἐναντίον τινός.

Ἐπι-χρίμπτομαι, Μ. χρέμψομαι. Ξερροχαλίζομαι καὶ φτύνω ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπι-χρηστηριάζω-ῶ, Π. ήσω. Χρηστηριάζω-τῶ (Προφητεύω) περί τινος ἢ μετά τι.

Ἐπι-χρίμπτω, Μ. χρίμψω, Π. Κλίνω καὶ ἀκουμπῶ τι ἐπάνω εἰς, ἐπιχρίζω, πλησιάζω, (παρβλ. Ἐγχρίμπτω).

Ἐπίχρισις, εως (ἡ). τὸ ἐπιχρίειν, ἐπάλειψις.

Ἐπίχρισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐπίχρισιν, ἀλοιφὴ κτλ.

Ἐπίχριστος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος ἀπὸ ἐπάνω, πασαλειμμένος, [ἐκ τοῦ

Ἐπιχρίω, Μ. χρίσω. Ἀλείφω τι ἀπὸ ἐπάνω, πασαλείφω.

Ἐπιχρὸ καὶ

Ἐπίχροια (ἡ). χρωματισμὸς ἐπιπόλαιος, τὸ φαινόμενον (τὸ ἐξωτερικὸν) χρῶμα.

Ἐπι-χρονίζω, Μ. ἰσω. Πελυκαιρίζω, Γερνῶ) ἐπάνω εἴς τι, γίνομαι-

Ἐπιχρόνιος καὶ

Ἐπίχρονος (ὁ, ἡ). διαρκὴς πολυκαιρινός.

Ἐπίχρους (ὁ, ἡ). χρωματισμένος ἐπιπολαίως.

Ἐπίχρυσος (ὁ, ἡ). χρυσωμένος ἀπὸ ἐπάνω, σκεπασμένος (Ἰουρκ. καπλαδισμένος) μὲ μάλαγμα, μαλαγματοκαπνισμένος, (συνεκδ.) πλούσιος.

Ἐπι-χρυσόω-ῶ, Μ. ώσω. Χρυσόνω ἀπὸ ἐπάνω, καπλαδίζω μὲ μάλαγμα, μαλαγματοκαπνίζω.

Ἐπιχρύσωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μαλαγματοκάπνισμα.

Ἐπι-χρώζω, Μ. χρώσω καὶ

Ἐπι-χρωματίζω, Μ. ἰσω καὶ

Ἐπι-χρώννυμι, Μ. χρώσω. Βάφω (Χωγιατίζω τι) ἐπιπολαίως, ἀλείφω μὲ βαφήν.

Ἐπίχρωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ βαφῆς ἐπάλειψις, χρωματισμὸς ἐπιπόλαιος.

Ἐπίχυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν χυλὸν (θρεπτικὴν οὐσίαν), (οὕτω Διώρθ. τινές τὸ Ἐπίχολος).

Ἐπίχυμα (τὸ) πᾶν ὅ,τι χύνεται ἐπάνω εἴς τι, (ἴδε καὶ τ. δὲ) παρ' Ἰατρ. = Ὑπόχυμα.

Ἐπίχυσις, εως (ἡ). τὸ ἐπιχεῖν, χύσιμον ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ ἐπάνω ἀπὸ κέρασμα· σήκωμα κατηριοῦ εἰς ὑγείαν τινός (ὅθ. « Ἐπίχυσιν λαμβάνω τινός, » Πλ., = Ἐπιχέομαι). 2) μτφ. (συμφορὰ (χυμῶν καὶ μετφ. πλήθους), ἐπισώρευσις. (Ἰατρ.) πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν, (παρβλ. Ὑπόχυσις. 3) (συνεκδ.) ἀγγεῖον πρὸς ἐπίχυσιν, (Τουρκ.) (ἀπρίατ. « Ἐλαιηρὰ—, » Ἀξ., (παρβλ. Κατάχυσις).

Ἐπιχυτέον, θετ. τοῦ Ἐπιχέω.

Ἐπιχύτης, ου (ὁ), = Ἐπίχυσις (3).

Ἐπίχυτος (ὁ, ἡ). χυμένος ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ ἐπάνω ἀπὸ, περιχυμένος, (ὅθ. ‖. οὐσ.) εἶδος πλακοῦντος, (παρβλ. Ἔγχυτος). 2) εἶδος νομίσματος χρυσοῦ (καὶ ὅχ. χαραχτοῦ).

Ἐπι-χωλαίνω, Μ. ανῶ. Κλίμαι-

Ἐπίχωλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι χωλός.

Ἐπίχωμα (τὸ). σωρὸς χώματος, ὄχθος κατασκευαστός, πρόχωμα κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἐπι-χώννυμι, Μ. χώσω. Ἐπισωρεύω (Κάμνω σωρὸν ἀπὸ) χῶμα ἐπάνω εἴς τι, σκεπάζω μὲ σωρὸν χώματος.

Ἐπι-χώομαι, Μ. χώσομαι, Π. θυμώνω μὲ ὑπερβολὴν διά τι.

Ἐπι-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐν ὅ'.) Ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· συγχωρῶ· παραχωρῶ. 2) ὑπάγω (προχωρῶ) πρὸς· ἐφορμῶ. « Ἐκέλευσε προβαλέσθαι τὰ ὅπλα καὶ ἐπιχωρῆσαι ὅλην τὴν φάλαγγα, » Ξεν.

Ἐπιχώρησις, εως (ἡ). συγχώρησις· παραχώρησις.

Ἐπι-χωρίαζω, Μ. άσω. Εὑρίσκομαι (διατρίβω) συνήθως εἴς τινα τόπον (ἐπὶ πραγμ. τρόπ.) συνηθίζομαι. (μὲ δοτ.) « Ἐπιχωριάζω Ἀθήναζε, » Πλάτ. (παρβλ. Ἐπιδημέω). « Ἐπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασι, » Ακ. « Τὸ πάθος ἐπιχωριάζει τῇ νήσῳ, » Στρ. « Οὐ τῆς ἀρχαίας (Ἀττικῆς γλώσσης), ἀλλὰ τῆς κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ἐπιχωριαζούσης, » Δ. Ἁλ. « Ταφαῖς ἐξηλλαγμέναις ἐπιχωριάζουσι, » Διοδ., συνηθίζουν νὰ ἐνταφιάζουν τοὺς νεκροὺς των μὲ ἕνα τρόπον παράξενον. « Ἅτε δὴ βάρβαρος καὶ τὸ προπετὲς ἐπιχωριάζων, » Ἀγαθ. (καὶ πθ.) « Σπανίως ἐπιχωριάζεται, » Ἀρστ., συνειθίζει νὰ γίνεται, [ἐκ τοῦ

Ἐπιχώριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἐργαζόμενος ἢ συνηθιζόμενος εἰς τὴν χώραν (εἰς τὸν τόπον), ἴδιος τοῦ τόπου, ἐγχώριος.

Ἐπιχωρίως, ἐπίρ. Κατὰ τὸν ἐπιχώριον τρόπον, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου.

Ἐπίχωσις [ἐπιχώννυμι], εως (ἡ). ἐπισώρευσις χώματος· κατασκευὴ προχώματος κτλ.

Ἐπι-ψαίρω, Μ. ψαρῶ, Π. ξύνω (σγουράνω) τι ἐπιπολαίως ἐν ᾧ περνῶ ἀπὸ ἐπάνω του. « Ἐπιψαίρειν κῦμα, » Ὑπερ.

Ἐπι-ψεκάζω, = Ἐπιψεκάζω.

Ἐπιψάλιον (τὸ). ἡ ἀλυσίδα ἢ ἐπ. κρατεῖ τὸν χαλινὸν ὑπὸ τὴν σιαγόνα τοῦ ἵππου.

Ἐπι-ψάλλω, Μ. ψαλῶ. Ἐγγίζω ἐπιπολαίως τὰς χορδὰς μουσικοῦ ὀργάνου παίζω κιθάραν κτλ. καὶ τραγῳδῶ.

Ἐπίψαλμος (ὁ). εἶδος μουσικῆς πραναχρώσεως.

†Ἐπι-ψαυδᾶν, ἐπίρ. Ἀκροθιγῶς, ἐπιπολαίως, (γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐπιλιβδην).

Ἐπι-ψαυσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπι-ψαύω, Μ. ψαύσω. (μὲ γεν. ἢ σπανιότ.) Ἐγγίζω τι ἐπιπολαίως. « Ὡς τ' ὀλίγον περ ἐπιψαίεις κραπίδεσσιν, » Ὀθ., μετέχει ὀλίγον τι φρονήσεως.

Ἐπι-ψάω-ῶ, Μ. ψήσω. Κατὰ ἰόνα ἐγγίζω ἐπιπολαίως.

Ἐπι-ψέγω, Μ. ψέξω. Μέμφομαι (Κατηγορῶ) προσέτι ἢ περί τινος.

Ἐπι-ψεκάζω, Μ. άσω. Κύνω τι ἐν εἴδει ψιλῆς βροχῆς ἐπάνω εἰς, ραντίζω, ψεκαλίζω.

Ἐπίψεκτος (ὁ, ἡ), = Ἐπίμεμπτος.

Ἐπιψέλιον (τὸ), = Ἐπ. ψάλιον.

Ἐπι-ψελλίζω, Μ. ίσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑποψελλίζω.

Ἐπι-ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι, Π. (μὲ δοτ.) ψεύδομαι ἐπὶ πᾶσιν ἢ περὶ (ἢ ἐνώπιον) τινος προσθέτω ψευδῶς.

Ἐπίψημα (τὸ). κάθε τι ὄψιον μὲ ψῆγμα (ξύσμα, ρίνισμα).

Ἐπι-ψηλαφάω-ῶ, Μ. ήσω. Ψηλαφῶ (Πασπατεύω) τι ἐπιπολαίως.

Ἐπι-ψηφίζω, Μ. ίσω. Προτείνω (Καθιστῶ βάλλω) τι εἰς ψηφηφορίαν. « Πρῶτον μὲν οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς καὶ ὁ ταύτ' ἐπιψηφίζων ἐπιστάτης ἠρώτων, ᾗ διαχειροτονίαν εἰδέναι ὅτῳ δοκεῖ δωρεὰ; ἄξιος ἡ βουλὴ βεβουλεῦσθαι, » Ξεν. « Ὁ μὲν Φ., παρεγγράψας, ὁ δ' ἐπιψηφίσας, Δημοσθένης, » Αἰσχ. 2) ‖ ἐπικυρόνω (ἀποφασίζω) τι διὰ τῆς ψήφου μου. « Οὐδέν πώποτε ὁ δῆμος, ὅ,τι μὴ προβουλεύσειεν, ἡ βουλὴ, οὔτ' ἐπέκρινεν οὔτ' ἐπεψήφισε, » Δ. Ἁλ. (καὶ συχνότ. μσ.) « Οἱ δὲ Ἀθην. ἐπεψηφίσαντο ἁλῶναι αὐτὸν χιλίαις καταλεξασθαι, » Ξεν. « Ἀμφοῖν κατακούσασαι, θατέρῳ τὴν νίκην ἐπεψηφίσαντο, » Ἀξ.

Ἐπιψήφισις, εως (ἡ). ἡ περί τινος ψηφηφορία. 2) ἡ διὰ ψηφηφορίας ἐπικύρωσις.

Ἐπι-ψιθυρίζω, Μ. ίσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑποψιθυρίζω.

Ἐπι-ψιμυθιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω ἀπὸ ἐπάνω μὲ ψιμύθιον, φυκιασιόνω.

Ἐπίψογος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) ψογερός. Ἄξιος ψόγου (μομφῆς, κατηγορίας), ἐπιμεμπτος.

Ἐπι-ψοφέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω κρότον ἐπάνω εἰς (ὅηλ. ἐν ᾧ γίνεται ἡ λέγεται) τι.

Ἐπιψόφησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπιψόφις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Ἐπι-ψύχω, Μ. ψύξω, Π. (μὲ αἰτ.) φυσῶν δροσίζω.

Ἐπι-ψωμίζω, Μ. ίσω. Ταγίζω (Βάλλων τὸ ψωμὶ κτλ. ἀπὸ βουκκαν-βουκκαν εἰς τὸ στόμα).

Ἐπιωγή (ἡ), Π. [ἐπι, ἰωγή]. μέρος εἰς τὸ παράλιον ὅπου τὰ πλοῖα καταφεύγουν ἕνα προφυλαχθῶν ἀπὸ τὸν ἄνεμον, καραβοστάσι.

Ἐπιὼν, οὖσα, ὄν, μτχ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπὶ, εἶμι).

Ἐπλάγχθην, πθ. ἀορ. ά. τοῦ Πλάζω.

Ἔπλαξα, Δ. ἀντὶ Ἔπληξα, ἀορ. τοῦ Πλήσ-

σω ἡ 2) τοῦ Πλάσσω (Θκρ. ΚΔ'. 107).
Ἔπλασσα, Π. ἀντὶ Ἔπλασα, ἀόρ. τοῦ Πλάσσω.
Ἔπλε, Ἔπλεο ἢ Ἔπλευ, Ἔπλετο, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἔπελε, Ἔπέλου, Ἔπέλετο, γ', ἐν. πρσ. ταῦ παρτ. ἢ ἀόρ. τῆς ὁρς. τοῦ Πέλω, Πέλομαι.
Ἐπλήγην, πθ. ἀόρ. 6'. ταῦ Πλήσσω.
Ἔπλητο, Π. ἀντὶ Ἐπέπλητο, ὑπερσ. ταῦ Πίλνημαι.
Ἐπλήσθην, πθ. καὶ
Ἔπλησα, ἐνεργ. ἀόρ. ταῦ Πίμπλημι.
Ἐπόγδοος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων τὸ ὅλον καὶ Σν ὄγδοον τοῦ ὅλου, (δηλ.) ἐννέα ὄγδοα. ▪ Δένεσμα—, ▪ Σδ', ἐπὶ τοῦ ὑπ. πληρόνεται ὡς διάφορον τὸ ἓν ὄγδοον τοῦ κεφαλαίου, (δηλ.) 12 ½ τοῖς 100, (παρβλ. Ἐπίτριτος).
Ἔπογκος (ὁ, ἡ). βαρυφορτωμένος, (ἐπὶ γυν.) ἔγκυος.
Ἐπογκόω-ῶ, Μ. ώσω. Φουσκόνω (κυρ. ἢ μενμ.).
Ἐπ-ογμεύω, Μ. εύσω, Π. σχηματίζω ὄγμον (αὐλακιάν). ▪ Κύκλον—, ▪ Τρυφιόδ., διαγράφω.
Ἐπόγμιος (ὁ, ἡ), Π. ἔφορος τῶν ὄγμων (τῶν αὐλακιῶν ταῦ γεωργίου), προστάτης τῆς γεωργίας, (ἐπίθ. τῆς Δήμητρος).
Ἐπόδια (τὰ), Ἰων. ἀντὶ Ἐφόδια.
Ἐποδιάζω, Ἰων. ἀντὶ Ἐφοδιάζω.
Ἐποδυνάομαι-ῶμαι, Μ. ηθήσομαι. Πονῶ (λυποῦμαι) διά τι.
Ἐπόδυνος (ὁ, ἡ), = Ἐπώδυνος.
Ἐποδύρομαι, Μ. υροῦμαι. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) Θρηνῶ (θρηνολογῶ) περί τινος.
Ἐποιδάκει, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐφοιδάκει, γ', ἐν. πρσ. ταῦ ὑπερσ. τοῦ Ἐφοδόω, (ἄλλ. διορθ. Ἐποδήγει).
Ἐποζω, Μ. οζήσω. Θρωμῶ.
Ἐποίγω, Μ. οίξω, Π. (τὸ ἐνανε. τοῦ Ἀνοίγω, δηλ.) κλείω, (ἴδε Ἐπώχατο).
Ἐποιδαίνω, Μ. οιδήσω. Πρήσκομαι, φουσκόνω.
Ἐποιδαλέος, α, ον, Π. θρησμένος, φουσκωμένος.
Ἐποιδέω-ῶ, καὶ
Ἐποιδάσκω, Μ. ήσω, = Ἐποιδαίνω.
Ἐποικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ ὡς ἔποικος εἰς τόκαν τινὰ τοῦ ὑπ. ἐδιώχθησαν οἱ κάτοικοι. (μὲ δοτ.) κατοικῶ πλησίον καὶ ἐπὶ κακῷ τινος, (Θκ. ς'. 86).
Ἔποικία (ἡ). τὸ νὰ κατοικῶ τις παιδενὰ ὡς ἔποικος. ‖ (σύσ.) = Ἔπαυλις, ἐποίκιον.
Ἐποικίδιος, α, ἢ ος, ον, Π. ἀνήκων εἰς ἐὰν οἶκον, οἰκιακός.
Ἐποικίζω, Μ. ίσω. Κατοικίζω τόπον τινὰ μὲ ἐποίκους· (ἐν γέν.) κτίζω (συνοικίζω) πόλιν κτλ. πλησίον καὶ ἐπὶ κακῷ τινος. ▪ Ἀξιόμαχον πόλεν ἐποικίσαι Λακεδαιμονίοις, ▪ Παυσ., (παρβλ. Ἐπιτειχίζω).
Ἐποίκιον (τὸ). Ὑπῖτι εἰς τὴν ἐξοχήν, χωριόν, ζευγατεῖον, σεμπρόσπιτον, (παρβλ. Ἔπαυλις). 2) οἰκιακὰ σκεύη, νοικοκυριόν (ς).
Ἐποίκισις, εως (ἡ). κατοικισμὸς τόπου τινὸς ἀπὸ ἐποίκους.
Ἐποικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κτίζω (Οἰκοδομῶ) ἐπάνω εἰς· προσθέτω καὶ ἄλλην οἰκοδομὴν ἐπάνωθεν τῆς ἤδη ὑφισταμένης.
Ἐποικοδομή, ῆς καὶ
Ἐποικοδόμησις, εως (ἡ). τὸ ἐποικοδομεῖν, κτίσμον ἐπάνω εἰς, προσθήκη εἰς οἰκοδομήν, καὶ αὐτὸ τὸ ἐποικοδομηθέν.
Ἐποικονομία (ἡ). ἡ ἀνάλογος τοποθέτησις (διάταξις) τῶν ἀντικειμένων, (παρβλ. Διάθεσις).
Ἔποικος (ὁ, ἡ). ὁ ἐλθὼν ἔπειτα καὶ κατοικήσας εἰς τόπον τινά, μέτοικος, ἄποικος. (Π.) κάτοικος.
Ἐποικτείρω, Μ. ερῶ. (μὲ αἰτ.) Λυποῦμαι (Σπλαγχνίζομαι) τινα.
Ἐποκατίζω, Μ. ίσω. Κινῶ (καὶ μσ. Κινοῦμαι) εἰς οἶκτον (εἰς συμπάθειαν).
Ἐποίκτιστος καὶ Ἔποικτος (ὁ, ἡ), Π. οἰκτου ἄξιος, ἐλεεινός, ἀξιολύπητος.
Ἐποιμώζω, Μ. ωξω. (μὲ δοτ.) Κλαίω (Ἀναστενάζω, Θρηνολογῶ) διά τι.
Ἐποίνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐν καιρῷ οἰνοποσίας (ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι).
Ἔποινος (ὁ, ἡ). μεθυσμένος ἢ μέθυσος. 2) = Ἔποίνιος.
Ἐποιστέον, θετ. καὶ
Ἐποίσω, μέλλ. τοῦ Ἐπιφέρω.
Ἐποιχνέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ
Ἐποιχόμαι, Μ. οιχήσομαι, Π. ὑπάγω πεθενά, κινοῦμαι πρός ἔργον τι ἢ ἐναντίον τινός· ἐπέρχομαι, ἐφορμῶ.
Ἐποιωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Μαντεύω (Οἰωνίζομαι) τι περί τινος. (παρβλ. Ἐπιφημίζω).
Ἐποκέλλω, Μ. ελῶ. (μὲ δυτ. ἐκ ὁ',) = Ἐπικέλλω, ῥίπτω ἢ πίπτω ἔξω (εἰς τὴν ξηράν).
Ἐποκλάζω, Μ. άσω. Γονατίζω, κάθημαι ἀνακούρκουδα.
Ἐποκριάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἔχω τρυχείαν ἐπιφάνειαν.
Ἐποκριότις, εσσα, εν, Π. ταχὺς τὴν ἐπιφάνειαν.
Ἐπολβίζω, Μ. ίσω, Π. Μακαρίζω, καλοτυχίζω.
Ἔπολβος (ὁ, ἡ), Π. εὐτυχής, μακάριος.
† Ἐπόλιδς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λιγώλιος.
Ἐπολισθαίνω, Μ. ολισθήσω. (μὲ δυτ.) Γλιστρῶ (καὶ πίπτω) ἐπάνω εἰς.
Ἐπολολύζω, Μ. ύξω. Φωνάζω ἀπὸ χαρὰν (Ἀλαλάζω) ἢ ἀπὸ λύπην (Μυρολογῶ, Ξεφωνίζω) διά τι.
Ἐπ-ολοφύρομαι, Μ. υροῦμαι. (μὲ δοτ.) Κλαίω παραπονετικὰ (Θρηνολογῶ) διά τι.
Ἔπομαι (ἕκω), Μ ἑψομαι (παρ. Εἰπέμην, ἀόρ. δ'. Π. Ἐσπόμην). (μὲ δοτ.) Ἔρχομαι ἢ Ὑπάγω κατόπιν τινός, ἀκολουθῶ· συνοδεύω (συνκόχ.) ὑπακούω· (τρπ.) ἐννοῶ, καταλαμβάνω· εἶμαι σύμφωνος· ἔχω σχέσιν ἢ ἀναλογίαν μὲ· ἀνήκω, ἁρμόζω· κρακύπτω ὡς πόρισμα ἀπό τινος.
Ἐπομβρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω νὰ πέσῃ βροχὴ ῥαγδαία ἐπί τινος· (συνκόχ.) μουσκεύω, κατεβρέχω.
Ἐπόμβρησις, εως (ἡ). βρέξιμον· βροχὴ ῥαγδαία.
Ἐπομβρία (ἡ). (τὸ ἐνανε. τοῦ Ἀνομβρία, δηλ.) πολλαὶ βροχαί, πολυομβρία.
Ἐπ-ομβρίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω βροχὴν ῥαγδαίαν ἐπί τινος· βρέχω.
Ἐπόμβριος καὶ
Ἔπομβρος (ὁ, ἡ). βροχερός. ▪ Χώρα—, ▪ Θρᾳ., ἡ βρεχομένη συχνά.
Ἐπομένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.) (μὲ δοτ.) Συμφώνως· Ἀκολούθως, ἔπειτα, ἐφεξῆς.
Ἐπόμνυμι ἢ (μσ.) Ἐπόμνυμαι, Μ. ομοῦμαι (ἀόρ. Ἐπώμοσα κτλ.). Κάμνω ὅρκον (Ὁρκίζομαι) περί ἢ εἰς τὸ ὄνομά τινος, προσθέτω καὶ ὅρκον εἰς τοὺς λόγους μου, βεβαιόνω μεθ' ὅρκου. ▪ Ἀλλ' ἤτοι ἐρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι, ▪ Ἰλ. Α. 2) ὁμνύω προσέτι. ▪ Ὅταν ὀμνύωσι τὸν πατρικὸν ὅρκον, ἐπομνύουσιν ὅτι καὶ ἐς ἀνὰ πᾶν ἔτος εἰς τὴν Μεγαρικὴν ἐμβαλοῦσι, ▪ Πλ.
Ἐπομοργνυμι, Μ. ορξω. Σφουγγίζω τι (καὶ μσ. Σφουγγίζομαι) ἐπάνω εἰς, (φυσικόχ.) ἐνυετόνω.
Ἐπομφάλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπάνω ἢ ἐπάνωθεν τοῦ ὀμφαλοῦ, (ἴδ. Ἰ. οὐσ.) Ἐπομφάλιον, τὸ ἐπιγάστριον. (καὶ ἐκῤῥ.) ▪ Βάλε σάκος μέσον ἐπομφάλιον, ▪ Ἰλ. Η., ἴσα καταμεσῆς, εἰς τὸν ὀμφαλόν. 2) ὁ ἔχων ὀμφαλὸν ἢ ὡς ἂν ὀμφαλόν. ▪ Σῦκον ἐπομφάλιον, ▪ Ἐπιγρ., διὰ τὸ ὀμφαλοειδὲς τῆς κορυφῆς του.
Ἐπ-ονε-ίζω, Μ. ίσω. Ἐπικλήττω μὲ ὀνειδιστικοὺς λόγους (Ὑβρίζω κατὰ πρόσωπόν) τινα περί τινος.
Ἐπονείδιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) -ίστως. Ἄξιος ὀνειδισμοῦ, αἰσχρός.
Ἐπ-ονομάζω, Μ. άσω. Δίδω ὄνομα ἢ ἐπώνυμον εἴς τι, τὸ ὀνομάζω μὲ (τὸ ἀφιερόνω εἰς) τὸ ὄνομά τινος. ▪ Γυναῖκα ἐπονομάζειν τινί, ▪ Λξ., μνηστεύειν αὐτὴν αὐτῷ. (καὶ παθ.) ▪ Τῷ ἀρχῷ ὕβρις ἐπονομάζεται, ▪ Πλάτ., τὸ ὄνομα Ὕβρις ἀποδίεται εἰς τὴν ἐξουσίαν.
Ἐπονομασία (ἡ). τὸ ἐπονομάζειν· ἐπωνυμία, παρώνομα.
Ἐπονύμαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) -ίστως. Ὁ ἔχων ἐπωνυμίαν, χαρακτηριζόμενος δι' ἐπωνυμασίας.
Ἐποξίζω, Μ. ίσω. Ξοινίζω ὀλίγον, ἀρχινῶ νὰ ξινίζω.
Ἐποξύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὀξὺ (κοπτερόν, σουβλερόν), ἀκονίζω, (μτφορ.) ἐρεθίζω, παροξύνω, ἐπιταχύνω. ▪ Τὴν πορείαν—, ▪ Μακκαβ.
Ἔποξυς, εος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὀξύς (κοπτερός, σουβλερός, [καὶ μτφορ.] ὁρμητός). 2) ὀλίγον τι ξινὸς, ξινούτσικος.
Ἐπ-οπίζω, Μ. ίσω. καὶ (συχνότ.).
Ἐπ-οπίζομαι, Μ. ισομαι, Π. (μὲ αἰτ.) φοβοῦμαι, αἰδοῦμαι, εὐλαβοῦμαι.
Ἐπόπισθεν, ἐπίῤῥ. Π. ἀπ' ὀπίσω, (ὀρθότ. διῤῥημ. Ἐπ' ὀπισθεν).
Ἐποποιία (ἡ). ποίησις ἐπική. (συνκόχ.) ποίημα ἐπικόν.
Ἐποποικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἁρμόδιος πρὸς) ἐποποιΐαν.
Ἐποποιός (ὁ). ποιητὴς ἐπῶν (στίχων, κυρ. ἡρωϊκῶν) ἢ ἐπικοῦ ποιήματος.
† Ἐπ-οπτάνομαι, (νλγ.). Βλέπομαι, φαίνομαι.
Ἐποπτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ψήνω τι ὀλίγον (ἀπὸ πάνω μόνον).
Ἐποπτεία καὶ Ἐπόπτευσις (ἡ). ἐπιτήρησις, ἐφορία, ἐποπτασία. 2) ὁ τρίτος καὶ τελευταῖος βαθμὸς τῆς μυήσεως, (δηλ.) ἡ αὐτοψία τῶν μυστηρίων, [ἐκ τοῦ
Ἐποπτεύω, Μ. εύσω. (μὲ αἰτ.) Ἐπιβλέπω, ἐπιτηρῶ· ἐποπτεύω, ἐφορεύω. 2)

δεξιόομαι τῆς ἐποπτείας τῶν (ἐν Ἐλευσ.) μυστηρίων, (ὅθεν συνεκδ.) εἶμαι εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τῆς εὐδαιμονίας.

Ἐποπτήρ, ῆρος, Π. ἀντὶ Ἐπόπτης.

Ἐπόπτης [ἐποψόμαι], ου (ὁ). ἔφορος, ἐπιτηρητής. 2) θεατής, (ὅθεν ἰδιωτ.) ὁ ἀξιωθεὶς τῆς αὐτοψίας τῶν ἐν Ἐλευσ. μυστηρίων (θηλ. τοῦ τρίτου καὶ τελευταίου βαθμοῦ τῆς μυήσεως).

Ἐποπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἐπόπτην ἢ τὴν ἐποπτείαν.

Ἐπόπτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐπόπτης.

Ἔποπτος (ὁ, ἡ), ὁ φαινόμενος ἀπὸ παντὸς μέρους, ὁρατός, ὀφθαλμοφανής.

Ἐποπτρα (ἡ), = Ἔποπτις.

Ἐπορά-ω-ῶ, Ἰων. ἀντὶ Ἐπορόω.

Ἐποργάω-ῶ, Μ. ἤσω. Εὑρίσκομαι εἰς Κυριεύομαι ἀπὸ) ὀργασμῶν διά τι, ἐνθουσιάζομαι.

Ἐποργιάζω, Μ. άσω. Ἐκτελῶ τὰ ὄργια. (μὲ δοτ.) «Ἕως πόλεσιν ἐπεργιάζει,» Ἄνακρ., ἐπικρατεῖ, θριαμβεύει, δείχνει ὅλην του τὴν δύναμιν.

Ἐποργίζομαι, Μ. ισθήσομαι. Ὀργίζομαι διά τι.

Ἐπορέγω ᾰ (μσν.)-έγομαι, Μ. έξω, -ομαι. Ἁπλόνω τὸ χέρι μου πρὸς (συνεκδ.) δίδω (προσφέρω) παρακλέω. «Ὦ Ἀγαθοί, πορέξαθ', ὧν μυχὸς πλουτεῖ,» Ἀθ. «Τιμᾶς οὔτ' ἀφελοῦ, οὔτ' ἐπορεξόμενος,» Σβλ. 2) ἐγγίζω «Ἐπορεγομένην αὐτοῦ,» Πλάτ. 3) (μὲ γεν.) ἐπιθυμῶ πρασέτι, ἔτι μᾶλλον, ὑπερεπιθυμῶ. πιάνω. (σημαδεύων) ἐπιτυγχάνω. «Ἐπορέξατο χειρὶ νηΐου,» Ἀπλλν.

Ἐπορίω, Ἰων. ἀντὶ Ἐφορόω.

Ἐπορθιάζω, Μ. άσω, Π. = Ἐξορθιάζω, σηκόνω τι ἐπάνω ὄρθιον, ὑψόνω (κυρ. τὴν φωνήν). «Γόοις ἐπορθ.» Αἰσχλ., θρηνῶ μεγαλοφώνως, ξεφωνίζω.

Ἐπορθοβοάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ Δ. άσω, Π. = Ἐπορθιάζω. «Ἵνα Πατρὶ γόους νυχίους ἐπορθοβοάσω,» Εὐρ.

Ἐποῤῥεύσμαι, Μ. εύσομαι καὶ

Ἐποῤῥίζω, Μ. ίσω. Σηκώνομαι (ἐν γέν. Πράττω τι) πολλὰ πρωΐ.

Ἐπορθρισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σήκωμα πολλὰ πρωΐ.

‡ Ἐποφιγνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Ἐπορέγομαι, ἐπιθυμῶ.

Ἐπορίνω, Μ. νῶ, Π. διεγείρω, διερεθίζω. «Λύσσαν—,» Μανέθ.

Ἐπορκίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Ἐφορκίζω· ὁρκίζω. (ἐκκλησ.) ἐξορκίζω, (ὅθεν:

† Ἐπορκισμός (ὁ), = Ἐξορκισμός καὶ

† Ἐπορκιστής, οῦ (ὁ), = Ἐξορκιστής.

Ἐπορμέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἐφορμέω.

Ἐπόρνυμι καὶ Ἐπορνύω, Μ. όρσω, Π. (μὲ δοτ.) παρακινῶ (παροτρύνω, ἐρεθίζω [ᾠμσν. ἢ πθ.] ὁρμῶ) κατά τινος (τρπ.) διεγείρω αἴσθημά τι ἐντός τινος, ἐμπνέω. «Πῦρ σφιν ἐπῶρσ' ἄνεμον,» Ἰλ. Ε (καὶ κατάτμσ.) «Ἐπὶ δὲ Ζεὺς ὦρσεν ἀνέμοιο θύελλαν.» Ἰλ. Μ. «Ἐπὶ δ' ὦρνυε πάντας ἑταίρους,» Ὀδ. Φ. (καὶ μσ.) «Ἐπὶ δ' ὦρνυτο δῖος Ἐπειός,» Ἰλ. Ψ.

Ἔπορον, Π. τῆς Πορεύν.

Ἐπορύω, Μ. ορυσσῶ, Π. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) σκάβω τι (τινὰ ζομαι μὲ ὁρμὴν) ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός. Ἐφορμῶ.

Ἐποροφόω-ῶ, Μ. ώσω Σκεπάζω μὲ ὀροφήν, βάλλω τι ἐπάνωθέν τινος ἐν εἴδει ὀροφῆς.

Ἔπορσον, ἀόρ. ά. τῆς πρς. τοῦ Ἐπόρνυμι.

Ἐποῤῥάσσω(ττω), Μ. άξω. Σκάπτω βαθύτερον.

Ἐποργέομαι-εῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Χαρίζω ἐπάνω τινός, (συνεκδ.) καταπατῶ, ἐνυβρίζω.

Ἐποριορέχαται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἐπορέγω.

Ἔπος [ἕπτω], εος-ους (τὸ). (ἐν γέν. καὶ ἀρχ.) πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ λεχθῇ, λόγος, ὁμιλία, διήγησις, ὑπόσχεσις, συμβουλή, παραγγελία, κτλ. (μεγν.) λόγος ἔμμετρος, στίχος (κυρ. ἡρωϊκός). (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) ποίημα (κυρ. ἡρωϊκόν)· ᾠδή, γραφαί (διὰ στιχων)· ῥητόν (ἀπόφθεγμα) ποιητοῦ. «Ὡς ἔπος εἰπεῖν,» Φρσ. λόγου χάριν· σχεδόν· ἐν ἐνὶ λόγῳ. «Διόρασαι ποτέρως λέγεις τὸν ἄρχοντα, τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ,» Πλάτ. «Λευκὴν, οὐχ ὡς εἰπεῖν ἔπος, ἀλλὰ χιόνος ἐπέκεινα,» Δίλ. «Οὐδὲν πρὸς ἔπος,» Παροιμ., δὲν ἔχει νὰ κάμῃ, εἶν' ἐκτὸς τοῦ προκειμένου. «Πρὸς ἔπος,» φρσ., ἐν τῷ ἅμα. ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε. «Οὐ γὰρ τὸν ἐμὸν ὀρῶτα οὐδὲν πρὸς ἔπος οὕτως ἀνοήτως ἐκβαλῶ,» Ἀρστφ. «Ἀμ' ἔπος ἅμ' ἔργον,» φρσ., = Εἶπε καὶ ἐγένετο.

Ἐποστρωχίζω, Μ. ίσω. Παίζω ῥίπτω ὀστρακα (στρεπτόστροφα ἢ κεραμιδοκόμματα) εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης εἰς τρόπον ὥστε νὰ κάμουν κάμποσα πηδήματα πρὶν βουλιάσουν. (ὅθεν.

Ἔποστρακισμὸς (ὁ). εἶδ. παιδιᾶς, (κατ.) πετάλιδ. (ἴδε Πλάτ. Θ'. 119).

† Ἐποσχίον (τὸ). κλωδί μὲ καρπούς.

Ἐποστοτύζω(χ. Μ.), θρ.γλογῶ(μυθολογῶ) διάτι ἢ μετ' ἄλλον.

Ἐποστρύνω, Μ. υνῶ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Π. μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) παροτρύνω, παρακινῶ, ἐνθαρρύνω, διεγείρω. «Οἱ σαλπιγκταὶ ξύνοδον ἐποτρύνουν ταῖς ὁπλίταις,» Θν.

Ἐποτρύνιος, α, ον καὶ

Ἐποτρύνος (ὁ, ἡ). Π. [ἐπὶ, οὖδας]. ὁ κείμενος (ἐρριγκόμενος στηριζόμενος) ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς γῆς, (παρβλ. Ἐπιχθόνιος).

Ἐπουλίς, ίδος (ἡ). πρόξιμόν τι τῶν οὐλῶν (τῶν ὁλοτροχοειδῶν), (παρβλ. Παρουλίς).

Ἔπουλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι οὐλος (σγουρός, κατσαρός).

Ἐπουλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω (ἰατρεύω) πληγήν.

Ἐπούλωσις, εως (ἡ). κλείσιμον (ἴατρευμα) πληγῆς.

Ἐπουλωτικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν (χρησιμεύων) πρὸς ἐπούλωσιν.

Ἐπουράτιος, α, ον. Ὁ ἐπάνω ἢ πλησίον τῆς οὐρᾶς.

Ἐπουράνιος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν ἐπάνω εἰς τοὺς οὐρανούς. «Θεὸς—,» Ὀδ. Ι'.

Ἐπ-ουρέω-ῶ, Μ. ήσω ἢ ήσομαι. Κατουρῶ ἐπάνω εἰς, (ἢ ἁπλ.) κατουρῶ.

Ἐπουριάζω, Μ. άσω καὶ

Ἐπ-ουρίζω, Μ. ίσω. Πνέω οὖριος (πρίμος). κάμω νὰ κινῆται τι (καὶ ἀμτβ. κινοῦμαι) μὲ οὖριον ἄνεμον, (μεταφρ. μὲ δοτ. ἐκ θ'.) συνεργῶ πρὸς τὸν σκοπόν τινος, διευκολύνω. ‖ (ἀμτβτ.) βάλλω τὴν πρύμνην μου κατὰ τὸν ἄνεμον, (ἐπμ.) ἀρμενίζω πρύμα, (μὲ αἰτ. πρυθετ.) διευθύνομαι ἔνια πρός. «Τρέχε κατὰ τοὺς κώραικας ἐπουρίσας,» Ἅρσφ.

Ἔπουρος (ὁ, ἡ), = Οὖριος, (μεταφρ.) ἁρμόδιος (συντελεστικὸς) πρὸς τὸν σκοπόν.

Ἐπ-ουρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐπουρίζω, πλέω μὲ οὖριον ἄνεμον.

Ἐπουσιώδης, ους (ὁ, ἡ), (ἐξ ἐπίρ.) = ωδῶς. Ὁ μὴ ἐνυπάρχων φύσει ἀλλὰ προσθεμένος εἰς τὴν οὐσίαν τινός (προσ. ἠπρόγμ.)

Ἐποφείλω, Μ. οφειλήσω καὶ ὀφλήσω Χρεωστῶ πρόσθ., μένω χρεώστης (ἢ καταδικάζομαι) ἀκόμη καὶ διά.

Ἐποφείλω (χ. Μ.), Π. αὐξάνω τι ἔτι μᾶλλον, ἐπαυξάνω.

Ἐποφθαλμέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐποφθαλμιάζω (άω-ῶ), Μ. άσω καὶ

Ἐποφθαλμίζω, Μ. ίσω, (μὲ δοτ.) Ῥίπτω (Προσηλόνω) τὸ βλέμμα μου ἐπάνω εἴς τι (κυρ. μὲ φθόνον ἢ ἐπιθυμίαν). (κοιν.) βάλλω ἢ ἔχω εἰς τὸ μάτι, ματιάζω.

Ἐποφθάλμιος (ὁ, ἡ), ὁ πλησίον ἢ ἐπάνω τοῦ ὀφθαλμοῦ. ‖ (οὐσ.) «Ἐποφθάλμια,» Γαλ., τὰ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν μέρη.

Ἐποφλισκάνω, Μ. οφλήσω, = Ἐποφείλω.

Ἐποφρύδιον (τὸ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐπισκύνιον.

Ἐποχετεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐποχετεύω, Μ. εύσω. Κάμνω νὰ τρέχῃ ὑγρόν τι δι' ὀχετοῦ ἢ ὡς δι' ὀχετοῦ πρός. «Τοῖς ἄνθεσιν ὕδωρ—,» Ἀγγ. (καὶ μτφ.) «Ἐποχετευσάμενος ἐκ τῆς θείας ἔρωτος,» Ἀχιλλ.

Ἐπ-οχεύω, Ν. εύσω. Βοχεύω (Καβαλικεύω) πάλιν, ξαναβατεύω.

Ἐποχέω-ῶ, Μ. ήσω. (σπντ. μτβτ.) Ἐκθέζω τι (καὶ συνηθέστ. πθ. ἢ μσ. Κάθημαι) ἐπάνω εἰς ἢ ὡς εἰς ὄχημα. (μὲ δοτ.) «Ὕδατι ἐποχεῖται ἡ γῆ,» Φίλ.

Ἐποχή (ἡ). τὸ ἐπέχειν, κράτημα ἀπίσω ἐμπόδισμα, σταμάτισμα. (φιλοσοφ.) ἐπιφύλαξις τῆς κρίσεως, ἀμφιβολία· (ἰατρικ.) ἡ κατάστασις τῶν οὐρανίων σωμάτων εἰς ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν στιγμήν. (χρονολογ.) ἀρχὴ χρονικῆς περιόδου προσδιοριζομένη ὅτ' ἀξιολόγου τινὸς συμβάντος. (ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑποχή).

Ἐποχθίδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) ἐπάνω εἰς ὄχθην.

Ἐπ-οχθίζω, Μ. ίσω, Π. (μὲ δοτ.) στενάζω (λυποῦμαι, ἀδημονῶ) περί τινος.

Ἐποχλεύς [ἐπὶ, ὄχλος], έως (ὁ). τὸ ξύλον ἢ σίδηρον ὅπως βάλλουν εἰς τοὺς τροχοὺς τῆς ἁμάξης ἵνα ἐμποδίζουν τὴν ὁρμήν των εἰς τὸν κατήφορον, (ἄλλ.) τροχοπέδη.

† Ἐποχμάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ἐποχέω (κρατῶ, σταματῶ) ἢ Ἐποχετεύω, καβαλικεύω, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπαχμάζω).

† Ἐποχμεύω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐποχμεύω.

Ἔποχον (τὸ). ἡ ζώνη (χαλ. ἔγγλα) τοῦ σαμαριοῦ ἢ τῆς σέλλας, (Τουρκ.) τὸ καλάνι τοῦ ἄλογου κτλ. (ἐν γέν.) σέλλα, (Ξεν. Ἱππ.).

Ἔποχος (ὁ, ἡ), [ἐπὶ, ἔχω]. ὁ φερόμενος ἢ καθήμενος ἐπάνω εἰς (ἢ ὡς, εἰς) ὄχημα.

(μὲ γεν. ἢ δοτ.) « Νηὸς (« Ἄρμασιν) ἔποχ., « Αἰσχλ. 2) ὁ κρατούμενος (ἢ γυμνασμένος εἰς τὸ νὰ κρατῆται) σφιχτὰ ἐπὶ τοῦ ὀχήματός του, (ὀθ. συνδυ.) στερεός, ἀμετακίνητος, μόνιμος· (τρπ.) σταθερός, ἐπίμονος, ἀμετάθετος, (ὀθ. τὸ συγκρ. Ἐποχώτερος). 3) ὁ σηκώνων ἢ δυνάμενος νὰ σηκώνῃ τι ἐπάνω του, χρησιμεύων ἀντὶ (ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἠμπορεῖ νὰ σταθῇ τι ὡς ἐπ') ὀχήματος. « Ποταμὸς ναυσὶν ἔποχος, « Πλ. (καὶ τρπ.) « Λόγος μανίας ἔποχος, « Εὐρ., ἐμφαίνων (ὑπαγορευόμενος ἀπὸ) μανίαν.

Ἐποχυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὀχυρώτερον, τὸ ὀχυρώνω ἔτι μᾶλλον.

Ἔποψ [ὄνμ.], οπος (ὁ). εἶδ. πτηνοῦ, (κοιν.) τσαλαπετεινὸς ἢ πούπος. (ἴδε καὶ τροπίζω).

Ἐποψάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Τρώγω τι ὡς περισφάγιον (ὄψον) μαζὶ μὲ τὸ ψωμί.

Ἔποψε, ἐπίρ. (ἀντὶ) Ἐπ' ὀψέ, πολλὰ ἀργά (βραδύ).

Ἐπόψημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι τρώγει τις μὲ τὸ ψωμί, προσφάγιον.

Ἐπόψησις, εως (ἡ). τὸ νὰ τρώγῃ τις ἐπόψημα (προσφάγιον). 2) = Ἐπόψημα.

Ἐποψία (ἡ), = Ἔψησις. 2) θηλ. τοῦ Ἐπόψιος.

Ἐποψίδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων (ἐσθιόμενος ὡς) ἐπόψημα.

Ἐπόψιος (ὁ, ἡ), Π. ἐπιδεκτικὸς ἐπόψεως, ὁρατός.

Ἐπόψιος (ὁ, ἡ), Π. ἀξιοθέατος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπόψιος. 3) = Ἐπόπτης ἐπιτηρητής, ἔφορος. « Ζεὺς (« Ἀπόλλων) —, « Καλλ.

Ἔπωψις, εως (ἡ). θέα, (Γαλλ.) vue. « Εἶεν ἐν ἐπίψει ἀλλήλαις αἱ πόλεις, « Στρ., φαίνονται ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην.

Ἐπόψομαι, μελλ. τοῦ Ἐφοράω.

Ἐπράθην, πθ. ὁρ. ἀ. τοῦ Πιπράσκω.

Ἔπραθον, Π. ὁρ. β΄. τοῦ Πέρθω.

Ἔπρεσεν, Π. (σπανιότ.) ἀντὶ Ἔπρησεν, ὁρ. β΄. τοῦ Πρήθω.

Ἔπρηξα, Ἰων. ἀντὶ Ἔπραξα, ὁρ. τοῦ Πράσσω.

Ἔπρησα, ἐνεργ. καὶ

Ἐπρήσθην, πθ. ὁρ. ἀ. τοῦ Πρήθω.

Ἐπρίσθην, πθ. ὁρ. ἀ. τοῦ Πρίω.

Ἰπρίω, β΄. ἐν. προσ. τοῦ μα. ὁρ. τοῦ Πρίαμαι.

Ἑπτά (οἱ, αἱ, τὰ), (ἀριθμ.) ἄκλ. (7) συνηθ. καὶ μάλιστα εἰς τὴν Π. Γρφ, ἀντὶ τοῦ) πολλά, δυσκολομέτρητα, (ἴδε Ἑπταπλασίως, καὶ π.χ. Ἑκατὸν καὶ Ἑνιέα).

†Ἑπταβασίλειον (τὸ). εἶδ. μύρου. (νομίζεται ἐσφαλμ.)

Ἑπτάβιβλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος εἰς) ἑπτὰ βιβλίους.

Ἑπταβόειος (ὁ, ἡ), Π. συγκείμενος ἀπὸ ἑπτὰ ἀλλεπαλλήλως ἐπιτεθειμένα βοδοτόμαρα (ἴδε Βοῦς).

Ἑπτάβοιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀξίζων ἑπτὰ βόας (ζῶα ἢ νομίσματα), ἴδε βοῦς. 2) (σπανιότ.) ἀντὶ Ἑπταβόειος.

Ἑπτάγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑπτὰ γλώσσας (φωνάς, χορδάς). « Φόρμιγξ —, « Πίνδ.

Ἑπταγράμματος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἑπτὰ γράμματα (π. χ. Σάραπις).

Ἑπτάγωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 γωνίας. ‖ (οὐσ.) Ἑπτάγωνα (τὰ), εἶδ. μουσ. ὀργάνου.

Ἑπταδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 δακτ. ἑκτασιν.

Ἑπτάδουλος (ὁ, ἡ). ἑπτὰ φορεῖς (δηλ. ὅλως διόλου, αὐτάχρημα ἢ, ἐκ προγόνων) δοῦλος, (παρβλ. Δουλεκδουλος).

Ἑπτάδραγμος (ὁ, ἡ), ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων 7 δραχμάς.

Ἑπτάδρομος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (περατούμενος εἰς) ἑπτὰ δρόμους. Ὁ δόλιχος ἑπτάδρομος· τρεῖς γὰρ καμπτῆρας εἶχε, καὶ τὸ καμπτῆρος ἥμισυ, « Τζ.

Ἑπτάδυμος (ὁ, ἡ), = Ἑπταπλάσιος.

Ἑπταέτης, ου (ὁ) καὶ

Ἑπταετής, έος ἢ ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 7 ἔτη, (ἴδε Δεκαετής). ‖ (τὸ οὐδ.) Ἑπτάετες, ἐπίρ. ἑπτὰ ἔτη (κατὰ συνέχειαν), εἰς διάστημα 7 ἐτῶν.

Ἑπταετία (ἡ). διάστημα 7 ἐτῶν.

Ἑπταέτις, ίδος (ἡ). θηλ. τοῦ Ἑπταέτης.

Ἑπτάζωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 ζώνας (κυκλους).

Ἑπταήμερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 7 ἡμέρας, ἑπτὰ ἡμερῶν (ἡλικίας).

Ἑπταῖος, α, ον. Ὁ γενόμενος ἢ πραττόμενος εἰς 7 ἡμέρας· ἑπτὰ ἡμερῶν.

Ἑπταικαίδεκα (οἱ, αἱ, τὰ), (ἀριθμ.) ἄκλ. (17), δεκαεπτά.

Ἑπταικαιδεκαετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα 17 ἐτῶν.

Ἑπταικαιδεκαέτης, ου (ὁ), καὶ

Ἑπταικαιδεκαετής, ους ἢ έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 17 ἔτη· 17 ἐτῶν, (ἴδε Δεκαέτης).

Ἑπτακαιδεκάκις, ἐπίρ. 17 φοράς.

Ἑπτακαιδεκάπηχυς, εως (ὁ, ἡ). 17 πηχῶν.

Ἑπτακαιδεκάπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 17 ποδῶν ἔκτασιν.

Ἑπτακαιδεκατάῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πραττόμενος εἰς 17 ἡμέρας· 17 ἡμερῶν.

Ἑπτακαιδέκατος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς ἢ μετ' ἄλλων 16, δέκατος ἑβδομος.

Ἑπτακαιδεκέτης, ου, (ὁ), = Ἑπτακαιδεκαέτης.

Ἑπτακαιτεσσαρεσσαέτης, ου, (ὁ) καὶ

Ἑπτακαιτεσσαρεσσαετής, ους ἢ έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 27 ἔτη, 27 ἐτῶν.

Ἑπτακαιτεσσαρεσσαπλάσιος, α ἢ ος, ον. 27 φοραῖς τόσος.

Ἑπτακαιτεσσαρεσσέτης, ου (ὁ), = Ἑπτακαιτεσσαρεσσαέτης.

Ἑπτακάτιοι, αι, α, Δ. ἀντὶ Ἑπτακόσιοι.

Ἑπτάκαυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 καυλούς (κλαδιά, κατσάνια).

Ἑπτακέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 κεφαλάς.

Ἑπτάκις, ἐπίρ. Ἑπτὰ φοραῖς.

Ἑπτακισμύριοι, αι, α. Ἑπτὰ μυριάδες, (70,000).

Ἑπτακισχίλιοι, αι, α. Ἑπτὰ χιλιάδες.

Ἑπτάκλινος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ χωρῶν 7 κλίνας.

Ἑπτακόρυμβος (ὁ, ἡ). ἑπτάλοφος, ἑπτακόρυφος, (Νικ. χων.).

Ἑπτακόσιοι, αι, α. (ἀριθμ.) 700.

Ἑπτακοσιοπλασιάκις, ἐπίρ. 700 φοραὶ τόσον.

Ἑπτακοσιοστὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 699

Ἑπτάκτιν, ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) 7 ἀκτῖνας.

Ἑπτάκτυπος (ὁ, ἡ), Π. = Ἑπτάφωνος. Ἑπτάχορδος.

Ἑπτάκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων 7 κύκλους· ὁ συντελούμενος εἰς 7 κυκλοφορίας.

Ἑπτάκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 7 κῶλα (μέλη ἢ στίχους).

Ἑπτάλογχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (συγκροτούμενος ἀπὸ) 7 λόγχας (δηλ. 7 στρατεύματα).

Ἑπτάλοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων, συγκείμενος ἀπὸ) 7 λόφους, (ἴδε λοφος).

Ἑπτάλυχνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων συγκείμενος ἀπὸ) 7 λύχνους ἢ φυτίλια, ἑπτάφωτος.

Ἑπτάμετρος (ὁ, ἡ), = Ἑπταπλάσιος.

Ἑπτάμην, μσ. ὁρ. β΄. τοῦ Ἵπταμαι.

Ἑπταμηνιαῖος, α, ον. Ὁ διαρκῶν (ἢ γινόμενος, ἢ πράττων τι εἰς) 7 μῆνας, ἑπτὰ μηνῶν, ἑπταμηνίτικος.

Ἑπτάμηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 7 μῆνας, ἑπτὰ μηνῶν, ἑπταμηνίτικος, (ἴδε Ἐξάμηνος).

Ἑπταμήτωρ, ορος (ἡ), Π. μήτηρ 7 τέκνων.

Ἑπτάμιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 7 μίτους (νήματα ἢ γαρδάς).

Ἑπταμοῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων 7 μνᾶς.

Ἑπταμόρων (τὸ). τὸ ἑβδομον μέρος τινὸς πράγματος.

Ἑπτάμυξος (ὁ, ἡ). (λύχνος) μὲ 7 φυτίλια (μύξας).

Ἑπτάμυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων 7 μυχοὺς (κρυψιῶνας, καταλύματα, κοίτας).

Ἔπταξαν, Δ. ἀντὶ Ἔπηξαν, ὁρ. τοῦ Πήγνυμι.

Ἑπταπάλαιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 παλαιστῶν (σπιθαμῶν) ἔκτασιν.

Ἑπτάπεκτος (ὁ, ἡ), [ἑπτά, πέκω]. ὁ κατρουθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ κουρευθῇ ἑπτὰ (δηλ. πολλαῖς) φοραῖς, μαλλιαρός.

Ἑπταπέλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 πελέθρων ἔκτασιν, ὑπερμήκης.

Ἑπτάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ἑπτὰ πηχῶν.

Ἑπταπλασιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι ἑπταπλάσιον ἢ (ἄλλ.) Γίνομαι ἢ Εἶμαι ἑπταπλάσιος.

Ἑπταπλάσιος, α, ον καὶ

Ἑπταπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). ἑπτὰ φοραῖς τόσος.

Ἑπταπλασίως, ἐπίρ. Ἑπτὰ φοραῖς τόσον, (συνηθ.) πολὺ περισσότερον. « Ἠκκαύσατε τὴν κάμινον ἑπταπλασίως, « Γρ.

Ἑπτάπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 πλευράς.

Ἑπταπλόος — οῦς (ὁ, ἡ), = Ἑπταπλάσιος.

Ἑπταποδία, ας (ἡ), Π. = Ἑπτάπους

Ἑπτάπολις, εως (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ συγκροτούμενος ἀπὸ) 7 πόλεις.

Ἑπτάπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑπτὰ πόρους (περάσματα, δρόμους, [ἐπὶ ποτ.] ἐκβολὰς στόμα ο).

Ἑπτάπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 ποδῶν ἔκτασιν.

Ἑπτάπυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑπτὰ πύλας.

Ἑπτάπυργος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 πύργους.

Ἔπταρον, ὁρ. β΄. τοῦ Πτάρνυμαι

Ἑπτάβροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑπτὰ ῥοὰς (ἐκβολάς, στόματα). ■ Ποταμός—, ■ Αἰσχλ.

Ἑπτάς, άδος (ἡ). τὸ ἀρχ. οὐσ. τοῦ 7 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 7 μονάδων (προσ. ἢ πραγμ.). 3) = Ἑβδομὰς (ἡμερῶν), Ἀρχτ.

Ἑπτάσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) 7 σημεῖα (χαρακτῆρας σχήματα).

Ἑπταστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑπτὰ σταδίων ἔκτασιν.

Ἑπτάστερος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ 7 ἀστέρας.

Ἑπτάστοιχος, ον ἡ

Ἑπταστοιχής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ συγκείμενος ἀπὸ 7 στοίχους (στειραῖς, ἁράβαις), (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἑπταστειχής).

Ἑπτάστολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συγκροτούμενος ἀπὸ 7 στολους (στρατεύματα), (ἡ ἐσφαλμ, ἀντὶ

Ἑπτάστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 στόματα (ἐκβολὰς ἢ θύρας). ■ Ἠχώ—, ■ Νόνν.

Ἑπτατάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων 7 τάλαντα.

Ἑπτατειχής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὠχυρωμένος μὲ) 7 τείχη (πύργους, φρούρια).

Ἑπτατο, γ'. ἐν. προσ τοῦ ἀορ. β'. τοῦ ἑπτάμαι.

Ἑπτάτοκος (ὁ, ἡ). ἡ τεχθεῖσα μὲ ἑξ ἄλλους ἀδελφούς.

Ἑπτάτονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἑπτὰ τόνους (φωνὰς, χορδάς).

Ἑπταφαής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἑπτάφωτος.

Ἑπτάφθογγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἑπτάφωνος.

Ἑπτάφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων συγκείμενος ἀπὸ 7 φύλλα.

Ἑπτάφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐκπέμπων) ἑπτὰ φωνάς, ἀηδόνων ἑπτάκις τὸν αὐτὸν ἦχον. ■ Στοά—, ■ Λκ.

Ἑπτάφωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λάμπων μὲ) ἑπτὰ φῶτα. ■ Λυχνία—, ■ Γρ. ■ Ζώνη—, ■ Ὀρφ., ἢ καταστερισμένη, μὲ ἑπτὰ ἄστρα.

Ἕπταχα καὶ

Ἑπταχῇ, ἐπίρ. Π. εἰς 7 μέρη (μερίδια). ἑπτάκις τόσον.

Ἑπτάχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑπτὰ χορδάς. ■ Λύρα—, ■ Λξ.

Ἑπταχῶς, ἐπίρ. Κατὰ ἑπτὰ τρόπους.

Ἑπτέτης, ου (ὁ), = Ἑπταέτης.

Ἑπτέτις, ιδος (ἡ), Ἑπταέτις.

Ἑπτήμερος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἑπταήμερος.

Ἑπτήρης, εος (ὁ, ἡ). (κυρ. ναῦς) μὲ ἑπτὰ σειραῖς κωπῶν ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).

Ἑπτηχὼς, εῖα, ὸς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Πτήσσω.

Ἑπτοίηθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ

Ἑπτοήθησαν, γ'. πλθ. προσ. τοῦ Π. ἀορ. ά. τοῦ Πτοέω.

Ἑπτοργύιας (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἑπτόργυιος, ὁ ἔχων 7 ὀργυιῶν ἔκτασιν.

Ἑπτώροφος (ὁ, ἡ). οἶκος μὲ 7 ὀροφὰς (πατώματα), ἑπτάπατος.

Ἕπυδρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἔφυδρος.

Ἐπυθόμην, ἀόρ. β'. τοῦ Πυνθάνομαι.

Ἐπύλλιον (τὸ), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ Ἔπος, λογάκι, τραγουδάκι, ποιημάτιον κτλ.

(Ἔπω), ἄχρ. θεματ. (τοῦ ὑπ. εὔχρ. Π. μὲν μόνον τὸ πλθ. Ἔσπομαι, καὶ τὰ σύνθετα Ἐνέπω, Ἀπενέπω λογοτραφ. δὲ ὁ ἀόρ. Εἶπα καὶ Εἶπον). Ἴδε λέγω καὶ σημ.

Ἔπω, Μ. ἑψῶ (παρατ. Εἶπον, ἀορ. Ἔσπασα), Π. (μὲ αἰτ. πράθετ.) καταγινομαι ἐξ ὅτου, (λογοτραφ. εὔχρ. μόνον τὰ σύνθ. Διέπω καὶ Περιέπω καὶ τὸ μσ. Ἕπομαι, ἴδε ταῦτα).

Ἑπωάζω, Μ. ἀσω. Κάθημαι (καθὼς ἡ κλῶσσα) ἐπάνω εἰς τὰ ὠά, κλωσσῶ.

Ἐπώασις, εως (ἡ) καὶ

Ἐπωασμὸς (ὁ). τὸ ἐπωάζειν, κλώσσημα.

Ἐπωαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἰδίωμα (συνήθειαν) νὰ ἐπωάζῃ. ■ Ὄρνις ἐπωαστικωτέρα, ■ Ἀριστ., καλλιτέρα εἰς τὸ νὰ κλωσσᾷ.

Ἐπωβελία (ἡ). πρόστιμον ἑνὸς ὀβολοῦ εἰς τὴν ἀραγμὴν (δηλ.) τοῦ ἑκτου τῆς ὅλης ποσότητος.

Ἐπωδή (ἡ), [ἐπᾴδω]. γήτευμα (διὰ ψαλμῳδίας) (τρπ.) θελκτικὴ (κολακευτικὴ) ὁμιλία. 2) = Ἐπῳδὸς (ἡ).

Ἐπώδης [ἐπάζω], εος (ὁ, ἡ). δυσώδης.

Ἐπῳδικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐπῳδὴν ἢ τὸν ἐπῳδόν. ||. Ἐπῳδικὰ (ἐνν. μέλη ἢ ἔπη), τὰ ἔχοντα ἐπῳδόν.

†Ἐπωδίνω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπ' ὠδίνω.

Ἐπῴδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἐπῳδή (2).

Ἐπῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐπᾴδων (ἰατρεύων δι' ἐπῳδῶν) κτλ., (ὀθ. || . οὐσ.) ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος γητεύων τὰ νοσήματα. ■ Νοσῶν νοσοῦντι ἐπῳδός, ■ Π.νδ. 2) (παθ.) ὁ ἐπᾳδόμενος (ἐπιφωνούμενος) ἐπάνω εἰς ἢ διά τι. ■ Μορφῆς ἐπῳδὸν τῆς ἐμῆς, ■ Εὐρ., ἐπώνυμον, ἐπιφώνημα. ||. (οὐσ.) ὁ ἐκ διαλειμμάτων ἐπαναλαμβανόμενος εἰς ποίημά τι ἢ ᾠδὴν ἐμβόλιμος στίχος, (Γαλλ.) refrain. ■ Τὸν κανόνα ἁπάσης ἀσωτείας ἐπῳδόν, ■ Πλ. 3) (ἡθ.) τὸ τρίτον μέρος τῶν λυρικῶν ποιημάτων μετὰ τέλος ἑκάστης στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς. 4) εἶδ. λυρικοῦ ποιήματος συγκειμένου ἐναλλὰξ ἀπὸ μεγαλητέρους καὶ μικροτέρους στίχους (ὁ Ὁράτιος ἔγραψε τοιαῦτα κατὰ μίμησιν τοῦ Ἀρχιλόχου).

Ἐπωδινία (ἡ). πόνος δριμύτατος, [ἐκ τοῦ

Ἐπώδυνος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (ἢ πρυξενούμενος ἀπὸ) μεγάλην ὀδύνην, πολλὰ ὀδυνηρός.

Ἐπωδύνως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐπώδυνον. ■ Ἐπωδ. ἔχω Ἱππηρ., πονῶ.

Ἐπώζω (χ. Μ.), Κωμ. (μὲ θοτ.) = Ἐποδύρομαι, θρηνῶ (ἀναστενάζω) διά τι, ἐλεεινολογῶ.

Ἐπῴζω, σπνσε. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Ἐπωΐζω.

Ἐπωθέω-ῶ, Μ. ἐπωθήσω ἢ ἐπώσω. Σκώπτω (ἐσυντῶ) τι πρὸς, [καὶ ἑλλ. ἢ ἀμετβτ.] χαντῶντας χώνομαι παυθενά, παρεισδύω, ἐπεισέρχομαι.

Ἐπωθίζω, Μ. ἰσω, = Ἐπωθέω.

†Ἐπωΐζω, Μ. ἴσω, = Ἐπωάζω.

Ἐπωκλίς, ίδος (ὁ, ἡ), ὑπόξυνος.

Ἐπωκύω, Μ. υνῶ, = Ἐπιταχύνω.

Ἐπωλένιος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπὶ ὠλένῃ] τὸν ὀπ. κρατεῖ (στηρίζει) εἰς εἰς τὰς ἀγκάλας τυ.

Ἐπωμαδίος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὀπ. σηκόνει εἰς εἰς τοὺς ὤμους του.

Ἐπωμαδὸν, ἐπίρ. Π. ἐπάνω εἰς τὸν ὦμον. ■ Ἐπωμαδὸν πεσόντες ἐπωμαδὸν ἄχθος ἀείρειν, ■ Γρηγ.

Ἐπωμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἐπωμὶς.

Ἐπωμίζομαι, Μ. ἰσομαι. Παίρνω (Σηκώνω) εἰς τοὺς ὤμους μου.

Ἐπώμιον (τὸ). τὸ ἐπὶ τῶν ὤμων φορούμενον, ὠμοφόριον, (κυρ. οὐδ. τοῦ –

Ἐπώμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τῶν ὤμων. ■ Ἐπωμίους αὐτοὺς ἀναλαβών, ■ Εὐς.

Ἐπωμὶς, ίδος (ἡ). τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ὤμου (ὅπου συνάπτεται μὲ τὴν ὠμοπλάτην), (συνκόχ.) ὁ ὦμος, (καὶ κατ' ἔκτ.) τὸ ὀπισθεν τοῦ λαιμοῦ, ὁ σβέρκος· (μτγν.) τὰ ἀνώτατον μέρος τοῦ πλοίου καὶ διαφόρων ἄλλων πραγμάτων. 2) εἶδ. φορέματος γυναικ. μὲ μανίκια, (ἀντιθ. τῷ Ἐξωμίς).

Ἐπωμοσία (ἡ), [ἐπόμνυμι]. τὸ νὰ κάμνῃ τις ὅρκον περὶ ἢ εἰς τὸ ὄνομά τινος, ἢ δι' ὅρκου ἐπιβεβαίωσις, (παρβλ. Ἐξωμοσία).

Ἐπώμοσις, εως (ἡ). τὸ ἐπόμνυσθαι, = Ἐπωμοσία.

Ἐπώμοτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βεβαιόνων τι δι' ὅρκου, ὡρκισμένος, ἔνορκος. ■ Οὐκ ἐπώμοτοι.. ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν; Σοφ. 2) εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ὀμνύει τις. ■ Ζεύς—, ■ Σοφ.

Ἐπών, οὖσα, όν, μτχ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπὶ, εἰμί).

Ἐπώνιον (τὸ), (ἐνν. τέλος) τὸ πληρωνόμενον διὰ τὰς εἰς τὴν ἀγορὰν γινομένας πωλήσεις. 2) τὸ διδόμενον ἐκ προσθήκης ὑπὸ τοῦ πωλητοῦ εἰς τὸν ἀγοραστήν, (παρβλ. Ἐπίμετρον).

Ἐπωνυμία (ἡ). τὸ ἐκτὸς τοῦ καθαυτὸ ὀνόματος ἄλλο ὄνομα, ἐπίθετον, παρανῶμι. ■ Ἐπωνυμίαν Ἀλεξάνδρῳ Μαργίτην ἐτίθετο, ■ Αἰσχ. ■ Πέλοπα τὴν ἐπωνυμίαν τῆς χώρας (τῆς Πελοποννήσου) ἐπηλύτην ὄντα, ὅμως σχεδόν, ■ Θκ.

Ἐπωνύμιος, ■ ή ος, ον, Π. ἀντὶ

Ἐπώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ λαβὼν τὸ ὄνομά του (ὀνομασθεὶς) ἀπό τινος αἰτίας, εἰς τὸν ὁπ. ἐφημόσθη τὸ ὄνομά τινος (προσ. ἢ πράγμ.). (μὲ γεν.) ■ Κάδμου ἐπώνυμος πόλις, ■ Πλ., ἡ Καδμεία, αἱ Θῆβαι. ■ Ἄρει δ' ἔθυον, ἔνθεν ἐστ' ἐπώνυμος.. Πάγος Ἄρειος, ■ Αἰσχλ. ■ Βουλόμενος ἓν γε τοῦτο ἔργον ἐπώνυμον αὐτοῦ γενέσθαι, Πλ. (καὶ μὲ δοτ.) ■ Ἑορτὴ πηγνυμένοις κλισίησιν ἐπώνυμος, ■ Νόνν., ἡ τῆς Σκηνοπηγίας. (καὶ ἐπιρρηματικῶς) ■ Ἀλκυόνην καλέουσιν ἐπώνυμον, Ἰλ. 1. ■ Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστιν ἐπώνυμον, ■ Ὀδ. Η. ■ Τῷ δ' Ὀδυσεὺς ὄνομ' ἔχω ἐπώνυμον, ■ Ὀδ. Τ. (ὀθ. || . οὐσ.) Ἐπώνυμον (τὸ), ἡ ἐπωνυμία, τὸ ἐπίθετον, τὸ παρανῶμι. (παρβλ. Φερώνυμος). 2) ὁ δίδων τὸ ὄνομά του εἴς τι, ἀπὸ τοῦ ὁπ. ἐπονομάζεται τι. ■ Τοῦ τῆς Ῥώμης ἐπωνύμου Ῥωμύλου, ■ Ἀθ. (ὀθ. εἰς τὰς Ἀθήν.) ■ Ἄρχων ἐπώνυμος, ■ Ῥτρ., εἰς τῶν ἐννέα ἀπὸ τοῦ ὁπ. ὠνομάζετο τὸ ἔτος. ■ Ἀρχή—, ■ Ῥτρ., τὸ ἀξίωμά των. (εἰς δὲ τὴν Ῥωμ.) ■ Ἀρχαὶ ἐπώνυμοι, ■ Ἱστορ., ἡ ὑπατεία. ■ Ἥρωες ἐπώνυμοι, ■ (ἐξ ἁπλ.) ■ Ἐπώνυμοι, ■ Ῥτρ. ἀπὸ τῶν ὁπ. ὠνομάσθησαν αἱ δέκα φυλαὶ τῶν Ἀθην.

Ἐπωνύμως, ἐπίρ. (μὲ δοτ.) Ἀπὸ τοῦδε ὁ-

ματος (Σύμφωνα μὲ τὸ ὄνομά) τινος.
Ἐπωπάω-ῶ καὶ Ἐπωπάζω, Μ. άσω, Π. [ἐπί, ὤψ]. ἐποπτεύω, ἐπιβλέπω, ἐφορῶ, ἐπιτηρῶ.
Ἐπωπή (ἡ), Π. ἀντὶ Ἔποψις, (συνεκδ.) τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁποίου δύναταί τις νὰ ἐποπτεύσῃ, σκοπιά, (παρβλ. Περιωπή). 2) διάστημα, ἔκτασις μεγάλη, πεδιὰς κλπ.
† Ἐπώπτης, ου (ὁ), ἀντὶ Ἐπόπτης, ἔφορος, ἐπιτηρητής, ἐπιστάτης, (ὕθ.
† Ἐπῶπτις, ιδος ἡ ἰδὶς (ἡ). ἐπιστάτρια, θεράπαινα, (ἄλλ. γραφ.
Ἐπωπίς [ἐποιμαι], ίδος (ἡ), Π. (σπυτ.), ἀκόλουθος.
† Ἐπωριάζω, Μ. άσω. Φροντίζω, ἐννοιάζομαι, δὲν ἀδιαφορῶ. (ἀντιθ. τῷ Ἐξωριάζω).
Ἐπωρεφία (ἡ). τὸ ἐπάνω τῆς ὀροφῆς (;).
Ἐπῶρας, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. καὶ
Ἐπῶρτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐπόρνυμι.
Ἐπωρύω ἢ Ἐπωρύομαι, Μ. ύσομαι. Οὐρλιάζω [Γαβγίζω] περί ἢ κατά τινος.
Ἔπωσις [ἐπωθέω], τως (ἡ). σπρώξιμον (κούντημα) πρὸς, (ὕθ.
† Ἐπωστρίς, ίδος (ἡ). ἡ βοηθοῦσα εἰς τὸ ἀναίβασμα. (παρβλ. Ἀλεμαχίς).
Ἐπωτειλεω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπουλόω.
Ἔπωτις [ἐπί, οὖς ὠτός], ίδος (ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ἐν εἴδει ὠτίων προσηρμοσμένα εἰς τὰς πρῴρας τῶν πλοίων ξύλα διὰ πρίθεσιν τῆς ὀμαίρας ἢ ἀσφάλειαν. « Οἱ δ' ἐπωτίδων ἄγκυραν ἐξανῆπτον, « Εὐρ.
Ἐπωφέλεια (ἡ). χρησίμευσις (συνεργία) πρός τι, [ἐκ τοῦ
Ἐπωφελέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὠφελῶ (Χρησιμεύω, Συνεργῶ) πρός, δίδω χεῖρα βοηθείας, Ἐπαρκῶ. (τὸ δὲ τοῦ Σιφ. Οἰδ. Μ. 540: ἐξηγ. ἀντὶ Ὤφελον).
Ἐπωφέλημα (τό). βοήθημα πρόχειρον.
Ἐπωφελής, ές (ὁ, ἡ). ὠφελιμος.
Ἐπωφελία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπωφέλεια.
Ἐπωφέλιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπωφελής.
Ἐπωφελῶς, ἐπίρ. Χρησίμως, ὠφελίμως.
Ἔπῳχατο, Π. Ἰων. ἢ Αἰολ. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐπέχω. « Πύλαι ἐπῳχατο, « Ἰλ. Μ. ἦσαν κλεισμέναι. (ἄλλ. γραφ. Ἐπῴχατο ὡς ἐκ τοῦ Ἐποίγω).
Ἐπῳχετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐποίχομαι.
Ἔπωχρος (ὁ, ἡ). χλωμός, ὕπωχρος.
(Ἔρα), ας (ἡ), (ἔχρ. σωζόμενον δὲ εἰς τὸ Λατ. terra). ἡ γῆ, (ὕθ. Ἔραζε, ἐπίρ. Π. εἰς τὴν γῆν, κατὰ γῆς).
Ἐράασθε, Π. ἀντὶ Ἠράσθε, δ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ
Ἔραμαι, Μ. ἐράσομαι (ἀόρ. Ἠρασάμην), Π. ἀντὶ Ἐράω, ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ. (μὲ γεν.) « Πολίμου ἔραται, Ἰλ. Ι. (ἢ με ἀπαρ.) « Πλουτεῖν (« Δείδειν) ἔραμαι, « Ἐπιγρ., Ὑπόθ.
Ἐρανάρχης, ου (ὁ). ὁ ἐπιστάτης τῆς συναθροίσεως τοῦ ἐράνου, ὁ πρῶτος τῶν ἐρανιζόντων.
Ἐρανέμπολος (ὁ). ὁ ἐμπορευόμενος δι' ἐράνου (Ἰταλ. μὲ ἀκτοπλοΐαν). 2) ὁ ζῶν ἐξ ἐράνων.
Ἐρανίζω, Μ. ίσω. Συνάζω ἔρανον (συνεισφοράν), (ἐνίοτε) συνεισφέρω. (μὲ αἰτ.) « Τοὺς ἄλλους ἐράνιζε, « Ἀρτ. (καὶ μσ.) « Αὐγὰς ἀναγινώσκοντες ἠρανίζοντο, « αὐτ., ἐμάζωναν χρήματα. (ἢ πθ.) « Ὑπὲρ τῶν φίλων ἐρανισθέντα, « αὐτ. οἱ φίλοι του ἔκαμαν ὑπὲρ αὐτοῦ ἔρανον.
Ἐρανικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἔρανον.
† Ἐράνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔρανος, ὅ,τι δίδει ἕκαστος τῶν συνεισφερόντων εἰς ἔρανον.
Ἐρανισις εως (ἡ) καὶ
Ἐρανισμὸς (ὁ). τὸ ἐρανίζειν, σύναξις ἢ συνεισφορὰ ἐράνου. (συνεκδ.) τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐράνου, ἡ συναχθεῖσα διὰ συνεισφορᾶς ποσότης.
Ἐρανιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐρανίζων (συνάζων, ἢ [συχνότ.] συνεισφέρων εἰς) ἔρανον, μέτοχος συμποσίου δι' ἐράνου. (ἐν γέν.) συνεταῖρος.
Ἐρανίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐρανιστής.
Ἐραννός, ἡ, όν, Π. ἐράσμιος, τερπνός, ἀξιέραστος.
Ἔρανος (ὁ), [ἐράω;]. συνεισφορά (κυρ. διὰ συμποσίου). (ὕθ. ἀρχ.) συμποσιον (ἐξ ἐράνου (Ἀγγλ.) πικνικ (ἐν γέν.) συνεισφορά (μάλιστα ὑπὲρ πτωχῶν φίλων), (Τουρκ.) ριφενές. (τρπ.) εὐγνωμοσύνη. (συνεκδ.) ἑταιρία ἰδιωτῶν συνεισφερόντων πρὸς ἕνα ὁποιονδήποτε σκοπόν.
Ἔρασθε, Δ. ἀντὶ Ἔραζε.
Ἐρασίμολπος (ὁ, ἡ), Π. [ἔραμαι, μελπή] ὁ ἀγαπῶν τὰς ᾠδὰς (τὴν μουσικήν) ἢ τοῦ ὁπ. αἱ ᾠδαὶ εἶναι ἐράσμιαι (τερπναί).
Ἐρασιπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὡραῖα (ἀξιέραστα) μαλλιά.
Ἐρασίπτερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὡραῖα (ἀξιέραστα) πτερά.
Ἐρασιχρηματία (ἡ). ἔρως χρημάτων, φιλοχρηματία, [ἐκ τοῦ
Ἐρασιχρήματος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μὲ ὑπερβολὴν τὰ χρήματα.
Ἐράσμιος, α ἢ ος, ον. Ἀξιαγάπητος, ἀξιέραστος.
Ἔρασσαι, Π. ἀντὶ Ἔρασαι, δ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁριστ. καὶ
Ἐρασσάμην, Π. ἀντὶ Ἠρασάμην, μσ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἔραμαι.
Ἐραστεύω, Μ. εύσω, Π. (μὲ γεν.) εἶμαι ἐραστὴς τινος, ἀγαπῶ.
Ἐραστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐρῶν, ἀγαπῶν περιπαθῶς τι, ἀγαπητικός.
Ἐραστὲς, ἡ, όν, = Ἐρατός, ἀγαπητός.
Ἐραστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐραστής, ἀγαπητική.
Ἐρατεινός, ἡ, όν, Π. = Ἐράσμιος, τερπνός.
Ἐράτης, ου (ὁ), σπν. ἀντὶ Ἐραστής. « Θανάτου—, « Ἀρετ.
Ἐρατίζω, Μ. ίσω, Π. (μὲ γεν.) = Ἔραμαι, ἐπιθυμῶ.
Ἐρατοπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐρασιπλόκαμος.
Ἐρατὸς, ἡ, όν, Π. ἀγαπητὸς, ἐπιθυμητὸς, ἀξιέραστος· τερπνός.
Ἐρατόχρους-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀξιέραστον (ὡραῖον) χρῶμα ἢ χρῶτα.
Ἐρατὺς, ύος (ἡ), Π. Ἰων. ἐρασμιότης (Γαλλ.) amabilité.
Ἐρατύω, Δ. Π. ἀντὶ Ἐρετύω.
Ἐρατῶπις, ιδος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα ὡραῖον (ἀξιέραστον) βλέμμα ἢ ὄψιν, (συγχ. τῷ Ἐρωῶπις).
Ἐράω-ῶ [ἔρος], Μ. ἐρασθήσομαι (ἀόρ. Ἠρασθην. καὶ τὸ θετ. Ἐραστέον). Ἀγαπῶ ἐρωτικῶς (περιπαθῶς), ὑπεραγαπῶ, εἶμαι ἐρωτευμένος· ἐπιθυμῶ μὲ ὑπερβολήν, ὑπερεπιθυμῶ. (μὲ γεν.) « Ἀρῆγμα δὲ τερπνότατον, τοῦτις ἐρᾷ τὸ τυχεῖν, « Θγν. « Μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δῶρων ἐρᾷ, « Στβ. (καὶ μσ.) « Ἴχους ἠράσθη, « Θκρ. « Εὐθὺς ἐκ παιδὸς ἐρασθεὶς τοῦ ὠμοῦ γενέσθαι, « Ξεν. (καὶ πθ. μτχ.) « Ἐρώμενος (ὁ) καὶ Ἐρωμένη (ἡ), (ἀντιθ.) ἀγαπητικός, -κή.
(Ἐράω-ῶ), ἄχρ. θέμ. (συγγ. τῷ Ῥέω καὶ εὔχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ. Ἀπεράω, Ἐξεράω, Μετεράω, κτλ.)
† Ἐργᾷ, Γρφ. ἀντὶ Ἐργάσῃ, δ'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἐργάζομαι.
Ἐργάδης, εος (ὁ), εὔχρ. μόνον εἰς τὸ πλθ.) ἀντὶ Ἐργάτης, ὀκλαυτὴς, ἡμερομισθιάρης, [ἐκ τοῦ
Ἐργάζομαι [Ἔργον], Μ. άσομαι (παρτ. Εἰργαζόμην, ἀόρ. Εἰργασάμην, πρκ. μσ. ἡ πθ. Εἴργασμαι, ἀόρ. πθ. καὶ μσ. Εἰργάσθην). Δουλεύω (κυρ. τὴν γῆν ἢ τέχνην τινά). γεωργῶ, καλλιεργῶ, (ἐν γέν.) φθειρω, κατασκευάζω. (μὲ αἰτ.) « Γῆν (« Τέχνας. « Ἐπιστήμας) ἐργάζεσθαι, « Ξεν. « Θάλατταν ἐργάζεσθαι, « Αἰξ. « Ὅπλα ἐργάζεσθαι, « Ἡρωδ. « Ὅπλα οἷς χρυσὸν ἐργάζετο, « Ὀδ. Γ. (καὶ χ. πτ.) « Ἐργάζου, « Ἡσ. « Ἕως μὲν ἂν ὁρῶσιν αὐτοὺς ἡδῶντας καὶ δυναμένους ἐργάζεσθαι.... ἐπειδὰν δὲ ἀδυνάτους αἴσθωνται ὄντας ἐργάζεσθαι διὰ τὸ γῆρας, « Ξεν. « Οὐ πρὶν ἂν φάγῃ καλῶς, ὅμοια ᾗ βιῶς ἐργάτης ἐργάζεται, « Σοφ. (ᾗ πθ.) « Εἰργασμένη γῆ, « Θρ. « Ἀγάλματα εἰργασμένα, « Ἡρωδ. « Ἐκ πέτρας εἰργασμένος, « Αἰσχλ. « Καὶ ἐργασθὲν (τὸ σ.λ. φεον), ἄσηπτον ἦδη διαμένει, « Θρρ.
2) παρέχομαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐργαζόμενος, ἐμπορεύομαι, κερδίζω. « Ἐργασάμενος χρήματα μεγάλα, « Ἡρ. « Πρὶν ἄξια τῆς τροφῆς ἐργάζεσθαι, « Ξεν. « Οὕτως ἂν ὀλίγα ἐργάζοιτο ὥστε μὴ λαμβάνειν τὰ ἀρκοῦντα, « αὐτ. (καὶ μὲ δοτ.) « Ἐργάζεσθαι τῷ σώματι, Δημ., ἐπὶ τῶν παρευρισκομένων. (καὶ τρπ.) « Τὰ τῶν ἄλλων κακὰ ἐργάζεται, « αὐτ. (καὶ χ. πτ.) « Τοὺς ἐργαζομένους ἥρωτα πόσα βούλονται αὐτῷ ἐργάζεσθαι, « Ἀρστ., τοὺς ἐμπόρους. « Χρήματα ἐργαζόμενα, « Αἰξ., τὰ ἐνεργά, τὰ διὰ τοκισμοῦ ἢ ἄλλως πολλαπλασιαζόμενα. 3) (ἐν γέν.) κάμνω, (καὶ (διαστ.) πράττω, ἐνεργῶ, κατορθώνω, (κακ.) κάμνω δουλειάν. « Οὐδὲν φαίνεται κοινῇ ἐργασαμένη ἡ Ἑλλάς, « Θκ. « Πολὺν μετὰ ἀγαθῶν εἰργασμένην, « Ξεν. « Οὐδὲν ἄλλο κακὸν ἐργασάμενος ἐν τῇ πόλει, « αὐτ. « Ἐργάζεσθαι εὐεξίαν τῷ σώματι, « αὐτ. (ὕθ. Χ. πτ.) « Τὸ χρῆμ' ἐργάζεται, « Ἀρχιλ., βιάζει, κατεπείγει. (ᾗ πθ.) Τοιαῦτα εἰργασται, « Λσ. Τὰ πρωθεν εἰργασμένα, « Ἡρ. (ᾗ ἑλλ.) « Ἐπ' εἰργασμένοις, « Φρσ., ἀφ' οὗ τελείωσεν ἡ ὑπόθεσις. « Τροφὴ εἰργασμένη. « Αἰξ., ἡ χωνευμένη.
Ἐργάθω (παρτ. Ἔργαθον ἢ Ἐργαθον), Π. ἀντὶ Εἴργω, (ἴδε Ἀπείργω).
Ἐργαλεῖον καὶ (Ἰων. Ἐργαλήϊον. (τὸ). ὄργανον, σύνεργον. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ἔρ-

γον. » Καὶ πᾶσα ἡ κατασκευὴ ξ πάντα τὰ ἐργαλεῖα καὶ οἱ πάσσαλοι τῆς αὐλῆς χαλκοῖ, » Γρφ.

Ἐργάνη (ἡ), Π. ἡ ἐργαζομένη, ἐργάτις (ἐπίθ. τῆς Ἀθην.).

Ἔργανον (τὸ), = Ἐργαλεῖον, ὄργανον.

Ἐργαξῇ, Δ. ἀντὶ Ἐργάσῃ, β΄. ἑν. προσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἐργάζομαι.

Ἐργασείω (χ. Μ.), Π. ἐπιθυμῶ (ἔχω διάθεσιν ἢ σκοπὸν) νὰ ἐργασθῶ (νὰ πράξω τι).

Ἐργασία (ἡ). τὸ ἐργάζεσθαι, δουλειά, ἔργον εἰς τὸ ὁπ. ἀσχολεῖται τις, τέχνη, ἐπιτήδευμα, ἐργοχείρον. » Πάσης ἄμεινον ἐργασίας, » Ἐπιχ. » Τὰς ἐν τῷ ὑπαίθρῳ ἐργασίας, » Ξεν. » Διὸς ἐργασίαν ἀπηλλάχθαι ἀπ' αὐτοῦ,» Εὐαγγέλ., (Λατ.) *da operam*, (κοιν.) κάμε τὸ δουλειάν, κάμε κάθε τρόπον. 2) βούλευμα, φθειρσιμον, κατασκευή, καλλιέργεια. » Ἡ ἐργασία τῆς γῆς, » Ξεν. » Ἡ τῆς ἐσθῆτος ἐκ τῶν ἑῴων ἐργασία, » αὐτ. » Ἡ τῆς τροφῆς ἐργασία, » Ἀρστ., ἡ γώνευσις. 3) ὁ τρόπος (ἡ τέχνη) τῆς κατασκευῆς. (Γαλλ.) le style. » Ἑρμαῖ λίθινοι, ... ἡ τετράγωνος ἐργασία, » Θκ. » Τρόπος δὲ τῆς ἐργασίας ὁ Αἰγινητῶν καλούμενος, » Παυσ. » Ἀγάλματα ἐργασίας Ἀττικῆς, » αὐτ. » Τοῦ ναοῦ Δωρικὸς ἐὼν ἡ ἐργασία, » αὐτ. » Τετμημένον ἐκεῖνο εἶναι ἀπὸ τῆς ἐργασίας, » Λέ. 4) πορισμός, κέρδος, ἐμπορία. » Τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων καὶ ἐργασίας ἕνεκα γρωμένων αὐταῖς, » Ξεν. 5) (σκν.) συντεχνία, (Γουρκ.) ἐσνάφι. » Ἀπὸ τῆς τῶν βαφέων ἐργασίας, » Ἱππ.

Ἐργάσιμος (ὑ, ή), τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ἐργασθῇ, ἐπιδεκτικὸς ἐργασίας. » Χώρα —, » Ὑπὲρ ἡ γεωργήσιμος. » Ξύλα ἐργάσιμα. » Γυναῖκες ἐργάσιμοι, » Ἀρτεμδ., αἱ δημόσιαι πόρναι. » Ἡμέρα —, » Αἰ., ἡ καθημερινή. » Τὸ ἐργάσιμον, » Ἀπκ., ἀντὶ Οἱ ἐργάται.

Ἐργαστέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐργάζομαι.

Ἐργαστὴρ (ὁ), = Ἐργάτης.

Ἐργαστηριακός, ή, όν. Ὁ ἔχων (δικαίωμα εἰς) ἐργαστήριον, τεχνίτης, ἐργαστηριάρης.

Ἐργαστηριάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς (ἐπιστάτης) ἐργαστηρίου.

Ἐργαστήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐργάζονται τεχνῖται, ἐργαστάσιον, (Ἰταλ.) φάμπρικα, (συνεκδ.) ὡς τεχν. ὀρ.) σύστημα τεχνιτῶν ἀκολουθούντων διαιρετικῶς ἢ ἐκ συμφώνου τὸν αὐτὸν τῆς ἐργασίας τρόπον (Γαλλ.) école. » Τὸν Ὀνατᾶν.. οὐδενὸς ὕστερον θήσομεν τῶν ἀπὸ Δαιδάλου τε ξ ἐργαστηρίου τοῦ Ἀττικοῦ, » Παυσ. » Ὁπόσαι ἀνέκ' ἐργαστηρίου κάθωνται,» Ἀμ., = Πορνεῖον. » Πειρατικὸν—, » Ἡλ., συμμορία, (κυρ. οὐδ. τοῦ-

Ἐργαστήριος, α, ον, Ἐργαστικός, κατορθωτικός. » Πόθου καὶ διαλλαγῆς ἐργαστήριον φάρμακον, » Σχλ.

Ἐργαστὴς, οῦ (ὁ). ἐργάτης, δουλευτής· φιλέργος.

Ἐργαστικός, ή, όν, Ποιητικός, κατορθωτικός, κατεργαστικός. » Τὸ τῆς τροφῆς ἐργαστικόν, » Ἀρστ. 2) = Ἐργατικός, φιλέργος, φιλόπονος, ἐνεργός, ὁραστήριος. » Ὀξύτερός τε ἢ ἐργαστικώτερος,» Ἱππκρ. 3) (ὡς οὐσ.) ἀντὶ Ἐργάτης. » Τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν ἐργαστικῶν,» Πλθ.

Ἐργαστῖναι (σ!), (ὀνομάζοντο εἰς τὰς Ἀθήν.) αἱ ἐργαζόμεναι τὸν ἱερὸν πέπλον τῆς Ἀθηνᾶς παρθένοι.

Ἐργάτα, ας (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Ἐργάτης.

Ἐργατεία (ἡ), = Ἐργασία, [ἐκ τοῦ

Ἐργατεύω καὶ (μσ.) Ἐργατεύομαι, Μ. εὔσω, -σομαι. Ἐργάζομαι, δουλεύω (κατασκευάζω) τὸ ὡς ἐργάτης.

Ἐργάτης, ου (ὁ), (ἐπίθ. μὲ γεν.) = Ἐργαστικός, κατορθωτικός. » Τῶν πολεμικῶν—, » Ξεν. » Ὁ γλίχων πέψεως ἐργάτης, » Γεωπον. » Ἄξιος ὁ ἐργάτης τῆς τροφῆς αὐτοῦ, » Γρφ. 2) (χ πτ.) φιλέργος, (καιν.) ἄνθρωπος τῆς δουλειᾶς, ὁραστήριος. » Εἰ καὶ πᾶσαι εἶησαν αὐτόθι αἱ γυναῖκες οὕτως ἐργάτιδες, » Ὑπ. » Γλῶσσαν μὲν ἄργόν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν,» Σοφ. 3) (ὡς οὐσ.) ὁ ἐργαζόμενος (κυρ. εἰς ἀγρὸν ἐπὶ μισθῷ), (κοιν.) ἀργάτης, θαλασσιτὴς, ἡμερομισθάρτης. » Ἐπειδὰν πολλοὶ ἐργάται γένωνται, πολλοὶ φανοῦνται ξ οἱ μισθωσάμενοι, » Ξεν. » Βιὸς —, » Ἐτυμλ. » Τυνὴ —, » Εὐξ., ἡ ἐνμισία πόρνη. 4) εἶδ. μηχανῆς (χυδ.) μπετζεργάτης, (Γαλλ.) cabestan.

Ἐργατήσιος, α ἢ ος, ον, = Ἐργάσιμος, γεωργήσιμος.

Ἐργατικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἁρμόδιος δι') ἐργάτην. » Ἐργατικὴ καὶ αὐχμηρὰ τὴν κάμην,» Ακ. 2) ἱκανὸς (ἐπιτήδειος ἢ πρόθυμος) πρὸς ἐργασίαν, δουλευτής, ὁραστήριος. » Ἐργατικώτατον τὸ τῶν μελιττῶν γένος, » Ἀρστ.

Ἐργατικῶς, ἐπιρ. Καθὼς ἁρμόζει εἰς ἐργάτην, καθὼς συνειθίζουν οἱ ἐργάται. 2) μετὰ φιλεργίας, ὁραστηρίως (;).

Ἐργατίνης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐργάτης.

Ἐργάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐργάτης, (ὡς ἐπίθ.) ἐνεργός, εἰς ἐνέργειαν.

Ἐργατοκύλινδρος (ὁ), = Ἐργάτης (3).

Ἐργατὼν, ῶνος (ὁ). τὸ μέρος ὅπου ἐκοπιῶντο οἱ ἐργάται.

Ἐργάτων, ωνος (ὁ), κατὰ τὴν διάλ. τῶν Κρητ. ἐργάτης (κυρ. σκλάβος).

Ἐργάω-ῶ, καὶ Ἐργάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Γρφ. ἀντὶ Ἐργάζομαι. » Οὐ γὰρ ἐργώντος δέκα ζεύγη βοῶν, » Ἡσ.

Ἐργάων, ωνος (ὁ), = Ἐργάτων.

Ἐργειπέκτης [ἔργον, ἐκείγω], ου (ὁ), = Ἐργοδιώκτης.

Ἐργεπιστασία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐργεπιστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Ἐργεπιστάτης, ου (ὁ). ὁ ἐπιστατῶν εἰς τὰ (δημόσια) ἔργα.

Ἔργμα (τὸ), Π. ἀντὶ Ἔργον, πρᾶξις, ἐργασία, (συγχ. τῷ

Ἕργμα (τὸ) [εἴργω], = Ἕρκος, περίφραγμα, (συνεκδ.) ἐμπόδιον, ἐμπόδισμα.

Ἔργνυμι (παρτ. Ἐέργνυν) Μ. ἕρξω, Π. ἀντὶ Εἴργω, κλείω, περικλείω.

Ἐργοδιδάσκαλος (ὁ). μαΐστωρ (πρωτομαΐστωρ) συντεχνίας.

Ἐργοδιωκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Ἐργοδιώκτης, ου (ὁ). ὁ ἀναγκάζων (ἐπιστατῶν εἰς) τοὺς ἐργάτας καὶ ἐπιταχύνων τὴν ἐργασίαν.

Ἐργοδόσιον (τὸ), Βυζ. = Ἐργοστάσιον.

Ἐργοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω εἴς τινα ἔργον τι νὰ τὸ τελειώσῃ, ξἐκ τοῦ

Ἐργοδότης, ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ δίδων (πρ. μισθώνων) εἴς τινα ἔργον, (Τουρκ.) μουστερής· (ἰδιαιτ.) ὁ παραγωγῶν ἔργου τ. εἰς ἐργολάβον. 2, = Ἐργολάβος ἢ Ἐργοδιώκτης.

Ἐργολάβεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐργολαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναλαμβάνω ἐπὶ μισθῷ ἔργον τι (νὰ τὸ τελειώσω), (καιν.) τὸ ἐπαίρνω ἐπάνω μου (συνεκδ.) πράττω τι ἵνα κερδίσω, κερδοσκοπῶ, ἐμπορεύομαι (κυρ. καὶ μεταφ.).

Ἐργολάβια (ἡ), = Ἐργολάβεια, [ἐκ τοῦ

Ἐργολάβος (ὁ). ὁ ἀναλαμβάνων μὲ συμφωνίαν καὶ ἐπὶ μισθῷ ἔργον τι· καρδιοσκόπος· (Ῥητ.) συκοφάντης ἢ δόλιος δικηγόρος.

Ἐργολήπτης, ου (ὁ), = Ἐργολάβος.

Ἔργον (τὸ), [ἔρδω], (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ κάμῃ τις, τὸ ἀντικείμενον ἢ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας, δουλειά· ἐργόχειρον, πρᾶξις, ὑπόθεσις· ἀσχολία· ἐπιχείρησις· κατόρθωμα (μάλιστα πολεμικόν). » Σὸν ἔργον (ἐνν. ἐστὶ), » » Οὐδὲν λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἔστ' ἢν μή τι καὶ μασῶνται, » αὐτ. Αἰσχλ. Ἀρσφ. » Ἱερέως σὸν ἔργον δῦε τοῖς θεοῖς, » Ἀρσφ. » Ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ, » Ἰλ. Α » Τὸ ἔργον ἑκάστης πράξεως, » Πλάτ., τὸ ἀποτέλεσμα. » Εἰ μή τις, ἔργον ποιησάμενος, » Πλάτ., (καιν.) νὰ τὸ κάμῃ δουλειάν. » Οὐδὲν ἔργον ἑστάναι,» Ἀρσφ., δὲν γίνεται δουλειὰ μὲ (δὲν ὠφελεῖ τίποτε) τὸ στάσιμον. » Τῶν πρότερον ἔργων μέγιστον ἐπράχθη τὰ Μηδικόν,» Θκ. » Τὸ ἐν Πλαταιαῖς ἔργον, » Πλάτ. » Πυρὸς (» Μαχαίρας » Χειμῶνος) ἔργον ἐγένετο, » Ἡλ. Συν. ἐνάη, ἐσφάγη, ἐπάγωσεν (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) » Ἔργῳ, » Αἰ., πραγματικῶς, τῷ ὄντι. » Λόγῳ γὰρ ἦσαν οὐκ ἔργῳ φίλοι,» Εὐρ. » Ταῖς πράγμασιν τέθνηκα, ταῖς δ' ἔργοισιν οὔ,» αὐτ. (εἰς τὸ πλθ.) » Ἔργα γυναικῶν, » Ὅμ. » Ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα, » αὐτ., τὰ ἐργόχειρα. » Ἔργα βοῶν, » Ὀδ. Κ., ἡ γεωργία. » Θαλάσσια ἔργα, » Ὀδ. Ε., ἡ ἁλιευτικὴ ἢ ἡ ναυτιλία. » Φιλοτήσια ἔργα, » Αἰ. τὰ ἄλλ. ἀφροδισια. (ξ ἁπαλ.) » Ἔργα ἀποδείκνυσθαι, » Ἡρ., μεγάλας (ἐπισήμους) πράξεις, κατορθώματα. 2) (ἰδιαιτ.) ὁ τόκος, τὸ διάφορον, (ἐν γέν.) τὸ κέρδος. » Τότ' ἀρχαῖον καὶ τὸ ἔργον τῶν δώδεκα ἐτῶν, » Δμ. 3) δυσκολία. » Ἔργον μὲν νυκτὸς λῦσαι ἵππους, ἔργον δ'.., ἐπισάξαι, » Ξεν. (ὁθ.) » Ἔργα παρέχειν τινί, » Αἰ., ἐπιφέρειν, (προξενεῖν) δυσκολίας, δυσκολεύειν. 4) (πλθ.) οἱ ἀγροί, τὰ γεωργούμενα μέρη. » Ἰθάκης ἔργ' ἀφίκοντο, » Ὀδ. Ξ. » Ἀγ.. δὲ ἄμειναν τὰς νύας τὰ ἄρη πολλάκις, τὰ δὲ ἔργα ἦττον, » Ξεν. 5) τὰ μεταλλεῖα. » Ἐν τοῖς ἀργυρείοις ἔργοις.» Ξεν. (ὁθ.) » Προσῆγεν ἔργα τῷ τείχει ξ μηχανάς, » Πλθ., ὑπονόμους, (παρβλ. Πρᾶγμα καὶ Χρῆμα).

†Ἐργοπαρέκτης [ἔργ. παρέχω], ου (ὁ), = Ἐργοδότης.

Ἐργοπονέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι. Μ.

ήσω-ομαι. Ἐργάζομαι, βουλεύω, κατασκευάζω, ποιῶ-
Ἐργοπόνος (ὁ, ἡ), Π. [ἔργ. πένομαι]. ἐργάτης, (ἰδιωτ.) γεωργός.
Ἐργοσκόπος (ὁ, ἡ). κατάσκοπος τῶν ἔργων (τῶν πραττομένων ὑπό τινος.
Ἐργοστάσιον (τό). ἐργαστήριον τεχνίτου, (ἰταλ.) φάμπρικα.
Ἐργόστολος (ὁ), [ἔργ. στέλλω], = Ἐργεπιστάτης.
Ἐργοφόρος (ὁ, ἡ), = Ἐργάτης.
†Ἐργοχειρέω-ῶ, Ν. ήσω, (νλγ.). Ἐργάζομαι μὲ τὰς χεῖράς μου, εἶμαι χειροτέχνης, κάμνω -
†Ἐργόχειρον (τό), (νλγ.) ἔργον χειροτέχνου, χειροτέχνημα.
Ἔργω, Μ. ἕρξω, Π. ἀντὶ Εἴργω.
Ἐργώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἢ ἀπαιτῶν ἔργον (μοχθηρίαν), κοπιαστικός, δύσκολος. « Οἱ εὖ τὰ σώματα ἔχοντες, ῥᾳθυμακεῖσθαι ἐργώδεες, » Ἱππαρ.
†Ἐργωδία (ἡ). κόπος. δυσκολία.
Ἐργωδῶς, ἐπίρ. Μὲ κόπον, μὲ δυσκολίαν, ἐπιπόνως.
Ἐργωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -
Ἐργώνης [ἔργ. ὠνέομαι], ου (ὁ), = Ἐργολάβος.
Ἐργωνία (ἡ), = Ἐργολαβία.
Ἐρδέσκον, Π. παρτ. τοῦ
Ἔρδω ἢ Ἔρδω [Αἰολ. ἀντὶ †Ἔργω], Μ. ἕρξω ἢ ἐρξω (πρκ. Ἔργα, ὑπερσ. Ἐώργειν κτλ.), Π. (ἐν γεν.) ἐργάζομαι, κάμνω. (« Κλέπτουσα δ' ἔρδει πολλὰ γείτονας κακά, » Σεμ. « Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις, » Ὀδ. Ν. « Ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην, » Ἀρχφ.) (ἰδιωτ. ἐξ) θυσιάζω, (οὐδ. ἴσον τῷ ἀπ' οὐτῶ κατ' ἀναγραμ. σχηματισθέντες) Ῥέζω. « Ἔρδομεν ἀθανάτοισι τελήεσσας ἑκατόμβας, » Ἰλ. Β. (ξ πθ.) « Θυσίη ἐρδομένη ὥλης, » Ἡρ.
Ἐρέα (ἡ), σπν. ἀντὶ Ἔριον, μάλλι.
Ἐρεβεννός [ἔρεβος], ἡ, όν, Π. σκοτεινός.
Ἐρέβευσφιν, Π. ἀντὶ Ἐρέβους, γεν. τοῦ Ἔρεβος.
Ἐρεβινθεώνες (ὁ, ἡ), = Ἐρεβίνθινος.
Ἐρεβινθιαῖος, α, ον. Ἰσομεγέθης μὲ ἐρέβινθον.
Ἐρεβίνθινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατασκευασμένος ἀπό) ἐρέβινθον.
Ἐρέβινθος (ὁ), [ἐρέφω παρβλ. Ὄροβος], τὸ γνωστὸν ὄσπριον, ῥοβίθι. (Κωμ.) τὸ ἀνδρ. αἰδοῖον.
Ἐρεβινθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἐρεβίνθου, ὅμοιος μὲ ἐρέβινθον.
Ἐρεβιπράω-ῶ, Μ. ήσω. Σκαλίζω εἰς τὸ σκότος [ἔρεβος], βαθύνω εἰς σκοτεινὰ ἢ μυστηριώδη ζητήματα.
Ἐρεβόθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ τὸ
Ἔρεβος [ἔρα ἢ ἐρέφω], εος (τό), Π. (κυρ. τὸ ὑποχθόνιον) σκότος, σκοτάδι. (ζῶ.) ἡ ὑστερα, ἡ ἐσπέρα (Ἀραβ. ἐρέμπ). « Σπέος ἐρὸς ζόφου εἰς ἔρεβος τετραμμένον, » Ὀδ. Μ. (καὶ μεταφ.) « Αἴνιγμα, .. φέγγος μὲν ξυνεταῖς, ἀξυνέτοις δ' ἔρεβος, » Ἐπιγρ.
Ἐρεβόσδε, ἐπίρ. Π. εἰς τὸ Ἔρεβος.
Ἐρεβοφοίτης, ίδος (ἡ). ἡ φοιτῶσα (διατρίβουσα, περιφερομένη) εἰς τὸ ἔρεβος.
Ἐρεβώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. σκοτεινός (ὡς τὸ ἔρεβος).

Ἐρεβῶπις [ἔρεβος, ὠψ], ιδος (ἡ). Π. ἡ ἔχουσα σκοτεινὸν (σκοτεινὸν) βλέμμα ἢ ὄψιν, (ἐν γεν.) σκοτεινή (συνοχ.) ψυχική ἀποτρόπαιος.
Ἔρεγμα (τό), [ἐρείκω]. κάθε τι (κυρ. δὲ ὄσπριον) γονδρυκοπανισμένον ἢ γονδροκοπανισμένον, (π. χ.) πλιγοῦρι, (ἴδε καὶ Ἐρεικτός καὶ παρβλ. Χονδρος).
Ἐρέγμινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἔρεγμα.
Ἐρεγμός (ὁ), = Ἔρεγμα.
Ἐρεείνω καὶ (μετ.) Ἐρεεινομαι (χ. Μ.), Π. = Ἔρομαι, ἐρωτῶ.
Ἐρεθίζω [ἐρέθω], Μ. ίσω. Διεγείρω, παροξύνω. « Νουθετήσας οὐκ ἔπεισα, ἔπιτε μήσας ἠρέθισα, » Συν. « Πηγὴ ῥέουσα ἐρεθίζει, » Ἀνακρ., παρακινεῖ εἰς εὐφροσύνην. (καὶ πθ.) « Πνεῦμα ἠρεθισμένον, » Εὐρ., τὸ πυκνὸν καὶ ἀλλεπάλληλον ἀνάσαμα.
Ἐρέθισμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐρεθίζει, μέσον πρὸς ἐρεθισμόν.
Ἐρεθισμός (ὁ). τὸ ἐρεθίζειν (παρεξύνειν κτλ.)
Ἐρεθιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐρεθίζων (παροξύνων κτλ.).
Ἐρεθιστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἀρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ ἐρεθίζειν.
Ἐρέθω (χ. Μ.), Π. [συγγ. τῷ Ἔρις ἢ Ἔρασσω], = Ἐρεθίζω.
Ἔρειγμα (τό), ἢ Ἐρειγμός (ὁ), = Ἔρεγμα, Ἔρεγμος.
Ἐρείδω [συγγ. τῷ Ἔρίσσω καὶ Ἔρμα], Μ. είσω (πθ. πρκ. Ἐρήρεισμαι). Ἀκκαμβῶ (μετέτ. καὶ ἀμτβτ.), στηλόνω· πρισηλόνω· (συνκδχ.) στρέγνω ἢ χόνω μέ ὁρμήν, ἐμπήγω. (Κωμ.) = Βινῶ, πεφαίνω. (ἀμτβτ.) ἐπιπίπτω. σπεύδω, (κοιν.) κάμνω Ἀγλίγωρα. (ἰδίως) τρώγω ἁρπακτικὰ (« Ἐρείδε, μή παυσιο μηδέποτ' ἐσθίων, » Ἀρχφ.) (τρπ.) ἀντιστέκομαι, ἀντιτείνω δεσχυρίζομαι· ἐπιμένω· (πθ. ἢ μτ.) συνεριζομαι· φιλονεικῶ· μαλώνω. (μὲ αἰτ. ἐκ γ', ἢ δοτ. ἢ πρόθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) « Ἀσπὶς ἀσπὶδ' ἔρειδεν, » Ἰλ. Ν. « Ὄμμα (« Ἴχνος) ἐρείδειν, » Λξ. « Ἀλλήλῃσιν ἐρείδουσαι, » Ὀδ. Χ. « Ἄθλον ἐρείδειν, » Θκρ., βάλλειν (κάτω) στοίχημα· (ἢ τρπ.) « Ἔρειδε τὰν γνώμαν, » αὐτ., σκέπτου μὲ προσοχήν. (καὶ ἀμτβτ.) « Κατά τινα τῶν μορίων σφοδρότερον ἐρείδει τὸ ἄλγημα, » Γαλ., (παρβλ. Ἐνσκήπτω). (ἢ πθ. ἢ μσ.) « Σκήπτῳ (« Ἔγχει) ἐρειδόμενος, » Ὅμ. « Ἔγχος διὰ ὤμοιϊν ἠρήρειστο, » Ἰλ. Γ. « Θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρεδαται ἔνθα ἢ ἔνθα, » Ὀδ. Η. « Οὖδας γαῖται ἐρηρέδαται, » Ἰλ. Ψ. « Αἶες (« Τοῖχοι) ἐρηρέδαται, » Ἰλ. Ψ., Ὀδ. Θ., εἶνε στερεῶς συνηρμοσμένοι, (παρβλ. Ἐλαύνω). « Μηκέτ' ἐρείδεσθον, » Ἰλ. Ψ.
Ἐρείκη (ἡ), [ἐρείκω]. φυτὸν θαμνώδες, (κοιν.) ἀρεῖκι (καὶ ἄλλ.) φοῦντα, (Γαλλ.) bruyère (ou arbre) « Γραῖς ἐρεικης λυμὶν ἀφαντας πυρί, » Αἰσχύλ. (παρβλ. Βράθυ).
Ἐρεικτός, ἡ, όν. Χονδρολεσμένος, χονδροκοπανισμένος κτλ. (ὑλ.) (οὐσ.) Ἐρεικτὸν (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), = Ἔρεγμα, πλιγοῦρι (« φῦτος πεπραγμένος καὶ κεκμένος, » Ἡσυχ.). [ἐκ τοῦ
Ἐρείκω [συγγ. τῷ Ῥήσσω], Μ. ἐρείξω ἢ ἐρέξω (ἀόρ. Ε'. [καὶ συμπ. πθ.] Ἔρικον, πθ. πρκ. Ἐρήριγμαι), Π. θραύω, συντρίβω, σχίζω, τρυπῶ (κυνηγ.) γονδροκοπανίζω. « Ξυλὰς ἐρίζαντα ξὺν ταῖσι κελύφεσι, » Ἱππαρ. (καὶ πθ.) « Κριθὰς περυγμένας ἢ ἐρηρεγμένας, » αὐτ.
Ἐρεικώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἐρείκην ἢ γεμάτος ἀπὸ ἐρείκας.
Ἔρεξις, εως (ἡ). θραύσιμον, κοπάνισμα.
Ἔρειο, Π. ἀντὶ Ἔρευ, ἐρεῦ, Ε'. ἐν. προσ. τῆς ὁρ. καὶ
Ἐρείομεν, Π. ἀντὶ Ἐρέωμεν, ά. πλθ. προσ. τοῦ ἐνε. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἔρομαι.
Ἐρείπιαν (τό), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). κρήμνισμα, χάλασμα· λείψανον (ἀκαμπανάρι) γαλασμένου πράγματος. (καταχρ.) « Πέπλων —, » Εὐρ., κουρέλλη, ῥάκιον. « Ναυτικῶν ἐρειπίων, » αὐτ., ναυαγίων, (κυρ. οὐδ. τοῦ-
Ἐρείπιος (ὁ, ἡ). κρημνισμένος, χαλασμένος. « Οἰκία —, » Φίλ.
Ἐρειπιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ἐρείπιον, κρημνίζω.
Ἐρειπιών, ῶνος (ὁ). τόπος γεμάτος ἐρείπια, ἐρειπότοπιον.
Ἐρειπόω-ῶ, Μ. ώσω. Κρημνίζω, κατακρημνίζω.
Ἐρείπω [συγγ. τῷ Ῥέπω ἢ Ῥίπτω], Μ. ἐρείψω (ἀόρ. Ε'. Ἔριπον, πρκ. Ἐρήριπα καὶ Ἐρήριμμαι, ἀόρ. πθ. Ἠρείφθην), Π. ῥίπτω τε (καὶ ἀμτβτ. πίπτω) κατὰ γῆς, κρημνίζω -ομαι. « Ἤρπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, » Ἰλ. Ν. « Ἐρίριπτο δὲ ταῖγος, » Ἰλ. Μ.
Ἔρεισις, εως (ἡ). τὸ ἐρείδειν, στήλωμα, ἀκκούμβισμα κτλ. « Ποδὸς ἐπ' ἐδάφους —, » Ἀριστέας, ἴχνος. (παρβλ. Ἔρεισμα).
Ἔρεισμα (τό). στήριγμα, ἀκκούμβιστήρι, (μτφρ.) παρηγορία, ἀνακούφισις. « Οἵτε Στεναγμοὶ τῶν πόνων ἐρείσματα, » Αἰσχύλ. 2) ἴχνος. « Τὴν στρωμνὴν συνετάραξε, συγχέουσα τὸ ἔρεισμα τοῦ δευτέρου σώματος, » Ἀρισταιν.
Ἐρεῖψιμος (ὁ, ἡ), Π. [ἐρείπω]· ὁ κινδυνεύων νὰ πέσῃ (νὰ κρημνισθῇ), ἑτοιμόρροπος.
Ἔρειψις [ἐρείπω], εως (ἡ). Π. κρήμνισμα, κατεδάφισις.
Ἐρειψίτοιχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρημνίζων (κατεδαφίζων) τοίχους ἢ τείχη.
Ἐρεννός [κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Ἐρεβεννός], ἡ, όν, Π. μαῦρος, σκοτεινός· (συνκδχ.) φοβερός· (τρπ.) ἀσεμνός, ἀδίδαικτος.
Ἔρεξα, Π. ἀντὶ Ἔρρεξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ῥίζω.
Ἐρέομαι, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἔρομαι.
Ἐρεσσῶς (κατὰ κρσ. ἀντὶ Ἐρέσς), ᾶ, οῦν. Κατεσκευασμένος ἀπὸ μαλλί (ἐρέαν).
Ἐρέπτομαι (χ. Μ.), Π. [συγγ. τῷ Ἐρείπω]· τρώγω, κατατρώγω, (κυρ. ἐπὶ χορτοφάγων ζώων), (παρβλ. Ἀνερείπτω).
Ἐρέπτω, Μ. ῥέψω, = Ἔρέφω.
Ἐρέριπτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐρείπω.
Ἔρεσθαι, ἐνε. καὶ
Ἐρέσθαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἔρομαι.
Ἐρεσία (ἡ) = Εἰρεσία, κωπηλασία, [ἐκ τοῦ
Ἐρεσσω (ττω), Μ. ἐρέσω (ἀόρ. Ἤρεσα),

[συγγ. τῷ Ἀράσσω καὶ Ἐρείδω]. Κωπηλατῶ· (συνεχ.) κινῶ. «Ἐρέσσων πόδα.» Εὐρ. «Ἐρέσσειν ἀπειλὰς,» Σοφ. «Μὴ τὸν ἐρέσσων,» αὐτ., ἀναπολῶν κατὰ νοῦν· (καὶ πθ.) «Ἀργὼ ἐρεσσομένη,» Ἀπλλν., ὡθεμένη διὰ τῆς κωπηλασίας.

Ἐρεσχελέω-ῶ ἐρέθω], Μ. ἤσω. Περιφάζω τινὰ μὲ ἐγγιστικοὺς λόγους, ἀστείζομαι· φλυαρῶ, (ὅθεν

Ἐρεσχελία (ἡ). ἀστεϊσμός· φλυαρία.

Ἐρέτης (ἐρέσσω), ου (ὁ). κωπηλάτης.

Ἐρετικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἐρεσσίαν (κωπηλασίαν), (ὅθεν) «Ἐρετικὴ,» Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ κωπηλατεῖν, (καὶ περιληπτ.) «Τὸ ἐρετικὸν,» (ἀντὶ) Οἱ ἐρέται, οἱ κωπηλάται.

Ἐρέτμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ἐρετμόν (τὸ), Π. (σπντ.) ἀντὶ

Ἐρετμὸς (ὁ), Π. [ἐρέσσω]. τὸ κωπί, (εἰς τὸ πλθ. εὔχρ. τὸ οὐδ. πλθ. Ἐρετμά).

Ἐρετμόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁρματόνω μὲ κωπιά. «Χεῖρας ἐρετμ.,» Εὐρ., Ὀρφ., πιάνω τὰ κωπί. 2) (σπν.) ἀντὶ Ἐρέσσω, κωπηλατῶ, (Νόνν.).

Ἐρέττω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐρέσσω.

Ἔρευγμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐρεύξεως, βέψιμον.

Ἐρευγματώδης (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἐρεύγμόν (βέψιμον). «Ἐρευγματωδέστερα τὰ αἴγεια κρέα τῶν βοείων,» Ἱππκρ.

Ἐρεύγμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἐρευγόμενος.

Ἐρευγμὸς (ὁ),=Ἔρευξις καὶ Ἔρευγμα.

Ἐρευγμώδης, έος (ὁ, ἡ),=Ἐρευγματώδης.

Ἐρεύγομαι [ὀνματπ.], Μ. ἐρεύξομαι (ἀορ. β', Ἤρυγον). Ἔρεύγομαι, ξερνῶ. «Ἐρεύγετο οἰνοβαρήων,» Ὀδ. Ι. (καὶ μτγν.) «Ἐρευγόμενος ἁλὸς ἔξω,» Ἰλ. Ρ. «Ἐρεύγονται πηγαὶ πυρὸς,» Πίνδ. 2) (συνεχ.) λαλῶ, ἐκφωνῶ. (ἀπὸ ζώων) =Ὠρύομαι, μουγγρίζω. «Ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ἐρεύγεται ῥῆμα,» Γρφ. «Ἤρυγεν ὡς ὅτε ταῦρος,» Ἰλ. Γ.

Ἐρευθαλέος, α, ον, Π. =Ἐρυθρὸς, κόκκινος.

Ἐρευθέδανον (τὸ),=Ἐρυθρόδανον.

Ἐρευθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι

Ἐρευθήεις, εσσα, εν, Π. καὶ

Ἐρευθὴς, έος (ὁ, ἡ),=Ἐρυθρὸς, κόκκινος.

Ἐρευθιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ἐρυθριάω, εἶμαι κόκκινος.

Ἔρευθος, εος-ους (τὸ),=Ἐρύθημα, κοκκινάδα, [ἐκ τοῦ

Ἐρευθόω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐρεύθω [ἐκ Ἐρυθίσας], Μ. ἐρεύτω, (ἀόρ. Ἤρευσα). Βάφω (κάμνω) τι κόκκινον, κοκκινίζω. «Αἵματι γαῖαν ἐρεῦσαι,» Ἰλ. Α Σ.

Ἐρευθωδὴς, εος (ὁ, ἡ),=Ἐπέρυθρος.

Ἐρευκτικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ἢ ὑποκείμενος εἰς ἐρεύγματα (βεψίματα).

Ἔρευνα ἐρεύνω], ης (ἡ). ἐξέτασις, ἀναζήτησις.

Ἐρευνάς, άδος (ὁ, ἡ),=Ἐρευνητὴς, (λτν.) κυαίστωρ.

Ἐρευνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναζητῶ, ἐξετάζω, σκαλίζω· προσπαθῶ νὰ εὕρω (νὰ .ατ ρθ.σ.ν τι.

Ἐρευν.τήρ, ῆρος Π. ἀντὶ

Ἐρευνητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐρευνῶν (ἐξετάζων), ἐξεταστής.

Ἐρευνητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ἐπιτήδειος ἢ ἐπιτηδείως πρὸς ἔρευναν, ἐξεταστικός.

Ἐρευνήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐρευνητής.

Ἔρευξις, εως (ἡ). τὸ ἐρεύγεσθαι, βέψιμον.

Ἐρευξιχολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐρευγόμενος (ξερνῶν) χολήν, (συνεχ.) ὀξύθυμος.

Ἐρεῦσαι, ἀόρ. α. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐρεύθω.

Ἐρέφω [βέπω], Μ. ἐρέψω. Σκεπάζω (κυρ. μὲ ὀροφὴν), στεγάζω· (συνεχ.) στεφανόνω· σκιάζω.

Ἐρέχθω (χ. Μ.), Π.=Ἐρείκω, συντρίβω, σπαράττω· κλονῶ, ταράττω. (ὅθεν Ἐρεχθεὺς ὁ Ποσειδῶν, ἄλλ. Ἐννοσίγαιος).

Ἐρέψιμος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων (ἁρμόδιος) πρὸς ὀρόφωσιν, [ἐκ τοῦ

Ἔρεψις [ἐρέφω], εως (ἡ). σκέπασμα (κυρ. μὲ ὀροφήν), στέγασμα (οἰκοδομήματος). «Τῇ δ' ἐρέψει περικλινὲς καὶ κάταντες ἦν τὸ Ὠδεῖον,» Πλ.

Ἐρέω, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐρῶ, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Λέγω.

Ἐρημάζω, Μ. άσω. Διατρίβω συνήθως εἰς μέρη ἔρημα· ζῶ μόνος (ἔρημος)· ἀγαπῶ τὴν μοναξίαν.

Ἐρημαῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἔρημος.

Ἐρημάς, άδος (ἡ), Π. (ἐπιθ.) ἐρήμη, μεμονωμένη, ἐγκαταλελειμμένη· (μὲ γεν.) στερημένη.

Ἐρημεία (ἡ), σπντ. ἀντὶ

Ἐρημία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἐρήμου (μεμονωμένου, ἐγκαταλελειμμένου) ἀνθρ. ἢ τόπου, μοναξιά, ἐρημία· (μὲ γεν.) στέρησις, ἔλλειψις, ἀπουσία. «Φίλων («Κακῶν),—» Σοφ., Εὐρ.

Ἐρημιάς, άδος (ἡ), Π.=Ἐρημάς, Ἔρημος.

Ἐρημικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ συνειθισμένος εἰς τὴν ἐρημίαν, φιλέρημος.

Ἐρημίτης, ου (ὁ). ὁ ζῶν εἰς τὰς ἐρήμους, [Ἐκκλησ.] ἀσκητής.

Ἐρημοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Διάγω (περιπατῶ) εἰς τὰς ἐρήμους.

Ἐρημόβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζῶν εἰς τὰς ἐρήμους, ἐρημίτης.

Ἐρημόβωκος (ὁ, ἡ), Π. [ἔρ. βακέω]. ὁ καθήμενος (κατοικῶν) μόνος ἢ εἰς μέρος ἔρημον.

Ἐρημοκόμης, ὁ ἐρημόκομος, ου (ὁ), Π. ὁ μὴ ἔχων (ἔρημος ἀπὸ) κόμην, φαλακρός.

Ἐρημόλαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαλῶν εἰς τὴν ἐρημον (χωρὶς νὰ τὸν ἀκούῃ κανείς)· φλύαρος. «Τέττιξ—,» Ἐπγρ.

Ἐρημονομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νέμων ἢ νεμόμενος (διατρίβων) εἰς τὰς ἐρήμους, (ἐν γεν.) ἐρημικός.

Ἐρημοπλάντης, ου (ὁ) καὶ

Ἐρημόπλανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπλανώμενος ἔρημος (μόνος) ἢ εἰς τὰς ἐρήμους. «Κόρυβας—,» Ὀρφ.

Ἐρημοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ καμνων ἔρημον (ἐρημάζων) τόπον τινά.

Ἐρημοπολις, ιος καὶ Π. Ἐρημόπτολις, ιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πλέον πατρίδα, στερηθεὶς τῆς πατρίδος του, φυγὰς, ἐξόριστος, ἄπολις.

Ἐρημόπολις, εως (ἡ). πόλις ἔρημος, (ὅθ.

Ἐρημοπολίτης, ου (ὁ). ὁ κατοικῶν πόλιν ἔρημον ἢ ὡς πόλιν τὴν ἔρημον, πολίτης τῆς ἐρήμου.

Ἔρημος καὶ Π. Ἔρῆμος [ἔρα], η ἢ ος, ον. Ὁ ἀφημένος μόνος, μεμονωμένος, ἐγκαταλελειμμένος. («Ἔρημος κἄφιλος,» Σοφ. «Ἀπώλλυντο ἔρημοι,» Θκ.) «Καταλαβόντες ἐρήμας τὰς κώμας, βιάζονται,» Πλ. (ἐπὶ τόπ.) ἀκατοίκητος· κενὸς («Ἐρήμας δι' αἰθέρος,» Πίνδ.) (ἐπιμ.) ἀκαλλιέργητος κτλ. (μὲ γεν.) στερημένος. «Φίλων («Βοηθείας)—,» Σοφ., Εὐρ. «Τὸν Πειραιᾶ ἔρῆμον ὄντα νεῶν,» Θκ. «Ἔρημον ἀφεῖμι τὸν ἀγῶνα,» Αξ., δὲν παρευρίσκομαι εἰς, ἀποφεύγω τὴν πρόσκλησιν. «Ἐρήμη (μετὰ ᾠχωρὶς τοῦ) δίκη,» Ῥτρ., ἡ ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ διαδίκου, (ὅθ.) «Ἐρήμην κατηγοροῦντες,» Πλάτ., ἐγκαλοῦντες ἀπόντα. «Ὤφλε τὴν δίκην ἐρήμην,» Δημ., κατεδικάσθη ἀπών. (ᾠ ἐπιρρηματικῶς). «Ἔρημον ἐμβλέπω,» Ἀρχφ., μένουν τὰ μάτια μου ζυλωμένα πουθενὰ ἐν ᾧ ὁ νοῦς μου εἶνε ἀλλοῦ, κυττάζω χωρὶς νὰ προσέχω (καθὼς οἱ βυθισμένοι εἰς σκέψιν ἢ λύπην ἢ «βλέποντες εἰς ἐρημίαν ἢ πέλαγος ἀχανές,» λέγει ὁ Σουΐδ. ‖. (οὐσ.) «Ἔρημος (ἡ), (ἐνν. γῆ) ἡ ἀκατοίκητος, ἐρημία.‖. (τὸ πλθ.) Ἔρημα, ἐπίφ. Ὡς ἔρημος (μεμονωμένος). «Φίλων... λελειμμένος τάλας, ἔρημα κλαίω,» Σοφ.

Ἐρημοσκόπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φυλάττων (ἐπιτηρῶν) ἔρημον τόπον, (ἐπιμ.) φυλάττων ἀκρασέκτως ἢ εἰς μάτην, (γρμτ. ἐξέγγ. τοῦ Ἀλαοσκοπίη).

Ἐρημοσύνη (ἡ), Π. μοναξιὰ, ἐρημία.

Ἐρημοφίλης, ου (ὁ) καὶ

Ἐρημόφιλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὰς ἐρήμους (τὴν μοναξιάν), φιλέρημος.

Ἐρημόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τόπον τινὰ (τὸν μεταβάλλω εἰς) ἔρημον, (κοιν.) ἐρημόνω, ἐρημάζω. παραιτῶ (ἄνθρ.) τινα ἔρημον (μεμονωμένον)· ἐγκαταλείπω. (μὲ γεν.) στερῶ, ἀφαιρῶ. «Ἠρήμωσε δὲ σῶν ναυβατῶν ἑρετμά,» Εὐρ. (καὶ πθ.) «Πατρὸς ἐρημωθεῖσα,» αὐτ. «Οὐδεμία φύσις αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν αὐτάρκης, ἐρημωθεῖσα τῆς ἐκ θεοῦ σωτηρίας,» Ἀρχ. (καὶ ἑλλ. ἡ ἀπολ.) «Οὗ τοι βαρὺν χρόνον ἐρημώσει πατήρ,» Αἰσχλ., ἔσται ἄπων.

Ἐρήμωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐρήμωμα (χυδ.) ἐρήμαγμα· ζέρησις, ἀφαίρεσις.

Ἐρημωτὴς, οῦ (ὁ),=Ἐρημοποιός.

Ἐρηρέδαται, Ἰων. ἀντὶ Ἐρηρεισμένοι εἰσὶ, γ', πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἐρείδω.

†Ἐρήρεινται, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐνήρεινται, γ', πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἐνερείδω.

Ἐρηρικμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐρείκω.

Ἐρήρικα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Ἐρίζω.

Ἐρήρεμαι, Ἀττ. πθ. πρκ. τοῦ Ἐρείπω.

Ἐρήτυθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐρητύθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀόρ. τοῦ

Ἐρητύω [ἐρύω], Μ. ύσω, Π. κρατῶ ὀπίσω, σταματῶ, ἐμποδίζω.

†Ἔρι [συγγ. τοῦ Ἄρι], μόρ. Ἐπιτατ. ἐννούμενον ἀναποσπάστως μὲ διαφόρους (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ποιητ.) λέξεις.

Ἐριαυγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ λαμπρός.

Ἐριαύχην, ενος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ἵππος) ὁ κρατῶν ὑψηλὰ τὸν αὐχένα του (καμαρόνων), πολλὰ ὑπερήφανος.

Ἐριαχθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ βαρὺς ἀ-

κὰ τὸ πάχος ἡ τὰ ἔρια). « Ποίμνη —, « Μάξ.

Ἐριβόας, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων δυνατὴν φωνήν, μεγαλόφωνος.

Ἐριβόμβος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ βομβῶν (βαΰζων). « Μέλισσα —, « Ὄρφ.

Ἐρίβοτρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. πολυσταφυλος ἡ μεγαλοστάφυλος.

Ἐριβρέμετα, ας, Αἰολ. ἀντὶ-

Ἐριβρεμέτης, ου (ὁ), Π. ὁ βρέμων (βρυχώμενος†, βροντῶν, βαΰζων) δυνατά. « Ζεὺς (« Δέων, « Δύλος)—, « Ὅμ., Πίνδ.

Ἐριβρεμής, έος (ὁ, ἡ), = Ἐρίβρομος.

Ἐριβριθής, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ βαρύς.

Ἐρίβρομος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐριβρεμέτης.

Ἐριβρύχης, ου (ὁ), καὶ

Ἐρίβρυγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βρυχώμενος (μυγγρίζων) δυνατά.

Ἐριβώλαξ, ακος καὶ

Ἐρίβωλος (ὁ, ἡ), Π. (γῆ, χώρα) ἡ ἔχουσα πολλὰ μεγάλας (παχείας) βώλους, (ἐπλ.) εὐφορωτάτη.

Ἐριγάζωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην γαστέρα, κοιλαρᾶς, (συνεδχ.) πολυφάγος.

Ἐριγύδουπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ (καὶ εὐχρηστ. τοῦ) Ἠριδούπος.

Ἐριγήθής, έος, ῆ εος (ὁ, ἡ), Π. [ἔρι, γηθέω] πολλὰ χαροποιὸς ἢ χαιρόμενος, πανευφρόσυνος. « Νίκη—, « Ὄρφ.

Ἐρίγηρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. μεγαλόφωνος.

Ἐριγλήνης (ὁ, ἡ), Π. μεγαλόφθαλμος, (παρβλ. Βοῶπις).

Ἐριγμα [τὸ], = Ἔρεγμα.

Ἐριδαίνω, Μ. ανῶ (φόρ. Ἐριδήνα), Π. ἀντὶ Ἐρίζω, λογομαχῶ, φιλονεικῶ, συνερίζομαι. « Ποσσὶν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖς, « Ἰλ. Ψ.

Ἐριδαντεύς, έως καὶ

Ἐριδάντης, εος (ὁ), Π. [ἐριδαίνω]. ἐριστικὸς, φιλόνεικος.

Ἐριδέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. = Ἐριδαίνω.

Ἐρίδηλος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀρίδηλος, πασίγνωστος, ὀλοφάνερος.

Ἐριδκνὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων πολλὰς περιστροφὰς (δίνας). « Κασπὸς—, « Τρυφιόδ. (ἄλλ. διορθ. Περιδινής).

Ἐρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔριον, μαλλάκι.

Ἐριδμαίνω, Μ. ανῶ, Π. = Ἐριθίζω.

Ἐρίδματος (ὁ, ἡ), Δ. Π. ἀντὶ Ἐρίδμητος, ὁ ἰσχυρῶς καταδαμάζων, ἀνδρεῖος.

Ἐρίδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μέγαν κρότον (δοῦπον), ἀντηχῶν δυνατά.

Ἐριδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων πολλὰ ταχέως.

Ἐρίδωρος (ὁ, ἡ). Π. ὁ χαρίζων μεγάλα (πλουσιοπάροχα) δῶρα, μεγαλόδωρος. (ἐν γέν.) ξένιον. « Ὁπώρη—, « Ὀππ.

Ἐρίζω [ἔρις], Μ. (σω. Φιλονεικῶ, συνερίζομαι· λογομαχῶ, μαλώνω. (συνεδχ.) ἐξισοῦμαι. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐπ' -) « Ἐρίζετον ἀλλήλοιϊν, « Ὀδ. Σ. « Ἀλλήλοις περὶ λόγων ἀμφισβητεῖν μὲν ἐρίζειν δὲ μὴ, « Πλάτ. (καὶ αἰτ. ἐλλ. ἐπ δ' -) « Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζει, « Ἰλ. Ι. (ξ μφ.) « Ἱρονίωνι βουλὰς ἐρίζετο, « Ἐπ., ὡμοίαζεν, ἐξισοῦτο.

Ἐρίζωος (ὁ, ἡ), Π. μακρόβιος.

Ἐρικήκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὀξυτάτην ἀκοὴν, ἀκούων ἢ ἐπακούων ἀμέσως.

Ἐρίκηρες (οἱ), Π. ἀντὶ Ἐρίηρες, πλθ. τοῦ

Ἐρίκηρος (ὁ, ἡ), Π. [ἔρι, ἄρω ἄρηρα]. πολλὰ (ἐντελῶς) προσηρμοσμένος (ἑνωμένος, ταιριασμένος, σύμφωνος), (ἐπμ.) ἐράσμιος, εὐάρεστος.

Ἐρικτὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυνατὰ ἠχῶν (βαΰζων, ἀντηχῶν).

Ἐριθάκη (ἡ), [ἔριθος]. τὸ ἰξώδες καὶ ὄχι τόσον γλυκὺ μέλι (ἄλλ.) Κήρινθος (παρβλ.) Μίτυς ἢ Σανδαράχη). 2) τὰ αὐτὰ (κοιν. τὸ μαγίχι) τῆς σαπωνοποιΐας κτλ., (Ἡσύχ.). 3) εἶδος φυτοῦ (;)

Ἐριθακὶς [ἔριθος], ίδος (ἡ), (γυνὴ) ἐργάτισσα.

Ἐρίθακος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ, (ἄλλ.) Φοινικοῦρος, (κοιν.) κοκκινόκωλος.

Ἐριθακώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ ὅμοιος μὲ) ἐριθάκην (2), αὐγωμένος. « Γραῖαι ἐριθακώδεις, « (Ἐπίχ. παρ') Ἀθ., αἱ αὐγωμέναι παγουρομάναι.

Ἐριθαλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ θάλλων, φουντωτὸς, κατατρέφουσος, (ἐπίθ. φυτῶν).

Ἐριθαλὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (ἀειζώου).

Ἐριθαλλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐριθαλής.

Ἐριθαλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς καὶ μεγάλους θαλλοὺς (κλαδιὰ ἢ βλαστάρια), (ἐν γέν.) = Ἐριθαλής.

Ἐριθεία (ἡ), τὸ ἐριθεύειν, ἐργασία μισθωτοῦ. (συνηθέστ.) ῥαδιουργία, (Ἰταλ.) Intrigo (κυρ. πρὸς ἀπόλαυσιν πολιτικοῦ ὑπουργήματος), δημαγωγία.

Ἐριθεὺς, έως (ὁ), = Ἐρίθακος.

Ἐριθεύω [ἔριθος], Μ. εύσω. Ἐργάζομαι (δουλεύω) μὲ μισθόν. (κυρ.) γνέθω μαλλὶ (ἔρια). ‖. (συνηθέστ. μα.) κάμνω ῥαδιουργίας, (Ἰταλ.) Intrigare (κυρ. διὰ πολιτικὸν σκοπόν).

Ἐριθηλὴς [ἐρι, τίθημι], έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐριθαλής.

Ἐριθηλος (ὁ, ἡ), = Ἐριθαλής.

Ἔριθος (ὁ, ἡ), [ἔρα ἢ ἔριον ἢ ἐρέσσω]. ἐργάτης, μισθωτὸς, ὑπηρέτης. (ἰδιαιτ.) γυνὴ ἐριουργὸς (χερνῆτις). « Ἱστὸς ἐρίθου ἐγγιζούσης ἐκτεμεῖν, « Γρῆ. (καὶ μετφ.) « Πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει, « Σοφ. (κατοχ.) « Γαστρὸς ἕνεκα ἔριθος, « Ὅμ. Ἴλιον., ἡ πορδή.

Ἐρίθυλλος (ὁ), = Ἐρίθακος.

Ἐριθυμος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ θυμώδης, ὀξύθυμος, ἢ 2) = Μεγάθυμος, μεγαλόφρων, μεγαλόψυχος.

Ἐρικὰς [ἐρείκω], άδος (ἡ). (κυρ. κριθὴ) χονδραλεσμένη ἢ χονδροκοπανισμένη, φάρος, πλιγοῦρι κτλ.

Ἐρίκη (ἡ), = Ἐρείκη.

Ἐρικὶς, ίδος (ἡ), = Ἐρικάς.

Ἐρικίτης, ου (ὁ). (ἄρτος ἢ ζωμὸς) κατεσκευασμένος ἀπὸ ἐρικίδα.

Ἐρικλάγκτης [ἔρι, πλάζω], ου (ὁ), Π. ὁ ἀντηχῶν (βοῶν) δυνατά.

Ἐρίκλαυτος (ὁ, ἡ), Π. = Πολύκλαυστος, πολλῶν δακρύων ἄξιος ἢ αἴτιος.

Ἐρίκλυτος (ὁ, ἡ), Π. πολὺ ἐξακουσμένος, περίφημος.

Ἐρίκτημος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἰσχυρὰς κνήμας ἢ μεγάλους κνημοὺς, (ἐν γέν.) μέγας, ὑπερμήκης. (Π. Σιλεντ.).

Ἐρικτέανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ κτήματα, πολυκτήμων.

Ἐρικτὸς, ἡ, όν, = Ἐρεικτός.

Ἐρίκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μέγαν κτύπον, Ἐριγδοῦπος.

Ἐρικυδὴς [ἔρι, κῦδος], ἐος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ἐνδοξος, μεγαλοπρεπὴς, περίφημος.

Ἐρικύμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ἔρι, κύω]. = Ἀρτικύμων, ὁ πολλὰ ἢ συχνὰ κυοφορῶν, πολύγονος. « Λαγωὸς—, « Αἰσχλ.

Ἐρικώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἐρείκην ἢ ἐρεικτόν.

Ἐριλαμπέτης, ιδος (ὁ), Π. = Ἐριλαμπής.

Ἐριλαμπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ λαμπρός.

Ἐριμέκετος (ὁ, ἡ), Π. = (ἡ ἐφαλτ. ἀντὶ) Περιμήκετος.

Ἐριμύκης, ου (ὁ), καὶ

Ἐρίμυκος (ὁ, ἡ). Π. ὁ δυνατὰ μυκώμενος (μυγγρίζων).

Ἐρινάζω, Μ. άσω. Κρεμῶ ἐσηνοὺς (ἀγριόσυκα) εἰς τὴν ἡμέραν συκῆν ἵνα μὴ πίπτουν καὶ ὡριμάσωσιν ταχύτερον τὰ σῦκά της, [ἐκ τοῦ

Ἐρινὰς, άδος (ἡ), = Ἐρινεὸς, (κυρ. δὲ ὡς ἐπίθ. ταῦ ἐνν. φύσ. κριθὴ) χλαδὶ ἀγριοσυκῆς μὲ ἀγριόσυκα.

Ἐρινασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐρινάζειν.

Ἐρινακτὸς, ἡ, όν, Ἐπιδεκτικὸς (ἢ Ὡριμασμένος διὰ τοῦ) ἐρινασμοῦ.

Ἐρινεάζω, Μ. άσω, = Ἐρινάζω.

Ἐρινειὰς (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐρινεός.

Ἐρινεὸν (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς ἀγριοσυκῆς, (κοιν.) ἐρινός.

Ἐρινεὸς (ὁ), [ῥίνη, ῥινὸς]. ἀγριοσυκῆ.

Ἐρίνεος, [ἔριον], α, ον, Ἰων. = Ἐρεοῦς, μάλλινος.

Ἐρινεώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἐρινεόν, τραχύς.

Ἐρινὺς (ἀρθρ.) Ἐρινὺς [ἔρις], υος (ἡ), (πλθ. Ἐρινύες καὶ Ἐρινῦς). ἡ ἐκδικοῦσα τὰ κακουργήματα θεότης. « Πατρὸς (« Μητρὸς) ἐρινύες, « Π., (ἀλληγορ.) ἡ τύψις τοῦ συνειδότος ἢ βασανίζουσα τοὺς πατραλοίας καὶ μητραλοίας. (παρβλ. Τίσις).

† Ἐρινύω, Μ. ύσω. (κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Ἀρκάδ.) θυμόνω.

Ἐρινυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁμοῖος ἐρινύσι, ἄγριος ὡς αἱ ἐρινύες, ὠμοκώδης.

;Ἐρινὺς, Ἐρινὺν, ἀμφ. ἀντὶ Ἐρινεὺς, Ἐρινεόν.

;Ἐρινὺς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ἐρινεώδης, τραχύς.

;Ἐρινύω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐρινάζω.

;Ἐρινύω, = Ἐρινύω.

Ἐριοδὼν, οντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλους ὀδόντας.

Ἐριοκόμας (ὁ, ἡ), = Ἐριουργός.

Ἔριον (τὸ), [εἶρος]. μαλλί. « Ἔρια τὰ ἀπὸ ξύλων, « Ἡρ., τὸ βαμβάκι. « Τὰ τῆς θαλάσσης ἔρια, « Ἀλκ., τὸ μαλλὶ τῆς πίννας κτλ. 2) (συνεδχ.) ὑφασμα μάλλινον.

Ἐριόξυλον (τὸ). τὸ φυτὸν τοῦ βαμβακιοῦ βαμβάκι.

Ἐριοπλύτης, ου (ὁ). ὁ πλύνων μαλλιὰ ἢ μάλλινα ὑφάσματα.

Ἐριοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Ἐριοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν μαλλὶ (ἔριον)

Ἐριπωλικῶς, ἐπίρ. (ἴδωμ.). Ὡς ἐριπώλης, (δηλ.) δολερῶς, ἀπατηλῶς.
Ἐριπώλιον (τό). τὸ μέρος ὅπου πωλοῦνται τὰ ἔρια (τὸ μαλλί), μαλλοπάζαρον.
Ἐριπτέπτους (ὁ, ἡ), Σ. Ἱερόστεπτος.
Ἐριούνης, ου καὶ
Ἐριούνιος (ὁ, ἡ), Π. [ἔρι, ἀνίνημι]. πολλὰ ὠφέλιμος (καλὸς, χρήσιμος). (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ).
Ἐριεργεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐργάζονται τὰ ἔρια, τὸ ἐργαστήριον τοῦ ἐριουργοῦ.
Ἐριεργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι (δουλεύω) ἔρια, εἶμαι ἐριουργός.
Ἐριουργής, έος (ὁ, ἡ), ἐξ ἐρίων εἰργασμένος, μάλλινος.
Ἐριουργία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἐριουργοῦ.
Ἐριουργικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ἐριουργοῦ ἴδιος.
Ἐριουργός (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (δουλεύων) ἔρια (μαλλὶ ἢ μάλλινα ὑφάσματα).
Ἐριοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι –
Ἐριοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων ἢ σκεπασμένος ἐκ φύσεως μὲ) ἔριον. ▪ Βολδές —, ▪ Θῆρ.
Ἐρίπλευρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλας (δυνατὰς) πλευράς.
Ἐρίπνη (ἡ), Π. [ἐρείπω]. βράχος κομμένος ἀπὸ βουνὸν, κρημνὸς, ἀκρώρεια κρημνώδης. ▪ Ὀρέων δ' ἀνέτελλον ἐρίπναι, ▪ Ἄπλλν. (καὶ μετνμ.) ▪ Ἐπάλξεων ἐρείπνας, ▪ Εὐρ.
Ἐριπτοίητος (ὁ, ἡ), Π. [ἔρι, πτοέω]. πολλὰ φοβισμένος, κατατρομαγμένος.
Ἔρις, ιδος (ἡ), (ἡ αἰτ. Ἔριν ἡ Ἔριδα). συνερισμὸς, φιλονικία, διχόνοια, λογομαχία.
Ἐρισάλπιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σαλπίζων δυνατά.
Ἐρισθενέτης, ου (ὁ), ▪ Ἐρισθενής.
Ἐρισθενέως, ἐπίρ. Π. τοῦ –
Ἐρισθενής, ές (ὁ, ἡ)], Π. ὁ ἔχων μέγα σθένος (μεγάλην ἰσχύν), μεγαλοδύναμος, ἐσχυράτατος. ▪ Τοῖχος—, ▪ Π. Σιλ.
Ἔρισμα (τό). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἔριδος.
Ἐρισμάραγος (ὁ, ἡ), Π. ▪ Ἐρίκτυπος, Ἐριγδοῦπος.
Ἐρισμός, (ὁ), Π. ἀντὶ Ἔρις, λογομαχία.
Ἐρίσπορος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ (καλὰ) σπαρμένος, εὔφορος.
Ἐριστάφυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (καρποφορῶν ἢ γινόμενος ἀπὸ) μεγάλα ἢ πολλὰ σταφύλια, (ἐπιμ.) ἄφθονος. ▪ Οἶνος—, ▪ Ὀδ. Ι. ▪ Λέσβος—, ▪ Ἀθ.
Ἐριστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐρίζων, φιλόνεικος.
Ἐριστικός, ή, όν (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ συνειθίζων (ἔχων ἰδίωμα, κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ) νὰ φιλονεικῇ, ἀγαπῶν τὰς ἔριδας. (ὅθ.) ▪ Ἐριστική, ▪ ἡ τέχνη τοῦ ἐρίζειν, ἡ διαλεκτική. (καὶ) ▪ Ἐριστικοί, ▪ οἱ ἐπαγγελλόμενοι (ἀσχολούμενοι εἰς) αὐτήν.
Ἐριστός, ή, όν. Ὁ ἐπιδεχόμενος (ὑποκείμενος εἰς) ἔριν, περὶ τοῦ ὁποίου δύναται τις νὰ φιλονεικήσῃ.
Ἐρισφαλής, ές (ὁ, ἡ), ▪ Ἐπισφαλής, πολλὰ ἐπισφαλής.
Ἐριστύραγος (ὁ, ἡ), Π. ▪ Ἐρισμάραγος.
Ἐρίσφηλος (ὁ, ἡ), Π. [ἐρι, σφάλλω]. ὁ ἰσχυρῶς παράττων (κλονῶν) καὶ κρημνίζων κάτω τι. (ἐπιμ.) ▪ Ἐριαθενής.

Ἐριταρβής [ἐρι-, ταρβέω], ές (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ δειλὸς ἢ πεφοβισμένος, κατατρομαγμένος, περίφοβος.
Ἐρίτιμος (ὁ, ἡ), Π. πολύτιμος, βαρύτιμος.
Ἐρίτμητος (ὁ, ἡ), Π. λεπτοκομμένος ἢ καλοκομμένος. ▪ Ἶμας—, ▪ Ὅπλ.
Ἐριφεγγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ φέγγων, πολλὰ λαμπρός.
Ἐρίφειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἔριφον, κατσικήσιος.
† Ἐριφη (ἡ), νέα Ἑλλ. γίδα (κατσίκα), γιδοπούλα.
Ἐρίφιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἔριφος, κατσικάκι.
Ἐριφλεγής, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ καυστικὸς, περιφλεγής.
Ἐριφλοιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χονδρὴν φλοιὸν. ▪ Δρῦς—, ▪ Ἡσιόδ.
Ἐριφόκλοπος (ὁ, ἡ). ὁ κλέπτων ἔριφους. κατσικοκλέπτης.
Ἔριφος (ὁ, ἡ). μικρὸν κατσίκι, κατσικάκι. ‖. (πλθ.) ἀστερισμός τις [τοῦ ὑπ. ἡ δύσις ἐπρομήνυε κακοκαιρίαν), (ὅθ.) ▪ Ἐπ' ἐριφοις, ▪ Ἄρατ., εἰς καιρὸν ἀνεμοζάλης.
Ἐρίφυλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ ἢ μεγάλα φύλλα.
Ἐρίχρυσος (ὁ, ἡ), Π. καταχρυσος ἢ πολύχρυσος.
Ἐριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) μαλλί.
Ἐριώδυνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυώδυνος.
Ἐριώλη (ἡ), Π. [ἔρι, ἄελλα] μέγας (ὑρμητικὸς) ἀνεμοστρόβιλος. ‖. (ὁ Ἀρσ. παίζων μὲ τὴν λέξιν) ὀνομάζει οὕτω τὴν γλαῦκαν, ὡς ὀλετῆρα τῶν ἐρίων, διότι εἰς τὴν κατασκευήν της ἐξοδεύονται πολλὰ ἔρια).
Ἐριώπης, ου (ὁ) καὶ
Ἐριῶπις, ιδος (ἡ), Π. [ἐρι, ὤψ]. μεγαλόφθαλμος (παρβλ. Βοῶπις).
Ἑρκάνη (ἡ), [εἴργω, ἕρκος]. φράκτης, φραγμὸς, περίφραγμα.
Ἑρκεῖος, α, ον καὶ
Ἕρκειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἕρκος (εἰς περίφραγμα). ▪ Ζεὺς—, ▪ Ὀδ. Χ. ὁ προστάτης τοῦ ἕρκους (τοῦ περιβόλου) τῆς οἰκίας. ▪ Θύρα—, ▪ Αἰσχλ., ἡ Αὐλεία.
Ἑρκίον (τό). — (καὶ κατὰ τὸν τύπον μόνον ὑπαντρ. τοῦ) Ἕρκος, τεῖχος (τοιχίον) τοῦ περιβόλου τῆς αὐλῆς. (ἁπλ.) περίφραγμα.
‡ Ἕρκος (ὁ, ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Ἕρκειος.
† Ἑρκίτης, ου (ὁ). σκλάβος δουλεύων καὶ φυλακονόμενος (τὴν νύκτα) εἰς τὸν ἀγρόν.
Ἑρκοθυρευτικός καὶ
Ἑρκοθηρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν διὰ δικτύων θήραν.
Ἕρκος [εἴργω], εος-ους (τό). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς περίκλεισμα (ἐμπόδισμα), φράκτης, περίφραγμα, περιτείχισμα· κύρτος, δίκτυον κτλ. (μτφρ.) προμαχος, (μετνμ.) ▪ Ἕρκος ὀδόντων, ▪ Ὀδ. Κ., αἱ δύο σειραὶ τῶν ὀδόντων ὡς περικλείουσαι ἐν εἴδει φραγμοῦ τὸ στόμα.
Ἑρκοῦρος (ὁ, ἡ), Π. [ἕρκος, οὖρος]. φύλαξ περιφράγματος, Κίρκταφύλαξ, Ἀρκτοφύλαξ κτλ.
Ἑρκτή (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εἱρκτή.
‡ Ἑρκτός, ή, όν, ἀντὶ Ἑκτός, δυνάμενος νὰ γίνῃ (νὰ πραχθῇ), κατορθωτός.

Ἕρκτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ πράττων (κάμνων, ἐνεργῶν) τι.
Ἕρμα (τό). [εἴρω]. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ κρατῇ τι, δεσμὸς· στήριγμα (κυρ. ἢ μτφρ.)· σχῖμα (ὅθ. ὁ Ὅμ. ὀνομάζει τὸ βέλος. ▪ Μελαινάων ἕρμ' ἐδυνάων, ▪ Ἰλ. Δ.). (ἰδιαιτ.) ἡ σανίδωσις τῶν πλοίου, (καὶ μετνμ.) τὸ κυροφορούμενον ἔμβρυον (▪ Ἕρμα δῖον λαβοῦσα, ▪ Αἰσχύλ., ἐγκαστρωθεῖσα ὑπό τινος θεοῦ). (μτφρ.) βάσις, θεμέλιον, κρηπὶς· μόλος, πρόχωμα· ὁ λίθος ὅστις ἐχρησίμευεν ὡς ἀφετηρία τῶν ὁρομέων εἰς τὸ στάδιον· πέτρα (ξέρη ἢ ἀμμουδιὰ) ὅπου κάθηται ἢ συντρίβεται τὸ πλοῖον· (ἑνίοτε) — Ὅρμος, χαρχάλι, λαιμαδιὰ, βραχύλιον· σκουλαρῆκι (ζ). (παρβλ. Ἔγμα).
Ἑρμαγέλη (ἡ), Π. ἀγέλη (κοπάδι) τοῦ Ἑρμοῦ (ὀνομάζονται ἐπίθετ. οἱ νεκροὶ τοὺς ὁπ. ὁδηγεῖ ἀγεληδὸν εἰς τὸν ᾍδην ὁ ψυχοπομπὸς Ἑρμῆς).
Ἑρμάζω, Μ. άσω. Ἀσφαλίζω μὲ ἢ ὡς μὲ ἔρμα, στηρίζω, στυλόνω.
Ἑρμαθήνη (ἡ). Ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς ὅμοιον μὲ τοὺς Ἑρμᾶς (τὰ τετράγωνα ἀγάλματα τοῦ Ἑρμοῦ).
Ἑρμαΐζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι τὸν Ἑρμῆν.
Ἑρμαϊκός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἑρμῆν· προστατευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, (ὅθ. πλθ.) οἱ γραμματισμένοι, οἱ λόγιοι.
Ἕρμαιον (τό). εὕρημα, κέρδος ἀνέλπιστον, (διότι τὰ τοιαῦτα ἐνομίζοντο δῶρα τοῦ Ἑρμοῦ), [ἐκ τοῦ
Ἑρμαιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων (ἀφιερωμένος) εἰς τὸν Ἑρμῆν, (ὅθ.) ‖. Ἑρμαῖα (τά), τὰ ἀγάλματα ἢ αἱ ἑορταὶ τοῦ Ἑρμοῦ, (παρβλ. καὶ
Ἕρμαξ, ακος (ὁ), [καπ' ἐτυμολ.], Δ. ἀντὶ Ἑρμάς, ξέρα. ‖. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) σωροὶ λίθων εἰς τὰ πλάγια τῶν δρόμων (σχηματιζόμενοι βαθμηδὸν ὑπὸ τῶν ὁδοιπόρων καὶ ἀποδιδομένοι [ἴσως μόνον διὰ τὴν ὁμωνυμίαν] εἰς τὸν Ἑρμῆν).
Ἑρμάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἑρμῆς (Δ. Ἑρμᾶς).
Ἑρμᾶς [ἔρμα], ᾶδος (ἡ). Π. σωρὸς ἄμμου ἢ πέτρα ὑραλος, ξέρα, (παρβλ. Ἑρμάς).
Ἕρμασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἑρμάζειν, ἡ δὲ ἕρματος ἐξασφάλισις, χύλωμα, σκοῦρωμα.
Ἕρμασμα [τό], — Ἕρμα, στήριγμα, στύλωμα, σαβοῦρα.
Ἑρμασμός (ὁ), — Ἕρμασις.
Ἑρματίζω, Μ. ίσω, — Ἑρμάζω, σαβουρόνω. ‖. (μτφ.) φορτώνομαι καθὼς τὸ πλοῖον (μὲ τὴν σαβοῦραν).
Ἑρματίτης, ▪ (ὁ). ὁ χρησιμεύων ὡς ἔρμα (σαβοῦρα).
Ἑρμαφρόδιτος (ὁ). [κατὰ τὴν μυθολογ.] ὁ δίφυλος υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀφροδ., (ἐν γέν.) ἀνδρόγυνος, ἀρσενικοθήλυκος, ἢ κίναιδος.
Ἑρμεάων, ωνος, Δ. καὶ
Ἑρμέας ἢ Ἑρμέης, ου, Ἰων. Π. καὶ
Ἑρμείας, αο-ω, Αἰολ. Π. καὶ
Ἑρμείης, εω (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἑρμῆς.
Ἑρμεῖον (τό). μικρὸς ναὸς εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ (συνήθ. πρὸ τῆς εἰσόδου τῶν γυμνασίων).
Ἑρμηνεία (ἡ). τὸ ἑρμηνεύειν, ἐξήγησις,

διασάφησις· μετάφρασις. (ῥτρ.) ἔκφρασις, σημασία διὰ λέξεων, (ἴδε Λογογραφικός).
Ἑρμήνευμα (τό), πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἑρμηνείαν (ἐξήγησιν), ὑπόμνημα.
Ἑρμηνεύς, εως (ὁ). Ὁ ἑρμηνεύων, ἐξηγητής· διερμηνεύς· κήρυξ, ἄγγελος· ὁδηγός τλ.
Ἑρμήνευσις, εως (ἡ)=Ἑρμηνεία, ἐξήγησις.
Ἑρμηνευτής, οῦ (ὁ), =Ἑρμηνεύς.
Ἑρμηνευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἡ ἐπιτήδειος πρὸς) ἑρμηνείαν, ἐξηγητικός· ἐκφραστικός.
Ἑρμηνεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἑρμηνευτής.
Ἑρμηνεύω, Μ. εὐσω. Ἐξηγοῦμαι, σαφηνίζω· μεταφράζω· ἐκφράζω. « (Κύδωνος ἦσαν..) γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα. « Θκ. ‖ἐκ τοῦ
Ἑρμῆς [εἴρω τὸ λέγω, ὅθ. τὸ Λατ. sermo], οῦ (ὁ). (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Ἑρμέας, ὁ γνώστης τοὺς θεοὺς τῆς μυθολογ. 2. (ἀστρον.) εἷς τῶν πλανητῶν. 3) (συνεκδ.) ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ (χωρὶς χεῖρας ἢ πόδας, ὁπλ.) μόνον ἡ κεφαλή του ἐπὶ τετραγώνου ζήλης, (κατ' αὐτὴν τὴν σημασ. ἠμπορεῖ νὰ ἐτυμολογηθῇ ἢ ἀπὸ τὸ Ἑρμᾶς, λίθος).
Ἑρμίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἑρμῆς.
Ἕρμιλλα ἡ Ἑρμίς, ῖνος (ἡ), Π. =Ἕρμα, ζήρυγμα (κυρ. κλίνης), ποδάρι τοῦ κρεβατιοῦ.
Ἑρμογλυφεῖον (τό). τὸ ἐργαστήριον τοῦ Ἑρμογλύφου, ἀγαλματοποιεῖον.
Ἑρμογλυφεύς, έως (ὁ), =Ἑρμογλύφος.
Ἑρμογλυφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς Ἑρμογλύφον. « Ἑρμογλυφική, « ἡ τέχνη τοῦ ἑρμογλύφου.
Ἑρμογλύφος (ὁ). [Ἑρμῆς, γλύφω]. ἀγαλματοποιός.
Ἑρμοκαπήλης, ου (ὁ). ὁ κάπτων (ἀκρωτηριάζων) τοὺς Ἑρμᾶς (τὰ ἀγάλματα), (Κωμικὸν ἐπίθ. τοῦ Ἀλκιβ. καὶ τῶν συντρόφων του).
Ἑρμολογέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. συλλέγω λίθους, (παρβλ.) Ἁρμολογέω.
Ἑρμόπαν, ανος (ὁ). ἄγαλμα τοῦ Πανὸς ἐν εἴδει Ἑρμοῦ (ὁπλ. τετράγωνον χωρὶς χεῖρας καὶ πόδας), (παρβλ. Ἑρμαθήνη).
Ἑρνεσίπεπλος (ὁ, ἡ), Π. στολισμένος (ἀκεπασμένος) μὲ πράσινα κλαδιὰ [ἔρνη].
Ἑρνοκόμος (ὁ, ἡ), Π. [ἔρνος, κομέω]. ὁ ἐπιμελούμενος τὰ νέα φυτά, κηπουρός, φυτοκόπος.
Ἑρνόομαι-οῦμαι, Μ...; Γίνομαι ἔρνος, κάμνω βλαστάρια.
Ἔρνος [συγγ. τοῦ Ἔρση], εος-ους (τό), Π. νέον (τρυφερὸν) φυτόν, βλαστάρι (κυρ. ‖μτφορ.)
Ἔρνυξ [ἔρνος], υγος (ὁ ἢ ἡ). τὸ νεοφύτρωτον κέρατον τῆς ἐλάφου.
Ἑρνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἔρνος (ἢ) ἢ γεμάτος ἀπὸ ἔρνη (βλαστάρια). « Οἱ ἑρνωδέστατοι κλάδοι, « Γεωπον., οἱ εὐθαλέστεροι, οἱ ἔχοντες πλειοτέραν γονιμότητα.
Ἑρπάγης, ου (ὁ), Ἰων. ῥέκτης, δραστήριος, ἐνεργός, [ἐκ τοῦ
Ἕρπαξ, εως (ἡ), Π. πρᾶξις, [ἐκ τοῦ
Ἕρπω, μέλλ. τοῦ Ἕρδω ἢ Ῥέζω.
Ἑρπαλέος, εα, ον, Π. ἑρπάσιμος, ἁρπακτός.
« Λειμῶνά τ' ἐρέοντα Μαραθῶνος, « Ἄρστον.
Ἑρείην, Ἀττ. ἀντὶ Ἐροῖμι, μέλλ. ἀνωμ. τῆς εὐκτ. τοῦ Λέγω.
Ἔρομαι [εἴρω], Μ. ἐρήσομαι (κατ. καὶ ἀόρ. β'. Ἠρόμην), Ἐρωτῶ· ἐξετάζων συμβουλεύομαι· ζητῶ νὰ μάθω (νὰ πληροφορηθῶ) τι, (ὁ ἐνεργ. σχεδὸν ἄχρηστος).
Ἔρος (ὁ), Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἔρως, ἐρωτας· ὄρεξις, ἐπιθυμία. « Ποστος κατ' ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο, « Ὅμ.
Ἔρος, εος-ους (τό), Π. ἀντὶ Εἶρος, ἔριον, μαλλί.
† Ἑροτή, ῆς καὶ
Ἔροτις, εως (ἡ), κατὰ μετθ. ἡ Εὐπρεπτι ἀντὶ Ἑορτή.
Ἐρπάκανθα, ης (ἡ). εἶδος ἑρπυστικῆς ἀκάνθης, (φυτοῦ) χωρὶς ἀγκάθια.
Ἑρπετοδίκτος (ὁ, ἡ). ὁ διγκασθεὶς ἀπὸ ἑρπετόν.
Ἑρπετώδεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἑρπετόν.
Ἑρπετός [ἕρπω], ἡ, όν. Ὁ ἕρπων (συρόμενος μὲ τὴν κοιλίαν). ‖ (οὐσ.) Ἑρπετόν (ἔνν. ζῶον), τὸ ὀφίδι καὶ τὰ ὅμοια, (ἐν γέν. καὶ κατ' ἔκτ.) ζῶον τετράποδον. « Τοῖς μὲν ἄλλοις ἑρπετοῖς πόδας ἔδωκαν (οἱ θεοί),... ἀνθρώπῳ δὲ ‖χεῖρας, « Ξεν.
Ἑρπετώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (εὐλύγιστος ὡς) ἑρπετόν. ὀφιοειδής.
Ἑρπηδών, όνος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἕρπης. 2) =Ἑρπυδών.
Ἑρπήλη (ἡ), =Ἀρκεύλη.
Ἑρπήν, ῆνος (ὁ), =Ἕρπης.
Ἑρπηνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἑρπῆνα, ἐκτεινόμενος ἐν εἴδει ἑρπητος (λειχῆνος).
Ἕρπης [ἕρπω], ητος (ὁ). εἶδ. ἐξανθήματος (λειχῆνας) τὸ ὁπ. ἁπλόνει ὀλίγον, (ἐν γέν.) λειχῆνα.
Ἑρπηστήρ, ῆρος, Π. ἀντὶ
Ἑρπηστής, οῦ (ὁ). ὁ ἕρπων (συρόμενος μὲ τὴν κοιλίαν). « Ὄφις—, « Ἰζ.
Ἑρπηστικός, ἡ, όν. Κατωμένος ἐκ φύσεως ἵνα ἕρπῃ. « Ἕλκος ἑρπηστικόν, « Πλάδ.
Ἑρπυσικάς, ἡ, όν. Ἐκτεινόμενος ἐν εἴδει ἕρπητος (λειχῆνος).
Ἕρπις [Αἰγυπτ.], εως (ὁ). Π. ὁ οἶνος.
Ἕρπομαι, σπν. πθ. τοῦ Ἕρπω. « Ἰοῖσι λύουσι, καὶ Ἕρπονται γαμαί, « Ἀρετ.
Ἑρπυδών, όνος (ἡ), =Ἑρπηδών. 2) τὸ αὐτ. τοῦ·
Ἑρπύζω, Μ. υσω, Π. ἀντὶ Ἕρπω.
Ἑρπύλη (λλη), ης (ἡ). εἶδ. σκώληκος ἢ ἡ κάμπη τῆς ἀκρίδος, (ἀπὸ τὸν Νουμήν. ἐπονομάζεται ὀλιγήπους καὶ ἐχρησιμεύει ὡς δόλωμα τῶν ἰχθύων).
Ἑρπύλλινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἑρπύλλον.
Ἑρπυλλίς, ιδος (ἡ), =Ἑρπύλη.
Ἕρπυλλον (τό) καὶ
Ἕρπυλλος (υλλος), ου (ὁ), [ἕρπω]. εἶδ. φυτοῦ ἀειθαλοῦς καὶ εὐώδους, (κοιν.) χαμαιρρίγανη, (Γαλλ.) serpulet.
Ἕρπυσις, εως (ἡ) καὶ
Ἑρπυσμός (ὁ). τὸ ἑρπύειν, σύρσιμον μὲ τὴν κοιλίαν.
Ἑρπυστάζω, Π. ἀντὶ Ἑρπύζω.
Ἑρπυστήρ, ῆρος, καὶ
Ἑρπυστής, οῦ (ὁ), =Ἑρπητής.
Ἑρπυστικός, ἡ, όν, =Ἑρπητικὸς ‖ Ἑρπητικός.
Ἕρπω [συγγ. τῷ Ῥέπω], Μ. ἕρψω καὶ ἑρπύσω (κατ. εἵρπον κτλ.). Σύρομαι (μὲ τὴν κοιλίαν), (σωκδχ.) κινοῦμαι (περιπατῶ) ἀργὰ· προχωρῶ βαθμηδὸν καὶ ἀνεπαισθήτως· κατανῶ· παρεισδύομαι, (Π. ἐν γέν.) πέφτω, καταβαίνω, « Θησεὺς δὲ' ἕρπει, « Εὐρ. « Ἀλλ' ἕρφ', ὑφηγοῦ, « αὐτ.
Ἐρράγκα, προκ. τοῦ Ῥαίνω.
Ἐρράγην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ῥήγνυμι.
Ἐρράδαται, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐρραδμένοι εἰσί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. προκ. τοῦ Ῥαίνω.
Ἔρραος (ὁ), Π. [ἄῤῥην]. κριὸς ἢ κάπρος.
Ἐρράπτω, Μ. ράψω. Ῥάπτω, τὶ μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς. « Τὰ περὶ ψυχῆς φιλοσοφηθέντα τῷ Πλάτωνι τοῖς ἰδίοις δόγμασιν ἀσυναρτήτως ἐῤῥάπτει, « Γρηγ.
† Ἔῤῥας, α (ὁ), =Ἔῤῥαος.
Ἐῤῥαστωνευμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Μὲ ῥαστώνην, ἀμελῶς, ἀπρυθμίως.
Ἐῤῥέθην, =Ἐῤῥήθην.
Ἔῤῥεον, Δ. ἀντὶ Ἔῤῥεον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ῥέω.
Ἐῤῥήθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ (ἀχρ.) Εἴρω, λέγω.
Ἔῤῥηξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ῥήγνυμι.
Ἐῤῥηφορέω, Ἐῤῥηφορία, Ἐῤῥηφόρος, =Ἀῤῥηφορέω κτλ.
Ἔῤῥιγα, προκ. ἀντὶ ἐνς. καὶ
Ἐῤῥίγησι, Π. ἀντὶ Ἐῤῥίγηκα, γ'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. καὶ
Ἐῤῥιγών, οῦσα, όν, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ῥιγέω.
Ἔῤῥινον (τό). πᾶν ὅ,τι ἐμβάλλεται εἰς τὴν ῥῖνα ὡς ἰατρικόν.
Ἔῤῥιψις, εως (ἡ), ῥίψιμον τῇδε κἀκεῖσε, (κυρ. ὡς σύμπτωμα ἀσθεν.) παραδρομὰς, παρακύλημα (ἑλλ.) ἐξάπτασμὸς (ἰπποκρ.).
Ἐῤῥύην, ἀορ. τοῦ Ῥέω.
Ἐῤῥυθμισμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.), Μὲ ῥυθμόν, μὲ τάξιν, μὲ μέτρον.
Ἔῤῥυθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καμωμένος μὲ) ῥυθμόν, διηρημένος κατὰ τάξιν (κατ' ἀναλογίαν), εὔρυθμος.
Ἔῤῥυτος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ῥευστὸς (τραχὺς)
Ἐῤῥύω [συγγ. τῷ Ῥέω, ὅθεν τὸ Δασν. errø], Μ. ἐῤῥύησα, ἀόρ. Ἠῤῥύησα). Περιπατῶ (κυρ. βραδέως καὶ μὲ δυσκολίαν), περιφέρομαι (περίλυπος), ὑπάγω ἢ ἔρχομαι (πρὸς ὄλεθρόν μου καὶ ἐπὶ κακῷ)· χάνομαι, φθείρομαι, φανίζομαι. « Ἐῤῥεῖ τὰ καλά. Ξεν. Πλ. « Ἐῤῥεῖ ταμὰ πράγματα, « Ξεν. « Ἐνθάδε ἐῤῥων, « Ἰλ. Θ., ὅταν ἦλθα (ποιὸς νὰ μὴν ἔφθανα!) ἐδῶ (συνήθ. δὲ πρς.) « Ἐῤῥε, « Ἔῤῥο, ἐς κόρακας, « Ἀρχφ., χρημνίσου! ἄμε ς' ἀνάθεμα κῆ. (καὶ τρεπτ.) « Ἐῤῥέτω, « Ὁμ., ἂς πάγῃ νὰ χαθῇ!
Ἐῤῥωγα, μσ. (ἀντὶ πθ.) προκ. τοῦ Ῥήγνυμι.
Ἐῤῥωμένος, η, ον, (κυρ.) πθ. προκ. τοῦ Ῥώννυμι, ‖ (ὡς ἐπίθ.) ἰσχυρός, εὔρωστος· εὐτάλαιπος (ἐπὶ πραγμ.) στερεός, μόνιμος, (τὸ παρθ. [ἀνωμλ.] Ἐῤῥωμενέστερος, -έστατος).
Ἐῤῥωμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.) Εὐρώστως· ἰσχυρῶς· εὐτόλμως.

Ἐῤῥώοντο, Π. γ' πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ῥώομαι.
Ἔῤῥωσο (ὁ), Π. = Ἔῤῥωσος.
Ῥῴωσα, ἐνεργ. αὐρ. ἀ. τῆς ὁρς. καὶ
Ἐῤῥώσω, καὶ πθ. Ἐῤῥώσθε, πθ. πρκ. τῆς πρς. τοῦ Ῥώννυμι.
Ἔρσα, Αἰόλ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Εἴρω.
Ἐρσαῖος, α, ον, = Ἐρσήεις, δροσερός, [ἐκ τοῦ
Ἕρση ἡ Ἔρση (ἡ), Π. [ἄῤῥω]. δρόσος, δροσιά. (συνεκδ.) πᾶν ὅ,τι εἶνε νέον (τρυφερόν, ἁπαλόν). (π. χ.) νεογνὸν βρέφος, ἀρνάκι, χορταράκι κτλ. (παρβλ. Δρόσος καὶ Ψάκκαλον).
Ἐρσήεις [ἕρση], εσσα, εν, Π. δροσερός, τρυφερός· νωπός, πρόσφατος.
Ἔρσην, ενος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἄρσην.
Ἔρσις ἡ Ἔρσις [εἴρω], εως (ἡ). πλέξιμον, ἁρμαθίσμα.
Ἕρσω. Αἰόλ. μέλλ. τοῦ Εἴρω.
Ἔρσω (χ. Μ.), Π. = Ἄρδω, βρέχω, μουσκεύω.
Ἐρσώδης, ους (ὁ, ἡ), = Ἐρσήεις.
ἐρυγγαίνω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐρυγμαίνω.
Ἐρυγγάνω, Μ. ερεύξομαι, = Ἐρεύγομαι.
Ἐρυγεῖν, ἀορ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐρεύγω.
Ἐρυγή (ἡ) καὶ
Ἔρυγμα (τό), = Ἔρευγμα, βέψιμον.
ἐρυγμαίνω, = Ἐρυγμάω.
Ἐρυγματώδης, ους (ὁ, ἡ), = Ἐρευγματώδης.
Ἐρυγμάω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἐρυγγάνω, ἐρεύγομαι.
Ἐρύγμηλος, η ἡ ος, ον, Π. ὁ προξενῶν ἐρυγήν (βέψιμον). 2) ὁ μουγγρίζων δυνατά.
Ἐρυγμός (ὁ), = Ἐρυγή.
Ἐρυθαίνω, Μ. ἐρυθήσω, (ἀόρ. Ἠρύθηνα), Π. ἀντὶ Ἐρυθραίνω, κοκκινίζω.
Ἐρύθημα (τό), κοκκινάδα (κυρ. τοῦ προσώπου) ξεροκοκκίνισμα. (ἰατρ.) = Ἐρυσίπελας.
Ἐρυθιάω-ῶ, Μ. άσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐρυθριάω.
Ἐρυθίδιος (ὁ, ἡ), Δ., κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Ῥοδ., ἀντὶ Ἐρυσίβιος.
Ἐρυθῖνος (ὁ), = Ἐρυθρῖνος.
Ἐρυθράδιον (τό), = Ἐρυθρίδανον.
Ἐρυθραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω (βάφω) τι κόκκινον, κοκκινίζω (μεθτ. καὶ ἀμτβτ.) ‖. (μσ. ἢ πθ.) ξεροκοκκινίζω (ἀπὸ ἐντροπήν).
Ἐρυθραῖος, α, ον, Κοκκινωπός.
Ἐρυθραυγής, ους (ὁ, ἡ), ἐρυθρὸς καὶ λαμπρός. « Χαλκός—, » Κ. Μαν.
ἐρύθρημα (τό), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐρύθημα.
Ἐρυθρίας, ου (ὁ), ὀλίγον τι κοκκινος, κοκκινούτσικος.
Ἐρυθρίασις, εως (ἡ), τὸ ἐρυθριᾶν, κοκκίνισμα (ἀπὸ ἐντροπήν), ξεροκοκκίνισμα.
Ἐρυθριάω-ῶ, Μ. άσω, Κοκκινίζω (ἀπὸ ἐντροπήν), ξεροκοκκινίζω.
Ἐρυθρίησις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐρυθρίασις.
Ἐρυθρῖνος (ὁ), εἶδ. ἰχθ., (κοιν.) λυθρινάρι, (Τσακ.) μερτζάνι.
Ἐρυθριον (τό), εἶδ. κοκκίνης ἁλοιφῆς (πομμάδας).
Ἐρυθρόεσσπος καὶ
Ἐρυθροβαφής, ους (ὁ, ἡ), βαμμένος μὲ ἐρυθρὰν βαφήν, κοκκινοβαμμένος.
Ἐρυθρόγραμμος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (σημαδεμένος μὲ) ἐρυθρὰς γραμμάς.
Ἐρυθρογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω μὲ ἐρυθρὰ γράμματα.
Ἐρυθρόγραφος (ὁ, ἡ), = Ἐρυθρασήμαντος.
Ἐρυθροδάκτυλος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων κόκκινα δάκτυλα, (παράφρ. τοῦ Ῥοδοδάκτυλος).
Ἐρυθρόδανον (τό), [ἐρυθρός]. εἶδ. βαφικοῦ φυτοῦ. (κοιν.) ριζάρι.
Ἐρυθροδανόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάφω μὲ ἐρυθρόδανον.
Ἐρυθροειδής, ους (ὁ, ἡ). κοκκινωπός.
Ἐρυθροκάρδιος (ὁ, ἡ). (ὕλον) τὸ ὁπ. ἔχει ἐρυθρὰν καρδίαν (ἐντεριώνην).
Ἐρυθροκόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐρυθρὰν κόμην (κόκκινα μαλλιά).
Ἐρυθροποίκιλος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος μὲ ἐρυθρὰ στίγματα, κοκκινοπάρδαλος.
Ἐρυθρόπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐρυθροὺς πόδας (ὡσὰν τῆς πέρδικας), κοκκινοπόδαρος, ‖. (οὐσ.) εἶδ. πτηνοῦ (ι).
Ἐρυθροπρόσωπος (ὁ, ἡ). κοκκινοπρόσωπος.
Ἐρυθρὸς [ἔρευθος], ά, όν. Κόκκινος (κυρ. ὰν τὸ κιρμιζι), ῥοδοκόκκινος. « Αἰσχυνθεὶς γάρ τις ἐρυθρὸς ἐγένετο, » Γαλ.
Ἐρυθροσήμαντος (ὁ, ἡ). ἐρυθροῦς σεσημασμένος γράμμασι, (Νικ. χων.).
Ἐρυθρόστικτος (ὁ, ἡ), = Ἐρυθροποίκιλος.
Ἐρυθρότης (ἡ). ἡ ἐπίθετος (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ἐρυθροῦ, κοκκινάδα.
Ἐρυθρόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐρυθρὰ φύλλα. « Ῥόδον—, » Κ. Μαν.
Ἐρυθρόχλωρος (ὁ, ἡ). ὁ πότε κοκκινίζων καὶ πότε κιτρινίζων.
Ἐρυθρόχοος-ους καὶ
Ἐρυθρόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐρυθρὰν χρῶμα, κόκκινος. « Τριγλη—, » Ἀθ.
Ἐρυθρώδης, ους (ὁ, ἡ), = Ἐρυθροειδής, κοκκινωπός.
Ἐρυθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κοκκινίζω.
Ἐρυθρῶος (ὁ), = Ἐρυθρός.
Ἐρυκακέειν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ
Ἐρύκακον, ἀντὶ Ἠρύκακον, Π. ἀόρ. β'. τῆς ὁρς. τοῦ Ἐρύκω.
Ἐρυκανάω (έω ᾶς), ἡ
Ἐρυκάνω, Π. ἀντὶ Ἐρύκω.
Ἐρυκτῆρες (οἱ), (ὠνομάζοντο εἰς τὴν Σπάρτ.) οἱ ἀπελεύθεροι, [ἐκ τοῦ
Ἐρύκω [ἐρύω], Μ. ὑξω (ἀόρ. Ἤρυξα ἢ Ἠρύκακον), Π. κρατῶ ὀπίσω, σταματῶ, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω· ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω. « Ἀλλά σφως ἔσσυτο ἐρύξει, » Ὀδ. Θ. « Ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει, » Ἰλ. Κ. (καὶ μὲ γεν. ἐκ δ'.) « Μή μ' ἔρυκε μάχης, » Ἰλ. Σ. (καὶ δοτ. περιπ.) « Ἀκέν τοι λιμὰν ἐρύκοι, » Ὁμ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Ἤρυξε πόλιν μὴ ἀνατραπῆναι, » Αἰσχλ. (καὶ μσ.) « Κῶμά μιν ἐρύκεται, » Ἰλ. Η. (καὶ πθ.) « Οὐδ' αὐτὸς ἐρύκεσθαι μενεαίνω, » Ὀδ. Ρ.
Ἔρυμα (τό), [ἐρύω]. πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει διὰ προφύλαξιν, σκέπασμα, ὀχύρωμα.
Ἐρυμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἔρυμα, μικρὸν ὀχύρωμα.
Ἐρυμνός, ή, όν. Ὀχυρός, ὠχυρωμένος. (ἐπὶ δουν.) κρημνώδης, ἀπρόσβατος. (μτγν.) τραχύς. « Γλήχων—, » Ἡσ. « Σάκκος—, » Γρηγ.
Ἐρυμνότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἐρυμνοῦ, ὀχυρότης.
Ἐρυμνόω-ῶ, Μ. ώσω, Ὀχυρόνω.
Ἔρυξις, εως (ἡ), Ἔρευξις.
Ἐρυσάρματες, Π. (κατὰ μεταπλ.) ἀντὶ Ἐρυσάρματοι, πλθ. τοῦ
Ἐρυσάρματος (ὁ, ἡ), Π. [ἐρύω, ἅρμα] ὁ σύρων ἅμαξαν (ὄχημα).
Ἐρυσιβάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐρυσιβῶμαι, [ἐκ τοῦ
Ἐρυσίβη (ἡ), [ἐρυσίφω]. ἡ ἐπὶ τῶν φυτῶν σχηματιζομένη καὶ ἀφανίζουσα αὐτὰς κοκκίνη σκόνη (ὅταν ὕστερον ἀπὸ βρυχὴν ἡ πάχνην συμβῇ καύσωνι). (παρβλ. Ἐράμβος).
Ἐρυσίβιος, η, ον, Π. ὁ προφυλάττων ἀπὸ τὴν ἐρυσίβην, (ἐπίθ. τῆς Δήμητρ.)
Ἐρυσιβόω-ῶ, Μ. ώσω. Πρξενῶ (καὶ πθ. Παθαίνω, Περιπίπτω εἰς) ἐρυσίβην.
Ἐρυσιβώδης, ους (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ (ἢ σχεπασμένος ἀπό, ἢ ὑποκείμενος εἰς) ἐρυσίβην.
Ἐρυσίθριξ, τριχος (ὁ, ἡ), Π. [ἐρύω, θρίξ]. ὁ τραβῶν καὶ ἐσύζων ἢ ἀφαιρῶν τὰς τρίχας. « Ψήκτρα—, » Ἐπγρ. 2) [ἐρεύθω, θρίξ]. κοκκινότριχος (ι).
Ἐρύσιμον (τό), [ἐρύω]. εἶδ. φυτοῦ (ἀγριοκαρδάμου) (Γαλλ. tortelle ἢ velar.
Ἐρυσινηὸς [ἐρύω, ναῦς], ῆδος (ἡ), Π. ἡ ξυματοῦσα (κρατοῦσα) τὰ καράβια. « Ἀγκυρα—, » Ἐπγρ.
Ἐρυσίπελας [ἐρεύθω, † πέλα ἢ πέλας], ατος (τό). πάθος (φλόγωσις) τοῦ δέρματος, (κοιν.) ἀνεμοπύρωμα.
Ἐρυσιπελατόχρους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα (κοκκινάδαν) ἐρυσιπέλατος.
Ἐρυσιπελατώδης, ους (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ ἐρυσιπέλας.
Ἐρυσίπτολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. [ἐρύω, πόλις] ὁ σώζων (προφυλάττων) τὴν πόλιν.
Ἔρυσις [ἐρύω], εως (ἡ). τραβηγμα.
Ἐρυσίχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ἐρύω, χθών]. ὁ σχίζων διὰ τοῦ ἀρότρου (καλλιεργῶν) τὴν γῆν. « Βοῦς—, » (Σραπ. παρ'.) Ἀθ.
Ἐρυσμός (ὁ), Π. ἀποτροπή, ἐμπόδισμα, προφύλαγμα.
Ἐρυσάμενος, Π. ἀντὶ Ἐρυσσάμενος, μσ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐρύω.
Ἐρυστὸς [ἐρύω], ή, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ τραβηχθῇ, ἑλκυστός.
Ἔρυτο, Π. ἀντὶ Ἐρύετο, ἔσωζεν, ἐπροφύλαττεν, ἢ ἐκρατεῖτο, ἐμποδίζετο.
Ἐρυτὴρ (ὁ). Π. ὁ σύρων (τραβῶν) τι, [ἐκ τοῦ
Ἐρύω, Μ. ύσω (ἀόρ. Εἵρυσα ἢ Ἔρυσα ἴ, Ἔρυσσα, πθ. πρκ. Εἴρυμαι καὶ καταχρ. Ἔρυμαι), Π. σύρω, τραβῶ μὲ βίαν (συνεκδ.) ξεσχίζω. ‖. (μσ.) τραβῶν ἐβγάζω τι ἀπό (τρπ.) « Ῥύομαι, σώζω, γλυτώνω, ἐλευθερώνω· ἐξαγοράζω κρατῶ φυλάττω. (« Οἵσι γὰρ σφιν ἔρυσο τείχεα, » Ἰλ. Χ.) (προφυλάττω, διαφυλάττω, προστατεύω. (« Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε, Θεά, ἕπος εἰρύσασθαι, » Ἰλ. Δ). ἀποτρέπω, ἐμποδίζω. (« Ἡ δ' οὐκ ἔχυσε ἔρυτο. δὰ πρὸ δ' εἵστατο χαλκὸς, » Ὀδ. Ω.) ἀποφεύγω, ἐξετάζω, ἐξιχνιάζω. « Χαλεπὸν θεῶν δήνεα εἰρύσθαι, » Ὀδ. Ψ. (καὶ πθ.) « Ἡ δ' ἔρυτ' εἰν Ἀριμοῖσιν, » Ἡσ. ἐκρατεῖτο, ἐφυλάττετο, ἦτον κλεισμένη.
Ἔρφος, εος-ους (τό), Π. = Στέρφος, δέρμα.
Ἔσχατοι, Ἰων. ἀντὶ Εἴσχατοι, εἰργμένοι.

εἶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ τοῦ Εἴργω.
;Ἐργατάω, ἴδε Ἐργατόωντα.
Ἔργατο. Π. γ'. πλθ. πρα. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἔργω = Εἴργω.
Ἐργατόεις, εσσα, εν, Π. περικλεισμένος μέ φράκτην, περιφραγμένος, ξεχ τοῦ
Ἔρκατος (ὁ), ἡ, [εἴργω]. = Ἕρκος, φραγμός, φράκτης.
Ἐρκατόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. κλείω περικλείω) τι ἐντὸς ἕρκους, μανδρίζω, (ἀθ.
Ἐρκατόωντο, Π. ἀντὶ Βοκατοῦντο, γ'. πλθ, πρα. τοῦ παρτ. τοῦ ἐρκατόω ἡ Ἐργατάω (;).
Ἔρχομαι ξσυγγ. τῷ Ἄρχομαι καὶ Ὀρχέομαι], Μ. (ἐκ τοῦ ἀχρ. Ἐλεύθω) ἐλεύσομαι (ἀόρ. Ἦλυθον, πρκ. Ἐλήλυθα). Ὁδεύω, περιπατῶ ἔρχομαι ἢ ὑπάγω πουθενά· φθάνω, καταντῶ. (μὲ αἰτ. προθτ.) « Ἔρχεται πρὸς Κῦρον, « Ξεν. (ἢ ἐλλ. τῆς προθ.) « Ἔρχονται πτῆσιν, « Ἰλ. Β. « Ἐρχεσθον κλισίαν, « Ἰλ. Α. « Κέλευθον ἣν περ ἦλθες, « Αἰσχλ. (καὶ ἀοτ.) .. Τοῖς δὲ Ἀθηναίοις ὡς ἦλθε τὰ γεγενημένα, « Ἡρ. (καὶ ἀπολ.) « Ὡς γὰρ ἠγγέλθη Φίλιππος ἀσθενῶν ἢ τεθνεώς· ἦλθε γὰρ ἀμφότερα, « Δημ. (καὶ μτφ.) « Νόσος ἐλθοῦσα, « Ξεν. « Τοῦ ἐρχομένου ἔτους, « Θκ. (καὶ διαγραφικώτερον). « Στενὸς ἔρχεται αὐλών, « Διονύσ., διήκει, ἐκτείνεται· (καὶ τρκ.) « Εἰς λόγους ἔρχεσθαί τινι, « Αξ., ἐμβαίνειν εἰς ὁμιλίαν μετά τινος. « Ἔρχεσθαι ἐπὶ τὸ ἄρχειν, « Δημ. « Παρὰ μικρὸν ἤλθομεν ἐξανδραποδισθῆναι, « Αξ. ὀλίγου ἐλείφθη. « Ἐπὶ πᾶν ἦλθον, « Αξ., μετεχειρίσθην (ἐδοκίμασα) κάθε τρόπον. (ἢ περιφρ.) « Διὰ μάχης ἔρχεσθαί τινι, « Θκ., συγκροτεῖν (συμπλέκεσθαι εἰς) μάχην κατ' αὐτοῦ. «Διὰ πείρας ἔρχεσθαί τινος, « Αξ., ἀποπειρᾶσθαι, δοκιμάζειν. « Διὰ πυρὸς (φόνου) ἔρχομαι, « Αξ., διέρχομαι πυρπολῶν (φονεύων). « Διὰ πάντων τῶν καλῶν ἐληλιθότες, « Ξεν., ἀντὶ διεληλύθότες, (δηλ.) ἐνταλῶς ἀγαθοί (ἐνάρετοι)· (καὶ πρὸς μέλλ.) « Ἔρχομαι αἰσόμενος, « Ὅμ. « Ἔρχομαι δύσμενής, « αὐτ., ὑπάγω νά. (ἀθ. περιφρ.) « Ἔρχομαι ἐρέων (λέξων), « Ἡρ., (κοιν.) πάγω (ἀντὶ μέλλω, θέλω, ἀρχίνω [ἴδε τὴν ἐτυμολογ.] τῶρα ἀμέσως) νά εἴπω, (Γαλλ.) je vais (je m' en vais) dire. (καὶ πρὸς ἐνε. σπντ.) « Ἔρχομαι ἐπιχειρῶν ἐπιδείξασθαι, « Πλάτ., (παρ. Εἶμι).
Ἔρψις, εως (ἡ). τὸ ἕρπειν, σύρσιμον (μὲ τὴν κοιλίαν).
Ἐρῶ, μέλλ. τοῦ (ἀχρ.) Εἶπω, λέγω.
Ἔρῶ, κατὰ πρσ. ἐκ τοῦ Ἐράω, ἀγαπῶ.
Ἔρω, Π. (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ Ἔρωτι, δοτ. τοῦ Ἔρως, ἡ –
Ἔρῳ, δοτ. τοῦ Ἔρος.
Ἐρωδιός (ὁ), [ῐ], εἶδ. πτηνοῦ.
Ἐρωέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ῥέω, χύνομαι (τρέχω) μὲ ὁρμήν. 2) κινοῦμαι πρὸς τὰ ὀπίσω, τραβιοῦμαι ὑποχωρῶ, ἐνδίδω (μέ γεν.) παραιτοῦμαι ἀπό· παύω ἐπιλείπω. 3) (μτβτ.) κάμνω τινὰ νὰ τραβηχθῇ ὀπίσω, ἀποκρούω παραιτῶ ἐμποδίζω. « Ὑφῆκε βίου, « Καλλ., ἐκκαμάτησε τὸ ρεῦθρόν του.
Ἐρωὴ (ἡ). ῥύμη, ὁρμή· (μτφρ.) φοβερὰ ἐπιθυμία, πάθος. 2) ὑποχώρησις παῦσις.
;Ἐρωμανέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐρωτομανέω.
;Ἐρωμανής, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-νῶς, = Ἐρωτομανής.
;Ἐρωμανία (ἡ), = Ἐρωτομανία.
Ἐρωμένων (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Ἐρώμενος, η, ον, μτχ. πθ. τοῦ Ἐράω. ||. (ὡς οὐσ.) ἐραστής, ἀγαπητικός,-κή.
Ἔρων, Π. ἀντὶ Ἔρωτα, αἰτ. τοῦ
Ἔρως [ἴδε Ἥρως], ωτος (ὁ). ἔρωτας. (ἐν γεν.) σφοδρὰ ἐπιθυμία, ἔφεσις. (κατὰ τὴν μυθολογ.) ὁ θεὸς τοῦ ἔρωτος υἱὸς τῆς Ἀφροδ. κτλ. « Ἔρος, ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι, « Ἡρ.
Ἐρωτάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔρως.
Ἐρωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ νὰ μάθω, ἐξετάζω (« Ὅταν σ' ἐρωτᾷ, τίς τε ᾖ πόθεν πάρει, « Σοφ. « Δυσαπόκριτον ταῦτο ἐρωτᾷς, « Λυκ. προβάλλω ἐρώτημα (ζήτημα) « Ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρῃτημένον, « Γρφ. « Καὶ πρεσβείαν ἀποστείλας, ἐρωτᾷ τὰ πρὸς εἰρήνην, « αὐτ. ὁμιλῶ διὰ συλλογισμῶν καὶ ἐρωτοποκρίσεων (« Λύγους ἐρωτᾷν, « Πλ.)· (παρὰ τοῖς Διαλεκτ.) (μτγν.) παρακαλῶ. (« Οὕτως ἠρώτα, « Σξτ.).
Ἐρώτημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐρωτᾷ νὰ μάθῃ τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐρωτήσεως. πρόβλημα, πρότασις (κυρ. ἐν εἴδει ἐρωτήσεως).
Ἐρωτηματίζω, Μ. ίσω. Διατάττω ἐν εἴδει ἐρωτήματος (κατ' ἐρωτηματικὸν τρόπον) γνώμην τινὰ χρήζουσαν ἀποδείξεως, μεταβάλλω τὴν πρότασιν εἰς ἐρώτημα.
Ἐρωτηματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐρώτημα ἢ ἐρώτησιν, ὁ ἐν εἴδει ἐρωτήσεως ἢ ἐρωτήματος. (γρμτ.) ὁ σημαίνων (ἐκφράζων) ἐρώτησιν.
Ἐρωτηματικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἐρωτήματος ἢ ἐρωτήσεως.
Ἐρωτημάτιον (τὸ). μικρὸν (σύντομον) ἐρώτημα.
Ἐρώτησις, εως (ἡ). τὸ ἐρωτᾶν, ῥώτημα. πρότασις (ἐν εἴδει ἐρωτήσεως). « Ὡς ψεύδους γε οὐδεμία ἐρώτησις δεῖται, « Ξεν.
Ἐρωτητέον, θετ. τοῦ Ἐρωτάω.
Ἐρωτητικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ πρὸς τὰ ἐρωτᾶν ἐπιτήδειος, ἐρωτηματικός.
;Ἐρώτια (τὰ), = Ἐρωτίδια.
Ἐρωτιάς, άδος (ἡ), Π. ἐρωμένη, (ὡς ἐπίθ.) ἐρωτική, ἐρασμία.
Ἐρωτιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ ἔρωτα ἢ, Ἔχω κλίσιν πρὸς ἔρωτα.
Ἐρωτιδεύς, έος (ὁ). μικρὸς ἔρωτας, (κατὰ μίμησιν ᾗ παιγνηγαριαν τοῦ Λεπτιδεύς).
Ἐρωτίδια (τά), (ἑορτ. ἱερά). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἔρωτος.
Ἐρωτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα πρὸς) τὸν ἔρωτα· ὁ πραγματευόμενος περὶ ἔρωτος, (ἐπιμ.) διεγείρων πρὸς ἔρωτα. « Ἄσμασα (« Μέλη) ἐρωτικά, « Αξ. « Σορὸς (« Δεινὸς) τὰ ἐρωτικὰ (ἑορτ. πράγματα), « Ξεν. « Ἐρωτικῶς ἔχω τινὸς (ἢ) περί τι, « αὐτ.
Ἐρώτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔρως.
Ἐρωτίς, ίδος (ἡ), Π. ἐρωμένη· ἐρασμία.
Ἐρωτόβλητος (ὁ, ἡ). τετρωμένος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἐρωτευμένος.
Ἐρωτογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων περὶ ἔρωτος, συγγραφεὺς ἐρωτικῶν διηγημάτων.
Ἐρωτοδιδάσκαλος (ὁ, ἡ) ὁ διδάσκων περὶ ἔρωτος, διδάσκαλος εἰς τὰ ἐρωτικά.
Ἐρωτόεις (εντος), εσσα, εν. Ἐρωτικός, ἐρωτόληπτος. « Ναὶ πρὸς αὐτοῦ τῆς Ἀρεθούσης.. τοῦ ἐρωτόεντος νάματος, « Νίκ. Χων.
Ἐρωτόληπτος (ὁ, ἡ), [ἔρως, λαμβάνω]. κυριευμένος ἀπὸ ἔρωτα, ἐρωτευμένος.
Ἐρωτοληψία (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ πάθος) τοῦ ἐρωτολήπτου.
Ἐρωτομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Ἐρωτομανής, ές (ὁ, ἡ). μανιωδῶς (μὲ ὑπερβολὴν) ἐρωτευμένος, τρελλὸς ἀπὸ ἔρωτα.
Ἐρωτομανία (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ πάθος) τοῦ ἐρωτομανοῦς, ἔρως μανιώδης.
Ἐρωτομανῶς, ἐπίρ. Μὲ ἐρωτομανίαν, ὡς ἐρωτομανής.
Ἐρωτοπαίγνιον (τὸ). παιγνίδι (ποίημα παιγνιῶδες περὶ) ἔρωτος.
Ἐρωτοπλάνος (ὁ, ἡ). Π. ὁ πλανῶν (κάμνων νὰ ληστμονῇ τις) τὸν ἔρωτα, ἢ παρασύρων (ἐκπλανῶν) εἰς ἔρωτα.
Ἐρωτοπλεύω-ῶ, Μ. ήσω, Π. πλέκω εἰς πέλαγος ἔρωτος, εἶμαι βυθισμένος ὅλως ὁλόλου εἰς ἔρωτα.
Ἐρωτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Προξενῶ (Παρακινῶ πρὸς) ἔρωτα, ἐμπνέω ἔρωτα. « Ἐρωτοποιημένῳ προσώπῳ, « Ἰων. ἐρωτικῶς ἐσχηματισμένῳ.
Ἐρωτοτόκος (ὁ, ἡ), Π. [ἔρως, τίκτω]. ὁ γεννῶν (προξενῶν, ἐμπνέων) ἔρωτα.
Ἐρωτοτρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων (αὐξάνων) τὸν ἔρωτα, τροφὸς τοῦ ἔρωτος. (ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ.).
Ἐρωτότρωτος (ὁ, ἡ). τετρωμένος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἐρωτευμένος.
Ἐρωτύλος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐρωτικός. « Ἐρωτύλα ἀείδειν, « Βίων. β. (ὡς οὐσ.) ὑποκορ. τοῦ Ἐραστής.
Ἐς, Ἀττ. ᾗ Ἰων. ἀντὶ Εἰς, (ὅθεν ὅσαι τῶν ἀπὸ τοῦ Ἐσ ἀρχομένων λέξεων δὲν εὑρίσκονται ἐνταῦθα, ζητείσθωσαν διὰ τοῦ Εἰς).
Ἐσαγγέλλω, Μ. αγγελῶ, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσαγγέλλω.
Ἐσάγεσκεν, Π. ἀντὶ Εἰσῆγε, γ'. ἐν. πρα. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰσάγω.
Ἐσασί, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσί.
Ἔσαθ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. βασ.) ἀντὶ Ἥσατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ἀ. τοῦ Ἕννυμι.
Ἐσαιέν, Π. ἀντὶ Εἰσαί.
Ἐσάλτο, Π. ἀντὶ Εἰσήλατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Εἰσάλλομαι.
Ἔσαν, Π. ἀντὶ Ἦσαν, γ'. πλθ. πρσ τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.
Ἔσαν, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. ἀ. τοῦ Ἕννυμι ἢ τοῦ Ἵζω ἢ τοῦ Ἵημι.
Ἔσαντο, Π. ἀντὶ Ἥσαντο, γ'. πλ. τοῦ μσ. ἀορ. ἀ. τοῦ Ἕννυμι.
Ἐσάξαντο, Π. ἀντὶ Εἰσήξαντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ἀ. τοῦ Εἰσάγω.
Ἐσάπην, ᾱθ. ἀορ. β'. τοῦ Σήπω.
Ἐσαπικνέεσθαι, Ἰων. ἀντὶ Εἰσαφικνεῖσθαι.
Ἐσαῦθις, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσαῦθις.

Ἐσαύριον, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσαύριον.
Ἔσβεσα, ἐνεργ. καὶ
Ἔσβην, πθ. ἀόρ. τοῦ Σβέννυμι.
Ἐσβήν, Π. ἀντὶ Εἰσέβην, ἀόρ. β΄. τοῦ Εἰσβαίνω.
Ἐσ-δέκομαι, Ἰων. ἀντὶ Εἰσδέχομαι.
Ἐσέδρακον, Π. ἀόρ. β΄. τοῦ Εἰσέρχομαι.
Ἔσει, Ἀττ. ἀντὶ Ἔσῃ, β΄. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Εἰμί.
Ἐσελεύσομαι, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσελεύσομαι, μέλλ. τοῦ Εἰσέρχομαι.
Ἐσεμάσατο, Π. ἀντὶ Εἰσεμάσατο, γ΄. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Εἰσμάομαι.
Ἐσενείκασθαι, Ἰων. ἀντὶ Εἰσενεγκασθαι, μσ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἰσφέρω.
Ἔσεννις, ἴδε Ἔννη.
Ἐσίκτατο, γ΄. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τοῦ Εἰσίκταμαι.
Ἐσισάχατο, Ἰων. ἀντὶ Σεσαγμένοι ἦσαν, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Σάττω.
Ἐσεσήρειν, ὑπερσ. ἀντὶ παρτ. τοῦ Σαίρω.
Ἐσέτρωσαν, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Ἐστιτρώσκω.
Ἐσέχυντο, Π. ἀντὶ Εἰσεχύθησαν ἢ Εἰσε-κέχυντο, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ἢ ὑπερσ. τοῦ Εἰσχέω.
Ἔσηκα, Ἀττ. ἀόρ. ά. τοῦ Εἰσίημι.
Ἐσήλατο, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσήλατο, γ΄. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Εἰσάλλομαι.
Ἐσηλυσίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εἰσέλευσις.
Ἔσθ', (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Ἔστι ἢ Ἐστέ ἢ (τοῦ χρον. μερ.) Ἔστε, = Ἔσθ' ὅτε, ἐνίοτε.
Ἔσθαι, Π. πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἔννυμι, ἢ 2) μσ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἵημι.
Ἐσθείς, εῖσα, έν, Ἀττ. ἀντὶ Εἵθεις, ἐνεργ. ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Εἰστίθημι.
Ἐσθέμεναι, Π. ἀντὶ Ἐσθέειν, ἢ 2) Εἰσθεῖναι, ἀόρ. τοῦ Εἰστίθημι.
(Ἔσθεσμαι), ἄχρ. (ὅθεν ὁ πρκ. Ἔσθημαι). Φορῶ (ἐσθῆτα), εἶμαι ἐνδυμένος. » Λευκὴν ἐσθῆτα ἧσθητο, « Δίλ. « Ἐσθημένους ῥάκεσι, « Ἥρ.
Ἔσθημα (τὸ), = Ἐσθής, φόρεμα. » Καὶ περὶ ἐσθημάτων, ὁποῖα ἐχρῆν ἀμπέχεσθαι, ὡς τάξατο, « Ψιλ.
Ἐσθημένος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ἐσθαμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. (Ἐσθέω).
Ἔσθην, γ΄. δυϊκ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. καὶ 2) ά. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. τοῦ Ἔννυμι.
Ἐσθής [ἔννυμι], ῆτος (ἡ). ἔνδυμα, φόρεμα. (περιληπτ.) φορεσιά, ἐνδυμασία. ῥοῦμπα. στρωσίδια.
Ἐσθήσεις [†ἐσθέω], εως (ἡ), Π. τὸ ἐνδύειν ἢ ἐνδύεσθαι.
†Ἐσθητήριον, (εἰς τὸν Στρβ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἱθητήριον.
Ἐσθίω [ἔσθω], Μ. (ἐκ τοῦ ἄχρ. Ἔδω) ἔδομαι, ἔδῃ ἢ ἔδεαι, ἔδεται, ἢ (ἐκ τοῦ ἀχρ. Φήγω) φάγομαι, φάγεσαι, φάγεται (παρτ. Ἔσθιον, ἀόρ. β΄. Ἔφαγον, πρκ. Ἐδήδοκα, ὑπερσ. Ἐδηδόκειν, πθ. πρκ. Ἐδήδεσμαι, καὶ τὸ θετ. Ἐδεστέον). Τρώγω, κατατρώγω, (συνκδχ.) κατανα-λίσκω, (μεταφορ.) κατασήκω. » Ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν, « Ὀδ. Β. Φ. (καὶ μτνμ.) » Πάντας πῦρ ἐσθίει, « Ἰλ. Ψ. « Καρδίαν μὴ ἐσθίειν, « Πυθ., μὴ κατατήκεσθαι ὑπὸ λύπης. (καὶ πθ.) « Οἶκος ἐσθίεται, « Ὀδ. Δ. (ὅθεν ἰατρ. ἀντὶ ἐπιθ.) » Ὀδόντας μέλανας καὶ ἐσθιομένους, « Θφρ., καταφαγωμένους (καὶ ἐνεργ.) » Ἐσθιόμενος ἕρπης, « Γαλ., ὁ κακοήθης, καταδρωτικός, (τὸ ὁπ. οἱ Γάλλ. μεταμφιέσαντες, λέγουν) un estiomène. » Αἱμορραγικὰ, ᾠ τρογλόδυα, καὶ ἐσθιόμενα, « Ἱππκρ., δριμέα, καυστικά.
Ἐσθλόγαμος (ὁ, ἡ), Π. καλοπανδρεμένος.
Ἐσθλοδότης, ου (ὁ) καὶ Ἐσθλοδότις, ιδος (ἡ), Π. = Ἀγαθοδότης, [δίδωμι καὶ.
Ἐσθλὸς [ἔσθω, ἴδε Ἐδανός], ἡ, όν, Π. καλὸς, ἀγαθὸς· ἀνδρεῖος· εὐγενὴς· φρόνιμος· ἄξιος, ἐπιτήδειος· χρηστὸς, τίμιος, ἐνάρετος. (ἐπὶ πραγμ.) ὠφέλιμος· τερπνὸς· αἴσιος κτλ. ‖ (ὡς οὐσ. εἰς τὸ οὐδ.) Ἐσθλὰ, τὰ ἀγαθὰ, τὰ κτήματα Ἡρ. » Πυρὴν ἐμπλησίμεν ἐσθλῶν, « Ὀδ. Κ., (ἴδε Ἀγαθός).
Ἐσθλότης (ἡ), ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἐσθλοῦ, χρηστότης, ἀγαθότης κτλ.
Ἔσθλωμα (τὸ), Π. ἔργον ἐσθλοῦ ἀνδρὸς, κατόρθωμα, ἀνδραγάθημα.
Ἔσθος [ἔννυμι], εος-ους (τὸ), Π. = Ἐσθὴς, φόρεμα.
Ἔσθω [ἔδω], Π. ἀντὶ Ἐσθίω.
Ἐσιδεῖν, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσιδεῖν, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. καὶ
Ἐσιδέσθην, Π. γ΄. δυϊκ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β΄. καὶ
Ἐσίδεσκεν, Π. γ΄. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνεργ ἀορ. β΄. (ἀντὶ παρτ.) τῆς ὁρᾶ. τοῦ Εἰσοράω.
Ἐσίνεας, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσίνεαι, ἀπαρ. τοῦ Εἴσεμι.
Ἐσ-ίζομαι, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσίζομαι.
Ἐσκάθετο, Π. ἀντὶ Εἰσκατέθετο, γ΄. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β΄. τοῦ Εἰσκατατίθημι.
Ἔσκε, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἦν, γ΄. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.
Ἐσκεμμένως, επίρ. (μτχ.). Μὲ σκέψιν, μὲ στοχασμὸν, φρονίμως, λελογισμένως.
Ἐσκευάδαται, Ἰων. ἀντὶ Ἐσκευασμένοι εἰσὶ, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Σκευάζω.
Ἔσκληκα, πρκ. ἀντὶ ἐνεστ. τοῦ Σκέλλω, εἶμαι κατάξηρος, κατασκληρύνθην.
Ἐσκλητὸς (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἔκκλητος.
Ἔσκον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἦν, ά. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.
Ἐσλὸς, ὰ, όν, Δ. ἀντὶ Ἐσθλός.
†Ἔσμα (τὸ), [ἕζομαι]. τὸ τσουκ τῶν Ἀφρικῶν.
Ἔσμα ἢ Εἷμα, Π. πθ. πρκ. τοῦ Ἕννυμι.
†Ἔσμιος [ἔδω], = ἥδυς, νόστιμος.
Ἑσμὸς ἢ Ἔσμὸς (ὁ), [ἵημι]. σμῆνος (μελισσῶν), (κοιν.) σμάρι (ἐν γέν.) κοπάδι· (συνκδχ.) πλῆθος· σωρὸς· ἀφθονία. » Γάλακτος ἑσμοὺς, « Εὐρ.
Ἑσμοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλαπλασιάζων τοὺς ἑσμοὺς (τὰ μελίσσια), συντελῶν πρὸς αὔξησιν αὐτῶν.
Ἑσμοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων τοὺς ἑσμοὺς (τὰ μελίσσια).
Ἔσο, Π. ἀντὶ Ἴσθι, πρς τοῦ Εἰμί.
Ἐσ-αἰσσω, Μ. ήσω, ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐξοιδαίνω. » Τὸ δέρμα —, « Ἀρετ.
Ἔσομαι, μέλλ. τῆς ὁρᾶ. τοῦ Εἰμί.
Ἐσ-οπτρίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσοπτρίζω, ἀκροῶμαι εἰς τὸν καθρέπτην.
Ἐσοπτρίς, ίδος (ἡ), ὑπακορ. τοῦ Ἔσοπτρον.
Ἐσοπτρισμὸς (ὁ). τὸ ἐσοπτρίζεσθαι.
Ἐσοπτροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ
Ἔσοπτρον (τὸ), ἐκχρηστότ. τοῦ Εἴσοπτρον, κάτοπτρον, καθρέπτης.
Ἐσοῦνται, Δ. ἀντὶ Ἔσονται, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Εἰμί.
Ἐσοχάς, άδος (ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐξοχάς ζοχάδα.
Ἐσπεῖσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Σπένδω.
Ἑσπέρα [ἕω, πέρας], ας (ἡ), κυρ. θηλ. τοῦ Ἕσπερος, (ἐνν. ὥρα) τὸ τέλος τῆς ἡμέρας, τὸ βράδυ. » Πρὸς ἑσπέραν, « Ξεν. πρὸς τὸ βράδυ. (καὶ ἑλλ.) » Ἥκειν ἑσπέρας, « Λξ. » Οὐκ ἦν ἑσπέρας, « Ἀρχ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ ἑσπέρας, « Γρφ. 2) ἡ δύσις τοῦ ἡλίου, (συνκδχ.) τὸ μέρος ὅπου δύει ὁ ἥλιος. » Οἱ πρὸς ἑσπέραν οἰκοῦντες, « Ἀθ. « Ἦν τε πρὸς ἕω ἦν τε πρὸς ἑσπέραν, « Ξεν.
Ἑσπερία (ἡ), θηλ. τοῦ Ἑσπέριος. β. (ἐνν. ὥρα) τὸ ἑσπέρας· (ἐνν. τροφὴ) τὸ δεῖπνον. (ἐνν. χώρα) ἡ δύσις.
Ἑσπερίζω καὶ (μσ.)-ίζομαι, Μ. ίσω,-ομαι. Τρώγω τὸ ἑσπέρας, δειπνῶ.
Ἑσπερίηθεν, ἐπίρ. Ἀπ τῆς ἑσπέρας, ἐκ τῆς δύσεως.
Ἑσπερινὸς, ἡ, όν, = Ἑσπέριος, βραδυνὸς ἢ δυτικός. β. (οὐσ. ἐνν. ὕμνος) ὁ ψαλλόμενος τὸ ἑσπέρας, ἡ βραδυνὴ ἀκολουθία, (Ἐκκλησ.).
Ἑσπέριος, α ἢ ος, ον. Ὁ γινόμενος ἢ φαινόμενος ἢ πράττων τι τὸ ἑσπέρας, βραδυνὸς, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιῤῥήματικῶς) » Ἑσπέριος εἰς ἄστυ κάτειμι, « Ὀδ. Ο. « Ἑσπέριος δ' ἦλθεν, « Ὀδ. Ι. » Ὄψομαι ἑσπερίησε, « Ἐπγρ. (καὶ πλθ.) « Ἑσπερίους δ' ἀγερέσθαι ἀνώγει, « Ὀδ. Β. 2) ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κείμενος πρὸς) τὴν δύσιν, δυτικός. » Ἑσπερίους ἐῴους τε, « Ἐπγρ. (ἴδε καὶ Ἑσπερία).
Ἑσπερὶς, ίδος (ἡ), (ὡς ἐπίθ.) = Ἑσπερία, βραδυνὴ ἢ δυτικὴ. ‖. (οὐσ.) εἶδ. ἄνθους τὸ ὁποῖον εὐωδιάζει μᾶλλον τὸ ἑσπέρας, (Γαλλ.) girollée ἢ julienne. 2) (πλθ.) Ἑσπερίδες, « (κατὰ τὴν μυθολογ.), νύμφαι τρεῖς ἢ ἑπτὰ τὸν ἀριθμὸν, θυγατέρες τῆς Νυκτὸς, καλλιεργοῦσαι τὰ χρυσᾶ μῆλα κτλ.
Ἑσπέρισμα (τὸ), [ἑσπερίζω]. τὸ βραδυνὸν (πρὸ τοῦ δείπνου) φαγητὸν.
Ἑσπερόθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ τῆς ἑσπέρας, ἐκ δυσμῶν.
Ἑσπερόμορφος (ὁ, ἡ), Π. σκοτεινός.
Ἕσπερος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἑσπέριος. » Ἕσπερος θεός, « Σοφ., ὁ Πλούτων. « Ἕσπερος (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ἀστὴρ, » Ὄμ. τὸ ἄστρον τῆς Ἀφροδίτης (ὅταν φαίνεται φωγχράνως μὲ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου), ὁ ἄλλ. Ἑωσφόρος (ὅταν φαίνεται τὸ πρωΐ) « Οὔθ' ἕσπερος οὔθ' ἑῷος οὕτω θαυμαστὸς, « Ἀρετ. » Ὁ γὰρ αὐτὸς πόκα μὲν ἕσπερος γίγνεται, πόκα δὲ ἑῷος, « Τίμ. (ὅθ. 2) (συνκδχ.) ἡ ἑσπέρα, τὸ βράδυ. « Ἐπήλυθε δ' αὐτίκ' ἐρεμνὴ ἕσπερος, « Ἀπλλν. (καὶ πλθ. καθ' ἑτερογέν. ἀντὶ

ἐπιρ.) = Ποτ' ἑσπέρα, « Ὅμ., πρὸς τὸ ἑσπέρας, (ἴδε Ποθέσπερος).
Ἔσπετε, Π. ἀντὶ Εἴσπατε, 6'. πλθ. προσ. τῆς προς. τοῦ Εἶπεῖν.
Ἐσπευσμένως [σπεύδω], ἐπίρ. (μτχ.). Μετὰ σπουδῆς, βιαστικά.
Ἐσπόμην, Π. ἀόρ. 6'. τοῦ Ἕπομαι.
Ἔσπον, Π. ἀντὶ Εἶπον.
Ἐσπουδασμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μετὰ σπουδῆς, σπουδάζων (ὄχι παίζων) (Γαλλ.) **sérieusement.**
Ἔσσα, Π. ἀντὶ Ἔσω, ἴσθι.
Ἔσσα, Π. ἀντὶ Εἶσα. ἀόρ. ά. τοῦ Ἔννυμι ἢ τοῦ Ἕζω.
Ἐσσάμενος, η, ον, Π. μσ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἔννυμι.
Ἔσσαν, Π. ἀντὶ Ἦσαν, γ'. πλθ. προσ. τοῦ παρε. τοῦ Εἰμί.
Ἔσσασι, Π. ἀντὶ Ἔσῃ, 6'. ἑν. προσ. τοῦ μέλλ. ά. καὶ
Ἔσσῃ, Δ. ἀντὶ Ἔσεῖ, 6'. ἑν. προσ. τοῦ μέλλ. 6'. τοῦ Εἰμί.
Ἐσσήν, ῆνος (ὁ). ὁ βασιλεὺς τῶν μελισσῶν. (Π. καὶ ἀρχ. ἐν γέν.) βασιλεύς, μονάρχης. (ἰδιωτ.) ὁ ἱερεὺς τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος. (παρβλ. Μέλισσα).
Ἔστ, Δ. ἀντὶ Εἷς 6'. ἑν. προσ. τοῦ Εἰμί.
Ἔσσο, Π. ἀντὶ Εἶσο, 6'. ἑν. προσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἔννυμι.
Ἔσσομαι, Π. ἀντὶ Ἔσομαι, μέλλ. τοῦ Εἰμί.
Ἔσσον, Π. ἀντὶ Ἔσον, ἀόρ. ά. τῆς προς. τοῦ Ἔννυμι.
Ἐσσόμαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Ὠσθήσομαι.
Ἔσσυθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐσεύθησαν, γ'. πλθ. προσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. καὶ
Ἔσσυμαι, Π. πθ. πρκ. τοῦ Σεύω, [ἀθ.
Ἐσσυμένως, ἐπίρ. (μτχ.), Π. μετὰ σπουδῆς, ταχέως, προθύμως, ὀξέως, μὲ ὁρμήν.
Ἔσσυο, Ἔσσυτο, Π. 6'. καὶ γ'. προσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Σεύω.
Ἔσσων, ονος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἧσσων.
Ἔσταθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐστάθησαν, γ'. πλθ. προσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. καὶ
Ἔστακα, ἐνεργ. καὶ
Ἕστακα, Δ. ἀντὶ Ἕστηκα, μσ. πρκ. τοῦ Ἵστημι.
Ἐσταλάδατο, Ἰων. = τῷ
Ἐστάλατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐσταλμένοι ἦσαν, πλθ. προσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Στέλλω.
Ἑστάμεν, -έναι, Π. ἀντὶ Ἑστάναι.
Ἔστημεν, κατὰ κρα. ἀντὶ Ἑστήκαμεν, ά. πλθ. πρφ. τοῦ πρκ. καὶ
Ἔστεαν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἔστησαν, γ'. πλθ. προσ. τοῦ ἀορ. 6'. καὶ
Ἑστάναι, ἐνεστ. τῆς ἀπαρεμφ. καὶ
Ἑσταότες, Π. ἀντὶ Ἑστῶτες, μσ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἵστημι.
Ἔστε, 6'. πλθ. προσ. τοῦ ἑνς. τῆς ὁρς. καὶ
Ἕστε, 6'. πλθ. προσ. τῆς προς. τοῦ Εἰμί.
Ἕστε [ἵς, τι], ἐπίρ. (Τοπ.) Ἕως. (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) « Ἐς τε ἐπὶ τοὺς ἐκβολὰς τοῦ Ἴστρου, » Λξ. 2) (Χρον.) ἕως ὅτου, ἐν ὅσῳ. (πρὸς ὁρς. ἢ εὐκτ. μετὰ δὲ τοῦ Ἂν καὶ πρὸς ὑποτ.) « Ἕστε Σωκράτει συνῆστην, » Ξεν. « Ἕστ' ἂν δέῃ χρῆσθαι, » αὐτ. « Ἕστ' ἂν ἄρχωσιν αὐτῶν, » αὐτ.
Ἑστεγνωμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Στενά, στενόχωρα, μὲ στενοχωρίαν· μόλις.
Ἑστέπερ, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἕστε.
Ἑστεώς, ῶσα, ός, Ἰων. ἀντὶ Ἑστηκώς, μσ. πρκ. τῆς μτχ. καὶ
Ἕστηκα, μσ. πρκ. τῆς ὁρς. τοῦ Ἵστημι.
Ἑστήξω καὶ Ἑστήξομαι, μσ. μέλλ. ἀνωμάλ. (ὡς ἐκ τοῦ ἀχρ. Ἔστηκα, τοῦ ὁπ. σώζεται μόνον τὸ Στήνω) τοῦ Ἵστημι.
Ἑστῆμος, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐς τῆμος, ἕως τότε, ἐν τοσούτῳ.
Ἔστην, ἀόρ. 6'. καὶ
Ἕστηκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἵστημι.
Ἐστί, γ'. ἑν. προσ. τοῦ Εἰμί.
Ἑστία (ἡ), [Ἵστημι ἢ ἕζω] ἡ πυρωστιά, ἡ γωνιά· (συνηθ.) οἶκος· οἰκογένεια· καθέδρα, πρωτεύουσα. (κατὰ τὴν μυθολογ.) ἡ προστατεύουσα τὰς οἰκίας καὶ τὰς πόλεις θεά, (Λατ.) Vesta, (εἰς αὐτὴν ἦταν ἀφιερωμένη ἡ γωνιὰ τοῦ οἴκου, ἤτις ἐπεμ. ἦταν) ἄσυλον, (ἀπαράλλακτα μὲ μὲ τὸ Τουρκ.) ὀτζάκι. « Ἀφ' Ἑστίας ἄρχεσθαι, » Παροιμ. « ἐκ τῶν κρειττόνων ἢ ἐκ τῶν οἰκείων, (ἐν γέν.) ὅθεν δεῖ « Ἑστίᾳ θύομεν, » Παροιμ. « Οὐδενὶ μεταδίδομεν (τῶν τῆς ἑορτῆς).
Ἑστίαμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἑστίασιν, φαγητὸν μὲ τὸ ὁπ. φιλεύει τίς τινα.
Ἑστιαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Ἑστιάρχης καὶ
Ἑστιάρχος, ου (ὁ). πρῶτος (ἀρχηγὸς) τοῦ οἴκου ἢ τῆς οἰκογενείας, οἰκοδεσπότης. 2) = Ἑστιοῦχος, ἑστιάτωρ, συμποσιάρχος.
Ἑστιάς, άδος (ἡ). παρθένος, ἱέρεια τῆς Ἑστίας.
Ἑστίασις, εως (ἡ). τὸ ἑστιᾶν ἢ ἑστιᾶσθαι, φίλευμα, συμπόσιον.
Ἑστιατέον, θετ. τοῦ Ἑστιάω.
Ἑστιατήριον (τὸ), = Ἑστιατόριον.
†Ἑστιατορία (ἡ), (Γρφ.) συμπόσιον.
Ἑστιατόριον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου γίνεται ἡ ἑστίασις, τραπεζαρεῖον.
Ἑστιάτωρ, ορος (ὁ). ὁ δίδων τραπέζι (φιλεύων τινά), ξένος τοῦ
Ἑστιάω-ῶ [ἑστία], Μ. άσω (παρτ. Εἱστιῶν κτλ.). (κυρ.) Δέχομαί τινα εἰς τὸν οἶκόν μου, (ἐπιμ.) φιλεύω· δίδω τραπέζι. (μσ.) εὐωχοῦμαι, συμποσιάζω. « Ἑστιῶ τινά τινος, » Πλάτ. (ᾧ μτνμ.) « Τοὺς ὀφθαλμοὺς (« Τὰς ἀκοάς) ἑστιῶ, » Αἰλ., τέρπω, ἀπολαμβάνω διὰ τῆς ὁράσεως ἢ τῆς ἀκοῆς, ἡδύνομαι βλέπων τι ἢ ἀκούων (ᾧ ἐλλ.) « Γάμους (« Γενέθλια) ἑστιῶ, » Ἀρχφ., κάμνω συμπόσιον διά. (ᾧ μσ.) « Θύσαντες εἱστιῶντο, » Ξεν. « Γῆν ἑστιωμένη, » Πλάτ. « Μάχαις ἑστιώμενον, » Λυκ. (καὶ πθ.) « Ταῦτα δή σοι εἱστιάσθω, » Πλάτ. « Οὐδέποτε παρ' ἐμοὶ ἑστιαθήσεται, » Ἀρχφ.
†Ἑστιοπάμων [ἑστία, πέπασμαι], ονος (ὁ, ἡ), Δ. Ἑστιοῦχος, οἰκοδεσπότης.
Ἑστιος, α, ον, = Ἐφέστιος, οἰκιακός.
Ἑστιουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Ἑστιοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) ἢ κρατῶν (συνέχων, προστατεύων) τὰς ἑστίας (τοὺς οἴκους). « Γαῖα (« Πόλις)—, » Αἰσχλ., Σοφ. « Θεὰς—, » Πλάτ., Εὐρ. ὁ πολιοῦχος. 2) οἰκοκύρης, οἰκοδεσπότης· (ἐπιμ.) ἑστιάτωρ, ξενοδόχος.
Ἑστιόω-ῶ, Μ. ώσω, Π βάλλω εἰς τὸν οἶκον ἑρίαν, (δηλ.) τὸν κατασκίζω, (κοιν.) ἀναίγω σπίτι, (τρπ.) ἀσφαλίζω τὴν διαδοχὴν τῆς οἰκογενείας.
Ἐσ-τιτρώσκω, Μ. ἐστρώσω (ἀόρ. Ἐσέτρωσα), Ἀττ. ἀντὶ Εἰστιτρώσκω. (μὲ δοτ.) Πληγόνω μέσα βαθειά, διαπερνῶ ἕως εἰς.
Ἔστυγον, ἀόρ. 6'. τοῦ Στυγέω.
Ἑστιώτης, ου (ὁ) καὶ Ἑστιῶτις, ιδος (ἡ), ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἑστίαν (εἰς τὸν οἶκον), οἰκιακός.
Ἔστο, Π. ἀντὶ Εἶτο, γ'. ἑν. προσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἔννυμι.
Ἐστοχασμένως, ἐπίρ. (μτχ.). = Ἐσκεμμένως, εὐστόχως, λελογισμένως.
Ἔστραμμαι, πθ. πρκ. καὶ
Ἔστράφατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐστραμμένοι ἦσαν, γ'. πλθ. προσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Στρέφω.
Ἐστρωμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. ᾧ
Ἔζρωται, γ'. ἑν. προσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τῆς ὁρς. τοῦ Στρώννυμι.
Ἑστὼ [εἰμί], ὁσ-οῦς (ἡ), Δ. ἀντὶ Οὐσία, κατάστασις, περιουσία. (ἴδε Ἀπεστὼ καὶ Ἐνεστώ).
Ἔζων, Ἀττ. ἀντὶ Ἔστωσαν.
Ἔστωρ [ἵστημι], ορος (ὁ). τὸ παλοῦκι ἅπου ἑνώνει τὸν ζυγὸν μὲ τὸν ῥυμὸν τῆς ἁμάξης, (ἄλλ. ἀνέγν. Ἔκτωρ).
Ἑσύστερον, ἐπίρ. ἀντὶ Ἐς ὕστερον, εἰς τὸ ἑξῆς, ὑστερώτερα.
Ἐσφαλμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Σφαλερῶς, ἡμαρτημένως.
Ἔσφαλσις, εως (ἡ), Ἰων. τὸ εὐσ. τοῦ
Ἐσ-φαλάω-ῶ, Μ. φλάσω, Ἰων. ἀντὶ Εἰσθλόω, ζουλίζω ἢ τσακκίζω τι πρὸς τὰ ἔνδον. « Διακοπὴ δὲ γενομένη (ὑπὸ τοῦ βελέος) ἐν τῷ ὀστέῳ, ἔδρη ἐστὶν, ἣν τἄλλ' ὀστέα τὰ περιέχοντα τὴν διακοπὴν μένῃ ἐν τῇ φύσει τῇ ἑωυτῶν καὶ μὴ (συν)εσφλᾶται τῇ διακοπῇ ἔσω· οὕτω δ' ἐσφλάσεις ἂν εἴη καὶ οὐκέτι ἔδρη, » Ἱππαρ.
Ἐσχάρα [ἴσχω=ἔχω], ας (ἡ). (κυρ.) ἡ ὀσφρὰ τῆς γωνιᾶς (ὅπου στοιβάζονται τὰ ξύλα), (συνηθ.) ἡ γωνιὰ (ὅπου ἀνάπτομεν φωτιάν), (ἀθ.) ὁ οἶκος (παρβλ. Ἑστία). (κατ' ἐκτ.) βωμὸς· (καὶ ἰδιωτ.) τὸ μέρος τοῦ βωμοῦ ὅπου ἐκαίετο τὸ πῦρ· (ἀθ. ἀρχιτεκτ.) πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ βωμόν, βάσις (τετράγωνος) στύλου κτλ. (μτγν.) ἡ ὀσκάρα (τὸ μαγειρικὸν σκεῦος)· (ἀθ. διὰ τὴν ὁμοιότητα) τὸ σκαρί ἐπὶ τοῦ ὁπ. σεφρίζεται τὸ ναυπηγούμενον πλοῖον· τὸ πυρόβολον (ἴδε Πυρεῖον)· (ἰατρ.) ἡ πέτσα ποὺ σχηματίζεται ἐπάνω εἰς πληγὴν (κυρ. κουσίματος), (ἐν γέν.) κίρκαθον. (κωμ.) τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. (εἰς τὸν Ἀθήν.) εἶδ. ἐχθ. (ἴσκ.) = Ἔσχαρος.
Ἐσχαρεύς, έως (ὁ). ὁ ἀσχολούμενος (ἐπιστατῶν) εἰς τὴν ἐσχάραν, μάγειρος (κυρ. πλοίου).
Ἐσχαρεών, ῶνος (ὁ), Π. ὁ τόπος τῆς ἐσχάρας, γωνιὰ· βωμός.
Ἐσχάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἐσχάρα (ἰδιωτ.) τὸ σκαρὶ τῶν ναυπηγουμένων πλοίων.
Ἐσχάριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐσχάραν, ἐπιεύμενος. Πῦρ—, « Ἐπιγρ.
Ἐσχαρίς, ίδος (ἡ), = Ἐσχάριον, (ἰδιωτ.) θυμιατήριον.
Ἐσχαρίτης, ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) ἐψημέ-

εἰς τὴν ἐσχάραν (τὴν γωνιάν), (ἄλλ.) Ἔγκρυπτος.
Ἐσχαροπέπτας (ὁ, ἡ), [ἔσχ. πέπτω]. Ψημένος εἰς τὴν ἐσχάραν (ἐσκάραν).
Ἔσχαρος (ὁ). εἰδ. ἰχθ. (ἐκ τῶν πλατέων), (ἄλλ.) Κόρις. (Γαλλ. κατὰ τὸν Κορ.) punaise.
Ἐσχαρόφιν, Π. ἀντὶ Ἐσχάρας ἢ Ἐσχάρᾳ, γεν. καὶ δοτ. τοῦ Ἐσχάρα.
Ἐσχαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω ἐσχάραν (πέτσαν, κάρκαδον) ἐπάνω εἰς πληγήν. ‖. (παθ.) καρκαδιάζω. ✕ Ἕλκη ἐσχαρωμένα, ✕ Δσκρ. (ὀθ.
Ἐσχάρωμα (τὸ), = Ἐσχάρα, κάρκαδον (ἢ Ἐσχάρωσις, εως (ἡ). σχηματισμὸς πέτσας ἐπάνω εἰς πληγήν, καρκάδισμα.
Ἐσχαρωτικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (συντελῶν πρὸς) ἐσχάρωσιν.
†Ἐσχατάω-ῶ, γραπτ. ἀντὶ Ἐσχατεύω, Μ. εἰσω. Εἶμαι ὁ ἔσχατος τῶν ἄλλων· κεῖμαι (εὑρίσκομαι) εἰς τὴν ἐσχατιὰν (εἰς τὴν ἄκραν) τινὸς τόπου.
Ἐσχατιὰ (ἡ). ἡ ἄκρα (τὸ ἔσχατον, ὁλοϋστερινὸν, [ἐτυμ.] ἀπρικισμένον καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ.] μεμονωμένον μέρος) τινὸς τόπου· τὰ τελευταῖα σύνορα· (συνεκδ.) ὑποχθόνιον κείμενον εἰς θέσιν παράμερον (πολλὰ μακρὰν τῆς πόλεως ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλησίον τῆς θαλάσσης ἢ τῶν βενῶν).
Ἐσχατιάω-ῶ, Π. (σπνε.) ἀντὶ Ἐσχατεύω.
Ἐσχατίζω, Μ. ίσω, (μτγν.) ἀντὶ Ἐσχατεύω, εἶμαι ἢ ἔρχομαι ἔσχατος (ὀλοϋζερινός), καθυστερῶ, βραδύνω.
Ἐσχάτιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔσχατος.
Ἐσχατιώτης, ου (ὁ) καὶ Ἐσχατιῶτις, ιδος (ἡ), Π. ὁ κείμενος εἰς τὰς ἐσχατιὰς τινος τόπου.
Ἐσχατογέρων, οντος (ὁ) καὶ
Ἐσχατόγηρως (Αττ. ἀντὶ Ἔσχατόγηπος (ὁ, ἡ). ὁ φθάσας εἰς ἔσχατον γῆρας (εἰς τὸ ἔσχατον τοῦ γήρως), ὑπέργηρως.
Ἐσχατόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ
Ἔσχατος [ἔχω ἢ ἐξ], η, ὴ ος, ον. Ὁ κείμενος εἰς τὸ ἀπώτατον ἄκρον, ἐσχατιαῖος, ὁλοϋστερινός, ὁλοακρινός. (μτφρ.) ἀνώτατος, πρῶτος ἔξοχος, ἢ κατώτατος, ἐλάχιστος, χείριστος. ✕ Τὰ τοῦ ἄστεως ἔσχατα, ✕ Θκ., Δμ. ✕ Ἔσχατος ὄλεθρος, ✕ Ἰερεμ., ἢ κατωτάτη τάξις τῶν πολιτῶν. ✕ Ἐσχάτη τιμωρία, ✕ Αξ., ἢ κεφαλικὴ ὁ θάνατος. ✕ Ἐσχάτη ἀδικία, ✕ Πλάτ., ἢ γειροτέρα ἀπ' ὅλας. (καὶ μὲ γεν. ὡς παρθ.) ✕ Ἔσχατ' ἐσχάτων κακά, ✕ Σοφ. ἀντὶ ✕ Τὰ πάντων ἐσχατώτατα, ✕ Ξεν., τὰ κάνδεινα. (καὶ ἄλλ.) ✕ Τὰ ἔσχατα πάσχειν, ✕ αὐτ. ✕ Ἐπ' ἐσχάτοις βαίνω, ✕ αὐτ., (περιφρ.) = Ἐσχάτως διάκεισθαι (καὶ ἐπιβρήματικῶς) ✕ Εἰς τὸ ἔσχατον, ✕ Λκ. (ἢ.) ✕ Εἰς τὰ ἔσχατα, ✕ Ξεν. (καὶ ἄλλ.) ✕ Ἔσχατον, ✕ Σοφ. ἀντὶ Ἐσχάτως.
Ἐσχατόων, ώουσα, Π. ἐνε. τῆς μτχ. τοῦ (ἀχρ.) Ἐσχατάω.
Ἐσχάτως, ἐπίρ. εἰς τὸν ἔσχατον βαθμόν, εἰς τὸ ἄκρον· μὲ ὑπερβολήν. ✕ Ἀνὴρ φιλοπόλεμος ἐσχάτως, ✕ Ξεν. ✕ Ἐκεῖνόδε ἐσχάτως ἄστεον, ✕ Πλ. ✕ Ἐσχάτως ἔχω (διάκειμαι), ✕ Γρφ., εἶμαι εἰς τὴν χειροτέραν κατάστασιν, (ἐκ ἀσθεν.) πνέω τὰ λοίσθια.

Ἔσχεθον, Π. ἀντὶ Ἔσχον.
Ἔσχηκα, πρκ. τοῦ Ἔχω.
Ἐσχηματισμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ σχήματα· συμβολικῶς, ἀλληγορικῶς.
Ἔσχον, ἀορ. β'. τοῦ Ἔχω.
Ἔσχων, παρτ. τοῦ Σχάω.
Ἔσω, Αττ. ἀντὶ Εἴσω, μέσα.
Ἔσωθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ μέσα.
Ἐσωπή (ἡ), Π. ὄψις. θέα, πρόσοψις.
Ἐσώτατος, η, ον. Ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος)-
Ἐσωτάτω, ἐπίρ. (ὑπερθ. τοῦ Ἔσω). Ὅλως διόλου μέσα.
Ἐσωτερικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἔσω, ὁ ἔσω, ὁ ἔσωθεν, (ἀντιθ. τῷ Ἐξωτερικός). ✕ Ἐσωτερικοί, ✕ οἱ μαθηταὶ τοῦ Πυθαγ. ✕ Ἀριστοτ. ὅσαι ἠκροῶντο τὰ βαθύτερα ✕ ἀπόῤῥητα τῆς φιλοσοφίας μαθήματα τὰ ὁπ. ἐλέγοντο παρομοίως Ἐσωτερικά, (παρθ. Ἀκροαματικός).
Ἐσώτερος, α, ον. Ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος)-
Ἐσωτέρω, ἐπίρ. (συγκρ. τοῦ Ἔσω). Πλέον μέσα, παραμέσα.
Ἑτάζω [ἑτὸς], Μ. άσω. (σπν. ✕ Γρφ. μόνον ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ συνθ.) Ἐξετάζω, ἐρευνῶ, ἀναζητῶ.
Ἑτάθην, παθ. ἀόρ. τοῦ Τείνω
Ἑταῖρα, ας (ἡ), (χυρ.) θηλ. τοῦ Ἑταῖρος, φίλη, φιλενάδα, συντρόφισσα, (διὰ τὸ εὔφημ.) παλλακὶς, (συνήθ.) πόρνη.
Ἑταιρεία (ἡ). ἡ μεταξὺ ἑταίρων σχέσις· συντροφιά, οἰκειότης. (συνεκδ.) σύστημα ἑταίρων, ἀδελφάτον· (στρατ.) τάγμα, σύνταγμα. (ἐπὶ κακοῦ) φατρία (κυρ. διὰ πολιτικὸν σκοπὸν). (Τουρκ.) ταράφι. 2) (σπν.) ἀντὶ Ἑταίρησις.
†Ἑταιφιάρχης καὶ
†Ἑταιρειάρχης, ου (ὁ), (νλγ.) ἀρχηγὸς (πρώτος) ῥραπ. ἑταιρείας.
Ἑταιρεῖον (τό), = Πορνεῖον, (χυρ. σύθ. τοῦ-
Ἑταιρεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἑταίρους ἢ τὰς ἑταιρείας. ✕ Ζεὺς —, ✕ Ὅρ., Ἀθ., ὁ ἔφορος τῶν ἑταιρειῶν, (παρθ. Φίλιος). 2) ἀντὶ Ἑταιρικός. ✕ Φιλότης ἑταιρεία, ✕ Ὅμ. Ἴλ., ἡ μεταξὺ ἑταίρας καὶ ἑταίρου, ἐρωτική.
Ἑταιρεύω, Μ. εύσω. Ἔγω ἢ κάμνω ἑταιρείαν (συντροφιάν) μετά τινος, συντροφεύω ἢ 2) εἶμαι ἑταίρα (παλλακὶς) τινός. 3) (μτδτ.) ξελαγιάζω γυναῖκα καὶ τὴν κάμνω ἑταίραν (;).
Ἑταιρίζω-ῶ, Μ. ήσω. Ζῶ ὡς ἑταίρα, μετέρχομαι τὸν ἑταιρικὸν βίον. ✕ Παῖς ἑταιρικῶς, ✕ Αἰσχ.
Ἑταιρηΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἑταιρεία.
Ἑταιρήϊος η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ἑταιρεῖος.
Ἑταίρησις [ἑταιρέω], εως (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἀσέλγεια) τῶν μετερχομένων τὸν ἑταιρικὸν βίον. ✕ Τίμαρχος ἄλους ἑταιρήσεως, ✕ Σχλ.
Ἑταιρία (ἡ) = Ἑταιρεία, συντροφιὰ (μεταξὺ ἑταίρων), φατρία. ✕ Αἱ κατὰ πόλεις ἑταιρίαι τῶν Πυθαγορικῶν, ✕ Πλ.
Ἑταιρίδεια (τὰ), (ἑνν. ἱερά). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἑταιρείου Διός.
Ἑταιρίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἑταίρα.
Ἑταιρίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Γίνομαι ἑταῖρός (σύντροφος) τινος, κάμνω συντροφιὰν (σχετίζομαι) μαζύ του. ‖. (μσ. μὲ αἰτ.) λαμβάνω μαζύ μου ὡς σύντροφόν τινα. ✕ Μηδὲ μὲν ἀκρ. τόμυθον ἑταιρίσασα γυναῖκα, ✕ Νικαίνετ. 2) = Ἑταιρέω. ✕ Ἑπτακοσίοις ἔτεσιν ὕστερος ἑταιρίσασα, ✕ Λκ
Ἑταιρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἑταῖρον ἢ ἑταίραν, φιλικὸς, συντροφικὸς ἢ πορνικός. ✕ Ἵππος ἑταιρικὴ, ✕ Πλδ., τὸ ὑπὸ τῶν καλουμένων ἑταίρων (τῶν εὐγενεστέρων Μακεδόνων) συγκροτηθὲν ἱππικὸν σῶμα πρὸς δορυφορίαν τῶν βασιλέων, (παρθλ. Πεζαίτεραι). ✕ Ἄσματα ἑταιρικά, ✕ Λξ., τὰ πορνικά.
Ἑταιρικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἑταιρικόν, πορνικῶς. ✕ Ἑταιρικῶς ἐσκευασμένη, ✕ Λκ., ὡς ἂν ἑταίρα.
†Ἑταίριος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἑταιρεῖος.
Ἑταρίς, ίδος (ἡ), = (καὶ κατὰ τὸν τύπον μόνον ὑπερθ. τοῦ) Ἑταίρα.
Ἑταιρισμός (ὁ), = Ἑταίρησις.
Ἑταιριστής, οῦ (ὁ). ὁ τρέχων εἰς τὰς ἑταίρας.
Ἑταιριστρια (ἡ). ἡ πρὸς ἑταίρας ἀστλεγαίνουσα.
Ἑταῖρος (ὁ), [ἔτης, καὶ συγγ. τοῦ Ἕτερος]. φίλος· συστρατιώτης, συνταξειδιώτης, συνεργάτης, συντεχνίτης, συμμαθητής, (ἐν γέν.) σύντροφος. ‖. (ὡς ἐπίθ. ἔχει καὶ ὑπερθ.) ✕ Ἑταιρότατος ✕ Πλάτ., οἰκειότατος (καὶ, καθὼς συνηθίζουν νὰ λέγουν, ζενὸς) φίλος. (τὸ θηλ.) ✕ Ἑταίρα (ἔχει ἰδιαιτέρων σημασίαν), ἴδε τοῦτο.
Ἑταιρόσυνος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἑταῖρος.
Ἑτάκην, παθ. ἀόρ. β'. τοῦ Τήκω.
Ἕταμεν, ἀόρ. β'. τοῦ Τέμνω.
Ἑτάρη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἑταίρα.
Ἑταρισσαο, Π. β'. ἐν. πρτ. τοῦ μσ. ἀόρ. τοῦ
Ἑταρίζω ἢ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι, = Ἑταιρίζω, συντροφεύω κτλ.
Ἕταρος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἑταῖρος.
Ἕτασις, εως (ἡ) καὶ
Ἑτασμός (ὁ), Γρφ. ἀντὶ Ἐξέτασις, ἀνάκρισις.
Ἑταστής, οῦ (ὁ), = Ἐξεταστής, ἀνακριτής.
Ἑταστικός, ἡ, όν. Ἐξεταστικός.
Ἑτάφην, παθ. ἀόρ. β'. τοῦ Θάπτω.
Ἑτεθήλειν, ὑπερσ. (ἀντὶ παρτ.) τοῦ Θάλλω.
Ἑτέθην, παθ. ἀόρ. ά. τοῦ Τίθημι.
Ἑτεθήκεα, Ἰων. ἀντὶ Ἑτεθήπειν, ὑπερσ. ἀντὶ παρτ. τοῦ Τέθηπα.
Ἑτεθνήκειν, ὑπερσ. τοῦ Θνήσκω.
Ἕτεκον, ἀόρ. β'. τοῦ Τίκτω.
Ἑτελείετο, Π. ἀντὶ Ἐτελέετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Τελέω.
Ἕτελις [ἔ], εως (ὑ), εἰδ. ἰχθύος.
Ἑτεοζμῶς, ῶσης (ὁ), Π. πιστὸς (ἀξιόλογος, τῷ ὄντι) δοῦλος.
Ἑτεόκρητες (οἱ). γνήσιοι (αὐτόχθονες, καθ' αὐτὸ) Κρῆτες.
Ἑτεόκριθος (ἡ). τὸ καλλίτερον (τῆς πρώτης ποιότητος) κριθάρι, καθαυτὸ κριθάρι.
Ἑτεός [εἰμί], ά, όν. Ἀληθὴς, ἀληθινός; ‖. (σύχρ. μόνον ἀντὶ ἐπίρ. ἢ θηλ.) ✕ Ἑτεῇ, ✕ Ἰων. (ἢ οὐδ.) ✕ Ἑτεὸν (καὶ πλθ.) ✕ Ἑτεά, ✕ Ὅμ., ἀληθῶς, ἀληθινά, τῷ ὄντι, ἐπ' ἀληθείας. (εἰς τὰς ἐρωτ. ἀναλογεῖ μὲ τὰς συνήθ. φρ.) ἀλήθεια; μὲ τὰ σωστά σου; ✕ Τί τοῦτ' ἐστιν ἑτεόν, ὦ πάτερ; ✕ Λρχρ. (παρθλ. Ἀληθὴς ἢ Ἐτεός.)

Ἑτεραλκέως, ἐπ. ρ. Ἰων. ἀντὶ Ἑτεραλκῶς, ἀμφιβόλως, [ἐκ τοῦ
Ἑτεραλκής [ἕτερος ἀλκή], ἐος (ὁ, ἡ). Ὁ βαρύνων (κλίνων) πρὸς ἓν τῶν δύο μερῶν, κάμνων νὰ ὑπεριση̱ύῃ τὸ ἓν (ἢ πότε τὸ ἓν πότε τὸ ἄλλο) μέρος, ἀμφιβόλης.
Ἑτεραχθής, ἐος (ὁ, ἡ); βαρύτερος ἀπὸ τὸ ἓν μέρος (ἑπτμ.) = Ἑτεροκλινής.
Ἑτερεγκεφαλάω-ῶ, Μ. ἤσω, (Κωμ.) Πάσχω ἢ Εἶμαι ἐλλειπὴς κατὰ τὸ ἓν μέρος τοῦ ἐγκεφάλου, δὲν εἶμαι ἐντελῶς εἰς τὰς φρένας μου.
Ἑτερειδής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἑτερειδής.
Ἑτερήμερος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἡμέραν παρ' ἡμέραν (μίαν ἡμέραν αὐτὸς καὶ μίαν ἄλλος).
Ἑτερήρης, ες (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμφήρης, ἑτεροκλινής, ἀμφίβολος.
Ἑτέρηφι, Ω. ἀντὶ Ἑτέρᾳ, δοτ. θηλ. τοῦ Ἕτερος.
Ἑτεροβάρεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τι ἑτεροβαρές.
Ἑτεροβαρέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι –
Ἑτεροβαρής, ἐος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -βαρῶς, = Ἑτεραχθής, βαρύνων πλειότερον πρὸς τὸ ἓν μέρος.
Ἑτεροβουλία (ἡ), = Παλιμβουλία.
Ἑτερογάστριος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἀπ' ἄλλης γαστρὸς (δηλ. μητρός), (ἀντιθ. τῷ Ὁμογάστριος).
Ἑτερογένεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἑτερογενῶς.
Ἑτερογενέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι –
Ἑτερογενής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (καταγόμενος ἀπὸ) ἄλλο γένος, (γραμτ.) ὁ κλινόμενος ἐνικῶς μὲν καθ' ἕν, πλθ. δὲ κατ' ἄλλο γένος.
Ἑτερόγλαυκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν γλαυκὸν (γαλανὸν) καὶ τὸν ἄλλον ἄλλου χρώματος.
Ἑτερόγλωσσος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -γλώσσως. Ὁ ὁμιλῶν ἢ συγγεγραμμένος εἰς ἄλλην διαφορετικὴν) γλῶσσαν, (ἀντιθ. τῷ Ὁμόγλωσσος).
Ἑτεράγναθος (ὁ, ἡ). (κυρ. Ἵππος) ἔχων τὴν μίαν γνάθον σκληροτέραν ἢ εὐαισθητοτέραν τῆς ἄλλης.
Ἑτερογνωμονέω-ῶ, Μ., ἤσω. Ἔχω ἑτέραν (διαφορετικὴν) γνώμην.
Ἑτεραγνωμοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις –
Ἑτερογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄλλην (διαφορετικὴν) γνώμην.
Ἑτερόγονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διαφορετικοὺς (ὄχι τοῦ αὐτοῦ εἴδους) γονεῖς. ● Ἡμίονος —, ● λξ.
Ἑτεροδίδακτος (ὁ, ἡ). διδ' ἑτέρου (διδασκάλου), διδαχθείς, ὄχι αὐτοδίδακτος.
Ἑτεροδιδασκαλέω-ῶ, Μ. ἤσω. Διδάσκω ἄλλην (παρὰ τὴν συνήθη καὶ γνησίαν) διδασκαλίαν.
Ἑτεροδιδασκαλία (ἡ). Ἄλλη (παρὰ τὴν συνήθη καὶ γνησίαν) διδασκαλία.
Ἑτεροδιδάσκαλος (ὁ). διδάσκαλος ἄλλης (καὶ οὐχὶ τῆς γνησίας) διδασκαλίας.
Ἑτεροδοξέω-ῶ, Μ. ἤσω. Δοξάζω ἀλλέως, ἔχω ἄλλην (διαφορετικὴν καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. σφαλερὰν) περί τινος δόξαν, εἶμαι ἑτερόδοξος.
Ἑτεροδοξία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις –
Ἑτερόδοξος (ὁ, ἡ). Ὁ δοξάζων ἀλλέως, πρεπόντων ἄλλα (διαφορετικὰ [ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πλ.] σφαλερά) δόγματα.
Ἑτεροδοξώς, ἐπίρ. Μὲ διαφορετικὴν (σφαλερὰν) περί τινος δόξαν.
Ἑτεροδυναμία (ἡ). ἑτέρα δύναμις, διαφορὰ δυνάμεων [ἐκ τοῦ
Ἑτερόδυναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑτέραν (διάφορον) δύναμιν (δύω διαφόρως δυνάμεις).
Ἑτεροεθνής, ἐος (ὁ, ἡ), = Ἀλλοεθνής.
Ἑτεροειδεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ –
Ἑτεροειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀνήκων εἰς) ἄλλο εἶδος, ἄλλου (διαφορετικοῦ) εἴδους.
Ἑτεροειδῶς, ἐπίρ. Καθ' ἑτεροειδείαν.
Ἑτερόζηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κλειστέραν κλίσιν πρὸς τὸν ἕνα ἢ τὸ ἓν ἐκ τῶν δύο, (ἑπτμ.) προσωπολήπτης, (ἐν γέν.) ὁ ἔχων ἄλλας (διαφορετικὰς) συμπαθείας, κλίνων πρός ἄλλο τι.
Ἑτεροζήλως, ἐπίρ. Ὡς ἑτερόζηλος, μὲ προσωπολη̱ψίαν.
Ἑτεροζυγέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι ἑτερόζυγος (κακῶς [ἀταιρειάστα] συνεζευγμένος). ● Μὴ γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις, ● Γρφ., μὴ ἐνίνεσθε μὲ τοὺς, (κατ' ἄλλ.) μὴ κλίνετε πρὸς τὸ μέρος των.
Ἑτεροζύγησις, εως καὶ
Ἑτεροζυγία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις –
Ἑτερόζυγος (ὁ, ἡ). κακῶς (ἀταίρειαστα) συνεζευγμένος. ἢ 2) κλίνων (γέρνων) πρὸς τὸ ἓν μέρος (τῆς ζυγαριᾶς), (ἐν γέν.) ἀσύμφωνος, ἄνισος, ἀσυμβίβαστος, διαφορετικὸς, ἀνόμοιος. ● Τὰ κτήνη σου οὐ κατοχεύσεις ἑτεροζύγῳ, ● Γρφ.
Ἑτερόζυξ, υγος (ὁ, ἡ) = Ἑτερόζυγος. 2) τοῦ ὑπ. ἐξέλειπε τὸ ὅμοιον, μὴ ἔχων ἢ μένας χωρὶς ταῖρι.
Ἑτεροθαλής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ θάλλων (πράσινος, ἀνθισμένος) μόνον ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, (μτφρ.) ὁ ἔχων (γεννηθεὶς ἀπὸ) ἄλλην μητέρα. (● Παῖδες πατρὸς μὴ ὁμομήτριοι ἑτεροθαλεῖς λέγονται, ● Εὐσ. Ἱλ. Χ. ς'χ. 2.) ἢ, στερηθεὶς ὀρφανὸς ἀπὸ τὸν ἕνα τῶν γονέων του, (ἀντιθ. τῷ Ἀμφιθαλής).
Ἑτεροθελής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄλλην (διαφορετικὴν) θέλησιν.
Ἑτερόθηκτος (ὁ, ἡ), [ἐτ. θήγω]. ἀκονισμένος μόνον ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, ἔχων μόνον μίαν κόψιν.
Ἑτερόθροος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀλλόθροος, ἀλλόγλωσσος, ἀλλοεθνής.
Ἑτεροῖος, α, ον, = Ἀλλοῖος, ἀλλοιώτικος, ἄλλου εἴδους, διαφορετικός.
Ἑτεροιότης (ἡ). ἡ ἰδιοτης τοῦ ἑταιροίου, διαφορὰ, ἀνομοιότης.
Ἑταιρσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἑταιροῖον (ἀλλοιώτικον), μεταβάλλω μετασχηματίζω, μεταρρυθμίζω κτλ.
Ἑταιροίως, ἐπίρ. Κατ' ἄλλον τρόπον, ἀλλέως.
Ἑταιροίωσις, εως (ἡ). ἀλλοίωσις, μεταβολὴ, μεταρρύθμισις κτλ.
Ἑταιροιωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ μεταβάλλειν, ἀλλοιωτικός.
Ἑτεροκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν διαφορετικοὺς (ἀνομοίους) καρποὺς.
Ἑτεροκινησία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις –
Ἑτεροκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ κινούμενος ὑφ' ἑτέρου, ὄχι αὐτοκίνητος.
Ἑτεροκινήτως, ἐπίρ. Ὡς ἑτεροκίνητος.
Ἑτεροκλινέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι –
Ἑτεροκλινής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων πρὸς τὸ ἓν μέρος, κατηφορικὸς, ἀνώμαλος.
Ἑτεροκλινῶς, ἐπίρ. Εἰς τρόπου ὥστε νὰ κλίνῃ πρὸς τὸ ἓν μέρος. ● Ἐτ. ἔχω πρός τι, ● Λεξ., ἔχω πλειοτέραν κλίσιν (ῥέπω μᾶλλον) πρός.
Ἑτερόκλιτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = κλίτως. (Γραμτ.) Ὁ κλινόμενος ἀνωμάλως (εἰς ἄλλην καὶ ἄλλην κλίσιν).
Ἑτεροκνεφὴς [ἐτ. κνέφας], ἐος (ὁ, ἡ). σκοτεινὸς ἀπὸ τὸ ἓν μέρος (ἐξ ἡμισείας).
Ἑτερόκοπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνον κόψιν, Ἑτερόθηκτος.
Ἑτεροκρανία (ἡ), = Ἡμικρανία.
Ἑτεροκρανικός, ἡ, όν. Ὁ πάσχων ἑτεροκρανίαν.
Ἑτεροκράνιον (τὸ), = Ἑτεροκρανία.
Ἑτερόκτυπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κάμνων) ἄλλον κτύπον, δευτερόνων τὸν κρότον. ● Ἠχώ —, ● Νόν.
Ἑτεροκωφέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι –
Ἑτερόκωφος (ὁ, ἡ). κωφὸς ἀπὸ τὸ ἓν αὐτί.
Ἑτερολαμπής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων κατ' ἄλλον (ἕτερον τοῦ συνήθους) τρόπον.
Ἑτερολεξία (ἡ). ἡ ὁ Ἄλλης συνωνύμου λέξεως ἔκφρασις τῆς αὐτῆς ἰδέας.
Ἑτερολογία (ἡ). τὸ ἕτερα (ἢ οὐχὶ τὰ ὄντα) λέγειν, ψευδολογία.
Ἑτερόμαλλος (ὁ, ἡ). μαλλιαρὸς ἀπὸ τὸ ἓν μέρος μόνον.
Ἑτερομάσχαλος (ὁ, ἡ). (χιτὼν) ἔχων μίαν μόνην χειρίδα (μάνικαν).
Ἑτερομεγεθέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι –
Ἑτερομεγέθης, ες (ὁ, ἡ). ὁ μεγαλόνων (αὐξάνων) μόνον ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, ἄνισος τὸ μέγεθος.
Ἑτερομέρεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Ἑτερομερέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι –
Ἑτερομερὴς, ἐος (ὁ, ἡ). μονομερής, (τρπ.) προσωπολήπτης.
Ἑτερομετρία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις –
Ἑτερόμετρος (ὁ, ἡ). συγκείμενος ἀπὸ διαφορετικὰ μέτρα στίχων.
Ἑτερομήκης, ες (ὁ, ἡ). ἄνισος τὸ μῆκος μακρύτερος ἀπὸ τὸ ἓν μέρος.
Ἑτερομήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων (γεννημένος ἀπὸ) ἄλλην μητέρα.
Ἑτερομματος (ὁ, ἡ), = Ἑτερόφθαλμος.
Ἑτερομόλιος (ὁ, ἡ), [ἐτ. μολεῖν]. (οἶκη) εἰς τὴν ὁπ. εἶνε παρὼν ὁ εἷς μόνος τῶν διαδίκων, (παρβλ. Ἀντιμωλία), (γράφεται καὶ
Ἑτερομῶλιος [ἐτ. μῶλος], α ἢ ος, ον, = τῷ προηγ.
Ἑτερόμορφος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων διαφορετικὴν μορφήν.
Ἑτεροπάθεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις –
Ἑτεροπαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων (πονῶν) ἀπὸ τὸ ἓν μέρος μόνον.
Ἑτεροπαχὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ἄνισος τὸ πάχος, χονδρότερος πρὸς τὸ ἓν μέρος.
Ἑτεροπλανὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπλανώμενος ποτὲ εἰς ἓν πότε εἰς ἄλλο μέρος.
Ἑτεροπλατὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ἄνισος τὸ πλάτος, πλατύτερος πρὸς τὸ ἓν μέρος.

Ἑτερόπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διαφορετικὴν (μεγαλητέραν ἢ μικροτέραν) τὴν ἑτέραν τῶν πλευρῶν.

Ἑτερόπλοιος καὶ

Ἑτερόπλους (ὁ, ἡ·. τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀμφοτερόπλους (ἴδε τὴν λέξ.).

Ἑτερόπνοος-ως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄλλην (διαφορετικὴν, ὀλιγωτέραν δηλ. ἢ πλειοτέραν) πνοὴν ἀπὸ τὸ ἓν μέρος. «Αὐλὸς—,« Ἀνακρ., ὁ ἁπλοῦς, (ἐπιμ.) ἄνισος.

Ἑτεροποδέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἑτερόπους.

Ἑτερόπορπος (ὁ, ἡ). πεπορπημένος τὴν ἑτέραν μόνον τῶν χειρῶν, φορῶν ἑτερομάσχαλον χιτῶνα.

Ἑτερόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸν ἕνα πόδα διαφορετικὸν (μακρύτερον δηλ. ἢ κοντότερον) τοῦ ἄλλου, ἄνισος (ἀνόμοιος) τοὺς ποδας, (ἐπιμ.) χωλός, (ἐπιζ.) = Ἑτερόγυλος.

Ἑτεροπροσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἑτεροπρόσωπος.

Ἑτεροπροσωπικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, καὶ

Ἑτεροπρόσωπος (ὁ, ἡ), (γραμτ.) ὁ μὴ ὢν τοῦ αὐτοῦ προσώπου.

Ἑτερόπτολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὢν ἀπὸ (ἀνήκων εἰς) ἄλλην πόλιν.

Ἑτερόπτωτος (ὁ, ἡ), (γραμτ.) ὁ ἔχων ἢ συνταυτόμενος μὲ ἄλλην ἀντ' ἄλλης πτώσιν.

Ἑτερορροπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἑτερόρροπος.

Ἑτερορρεπής, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -φεπῶς, = Ἑτερόρροπος.

Ἑτεροῤῥοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἑτερόῤῥοπος.

Ἑτερόῤῥοπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ρόπως. Ὁ ῥέπων (γέρνων, ἢ, κάμνων τι νὰ γέρνῃ νὰ βαραίνῃ μᾶλλον) πρὸς τὸ ἕν ἢ κάτε πρὸς τὸ ἕν κάτε πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, Ἑτερακλινής, (παρβλ. Ἑτεραλκής).

Ἑτερόῤῥυθμος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἄλλον (διαφορετικὸν) ῥυθμὸν (τάξιν, σχηματισμὸν), ἑτερόμορφος.

Ἑτερόῤῥυσμος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἑτερόῤῥυθμος.

Ἕτερος [εῖ̆ς], α, ον. Ὁ ἕνας ἢ ὁ ἄλλος ἀπὸ τοὺς δυο. «Ὅστις δ' ἄρν', ἕτερον λευκὸν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν, « Ὅμ. « Ἑτεραί γε παῖδα κλαύσονται, « Ἰλ. Γ., οἱ γονεῖς ἑνὸς τῶν δύο (ἢ τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου). « Καὶ ἐς μηδὲ μηθ' ἑτέρων, δέχεσθε δὲ ἀμφοτέρως φίλους, « Θκ. « Χωλὸς δ' ἦην ἕτερον πόδα, « Ἰλ. Β. « Ὥστε ἦεν χειρὶ φέρειν ἑτέρῃ, « Ὑδ. Κ., μὲ τὸ ἓν μόνον χέρι. (καὶ ἑλλ.) « Τῇ ἑτέρῃ (ἢ κρα.) « Θατέρᾳ, « Λκ., μὲ τὸ ἄλλο (τὸ ἀριστερὸν) χέρι· (καὶ ἐνάρθρ.) « Οὐκ ἂν προθείμην τὸν πόδα τὸν ἕτερον, « Ἀρχῳ. « Ἐπὶ τὰ ἕτερα τῆς πόλεως, « Ξεν., εἰς τὸ ἄλλο (τὸ ἀντικρυνὸν) μέρος (εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν) της. « Ἐκ μὲν τοῦ ἐπὶ θάτερα Καλλίας, ἐκ δὲ τοῦ ἐπὶ θάτερα Ξάνθιππος, « Πλάτ. « Τοτὲ μὲν ἐπὶ θάτερα, τοτὲ δ' ἐπὶ θάτερα τοὺς λόγους ἔλαυνε, « αὐτ. « Τὴν ἐπὶ θάτερα τραπώμεθα, « Συν., ἂς ἵκάμεθα ἄλλην (τὴν ἄλλην) ὁρμήν. 2) (ἐν γεν.) = Ἄλλος. « Ὦμός, εἴτις ἕτερος, « Αἰ. « Βοηθεῖ σκορπιοπλήκτοις, ὡς οὐδὲν ἕτερον, « Δοκρ. « Ἑτέρους τοσούτους, « Δίτ. « Ἂν σῦριον ἦῃς πρωΐ, ᾖ ἑτέρᾳ ἂν αὐλίζοιο παρ' ἡμῖν, « Ξεν. « Ἕτερα ἑτέροις ἐστὶν ἡδέα, « Ἀρχ. « Ἕτερ' ἄττα, « Λκ. « Ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπῃ, « Ἰλ. Ι. « Ἕτερα μὲν λέγων, ἕτερα δὲ φρονῶν, « Δείν. (ἐξ κατ' ἀποσιώπησιν). « Ἕτερόν τι, « Αἰ., κἄτι ἄλλο, (καὶ παραλλ.) « Ἄλλα τε τοιαῦθ' ἕτερα, « Πλάτ. « Πολλοὺς ἔτλην δὲ χἀτέρους ἄλλους πόνους, « Σοφ. 3) = Ἀλλοῖος, διαφορετικὸς, ἀλλοιώτικος, (ὡθ. ἐνίοτε) ἐναντίος, ἀντίθετος, (μετὰ καὶ χωρὶς γεν.) « Ὁ φίλος, ἕτερος ὢν τοῦ κάλλους, « Πλ. « Ἑτέρῳ χρήσῃ μοι διακόνῳ, « Ξεν. Ἕτεροι τῶν πρότερον γενόμενοι, « Πλ. « Στοιχεῖον ἕτερον τῶν τεσσάρων, « Ἀρχ. « Τὰ ἕτερα τῷ εἴδει, « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) « Θάτερα, « Αξ., (κατ' εὐφημ.) τὰ ἐναντία, τὰ κακά. « Παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα, « Σοφ. « Ὅσα πώποτε τῇ πόλει γέγονεν... ἀγαθὰ ἢ θάτερα, Δημ. || (τὸ θηλ.) « Ἑτέρη (ἐννοῇ ὁδῷ), « Ἡρ., ἐπίρ. ἀντὶ Ἑτέρως, ἀλλέως, κατ' ἄλλον τρόπον. « Καὶ τῇδε φῦναι χἀτέρᾳ, « Σοφ. (ἢ) Ἀλλοῦ, εἰς ἄλλο μέρος. « Καταδύεται φοβηθείς, ὡς ἑτέρᾳ ἀνακύψων, « Ἀρχ. || (Σημ. ὅτι, ὑσάκις συμπίπτουν τὰ φωνήεντα τοῦ ἄρθρ. καὶ τοῦ ὀνόμ., γίνεται Ἀττικῶς κρᾶσις. « Ὁ ἕτερος, ἅτερος· Ἡ ἑτέρα, ἡτέρα· Τὸ ἕτερον, θάτερον καὶ [Ἰων.] θοὔτερον. Καταχρηστικῶς δὲ, ἡ μᾶλλον ἀπροσέκτως, εἶπαν ὁ Θάτερος καὶ Ὁ θάτερος), (παρβλ. Ἄλλος.)

Ἑτεροστόμαντος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -άντως. Ὁ ἔχων ἄλλην (διαφορετικὴν) σημασίαν, σημαίνων ἄλλο τι.

Ἑτεροσκελής, ές (ὁ, ἡ), = Ἑτερόπους, χωλός.

Ἑτεροσκιος (ὁ, ἡ), (γεωγρ.). ὁ κείμενος εἰς τοιαύτην ὡς πρὸς τὸν ἥλιον θέσιν ὥστε ἡ σκιά του, τῷ μεσημέρι, σχηματίζεται πάντοτε πρὸς τὸ αὐτὸ (ἤ τὸ βόρειον δηλ. ἢ τὸ νότιον) μέρος, (ἀντίθ. τῷ Ἀμφίσκιος).

Ἑτεροστατος (ὁ, ἡ), Π. [ἕτ. στείχω]. ὁ ἀφ' ἑτέρου μέρους ὁρμῶν (ἐρχόμενος).

Ἑτεροστοιχος (ὁ, ἡ). Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς ἄλλην σειρὰν (εἰς ἄλλον στοῖχον), ἀσύμφωνος.

Ἑτεροστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μόνον ἀπὸ τὸ ἓν μέρος στόμα (χάσμα), ὄχι δίστομος.

Ἑτεροσχημος καὶ

Ἑτεροσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄλλο (διαφορετικὸν) σχῆμα, διαφέρων κατὰ τὴν μορφὴν (κατὰ τὸν σχηματισμόν).

Ἑτεροταγὴς, ές (ὁ, ἡ). τεταγμένος εἰς ἄλλην σειρὰν (τάξιν), ἀνώμοταγής.

Ἑτερότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ἑτέρου, διαφορὰ (γένους), ἴδε Ἀρχ. Μεταφ. Θ'.

Ἑτεροτραχήλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑτερόκλινῆ τράχηλον, στραβολαίμης, (καθὼς ὁ Ἀλέξανδρος).

Ἑτεροτροχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἑτερότροχος.

Ἑτερότροπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄλλους τρόπους (ἄλλα ἰδιώματα, ἄλλα ἤθη) ἢ καμωμένος κατ' ἄλλον τρόπον, διαφορετικὸς· ἀλλόκοτος, ἀσυνήθιστος. « Ἑτεροτροπα σήματα, « Νον., σημεῖα καὶ τέρατα. 2) = Παλίντροπος, παλίμβολος. « Ἑτερότροπα κύματα τύχης, « Νόνν.

Ἑτεροτρόπως, ἐπίρ. Κατ' ἄλλον (διαφορετικὸν) τρόπον.

Ἑτερότροφος (ὁ, ἡ). ἀλλέως διαφορετικὰ ἀνατρεμμένος, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἑτερότροπος).

Ἑτεροϋπόστατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄλλην (διαφορετικὴν) ὑπόστασιν.

Ἑτερούσιας καὶ

Ἑτερούσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄλλην (διαφορετικὴν) οὐσίαν, διαφέρων κατὰ τὴν οὐσίαν.

Ἑτερουσιότης (ἡ). ἑτερότης (διαφορὰ) οὐσίας.

Ἑτερουσίως, ἐπίρ. Καθ' ἑτερουσιότητα.

Ἑτεροφαὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας (ἀπὸ τὸ ἓν μέρος μόνον) φωτιζόμενος.

Ἑτεροφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἀλλοῖος (ἑτεροῖος).

Ἑτεροφθαλμία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις ἑτερόφθαλμος.

Ἑτερόφθαλμος (ὁ, ἡ). μονόφθαλμος ἢ ἀλλοιθωρος ἢ Ἑτερόγλαυκος. « Οἱ ἑτερόφθαλμοι τῶν ἵππων οὐ τὸ αὐτὸ βλέπουσι τοῖς ὀφθαλμοῖς.. εἰσὶ δὲ καὶ πονηροὶ ξ ἐπτοημένοι διὰ τὴν ἑτεροφθαλμίαν, « Ἱππιατρ.

Ἑτερόφθογγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λαλῶν μὲ) ἄλλον (διαφορετικὸν) φθόγγον, ἑτερόφωνος.

Ἑτεροφορέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι, = Ἑτεροφορέω.

Ἑτεροφορονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φρονῶ ἀλλέως, εἶμαι ἑτερόφρων (ἑτεροδοξος).

Ἑτεροφροσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις ἑτερόφρων.

Ἑτεροφρουρητος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπ' ἄλλου φρουρούμενος (συντηρούμενος).

Ἑτερόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν ἀλλέως, ἔχων ἄλλο (διαφορετικὸν) φρόνημα, ἑτεροδοξος. 2) = Παράφρων. « Μισθῷ—,« Νόνν.

Ἑτεροφυὴς, ές (ὁ, ἡ). ἄλλης (διαφορετικῆς) φύσεως.

Ἑτερόφυλος (ὁ, ἡ), = Ἀλλογενὴς, Ἀλλόφυλος.

Ἑτερόφυτος (ὁ, ἡ). φυλλιασμένος εἰς ἄλλο ἢ μὲ ἄλλο φυτόν.

Ἑτεροφυῶς, ἐπίρ. Ὡς ἑτεροφυὴς.

Ἑτεροφωνέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Προφέρομαι ἀλλέως, εἶμαι ἑτερόφωνος.

Ἑτεροφωνία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις ἑτερόφωνος.

Ἑτερόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄλλην (διαφορετικὴν) φωνὴν, ἠχῶν ἀλλέως, ἑτερόφθογγος, ἑτερόγλωσσος.

Ἑτερόχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν μίαν χηλὴν διαφορετικὴν (μακρυτέραν ἢ βραχυτέραν) τῆς ἄλλης, ἄνισος (ἀνόμοιος) τοὺς πόδας, (ἐπιμ.) χωλαίνων ἀπὸ τὸ ἓν μέρος.

Ἑτερυχρόω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἑτερόχρους.

Ἑτεροχροια καὶ

Ἑτεροχρουότης (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις ἑτερόχρους, διαφορὰ χρώματος.

Ἑτεροχρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἑτερόχρονος.

Ἑτερόχρονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄλλον ξ ἄλλον χρόνον, διαφέρων κατὰ χρόνον.

Ἑτερόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διάφορα (κυρ. δὲ δύο παραλλάσσοντα ἐναλλὰξ) χρώματα, παρδαλὸς, ἢ ἄλλου (διαφορετικοῦ) χρώματος. (Συγχέεται ὡς ἑτερο-

κλιτον τῷ Ἑτερόχρως). « Στίλβουσα λίθων ἑτερόχροϊ κόσμῳ, « Νόνν.
Ἑτεροχρωματέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Ἑτεράχρωμος, ου (ὁ, ἡ), = Ἑτερόχροος.
Ἑτερόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). διάφορος τὸν χρῶτα (τὸ δέρμα.).
Ἑτερόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἑτεροιόω, ἀλλοιόνω.
Ἑτέρωτο, Π. γ'. ἐν. πρα. τοῦ μσ. ἀορ, β'. τοῦ Τερσαίνω.
Ἑτέρωθεν καὶ Π. Ἑτέρωθε, ἐπίρ. Ἀπὸ ἄλλο (Ἀπὸ τὸ ἄλλο) μέρος.
Ἑτέρωθι, ἐπίρ Εἰς ἄλλο μέρος, ἀλλοῦ.
Ἑτερωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἄλλο (Διαφέρω κατὰ τὸ) ὄνομα.
Ἑτερώνυμία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις –
Ἑτερώνυμος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.) -ύμως Ὁ ἔχων ἄλλο (διαφορετικὸν) ὄνομα, διαφέρων κατὰ τὸ ὄνομα.
Ἑτέρως, ἐπίρ. κατ' ἄλλον τρόπον, διαφορετικά, ἀλλέως· (ἐνίοτε κατ' εὐφημ.) κακῶς. « Νῦνδ' ἑτέρως ἐβάλοντο Θεοί, « Ὀδ. Δ. « Ταῦ σκέλους ἑτέρως εἶχε, « Φιλγρ., ἦτον ἑτεροσκελής. « Ἦν δ' ἑτέρως ἔλθῃς, « Ἐπιγρ., μὲ ἄλλον (παρὰ τὸν εἰρημένον) τρόπον, (θηλ.) μὲ κενὲς χεῖρας. (καὶ μετὰ τοῦ Ὡς.) « Τῶν ἐν πολέμῳ πραχθέντων καὶ καλῶς καὶ ὡς ἑτέρως, « Ἰώσ.
Ἑτέρωσε, ἐπίρ. Πρὸς ἄλλο μέρος, ἀλλοῦ.
Ἑτέρωσις [ἑτερόω], εως (ἡ). ἀλλοίωσις, μεταβολή.
Ἑτέρωτα, Αἰολ. ἀντὶ Ἑτέρωσε, Ἑτέρωθε.
Ἑτέταλτο, Π. γ'. ἐν. πρα. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Τέλλω.
Ἑτετάχατο, Ἰων. ἀντὶ Τεταγμένοι ἦσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Τάσσω.
Ἑτετεύχατο, Ἰων. Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Τεύχω.
Ἑτετμον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Τέμνω.
Ἑτετύγμην, υξο, υκτο, κτλ. Π. πθ. ὑπερσ. τοῦ Τεύχω.
Ἑτετύφειν, Ἰων. ἀντὶ Ἑτετύφειν, ὑπερσ. τοῦ Τύπτω.
Ἑτέχθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Τίκτω:
Ἔτης [ἔθος], ου (ὁ), Π. = Ἑταῖρος, σύντριφος (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὁ αὐτὸς καὶ) συνομίληκος, οἰκιακὸς, (κοιν.) ἐδικὸς· συμπολίτης. « Ταῖς δὲ ἔτας κατὰ πάτρια δικάζεσθαι, « Δακεδ, ||. (ἡ κλητ.) « Ὦ 'τᾶν, ἀντὶ Ὦ ἔτα, « συνήθ. προσφών. (ἐς πρὸς ἀγνωρίστους), φίλε ! « Ὦ 'τᾶν, διδάσκου, « Σαφ. « Μὴ σκῶπτέ μ', ὦ τᾶν, « Ἀρχῳ. (καὶ πρὸς δύο καὶ πλειοτέρους). « Ὦ 'τᾶν, ἀπαλλάγθητον ἀπ' ἐμοῦ, « αὐτ. « Ἀλλ' ὦ 'τᾶν, οὐ ξυνίετε τοῦ μύθου, « Ἰουλ.
Ἑτησίαι, ων (οἱ), (ἄνεμοι κυρ. ἀρκτικοὶ) πνέοντες περιοδικῶς τὸ θέρος εἰς τὸ Αἰγ. πέλαγος, (Τουρκ.) μελτέμια. « Τῶν ἀνέμων οἱ μὲν χειμῶνες, ὥσπερ οἱ νότοι, δυναστεύουσιν· οἱ δὲ θέρους, ὡς οἱ ἐτησίαι λεγόμενοι, μέχρι ἔχοντες τῶν τε ἀπὸ τῆς ἄρκτου φερομένων ᾧ ζεφύρων, « Ἀρχτ. ἴδε καὶ Ἐτήσιος.
Ἑτησιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἑτησία (αὖρα).
Ἐτήσιος, α ἡ ος, ον. Ὁ γινόμενος κατ' ἔτος ἢ διαρκῶν ἓν ἔτος ἐνιαύσιος. « Πένθος ἐτήσιον, « Εὐρ. « Ὥστε ἐτησίους σφᾶς ἄρχειν, « Δ. Κάσσ. « Μνημοσύνην τελέσακεν ἐτήσιον, « Νόνν. « Ἐτήσιοι αὖραι. « Ἀπλλν. καὶ (ἀπλ.) « Ἐτήσιοι (ἐνν. ἄνεμοι), « Πλθ. οἱ (ἄλλ.) Ἐτησίαι. « Τοῖς ἐτησίοις παρομένος ἐπακολουθεῖν νότοις ἔοικε, « Πρόκλ. ||-(τὸ οὐδ.) « Ἐτήσιον, « Ἐπγρ. ἐπίρ. ἀντὶ-
Ἐτησίως, ἐπίρ. κατ' ἔτος.
Ἐτητυμία (ἡ), Π. ἀλήθεια. [ἐκ τοῦ
Ἐτήτυμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔτυμος, ἀληθὴς, γνήσιος.|| (τὸ οὐδ.) Ἐτήτυμον, ἀντὶ-
Ἐτητύμως, ἐπίρ. Π. ἀληθῶς, ἀληθινά, τῷ ὄντι. « Εἰδ' ἐτητύμως τόδ' οἶσθα, « Αἰσχλ. (καὶ μετὰ τοῦ Ὡς :) « Ὡς ἐτητύμως, « Σοφ.
Ἔτι, ἐπίρ. Χρον. ἢ Προσθε. Ἀναμὴ. προσέτι, πλέον. « Νίος ἔτι, ὦ Φαίδρε, Ἰσοκράτης, « Πλάτ. Ἔτι γὰρ οὖν, « Ἰλ. Α. « Ἦ τίνος γὰρ ἕνεκα ἔτι κάμνομεν; « Αχ. (καὶ ἐπὶ μέλλ.) « Ἔδωκαν, ἠδ' ἔτι δώσει, « αὐτ. « Ἔτι μικρὸν χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμι, « Γρφ. « Ἔτι ἐκ παιδίας μητρὸς, « αὐτ. (καὶ ἀρνητ.) « Οὔτε παῖς ἔτι, « Αξ. (ἴδε καὶ μηκέτι, Οὐκέτι.) (καὶ προσθετ. « Ἔτι μᾶλλον, « Ἰλ. Ξ, « Ἔτ' ἄμεινον, « Δμ. « Δίσχιλιοι ἔτι, « Σοφ. « Καὶ τοι πρὸς τούτοις ἔτι, « Δμ. « Πρὸς δὲ ἔτι, « Ξεν. « Καὶ ἔτι πρὸς, « Δρστ. « Ἔτι τε καὶ Ἕλληνας εἰσήγαγεν εἰς τὸ ἱερόν, « Γρφ.
Ἐτίθεσαν-συν, ἀντὶ Ἐτίθην, παρτ. τοῦ Τίθημι.
Ἔτλην, ἀόρ. τοῦ Τέτληκα.
Ἔτμαγεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἔτμάγησαν, Π. γ'. πλθ. προσ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. τοῦ Τμήγω.
Ἐτμήθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Τέμνω.
Ἐτνηρὰς, ά, ὀν. Ὅμοιος μὲ ἔτνος φάβαν. « Ἔψημα ἑτνηρόν, « Ἀθ.
Ἐτνήρυσις [ἔτνος, ἀρύω], εως (ἡ). ἡ χουλιάρα τοῦ μαγειρειοῦ μὲ τὴν ὁπ. ἀνακατόνουν καὶ κενόνουν τὸ ἔτνος.
Ἐτνίτης, ου (ὁ). (ἄρτος) κατεσκευασμένος ἀπὸ ἔτνος, (ὁ ἄλλ.) Λεπιθίτης.
Ἐτνοδόνος (ὁ, ἡ), Π. [ἔτνος, δονέω]. ὁ ἀνακατόνων τὴν φάβαν. « Ταρύνη — , « Ἐπγρ.
Ἔτνος [ἔδω, ἔδανός], εος-ους (τό). ζουμὶ ὀσπρίων χυλωμένων καὶ πηκτόν, φάβα.
Ἑτοιμάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι ἕτοιμον, προετοιμάζω.
Ἑτοιμασία (ἡ), = Ἑτοιμότης· ἑτοίμασμα.
Ἑτοιμαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἑτοιμάζων.
Ἑτοιμαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἑτοιμασίαν.
Ἑτοιμέδακρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕτοιμα (εὔκολα) τὰ δάκρυα, (γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀρίδακρυς).
Ἑτοιμαβώρητος (ὁ, ἡ). ὁ ἑτοίμως (προθύμως) δεόμενος ἢ δεόμενος ὡς θῶρον.
Ἑτοιμεθάνατος (ὁ, ἡ). Ἕτοιμος πάντοτε διὰ θάνατον, φιλοκίνδυνος.
Ἑτοιμοκοπία (ἡ) τὸ νὰ τρώγῃ τις ἕτοιμα, ἀργοσαγία. « Κηφῆνος—, « Ἱππκρ.
Ἑτοιμολογία (ἡ). ἑτοιμότης περὶ τὸ λέγειν, [ἐκ τοῦ
Ἑτοιμολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἑτοίμως (ἐκ τοῦ προχείρου), εὐρεσιλόγος.
Ἑτοιμομεμφὴς, έος (ὁ, ἡ). Ἕτοιμος (εὔκολος) εἰς τὸ μέμφεσθαι, φιλοκατήγορος.
Ἑτοιμοπαθὴς, ους (ὁ, ἡ). Ἕτοιμος (εὔκολος) εἰς τὸ παθαίνεσθαι, εὐαίσθητος, εὐσυμπάθητος.
Ἑτοιμοπειθὴς, έος (ὁ, ἡ). ἕτοιμος (εὔκολος) εἰς τὸ πείθεσθαι, εὐκατάπειστος.
Ἑτοιμοπενθὴς, έος (ὁ, ἡ). ἕτοιμος (εὔκολος) εἰς τὸ πενθεῖν. « Ἑτοιμοπενθὲς τὸ σῶν γυναικῶν φῦλον, « Ν. Εὐγ.
Ἑτοιμοπιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἑτοίμως (εὐκόλως) πιστεύων, εὔπιστος.
Ἑτοιμοπόλεμος (ὁ, ἡ). Ἕτοιμος εἰς πόλεμον, φιλοπόλεμος.
Ἑτοιμόρρόπος (ὁ, ἡ), ἕτοιμος νὰ κλίνῃ (νὰ γύρῃ).
Ἑτοῖμος καὶ (μεγν.) Ἕτοιμος [συγγ. τῷ Ἕτυμος], η ἡ ος, ον. (κυρ. καὶ ἀχρ). Ἀληθὴς. πραγματικὸς, βέβαιος, ἀναπόφευκτος. « Ταῦτά ν' ἑτοῖμα τετεύχατο, οὐδὲ Ζεὺς αὐτὸς ἄλλως παρατεκτήνατο, « Ἰλ. Ξ. « Ἦ ἑ' ἄρ' ἑτοῖμα τάτυκτο, « Ὀδ. Θ. « Αὐτίκα τοι μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος, « Ἰλ. Σ. 2) (συνήθ.) ἑτοιμασμένος· πρόχειρος· πρόθυμος· εὔκολος. « Ὀνείατ' ἑτοῖσα, « Ὅμ. « Ἕτοιμός εἰμι ἀτειῶν πάσχειν, « Αξ. « Τερφαῖς ἵππων ἑτοῖμος, « Πινδ. (καὶ ἐπιβρ. ματικῶς) « Ἐξ ἑτοίμου, « Ἐνέτοιμος, Ξεν. Ἰσκρ. ἀλλ., ἀντὶ Ἑτοίμως, ἐκ τοῦ προχείρου. 3) (σπανιότ. ᾗ Π.) πρωΐος, ἁρμόδιος. « Γάμος—, « Πίνδ.
Ἑτοιμότης (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις ἕτοιμος, προθυμία, εὐκολία.
Ἑτοιμοτόμος (ὁ, ἡ), Π. ἕτοιμος εἰς τὸ τέμνειν. « Χεὶρ—, « Ἐκφρ., ἡ ὡπλισμένη μὲ ξίφος ἢ πέλεκυν.
Ἑτοιμοτρεπὴς, έος (ὁ, ἡ). εὐμετάτρεπτος, (ἐπιμ.) ἐπιβρεπὴς, εὐάγωγος.
Ἑτοιμοτρεχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἕτοιμος (πρόθυμος) εἰς δρόμον, ἐντρεχὴς. « Πρὸς κέρδος—, « Νικ. Χων.
Ἑτοιμόφλεκτος (ὁ , ἡ). Ἕτοιμος πρὸς καταφλεξιν, εὔφλεκτος.
Ἑτοίμως , ἐπίρ. Εὐκόλως, προθύμως, ἐκ τοῦ προχείρου.
Ἔτορον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Τορέω.
Ἔτος, εος-ους (τὸ). ὁ ἐνιαυτὸς, ὁ γρόνος, ἡ χρονιά. « Ἀνὰ καὶν ἔτος, « Κατ' ἔτος, « Αξ. « Παρ' ἔτος , « Αξ. , χρόνων παρὰ χρόνον. « Ἔτος ἦλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶν, « Ὀδ. Ε. (ὁμ.) « Ἐτῶν ἐνιαυτούς, « Ἀρστρ.
Ἐτὸς [εἰμί], ἡ, όν, Γραμτ. πρωτότ. τοῦ Ἑτεός, ἀληθὴς, πραγματικὸς, (ἴδε καὶ
Ἑτὸς, ἐπίρ. Ματαίως, εἰς μάτην. (μόνον μετὰ τοῦ Οὐκ) « Οὐκ ἐτὸς, « Ἰλ. (καὶ ἐρωτημ.) « Οὐκ ἐτὸς ἄρ' ὡς ἔμ' ἦλθεν οὐδὲ πώποτε; « Ἀρχφ , δὲν ἦτον χωρὶς λόγου (χωρὶς αἰτίαν). « Οὐκ ἐτὸς ἄρ' ἦσθα ξεινὴ καὶ σοφή; « αὐτ. ἐεθστεραμει φαίνεται ἡ ἑρμην. τοῦ Σχλ) ἀληθῶς, τῷ ὄντι, (ἴδε καὶ Ἑτέως).
Ἔτραγον, ἀόρ. β'. τοῦ Τρώγω.
Ἐτράπην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Τρέπω.
Ἐτράφην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Τρέφω.
Ἐτρύγην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Θρύπτω.
Ἔτρωσα, ἀορ. ά. τοῦ Τιτρώσκω.
Ἐτύθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Θύω.
Ἐτυμηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἀληθειαν.
Ἐτυμηγορία (ἡ). Ἔκφρασις ἀληθείας, [ἐκ τοῦ

Ἐτυμηγόρος (ὁ, ἡ), Π. [ἔτυμος, ἀγορεύω]. ὁ ὁμιλῶν τὴν ἀλήθειαν, φιλαλήθης.

Ἐτυμόδρυς, υος (ἡ). γνησία (καθαυτὸ) δρῦς, γλυκυβαλανιδὴ ἢ ἀγριβαλανιδή.

Ἐτυμόθρεος (ὁ, ἡ), Π. [ἔτ. θρεύω]. ὁ λαλῶν ἀληθῆ.

Ἐτυμολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω τὴν ἐτυμολογίαν τινὸς λέξεως, ἐξηγῶ αὐτὴν ἐτυμολογικῶς.

Ἐτυμολογία (ἡ). ὁ προσδιορισμὸς τοῦ πρωτοτύπου ἀπὸ τοῦ ὁπ. παράγεται λέξις τις, (ἴδε Ἔτυμος).

Ἐτυμολογικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς ἐτυμολογίαν· ἔμπειρος εἰς τὸ ἐτυμολογεῖν.

Ἐτυμολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ἐτυμολογῶν τὰς λέξεις, ἀσχολούμενος εἰς τὴν ἐτυμολογίαν, [λέγω.

Ἔτυμος [† ἐτός], η, ή ος, ον. Ἀληθής· καθαυτό, πραγματικός· βέβαιος· γνήσιος. ‖. (οὐσ.) Ἔτυμον, τὸ καθαυτὸ παραγωγὴ (ἡ ἐτυμολογία) λέξεως, ‖. (ἐπ. ῥήτμ. τικῶς) « Ἔτυμον, » Π. ἀντὶ Ἐτύμως, ἀληθῶς, τῷ ὄντι, (παρβλ. Ἐτεός).

Ἐτυμότης (ἡ). ἡ καθαυτὸ (ἀληθὴς) σημασία λέξεως, ἐτυμολογία. « Ἔχει δ' ἡ ἐτυμότης καὶ ἄλλας ἀφορμάς, » Θμ., Στρβ.

Ἐτυμώνιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔτυμος.

Ἐτύμως, ἐπίρ. Ἀληθῶς, ἀκριβῶς, μὲ ἐτυμολογικὴν ἀκρίβειαν. « Ἐτύμως καλοῦμεν ψαρὰν ἀπὸ τοῦ ὅρου εἶναι τῶν ἄνω, » Ἄρστ.

Ἐτύχθην, Π. παθ. ἀόρ. ὰ. τοῦ Τεύχω.

Ἔτυχον, ἀόρ. β'. τοῦ τυγχάνω.

Ἐτωσιεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐργαζόμενος μάταια (περιττά, ἄχρηστα) ἔργα ἢ ἀμελῶς (ἀπροθύμως), [ἐκ τοῦ

Ἐτώσιος (ὁ, ἡ), Π. [ἑτός], μάταιος, ἀνωφελής, ἄχρηστος, χωρὶς σκοπὸν, χωρὶς ἀποτέλεσμα. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἐτώσιον καὶ Ἐτώσια, ἐπίρ. Εἰς μάτην.

Εὖ [ἐύς], ἐπίρ. Καλῶς· ὀρθῶς, εὐλόγως· ἀκριβῶς· ἐπιμελῶς, ἐπιτηδείως· πρεπόντως· εὐκόλως· εὐτυχῶς· εὐαρέστως, (ἐν γέν.) καθὼς πρέπει· (ἐνίοτε καὶ μάλιστα εἰς τὰ σύνθ.) ἀντὶ τοῦ Δίαν, πολὺ κατὰ πολλά· δυνατὰ· ὅλως διόλου. « Εὖ μάλα, » Ὀδ. Δ. Χ. « Ἡμῖν δὲ θεὰ δοῖεν . . εὖ οἴκαδ' ἱκέσθαι, » Ἰλ. Α. « Εὖ πάντες, » « Εὖ πᾶσιν, » Ὀδ. Θ., ὅλοι (εἰς ὅλας) ὁμοῦ, χωρὶς ἐξαίρεσιν. « Εὖ καὶ ἐπιστατέω ἔνος, » Ἰλ. Κ. « Εὖ λέγεις, » Αξ., ἔχεις δίκαιον « Εὖ οἶδ' ὅτι, » Δμ. « Εὖ ποιεῖν (καὶ Π. ἔρδειν) τινα, » Αξ., εὐεργετεῖν. « Εὖ γεγανὼς, » Αξ., εὐγενής. « Εὖ πεφυκὼς, » Αξ., εὐφυής, κτλ. « Εὖ ἡκειν (λαχεῖν, ἔχειν), » Αξ., εὐρίσκεσθαι (καιν. ὑπάγειν) καλὰ, ὑγιαίνειν, εὐδοκιμεῖν, τελεσφορεῖν, προοδεύειν κτλ. « Οὐκ εὖ σεαυτοῦ τυγχάνεις ἔχων, » Φιλήμ., δὲν εἶσαι (δὲν πᾶς) καλά. « Εὖ σοι γένοιτο [ἡ] εἴη, » Στρβ., Γρφ., καλὸν νἄχῃς! « Εὖ τε καὶ χεῖρον, » Θκ. (ἢ) « Εὖ τε καὶ ὡς ἑτέρως, » Ἀρχδ. (ἢ κατὰ συγκρ.) « Οὐχ ἧττον εὖ, » Πλ. (καὶ παραλλ.) « Εὖ καὶ καλῶς (ἢ) « Καλῶς τε καὶ εὖ, » αὐτ. « Καλῶ καὶ εὖ κατὰ κόσμον ἐπισταμένην ἀγορεύειν, » Ὅμ. Γμν. (καὶ εἰρων.) « Ἐξέδεμ' εὖ π' ἀνδρικῶς, » Ἀρχφ. (καὶ μετὰ τοῦ Γε) « Εὖ γε, νὴ τὴν Ἥραν, λέγεις, » Πλάτ. « Εὖγε ἐποίησε μνησθείς, » Πλ., κάλλιστα ἔκαμες, (ἴδε καὶ Εὖγε). (καὶ ἐνάρθρ.) « Τὸ εὖ, » Τοῦ εὖ ἕνεκα, » Ἄρστ., ἀντὶ Τὸ ἀγαθὸν, ἡ εὐδαιμονία.

Εὖ καὶ (ἐγκλ.) Εὑ, Ἰων. καὶ Ο. ἀντὶ Οὗ, ἑαυτοῦ ἢ αὐτοῦ.

Ἐὺ, Π. ἀντὶ Εὖ, ἐπίρ. « Οὔς κεν ἐὺ γνοίην, » Ἰλ. Γ.

Εὖα [ζεῦ, ἄ], ἐπιφών. Παρακελ. ἢ Ἀγαλλ., — Εἶα.

;Εὐαγγελέω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐ ἀγγελῶ, ἢ = Εὐαγγελίζομαι.

Εὐαγγελία (ἡ). καλὴ (χαροποιὰ) ἀγγελία, (Γρφ.).

Εὐαγγελίζομαι, Μ. [σομαι. (σπν. ἐνεργ.) Δίδω καλὰς (χαροποιὰς) ἀγγελίας· (Γρφ.) κηρύττω τὸ εὐαγγέλιον (τὸ κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ). (μτγν.) ἐκλαμβάνω τι ὡς καλὸν (αἴσιον) φαινόν.

Εὐαγγελικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς εὐαγγέλια ἢ (ἐκκλησ.) εἰς τὸ εὐαγγέλιον.

Εὐαγγελικῶς, ἐπίρ. Καθὼς λέγει τὸ Εὐαγγέλιον.

Εὐαγγέλιον (τὸ). (ἐνν. δῶρον ἢ βραβεῖον) τὸ διδόμενον πρὸς ἀνταμοιβὴν εἰς τὸν φέροντα χαροποιὰν ἀγγελίαν, (κοιν.) συγχαρήκια. « Ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω, » Ὀθ. Ξ. « Βράδιον ἀπολήψῃ τὸ εὐαγγέλιον, » Πλ. (λογογρφ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) « Εὐαγγέλια (ἐνν. θύματα ἢ ἱερὰ) θύειν, » Πλ., Ἀριστφ. 2) καλὴ (χαροποιὰ) εἴδησις. « Εἴτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια, » Ἀρχφ. « Ἐπ' εὐαγγελίοις ἐστεφανωμένος κήρυξ, » Ἀρχδ. (ὄθ. 3) (ἐκκλησ.) τὸ κοσμοσωτήριον κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ, (καὶ συνεκδχ.) τὸ ἱερὸν βιβλίον τὸ περιέχον τὰ περὶ τούτου συγγραφέντα.

†Εὐαγγέλιος (ὁ, ἡ). = Εὐαγγελικός.

Εὐαγγελισμὸς (ὁ). τὸ εὐαγγελίζεσθαι (φέρειν χαροποιὰν εἴδησιν).

Εὐαγγελιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ εὐαγγελιζόμενος (φέρων χαροποιὰς εἰδήσεις)· (ἐκκλησ.) κήρυξ ἢ καὶ συγγραφεὺς τοῦ θείου Εὐαγγελίου. « Σὺ δέ . . κακοπάθησον, ἔργον ποίησον εὐαγγελιστοῦ, » Παυλ. « Φιλίππου τοῦ εὐαγγελιστοῦ, » Πρξ.

Εὐαγγελίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Εὐαγγελιστής.

Εὐάγγελος (ὁ, ἡ), Π. Ὁ φέρων καλὰς ἀγγελίας, ἄγγελος καλῶν· (ἐπὶ πραγμ.) χαροποιός. « Φήμη (« Δόξα) —, » Εὐρ.

Εὐαγεία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ εὐαγοῦς, ἁγνότης, καθαρότης, ἁγιωσύνη κτλ.

Εὐαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὐαγὴς (ἱερὸς εὐσεβὴς).

Εὐαγέως, Ἰων. ἀντὶ Εὐαγῶς.

Εὐαγὴς [εὖ, ἅγος], ους (ὁ, ἡ). ἁγνὸς, καθαρὸς· ἀθῷος· θεμιτὸς, συγχωρημένος. « Ὅπως εὐαγὲς ἢ τὸ ἀνελεῖν, » Πλ. 2) [εὖ, ἄγνυμι] εὔθραυστος. « Στάχυς —, » Ἐτυμολ. 3) [εὖ ἄγω] εὐκίνητος, εὔστροφος· ταχὺς· (ἐπὶ ἀνέμου) σύριος. ἴδε Εὐάγης. 4) ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐάγης ἢ Εὐαγγής.

Εὐάγητος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ἄγω]. εὐκίνητος.

Εὐάγκαλος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. εὐκόλως ἢ εὐχαρίστως φέρει τις εἰς τὰς ἀγκάλας τα. « Διμὴν —, » Εὐρ., ὁ περιφερής.

Εὐάγκεια (ἡ). Π. τὸ νὰ ἦνε τόπος τιε-

Εὐαγκὴς [εὖ, ἄγκος], έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς (ὡραίας) κοιλάδας.

Εὐάγλις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλὰς καὶ μεγάλας ἀγλίδας (σχελίδας). « Σκορόδα κεφαλὴ —, » Ἐπιχ.

†Εὐαγόραστος (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Εὐωνος, Ἀθηνάς.

Εὐ-αγορέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Εὐηγορέω.

Εὐαγρασία (ἡ), Π. ἀντὶ Εὐαγρία.

Εὐάγρεντος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἢ εὐχαρίστως ἀγρευόμενος.

Εὐαγρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Εὐαγρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔαγρος.

Εὐαγρία (ἡ). καλὸν (εὐτυχισμένον) κυνήγι, [ἐκ τοῦ

Εὔαγρος (ὁ, ἡ). ὅστις κάμνει ἢ ἔκαμε καλὸν (εὐτυχισμένον) ἄθροισμα κυνηγίου ἢ λάφυρον.

Εὐαγωγία (ἡ). ἡ καλὴ ἀνατροφὴ καὶ ἡ πρὸς τοῦτο εὐκολία, [ἐκ τοῦ

Εὐάγωγος (ὁ, ἡ). εὐμετακόμιστος. « Ἡ δὲ χελώνη (ἡ μηχανὴ), ἵνα εὐάγωγος ᾖ, » Ἀπλλδ. « Τὸ τῶν δακτύλων εὐάγωγον, » Δχ., καλοκαμωμένον, λεπτοφυές, εὐλύγιστον. 2) (μεταφορ.) ὁ εὐκόλως ἀνατρεφόμενος (παιδαγωγούμενος, διοικούμενος), εὐπειθὴς, εὐκολοικονόμητος. « Ὄχλος πρὸς πᾶν εὐάγωγος, » Πλ. 3) (τοπος) εἰς τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ζήσῃ (νὰ διαγάγῃ) εὐχαρίστως καὶ ἐν ἀνέσει, ὅπου τὰ πάντα μετακομίζονται εὐκόλως, ὑγιεινὸς κτλ. « Ὁ Νεῖλος . . εὐάγωγος (ἄλλ. εὐαγωγὸς) ἢ χρήσιμος τοῖς ἐντὸς αὐτοῦ κατοικοῦσιν, » Ἰσοκρ.

Εὐαγώγως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον εὔκολον, εὐπειθῶς κτλ.

Εὐάγων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. εὐτυχὴς ἢ ἔντιμος ἐξ αἰτίας ἀγῶνος.

Εὐαγῶς, ἐπίρ. Ἐν ἁγνότητι, ἐν ἀθωότητι, εὐσεβῶς.

Εὐᾶδε, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἑαδε, γ'. ἐν. προσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἀνδάνω.

†Εὐαδὴς, έος (ὁ, ἡ). Π. [εὖ, ἀνδάνω]. πρεπτὸς, εὐάρεστος, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐαὴς).

Εὐαδίκητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναται ἕκαστος νὰ ἀδικήσῃ.

Εὐάεια (ἡ), [εὐαὴς]. εὐπνοια, (ἢ ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐαύξεια).

Εὐαερία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-

Εὐάερος (ὁ, ἡ). (τόπος) ἔχων καλὸν (καθαρὸν, ὑγιεινὸν κτλ.) ἀέρα.

Εὐάζω καὶ (μσ.) -άζομαι, Μ. άσω, -άσομαι, Φωνάζω ἀγαλλόμενος τὸ Βακχικὸν ἐπιφώνημα Εὖα, (ἐν γέν.) ἑορτάζω. « Πάσχα εὐάζω, » Νόνν.

Εὐαὴς [εὖ, ἄημι], ους (ὁ, ἡ). (ἄνεμος) οὔριος· (τόπος) εὐάερος· (ἐν γέν.) εὔπνους.

Εὔαθλος (ὁ, ἡ), Π. εὐτυχὴς (ἐπιτήδειος, ἔνδοξος) εἰς τοὺς ἄθλους.

Εὐαιμία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

;Εὔαιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν ἢ ἄφθονον αἷμα.

Εὐαίνητος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, αἰνέω]. ὁ προσηκόντως ἢ καταπαλλὰ ἐπαινεθείς.

Εὐαίρετος (ὁ, ἡ), [εὖ, αἱρέω], τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύνανταί τις νὰ 'πάρῃ (νὰ πιάσῃ, νὰ κυριεύσῃ ἢ νὰ ἐκλέξῃ).

Εὐαισθησία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-

Εὐαισθητέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Εὐαίσθητο, (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φῶς (ὑγιεῖς, ἀκμαίας) ὅλας του τὰς αἰσθήσεις, (ἐκμ.) αἰσθανόμενος ἀμέσως ᾗ εὐκόλως, ἔχων ζωηρὰ αἰσθήματα. «Εὐαισθητότατον τῶν ἄλλων ζώων ἄνθρωπος, « Ἀρχ. 2) (παθ.) ὁ προσβάλλων εὐαρέστως τὰς αἰσθήσεις. « Τὰ θερμὰ τῶν ὑδάτων πρὸς θεραπείαν εὐαίσθητα, « Πλ.

Εὐαισθήτως, ἐπίρ. Μὲ εὐαισθησίαν. «Εὐαισθητοτέρως ἔχω τινὸς ἢ περί τινος, « Πλάτ., τὸ αἰσθάνομαι (τὸ ἐννοῶ) εὐκόλως ἢ εὐκολώτερα καὶ καλλήτερα.

Εὐαίων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διάγων (ἢ ἀποτελῶν τὸν) βίον εὐδαίμονα, (ἐν γέν.) εὐτυχής. « Βίος (« Ὕπνος) —, « Καλλ., Σοφ.

†Εὐαίως [εὖα ἢ εὐαίων], ἐπίρ. Εὐτυχῶς.

Εὐάκεστος (ὁ, ἡ). [εὖ, ἀκέομαι]. εὐκολοϊάτρευτος, εὐκολοδιόρθωτος.

Εὐακέως, ἐπίδ. Ἰων. Μὲ τρόπον εὔκεστον, (ἐν γέν.) εὐκόλως, [ἐκ τοῦ

†Εὐακής, ές (ὁ, ἡ), = Εὐάκεστος.

Εὐακοέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Εὐηκοέω.

Εὐάκοος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Εὐήκοος.

Εὐάκουστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀκουόμενος.

Εὐάκτιν, ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λαμπρὰς (ὡραίας) ἀκτῖνας.

Εὐαλιζόνευστος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁποίου εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἀλαζονευθῇ.

Εὐαλλάκτος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Εὐηλλάκτος.

Εὐαλδής, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -έως, Π. [εὖ, ἀλδέω], = Εὐαυξής. 2) (ἐνεργ.) συντελῶν πρὸς αὔξησιν. « Ὕδωρ —, « Ἀρ.

Εὐαυλθής, ές (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ἄλθω], = Εὐάκεστος. 2) (ἐνεργ.) ὁ εὐκόλως ἰατρεύων, (ἐπὶ ἰατρικῶν) εὐπόριστος.

Εὐάλιος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Εὐήλιος.

Εὐαλκής, ές (ὁ, ἡ). ἰσχυρός, ἄλκιμος.

Εὐαλλοίωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀλλοιούμενος, εὐμετάβλητος.

Εὐαλούστερος, α, ον, συγκρ. ἀνωμ. τοῦ Εὐάλωτος.

Εὐαλσής [εὖ, ἄλσος], ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) καλὰ (ὡραῖα) δάση.

Εὐάλφιτος (ὁ, ἡ), Π. καθαρισμένος ἀπὸ καλὸν (καθαρὸν) ἄλευρον.

†Εὐαλωσία (ἡ). ἡ γεμίζουσα (συντελοῦσα εἰς τὸ νὰ γεμίζουν) τὰ ἀλώνια, (ἐπίθ. τῆς Δήμητρ.).

Εὐάλωτος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἁλίσκω], εὐκολοκυρίευτος (κυρ. καὶ μεταφορ.).

Εὐάμερος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Εὐήμερος.

Εὐάμπελος (ὁ, ἡ). (τόπος) κατάφυτος ἀπὸ πολλὰς καὶ καλὰς ἀμπέλους, ἢ εὔθετος πρὸς ἀμπελουργείαν.

Εὐάν [εὖ, ἄνα, ἢ εὐα], ἐπιφώνημα Βακχικόν, ἴδε Εὐοῖ.

Εὐανάγνωστος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἀναγιγνώσκω]. εὐκολοδιάβαστος.

Εὐανάγωγος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἀναγάγῃ (νὰ ἐβγάλῃ ἀπὸ μέσα του πρὸς τὰ ἄνω).

Εὐαναδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀναδιδασκόμενος (μανθάνων τι ἢ μανθανόμενος καλλήτερα).

Εὐανάδοτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀναδιδόμενος εἰς τὸ σῶμα, εὐκολοχώνευτος.

Εὐαναίκλητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Ὁ εὐκόλως ἀνακαλούμενος (εἰς ἑαυτὸν ἢ εἰς τὰ χρέη του). εὐπειθής. 2) τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἀνακαλέσῃ εἰς τὴν μνήμην του (νὰ ἐνθυμηθῇ καὶ νὰ προφέρῃ). 3) = Εὔλατος, ἴδε τὸ ἐπρ.

Εὐαναχώμιστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀνακομιζόμενος (φερόμενος ὀπίσω), Εὐανάκλητος. « Εἴ τι κάθοι τοιοῦτον (λειποθυμήσῃ ὁ νοσῶν), εὐαναχώμιστος γίνεται, « Γαλ.

Εὐανάλημπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀναλαμβάνων (ἀπὸ ἀσθένειαν, λειποθυμίαν, δυστυχίαν κτλ.) ἢ λαμβανομένος ὀπίσω (ἀναλαμβανόμενος).

Εὐανάλωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀναλισκόμενος (δαπανώμενος), εὐκολοξόδευτος. (Ἰατρ.) = Εὔπεπτος.

Εὐανάμνηστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀναμιμνησκόμενος (ἐνθυμούμενος) τι, ἔχων καλὰν μνημονικόν.

Εὐανάπνευστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀναπνέων ἢ ἀναπνεόμενος. « Λέξις —, « Ἀρχ., τὴν ὁπ. δύναταί τις νὰ προφέρῃ εὐκόλως μὲ μίαν ἀναπνοήν.

Εὐανάστροφος (ὁ, ἡ). καλὸς διὰ συναναστροφήν.

Εὐανάσφαλτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀνασφάλλων (ἐρχόμενος εἰς ἑαυτόν, ἀναλαμβάνων ἀπὸ ἀσθένειαν, λειποθυμίαν κτλ.).

Εὐανάτεμητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀνατεμνόμενος.

Εὐανάτρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀνατρεπόμενος (ἀναποδογυρίζομενος).

Εὐανάτροφος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀνατρεφόμενος (ἐνδυναμούμενος διὰ τροφῆς), εὐκολοανάθρεπτος. 2) = Εὐτραφής, καλοθρεμμένος.

Εὐανδρέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι -οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ἔχω (κατοικοῦμαι ἀπὸ) πλῆθος καλῶν (ἀνδρείων, ἀξίων, ἐναρέτων) ἀνδρῶν.

Εὐανδρησία (ἡ), Π. ἀντὶ=

Εὐανδρία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Εὔανδρος (ὁ, ἡ). (τόπος) ἔχων πλῆθος καλοκαμωμένων ἢ ἀνδρείων ἢ ἐναρέτων ἀνδρῶν. 2) Π. ὁ προξενῶν τὴν εὐτυχίαν τῶν ἀνθρώπων. « Συμφορὰ —, « Αἰσχλ. (Εὐμ. 1029).

Εὐάνεμος (ὁ, ἡ). εὐχαριστότ. τὸ Εὔηνεμος.

Εὐάνετος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἀνίημι]. ὁ εὐκόλως διαλυόμενος ἢ ἀναλυόμενος.

Εὐάνθειος, α ἢ ος, ον καὶ

Εὐάνθεμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐανθής. ||. (οὐσ.) Εὐάνθεμον, = Ἀνθεμίς.

Εὐανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=

Εὐανθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ καὶ καλὰ ἄνθη (λουλούδια ἢ χρώματα), ἀνθισμένος, Εὔχρους. « Δίδους οὐδὲν εὐανθέστερον χρῶμα, « Κλημ.

Εὐάνιος (ὁ, ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Δυσάνιος, εὔκολος (ὑπομονετικὸς) εἰς τὰς θλίψεις.

Εὐάνιος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Εὐήνιος.

Εὐάνοικτος (ὁ, ἡ). εὐκολοάνοικτος.

Εὐανορία (ἡ), Δ. ἀντὶ Εὐηνορία.

Εὐαντέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. προϋπαντῶ (ὑποδέχομαι, [συνκδχ.] ἐπακούω) τινα εὐμενῶς, [ἐκ τοῦ

Εὐάντης, ες καὶ

Εὐάντητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐχαρίστως ἀπαντᾷ τις, τοῦ ὁπ. ἡ συναπάντησις ἐπιφέρει εὐτυχίαν, αἴσιος, εὐάρεστος ἢ 2) = Εὐπρόσιτος, ἱλαρός.

Εὐαντίλεκτος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἀντιλέγω]. ὁ εὐκόλως ἐπιδεχόμενος ἀντίρρησιν (ἀναίρεσιν).

Εὐάντυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. (ὄχημα) μὲ ὡραίαν ἄντυγα, (συνκδχ.) λαμπρόν, μεγαλοπρεπές.

Εὐάνωρ, ορος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Εὐήνωρ.

†Εὐαξής, ές (ὁ, ἡ), [εὖ, ἄγνυμι]. Εὔθραυστος.

Εὐάξων, ονος (ὁ, ἡ), Π. (ὄχημα) μὲ ὡραῖον ἄξονα, (συνκδχ.) λαμπρόν, μεγαλοπρεπές.

Εὐαπάλλακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -άκτως. Ἀπὸ τοῦ ὁπ. εὐκόλως ἀπαλλάττεται (ξεκαμνει) τις.

Εὐαπαντησία (ἡ). εὐπροσηγορία, [ἐκ τοῦ

Εὐαπάντητος (ὁ, ἡ), = Εὐάντητος, εὐπρόσιτος, εὐπροσήγορος. 2) (λόγος) εἰς τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναται νὰ ἀπαντήσῃ τις, Εὐαπόκριτος.

Εὐαπάρτιστος (ὁ, ἡ). ὁ καλῶς (ἐντελῶς) ἀπηρτισμένος.

Εὐαπάτητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀπατώμενος, εὐκολογέλαστος.

Εὐαπήγητος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὐαφήγητος.

Εὐαπόβατος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου εὐκόλως δύναταί τις νὰ κάμῃ ἀπόβασιν, (Θκ. Δ', 30).

Εὐαπέβλητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις ν' ἀποβάλῃ (νὰ στερηθῇ, νὰ χάσῃ).

Εὐαποδεικτος (ὁ, ἡ). εὔκολος εἰς τὸ ν' ἀποδειχθῇ.

Εὐαποδεκτος (ὁ, ἡ) καὶ ἐπίρ. -δέκτως. Τὸν ὁπ. εὐκόλως ἀποδέχεται τις, πιθανὸς, ἢ εὐπρόσδεκτος.

Εὐαπόδοτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀποδιδόμενος, τοῦ ὁποίου εὔ' εὔκολος ἡ ἀπόδοσις. (Ἰατρ.) = Εὐανάδοτος.

†Εὐαπόδυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀποδυόμενος (ἐβγάζων ἀπὸ τὴν τρύπαν ἢ τὴν φωλεάν του, γυμνούμενος ἀπὸ τὰ καλύκαλόν του). « Τὸ δὲ καλούμενον καρκίνον...πράσσουσιν οὐκ ἔχει πρὸς τὰ ὄστρακα,..ἀλλ' εὐαπόδυτον (ἄλλ. ἀναγν. εὐαπόλυτον) ἐστιν, « Ἀρχ. συγχ. τῷ Εὐαπόδυτος.

Εὐαπόκριτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)=κρίτως. Πρὸς τὸν ὁπ. ἢ Περὶ τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις ν' ἀποκριθῇ.

Εὐαποκύλιστος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ κυλίσῃ καὶ νὰ πέσῃ.

Εὐαπολόγητος (ὁ, ἡ), ὑπὲρ τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις ν' ἀπολογηθῇ.

Εὐαπόλυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀπολυόμενος (χωριζόμενος, ἀπαλλαττόμενος) «Εὐαπόλυτος ἐοῦσα τῶν ὀστέων, « Ἱππογρ.

Εὐαπόνιπτος καὶ

Εὐαπόκλυστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀπονιπτόμενος (ἀποπλυνόμενος) εὐέκπλυτος.

Εὐαπόπνοος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀποπνεόμενος (ξεθυμαίνων, ἐξατμιζόμενος).

†Εὐαπόπτατος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀποπίπτων.

Εὐαπόρβυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀπορρέων (χυνόμενος). « Ἐπίδεσις —, « Γαλ.

Εὐαπόσβεστος (ὁ, ἡ). εὔκολος εἰς τὸ ν' ἀποσβεσθῇ (ἐξαλειφθῇ).

Εὐαπίστευτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)=στεύτως. Τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις ν' ἀποστείλῃ (νὰ στειλῃ ἀπὸ κάνω του).

Εὐαπόστατος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀποστώμενος.
Εὐαποτείχιστος (ὁ, ἡ). (τόπος) τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις ν' ἀποτειχίσῃ (νὰ κλείσῃ ἢ νὰ χωρίσῃ μὲ τεῖχος). ¤ Ὁ Περσῶν —, ¤ Ξεν.
Εὐαπόφορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν ἀποφοράν.
Εὐαπόψυκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις ν' ἀποψύξῃ.
Εὐαρβής, ές (ὁ, ἡ). καλὰ κατασμένος ἢ εὐκολοπότιστος.
;Εὐάρεσκος (ὁ, ἡ), ἀἐκμ. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐάρεστος.
Εὐ-αρεστέω-ῶ καὶ (μσ.) έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω.-ημαι, (μὲ δοτ.) Ἀρέσκομαι (Εὐχαριστοῦμαι) εἴς τι· (σπν.) ἀρέσκω (φαίνομαι εὐάρεστος) εἴς τινα.
Εὐαρέστημα (τό) καὶ
Εὐαρέστησις, εως (ἡ). τὸ εὐαρεστεῖν ἢ εὐαρεστεῖσθαι εἴς τι.
Εὐαρεστικός, ἡ, όν. Ὁ εὐαρεστῶν εἴς τινα ἢ εὐαρεστούμενος εἴς τι.
Εὐάρεστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀρέσκων ἢ ἀρεσκόμενος, (ἀντιθ. τῷ Δυσάρεστος).
Εὐαρέστως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον εὐάρεστον, μὲ εὐαρέστησιν.
Εὐαριθμήτος (ὁ, ἡ). εὐκολομέτρητος, (ἐπμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) ὀλιγάριθμος.
Εὐάριθμος (ὁ, ἡ), μεταγν. ἀντὶ Εὐαρίθμητος.
Εὐαρκὴς [εὖ, ἀρκέω], ές (ὁ, ἡ). ἀρκετός, ἀρκετὰ χρήσιμος (βοηθητικός). 2) ἐνίοτε) ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐαρκής.
Εὔαρκτος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ ἄρκτος]. εὐκολοδιοίκητος.
Εὐάρματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὡραῖον ἅρμα (ὄχημα)· ἐπιτήδειος ἢ εὐτυχὴς ἁρματηλάτης.
Εὐ-αρμοστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὐάρμοστος (εὔκρατος, εὔθετος κτλ.).
Εὐαρμοστία (ἡ). τὸ εὐ- τοῦ
Εὐάρμοστος (ὁ, ἡ). (χωρ. ἐπὶ μουσ.) καλῶς ἡρμοσμένος (τονισμένος, χουρδισμένος), (ἐπμ.) εὔρυθμος (μτφορ. ἐπὶ ἀνθρ.) πραγμένος, πρακτικός, (ἰδιαιτ.) εὔκολος (ἐπιτήδειος) πρὸς συμπεριφοράν. (ἐπὶ πραγμ.) πρόσφυτος, ταιριασμένος· εὔκρατος. (ἐν γέν.) ἁρμόδιος· πρόσφορος.
Εὐαρμόστως, ἐπίρ. Προσφυῶς, εὐρύθμως, προσηκόντως κτλ.
Εὔαρνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ ἀρνιὰ (πλῆθος προβάτων).
Εὐάρατος (ρος), συ (ὁ, ἡ). καλὰ ὠργωμένος ἢ, εὔκολος εἰς τὸ νὰ ὀργωθῇ, (ἐν γέν.) εὔφορος. ¤ Χορεία —, ¤ Νόνν., ἡ ἐξ ὡραίων θεριστριῶν.
Εὐαρτρίαστος (ὁ, ἡ), = Εὐάρμοστος.
Εὐάρτυτος (ὁ, ἡ). καλῶς (ἐπιτηδείως) ἀρτυμένος (καρυκευμένος, μαγειρεμένος).
Εὐαρχία (ἡ). καλὴ διοίκησις, [ἐκ τοῦ
Εὔαρχος (ὁ, ἡ). ὁ καλῶς ἄρχων ἢ ἀρχόμενος, εὐκολοδιοίκητος. 2) ὁ κάμνων καλὴν ἀρχὴν (Τουρκ. σεφτέ)· ἀρχίζων εὐτυχῶς. ¤ Καί με λάθ' εὔαρχον πρωϊὸν ὑμπολέα, ¤ Ἐπγρ.
Εὐάς [εὐάν], άδος (ὁ, ἡ), Π. βακχικός. Κῶμος —, ¤ Ἐπγρ. ‖ (εὐσ. θηλ.) Βάκχη, Μαινάς.
Εὐασμα (τό). φωνὴ εὐάζοντος, βακχικὸν ἐπιφώνημα
Εὐασμός (ὁ). τὸ εὐάζειν, βακχικὸς ἀλαλαγμός.
Εὐάστειρα (ἡ), θηλ. τοῦ Εὐαστήρ.
Εὐάστερος (ὁ, ἡ), Π. γεμάτος ἀπὸ λαμπροὺς ἀστέρας.
Εὐαστήρ, ῆρος, Π. ἀντὶ
Εὐαστής, οῦ (ὁ). ὁ εὐάζων (ἀλαλάζων βακχικῶς, ἐορτάζων τὰ ὄργια τοῦ Βάκχου).
Εὐαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς εὐαστὰς ἢ τὸ εὐάζειν, Βακχικός.
Εὐάτειρος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Εὐήτειρος.
Εὐαυγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ βλέπων ἢ βλεπόμενος καθαρῶς, φαινόμενος μακρόθεν, λαμπρὸς, σαφὴς, εὐκρινὴς· ὀξυδερκὴς, (συγχ. τῷ Εὐαγής).
Εὐαγία (ἡ), (μτγν.). καλὴ θεωρία, λαμπρότης· ὀξυδέρκεια (;).
Εὐαυξὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ καλῶς καὶ ταχέως αὐξάνων, εὐθαλής.
Εὔαυρος (ὁ, ἡ). ὁ περιπνεόμενος ἀπὸ δροσερὸν αὔραν, Εὔαερος.
Εὐαύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν (εὔμορφον) αὐχένα.
Εὐαφαίρετος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀφαιρούμενος.
Εὐάφεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Εὐαφὴς, ἐπιτηδειότης, εὐχειρία.
Εὐαφήγητος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἀφηγέομαι]. εὐκολοδιήγητος, εὐκολοπερίγραπτος, εὐκολοεξήγητος.
Εὐαφὴς, ές (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐγγίσῃ, ἁπαλός. ¤ Κοίτη —, ¤ Ἀρετ. ¤ Εὐαφὴς (ὁ σπλὴν) ᾧ εἶναι ἐπὶ τῇ θίξει, ¤ αὐτ. 2) (ἐνεργ.) ὁ ψαύων (ἁπτόμενος, ἐγγίζων) ἐπιτηδείως (προσεκτικῶς, μὲ τρόπον). ¤ Χεῖρες μὲν πιέζειν τὸ ὑπερφίαλον γυναικὸς εὐτόνου, ἢ ἀνδρὸς εὐαφοῦς, ¤ Ἀρετ. ¤ Ψηλαφίῃ κυδῶν εὐαφὴς, ¤ αὐτ.
Εὐαφία (ἡ), = Εὐάφεια.
Εὐάφιον (τό). (ἰατρικὸν) μαλακτικὸν, καταπραϋντικὸν τῶν πόνων.
Εὐάφορμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ρόρμως· Ὁ γινόμενος μὲ καλὴν ἀφορμὴν (εἰς εὐκαιρίαν), ἁρμόδιος, πρόσφορος. ¤ Σώματι εὐαφόρμως ἔχοντι πρὸς τὴν ἀσθένειαν, ¤ Βασίλ.
Εὐαφῶς, ἐπίρ. (ἐγγίζοντας) Ἐπιτηδείως, μὲ τρόπον προσηνῆ. ¤ Προμηθεύμενον τὴν τομὴν ὡς εὐαφέως καὶ ῥᾳδίως γένοιτο, ¤ Ἀρετ.
Εὐαχὴς, ές καὶ
Εὐάχητος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Εὐηχὴς, Εὐήχητος.
Εὐβάστακτος (ὁ, ἡ). εὐκολοσήκωτος, (τρπ.) εὐκολοϋπόφερτος.
Εὔβατος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Δύσβατος, ὑηλ. εὐκολοπερπάτητος.
Εὐβαφὴς, ές (ὁ, ἡ). καλοβαμμένος, εὔχρως.
Εὔβιος καὶ
Εὐβίοτος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν καλῶς (εὐτυχῶς, ἀναρέτως, καθὼς πρέπει). 2) ὁ πορίζόμενος εὐκόλως (ἐπιτηδείως) τὰ πρὸς τὸ ζῆν, βιοποριστικός.
Εὐβλαπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ βλάψῃ.
Εὐβλάστεια (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ εὐβλάστους, ἀκμὴ βλαστήσεως.
Εὐβλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -
Εὐβλαστὴς, ές (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ βλάστησις εἶναι ἀκμαία. ἢ εὔκολος. ¤ Τὰ ἀνασκίλλοντα, εὐβλαστῆ γίγνεται, ¤ Ἀθ. 2) (μτφ.) ὁ συντελῶν (ἁρμόδιος) πρὸς γάμου βλάστησιν. ¤ Ὁ εὐκρὰς ἀήρ.. εὐβλαστής, ¤ Θφρ. ¤ Καὶ ὅλως ἡ ὑγρότης εὐβλαστόν τι καὶ εὔτροφον, ¤ C. Pl.
Εὐβλαστία (ἡ), = Εὐβλάστεια.
Εὔβλαστος (ὁ, ἡ), = Εὐβλαστής.
Εὐβλέφαρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὔμορφα βλέφαρα (ὄμματα), εὐόφθαλμος.
Εὔβλητος (ὁ, ἡ), [εὖ, βάλλω]. τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ βλίψῃ (μακρόθεν) ἢ νὰ ἐπιτύχῃ καὶ νὰ κτυπήσῃ.
Εὐβοήθητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ βοηθήσῃ.
Εὐβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -
Εὔβολος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιτυγχάνων εἰς τὴν βολὴν (τὸ ῥίψιμον) τοῦ δικτύου ἢ τῶν κυβων. (ἐν γέν.) εὐτυχής, ἐπιτυχής.
Εὐβόλως, ἐπίρ. Εὐτυχῶς (κυρ. ὡς πρὸς τὴν βολὴν τῶν κύβων).
Εὐβοσία (ἡ). τὸ νὰ ἦνε τόποι τις εὔβοτος, ἀφθονία (εὐφορία) βοσκῆς ἢ τροφῆς. ¤ Ἐκτρέφει δ' εἰς τέλος (ἡ ὗς) διὰ τὴν τοῦ σώματος εὐβοσίαν, ¤ Ἀρετ., εὐαρκίαν.
Εὐβόστρυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὡραίους βοστρύχους (πλεξίδας [καὶ μτγν.] ἀκτῖνας). ¤ Αἴγλη —, ¤ Ἐπγρ.
Εὐβοτέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Εἶμαι -
Εὔβοτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν ἢ ἄφθονον βοσκήν. ¤ Χώρα —, ¤ Σκύμν. 2) (κθ.) = Εὐτροφής. ¤ Ἀμνός —, ¤ Θκρ.
Εὐβότρυος καὶ
Εὐβότρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλοὺς καὶ πολλοὺς βότρυας (σταφυλία).
Εὐβουλεύς, έως (ὁ). ὁ δίδων καλὰς συμβουλὰς, (ἐπίθ. τοῦ Διός ἢ ἄλλων θεῶν).
Εὐβουλία (ἡ) τὸ νὰ ἦνέ τις -
Εὔβουλος (ὁ, ἡ). ὁ δίδων καλὰς συμβουλὰς ἢ καλῶς βουλευόμενος (σκεπτόμενος), στοχαστικός, φρόνιμος.
Εὐβούλως, ἐπίρ. Φρονίμως.
Εὔβους, ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλοὺς καὶ πολλοὺς βόας, πλούσιος εἰς βόδια.
Εὐβραχὴς ἢ Εὐβρεχὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. καλὰ βρεγμένος (μουσκεμένος).
Εὐβρεθὴς, ές (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐμβρεθής.
Εὔβροχος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ πιασμένος εἰς τὸν βρόχον (εἰς τὴν θηλειὰν), καλὰ δεμένος (κουμπωμένος, θηλυκωμένος).
Εὔβρωτος (ὁ, ἡ), [εὖ βιβρώσκω]. καλὸς εἰς βρῶσιν, νόστιμος εἰς τὴν γεῦσιν.
Εὔβωλος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Εὔβουλος.
Εὐβωλοστρόφητος (ὁ, ἡ). (γῆ) ἡ καλῶς ἢ εὐκόλως βωλοστροφουμένη.
Εὔβως (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Εὔβους.
Εὐγαθὴς, ές καὶ
Εὐγάθητος, ου (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Εὐγηθὴς, -ήθητος.
Εὔγαιος (ὁ, ἡ), = Εὔγειος.
(Εὐγάλαξ), ακτος (ὁ, ἡ). καλοθρεμμένος μὲ γάλα, ἢ ἔχων πολὺ γάλα, (ἡ δυς. ἐὰν εὑρίσκεται).
Εὐγάλινος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -λήνως. Π. ὁ εἰρισκόμενος εἰς ἐντελῆ γαλήνην, καλὰ (ὅλως διόλου) γαλήνιος.
Εὐγαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Καλοϋπανδρεύομαι.
†Εὐγαμία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Εὔγαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξιωθεὶς εὐτυχῆ γάμου, καλοπανδρεμένος.

Εὔγε (ἀντὶ) Εὖ γε, ἐπιφών. Ἐπαινετ. Ἐγειά σου! (Ἰταλ.) μπράβο! « Εὔγε· ἄξια ταῦτα ὠνήσω, » Ακ. (καὶ μὲ γεν.) « Εὔγε τῆς προθυμίας, » Π. Σιλ. (καὶ εἰρων.) « Εὔγε μέντ' ἂν διετέθην, » Ἀρχῳ. « Καὶ εἶπον Εὔγε, εὔγε, ἐπὶ πᾶσι τοῖς βδελύγμασι, » Γρφ. (ἴδε καὶ Εὖ).

Εὔγειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν (εὔφορον) γῆν. « Ἡ εὔγειος (ἐνν. γῆ ἢ χώρα) οὐδεῖται πολλῆς κόπρου, » Γεωπον.

Εὐγένεια (ἡ). λαμπρότης γένους, (συνεκδ.) γενναιότης, μεγαλοφροσύνη· (ἐπὶ ζ. καὶ φ.) καλὸν γένος, (Τουρκ.) σόϊ, κῆφ. ‖. (ὡς τίτλος τιμητ. εὑρίσκεται εἰς ἐπιστολὴν τοῦ Μ. Βασιλ.) « Τὴν εὐγένειάν σου ἐπεθύμουν ἰδεῖν, » (ἴδε Εὐγενής).

Εὐγένειος (ὁ, ἡ), ἐξήγ. τοῦ Εὐγένειος, ὁ ἔχων ὡραίαν γενειάδα ἢ χαίτην.

Εὐγενέτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ=

Εὐγενέτης, ου, Π. ἀντὶ

Εὐγενὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ καλὸν (λαμπρὸν ἔνδοξον) γένος, (συνεκδ.) γενναῖος, γενναιόφρων, τίμιος, ἐλευθέριος κτλ. (ἐπὶ ζ. ἢ φ.) καλοῦ (ἐκλεκτοῦ) εἴδους. (Τουρκ.) σόϊ. « Κύριοὺς μὲν καὶ ἄνους διζήμεθα ἢ τύπους εὐγενέας, » Θγν. (παρβλ. γενναῖος).

Εὐγενίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὐγένεια.

Εὐγενίζω, Μ. ἰσω. Κάμνω τινὰ εὐγενῆ.

Εὐγένιος (ὁ, ἡ), = Εὐγενής.

†Εὐγενὶς, ίδος (ἡ), = γυνὴ Εὐγενής.

Εὐγενοπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -πρεπῶς. Πρέπων (ἁρμοζων) εἰς εὐγενῆ, εὐγενοῦς ἴδιος.

Εὐγενῶς, ἐπίρ. Μὲ εὐγένειαν, ὡς εὐγενὴς, γενναίως, μεγαλοπρεπῶς κτλ.

Εὐγεφύρωτος (ὁ, ἡ). καλὰ γεφυρωμένος, ἔχων λαμπρὰν (καλοκτισμένην) γέφυραν. 2) εὔκολος (ἁρμοδίως) νὰ γεφυρωθῇ.

Εὐγεώργητος (ὁ, ἡ). καλὰ γεωργημένος, καλλιεργημένος ἢ, ἐπιδεκτικὸς καλλιεργείας, εὔφορος.

Εὐγεώργος (ὁ, ἡ), = Εὐγεώργητος.

Εὔγεως (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Εὔγειος.

Εὐγηθὴς, έος καὶ

Εὐγήθητος (ὁ, ἡ), Π. τερπνὸς, χαροποιὸς, εὐφρόσυνος, εὐάρεστος.

Εὐγηράω-ῶ, Μ. άσω. Εὖ γηράσκω, (καιν.) ἔχω καλὰ γηράματα. « Εὐγηρεῖν δὲ καὶ εὐθυνατεῖν μόνον τὸν σπουδαῖον, » Στϐ.

Εὐγηρία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις εὐγήρως, (κοιν.) καλὰ γεράματα.

Εὐγήρυς, εος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ γῆρυς]. εὔφωνος, καλόφωνος. (συνεκδ.) εὔφημος, ἔνδοξος. « Ἀγὼν—, » Ὑπερ.

Εὔγήρως, ω (ὁ, ἡ). ὁ διάγων καλὸν (ἄνοσον, εὐτυχισμένον κτλ.) γῆρας.

Εὐγλάγετος καὶ

Εὐγλαγὴς, έος καὶ

Εὔγλαγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ συντελῶν εἰς τὸ νὰ γένῃ πολὺ καὶ καλὸν γάλα. « Ἑρμῆς—, » Ἐπιγρ.

(Εὔγλαξ), αγος (ὁ, ἡ), (εὐχρ. μόναν ἡ ἐστ. Εὔγλαγι), Π. = τῷ πρωτ.

Εὔγληνος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ γλήνη]. ὁ ἔχων ὡραῖα ἢ ὀξυθερκῆ ὄμματα, εὐόφθαλμος. « Λιγὺξ—, » Ὑπερ. 2) (καταχρ.) εὐειδὴς, εὔμορφος. « Κύκνος—, » Λυκ. « Προσωπον—, » Κόλ.

Εὐγλυπτος καὶ

Εὐγλύφανος καὶ

Εὐγλυφὴς, έος (ὁ, ἡ), [εὖ, γλύφω]. καλῶς (ἐπιτηδείως, εὐμόρφως) σκαλισμένος ἢ πελεκημένος μὲ τὴν γλυφίδα, καλοδουλεμμένος.

Εὐγλωσσία (ττία), ας (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις =

Εὐγλωσσος (ττος), ου (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὔχρηστον γλῶσσαν, ὁμιλῶν εὔκολα καὶ νόστιμα, εὐφραδὴς. « Οἶνος—, » Ἐπιγρ., πρόξενος εὐγλωττίας.

Εὐγλωττέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Εὐγλωττίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι εὔγλωττος, ὁμιλῶ μὲ εὐγλωττίαν. ψάλλω ἢ κελαδῶ νόστιμα. ‖. (μτϐτ.) κάμνω τι εὔγλωττον, τὸ μανθάνω νὰ ὁμιλῇ νὰ κελαδῇ) εὔμορφα. « Τὰς ἀηδόνας καὶ τοὺς κοψίχους εὐγλωττίζει, » Φλγρ.

Εὐγλώττως, ἐπίρ. Μὲ εὐγλωττίαν.

Εὐγλώχιν, ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν (σοκολερὴν) γλωχῖνα. « Ὀϊστὸς—, » Ὑπερ.

Εὖγμα (τὸ), [εὔχομαι]. Π. εὖχος, καύχημα. ‖. εὐχή, τάγμα. « Τέλεα δήμῳ τάδ' εὔγματα γενέσθαι, » Ἀρχρ.

Εὔγναμπτος καὶ Ἐύγναμπτος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, γνάμπτω]. καλὰ (ἐπιτήδεια) λυγισμένος. 2) = Εὔκαμπτος, εὐλύγιστος.

Εὐγνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὐγνώμων, σκέπτομαι καλῶς, ἔχω γενναῖα φρονήματα (καλὴν διάθεσιν κτλ.).

Εὐγνωμόνως, ἐπίρ. Μὲ εὐγνωμοσύνην, εὐμενῶς, γενναιοφρόνως κτλ.

Εὐγνωμοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ εὐγνώμονος.

Εὐγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ σκεπτόμενος ὀρθῶς, ζοχαστικὸς, γνωστικὸς· ὁ ἔχων γενναῖα φρονήματα, δίκαιος, εὐμενὴς, εὐδιάθετος (κυρ. πρὸς τοὺς εὐεργέτας του)· μετριόφρων· (κοιν.) καλόγνωμος.

Εὐγνώριστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ γνωρισθῇ, εὐκολογνώριστος.

Εὔγνωστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ώστως. Εὔκολος νὰ γνωρισθῇ (νὰ τὸν μάθῃ τις), εὐδηλος.

Εὔγομφος καὶ

Εὐγόμφιστος (ὁ, ἡ). καλὰ (δυνατὰ, τεχνικὰ) συνηρμοσμένος.

Εὐγόνατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (δυνατὰ) γόνατα (καὶ ἐπὶ φυτ.) κόμπους.

Εὐγονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὔγονος (γόνιμος).

Εὐγονία (ἡ), = Εὐτοκία, [ἐκ τοῦ

Εὔγονος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν καλὰ (εὔμορφα, ὑγιῆ ἢ ἔνδοξα) τέκνα. (ἐν γέν.) γόνιμος.

Εὐγραμματία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Εὐγράμματος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ καλὰ (εὔφωνα) γράμματα. 2) ἀρκετὰ ἢ πολλὰ γραμματισμένος.

Εὐγραμμία (ἡ). ἐκρίβεια (ἰσομετρία) περὶ τὰς γραμμὰς (ἐπιμ. ὡραιότης) ἰχνογραφήματος, [ἐκ τοῦ

Εὔγραμμος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -γράμμως. Εὔμορφα (Τεχνικὰ, Μὲ εὐθυγραμμίαν) σχεδιογραφημένος, καλοσχεδιασμένος. « Τὰ τῶν ὀφρύων εὔγραμμον, » Ακ. ἀντὶ Ἡ εὐγραμμία, ἡ ἰσομετρία.

Εὐγραφὴς, έος (ὁ, ἡ). καλογραμμένος· καλοζωγραφισμένος. 2) (ἐνεργ.) ἐπιτήδειος εἰς τὸ καλλιγραφεῖν ἢ ζωγραφεῖν. « Κάλαμος—, » Ἐπιγρ.

Εὐγύαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλα ἢ μεγαλοπρεπῆ γύαλα (κοιλώματα). « Ὀμφή—, » Νόνν. ἢ ἐκ τοῦ Τρωφονείου μαντείου.

Εὔγυρος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ στρογγυλευμένος.

Εὐγώνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσας γωνίας. ὀρθογώνιος.

Εὐδαίδαλος (ὁ, ἡ), Π. μὲ πολλὴν τέχνην δαιδαλευμένος (κατεσκευασμένος).

Εὐδαιμανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὐδαίμων.

Εὐδαιμόνημα (τὸ). εὐτύχημα.

Εὐδαιμονία (ἡ). τὸ εὐδαιμονεῖν, εὐτυχία. « Τὸ εὐτυχίας εὐδαιμονίαν ἀλλάξασθαι, χρύσεα χαλκείων ἐστί, » Συν. « Εἰς ταὐτὸ τάττουσιν ἔνιοι τὴν εὐτυχίαν τῇ εὐδαιμονίᾳ, ἔνιοι δὲ τὴν ἀρετὴν, » Ἀρετ. (ἴδε καὶ εὐτυχία). « Ἡ Νάξος εὐδαιμονίᾳ τῶν νήσων προέφερε, » Ἡρ. « Ἡ ἐκ τῶν οἰκείων εὐδαιμονία διεφορεῖτο, » Διόδ. ὁ πλοῦτος, τὰ ἀγαθά.

Εὐδαιμονίζω, Μ. ίσω. Καλοτυχίζω.

Εὐδαιμονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν εὐδαιμονίαν. « Εὐδαιμονικοὶ (φιλόσοφοι), » Αρτ., οἱ πρεσβεύοντες ὡς σκοπὸν τῆς φιλοσοφίας τὴν εὐδαιμονίαν.

Εὐδαιμονικῶς, ἐπίρ. = Εὐδαιμόνως.

Εὐδαιμόνισμα (τὸ). ἀντικείμενον εὐδαιμονισμοῦ. 2) = τῷ

Εὐδαιμονισμὸς (ὁ). καλοτύχισμα.

Εὐδαιμονιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Εὐδαιμονίζω, ἄξιος εὐδαιμονισμοῦ.

Εὐδαιμόνως, ἐπίρ. Ὡς εὐδαίμων, εὐτυχῶς.

Εὐδαιμοσύνη (ἡ), (σπντ.) ἀντὶ Εὐδαιμονία.

Εὐδαίμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀγαθὸν δαίμονα (τύχην), εὐτυχὴς· καλότυχος· εὐτυχισμένος, πλούσιος, « Χώραν καλὴν καὶ εὐδαίμονα, » Ξεν.

Εὐδάκρυτος (ὁ, ἡ). Π. ὁ χύνων ἢ κάμνων νὰ χύνωνται πολλὰ δάκρυα.

Εὐδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (εὔμορφα) δάκτυλα.

Εὐδάμαστος (ὁ, ἡ). εὐκολοδάμαστος.

Εὐδάνω, Μ. εὐδήσω, Π. ἀντὶ Εὕδω.

Εὐδαπάνητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως δαπανώμενος, εὐκολοξόδευτος, εὔθραυστος.

Εὐδάπανος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -πάνως. = Πολυδάπανος, πολυέξοδος. 2) = Εὔωνος, ὑθηνός.

†Εὐδαρκὴς, έος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Εὐδρακὴς ἢ Εὐδερκὴς.

Εὐδείελος (ὁ, ἡ), Π. = Εὐδηλος, φαινόμενος (διακρινόμενος) μακρόθεν· (κατ' ἄλλ.) καλῶς τοποθετημένος πρὸς θυσίαν (ὅελην). (καὶ κατ' ἄλλ.) προσηλιακὸς, [εὖ, εἴλη].

Εὐδείπνεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις εὐδείπνους (νὰ ἔχῃ καλὴν ὄρεξιν). « Ἀνεῖπεν· Εὐδειπνίας (ἄλλ. διόρθ. Εὐ δείπνειας)! » Ἀθ. καλὴν ὄρεξιν!

Εὐδείπνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δειπνῶν εἰς (ἢ τιμώμενος μὲ) λαμπρὸν (πλουσιοπάροχον, μεγαλοπρεπὲς) δεῖπνον. « Δαὶς—, » Εὐρ., ὅπου δύνασαι τις νὰ δειπνήσῃ καλὰ (νὰ εὐθυμήσῃ).

Εὔδενδρος (ὁ, ἡ). κατάφυτος ἀπὸ καλὰ ἢ πολλὰ δένδρα, ἢ εὔθετος πρὸς δενδροφυτείαν.

Εὐδερκὴς [εὖ, δέρκομαι], έος (ὁ, ἡ), Π. = Εὐδρακὴς, ὀξυδερκὴς, ἢ 2) φαινόμενος καλὰ (καθαρά).

Εὐδέρματος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Εὐρύτιονος.
Εὐδεσκον Π. ἀντὶ Εὔδου, παρτ. τοῦ Εὔδω.
Εὐδέψητος (ὁ, ἡ). καλὰ εἰργασμένος (ὑπὸ βυρσοδέψου).
Εὔδηλος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -δήλως. Πολλὰ φανερός, εὐκρινής, σαφέστατος.
Εὐδία (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Εὔδιος. || (ὡς οὐσ.) γαλήνη, νηνεμία, (κοιν.) ἡβιδία. (μτφρ.) ἡσυχία· ἱλαρότης, ἀταραξία.
Εὐδιάβατος (ὁ, ἡ). (τόπος, ποτομές) διὰ τοῦ ὁπ. δύναταί τις εὐκόλως νὰ διαβῇ. 2) (ἐνεργ.) ταχέως διαβαίνων (παρερχόμενος), (μτφρ.) φθαρτὸς, πρόσκαιρος.
Εὐδιάβλητος καὶ
Εὐδιάβολος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ διαβάλῃ (νὰ συκοφαντήσῃ, νὰ παρεξηγήσῃ), εὐκολοκατηγόρητος.
Εὐδιαβόλως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον εὐδιάβλητον. «Εὐδ. ἔχει,» Δημ., εἶνε εὐδιάβλητος.
Εὐδιάγνωστος (ὁ, ἡ), [εὖ, διαγιγνώσκω]. τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ διακρίνῃ.
Εὐδιάγωγος (ὁ, ἡ). καλὸς πρὸς διαγωγὴν (συναναστροφήν, διασκέδασιν), εὔθυμος.
Εὐδιάζω ἴ. (ἀρθρ.) Εὐδιάζομαι, Μ. άσω, -ομαι = Εὐδιάω.
Εὐδιάθετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-θέτως. [εὖ, διατίθημι]. Καλὰ διατεταγμένος (τρπ.) εὑρισκόμενος εἰς καλὴν διάθεσιν. 2) τὸν ὁπ. εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ διαθέσῃ (νὰ εἰκονομήσῃ) τις, εὐκολοπώλητος.
Εὐδιάθρυπτος (ὁ, ἡ). εὔθρυπτος.
Εὐδίαιος (ὁ). τρύπα ὅπου χώνονται τὰ νερὰ τοῦ πλοίου (τῆς σεντίνας). τρύπα τοῦ κλιστηριοῦ κτλ.
Εὐδιαίρετος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ρέτως. Εὔκολος νὰ διαιρεθῇ ἢ· Καλὰ διηρημένος.
Εὐδιαίτερος, α, ον, συγκρ. ἀνωμ. τοῦ Εὔδιος.
Εὐδιαίτητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ διαιτήσῃ (νὰ κρίνῃ ὡς διαιτητὴς, ν' ἀποφασίσῃ).
Εὐδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν δίαιταν, ζῶν τακτικὰ (μὲ οἰκονομίαν). «Ἐξ εὐδιαίτου πολυδάπανον γενομένου,» Ξεν.
Εὐδιάκλαστος (ὁ, ἡ). εὐκολοτσάκιστος.
Εὐδιακόμιστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διακοσμιζόμενος, εὐμετακόμιστος.
Εὐδιάκοπος (πτος), ου (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ κοπῇ εἰς τὴν μέσην (νὰ διακοπῇ).
Εὐδιακόσμητος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ διακοσμηθῇ (νὰ βαλθῇ εἰς τάξιν, νὰ τακτοποιηθῇ).
Εὐδιάκριτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -κρίτως. Τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ διακρίνῃ. «Ἀλλὰ τοῦτο μὲν δυσθεώρητον καὶ οὐκ εὐδιάκριτον,» Εὐστ. 2) ὁ καλῶς διακρίνων (τὰ πράγματα), ἔχων καλὴν κρίσιν (διάκρισιν). «Τὸν πλουσιώτατον καὶ εὐδιάκριτον ξενοδόχον, τὸν θεὸν,» Εὐρ.
Εὐδιάλλακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-λλάκτως. Εὔκολος νὰ διαλλαγῇ (νὰ φιλιωθῇ), ἀμνησίκακος.
†Εὐδιάλογος (ὁ, ἡ), = Εὐόμιλος.
Εὐδιάλυτος (ὁ, ἡ). εὔκολος (νὰ διαλυθῇ νὰ ξεδιαλυθῇ νὰ ἀφανισθῇ) (μτφρ.) = Εὐδιάλλακτος.
Εὐδιανέμητος (ὁ, ἡ). εὐκολομοίραστος.
Εὐδιανός, ἡ, όν, Π. = Εὐδιεινός.
Εὐδιάπλαστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διαπλαστέμενος, εὔπλαστος. 2) καλῶς διαπεπλασμένος, εὔμορφος.
Εὐδ. ἀπνευστος καὶ
Εὐδιάπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διαπνεόμενος, (ἀεριζόμενος, ἐξατμιζόμενος). «Πομφόλυγος εὐδιαπνευστότερος,» Λξ.
Εὐδιάπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διαπίπτων (ἐκπίπτων, παραπίπτων), εὐάλωτος εἰς παραπτώματα.
Εὐδιάρθρωτος (ὁ, ἡ). καλὰ διηρθρωμένος συνηρμοσμένος), (ἐπμ.) εὐκρινὴς, σαφὴς, εὔληπτος. «Οὐκ εὐδιάρθρωτος ἡ παραγγελία,» Εὐς.
Εὐδιάρπαστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διαρπαζόμενος.
Εὐδιαρρίπιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ διαρρίπισῃ (νὰ διασκορπίσῃ μὲ τὸ φύσημα τῆς φιπίδος).
Εὐδιάσειστος (ὁ, ἡ). ὁ σειόμενος (ἢ εὔκολος νὰ σεισθῇ) (νὰ κλονισθῇ) δυνατά. (μτφρ.) σαθρὸς, εὐκολοναίρετος.
Εὐδιασκέδαστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διασκεδαζόμενος, εὐκολοσκόρπιστος, ἄστατος.
Εὐδιάσπαστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ διασπασθῇ (νὰ σπασαχθῇ νὰ ξεσχισθῇ).
Εὐδιάστολος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-λως. Τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ διαχεῖλῃ (νὰ ξεχωρίσῃ, νὰ προσδιορίσῃ). Εὐδιάγνωστος.
Εὐδιάστροφος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διαστρεφόμενος, σαθρὸς, εὐκολοχάλαστος.
Εὐδιάτμητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καπτόμενος(χωριζόμενος) εἰς τὴν μέσην.
Εὐδιατύπωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διατυπούμενος, εὐδιόριστος, εὐπερίγραπτος.
Εὐδιάφθαρτος καὶ
Εὐδιάφθορος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διαφθειρόμενος.
Εὐδιαφορέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἴσ. ἐπφαλμ. ἀντὶ) Εὐδιαφορέω, χωνεύω καλὰ(μὲ εὐκολίαν), (ἐπμ.) ὠφελοῦμαι ἀπὸ τὴν χώνευσιν, αὐξάνω, δυναμόνω. ἀκμάζω.
Εὐδιαφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διαφορούμενος (διαλυόμενος, ἐξατμιζόμενος), εὐκολοχώνευτος. 2) ὁ εὐκόλως ὑφαινων. «Οἱ ὑγροὶ τὴν φύσιν καὶ θερμοὶ, εὐδιαφόρητοι,» Γαλ.
Εὐδιάφυκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ διαφύγῃ (ν' ἀποφύγῃ).
Εὐδιάχυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διαχεόμενος (διαλυόμενος, λυόμενος). Εὐδιάχυτον ἐκ τῆ ἐψήσει ταχὺ ἀλλοιούμενον,» Θφρ.
Εὐδιαχώρητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διαχωρῶν ἢ διαχωρούμενος (ἐβγαίνων μὲ τὰ περιττώματα), εὐκολοχώνευτος ἢ εὐκοίλιος.
Εὐδιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι εὔδιος (γαληνιαῖος)· πράττω τι ἐν καιρῷ εὐδίας, (κυρ.) πλέω μὲ καλὸν καιρόν· (μτφρ.) διάγω βίον εὔδιον (ἀτάραχον), ἀπολαμβάνω ἡσυχίαν (ἀταραξίαν), εὐημερῶ.
Εὐδίδακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ διδάξῃ, εὐμαθὴς· εὐάγωγος.
Εὐδικεινός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -εινῶς, = Εὔδιος.
Εὐδίκιον (τό), = Εὐδίκιτος.
Εὐδιέξοδος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ ἀπὸ τοῦ ὁπ. εἶν' εὔκολος ἡ διέξοδος, ὁ εὐκόλως ἐξερχόμενος ἢ, ἀπὸ τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐξέλθῃ. «Κοιλία—,» Ἱππκρ., ἡ εὐκοίλιος.
Εὐδίεστος (ὁ, ἡ), [εὖ, δίεμι]. ὁ εὐκόλως ἀναλυόμενος.
Εὐδιήγητος (ὁ, ἡ). εὐκολοδιήγητος.
Εὐδιηνός, ἡ, όν, Π. = Εὐδιεινός.
Εὐδικία (ἡ). δικαιοσύνη, εὐδυδικία.
Εὐδίνης, εος, ὁ (συνοδ.) πτερυφερὴς, γρογγυλός.
Εὐδίνητος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, δινέω]. εὔστροφος. «Κορυφῆ κύκλος—,» «Παρφ. «Ἀντυξ —,» «Π. Σιλ. «Στόμα—,» «Γμν. Ἐκκλ., τὸ εὔγλωττον.
†Εὐδινός, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὐδιεινός.
Εὐδίοδος (ὁ, ἡ). διὰ τοῦ ὁπ. εἶν' εὔκολη, ἡ δίοδος, εὐδιάβατος. «Ἡ τῆς χώρας οἴησις—,» «Θφρ. (περὶ Φυτ. Α', 11), εὔκολος πρὸς διέξοδον τῶν ῥιζῶν, ἀραιά. «Ἕξις—,» «Ἀρετ. «Εὔπνους· «Τροφὴ —,» «Ἀρετ. ἡ εὐδιαχώρητος.
Εὐδιοίκητος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ διοικηθῇ. εὐκολοοικονόμητος. (ἰατρ.) εὐδιαφόρητος, εὔπεπτος.
Εὐδιόπτος (ὁ, ἡ), [εὖ, διοράω, διόψομαι]. διὰ τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναται νὰ ἴδῃ τις, διαφανὴς. «Ἡ θάλαττα εὐδιοπτοτέρα τοῦ ποτίμου,» Ἀρχτ.
Εὐδιόρθωτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ διορθωθῇ (νὰ ἰατρευθῇ).
Εὐδιόριστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ρίστως, τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ δώσῃ τὸν ὁρισμὸν (νὰ τὸν προσδιορίσῃ).
Εὔδιος (ὁ, ἡ), [εὖ, Ζεὺς Διός]. (καιρὸς) γαληνιῶν, αἴθριος καλοκαιρινός· (μτφρ.) ἱλαρὸς, ἥσυχος, ἀτάραχος. || (τὸ οὐδ. Εὔδιον) (καὶ πλθ.) Εὔδια, ἀντὶ Εὔδιος, ἐπίρ. «Εὔδια πλέοντες,» Ἰ. Εὐχ.
Εὐδιόνον, Π. ἀντὶ Εὐδιῶν. μτχ. τοῦ Εὐδιάω.
Εὐδίπλωτος (ὁ, ἡ), εὐκολοδίπλωτος.
Εὔδοφρος (ὁ, ἡ), = Εὐάρματος.
Εὔδμητος καὶ †Εὐδμητος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, δέμω]. καλοκτισμένος.
Εὐδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐγκρίνω (ἀποδέχομαι, ἀποφασίζω) τι εὐχαρίτως, στέργω. συγκατανεύω, (ἐν γέν.) εὐαρεστοῦμαι, μένω εὐχαριστημένος.
Εὐδόκησις, εως (ἡ), = Εὐδοκία, συγκατάθεσις, ἀποδοχὴ, εὐχαρίστησις.
Εὐδοκητός, ἡ, όν. Ἀρεστὸς, εὐάρεστος.
Εὐδοκία (ἡ). ἡ μετ' εὐχαριστίας. θέλησις, ἡ ἑκούσιος συγκατάθεσις (ἔγκρισις, ἀποφασις)· καλὴ διάθεσις, κλίσις, εὐμένεια. «Ἐνανθρώποις εὐδοκία,» Γρφ. (ἴδε τοὺς θλγ.).
Εὐδοκιμέω-ῶ καὶ (μσ. ὁ καὶ εὐχρηστότ.) -έομαι-εῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Εἶμαι εὔδοκιμος, ἀπολαμβάνω τὴν κοινὴν ὑπόληψιν, τιμῶμαι, ἐπαινοῦμαι, ἀποκτῶ φήμην, ἀκμάζω, εὐτυχῶ.
Εὐδοκίμησις, εως (ἡ). τὸ εὐδοκιμεῖν, ἀπόκτησις ὑπολήψεως (ἐπαίνου, φήμης).
Εὔδοκιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἔχουν ὅλοι εἰς ὑπόληψιν, τιμώμενος (ἐπαινούμενος) παρὰ πάντων, ἔνδοξος.
Εὐδοκουμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἐπαινουμένως, μὲ κοινὴν εὐχαριστησιν.
Εὐδόμητος(ὁ,ἡ),γραμ. ἐξήγ. τῶ Ἑβδόμητος.
Εὐδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπολαμβάνω δόξαν (ὑπόληψιν), Εὐδοκιμῶ, τιμῶμαι, ἐπαινοῦμαι.
Εὐδοξία (ἡ). καλὴ ὑπόληψις (φήμη), εὐ-

ξα, ἔπαινος. 2) ὀρθὴ κρίσις, (Γαλλ.) bon sens (ἀντιθ. τῷ Ἐπιστήμη). 3) (ὁ Ἐπιφάν. τὸ μετεχειρίσθη ᾗ) ἀντὶ τοῦ Ὀρθοδοξία.

Εὔδοξος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δόξως, = Εὐδόκιμος, ἔνδοξος.

Εὔβουλος (ὁ, ἡ), καλὸς (εὐμενὴς) πρὸς τοὺς δούλους του.

Εὐβραχὴς [εὖ, βέχομαι], ἐος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀξυβερκής.

Εὐβράνεια (ἡ), Π. εὐτυξία, ῥωμαλεότης, [ἐκ τοῦ

Εὐβρανὴς [εὖ, ὀραίνω], ἐος (ὁ, ἡ). σφριγῶν, ἀκμαῖος, ῥωμαλέος, ἢ 2) εὐεργετικὸς, περιποιητικὸς ἢ 3) ἐνεργὸς, δραστήριος. « Νομος —, « Κύρ.

Εὐβρανία (ἡ), = Εὐβράνεια.

Εὐβρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω καλὰ (ἢ εὐθερα, ἐγλίγωρα), εἶμαι ἐπιτήδειος ἢ εὐτυχὴς εἰς τὸ τρέξιμον, (ἐν γέν.) εὐδοκιμῶ, εὐημερῶ, ἐπιτυγχάνω.

Εὐβρομία (ἡ), ταχύτης εἰς τὸ τρεξιμον.

Εὐβρομίας, ου καὶ

Εὔβρομος (ὁ, ἡ), ἀγλίγωρος (ἐλεύθερος) εἰς τὸ τρέξιμον, ἐπιτήδειος ἢ εὐτυχὴς δρομεύς. « Τροφὴ —, « Ἀρετ., ἢ εὐθαχώρητος. 2) (πθ.) ὅπου εὐκόλως δύναταί τις νὰ τρέξῃ, ὁμαλὸς ἢ εὐρύχωρος. « Χώρα —, « Μάξ.

Εὐβρόμως, ἐπίρ. Μετ' εὐβρομίας.

Εὔβροσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀσθόνως καὶ εὐαρέστως δροσίζων, δροσερός

Εὐβύνατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰς καὶ καλὰς δυνάμεις, καλὰ δυναμωμένος.

Εὐβωστοπτης (ὁ, ἡ), [καὶ ἐπίρ.] -ήτως. Ὁ εὐκόλως βωστῶν ἢ βωστούμενος.

Εὔβω [κῦω], Μ. εὐβήσω, Π. ἀντὶ (τοῦ συνθ.) Καθεύδω, κοιμῶμαι· (ἐπὶ ἀνέμ.) δέν φυσῶ, (μτφορ.) εἶμαι ἀτάραχος, (ἐν γέν.) ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω.

Εὐβώρητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλουσιοπαρόχως φιλοξωρηθείς (χαρισθεὶς ἢ προικισθείς).

Εὐβωρία (ἡ), μεγαλοβωρία, [ἐκ τοῦ

Εὔβωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μεγαλοπρεπῶς (γενναίως) φιλοξωρῶν, πλουσιοπάροχος, (ἐπὶ ἀγρ.) εὔφορος.

Εὐέανος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ἑανὸς], καλοστολισμένος, λαμπροφορεμένος.

Εὐέγρετος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἔγρομαι]. εὐκολοξύπνητος.

Εὔεδρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -έδρως. Ἐπὶ τοῦ ὁπ. δύναταί τις νὰ καθήσῃ καλῶς [ἀσφαλῶς κτλ.)· ὁ ἔχων (ἀναπαυτικὸν) κάθισμα· ὁ καθήμενος εἰς θρόνον καλὸν ἢ στερεὸν, ἀσφαλῶς ἢ προσφυῶς τοποθετημένος. « Ὄρνις —, « Δίλ., ὁ πρὸς τὰ δεξιὰ καθίζων, (ἑκμ.) οἰωνός.

Εὐθειρος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ἔθειρα]. ὁ ἔχων μακρὺ καὶ εὔμορφα μαλλιά.

Εὐειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). καλὸς τὸ εἶδος, εὔμορφος.

Εὐείκαστος (ὁ, ἡ), τὸ ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ (νὰ συμπεράνῃ).

Εὐεικτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -είκτως. Ὁ εὐκόλως εἴκων (ἐνδίδων, ὑπείκων), εὐπειθὴς· ἥμερος.

Εὐείλητος (ὁ, ἡ), = Εὐδιπλωτος, εὐκολοειλικτος.

§Εὔελος (ὁ, ἡ), [εὖ, εἴλη], = Εὐήλιος, προσηλιακος.

Εὐεμπατέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὔεμπατος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, εἶμα]. καλοενδυόμενος, καλοφορεμένος.

Εὐεμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὔεμων, ονος (ὁ, ἡ), = Εὐέματος.

Εὔειρος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, εἶρος]. ὁ ἔχων (σκεπασμένος ἢ καμωμένος ἀπὸ) καλὸν μαλλί.

Εὐεισέβολος (ὁ, ἡ). (τόπος) εἰς τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναται νὰ εἰσβάλῃ ὁ ἐχθρὸς, ἐκτεθειμένος εἰς τὰς εἰσβολὰς τοῦ ἐχθροῦ. (λιμὴν) εἰς τὸν ὁπ. εὐκόλως εἰσπλέει τις.

Εὐέκβατος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἐκβαίνω], = Εὐέξοδος.

Εὐέκκαυστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐκκαιόμενος, εὐκολοάναπτος ἢ εὐκολοπύρωτος.

Εὐέκκριτος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἐκκρίνω]. εὐκολοδιάλεκτος. 2) = Εὐδιαχώρητος.

†Εὐέκνιπτος καὶ

Εὐέκπλυτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐκπλύνῃ, ἐβγαίνων εὔκολα μὲ τὸ πλύσιμον ἢ μὲ τὸ νύψιμον.

Εὐέκπνευστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐκπνέων (ἐξατμιζόμενος, ξεθυμαίνων).

Εὐεκποίητος (ὁ, ἡ), = Εὐέκκριτος (2).

Εὐέκπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐκπίπτων (ἀποτυγχάνων).

Εὐεκπύρωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐκπυρούμενος.

Εὐέκρυκτος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἐκρήπτω], = Εὐέκπλυτος.

Εὐεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Εὐέκτης [εὖ, ἔχω], συ (ὁ). καλῆς (ὑγιοῦς) κράσεως, ἱερὸς, εὔρωστος· (μτφορ.) εὐκατάστατος.

Εὐεκτία (ἡ), απντ. ἀντὶ Εὐεξία.

Εὐεκτικὸς, ἡ, όν. (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων (ἢ συντελῶν πρὸς) εὐεξίαν, ὑγιὴς ἢ ὑγιεινὸς, εὐεξίας ποιητικὸς.

Εὐέκφορος (ὁ, ἡ). Ὁ εὐκόλως ἐκφέρων ἢ ἐκφερόμενος, εὔτοκος, εὔφορος· (γιατρ.) εὐπροεκφορος.

Εὐελαιος (ὁ, ἡ). (τόπος) κατάφυτος ἀπὸ πολλὰς καὶ καλὰς ἐλαίας ἢ ἁρμόδιος πρὸς ἐλαιοφυτείαν, (ἐν γέν.) πλούσιος εἰς ἐλαιοδένδρα καὶ ἔλαιον.

Εὐέλεγκτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐλεγχόμενος (ἀποδεικνυόμενος ἢ φανερούμενος). 2) (ἐνεργ.) εὐκολος εἰς τὸ ἐλέγχειν.

†Εὐέλικτος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἑλίσσω]. ὁ εὐκόλως ἑλισσόμενος (κυλουριαζόμενος), εὐλύγιστος, εὔκαμπτος. « Τὸ σῆς παραβάλεως (« Τὸ τοῦ δράκοντος) εὐέλικτον, « Πλάτ., Εὐς.

Εὐελκὴς, ἐος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου τὰ ἕλκη (αἱ πληγαὶ) ἰατρεύονται εὐκόλως.

Εὔελκτος (ὁ, ἡ). εὐκολοτράβηκτος.

†Εὐελπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), ἑφαλμ. ἀντὶ Εὐέλκελπής.

Εὔελπις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ δίδων καλὰς ἐλπίδας. « Τὸ εὔελπι, « ἀντὶ Ἡ εὐελπιστία.

Εὐελπιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὔελπις, ἔχω χρηστὰς ἐλπίδας.

Εὐέλπιστι, ἐπίρ. Μὲ καλὰς ἐλπίδας.

Εὐελπιστία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Εὐέλπιστος (ὁ, ἡ), = Εὔελπις.

Εὐέμβατος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἔμβῃ, ἔχων εὐρύχωρον ἔμβασμα· (ἐνεργ.) ὁ ἐμβαίνων εὐκόλως.

Εὐεμβλήτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐμβαλλόμενος (ἐμβαίνων εἰς τὸν τόπον του).

Εὔεμβολος (ὁ, ἡ), = Εὐείσβολος καὶ 2) = Εὐέμβλητος.

Εὐέμετος (ὁ, ἡ). ὁ κινῶν ἢ κινούμενος εὐκόλως εἰς ἐμετόν.

Εὐεμέω-ῶ, Μ. έσω. Εἶμαι-

Εὐεμὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Εὐέμετος.

Εὐεμπτωσία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Εὐέμπτωτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -πτώτως. Ὁ εὐκόλως ἐμπίπτων (περιπίπτων) εἰς λάθη ἢ νοσήματα, εὐάλωτος· φιλάσθενος.

Εὐέμπρακτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ὑποπίπτων εἰς ἐμφράξεις.

Εὐένδοτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐνδίδων (ὑποχωρῶν, ὑπείκων) ἁπαλός.

Εὐεντευκτος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἐντυγχάνω]. εὐπρόσιτος, εὐκολοαντύμωτος.

Εὐέντρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐντρεπόμενος, ἐντροπαλός.

Εὐεξάγωγος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου ἡ ἐξαγωγὴ εἶνε εὔκολος. « Εὐεξάγωγός ἐστιν ἡ λίθος τῶν μεταλλων ὑπερκειμένου τῆς θαλάττης πλησίον, « Στρβ.

Εὐεξάλειπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐξαλειφόμενος.

Εὐεξαλλοτος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἐξαναλίσκω] εὐκολεξόδευτος· εὐκολοχώνευτος.

Εὐεξαπάτητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐξαπατώμενος, εὐαπάτητος.

Εὐεξαπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐξαπτόμενος (ἀναπτόμενος, ἅπαξ ὀνομ. ῥωπάν).

Εὐεξάρτητος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἐξαρτάω], εὐκολαποίμαστος.

Εὐεξέλεγκτος (ὁ, ἡ), ὁ εὐκόλως ἐξελεγχόμενος (ἀποδεικνυόμενος ἢ ἀναιρούμενος ἐντελῶς).

Εὐεξέλικτος (ὁ, ἡ), ὁ εὐκόλως ἐξελισσόμενος (ξετυλιζόμενος κτλ.).

Εὐεξέταστος (ὁ, ἡ), εὐκολοεξέταστος.

Εὐεξία (ἡ), [εὐέκτης]. κρᾶσις δυνατὴ, ὑγεία, εὐρωστία. (κυρ. καὶ μτφορ.) « Ἡ ἐν τοῖς πολέμοις —, « Πλάτ. « Τὴν ἐπίτασιν τῆς ὑγείας εὐεξίαν ὀνομάζουσιν οἱ παλαιοὶ. . ἡ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἀριστοκατασκευασμένοις γίνεται σώμασι, « Γαλ.

Εὐεξιλαστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐξιλεούμενος (δυσωπούμενος).

Εὐεξοδος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ ἀπὸ τοῦ ὁποίου εἶν' εὔκολος ἡ ἔξοδος, ὅθεν δύναταί τις εὐκόλως νὰ ἐξέλθῃ.

Εὐεπάγωγος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἐπάγω]. τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ φέρῃ πρὸς.

Εὐεπαίσθητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως αἰσθανόμενος, εὐαισθητος· (πθ.) τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ αἰσθανθῇ (νὰ ἐννοήσῃ).

Εὐεπακολούθητος (ὁ, ἡ), = Εὐπαρακολούθητος.

Εὐεπανόρθωτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐπανορθώσῃ (νὰ διορθώσῃ, νὰ βελτιώσῃ).

Εὐεπεια (ἡ), [εὐεπὴς]. εὐφράδεια, εὐγλωττία. (Π.) = Εὐφημία. « Τῆς εὐεπείας οὕνεκ, « Σοφ.

Εὐεπήβολος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐπιτυγχάνων ἢ ἀπολαμβάνων τι, πολλὰ ἐπήβολος (ἐπιτυχὴς, εὔστοχος) πρὸς.

Εὐεπηβόλως, ἐπίρ. Μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν· « πολλὰ εὐστόχως.

Εὐεκτέατος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐπιχειρεζόμενος (βλαπτόμενος).
Εὐεπής [εὖ, ἔπος], ἐος (ὁ, ἡ). εὐφραδής, εὔγλωττος. « Ὕδωρ εὐεπές, « Ἐπιχρ., τὸ χάμνον εὐεπεῖς τοὺς πίνοντας.
Εὐεπία (ἡ), = Εὐέπεια.
Εὐεπίβατος (ὁ, ἡ). (τόπος) εἰς τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιβῇ (νὰ ἀναβῇ), εὔκολος νὰ πατηθῇ.
Εὐεπιβλεπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιβλέπῃ (νὰ ἐπιτηρῇ). « Τεῖχος—, « Πλδ.
Εὐεπιβόλαιος (ὁ, ἡ), (ἐξ ἐπιβ.) -βόλως, -Εὐεπιβόλος.
Εὐεπιβούλευτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιβουλευθῇ.
Εὐεπίγνωστος(τος), ου (ὁ, ἡ), [εὖ ἐπιγιγνώσκω]. ὁ εὐκόλως γνωρίζων ἢ γνωριζόμενος (μὲ ἀκρίβειαν).
Εὐεπίδεκτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐπιδεχόμενός τι.
Εὐεπίδοτος (ὁ, ἡ), = Εὐένδοτος.
Εὐεπίδρομος (ὁ, ἡ). κατὰ τοῦ ὁποίου εὐκόλως δύναταί τις νὰ κάμῃ ἐπιδρομήν.
Εὐεπίθετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-θέτως, [εὖ, ἐπιτίθημι]. κατὰ τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ κάμῃ ἐπίθεσιν (ἐπιδρομήν, καταδρομήν).
Εὐεπίληστος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἐπιλανθάνομαι]. ὁ εὐκόλως λησμονῶν ἢ λησμονούμενος.
Εὐεπιλόγιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιλογίσηται, εὐκολολογάριαστος.
Εὐεπίμικτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -μίκτως. Εὔκολος πρὸς ἐπιμιξίαν (σχέσιν, συγκοινωνίαν) (μάλιστα ἐμπορικήν). « Λιμήν—, « Πλδ.
Εὐεπίστρεπτος καὶ
Εὐεπίστροφος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-στρόφως. Τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ στρέψῃ ὀπίσω (νὰ τὸν κάμῃ νὰ γυρίσῃ), εὔκολος πρὸς ἐπιστροφήν, εὐκολογύριστος, (ὅθεν λέγει ὁ Ἀγαθ. ὅτι ὁ ἀνοικοδομηθεὶς θόλος τῆς Ἁγ. Σοφίας) « γέγονεν ἐλύτερός τε καὶ εὐεπίστροφος, καὶ πανταχόθεν τῇ γραμμῇ ἐξετάζων, « Θηλ. στρογγυλότερος.
Εὐεπιτακτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ὑπακούων εἰς τὰς ἐπιταγὰς τινος, εὐπειθής.
Εὐεπιτευκτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐπιτυγχάνων.
Εὐεπιφορία (ἡ), = Εὐφορία. 2) τὸ νὰ ἔχῃ τις-
Εὐεπίφορος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φόρως. Ὁ ἀκολουθῶν εὔκολον (καταφορικὸν) δρόμον. (ἐπμ.) τρέχων (καὶ ἐπὶ ρευστ. χυνόμενος) μὲ εὐκολίαν· (μτφορ.) παλλὰ ἐπιῤῥεπὴς (εὔκολος) πρός.
Εὐεπιχείρητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Κατὰ τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ κάμῃ ἐπιχειρήσεις (προσβολὰς, ἐπιδρομὰς, νὰ τὸν κατατρέξῃ). (λογικ.) εὔκολος νὰ χρησιμεύσῃ, ὡς ἐπιχείρημα.
Εὐεπῶς, ἐπίρ. Εὐφραδῶς, μὲ εὐγλωττείαν ἢ εὐρήμως.
Εὐέργαστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ ἐργασθῇ, εὐκολοδούλευτος, (τρπ.) εὐάγωγος.
Εὐέργεια (ἡ). εὐκολία ἔργου (ἐργασίας). 2) -τῷ
Εὐεργασία (ἡ). εὐποιία, ἀγαθεργία· χάρις. ||. « Ψηφίζεσθαι τοὺς εὐεργεσίαν, « Δημ., ἀπονέμειν αὐτῷ διὰ ψηφίσματος τὸν τίτλον Εὐεργέτης. « Διὰ ταῦτα εὐεργεσία τε καὶ πολιτεία Συρακουσίοις ἐν Διὸς ἀνδρῳ ἐστί, « Ξεν.
Εὐεργετέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω εἴς τινα (καὶ τὸ Ἀπολαμβάνω παρά τινος) εὐεργεσίαν.
Εὐεργέτημα (τὸ). ἔργον εὐεργέτου, εὐεργεσία.
Εὐεργέτης, ου (ὁ). ὁ εὐεργετῶν ἢ εὐεργετήσας τινά.
Εὐεργετητικὸς καὶ Εὐεργετικὸς, ἡ, ὀν, (ἐξ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὀλιγίστων εἰς (ἢ ἔχων κλίσιν [διάθεσιν] πρὸς) τὸ εὐεργετεῖν.
Εὐεργέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Εὐεργέτης.
Εὐεργὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. καλῶς (κομψῶς, τεχνικῶς) εἰργασμένος, καλοδουλευμένος, εὐμορφοκαμωμένος. 2) ὁ γινόμενος πρὸς καλόν, (ὅθεν) « Οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων, « Ὀδ. Δ., Χ., ἀντὶ Εὐεργεσιῶν. 3) ὁ γινόμενος εὐκόλως. « Εὐπόριστα, εὐεργῆ, ταχέως ὑπὸ τῶν τυχόντων συντελούμενα, « Ἀπολλόδ.
Εὐεργὸς (ὁ, ἡ). Π. ὁ πράττων καλὰ ἔργα, χρηστὸς, κόσμιος, ἐνάρετος. « Φρένας ἠπεροπεύει γυναικὶ, ᾧ ἢ κ' εὐεργὸς ἔῃσι, « Ὀδ. Ο. 2) εὐεργετικὸς, ἀγαθοποιὸς. « Ἀστέρας εὐεργοὺς, « Μανιθ. 3) (πθ.) καλοδουλευμένος, καλλιεργημένος. « Δήϊον εὐεργόν τε καὶ κάρπιμον, « Λκ. ἢ 4) εὐκολοδούλευτος. « Μαλακώτερον γὰρ ᾗ εὐεργέστερον τὸ τῆς θηλείας ἐλάτης ξύλον, « Θωρ.
Εὐεργῶς, ἐπίρ. Ἐντέχνως, ἐπιτηδείως. 2) εὐκόλως. « Διαδοῦναι τοῖς λειτουργοῖς, ἵνα εὐεργῶς ᾖ ταχὺ ἐργάσωνται, « Φίλ.
Εὐεριθιστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐρεθιζόμενος, ἀξύθυμος. εὐκατάφορος.
Εὐερία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Εὔερος (ὁ, ἡ), ἀδχμ. ἀντὶ Εὔερος.
Εὐέρκεια (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις (τόπος) τι-
Εὐερκὴς [εὖ, ἕρκος], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν (στερεὸν, ἀσφαλὲς) περίφραγμα, καλὰ περικλεισμένος (ὠχυρωμένος) ἢ κλειστός. « Θύραι εὐερκέες (ἄλλ. διερθ. εὐργέες), « Ὀδ. Ρ.
Εὐερκία (ἡ), = Εὐέρκεια.
Εὐέρκτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Εὐεργέτης.
Εὐερκῶς, ἐπίρ. Ἀσφαλῶς (ὡς ἐκ τοῦ τρόπου τῆς περιφράξεως).
Εὐερμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Εὐερμὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλοθελητήν τὸν (κερδῶον) Ἑρμῆν, (ἐπμ.) εὐτυχὴς (κυρ. εἰς τὸ ἐμπόριον ἢ εἰς τυχηρὰ εὑρήματα), (ὅθεν
Εὐερμία (ἡ). εὐτυχία (κυρ. εἰς τὸ κυνήγι κτλ.).
Εὐερνὴς [εὖ, ἔρνος], ἐος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ φυτ.) = Εὐβλαστὴς, Εὐβλαὴς· ἡμτνμ. ἐπὶ ἀνθρ. ᾗ ζ. Εὐμαήκης· (ἐπὶ τόκ.) Εὐδένδρος.
Εὔερος (ὁ, ἡ), Π. = Εὔερος.
Εὐέστιος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων (κατοικῶν εἰς) καλὴν ἑστίαν (κατοικίαν) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.
Εὐεστὼ [εὖ, εἰμί], ὁος-ους (ἡ). Δ. Π. τὸ εὖ ἔχειν, εὐεξία, εὐτυχία· εὐθυμία, ἀταραξία.
Εὐετηρία καὶ
Εὐετία (ἡ). καλὸς (εὔφορος, εὐτυχισμένος) χρόνος.
Εὐετὼς, ὑος (ἡ), Ἰων. Π. καὶ
Εὐετὼ, ὁος-οῦς (ἡ), Δ. Π. ἀντὶ Εὐεστὼ
Εὐεύρετος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως εὑρισκόμενος 2) (τόπος) ὅπου δύναταί τις νὰ εὕρῃ ὅ,τι θέλει.
Εὐεφόδευτος καὶ
Εὐέφοδος (ὁ, ἡ). κατὰ τοῦ ὁποίου εὐκόλως δύναταί τις νὰ κάμῃ ἔφοδον.
Εὐέψητος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἕψω]. εὐκολόβρεκτος· εὐκολοχώνευστος.
Εὔεψος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐέψητος.
Εὐζηλία (ἡ). εὐγενὴς ζῆλος (ἄμιλλα), φιλοτιμία, [ἐκ τοῦ
Εὔζηλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ζήλως. Ὁ ζηλῶν (μιμούμενός) τι καλῶς ἢ τὰ καλὰ, κινούμενος ἀπὸ εὐγενῆ ζῆλον (φιλοτιμίαν)· εὐτυχὴς μιμητὴς ἢ ἀντίζηλος.
Εὐζήλωτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ώτως, = Εὔζηλος.
Εὔζυγος καὶ Π. Ἑύζυγος (ὁ, ἡ), Π. καλῶς συνεζευγμένος (συνηρμοσμένος), ἢ ἔχων ὡραῖα ζυγὰ (καθίσματα κωπηλατῶν), (ἐν γέν.) καλοκαμωμένος. « Ναῦς—, « Ὀδ. Ν., Ρ.
Εὔζυμος (ὁ, ἡ). καλοαναβασμένος, ὄχι λειπανάβατος. « Ἅρτος—, « Γαλ.
Εὔζυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. = Εὔζυγος καλοταιριασμένος.
Εὐζωγράφητος (ὁ, ἡ) καλοζωγραφισμένος.
Εὐζωὰ, ᾶς (ἡ), Δ. ἀντὶ Εὐζωΐα.
Εὐζωέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζῶ καλὰ (εὐτυχισμένα), εὐημερῶ.
Εὐζωΐα (ἡ). καλὴ (εὐτυχισμένη) ζωὴ, εὐημερία.
Εὐζωμεύω, Μ. εύσω. Βράζω τι καλὰ ὡς οὗ νὰ γένῃ ὅλον ζωμὸς (νὰ χυλώσῃ), = Διαζωμεύω, [ἐκ τοῦ
Εὔζωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ κάμνων καλὸν ζωμὸν, (ὄθ. ||. οὐσ.) Εὔζωμον, εἶδ. φυτοῦ (τοῦ ὁπ. τὸν σπόρον μετεχειρίζοντο ὡς σίνηπι), (κοιν. ἀπὸ τοῦ Λατ.) Ῥόκα, (καὶ εἰς τὰς Ἀθ.) Ἔζούπατο.
Εὔζωνος καὶ Π. Ἑύζωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φορῶν) ὡραίαν ζώνην, εὔμορφα (μὲ κομψότητα) ζωσμένος, (παρβλ. Βαθύζωνος). 2) καλὰ (σφιχτὰ) ζωσμένος, (ἐπμ.) ἕτοιμος (κυρ. διὰ δρόμον). ἐλεύθερος. « Εὐζωνοτάτῳ χρώμενοι τῷ φρονήματι, « Κύριλλ.
Εὐζώνως, ἐπίρ. Ὡς εὔζωνος, (θηλ.) ἑτοίμως, ἐλευθέρως.
Εὔζωος (ὁ, ἡ). ὁ διάγων καλὴν (εὐτυχισμένην) ζωὴν· (ἐπὶ φυτ.) αὐξάνων εὐκόλως καὶ διαρκῶν χωρὶς πολλὴν περιποίησιν.
Εὔζωρος (ὁ, ἡ), (τὸ συγκρ. Εὐζωρότερος ᾗ Εὐζωρέστερος). (οἶνος) ὅλως διόλου ἄκρατος (ἄδολος), καθαρώτατος.
Εὔζωστος (ὁ, ἡ). καλὰ ζωσμένος ἢ δυνάμενος νὰ ζωσθῇ.
Εὐηγενὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ πλεονασμὸν) ἀντὶ Εὐγενὴς.
Εὐηγεσία (ἡ), Π. [εὖ, ἡγοῦμαι]. καλὴ διοίκησις.
Εὐηγορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. λέγω καλὸν περί τινος, ἐπαινῶ.
Εὐηγορία (ἡ). ἔπαινος, εὐφημία· καλλιέπεια, [ἐκ τοῦ

Εὐηγορος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-όρως. Ὁ ὁμιλῶν καλῶς (εὐκρινῶς), εὔγλωττος. 2) ὁ ἐπαινῶν (λέγων καλὸν διά) τινα, (ἐν γέν.) = Εὔσημος.

Εὐηγόρως, ἐπίῤ. Εὐφήμως.

Εὐηθὴς, ες (ὁ, ἡ), [εὖ, ἦθος]. ἡδύτατος, τερπνότατος, νοστιμώτατος.

Εὐήθεια (ἡ). ἁπλότης, ἀκακία, (Γαλλ.) **bonhomie**, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακῷ) ἀβελτηρία, [ἐκ τοῦ

Εὐήθης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἁπλοῦν (ἀπονήρευτον) ἦθος, ἄκακος, (ἐπμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) ἀβέλτερος, (Τουρκ.) μπουδαλᾶς· (ἰατρ.) εὐκολοθεράπευτος, ὄχι κακοήθης. ▫ Τὰ κατὰ τὰ γόνατα ὀλισθήματα τῶν ὀστέων εὐηθέστερα παυλὺ τῶν κατ' ἀγκῶνα ὀλισθημάτων, ▫ Ἱππκρ. ‖. (ἀφηρημ.) ▫ Τὸ εὔηθες, ▫ ἀντὶ Ἡ εὐήθεια, ἡ ἁπλότης. ▫ Τὸ εὔηθες, (ὡ τὸ γενναῖον πλεῖστον μετέχει), ▫ Θκ.

Εὐηθία (ἡ), Π. ἀντὶ Εὐήθεια.

Εὐηθίζομαι, Μ. ἰσομαι. Φερομαι ἡ Ὁμιλῶ ὡς εὐήθης, μωραίνω, ἀσεβεύομαι.

Εὐηθικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς εὐήθη, (Τουρκ.) μπουδαλάδικος.

Εὐηθικῶς καὶ

Εὐήθως, ἐπίῤ. Μὲ εὐήθειαν, ὡς εὐήθης, (Τουρκ.) μπουδαλάδικα.

Εὐήκης [εὖ, ἀκή], ες (ὁ, ἡ). καλὰ ἀκονισμένος, πολὺ κοπτερός.

Εὐηκία (ἡ), τὸ νὰ ζνέ τις-

Εὐήκοος (ὁ, ἡ), (ᾠ ἐπίῤ.)-κόως. Ὁ ἀκούων καλὰ (ἔχων καλὴν ἀκοήν)· (τρκ.) ὁ ἐπακούων ἢ ὑπακούων προθύμως, εὐπειθής. ‖. ▫ Εὐηκοώτερα ἡ νὺξ τῆς ἡμέρας, ▫ Ἀρχτ., τὴν νύκτα ἀκούει τις καλλίτερα.

Εὐηκτέων, παρτ. τοῦ Εὐεκτέω.

Εὐηλάκατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὴν ἠλακάτην (βόκκαν ἢ συγίτταν), ἔμπειρος εἰς τὸ γνέθειν ἢ τοξεύειν.

Εὐήλατος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἐλαύνω]. (ἐπὶ μεταλλ.) ὁ εὐκόλως σφυρηλατούμενος ἢ καλῶς (ἐπιτηδείως) σφυρηλατημένος.

Ἢ (τόπος) ὅπου δύναταί τις νὰ τρέξῃ καλὰ μὲ τὸ ἅλογον, ἁρμάδιος πρὸς ἱππηλασίαν ἢ ἁρματηλασίαν, ὁμαλός.

Εὐήλιξ, ικος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν ἡλικίαν ἢ καλὸν ἀνάστημα.

Εὐήλιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -λίως. Ὁ κείμενος εἰς θέσιν κατάλληλον ὡς πρὸς τὸν ἥλιον, φωτιζόμενος ἢ θερμαινόμενος καλὰ ὑπὸ τοῦ ἡλίου, προσηλιακός.

Εὐημερέω-ῶ, Μ. ἥσω. Διάγω καλὰς (εὐτυχεῖς) ἡμέρας, εὐτυχῶ· εὐοδοῦμαι· θριαμβεύω κατά τι. ▫ Ἡ δὲ ῥίνη εὐημερεῖ ἐν τῷ φθινοπώρῳ μᾶλλον, ▫

Εὐημέρημα (τὸ). εὐτυχὲς ἐπιχείρημα, εὐτύχημα, ἐπιτυχία.

Εὐημερία (ἡ). καλὴ (καλοκαιρινὴ) ἡμέρα, ὡραῖος καιρὸς. 2) (συνήθ. μτφορ.) εὐτυχία εὐδοκίμησις, ἐπιτυχία, [ἐκ τοῦ

Εὐήμερος (ὁ, ἡ). ὁ διάγων καλὰς (εὐτυχεῖς) ἡμέρας, (ἐν γέν.) εὐτυχὴς, εὐτυχισμένος, (ἐπμ.) εὔθυμος. 2) πολὺ ἥμερος, ἱλαρώτατος.

Εὐημὴς, ές (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὐέμετος.

Εὐήνεμία (ἡ). καλὸς (ἁρμάδιος, οὖριος) ἄνεμος, [ἐκ τοῦ

Εὐήνεμος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ (τοῦ σπανιωτέρου) Εὔανεμος. ὁ περιπνεόμενος ὑπὸ (μετρίων) ἀνέμων. ▫ Λιμὴν —, ▫ Εὐρ. ▫ Κῆπος —, ▫ Ἐπγρ. ▫ Πλοῦν εὐήνεμον αἰτεύμεθα, ▫ Θκρ., οὔριον.

Εὐήνιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ίως. Εὐπειθὴς εἰς τὸν χαλινὸν (εἰς τὰς ἡνίας) προσηνὴς, εὐάγωγος, ἥμερος.

Εὐηνορία (ἡ), Π. [εὐήνωρ]. ἀκμὴ, ἀνδρία.

Εὐήνωτος (ὑτος), ον (ὁ, ἡ), [εὖ, ἀνύω]. εὐκολοκατόρθωτος.

Εὐήνωρ [εὖ, ἀνὴρ], ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐναρχόμενος (ἢ ἁρμόζων εἰς) τοὺς ἄνδρας. ▫ Οἶνος (▫ Χαλκὸς) —, ▫ Ὀδ. Δ., Ν. 2) = Εὐάνδρος. ▫ Πόλις —, ▫ Πίνδ.

Εὐηπελὴς [εὖ, πέλομαι], ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ εὐρισκόμενος εἰς καλὴν κατάστασιν.

Εὐηπελίη (ἡ), Π. Ἰων. εὐεξία· εὐτυχία.

Εὐήρατος (ὁ, ἡ), Π. πολὺ ἐράσμιος.

†Εὐήρεια (ἡ), οὐσ. τοῦ Εὐήρης.

Εὐήρετμος (ὁ, ἡ), Π. (ναῦς) ἡ κινουμένη εὐκόλως διὰ τῶν ἐρετμῶν, ἐλαφρὸς, εὐκίνητος· (ἄνθρ.) ἐπιτήδειος εἰς τὸ κωπηλατεῖν, καλὸς κωπηλάτης.

Εὐήρης [εὖ, †ἄρω], ες (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔαρμοστος, εὔχρηστος, (ἐπμ.) καλοκαμωμένος, ἐλαφρὸς κτλ.

†Εὐήροτος (ὁ, ἡ), = Εὐάροτος.

Εὐήρυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εὐκόλως ἁρυόμενος (ἀντλούμενος).

†Εὐητόριος, ἐσφαλμ. ἀντὶ

Εὐήτριος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἥτριον]. καλοϋφασμένος. ἢ 2) συντελῶν πρὸς τοῦτο. ▫ Κερκὶς —, ▫ Ἐπγρ.

Εὐηφενὴς [εὖ, ἄφενος], ές (ὁ, ἡ), Π. πλούσιος, εὐκατάστατος.

Εὐηχὴς, ές καὶ

Εὔηχος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων καλὸν ἦχον, καλόφωνος. ‖. (τὸ πλθ. οὐδ.) Εὔηχα, ἐπίῤ. ἀντὶ –

Εὐήχως, ἐπίῤ. Εὐφώνως, μελῳδικῶς.

Εὔθ', Π. κατ' ἀποκ. ἀντὶ Εὔτε.

Εὐθάλαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων εὐτυχῆ τὸν γάμον (τὸν θάλαμον).

Εὐθάλασσος (τος), ος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος εἰς θέσιν παραθαλασσίαν πολὺ κατάλληλον, (ἐπμ.) ἔχων μεγάλας ὠφελείας ἀπὸ τὴν θάλασσαν. 2) εὔκολος εἰς τὴν θάλασσαν, ὑποφέρων εὐκόλως τὰ διὰ θαλάσσης ταξίδια. (Ἀλκιφρ.)

Εὐθάλεια (ἡ). ἀκμὴ (φυτοῦ εὐθαλοῦς).

Εὐθαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Εὐθαλὴς [εὖ, θάλλω], ές (ὁ, ἡ). (ἐπὶ φυτ.) φυντωμένος, καταπράσινος, (μτφορ.) ἀκμάζων, εἰς καλὴν κατάστασιν.

Εὐθαλπὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. Ὁ μετρίως (ἐπμ. εὐαρίστως) θάλπων, ἀρκετὰ ζεστός.

Εὐθαλῶς, ἐπίῤ. Ἐν ἀκμῇ, εὐδαιμόνως.

Εὐθανασία (ἡ). καλὸς (εὔκολος, ἔντιμος, εὐτυχὴς) θάνατος.

Εὐθανατέω-ῶ, Μ. ήσω. ἀποθνήσκω μὲ καλὸν (εὔκολον ἢ ἔνδοξον) θάνατον.

Εὐθάνατος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίῤ.)-άτως. Ὁ ἀποθνήσκων μὲ καλὸν (εὔκολον ἢ ἔνδοξον) θάνατον.

Εὐθάρσεια (ἡ). εὐτολμία, γενναιοψυχία.

Εὐθαρσέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Εὐθαρσὴς, ές (ὁ, ἡ). θαῤῥαλέος, εὔτολμος, ἀτρόμητος.

Εὐθάρσως, ἐπίῤ. Εὐτόλμως, ἀφόβως.

Εὐθέατος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἰδῇ (νὰ θεωρήσῃ).

Εὐθεῖα (ἡ), θηλ. τοῦ Εὐθύς.

Εὐθένεια, Εὐθενέω, Εὐθενὴς, κτλ. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὐθήνεια κτλ.

Εὐθεράπευτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἰατρεύσῃ (νὰ θεραπεύσῃ, ἢ νὰ ἐλκυσθῇ) διὰ θεραπείας (περιποιήσεως).

Εὐθέριστος (ὁ, ἡ). εὐκολοθέριστος.

Εὐθέρμαντος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ θερμάνῃ (νὰ ζεστάνῃ).

Εὔθερμος (ὁ, ἡ). πολλὰ θερμός.

Εὔθερος (ὁ, ἡ). (τόπος) καλὸς πρὸς κατοικίαν τὸ θέρος.

Εὐθεσία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις εὔθετος, εὐεξία. (ἐπὶ πραγμ.) εὐθηνοσύνη.

Εὔθεσμος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ.-θέσμως, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἔνθεσμος, -σμως.

Εὐθετέω-ῶ Μ. ήσω. (σπν. μτθετ.) = Εὐθετίζω. (συνήθ. ἀμτθετ. μὲ αἰτ. προθετ.) εἶμαι εὔθετος (ἁρμάδιος, πρόσφορος, χρησιμεύω, ὠφελῶ) πρὸς. (χ. πτ.) εἶμαι εἰς καλὴν κατάστασιν, (κοιν.) πάω καλά, [ὠθ.

Εὐθέτησις, εως (ἡ). εὐεξία· εὐθηνία· εὐαρμοστία. 2) = Διευθέτησις, [ἐκ τοῦ

Εὐθετίζω, Μ. ήσω. Διευθετῶ, ἐπίζω· συγυρίζω, [ἐκ τοῦ

Εὔθετος (ὁ, ἡ). καλὰ (προσφυῶς) τοποθετημένος, (ἐπμ.) ἁρμόδιος πρὸς, (ἐν γέν.) εὐάρμοστος, τακτοποιημένος.

Εὐθέτως, ἐπίῤ. Εἰς καλὴν θέσιν ἢ κατάστασιν, προσφυῶς, καταλλήλως.

Εὐθεώρητος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ θεωρηθῇ.

Εὐθέως, ἐπίῤ. = Εὐθύς, ἐν τῷ ἅμα. ▫ Μὴ καίνυ, ὅτι ξηρὸν τοῦτο τοῖς ὀστρέοις εὐθέως καὶ τὴν σάρκα νομιστέον ὑπάρχειν ξηράν, ▫ Γαλ. 2) (ἐμφατ.) καὶ ἰδοὺ ἀμέσως, παραδείγματος χάριν. ▫ Οἷον εὐθέως εὐγενεῖς παρὰ σφίσι νομίζεσθαι τοὺς . . ., ▫ Πλθ. (ἴδε Δύτικα.) ᾗ Εὐθύς.

Εὐθηγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ καλῶς ἢ εὐκόλως ἀκονίζων. 2) = τῷ

Εὔθηκτος (ὁ, ἡ). καλὰ ἀκονισμένος.

Εὐθηλέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω καλὰ (κυρ. μὲ γάλα), καλοθρέφω, (ἐπμ.) παχύνω, (καὶ μσ.) παχύνομαι, ἁρμάζω-Εὐθαλέω.

Εὐθηλήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. καλοθρεμμένος, καλοθρεμμένος. (ἐπμ.) παχὺς, τροφερός.

Εὐθηλὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. = Εὐθηλήμων, ἢ 2) = Εὐθαλής.

Εὔθηλος (ὁ, ἡ), [εὖ, θηλή]. ἡ ἔχουσα καλὰ (γεμάτα γάλα ἢ εὔμορφα) βυζιά.

Εὐθημενέω-ῶ, Μ. ήσω. Τοποθετῶ ἀνηκόντως (κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν τόπον του), καλοθέτω, συγυρίζω.

Εὐθημοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνε ἢ νὰ ἐμβαίνῃ κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν τόπον του, [ἐκ τοῦ

Εὐθήμων καὶ Π. Ἐϋθήμων [εὖ, τίθημι], ονος (ὁ, ἡ). καλὰ (εὔμορφα) τοποθετημένος, εὔθετος, εὐάρμοστος. (ἐνεργ.) ὁ τακτοποιῶν κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν τόπον του, ἀγαπῶν τὴν εὐταξίαν, (ἐν γέν.) εὔτακτος, εὔρυθμος. ▫ Ἀοιδὴ —, ▫ Ἀπλλν.

Εὐθήνεια (ἡ). καλὴ (ἀκμαία) κατάστασις· εὐεξία· εὐτυχία· εὐφορία· ἀφθονία [ἐκ τοῦ

Εὐθηνέω-ῶ, ᾗ (μσ.)-έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Εἶμαι εἰς καλὴν ἀκμαίαν, εὐτυ-

χῆ) κατάστασιν, (μέ δοτ.) ἔχω ἀφθονίαν, ἐκ τοῦ
Εὐθηνής [εὖ, τίθημι, ἴδε Δύστηνος], ος (ὁ, ἡ). ἀκμαῖος· ἄρθονος.
Εὐθηνία (ἡ), = Εὐθήνεια.
Εὐθήρατος καὶ
Εὐθήρευτος καὶ
Εὐθήρητος (ὁ, ἡ), εὔκολος νὰ θηρευθῇ (νὰ ἀγρευθῇ, νὰ πιασθῇ).
Εὐθηρία (ἡ), = Εὐαγρία, [ἐκ τοῦ
Εὔθηρος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος διὰ (ἡ εὐτυχὴς εἰς τὸ] κυνήγ. (τόπος) πλούσιος ἀπὸ κυνηγ.
Εὐθλᾶς, ᾶ (ὁ, ἡ), Ἀλεξανδρ. ἀντὶ Εὐθύς, -έος.
Εὐθήσαυρος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Εὐθησαύριστος, εὔκολος ἢ ἀρμόδιος νὰ θησαυρισθῇ (νὰ ἀποταμιευθῇ). ■ Ἐλαία—, ■ Ἐπιγρ.
Εὐθικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ εὐθές, γινόμενος κατ' εὐθυγραμμίαν.
Εὐθικτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐγγίζω ἐπιτηδείως, εἶμαι =
Εὔθικτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -θίκτως, [εὖ, θιγγάνω]. Ὁ εὐκόλως ἐγγιζόμενος. (συνήθ. μτφ. (χ. μεταφορ.) ὁ ἐπιτηδείως (εὐστόχως) ἐγγίζων, (ἐν γέν.) εὐχρηστος, εὐμήχανος, ἐπιτήδειος, (συγχ. πρὸς Εὔθηκτος).
Εὐθιξία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις εὔθικτος, εὐστοχία, ἐπιτηδειότης, ἐπιτυχία.
Εὐθλαστος (ὁ, ἡ), [εὖ, θλάω]. εὐκολοτσάκιστος.
Εὐθνήσιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν εὔκολον θάνατον.
Εὔθνητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως θνήσκων.
Εὔθοινος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, θοίνη]. ὁ τρώγων πολὺ (κοιν. γερά). 2) ὁ χορτασμένος (διδόμενος) διὰ λαμπρᾶς θοίνης (εὐωχίας), πλουσιοπάροχος.
Εὐθορύβητος (ὁ, ἡ), ὁ εὐκόλως θορυβούμενος (ταραττόμενος, ξυπαζόμενος).
Εὔθραυστος (ὁ, ἡ). [εὖ θραύω], εὐκολοτσάκιστος.
Εὔθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως τρεφόμενος (αὐξάνων).
Εὔθριγκος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων λαμπρὸν (μεγαλοπρεπῆ) θριγκὸν (περίβολον).
Εὔθριξ καὶ Π. Εὔθριξ, τριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰς τρίχας (ὡραίαν κόμην ἢ γένειον). ■ Ἵππος—, ■ Ὅμ. 2) κατεσκευασμένος ἀπὸ καλὰς (ὑγιερὰς) τρίχας. ■ Ἀγκιστρον—, ■ Ἐπιγρ.
Εὔθρονος καὶ Π. Εὔθρονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καθήμενος) εἰς λαμπρὸν θρόνον.
Εὔθρος-ους (ὁ, ἡ), = Εὔληχος, Εὔφρονος.
Εὐθρυβής, ές καὶ
Εὔθρυπτος (ὁ, ἡ), = Εὔθραυστος· εὐδιάσπαστος. (μτφορ.) πολλὰ τρυφηλὸς, ἐπινευρισμένος ὑπὸ τῆς τρυφῆς.
Εὖϑὺ (τὸ), οὐδ. τοῦ Εὐθύς. ‖. (ὡς ἐπίρ.) ἴσια, κατ' εὐθεῖαν. ■ Εὖϑὺ Γυθείου, ■ Ξεν. ■ Εὖϑὺ Πύλονδε, ■ Ὅμ. ■ Εὐθὺ τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος, ■ Ξεν. ■ Ἀπεμένῳ τῆς εὐθὺ ὁδοῦ, ■ Πλάτ. 2) Π. ἀντὶ Εὐθύς, Εὐθέως, παραχρῆμα, ἐν τῷ ἅμα. ■ Οἱ γὰρ ἰδόντες εὐθὺμε πρὸς τιμβας ἔρεφον, ■ Ἐπιγρ.
Εὐθυβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥίπτω τὶ ἴσια πρὸς (κτυπῶ ἴσια εἰς) τὸ σημάδι.
Εὐθυβολία (ἡ). τὸ εὐθυβολεῖν, ἐπιτυχία, (μτφορ.) τὸ περὶ τὸ εἰκάζειν εὐστοχία.
Εὐθυβόλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -βόλως, (στερ. ξ) Ὁ βάλλων (ῥίπτων καὶ κτυπῶν [ἢ προπαρ. ξ] κτυπητέα) ἴσια, (ἐν γέν.) ἐπιτυχὴς ἢ ἐπιτυχεμένος, εὔστοχος, ἁρμάδιος.
Εὐθυγένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὐθὺ (ἴσιον) τὸ γένειον.
†Εὐθυγενὴς, ές (ὁ, ἡ), γραμμ. ἐξήγ. τοῦ (θηχυνής. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐθυτενής.
Εὐθύγλωσσος (τος), (ὁ, ἡ), = Εὐθυεπής.
Εὐθυγράμμιος (ὁ, ἡ). ὁ κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν ἢ μὲ εὐθείας γραμμάς, ἴσιος.
Εὐθυγραμμικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ γινόμενος κατ' εὐθυγραμμίαν.
Εὐθυδήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἁπλοῦς δημότης.
Εὐθυδικέω-ῶ, Μ. ήσω. (δικάζων) Κρίνω μὲ εὐθύτητα (δικαίως). (ἀπολογούμενος) ἐμβάλλω ἀμέσως εἰς τὴν ὑπόθεσιν (χωρὶς παραγραφὰς, ἐξαιρέσεις κτλ.).
Εὐθυδίκης (ὁ, ἡ), = Εὐθύδικος.
Εὐθυδικία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. (κυρ. εἰς τὰς φρασ.) ■ Εὐθυδ. εἰσιέναι ἢ ἀγωνίζεσθαι, ■ Ῥτρ.
Εὐθύδικος (ὁ, ἡ). ὁ κρίνων ἢ ἀπολογούμενος δικαίως (μὲ εὐθύτητα, χωρὶς γραφὰς δικίας) (ὁ Αἰσχλ μετεχειρίσθη ᾗ τὸ θηλ. Εὐθυδίκη).
Εὐθυδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω ἴσια τὸν δρόμον μου, εἶμαι εὐθύδρομος. ‖. (πθ.) διατείνομαι ὑπὸ εὐθειῶν ὁδῶν.
Εὐθυδρομία (ἡ), τὸ εὐθυδρομεῖν, εὐθὺς (ἴσιος) δρόμος.
Εὐθύδρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ἴσια, ἢ ἐπιτήδειος πρὸς εὐθυδρομίαν, (ἐν γέν.) ἴσιος.
Εὐθυδρόμως, ἐπίρ. κατ' εὐθυδρομίαν, τὸν ἴσιον δρόμον.
Εὐθύεντερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσια [ὄχι περιτυλιγμένα] ἔντερα.
Εὐθυέπεια (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις =
Εὐθυεπὴς [εὐθ. ἔπος], ές (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἴσια (τὴν ἀλήθειαν, [κοιν.] ὀρθὰ κοφτά).
Εὐθυεπία (ἡ), Π. ἀντὶ Εὐθυέπεια.
Εὐθυεργὴς, ές (ὁ, ἡ), [εὐθ. ἐργάζομαι]. Ἴσια (μὲ ἰσοπεδρίαν) κτιμωμένος.
Εὐθυθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιφέρων ἀμέσως τὸν θάνατον. ■ Πληγὴ—, ■ Πλ.
Εὐθύθριξ, τριχος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. αἱ τρίχες εἶναι ἴσιαι (ὄχι σγουραί).
Εὐθύκαυλος (ὁ, ἡ). (φυτὸν) τοῦ ὁπ. ὁ καυλὸς εἶνε ἴσιος.
Εὐθυκέλευθος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκολουθῶν τὸν ἴσιον δρόμον. ■ Ὑδὸς—, ■ Ἀρετ., ἡ εὐθεῖα.
Εὐθύλημπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐθέως (εὐκόλως, ἐκ τοῦ παραχρῆμα) λαμβανόμενος.
Εὐθυλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἴσια, λέγω τὴν ἀλήθειαν.
Εὐθυλογία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις =
Εὐθυλόγος (ὁ, ἡ), = Εὐθυεπής.
Εὐθυμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι ὡς =
Εὐθυμάχης, ου, Π. ὁ μαχόμενος φανερὰ (χωρὶς ἐνέδρας, [κοιν.] παλληκαρήσια στῆθος μὲ στῆθος.)
Εὐθυμαχία (ἡ). τὸ νὰ μάχεταί τις εἰς τὴν μέσην (φανερὰ, παλληκαρήσια), [ἐκ τοῦ
Εὐθύμαχος (ὁ), = Εὐθυμάχης.
Εὐθυμετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν (κατὰ μῆκος).
Εὐθυμετρία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ἡκατ' εὐθεῖαν (γραμμὴν) καταμέτρησις.
Εὐθυμετρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ, ἢ γινόμενος κατ' εὐθυμετρίαν.
Εὐθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ εὔθυμον, (κοιν.) καλοκαρδίζω. ‖. (συνήθ. οὐδ. ἡμσ. ἀποθ.) εἶμαι εὔθυμος χαρούμενος, ἔχω ἢ κάμνω καλὴν καρδιὰ (Τουρκ. κέϊφι). ■ Περὶ ἡμῶν εὐθύμει, ■ Θυμοκλ.
Εὐθυμία (ἡ). τὸ εὐθυμεῖν, (κοιν.) καλὴ καρδιὰ.
Εὐθυμοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω εὔθυμόν τινα, (κοιν.) καλοκαρδίζω.
Εὔθυμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). (κατὰ πλ.) καλόκαρδος, χαρούμενος (Π.) = Ἄσμενος. ■ Εὔθυμος ἔβαινεν, ■ Ὀδ. Ξ. ἀντὶ =
Εὐθύμως, ἐπίρ. Μὲ καλὴν καρδιὰν (μὲ κέϊφι), Ἀσμένως εὐχαρίστως.
Εὐθύνη (ἡ). (συνήθ. εἰς τὸ πλ θ.) ὁ λόγος τὸν ὁπ. δίδει ἢ χρεωστεῖ νὰ δώσῃ περὶ τῶν πράξεών τε (κυρ.) ὁ πεπιστευθεὶς διαχείρισιν δημοσίων ὑποθέσεων ἢ χρημάτων (ἐν γέν.) ἀπολογία. ■ Ἰατρὸν δεῖ δοῦναι τὰς εὐθύνας ἐν ἰατρικῇ, ■ Ἱππ. 2) (συναδχ.) τιμωρία. ■ Κλωπῆς ἕνεκα τὰς εὐθύνας ὠφλημκὼς, ■ Αἰσχ.
†Εὐθύνης, ου (μόνον εἰς τὸ πλθ.) σπανιότερ. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐθύνας.
Εὐθύνομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (διοικούμενος ὑπὸ) καλοὺς (εὐθεῖς, δικαίους) νόμους.
Εὔθυνος (ὁ), = Εὐθυντὴρ, διευθυντὴς· ἐκδικητής. ■ Μίγας γὰρ ᾧδης ἐστὶν εὔθυνος βροτῶν, ■ Αἰσχλ. 2) (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ διορισμένος νὰ λαμβάνῃ τὰς εὐθύνας (τὸν λογαριασμὸν) τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, ἐλεγκτής. (παρβλ.) λογιστής.
Εὔθυνσις, εως (ἡ). τὸ εὐθύνειν, ἴσιασμα (τοπ.) διόρθωσις· διεύθυνσις· ἐξακρίβωσις.
Εὐθυντὴρ (ὁ), [εὐθύνω], ἐξεταστὴς κριτὴς· τιμωρὸς, ἐκδικητής. ■ Ἅδου—, ■ Θγν. 2) διευθυντὴς· Οἴαξ. ■ Νεὼς—, ■ Αἰσχλ.
†Εὐθυντηρία (ἡ), (εἰς τὸν Εὐρ. Ἰφιγ. Ταύρ. φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Διευθυντηρίους), κυρ. δὲ θηλ. τοῦ
Εὐθυντήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ χρησιμεύων πρὸς εὔθυνσιν (διεύθυνσιν κτλ.).
Εὐθυντὴς, οῦ (ὁ), = Εὐθυντήρ.
Εὐθυντικὸς, ἡ, όν, = Εὐθυντήριος.
Εὔθυντος, ἡ, όν. Ἐπιδεκτικὸς εὐθύνσεως (διορθώσεως, ἐξακριβώσεως κτλ.), ἢ ἰσασμένος· διορθωμένος, ἐξηκριβωμένος κ.τ.λ. [ἐκ τοῦ
Εὐθύνω [εὐθὺς], Μ. υνῶ. Ἰσάζω. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) διέπω, διευθύνω· κρίνω, ἐξετάζω· λαμβάνω εὐθύνας παρά τινος· ἐγκαλῶ, κατηγορῶ· τιμωρῶ· διορθόνω· στέλλω τι κατ' εὐθεῖαν πρὸς, παρέχω ἢ διατηρῶ ἀμετάβλητον, ἀσφαλίζω. ■ Οὖρον (■ Ὄλβον) εὐθ., ■ Πίνδ., (παρβλ. Ὀρθόω). 2) (πθ.) ἀρέσκω. ■ Καὶ εὐθύνθη τὸ ῥῆμα ἐν ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, ■ Γρφ.
Εὐθυνοεπία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις =
Εὐθυνόειρος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων κατάφατ' (ἢ τ. θεύοντα) ὄνειρα.
Εὐθυόνυξ, υχος καὶ

Εὐθυόνυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσους (ὄχι κυρτούς) ὄνυχας.
Εὐθυπλεύω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέω ἴσια (κατ' εὐθεῖαν γραμμήν), δὲν ἀκολουθῶ τὰς λοξότητας τῶν παραλίων.
Εὐθύπλοια καὶ Εὐθυπλοΐα (ἡ), τὸ εὖσ. τοῦ πρηγ.
Εὐθυπλοκία (ἡ). ἴσιον πλέξιμον ἢ ῥάσιμον.
Εὐθύπλους-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων ἴσια (κατ' εὐθεῖαν).
Εὐθυπνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ πνέων ἴσια (κατ' εὐθεῖαν). 2) ὁ ἀναπνέων μὲ εὐκολίαν, (παρβλ. Ὀρθόπνους).
, Εὐθυπομπής, ές καὶ
Εὐθυπομπός (ὁ, ἡ). Π. ὁ πέμπων (ἄγων, ὁδηγῶν) τι κατ' εὐθεῖαν. «Δίων—, ο Πινδ.
Εὐθυπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ ἴσια (τὸν ἴσιον δρόμον), ὑπάγω κατ' εὐθεῖαν.
Εὐθυπορία (ἡ). τὸ εὐθυπορεῖν, εὐθυδρομία.
Εὐθυπορικός, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος κατ' εὐθυπορίαν.
Εὐθύπορος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -πόρως. Ὁ εὐθυπορῶν (εὐθυδρομῶν), (ἐν γέν.) ἴσιος. (κυρ. καὶ μεταφορ.)
Εὐθυρρημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἴσια (ῥητὰ χωρὶς περιστροφάς, χωρὶς συστολήν· ἐκ τοῦ προηγ.).
Εὐθυρρήμων, ἐπίρ. Μὲ εὐθυρρημοσύνην.
Εὐθυρρημοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦσέ τις -
Εὐθυρρήμων [εὔθυς, ῥῆμα], ονος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἴσια (μὲ ἀκρίβειαν ἢ χωρὶς περιφράσεις (κοιν.) ὀρθά-κοφτά (τὴν ἀλήθειαν).
Εὐθύρριζος (ὁ, ἡ), (βοτ.). ὁ ἔχων ἴσας (ὄχι σκολιὰς) ῥίζας.
Εὐθύρρις καὶ Εὐθύρριος, ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσην (ὄχι κυρτήν) ῥῖνα.
Εὐθυρρύεω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥέω κατ' εὐθεῖαν, εἶμαι.
Εὐθύρρους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων κατ' εὐθεῖαν, ὄχι σκολιός.
Εὔθυρσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κρατῶν ἢ ὡπλισμένος μὲ) ὡραῖον θύρσον.
Εὐθύς [ἴθ-], εῖα, ύ (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ λοξός, Σκολιός κτλ., δηλ.) ἴσιος (κυρ. καὶ μεταφορ.), ὀρθός, ἀληθής· (μεταγν.) ἁπλοῦς, ἄκακος, εἰλικρινὴς κτλ. «Ταῖς εὐθείαις τῇ καρδίᾳ, « Γρφ. « Τοῖς εὐθέσι πρέπει αἶνος, « αὐτ. « Τὸ εὐθύ τε καὶ τὸ ἐλεύθερον ἢ ἐκ νέου δουλεία ἀφῄρηται, « Πλάτ. « Εὐθεῖα δίκη, « Δκ. « Εὐθεῖα (ἐνν. γραμμή), « Μθματκ., τὸ ἐναντ. τοῦ Καμπύλη. « Ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐθείας, « Πλθ., εἰς τὴν ἰδίαν γραμμὴν (σειράν.) « Εὐθεῖα (ἐνν. κτῆσις), « Γραμτ., ἡ Ὀνομαστική. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) « Ἐκ τοῦ εὐθέος, « Θκ. Ἐκ τοῦ παραχρῆμα, (ἐπιμ.) ἀπροσχάστως. « Ἀπὸ τοῦ εὐθέος λέγειν, « αὐτ., ὁμιλεῖν ἐκ τοῦ προχείρου, χωρὶς περιστροφὰς καὶ περιφράσεις, χωρὶς συστολήν, μὲ εὐθύτητα, τὴν ἀλήθειαν. « Εὐθεῖα ὁδός, « Δκ. (ξ ἑλλ.) « Καὶ τὴν εὐθείαν ἐπιδεικνυμένης, « αὐτ. (ὀθ. ἐπιῤῥ.) « Ἐξ εὐθείας (ἡ) « Ἀπ' εὐθείας (ἡ) « Κατ' εὐθεῖαν (ἐνν. ὁδὸν ἢ γραμμήν), « Λξ., ἡ « Κατ' εὐθύ, « Λξ. ἴσια. « Μόνος δὲ ὁ ἱερεὺς εἰς ὕψος κατ' εὐθὺ πίπτεται, « Ὡραπ. Ὧδε καὶ Εὐθύ. (ὥδ.
Εὐθύς, ἐπίῤῥ. ἴσια κατ' εὐθεῖαν, ἢ Ἀμέσως, ἐν τῷ ἅμα. παρευθύς. « Ἐς Πύλον εὐθὺς ἐλῶντα, « Ὅμ. « Τὴν ἐθὺν τὴν ἀπὸ τοῦ Παστιδωνίου εὐθὺς ἐπὶ τὴν γεφυραν, « Θκ. « Τὴν εὐθὺς Ἄργους κάπιθαυρίας ὁδόν, « Εὐρ. « Βαιλίαν τοῦ στόματος ἐχομένην εὐθύς, « Ἀρστ. (καὶ μετνμ.) « Εὐθὺς ἐκ παίδων, « Ξεν. « Εὐθὺς νέοι ὄντες, « Θκ. (καὶ ἐκ παραδειγμ.) « Ὅρα δὲ πρῶτον ἐπὶ τῶν τεχνητῶν, οἷον εὐθὺς ἡ περιβόητος τοῦ κρατῆρος ἔδρα, « Πλ. (ἢ παραλλ.) « Εὐθὺς παραχρῆμα ὑπ' αὐτῶν ἐξελεγχθήσομαι, « Δημ. « Παραχρῆμα εὐθὺς τότε ἐτιμωρήσω ἂν τὸν ἀδικοῦντα, « Ἰσ. (ἴδε καὶ Εὐθέως καὶ παρβλ. Δύτικα).
Εὐθύσανος (ὁ, ἡ), Π. στολισμένος μὲ ὡραίους θυσάνους (φούντας, κρόσσια).
; Εὐθυσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλέπω (Παρατηρῶ) τι ὡς -
Εὐθυσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων ἴσια ἢ ἀκριβῶς.
Εὐθύστομος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἴσιον στόμα ἢ στόμιον (συνηθ. καὶ μεταφορ.) ὁμιλῶν περίφρανα ἢ ἴσια (μετὰ παῤῥησίας, τὴν ἀλήθειαν).
Εὐθυτενής, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤῥ. -τενῶς. -ῆθυτενής, ἴσια τεντωμένος, ἴσιος.
Εὐθύτης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ εὐθέος, ἰσιάδα (κυρ. καὶ μεταφορ.), ἁπλότης, εἰλικρίνεια, χρηστότης, τιμιότης.
Εὐθυτικία (ἡ), δίκαιος (μέτριος) τόκος.
Εὐθύτοκος (ὁ, ἡ), = Ἀρτίτοκος, ἀρτιγέννητος.
Εὐθυτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω ἴσια.
Εὐθυτομία (ἡ). ἴσιον (κατ' εὐθεῖαν) κόψιμον.
Εὐθύτομος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ κοπτων (προπαροξ.) κομμένος ἴσια. « Μήτε ἀνωφερῆ, μήτε κατωφερῆ, ἀλλ' εὐθύτομα, « Σχλ.
Εὐθυτόμως, ἐπίῤῥ. Κατ' εὐθυτομίαν.
Εὐθύτονος (ὁ, ἡ), = Εὐθυτενής. ‖ (οὐσ. πλθ.) Εὐθύτονα (τά), εἶδ. μηχανῆς πολεμικῆς τοξοβόλου, (ἴδε Παλίντονος).
Εὔθυτος (ὁ, ἡ). καλῶς (αἰσίως) θυσιασμένος, καλλιερημένος.
Εὐθυτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὐθὺν (ἴσιον) τράχηλον.
Εὐθύτρητος (ὁ, ἡ), [εὐθ. τιτρώω]. ἴσια τρυπημένος. « Αὐλίσκος —, « Γαλ.
Εὐθύτριχος, γεν. (καὶ μετγν. ἀντὶ ὀνμ.) τοῦ Εὐθύθριξ.
Εὐθυφερής, ές (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἄγων ὁδηγῶν ἢ φερόμενος) κατ' εὐθεῖαν, (ἐν γέν.) ἴσιος.
; Εὐθύφλοιος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων εὐθὺν (ἴσιον, ὁμαλὸν) φλοιόν, (εἰς τὸν Θφρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐθὺς φλοιόν).
Εὐθυφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ ἢ Ὁδηγῶ τι [καὶ πθ.] φέρομαι, Κινοῦμαι) κατ' εὐθεῖαν, εἶμαι εὐθυφερής.
Εὐθυφορία (ἡ), ἡ κατ' εὐθεῖαν φορὰ (κίνησις), (ἀντιθ. τῷ Κυκλοφορία).
Εὐθύφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὐθὺς (ὀρθὸν, ὑγιὲς) φρόνημα. καλοθελητής (;)
Εὐθυώνυξ, ύνυχος καὶ Εὐθυώνυχος (ὁ, ἡ), = Εὐθυόνυχος.
Εὐθυωρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εὐθυπορέω, [ἐκ τοῦ
Εὐθυωρία (ἡ), = Εὐθυφορία, Εὐθυπορία, (ἐν γέν.) εὐθύτης. « Οἱ ἁρμάτειοι τροχοὶ, πίνῳ καμφθέντες, οὐδ' ὤν, εἴ τι γένοιτο, τὴν ἐξ ἀρχῆς δύναιντο ἀναλαβεῖν εὐθυωρίαν, « Πλ. « Κατ' εὐθυωρίαν, « Πλάτ., = Κατ' εὐθεῖαν. Ἀπ' εὐθείας [ἐκ τοῦ
Εὔθυωρος (ὁ, ἡ), [εὐθύς, ὥρα], = Εὐθυφερής. ‖ f τύχρ. κυρ. τὸ οὐδ.) Εὐθυωρόν, ἐπίῤῥ. = Αὐθωρεί, ἀμέσως, ἐν τῷ ἅμα, παρευθύς, ἢ κατ' εὐθεῖαν « Εὐθυωρὸν θνήσκει, « Ηρκ. « Ὁρῶσιν οὐκ εὐθύωρον, « Αἰλ.
; Εὐθώρηκος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἐνομίσθη ὀνμ. ἀντὶ τῆς γεν. τοῦ -
Εὐθώρηξ, ηκος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀρματωμένος μὲ καλὸν θώρακα, καλὰ θωρακισμένος.
Εὐΐάζω, Μ. άσω, Π. = Εὐάζω.
Εὐϊακὸς [εὐΐος], ἡ, όν. Βακχικός.
Εὐΐας, άδος (ἡ). ἡ ἀνήκουσα εἰς τὸν Εὐΐον, Βακχική. ‖ (οὐσ.) = Εὐΐάς, Μαινάς.
Εὔϊατος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἰάομαι]. εὐκολοϊάτρευτος.
Εὐΐβρως, ω ᾧ Εὐΐβρωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκίνλως ἢ πολὺ ἱβρύνων.
Εὐΐερος (ὁ, ἡ), Π. = Εὐαγὴς, πανίερος.
Εὐϊητος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὐΐατος.
Εὐϊκέτευτος (ὁ, ἡ), = Εὐΐλατος.
Εὔϊκμος (ὁ, ἡ). καλὰ ποτισμένος (ποτισμένος), ὁρσερός.
Εὐΐλασία (ἡ), ἱλασμὸς, ἐξιλέωσις.
Εὐΐλατεύω, Μ. εύσω, (Γρφ.), Εἶμαι πολλὰ εὐΐλατος.
Εὐΐλατος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἱλάσμαι]. εὐκόλως ἐξιλεούμενος, συμενὴς, μακρόθυμος, ἀμνησίκακος.
; Εὐϊματέω-ῶ, Εὐϊματος, = (ἢ ἐσφαλ. ἀντὶ) Εὐεστῶ.
Εὔϊνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γιερὰς (δυνατὰς) ἴνας, νευρώδης.
Εὔϊος (ὁ, ἡ), [εὐοῖ]. ὁ ἀνήκων (ἀφιερωμένος) εἰς τὸν Βάκχον, Βακχικὸς, ἐνθουσιαστικὸς. ‖ (οὐσ.) ἐπίθ. τοῦ Βάκχου.
Εὔϊππος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (τρέφων) καλοὺς ἵππους. ὁ καλῶς ἱππεύων, ἱππεὺς ἐπιτήδειος.
Εὐΐστος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὐέστιος.
Εὔϊστος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, + ἵστημι]. ὁ γνωρίζων τὰ καλά. « Πόθος —, « Πλ., φιλομάθεια ἀξιέπαινος.
Εὐϊσχιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰ ἰσχία. « Βοῦς —, « Ἱππιατρ.
Εὐΐχθυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) καλὰ καὶ πολλὰ ὀψάρια.
Εὐΐωτης, ου (ὁ) καὶ Εὐΐῶτις, ιδος (ἡ), Π. Εὐϊακὸς, Βακχικός.
Εὐκαής, ές (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καιόμενος, καλὸς διὰ καύσιμον.
Εὐκαθαίρετος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καθαιρούμενος (καταστρεφόμενος).
Εὐκάθαρτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καθαιρόμενος, εὐκολοκαθάριστος.
Εὐκάθεδρος (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Εὔσελμος καὶ Εὔεδρος.
Εὐκάθεκτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως κατεχόμενος (ἐμποδιζόμενος, ἀναχαιτιζόμενος).
Εὐκαθοσίωτος (ὁ, ἡ). ὁ καλῶς (ἐπ' ἀγίοις ἢ μεγαλοπρεπῶς) καθοσιωμένος (ἀφιερωμένος), (ἐν γέν.) = Εὐέρως.
Εὐκαιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἢ Εὑρίσκω εὐκαιρίαν, εὐδοκιάζω. « Κατὰ μὲν τὸ παρὸν οὐκ ἔφασκεν εὐκαιρεῖν, « Πλθ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Καὶ οὐδὲ φαγεῖν ἠυκαίρουν, « Εὐαγγ. μεταχειρίζομαι τὸν καιρὸν (τὴν εὐκαιρίαν) μου εἴς τι. Ἔχω καλὸν (ἁρμόδιον) καιρὸν, μὲ βοηθεῖ ὁ καιρός. (ἴδ.) « Εὐκαιροῦντες καὶ (μτ.) εὐκαιροῦμενοι τοῖς βίοις · « Πλθ. Ἀθ., εἰ ἐῶ ἀστοχοῦντα.

Εὐκαίρωμα (τό). τὸ γινόμενον ὑπό τινος ἐν καιρῷ (τῷ δέοντι).

Εὐκαιρία (ἡ). καλὰς (ἁρμόδιος) καιρὸς εἰς τό νὰ γένῃ τι· εὐπορία, εὐημερία. (ἐπὶ τόπ.) ἁρμοδιότης θέσεως (« Τὴν ἀρετὴν τῆς χώρας [τῆς Αἰγ.] καὶ τὰς κατὰ τὸν Νεῖλον εὐκαιρίας, » Διόδ.). (μτγ. χ ἀδκμ.) σχολή. » Ἡ ἀγορὰ ἡ αἰκία . . ἡ τοιαῦτά τινα τὴν εὐκαιρίην ἡμῶν ὑποτέμνεται, » Ἱππκρ. (συγχ. τῷ Εὐχέρεια).

Εὐκαίριμος, μτγν. καὶ σπν. ἀντὶ-

Εὔκαιρος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἐν καιρῷ (τῷ δέοντι) ἐὔθετος, εὔχρηστος, κατάλληλος. « Καιρὸς (« Πόλις) —, » Ἡρωδ., Πλδ. « Εὐκαίρων ὑδάτων γινομένων, » Θρ. « Πώγωνος ἐν μάχῃ οὐκ ἔστιν εὐκαιροτέρα λαβή, » Ἀφρκ. ‖ (τὸ οὐδ.) Εὔκαιρον ἀείσας, » Ἐπγρ., ἐπιβ. ἀντὶ-

Εὐκαίρως, ἐπίρ. Ἐν καιρῷ (τῷ δέοντι)· ἐγκαίρως· εἰς θέσιν κατάλληλον (ἐν γέν.) πρασφόρως, καταλλήλως, = καιρίως. « Πόλιν εὐκ. κειμένην, » Διόδ. » Μετὰ τὰ τρίς ἑπτὰ ἔτη αἱ γυναῖκες εὐκ. ἔχουσιν ὥρᾳ πρὸς τεκνογονίαν, » Ἀρστ. » Ὅταν τοὺς μισθοὺς εὐκ. μὴ λαμβάνωσι, Διόδ. « Παρακατέσχε τις τῶν βαθυζώνων, φήσας οὐκ εὐκ. ἔχειν τὸν βασιλέα, » Πλδ., Ἀὲν εὐκαιρεῖ.

Εὐκαλία, Εὔκαλος, Δ. ἀντὶ Εὐκηλία, Εὔκηλος.

Εὐκάματος (ὁ, ἡ), Π. ὀλίγον κοπιαστικός, εὔκολος. » Κάματος —, » Πλ. 2) ἀρκετὰ κοπιαστικός, ἐπίπονος ἢ φιλόπονος. » Χείρεσιν εὐκαμάτοις, » Π. Σιλ. » Ἀγρὴ —, » Νόνν., τῆς ὁποίας ὁ κάματος φέρει εὐχαρίστησιν. 3) καλοκαμωμένος. » Ἀψὶς —, » Π. Σιλ.

Εὐκάμπεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Εὐκαμπής, ές καὶ

Εὔκαμπτος (ὁ, ἡ). εὔμορφα (τεχνικὰ) λυγισμένος, ἢ εὐλύγιστος. » Ἀγκιστρον —, » Ἐπγρ. » Δρεπάνη —, » Ὀππ. » Ταῦρος τὰ κέρατα εὐκαμπής, » Ακ. » Ἵππου τράχηλος —, » Πλδ.

Εὐκαμψία (ἡ), = Εὐκάμπεια.

Εὐκάρδιος (ὁ, ἡ), = Εὔτολμος. 2) = Εὐστόμαχος, (Ἰταλ.) κορδιάλε.

Εὐκαρδίως, ἐπίρ. Εὐτόλμως.

Εὐκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. = Ἠϋκάρηνος.

Εὐκάρπεια (ἡ), Π. ἀντὶ Εὐκαρπία.

Εὐκαρπέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρποφορῶ πολλοὺς καὶ καλοὺς καρπούς, εἶμαι εὔκαρπος, (συγχ. τῷ Ἐκκαρπέω).

Εὐκάρπησις, εως (ἡ), σπν. ἀντὶ-

Εὐκαρπία (ἡ). ἄφθονος καρποφορία.

Εὔκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων καλοὺς ἢ πολλοὺς καρποὺς, πολλὰ καρποφόρος. 2) συντελῶν πρὸς εὐκαρπίαν. » Ἀήρ —, » Θρρ.

Εὐκατάβλητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καταβαλλόμενος, εὐκολοκρήμνιστος.

Εὐκαταγέλαστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως γινόμενος καταγέλαστος.

Εὐκατάγνωστος (ὁ, ἡ). εὐκολοκατηγόρητος ἢ πολλὰ ἀξιοκατηγόρητος.

Εὐκατάγωγος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ καταιδάσῃ [νὰ χαμηλώσῃ]. 2) (λιμὴν) ὅπου εὐκόλως δύναταί τις νὰ καταχθῇ (νὰ προσορμισθῇ).

Εὐκαταγώνιστος (ὁ, ἡ). εὐκολονίκητος.

Εὐκατάκαυστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καταφλεγόμενος.

Εὐκατακόμιστος (ὁ, ἡ). εὐκολοκαταίβατος. (μὲ αἰτ. πρόθετ.) εὐκατάφορος.

Εὐκαταχράτητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ κρατήσῃ (νὰ σταματήσῃ) ἢ νὰ κατεξουσιάσῃ.

Εὐκάτακτος (ὁ, ἡ), [εὖ, κατάγνυμι]. εὐκολοτσάκιστος.

Εὐκατάληκτος (ὁ, ἡ). ὁ καλῶς καταλήγων (περατούμενος).

Εὐκατάληπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καταλαμβανόμενος (ἐννοούμενος). εὔληπτος. 2) (σπν. κυρίως) εὐάλωτος εὐκολοκυρίευτος. » Τὰς ῥύμας διατειχίζουσιν, ἵνα μὴ εὐκατάληπτοι ὦσιν, » Ἡσυχ.

Εὐκατάλλακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -λλάκτως, = Εὐδιάλλακτος, εὐκολοφιλίωτος.

Εὐκατάλυτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ καταλυθῇ εὐκολοχάλαστος.

Εὐκαταμάθητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ μάθῃ μὲ ἀκρίβειαν (νὰ ἐννοήσῃ καλά), εὐκατάληπτος.

Εὐκαταμάχητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ καταπολεμήσῃ (νὰ καταπατήσῃ).

Εὐκατάμικτος (ὁ, ἡ). εὔκολος πρὸς ἐπιμιξίαν, εὐπρόσιτος.

Εὐκατανόητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως κατανοούμενος, εὐκατάληπτος.

Εὐκατάνυκτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -νύκτως. Ὁ εὐκόλως κατανυγόμενος.

Εὐκαταπάλαιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναται νὰ καταπαλαίσῃ τις, εὐκαταγώνιστος.

Εὐκατάπαυστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καταπαυόμενος (κατευναζόμενος).

Εὐκατάπλητος (ὁ, ἡ), = Εὐκαταπτόητος.

Εὐκατάπρακτος (ὁ, ἡ), = Εὐκατόρθωτος.

Εὐκαταπροΐδητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ καταπροΐδῃ.

Εὐκατάπρηστος (ὁ, ἡ), [εὖ, κατακαίμπρημι]. ὁ εὐκόλως πυρπολούμενος, εὐκατάκαυστος.

Εὐκαταπτόητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καταπτοούμενος (καταρωμάζων [κοιν.] τὰ χάνων ἀπὸ φόβου).

Εὐκατάπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καταπίπτων.

Εὐκατάσβεστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ (κατα)σβεσθῇ.

Εὐκατάσειστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ κατασείσῃ, εὐκατάπτωτος.

Εὐκατασήμαντος (ὁ, ἡ), [εὖ, κατασημαίνομαι]. εὐκολοβούλωτος, εὐκολοσημάδευτος.

Εὐκατάσκεπτος (ὁ, ἡ). [εὖ, κατασκέπτομαι]. εὐκολοπαρατήρητος.

Εὐκατασκεύαστος καὶ

Εὐκατάσκευος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως κατασκευαζόμενος.

†Εὐκατάσκηπτος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐκατάσκεπτος.

Εὐκατάστατος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -στάτως. Καλὰ στημένος (καταστημένος), ἀσφαλὴς, μόνιμος.

Εὐκατάστρεπτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ καταστραφῇ.

Εὐκατάστροφος (ὁ, ἡ). εὔμορφα καταστρέφων (τελειόνων). » Φράσις —, » Ῥτρ.

Εὐκατάσχετος (ὁ, ἡ), = Εὐκάθεκτος. 2) = Εὔληπτος.

Εὐκατάτακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ κατατάξῃ, εὐπερίγραπτος.

Εὐκατατόλμητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ κατατολμήσῃ.

Εὐκατάτρεπτος (ὁ, ἡ), = Εὐκατάβλητος, Εὐκατάπτωτος.

Εὐκατατρέχαστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ κατατρέξῃ (καὶ μτφρ.) νὰ κατηγορήσῃ. (τόπος) ἐκτεθειμένος εἰς τὰς ἐπιδρομὰς (καταδρομὰς) τῶν ἐχθρῶν, εὐκολοπάτητος.

Εὐκατάτροχος (ὁ, ἡ), = Εὐκατάφορος.

Εὐκαταφλέκτος (ὁ, ἡ), = Εὐκατάκαυστος.

Εὐκαταφορία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις-

Εὐκατάφορος (ὁ, ἡ), [εὖ, καταφέρω]. εὐόλισθος (πολλὰ ἐπιῤῥεπὴς) πρός.

Εὐκαταφρόνητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ήτως. Τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ καταφρονήσῃ, ποτακὸς, μηδαμινός. » Μηδ' ὑφ' ἑνὸς εὐκαταφρόνητος εἶναι, » Ξεν.,

Εὐκατάψευστος (ὁ, ἡ). κατὰ ἣ περὶ τοῦ ὁποίου εὐκόλως δύναταί τις νὰ ψευσθῇ (νὰ τὸν παραμορφώσῃ μὲ ψεύδη).

Εὐκατέακτος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὐκάτακτος. εὐκολοτσάκιστος, (Ἀρτεμίδ.).

Εὐκατέργαστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ κατεργασθῇ (νὰ τελειοποιήσῃ· νὰ χωνεύσῃ. νὰ κατατροπώσῃ).

Εὐκατηγόρητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ κατηγορήσῃ ἢ (φιλοσοφ.) νὰ προσδιορίσῃ.

Εὐκατοίκητος (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐὐκτιτος.

Εὐκατόρθωτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤῥ. -θώτως. Ὁ εὐκόλως κατορθούμενος, εὔκολος.

Εὐκάτοχος (ὁ, ἡ), = Εὐκάθεκτος.

Εὐκαυχος (καυτὸς), ᾱ (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καυόμενος, καλὸς διὰ καύσιμον.

Εὐκέανος (-κεατος, -κέατος), συ (ὁ, ἡ). Π. [εὖ, κεάζω]. εὐκολόσχιστος.

Εὐκέλαδος (ὁ, ἡ), Π. εὔηχος, εὔφωνος.

Εὐκέντρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὀξὺ (δυνατὸν) κέντρον.

Εὐκέραος (ὁ, ἡ), Π. = Εὔκερως.

Εὐκέραστος (ὁ, ἡ), = Εὔκρατος.

Εὐκερδὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ πριξενῶν καλὸν κέρδος, ἐπικερδής.

Εὐκερματέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἀρκετὰ κέρματα (ἄσπρα χρήματα), εἶμαι εὐκατάστατος.

Εὔκερως, ω (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλα καὶ εὔμορφα κέρατα. » Ἀγρὰ, » Σαφ., καλὸν κυνηγ. κερασφόρων ζώων.

Εὐκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν (εὔμορφον ἢ φρόνιμον) κεφάλι. 2) ὠφέλιμος διὰ τὸν κεφαλόπονον, (παρβλ. Εὐκάρδιος).

Εὐκηλήτειρα (ἡ), Π. [εὔκηλος]. ἡ καθησυχάζουσα (καταπραΰνουσα) εὐκόλως τινά, (μὲ γεν.) » Παίδων —, » Ἡσ.

Εὐκηλία (ἡ). ἡσυχία, πρᾳότης, ἀταραξία, [ἐκ τοῦ

Εὔκηλος (ᾰ, ἡ), Π. [εὖ, κηλέω ἢ, ἔκηλος]. ἥσυχος, ἀτάραχος· ἀνενόχλητος· (ἐπὶ πραγμ.) ἀθόρυβος· (συνηθ.) ἀδιάκοπος, ἀνεμπόδιστος.

Εὔκηλος (ὁ, ἡ), [εὖ, καίω]. καλὸς διὰ καύσιμον, ξηρός.

Εὐκήλως, ἐπίῤ. Π. ἡσύχως.
Εὐκήπευτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως κηπευόμενος (καλλιεργούμενος).
Εὐκινησία [ῑ]. τὸ νὰ ἦνέ τις-
Εὐκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καὶ ταχέως κινούμενος· (τρπ.) εὐερέθιστος, (ἐπμ.) ζωηρὸς ὀξύνους, ἔξυπνος.
Εὔκλασος (ὁ, ἡ), Π. κατάφυτος (στολισμένος) ἀπὸ ὡραίους κισσούς.
Εὔκλων, ονος (ὁ, ἡ), Π. στολισμένος μὲ ὡραίους κίονας (στύλους, κολώνας)· (συνδχ.) λαμπρός, μεγαλοπρεπής.
Εὔκλωδος (ὁ, ἡ). γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Εὔπτορθος.
Εὔκλωστος (ὁ,ἡ), [εὖ, κλάω]· εὐκολοτσάκιστος.
Εὐκλεὴς καὶ Π. Ἐϋκλεὴς [εὖ, κλέος], ἐος (ὁ, ἡ), (ἡ αἰτ. Εὐκλεᾶ καὶ Π. Εὐκλέα ἢ κλθ. Εὐκλέας), = Εὔδοξος, ἔνδοξος.
Εὐκλεια καὶ Εὐκλεΐα καὶ Εὐλαλεία (ἡ), λαμπρὰν (ἔνδοξον) ὄνομα, καλὴ ὑπόληψις (φήμη), εὐδοξία.
Εὐκλείη καὶ Εὐκλεΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὔκλεια
Εὐκλεΐζω, Μ. ίσω, Π. δοξάζω, τιμῶ. εὐφημῶ, ἐγκωμιάζω.
Εὐκλεινὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐκλεὴς.
Εὐκλεινὸς (ὁ, ἡ), Π.=Εὐκλεὴς, περικλεής.
Εὔκλειστος (ὁ, ἡ). ὁ κλειόμενος ἢ κλεισμένος καλά, (ἐν γέν. ἐπὶ θυρῶν) καλοκαμωμένος,
Εὐκλεῶς. Π. ἀντὶ-
Εὐκλεῶς, ἐπίῤ. Ἐνδόξως.
Εὐκλήϊς, ιδος ἢ ίδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔκλειστος.
Εὐκλημᾰτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω καλὰ (εὐθαλῆ) κλήματα.
Εὐκληρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐτυχῶ.
Εὔκλήρημα (τὸ). εὐτύχημα.
Εὐκληρία (ἡ). εὐτυχία.
Εὔκληρος (ὁ, ἡ). εὐτυχής, καλόμοιρος.
Εὐκλωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὔμορφα (εὐθαλῆ) κλωνάρια.
Εὔκλωστος (ὁ, ἡ). καλοκλωσμένος.
Εὔκνημος (ὁ, ἡ), Π. καλοκνημωμένος.
Εὔκναμπτος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Εὔγναμπτος.
Εὔκναπτος (ὁ, ἡ). καλὰ πλυμένος (λευκασμένος κτλ.) ὑπὸ κναφέως.
Εὔκνημις καὶ Ἐϋκνήμις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (φορῶν) καλὰς κνημῖδας.
Εὔκνημος καὶ Π. Ἐϋκνημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰς κνήμας (ἀντζαις ἢ ἀκτῖνες τοῦ τροχοῦ). ‖. (οὐσ.) Εὔκνημον (τὸ) ἢ Εὔκνημος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, τὸ ἄλλ. Πολύκνημον.
Εὔκνιστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως κνιζόμενος (γαργαλιζόμενος, ἐρεθιζόμενος), εὐαίσθητος.
Εὐκοίλιος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Δυσκοίλιος, θηλ.) εὔκολος πρὸς (ἢ εὐκολύνων τὴν) πέψιν τῆς κοιλίας.
Εὐκαινόμητις, εος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, κοινὸς, μῆτις]. ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι διὰ κοινῆς σκέψεως (ἐπμ.) πρὸς καλὸν τοῦ κοινοῦ. « Ἀρχὰ —, « Αἰσχλ., ἢ κοινοβουλευτική.
Εὐκοινωνησία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
Εὐκοινώνητος (ὁ, ἡ). εὔκολος πρὸς κοινωνίαν (σχέσιν, συναναστροφὴν, ἐπιμιξίαν). (ἐπὶ πραγμ.) = Εὐμετάδοτος.
Εὐκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Καλοκοιμοῦμαι.
Εὐκολία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις εὔκολος (καλόγνωμος κτλ.).
Εὐκόλλητος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ κολληθῇ, εὐκολοκόλλητος.
Εὔκολλος (ὁ, ἡ). ὁ κολνῶν καλὰ, ἁρμόδιος διὰ κόλλημα.
Εὔκολος (ὁ, ἡ), [εὖ, κόλον]. (κατὰ λέξ.) ὁ εὐχαριστούμενος εἰς κάθε λογῆς τροφὴν, (ὀθ. ἐν γέν.) καλόγνωμος, εὐκολοκανονόμητος· (καὶ σωματ.) ἐλαφρὸς, εὐκίνητος, ἔξυπνος· (ἐπὶ πραγμ.) εὐκατόρθωτος, ὄχι δύσκολος.
Εὔκολπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ σχηματίζων καλὸν κόλπον. « Κύπρις —, « Χορῴλ. Φάληρον (« Λίνου)—, « Ἀρχέστρ., Ἐπγρ.
Εὐκόλυμβος (ὁ, ἡ), ὁ κολυμβῶν καλὰ, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ([ἡ δια]) κολύμβημα.
Εὐκόλως, ἐπίῤ. Μὲ εὐκολίαν.
†Εὐκομάω[-έω), ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὖ κομάω (-έω).
Εὐκόμης, ου (ὁ), = Εὔκομος.
Εὐκομιδὴς, ἐος καὶ
Εὐκόμιστος (ὁ, ἡ). καλὰ περιποιημένος.
Εὔκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν κόμην (εὔμορφα μαλλιὰ ἢ φύλλα ἢ πολὺ καὶ καλὸν μαλλί).
Εὐκομόων, ωσα, ων, Π. ἀντὶ Εὔκομος.
Εὔκομπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μέγαν κρότον (κόμπον), βροντῶν δυνατά.
Εὐκοσία (ἡ). εὐκολία, [ἐκ τοῦ
Εὔκοπος (ὁ, ἡ). ὁ κοπιάζων μὲ εὐκολίαν ἢ ἀπαιτῶν (γινόμενος μὲ) ὀλίγον κόπον, (ἐν γέν.) = Εὔκολος.
‡Εὐκοπρώθης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ καλὴν κόπρον.
Εὐκόπως, ἐπίῤ. Μὲ ὀλίγον κόπον, Εὐκόλως.
Εὐκόρυθος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, κόρυς]. ὁ φορῶν λαμπρὰν (εὔμορφην) περικεφαλαίαν.
Εὐκόρυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λήγων εἰς) καλὴν κορυφήν. (μτνμ.) « Περίοδος—, « Δ. Ἀλ., ἴδε Εὐκατάστροφος.
Εὐκοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρομαι ἢ Ὁμιλῶ εὐκόσμως, εἶμαι εὔκοσμος (χρηστοήθης, κόσμιος).
Εὐκόσμητος (ὁ, ἡ). καλῶς (εὐπρεπῶς) κεκοσμημένος, (κοιν.) καλοσυγυρισμένος.
Εὐκοσμία (ἡ). εὐπρέπεια, (τρπ.) κοσμιότης εὐταξία.
Εὐκοσμίως, ἐπίῤ. = Εὐκόσμως.
Εὔκοσμος (ὁ, ἡ), = Εὐκόσμητος, Εὐπρεπὴς, καλοστολισμένος, καλοσυγυρισμένος, (τρπ.) κόσμιος, χρηστοήθης, εὔτακτος.
Εὐκόσμως, ἐπίῤ. Μὲ εὐκοσμίαν, εὐπρεπῶς, (τρπ.) κοσμίως.
Εὔκουρος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ ([βαθειὰ]) κουρεμμένος, (συνδχ.) πανοῦργος, τριμμένος.
Εὐκράδαντος (ὁ, ἡ), [εὖ, κραδαίνω], = Εὔσειστος.
Εὐκρασία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Εὐκράδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς (εὐθαλεῖς) κράδας, ἢ 2) Π. ἀντὶ Εὐκάρδιος.
Εὐκρανὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔκρατος· μέτρ. (κυρ. ἐπὶ ἀνέμ.).
Εὔκραιρος, η ἢ ος, ον, Π. [εὖ, κραῖρα], = Εὔκερως, μὲ καλὰ κέρατα [καὶ μτνμ. ἐπὶ πολεμ. πλοίων] μὲ ἰσχυρὸν ἔμβολον.
Εὐκρὰς, ᾶτος (ὁ, ἡ), Π.=Εὐκρὴς, εὔκρατος. 2) εὔμικτος, «Οὐ πολλοῖς εὐκρὰς, εἷς ἐνὶ συμφέρομαι, « Ἔπγρ.
Εὐκρασία (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ εὐκράτου.
Εὐκρατοκρασία (ἡ). τὸ νὰ πίνῃ τις εὔκρατον (χλιαρὸν, συγκερασμένον) τὸ ποτόν.
Εὔκρατος (ὁ, ἡ), [εὖ, κεράννυμι]. καλὰ συγκερασμένος, μέτριος (κυρ. ἢ μεταφορ.)
Εὐκρατῶς [εὖ, κράτος], ἐπίῤ. Μὲ δύναμιν, στερεὰ, δυνατά. « Ξύλον εὐκρατῶς ἔχω, « Ἄρστ., τὸ κρατῶ καλὰ (γιερά).
Εὐκράτως, καὶ
Εὐκρᾶς, ἐπίῤ. Μὲ εὐκρασίαν, μετρίως.
Εὐκρεκτος καὶ Ἐϋκρεκτος (ὁ, ἡ). Π. [εὖ, κρέκω]. = Εὔκρουτος. « Κιθάρα, « Ἐπγρ. 2) = Εὐκρότητος. « Μῦς—, « Ἔπγρ., κρουστὰν πανί.
Εὐκρήδεμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν εὔμορφον κρήδεμνον (κεφαλόδεμα).
Εὔκρημνος (ὁ, ἡ), Π. γεμάτος κρημνούς.
Εὔκρηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς καὶ καλὰς κρήνας (βρύσεις).
Εὐκρήπις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (φορῶν) καλὰς κρηπῖδας ἢ θεμελιωμένος ἐπάνω εἰς λαμπρὰν κρηπῖδα.
Εὔκρητος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὔκρατος.
Εὔκριβος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων (καρποφορῶν) πολὺ καὶ καλὸν κριθάρι.
Εὐκρίνεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ εὐκρινοῦς, σαφήνεια.
Εὐκρινέω-ῶ, Μ. ήσω. Διακρίνω ἀκριβῶς, ἐκλέγω (ἐξετάζω) ἀνηκόντως, ξεχωρίζων βάλλω εἰς τὴν ἀνήκουσαν τάξιν, (εὐχρηστότ. τὸ) Διακρινέω.
Εὐκρινέως, Ἰων. ἀντὶ Εὐκρινῶς.
Εὐκρινὴς, ἐος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ διακρίνῃ, σαφὴς, καθαρὸς, (συνδχ.) βαλμένος εἰς τάξιν. (ἰατρ. ἐπὶ νοσημ.) εὐδιάγνωστος, (ἐπὶ ἀσθεν.) εὑρισκόμενος εἰς ἀνάῤῥωσιν. (κατ' εὐφημ.) ὁ ἀποθανών.
Εὐκρινῶς, ἐπίῤ. Διακεκριμένως, (ὀθ.) σαφῶς, καθαρῶς.
Εὐκρισία (ἡ). ὀρθὴ κρίσις, διάκρισις.
Εὔκριτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ κριθῇ (νὰ ξεδιαλυθῇ), σαφὴς, εὐκρινὴς, εὐδιάγνωστος.
Εὐκρόκαλος (ὁ, ἡ), Π. γεμάτος χαλίκια (κροκάλας). « Αἰγιαλὸς—, « Ἔπγρ.
Εὐκρόταλος (ὁ, ἡ), Π. (ἐπὶ μουσικ. ὀργ.) = Εὔηχος.
Εὐκρότητος (ὁ, ἡ), Π. καλοδιευκολυμένος (διὰ τῆς σφυρηλασίας), καλοφτιασμένος. 2) περίφημος, παλυθρύλλητος.
Εὔκροτος (ὁ, ἡ), ᾰ ἐπίῤ. -κρότως. Ὁ κάμνων μέγαν ἢ εὐάρεστον κρότον, εὔηχος.
Εὔκρουστος (ὁ, ἡ), = Εὐκρότητος, (μτνμ.) εὐσύνοπτος, εὔθηκτος.
Εὐκρυπτος καὶ
Εὐκρυφὴς, έος (ὁ, ἡ). καλὰ κρυμμένος ἢ εὔκολος νὰ κρυφθῇ.
†Εὐκτάζομαι [εὐκτὸς], Μ. άσομαι. Εὔχομαι συνεχῶς.
Εὐκταῖος, α, ον, = Εὐκτὸς, εὐχῆς ἄξιος. ἐπιθυμητός. 2) Π. ὁ γινόμενος ἐν εἴδει εὐχῆς, ἢ πρὸς τὸν ὁποῖον ἀποτείνεται ἡ εὐχή. « Θέμις εὐκταία, « Εὐρ., (καὶ κλθ.) « Τὰ εὐκταῖα, « Αἰσχλ., ἀντὶ Αἱ εὐχαί.
Εὐκταίως, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον εὐκταῖον.
Εὐκτέανος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐκτήμων
Εὐκτέον, θετ. τοῦ Εὔχομαι.
Εὐκτήμονος καὶ

Εὐκτήεων, ουσα (ὁ, ἡ). (ἔλλον) τοῦ ὁποίου αἱ κτηδόνες (αἱ ἶνες) εἶνε ὁμαλαί, (ἐπιμ.) εὔχυτον.

Εὐκτημοσύνη (ῆ). τὸ νὰ ἔχῃ τις.

Εὐκτήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ καὶ καλὰ κτήματα, πλούσιος.

Εὐκτηριάζω, Μ. άσω. Εὔχομαι (Προσεύχομαι) εἰς εὐκτήριον.

Εὐκτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὰς εὐχὰς (εἰς τὰς προσευχάς). || (οὐ) Εὐκτήριον (τὸ). μέρος (δωμάτιον) προσδιωρισμένον διὰ τὴν προσευχήν.

Εὔκτητος (ὁ, ἡ), Π. [ἐῦ, κτάομαι]. ὁ καλῶς ἀποκτηθείς ἢ εὐκόλως ἀποκτητός. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Εὐκτήριος.

Εὐκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἐκφράζων (σημαίνων) εὐχήν, [ΣΘ.] «Εὐκτικὴ (ἔγκλισις), « Γραμ.

Εὐκτικῶς, ἐπίρ. Ἐν τρόπῳ εὐχῆς. (γραμ.) κατ' εὐκτικὴν ἔγκλισιν.

Εὐκτίμενος καὶ (ἀπαξ.μόνον) Εὐκτίμενος, η, ον, Π. καλλικτισμένος καλοκατοικημένος, (παρδλ. Ἐνοικούμενος).

Εὔκτιστος καὶ Π. Εὐκτιστος (ὁ, ἡ),= Εὐκτίμενος.

Εὐκτός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κτῶς. Ὁ κατ' εὐχὴν γινόμενος ἢ, εὐχῆς ἄξιος, εὐκταῖος, ἐπιθυμητός.

Εὐκτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὐτυχὴς εἰς τὸ παίξιμον τῶν κύβων, (κοιν.) μὲ τρέχει τὸ ζάρι.

Εὔκυκλος (ὁ, ἡ). καλῶς (ἀκριβῶς, ἐπιτηδείως) στρογγυλευμένος, καλοκαμωμένος. (Π. ἐπὶ ἀμάξ.) εὔτροχος.

Εὐκύκλωτος (ὁ, ἡ). ὁ κυκλοφορῶν ἢ περιστρεφόμενος εὐρύθμως περί τι (ἐν γέν.) = Εὔκυκλος.

Εὐκύλιξ, ικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἁρμόζων εἰς τὴν κύλικα (εἰς τὸ ποτῆρι, [καὶ συνεδρ.] εἰς συμπόσιον).

Εὐκύλιστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -λίστως. Καμωμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ τὸν κυλίῃ τις εὐκόλως.

Εὐκύμαντος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου γίνονται μεγάλα κύματα. (συνεδρ. καὶ τρπ.) εὐερέθιστος, εὐκατάφορος.

Εὔκωπος (ὁ, ἡ), = Εὐήρετμος.

Εὐλάβεια (ἡ). τὸ ἦθος (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ εὐλαβοῦς, συστελλὴ προσοχὴ κτλ. « Ἡ εὐλάβεια σώζει πάντα, « Ἀρχῳ. « Ἡ τῶν ἄλλων ὑμῶν εὐλάβεια καὶ τὸ σεμνὸν θράσος, « Δημ. « Εὐλάβειαν ἔχων μή τι γένος αἰτιατοθείη, « Πλάτ. « Διὰ τὴν πρὸς τὸ θεῖον εὐλάβειαν, « Διόδ.

Εὐλαβέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι καὶ ηθήσομαι. Φέρομαι εὐλαβῶς, συστέλλομαι, φυλάττομαι, προσέχω. φοβοῦμαι, ὑποπτεύω. (μὲ αἰτ. ἐλλ.) « Εὐλαβοῦ τὰς διαβολάς, « Ἰσοκρ. « Εὐλαβοῦ τὰς ἐν ταῖς πόλεσι συνεστίας, « αὐτ. « Περικλῆς, νέος ὤν, σφόδρα τὸν δῆμον εὐλαβεῖτο, « Πλ. « Λέγω τάδ', οὐδὲν οὐδὲν' εὐλαβούμενη, « Εὐρ. « Εὐλαβούμενοι τὰς μοίρας, κρύπτουσιν ἑαυτούς, « Ἀρστ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Εὐλαβοῦμαι πεσεῖν, « Σοφ. (καὶ ἀναλελυμ.) « Εὐλαβούμενος ὅπως μὴ ἐγὼ ληρήσω μαι, « Πλάτ. (καὶ ἀπολ.) « Ὀφθούμενον. Εὐρίσκω οὐ μὴ εὐλαβηθήσεται, « Γοργ. [ἐκ τοῦ

Εὐλαβὴς [ἐῦ, λαμβάνω], ές (ὁ, ἡ). (κατὰ λέξ.) ὁ εὐκόλως πιανόμενος ἢ εὔκολος νὰ πιασθῇ. « Ὁ μὲν Πλοῦτος λεῖος ἁλισθηρὸς καὶ δυσκάθεκτος, εὐθεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν· ἡ Πενία δ' ἔμπαλιν ἰξώδης τε καὶ εὐλαβής, « Λκ. (ὁθ. 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφρ.) προμηθὴς, προσεκτικός, συνεχαλιμένος. (ἔκκλησ.) ἔχων σέβας πρὸς τὰ θεῖα. « Καὶ ἅμα τὴν φύσιν εὐλαβὴς ὤν, ὑπεστέλλετο, « Φίλ. « Ἐναντίον τῷ βαρβάλῳ τὸ εὐλαβές, « Ἐπικτ.

Εὐλαβητέον, θετ. τοῦ Εὐλαβέομαι.

Εὐλαβητικός, ἡ, όν. Προσεκτικός, προνοητικός.

Εὐλαβίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ εὐλάβεια.

Εὐλαβῶς, ἐπίρ. (κυρ.) Εἰς τρόπον ὥστε νὰ πιάνεται τι καλῶς. « Τὰς φιάλας εὐλαβῶς τοῖς συμπόταις προσφέρουσες, « Πλθ.

2) (συνήθ. τρπ.) Μὲ προσοχήν. μὲ συστολήν. μὲ εὐλάβειαν. « Φύσει δεισιδαίμων ὑπάρχων ἐδιά τὴν ἐν τῷ χρεοπαιδῶ νοσον εὐλαβῶς διακείμενος, « Δ.Σιδ.

†Εὐλαγής, ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐγλαγής.

Εὐλάζω, Μ. άσω. Εἶμαι γεμάτος εὐλάς (σκώληκας).

†Εὐλάεσθω [εὐλαξ] , Μ. άξω, Δ. ἀροτριῶ, ὀργώνω.

Εὐλάϊγξ, ίγγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐλιθος.

†Εὐλάκα [εὐλαξ], ας (ἡ), Δ. ἀντὶ ἡ ἄρουρα.

Εὐλαλος (ὁ, ἡ). ὁ λαλῶν εὔκολα καὶ εὔμορφα, εὔγλωττος. 2) (ἐνίοτε) πολύλογος, φλύαρος.

Εὐλαμπὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ καλῶς (μὲ εὐάρεστον τὴν ἀμυδρὸν) λάμπων. « Χρυσὸς —, « Διόξ.

Εὐλάχανος (ὁ, ἡ), Π. κατάφυτος μὲ πολλὰ καὶ καλὰ λάχανα (λαχανικά).

Εὐλέαντος καὶ

Εὐλείαντος (ὁ, ἡ), [ἐῦ, λειαίνω]. εὔκολος νὰ τριφθῇ (καὶ συνεδρ.) νὰ γένῃ λεῖος (ὁμαλὸς), εὐκολοκατάνυστος· εὐκολοχώνευτος.

Εὔλειμος καὶ

Εὐλείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (περιέχων) καλοὺς λειμῶνας (εὔμορφα λειβάδια).

Εὐλείωτος (ὁ, ἡ), = Εὐλείαντος.

†Εὔλεκτος (ὁ, ἡ), = Εὔφωνος, εὔηχος.

Εὐλεκτρος (ὁ, ἡ), Π. [ἐῦ, λέκτρον]. ὁ προξενῶν ἢ ἀπολαμβάνων εὐτυχῆ γάμον.

Εὐλέπιστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ λεπισθῇ (νὰ καθαρισθῇ).

†Εὔλευκος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔκλευκος.

Εὐλεχὴς [ἐῦ, λέχος], ές (ὁ, ἡ), = Εὔλεκτρος.

Εὐλὴ (ἡ), [εἴλω, εἰλέω]. σκωλὴξ (κυρ. σαπτικὸς κρέατος, κλπ.γῆς κτλ.).

Εὔληκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λήγων (παύων, τελειώνων) ὀγλίγωρα.

Εὐληματέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω γενναῖον λῆμα (φρόνημα), εἶμαι εὔθαλμος.

†Εὐληνὴς, ές καὶ

†Εὔληνος (ὁ, ἡ), [ἐῦ, λῆνος], = Εὔερος.

Εὔληπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -λήπτως. [ἐῦ, λαμβάνω]. Εὔκολος νὰ πιασθῇ (ἢ τρπ.) νὰ ἐννοηθῇ, εὐκατάληπτος.

Εὔληρα (τὰ), Π. [εἴλέω]. ἡνία, χαλινάρια· λωρία.

Εὐλίβανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (πιράζων ἢ καπνιζόμενος μὲ) πολὺ λιβάνι.

Εὐλίθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ κτισμένος μὲ καλοὺς λίθους.

Εὐλίμενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν λιμένα ἢ πολλοὺς καὶ καλοὺς λιμένας.

Εὐλιμενότης (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τόπος τις εὐλίμενος.

Εὐλιπὴς, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ παχὺς ἢ λιγδερός.

Εὐλιτάνευτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διὰ λιτανειῶν (παρακλήσεων) ἐξιλεούμενος, εὐδιάπτωτος.

Εὐλογέω-ῶ Μ. ήσω. Εὖ λέγω, εὐφημῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω. (ἔκκλησ.) εὐλογῶ.

Εὐλογητικὸς, ἡ, όν. (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιβρέπης εἰς τὸ εὐλογεῖν, ἐγκωμιαστικός, ἐπαινετικός. « Δεῖ τὸν σπουδαῖον ἄνδρα εὐλογητικὸν εἶναι καὶ μὴ σκωπτικόν, « Εὐστάθ.

Εὐλογητὸς, ἡ, όν. Ἄξιος εὐλογίας (ἐπαίνων, εὐφημίας), εὐλογημένος.

Εὐλογία (ἡ). τὸ εὐλογεῖν, ἔπαινος, ἐγκώμιον, εὐφημία· δοξολογία. (ἔκκλησ.) ἡ διδομένη παρὰ τῶν ἱερέων ἢ τῶν γονέων εὐχή. ὁ ἅγιος ἄρτος, ἡ θεία κοινωνία, (παρδλ. Εὐχαριστία). (ἐνίοτε) ἐλεημοσύνη. (κατ' ἔκτ.) εὐφημία. « Γῆ μεταλαμβάνει εὐλογίας ἀπὸ τοῦ θεοῦ, « Γρ. « Ὁ σπείρων ἐπ' εὐλογίαις, ἐπ' εὐλογίαις καὶ θερίσει. « αὐτ.

Εὐλογιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρομαι μὲ φρόνησιν, σκέπτομαι ὀρθῶς.

Εὐλογιστία (ἡ). τὸ νὰ ζνέ τις =

Εὐλόγιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -γίστως Ὁ λογιζόμενος (σκεπτόμενος, κρίνων τὰ πράγματα) ὀρθῶς, στοχαστικός, φρόνιμος. 2) εὐκολολογάριαστος ἢ καλολογαριασμένος· (τρπ.) περὶ τοῦ ὁπ. ἐσκέφθη τις καλῶς.

Εὐλογοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ φαίνεται) εὔλογον, δικαιολογῶ.

Εὔλογος (ὁ, ἡ). ὁ γενόμενος ἢ πράττων τι μετὰ λόγου, στηριζόμενος εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον· πιθανός. « Τὸ εὔλογον, « Ἀριστ., ἡ πιθανότης. (καὶ ἐπιρρηματικῶς) « Ἐκ τῶν εὐλόγων, « αὐτ., καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας, κατὰ τὰ φαινόμενα. 2) (ἰσπν. καὶ ἀδικ.) ἀντὶ Εὔλαλος, (ὁθ.) « Οὐκ εὔλογος πέφυκα (λέγει ὁ Μωϋσῆς), « Εὐσ.

Εὐλογοφάνεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ=

Εὐλογοφανὴς, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -φανῶς. Ὁ φαινόμενος (ὁμοιάζων) εὔλογος, πιθανός.

†Εὐλογχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=

Εὔλογχος (ὁ, ἡ), [ἐῦ, λαγχάνω], =Εὔκληρος, εὐτυχής.

Εὐλογωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀνομάζω τι μὲ καλὸν (εὔφημον) ὄνομα.

Εὐλόγως, ἐπίρ. Μὲ λόγον, κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον.

Εὐλοέτειρα (ἡ), Π. πόλις ἢ ἔχουσα καλὰ λουτρά.

Εὐλοιδόρητος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναται ἕκαστος νὰ λοιδορήσῃ.

†Εὔλουσια, ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐλυσία.

Εὔλοφος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ὡραῖον λόφον (περικεφαλαίαν). 2) ὁ ἔχων ὡραίους λόφους (κορυφάς). 3) ὁ ἔχων εὔκαμπτον λόφον (τράχηλον). εὐπειθής, εὐάγωγος,

ἥμερος, ἢ μὴ βαρύνων τὸν τράχηλον, εὔκολος, (ἀντιθ. τῷ Δύσλυρος).
Εὔλυρος, ἐπίρ. Εὐπειθῶς, εὐκόλως.
Εὔλογος (ὁ, ἡ), Π. ἡ εὐκολύνουσα τοὺς λώγους (τοὺς τοκετούς, τὰς λεγωνείας).
Εὐλύγιστος (ὁ, ἡ), εὐκαλολύγιστος, εὔκαμπτος.
Εὔλύρας, α, Δ. ἀντὶ Εὔλύρης, οὐ καὶ
Εὔλυρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὴν (εὔηχον, ἢ παίζων καλὰ τὴν) λύραν.
Εὐλυσία (ἡ). εὐκολία εἰς τὸ λύσιμον. « Ποιλίας—, » Κικ., εὐκοιλιότης, ἐκ τοῦ
Εὔλυτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-λύτως. Εὐκολος νὰ λυθῇ. (συνδύχ.) ἕτοιμος, πρόχειρος.
Εὐμάθεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
Εὐμαθής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μανθάνων (ἐννοῶν) ἢ μανθανόμενος, εὐδιδακτος. « Οὕτω γὰρ ἂν μοι μάλιστα ὑπολαμβάνω τοὺς λόγους εὐμαθεῖς γενέσθαι, » Αἰσχ.
Εὐμαθία (ἡ). — Εὐμάθεια.
Εὐμαθῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ὥστε νὰ μανθάνῃ τις ἢ νὰ μαθάνηται τι μὲ εὐκολίαν. « Ὡς ἂν εὐμαθῶς ἔχῃ πᾶσι τὰ βιβλία, » Ἀρτεμ.
Εὐμάκης, ἐος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Εὐμήκης.
Εὐμάλακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύνανταί τις νὰ μαλάξῃ (νὰ μαλακώσῃ), (κτησορ.) εὐδιαφόρητος.
Εὔμαλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ κατεσκευασμένος ἀπὸ καλὸν μαλλί.
Εὔμαλος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Εὔμηλος.
Εὐμάραθος (ὁ, ἡ), Π. κατάφυτος ἀπὸ μάραθον.
Εὐμάραντος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως (ταχέως) μαραινόμενος.
Εὐμάρεια (ἡ), — Εὐχέρεια· εὐκολία· εὐκαιρία· εὐαρμοστία· ἀφθονία κτλ. « Οὐκ εὐμαρείᾳ χρῶμαι, » Σοφ., δὲν εὐκολύνομαι εἴς τι, στενοχωροῦμαι. 2) (κατ' εὐφημ.) — Ἀφόδευσις, Ἀπόπατος. « Σκιδάμεναι πρὸς εὐμαρίην, » Ἡρ., πρὸς χρείαν των.
Εὐμαρέως, Ἰων. ἀντὶ Εὐκαρῶς.
Εὐμαχής [εὐ, μάχη], ἐος (ὁ, ἡ), (κατὰ λέξ.) — Εὐχερής, εὔκολος.
Εὐμαχίζω, Μ. Ἰσω. Εὐκολύνω.
Εὐμαχίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὐμάρεια.
Εὔμαχρις ιδος, ἡ ἰδος (ἡ). εἶδ. ὑποδήματος, (Τουρκ.) πακιοῦτσι (σαρτόν) ἢ τερλίκι, (Γαλλ.) pantoufle.
Εὐμαχῶς, ἐπίρ. Εὐχερῶς, εὐκόλως.
Εὔμαχος (ὁ, ἡ). εὐκολοπολέμητος.
Εὔμεγας, εὐμεγάλη, εὔμεγα. Πολλὰ μεγάλος ἢ = τῷ
Εὐμεγέθης, εος (ὁ, ἡ). ὁρκετὰ (δηλ. οὔτε ὀλίγον ἢ μήτε πολὺ μήτε ὀλίγον) μεγάλος ἢ ὑψηλός, μεγαλόσωμος.
Εὐμεθάρμοστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μεθαρμοζόμενος (μεταβαλλόμενος πρὸς τὰς περιστάσεις), Νικ. Χων.
Εὐμεθόδευτος (ὁ, ἡ), — Εὐμέθοδος.
Εὐμεθοδικῶς, ἐπίρ. — Εὐμεθόδως.
Εὐμέθοδος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων τι ἢ γινόμενος-
Εὐμεθόδως, ἐπίρ. Μὲ καλὴν (εὔκολον) μέθοδον, μεθοδικῶς.
Εὐμέθυστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μεθύων.
Εὐμειδής, -ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ γλυκὰ χαμογελῶν (μειδιῶν), ἱλαρός, πρόσχαρος.
Εὐμείλικτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μειλισσόμενος (ἐξιλεούμενος), εὐδιαπρόσωπος.
Εὐμέλανος (ὁ, ἡ), Π. βαμμένος (ὑφασμένος) μὲ καλὴν ἢ πολλὴν μελάνην.
Εὐμέλεια (ἡ). μελῳδία· ἁρμονία. 2) συμμετρία τῶν μελῶν (τοῦ σώματος), ἕξις τοῦ
Εὐμελής [εὖ, μέλος], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (ὑγιῆ ἢ σύμμετρα) μέλη, (ἦχος) γλυκύς, μελῳδικός. « Πότερον προαιρετέον μᾶλλον τὴν εὐμελῆ μεσικὴν ἢ τὴν εὔρυθμον, » Ἀρστ. 2) (τρπ.) = Εὐάρμοστος. « Συμφωνίης—, » Πλάδ.
Εὐμελίας ὁ Εὐμέλιος, ου (ὁ), γεμτ. ἔρχομ. τοῦ Εὐμελίης.
Εὐμελιτέω (τῶ)-ῶ, Μ. ἤσω. Ἔχω ἀφθονίαν μέλιτος ἢ μελισσῶν. « Νῦν εὐμελιτεῖ τὰ σμήνη, » Ἀρστ., ἂν ἴδῃ εὐτυχισμένα τὰ μελίσσια.
Εὐμελῶς, ἐπίρ. Μελῳδικῶς· (τρπ.) εὐρύθμως· (ἐν γέν.) ἡδέως, εὐαρέστως.
Εὐμένεια (ἡ). τὸ ἦθος (ὁ χαρακτήρ) τοῦ εὐμενοῦς, ἀγαθότης, καλοκἀγαθία, συμπάθεια κτλ.
Εὐμενέτειρα (ἡ), ἐφαλμ. ἀντὶ Εὐγενέτειρα, ἡ 2) θχλ. τοῦ-
Εὐμενέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Εὐμενής.
Εὐμενέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι εὐμενής, φέρομαι εὐμενῶς.
Εὐμενέως, Ἰων. ἀντὶ Εὐμενῶς.
Εὐμενής [εὖ, μένος], ἐος (ὁ, ἡ). καλῆς διαθέσεως, εὐεργετικός, καλοκἀγαθος, καλοθελητής, (ἐπὶ πραγμ.) ὠφέλιμος· ἀναπαυτικός, εὔκολος. « Καὶ ἡ τραχεῖα τοῖς ποσὶν ἁμαχὶ ἰοῦσιν εὐμενεστέρη, » Ξεν. « Φλοιὸς μαλακὸς καὶ εὐμενής, » Θεόφρ. « Ἡ πεύκη εὐμενὴς πᾶσι τοῖς ὑποφυτευομένοις, » αὐτ. « Τὸ καταφύριον εὐμενέστερον πιεῖν τε καὶ χρίσασθαι, » Ἱππκρ.
Εὐμενία (ἡ), Π. ἀντὶ Εὐμένεια.
Εὐμενίδες (αἱ). αἱ εὐμενεῖς (ἀντὶ Δυσμενεῖς) θεαί, (κατ' εὐφημ. ἢ ἀντίφρ.) αἱ Ἐριννύες.
Εὐμενίζω καὶ (μτ.) Εὐμενίζομαι, Μ. ἰσω, -ομαι. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ εὐμενής, ἐξευμενίζω.
Εὐμενικός, ἡ, όν. Ἴδιος εὐμενοῦς, εὐνοϊκός. 2) Φύσει εὐμενής (καλοκἀγαθος).
Εὐμενῶς, ἐπίρ. Μὲ εὐμένειαν.
Εὐμέριστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ μερισθῇ, εὐκολομέριστος.
Εὐμεταβλησία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
Εὐμετάβλητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-βλήτως. Ὁ εὐκόλως μεταβαλλόμενος (ἀλλοιούμενος).
Εὐμετάβολος (ὁ, ἡ) = Εὐμετάβλητος.
Εὐμετάγωγος (ὁ, ἡ)· εὐμετακίνητος (τρπ.) εὐμεταπόριστος.
Εὐμετάδοτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μεταδίδων ἢ μεταδιδόμενος, μεταδοτικός, ἐλευθέριος.
Εὐμετάθετος καὶ
Εὐμετακίνητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μετατιθέμενος (μετακινούμενος, μετατοπιζόμενος), (τρπ.) εὐμετάβλητος, εὐμετάπειστος.
Εὐμετακόμιστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μετακομιζόμενος (μεταφερόμενος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον).
Εὐμετακύλιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύνανταί τις νὰ μετατοπίσῃ. (ἔμπ.) = Εὐμετάθετος.
Εὐμετάπειστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ μεταπισθῇ (νὰ μεταβάλῃ γνώμην, σκέψιν, φρόνημα).
Εὐμεταποίητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μεταποιούμενος (γινόμενος κατ' ἄλλον τρόπον), εὐμετάβλητος.
Εὐμετάπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μεταπίπτων (μετατιθέμενος), εὐμετάβλητος, ἄστατος.
Εὐμετάστατος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μεθιστάμενος, εὐμετάθετος.
Εὐμετάτρεπτος (ὁ, ἡ). — Εὐμετάβλητος.
Εὐμετάφορος (ὁ, ἡ). εὐμεταχόμιστος, εὐμετάθετος, εὐμετάβλητος.
Εὐμεταχείριστία (ἡ). τὸ αὐτ. τοῦ
Εὐμεταχείριστος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. δύνανταί τις νὰ μεταχειρίζεται (κοιν. νὰ παίζῃ) ὅπως θέλει, εὐκολοσυκονόμητος, εὐκολογέραστος κτλ., (ἐν γέν.) εὔκολος. « Τὰ δὲ πρᾶγμα αἴσθα ὡς οὐ τῶν εὐμεταχειρίστων, » Ἀκ.
Εὐμετρία (ἡ). μετριότης, συμμετρία, [ἐκ τοῦ
Εὔμετρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-μέτρως. Μέτριος, σύμμετρος· εὔτακτος.
Εὐμήκης, ἐος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἢ ὁρκετὰ (ὅσον πρέπει ὀλίγ) μακρύς, (ἐν γέν.) Εὐμεγέθης, (κατ' ἔκτ.) μέγας. « Τύχη, » Εὐρ. « Τῆς χρείας εὐμηκεστέρους τοὺς ὄνυχας ἔχειν, » Κύρ.
Εὔμηλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ ἢ καλὰ πρόβατα (μῆλα).
Εὔμηρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἰσχυρὰ ἢ εὔμορφα μηρία.
Εὐμήρυτος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, μηρύω]. εὔκολος νὰ γνεσθῇ.
Εὔμητις, εως (ὁ, ἡ), Π. [μῆτις], = Εὔβουλος, φρόνιμος.
Εὐμηχανία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
Εὐμήχανος (ὁ, ἡ). ἐπιτήδειος εἴς τὸ νὰ ἐπινοῇ εὐκόλως μηχανάς (τρόπους), εὐφυής, ἐφευρετικός. « Ἡμέλιττα πάντων τῶν ζώων ἐστὶν εὐμηχανωτάτη, » Γεωπον. « Τὸ τῆς ἀλώπεκος εὐμήχανον, » Φυσιογν. (καὶ μὲ γεν.) « Δύπτης ἁλίων εὐμήχανος ἔργων, » Ὄπ.
Εὐμηχάνως, ἐπίρ. Μὲ ἐπινοητικὸν (ἐφευρετικὸν) τρόπον, εὐρέως, ἐπιτηδείως.
Εὔμικτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μιγνύμενος (ἑνούμενος, [ἐκ τρπ.] λαμβάνων σχέσεις, ἐπιμιξίαν) μὲ ἄλλον, εὐπρόσιτος, Εὐκοινώνητος.
Εὐμίμητος (ὁ, ἡ), ἐκ ἐπίρ. -ήτως. Τὸν ὁπ. εὐκόλως δύνανταί τις νὰ μιμηθῇ, εὐκολομίμητος.
Εὐμίσητος (ὁ, ἡ). πολλὰ μισητός, ἀποτρόπαιος.
Εὔμισθος (ὁ, ἡ). ὁ λαμβάνων ἢ προξενῶν καλὸν μισθόν.
Εὔμιτος (ὁ, ἡ), Π. ὑφασμένος μὲ καλὴν κλωστήν (νῆμα).
Εὔμιτρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (σχηματισμένος μὲ) καλὴν μίτραν (ζώνην ἢ διάδημα).
Εὐμμελίης, έω-ώ (ὁ), Π. ὁ ἔχων (μεταχειριζόμενος) καλὸν κοντάρι ἀπὸ ξύλον μελίας), (δηλ.) ἀνδρεῖος ἢ ἐπιτήδειος πολεμιστής.
Εὐμνημονεστέρως [εὐμνήμων]. ἐπίρ. Ἐκ-

θυμούμενος) καλλήτερα ἢ εὐκολώτερα.
Εὐμνημόνευτος (ὁ, ἡ), ξ ἐπίρ. -εύτως. Τὸν ὀπ. εὐκόλως ἐνθυμεῖται (ἢ συχνάκις ἀναφέρει) τις.
Εὐμνήμων, ονες (ὁ, ἡ). ὁ ἐνθυμούμενος εὐκόλως, ἔχων καλὴν μνημονικήν.
Εὔμνηστος (ὁ, ἡ). ὅστις ἐνθυμεῖται τι (ἢ τὸν ὀπ. ἐνθυμεῖται) τις εὐκόλως.
Εὐμογία (ἡ), Π. φιλοπονία.
Εὐμοιρατέω-ῶ, Μ. ήσω. (σπντ. ἢ ἐσφαλμ.) ἀντι-
Εὐμοιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὔμοιρος, εὐτυχῶ. (μὲ γεν. καὶ σπντ. αἰτ.) ἔχω κατ' εὐτυχίαν τί.
Εὐμοιρία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -
Εὔμοιρος (ὁ, ἡ). εὐτυχής, καλόμοιρος.
Εὐμοίρως, ἐπίρ. Εὐτυχῶς.
Εὐμολπέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. ψάλλω ἢ τραγῳδῶ καλὰ (νόστιμα).
Εὐμολπία (ἡ), Π. τερπνὴ (μελῳδικὴ, θελκτικὴ) ψαλμῳδία.
Εὔμολπος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, μέλπω]. ὅς τις ψάλλει ἢ τραγῳδεῖ καλὰ (γλυκὰ, νόστιμα).
Εὐμορφία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -
Εὔμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν μορφήν· ὡραῖος, καλοκαμωμένος.
Εὐμουσία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -
Εὔμουσος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -μούσως. Πεπαιδευμένος (κυρ. εἰς τὴν μουσικὴν, καὶ τὰς λοιπὰς ὡραίας τέχνας καὶ ἐπιστήμας), (ἐν γέν.) φιλόκαλος, (ἀντίθ. τῷ Ἀμούσος).
Εὐμοχθος (ὁ, ἡ). ὁ μοχθῶν (κοπιάζων) ἐντίμως· φιλόπονος.
Εὔμυθος (ὁ, ἡ), Π. εὔφραδὴς, εὔλαλος.
Εὔμυκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μυκώμενος (μουγγρίζων) δυνατά.
Εὐνάζω [εὐνὴ], Μ. άσω. Βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ (κυρ. εἰς τὴν κλίνην), (συνχθ.) κοιμίζω, ἀποκοιμίζω, (μτφρ.) κατευνάζω, καταπραΰνω. (ᾗ ἀμτθτ. ἢ μσ.) πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ, (συνχθ.) κοιμῶμαι, (μτφρ.) ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι.
Εὐναιτάων, ουσα, ον, Π. [εὖ, ναιτάω]. καλοκατοικημένος, (ἄλλ. γρφ. Εὖ ναιετάων).
Εὐναία (ἡ), Π. ἀντὶ Εὐνὴ, (ἴδε Εὐναῖος).
Εὐναιόμενος, η, ον, Π. [εὖ, ναίω]. καλοκατοικημένος, πολυάνθρωπος, ἢ ἀμόδευτος διὰ κατοικίαν (ἄλλ. γρφ. Εὖ ναιόμενος).
Εὐναῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὴν εὐνὴν (εἰς τὴν κλίνην). ▪ Εὐναῖος γαμέτας, ▪ Εὐρ., ὁ σύνευνος. ▪ Λαγὼς —, ▪ Ξεν., ὁ κινούμενος (ὁρμῶν) πρὸς φυγὴν ἀπὸ τῆς κοίτης του, (ἐξ καταχρ.) ▪ Εὐναῖα ἴχνη, ▪ αὐτ., τὰ τοῦ εὐναίου λαγωοῦ. ▪ Εὐναῖον πηδάλιον, ▪ Εὐρ., τὸ ἀσφαλίζον τὴν ναῦν (;). ‖. (οὐσ.) ▪ Εὐναία (ἡ) καὶ ▪ Εὐναῖον (τὸ), ἀντὶ Εὐνὴ, κοίτη, ἄγκυρα κτλ.
Εὐνάσιμος (ὁ, ἡ). ὅπου δύναταί τις νὰ εὐνασθῇ [νὰ πλαγιάσῃ], καλὸς διὰ πλάγιασμα.
Εὐνάστειρα (ἡ), θηλ τοῦ -
Εὐναστήρ, ῆρος, Π. ἀντὶ Εὐναστής.
Εὐναστήριον (τὸ). τόπος διὰ πλάγιασμα, κατὼν ἢ κλίνη. 2) Π. γυνὴ, σύνευνος.
Εὐναστής, οῦ (ὁ). ὁ εὐνάζων (κοιμίζων, ἀναπαύων κτλ.) τινά, θεράπων (τοῦ κοιτῶνος)· νυμφαγωγὸς· σύνευνος, συγκοιμώμενος. ▪ Λίθος —, ▪ Ὀκπ. ὁ χρησιμεύων ὡς εὐνὴ (ἄγκυρα).
Εὐνάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Εὐναστὴρ, θεράπαινα τοῦ κοιτῶνος, (ἰταλ.) cameriera· παλλακὶς, σύντευνος.
Εὐνάστωρ, ορος (ὁ), Π. = Εὐναστής.
Εὐνάτειρα (ἡ), Π. = Εὐνάστρια.
Εὐνατὴρ, ῆρος (ὁ), Π. = Εὐναστής.
Εὐνατήριον (τὸ), = Εὐναστήριον.
Εὐνάτωρ, ορος (ὁ), Π. = Εὐναστής.
Εὐνάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Εὐνάζω, καὶ μίζω πλαγιάζω, (μτφρ.) κατευνάζω, (πθ.) κοιμῶμαι, (μὲ δοτ.) συγκοιμῶμαι.
Εὐναίων, ωσα, ον, Π. [εὖ, ναίω]. ὁ ῥέων ἀρθόνως, πηγάζων διαυγῆ νάματα, (παρβλ. Εὐρύτης).
Εὐνάιων, Δίαλ. ἀντὶ Εὐνῶν, γεν. πλθ. τοῦ Εὐνὴ.
Εὐνείκετος καὶ **Εὐνείκητος** (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, νεῖκος]. εὔκολος νὰ κριθῇ.
Εὐνέτης, ου (ὁ), Π. σύζυγος, συγκοιμώμενος.
Εὐνέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Εὐνέτης, σύζυγος ἢ παλλακίς.
Εὐνεώλκητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως νεωλκούμενος.
Εὐνὴ (ἡ), [συγγ. τῷ Εὕδω]. κλίνη, κρεββάτι· (ἐπὶ ζ.) κοίτη, σωλεὰ· (ἐν γέν.) κατοικία. (ἐπὶ νεκρ.) ξυλοκρέββατον ἢ τάφος. (συνκδχ.) γάμος, (ἡδπλ.) συγκοιμήσεις (ἀνδρογύνου). (Ο.) ἀντὶ Σύνευνος, σύζυγος. (πλθ.) πέτρα ἥτις ἐχρησιμεύετο ὡς ἄγκυρα εἰς τὰ πλοῖα (κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς αἰῶνας).
Εὐνήεις, εσσα, εν, Π. πλαγιασμένος, (τρπ.) κατευνασμένος, ἥσυχος.
Εὐνῆθεν, Π. ἀντὶ Ἀπὸ τῆς εὐνῆς, ἀπὸ τῆς κλίνης.
Εὐνηθῆναι, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εὐνάω.
Εὔνημα (τὸ), Π. ἀντὶ Εὐνὴ, συγκοίμησις.
Εὐνήσας (ὁ, ἡ), Π. ὁ σχηματίζων ἢ κείμενος ἐπὶ τόπου σχηματίζοντος ὡραίαν νῆσον.
Εὐνηστὴρ, ῆρος (ὁ), Π. = Εὐναστὴρ, Εὐνέτης, σύνευνος.
Εὐνήστρια (ἡ), = Εὐνάστειρα.
Εὐνήτειρα (ἡ), Π. = Εὐνάστρια.
Εὐνητὴρ, ῆρος (ὁ), Π. = Εὐναστὴρ, ἢ ἀντι-
Εὐνητήριος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν εὐνὴν (εἰς τὴν κλίνην ἢ εἰς τὸν ὕπνον), Ἐνεύναιος.
Εὔνητος (ὁ, ἡ), [εὖ, νήθω]. καλογνεσμένος, καλοκλωσμένος, καλεϊφασμένος.
Εὐνήτρια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Εὐνητήρ.
Εὐνήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Εὐνάτωρ.
Εὐνῆτῳ(φιν), Π. γεν. ἢ δοτ. τοῦ Εὐνή.
†**Εὐνια** (τὰ), = Ἐνεύναια.
Εὐνίκητος (ὁ, ἡ). εὐκολονίκητος.
Εὖνις [εἷς, ἑνός], ιος (ὁ, ἡ), Π. χηρεύων, (κατ' ἔκτ.) ὀρφανὸς· (μὲ γεν.) στερημένος τινός. ▪ Εὖνιν ἔθηκεν ὀφθαλμῶν, ▪ Ἐπγρ.
Εὔνις, ιδος ἢ ίδος (ἡ), Π. = Εὐνέτις, σύζυγος (γυνή).
Ἔὔννητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔνητος.
Εὐνοέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὔνους πρός τινα, θέλω τὸ καλόν του.
Εὔνόημα (τὸ). ἔργον εὐνοίας ἢ φρονήσεως.
Εὐνοητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -κῶς. ▪ Εὐνοϊκός.
Εὐνόητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ήτως. Εὔκολος νὰ ἐννοηθῇ, εὐκατάληπτος.
Εὐνόθευτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ νοθευθῇ (νὰ βαλωθῇ).
Εὔνοια (ἡ). τὸ εὐνοεῖν, κλίσις, ἀγάπη, φιλοφροσύνη. ▪ Κατ' εὔνοιαν, ▪ Ἀξ., κατὰ χάριν, φιλοπροσώπως. ▪ Εὐνοίᾳ τῇ σῇ, ▪ Πλάτ., (Τυρκ.) διὰ τὸ χατῆρί σου.
Εὐνοϊκὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -κῶς. Ὁ δεικνύων (γινόμενος δι') εὔνοιαν.
Εὐνομέω-ῶ καὶ (συχνότ.) **Εὐνομέομαι-οῦμαι**, Μ. ηθήσομαι. Διοικοῦμαι μὲ καλοὺς νόμους. 2) πράττω κατὰ νόμους, πολιτεύομαι νομίμως.
Εὐνόμημα (τὸ). πρᾶξις νόμιμος (εὔνομος).
Εὐνομία (ἡ). οἱ καλοὶ νόμοι καὶ ἡ κατ' αὐτοὺς διοίκησις καὶ διαγωγὴ, (παρβλ. Εὐδοκία). 2) καλὸν βόσκημα (ζώων) ἢ, καλὴ βοσκὴ (διὰ ζῶα), [ἐκ τοῦ
Εὔνομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (διοικούμενος μὲ) καλοὺς νόμους· ὁ πολιτευόμενος ἢ γινόμενος κατὰ νόμους, νόμιμος, δίκαιος. 2) ὁ ἔχων (ἢ βόσκων εἰς) καλὰς νομάς. ▪ Τὰ εὐνομώτερα τῶν χωρίων, ▪ Δογγ.
Εὔνοος-ους (ὁ, ἡ), (τὸ πλθ. Εὔνοι). ὁ ἔχων κλίσιν (εὔνοιαν, εὐδιάθετος) πρός τινα, εὐλόφρων, καλοβελητὴς, (παρβλ. Εὐμενής).
Ἔὐνοστος (ὁ, ἡ), (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἄνοστος, ὑπλ.) = Νόστιμος. ‖. (οὐσ.) θεὸς τις ἐπιστατῶν τοὺς μύλους.
Εὐνουχία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ εὐνούχου.
Εὐνουχίας, ου (ὁ). ὅμοιος μὲ εὐνοῦχον, ἀνίκανος (φύσει) πρὸς συνουσίαν, θηλυδρίας, (μτφρ.) ▪ Σικυὸς —, ▪ Ἀθ., τὸ ἐναντ. τοῦ Σπερματίας.
Εὐνουχίζω, Μ. ίσω. Καμνω τινὰ εὐνοῦχον (χυδ.) μουνουχίζω. 2) (ἀμτθτ.) ἀκολουθῶ (ζῶ ὡς) εὐνοῦχος.
Εὐνούχιον (τὸ), εἶδος θριδακος, (ἄλλ.) Ἀστυτις.
Εὐνουχισμὸς (ὁ). τὸ εὐνουχίζειν, εὐνούχισμα.
Εὐνουχιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ εὐνουχίζων, ἔχων τέχνην τὸ εὐνουχίζειν.
Εὐνουχοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). = Εὐνουχίας.
Εὐναῦχος (ὁ), [εὐνὴ, ἔχω, ἡ, [πιθανώτ.] εὐνις, ὀχὴ, ὀχεία]. (κοιν.) μουνοῦχος, (Τουρκ.) χαδούμης· (συνκδχ.) ἄγγανος, (ἐν γέν.) στερημένος. ‖. (ὡς ἐπίθ.) ▪ Εὐναῦχα ὄμματα, ▪ Σοφ., (κατὰ παιγνηγορίαν ἐκ τοῦ Εὐνὴ, ἔχω) τὰ ἄγρυπνα.
Εὐνουχοειδὴς θηλυδρίας.
Εὐνόως, ἐπίῤ. Εὐνοϊκῶς, μὲ εὔνοιαν, εὐμενῶς.
Εὔντα, Δ. ἀντὶ Ἔόντα, ὄντα, αἰτ. ἑν. ἀρσ. τῆς μτχ. τοῦ Εἰμί.
Εὐνώμας, α (ὁ), Π. [εὖ, νωμάω]. εὐκίνητος, ταχυκίνητος.
Εὔνως, ἐπίῤ. (σπν.) ἀντὶ Εὐνόως.
Εὔνωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰσχυρὰν νῶτον (ὀπισθίαν ῥάχιν).
Εὔξαντος (ὁ, ἡ), [εὖ, ξαίνω]. καλὰ λαναρισμένος.
Εὔξενος καὶ **Ξων**. Εὔξεινος (ὁ, ἡ). καλὸς πρὸς τοὺς ξένους, φιλόξενος. ▪ Πόντος

—,« Γεωγρ., (κατ'άντίφρ. άντί Ἄξενος) ἡ Μαύρη Θάλασσα.
Εὐξένως καὶ Ἰων. Εὐξείνως, ἐπίρ. Μὲ φιλοξενίαν.
Ἔυξεστος καὶ Π. Ἐύξεστος (ὁ, ἡ), ξεῦ ξέω]. καλὰ πελεκημένος (ροκανισμένος, στιλβωμένος) ἢ εὐκολοπελέκητος κτλ., (ἐν γέν.) τεχνικὰ κατεσκευασμένος, καλοκαμωμένος.
Εὐξήραντος (ὁ, ἡ).ὁ εὐκόλως ξηραινόμενος (στεγνόνων ἢ μαραινόμενος).
Εὐξόανος(ὁ, ἡ), Π.(ἀδκμ.) ὁ κατασκευάζων καλὰ ξόανα (εἴδωλα).
Εὔξοος-ους καὶ Π. Ἐύξοος-ους (ὁ, ἡ),= Εὔξεστος.
Εὔξυλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πολλὰ καὶ καλὰ ξύλα (ξυλικήν) ἢ καμωμένος ἀπὸ καλὸν ξύλον.
Εὐξύμβολος, Εὐξύνετος κτλ., Ἀττ. ἀντὶ Εὐσύμβολος κτλ.
Εὔξυστος (ὁ, ἡ),=Εὔξεστος.
Εὐογκία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
Εὔογκος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ (δηλ. οὔχι ὀλίγον, ἢ μήτε πολὺ μήτε ὀλίγον, μετρίως] ὀγκώδης, (ἐπιμ.) ἐλαφρὸς, εὐμεταχείριστος. «Τὰ πετραῖα (ὀψάρια) εὔογκά ἐστι καὶ πέττεται ταχέως,» Ἀθ.
Εὐ,οδέω-ῶ καὶ (μσ.) Εὐ.οδέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω,-ομαι. Ἔχω (Ἀκολουθῶ, Εἶμαι εἰς) καλὸν δρόμον, (μτφορ.) εὐημερῶ, εὐδοκιμῶ, προοδεύω.
;Εὐοδής, έος (ὁ, ἡ),=Εὔοδος, (ἄλλ. διορθ. Εὐαδὴς ἢ Εὐαλδὴς).
Εὐοδία (ἡ). καλὸς (εὔκολος) δρόμος, εὐτυχισμένον ταξεῖδι, (μτφορ.) εὐτυχὴς ἔκβασις, ἐπιτυχία, (ὁθεν:
Εὐ.οδιάζω, Μ. άσω. Βάλλω τι εἰς καλὸν δρόμον· εὐκολύνω τὸν δρόμον διά.
Εὐοδιασμὸς (ὁ). τὸ εὐοδιάζειν,βάλσιμον εἰς καλὸν δρόμον.
Εὐοδμία (ἡ),=Εὐοσμία, Εὐωδία.
Εὔοδμος (ὁ, ἡ),=Εὔοσμος, εὐώδης.
Εὔοδος (ὁ,ἡ). ὅστις κάμνει εὔκολον(καλὸν) ταξεῖδι, (μτφορ.) ὅστις εὐδοκιμεῖ (ἐπιτυχαίνει) εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του (κροδεύει)· (τόπος) ἔχων καλὰς ὁδούς· (δρόμος) εὔκολος.
Εὐ.οδόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τινὰ εἰς καλὸν δρόμον, (μτφορ.) κάμνω νὰ λάβῃ τι καλὴν ἔκβασιν. ||. (πθ.) εὐδοκιμῶ, τελεσφορῶ,(κοιν.) ξβγαίνω εἰς καλόν. (ἐνίοτε) εὐκολύνομαι. « Τιθέτω παρ' ἑαυτῷ θησαυρίζων ὅ,τι ἂν εὐοδῶται,» Γρηγ.
Εὐόδως, ἐπίρ. Μὲ καλὸν δρόμον, εὐκόλως, εὐτυχῶς.
Εὐοῖ, ἐπιφών. Βακχικὸν (χαρᾶς ἐκφραστικόν), (κυρ.)=Εὖ εἶ, καλὸ'σ τόν! (παρβλ. Εὐάν, καὶ Λίβοῖ).
Εὐοίκητος (ὁ, ἡ). καλοκατοικημένος.
Εὐοικονόμητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-ήτως. Εὐκολοοικονόμητος· εὐκολογύμνωτος.
Εὔοικος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀνήκων ἢ κατοικῶν εἰς) καλὸν οἶκον· καλὸς(ἁρμόδιος) πρὸς κατοικίαν. 2) καλὸς οἰκονόμος (οἰκοκύρης). « Τὰ ἴδια εὐοικότατος τε ἅμα καὶ εὐδαπανώτατος ἐγένετο,» Δ. Κάσσ.
Εὐ.οινέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἢ Παράγω πολὺν καὶ καλὸν οἶναν, εἶμαι εὔοινος.
Εὐοινία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ (τόπος) τις εὔοινος, ἀφθονία οἴνου.
Εὐοίνιστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γινόμενος μὲ καλὸν οἶνον. «Λοιβαὶ εὐοίνιστοι,» Ὀρφ.
Εὔοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παράγων πολὺν καὶ καλὸν οἶνον, ἁρμόδιος πρὸς ἀμπελοφυτείαν. « Δεσβίων τῶν εὐοινοτάτων,» Μάξ.
Εὐοιώνιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκλεγόμενος ἀντὶ καλοῦ οἰωνοῦ ἢ γενόμενος ὑπὸ καλοὺς οἰωνούς, αἴσιος.
Εὔολβος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ εὐβαίμων ἢ πλούσιος (ὄλβιος).
Εὐόλισθος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως γλιστρῶν ἢ, πολλὰ γλιστερὸς· ἐπισφαλής.
Εὐόλκιμος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἕλκω]. ὅστις τραβιέται εὔκολα καθὼς τὸ ζυμάρι (ἡ μαστίχα κτλ.), (κοιν.) πολλὰ χορδιαστός.
Εὔολπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς ἐλπίδας (ληκύθους ἢ λαγήνους).
Εὐομβρία (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ-
Εὔομβρος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου γίνονται πολλαὶ καὶ ἔγκαιροι βροχαὶ (ὄμβροι).
Εὐόμελος (ὁ, ἡ). καλὸς, διὰ συναναστροφὴν (ὁμιλίαν), χαρίεις, εὐάρμοστος.
Εὐόμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ ὄμματα (καλὴν ὄρασιν).
Εὐομολόγητος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ἀπ. εὐκόλως ὁμολογεῖ (μένει σύμφωνος, συγκατατίθεται) τις, σαφὴς, σχεδὸν ἀναντίῤῥητος.
Εὐομφαλον (τὸ),[εὖ,ὀμφή]. εὔσαμον (ὠνόμαζον οἱ Ἀρκάδ.) τὸ ὄρθον.
Εὐονειρος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων ἢ προξενῶν καλὰ ὄνειρα.
Εὐόνυξ, υχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γερεοὺς (ἰσχυροὺς) ὄνυχας.
Εὐ.οπλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι καλὰ (μὲ καλὰ ὅπλα) ἁρματωμένος.
Εὐοπλία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
Εὔοπλος (ὁ, ἡ). καλὰ (μὲ καλὰ ὅπλα) ἁρματωμένος. 2) εὐτυχὴς εἰς τὰ ὅπλα (εἰς τὸν πόλεμον). 3) (ἐπὶ ἵππου) ὁ ἔχων καλὰς (γερὰς) ὁπλάς.
Εὔοπτος (ὁ, ἡ), [εὖ, ὁράω, ὄψομαι] τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναται τις νὰ ἴδῃ, φαινόμενος ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. 2)=Εὐειδὴς, εὔμορφος.
Εὐόρατος (ὁ, ἡ),=Εὔοπτος.
Εὐοργησία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
Εὐόργητος (ὁ,ἡ). μέτριος εἰς τὴν ὀργὴν (εἰς τὸν θυμὸν) του, πρᾶος, ἀνεξίκακος. 2) ἐξύθυμος (;), (ἄλλ. γρφ. εἰς ταύτην τὴν σημασ. Εὐόργιστος).
Εὐοργήτως, ἐπίρ. Πράως, μετριοπαθῶς, (Γαλλ.) de sang froid.
Εὐοργία (ἡ),=Εὐοργησία, [ἐκ τοῦ-
Εὔοργος (ὁ,ἡ),=Εὐόργητος.
Εὐόρεκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ προξενῶν καλὴν ὄρεξιν, ὀρεκτικὸς.
Εὐόριστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ ὁρισθῇ (νὰ προσδιορισθῇ ἢ νὰ περιορισθῇ), μικρὸς, μὲ ὀλίγην περιοχὴν (περιφέρειαν) ἢ συνέχειαν (ἔκτασιν).
Εὐ.ορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω τὸν ὅρκον μου, εἶμαι εὔορκος.
Εὐορκησία καὶ
Εὐορκία (ἡ). ἡ ἀρετὴ τοῦ εὐόρκου.
Εὔορκος (ὁ,ἡ) ὁ φυλάττων τὸν ὅρκον τα, θεοσεβὴς, εἰλικρινὴς, τίμιος, ἐνάρετος, εὐσυνείδητος. «Εὔορκον τὴν ψῆφον ἐνέγκατε,» Αἰσχ., δότε τὴν ψῆφόν σας κατὰ συνείδησιν (σύμφωνα μὲ τὸν περὶ τούτου ὅρκον σας).
;Εὐόρκωμα (τὸ), Π. (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐόρκημα), πᾶν ὅ,τι ἐπράχθη ἢ ἐλέχθη εὐόρκως.
Εὐόρκως, ἐπίρ. Εὐσυνειδήτως, (συγχ. τῷ Ἐνόρκως). «Ταῦ' εὐόρκως ἔχει,» Αἰσχλ., εὔορκά εἰσιν.
;Εὐόρκωτος (ὁ, ἡ), (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐόρκητος),=Εὔορκος.
Εὐόρμητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναται τις νὰ βάλλῃ εἰς κίνησιν (νὰ παρορμήσῃ), εὐκατάφορος πρὸς. 2) (τόπος) ἀπὸ τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναται τις νὰ ὁρμήσῃ.
Εὔορμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν ὅρμον, εὐλίμενος. 2)=Εὐόρμητος (2).
Εὐορνιθία (ἡ). ἐμφάνισις καλῶν ὀρνίθων (δηλ.) αἰσίων οἰωνῶν, [ἐκ τοῦ
Εὐορνιθίας (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράκτων τ. ὑπὸ καλοὺς οἰωνοὺς(ὄρνιθας),αἴσιος. 2) Π. (τόπος) ὅπου εἶνε πολλαὶ καὶ καλαὶ ὄρνιθες, κλούσιος ἀπὸ ὄρνιθας.
Εὐόροφος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων καλὴν (λαμπρὰν) ὀροφὴν (μεγαλοπρεπῆ θόλον).
Εὐόρπηξ. ηκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλοὺς (εὐθαλεῖς) ὄρπηκας (κλωνάρια).
Εὐοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐωδιάζω.
Εὐοσμία (ἡ). καλὴ ὀσμὴ (μυρωδιὰ),εὐωδία, [ἐκ τοῦ
Εὔοσμος (ὁ, ἡ). εὐώδης, μυρωδάτος. 2) τοῦ ὁποίου εὐκόλως δύναται τις νὰ λάβῃ ὀσμήν. «Ἴχνος—,» Πλδ.
;Εὐοσμώδης,έος(ὁ,ἡ),=Εὐώδης,(ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὔοσμος.
Εὐοσφραντικός, ἡ, όν καὶ
Εὐόσφρητος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν(ἐξαίσιαν) ὄσφρησιν, (γραμ. ἐξήγ. τοῦ Εὔριν).
Εὐόφθαλμος(ὁ,ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-φθάλμως. Ὁ ἔχων μεγάλους καὶ ὡραίους ἢ καλῶς βλέποντας ὀφθαλμούς. 2)τερπνὸς(εὐάρεστος)εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, προξενῶν εὐχαρίστησιν εἰς τὸν βλέποντα. (καταχρ.) «Εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι,» Ἀρστ., εὐάρεστον εἰς τὴν ἀκοήν, (παρβλ. ἡ Εὐωπός).
Εὔοφρυς,υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ(εὔμορφα) ὀφρύδια.
;Εὐ.οχέω-ῶ,Μ. ήσω. Διευθύνω ἢ Περιποιοῦμαι καλὰ τὸ ὄχημά μα,(συγχ. τῷ Εὐωχέω).
Εὐοχθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ζῶ ἐν ἀφθονίᾳ, [ἐκ τοῦ
Εὔοχθος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ὀχή). ἄρθνος (κυρ. ἐπὶ τροφῆς), πλουσιοπάροχος. «Τράπεζα—,» Βακχυλ.
Εὔοχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κρατῶν) τι ἢ κρατούμενος ἀπὸ ἢ ὀχούμενος ἐπί τινος καλῶς(ἀσφαλῶς, καθὼς πρέπει). «Σχῆμα εὔοχον,» Ξεν., τὸ τοῦ ἐπιτηδείου ἐφεδρεύοντος.
Εὐοψέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πολλὰ καὶ καλὰ ὀψάρια, εἶμαι εὐόψος.
Εὐοψία (ἡ). ἀφθονία ἐκλεκτῶν ὀψαρίων, [ἐκ τοῦ
Εὔοψος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ καὶ καλὰ ὄψα (προσφάγια, κυρ. δε ὀψάρια ἢ ἄλλα θαλασσινά).

Εὐπαγέως, Ιων. Π. ἀντὶ Εὐπαγῶς, ἐπίβ. τοῦ-

Εὐπαγής [εὖ, πήγνυμι], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πήζων (πηγνύμενος) εὐκόλως ἢ καθὼς πρέπει. « Τυρός —, « Λόγγ. « Δίμιτα εὐπαγέστατα, « Ἀρετ. 2) (συνήθ.) καλὰ συνηρμοσμένος, καλοκτισμένος· ζεστός. « Βάκτρον εὐπαγὲς, « Θκρ. « Ναῦς —, « Αἰξ., ἢ καλῶς ναυπηγημένη. « Σῶμα εὐπαγὲς, « Ξεν. τὸ καλοκαμωμένον ἢ ὑγιερὸν (καὶ καθὼς λέγομεν κοινῶς) τοῦ ὁπ. τὸ σκαρὶ εἶνε καλόν, (συγχ. τῷ Εὐπαγχής).

Εὐπαγῶς, ἴδε Εὐπαγέως.

Εὐπάθεια (ἡ), ἀκόλαυσις τῶν ἀγαθῶν καὶ ἀναπαύσεων τοῦ βίου, καλοπέρασις, εὐζωΐα· ἡδυπάθεια, τρυφή. « Ἡ φύσις εὐπάθειαν μὲν, εἴτις εὐπάθειαν καλεῖ τὴν ἡδυπάθειαν, οὐκ ἀπαιτεῖ, μεταβολὴν δὲ ἀπαιτεῖ, « Πλάτ. « Ἐν εὐπαθείαις ἦσαν, « Ἡρ., εὐωχοῦντο, εὐθυμοῦσαν κτλ. 2) ἄκρα (μεγάλη) εὐαισθησία, (Ἀλέξ. Ἀφρδ.), ἐκ τοῦ

Εὐπαθέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἀπολαμβάνω τὰς τρυφὰς καὶ ἀναπαύσεις τοῦ βίου, εὐωχοῦμαι, εὐθυμῶ, καλοπερνῶ. « Ὅπως γένοιτο νῦξ, πίνειν τε καὶ εὐπαθέειν, « Ὅμ. 2) εἰμαι-

Εὐπαθὴς [εὖ, πάσχω], ἐος (ὁ, ἡ). εἷς τὸν ὁπ. κάθε τι κάμνει ἐντύπωσιν, εὐαίσθητος. « Εὐπ. πρὸς ἁρμονίαν, « Πλ. « Εὐπαθέστεραν τὸν οἶνον ἔξουσι, « Γεωπον. 2) ἡδὺς, ἄνετος, εὐάρεστος. « Βίος —, « Σδ.

Εὐπάθητος (ὁ, ἡ), = Εὐπαθὴς.

Εὐπαθίη (ἡ), Ιων. ἀντὶ Εὐπάθεια.

Εὐπαθῶς, ἐπίρ. Ἐν εὐπαθείᾳ, ἡδέως.

Εὐπαιδευσία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Εὐπαίδευτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δεύτως. Καλὰ πεπαιδευμένος, καλοαναθρεμμένος, πρακτικός. « Μάγειρος —, « Ἀθ.

Εὐπαιδεύτως, ἐπίρ. Ἐμμελῶς, κοσμίως, ἐλευθερίως, κτλ.

Εὐπαιδία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὰ παιδιὰ (νὰ ἦνε-

Εὔπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ παιδιὰ, εὐτυχὴς ὡς πρὸς τὰ τέκνα του. 2) Π. καλὸς υἱὸς, καλὴ θυγάτηρ.

Εὔπακτος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Εὔπηκτος.

Εὐπάλαιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ καταπαλαίσῃ (νὰ καταπονέσῃ).

Εὐπάλαιστρος (ὁ, ἡ). καλὰ γυμνασμένος εἰς τὴν παλαίστραν, (ἐν γέν.) ἐπιτήδειος.

Εὐπάλαμος (ζωνος), ου (ὁ, ἡ), Π. ὑγιερὸς ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὰ χέρια, (τρπ.) = Εὐμήχανος. « Σορία —, « Ἐπγρ. 2) καμωμένος ἀπὸ τεχνικὸν (ἐπιτήδειον) χέρι. « Ὕμνος —, « Ἀρχῆρ.

Εὐπαλέως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Εὐπαλῶς.

Εὐπαλὴς [εὖ, πάλη ἢ πάλλω], ἐος (ὁ, ἡ), = Εὐπάλαιστος, (συνεχῶς καὶ τρπ.) εὐκατόρθωτος, εὔκολος.

Εὐπαλῶς, ἐπίρ. Εὐκόλως.

Εὐπαράγωγος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ παραγάγῃ, νὰ μεταστρέψῃ, νὰ ἐκβάλῃ ἀπὸ τὴν θέσιν του [καὶ μτφρ.]. (νὰ παρασύρῃ, νὰ ξελογιάσῃ, νὰ ἀπατήσῃ). « Ὀστεῶν —, « Ἱππκρ. « Γνώμη —, « Ἀρετ.

Εὐπαράδεκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως παραδέχεται τις, πιθανός. 2) (ἐνεργ.) ὃς τις εὐκόλως παραδέχεται τι. « Ἡ εὐφυΐα εὐπαράδεκτος σπερμάτων ἀρετῆς ἐστι, « Φίλ.

Εὐπαράδοχος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.

Εὐπαραίτητος (ὁ, ἡ), = Εὐδυσώπητος.

Εὐπαράκλητος (ὁ, ἡ). [εὖ, παρακαλέω]. τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ παρηγορήσῃ ἢ νὰ καταπείσῃ.

Εὐπαρακολούθητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -θήτως. Τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἀκολουθήσῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰ ἴχνη (καὶ τρπ.) νὰ φυλάξῃ τὴν συνέχειαν, (ἐπιμ.) νὰ τὸν ἐννοήσῃ, εὐκατάληπτος.

Εὐπαρακόσμιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον ἢ πρὸς τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ μετακοσμήσῃ ἢ νὰ μετακοσμηθῇ πλαγίως καὶ μὲ τρόπον. « Πλοῦς —, « Πλθ., ὁ διὰ τῆς ἀντροχιαλιᾶς, (ἐπιμ.) εὔκολος. « Πόλις —, « Ἀρχιτ., εἰς τὴν ὁποίαν εὐκόλως εἰσάγονται (κυρ. κρυφὰ ἢ μὲ πλοιάρια) τρόφιμα ἢ πραγματεῖαι, (καὶ τρπ.) « Τῷ λογισμῷ πρὸς τὸ συμφέρον εὐπαρακόσμιστος, « Πλ., εὐκατάπειστος.

Εὐπαράκρουστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ παρακρούσῃ (νὰ ἀποφύγῃ μὲ τρόπον).

Εὐπαράλλακτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως παραλλάσσων (ἀλλοιούμενος), εὐμετάβλητος.

Εὐπαραλόγιστος (ὁ, ἡ). εὐκατάστητος (κυρ. εἰς λογαριασμὸν καὶ ερμ. διὰ ψευδῶν συλλογισμῶν καὶ σοφισμάτων).

Εὐπαραμύθητος (ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρ.-θήτως). Ὁ εὐκόλως παραμυθούμενος (παρηγορούμενος, καταπειθόμενος, ἐξιλεούμενος).

Εὐπάρδος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Εὐπάρθος, = Εὐπάρειος.

Εὐπαρέκπειστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ πείσῃ ἢ νὰ μεταπείσῃ παρὰ τὸ δίκαιον (νὰ παρασύρῃ), εὐπάστητος.

Εὐπαρέμπλοος, ου (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως καὶ ἀκινδύνως δύναταί τις νὰ παραπλεύσῃ.

Εὐπαρέρπιστος (ὁ, ἡ), = Εὐμετάπειστος ἢ Εὐπαρέκπειστος.

Εὐπαρατύπωτος (ὁ, ἡ). (νόμισμα) τὸ ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ παρατυπώσῃ (νὰ παραχαράξῃ).

Εὐπαρέφορος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως παραφερόμενος (παρασυρόμενος, ἐβγαίνων ἀπὸ τὰ ὅριά του).

Εὐπάρεδρος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -έδρως. Πιστὸς, σταθερὸς, ἐπίμονος.

Εὐπάρειος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς παρειὰς (εὔχροφα μάγουλα).

Εὐπαρεισβύτος (ὁ, ἡ). ὅπου εὐκόλως δύναταί τις νὰ παρεισδύσῃ (νὰ εἰσχωρήσῃ μὲ τρόπον).

Εὐπαρηγόρητος καὶ

Εὐπαρήγορος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -γορήτως, -γόρως. Εὐπαραμύθητος.

Εὐπάρθενος, = Εὐπάρειος.

Εὐπάρθενος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου εἶνε πολλαὶ καὶ καλαὶ παρθένοι. « Νάξος —, « Ἐπγρ. 2) καλὴ (ὡραία, εὐγενὴς, πλουσία, κτλ.) παρθένος. « Ἄρτεμις —, « Ἐπγρ., (παρδλ. Εὔπαις).

Εὐπαρόδευτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις ἢνα παροδεύσῃ (ἢνα παρέλθῃ). « Τὸ κάλλος αὐτῶν οὐκ εὐπαρόδευτον, « Σδ.

Εὐπάροδος (ὁ, ἡ). (τόπος) τὸν ὁπ. ἢ διὰ τοῦ ὁπ. ἡ πάροδος (ἡ ὁίασος) εἶν' εὔκολος, εὐδιάβατος.

Εὐπάρτιστος (ὁ, ἡ), = Εὐκαρακόμιστος, Εὐπαράγωγος.

Εὐπαρύξυντος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ παροξύνῃ, εὐερέθιστος.

Εὐπαρόρμητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ παρορμήσῃ (νὰ παρακινήσῃ), εὐερέθιστος.

Εὐπάροχος (ὁ, ἡ). ὁ παρέχων (δίδων) εὐκόλως. « Ἵππος —, « Ἱππιατρ., ὁ προσηνής

Εὐπαρρήσιαστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -άστως. Ὁ εὐκόλως παρρησιαζόμενος (ὁμιλῶν θαρετὰ τὴν ἀλήθειαν).

Εὐπάρυφος (ὁ, ἡ). (κυρ. χιτὼν) ἔχων καλὴν παρυφὴν (οὖγιαν, κενάριν), (συνεχ.) ὁ στολισμένος μὲ τοιοῦτον χιτῶνα (δηλ. μὲ πολυτέλειαν), λαμπροφορεμένος, (μετνμ.) ἀνθρώπος, μεγαλοπρεπής. « Λόγος —, « Ἀθ.

Εὐπάταγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μέγαν κρότον (πάταγον).

Εὐπατέρεια (ἡ), Π. θυγάτηρ μεγάλου (ἐνδόξου) πατρὸς, εὐγενὴς πατρόθεν. « Ναίεις εὐπατέρειαν αὐλὰν, « Εὐρ., κατοικεῖς τὸ παλάτιον τοῦ κραταιοῦ πατρός σου.

Εὐπάτητος (ὁ, ἡ). εὐκολοπάτητος ἢ, καλὰ (πολλὰ) πατημένος.

Εὐπατόριον (τὸ), [εὐπάτωρ, ἐπώνυμ. τοῦ Μιθριδ.], εἶδ. φυτοῦ, τὸ ὥλλ. Βαυβώνου, (Γαλλ.) algremoine.

Εὐπατρίδης, ου (ὁ). εὐγενὴς τῆς πατρίδος του, ἐκ γενετῆς (ἐκ προγόνων) εὐγενὴς πατρίκιος.

Εὐπάτρις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. = Εὐπατρίδης καὶ

Εὐπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ). υἱὸς ἢ θυγάτηρ εὐγενοῦς (ἐνδόξου) πατρὸς, εὐγενὴς πατρόθεν.

Εὐπαχὴς, έος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ (δηλ. ὄχι ὀλίγον ἢ, μήτε πολὺ μήτε ὀλίγον ἀλλ' ὅσον πρέπει) παχὺς, (συγχ., τῷ Εὐπαγής).

Εὐπεδιὰς, άδος (ἡ), ἀντὶ Εὐπέδιος, ἔχουσα καλὰς πεδιάδας, πεδινή.

Εὐπέδιλος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν εὔμορφα πέδιλα.

Εὐπέδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰς (εὐφόρους ἢ εὐρυχώρους) πεδιάδας, (ἄλλ. διορθ. Εὐρυπέδιος).

Εὔπεζος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, πέζα]. ὁ ἔχων εὔμορφα ποδάρια.

Εὐπείθεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἀρετὴ) τοῦ εὐπειθοῦς.

Εὐπειθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Εὐπειθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πειθόμενος (ὑπακούων) πρεπόντως. 2) Π. ὁ καταπειθὼν εὐκόλως, πιθανός, καταπειστικός. « Σήματα εὐπειθῆ, « Αἰσχλ.

Εὐπειθίη (ἡ), Ιων. ἀντὶ Εὐπείθεια.

Εὐπειθῶς, ἐπίρ. Μὲ εὐπείθειαν.

Εὔπειστος (ὁ, ἡ), (ᾠ ἐπίρ.) -πείστως Ὁ πειθόμενος εὐκόλως, εὐκατάπειστος, (ἐπιμ.) = Εὔπιστος.

Εὔπεκτος (ὁ, ἡ), [εὖ, πείκω]. καλοκουρεμένος ἢ καλοκτενισμένος, (ἐπιμ.) = Εὔκομος.

Εὐπελαγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κείμενος εὐθέτως ὡς πρὸς τὸ πέλαγος.

Εὐπελέκητος (ὁ, ἡ). εὐκόλως πελέκητος.
†Εὐπελής, ές, (ὁ, ἡ). Π. = Εὐηπελής, ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐπαλής, εὔκολος.
Εὐπέμπαλος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, πέμπω]. ἡμερτός, εὔκολος. « Οὐκ εὐπέμπελος, « Αἰσχλ. (ὅηλ.) δυσπέμφελος.
Εὐπένθερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὐγενῆ (ἔνδοξον) πενθερόν.
Εὐπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα καλὸν (μεγαλοπρεπῆ) πέπλον.
Εὐπεπτεω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Εὔπεπτος (ὁ, ἡ), [εὖ, πέπτω]. εὐκολοχώνευτος ἢ, εὐκολοχώνευστος. « Τὸ ὑέτιον ὕδωρ εὔπεπτον, καὶ διὰ τοῦτο καὶ εὔπεπτον, « Στβ. 2) (ἐνεργ.) ὁ χωνεύων εὐκόλως. « Ὀρεκτικωτέρους ἀπεργάζεται πρὸς τροφὰς καὶ εὐπεπτοτέρους. « Ἀθ.
Εὐπέραντος (ὁ, ἡ). ὁ καλῶς περατούμενος (καταλήγων), «ὐκατάστροφος.
Εὐπέρατος (ὁ, ἡ). εὐκολοπέρατος. « Ποταμὸς—, « Εὐρ.
Εὐπερᾶτωτος (ὁ, ἡ) = Εὐπέραντος.
Εὐπεριάγωγος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ περιάγῃ (νὰ περιστρέψῃ).
Εὐπεριαίρετος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἀφαιρέσῃ ὁλοτρόγυρα ἀπό. « Φλοιὸς—, « Θεόφρ.
Εὐπερίβλεπτος (ὁ, ἡ), ἀδκμ. παράρρ. τοῦ Εὐπερίοπτος.
Εὐπερίβολος (ὁ, ἡ), γραμμ. ἐξήγ. τοῦ Εὐρυχώρος.
Εὐπερίγραπτος καὶ Εὐπερίγραφος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπιρ. -γράπτως, -γράφως. Ὁ περιορ.ζόμενος εἰς μικρὸν (ἐνίοτε καὶ ὡραῖον) σχῆμα, μικροκάμωτος. σύντομος.
Εὐπεριδράκτος (ὁ, ἡ), [εὖ, περιδράττομαι], = Εὐπερίληπτος, Εὐπερίγραπτος.
Εὐπεριδραστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὔθραυστον περικάλυμμα ἢ περιφέρειαν, εὔκολος νὰ συντρ.φθῇ ὁλοτρόγυρα.
Εὐπερικάλυπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ περικαλύψῃ (νὰ σκεπάσῃ ὁλοτρόγυρα).
Εὐπερίοπτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ περιόκτῃ (νὰ ἀφαιρῇ) τὰ περιττά. « Εὐπ. πρὸς τὰς ἐντεύξεις, « Πλδ., χωρὶς πολλοὺς τσερεμόνιας εἰς τὴν συναναστροφήν, (Γαλλ.) sans façons
Εὐπερίπτητος (ὁ, ἡ). τὸ ἐναντ. τοῦ δυσπερίπτητος.
Εὐπερίληπτος (ὁ, ἡ) τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ περιλάβῃ (νὰ χωρέσῃ), σύντομος.
Εὐπερινόητος (ὁ, ἡ). ὁ καλῶς ἐπινοηθείς ἢ ἐκφρασθείς. « Στίχος—, « Ἐπιγρ. (Γαλλ.) bien tourné.
Εὐπερίοπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως περιορώμενος (παραβλεπόμενος, περιφρονούμενος).
Εὐπεριόριστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ περιορισθῇ (νὰ χωρισθῇ μὲ ὅρια), Εὐπερίγραπτος.
Εὐπερισσίαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν (ἀρκετὴν) περιουσίαν, εὐκατάστατος.
Εὐπερίπατος (ὁ, ἡ). εὔκολος πρὸς περίπατον.
Εὐπερίσπαστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ σπασθῇ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὁλοτρόγυρα.
Εὐπερίστελτος (ὁ, ἡ). ἐλαφρὰ περιεστολισμένος (ἐνδυμένος), εὔζωνος.
Εὐπερίστατος (ὁ, ἡ), [εὖ, περίστημι]. ὁ περικυκλούων ἢ περικυκλούμενος εὐκόλως. « Ἡ ἁμαρτία—, « Γρφ., διότι περικίπτει εἰς αὐτὴν ὁ ἄνθρωπος εἰς κάθε περίστασιν.
Εὐπερίστροπτος καὶ
Εὐπερίστροφος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως περιστρεφόμενος.
Εὐπερίτρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως περιτρεπόμενος (ἀναποδογυρ.ζόμενος).
Εὐπεριφρόνητος (ὁ, ἡ), = Εὐκαταφρόνητος.
Εὐπερίφωρος (ὁ, ἡ), = Εὐφώρατος.
Εὐπερίχυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως χυνόμενος πέριξ τινός.
Εὐπερίψυκτος (ὁ, ἡ), [εὖ, περιψύχω], ὁ εὐκόλως κρυόνων ἢ κρυολογῶν.
Εὐπετάλει (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Εὐπέταλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὐθαλῆ, ἢ εὐμεγέθη φύλλα (πέταλα). ‖. (οὐσ.) Εὐπέταλον, « εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Δαφνοειδές.
Εὐπέτασος (ὁ, ἡ), [εὖ, πετάννυμι], τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἁπλώσῃ (νὰ ἐκτείνῃ).
Εὐπέτεια (ἡ), εὐκολία· ἀφθονία, [ἐκ τοῦ
Εὐπετής, ές (ὁ, ἡ). (κατὰ λέξ.) ὁ πίπτων (καὶ μεταφρ. καταβαίνων, τελειόνων καλὰ (παρβλ. Εὐκατάστροφος) (συνήθ.) εὔκολος· πράγειρος.
Εὔπετρος (ὁ, ἡ). κατοικούμενος ἀπὸ καλὴν πέτραν.
Εὐπετῶς, ἐπίρ. Εὐκόλως, ἐν ἀνέσει.
Εὐπεψία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τι εὔπεπτον, καλὴ (εὔκολος) χώνευσις.
Εὐπηγής, ές (ὁ, ἡ), Ἰων. καὶ
Εὔπηκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐπαγής.
Εὐπήληξ, ηκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν καλὴν περικεφαλαίαν (πήληκα) ἢ ἁρμόζων εἰς τοιαύτην. « Λόφος—, « Ἐπιγρ. « Ταὼς—, « Βαρβ. « Οἶκος—, « Π. Σχλ., (μτγν.) ὁ Εὐωρεφὰς.
;Εὐπήμαντος (ὁ, ἡ), [εὖ, πημαίνω] τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ βλάψῃ.
Εὐπηνὲς (ὁ, ἡ), Π. [εὖ πήνη], καλὰ (εὐμορφα) ὑφασμένος.
†Εὐπηξία (ἡ), (νλγ.), τὸ νὰ ἦνέ τι εὔπηκτον (εὐπαγές), στερεότης.
Εὔπηχυς, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλοὺς πήχεις (εὔμορφα μπράτσα). « Ἀθήνη—, « Στβ. (καὶ καταχρ.) « Νεῖλος—, « Π. Σχλ.
Εὐπίδαξ ακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς πηγὰς (πίδακας) (καὶ μτγν.) πολὺ καὶ νόστιμον ζωμί. « Βότρυς—, « Ἐπιγρ.
Εὐπιθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εὐπειθέω, [ἐκ τοῦ
Εὐπιθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐπειθής.
Εὐπίλητος (ὁ, ἡ), [εὖ, πιλέω]. καλὰ πατημένος, βύσσ.πτος.
Εὐπλοΐα (ἡ), ἡ φυσικὴ καλλονὴ ἀρχαίου ἀριστουργήματος (κυρ. δὲ συγγράμματος ἢ ποιήματος), τὸ ἀρέλες καὶ ἁρμονικὸν ἐνταυτῷ τῆς φράσεως κτλ., [ἐκ τοῦ
Εὐπινὴς [εὖ, πῖνος], ές (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ ἀθλητῶν) λαμπρός, ἀκμαῖος· (καὶ κατὰ τὸν Ἀρχτ.) « Λιπαρὸς καὶ εὐπινὴς ἐκ τῆς παλαίστρας, « 2) (ἐπὶ μετάλλ.) ἀκεκαθαρμένος μὲ τὸν ἐκ τοῦ χωνευτηρίου χυνὸν (πῖνον). (Ὅθ. μεταφρ. ἐπὶ ὕφους λέγου) ἔχων ἐπιλάμψασαν τὴν ἀρχαϊκὴν ἐκείνην ἀφέλειαν καὶ χάριν.
Εὐπινῶς, ἐπίρ. μετ' εὐπινείας, κομψῶς·
Εὐπιστία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις·
Εὔπιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πίστως. Ὁ πιστεύων ἢ ἐμπιστευόμενος εὐκόλως, εὐκολόπιστος. « Εὔπιστοι οἱ νέοι, διὰ τὸ μήπω πολλὰ ἐξηπατῆσθαι, « Ἀρχτ.
ἡ ἄξιος πίστεως ἢ ἐμπιστοσύνης. (ἐπὶ πραγμ.) ἀξιόπιστος. « Περὶ γὰρ σοῦ νῦν εὔπιστα λέγει, « Σοφ. 3) = Εὐπειστος, εὐπειθής. « Εὔπιστον ἀτυχῶν ἐστιν ἄνθρωπος φύσει . . Τὸν πλησίον γὰρ οἴεται μᾶλλον φρονεῖν ὁ ταῖς λογισμοῖς τοῖς ἰδίοις πταίων φέρ, « Στβ.
Εὐπίων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀρκετὰ (ὄχι ὀλίγον, ἢ ὅσον πρέπει) παχύς.
Εὔπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, πλάζομαι], εὐπάτητος.
Εὐπλανὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. (κύων) ὅστις πλανᾶται (περιέρχεται) ἰχνηλατῶν ἐπιτηδείως.
Εὐπλαστία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ·
Εὔπλαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πλάστως. Εὔκολος νὰ πλασθῇ ἢ. Ἐπιτήδεια πλασμένος (συνθεμένος). « Κηροῦ εὐπλαστότερον, « Πλάτ. « Ποῦς—, « Ἀρχτ., ὁ καλοπαιωμένος. « Λόγος ἀπίθανος καὶ οὐκ εὔπλ., Εὐστ.
Εὐπλατὴς, ές (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ πλατύς.
Εὔπλειος, η, ον, Π. καλὰ γεμάτος, ἔμπλεως.
Εὐπλεκὴς, ές, Π. καὶ
Εὔπλεκτος (ὁ, ἡ). καλοπλεγμένος. « Σειρὰ (« Δίφρος, « Δίκτυον, « Κόρινος)—, « Π.
Εὔπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (γιερὰ) πλευρά.
;Εὐπληθὴς, ές (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ πολυάριθμος (πολυάνθρωπος). 2) ἀρκετὰ γεμάτος (μεστωμένος), γεματούτσικος.
Εὔπληκτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως πληττόμενος, εὐκολοκτύπητος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔκπληκτος.
Εὐπλήρωτος (ὁ, ἡ) καλὰ γεμάτος, ἢ. εὐκολογέμιστος.
Εὐπλοέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέω εὐτυχῶς, κάμνω καλὸν ταξεῖδι.
Εὐπλοια καὶ Π. Εὐπλοΐα (ἡ). καλὸν (εὐτυχισμένον) ταξεῖδι (διὰ θαλάσσης), καλὸς καιρὸς διὰ ταξειδεύμα. ‖. (ὡς ἐπίθ. τῆς Ἀφρ.) ἡ χορηγοῦσα εὐπλοιαν.
Εὐπλοΐη καὶ Εὐπλοίη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Εὐπλοια.
Εὐπλόϊμος (ὁ, ἡ), = Εὔπλους (2).
Εὐπλοκαμὶς, ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ·
Εὐπλόκαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλοὺς πλοκάμους (εὐμορφοπλεξίδας).
Εὔπλοκος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -όκως, = Εὔπλεκτος.
Εὔπλους-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων (ἁρμενίζων, ταξειδεύων) καλῶς (εὐτυχῶς, μὲ καλὸν καιρόν). 2) (πθ.) ὅπου εὐκόλως δύναταί τις νὰ πλεύσῃ, εὐκολοταξείδευτος.
Εὐπλυνὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. καλὰ (καστρικὰ) πλυμένος.
Εὔπλωτος (ὁ, ἡ), Π. = Εὔπλους
Εὔπλως, ἐπίρ. Μετ' εὐπλοΐας.
Εὐπνευσία (ἡ). εὐκολία εἰς τὴν ἀναπνοήν, εὔκολον ἀνάσασμα, [ἐκ τοῦ
Εὔπνευστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀναπνέων ἢ ἀναπνεόμενος. 2) = Εὔπνους (ί).
Εὔπνοια (ἡ). = Εὐπνευστία. 2) καλὴ ἀναθυμίασις· εὐωδία. « Φυσικὴ χρωτὸς εὐπνοΐη, « Ἐπιγρ. 3) φύσημα καλῶς ἀνέμου (συνεχές) μέρος ἀερίων (ἀνεκτο-

καρδον). • Εὐήλιστώτοιαι, ο Διόδ., [ἐκ τοῦ
Εὔπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀναπνέων, ἔχων δυνατοὺς πνεύμονας ἢ ἀνοικτοὺς μυκτῆρας. • Ἵππος—, • Πλάτ., • Μυκτῆρες εἰ ἀναπεπταμένοι τῶν συμπεπτωκότων εὐπνοώτεροι, • Ξεν. 2) ὁ καλῶς φυσῶν ἢ φυσώμενος. • Ἀπεπειράθη τῶν καλάμων εἰ εὔπνοοι, • Λογγ. 3) Ὁ εὐκολύνων τὴν ἀναπνοήν, • Λουτρόν—, ο Ἱππερ. 4) ὁ εὐχαρέστως ἀναπνεόμενος, ὁρισερὸς ἢ εὐώδης. • Ἀήρ—, • Πλ. (ξ συγκρ.) • Τὸ τῆς φύσεως εὐπνούστερον, • Ἱππ. 5) (συνεκχ.) ὅπου ἀναπνέει τις ἐλευθέρως ἢ εὐαρέστως. • Οἶκος (• Λειμὼν • Περίπατος)—, ο Αξ., Ἀρετ. φέριμος, ἀνοικτόκαρδος. (καὶ ἀφηγημ.) • Περίπατοι, ἔνθα ἂν εὔπνουν, • Ἀρετ.
Εὐποδία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις εὔπους (νὰ ἔχῃ ὑγιερὰ ἢ ὀγλίγωρα πόδια).
Εὐποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω καλόν, εὐεργετῶ.
Εὐποίησις εως (ἡ), = Εὐποιΐα.
Εὐποιήτη (ἡ). Π. θηλ. τοῦ Εὐποίητος.
Εὐποιητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ἐπιρρέπὴς πρὸς τὸ εὐποιεῖν, εὐεργετικός.
Εὐποίητος (ὁ, ἡ). καλοκαμωμένος, καλοφθειασμένος.
Εὐποιΐα (ἡ). ἀγαθοεργία, εὐεργεσία.
Εὐποικίλος (ὁ, ἡ), Π. εὔμορφα πεποικιλμένος (πλουμισμένος) ἢ, πολυποίκιλος.
Εὔποιος (ὁ, ἡ). ἀγαθοποιός, εὐεργετικός.
Εὔποκος (ὁ, ἡ), Π. μαλλιαρός, μὲ πολὺ καὶ καλὸν μαλλί.
Εὐπολέμητος (ὁ, ἡ), εὔκολος νὰ πολεμηθῇ καὶ νὰ νικηθῇ.
Εὐπάλεμος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -λέμως. Ἐπιτήδειος ἢ Εὐτυχὴς εἰς τὸν πόλεμον, πολεμικός. • Πόλις—, • Ξεν. 2) ὁ ἔχων ἀντικείμενον ἐνδοξον πόλεμον. • Ἔτος—, ο Π. Σιλ. (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐκάλαμος).
Εὐπολιόρκητος (ὁ, ἡ), εὔκολος νὰ πολιορκηθῇ καὶ νὰ κυριευθῇ.
Εὔπολις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πολλὰς καὶ μεγάλας ἢ ὡραίας πόλεις.
Εὔπομπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πέμπων (ὁδηγῶν, καραπέμπων) ἀσφαλῶς ἢ εὐτυχῶς. • Τυχη—, ο Αἰσχλ.
Εὐπόρευτος (ὁ, ἡ), ὁ πορευόμενος (ἀβεύων περιπατῶν) καλῶς, ἢ εὐκολοπεριπάτητος.
Εὐπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πόρους (μέσα, τρόπους), ἡμπορῶ (μὲ γεν.) ἔχω τι ἐνάφθονίᾳ, εἶμαι πλούσιος ἀπὸ ‖ (μσν.) εἶμαι εὔπορος (εὐκατάστατος), ἔχω τὸν τρόπον. ‖ (σπν, μτθτ. μὲ αἰτ.) προμηθεύω, καὶ πθ.) εὑρίσκομαι ἐκ τοῦ προχείρου.
Εὐπόρημα (τὸ). τρόπος, μέσον (ἐπινοηθὲν ἐκ τοῦ προχείρου).
Εὐπόρθητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ πορθήσῃ (νὰ λεηλατήσῃ).
Εὐπορία (ἡ). εὐκολία εἰς τὸ πέρασμα (δρόμου, ποταμοῦ κτλ.)· (μτφρ.) ἀφθονία (τρόπων, μέσων), περιουσία (χρημάτων κλπ.)· ἱκανότης, σύνεσις· εὐκαιρία· (ἐν γέν.) εὐκολία.
Εὐπόριστος (ὁ, ἡ), τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ προσπορισθῇ (νὰ προμηθευθῇ).
Εὔπορος (ὁ, ἡ). (ὁδός, εὐκολοπέρατος. (μτφρ.) ὁ ἔχων τρόπους ἢ τὸν τρόπον· ἐφευρετικός, εὐμήχανος· εὐκατάστατος, (ἐν γέν) εὔκολος, εὐπόριστος, εὐκατόρθωτος.
†Εὐπόρφυρος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐμπόρφυρος.
Εὐπόρως, ἐπίρ. Εὐκόλως, ἀφθόνως
Εὐπυτμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εὐτυχῶ.
Εὐποτμία (ἡ). εὐτυχία, [ἐκ τοῦ
Εὔποτμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πότμως. Εὐτυχής.
Εὔποτος (ὁ, ἡ). εὔκολος ἢ καλὸς διὰ πόσιμον. • Ἔκπωμα—, • Ἀθ.
Εὔπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (εὔμορφα ἢ ὑγιερά, ὀγλίγωρα) ποδάρια. ‖ Ἵππος—, ο
Εὐπραγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εὖ πράσσω, εὐτυχῶ· εὐδοκιμῶ.
Εὐπράγημα (τὸ). εὐτυχὲς ἐπιχείρημα, εὐτύχημα, ἐπιτυχία.
Εὐπραγὴς, ες (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-αγῶς, Ὁ εὐπραγῶν, εὐτυχής, ἐπιτυχής.
Εὐπραγία (ἡ). εὐτυχία, εὐδοκίμησις, ἐπιτυχία. • Οὐ μόνον εὐτυχίαν, ἀλλὰ καὶ εὐπραγίαν ἡ ἐπιστήμη παρέχει τοῖς ἀνθρώποις, • Πλάτ. 2) ἐνάρετος διαγωγὴ, ἀγαθοεργία. • Κράτιστον ἀνδρὶ ἐπιτήδευμα εἶναι εὐπραξίαν, • Πλάτ.
Εὔπρακτος (ὁ, ἡ). εὐκατόρθωτος. 2) = Εὐπραγής.
Εὐπραξία (ἡ), = Εὐπραγία.
Εὔπραξις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Εὐπραξία.
Εὔπρατος (ὁ, ἡ), [εὖ, πιπράσκω]. εὐκολοπώλητος,
Εὔπρεμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν πρέμνον (κορμὸν, στέλεχος).
Εὐπρέπεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ εὐπρεποῦς, κοσμιότης, εὐσχημοσύνη. εὔμορφον ἐξωτερικὸν· εὔσχημος πρόφασις. • Ὅ γε λόγος ἔχει τινὰ εὐπρέπειαν, • Πλάτ.
Εὐπρεπὴς [εὖ πρέπει], ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν (εὔμορφον, μεγαλοπρεπὲς κτλ.) ἐξωτερικὸν· φανταχτερός. ἐταιριασμένος. εὔσχημος. • Λόγος (• Πρόφασις) —, ο Εὐρ., Θκ.
Εὔπρεπτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐπρεπὴς. [παρβλ.) Πάμπρεπτος).
Εὐπρεπῶς, ἐπίρ. Μὲ εὐπρέπειαν, εὐσχήμως. • Εὐπρ. ἄδικος, ο Δημ.
Εὔπρηκτος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὔπρακτος.
Εὐπρηξίη (ἡ), Ἰων, ἀντὶ Εὐπραξία.
Ἐὐπρήσσεσκον, Π. ἀντὶ Εὖ ἔπρασσον, φρόντιζον μὲ ἐπιμέλειαν, (κων.) ἔναμναν ὀγλίγωρα καὶ καλά.
Εὔπρηστος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, πίμπρημι]. ὁ εὐκόλως ἀνάπτων (ἐνεργ. ἢ μσ. αὐτοθ.).
Εὐπρήων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς πρηῶνας (ἐξοχάς, ἀκρωτήρια).
Εὔπριστος (ὁ, ἡ), [εὖ, πρίζω]. καλὰ πριονισμένος, ἢ εὐκολοπρίστιστος.
Εὐπροαίρετος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐκλέγων (προαιρούμενος, ἀποφασίζων) ἢ ἐκλεγόμενος. ὁ ἔχων καλὴν προαίρεσιν (ἐκλέγων τὰ καλὰ).
Εὐπροόρατος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ προΐδῃ.
Εὐπροσδέκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως ἢ εὐχαρίστως προσδέχεται (ἀποδέχεται) τις. • Καιρὸς—, • Γρφ., ὁ ἁρμόδιος.
†Εὐπρίπεδρος (ὁ, ἡ· = Εὐπάρεδρος.
Εὐπροσηγορία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις εὐπροσήγορος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-γόρως. Ὁ προσαγορεύων (χαιρετῶν, συνομιλῶν, συναναστρεφόμενος) εὐκόλως ἢ φιλικὰ τὸν καθένα, καταδεκτικός.
Εὐπρόσθετος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ προστεθῇ πουθενὰ ἢ ν' αὐξηθῇ ἢ νὰ προσθήκης.
Εὐπρόσιτος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.) -ίτως. [εὖ, πρόσειμι]. εἰς τὸν ὁποῖον εὔκολος δύναται τις νὰ προσέλθῃ (νὰ πλησιάσῃ).
Εὐπροσόδευτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ δίδων καλὰς προσόδους (καλὸν εἰσόδημα).
Εὐπρόσοδος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-όδως. = Εὐπρόσιτος. 2) (μτγν.) = Εὐπροσόδευτος. • Ἐκπρεπῶν τι τῶν εὐπροσόδων αὐτουργίων τῆς ἐπισκοπῆς, ο Καν.
Εὐπρόσοιστος (ὁ, ἡ), [εὖ, προσφέρω], = Εὐπρόσιτος, εὐκολοπλησίαστος, (ἐν γέν.) εὔκολος.
Εὐπροσόμιλος (ὁ, ἡ), = Εὐπροσήγορος.
Εὐπροσόρμιστος (ὁ, ἡ). ὅπου εὐκόλως δύνανται τις νὰ προσορμισθῇ (νὰ ἀράξῃ).
Εὐπρόσορτος καὶ
Εὐπρόσφθεγκτος (ὁ, ἡ), = Εὐπροσήγορος.
Εὐπρόσφορος (ὁ, ἡ). ὅστις ἔχει καλὸν φαγεῖ (τρώγεται μὲ εὐχαρίστησιν). 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὐπρόσφορος, προφέρων καλὰ τὰς λέξεις.
Εὐπρόσφυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως προσφυόμενος (προσκολλώμενος καὶ συσσωματούμενος).
Εὐπροσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Φαίνομαι εὐπρόσωπος (εὔμορφος, εὐσχήμων), ἀρέσκω. • Θέλουσιν εὐπροσωπῆσαι, ο Γρφ., νὰ φανοῦν ἀσπροπρόσωποι, νὰ ἀρέσουν, νὰ εὐδοκιμήσουν. (καὶ πθ.) • Ὡς ἂν εὐπροσωποῖτο ἡ ἀπόδοσις, ο Παχυμ., νὰ φαίνεται εὐπρόσωπος.
Εὐπροσωπία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις εὐπρόσωπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ώπως. Ὁ ἔχων καλὸν (εὔμορφον, ἱλαρὸν) πρόσωπον· γελαζούμενος, πρόσχαρος. (τρπ.) εὐλογοφανής, εὔσχημος.
Εὐπροφάσιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ίστως. Εὔκολος νὰ εὑρίσκῃ προφάσεις, ἢ Χρωματισμένος μὲ εὐλογοφανεῖς προφάσεις.
Εὐπρόφορος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ προφέρῃ (νὰ ἐκφράσῃ), εὐκολοπρόφορτος.
Εὐπρυμνὴς, ές, Π. καὶ
Εὔπρυμνος (ὁ, ἡ). (πλοῖον) μὲ καλὴν πρύμνην, (συνεκχ.) καλοφθειασμένον, (μεταφορ.) ἀσφαλὴς, μόνιμος.
Εὔπρωρος (ὁ, ἡ). (πλοῖον) μὲ καλὴν (καλοκαμωμένην) πρῴραν, (μτφρ.)= Εὐπροσωπος.
Εὔπταιστος (ὁ, ἡ). ὁ πταίων (σκοντούφων ἢ κάμνων νὰ σκοντούφῃ τις) εὐκόλως, ἀσφαλὴς, ἀβλαβὴς, ἀκίνδυνος.
Εὔπτερος καὶ
Εὐπτέρυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ πτερὰ (καλὰς πτέρυγας), (συνεκχ.) πετῶν ὑψηλά, (μτφρ.) ὑπερήφανος.
Εὐπτησία (ἡ), [εὖ, πέταμαι]. εὐκολία (ἐπιτηδειότης) εἰς τὸ πέταγμα.
Εὐπτοίητος ἢ Εὐπτόητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εὐκόλως πτοούμενος (τρομάζων, ξυπτάζόμενος).
Εὐπτόλεμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐπόλεμος.

Εὔκτεμβος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς καὶ καλοὺς πτόρθους (κλάδους).
Εὐπυγία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -
Εὔπυγος (ὁ, ἡ), = Καλλίπυγος.
Εὐπυνδάκτυλος (ὁ, ἡ), [εὖ, πύνδαξ]. ὁ ἔχων καλὸν (γιερὸν, καλοκαμωμένον) πυθμένα.
Εὔπυργος (ὁ, ἡ), Π. (πόλις) μὲ καλοὺς (εὐμορφοκαμωμένους ἢ ὀχυρούς) πύργους.
Εὔπυρος καὶ Εὐπυροφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καρποφορῶν πολὺ καὶ καλὸν σιτάρι (πυρόν).
Εὐπύρωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως πυρούμενος (κοκκινίζων εἰς τὸ πῦρ, ἐξαπτόμενος).
Εὐπώγων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν πώγωνα (μακρὺν καὶ εὔμορφα γενεια).
Εὔπωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (παράγων) ἢ μεταχειριζόμενος πολλοὺς καὶ καλοὺς ἵππους (καλὰ πωλάρια).
Εὐραθέμιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἐζάζων πολλὰς καὶ ἀόρατες ἢ νοστίμους στοιλαγματιὰς (ῥαθάμιγγας). ▪ Οἶνος (ὁ Ἐλαίη)—, ▪ Νόνν.
Εὐραί (αἱ), [οὖρὰ, παρβλ. Εὖρος]. αἱ ἄκρες τοῦ ἄξονος εἰς τὰς ὁπ. ἐναρμόζονται αἱ τροχοί.
Εὐράμην, (μτγν.) μσ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Εὑρίσκω.
Εὐράξ [εὐρὺς], Π. εἰς τὸ πλάτος κατὰ πλάτος· ὀλίγον τι μακράν, (ὅθ. ὅταν φωνάζωμεν πρός τινα ν' ἀπομακρυνθῇ, ἀπαράλλ. τῷ [ταλ.] ἀλάργα! (τὸ ἐξηγοῦν ἐν τοσούτῳ) πλάγια, ἐκ πλαγίου, (λ. Α, Ο.).
Εὐραπτος καὶ Εὐραφὴς, ἐος (ὁ, ἡ). καλὰ (γιερὰ) βαμμένος, καλὰ συνηρμοσμένος.
Εὐρέτης, ἐος (ὁ, ἡ), Π. = Εὕρυτος.
Εὑρέθην, παθ. ἀόρ. ἀ. τῆς ὁρ. παθ. τοῦ Εὑρίσκω.
Εὐρεῖθρος (ὁ, ἡ), Π. = Εὐρύρροος.
Εὑρεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εὑρίσκω.
Εὑρείτης, ου καὶ
Εὐρειτος (ὁ, ἡ), Π. = Εὔρυτος.
Εὐρείων, ουσα, ον, Π., = τῷ προηγ.
Εὕρεμα (τὸ), = Εὕρημα.
Εὑρέμεναι, Π. ἀντὶ Εὑρεῖν.
Εὑρεπιέπεια (ἡ), = Εὑρεσιλογία.
Εὑρεπιεπέω-ῶ, Μ. ἤσω, = Εὑρεσιλογέω.
Εὑρεπιεπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Εὑρεσιλόγος.
Εὑρεσίκακος (ὁ, ἡ). ἐφευρετὴς ἢ πρωταίτιος κακοῦ.
Εὑρεσιλογέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εὑρίσκω ('Εφευρίσκω) λόγους βεβιασμένους (σοφίσματα) ἵνα ἐξηγήσω ἢ δικαιολογήσω τι· προφασίζομαι ἄλλ' ἀντ' ἄλλων.
Εὑρεσιλογία (ἡ). τὸ εὑρεσιλογεῖν καὶ
Εὑρεσιλόγος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρεσιλογῶν.
Εὑρέσιος (ὁ). ὁ προστάτης τῶν ἐφευρέσεων, (ἐπίθ. τοῦ Διός).
Εὕρεσις, εως (ἡ). τὸ εὑρίσκειν (ἐφευρίσκειν), ἐπινόησις, ἀνακάλυψις.
Εὑρεσίτεχνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐφευρίσκων τέχνας (μηχανάς).
Εὑρετέος, α, ον, θετ. τοῦ Εὑρίσκω.
Εὑρέτης, ου ἢ οῦ (ὁ). ὁ εὑρίσκων (ἐφευρίσκων ἢ ἐφευρών) τι, ἐφευρετής.
Εὑρετικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ εὑρίσκειν (ἐφευρίσκειν), ἐπινοητικός.
Εὑρέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Εὑρέτης.
Εὑρετὸς, ἡ, όν. Ὁ εὑρεθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ εὑρεθῇ (νὰ ἐφευρεθῇ).
Εὑρίτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Εὑρέτης.
Εὕρτρον (τὸ). τὸ διδόμενον πρὸς δυταμοιβὴν εἰς τὸν εὑρόντα τι, (κοιν.) εὑρετήριον.
Εὔρηκτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ῥηγνύμενος (σπάνιος). (Ἀρετ.)
Εὕρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εὗρεν ἡ ἐφεύρετις, (κυρ. δὲ) τὸ εὑρεθὲν κατὰ τύχην ἢ ἀνελπίστως, (ὅθ. μτφορ.) κέρδος τυχηρόν, ἔρμαιον.
†Εὑρημοσύνη (ἡ), (ἀδχμ.) ἀντὶ Καλλιέπεια, εὐφράδεια, [ἐκ τοῦ
†Εὐρήμων [εὖ, ῥῆμα], ονος (ὁ, ἡ), (ἀδχμ.) ἀντὶ Εὐστροφὴς, Εὔλαλος.
Εὕρην, ηνος καὶ
Εὔρηνος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ῥὴγ], = Εὔαρνος.
Εὑρησιεπὴς, Εὑρησιλογέω κτλ., Ζ. Εὑρεσιεπὴς κτλ.
Εὕρησις, εως (ἡ), = Εὕρεσις.
Εὑρήσω, μέλλ. τοῦ Εὑρίσκω.
Εὑρητέος, α, ον, = Εὑρετέος.
Εὔρητος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ λεχθῇ (νὰ ἐκφρασθῇ).
Εὑρήτωρ, ορος (ὁ), = Εὑρέτης.
Εὔριζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰς ('γιερὰς) καὶ πολλὰς ῥίζας, καλὰ ριζωμένος.
Εὖρεν, ινος καὶ
Εὔρινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν ῥῖνα ἢ ὀσφρτικὸν ἢ ἄκρον. ▪ Ὀρεσσι—, ▪ Τζ. ▪ Κύων—, ▪ Ξεν. ▪ Φύσα χαλκῆος—, ▪ Ἐπιγρ.
Εὔρινος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ρινός]. καμωμένος ἀπὸ ἢ σκεπασμένος μὲ καλὸν ('γιερὸν) δέρμα.
Εὐρίπειος (ὁ, ἡ). εὐκόλως ῥιπιζόμενος (κινούμενος ἀπὸ κάθε φύσημα), (μτφορ.) καῦσος, ἄζατος, εὐμετάβολος, (παρβλ. ἢ
Εὔριπος (ὁ, ἡ), [εὖ, ῥιπὴ], εὐκίνητος, ἀεικίνητος, (μτφορ.) ἄζατος, εὐμετάβολος. ‖ (οὐσ. ἀρσ.) κάθε στενὸν θαλάσσης (κυρ. δὲ τὸ μεταξὺ Θοιωτ. καὶ Εὐβ.) ὅπου γίνεται παλιῤῥοια, (ἐν γέν.) διώρυξ, ὀχετὸς. (Λατ.) **lacuna.** ▪ Ἡ Μυτιλήνη διείληπται εὐρίποις, ὑπεισρεούσης τῆς θαλάττης, καὶ κεκόσμηται γεφύραις, ▪ Λόγγ. ▪ (Τὸ δὲ γυμνάσιον τῶν ἐφήβων) κύκλῳ μὲν εὔριπος περιέχει, κατὰ ταὐτὰ καὶ τὴ νῆσον θάλαττα, ▪ Παυσ.
Εὐριπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ εὔριπον (δηλ.) ὑποκείμενος παρομοίως εἰς παλιῤῥοίας, (μτφορ.) ἄστατος, ἀβέβαιος.
2) ὁ κατοικῶν (διατρίβων) εἰς τοὺς εὐρίπους (εἰς τὰ στενὰ τῆς θαλάσσης, εἰς τοὺς πορθμούς). ▪ Ἰχθύες—, ▪ Ἀρστ.
Εὖρις, ινος (ὁ, ἡ), = Εὖριν.
Εὑρίσκω, Μ. εὑρήσω (προκ. Εὕρηκα ἢ παθ. Εὕρημαι, ἀόρ. Εὗρον καὶ μσ. Εὑρόμην (καὶ Π. ἡ μτγν.) Εὑράμην καὶ παθ. Εὑρέθην). Εὑρίσκω (ἀναζητῶν ἢ κατὰ τύχην). ἐφευρίσκω. ἐπιτυχαίνω. κατορθώνω. ▪ Εὑρίσκει Φίλιππος τὸν Ναθαναὴλ καὶ λέγει αὐτῷ, Εὑρήκαμεν τὸν Μεσίαν, ▪ Γρφ. ▪ Εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρὸν, ▪ Θκρ. ▪ Ὁ τὴν πωμφθίαν οὑρὼν Ἐπίχαρμος, ▪ αὐτ. ▪ Δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κἀξεπίστασθαι πόρους, ▪ Αἰσχ. (ἢ μα.) ▪ Ὄνομα εὕρεο ὅττι κε θείης παιδί, ▪ Ὁδ. Τ. (συχνότ. δὲ εἰς τὰς ψρσ.) ▪ Ἀπεδίδοτο, εἰ πολὺ ἀργύριον εὑρίσκοι, ▪ Ξεν. (ἢ μτγμ.) ▪ Πόσον ἂν οἴη εὑρεῖν τὰ σὰ κτήματα πωλούμενα; ▪ αὐτ. (καὶ ἀπολ.) ▪ Πωλεῖ ἢ ἀποδίδοται· τοῦ εὑρόντος (ἀντὶ τοῦ εὑρόντι) θέντος, ▪ αὐτ., (κοιν.) ὅσα εὕρει, (παρβλ. Ἀλφαίνω). ▪ Ἀτέλειαν παρ' αὐτῶν εὕραντο, ▪ Δημ. ▪ Τελεῖν εἰς Ἀμφικτύονας εὕραντο, ▪ Παυσ. Εὕραιτο τῆς προθυμίας ἀμοιβὴν παρὰ θεοῦ, ▪ Συν.
Εὐροέω-ῶ [εὖρους], Μ. ἤσω. Τρέχω (χύνομαι) καλὰ (ἀφθόνως ἢ γοργὰ) ἐμπρόσθιον], (μτφορ.) προοδεύω, εὐτυχῶ, εὐδοκιμῶ, (κοιν.) πάω καλά.
Εὐρὴ (ἡ), σπν. ἀντὶ -
Εὕρια (ἡ). καλὸν (ἄρθονον) τρέξιμον ὑγροῦ, (μτγμ.) εὐκολία περὶ τὸ ἐκφράζεσθαι. (μτφορ.) πρόοδος, ἐπιτυχία.
Εὐριζήτητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποτελῶν δυνατὸν ῥοΐζον (συριγμὸν) ἐν ᾧ πετᾷ.
Εὐρικλύδων ἡ (κατ' ἄλλ. διορθ.) Εὐρυκλύδιον, ονος (ὁ). κλύδων μέγας τὸν ὁπ. διεγείρει ὁ εὖρος ἄνεμος, (ναυτ.) μπόρα, σοροκάδα.
Εὑρόμην καὶ Εὕρον, μσ. ἢ ἐνεργ. θ'. ἀόρ. τοῦ Εὑρίσκω.
Εὐρόνοτος (ὁ). ὁ μεταξὺ εὔρου καὶ νότου πνέων ἄνεμος, (Ἰταλ.) sirocco-libeccio (ς).
Εὔροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων ὁμαλῶς (ἀφθόνως, ταχέως κλπ.). (μτγμ.) ὁ ἐκφραζόμενος μὲ εὐκολίαν (καιν. 'σὰν νερό). (μτφορ.) ὁ προοδεύων (κατ' εὐχήν), τελεσφόρων, εὐτυχισμένος. (ἰατρ.) ▪ Σῶμα εὔρουν, ▪ Ἱππκρ., τοῦ ὁπ. ὅλαι αἱ ἐκκρίσεις τῶν ὑγρῶν γίνονται καθὼς πρέπει.
Εὔροπος (ὁ, ἡ). Π. [εὖ, ῥέπω]. εὔκαμπτος, εὐλύγιστος, εὔστροφος. ▪ Ἄμμα —, ▪ Ἐπιγρ., θηλυκὰ ἡ ὁπ. εὐκόλως στρίγγεται συρομένη, (ὅθεν:
Εὐρόπως, ἐπίρ. Εὐκόλως· Εὐσχήμως, (ἄλλ. διορθ. Εὐπόρως).
Εὖρος (ὁ), [οὖρος, αὖρα]. ἄνεμος ἀνατολικοανατ. ας, (κοιν.) σιρόκος.
Εὖρος [εὐρὺς]. εος-ους (τὸ), τὸ πλάτος.
Εὐρόως, ἐπίῤῥ. (ἐπὶ ῥοῆς ὑγροῦ) Εὐκόλως, ὁμαλῶς, ἀφθόνως κλπ. ▪ Ἦν εὐρόως καὶ πολλὸν ῥοῇ τὸ αἷμα, ▪ Ἀρετ.
†Εὐῤῥαθάμιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. = Εὐραθάμιγξ.
†Εὐῤῥαφὶς, ιδος [ὁ, ἡ], Π. [εὖ, ῥαφὶς]. ὁ ἔχων (κρατῶν) καλὴν ῥάβδον.
†Εὐῤῥαφὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐραφὴς.
†Εὐῤῥεῖος, Π. ἀντὶ Εὐρεῖος, γεν. τοῦ Εὐρεύς.
†Εὐῤῥείτης καὶ †Εὐῤῥείτος, ου (ὁ), καὶ
†Εὐρείων, ουσα, ον, Π. ἀντὶ Εὐρείων, Εὔρυτος.
†Εὐῤῥῆν, ηνος καὶ
†Εὐῤῥήνης (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔρηνος.
†Εὐῤῥήχης (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ῥῆχος]. ἁμαυτωμένος ὑπὸ τῆς φύσεως μὲ πολλὰ καὶ δυνατὰ ἀγκάθια.
†Εὐῤῥίζος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔριζος.
†Εὐῤῥὶν, ινος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔριν.
†Εὐῤῥόος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔροος.
Εὐρὺ, αὐδ. τοῦ Εὐρύς. ‖ (ὡς ἐπίῤῥ. ἡμοῤῥ. ἔπιτ. ἐν συνθ.) = Ἐρι καὶ Ἀρι.
Εὐρυάγυιος, άγυια, ον, Π. (κυρ. πόλις) ἡ ἔχουσα πλατεῖας ἀγυιὰς (πλατεῖς δρόμους, δηλ. μεγάλη. ▪ Δίκη — ▪ Τέρπάνδρ. παρὰ Πλ.)
Εὐρυαίχμας, α (ὁ), Δ. Π. τοῦ ὁπ. τὸ δόρυ ἔχει πλατεῖαν αἰχμὴν (ἐπμ. εἶνε μεγάλον), (συνκδχ.) τοῦ ὁπ. ἡ ἐξουσία ἐκτείνεται μακρὰν ἢ· ὁ συγκροτούμενος ἀπὸ

πολλοὺς ἢ ἀνδρείους λογχοφόρους(αἰχμητὰς, πολεμιστὰς), (ἐν γέν.)ἀνδρεῖος ἡ πολυάριθμος «Στρατὸς—,« Πίνδ.

Εὐρύαλος, ου καὶ

Εὐρύαλως,ωος (ὁ,ἡ), Π. ὁ ἔχων εὐρεῖαν ἅλωνα (πλατὺ ἁλῶνι, ἐκτεταμένην περιφέρειαν), (ἐν γέν.) εὐρύχωρος.

Εὐρυάνασσα, ης (ἡ), Π. μεγάλη (μεγάλου κράτους) βασίλισσα.

Εὐρυβατεύομαι, Μ. εὐσομαι. Πολιτεύομαι ὡς ὁ Εὐρυβάτης (διαβόητος ἀπατεών), ῥᾳδιουργῶ, πανηγρεύομαι.

Εὐρύβατος (ὁ, ἡ), Π. [εὐρὺ βα(ινω)]. (τόπος) πρὸς διάβασιν τοῦ ὑπ. ἀπαιτοῦνται μεγάλα βήματα, (ὅηλ.) ἐκτεταμένος. «Ὄρος—,« Κόϊντ.

Εὐρυβέρεθρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὐρὺβάραθρον, (ἐπιμ.) πολλὰ σκοτεινός.

Εὐρυβίας, α (ὁ), Δ. καὶ

Εὐρυβίης, ου (ὁ), Ἰων. Π. [εὐρὺς, βία]. κραταιὸς, μεγαλοδύναμος.

Εὐρυβόας, α (ὁ), Π. βροντόφωνος, μεγαλόφωνος.

Εὐρυγάστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην (εὐρύχωρον) γαστέρα.

Εὐρυγένειος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατὺ τὸ γένειον (μεγάλην γενειάδα). 2) ὁ περιέχων (ἢ ἐκτεινόμενος εἰς) πολλὰς γενεάς. «Αἰὼν—,« Νόνν.

Εὐρυδίνης, ου (ὁ), Π. (ποταμὸς) τοῦ ὑπ. τὰ νερὰ κάμνουν μεγάλας δίνας, πλατὺς, βαθύς.

Εὐρυεδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [εὐρὺ, ἕδος]. ὁ ἔχων πλατὺ (μέγα, ἐκτεταμένον) ἕδαφος, εὐρύχωρος.

Εὐρυὴς, έος (ὁ, ἡ),=Εὔρους.

Εὐρυθέμεθλος καὶ

Εὐρυθέμειλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατέα (ἐκτεταμένα, στερεὰ) θεμέλια.

Εὐρυθμία (ἡ). ἁρμονία, συμμετρία Ζῶ., ἐκ τοῦ

Εὔρυθμος (ὁ,ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-ρύθμιος. Ὁ ἔχων(συνθεμένος, τονισμένος ἢ ψαλλόμενος μὲ) καλὸν ῥυθμὸν, ἐναρμόνιος. (ἴδε Εὐμελὴς) (ἐν γέν.) ἡσαιρεισαμένος, καλοκαμωμένος, σύμμετρος, ἀνάλογος. « Σώματα ἀνθρώπων τὰ μὲν εὔρυθμά ἐστι, τὰ δὲ ἄῤῥυθμα... Πῶς οὖν τῷ ἀῤῥύθμῳ σώματι ἁρμόσαντα τὸν θώρακα εὔρυθμον ποιεῖς; Ὥσπερ γὰρ ἁρμόσαντα· ὁ ἁρμόσων γὰρ εὔρυθμος,« Ξεν.

Εὐρυκάρηνος (ὁ,ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατὺ κεφάλι(κάρηνον).

Εὐρυκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατείας ὁδοὺς, εὐρύχωρος, (Π. Σιλεντ.).

Εὐρύκερως, ω ἢ, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατειὰ ἢ μεγάλα κέρατα. ‖. (οὐσ.) εἶδ. ἐλάφου, (ἄλλ.) πλατύκερως.

†Εὐρυκλύδων, ονος (ὁ), ἴδε Εὐροκλύδων.

Εὐρυκοίλιος ἢ Εὐρύκοιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην κοιλίαν ἢ εὐρύχωρον κοίλωμα (τρύπαν). «Αὐλὸς—,« Αἰλ.

Εὐρύκολπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατὺν κόλπον,εὐρύχωρος.(παρβλ.Εὐρύστερνος)

Εὐρυκόωσα (ἡ), Π. [εὐρὺ, κοέω]. ἡ μακρὰν ἀκουομένη ἢ ἀκούουσα. «Νὺξ—,« Εὐφορ., ἴδε Εὐήκοος.

Εὐρυκρείων, οντος (ὁ), Π. μέγας(μεγάλα νοήτους) βασιλεύς.

Εὐρυλείμων,ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιέχων εὐρυχώρους (ἐκτεταμένους) λειμῶνας.

Εὐρυλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ κατ' ἔκτασιν (εἰς πλάτος). «Ὅμηρος ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς καὶ εὐρυλογεῖν δύναται καὶ στενολεσχεῖν,« Εὐστ.

Εὐρυλογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Εὐρυμέδων, οντος (ὁ), Π.=Εὐρυκρείων.

Εὐρυμενὴς, έος καὶ

Εὐρύμενος καὶ (συγκ.) Εὔρυμνος(ὁ,ἡ),Π. =Εὐρὺς,πλατὺς,ἐκτεταμένος,εὐρύχωρος

Εὐρυμέτωπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατὺ μέτωπον. «Βοῦς—,« Ὅμ.

Εὐρύνω[εὐρὺς], Μ. υνῶ. Πλατύνω. κάμνω εὐρυχωρίαν. «Εὐρύνων τὸ μέσον,« Ἡρ.,ἀφίνων πολὺν τόπον ἄδειον εἰς τὴν μέσην.

Εὐρύνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατὺν νῶτον (ῥάχιν).

Εὐρυόδειος, όδεια ἢ ος, ον, Π. (τόπος) ἔχων εὐρείας ὁδοὺς (πλατεῖς δρόμους), (ἐπιμ.)εὐρύχωρος,ἐκτεταμένος,(παρβλ. Εὐρύπορος).

Εὐρύοπα, αο, Λίολ. Π. ἀντὶ Εὐρυόπης, ου(ὁ),[εὐρὺς,ὀφθ]. τοῦ ὑπ. τὸ βλέμμα φθάνει (ἢ ἡ φωνὴ [ὁ κρότος] ἀκούεται) μακράν.

Εὐρυπέδιλος [ὁ,ἡ), Π. (ποῦς) πρὸς ὑπόδεσιν τοῦ ὑπ. ἀπαιτεῖται πλατὺ πέδιλον, (ὅηλ.) πλατύς.

Εὐρυπίδιος καὶ

Εὐρύπεδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιέχων ἐκτεταμένας πεδιάδας, (ἐν γέν) εὐρύχωρος. (Ἴδε καὶ Εὐπέδιος).

Εὔρύπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατειὰ(εὐρύχωρα) περάσματα,(ἐν γέν.) ἐκτεταμένος, εὐρύχωρος. «Θάλασσα—,« Ὅμ., (παρβλ. Εὐρυόδειος).

Εὐρυπρωκτία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-

Εὐρύπρωκτος (ὁ, ἡ). κίναιδος ἢ μοιχὸς (ἴδε Ῥαφανιδόω).

Εὔρυπτος (ὁ,ἡ). [εὐ, ῥύπτω]. εὔκολος νὰ πλυθῇ (νὰ ξεῤῥυπισθῇ, νὰ καθαρισθῇ).

Εὐρυπυλὴς, έος καὶ

Εὐρύπυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατείας πύλας.

Εὐρυπώγων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺν πώγωνα, Εὐρυγένειος.

Εὐρυρρέθρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατὺ ῥέθρον. «Ποταμὸς—,« Ἰλ. Φ.

Εὐρυρρέων, ουσα, ον, Π.=τῷ προηγ.

Εὐρὺς (εὖρος), έος (εῖα, ύ). Πλατὺς· εὐρύχωρος,ἐκτεταμένος.«Πόντος(«Στρατὸς, «Οὐρανὸς)—,« Ὅμ. «Τάφρος εὐρεῖα,« Ἡρ. «Τεῖχος εὐρὺ,« Ἰλ. ‖. (ἀντιστρ.) «Κλέος εὐρὺ,« Ὀδ. Ψ. ‖. (τὸ οὐδ.) Εὐρὺ, ἐπίῤ. Εἰς πλάτος εὐρύχωρος. «Ποταμὸς εὐρὺ ῥέων,« Πίνδ. «Ζεὺς εὐρὺ ἀνάσσων,« αὐτ.

Εὐρυσάκης, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὐρὺ σάκος (πλατεῖαν ἀσπίδα).

Εὐρυσθενὴς [εὐρὺ, σθένος], έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ἰσχυρὸς. μεγαλοδύναμος.

Εὔρυσμα (τὸ), (εὔχρ. μόνον τὸ σύνθ.) Ἀνεύρυσμα.

Εὐρυσματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων συμπτώματα ἀνευρυσματῶδη, ὅμοιος μὲ ἀνεύρυσμα.

Εὐρύσορος (ὁ, ἡ), Π. (τάφος) περιέχων μεγάλην σορὸν (ξυλοκρέββατον),(ὅηλ.) μέγας.

Εὐρύστερνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὐρὺ στέρνον (πλατὺ στῆθος, μεγάλην χωρητικότητα), εὐρύχωρος.

Εὐρυστέρνης, εος (ὁ, ἡ). εὐτελ. μίμησις τοῦ Εὐρύστερνος. (Ἀρστ.).

Εὐρυστομία(ἡ),τὸ νὰ ἔχῃ τις πλατὺ(μεγάλον) στόμα, τὸ νὰ προφέρῃ(νὰ ὁμιλῇ)μὲ ἀνοικτὸν στόμα,(παρβλ.) Πλατεασμός· (τρπ.) μεγαλαυχία, [ἐκ τοῦ

Εὐρύστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺ(μεγάλον) στόμα ἢ στόμιον, (ἐν γέν.) πλατὺς, εὐρύχωρος.

Εὐρυτενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκτεινόμενος μακρὰν (ἔχων μεγάλην ἔκτασιν), εὐρύχωρος.

Εὐρυτέρως,ἐπίῤ. Πλατύτερον,εὐρυχωρότερα.

Εὐρύτης (ἡ). τὸ πλάτος (φάρδος).

Εὐρύτιμος(ὁ,ἡ),Π. μεγάτιμος.«Ζεὺς—,« Πίνδ.

Εὔρυτος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων ἀφθόνως, ὁ ἔχων διαυγῆ καὶ πότιμα ὑδατα.

Εὐρύτρητος (ὁ, ἡ), [εὐρὺς τιτράω]. τρυπημένος μὲ πλατείας τρύπας.

Εὐρυτριαίνης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην ἐριαίναν.

Εὐρύτρυπος (ὁ, ἡ), = Εὐρύτρητος, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐθύτρυπος).

Εὐρυφαὴς,έος(ὁ,ἡ),Π. ὁ μακρὰν φέγγων.

Εὐρυφαρέτρης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην (εὐρύχωρον) φαρέτραν.

Εὐρύφλεβος(ὁ,ἡ). ὁ ἔχων εὐρείας φλέβας.

Εὐρυφυὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. (φυτὸν) τοῦ ὑπ. ὅλα τὰ μέρη εἶνε μεγάλα, ἀκμαῖον, εὐτραφές.

Εὐρυφωνία (ἡ). τὸ νὰ ἠνέ τις-

Εὐρύφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μὲ πολλὰ ἀνοικτὸν στόμα.

Εὐρυχαδὴς [εὐρὺς, χανδάνω], έος (ὁ,ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην χωρητικότητα, (συγκ. τῷ Εὐρυχανὴς).

Εὐρυχαίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην χαίτην (πολλὰ καὶ μακρυὰ μαλλιά).

Εὐρυχανδὴς, έος (ὁ, ἡ),=Εὐρυχανὴς.

Εὐρυχανὴς [εὐρὺς, χαίνω], έος (ὁ, ἡ),Π. ὁ ἔχων πλατὺ χάσμα (στόμιον).

Εὐρύχορος (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) ὅπου ἠμποροῦν νὰ σχηματισθοῦν πολλοὶ χοροὶ. (ὅηλ.)= Εὐρύχωρος (καὶ ἐνταῦτῷ) ἐπίπεδος.

Εὐρυχωρὴς, έος (ὁ, ἡ),=Εὐρύχωρος.

Εὐρυχωρία (ἡ). τόπος εὐρύχωρος, ἔκτασις (μεγὴν περιέχουσα), ἀνοικτοσύνη.

Εὐρύχωρος(ὁ,ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην χωρητικότητα, πλατὺς, ἀνοικτὸς, ἐκτεταμένος.‖. (οὐσ.)«Τὸ εὐρύχωρον,« ἀντὶ Εὐρυχωρία. «Ἐν τῷ πρὸ τοῦ ἱεροῦ πυλῶνος εὐρυχώρῳ,« Γρφ., εἰς τὸ πρόθυρον.

Εὐρύωψ, ωπος ἢ οπος (ὁ, ἡ), Π. ταῦ ὑπ. τὸ βλέμμα ἐκτείνεται μακρὰν· παντεπόπτης, (παρβλ. Εὐρύοπα).

Εὐρω, ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Εὑρίσκω.

Εὐρώγης,έος(ὁ,ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰς ἢ καλὰς ῥῶγας. «Σταφυλὴ—,« Ἐπιγρ.

Εὐρώδης, ες (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ συγκ. καὶ κοσ.) ἀντὶ Εὐρυόδειος,εὐρύχωρος, (κατ' ἄλλ. ἀντὶ-

Εὐρώεις [εὐρώς], εσσα, εν, Π.'μουχλιασμένος' (συνεκδ.) ὁμιχλώδης. ζοφερὸς, σκοτεινός· (κατ'ἔκτ. ἢ κατάχρ.) λυπρὸς, ἀχαρὴς.

Εὐρών, οῦσα, ὀν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Εὑρίσκω.
Εὐρωπός [εὐρύς, ὤψ], ἡ, ὀν, Π. πλατύς, εὐρύχωρος. 2) (κατ' ἄλλ.)=Εὐρώεις, σκοτεινός, (ἐν γέν.) ἀχανής.
Εὐρὼς [συγγ. τῷ Εὖρος], ῶτος (ὁ). 'μαῦγλα' σκουριά' λέρα, (παρέλ. Νοτιᾶς).
Εὐρωστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὔρωστος.
Εὐρωστία (ἡ). ὑγεία, εὐεξία [ἐξ οὗ ἔξ τοῦ
Εὔρωστος (ὁ, ἡ), [εὖ, ῥώννυμι], ὑγιής, 'γιερός, δυνατός.
Εὐρώστως, ἐπίρ. 'Γιερά' παλληκαρήσια.
Εὐρωτιάω-ῶ [εὐρώς], Μ. άσω. 'Μουχλιάζω, σαχλιάζω. «Βίος εὐρωτιῶν,» 'Αρχφ., (συνεδχ.) ὁ ἡσυχος.
Εὖς, ἑῆος [ἡ αἰτ. Εὖν], Π. καλός, ἀγαθός, ἀνδρεῖος, εὐγενής. ‖. (τὸ οὐδ. εὖχρ. μόνον εἰς τὴν γεν. πλθ.. ἐκλαμβ. οὐσ. ἀντὶ) τὰ ἀγαθά, αἱ εὐτυχίαι. «Θεοὶ δοτῆρες ἐάων,» Ὅμ.
Εὖσα, Δ. ἀντὶ Ἑοῦσα, οὖσα, ὀνμ. ἐν. τῆς θηλ. μτχ. τοῦ Εἰμί.
Εὕσα, ἀόρ. ά. τοῦ Εὔω.
Εὐσάλευτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως σαλευόμενος, ἄστατος.
Εὔσαλος (ὁ, ἡ). εὔθετος ὡς πρὸς τὸν σάλον τῆς θαλάσσης, ὅπου τὰ πλοῖα σαλεύουσιν ἐν ἀσφαλεῖ.
Εὔσαμος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Εὔσημος.
†Εὐσανίδωτος (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Εὔσελμος.
Εὐσαρκέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὔσαρκος.
Εὐσαρκία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις-
Εὔσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς σάρκας (κρέατα), εὐτραφής, σωματώδης.
Εὐσαρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ εὔσαρκος, παχύνω, σαρκόνω.
Εὐσάρκωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Εὐσέβεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἀρετὴ) τοῦ εὐσεβοῦς, σέβας πρὸς τὸν θεὸν (πρὸς τοὺς γονεῖς, πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους κτλ.) «Ἔνιοι, φεύγοντες τὴν δεισιδαιμονίαν, ἐμπίπτουσιν εἰς ἀθεότητα, ὑπερπηδήσαντες ἐν μέσῳ κειμένην τὴν εὐσέβειαν,» Πλ.
Εὐσεβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζῶ εὐσεβῶς, εἶμαι εὐσεβής. (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) σέβομαι. φέρομαι εὐσεβῶς πρός. «Οἵδε τὰ μάτηρ' ἀνάκτορ' εὐσεβεῖν εἰδῶσιν,» Εὐρ. «Τὰ τέκνα μανθανέτωσαν πρῶτον τὸν ἴδιον εἶκον εὐσεβεῖν, καὶ ἀμοιβὰς ἀποδιδόναι τοῖς προγόνοις.» Γρφ. (ᾧ πδ.) «Ἵνα καὶ τοῦτο εὐσεβηθῇ,» Πλάτ.
Εὐσέβημα (τὸ). ἔργον εὐσεβές.
Εὐσεβής, ές (ὁ, ἡ). ὁ φυλάττων ἢ ἀποτελῶν σέβας πρὸς τὸν θεὸν (πρὸς τοὺς γονεῖς, πρὸς τοὺς ἀνωτέρους ἢ εὐεργέτας του), (ἐν γέν.) ἐνάρετος, θεοφοβούμενος. (ἐπὶ πραγμ.) σεβάσμιος. «Παραβαίνοντές τι τῶν ἐν ἀνθρώποις εὐσεβῶν» Δημ. ‖. (οὐδ.) «Τὸ εὐσεβές,» ἀντὶ ἡ εὐσέβεια. «Τοὔμόν σ' εὐσεβὲς σώζει,» Εὐρ.
Εὐσεβία (ἡ), Π. ἀντὶ Εὐσέβεια.
Εὐσεβοφρόνως, ἐπίρ. Μὲ εὐσεβὲς φρόνημα, μὲ θεοσεβῆ αἰσθήματα, ὡς-
Εὐσεβόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὐσεβὲς φρόνημα, εὐσεβής.
Εὐσεβῶς, ἐπίρ. Μὲ εὐσέβειαν, μὲ φόβον θεοῦ, ἐναρέτως.
Εὔσειστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως σειόμενος, ὑποκείμενος εἰς συχνοὺς σεισμούς. (μεταφορ.) εὐρίπιστος, εὐμετάβλητος, ἄστατος.
Εὐσέλαος (ὁ, ἡ), Π.=Εὐφεγγής.
Εὐσέληνος (ὁ, ἡ). ὁ φωτιζόμενος ἀπὸ λαμπρὰν σελήνην. «Νὺξ—,» Ἡσύχ.
Εὔσελμος (ὁ, ἡ), Π. (ναῦς) μὲ καλὰ σέλματα (καθίσματα κωπηλατῶν), μὲ καλὸν κατάστρωμα, (ἐν γέν.) καλοφτιαγμένη.
Εὔσεμνος (ὁ, ἡ), Π.=τῷ
Εὐσεπτος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ σεβαστός, ἀξιοσέβαστος.
†Εὐσήκωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς ἐντελῆ ἰσοσταθμίαν, ἀκριβῶς ἰσόρροπος.
Εὐσήμαντος (ὁ, ἡ). εὐκολοσημάδευτος, εὐκολοπαρατήρητος.
Εὐσημεία (ἡ). καλὸν ἢ σαφὲς σημεῖον, ἕξ τοῦ
Εὔσημος (ὁ, ἡ). αἴσιος ἢ εὐκρινής, (τρπ.) ἐπίσημος. «Ὄρνες εὐσήμους ἀποβοιβόδει βοᾶς,» Σοφ. «Ἀάφνας εὐσάμους κλῶνας.» Ἐπιγρ. «Τὰ ἴχνη τῶν λαγῶν εὐσημότερα,» Ξεν. «Ἐὰν μὴ εὔσημον λόγον ᾖτε διὰ τῆς γλώσσης, πῶς γνωσθήσεται τὸ λαλούμενον;» Γρρ. «Ἐν εὐσήμῳ ἡμέρᾳ ἑορτῆς ὁρᾶν,» αὐτ. ‖. (αὐτ. καὶ) «Εὔσημον,» τὸ σημεῖον τῆς ἐξουσίας, (κοιν.) παράσημον.
Εὐσήμως, ἐπίρ. εὐκρινῶς· ἐπισήμως, ἢ μὲ καλὰ σημεῖα.
Εὔσηπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως σηπόμενος.
Εὐσηψία (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ εὐσήπτου.
Εὐσθένεια (ἡ),=Εὐρωστία.
Εὐσθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Εὐσθενής, ές (ὁ, ἡ),=Εὔρωστος.
Εὐσθενῶς, ἐπίρ.=Εὐρώστως.
Εὐσίδηρος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἢ σκεπασμένος καλὰ μὲ σίδηρον.
Εὐσίκυος (ὁ, ἡ), Π. ὅστις ἔχει τὴν σικύαν (τὴν αἰτιοπαθήκην) του καλὰ γεμάτην, κυβερνημένος, εὐκατάστατος.
Εὐσιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω μὲ ὄρεξιν, εἶμαι εὔσιτος.
Εὐσιτία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις-
Εὔσιτος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων καλὰ (μὲ πολλὴν ὄρεξιν), ἔχων 'γιερὸν στομάχι. «Τοὺς κακοσίτους εὐσίτους εἰργάσατο,» Φιλ. 2) ὁ ἔχων (καρποφορῶν) πολὺ καὶ καλὸν σιτάρι. «Ἀλωὰ—,» Συλ. Θκρ.
Εὔσκαλμος (ὁ, ἡ). (πλοῖον) μὲ καλοὺς ('γιερούς) σκαλμούς, (συνεδχ.) καλοφτιαγμένον ἢ ὀγλίγωρον.
Εὐσκανδάλιστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως σκανδαλιζόμενος.
Εὐσκάνδιξ, ικος (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) ὅπου φυτρώνουν ἀφθόνως σκάνδικες (μυρώνια).
Εὔσκαρθμος ἢ Π. Εὐσκάρθμος (ὁ, ἡ), [εὖ, σκαίρω], ὁ σκιρτῶν (πηδῶν) ἐλαφρά, ταχύπους, ὀγλίγωρος. «Ἵππος—,» Ἰλ. Ν.
Εὐσκάριζας (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ προηγ.
Εὔσκαφος (ὁ, ἡ). εὐκολόσκαπτος.
Εὐσκέδαστος (ὁ, ἡ). εὐκολοσκόρπιστος.
Εὐσκελής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (εὔρωστα) σκέλη, (συνεδχ.) ταχύπους.
Εὐσκέπαστος, ου καὶ
Εὔσκεπτος, ου, ἡ, ὁ σκεπάζων ἢ σκεπασμένος καλά· ἀσφαλής.
Εὔσκεπτος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ σκεφθῇ.
Εὐσκευέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Εὔσκευος (ὁ, ἡ). καλὰ ἁρματωμένος, ἕτοιμος μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα (σκεύη).
Εὐσκίαστος καὶ
Εὔσκιος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων (ἢ εὑρισκόμενος ὑπὸ) καλὸν καὶ παχὺν ἴσκιον.
Εὐσκιόφυλλος (ὁ, ἡ). (δένδρον) τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα κάμνουν καλὸν ἴσκιον.
Εὐσκόπελος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων πολλοὺς σκοπέλους (βράχους, ξέρας).
Εὔσκοπος (ὁ, ἡ). ἀσκοπεύων (σημαδεύων) ἢ παραμονεύων καλά, (τρπ.) στοχαστικός, φρόνιμος· (ἐπὶ τόπου) ἁρμόδιος διὰ σκοπόν (βίγλαν), ὑψηλὸς ἢ ἁρμόδιος πρὸς τὸν (προκείμενον) σκοπόν, (ἐν γέν.) εὔθετος.
Εὐσκόπως, ἐπίρ. Φρονίμως, μὲ προσοχήν, ἢ κατὰ σκοπόν, εὐστόχως.
Εὐσκωμμόνως, ἐπίρ. Μὲ εὐσκωμμοσύνην.
Εὐσκωμμοσύνη (ἡ). τὸ προτέρημα τοῦ νὰ ἔχῃ τις-
Εὔσκωμμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ σκώπτων ἐπιτηδείως (μὲ χάριν καὶ εὐφυΐαν).
Εὐσμηκτος (ὁ, ἡ), [εὖ, σμήχω], Π. καλὰ πλυμένος μὲ σμῆγμα (σαπουνισμένος ἢ τριμμένος). «Σίδηρος,—» Νάξ.
Εὔσμηνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παράγων (πολλαπλασιαζόμενος εἰς) πολλὰ καὶ καλὰ σμήνη ἢ, ἀνήκων εἰς καλὸν σμῆνος. «Μέλισσα—,» Νόνν.
Εὐσμήριγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὴν σμήριγγα (κόμην).
Εὐσμίλευτος (ὁ, ἡ). εὔμορφα δουλευμένος μὲ τὴν σμίλην.
Εὔσοια (ἡ), Π. ἀσφάλεια, σωτηρία, εὐεξία, ἕξ τοῦ
Εὔσοος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ φυλαγμένος, σῶος, εἰς καλὴν κατάστασιν.
Εὐσπειρής, ές καὶ
Εὔσπειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σχηματίζων εἰς τὸ τύλιγμά του πολλὰ ἢ εὔμορφα γυρίσματα (σπείρας).
Εὐσπλαγχνία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις εὔσπλαγχνος, εὐταλμία· (μτγν.) συμπάθεια, εὐαισθησία.
†Εὐσπλαγχνίζομαι, Μ. ίσομαι. Κινοῦμαι εἰς συμπάθειαν (εἰς εὐσπλαγχνίαν), οἰκτείρω.
Εὔσπλαγχνος (ὁ, ἡ), [εὖ σπλάγχνα]. εὔτολμος, γενναιόκαρδος, (μτγν.) οἰκτίρμων, συμπαθητικός, εὐαίσθητος εἰς τὰ δεινὰ τῶν ἄλλων.
Εὔσπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν καὶ καλὸν σπόρον, καλοσπαρμένος ἢ καλὸς διὰ σπάρσιμον, εὔφορος. «Αἴγυπτος—,» Ἐπιγρ.
'Εύσσελμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔσελμος.
'Εύσσωτρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔσωτρος.
Εὐστάθεια (ἡ). ἡ κατάστασις ἢ ἡ ἀρετὴ τοῦ εὐσταθοῦς, στερεότης, μονιμότης, (τρπ.) σταθερότης· ἀταραξία· Εὐεξία.
Εὐσταθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Εὐσταθὴς [εὖ, ἵστημι], ές (ὁ, ἡ). καλὰ στημένος, στερεὸς· (τρπ.) σταθερός· ἐμβριθής· (κατὰ τοὺς Ἐπικουρ.) ὑγιής, ἀταράχητος, (ἐπμ.) εὐδαίμων. «Θάλαμος (ὁ Ἄνεμος)—,» Ὅμ., Σδ. «Πυρετὸς—,» Ἱππκρ., ὁ τακτικός, ὄχι ἀκατάστατος. «Σιγῇ καὶ βαρύνῃτι καταπλάστῳ βη-

ρώμενος δέξαν εὐσταθεῖς ἢ βάθος ἔχοντος ἀνδρός. « Πλ.

Εὐσταθίη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Εὐστάθεια.

Εὐσταθμία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

εὔσταθμος (ὁ, ἡ). εὖ ἔχων σταθμοῦ, σωστὸς εἰς τὸ ζύγι. « Νόμισμα —, « Νομ. Ῥωμ.

Εὐσταθμως, ἐπίῤ. Μὲ τὸ ζύγι, κατὰ κανόνας, μὲ ἀκρίβειαν.

Εὐσταθῶς, ἐπίῤ. Μὲ εὐρύθμειαν, μονίμως, ἀσφαλῶς· ὑγιῶς, ἀταράχως, (ὀθ. κατὰ τὰς Ἐπιχουρ.) εὐδαιμόνως.

Εὐσταλής [εὖ, στέλλω], ές (ὁ, ἡ). καλὰ (ἐλαφρὰ) ἐνδυμένος, (ἐπιτ.) ἕτοιμος, εὐκίνητος, (παρβλ. Εὔζωνος). 2) φτωχὸς, ὀλιγορνής.

Εὐσταλίσι (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις εὐσταλὴς (ἐλαφρὰ ἐνδυμένος, ἕτοιμος).

Εὐσταλῶς, ἐπίῤ. Ἐλαφρὰ (ὡς πρὸς τὸ ἐνδύσιμον).

Εὐστάφυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων παλλὰ καὶ καλὰ σταφύλια.

Εὔσταχυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων παλλὰ ἢ καλὰ στάχυα. « Νάρδος —, « Νίκ.

Εὐστεγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ σκεπασμένος μὲ καλὴν στέγην.

Εὔστειρος (ὁ, ἡ), Π. (ναῦς) ἡ ὁπ. ἔχει καλὴν στεῖραν (καρίναν), καλὸν σκαρὶ, καλαφθειασμένη.

Εὔστερνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν (γιερὸν ἢ εὔμορφον) στῆθος.

Εὐστέφανος καὶ Π. Εὐστέφανος, ου καὶ

Εὐστεφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα εὔμορφον στεφάνι ἢ ζωνάρι. (μετν. πόλις) ὠχυρωμένη μὲ δυνατὰ καὶ εὔμορφα τείχη (μὲ καλοὺς πύργους).

Εὔστηθος (ὁ, ἡ), = Εὔστερνος.

Εὐστήρικτος (ὁ, ἡ). καλὰ ἐστηριγμένος, στερεός.

Εὐστιβὴς [εὖ, στείβω], ές (ὁ, ἡ), Π. καλὰ πατημένος, (ὀθ. ἐπὶ δρόμοι) ὁμαλὸς, (ἐπὶ ὑγασμ.) χρουστὸς ἢ, καλὰ λευκασμένος.

Εὔστικτος (ὁ, ἡ), [εὖ, στίζω]. Π. πλουμισμένος μὲ ὡραῖα στίγματα (μπέγγια).

Εὔστιπτος (ὁ, ἡ), = Εὐστιβής.

Εὐστολίζω, Μ. ίσω. Στολίζω καλὰ (καθὼς πρέπει), [ἐκ τοῦ

Εὔστολος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ ἐνδυμένος στολισμένος, ἁρματωμένος), ἕτοιμος. « Ναῦς —, Σοφ. « Γυνὴ —, « Σχλ., ἡ ἔγουσα εὔμορφον ἀνάστημα, (ἐπιμ.) στολίζομαι καλά. « Ὃν δὲ ἡ Ἑλένη εὔζολος, εὐμασθος, « Ι. Μαλαλ. (παρβλ. Εὔζωνος).

Εὐστομαχία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις =

Εὐστόμαχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν (γιερὸν) στομάχι· καλὸς (ὠφέλιμος) διὰ τὸ στομάχι· (Ἐωμ.) ἀντὶ Εὔστομος, (ὀθ. λέγει ὁ Ἰκεσ. ὁπ. « Αἱ ἐγχέλεις.. εὐχρομαχίᾳ διαφέρουσι τῶν πλείστων ἰχθύων, « Ἀθ.).

Εὐστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Δαλῶ (Κηλαδῶ) εὔμορφα. 2) = Εὐφημέω. Εὔστομ' ἔχω. « Εὐστόμει καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον, « Ἀρχφ.

Εὐστομία (ἡ). καλὸν (εὔμορφον) στόμα· (συνεδρ.) εὐγλωττία. (ἐπὶ φαγητ.) νοστιμάδα. « Τῶν χυλῶν ἔνιοι δέονται μίξεως πρὸς εὐστομίαν, Θφρ.

Εὔστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν (εὔμορφον) στόμα, (ὀθ. ἐπὶ ἵππ.) Εὐήνιος. 2) ὁ ἔχων καλὴν προφορὰν, εὐφραδὴς ἢ εὐκολοπρόφερτος. 3) ὁ ὁμιλῶν καλὰ (αἴσια) λόγια ἢ σιωπῶν ἀπὸ θρησκευτικὰν σέβας. (ὀθ. ἐπιῤῥηματικῶς). « Εὔστομ' ἔχε, « Σοφ., « Εὐφήμει. » Περὶ τούτων εὔστομά μοι κείσθω, « Ἡρ., ἂς σιωπήσω δι' εὐλάβειαν. 4) ὁ ἔχων ἀρκετὰ μεγάλον ζόμιον (εὐρύχωρον εἴσοδον), (τρπ.) φλύαρος, ἀθυρόστομος. 5) (ἐπὶ φαγητ.) νόστιμος. « Μᾶλλον ἔμπειρον εἶναι τῶν εὐστομάχων ἢ τῶν εὐστόμων, « Πλ.

Εὐστόμως, ἐπίῤ. Μετ' εὐσομίας, εὐκρινῶς ἢ εὐφραδῶς, γλυκὰ, νόστιμα.

Εὔστοος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰς στοάς.

Εὐσταργία (ἡ). φιλοστοργία [ἐκ τοῦ =

Εὔστοργος (ὁ, ἡ). φιλόστοργος.

Εὐστορβυγξ, υγγος (ὁ, ἡ), Π. καιμωμένος ἀπὸ καλὸν (γιερὸν, χανδρὸν) κούτσουρον (στόρβυγγα).

Εὐστοχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἐπιτυγχάνω τὸν σκοπὸν (τὸ σημάδι, [καὶ μτφορ.] τὴν εὐκαιρίαν. « Εὐστοχεῖν τῆς εἰσβολῆς τοῦ λιμένος. « Στρβ. (καὶ ἀπολ.) « Τοὺς ἐν πράγμασιν ἀναστρεφομένους εὖτ' εὐστοχεῖν ἀεὶ δυνατὸν οὔθ' ἁμαρτάνειν συνεχῶς εἰκὸς, « Πλθ.

Εὐστόχημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐσκέφθη ἢ εἶπέν ἢ ἔπραξέ τις εὐστόχως.

Εὐστοχία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις =

Εὐστοχος (ὁ, ἡ). ὁ σημαδεύων καλὰ (χτυπῶν ἴσια εἰς τὸ σημάδι), (μτφορ.) κρίνων (εἰκάζων σκεπτόμενος) ὀρθῶς, σκοπτων εὐφυῶς, (ἐν γέν.) ἐπιτυχὴς, ἐπιτήδειος. ‖ (τὸ οὐδ.) Εὔστοχα, ἀντὶ =

Εὐστοχως, ἐπίῤ. Μὲ εὐστοχίαν, ἐπιτυχῶς (κυρ. καὶ μτφορ.) εὐφυῶς.

Εὔστρα ἢ Εὔστρα ἢ Εὔζρα (ἡ), [εὔω]. τὸ μέρος ὅπου καψαλίζουν τοὺς σφαζιμένες χοίρους. 2) κριθάρι καψαλισμένον (πρὸς κατασκευὴν ἀλφίτων).

Εὐστραβὴς [εὖ, στρέφω], ές (ὁ, ἡ). (ξύλον) τὸ ὁπ. εὔκολα στραβόνει (σκεβρόνει).

Εὐστραφὴς, ές καὶ

Εὔστρεπτος καὶ

Εὐστρεφὴς, ές (ὁ, ἡ). καλὰ στριμμένος ἢ, εὔκολος νὰ στριφθῇ. « Βρόχος (« Νευρ.) —, « Ὑπτ., Ὁμ.

Εὐστροφάλιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ (εὔμορφα, ἐπιτήδεια) τυλιγμένος. « Κόμη —, « Ἐπιγρ.

Εὐστροφία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις.

Εὔστροπος (ὁ, ἡ). ὁ στρεφόμενος μὲ εὐκολίαν, εὐκίνητος, εὐλύγιστος, ὀγλίγωρος, (μτφορ.) ἀγχίνους, ἔξυπνος, ἐπιτήδειος. (Π.) καλοστριμμένος.

Εὐστρόφως, ἐπίῤ. Μὲ εὐστροφίαν, ἐπιτηδείως.

Εὔστρωτος (ὁ, ἡ), Π. καλοστρωμένος.

Εὔστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλοὺς στύλους.

Εὐστυφέλικτος (ὁ, ἡ), Π. εὐρίπιστος, εὔφεστος.

Εὐσύγκριτος (ὁ, ἡ). καλὰ χρυμμένος ἢ, εὔκολος νὰ κρυφθῇ.

Εὐσυκοφάντητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ συκοφαντήσῃ.

Εὐσύλητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναται τις νὰ συλήσῃ (νὰ κλέψῃ, νὰ ξεγυμνώσῃ).

Εὐσύλληπτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ συλληφθῇ (νὰ πασθῇ, νὰ ἐννοηθῇ) ἢ νὰ συλλάβῃ (ἐν γαστρί).

Εὐσυλλόγιστος (ὁ, ἡ). τὸ ὁπ. ἡ περὶ τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ συλλογισθῇ (νὰ συμπεράνῃ) τις. » Ἐκ δὲ τούτων εὐσυλλόγιστον πόσον ὑπῆρξε τὸ βάθος τῶν Ἱππέων, « Πλθ.

Εὐσύμβατος καὶ

Εὐσυμβίβαστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ συμβιβασθῇ (νὰ συναρμοσθῇ).

Εὐσύμβλητος (ὁ, ἡ), [εὖ, συμβάλλομαι] τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ καταλάβῃ ἐξ εἰκασίας (νὰ μαντεύσῃ, νὰ συμπεράνῃ). « Ἡ δ' οὐκέτ' εὐξύμβλητος ἡ χαρακτικὴ, « Δίσχλ.

Εὐσύμβολος (ὁ, ἡ), [εὖ, συμβάλλω]. = Εὐσύμβλητος. « Εὐξύμβολον τόδ' ἐστὶ πανταδόξασαι, « Δίσχλ. 2) καλὲς διὰ συναναστροφὴν ἢ λησθοδοσίαν· εὐκοινώνητος (ἐν γέν.) εὔθετος, αἴσιος. « Ὄρνις —, « Σοφ.

Εὐσυμβόλως, ἐπίῤ. Εὐθέτως. Ἐπ' αἰσίοις.

Εὐσυμπάθητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως συμπάσχων (συμπονῶν), εὐαίσθητος, εὐπλαγχνος.

Εὐσυμπερίφορος (ὁ, ἡ). εὔκολος πρὸς συμπεριφοράν, συμμορφούμενος εὐκόλως μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς συναναστροφῆς, κοινωνικός.

Εὐσυμπερίφυτος (ὁ, ἡ), (βτν.). εὐκόλως φυτρώνων ὁλόγυρα καὶ συσσωματούμενος (συναυξάνων) μὲ ἄλλο φυτόν.

Εὐσυμπλήρωτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ συμπληρωθῇ (νὰ κατορθωθῇ).

Εὐσύμφυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως συμφυόμενος (συνενούμενος διὰ συμφύσεως, [ἐπὶ πληγ.] συνουλούμενος).

Εὐσυνάγωγος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ συναχθῇ, εὐκελομάζωκτος. (τόπος) ὅπου εὐκόλως δύνανται νὰ συναχθοῦν πολλοὶ (ἄνθρ.) ἢ πολλὰ (πραγμ.).

Εὐσυνάλλακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) = λλάκτως, [εὖ, συναλλάσσω]. Καλὸς διὰ συναναστροφὴν ἢ λησθοδοσίαν, κοινωνικὸς ἢ τίμιος.

Εὐσυναλλαξία (ἡ), τὸ προτέρημα τοῦ εὐσυναλλάκτου.

Εὐσυνάντητος (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Εὐάντητος.

Εὐσυνάρμοστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) = άρμως. Ὁ εὐκόλως συναρμοζόμενος, (συμβιβαζόμενος).

Εὐσυνάρπαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) = άρπως. Ὁ εὐκόλως συναρπαζόμενος.

Εὐσυνειδησία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις =

Εὐσυνείδητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) = δήτως. Ὁ ἔχων καθαρὰν συνείδησιν, γνωρίζων ὅτι δὲν ἔκαμε κακὸν, μὴ ἐλεγχόμενος ὑπὸ τῆς συνειδήσεως.

Εὐσυνεσία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις =

Εὐσύνετος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. = έτως. [εὖ συνίημι]. ὁ εὐκόλως ἐννοῶν ἢ ἐννοούμενος, ὀξύνους ἢ εὐκατάληκτος. » Εὐξύνετον ξυνετοῖσι βροτὸν, « Εὐρ.

Εὐσυνθεσία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ =

Εὐσυνθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω πιστῶς

τὰς συνθήκας, πολιτεύομαι καθὼς πρέπει, (ἐπὶ πραγμ.) εἶμαι –

εὐσύνθετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -θέτως. Καλὰ συνθεμένος (διατεταγμένος) ἢ, εὐκολοσύνθετος.

εὐσύνοπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -όπτως. Τὸν ὀπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἴδῃ διὰ μιᾶς (μὲ ἕν βλέμμα), (μτφρ.) εὐκατάληπτος. « Ἥκιστα γὰρ τὸ Κιρραῖον πεδίον τῷ ἱερῷ, ᾗ ἔστιν εὐσύνοπτον, » Αἰσχ. « Ὠνόμασε δὲ κέχρηται ποικίλως πρὸς τὸ μὴ εὐσύνοπτον εἶναι τοῖς ἀμαθέσι τὴν πραγματείαν, » Ἀρτ.

εὐσύντακτος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίῤ. -τάκτως. Καλὰ συντεταγμένος (διατεταγμένος μεταξὺ ἢ μετ' ἄλλων).

εὔσυντριπτος (ὁ, ἡ). Εὐκολοτσάκιστος.

εὔσφαιρος (ὁ, ἡ). ὁλοστρόγγυλος.

εὔσφυκτος (ὁ, ἡ), [εὖ, σφύζω]. τοῦ ὀπ. ὁ σφυγμὸς εἶνε καλός (κτυπᾷ τακτικά).

εὐσφυξία (ἡ). τὸ νὰ κτυπᾷ τακτικὰ ὁ σφυγμός.

εὔσφυρος καὶ Ἐύσφυρος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα εὔστροφον ποδάρι (κατὰ λέξ. κότσι τοῦ ποδαριοῦ).

εὔσχετος (ὁ, ἡ). καλὸς νὰ τὸν ἔχῃ (νὰ τὸν διατηρῇ) τις.

εὐσχηματίστως (ὁ, ἡ). καλοσχηματισμένος, καλοσθειασμένος.

εὐσχημολογέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ὁμιλῶ εὐσχήμως.

εὐσχημονέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι ἢ φαίνομαι εὐσχήμων, φέρομαι εὐσχημόνως.

εὐσχημόνημα (τὸ). πρᾶξις ἢ λόγος (ἐν γέν.) διαγωγὴ εὐσχήμων.

εὐσχημόνως, ἐπίῤ. σεμνῶς κοσμίως, μὲ εὐσχημοσύνην.

εὔσχημος (ὁ, ἡ), = Εὐσχήμων.

εὐσχημοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ εὐσχήμονος, σεμνότης, κοσμιότης, σεμνὸν (κόσμιον) ἐξωτερικόν.

εὐσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν σχῆμα (εὐγενὲς ἢ εὐπρεπὲς ἐξωτερικόν), φυλάττων εὐσχημοσύνην εἰς τοὺς λόγους εἰς τὰς πράξεις του κτλ., σεμνὸς, κόσμιος. « Λόγος —, « Ἀνήρ., ὁ εὐπρεπὴς, (Γαλλ) **spécieux**. « Εὐσχ. βουλευτὴς, » Εὐαγγ., ὁ πλούσιος.

εὐσχήμως, ἐπίῤ. = Εὐσχημόνως.

εὐσχιδὴς, ές καὶ

εὔσχιστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως σχιζόμενος, ἢ εὔμορφα σχισμένος (χωρισμένος).

εὐσχολέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι εὔσχολος, ἔχω εὐκαιρίαν, (μὲ γεν.) μὲ μένει πολὺς καιρὸς διά.

εὐσχολία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις –

εὔσχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν σχολὴν (εὐκαιρίαν), μὴ ἀσχολούμενος εἰς τίποτε, ἡσυχάζων ἀπὸ τὰς συνήθεις ἀσχολίας του.

εὐσωματέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι εὔρωστος ἢ εὐτραφής.

εὐσωμασία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις –

εὐσώματος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ (ὅσον πρέπει) σωματώδης, εὐτραφὴς, (ἐπιμ.) ὑγιὴς κράσεως, εὔρωστος.

εὔσωμος (ὁ, ἡ), = Εὐσώματος.

εὔσως, ω (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Εὔστος.

εὔσωστος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, σώστιον]. (ἅμαξα) μὲ καλοὺς τροχούς.

εὐταλὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως τηκόμενος (λυόμενος), (ἐπὶ ὑπερ.) καλόβραστος.

εὐτακτέω-ῶ, Μ. ἤσω. Φυλάττω καλῶς τὴν τάξιν (τὸ εἶναι) μέ, εἶμαι εὔτακτος.

εὐτάκτημα (τὸ). πρᾶξις ἢ λόγος (ἐν γέν.) διαγωγὴ εὔτακτος.

εὔτακτος (ὁ, ἡ), καλὰ διατεταγμένος, βαλμένος εἰς καλὴν τάξιν· φυλάττων τάξιν, εὐπειθὴς (εἰς τοὺς νόμους), χρησιμοποιήσιμος, μέτριος, κόσμιος κτλ.

εὐτάκτως, ἐπίῤ. Μὲ καλὴν τάξιν, μὲ εὐταξίαν.

εὐταμίευτος (ὁ, ἡ), [εὖ ταμιεύω]. ὁ ἐξοδεύων ἢ ἐξοδευόμενος μὲ οἰκονομίαν (ὅπου καὶ ὅσον πρέπει).

εὐταξία (ἡ). καλὴ τάξις, εὐπείθεια εἰς τοὺς νόμους, χρηστοήθεια, σεμνότης, κοσμιότης κτλ.

εὐταπείνωτος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ταπεινώσῃ.

εὐτάραχτος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ταράξῃ.

εὔταρσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλοὺς ταρσοὺς (πόδας ἢ πτερὰ) ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο.

εὖτε [οὔτε γεν. τοῦ ὅστις], Π. φυτὶ Ὅτε ἢ (μετὰ τοῦ Ἄν) Ὅταν, ἐπίῤ. Χρον. (πρὸς ὁριστ.) « Εὖτε πύλας ἴκανεν, » Ἰλ. Ζ. « Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτεν, » Ὀδ. Γ., Ἰλ. Ψ. (καὶ πρὸς ὑποτ. μετὰ τοῦ Ἄν). « Εὖτ' ἄν πολλοὶ πέσωσιν, » Ἰλ. Α. « Εὖτ' ἂν πτολίεθρον ἕλωμεν, » (καὶ χ. τοῦ Ἄν) « Εὖτ' ἔβδομον ἑκατόμβας, » Ὀδ. Η. (ᾗ πρὸς εὐκτ.) « Ἐκ δὲ τοῦ εὖτε πίσιμι, » Ἐπιγρ. 2) (σπν.) Ὁμοιωματ. (εἰς τὰς σ.γκρ.) καθὼς ὅταν. « Εὖτ' ὄρεος κορυφῆσι νότος κατέχευεν ὀμίχλην, » Ἰλ. Γ. (παρβλ. Ἤύτε). 3) (σπνττ.) Αἰτιολογ., ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ, (Σοφ.).

Εὐτείχεος καὶ

Εὐτειχὴς, ους ἡ ές καὶ

Εὐτείχητος (-τείχιστος) καὶ

Εὔτειχος (ὁ, ἡ), Π. (πόλις) περιτειχισμένη μὲ καλὰ (ὀχυρὰ) τείχη, (ἐν γέν.) καλοκτισμένη.

Εὐτέκμαρτος (ὁ, ἡ), [εὖ, τεκμαίρομαι]. τὸν ὀπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ (νὰ καταλάβῃ ἐξ εἰκασίας).

Εὐτεκνέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἔχω καλὰ τέκνα, εἶμαι εὔτεκνος.

Εὐτεκνία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις –

Εὔτεκνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ἢ καλὰ τέκνα, εὐτυχὴς ὡς πρὸς τὰ τέκνα του.

Εὐτέλεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ εὐτελοῦς, τὸ νὰ ζῇ τις πτωχικὰ (μὲ λιτότητα), (ἐπὶ πραγμ.) ὀλίγη τιμὴ, ᾠθήνεια, (ἐκκλ.) ποταπότης, οὐτιδανότης (μτφρ.) μικροπρέπεια. « Εἰς εὐτέλειαν, » Ἀρχιτ. ἐπίῤ. ἀντὶ Εὐτελῶς.

Εὐτελὴς [εὖ τέλος], ους (ὁ, ἡ). ὀλίγης τιμῆς ἄξιος, πολλὰ ᾠθηνός, (ἐπιμ.) πρόστυχος, ποταπὸς· πτωχικός· (συνεκδ.) εὐτιδανὸς (μτφρ.) μικροπρεπὴς, χαμερπὴς.

Εὐτελίζω, Μ. ἰσω. Σμικρύνω, ἐξευτελίζω· ὀλιγωρῶ, περιφρονῶ.

Εὐτελίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὐτέλεια.

Εὐτελισμὸς (ὁ). τὸ εὐτελίζειν, ἐξευτελισμὸς· ὀλιγωρία.

Εὐτελῶς, ἐπίῤ. Μὲ εὐτέλειαν, πολλὰ εὐθηνὰ, πτωχικὰ, (μτφρ.) χαμερκῶς, μικροπρεπῶς.

Εὐτερπὴς, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ ταρπνὸς, εὐφράσυνος.

Εὐτεχνὴς, ές (ὁ, ἡ), = Εὔτεχνος. (ὄθ.

Εὐτέχνητος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ τεχνουργημένος, τεχνικὰ κατασκευασμένος.

Εὐτεχνία (ἡ). τέχνη, ἐπιτηδειότης, [ἐκ τοῦ

Εὔτεχνος (ὁ, ἡ). καλὸς (ἔμπειρος) τεχνίτης, (ἐν γέν.) ἐπιτήδειος, (ἐπὶ πραγμ.) = Εὐτέχνητος.

Εὐτέχνως, ἐπίῤ. Μὲ πολλὴν τέχνην, ἐπιτηδείως.

Εὔτηκτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως τηκόμενος (λυόμενος ἢ λυσόμενος).

Εὐτηξία (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ εὐτήκτου.

Εὐτιθάσευτος (ὁ, ἡ). εὐκολοημέρωτος.

Εὐτίναχτος (ὁ, ἡ). εὐκολοτίναχτος.

Εὐτλήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ τλήμων (ὑπομονητικὸς), καρτερικώτατος.

Εὔτμητος (ὁ, ἡ), [εὖ, τέμνω]. καλοκεμμένος, εὔμορφα χωρισμένος ἢ εὔκολος νὰ κοπῇ.

Εὔτοιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλοὺς (γερεὺς ἢ εὐμορφοκαμωμένους) τοίχους.

Εὐτοκέω-ῶ, Μ. ἤσω. Γεννῶ μὲ εὐκολίαν, εἶμαι εὔτοκος.

Εὐτοκία (ἡ). εὐκολία εἰς τὸ τίκτειν, (Π.) πολυτεκνία.

Εὐτόκιος (ὁ, ἡ). ὁ πραξέων εὐτοκίαν, εὐκολύνων τὸν τοκετὸν (τὴν γέννα).

Εὔτοκος (ὁ, ἡ). ἡ τίκτουσα εὐκόλως· πολύτεκνος. 2) (πθ.) ὁ γεννηθεὶς εὐτυχῶς ἢ μὲ εὐκολίαν (;).

Εὐτυλμέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι εὔτολμος.

Εὐτολμία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις –

Εὔτολμος (ὁ, ἡ), (ἐπίῤ.) -τόλμως. Πλήρης εὐγενοῦς τολμης, θαῤῥαλέος, γενναιόκαρδος. « Εὔτολμος εἶναι κρῖνε, τολμηρὸς δὲ μή, » Γνμ.

Εὔτομος (ὁ, ἡ), [εὖ, τέμνω]. καλὰ χωρισμένος (διηρημένος). « Οἶκος, « Ἄρστ.

Εὐτονέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι εὔτονος, ἔχω ἀρκετὸν τόνον (δύναμιν) πρὸς, ἀντέχω, ἐξαρκῶ.

Εὐτονία (ἡ). ἰσχὺς, τόνος· προσπάθεια σύντονος, δραστηριότης ἀνυδρότου, (ἐκ τοῦ

Εὔτονος (ὁ, ἡ), [εὖ, τείνω]. καλὰ (δυνατὰ) τεντωμένος, νευρώδης, φωμαλέος, ἰσχυρὸς, (μτφρ.) ἀνενδότως δραστήριος, (συνών. τῷ) Ἔντονος. « Αἱ βόρειοι καταστάσεις τὰ σώματα εὔτονα ποιοῦσι, » Ἱππκρ.

Εὐτόνως, ἐπίῤ. μὲ πολὺν τόνον, μὲ ἀνένδοτον ἐπιμονὴν καὶ δραστηριότητα.

Εὐτοξία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὸν (ἢ νὰ μεταχειρίζεται ἐπιτήδεια τὸ) τοξον, [ἐκ τοῦ

Εὔτοξος καὶ Π. Ἐύτοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν τόξον, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τοξεύειν.

Εὐτόρνευτος καὶ

Εὔτορνος (ὁ, ἡ). καλὰ (ἐπιτήδεια) τορνευμένος ἢ εὔκολος νὰ τορνευθῇ (νὰ δουλευθῇ εἰς τὸν τόρνον).

Εὐτράπεζος (ὁ, ἡ). τοῦ ὀπ. ἡ τράπεζα εἶνε πλουσιοπάροχος (γεμάτη καλὰ φαγητά), (ἐπὶ φαγητ.) νόστιμος, ἁρμόδιος διὰ πολυτελῆ τράπεζαν.

Εὐτραπελεύομαι, Μ. εὐσωμαι· Φέρομαι ἢ ὁμιλῶ εὐτραπέλως (μὲ πνεῦμα), χαριεντίζομαι.

Εὐτραπελία (ἡ). τὸ ἦθος τοῦ εὐτραπέλου,

ἀστειότης, χαριεντισμὸς κτλ. ¤ Χρὴ τὸν ἰητρὸν ἔχειν τινὰ εὐτραπελίην παρακειμένην. τὸ γὰρ αὐστηρὸν δυσπρόσιτον ᾖ τοῖσι ὑγιαίνουσι καὶ τοῖσι νουσέουσι, « Ἱππκρ. ¤ Μωρολογία δὲ ἡ εὐτραπελία, μηδὲ ὀνομαζέσθω ἐν ὑμῖν, ¤ Ἀπος. (ὀηλ.) βωμολοχία. (Ἴδε τὸ ἐπίθ.)

Εὐτραπελίζω, Μ. ίσω, ¤ Εὐτραπελεύομαι.

Εὐτραπελολογία (ἡ). ὁμιλία εὐτράπελος. ἀστειολογία.

Εὐτράπελος (ὁ, ἡ), [εὖ, τρέπω]. (κατὰ λέξ.) ¤ Εὔτρεπὴς, εὐστροφος, ὀρχηστὴς —, Πλὰ. (ἐπιμ. 2) εὐμετάβολος, ἄστατος. ¤ Ἦσαν δὲ ἄρα Ἀθηναῖοι δεινῶς ἐς τὰς πολιτείας εὐτράπελοι, καὶ ἐπιτήδειοι πρὸς τὰς μεταβολὰς παντὸς μᾶλλον, ¤ Δίλ. ¤ Οὐδὲν γὰρ οὕτως, ὥσπερ πνεῦμα, εὐτράπελον, « Συν. ¤ Μὴ βολωθῇς εὐτραπέλοις κέρδεσαι, « Πίνδ. θαλίαις, (ὄθ.) ¤ Λόγος εὐτράπ., ¤ Ἀρχῳ., ὁ πιθανὸς, εὐπρόσωπος, (ὀθ. 3) (συνήθ.) κομψὸς, ἀστεῖος, πνευματώδης, νόστιμος. ¤ Καὶ φιλογέλωτες οἱ νέοι, διὸ καὶ εὐτράπελοι, ¤ Ἀρστ. ¤ Περὶ δὲ τὸ ἐν παιδιᾷ ἡδὺ, ὁ μὲν μέσος εὐτράπελος· ὁ δὲ ὑπερβάλλων, βωμολόχος· ὁ δ' ἐλλείπων, ἀγροῖκός τις, ¤ αὐτ. ¤ Οἱ δ' ἐμμελῶς παίζοντες, εὐτράπελοι προσαγορεύονται, οἷον εὔτροποι· τοῦ γὰρ ἤθους αἱ τοιαῦται δοκοῦσι κινήσεις εἶναι, ¤ αὐτ. (ὁ δὲ Χρυσ. Ἑρμηνείων τὸ ῥητὸν τοῦ Παύλου [Ἐφεσ. Ε'.] λέγει:) ¤ Εὐτράπελον δέ φησι τὸν παντοδαπὸν, τὸν ἄγαιον, τὸν ταχέως τρεπόμενον· δεινὸν δὲ καὶ σχῆμα καὶ βάδισιν κτλ. μιμεῖσθαι, καὶ σκώμματα ἐπινοεῖν, ¤ (συγχ. τῷ Ἐκτράπελος).

Εὐτραπέλως, ἐπίῤ. Μὲ χάριν, μὲ πνεῦμα, νόστιμα.

Εὐτραῤῥέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφομαι καλὰ, εἶμαι –

Εὐτραφὴς, ἐος (ὁ, ἡ). καλὰ θρεμμένος, (ἔκμ.) παχύς. ¤ Δακκευτοῦ σὸς εὐτραφέστερος, ¤ Ν. Χων. 2) θρεπτικὸς, εὔχυμος. ¤ Ὕδωρ Διρκαῖον εὐτραφέστατον πομάτων, ¤ Αἰσχλ.

Εὐτραφία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ εὐτραφοῦς, ἡ· 2) ἔσφαλμ. ἀντὶ Εὐτροφία.

εὐτραφῶς, ἐπίῤ. Ἐν εὐτραφίᾳ. ¤ Εὐτραφῶς ἔχοντα τοῦ αὐχένος, « Φλῆρ.

Εὐτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὔμορφον τράχηλον.

Εὔτρεπὴς, [εὖ, τρέπω], ἐος (ὁ, ἡ). εὔτροφος, (ἐπιμ.) ἕτοιμος ἢ ἐπιτήδειος εἰς κάθε τι· πρόθυμος.

Εὐτρεπίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι εὐτρεπὲς, ἑτοιμάζω, βάλλω εἰς τάξιν, (κοιν.) συγυρίζω. (ἰατρ.) θεραπεύω, (τρπ.) διορθόω.

Εὐτρεπισμὸς (ὁ). τὸ εὐτρετίζειν ἢ εὐτρεπίζεσθαι, ἑτοιμασία, (κοιν.) συγύρισμα, διόρθωμα, (ἰατρ.) θεραπεία.

Εὐτρεπιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ εὐτρεπίζων (τακτοποιῶν, συγυρίζων κτλ.).

Εὔτρεπτος (ὁ, ἡ), [εὖ, τρέπω]. εὔκολα γυρίζων, εὐμετάβλητος.

Εὐτρεπῶς, ἐπίῤ. Ἑτοίμως. ¤ Εὐτρ. ἔχω, « Ἀκπ., Εἶμαι εὐτρεπὴς.

Εὐτρεφὴς καὶ Π. Εὔτραφὴς, ἐος (ὁ, ἡ), ¤ Εὐτραφὴς.

Εὐτρεφία (ἡ). τὸ νὰ ἠνέ τις εὔτρεπτος (εὐμετάβολος κτλ.).

Εὐτρήρων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα καλὰς καὶ πολλὰς περιστερὰς (τρήρωνας).

Εὔτρητος καὶ Π. Ἐύτρητος (ὁ, ἡ). καλὰ (ἐπιτήδεια, ἢ μὲ πολλὰς τρύπας) τρυπημένος. ¤ Δάναξ (« θυρὶς)—, ¤ Ἐπιγρ.

Εὐτριαίνης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων καλὴν τριαιναν.

Εὐτριβὴς, ἐος (ὁ, ἡ). καλὰ τριμμένος, (συνηθ. ἀπὸ τῶν ὁδῶν) εὔκολος. (μεταφορ.) ἐντελῶς γυμνασμένος (ἔμπειρος), ¤ Ἐντριβής.

Εὔτριπτος (ὁ, ἡ). καλὰ τριμμένος ἢ, εὔκολος νὰ τριφθῇ.

Εὔτροχος γεν. ἐν. τοῦ Εὔθροξ.

Εὔτροχος (ὁ, ἡ), ¤ Εὔθροξ.

Εὐτριὼ καὶ Π. Ἐύτριὼ, ἰδος (ὁ, ἡ), ¤ Εὐτριδής.

Εὐτροπία (ἡ). χρησιότης τρόπων, καλὴ διάθεσις. 2) ¤ Εὐστροφία, (τρπ.) παναργία.

Εὔτροπις, ιδος (ὁ, ἡ), γραμτ. παραφθ. τοῦ Εὔστροφος.

Εὔτροπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -τρόπως. Ὁ ἔχων καλὸν τρόπον, καλῆς διαθέσεως (ἄνθρωπος). (ἐν γέν.) εὔκολος, εὐκολοικονόμητος, (ἰατρ.) ἐπιδεκτικὸς θεραπείας.

Εὐτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφομαι καλὰ, (ἐπιμ.) παχύνομαι, χονδραίνω. ἀκμάζω.

Εὐτροφία (ἡ). τὸ νὰ τρέφηταί τις μὲ καλὰ (θρεπτικὰ) φαγητὰ, (ἐπιμ.) ¤ Εὐτραφία. 2) (ἐνεργ.) θρεπτικότης. ¤ Αἱ δὲ πίνναι πρὸς τὴ εὐτροφία καὶ γλυκεῖαί εἰσιν, « Ἰατροφ. [ἐκ τοῦ

Εὔτροφος (ὁ, ἡ) ¤ Εὐτραφὴς, καλοθρεμμένος ἢ θρεπτικός. ¤ Νεῦλος... εὐτρόφοις ἄρδει ῥεύμασι, « Κ. Μαν.

Εὐτρόχαλος καὶ Ἐύτρόχαλος (ὁ, ἡ). Π. ὁ τρέχων ὀγλίγωρα, ταχυκίνητος, ἢ (τόπος) ὅπου δύναταί τις νὰ τρέξῃ εὔκολα, ὁμαλὸς (καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ σχήματος τοῦ τροχοῦ) στρογγυλὸς. ¤ Ἀλωή—, « Ἡσ.

Εὔτροχος καὶ Ἐύτροχος (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) ὁ τρέχων [κινούμενος] εὐκόλως ᾖ ταχέως. (ἰδιαιτ. ἐπὶ ἁμαξ.) ὁ ἔχων καλοὺς τροχούς. (ἐπὶ βρόχων) ὁ σῳζόμενος εὐκόλως. ¤ Ἰστίον εὔτροχον εἰς καθαίρεσιν, « Συν., τὸ ὁπ. καταβάζεται εὐκόλα μὲ τὰς τροχιλαίας (μὲ τοὺς μακαράδες).

Εὐτρόχως, ἐπίῤ. Ταχέως, εὐκόλως. 2) ἔσφαλμ. ἀντὶ Εὐστόχως.

Εὐτρύγητος (ὁ, ἡ). εὐκολοτρύγητος.

Εὔτυκος (ὁ, ἡ), Π. σπνττ. ἀντὶ –

Εὔτυκτος καὶ Π. Ἐύτυκτος (ὁ, ἡ), [εὖ, τεύχω]. καλοφθειαμένος, καλοκαμωμένος· συγχυρισμένος· ἕτοιμος. ¤ Πῦρ μέντοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔστω, « Καλλ.

Εὐτύπωτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ τυπωθῇ (νὰ ἐντυπωθῇ), εὐκολοτύπωτος.

Εὐτυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὐτυχὴς· ἀπολαμβάνω ὅ, τι ἐπιθυμῶ, ἐπιτυχαίνω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.). ¤ Εὐτυχοίης, « φρ. νὰ ᾖσαι καλά! εὐχαριστῶ! (παρβλ. Ἐπαινῶ).

Εὐτυχέως, Ιων. ἀντὶ Εὐτυχῶς.

Εὐτύχημα (τὸ). εὐτυχὲς συμβεβηκὸς, ἐπιτυχία. πλεονέκτημα. ¤ Ταῦτα ἡ φύσις τῆς χώρας παρέχεται τὰ εὐτυχήματα τῇ πόλει, ¤ Στρβ. ¤ Οἱ δὲ Θρᾷκες ἐπεὶ εὐτύχησαν τοῦτο τὸ εὐτύχημα, « Ξεν.

Εὐτυχὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν (ἀξιάν τὴν) τύχην, καλότυχος, εὐτυχισμένος. ¤ Ὅλβου δ' ἐπιῤῥυέντος, εὐτυχίστερος ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὔ, « Εὐρ. ¤ Σημεῖα σύδαμῶς εὐτυχῆ, ¤ Πλάτ., αἴσια.

Εὐτυχία (ἡ). τὸ εὐτυχεῖν, εὕρεσις τύχης. ἐπιτυχία. (ἐνίστε) ἀκμή. ¤ Διὰ δὲ τὸ προσδεῖσθαι τῆς τύχης τὸν εὐδαίμονα, δοκεῖ τισι ταὐτὸν εἶναι ἡ εὐτυχία τῇ εὐδαιμονίᾳ, οὐκ οὖσα, ¤ Ἀρς. ¤ Νέοι ἀκμὴν ὄντες ἐν εὐτυχίᾳ τῆς ἡλικίης, ¤ Ἀρστ.

†Εὔτυχος (ὁ, ἡ). ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὔτυκος.

Εὐτυχῶς, ἐπίῤ. Ἐπιτυχῶς, μὲ ἐπιτυχίαν· εὐτυχισμένα· κατὰ καλὴν τύχην. ¤ Ὡς εὐτυχῶς ὅτι οὐκ ἐλήφθην κλέπτων τὸν οἶνον, ¤ Ἀρχῳ.

Εὐύαλος (ὁ, ἡ). Π. καμωμένος ἀπὸ καλὸν (καθαρὸν) ὑαλί.

Εὐυδρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πολλὰ καὶ καλὰ νερὰ, εἶμαι εὔυδρος.

Εὐυδρία (ἡ). ἀφθονία καλῶν ὑδάτων [ἐκτὸς

Εὔυδρος (ὁ, ἡ). (τόπος) ἔχων πολλὰ καὶ καλὰ νερά.

Εὐυμνία (ἡ). ἀφθονία ἐκλεκτῶν ὕμνων, [ἐκ τοῦ

Εὔυμνος (ὁ, ἡ), Π. ἄξιος πολλῶν ὕμνων, πολυύμνητος, ἀξιύμνητος. ¤ Πῶς τ' ἀρ' σ' ὑμνήσω, πάντως εὔυμνον ἐόντα, « Ὅμ. 2) ὁ ἔχων πολλὰ προσόντα ὕμνων, εὐκόλως ὑμνητέος, εὐκολοϋμνητος. ¤ Τὸν Φοῖβον ἀείδειν· ἔστι γὰρ εὔυμνος τις ἀὴρ ἀὼ ῥέα Φοῖβον ἀείδοις, « Καλλ.

Εὐυπέρβατος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ὑπερβῇ.

Εὐυπέρβλητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ὑπερβάλῃ (νὰ ὑπερνικήσῃ)

Εὔυπνος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἢ ἀπολαμβάνων καλὸν (γλυκὺν) ὕπνον.

Εὐυπόθητος (ὁ, ἡ). εὔκολος ἢ ἁρμόδιος νὰ ὑποβαθῇ (ὡς ὑπόθημα).

Εὐύποιστος (ὁ, ἡ). εὐκολοϋπόφερτος.

Εὐυπόληπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ὑπολάβῃ (νὰ νομίσῃ ἢ νὰ ἐννοήσῃ).

Εὐυπροχώρητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ὑπροχωρῶν (ἐνδίδων).

Εὐύφαντος καὶ

Εὐυφὴς ἐος (ὁ, ἡ). καλϊϋφασμένος.

Εὐυψὴς, ἐος (ὁ, ἡ), (μτγν.). Εὖ ἔχων ὕψος, εὐμεγέθης.

Εὐφαὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ φαεινὸς (φωτεινὸς), λαμπρότατος.

Εὐφαμία (ἡ), Δ. ἀντὶ Εὐφημία.

Εὐφανὴς, ἐος (ὁ, ἡ). προφανὴς ἢ· ¤ Εὐφαὴς.

Εὐφαντασίωτος καὶ Εὐφάνταστος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος νὰ παραχθῇ ἀκριβῶς εἰς τὴν φαντασίαν τὰ ἀντικείμενα, ἔχων ζωηρὰν φαντασίαν.

Εὐφαρέτρης ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων καλὴν (λαμπρὰν) φαρέτραν.

Εὐφάρμακος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πολλὰ ᾖ καλὰ φάρμακα (ἰατρικά). ὁ χρησιμεύων ὡς καλὸν φάρμακον (ἰατρικὸν ἢ βαρή).

Εὐφέγγεια (ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Εὐφεγγία.

Εὐφεγγὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φέγγων μὲ καλὸ ᾖ τερπνὸν φῶς. ¤ Τὸ εὐφεγγὲς, σ ἀντὶ ἠ·

Εὐφεγγία (ἡ). πολλὴ (ἀρκετὴ, [καὶ ἐπιμ.] τερπνὴ) λάμψις.

Εὐφημίω-ῶ, Μ. ήσω. (ἐν γέν.) Ἀνυμνῶ,

ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω· ὑποδέχομαί τινα(μὲ φωνὰς χαρμοσύνης)μὲ εὐφημίας)· (ἰδιαιτ. ἐν καιρῷ θρησκευτικῆς τελετῆς) ὁμιλῶ εὔφημα (εὐτυχίαν προσημαίνοντα) λόγια ἢ, φυλάττω σιωπὴν (ἵνα μὴ προφέρω τι ἀπρέπειον). « Οὐκ εὐφημήσετε γάμων ὄντων; « Πλ. « Νῦν δὲ δὴ εὐφημῶμεν γάρ εἰν οἰωνοῦ, « Πλάτ. (καὶ μετνμ.) « Εὐφημεῖ καὶ πάντος, ὅτε κλείουσιν ἀοιδοί, « Καλλ. (ὅθ. ἡ φρσ.) « Εὐφήμει, « Ἀττ., σιώπα! ἢ, λάλει καλά! ἄπαγε! μὴ λέγεις τέτοια λόγια! μὴ γένοιτο!

ὑφημητικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς εὐφημίαν.

Εὐφημία (ἡ). καλὴ φήμη, καλὸν ὄνομα· ὕμνος, ἔπαινος, ἐγκώμιον. (ἰδιαιτ. ἐν καιρῷ θρησκ. τελετῆς) ἐκφώνησις λόγων εὐφήμων (εὐτυχίας προσημαντικῶν) ἢ σιωπὴ (πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ἀκαιρολογίας). « Εὐφημίαν κηρύξας ἔχω, « Σοφ. « Εὐφημία ἔστω. « Ἀρχφ.

Εὐφημίζω, Μ. ίσω, = Εὐφημῶ, ἐπαινῶ, ὑμνολογῶ.

Εὐφήμιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔφημος.

Εὐφημισμός (ὁ), (μετγν.) ἀντὶ Εὐφημία, (ἰδιαιτ. ὅταν παρὰ γραμτ. καὶ ῥητ.) σχῆμα λόγου ὅταν ἀνομάζῃ τις μὲ καλὴν (εὔφημον) λέξιν κακὸν πρᾶγμα, π. χ. Εὐμενίδες ἀντὶ Ἐρινύες κτλ.

Εὔφημος (ὁ, ἡ), [εὖ, φήμη]. (λόγος) καλὸς, εὐχαριστῶν τὸν ἀκούοντα, ἢ καλοῦ (εὐτυχίας) προσημαντικός, αἴσιος. « Τὸ εὔφημον, « Μ. Ἀντ., ὁ ἔπαινος. « Εὔφημα φώνει, Εὐφήμει. 2) (συνκδχ.) ὁ ὁμιλῶν εὔφημα λόγια, ἐπαινέτης. « Εὔφημος ἴσθι, « Εὐρ., = Εὐφήμει. ὁ Εὔφημος πᾶς ἑστω λεὼς, στόμα συγκλείσας· ἐπιδημεῖ γὰρ θεσπὶς Μουσῶν, « Ἀρχφ. 3) (ἐν γέν.) αἴσιος, εὐρρόσυνος. « Εὔφημον ἦμαρ, « Αἰσχλ.

εὐφήμως, ἐπίῤῥ. Μὲ εὐφημίαν, μὲ καλὰ (εὔφημα, εὔσχημα) λόγια.

εὔφθαρτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως φθειρόμενος (ἐνίοτε) εὐκολοχώνευτος.

Εὐφθογγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Εὔφθογγος καὶ Π. Ἐύφθεγγος (ὁ, ἡ), = Εὔηχος, Εὔφωνος.

εὐφιλής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ ἀγαπῶν ἢ 2) = τῷ

εὐφίλητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ ἀγαπώμενος, προσφιλέστατος.

Εὐφιλόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ ἀγαπῶν (ἢ ἀγαπώμενος ἀπὸ) τοὺς παῖδάς του, εἰς ἄκρον φιλόπαις.

Εὐφιλοτιμήτος (ὁ, ἡ). ὁ πραχθεὶς (κατορθωθεὶς) ἀπὸ ἐπαινετὴν φιλοτιμίαν.

Εὔφημος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ στυπτικὸς (σφίγγων ὡς ἂν μέ φιμὸν τὸ στόμα).

Εὔφλαστος (ὁ, ἡ), = Εὔθλαστος, εὔθρυπτος.

Εὔφλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀνάπτων καὶ καιόμενος (φλεγόμενος), εὔπρηστος.

Εὐφορβία (ἡ), Π. [εὔφορβος]. καλὴ (παχεῖα) τροφὴ ζώων.

Εὐφόρειον (τὸ), φυτὸν τι ἀκανθῶδες τῆς Ἀφρ. καὶ ὁ καρπὸς ἢ ὁ χυλός του (χρήσιμ. εἰς τὴν ἰατρ.).

Εὔφορβος (ὁ, ἡ), [εὖ, φορβή]. (ἐπὶ ζώων), εὔτροφος, καλοθρεμμένος, παχύς· (ἐνίοτε) θρεπτικός. « Ἄρουρα—, « Εὔδοκ.

Εὐφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὔφορος (εὔκαρπος), καρποφορῶ ἀφθόνως. 2) (ἀδκμ.) ἁρμενίζω καλά.

Εὐφόρητος (ὁ, ἡ), [εὖ, φορέω]. εὐκολοσήκωτος, (μτφρ.) εὐκολοϋπόφερτος.

Εὐφορία (ἡ). τὸ φέρειν (σηκόνειν ἢ ὑποφέρειν) εὐκόλως. 2) ἄφθονος καρποφορία, εὐκαρπία.

Εὐσόρμιγξ, εγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὴν (ἢ παίζων καλὰ τὴν) ⸗φόρμιγγα· ὁ συμφωνῶν (παιζόμενος καλὰ) μὲ τὴν φόρμ. « Ἀοιδή—, « Ἐπγρ.

Εὔφορος (ὁ, ἡ), [εὖ, φέρω]. εὐκολοσήκωτος, ἐλαφρὸς, (τρπ.) εὐκολοϋπόφερτος ἢ· ὑπομονετικός. (συνήθ.) ὁ καρποφορῶν ἀφθόνως. (ἐπὶ ἀνέμ.) = Οὔριος.

Εὔφορτος (ὁ, ἡ), Π. ἐλαφρὰ φορτωμένος ἢ· σηκόνων μὲ εὐκολίαν τὸ φορτωμά του, (ἐν γέν.) ἐλαφρὸς, ὀλίγορος. « Ναῦς—, « Ἐπγρ.

Εὐφόρως, ἐπίῤῥ. Μὲ τρόπον εὔφορον, εὐκόλως ἢ· ἀφθόνως.

Εὐφράδεια (ἡ). τὸ προτέρημα τοῦ εὐφραδοῦς, εὐκολία πρὸς τὸ ἐκφράζεσθαι, εὐγλωττία.

Εὐφραδέως, Π. ἀντὶ Εὐφραδῶς. 2) [εὖ, φράζομαι] φρονίμως, ἐσκεμμένως.

Εὐφραδὴς [εὖ, φράζω], ές (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν (ἐκφραζόμενος) μὲ χάριν καὶ εὐκολίαν, εὐγλωττος. 2) Π. [εὖ φράζομαι:] στοχαστικὸς, φρόνιμος.

Εὐφραδίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὐφράδεια.

Εὐφραδῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ εὐφράδειαν.

Εὐφραίνω [εὖ, φρὴν], Μ. ανῶ. Ἡδύνω, χαροποιῶ, καλοκαρδίζω. ‖ (μσ.) τέρπομαι, ἡδύνομαι, εὐχαριστοῦμαι.

Εὐφρανέει, Ἰων. ἀντὶ Εὐφρανῇ, β'. ἐν. προσ. τοῦ μσ. μέλλ. καὶ

Εὐφράνθην, πθ. ἀντὶ μσ. ἀόρ. τῷ Εὐφραίνω.

Εὐφραντέος, α, ον, θετ. τοῦ Εὐφραίνω.

Εὐφραντικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ γρμτ. Ὁ σημαίνων) χαρὰν (εὐφροσύνην).

Εὐφραντός, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναται τις νὰ εὐφρανθῇ (νὰ ἀπολαύσῃ εὐχαρίστως).

Εὐφρασία (ἡ), = Εὐφροσύνη (κυρ. εἰς συμπόσιον).

Εὔφραστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐκφράσῃ (νὰ ἐξηγήσῃ) ἢ νὰ κατανοήσῃ, εὔδηλος, εὔγνωστος.

Εὐφρονέω καὶ Ἐὐφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. Θέλω τὸ καλὸν (Φρονῶ καλὰ περί) τινος, τὸν εὐνοῶ, ἢ 2) = Σωφρονῶ, εἶμαι φρόνιμος, (πάντοτε κατὰ μτχ.).

Εὐφρόνη (ἡ), Π. ἡ νύξ, (διότι τότε συλλογίζεταί τις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καλλήτερα ἢ τοὐλάχιστον εὐκολώτερα).

Εὐφρονίδης, ου (ὁ), Π. ὁ υἱὸς τῆς νυκτὸς (τῆς εὐφρόνης).

Εὐφρόνως, ἐπίῤῥ. Φρονίμως, ἐμφρόνως. « Γύναι κατ' ἄνδρα σώφρον' εὐφρόνως λέγεις, « Αἰσχλ. 2) (σπν.) ἀντὶ Εὐφροσύνως. « Εἰλαπινάζουσιν εὐφρόνως, « Πίνδ.

Εὐφροσύνη (ἡ). χαρὰ, εὐθυμία, ἡδονὴ, εὐχαριστήσεις.

Εὐφρόσυνος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤῥ. -σύνως. Π. ὁ εὐφραίνων, χαροποιὸς, χαρμίσυνος· (πθ.) χαρούμενος, εὔθυμος.

Εὔφρουρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καλῶς φρουρῶν ἢ φρουρούμενος.

Εὔφρων ἢ Π. Ἐὔφρων [εὖ φρὴν], ονος (ὁ, ἡ). εὖ φρονῶν, φρόνιμος. εὐμενὴς, καλῆς διαθέσεως. εὔθυμος. (σπν.) εὐφροσύνης παραίτιος. « Οἶνος—, « Ἰλ. Γ.

Εὐφυὴς [εὖ, φύω ἢ φυὴ], ές (ὁ, ἡ). (ἐπὶ φυτ.) εὐαυξὴς, εὐθαλὴς, εὐτραφὴς. (ἐν γέν.) καλοκαμωμένος ἐκ φύσεως· φύσει ἁρμόδιος (ἐπιτήδειος) πρός τι· (ἰδιαιτ. ἐπὶ ἀνθρ.) ἀγχίνους, πνευματώδης, (ὅθ. « Εὐτράπελος ἢ σκώπτης. « Τῶν ἀνθρώπων τοῖς εὐφυέσι καλουμένοις καὶ τοῖς τὰ γέλοια λέγουσι καὶ ποιοῦσι., « Θεόπ. (ἴδε καὶ Ἐπκρ. Ἀφορισμ. καὶ Ἀντιδ.).

Εὐφυΐα (ἡ). ἰδιότης (τὸ προτέρημα) τοῦ εὐφυοῦς, φυσικὴ ἐπιτηδειότης (ἁρμοδιότης, διάθεσις) πρός τι, (ἰδιαιτ.) ἀγχίνοια. « Ἡ τῆς χώρας εὐφυΐα πρὸς τὸ θάττον βλαστάνειν, « Θφρ. « Ὄρθιον ὑπόθημα δείκνυσι ποδὸς εὐφυΐαν, « Πλ.

Εὐφύλακτος (ὁ, ἡ). καλὰ φυλαγμένος ἢ· εὐκολοφύλακτος· ἀπὸ τὸν ὑπ. εὐκόλως δύνανταί τις νὰ προφυλαχθῇ.

Εὔφυλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ ἢ καλὰ φύλλα. « Δάφνη (« Πτελέα)—, « Εὐρ. Ἐπγρ.

†Εὐχάμπτητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως φυσώμενος, εὐδιάχυτος.

Εὔφυτος (ὁ, ἡ). (τόπος) γεμάτος ἀπὸ διάφορα φυτὰ ἢ, ὅπου εὐδοκιμοῦν τὰ φυτά.

Εὐφυῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ εὐφυΐαν· φύσει πρωφυῶς (ἁρμοδίως). ἐπιτηδείως. « Ἡ Εὔβοια πρὸς τὴν ἀρχὴν τὴν τῆς θαλάσσης εὐφυῶς εἶχεν, « Ἡρδ.

Εὐφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Προφέρω εὐφώνως.

Εὐφωνία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Εὔφωνος (ὁ, ἡ). (ἢ ἐπίῤῥ.) -φώνως. Ὁ ἔχων καλὴν ἢ δυνατὴν φωνὴν, ὁμιλῶν καθαρὰ (εὔμορφα), καλόφωνος, ἢ μεγαλόφωνος, (ἐπὶ μουσ. ὄργ. κλπ.) εὐηχος.

Εὐφώρατος (ὁ, ἡ), (τὸ παθτ. -ότερος -ότατος). Τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ φωράσῃ, (νὰ ἐξαλήψῃ εἰς τὸ φανερὸν, νὰ συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ).

Εὐχαίτης, ου καὶ

Εὐχαιτίας, ου (ὁ), Π. καὶ

Εὔχαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν χαίτην ἢ κόμην (καὶ μτνμ. ἐπὶ δένδρ.) φύλλα ἢ κλαδιά.

Εἰχάλινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (χαλινωμένος μὲ) εὔμορφον χαλινάρι.

Εὐχαλίνωτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ χαλινωθῇ.

Εὔχαλκος (ὁ, ἡ), Π. κατεσκευασμένος ἀπὸ καλὸν χαλκόν. 2) πλούσιος ἀπὸ χάλκωμα.

Εὐχάλκωτος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ δουλευμένος ἀπὸ ἢ καλλωπισμένος μὲ χάλκωμα.

Εὐχανδής, ές (ὁ, ἡ), Π. κατὰ διορθ. ἀντὶ Ἐγχανδής.

Εὔχαρις, ιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν χάριν (ἐπάνω του), χαριτωμένος, νόστιμος, ἀστεῖος. « Τὸ εὔχαρι μὴ σκώμμασιν ἀλλὰ τρόπῳ ἐπιτήδευε, « Ξεν. « Περίπαται ἔνθα ἂν εὔχαρι ἡ δένδρεσι ἢ βωμοῖσι, « Ἀρετ. (παρέλ. Εὐχαριστος).

Εὐχαριστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὐχάριστος (εὐγνώμων), γνωρίζω ἢ ἀποδίδω τὰ χάριν, ὁμολογῶ τὴν εὐγνωμοσύνην μου εὔχομαι ἢ συγχαίρω.

Εὐχαριστήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμενος ἢ λεγόμενος πρὸς εὐχαριστίαν. « Τὰ εὐχαριστήρια (ἐνν. ἱερὰ), « Πλὲ., θυσία πρὸς εὐχαριστίαν.

Εὐχαριστητέον, θ. τ. τοῦ Εὐχαριστῶ.
Εὐχαριστία (ἡ). τὸ εὐχαριστεῖν, ὁμαλόγημα χάριτος (εὐγνωμοσύνης). (ἐκκλησ.) ὁ μυστικὸς δεῖπνος, ἡ θεία κοινωνία, (παρβλ. Εὐλογία).
Εὐχάριστος (ὁ, ἡ). [εὖ, χαρίζομαι]. εὐάρεστος, νόστιμος. «Ὅπως ὡς εὐχαριστότατον ἦν τὸ συμπόσιον τοῖς συνοῦσι.» Πλ. 2) εὐγνώμων. «Βέλτιστον πάντων τῶν ζώων ἡγεῖτο ἄνθρωπον εἶναι καὶ εὐχαριστότατον.» Ξεν.
Εὐχαρίστως, ἐπίρ. Εὐαρέστως, μὲ εὐχαρίστησιν· εὐγνωμόνως.
Εὐχαρίτως [εὔχαρις], ἐπίρ. Μὲ πολλὴν χάριν, μὲ τρόπον νοστιμον (εὐχάριτον).
Εὔχε', Π. (κατ' ἀποκ. πρόφ.) ἀντὶ Εὔχεο.
Εὔχεαι, Ἰων. ἀντὶ Εὔχῃ, β'. ἐν. πρτ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρ. τοῦ Εὔχομαι.
Εὔχειλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (εὔμορφα ἢ ἀρκετὰ μεγάλα) χείλη.
Εὐχείμερος (ὁ, ἡ), [εὖ, χεῖμα]. ὁ ὑποφέρων εὐκόλως τὸν χειμῶνα, ἀντέχων εἰς τὸ ψῦχος καὶ τὴν κακοκαιρίαν. «Εὐχειμερώτεραι αἱ πλατύκερκοι οἷες τῶν μακροκέρων, Ἄρστ. 2) (τόπος) ὅπου γίνεται μέτριος (ἀλαφρὸς) χειμών, (ἐπιτ.) καλὸς διὰ ξεχείμασμα. «Αἱ κατὰ βορέαν (τὴν ἔγκλισιν ἔχουσαι αἰχίαι) ὑγιεινότεραι· εὐχείμεροι γὰρ αὗται μᾶλλον.» Θεόφρ. μᾶλλον ἐκτεθειμέναι εἰς τὸ ψῦχος.
Εὔχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν (ἀλαφρὸν, ἐπιτήδειαν) χέρι, ἐπιδέξιος εἰς τὰ χέρια.
Εὐχειρία (ἡ). ἐπιτηδειότης εἰς τὰ χέρια, [ἐκ τοῦ
Εὔχειρος (ὁ, ἡ), = Εὔχειρ.
Εὐχείρωτος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. Εὐχειρότερις, -ότατος, ἀντὶ Εὐχειρωτότατος). [εὐ, χειρόω]. Τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ βάλῃ εἰς τὸ χέρι (δηλ. νὰ καταδαμάσῃ, νὰ ὑποτάξῃ).
Εὐχέρεια (ἡ). (κατὰ λέξ.) = Εὐχειρία, ἐπιτηδειότης (εἰς τὰ χέρια)· ἱκανότης. (συνήθ. εὐκολία. (τρπ.) ἐπιείκεια· καὶ ἐπὶ κακοῦ) ἀδιαφορία, (Ταλλ.) laisser-aller. «Τῇ κλίνοντος εὐχερείᾳ ἡ βωμολοχία.» Πλ.
Εὐχερὴς [εὖ, χεὶρ], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εὐχερῶς, εὐκολοκατόρθωτος, εὐκολοκατόρθωμος, (ἐν γέν.) εὔκολος. (τρπ.) καλόγνωμος. (ἐπὶ κακῷ) ἐλαφρόγνωμος, ἀπρόσεκτος, ἀκατάστατος, ἢ ἀναίσχυντος, ἀσυνείδητος. «Τὸν μὰρὸν καὶ λίαν εὐχερῆ, τὸν κοινιστὸν Εὐκτήμονα.» Ἀμ.
Εὐχερῶς, ἐπίρ. Μὲ εὐχέρειαν, εὔκολα.
Εὔχεο, Ἰων. Π. ἀντὶ Εὔχου, β'. ἐν. πρτ. τοῦ ἐνς. τῆς πρς. τοῦ Εὔχομαι.
Εὐχετάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ Εὔχομαι.
Εὐχέτης, ου (ὁ). ὁ εὐχόμενος (ἱκετεύων).
†Εὐχετιάζω, Μ. άσω, = Εὐχετάομαι.
Εὐχὴ (ἡ), [αὔω, αὐχή]. δέησις ἢ τάξιμον πρὸς τὸν θεὸν, προσευχὴ· παράκλησις, ἱκεσία. «Δι' εὐχῆς ἄγω (ἡ) ἔστι μοι.» = Εὔχομαι, ἐπιθυμῶ. 2) = Ἀρά, εὐχὴ ἢ κατάρα. «Πᾶς νοῦν ἔχων φοβεῖται καὶ τιμᾷ γονέων εὐχάς.» Πλάτ. 3) Π καύχημα, (παρβλ. Αὐχή).
Εὔχιλος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). [εὖ, χιλός]. (τόπος) ἔχων πολλὴν καὶ καλὴν ζοσκὴν (διὰ ζῶα). (ἔππος) ὅστις τρώγει πολὺ (ἐπιτ.) τρέφεται ἰσχνεύει τὴν τροφήν του) καλά.
Εὐχίμαρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ ἴχθια (χιμάρους).
Εὔχλοος-οος καὶ Εὔχλοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὴν καὶ καλὴν πρασινάδα (χλόην).
Εὔχλωρος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ πρωτ.
†Εὐχολόγιον (τὸ), βιβλίον περιέχον συλλογὴν εὐχῶν.
Εὔχομαι [εὐχή], Μ. εὔξομαι. (Π. καὶ ἀρχ.) Ὑπόσχομαι, (κοιν.) τάζω. βεβαιόνω· (ἐπιτ.) καυχῶμαι. «Εὔχονται ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας.» Ἰλ. Θ. «Ὁ μὲν εὔχεται πάντ' ἀποδοῦναι· ὁ δ' ἀναίνεται μηδὲν ἑλέσθαι.» Ἰλ. Σ. «Τοὶ δ' οὔτ' ὧν ἀκοῦσαι, οὔτ' ἰδεῖν εὔχονται.» Πίνδ. (καὶ ἐλλ.) «Ἐκ Κρητάων γένος εὔχομαι (ἐννέ εἶναι).» Ὀδ. Ξ. (καὶ ἀπολύτ.) «Οὕτω φημὶ καὶ εὔχεται.» Ἰλ. Ξ. «Εὔχεαι αὔτως.» Ἰλ. Α., (ἀθ. 2) (συνήθ. καὶ λογοτρ.) τάζω εἰς τὸν θεόν, (ἐπιτ.) παρακαλῶ (ζητῶ ἀπό) τὸν θεόν, προσεύχομαι. (μὲ δοτ. ἢ σπντ. προθ. αἰτ. ἐκ τ'. καὶ ἀπαρ. ἢ αἰτ. ἁλλ. ἐκ δ'.) «Εὔχομαι τοῖς θεοῖς (ἢ) πρὸς τοὺς θεοὺς (ἢ) τοὺς θεούς.» Αἰξ. «Ηὔξατο τοῖς θεοῖς, εἰ διασωθείη, βοῦς ἑκατὸν εἰς θυσίαν προσοίσειν.» Μυθ. (καὶ συντομώτερον) «Εὔχεσθαι κατὰ βοός (καθ' ἑκατόμβης).» Σχλ. «Ἃ εὔχονται.» Λεξ. «Ηὔξατο τοῖς θεοῖς, εἰ διασωθείη, βοῦς ἑκατὸν εἰς θυσίαν προσοίσειν.» Μυθ. (καὶ συντομώτερον) «Εὔχεσθαι κατὰ βοός (καθ' ἑκατόμβης).» Σχλ. «Ἃ εὔχονται.» Λεξ. «Χρυσὸν εὔχονται, πεδίον δ' ἕτεροι ἀπέραντον.» Πίνδ. (καὶ δοτ. περιπ.) «Εὔχοντο αὐτῷ πολλὰ καὶ ἀγαθά.» Θεοκ. (καὶ ἐπὶ κακοῦ). «Ὄλοιτο καὶ σοι πολλάκις τοὐδ' ἡδέως ἂν.» Σοφ. «Τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι.» Αἰσχ. (καὶ ἀπολύτ.) «Εὔξασθε καὶ ἀπόδοτε τῷ θεῷ.» Γρφ. (καὶ σπντ. πθ.) «Τοῦτ' εὔχεσθέμεν.» Σοφ., ταύτην τὴν εὐχὴν λαμβάνετε παρ' ἐμοῦ.
Εὐχοπτεόμαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀφίνω εὐχήν (τάξιμον ἢ τὴν προσευχήν μου) πρὸς τὸν θεόν.
Εὔχορδος (ὁ, ἡ), Π. (λύρα) μὲ καλὰς χορδὰς ἢ καλὰ κουρδισμένη. (ἐπιτ.) εὔηχος.
Εὐχορήγητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως χορηγούμενος.
Εὔχορος (ὁ, ἡ), καλὸς διὰ χορόν, (γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Εὔκυκλος).
Εὔχορτος (ὁ, ἡ), = Εὔχιλος.
Εὖχος, εος-ους (τὸ). ἀντικείμενον εὐχῆς (προσευχῆς ἢ καυχήσεως), καύχημα. («Ἀνακρέων, εὖχος Ἰώνων.» Ἐπτρ.). τάξιμον, ἀνάθημα. «Χαλκῷ μορφώσας εὖχος ἔθηκεν.» Ἐπγρ., (παρβλ. Ἄγαλμα).
Εὐχρηματέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἀρκετὰ χρήματα, εἶμαι εὐχρήματος.
Εὐχρηματία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις =
Εὐχρήματος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ πλούσιος (ἀπὸ χρήματα), εὐκατάστατος.
Εὐχρηστέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Εἶμαι εὔχρηστος (χρήσιμος) πρός. ‖. (πθ. μὲ γεν. προθετ.) ὠφελοῦμαι (εὐεργετοῦμαι) ὑπό τινος. Ἢ εἶμαι ἐν χρήσει. «Τὸ Ἦθος καὶ Ἔθος οὐκ εὐχρηστοῦνται λόγῳ πεζῷ.» Εὐστ.
Εὐχρήστημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀπήλαυσέν (ὠφελήθη) τις παρά τινος, κέρδος, εὐεργέτημα.
Εὐχρηστία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις =
Εὔχρηστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίφ.) -χρήστως. Εὐκολοκατόρθωτος, (ἐπιτ.) χρήσιμος, ὠφέλιμος.
†Εὐχρόαστος (ὁ, ἡ), = Εὔχρους.
Εὐχροέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Εὐχροής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔχρους.
Εὔχροια (ἡ). καλὸν (ὑγιοῦς ἀνθρώπου) χρῶμα, [ἐκ τοῦ
Εὔχρους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν χρῶμα (καλὴν ὄψιν). «Αἱ βόρειαι καταστάσεις, τὰ σώματα εὔχρουα ποιέουσι.» Ἱππκρ.
Εὔχρυσος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύχρυσος.
Εὔχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Εὔχρους-ους.
Εὐχυλία (ἡ), τὰ αὐτ. τοῦ
Εὔχυλος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). ὁ ἔχων καλὸν (εὐάρεστον εἰς τὴν γεῦσιν, νόστιμον ἢ ὑγιεινόν) χυλόν.
Εὐχύλως, ἐπίρ. Μὲ καλοὺς (εὐχύμους ὑγιεινοὺς) χυλούς.
Εὐχυμία (ἡ). τὸ αὐτ. τοῦ
Εὔχυμος (ὁ, ἡ), τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος), = Εὔχυλος.
Εὔχυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως χεόμενος (λυόμενον). «Κασσίτερος—,» Σχλ.
Εὐχωλὴ (ἡ), Ἰων. καὶ Π. ἀντὶ Εὐχή, ἢ Εὔχος. (ὅθεν:
Εὐχωλιμαῖος, α, ον, = Εὐκταῖος. 2) ὑπαγορευμένος δι' εὐχῆς (εὐχωλῆς) νὰ πράξῃ τι, (κοιν.) ταγμένος. «Ἐν ταῖς εὐχωλιμαίοις θέαις.» Δ. Κασσ.
Εὐχώριστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως χωρῶν ἢ χωρούμενος.
Εὐχώριστος (ὁ, ἡ). Εὐκολοχώριστος.
Εὔχωρος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ χωρητικὸς (εὐρύχωρος).
Εὐχωστος (ὁ, ἡ), [εὖ, χώννυμι]. εὔκολος νὰ γεμισθῇ (νὰ φραχθῇ, νὰ ὑψωθῇ) μὲ χῶμα (νὰ γένῃ πρόχωμα).
Εὐψάμαθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολὺν ἄμμον (ψάμαθον), ἀμμώδης.
Εὐψηλάφητος (ὁ, ἡ), = Εὐαφής.
Εὐψήφις (ὁ, ἡ), Π. γεμάτος ἢ ζολισμένος μὲ ὡραίας ψηφῖδας (χαλίκια, πετραδάκια). «Εὐψήφιδι πέδαν ποικίλματο τέχνη.» Νόνν. ἤτοι πεποικιλμένον διὰ ψηφιδωτοῦ (μουσείου).
†Εὔψοφος (ὁ, ἡ), εὔηχος.
Εὔψυκτος (ὁ, ἡ), εὐκόλως ψυχόμενος (κρυώνων ἢ δροσιζόμενος).
Εὐψυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὔψυχος (γενναιόκαρδος). Ἔχω θάρρος.
Εὐψυχής [εὖ, ψυχος], έος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ ἢ εὐαρέστως θρασὺς, θρασυρρύτσικος. «Εὐψυχέστεροι οἱ κατάγειοι οἴκοι τῶν ὑπερῴων.» Ἄρστ.
Εὐψυχία (ἡ). γεννικοψυχία, [ἐκ τοῦ
Εὔψυχος (ὁ, ἡ), [εὖ, ψυχή]. γεννικόκαρδος, παλληκάρι. «Οὐδεὶς ἀνὴρ εὔψυχος ἀξιοῖ λάθρα κτείνας τὸν ἐχθρόν.» Εὐρ. 2) = Εὔθυμος (ς). 3) = Εὐψυχής.
Εὐψύχως, ἐπίρ. μὲ γεννικοψυχίαν.
Εὔω ἢ Αττ. Εὐῶ [αὔω], Μ εὔσω (ἀόρ. Εὔσα, καὶ πθ. Εὔσθην). Ξηραίνω· ξεραίνω. (ἰδιωτ.) τσουρουφλίζω, καψαλίζω. «Σύες εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογός.» Ἰλ. Ψ.
Εὐωδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εὐωδιάζω. «Οὐχοῖόν τα μὴ εὐωδεῖν τὸν ἐπιφερόμενον ἀρώματα.» Θ. Στουδ.
Εὐώδης [εὖ, ὄζω], έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναθέτων καλὴν ὀσμήν, εὐωδιάζων, μυρωδάτος.

Εὐωδία (ἡ). καλὴ ὀσμή (μυρωδιά). 2) μυρωδικόν.

Εὐωδιάζω, Μ. άσω. Ἀναξιῶ καλὴν ἐσμὴν (εὐωδίαν), μοσχομυρίζω (μτθτ. καὶ ἀμτθτ.).

Εὐώδιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. = Εὔτοκος. (μτγμ.) εὔφορος. « θάλασσα —», Νόνν.

Εὐώλενος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα καλὰς ὠλένας (εὔμορφα μπράτσα).

Εὐωμασία (ἡ), = Εὐορκία.

Εὐώμοτος (ὁ, ἡ), = Εὔορκος.

Εὐώνητος (ὁ, ἡ). εὐκολοαγόραστος, εὔωνος.

Εὐωνία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Εὔωνος, Ἀφθόνεια.

Εὐωνίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι εὔωνον, τοῦ ξεπέφτω τὴν τιμήν, τὸ Ἀφθονεύω.

Εὔωνος (ὁ, ἡ), [εὖ ὠνή]. ὁ πωλούμενος ἢ ἀγοραζόμενος μὲ ὀλίγην τιμήν, Ἀφθηνός.

Εὐωνυμέομαι-οῦμαι. Ὀνειμάζομαι μὲ καλὸν (εὔφημον ἢ ἐνδοξον) ὄνομα, εἶμαι εὐώνυμος.

Εὐωνύμιος, α ἢ ος, ον, (καὶ ἐπίρ.) «ίως, φπν. ἀντὶ

Εὐώνυμος (ὁ, ἡ), [εὖ, ὄνομα]. ὁ ἔχων καλὸν (εὔφημον, αἴσιον) ὄνομα· περίφημος, περιώνυμος. (« Λιπαρᾶν εὐωνύμων ἀπ' Ἀθηνᾶν,» Πίνδ.) [κατ' εὐφημ.] = Ἀριστερός. « Ἐξ εὐωνύμων, » Γρφ., ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ (μέρη). ‖. (οὐσ.) εἶδ. θάμνου φαρμακεροῦ διὰ τὰ ζῶα, (κατά τινας τὸ Γαλλ.) fusain.

Εὐώνως. ἐπίρ. μὲ ὀλίγην τιμήν, εὐθηνά.

Εὐώπης, ου (ὁ) καὶ **Εὐώπις**, ιδος (ἡ) καὶ

Εὐωπός (ὁ, ἡ) = Εὐῶψ, εὐόφθαλμος, εὔμορφος. « Μορφῇ μὲν οὐκ εὐωπός, ἀνδρείος δ' ἀνήρ, » Εὐρ. « Ἀχάτην εὐωπόν,» Διον. 2) ἔχων ἀξίαν ὁράσιν. « Τὰ ἐξώφθαλμα οὐκ εὐωπὰ πόρρωθεν, » Ἀρχτ. 3) (οὐσ.) εἶδος ἰχθ. (ἴσ.) = Βόωψ, (κοιν.) γέφυρα ἡ, = Χρύσοφρυς (ς).

†**Εὐωρέω-ῶ**, Μ. ήσω, = Ὀλιγωρῶ, πολλὰ ὀλίγον φροντίζω, δὲν μοὶ μέλει, ἀδιαφορῶ.

Εὐωρία (ἡ). τὸ εὐωρεῖν, ἀδιαφορία ἡ 2) καλοκαιριά. (τρπ.) εὐημερία (ς).

Εὐωριάζω, Μ. άσω, = Εὐωρέω.

Εὔωρος (ὁ, ἡ), [εὖ, ὥρα]. μικρὰ φροντίζων, ὀλίγωρος, ἀδιάφορος, ἢ ὀλιγωρητέος, ὀλίγης φροντίδος ἄξιος. 2) [εὖ, ὥρα] = Ὡραῖος, εἰς καλὸν καιρόν, ἐγκαιρος· (ἐπμ.) γόνιμος, εὔφορος. « Γῆ (« Γάμος) —, » Δξ.

Εὐώρφος (ὁ, ἡ), = Εὐόρφος.

Εὐωχέω-ῶ [εὐωχία], Μ. ήσω. Δίδω εἰς τινα νὰ φάγῃ καλά, φιλεύω· (ἐπὶ ζ.) τρέφω ἀφθόνως, χορταίνω καλά. ‖. (μσ.) εὐθυμῶ (τρώγων ἢ πίνων), ξεφαντώνω (ἐν γέν. ἢ τρπ.) ἀπολαμβάνω. (μὲ αἰτ.) « Ἀλλὰ κρέα γε εὐωχοῦ, » Ξεν. (ἢ τρπ. μὲ γεν.) « Εὐωχοῦ τοῦ λόγου, » Πλάτ., (παρβλ. Ἑστιάω).

Εὐωχητήριον (τὸ), = Ἐνηβητήριον.

Εὐωχητὴς, οῦ (ὁ). ὁ εὐωχῶν ἢ εὐωχούμενος, ἐσπιάτωρ ἢ δαιτυμών.

Εὐωχητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἐπιτήδειος πρὸς) εὐωχίαν.

Εὐωχία (ἡ), [εὖ, ἔχω]. φίλεμα, ξεφάντωμα, συμπόσιον. (ἐν γέν.) καλοπέρασις. « Τὰς δ' εὐωχίας ἐκάλουν οὐκ ἀπὸ τῆς ὀχῆς, ἢ ἐστι τρυφή, ἀλλ' ἀπὸ τῆς κατὰ ταῦτα εὖ ἔχειν, » Ἀθ.

†**Εὐωχιάζω**, Μ. άσω, = Εὐωχέω.

Εὐώψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλους (ἐπμ.) ὡραίους ὀφθαλμοὺς (ὤπας) ἢ καλὴν ὄψιν, (ἐν γέν.) εὔμορφος, προξενῶν εὐχαρίστησιν εἰς τὸν βλέποντα. (« Σελήνη —, « Πίνδ.), (μτγμ.) εὐμενής. « Ἀλκὴ —, » Σοφ.

Ἔφα, Δ. ἀντὶ Ἔφη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Φημί.

Ἐφασάνθην, Π. ἀντὶ Ἐφάνθην, πθ. ἀόρ. ἀ τοῦ Φαίνω.

Ἐφαβικὸς, ἀ, όν, Δ. ἀντὶ Ἐφηβικός.

Ἔφαβος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἔφηβος.

Ἐφ-αγίζω, Μ. ίσω, καὶ

Ἐφ-αγιστεύω, Μ. εύσω, καὶ

Ἐφ-αγνίζω, Μ. ίσω, Π. προσφέρω τι ὡς θυσίαν (κυρ. ἐπάνω εἰς ταφὸν). τελῶ τὰ νενομισμένα εἰς τιμὴν νεκροῦ.

Ἔφαγον ἀόρ. β'. τοῦ Ἐσθίω.

Ἐφαιρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐκλέγω τινὰ κατόπιν ἢ εἰς τόπον (ὡς διάδοχον) ἄλλου. « Τῶν πρότερον ἀρχόντων τοὺς μὲν πρώτους τεθνηκότας, τοῦ δὲ μετ' αὐτὸν ἐφῃρημένου ἐν τοῖς νεκροῖς ἔτι ζῶντος κειμένου, αὐτὸς τρίτος ἐφῃρημένος ἄρχειν κατὰ νόμον, εἴ τι ἐκεῖνοι πάσχοιεν, » Θκ.

Ἐφακέομαι-οῦμαι, Μ. έσομαι, Βοιωτ. ἀντὶ Ἐπακέομαι, ἐπασκεύάζω. « Τὰς γεφύρας ἐφακείσθων, » Ἐπιγρφ.

Ἐφάλιος (ὁ, ἡ), = Ἔφαλος.

Ἐφάλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Πηδῶ ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός, ἐπιπηδῶ, ἐφορμῶ.

Ἔφαλμος (ὁ, ἡ). βαλμένος (φυλαγμένος) εἰς τὴν ἅλμην.

Ἔφαλος (ὁ, ἡ), [ἐπὶ ἅλης]. παράλιος, παραθαλάσσιος.

Ἐφαλόω-ῶ, Δ. ἀντὶ Ἐφηλόω.

Ἔφαλσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐφάλλεσθαι, ἐπιπήδησις, ἐφόρμησις.

Ἐφάμαν Δ. ἀντὶ Ἐφάμην.

Ἐφαμαξεύω, Μ. εύσω. Περνῶ μὲ τὴν ἅμαξαν ἐπάνω ἀπὸ, (ὄθ.) « Ἐφαμαξευμένη (ὁδός), » Σοφ., ἢ ἄλλ. Καθημαξευμένη, τετριμμένη.

†**Ἐφαμαρτάνω**, Μ. αμαρτήσομαι. Παραφέρω τινὰ (καὶ ἀμτθτ. Περιπίπτω) εἰς ἁμάρτημα.

†**Ἔφαμαρτος** (ὁ, ἡ), ᾱ ἐπίρ. -άρτως. (νλγ.) ὑποκείμενος εἰς ἁμαρτήματα (εἰς λάθη), (ἐπὶ συγγραμ.) ἐσφαλμένος.

Ἐφαμέριος καὶ **Ἐφάμερος**, Δ. ἀντὶ Ἐφημέριος καὶ Ἐφήμερος.

Ἐφάμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Φημί.

Ἐφάμιλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἁμιλλώμενος (ἐμβαίνων εἰς ἅμιλλαν) πρός τινα, (ἐπὶ πραγμ.) ἀμφιρρεπής, ἀμφισβητήσιμος, ἀναποφάσιστος, (ἐν γέν.) ἴσος, ὅμοιος.

Ἐφαμίλλως, ἐπίρ. Ἀμφιρρέπως· ἐπίσης, ἢ· κατὰ συνερισμὸν φιλοτίμως.

Ἔφαμμα (τὸ), = Ἔφαπτις.

Ἐφαμματίζω, Μ. ίσω. Δένω τι μὲ κόμπον ἐπάνω εἰς.

Ἔφαμμος (ὁ, ἡ). γεμάτος (σκεπασμένος μὲ) ἄμμον, ἀμμώδης, (παρβλ. Ἔρημος).

Ἔφαν (τὸ α βρσχύ), Δίολ. ἀντὶ Ἔφασαν, γ'. πλθ. καὶ 2) (τὸ α μακρόν), Δ. ἀντὶ Ἔφην, δ. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Φημί.

Ἐφανδάνω, Μ. αδήσω, Π. (μέ δοτ.) ἀρέσκω (φαίνομαι ὀρεστὸς) εἰς τινα.

Ἔφανην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Φαίνω.

Ἐφάπαξ [ἐπί, ἅπαξ], ἐπίρ. Διὰ μίαν φοράν, μιᾷ φορᾷ (διὰ πάντα.)

Ἐφαπλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω τι ἐπάνω εἰς· ἐξαπλόνω.

Ἐφάπλωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἁπλόνεται ἐπάνω εἰς, σκέπασμα, (καιν.) Ἁπάπλωμα.

Ἐφάπλωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐφαπλόω, ἐξάπλωμα.

Ἐφαπτέον, θετ. τοῦ Ἐφάπτω.

Ἐφαπτὴς, ῆδος (ἡ). ἐπανωφόρι (κυρ. πρὸς χρῆσιν τῶν στρατ.), [ἐκ τοῦ

Ἐφάπτω, Μ. άψω. Δένω (καὶ συνδέχ. Ἑρμηνῶ) τι ἐπάνω εἰς· προσάπτω. (τρπ.) προξενῶ. « Ἔργον ἐφάψειε τόδε, » Σοφ. « Πότμον ἐφάπτουσα, » Πίνδ. (καὶ πθ.) « Ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται,» Ὀδ. Φ., (καιν.) ἐπιάσθηκε φιλονεικία μεταξύ των. « Τρώεσσι κήδε' ἐφῆπται, » Ἰλ. Β., Ζ., ἐπήρτηται, ἐπέκειται, (πρβλ. Ἐπικρεμάννυμι). 2) (μσ.) ἐγγίζω, πλησιάζω· φθάνω, καταντῶ. (συνδέχ.) μετέχω. (μὲ γεν.) « Ἐπὴν χειρῶνας ἐφίψεαι ἠπείροιο, » Ὀδ. Δ. « Ἐφάπτεσθαι τοῦ τέλους, » Ἀρχτ. « Οὐδεὶς ἔννοις ἐφάπτεται μαντικῆς ἀληθοῦς, » Πλάτ. « Εὖδος ἐπαμμένος, » Ἡρ., μετέχων (εὐκάμαιρος) εὐμορφίας. 3) = Ἐνάπτω, δίδω φωτιάν, (ς).

Ἐφαπτικῶδης, ους (ὁ, ἡ). ἐφαπτίδι ὅμοιος.

Ἔφαπτωρ, ορος (ὁ). Π. (μὲ γεν.) ὁ ἐγγίζων (πλησιάζων εἰς) τι, [εἰς τὸν Αἰσχύλ. ἡ λέξις ὑπεμφαίνει τὴν περὶ τοῦ Ἐπάφου μυθολογ.].

Ἐφαρμογὴ (ἡ). Ἐπίρτισμα ἐπάνω εἰς, προσαρμογή, [ἐκ τοῦ

Ἐφαρμόζω, Μ. ώσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ταιριάζω (μτθτ. καὶ ἀμτθτ.) ἐπάνω εἰς, προσαρμόζω, (καὶ μσ. ἢ ἀμτθτ.) προσαρμόζομαι. « Πειρήθη, εἰ' οἱ ἐφαρμόσειε (τὰ ὅπλα), » Ἰλ. Γ., ἂν τὸν ἔρχονται (τοῦ πάγουν) καλά, ἂν Ἐταιριάζαν ἐπάνω τε (εἰς τὸ κορμί του). (καὶ τρπ.) « Τοῖσιν ἐφαρμοζου τῶν κεν καὶ δῆμον ἔχῃσι, » (Ἐλέαρχ. παρ') Ἀθ.

Ἐφάρμοσις, εως (ἡ), = Ἐφαρμογή.

Ἐφαρμοστέος, α, ον, θτ. τοῦ

Ἐφαρμόττω, Μ. αρμόσω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐφαρμόζω.

Ἐφάρξαντα, Π. (κατὰ μετάθ.) ἀντὶ Ἐφράξαντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. ά τοῦ Φράσσω.

Ἔφασσε, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. ά. τοῦ Θαύσκω.

Ἐφαψις, εως (ἡ). τὸ ἐφάπτειν ἢ ἐφάπτεσθαι, σύνδεσις, ἕνωσις.

Ἑφέβδομος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων τὸ ὅλον καὶ ἓν ἕβδομον περισσότερον τοῦ ὅλου (ὀγλ.) ὀκτὼ ἕβδομα, (παρβλ. Ἑπίτριτος).

Ἐφέδρα (ἡ), [ἐπί, ἕζομαι ἢ ἔφεδρος], = Ἔφεδρεία, ἐπικάθισις· πολιορκία· Ἐνέδρα. (μτχαν.) = Ἕδρα, βάσις (στερεά).

Ἐφεδράζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Καθίζω (Τοποθετῶ, Στηρίζω) τι ἐπάνω εἰς.

Ἐφέδρανον (τὸ). (ἐν γέν.) πάν ὅ,τι ποτε ἐπὶ τοῦ ὁπ. κάθηταί τις, καθέδρα, (ἴδιαιτ. εἰς τὸ πλθ.) οἱ γλουτοί, τὰ ὀπίσθια.

Ἐφεδρεία (ἡ). τὸ νὰ κάθηταί τις πλησίον ἢ ὑπό τινος· ἐνέδρευσις· πολιορκία.

(τοπ.) παρατήρησις. (στρατ.) φρουρά ἡ, (Ἰταλ.) βιζίγδα, ξἐκ τοῦ
Ἐφεδρεύω, Μ. εὐσω, (μὲ δοτ.) Κάθημαι (εἶμαι τοποθετημένος) ἐπάνω ἢ πλησίον τινός· ἐνεδρεύω, καιροφυλακτῶ, παραμονεύω· ἐπιβουλεύω. (χ. πτ.) εἶμαι ἔφεδρος (ἀθλητὴς ἢ στρατιώτης).
Ἐφεδρήσω (Χ. Μ.), Π. καὶ
Ἐφεδριάω-ῶ (ἄζω;), Μ. άσω, Π. = Ἐφεδράζω. 2) = Ἐφεδρεύω, κάθημαι ἐπάνω εἰς, (μὲ δοτ.).
Ἐφεδρίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὸ παγνίδι λεγάμενον.
Ἐφεδρισμὸς (ὁ), εἶδ. παιδιᾶς εἰς τὸ ὁποῖον ὁ νικηθεὶς στηκόνει τὸν νικητὴν εἰς τοὺς ὤμους του, (παρβλ.) Ἐγκοτύλη.
Ἐφεδρίσω, Δ. ἀντὶ Ἐφεδρίζω.
Ἐφεδριστήρ, ῆρος Δ. Π. ἀντὶ Ἐφεδριστής, οῦ (ὁ). ὁ παίζων (καὶ ἰδιαιτ. ὁ νικῶν εἰς) τὸ παγνίδι τοῦ ἐφεδρισμοῦ.
Ἔφεδρος (ὁ, ἡ), [ἐπὶ ἕδρα]. (ἐνγέν.) ὁ καθήμενος ἐπάνω εἰς. « Λεόντων—, « Σοφ., ἡ Ῥέα. » Σκηναῖσιν— , « Εὐρ. 2) (ἰδιαιτ.) ὁ ἐφεδρεύων (ἐνεδρεύων, καιροφυλακτῶν, παραμονεύων), (ἁπλ.) ἀντίπαλος, ἐχθρός. « Μαλακὰ μὲν φρονέων ἐσλοῖς, τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος, « Πίνδ. καὶ (μὲ γεν.) « Ἔφεδρος Ἀργείου δορός, « Εὐρ. (ᾗ μτφορ.) Ἔφεδρος τῶν καιρῶν. Πλὸ. (ὕθ. 2) (χ. πτ.) ἀθλητὴς προσδιορισμένος νὰ παλαίσῃ μὲ τὸν νικητὴν (νὰ ἀναπληρώσῃ δηλ. τὸν τόπον τοῦ νικηθησομένου). (ὕθ. ἐπὶ στρατ.) = Ἐπίτακτος, ἀνήκων εἰς τὸ σῶμα τῶν ἐπιτάκτων (corps de reserve). (ᾗ μτγν.) « Βασιλεύς—, « Ἱππ., εἰς τὸν ὁποῖον καταντᾷ ὁ θρόνος ἐν ἐλλείψει τοῦ νομίμου διαδόχου. ‖ (ὀλσ.) Ἔφεδρον (τὸ) εἶδ. παρασιτικοῦ φυτοῦ, ἡ ἄλλ. Ἵππουρις.
Ἐφέζομαι, Μ. ἐφεδοῦμαι, Π. ἀντὶ Ἐπικάθημαι, ἐποχοῦμαι (μὲ δοτ.) « Δένδρεφ ἐφεζόμενοι, « Ἰλ. Γ. « Πατρὸς ἐφέζετο γούνασιν, « Ἰλ. Φ. « Πώλῳ ἐφεζομένω, « Ἐπιγρ. (ἢ αἰτ.) « Τύχη νεῶν ἐφέζετο, « Αἰσχλ.
Ἐφέηκα, Ἰων ἀντὶ Ἐφῆκα, ἐνεργ. ἀόρ. ἀ. τῆς ἐφτ. καὶ
Ἐφεθείς, εἶσα, ἐν, παθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. ᾗ
Ἐφείην, ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. καὶ
Ἐφειμένος, η, ον, παθ. πρκ. τῆς μτχ. καὶ
Ἐφείμην, παθ. ὑπερσ. ἢ (συχνοτ.) μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἐφτ. καὶ
Ἐφεῖναι, ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐφίημι.
Ἐφεῖσα, ας, ε, Π. ἐνεργ. καὶ
Ἐφεισάμην, Π. μσ. ἀορ. ἀ τοῦ Ἐφίζω,
Ἐφεισάμην, ἀόρ. τοῦ Φείδομαι.
Ἐφείσθω, γ'. ἐν. προστ. τοῦ παθ. πρκ. τῆς προστ. τοῦ Ἐφίημι.
Ἐφείσω, β'. ἐν. προστ. τοῦ ἀόρ. τοῦ Φείδομαι.
Ἐφέλω, ῃς, ῃ κτλ., Π. ἀντὶ Ἐφῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐφίημι.
Ἐφεκτέον, θετ. τοῦ Ἐπέχω.
Ἐφεκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ διάθεσιν πρὸς τὸ ἐπέχειν (σταματᾶν, ἐμποδίζειν), (ὕθ.) « Ἐφεκτικοί, « οἱ (ἄλλ.) Σκεπτικοὶ φιλόσοφοι, (ἴδε Ἐπέχω 5)
Ἐφεκτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἐφεκτικῶν φιλοσόφων.
Ἐφεκτὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον δύναται νὰ ἐφέξῃ (νὰ σταματήσῃ), ἢ περὶ τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ ἐπέχῃ (φιλοσοφικῶς) τις.
Ἔφεκτος, (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων τὸ ὅλον καὶ ἓν ἐκτὸν τοῦ ὅλου (δηλ.) ἑκτὰ ἑκτημόρια (παρβλ. Ἐπίτριτος).
Ἐφελίσσω, Μ. ίξω, Π. τυλίζω (κυλινδρικάζω) τι (ἑλικοειδῶς) κατόπιν μου. « Οὐρὴν ἐπελίσσεται. « Νίκ. (καὶ πθ.) « Ἐπείλιτο δὲ ὥσπερ τὰ βιβλία, « Πλωτ.
Ἐφελκὶς, ἴδος (ἡ). ἡ πέτσα ποὺ σχηματίζεται ἐπάνω εἰς πληγὴν [ἐπὶ ἕλκος].
Ἐφελκόω-ῶ, Μ. ώσω. Πληγόνω ἐπιπολαίως.
Ἐφελκτικὸς, ἡ, όν, = Ἐφελκυστικός.
Ἐφέλκυσις, εως (ἡ) καὶ
Ἐφελκυσμὸς (ὁ). τὸ ἐφέλκειν. (ἢ ἐφέλκεσθαι.
Ἐφελκυστικὸς, ἡ, όν, ᾗ ἐπίρ. -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ Ἐφέλκειν, ἑλκυστικός.
Ἐφέλκω, Μ. ἑλξω ἢ ελκύσω (ἀόρ. Ἐφέλκυσα κτλ.). Σύρω (Τραβῶ) τι πρός. « Τὴν θύραν ἐφείλκυσα, « Λκ. (καὶ πθ.) « Πῶδες ἐφελκόμενοι, « Ἰλ. Ψ., οἱ πληγωμένοι, (ἐπκ.) μόλις κινούμενοι· (ᾗ ἐπὶ ζρατ.) « Ἐφελκόμενοι, « οἱ μένοντες ὀπίσω, (Γαλλ.) les traineurs. « Τοὺς ἀπολειπομένους αὐτέων καὶ ἐπελκομένους ἐφόνευον, « Ἡρ. « Προσαναλαβὼν τοὺς ἐφελκομένους, « Πλὸ. (καὶ μτφορ.) « Προθυμίαν φίλων.. ἐφελκομένην καὶ καθυστεροῦσαν τελέως ἀνωφελῆ ποιεῖν τὴν ἐπικουρίαν, « αὐτ. ‖ (μτ.) σύρω τι πρὸς ἐμαυτὸν ἢ κατόπιν μου (μτφορ.) σύρω εἰς τὸ θέλημά μου, ἑλκύω. « Βρόγχον ἐφέλκ., « καταπίνω μίαν βαρηδίαν. (καὶ μτνμ.) « Αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος, « Ὀδ. Π., τὸν ἐρεθίζει καὶ ἀκοντα (κοιν.) τὸν τραβᾷ τὸ αἷμα.
Ἐφέλκωσις, εως (ἡ). πλήγωμα ἐπιπολαίων.
Ἔφελξις, εως (ἡ), = Ἐφέλκυσμός.
Ἐφέμεν, Δ. Π. ἀντὶ Ἐφεῖναι.
Ἐφένυμι, Μ. ἐφέσω, Π. ἀντὶ Ἐπενδύω.
Ἐφέξετον, β'. καὶ γ'. δυϊκ. προσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἐπέχω.
Ἐφεξῆς καὶ Π. Ἐφεξείης [ἐπὶ, ἑξῆς ἑξείης], ἐπίρ. Κατὰ σειράν· κατὰ συνέπειαν· κατόπιν, ἔπειτα. « Ἐφεξ. τοῖς εἰρημένοις, « Ἄρστ.
Ἔφεξις, εως (ἡ). τὸ ἐπέχειν ἢ ἐπέχεσθαι, κράτημα ὀπίσω, σταμάτισμα, ἐμπόδισμα· ἀργοπορία. πρόφασις. « Τοῦ δ' ἔφεξιν; « Ἄρστ., διὰ ποῖον λόγον;
Ἐφέξω, μέλλ. τοῦ Ἐπέχω.
Ἐφέπεσκον, Π. παρτ. τοῦ =
Ἐφέπω, Μ. ἑψω (παρτ. Ἐφέπων ᾗ Ἕφεπον, ἀόρ. β'. Ἐπέσπον, ὕθ. τὸ ἀπαρ. Ἐπισπεῖν καὶ μσ. Ἐπισπέσθαι), Π. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ ἐνίοτε δοτ. ἐκ δ'.) δένω, καταδιώκω, στενοχωρῶ· (ἐπὶ ζῴων καὶ ἀμαξ.) = Ἐλαύνω. (μτνμ.) διέπω, διευθύνω· (ἐν γέν.) ἀσχολοῦμαι εἰς. ‖ (μσ. ἢ ἑλλ. μὲ δοτ. ἀκολουθῶ (ὑπάγω) κατόπιν τινός, συνοδεύω. συχνάζω εἰς. (μτφορ.) πείθομαι, ὑπακούω· ἐνδίδω. (μτγν.) μένω σύμφωνος.
Ἐφερμήνευμα (τὸ). τὸ λεγόμενον πρὸς ἑρμήνευσιν.
Ἐφερμήνευσις, εως (ἡ). τὸ ἐφερμηνεύειν, ἐπεξήγησις, διασάφησις.
Ἐφερμηνευτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ἑρμήνευσιν, ἐπεξηγηματικός, ξἐκ τοῦ
Ἐφερμηνεύω, Μ. εὐσω. Ἐπεξηγῶ.
Ἐφερπύζω, Μ. ύσω καὶ
Ἐφέρπω, Μ. ἑρψω καὶ ερπύσω (ἀόρ. Ἐφείρπυσα κτλ.). Σύρομαι (Ὑπάγω ἕρπων) πρός. Π. (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθέσ.) φθάνω (καταντῶ) εἰς· ἐπέρχομαι. πλησιάζω ὀλίγον κατ' ὀλίγον. « Τὰ Κάρνια ᾐδὴ ἐφέρπει, « Θκρ., φθάνουσιν ὕσον οὔπω.
Ἔφερσεν, Αἰολ. γ'. ἐν. προσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Φέρω.
Ἔρες, ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Ἐφίημι.
Ἐφέσιμος (ὁ, ἡ). (δίκη) τῆς ὁπ. ἔγινεν ἢ ἠμπορεῖ νὰ γένῃ ἔφεσις, (ἡ ἄλλ.) Ἔκκλητος.
Ἔφεσις [ἐφίημι], εως (ἡ). ῥῖψιμον ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός. 2) (μτφορ.) κλίσις, ὄρεξις, ἐπιθυμία. 3) ἄδεια, πληρεξουσιότης. 4) (δικαστ.) ἡ εἰς ἄλλο δικαστήριον ἐκκάλεσις τῆς δίκης.
Ἐφεσπερεία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ=
Ἐφεσπερεύω, Μ. εὐσω. (μὲ δοτ.) Περνῶ τὴν ἑσπέραν εἰς μέρος ἢ ἔργον τι.
Ἐφέσπερος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι τὸ ἑσπέρας (περὶ τὴν ἑσπέραν, ἀφ' ἑσπέρας), (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐπιρ.)
Ἐφεστῶτην, Π. μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐφίστω.
Ἐφέσσαι, Π. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. καὶ
Ἔφεσσαι, Π. μσ. ἀόρ. ά. τῆς πρς. καὶ
Ἐφεσσάμην, Π. ἀντὶ Ἐφεσάμην, μσ. ἀόρ. ά. τῆς ὁρς. τοῦ Ἐφίζω ἢ Ἐφέννυμι.
Ἐφέστακα, Δ. ἀντὶ Ἐφέστηκα, μσ. πρκ. τοῦ Ἐφίστημι.
Ἐφέστιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἐλθὼν ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὴν ἑστίαν (εἰς τὸν οἶκον) ἑαυτοῦ ἢ ἄλλου. « Ἐφέστιοι ὅσοι ἔασσιν, Ἰλ. Β., ἔποικοι, ἐντόπιοι, « Θεοὶ ἐφέστιοι, « Στβ., οἱ προστάται τῆς οἰκίας, οἱ οἰκιακοί, (Ταλλ.) les dieux pénates (καὶ ἑλλ.) « Τὰ ἐφέστια, « Δ. Ἁλ., ἡ οἰκογένεια, (παρβλ. Ἐπίστιος) (ᾗ ἀντὶ ἐπιρ.) « Ἐμοὶ οἷον ἦγαγεν ἑφέσ.ον, « Ὀδ. Π. « Ἐλθὼν ἀπολέσθαι ἑφέσιος, « Ὀδ. Γ.
Ἐφεστρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Ἐφεστρὶς [ἐπὶ ἕννυμι], ίδος (ἡ). ἐπανωφόρι (κυρ. διὰ τὸν χειμῶνα), (Ἰταλ.) μαντέλλον ἢ κάπα. « Οἵαι τῶν προσαιτούντων αἱ ἐφεστρίδες συμπεπερόνηνται ἐκ φακίων, « Θμ. 2) πέλλα ἢ παλάγγι. « Καταπεσόντα οὐ μέμφεται, ἀλλὰ τὴν ἐφεστρίδα αἰτιᾶται τοῦ πτώματος, « Εὐρ.
Ἐφεστὼς, ῶσα, ὼς, ἀντὶ Ἐφεστηκὼς, μσ πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐφίστημι.
Ἐφετέον, θετ. τοῦ Ἐφίημι.
Ἐφέτης [ἐφίημι], ου (ὁ), (ἐν γέν. καὶ Π.) ἄρχων ἢ δικαστὴς ἢ δικαστὴς πληρεξούσιος. « Τῆς κρίσεως, ἧς οὐδεὶς ἐφέτης ὑπερκάθηται, « Εὐς. 2) (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) « Ἐφέται, « Πλ., δικασταὶ κρίνοντες ὡς διαιτηταὶ ἢ κατ' ἔφεσιν (ἔκκλητον) τὰ φονικά.
Ἐφετήσιος, α, ον, = Ἐτησίας.
Ἐφετικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων ἢ σημαίνων ἔφεσιν (ἐπιθυμίαν).
Ἐφετίνδα [ἐφίημι], ἐπίρ. Εἶδ. παιγνιδιοῦ μὲ τὴν σφαῖραν (τόπαν), (ἄλλ.) Ἄγνωστον καὶ Φαινίνδα.
Ἐφετμέω, Π. ἐντέλλομαι, προστάζω, παραγγέλλω, ξἐκ τοῦ

Ἐφετμή (ἡ), Π. [ἐφίημι]. ἐντολή, παραγγελία.
Ἐφετός [ἐφίημι], ή, όν. Ὁ λαβὼν (ἢ ἐνεργῶν κατὰ) παραγγελίαν ἢ πληρεξουσιότητα. ■ Δικαστὴς —, ■ ἴδε Ἐφέτης. 2) ἐπιθυμητός. 3) (ἐνίοτε) θεμιτός, ἐπιτετραμμένος, (βασ. ὁμιλ. ἐν λιμῷ).
Ἐφετῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ ἔφεσιν, μὲ ζῆλον, προθύμως. ■ Ἐφ. ἔχω τινος, ■ θ. Σοβ., — Ἐφίεμαι.
†Ἐφευάζω, Μ. άσω, — (ἢ ἐφαλμ. ἀντὶ) Ἐπευάζω.
Ἐφεύρεμα (τὸ). πᾶν ὅτι ἐφεῦρέν (ἐπενόησέ) τις, ἐφεύρεσις.
Ἐφεύρεσις, εως (ἡ). τὸ ἐφευρίσκειν, ἐπινοεῖν).
Ἐφευρετής, οῦ (ὁ). ὁ ἐφευρὼν ἢ ἐφευρίσκων τι.
Ἐφευρετικός, ἡ, όν. Πρόθυμος ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐφευρίσκειν.
Ἐφεύρημα, Ἐφεύρησις, — Ἐφεύρεμα, κτλ.
Ἐφευρίσκω, Μ. ευρήσω. Εὑρίσκω τινὰ ἔξαφνα (ἐνῷ κάμνει τι) ἢ ἔπειτα ἀπὸ ἐπανειλημμένας ἀναζητήσεις, (ἴδ. τρπ.) εὑρίσκω τι μὲ τὸν νοῦν μου, ἐπινοῶ.
Ἐφηδιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, Π. (μὲ δοτ.) ἐγτζίζω μὲ ὑβριστικοὺς λόγους, λαιδωρῶ, περιγελῶ.
Ἐφεψιόωντο, Π. ἀντὶ Ἐφεψιῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐφεψιάομαι.
Ἐφέψω, Μ. εψήσω. Ξαναβράζω, ξαναμαγειρεύω.
Ἐφεώρων, παρτ. τοῦ Ἐφοράω.
Ἐφήβαιον (τὸ). τὸ ὑπεράνω τῶν αἰδοίων τρίχωμα, (λατ.) pubes, [ἐκ τοῦ
Ἐφηβαῖος, α, ον, ■ Ἐφηβικός.
Ἐφηβαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ■
Ἐφήβαρχος (ὁ, ἡ). ὁ ἄρχων (ἔφορος, ἐπιστάτης) τῶν ἐφήβων.
Ἐφηβάω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι ἔφηβος.
Ἐφηβεία (ἡ). ἡ ἡλικία τῶν ἐφήβων. 2) (συνεκδ.) ἀντὶ οἱ ἔφηβοι.
Ἐφηβεῖον (τὸ). γυμνάσιον τῶν ἐφήβων.
Ἐφηβεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (ἐπμ. Φέρομαι. Ἐνδύομαι κτλ. ὡς) ἔφηβος.
Ἐφηβία (ἡ), ■ Ἐφηβεία.
Ἐφηβικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἐφήβους. ‖. ■ Τὸ ἐφηβικόν, ■ περιληπτ. ἀντὶ Οἱ ἔφηβοι.
Ἔφηβος (ὁ). ὁ φθάσας εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς ἥβης (ἴδε Διέτης).
Ἐφηβοσύνη, Π. καὶ
Ἐφηβότης (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις ἔφηβος.
Ἐφηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὁδηγῶ (δείχνω τὸν δρόμον) πρὸς ἢ κατά τινος. (ὅθ. συνήθ.) καταδίδω κακοῦργον ἢ ὑπόδικον (κρυμμένον), φέρω τοὺς ἄρχοντας ἐπ' αὐτόν. ■ Ἀσθενέστερος εἶ; τοῖς ἄρχουσιν ἐφηγοῦ, ■ Δμ.
Ἐφήγησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ ρ. ἐφηγ.
Ἐφήδομαι, Μ. ἐφησθήσομαι, (μὲ δοτ.) ■ Ἐπιχαίρω.
Ἐφηδύνω, Μ. υνῶ. Νοστιμίζω τι (ἢ Καρεσταίω τινα) ἔτι μᾶλλον.
Ἔφῆκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐφίημι.
Ἐφήκω, Μ. ήξω. (μὲ αἰτ. προθετ.) Ἔρχομαι, Φθάνω, [καὶ τρπ.] Ἀνήκω εἰς.
Ἐφήλατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. τοῦ Ἐφάλλομαι.
Ἐφήλιξ, ικος (ὁ, ἡ). ὁ φθάσας εἰς ἡλικίαν. 2) ὁμήλικος, συνομήλικος.
Ἔφηλις [ἐπί, ἧλος], εως ἡ (ως (ἡ). τὸ σιδηρον (ὁ ἧλος) ὅπου κρατεῖ τὸ σκέπασμα τοῦ σανδουκίου. 2) [ἐπί, ἥλιος]. αἱ κηλῖδες (περκνάδες) τοῦ βαλανιοῦ εἰς τὸ πρόσωπον.
Ἔφηλος (ὁ, ἡ). ἐφημερασμένος μὲ καρφιὰ ἢ καρφίτσας, καρφωμένος. 2) ὁ ἔχων ἐφηλίδας (περκνάδας, μαυρίλας) εἰς τὸ πρόσωπον ἢ λευκὴν κηλῖδα εἰς τὸν ὀφθαλμόν.
Ἐφηλότης (ἡ). τὸ νὰ ἦνε ὁ ὀφθαλμὸς ἐφηλος (νὰ ἔχῃ λευκὴν κηλῖδα).
Ἐφηλόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. καρφόνω συνεχὰ ἐπάνω εἰς.
Ἐφηλώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος ἀπὸ ἐφηλίδας (κηλῖδας τοῦ προσώπ.).
Ἐφηλωτὸς [ἐφηλόω], ή, όν. Καρφωμένος ἢ δυνάμενος νὰ καρφωθῇ ἐπάνω εἰς.
Ἔφημαι (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) κάθημαι ἐπάνω ἢ πλησίον τινός.
Ἐφημερευτής, οῦ (ὁ). ὁ φυλάττων παθενὰ (ἐπιτηρῶν τι) δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, [ἐκ τοῦ
Ἐφημερεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι πουθενὰ παρὼν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, περνῶ τὴν ἡμέραν μου εἰς. 2) ὑπηρετῶ ἢ ἐπισατῶ κατὰ τὰς ὡρισμένας ἡμέρας. ■ Ὑπὸ τῶν ἐν ἱερῷ καλλυντῶν καὶ ὀρτοκόπων τῶν νυνὶ ἐφημερευόντων, ■ Ἐπιγρφ.
Ἐφημερία (ἡ). ἡ ἐργασία ἢ ἡ δαπάνη μιᾶς ἡ ἑκάστης ἡμέρας· ὑπηρεσία τὴν ὁπ. ἐκτελεῖ τις περιοδικῶς (κάθε τόσας ἡμέρας)· (ἐν γέν.) τάξις εἰς τὴν ὁπ. ἀνήκει τις· φυλή· σειρά. ■ Φυλάσσειν εἰς ἐφημερίας, ■ Γρφ., κατὰ σειράν, μὲ τὴν ἡμέραν του καθένας.
Ἐφημερινός, ἡ, όν, — Ἐφήμερος, καθημερινός, ἀνήκων εἰς ἐκείνην τὴν (ἢ διαρκῶν μίαν) ἡμέραν μόνον.
Ἐφημέριος, α ή ος, ον, Π. ἀντὶ Ἐφήμερος.
Ἐφημερίς, ίδος (ἡ). βίβλος ἱστορικὴ εἰς τὴν ὁπ. καταγράφονται τὰ συμβάντα ἑκάστης ἡμέρας· κατάστιχον τῆς καθημερινῆς λῃῤῥοδοσίας. (μτγν.) ἡμερολόγιον, καλανδάρι. 2) = Ἐφημερία. ■ Αἱ τῶν ἱερίων 24 ἐφημερίδες ἀνέβαινον ἐπὶ ἡμ. ὀκτὼ, ■ Ἰωσ.
Ἐφήμερος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν ἢ πράττων τι μίαν μόνην ἢ ὁλόκληρον μίαν ἡμέραν. ■ Πυρετὸς —, ■ Γαλ. ■ Ἀστὴρ ἐφήμερος, ■ Θγν. ὁ ἡμεροβολιάρης. (ᾠδ. ἀντὶ ἐπιρ.) νοῦ κεν ἐφημέριός γε βάλοι δάκτυλον ■ Ὁδ. Δ., δι' ὅλης ἐκείνης τῆς ἡμέρας. ‖. (ᾠδ.) Ἐφήμερον (τὸ), Δ'. ἔντομόν τι τοῦ ὀπ. ἡ ζωὴ διαρκεῖ μίαν μόνην ἡμέραν· Β'. φυτόν τι (τὸ ἄλλ. Ὀρνιθόγαλον ἢ Ἶρις ἀγρία) τὸ ὁπ. ἀνθεῖ καὶ ἀπανθεῖ (καὶ Γ'. φαρμάκι [τὸ ἄλλ. Ἀκόνιτον ἢ Καλχικὸν] τὸ ὁποῖον φονεύει τὸν ἄνθρωπον) αὐθημερόν, (ὅθ. 2) πρόωρος, πρόσκαιρος, φθαρτός· μάταιος, ἢ· μεταβαλλόμενος καθημέραν, ἄστατος, ἀβέβαιος. ■ Χρήματα ἐφήμερα, ■ Θκ. ■ Θεατοὶ ἐφαμέριοι, ■ Ἐπγρ. (καὶ ἀντὶ οὐσ.) ■ Γλῶσσαν ἐφημερίων ἔκφυγες ἀφραδέων, ■ αὐτ. (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) ■ Ἐφημέρια φρονέοντες, ■ Ὁδ. Φ., μὴ συλλογιζόμενοι τὸ μέλλον, ἀστόχαστοι.
Ἐφημεροσύνος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ οὐσία (ἢ κατάστασις) εἶνε ἐφήμερος, (κοιν.) ζῷ ■ μεροβοῦλι· ■ μεροφάγι.
Ἐφημοσύνη (ἡ), Π. [ἐφίημι], = Ἐφετμή, πρόσταγμα, παραγγελία.
Ἔφην, ἀόρ. β'. τοῦ Φημί.
Ἔφηνα, ἀόρ. ά. τοῦ Φαίνω.
Ἐφῆπται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. καὶ Ἐφῆπτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐφάπτω.
Ἔφημαι, Αἰολ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ Ἔφης, β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Φημί.
Ἐφησθείην ἀντὶ Ἐφησθείησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. τῶ Ἐφήδομαι.
Ἐφήσω, μέλλ. τοῦ Ἐφίημι.
Ἐφησυχάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Ἡσυχάζω ἐπάνω εἴς τι ἢ περί τινος, ἐπαναπαύομαι.
Ἔφθακα, πρκ. τοῦ Φθάνω.
Ἐφθαλέος, α, ον, Π. = Ἐψαλέος.
Ἔφθαρκα, πρκ. τοῦ Φθείρω.
†Ἔφθεος, α, ον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐρθὸς ἢ Ἐφθαλέος.
Ἐφθήμερος (ὁ, ἡ), = Ἐπταήμερος.
Ἐφθημιμερής, ές (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ συγκείμενος ἀπὸ ἑπτὰ ἡμίσεα μέρη(ζῆ).] 3 ½ (ὅθ. εἰς τὴν μετρ.) ■ Ἐφθημιμερές, ■ αἱ πρῶται τρεῖς καὶ ἥμισυς πόδες (Ἡρωϊκοῦ κυρ. ἢ Ἰαμβικοῦ) στίχου, (παρὸλ. Πενθημιμερής).
Ἔφθην, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Φθάνω.
Ἐφθίατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐφθιντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Φθίνω.
Ἐφθοπωλεῖον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ Ἐφθοπώλου.
Ἐφθοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἐφθὰ (βραχὰ) φαγητά, (Τουρκ.) ἀστᾶς.
Ἐφθοπώλιον (τὸ), = Ἐφθοπωλεῖον.
Ἔφθορα, μτ. πρκ. τοῦ Φθείρω.
Ἐρθὸς [ἔῤῥω], ἡ, όν. Βραστὸς, βρασμένος. (μτγν.) ἀποκαμωμένος. ■ Ἀπόσιτοι καὶ ἐφθοὶ καὶ ἀσώδεις, ■ Ἱππκρ. (παρὸλ Ὠμογέρων). ■ Χρυσὸς —, ■ Λξ., ὁ λαγαρισμένος, (παρὸλ. Ἀπεφθος).
Ἐφθότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἐφθοῦ (συνεκδ.) ἀποκαμωμός· χαύνωσις. ■ Ἀγρυπνία διαλύει σῶμα καὶ ἐφθότητα χαργιαρίην ἐμποιεῖ, ■ Ἱππκρ.
Ἐφιάλτης [ἐπιάλλω], ου (ὁ). τὸ συμβολοῦν ἐνίοτε εἰς τὸν ὕπνον πλάκωμα, (κοιν.) βραχνᾶς.
Ἐφιαλτία (ἡ) καὶ
Ἐφιάλτιον (τὸ), τὸ φυτὸν Παιωνία (διότι ὑπετίθετο ἐνεργοῦν κατὰ τοῦ Ἐφιάλτου).
Ἐφιᾶσι γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. τοῦ Ἐφίημι.
Ἐφῖγμαι, πρκ. τοῦ Ἐφικνέομαι.
Ἐφιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ.) Ἱδρόνω ἐπάνω εἰς (ὕλη, ἐν ᾧ κάμνω) τι. (ἰατρ.) Ἱδρώνω μετρίως. ■ Σμικρὸν ἐφιδροῦντες περὶ μέτωπον ᾗ κληῖδας, ■ Ἱππκρ. ■ Οἱ ἐφιδροῦντες πολλῷ, ■ αὐτ.
Ἐφιδρόω, Μ. ώσω. Στήνω (θεμελιόνω τι) ἐπάνω εἰς.
Ἐφίδρωσις, εως (ἡ). Ἵδρωμα ἐλαφρὸν (μέτριον).
Ἐφίες, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνεργ. παρτ. τοῦ Ἐφίημι.
Ἐφιζάνω, Ἀττ. ἀντὶ
Ἐφίζω, Μ. ιζήσω (ἀόρ. Ἐφέσσα καὶ μσ. Ἐφεσσάμην κτλ.), Π. καθίζω τινὰ (καὶ ἄλλ. ἢ ἀμπτ. κάθημαι ἐπάνω εἰς. (μὲ δοτ. ἐκ Β'.) ■ Μήποτε γούνασιν αἶσιν ἐφεσσάμενος φίλον υἱόν, ■ Ἰλ. Ι. (καὶ μὲ γεν.)

« Ἀλλά με νηὸς ἔρεσσαι, « Ὀδ. Ο. » Λεύην μ' ἐπὶ νηὸς ἐφέσσατο, « Ὀδ. Θ. (καὶ ἀμτθτ.) » Ξεστῆς αἰθούσησιν ἐφίζανον», Ἰλ. Γ.

Ἐφίημι, Μ. ἐφ-ήσω (ἀόρ. Ἔφῆκα κτλ.). Στέλλω πρός· ῥίπτω (ἀφίνω) τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός· ἐπιβάλλω· (μὲ ὀστ. ἐκ δ'.) « Πριάμῳ Ἶριν ἐφίημι. « Ἰλ. Ω. » Ἡνίοχοι δ' ἐπὶ εἴρεσιν βεβαῶτες ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους, φυτὰ χαλαίνοντες, « Ὁπ. » Ἐπῆκε τὴν ἵππον ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας, « Ἡρ. » Ἔγχος αὐτῷ ἐφέηκα κατακτάμεναι μενεαίνων, « Ἰλ. Γ. » Μνησῆρσι χεῖρας (ἄεθλον τοῦτον) ἐφήσω, « Ὀδ. Γ., Τ. (καὶ μτνμ.) » Ἀργείοισι κήδε' ἐφῆκεν, « Ἰλ. Α. » Καὶ τοῖσι πότμον ἐφῆκεν, « Ἰλ. Δ. 2) ἀφίνω χαλαρὸν τὸ χαλινάριον (μτφρ.) δίδω ἄδειαν, συγχωρῶ, ἐπιτρέπω. « Ὅλην ἀρίεναι τὴν ἡνίαν, « Γργ. » Οἷς νῦκτὶ ἐφίεσαν οἱ ξύμμαχοι τὴν ἡγεμονίαν, « Θκ. (καὶ ἐλλ.) » Ἐφιέναι τῷ θυμῷ (ταῖς ἡδοναῖς), « Γργ., γίνομαι ἔκδοτος εἰς (κυριεύομαι ἀπό). (καὶ πθ.) » Ἐφεῖσθω σχολάζειν, « Ἀρστ. » Οὐκ ἐφεῖτο αὐτοῖς τέχνης ἅψασθαι βαναύσου, « Πλ., (παρβλ. Ἀφίημι). 3) (μὲ ἀπαρ.) παρακινῶ, διεγείρω, γίνομαι αἴτιος νά. » Ἐχθοδοκῆσαι μ' ἐφῆκεν Ἥρη, « Ἰλ. Α. » Οἶνος ἐφέηκε πολύφρονά περ' μάλ' ἀεῖσαι, « Ὀδ. Ξ. » Καί τινα Τρωϊάδων . . . οἰδύνων σταναχῆσαι ἐφείην, « αὐτ. 4) (Νμ.) κάμνω ἔφεσιν τῆς δίκης μου, τὴν ἐκκαλῶ εἰς ἄλλο (ἀνώτερον) δικαστήριον. « Ἀλλ' ἐφῆκεν ἡμᾶς ἐς τὸ δικαστήριον, « Δμ. » Εἴ φασιν ἀδίκως ἐποδιαστῆσαί μοι τὸν διαιτητὴν τὰς δίκας, καὶ τότ' ἐξῆν εἰς ὑμᾶς ἐφεῖναι, « αὐτ. 5) (μσ.) ἐντέλλομαι, παραγγέλλω, στέλλω (διδω) ἐῦησαν, ἀναφερω. « Ἄλλο δέ τοι ἐρέω ἠδ' ἐφήσομαι, « Ἰλ. Ψ. » Οὔ τοι τόδ' ἐφιεμένῃ ἀπιθήσω, « Ἰλ. Ω. » Ὑμέων ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἶρω, « Ὀδ. Ν. » Ἐπιστολὰς, ἅς σοι πατὴρ ἐφεῖτο, « Αἰσχλ. (ἴσ. καὶ τό). » Χαίρειν ἐγώ σ' ἐφιέμαι, « Σοφ. Αἴ. σημαδεύω ἵνα ἐπιτύχω, (ὀθ. τρπ.) » Ὁ δὲ, ἐς τὴν Λακεδαίμονα ἐφιέμενος, στρατιὰν προσαποστέλλειν ἐκέλευε, « Θκ. 6) (μὲ γεν.) ἐπιθυμῶ. (ἢ μτνμ.) τείνω πρὸς, ἀποβλέπω εἰς. » Τῶν ὄψεων ἐφιέμενοι, « Ὀλ. » Τοὺς τοξότας ἐκέλευε χρῆσθαι τοῖς πυροβόλοις τῶν στεγασμάτων ἐφιεμένους αὐτ. » Τῶν ἀλλοτρίων οὐκ ἐφίενται, « Ἀρστ. » Πᾶσα μέθοδος ἀγαθοῦ τινος ἐφίεται, « αὐτ. (καὶ αἰτ.) « Πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι; « Σοφ. » Μεγάλην ἢ καλὴν ἐφιέμενος δόξαν, « Πλ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Χαίρειν ἐγώ σ' ἐφίεμαι, « Σοφ. 7) (σπν. ἀμτθτ. ἢ ἐλλ.) φθάνω, = Ἐφικνοῦμαι. » Ἐπειδὴ ἡ ἡμέρα ἐφῆκε, « Θκ. (Η', 67).

Ἐφικνέομαι-οῦμαι, Μ. ἵξομαι (ἀόρ. Ἐφικόμην κτλ.). Φθάνω (Ἐκτείνομαι, διατείνω) ἕως εἰς. (συνκδχ.) εὑρίσκω, ἐπιτυγχάνω, εἶμαι ἱκανός, καταρθόνω νά. (μὲ γεν.) « Ἀλλήλων ἐφίκοντο, « Ἰλ. Ν. (καὶ μὲ ὀστ. ὀργ.) » Τῇ βακτηρίᾳ τινὸς ἐφικνεῖσθαι, « Πλάτ. (καὶ αἰτ. ἐκ δ'.) » Ἐπικέσθαι μάστιγι πληγὰς τὸν Ἑλλήσποντον, « Ἡρ., νά τὸν μαστιγώσουν. (καὶ τρπ.) « Τὰ τε ἄλλα λέγων ἐπίκειο ἔρι-στα καὶ ἀληθέστατα. « αὐτ., ἀμίλησες. « Τότε μὲν ὤμην ἀξίως ξυνήσεσθαι περὶ τῶν πραγμάτων εἰπεῖν, νῦν δὲ οὐκ ἐφικνοῦμαι τοῦ μεγέθους αὐτῶν, ἀλλὰ πολλά με διαπέφευγεν ὧν διενοήθην, « Ἰσκρ. » Ὅπου μὴ ἐφικνῆται ἡ λεοντῆ, προσραπτέον ἐκεῖ τὴν ἀλωπεκῆν, « Παρεμ. (καὶ αἰτ. τῆς προθ.) » Ἐφικνεῖται πολὺν τόπον, « Θρρ.

Ἐφικτός, ἡ, όν. Τὸ ὁπ. δύναται νὰ φθάσῃ (νὰ ἐπιτύχῃ) τις, κατορθωτός. » Εἰς » Ὡς » Ὅσον » Καθόσον ἐφικτόν, « Πλ. Πλθ., ὅσον ἐνδέχεται, ὅσον τὸ δυνατόν.

Ἐφίλαθεν, Δ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ Ἐφιλήθησαν.

Ἐφίλατο, Π. ἀντὶ Ἐφίλησεν.

Ἐφιμείρω (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ. ἢ γεν.) ὑπερεπιθυμῶ. » Οὐκ . . Ἐφιμείρω θεὸς εἶναι, « Ἴλουσ. (καὶ κατὰ τμσ.) » Ἀάνασσαν μυῖαι καὶ ἐφ' αἵματος ἱμείρουσαι, « Ἀρ.

Ἐφίμερος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπὶ, ἵμερος]. ἀγαπητός, ἐπιθυμητός ἐπέρασας. » Ἀδύ τι τὸ στόμα καὶ ἐφίμερος ἀφωνά, « Θαρ.

Ἔφινος (ὁ, ἡ). γεμάτος ἴνας, νευρώδης. « Σάρξ—, « Ψυχ., ἡ τῶ λαιμοῦ (τοῦ ἰνός).

Ἐφ-ιξις, εως (ἡ). τὸ ἐφικνεῖσθαι, φθάσιμον.

Ἐφιππάζομαι, Μ. ἀσομαι. Τρέχω ἔφιππος ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός.

Ἐφιππαρχία (ἡ). διπλῆ (ππαρχία, δύο τάγματα (ὁκτὼ ἴλαι) ἱππικοῦ, (ὅτλ.) 1024 ἱππεῖς.

Ἐφίππειος (ὁ, ἡ), = Ἐφίππιος.

Ἐφιππεύω, Μ. εύσω, = Ἐφιππάζομαι.

Ἐφίππιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος (ἐκτελούμενος) δι' ἵππων, ἢ βαλλόμενος ἐπὶ τοῦ ἵππου. « Ἀγών—, « Ψυχ., ἡ ἱπποδρομία ἢ ἱππομαχία. ‖. (οὐσ.) Ἐφίππιον (τὸ), ἡ σέλλα ἢ ὁ χαλινὸς ἢ τὸ σάγισμα τοῦ ἄλογου.

Ἔφιππος (ὁ, ἡ). ὁ ὀχούμενος ἐφ' ἵππου, καβαλλάρης. ‖. (οὐσ.) Ἔφιππον, Ὀλδ. = Ἐφίππιον (ῐ). 2) Π. ἀντὶ Ἱππικός. « Βίος —, « Φίλ., ὁ τῶν ἐφίππων. « Κλύδων —, « Σοφ., ἡ ταραχὴ τῆς ἱπποδρομίας.

Ἐφιπποτοξότης, ου (ὁ). τοξότης ἔφιππος, (παρβλ. Ἀμφιπποτοξότης).

Ἐφίπταμαι, Μ. ἐπι-πτήσομαι. (μὲ ὀστ. ἢ προθετ. αἰτ.) Πετῶ ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός, πετῶ πρός.

Ἐφιστάνω, Δ. ἀντὶ Ἐφιζάνω.

Ἐφιστάνω, σπν. καὶ μτγν. ἀντὶ

Ἐφ-ίστημι, Αἰ. επ-στήσω (ἀορ. Ἐπέστησα καὶ δ. ἡ μτ. Ἐπέστην, μσ. πρκ. Ἐφέστηκα κτλ.). Στήνω τι (καὶ μτ.) (Στέκω μαι) ἐπάνω ἢ πλησίον ἢ κατόπιν τινός, (ὀθ. τρπ.) βάλλω (διορίζω) ἐπιστάτην (καὶ μτ. ἐπιστατῶ, ἐφορεύω) ἐπάνω εἰς. (μὲ ὀστ. ἐκ δ'.) » Ξύλινον τεῖχος ἐπιστήσαντες τῷ ἑαυτῶν τείχει, « Θκ. » Στήλην τῷ τάφῳ ἐπέστησε, « Λξ. (ἢ μτνμ.) » Φύλακα ταῖς θύραις ἐπέστησε, « Πλ. » Ἐπιστῆσαι τοῦτῳ παιδαγωγόν, « αὐτ. » Μύκα ἐπὶ ποίμνην ἀγενῆ καὶ φαῦλον οὐδ' ἂν εἷς ἐπιστήσειε φυλάττειν, « Ξεν. » Ἐφιστάναι τινὰ ταῖς πράγμασιν, « Ἰσκρ. (καὶ φρκ.) » Ἐπιστήσας τοῖς γάμοις αἰδῶ καὶ taξιν, « Πλ. (καὶ μσ.) » Δίφρῳ ἐφεστάτος, « Ἰλ. Ρ. » Θύρησιν ἐφεστάμεν, « Ὀδ. Δ. » Ὄφιες ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν, « Ἰλ. Ν. (καὶ παραλλ.) » Ἐφιστάτες παρὰ τοῖχον, « Ἰλ. Μ. (καὶ μτνμ., « Οἷός τε πολλοῖς πρόβατοις ἐφιστάναι, « Ἀριστφ. (καὶ πθ.) » Τριακόντορον, ἣ ἐπιστάθη Πολυκράτης, « Ξεν. (καὶ ἀπολύτ.) » Οἱ ἐφεστηκότες, « Φίλ., ἀντὶ Οἱ προεστῶτες, οἱ ἐπιστάται. 2) κρατῶ ἀπίσω, σταματῶ (μτθτ. καὶ ἀμτθτ.), ἐμποδίζω (ὀθ. ἐλλ.) ἀναβάλλω τὴν περί τινος κρίσιν μου, ἐπέχω, ἀμφιβάλλω. « Τὴν καρτερίαν ἐπιστήσας, « Πλ. » Ῥοῦν τε γυναικεῖον ἐφιστάναι, « Δσκρ. (καὶ μὲ γεν. ἐκδ.) » Ἐπέστησε τοὺς ἵππους τοῦ πρόσω, « Ἀμβ. (καὶ ἐλλ.) » Περὶ θεοῦ ἐπιστήσαντες, « Ἀθηναγ. (καὶ μσ.) » Ἐφίστασθαι, « Συν. » Μικρὸν ἐπιστάς ἀποθνήσκει, « Λκ. (καὶ κατὰ μτθτ. σημασ. » Τί δ' ἐστί, τοῦ με τὴν δ' ἐρίστασαι βάσιν; « Σοφ. 3) (τρπ.) προσηλόω τὸν νοῦν μου εἰς, (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐλλ. προσέχω, σκέπτομαι (παρατηρῶ) μὲ προσοχὴν (ὀθ. τὸ Ἐφίστασαι). (σπν. μτθτ.) » Ἐπιστῆσαι τοὺς ἀκούοντας, « Πλθ. νὰ τοὺς κάμῃ προσεκτικούς. « Ἐφίζημι τὸν νοῦν (τὴν διάνοιάν) τινι ἢ ἐπί τι ἢ περί τινος, « Λξ. (καὶ ἐλλ.) » Ἐπιστήσας τοῖς ποιήμασι, « Πλ. » Ἄξιον δὲ ἐπιστῆσαι πῶς, « Πλθ. » Παντὶ γνώριμος τῷ καὶ μικρὸν ἐπιστήσαντι, « Βασ. (καὶ μσ.) » Ἐπιστὰς ἐπὶ τὰ θηρίων ἔργα, Ἰσκρ. 4) (μσ.) στέλλομαι ἐπίνω (εἰς τὴ ἐπιφάνειάν) τινος, ἐπιπολάζω. » Ἐφίζεται τοῦτο καθάπερ ὀρρὸς γάλακτι, « Δσκρ. 5) (μτνμ.) = Ἐπίκειμαι, Ἐπικρέμαμαι. » Ἐφεστήκει αὐτῷ Καλλίστρατος, « Δμ. » Τὸν ἐφεστηκότα τῇ πόλει κίνδυνον, « αὐτ. » Κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο, « Ἰλ. Μ. 6) ἔρχομαι (φθάνω πουθενά, παρουσιάζομαι) ἔξαρνα. » Ἐφίσταται αὐτοῖς ὁ Ἥφαιστος, « Λκ. » Ὡς ἐπέστη τῷ βασιλεῖ αὐλῇ, « Ἡρωδ. » Ἐπιστῆναι κατὰ τοὺς ὕπνους οὗτῳ, « Πλ. 7) Π παραστέκω, βοηθῶ, ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ. ἀντιστέκομαι. » Ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν, « Ἰλ. Ο. (παρακατιὼν λέγει. « Ἐγγύθεν ἱστάμενος). (καὶ χ. πτ.) » Ἐφεστάμενος καὶ ἀμύνειν, « Ὀδ. Ω.

Ἐφιστορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ (Ἐξετάζω προσέτι.

Ἔφλαδον, ἀόρ. β'. τοῦ Φλάζω.

Ἐφόβηθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐφοβήθησαν.

Ἐφοδεία, (ἡ). τὸ ἐφοδεύειν (ἐπιπορεύεσθαι καὶ ἐπιτηρεῖν κυρ. τὴν φρουρὰν ἐν καιρῷ νυκτός.) (καὶ συνκδχ.) αὐτοὶ οἱ περιπολοῦντες στρατιῶται, (Ἰταλ.) ἡ φόντα (Τουρκ.) τὸ κόλι.

Ἐφοδευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐφοδεύων (κυρ. τὴν φρουράν) περίπολος.

Ἐφοδευτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ πρὸς τὸ ἐφοδεύειν (ἐπιτηρεῖν) ἐπιτήδειος.

Ἐφοδεύω, Μ. εύσω, = Ἐπέρχομαι, Ἐκπορεύομαι, (συνκδχ.) παρατηρῶ, ἐξετάζω. (Π.) ὁδηγῶ· (συνήθ.) περιέρχομαι ὡς ἐφοδευτὴς (περίπολος)· (μσ.) τοποθετοῦμαι πουθενὰ ὡς φρουρός. » Ἐφοδεύοντο ἀφ' ἑσπέρας [ἄλλ. ἐφώδευον τὰ ἀφ' ἑσπ.] κατὰ τὰ τείχη, « Ξεν. (καὶ τρπ.) » Περιγεγραμμένων δέ μοι ὧν μεταφέρω, ἐφοδευθήσεται καὶ τὰ πρόσχεια, « Πλ.

Ἐφοδία (ἡ), = Ἐφοδεία.

Ἐφοδιάζω, Μ. άσω. Ὁρισμηθεύω (καὶ μσ.

Προμηθεύομαι) μὲ ἐφόδ.α, ἑτοιμάζω ὅ,τι χρειάζεται (κυρ. διὰ τὸν ὁρόμον). « Δι' ἀμαξῶν τὰ βιώσιμα ἐφοδιάζονται, « Νικ. Χρον. (καὶ τρπ.) « Παρ' ἐκείνων ἢ ἑαυτὸν ἐφοδιάσασθαι, « Ἰφιβλ.

Εφόδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ χρησιμεύων καθ') ὁδόν. ‖. (οὐσ.) Ἐφόδιον (τὸ) καὶ (πλθ.) Ἐφόδ.α (τὰ), πᾶν ὅ,τι χρειάζεται (κυρ. δὲ τροφαί, [ἴπαλ.] κουμπάνια [ἐν γέν.] ἔξοδα) διὰ τὸν ὁρόμον. (μτφορ.) « Ἡ ἀρετὴ τῶν γήρως ἐφόδιον, « Γνμ.

Ἔφοδος (ὁ, ἡ). (τόπος) βατός, ὁδεύσιμος.

Ἔφυδος (ὁ), = Ἐφοδευτής.

Ἔφοδος (ἡ). τὸ ἐφοδεύειν, ἐπέλευσις, ἐφόρμησις, ἐπιδρομή, προσβολή (κυρ. καὶ μτφορ.) « Ἐξ ἐφόδου, « Λξ., ἀμέσως, κατὰ πρώτην προσβολήν (Γαλλ.) d'emblée. « Εἶλεν ἐξ ἐφόδου τὴν πόλιν, « Πλθ., (παρβλ. Αὐτοβοεί). « Μάχην ἐξ ἐφόδου συνάπτειν, « Διόδ., ἅμα φθάσῃ εἰς τὸν ἐχθρόν. (καὶ μτγμ.) « Καὶ γὰρ ἐφόδοις χρῆται (ὁ Ἰσαῖος) καὶ προκαταστάσεως, « Δ. Ἁλ. 2) ἐπίσκεψις· ἐφοδεία. « Ἡσυχία ἦν καὶ ἔφοδοι παρ' ἀλλήλους, « Θκ. « Διδόσθαι αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις.. ἔφοδον ἐπὶ τὰν Θεολάν, « Ἐπιγρ. 3) = Ἐφοδεία, περιόδευσις (στρατ.) περιπόλια. 4) τρόπος, μέθοδος. « Ἀνευρίσκει ἡ φύσις αὐτὴ ἑαυτῇ τὰς ἐφόδους οὐκ ἐκ διανοίας, « Ἱππκρ.

Ἐφοδεύω-ῶ [ἐπὶ, ὁδός], Μ. ὦσω, Π. ὁδηγῶ, διευθύνω.

Ἐφοίτη, Δ. ἀντὶ Ἐφοίτα, γ'. ἐν. προ. παρτ. τοῦ Φοιτάω.

Ἐφόλκαιον (τὸ), Π. τὸ πηδάλιον, ἢ ἀντὶ-Ἐφόλκιον (τὸ). βάρκα, φελοῦκα, φελουκίτσα, (ἐν γέν.) μικρὸν πλοῖον τὸ ὁπ. αἴρεται κατόπιν μεγαλητέρου, (ὀθ. μτφορ.) πᾶν ὅ,τι αἴρει τις κατόπιν του (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὡς περιττὸν βάρος). ‖. (εἰς τὸ πλθ.) τὰ σκεύη (Τουρκ. καλαμπαλίκια) τοῦ ὁρίμου. « Ὅλπη μοι καὶ πήρη ἐφόλκεια, « Ἐπγρ.

Ἐφολκίς, ίδος (ἡ), = Ἐρόλκιον, φελακίτσα. (μτφορ.) περιττὸν βάρος συρόμενον κατόπιν.

Ἐφολκώς (ὁ, ἡ). καὶ ἐπίρ. -λκῶς. ὁ ἐφέλκων (σύρων πρὸς ἑαυτόν) τι, ἑλκυστικός, (τρπ.) ἐπαγωγός. « Ἰχθύων—, « Δίολ. « Τοῦ Βρασίδου, ἑρπλκὰ λέγοντες, « Θκ. « Ἐπαγωγὰ εἰπεῖν (αὐτ. Δ. 88). 2) (πθ.) ὁ ἐφελκόμενος (συρόμενος κατόπιν, μένων ἀπίσω), βραδύς, ἀργοκίνητος. « Ἐφολκὸς ἐν λόγῳ, « Αἰσχλ. ὁμιλῶν δι-ε-ξ-ιλικά.

Ἐφορμάτεω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀκολουθῶ προθύμως κατόπιν τινός.

Ἐφορμίλεω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἔχω ἢ λαμβάνω σχέσιν μετά τινος, συναναστρέφομαι.

Ἐφοπλίζω, Μ. ίσω. Ἁρματόνω (Ἑτοιμάζω) τι μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖά του. (μὲ δοτ. ἐκ ὅ.) ἑτοιμάζω τι [καὶ μτ. ἑτοιμάζομαι] κατά τινος.

Ἐφορατικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν [ἱκανότητα] πρὸς τὸ ἐφορᾶν.

Ἐφοράω-ῶ. Μ. ἀποψομαι (ἀόρ. Ἐπεῖδον κτλ.), = Ἐπιβλέπω, ἐπιτηρῶ. 2) (πθ.) εἶμαι ἔποπτος, φαίνομαι ἀπό (πουθενά). « Ὅσον ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἐφεωρᾶτο τὴν νήσου, « Θκ.

Ἐφορεία (ἡ). τὸ ἐφορεύειν, ἐπιτήρησις, ἐποπτεία. (εἰς τὴν Σπάρτ.) τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐφόρου.

Ἐφορεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου συνήρχοντο (συνεδρίαζον, διέτριβον συνήθως) οἱ ἐν Σπάρτῃ Ἔφοροι.

Ἐφορεύω, Μ. εύσω, = Ἐφορῶ, ἐπιτηρῶ. 2) (εἰς τὴν Σπάρτ.) εἶμαι ἔφορος.

Ἐφορέω, Ἰων. Π. ἀντὶ ἐφοράω.

Ἐφορικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἔφορον. « Δίφρος—, « Ξεν., ὁ τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων.

Ἐφόριος, α ἢ ας, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ κείμενος εἰς τὰ ὄρια (εἰς τὰ σύνορα). « Στήλη—, « Ἀπτ., ἡ χωρίζουσα τὰ ὅρια « Ἀγορά—, « Δμ., τὰ μεθόρια (διότι ἐκεῖ τὸ πάλαι συνήρχοντο διὰ τὰ συναλλάγματά των οἱ συνορεύοντες).

Ἐφορκέω-ῶ, Μ. ήσω, σπν. ἀντὶ Ἐπιορκῶ.

Ἐφορκίζω, Μ. ίσω. Ἐξορκίζω (ὡς κατηχητής).

Ἐφορκισμός (ὁ). ἐξορκισμός.

Ἐφορκιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐφορκίζων, κατηχητής.

Ἐφ-ορμαίνω, Μ. ανῶ, Π. ὁρμῶ κατά τινος, ἐφορμῶ. (μτφορ. μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) = Ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ ἢ προσπαθῶ ν' ἀποκτήσω τι.

Ἐφορμάω-ῶ. Μ. ήσω. Παρακινῶ διεγείρω) τινα (καὶ ἄλλ. ἢ μτ. Κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν) πρός τι ἢ κατά τινος. « Θεοὶ ἀνέμους (πόλεμόν) μοι ἐφώρμησαν, « Ἰλ. Γ., Ὀδ. Μ. (καὶ μτ. ἢ πθ. πρὸς αἰτ.) « Ἀετὸς ὀρνίθων ἔθνος ἐφορμᾶται, « Ἰλ. Ο. « Ἅμαξα ἐφορμηθεῖς, « Ἰλ. Γ. (καὶ τρπ. πρὸς ἀπαρ.) « Θυμός μοι ἐφορμᾶται πολεμίζειν (μάχεσθαι κτλ.), « Ὅμ. ἐπόνμαι ἡ ψυχή μου.

Ἐφορμέω-ῶ, Μ. ήσω. Στέκομαι ἀραγμένος ἢ εἰς τὰ πανιὰ ἐντὸς (ἢ μᾶλλον εἰς τὸ στόμιον) ὁρμοῦ (λιμένος), (ἐπμ.) παραφυλάττω ἢ πολιορκῶ τὸν ἐντὸς τοῦ λιμένος ἐχθρικὸν στόλον (ἕτοιμος ἅμα κινηθῶ νὰ ἐπιπλεύσω ἐναντίον του). (ὀθ. μτφορ.) « Ἐφορμεῖν τοῖς καιροῖς, « Δμ., καιροφυλακτεῖν τὴν ἁρμοδίαν περίσασιν.

Ἐφορμή (ἡ), = Ἐφόρμησις. (συνκδχ.) τόπος πρὸς ἐφόρμησιν (ἐξόρμησιν), ὁρμητήριον ἔξοδος. (συγχ. τῷ Ἀφορμή).

Ἐφόρμησις [ἐφορμάω], εως (ἡ). κίνημα γινόμενον περί ἢ κατά τινος, ἐπιχείρησις· ἐπιδρομή, ἔφοδος. 2) [ἐφορμέω]. ἀποκλεισμός (ἢ ἐπίπλους ἐναντίον) λιμένος καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ἐχθρικῶν πλοίων. (συνκδχ.) τόπος πρὸς ἐφόρμησιν, ὁρμητήριον, (συγχ. τῷ Ἐφόρμισις).

Ἐφορμητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἐφόρμησιν.

Ἐφορμίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ.) Ἀράζω (μετδτ. καὶ ἀμετδτ.) ἐντὸς ἢ πλησίον ὁρμοῦ (λιμένος), προσορμίζω, (μτφορ.) ἀσφαλίζω τι ἐντὸς ὁρμοῦ, (ὀθεν

Ἐφόρμισις, εως (ἡ). ἄραγμα ἐντὸς ἢ πλησίον ὁρμοῦ. (συνκδχ.) τόπος πρὸς ἐφόρμισιν, (συγχ. τῷ Ἐφόρμησις).

Ἔφορμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ ἀραγμένος εἰς) ὁρμον. ‖. (οὐσ. ἀφσ.) ἀντὶ Ὅρμος, τόπος διὰ ἄραγμα (ἐφόρμισιν), ὁρμητήριον ἢ Ἐφόρμησις, ἀποκλεισμός, (Θκ. Δ', 27).

Ἔφορος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ ἐφορῶν (ἐπιτηρῶν) τι. ‖. (οὐσ. χ. πτ.) ἐπιστάτης, ἐπιτηρητής, (καὶ εἰς τὴν Σπάρτ.) ἄρχων τῆς πολιτείας.

Ἔφοσα ἡ Ἐρόσον, ἐπίρ. ἀντὶ Ἐφ' ὅσα (ὅσον), ἕως Ὅσος.

Ἔφραδον, ἀόρ. Β'. τοῦ Φράζω.

Ἔφραξα, ἀόρ. Α. τοῦ Φράσσω.

Ἐφυβρίζω, Μ. ίσω (μὲ αἰτ. ἢ δοτ. ἢ χ πτ.) Ὑβρίζω (Καταφρονῶ) τινὰ ἐπὶ μᾶλλον, περυβρίζω· (ἰδιωτ. μὲ δοτ.) χαίρω (ἐντρυφῶ) ὑβριστικῶς εἰς τὰ δεινά τινος. Ἐνυβρίζω. « Καὶ αὐτοὶ νεκροῦ σῶμα λέοντος ἐφυβρίζουσι λαγωοί, « Ἐπιγρ.

Ἐφυβριστήρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ

Ἐφυβριστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐφυβρίζων (περιφρονῶν) τινα, ἐντρυφῶν ὑβριστικῶς εἰς τὰ δεινά του.

Ἐφύβριστος (ὁ, ἡ). ὁ ὑβρισθείς (περιυβρισθείς) ἢ ἄξιος ὕβρεως, ἄτιμος, ἐπονείδιστος.

Ἐφυβρίστως, ἐπίρ. Ἐπονειδίστως, πρὸς περιφρόνησιν.

Ἐφυγιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τινὰ ἐντελῶς ὑγιῆ, (παρβλ. Ἀφυγιάζω).

Ἐφύγοσαν, Ἀλεξάνδρ. ἀντὶ Ἔφυγον, γ'. πλθ. προ. τοῦ ἀορ. Β'. τοῦ Φεύγω, (παρβλ. Εἴδοσαν).

Ἐφυγραίνομαι Μ. ανθήσομαι. Ὑγραίνομαι (Μουσκεύω) ὀλίγον, (παρβλ. Ἀφυγραίνω).

Ἔφυγρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὑγρός, νοτισμένος.

Ἐφυδάτιος (ὁ, ἡ). Π. ὁ εὑρισκόμενος (κείμενος ἢ διατρίβων) εἰς τὰ ὕδατα.

Ἐφ-υδρεύω, Μ. εύσω. Βρέχω (ποτίζω) συχνά

Ἐφυδρία (ἡ). ἀφθονία (συρροή) ὑδάτων, συχνὸν ποτισμα, ἐπομβρία.

Ἐφυδριάς, άδος (ἡ), (νύμφη) θεὰ τῶν ὑδάτων, (κοιν.) νεραϊδα.

Ἔφυδρος (ὁ, ἡ). Ὑγρός, βροχερός (ἐν γέν.) = Ἐφυδάτιος. « Τόπος—, « Ἡρ., Θρᾳ., « Ζέφυρος—, « Ὅμ. Ὁρᾷς γὰρ που τὰς νήττας ὡς ἔφυδροι διαλισθαίνουσι, « Θρᾳ

Ἐφυλακτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Γαβγίζω κατόπιν ἢ ἐναντίον τινός.

Ἐφυμνέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Ψάλλω τι ἐν εἴδει ὕμνου περί ἢ κατά τινος, καταρῶμαί τινα, (καθὼς καὶ κοιν. λέγομεν) τὸν ψάλλω. (ἐνίοτε) ἐπικαλοῦμαι.

Ἐφύμνιον (τὸ). τὸ ψαλλόμενον μετὰ τὸν ὕμνον ἢ πρὸς τιμὴν (ὕμνον) τινος, προσφώνημα· (Π.) ἐπώνυμον.

Ἔφυν, ἀόρ. Β'. τοῦ Φύομαι.

Ἐφύπερθε(θεν), ἐπίρ. Π. ἐπάνωθεν, ὑπεράνωθεν. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) ἀπὸ ἄνω ἀπό· (μτγμ.) ἐκτὸς τούτου, προσέτι.

Ἐφυπνίδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν (ἢ φέρων, χρησιμεύων πρὸς) ὕπνον, ὑπνωτικός.

Ἐφυπνώττω (σσω), Μ. ώσω. (μὲ δοτ.) Βοσκῶμαι ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἔφυσα, Δ. ἀντὶ Ἔφυσα, γ'. ἐν. προ. τοῦ παρτ. τοῦ Φυσάω.

Ἐφυστέρησις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἔλθῃ τις ἢ νὰ συμβῇ τι ἔπειτα (ὑστερώτερα), καθυστέρησις, [ἐκ τοῦ

Ἐφυστερέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐφυστερίζω, Μ. ίσω. Ἔρχομαι ἢ Πράττω τι ἢ Γίνομαι ἔπειτα (ὑστερώτερα).

Ἐφυφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνων βάλλω ἐπάνω ἢ μεταξύ (Προσθέτω ἔπειτα εἰς τὸ ὕφασμα) καὶ ἄλλο τι (π. χ. πλουμίδια).

Ἐφυφὴ (ἡ), ἡ κρέκη (τὸ ὑφάδι) τοῦ πανιοῦ.
Ἐφύω, Μ. ὑσω. (μὲ δοτ.) Βρέχω ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό.
Ἐφωμαλος (ὁ, ἡ). ὁμαλὸς ὁπωσοῦν.
Ἐφωραΐζω, Μ. ίσω, = Ἐπικαλλωπίζω.
Ἐφώριος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπί, ὥρα], = Ὡραῖος, ἔγκαιρος.
Ἔχαδον, ἀόρ. β΄. τοῦ Χανδάνω.
Ἔχαρην, ἀόρ. β΄. τοῦ Χαίρω.
Ἔχεα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Χέω.
Ἐχέβοιαν (τὸ), [ἔχω, βοῦς], = Μεσάβοιον.
Ἐχέγγυος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λαβὼν ἢ παρέχων) ἐγγύησιν, ἀσφαλισμένος δι' ἐγγυήσεως, (ἐπιμ.) ἀξιόχρεως, ἀξιόπιστος. ἱκανός, (παρβλ. Φερέγγυος).
Ἐχεγλωσσία (ἡ). τὸ νὰ κρατῇ τις τὴν γλῶσσάν του (νὰ μὴν ὁμιλῇ), σιωπή.
Ἐχεμυθία, (Κωμ. παρῳδ. κατὰ μίμησιν τοῦ Ἐχεγκιρία).
Ἐχεθρεμία (ἡ). πάθος τι τῶν ζώων, ἄχρα λιγνάδα, ἀτροφία, (κατὰ λέξ.) κόλλημα τοῦ δέρματος εἰς τὰ κόκκαλα.
Ἐχέμυθος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐχέφρων, κύριος ἑαυτοῦ, φρόνιμος.
Ἐχείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔχις, μικρὴ ὄχεντρα.
Ἐχέκαλλος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -κάλλως. Ὅστις πιάνει (κιλνᾷ) καλὰ (ὡς ἂν κόλλα).
Ἐχεκτέανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κτήματα (κτέανα), πλούσιος.
Ἐχέμεν καὶ Ἐχέμεναι, Δ. Π. ἀντὶ Ἔχειν.
Ἐχεμυθέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω ἐχεμυθίαν, εἶμαι ἐχέμυθος.
Ἐχεμυθία (ἡ). φύλαξις μυστικοῦ, [ἐκ τοῦ
Ἐχέμυθος (ὁ, ἡ), [ἔχω, μῦθος]. ὁ κρατῶν λόγον (φυλάττων μυστικόν).
Ἔχεν, Δ. ἀντὶ Ἔχειν.
Ἐχεντῆς [ἔχω, ναῦς], ῆδος (ἡ), Π. (ὡς ἐπίθ. ἡ κρατοῦσα (σταματοῦσα, ἐμποδίζουσα) τὰ πλοῖα. « Ἄγκυρα (« Νηνεμία). —, « Αἰσχλ., Ἐπιγρ. β΄. (ὡσ.) εἰδ. ἰχθ. (διότι ἐνομίζετο ὅτι, προσκολλώμενον εἰς τὰ πλοῖα, τὰ ἐμπόδιζεν ἀπὸ τὸν δρόμον των).
Ἐχεπευκὴς [ἔχω πεύκη], ἐος (ὁ, ἡ), Π. πικρὸς, φαρμακερός· ὀδυνηρός· θανατηφόρος. « Βέλος —, « Ὄμ., (παρβλ. Πευκεδανός).
† Ἐχέπικρος (ὁ, ἡ), γραμ. ἐξήγ. τοῦ Ἐχεπευκής.
Ἐχέπωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἵππους, ἱπποτρόφος.
Ἐχερέμμοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐχεμυθία, [ἐκ τοῦ
Ἐχερέμμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐχέμυθος.
Ἐχέσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἐγγίζων ὁμόσως εἰς τὴν σάρκα, φορούμενος κατάσαρκα.
Ἔχεσκον, Π. ἀντὶ Εἶχον, παρτ. τοῦ Ἔχω.
Ἐχέστονος (ὁ, ἡ), [Π. ἔχω στόνος]. στεναγμῶν παραίτιος, ὀξυθρήνητος.
† Ἐχέτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων (ἐνν. κτήματα ἢ χρήματα), πλούσιος.
† Ἐχετλεύω, Μ. εύσω, = Ἀροτριῶ, ὀργάνω, [ἐκ τοῦ
Ἐχέτλη (ἡ), [ἔχω]. ἡ λαβὴ [τὸ χέρι, τὸ πιάσιμον] ὁπουδήποτε ἀργαλείου, [κυρ. δὲ] τοῦ ἀλετριοῦ.
Ἐχετλήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων ἐχέτλην (λαβήν).
Ἐχέτλιον (τὸ), [ἔχω]. (ἐν γέν.) δοχεῖον, (βλ. κατ. ξ΄ 2) τὸ ἀμπάρι τοῦ πλοίου ὅπα βάλλονται αἱ πραγματεῖαι, καὶ 3) ἐχθυοτροφεῖον, βιβάρι.
Ἐχέτρωσις [ἔχω, τρῶσις], εως (ἡ). τὸ φυτὸν Βρυωνία (ἡ λευκή).
Ἔχευ, Δ. ἀντὶ Ἔχου, πρς. τοῦ Ἔχω.
Ἔχευα, Π. ἀντὶ Ἔχεα, ἀόρ. τοῦ Χέω.
Ἐχεφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. Εἶμαι ἐχέφρων.
Ἐχεφρόνως, ἐπίρ. Ἐμφρόνως, φρονίμως.
Ἐχεφροσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -
Ἐχέφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φρένας (νοῦν, φρόνησιν), νουνεχής, φρόνιμος.
Ἐχθαίρω, Μ. αρῶ (ἀόρ. Ἤχθηρα), Π. ἐχθρεύομαι, μισῶ.
Ἐχθές, ἐπίρ. (κυρ. πραηγουμένου φωνήεντος) ἀντὶ Χθές, (ὕθεν:
Ἐχθεσινός, ἡ, όν, ἀντὶ Χθεσινός.
Ἐχθέω, Π. = Ἐχθαίρω.
Ἔχθημα (τό), [ἔχθω]. πᾶν ὅ,τι ἐχθρεύεται (μισεῖ) τις· μῖσος.
Ἐχθήρω, ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐχθαίρω.
Ἔχθιμος (ὁ, ἡ), Π. ἔχθους (μίσους) ἄξιος, μισητός. « Τὰ ἔχθιμα, « Σοφ., αἱ ἀφορμαὶ τῆς ἔχθρας.
Ἐχθιόνως, ἐπίρ. Μὲ πλειοτέραν ἔχθραν. Ἔχθ. ἔχω, « Ἰλιάτ. εἶμαι ἔτι μᾶλλον ἐχθρὸς, [ἐκ τοῦ
Ἐχθίων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἐχθρός, μισητότερος.
Ἐχθίστατος (ὁ, ἡ), Π. ὑπερθ. τοῦ
Ἔχθιστος (ὁ, ἡ), ὑπερθ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἐχθρός, μισητότατος.
Ἐχθοδοκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἐχθρεύομαι, φέρομαι ὡς ἐχθρὸς μετά τινος, μαλώνω, [ἐκ τοῦ
Ἐχθοδοπός, ἡ, όν, Π. [ἔχθος, ὁδός]. ἀπεχθὴς, μισητός. ἐχθρος.
Ἔχθος [ἐξ ἡ ἄχθος], τος-ους (τὸ). μῖσος, ἐχθρα.
Ἔχθρα (ἡ). μῖσος, ἐχθρικὴ διάθεσις. « Ἔχθραν ἔχω τινί, ἀμ., ἀντὶ -
Ἐχθραίνω, Μ. ανῶ. (μὲ δοτ.) Εἶμαι ἐχθρὸς, ἐχθρεύομαι, μισῶ. (σπ. μεθ.) κάμνω τινὰ ἐχθρὸν τινος (μισητόν).
Ἐχθραντέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐχθραίνω, ἀξιομίσητος.
Ἐχθρανικὸς, ἡ, όν. Ἐπιρρεπὴς πρὸς τὸ ἐχθραίνειν.
÷ Ἔχθρασμα [τὸ], = Ἔχθημα.
Ἐχθρεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἐχθρός τινος, τὸν ἐχθρεύομαι.
Ἐχθρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος ἀπὸ ἐχθρὸν, ἐχθροῦ ἦθος.
Ἐχθροδαίμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἐχθρὸς τῶν θεῶν, θεομισής. 2) = Κακοδαίμων. (;).
Ἐχθρόθεος (ὁ, ἡ), ἐχθρὸς τῶν θεῶν, θεομισής.
Ἐχθρόξενος (ὁ, ἡ), Π. ἐχθρὸς τῶν ξένων, ἀφιλόξενος.
Ἐχθροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ ἐχθρὸν τινος ἢ ἑαυτοῦ, ἐκ τῶν
Ἐχθροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ διεγείρων ἔχθραν ἢ κάμνων τινὰ μισητόν. « Τὸ δανείζειν ἄνευ ρι καὶ ἐχθροποιόν, « Ἅπτ.
Ἔχθρος [ἔχθος], ὰ, όν, τὸ παρθ. Ἐχθρότερος, -ότατος καὶ ἀνμλ. Ἔχθιων, Ἔχθιστος). ὁ ἐχθρεύμενός τινα ἢ ἐχθρευόμενός μετά τινος, (ἐν γέν.) μισητός· ἐναντίος. (ἐνίοτε) ἐχθρικός. « Τοὺς ἐχθρὰ ποιοῦντας ἐν ἐχθρᾷ μέρει κολάζειν ἀπέδωκεν ὁ νόμος, « Δη.
Ἐχθρώδης, εος (ὁ, ἡ). ἐχθρικὸς, φερόμενος.
Ἐχθρωδῶς καὶ
Ἐχθρῶς (τὸ παρθ. ἐχθρότερον, -ὁτατα ἢ Ἐχθροτέρως καὶ [ἀνμλ.] Ἐχθιόνως, Ἐχθίστως ἢ ἔχθιστα, ἐπίρ. Ὡς ἐχθρὸς, ἐχθρικῶς.
Ἔχθω, Μ. ἐχθήσω; (πθ. πρκ. Ἤχθημαι), Π. μισῶ, ἀποστρέφομαι. « Ἔχθεταί μοι, « Καλλ., μοι εἶνε μισητός.
Ἐχίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔχις, = Ἐχίδνιον.
Ἔχιδνα, ης (ἡ), εἶδ. φαρμακερῶν ὄφεως, (κων.) ὑγιὰ ἢ ὄχεντρα, (παρβλ. Ἔχις).
Ἐχιδναῖος, α, ον καὶ
Ἐχιδνήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ ἔχιδναν. « Ἰμάσθλη—, « Ἐπιγρ. πλεγμένη εἰς σχῆμα ἐχιδνῶν. « Δίφρος —, « Νόνν., ὁ συρόμενος ὑπὸ πτερωτῶν ὄφεων.
Ἐχίδνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔχιδνα. 2) = Ἔχιον (;).
Ἐχιδνόδηκτος (ὁ, ἡ), [ἔχ. δάκνω] ὁ δαγκασθεὶς ἀπὸ ὄχεντραν.
Ἐχιδνοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἔχιδναν, ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἐχιδνης.
Ἐχιδνοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κεφαλὴν ἐχίδνης ἢ ἐχίδνας (ἀντὶ πλεξ(ίω)ω) εἰς τὴν κεφαλήν του.
Ἐχιδνόκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐχίδνας ἀντὶ κόμης (μαλλιῶν).
Ἐχιδνολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω ἐχίδνας.
Ἐχιδνότοκος (ὁ, ἡ). ὁ τεχθεὶς ὑπὸ ἐχίδνης.
Ἐχιδναχαρὴς ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων (καμαρώνων) διὰ τὰς πολλὰς ἐχίδνας του, (ἀνμλ.) πλήρης ἐχιδνῶν, (παρβλ. Εἰροχαρής).
Ἐχιδνώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἐχιδνοειδής.
Ἐχίεσαν (τὸ), Π. ἀντὶ Ἔχιον.
Ἐχιεὺς (ἴσ. ἀντὶ Ἐχιδεύς), έως (ὁ), τὸ νεογνὸν τῆς ἐχίδνης, μικρὴ ὄχεντρα.
Ἐχίτης, ιδος (ἡ). « Μέτρα —, « Τζ. = Ἐχίτης.
Ἐχινάϊος, α, ον, Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐχιδναῖος. 2) ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ ἐχῖνον.
Ἐχῖνες ᾗ ἴων. Ἐχινέες (τά), εἶδ. ποντικῶν τῆς Λιβύης (μὲ τραχύτατον μαλλί).
Ἐχινῆ (ἡ), κατὰ κρᾶσ. ἀντὶ Ἐχινέη, τὸ δέρμα τοῦ ἐχίνου.
Ἐχινῆς, ῖδος (ἡ) καὶ
Ἐχινίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ἐχῖνος.
† Ἐχινοκέφαλος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐχιδνοκέφαλος ἢ Ἐχινοκέφαλος.
Ἐχινομήτρα (ἡ), εἶδος μεγάλου (θαλασσίου) ἐχίνου.
Ἐχινόπους οδος (ὁ), εἶδ. ἀγκαθωτοῦ φυτοῦ, (κων.) ἀχινοπόδι, (συγχ. τῷ Χηνόπους·)
Ἐχῖνος (ὁ), [ἔχω]. εἶδ. ζ. τετραπ., (κων.) ἀκανθόχοιρος. 2) εἶδ. θαλασσινοῦ, (κοιν.) ἀχινός. 3) (μτγν.) τὸ ἐξώφλειον τοῦ κατάστου καὶ τοῦ βλανιδιοῦ. 4) ὁ τρίτος στόμαχος τῶν μηρυκωμένων ζώων καὶ μερικῶν πτηνῶν. 5) τὸ ὀδοντωτὸν ἢ χαρακωτὸν μέρος τοῦ χαλινοῦ. 6) κτῆμα τι χαλκοῦν ὅπου ἐφυλάττοντο συνήθως τὰ δικόγραφα· (ἐχρησίμευεν ἐνίοτε καὶ ὡς κάλπη διὰ τὰς ψήφους. 7) (κατ' ἔκτ.) μαγειρικὸν τι σκεῦος, λεβέτι. 8) (ἀρχιτεκτ.) κισσωμάτι (τὸ μεταξὺ τοῦ κυματίου τῆς πλίνθου καὶ τοῦ ὑπο-

τραχηλίου). τοῦ Δωρικοῦ χιονοκράνου, (Γαλλ.) **quart de rond**.

Ἐχινώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἐχῖνον, ἀκανθώδης.

Ἐχιόδηκτος (ὁ, ἡ). = Ἐχιδνόδηκτος.

Ἔχιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (τὸ ὁπ. ὠφελεῖ, καθὼς λέγουν, εἰς τὸ δάγκαμα τῆς ὄχεντρας), (ἄλλ.) Ἀλκιβιάδιον, (χοιν.) ψευδόχορτον, [ἐκ τοῦ

Ἔχις [συγγ. τῷ ὄφις], σως καὶ ιος (ὁ ἡ σπν. ἡ), (κατά τινας μὲν ἡ ἀρσ.) Ἐχιδνα, (κατ' ἄλλ. δὲ ἄλλο) εἶδος φαρμακεροῦ ὄφεως, (ἐν γέν.) ὀχιά, ὄχεντρα.

Ἐχίτης, ου (ὁ), εἶδ. πολυτ. λίθου (διὰ τὰ ὀφεοειδῆ του στίγματα διὰ τὰ ὁπ. ἐνομίζετο ἡ ἀντιφάρμακον), ἄλλ. Ὀφείτης.

Ἔχμα (τὸ), Π. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ κρατῇ (σταματᾷ ἢ συνέχῃ ἢ στηρίζῃ) τι, ἐμπόδιον, δέσιμον, ζήρεγμα κτλ. (μὲ γεν.) «Ἔχμα ἐπηλυσίης, « Ὅμ. Ἴλιον., προφυλακτικόν, ἀντιφάρμακον. «Ἔχματα κύργων, « Ἰλ. Μ., τὰ προτειχίσματα, τὰ προπύργια. «Ἔχμ. γούνων. « Νίκ., οἱ ἁρμοί, οἱ κλειδώσεις. « Ἔχμ. γαίης, « Ἀπλλν., αἱ ῥίζαι, τὰ θεμέλια. « Ἀμέρης ἐξ ἔχματα βάλλει, « Ὅμ., ἐκβάλλει διὰ τῆς μακέλλης τὰ ἐμποδίζοντα τὸν ῥοῦν τοῦ αὐλακίου λιθάρια κτλ.

Ἐχμάζω [ἔχμα], Μ. άσω. Π. στηρίζω· συνδέω· συνέχω· ἐμποδίζω (καὶ ἄλλ. ἢ ἀμτβ.) σταματῶ, (παρβλ. Ὀχμάζω), (συγχ. τῷ Αἰχμάζω).

Ἔχουσα, Δ. ἀντὶ Ἔχουσα, μτχ. θηλ. τοῦ Ἔχω.

Ἐχόμενα καὶ

Ἑχομένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Κατὰ συνέχειαν. συμφώνως· ἀκολούθως, ἑπομένως· ὁμοίως, (ἴδε καὶ Ἔχω).

Ἔχοντι Δ. ἀντὶ Ἔχουσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἔχω.

Ἐχόντως, ἐπῤῥ. (μτχ.). (εὔχρ. μόνον εἰς τὴν φρ.) « Νοῦν ἐχόντως, ἢ « Ἐχόντως νοῦν, « Πλάτ., ἀντὶ Νουνεχῶς.

Ἔχου, ἐν. καὶ

Ἔχουν, κλθ. γ'. πρσ. τοῦ (ἀρχ.) παρατ. τοῦ Κώννυμι.

Ἔχραον, Π. παρτ. τοῦ Χράω, ἢ ἀόρ. τοῦ Χραίω.

Ἐχρῆν, παρτ. τοῦ Χρή.

Ἔχρησα, ἀόρ. ά. τοῦ Εἴχρημι.

Ἐχρησάμην, ἀόρ. καὶ

Ἐχρώοντο, Ιων. ἀντὶ Ἐχρῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Χράομαι.

Ἐχυρός [ἔχω], ά, όν, (τὸ παρθ. -ώτερος, -ώτατος), = Ὀχυρός· ἀσφαλής· βεβαιος. Ἐν ἐχυρῷ εἶναι, « ἀξ., εἶναι εἰς ἀσφάλειαν.

Ἐχυρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἐχυροῦ, ἀσφάλεια, βεβαιότης.

Ἐχυφόρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σταθερὸν φρόνημα ἢ ἱερὸν νοῦν·

Ἐχυφόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ὀχυρόω.

Ἐχύρωμα (τὸ), = Ὀχύρωμα.

Ἐχυρῶς, ἐπῤῥ. ἀσφαλῶς, βεβαίως.

Ἔχω [συγγ. τῷ †Ἴσω-Ῥέμι], Μ. ἑξω καὶ σχήσω (παρτ. Εἶχον, ἀόρ. β'. Ἔσχον [ἔβ. πρς. Σχές, εὐκτ. Σχοίην, ὑποτ. Σχῶ, ἀπαρ. Σχεῖν, καὶ μτχ. Σχὼν], πρκ Ἔσχηκα καὶ πθ. Ἔσχημαι, ἀορ. Ἐσχέθην ἢ μσ. Ἐσχόμην [ἔθ. πρς. Σχεῦ, ἀπαρ. Σχέσθαι κτλ.], μέλλ. Σχεθήσομαι καὶ μσ. Ἕξομαι καὶ Σχήσομαι, καὶ τὸ θετ. Ἐκτέον καὶ Σχετέον). (κυρ. καὶ ἀρχ.)= Κατέχω ἢ Συνέχω, κρατῶ, βαστῶ. « Χερσὶν (« Ἐν χερσὶν, « Μετὰ χερσίν, « Διὰ χειρὸς) ἔχειν, « Λξ. « Ἄτλας οὐρανὸν ἔχει, « Ὅμ. « Ὀχῆες εἶχον πύλας, « Ἰλ. Μ., (παρβλ. Ϝ) « Ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, « Ἰλ. Ζ. « Ἐν γαστρὶ (« Κατὰ γαστρὸς) ἔχειν, « Λξ. « Μέσον ἔχειν τινὰ (καὶ πθ.) « Μέσος ἔχομαι), « Ἀρχῳ. « Τὸ μέσον ἔχω, « Ξεν. « Ἐν στόματι (« Διὰ στόματος) ἔχειν, « Δξ. « Ἐν νῷ ἔχω ἀπιέναι, « Πλ. «Δι' αἰσχύνης (« Δι' αἰσχύνης ἢ Ἐναισχύντως, « Δι' ὀργῆς, « Δι' ἐλπίδος, « Διὰ σπουδῆς) ἔχω, Λξ., ἀντὶ Οἰκτείρω, Αἰσχύνομαι κτλ. « Ἐν μὲν αἰσχύνῃσι ἔχω πίσυνος πρὸς οὐδὰς, « Εὐρ. (καὶ μτνμ.) « Δίθρη ἔχει κορυφὴν, Ὀδ. « Μέσης ἠελίοιο ἔχει μιν, « Ὀδ. Κ., τὸν πιάνει ὁ ἥλιος. « Ὡς σφέας ἡσυχίη τῆς πολιορκίης ἔσχε, « Ἡρ. (ἢ τρπ.) «Ἔχων τὰ πράγματα τῆς πόλεως, « Ἀρχῳ. « Οὐδ' ἀλασασκοπιὴν εἶχεν, « Ὀδ. Θ. « Γῆρας (« Πληγὰς, « Οὐσίδη, « Τέλος) ἔχειν, « Λξ. (καὶ κατ' ἐναλλαγ.) «Γῆράς, « Δέος, « Θαῦμά, « Ὀργήν, « Σέβας, « Γέπνος) μ' ἔχει, « Ὅμ. « Τὸν δὲ ξεινόν τι ἔσχε, « Ἡρ. (καὶ πθ.) « Ἔχεσθαι νόσῳ (ὀργῇ κτλ.), « Ἔχεσθαι ἐν συμφοραῖς (ἐν στενῷ κτλ.), « Λξ., (ὀθ. ‖. μτ.) κρατοῦμαι, πάσχομαι, σκαλύνω, (ἑπμ.) παρέπομαι, ἀκολουθῶ, συνέχομαι, (καὶ τρπ.) μετέχω· ἀρχινῶ, ἐπιχειρῶ. « Ἔχεσ κρατερῶς, « Ἰλ. Π. « Ῥινὸς σχέτο, « Ἰλ. Π. « Τί δὴ στωπᾷς κἀπόπληκτος ὧδ' ἔχεις; « Σοφ. (καὶ μὲ γεν.) « Καὶ μοι ἔπι ἐχόμενος τῆς χλαμύδος, « Ἀκ. « Ἀλλήλων ἐχόμενοι, « Φίλ. Ἔχεσθαι τῶν ἰχνῶν, « Βασ. « Ἔχεσθαι τῆς ὁδοῦ, « Ἡρ. « Ἔργου εἴχοντο, « Ξεν., (κοιν.) ἔπιασαν (ὃηλ. ἄρχισαν) δουλειάν· καὶ (τρπ.) « Σέο δ' ἕξεται ὅττι κεν ἄρχῃ, « Ἰλ. Σ. ἐξήρτηται. « Σεῦ δ' ἔχεται δοῦναι βίον ἠδ' ἀφιλέσθαι, « αὐτ. Γραμ. « Τῆς γυώμης φέρ τῆς αὐτῆς ἔχομαι, « Θκ. « Ἔχεται τῆς αὐτῆς δυνάμεως, « Δσκρ. « Ἔχεται τινος αἰτίας εὐλόγου, « Ἀλεξ. Ἀφρ. (ὀθ. μτχ.) « Ἐχόμενος, « ὁ συνεργούων (ἑπόμενος πλησιέστερος, ὅμοιος). « Τοῦ ἐχομένου ἔτους, « Θκ. « Ἐκ τῶν ἐχομένων γνώσεσθε, « Ἰσκρ. (καὶ περιφρ.) « Τά γε τῶν ὀνειράτων ἐχόμενα, « Ἡρ., ἀντὶ Τὰ κατὰ τοὺς ὀνείρους. « Ὅσα στιτίων ἢ ποτῶν ἐχόμενά ἐστιν, « Ἱππκρ., τὰ ἀρωρῶντα. « Τὸ ἐχόμενον τέχνης, « Πλάτ. (καὶ ἀντὶ ἐπῤῥ.) « Ἐχόμενα, « ἀντὶ Ἑχομένως, ὁμοίως, ὥσπερ. « Κατεπάθησαν ἐχόμενα πέτρας, « Γρφ., (ὀθ. 2) ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ὁρίζω, κέκτημαι, ἀπολαμβάνω. « Ἔχειν χρήματα, « Ἀρχῳ. (καὶ ἑλλ.) « Ἔχοντες, « Σοφ., οἱ πλούσιοι, « Οἱ δ' οὐκ ἔχοντες καὶ σπανίζοντες βίου.. ἐς τοὺς ἔχοντας κέντρ' ἀφιᾶσι κακά, Εὐρ. « Ὁλύμπια δώματ' ἔχοντες, « Ὅμ. « Οἵ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, « αὐτ. «Οἶνεκ' ἔχεις Ἑλένην, « Ὀδ. Δ. (καὶ πθ.) « Τοὔνεκα θυγάτηρ ἔχεθ' Ἕκταρι, « Ἰλ. Ζ. « Ἔχω λείβειν, οὐκ ἔχομαι, « Πλ. « Οἱ τὰς τέχνας ἔχοντες, « Ξεν. « Ἔχειν τινὰ πεισθόμενον, « αὐτ. « Οὔπω τι κενὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα, « Σοφ.

3) (ναυτ.) πιάνω, φράζω. « Κατὰ τὸν Χαλκιδικὸν ἔσχεν Εὔριπον, « Πλουτ. « Πῶς σχήσειν δοκεῖς; « Ἀρχῳ. « Ἔπλει διὰ τοῦ πελάγους, ὡς γῆ ἐκαύσιος ὦ σχήσων ἄλλῃ ἢ Πελοποννήσῳ, « Θκ. « Ἔσχον μεταξὺ Κ. καὶ Ῥ., εἰς τὸν αἰγιαλόν, « αὐτ. 4) (ἐπὶ διαστήμ.) φθάνω ἐκτείνομαι. « Ἐπ' ὄσσον τοῦ ἱεροῦ ἔπορνι εἶχε, « Ἡρ. 5) διευθύνω τι (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβ.) διευθύνομαι (καὶ τρπ. εἶνω, ἀποβλέπω) πρός· ἀνήκω ἢ ἀσχολοῦμαι εἰς. « Νῆας (« Ἵππους) ἔχτην ἐπὶ τεν., « Ἰλ. Γ., Ὀδ. Ι. (καὶ ἑλλ.) « Πύλον δ' εἶχον, « Ὀδ. Γ. « Ἔχειν πρὸς τὴν ἑσπέρην, « Ἡρ. « Τὰς ὁδοὺς (« Τὰς πυλίδας) τὰς ἐς τὸν ποταμὸν ἐχούσας, « αὐτ. (καὶ μτβτ.) « Ἔχειν εἰς (πρὸς) τὰ ἔξω, « αὐτ. (καὶ μονολεκτ.) Ἐξέχειν, Ὑπερέχειν. « Κίονες ὑψὸ' ἐχοντες, « Ὀδ. Τ. « Ἔγχος ἔσχε δι' ὤμου, « Ἰλ. Ν. (καὶ τρπ.) « Ἔχθρας ἐχούσης ἐς Ἀθηναίους, « Ἰσ. «Τὸ ἐς Ἀργείους ἔχον, « αὐτ. « Τὰ πρὸς τὸν πόλεμον (ἐς τὴν ἀπόστασιν) ἔχοντα, « αὐτ. « Ὅσον εἰς τὴν ἅλωσιν ἔχει, « Παυσ. « Περὶ (« Ἀμφὶ) ταῦτ' εἶχον, « Ξεν., (παρβλ. Ἐπέχω ἢ Προσέχω). 6) — Παρέχω, δίδω, προξενῶ, κάμνω. (ἐπὶ βάρους) ζυγίζω, (ἐπὶ νομισμ.) ἀξίζω. « Συγγνώμην (« Τιμὴν) ἔχειν, « Λξ. « Τὸ λυποῦν αἴσθησιν ἔχει ἑκάστῳ, « Θκ. « Καὶ μόνη (ἡ πόλις ἡμῶν) οὔτε τῷ πολεμίῳ ἀγανάκτησιν ἔχει, ὑφ' οἵων κακοπαθεῖ, οὔτε τῷ ὑπηκόῳ κατάμεμψιν, « αὐτ. « Κάναχὴν (« Θοὴν) ἔχαν, « Ἰλ. Π., Σ. « Τέτυγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον, « Λξ. « Εἰλήθασι κικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι, « Ἰλ. Α., (παρβλ. Ϝ) « Τοῦτο μεγάλους ἔχει κινδύνους τῇ πόλει, « Δημ. « Τράπεζα χαθμὸν ἔχουσα ταλάντων 500, « Διόδ. « Τὸ Δαμαρέτειον νόμισμα εἶχεν Ἀττικὰς δραχμὰς δέκα, « αὐτ. 7) κρατῶ ὀπίσω, σταματῶ, ἐμποδίζω (συνεκδ.) σώζω, προφυλάττω· (ἀμτβ.) βαστῶ, ἀντέχω· (ἢ τρπ.) ἀνέχομαι, ὑποφέρω, στέκομαι, σταματῶ· (καὶ μσ.) ἀνέχω, παύω. « Οὐδὲ μένουθ' ἕξουσι Πηλείωνα, « Ὅμ. « Σχήσει χεῖρας, « αὐτ. « Τρεῖς μιν νύκτας ἔχαν, « Ὀδ. Ρ. « Θύρην ἔχε μοῦνος ἐπιβλής, « Ἰλ. Ω. (παρβλ. Ϝ). « Εἰλήθασι κικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι, « Ἰλ. Α., (παρβλ. 6). « Οὐκ ἐδύναντο σχεῖν τὸ αἷμα, « Ξεν. « Τοῦ δ' ἔχε χρὼς χάλκεα τεύχη, « Ἰλ. Χ. « Πόλιν βίασεν, ἔχες δ' ἁλόχους καὶ τέκνα, « Ἰλ. Ω. (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) « Οὐ δέ οἱ ἔσχεν ὀχῆας, « Ἰλ. Π. « Ἀλλ' ἔξω, ὡς ὅτε τις λίθος ἢὲ σίδηρος, « Ἰλ. Τ. « Ἀλλ' ἔχον, ὥστε τάλαντα, « Ἰλ. Μ. « Ἀλλ' ἔχον ἢ τὰ πρῶτα τεῖχος ἐσαῦτις, « Ἰλ. Ν. « Ἔχε δή, « Ἔχ' ἀτρέμας, « Πλάτ. (ῥρ.) ἀλήθεια! στάσου! (Γαλλ.) **à propos**. « Ἔχε δή, καλῶς γὰρ λέγεις, « αὐτ. « Ἔχε οὖν, πρὸς Διός, τῷ ὀναλέγει σὺ νῦν; αὐτ. « Ἔχε νῦν ἐπέγκαιρον λαοῶν τινὰ, « Ἀρχῳ. « Ἔχ', ἀναβάλου τιν' ἀδὶ λαοῶν, « αὐτ., (Γαλλ.) **tiens**. (ἢ μσ. μὲ γεν.) « Σχέσθε δ' ὅσα γύαια, « Ὅμ. « Ἔσχοντο μάχης, « Ἰλ. Ξ. « Εἶπατ' αὐτῇ; σχαίατ', ἀκούσειαν δέ, « Ἰλ. Β. (ἢ

γ, πτ.) «Σχέσθε φίλοι, ᾗ μ' αὖον ἐάσατε,» Ἰλ. Χ. (καὶ ἀντὶ πθ.) «Ἔσχετο φωνῇ,» Ἰλ. Ψ. 8) (μετὰ ἐπίρ.) διάκεισαι, εὑρίσκομαι, εἶμαι (εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην κατάστασιν). «Πῶς ἔχεις;» «Εὖ (« Καλῶς, « Κακῶς, «Πονηρῶς) ἔχω (ἐνίοτε προστίθεται καὶ) τοῦ σώματος,» Ἀξ. «Ἀκούσατε ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πράγματα,» Ἀκ. (καὶ ἑλλ.) «Ἔχει γάρ οὕτως, ὡ λῷστε,» (καὶ πρὸς ἀπαρ.) «δεινῶς ἔχει μετὰ ταῦτα τολμῆσαι, δεινῶς δὲ ᾐμή,» Εὐρ. «Οὕτως ἔχω δόξης,» Δ. Ἀλ. (καὶ ἑλλ.) «Ἔχω μὲν οὕτω περὶ τούτων, ᾗ, ὡς ἐμαυτὸν πείθω, λίαν ὀρθῶς,» Γργ. «Ἔχειν ἀκριτῶς πρὸς τὰς ἡδονάς,» Πλ. «Ἠδέως ἔχε πρὸς ἅπαντας,» Ἰσοκρ. «Ἄλλις («Εὖ, «Καλῶς) ἔχει ταῦτα ἢ τούτων,» Λξ. «Ἄλλις ἔχω τοῦ δυστυχεῖν,» Εὐρ. «Ἐπειδὴ ἓξ καλῶς αὐτῷ εἶχε,» Λσ, «Εὐσεβῶς ἔχει,» Δημ. «Ἔχε μοι ἀναγκαίως,» Ἡρ. «Ἔχ' ἀτρέμας,» Πλάτ. «Ὡς ἕκαστος εὐνοίας ἢ μνήμης εἶχε,» Θκ. «Ὡς (« Ὥσπερ) εἶχε,» Ξεν., καλῶς ἦτον. «Ὀργὴ ὡς εἶχε,» Ἡρ. καλῶς ἦτον θυμωμένος. (ᾗ πλεῖστερον) «Ὡς εἶχε δύναμιν,» Ἰλ. «Ὡς εἶχε ποδῶν,» «Ὡς εἶχε τάχους,» Ἡρ. «Τὰ νῦν ἔχοντα,» Ἀρτ. Ξεν., κατὰ τὰ παρόντα. «Ἀνεμιστὶ ἔχειν πολὺν χρόνον,» Πλάτ.

9) (μὲ ἀπαρ.) δύναμαι, ἠμπορῶ, ἔχω τρόπον. «Τί τις ἂν ἔχοι εἰπεῖν,» Πλ. «Ἔχεις τινὰ πλεονεξίαν ἐμοῦ κατηγορῆσαι;» Ξεν. (ἑλλ.) «Ἴθρασεν μάχεσθαι, ἀλλ' οὔτως ἔτι εἶχεν,» Ἰλ. Ρ. (ᾗ ἀναλλλυμ.) «Οὐκ ἔχω ὅπως βοηθῶ (τί ἄλλο ποιῶ),» Ξεν., Πλάτ. «Οὐθ' ὅπως χρὴ ἀπιστεῖν οἷς ἀπήγγειλέ μοι, οὔθ' ὅπως ἀπιστεῖν ἔχω,» Δημ. 10) (μὲ μτχ. φανερώνει περιφραστικῶς ἐντέλειαν ἢ διάρκειαν τῆς ἐνεργείας). «Ἔχω ποιήσας,» Λξ., ἔχω ἢ εἶχα κάμει, (ἀπαραλλ. τῷ Γαλλ.) j'ai fait. «Κρύψαντες ἔχουσι,» Ἡρ. «Ἱκανόν ἐστι σιγῶντα ἔχειν,» Ἀρρ. «Τί δῆτα ταῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις,» Σοφ. «Πολὺν χρόνον ἔχω μὴ ἐπιστεῖλαι,» Λξ. «Ἔστιν ἔχον,» Αἰσχ., Ἀρρφ. (καὶ κατ' ἐναλλαγ.) «Παίζεις (« Ἀηρεῖς) ἔχων,» ἀντὶ Παίζων (κτλ.) ἔχεις. «Ἵππους οὓς αὐτὸς ἔχων ἀντίπαλλεν,» Ἰλ. Ω. «Τί κυστάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;» Ἀρρφ. «Τί δῆτα διατρίβεις ἔχων;» αὐτ.

†Ἔχωντι, Δ. ἀντὶ Ἔχωσι, γ'. πλθ. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἔχω.

Ἐχώσθην, πθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Χώννυμι.

Ἐψάλαται, Ἰων. ἀντὶ Ἐψαλμένοι εἰσί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ψάλλω.

Ἐψαλέος [ἐψῶ], α, ον, Π. βρασμένος, ζεματισμένος.

Ἐψανδρακας (ἡ), Κωμ. [ἑψῶ, ἀνήρ]. ἡ βράζουσα τοὺς ἀνθρώπους, (ἐπίθ. τῆς Δηϊβοίας).

Ἐψάνη (ἡ), [ἑψῶ]. ἀγγεῖον ὅπου μαγειρεύουν, (Ταυρκ.) τέντζερες. 2) (συνηθ.) μιὰ μαγειριά (ἕνα πιάτο) χόρτα.

Ἐψανός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ βρασθῇ (νὰ μαγειρευθῇ), εὐκολόβραστος.

Ἐψεαι, Ἰων. ἀντὶ Ἑψῃ β', ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἕπομαι.

Ἐψευσμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ψευδῶς, ἐσφαλμένως.

Ἐψέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἑψῶ.

Ἔψημα (τὸ), [ἑψῶ], τῶν ὅ,τι βράζεται· ἡ ἑφθάσθη, μαγείρεμα (βραστόν), σαῦπα. (ἰδιωτ.) ὁ βραστὸς μοῦστος, (Τουρκ.) πετιμέζι.

Ἐψηματώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ ἔψημα.

Ἔψησις, εως (ἡ). βράσιμον, μαγείρεμα.

Ἐψητὴρ (ὁ), = Ἐψητής.

Ἐψητήριον (τὸ). σκεῦος ἢ μέρος ὅπου μαγειρεύουν.

Ἐψητής, οῦ (ὁ). ὁ ἕψων (μαγειρεύων) τι, 2) = Ἐψητήριον.

Ἐψητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ χρησιμεύων πρὸς) ἕψησιν.

Ἐψητός, ἡ, όν. Βρασμένος, βραστός. ‖ (σύν. πλθ.) εἶδος ἐχθυδίων, μαριδίτσαις, ἀθερινίτσαις, (Τουρκ.) τσιμπούκια κτλ.

Ἑψία ἡ Ἐψία (ἡ), [ἑψία], Π. παιγνίδι (κυρ. μὲ πετρίτσαις), ἴσως γεν. ἰδιασχέδασις, συνομιλία πρὸς διασκέδασιν, ἀρχαϊσμὸς ἔμφασιν

Ἑ) Ἐψιάομαι-ῶμαι, Μ ἀσομαι, Π. παίζω, διασκεδάζω, ἀστειζομαι.

†Ἐψιάσιμος (ὁ, ἡ), καλὸς πρὸς διασκέδασιν, παιγνιώδης.

Ἐψιμυθισμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ὡς ἂν ψιμυθιασμένος.

Ἕψω [συγγ. τῷ Εὖω], Μ. ἑψήσω. Βράζω, μαγειρεύω. (μτγν. καταχρ.) Ψήνω. «Καὶ ἑψήσασ, ᾗ ἐκαλλύρισεν ἐνώπιον αὐτοῦ, ᾗ ἔψησε τὰς κολλυρίδας,» Γρφ. (ἀλλ' ἴσως αἱ κολλυρίδες αὗται ἦσαν μᾶλλον τηγανήψητες, διότι ἐπιφέρεται: «Καὶ ἔλαβε τὸ τήγανον (εἰς ὃ ἀποχέουσιν), ᾗ κατεκένωσεν (ἄλλ. ἐπίχεεν) ἐνώπιον αὐτοῦ). (μτφορ.) «Γῆρας ἕψει,» Πίνδ. τήκει, (κατ' ἄλλ.) βάφει τὰς ἄσπρας τρίχας του.

(Ἑω), θεματ. πρωτ. τοῦ Εἰμί, (ὅθεν:

Ἔω, Ἰων. Π. ἀντὶ Ὦ, ᾖς, ᾖ, ὑποτ. τοῦ Εἰμί.

Ἔω, Ἰων. Π. ἀντὶ Ὦ, ᾷς, ᾖ, ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἵημι.

Ἕω, γεν. ἡ αἰτ. ἐν. τοῦ Ἕως.

Ἑῶ, κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Ἑάω.

Ἐῶ, κατὰ κρ. ἀντὶ Ἑάσω, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνστ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἑάω.

Ἐῶ, Π. δοτ. ἐν. τοῦ Ἑός.

Ἔωγα μτ. πρκ. τοῦ Οἴγω.

Ἐώθα, Ἰων, ἀντὶ Εἰώθα.

Ἔωθεν [ἕως], ἐπίρ. Ἀπὸ τὸ πρωΐ, ἀπὸ τὴν αὐγήν, τὸ πρωΐ, μὲ τὰ ξημερώματα.

Ἐωθινός, ή, όν. Πρωϊνός. «Τὸ ἐωθινόν,» Ἡρ., τὸ πρωΐ. «Ἐξέρχ. δείλης ἐξ ἐωθινοῦ,» Ξεν.

Ἐώθων, Ἀττ. ἀντὶ Ἰώθων, παρτ. τοῦ Ἰῶθέω.

Ἐώϊος, α ἢ ος, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἑῷος.

Ἐῴκειν, ἀντὶ Ἐοίκειν, ὑπερσ. (ὁτηλ. παρτ.) τοῦ Ἔοικα.

Ἑωλίζω, Μ. ίσω. Ἀφίνω τι νὰ γένῃ ἑωλόν (νὰ μαγιατισθῇ, νὰ τρυφερώσῃ), (τρπ.) ἀναβάλλω (διὰ τὴν αὔριον).

Ἑωλισμός (ὁ). τὸ ἑωλίζειν.

Ἑωλοκρασία (ἡ), [ἑωλος, κρᾶσις]. τὸ ξεθυμασμένον κατακάτι τοῦ κρασιοῦ (μὲ τὸ ὁποῖον συνείθιζαν οἱ συμποσιάζοντες νὰ περιχύνουν τὸν νυστάζοντα συμπότην)· καρδιὰ ἀπὸ χθεσινὴν μέθην, (ἐν γέν.) ἀηδία.

†Ἑωλόνεκρος (ὁ, ἡ). νεκρὸς ἑωλος (πρὸ ἡμερῶν ἄταφος.)

Ἕωλος (ὁ, ἡ), [ἕως]. (κατὰ λέξ.) χθεσινός, τῆς ἄλλης ἡμέρας (πρωΐας), (ἐπιμ.) περασμένος, ξεθυμασμένος, (Τουρκ.) μπαγιάτικος, (τρπ.) χωρὶς δύναμιν. ἄχρηστος, μάταιος.

Ἐωλπειν, Π. ὑπερσ. τοῦ Ἔλπομαι.

Ἐῶμεν, ά. πλθ. πρσ. τῆς ὁρ. ἢ τῆς ὑποτ. τοῦ Ἑάω.

Ἐῶμεν, Π. ά. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἅπαμαι. «Ἐπεί χ' ἐῶμεν πολέμοιο,» Ἰλ. Γ., ἀφ' οὗ χορτάσωμεν. (ἄλλ. γρφ. Ἔωμεν, ὡς ἐκ τοῦ Ἧμι, παρβλ. Ἔντο).

Ἐῶμι, ἀντὶ Ἑάσιμι, εὐκτ. τοῦ Ἑάω.

Ἐών, ἐοῦσα, ἐόν, Ἰων. Π. ἀντὶ Ὤν, μτχ. τοῦ Εἰμί.

Ἐώνημαι Ἀττ. πρκ. τοῦ Ὠνέομαι.

Ἐωνοχόει, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οἰνοχοέω.

†Ἐώουγαν (τὸ), [ἕως, νύξ]. ἡμερονύκτιον.

Ἔωξα, Π. ἀόρ. ἀ. τοῦ Οἴγω, Οἴγνυμι.

Ἠῷος [ἕως], α ἢ ος, ον. Πρωϊνός, τῆς αὐγῆς. «Ἡ ἑῴα (ἐννν. μοῖρα ἢ χώρα),» Λξ., ἡ ἀνατολή, τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς γῆς. «Ἑῷος (ἀστὴρ), « Λξ., ὁ αὐγερινός.

Ἑώρα (ἡ), Π. ἀντὶ Αἰώρα, κρέμασμα. 2) σχοινὶ διὰ κρέμασμα. 3) κούνημα (πράγματος κρεμωμένου).

Ἑώρα, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ

Ἑώρακα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Ὁράω.

Ἑωργειν, Π. ὑπερσ. τοῦ Ῥέζω ἢ Ἔρδω.

†Ἐωρέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ Ἐωρίζω, Μ. (σω, ἀντὶ Αἰωρέω, -ίζω, (ὀθ. Μετεωρίζω).

Ἑώρημα, Ἑώρησις, = Αἰώρημα, Αἰώρησις.

Ἑώρταζον, παρτ. τοῦ Ἑορτάζω.

Ἕως, εω (ἡ), = Ὠός, αὐγή, ἀνατολή. «Ἀμ' ἕῳ, Θκ., μὲ τὰ χαράγματα, μὲ τὰ ξημερώματα. «Πρὸς ἕω,» Ἀρχ., Ξεν., κατ' ἀνατολάς.

Ἕως [ὡς], ἐπίρ. Τοπ. ἢ Χρον. = Ἄχρι, Μέχρι· ἐνόσῳ. (μὲ γεν.) «Ἕως οὗ,» Γρφ. (ἢ μὲ ἐπίρ.) «Ἕως πότε;» αὐτ. «Ἕως ἄρτι,» αὐτ. «Ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω,» αὐτ. (ἢ μὲ ῥῆμα πρὸς ὁρ. [ἢ μετὰ τῶν διστακτ. μορ.] πρὸς εὐκτ. ᾗ ὑποτ.) «Ἕως ἐτήλθον ἐς ποταμόν,» Ὀδ. Π. «Εἵως μὰν Πηνελόπεια ζώει,» Ὀδ. Ρ. «Εἵως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν,» Ὀδ. Γ., Ν. «Ἕως μὲν ἔην ἔτι νήπιος,» Ὀδ. Τ. (καὶ παρὰ λογογρφ.) «Ἕως πρὸς τὰ ἱερὰ ἀπαίτιμεν,» Ξεν. «Περιπατεῖτε ἕως τὸ φῶς ἔχετε,» Εὐαγγ. (καὶ ἀνταποδ. πρὸς τὸ Τώρα ἢ Τέως) «Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα,» «Ὅμ., «Ἕως κ' ἀπὸ πάντα δαθείῃ,» Ὀδ. Β. «Εἵως κε τέλος πολέμοιο κιχείω,» Ἰλ. Γ. «Ἕως μὲν ἂν ὁρῶσιν ἡδῶντας αὐτούς,» Ξεν. «Ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου,» Γρφ. 2) Π. σύνδ. ἀντὶ τοῦ Ἵνα. «Δῶκε δ' ἐν ληκύθῳ ἔλαιον, εἵως χυτλώσαιτο,» Ὀδ. Σ.

†Ἔωσα, ἐνεργ. καὶ

Ἐώσθην, πθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ὠθέω.

†Ἐῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἑάω-ῶ.

†Ἐωσι, Π. ἀντὶ Ὦσι, γ'. πλθ. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμί.

Ἑωσφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων τὸ φῶς (τὴν ἡμέραν), (ὀθ. ‖. σύν.) τὸ ἄρρον τῆς αὐγῆς (τῆς Ἀφροδίτης), ὁ αὐγερινός (ἴδε Ἕσπερος). (ἐκκλησ.) ὁ πρῶτος τῶν δαιμόνων.

Ἑωϋτοῦ, Ἑωϋτέων ἢ (κατ' ἄλλ.) Ἑωυτοῦ, Ἑωυτέων, Ἰων. ἀντὶ Ἑαυτοῦ, -τῶν.

Ζ

Ζ, ζῆτα (τὸ), (Ἑλλ.), τὸ ἕκτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ‖. (ἀριθμητ.) ϛ', ἑπτά (7) ἢ ἑβδομος, η, ον· καὶ, ϛ, ἑπτὰ χιλιάδες (7000).

†**Ζα**, μόρ. ἐπιτ. συντιθ. ἀχωρ. μὲ μερικὰς ποιητ. λέξεις (ἴσως ἀντὶ Διά), (παρβλ. Δα).

Ζάβατος, α, ον, Α'ολ. ἀντὶ Διαβατός.

Ζαβοτος (ὁ, ἡ), Π. [ζα, βόσκω]. ὁ ἔχων πολλὰς βοσκὰς ἢ θρέμματα (βοτά).

†**Ζαβρὸς** (ὁ, ἡ). Π. [ζα, βιρὸς] πολυφάγος, (κατ' ἄλλ.) ἀντὶ Λάβρος.

Ζάγκλη (ἡ) καὶ

Ζάγκλον (τὸ), [ζα, ἀγκύλος]. δρεπάνι ἢ κλαδευτῆρι.

Ζαγρεύς, έως (ὁ), [ζαγρέω ἢ ἄγρα]. ἐπίθετ. τοῦ παλαιστέρα Βάκχου ἢ τοῦ Πλούτωνος.

Ζαής [ζα, ἄημι], ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ πνέων μὲ ὁρμὴν, σφοδρὸς, ὁρμητικὸς. ¤ Ἄνεμος—, ¤ Ὅμ., (παρβλ. Ζάω).

Ζάθεος, η ἢ ος, ον, Π. θειότατος, ἁγιώτατος, ἱερώτατος, θαυμασιώτατος.

Ζαθερὴς [ζα, θέρω], ές (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ θερμος.

Ζακαλλὴς [ζα, κάλλος], ές (ὁ, ἡ). Π. περικαλλὴς.

Ζακορεύω, Μ. εὑσω. Εἶμαι—

Ζάκορος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. [ζα, κορέω ἢ, διάκτορος] νεωκόρος, ὑπηρέτης ναοῦ· ἱερεὺς, ἱέρεια.

Ζάκοτος (ὁ, ἡ), Π. [ζα, κότος]. πολλὰ θυμωμένος ἢ θυμώδης. (ἐπιμ.) ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἀνόητος, (ἀπαράλλ. μὲ τὸ ἐδικόν μας) πολλὰ κοντός.

Ζαλάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. διεγείρω ἢ συνεβεύομαι ἀπὸ ζάλην (ἀνεμοζάλην).

Ζάλευκος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ λευκὸς, κάτασπρος.

Ζάλη (ἡ), [σάλος]. ταραχὴ (κυρ. τῆς ἀτμοσφαίρας), κακοκαιριὰ, ἀνεμοζάλη· (κοιν.) μπόρα, φουρτοῦνα, (ὄθεν.

Ζαλόεις, εσσα, εν, Π. φουρτουνιασμένος, τεταραγμένος.

Ζάλος (ὁ), Π. καταιδασιὰ καταμοῦ.

Ζᾶλος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ Ζῆλος.

Ζαλόω-ῶ, Δ. ἀντὶ Ζηλόω.

Ζαλόων, ωσα, Π. μτχ. τοῦ Ζαλάω.

Ζαλωτὸς, ὰ, ὸν, Δ. ἀντὶ Ζηλωτός.

Ζαμενέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ὀργίζομαι φοβερὰ, θυμώνω [ἐκ τοῦ

Ζαμενὴς [ζα, μένος], ές (ὁ, ἡ), Π. γενναιόκαρδος, μεγαλόψυχος· ἀνδρειότατος· σφοδρὸς, ὁρμητικὸς· ὀξύθυμος· ἄγριος, ἐχθρικός. ¤ Κένταυρος (ὁ Ἥλιος, ¤ Χόλος, ¤ Ἄνεμος),—, ¤ Πίνδ., Ὅπτ. ‖. (τὸ οὐδ.) Ζαμενές, ἐπίρ. σφοδρῶς.

Ζαμενήχολος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ θυμωμένος ἢ θυμώδης, (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Ζαμενῆ χόλον).

Ζαμερίτας, α, (ὁ), Δ. [ζα, μερίς], ἀντὶ Μακαρίτης.

Ζαμία (ἡ), Δ. ἀντὶ Ζημία.

Ζάν, ζανὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Ζήν, ζηνός, (ὀθ. τὸ Λατ. Janus).

Ζᾶν, Δ. ἀντὶ Ζῆν, ἀπαρ. τοῦ Ζάω.

Ζανὼ, οος-οῦς (ἡ), Δ. ἡ Ἥρα, (Λατ. Juno).

Ζάπεδον (τὸ), Δ. ἀντὶ Δάπεδον.

†**Ζαπίμελος** (ὁ, ἡ), [ζα, πιμελή]. πολλὰ παχὺς.

Ζαπληθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυπλήθης.

Ζαπλουτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι—

Ζάπλουτος (ὁ, ἡ). πολλὰ πλούσιος, βαθύπλουτος.

Ζαπότης, ου (ὁ) = Πολυπότης, μέγας οἰνοπότης.

Ζάπυρος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ πυρώδης, ὅλος πῦρ, Διάπυρος.

†**Ζάραξ**, ακος (ὁ καὶ ἡ), Δ. (Ἀρκαδ.) ἀντὶ Χάραξ.

†**Ζαρέω-ῶ**, Μ. ήσω, Δ. (Ἀρκαδ.) ἀντὶ Βαρέω, (εὑρηται μονον εἰς τὸ σύνθ. Ἐπιζαρέω).

†**Ζάφος** (ὁ), εἰδ. ἁρπακτ. ὀρνέου, (ἴσως ἀντὶ) Λάφος.

Ζατεῦσ', Δ. ἀντὶ Ζητοῦσα, θηλ. μτχ. τοῦ

Ζατέω ἢ **Ζατεύω**, Δ. ἀντὶ Ζητέω-εύω.

†**Ζατρεῖον** (τὸ), Δ. ἀντὶ Ζητρεῖον.

†**Ζατρεύω**, Μ. εὑσω, = Ζητρεύω.

Ζατρεφὴς, ές (ὁ, ἡ), πολλὰ θρεμμένος, εὐτραφὴς· (συνεκδ.) γιερὸς, εὐρωστος.

†**Ζαυκίτρυφος** (ὁ, ἡ), [σαυκὸς, τρέφω]. τρυφερὰ (ἀρχοντικὰ) ἀνατεθρεμμένος.

Ζαφεγγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ φέγγων, λαμπρότατος, φωτεινότατος.

†**Ζαφελὴς**, ές ἢ **Ζάφελὸς** (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -λῶς, [ζα, ὀφέλλω], εὐχρ. μονον εἰς τὰ σύνθ. Ἐπιζάφελος.

Ζαφλεγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ φλέγων (καίων), διάπυρος, (συνεκδ.) ζωηρὸς, ἀκμαῖος, δραστήριος.

Ζάχολος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ θυμωμένος ἢ θυμώδης, (παρβλ. Ζάκοτος).

‡**Ζαχρεὴς**, ές (ὁ, ἡ), Π. = Ζαχρὴς.

Ζαχρεῖος (ὁ, ἡ), Π. [ζα, χρεία]. (μέ γεν.) ὁ ἔχων μεγάλην χρειαν (ἀνάγκην) τινὸς πράγματος.

Ζαχρὴς [ζα, χράω], ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ προσβάλλων (ἐπικίπτων) μὲ ὁρμὴν, σφοδρὸς, ὁρμητικός.

Ζάχρυσος (ὁ, ἡ), Π. πολύχρυσος, πλούσιος.

Ζάψ (ἡ), Π. (σπανιότ.) ἡ ὕαινα, ¤ Ἀριστ. ἢ ζάψ ἐκφέρει κίχθιδα, ¤ Κρατ.

Ζάω-ῶ [ζάω, ἄτμι ἐξ συγγ. τοῦ Ζέω], ζῇς, ζῇ, ζῶμεν, ζῆτε, ζῶσι, Μ. ζήσομαι καὶ (σπαν.) ζήσω (παρτ. Ἔζων καὶ Ἐζῶν, ἔζης, ἔζη, ἐζῶμεν, ἐζῆτε, ἔζων, ἀορ. Ἔζησα, πρκ. [σπανιότ.] Ἔζηκα, πρς. Ζῆθι ἐξ Π. Ζῆ, εὐκτ. Ζώην, ἀπαρ. Ζῆν, ἐξ ἡμετ. ζῶν, τὰ δὲ λοιπὰ ἀναπλ. ἐκ τοῦ Βιόω). Ζῶ, εἶμαι ζωντανὸς, ὑπάρχω· διάγω, διαιτῶμαι. ¤ Ζωὴν ἔζων τὴν αὐτὴν ἐκείνοισι θηρεύοντές τε καὶ ληΐζόμενοι, ¤ Ἡρ. ¤ Ἀπὸ τῆς θαλάσσης ζῶντες, ¤ Λξ. 2) (συνεκδ.) εἶμαι ζωηρὸς, ἔχω ὅλας μου τὰς δυνάμεις, ἀκμάζω. ¤ Οἱ ζῶντες, ¤ Ἀρχφ., εἰ πλούσιοι καὶ ἐν δυνάμει (μτνμ.) ¤ Τὸ κάλλος ὀλίγον ζῇ, ¤ Θκρ. ¤ Κεκμηκὼν ζώοντα, ¤ αὐτ. ¤ Ἄνθραξ ζῶν, ¤ Ἀρ. ¤ Ναυτίης ζῶν, ¤ Ἀλέξ. Τραλλ. ¤ Χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν, ¤ Σοφ. (ἐξ τρπ.) ¤ Λείπετε ζῆν ταῦτα, ¤ αὐτ. (ἐξ τοῦ παρακειμ.) ¤ Ζῇ χύτρα, ζῇ φιλία, ¤ 2) Π. (ἐπὶ ἀνεμ.) φυσῶ μὲ ὁρμὴν, ¤ Αἰσχλ.

Ζέα καὶ **Ζειὰ** (ἡ). εἰδ. γεννήματος, ἀσπρόσιτο, (παρβλ. Ὄλυρα). 2) φυτὸς ἢ ὀπ. σχηματίζεται εἰς τὸν οὐρανίσκον τῶν ἵππων.

Ζείδωρος (ὁ, ἡ). Π. ἡ δωρεμένη τὸ ζῆν (θηλ. τὰ πρὸς τὸ ζῆν), καρποφόρος. ¤ Ἄρουρα—, ¤ Ὅμ.

Ζειρὰ (ἡ), [ζεύω] μακρὸ Ἀσιατικὸν ἢ Θρᾳκικὸν ἐπανωφόρι. (ὀθ.

Ζειροφόρος (ὁ, ἡ) ὁ φερῶν ζειράν.

Ζείω (παρτ. Ἕζεσσον), Π. ἀντὶ Ζέω.

Ζέμα (τὸ), [ζέω], = Ἀποζεμα.

Ζεματοποσία (ἡ). πόσις ζεσῶν, ζεματιζῶν ποτῶν.

Ζέννυμι (παρτ. Ἐζέννυον), = Ζέω.

Ζεόπυρον (τὸ), εἶδος γεννήματος (μεταξὺ ζειᾶς ἢ σίτου).

†**Ζέρεθρον** (τὸ), Δ. (Ἀρκαδ.) ἀντὶ Βέρεθρον, Βάραθρον.

Ζέσις, εως (ἡ). τὸ ζέειν, βράσιμον. βράφις. ¤ Ζέσιν πρώτην ζέσῃ, ¤ Ἱππ. 2) (μετφρ.) ζῆλος ὑπερβολικὸς, προθυμία, (κοιν.) ζέσις. ¤ Ταῖς ζέσεσι ἐς τὰς πράξεις, μὴ συνέσεσι φερομένους ἀνάγκη τοῦ βελτίστου ἁμαρτάνειν, ¤ Λέξιπ.

Ζεστολουσία (ἡ). τὸ πλύνειν ἢ λούεσθαι μὲ ζεστὸν (βραστὸν, καυτὸν) νερόν.

Ζεστὸς [ζέω], ἡ, όν. βραστὸς ἢ βρασμένος, ζεματιστὸς ἢ ζεματισμένος. ¤ Ἡρέα ζεστά, ¤ Ἀππ. ¤ Ζεστῶν ὑδάτων ἐκβολὰς, ¤ Στρβ.

Ζεστότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ζεστοῦ ἢ θερμότης τοῦ βράζοντος νεροῦ.

Ζευγάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ζεῦγος, ζευγαράκι, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐξευτελ.) ἕνα ζευγάρι παλληκαρόπουλα.

‡**Ζευγεῖον** (τὸ) = Ζεῦγος.

Ζευγελάτης, ου (ὁ). ὁ ἐλαύνων ζεῦγος (βοῶν ἢ ἵππων), ἡ γεωργὸς ἢ ἁμαξηλάτης, (κοιν.) ζευγηλάτης.

Ζευγηλασία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ζευγηλάτου, ἁμαξηλασία.

Ζευγηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδηγῶ τὰ ζευγμένα βώδια, ὀργάνω ἢ ἁμαξεύω, εἶμαι—

Ζευγηλάτης, ου (ὁ), = Ζευγελάτης.

†**Ζευγήσιον** (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ζευγίσιον.

†**Ζευγῆτις**, εδος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ζευγῖτις.

Ζευγίππης, ου (ὁ). ὁ πολεμῶν ἀπὸ ζεύγους ἵππων (ἐπιχωμένος εἰς ἅμαξαν).

Ζευγίσιον (τὸ), (ἑνν. τέλος) τὸ ὀπ. ἐπλήρωναν (εἰς τὰς Ἀθήνας) οἱ ζευγῖται.

Ζευγίτης, ου (ὁ) καὶ **Ζευγῖτις**, ιδος (ἡ). ἐνωμένος εἰς ζεῦγος, ζευγαρωτὸς, ζευγαρωμένος. ‖. (οὐσ.) ἰδιοκτήτης ἑνὸς ζεύγους. (εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ ζευγῖται ἀπετέλουν τὴν τρίτην τάξιν τῶν πολιτῶν).

Ζεύγλη (ἡ). τὸ μέρος τοῦ ζυγοῦ ὅπου ἐμβαίνει ὁ λαιμὸς τοῦ βωδίου, (συνεκδ.) ζυγὸς (κυρ. καὶ μετφρ.). (μετνμ.) τὸ λωρὶ ὅπου κρατεῖ τὸ πηδάλιον.

Ζευγλήθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ τὴν ζεύγλην.

Ζεύγλησι, Π. γεν. ἢ δοτ. τοῦ Ζεύγλη.

Ζευγλόδεσμον (τό). τὸ λωρὶ τῆς ζεύγλης, (παρβλ. Ζυγόδεσμον).
Ζεύγμα (τό). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι εἶνε ζευγμένον (ἑνωμένον)· (ἰδιαιτ.) γέφυρα (κυρ. ἀπὸ πλοῖα συνδεδεμένα πλαγίως ἓν μετ' ἄλλου)· δεσμός, κόμπος· (γραπτ.) σχῆμα λόγου (ὅταν ἓν κατηγορούμενον ἀναφέρεται εἰς δύο ὑποκείμενα χωρὶς νὰ ἀρμόζῃ κυρ. καὶ εἰς τὰ δύο).
Ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω (ἀόρ. Ἔζευξα καὶ πθ. Ἐζεύχθην καὶ δ'. Ἔζυγην, παρκ. Ἔζευγμαι). Ζεύγω, βάλλω εἰς τὸν ζυγόν· (ἐν γέν.) συνδέω, συνενόω, γεφυρόω· ζευγαρόνω, (μεταφορ.) συνάπτω εἰς γάμον. «Ἵν' ἁμάξῃσιν βόας ἡμιόνους τε ζεύγνυσαν, » Ἰλ. Ω. (καὶ μετνμ.) « Ζεύξας τὸν Ἑλλήσποντον, » Ἰσοκρ., «νώσας διὰ ζεύγματος τὰς δύο ἄχθας του. » Γέφυραν ζεύξας ἐπὶ τῷ αὐχένι τοῦ Βοσπόρου, » Ἀβδ. » Αἰγινῆται πρῶτοι ζεῦξαν νέας, » Πίνδ., ἠνωσαν διὰ τῶν σελμάτων (ἑδωλίων) τὰς δύο πλευράς των. » Ζεύξαντες τὰς καλαιὰς ναῦς, « Θκ. (ὅπου ὁ Σχλ. « Ζυγώματα αὐταῖς ἐνθέντες εἰς τὸ συνέχεσθαι»), (καὶ ἐφ.) « Τίς ταύτην ἔζευξεν; » Εὐρ., συνεγένετο, ἔφθειρεν, (παρβλ. Δαμάζω). (καὶ πθ.) « Πέδαις ἔζευκται πόδας, » Πλ. « Κόρην γάρ., οὐκ ἔτ', ἀλλ' ἐζευγμένην παρεσκέδεγμαι, « Σοφ.
Ζευγοποιΐα (ἡ), [ζεῦγος, ποιέω]. ζευγάρωμα, ἕνωσις· κατασκευὴ ἢ ταίριασμα πραγμάτων ζευγαρωτῶν (διπλῶν).
Ζεῦγος [ζεύγνυμι], εος ους (τό). ζευγάρι (βοῶν ἢ ἵππων)· ὄχημα συρόμενον ἀπὸ δύο βόας ἢ ἵππους (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι εἶνε ζευγαρωτῶν (ἑνωμένων μὲ ἄλλο). « Ζεῦγος τριπάρθενον, » Π., αἱ τρεῖς Χάριτες.
Ζευγοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἓν ζεῦγος ἵππων (ἕνα ζευγάρι ταλιγάρια), εἶμαι -
Ζευγοτρόφος (ὁ, ἡ). Ὅστις τρέφει (ἔχει) ἓν ζεῦγος ἵππων ἢ βοῶν (ζ). « Οἱ ζευγοτροφοῦντες ζευγήλατον ἐτέλουν, » Πλδ. (παρβλ.) Ζευγίτης.
Ζευγοφορέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Φέρομαι ἐπὶ ζεύγους.
Ζεύκτειρα (ἡ), Π. Ὑπλ. τοῦ
Ζευκτήρ (ὁ). ὁ ζευγνύων (συνδέων, ἑνώνων). «Ἁμάς—, » Ἡσύχ., τὸ ζυγόδεσμον.
Ζευκτήριος, α, ον. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ζεῦξιν (ἕνωσιν ἢ κατεδάμασιν). ‖. (σύσ. Ὑπλ.), (ἐνν. σειρὰ) τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. εἶνε δεμένα ἕνα ζευγάρι βώδια, (κοιν.) συγκέρι, ἡ δύο καὶ πλειότερα λαγωνικά, (καιν.) λυτάρι. « Ἀνέντας τὰς ζευκτηρίας τῶν πηδαλίων, » Γρρ., ἴδε Ζεύγληθρον (ὑβρ.), (ἐνν. ξύλον) ὁ ζυγός.
Ζευκτὰς, ή, όν. Ζευγμένος, ἑνωμένος· (τρπ.) ὑπανδρευμένος. ‖. (ὑσ.) Ζευκτὸν, = Ζεῦγος (βοῶν ἢ ἡμιόνων). 2) (Τακτ.) Δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ πτέρυξ (;).
Ζευξίλεως, ω (ὁ, ἡ). Π. ὁ κρατῶν ὑποδεδεμένους (εἰς τὸν ζυγὸν) τοὺς λαοὺς, τύραννος.
Ζεῦξις, εως (ἡ). τὸ ζευγνύειν, ζέψιμον· γεφύρωμα· ζευγάρωμα· ἕνωσις.
Ζεύς (Δ. ἀντὶ [ὅσις, Δατ.] deus, θεός), ἡ γεν. (ὡς ἐκ τοῦ †Δῖς) Διός, ἡ δοτ. Διΐ, ἡ αἰτ. Δία, ἡ κλητ. Ζεῦ. Ὁ γνωστὸς θεὸς τῆς μυθολογ. (ἐξ ἀστρονμ.) ὁ πλανήτης, (ἐν γέν.) ὁ οὐρανὸς (ἴδε Ἥνδιος καὶ Εὔδιος), καὶ (ἀπλ.) ὁ θεὸς (ἴδε Δῖος).
Ζεφυρῆϊος, τ, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ζεφύριος.
Ζεφυρὴϊς, ΐδος καὶ
Ζεφυρὶη (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ζεφύριος.
Ζεφυρικὰς, ὴ, όν καὶ
Ζεφύριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ κείμενος πρὸς ἢ προερχόμενος ἀπὸ τὸν ζέφυρον (ἄνεμον)· ἐντικός. « Λῦβα—, « Σχλ. « Ἠκτή—, « ἴδε Ἐπεζεφύριος. « Ὠδὸν —, « Ἀρστ., τὸ ἄλλ. Οὔριον καὶ Ὑπηνέμιον.
Ζεφυρίτης, ου (ὁ) καὶ Ζεφυρῖτις, ιδος (ἡ), = Ζεφύριος.
Ζέφυρος (ὁ), [ζόφος]. ὁ ἀπὸ τῆς δύσεως πνέων ἄνεμος, (Ἰταλ.) ponente.
Ζέω, Μ. ζέσω (πθ. πρκ. Ἔζεσμαι). Βράζω (σπν. μτφ.), ἀναβράζω. κοχλακίζω (συνκδχ.) καίω, ζεματώ. (μετνμ. μὲ γεν.) εἶμαι γεμάτος ἀπὸ, βρυάζω. « Λιμένας.. ζέουσαν ὕδατος ᾗ πλοῖ, » Πλάτ. « Σκωλήκων ζέσις, » Λκ.
Ζῆ, σπνττ. ἀντὶ Ζῇθι.
Ζῆ, Π. ἀντὶ Ἔζη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. ᾗ
Ζῇ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνγ. τῆς ὁρ. καὶ
Ζῇθι, προ. ἀνωμλ. τοῦ Ζάω.
†Ζήθωρος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ζείδωρος.
Ζηλαῖος, α, ον, Π. φθονερὸς, ζηλότυπος.
Ζηλευτὴς, οῦ (ὁ), = Ζηλωτής.
Ζηλεύω, Μ. εὑσω. = Ζηλόω.
Ζήλη (ἡ). ἀντίζηλος, ἀντεράστρια.
Ζηλημοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ζῆλος, φθόνος, ζηλοτυπία.
Ζηλήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ζηλότυπος, φθονερός.
Ζηλοδοτὴρ (ὁ), Π. χορηγὸς ζηλευτῶν ἀγαθῶν.
Ζηλομανὴς, ἐος (ὁ, ἡ). μανιωδῶς ζηλότυπος.
Ζῆλος (ὁ), [ζέω]. ζέσις τῆς ψυχῆς, προθυμία· ἅμιλλα πρὸς μίμησιν· μίμησις· (ἐπὶ κακοῦ) φθόνος, ζηλοτυπία. (ἐνίοτε συνκδχ.) τιμὴ, φιλοτιμία. « Τῷ μὲν σεφανουμένῳ τὸν αὐτὸν ἔχει ζῆλον ὁ σέφανος, ὅπη ἀναναρρηθῇ, « Δημ. « Ἀσιανὸς λόγων ζῆλος, « Πλ., μίμησις τοῦ Ἀσιατικοῦ ὕφους.
Ζηλοσύνη (ἡ), Π. = Ζηλημοσύνη.
Ζηλοτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζηλεύω, εἶμαι ζηλότυπος.
Ζηλοτυπία (ἡ). ζήλια, ζοῦλια, τὸ νὰ ἔχῃ τις -
Ζηλότυπος (ὁ, ἡ), [ζῆλ. τύπτω] ζηλιάρης.
Ζηλοτύπως, ἐπίρ. Μὲ ζηλοτυπίαν.
Ζηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Θαυμάζω, μακαρίζω (ἐπιτ.) φιλοτιμοῦμαι (προθυμοῦμαι) νὰ μιμηθῶ, προσπαθῶ ν' ἀποκτήσω, συναγωνίζομαι (ἐπὶ κακ.) φθονῶ, ζηλεύω, (μὲ αἰτ.) « Ζηλῶ δ' ἀγάμους ἀτέκνους τε, « Εὐρ, « Ἃ δ' αἴσιστα ζαλοῖ με ᾗ τάχεται, « Θκρ. (καὶ εἴρων.) « Ζηλῶ σε, « Εὐρ., « ἀπορῶ μαζῇ σου! σὲ θαυμάζομαι! τί εἶν' αὐτὰ ποῦ λέγεις! (καὶ μὲ αἰτ. ἑλλ. ἐκ δ'.) « Τοῦτό σε ζηλοῦν ἔχω, « Σοφ.
Ζήλωμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ζήλου.
Ζήλωσις, εως (ἡ). τὸ ζηλοῦν, μίμησις, φιλοτιμία, ἅμιλλα κτλ.
Ζηλωτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ζηλόω.
Ζηλωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ζηλῶν, μιμητὴς, ἀνείζηλος· ζηλότυπος· (ἐκκλησ.) κινούμενος ἀπὸ θεῖον ζῆλον, πλήρης ζήλου ὑπέρ.
Ζηλωτικὸς, ὴ, όν. Ζηλωτοῦ ἴδιος· ἐπιβεβλημένος πρὸς ζήλωσιν· ἐπιδεκτικὸς ζήλου.
Ζηλωτὸς, ὴ, όν. Τὸν ἀπ. ὅλοι ζηλεύουν ἢ πρέπει νὰ ζηλεύουν, ζηλευτός, ἀξιοθαύμαστος· ἀξιομίμητος.
Ζημία (ἡ), [ζῆμος, ζήμιος]. ποινὴ (κυρ. ἐπιβαλλομένη ὑπὸ τοῦ δημοσίου), πρόστιμον, τιμωρία· (συνκδχ.) βλάβη, στέρησις, ζημία. « Θάνατον εἶναι τὴν ζημίαν, » Δημ. « Ζημίαν λαβεῖν, « Σοφ. « Ζημίαν ποιεῖν, « Ἀρχρ. « Ἐμοὶ ζημία μᾶλλον ἢ ὠφέλεια ἐστι., « Ξεν. (καὶ ἀπολύτ. ἀντὶ οὐσ.) « Καθαρὰ ζημία, « Ἀλκίφρ. (ἄνθρωπος) ὄλεθρος, (κοιν.) κατεργάρης, χαμένος.
Ζημιοπρακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἰσπράττω τὴν ζημίαν (τὸ πρόστιμον).
Ζημιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπιβάλλω ζημίαν (ποινὴν, πρόστιμον), (Τουρκ.) εξερεμετίζω· (ἐν γέν.) τιμωρῶ. (συνκδχ.) βλάπτω, ζημιώνω.
Ζημιώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ωδῶς. Αἴτιος (Πρόξενος) ζημίας, βλαβερὸς, ἐπιζήμιος.
Ζημίωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπιβάλλεται τινι πρὸς ζημίαν (ποινὴν), πρόστιμον, τιμωρία· ζημία.
Ζημίωσις, εως (ἡ). ἐπιβολὴ ζημίας (ποινῆς)· βλάψιμον, ζημίωμα.
Ζημιωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐπιβάλλων ζημίαν (ποινήν), τιμωρός. « Τὸν ποινὸν ζημιωτὴν, « Εὐς. τὸν δήμιον.
Ζῆν, ζηνὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ζεύς.
Ζῆν, ἀπαρ. τοῦ Ζάω.
Ζηνόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γνωρίζων ἐκ γνωστοποιῶν τὸ φρόνημα (τὴν θέλησιν, τὰς βουλὰς) τοῦ Διός, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος).
Ζῆτα (τὸ), ἄκλ., τὸ ὄνομα τοῦ στοιχείου Ζ. « Σάτυρος ὁ Ἀριστάρχου γνώριμος ζῆτα ἐκαλεῖτο διὰ τὸ ζητητικὸν αὐτοῦ, « Φιλόστρ.
Ζητρετησιάδης, ου (ὁ). ὁ ζητῶν (θηρεύων) τὴν ἀρετὴν (ὑποκριτικῶς ὅμως καὶ πρὸς τὸ θεαθῆναι), [Κωμ. ἐπίθ. τῶν λεγομένων Ζητητικῶν φιλοσόφων], (παρβλ. Ἀρεταλόγος).
Ζητεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ
Ζητέω-ῶ [ζητ, αἰτέω], Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Προσπαθῶ νὰ εὕρω (νὰ λάβω ἢ νὰ μάθω) τι, σκαλίζω· γυρεύω· ἐξετάζω· ἐρωτῶ. (μὲ ἀπαρ.) θέλω, ἐπιθυμῶ. « Ζητεῖ εἰδέναι, « Πλάτ. (ἐξ ἐρωτηρ.) « Ζητεῖται, « Γρμτ. εἶνε ἄπορον (ζήτημα). (καὶ κατὰ μετχ.) « Τὸ ζητούμενον, « ἀντί-
Ζήτημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ζητεῖ τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς ζητήσεως· (τρπ.) ἀπορία, πρόβλημα.
Ζητημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ.
Ζητήσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. πρέπει ἢ δύνανται τις νὰ ζητῇ, (ὀθ.) « Ζητήσιμα (τὰ), « Ξεν., τὰ μέρη ὅπου πρέπει ἢ εἶνε δυνατὸν νὰ ζητῇ ὁ κυνηγὸς τὸ ζῷον.
Ζήτησις, εως (ἡ). τὸ ζητεῖν, σκάλισμα, γύρευμα ἐξέτασις, ἐρώτησις, πρότασις ζητήματος, συζήτησις.
Ζητητέος, α, ον, θετ. τοῦ Ζητέω.
Ζητητὴς (ὁ), Π. ἀντὶ Ζητητής.

Ζητητήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ζητητήν, ὁ χρησιμεύων πρὸς ζήτησιν (ἀναζήτησιν), ἐξεταστικός. (ὄθ.) Ζητητήρια, α Σθ., τὰ βασανιστήρια.

Ζητητής, οῦ (ὁ). ὁ ζητῶν (ἀναζητῶν), ἐξεταστής, ἀνακριτής.

Ζητητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ ζητεῖν (συζητεῖν, ἀναζητεῖν), ἐξεταστικός. (οὕτως ὠνομάζοντο φιλόσοφοί τινες ἐπαγγελόμενοι τὴν ἀναζήτησιν τῆς ἀληθείας).

Ζητητός, ἡ, όν. Ὁ ζητούμενος ἢ ἀξιοζήτητος.

Ζητήτωρ, ορος (ὁ), = Ζητητής.

Ζητουμένως, ἐπίρ. (μτγ.) Ἀμφιβόλως.

†Ζήτρεῖον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου εἰργάζοντο τιμωρούμενοι οἱ σκλάβοι, (ἡ ὀρθογραφία καὶ ἐτυμολ. τῆς λέξ εἶνε πολυτοικίλως τὸ πιθανώτερον φαίνεται ἐκ τοῦ Ζήτωρ, Ζητώρεῖον παρβλ. Ζωστεῖον).

†Ζητρεύω, Μ. εύσω. Τιμωρῶ σκλάβους εἰς τὸ ζητρεῖον.

Ζήτω, γ'. ἐν. προστ. τῆς ἀρχ. τοῦ Ζάω.

Ζήτωρ, ορος (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ζητήτωρ.

† Ζιβύνη (ἡ) καὶ Ζιβύνιον (τὸ), Γρφ. ἀντὶ Σιβύνη.

Ζιγγίβερις [ξεν.], εως (ἡ). ῥίζα τις ἀρωματική, (Γουρκ.) τζεντζεφίλι, (κοιν.) πιπερόῤῥιζα.

Ζιγνίς, ίδος (ἡ), εἶδ. σαύρας, (ἄλλ.) Χαλκίς, (καὶ εἰς τὴν Σαρδινίαν) cicigna.

Ζιζάνιον (τὸ). νάθον τι γέννημα φυτρώνον μεταξὺ τοῦ σίτου, (ἄλλ.) Δίρα.

Ζιζανιώδης, εος (ὁ, ἡ). ζιζανίῳ ὅμοιος.

Ζίζυφον (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς ζιζυφέας, τὸ τζιντζιφόν.

Ζόη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ ζωή.

Ζοΐα (ἡ), Δ. Αἰολ. ἀντὶ ζωή.

Ζοὸς, ἀ, όν, Δ. ἀντὶ ζωός.

Ζορκάς, άδος καὶ

Ζόρξ, ζορκός (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δορκάς, Δόρξ, (κοιν.) ζορκάδι.

Ζόφεος, α, ον, Π. ἀντὶ

Ζοφερὸς [ζόφος], ά, όν. Σκοτεινός (μτγν.) μαῦρος, μελανός. α Σάρκες πελιδναί τε ζοφεραί τε, α Νίκ.

Ζοφηφαρία (ἡ). σκότος, ὁμίχλη.

; Ζοφιος, η, ον, Π. ἀντὶ Ζοφερος.

Ζοφοδορπίδης [ζόφος, δόρπος], α (ὁ), Κωμ. ὁ δειπνῶν εἰς τὸ σκότος (δηλ. ἐξώρας ἢ χωρὶς φῶς), ἐπιπ. πτωχὸς, ἄβλαξ, α Τῶν υἱῶν μου τοὺς κατωτέρους ἐν θεάτρῳ προσδιατρίβαντας ἀκροάσασι, ᾗ βράδιον ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἐλθόντος, οἱ θέωνος υἱοὶ κωλυσιδείπνους καὶ ζοφοδορπίδας καὶ τοιαῦτα μετὰ παιδιᾶς ἔσκωπτον· οἱ δὲ, ἀμυνόμενοι, πάλιν ἐκείνους τρεχεδείπνας ἀπεκάλουν, α Πλ.

Ζοφοειδέλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

Ζοφοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ζοφώδης, σκοτεινός. α Ζοφοειδέα ὀρῇ, α Ἱππηρ., βλέπει βαμπά.

Ζοφόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ζοφώδης.

†Ζοφομηνία (ἡ), [ζόφος, μήνη]. χάσις ἢ ἔκλειψις ἢ συννέφιασμα τῆς Σελήνης.

Ζόφος (ὁ), [συγγ. τῷ Γνόφος]. σκότος. (Π.) ὄψις. α Οὐ γὰρ τ' ἴδμεν, ὅπῃ ζόφος, οὐδ' ὅπῃ ἠὼς, α Ὀδ. Κ. α Πρὸς ζόφον τετραμένοι, α Ὀδ. Μ.

Ζοφόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκοτίζω.

Ζοφώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ζοφερός, σκοτεινὸς, κτλ. α Οὖρον—, α Ἱππηρ., τὸ θολόν.

Ζόφωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προξενεῖ σκότος.

Ζόφωσις, εως (ἡ). σκοτείνιασμα.

Ζόω (παρτ. Ἕζουν καὶ πλέον οὖ), Π. ἀντὶ Ζάω.

†Ζυγάδην, ἐπίῤ Κατὰ ζυγὰ, ζευγαρωτά.

Ζύγαινα, ης (ἡ). εἶδ. ἰχθ., φυρίδα, (παρβλ. Σφύραινα).

;Ζυγανός, ἡ, ὐν, = Ζυγιανός.

Ζυγὰς, άδος (ἡ), = Ζεῦγος, ζευγάρι, (κοιν.) ζυγή.

†Ζυγάστριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ζύγαστρευ (τὸ), [ζυγόω]. κινδυνιον ξύλινον, σανδεῦκι. 2) = Ἐπιθημα, σκέπασμα. α Λάφυρα—. α Σχλ.

Ζυγεὶς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτγ. τοῦ Ζεύγνυμι.

Ζυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Σχηματίζω ζυγὸν, ζέχομαι –

Ζυγηδὸν, ἐπίῤ. Ζευγαρωτὰ, ἀνὰ δύο-δύο, κατὰ σειράν.

Ζυγῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ζεύγνυμι.

Ζυγηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ζυγοφόρος.

Ζυγιανὸς, ἡ, όν, (ἀστρλγ.). Ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ τὸ Ζώδιον τοῦ Ζυγοῦ.

Ζυγικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ζυγὸν. (τὴν ζυγαριάν). α Τὰ ζυγικὰ, α Νικόμαχ., ἡ τέχνη τοῦ ζυγίζειν.

Ζύγιμος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος διὰ τὸν ζυγὸν ἢ τὴν ζυγαριὰν. σωστὸς εἰς τὸ ζύγι (ῑ).

Ζυγίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ζυγὸς, ζυγὶ, μικρὴ ζυγαριά.

Ζύγιος, α ἢ ος, ον. Ἁρμόδιος διὰ τὸν ζυγόν. α Βοῦς (α Ἵππος) —, α Σχλ. 2) (ναυτ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν (ναυτ.) ζυγόν. α Κώπη—, α Αξ. (ὄθ.) α Ἐρέτης, α Φώτ., Πλδ., ὁ μεσαῖος κωπηλάτης, ὁ (ἄλλ.) Ζυγίτης καὶ Μεσονεώς. 3) ὁ προστατεύων τὸν γαμικὸν ζυγόν. α Ζεὺς (Ἥρα) —, α Π.

Ζυγὶς, ίδος (ἡ), τὸ φυτ. ἐφτάλλον.

Ζυγίτης, ου (ὁ), Σ. Μεσόνεως.

†Ζυγνὶς (ίδος (ἡ), Σ. Ζυγὶς.

Ζυγόδεσμον (τὸ), (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) καὶ

Ζυγόδεσμος (ὁ). τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὁπ. δένεται ὁ ζυγὸς μὲ τὸ ἄροτρον ἢ μὲ τὸν ῥυμὸν τῆς ἁμάξης (κοιν.) ζυγαλιὰρι. (ἴδε Ἀῤῥ. Ἀναβ. Γ'. 11. καὶ παρβλ. Μέσαδεσμον).

Ζυγοδέτης, ου (ὁ), = τῷ προηγ.

Ζυγοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων σχῆμα ζυγοῦ, ὅμοιος μὲ ζυγόν.

Ζυγοκρούστης, ου (ὁ). ὁ κτυπῶν (κρούων) δολίως τὸ ζύγι ἐν ᾧ ζυγίζει, ζυγίζων δηλ. Ἁλεψᾶ.

Ζυγόλωρον (τὸ), = Ζυγόδεσμον.

Ζυγομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αὐτ. προθετ.) Μάχομαι μὲ τὸν σύζυγον (σύντροφόν) μου, (ἐν γέν.) φιλονεικῶ, μαλόνω.

Ζυγομαχία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μεταξὺ ὁμοζύγων (συντρόφων) διαφορὰ καὶ λογομαχία.

†Ζυγὸν (τὸ), (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) ἀντὶ Ζυγὸς.

Ζυγοπλάστης, ου (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἢ πωλῶν μὲ πλαγιὰς (ξύλινας) ζυγαριάς.

Ζυγοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω ζυγοὺς, εἶμαι ζυγοποιός. 2) ζευγαρόνω (;).

Ζυγοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων ζυγούς.

Ζυγὸς (ὁ), [ζεύγνυμι]. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι ἑνώνει (κυρ.) δύο ὁποιαδήποτε πράγματα, (ὄθ. ἰδιαιτ. 1) ὁ ζυγὸς (τοῦ ἀρότρου ἢ τῆς ἁμάξης). 2) ἡ ζυγαριὰ, (κυρ.) τὸ πλαγινὸν ξύλον ἢ σιδηροῦν της ἀπὸ τοῦ ὁπ. κρέμανται αἱ πλάστιγγες. 3) ἡ σανὶς ἢ ἑνώνουσα τὰς δύο πλευρὰς τοῦ πλοίου, (ἰδιαιτ.) ἡ ἐπὶ τῆς πρύμνης (ὅπου ζύεται ἢ κάθηται ὁ πηδαλιοῦχος), (Τουρκ.) τὸ κίτσε. (ὄθ. τρπ.) θρόνος, ἐξουσία. α Ἐπὶ ζυγοῖς καθίζεσθαι ἀρχῆς, α Εὐρ. (ἐκ τούτου καὶ) α Ὑπάτιζυγος ὁ Ζεύς, α Ὅμ. 4) (ἐπιμ.) τὸ κάθισμα τῶν κωπηλατῶν, (Ἰταλ.) ἡ μπάγκα. 5) τὸ ξύλον ἢ κάνναλον ὅπου ἑνώνει κατὰ μεσῆς τὰ δύο πλαγινὰ τῆς (καθαυτὸ πλαιᾶς) λύρας (ἐπὶ τῶν ὁπ. ἦσαν καὶ τὰ στρηφτάρια τῶν χορδῶν). 6) (μετνμ.) σειρὰ στρατιωτῶν ἐκτεινομένη ἀπὸ τὴν μιαν ἕως τὴν ἄλλην πτέρυγα τοῦ στρατεύματος. 7) τὰ λωρία τῶν ὑποδημάτων. 8) (σπαν.) ἀντὶ Ζεῦγος. (ὄθ.) α Κατὰ ζυγὰ, α Ἡχρ., Ἀρετ., ζευγαρωτὰ, ἀνὰ δύο-δύο.

†Ζυγοσταθμέω-ῶ, Μ. ήσω, Σχλ. ἀντὶ Ζυγοστατέω.

Ζυγόσταθμος (ὁ). ζυγαριά.

Ζυγοστασία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ζυγοστατεῖν, ζύγισμα.

Ζυγοστάσιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἦτον ὁ ζυγοστάτης.

Ζυγοστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζυγίζω· ἐξισάζω ἀμφιταλαντεύω. α Ζυγοστατεῖ ὁ πόλεμος, α Πλδ., εἶναι ἀμφίῤῥεπής, [ἐκ τοῦ

Ζυγοστάτης [ζυγ. ἵστημι], ου (ὁ). ὁ ζυγίζων, ζυγιστὴς (ἀξίωμα εἰς τοὺς Ἀλεξανδρ.). 2) τὸ μακρὺ σίδηρον τοῦ καντα.ιοῦ (ὅπου εἶνε σημειωμένας αἱ ποσότητες).

; Ζυγοστροφέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Οἰακοστροφῶ (ἴδε Ζυγός. 3) διοικῶ, διευθύνω.

Ζυγοτρυτάνη (ἡ). ζυγαριά.

Ζυγουλκὶς (ὁ, ἡ). ὁ ἕλκων (σύρων) τὸν ζυγόν. α Βοῦς—, α Στβ.

Ζυγοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ζυγοφορέομαι. 2) = Ζυγοστατέω. 3) Φέρω (εἶμαι ὑπὸ) τὸν ζυγὸν ὡς –

Ζυγοφόρος (ὁ). ὁ φέρων (σύρων, ὢν ὑπὸ) τὸν ζυγόν.

Ζυγόω-ῶ, Μ. ώσω. Ζεύγω (εἰς τὸν ζυγὸν), (μεταφορ.) δαμάζω, ὑποδουλόνω· ἑνόνω (διὰ ἢ ὡς διὰ ζυγοῦ), ζευγαρόνω, (ὄθ. κοιν.) ζυγάνω (ἀντὶ) πλησιάζω.

Ζυγωθρίζω, Μ. ίσω = Κλείω, μανδαλόνω. 2) ζυγίζω, (μεταφορ.) ἐξετάζω (λογαριάζω) μὲ τὸν νοῦν μου, [ἐκ τοῦ

Ζύγωθρον (τὸ) ὁ μάνδαλος τῆς θύρας. 2) ζυγαριὰ (ῑ).

Ζύγωμα (τὸ), = Ζύγωθρον, μάνδαλος. 2) (ναυτ.) = Ζυγὸς (4). 3) (ἀνατομ.) κόκκαλόν τι τοῦ κρανίου.

Ζύγωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ζυγόω. ἕνωσις διὰ τοῦ ζυγοῦ, ζεύξιμον, ζευγάρωμα κτλ.

Ζυγωτὸς, ἡ, όν. Ζευγμένος, ζευγαρωμένος (ἐν γέν.) ἡνωμένος.

Ζύθος, ἡ Ζῦθος ου (ὁ) καὶ Ζύθος, ἡ Ζῦθος εος-ους (τὸ). ποτὸν οἰνώδες κατασκευαζόμενον (κυρ.) ἀπὸ κριθῆν, (Γευρκ.) μπουζᾶς, (Ἰταλ.) μπίρα.

Ζύμη (ἡ), [ζέω]. προζύμι. « Μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ, » Γρφ. 2) (ἀόκμ.) ζυμάρι. « Φύραμα, οὐ ζύμη, » Θ. Μάγ.

Ζυμήεις, εσσα, εν, Π. ἀναιβασμένος διὰ ἢ ὡς διὰ ζύμης.

Ζυμίζω, Μ. ίσω. Ἔχω ἢ κάμνω τι νὰ ἔχῃ ἀφρὸν καὶ γεῦσιν ζύμης, ζυμίζω ἀὰν προζύμι.

Ζυμίτης, ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) ἀναιβασμένος διὰ τῆς ζύμης, ζυμωτός.

Ζυμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ ἀναβῇ (νὰ φασκώσῃ) διὰ ἢ ὡς διὰ ζύμης, βάλλω εἰς ζύμωσιν (καὶ Ἰατρ. εἰς ὑλεγμονήν, εἰς ἐσθισμόν). « Κοιλίην ἔτι ζέσασαν καὶ ἐζυμωμένην, » Ἱππκρ.

Ζυμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ζύμην ἢ ἀναιβασμένος διὰ ζύμης.

Ζύμωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προξενεῖ (συντελεῖ πρὸς) ζύμωσιν ἢ γίνεται διὰ ζυμώσεως, (ὀψ.) « Κθονὸς κακὸν —, » Νίκ., τὸ μανιτάρι.

Ζύμωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ τῆς ζύμης ἀνάβρασις, ἀναίβασμα (τοῦ ψωμιοῦ). (Ἰατρ.) ἐρυθεμισμός, φλόγωσις, (ἐπμ.) πρήξιμον. « Ἕπατος—, » Ἱππκρ.

Ζυμωτικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (συντελῶν πρὸς) ζύμωσιν.

Ζυμωτός, ἡ, όν. Ἀναιβασμένος διὰ ἢ ὡς διὰ ζύμης· ἀναιβατός.

Ζῶ, κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Ζάω.

Ζωὰ (ἀ), Δ. ἀντὶ Ζωή.

Ζωαγρία (ἡ). ἀνάκτησις τῶν ζωτικῶν δυνάμεων, ἀνάρρωσις, ξελιγοθύμημα.

Ζωάγριον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). ἡ ἀμοιβὴ τὴν ὁπ. χρεωστεῖ ὁ πιασθεὶς ζωντανὸς εἰς τὸν πολεμον ἢ λυτρωθεὶς ἀπὸ ὁπιανδήποτε κίνδυνον εἰς ἐκεῖνον ὅστις τὸν ἔσωσε.

Ζωάριαν (τὸ), ὑποκορ τοῦ Ζῶον.

Ζωάρκεια (ἡ), βοήθεια (ὑποστήριξις) τῆς ζωῆς, [ἐκ τοῦ

Ζωαρκής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπαρκῶν πρὸς τὸ ζῆν, διατηρῶν τὴν ζωήν. « Τὰ ζωαρκῆ, » Φυτ. τὰ πρὸς ζωάρκειαν, αἱ ζωοτροφίαι κτλ.

Ζωαρχικός, ἡ, όν. Ὁ δίδων τὰς ἀρχὰς (ἢ χρησιμεύων ὡς ἀρχὴ, πηγὴ) τῆς ζωῆς.

Ζωάρχος (ὁ, ἡ). ἄρχων (ὁδηγὸς) ζωοῦ. ||. (ὑδρ.) ἐλεφαντάρχης.

Ζωγραφεῖον (τὸ) ἐργαστήριον ζωγράφου ἢ ζωγραφιῶν.

Ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω (κυρ. ἀντικείμενα ζῶντα, ὑπάρκτά). (καταχρ.) βάφω, χρωματίζω. ||. (μπ.) βάλλω (κάμνω) νὰ μοῦ ζωγραφήσουν

Ζωγράφημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐζωγραφήθη, ζωγραφιά.

Ζωγραφητός, ἡ, όν. Ζωγραφισμένος, ζωγραφιστός.

Ζωγραφία (ἡ). τὸ ζωγραφεῖν, ζωγράφισμα· ζωγραφιά.

Ζωγραφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ζωγραφεῖν. « Ζωγραφικὴ, » ἡ τέχνη τοῦ ζωγράφου.

Ζωγραφικῶς, ἐπίρ. Ζωγραφιστά, καθὼς οἱ ζωγράφοι.

Ζωγράφος (ὁ, ἡ), [ζῶον γράφω]. ὁ ζωγραφίζων (κυρ. ἀντικείμενα ὑπαρκτά, καθὼς εἶνε εἰς τὴν φύσιν).

Ζωγρεία (ἡ), = Ζωγρία.

Ζωγρεῖον (τὸ). μέρος ὅπου φυλάττονται ζῶα (πιασθέντα ζωντανά), θηριοτροφεῖον, ἰχθυοτροφεῖον κτλ.

Ζωγρέω-ῶ [ζωὸς, ἀγρέω], Μ. ήσω. Πιάνω ζωντανὸν (κυρ. τὸν ἐχθρόν μου εἰς τὸν πόλεμον), τὸν χαρίζω τὴν ζωήν, δὲν τὸν φονεύω ἀλλὰ τὸν κάμνω αἰχμάλωτον. 2) [ζωὴ, ἀγείρω]. ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωὴν, ζωογονῶ.

Ζωγρητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ζωγρείαν ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ζωγρεῖν.

Ζωγρία (ἡ), τὸ ἰδιαιτ. τοῦ Ζωγρέω, πιάσιμον ζώου ἢ ἐχθροῦ ζωντανοῦ.

Ζωγρίας, ου (ὁ). ὁ ζωγρηθεὶς (πιασθεὶς ζωντανὸς), αἰχμάλωτος.

† Ζῦγρον (τὸ) καὶ Ζῶγρος (ὁ), (νλγ.) ἀντὶ Ζωγρεῖον.

Ζωδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ζώδιον, (κοιν.) ζουδάκι.

Ζωδιακός ἢ, όν. (ἀστρνμ.) Ὁ περιέχων τὰ 12 ζώδια κύκλος.

Ζωδιογλύφος (ὁ). ὁ κατασκευάζων (μὲ τὴν γλυφίδα) ζώδια.

Ζώδιον (τὸ), (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ) Ζωΐδιον, μικρὸν ζῶον, (κοιν.) ζουδάκι· εἰκὼν μικροῦ ζώου· (ἀστρνμ.) ἀστερισμὸς τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου, (συνεκδ.) τὸ ἀπὸ ζωΐδιου εἰς ζώδιον διάστημα, (ὁηλ.) 30 βαθμοὶ ἢ μοῖραι. « Ὅταν ἡ σελήνη ζωδίου μέγεθος ὑπερέχῃ τοῦ ὁρίζοντος... ἕως ἂν, πρὸς τὰς ἀνατολὰς περιχωρήσασα, ζώδιον τοῦ ὁρίζοντος ἀπόσχῃ, » Στρβ.

Ζωδιοφόρος (ὁ, ἡ), (κύκλος) ὁ ζωδιακός.

Ζωδιωτός, ἡ, όν. Ὁ περιέχων (πλουμισμένος μὲ) ζώδια, Ζωωτός.

Ζώεσκον, Π. παρτ. τοῦ Ζώω.

Ζωὴ (ἡ). τὸ ζῆν, ἡ ὕπαρξις (τοῦ ζώου)· ἡ ὁίαιτα, ὁ τρόπος τοῦ ζῆν· τὰ πρὸς τὸ ζῆν μέσα, περιουσία, (παρβλ. Βίος).

Ζωηδὸν ἐπίρ. Ὡς ἂν τὰ ζῶα.

Ζώην, ένς. τῆς εὐκτ. τοῦ Ζάω.

Ζωηρός, ά, όν. Ζωντανός. 2) = Ζωηφόρος.

Ζωήρυτος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τοῦ ὁπ. ῥέει (πηγάζει) ζωή.

Ζωηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Παράγω) ζωὰ. « Ἐζωηφόρει, φθειρῶν ἀμύθητον γρῆμα, » Θ. Μετοχ.

Ζωηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (δίδων) ζωὴν, ζωοποιὸς, ζωοπάραχος.

Ζωθάλμιος (ὁ, ἡ), Π. [ζ. θάλλω]. ἀκμαῖος, ζωηρὸς, ἡ ζωογόνος (παρβλ. Βιοθάλμιος καὶ

Ζωθαλπής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [ζ. θάλπω]. ζωοποιὸς, ζωογόνος.

Ζώθαλπις, ιδος (ἡ), Π. ὁηλ. τῷ προηγ.

Ζώθαπτος (ὁ, ἡ). θαμμένος ζωντανός.

Ζωΐα (ἡ), Π. ἀντὶ Ζωή.

Ζωΐδιος, η, ον, Π. ἀντὶ Ζωδιακός.

Ζωϊκός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ζῶον ἢ εἰς τὴν ζωήν.

Ζώϊον (τὸ), Π. ἀντὶ Ζῶον.

Ζῶια (τὰ). φόρεμα κυττάρων φθάνον ἕως τὴν (ἴσως καὶ ἀφιγγάμενον μὲ) ζώνην, ζωκάρδι. 2) = Ζώνη, ζωνάρι, ἢ 3) = Διάζωμα (3).

Ζωμάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ζωμός, ζωμάκι.

Ζωμάρυστρον (τὸ), καὶ

Ζωμάρυστρις (ἡ) = Ζωμήρυσις.

Ζώμευμα (τὸ). ζωμί, (Γαλλ.) bouillon, ἢ σάλτσα, (ὁ Ἀρχ. μεταχειρίζεται κυρίως τὴν λέξ. ἀντὶ Ζῶμα [Γηπέζωμα] πλοία), [ἐκ τοῦ

Ζωμεύω, Μ. εύσω. Βράζω (Ναγειρεύω) τι καὶ τὸ κάμνω ζωμί.

Ζωμήρυστις [ζωμός, ἀρύω], εως (ἡ). χουλιάρι τοῦ κενώματος ἢ τοῦ ἐξαφρίσματος.

Ζωμήρυστρον (τὸ), = Ζωμάρυστρον.

Ζωμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ζωμός, ζωμάκι.

† Ζωμοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ζωμεύω ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ζωμὸν ποιέω).

Ζωμοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων καλὸν ζωμόν « Οἱ μήκυτες ζωμοποιοὶ ἠδεῖς, » Δεκρ μάγειρος ζωμῶν (κατ' ἐξοχ. τοῦ περιφήμου ζωμοῦ τῶν Σπαρτιατῶν).

Ζωμός (ὁ), [ζέω]. ζωμὶ (μαγειρευμένη) οὐσία· σάλτσα· (μτνμ. καὶ εἰκ.) αἰμοποιὸς ἰσχύς. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ψωμός.

Ζωμοστάρχης (ὁ). ζωμὶ πηγμένον ἐντελῶς ἁλατισμένον καὶ στεγνωμένον διὰ ὁσοιποῦν ἡμερῶν, (καθὼς τὸ Γαλλ.) bouillon.

Ζωναῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς μίαν ἀπὸ τὰς γεωγρφ. ζώνας, κάτοικος τῆς δείνα ἢ δεῖνα ζώνης.

Ζωνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ζώνη (ἡ), [ζώννυμι]. πᾶν ὅ,τι ζώννυται περὶ τὴν μέσην του, ζωνάρι (« Καὶ ζώνην θερματίνην περὶ τὴν ὀσφὺν αὐτοῦ, » Γρφ. [ἢ περιῤῥ.] « Ζώνην λύειν, » Ἡρ., κωνεύειν ἢ « Διαπαρθενεύειν. « Ζώνην ἀνέρι λυσαμένη, » Ἐπγρ.)· κεμέρι [« Ἐπιζωσμένος ζώνην χαλκοῦς ἔχουσαν. « Πλ.], (ἱδιαιτ. τὸ στρατιωτ. ὅμοιον κατά τι μὲ τὸ σημερινὸν) φιλαχλήκι· (ὀθ. συνεκδ.) ὁπλισμὸς (ἢ κατ' ἔκτ.) τὸ ἐπάγγελμα (ὁ βαθμὸς) τοῦ στρατιώτου « Ζώνης τυγχεῖν, » Χρσ.]· τὸ μέρος ὅπου φορεῖται τὸ ζωνάρι, ἡ μέση (« Ἀρεὶ ζώνην ἴκελος, » Ἰλ. Β.), (κατ' ἔκτ.) ἡ γαστὴρ (« Σ' ἔθρεψεν ἐντὸς ζώνης, » Αἰσχύλ. [ὀθ. ἡ Ἄρτεμις] « Λύει τὴν ζώνην τῶν τικτουσῶν, » ὀηλ. τὰς ξαναγεννᾷ. [μτνμ.] σεφάνι (ζωνάρι) στύλου κτλ., [Γεωγρ. καὶ Ἀστρομ.) κύκλος τις ὑποτιθέμενος ὅτι περιζώννυει τὴν γῆν. (Ἰατρ.) εἶδ. λειχῆνος, (ἄλλ.) Ζωστήρ.

Ζωνιαῖος, α, ον. Ἰσοπαχὴς (ἡ ἰσοπλατὴς) ζώνη.

Ζώνιον (τὸ), = Ζωνάριον, ζωναράκι.

Ζωνοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων ζώνια (ζωνάρια).

Ζωνίτης, ου (ὁ) καὶ Ζωνῖτις, ιδος (ἡ). ὁ φορῶν (ἡ φορούμενος εἰς τὴν, ἢ ἅμιλλα μὲ) ζώνην.

Ζώννυμι [συγγ. τοῦ Ζεύγνυμι]. Μ. ζώσω (πρκ. Ἔζωκα ἢ πθ. Ἐζώσμαι, ἀόρ. πθ. Ἐζώσθην). δένω μὲ ζώνην, ζώνω. (συνεκδ.) ἁρματόνω (κατ' ἔκτ.) ἐπιμάζω (μτνμ.) σφίγγω· περικυκλόνω. « Τοῖς πᾶσιν εἶχεν ἐζωκὼς, » Παυσ.

Ζωνύσκετο, Π. ἰων. ἀντὶ Ἐζώννυντο, γ' ἐν. πρτ. παρ. μσ. παθ. τοῦ Ζωννυμι.

Ζωνάγαρχος, ους (ὁ, ἡ), Π. καὶ
Ζωναγάστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ζωσμένην τὴν γαστέρα τιν. (κυρ. γυνή) φορτίσα ζώνην (κεμέρι) ἀτρατιωτικὸν ὡς ἄνδρας.
Ζωνοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ζώνην, ἐν εἴδει ζώνης.
†Ζώντεῖον (τὸ), [καὶ γράφεται καὶ ἐτυμολογεῖται πολυτρόπως], τὸ μέρος ὅπου ἐτιμωροῦντο τιμωρούμενοι οἱ δοῦλοι, (ἄλλως). Ζήτρειον, (δὲν εἶναι διόλου παράξενον ἀπ' αὐτοῦ νὰ παρεφθάρη τὸ Ὑφ.). Συντάνι.
Ζωοβρύτης, ου (ὁ), Π. ὁ βρύων ζωήν, πηγὴ ζωῆς.
Ζωογενής, ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ ζῶον.
Ζωογλύφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γλύφων (κατασκευάζων μὲ τὴν γλυφίδα) ζῶα ἢ ἀνθρώπους.
Ζωογονέω-ῶ, Μ. ήσω. = Ζωοτοκέω. «Ὑπὸ νος ἐρέβινθος δὲ ζωογονεῖ,» Θεόφρ. 2) (ἐν γέν.) γεννῶ, γεννοβολῶ. «Τὸ τῶν ὄφεων γένος, ἀφ' αἵματος ζωογονεῖται,» Σξτ. 3) (Γρφ.) = Ζωοποιῶ. «Καὶ ἐζωογόνουν τὰ ἄρσενα,» Γρφ., τὰ διετήρουν ζωντανά.
Ζωογένησις, εως (ἡ). τὸ ζωογονεῖν, ζωοτοκία· σκωλήκιασμα· (ἐν γέν.) γεννοβόλημα· καρποφορία. (Γρφ.) ζωοποίησις.
Ζωογονητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ἀρμόδιος (Συντελεστικὸς) πρὸς ζωογόνησιν.
Ζωογονία (ἡ). ἡ δύναμις ἢ ἡ ἐνέργεια τοῦ ζωογονεῖν, Ζωογόνησις.
Ζωογονικός, ἡ όν, (ἢ ἐπίρ.) -κῶς, = Ζωογονητικός.
Ζωογόνος (ὁ, ἡ), = Ζωοτόκος, (ἐν γέν.) σῶξιμος, καρποφόρος, (Γρφ.) = Ζωοποιός.
Ζωογράφος (ὁ), Π. ἀντὶ Ζωγράφος.
Ζωοδόκειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ζωοδοτήρ.
Ζωοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ζωοποιέω.
Ζωοδοτήρ, ῆρος Π. ἀντὶ
Ζωοδότης, ου (ὁ). ὁ διδοὺς (χορηγῶν) ζωὴν ἢ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ζωοπάροχος, (ἴδε καὶ Ζωάδωρος).
Ζωοδόχος (ὁ, ἡ). ζωῆς δεκτικὸς ἢ παρεκτικός, ζωοποιός, ζωοπάροχος.
Ζωοδώρητος (ὁ, ἡ), Π. = Ζωοδότης.
Ζωοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα ζωοῦ, ὅμοιος μὲ ζῶον.
Ζωοθετέω-ῶ [ζωή, τίθημι], Μ. ήσω. Ζωογονῶ, ἐμψυχόνω.
Ζωοθηρία (ἡ). κυνήγημα καὶ πάσιμον ζωντανῶν ζώων.
Ζωοθηρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ζωοθηρίαν.
Ζωοθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων ζῶα ἢ τὰ ζῶα. «Βοτάνη—, «Κ. Μαν.
Ζωοθρέπτειρα (ἡ), Π. = Ζωοθρέμμων. «Γῆ —, «Ε. Μαν.
Ζωοθυσία (ἡ). θυσίασμα ζώου ἢ ζώων, [ἐκ τοῦ
Ζωοθυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Θυσιάζω ζῶα.
Ζωόκαυστος (ὁ, ἡ). ὁ καυθεὶς ζωντανός.
Ζωοκτονία (ἡ). φόνος (σκοτωμὸς) ζώου ἢ ζώων.
Ζωοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φονεύων) τὰ ζῶα.
Ζωόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν (σχῆμα) ζώου.
Ζῶον καὶ (δράσ.) Ζῷον (τὸ), [ζωὸς]. [ἐν γέν. πᾶν τὸ μετέχον ζωῆς, ζωντανόν· (ἰδιαιτ.) ζῶον. (μετμ.) εἰκὼν (ὁμοίωμα) ζώου, (ὀθ.) «Ζῶα γράψασθαι τὴν ζεῦξιν τοῦ Βοσπόρου,» Ἡρ., νὰ τὴν ζωγραφίσῃ ἀπαράλλακτα καθὼς ἔγινε (Γαλλ. d'après nature).
Ζωοπάροχος (ὁ, ἡ). ὁ παρέχων (χαρίζων) ζωήν, ζωογόνος.
Ζωοπλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω (κατασκευάζω) ζῶα, εἶμαι —
Ζωοπλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάττων (κατασκευάζων ἀπὸ κηρὶ ἢ χῶμα) ζῶα.
Ζωοπλαστία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ζωοπλάστου, πλάσις (κατασκευὴ) ζώων.
Ζωοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωογονῶ, ζωντανεύω. 2) γεννῶ σκώληκας (φθεῖρας κλπ.)
Ζωοποίησις, εως (ἡ). ζωντάνεμα, ἐμψυχωσις. 2) σκωλήκιασμα.
Ζωοποιητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ ζωοποιεῖν, ζωογονητικός.
Ζωοποιΐα (ἡ), = Ζωοποίησις.
Ζωοποιός (ὁ, ἡ). ὁ ζωοποιῶν, ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν χάριν) τοῦ ζωοποιεῖν. «Ζωοποιοῦν τὸ ὕδωρ καὶ γόνιμον,» Σχλ. «Τ. τὸ πνεῦμα,» Συμ. Θεσσ.
Ζωοπωλεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου πωλοῦνται τὰ ζῶα, [ἐκ τοῦ
Ζωοπώλης, ου (ὁ) καὶ Ζωόπωλις, ιδος (ἡ). ὁ πωλῶν ζῶα (κυρ. δι' θυσίαν). «Ζωόπωλις ἀγορά —,» ὅπου πωλοῦνται ζῶα.
Ζωός, ἡ, όν, Π. Ἰων. ζωντανός.
Ζωοσκόπος (ὁ, ἡ), Π. σοφὸς κ. τὰ τῆς ζωῆς, ἔμπειρος τοῦ κόσμου, (κοιν.) ἠξεύρων νὰ ζήσῃ.
;Ζωοστασία (ἡ) καὶ
†Ζωοστάσιον (τὸ). σταῦλος ζώων.
Ζωοσφαγία (ἡ) = Ζωοθυσία.
Ζωοταμών, όντος (ὁ), Π. ἀντὶ Ζῶα ταμών.
Ζωότης (ἡ). τὸ εἶναι (ἡ κατάσασις) τοῦ ζώου.
Ζωοτοκέω-ῶ, [ζωὸς, τίκτω], Μ. ήσω. Γεννῶ ζῶα (ζωντανά), εἶμαι ζωοτόκος (ὄχι ὠοτόκος)· καμνω σκώληκας (θεῖρας κλπ.).
Ζωοτοκία (ἡ). τὸ ζωοτοκεῖν, [ἐκ τοῦ
Ζωοτόκος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν ζῶα (ζωντανά, ὄηλ. ὄχι νεκρὰ ἢ ὠά)· ὁ κάμνων σκώληκας κτλ.
Ζωώτρια (ἡ). ἡ ζωοποιοῦσα (ζωογονοῦσα).
Ζωοτροφεῖον (τὸ). μέρος ὅπου τρέφονται ζῶα (ἐπὶ τούτῳ φυλαγμένα).
Ζωοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω ζῶα (ἐπὶ τούτῳ φυλαγμένα).
Ζωοτροφία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ζωοτροφικός, ἡ, όν. Ἀρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς ζωοτροφίαν.
Ζωοτρόφος (ὁ, ἡ) ὁ τρέφων ζῶα (ἐπὶ τούτῳ φυλαγμένα). 2) = Ζωοποιὸς, ζωογόνος. «Ἡ τοῦ γάλακτος ζωοτρόφος οὐσία,» Βλημ.
Ζωοτύπη (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Ζωοτύπος (ὁ, ἡ), Π. = Ζωοπλάστης.
Ζωοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ζωοφάγος, τρώγω (τρέφομαι μὲ) κρέας ζώων.
Ζωοφαγία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σαρκοφαγία.
Ζωοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) κρέας ζώων, σαρκοφάγος.
Ζωόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ ὅμοιος μὲ) ὀφθαλμοὺς ζώου, (ὀθ. ‖. οὐσ.) Ζωόφθαλμον, φυτ. τὸ ἀλλ. Βούφθαλμον.
Ζωοφθορία (ἡ). φθορὰ ζώων, ζωοκτονία. 2) = Κτηνοβασία, [ἐκ τοῦ
Ζωοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (ἀφανίζων) τὰ ζῶα. 2) = Κτηνοβάτης.
Ζωοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνοφρῶ ζῶα (ζωντανὸν ἔμβρυον). (ἐπὶ φυτ.) Τελεσφορῶ, (κοιν.) κάνω, [ἐκ τοῦ
Ζωοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παρέχων) ζωήν, ζωογονητικός. «Ἄνεμος —,» Ἐπιγρ. 2) ὁ ἔχων ἐπάνω του (στολισμένους ἢ ζωγραφισμένους μὲ ζῶα, (ὀθ. ‖. οὐσ.) ὁ Ζωδιακὸς κύκλος (καὶ ἀρχιτεκτ.) τὸ πλουμιστὸν μέρος κολόνας ἢ σκευώματος, (Γαλλ.) la frise.
Ζωοφορτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ζωογονέω, (κυρ. ἐπὶ φυτ.) ἐβγάλλω ἀκμαῖα βλαστάρια (κοιν.) κάνω καλά.
Ζωόφυτον (τὸ). τὸ μεταξὺ φυτοῦ καὶ ζώου, ἐνταυτῷ φυτὸν καὶ ζῶον, (οἷον ὁ Σπόγγος).
Ζωόω-ῶ, Μ. ώσω. Ζωοποιῶ, ζωντανεύω. 2) πλουμίζω τι μὲ τύπους ζώων (;). 3) (πθ.) σκωληκιάζω. «Θέρμος καὶ ἐρέβινθος μόνα οὐ ζωοῦται τῶν χειροπῶν,» Θφρ.
Ζώπισσα (ἡ), [ζωὸς, πίσσα]. τὸ κατράνι ἢ ἡ ρητίνη τῆς πίτυος. 2) ἡ ἀπὸ τῶν πλοίων ἀπεξαμένη παλαιὰ πίσσα, (ἀλλ.) Ἀπόχυμα.
Ζωπανέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Σκαλίζω ἢ ζωγραφίζω ζῶα (φυσικὰ ὄντα).
Ζωπυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνάπτω πάλιν (ἀπὸ μικρὸν σπινθῆρας) τὸ πῦρ, (μτφρ.) ἐξάπτω, ἀρχίζω ἐμψυγόνω.
Ζωπύρημα (τὸ). τὸ ἀναφθὲν πάλιν (ἀπὸ σμικροῦ σπινθῆρος) πῦρ.
Ζωπύρησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ζωπυρέω, ἀνάμμα τῆς φωτιᾶς, (μτφρ.) ἐμψύγωσις.
Ζωπύριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ζώπυρον.
Ζωπυρίς, ίδος (ἡ). ἡ περιέχουσα ἢ χρησιμεύουσα ὡς -
Ζώπυρον (τὸ). πυρὸς λείψανον, φωτιὰ παραχωμένη διὰ προσάναμμα, (μτφρ.) ρίζα (γόνιμη) πρός, (παρβλ. Ἐμπύρευμα). 3) (μτγν.) φωσοῦνι. φυσερόν. ‖. (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ
Ζωπυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνάπτων πάλιν ἢ διατηρῶν ἄσβεστον (ζωόν) τὸ πῦρ· (μτφρ.) ζωπυρὸς ἢ ζωηρός.
;Ζωπυρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ζωπυρέω.
;Ζωπύρωσις, εως (ἡ), = Ζωπύρησις.
Ζωροποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -
Ζωροποτης, ου (ὁ). ὁ πίνων ζωρὸν (ἄκρατον) τὸν οἶνον, ἀκρατοπότης.
Ζωρὸς (ὁ, ἡ). (κυρ. οἶνος) ἄκρατος, ἄδολος, ἀνέρωτος· ἢ (κατὰ τὸν Θφρ.) εὔκρατος. «Ζωρὰ κεκραμένα πρὸ ἄκρατα,» Ἐμπεδ. (ἐν χρηστότ. τὸ συγκρ.) «Ζωρότερον πίνειν,» Λκ., μὲ ὀλιγώτερον νερόν.
Ζῶς, φωνετ. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Ζωὸς, (παρβλ. Σῶς).
Ζῶσαι, μτ. ἀόρ. τῆς πρς. ἢ 2) ἐνεργ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ
Ζωσθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ζώννυμι.
Ζώσιμος (ὁ, ἡ). ὅστις ἔχει (εἶνε διὰ) ζωήν, ζωηρός· βιώσιμος.
Ζῶσις, εως (ἡ). τὸ ζώνειν ἢ ζώννυσθαι, ζώσιμον περιζώλωμα.
†Ζῶσμα (τὸ), ἀθκμ. ἀντὶ Ζῶμα.
†Ζωσμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ζώνη ἢ Ζῶσις.
Ζώστειρα (ἡ), θηλ. ἐπίθ. τοῦ
Ζωστήρ, ῆρος (ὁ), (οὐσ.) = Ζώνη, ζωνάρι (κυρ. ἀνδρὸς καὶ ἱππότου).

2) εἶδος ἕρπητος (λειχῆνος), ὅς τις φονεύει ἐὰν περιζώσῃ τὸν ἄνθρωπον. 3) τὸ κατὰ μῆκος τοῦ πλοίου ἐξέχον σανίδιον. » Μέχρι τρίτου ζωστῆρος, « Ἡλ., (κοιν.) ἕως τὰ μπούνια. 4) εἶδ. φύκης, (ἀλλ.) πράσον. 5) (ἐπιθετ.) ὁ Ἀπόλλων καὶ (θηλ.) ἡ Ἀθηνᾶ.

Ζωστήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ζωστῆρα, ἤ, χρησιμεύων ἀντὶ ζωστῆρος· (ἐνίοτε ἐπίθ. τοῦ Ἀπλλν. καὶ τῆς Ἀθην.).

Ζωστηροκλέπτης, ου (ὁ), Π. ὁ κλέπτων ζωστῆρας ἤ, κλέψας ζωστῆρα.

Ζώστης, ου (ὁ). ὁ ζόνων (περικυκλόνων).

Ζωστός, ή, όν. Ζωσμένος.

Ζῶστρον (τό), = Ζῶμα.

Ζωτικός, ή, όν. Ὁ δίδων ζωὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς διατήρησιν αὐτῆς. » Ἄρτος —, « Γρη. 2) πλήρης ζωῆς, ζωηρός· (ἐπὶ τεχνουργ.) σχεδὸν ἔμψυχος, ζωντανός.

Ζωτικῶς, ἐπίρ. Μὲ ζωήν, ζωντανά, ζωηρῶς. » Ζωτικῶς ἔχει, « Πλ. εἶνε διὰ ζωήν, ἢ ἐπιθυμεῖ νὰ ζήσῃ. (καὶ ὑπερθ.) » Ζωτικώτατα γράφειν, « Αξ.

Ζωΰφιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ζῶον (κυρ. ἔντομον), (κοιν.) μαμμούδι, -δάκι.

Ζωφορίη (ἡ), Π. ἀντὶ Ζωοφόρος. » Κατ' αἰθέρος ἠεροπλάγκτου ζωφορίην, « Μανέθ., Τὸν Ζωδιακὸν κύκλον.

Ζωφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ζωοφόρος.

Ζώφυτος (ὁ, ἡ), Π. ζωηρὸς ἢ ζωοποιός, ζωογονητικός. » Ζώφυτον αἷμα, « Αἰσχ. 2) (οὐσ.) Ζώφυτον, = Ζωόφυτον.

Ζώω (παρτ. Ἔζωον ἢ πλέον οὗ), Π. ἀντὶ Ζάω.

Ζωώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους ἀνήκων εἰς τὸ εἶδος τῶν ζώων, ζώῳ ὅμοιος. » Οἱ παχεῖς κατὰ φύσιν, . . ζωώδεις, « Ἀρετ. 2) πλήρης ζωῆς. ζωηρὸς ἢ φαινόμενος τοιοῦτος. » Ζωῶδες ἐς χροιήν, « Ἀρετ.

Ζωωδία (ἡ). ἡ κατάστασις τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ζωώδους.

Ζωωνυμία (ἡ). τὸ νὰ ὀνομάζεταί τις ἢ τιμᾷ τὸ ὄνομά τινος τῶν ζώων ἢ τῶν ζωδίων.

Ζώωσις [ζωόω], εως (ἡ). ζωντάνευσις, ζωοποίησις.

Ζωωτός, ή, ον. Πλουμισμένος μὲ μορφὰς ζώων, (παρβλ. Στρουθωτός).

Η

Η, η, ἦτα (τό), (ἄκλ.), τὸ ἕβδομον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ‖. (ἀριθμητ.) ή, ὀκτὼ (8) ἢ ὄγδοος, όη, οον· ᾗ η, ὀκτὼ χιλιάδες (8000).

Ἡ, θηλ. τοῦ ἄρθρ. Ὁ.

Ἤ, σύνδ. (κυρ.) Διαζευκτ. » Ἢ κεκούφωται, ἢ δυσκολαίνει καθ' ἡμῶν, Δχ. 2) Ἐρωτηματ. » Τίπτ' εἰλήλουθας, ἢ ἵνα ὕβριν ἴδῃς Ἀγαμέμνονος; « Ἰλ. Α. (καὶ ἐν ἀρχῇ λόγου, Παρεμφαντ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰρων.) » Ἢ οὐ μέμνασ' ὅτε, « Θκρ., ἢ τάχα δέν; (παρβλ. Ἤ). 3) Συγκρ. » Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι, Ἰλ. Α. » Ἔλειο ἂν γυμνὸς εἶναι ἢ ἱμάτιον δούλου φορέσαι, « Χρσ. » Πίθοιτό κεν ὔμμι μάλιστα ἢ ἐμοί, « Ἀπλλν. » Μεῖζον φορτίον ἢ καθ' αὐτὸν ἀράμενον, « Δμ. » Ἤδη τινὲς καὶ ἐκ δεινοτέρων ἢ τοιῶνδε ἐσώθησαν, « Θκ. » Οὐ προσήκει πλέον τῆς ἡμέρας ἢ δώδεκα σταδίων, « Ξεν. » Τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑποχρίεσθαι ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοιντο ἢ εἰσίν, « αὐτ. 4) Ἐξαιρετ. (ἀντὶ τοῦ) Πλήν. » Ἔλπομαι οὐχ ἕτερον τόδε τλήμεναι, ἢ σέ, « Θκρ. » Ἄλλοθέν ποθεν οἱ πολέμιοι φανεῖεν, ἢ κατὰ πρόσωπον, « Ξεν. (Κ. Π. Α', 6, 43) » Ὁ λελουμένος οὐ χρείαν ἔχει ἢ τοὺς πόδας νίψασθαι, « Εὐαγγ. (ἴδε καὶ Ἀλλά).

Ἦ, ἐπιφων. (Ἐρωτηματ. καὶ Κλητ.) Ἐ! σὺ! ποῦ εἶσαι; » Ποῦ Ξανθίας; Ἤ, Ξανθίας; « Ἀρφ. 2) Ἐμφαντ. (ἵνα προσηλώσῃ τις τὴν προσοχὴν τοῦ ἀκούοντος:) » Ἢ ἤ, σιώπα, « αὐτ.

Ἧ, θηλ. τῆς ἀντωνυμ. Ὅς.

Ἦ, ἐπίρ. Ἐρωτηματ. ἢ διαπορητ. (μὲ διάφορα ἄλλα μόρ.) ἆρά γε; τῷ ὄντι; ἀλήθεια; καλέ, ἀλήθεια; Ἦ ῥα νύ μοι κεχολώσεαι; « Ὁμ. » Ἦ ῥά γε λεύσσεις; Θκρ. » Ἦ ᾗ ἐμὲ οὖν, ἔφη, δεήσει ταῦτα ποιεῖν; Ξεν. » Τί λέγεις; φάναι· ἦ γὰρ σὺ ταῖς σαῖς χερσὶ τούτων τι ἐφύτευσας; « αὐτ. (καὶ ἀπολύτ. μετὰ τοῦ Γάρ) » Ἦ γάρ; Ἦ γὰρ οὔ; « αὐτ. 2) Βεβαιωτ. » Ἦ γὰρ ἄν, Ἀτρείδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο, « Ἰλ. Α. » Ἦ ζωμύλος ἦσθα, « Θκρ. (καὶ μετὰ τοῦ Που) ἴδε Ἦπου. (ᾗ ἐπὶ ὅρκου μετὰ τοῦ Μήν) » Ὄμνυμι ἦ μὴν δώσειν, « Ξεν. » Ὑπεδέξατο ἦ μὴν μὴ ἀπορεῖν αὐτοὺς τροφῆς, « αὐτ. » Σπείσεσθαι δὲ τὰς πρεσβείας, ἦ μὴν ἐμμενεῖν ἐν ταῖς σπονδαῖς τὸν ἐνιαυτόν, « Θκ.

Ἦ, Π. ἀντὶ Ἔφη, (παρὰ λογογραφ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) » Ἦ δ' ὅς, « ἴδε Εἰμί.

Ἦ, σκντ. ἀντὶ Ἦν, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρς. καὶ

Ἦ, γ'. ἑν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμί.

Ἧ, δοτ. ἑν. θηλ. τῆς ἀναφορ. ἀντνμ. Ὅς. 2) (ἐκλαμβ. καὶ ὡς) ἐπίρ. Τοπ., Τρπ., καὶ Ὁμοιωματ. (ἀλλ. τοῦ Ὅδῳ ἢ Μεθόδῳ, ἀντὶ τοῦ) Ποῦ, Ὅπου, Ὅπως, Ὡς. » Ἧ θέμις ἐστίν, « Ἰλ. Β. Ἧ ῥᾷστα (τάχιστα, ἄριστα κτλ.), « Αξ.

Ἧ, Π. ἀντὶ Ἑῇ, δοτ. ἑν. θηλ. τοῦ Ὅς ἀντὶ Ἑός.

Ἦα, Ἰων. Π. ἀντὶ ἦν, παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἦα, Ἀττ. ἀντὶ Ἤϊα, πρκ. (ἀντὶ παρτ.) τοῦ Εἶμι.

Ἦα (τά), Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Ἤϊα.

Ἥατο, Ἰων. ἀντὶ Ἧντο, γ'. πληθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἧμαι.

Ἥβα (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἥβη.

Ἡβαιός [ἤ, βαιὸς ἤ, ἥβης], ά, όν, Π. μικρός, ὀλίγος. » Πηλεμαχίδης, καὶ ἠβαιαί περ ἐοῦσαι, « Ὀππ. ‖. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐπιρ.) » Ἠβαιὸν ἀπὸ σπείους, « Ὀδ. Ι. (ᾗ συχνότ. μετ' ἀρν.) » Οὐδ' ἠβαιόν, « Ἰλ. Β., Ν, κτλ., οὐδόπωσοῦν.

Ἡβάσκω, Μ. ήσω, (κυρ.) θαμιστ. τοῦ

Ἡβάω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας, νεάζω, ἀκμάζω (κυρ. καὶ μετνμ.). » Ἀνὴρ μάλα ἡβῶν, « Ἰλ. Μ. (ᾗ μτνμ.) » Ἡ μερὶς ἡβώωσα, « Ὀδ. Ε., θάλλουσα. (καὶ τρπ.) » Ἡβᾷ τοῖς γέρουσιν εὖ μαθεῖν, « Αἰσχλ., ἐπιθυμοῦν πολὺ νὰ μανθάνουν, [ἐκ τοῦ

Ἥβη (ἡ), [αὔω], (κυρ.) = Ἄωτον, ἄνθος, ἀκμὴ (κυρ. τῆς ἡλικίας), νεότης· (συνεκδ.) ἡ πρώτη τρίχωσις τῶν αἰδοίων, τὸ σημεῖον τῆς νεότητος· (ἐνίοτε) εὐθυμία· (κατὰ τὴν μυθολογ.) ἡ θεὰ τῆς νεότητος.

Ἡβηδόν, ἐπίρ. Νεανικῶς· ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας (ἥβης). (συνήθ.) ἀντὶ Ἀθρόον, χωρὶς ἐξαίρεσιν, πέρα-πέρα.

Ἡβητήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἡβῶν, ἀκμάζων, νέος, σφριγῶν· εὔθυμος.

Ἡβητήριον (τό). μέρος πρὸς εὐθυμίαν (κυρ. τῶν νέων.)

Ἡβητής, οῦ (ὁ), Π. = Ἡβητήρ.

Ἡβητικός, ή, όν. Ὁ τῆς ἥβης. Ἐφηβικός, νεανικός.

Ἡβήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Ἡβητήρ, ἀκμάζων, ἔγχαιρος. » Κίχλη —, « Αθ.

Ἡβός, ή, όν, Π. ἀντὶ Ἡβῶν, ἀκμαῖος, τρυφερός. » Μή μεν λωβάσησθε τὰς ἀμπέλως. ἀντὶ γὰρ ἁβαί, « Θκρ.

Ἡβουλήθην καὶ Ἠβουλόμην, Ἀττ. ἀντὶ Ἐβουλήθην καὶ Ἐβουλόμην.

Ἡβυλλιάω-ῶ, Μ. άσω, Κωμ. ἀντὶ Ἡβάσκω.

Ἡβῴην, Ἀττ. ἀντὶ Ἡβῷμι, εὐκτ. καὶ

Ἡβώων, ωσσα, ον, Π. ἀντὶ Ἡβῶν, μτχ. τοῦ Ἡβάω.

Ἠγάασθε, Π. ἀντὶ Ἠγᾶσθε, γ'. πληθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀγάομαι ἢ Ἀγάζομαι (2).

Ἤγαγον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἄγω.

Ἠγάθεος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἀγάθεος, = Ζάθεος, θειότατος, ἁγιώτατος. (ἐπμ.) εὐδαίμων, μακάριος.

† Ἠγαλέος [ἄγνυμι], α, ον, Π. Συντετριμμένος ἢ Εὔθραυστος. » Κάλπις —, « Ἐτμλγ.

Ἤγανον (τό), Ἰων. ἀντὶ Τήγανον.

Ἠγάπευν, ἀντὶ Ἠγάπεον-ων, Δ. ἢ Αἰολ. ἀντὶ Ἠγάπων, παρτ. τοῦ Ἀγαπάω.

Ἠγάσθην, ἀόρ. τοῦ Ἄγαμαι.

Ἤγγειλα, ἀόρ. τοῦ Ἀγγέλλω.

Ἧγε, θηλ. τοῦ Ὅγε ἢ τοῦ Ὅσγε.

Ἡγεμονεία (ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Ἡγεμονία.

Ἡγεμόνεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ἡγεμονεύς.

Ἡγεμόνευμα (τό), = Ἡγεμονία. 2) Π. ἀντὶ Ἡγεμών.

Ἡγεμονεύς, έως καὶ (Ἰων.) ῆος (ὁ), = Ἡγεμών, [ἐκ τοῦ

Ἡγεμονεύω, Μ. εὔσω. Ὑπάγω ἐμπρός, προηγοῦμαι. (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Ὁδόν) ὁδηγῶ. (συνεδ.) ἄρχω, διοικῶ, εἶμαι ἡγεμών (ἀρχηγὸς κτλ.), (παρέλ. Ἡγέομαι.)

Ἡγεμονέω-ῶ, Μ. ήσω, = τῷ προηγ.

Ἡγεμόνη (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ἡγεμών.

Ἡγεμονία (ἡ), τὸ ἡγεμονεύειν, ἡ δύναμις (τὸ ἔργον, τὸ ἀξίωμα) τοῦ ἡγεμόνος· ἀρχηγία· ἐξουσία· (ἐν γέν.) ὑπεροχή.

2) τὸ οὐσιῶδες (τὸ κεφαλαιῶδες) πράγματός τινος. « Τέχνης —, » Ἀθ. 3) τάγμα (σῶμα) στρατ.

Ἡγεμονικός, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἡγεμόνα· ἐπιτήδειος εἰς ἢ ἐπιφέρεπὴς πρὸς τὸ ἡγεμονεύειν (ὁδηγεῖν, ἄρχειν κτλ.) « Τὸ ἡγεμονικόν, » Φίλιππ., ὁ ὀρθὸς λόγος, τὸ λογικόν.

Ἡγεμόνιος (ὁ, ἡ), = Ἡγεμονικός. ‖. (ἐπιθετ.) ὁ Ἑρμῆς ὡς ἐπιστάτης τῶν ὁδῶν ἢ ὡς ὁδηγῶν τὰς ψυχὰς εἰς τὸν ᾍδην).

Ἡγεμονίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἡγεμών. « Τὰς τῶν ἀρετῶν ἡγεμονίδας, » Φίλ. « Τὰς ἡγεμονίδας. . πόλεις, » Ἀπκ. « Ἄνναν τὴν Ἀκαρνανίας ἡγεμονίδα, » Γργ.

Ἡγεμοσύνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ δεδόμενος εἰς τὸν ἡγεμόνα (ὁδηγόν), (θθ. ‖. ὑστ.) Ἡγεμοσύνα (τὰ), (ἐνν. ἱερά) τὰ προσφερόμενα διὰ τὸ κατευόδιον.

Ἡγεμών, όνος (ὁ καὶ σπν. ἡ), ὁ προηγούμενος (προπορευόμενος), ἐμπροσθινὸς (« Ὁ κορυφαῖος, μόνος τῶν ζώων, τέτταρας τοὺς ἡγεμόνας ἔχει πόδας, » Ἀριστ.) (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Ὁδοῦ·- ὁδηγός· (« Ἐγένοντο ἡγεμόνες τῷ βαρβάρῳ τῆς ὁδοῦ, » Ἡρ. « Καὶ τὸν ἡγεμόνα δήσαντες παρεδίδοσαν αὐτοῖς, » Ξεν.) (μετφ.) στρατηγός· αὐθέντης· (ἐν γέν.) πρῶτος, ἀρχηγός. « Συμμορίας (« Σμήνους) —, » Ἀρπκρτ., Πλδ. « Ἡγεμὼν δὲ τῆς τραγῳδίας Ὅμηρος, » Πλάτ. (καταχρ.) « Τῶν τειχῶν τὰς ἡγεμόνας (ἐνν. πλίνθους), » Ἐπιγρ., τὰς εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ τείχους. « Παρισετίδες ἡγεμόνες λεοντοκέφαλοι. » οὐσ. [ἐκ τοῦ

Ἡγέομαι-οῦμαι [ἄγω], Μ. ήσομαι. Ὑπάγω ἐμπρός, περιπατῶ πρὸ τῶν ἄλλων, προπορεύομαι, προηγοῦμαι. « Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο, » Ὀδ. Θ. « Ὁ μὲν ἡγούμενος, ἡ δ' ἑφεπομένη, » Θκ. (ᾗ μὲ δατ. ᾗ αἰτ. ἑλλ.) Ἡγεῖσθαι τινι τὴν ὁδὸν ἢ τῆς ὁδοῦ, » Λξ., διέρχομαι (προπορευόμενος) τὸν δρόμον εἴς τινα, (μονολεκτ.) ὁδηγῶ. « Οὐκ ἂν μοι δόμον ἡγήσαιο; Ὀδ. Η. « Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα· οὗτος δ' ἀκολουθεῖ, » Ἀρχφ. (ᾗ μὲ ἐπίρ.) « Πρόσθεν ἡγεῖτο, » Ἰλ. Ω. 2) (συνεδχ. ᾗ ἐν γέν.) κάμνω τι πρῶτος ἵνα τὸ κατὰ ἕπεται καὶ ἄλλος, οὕτω τὸ παράδειγμα. « Ἀοιδός, ἔχων φόρμιγγα, ἡγείσθω ἡμῖν ὀρχηθμοῖο, » Ὀδ. Ψ. « Ἡγεῖσθαι παντὸς ἔργου, » Ἰσοκρ. 3) (τροπ.) εἶμαι πρῶτος (ἀνώτερος), πρωτεύω· (ἰδιαιτ.) εἶμαι ἀρχηγός (στρατηγὸς, ἡγεμών), (ἐν γέν.) ἄρχω, διοικῶ, ἐξουσιάζω. (μὲ γεν. ᾗ Π. αἰτ.) « Στρατιᾶς ἡγεῖσθαι, » Ἡρ. « Ἡγεῖσθαι τῶν ἡδυπαθῶν, » Ἰσοκρ. (καὶ δατ. περιπ.) « Ὁρῶ βροτοῖς τὴν γλῶτταν πάσης κακίας ἡγουμένην, » Σοφ. (ᾗ ἀπολύτ.) « Ἡγεῖται ἡ τῶν ῥημάτων ἐκλογή, » Δ. Ἁλ. « Τὸ ἡγούμενον καὶ τὸ μέγιστον, » Δημ., τὸ πρώτιστον ᾗ κυριώτατον. 4) νομίζω, φρονῶ, στοχάζομαι, πιστεύω. « Θεοὺς ἡγοῦμαι, » Εὐρ. « Περὶ οὐδενὸς ἡγεῖσθαί τ. ἢ τινα, » Λσ. « Κόσμον καὶ σιγὴν περὶ πλείστου ἡγεῖσθαι, » Θκ.

Ἡγερέσθαι, Π. ἀντὶ Ἀγείρεσθαι καὶ

Ἠγερέθονται, Π. ἀντὶ Ἀγείρονται.

Ἤγερθεν, Δ'ολ. ἀντὶ Ἠγέρθησαν, πλθ. τοῦ Ἠγέρθην, τθ. φόρ. ά. καὶ

Ἤγερκα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Ἐγείρω ἢ Ἀγείρω.

Ἡγεσία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἥγησις, ὁδηγία, ἡγεμονία.

Ἡγέτης, ου (ὁ) καὶ Ἡγέτις, ιδος (ἡ). Π. ἀντὶ Ἡγεμών, ὁδηγὸς, ἀρχηγὸς κτλ.

Ἠγηγέρκειν, Ἀττ. ὑπερσ. τοῦ Ἐγείρω ἢ Ἀγείρω.

Ἡγιλάζω [ἅγνος, ἁγίσμος], Μ. άσω, Π. φέρω, σύρω, ὁδηγῶ· διάγω· διατελῶ. Ὑπὸ καρκίνῳ ἠγιλάζει, » Ἄρατ.

Ἥγιμα (τό). ὁδηγία· διαγωγὴ· γνώμη, σκέψις· ἡ [ἐκ τοῦ

Ἤγημαι, πρκ. τοῦ Ἡγέομαι.

Ἥγησις, εως (ἡ). τὸ ἡγεῖσθαι, ὁδηγία, διεύκησις, ἀρχηγία, ἡγεμονία.

Ἡγήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ἡγητήρ.

Ἡγητέον, θετ. τοῦ Ἡγέομαι.

Ἡγητήρ (ὁ), Π. = Ἡγεμών, ὁδηγὸς, ἀρχηγὸς κτλ.

Ἡγητηρία (ἡ). παλάθη ξηρῶν σύκων τὴν ὁπ. ἔφερον εἰς θρησκευτικάς τινας πομπὰς (ἐκ τοῦ Ἡγέομαι, ἢ διότι ἐπροσφέρετο ὡς εἶδος ἀπαρχῆς, ἢ διότι ἡ καλλιέργεια τῆς συκῆς ἐθεωρεῖτο εἰς τὰς Ἀθ. κυρίως ὡς τὸ πρῶτον πρὸς τὸν κοινωνικὸν βίον βῆμα).

Ἡγητὴς, οῦ (ὁ), Π. = Ἡγητήρ.

Ἡγητορία (ἡ), = Ἥγησις ἡ 2) = Ἡγητηρία.

Ἡγήτρια Π. θηλ. τοῦ

Ἡγήτωρ, ορος (ὁ), = Ἡγητήρ.

Ἤγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἄγω, (άθ.

Ἠγμένως, ἐπίρ. (μτγ.). Ὡς ἔμπειρος (πρακτικὸς, πεπαιδευμένος).

Ἡγνευμένως [ἁγνεύω], ἐπίρ. (μτγ.). Ἁγνῶς, καθαρῶς, σωφρόνως.

Ἤγξα, ἀορ. ά. τοῦ Ἄγχω.

Ἠγορόωντο, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀγορόομαι.

Ἤγουν [ἤ, γε, οὖν], σύνδ. Διαζευκτ., ἢ τουλάχιστον, ἢ κἄν. 2) (μτγνμ.) Ἐξηγ., ἤτοι, δηλαδὴ, παραδ. χάριν.

Ἠγρόμην, Π. μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐγείρω.

Ἠδέ, Π. σύνδ. Συμπλεκτ. (ἐπακολουθητ. τοῦ Ἠμὲν ἢ ἐνίοτε τοῦ Τε ἢ ταῦ Καί), ἔδε Ἠμέν,

Ἧδε, θηλ. τοῦ Ὅδε.

Ἧδε', Π. κατ' ἀποκ. ἀντὶ Ἧδεε, ἤθελε.

Ἡδέα (τὰ), πλθ. οὐσ. τοῦ Ἡδύς.

Ἥδεα, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἤδειν.

Ἡδεῖα (ἡ), θηλ. τοῦ Ἡδύς.

Ἤδειν, εις, ει, παρτ. τοῦ Οἶδα. 2) Π. ἀντὶ Ἤδεις, θ'. ἐν. καὶ 3) ἀντὶ Ἤδεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ αὐτοῦ ῥήματος.

Ἤδειτον, Δ'ολ. ἀντὶ Ἤδεις, γ'. ἐν. πρτ. τοῦ Ἴδειν.

Ἡδελφισμένως [ἀδελφίζω], ἐπίρ. (μτγ.). Ὁμοίως, παρομοίως, ὡσάν.

Ἤδεσαν, ἀντὶ Ἤδεισαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἤδειν.

Ἡδέσθην, ἀόρ. ά τοῦ Αἰδέομαι.

Ἥδετε, Π. σπν. ἀντὶ Ἤδειτε, θ'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἤδειν.

Ἡδέως (τὸ συγκρ. Ἥδιον, καὶ τὸ ὑπερθ. Ἥδιστα), ἐπίρ. [ἡδύς]. Ἀσμένως, εὐχαρίστως. « Ἥδ. ἔχω (ἢ) γίγνομαι, » Ἰσοκρ., Ὀλ., ἡδύνομαι, εὐαρεστοῦμαι, νοσταλγοῦμαι. (καὶ μὲ γεν.) « Ἡδέως ἔχω τινὸς, » Ἀθ., Ἱππκρ. (ἢ αἰτ. πρόθετ.) « Ἡδέως ἔχει πρὸς ἅπαντας, » Ἰσοκρ.

Ἥδη [ἤ, δή;], ἐπίρ. (Χρον.) τῶρα· πλέον· τῶρα πλέον, εἶτε τῶρα, ἕως τῶρα· τῶρα εὐθὺς (μετ' ὀλίγον), παρευθύς, (ἐνίοτε) τέλος πάντων. « Ἥδη λέξω, » Δημ. (ᾗ ἐνάρθρ.) « Τὴν ἥδη χάριν, » αὐτ. « Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη, » Θκρ. « Ἤδη μυρί' ἐστ' εἶδον ὀνείρατα, κοὐδέπω ὧδε, Θκρ. « Ἤδη ποτὲ τεθνᾶσα; Γργ. « Εἰ ἥδη ποτὲ εὐδοκιμήσομεν, » Γρφ. « Ἀπὸ δὲ Σερβώνιος λίμνης, . . ἀφ' ἑσπέρης ἤδη Αἴγυπτος, » Ἡρ. « Οὐ γὰρ ὃς τις εὖ κολάσεως ἄξιος, ἤδη καὶ τιμῆς· ὥσπερ οὐδὲ ὅστις εὖ τιμῆς, ἤδη καὶ κολάσεως, » Γργ. « Οὐ γὰρ εἴη μέτρον, ἤδη καὶ ἔπος· ὧδ' εἴτε ἔπος, ἤδη πάντως καὶ ῥυθμός, » Σχλ. Ἀρφ.

Ἥδη, Ἀττ. ἀντὶ Ἴδεα, ἴδε.ν ἢ, Ἴδει, ά. καὶ θ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οἶδα.

Ἴδησθα, Αἰολ. = Ἴδεισθα.

Ἤθι, Ἀττ. ἀντὶ Ἴθι, θηλ. τοῦ Ὅδε.

Ἤθιον, σύδ. τοῦ Ἡδίων, ἡ συγκρ. τοῦ Ἡδέως.

Ἥδιστα, ὑπερθ. τοῦ Ἡδέως, ἡ πλθ. σύδ. τοῦ Ἥδιστος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Ἡδίων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. τοῦ Ἡδύς.

Ἥδομαι, Μ. ηθήσομαι (ἀόρ. Ἥσθην). Χαίρω, χαίρομαι, (ἔδε Ἥδω).

Ἡδομένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ἀσμένως, εὐχαρίστως, μετὰ χαρᾶς.

Ἡδονὴ (ἡ), [ἡδύς]. χαρὰ, εὐχαρίστησις· αἴσθημα ἡδυντικὸν (κυρ. διὰ σαρκικὴν ἀπόλαυσιν)· τέρψις· νοσιμάδα. « Παχύνει σφόδρα τὰ πρόβατα, καὶ τὰ κρέα θαυμαστὰ ποιεῖ τῇ ἡδονῇ, » Θεόφρ. « Δίλεαρ δεινοῦ ἡ ἡδονή, » Πλάτ. « Καθ' (« Πρὸς) ἡδονήν, » Δι' ἡδονῆς. « Ἐν ἡδονῇ, » Λξ., ἀντὶ Ἡδέως, εὐχαρίστως. « Πρὸς (« Καθ') ἡδονὴν λέγειν τι, » Δημ., Θκ., ὁμιλεῖν κατὰ τὴν ἀρέσκειάν τινος, κολακεύειν. « Κέρτερα ἀλτιβγίη χαίσομαι πρὸς αὖ ἡ ἡδονῇ; » Ἡρ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ἡδυσμα, ἄρτυμα (ἐν γέν.). (ᾗ ἰδιαιτ.) Ἶξος. « Τὰ πετρωθῆ τῇ ἡδονῇ σκευασθέντα, » Ἀθ.

Ἡδυκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἡδονήν. Ὁ ἀναγείρων αἴσθημα ἡδονῆς, νόσιμος. « Μάζεις ἐξ οἴνου καὶ ἡμισυ ἐκ τυρροῦ· ἡδυκώτερον γὰρ γίνεται, » Ἀθ. « Ἡδονικοὶ (φιλήδονοι), » οἱ προσκείμενοι ὡς ἄκρον ἀγαθὸν καὶ πρὸς ὃν ὅρον τοῦ ἀνθρώπου τὴν ἡδονὴν (καλῶς ἐννοουμένην).

Ἡδονοκρασία (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἡδονοκρατία, τὸ νὰ ἦνε τις ὑπάδουλος τῶν ἡδονῶν, (παρέλ. Γυναικοκρατία).

Ἡδυνοπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ζαλισμένον (κυριευμένον) ἀπὸ τὰς ἡδονάς.

Ἧδος καὶ Ἧδος [ἥδω], εος-ους (τό). « Ἥ-

δονή, εὐχαρίστησις· ἀπόλαυσις· κέρδος, ὄφελος. «Αὐτάρ ἐμοί τι τοῦ' ἦδος ἔῃ» Ὀδ. Ω. 2) (μετγν.) ἀντὶ Ἥδυσμα, ὄξος. (Ἴδε Ἡδονή).

Ἡδύβιος (ὁ, ἡ). ὁ διάγων ἡδὺν (εὐχάριστον) βίον. 2) ὁ ἡδύνων (νοστιμίζων) τὸν βίον. ‖ (οὐσ.) εἶδος ζυμαρικοῦ.

Ἡδυβόας, ου (ὁ), Π. Δ. ὁ ἔχων γλυκεῖαν φωνήν, καλόφωνος, (ἐπὶ προσωπ.) εὔηχος. «Ἀσσυρίος (=Αὐλός)—», «Ἐπιγρ.

Ἡδύβορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἡδέως βιβρωσκόμενος, νόστιμος. «Ἄρτος—», «Γραμ.

Ἡδυβοτρία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ –

Ἡδύβοτρυς, υος (ὁ ἡ), ὁ φέρων (παράγων) ἡδεῖς βότρυας, γλυκυστάφυλος.

Ἡδύγαιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἢ αὐξάνων εἰς) εὔφορον χώραν.

Ἡδύγαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπολαμβάνων ἡδὺν (ἢ ἀποτελῶν ἡδὺν τὸν) γάμον.

Ἡδύγελως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γελῶν γλυκά, ἔχων ἡδὺ (νοστιμον) γέλιον.

Ἡδυγλωσσία (ἡ), τὸ νὰ ζῇ τις –

Ἡδύγλωσσος (ττος), ου (ὁ, ἡ), ὁ ὁμιλῶν γλυκὰ (νόστιμα), ἔχων γλυκεῖαν (κολακευτικὴν) γλῶσσαν.

Ἡδυγνώμων, ονος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων καλὴν ἐπάλξιν (γνώμην), καλόγνωμος, ἢ ἡδύνων μὲ τὰς γνώμας (συμβουλάς) του, εὔφρων, φρόνιμος.

Ἡδυέπεια (ἡ), Π. – Καλλιέπεια. 2) (ὡς ἐπίθ.) θηλ. τοῦ

Ἡδυεπὴς [ἡδὺ ἔπος], ές (ὁ, ἡ), ὁ ὁμιλῶν ἢ ψάλλων γλυκὰ (νόστιμα), εὔγλωττος ἢ εὔφωνος.

Ἡδύθροος-ως (ὁ,ἡ), Π. καλόφωνος· εὔηχος.

Ἡδύκαρπος (ὁ, ἡ). τοῦ ὀπ. ὁ καρπὸς εἶνε γλυκὺς (νόστιμος).

Ἡδύκαχκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἡδεῖς κόκκους (νοστιμα σπυριά). «Ῥοιά—», «Φλ.

Ἡδύκομος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου ἡ κόμη (ἢ φυλλὰς) εὐωδιάζει.

Ἡδύκρεως, ω (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἡδὺ (νόστιμον) κρέας.

Ἡδύκωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἡδύνων (νοστιμίζων) τοὺς κώμους (τὰ συμπόσια). «Ὠδή (ὁ Ὀρχησις)—», «Π.

Ἡδύλαλος (ὁ, ἡ), = Ἡδύφωνος, εὔλαλος.

Ἡδύλημτος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὀπ. λομβάνει τις ἡδέως (μὲ εὐχαριστησιν).

Ἡδυλίζω [ἡδύλιος], Μ. ἰσω. = Ἡδυλογέω, (ὀθ.

Ἡδυλισμός (ὁ), = Ἡδυλογία.

Ἡδυλογέω-ῶ, Μ. ἠσω. Ὁμιλῶ γλυκὰ (νόστιμα) λόγια, κολακεύω.

Ἡδυλογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καλλιέπεια, κολακεία, [ἐκ τοῦ

Ἡδυλόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν γλυκὰ (νόστιμα) λόγια, κόλαξ.

Ἡδύλος, η, ον. Νοστιμοὐτσικος.

Ἡδυλύρτης, ου (ὁ), Π. ὁ παίζων γλυκὰ (νόστιμα) τὴν λύραν.

Ἡδυμανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἢ προξενῶν ἡδεῖαν (εὐάρεστον) μανίαν.

Ἡδυμέλεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ἡδυμελής.

Ἡδυμέλεια (ἡ), τὸ νὰ ζῇ τις –

Ἡδυμελής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ᾄδων γλυκὰ (νόστιμα) μέλη.

Ἡδυμελίφθογγος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὀπ. ἡ φωνὴ (ἢ φθογγὴ) εἶνε γλυκεῖα· ᾄδων τὸ μέλι.

Ἡδυμιγής, ές (ὁ, ἡ), Π. μὲ γλυκύτητα μεμιγμένος, εὔκρατος.

Ἡδύμοιρος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. –ίσερος, –ίσατος), Π. γλυκὺς, εὐάρεστος, (παρβλ. Νήδυμος).

Ἡδυνάμην, Ἀττ. ἀντὶ Ἐδυνάμην, παρτ. ᾧ

Ἡδυνάσθην ἢ Ἡδυνήθην, Ἀττ. ἀντὶ Ἐδυνήθην, ἀόρ. τοῦ Δύναμαι.

Ἡδυντέον, θετ. τοῦ Ἡδύνω.

Ἡδυνωτήρ (ὁ), Π. ὁ ἡδύνων (νοστιμίζων) ᾧ

Ἡδυντήριος (ὁ, ἡ) καὶ

Ἡδυντικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ ἡδύνειν, χρησιμεύων εἰς ἡδυσμα. «Ἡδυντικά», Δξ., τὰ ἡδύσματα, τὰ ἀρώματα.

Ἡδυντὸς, ἡ, όν. Ἐσκευασμένος μὲ ἡδύσματα, ἀρτυμένος, [ἐκ τοῦ

Ἡδύνω, Μ. υνῶ. Βάλλω τι νὰ γένῃ ἡδύ (νόστιμον), νοστιμίζω· καρυκεύω μὲ ἡδύσματα. (μεταφ.) τέρπω, εὐφραίνω, (καὶ μσ.) εὐφραίνομαι.

Ἡδύνω, δ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Δύναμαι.

Ἡδύοδμος (ὁ, ἡ), = Ἡδύοσμος.

Ἡδυοινία (ἡ), ἡ ποιότης (ἡ οὐσία) τοῦ ἡδέος οἴνου, [ἐκ τοῦ

Ἡδύοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ κάμνων ἡδὺν (νοστιμον) οἶνον. «Ἄμπελος—», «Ξεν.

Ἡδυόπειρος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων ἢ κάμνων νὰ βλέπῃ τις νόστιμα ὀνείρα.

Ἡδυοσμία (ἡ). εὐωδία, [ἐκ τοῦ

Ἡδύοσμος (ὁ,ἡ). ὁ ἔχων ἡδεῖαν (γλυκεῖαν, νόστιμην) ὀσμὴν, εὐώδης. ‖ (οὐσ.) Ἡδύοσμος (ὁ) καὶ Ἡδυόσμιον (τὸ), τὸ γνωστὸν ἀρωματικὸν φυτ., ὁ Δυόσμος.

†Ἡδυόφθαλμος (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Μελίγληνος.

Ἡδυπάθεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἡδυπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπολαμβάνω τὰς ἡδονὰς τοῦ βίου, ζῶ ἡδονικῶς, τρυφῶ, ξεφαντόνω κτλ.

Ἡδυπάθημα (τὸ). ἀπόλαυσις ἡδυπαθείας, αἴσθημα ἡδονικόν.

Ἡδυπαθὴς [ἡδὺς, παθεῖν], ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀπολαμβάνων ἢ ἔκδοτος εἰς τὰς ἡδονὰς τοῦ βίου.

Ἡδύπλεως, ω καὶ

Ἡδυπλήθης, ες (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλήρης ἡδύτητος.

Ἡδύπνευστος, Π. καὶ

Ἡδυπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἀναπνέων ἡδεῖαν (εὐάρεστον) πνοήν, εὐώδης, ἢ εὔηχος. (ἐν γέν.) εὐάρεστος. «Ὄνειρος—», «Σοφ., (συγχ. πρὸ Ἡδύχνοος).

Ἡδύπολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἡδὺς (εὐάρεστος) εἰς τὴν πόλιν καὶ τοὺς πολίτας.

Ἡδυπορφύρα (ἡ), εἶδ. θαλασσινοῦ (πορφύρας).

Ἡδυπότης, ου (ὁ). νόστιμος (εὐάρεστος) συμπότης.

Ἡδυπότιον (τὸ), εἶδος ποτηρίου, (ἄλλ.) Ἡδυπότις.

Ἡδυπότις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἡδυπότης. ‖ (συχνότ.) εἶδ. ποτηρίου ἢ χρυσομυδίου μὲ τὸ ὁποῖον ἐπίνετο νοστιμώτερα τὸ κρασί.

Ἡδύποτος (ὁ, ἡ). νόστιμος εἰς τὸ πιόσιμον, πινόμενος μὲ εὐχαριστησιν, γλυκύποτος.

Ἡδυπροσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων νόστιμον (γλυκὺ) πρόσωπον.

Ἡδὺς [ᾄδω], ἥδεια, ἥδιος, ὑ). (τὸ παρθ. Ἡδύτερος, νίτατος ἢ Ἡδίων, Ἥδιστος). γλυκὺς, νόστιμος (κυρ. ᾗ μεταφ.)· χαρίεις· χαρούμενος, εὐφρασύνων· ὀλίγον τι εὐήθης (ἀξέλιτερος). «Ὁ ἐν Κύπρῳ φυὴς ἡδὺς σφόδρα καὶ γλυκὺς ἐστι,» Θφρ. (ᾗ μετγν.) Ἡδεῖα ἀοιδή,» Ὀδ. Θ. (καὶ πρτ.) «Ἐν τῷ φρενεῖν γάρ μηδὲν ἡδὺς βίος,» Γνμ. «Ἥδιους ἔσεσθε ἀκούσαντες,» Δμ., θέλετε εὐχαριστηθῆ (τὸ νοσιμευθῆ) πλακάτερον. «Ἥδιον τὴν γνώμην πρὸς τὸ μέλλον ποιεῖν,» Ἱππαρ. (καὶ εἴρων.) «Ὡς ἡδὺς εἶ,» Πλάτ., (καὶ ἀντιπερ.) «Ἡδὺ κνώσειν,» Ὀδ. Δ. «Ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν,» Ἰλ. Β.

Ἡδύσαρον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Πελεκῖνος.

Ἥδυσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ ἡδύνῃ (νοστιμίζῃ) τὴν γεῦσιν ἢ τὴν ὄσφρησιν, ἄρτυμα (φαγητοῦ), ἄρωμα· μυρωδικόν.

Ἡδυσμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἥδυσμα.

Ἡδυσματοθήκη (ἡ). θήκη (κιστὶ κτλ.) διὰ τὰ ἡδύσματα, ἀρωματοθήκη.

Ἡδυσμὸς (ὁ), τὸ ἡδύνειν (ἀρτύνειν μὲ ἡδύσματα).

Ἡδυσώματος (ὁ,ἡ). ὁ ἔχων ἡδὺ (νόστιμον, εὔμορφον) σῶμα.

Ἡδύτης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ἡδέος, γλυκύτης, νοστιμάδα.

Ἡδυτοκος (ὁ, ἡ), Π. ἡδύτητος γόνιμος (πρόξενος).

Ἡδυφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω μὲ ὄρεξιν (μὲ νοστιμάδαν, μὲ εὐχαριστησιν).

Ἡδυφὰς καὶ

Ἡδυφανὴς-ές (ὁ, ἡ). ὁ φέγγων μὲ γλυκὺ (νόστιμον) φῶς.

Ἡδυφάρυγξ, υγγος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ ἡδύνων τὸν λάρυγγα (τὴν φάρυγγα), νόστιμος εἰς τὴν γεῦσιν.

Ἡδύφθογγος (ὁ, ἡ), = Ἡδύφωνος.

†Ἡδυφιλέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἡδὺ φιλέω.

Ἡδυφραδὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὀπ. ἡ φράσις (τὸ λεκτικόν) ἡδύνει, εὐφραδὴς.

Ἡδύφρων, ονος (ὁ, ἡ) Π. = Ἡδυγνώμων.

Ἡδυφωνία (ἡ), τὸ νὰ ζῇ τις –

Ἡδύφωνος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. –φώνως. Ὁ ἔχων γλυκεῖαν (νόστιμην) φωνὴν, καλόφωνος.

Ἡδυχαρὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων ἢ χαραποιῶν ἡδέως, πολλὰ χαρούμενος ἢ εὐφρόσυνος.

Ἡδύχνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἡδὺν (ἀπαλὸν) χνοῦν. «Ἀρνίον,» Φωτ., Ἡσυχ. (ἄλλ. γρφ. Ἡδύκνοος ἢ

Ἡδύχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλυκὺ (νόστιμον) χρῶμα.

Ἥδω [ᾄδω, ἀδέω, γήθω], Μ. ήσω (ἀόρ. Ἔσα). Ἡδύνω· τέρπω, χαροποιῶ, εὐφραίνω. ‖ (συχνότ. τὸ μσ. ἢ παθ.) χαίρω, εὐφραίνομαι, εὐχαριστοῦμαι. «Σπείρων ὃ,τι ἡ γῆ ἡδίστη φύουσα καὶ τρέφουσα,» Ξεν. «Ὅθεν δὲ ἀπελείπομεν, ἐπανέλθωμεν, εἴ σοι ἡδομένῳ ἔστι,» Πλάτ. «Τῷ δὲ καὶ αὐτῷ ἦν ἡ μονὴ ἡδομένῳ,» Παρθ. (ᾗ ἀπολύτ.) «Τὸ ἡδόμενον,» Πλ., ἀντὶ Ἡ χαρά, ἡ εὐχαρίστησις, καὶ «Τὰ ἥδοντα,» Δίλ., ἀντὶ Δ! ἡδοναί.

Ἡέ, Π. ἀντὶ Ἤ.

Ἠέ! Π. ἐπιφών. θρηνητ. = Οἰμοί, Ἀλλήμονα!

Ἦε, Π. ἀντὶ Ἦν.

Ἦε, Π. ἀντὶ Ἆρα.

Ἦθεα, Ἰων, ἀντὶ Ἦεν, ὑπῆγαινε.
Ἦϊ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.
Ἤϊδε, Ἰων. ἀντὶ Ἤδει ἢ Ἤδειν.
Ἤϊδειν, εις, ει, ἡ ης, η, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἤδειν ἢ (πλθ.) Ἤδεισαν.
Ἤειδον, Π. ἀντὶ Ἦδον, πορτ. τοῦ Ἄδω.
Ἦϊεν, εις, ει, παρτ. τοῦ Εἶμι.
Ἦϊρα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀείρω, αἴρω.
Ἠέλιος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἥλιος.
Ἠελιώτης, ου (ὁ) καὶ Ἠελιῶτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἡλιώτης, -ῶτις.
Ἠεν, Π. = Ἦε.
Ἠέξου, Π. δ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. παρτ. τοῦ Ἀέξω = Αὔξω.
Ἠέπερ, Π. ἀντὶ Ἤπερ.
Ἠέρα, Ἰων. Π. αἰτ. τοῦ Ἠήρ.
Ἠερέθομαι (χ. Μ.), Π. κινοῦμαι (σηκώνομαι καὶ πετῶ, χυματίζω) εἰς τὸν ἀέρα· (μτφρ.) κυμαίνομαι, εἶμαι ἄστατος.
Ἠερθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἠέρθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τοῦ Ἀείρω.
Ἠέρι, Ἰων. Π. δοτ. τοῦ Ἠήρ.
Ἠερινός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ἐαρινός.
Ἠέριος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἄέριος, διὰ τοῦ ἀέρος, ἐναέριος, ἢ πρωϊνός, τὴν αὐτήν. 2) (συνεκδχ.) μέγας, ἀχανής. «Ἠερίη δ' ἄμαθος παρακέκλιται,» Ἀκιλλν. 3) ὁμιχλώδης, σκοτεινός. «Ἠερίη ξ ἀνάστερος,» Ἀρ.
Ἠερίφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀερόφοιτος.
Ἠερόεις, Ἠερόεσσα, εν, Π = Ἠεροειδής.
Ἠερόθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ τοῦ ἀέρος.
Ἠερομήκης, εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀερομήκης, οὐρανομήκης, ὑπερύψηλος.
Ἠερόμικτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀερομιγής.
Ἠερόμορφος (ὁ, ἡ), Π. = Ἠεροειδής.
Ἠεροπλάγκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἠήρ, πλάζομαι]· ὁ περιπλανώμενος εἰς τὸν ἀέρα (εἰς τὸν οὐρανὸν ἢ τὴν ἀτμόσφαιραν).
‡ Ἠεροπόμπος (ὁ, ἡ), Π. [ἠήρ, πέμπω] ὁ φαινόμενος εἰς τὸν ἀέρα.
Ἠέρος, Ἰων. Π. γεν. τοῦ Ἠήρ.
Ἠεροφανής καὶ
Ἠεροφεγγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέγγων (λάμπων) εἰς τὸν ἀέρα.
Ἠεροφοίτης, ου (ὁ) καὶ Ἠεροφοῖτις, ιδος (ἡ) καὶ
Ἠερόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φοιτῶν (περιπατῶν) διὰ τοῦ ἀέρος ἢ ὡς ἀὴρ (ταχέως) ἢ ἐν τῷ σκότει. «Ἐρινύες—,» Ὅμ.
Ἠερόφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μὲ τὴν φωνήν του νὰ ἀντηχῇ ὁ ἀὴρ, μεγαλόφωνος.
Ἠέροψ, οπος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀέροψ.
Ἠέρτημαι, Π. πθ. πρκ. τοῦ Ἀερτάω.
Ἦεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.
Ἠζάνθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Ἀζαίνω.
Ἤηδει, Π. ἀντὶ Ἤδει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἤδειν.
Ἴϊην, Π. ἀντὶ Ἦν, ἤμην.
Ἤϊηρ, έρος (ὁ καὶ ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀήρ.
Ἴιθ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. ὅσα) ἀντὶ Ἴστε, δ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.
Ἠϊθάδιος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἠθάς.
Ἠϊθαῖος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἠθεῖος.
Ἠϊθαλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἠθάς.
Ἠϊθάνιον (τὸ), = Ἠθμός.
Ἠϊθάς [ἦθος], άδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐθάς, συνηθισμένος· οἰκεῖος, γνώριμος. (ἐπὶ ζ.) οἰκιακός, ἥμερος.
Ἠθεῖος [ἦθος], α, ον. Οἰκεῖος, (ἐπιμ.) πιστός· προσφιλής, ἀγαπητός. ||· (συνήθ. τιμητ. ἢ φιλικ. προσφών. νεωτέρα πρὸς πρεσβύτερον, καθὼς εἰς τὴν Ἑλλάδα συνειθίζεται πρὸς ταῖς γερόντισσες τὸ Θειά).
Ἠθέλησα, ἀόρ. ά. καὶ
Ἠθέλον, παρτ. τοῦ Θέλω ἢ Ἐθέλω.
Ἤθεος (ὁ, ἡ), Αττ. ἀντὶ Ἠίθεος.
Ἠθέω-ῶ [ἦμι, σήθω], Μ. ήσω (πθ. πρκ. Ἴθημαι). Περνῶ ὑγρόν τι ἀπὸ πανὶ ἢ σραγγιστῆρι, σουρώνω· λαγαρίζω.
Ἤθημα (τὸ), πᾶν ὅ,τι ποτε ὑγρὸν τὸ ἀπ. ἐπεράσθη ἀπὸ πανὶ (ἐλαγαρίσθη), (κοιν.) λαγάρα.
Ἠθήνιον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ἠθάνιον.
Ἤθησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἠθέω, πέρασμα ἀπὸ πανί, σράγγισμα, σούρωμα.
Ἠθητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἠθητής. «Τρητὸς—,» Μ. Σιδ., τὸ τρυπητὸν σραγγιστῆρι.
Ἠθητήριος (ὁ, ἡ), [ἠθέω]. ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς στράγγισμα (σούρωμα). ||· (οὐσ.) Ἠθητήριον (τὸ), = Ἠθμός, στραγγιστήριον.
Ἠθητής, οῦ (ὁ)· ὁ στραγγίζων (σουρώνων, λαγαρίζων).
Ἠθητικός, ἡ, όν. Ὁ περασμένος διὰ τοῦ ἠθμοῦ, στραγγισμένος, λαγαρισμένος.
Ἠθίζω, Μ. ίσω, = Ἠθέω.
Ἠθικεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὁμιλῶ μὲ ἦθος (ἠθικῶς).
Ἠθικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ παριστάνων ἀκριβῶς τὸ ἦθος (τὸν χαρακτῆρα) ἢ τὰ ἤθη, ἐμφαντικὸς ἢ, συντελῶν πρὸς μόρφωσιν τῶν ἠθῶν.
Ἠθικότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὰ χαρακτηριστικὰ) τοῦ ἠθικοῦ.
Ἠθικῶς, ἐπίρ. = Ἐν ἤθει, μὲ ἔμφασιν, μὲ νόημα. Κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἠθικῆς.
Ἤθισις, εως (ἡ) καὶ
Ἠθισμός (ὁ), = Ἤθησις.
Ἠθιστήριον (τὸ), = Ἠθητήριον.
Ἠθμάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἠθμός.
Ἠθμοειδής, έος (ὁ, ἡ), (ἐπίρ. Ἠθμοειδῶς), ὁ ἔχων εἶδος (τρυπημένος εἰς σχῆμα) ἠθμοῦ. «Τὸ ἠθμοειδὲς ὀστοῦν,» Ἀνατομ., ἓν ἀπὸ τὰ κόκκαλα τῆς μύτης. «Κατατετρημένους ἠθμοειδῶς,» Ῥφ.
Ἠθμός καὶ Ἠθμὸς (ὁ), [ἠθέω]. πανὶ ἢ σακκοῦλι ἢ σκεῦος τρυπητὸν διὰ σράγγισμα (σούρωμα), στραγγιστῆρι, τσαντῆλλα κτλ., (ἀνατομ.) τὸ ἐπάνω μέρος τῆς μύτης ὅπου εἶνε τὰ ἠθμοειδῆ ὀστᾶ.
Ἠθμώδης, ες (ὁ, ἡ), = Ἠθμοειδής.
Ἠθογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιγράφω (Ζωγραφίζω) τὰ ἤθη (τοὺς χαρακτῆρας) τῶν ἀνθρώπων. «Ὁ δὲ Θουκυδίδης) δεινὸς ἠθογραφῆσαι,» Βιογρφ., ἐκ τοῦ
Ἠθογράφος (ὁ, ἡ), ὁ περιγράφων ἢ ζωγραφίζων τὰ ἤθη (τοὺς χαρακτῆρας), ἐκφράζων διὰ τῆς ζωγραφικῆς τὸ ἦθος (τὸν χαρακτῆρα) τοῦ ὑποκειμένου.
Ἠθολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ὁμιλῶ ἢ Γράφω) ἐν ἤθει (μὲ ὑφολογικὴν ἔμφασιν)· παριστάνω λέγων ἢ γράφων τὸ ἦθος (τὸν χαρακτῆρα) τινος ἀπαραλλάκτως.
Ἠθολογία (ἡ)· μιμητικὴ παράστασις ἢ περιγραφὴ ἠθῶν (χαρακτῆρος), [ἐκ τοῦ
Ἠθολόγος (ὁ, ἡ). ὁ παριστάνων ἢ περιγράφων ἀπαραλλάκτως τὰ ἤθη (τοὺς χαρακτῆρας). μῖμος, ὑποκριτής· (παρβλ. Βιολόγος).
Ἠθοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Μορφόνω τὰ ἤθη· (συχνότ.) μιμοῦμαι· λέγων ἢ γράφων τὸ ἦθος (τὸν χαρακτῆρά) τινος ἢ (ἐν γέν.) τὰ ἤθη τῶν ἀνθρώπων ἀπαραλλάκτως.
Ἠθοποιητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀναγόμενος εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἠθοποιΐαν.
Ἠθοποιΐα (ἡ), μίμησις ἢ περιγραφὴ ἀκριβὴς τῶν ἠθῶν (τοῦ χαρακτῆρος) τινος ἢ (ἐν γέν.) τῶν ἀνθρώπων, [ἐκ τοῦ
Ἠθοποιός (ὁ, ἡ) ὁμορφόνων (ῥυθμίζων) τὰ ἤθη ἢ παριστάνων ἀκριβῶς μιμητικῶς τὸ ἦθος τοῦ ἀνθρώπου. «Ἠθοποιὸς γὰρ ἡ μέλαινα χολή,» Ἄρχε. «Τὴν γεωργίαν μᾶλλον ὡς ἠθοποιὸν ἢ κλοιοτροπικὴν ἀγαπήσας,» Πλ.
Ἦθος [ἔθος], εος-ους (τὸ). (πλθ.) ὁ συνήθης τόπος τῆς διαμονῆς (ἀνθρώπου ἢ ζώου), κατοικητήριον, ἐνδιαίτημα. «Ἠμιμέριοι ἐξ ἠθέων ὑπὸ Σκυθέων ἐξανεχάνοντες,» Ἡρ. 2) (τοπικῆς) συνήθεια, ἔθιμον. «Ἱπποκαῖς ἐν ἤθεσι πολὺς ξυνοικῶν,» Εὐρ. 3) ὁ χαρακτὴρ (τὸ ἠθικὸν ἢ, ὁ τρόπος, τὸ φέρσιμον) τοῦ ἀνθρώπου. «Ἐπίκλοπον ἦθος,» Ἡσ. «Ὁ τρόπος τῆς λέξεως ὡς τῆς ψυχῆς ἦθει ἔκεται,» Πλάτ. «Ταὐτὸ τοίνυν ἦθος ἔχων ἔν τε ταῖς καὶ τὰ τὴν πολιν πολιτεύμασι καὶ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς φανήσομαι,» Δημ. «Πρᾶος (ὁ Φιλόπολις) τὸ ἦθος,» Πλάτ., Θκ. (ἢ πλθ., ἂν καὶ ὁ Φρύνιχ. τὸ ἀποδοκιμάζῃ) «Βάρβαρος τὰ ἤθη,» Ἡλ. (καὶ ἐπ' πραγμ.) «Τὸ ἦθος τοῦ πυρετοῦ,» Γαλ.
4) (ῥητ.) μιμητικὴ παράστασις τοῦ ἤθους (τοῦ χαρακτῆρος) καὶ τὸ ἐκ τούτου διεγειρόμενον αἴσθημα (μετριώτερον παρὰ τὸ Πάθος). «Ἡ ἀπαμὴ τοῦ πάθους ἐν τοῖς μεγάλοις συγγραφεῦσι καὶ ποιηταῖς εἰς ἦθος ἐκλύεται,» Λογγ. «Ἀναγινώσκῃ δέ τις αὐτὴν ἀκριβῶς ἢ μηδὲν ἦθος ἐναγμαινόμενος,» Ἰσοκρ. «Ἐν ἤθει,» Πλ., μὲ ἔμφασιν, μὲ ὕφος, σπουδάζων, ἢ· μὲ ἁπλότητα, σθένος. «Τοῖς ἐν ἤθει καὶ μετὰ παιδιᾶς λεγομένοις,» αὐτ. «Ἡ δὲ παῤῥησία σπουδὴν ἔχετω ἢ ἦθος, αὐτ.
Ἴϊα (τὰ), Π. [εἶμι], τὰ τσαρούχια τῶν ὁπλιτῶν, τὰ ὑποδήματα. «Ἠίων θημώνια καρφαλέων,» Ὀδ. Κ. «Τὴν γαστέρ' ἠίων καὶ χύρων σεσαγμένος,» Φερεκρ. 2) ἐνδύματα, ζωστροφίαι, (ἐν γέν.) τροφαί. «Τὰ λάφυσιν, αἳ λύκων ἧϊα πέλονται,» Ἰλ. Ν.
Ἤϊα, ας, ε, Ἰων. πρκ. καὶ
Ἤϊσαν, Ἰων. ἀντὶ Ἦεισαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.
Ἴϊθες (ὁ, ἡ). Π. [ἴδης ἢ ἴθι]. (ἐν γέν.) γάμος ἄπειρος, ἀνύπανδρος (« Ἰὼ μὴ κυρὴ ἐείσεις τὸ σαῖς ἴθεος,» Εὐρ.)· (ἰδιωτ.) νέος, παλληκάρι. «Παρθένος ἴθεος τ' ἐπιζήσετον ἀλλήλοισι,» Ἰλ. Ω (παρβλ. Αἴζηός).
Ἤϊκτο, ἀντὶ Ἐΐκτο, ὡμοίαζε, γ'. ἐν.

τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Εἴσκω ἀντὶ Ἔοικα.
Ἤϊμεν, Π. ἀντὶ Ἤειμεν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.
Ἤϊξα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀΐσσω.
Ἠϊόεις, εσσα. εν, Π. ἀντὶ Ἠϊονόεις, ὁ ἔχων ὑγρὰς (ἀποκρήμνους) ὄχθας, ἢ· 2) [τῖα]. ὁ ἔχων πολλὰ γόρτα (παχεῖαν βοσκήν), ἢ· 3) [εἶμι]. ὁμαλός.
Ἤϊον, Π. παρτ. τοῦ Εἶμι.
Ἠϊόνιος (ὁ, ἡ), ἴων. Π. = Ἠόνιος.
Ἤϊος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἠέλιος.
† Ἠϊόω-ῶ [ἠΐα], Π. ὠσω. Τρέφω, χορταίνω.
Ἤϊσαν, Ἴων. ἀντὶ Ἦεισαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρς. τοῦ Εἶμι.
Ἤϊσκον, παρτ. τοῦ Εἴσκω.
Ἤϊτε, Π. ἀντὶ Ἠεϊτε, δ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.
Ἠΐχθην, Π. πθ. ἀόρ. τοῦ Ἀΐσσω.
Ἠιών [εἶμι], όνος (ἡ). (ἄρχ.) δρόμος ποταμοῦ· (σπν.) ὄχθη· (συνήθ.) ἀκρογιαλιά, παραγιάλιον.
Ἠίων [αἴω], ονος (ἡ), Π. φήμη, ἀκοή, εἴδησις.
Ἦκα [συγγ. τοῦ Ἀκήν ᾗ Ἧκα], ἐπίρ. Π. σιγανά, ἀγάλι-ἀγάλια· ὀλίγον τι, μέτριως, ἐλαφρά· ὀλίγον κατ' ὀλίγον.
Ἧκα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Ἵημι.
Ἤκαζον, Ἀττ. ἀντὶ Εἴκαζον, παρτ. τοῦ Εἰκάζω.
Ἠκαλόεις [ἦκα], εσσα, εν, Π. πρᾶος, ἥμερος, ἥσυχος.
Ἤκαχησα καὶ Ἤκαχον, Π. ἀόρ. ά. καὶ β'. τοῦ Ἀχνυμι.
Ἧκει, Π. ἀντὶ Ἔοικει, ὑπερσ. ἀντὶ παρτ. τοῦ Ἔοικα.
Ἤκαστος [ᾰ, κεντέω], η, ον, Π. (βοῦς) ὃς τις δὲν ἐκεντήθη ἀκόμη μὲ τὸ βουκέντρον (δὲν ἐμβῆκεν εἰς τὸν ζυγόν). (κατά τινας) ἀδάτευτος, (παρβλ. Ἀκέντητος).
Ἠκχιέειν, Ἀττ. ὑπερσ. τοῦ Ἀκεύω.
Ἤκιστος ἢ Ἧκιστος [ἦκα], η, ον, Π. (μὲ ἀφαρ.) βραδύτατος ἢ ἐσχατος, ἐλάχιστος (ἐπιμ.) ἀνικανώτατος. ‖. (λογογρ. εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ) Ἧκιστα, ἐπίρ. Τὸ ἐλάχιστον, τὸ παρομικρόν, ὀλίγιστον. « Οὐδεὶς ἀγνοεῖ, ᾧ πάντων ἥκιστα σὺ » Δημ. « Ὡς ἥκιστα, » Ἀξ., ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον, κανταπασι. (ᾧ συνήθ.) « Οὐχ ἥκιστα, » Ξεν., πρὸ πάντων, μάλιστα.
Ἤκου, ἴων. καὶ Δ. ἀντὶ Ἤπου.
Ἠκριβωμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἐντελῶς, μὲ ἀκρίβειαν.
Ἧκται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἄγω.
Ἥκω, Μ. ἥξω [παρτ. Ἥκων, οἱ δὲ λοιποὶ χρον. ὤχρ.]. Ἔρχομαι, φθάνω κατάντων, ἡ (ἀκριβέστερον) Ἥλθα, ἐλήλυθα, κατήντησα. « Ἄρτι ἥκεις ἢ πάλαι; » Πλάτ. « Ἧκε νῦν ταχύ, » Ἀρχφ. (καὶ πρὸς μτχ.) « Ἥκειν ἄγων οὐτὸν ἐπὶ τὴν θέαν, » Ξεν. (καὶ μέλλοντ.) « Ἧκον ἀμυνοῦντες, Δημ. (καὶ προθετ.) « Ἥκειν εἰς Βάκτρα, » Ὀδ. Ν. (καὶ ἐπίρ.) « Μάλα τηλόθεν ἥκω, » Ἰλ. Ε. « Ὅτε γὰρ ἥκαμεν ἐκεῖθεν ἀπὸ τῆς προτέρας πρεσβείας, » Δημ. (ᾧ μτνμ. ἡ τρπ.) « Ἥξει καιρός, » Θκρ. « Ἦν' ἥκεις μαντεύματα, » Σοφ., ποὺ κατήντησαν, πῶς ἐπληρώθησαν. « Ὃ καὶ νῦν ἥκει γενόμενον, » Ἡλθ., ἐφθασε (συνέπεσε) νὰ γένῃ. « Εἰς τοῦτο (ἢ « Πορρῶ) ἡλικίας (φορίας, δυνάμεως, τόλμης) ἥκων, » Λξ. « Εἰς ταὐτὸ ἥκει, » Αξ., συμφωνεῖ, εἶνε ὅλον τὸ ἴδιον. « Ὁ διὰ πάντων ἥκων (ἀντὶ ἀφ.ήκων) ὀφθαλμὸς τοῦ θεοῦ, » Συν. (καὶ περιφρ. ἀντὶ Ἔχω) « Φρονήσεως ἧν Παιδείας εὖ ἥκων, » Λξ., μέτοχος. « Δίκης μορφῆς εὖ ἥκουσαι, » Αἰσχ. « Ἥκει σὺχ ἑκοίσιος ὠρέων, » Ὑπερ., δὲν ἔχει τὸ αὐτὸ (ὁμοιόμορφον) κλίμα. « Πῶς ἀγῶνος ἥκομεν; » Εὐρ., ποίαν ἔκβασιν ἔλαβεν ἡ ἐπιχείρησίς μας; (καὶ σπν. χ. ἐκ(ρ.) « Σὺ δὲ δυνάμεως ἥκεις μεγάλης, » Ἡρ. 2) (τρπ.) = Ἀνήχω, ἀγαπόζω· ἀναφέρομαι, τείνω, ἀποβλέπω· ἐξήρτημαι. (σπν. μὲ δοτ.) « Ἥκε μοι γένει, » Σοφ. (καὶ προθετ.) « Τό γε εἰς ἐμὲ ἥκον, » Συν. « Ὅσα τῆς τῶν Φωκέων σωτηρίας ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἦκε. » Δημ. « Τὰ πρὸς ἔπαινον (εἰς φιλανθρωπίαν) ἥκοντα, » Πλθ. « Τῶν ἐς θαῦμα ἡκόντων, » Παυσ. (καὶ ἐπίρ.) « Ποῖ λόγος ἥκει; » Εὐρ., πρὸ ἀφορᾷ; εἰς τί ἀποβλέπει;
Ἠλάθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Ἐλαύνω.
Ἠλαίνω καὶ (μσ.) Ἠλαίνομαι (χ. Μ.), Π. [ἠλεὸς ἢ ἀλάομαι]. περιπλανῶμαι (μεταφορ.) μαίνομαι, παραφρονῶ.
Ἠλάκατα (τὰ), Π. κλωσή, νῆμα, [ἐκ τοῦ
Ἠλακάτη (ἡ), [ἠλάσκω]. (ἀρχ.) καλαμηὰ (τοῦ ἀραχ-)· (συνήθ.) ῥόκα (διὰ γνέσιμον)· ἀόρατα· σαγίττα· ἡ ταυτοῦντα (τὸ ἀόρατ.) τοῦ καταρτιοῦ· εἶδ. πετροβόλου ναυτικῆς μηχανῆς, (παρβλ. Ἀτρακτος).
Ἠλακατήν, ῆνος (ὁ), [ἠλακάτη]. εἶδ. ἰχθ. κωβιώδους (τὸ ὀπ. ἐπαστόνετο).
Ἠλακατώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἠλακάτην.
Ἤλαμην, ἀόρ. τοῦ Ἄλλομαι.
Ἠλάσιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἦλος, καρφάκι.
Ἔλασα, ἀόρ. τοῦ Ἐλαύνω.
Ἠλασκάζω ᾗ Ἠλάσκω, Π. περιπλανῶμαι, περιφέρομαι. 2) = Ἀλυσκάζω, ἀποφεύγω.
Ἤλβανε, Ο. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀλδαίνω.
Ἤλειμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀλείφω.
Ἠλέκτρινος (ὁ, ἡ). κατασκευασμένος ἀπὸ ἠ διαφανὴς ὡς ἤν ἠλεκτρον.
Ἠλεκτροειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἠλεκτρον.
Ἤλεκτρον (τὸ) καὶ Ἤλεκτρος (ὁ καὶ ἡ), [ἠλέκτωρ]. (ἀρχ.) μίγμα τι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. (μεταγν. καὶ συνήθ.) τὸ γνωστὸν ἀπολιθωμένον κόμμι, κεχριμπάρι. ‖. (πλθ.) καρφιὰ ἀπὸ πολύτιμον μέταλλον, στηριγμάρια τῆς λύρας κτλ. (ἡ πιθανώτ.) πλουμίσματα κεχριμπαρένια.
Ἠλεκτροφαής, ές (ὁ, ἡ). λαμπρὸς (διαφανὴς) ὡς ἂν ἠλεκτρον.
Ἠλεκτροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) ἠλεκτρον.
Ἠλεκτρώδης, εος (ὁ, ἡ). = Ἠλεκτροειδής.
Ἠλέκτωρ [ἔλη, ἠλιος], ορος (ὁ). λαμπρός, ἀκτινοβόλος, (ἐπίθ. τοῦ ἡλίου).
Ἠλέματος [ἠλεός], η, ον, (ᾧ ἐπίρ.)-μάτως, Π. μωρός, ἀνόητος, ματαῖος, κούφιος.
† Ἠλεοπτοινος (ὁ, ἡ), Ο. (τὸ διορθωνουν) Ἠλεόπτοινος.
Ἠλεός [ἄλη, ἀλεός], ἡ, όν, Π. μωρός, ἀνόητος. 2) (ἐνεργ.) μωρίας πρόξενος. « Οἶνος—, » Ὀδ. Ξ.
Ἠλεόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἠλεὸς τὰς φρένας, παράφρων, ἀνόητος.
Ἠλεύατο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τοῦ Ἀλεύω.
Ἠλήλατο καὶ πλθ. Ἠλήλαντο, Ἀττ. Π. ἀντὶ Ἐλήλατο, -αντο, ὑπερσ. τοῦ Ἐλαύνω.
Ἠληλίμμην, Ἀττ. πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἀλείφω.
Ἤλθον, ἀόρ. β'. καὶ
Ἦλθοσαν, Βοιωτ. καὶ Ἀλεξανδρ. ἀντὶ Ἦλθον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἔρχομαι.
Ἠλιάδες (αἱ). θυγατέρες καὶ
Ἠλιάδης, ου (ὁ). υἱὸς τοῦ ἡλίου.
Ἠλιάζω, Μ. άσω. Ἁπλόνω (Ἐκθέτω, Ξηραίνω ἢ Ζεσταίνω) τι εἰς τὸν ἥλιον. (κοιν.) ἡλιάζω (ὀθ. εἰς τὴν Γρφ.) κρεμνῶ ἐπὶ σταυροῦ. ‖. (μσ.) εἶμαι μέλος τοῦ ἐν Ἀθήν. δικαστηρίου τῆς Ἡλιαίας. « Ἐάν τις ὀφείλων τῷ δημοσίῳ ἡλιάζηται, » Δημ. (ὁ Ἀρχφ. παίζει μὲ τὰς δύω σημασίας τῆς λέξ.).
Ἡλιαία (ἡ), [ἰδε Ἀλία]. πλατεῖά τις εἰς τὰς Ἀθήνας ὅπου συνεκροτεῖτο ἐν ὑπαίθρῳ τὸ μέγα δικαστήριον τῶν Ἡλιαστῶν.
Ἡλιακός, ή, όν. Ὁ τοῦ ἡλίου. « Ἐνιαυτός—, » Ἀστρνμ., ὁ ἔχων βάσιν (ὡς πρὸς τὴν διαφορὰν του) τὸν ἥλιον.
Ἠλιάς, άδος (ἡ). = Ἡλιακή.
Ἡλίασις, εως (ἡ). τὸ ἡλιάζειν ἢ ἡλιάζεσθαι, ἡλίασμα· (εἰς τὰς Ἀθήν.) τὸ νὰ ἦν τις ἡλιαστής.
Ἡλιαστήριον (τὸ). μέρος ἁρμόδιον πρὸς ἡλίασιν (διὰ ἡλίασμα)· ἡλιακωτόν.
Ἡλιαστὴς [ἡλιάζω], οῦ (ὁ). μέλος τοῦ ἐν Ἀθήν. δικαστηρίου τῆς Ἡλιαίας.
Ἡλιαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἡλιαίαν ἢ τοὺς Ἡλιαστάς.
Ἡλιαυγής, ές (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων ὡσὰν τὸν ἥλιον.
Ἡλιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω τὸ χρῶμα καὶ τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου, ἀστράπτω ὡσὰν τὸν ἥλιον.
Ἡλιβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ εἰς τὰ ὑψηλὰ (εἰς τὰ ἡλίβατα).
Ἠλίβατος (ὁ, ἡ), Π. [ἠλίθα, βαίνω]. ὑψηλός, ὑπερύψηλος· ἀπόκρημνος, δύσβατος· βαθύτατος· (ἐν γέν.) ἀχανής, ὑπερμεγέθης.
Ἡλιεῖαν (τὸ). ναὸς τοῦ Ἡλίου.
† Ἡλιεύω, Μ. εύσω. Ἡλιάζω.
Ἥλιθα [ἅλις ἢ ἥλος], ἐπ.ρ. Π. λίαν, κατὰ πολλά. « Ληΐδα. . ἥλιθα πολλὴν, » Ὅμ. 2) ἄθροον, διὰ μιᾶς, ἔξαφνα. (Ἀπολλ. Γ'. 342). 3) εἰς μάτην. (Ἀπολλ. Β'. 283).
Ἡλιθιάζω, Μ. άσω. Πράττω (Φέρομαι) ὡς
Ἠλίθιος [ἠλεὸς, ἤλιθα], α, ον. Χαμένος, μάταιος, χωρὶς ἀποτέλεσμα (« Ἀληθίαν ἀδὸν ἦλθον, » Θκρ.)· (ἐπὶ ἀνθρ.) εὐήθης, ξεχασμένος, ἀνόητος. « Παντάπασι βλὰξ εἰς καὶ ἠλίθιος, » Ξεν., (παρβλ. Ἐμβροντητος).
Ἠλιθιότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἠλιθίου εὐήθεια, ἀνοησία.
Ἠλιθιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ἠλίθιον
Ἠλιθιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁμοιάζων ἠλίθιος
Ἠλίθιως, ἐπίρ. Ὡς ἠλίθιος, ἀνοήτως, ματαίως.
Ἡλικία (ἡ). [ἥλιξ]. ἀνάστημα, (Ταρκ.) μπαΐ, (ἐν γεν.) ὕψος, μέγεθος. « Ἀνδρὰς

μεγάλους ὄσον ἡμισταδιαίους τὰς ἡλικίας, « Λκ. 2) (συχνότ.) ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ οἱ διάφοροι αὐτῆς βαθμοί· (ἰδιαιτ.) ἡ ἀκμή, ἡ νεότης· (περ.λῆψτ.) ἡ νεολαία. (ἐνίστε) ἡ παροῦσα γενεά, οἱ σύγχρονοι. « Ταῦτα ἡλικίην ἂν εἴη, κατὰ Λάϊον, « Ἡρ.

Ἡλικιώτης, ου (ὁ) καὶ Ἡλικιώτις, ιδος (ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν (μὲ ἄλλον) ἡλικίαν, συνομήλικος, (ἐπὶ πραγμ.) σύγχρονος.

Ἥλικος [ῑ̆ ὁμοιωμ.], η, ον. Τόσος (κατὰ τὸ μέγεθος ἢ τὸ ἀνάστημα ἢ τὴν ἡλικίαν) ὅσος· (καὶ θαυμαστ.) πόσον (πολλά) μεγάλος ἢ μικρός. « Εἶναι μέγεθος ἡλίκον λέοντα, « Ἀρστ. « Ἀνδρα κυφὸν ἡλίκον Θαμυρίδην, « Ἀρστφ. « Ἥλικος γέγονε, « Πλάτ. « Ἡλίκα τάξα κρατεῖ, « Θκρ. « Ἡλίκος πόνος, « Πλάτ. « Θαυμαστὸς ἡλίκος, « Δημ. « Μέγιστα ἡλίκα, « Λκ., (παρβλ. Ητηλίκος καὶ Τηλίκος).

Ἥλιξ [ἥλικος, ικος (ὁ, ἡ), = Ἡλικιώτης, συνομήλικος· σύγχρονος· σύντροφος· (μτγν. μέ γεν.) ὅμοιος.

Ἡλιόβλητος (ὁ, ἡ), [ἥλιος, βάλλω], κτυπημένος ἀπὸ τὸν ἥλιον, προσηλιακός· ἡλιοκαμμένος.

Ἡλιοβολοῦμαι-οῦμαι, Μ. -ηθήσομαι, Παθ. Βάλλομαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, (συχνότ.) Γίνομαι ἡλιόβλητος.

Ἡλιοβολία (ἡ), ἐκτινοβολία τοῦ ἡλίου.

Ἡλιόβολος (ὁ, ἡ), = Ἡλιόβλητος.

Ἡλιοειδής, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ειδῶς. Ὅμοιος μὲ (λαμπρὸς ὡς ὤν) τὸν ἥλιον.

Ἡλιοθερὴς [ἥλ. θέρω], ες (ὁ, ἡ). ζεσταμένος ἀπὸ τὸν ἥλιον, ἡλιασμένος, (γραμμ. ἐξήγ. τοῦ Εἰληθερές).

Ἡλιοκαὴς, ές (ὁ, ἡ). ἡλιοκαῦμένος.

Ἡλιοκαΐα (ἡ). ἡλιόκαμμα.

Ἡλιοκάμινος (ὁ, ἡ). κοιτὼν ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἥλιον, (ἐπιμ.) χειμωνιάτικος.

Ἡλιοκάνθαρος (ὁ). ὁ ἀφιερωμένος (ὑπὸ τῶν Αἰγυπτ.) εἰς τὸν ἥλιον κάνθαρος.

Ἡλιόκαυστος (ὁ, ἡ), = Ἡλιοκαής.

Ἡλιοκεντρίς, ιδος ἡ ἰδος (ἡ), (νλγ.) μτφρ. τοῦ Δατ. Solipuga, εἶδ. ἐντόμων τὸ ὁπ. κεντρίνει εἰς τὸν ἥλιον.

Ἡλιολάτρης, ου (ὁ). Λάτρις τοῦ ἡλίου.

Ἡλιομανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μανιωδῶς (μὲ ὑπερβολὴν) τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου ἢ, ἐνθουσιαζόμενος ὑπ' αὐτοῦ. « Τέτταξ —, « Ἀρχφ.

Ἡλιόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν μορφὴν τοῦ ἡλίου, εὔμορφος ὡσὰν τὸν ἥλιον.

Ἥλιοπος [ἥλ. ὄψ], η, ον, Π. τοῦ ὁπ. οἱ ὀφθαλμοὶ λάμπουν ὡσὰν τὸν ἥλιον.

Ἡλείπας, οδος (ὁ), τὸ φυτ. Ἡλιοτρόπιον.

Ἥλιος (ὁ), [ἑλη-]. ὁ ἥλιος. (συνεκδ.) τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἡ ἡμέρα· (ἐνίοτε πλθ.) αἱ ἀκτῖνες ἢ ἡ καῦσις τοῦ ἡλίου. « Ἥλιος ἐκ νεφῶν ὀξείᾱς. « Θκρ.

Ἡλιοσκόπιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (ἐκ τοῦ γέν. τῶν εὐφορβίων).

Ἡλιοστεγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐμποδίζων ὡς στέγη (σκεπάζων ἀπό) τὸν ἥλιον (οὕτω διώρθωσεν ὁ Κορ. τὸ

Ἡλιοστερὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ στερῶν (ἀφαιρῶν τινος, σκεπάζων ἀπό) τὸν ἥλιον.

Ἡλιοστιβὴς [ἥλ. στείβω], ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ πατούμενος (δηλ. φωτιζόμενος, καιόμενος) ὑπὸ τοῦ ἡλίου.

Ἡλιότευκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἥλ. τεύχω], ὁ γινόμενος (ἐκπεμπόμενος) ὑπὸ τοῦ ἡλίου. « Αὐγὴ —, « Διονύσ.

Ἡλιοτρόπιον (τὸ), [ἥλ. τρέπω]. ἡλιακὸν ὡρολόγιον. 2) εἶδ. φυτοῦ, (κοιν.) ἥλιος.

Ἡλιοφάνεια (ἡ). ἡ ἐπιφάνεια (λάμψις, ἀνατολὴ) τοῦ ἡλίου, [ἐκ τοῦ

Ἡλιοφανὴς, ές (ὁ, ἡ), λαμπρὸς (φαεινὸς) ὡς ὁ ἥλιος. 2) (πθ.) φωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου.

Ἡλιόχρυσος (ὁ, ἡ), = Ἐλίχρυσος.

Ἡλιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκθέτω εἰς τὸν ἥλιον, ἡλιάζω. ‖ (μσ. ἢ πθ.) φωτίζομαι ἢ θερμαίνομαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. (συνεκδ.) ζῶ ἔξω (εἰς τὸ ὕπαιθρον), (ἀντιθ. τῷ Σκιατραφέομαι).

Ἡλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ ἥλος, καρφάκι.

†Ἡλιτενὴς, ές (ὁ, ἡ), = Ἠλίβατος, ὑψηλός.

†Ἡλιτήμερος (ὁ, ἡ), = Ἀλιτήμερος.

Ἥλίτης, ου (ὁ) ἢ Ἥλῖτης, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ ἥλον (καρφί).

Ἡλιτοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. [ἁλιταίνω, ἔργον]. ὁ ἀποτυχὼν τοῦ σκοποῦ (τῆς ἐπιχειρήσεώς) του.

Ἡλιτόμην, Π. μσ. ἀόρ. β', τοῦ Ἁλιταίνω.

Ἡλιτόμηνος (ὁ, ἡ), Π. [ἁλιταίνω, μήν]. ὁ πλανηθεὶς περὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν μηνῶν· μὴ γεννηθεὶς εἰς τὸν διωρισμένον μῆνα, (παρβλ. Ἀλιτήμερος).

Ἥλιτον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἁλιταίνω.

†Ἡλιτόποινος (ὁ, ἡ), Π. [ἁλιταίνω, ποινή]. ὁ διαφεύγων τὴν ποινήν, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Νηλεόποινος).

†Ἡλιτοῤῥων, ονος (ὁ), [ἁλιταίνω, ῥρήν]. ἔκφρων, παράφρων, ἄνοητος.

†Ἥλιψ [ῐ̆], ιπος (ὁ), εἶδ. ὑποδήματος.

Ἡλιώδης, ους (ὁ, ἡ), = Ἡλιοειδής.

Ἥλίωσις [ἡλιόω], εως (ἡ). ἡλίασμα.

Ἡλιώτης, ου (ὁ, καὶ Ἡλιῶτις, ιδος (ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἢ περιερχόμενος ἀπὸ τὸν ἥλιον.

Ἥλκον, Ἥλκησα, Δ. Π. ἀντὶ Εἵλκον, Εἵλκυσα.

Ἡλλάγην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀλλάσσω.

Ἡλοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ἥλου.

Ἡλοήθην, πθ ἀόρ. β'. τοῦ Ἀλοάω.

†Ἡλοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (φθειάνω) καρφιά, εἶμαι-

†Ἡλοκόπος (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἥλους (καρφιά).

Ἡλοπαγὴς [ἦλος, πήγνυμι], ές (ὁ, ἡ). καρφωμένος.

Ἦλος (ὁ), [ἴσημι]. καρφί. κάθε τι (κυρ. δὲ στολίδι σκεύους) ὅπου ὁμοιάζει μὲ καρφί. τύλος εἰς τοὺς πόδας ἢ τὰς γεῖρας, ἐκφυμά τι περὶ τὸ ζέλιχος τῆς ἐλαίας, (ἄλλ.) Δοπάς.

Ἥλὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ἥλεός, Ἡλιθιος.

Ἡλοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἠλιθιότης.

Ἡλότυπος (ὁ, ἡ), Π. [ἦλος, τύπτω]. καρφωμένος.

Ἥλων, εις, ει, οῦμεν κτλ., παρτ. τοῦ Ἁλίσκω.

Ἡλόω-ῶ, Μ. ώσω. Καρφώνω.

Ἡλσάμην καὶ Ἡλσόμην, Π. μσ. ἀόρ. ά. καὶ β'. τοῦ Εἴλλω ἢ Ἴλλω.

Ἥλσατο, (σπανιότ.) ἀντὶ Ἡλάσατο, μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἐλαύνω.

Ἡλυγάζω [ἠλύγη]. Μ. άσω. Σκοτίζω, σκεπάζω, συσκιάζω.

Ἠλυγαῖος, α, ον. Σκοτεινός, σκιώδης, συνταξιαμένος, [ἐκ τοῦ

Ἠλύγη [ἡ], [ἀ στερ., λύκη, ἡ ἀ ἐπιτ., λύγη]. σκιά, σκότος.

Ἡλυγίζω, Μ. ίσω. = Ἠλυγάζω, (ὀβ.

†Ἠλυγισμὸς (ὁ). σκοτισμὸς, ἐπισκιασμός.

Ἦλυθα, εὐχρηστότ. τὸ Ἀττ. Ἐλήλυθα, πρκ. καὶ

Ἤλυθον, Π. ἀντὶ Ἦλθον, ἀόρ. τοῦ Ἔρχομαι

†Ἴλυς, υγος (ὁ, ἡ), = Ἠλυγαῖος.

Ἥλυξα, ἀόρ. τοῦ Ἀλύσκω.

Ἠλύσιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐρχόμενος ἀπὸ τὸ ‖ (οὐσ.) Ἠλύσιον (μετὰ χ. τοῦ) πεδίον, « Ὅμ., ἡ μετὰ θάνατον κατοικία τῶν Ἡρώων. ὁ παράδεισος τῶν ἀρχ. Ἑλλήνων, (ἄλλ.) Μακάρων νῆσοι. 2) τόπος ἱερὸς (ἄδυτος) κυρ. περίξ ναοῦ, (παρβλ. Ἐνηλύσιον καὶ Κατηλύσιον), [ἐκ τοῦ

Ἥλυσις [ἦλυθον], εως (ἡ), Π. ἀντὶ Ἔλευσις, ἔρχομος, ἄφιξις.

Ἥλφον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀλφαίνω.

Ἥλωκα, μσ. ἀντὶ πθ. πρκ. τοῦ Ἁλίσκομαι.

Ἡλώμην, παρτ. τοῦ Ἀλάομαι.

Ἠλωτὸς, ἡ, όν. Καρφωμένος ἢ, Ἐχωνσχῆμα καρφίου.

Ἧμα (τὸ), Π. [ἵ/μι]. βίψιμον, βολὴ, τίναγμα (σαγίττας κτλ.).

Ἡμαγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Αἱμάσσω.

Ἠμαθόεις [ἄμαθος], εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀμαθόεις, ἀμμώδης.

Ἧμαι, ῆσαι, ῆσται, γ'. πλθ. ἧνται, (παρτ. Ἥμην, ῆσο, ῆστο, γ'. πλθ. ἧντο, προστ. Ἧσο, Ἥσθω, ἀπαρ. Ἧσθαι ἢ ἡ μτχ. Ἥμενος), Π. ἀντὶ (τοῦ συνθ. καὶ παρὰ λογογρφ. εὐχρ.) Κάθημαι, (καταχρ.) εἶμαι βαλμένος (στημένος, τοποθετημένος), κεῖμαι· ἀνάκειμαι. « Ἥμενῳ ἐν χέρτιρ, « Θκρ., εἰς μέρος τι κοῖλον.

Ἥμαθον (τὸ), = Ἡμιωβέλιον.

Ἧμαρ, ατος (τὸ), Π. ἀντὶ Ἡμέρα.

Ἡμαρτημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Σφαλερῶς, λανθασμένα· παραλόγως.

Ἥμαρτον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἁμαρτάνω.

Ἡμᾶς, αἰτ. πλθ. τοῦ Ἐγώ.

Ἧμασι, πλθ. καὶ

Ἥματι, ἐν. δοτ. τοῦ Ἧμαρ.

Ἡμάτιος [ἦμαρ], η, ον, Π. ἀντὶ Ἡμερινός, ὁ γενόμενος ἢ πράττων τι τὴν ἡμέραν ἢ καθημέραν· καθημερινός.

Ἡμάτωμαι, πθ. πρκ. τοῦ Αἱματόω.

Ἥμβλακον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἁμβλακέω.

Ἥμβροτον, Π. ἀντὶ Ἥμαρτον.

Ἡμέας, Ἰων. ἀντὶ Ἡμᾶς.

Ἡμεδαπὸς [ἡμεῖς, δᾶπεδον], ἡ, όν. Ἡμέτερος, συντοπίτης (συμπολίτης) μας.

Ἡμεῖς (γεν. ἡμέων, δοτ. ἡμῖν, αἰτ. ἡμέας), πλθ. τοῦ Ἐγώ.

Ἡμείων, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἡμέων, ἡμῶν.

Ἡμεκτέω-ῶ [αἱμάσσω], Μ. ήσω, Ἰων. ἀγανακτῶ, ἀδημονῶ, δυσφορῶ, (μετον εἰς τὸ σύνθ. Περιτμεκτέω).

Ἡμελημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἀμελῶς.

Ἤμελλον, Ἀττ. ἀντὶ Ἔμελλον, παρτ. τοῦ Μέλλω.

Ἦμεν [ἦ, μέν], συνθ. Συμπλεκτ. (ἔχων

ἐπακρλ. τὸν Ἠδὲ καὶ ἐνίοτε τὸν Καὶ ἢ τὸν Δί), Π. ἀντὶ Μέν, Τε. « Ἡμὲν ὅτῳ ζώομεν, καὶ ᾧ κατατεθνήκασιν, » Ἰλ. Ο.

Ἦμεν, ά. πλθ. πρτ. τοῦ Εἰμί, ἤμεθα.

Ἦμεν, Δ. ἀντὶ Εἶναι, ἀπαρ. τοῦ Εἰμί.

Ἦμεν, Ἀστ. ἀντὶ Ἦσαμεν, ά. πλθ. πρτ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμι.

Ἡμέρα (ἡ). ἡ ἡμέρα· τὸ φῶς τῆς ἡμέρας· τὸ Ἐξημέρωμα. (Π). ζωή· σωτηρία· εὐημερία. « Ἀμ' ἡμέρᾳ (ὁ Ἡρ. προσθέτει καὶ διαφωσκούσῃ, » μὲ τὰ Ἐξημερώματα, ὅτι ἄρχιζε νὰ χαράζῃ. « Ἀφ' ἡμέρας πίνει, » Πλὲ., ἀπὸ νωρὶς, πρὶν βραδύσῃ. « Δι' ἡμέρας, » Λξ., ὅλην τὴν ἡμέραν. (καὶ ἑλλ.) « Ἡμέρας, (ὡς) « Μεθ' ἡμέραν, » Λξ., ἐν καιρῷ τῆς ἡμέρας. « Καθ' ἡμέραν, (καὶ ἐνάρθρ.) « Τὸ καθ' ἡμέραν, « « Ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν, (ᾗ ἑλλ.) « Πᾶσαν ἡμέραν, « (ἡ) « Ἐκάστης ἡμέρας, « κάθε μέραν, (κοιν.) πάσα'—μέρα. « Τὸ καθ' ἡμέραν, « Ἰσχρ., (κοιν.) τὰ καθημερινὰ (ἐνν. ψωμίον ἢ ἔξοδον). « Πρὸς ἡμέραν, « Λα., κοντὰ τὰ Ἐξημερώματα. 2) (ἴδ.αστ.) ἡ γενέθλιος ἡμέρα, τὰ γενέθλια. « Κατηράσατο τὴν ἡμέραν αὐτοῦ, « Γρφ. 3) (συνεχῆ.) ἀντὶ Καιρός, χρόνος, ἡλικία, (ἰδ.) « Παλαιὰ—, « Σοφ., τὸ γῆρας, καὶ « Νέα—, « Εὐρ., ἡ νεότης.

Ἡμεραυγής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων (φέγγων) τὴν ἡμέραν.

Ἡμερεύω, Μ. εύσω. Περνῶ τὴν ἡμέραν εἰς, διημερεύω.

Ἡμερήσιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ γινόμενος καθ', ἢ διαρκῶν μίαν) ἡμέραν, καθημερινός· ἐφήμερος. ‖. (οὐσ.) Ἡμερήσιον (τὸ), (ἐνν. μίσθωμα) τὸ ἡμερομίσθιον. (ἐνν. βιβλίον) εἰς τὸ ὁπ. σημειώνονται τὰ συμβεβηκότα τῆς ἡμέρας.

Ἡμερίδης, ου (ὁ). πρᾶος, ἤλιος, ἥμερος.

Ἡμερίδιον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ Ἡμέρα.

Ἡμερινὸς, ἡ, όν, = Ἡμερήσιος, ὁ γινόμενος τὴν ἡμέραν.

Ἐμέριος, α, ον, Π. = Ἡμερήσιος, ἐφήμερος. ‖. (οὐσ.) « Ἡμέρια, « Σορ. ἀντὶ Ἡμέρα.

Ἡμερὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἥμερος, ἡμερωμένη (χυρ. διὰ τῆς καλλιεργείας). ‖. (οὐσ.), (ἐνν. ἄμπελος) ἡ καλλιεργημένη (μάλιστα ἀναξενόρας).

Ἡμερόβιος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων (ἢ ὁριοτίζων διὰ) τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ μίαν μόνην ἡμέραν, (κοιν.) ἡμεροβούλι-ἡμεροφάγι. 2) ὁ ζῶν μίαν μόνην ἡμέραν, (ἴδε Ἐφήμερος).

Ἡμερογράφος (ὁ). συγγραφεὺς ἀστρονομικῆς ἢ μετεωρολογικῆς ἐφημερίδος.

Ἡμεροδανειστὴς, οῦ (ὁ). ὃς εἰς δανείζει διὰ μίαν μόνον ἡμέραν καὶ ἢ εἰσπράττει ἀμέσως ἢ λογαριάζει εἰς κεφάλαιον τὸ διάφορον ἑκάστης ἡμέρας.

Ἡμεροδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Τρέχω ὡς)-

Ἡμεροδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων (ἀκολουθῶν τὸν ὁρισμόν του) δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. ‖. (οὐσ.) ταχυδρόμος, πεζοδρόμος.

† Ἡμερόδρυς, υος (ἡ). δρῦς ἥμερη.

Ἡμεροειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῆς ἡμέρας, φωτεινός. « Τὸ τῆς φιλοσοφίας ἡμεροειδὲς, « Ἰαμβλ.

Ἡμεροθαλὴς, ές (ὁ, ἡ). Π. ὁ θάλλων ἡμέρως (δηλ. διὰ τῆς καλλιεργείας) ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο. « Ἔαρ—, « Ἐπγρ., (παρβλ. Ἀμεροθαλὴς).

Ἡμεροθηρία (ἡ). κυνηγι ἡμέρων ζώων.

Ἡμεροθηρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ἡμεροθηρίαν.

Ἡμεροκαλλὲς, ές-οῦς (τὸ) καὶ

Ἡμεροκαλλὶς, ίδος (ἡ). εἶδ. κρίνου μὲ κίτρινα ἄνθη.

Ἡμεροκλέπτης, ου (ὁ). τὸ ἐναντ. τοῦ Νυκτοκλέπτης.

Ἡμεροκοίτης, ου (ὁ) καὶ

Ἡμερόκοιτος (ὁ, ἡ). Π. ὁ κοιμώμενος (ἡσυχάζων) διὰ ὅλης τῆς ἡμέρας. « Νυκτερὶς (« κλέπτης)—, « Ὀππ., Ἡσ. ‖. (οὐσ.) εἶδος ὑψαρίου, (ἄλλ.) Καλλιώνυμος καὶ Οὐρανοσκόπος.

Ἡμεροκράτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ κύριος τῆς ἡμέρας. « Ἀστὴρ—, « Κ. Μαν., ὁ ἥλιος.

Ἡμερολεγδὸν, ἐπίρ. Μετρῶν τοὺς μισθοὺς μίαν-μίαν τὰς ἡμέρας.

Ἡμερολεκτέω-ῶ, Ν. ήσω, = Ἡμερολογέω.

Ἡμερολογεῖον (τὸ), Ζ. Ἡμερολόγιον.

Ἡμερολογέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Μετρῶ ἢ Προσδιορίζω τι μὲ τὰς ἡμέρας ἢ εἰς τόσας ἡμέρας· κρατῶ ἡμερολογίαν τινος πράγματος.

Ἡμερολόγιον (τὸ). βιβλίον εἰς τὸ ὁποῖον εἶνε καταγεγραμμένοι αἱ ἡμέραι τοῦ ἔτους, καλενδάριον ἢ εἶδος ἐφημερίδος.

Ἡμερομαχία (ἡ). μάχη γινομένη τὴν ἡμέραν. « Μὴ φύρωμεν, ὥσπερ ἐν ἡμερομαχίᾳ, « Ἀρχδ.

Ἡμερονύκτιον (τὸ), = Νυχθήμερον.

Ἡμεροσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἡμερόνω, ἐκ τοῦ

Ἡμεροσκοπεῖον (τὸ), = Ἡμερεσιοδρόμιον.

Ἡμεροσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ φυλάττων παθενὰ ὡς σκοπὸς (φρουρὸς) τὴν ἡμέραν, βαρδιάνος τῆς ἡμέρας.

Ἡμερότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ἡμέρου.

Ἡμεροτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τίκτω (Παράγω) ἥμερα κτήματα.

Ἡμεροτροφὶς, ίδος (ἡ). ἡ ἐξαρκοῦσα πρὸς τροφὴν μιᾶς ἡμέρας.

Ἡμεροφαὴς καὶ Ἡμεροφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φέγγων ἢ φαινόμενος τὴν ἡμέραν.

Ἡμεροφαντος (ὁ, ἡ). Π. = τῷ προηγ.

Ἡμερόφοιτος (ὁ, ἡ). ὁ φοιτῶν (περιπατῶν, περιοδεύων) τὴν ἡμέραν.

Ἡμεροφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἡμεροσκοπέω, ἐκ τοῦ

Ἡμεροφύλαξ, ακος (ὁ), = Ἡμεροσκόπος.

Ἡμερόφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀναγγέλλων διὰ τῆς φωνῆς του τὴν ἡμέραν. « Ἀλέκτωρ—, « Σιμ.

Ἡμερόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀπὸ ἄγριον ἥμερον, ἡμερόνω.

Ἡμέρωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἡμερώθη (ἔγινεν ἀπὸ ἀγρίου ἥμερον), π. χ. δένδρον φυλλιασμένον.

Ἥμερως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἥμερον.

Ἡμέρωσις, εως (ἡ). τὸ εὐστ. τοῦ ἡμερόω, ἡμέρωμα.

Ἦμες, ά. ἀντὶ Ἦμεν, ἤμεθα ἢ 2) ἀντὶ Εἶναι, ἀπαρ. τοῦ Εἰμί.

Ἡμετέρειος ἢ Ἡμετερήϊος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἡμέτερος [ἡμεῖς], α, ον. Ἐθνικὸς μας.

Ἡμέων, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἡμῶν, γεν. τοῦ Ἐμεῖς.

Ἧμημαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἁμάω.

Ἦμην, ἀντὶ Ἤν, παρτ. (κυρ. μσ. ὑπερσ.) τοῦ Εἰμί.

Ὦμην, παρτ. τοῦ Ἧμαι.

Ἡμί (χ. Ν.), Ἀττ. ἀντὶ Φημί. « Ποῖ, ἡμί, καῖ, « Ἀρχφ., παιδί, ἐσένα λέγω παιδί] (ἴδε καὶ Ἠ καὶ Ἦν).

Ἰαμβος (ὁ). στίχος κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον Ἴαμβος, Ἡμισὺς Ἴαμβος.

Ἡμιαμφορεὺς (ὁ). Ἡμισὺς ἀμφορεύς.

Ἡμιάνδριον (τὸ), ὑποκορ. ἐξευτελ. τοῦ-

Ἡμιανδρας (ὁ). Ἡμισὺς ἄνδρας, εὐνοῦχος

Ἡμιάνθρωπος (ὁ, ἡ). Ἡμισὺς ἄνθρωπος, ἔχων δηλ. τὰ ἥμισυ μέρος μόνον τοῦ σώματος ἀνθρώπινον.

Ἡμιάνιφ, ορος (ὁ) καὶ

Ἡμιάνωρ, ορος (ὁ) καὶ

Ἡμιάφην, ενος (ὁ, ἡ), = Ἡμίανδρος.

Ἡμιάφτιον (τὸ), εἶδ. ἄρτου ἡμιστρογγύλου.

Ἡμιασσάριον (τὸ). Ἡμισὺ ἀσσάριον, (Λτ.) semis.

Ἡμιαστράγαλος (ὁ). Ἡμισὺς (ἀτελὴς, κακοσχηματισμένος) ἀστράγαλος· τὸ ἥμισυ ἑνὸς ἀστραγάλου.

Ἡμιβάρβαρος (ὁ, ἡ). ἐξ ἡμισείας (σχεδὸν) βάρβαρος, (παρβλ. Ἡμιέλλην).

Ἡμιβαφὴς, ές (ὁ, ἡ). Ἡμισοβαμμένος, Ἡμισυβουτηγμένος.

Ἡμίβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐξ ἡμισείας ζῶν, ἡμιθανὴς, φιλάσθενος.

Ἡμιβρεγ(βρε)χὴς, ές (ὁ, ἡ). Ἡμισοβρεγμένος.

Ἡμίβροτος (ὁ, ἡ), = Ἡμιάνθρωπος.

Ἡμίβρυχος (ὁ, ἡ). Ἡμισοβρεγμένος.

Ἡμιβρὼς, ῶτος καὶ

Ἡμίβρωτος (ὁ, ἡ). Ἡμισοφαγωμένος.

Ἡμίγαμος (ὁ, ἡ). Ἡμισυπανδρευμένος, τοῦ ὁπ. ὁ γάμος ὄχι εἶν' ἐντελῶς νόμιμος.

Ἡμιγένειος (ὁ). τοῦ ὁπ. δὲν ἐφυτρωσαν ἀκόμη ὅλα τὰ γένεια.

Ἡμιγενὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἐξ ἡμισείας εἰς τὸ γένος σου· Ἡμισυγενωμένος, ἀτελής.

Ἡμιγέρων, οντος (ὁ). σχεδὸν γέρων, μεσόκοπος, (συγχ. τῷ Ἀημαγέρων).

Ἡμίγραμμον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ γράμματος.

Ἡμίγυμνος (ὁ, ἡ). σχεδὸν (κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος) γυμνός.

Ἡμιγύνης, αικος καὶ

Ἡμίγυνος (ὁ, ἡ). Ἡμισὺς (δηλ. ἡμισάζων σχεδὸν) γυναῖκα, θηλυδρίας.

Ἡμιδαὴς [ἥμισυ, δαίω ἢ δαίομαι], ές (ὁ, ἡ), Π. ἡμίφλεκτος. 2) Ἡμισοφαγωμένος. 3) ἐφαλμ. ἀντὶ Ἡμιδεής.

Ἡμιδάϊκτος (ὁ, ἡ), Π. Ἡμισοφαγμένος. Ἡμισυκοτωμένος.

Ἡμιδακτυλιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων Ἡμισυ δακτύλου μῆκος ἢ πλάτος.

Ἡμιδακτύλιον (τὸ). Ἡμισὺ δάκτυλον (μέτρ.)

Ἡμιδαμὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. σχεδὸν κατὰ τὸ

ἥμισυ) καταδαμασμένος, ἰμασσκοτωμένος, (συγχ. τῷ Ἡμιδωτής).
Ἡμιβαρεικός (ὁ). τὸ ἥμισυ ἑνὸς βαρεικοῦ (σιλωρίου).
Ἡμιδεὴς [ἥμ. δέομαι], ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀνάγκην ἄλλου τόσου πρὸς ἀναπλήρωσιν, ἄδεις ὡς τὴν μίσην, ἰμισός.
Ἡμιδιπλοΐδιον (τό), εἶδ. γυναικείου φορέματος, ἰμισοφούστανον ἢ = Καλόβιον.
Ἡμίδουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας (σχεδὸν) σκλάβος.
Ἡμιδραχμιαῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων ἓν-
Ἡμιδραχμον (τό). τὸ ἥμισυ τῆς δραχμῆς, ἰμισὴ δραχμή, (ἴδε Ἡμιτάλαντον).
Ἡμιέκτεον καὶ Ἡμίεκτον (τό). τὸ ἥμισυ τοῦ ἑκτέος, ἰμισὸς ἑκτεύς.
Ἡμιέλλην, ηνος (ὁ, ἡ). ἐξ ἡμισείας (ὄχι ἐντελῶς) Ἕλλην, (παρβλ. Ἡμιβάρβαρος).
Ἡμιεργής, ές καὶ
Ἡμίεργος (ὁ, ἡ). ἰμισοφθιασμένος, ἰμισοτελειωμένος.
Ἡμιετής, ές (ὁ, ἡ). ἰμισοῦ ἔτους, ἑξμηνῶν. ‖. (οὐσ.) Ἡμιέτες, α τὸ ἥμισυ τοῦ ἔτους, τὸ ἑξάμηνον.
Ἡμίεφθος (ὁ, ἡ), [ἥμ. ἕψω]. ἰμισοβρασμένος.
Ἡμιζώνιον (τὸ). τὸ ἥμισυ τῆς ζώνης.
Ἡμίζωος (ὁ, ἡ). ἰμισοζώντανος.
Ἡμίηλος [ἡ κατ' ὄλλ. διόρθ.) Ἡμιείλος (ὁ, ἡ). ἰμισοηλιασμένος, ἰμισοξηραμένος εἰς τὸν ἥλιον.
Ἡμιθαλής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας θάλλων, Ἑτεροθαλής.
Ἡμιθαλπτος (ὁ, ἡ). ἰμισοζεσταμένος.
Ἡμιθανής, ές (ὁ, ἡ). ἰμισοπεθαμένος.
Ἡμιθέαινα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ
Ἡμίθεος (ὁ, ἡ). ἐξ ἡμισείας (ὄηλ. πατρόθεν ἢ μητρόθεν μόνον) θεὸς, (παρβλ. Ἥρως).
Ἡμίθηλυς, εος (ὁ), εια, υ. Ὁ ἐξ ἡμισείας θῆλυς, θηλυδρίας, ἑρμαφρόδιτος.
Ἡμίθηρ, ηρος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος θηρίον ἢ τὸ ἄλλο ἥμισυ ἄνθρωπος.
Ἡμιθνής, ητος ἢ ἧτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἡμιθανής.
Ἡμίθνητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐξ ἡμισείας ἢ ἡμέραν παρ' ἡμέραν θνητὸς ἢ ἀθάνατος.
Ἡμίθραυστος (ὁ, ἡ). ἰμισοσπασμένος.
†Ἡμιθωράκιον (τὸ). τὸ ἥμισυ (τὸ ἐμπροσθινὸν) μέρος τοῦ θώρακος, (ἴδε Γύαλον).
Ἡμιουδαῖος (ὁ). ἰμισὸς (ὄχι ἐντελῶς) Ἰουδαῖος.
Ἡμικάδιον (τό). ἰμισὸς κάδος (μέτρ.).
Ἡμίκακος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -κάκως. Κατὰ τὸ ἥμισυ κακός.
Ἡμίκαυζος (τος), ου (ὁ, ἡ). ἰμισοκαῦμένος.
Ἡμίκενος (ὁ, ἡ). ἄδεις ὡς τὴν μίσην ἢ κατὰ τὸ ἥμισυ.
Ἡμίκερκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰμισὴν οὐρὰν (κέρκον), (κοιν.) κοτσονούρης, κολοβός.
Ἡμικεφάλαιον (-φάλιον) καὶ Ἡμικέφαλον (τό). τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς.
Ἡμίκλαστος (ὁ, ἡ), [ἥμ. κλάω]. ἰμισοτσακισμένος.
Ἡμίκλεις, εἶδος καὶ
Ἡμίκλειστος (ὁ, ἡ). ἰμισοκλεισμένος.
Ἡμικλήριον (τό). τὸ ἥμισυ τοῦ κλήρου (τῆς κληρονομίας).
Ἡμίκοπος (ὁ, ἡ). ἰμισοκομμένος, κομμένος εἰς τὴν μέσην.
Ἡμικόριον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ κόρου (εἶδ. μέτρου).
Ἡμικόσμιον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ κόσμου, τὸ ἓν ἡμισφαίριον.
Ἡμικοτύλη (ἡ). τὸ ἥμισυ τῆς κοτύλης, ἰμισὴ κοτύλη.
Ἡμικοτυλιαῖος, α, ον. Ἴσος μὲ ἓν-
Ἡμικοτύλιον (τὸ), = Ἡμικοτύλη.
Ἡμικραίπαλος (ὁ, ἡ). ἰμισομεθυσμένος.
Ἡμίκραιρα (ἡ), Π. ἀντὶ Ἡμικέφαλον καὶ
Ἡμικρανία (ἡ). πόνος τοῦ ἡμίσεως μέρους τῆς κεφαλῆς.
Ἡμικρανικός, ἡ, όν. Ὁ πάσχων (ὑποκείμενος εἰς) ἡμικρανίαν.
Ἡμίκρανον (τό). τὸ ἥμισυ ὄπισθεν μέρος τοῦ κρανίου.
Ἡμικρής, ῆτος (ὁ). ἐξ ἡμισείας Κρὴς (Κρητικός).
Ἡμικύαθος (ὁ). τὸ ἥμισυ τοῦ κυάθου ἰμισὸς κύαθος (μέτρ.).
Ἡμικυκλικός, ἡ, όν, = Ἡμικύκλιος.
Ἡμικύκλιον (τό). τὸ ἥμισυ τοῦ κύκλου, (κυρ. δὲ φῶδ. τοῦ
Ἡμικύκλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα ἡμικυκλίου. ‖. (οὐσ. οὐδ.). πᾶν ὅ,τι εἶνε κατεσκευασμένον ἢ ἀραδιασμένον εἰς σχῆμα ἡμικυκλίου.
Ἡμικυκλιώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἡμικυκλίου, ὅμοιος μὲ ἡμικύκλιον.
Ἡμικυκλοειδής, ές (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. -ειδῶς, = Ἡμικυκλιώδης.
Ἡμίκυκλος (ὁ, ἡ), = Ἡμικύκλιος. ‖. (οὐσ.) = Ἡμικύκλιον.
Ἡμικυκλώδης, ες (ὁ, ἡ), = Ἡμικυκλοειδής.
Ἡμικυλίνδριον (τὸ) καὶ
Ἡμικύλινδρος (ὁ). τὸ ἥμισυ τοῦ κυλίνδρου, ἰμισὸς κύλινδρος.
Ἡμικύων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας κύων καὶ ἄνθρωπος ἢ ἄλλο ζῶον.
Ἡμιλέπαστος καὶ
Ἡμίλεπτος (ὁ, ἡ), Π. [ἥμ. λέπω, λεπίζω]. ἰμισεξεφλουδισμένος· ἰμισοεβγαλμένος ἀπὸ τὸ αὐγόν.
Ἡμίλευκος (ὁ, ἡ). ἰμισὸς ἄσπρος ἢ ἰμισὸς ἄλλου χρώματος.
Ἡμιλιτριαῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων ἓν-
Ἡμιλίτριον καὶ Ἡμίλιτρον (τό). τὸ ἥμισυ τῆς λίτρας, ἰμισὴ λίτρα.
Ἡμίλουτος (ὁ, ἡ). ἰμισολουσμένος.
Ὁμιλοχία (ἡ). τὸ ἥμισυ τοῦ λόχου, ἰμισὸς λόχος.
Ἡμιλοχίτης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μιᾶς ἡμιλοχίας, (παρβλ. Διμοιρίτης).
Ἡμιμαθής, ές (ὁ, ἡ). ὅστις ἔμαθε τὸ ἥμισυ μόνον ὁποιουδήποτε μαθήματος (δὲν ἔμαθεν ἐντελῶς ὅ,τι ἐδιδάσκησεν ἢ ἐπαγγέλλεται).
Ἡμιμανής, ές (ὁ, ἡ). σχεδὸν μανιώδης, ἰμισοτρελλός.
Ἡμιμάραντος (ὁ, ἡ). ἰμισομαραμένος.
Ἡμιμάσητος (ὁ, ἡ). ἰμισομασημένος.
Ἡμιμέδιμνον (τό). τὸ ἥμισυ τοῦ μεδίμνου, ἰμισοκοῖλι, ἰμισοβάτσελον.
Ἡμιμεθής, ές καὶ
Ἡμιμέθυσος (ὁ, ἡ). ἰμισομεθυσμένος.
Ἡμιμερής, ές καὶ Ἡμιμέριστος (ὁ, ἡ). χωρισμένος εἰς δύο μέρη, ἰμισός.
Ἡμίμεστος (ὁ, ἡ). ὡς τὴν μέσην (ὄχι ἐντελῶς) γεμάτος.
Ἡμίμετρον (τό). τὸ ἥμισυ τοῦ μέτρου, ἰμισὸν μέτρον.
Ἡμιμηνιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ διαρκῶν μόνον) τὸ ἥμισυ τοῦ μηνός, 15 ἡμερῶν.
Ἡμιμναῖον (τό). τὸ ἥμισυ τῆς μνᾶς, ἰμισὴ μνᾶ, [ἐκ τοῦ
Ἡμιμναῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων ἓν ἡμίμναιον.
Ἡμιμοιριαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ἔκτασιν ἰμισῆς (γεωγρφ.) μοίρας.
Ἡμιμοίριον καὶ Ἡμιμόριον (τό). τὸ ἥμισυ μέρος τινὸς πράγματος.
Ἡμιμάχθηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας (ὄχι ἐντελῶς) μοχθηρός.
Ἡμῖν, δοτ. τοῦ Ἡμεῖς, πλθ. τοῦ Ἐγώ.
Ἡμίνα, ης (ἡ), = Ἡμίεκτον, Ἡμικοτύλιον, Ἡμίεστον.
Ἡμίνηρος (ὁ, ἡ), [ἥμ. νεαρός]. (ἰχθύς) ἰμισοαλατισμένος, ἐγκαιρόπαστος.
Ἡμίξενος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας ξένος.
Ἡμιξέστιον καὶ Ἡμίξεστον (τό). τὸ ἥμισυ τοῦ ξέστου, ἰμισὸς ξέστης (μέτρ.), = Ἡμίνα καὶ Κοτύλη.
Ἡμίξεστος (ὁ ἡ). μισοξυσμένος, ἰμισοπελεκημένος.
Ἡμιξηρος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. τὸ ἥμισυ μέρος εἶνε ξηρόν.
Ἡμιξύρητος (ὁ, ἡ). ἰμισοξυρισμένος.
Ἡμιοβόλιον (τό). τὸ ἥμισυ τοῦ ὀβολοῦ.
Ἡμιολιασμός (ὁ). τὸ νὰ ἦνε μία κοσσέτα πρὸς ἄλλην-
Ἡμιόλιος, α ἢ ος, ον καὶ Ἡμιόλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων τὸ ὅλον καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ ὅλου. μεγαλήτερος ἢ περισσότερος κατὰ τὸ ἥμισυ, π. χ. ὁ ἀριθμ. 3 εἶνε ἡμιόλιος τοῦ 2, ὁ 6 τοῦ 4 ἢ καθεξῆς. (παρβλ. Ἐπίτριτος). ‖. (οὐσ.) Ἡμιολία (ἐννοῦ ναῦς), καὶ Ἡμιόλιον (ἐννοῦ πλοῖον), εἶδος ταχυπλόου (συνήθ. λῃστρικοῦ) τὸ ὁποῖον εἶχε μίαν καὶ ἡμίσειαν σειρὰν κωπῶν.
Ἡμιονεία (ἡ), (ἐννοῦ κόπος), = Ἡμιονίς.
Ἡμιόνειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἡμίονον « Ζεῦγος—, » λξ., τὸ συγκείμενον ἢ σερόμενον ὑπὸ ἡμιόνων.
Ἡμιονηγὸς (ὁ, ἡ). ὁδηγὸς ἡμιόνων, μουλαρᾶς.
Ἡμιονικός, ἡ, όν, = Ἡμιόνειος.
Ἡμιόνιον (τό), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἄσπληνον καὶ Σκολοπένδριον.
Ἡμιονίς, ίδος (ἡ). κόπρος ἡμιόνου.
Ἡμιονίτης, ου (ὁ) καὶ Ἡμιονῖτις, ιδος (ἡ), = Ἡμιόνειος. « Ἵππος—, » Στρ., ἡ κυοφοροῦσα ἡμίονον. ‖. (οὐσ.), = Ἡμιόνιον.
Ἡμίονος (ὁ καὶ ἡ), [ἥμ. ὄνος]. μουλάρι. 2) (μτγμ.) = Ἡμιόνιον.
Ἡμίσακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰμισὰς ἢ τὰς ἰμισὰς ἄλλων ὀπάς (τρύπας). « Αὐλὸς—, » λθ.
Ἡμίοπτος (ὁ, ἡ). ἰμισοψημένος.
Ἡμιπαγὴς [ἥμ. πήγνυμι], ές (ὁ, ἡ). ἰμισοπαγμένος, νερουλός. « Ὠὸν ἡμιπαγές, » Ἱππκρ. 2) ὄχι ἐντελῶς συνηρμοσμένος (ναυπηγημένος, κατεσκευασμένος), ἰμισοστεγνωμένος.
Ἡμιπαθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἐξ ἡμι-

σείας (κατὰ τὸ ἥμισυ μέρος τοῦ σώματος), (π. χ.) Ἡμίπληκτος, (λρετ.).
Ἡμιπαίθεντος (ὁ, ἡ), = Ἡμιμαθής.
Ἡμίπαχης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας (ὄχι ἐντελῶς) παχύς, [εἰς τὸν Θφρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κνημοπαχής].
Ἡμιπέλεκον (τὸ), Π. πέλεκυς ἔχων μίαν μόνον κόψιν.
Ἡμιπέπανος καὶ Ἡμιπέπειρος (ὁ, ἡ), [Ἡμιπεπανός], ὄχι ἐντελῶς ὥριμος.
Ἡμίπεπτος (ὁ, ἡ), [ἡμ. πέπτω]. μισοβρασμένος· μισεχωνευμένος· μισωριμασμένος.
Ἡμιπηχυαῖος, α, ον καὶ
Ἡμίπηχυς, εως (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μισοῦ πήχεος ἔκτασιν.
Ἡμίπλαστος (ὁ, ἡ), μισοπλασμένος, ἀτελὴς (τὴν πλάσιν).
Ἡμίπλεθρον (τὸ), τὸ ἥμισυ ἑνὸς πλέθρου.
Ἡμίπλεως, ω (ὁ, ἡ), = Ἡμιδεής. Ἡμιπλήρωτος.
Ἡμιπληγία (ἡ), = Ἡμιπληξία.
Ἡμιπληκτικός, ἡ, όν. Ὁ πάσχων (ὑποκείμενος εἰς) ἡμιπληγίαν.
Ἡμιπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), μισοκτυπημένος, μισοπληγωμένος. (ἐκτρ.) ὁ ποθὼν (κτυπηθεὶς ἀπό) ἡμιπληξίαν.
Ἡμιπληξία (ἡ). ἀποπληξία (παραλυσία) τοῦ ἡμίσεως μέρους τοῦ σώματος.
Ἡμιπλήρης, εος (ὁ, ἡ), = τῷ
Ἡμιπλήρωτος (ὁ, ἡ), μισογεμισμένος.
Ἡμιπλίνθιον (τὸ), τὸ ἥμισυ μιᾶς πλίνθου. (ἀρχιτεκτ.) τετράγωνον τὸ ὁπ., συντεθὲν μὲ ἄλλο ὅμοιον, ἀποτελεῖ δίλαιρον πλίνθον.
Ἡμίπλινθος (ἡ), ἡμίσεια πλίνθος.
Ἡμίπνικτος (ὁ, ἡ), μισοπνιγμένος.
Ἡμίπνοος-ους (ὁ, ἡ), ὁ μόλις ἀναπνέων, ἡμιθανής.
Ἡμιποδιαῖος, α, ον, Ὁ ἔχων ἑνὸς ἡμιποδίου ἔκτασιν.
Ἡμιπόδιον (τὸ), τὸ ἥμισυ τοῦ ποδός, μισοῦ ποδάρι (μέτρ.).
Ἡμίπολος (ὁ), τὸ ἥμισυ τοῦ πόλου, τὸ ἡμισφαίριον τοῦ οὐρανοῦ.
Ἡμιπόνηρος (ὁ, ἡ), ἐξ ἡμισείας (ὄχι ἐντελῶς) πονηρός.
Ἡμίποος, οῦς (ὁ), = Ἡμιποδιαῖος.
Ἡμίπτωτος (ὁ, ἡ), μισοπεσμένος.
Ἡμιπύργιον (τὸ), πύργος εἰς σχῆμα ἡμικυκλίου.
Ἡμίπυρος (ὁ, ἡ), μισοπυρωμένος.
Ἡμιπυρρός (ὁ, ἡ), σχεδὸν (ὄχι ἐντελῶς) πυρρός (ξανθοκόκκινος).
Ἡμιπύρωτος (ὁ, ἡ), μισοκαῦμένος.
Ἡμιρόμβιον (τὸ), εἶδος γεωμετρ. σχήματος [εἰς σχῆμα ὄχι ἐντελῶς ρομβοειδές].
Ἡμιρράγης, έος (ὁ, ἡ), μισοσκασμένος, μισορράγισμένος.
Ἡμιρρόπως [ἡμ. ῥοπή], ἐπίρ. Ἐξ ἡμισείας, μετρίως, ὄχι διὰ μιᾶς (αὐρόον).
Ἡμίρρυπος (ὁ, ἡ), μισολερωμένος.
Ἡμισάκιον (τὸ), τὸ ἥμισυ ἑνὸς σακκίου, μισὸν σακκί (ἄχυρα κτλ.).
Ἡμισάλευτος (ὁ, ἡ), ὁ ἐξ ἡμισείας σαλευθείς (κλονισθείς).
Ἡμισαπής, ους (ὁ, ἡ), μισοσαπημένος.
Ἡμίσεια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἥμισυς. ‖. (ὡς οὐσ. ἐνν. μοῖρα ἢ μερίς) τὸ ἥμισυ. ■ Ἐξ ἡμισείας, ■ Θκ.
Ἡμίσειον (τὸ), = Ἥμισυ.
Ἡμίσεμα (τὸ), τὸ ἥμισυ, ἡμιτόμιον, [ἐκ τοῦ
Ἥμισεύω, Μ. εύσω. Διαιρῶ ἢ Ὁλίγος εἰδωτι (καὶ ἡμιθετ.) Εἶμαι διηρημένος κατὰ τὸ ἥμισυ.
Ἡμισκλιον (τό), τὸ ἥμισυ τοῦ σίκλου.
Ἡμίσοφος (ὁ, ἡ), ὁ ἐξ ἡμισείας (ὄχι ἐντελῶς) σοφός, ἡμιμαθής.
Ἡμισπάραχτος (ὁ, ἡ), μισοξεσχισμένος.
Ἡμίσπαστος (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. ἀνεσπάσθη ἢ ἀπεσπάσθη τὸ ἥμισυ, μισοχρημνισμένος, μισοξερίζωμένος.
Ἡμισπιθαμιαῖος, α, ον καὶ Ἡμισπίθαμος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων μισῆς σπιθαμῆς ἔκτασιν.
Ἡμισταδιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ἡμίσεος σταδίου ἔκτασιν.
Ἡμιστάδιον (τὸ), τὸ ἥμισυ ἑνὸς σταδίου, μισὸν στάδιον.
Ἥμιστατὴρ (ὁ), τὸ ἥμισυ ἑνὸς στατῆρος (βάρους ἢ νομίσματος), ἰδ.
Ἡμιστάτηρον (τὸ), εἶδ. χρυσοῦ νομίσματος.
Ἡμιστίχιον (τὸ) καὶ
Ἡμίστιχος (ὁ). τὸ ἥμισυ ἑνὸς στίχου, μισὸς στίχος.
Ἡμιστρατιώτης, ου (ὁ). ὁ ἐξ ἡμισείας στρατιώτης.
Ἡμιστρόγγυλος (ὁ, ἡ) ὄχι ὁλοστρόγγυλος.
Ἥμισυς [ἥμ, ἴσας], εως ἢ εος-ους (εια, υ). μισός. ■ Ἡμίσει ἐν χρόνῳ, ■ Ἥμ. ■ Οἱ ἡμίσειες τῶν ἱππέων, ■ Ξεν. «Τρ. ὧν ἥμισυ σταδίων, ■ Στρ. ‖. (οὐσ.) ■ Τὸ ἥμισυ, ■ τὸ μισόν. ■ Ἄμφω τὰ ἡμίσεα,■ Λξ.
Ἡμισφαγὴς, έος (ὁ, ἡ). μισοσφαγμένος.
Ἡμισφαίριον (τὸ), τὸ ἥμισυ (τὸ ἡμίτομον) τῆς σφαίρας.
Ἡμιτάλαντον (τὸ). τὸ ἥμισυ ἑνὸς ταλάντου, ■ Τέταρτον— , ■ Ἡρ., τρια-μισῆ τάλαντα. (εἰς δὲ τὸ πλθ. ἐκ τοῦ ἐναντ.) ■ Πέντε ἡμιτάλαντα, ■ Δικ., δύο ἥμισυ τάλαντα. (ἡ αὐτὴ ἀναλογία φυλάττεται εἰς ὅλα τὰ ἐκ τοῦ Ἥμι σύνθετα προσότητος σημαντικὰ ὀνόματα).
Ἡμιτάριχος (ὁ, ἡ), μισοταριχευμένος, ἀκρόκαστος ἢ ἐγκαιρόπαστος.
Ἡμιτέλεια (ἡ). ἄφεσις (ἀτέλεια) τοῦ ἡμίσεος φόρου ἢ πρατίμου.
Ἡμιτέλειος, α, ον. Ὁ θέλων ἄλλο τόσον ἵνα ἦνε τέλειος, (θηλ.) μισός.
Ἡμιτέλεστος καὶ
Ἡμιτελὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -τελῶς. Μισοτελειωμένος, ἀτελής.
Ἡμιτετράγωνος (ὁ, ἡ), ὁ ἀποτελῶν τὸ ἥμισυ ἑνὸς τετραγώνου.
Ἡμιτμὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντι-
Ἡμίτμητος (ὁ, ἡ), = Ἡμίτομος, κομμένος κατὰ τὸ ἥμισυ.
Ἡμιτόμης καὶ Ἡμιτομίας, ου (ὁ), = Ἡμίτμητος, (ἰδιωτ.) εὐναῦχος.
Ἡμιτόμιον (τὸ), = Ἡμίτομον, [ἴδε
Ἡμίτομος (ὁ, ἡ), [ἡμ. τέμνω]. κομμένος εἰς τὴν μέσην (εἰς δύο ἴσα τμήματα) ἢ, τοῦ ὁπ. ἔλλειπει (ἀπεκόπη) τὸ ἥμισυ. ‖. (οὐσ.) Ἡμίτομον (τό). τὸ ἥμισυ (τοῦ εἰς δύο κομμένου), π. χ. Ἡμισφαίριον. (χειρουργ.) = Ἡμιρόμβιον.
Ἡμιτονιαῖος, α, ον. Ἴσος μὲ ἕν-
Ἡμιτόνιον (τὸ), τὸ ἥμισυ ἑνὸς μουσ. τόνου (φθόγγου), = Ἡμίφωνον, [ἐκ τοῦ-
Ἡμίτονος (ὁ, ἡ), = Ἡμίφωνος, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἡμιτομος.
Ἡμιτραυλος (ὁ, ἡ). σχεδὸν (ὄχι ἐντελῶς) τραυλός, τραυλίζων.
Ἡμιτριβὴς, ές (ὁ, ἡ). μισοτριμμένος, (ἐπὶ φορεμ.) μισότριβος.
Ἡμιτρίγωνος (ὁ, ἡ). ἐξ ἡμισείας (ὄχι ἐντελῶς) τρίγωνος. ‖. Ἡμιτρίγωνον (τό), τὸ ἥμισυ ἑνὸς τριγώνου.
Ἡμιτριταῖος, α, ον. (κυρ. πυρετὸς) τοῦ ὁπ. αἱ περίοδοι ἔρχονται μίαν καθ' ἡμέραν ἢ μίαν κάθε δύο ἡμέραις, μισὸς τριταῖος.
Ἡμιτύβιον (τό), [Αἴγυπτ.]. μανδύλι ἢ πρόσψι ἀπὸ βαστερόν τι λινὸν ὕφασμα (γράφεται καὶ Ἡμιτύμβιον).
Ἡμίυτος (ὁ, ἡ). μισοκαιμισμένος.
Ἡμιύφαντος (ὁ, ἡ). μισοϋφασμένος.
Ἡμιφαὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φέγγων ἐξ ἡμισείας.
Ἡμιφάλακρος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς (ὄχι ἐντελῶς) φαλακρός.
Ἡμιφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἐξ ἡμισείας.
Ἡμιφάριον (τὸ), [ἡμ. φᾶρος]. εἶδος ὑφάσματος ἢ φορέματος, μισοφούστανον ἢ πουδιά.
†Ἡμίφατος (ὁ, ἡ), = Ἥμισυς, [ἴδε Διφάσιος).
Ἡμιφαυλος (ὁ, ἡ), = Ἡμιπόνηρος.
†Ἡμίφαυστος (ὁ, ἡ), [ἡμ. φαύσις]. τοῦ ὁπ. τὸ ἥμισυ μόνον φωτίζεται.
Ἡμιφλεγὴς, ές καὶ
Ἡμίφλεκτος (ὁ, ἡ). μισοκαίμενος.
†Ἡμιφόρμιον (τὸ). τὸ ἥμισυ ἑνὸς φορμοῦ, μισὸν ζεμπίλι (σιτάρι, ἄλας κτλ.).
Ἡμίφρακτος (ὁ, ἡ). ἐξ ἡμισείας (ὄχι ἐντελῶς) φραγμένος (ὠχυρωμένος, ἀσφαλισμένος).
Ἡμιφυὴς, ές (ὁ, ἡ). μισοφυτρωμένος, ἀτελεσφόρητος.
Ἡμίφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐκπέμπων ἢ συγκείμενος ἀπὸ) ἡμίσειαν φωνήν. ‖. (οὐσ.) Ἡμίφωνον (τό), (μουσ.) = Ἡμιτόνιον· (γραμτ.) ἀτελὲς φωνῆεν.
Ἡμίχλωρος (ὁ, ἡ). μισὸς πράσινος ἢ κιτρινοπράσινος, ὄχι ἐντελῶς χλωρός.
Ἡμιχαὴς, ές, ον, = Ἡμίχους.
Ἡμιχοινικιον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ χοίνικος, μισὸ χοινίκι (σουγκί).
Ἡμιχοίνικες καὶ
Ἡμιχοίνικες, ικος (ὁ, ἡ) ὁ περιέχων ἢ χωρῶν ἓν ‖. Ἡμιχοίνικον (τό), = Ἡμιχοινικιον.
Ἡμιχολώδης, εος (ὁ, ἡ). σχεδὸν (ὄχι ἐντελῶς) χολώδης.
Ἡμίχους-ους (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ χωρῶν ἓν ‖. Ἡμίχουν (τό), τὸ ἥμισυ τοῦ χοῦ (μέτρ.).
Ἡμιχόριον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ χοροῦ, μισὸς χορός.
Ἡμίχρηστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας (ὄχι ἐντελῶς) χρηστός (καλὸς ἢ εὔχρηστος).
Ἡμίχρυσος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. τὸ ἥμισυ μόνον εἶνε χρυσός, ὄχι ἐντελῶς χρυσοῦς.
Ἡμίχωστος (ὁ, ἡ). μισογεμισμένος μὲ χῶμα· μισοπαραχωμένος.
Ἡμιψυγὴς, έος καὶ
Ἡμίψυκτος (ὁ, ἡ), [ἡμ. ψύχω]. μισοστεγνωμένος (εἰς τὸν ἀέρα)· μισοπαγωμένος
Ἡμιωβολιαῖος, α, ον. Ὁ ἀξίζων ἕνα
Ἡμιωβόλιον καὶ Ἡμιώβολον (τὸ). τὸ ἥμισυ ἑνὸς ὀβελοῦ, μισὸς ὀβολός.

Ἡμιώβολος (ὁ), = Ἡμιωβόλιον.
Ἡμιώριον (τό). Μισή ὥρα.
Ἧμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἅπτω.
Ἡμός, ή, όν, Π. ἀντί Ἡμέτερος.
Ἦμος [ἦμαρ], Ο. ἐπίρ. Χρν. ὁτε, ὅταν (σπν.) ἐν ᾧ. « Ἦμος .. τῆμος .. Ἰλ. Α. 476—477. (καὶ παραλλ.) « Ἦμος ὅτ' ἐκ πατρὸς μεμαλυῖα θύρην, « Ἄπλλν.
Ἡμοῦν, παρτ. τοῦ Ἐμέω.
Ἡμπισχον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀμπέχω ἢ παρτ τοῦ Ἀμπίσχω.
Ἡμπλακον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἁμπλακίσκω
Ἡμπόλησα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐμπολάω.
Ἡμυδεῖς, εσσα, εν, Π. κεκλιμένος, γυρτός ἢ ἡμίκλειστος, (ὄσσε κόρκορος, ξεκ τοῦ Ἡμύω [ἁ, μύω], Μ. ύσω, Π. κλίνω, γέρνω· (συνκδχ.) κινδυνεύω νὰ πέσω (κατ' ἐκε.) πίπτω· (μτφρ.) ἀποθνήσκω. « Λειπόμενοι δ' ἤμυσαν ἐν πελάγει, « Ἐπγρ.
Ἡμφίεσμαι, ἐνεργ. ἀόρ. ά. τῆς ὁρς. καὶ
Ἡμφιεσμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀμφιέννυμι.
Ἡμφισβήτουν, παρτ. τοῦ Ἀμφισβητέω.
Ἦμων, παρτ τοῦ Ἀμάω.
Ἡμῶν, γεν. τοῦ Ἡμεῖς, πλθ. τοῦ Ἐγώ.
Ἦμων [ἴημι], ονος (ὁ), Π. ὁ ῥίπτων (τινάζων) βέλη κτλ., τοξότης, ἀκοντιστὴς κλ.
Ἤν, Σύνδ. ἀντί Ἄν, Ἐάν. (συνήθ. πρὸς ὑποτ.) « Οὐδ' ἢν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς, « Ἰλ. Α. « Ἤν τε πληγῇ ἐκ χειρός, ἤν τε βληθῇ, ἤν τέ τι ἐμπέσῃ αὐτέῳ, ᾧ ἢν αὐτὸς καταπεσὼν τρωθῇ, « Ἱππαρ. « Ἤν μή, « ἐκτὸς μόνον ἄν. « Ἤν καὶ, « ἔστω καὶ.
Ἤν, ἐπιφών. ἢ ἐπίρ (σπν.) ἀντί Ἤνι, ἰδού.
Ἤν, αἰτ. θηλ ἐν. τοῦ ἀναφορ. Ὅς.
Ἦν, Π. ἀντί Ἦεν, αἰτ. ἐν. θηλ. τοῦ Ἑός.
Ἦν, ά. ἐν. καὶ συχνότ. γ'. ἐν. καὶ πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί. « Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί. « Ἡσ.
Ἦν, Π. καὶ Ἀττ. ἀντί Ἔφην, ά. ἐν. πρσ. τοῦ Ἠμί, (μόνον εἰς τὴν φρσ.) « Ἦν δ' ἐγὼ, « Πλάτ., (παρβλ. Ἔθ).
Ἠναγκασμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατ' ἀνάγκην, ἐξ ἀνάγκης.
Ἠναίδηκα, πρκ. τοῦ Ἀναιδέω.
Ἠναίνετο, παρτ. τοῦ Ἀναίνομαι.
Ἠνάλωκα, πρκ. τοῦ Ἀναλίσκω.
Ἤναξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀνάσσω.
Ἦναρα ἢ Ἤναρον, ἀόρ. ά. ἢ β'. τοῦ Ἐναίρω.
Ἤνεγκα καὶ Ἤνεγκον, ἀόρ. ά. καὶ β'. τοῦ Φέρω.
Ἤνεικα, Ἰων. ἀντί Ἤνεγκα.
Ἠνειχόμην, Ἀττ. παρτ. τοῦ Ἀνέχομαι.
Ἠνεκέως, ἐπίρ. Εἰς μεγάλην (ἀπέραντον) ἔκταση, [ἐκ τοῦ
Ἠνεκής [ἐνεγκεῖν], ές (ὁ, ἡ), Π. ἐκτεταμένος ἐπ' ἄπειρον· διηνεκής. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἠνεκές, ἀντί=
Ἠνεκῶς, ἐπίρ. Π. = Ἠνεκέως· διηνεκῶς.
Ἠνεμίων (τό), = Ἀνεμώνη.
Ἠνεμόεις, εσσα, εν, Π. ἀντί Ἀνεμόεις, ἀνεμώδης· (συνκδχ.) ὑψηλὰς (κυρ. καὶ μτφρ.).
Ἠνεμοφοιτος (ὁ, ἡ). Π. ὁ φοιτῶν (περιπατῶν) ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα ἢ μὲ ὁρμὴν ἀνέμου.
Ἠνεμόφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βοῦζων (σφυρίζων) ὡσὰν τὸν ἄνεμον.
Ἠνεμωμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀνεμόω.
Ἠνεσχόμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀνέχομαι.
Ἠνέγθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Φέρω.
Ἠνέφγα, Ἀττ. ἀντί Ἀνέφγα, μσ. καὶ
Ἠνέφγμαι, Ἀττ. ἀντί Ἀνέφγμαι, πθ. πρκ. καὶ
Ἠνεῴχθην, Ἀττ. ἀντί Ἀνεῴχθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀνείγω.
Ἤνθων, Δ. ἀντί Ἦλθον, ἀόρ. τοῦ Ἔρχομαι.
Ἤνι, ἐπ φών. Δεικτ. = Ἰδού, νά!
Ἤνια, γ' ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀνιάω.
Ἤνια (τά), πλθ. τοῦ Ἧνον καὶ = τῷ
Ἡνία (ἡ), [ἴδε Γ' ἡνίη]. (ἐν γέν.) λωρὶ (ἰδιαιτ.) τὸ λωρὶ τοῦ χαλινοῦ, (κατ' ἔκτ.) τὸ χαλινάρι (κυρ. καὶ μτφρ.). « Ἀφ' ἡνίας, « Ἱππικ., ἀπὸ τὰ δεξιὰ πρὸς τὰ ἀριστερά « Ἐξ ἡνίας, « αὐτ., ἀπὸ τὰ ἀριστ. πρὸς τὰ δεξ. (καὶ μτφρ.) « Παρ' ἡνίαν ποιεῖν, « Φίλιππ., ἀφηνιάζειν, ἀπειθεῖν.
Ἡνιάζω, Μ. άσω. Χαλινόνω.
Ἤνιγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Αἰνίσσομαι, (ὀθ.
Ἠνιγμένως, ἐπίρ. Αἰνιγματωδῶς.
Ἡνίδε, ἐπιφών. Δεικτ. ἀντί Ἤν' ἴδε, ἰδού, νά.
Ἠνίγθω, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πρκ. τῆς προστ. τοῦ Αἰνίσσομαι.
Ἠνίκα [ἦ], ἐπίρ. Χρν. ὁτε· ὅταν, (παρβλ. Πηνίκα καὶ Τηνικα).
Ἡνίον (τὸ), (εὔχρ. μονον εἰς τὸ πλθ.) ἀντί Ἡνία, λωρὶ, χαλινάρι.
Ἡνιοποιεῖον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ ἡνιοποιοῦ.
Ἡνιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω
Ἡνιοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων ἡνία (χαλινάρια).
Ἡνιοστροφέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Διοικῶ (διευθύνω) μὲ τὰς ἡνίας. [ἐκ τοῦ
Ἡνιοστρόφος (ὁ, ἡ), = Ἡνίοχος.
Ἡνιοχεία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἡνιόχου.
Ἡνιοχεύς, ῆος (ὁ), Π. ἀντ. Ἡνίοχος.
Ἡνιοχευτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἐπιτήδειος πρὸς ἡνιοχείαν.
Ἡνιοχεύω, Μ. εύσω καὶ
Ἡνιοχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ τὰς ἡνίας· εἶμαι ἡνίοχος· (μτφ.) διοικῶ, διευθύνω.
Ἡνιόχησις, εως καὶ
Ἡνιοχία (ἡ), = Ἡνιοχεία.
Ἡνιοχικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἡνίοχον· ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἡνιοχείαν. ‖. Ἡνιοχική, ἡ τέχνη τοῦ ἡνιόχου.
Ἡνίοχος (ὁ, ἡ), [ἡνία, ἔχω]. ὁ κρατῶν τὰς ἡνίας ἢ διευθύνων τὴν ἅμαξαν (ἐν γέν.) ὁ διοικῶν τι, κυβερνήτης.
Ἡνίπαπε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἐνίπτω.
Ἦνις [ἔνος], εος (ἡ), Π. ἑνὸς ἔτους, χρονιάρικος. « Βοῦς —, « Ὅμ.
Ἦνον, Π. παρτ. τοῦ Ἄνω = Ἀνύω.
Ἠνορέη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντί Ἀνορέα, ἀνδρία.
Ἤνοχα, πρκ. τοῦ Φέρω, (εὐχρηστότ. τὸ Ἐνήνοχα).
Ἠνοψ, οπος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ὄψ]. ὁ σκοτίζων μὲ τὴν λάμψιν του τὴν ὄψιν, λαμπρός, ὑαλώδεστερός, (παρβλ. Νῶροψ).
Ἤνπερ, σύνδ. Ἂν ὁμως, ἂν ἐν τοσούτῳ.
Ἤνπερ καὶ Ἠνπερόῦν, αἰτ. ἐν. θηλ. τοῦ Ὁσπερ, -ροῦν,
Ἤνσει, Δ. ἀντί Ἤνθε., γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀνθέω.
Ἤνυσεν, Π. παρτ. καὶ
Ἤνυτμαι, πρκ. τοῦ Ἀνύω(-έω).
Ἠνυτόβολων, παρτ. τοῦ Ἀνυτοβολέω.
Ἠνυτόκουν, παρτ. τοῦ Ἀνυτόκεω.
Ἦντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἧμην, παρτ. τοῦ Ἧμαι.
Ἠνυπνοφάτην, ἀόρ. β. τοῦ Ἐνυπνόζομαι
Ἤνυστρον (τὸ), [ἀνύω]. ὁ τέταρτος γόμφος τῶν μηρυκωμένων ζώων, (Γαλλ.) la caillette.
Ἠνώγεα, Ἰων. καὶ
Ἤνωγεον ἢ Ἤνωγον, Π. παρτ. τοῦ Ἀνωγα.
Ἠνωμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἐν ἑνώσει, εἰς κατὰ διάστασιν.
Ἠνωρθουν, Ἀττ. παρτ. τοῦ Ἀνορθόω.
Ἠνώχλουν, Ἀττ. παρτ. τοῦ Ἐνοχλέω.
Ἧξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἄγνυμι.
Ἧξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἄσσω ἢ Ἵσσω.
Ἧξις [ἥκω], εως (ἡ), Π. ἀντί Ἄφιξις, ἔρχομος.
Ἠοῖ, Π. δοτ. ἑν. τοῦ Ἠώς.
Ἠϊτε, α ἢ η, ον, Π. Ἰων. ἀντί Ἐΰς. πρωϊνός ἢ ἀνατολικός. ‖. (οὐσ.) Ἠοίη (ἡ), (ἐν. ὥρα) ἡ πρωΐα ἢ ἡ ἀνατολή. ‖. « Ἠῒται (ὠνομάσθη ὑπὸ τῶν Γραμματικῶν ὁ Καταλογος τῶν Πρωΐδων τοῦ Ἡσιόδου, διότι ἕκαστος αὐτοῦ παράγραφος ἄρχεται ἀπὸ τοῦ Ἠ οἵη).
Ἤομεν, Π. ά. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.
Ἠπείρηκα, πρκ. τοῦ Δέρνάω.
Ἠπενθος, α, ον, Π. ἀντί (καὶ ἐνχρηστ. τοῦ) Ἠπένιος, ὁ μὴ ἐπιφερόμενος εἰς τὸν πένθος (εἰς τὴν ἠπένια). « Ψάλμος —, « Ἐπγρ.
†Ἠπαυάω(-έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω [Πάσχω] ἐλλείψιν, στεροῦμαι, [ἐκ τοῦ
Ἠπανία (ἡ), Δ. ἀντί Σπάνις, ἔλλειψις, ἔνδεια.
Ἠπάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Διαφθόνω μπαλλόνω. « Κοσκινον (« Ὑπόδημα) ἠπήσασθαι, « Ἀρχφ., Γαλ.
Ἤπαρ, ατος (τό). τὸ συκῶτι, (Τουρκ.) τζιγέρι (τὸ μαῦρον). (Π.) τὸ εὐφορώτερον μέρος γῆς, (παρβλ. Οὖθαρ).
Ἠπεπημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἐσφαλμένως.
Ἠπατήρεος (ὁ, ἡ). = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντί) Ἠπατητήριος, (ὀθ.) « Ἠπατήρια (διορθ. Ἠπατητήρια) φάρμακα, « Ἀλέξ. Τραλλ., μαλακτικὰ, καταπραϋντικά.
Ἠπατηρός, ά, όν. Ὁ τοῦ ἥπατος. « Δυσεντερία —, « Ἰατρ.
Ἠπατιαῖος, α, ον, = Ἠπατηρός.
Ἠπατίας, ου (ὁ), = Ἠπατιαῖος.
Ἠπατίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω μὲ τὸ ἧπαρ, ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ ἥπατος.
Ἠπατικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ πάσχων ἀπὸ τὸ ἧπαρ. « Ἄθετον πᾶν γάλα.. ἠπατικοῖς, « Δσκρ.
Ἠπάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἧπαρ, σηκωτάκι.
Ἠπατίτης, ου (ὁ) καὶ Ἠπατῖτις, ιδος (ἡ). Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ τὸ ἧπαρ «Φλέψ —, « Ἱπποκρ. « Ἀλόη —, « Γεωπον., ἡ Ἠπατίζουσα (τὸ χρῶμα). ‖. (οὐσ. θηλ.) εἶδος πολυτ. πέτρας καὶ ἰατρ. φυτοῦ (εὐπατορίου).
Ἠπατοειδής, ές (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ἥπατος.

Ἠπατοπνεύμων, ονος (ὁ). τὸ ἧπαρ καὶ ὁ πνεύμων ὁμοῦ.
Ἦπατος (ὁ), εἶδος ἰχθύος (ἔχοντος μέγιστον ἧπαρ ἠπιβανώτ., τὸ χρῶμα τοῦ ἥπατος), (ἄλλ.) Λεβίας.
Ἠπατοσκεπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ τὸ ἧπαρ τῶν θυσιαζομένων ζώων ὡς ἡπατοσκόπος.
Ἠπατοσκοπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ἠπατοσκοπικός, ἡ, όν. Ἠπατοσκόπου ἴδιος. ‖ Ἠπατοσκοπική, scil. Φλέγ. Τραλλ., ἡ ἡπατοσκοπία.
Ἠπατοσκόπος (ὁ, ἡ), ὁ παρατηρῶν τὸ ἧπαρ τοῦ θυσιασθέντος ζώου ἢ προμαντευόμενος ἐκ τούτου τὰ μέλλοντα.
Ἠπατουργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατασκευάζων (ἀλειμελίζων) τὸ ἧπαρ, ἡπατοσκόπος.
Ἠπατοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω σηκώτια.
Ἤπαφε. Π. γ'. ἐν. προσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἀποφίσκω.
Ἠπεδανός [ά, πέδον ἡ, ἧπιος], ή, όν, Π. ἀσθενής, ἀδύνατος.
Ἠπεδανόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀδυνατίζω, ἐξασθενίζω.
Ἠπειγμένως [ἐπείγω], ἐπίρ. (μετχ.). Μετὰ σπουδῆς, βιαστικά.
Ἠπειρογενής, ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννημένος εἰς τὴν ξηράν, ἠπειρώτης.
Ἠπειροθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τὴν ξηράν, [ἐκ τοῦ
Ἤπειρος (ἡ), [ᾱ, πέρας]. ἡ ξηρά, ἡ στερεά, (σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν θάλασσ. ἢ τὰς νήσους). (κατ' ἐξοχ.) ἡ Ἀσία· (ἴδιων.) ἡ Ἤπειρος (ἐπαρχ. τῆς Ἑλλάδ.).
Ἠπειρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τὴν θάλασσαν (ἢ Ἐνόνω νῆσόν τινα μὲ τὴν) ἤπειρον. « Ὁ δ' Ἔβρος πᾶς ἠπείρωσα ὑπὸ κρυστάλλου, » Ἀρχδ.
Ἠπειρώτης, ου (ὁ). ὁ κατοικῶν ἢ κείμενος εἰς τὴν ἤπειρον (εἰς τὴν στερεάν), κάτοικος τῆς (ἐπαρχ.) Ἠπείρου ἢ τῆς Ἀσίας. « Δεινὴ γὰρ ἠπειρῶτις ἐς τὰ τοιάδε ψυχὴ γυναικῶν, » Εὐρ.
Ἠπειρωτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -τικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἤπειρον ἢ τοὺς ἠπειρώτας.
Ἠπειρῶτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἠπειρώτης.
Ἤπειτα, Π. ἡ ἐναλλμ. ἀντὶ Ἔπειτα.
Ἤπερ, Σύνδ. (μετὰ τὰ συγκρ.) ἀντὶ Ἤ.
Ἧπαρ, θηλ. τοῦ Ὅσπερ.
Ἦπερ, θυτ. ἐν. θηλ. τοῦ Ὅσπερ. ‖ (ὡς ἐπίρ.) ἀπ' ὅπου καθώς, (ἴδε Ὅσπερ).
Ἠπερόπευμα (τὸ), Π. [ἠπεροπεύω], ἀπάτη, γέλασμα.
Ἠπεροπεύς, ῆρος (ὁ), Π. ἀπατεών.
Ἠπερόπευσις, εως (ἡ), Π. τὸ ἠπεροπεύειν, ἀπάτησις, γέλασμα.
Ἠπεροπευτής, οῦ (ὁ), Π. = Ἠπεροπεύς, [ἐκ τοῦ
Ἠπεροπεύω [ῠ], Μ. εύσω, Π. πλανῶ, ἀπατῶ· ξελογιάζω.
Ἤπεροπῆα, Ἰων. αἰτ. τοῦ Ἠπεροπεύς.
Ἠπεροπίς, ίδος (ἡ), Π. ἀπατῶσα, ἀπατηλή. « Τέχνη—, » Βολύαιν., ἡ τοῦ ἀπατᾶν (διὰ στρατηγημάτων).
Ἠπήσασθαι, Π. ἀορ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἠπάομαι.
Ἤπησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἠπάομαι, ἴαμα, ἴαμάλωμα.
Ἠπιατήριον (τὸ), = Ἀκέστρια, βελό » (τῶν ἰαμαλωματάδων κλπ.), σακκοράφια, (κυρ. οὐδ. τοῦ
Ἠπιατήριος (ὁ, ἡ), [ἠπάομαι]. χρήσιμος πρὸς διόρθωσιν (κάτρευμα· ἴαμάλωμα), ἴδε Ἠπιατήριος.
Ἠπιατής [ἠπάομαι], οῦ (ὁ). διορθωτής· ἴαμαλωματάς, (Τουρκ.) ἐσκιτζής.
Ἠπιάτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἠπιατής.
Ἠπιατήριον (τό), = Ἠπιατήριον.
Ἠπιαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ἀπὸ πυρετὸν ἠπίαλον.
Ἠπιάλης, ητος (ὁ), σπνπ. ἀντὶ Ἐφιάλτης. [ἐκ τοῦ
Ἤπιαλος (ὁ), [ἐπί, ἅλλομαι], πυρετὸς μὲ ῥῖγος· (ἰδιωτ.) τὸ ῥῖγος τοῦ πυρετοῦ. 2) (σπν.) ἀντὶ Ἐφιάλτης.
Ἠπιαλώδης, ες (ὁ, ἡ), ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἠπιάλου.
Ἤπίαμα (τὸ), (ἰατρικόν) μαλακτικόν, κατάπλασμα, (εἰς τὸν Ἡρ. Γ', 130. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἤπια μετὰ) [ἐκ τοῦ
Ἠπιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ἠπιόω.
Ἠπιοδίνητος (ὁ, ἡ), Π. [ἧπιος, δινέω]. μὲ ἱλαρότητα περιστρεφόμενος.
Ἠπιόδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δωρούμενος ἤπια (ἱλαρὰ) δῶρα.
Ἠπιοδώτης, ου (ὁ), Π. = Ἠπιόδωρος.
Ἠπιοθύτης (ὁ, ἡ), Π. πρόθυμος, ἡμέρα χαρακτῆρος, καλῆς διαθέσεως, καλόγνωμος.
Ἠπιόλης, ου (ὁ), = Ἠπίαλος.
Ἠπίολος (ὁ), σπν. ἀντὶ Ἤπιαλος. 2) πεταλοῦδα τοῦ λύχνου, (Ἄρστ.).
Ἠπιομήτις (ὁ, ἡ), Π. = Ἠπιόφρων.
Ἠπιόμοιρος (ὁ, ἡ), Π. πρὸς τὸν ἀπαίδον φέρεται ἠπίως ἡ μοῖρα, εὐτυχὴς, καλόμοιρος.
Ἠπιόμυθος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁποίου οἱ λόγοι εἶνε ἥπιοι (προσηνεῖς, παρηγορητικοί), γλυκυμίλητος.
Ἤπιος [ἔπος], α, ον. (κυρ. ἐπὶ ἰατρ.) Μαλακτικός, καταπραϋντικὸς τῶν πόνων (μάλιστα διὰ γητεύματος), (παρβλ. Ὀδυνήφατος). (συνήθ.) πρᾶος, ἱλαρός, ἥμερος· μέτριος· ἁρμόδιος. « Ἀνάκτεσιν ἤπια εἰδώς, » Ὀδ. Ο., θέλων τὸ καλόν των.
Ἠπιότης (ἡ), πραότης, ἱλαρότης.
Ἠπιόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. μετριόφρων ἢ ἀγαθόφρων.
Ἠπιόχειρ, ειρος καὶ
Ἠπιόχειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἥπιον (ἰατρευτικὴν, καταπραΰνουσαν τοὺς πόνους) χεῖρα.
Ἠπίστεντο, Ἰων. ἀντὶ Ἠπίσταντο, γ' πλθ. προσ. τῆς προς. τοῦ Ἐπίσταμαι.
Ἠπιόω-ῶ [ἧπιος], Μ. ώσω. Μετριάζω, καταπραΰνω· θεραπεύω (τρπ.) διορθόνω. ‖ (ἰατρ.) μετριάζουν οἱ πόνοι μου, ἐλαφρύνομαι ὀλίγον (ἀπὸ τοὺς πόνους), εἶμαι ἐλάν καλλίτερα.
Ἤπιος, ἐπίρ. Μὲ πραότητα (ἱλαρότητα), μετρίως· ἀπαράγως. « Ἤπιος ἔχω πρός τε, » Πλάτ., τὸ ἐπιθυμῶ μετρίως.
Ἤπου ἢ (ὀρθότ.) Ἦ που, Σύνδ., ἢ ἴσως, ἢ τάχα. « Ἤπου τις δαίμων ἢ τις ἀλιτήριος, » Πλάτ.
Ἤπου ἢ (ὀρθότ.) Ἤπου, μόρ. Βεβαιωτ. καὶ Ἐμφατ., πάντως, βέβαια. (εἰς μερικὰς φρ.) ποῦ ἔμεινε πλέον! πολὺ ὀλιγώτερον (περισσότερον) βέβαια! (καὶ εἰς τὰς ἐρωτ.) δὲν εἶν' ἔτσι; μήπως ἀρά γε; (Γαλλ. n'est ce pas? « Ἤπου γε δὴ ἐν πάσῃ πολεμίᾳ Σικελίᾳ, » Θκ. (ς'. 37). « Εἰ τοίνυν ἐκτεύξειν αὐκ ἔξεστιν, ἤπου νόμιμά γε ἐπίταγμα ἔχοντα εἰσφέρειν, » Δημ. « Ὅπου γὰρ τοὺς τῷ λόγῳ μόνῳ ψευδομένους ἀποδοκιμάζομεν, ἤπου τοὺς τῷ βίῳ παντὶ ἑλαττουμένους οὐ φαύλως εἶναι φήσομεν, » Ἰσοκρ. « Οὐδὲ γὰρ αὐτὸς ξυνοῶ τί βούλεται εἶναι. Ἤπου ἄρ', ἔφη ἐγὼ ξυννοήσω, » Πλάτ.
Ἤπτα, σα, Αἰολ. Μακεδ. Π. ἀντὶ
Ἤπύτης, ου (ὁ), Π. Ἰων. ὁ κράζων (φωνίζων δυνατὰ), μεγαλόφωνος. « Κῆρυξ (« Πόντος)—, » Ὅμ., Ὀππ. [ἐκ τοῦ
Ἤπύω, Μ. ύσω, Ἰων. ἀντὶ Ἀπύω, κράζω (μεγαλοφώνως), φωνάζω (ἐπὶ ἀψύχ.) ἠχῶ.
(Ἦρ), ἦρος (τὸ), κατὰ κρᾶσ. ἀντὶ Ἔαρ, (παρὰ λυγογρφ. εὔχρ. μόνον ἡ γεν. ὁ δοτ.)
Ἤρα, γ'. ἐν. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐράω.
Ἦρα, ἀόρ. ά. τοῦ Αἴρω.
Ἔρα (τὰ), κυρ. αἰτ. τοῦ ἀχρ. Ἔρον, [ἄρω], Π. τὰ ἀρεστά. (μόνον εἰς τὰς φρ.) « Ἔρα φέρειν (ἐπιφέρειν, νομίζειν κτλ.) τινι, » Ὅμ., Ὀρφ., = Χαρίζεσθαι, Βοηθεῖν. ‖ (ἐπὶ ἀντὶ ἐπίρ. μὲ γεν.) « Τίνος ἕρα; » Ἐπιγρ. « Ἤρα φιλοξενίης, » Καλλ., χάριν (ἕνεκα) τῆς.
Ἔρα [ἔρα ἡ ἀήρ], ας (ἡ). Θεὰ τῆς μυθολογ. σύζυγος τοῦ Διός, ἔφορος τῶν γάμων κτλ.
Ἠραῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἥραν. ‖. (οὐσ.) Ἠραῖον (τὸ), ὁ ναὸς τῆς Ἥρας καὶ « Ἡραῖα (τὰ), οἱ ἑορταί της. « Τὴν ἑορτὴν τῶν Ἡραίων ἄγοντες ἐβάδιζον κατεκτενισμένοι τὰς κόμας..τὸ δὲ νόμιμον τοῦτο μαρτυρεῖσθαι καὶ ὑπὸ παροιμίας τῆιδε: βαδίζων Ἡραῖον ἐμπεπλεγμένον, » (Δοῦρις παρ') Ἀθ.
Ἡράκλειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἡρακλέα. (συνοχ.) μέγας, (ἀθ.) « Ἡρακλεία νόσος, » Ἱππκρ., ἡ ἐπιληψία, διὰ τὸ ἰσχυρὸν τοῦ νοσήματος ἢ δυσκαταμάχητον, « Ἐσωτ. ‖. (οὐσ.) ὁ Ἡράκλειος (λίθος), ἡ μαγνῆτις. « — (πόα), » ἡ σιδηρῖτις.
Ἡράκλεις, ἐπιφών. θαυμασ. Θεέ μου! Ὦ! Ὦ θεέ μου! (μετὰ καὶ χ. γεν.) « Ἡράκλεις τοῦ μεγέθους, » Λξ.
Ἡρακλείως, ἐπίρ. Κατὰ μίμησιν τοῦ Ἡρακλέους.
Ἡρακλειῶτις καὶ Ἡρακλεῶτις, ιδος (ἡ), = Ἡρακλεία (λίθος).
Ἠράμην, μσ. ἀόρ. τοῦ Αἴρω.
Ἠράνθεμον (τὸ), [ἔαρ, ἄνθ.], εἶδ. ἄνθους καὶ φυτοῦ, ἄλλ. Ἀνθεμίς.
Ἤρανος (ὁ), Π. [ἔρα], προστάτης, βοηθός, ὑπερασπιστής· διοικητὴς, κύριος. « Ἰσχυρίης—, » Ἀθ., φίλος ἢ ἐγκαρδιτής.
Ἤραρε, Π. γ'. ἐν. προσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἀραρ.
Ἠράσθην, πθ ἀόρ. καὶ
Ἠράσσατο, Π. ἀντὶ Ἠράσθη, β'. ἐν. προσ. τοῦ μσ. ἀορ. τοῦ Ἐράω.
Ἤρατο, γ'. ἐν. προσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Αἴρω. 2) Π. γ'. ἐν. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἔραμαι.
Ἠράτο, γ'. ἐν. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀράομαι.
Ἤργμαι, πθ. προσ τοῦ Ἄρχω.

Ἤρεικα, προκ. καὶ
Ἤρεισα, ἀόρ. τοῦ Ἐρείδω.
Ἤρέμα καὶ (πρὸ φων.) Ἠρέμας [ῆρεμος], ἐπίρ. Ἡσύχως, σιγανά, ἀγάλι-ἀγάλια· ὀλίγον τι· ὀλίγον κατ' ὀλίγον. ■ Ἔκλιγεωλόφου τινὸς ἠρέμα κατακλινοῦς, α Ἡλ. ■ Ἔχει τι καὶ ἀρωματῶδες, ἠρέμα ἐπιστύφον, ■ Ἀθ. ■ Ἔχε ἠρέμα, α Πλάτ. = Ἔχ' ἀτρέμας, φάσον, σιωπή, ὑπομονή.
Ἡρεμάζω, Μ. άσω, = Ἠρεμέω, ἡσυχάζω (κυρ. ἀπὸ λύπην).
Ἠρεμαῖος, α, ον, (τὸ παρθ. Ἠρεμέσερος, έστατος). Ἥσυχος, ἀτάραχος, ἀθόρυβος, βραδύς, ἀργακίνητος.
Ἠρεμαιότης (ἡ). = Ἠρεμία, ἡσυχία.
Ἠρεμαίως, ἐπίρ. Ἡσύχως· βραδέως.
Ἠρεμέστερος, α, ον, (ἐξ ἐπίρ. -έστερος, συγκρ. ἀμαλ. τοῦ Ἠρεμαῖος κα. Ἤρεμος.
Ἠρεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Στέκω ἤρεμος (ἀκίνητος, ἀσώπητος, ἀτάραχος), ἡσυχάζω.
Ἠρέμησις, εως καὶ
Ἠρεμία (ἡ). τὸ ἠρεμεῖν, ἡσυχία, ἀκινησία. ■ Ἡδονὴ μᾶλλον ἐν ἠρεμίᾳ ἐστὶν ἢ κινήσει... ■ Διὸ καὶ ὁρίζονται τὰς ἀρετὰς ἀπαθείας τινὰς καὶ ἠρεμίας, α Ἀρστ.
Ἠρεμίζω, Μ. ίσω. Καταπραΰνω, καθησυχάζω· (καὶ ἑλλ. ἢ μσ.) = Ἠρεμῶ, ἡσυχάζω. ■ Ὥσπερ δὲ οἱ παλλοὶ... ἑδραῖοι εἰσιν, οὕτω καὶ τὰς κάρας... ἠρεμιζούσας ἐπιουργεῖν ἀξιοῦσι, α Ξεν.
Ἠρέμισις, εως (ἡ). = Ἠρέμησις.
Ἤρεμος (ὁ, ἡ), [ἦρα = ἐρα. παροβλ. Ἔρημος] μτγν. ἀντὶ Ἠρεμαῖος, ἥσυχος.
Ἠρεμόω-ῶ, Μ. ώσω. = Ἠρεμίζω.
Ἤρεσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀρέσκω.
Ἤρεσον, Ἰων. ἀντὶ Ἤρεσα, παρτ. καὶ
Ἠρημαι, πρκ. τοῦ Αἴρεω.
Ἠρήρειν, Ἀττ. ὑπερσ. τοῦ Ἀρηρα.
Ἠρήρετο, Ἀττ. ἀντὶ Ἠρήρειστο ἢ Ἤρειστο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ἐρείδω.
Ἤρθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Αἴρω.
Ἤρι, δωτ. τοῦ Ἦαρ, (ἴδε Ἦρ). ‖. Ο. ἀντὶ ἐπίρ. Πρωΐ, τῷ πρωΐ. ■ Ἦρι μάλ', ■ Ὅμ., πολλὰ πρωΐ. ■ Ἠῶθεν δὲ μάλ' ἦρι, α αὐτ.
Ἠριγένεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Ἠριγενής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννώμενος τὸ πρωΐ, (ἐπίθ. τῆς αὐγῆς).
Ἠριγέρων, οντος (ὁ), εἶδος φυτοῦ, (τὸ ἀπ. γηράσκει, σπορώζει, παπουδιάζει τὴν ἄνοιξιν), (Γαλλ.) senecon, (ὁ σπόρος του εἶνε τὸ Τουρκ. Κανάρ-γεμί).
Ἠρικαπαῖος [ἦρι, κᾶπος Δ. ἀντὶ κῆπος ἢ ἔαι, κάπτω], α, ον, (ἐπίθετ.) Ὁ Βάκχος ἢ ὁ Πρίαπος.
Ἤρικον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐρείκω,
Ἤριμος (ὁ, ἡ), ἀντὶ
Ἠρινός, ἡ, όν, (κατὰ κρ.) ἀντὶ Ἔαρινός. πρώϊμος.
Ἤριον (τὸ), [ἔρα]. τάρος (κυρ. εἰς εἶδ. λόφου).
Ἠριπόλη (ἡ), Π. [ἦρι, πολέω]. ἡ περιπολοῦσα ἢ ὑφισταμένη τῷ πρωΐ, (ἐπίθ. τῆς αὐγῆς).
Ἤριπον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐρείπω.
Ἤρκα, προκ. τοῦ Αἴρω.
Ἤρκται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἤργμαι.
Ἤρμαι, πθ. πρκ. τοῦ Αἴρω.
Ἡρμοσμένως [ἁρμόζω], ἐπίρ. (μτγν.) Προσφυῶς, ἁρμοδίως.
Ἧρξα, ἀόρ. τοῦ Ἄρχω.
Ἧρξις, Π. (κατὰ συναλοιφ.) ἀντὶ ἡ ἔρξις, πρᾶξις, (Εὐρ. Τρ. 393).
Ἤρος, γεν. τοῦ Ἔαρ, (ἴδε Ἦρ).
Ἤρσα, ἀόρ. τοῦ Ἄρδω ἢ 2) Αἰολ. ἀόρ. ά. τοῦ Αἴρω ἢ Ἄρω.
Ἠρύγγιον (τὸ), [ἐρυγγάνω]. εἶδ. φυτ. ἀγκαθ. (μὲ ἀρωματίζοντα φύλλα ἢ ῥίζαν), (Γαλλ.) chardon roland ou à cent têtes.
Ἠρυγγίς, ίδος (ἡ), Π. ἐπίθ. τοῦ
Ἤρυγγος (ἡ), = Ἠρύγγιον.
Ἤρυγον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐρεύγω.
Ἠρύκακον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐρύκω.
Ἤρχατο, Ἰων. ἀντὶ Ἠργμένοι ἦσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. καὶ
Ἤρχθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Ἄρχω.
Ἠρχόμην, παρτ. τοῦ Ἄρχομαι ἢ Ἔρχομαι.
Ἤρω, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τοῦ Αἴρω.
Ἥρω, Ἀττ. ἀντὶ Ἤρωα, αἰτ. καὶ
Ἥρῳ ἢ (ἐρθότ.) Ἤρω, (χωρὶς τοῦ ὑπογεγραμμένου), ἀντὶ Ἤρωϊ, δωτ. τοῦ Ἥρως.
Ἥρῶ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ πκρτ. τοῦ Ἀράομαι.
Ἡρῶιεῖον (τὸ), = Ἡρῷον.
Ἡρωελεγεῖον (τὸ). (μέλος ἢ μέτρον) συγκείμενον ἀπὸ Ἡρωϊκοὺς καὶ ἐλεγειακοὺς (ἑξαμέτρους δηλ. ἢ πενταμέτρους) στίχους.
Ἡρώησα, ἀόρ. τοῦ Ἐρωέω.
Ἡρωΐζω, Μ. ίσω. Ψέγομαι ὡς ἥρως. 2) (μτθτ.) συνθέτω ποίημα μὲ ἡρωϊκοὺς στίχους ἢ τὸ μεταφέρω εἰς τοὺς τοιούτους.
Ἡρωϊκός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἥρωα. ■ Στίχος —, ■ Μετρ., ὁ ἑξάμετρος.
Ἡρωϊκῶς, ἐπίρ. Ὡς ἂν τοὺς ἥρωας.
Ἡρωϊνη (ἡ), = Ἡρωΐς.
Ἡρωϊος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἡρῷος.
Ἡρωΐς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἡρωϊκή. ■ Τιμὴ —, ■ Ἀπλλν. ‖. (οὐσ.) θηλ. τοῦ Ἥρως, ἡρωΐσσα. ■ Τὴν Ναυσικάαν μόνην τῶν ἡρωΐδων, ■ Ἀθ.
Ἡρωΐσσα, ης (ἡ), = Ἡρωΐς.
Ἥρων, παρτ. τοῦ Ἐράω.
Ἡρώνη, Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Ἡρωΐνη.
Ἡρωολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκθέτω (διὰ ποιήματος ἢ συγγράμματος) τὰς πράξεις ἢ τὴν γενεὰν ἥρωος ἢ τῶν Ἡρώων.
Ἡρωολογία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ἡρῷος καὶ Ἡρῶος, α, ον, = Ἡρωϊκός. ‖. (οὐσ.) Ἡρῷον (τὸ), ναὸς ἢ μνῆμα ἥρωος. ■ Ἡρῶα (τὰ), ἑορτὴ καὶ θυσία εἰς τιμὴν ἥρωος.
Ἥρως, ωος (ὁ). (κατ' ἀρχ. εἶδ. εἴτλου ἀνάλ. μὲ τὸ ἑδέκαν μας) Κύριος, αὐθέντης (καὶ συγγ. ἴσως μὲ τὸ Ἔρως = Φίλος, καὶ μὲ τὸ λτν. Herus, καὶ μὲ τὸ Γερμαν. Heeren. ■ Πάντες γὰρ οἱ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν Ἥρωες ἐκαλοῦντο, καὶ οὐχ οἱ βασιλεῖς μόνον, ὡς Ἶρας ὤετο, ■ Ἀπλλν. Γρμ.) (ἰδιαιτ.) εὐγενής, ἀνδρεῖος, (ἐν γέν.) ἀξιότιμος (■ Ὦ φίλοι, ἥρωες ἄνεσθ', ■ Ὅμ.) (ὑστερότ. ἡμίθεος, μέγας ἄνθρωπος (ἥρωας) θεοποιηθεὶς μετὰ θάνατον (■ Τὰς δὲ θειοτέρας κατασκευῆς λαχούσας [φύσεις]... οἱ μὲν παρ' Ἕλλησι φιλοσοφήσαντες Ἥρωας καλοῦσι καὶ δαίμονας, Ἡσιόδῳ δ', αὐθυβολῶ χρώμενος ὀνόματι, Ἀγγέλους, ■ Φίλ.) (μτγν.) μακαρίτης, (ἐθ. τὸ σύνηθες ἐπιτάφιον) ■ Ἥρως Χρηστὲ (εὔχεται ὁ γραπτὴ) χαῖρε. α
Ἡρῴσσα (ἡ), = Ἡρωΐσσα.
Ἧς, (εὐχρηστότ. τὸ Ἦσθα), β'. ἐν. πρτ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.
Ἦς, Δ. ἀντὶ Ἦν, γ'. ἐν. πρσ. τῷ παρτ. ᾗ
Ἧς, β'. ἐν. πρσ. εἶης ὑποτ. τοῦ Εἰμί.
Ἧς, γεν. θηλ. τοῦ ἀναφορ. Ὅς.
Ἧς, Π. ἀντὶ Ἑᾶς, γεν. θηλ. τοῦ Ἑός.
Ἧς, Ἰων. ἀντὶ Αἷς, δοτ. πλθ. τοῦ ἀναφορ. Ὅς.
Ἧσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἄδω.
Ἴσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἵδω.
Ἧσαι, β'. ἐν. πρτ. τοῦ Ἧμαι.
Ἦσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.
Ἧσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Ἄδω
Ἦσαν, Π. ἀντὶ Ἤδεισαν, γ'. πλθ. πρτ. τό παρτ. τοῦ Οἶδα.
Ἧσαν, ἀντὶ Ἦεισαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.
Ἥσατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τοῦ Ἧζω.
Ἧσειν, Π. μέλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἧμαι.
Ἧσεῖτε, Δ. ἀντὶ Ἧσετε, β'. πλθ. πρσ. τοῦ μέλλ. τῆς ὁρ. τοῦ Ἧμαι.
Ἧσθα, Αἰολ. ἀντὶ Ἧς, β'. ἐν. πρσ. τῷ παρτ. τοῦ Εἰμί.
Ἥσθετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Αἰσθάνομαι.
Ἧσθημαι, πρκ. τοῦ ἀγρ. Ἐσθέομαι, εἶμαι ἐνδυμένος, φορῶ, (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.).
Ἧσθημαι, πρκ. τοῦ Αἰσθάνομαι.
Ἤσθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἄδω.
Ἔσθην, ἀόρ. πθ. ᾗ
Ἡσθήσομαι, μσ. μέλλ. τοῦ Ἅδω.
Ἡσθόμην, ἀορ. β'. τοῦ Αἰσθάνομαι.
Ἧσι, Π. ἀντὶ Φησί, (ἴδε Ἠμί).
Ἧσι, Π. ἀντὶ Ἧ, γ'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμί.
Ἧσι, Ἰων. Π. ἀντὶ Αἷς, δοτ. πλθ. θηλ τοῦ ἀναφορ. Ὅς.
†Ἡσιεπής, έος (ὁ, ἡ), = Ἡδυεπής, [ἔπος ἢ
Ἧσις [ἥδω], εως (ἡ). χαρά, ἡδονή.
Ἧσκειν, Π. ἀντὶ Ἤσκεον, Ἰων. ἀντὶ Ἤσκει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀσκέω
Ἥσμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἅδω.
Ἧσμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἵδω.
Ἥσμεν, Ἀττ. ἀντὶ Ἴδειμεν, ά. πλθ. πρσ τοῦ παρτ. τοῦ Οἶδα.
Ἧσο, β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. (κυρ. μσ. ὑ πρσ.) τοῦ Εἰμί.
Ἧσο, β'. ἐν. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Ἧμαι.
Ἥσσα (ἡ), εὐχρηστ. τὸ Ἥττα.
Ἡσσάω ἢ Ἡττάω-ῶ [ἦσσων], Μ. ήσω Νικῶ. ‖. (συνηθέστ. τὸ πθ.) εἶμαι κατώτερος, ἐλαττοῦμαι, νικῶμαι· ἀποτυγχάνω. (μὲ γεν.) ■ Γαστρὸς (■ Ἡδονῆς, ■ Κάλλους κτλ.) ἡττώμενος, ■ Δξ. ■ Γυναικὸς ἡσσημένους, ■ Εὐρ. ■ Οὗ τοι γυναικὸς οὐ δαιμὼς ἡσσητέα, ■ Σοφ., ἴδε Ἥσσων.
Ἧσσημα ἢ Ἥττημα (τὸ). νίκημα.
Ἡσσητέον, θετ. τοῦ Ἡσσάω.
Ἥσσόνως ἢ Ἠττόνως, ἐπίρ. Κατώτερον, ὀλιγώτερον, [ἐκ τοῦ
Ἥσσων ἢ Ἧττων [ἦκα, ἧσυχος], ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. ἀμαλ. τοῦ Μικρὸς ἢ Ὀλίγος, μικρότερος, ὀλιγώτερος, κατώτερος, χειρότερος, ἀδυνατώτερος. (μὲ γεν.) ■ Οὐδενὸς ἥσσων, ■ Θκ. ■ Γαστρὸς (■ Οἴνου κτλ.) ἥττων, ■ Ξεν., ὑποδοῦλος, νικημένος, ἑκάστος. ■ Εἶσὶ τοῦ κέρδους ἥ-

πάντες ἥττονες. « Ἀρχ. (καὶ γ. πτ.) « Φράσω σοφιεῖν γὰρ οὐ πρέπει τοὺς ἥττονας,» Αἰσχλ. » Τὸν ἥττω λόγον κρείττω ἀποφαίνειν, » Πλάτ., νὰ κάμῃ (μὲ σοφίσματα) τὸ ἄδικον δίκαιον, νὰ διαστρέψῃ τὴν ἀλήθειαν. » Αἱρούμενον τοὺς ἥττονας λόγους ἔπειτα νικᾷν, « Ἀρχ. ‖ (τὸ οὐσ.) Ἧσσαν, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἑλλ. ἀντὶ) ἐπίρ. « Οὔκ (« Οὐδὲν) ἥττον,» Ἀξ., ἐπ.σης, μ' ὅλα ταῦτα. « Οὐδὲν μέντ' ἂν ἥττον ἀκούσιμι, « Πλάτ., (παρβλ. Ἐλλάσσων).

Ἧσται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἅδω.

Ἧστε, Ἀττ. ἀντὶ Ἥδειτε, β'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οἶδα.

Ἧστην, ἀντὶ Ἤτην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἥστην, Ἀττ. ἀντὶ Ἠδείτην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οἶδα.

Ἡστικὸς [ἥδω], ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ προξενῶν ἡδονήν (εὐχαρίστησιν), χαριτοποιός, εὐφρόσυνος.

Ἧστο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τῶ παρτ. τοῦ Ἧμαι.

Ἧσταν, Π. ἀντὶ Ἧστον, β'. ἢ γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἥστον, Ἀττ. ἀντὶ Ἠδειτον, β'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οἶδα.

Ἡστός [ἥδω], ἡ, όν. Εὐφρόσυνος, δυνάμενος νὰ εὐφράνῃ ἢ νὰ εὐφρανθῇ. « Τὸ ἡστόν, Σδ., ἡ χαρὰ, ἡ ἡδονή.

Ἡστωσας, Π. ἀντὶ Ἀίστωσας, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Ἀΐστόω.

Ἥσυχα, οὐδ. πλθ. τοῦ Ἥσυχος. ‖ (ὡς ἐπίρ.) ἀντὶ Ἡσύχως.

Ἡσυχάζω, Μ. άσω. Μένω (Εἶμαι) ἥσυχος· ζῶ ἡσύχως δὲν κάμνω θόρυβον, σωπῶ.

Ἡσυχαῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἥσυχος.

Ἡσυχαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Ἡσυχαίτερος, α, ον, συγκρ. ἀνωμλ. τοῦ Ἥσυχος.

Ἡσυχαστέον, θετ. τοῦ Ἡσυχάζω.

Ἡσυχαστήριον (τὸ). κατασκηνήρεον ἡσυχαστοῦ, τόπος ἡσυχίας.

Ἡσυχαστής, οῦ (ὁ). ὁ ζῶν βίον ἢ εἰς μέρος ἥσυχον, μενάζων, ἐρημίτης.

Ἡσυχαστικός, ή, όν. Ἡσυχαστοῦ ἴδιος.

Ἡσυχῆ, ἐπίρ. Ἥσυχα, ἀγάλι-ἀγάλια, σιγανὰ· ὀλίγον τι· ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Ἡσυχία (ῑ̆). ἡ κατάστασις τοῦ ἡσύχου, παῦσις· ἄνεσις, ἀνάπαυσις· ἀπραξία, σιωπή· ἡσυχαξία· μοναξιά. « Ἡσυχίαν (ἢ « Τὴν ἡσυχίαν) ἄγειν ἢ ἔχειν, « Ἀξ., ἡσυχάζειν. ‖ Οἱ μὲν ἄλλοι ἡσυχίην ἦγον, Κορίνθιος δὲ ἔλεξε τάδε, « Ἡρ. » Καθ' ἡσυχίαν, (ἢ) « Ἐφ' ἡσυχίας, « Ἀκ., Ἀρχιμ., ἡσυχα.

Ἡσύχιμος (ὁ, ἡ) καὶ

Ἡσύχιος, η ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ Ἥσυχος, πρᾶος. εἰρηνικὸς, φιλήσυχος. « Τρόπου ἑαυτὰ ἡσυχίου, « Ἡρ. » Τὸ ἡσύχιον αὐτοῦ καὶ σιωπηλὸν, « Πλ. [ὅθ.

Ἡσυχιότης (ἡ), = Ἡσυχία.

Ἡσύχιως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἡσύχως.

Ἥσυχος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -αίτερος, -αίτατος καὶ σπνt. -ώτερος, -ώτατος), [ἵημι, ἥσω, ἧμαι]. Ἀτάραχος, ἀθόρυβος· σιωπηλὸς· πρᾶος, εἰρηνικὸς, ἐρημικός. « Ἔχε (ἤ, « Μένε) ἥσυχος, « Εὐρ. = Ἔχ' ἀτρέμας, σιωπή!

Ἡσύχως, ἐπίρ. Ἥσυχα, μὲ ἡσυχίαν.

Ἥσχυμαι, πθ. πρκ. καὶ

Ἠσχύνθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Αἰσχύνω.

Ἧσω, Π. μέλλ. τοῦ Ἧμαι.

Ἦτα (τό), ἄκλ. τὸ ὄνομα τοῦ στοιχείου Η. « Οὐ γὰρ ἦτα ἐχρώμεθα, ἀλλὰ εἰ τὸ παλαιὸν, « Πλάτ. » Παρὰ ἀρχαίοις ὁ τύπος τοῦ Η ἀντὶ δασείας ἐκέκτο. « Γραμ.

Ἧτα, φύδ. Π. ἀντὶ Ἤ. « Παραπεχέμεν ἧτ' ἐγέμεν, « Ἰλ. Τ.

Ἧτα, θηλ. τοῦ Ὅστις.

Ἦτε, β'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁριστ. ἡ 2) β'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνδ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμί.

Ἦτε ἢ (ὁριθότ.) Ἤ τε, ἐπίρ. Π. πάντως, βέβαια, τῷ ὄντι.

Ἦτε, Π. ἀντὶ Ἦστε, β'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.

Ἦτην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἧτην, Π. ἀντὶ Ἠείτην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.

Ἡσιμωμένως. ἐπίρ. (μτγ.). Ἀτίμως.

Ἦτοι, σύνδ. Διαζευκτ. (ἐπιφορᾶ, πάντοτε τοῦ Ἤ). « Καὶ αὐτοὶ ἦτοι κρίνομέν γε ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα,» Θκ. » Ἦτοι θανόντας ἢ φάος δεδορκότας, « Εὐρ. (ἅπαξ δὲ μόνον καὶ προηγ. τοῦ Ἤ) » Ἦ μέγαν νόον ἦτοι φύσιν, « Πινδ. (κάπου δὲ κακοζήλως παρὰ τῷ Γαλ.) » Ἦτοι τὸν δεξιὸν ἦτοι τὸν ἀριστερόν. « 2) (μτγν. καὶ μόνον γραμτ.) Ἐπεξηγηματ. » Ὁ μήπω βληθείς, ἦτοι ἀφεθείς, ὀϊστὸς, « Φιλήμ., (παρβλ. Ἤγουν). 3) Π. Μεταβατ. (ἐννοίας) ἢ Ἐναρκτ. (λόγου) ἀντὶ τοῦ Μέν. » Ἦτοι ὀγ' ὡς εἶπών,» Ὅμ. » Ἦτοι ἐγὼν εἶμι πρὸτὶ Ἴλιον, « αὐτ. (καὶ μετὰ τοῦ Μέν) » Ἦτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασι, « αὐτ. (καὶ προηγ. ἀντιμ.) » Τήν ἦτοι ἀνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν, « αὐτ. 4) Βεβαιωτ. (ἀλλ' εἰς τὴν σημασ. ταύτην [ἂν ὑπάρχῃ] ὀρθότ. τό

Ἦτοι ἢ Ἤτοι, Π. = Ἦτε.

Ἧτον, β'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἦτορ [ἄω, ἄημι], ορος (τό), Π. καρδία· ψυχή· νοῦς· ζωή· ἀνδρία. » Ἐν δὲ μοι αὐτῇ στήθεσι πάλλεται ἦτορ, « Ἰλ. Χ. » Μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσσῃς, « Ἰλ. Ε. » Τὸς δ' ἐσυμένως λίπεν ἦτορ, « Κόϊντ.

Ἠτραῖος, ἐσφαλμ. ἀντὶ

Ἐτριαῖος καὶ Ἐτριῆες, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἦτρον (τὸ ὑπογάστριον), ἀποτελῶν μέρος τῆς κάτω κοιλίας. ‖ (οὐσ.) Ἐτριαία (ἡ) καὶ Ἐτριαῖον (τὸ). = Ἔτρον. » Δέλφηκος ὀπωρινῆς ἠτριαίαν φέρετε.» Ἀθ.

Ἔτριον (τὸ). στημόνιον ὕφασμα (κυρ. λεπτὸν καὶ ἀραιὸν διὰ κέντιμα), (ὑθ.) πανὶ διὰ στράγγισμα, διστάρι.

Ἦτρον (τὸ), [ἦτορ]. ἡ κάτω κοιλία, τὸ ὑπογάστριον. (ἐπὶ φυτ.) = Ἐντερώνη.

Ἧττα (ἡ). τὸ ἐναντ. τοῦ Νίκη, χάσιμον (μάχης, δίκης κτλ.).

Ἡττάω-ῶ, Μ. ήσω, Σ. Ἧσσημα.

Ἡττητέον, θετ. τοῦ Ἡττάω.

Ἡττόνως, ἐπίρ. Σ. Ἠσσόνως.

Ἥττων, ονος (ὁ, ἡ), Σ. Ἧσσων.

†Ἧτω, σπν. ἀντὶ Ἔστω.

Ἠΰ, Π. οὐδ. τοῦ Ἠΰς.

Ἠϋγένειος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐγένειος.

Ἠϋδα, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀΰδάω.

Ἠΰζωνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔζωνος.

Ἤϋνα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Αὐαίνω.

Ἠϋθέμεθλος ἢ Ἠϋθέμηλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐθέμεθλος, ὁ ἔχων καλὰ (στερεὰ) θεμέλια, ἀσφαλής, ἀκλόνητος.

Ἠϋκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐκάρηνος, ὁ ἔχων μεγάλον κεφάλι (κάρηνον).

Ἠύκερως (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔκερως.

Ἠύκομος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔκομος.

Ἠών, Π. αἰτ. τοῦ Ἠώς.

Ἠΰφήθην, πθ. καὶ

Ἠΰξόμην, μσ. ἀόρ. τοῦ Αὐξάνω.

Ἠΰπυργος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔπυργος.

Ἠύχορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔχορος.

Ἠΰράμην, ἀ. καὶ

Ἤϋρω, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. τοῦ Εὑρίσκω.

Ἠύς, ἠέος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐύς.

Ἤϋσα, Π. ἀόρ. τοῦ Αὔω, φωνάζω.

Ἠΰτε καὶ (κατὰ διάλυσ.) Ἤϋτε, Π. Ἰων. ἀντὶ Εὖτε, ὡς, ὡσάν, καθὼς. « Ἰῷ δ' ἠΰτε πτερὰ γίγνετ', ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν,» Ἰλ. Τ. » Μελάντερον ἠΰτε πίσσα, « Ἰλ. Α. » Ἔστασαν ἠΰτε πέτραι, « Θκρ.

Ἠΰτοκος, Ἠύχορος κτλ., Π. ἀντὶ Εὔτοκος κτλ.

Ἡφαιστεῖον (τὸ). ναὸς τοῦ Ἡφαίστου, (χωρ οὐδ. τῶν

Ἡφαίστειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἥφαιστον. ‖ (οὐσ.) Ἡφαίστειον (τὸ), = Ἡφαιστεῖον καὶ Ἡφαίστεια. « = τῷ

Ἡφαίστια (τὰ), (ἑνν. θύματα ἢ ἱερὰ) θυσία καὶ ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἡφαίστου.

Ἡφαιστόπονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἡφαιζότευκτος.

Ἥφαιστος (ὁ), [ἅπτω]. θεὸς τῆς μυθολογ., (μνημ.) τὸ πῦρ. » Πευκάεν θ' Ἥφαιστον, « Σοφ.

Ἡφαιστότευκτος καὶ

Ἡφαιστοτεύχης, εος (ὁ, ἡ), Π. [ἥφ. τεύχω]. κεκμωμένος (κατεσκευασμένος) ἀπὸ τὸν Ἥφαιστον, (Εἰς τὸν Αἰσχλ. ὁ Schweigh. ἔγραψε διὰ τὸ μέτρον, Ἡφαιστοτευχές· ὁ δὲ Ἑρμὰν. Ἡφαιστοτυκές).

Ἡφείθην, Ἀττ. ἀντὶ Ἀφείθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Ἀφίημι.

Ἧφθε, Δ. ἀντὶ Ἥφθη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. καὶ

Ἥφθαι, σθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἥφθην, πθ. ἀόρ. τῆς ὁρῶ, τοῦ Ἅπτω,

Ἦφι, Π. ἀντὶ Ἦ, δοτ. ἑν. θηλ. τοῦ Ὅς.

Ἠφίειν, εις, ει καὶ

Ἤφιεν, Ἀττ. ἀντὶ Ἀφίην, παρτ. τῶ Ἀφίημι.

Ἠφυσάμην, μσ. ἀόρ. τοῦ Ἀφύω.

Ἠχεῖον (τὸ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι κροτούμενον ἢ κινούμενον ἐπὶ τούτῳ κάμνει ἦχον. (Ἰδιαιτ.) εἶδ. χαλκίνου συμπάνου (εἰς τὰ θέατρα) = Βροντεῖον.

Ἠχέτα, ας, Αἰολ. ἀντὶ

Ἠχέτης, ου (ὁ). ὁ ἠχῶν (φωνάζων, ἀποτελῶν ἦχον). « Τέττιξ—, « Ἐπ.

Ἠχετικὸς, ἡ, όν, = Ἠχητικός.

Ἠχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἦχον, ἠχολογῶ, φωνάζω, βούζω. (μὲ αἰτ.) κάμνω νὰ ἀκουσθῇ ἦχος. » Τὸ χαλκίου ὡς τάχος ἔχει, « Θκρ., κροῦε ἵνα ἠχῇ.

Ἠχή (ἡ), Π. ἀντὶ Ἦχος, βοή, θόρυβος (μτγν.) ὁμιλία· φήμη, εἴδησις.

Ἠχήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἀποτελῶν ἦχον, βούζων, ἀντηχῶν· (συνκδχ.) μέγας, εὐρύχωρος. « Δώματα ἠχήεντα, « Ὑμ.

Ἦχημα (τό). ἦχου ἀποτέλεσμα, βοή, κτύπος.
Ἤχησις, εως (ἡ). τὸ ἠχεῖν, ἠχολόγημα, βόῦσμα.
Ἠχητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν ἕξιν τοῦ ἀποτελεῖν ἦχον.
Ἠχθέσθην, ά. ἐν. προσ. τοῦ παθ. ἀορ. ἠγ'. δυϊκ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἄχθομαι.
Ἤχθημαι, παθ. πρκ. τοῦ Ἔχθάνομαι.
Ἤχθην, παθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἄγω.
Ἤχθηρα, Π. ἀόρ. τοῦ Ἐχθαίρω.
Ἠχθόμην, παρατ. τοῦ Ἄχθομαι, ἡ ἀόρ. β'. τοῦ Ἔχθάνομαι.
Ἦχι, ἐπίρ. Π. (κατὰ προσχηματ.) ἀντὶ Ἦ, ἔνθα, ὅπου.
Ἠχικός, ἡ, όν. Ὁ ἀποτελῶν ἦχον.
Ἦχος (ὁ). βοή· βόῦσμα (τῶν αὐτιῶν).
Ἦχος, ὁ, Π. ἀντὶ Ἦθος, ἔθος, συνήθεια. «Ἦχος ἀνθρώπων ἐστὶ τὸ μὴ ἀεὶ τὰ αὐτὰ φρονεῖν,» Ἱππκρ. (καὶ ἁπλῶς) «Κεφαλαλγίαι ᾗ ἦχος ἀπυρέτοισι,» αὐτ.
Ἠχώ, όος-οῦς (ἡ), Π. ἀντὶ Ἠχή, ἦχος. «Τίς ἀχώ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής;» Αἰσχυλ. 2) φήμη. «Ἅπασαν τὴν Βοιωτίαν κατεῖχε ἠχώ, ὡς ἀνδρὸς ἀπολομένου λογιμωτάτου,» Ἡρ. 3) (συνήθ.) ἡ ἀνταπάκλασις τοῦ ἤχου, ἀντήχησις, (κοιν.) ἀντιλαλιά. (κατὰ τὴν μυθολογ.) νύμφη τις ὀρειὰς ἐρωμένη τοῦ Πανὸς κτλ. «Ἠχὼ λόγων ἀντιφδός,» Ἐπγρ.
Ἠχώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτελῶν ἦχον (βοήν), ἠχητικός.
Ἤψησα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἕψω.
Ἥψω, ϐ'. ἐν. προσ. τοῦ Ἡψάμην, μα. ἀόρ. τοῦ Ἅπτομαι.
Ἠῶ, Π. αἰτ. ἐν. τοῦ Ἠώς.
Ἠῶθεν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἑωθεν, ἀπὸ πρωΐας, ἀπὸ τὸ πρωΐ. τὸ πρωΐ, «Ἠῶθεν νεῦμας,» Ἰλ. Σ.
Ἠῶθι, ἐπίρ. Π. τῷ πρωΐ. «Ἠῶθι πρὸ,» Ὅμ., Ἄρατ., πολλὰ πρωΐ.
†Ἠώκοιτος (ὁ, ἡ). ὁ κοιμώμενος τὸ πρωΐ.
Ἠῶν, Δ. ἀντὶ Ἠῶ, αἰτ. τοῦ Ἠώς.
Ἠών, όνος, Π. ἀντὶ Ἠϊών.
Ἠῷος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἑῷος, πρωϊνός ἀνατολικός.
Ἠώρουν, παρτ. τοῦ Αἰωρέω.
Ἠώς, ἠόος-οῦς (ἡ), (ἡ δωτ. Ἠοῖ, ἡ αἰτ. Ἠῶ], Π. ἀντὶ Ἕως, ἡ αὐγή, τὰ χαράγματα· τὸ πρωΐ· ἡ ἡμέρα ἢ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. ἡ ἀνατολή. «Πρὸς ἠῶ τε ϗ ἡλίου ἀνατολὰς ἐποιέετο τὴν ὁδόν,» Ἡρ.

ΘΑΛ

Θ, θ, θῆτα (τό), (ἄκλ.), τὸ ὄγδοον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ‖ (ἀριθμητ.) θ', ἐννέα (9), ἡ ἔνατος, η, ον· καὶ ,θ, ἐννέα χιλιάδες (9000).
Θ' κατ' ἀποκ. (πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Τέ.
Θαάσσω ϗ (κατὰ κρ.) Θάσσω (χ. Μ.), Π. κάθημαι· εἶμαι στημένος (τοποθετημένος, στρατοπεδευμένος κτλ.), κεῖμαι.
Θάγω, Μ. θαξῶ, Δ. ἀντὶ Θήγω.
Θαδώλια, Ἀττ. ἀντὶ Τὰ ἑδώλια.
Θαείτο, Δ. Π. γ', ἐν. προσ. τοῦ παρτ. καὶ Θάεο, Δ. Π. προσ. τοῦ
Θαέομαι, Δ. ἀντὶ Θεάομαι. θεωρῶ, κυττάζω (κυρ. μὲ θαυμασμόν)· θαυμάζω.
Θάημα (τό), Δ. ἀντὶ Θέαμα, πρᾶγμα ἀξιοθέατον (θαυμάσιον).
Θαητός, ά, όν, Δ. ἀντὶ Θεατός, ἀξιοθέατος, ἀξιοθαύμαστος.
Θαίρεος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων διὰ τὸν θαιρὸν (ἴδε τὴν λέξ.).
Θαιροδύτης, ου (ὁ). ὁ κρίκος τοῦ ῥυμοῦ ὅπου ἐφαρμόζονται τὰ ζυγολούρια.
Θαιρός (ὁ), [ἄρω]. ὁ στροφεὺς (Τουρκ. μεζές) τῆς θύρας κτλ. 2) ὁ ῥυμὸς ἢ ὁ ἄξων τῆς ἁμάξης.
Θακεύω, Μ. εύσω καὶ
Θακέω-ῶ [θᾶκος], Μ. ήσω, Π. κάθημαι, (μὲ αἰτ.). "Ἕδρας κατακρατεῖς θακεῖν," Αἰσχυλ., εἰς παντοκρατορικὸν (μοναρχικὸν) θρόνον. 2) (ἰδιωτ. κατ' εὐφημ.) κάθημαι πρὸς ἀπόπατον. «Ἑάνες ἀλῷ θακεύων ἐν τῷ τεμένει,» Ἀπτ.
Θάκημα (τό), Π. τὸ καθέζεσθαι, κάθισμα· (συνκδχ.) ἐκκλησία ἢ ἐκκλησιαστής.
Θάκησις, εως (ἡ), Π. τὸ οὐσ. τοῦ Θακέω, κάθησις.
Θᾶκος καὶ (σὺχί) Θάκος (ὁ), [θαδσω]. καθέδρα, κάθισμα, θρόνος· (συνκδχ.) συνέδριον [«Οἱ δὲ θεοὶ θῶκονδε καθίζανον,» Ὀδ. Ε), (διὰ τὸ εὐφημ.) ἀπόπατος, χρεία, (κοιν.) καθίκι. «Ἐπὶ θῶκον ἀνιστάμενος,» Θφρ., ἀκόνεται πρὸς χρείαν του.
†Θαλάμαξ, ακος (ὁ), = Θαλαμίτης.
Θαλάμευμα (τό), Π. [θαλαμεύω]. αἴκημα, ἐνδιαίτημα.
Θαλαμεύτρια (ἡ). ἡ ἑτοιμάζουσα τὸν (νυμφ.) θάλαμον.
Θαλαμεύω, Μ. εύσω. (μὲ αἰτ.) Φέρω εἰς τὸν θάλαμον. νυμφεύομαι. ‖ (παθ. ἤμ.) κάθημαι κλεισμένος (καθὼς ἡ γυναῖκες) εἰς τὸν θάλαμον, (ἐπὶ θήρ.) εἶμαι τρυπωμένος εἰς τὴν θαλάμην μου.
Θαλάμη (ἡ). τρύπα (φωλιὰ) ζώου (κυρ. θαλασσίου). «Πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο,» Ὀδ. Ε. 2) (πλθ.) αἱ τρύπαι τῆς μύτης, τὰ ῥουθούνια. τὰ κοιλώματα τῆς καρδίας κτλ.
Θαλαμηγὸς (ὁ καὶ ἡ), [θάλαμ. ἄγω]. εἶδ. πλοίου σχεπασμένου ὡσὰν κάμαρα ἢ ἔχον μέσα κάμαρας.
Θαλαμήϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν θάλαμον.
Θαλαμηϊάδης, αο ἡ εω (ὁ), Π. (ἰχθὺς) ὁ κατοικῶν εἰς θαλάμην, (ἐπιμ.) μέγας.
Θαλαμηπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐπιμελοῦμαι τὴν κοίτην τινὸς ὡς) θαλαμηπόλος. «Κύνας—,» Ὀππ., τὰς βάλλω νὰ βατευθοῦν.
Θαλαμηπολία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ θαλαμηπόλου.
Θαλαμηπόλος (ὁ, ἡ). [θάλαμ. πολέω]. ὁ ἐπιμελούμενος τὸν (νυμφικὸν ἢ ἁπλῶς τὸν) θάλαμον, ὑπηρέτης τοῦ θαλάμου, καμαριέρος. «Ὀρφνη—,» Π., ὡς εὐπαλύνουσα τὴν ἕνωσιν τῶν δύο φύλων.
Θαλάμιος ϗ Θαλαμιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν θάλαμον. ‖ (ὡσ. θηλ.) ἡ εἰς τὸ κατώτατον μέρος τῆς τριήρους χρησιμεύουσα κώπη· ἡ τρύπα διὰ τῆς ὁπ. ἐξεῖχεν ἡ κώπη αὐτῆς. (ἀρσ.) = τῷ
Θαλαμίτης, ου (ὁ). ὁ κωπηλατῶν εἰς τὴν κατωτάτω σειρὰν ἢ εἰς τὴν πρῴραν πολεμικοῦ πλοίου, [ἐκ τοῦ
Θάλαμος (ὁ)· [θάλλω, θάλπω]. κοιτών, κάμαρα· (Ἰταλ.) καμπινέτον, (ἰδιαιτ.) τὸ δωμάτιον τῆς γυναικὸς ἢ τῶν νεονύμφων· (ὀθ. συνκδχ.) ὁ γάμος. (ἐπίξ.) = Θαλάμη. (ναυτ.) τὸ κατώτατον μέρος (παλαιικοῦ) πλοίου ὅπου ἐκωπηλάτουν οἱ θαλαμῖται· (ἐν γέν.) τὸ πλέον παράμερον μέρος οἴκου ἢ ναοῦ, ἔδυτον.
Θάλασσα ϗ ἅλς ἢ σάλος ϗ ης (ἡ). ἡ θάλασσα. «Ἡ ἐντὸς (ἡ) καθ' ἡμᾶς, ϗ ἡ ἐκτὸς θάλασσα,» Ἡρ. 2) τὸ θαλάσσιον νερόν. «Πυρὶ ϗν θερμῷ θαλάσσῃ,» Δσχρ. 3) λίμνη. «Τιβεριάδος θάλασσα,» Γρφ.
Θαλασσαῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Θαλάσσιος.
Θαλασσεύς, έως (ὁ), = Ἁλιεύς, ἐκ τοῦ
Θαλασσεύω, Μ. εύσω. Διατρίβω (διαμένω· συνήθως εἰς [βρέχομαι ἀπὸ] τὴν θάλασσαν. «Αἱ γὰρ νῆες διάβροχοι, τοσοῦτον χρόνον ἤδη θαλασσεύουσαι,» Θκ. (ὀθ.) «Τὰ θαλαττεύοντα τῆς νεώς,» Πλ., (κοιν.) τὰ βρεχάμενα. «Κατακόρως ἐν ταῖς ἁλληγορίαις θαλασσεύει,» Ἡρακλ., μεταχειρίζεται εἰς τὰς μεταφοράς του πολλὰ συχνὰ (τὰς λαμβάνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ) τὴν θάλ.
Θαλασσίας, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) ἀνακατωμένος μὲ θάλασσαν, θαλασσωμένος.
Θαλασσίγονος (ὁ, ἡ), Π. ἀνεῖ Θαλασσογενής.
Θαλασσίδιος (ὁ, ἡ), Π. ἀνεῖ Θαλάσσιος.
Θαλασσίζω, Μ. ίσω. "Ἔχω τεῦσιν ἢ χρῶμα ἢ ὀσμὴν θαλάσσης, μυρίζω (ἐν γέν. ὁμοιάζω) 'σὰν θάλασσα· πελαγίζω.
Θαλάσσιος, α ἢ ας, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν θάλασσαν, θαλασσινός. «Θαλάσσια ἔργα,» Ἰλ. Β., τὰ ναυτικὰ ἢ ἁλιευτικά. «Θαλάσσια στρώματα,» Δσχρ., τὰ Ἁλιπόρφυρα. (ϗ ἀνεῖ ἐπίρ.) «Θαλάσσιον ἐκρίψατε,» Σοφ., εἰς τὴν θάλασσαν.
Θαλασσίτης, ου (ὁ), = Θαλασσίας.
Θαλασσοβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (ὁδεύων, διερχόμενος) διὰ τῆς θάλασσης. «Ποταμὸς—,» Κ. Μαν., ὁ Ἀλφειὸς (διὰ τοὺς μετὰ τῆς Ἀρεθούσης μυθευομένους ἔρωτάς του).
Θαλασσοβαφέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάφω (ϗ πθ.

Εἶμαι βεβαμμένος) μὲ θαλάσσ. πορφύραν.
Θαλασσοβαφής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν βαφὴν (τὸ χρῶμα) τῆς θαλ. ■ Τὸ βηρύλλειον λίθος ἐστὶ χλαυκίζων, θαλασσοβαφὴς, ■ Ἐπιφ.
Θαλασσόβιος καὶ Θαλασσοβίωτος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν εἰς ἢ ἀπὸ τὴν θάλασ., ναύτης ἢ ἁλιεύς. ■ Ἰχθῦς—, ■ Κ. Μαν.
Θαλασσοβραχής, ές (ὁ, ἡ). βρεγμένος (μουσχευμένος) μὲ θάλασσαν.
Θαλασσογείτων, ονος (ὁ, ἡ). γείτων τῆς θαλάσσης, παραθαλάσσιος.
Θαλασσογενής, ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς (λαβὼν τὴν ὕπαρξίν του) ἀπὸ τὴν θάλ.
Θαλασσογράφος (ὁ). ὁ περιγράφων τὰς διαφόρους θαλάσσας.
Θαλασσοδομέτρης, ου (ὁ). ἐργαλεῖον ναυτικὸν πρὸς καταμέτρησιν τῶν διαστημάτων τῆς θαλάσσης.
Θαλασσοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων (κυρ. κατὰ τὸ χρῶμα) τὴν θάλ.
Θαλασσοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ (μὲ τὰ κωπία) τὴν θάλ., (μτφρ.) ὁμιλῶ χωρὶς νόημα, φλυαρῶ.
Θαλασσοκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι θαλασσοκράτωρ.
Θαλασσοκρατία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
Θαλασσοκράτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ἐξουσιαστὴς τῆς θαλάσσης, ἔχων μεγάλην θαλάσσιαν δύναμιν.
Θαλασσομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι πρὸς τὴν θάλασσαν, παραδέρνω εἰς τὰ κύματα.
Θαλασσομέδουσα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Θαλασσομέδων, οντος (ὁ), Π. βασιλεὺς τῆς θαλ., θαλασσοκράτωρ.
Θαλασσόμελι, ιτος (τὸ). εἶδ. ὑδρομέλιτος κατεσκευασμένου μὲ θάλασσαν.
Θαλασσομιγὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁμιγμένος (ἀνακατωμένος) μὲ θάλασσ.
Θαλασσόμοθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μοχθῶν (ἀγωνιζόμενος) πρὸς τὴν θάλασ., θαλασσομαχῶν.
Θαλασσόνομος (ὁ, ἡ), Π. [θ. νέμω]. ὁ βόσκων εἰς (τρεφόμενος, ζῶν ἀπὸ) τὴν θάλ.
Θαλασσόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θαλασσογενής.
Θαλασσόπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. [θ. πλάζομαι]. ὁ περιπλανώμενος εἰς τὴν θάλ.
Θαλασσόπληκτος (ὁ, ἡ), Π. [θ. πλήττω]. τὸν ὀπ. κτυπᾷ (δέρνει) ἡ θάλ. ■ Νῆσος—, ■ Αἰσχλ.
Θαλασσόπλους-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων (διακλέων) τὴν θάλ.
Θαλασσοπόνος (ὁ, ἡ), = Θαλασσόμοθος.
Θαλασσοπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέω (ταξειδεύω) εἰς τὴν θάλ. ὡς-
Θαλασσοπόρος (ὁ, ἡ). ὁ περῶν θάλασσαν, ταξειδεύων διὰ θαλάσσης.
Θαλασσοπόρφυρος (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἁλουργὸς, Ἁλιπόρφυρος.
Θαλασσότοκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς (ἀναδοθεὶς ἢ ἐξέχων) ἀπὸ τῆς θαλ.
Θαλασσουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι θαλασσουργός.
Θαλασσουργία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ θαλασσουργοῦ.
Θαλασσουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔργον τὴν θάλασ., ναύτης, ἁλιεύς, θαλασσινός.
Θαλασσοῦχος (ὁ, ἡ), = Θαλασσοκράτωρ.
Θαλασσοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Πτολεμ. ὡς)·
Θαλασσοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ διωρισμένος νὰ φυλάττῃ τὰ παραθαλάσσια.
Θαλασσόχρους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς θαλ.
Θαλασσόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω μέρος τι τῆς ξηρᾶς εἰς (τὸ σκεπάζω μὲ) θάλασσαν· ἀνακατόνω μὲ θάλ. ■ Ἡ ναῦς θαλασσοῦται, ■ Πλὸ., κάμνει νερά.
Θαλασσώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁμοιος μὲ θάλ.
Θαλάσσωσις, εως (ἡ). πλημμύρισμα τῆς θαλάσσης ἐπάνω εἰς τόπον τινά.
Θάλαττα, Θαλαττεύω κτλ., Ζ. Θάλασσα κτλ.
Θάλεα (τὰ), Π. κλθ. τοῦ Θάλος.
Θαλέθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Θάλλω.
Θαλεία (ἡ), = Θαλία.
Θάλεια (ἡ), Π. ἀντὶ Θάλλουσα, ἀκμάζουσα, λαμπρὰ, μεγαλοπρεπὴς, ἄφθονος.
Θάλειος, α, ον, Π. ἀντὶ Θαλερὸς, θερμὸς ἢ ἄφθονος. ■ Δάκρυ—, ■ Ὅμ.
Θαλερόμματος (ὁ, ἡ), Π. = Θαλερῶπις.
Θαλερὸς [θάλλω], ὰ, ον, Ἀνθηρὸς, τρυφερὸς· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφρ.) σφριγῶν, ἀκμαῖος, νεαρὸς· πολὺς, ἄφθονος· (ἐνίοτε) πρᾶος· μέτριος. ■ Πνεῦμα—, ■ Αἰσχλ. ■ Ὕπνος—, ■ Λξ., ὁ γλυκὺς, ζόθ.
Θαλερῶπις, ιδος (ἡ). Π. ἡ ἔχουσα ἀνθηρὰν ὄψιν ἢ γλυκὺν (θελκτικὸν) ὄμματα.
Θαλέω, Π. ἀντὶ τ. θάλλω.
Θαλέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Θηλέω.
Θαλία (ἡ), (κυρ.) = Θαλλὸς, κλωνάρι τρυφερόν. ■ Καὶ κατακλίνας ἐν τῇ πόᾳ, θαλίαν τε κατακλάσας ἀντὶ τραπέζης, παρέθηκε τῶν τυθέντων, ■ Ἀθ. 2) (συνήθ. μτφρ.) πανήγυρις, συμπόσιον, (ἐν γέν.) χαρὰ, εὐθυμία· εὐημερία. ■ Ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐπὶ πολλῇ, ■ Ἰλ. Ι. 3) = Θαλλὶς (;).
Θαλιάζω, Μ. άσω. Εὐθυμῶ, ξεφαντόνω.
Θάλικτρον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (Δσκρ. Δ'. 98).
Θαλλία (ἡ), = Θαλία, θαλλὸς.
Θάλλινος, η, ον. Καμωμένος (Πλεγμένος) ἀπὸ θαλλόν.
Θαλλὶς, ίδος (ἡ). ζεμπιλάκι πλεγμένον ἀπὸ θαλλὸν (φοίνικος).
Θαλλὸς (ὁ). [θάλλω]. κλωνάρι τρυφερὸν (κυρ. ἐλάτης)· φύλλον χουρμαδιᾶς. ■ Θαλλὸν προσείσειν τινί, ■ Παροιμ., θελεάζειν τινὰ μὲ κολακευτικὰς ἐλπίδας (καθὼς τὰς αἶγας μὲ τὸν θαλλόν).
Θαλλοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (καθὼς τὰ ᾽γίδια) θαλλόν, εἶμαι·
Θαλλοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) θαλλόν.
Θαλλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι·
Θαλλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (χρατῶν) θαλλὸν (κλάδον ἐλαίας) εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων.
Θάλλω [θάω καὶ θάλπω], Μ. θαλλήσω ἢ θαλήσομαι (πρκ. ἀντὶ ἐνε. Τέθηλα). (κυρ. ἐπὶ φυτ.) Εἶμαι εἰς τὴν ἀκμήν μου (καταπράσινος, φουντωμένος, φορτωμένος ἀπὸ φύλλα, ἄνθη καὶ καρπούς), (μτφρ.) ἀνθῶ, ἀκμάζω, εἶμαι εἰς τὴν ἀκμαιοτέραν κατάστασιν· (σπν. μτθτ.) κάμνω τι νὰ ἀκμάσῃ. ■ Οὐ καλὰ δένδρε' ἔθαλλε χώρος, ■ Πίνδ.
Θάλος, εος-ους (τὸ), Π. = Θαλλὸς· βλαστὸς (κυρ. καὶ μτφρ.). ‖. (πλθ.) ἥδονα, ἀπολαύσεις.
Θάλπημι, Π. σπντ. ἀντὶ Θάλπω.
Θαλπιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. εἶμαι ζεστός.
Θαλπιόων, Π. μτχ. τοῦ Θαλπιάω.
Θαλπιὼς, ὼ, όν, Π. ζεστὸς, ζεσταίνων.
Θάλπος, εος-ους (τὸ). θερμότης, ζέστη (μτφρ.) ζέσις, ὁρμή. παρηγοριά.
Θαλπτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ζεσταίνων (παρηγορῶν, καταπραΰνων), [ἐκ τοῦ
Θάλπω [συγγ. τῷ Θάλλω], Μ. θάλψω. Ζεσταίνω (κυρ. καθὼς ἡ κλῶσσα τὰ αὐγά· ■ Ἡ δὲ περιστερὰ ἐν 40. ἡμέραις κυΐσκει, καὶ τίκτει, καὶ θάλπει, ἕξ ἐκτρέφει, ■ Γεωπ.), (συνκδχ.) στεγνόνω (■ Ἁλίῳ πέπλους θάλπουσα, ■ Εὐρ.). (ἐνίοτε) φλογίζω, καίω (μτθτ. καὶ ἀμτθτ.). (μτφορ.) ζωογονῶ· παρηγορῶ περιθάλπω [■ Καὶ τὸν ἐπιδιδόντα τὴν ἐπιστολὴν θάλψατε τὸν ἐνόντα τρόπον, ■ Συν.]· εὐφραίνω· ἐμψυχόνω· ἐρεθίζω· θέλγω, ἀπατῶ (■ Λέγε μὴ θαλφθῇ λόγοις, ■ Ἄρχ.), (σπν.) προξενῶ ἀνησυχίαν. ■ Ἐμὲ οὐδὲν θάλπει κέρδος, ■ Ἄρχ., δὲν μὲ παρακινεῖ.
Θαλπωρὴ (ἡ), Ἰων. ζέσις, χαρὰ, ἐλπὶς, ἐμψύχωσις, ἀνακούφισις, παρηγορία.
Θαλυκρὸς [θαλύσσω], ὰ, όν, Π. ζεστὸς, θερμὸς· φλογερὸς· (μτφρ.) ἀναμμένος ἀπὸ πάθος, διάπυρος.
Θαλύσια (τὰ). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος (Θαλλούσης) καὶ αἱ κατ' αὐτὴν προσφερόμεναι ἀπαρχαὶ τῶν γεννημάτων κλπ.
Θαλυσιὰς, άδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Θαλύσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὰ Θαλύσια.
†Θαλύσσω, Μ. ξω. γραμτ. = Θάλπω.
Θάλψις, εως (ἡ). τὸ θάλπειν ἢ θάλπεσθαι, ζέσταμα κτλ.
Θαμὰ [ᾶμα], ἐπίρ. Π. συχνὰ· ἀλλεπαλλήλως, (ὀθ.
Θαμέες, ἐπίρ. Π. συχνάκις, πολλάκις.
Θαμβαίνω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Θαμβέω.
Θαμβαλέος, α, ον, Π. ἔκθαμβος, [ἐκ τοῦ
Θαμβέω (Θάω) ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἄλλ.) Κυριεύομαι ἀπὸ θάμβος, ἐκπλήττομαι, μένω ἐκστατικὸς (βλέπων ἢ ἀκούων τι), θαυμάζω. ‖. (σπν. μτθτ.) κάμνω τινὰ νὰ μείνῃ ἔκθαμβος, ἐκπλήττω.
Θάμβημα (τὸ). θάμβος, ἔκληξις· ἀντικείμενον θάμβους.
Θάμβησις, εως (ἡ). ἔκληξις, ἔκστασις τρόμαγμα, ξύπνασμα.
Θαμβήτειρα (ἡ), Π. ἡ προξενοῦσα θάμβος (ἔκπληξιν), τρομακτικὴ, (ἐπίθ. τῶν Ἐρινν.).
Θαμβητὸς, ὴ, όν. Ὁ προξενῶν θάμβος φοβερὸς, ἀπορίας ἄξιος.
Θάμβος [θάομαι], εος-ους (τὸ). ἔκστασις, ἀπορία· θαυμασμὸς· τρόμος.
†Θαμβὸς, ὴ, όν. Ἔκθαμβος, τρομαγμένος
Θαμβοσύνη (ἡ), = Θάμβος.
Θαμέες (οἱ), Π. ἀντὶ Θαμειοὶ, Θαμέσι, Π ἀντὶ Θαμειοῖς, δοτ. τοῦ
Θαμειὸς [θαμὰ], ὰ, όν, Π. πυκνὸς, συχνὸς ἀλλεπάλληλος.
Θαμίζω [θαμὰ], Μ. ίσω. Συχνάζω πουθενά· πράττω τι συχνάκις. ■ Οὔτι καμιζόμενός γε θάμιζεν, ■ Ὀδ. Θ., δὲν ἔλουε τὸ συχνά.

Θαμινὰ καὶ
Θαμινάκις, ἐπίῤῥ. = Θαμὰ, θαμάκις, συχνάκις.
Θαμινὸς [θαμὰ], ἡ, όν. Πυκνὸς· συχνὸς· ἀλλεπάλληλος. ‖. (τὸ κδ.) Θαμινά, ἀντὶ Θαμινῶς, ἐπίῤῥ. = Θαμὰ, συχνά.
†Θάμνας[ᾰ], ου (ὁ), (ὑλγ.) ὁ ἄλλ. Δευτερίας ἢ Στεμφυλίτης οἶνος, (κοιν.) λάγγερας.
†Θαμνὰς [θάμνος], άδος (ἡ). ῥίζα.
Θαμνίον (τὸ) καὶ
Θαμνίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Θάμνος.
Θαμνίτης, ου (ὁ) καὶ Θαμνῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ὅμοιος μὲ) θάμνον.
Θαμνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φυτρώνων εἰς εἶδος θάμνου, ὅμοιος μὲ θάμνον.
Θαμνομήκης, εος (ὁ, ἡ). ἰσομεγέθης (ὑψηλὸς ἴσα) μὲ θάμνον.
Θαμνόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Πυκνοῦμαι (Σχηματίζομαι) εἰς εἶδος θάμνου.
Θάμνος (ὁ), [θαμὰ, θαμινος]. ὀενδράκι χαμηλὸν ἐκ φύσεως, χαμόδενδρον (μὲ πυκνὰ κλαδιά), (πλθ.) πυκνὰ χαμόκλαδα τὰ ὁπ. φυτρώνουν περὶ τὴν ῥίζαν καμμένου δένδρου.
Θαμνοφάγος (ὁ, ἡ). (ζῶον) τὸ ὁπ. τρώγει (βόσκει) θάμνους.
Θαμνώδης, εος (ὁ, ἡ), = Θαμνοειδής.
Θαμνὼν, ῶνος (ὁ). τόπος γεμάτος θάμνους, δάσος θάμνων.
Θανάσιμος, η ἡ ος, ον, (καὶ ἐπίῤῥ.)-ίμως, = Θανατηφόρος. 2) Π. θνητὸς, ὑποκείμενος εἰς ἢ ἀποφασισμένος διὰ θάνατον. (ἐνίοτε) θανὼν, νεκρός. 3) = Θνησιμαῖος. « Θανάσιμα κρέα, » Λξ.
Θανατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιθυμῶ (βλέπω ὡς τίποτε, ἢ εἶμαι ἀποφασισμένος διὰ) τὸν θάνατον. « Μὴ συμπλέκεσθαι θανατῶσιν ἀνθρώποις· οὐδὲν γὰρ ἀλκιμώτερον ἀπογνώσεως, » Σδ.
†Θανατηγὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ
Θανατηρὰς, ὰ, όν, = Θανατηφόρος, θανάσιμος.
¡Θανατήσιμος καὶ
Θανατήσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμενος διὰ) τὸν θάνατον· θανάσιμος.
Θανατηφορία (ἡ). τὸ νὰ ξνέ ἢ νὰ γίνεται τις.
Θανατηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (δίδων, προξενῶν, ἐπιφέρων) θάνατον.
Θανατιάω-ῶ, Μ. άσω, = Θανατάω.
Θανατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων ἀποτέλεσμα τὸν θάνατον. « Θανατικὴ δίκη, » Πλ., ἡ περὶ θανάτου.
Θανατόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Θανατικὸς, θανατηφόρος.
†Θανατοποιὸς (ὁ, ἡ). = Θανατηφόρος.
Θάνατος (ὁ), [θνήσκω]. ἡ παῦσις τῆς ζωῆς· (Νμ.) κεφαλικὴ τιμωρία, σκότωμα.
¡Θανατοφόρος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Θανατηφόρος.
Θανατῴσια (τὰ). ἑορτὴ τοῦ θανάτου.
Θανατόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταδικάζω εἰς θάνατον· θανατόνω.
Θανατώδης, εος (ὁ, ἡ), = Θανάσιμος. « Ἐν πυρετοῖσιν ὀξέσι χεῖρες κροκίδας ἀπὸ τῶν ἱματίων ἀποτίλλουσαι θανατώδεες, » Ἱππκρ.
Θανάτωσις, εως (ἡ). καταδίκασμα εἰς θάνατον. θανάτωμα.
Θανεῖν, Ἰων. Π. καὶ
Θανέμεν, Δ. ἀντὶ Θανεῖν, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. καὶ
Θάνω, ἀόρ. β΄. τῆς ὑποτ. τοῦ Θνήσκω.
Θάομαι [†θάω, άω], Μ. θήσομαι (ἀόρ. Ἐθησάμην), Π. = Θηλάζω, ἁρμέγω, βυζάνω (μετδτ. καὶ ἀμετδτ.). « Ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι, » Ὀδ. Δ. « Γυναῖκά τε θήσατο μαζὸν, » Ἰλ. Ω. (ᾗ μετδτ.) « Οὐδ' ἄρ' Ἀπόλλωνα θήσατο μήτηρ, » Ὁμ. Ὕμν., (ἂς μὴ συγχ. μὲ τὸ
Θάεσθαι, Μ. θάσεσθαι καὶ θήσεσθαι, Π. ἀντὶ Θεάομαι, θεωρῶ· κυττάζω μὲ θαυμασμόν.
Θάπα, ας (ἡ), Δ. καὶ
Θάπος, εος-ους (τὸ), (γλσ.) ἀντὶ Θάμβος καὶ Τάφος, (ὀθ.
Θάπτω, Μ. θάψω (πθ. πρκ. Τέθαμμαι, ἀόρ. β΄. Ἐτάφην καὶ τὸ θετ. Θαπτέον). Βάλλω εἰς τὸν τάφον (Παραχώνω) νεκρὸν, ἐνταφιάζω, (ἐν γέν.) κηδεύω, (ὀθ.) « Πυρὶ θάπτων, » Ἐπγρ., κατακαίειν (καθὼς ἐσυνείθιζον εἰ παλαιοὶ) τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ.
Θαργήλια (τὰ), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Ἀρτέμ., (κυρ. οὐδ. τοῦ
Θαργήλιος [Θάργηλος], α ἡ ος, ον. (ἐπιθετ.) Ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἀρτεμις (;).
Θαργηλιὼν, ῶνος (ὁ). ὁ ἑνδέκατος μὴν τῶν Ἀθην. (καθ' ὃν ἑωρτάζοντο τὰ Θαργήλια).
Θάργηλος (ὁ), [ἄργος;]. ἡ χύτρα ὅπου ἐβράζοντο αἱ ἀπαρχαὶ τῶν νέων καρπῶν εἰς ἑορτάς τινας· (ἐπιθετ.) ἄρτος ἀπὸ νέον σιτάρι.
Θαῤῥαλέος, α, ον, Ὁ ἔχων θάῤῥος, θαῤῥετὸς, ἄφοβος, εὐτολμος.
Θαῤῥαλεότης (ἡ). ἡ ἀρετὴ τοῦ θαῤῥαλέου, εὐτολμία.
Θαῤῥαλέως, ἐπίῤῥ. Εὐτόλμως, μὲ ἀφοβίαν, μὲ πεποίθησιν, θαῤῥετά.
Θαῤῥέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω θάῤῥος (πεποίθησιν) εἴς τι ἢ εἴς τινα, ἐμπιστεύομαι, (χ. πε.), ἔχω ἢ λαμβάνω θάῤῥος, δὲν φοβοῦμαι. « Καὶ τότε δὴ θάρσησε καὶ ἠῢδα, » Ἰλ. Δ. (συνήθ. πρς.) « Θάῤῥει τούτῳ γε ξυνακα, » Λξ., μένε ἥσυχος, μὴ φοβᾶσαι· (καὶ ἀντὶ ἐπίῤῥ.) « Θαρσέων καθίζεν, » Θκρ. « Θαῤῥῶν ἔθυε, » Ξεν.
Θαῤῥητικὸς, ἡ, όν. Πλήρης θάῤῥους· φύσεις ἢ καθ' ἕξιν εὐτολμος, θαῤῥαλέος.
Θάῤῥος, εος-ους (τὸ), Ἀττ. (μτγν.) ἀντὶ Θάρσος, (ὀθ. ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ ἡμποροῦν νὰ σχηματισθοῦν ᾗ κατὰ τοὺς δύο τύπους).
Θαῤῥοῦντως [θαῤῥέω], ἐπίῤῥ. (μτχ.) Θαῤῥετά, μὲ θάῤῥος.
Θαῤῥύνω, Μ. υνῶ. Δίδω (Ἐμπνέω) θάῤῥος, ἐγκαρδιόνω. 2) Π. ἀντὶ Θαῤῥέω.
Θαρσαλέος, α, ον, = Θαῤῥαλέος.
Θαρσεῦσ', Δ. Π. ἀντὶ Θαρσοῦσα, μτχ. θηλ. τοῦ
Θαρσέω-ῶ, Μ. ήσω. = Θαῤῥέω.
Θαρσήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Θαρσαλέος.
Θάρσησις, εως (ἡ). θάῤῥος, πεποίθησις.
Θαρσοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμπνέω θάρσος, ἐνθαῤῥύνω, [ἐκ τοῦ
Θαρσοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπνέων θάρσος (θάῤῥος), θάρσους ἐμπνευστικὸς.
Θάρσος [ᾰῖρω;], εος-ους (τὸ). θάῤῥος, ἀφοβία, τόλμη, πεποίθησις, (παρβλ. Θράσος).
Θάρσυνος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ δασ.) Ὁ ἔχων τὸ θάῤῥος (τὰς ἐλπίδας) τοῦ εἴς τι, ἐνθαῤῥυνόμενος ὑπό.
Θαρσύνω, Μ. υνῶ, = Θαῤῥύνω,
†Θαρσὺς, εῖα, ὺ, γρμτ. ἀντὶ Θαρσαλέος, (ὀθ. κατὰ μετάθ. Θρασύς).
Θᾶσαι, Δ. ἀντὶ Θέασαι, ἀόρ. τῆς προσ. καὶ
Θάσομαι, Δ. ἀντὶ Θεάσομαι, μέλλ. τοῦ Θεάομαι.
Θάσομαι, Δ. ἀντὶ Θήσομαι, μσ. μέλλ. τοῦ Τίθημι.
Θᾶσσον, οὐδ. τοῦ Θάσσων.
Θάσσω, Μ. θάξω, Π. ἀντὶ Θαάσσω.
Θάσσων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. ἀνωμ. τοῦ Ταχὺς, ταχύτερος, ὀγλιγωρότερος. ‖. (τὸ οὐδ.) Θᾶσσον, ἀντὶ ἐπίῤῥ. Ὀγλιγωρότερα, τὸ ὀγλιγωρότερον, (ἴδε Ταχύς).
Θάτερα, Θατέρου, Θατέρου, κατὰ κρ. ἀντὶ Τὰ ἕτερα, Τὸ ἑτέρου, Τοῦ ἑτέρου κτλ., (ἴδε Ἕτερος).
Θάττων, ονος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Θάσσων.
Θαῦμα (τὸ), [θάομαι, θεάομαι]. πᾶν ὅ,τι βλέπει τις μὲ θαυμασμὸν, πᾶν ὅ,τι κινεῖ εἰς ἔκπληξιν, ἄξιον ἀπορίας, θαυμάσιον, παράδοξον, (κοιν.) θαύμασμα· (ὀθ. κυρ. εἰς τὸ πλθ.) « Θαύματα, » Ξεν., τὰ παιγνίδια τῶν θαυματοποιῶν, (Ταυρχ.) χοχαμπαζλήκια. « Θαῦμα ἔδεσθαι, » Ὁμ. « Ἐν θαύματι ἐποιοῦντο, » Ἡσ., τὸ ἐνόμιζον θαῦμα, ἀποροῦσαν. 2) ἀντὶ Θαυμασμὸς, ἔκστασις, ἀπορία. « Θαύματος ἄξιος. » Λξ., (μονολεκτ.) Ἀξιοθαύμαστος. « Θαῦμα μ' ἔχει, » Ὀδ. Κ., ἢ « Διὰ θαύματος ἔχω, » Ἡρωδ. (ἢ) « Ἐν θαύματι τοιοῦμαι, » Πλ. = τῷ
Θαυμάζω, Μ. θαυμάσομαι καὶ (σπνττ.) θαυμάσω (πρκ. Τεθαύμακα ᾗ πθ. Τεθαύμασμαι κτλ.). Βλέπω ἢ ἀκούω τι μὲ θαυμασμὸν (ὡς θαῦμα), παραξενεύομαι, ἀπορῶ· (συνεχῶς) σέβομαι· τιμῶ (μὲ σίτ. ἑλλ.) « Καὶ μᾶλλον ἐθαύμαζε τοὺς περὶ αὐτὸν σπουδάζοντας, ἢ τοὺς τῷ γένει προσήκοντας, » Ἰσκρ. « Τίς οὐκ ἂν θαυμάσειεν ἱππέας κατὰ τάξιν ἐλαύνοντας; » Ξεν. « Τὸ μὲν οὖν τὸ πλῆθος περὶ τούτου λελῆθέναι, εὖ θαυμάζω· τὸ δὲ καὶ ὑμᾶς ταῦτ' ἀγνοεῖν, τοῦτό μοι δοκεῖ θαυμαστὸν εἶναι, » αὐτ. (καὶ ἀπολ.) « Θαυμάζεσκον ἀκούοντες μῦθον, » Θκρ. « Μᾶλλα γὰρ φιλοσόφου τοῦτο τὸ πάθος, τὸ θαυμάζειν, » Πλάτ. (ἀπ' ἐναντίας τῷ) « Ἐκ φιλοσοφίας ἔφησεν αὐτῷ περιγεγονέναι τὸ μηδὲν θαυμάζειν, » Πλ. (ᾗ μὲ γεν. ἑλλ.) « Πολλάκις ἐθαύμασα τῶν τὰς πανηγύρεις συναγαγόντων, » Ἰσκρ. (καὶ ἀναλελυμ.) « Πολλάκις ἐθαύμασα τοῖσι ποτὲ λόγοις ἔπεισεν, » Ξεν. « Θαυμάζω σε τῆς ἀρετῆς (ἡ) σου τὴν ἀρετὴν, » Λξ., (καὶ πθ.) « Θαυμάζομαι μὴ παρὼν, » Σοφ. « Ἐπὶ τῷ ἡγεμόνες εἶναι καὶ τὰ εἰκότα θαυμάζεσθαι, » Θκ., (παρβλ. Ἄγαμαι).
Θαυμαίνω, Μ. θαυμανέω-ῶ, Π. ἀντὶ Θαυμάζω.
Θαυμαστρον (τὸ). Ὅ,τι πληρόνει τις ἵνα ἴδῃ τὰ θαύματα (τὰ παιγνίδια τῶν θαυματοποιῶν); 2) (εἰς τὸ παρὰ τῷ Ἐυμολ. παράδ. γ. τῆς Σωφρονος ὁ Schneid. τὸ ἐξηγεῖ καὶ τὸ διορθόνει) Θυμέλαστρον, (ἀλλ' εἶνε περιττὴ, νομίζω, ἡ διόρθωσις, ἀφ' οὗ καὶ τὸ Θυμέλαιψ εἶνε = Θυμέλαιψ).

Θαυμαλέος, α, ον, Π. θαυμάσιος (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἴρων.).
Θαυμάλωψ, ωπος (ὁ). = Θυμάλωψ.
Θαυμασεῖω (χ. Μ.). Ἔχω διάθεσιν νὰ θαυμάσω.
Θαυμασία (ἡ), = Θαυμασμός.
Θαυμάσιος, α, ον. Θαυμαστός, ἀξιοθαύμαστος, (ἐνίοτε εἴρων.) περίεργος, παράξενος, (Ἰταλ.) καυριόζος. (Συγχ. τῷ θαυμαστός, ἀλλ' ὁ Πλάτ. ῥητῶς τὰ διαστέλλει.) « Ἥττον δὲ ταῦτα θαυμαστά, καίπερ ὄντα θαυμάσια. «
Θαυμασιότης (ἡ). τὸ θαυμαστόν (ἡ ἀξιοθαύμαστος ἰδιότης) τινος πράγματος.
Θαυμασιουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Θαυματουργέω, ἐκτελῶ θαυμάσια (θαύματα).
Θαυμασιουργία (ἡ), = Θαυματουργία.
Θαυμασίως, ἐπίρ. Θαύματος ἄξιως, θαυμάσια.
Θαυμασμός (ὁ). τὸ θαυμάζειν, θαύμασμα, ἀπορία.
Θαυμαστέος, α, ον, θετ. τοῦ Θαυμάζω.
Θαυμαστής, οῦ (ὁ). ὁ θαυμάζων (τιμῶν, ἐπαινῶν κτλ.).
Θαυμαστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἕξιν εἰς τὸ θαυμάζειν· (γραμ.) ὁ σημαίνων ἢ ἐκφράζων θαυμασμόν.
Θαυμαστός, ἡ, όν. Θαυμάσιος, ἄξιος ἀπορίας, ἀξιοθαύμαστος· (ἐνίοτε) παράδοξος, παράξενος. « Οὐδὲν θαυμαστόν, » Δημ. (ἐξ πλθ.) « Θαυμαστά γ', ἔφη, εἰ πρὸς μὲν τοὺς ἄλλους δύνασαι, πρὸς δὲ σαυτὸν οὔ, » Ξεν. (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) « Θαυμαζὶν ὅσον (αἰσν), » Πλάτ., παρὰ πολύ, μὲ ὑπερβολήν.
Θαυμαστόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ (νὰ φανῇ) θαυμαστόν.
Θαυμαστῶς, ἐπίρ. Θαυμασίως.
†Θαυματίζομαι, Μ. ίσομαι. Κυριεύομαι ἀπὸ θαυμασμόν, (κοιν.) θαυμάζομαι.
Θαυματικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐκφράζων) θαῦμα ἢ θαυμασμόν.
Θαυματόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Θαυμαστός.
Θαυματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω θαύματα (ὡς θαυματοποιός).
Θαυματοποιητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν θαυματοποιΐαν ἢ τὸν θαυματοποιόν.
Θαυματοποιία (ἡ). τὸ θαυματοποιεῖν, ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ θαυματοποιεῶ.
Θαυματοποιϊκός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν θαυματοποιόν.
Θαυματοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ἢ δείχνων θαύματα (κυρ. πρὸς ἀπάτην τῶν πολλῶν καὶ ἀργυρολογίαν), (Τουρκ.) γοχαμπάζης, γκιὰζ-μπαγιτζῆς κτλ., (Γαλλ.) jongleur. « Ὥσπερ τοῖς θαυματοποιοῖς πρὸ τῶν ἀνθρώπων πρόκειται τὰ παραδείγματα, ὑπὲρ ὧν τὰ θαύματα δεικνύουσι, » Πλάτ. « Κοῦραι δύο θαυματοποιοί, » Μάτρ.
Θαυματός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Θαυμαστός.
Θαυματουργέω-ῶ, Μ. ήσω. (συνήθ. ἐκλησ.) Κάμνω (Ἐνεργῶ) θαύματα, εἶμαι θαυματουργός (κατὰ λέξ.) = Θαυματοποιέω.
Θαυματούργημα (τὸ). Ἔργον θαυματουργοῦ, θαυματουργία.
Θαυματουργία (ἡ). τὸ θαυματουργεῖν, ἐκτέλεσις θαύματος ἢ θαυμάτων, (κατὰ λέξ.) = Θαυματοποιΐα.
Θαυματουργικός, ἡ, όν. Θαυματουργοῦ ἔνδικος, θαυματοποιϊκός.
Θαυματουργός (ὁ, ἡ). ὁ ἐνεργῶν (ἐκτελῶν) θαύματα (κατὰ λέξ.) = Θαυματοποιός. « Θαυματουργοὶ γυναῖκες ἐς ξίφη κυβιστῶσαι, » Ἀθ. « Ἐκάλουν δὲ οἱ παλαιοὶ τοὺς τὰ (χύτρινα) δημιουργοῦντας θαυματουργούς, » Ἥρων.
†Θαυμασίχριον (τὸ). Ἴχνιον (Γαλλ. échafaud) διὰ θεατάς, θεωρεῖον.
Θαψία (ἡ). ῥίζα τις φερομένη συνήθως ἀπὸ τὴν νῆσον Θάψον καὶ χρησιμεύουσα ὡς κιτρίνη βαφή.
Θάψινος, η, ον. Βαμμένος μὲ θάψον, κίτρινος, ὠχρός.
Θάψος (ἡ), = Θαψία.
[Θάω], ἄχρ. θεμ. τοῦ Θάομαι, βυζώνω.
Θεά (ἡ), θηλ. τοῦ Θεός, θέαινα. « Τὰ θεά, » καὶ « Τῷ θεᾷ, » Πλάτ., αἱ δύω θεαί, ἡ Δήμητρα καὶ ἡ Περσεφόνη.
Θέα (ἡ). τὸ θεᾶσθαι (θεωρεῖν). στεργιάνισμα· (συνηθ.) πᾶν ὅ,τι θεωρεῖ τις, θέαμα· (κατ' ἔκτασ.) τὸ δικαίωμα τοῦ θεωρεῖν εἰς τὸ θέατρον καὶ ὁ τόπος ὅπου ἵστατο ἕκαστος τῶν θεατῶν. « Θέαν καταναίμας αὐτοῖς τὸν ἀρχιτέκτονα, » Δημοσθ. Β' τὸ φαινόμενον μέρος τινος πράγματος, ὄψις ἢ χρῶμα, (κοιν.) θωριά.
Θεαγγελεύς, έως (ὁ). διωρισμένος νὰ ἀναγγέλλῃ τὰς ἑορτὰς τῶν θεῶν εἰς τὸν λαόν.
Θεαγωγία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ μαγγανεία) τοῦ θεαγωγοῦ.
†Θεαγωγός (ὁ, ἡ). ὅστις κάμνει διὰ τῶν μαγικῶν του ἐπικλήσεων (ἐξορκισμῶν) τοὺς θεοὺς νὰ ἐμφανισθοῦν.
Θεάζω, Μ. άσω. Ὁμοιάζω θεὸς, μετέχω θειότητος· χρησμοδοτῶ ὡς θεός· (ἐνίοτε μεθ.) θεοποιῶ, (παρβλ. Θειάζω).
Θέαινα, ης (ἡ), Π. ἀντὶ Θεά.
Θεαίτητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἐζήτησέ τις καὶ ἀπήλαυσε παρὰ τοῦ Θεοῦ, παρεκάλεσε τὸν Θεὸν νὰ τοῦ τὸν ζώσῃ.
Θεάκτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἄγων (ἐλκύων, ἑλκύνων) τοὺς θεούς.
Θέαμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐκτίθεται εἰς θέαν (παρασταίνεται εἰς ἢ ὡς θέατρον), τὸ ἀντικείμενον τῆς θέας.
†Θεάμων, ονος (ὁ, ἡ). Θεατὴς, (εὔχρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὰ σύνθ.).
Θεανδρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν θεάνθρωπον Ἰησοῦν, θεῖος ἢ ἀνθρώπινος ἐνταῦτῷ, (ἐκ τοῦ)
Θέανδρος (ὁ), (πλγ.) = Θεάνθρωπος.
Θεανθρωπία (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ Θεανθρώπου.
Θεάνθρωπος (ὁ), (θλγ.). Θεὸς ἢ ἄνθρωπος ἐνταῦτῷ (ὁ Ἰησοῦς Χριστός).
Θεάομαι-ῶμαι [θέα], Μ. άσομαι. Θεωρῶ (κυρ. εἰς ἢ ὡς εἰς τὸ θέατρον), βλέπω (κυρ. μὲ ἀπορίαν καὶ περιέργειαν), στεργιάζω.
Θεάρεστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀρέσκων (εὐάρεστος) εἰς τὸν θεόν.
Θεαρέστως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἀρεστὸν (εὐάρεστον) εἰς τὸν θεόν.
Θεάριον, ω (τὸ), Δ. τόπος διωρισμένος διὰ τοὺς θεωροὺς, (ἐκ τοῦ)
Θεάριος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ Θεώριος.
Θεαρός, ᾶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Θεωρός.
Θεαρχία (ἡ). τὸ παντεξέσιον τῆς θειότητος.
Θεαρχικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν θεαρχίαν, θεῖος.
†Θεάρχης, α, αν, Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Θεαρχικός.
Θεασί, ἐπίρ. κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν θεῶν, καθὼς λαλοῦν οἱ θεοί.
Θεαστικός, ἡ, όν. Ἐμπνευσμένος ὑπὸ θεοῦ.
Θεατέον, θετ. τοῦ Θεάομαι.
Θεατήρ, ῆρος ὁ
Θεατὴς, οῦ (ὁ). ὅστις βλέπει (θεωρεῖ) τι, (ἰδιαιτ.) ὁ θεωρῶν εἰς τὸ θέατρον ἢ (ἐν γέν.) θεάματα.
Θεατικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ θεᾶσθαι (θεωρεῖν). « Δύναμις—, » Ἀρρ., ἡ τῆς ὁράσεως.
Θεατός, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναται ἢ πρέπει νὰ ἴδῃ τις, ὁρατὸς ἢ ἀξιοθέατος.
Θεάτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Θεατής.
Θεατρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θέατρον.
Θεατρίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ὑποκριτὴς θεάτρου· (μτβτ.) ἐκθέτω (παρασταίνω) τι εἰς τὸ θέατρον ἢ ὡς εἰς θέατρον, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακοῦ) πομπεύω, στηλιτεύω. « Προτιθέναι θέας αἰσχρὰς, ἑαυτὸν ἐστ θεατρίζειν. « Γργ.
Θεατρικός, ἡ, όν, (ἐξ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἁρμόδιος διὰ) τὸ θέατρον· πομπώδης, ἐπιδεικτικός.
Θεατρισμός (ὁ). ἡ εἰς τὸ θέατρον ἢ ὡς εἰς θέατρον ἔκθεσις, στηλίτευσις, θεάτρισμα.
Θεατριστὴς, οῦ (ὁ). ὑποκριτὴς θεάτρου.
Θεατροβάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπάγων (ἀνιβαίνων) εἰς τὸ θέατρον.
Θεατροειδής, ές (ὁ, ἡ), (ἐξ ἐπίρ.) -ειδῶς. Ὁ ἔχων σχῆμα θεάτρου, ὅμοιος μὲ θέατρον.
Θεατροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσπαθῶ (κυρ. διὰ κολακειῶν καὶ ῥαδιουργίας) νὰ φέρω (νὰ χειροκροτηθῶ) εἰς τὸ θέατρον.
Θεατροκοπία (ἡ). τὸ αὐτ. τοῦ προηγ.
Θεατροκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κολακεύων καὶ ῥαδιουργῶν νὰ χειροκροτηθῇ εἰς τὸ θέατρον
Θεατροκρατία (ἡ). κράτος (ὑπεροχὴ, ὑπεροίσχυσις) τοῦ θεάτρου, ὅηλ. τῶν θεατῶν (ὅταν αὐτοὶ ἐπιβάλλουν τὴν θέλησίν των εἰς τοὺς ποιητὰς) ἢ τῶν ποιητῶν ἢ ὑποκριτῶν (ὅταν αὐτοὶ ἄγουν καὶ φέρουν τὸ κοινόν).
Θεατρομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω μανίαν διὰ τὸ θέατρον, τὸ ἀγαπῶ μὲ ὑπερβολὴν (ὡς μανιώδης).
Θεατρομανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μανιωδῶς (τρελλαινόμενος διὰ) τὸ θέατρον
Θεατρομανία (ἡ). ἀγάπη μανιώδης διὰ τὸ θέατρον.
Θεατρομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι εἰς ἢ διὰ τὸ θέατρον.
Θεατρόμορφος (ὁ, ἡ), = Θεατροειδής.
Θέατρον (τὸ). τόπος (οἰκοδόμημα) ὅπου παρασταίνονται θεάματα (« Ἐπληρώθη τὸ θέατρον, » Δημ.)· (συνηθ.) αὐτὸ τὸ ἐκτιθέμενον εἰς θέαν, θέαμα (« Θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ, » Γρφ.)· (περιληπτ.) οἱ θεαταί. « Ἐς δάκρυα ἔπεσε τὸ θέατρον, » Ἡρ.
Θεατροποιός (ὁ, ἡ). ὁ οἰκοδομῶν (κατασκευάζων) θέατρον(α).
Θεατροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (ἐνοικιάζων εἰς τοὺς θεατὰς τόπον) εἰς τὸ θέατρον, (ὅηλ.) = Θεατρώνης.

Θεατροκοπία (ἡ). ἡ ἐν θεάτρῳ θεωρία, 2) (εἰς τὸν Φλαηρ. ὁ **Boissonn.** διορθ. Θεατροκαπία).
Θεατροπώλης, ου (ὁ). ὁ ὠνούμενος (ἀγοράζων, ἐνοικιάζων, ἐργολαβῶν παρὰ τῆς πολιτείας) τὸ θέατρον.
Θεαύγεια (ἡ). θεία αὐγὴ (λάμψις).
Θεαυγής, ές (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων μὲ θείαν αὐγήν.
Θέειον (τὸ). Ἰων. Π. ἀντὶ Θεῖον, θειάφι.
Θέειος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Θεῖος, θεϊκός.
Θεειόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἰων. Π. ἀντὶ Θειόω.
Θεεύμενος (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Θηεύμενος), η, ον, Ἰων. ἀντὶ Θειώμενος, μτχ. τοῦ Θεάομαι.
Θεηγενής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεογενής.
Θεηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγορεύω (Ὁμιλῶ) περὶ θεοῦ, θεολογῶ.
Θεηγορία (ἡ). τὸ θεηγορεῖν, θεολογία, [ἐκ τοῦ
Θεηγόρος (ὁ, ἡ). ὁ θεηγορῶν, θεολόγος.
Θεηδόκος(χος), ου (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Θεοδόχος.
Θεήϊος, α, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Θεῖος.
Θεηκαλεών, ῶνος (ὁ), Ἰων. κατοικητήριον ἱερέως ἢ τῶν ἱερέων, [ἐκ τοῦ
Θεηκολας (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Θεηπόλος.
Θεηλασία (ἡ). συμφορὰ ζαλμένη ἀπὸ τὸν θεὸν (θεήλατος), καταδρομὴ θεϊκή.
Θεηλατέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, (μὲ αἰτ. ἄλλ.) Παρακινοῦμαι διὰ συμφοράν τινα τὴν ὁπ. νομίζω θεήλατον.
Θεήλατος (ὁ, ἡ), [θεὸς, ἐλαύνω]. σταλμένος (κυρ. ἐναντίον τινὸς) παρὰ τοῦ θεοῦ. « Νόσος (« Συμφορὰ κτλ.)—, « Π. 2) διωκόμενος (συρόμενος) πρὸς τὸν θεόν. « Βοῦς—, « Αἰσχλ., ὁ φερόμενος πρὸς θυσίαν εἰς τὸν βωμόν. 3) ὁ καταπερχόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἁλιτήριος, (παρβλ. Θεοπλήκτος).
Θέημα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Θέαμα.
Θεημαχία (ἡ), Π. ἀντὶ Θεομαχία.
Θεημάχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεομάχος.
Θεημοσύνη (ἡ), Ἰων. Π. θεωρία, παρατήρησις, [ἐκ τοῦ
Θεήμων, ονος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Θεάμων.
Θεηπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἴμαι ὁ
Θεηπόλος (ὁ, ἡ), [θεός, πολέω]. λάτρις (ἱερεύς, ὑπηρέτης) θεοῦ ἢ θεᾶς τινος (ἰδιαιτ. δέ) τῆς Κυβέλης, (ὀθ.) = Μητραγύρτης.
Θεητής, ου (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Θεατής.
Θεητόκος (ἡ), Π. ἀντὶ Θεατόκος.
Θεητός, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Θεατός.
Θέητρον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Θέατρον.
Θεία (ἡ), θηλ. τοῦ Θεῖος, (κοιν.) θειά.
Θειάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι θεῖον, ἀφιερόνω ἢ ἀποβιβάζω εἰς τὸν θεόν, θεοποιῶ· ἐνθουσιάζω· προφητεύω (χρησμοδοτῶ) ὡς ἐνθουσιασμένος, (παρβλ. Ἐπιθειάζω).
Θειασμός (ὁ). ἐμπνευσις θείας ἐνθουσιασμός (θρησκευτικός)· θεοσέβεια, φανατισμός· χρησμοδότησις (ἐνθουσιῶντος)· ὕμνος ἢ ἐπίκλησις θεοῦ.
Θειαστής, οῦ (ὁ). ὁ θειάζων (ἐνθειάζων) τι ἢ τινά, θαυμαστής.
Θειαστί, ἐπίρ. = Θεαστί.
Θείην, ἀόρ. β΄, τῆς εὐκτ. τοῦ Τίθημι.
Θείκελος (ὁ, ἡ), Π. = Θέσκελος.
Θεϊκός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς, = Θεῖος.
Θειλοπεδεύω, Μ. εύσω. Ἁπλόνω (Ἁφίνω) τι νὰ ἡλιασθῇ εἰς τὸ-
Θειλόπεδον (τὸ), ἀντὶ Εἰλόπεδον, μέρος ἐκτεθειμένον εἰς τὸν ἥλιον ὅπου ἁπλόνονται σταφύλια ἢ ἄλλα ὀπωρικὰ νὰ ἡλιασθοῦν.
Θεῖμεν, Π. ἀντὶ Θείημεν, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. β΄, τῆς εὐκτ. καὶ
Θεῖναι, ἀόρ. β΄, τῆς ἀπαρ. τοῦ Τίθημι.
Θεῖναι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ
Θείνω [συγγ. τῷ Κτείνω], Μ. θενῶ (ἀόρ. Ἔθεινα ἢ β΄. Ἔθενον), Π. πλήττω, κτυπῶ· τρυπῶ μὲ τὸ κεντρί, σωβλίζω, θανατόνω. « Κῶπαν ἁλὸς θεῖνουσες,« Ὀππ., (περιφρ.) κωπηλατοῦντες· (καὶ μτνμ.) « Θείνει (ἢ ὄχι Θένει) δ' ἀνείδεα μάντιν,« Αἰσχλ.
Θειογραφικός, ἡ, όν. Ὁ τῆς θείας Γραφῆς.
Θειογενής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεογενής.
Θειοδάμας), η ἡ ες, ον, Π. ὁ δαμάζων (καταδαμάζων, καταπονῶν) ἢ τοὺς θεούς. « Ἀνάγκη—, « Εὐσεβ.
Θειόδετος (ὁ, ἡ), Π. θείῳ δεμένος.
Θειόδμητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεόδμητος.
Θείομεν, Π. ἀντὶ Θῶμεν, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. β΄, τῆς ὑποτ. τοῦ Τίθημι.
Θεῖον (τὸ), [θεῖος ἢ θέω ἢ θύω], τὸ θειάφι, (Τουρκ.) χιμπρίτι.
Θεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προερχόμενος ἀπὸ τὸν θεόν, θεϊκός· ἱερός· θαυμαστός, ὑπερφυσικός. « Τὸ θεῖον, « Ἡρ., Πλάτ. κλπ. ὁ θεός, ἡ θεότης, ἡ θεία δύναμις ἢ πρόνοια, ἢ βούλησις. « Προσέρχεται, ὥσπερ κατὰ θεῖον, εἰς ἀγοράν,« Ἀρχιτ., κατὰ θείαν οἰκονομίαν. « Θεῖα (ἔνν. ἔργα ἢ πράγματα), « τὰ ὑπερφυσικά, τὰ οὐκ ἐφ' ἡμῖν. « Χρεὼν τὰ θεῖα, θνητοὺς ὄντας, εὐπετῶς φέρειν. « (Συνών. παρά) Σπβ.
Θεῖος (ὁ), [ἠθεῖος]. ὁ ἀδελφὸς τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός, (κοιν.) θειός.
Θειόστεπτος, ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεόστεπτος.
Θειοτελής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεοτελής.
Θειότερος, α, ον, (καὶ ἐπίρ.)-τέρως, συγκρ. τοῦ Θεῖος.
Θειότης (ἡ). τὸ μεγαλεῖον τῆς θεότητος, ἡ ἱερότης τῶν θείων πραγμάτων.
Θειοφαγής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων ὡς φαγεῖ· τῶν θεῶν, (ἄλλ. γρφ. =
Θειοφανής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεοφανής.
Θειοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Θεοφορέω.
Θειόφορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεόφορος.
Θειόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ θείου (Θειαφίου).
Θειόω-ῶ, Μ. ώσω. Καπνίζω (ἐπμ. Ἁγνίζω, Καθαρίζω) μὲ θειάφι. 2) (σπν.) = Θειάζω, ἀφιερόνω εἰς τὸν θεόν, καθιερόνω.
Θείς, ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Τίθημι.
Θείω, Π. ἀντὶ Θέω, τρέχω.
Θείω, Π. Ἰων. ἀντὶ Θῶ, ἀόρ. β΄. τῆς ὑποτ. τοῦ Τίθημι.
Θειώδης, ες (ὁ, ἡ) ὅμοιος μὲ ἢ περιέχων μέρια ἀπὸ θειάφι. « Λουτρόν—,« Ἀρετ. 2) (σπν.) = θεῖος, θεοειδής.
Θείως, ἐπίρ. Κατὰ θεῖον τρόπον, κατὰ θείαν ἔμπνευσιν ἢ θέλησιν, θεϊκά.
Θελγεπαίμυθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θέλγων μὲ στὺς λόγους του.
Θέλγημα (τὸ), = τῷ-
Θέλγητρον (τὸ). πᾶν ὅ,τι θέλγει (μαγεύει, ἡδύνει, παρηγορεῖ) τὸν ἄνθρωπον. « Ὦ εἴλου ὕπνου θέλγητρον, « Εὐρ.
Θέλγμα (τὸ), = Θέλγητρον, [ἐκ τοῦ
Θέλγω [Ἔλκω], Μ. θέλξω. Μαγεύω (κυρ. διὰ χειραψίας), γητεύω. (συνεκδ.) ναρκόνω, χαυνόνω· ζαλίζω, ἀποκοιμίζω· τρέπω, ἡδύνω· παρηγορῶ, καταπραΰνω
Θελεμές (ὁ, ἡ), Π. [θέλω]. γλυκύς, ἥπιος, πρόσηνής· νόστιμος.
Θέλεος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πράττων τι μὲ καλὴ του θέλησιν, ἑκούσιος, πρόθυμος. « Θέλεος ἀθέλεος, « Αἰσχλ., ἑκὼν ἄκων.
Θέλεσκον, Π. ἀντὶ Ἤθελον, παρτ. τοῦ Θέλω.
Θέλημα (τὸ). ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θέλει τις θέλησις.
†**Θεληματαίνω**, Μ. θεληματήσω(ζ), νλτ ἀντὶ Θέλω, προαιροῦμαι.
Θέλημος καὶ
Θελήμων, ονος (ὁ, ἡ). θεληματικός, πρόθυμος.
Θέλησις, ως (ἡ). ἡ δύναμις ἢ ἡ ἐνέργεια τοῦ θέλειν, θέλημα. « Δι' τοῦ ἀνδρὸς θελήσιες νόμως γυναικί, « Πυθ.
Θελητής, οῦ (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ θέλων τι. 2) (εἰς τὴν Γρφ.) = Μάντις, ἐγκεχριμένος, (ἐὰν ἓν ἦτο τολμηρόν, ἤθελον τὸ νομίσῃ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Θέλκτης, ἐπαοιδός).
Θελητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων θέλησιν ἢ ἀνήκων εἰς αὐτήν.
Θελητός, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον θέλει (ἀγαπᾷ ἐπιθυμεῖ) τις, ἑκούσιος.
Θέλιμνον (τὸ), = Θέλυμνον.
Θέλιμος (ὁ, ἡ), = Π. Θέλεμος.
Θελκτήρ (ὁ), Π. ὁ θέλγων (παρηγορῶν, καταπραΰνων). « Ὑδνάων—,« Ὁμ. Ἴλ.
Θελκτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν ξύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ θέλγειν, θελκτικός, γοητευτικός· καταπραϋντικός, παρηγορητικός. «Μῦθος (« Ἐπῳδή)—,« Αἰσχλ., Ἰλ. ‖. (οὐδ.) θελκτήριον (τὸ), = Θέλγητρον. « Πόνων—, « Αἰσχλ.
Θέλκτης, ου (ὁ), = Θελκτήρ, (ἴδε καὶ Θελητής).
Θελκτικός, ἡ, όν. Θελκτήριος.
†**Θέλκτις**, ιος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Θελκτύς.
Θέλκτριος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Θελκτήριος.
Θέλκτρον (τὸ), = Θέλγητρον.
Θελκτύς, ύος (ἡ), Π. ἀντὶ Θέλξις, Θέλγητρον.
Θελκτωρ, ορος (ὁ ἢ ἡ), Π. = Θελκτήριος.
Θελξικάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ θέλγων τὴν καρδίαν.
Θελξιμβρότειος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θέλγων (μαγεύων, ἀπατῶν δι' ἡδονῆς) τοὺς ἀνθρώπους
Θελξίνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ θέλγων τὸν νοῦ (τὴν ψυχήν, τὴν καρδίαν). « Πειθὼ—, « Ἐπιγρ.
Θελξιπικρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν ἡδεῖαν ἀνωμαλίαν μὲ πόνον (μὲ πικρίαν).
Θέλξις, εως (ἡ). τὸ θέλγειν, ἡ θέλγεσις
Θελξίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Θελξίνοος
Θελξοκακέω-ῶ, Μ. ήσω, Ζ. Ἐθελοκακέω.
Θέλυμνον (τὸ), Π. (κατὰ μετάλ.) ἀντὶ Θέμεθλον, θεμέλιον (κυρ. εὐχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ. Προθέλυμνος κτλ.).
Θέλω [ἐέλω], Μ. θελήσω (παρτ. Ἔθελον, ἀορ. Ἠθέλησα [τὸ δὲ Ἤθελον ἢ Ἠθέλησα

ὑπάγοντα: ἀναλογώτερον εἰς τὸ Ἐθέλω], πρκ. [μτγν.] Τεθέληκα). «Βούλομαι, σέργω ἢ ἐπιθυμῶ ἢ ζητῶ νά· συνειθίζω· εὐχαριστοῦμαι· προθυμοῦμαι· (μὲ ἀπ. ἢ ἀπαρ.) « Πᾶν ὃ θέλεις, « Θχρ. « Εἰ δὲ θελήσει ἀναβῆναι ἡ τυραννὶς εἰς τὴν θυγατέρα, « Ἡρ., ἂν μέλλῃ (ἂν τύχῃ) νὰ καταντήσῃ. (καὶ ἀπολύτ.) « Δάκρυα ὅσα θέλεις, « Θχρ. « Πλέον τοῦ θέλοντος, « Σοφ., ἀντὶ Τοῦ δέοντος. (ἢ ἀντὶ ἐπιρ.) « Ἡ γῆ θέλουσα διδάσκει, « Ξεν., ἀφ' ἑαυτῆς, (παρβλ. Ἐθέλω).

Θέμα (τό), [τίθημι], πᾶν ὅ,τι καταβέτει (καταβάλλει) τις, (κυρ. δὲ) ἀργύριον τὸ ὁπ. βάλλεται ὡς στοίχημα ἢ βραβεῖον ἢ παρακαταθήκη. « Οὐδὲ γὰρ οἱ τραπεζῖται, ἀπαιτούμενοι τὰ θέματα, δυσχεραίνουσιν ἐπὶ τῇ ἀποδόσει, « Πλούτ. 2) (λογικ.) ἡ θεμελιώδης ἰδέα τὴν ὁποίαν βάλλει (λαμβάνει) τις ὡς βάσιν τῆς προτάσεώς του, (παρβλ. Θέσις). 3) (γραμτκ.) ἡ πρωτότυπος λέξις ἥτις ὑποτίθεται ὡς ρίζα πρὸς παραγωγὴν ἄλλων. 4) (ἀγρλγ.) = Ὡροσκόπιον. 5) (Βυζ.) τμῆμα ἐπαρχίας, (κυρ. δὲ) σῶμα στρατιωτικὸν διωρισμένον (τοποθετημένον) πρὸς φύλαξιν τῆς ἐπαρχίας.

Θεματίζω, Μ. ἰσω. (λογικ.) Θέτω (λαμβάνω) ἰδέαν τινὰ ὡς θέμα τῆς προτάσεώς μου. (ἀγρλγ.) κάμνω τὸ ὡροσκόπιον τινός, γενεθλιαλογῶ· (ἐν γέν.) βάλλω, ζήνω, τοποθετῶ.

Θεματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ λαμβανόμενος ὡς θέμα. « Ῥῆμα—, « Γραμτ. « Ἀγών—, « Πλάτ., τοῦ ὁπ. προτίθεται χρηματικὴ ποσότης ὡς βραβεῖον. 2) (εἰς τοὺς Βυζ.) ἐπαρχιώτης.

Θεματικῶς, ἐπίρ. (Γραμτ.) Ὡς θέμα, πρωτοτύπως.

Θεμάτιον (τό). θέμα ἀστρολογικόν, ὡροσκόπιον.

Θεματισμός (ὁ). τὸ θεματίζειν (ἐκλαμβάνειν τι ὡς θέμα), κατασκευὴ (διάθεσις) θέματος (λογικ. ἢ ἀγρολογ.)· (ἐν γέν.) τοποθέτησις.

Θεματοποιέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Θεματίζω.

Θέμεθλον (τό), Π. ἀντὶ Θεμέλιον, βάσις, ρίζα, πυθμήν.

Θεμείλιον (τό), Π. ἀντὶ Θεμέλιον.

Θέμειλον (τό), Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Θέμεθλον.

;Θεμελιαῖος, α, ον καὶ

Θεμελιακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ θεμέλια, θεμελιώδης.

Θεμελιόθεν, ἐπίρ. Ἐκ θεμελίων.

Θεμέλιον (τό), οὐδ. τοῦ

Θεμέλιος (ὁ, ἡ), [τίθημι], = Θεμελιακός, θεμελιώδης. ‖. (οὐσ.) «Θεμέλιος (ὁ), (ἐνν. λίθος) ὁ βαλλόμενος ὡς « Θεμέλιον (τό).

Θεμελιοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συνέχων, κρατῶν) τὰ θεμέλια.

Θεμελιόω-ῶ, Μ. ὥσω. Θέλλω (Στηρίζω, Οἰκοδομῶ τι ἐπάνω εἰς θεμέλιον, θεμελιόνω (κυρ. καὶ μτφρ.).

Θεμελίωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., θεμελίωμα.

Θεμελιωτής, οῦ (ὁ). ὁ θεμελιόνων ἢ θεμελιώσας τι.

Θέμεν καὶ Θέμεναι, Δ. ᾳ Αἰολ. ἀντὶ Θεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Θέμενος, η, ον, μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Τίθημι.

Θεμερός [τίθημι], ά, όν, Π. σεμνός, εὐσταθής, ἐμβριθής, (Γαλλ.) posé.

Θεμεροφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π ὁ ἔχων σεμνὴν (ἐμβριθῆ) φρόνημα, εὐσταθοῦς χαρακτῆρος.

Θεμερύνομαι, Μ. υνοῦμαι, Π. [θεμερός]. σεμνύνομαι.

Θεμερῶπις, ιδος (ἡ), Π. [θεμερός, ὤψ]. σεμνὴ τὸ βλέμμα.

Θέμηλον (τό), Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Θέμεθλον.

Θεμίζω, Μ. ίσω, Π. δικάζω, κρίνω, τιμωρῶ. ‖. (μσ.) ταχτοποιῶ τι νομίμως, ρυθμίζω, κανονίζω. μετριάζω, « Ὀργὰς—, « Πίνδ.

Θεμικλεκτος (ὁ, ἡ), Π. κανονικὰ πλεγμένος, (μτφρ.) κατορθωθεὶς ἢ ἀποκτηθεὶς νομίμως καὶ δικαίως.

Θέμις [τίθημι], θέμιδος καὶ Δ. θέμιτος ᾖ θέμιστος (ἡ), (ἡ αἰτ. Θέμιν, ἡ κλητ. Θέμι). (κυρ. καὶ ἀρχ.) Ἡ καθεστῶσα τάξις (διάταξις) τῶν πραγμάτων· τὰ ἔθιμα ἑνὸς τόπου· ἡ καινὴ συνήθεια. (ἀπολύτ.) τὸ δίκαιον, τὸ πρέπον, τὸ σύνηθες· ἡ δικαιοσύνη. (Π.) = Θεσμός, νόμος (κυρ. στηριζόμενος εἰς τὰ ἔθιμα)· δικαιοδοσία. (κατὰ τὴν μυθολογ.) θεὰ τῆς δικαιοσύνης (τῆς νομιμότητος, τῆς εὐταξίας κτλ.). (πλθ.) διατάξεις, κανονισμοί, ἀποφάσεις. (ὀθ.) αἱ ἀμετάτρεπτοι ἀποφάσεις τῆς εἱμαρμένης ἢ τῶν θεῶν, χρησμοί. χρησολογία, ὑποθέσεις. τὰ προνόμια ἢ δικαιώματα δικαστοῦ (ἄρχοντος κτλ.). « Λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας, « Ἰλ. 1. « Ἦ θέμις ἐστίν, « Ἰλ. Β. (καὶ ἀκριβέστερον) « Ἦ θέμις ἀνθρώπων πέλει, « Ἰλ. Ι., Τ., καθὼς συνειθίζουν οἱ ἄνθρ., κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ κόσμου. «Οὔ μοι θέμις ἐξὶ ξεῖνον ἀτιμῆσαι, « Ὀδ. Ξ., δὲν ἠμπορῶ, δὲν μὲ ἐπιτρέπει, δὲν εἶνε δίκαιον. «Ποῦ δὲ παιδείας σοι θέμις μυηθῆναι; « Δημ. « Λέκτρων ὧν θέμις εἴργει, « Αἰσχλ., ἀθεμίτων.

Θεμισκόπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπισκοπῶν (ἐπιτηρῶν, ἐφορεύων) δικαίως.

Θεμιστεργέων, οντος (ὁ), Π. ὁ βασιλεύων (διοικῶν) κατὰ νόμους.

Θέμιστα καὶ Θέμιστας, Δ. Π. αἰτ. ἑν. καὶ πλθ. τοῦ Θέμις.

Θεμιστεία (ἡ). μαντεία, (Στρβ. ΙΖ'. 814).

Θεμιστεῖος, α, ον, Π. νόμιμος, δίκαιος.

Θεμίστευμα (τό). θεσμός, νόμος, ἀπόφασις.

Θεμιστευτός, ἡ, όν. Νομοθετημένος, καθιερωμένος διὰ νόμου (διὰ μακρᾶς συνηθείας), [ἐκ τοῦ

Θεμιστεύω, Μ. εύσω. Νομοθετῶ, δικαιοδοτῶ. (ἐν γέν.) διέπω, διοικῶ· παραγγέλλω· χρησμοδοτῶ. « Ἡμερῶν ἀπορράδων ἐσῶν, ἐν αἷς μ' ἐνόμιζαι θεμιστεύειν, « Πλ.

Θεμιστέων, Π. γεν. πλθ. καὶ

Θέμιστι, δοτ. ἑν. τοῦ Θέμις.

Θεμίστιος (ὁ, ἡ). ἔφορος (προστάτης) τῆς δικαιοσύνης, (ἐπίθ. τοῦ Διός).

Θεμιστόνοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φρονῶν θεμιτὰ (δίκαια).

Θεμιστοπάλος (ὁ, ἡ), Π. [θέμις, πολέω]. ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν δικαιοσύνην, δικαστής, βασιλεύς.

†Θεμιστὸς, ἡ, όν, = Θεμιτός.

Θεμιστοσύνη (ἡ), Π. δικαιοσύνη.

Θεμιστοῦχος (ὁ, ἡ), Π, [θέμις, ἔχω], = Θεμιστοπάλος.

†Θεμίστωρ [θέμις, ἵστωρ], ορος (ὁ). ὁ γνωρίζων καὶ φυλάττων τὸ δίκαιον (τοὺς νόμους).

Θεμιστῶς, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Θεμιτῶς.

Θεμιτὸς [θέμις], ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) = τῶς. Σύμφωνος μὲ (συγχωρημένος ἀπὸ) τοὺς νόμους, νόμιμος, δίκαιος.

†Θεμιὸς (ὁ). = Θεσμός· διάταξις· καταίνεσις

Θεμίω-ῶ, Μ. ώσω, Π. (μὲ ἀπαρ.) βάλλω εἰς θέσιν, φέρω εἰς κατάστασιν, κάμνω

Θέναρ [θείνω], αρος (τό). τὸ κοῖλον (ἤτοι τὸ ὑπὸ τὸν ἀντίχειρα κρεῶδες) τῆς χειρὸς ἢ τοῦ ποδός, ἡ φοῦχτα, ἡ παλοῦνα (« Καὶ τὰ θέναρα ναρκῶσι, ᾗ ἐπιβαίνειν οὐ δύνανται, « Ἱππκρ.). (μτγν.) τὸ ἐπάνω κοῖλον μέρος τοῦ βωμοῦ, (ἁπλ.) ἡ ἐπιφάνεια. « Ἀλὸς—, « Πίνδ.

Θεναρίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ μὲ τὸ θέναρ τῆς χειρός, ῥαπίζω.

Θινεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Θείνω.

Θέο, Ἰων. ἀντὶ Θοῦ, μσ. ἀόρ. 6'. τῆς πρστ. τοῦ Τίθημι.

Θεοβάδιστος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου ἐβάδισεν (ἐπεριπάτησεν) ὁ θεός.

Θεοβλάβεια (ἡ), τὸ πάθος (ἡ κατάστασις) τοῦ θεοβλαβοῦς.

Θεοβλαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Θεοβλαβὴς, έος (ὁ, ἡ). (ᾗ ἐπιρ.) = βλαβῶς. ψρενοβλαβὴς δι' ὀργὴν θεοῦ, (κοιν.) τὸν ὁπ. ἔπῆρεν ὁ θεὸς τὸν νοῦν.

Θεοβλαβία (ἡ), Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Θεοβλάβεια.

Θεοβλαστος (ὁ, ἡ). Θεῖος ἢ θεόθεν βλαστήσας.

Θεόβλητος (ὁ, ἡ). ὁ ῥιφθεὶς ἢ κτυπηθεὶς ὑπὸ θεοῦ.

Θεόβρυτος (ὁ, ἡ). ὁ βρύων (πηγάζων, προερχόμενος) θεόθεν.

Θεογάμια (τά), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῶν γάμων τῆς Περσεφόνης.

Θεογενεσία (ἡ). ἡ ἐν θεῷ (διὰ τοῦ θείου βαπτίσματος) ἀναγέννησις.

Θεογενὴς (ννὴς), έος καὶ

Θεογέννητος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ θεοῦ

Θεογεννήτρια καὶ

Θεογεννήτωρ, ορος (ἡ). γεννήτωρ (μήτηρ) θεοῦ, θεοτόκος.

Θεόγλωνος (ὁ, ἡ), Π. [θ. γλήνη]. ὁ ἔχων θεῖα (ὡραῖα) βλέμματα.

Θεόγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμιλῶν θεϊα γλῶσσαν (μὲ θείαν εὐγλωττείαν).

Θεογνωσία (ἡ). τὸ νὰ γνωρίζῃ ἢ νὰ γνωρίσῃ τις τὸν θεὸν (τὴν ἀληθῆ θρησκείαν).

Θεόγνωστος (ὁ, ἡ). γνωστὸς εἰς τὸν θεὸν, ἀνεγνωρισμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ.

Θεογονία (ἡ). καταγωγὴ (γενεαλογία) τῶν θεῶν, [ἐκ τοῦ

Θεόγονος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἢ καταγόμενος ἀπὸ θεόν.

Θεόγραπτος καὶ

Θεογραφος (ὁ, ἡ). γραμμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ.

†Θεοδαισια [τὰ). θυσία (εὐωχία, ἑορτὴ) εἰς τιμὴν θεοῦ (ἴδιατ. τοῦ Διονύσου).

Θεοδέγμων, ονος (ὁ, ἡ) καὶ

Θεοδέκτωρ, ορος (ὁ), Π. = Θεοδόχος.

Θ οδερκής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βλέπων ἢ ἰδὼν τὸν θεόν, θεύπτης.
Θεοδήλητος (ὁ, ἡ), Π. [θ. δηλέομαι], = Θεοβλαβής. » Μιαιφονία—, « Ἐπγρ., ἡ γενομένη ἐξ αἰτίας φρενοβλαβείας τὴν ὁπ. ἐνέπνευσε θεός τις.
Θεοδίδακτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-δάκτως. Ὁ διδαχθεὶς ὑπὸ θεοῦ.
Θεοδινής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δινούμενος [περιστρεφόμενος] ὑπὸ τοῦ θεοῦ, θεῖος, θεόπεμπτος.
Θεοδιφής, έος (ὁ, ἡ), Π. [θ. διφάω]. ὁ ἀνερευνῶν (ἀναζητῶν) τὸν θεὸν ἢ τὰ περὶ θεοῦ.
Θεόδματος, Δ. ἀντὶ
Θεόδμητος, η καὶ ας, ον, Π. [θ δέμω], οἰκοδομημένος ὑπὸ θεοῦ, θεόκτιστος.
Θεοδόκος (ὁ, ἡ), = Θεοδόχος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Θεοδόκος.
Θεοδόμητος (ὁ, ἡ), = Θεόδμητος.
Θεοδόξαστος (ὁ, ἡ). ὑπὸ τοῦ θεοῦ δεδοξασμένος.
Θεοδοσία (ἡ). δόσις [προσφορὰ] γενομένη εἰς θεόν, ἀφιέρωμα.
Θεόδοτος (ὁ, ἡ), = Θεόσδοτος, Θεοδώρητος.
Θεοδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχθεὶς (χωρήσας, ὑποδεχθεὶς) θεόν.
†Θεοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω (Περιπατῶ) τὸν δρόμον τοῦ θεοῦ, [ἐκ τοῦ
Θεόδρομος (ὁ, ἡ). ὁ περιπατῶν τὸν δρόμον τοῦ θεοῦ, πολιτευόμενος εὐσεβῶς (ἐναρέτως, θεαρέστως).
Θεοδώρητος (ὁ, ἡ). ὁ δοθεὶς (χαρισθεὶς) ὑπὸ θεοῦ. ‖ - (οὐσ. θ.) εἶδος ἰατρ. καθαρτικοῦ.
Θεοειδία (ἡ). ὁμοιότης μὲ τὸν θεόν, [ἐκ τοῦ
Θεοειδής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ιδῶς. Ὅμοιος (κατὰ τὸ εἶδος, κατὰ τὴν μορφὴν) μὲ τὸν θεόν· θεῖος.
Θεοείκελος (ὁ, ἡ), Π. ὅμοιος μὲ τοὺς θεούς.
†Θεοεκής, έος (ὁ, ἡ), γραμτ. παράφρ. τοῦ Θεσπέσιος.
†Θεοεχθία ἢ Θεοεχθρία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις
Θεοέχθρος (ὁ, ἡ). θεομίσητος.
Θεοήλατος (ὁ, ἡ), = Θεήλατος.
Θεόθεν, ἐπίρ. Ἐκ θεοῦ.
Θεοθρέμμων, ονος καὶ
Θεόθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ θεόθεν τρεφόμενος.
Θεόθυτος (ὁ, ἡ). θυσιασμένος εἰς τὸν θεόν.
Θεοίνια (τὰ). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ θεοῦ τοῦ οἴνου (τοῦ Βάκχου), τὰ ὄργια (τὰ μυστήρια) τοῦ Διονύσου, (ἴδε Γεραίρω].
Θεοίνιον (τὸ). ναὸς τοῦ Διονύσου, [ἐκ τοῦ
Θέοινος (ὁ). ὁ θεὸς τοῦ οἴνου, ὁ Διόνυσος.
Θεοκάπηλος (ὁ, ἡ). ὁ καπηλεύων (ἐμπορευόμενος καπηλικῶς, δολιευόμενος περὶ) τὰ θεῖα.
Θεοκατάρατος (ὁ, ἡ). καταραμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ.
Θεοκατασκεύαστος (ὁ, ἡ), ἐξήγ. τοῦ Θεόκμητος καὶ Θεόδμητος.
Θεοκέλευστος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ κέλευσιν (προσταγὴν) θεοῦ.
Θεοκῆρυξ, υκος (ὁ). ὁ κηρύττων (ἀναγγέλλων) τὸν θεὸν ἢ τὸν λόγον τοῦ θεοῦ.
Θεοκίνητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. κινεῖ ἢ ἐκίνησε [διήγειρεν] ὁ θεός, (γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Θέορτος).
Θεόκλητος (ὁ, ἡ). προσκαλεσμένος ἀπὸ τὸν θεόν· ὅπου ἐπικαλοῦνται τὸν θεόν. » Ναὸς—, « Νόμν.
Θεοκλυτέω-ῶ [θ. κλύω], Μ. ήσω. Ἐπικαλοῦμαι (κινδυνεύων) ἢ Μαρτύρομαι (δεινοπαθῶν καὶ ἀδικούμενος) τὸν θεόν, (ἐν γέν.) ἐπικαλοῦμαι. 2) (πθ.) ἀκούω ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ θεοῦ, μυοῦμαι. « Τὸ μαντικὸν καὶ θεοκλυτούμενον γένος, « Πλ.
Θεοκλύτημα (τὸ). τὸ λεγόμενον πρὸς ἐπίκλησιν θεοῦ.
Θεοκλύτησις, εως (ἡ). τὸ θεοκλυτεῖν, ἐπίκλησις θεοῦ.
Θεόκλυτος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἐπακούει (κλύει) ὁ θεός. 2) θεοτίμητος.
Θεόκμητος (ὁ, ἡ), Π. [θ. κάμνω], = Θεύκτιτος, θεόκτιστος, θεοκατασκεύαστος.
Θεοκοίρανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων θεόθεν τὴν κυριότητα, θεῖος κύριος [κοίρανος].
Θεοκολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=
Θεοκόλος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Θεηπόλος, [ερεὺς (θεοῦ ἢ θεᾶς).
Θεοκόσμητος (ὁ, ἡ). θεόθεν κεκοσμημένος, θεοστόλιστος.
Θεοκόρος (ὁ, ἡ), Θεηπόλος.
Θεόκραντος (ὁ, ἡ), Π. [θ. κραίνω]. ὁ ἐκτελεσθεὶς (ἐκπληρωθεὶς) θεόθεν· θεῖος.
Θεοκρασία (ἡ). κρᾶσις (μίξις, ἕνωσις) μὲ τὸν θεόν.
Θεοκρατία (ἡ). τὸ νὰ διοικῆται ἔθνος τι ὑπ' αὐτοῦ ἀμέσως τοῦ θεοῦ ἢ ὑπὸ τῶν ὑπουργῶν αὐτοῦ.
Θεοκρήπις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. [θ. κρηπίς]. θεμελιωμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ.
Θεοκρίτης, ου (ὁ), Π. ὁ γενόμενος κριτὴς (αἱρετοκριτὴς) τῶν θεῶν, (ἐπίθ. τοῦ Πάριδος).
Θεόκριτος (ὁ, ἡ). ὁ κριθεὶς [ἐγκριθεὶς, ἐκλεχθεὶς] ὑπὸ θεοῦ.
Θεόκτιστος καὶ Θεόκτιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτισθεὶς ὑπὸ θεοῦ, ἔργον (δημιούργημα) θείας χειρός.
Θεοκτονία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ θεοκτόνα.
Θεοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (φονεύσας, ἀποκτείνας) θεόν.
Θεοκυήτωρ, ορος καὶ
Θεοκύμων, ονος (ἡ). ἡ κυήσασα θεόν, θεομήτωρ, θεογεννήτρια.
Θεοκύρωτος (ὁ, ἡ). ὁ θεόθεν κεκυρωμένος.
Θεολαμπής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων μὲ θείαν λάμψιν.
Θεολατρεία (ἡ). λατρεία τοῦ θεοῦ.
Θεόλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ λεχθεὶς (ῥηθεὶς) ὑπὸ τοῦ θεοῦ. 2) = Θεοσύλλεκτος.
Θεόλημπτος ἢ Θεόλαμπτος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Θεόληπτος.
Θεολημπτέρομαι-οῦμαι, Μ. ληφθήσομαι; Γίνομαι θεόληπτος, ἐνθουσιάζομαι.
Θεολημπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν θεόληπτον· ὁ ἐνεργῶν ἢ ἐνεργούμενος διὰ θεολημψίας.
Θεόληπτος (ὁ, ἡ), [θ. λαμβάνω]. ἐμπνευσμένος ὑπὸ θεοῦ τινος, ἐνθουσιασμένος· δεισιδαίμων.
Θεολημψία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ θεολήπτου, ἐνθουσιασμός· δεισιδαιμονία.
†Θεολογεῖον (τὸ). τὸ μέρος τοῦ παλ. θεάτρου ὅπου ἐνεφανίζοντο διὰ τῶν μηχανῶν καὶ ἐλάλουν οἱ θεοί.
Θεολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἢ Συγγράφω περὶ θεοῦ καὶ τῶν θείων πραγμάτων, εἶμαι θεολόγος. » Τὰ θεολογούμενα, « Ἀριστ., τὰ περὶ θεοῦ λεγόμενα [παρὰ τῶν θεολογούντων]. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Θεοποιῶ. » Οὐ θεολογεῖν τὸν ἥλιον, « Εὐσ.
Θεολογία (ἡ). τὸ θεολογεῖν· ἡ περὶ θεοῦ ἢ τῶν θείων πραγματευομένη ἐπιστήμη.
Θεολογικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἀσχολούμενος εἰς τὴν θεολογίαν.
Θεολόγος (ὁ, ἡ). ὁ θεολογῶν (ὁμιλῶν ἢ συγγράφων) περὶ θεοῦ· ἐπιστήμων τῆς θεολογίας.
Θεολωβήτης, ου (ὁ), Π. ὁ κακολογῶν τὸν θεόν, βλάσφημος, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ-
†Θεολώβητος (ὁ, ἡ), Π. = Θεοβλαβής.
Θεομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=
Θεομανής, έος (ὁ, ἡ). ὃς τις ἐμάνη δι' ὀργὴν τῶν θεῶν, (καθὼς ὁ Ὀρέστης).
Θεομανία (ἡ). τὸ πάθος (ἡ κατάστασις) τοῦ θεομανοῦς.
Θεομαντεία (ἡ). τὸ μαντεύειν διὰ θείας ἐμπνεύσεως.
Θεομαντέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=
Θεόμαντις, εως (ὁ). μάντις προφητεύων διὰ θείας ἐμπνεύσεως.
Θεομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι (Πολεμῶ) ἐναντίον τοῦ θεοῦ· ἀντιπράττω εἰς τὰς θείας βουλάς.
Θεομαχία (ἡ). τὸ θεομαχεῖν, πόλεμος κατὰ τοῦ θεοῦ ἢ τῶν θεῶν πρὸς ἀλλήλους.
Θεομάχος (ὁ, ἡ). ὁ θεομαχῶν (ἀντιβαίνων εἰς τὰς διατάξεις τοῦ θεοῦ, τῆς θείας προνοίας).
Θέομεν, Ἰων. Π. ἀντὶ Θῶμεν, ἀ. πλθ. προσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τίθημι.
Θεομηνία (ἡ). μῆνις (ὀργὴ) θεοῦ ἢ τῶν θεῶν.
Θεομήστωρ [θ. μήδομαι], ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σκεπτόμενος ἢ συμβουλεύων ὡς θεός, προικισμένος μὲ θείαν φρόνησιν.
Θεόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ προηγ.
Θεομήτωρ, ορος (ἡ). μήτηρ θεοῦ ἢ τοῦ θεοῦ. 2) (εἰς τὸν Καινὲθ. Δ', 7. εὕρηται καὶ ἀρσ. καὶ ἐξήγ. ἡ διορθ.) ἀντὶ Θεομήστωρ.
Θεομιμησία (ἡ). τὸ νὰ μιμῆταί τις τὸν θεόν (νὰ ἦνέ-
Θεομίμητος (ὁ, ἡ). ὁ μιμούμενος τὸν θεόν, γενόμενος ἢ πράττων τι-
Θεομιμήτως, ἐπίρ. Κατὰ μίμησιν θεοῦ ἢ τοῦ θεοῦ.
Θεόμιμος (ὁ, ἡ), = Θεομίμητος. «Θεόμιμόν ἐντι πρᾶγμα βασιλεία, « Στέφ.
Θεομισής, έος καὶ
Θεομίσητος (ὁ, ἡ). μισούμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, μισητὸς εἰς τὸν θεόν.
Θεόμοιρος καὶ
Θεόμορος (ὁ, ἡ), Π. μοιρασμένος (διατεταγμένος, ἀποφασισμένος) ὑπὸ τοῦ θεοῦ, δοσμένος κατὰ θείαν μοῖραν, (ἐν γέν.) θεῖος.
Θεόμορφος (ὁ, ἡ), = Θεοειδής.
Θεομυσής, έος (ὁ, ἡ), Π. μύσους [ἐγκλήματος] ἔνοχος πρὸς τὸν θεόν, [ἐπιθ.) = Θεομισής.
Θεομύστης, ου (ὁ). μύστης θεοῦ ἢ τῶν θείων.
Θεόμυστος (ὁ, ἡ). μεμυημένος ὑπὸ θεοῦ ἢ τὰ περὶ θεοῦ.

Θεονύμφευτος καί
Θεόνυμφος (ἡ). ἡ νυμφευθεῖσα τὸν θεόν.
Θεοξένιος (ὁ, ἡ). ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἑρμοῦ. || Θεοξένια (τά), ἑορτὴ εἰς τιμὴν αὐτῶν τε καὶ τῶν ἄλλων θεῶν παρὰ Δελφοῖς.
Θεόπαις, αιδος (ὁ, ἡ). παιδὶ (υἱὸς ἢ θυγάτηρ) θεοῦ ἢ τῶν θεῶν (ὁ Ἀρχέστρατος ὀνομάζει καμικῶς θεόπαιδα τὸν λάβρακα).
Θεοπαράδοτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ θεοῦ παραδεδομένος, ὁ κατὰ παράδοσιν θείαν.
Θεοπαραδότως, ἐπίρ. Κατὰ θείαν παράδοσιν.
Θεοπάρακτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ θεοῦ παραχθείς. ■ Εἰ αὐτοπάρακτος ὁ κόσμος, οὐ θεοπάρακτος, ■ Ἰουζ.
Θεοπάτωρ, ορος (ὁ). πατὴρ θεοῦ ἢ τῶν θεῶν.
Θεοπείθεια (ἡ). τὸ νὰ ἠνέ τις-
Θεοπειθής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πειθόμενος (ὑπακούων) εἰς τὸν θεόν, εὐπειθὴς εἰς τὰς θείας ἀποφάσεις.
Θεόπεμπτος (ὁ, ἡ). ὁ πεμφθεὶς (σταλμένος) ὑπὸ θεοῦ.
Θεοπλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω (δημιουργῶ) νέους θεούς· κατασκευάζω ἀγάλματα θεῶν· καρικατάνω τι εἰς σχῆμα θεοῦ, [ἐκ τοῦ
Θεοπλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάττων (ἐπινοῶν νέους) θεοὺς ἢ ἀγάλματα θεῶν.
Θεοπλαστία (ἡ). τὸ νὰ πλάττῃ τις νέους θεοὺς ἢ ἀγάλματα θεῶν.
Θεόπλαστος (ὁ, ἡ). ὅστις ἐπλάσθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ.
Θεοπληγής, ές καί
Θεόπληκτος (ὁ, ἡ). = Θεοβλαβής, Θεόληπτος, (κατὰ λέξ.) θεοκτύπητος.
Θεοπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ). = Θεοπληγής.
Θεοπληξία (ἡ). = Θεοβλάβεια, Θεολησία.
Θεόπλοκος (ὁ, ἡ). πλεγμένος ὑπὸ θείας χειρός.
Θεόπνοος-ους (ὁ, ἡ). = Θεόπνευστος.
Θεόπνευστος (ὁ, ἡ). ἐμπνευσμένος ὑπὸ θεοῦ, θεσφώτιστος.
Θεόπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ λαβὼν θεόθεν τὸν πλοῦτον.
Θεοπρεπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ θεόν, τὸν συναριθμῶ μὲ τοὺς θεούς. Κατασκευάζω ἀγάλματα θεῶν.
Θεοποιητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ θεοποιεῖν.
Θεοποίητος (ὁ, ἡ), = Θεόπευκτος.
Θεοποιΐα (ἡ). κατασκευὴ ἀγαλμάτων· θεοποίησις.
Θεοποίκιλτος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος ὑπὸ θείας χειρός.
Θεοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων θεοὺς [ἀγάλματα θεῶν]· ὁ θεοποιῶν τι ἢ τινά.
Θεοπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
†Θεοπόλος (ὁ, ἡ). = Θεηπόλος.
Θεόπεμπος (ὁ, ἡ), = Θεόπεμπτος.
Θεοπόνητος (ὁ, ἡ) = Θεόκμητος.
Θεοπραγία ἢ Θεοπραξία (ἡ). θεία πρᾶξις.
Θεοπρέπεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ θεοπρεποῦς.
Θεοπρεπής, ές (ἐ), (καὶ ἐπίρ.) -πρεπῶς. Ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς θεόν, εὐπρεπὴς ἢ μεγαλοπρεπὴς ἐκεῖ τὸ θειότερον.
Θεοπρόβλητος (ὁ, ἡ). ὁ προβληθεὶς ὑπὸ θεοῦ.
Θεοπρεπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ (Προφητεύω, Ἐξηγῶ τι) ὡς θεοπρόπος
Θεοπροπία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ θεοπρόπου, μαντεία, προφητεία.
Θεοπρόπειον (τὸ). λόγιον (μαντεία) θεοπρόπου. 2) (μτγν.) χρηστήριον, μαντεῖον.
Θεοπρόπος (ὁ, ἡ). [θ. προεικεῖν]. ὁ προλέγων τὰ μέλλοντα, προφήτης, χρησμολόγος. 2) ὁ στελλόμενος νὰ συμβουλευθῇ τὸ μαντεῖον. 3) Π. ἀντὶ Προφητικός, μαντικός. ■ Ἔπος θεοπρόπον, ■ Σοφ.
†Θεοπρόσπλοκος (ὁ, ἡ),—Ἱεροπρόσπλοκος.
Θεοπτεία (ἡ), τὸ νὰ βλέπῃ ἢ νὰ εἴδέ τις τὸν θεόν, [ἐκ τοῦ
Θεόπτης [θ. ὄσσομαι], ου (ὁ). ὁ ἰδὼν τὸν θεόν.
Θεοπτία (ἡ), = Θεοπτεία,
Θεοπτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν θεοπτείαν ἢ τὸν θεόπτην.
Θεόπτιστος (ὁ, ἡ), [θ. πτύω], = Θεσμοφής.
Θεόπυρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀναφθεὶς ἀπὸ θείαν πῦρ. ■ Φλὸξ —, ■ Εὐρ.
Θεόρρευστος (ὁ, ἡ), = Θεόρρυτος.
†Θεορρημοσύνη (ἡ). ὁμιλία (διδασκαλία) περὶ θεοῦ, [ἐκ τοῦ
†Θεορρήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν περὶ θεοῦ ἢ θεῖα ῥήματα.
Θεόρρητος (ὁ, ἡ). ὁ ῥηθεὶς ὑπὸ θεοῦ, (λόγος) τὸν ὁπ. εἶπεν ὁ θεός.
Θεόρρυτος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων (πηγάζων, προερχόμενος) ἀπὸ τὸν θεόν.
Θέορτος (ὁ, ἡ), Π. [θ. ὄρνυμι]. θεόπεμπτος, θεοκίνητος.
Θεὸς (ὁ), [θέω ἢ τίθημι, ἀλλ' ἴδε μᾶλλον Ζεύς]. ὁ θεός· ἡ θεότης. (μὲ τὸ θηλ. ἄρθρ.)—Θεά. (ἰδιαιτ.) ἡ τύχη. (ζωϊκ.) ■ Τὸ θεῖον, ■ (εἰς μὲν τὰς Ἀθ.) ἡ Δήμητρα καὶ ἡ Περσεφ. (εἰς δὲ τὴν Σκάρτ.) αἱ Διόσκουροι.
Θεόσδοτος (ὁ, ἡ). ὁ δοθεὶς ὑπὸ θεοῦ. ■ Οἱ γὰρ Ἴωνες οὕτω μετὰ τοῦ σ λέγουσι, θεόσδωρος, θεόσδοτος, ■ Τζ.
Θεοσέβεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἀρετὴ) τοῦ θεοσεβοῦς.
Θεοσεβέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Θεοσεβὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ σεβόμενος τὸν θεὸν καὶ τὰ θεῖα· εὐσεβής, (κοιν.) θρησκεβόμενος. ■ Τὰς γ' Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας εἶναι, ■ Σοφ.
Θεοσεβητέον, θετ. τοῦ Θεοσεβέω.
Θεοσεβῶς, ἐπίρ. Μὲ θεοσέβειαν.
Θεόσεπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὑπ. σέβεται ἢ πρέπει νὰ σέβεται τις ὡς θεόν, θεῖος.
Θεοσέπτωρ, ορος (ὁ ἡ), Π. ἀντὶ Θεοσεβής.
Θεοσηχθρία (ἡ), (Κωμ.) τὸ νὰ ἦνέ τις ἐχθρὸς τῶν θεῶν (θεομισὴς, ἀλιτήριος), ἀσέβεια.
Θεοσημεία (ἡ). ἡ διὰ σημείων δήλωσις τῆς παρουσίας ἢ τῆς θελήσεως τοῦ θεοῦ, θαυματουργία. (παρβλ. Διασημεία).
Θεοσήμειον ἢ Θεόσημον (τὸ), = Θεοσημεία, θαυματούργημα.
Θεοσκυνέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσκυνῶ τινα ὡς θεὸν ἢ τὸν θεόν.
;Θεοσκυνής, ές (ὁ, ἡ). ὁ προσκυνούμενος ὡς θεός.
Θεοσοφία (ἡ). γνῶσις ἐντελὴς περὶ τὰ θεῖα· θεία σοφία, [ἐκ τοῦ
Θεόσοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων θείαν σοφίαν· σοφὸς περὶ τὰ θεῖα.
Θεόσπορος (ὁ, ἡ). ὁ σπαρεὶς ὑπὸ θεοῦ
Θεόστατος (ὁ, ἡ). Π. [θ. σεύω], = Θέορτος
Θεόστεπτος καὶ
Θεοστεφὴς, ές (ὁ, ἡ). στεφανωμένος ὑπὸ θεοῦ, λαβὼν θεόθεν τὸ στέμμα (τὸ διάδημα).
Θεοστήρικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιστηριζόμενος εἰς τὸν θεὸν ἢ ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ.
Θεοστιβὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [θ. στείβω]. = Θεοβάβητος.
Θεόστορτος (ὁ, ἡ), Π. [θ. στέργω]. ὁ ἀγαπῶν τὸν θεόν.
Θεοστυγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [θ. στυγέω]. ὁ μισῶν τὸν θεὸν ἢ μισούμενος ὑπ' αὐτοῦ
Θεοστύγητος (ὁ, ἡ), Π. = Θεομίσητος.
Θεοστυγία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις θεοστυγής, ἀσέβεια.
Θεοσυλέω-ῶ, Π. ήσω, = Ἱεροσυλέω, [ἐκ τοῦ
Θεοσύλης, ου (ὁ), = Ἱερόσυλος.
Θεοσυλία (ἡ), = Ἱεροσυλία.
Θεοσύλλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ θείαν εὐδοκίαν συλλεχθείς (συναθροισθείς), θεοσυνάκτας. ■ Φάλαγξ —, ■ Νικ. Χων. (μεταφορ.) ἡ ἁγία Σύνοδος.
Θεόσυλος (ὁ, ἡ), = Ἱερόσυλος.
Θεοσύναχτος (ὁ, ἡ). συνηγμένος (συνηθροισμένος) ἐν ὀνόματι θεοῦ.
Θεοσύνδετος (ὁ, ἡ). συνδεδεμένος (συνηνωμένος) μετὰ τοῦ θεοῦ.
Θεοσύστατος (ὁ, ἡ). συστημένος ὑπὸ θεοῦ.
Θεόσυτος (ὁ, ἡ), Π. = Θεόσυστος.
Θεοσφράγιστος (ὁ, ἡ). ἐσφραγισμένος ὑπὸ θεοῦ, φέρων τὴν θείαν σφραγῖδα.
Θεόσωστος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ σωζόμενος (διατηρούμενος), θεοφύλακτος.
Θεόταυρος (ὁ), Π. θεὸς ἢ ταῦρος (μὲ μορφὴν ταύρου), θεῖος ταῦρος.
Θεοτείχης, εος (ὁ, ἡ), Π. περιτειχισμένος μὲ θεῖα (θεόκτιστα) τείχη.
Θεοτελὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ θεὸν τέλειος
Θεοτεράστης, ές (ὁ, ἡ), Π. = Θεάρεστος.
Θεότευκτος καὶ Θεοτευχὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [θ. τεύχω], = Θεοκατασκεύαστος.
Θεότης (ἡ). ἡ οὐσία τοῦ θεοῦ, ὁ θεός.
Θεοτίμητος καὶ Θεότιμος (ὁ, ἡ), Π. τιμημένος ἀπὸ τὸν θεόν.
Θεοτόκος (ἡ). ἡ τεκοῦσα (γεννήσασα) θεὸν ἢ τὸν θεόν.
Θεότοκος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ θεοῦ.
Θεότρεπτος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁποῖον ἔτρεψε (μετέβαλε, μετεποίησεν) ὁ θεός.
Θεοτρεφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων τοὺς θεούς. ■ Ἀμβροσία —, ■ Ἐπιγρ.
Θεοτυπία (ἡ), = Θεομιμησία.
Θεοτύπωτος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τύπον (κατὰ μίμησιν) θεοῦ. 2) ὁ τυπωθεὶς ὑπὸ θείας χειρός. ■ Σουδάριον θεοτύπωτον, ■ Ι. Δαμασκ., τὸ ἅγιον Μανδήλιον.
Θεουδεία (ἡ), Π. = Θεοσέβεια, ἡ· 2) Θεοσέβεια κτλ., [ἐκ τοῦ
Θεουδὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [θ. δέος ἢ αἰδέομαι]. θεοσεβὴς, θεοφοβούμενος. 2) = Θεοειδής, (ἐν γεν.) θεῖος.
Θεουδόχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεοδόχος.
Θεουργία (ἡ). ἔργον θείας δυνάμεως. 2) θεοποίησις. 3) ἡ τέχνη (ἡ ἀγωγὴ) τοῦ θεουργοῦ, εἶδος μαγείας.

Θεουργίασμα (τό). τό ἀποτέλεσμα τῆς θεουργίας, τεραταύργημα θεουργοῦ (μτγν.).
Θεουργικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἡ ἐπιτήδειος πρὸς) θεουργίαν, θεοπρεπτικὸς ἢ μαγικός.
Θεουργός (ὁ, ἡ). ὁ πράττων (ἐκτελῶν) θεῖα ἔργα. 2) ὁ προξενῶν εἰς τὸν ἄνθρωπον τὰ καθ' ὁμοίωσιν θεοῦ. 3) μάγος ὄστις τερατουργεῖ ἐπικαλούμενος τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ.
Θεοῦσθαι (ὁ, ἡ). θεόθεν (ὑπὸ θείας χειρὸς) ὑφασμένος.
Θεοφάνεια (ἡ). ἐμφάνισις θεοῦ (ἐκκλησ.) ἢ φανέρωσις τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν κόσμον.
Θεοφάνεια (τὰ), (ἐνν. ἱερά). ἑορτὴ εἰς τιμὴν ἢ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐμφανίσεως θεοῦ· (ἴδ. ἐκκλησ.) ἡ ἑορτὴ τῆς γεννήσεως ἢ (ἰδιαιτ.) τῆς βαπτίσεως τοῦ Χριστοῦ.
Θεοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φανερωθείς (γνωστοποιηθείς, ἀποκαλυφθείς) ὑπὸ θεοῦ·
Θεοφάνια (τὰ), = Θεοφάνεια.
†Θεοφάντης, ου (ὁ), = Ἱεροφάντης.
Θεοφαντορία (ἡ), = Θεολογία.
Θεόφαντος (ὁ, ἡ), = Θεοφανής.
Θεοφάντωρ, ορος (ὁ, ἡ), [θ. φαίνω], = Θεοκήρυξ.
Θεοφανῶς, ἐπίρ. Ὡς θεοφανής, μετὰ θεοφανείας.
Θεοφεγγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων μὲ θεῖον φέγγος.
Θεόφημος (ὁ, ἡ), Π. θεολόγος, ἀρχολόγος.
Θεοφήτης, ου (ὁ), = Ὑποφήτης.
Θεόφθεγκτος καὶ Θεόφθογγος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁπ. ἐπρόφερεν (ὡμίλησεν) ὁ θεός.
Θεοφιλής, ές καὶ Θεοφίλητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπώμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἢ ἀγαπῶν τὸν θεόν· θεοσεβής.
Θεοφιλία (ἡ). τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὸν θεὸν ἢ νὰ ἀγαπᾶται ὑπὸ τοῦ θεοῦ.
Θεόφιλος (ὁ, ἡ), = Θεοφιλής.
Θεοφιλῶς, ἐπίρ. Ὡς θεοφιλής, θεαρέστως.
Θεόφιν, Π. ἀντὶ Θεοῦ, Θεῷ, Θεοῖς.
Θεόφοβος (ὁ, ἡ). Ὁ φοβούμενος τὸν θεόν, θεοσεβής.
Θεοφορητός (ὁ, ἡ), Π. = Θεοφόρητος, θεόπνευστος, ἐνθουσιῶν.
Θεοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω ἐν ἐμαυτῷ τὸν θεόν. ||. (μσ. ἢ παθ.) γίνομαι θεοφόρητος, ἐνθουσιάζομαι. « Πολλοὶ γὰρ ἀλλαχόθι θεοφορούνται πνεύματι τῶν αὐτῶν τρόπων, ὃν καὶ τὴν Πυθίαν λόγος ἔχειν, « Δογγ.
Θεοφόρησις, εως (ἡ). τὸ θεοφορεῖν ἢ θεοφορεῖσθαι, ἔμπνευσις (ἐνθουσιασμὸς) θεοφορήτου.
Θεοφόρητος (ὁ, ἡ), [θ. φορέω]. ὁ ὁδηγούμενος (κινούμενος, ἐμπνεόμενος) ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἐνθουσιασμένος. 2) (μτφ.) ὁ φέρων (σηκόνων εἰς τοὺς ὤμους του) εἴδωλον θεοῦ ἢ θεᾶς.
Θεοφορήτως, ἐπίρ. Ὡς θεοφόρητος.
Θεοφορία (ἡ), = Θεοφόρησις.
Θεοφόρος (ὁ, ἡ), (κατὰ λέξ.) ὁ σηκόνων ἐπάνω του θεὸν ἢ θεάν (ἐκκλησ.) ὁ φέρων (ἔχων) ἐν ἑαυτῷ τὸν θεόν, ἐνθουσιασμένος ὑπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ θεοῦ (ἄλλ. γρφ. προπαροξ. Θεόφορος, ἢ τὸ ἐξηγοῦν Θεοφόρητος). « Ποῦς —, « Αἰσχλ. 2) (παθ.) = Θέορτος, θεόπεμπτος. « Δύη —, « Αἰσχλ.
Θεοφραδής [θ. φράζω], ές (ὁ, ἡ). ὁ λαλῶν θεῖα ῥήματα ἢ ὡς ἀπὸ στόματος θεοῦ (προφητικῶς). 2) (παθ.) = Θεόφραστος. « Μῦθος —, « Νόνν.
Θεοφραδία (ἡ). φωνὴ (ὁμιλία) θεοῦ ἢ θεία, χρησμός, μαντεία, προφητεία.
Θεοφράδμων, ονος (ὁ, ἡ), = Θεοφραδής.
Θεόφραστος (ὁ, ἡ). ὁ λαληθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ. « Ῥῆμα —, « Δ. Ἀρεοπ.
Θεοφρονής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεόφρων.
Θεοφρόνως, ἐπίρ. Εὐσεβοφρόνως.
Θεοφροσύνη (ἡ). φρόνησις ἢ ἔμπνευσις θεία· φρόνημα θεοσεβές.
Θεοφρούρητος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ θεοῦ φρουρούμενος, θεοφύλακτος.
Θεόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων θεῖον φρόνημα ἢ θείαν φρόνησιν· θεοσεβής, ἐνάρετος.
Θεοφύλακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον φυλάττει (σώζει, προφυλάττει) ὁ θεός.
Θεοφύτευτος καὶ
Θεόφυτος (ὁ, ἡ). φυτευμένος (χωρ. ἢ μτγν.) ὑπὸ θεοῦ.
Θεοφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Χρησμοδοτῶ, προφητεύω.
Θεοχάρακτος (ὁ, ἡ), [θ. χαράσσω]. γραμμένος (ἐγκεχαραγμένος) ὑπὸ χειρὸς θεοῦ.
Θεοχόλωτος (ὁ, ἡ), = Θεοστυγής, Θεομίσητος.
Θεόχρηστος (ὁ, ἡ), [θ. χράω]. ὁ χρησμοδοτηθεὶς ὑπὸ θεοῦ.
Θεόχριστος (ὁ, ἡ). ὁ χρισθεὶς ὑπὸ θεοῦ.
Θεοχώρητος (ὁ, ἡ). θεοῦ χωρητικός (ἱκτικός).
Θεόω-ῶ, Μ. ώσω. Θεοποιῶ. 2) Π. ἀντὶ Θειόω, καπνίζω (πρὸς καθαρισμόν) μὲ θειάφι.
Θεράπαινα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Θεράπων, δουλεύτρα, ὑπηρέτης.
Θεραπαινίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θεράπαινα, δουλεντρίτσα.
Θεραπεία (ἡ). τὸ θεραπεύειν, (ἐν γέν.) ὑπηρεσία· ἐπιμέλεια· (κοιν.) συγύρισμα (« Τὴν τῶν ποτάνων τε καὶ ἐψημάτων θεραπείαν, « Πλάτ. « Ἡ τῆς ἐσθῆτος θεραπεία, « αὐτ.)· (ἰδιαιτ.) λατρεία (πρὸς τὸν θεόν). (« Ἄλλαι θεῶν τε ἢ δαιμόνων καὶ ἡρώων θεραπεῖαι, « Πλάτ.)· περιποίησις (φίλου ἢ ὑπερέχοντος)· καλλιέργεια (γῆς) (« Τὰ μὲν γὰρ [τῶν φυτῶν] θεραπείᾳ, τὰ δὲ ἀθεραπευσίᾳ μεταβάλλει, « Θφρ.)· ἰνιάτρευμα (κύτταγμα, καὶ κατ' ἐκτ.) ἰατρεία (ἀσθενοῦς)· (μτφρ.) διόρθωσις· παρηγορία (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ ὑπηρέται (ἡ συνοδία, οἱ αὐλικοὶ) κυρ. ἡγεμόνος κτλ., (Γαλλ.) la maison. « Ἐχάρη δὲ Φαραὼ καὶ ἡ θεραπεία αὐτοῦ, « Γρφ.
Θεράπευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γίνεται πρὸς θεραπείαν, σέβας· περιποίησις· ἰατρικὸν κτλ. « Τὸ τοῦ μύθου καχεκαῦν εὗρέ τι θεράπευμα, « Εὐστ. 2) τὸ ἀντικείμενον τῆς θεραπείας. « Δύσκολον ἀναλαμβάνει θεράπευμα ἡ γλυκυφιλία τὴν ἀδελεσχίαν, « Πλ.
†Θεραπευσία (ἡ), ἀντὶ Θεραπεία, ἐπιμέλεια, (μόνον εἰς τὸ σύνθ. Ἀθεραπευσία).
Θεραπεύσιμος (ὁ, ἡ). ἐπιδεκτικὸς ἢ ἄξιος θεραπείας· ἰάσιμος.
Θεραπευτέος, α, ον, θετ. τοῦ Θεραπεύω.
Θεραπευτήρ, ῆρος καὶ
Θεραπευτής, οῦ (ὁ). ὁ θεραπεύων (περιποιούμενός) τινα· ὑπηρέτης· νοσοκόμος, ἰατρός· ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν θείαν λατρείαν.
Θεραπευτήριος, α, ον καὶ
Θεραπευτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ῥάθυμος ἢ Ἐπιτήδειος εἰς τὸ θεραπεύειν· περιποιητικός, ὑποχρεωτικός, καλλιεργητικός· ἁρμόδιος πρὸς θεραπείαν (νοσοῦντος ἢ ἀσθενοῦς, (ἀθ.) « Θεραπευτική, « Ἰατρ., ἡ τέχνη τοῦ θεραπεύειν (τοὺς νοσοῦντας), καὶ « Ἕξις θεραπευτική, « Ἀρετ., ἡ φιλάσθενος καὶ (ἐπιμ.) ἔχουσα χρείαν παντοτεινῆς θεραπείας.
†Θεραπευτίς, ίδος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Θεραπεύτρια.
Θεραπευτός, ή, όν, = Θεραπευτέος, θεραπεύσιμος.
Θεραπεύτρια, ας, ἡ, Θεραπευτρίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Θεραπευτής.
Θεραπεύω, Μ. εύσω. Ὑπηρετῶ (ὡς θεράπων), ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι· λατρεύω (« προσφέρω τὸ σέβας μου εἰς) τὸν θεόν· κολακεύω (Ἰταλ. κάμνω τὴν κόρτε μου εἰς) ἄρχοντα κτλ., καλτιβάρω, καλλιεργῶ (τὴν γῆν)· νοικάζομαι (κυτάζω, [καὶ κατ' ἐκτ.] ἰατρεύω) ἀσθενῆ (μτγν.) διορθόνω, ἐπισκευάζω· (ἐν γέν.) συγυρίζω. (συνηθ.) καταρθόνω. « Ἐκ πολλοῦ τεθεραπευκότες τὴν ἄνοιξιν τῶν πυλῶν, « Θκ., κατορθώσαντες διὰ θεραπειῶν (κολακειῶν, ὑποχρεώσεων), (καὶ πρὸς ἀπαρέμφ.) « Οἵτε ἐπιβάται ἐθεράπευον.. μὴ λείπεσθαι τά.., « αὐτ., ἐπροσπάθουν.
Θεραπηΐς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Θεραπευτική.
Θεραπηίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Θεραπεία.
Θεραπήϊος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Θεραπευτικός.
Θεραπίς, ίδος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Θεραπαινίς.
Θεράπνη (ἡ), Π. ἀντὶ Θεράπαινα. 2) κατάλυμα, καταγώγιον, κατοικία.
Θεραπνίδιον (τὸ), Π. ὑποκορ. τοῦ
Θεραπνίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Θεραπαινίς.
Θεραπόντιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θεράπων.
Θεραποντίς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ἀνήκουσα εἰς θεράποντα ἢ θεράπαιναν ἢ, ἁρμοδία πρὸς τὸ θεραπεύειν, κολακευτική.
Θεράπων [†θεράπω, συγγ. τοῦ Θέρω καὶ = Θεραπεύω], οντος (ὁ), = Θεραπευτής, ὑπηρέτης, λάτρις· δοῦλος, ἀκόλουθος « Ἄρηος θεράποντες, « Ὅμ., οἱ πολεμισταί. « Μουσέων θεράποντες, « αὐτ., οἱ ποιηταί.
Θέραψ, απος (ὁ), Π. ἀντὶ Θεράπων, (εὔχρ. κυρ. μόνον εἰς τὰς πλαγ. πτώσεις).
Θερεία (ἡ), θηλ. τοῦ Θέριος.
Θερείδοτος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου βόσκουν τὰ ζῶα ἐν καιρῷ τοῦ θέρους.
Θερεγενής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννώμενος (φυτρώνων) ἐν καιρῷ τοῦ θέρους· καλοκαιρινός· (συνηθ.) θερμός. « Κύματα θερεγενέα, « Νίκ. (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ἀφρογενέα). « Ἤμος δ' ἠελίοιο θερεπάτη ἵσταται ἀκτίς, « αὐτ.
Θερειλεχής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὅπου βύσκεται

τ.ς νὰ πλαγιάσῃ ὡς εἰς χρεββάτι (λέχος) ἐν καιρῷ τοῦ θέρους.

Θέρεως, α ἡ ως, ον. Θερινός, καλοκαιρινός· θερμός. « Ὥρα θερεία ἡ θέρεως, (ξ ἁπλ.) » Θερεία (ἐνν. ὥρα), « τὸ θέρος (ξ συνεχ.) ἐκστρατεία, (Γαλ.) **campagne**.

Θερείπετος (ὁ, ἡ), **Π.** ὁ πίνων (βρεχόμενος, πατιζόμενος) ἐν καιρῷ τοῦ θέρους.

Θερειτατος, η, ον, **Π.** ἀντὶ Θερειότατος, ὑπερθ. ἀνωμ. τοῦ **Θέρειος**, θερμότατος.

Θερεύω (χ. **Μ.**), **Π.** (μεγν.) ἀντὶ Θέρω, θερμαίνω.

†**Θέρετρον** (τὸ). τόπος ἁρμόδιος πρὸς θερινὴν κατοικίαν.

Θέρευς, ὁ. καὶ **Αἰολ.** ἀντὶ Θέρους, γεν. τοῦ **Θέρος**.

Θερέω, **Π.** ἀντὶ Θερῶ, πθ. ἀόρ. ὁ'. τῆς ὑπατ. τοῦ Θέρω.

†**Θερήγανον** (τὸ). τὸ πλέγμα τῆς ἁμάξης διὰ τῆς ὁπ. μεταφέρουσι τὰ θερισμένα δεμάτια.

Θερηγενής, ές (ὁ, ἡ), **Π.** = Θερεγενής.

†**Θέρηγνον** (τὸ), κατὰ συγκ. ἀντὶ Θερήγανον.

Θερίβδω, **Μ.** ιζῶ. Δ. ἀντὶ-

Θερίζω, **Μ.** ίσω. Κόπτω μὲ τὸ δρεπάνι τὰ γεννήματα· (μτφορ.) ἐξολεθρεύω, ἀφανίζω. 2) (ἀμτθτ.) περνῶ τὸ θέρος πουθενά, ξεκαλοκαιριάζω.

Θερικός, ἡ, όν, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) τοῦ-

Θερινός, ἡ, όν. Τοῦ θέρους, καλοκαιρινός.

Θέριος, η, ον, **Ν.** ἀντὶ Θέρειος.

Θέρισις, εως (ἡ) καὶ

Θερισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ θερίζειν, θέρισμα.

Θεριστήρ, ῆρος (ὁ), **Π.** ἀντὶ Θεριστής.

Θεριστήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἢ χρησιμεύων διὰ θέρισμα. ‖. (οὐσ.) **Θεριστήριον** (τὸ), (ἐνν. σκεῦος ἢ ὄργανον), τὸ δρεπάνι.

Θεριστής, οῦ (ὁ). ὁ θερίζων (τὰ γεννήματα).

Θεριστικός, ἡ, όν, = Θεριστήριος.

Θεριστός, ἡ, όν. Ὁ θερισθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ θερισθῇ.

Θερίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Θεριστής.

;**Θερίστριον** (τὸ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ-

Θέριστρον (τὸ). λεπτὸν καλοκαιρινὸν φόρεμα ἢ σκέπασμα τῆς κεφαλῆς. 2) ὄρεπανον.

†**Θέρμα** (τὸ), ἢ **Δ.** (ὁ) ἀντὶ Θέρμη.

Θερμάζω, **Μ.** άσω, **Π.** ἀντὶ

Θερμαίνω, **Μ.** ανῶ. Ζεσταίνω πυρόνω, (μτφορ.) ἐξάπτω· φλογίζω. ‖. (μσ. ἢ πθ.) Ἔχω θέρμην (πυρετόν). « Κάτω σπλάγχνα θερμαίνομαι, « **Π.**, θυμόνω, (κοιν.) βράζει ἀπὸ θυμὸν ἡ καρδιά μου, (ξ ἀμτθτ.) » Πολλὰ θερμαίνει φρενί, « Αἰσχλ., πράττει ἀπὸ παραφορὰν ἐξημμένης φρενός πολλὰ ἄτοπα.

Θέρμανσις, εως (ἡ). τὸ θερμαίνειν, ζέσμα.

Θερμαντέος, α, ον, θετ. τοῦ Θερμαίνω.

Θερμαντήρ (ὁ). ὁ θερμαίνων (ὡς οὐσ.) ἀκεῖος ἐντὸς τοῦ ὁπ. ζεσταίνουν νερὸν κλπ.

Θερμαντήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ χρησιμεύων (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ θερμαίνειν. ‖. (οὐσ.) **Θερμαντήριον** (τὸ), ἀγγεῖον διὰ ζέσταμα νεροῦ κτλ.

Θερμαντικός, ἡ, όν, = τῷ προηγ.

Θερμαντός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ θερμανθῇ, ἐπιδεκτικὸς θερμότητος.

Θερμασία (ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ Θερμότης, ζέσις, ἐξάψις.

Θέρμασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς θέρμανσιν, (ἰδιαιτ. δὲ) ζεστὸν κατάπλασμα, **Fomentum**.

Θερμάστιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Θερμαστίς, ίδος (ἡ), = Θερμαστρίς.

Θερμάστρα (ἡ). καμίνι χαλκέως· φοῦρνος [λουτρῶν]· σάμπα· ἀγγεῖον διὰ ζέσταμα νεροῦ.

Θερμαστρίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Θερμάστρα· (ἰδιαιτ.) λαβίς (τσιμπίδα) τῶν χρυσοχόων κλπ., (μτγν. ἀπὸ τοῦ σχήμ.) σίδηρον πρὸς σύνδεσιν λίθων κλπ., (καιν.) κλάππα· εἶδος χοροῦ εἰς τὸν ἀπ. ὁ χορεύων πηδᾷ ἐπάνω, καὶ πρὶν πατήσῃ κατὰ γῆς, παραλλάσσει πολλάκις σταυροειδῶς τοὺς πόδας του.

Θερμαύστρα (ἡ), = Θερμάστρα.

Θερμαυστρίζω, **Μ.** ίσω. Χορεύω τὴν θερμαστρίδα (εἶδος χοροῦ), [ἐκ τοῦ

Θερμαυστρὶς (ἡ), = Θερμαστρίς.

†**Θερμερώκις**, ιδος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Θεμερώπις.

Θέρμη (ἡ). θερμότης, ζέστη, πυρετός (ξ). ‖. (πλθ.) θερμὰ λουτρὰ (κυρ. αὐτοφυῆ).

Θερμηγορέω-ῶ, **Μ.** ήσω. Ὁμιλῶ μὲ θερμότητα (μὲ ζέση, μὲ θυμόν).

Θερμήλατος (ὁ, ἡ). ὁ σφυρηλατηθεὶς ἐν ᾧ εἶν' ἀκόμη θερμός.

Θερμημερίαι (αἱ). αἱ θερμότεραι τοῦ θέρους ἡμέραι· τὰ κυνικὰ καύματα.

Θέρμιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ὑποκορ. τοῦ **Θέρμος**.

Θέρμινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ θέρμους (λούπινα).

Θερμοβαφὴς, ές (ὁ, ἡ). βαμμένος (βουτημένος) θερμὸς ἢ εἰς θερμὸν νερόν, [ἀντίθ. τῷ Ψυχροβαφής].

Θερμόβλιστος (ὁ, ἡ), **Π.** (πηγὴ) ἀναβλύζουσα θερμὸν ὕδωρ.

Θερμόβουλος (ὁ, ἡ), Κωμ. θερμὸς (ὀξὺς, ὁρμητικὸς) εἰς τὰς ἀποφάσεις του.

Θερμοδασία (ἡ). δάσις θερμοῦ (ἰατρικοῦ).

Θερμοδοτέω-ῶ, **Π.** ήσω. Εἶμαι-

Θερμοδότης, ου (ὁ) ἢ **Θερμοδότις**, ιδος (ἡ). ὁ εἴδων (κερνῶν, προσφέρων) θερμὰ κατὰ, θερμοπώλης.

Θερμοκοίλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων θερμὴν κοιλίαν (θερμὸν στομαχον).

Θερμοκύαμος (ὁ), εἶδ. κυάμου, κουκκί ὥμοιον μὲ θέρμαν (λούπινον) ἢ αὐτὸ τοῦ θέρμου τὸ κουκκί.

Θερμολουσία (ἡ). λούσιμον μὲ θερμὸν νερόν.

Θερμολουτέω-ῶ, **Μ.** ήσω. Λούομαι μὲ ζεστὸν νερόν, μεταχειρίζομαι θερμὰ λουτρά, [ἐκ τοῦ

Θερμολούτης, ου (ὁ). ὁ μεταχειριζόμενος θερμὰ λουτρά.

;**Θερμολουτία** (ἡ), = Θερμολουσία.

Θερμολουτρέω-ῶ, **Μ.** ήσω, = Θερμολουτέω.

Θερμομιγὴς, ές (ὁ, ἡ). ἑνωμένος (ἀνακατωμένος) μὲ θερμὸν, μετέχων θερμοῦ (θερμότητος).

Θερμονοος-ους (ὁ, ἡ), **Π.** ὁ ἔχων θερμὸν (ὁρμητικὸν) νοῦν, (Γαλλ.) **tête exaltée**.

Θερμόπλα, ας (ἡ). πάθος τι (εἶδος θέρμης) τῶν ἵππων κλπ. προσβάλλον κυρίως τὰς ὁπλάς των.

Θερμοπλάω-ῶ, **Μ.** ήσω. Πάσχω θερμόπλαν.

Θερμόπληξις, εως (ἡ), = Θερμόπλα.

Θερμοποιὸς (ὁ, ἡ). θέρμης (θερμότητος) ἐμποιητικὸς, θερμαντικός.

Θερμοποτὴς, οῦ (ὁ). ὁ πίνων θερμὸν τὸν οἶνον ἢ (ἐν γέν.) θερμὰ ποτά.

Θερμοποτὶς, ίδος (ἡ). (ἐνν. κύλιξ) εἶδ. ποτηρίου διὰ τὰ ποτὰ ὅσα πίνονται θερμά φλυτζάνι.

Θερμοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν θερμὰ ποτὰ ἢ φαγητά, (π. χ.) καφφετζῆς, (παρδλ. Ἐφθοπώλης).

Θερμοπώλιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐπωλοῦντο τὰ θερμὰ ποτὰ ἢ φαγητά, (καθὼς παρ' ἡμῖν ὁ) **Καφφενές**, (Τουρκ.) καχβέ-χανέ, (παρδλ. Ἐφθοπώλιον).

Θερμοῤῥοή (ἡ). εἶδος ἀγγείου (ῥοΐ, ἐμπρίκι) μὲ τὸ ὁπ. ἐκερνοῦσαν τὰ ποτὰ ὅσα ἐπίνοντο θερμά, (ἴσ. ὅμοιον μὲ τὸ Ῥωσσ. σαμοβάρι. » Λουτροῦ—, « **Ν. Διον.**, ὁ ὀχετὸς ὅτ' οὗ ἐκρέουν τὰ νερά.

Θερμὸς [θέρω], ὴ, όν. Ζεστὸς, (κατ' ἐκτ.) καυτὸς, βραστὸς, καυτερὸς· (μτφορ.) δραστήριος, ὀξύς, ὁρμητικὸς, [καὶ ἐπὶ κακοῦ] παράφορος (» Θερμὸς γὰρ ἀνὴρ οὐδὲν ἧττον τῆς Φαικῆς, « Ἀρχφν.). (ἐνίστε) νωπός, πρόσφατος. » Οὐχ ἑωλα κακὰ, ἀλλὰ θερμὰ καὶ πρόσφατα, « **Πλ.** ‖. » Τὸ θερμὸν (ἐνν. ὕδωρ), « ζεστὸν νερὸν ἢ ποτόν· (πλθ.) » Θερμὰ (ἐνν. λουτρά), « **Αθ.** αἱ ἄλλ. Θέρμαι. » Τῆς Εὐβοίας ὁ Γάληψος, οὗ τὰ θερμά, « **Πλ.**

Θέρμος (ὁ), εἶδ. ὄσπρίου, (κοιν. ἀπὸ τὸ Αστ.) λούπινον, λουπινάρι, (καλλήτερον ἀπὸ τοῦ Τουρκ.) πικροκούκκι.

;**Θερμοσκοδιὰ** (ἡ), [θερμ. σποδός]. Ζεστὴ στάχτη, (ἄλλ.) **Μαρίλη**, (καὶ κοιν.) χόβολη, (καὶ ἄλλ.) ἀχολιά.

Θερμότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ἡ κατάστασις) τοῦ θερμοῦ, ζέστη, (μτφορ.) ζέσις, ὁρμητικότης, (ἐπὶ κακοῦ) παραφορά.

Θερμοτραγέω-ῶ, **Μ.** ήσω. Τρώγω θέρμας (λουπινάρια) ἢ ζεστὰ (θερμὰ) φαγητά.

Θερμουργέω-ῶ, **Μ.** ήσω. Ἐργάζομαι μὲ ζέσιν (μὲ θερμότητα) ἢ μὲ ὁρμήν.

Θερμουργία (ἡ). ὁρμητικὴ (παράτολμος) πρᾶξις, [ἐκ τοῦ

Θερμουργὸς (ὁ, ἡ). θερμὸς (ὀξὺς, ὁρμητικὸς) εἰς τὰ ἔργα του, δραστήριος, (καὶ ἐπὶ κακοῦ) παράτολμος, παράφορος.

Θερμοφαγέω-ῶ, **Μ.** ήσω, = Θερμοτραγέω.

Θερμοφαγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Θερμοχύτης, ου (ὁ), = Θερμοβρύτης.

;**Θερμόω-ῶ**, **Μ.** ώσω, Θερμαίνω, πυρόνω· ἐξάπτω.

Θέρμυδρον (τὸ). τόπος ὅπου ἀναβρύουν θερμὰ ὕδατα.

Θέρμω (χ. **Μ.**), **Π.** ἀντὶ Θερμαίνω, ζεσταίνω.

Θερμώδης, ες (ὁ, ἡ). θερμὸς ὑπερβολῶν, χλιαρός.

Θερμωλὴ (ἡ). θέρμη, καῦσις (κυρ. πυρετοῦ).

Θερμῶς, ἐπίῤῥ. Ζεστὰ, μὲ θερμότητα, [τῆς].

Θέρος [θέρω], εος-ους (τὸ). τὸ καλοκαίρι· ἡ καῦσις τοῦ καλοκαιριοῦ· τὰ θερίζομενα γεννήματα.

Θάρσω, Π. Αἰολ. μέλλ. τοῦ
Θάρω, Μ. θάρσω (πθ. πρκ. Τέθαρμαι, ἀορ. πθ. Ἐθάρην), Π. ἀντὶ Θαρραίνω, ζεσταίνω, στεγνόνω· ἀνάπτω, καίω. πυροπολῶ. (σπν.) Θεραπεύω (κυρ. δι' ἐπιθέσεων θερμῶν). ◦ Θέρων ἕλκος, ἡ Νίκ.
Θῆς, ἀόρ. Β΄, τῆς πρς. καὶ
Θέσθαι, μσ. ἀόρ. Β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τίθημι.
Θέσις [τίθημι], εως (ἡ). (ἐν γέν.) βάλσιμον, τοποθέτησις· διάταξις· κατάστασις. (ἰδιαιτ.) καταβολὴ ἢ παρακατάθεσις χρημάτων· (συνεκδχ.) παρακαταθήκη. (φιλοσοφ. καὶ λογικ.) πρότασις θέματος. (ῥητ.) βεβαίωσις (ἀντιθ. τῷ Ἄρσις)· (γραμτ.) σίξις, (Νομ.) διορισμός, ἀπόφασις, συμφωνία (ὀθ.) ◦ Θέσει (ἀντιθ. τῷ φύσει) πατήρ, ◦ Λξ., ὁ διὰ τῆς υἱοθετήσεως, (κοιν.) ψυχοπατέρας. ◦ Θέσει πολίτης, ◦ Λξ., ὁ πολιταγραφηθείς. (ᾗ μτγμ.) ◦ Θέσει βραχεῖα ἢ μακρὰ συλλαβή, ◦ Γραμτ., ἡ μὴ κατὰ φύσιν ἀλλὰ κατὰ περίστασιν τοιαύτη.
Θέσκελος (ὁ, ἡ), Π. [Θεός, εἴσκω], = Θεοείκελος, (κυρ. ἐπὶ πραγμ.) θεῖος· ἀξιοθαύμαστος. ◦ Θέσκελα ἔργα, ◦ Ἰλ. Γ., παράδοξα, περίεργα. (ᾗ ἀντὶ ἐπιρ.) ◦ Εἵκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ, ◦ Ἰλ. Ψ., τὸν ὡμοίαζεν ἀπαράλλακτα.
Θέσμιος, α, ον. Σύμφωνος μὲ τοὺς θεσμούς, νόμιμος. ‖. (οὐσ.) Θέσμιον (τὸ), = Θεσμός, νόμος, ἔθιμον.
Θεσμοδοκέω-ῶ, Μ. ἥσω. Δέχομαι νόμον (θεσμόν) τινα, ὑποτάσσομαι εἰς αὐτόν.
Θεσμοδότειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Θεσμοδοτήρ (ὁ), Π. νομοδότης.
Θεσμοθεσία (ἡ). τὸ θεσμοθετεῖν, θεσμοθέτησις, νομοθεσία.
Θεσμοθέσιον καὶ
Θεσμοθετεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου συνεδριάζουν οἱ θεσμοθέται.
Θεσμοθετέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι (ἢ Νομοθετῶ ὡς)-
Θεσμοθέτης [θεσμός, τίθημι], ου (ὁ). νομοθέτης. ‖. (εἰς τὰς Ἀθ. ὠνομάζοντο) Θεσμοθέται, οἱ τελευταῖοι ἐξ τῶν ἐννέα ἀρχόντων (διωρισμένοι κυρ. κρίται τῶν φονικῶν καὶ διορθωταὶ τῶν νόμων).
Θεσμοθέτησις, εως (ἡ). νομοθέτησις.
Θεσμοθέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Θεσμοθέτης. ◦ Δήμητρα—, ◦ Φουρν., ἡ Θεσμοφόρος.
†Θεσμολογέω-ῶ, Μ. ἥσω, (Βυζ.). Διοικῶ· ἐπιστατῶ.
†Θεσμὸν (τὸ), ἄχρ. εἰς τὸ ἑν. Π. ἀντὶ Θεσμός.
Θεσμοποιέω-ῶ, Μ. ἥσω. Κάμνω [διορίζω νέον] νόμον.
Θεσμοπόλος (ὁ, ἡ), Π. [θεσμ. πολέω]. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τοὺς νόμους, νομικός.
Θεσμός (ὁ), [εἰς τὸ πλθ. Θεσμοὶ καὶ Π. Θεσμά], [τίθημι]. (κατὰ λέξ.) = Θέσις, βάλσιμον, τοποθέτησις· (συνκδχ.) τοποθεσία· (συνήθ. μτφρ.) νόμος, ἐντολή, διάταξις· συνήθεια· (κυρ.) νόμος ὀργανικὸς (καταστατικὸς τοῦ πολιτεύματος)· (ἀπολύτ.) τὸ δίκαιον, τὸ νόμιμον· (ἐν γέν.) τὰ καθεστῶτα, τὰ ἔθιμα. ◦ Δέκτροισι θεσμὸν ἔκοντες, ◦ Ὀδ. Ψ. (περιφρ.) ἀντὶ Συνεκοιμήθησαν. (εἰς τὸν Αἰσχλ. Εὐμ. 571) ◦ Θεσμοί, ◦ οἱ δικασταί.
Θεσμοσύνη (ἡ), Π. νομεμβεσύνη· δικαιοσύνη. 2) νόμος, θεσμοθεσία.
Θεσμοφόρια (τὰ), (ἑνν. ἱερά). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος θεσμοφόρου.
Θεσμοφοριάζω, Μ. ἄσω. Ἑορτάζω τὰ Θεσμοφόρια.
Θεσμοφόριον (τὸ). ναὸς τῆς θεσμοφόρου Δήμητρος (ὅπου ἑώρταζον αἱ γυναῖκες τὰ Θεσμοφόρια).
Θεσμοφόρος (ὁ, ἡ), = Θεσμοδότης, Θεσμοθέτης. ‖. (ἰδιαιτ.) ἡ Δήμητρα (ὡς παρεῖτιος τοῦ καινωνικαῦ βίου διὰ τῆς γεωργίας).
Θεσμοφύλαξ, ακος (ὁ), = Νομοφύλαξ.
Θεσμῳδέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ψάλλω νόμους στιχουργημένους ἐν εἴδει ᾠδῆς, ῥαψῳδῶ ὡς-
Θεσμῳδὸς (ὁ), = Χρησμῳδός.
Θεσπέσιος [Θέσπις], α ἥος, ον. Θεῖος, θεόπεμπτος, (ἐπιμ.) ὑπερφυὴς, ἀνέκφραστος· (ἐν γέν.) πολὺς, μέγας, φοβερός· ἐξαίρετος· θαυμάσιος. ◦ Θεσπέσιαν πλοῦτον, ◦ Ἰλ. Β. ◦ Ὀσμὴ θεσπεσίη, ◦ Ὀδ. Ι. ◦ Ὑπνος θεσπεσίη, ◦ Π. ◦ Θεσπέσιος ἀμιλλος, ◦ Θκρ. (καὶ ἑλλ. ἀντὶ ἐπιρ.) ◦ Θεσπεσίῃ (ἑνν. βουλῇ), ◦ Ἰλ. Β. (καὶ οὐδ.) ◦ Θεσπέσιον ὑλάοντας, ◦ Θκρ., ἀντὶ
Θεσπεσίως, ἐπίρ. Θείως, (ἐπιμ.) ὑπερφυῶς, θαυμασίως· (ἐν γέν.) παρὰ πολὺ, δυνατὰ, φοβερά. ◦ Θεσπεσίως ἐφόβηθεν. ◦ Ἰλ. Ο.
Θεσπιαοιδὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεσπῳδός.
Θεσπιδαὴς [θέσπις, δαίω], ἐος (ὁ, ἡ), Π. (πῦρ) ἀναμμένον ὑπὸ θεοῦ, (δηλ.) φοβερὸν, ἀκαταπάνητον.
Θεσπιέπεια (ἡ), Π. λόγος θεοῦ, χρησμὸς, προφητεία. ‖. (ὡς ἐπίθ.) θηλ. τοῦ
Θεσπιεπὴς [θέσπις, ἔπος], ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμιλῶν θεῖα ῥήματα, χρησμοδοτῶν, προφητεύων.
Θεσπίζω, Μ. (σω. Χρησμοδοτῶ, προφητεύω· (ἐν γέν.) προστάζω, παραγγέλλω.
Θέσπιος (ὁ, ἡ), Π. = Θεσπέσιος. ‖. (οὐσ.) Θέσπιον (τὸ), = Θέσφατον.
Θέσπις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. [θεός, ἔπω, ἔσπον], προφήτης, μάντις, χρησμῳδός. ‖. (ἐπίθετ.) προφητικὸς, θεόπνευστος, (ἐν γέν.) θεῖος, θεσπέσιος. ◦ Θέσπιν... ὅπα, ◦ Ἴλ. Ἐκκλησ. ◦ Αὐλὴ—, ◦ Π. Σιλεντ.
Θέσπισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐθεσπίσθη, χρησμὸς, προφητεία· (ἐν γέν.) προσταγὴ διάταγμα.
Θεσπιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ θεσπίζων, προφήτης, μάντις.
Θεσπιῳδέω-ῶ, Μ. ἥσω. Χρησμοδοτῶ (Προφητεύω) ὡς θεσπιῳδός.
Θεσπιῳδὸς (ὁ, ἡ), [Θέσπις, ᾄδω]. ὁ ψάλλων κατὰ θεῖαν ἔμπνευσιν, ποιητὴς ἢ ᾠδὸς ἢ χρησμῳδὸς ἐμπνευσμένος θεόθεν (ἐνθουσιασμένος). ‖. (οὐσ.) προφήτης, μάντις.
Θεσσαλότριχος (ὁ, ἡ), Ἐωλ. κομμένος κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Θεσσαλῶν (δηλ. εἰς πολλὰ μεγάλα κομμάτια). ◦ Κρέας θεσσαλότριχον, ◦ Ἀθ.
Θέσσαν, Π. ἀντὶ Ἔθεσαν, Ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. Β΄. τοῦ Τίθημι.
Θέσσασθαι [τίθημι ἢ θάσσω], μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ ἀχρ. Θέσομαι (τοῦ ὀπ. εὑρήται ἔτι μόνον τὸ γ΄. πλθ. τῆς ὁρ. Θέσαντο καὶ ἡ μτχ. Θεσσάμενος), Π. ἱκετεύω, παρακαλῶ, ἐπικαλοῦμαι.
Θεσπρωτηλόγος (ὁ, ἡ), Π. χρησμολόγος, μάντις, [ἐκ τοῦ
Θέσπρωτος (ὁ, ἡ), [θεός, φημί]. ὁ θεσπισθεὶς (προρρηθεὶς, προορισθεὶς) ὑπὸ θεοῦ, (ὀθ.) ◦ Θέσπρωτον, ◦ τὸ πεπρωμένον, (ᾗ πλθ.) ◦ Θέσπρωτα (τὰ), τὰ λόγια, αἱ ἐντολαὶ ἢ οἱ χρησμοὶ τοῦ θεοῦ. 2) (ἐνίοτε) Π. ἀντὶ Θεόπεμπτος. ◦ Ἀτρ—, ◦ Ὀδ. Π., (παρβλ. Θεσπέσιος).
Θετέος, α, ον, θετ. τοῦ Τίθημι.
Θέτης [τίθημι], ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὅστις βάλλει (τοποθετεῖ, διορίζει) τι. ◦ Ὀνομάτων θέτης, ◦ Πλάτ. (εὐχρ. κυρ. μόνον εἰς τὸ σύνθ.)· (ἰδιαιτ.) ὁ καταθέτων τι ὡς ὑποθήκην ἢ παρακαταθήκην ᾗ 2) ὁ υἱοθετῶν τινα.
Θετικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἁρμόδιος πρὸς θέσιν (◦ Ἡ φύσις ἡ παιδεῦσα μιμητικοὺς ἡμᾶς ᾗ θετικοὺς τῶν ὀνομάτων, ◦ Δ. Ἁλ.), (φιλοσοφ. καὶ λογ.) τὸν ἀποῖον δύναταί τις νὰ θέσῃ ὡς βάσιν τῆς προτάσεώς του, βέβαιος. (ὀθ. γραμτ.) ◦ Θετικὰ ὀνόματα ἢ ἐπιρρήματα, ◦ τὰ σημαίνοντα ὅτι δύναται ἢ πρέπει νὰ γένῃ τι.
Θετικῶς, ἐπίρ. Μετὰ βεβαιότητος (θετικότητος).
Θετὸς, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἐτέθη ἢ δύναται νὰ τεθῇ (νὰ κατατεθῇ, νὰ διορισθῇ κ.ἄ.)· (ἰδιαιτ.) ὁ κατὰ θέσιν υἱὸς ἢ πολίτης, εἰσποίητος· ἐπείσακτος. ‖. (εὐθ.) ◦ Θετὸν, ◦ Ἐπγρ., εἶδ. γυναικείου κεφαλοδέσμου.
Θεῦ, Δ. ἀντὶ Θοῦ, μσ. ἀόρ. Β΄. τῆς πρς. τοῦ Τίθημι.
Θευδάσιος, Θεύμορος, κτλ., Δ. Π. ἀντὶ Θερδάσιος, Θερόμιορος κτλ.
Θευμορᾷ, Π. Δ. ἀντὶ Θεσμόρφ, δοτ. ἑν. θηλ. τοῦ Θεόμορος.
Θευμορίη (ἡ), Π. ἀντὶ Θεσμορίη, ἰδιαιτ θηλ. τοῦ Θεόμοιρος, διωρισμένη (ἀποφασισμένη, σταλμένη) ἀπὸ τὸν θεόν. ◦ Νοῦσος (◦ Μοῖρα)—, ◦ Ἀπλλ., Ἐπγρ.
Θεῦς, Δ. Π. ἀντὶ Θεός.
Θεύσομαι καὶ Θευσοῦμαι, μέλλ. τοῦ Θέω
Θεωποίη (ἡ), Π. ἀντὶ Θεοφορία, ἐνθουσιασμός.
Θέω [συγγ. τῷ Σεύω], Μ. θεύσομαι καὶ (σπντ. Π.) θεύσω (παρτ. Ἐθέων ᾗ πλέων οὖ). Τρέχω. ◦ Τὸν περὶ ψυχῆς (◦ Τὸν περὶ τοῦ παντὸς) (ἑνν. δρόμον) θέω, ◦ Λξ. (κυρ. δὲ Ἰλ. Χ.), (φρ. παροιμ.), ἀγωνίζομαι περὶ τῶν ὅλων, ῥιψοκινδυνεύω τὸ πᾶν, (καὶ ἐπιρ.) ◦ Ἴξε θέων, ◦ Ὀδ. Γ. (καὶ μτγμ.) ◦ Φλὲψ ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερές, ◦ Ἰλ. Ν., ἐκτεινομένη καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς ῥάχης. ◦ Ἡ λεπτότατος θέε χαλκὸς, ◦ Ἰλ. Υ., (παρβλ. Ἐλαύνω Α). ◦ Ἀντυξ, ἡ κυμάτη θέει ἀσπίδος, ◦ Ἰλ. Σ., τὴν ἔζωνεν ἀλστρόγυρα ὡς ἂν περθάζι. ◦ Ὀδόντες λευκὰ θέοντες, ◦ Θα., σχηματίζοντες εἶδ. λευκοῦ χαρακώματος.
Θέω, Ἰων. ἀντὶ Θῶ, ἀόρ. Β΄. τῆς ὑποτ. τοῦ Τιθημι.
Θεῶ, κατὰ κρ. ἀντὶ Θεάου, πρσ. τοῦ Θάομαι.

Θέωμεν, Ἰων. ἀντὶ Θῶμεν, ἀ. πλθ. πρσ. τῆ ἀορ. Β΄, τῆς ὑποτ. τοῦ Τίθημι.
Θεονομέομαι-οῦμαι, Μ. νηθήσομαι. Ὀνομάζομαι μὲ θεῖον ὄνομα.
Θεωνυμίαι (αἱ), τὰ θεῖα ὀνόματα.
Θεωνυμικός, ἡ, όν, (ξ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀπὸ θεωνυμίας.
†Θεωρεῖον (τὸ), = Θεωρητήριον, [ἐκ τοῦ
Θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Εἶμαι ἢ Στέλλομαι πυθενὰ ὡς θεωρὸς (ἴδε τὴν λέξ.), παρευρίσκομαι καὶ (Τουρκ.) σεριανίζω εἰς τὸ θέατρον ἢ εἰς πανήγυρίν τινα ὡς θεατής· (ἐν γεν.) βλέπω, κυττάζω, παρατηρῶ, (καὶ τρπ.) ἐξετάζω μὲ τὸν νοῦν μου, σκέπτομαι. « Ψεύδῃ καὶ ἀπίθανα τῷ γε θεωρεῦντι αὐτὰ πρὸς τὴν φύσιν, » Αἰσχ. (παρβλ. Θεάομαι).
Θεώρημα (τὸ). πᾶν ὅτι θεωρεῖ τις (κυρ. μὲ τὸν νοῦν του), ἀντικείμενον σκέψεως (παρατηρήσεως, θεωρίας)· (ἰδιαιτ.) πρότασις θεωρηθεῖσα διὰ τοῦ νοὸς καὶ ἀποδεχθεῖσα, (ὅπ.) « Θεωρήματα, » Πλδ., οἱ ἀρχικοὶ (στοιχειώδεις) ὅροι τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν.
Θεωρηματικός, ἡ, όν. Ὁ μεταχειριζόμενος ἢ συνιστάμενος εἰς (ἀποδεικνύων τι ἢ ἀποδεικνυόμενος μὲ) θεωρήματα.
Θεωρημάτιον (τὸ). μικρὸν θεώρημα.
Θεώρησις, εως (ἡ). τὸ θεωρεῖν, παρατήρησις· (τρπ.) σκέψις, μελέτη.
Θεωρητήριον (τὸ), τόπος ἀπὸ τοῦ ὅπ. θεωρεῖ τις (κυρ. εἰς τὸ θέατρον).
Θεωρητής, οῦ (ὁ). ὁ θεωρῶν, θεατής, παρατηρητής.
Θεωρητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν, ἢ τὴν ἕξιν τοῦ θεωρεῖν (διὰ τοῦ νοός)
2) ὁ κατὰ θεωρίαν, (ἀντιθ. τῷ Πρακτικός). « Βίος—, » Πλ., Ἀρστ.
Θεωρητός, ἡ, όν. Τὸν ὅπ. δύναται ἢ πρέπει νὰ θεωρήσῃ τις, ὁρατὸς ἢ ἀξιοθέατος· (τρπ.) ἐπιδεκτικὸς τῆς διὰ τοῦ νοὸς θεωρίας, καταληπτός.
Θεώρητρα (τὰ). τὰ ὦρα τὰ ὅπ. ἔδιδεν ὁ γαμβρὸς εἰς τὴν νύμφην ὅταν τὴν προαιρεῖτο ἀσκεπῆ (ἄλλ.) Ἀνακαλυπτήρια.
Θεωρία (ἡ). τὸ θεωρεῖν, κύτταγμα· (Τορκ.) σεριάνισμα (κυρ. εἰς τὸ θέατρον). παρατήρησις· περιήγησις πρὸς παρατήρησιν. « Τὴν πολλὴν θεωρίης ἕνεκα ἐπελήλυθας, » Ἡρ. « Γερίσας ὦ ὁ πατήρ μεῖζο ναῦς σίτου, καὶ χρήματα ἄλλους, ἐξέπεμψεν ἅμα κατ' ἐμπορίην καὶ κατὰ θεωρίαν. (ἐκκρ.). (τρπ.) σκέψις, μελέτη· (ἰδιαιτ.) ὁ τρόπος τοῦ ἐξετάζειν καὶ κατανοεῖν ἀφορημένως καὶ διὰ γενικῶν κανόνων τὰ πράγματα (κυρ. θεώρημα), (ἀντιθ. τῷ Πρᾶξις). 2) πανήγυρις ἐπίσημος τελουμένη διὰ ἀποστολῆς θεωρῶν· (συνεχ.) αὐτοὶ οἱ ζελλομένοι θεωροὶ καὶ ἡ πομπή (ἡ παράταξις) μὲ τὴν ὁποίαν ἐστέλλοντο. « Ἕως ἂν ἡ θεωρίη ἐκ Δήλου ἐπανέλθῃ, » Ξεν. 3) τὸ σχῆμα (τὸ ἐξωτερικὸν) ἢ τὸ χειμὰ (κοιν. ἡ φυσικὴ τινος πράγματος. (Δθ. ΙΕ΄ 27). (ἐν γεν.) = Θέαμα. « Ἄλλην δ' ἄκουσον δυσχερῆ θεωρίαν, » Αἰσχύλ.
Θεωρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (θεατρ. ἢ πανηγυρ.) θεωρίαν ἢ τοὺς θεωρούς. (ἰδ.ον. εἰς τὰς Δθ.) « Θεωρικὸν (ἐνν. ἀργύριον) καὶ « Θεωρικὰ (ἐνν. χρήματα)», τὰ διδόμενα ἀπὸ τοῦ δημοσίου εἰς τοὺς πτωχοτέρους πολίτας ἵνα πληρώνωσι τὴν εἴσοδόν των εἰς τὸ θέατρον.
Θεώριον (τὸ), θέαμα, ἱπποδρομία, θηριομαχία κτλ.
Θεώριος (ὁ, ἡ), ὁ δι' ἀποστολῆς θεωρῶν (θεωριῶν) τιμώμενος, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.).
Θεωρίς, ίδος (ἡ). (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ ναὸς) τὸ καράβι μὲ τὸ ὁπ. ἐταξείδευαν καὶ (ἐνν. ὁδὸς) ὁ δρόμος διὰ τοῦ ὁπ. ἐπερνοῦσαν οἱ θεωροί.
Θεωροδόκος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος (ὑποδεχόμενος) ἢ φιλοξενῶν εἰς τὸν οἶκόν του τοὺς θεωρούς.
Θεωρὸς (ὁ), [Θέα, ὥρα]. (ἐν γέν.) ὁ θεωρῶν τι, θεατής· παρατηρητὴς· περιηγητής· (ἰδιαιτ.) ὁ στελλόμενος ἐπισήμως εἰς πανήγυριν (νὰ προσφέρῃ θυσίας καὶ νὰ καρτερεθῇ εἰς τοὺς ἀγῶνας) ἢ εἰς μαντεῖον (νὰ ζητήσῃ χρησμόν) ἐκ μέρους πόλεώς τινος, (παρβλ. Θεοπρόπος).
Θέσις, εως (ἡ), τὸ κύρ. τοῦ Θεόω, θεμελίωσις, ἀποθέωσις.
Θεώτερος, η, ον, Π. συγκρ. τοῦ Θεὸς (ἀνώτερος [μᾶλλον] θεὸς) ἢ τοῦ Θεῖος, ἀντὶ Θειότερος, ἢ μᾶλλον ἀξιοθέατος. « Οὐ κείνῳ χορὸν εἶδε θεώτερον, » Καλλ.
Θηβαγενὴς ἢ Θηβαιγενὴς, ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς εἰς τὰς Θήβας, (ὑπλ.) Θηβαῖος.
Θηγαλέος καὶ Θηγάνεος, η, ον, Π. ἀκονισμένος, κοπτερός· ἢ (μὲ γεν.) ἀκονιστικός. « Λίθος καλάμων—, » Ἐπιγρ. [ἐκ τῷ
Θηγάνη (ἡ), [θήγω]. ἀκόνη, ἀκονόπετρα.
†Θήγανον (τὸ), = Θηγάνη.
; Θήγανος (ὁ, ἡ), Π. = Θηγάνεος, ἀκονιστικός.
Θήγω [συγγ. τῷ †Δήκω=Δάκνω, ἴσ. καὶ τῷ Θίγω]. Μ. θήξω. Ἀκονῶ, ἀκονίζω. (μτφρ.) διεγείρω, ἐρεθίζω· ἐνθαρρύνω.
Θηέομαι, Μ. ησομαι, Ἰων. ἀντὶ Θεάομαι.
Θηεύμενος, η, ον, Δ. ἀντὶ Θεώμενος, μτχ. καὶ
Θηεῦντο, Δ. ἀντὶ ἐθεῶντο, γ΄, πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ
Θηήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Θεάσομαι, μέλλ. τῆ Θεόομαι.
Θητὴρ (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Θεατής.
Θητὸς, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Θεατὸς, ὁρατὸς, ἢ θαυμαστὸς, ἀξιοθέατος.
Θητῶρ, ορος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Θητήρ.
Θήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Θεῖον, θεῖον πῦρ.
Θήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Θεῖος.
Θῆκα, Π. ἀντὶ Ἔθηκα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Τίθημι.
Θηκαῖος, α, ον. Ὁ περιέχων θήκας, ἢ ὅμοιος μὲ θήκην, ἢ χρησιμεύων ἀντὶ θήκης· ὁ διατηρούμενος (κλεισμένος) ἐντὸς θήκης.
Θήκη (ἡ), [τίθημι]. πᾶν ὁτιδήποτε ἐντὸς τοῦ ὅπ. ἀποτίθεταί τι, ἄρμαρι, κιβώτιον, μνῆμα (Θκ. Γ, 58), νεκροθήκη, κουτί, θηκάριον, σακκοῦλα κτλ.
Θηκίον (τὸ), ὑποκ. τοῦ Θήκη, κουτάκι, θηκαράκι, σανδηκάκι· σακκουλάκι κτλ.
Θηκτὸς [θήγω], ἡ, όν. Ἠκονισμένος, κοπτερός.
Θηλάζω [θηλὴ], Μ. άσω (πθ. πρκ. Τεθήλασμαι). Βυζάνω. (καὶ ὡς ἐκ τῆς μητρὸς καὶ ὡς ἐκ τοῦ βυζάνοντος). « Ἐπεὶ τὸ παιδίον ἐγένετο ἡμῖν, ἡ μήτηρ αὐτὸ ἐθήλαζε, » Ἀσ. « Δεσπότης μασθὸν ἐθήλαζε, » Θκρ. (καὶ πθ.) « Οὐ γίνονται δὲ οὔτε θηλαζομένοις αἱ καθάρσεις ἐπὶ πολύ, » Ἅρρτ.
†Θηλαμινὰς (ὁ). ὁ θηλάζων ἀκόμη, βυζανιάρικος.
Θηλαμών, όνος (ὁ καὶ ἡ), Π. ἡ θηλάσασα, βυζάστρα. (μτφ.) ἡ βεντοῦζα (διότι οὕτω νομίζω διορθωτέον τὰ τοῦ Σαίδα): « Θηλαμῶνος τῆς αἰκίας (γρφ. τὴν αἰκίαν) ».
Θηλάρσην, ενος (ὁ, ἡ), Π. ἀρσενικοθήλυκος, ἑρμαφρόδειτος.
Θηλασμὸς (ὁ). τὸ θηλάζειν, βύζασμα.
Θηλάστρια (ἡ), Π. ἡ θηλάζουσα, βυζάστρα.
Θήλεια (ἡ), θηλ. τοῦ Θῆλυς.
; Θήλεος [θηλὴ], η, ον. Π. ὁ θηλάζων ἀκόμη, βυζανιάρικος.
Θηλέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Θάλλω.
Θηλὴ (ἡ), [ζθάω]. ἡ ῥώγα τοῦ βυζιοῦ, (συνεχ.) τὸ βυζί. « Σπᾶν τῆς θηλῆς, » Συν., = Θηλάζειν.
Θηλοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα θηλῆς, ὅμοιος μὲ θηλήν.
Θηλυγενὴς, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸ θῆλυ γένος, γυναικεῖος.
Θηλυγενῶς, ἐπίρ. Κατὰ θηλυκὸν γένος.
Θηλύγλωσσος (ττος), ου (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γυναικείαν (γλυκείαν, νόστιμην) φωνήν.
Θηλυγονέω-ῶ. Μ. ήσω, = Θηλυτοκέω.
Θηλυγονία (ἡ), = Θηλυτοκία. 2) ἡ ἀπὸ θυγατρὸς εἰς μητέρα γενεαλογία. « Ἀδριανοῦ ἔκγονος κατὰ θηλυγονίαν, » Ὡρωδ.
Θηλυγόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν θηλυκὰ τέκνα, Θηλυτόκος ἢ ἀντιθέλων πρὸς τοῦτο. « Ὁ νότος θηλυγόνος, » Ἀΐλ.
Θηλυδρίας, ου (ὁ). ὅμοιος μὲ γυναῖκα, ἐκτεθηλυμένος, [ὅθ.
Θηλυδριάω-ῶ, Μ. άσω. Φέρομαι ὡς θηλυδρίας, γυναικίζομαι.
Θηλυδριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων θηλυδρίας, γυναικώδης.
Θηλυδριωδῶς, ἐπίρ. Ὡς θηλυδρίας, γυναικωδῶς.
Θηλυκεύομαι, Μ. εύσομαι. Ζῶ (Φέρομαι) ὡσὰν γυναῖκα, [ἐκ τοῦ
Θηλυκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ θῆλυ γένος ἢ, ὧν θηλυκοῦ γένους.
Θηλυκράνεια καὶ Θηλυκρανία (ἡ). ἀκρανιὰ θηλυκὴ, (ὁδύθ.).
Θηλυκρατὴς, ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν (ἐξουσιάζων) τὸ θῆλυ γένος ἢ διὰ τῶν γυναικῶν.
Θηλύκτονος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φονεὺων γυναῖκας ἢ διὰ τῶν γυναικῶν· (προπαροξ.) ὁ φονευθεὶς ὑπὸ γυναικῶν.
Θηλυκῶς, ἐπίρ. Κατὰ θηλυκὸν γένος.
Θηλύλαλος (ὁ ἡ), = Θηλύγλωσσος.
Θηλυμανὴς, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μανιωδῶς (μὲ ὑπερβολὴν, τρελλαινόμενος διὰ) τὰς γυναῖκας.
Θηλυμανία (ἡ). τὸ πάθος τοῦ θηλυμανοῦς.
Θηλυμελὴς, ους (ὁ, ἡ), Π. ἁρμελιῶδῶν (κηλαδῶν) γλυκὰ ὡς ἂν γυναῖκα.
Θηλυμήτρης, ου (ὁ) καὶ
Θηλύμητρος, ους (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν γυναικείαν

μίτραν (σκώφιαν), (ἐν γέν.) ἐνδυμένος τὰν γυναῖκα.
Θηλύμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν γυναικός.
Θηλύνους-ους (ὁ, ἡ), Π. = Θηλύφρων.
Θηλύνω [θῆλυς], Μ. υνῶ. Χαυνόνω (Ἐκνευρίζω) τινα (καὶ μ.σ.) Γίνομαι μαλθακός (ἄνανδρος) ἢ Στολίζομαι (Καμαρόνω, Κάμνω τσακκίσματα)ὡς ἂν γυναῖκα.
Θηλύπαις, αιδος (ἡ), Π. ἡ γεννήσασα θηλυκὸν παιδί.
Θηλύπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ ἀνήκων εἰς γυναικεῖον πόδα. ¤ Βάσις, —, ¤ Εὐρ., περιπάτημα (πατημασιὰ) γυναικός.
Θηλυπρεπής, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-πρεπῶς. Ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς γυναῖκα, ἴδιος γυναικός· γυναικώδης· γυναικόμορφος.
Θηλύπρινος (ὁ καὶ ἡ), εἶδος δένδρου (πρίνου).
Θηλυπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γυναικεῖαν πρόσωπον.
Θηλυπτέριον (τὸ) καὶ
Θηλυπτερίς, ίδος (ἡ). θηλυκὴ φτέρη, εἶδ. φυτοῦ.
Θῆλυς [θηλή, θάλλω], εος (εια ᾰ υς, υ). Θηλυκὸς (» Θήλειαι ἵπποι, ¤ Ὅμ., αἱ φοράδες). γυναικεῖος (» Λῦτὴ— ¤ αὐτ.). (συνκόχ.) τρυφερός, (Ἰταλ.) δελικάτος. μαλθακός, ἄνανδρος, ἄτονος (ὁ Γυνὴ δὲ θῆλυς οὖσα, » Σοφ.). γόνιμος, καρποφόρος (» Θῆλυς ἔέρση, » Ὅμ.). (ἀρχιτεκτ.) πᾶν ὅ,τι ἔχει κοίλωμα εἰς τὸ ὁπ. ἐναρμόζεται τὸ ἐξέχον μέρος ἄλλου ᾗ οὕτω συνδέονται [θηλυκόνονται). ‖ (τὸ συγκρ. Θηλύτερος, ἔκλαμβ. συγκ. παρὰ Π. ἀντὶ θετικοῦ). » Θηλύτερας γυναῖκες, ¤ Ἡσ. ‖ (ὡς οὐσ.) Θήλεια καὶ (συγκρ.) Θηλυτέρα (ἡ), ἀντὶ Γυνή. » Τὸ χρῆμα σοφώτερον ἐ θήλεια, ¤ Θκρ. » Ἐν πινυταῖς ἔκρεπε θηλυτέραις, ¤ αὐτ.
Θηλύσπορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σπαρεὶς (τεκνωθεὶς) ὑπὸ πατρὸς ὅστις κάμνει ὅλον θηλυκὰ παιδιά, (ἀθ.) » Γέννα—, ¤ Αἰσχλ., αἱ 50 θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ.
Θηλυστολέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ γυναικεῖαν στολὴν (γυναικεῖα φορέματα), εἶμαι θηλύστολος.
Θηλυστολία (ἡ). ἐνδυμασία γυναικεία, [ἐκ τοῦ-
Θηλύστολος (ὁ, ἡ). ἐνδυμένος γυναίκεια (φορέματα).
Θηλύτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Θῆλυς.
Θηλύτης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ Θήλεος· χαυνότης, μαλθακότης· δειλία, ἀνανδρία.
Θηλυτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι θηλυτόκος, γεννῶ ὅλον θηλυκὰ (τέκνα).
Θηλυτοκία (ἡ). τὸ νὰ γεννᾷ τις.
Θηλυτόκος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν ὅλον θηλυκὰ τέκνα.
Θηλυφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ὡς ἂν γυναῖκα, γυναικόμορφος· θηλυπρεπής.
Θηλυφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων τὰς γυναῖκας ἢ τὰ θηλυκὰ ζῶα.
Θηλύφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γυναικεῖα (γυναικώδη) φρονήματα, ἄνανδρος.
Θηλύφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γυναικεῖαν φωνήν.

Θηλύγειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γυναικείας (ἁπαλὰς) χεῖρας.
Θηλυχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν γυναικεῖον χιτῶνα.
Θηλύψυχος (ὁ, ἡ),=Θηλύφρων, θηλυβρ'ας.
†Θηλὼ, όος-οῦς (ἡ). ἡ θηλάζουσα, βυζάστρα.
‡Θημελογέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. συνάζω ἢ χωρίζω εἰς σωρούς (θημῶνας).
Θημονιὰ (ἡ),=Θημωνία.
†Θημονιθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Θημωνιάζω.
Θημὼν [=(θημι:], ῶνος (ὁ). σωρὸς, στοίβα, θημονιά.
Θημονία (ἡ),=Θημὼν, Θημονιά.
Θημωνιάζω, Μ. άσω. Κάμνω θημωνίαν (σωρὸν), στιβάζω
Θὴν [συγγ. τῷ Δὴν], μόρ. ἐγκλιτ. βεβαιότητος ἢ αἰτιολογίας σημαντικόν. »Ἢ θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον, » Ἰλ. Α. » Οὔ θην δὴ νηὸς ἐπ' ἐκριόφιν καταλέξεται, ¤ Ὀδ. Γ. » Καὶ γὰρ θὴν σὺθ' εἷλος ἐγω κακὸν, ¤ Θκρ. » Πείρᾳ θὴν πάντα τελεῖται, ¤ αὐτ.
Θῆξις [θήγω], εως (ἡ). ἀκόνισμα. (μτφορ.) ἐρεθισμὸς, (συγκ. τῷ Θίξις).
Θηοῖο, Π. ἀντὶ Θηέου, ἐ'. ἐν. πρσ. τῆς εὐκτ. τοῦ Θηέομαι ἀντὶ Θεάομαι.
Θήρ, θηρὸς (ὁ καὶ ἡ). ζῶον ἄγριον, θηρίον. (ζόλογ.) λέων τέρας θηριομορφον, κένταυρος, σάτυρος κτλ.
Θήρα (ἡ). κυνήγι, κυνήγημα (ἀγρία ζῶα). (μτφορ.) ἀναζήτησις ἐπίπονος. » Πρὸς τὴν τοῦ γρυσοῦ θήραν, ¤ Στρβ. 2) (συνκόχ.) τὸ πιασθὲν εἰς τὸ κυνήγι, (παρβλ. Ἄγρα). 3) τόπος διὰ κυνήγι. » Καὶ κῶμαι πολλαὶ καὶ θῆρος πάγκαλαι, ¤ Ξεν.
Θηραγρέτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἀγρεύων θῆρας, κυνηγός.
Θήραγρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων διὰ τὸ κυνήγι.
Θηραϊκὸν καὶ Θήραιον (τὸ). παρδαλέν τι ἱμάτιον τὸ ὁπ. ἐφόρουν εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου (ἀπὸ τῆς νήσου Θήρας ὅπα ὁσαίνετο ἢ ἐβάφετο, παρβλ. Ἀμόργινον).
Θήραμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι θηρεύει (κυνηγᾷ) ἢ ἐθήρευσέ τις.
Θηραρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ Θηράρχου.
Θήραρχος (ὁ). ὁ διωρισμένος ἐπιστάτης τῶν θηρίων (κυρ. δὲ τῶν ἐλεφάντων).
Θηρόσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἢ (τόπος) εἰς τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ Θηρεύσῃ (νὰ κυνηγήσῃ).
Θηρατήριος, α, ον, Π. ἀντὶ Θηρατικός.
Θηρατέος, α, ον, θετ. τοῦ Θηράω.
Θηρατὴς, οῦ (ὁ), [θηράω]. κυνηγός.
Θηρατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς θήραν (κυνήγημα). » Τὰ θηρατικὰ τῶν φίλων, ¤ Ξεν., τὰ μέσα δι' ὧν ἀποκτᾷ τις φίλους.
Θηρατὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. ἠμπορεῖ νὰ θηρεύσῃ (νὰ κυνηγήσῃ καὶ νὰ πάσῃ [καὶ τρπ.] νὰ ἀποκτήσῃ) τις, κατορθωτός.
Θήρατρον (τὸ). ἐργαλεῖον διὰ τὰ κυνήγι, παγίς, δίκτυον κτλ.
Θηράτωρ, ορος (ὁ). Π. = Θηρατὴς, κυνηγός. » Λεξειδίων θηράτορες, ¤ Δημοκρ.
Θηράφιον (τὸ),=Θηρίδιον.
Θηράω-ῶ καὶ (μν. -θηράσ-ατ-ῶμαι, Μ. άσω, -άσομαι, = Θηρεύω, κυνηγῶ· πιάνω εἰς τὸ κυνήγι. (μτφορ.) προσπαθῶ ν' ἀποκτήσω (νὰ κατορθώσω, τρέχω κατόπιν εἴς) τι.
Θήρειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς θηρίον. »Βία—, ¤ Σοφ., δύναμις θηρίου. » Κρέα θήρεια, ¤ Ξεν., κρέας κυνηγίου (ἀγριμιοῦ).
Θήρειμα (τὸ),=Θήραμα.
Θηρεύσιμος (ὁ, ἡ),=Θηράσιμος.
Θήρευσις, εύσεως (ἡ). τὸ θηρεύειν, κυνήγημα (κυρ. καὶ μτφορ.).
Θηρευτὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ
Θηρευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ θηρεύων, κυνηγός. (μτφορ.) ὁ προσπαθῶν ν' ἀποκτήσῃ τι.
Θηρευτικὸς, ἡ, όν,=Θηρατικός.
Θηρευτὸς, ἡ, όν,=Θηρατὸς, διὰ θηρεύσεως ἁλώσιμος. ¤ Λαγὼς καὶ τὰ θηρευτὰ πάντα, ¤ Ἀρετ.
Θηρεύω, Μ. εύσω καὶ εύσομαι, καὶ Ἰων
Θηρέω-ῶ, ήσω,=Θηράω.
Θήρημα (τὸ). Ἰων. ἀντὶ Θήραμα.
Θηρήτειρα (ἡ). Π. θηλ. τοῦ
Θηρητὴρ (ὁ). Ἰων. ἀντὶ Θηρατής.
Θηρήτωρ, ορος (ὁ), Ἰων. Π. ἀντὶ Θηράτωρ
Θηριακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἀντικείμενον τὰ θηρία. ¤ Θηριακὴ [ἔνν. ἀντίδοτις]. ¤ Ἰατρικὸν ἐναντίον τῶν θηρίων (τῶν ὄφεων).
Θηριάλωτος (ὁ, ἡ). [θηρ. ἁλίσκομαι]. ὁ πιασθεὶς ὑπὸ θηρίου.
Θηρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θηρίον.
Θηρίκλεια (τὰ) καὶ Θηρίκλειαι (αἱ), [ἔνν. κύλικες], εἶδος πατηρίων ἀπὸ μαῖζον χῶμα ἢ ξύλον (;) τὰ ὁπ. κατεσκεύασε πρῶτος Κορίνθιος τις ὀνόματι Θηρικλῆς.
Θηρίμαχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολεμῶν τὰ θηρία.
Θηριόβλητος (ὁ, ἡ). ῥιγμένος (πρὸς τροφὴν) εἰς τὰ θηρία.
Θηριόβρωτος (ὁ, ἡ). ὁ φαγωθεὶς (κατασπαραχθεὶς) ὑπὸ θηρίου.
Θηριογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). θηριώδης τὴν γνώμην, θηριόγνωμος, (Νεοπ. Χωρ.).
Θηριοδείκτης, ου (ὁ). ὁ περιφέρων ἢ ἐπιδεικνύμενος ἐπὶ μισθῷ θηρία (ὄφεις).
Θηριόδηκτος (ὁ, ἡ). ὁ δαγκασθεὶς ὑπὸ θηρίου (κυρ. ὄφεως).
Θηριοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδ. (μορφὴν) θηρίου, θηριώδης.
Θηριοκόμος (ὁ, ἡ). ἐπιμελητὴς τῶν τρεφομένων πρὸς ἐπίδειξιν θηρίων ἢ ἴδιος τῶν πρὸς πόλεμον ἐλεφάντων.
†Θηριοκτόνος (ὁ, ἡ),=Θηροκτόνος.
Θηριομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι (Πολεμῶ) μὲ θηρίον ἢ μὲ τὰ θηρία.
Θηριομάχης, ου (ὁ). ὁ πολεμῶν (κυρ. εἰς τὸ θέατρον) μὲ τὰ θηρία.
Θηριομαχία (ἡ). μάχη ἀνθρώπου (ἢ θηρίου) πρὸς θηρίον.
Θηριομάχος (ὁ, ἡ),=Θηριομάχης.
Θηριομιγὴς, έος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ μορφὴ (ὁ σχηματισμὸς) εἶνε μίγμα θηρίου καὶ ἀνθρώπου
Θηριόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν θηρίου.
Θηρίον (τὸ), (κυρ.) ὑποκορ. (ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Θήρ, ζῶον ἄγριον ἢ φαρμακερὸν ἀγρίως ἰοειδὲς κτλ. (ἰδιωτ.) ὁ λέων καὶ ὁ ἐλέφας. (ἐν γέν.) ζῶον (ἄλογον), (καὶ ἰδιωτ.) κυνήγι, θήραμα. »Ἔλαφον, μάλα μέγα θηρίον, »

Ὀδ. ξ. « Θηρίαν, αἰναλέοντα, κακὸν τέρας, « Θκρ. « Τυτθὸν θηρίον ἐστὶ μέλισσα, « αὐτ. « Ἔξω φαλαίνης καὶ θαλερῶνος οὐδέν ἐστιν ἐν τῷ Πόντῳ θηρίον, « Ἀρχ. 2) (πλθ.) τὰ σκωλήκια τῆς κοιλίας καὶ τῶν ὀσπρίων. 3) (μετ. παρ' ἰατρ.) = Θηρίωμα. « Θηρίον ἐπὶ τὸ σῶμα ἐπέρχεται, « Ἱππκρ.

Θηριακτικός, ἐός (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς θηρίον, θηρίων ἕξεως, θηριώδης.

Θήρικος, α, ον, = Θήρειος.

Θηριότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τῶν θηρίων· ζωότης· ἀγριότης.

Θηριότροπος (ὁ, ἡ). θηριώδης τὸν τρόπον (τὰ ἤθη), θηριάγνωμος.

Θηριοτροφεῖον (τὸ). μέρος ὅπου τρέφονται καὶ φυλάττονται θηρία.

Θηριοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω θηρία· ἀνατρέφω τινα ὡς θηρίον.

Θηριοτρόφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ τρέφων θηρία. (προπαροξ.) ὁ τρεφόμενος ἢ τραφεὶς ὑπὸ θηρίου ἢ μὲ κρέας θηρίων. « Οἱ δὲ Μαρσοὶ θηριότροφοι, « Γαλ.

Θηριοφάνας (ὁ, ἡ), = Θηροκτόνος.

Θηριόψυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ψυχὴν (καρδίαν) θηρίου, θηριάγνωμος.

Θηριόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ θηρίον (νὰ ἀγριεύσῃ), (μεταφρ.) ἐξαγριόνω. (ἰατρ.) κακοφορμίζω. ‖. (πθ.) κάμνω μαμμοῦδι, σκωληκιάζω. « Θηριοῦται, καθάπερ τὰ σπερμὰ τῶν σπερμάτων, « Θφρ.

Θηρίτας ἢ **Θηρείτας**, α (ὁ), Δακεδ. ὁ Ἄρης, (ὡς

Θηριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ θηρίον, ἄγριος· κτηνώδης· (τόπος) γεμάτος θηρία· (ἰατρ.) κακοήθης, κακοφορμισμένος. « Βῆξ— , « Ἱππκρ. « Θηριώδεις παρακρούσεις, « αὐτ.

Θηριωδία (ἡ). ἡ κατάστασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ θηριώδους, ἀγριότης.

Θηριωδῶς, ἐπίρ. Ὡσὰν θηρίον, μὲ θηριωδίαν.

Θηρίωμα (τὸ), [θηριόω]. σπυρὶ κακόηθες (κακοφορμισμένον)· πληγὴ πολυκαιρινὴ καὶ δυσίατος.

Θηριώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄνομα θηρίου, (π. χ.) Δέων.

Θηρίωσις, εως (ἡ). [θηριόω]. ἡ εἰς θηρίον μεταποίησις· ἀγρίευσις· (τρπ.) ἄφεσις, ἐξαγρίωσις· (ἰατρ.) φλεγμονή, (πληγῆς κτλ.), κακοφόρμισμα. (ἐνίοτε) σκωληκίασμα.

Θηρόβατος (ὁ, ἡ), [θὴρ, βαίνω]. (τόπος) ὅπου περιπατοῦν μόνον (κατοικούμενος ἀπὸ) θηρία, ἄγριος.

Θηροβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ (τοξεύω) καὶ φονεύω θηρία, [ἐκ τοῦ

Θηροβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (κτυπῶν, τοξεύων) καὶ σκοτόνων θηρία, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ

Θηρόβορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θηριόβρωτος.

Θηρόβοτος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου βόσκουν (κατοικοῦν) θηρία ‖. (σύν. θηλ.) λάκκος ὅπου τρέφονται καὶ φυλάττονται θηρία.

Θηρόδρωτος (ὁ, ἡ), = Θηριόβρωτος.

Θηροδιδασκαλία (ἡ). τὸ νὰ διδάσκῃ (γυμνάζῃ, ἡμερόνῃ) τις θηρία.

Θηροζυγακαμψιμέτωπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμπτων ὑπὸ τὸν ζυγὸν τὰ μέτωπα τῶν θηρίων.

Θηροειδής, ές (ὁ, ἡ), = Θηριοειδής.

Θηροθήρας, ου (ὁ). κυνηγὸς (θηρίων).

Θηρόθυμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων θυμὸν ἢ καρδίαν (ἐν γέν. πάθῃ) θηρίου· ἄγριος.

Θηροκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Γυμνάζω θηρία ὡς·

Θηρακόμος (ὁ, ἡ), = Θηριοκόμος.

Θηροκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτείνω (Φονεύω) θηρία.

Θηροκτονία (ἡ). σκότωμα θηρίων, [ἐκ τοῦ·

Θηροκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων ἢ φονεύσας θηρία.

Θηρολέτης, ου (ὁ) καὶ **Θηρολέτ-ις**, ιδος (ἡ), [θὴρ, ὄλλυμι]. ὁ ἀφανίζων ἢ ἀφανίσας τὰ θηρία.

Θηρόλετος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφανισθεὶς (καταφαγωθεὶς) ὑπὸ θηρίου.

Θηρομαχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Θηριομαχέω.

Θηρομαχία (ἡ), = Θηριομαχία.

Θηρεμιγής, ές, καὶ **Θηρόμικτος** (ὁ, ἡ), = Θηριομιγής.

Θηρόμορφος (ὁ, ἡ), = Θηριόμορφος.

Θηρόνομας (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ βόσκων (τρέφων) θηρία. (προπαροξ.) ὅπου βόσκουν θηρία. « Πὰν (« Φαλόη)—, « Ἐπγρ.

Θηρόπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν ἀντὶ πέπλου (σκεπασμένος μὲ) δέρμα θηρίου.

Θηροπλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι·

Θηροπλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάττων (κατασκευάζων ἀπὸ γύψον κτλ.) θηρία.

Θηρόπλαστος (ὁ, ἡ), Π. πλασμένος εἰς σχῆμα θηρίου. 2) καταχρ. ἀντὶ Θηροπλάστης.

Θηροσκόπος (ὁ, ἡ), Π. [θὴρ, σκέπτομαι]. ὁ παραμονεύων (ἐνεδρεύων) τὰ θηρία, κυνηγός.

Θηροσύνη (ἡ), Π. ἡ τέχνη (τὸ ἐπιτήδευμα) τοῦ θηρευτοῦ.

Θηροτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τίκτων (γεννῶν) θηρία· τόπος ὅπου γεννοβολοῦν τὰ θηρία.

Θηροτροφέω, Θηρότροφος, = Θηριοτροφέω κτλ.

Θηρότυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τύπον (μορφὴν) θηρίου.

Θηροφονεύς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ Θηροφόνος.

Θηροφονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω θηρία.

Θηροφονία (ἡ), = Θηροκτονία.

Θηροφόνας καὶ **Θηροφόντης** (ὁ, ἡ), = Θηροκτόνος.

Θηροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων θηρίον, (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Θηβοφόρος).

Θηρόχλαινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν ἀντὶ χλαίνης (ἐνδυμένος μὲ) δέρμα θηρίου, (παρβλ. Θηροπέπλος).

Θής [συγγ. τῷ Τῆτος, Τητάω], θητὸς (ὁ). ἐργάτης μισθωτός, (εἰς τὰς Ἀθ.) πολίτης τῆς ἐσχάτης τάξεως. « Τούτων δὲ (τῶν ὁπλιτῶν), Ἀθηναίων μὲν αὐτῶν ἦσαν 1500 μὲν ἐκ καταλόγου, 700 δὲ θῆτες, « Θκ.

Θησαίατο, Π. Ἰων. ἀντὶ Θεάσαιντο, γ'. πλθ. προσ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ Θεάσμαι.

Θήσασθαι, Π. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. καὶ

Θήσατο, Π. ἀντὶ Ἐθήσατο, γ'. ἑν. προσ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς ὁρ. τοῦ Θάομαι.

Θησαυρίζω, Μ. Ἰσω. Συνάζω (ἀποθέτω, Ἀποταμιεύω) τι εἰς τὸν θησαυρόν.

Θησαύρισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι θησαυρίζεται· ἡ ἐθησαυρίσθη· Ἀποταμιεῖον. (Γαλλ.) épargne.

Θησαυρισμὸς (ὁ). τὸ θησαυρίζειν, ἡ εἰς τὸν θησαυρὸν ἐναπόθεσις (ἀποταμίευσις), (κοιν.) θησαύρισμα.

Θησαυριστής, οῦ (ὁ). ὁ θησαυρίζων, οἰκονόμος· φυλάρτυρος.

Θησαυριστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ) νὰ θησαυρίζῃ. « Τῶν ζώων τὰ μὲν, θησαυριστικὰ τῆς τροφῆς ἐστι· τὰ δ' οὔ, « Ἀρχ.

Θησαυροποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Θησαυρίζω.

Θησαυροποιὸς (ὁ), = Θησαυριστής.

Θησαυρὸς (ὁ), [τίθημι] (κατὰ λέξ.) σωρὸς, θημωνιά. (συνήθ.) σωρὸς πραγμάτων τὰ ὁπ. ἀποθέτονται ἢ ὡς πολύτιμα ἢ ἵνα χρησιμεύσωσιν ἐν καιρῷ. 2) τόπος (οἰκοδόμημα) πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν θησαυριζομένων, σιταποθήκη, ὁπλοθήκη κτλ. (ἰδιαιτ. δὲ) θησαυροφυλάκιον. « Χρήματα φυλασσόμενα ἐν θησαυροῖσι καταγαίοισι, « Ἡρ. « Τοῦ ὕδατος τοὺς θησαυρούς, « Προκ., τὰς κινστέρνας.

Θησαυροφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι θησαυροφύλαξ (ἐν γέν.) φυλάττω τι ὡς θησαυρόν.

Θησαυροφυλάκιον (τὸ). μέρος (οἰκοδόμημα) ὅπου φυλάττονται τὰ θησαυριζόμενα (κυρ. χρήματα ἢ κειμήλια), (Τουρκ.) χαζνές.

Θησαυροφύλαξ, ακος (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ φυλάττων θησαυρόν. (ἰδιαιτ.) ἐπιστάτης (φύλαξ) θησαυροφυλακίου.

Θησαυρώδης, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ θησαυρὸν (θησαυροφυλάκιον).

Θησεῖον (τὸ). ὁ ναὸς τοῦ Θησέως, καὶ ‖. (πλθ.) **Θησεῖα** (τὰ), ἑορτὴ εἰς τιμήν του.

Θησειότριψ, ιβος (ὁ), Κωμ. (δοῦλος) ὅστις κατατρίβει (ἀφανίζει) τὸ Θησεῖον (καταφεύγων συχνὰ ἢ διατρίβων τὸ πλεῖστον εἰς αὐτὸ, ὡς ἄσυλον τῶν δούλων), (δηλ.) ἀχρεῖος.

Θησείω (χ. Μ.), Π. ἐπιθυμῶ νὰ θέσω (νὰ βάλω κτλ.).

Θησέμεν, Δ. ἀντὶ Θήσειν, μέλλ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Θησεύμεσθα, Δ. ἀντὶ Θησόμεθα, ά. πλθ. προσ. τοῦ μσ. μέλλ. τοῦ Τίθημι.

Θῆσθαι, Π. Ἰων. ἀντὶ Θάσθαι, ἀπαρ. τοῦ Θάομαι.

Θήσαντι, Δ. ἀντὶ Θήσουσι, γ'. πλθ. προσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Τίθημι.

Θῆσσα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Θής, γυνὴ ἐργαζομένη μὲ μισθὸν, ἐργάτισσα, (ἀκλ., πτωχή). ‖. Π. (ἐπιθ.) ἀντὶ Θητική, δουλική. « Τράπεζα—, « Εὐρ.

Θήσω, μέλλ. τοῦ Τίθημι.

Θῆτα (τὸ), ἄκλ., τὸ ὄνομα τοῦ ζαιχείου θ

Θητεία (ἡ). τὸ θητεύειν, ἡ ἐπὶ μισθῷ ἐργασία. « Ἔστι γὰρ ἡ δουλεία θητεία τις ἄμισθος, « Ἀρχ.

Θητέρῃ, Ἰων. ἀντὶ Τῇ ἑτέρᾳ.

Θητεύω, Μ. εὔσω. Ἐργάζομαι ὡς θής (δηλ. μὲ μισθὸν), ξενοδουλεύω.

Θητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς θῆτα (εἷς μισθωτόν). ‖. « Τὸ θητικὸν, « Ἀρχ., περιληπτ. ἀντὶ Οἱ θῆτες.

Θῆττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Θῆσσα.
†Θητώνιον (τό). ὁ μισθὸς (ὠνας) τοῦ θητός, ἡμερομίσθιον.
Θῆχ', (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. ὅστ.) ἀντὶ Θῆκε, Π. ἀντὶ Ἔθηκε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. α'. τοῦ Τίθημι.
†Θιασαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι Θιασάρχης.
Θιασάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς (ἐπιστάτης) θιάσου.
Θιασεία (ἡ), Π. ἀντὶ Θίασος, [ἐκ τοῦ
Θιασεύω, Μ. εὐσω. Ἐπιτελῶ ἢ λαμβάνω μέρος (καὶ μτδτ. Εἰσάγω τινὰ) εἰς θίασον, πανηγυρίζω· εὐθυμῶ, (καὶ μσ.) εὐφραίνομαι.
Θιασίτης, ου (ὁ), =Θιασώτης.
Θίασος (ὁ), [θιάς, θειάζω]. ἑταιρία πανηγυριζόντων μὲ χορούς κτλ. εἰς τιμὴν θεοῦ τινος· χορὸς· συμπόσιον· λιτανεία· (ἐν γέν.) ὁμήγυρις (κυρ. ὅμως ἀνθρώπων συνηγμένων πρὸς τέρψιν ἢ εὐθυμίαν).
†Θιασόω-ῶ, Μ. ώσω. Συγκροτῶ (Συναθροίζω ἢ Διεγείρω, Ἐνθουσιάζω πρὸς) θίασον.
Θιασώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἐν εἴδει θιάσου, πανηγυρικός. ¤ Ὥρα —, ¤ Νόνν., ὁ καιρὸς τῶν ἑορτῶν.
Θιασών, ῶνος (ὁ). τόπος ὅπου συγκροτοῦνται συνήθως οἱ θίασοι. μέρος ἁρμόδιον διὰ πανήγυριν (συμπόσιον κτλ.).
Θιασώτης, ου (ὁ). ὁ ἀνήκων (ὡς σύντροφος) εἰς θίασον, μέλος (κοινωνὸς) θιάσου. (ἐν γέν.) λάτρις, ὀπαδὸς· μαθητής.
Θιασωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς θίασον, πανηγυρικός. ¤ Τὸ θιασωτικόν, ¤ ἀντὶ Οἱ θιασῶται.
Θιασῶτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Θιασώτης.
†Θίδη (ἡ), [συγγ. τῷ Ἴδη ἢ Τίθηνος, Ἑβρ. κεμπὰχ]. κιβώτιον πλεκτὸν κοφίνι, καλάθι ἢ ξεμπίλι.
Θιδρός, ά, όν, =Θαμβρός.
Θιγγάνω [θίγω], Μ. θίξω καὶ (ὀρθότ.) θίξομαι (ἀόρ. β'. Ἔθιγον, τὸ θετ. Θιγτέον). (μὲ γεν.) =Ψαύω, ἐγγίζω (ἐπιπολαίως)· πλησιάζω. (συνκδγ.) μετέχω· ἀποκτῶ. (μτφρ.) πειράζω (μέ τοὺς λόγους μου), (καιν.) ἐγγίζω. ¤ Πολλὰ θιγγάνει πρὸς ἦπαρ, ¤ Αἰσχλ., ἐγγίζουν κατάκαρδα.
Θιγεῖν, ἀόρ. β'. τοῦ Θιγγάνω.
Θίγημα ἢ Θίγμα (τό). ψαῦσις, ἔγγιγμα. ¤ Τῶν Διὸς θιγημάτων (διορθ. τινὲς πεθαν. ἀντὶ γεννημάτων), ¤ Αἰσχλ. (Προμ. 849). 2) τὸ διὰ τῆς ἁφῆς μεταδοθὲν μόλυσμα, (Ἡσύχ.), [ἐκ τοῦ
Θίγω, Μ. θίξομαι, πρωτότ. (ἀλλὰ σχεδὸν ὅλ. χρ. κατ' ἐνεργ.) τοῦ Θιγγάνω.
Θιγών, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Θιγγάνω.
Θιμβρὸς, ά, όν, Δ. ἀντὶ Θερμὸς, ἢ· Ἄβρὸς, τρυφερός. ¤ Ὦτα θιβρὰ χελώνης, ¤ Νίκ.
Θίν [τίθημι], θινὸς (ὁ ἢ ἡ), (τὸ ι μακρόν, ὅθ. ἡ αἰτ. Θῖνα, κλθ. ἡ ὀνομ. Θῖνες, ἡ δοτ. Θισὶν, ἡ αἰτ. Θῖνας). (ἐν γέν.) Θημωνιά, σωρὸς, στοίβα· (ἰδικ.) σωρὸς ἄμμου (κυρ. εἰς τὸ παραγιάλιον ἢ εἰς τὴν ἄκραν παραμαῦ), ἀκρογιαλιὰ ἀμμώδης, (Γαλλ.) dune. ¤ Θίν' (ἀντὶ Θινὶ) ἐν φωκιώντι, ¤ Ἰλ. Ψ. ¤ Θῖνες ἄνυδροι καὶ θηριώδεις, ¤ Πλ., ὁποῖαι αἱ τῆς Λιβυκῆς. ¤ Ὦ μου τὸν θῖνα ταράττεις, ¤ Δημοσθ., τὸ βάθος τῆς κοιλίας μου.
Θινόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω τι μὲ θῖνας (σωροὺς) ἄμμου.
Θινώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (σχηματισμένος ἀπὸ) θῖνας ἄμμου, ἀμμώδης.
Θίξις, εως (ἡ). τὸ θιγεῖν, ψαῦσις, ἔγγιγμα.
Θίς, θινὸς (ὁ ἢ ἡ), =Θίν.
Θλαδίας [θλάω], ου (ὁ). εὐνοῦχος (κυρ. τοῦ ὁπ. ἐθλάσθησαν αἱ ἄρχεις).
Θλασίας, ου (ὁ), =Θλαδίας.
Θλάσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Θλάω, τὸ διὰ ζουλίγματος ἢ στομπίσματος σπάσιμον.
Θλάσμα (τό). τὸ θλασθὲν μέρος ἢ πρᾶγμα, σπάσιμον ἐξ αἰτίας ζουλίγματος.
Θλάσπι καὶ (ὑποκορ.) Θλασπίδιον (τό) ἢ Θλάσπις, εως ἢ εως (ἡ), εἶδ. χόρτου (ῥοῦκα ἢ κάρδαμον) μὲ πλατεῖς [ὡς ἂν τεθλασμένους] σπόρους.
Θλάστης, ου (ὁ). ὁ θλῶν (συνθλῶν, συντρίβων, σπάνων).
Θλαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ σπάνῃ (διὰ θλάσεως).
Θλαστὸς, ἡ, όν. Ὁ συντριφθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ συντριφθῇ διὰ θλάσεως. ¤ Ἐλαῖαι θλασταί, ¤ Ἀθ., (κοιν.) τσακκισταί.
Θλάτεω, σπν. ἀντὶ
Θλάω-ῶ [ὁμοιοτ. συγγ. τῷ Θραύω καὶ Κλάω], Μ. θλάσω (παθ. πρκ. Τέθλασμαι). Ζουλῶ (ζουλῶν) τσακκίζω, σπάνω, (ἴδε καὶ Φλάω καὶ παρόμ. Θραύω).
Θλιβερὰς, ά, όν. Ὁ θλίβων (ζουλίζων, στενοχωρῶν), ὀχληρὸς, λυπηρός.
Θλιβίας, ου (ὁ), =Θλαδίας, εὐνοῦχος.
Θλίβω [συγγ. τῷ Θλάω καὶ Τρίβω], Μ. θλίψω (παθ. πρκ. Τέθλιμμαι, καὶ ἀόρ. β'. Ἐθλίβην). Ζουλίζω, πιέζω· σφίγγω. (τρπ.) στενοχωρῶ, ἐνοχλῶ. ¤ Θλιβομέναν καλύβαν, ¤ Θερ., στενόχωρον.
Θλίμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐθλίφθη (ἐζουλίσθη), τὸ ζουλιγμένον μέρος, ζούλιγμα. 2) =Ἀπόθλιμμα.
Θλιμμὸς (ὁ). Γρφ. ἀντὶ Θλῖψις.
Θλιπτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ προξενῶν θλῖψιν, θλίψεως ποιητικός.
Θλῖψις ἢ (ὀρθότ.) Θλῖψις, εως (ἡ). τὸ θλίβειν ἢ θλίβεσθαι, ζούλιγμα· (τρπ.) στενοχώρημα, ἐνόχλησις· λύπη.
Θνησειδιος (ὁ, ἡ) καὶ
Θνησιμαῖος, α, ον. Ὁ ὑποκείμενος εἰς θάνατον, θνητὸς, ἢ ὁ ἀποθανὼν (κυρ. χωρὶς νὰ φονευθῇ), νεκρός. ‖. (οὐσ. οὐδ.) κρέας ἢ πτῶμα νεκροῦ (ζώου), (καιν.) ψοφίμι. ¤ Ἀπέχεσθαι θνησιμαίων (ἐννοεῖ κρεῶν), ¤ Ἱεροκλ., [ἐκ τοῦ
Θνήσκω [θείνω], Μ. θανοῦμαι ἢ τεθνήξομαι (πρκ. Τέθνηκα, ὑπερσ. Ἐτεθνήκειν, ἀόρ. β'. Ἔθανον, οἱ δὲ λοιποὶ σχηματισμοὶ κατεσκέυθησαν ἐν οἰκείῳ τόπῳ ἕκαστος). Ἀποθνήσκω, χάνω τὴν ζωήν μου· φονεύομαι. (ἐπὶ πραγμ. μτνμ.) ἐκλείπω, χάνομαι. ¤ Ὑπὸ χερμάτων πῆμα θνάσκει, ¤ Πίνδ. (καὶ Κωμ.) ¤ Τὸ τρύβλιον τὸ περυσινὸν τέθνηκέ μοι, ¤ Ἀριστοφ.
Θνητογαμία (ἡ). γάμος θεᾶς μὲ θνητὸν (ἄνθρωπον).
Θνητογενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ γονεῖς θνητούς.
Θνητοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). θνητὸς τὸ εἶδος.
Θνητὸς, ἡ, όν. Ὑποκείμενος εἰς θάνατον, ῥθαρτός. (ἰδιαιτ.) =Ἐρωτὸς, ἄνθρωπος. ¤ Οὕπως ἔοικε θνητὰς ἀθανάτῃσι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν, ¤ Ὅμ. Β.
Θνητότης (ἡ), τὸ ἀφηρημ. οὐσ. τοῦ Θνητοῦ.
Θνητόψυχος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν θνητὴν τὴν ψυχήν.
Θοάζω [θοὸς], Μ. άσω, Π. κινῶ τι (καὶ ἀμτδτ. κινοῦμαι, τρέχω ἢ πηδῶ, τινάμαι· ἐπάνω) μὲ ὁρμὴν καὶ ταχύτητα. ¤ Κῆτος θοάζον ἐξ Ἀτλαντικῆς ἁλὸς, ¤ Εὐρ. ¤ Θοάζων αἰθέρας ἄνω καπνὸς, ¤ αὐτ. 2) =(ἢ ἐσχηλμ. ἀντὶ) Θαάσσω, κάθημαι. ¤ Τίνας παθ' ἕδρας τὰς δ' ἐμοὶ θοάζετε; ¤ Σοφ.
Θόασμα (τό), Π. μέρος εἰς τὸ ὁπ. θοάζει (τρέχει μὲ ὁρμήν) τις.
Θοιμάτιδιον (τό), Ἀττ. ἀντὶ Τὸ ἱματίδιον.
Θοίμην, Π. ἀντὶ Θείμην, μσ. ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Τίθημι.
†Θοινάζω, Μ. άσω, γραμτ. ἀντὶ Θοινάω.
Θοίναμα (τό), Δ. ἀντὶ Θοίνημα.
Θοιναρμοστρια (ἡ). ἐπιστάτις τῆς θοίνης (τοῦ συμποσίου).
Θοίναρχος (ὁ). ἀρχηγὸς τῆς θοίνης (τοῦ γεύματος), συμποσίαρχος.
Θοινατήρ, Θοινατῆρος, Θοινατικὸς, Θοινάτωρ, ὁ, ἀντὶ Θοινητὴρ κτλ.
Θοινάω-ῶ καὶ (μσ. ῶ καὶ εὐχρηστότ.) Θοινάομαι, Μ. ήσω, -ήσομαι. Τρώγω καὶ χορταίνω· εὐωχοῦμαι, ξεφαντόνω, (ἀπν. μτδτ.) φιλεύω, ταγίζω. ¤ Ἐν σκηναῖσιν οὐ θοινᾷ φίλον, ¤ Εὐρ., [ἐκ τοῦ
Θοίνη (ἡ), [θάω]. (ἐν γέν.) τροφὴ· φαγητόν· (ἰδικ.) συμπόσιον, εὐωχία. ¤ Ἐν θοίνῃ ποσοῦμαί τινα, ¤ Σοφ., προσκαλῶ εἰς τὴν τράπεζαν, φιλεύω, (καὶ συνκδγ.) ἔχω εἰς ὑπόληψιν, τιμῶ, (ὅθ. παρομ.) ¤ Τοὺς γόητας οὐκ ἐν θοίνῃ λέγω, ¤ Πλάτ., δὲν τοὺς συγκαταλέγω εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἄλλων, δὲν τοὺς μετρῶ διὰ πόστε.
Θοίνημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ἢ ἠτοιμάσθη πρὸς θοίνην.
Θοινητὴρ (ὁ), Π. =Θοινήτωρ
Θοινητήριος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς θοίνην. ‖. (ὡς οὐσ.) ¤ Θοινατήριον, ¤ Εὐρ., εὐωχία.
Θοινητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς θοίνην· ὁ ἔχων κλίσιν (ἐπιρρεπῆ) εἰς τὰς εὐωχίας.
Θοινητὸς, ἡ, όν. Π. ὁ χρησιμεύσας ἢ δυνάμενος νὰ χρησιμεύσῃ εἰς θοίνην, φαγώσιμος.
Θοινήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θοινούμενος (τρώγων, κατατρώγων). 2) ὁ φιλεύων, ἑστιάτωρ.
Θοῖτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Θοίμην.
Θολερὸς [θολὸς], ά, όν. Θολὸς, θολωμένος· ῥυπαρὸς· σκοτεινὸς. (τρπ.) ἀσαφὴς, συγχεχυμένος.
Θολερότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ θολεροῦ.
Θολερόχροος-ους (ὁ, ἡ). θολερὸς τὴν χροιάν, σκοῦρος.
Θολερώδης, εος (ὁ, ἡ). θολερὸς τὸ εἶδος, (ὁ Κορ. ἀναρθ. Θολώδης).
Θολερῶς, ἐπίρ. Θολά· σκοτεινά. ἀσαφῶς.

Θολία (ἡ), εἶδ. θηλειοδοῦς πλεκτοῦ σκεπάσματος τῆς κεφαλῆς, σκιάδι (διὰ τὸν ἥλιον), δημέλλα, (παρβλ. Κάντς).

Θολοειδής, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ειδῶς. Στρογγυλὸς (καμαρωτὸς) εἰς εἶδος θολίας.

Θολομιγής, ἐος (ὁ, ἡ), [θολὸς, μίγ-νυμι]. ἀνακατωμένος μὲ λάσπην (μὲ βυθόν).

Θολοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ θολὸν, θολόνω.

Θολὸς (ὁ), [συγγ. τῷ Δόλος]. λάσπη (ποταμοῦ κτλ.), βυθὸς, λυόνη· ἔμπυον· (ἴδιωτ.) τὸ μελάνι τῆς σουπιᾶς κτλ.

Θόλος (ἡ καὶ ὁ), [εἴλλω ἢ ὄλος]. στρογγυλὴ (καμαρωτὴ) στέγη οἰκοδομήματος, (Τουρκ.) κιμπέ. (συνκδχ.) κτίριον θολοσκέπαστον, λουτρὸς· κελλάρι· (καὶ εἰς τὰς Ἀθ. ἰδιωτ.) τὸ Πρυτανεῖον. « Καὶ τί τελεσταῖον ἐφ' ὑμῶν γραμματεῖς χειροτονηθέντες, δύο ἔτη διετράφησαν ἐν τῇ θόλῳ. » Δμ.

Θολόω-ῶ, Μ. ώσω. Θολόνω· λερόνω· σκοτεινιάζω. (μτφορ.) συγχύζω, ταράττω.

Θολώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅστις φαίνεται ὡς ἂν θολὸς· βορβορώδης.

Θολωμα (τὸ). θολὸν περίτεωμα.

Θόλωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ θολόνειν, θόλωμα, λέρωμα, σκοτείνιασμα.

Θολωτὸς, ἡ, ὸν, (μτγν.) Κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα θόλου, καμαρωτὸς.

Θοὸς [θέω], ἡ, ὸν, Π. ταχὺς, ὀγλίγωρος· ὀξὺς, φοβερὸς, ὁρμητικὸς ἢ, σουβλερός. « Θέλος (ν"Δρμα) θοὸν, « Ὀδ. Ω., Ἰλ. Ρ. « Νὺξ θοὴ, « Ὅμ., Ἡσ., ἡ ταχέως παρερχομένη ἢ φοβερά. « Ἄϊδος θοὸν δῶμον, « Ἀντίμ. « Δαῖτα θοὴν, « Ὀδ. Θ., τὴν ὀγλίγωρα ἢ ἐκ τοῦ προχείρου ἑτοιμασθεῖσαν. « Νῆσοι θοαί, « Ὀδ. Ο., αἱ Ἐχινάδες, διὰ τοὺς ὀξεῖς σκοπέλους των ἢ τὰ ἐπὶ πολὺ ἐξέχοντα ἀκρωτήριά των.

Θοάω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι θοὸν (ὀξὺ, σουβλερόν)· (μτφορ.) παροξύνω, ἐρεθίζω.

Θορᾶτος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν θορέα. « Πόρος—, « Νίκ., ἡ εὐρήθρα. « Πηλὸν θορᾶτη, « αὐτ., τὸ σακκοῦλι τῶν ὄρχεων.

Θορεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Θρώσκω.

Θορὴ (ἡ), =Θορός.

Θορεικὸς, ἡ, ὸν, =Θορᾶτος.

†Θορίσκω, γρμτ. πρὸς παραγ. τοῦ Θρώσκω ἴσ=τῷ

Θορνυμαι [ὄρνυμαι], Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Ἔθορον). Πηδῶ, βατεύω. « Ὅλην δ' ἐκείνην εὐφρόνην ἐθόρνυτο, « Σοφ.

Θορόεις, εσσα, εν, Π. ὅμοιος μὲ θορόν. « Βρέφος θορόεν, « Ὀππ., τὸ ἀπ. δὲν ἔπηξε (δὲν ἐμορφώθη) ἀκόμη, ἀσχημάτιστον.

Θορὸς (ὁ), [ὄρος]. τὸ σπέρμα τῶν ζώων· (ἴδιωτ.) ἡ γονὴ (τὸ κοιν. γάλα) τῶν ὑψηλῶν.

Θορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω θόρυβον (ταραχήν). (κυρ. εἰς συνέλευσιν ἢ θέατρον) διέχνω μὲ μουρμουρητὰ ἢ χειροκροτήματα τὴν δυσαρέσκειαν ἢ εὐχαρίστησίν μου· (ὀδ. μὲ αἰτ.) συγχύζω, ταράττω· ἐνοχλῶ· (πθ.) τρομάζω ἀπὸ ταῖς φωναῖς (ἀπὸ τὸν θορυβὸν), τὰ χάνω.

†Θορύβη, ἐσφαλμ. ἀντὶ Θορυβῇ.

Θορυβητικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ συνειθίζων ἢ ἀγαπῶν (ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ) νὰ κάμνῃ θορύβους, ἐνοχλητικὸς, φιλοτάραχος.

Θορυβοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω [προξενῶ] θόρυβον, [ἐκ τοῦ

Θορυβοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων θόρυβον.

Θόρυβος (ὁ), [θρόος, τύρβη]. (κυρ.) βοὴ σύμμικτος (φωναὶ, μορμυρητὰ) πολλῶν ἀνθρώπων συνηγμένων εἰς ἕν, (ἐν γέν.) ταραχὴ, φύγχυσις.

Θορυβώδης, εος (ὁ, ἡ). συνωδευμένος μὲ θόρυβον, πλήρης θορύβου. « Φύεγγεται θορυβώδες (ὁ κοπτυφος), « Ἀρστ.

Θορυβωδῶς, ἐπίρ. Μὲ θόρυβον.

Θορῶν, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Θρώσκω.

Θοῶ, μσ. ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Τίθημι.

Θολκάτειον (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Τὸ Ἑκάτειον.

Θουραῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Θοῦρος, ὁρμητικὸς ἢ ὀχυτικὸς, (ἐπὶ ἀνδρ.) ἀσελγής.

Θουρὸς, ἀδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Θοῦρος ἢ Θουραῖος.

Θουρῆες, εσσα, εν, Π.=Θουραῖος.

Θούρης, ου (ὁ). (ἵππος, ταῦρος κτλ.) τρεφόμενος ἵνα ὀχεύῃ τὰς θηλείας.

Θουρικὸς, ἡ, όν,=Θουραῖος.

Θουριόμαντις, εως (ὁ), Κωμ. θούριος (ὁρμητικὸς, ἐνθουσιασμένος) μάντις.

Θούριος, α, ον, Π.=Θοῦρος.

Θοῦρις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Θοῦρος (ὁ, ἡ), Π. [θρώσκω]. σφοδρὸς, ὀξὺς, ὁρμητικὸς· κολεμικὸς.

Θουρόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. [Θοῦρος]. ὁρμῶ.

Θώωκος (ὁ), Π. (κατ' ἐπέκτ.) ἀντὶ Θῶκος.

Θοῶς, ἐπίρ. Ταχέως.

Θόωσα, ας (ἡ). Δ. Π. ταχύτης, βία, ὀγλιγωρία.

Θραγμὸς (ὁ), [θράσσω]. κρότος (θραυομένου σώματος)· ταραχή.

Θρᾳκοφοίτης, ου (ὁ), Π. ὁ φοιτῶν (ἀπερχόμενος συχνὰ, καξιεβαίως) εἰς τὴν Θρᾴκην.

Θρανεύω [θράνος], Μ. εύσω. Τεντόνω καθὼς οἱ βυρσοδέψαι τὰ δέρματα εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ σανίδι ἵνα τὰ ἀργάσωσι.

Θρανίας, ου (ὁ),=Θρανίς.

Θρανίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Θρανίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θράνος.

Θρανὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἐχθ., (ἄλλ.) Ξιφίας.

Θρανίτης, ου (ὁ) καὶ Θρανῖτις, ιδος (ἡ), ἀντὶ Θρανιτικός. « Σκαλμὸς (« λεὼς) —, « Ἀρχφ. « Κώπη—, « Εὐρ. ||. (ὡς οὐσ. ἐνν. ἐρέτης) ὁ κωπηλατῶν εἰς τὸ ἀνώτατον μέρος ἢ εἰς τὴν πρύμναν τῆς τριήρης (ἐπιμ.) μὲ τὸ μακρότερον κωπὶ, (παρβλ. Ζυγίτης ἢ Θαλαμίτης).

Θρανιτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν θρανίτην.

Θράνος (ὁ), [θράσσω]. θρανὶ, σκαμνὶ. (ἴδιωτ.) τὸ κάθισμα τῶν κωπηλατῶν, (Ἰταλ.) μπάνκα· τὸ σανίδι (τεζκερέζι) τῶν ταμπάκιδων· (κατ' εὐφ.) καθίκι, ἀναγκαῖον.

Θρανόω-ῶ, Μ. ώσω, (ἰδίως μόνον εἰς τὰ σύνθ.) ἀντὶ

Θρανύσσω, Μ. ύξω, Π. συντρίβω, λιανίζω, τσακκίζω, κομματιάζω.

(Θρέομαι), Μ. θρήσομαι (ὡς κυρ. μόνον ὁ ἀόρ. τῆς ἀπαρ. Θρήσασθαι). Κάθημαι.

Θρασαύχην, ενος (ὁ, ἡ), (νλγ.) ἀντὶ Ἐρισαύχην, ἀγέρωχος, σκληροτράχηλος.

Θρασείως, ἐπίρ. Μὲ θρασύτητα.

Θρασκίας, ου (ὁ). ἄνεμος πνέων ἀπὸ τὴ Θρᾴκην, (ἐπιμ. ὡς πρὸς τὴν Ἑλλάδα) βορειοανατολικὸς, (Ἰταλ.) γραιβολεβάντες, (παρβλ. Καικίας).

Θράσος, εος-ους (τὸ), (Π. καὶ κατ' ἀναγραμμ.) = Θάρσος. (συνήθ. ἐπὶ κακοῦ) τόλμη ἐπίμεμπτος, αὐθάδεια· προπέτεια. « Ἀμαθίᾳ θράσος φέρει, « Θκ. « Ὅτι θάρσος καὶ θράσος κἂν εἰ τοῖς ὀνόμασι πλησιάζοι, πλεῖστον ἀπ' ἀλλήλων κεχώρισται, « Γργ.

Θράσσω (ττω), Μ. θράξω, Ἀττ. ἀντὶ Ταράσσω.

Θρασυγλωττία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις.

Θρασύγλωττος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων θρασεῖαν (προπετῆ) γλῶσσαν, ὁμιλῶν μὲ αὐθάδειαν.

Θρασύγυιος (ὁ, ἡ), Π. [θρασ. γυῖον]. ὁ ἔχων ἰσχυρὰ μέλη (χεῖρας, πόδας κτλ.), εὔρωστος, (κοιν.) καλλικαράς.

Θρασύδειλος (ὁ, ἡ). Δειλὸς προσποιούμενος θρασύτητα.

Θρασυεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐμπνέων θράσος (θάρσος).

Θρασύθυμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

Θρασυκάρδιος (ὁ, ἡ), Π. ἀτρόμητος, γενναιόκαρδος.

Θρασυλογέω-ῶ, Μ. ήσω,=Θρασυρρημέω.

Θρασυλογία (ἡ),=Θρασιστομία.

Θρασύλογος (ὁ, ἡ),=Θρασύστομος.

Θρασυμάχανος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Θρασυμήχανος.

Θρασυμάχας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ

Θρασυμάχης, ου (ὁ), Π. ἄ

Θρασύμαχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μαχόμενος μὲ τόλμην (μὲ θράσος, μὲ ἀφοβίαν), πολεμιστὴς ἀτρόμητος.

Θρασυμένων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [θρ. μένος ἢ μένω]. ἀτρόμητος, γενναιόκαρδος.

Θρασυμήδης, εος (ὁ, ἡ), Π. [θρ. μῆδος]. τολμηρὸς (ἀπτοήτου) τὸ φρόνημα.

Θρασυμήτης, ου (ὁ) καὶ Θρασύμητις, ιδος (ἡ), Π. [θρ. μῆτις],=τῷ προηγ.

Θρασυμήχανος (ὁ, ἡ), Π. τολμηρὸς εἰς τὰς μηχανάς (εἰς τὰ σχέδιά, εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις) του.

Θρασύμυθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμιλῶν θρασέως (μὲ ἀφοβίαν), θρασύστομος.

Θρασύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τινὰ θρασὺν, ἐμπνέω θράσος. (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ. ᾖ μσ.) εἶμαι θρασύς. (μὲ αἰτ. ἑλλ. ἢ προθετ.) φέρομαι θρασέως πρός τινα, ἀλαζονεύομαι· (πθ. μὲ δοτ. ἐκ δ') ἔχω τὸ θάρρος (τὴν πεποίθησίν) μου εἴς τι, ἐνθαρρύνομαι ὑπό.

Θρασυξενία (ἡ). θρασύτης ξένου.

Θρασυπόλεμος καὶ Θρασυπτόλεμος (ὁ, ἡ), Π. θρασὺς (τολμηρὸς, ἀτρόμητος) εἰς τὸν πόλεμον.

Θρασύπονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πονῶν (κοπιάζων, ἀγωνιζόμενος) εὐτόλμως (ἐπιμόνως, ἀνενδότως).

Θρασὺς, έος (εῖα, ύ). πλήρης θράσους (ἀφοβίας), τολμηρός· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ψεκτ.) αὐθάδης, ριψοκίνδυνος. (ἐπὶ πραγμ.) φοβερὸς, ἀνυπόστατος, ἢ ἐνθαρρυντικός. « Οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ προσμίξει θρασύ; « Σοφ., δὲν εἶν' ἐκεινίδυνον;

Θρασέσκλαγγχνος (ὁ, ἡ), (ἐξ ἐπίρ.)-σκλάγγνος, Π. =Θρασυκάρδιος.
Θρασυστομέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ὁμιλῶ μὲ θρασυστομίαν, αὐθαδιάζω.
Θρασυστομία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις.
Θρασύστομος (ὁ, ἡ), =Θρασυγλωττος, αὐθαδόστομος.
Θρασύτης (ἡ), =Θράσος, τόλμη (ἀσυλλόγιστος), αὐθάδεια.
Θρασύφρων, ονος (ὁ, ἡ), =Θρασυμήθης.
Θρασυφωνέω-ῶ, Μ, ἦσω, =Θρασυστομέω.
Θρασυφωνία (ἡ), =Θρασυστομία.
Θρασύφωνος (ὁ ἡ), =Θρασύστομος.
Θρασυχάρμης, ου (ὁ), =Θρασυμάχης, Θρασυπόλεμος.
Θρασύχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), Π. θρασὺς (τολμηρὸς) εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ ἀνδρείος, ἄφοβος.
Θρασυχειρία (ἡ), Π. τόλμη εἰς τὸ ἐπιχειρεῖν, ἀνδρία, ἀφοβία.
Θρασὼ, οος-οῦς (ἡ), Π. ἀντὶ Θρασεῖα, τολμηρὰ, (ἐπιθ.) ἡ Ἀθηνᾶ.
Θρᾶττα, ης (ἡ), εἰδ. ἰχθ. θαλασσ. παρθαλοῦ.
Θραττίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θρᾶττα.
Θράττω, Μ. θράξω, Ἀττ.-Θράσσω.
Θραυλὸς [θραύω], ἡ, ὁν. Εὔθραυστος, (πρβλ. Τραυλὸς).
Θραῦσμα (τὸ), =Θραῦσμα.
Θραύπαλος (ὁ), [ῦ]. εἶδ. δένδρου.
Θραυπὶς [ῦ], ίδος (ἡ). εἶδ. μικροῦ πτηνοῦ, (ἴδ.) ἡ καρδερίνα.
Θραυσάντυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. Κωμ. ὁ θραύων τὰς ἄντυγας (συντρίβων τοὺς τροχοὺς) τῆς ἁμάξης.
Θραῦσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ θραύειν, τσάκισμα. (τρπ.) φθορὰ μεγάλη, σκεδασμὸς (εἰς μάχην), θάνατος (ἀπὸ ἐπιδημικὴν ἀσθένειαν), κτλ.
Θραῦσμα (τὸ). κομμάτι (τεθραυσμένου πράγματος), σύντριμμα.
Θραυσμὸς (ὁ), =Θραῦσις. «Θαλάσσης —,» Ἐπιγρ., τὰ συντριβόμενα εἰς τὸν αἰγιαλὸν κύματα.
Θραυστὸς, ἡ, ὁν. Ὁ συντριφθεὶς ἢ ὑπάρχων νὰ συντριφθῇ (διὰ θραύσεως).
Θραύω [ἀνεπιτ. τραχυτέρα τοῦ Θλάω καὶ συγγ. τῷ †Θρύβω, θρύπτω], Μ. θραύσω (πθ. πρκ. Τέθραυσμαι). Σπάνω, (κτυπῶν) συντρίβω, τσακίζω· (μεταφορ.) χαλνῶ, ἀνατρέπω. (ἰατρ.) μετριάζω. «Θραύσειεν τὸ ψυχρὸν θερμὸν ἐπιμιγνύντες,» Γαλ.
Θρεκτικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἀντήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τρέχειν· ὀγλίγωρος εἰς τὸ τρέξιμον.
Θρεκτὸς, ἡ, ὁν. (τύπος) Τὸν ὁπ. διέτρεξέ τις ἢ, ὅπου δύναται νὰ τρέξῃ.
Θρέμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι (κυρ. δὲ ζῶον τὸ ὁπ.) τρέφει· ἢ ἀνατρέφει τις. ||. (εἰς τὸ ἁπλ.) Θρέμματα (τὰ), τὰ κτήνη, (καὶ ἰδιωτ.) τὰ σφακτὰ, τὰ πρόβατα κτλ.
2) ἀντὶ Θρέψις, ἀνατροφή. «Παίδων (« Παλλακῶν)—,» Πλάτ.
Θρεμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θρέμμα, (κωμ.) σκλαβάκι (τὸ ὁπ. ἀνεθρεψέ τις ἀπὸ μικρόν).
Θρεμματοτροφέω-ῶ, Μ. ἦσω. Τρέφω θρέμματα (σφαχτὰ, πρόβατα κτλ.).
Θρέξασκον, Π. ἀντὶ Ἔτρεχον, γ΄. πλθ. πρκ. τοῦ πτ. ✱
Θρέξιμαι, μέλλ. τοῦ Τρέχω.
Θρεοκάρδιος (ὁ, ἡ), Π. [θρέω, καρδία]. ταραγμένος, ἀνήσυχος, περίλυπος. (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Θρασυκάρδιος).
Θρέπτα (τὰ), μτγν. ἀντὶ Θρέπτρα.
Θρέπτειρα (ἡ). Π. θηλ. τοῦ
Θρεπτὴρ (ὁ), Π. ὁ τρέφων, τροφὸς, τροφεύς. «Γραῖα, φίλη θρέπτειρα,» Ἐκγρ. (ἐξ μτφορ.) «Δίκη θρέπτειρα πολήων,» Ὁππ.
Θρεπτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς τροφήν, θρεπτικός. «Νηδύος θρεπτήρια,» Σοφ., τὰ τρόφιμα.
2) Π. τὸν ὁπ. τρέφει (ἐπιμελεῖται) τις. «Πλόκαμος κεφαλῆς —,» Αἰσχ. 3) (πλθ.) Θρεπτήρια, ἀντὶ Θρέπτρα, Τροφεῖα, (Ὅμ. Ὕμν. Δ΄.)
Θρεπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων (συντείνων) πρὸς τροφήν.
Θρεπτὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. τρέφει ἢ δύναται ἢ πρέπει νὰ θρέψῃ τις, τρόφιμος. (ἰδιαιτ. εἰς Ἐπιγρφ.) δοῦλος οἰκοτροφὴς
Θρέπτρα (τὰ). τὰ διδόμενα πρὸς ἀμοιβὴν εἰς τὴν τροφὸν ἢ τὸν τροφέα.
Θρέπτρια (ἡ), =Τροφὸς, βυζάστρα.
†Θρέπτρον (τὸ), ἄχρ. ἑνικ. τοῦ Θρέπτρα.
Θρεττανελὸ, Κωμ. μίμησις τοῦ ἦχου τῆς λύρας, (καθὼς τὸ κοιν.) τρελαλά, (παρβλ. Τήνελλα).
Θρέττα (τὸ), ἄκλ. Κωμ. ἀντὶ Θράσος, τόλμη.
Θρεψιγνώρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων τοὺς ἄνδρας.
†Θρεψίππας, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἱπποτρόφος.
Θρέψις, εως (ἡ), τὸ τρέφειν ἢ τρέφεσθαι, θρέψιμον, ἀνάθρεμμα. [ἐκ τοῦ
Θρέψω, μέλλ. τοῦ Τρέφω.
Θρέω ξ (μσ. ὁ χ μόνον κυρ. εὐχρ.) Θρέομαι (χ. Μ), Π. φωνάζω, κάμνω ταραχὴν (μὲ τοὺς φωναῖς μου), θρηνολογῶ.
Θρηνέρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θρηνῶν τὸν ἔρωτά του, ἐρωτικὸς θρηνολογῶν.
Θρηνεω-ῶ, Μ. ἦσω. Κλαίω· ὀδύρομαι· (μὲ αἰτ.) μυρολογῶ· θρηνολογῶ, ἐλεεινολογῶ.
Θρήνημα (τὸ), Π. ἀντὶ Θρῆνος, μυρολόγι, ἢ ἀντικείμενον θρήνου.
Θρηνητὴρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ Θρηνητής.
Θρηνητήριος (ὁ, ἡ), =Θρηνητικὸς, θρηνώδης.
Θρηνητὴς, οῦ (ὁ). ὁ θρηνῶν (θρηνολογῶν).
Θρηνητικὸς, ἡ, όν, Π. (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ παρακινῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς θρήνους· λυπητερὸς, παραπονετικὸς· μεμψίμοιρος.
Θρηνητὸς, ἡ, ον. Θρήνου ἄξιος, ἀξιοθρήνητος.
Θρηνήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Θρηνητὴρ, μυρολογήτρα.
Θρηνήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Θρηνητής.
Θρῆνος (ὁ), [θρέω]. κλαύσιμον (μὲ ξεφωνητὰ), μυρολόγημα, μυρολόγι. «Ἐπὶ δὲ μήτηρ αὐτοῦ κωκύσασ ἐξάϊσχει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξὶν ἐπ' αὐτῷ,» Ἀκ.
Θρῆνυς, υος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Θρᾶνος.
Θρηνῳδέω-ῶ, Μ. ἦσω. Θρηνῶ ἐν εἴδει ᾠδῆς, μυρολογῶ.
Θρηνῴδημα (τὸ), =Θρηνῳδία ἢ, ἀντικείμενον θρηνῳδίας.
Θρηνῳδὴς, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ ἐπιτήδειος πρὸς θρῆνον, θρηνητικός.
Θρηνῳδία (ἡ). ᾠδὴ μὲ θρῆνον, ἢ θρῆνος ἐν εἴδει ᾠδῆς, μυρολόγι.
Θρηνῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ θρηνῳδῶν (μυρολογῶν).
Θρησκεία (ἡ), [θρησκεύω]. ἡ πρὸς θεὸν λατρεία· πίστις τὴν ὁπ. ἔχει τις περὶ θεοῦ καὶ τῶν θείων· τελετὴ· δεισιδαιμονία. «Ἄλλας τε θρησκείας ἐπιτελέσαι μυρίας,» Ἡρ. «Θρησκεία τῶν ἀγγέλων,» Γρῳ., ἢ (ἄλλ.) Ἐθελοθρησκεία.
Θρήσκευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐκτελεῖ ἢ χρεωστεῖ νὰ ἐκτελῇ ὁ θρησκεύων, ἔργον (χρέος) θρησκευτικόν.
Θρησκεύσιμος (ὁ, ἡ). καθιερωμένος λόγῳ θρησκευτικῷ.
Θρῆσκευσις, εως (ἡ). θρησκεία, θρήσκευμα. «Ἑκατέρας ψυχῆς ἐπάγουσι τὰς θρησκεύσεις αὐτάς,» Πυθαγ.
Θρησκευτήριον (τὸ). μέρος ἀφιερωμένον πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων, εὐκτήριον.
Θρησκευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ φυλάττων (ἐκτελῶν) ἀκριβῶς τὰ θρησκευτικὰ κι χρέη θρῆσκος.
Θρησκεύω [θρῆσκος], Μ. εύσω. Φρονῶ (Πιστεύω, Κανονίζω τι) θρησκευτικῶς· ἐκτελῶ θρησκευτικόν τι χρέος· (ἐν γέν.) λατρεύω τὸ θεῖον.
Θρησκίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Θρησκεία.
Θρῆσκος (ὁ, ἡ), [Θρᾴξ [ὅθεν καὶ μερικοὶ τὸ ὑπογράφουν] ἢ θρέω]. παρατηρητὴς ἀκριβὴς καὶ τῶν ἐλαχίστων θρησκευτικῶν ἐθίμων, μὲ ὑπερβολὴν εὐλαβής· (ὑβ. ἐνίοτε) δεισιδαίμων. «Εἴτις ἀσκεῖ θρῆσκος εἶναι ἐν ὁμῖν, μὴ χαλιναγωγῶν γλῶτταν αὐτοῦ κτλ., τούτου μάταιος ἡ θρησκεία,» Γρῳ.
†Θριάζω, Μ. άσω, [θρίον]. Κόπτω (Συνάζω) τὰ φύλλα τῆς συκῆς, (εὔχρ. μόνον τὸ σύνθ. Ἀποθριάζω). 2) ἐνθουσιάζομαι, ||. (μσ.) μαντεύομαι, [ἐκ τοῦ
Θριαὶ (αἱ), νύμφαι τινὲς τοῦ Παρνασσοῦ αἱ ὁπ. ἐφεῦρον ἢ ἐδίδαξαν εἴδός τι μαντείας μὲ λιθαράκια τὰ ὁπ. ἐξεβαλλον ὡς λαγνοὺς ἀπό τινος κάλπης· (συνεκδ.) τὰ πρὸς τοῦτο χρησιμεύοντα πετραδάκια. (κατ' ἔκτ.) μαντεῖα, προφητεῖα.
Θριαμβευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ θριαμβεύων (κάμνων [ἐμβαίνων πανδινὰ μὲ] θρίαμβον).
Θριαμβεύω, Μ. εύσω. Κάμνω (Ἐμβαίνω πανδινὰ μὲ) θρίαμβον. (μτβτ.) φέρω τι ἢ τινα ἐν θριάμβῳ· πομπεύω, θεατρίζω. «Ἀπεκδυσάμενος τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας ἐδειγμάτισεν ἐν παῤῥησίᾳ, θριαμβεύσας αὐτοὺς ἐν αὐτῷ,» Γρῳ. (ἐξ καθ' ἄλλ. ἐκδχ.) «Τῷ δὲ θεῷ χάρις τῷ πάντοτε θριαμβεύοντι ἡμᾶς ἐν τῷ Χριστῷ,» αὐτ., θριαμβεύειν ποιοῦντι.
Θριαμβικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς θρίαμβον, θριαμβευτικός.
Θριαμβὶς, ίδος (ἡ), ἐπιθ. ἀντὶ Θριαμβικὴ.
Θρίαμβος (ὁ), βθρίον, ἡ ἴαμβος, διθύραμβος]. Ὕμνος καὶ λιτανεία εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου. (εἰς τὴν Ῥώμην) ἡ πανηγυρικὴ εἴσοδος τοῦ νικητοῦ εἰς τὴν πόλιν.
Θριάσιον (τὸ). ἡ χάλκηνη εἰς τὴν ἀκ. περιέχουσα θριαὶ (τὰ μαντικὰ πετραδάκια).
Θριγκίον καὶ (μτγν.) Θριγγίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Θριγκὸς καὶ (μτγν.) Θριγγὸς (ὁ), [θρίξ [ξ]]. ἡ κορυφὴ τοῦ τοίχου καὶ τὸ ἐπ' αὐτῆς σκέπασμα ἀπὸ πλάκας ἢ κεραμίδας ἐξέχοντας διὰ τὴν βροχήν, (παρβλ. Γεῖσον).

σον]· (μτγν.) περίφραγμα, περιτείχισμα, φράκτης. «Κατὰ δὲ τὴν εἰς τὸ Πρυτανεῖον ὁδὸν ἰνοῦς ἔχειν ἠρῷον· περὶ δὲ αὐτὸ θριγκὸς λίθων, » Παυσ.

Θριγκόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω θριγκὸν εἰς τὸν τοῖχον. (μτφρ.) τελειόνω, φέρω εἰς τὸ Νῆ περαιτέρω. (ἐνίοτε) περικλείω μὲ θριγκὸν (μὲ περίφραγμα). « Αὐλὴν δείμαθ' ὕεσσι.. ῥυτοῖσι λάεσσι, καὶ ἐθριγκωσεν ἀχέρδῳ, » Ὀδ. Ξ.

Θριγκώδης, ες (ὁ, ἡ). θριγκῷ ὅμοιος.

Θρίγκωμα (τὸ), = Θριγκὸς, περίφραγμα.

Θρίγκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Θριγκόω, ἡ διὰ θριγκοῦ περίφραξις.

Θριδακηΐς, ΐδος (ἡ), Π. ἐπίθ. ἀντὶ Θριδακίνη, θριδακὶ ὁμοία.

Θριδακίας, ου (ὁ). ὁ μέλας ἢ θῆλυς μανδραγόρας.

Θριδακίνη (ἡ), = Θρίδαξ (κυρ. ἡ ἀγρία).

Θριδακινίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Θριδακίνη, μαρουλάκι.

Θριδάκινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ κατασκευασμένος ἀπὸ ἢ ὅμοιος μὲ θριδακα.

Θριδακίσκη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Θριδάξ, μαρουλάκι. 2) εἶδ. ζυμαρικοῦ.

Θριδακώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ θριδακα, ἐκ τοῦ εἴδους τῆς θριδακος.

Θρίδαξ, ακος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (κοιν.) μαρούλι, [ἐκ τοῦ

Θριζω, Μ. ἰσω, Π. ἀντὶ Θερίζω.

Θρίναξ [τρεῖς, ἀκτή], ακος (ἡ). φθυάρι (διαράνι) μὲ τρεῖς μύτας διὰ τοῦ ὁπ. μεταστρέφεται τὰ γεννήματα εἰς τὸ ἁλῶνι, [παρβλ. Τρίαινα).

Θρίξ [θρίζω], τριχός (ἡ), (ἡ δοτ. πλθ. Θριξίν. τριχα (τῶν γενείων, τῆς κεφαλῆς, κτλ.), (πλθ.) μαλλὶ γιδοῦ κτλ., μαλλιὰ (τῆς κεφαλῆς).

Θριοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (ῥίπτων, μαντεύων μὲ) τὰς θριὰς (τὰ ἐπὶ τούτῳ πετραδάκια), (κοιν.) ῥίπτων τὰ κοκκιὰ (καθὼς λέγουν αἱ γυναῖκες).

Θρῖον ἢ Θρίον (τὸ), τὸ σκόφυλλον [ἐκ τοῦ τρὶς, διὰ τὸ τριμερές του], (ἐν γέν.) φύλλον. 2) εἶδ. φαγητοῦ τὸ ὁπ. ἐμαγειρεύετο τυλιγμένον ἢ παρετίθετο ἐπάνω εἰς φύλλα, (ἴσ. καθὼς τώρα) εἰ ὀλμάδες, ἢ ζυμαρικὸν μὲ φύλλα. 3) κομμάτι κρέατος κτλ. (κομμένον ψιλὰ ὡς ἂν φύλλον), (ἐν γέν.) τεμάχιον, κομμάτι, μέρος (κυρ. ὅταν χωρεῖ μεσα ἢ ἐπάνω εἰς ἓν θρῖον), (κοιν.) μιὰ βαῦκα. «Θρῖον παρέχουσι. » Ἀρχφ. (Ἀχ. 1101). « Ἀλλ' ἀπολέσειμ' ἂν ἐγκεφάλου θρία δύο, » αὐτ., (Θεσμ. 134).

Θρίον (ὁ), [ῐ]· (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ σχοινία μὲ τὰ ὁπ. ὑφαίνοντες μικραίνουν τὰ πανιὰ τοῦ πλοίου ὅταν ἔνε τσοῦρος ὁ ἄνεμος καὶ ἀφ' οὗ μετριάσῃ τὰ λύνουν. « Τὸ πνεῦμ' ἔλαττον γίνεται· τοὺς δὴ θρίους (ὅπου ὅμως ἄλλ. γρφ. ὀρθοτ. τοὺς τερθρίους) πυρίει.. » Ἀρχφ. (Ἱππ. 410).

Θριοφόρος (ὁ, ἡ), [θρ.αὶ ἡ θρῖον, φέρω]. μάντις ἢ=Παρθηκοφόρος.

Θριπήδεστος (ὁ, ἡ), [θρίψ, ἔδω]. σκωληκοφαγωμένος, σαρκοφαγωμένος. (τσιαὐτὰ ξύλα ἐχρησίμευον καὶ ἀντὶ σφραγίδων).

Θριπόβρωτος (ὁ, ἡ), [θρίψ, βιβρώσκω], Π. ἀντὶ Θριπήδεστος.

Θριποκοπέω-ῶ [θρίψ, κόπτω], Μ. ήσω. Τρώγω (καθὼς ὁ σάρακας τὸ ξύλον).

Θριποφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρωγων (τρεφόμενος μὲ) θρίπας.

Θριπώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ ὑποκείμενος εἰς τὸ νὰ φαγωθῇ ἀπὸ τοὺς) θρίπας.

Θρίσσα (ἡ) καὶ

Θρίσσας (ὁ), [θρῐξ], εἶδ. ἰχθ. (ποταμ. ἢ θαλασσ.), (κοιν.) θρίσσα, (ὁμοιάζει τὸν τριχιόν).

Θρεττίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Θρίττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Θρίσσα.

Θρῖψ [τρίβω], θριπὸς (ὁ). σκωλῆκι τοῦ ξύλου, σάρακας (ὅδε καὶ Τερηδών).

Θρυέω-ῶ [θρύος], Μ. ήσω, Π. κάμνω θροῦν (θρύβον), ὁμιλῶ δυνατὰ (μετὰ ζ.) κοινοποιῶ, διαδίδω (φήμην, εἴδησιν), (ἐν γέν. λέγω, διηγοῦμαι. (ἐνίοτε) μουρμουρίζω. «Θρυεῖν ὀπωπάς, » Σοφ.

Θρύηπας, εως (ἡ). ταραχὴ, θόρυβος.

Θρομβήϊος, Ἰων. ἀντὶ Θρομβεῖος (ὁ, ἡ), Π. σχηματισμένος (πηγμένος) εἰς εἶδος θρομβου. « Ὑδὰ) νέον θρομβήϊα, » Νίκ., τὰ ὁπ. δὲν ἐσχηματίσθησαν (κοιν. δὲν ἐστερεώθησαν) ἀκόμη.

Θρομβίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θρόμβος.

Θρομβοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει θρόμβου, ὅμοιος μὲ θρόμβον.

Θρόμβος (ὁ, ἡ), [τρέφω]. (κυρ.) σβῶλος γάλακτος τυριασμένου ἢ αἵματος κεχυμένου (πηγμένου), (ἐν γέν.) κοκκὶ (σπυρὶ) ἅλατος κτλ.

Θρομβόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ρευστόν τι (κυρ. δὲ γάλα ἢ αἷμα) νὰ σχηματισθῇ εἰς θρομβους (νὰ κόψῃ, νὰ τυριάσῃ), πήζω.

Θρομβώδης, ες (ὁ, ἡ). σχηματισμένος εἰς εἶδος θρομβου.

Θρόμβωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Θρομβόω, πήξιμον (γάλακτος κτλ.).

Θρονίζω, Μ. ισω. Θρονιάζω, ἐνθρονίζω.

Θρονιον (τὸ) καὶ

Θρονὶς, ΐδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Θρόνος, θρονὶ, θρονάκι.

Θρονισμὸς (ὁ). θρόνιασμα, ἐνθρονισμός.

Θρονιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ θρονίζων (ἐνθρονίζων), θρονιαστής.

Θρονον (τὸ), (εὔχρ. μόνον εἰς τὸ πλθ.) Θρόνα (τά), Π. [θρώσκω;], ἄνθη, λαλκύθεα· (μτνμ.) πλουμίδια (εἰς κέντημα)· βότανα (ἰατρικὰ ἢ μαγικὰ), φάρμακα.

Θρονοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων θρόνους.

Θρόνος (ὁ), [θρᾶνος, θρῆνυς]. Θρονὶ, σκαμνὶ μὲ ἀκκαμβιςήρια, (Γαλλ.) fauteuil· (ἰδιαιτ.) καθέδρα βασιλέως (ἄρχοντος, δικαστοῦ κτλ.), (συνεκδ.) βασιλικὴ ἐξουσία, βασιλεία.

Θρόνωσις, εως (ἡ), = Θρονισμὸς (κυρ. εἰς τὰ μυστήρια τῆς Ῥέας).

Θρόος-οῦς [θρέω]. όε-οῦ (ὁ). θόρυβος (κυρ. ὄχλου), βοὴ (σύμμικτος), μουρμουρητὸν· φήμη (ἀδέσποτος), φρόμενον.

Θρυαλλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ =

Θρυαλλὶς [θρύον], ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ τοῦ ὁπ. τὸ βαμβακώδες χνοῦδι ἐχρησίμευεν εἰς φτίλια· (συνήθ.) φτιλὶ (τοῦ λύχνου).

Θρυγανάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

†Θρυγανόω-ῶ, Ν. ωσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τριγανάω.

Θρύϊνος, η, ον. Καμωμενος ἀπὸ θρύον.

Θρυλέω-ῶ, Μ. ήσω. (εὐχρηστότ. Ἀττ. τοῦ) Θρυλλέω.

Θρύλημα (τὸ), = Θρύλλημα.

Θρύλιγμα (τὸ), = Θρύλλιγμα.

Θρυλιγμὸς (ὁ), = Θρυλλιγμός.

Θρυλίζω, Μ. ίσω, = Θρυλλίζω.

Θρυλλέω-ῶ [θρύλλος], Μ. ήσω, = Θρυέω, ψιθυρίζω, διαδίδω (γνωστοποιῶ) παντοῦ, διαφημίζω.

Θρύλλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι θρυλλεῖται (εἶναι εἰς ὅλων τὰ στόματα), φήμη γενικὴ, φρόμενον.

Θρύλλιγμα [τὸ], Π. [θρυλίσσω]. θρύμμα, κομμάτι.

Θρυλλιγμὸς (ὁ), [θρυλλίζω]. παραφωνία εἰς τὸ παίξιμον αὐλοῦ (κιθάρας κτλ.).

Θρυλλίζω, Μ. ίσω, = Θρυλλέω· (μτνμ.) κάμνω παραφωνίαν (παίζων κιθάραν κτλ.).

Θρυλλίσσω [θραύω, θρύπτω]. Μ. ίξω, Π. σπάνω, κάμνω θρύμματα, κατασυντρίβω.

Θρύλλος καὶ (ὀρθότ.) Θρύλος ἡ Θρύλις (ὁ). = Θρόος, βοὴ σύμμικτος, μουρμουρητόν, θόρυβος.

Θρύμμα (τὸ), [θρύπτω], = Θραῦμα, κομμάτι.

Θρυμματὶς [θρύμμα], ίδος (ἡ). εἶδ. ζυμαρικοῦ, (ἴσως ἡ κοιν.) τριφτάδες· (ἠμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ καὶ ὁ) τριμμένος ἀσπιτικὸς χαλβάς.

Θρυόεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος (σκεπασμένος ἀπὸ) θρύα.

Θρύον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ φυτρώνει εἰς βαλτώδεις τόπους, (κοιν.) βοῦρλον. 2) ὁ ἄλλ. Στρύχνος (ὁ μανικὸς), φυτὸν φαρμακ.

Θρυπτικὸς, ἡ, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) ἢ Ἐπιρρεπὴς πρὸς θρύψιν· τρυφηλὸς· μαλθακὸς· (Ἰταλ.) delicato· καμαρωμένος· γυναικώδης.

Θρυπτικῶς, ἐπίρ. Γυναικωδῶς, μαλθακῶς.

Θρύπτω [τρύω, θραύω]. Μ. θρύψω (πθ. πρκ. Τέθρυμμαι, ἀόρ. πθ. Ἐτρύφην). Σπάνω, συντρίβω, κάμνω θρύμματα. (συνήθ. μτνμ. καὶ μτφρ.) χαλνόνω, ἐκθηλύνω, (καὶ μσ.) ζῶ τρυφηλῶς (μὲ ἡδυπάθειαν)· ὑπερηφανεύομαι, καμαρόνω, (κοιν.) κάμνω τακκίσματα, (παρβλ. Ἀκκίζομαι).

Θρύσκον (τὸ), = Ἄνθρυσκον.

Θρύψις, εως (ἡ). τὸ θρύπτειν ἢ θρύπτεσθαι, τσάκισμα· (μτνμ. ζ μτφρ.) χαύνωσις· μαλθακότης, τρυφὴ, ἡδυπάθεια· πολυτέλεια.

Θρυψίχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Τρυφερόχρως.

Θρυώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ θρύον· γεμάτος ἀπὸ θρύα.

Θρῴσκω (†θορίσκω], Μ. θορεῖμαι (ἀορ. Ἔθορον), Π. τινάζομαι, πηδῶ· (ἐπίζ.) γατεύω.

Θρωσμὸς (ὁ), Μ. [θρώσκω]. μέρος γῆς ὑψηλὸν ἔχον εἰς πεδιάδα, ὑψήλωμα, γήλοφος.

Θύα (ἡ), [θύος], εἶδ. δένδρου τῆς Ἀφρ. (ὅμοιον μὲ κέδρον ἢ κυπαρίσσι) τοῦ ὁπ. τὸ ξύλον καὶ ἡ ρητίνη ἐλωδιάζουν, (ἴσ. ἀπὸ τὸ Κέδρον τὸ συνέχεια οἱ Ῥωμ. μὲ τὸ Κίτρον καὶ ἐκ τούτου νομίζεται) κιτρὶὰ ἢ λεμονιά.

Θυάζω [θυάς], Μ. άσω. Ἐνθουσιάζομαι, Βακχεύω.

Θύαμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Θύημα

Θυανία (ἡ), Δ = Συανία. μόλωμα, ἴβρισαις καὶ ξυλιαίς, (Τουρκ.) καπύας.
Θύαρος (ὁ). τὸ φυτὸν ἡ ὕρα (αἶρα).
Θυάς [θύω], άδος (ἡ), = Μαινάς, γυνὴ ἑορτάζουσα τὰ ὄργια τοῦ Βάκχου. ‖ Π. ἐπίθετ.) » Θυὰς ἑορτή, « Νόνν., ἡ τελουμένη μὲ θυσίας ἢ, ἐνθουσιαστικὴ, Βακχική.
Θυάω-ῶ [θύω], Μ. άσω. (κυρ. ἐπὶ γυίρ.) Ὀργῶ πρὸς συνουσίαν.
Θυγάτηρ, θυγατρὸς καὶ Π. θυγατέρος (ἡ), (ἡ δορ. θυγατρὶ ᾗ ἐπ. θυγατέρι, ἡ αἰτ. θυγατέρα καὶ Π. θύγατρα, ἡ κλητ. θύγατερ· πλθ. ἡ ὀν. θυγατέρες, ἡ γεν. θυγατέρων καὶ θυγατρῶν, ἡ δοτ. θυγατράσιν, ἡ αἰτ. θυγατέρας καὶ Π. θύγατρας). κορη, θυγατέρα.
Θυγατριδῆ (ἡ). ἡ θυγάτηρ τῆς θυγατρὸς, ἔγγονη.
Θυγατρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θυγάτριον.
Θυγατριδοῦς (ὁ). ὁ υἱὸς τῆς θυγατρὸς, ἔγγονός.
Θυγατρίζω, Μ. ἰσω Ὀνομάζω κόρην τινὰ θυγατέρα μου.
Θυγάτριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θυγάτηρ.
Θυγατρόγαμος (ὁ, ἡ), ὁ λαβὼν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του.
Θυγατρογόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννῶν θυγατέρας ἢ γεννήσας θυγατέρα.
Θυγατροθεσία (ἡ). ἀόθεσία θυγατρός.
Θυγατροθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Τίθεμαι θυγατέρα, (κοιν.) κάμνω ψυχοκόρην μου.
Θυγατρόπαις, παιδὸς (ὁ, ἡ). ὑιὸς ἢ ἡ θυγάτηρ τῆς θυγατρὸς, ἔγγονος ἢ ἔγγονη ἐκ θυγατρός, (Νικ. Χων.).
Θυέσσιν, Π. ἀντὶ Θυέσιν, δοτ. πλθ. τοῦ Θύος.
Θυεία (ἡ), [θύω]. τὸ γουδί, γδί. 2) εἶδ. λεκάνης ὅπου ἐπαίζετο ὁ κότταβος.
Θυείδιον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ προηγ., γδάκι.
Θυέλλα [θύω], της (ἡ). ἀνεμοστρόβιλος, ἀνεμοζάλη, μπόρα, φουρτοῦνα, (παρβλ. Ἄελλα).
Θυέλλειος, α, ον, Π. θυέλλη ὅμοιος.
Θυελλήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Θυελλώδης.
Θυελλόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀελλόπους, ταχύπους (ὁρμητικὸς) ὡς ἂν θύελλα.
Θυελλοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννῶν (προξενῶν) θυέλλαν, θυελλώδης.
Θυελλοφορέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. φέρομαι μὲ ὁρμὴν ὡς ἡ θύελλα (Γρφ. » Ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων, «).
Θυελλώδης, εος (ὁ, ἡ). συνωδευμένος ἢ ὅμοιος μὲ θύελλαν.
†**Θυέστης** [θυεία], ου (ὁ). Γουγέρ.
Θυήεις [θύος], εσσα, εν, Π. μυρίζων ἀπὸ θυμίαμα ἢ καπνὸν θυσιῶν, (ἐν γέν.) εὐώδης.
Θυηκόος (ὁ), Π. = Θυοσκόος.
Θυηλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Προσφέρω ἐπὶ τοῦ βωμοῦ θυηλὰς (θυσίας κτλ.)
Θυηλὴ (ἡ), Π. [θύω]. τὸ ὁλοκαυτούμενον μέρος τοῦ θύματος· (ἐν γέν.) προσφορὰ θυσίας (ἀπαρχῶν κτλ.)· θυμίαμα ἢ πᾶν ὅ,τι ἐκαίετο ἐπὶ τοῦ βωμοῦ (συνκδχ.) ἢ διὰ τοῦ θύματος μαντεία, προφητεία. » Φρίξειε θυηλὰς στελλόμαι ἀμπλήφων, « Ἀπλλν.
Θυήλημα (τὸ), Π. πᾶν ὅ,τι ἐπροσφέρθη εἰς θυσίαν (θυηλήν), θῦμα.
Θύημα (τὸ), = Θυηλή.
Θυηπολεύω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ἐπιμ. Θυσιάζω ἢ Προφητεύω ὡς) θυηπόλος.
Θυηπολία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ θυηπόλου, ἱερουργία ἢ προφητεία.
Θυηπολιον (τὸ), θῦμα· βωμός, θυσιαστήριον.
Θυηπόλης, ου (ὁ) καὶ
Θυηπόλος (ὁ, ἡ), Π. [θύος, πολέω]. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὰς θυσίας, ἱερεύς, μάντις.
Θυητήρ, οῦ (ὁ), Π. ὁ θυσιάζων (προσφέρων θυσίας) εἰς τὸν θεόν.
Θυητὸς, ὴ, όν. Π. καπνισμένος μὲ θυμίαμα, εὐώδης. ‖ (εἰς τὸ πλθ. οὐδ.) Θυητά, τὰ θυμιάματα, αἱ μυρωδίαι.
Θυηφάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (καταπίνων, καταναλίσκων) τὰ θύματα. «Φλὸξ —,» Αἰσχλ.
Θυία (ἡ), ἴδε Θύα.
Θυία [θυίω], ας (ἡ), (εὔχρ. κυρ. εἰς τὸ πλθ.) = Θύας, Βάκχη.
Θυῖα (τὰ), [θύω]. τὰ ὄργια τοῦ Βάκχου [εἰς τὴν Ἥλιδα].
Θυΐα (ἡ), = Θυεία.
Θυΐάς καὶ Θυιάς, άδος (ἡ), = Θυάς.
Θυΐδιον (τὸ), = Θυείδιον.
Θύϊνος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ τὸ ξύλον (ἢ λαμβανόμενος ἀπὸ) τοῦ δένδρου θύα.
Θυΐον (τὸ), Π. ἀντὶ Θύον.
Θυΐος, η, ον, = Θυΐνος.
Θυΐς, ίδος (ἡ) = Θυεία.
Θυΐσκη (ἡ). (μετρίν.) θυμιατήριον, καπνιστερόν, (Τουρκ.) μπουγουρδάνι.
Θυΐτης, ου (ὁ, ἰδ. ἴτης, λίθος) ὁρισμένου τινὸς λίθου.
Θυΐω ἢ **Θύω**, Μ. θυίσω ἢ θύσω, Π. ἀντὶ Θύω, πληροῦμαι πνεύματος μαντικοῦ, ἐνθουσιάζομαι.
Θυλάκη (ἡ), = Θυλάκιον· (ἀνατομ.) = Ὑσγεῖον.
†**Θυλακίζω**, Μ. ἰσω. Ζητεύω μὲ τὸν τρόπον (θύλακον) εἰς τὸν ὦμον.
Θυλάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θύλακος.
Θυλακὶς, ίδος (ἡ), = Θυλάκιον. (μτγν.) τὸ κεφάλι τῆς παπαρούνας· (ἐν γέν.) ἡ σποροθήκη τῶν φυτῶν.
Θυλακίσκη (ἡ) καὶ
Θυλακίσκιον (τὸ), καὶ
Θυλακίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Θυλακὶς, σακκουλάκι (δερματίνον).
Θυλακίτης, ου (ὁ) ἢ **Θυλακῖτις**, ίδος (ἡ), = τῷ
Θυλακοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) θυλάκου, (βτν.) τοῦ ὁποίου ἡ σποροθήκη ὁμοιάζει θύλακον.
Θυλακόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Θυλακοειδής.
Θυλακοομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι (σάκκος) ὡς θύλακος. » Ὁ κύστερος τῆς πίτυος, ξηραινόμενος, θυλακοῦται καὶ ἀποπίπτει, « Σχολ. (Ἀρχφ.)
Θύλακος (ὁ), [ῥυλάσσω;]. σάκκος (τὸ ὁπ. χρησιμεύει κυρ. ὡς) σακκούλι δερματίνον, (Τουρκ.) τορβᾶς πετσένιος, ταγαρτζίκα· (ἀνατ.) τὰ πλατειὰ βραχκιὰ (αἱ ἀναξυρίδες) τῶν Ἀσιανῶν (βτν.) τὸ λινέτ (ἢ σποροθήκη) τινῶν φυτῶν. (ὑπὸ τῶν φιλοσόφων ὠνομάζετο ἐξευτελιστικῶς) » Ὁ λύπης δερματίνος, « τὸ ἀνθρώπινον σῶμα. » Σάκκοι καὶ θύλακοι βιβλίων, « Θεόπ. « Ὅτ. με εἶπε λογιώτατον εἶναι τὸν θύλακον, « Πλάτ. » Διονύσιος (χρῆσθαι ἔλεγε) τοῖς φίλοις ὡς θυλάκοις, τοὺς μὲν πλήρεσι χρημάτων, τοὺς δὲ κενοὺς βίπτων, « Ἀρτ.
†**Θυλακτρώξ**, ῶγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρυπῶν) τοὺς θυλάκους.
Θυλακοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Θυλακοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (σηκόνων εἰς τὸν ὦμόν του) θύλακον, (ἰδιωτ.) μεταλλαργὸς (« ὅτι θυλάκους ἐφόρουν, » Φώτ.).
Θυλακώδης, εος (ὁ, ἡ), = Θυλακοειδής.
Θυλαξ ἡ (ὀρθστ.) **Θύλαξ**, ακος (ὁ), = Θύλακος.
Θυλὲς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Θύλαξ· 2) ἐσφολιμ. ἀντὶ Θύλαξ.
Θυλέομαι-οῦμαι, Π. = Θυηλέομαι.
Θύλημα (τὸ), Π. = Θυήλημα.
Θῦμα (τὸ), [θύω]. (ἀρχ.) θυμίαμα· (συνήθ.) πᾶν ὅ,τι προσφέρεται, ὡς θυσία, (κυρ. δὲ) ζῶον σφαγιαζόμενον ἐπὶ τούτῳ, (Τουρκ.) κουρμπάνι.
†**Θυμάγρακος** (ὁ, ἡ). Ἐωμ. χωριάτης, χονδροειδής, ἀπολίτευτος.
Θυμαίνω, Μ. ανῶ, Π. ὀργίζομαι. θυμώνω. « Θυμαίνειν ἔφασκε· δεινὰ γὰρ πεπονθέναι, « Ἀρρφ. » Ὅμαπτ. θυμήνασα, « Ἥπ., ἔδειχναν τὸν θυμὸν των εἰς τὰ ὄμματά των, τὰ ἐγρίεψαν.
Θυμαλγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [θυμός, ἀλγέω]. ὁ πικραίνων τὴν καρδίαν, λυπηρός, δύσηχος, δυσάρεστος.
†**Θυμαλὶς**, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Τιθυμαλὶς.
Θυμάλωφ [τυφω], ωπος (ὁ). ξύλον ἡμισοκαρμένον, δαυλί.
Θυμαρέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Θυμηρέω.
Θυμαρὴς, ές (ὁ, ἡ), Δ ἀντὶ Θυμήρης.
Θυμάρμενος, η, ον, Π. = Θυμήρης.
Θυμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θῦμα.
Θύμβρα [θυμαρὴς], ας (ἡ), φυτ. ἀρωματικῶν (ἀπὸ τὸ γένος τῆς βίγανης), (κοιν.) θρούμπη.
Θυμβραία (ἡ), = Θύμβρα
Θυμβροπίδεπνος (ὁ, ἡ), Ἐωμ. ὁ δειπνῶν μόνον μὲ θρούμπην ἀντὶ τροφαγίων, (ἀγλ.) πτωχός, πάμπτωχος.
Θυμβρὶς (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Θύμβρα.
Θυμβρίτης, ου (ὁ), (οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ θρούμπην.
Θυμβροφάγος (ὁ, ἡ), = Θυμβροπίδεπνος. » Θυμβροφάγον βλέπειν, « Ἐωμ. ἀντὶ Δριμύ.
Θυμβρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ θρούμπην, ἐκ τοῦ εἴδους τῆς θρούμπης.
Θυμελαία [θύμος, ἐλαία, ἡ, πιθανωτ. συγγ. τῷ Τιθυμαλὸς], ας (ἡ), εἶδος ὑάμνου· τὸ ὁπ. καρποφορεῖ τοὺς κνιδίους κόκκους, (ἀλλ.) κνέωρον καὶ Χαμελαία.
Θυμελαίτης, ου (ὁ). (οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ φύλλα ἢ κόκκους θυμελαίας.
Θυμέλη (ἡ), [θύω]. (ἀρχ.) τόπος ὁπὰ τὰς θυσίας, βωμός, θυσιαστήριον· (ἐν γέν.) κτίριον μεγαλοπρεπὲς, ναὸς, παλάτιον (» Θυμέλας Κυκλώπων, « Εὐρ., τὰ Κυκλώπεια τείχη τῆς Τίρυνθος κτλ.), (ὑπ. εἰς τὰς Αθ.) τὸ Πρυτανεῖον·), (εἰς τὸ θέατρον) τὸ καταμέσον τῆς ὀρχήστρας ὀψηλὸν τετράγωνον οἰκοδόμημα ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἵστατο ὁ χορηγὸς καὶ ἠγωνίζοντο οἱ

αὐλητπί καὶ κιθαρωδοί, κατὰ δὲ τὸν Λουκιανόν, καὶ οἱ ὀργησταί (»Καὶ ἐπὶ τοῦ παγέος δὲ καὶ πιμελοῦς ὀργηστοῦ πηζάν μεγάλα πειρωμένω, Δεόμεθα, ἔφασαν, φεῖσαι τῆς Θυμέλης«). (κατ' ἐκτ.)ἀντὶ Σκηνή, θέατρον. »(Οὐ γρὴδὲ καταβαίνειν)ἐπὶ ῥάβδια καὶ θυμέλας ἢ τραπέζας πάντα πλησίοις ὑπὲρ δόξης καὶ δυναστείας διαγωνιζόμενον,« Πλ.

Θυμελικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν θυμέλην, θεατρικός.

ΞΘυμέσμαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἡ ἐφαλμ. ἀντὶ θυμοῦμαι.

Θυμηγερέω-ῶ. Μ. ήσω, Π. [θυμός, ἀγείρω, ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου, ἔρχομαι πάλιν εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ξανασαίνω.

Θυμηδέω-ῶ, Μ. ήσω. Χαίρει ἡ ψυχήμου, εὐφραίνομαι, εὐχαριστοῦμαι, [ἐκ τοῦ

Θυμηδής Ὑθυμός, ἡδύς], έος (ός, ή), Π. = Θυμήρης, τερπνός, εὐάρεστος.

Θυμηδία (ἡ). εὐχαρίστησις (ἡδονὴ) τῆς ψυχῆς, χαρά, εὐφροσύνη,[Τορκ.]κέφι.

Θυμηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. εὐχαριστεῖται ἡ ψυχήμου(εὐαρεστοῦμαι)εἴς τι, [ἐκ τοῦ

Θυμήρης [θυμός, ἀρῶ], εος(ός, ή), Π. ἀρεσὰς εἰς τὴν ψυχήν, (κοιν.) τῆς καρδιᾶς του, καθὼς τὸν θέλει τις.

Θυμιάζω, Μ. άσω,=Θυμιάω.

Θυμίαμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι θυμιᾶται (καίεται ὡς ἄν) λιβάνι.

Θυμίασις, εως(ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Θυμιάω, ἀνάθασις καπνοῦ, ἀναθυμίασις· κάπνισμα, θυμίασμα.

Θυμίασμα (τὸ),=Θυμίαμα.

Θυμιατέον, θετ. τοῦ Θυμιάω.

Θυμιατὴρ (ὁ) καὶ

Θυμιατήριον (τὸ). σκεῦος μὲ τὸ ὁπ. θυμιάζομεν, (κοιν.) θυμιατερὸν, θυμιατῆρι, (κυρ. οὐσ. τοῦ

Θυμιατήριος, α ἡ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς θυμίασιν.

Θυμιατίζω, Μ. ίσω, μτγν. ἀντὶ Θυμιάω.

Θυμιατικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς θυμίασιν (ἀνάδοσιν καπνοῦ, ἀναθυμίασιν), ἀρωματικός.

Θυμιατός, ἡ, όν. Καπνισμένος μὲ (ἢ δυνάμενος νὰ καῇ ὡς) θυμίαμα. ‖. (οὐσ.) Θυμιατά, = Θυμιάματα. » Θυμιητοῖσι κακώδεσι,« Ἱππκρ., [ἐκ τοῦ

Θυμιάω-ῶ [θῦμα], Μ. άσω. Καπνίζω (μτδτ. ᾠ ἀμτδτ.), ἀναδίδω ἀπ' ἐμαυτοῦ ἢ διαλύω τι εἰς καπνόν(ἀναθυμίασεν)· (μὲ δοτ.) κάιω τι (εἰς τιμὴν τινος) ὡς θυμίαμα, (κοιν.) θυμιάζω. » Θυμιῶσι δὲ οἱ Ἄραβες τὸ λιβάνωτον,« Ἡρ. (ᾠ πθ.) »Ὦμὸν δὲ θυμιαθὲν (τὸ ἐλαφόκερας) ἕρπετὰ διώκει,« Δσκρ.

Θυμίδιον [τὸ], ὑποκορ. τοῦ Θυμός.

Θυμίζω, Μ. ίσω. Ἔχω δυμὴν ἢ γεῦσιν θύμου. »Μέλι θυμίζον,« Ὀρε.Β.

Θυμικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὀξύς, ὁρμητικός· θυμώδης· εὐτολμος. » Τὸ ὄῤῥεν ἰσχυρότερον καὶ θυμικώτερον,« Ἀρστ.

Θύμινος, η, ον. Κατεσκευασμένος μὲ θύμον (θυμάρι).

Θύμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θύμος(κυρ. 3). 2! εἶδ. φυτοῦ, σπίλαξ.

Θυμίτης, ου (ὁ). κατεσκευασμένος μὲ θύμον (θυμάρι). Ἄλες θυμῖται (ᾠ Δ. θυματίδαι),« Ἀρχφ., ἀνακατωμένοι μὲ θυμάρι.

Θυμοβαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαρύνων ἢ βεβαρημένος τὴν καρδίαν, λυπηρὸς (;) ἢ λυπημένος.

Θυμοβλαβὴς,έος (ὁ, ἡ),=Φρενοβλαβὴς ἢ (;) Ψυχοβλαβής.

Θυμοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ μὲ θυμὸν ἢ κατάκαρδα.

Θυμοβορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. τρώγω τὴν καρδίαν μου, τριώγομαι, τήκομαι.

Θυμοβόρος(ὁ,ἡ), Π. [θυμός, βιβρώσκω]. ὁ κατατρώγων (κατατήκων) τὴν καρδίαν.

Θυμοδακὴς, έος(ὁ,ἡ), Π. [θυμ. δάκνω]. ὁ ἐγγίζων κατάκαρδα.

Θυμοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-ειδῶς, Π. θυμώδης, ὀξύθυμος·[ἐν γέν.)ὁρμητικὸς ἢ ζωηρὸς· εὐτολμος. »Ἀπράγμονες ᾖ ὀργίλοι ἀντὶ θυμοειδῶν γεγένηνται, δυσκολίας ἔμπλεφ,« Πλάτ. »Ἀνδρεῖος δὲ ἄρα εἶναι ἐθελήσει ὁ μὴ θυμοειδὴς εἴτε ἵππος εἴτε κύων,« αὐτ. »Θυμοειδὴς καὶ πρᾷος, οἷους ὁ Πλάτων ἀξιοῖ τῆς ἑαυτοῦ πόλεως τοὺς φύλακας εἶναι,« Συν. [τὸ ἀποῖον ὅμως ἀντίκειται εἰς τὸ ἑξῆς τοῦ Πλάτωνος χωρίον:] »Ἐναντία γάρ πως θυμοειδεῖ πρακτὰ φύσις,« Πλάτ.

Θυμόεις, εσσα, εν, Π. {τόπος} γεμάτος θύμον (θυμάρι). (ὁ **Kunster** τὸ νομίζει ἐσφαλμ. ἀντὶ Θυόεις).

Θυμοκτόνος (ὁ, ἡ),=Ψυχοκτόνος.

Θυμολέαινα, ης (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Θυμολέων, οντος (ὁ), Π. λεοντόκαρδος.

Θυμολιπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [θυμός, λείπω]. ὅλως διόλου ἀπογυμνωμένος (ἀποκαμωμένος), λειποθυμισμένος.

Θυμόμαντις,ιος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ ψυχὴ προμαντεύει τι [ἀφ' ἑαυτῆς ὄχι κατ' ἔμπνευσιν).

Θυμομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι μὲ θυμὸν (μὲ ζέσιν, μὲ προθυμίαν μεγάλην), πολεμῶ πεισματικά· βράζει ἡ καρδιά μου διὰ πόλεμον.

Θυμομαχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Θύμον (τὸ),=Θύμος, θυμάρι.

Θυμοξάλμη (ἡ). ἐμβαμμά τι (εἶδος σαλάτας) ἀπὸ θύμον ὄξος καὶ ἅλμην, [ἴδε Θύμος).

Θυμοπλησθὴς,έος(ὁ,ἡ), Π. πλήρης θυμοῦ.

Θυμοραϊστὴς, οῦ (ὁ), Π. [θυμὸς, ῥαίω]. [θάνατος] ὁ ἀφανίζων τὴν ζωήν· [ἐχθρὸς;θανάσιμος,[ἐν γέν.]=Θυμοφθόρος.

Θυμὸς (ὁ), [θύω], (τὸ υ μακρόν)· ψυχὴ, καρδία·(συνκδχ.)ὁρμὴ(ἐφορμὴ κίνημα ἢ πάθος) τῆς ψυχῆς, ὄρεξις, προθυμία, (κυρ. δὲ)ὀργὴ, θυμός· (ἐν γέν.) διάθεσις (τῆς ψυχῆς),προαίρεσις, φρόνημα.(Π.) ζωή. »Θυμὸν ἀλέασαι (ἀπαυρεῖν ᾠδ.),« Ὅμ. » Ἀπὸ δ' ἔπτατο (»Λίπε δ' ὀστέα) θυμός,« αὐτ. »Θυμὸν ἀποπνέειν,καὐτ., ἐκπνέειν, ξεψυχᾶν. »Θυμὸν ἀγείρειν,« αὐτ., ἴδε (μονολεκτ.)Θυμηγερέω. »Ἤθελεν (»Ἤλπετο, » Ἐείθετο) θυμὸς,« αὐτ. »Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν,« αὐτ. (καὶ παραλλ.) »Κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,« αὐτ. »Ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,« αὐτ. »Ἀλλὰ ᾠ βῆξαι, φησὶ [ὁ Ἱπποκράτης], θυμὸς αὐτοῖς γίγνεται, τουτέστι προθυμία,« Γαλ. (καὶ ἐπὶ ζ.) »Βάε, ἴσον θυμὸν ἔχοντε,« αὐτ. »Καὶ τοὺς μὲν (ἵππους) κατέθηκεν ἐπὶ χθονί, θυμοῦ δευομένους,« αὐτ. (ᾠ περιφρ.) »Οὐκ ἐς θυμὸν φέρω,« Ξεφ., δὲν ἐνθυμοῦμαι. »Ἵνα γνόω κατὰ θυμὸν,« Θκρ., νὰ ἐννοήσω, νὰ πληροφορηθῶ. »Ἐκ θυμοῦ στέργοισα,« αὐτ., ἀπὸ καρδίας. (ᾠ ἑλλ.) »Ὅπα θυμὸς ἑκάστου,« αὐτ., ὅπου ἠθελεν (ἡ ψυχή του, ἡ καρδιά του). »Ἀπὸ θυμοῦ εἶναι [ἢ] γίγνεσθαι (ᾠ ἢ) πίπτειν τινι,« Ὅμ., γίνεται μισητὸς(ἀποθύμιος) εἴς τινα. »Ἕτερος δέμε θυμὸς ἔρυκεν,« αὐτ., ἄλλος στοχασμός. »Θυμὸς μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς,« Εὐρ. (καὶ παραλλ.) »Ὀργῇ ᾠ θυμῷ χρώμενος,« Ἡρώδ. [καὶ κατὰ διασταλ.] »Ἀπόθεσθε, ὀργήν, θυμὸν, κακίαν,« Γρφ. (ᾠ πλθ.) »Εὐκίνητος πρὸς τοὺς θυμούς,« Ἀρστ.

Θύμος(ὁ),(τὸ υβραχύ), εἶδ. ἀρωματικοῦ φυτοῦ, (κοιν.) θυμάρι ,(οἱ πτωχοὶ τὸ ἔτρωγαν καθὼς καὶ τώρα εἰς τὴν Ἑλλάδα σαλάτσαν, ὀθ. ἡ Θυμοσάλμη [ἴσως ᾠ τό] »Ταὐτὸν θύμον φαγόντες,« Ἀρχφ., [μ' ὅλον ὅτι ὁ Σχλ. τὸ ἐξηγεῖ: 2)=Βολβὸς, ἀγριοκρόμμυδον, (ἐθ. 3) (μτνμ.) εἶδ.ἐκφύματος (τὸ ὁπ. ὅταν ἦνε μεγαλήτερον, ὀνομάζεται) Σῦκον. 4) οἱ ἀδένες ἢ τὰ γλυκάδια τῶν νεογεννημένων ἢ τῶν κυοφορουμένων ζώων,(ἴδίως) ὁ μέγας ἀδήν, ὁ πρὸς τῇ κεφαλῇ τῆς καρδίας, ὄπισθεν κατὰ τὸν ἑβδομον σπόνδυλον, [ἄλλ.) Παραφαγίς.

Θυμοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Σοφίζομαι('Επινοῶ) τι ἀπ' ἐμαυτοῦ, εἶμαι θυμόσοφος.

Θυμοσοφικὸς, ἡ, όν,(καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἄνθρωπον θυμόσοφον, ἴδιος θυμοσόφου.

Θυμόσοφος (ὁ, ἡ). φύσει σοφὸς (φρόνιμος), αὐτοδίδακτος·(ἐπμ.)ἐφευρετικὸς, ἐπιδέξιος.

Θυμοφθορέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. τρώγεται (φθείρεται) ἡ καρδιά μου, κατατήκομαι, στενοχωροῦμαι, [ἐκ τοῦ

Θυμοφθόρος(ὁ,ἡ), Π. ὁ φθείρων τὴν καρδίαν (τὴν ζωὴν), καταπονῶν τὰς σωματικὰς δυνάμεις (σβύνων τὴν ζωηρότητα, καταπονῶν τὸ φρόνημα) τοῦ ἀνθρώπου· (ἐν γέν.) θανατηφόρος, ὀλέθριος. » Γράμματα (»Φάρμακα) θυμοφθορα,« Ὅμ. »Πενίη—,« Ὡσ.

Θυμοφόρος (ὁ, ἡ). (γῆ) ἡ φέρουσα θύμον (θυμάρι).

Θυμόω-ῶ, Μ. ώσω. (μτδτ. μὲ αἰτ.) θυμόνω (ἄλλον), τὸν κάμνω νὰ θυμώσῃ, (καὶ μτ. ἢ πθ.) θυμόνω (ὁ ἴδιος). »Τὸ θυμούμενον,« Θκ., Πλ., (συνκδχ.)ἀντὶ Ὁ θυμός.

Θυμώδης (τὸ υ μακρὸν), εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-ωδῶς, = Θυμοειδὴς, ὁρμητικὸς· ὀξύθυμος· εὐτολμος.

Θυμώδης(τὸ υ βραχύ), εος(ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ θύμον, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ θύμου.

Θύμωμα (τὸ), Π. ὁρμὴ (κίνημα) θυμοῦ.

ΞΘύμωσις,εως(ἡ). τὸ θυμοῦσθαι,θύμωμα.

Θυμωτικὸς, ἡ, όν,=Θυμικός.

Θυνέω(παρτ.'Εθύνεον),Π.Ἰων.ἀνγ.Θύνω

Θυννάζω, Μ. άσω, Τρυπῶ (Πειρουνιάζω) τι καθὼς τὸν θύννον μὲ τὸ καμάκι.

Θυνναῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς θύννον. ‖. (οὐσ.) Θυνναῖον ¦ ἐνν. τάριχος ἢ τεμάχος), ἡ ἢ λακέρδα καὶ (ἐνν. θύμα), θυσία τις τῶν θυννοθηρούντων.

Θύνναξ, ακος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Θύννος.

Θυννάς, άδος (ἡ), = Θύννη.

Θύννειος, α, ον, = Θυννεῖος.

Θυννευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ θυννεύειν.

Θυννεύω, Ν. ἐσω. Ψαρεύω θύννους.

Θύννη (ἡ). ὁ θηλυκὸς ἢ μικρὸς θύννος, (ἄλλ.) Πηλαμύς.

Θυννίζω, Ν. ἰσω, = Θυννάζω.

†Θυννίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θύννος, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Θυνναῖον.

Θυννίς, ίδος (ἡ), = Θυννάς.

†Θυννοθηραῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν θυννοθήραν, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ

Θυννοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (πιάνων, ψαρεύων) θύννους.

Θυννολογέω-ῶ, Ν. ήσω. Λέγω (Ὁμιλῶ) περὶ θύννων.

Θύννος (ὁ), [θύνω]. εἶδ. ἰχθ. (εἰς τὸ ὁπ. ὑπάγονται) ἢ παλαμύδα, ἢ πετσούδα, (κυρ. δὲ ὁ Ἰταλ.) τοῦνος ἢ τουνίνα. ‖. (τὸ θηλ.) Θύννος (ἡ), = Θύννη.

Θυννοσκοπεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἵσταται ἢ παραμονεύει ὁ θυννοσκόπος, (καιν.) ταλιάνι τῆς πετσούδας, (καὶ εἰς τὴν Ἀργολ.) θυννεῖον.

Θυννοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ (Παραμονεύω) ὡς θυννοσκόπος.

Θυννοσκοπία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ θυννοσκόπου.

Θυννοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ σκοπῶν (παρατηρῶν, παραμονεύων) ἀπὸ τοῦ θυννοσκοπείου τοὺς θύννους.

Θυννώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ θύννον, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ θύννου, (τρπ.) εὐήθης ὡς ὁ θύννος.

Θῦνον, Π. ἀντὶ Ἔθυνον, παρατ. τοῦ Θύνω.

ξΘῦνος (ὁ), σπνττ. ἀντὶ Θύννος.

Θύνω [θύω], Μ. θυνῶ, Π. κινοῦμαι (τρέχω) μὲ ὁρμήν.

Θυοδόκος (ὁ, ἡ), [θύος, δέχομαι]. ὁ περιέχων θυμίαμα, χρησιμεύων ὡς δοχεῖον ἀρωμάτων, (συνκδχ.) εὐωδής.

Θυόεις, εσσα, εν, Π. = Θυώδης, εὐώδης, [ἐκ τοῦ

Θύον (τὸ), Π. = Θύος, ζυμαρικὸν διὰ θυσίαν, ἄρωμα, θυμίαμα. 2) εἶδ. ἀρωματικοῦ δένδρου, (ἴσ.) = Θύα.

Θύος, εος-ους (τὸ), Π. [θύω]. ἄρωμα ἢ πέμμα προσφερόμενον εἰς θυσίαν, θυμίαμα· (ἐν γέν.) θυσία. 2) ὁρμὴ μανιώδης, λύσσα.

†Θυοσκινέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (σπνττ.) παρασκευάζω εἰς θυσίαν, διορίζω νὰ κάμωσι θυσίας· (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ

Θυοσκοέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. θυσιάζω, ἐπιτελῶ θυσίαν· (ἀμτβτ.) εἶμαι

Θυοσκόος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. [θύος, ἐκχέω ἀντὶ νεέω], = Θυηπόλος, θύτης, ἱερεύς· μάντις, (συγχ. τῷ

Θυοσκόπος (ὁ, ἡ), [θύος, σκοπέω]. ὁ παρατηρῶν τὴν φλόγα τῶν θυμάτων καὶ μαντεύων, (ἄλλ.) Ἐμπυροσκόπος.

Θυοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (προσφέρων) θυμίαμα ἢ θυσίαν. » Χείρ—, « Γργ.

Θυόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. [θύον]. ἀρωματίζω. 2) (μσ.) μαίνομαι, λυσσάζω.

Θύρα [τείρω] ας (ἡ). ἡ (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) πορτα, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ. διὰ τὰ δύο θυρόφυλλά της). (μτνμ.) τὰ ἀνοιγοκλειόμενα ὄστρακα τῶν ἑστρακοδέρμων. 2) πανὸ ἢ πότε κομμένον ἢ συνηρμοσμένον ἀπὸ σανίδια εἰς εἶδος θύρας, (δηλ.) τετράγωνον μακρουλόν, (ὀθ. Θυρεός). 3) (συνκδχ.) ἡ αὐλὴ (ἡ ἢ ἀντικάμαρα) τοῦ παλατίου (κυρ. τῶν βασιλέων τῆς Περσίας, καθὼς σῶρα ἡ Ὀρτα καὶ Ὑψηλὴ πόρτα (τῆς Τουρκίας), (ἔθ.) » Φυτὰ ἐπὶ θύρας, « Ξεν., παρουσιάζεσθαι εἰς τὴν αὐλήν, (Γαλλ.) faire sa cour au roi, (ἔδε καὶ

Θύραζε, ἐπίῤῥ. (ἐπὶ κινήσ.). Εἰς τὴν θύραν, ἔξω εἰς ἢ ἀπὸ τὴν θύραν, (ἐν γέν.) ἔξω. » Βῆ θύραζε, « Ἰλ. Σ. » Τοὺς ἔνδαλε θύραζε, « Ἰλ. Φ. » Ἐκ μεγάρου δύρη ὥσε θύραζε, « Ἰλ. Ε. » Ἔκβασις εὖ πη καλινεθ' ἁλὸς θύραζε. « Ἰλ. Σ (καὶ ἀνάῤῥ.) « Οἱ θύραζε, « Ἀρῤῥ., οἱ ξένοι. » Τά τ' ἔνδον τά τε θύραζε δυστυχεῖς, « Εὐρ. (παρβλ. Ἔξω).

†Θυράζω, Π. άσω. Στέκομαι εἰς ἢ Ἐβγάζω τινὰ ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν.

Θύραθεν, ἐπίῤῥ. Ἀπὸ τὴν θύραν (πρὸς τὰ ἔνδον), (ἐν γέν.) ἔξωθεν.

Θύραθι, ἐπίῤῥ. (ἐπὶ στάσ.) Εἰς τὴν θύραν, ἔξω. » Θύρηθ' ἔα, « Ὀδ. Ξ.

Θυραῖος, α καὶ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ὢν ἔξω ἀπὸ) τὴν θύραν· ἀπών· ξένος, ἐξωτερικός. » Τά περὶ τὸ σῶμα καὶ τὰ θυραῖα ἀγαθά, « Συν. » Χειρὸς θυραίας ἀναπέψειν κουρίσματα, « Εὐρ.

Θυρακμάχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μαχόμενος πρὸ τῶν θυρῶν.

Θυρανοίξια (τὰ). τὸ ἄνοιγμα τῆς θύρας (κυρ. τοῦ ναοῦ), (ὀθ. ἐκκλησ.) τὰ ἐγκαίνια.

†Θύρασι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Θύραισι, = Θύραθι. » Εἴτε θύρασιν ἡλιαστὴς, εἰσίτω, « Ἄρῤῥ.

Θυραυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Αὐλίζομαι (διατρίβω) ἐκτὸς τοῦ οἴκου (εἰς τὸ ὕπαιθρον)· λείπω εἰς τὸν πόλεμον, διαμένω εἰς τὸ στρατόπεδον· (ἐν γέν.) εἶμαι ἔπω. » Τῇ γυναικὶ κάλλιον ἔνδον μένειν ἢ θυραυλεῖν, « Ξεν. 2) στέκω πρὸ τῶν θυρῶν τινος (προσμένων τὸν) ἢ παρευρίσκομαι εἰς τὰς θύρας (εἰς τὴν ἀντικαμαρίν) του ζυα τὸν ὑποχρεώσω, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) νὰ τὸν κάμω τὴν κόρτε.

Θυραυλία (ἡ). τὸ θυραυλεῖν, ἢ ἐν ὑπαίθρῳ (ἐπὶ στρατοπέδου) διαμονή, ἢ ἢ εἰς τὰς θύρας τινὸς προσδοκία.

Θυραυλικός, ή, όν. Ὁ ἀναγόμενος εἰς τὴν θυραυλίαν, γινόμενος ἐκτὸς τοῦ οἴκου (ἐν ὑπαίθρῳ), (εἰς τὸν Φλῤῥ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Θυραυλία).

Θύραυλος (ὁ, ἡ), [θύρα, αὐλή]. ὁ θυραυλῶν (διαμένων ἐκτὸς τοῦ οἴκου, εἰς τὸ ὕπαιθρον, εἰς τὸ στρατόπεδον], ἀπών. (ὡς φύσ.) ἀγροβίωτος, ἀγρότης.

ξΘυρέασπις, ιδος (ἡ). εἶδος ἀσπιδος ὁμοίας μὲ θυρεόν.

Θυρεαφόρος (ὁ, ἡ), = Θυρεοφόρος.

Θυρεοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα θυρεοῦ, ὅμοιος μὲ θυρεόν, ἀσπιδοειδής.

Θυρεὸς (ὁ). εἶδος μακρουλῆς τετραγώνου ἀσπίδος [ἴδε Θύρα]. 2) Π. λίθος μέγας κείμενος πρὸ τῆς (καὶ χρησιμεύων ἀντὶ) θύρας.

Θυρεσφόρος, ον. = Θυρεοφόρος.

Θυρεφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (ὡπλισμένος μὲ) θυρεόν.

Θυρεπανοίκτης, ου (ὁ). ὁ ἀνοίγων τὰς θύρας, διὰ τὸν ὁπ. αἱ θύραι ὅλων τῶν οἴκων εἶνε ἀνοικταί, ὅλοι τὸν δέχονται ἀσμένως, (οὕτως ἐπωνομάσθη ὁ φιλόσοφος Κράτης).

Θύρετρον (τὸ), Π. ἀντὶ Θύρα ἢ, θυρόφυλλον.

†Θυρηβόλειον (τὸ), = Ἔκπυλις, καλοδόστιτον.

Θύρηθεν, Ἰων. Π. ἀντὶ Θύραθεν.

Θύρηθι, Ἰων. Π. ἀντὶ Θύραθι.

Θύρηζε, ἐπίῤῥ. (δοτικοφαν.) Π. εἰς τὴν θύραν.

Θυρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θύρα ἢ Θυρίς, πορτίτσα ἢ παραθυράκι.

Θυριδωτός, ή, όν. Ὁ ἔχων θυρίδας.

Θύριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θύρα, πορτίτσα, σανιδωτά τι (σχεδία) εἰς σχῆμα θύρας.

Θυρίς, ίδος (ἡ). (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Θύρα. (συνήθ.) παράθυρον, παραθύρι.

Θυροεπής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ θύραν.

†Θυροιγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἀνοίγων τὴν θύραν, θυρωρός.

Θυροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Κτυπῶ) τὴν θύραν νὰ μοῦ ἀνοίξουν.

Θυροκοπία (ἡ). κτύπημα (κρούσιμον) εἰς τὴν θύραν.

Θυροκοπίτης, ου (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Θυροκόπος.

Θυροκοπικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν θυροκοπίαν ἢ, συνειθίζων νὰ θυροκοπᾷ (νὰ πρέχῃ τὰ ξένα ἀσπίτια). ‖. (οὐσ.) Θυροκοπικόν (μέλος), = τὸ (ἄλλ.) Κρουσίθυρον.

Θυροκόπος (ὁ, ἡ). ὁ θυροκοπῶν (περιφερόμενος ἢ κρούων ἀπὸ θύρας εἰς θύραν), ζητιάνος.

Θυροκρατέω-ῶ ἢ

Θυροκρουστέω-ῶ, Μ. ήσω, = Θυροκοπέω.

Θυρολογία (ἡ), [θύρα, πηγνυμι]. κατασκευὴ θυρῶν.

Θυροποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων θύρας.

Θυροφύλαξ, ακος (ὁ), = Θυρωρός.

Θυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Ἀνοίγω) εἰς εἰκοδόμημά τι (ἢ Ἐφαρμόζω θυρόφυλλα εἰς) θύραν.

Θυρσάδδω, Λακων. ἀντὶ Θυρσάζω, Μ. άσω. Ἐφορτάζω κρατῶν θύρσον εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου, θυρσοφορῶ. » Βακχᾶν θυρσαδδωᾶν, « Ἀρῤῥ., ἀντὶ Θυρσαζουσῶν.

Θυρσάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θύρσος.

Θυρσαχθής, ές (ὁ, ἡ), Π. [θύρσ. ἄχθος]. ὁ φέρων (στηκάνων, φορτωμένος μὲ) θύρσον. (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Θυρσηχθής).

Θυρσοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (καμωμένος εἰς εἶδος) θύρσου, κωνοειδής. » Θυρσοειδὴς δὲ ἡ κεφαλὴ τῆς ἀκάνθης, « Διοσκ.

Θυρσολογχος (ὁ, ἡ), Π. λόγχη χρησιμεύουσα ἀντὶ (ἢ ἐστερεωμένη μὲ κισσοὺς κτλ. ἐν εἴδει) θύρσου.

Θυρσομανὴς, ες (ὁ, ἡ) ἢ

Θυρσοπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), [θύρσ. πλήσσω].

κυριευμένος ἀπὸ βακχικὴν μανίαν, ἐνθουσιασμένος.
Θύρσος (ὁ), [ξύω]. βάβδος τυλιγμένη μὲ κισσόφυλλα καὶ ἀμπελόφυλλα τὴν ὁπ. ἐκράτουν οἱ βακχεύοντες, (εἰς τὸ πλθ. εὑρῆται Π. καὶ οὐδετ. τὰ θύρσα).
Θυρσοτινάκτης, ου (ὁ), Π. ὁ τινάζων (σείων) βακχικῶς εἰς τὴν χεῖρά του τὸν θύρσον.
Θυρσοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ εἰς τὴν χεῖρά μου) θύρσον · ἑορτάζω βακχικῶς.
Θυρσοφορία (ἡ). τὸ θυρσοφορεῖν καὶ ἑορτάζειν εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου.
Θυρσοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) θύρσον ἢ ἑορτάζων εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου.
Θυρσοχαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων (ἑορτάζων) εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου.
Θυρσόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Μεταβάλλω) τι εἰς σχῆμα θύρσου.
Θύρωμα (τὸ). οἴκημα (οἰκοδόμημα) μὲ θύρας, ('Ηρ. Β'. 169). 2) θύρα ἡ θυρόφυλλον. φανὶς πλατεῖα ἢ (πιθανώτ.) δίπτυχος ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐξετίθεντο ἐγγράφως οἱ νόμοι.
Θυρών, ῶνος (ὁ). τὸ προαύλιον τῆς θύρας, προπύλαιον, = Πυλών.
Θυρωρεῖα (ἡ). τὸ ἔργον καὶ
Θυρωρεῖον (τὸ), τὸ οἴκημα (δωμάτιον) τοῦ θυρωροῦ.
Θυρωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι
Θυρωρὸς (ὁ ἢ ἡ), [θύρα, ὤρα]. φύλαξ τῆς θύρας, πορτάρης.
Θύσαι (αἱ), Π. (σπυτ.) ἀντὶ Θυάδες, Βάκχαι.
Θυσανηδὸν, ἐπ!ρ. Ἐν εἴδει θυσάνου, εἰς σχῆμα φούντας ἢ σατζακιοῦ.
Θυσανοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) θυσάνου.
Θυσανόεις, εσσα, εν. Ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) θυσάνους.
Θύσανος (ὁ), [θύω], φοῦντα ἢ κράσσια, (Τουρκ.) σατζάκια.
Θυσάνουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὐρὰν εἰς σχῆμα θυσάνου (φουντωτὴν, μαλλιαρήν).
Θυσανώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ θύσανον, φουντωτός.
Θυσανωτὸς, ἡ, ὀν, =Θυσανόεις.
Θυσείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ ("Εχω διάθεσιν) νὰ θυσιάσω.
Θύσθλον (τὸ), Π. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ἱερὰ (αἱ λαμπάδες, οἱ θύρσοι κτλ.) τὰ ὁπ. ἐκράτουν εἰς χεῖράς των αἱ Θύσαι (αἱ θυάδες) εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου. (συνεκδ.) τὰ μυστήρια (τὰ ὄργια) τοῦ Βάκχου· (ἐν γέν.) θυσία, ἑορτή.
Θυσία (ἡ), [θύω]. θυμίαμα, θῦμα· σφάγιον, (Τουρκ.) κερμπάνι· ἡμέρα θυσίας, ἑορτή.
Θυσιάζω, Μ. άσω, =Θύω, προσφέρω (κάμνω) θυσίαν· ἑορτάζω (κυρ. εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου).
Θυσιὰς, άδος (ἡ), =Θυὰς, Βάκχη. ‖. (ἐπιθετ.) ἡ ἀνήκουσα εἰς τὰς θυάδας, βακχική.
Θυσίασμα (τὸ), τὸ θυσιάζειν, θυσία ἡ, θῦμα.
Θυσιαστήριον (τὸ). τὰ μέρος ἅπου τελεῖται ἡ θυσία· βωμός.
Θύσιμος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος διὰ θυσίαν.
Θύσις, εως (ἡ), Π. ὁρμὴ· ζέσις· βρασμός. = Θυμοῦ=, = Πλάτ.
Θυσκάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θύσκη (ἡ), =Θύσνη.
Θυσκὸς (ὁ, ἡ). Π. = Θυσκόος.
Θυσκόος, Θυσσανόεις κτλ., Π. ἀντὶ Θύσανος κτλ.
Θυστὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Θυὰς. ‖. (ἐπιθετ.) Βακχική.
Θυτέον, θετ. τοῦ Θύω.
Θυτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Θύτης.
Θυτήριον (τὸ). θυσιαστήριον ἢ θυμιατήριον. 2) Π. θῦμα, ἱερεῖον, [ἐκ τοῦ
Θυτήριος (ὁ, ἡ), =Θυτικός.
Θύτης, ου (ὁ). ὁ θυσιάζων (σφάζων τὰ θύματα), ἱερεύς, μάντις.
Θυτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν θύτην ἢ τὴν θυσίαν· ἐπιτήδειος εἰς τὸ θύειν. ‖. (οὐσ.) ἡ Θυτικὴ (ἐννν. τέχνη), ἡ ἡ τοῦ θύτου, μαντική.
Θύτις (ἡ), θηλ. τοῦ Θύτης.
Θύψαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τύφω.
Θύψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Τύφω, καῦσιμον, καψάλισμα, κάπνισμα κτλ.
Θύω [δύνται. συγγ. τῷ θέω, σείω, σεύομαι], Μ. θύσω. (κυρ. καὶ Π. ἐπὶ ἀνέμου, πυρὸς κτλ.) βράζω, σφυρίζω· (συνεκδ.) ὁρμῶ, (ἐν γέν.) κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν· τρέχω ὡς ἐνθουσιασμένος, μαίνομαι. «Θύνει γὰρ ἀμπελίου καταμὴ πλήθουσι ἐοικὼς χειμάρρῳ, » Ἰλ. Ε. » Δελφῖνες τῷ ᾗ τῇ ἐθύνεον ἰχθυόωντες, « Ἡσ. (καὶ δοτ.) » Ἔγχει θύειν, « Ἰλ. Λ. » Ὑλοῦρι φρεσὶ θύει, « Ἰλ. Α., παραφρονεῖ, μαίνεται. (ᾗ κατοχ.) » Δάπεδον αἵματι θύειν, « Ὀδ. Λ., ἐκμάτιζεν ἀπὸ τὸ αἷμα. 2) καίω (θυμίαμα)· (ἐν γέν.) κάμνω (προσφέρω) θυσίαν, θυσιάζω (ζῶον)· (συνεκδ.) ἐκτελῶ ἑορτὴν· δίδω συμπόσιον (κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς θυσίας). (μσ.) παρατηρῶ μαντικῶς διὰ τοῦ ἱερέως τὰ ἐντόσθια τοῦ θύματος (ἵνα πληροφορηθῶ περὶ τῆς ἐκβάσεως τῆς ἐπιχειρήσεώς μου). «Γάμους («Εὐαγγέλια) θύειν, « Λξ. «Θύω (ἡ) Θύσομαι ἐπ' ἐξόδῳ, « Λξ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Θύρμαι ἰέναι, « Ξεν.
Θυώδης, εος (ὁ, ἡ), [θύος, εἶδος ἢ ὄζω], Π. =Θυήεις, εὐώδης.
Θυώεις, εσσα, εν, Π. =Θυόεις.
Θύωμα (τὸ), [θύω]. θυμίαμα· ἄρωμα.
Θωαρὶς, ίδος (ἡ). ἡ ἱερὰ τράπεζα τῆς θυσίας, (ἴδε Θωρὰς).
Θωαρίτης, ου (ὁ). ὁ ὑπηρετῶν εἰς τὴν θωαρίδα (τράπεζαν τῆς θυσίας). 2 (καταχρ.) ἀντὶ Τραπεζίτης, ἀργυρογνώμων· (ἐν γέν.) πραγματογνώμων, κριτής.
Θωρὰς (ἡ), [θύω]. ἡ ἱερὰ τράπεζα ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐβάλλοντο τὰ διὰ τοὺς θεοὺς προσδιορισμένα μέρη τῶν θυμάτων, (ἐν γέν.) θυσιαστήριον· (κατ' ἔκτ.) τράπεζα συμποσίου· (καταχρ.) τράπεζα καλλιδιςῦ (σαρδάφη), (Ἰταλ.-)μπάνκος. 2) [θύος, ὥρα]. μυρεψὸς, (Νίκ. Θηρ. 103).
Θῶ, θῇς, θῇ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τίθημι.
Θωὴ, ἡ Θωιὴ (ἡ), Π. [τίθημι]. ποινὴ, πρόστιμον· ἐμμορία· ζημία· ἔγκλημα, κατηγορία.
Θωκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. =Θακέω.
Θῶκος (ὁ), Π. ἀντὶ Θᾶκος, θρόνος· κάθισμα· συνεδρίασις.
Θῶμα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Θεῦμα.
Θῶμαι, κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Θέομαι, Π. = Θώσσομαι, τρώγω, πίνω, (χυδ.) σβουνάρω, ξεσαντρόνω.
Θωμιγξ ἡ (ὀρθότ.) Θῶμιγξ, ιγγος (ὁ). κόρδα (ταξου)· κλωστή, σπάγγος· θλιβερὸ μάστιξ, [ἐκ τοῦ
Θωμίζω [θωμὸς], Μ. ίσω. Δένω ἢ Μαζίζω μὲ σχοινί.
Θῶμιξ, Π. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Τὸ ἥμισυ.
Θωμίσσω, Μ. ίξω, Π. ἀντὶ Θωμίζω.
Θωμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Θημὼν, θημωνιὰ, σωρὸς, στοίβα· ταῦφα. » Γραίας ἐρείκης θωμὸν ἄψαντες πυρί, « Αἰσχύλ.
Θωπεία (ἡ). τὸ θωπεύειν, κολακεία.
Θώπευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐρρέθη ἢ ἐπράχθη πρὸς θωπείαν, κολάκευμα.
Θωπευμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θώπευμα.
Θωπευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ θωπεύων, κόλαξ.
Θωπευτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ συνειθίζων ἢ ἐπιτήδειος νὰ θωπεύῃ, κολακευτικός.
Θωπεύω [θώψ], Μ. εύσω. Χαϊδεύω, κολακεύω· ἀπατῶ. » Καιρὸν—, « Λξ., οἰκονομῶ, (Γρῳ.) ἐξαγοράζομαι.
Θωπικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, =Θωπευτικός.
Θώπτω, Μ. θώψω, Π. ἀντὶ Θωπεύω.
Θωρακεῖον (τὸ). [θώραξ]. τὸ ἐξέχον μέρος τείχου ἢ οἰκοδομήματος διὰ προφύλαξιν, ἐπάλξις, προτείχισμα, (Γαλλ.) parapet. 2) (ναυτ.) ἡ κοφφαις (Τουρκ.) τὸ τσαναλῆκι τοῦ καταρτιοῦ, (παρβλ. Καρχήσιον καὶ Φάτνωμα). 3) τὸ ἐπὶ τῶν ἐλέφαντος πυργοειδὲς οἰκοδόμημα.
Θωρακίζω, Μ. ίσω. Ἐνδύω (Ὁπλίζω) μὲ θώρακα, (ἐν γεν.) ὁπλίζω, ἁρματόνω.
Θωρακικὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων κατὰ τὸν θώρακα (τὸ στῆθος), στηθικός.
Θωράκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θώραξ. 2) ἀντὶ Θωρακεῖον.
Θωρακισμὸς (ὁ). τὸ θωρακίζεσθαι, ὁ διὰ τοῦ θώρακος ὁπλισμός.
Θωρακίτης, ου (ὁ), =Θωρακοφόρος (στρατιώτης).
Θωρακομάχος (ὁ, ἡ). ὅστις μάχεται φορῶν (ἁρματωμένος μὲ) θώρακα.
Θωρακοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων θώρακας.
Θωρακοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν θώρακας.
Θωρακοφορία (ἡ). φόρεμα θώρακος.
Θωρακοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (ἐνδυμένος, ἁρματωμένος μὲ) θώρακα.
Θώρηξ, ακος (ὁ). τὸ κορμὶ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν λαιμὸν ἕως κάτωθεν τοῦ ὁμφαλοῦ, (ἰδιαιτ.) τὸ στῆθος, τὸ ζηθοκόκκαλον. «Τὰ ἐκ θώρακος ἀνάγει, « Ἀσκρ., ἐκβάλλει τὰ φλέγματα. (ὀθ. 2) (συνήθ.) τὸ στρατιωτικὸν σεβηρεώποκάμισον (ἴδε Γύαλον). 3) ἡ ἔπαλξις ἢ τὸ προτείχισμα τοῦ τείχους (ἴδε Θωρακεῖον)· (κατ' ἔκτ.) τεῖχος. » Τοῦτο μὲν δὴ τὸ τεῖχος θώρηξ ἐστὶ, ἕτερον δὲ ἔσωθεν τείχος περιθεῖ... στεινότερον, « Ἡρ. 4) =Προτομὴ (ἀγάλματος), (Γαλλ.) buste. 5) εἶδ. ποτηρίου (ᾗ).
Θωρηκτὴς, οῦ (ὁ), Ἰων. Π. ἀντὶ Θωρακίτης, θωρακοφόρος.
Θωρηκτὸς, ἡ, όν, Ἰων. θωρακισμένος.
Θώρηξ, ηκος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Θώραξ.
Θώρηξις, εως (ἡ), Ἰων. θωρακισμός. 2) μέθυσμα, μεθύσι, (παρβλ. Ἀκροθώραξ), [ἐκ τοῦ

Θωρήσσω, Μ. ήξω, Ἰων. ἀντὶ Θωρακίζω. 2) μεθῶ, μεθοκοπῶ, (παρβλ. Θώσσομαι).
Θώς, θωός (ὁ), ζ. τὸ ταώς. (ἐν ἄλλῳ εἴδ. παρδαλόν, ἴσως) ὁ ῥῆσος, (ἴδε Δύγξ.)
Θώσασθαι, Π. ἀόρ. ά. τοῦ
Θῶσθαι, ἀπαρ. τοῦ Θώμαι.
Θώσσομαι [θάω], Μ. θωχθήσομαι, Π. μεθῶ, μεθοκοπῶ, (παρβλ. Θωρήσσω, καὶ Θῶμαι).

Θῶτερον, Π. ἀντὶ Τὸ ἕτερον.
Θωϋκτὴρ (ὁ), Π. [θωΰσσω]. ὁ φωνάζων (βεύζων, γοβγύζων) δυνατά, φωναχλᾶς.
Θωῦμα καὶ ὄχι Θώϋμα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Θαῦμα.
Θωυμάζω (καὶ ὄχι Θωϋμάζω), Μ. άσω, Ἰων. ἀντὶ Θαυμάζω.
Θωΰσμὸς (ὁ), φωνὴ ἢ ἐφόρμησις. ▪ Κυνῶν—, ▪ Ν. Χων., [ἐκ τοῦ

Θωΰσσω [θωός], Μ. ύξω, Π. φωνάζω (βεύζω) δυνατά· (ἐνίοτε) ὁρμῶ, ἐνορμῶ. (ἡ μτθτ. μὲ δοτ.) παρορμῶ. ▪ Ἔραμαι κυοῖ θωΰξαι, ἐλάφοις ἐγχειρτίμενος, ▪ Εὐρ.
Θωϋτὸς, ἡ, ὀν, Ἰων. ἀντὶ Θαυμαστὸς, ἀξιοθέατος.
Θὼψ [θάω], θωπὸς (ὁ, ἡ), κόλαξ, ἀπατεών· (ἐπίθετ.) ἀπατηλὸς, κολακευτικός. ▪ Δόγος—, ▪ Πλάτ.

Ι

ΙΑΚ

Ι, ι, ἰῶτα (τὸ), (ἄκλ.), τὸ ἔνατον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ||. (ἀριθμ.) δέκα (10) ἢ ξέκατος, η, ον· καὶ ,ι, δέκα χιλιάδες (10000).
[ἡ **Ι**, γεν. καὶ Ἰν ῎, Ἰν (ἴδε τὸ Μὶν ἢ Νὶν), ὁστ. ἡ αἰτ. τῆς (ἀχρ.) ἀντων. Ἰς (διατηρηθείσης εἰς τὸ Ατ. Ἶσ καὶ εἰς τὸ Ἑλλ. Τὶς), Π. ἀντὶ Ὅς. ▪ Ἰν αὐτῷ, ▪ Πινδ., ἀντὶ Ἑαυτῷ.
Ἰὰ (τὰ), Π. κλθ. οὐδ. (ἑτερογεν.) τοῦ Ἰός, βέλος.
Ἰὰ, ᾶς (ἡ), Π. φωνὴ, κραυγὴ, βοὴ· ἦχος, θόρυβος.
῾Ία, γεν. Ἰῆς, δοτ. Ἰῇ, αἰτ. Ἰαν, Ἰων. Π. ἀντὶ Μία, θηλ. τοῦ Εἷς.
῾Ία (τὰ), πλθ. τοῦ Ἰον, μενεξέδες.
Ἰάζω, Μ. ἰάσω. Μιμοῦμαι (χυρ. κατὰ τὴν διάλεκτον) τοὺς Ἴωνας, Ἰωνίζω.
Ἰάζω [ἰά], Μ. άσω. Κραυγάζω.
Ἰάζω [῎ίον], Μ. άσω. ῎Εχω τὸ χρῶμα τοῦ ἰοῦ.
Ἴάθην, παθ. ἀόρ. τοῦ Ἰάομαι.
†Ἰαθμὸς (ὁ), = Ἰασθμός.
Ἰαί, ἐπιφών. (χαίροντος ὡς ἐπὶ νίκῃ). εἰά σου!
Ἰαιβεῖ, ἐπιφών. (θρηνητ.), = Αἰβεῖ.
Ἰαίνω, Μ. ἰανῶ (ἀόρ. ῎Ιηνα ἢ πῦ. Ἰάνθην), Π. θερμαίνω, ζεσταίνω, πυρόνω· (συνεκδ.) ἀπαλύνω· (μεταφορ.) ἱλαρύνω, κατευπραΰνω, τέρπω, εὐφραίνω· παρηγορῶ· ἡδύνω· (ἐνίοτε) ἰατρεύω. ▪ Οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσιν ἰάνθη, ▪ Ἰλ. Ο., δὲν ἐγέλασε (δὲν ἀπεσκυθρώπασε δηλ.) τὸ πρόσωπόν της.
Ἰαχὲς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς, = Ἰωνικός.
Ἰαχαγωγὸς (ὁ), [Ἴαχος, φέρω]. ὁ κρατῶν τὸ ἄγαλμα τοῦ Βάκχου εἰς τὰς Βακχικὰς πομπάς.
Ἰαχάζω, Μ. άσω, Π. φωνάζω (ἀλαλάζω) καθὼς οἱ βακχεύοντες· (ἐν γέν.) κραυγάζω.
Ἰαχαῖος, α, ον. ῾Ο ἀνήκων εἰς τὸν Ἴαχον, Βακχικός.
Ἰαχεῖον (τὸ), ναὸς τοῦ Βάκχου.
†Ἰαχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰαχάζω.
Ἴαχιος (ὁ, ἡ), Π. = Ἰαχαῖος.
Ἴαχος (ὁ), [Ἰάχω]. ὁ Βάκχος. (συνεκδ.) τὸ ἄγαλμά του· ὕμνος εἰς τιμήν του. (ἐν γέν.) αἱ κραυγαὶ (οἱ ἀλαλαγμοὶ) τῶν Βακχευόντων. 2) ἐπίθετ. ἀντὶ Ἰαχαῖος.

ΙΑΜ

Ἰαλεμίζω [Ἴάλεμος], Μ. ἰσω. Θρηνολογῶ, μυρολογῶ, ὀλολύζω.
Ἰαλεμίστρια (ἡ). μυρολογίστρια.
Ἴάλεμος (ὁ), [ἴά]. ὕμνος θρηνητικὸς (ἐπινικήδειος), θρῆνος, μυρολόγι. ||. (ἐπίθετ.) ψυχρός, μονότονος· ἀκτρός, ἀσήμαντος, ἄθλιος.
Ἰαλεμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ Ἴαλεμον, ψυχρὸς, μονότονος κτλ.
Ἰάλλω [ἴημι], Μ. Ἰαλῶ (ἀόρ. Ἤηλα), Π. στέλλω, ῥίπτω (▪ Ὀϊστὸν, ▪)· ἐκτείνω (▪ Χεῖρας)· ἐκπέμπω (▪ Φωνὴν, ▪ Γλαυκήν)· βάλλω, ἐπιβάλλω (▪ Δεσμὸν περὶ γεροῖν, ▪ Ἴχνος, ▪). προσβάλλω (▪ Ἀτιμίῃσί τινα, ▪)· [ἀμτθτ. ἢ ἑλλ.) κινοῦμαι ταχέως, τρέχω· πετῶ. ▪ Μεταχθόνιαι Ἤλλαν, ▪ Ἐσ.
Ἰαλτὶς, ἡ, ὀν, Π. σταλμένος, ῥιγμένος, τιναχτός.
Ἴαμα (τὸ), μέσον πρὸς ἴασιν, ἰατρικόν.
Ἰαματικὸς, ἡ, όν. Ἰάματος πρόξενος, θεραπευτικός.
Ἰαμβειογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συντάττων) ἰάμβους, ποιητὴς ἰάμβων, σατυριστὴς, λοίδορος. (εἰς τὸν Δμσθν. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἰαμβεισοφάγος).
Ἰαμβεῖον (τὸ), ᾆσμα ἢ ποίημα ἰαμβικὸν (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) σατυρικόν.
Ἰαμβεῖος (ὁ, ἡ). Ἰαμβικὸς, διὰ στίχων ἰάμβων.
Ἰαμβεισοφάγος (ὁ, ἡ), = Ἰαμβοφάγος.
Ἰαμβίζω, Μ. άσω καὶ
Ἰαμβίζω, Μ, ἰσω. Συντάττω ἰάμβους, (μτφ.) περιγελῶ τινα δι' ἰάμβων, (ἁπλῶς) σατυρίζω. (▪ Γοργίας, ἀναγνοὺς τὸν ὁμώνυμον αὐτοῦ ῥ.ἄλογον, πρὸς τοὺς συνήθεις ἔφη·) ῾Ως καλῶς εἶδε Πλάτων Ἰαμβίζειν, ▪ Ἀθ.
Ἰαμβικὸς, ἡ, όν. ῾Ο συγκείμενος ἀπὸ (ἁρμόδιος διὰ) ἰάμβους.
Ἰαμβιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ Ἰαμβίζων, σατυριστὴς, Ἰαμβογράφος.
Ἰαμβογραφία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ Ἰαμβογράφου.
Ἰαμβογράφος (ὁ, ἡ), = Ἰαμβειογράφος.
Ἰαμβοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ Ἴαμβον.
Ἰαμβόκλοκος (ὁ, ἡ). πλεγμένος (συνθεμένος) Ἰαμβικῶς.
Ἰαμβοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνθέτω ἰάμβους, εἶμαι ▪
Ἰαμβοποιὸς (ὁ, ἡ). ποιητὴς ἰάμβων.

ΙΑΣ

Ἴαμβος (ὁ), [ἴαπτω;]. (εἰς τὴν μετρ.) πᾶς στίχου συγκείμενος ἀπὸ μίαν μακρὰν ἢ μίαν βραχεῖαν συλλαβήν· (κατ' ἔκτ.) στίχος Ἰαμβικὸς· πρόῤῥημα σατυρικόν· εἶδ. αὐτοσχεδίου κωμῳδίας· (ἐνίοτε) ὁ παριστάνων τὴν ταιαύτην κωμῳδίαν(ἢ).
Ἰαμβοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (ἀποστηθίζων ἢ διαστρέφων τοὺς) ἰάμβους, (Κωμικὸν ἐπίθετον ὑποκριτοῦ τραγῳδίας).
Ἰαμβοφανὴς, ές (ὁ, ἡ), = Ἰαμβοειδής. ▪Τὸν καθαρὸν λόγον Ἰαμβοφανῆ εἶναι δεῖ, ▪ Μ. Πλαν.
†Ἰαμβύκη (ἡ), εἶδος μουσικοῦ ὀργάνου, (ἄλλο παρὰ τὴν Σαμβύκην, πολὺ μεταγενεστέραν).
Ἰαμβώδης, ες (ὁ, ἡ), = Ἰαμβειδὴς, σατυρικός.
†Ἰαμεναὶ (αἱ) καὶ
Ἴαμναι (οἱ), Π. τόποι κάθυγροι, βάλται μὲ χόρτα, (παρβλ. Εἰαμεναὶ).
Ἰάνθην, Π. παθ. ἀόρ. τοῦ Ἰαίνω.
Ἰάνθινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἄνθους ἰοῦ (βιολέτας), (Τουρκ.) μενεξελὴς, [ἐκ τοῦ
†Ἴανθον (τὸ). τὸ ἄνθος καὶ τὸ χρῶμα τοῦ ἰοῦ.
Ἰάομαι-ῶμαι [Ἰαίνω], Μ. ἰάσομαι (ἀόρ. Ἰασάμην καὶ παθ. Ἰάθην, παθ. πρκ. Ἴαμαι καὶ τὸ θετ. Ἰατέον). Ἰατρεύω· (μεταφορ.) διορθόνω. ▪ Ὀρθῶς ἰασόμενοι τὸ Δημοσθένους ξυροβόκτημα, ▪ Αἰσχ.
Ἰαπαπαιάξ, Κωμ. ἐπιφών. (ἐκφράζει πόνον, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν) πὸ πὸ πό!
Ἴαπτω [ἵημι], Μ. ἰάψω (παθ. ἀόρ. Ἰάφθην), Π. ῥίπτω· τινάζω· κτυπῶ· προσβάλλω· κινῶ, διεγείρω. ||. (ἀμτθτ. ἢ ἑλλ.) ὁρμῶ, κινοῦμαι ταχέως, (παρβλ. Ἰάλλω).
Ἰάπυξ, υγος (ὁ). ἄνεμος ἀρκτικοδυτικὸς πνέων ἐκ τῆς Ἰαπυγίας (μέρους τῆς Ἰταλίας), πνέοντες ἢ μαΐστρος.
†Ἰαρὸς, Ἰαρόω κτλ., Δ. Βοιωτ. ἀντὶ Ἱερὸς κτλ.
Ἰάς, άδος (ἡ). Ἰωνικὴ. ||. (οὐσ. ἐνν. γῆ) ἡ Ἰωνία.
Ἴασι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Εἶμι.
Ἴασι, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρ. τοῦ Ἵημι.
Ἰάσιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος νὰ ἰαθῇ, ἀποδεχόμενος ἰατρείαν.
Ἰασίνη (ἡ), = Ἰασπώνη.
Ἴασις, εως (ἡ). Ἰάτρευμα. Ἰατρεία.

Ἰασιώνη (ὁ), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τοῦ γένους τῆς Σμίλακος), [ἴσ.] = Κισσάμπελος.
Ἰασμέλαιον (τὸ) καὶ
Ἰάσμη (ἡ), [Περσ.], ἰασουμόλαδον.
Ἰασπίζω, Μ. ἴσω. Ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ ἰάσπιδος.
Ἴασπις [ῐ], ιδος (ἡ), εἶδ. πολυτ. λίθου, σομαχὶ (τὸ γαλάζιον), ἢ (πιθανώτ.) γέσμε, [ἴδε Κύπριος].
Ἰασπόνυξ, υχος (ὁ), ὄνυξ (λίθ. πολύτ.) φθοριάζων ἴασπιν.
Ἰαστί, ἐπίῤῥ. Κατὰ τοὺς Ἴωνας, κατὰ τὴν Ἰωνικὴν διάλεκτον, Ἰωνικά.
Ἰασώ, όος-οῦς (ἡ). ἡ θεὰ τῆς ἰάσεως.
Ἰάτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ Ἰατήρ.
Ἰατέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἰάομαι.
Ἰατήρ (ὁ), Π. ἰατρός.
Ἰατήριος, α ἢ ος, ον. Ἰαματικός. « Ἰατηρία (ἐνν. τέχνη), « ἡ ἰατρικὴ, καὶ « Ἰατήριον (ἐνν. βότανον), « τὸ ἰατρικόν.
Ἰατής, οῦ (ὁ). = Ἰατήρ.
Ἰατικὸς, ἡ, όν, = Ἰαματικός.
Ἰᾶτο, γ', ἐν. πρτ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἰάομαι.
Ἰατορία (ἡ), Π. [ἰάτωρ]. (ἐνν. τέχνη) ἡ ἰατρικὴ· (ἐν γέν.) ἰατρεία.
Ἰατὸς, ἡ, όν. Ὁ ἰαθεὶς ἢ ἰάσιμος.
Ἰατραλείπτης, ου (ὁ). ἰατρὸς θεραπεύων μὲ τριψίματα καὶ ἀλείμματα.
Ἰατραλειπτικὴ (ἡ), ἡ τέχνη τοῦ ἰατραλείπτου.
Ἰατρεία (ἡ). τὸ ἰατρεύειν ἢ ἰατρεύεσθαι, (κοιν.) γιατρειά.
Ἰατρεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου διαμένει συνήθως ἢ ἔχει ἢ τὰ ἰατρικά του ὁ ἰατρὸς (ὁ αὐτὸς καὶ φαρμακοποιὸς καὶ χειρουργός). 2) (πλθ.) τὸ διδόμενον πρὸς πλήρωμὴν τοῦ ἰατροῦ, τὰ ἰατρικά.
Ἰάτρευσις, εως (ἡ). ἰατρεία, ἴάτρευμα, [ἐκ τοῦ
Ἰατρεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἰατρὸς, μετέρχομαι τὸν ἰατρόν. (μ.πθτ.) ἐπιμελοῦμαι ἀσθενῆ, θερα-πεύω. διορθόω. « Τῆς ἀρτηρίας τὴν φυσικότητα τῆς θέσεως ἰάτρευκεν ἡ φύσις, μηχανησαμένη τὴν καλουμένην ἐπιγλωττίδα, « Ἀρρτ.
Ἰάτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἰατήρ, ἰάτρινα, ἰάτραινα, μαμμή.
Ἰατρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἰατρὸν ἢ εἰς τὴν ἐπιστήμην του. « Ἰατρικὴ. « ἡ τέχνη τοῦ ἰατροῦ ᾗ « Ἰατρικὸς, « Πλάτ. ὁ ἐπιτήδειος ἢ ἀσχολούμενος εἰς αὐτήν.
Ἰατρικῶς, ἐπίῤῥ. Ὡς ἰατρὸς, καθὼς οἱ ἰατροί.
Ἰατρίνη (ἡ), = Ἰάτρια.
Ἰατρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ εἰς σύγγραμμά τι (Πραγματεύομαι) περὶ ἰατρικῆς.
Ἰατρολογία (ἡ), τὸ ἰατρολογεῖν, ἢ περὶ ἰατρικῆς πραγματεία.
Ἰατρομαθηματικοὶ (οἱ). οἱ μεταχειριζόμενοι πρὸς ἰατρείαν τῶν ἀσθενῶν τὴν ἀστρολογίαν.
Ἰατρόμαια (ἡ). ἰάτραινα, μαμμή.
Ἰατρόμαντις, εως (ὁ). ἰατρὸς ὁ αὐτὸς καὶ μάντις.
Ἰατρὸν (τὸ), = Ἰατρεῖον (2).
Ἰατρὸς (ὁ καὶ σπν. ἡ), [ἰάομαι]. ὁ ἰατρεύων, μετερχόμενος τὴν ἰατρικήν.
Ἰατροσοφιστὴς, οῦ (ὁ). σοφὸς (μίγας) ἰατρὸς, ἰατροφιλόσοφος.
Ἰατροτέχνης, ου (ὁ). τεχνίτης (ἐπιτήδειος) εἰς τὴν ἰατρικὴν, ἰατρός.
Ἰατταταὶ ᾗ Ἰαττατταῖ, ἐπιφών. Σχετλ. (ἐκφράζον πόνον ἢ λύπην). ἆχ! αἰάϊ, μονομ!
Ἰαῦ, Κωμ. ἐπιφών. (ἀποκριτικὸν) ἔ! τί εἶνε! 2) (ἐκφράζον χαρὰν) ἆχ! ὄχ! 3) (ἐκφρ. λύπην), ἆχ! ὄχ!
Ἰαυθμὸς (ὁ), Π. [ἰαύω]. τόπος ἀναπαύσεως, κατοικία· (ἐπὶ ζ.) κοίτη, φωλεά. σταῦλος. 2) (ἐνίοτε) ὕπνος.
Ἰαυοῖ, ἐπιφών. = Ἰαῦ (2).
Ἰαύω [αῦω], Μ. ἰαύσω, Π. (σπν. μτθτ.) ἀναπαύω (« Πόδα δεμνίοις ἰαύων, « Εὐρ.). (συνήθ. ἀμτθτ.) ἀναπαύομαι, κοιμοῦμαι· (ἢ ἁπλ.) ξενυκτίζω, περνῶ (« Πολλὰς αὐτοῦ νύκτας ἴαυον, « Ἰλ. Ι.). (κατ' ἐκτ.) κατοικῶ ἢ μένω πρὸς καιρὸν παθητικά. « Νῦν δέμοι κόλπων ἐντοσθεν ἰαύειν ἔρως, « Ἔκγρ.
Ἰαφέτης [ῐ̆ός, ἀφίημι], ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἰοβόλος.
Ἰαχαῖος [ἰαχή], α, ον, Π. ἠχητικὸς, θορυβώδης, (παρβλ. Ἰαχαιὸς).
Ἰαχέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἰάχω.
Ἰαχὴ (ἡ), Π. [ἴᾱ]. βοὴ, κραυγὴ· ἀλαλαγμὸς· θόρυβος· (ἐπὶ ἀψύχ.) κρότος μέγας.
Ἴαχημα (τὸ), Π. = Ἰαχὴ, φωνὴ, φώναγμα. « Κορυβαντείων ῥόπτρων ἰαχήματα, « Ἔκγρ.
Ἴαχος (ὁ), Π. = Ἰαχή.
Ἰαχρὸς, ά ἢ ὸς, όν, Π. [ἰαίνω] μαλακωμένος· ἁπαλὸς· (συνεκδ.) σαπρὸς· (μεταφορ.) χαρυσσόμενος, εὔθυμος.
Ἰάχω [ἴᾱ], Μ. ἰαχήσω (αόρ. Ἴαχον, πρκ. ἀντὶ ἐνεστ. Ἴαχα), Π. φωνάζω, (κοιν.) χαγιάζω, ἀλαλάζω, (ἐπὶ ἀψύχ.) βοΐζω, κάμνω κρότον· ἀντηχῶ. (μτθτ.) κάμνω τι νὰ βοΐζῃ (νὰ ἀντηχῇ).
Ἰάων, ωνος ἢ ονος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἴων.
Ἰαωνίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ἰωνίζω.
Ἰαωνιστὶ, ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ Ἰωνιστί.
Ἰβανατρὶς, ίδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἰμανία, σχοινὶ τοῦ πηγαδιοῦ, [ἐκ τοῦ
†Ἰβανέω-ῶ, Μ. ήσω. Τραβῶ νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι, [ἐκ τοῦ
†Ἰβάνη (ἡ) καὶ Ἰβανος (ὁ), [ἰμάω]. κυβᾶς τοῦ πηγαδιοῦ, γκερβέλι, ἀνασυρτῆρι.
†Ἴβδη, ης (ἡ) καὶ Ἴβδης, ου (ὁ). τρύπα εἰς τὸν πάτον τοῦ πλοίου ἵνα ἀδειάζωνται τὰ νερά, (παρβλ. Ἐβδαῖος).
Ἰβηρὶς, ίδος (ἡ), [Ἰβηρία]. εἶδ. φυτ., ἀγριοκάρδαμον, (ἄλλ.) λεπίδιον.
Ἴβις [λίγυπτ.], ιδος ἢ εως καὶ εως (ἡ καὶ ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (λελέκι) τῆς Αἰγύπτου.
Ἰβίσκος (ὁ), [ῐ̆], εἶδ. ἀγριομολόχας, (ἄλλ.) Ἀλθαία.
†Ἰβύζω, Μ. ίσω, = Ἰβύω.
†Ἰβυκινέω-ῶ, Μ. ήσω, = Βυκανάω.
†Ἴβυξ, υκος (ὁ). εἶδ. πτηνοῦ μεγαλοφώνου, (παρβλ. Ἴυξ.)
Ἰγδὴ (ἡ). Ἰγδοῖ ᾗ (ὀρθότ.) Ἰγδεῖ. 2) εἶδ. χεφαλ.
Ἰγδίζω, Μ. ίσω. Κοπανίζω εἰς τὸ Ἰγδεῖ.
Ἰγδίον (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Ἰγδὴ, Ἰγδάκι.
Ἴγδισμα (τὸ). κοπάνισμα εἰς τὸ Ἰγδεῖ· (μτφ.) λύγισμα.
†Ἰγδοκόπανον (τὸ). Ἰγδοχέρι.
Ἴγμαι, Π. πρκ. τοῦ Ἰκνέομαι.
†Ἴγνη (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἴσως) Ἴασις ἡ ἀγρία.
Ἰγνὺς καὶ Ἴων. Ἰγνύη καὶ Π.
Ἰγνὺς [ῐ̆δε γόνυ], ύος (ἡ), (ἡ αἰτ Ἰγνύα καὶ Ἰγνύν, ἡ αἰτ. πλθ. Ἰγνῦς). ἡ ἀγκύλη (τὸ ὑπακάτωθεν τοῦ γόνατος· ἡ ἔνωσις, « Ἐν ταῖς ἰγνύαις, ὑπὲρ τὴν γαστροκνημίαν, « Λκ.
Ἰδαῖος, α, ον. Ὁ ἐκ τοῦ ὄρους [ῐ̆δης, ἢν γέν.] ὀρεινός. « Θάμνος ἢ Βάτος Ἰδαῖα, « εἶδ. φυτοῦ, ἡ Σμεουρηά.
Ἴδάλιμος (ὁ, ἡ), Π. [ἴδος]. ὁ προξενῶν ἰδρῶτα. 2) = Εἰδάλιμος, εὔμορφος.
Ἰδανικὸς, ἡ, όν. Ὁ κατ' ἰδέαν (κατὰ φαντασίαν) μόνον ὑπαρκτός, (Γαλλ.) idéal.
Ἰδανὸς [εἶδω], ἡ, όν, Π. εὐειδὴς, εὐπρεπὴς, φανταχτερὸς, θεωρητικός.
Ἰδέ, σύνδ. Π. ἀντὶ Ἠδέ, καὶ Ἤ.
Ἰδὲ καὶ Ἄττ. Ἴδε, αόρ. β'. τῆς πρτ. τοῦ Ὁράω. ‖. (ὡς ἐπίῤῥ.) = Ἰδού.
Ἰδέα (ἡ), [εἶδος]. τὸ ἐξωτερικὸν σχῆμα, ἡ ὄψις· τὸ χρῶμα· ἡ μορφή. « Τὴν ἰδέαν πάνυ καλὸς, « Πλάτ. 2) ὁ τρόπος· τὸ εἶδος. « Θρασυδαλόντειος τῇ Οἰνάῃ, ᾗ πᾶσαν ἰδέαν πειράσαντες, οὐκ ἠδύναντο ἑλεῖν, « Θκ. 3) (φιλοσοφ.) ἡ πρώτη (ἢ ἁπλῆ, ἢ ἀφῃρημένη) ἔννοια ἐκείνου πράγματος. « Ἰδέα ἐστὶν οὐσία ἀσώματος, αὐτὴ μὲν μὴ ὑφεστῶσα καθ' αὑτὴν, εἰκονίζουσα δὲ τὰς ἀμόρφους ὕλας ᾗ αἰτία γινομένη τῆς τούτων διαπλάσεως, « Πλ.
Ἰδέειν, Π. ἀντὶ
Ἰδεῖν, αόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὁράω.
Ἴδεσκε, Π. ἀντὶ Ἔωρα, πκρτ. τοῦ †Εἴδω.
Ἰδέμεν, Π. καὶ
†Ἰδὲν, Δ. ἀντὶ Ἰδεῖν.
†Ἰδέρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐρωτευόμενος ἐκ πρώτης ὄψεως (ἅμα ἴδῃ τι καλόν).
Ἴδεσκον, ες, ε, Π. ἀντὶ Ἔωρων, πκρτ. τοῦ Ὁράω (†Εἴδω).
†Ἰδέω, ἐαφαλμ. ἀντὶ Εἰδέω-ῶ, ὑποτ. τοῦ Οἶδα.
Ἴδη (ἡ). βουνὸν τῆς Κρήτης καὶ τῆς Φρυγίας· (ἐν γέν.) βουνὸν δασῶδες· (κατ' ἐκτ.) δρυμὸς, δάσος· (συνεκδ.) ξυλικὴ. « Ἴδῃ ναυπηγήσιμος, « Ἡρ.
Ἴδηαι, Ἰων. ἀντὶ Ἴδῃ, β'. ἐν. προτ. τοῦ μα. ἀορ. β'. τοῦ Ὁράω.
Ἴδηθεν, ἐπίῤῥ. Π. ἀπὸ (τὸ βουνὸν) τῆς Ἴδης.
Ἰδῆν, Δ. ἀντὶ Ἰδεῖν.
Ἰδησῶ, Δ. μέλλ. τοῦ †Εἴδω, ἀντὶ Ὄψομαι.
Ἰδίᾳ, δοτ. ἐν. τοῦ Ἴδιος. ‖. (παλλάκις ἀντὶ) ἐπίῤῥ., ἴδε Ἴδιος.
Ἰδιαζόντως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Ἰδιαιτέρως, ἐξαιρέτως, κατ' ἐξοχήν, [ἐκ τοῦ
Ἰδιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι μόνος (χωρισμένος, μεμονωμένος), ἀνήκω ἰδίως εἴς τι, να· Ἔχω τι ἴδιον (ξεχωριστόν)· Μένω μόνος μετά τινος, ἀναμάσω κατ' ἰδίαν (μὲ δοτ.) Ἀσχολοῦμαι ἰδίως εἴς τι, καταβάλλω ἰδιαιτέραν προσπάθειαν. ‖(μσ.) ἰδιοποιοῦμαι, σφετερίζομαι.
Ἰδιαίτατος, η, ον, ὑπερθετ. τοῦ Ἴδιος. ‖. (τὸ οὐδ. πλθ.) Ἰδιαίτατα, ἐπίῤῥ. συγκρ. τοῦ Ἰδίως.
Ἰδιαίτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Ἴδιος. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἰδιαίτερον, ἐπίῤῥ. συγκρ. τοῦ Ἰδίως.
Ἰδιασμὸς (ὁ). τὸ ἰδιάζειν (ἔχειν τι ἴδιον, ξεχωριστόν, παράξενον)· ἰδιοτης· ἰδιοτροπία.

Ἰδιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἰδιάζων (ζῶν καϑ' ἰδίαν, τραφθημένος, μεμονωμένος).
Ἰδικός, ἡ, όν, = Εἰδικός, ἀνήκων ἰδίως εἴς τινα, μερικός, ἰδιαίτερος.
Ἰδικῶς, ἐπίρ. Ἰδίως, μερικῶς, ἰδιαιτέρως.
Ἰδιοβουλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω κατ' ἰδίαν μου βουλήν (χωρὶς νὰ συμβουλευθῶ ἄλλον), (καιν.) κάμνω τοῦ κεφαλιοῦ μου.
Ἰδιογενὴς, έος (ὁ, ἡ). (ἐκ ζώου) ὁ ἀνήκων εἰς (καταγόμενος (ἀπὸ) τὸ ἴδιον τε (μὴ ἐνούμενος μὲ ἄλλο, [ἐπμ.] ἀποτελῶν ἰδιαίτερον) γένος, (λτν.) sui generis), (ἀντίθ. τῷ Κοινογενὴς).
Ἰδιόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὁμιλῶν) ἰδίαν (ἰδιαιτέραν, διαφορετικὴν) γλῶσσαν.
Ἰδιογνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Ἰδιογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰδίαν (ἀκολουθῶν τὴν ἰδίαν του) γνώμην, (ἐπμ.) ἰσχυρογνώμων. « Εἰσὶ δὲ ἰσχυρογνώμονες οἱ ἰδιογνώμονες καὶ οἱ ἀμαθεῖς καὶ ἄγροικοι, » Ἀρστ.
Ἰδιογονία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἰδιογενοῦς, (ἀντίθ. τῷ Κοινογονία).
Ἰδιόγραφος (ὁ, ἡ). γραμμένος ἰδιοχείρως (ὑπὸ τοῦ συγγραφέως), Αὐτόγραφος.
Ἰδιοθανατέω-ῶ Μ. ήσω, = Ἰδιοθανέω.
Ἰδιοθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ θανατωθεὶς ἰδιοχείρως.
Ἰδιοθανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποθνήσκω μὲ ἰδιαιτέρον τινα τρόπον θανάτου.
Ἰδιοθελῶς, ἐπίῤ. Ἰδίᾳ θελήσει, εἰκειοθελῶς.
Ἰδιοθηρευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ θηρεύων ἰδίως (πρὸς ἴδιόν του ὄφελος). ‖. (οὐσ.) Ἰδιοθηρευτικὴ (ἐννν. τέχνη), = τῷ =
Ἰδιοθηρία (ἡ). τὸ νὰ θηρεύῃ τις ὑπὲρ ἑαυτοῦ (πρὸς ἰδιαιτέραν ὠφέλειαν).
Ἰδιοθρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Καθήμαι εἰς ἴδιόν μου (εἰς ἰδιαίτερον) θρόνον.
Ἰδιόκτητος (ὁ, ἡ), = Ἀλλοκτητος.
Ἰδιοκρασία (ἡ). ἡ ἰδιαιτέρα ἑκάστου κρᾶσις, ἰδιοσυγκρασία.
Ἰδιόκριτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰδίαν κρίσιν (ἰδιαίτερον τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι), Ἰδιογνώμων, Ἰδιόῤῥυθμος.
Ἰδιοκτήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ἀποκτῶν ἰδιαιτέραν κτῆσιν (περιουσίαν).
Ἰδιοκτητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκτηθεὶς (ἐπμ. ἀνήκων εἰς τινα) ὡς ἴδιόν κτῆμα.
Ἰδιοκτήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴδιον κτῆμα.
Ἰδιόκτιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον ἔκτισέ τις αὐτὸς ὁ ἴδιος.
Ἰδιολογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὁμιλῶ ἰδιαιτέρως (κατ' ἰδίαν) μετά τινος.
Ἰδιολογία (ἡ). ἰδιαιτέρα συνομιλία· ἰδιαιτέρα ἐξέτασις (σκέψις).
Ἰδιομήκης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴδιον (ἰδιαίτερον) μῆκος.
Ἰδιόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰδίαν (ἰδιαιτέραν) μορφήν.
Ἰδιονομία (ἡ) = Αὐτονομία.
Ἰδιοξενία (ἡ). ἡ μεταξὺ ἰδιωτῶν ὑπάρχουσα κατὰ φιλοξενίαν σχέσις, [ἐκ τοῦ
Ἰδιόξενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰδιωτικὴν (ὄχι δημοσίαν) διὰ φιλοξενίας σχέσιν μετά τινος, (παρβλ. Πρόξενος).
Ἰδιοπάθεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ἰδιοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Ἰδιοπαθὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -θῶς. Ὁ ἔχων ἴδιον πάθος (αἴσθημα), αἰσθανόμενος ἢ πάσχων κατ' ἰδιαίτερόν τινα τρόπον.
Ἰδιοπεριόριστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴδιον ὁρισμόν (=περιορισμόν), ἰδίως διακρινόμενος.
Ἰδιοπλαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἰδίως (ἀφ' ἑαυτοῦ) πλασθείς.
Ἰδιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι ἴδιόν τινος. ‖. (μσ.) οἰκειοποιοῦμαι, λαμβάνω εἰς ἰδιοκτησίαν μου.
Ἰδιοποίημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἰδιοποιήθη (οἰκειοποιήθη) τις.
Ἰδιοποίησις, εως (ἡ). τὸ ἰδιοποιεῖν ἢ ἰδιοποιεῖσθαι, οἰκειοποίησις.
Ἰδιοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω (Φροντίζω) διὰ τὰ ἴδιά μου πράγματα, (καιν.) κυττάζω τὴν δουλειάν μου, ζῶ ἰδιωτικὸν βίον. 2) πράττω (ἐνεργῶ) τι αὐθορμήτως (ὄχι κατὰ παραγγελίαν ἄλλου).
Ἰδιοπραγία (ἡ). τὸ ἰδιοπραγεῖν, ἡ περὶ τῶν ἰδίων μόνων πραγμάτων φροντὶς· ὁ ἰδιωτικὸς βίος. 2) τὸ νὰ ἐνεργῇ τις αὐθορμήτως (αὐτεπαγγέλτως).
Ἰδιοπραγμονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰδιοπραγέω.
Ἰδιοπραγμοσύνη (ἡ), = Ἰδιοπραγία.
Ἰδιοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων τὰ ἑαυτοῦ μόνον πράγματα (καιν. κυττάζων τὴν δουλειάν του), ζῶν ἰδιωτικῶς.
Ἰδιοπραξία (ἡ), = Ἰδιοπραγία.
Ἰδιοπροσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἀγρολογ.) Ἔχω ἴδιον (ἰδιαίτερον) πρόσωπον, παριστάνομαι ὑπὸ ἰδιαιτέραν μορφήν.
Ἰδιοπροσωπία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ἰδιορρύθμια (ἡ). τὸ νὰ ζῇ τις =
Ἰδιορρύθμως (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -ώθμως Ὁ ἔχων (ἀκολουθῶν) ἴδιον ῥυθμὸν (ἰδιαιτέραν τάξιν βίου, ἰδικὸν τρόπον ζωῆς).
Ἴδιος [εἶδος ἢ ἰδέα], α, ον, (τὸ παρθ. -αίτερος -αίτατος ᾗ [μτγν.] -ώτερος, -ώτατος). Ἰδικός, ἰδικὸς, ἰδιοκτητος· μερικὸς, ἀτομικὸς, ἰδιαίτερος. « Ἴδια ὀνόματα, » Γραμτ., τὰ κύρια. 2) ξεχωριστὸς, διαφορετικὸς· παράξενος. « Ἴδιος ἄνθρωπος, » Πλ. 3) ἰδιωτικὸς, ὄχι δημόσιος ἢ ἱερὸς (ἐπὶ ὕφους λόγου) πεζὸς, ὄχι ποιητικός. ‖. (ἡ ἔσχ. τοῦ θηλ.) Ἰδία, (ἐκλαμβ.) ἐπίῤ. ἀντὶ Ἰδίως, Ἰδιαιτέρως· Ἰδιωτικῶς, ὄχι δημοσίᾳ. (μὲ γεν.) = Ἄνευ, χωρίς. » Ἰδίᾳ φρενὸς, » Αἰσχ.
Ἰδιόσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰδίαν (ἰδιαιτέραν) σημασίαν.
Ἰδιόστολος (ὁ, ἡ), [ἴδ. στέλλω]. ὁ ἑτοιμασθεὶς μὲ ἴδια ἔξοδα τινος. « Ναῦς —, » Ἀθ. « Ἰδιόστολος ἔπλευσε, » Πλ., μὲ ἰδικόν του (μὲ ἴδιά του ἔξοδα ἁρματωμένον) καράβι.
Ἰδιοσυγκρασία καὶ
Ἰδιοσυγκρισία (ἡ). ἰδιαιτέρα κρᾶσις (σύνθεσις τῶν χυμῶν) τοῦ σώματος, ἰδιοκρασία, [ἐκ τοῦ
Ἰδιοσύγκριτος (ὁ, ἡ), [ἴδ. συγκρίνω]. ὁ ἔχων ἰδιαιτέραν (ξεχωριστὴν) κρᾶσιν.
Ἰδιοσύστατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -στάτως. Ὁ συνιστάμενος (ὑφιστάμενος ὑπάρχων) ἀφ' ἑαυτοῦ, ἔχων ἴδιαν ὑπόστασιν (σύστασιν). « Οὐχ ἓν τι καὶ ταὐτὸν τῷ ἀριθμῷ Πατὴρ καὶ Υἱὸς, ἀλλ' ἰδιοσύστατος, » Κύρ. « Πατὴρ ἐστὶν ὁ Πατὴρ καὶ Υἱὸς ὁ Υἱὸς ἰδιοσυστάτως, » αὐτ.
Ἰδιόταχτος (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἰδιόῤῥυθμος.
Ἰδιότης (ἡ). ὁ ἰδιαίτερος χαρακτὴρ (ἡ ἰδιοζουσα ποιότης) ἑκάστου πράγματος, τὸ πρόσφορον ἑκάστου καϑ' ὃ διακρίνεται τῶν ἄλλων.
Ἰδιοτροπία (ἡ). τὸ νὰ ζῇ τις =
Ἰδιότροπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -τρόπως. Ὁ ἔχων (ἀκολουθῶν) ἰδιαίτερόν τινα τρόπον, ἰδιαιτέρου χαρακτῆρος (ἰδιαιτέρων ἠθῶν ἢ φρονημάτων) ἄνθρωπος. (ἐπὶ πραγμ.) συνήθειος, ἰδιαίτερος. « Ἰδιότροπος ἦν ἡ συμπασα Πυθαγορικὴ ἀγωγὴ, » Ἰάμβλ.
Ἰδιότροφος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος ἴδίως (ἰδιαιτέρως ἢ μὲ ξεχωριστὸν τινα τρόπον, μὲ ἰδιαίτερον τροφῆς εἶδος).
Ἰδιοτυπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κατεσκευασμένος μὲ) ἴδιον τινα τύπον, ἰδιόμορφος.
Ἰδιοϋπόστατος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἴδίως) ὑφιστάμενος, ἔχων ἰδίαν ὑπόστασιν.
Ἰδιοφυγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λάμπων μὲ) ἴδιον (ἰδικόν του) φέγγος. « Ἀντιφῶν ἰδιοφεγγὴ τὴν σελήνην φησί, » Στεβ.
Ἰδιοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰδίαν (ἰδιαιτέραν, ξεχωριστὴν) φύσιν ἢ ἰδιαίτερον σχηματισμόν, ἰδιομορφος.
Ἰδιόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ δι' ἴδίας (ἰδιαιτέρας) ἢ διὰ τῆς ἰδίας τινὸς φωνῆς ἐκφραϑείς.
Ἰδιόχειρος (ὁ, ἡ). ὁ καμωμένος (κυρ. δὲ γραμμένος) =
Ἰδιοχείριος, ἐπίῤ. Μὲ τὸ ἴδιον χέρι τινός· (κυρ. δὲ) μὲ τὸ ἰδικόν του γράψιμον.
Ἰδιόχροος καὶ
Ἰδιόχρωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παντοῦ τὸ ἴδιον (ληλ. ὁμοειδὲς, ὁμοιόμορφον) χρῶμα.
2) ὁ ἔχων ἴδιον (αὐτοφυὲς, ὄχι ἐπίκτητον) χρῶμα.
Ἰδιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἰδιοποιῶ. ‖. (μσ.) οἰκειοποιοῦμαι τι, ἢ οἰκειοῦμαι (προσηλόνω εἰς ἐμαυτόν) τινα.
Ἴδιωσις, εως (ἡ). Ἴδρωμα, [ἐκ τοῦ
Ἰδίω [ἴδος], Μ. ίσω, Π. ἴδρυκα. « Ὥστε ἤδη τινὲς ἴδιωσαν αἱματώδη ἱδρῶτα, » Ἀρστ.
Ἴδιωμα (τὸ). τὸ ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν τινος, ἡ ἰδιότης· τὸ ἴδιως (εἰς μερικοὺς τόπους ἢ ἀπό τινας μόνον ἀνθρώπους) συνεθιζόμενον. « Περὶ τῶν Θεοκυδίδου ἰδιωμάτων, » Δ. Ἁλ., (παρβλ. Ἰδιωτισμός).
Ἰδιωματικὸς, ἡ, όν. Ὁ κατ' ἰδίωμα, ἰδιαίτερος.
Ἰδιωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἴδιον (ἰδιαίτερον) ὄνομα, εἶμαι =
Ἰδιώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴδιον (ἰδιαίτερον) ὄνομα
Ἰδίως (τὸ παρθ. -αίτερον, -αίτατα), ἐπίῤ. Κατὰ τρόπον ἴδιον, εἰδικῶς· ἰδιαιτέρως, κατ' ἰδίαν, κατὰ μόνας· κυρίως, καϑ' αὐτὸ· κατ' ἐξοχήν.
Ἰδίωσις [ἴδ. ἴδω], εως (ἡ). ἰδιοποίησις, ξεχώρισμα καὶ οἰκειοποίησις (κτήματος)
Ἰδιωτεία (ἡ). τὸ ἰδιωτεύειν, ὁ ἰδιωτικὸς βίος, Ἰδιοπραγία, (ἔμπ.) ἄγνεια τοῦ κόσμου, ἀπειρία. 2) ἀντὶ Ἰδίωμα, περιεκτικὸν ἰδιαιτέρου, ἰδιότης.
Ἰδιωτεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Ζῶ ὡς)=
Ἰδιώτης, ου (ὁ), ὁ ζῶν ἴδιον (ἰδιωτικὸν) βίον, ἁπλοῦς πολίτης ἢ στρατιώτης, ὄχι ἄρχων (ἀξιωματικὸς)· (ἐπμ.) ἀμέτοχος ἐλευθερίου ἀνατροφῆς (καὶ ἰδιωτ.) τῆς ἐν γυμνασίοις σωματικῆς, (ἐν γέν.) ἀμαθὴς, ἄπειρος τοῦ κοσμου· ἰδιωτικὸς,

κρόστυχος· (ἐπὶ πραγμ.) ἀντὶ ἰδιωτικός. « Βίον ἀπράγμονα καὶ ἰδιώτην, « Πλάτ. « Φωνή—, « Σιμωκ. (ξ μετὰ γεν.) ¤ Οὐδενὸς ἰδιώτην ὄντα ὧν λέγομεν, « Πλάτ. » Ἰατρικῆς ἰδιῶται, « αὐτ. 2) (ἁπλῶς) ἀντὶ Πολίτης. « Περί τε ξένους καὶ τοὺς ἰδιώτας, « Ἀρχφ.

Ἰδιωτίζω, Μ. ἰσω. Ὁμιλῶ ἢ Γράφω ὡς ἰδιώτης (κατὰ τὸ κοινόν, τὸ χυδαῖον, τὸ τετριμμένον ὕφος).

Ἰδιωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἰδιώτην (ἁπλοῦν πολίτην)· τὸν ὀπ. μετέρχονται (μεταχειρίζονται) οἱ ἰδιῶται, κοινός, κρόσταχυς. « Ἰδιωτικὰ ὀνόματα, « Ἰσοκρ.

Ἰδιωτικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἰδιώτης. » Ἰδιωτικῶς τὸ σῶμα ἔχεις, « Ξεν., ἀντὶ Ἀγυμνάστως, (ἐπιμ.) Σκαιῶς.

Ἰδιώτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἰδιώτης.

Ἰδιωτισμός (ὁ), (Ἰδιωτίζω) (ἐν γέν.) ἡ κατάστασις τοῦ ἰδιώτου (ἰδιωτ.) ὁ ἰδιαίτερος περὶ τὸ ἐκφράζεσθαι τρόπος ἑκάστης γλώσσης (κυρ. δὲ τῆς γλώσσης τῶν ἰδιωτῶν, τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, τοῦ λαοῦ), τὸ οἰκιακὸν ὕφος.

Ἰδιωφελής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἰδιαιτέρως (μερικῶς, ἀτομικῶς) μόνον ὠφέλιμος, ὄχι κοινωφελής.

Ἴδμεν, Π. ἀντὶ Ἴσμεν, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ Οἶδα.

Ἰδμοσύνη (ἡ), Π. γνῶσις, ἐπιστήμη, ἐμπειρία, (ἐκ τοῦ

Ἰδμων [εἶδα], ονος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) εἰδήμων, ἐπιστήμων, ἔμπειρος. « Εὐνομίης ἴδμονα θῆκε πόλιν, « Ἐπγρ.

Ἰδνόω-ῶ [οἰδέω], Μ. ώσω, Π. Ἰων. λυγῶ, κομπουριάζω.

Ἴδοιατο, Αἰολ, Ἰων. ἀντὶ Ἴδοιντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. καὶ

Ἴδον, Π. ἀντὶ Εἶδον, ἀόρ. β'. τῆς ὁρ. τοῦ Ὁράω.

Ἴδος [ὕθος], εος-ους (τὸ), Π ἰδρώς, (συνηθ.) ζέστη (καῦσις) ὑπερβολική.

Ἴδοσαν, Ἀλεξανδρ. ἀντὶ Εἶδον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ὁράω.

Ἰδού, ἐπιβ. ἀσκητ., ἰδέ! νά! » Ἰδού, θέασαι, « Ἀρχφ. » Ἰδού, θεᾶσθε πάντες, « Σοφ. « Ἰδοὺ δή, Μένιππε οὗτοι δικάσει, πότερος εὐμορφότερός ἐστι, « Λκ. (ξ παρελλ.) « Ἴδ' ἰδού, καὶδὴ πέπαυμαι, « Ἀρχφ. 2) Ἐμφαντ. νά πάλιν! κύτταξε! » Ἰδὲ μάλα μέγα κτύπος ἐρείπεται, « Σοφ. [ἐκ τοῦ

Ἰδοῦ, μσ. ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Ὁράω.

Ἰδρεία (ἡ), Π. καὶ

Ἰδρίη (ἡ), Ἰων. γνῶσις, ἐπιστήμη, ἐμπειρία, [ἐκ τοῦ

Ἴδρις [οἶδα], ιος καὶ εως (ὁ, ἡ), Π. συνετός, γνωστικός· (μὲ γεν.) εἰδήμων, ἐπιστήμων, ἔμπειρος. ||. (οὐσ.) ὁ μυρμηξ, (Ἡσ.).

Ἰδρίκης, ου (ὁ), Π. = Ἴδρις, εἰδήμων, ἔμπειρος, (μὲ γεν.).

Ἰδρὼς (ὁ καὶ ἡ), Αἰολ. Π. ἀντὶ ἱδρώς.

Ἰδρόω-ῶ [ἱδρώς], Μ. ώσω. Ἱδρωνω, (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) ἐκβάλλω διὰ τοῦ ἱδρῶτος. « Ἤδη δέ τισιν ἱδρῶσαι συνέβη αἱματώδεσι περιττώμασι διὰ καχεξίαν, « Ἀρχτ.

Ἵδρυμα (τὸ), [ἵζρ..]. κτίρια, εἰκοδόμημα· ναός· κατάστημα κτλ. « Ἰάσονος ἵδρυμα, « Στρβ., κτίσμα. » Πόλεως ἵδρυμα, « Εὐρ., οἱ πολῖται.

Ἱδρὺς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑδρός.

Ἵδρυσις, εως (ἡ). τὸ ἱδρύειν ἢ ἱδρύεσθαι, στήσιμον, θεμελίωμα, κτίσμιον (κυρ. ἱερόν). 2) κατοίκησις μόνιμος. « Τὸ ἄπεπτον καὶ περιττωματικόν, οὐκ ἔχον ἵδρυσιν οὐδὲ σύγκρασιν ἐν τῷ σώματι, δι' ἀσθένειαν ἐκπίπτει, « Πλ.

Ἱδρυτέον, θετ. τοῦ Ἱδρύω « Οὐχ ἱδρυτέον, « Σοφ., δὲν πρέπει (δὲν εἶνε καιρὸς) νὰ κάθηταί τις, (παρβλ. Ἔδρα 4).

Ἱδρυτός, ἡ, όν. Θεμελιωμένος, καθιερωμένος κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἱδρύω [ἵζω], Μ. ύσω (πθ. πρκ. Ἵδρυμαι, ξ ὁ ἀόρ. Ἱδρύθην, καὶ Π. Ἰδρύνθην). Στήνω· τοποθετῶ μονίμως· καθίζω· θεμελιόνω. « Τοὺς βίους ἵδρυσαν, « Δ. Ἁλ., ἀποκατεστάθησαν μονίμως (ὄντες πρότερον πλανῆται). ||. (μσ.) κτίζω ναόν, στήνω ἀνδριάντα, (ἐν γεν.) ἐγείρω δημόσιον ἢ ἱερὸν κτίριον. « Τὰς Μούσας ἱδρύσατο, « Πλ., ἔκτισε βιωμὸν εἰς τιμήν των ἢ ναὸν μὲ τὰ ἀγάλματά των. ||. (πθ.) κεῖμαι, εἶμαι στημένος (τοποθετημένος) πουθενά· κάθημαι, ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω. « Καὶ πάλιν ἱδρυνθῆσιγῶσα. « Ἱππκρ. » Ποῦ τὰς Ἀθήνας φασὶν ἱδρυσθαι χθονός; « Αἰσχλ. » Περῤῥωγὰρ ἡδονῆς ἵδρυται ξ λύπης τὸ θεῖον, « Πλάτ.

Ἱδρῶ, Ἀττ. ἀντὶ Ἱδρῶτα, αἰτ. τοῦ Ἱδρώς, ξ Ἱδρῷ, δοτ. τοῦ Ἱδρός.

Ἱδρῶτα (τὰ) τὰ ἐξανθήματα ποὺ βγαίνουν εἰς τὸ σῶμα ἐξ αἰτίας τοῦ ἱδρῶτος, ἱδρωτήρια, [καὶ χυδ.) ὀρνιθάκια.

Ἱδρώδης, εος (ὁ, ἡ). συνωδευμένος μὲ ἢ ἐπιρρεπὴς (εὔκολος) πρὸς ἱδρῶτα.

Ἱδρωμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἱδρώσεως.

Ἱδρὼς [ἵδος], ῶτος (ὁ). Ἵδρως, Ἵδρωτας· (συνηθ.) κόπος· (κατ' ἔκτ.) τὰ μετὰ κόπου ἀποκτηθέν· (μτφ.) φρίτινη (ὀάκρυον) δένδρου· (ἐν γέν.) πᾶν ὁ,τι ἀναβρύει, ὑγρόν, νάμα. « Ἱδρὼς βραμιάδος πηγῆς, « Ἐπγρ., ὁ εἶνος.

Ἵδρωσις, εως (ἡ). Ἵδρωμα.

Ἱδρωτήριος (ὁ, ἡ) καὶ

Ἱδρωτικός, ἡ, όν, (ξ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ προξενῶν (ἢ ἐπιρρεπὴς, ἔχων διάθεσιν πρὸς ἱδρῶτα. » Ἱδρωτικωτέρως διακείμεθα τῷ θέρους, « Ἀρστ.

Ἱδρωτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἱδρώς.

Ἱδρωτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω Προξενῶ (κινῶ εἰς) ἱδρῶτα, κάμνω τινὰ νὰ ἱδρώσῃ.

Ἱδρωτοποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἱδρωτοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (κινῶν εἰς) ἱδρῶτα, ἱδρωτικός.

Ἱδρώω-ῶ, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἱδρόω.

Ἰδυῖα, Π. ἀντὶ Εἰδυῖα, θηλ. τοῦ Εἰδώς, εἰδήμων, ἔμπειρος. « Ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν, « Ἴλ., Ἡσ., μὲ τὸ συνετὸν (ἐφευρετικὸν) τοῦ πνεῦμα, μὲ τὴν ἐμπειροτεχνίαν του, (κυρ. θηλ. τοῦ

Ἰδυῖος, α, ον, (ἀρχ. ξ Γλωσσηματ.) ὁ μάρτυς, (ὡς) εἰδήμων (τοῦ πράγματος περὶ οὗ ὁ λόγος).

Ἰδών, οὖσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ὁράω.

Ἴε, Π. ἀντὶ Ἴθι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. ἢ ἀόρ. β'. τοῦ Εἶμι

Ἴεθι, Π. πρς. καὶ

Ἴει, Π. γ'. ἐν. τοῦ παρτ. τῆς ὁρ. καὶ

Ἰείη, γ'. ἐν. πρσ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἵημι,

Ἰείη, Π. ἀντὶ Ἴη, ὑποτ. τοῦ Εἶμι.

Ἰείς, εἶσα, ἐν, Π. μτγ. καὶ

Ἰεῖσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρ. τοῦ Ἵημι.

Ἰλαον (τὸ). ἐλαιον Ἰου.

Ἵεμαι, πθ. ἢ μσ. τοῦ Ἵημι.

Ἵεμαι (παρτ. Ἱέμην, ἀπαρ. Ἵεσθαι, καὶ ἢ μτχ. Ἱέμενος) ἀντὶ Εἶμι, ὑπάγω, οἴχομαι.

Ἱέμεν, Π. ἀντὶ Ἰέναι, ἀπαρ. τοῦ Εἶμι.

Ἱέμεν καὶ **Ἱέμεναι**, Π. ἀντὶ Ἰέναι, ἀπαρ. τοῦ Ἵημι.

Ἵεν, Π. = Ἴε.

Ἴεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἴεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἵημι.

Ἰέν, Π. οὐδ. τοῦ Ἰείς.

Ἱεράγγελος (ὁ, ἡ), [Ἱερὸς, ἀγγέλλω]. ὁ ἀναγγέλλων εἰς τὸν λαὸν τὰς ἑορτὰς ξ τὰς ἐν αὐταῖς ἱεροπραξίας.

Ἱεραγωγὸς (ὁ, ἡ), [Ἱερός, ἄγω]. ὁ φέρων (κουβαλῶν) τὰ ἱερὰ σκεύη, ἢ θύματα εἰς θρησκευτικήν τινα πομπήν. » Ναῦς—, « Πλθ. (ΛΔ', 20).

Ἱεράκειος (ὁ, ἡ). Ἱέρακος ἴδιος, Ἱερακήσιος

Ἱερακιάς, άδος (ἡ), (ἐνν. βοτάνη ἢ πόα). = Ἱεράκιον.

Ἱερακιδεύς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν (τὸ πουλὶ) τοῦ Ἱέρακος, Ἱερακόπουλον.

Ἱερακίζω, Μ. ἰσω. Φωνάζω ἢ (ξ) Πετῶ ὡσὰν Ἱέραξ.

Ἱεράκιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ.

Ἱερακίσκος (ὁ). ὑποκορ. τοῦ Ἱέραξ.

Ἱερακίτης, ου (ὁ). εἶδ. πολυτ. λίθου (μὲ χρῶμα Ἱέρακος.)

Ἱερακοβοσκὸς (ὁ). ὁ βόσκων (τρέφων, ἀνατρέφων καὶ γυμνάζων) τοὺς κυνηγετικοὺς Ἱέρακας.

Ἱερακοειδής, ές (ὁ, ἡ). = Ἱερακώδης.

Ἱερακόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν Ἱέρακος.

Ἱεράκοπόδιον (τὸ), ἡ ἀγρία λυχνὶς, (φυτόν).

Ἱερακοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον ἱέρακος.

Ἱερακοτρόφος (ὁ), = Ἱερακοβοσκός.

Ἱερακώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ Ἱέρακος· ὅμοιος μὲ Ἱέρακα.

Ἱέραξ [Ἱερὸς ἢ ἵημι], ακος (ὁ), εἶδ. κτηνοῦ, (κοιν.) Ἱεράκι. 2) εἶδ. ὀψαρίου τὸ ὀπ. πετᾷ.

†Ἱεραπόδης (ὁ). ὁ ψάλλων ἱερὰ ᾄσματα (εἰς τὰς τελετάς), Ἱεροψάλτης.

Ἱεράομαι-ῶμαι, άσομαι. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) Γίνομαι ἱερεὺς ἢ ἱέρεια (ἐν γέν. Ἀφιεροῦμαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν) θεοῦ τινος.

Ἱεραπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Ἱεράπολος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν ἱερέων (ὁ μέγας ἱερεὺς) εἴς τινας Ἕλλην. πόλεις.

Ἱεραρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Ἱεράρχης, ου (ὁ). ὁ ἐξάρχων τῶν ἱερῶν, πρῶτος τῶν ἱερέων, ἀρχηγὸς τοῦ ἱερατικοῦ τάγματος, ἀρχιερεὺς (ὁ Παχυμέρης ὅμως λέγει:) « Ἱεράρχης ἐστὶν ὁ τῶν ἱερῶν ἄρχων καὶ πρώτων, καὶ τὴν καταστασιν αὐτῶν τε κτλ. διατάσσων, ὡμὴν δὲ ὁ ἀρχιερεύς. «

Ἱεραρχία (ἡ). ὁ βαθμὸς (τὸ ἀξίωμα) τοῦ Ἱεράρχου, ἀρχιερωσύνη· ἡ βαθμολογία τῶν ἱερατικῶν τάξεων.

Ἱεραρχικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἱεράρχην ἢ τὴν ἱεραρχίαν, ἀρχιερατικός.
Ἱεραρχικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἱεράρχης, ἀρχιερατικῶς. Κατὰ τὴν ἱεραρχικὴν τάξιν.
Ἱερατεία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ ὑπηρεσία τοῦ ἱερέως, (παρβλ. Ἱερωσύνη).
Ἱερατεῖον (τό). τὸ μέρος ὅπου ἵστανται εἰς τὸν ναὸν ἢ κατοικοῦν οἱ ἱερεῖς. 2) (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ ἱερεῖς, ὁ κλῆρος.
Ἱεράτευμα (τό), = Ἱερατεία, Ἱερατεῖον.
Ἱερατευματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ Ἱεράτευμα, Ἱερατικός.
Ἱερατεύω καὶ (μσ.)-τεύομαι, Μ. εύσω, -ομαι, (μὲ γεν.) = Ἱεράομαι, ὑπηρετῶ (ἱεροπρακτῶ) ὡς ἱερεύς.
Ἱερατικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἱερέα ἢ εἰς τὸ Ἱερατεῖον. ■ Τοῖς Αἰγυπτίων ἱερατικοῖς καλουμένοις γράμμασιν, ■ Ἰλ., οἷς ἐχρῶντο οἱ Ἱερογραμματεῖς.
Ἱερατικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἱερεύς, καθὼς ἁρμόζει εἰς ἱερέα.
Ἱεραύλης, ου (ὁ). ὁ αὐλῶν εἰς τὰς ἱερὰς τελετάς.
Ἱεραφορία, Ἱεραφόρος, = Ἱεροφορία κτλ.
Ἱεράω-ῶ, Μ. άσω. Ἀφιερώνω ὡς ἱερεία. ■ Ἱεράσας τὴν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ θυγατέρα, ■ Ἐπιγρ. ‖. (μσ.) ἴδε Ἱεράομαι.
Ἱερεία (ἡ). τὸ ἱερεύειν, Ἱερατεία.
Ἱέρεια (ἡ), τὸ θηλ. τοῦ Ἱερεύς, γυνὴ ἱερωμένη.
Ἱερεῖον (τό), [Ἱερεύω]. ζῶον θυσιασμένον ἢ διὰ θυσίαν, θῦμα, σφάγιον.
†Ἱερείτης, ου (ὁ) καὶ Ἱερεῖτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ-
Ἱερεύς [Ἱερεύω], έως (ὁ). Ἱερωμένος, (εἰς τοὺς ἀρχ. ὁ αὐτὸς καὶ) μάντις.
Ἱερεύσιμος(ὁ,ἡ). ἁρμόδιος διὰ θυσίαν, [ἐκ τοῦ
Ἱερεύω [Ἱερός], Μ. εύσω. (ἐν γέν.) καθιερώνω τι διὰ τελετῆς, (ἰδιαιτ.) ἐκτελῶ θυσίαν· σφάζω ζῶον, θυσιάζω. (χ. πτ.) εἶμαι (ἐκτ. ἱερουργῶ ὡς) Ἱερεύς.
Ἱέρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἱερά ἡ Ἱέρεια, (εὔχρ. κυρ. εἰς τὰ σύνθ. Μαλλιέρη χ Παριέρη).
Ἱερήϊον (τό), Ἰων. ἀντὶ Ἱερεῖον.
Ἱερητεύω, Μ. εύσω, Ἰων. ἀντὶ Ἱερατεύω.
Ἱερία (ἡ). Ἰων. ἀντὶ Ἱέρεια.
Ἱερίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ἱερόν, ἁγιάζω, καθαρίζω· θυσιάζω.
Ἱερίς, ίδος (ἡ), καὶ
Ἱέρισσα, ης (ἡ), = Ἱέρεια.
Ἱεριστής, οῦ (ὁ). ὁ ἁγιάζων (καθαρίζων) τι διὰ θυσιῶν καὶ ἱερουργίας.
Ἱεροβοτάνη (ἡ), εὔδ. φυτ. (διότι ἐχρησίμευεν εἰς ἁγνισμοὺς καὶ ὡς φυλακτόν), (ἄλλ.) περιστερεών, (καιν.) σιδηρῖτις.
Ἱερογενής, ές (ὁ, ἡ). ἐκ γενετῆς ἱερός.
Ἱερογλύπτης, ου (ὁ). ὁ σκαλίζων (γράφων διὰ τῆς γλυφίδος) τὰ ἱερογλυφικὰ γράμματα.
Ἱερογλυφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμενος ἀπὸ) Ἱερογλύφων. ■Τὰ ἱερογλυφικὰ (ἐνν. γράμματα), ■ τὰ εἰκονικὰ γράμματα τῶν Αἰγυπτίων τὰ ὁπ. ἔγλυφον (ἐχάρατταν) συνήθως ἐπὶ τῶν ὀβελίσκων κλπ.
Ἱερογλύφος (ὁ), = Ἱερογλύπτης.
Ἱερόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἱερὰν (θείαν, προφητικὴν) γλῶσσαν.
Ἱερογνωσία (ἡ). γνῶσις τῶν ἱερῶν πραγμάτων.
Ἱερογραμματεύς, έως (ὁ). (παρὰ τοῖς Αἰγυπτ.) ὁ δευτερεύων ἱερεὺς ὅστις εἶχε τὴν διαχείρισιν (ἐκράτει τὰ κατάρχα) τῶν εἰσοδημάτων τοῦ ναοῦ, ἡρμήνευε τὰ ἱερὰ γράμματα ἢ ἐξηγοῦσεν εἰς τὸν λαὸν τὰ ἔθιμα καὶ μυστήρια τῆς θρησκείας, θεολόγος.
Ἱερόγραπτος (ὁ, ἡ). ζωγραφισμένος ἐντὸς ναοῦ (ἱεροῦ).
Ἱερογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἰκονίζω (Διαγράφω ἢ Ζωγραφίζω) συμβολικῶς τὰ θεῖα (ὅθ.) ■ Ἱερογραφούμενα, ■ Διον. Ἁλικ., τὰ ἄλλ. Ἱερόγραφα.
Ἱερογραφία (ἡ). ἡ συμβολικὴ διαγραφὴ ἢ ἐξεικόνισις τῶν θείων.
Ἱερογραφικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἱερογραφίαν. ■ Γράμματα Ἱερογραφικά, ■ Μανέθ., τὰ ἱερογλυφικά.
Ἱερογράφος (ὁ). γραφεὺς (συγγραφεύς) ἱερῶν γραφῶν.
Ἱερόγραφος (ὁ, ἡ). γραμμένος ἢ ζωγραφισμένος ὑπ' ἱερᾶς χειρὸς ἢ κατ' ἔμπνευσιν θείαν. ‖. (οὐσ.) Ἱερόγραφα, ■ Διον., αἱ Ἱεραὶ γραφαὶ ἢ εἰκόνες.
†Ἱερόδακρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. τὰ δάκρυα (οἱ στακτὸν) χρησιμεύουν εἰς τὰ ἱερὰ (εἰς τὰς ἱερουργίας), (ἐπίθ. τοῦ Διοθανωτοῦ).
Ἱερόδιδάσκαλος (ὁ, ἡ). ὁ διδάσκων ἑρμηνεύων) τὰ περὶ θεοῦ καὶ τῆς θείας λατρείας.
Ἱερόδοκος (ὁ, ἡ). (παρεξ.) ὁ δεχόμενος περιέχων) τὰ ἱερὰ σκεύη ἢ ὕδωρ. 2) (προπαροξ.) Π. ὁ δεχθείς (ὑποδεχθείς) ὑπὸ τῶν θεῶν (ὡς ἀφιέρωμα).
Ἱερόδουλος (ὁ, ἡ). δοῦλος (σκλάβος) ἀφιερωμένος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἢ εἰς τὸν ναὸν θεοῦ τινος.
Ἱεροεργὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ἱερουργός.
Ἱεροθαλλής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἱερὸς καὶ εὐθαλής.
Ἱεροθεσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-
Ἱεροθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Διατάττω (Κανονίζω, Νομοθετῶ) τὰ περὶ τὴν θείαν λατρείαν.
Ἱεροθέτης, ου (ὁ). νομοθέτης τῶν ἱερῶν (τῶν περὶ τὴν θείαν λατρείαν).
†Ἱεροθήκη (ἡ). τὸ μέρος ὅπου ἐναποτίθεντο τὰ ἱερά.
Ἱεροθηλής, ές (ὁ, ἡ), Π. = Ἱεροθαλής.
Ἱερόθυσιον (τό). μέρος ὅπου ἐθυσιάζοντο τὰ ἱερὰ θύματα.
†Ἱεροθυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Θυσιάζω εἰς τοὺς θεοὺς ὡς ■
Ἱεροθύτης, ου (ὁ). ὁ θύων τὰ ἱερά, Ἱερεύς, (συγχ. τῷ-
Ἱερόθυτος (ὁ, ἡ). ὁ θυσιασθείς (προσφερθείς) εἰς τὸν θεὸν ὡς ἱερὸν θῦμα. ■ Θάνατος —, ■ Πλ., ὁ τοῦ φονευθέντος ἑκουσίως ὑπὲρ πατρίδος. ■ Καπνὸς —, ■ Ἀρρ., ὁ ἀπὸ τῶν ἱερῶν θυμάτων. ‖. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. οὐσ. εἰς τὸ οὐδ.) ■Ἱερόθυτα, ■ Λῆξ., τὰ ἱερὰ θύματα. ■ Οἱ δὲ τὰ ἱερόθυτα ἐποίουν, ■ Ἀρστ.
†Ἱεροκατήγορος (ὁ, ἡ). ὁ κατηγορῶν τοὺς ἱερεῖς.
Ἱεροκαυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Καίω τὸ ἱερεῖον, (ἐν γεν.) θυσιάζω τι ὡς ὁλοκαύτωμα.
†Ἱεροκηρυκέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ■
Ἱεροκήρυξ, υκος (ὁ). ὁ κηρύττων (συνάζων τὸν λαὸν ἢ παραγγέλλων σκοπὴν καὶ εὐφημίαν) εἰς τὰς ἱερὰς τελετάς. (ἐκκλησ.) ὁ κηρύττων (ἀναγγέλλων, ἑρμηνεύων) τὸν λόγον τοῦ θεοῦ.
†Ἱεροκόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν φροντίδα τῶν ἱερῶν (σκευῶν κλπ.), ὑπηρέτης ἢ σκευοφύλαξ ναοῦ.
Ἱεροκόρας (ὁ). = Νεωκόρος.
Ἱεροκρυφίως, ἐπίρ. Μυστικῶς, μυστηριωδῶς.
†Ἱερόληπτος (ὁ, ἡ), = Θεόληπτος.
Ἱερολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ περὶ ἱερῶν πραγμάτων ἢ, Προφέρω ἱερὰ λόγια, (ἐν γέν.) θεολογῶ περί.
Ἱερολογία (ἡ). ἡ περὶ ἱερῶν πραγμάτων ὁμιλία, θεολογία.
Ἱερολόγος(ὁ,ἡ). ὁ ὁμιλῶν περὶ ἱερῶν πραγμάτων, θεολόγος.
Ἱερομαθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ διδασκόμενος τὰ ἱερά.
Ἱερομανία (ἡ). ἱερὰ μανία, ἐνθουσιασμὸς θρησκευτικὸς (κυρ. Βακχικός).
Ἱερομαντία(ἡ). ἡ διὰ τῆς ἱεροσκαπίας μαντεία.
Ἱερομάρτυς(τυρ), υρος (ὁ). ἱερεὺς ἢ ἀρχιερεὺς μαρτυρήσας ὑπὲρ Χριστοῦ.
Ἱερομηνία (ἡ) ἢ Ἱερομήνια (τά). ἱερὸς (ἑορτάσιμος) μὴν· ἡμέρα (κυρ πρωτομηνιὰ) ἑορτάσιμος, (ἐν γέν.) ἑορτή. ■ Ἰταλιῶται.. τὴν τοῦ ἔτους ἀρχὴν ἱερομηνίαν ἄγουσιν, ■ Ἡρ. ■ Τὸν Δημητριῶνα μῆνα ὅλον ψηφίσασθαι τοὺς Ἀθηναίους ἱερομηνίαν λέγεσθαι, οἷον ὅλην ἑορτήν, ■ Σχλ. Πινδ.
Ἱερομνημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ■
Ἱερομνήμων [Ἱερ. μνήμη], ονος (ὁ). (κατὰ λέξ.) ὁ γνωρίζων (ἐνθυμούμενος) πῶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν θρησκείαν, [τὸ ὄνομα διετηρήθη ἀπὸ τοὺς χρόνους καθ' οὓς ἀπομη δὲν ἦτον γνωστὸν τὸ γράφειν καὶ ἐκμ. ἄφευκτος ὁ τοιοῦτος, ἴδε καὶ Μνήμων]· (ἐν γέν.) ἱεροφύλαξ, ἱερογραμματεύς, (καὶ εἰς μερικὰς πόλεις, καθὼς π. χ. εἰς τὸ Βυζάντιον) ὁ πρῶτος ἄρχων ἢ (ἴσως ὁ αὐτὸς καὶ) ἀρχιερεύς, (ὅθ. ἀπὸ τὸν Δ. Ἁλ. ὀνομάζεται οὕτως) ὁ Pontifex τῶν Ῥωμ. 2) (συνήθ.) ὁ ἱερεὺς ἢ γραμματεὺς ὅς τις ἐστέλλετο μετὰ τοῦ Πυλαγόρου ὡς ἀντιπρόσωπος εἰς τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον. 3) (τρπ.) ἀκριβὴς φύλαξ. ■ Ὅρκων —, ■ Ἀλκίφρ.
Ἱερομυστος (ἡ), = Ὑδρομυρσίνη.
Ἱερομυστης, ου (ὁ), [Ἱερ. μυέω]. ὁ εἰσάγων (κατηχῶν) τοὺς τελουμένους εἰς τὰ μυστήρια. (ἐν γέν.) Ἱεροδιδάσκαλος, θεολόγος, (παρβλ. Ἱεροφάντης).
Ἱερόν (τό), ἴδε Ἱερός.
Ἱερονίκης, ου (ὁ). νικητὴς ἅστις ἐστεφανώθη ὡς τοιοῦτος εἷς ἐκ τῶν 4 Ἱερῶν ἀγώνων τῆς Ἑλλάδος.
Ἱερονόμος (ὁ, ἡ), = Ἱεροδιδάσκαλος.
†Ἱερονουμηνία (ἡ). ἡ ἑορτὴ τῆς νεομηνίας (τῆς νέας σελήνης), (παρβλ. Ἱερομηνία).
Ἱεροπλαστία (ἡ), = Ἱερογραφία.
Ἱερόπλαστος (ὁ, ἡ). καὶ ἐπίρ. -πλάστως, = Ἱερότυπος. ‖. (οὐδ.) Ἱεροπλαστον, = Ἱερόγραφον.
Ἱεροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Φροντίζω περὶ τῶν θυσιῶν κλπ. (ἢ Θυσιάζω κτλ.) ὡς ἱερο-

πωλός. «Ἱεροποιεῖν αἰσιτήρια ὑπὲρ τῆς βουλῆς,» Δημ. 2) = Ἁγιάζω, καθιερόνω. «Ἱερὰ γράμματα, ὡς ἀληθῶς ἱεροποιούντα,» Κλημ. «Νῦν δὲ καὶ κυλίσεις καὶ ἀσυμμέλειᾶς ἱεροποιοῦσι,» Τζ.

Ἱεροποιΐα (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἱεροποιοῦ.

Ἱεροποιός (ὁ). ὁ ἐκτελῶν (ἢ ἐπιστατῶν εἰς) τὰ ἱερὰ (τὰς θυσίας κτλ.). ‖. (εἰς τὰς Ἀθ. ἔθνικ.) ὁ διορισμένος (εἷς ἀφ' ἑκάστης φυλῆς) ἐπιτηρητὴς τῶν ἱερείων, (ἄλλ.) Μωμοσκόπος.

Ἱεράπολις, εως (ἡ). πόλις ἱερά.

Ἱεραπαμπὸς (ὁ). ὁ περιπέμπων ὡς πρέσβυς εἰς τὴν Ῥώμην μὲ τὸν ἱερὸν φόρον τῶν Ἰουδαίων.

Ἱεροπρέπεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἱεροπρεποῦς.

Ἱεροπρεπής, ἐος (ὁ, ἡ), (ἐπίρ.)-πρεπῶς. Ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς ἱερὸν πρόσωπον ἢ τόπον ἢ πρᾶγμα, ἀνάλογος μὲ τὴν μεγαλοπρέπειαν θρησκευτικῆς τινος τελετῆς.

Ἱεροπρόπολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προσπελάζων εἰς τὰ ἱερά.

Ἱερόπτης, ου (ὁ). ὁ ἐποπτεύων (παρατηρῶν καὶ μαντεύων ἀπὸ) τὰ ἱερεῖα, ἱεροσκόπος.

Ἱερὸς [ἵημι, κυρ. ἀπὸ τῶν ἀφιερωμένων ζώων τὰ ὁπ. ἀφίνοντο ἐλεύθερα νὰ ὑπάγουν ὅπου θέλουν, παρβλ. Ἐλεύθερος], ὰ καὶ (σπνν. Π.) ὸς, ὀν. Ἅγιος, ἡγιασμένος, καθιερωμένος· θεῖος. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) ἀφιερωμένος εἰς· (Π.) μέγας· φοβερός· θαυμαστὸς, ἐξαίρετος. (ἐν γέν.) σεβαστὸς, ἔντιμος. «Βωμός (« Ναὸς, « Ἀγὼν κτλ.) —, « Λξ. « Πέργαμος (« Θήβη κτλ.) ἱερά, « Ὅμ. « Ἄργεος ἐξ ἱερεῖο. « Θκρ. « Ἱερὰ ὁδός, « Παυσ., ἡ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Ἐλευσῖνα. « Ἱερὸς ἰχθύς, « Ἰλ. Π., ὁ ἀφιερωμένος εἰς τοὺς θεούς, (κατὰ τὰς Φυσιολ.) ὁ Ἀνθίας (διότι ὅπου φαίνεται οὗτος, δὲν ὑπάρχουν θαλάσσια θηρία, ἢ) ὁ « Πομπίλος (ὃν καλέσυσιν ἁλίπλοοι ἱερὸν ἰχθύν,» Ἀθ., ἢ) ὁ Χρύσοφρυς, (ἢ) ὁ Ἔλλοψ. «Ἱερὰ ἐλαία,» Δημ., ἡ ἀφιερωμένη εἰς τὴν Ἀθηνᾶν. « Ἱεροὶ ποταμοί, « Ὅμ. (καὶ μὲ γεν.) « Λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος,» Θκρ. « Ἱερὸς κύκλος, « Ὅμ., ὁ τῶν δεκαημερίων ἢ συνελεύσεων. «Ἱερὴ δόσις,» Ἡσ., θεῖον δώρημα. « Ἱερὸν ἦμαρ (νηέφεια), « Ὅμ., ὡς θεοῦ ποιήματα. « Ἱερὸς πόλεμος,» Διν., Ἀρχφ., ὁ κατὰ τῶν ἱεροσύλων. « Ἱερὸς δίφρος,» Ἰλ. Ρ., ὁ διὰ τὴν κατασκευήν του θαυμάσιος. « Ἱερὸς ῥοῦτος,» Ὀδ. Π., ὁ φοβερὸς (διὰ τὸ πλῆθος ἢ τὴν ἀνδρίαν του). « Ἱερὰ νόσος,» Ἀμεσ., ἡ ἐπιληψία. (ἐδῶ ἀναφέρουν τινὲς καὶ τὸ) « Ἱερὸς ἰχθύς,» Ὅμ. (καὶ) « Ἱερὰ κύματα,» Εὐρ. (καὶ) « Ἱερὸν ὄρεσσιν,» Πλ. (τὸ ὁποῖον ἄλλοι αἰτιολογοῦσιν ἐκ τοῦ ὅτι εἰς τὰς θυσίας ἀφιεροῦτο συνήθως εἰς τοὺς θεούς, κατὰ τὸ «Ὑΐ δὲ, τὴν δοφὼν ἄκραν θύσαντες,» κτλ. τοῦ Μενάνδρου), καὶ « Ἱερὸν κνέφας,» Π. ‖. (ὡς οὐσ. θηλ.) «Ἱερὰ (ἐνν. ἄγκυρα), » ἡ ῥιπτουμένη τελευταία. (ἐνν. γραμμή), ἡ μέση τῶν πέντε τοῦ πεττευτικοῦ ἄβακος (τῆς ἅβας) διότι τὰς ἐπ' αὐτῆς ψήφους ἐκίνουν εἰς καιρὸν ἀνάγκης. (ὄθ.) « Τὸν ἀφ' ἱερᾶς (ἐνν. γραμμῆς λίθον) κινεῖν.» Παροιμ., «νὰ μεταχειρισθῇ τὸ τελευταῖον μέσον ὁπόταν τοῦ ἔμεινεν. ‖. (εἰς τὸ οὐδ.) Ἱερόν (τοῦ, (ἐν γέν.) τόπος καθιερωμένος (ἄβατος κτλ.). (ἰδ. αἰτ.) περίβολος ναοῦ, παρβλ.) Τέμενος· « κατ' ἐξ.) ναός. « Τεμένη τε καὶ ἱερὰ καὶ ναὸν Ἀρτέμιδι ᾠκοδομήσατο,» Παυσ. « Ἱερὰ κατεσκευασμένα ἀγάλμασι τε ἐν βωμοῖσι καὶ ναοῖσι,» Ἡρ. (πλὴ ὡς οὐσ.) «Ἱερά (τὰ), τὰ θεῖα, τὰ ἀνήκοντα εἰς τὴν θρησκείαν ἢ χρησιμεύοντα εἰς τὰς θρησκευτικὰς τελετάς, (κυρ. δέ) τὰ ἱερεῖα, (ὀθ.) « Καλὰ (μὴ καθά) ἱερά, « τὰ αἴσια, τὰ σημαίνοντα (διὰ τὰς σπλαγχνοσκοπίας κτλ.) εὐτυχίαν, (καὶ) « Γίγνεται (« Προχωρεῖ χρηστά, [ὁ] νὰ γίνεται) τὰ ἱερά,» Αἰξ. «Ἱερὰ ἐκ κιστας πεπυαμένα χαλκῶν ἐλοῦσαι,» Θκρ. (ἐξ ἐν. κ. σπν.) « Ὑφρ' ἱρὸν ἑτοιμασσαιτ' Ἀθήνη,» Ἰλ. Κ.

Ἱεροσαλπιγκτὴς, οῦ (ὁ). ὁ λαλῶν τὴν σάλπιγγα εἰς τὰς ἱερὰς τελετάς.

Ἱεροσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαντεύω ἢ θυσιάζω ὡς ἱεροσκόπος. « Τοῦ βασιλέως ἱεροσκοπησαμένου μόσχῳ καὶ καλλιερήσαντος,» Διόδ.

Ἱεροσκοπία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἱεροσκόπου.

Ἱεροσκόπος (ὁ). ὁ παρατηρῶν τὰ ἐντόσθια τοῦ ἱερείου ἢ μαντεύων ἀπ' αὐτὰ τὸ μέλλον, (ἐν γέν.) μάντις, προφήτης.

†Ἱεροστεπτος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐριοστεπτος.

Ἱεροστολιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἔχων τὴν φροντίδα καὶ ἐπιστασίαν τῆς ἐνδύσεως τῶν ἀγαλμάτων καὶ ἐν γέν. τῆς εὐκοσμίας τοῦ ναοῦ καὶ τῶν ἐν αὐτῷ.

Ἱεροσυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι (Κλέπτω ὡς) ἱερόσυλος.

Ἱερόσυλημα (τὸ). τὸ ἱεροσυληθὲν πρᾶγμα. 2) = τῷ

Ἱεροσύληστις, εως καὶ

Ἱεροσυλία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ ἱεροσύλου.

Ἱεροσυλικὸς, ἡ, όν. Ἱεροσύλου ἴδιος.

Ἱερόσυλος (ὁ, ἡ), [ἱερ. συλάω]. ὁ ξυγμένων τοὺς ναοὺς, (ἐν γέν.) κλέπτων τὰ ἱερὰ πράγματα, ἁγιογδύτης.

Ἱεροσύλως, ἐπίρ. Δε' Ἱεροσυλίας, ὡς ἱερόσυλος.

Ἱεροταμίας, ου (ὁ). ταμίας ἱερῶν χρημάτων.

Ἱεροτελεστὴς, οῦ (ὁ), =Ἱερομύστης.

†Ἱεροτελεστία (ἡ). (κυρ.) ἡ κατήχησις τῶν τελουμένων εἰς τὰ μυστήρια. (μετγ. ἐν γέν.) ἱεροπραξία, ἱερουργία.

Ἱεροτελεστικὸς, ἡ, όν. Ἱεροτελεστοῦ ἴδιος ἢ ἄξιος.

Ἱερότευκτος (ὁ, ἡ), κατεσκευασμένος ὑπὸ θείας (ἱερᾶς) χειρός.

Ἱερότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἱεροῦ, θειότης, ἁγιότης.

Ἱερότροχος (ὁ, ἡ), Π. (ἅμαξα) τῆς ὁπ. οἱ τροχοὶ εἶνε ἱεροί, ἢ προσδιωρισμένη δι' ἱερὰν ὑπηρεσίαν.

Ἱερουργία (ἡ). ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἱερῶν τύπων, ἱεροτελεστία.

Ἱερότυπος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων θεῖον (ἱερὸν) τύπον. « Εἰκὼν—,» Διον. Ἁλεσπαγ.

Ἱερουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτελῶ ὡς ἱερουργὸς τὴν ἱερὰν ὑπηρεσίαν (θυσίαν ἢ ὁπωσανδήποτε ἄλλην ἱεροπραξίαν)· «Εἰς τὸ εἶναί με λειτουργὸν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ ἔθνη, ἱερουργοῦντα τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ,» Γραφ.

Ἱερούργημα τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἱερουργίας, θῦμα.

Ἱερουργία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἱερουργοῦ, θυσία, ἱεροπραξία.

Ἱερουργικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἱερουργὸν ἢ τὴν ἱερουργίαν.

Ἱερουργὸς (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) ὁ ἐκπληρῶν ἱερὰν ὑπηρεσίαν· (ἰδ. αἰτ.) ἱερεὺς ἐκτελῶν θυσίαν (ἐκκλησ. τὴν θείαν λειτουργίαν) ἢ ὁποιανδήποτε ἄλλην ἱεροπραξίαν.

Ἱεροφαντέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ἢ μυῶ. Ἐξηγῶ τὰ ἱερὰ ὡς)-

Ἱεροφάντης, ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ φαίνων τὰ ἱερὰ (ἐξηγῶν τὰ περὶ τὴν θρησκείαν). (ἰδιαιτ.) ὁ προεστὼς τῶν ἐν Ἐλευσῖνι ἱερέων, ὅστις ἐδείκνυε καὶ ἐμήνυεν εἰς τοὺς ἐποπτας (ἰδε τὴν λέξ.) τὰ μυστήρια.

Ἱεροφαντία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ ἱεροφάντου.

Ἱεροφαντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἱεροφάντην, ἱεροφάντου ἴδιος.

Ἱεροφαντικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἱεροφάντης, καθὼς πρέπει εἰς ἱεροφάντην.

Ἱεροφάντις, ιδος (ἡ). γυνὴ ἐκτελοῦσα ἔργα ἱεροφάντου.

Ἱεροφάντωρ, ορος (ὁ), = Ἱεροφάντης.

Ἱεροφεγγὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων μὲ ἱερὸν φέγγος.

†Ἱεροφορία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἱεροφόρου.

Ἱεροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἀγκώνων, κοσμάλων) εἰς τὰς πομπὰς τὰ ἱερὰ σκεύη ἢ θύματα.

Ἱεροφυλακεῖον καὶ Ἱεροφυλάκιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου φυλάττονται τὰ ἱερὰ σκεύη κλπ., τὸ θησαυροφυλάκιον (σκευοφυλάκιον) τοῦ ναοῦ.

Ἱεροφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φύλαξ τῶν ἱερῶν σκευῶν, ἢ ἔφορος τῆς διατηρήσεως τῶν ἱερῶν ἐθίμων.

Ἱεροφώνος (ὁ, ἡ), Π. = Ἱεροψάλτης ἢ 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἱεροφωνος.

Ἱερόχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἱερὰν χθόνα (γῆν).

Ἱεροψάλτης, ου (ὁ). ὁ ψάλλων εἰς τὰς ἱερὰς τελετὰς. ψάλτης ἱερῶν ᾀσμάτων.

Ἱερόψυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἱερὰν (θεοσεβῆ) ψυχήν.

Ἱερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁγιάζω, καθιερόνω ἀφιερόνω. « Τὰς γᾶς, τὰν ἀφικτύονες ἔρωσαν,» Ἐπιγρφ. (καὶ πθ.) « Ἱέρωντα δὲ αὐτοὶ θεῷ Ἡλίῳ,» Ἡρωδ.

Ἱέρωμα (τὸ). πρᾶγμα ἱερωμένον (καθιερωμένον)· ἀφιέρωμα.

Ἱερωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀνομάζω τι μὲ ἱερὸν ὄνομα ἢ μὲ τὴν λέξιν Ἱερός.

Ἱερώνυμια (ἡ). τὸ νὰ ἤνε τις-

Ἱερώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὀνομαζόμενος μὲ) ἱερὸν ὄνομα.

Ἱερῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἱερὸν (θεῖον, ἅγιον κτλ.), (Π.) ἱεροπρεπῶς, θαυμασίως.

Ἱερωστὶ, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἱερῶς.

Ἱερώσυνα (τὰ). τὰ εἰς τὸν ἱερέα ἀνήκοντα μέρη τοῦ ἱερείου

Ἱερωσύνη (ἡ). τὸ ἀξίωμα (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ ἱερέως.

Ἴεσις [εἶμι], εως (ἡ). κίνησις.

Ἴσις [ἵστημι], εως (ἡ). στάλσιμον, βίψιμον κτλ.
Ἰού, ἐπιφών. Χλευαστ. (κο.ν.) Ἰοὺ ἰού!
Ἰχάνω, Μ. ἵξήσω, = ἵζω.
Ἴχημα (τό), κάθισμα· κατακάθισμα, [Γαλλ.] «Ruhesemmt. » Δαστὰς ὁ ἰσθμὸς ἢ ἵζημα λαῶν, « Στρβ.
Ἵζηματίας, ου (ὁ). ὁ πουξεινῶν ἵζημα (κατακάθισμα). » Σεισμὸς —, « Ι. Δυδ.
Ἵζω [ἕζω], Μ. ἵζήσω, καθίζω, τοποθετῶ. » Βουλὴν ἵζε γερόντων, « Ἰλ. Β., συνεχρότησε συμβούλιον.] (μτ. ἡ ἑλλ.) κάθημαι· (» Τὸν θρόνον ἐς σὸν ἵζων ἑδίκαζε, « Ἡρ. « Δεῦρο πάροιθ' ἑλθοῦσα, φίλον τέκος, ἵζευ ἐμεῖο, « Ἰλ. Γ.· εἶμαι τοποθετημένος (στρατοπεδευμένος) ποσθενά (« Ἐς τὸν ἰσθμὸν ἵζοντο, « Ἡρ.). (ἐπὶ πραγμ.) κατακάθημαι, βουλεύζω » Πηλοῦ, ὃν ἡ νῆσος ἵζομένη παρέσχετο, « Πλάτ. « Ἐπιχεομένου αὐτοῖς κάτωθεν τοῦ χώματος, καὶ ἱζάνοντος ἀεὶ ἐπὶ τὸ κενούμενον, « Θκ.
Ἰή, ἐπιφών. (ἐκφρ. ἀγαλλιασμοῦ, κυρ. εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπολ.) « Ἰὴ Παιάν! Ἰὴ Παιάν! Ἰλ., εὖγε! γενοῦ! (παρβλ. Εὐρίπ. Ἰφιγ. ἐν Αὐλ. « Ἰὴ ἰὴ ἐληλυθόσιν ἐμπρεπὴς θρεομένη μέλη, « Αἰσχύλ. 3) Χλευασ., ὄχ ὄχ! (Ἀρχφρ. Εἰρ. 193).
Ἰὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἰά. φωνή, κραυγή.
Ἴη, ἧς (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μία.
Ἰη, γ' ἐν. προσ. τοῦ παρατ. τοῦ Ἧμαι.
Ἰη, γ' ἐν. προσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἶμι.
†Ἰηλών [ἰάλλω], όνος (ἡ). γαρά.
Ἰήϊος [ἰή], α ή ος, ον, Π. ὁ συνωδευόμενος μὲ μεγάλας ἢ λυπηρὰς φωνάς. » Ἰήϊοι κάματοι. « Σοφ., οἱ πόνοι τῆς γέννας. » Μέλος ἰήϊον, « Εὐρ., τὸ μυρολόγι. (ἰδιωτ.) » Ἰήϊος, « (ἐπ.θετ.) ὁ Ἀπόλλων, (ὡς τιμώμενος μὲ τὸ ἐπιφώνημα, Ἰὴ παιάν), (ἴδε Ἰὴ § παρβλ. Εὐῖος).
Ἰήκαπος (ὁ, ἡ), Π. [ἰή, κόπτω] ὁ προξενῶν κόπους (πόνους, φωνὰς ὀδυνηράς). » Φθιῶτ' Ἀχιλεῦ τί ποτ' ἀνδροδάϊκτον ἀκούων ἰήκοπον (τὸ ὁπ διὰθῶς ὁ Heathius ἔγραψε κατὰ διάστασιν: ἰὴ κόπον), οὐ πελάθεις ἐπ' ἰρωγάς; « Αἰσχύλ.
Ἴηλα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἰάλλω.
Ἰήλεμος, Ἰηλεμίζω κτλ. Ἰων. ἀντὶ Ἰάλεμος κτλ.
Ἴημα (τό), Ἰων. ἀντὶ Ἧμα.
Ἴημι, Μ. ἥσω (παρτ. Ἵην, ης, η ἢ Ἴουν, ιες, ει, ἀόρ. Ἧκα, προκ. Εἷκα, καὶ πθ. Εἷμαι, ἀόρ. πθ. Ἔθην ἢ Εἵθην, μέλλ. Ἐθήσομαι). Κινῶ τι ταχέως (μὲ ὁρμήν)· στέλλω· τινάζω· ἀφίνω, Ἐκπολινῶ· ἐξαγάζω. » Τοῖαι δ' ἵκμενον οὖρον ἴει Ποσειδάων, « Ὅμ. « Δῶκαν ἴησιν, « αὐτ. « Ἧκας δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος, « Ἰλ. Δ. « Ἵετις σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους, « Ἀρχφρ. « Τίς σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἧκεν, « Ἰλ. Σ. « Δύτίκα δ' αἰετὸν ἧκεν, « Ἰλ. Θ. (καὶ κατὰ δοτ.) « Ἵησι τῷ βώλῳ, « Ξεν. « Ὅπα λειριόεσσαν ἵεῖσιν, « Ὅμ. (καὶ λογογρφ.) » Φωνὴν ἵέναι, « Πλ., νὰ ἐβγάλῃ. » Δωρίδα γλῶσσαν ἱέντες, « Θκ., ὁμιλοῦντες. (καὶ ἑλλ.) « Ποταμὸς ἐπὶ γαῖαν ἵησιν (ἐνν. ὕδωρ). « Ὑμ., τρέχει. » Ἐρήνη ἵησιν, « αὐτ., πηγάζει. Ἀναβρύει. » Βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυον ἧκεν, « Ὀδ. Ψ. « Καὶ' δὲ κάρητος ἧκε κόμας, « αὐτ., τὰς ἀφῆκε νεκυομαντῶν. » Ἐκ δὲ ποδοῖιν ἄκμονας ἧκε δύο, « αὐτ., ἐκρέμασε. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἧκε φέρεσθαι, « αὐτ. (καὶ λογογρφ.) « Ἵει ἅμα πάντα καὶ σκαλῆ καὶ χεῖρας καὶ κεφαλήν, « Ξεν., ἐκίνει ταχέως. (καὶ μὲ γεν. ἑλλ.) » Μεγάλων ψυχῶν ἱείς, « Σοφ., καθηπτόμενος, ἐγγίζων. ||. (μσ.) Π. ὁρμῶ· κινοῦμαι (διευθύνομαι πρός. (συνηθ. καὶ τρπ.) = Ἐρίεμαι, ἐπιθυμῶ. (μὲ γεν.) « Ἱέμενος πόλιος, « Ἰλ. Α. (καὶ πρὸς ἐπιρ.) » Ἱέμενος Τροίην δε, « Ὀδ. Γ. « Ἱέμενος ποταμοῖο ῥοάων, Ὀδ. Ε., ἔχων γυριαμένην τὴν κεφαλὴν του καὶ βλέπων πρός. (§ τρπ.) « Νίκης ἱεμένων, « Ἰλ. Ψ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Ἵετο Αἰνείαν κτεῖναι, « αὐτ.
Ἴηνα, Π. ἀόρ. τοῦ Ἰαίνω.
Ἰηπαιήων, ονος (ὁ). (ἐπίθετ.) ὁ Ἀπόλλων, (ἴδε Ἰήϊος καὶ
Ἰηπαιωνίζω, Μ. ἰσω. Ἐπικαλοῦμαι ἢ ἀνυμνῶ τὸν Ἀπόλλωνα ἐπιφωνῶν το Ἰὴ Παιάν.
Ἴησι, γ' ἐν. προσ. τοῦ Ἔημαι
Ἰήσι, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἰᾷ, γ' ἐν. προσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἶμι.
Ἰήσιμος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἰάσιμος.
Ἴησις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἴασις.
Ἰητήρ καὶ
Ἰητορος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἰατρός.
Ἰήτωρ, ορος (ὁ). Π = Ἰητήρ.
Ἰθαγενὴς καὶ Π. Ἰθαγενὴς [ἰθύς, γένος], ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἐκ νομίμου γάμου, γνήσιος, ἢ 2) αὐτόχθων, (ἐν γέν.) εὐγενὴς, εὐπατρίδης 3) (ἐπὶ πραγμ.) = Αὐτοφυής. » Οὐκ Ἰθαγενέα στόματα (τοῦ Νείλου) ἀλλ' ὀρυκτά, « Ἡρ.
†Ἰθαίνω, Μ. ανῶ, γραμτ. ἀντὶ Ἰαίνω, (ὀθ.
Ἰθαρός, ά, όν, Π ὁ καθαρός, καθαρός.
Ἰθέα, Ἰων. ἀντὶ Ἰθεῖα, θηλ. τοῦ Ἰθύς.
Ἰθεως [ἰθύς], ἐπίρ. ἴσια, κατ' εὐθεῖαν. 2) = Εὐθέως, ἀμέσως.
Ἰθι, δ'. ἐν. προστ. τῆς προς. τοῦ Εἶμι. ||. (ὡς ἐπ.ρ.) Παρακελ., = Ἄγε, ἔλα! κάμε! ἔλα δά!
Ἴθμα (τό), Π. [εἶμι]. ἴχνος, πάτημα· προκάτημα· πόταγμα. (ἐν γέν.) κίνημα.
†Ἴθρις [ῐ], εος (ὁ). εὐναῦχος.
Ἰθύ, οὐδ. τοῦ Ἰθύς.
†Ἰθύβολος (ὁ, ἡ), = Εὐθύβολος.
Ἰθυδίκης, ου (ὁ) καὶ
Ἰθύδικος (ὁ, ἡ), Π ἀντὶ Εὐθύδικος.
Ἰθύδρομος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐθύδρομος,
Ἰθύθριξ, ὕτριχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐθύθριξ.
Ἰθυκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐθυκέλευθος.
Ἰθυκρήδεμνος (ὁ, ἡ), Π. (νοῦς) ἡ ἔχουσα ὀρθὰ τὰ κρήδεμνα (ἀνοικτὰ τὰ πανία) της.
†Ἰθυκτέων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἴσας (εὐθείας) τὰς κτιδόνας. (αὕτως ἀνέγνω ὁ Ἀριστάρχος τὸ τοῦ Ὁμήρου) Ἰθυπτίων.
Ἰθυκυφής, ές καὶ Ἰθύκυφος (ὁ, ἡ). ὁ γέρνων (κύπτων) ἴσια πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, ἔχων πεταγμένην τὴν ῥάχιν, πάσχων ἐμπροσθότονον, καμπούρης.
Ἰθυλοφὸς (ὁ, ἡ). ὁ γέρνων (λοφὸς) πρὸς τὰ ὄπισθεν, πάσχων ὀπισθότονον.
Ἰθυμαχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εὐθυμαχέω.
Ἰθυμαχία (ἡ), = Εὐθυμαχία, [ἐκ τοῦ
Ἰθυμάχος (ὁ), = Εὐθυμάχος.
†Ἰθυμβος (ὁ), [ἰθύω]. ὕμνος καὶ χορὸς εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου.
Ἰθύνους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὐθὺν νοῦν (κρίσιν ἢ ὀρθὸν φρόνημα.
Ἴθυνσις [ἰθύνω], (ἡ). = Εὔθυνσις, διεύθυνσις.
Ἰθυντατος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἰθύτατος, ὑπερθ. τοῦ Ἰθύς. ||. (τὸ οὐδ.) Ἰθύντατα, ἐπιρ. Ὅλως διόλου ἴσια, (καὶ τρπ.) ὀρθότατα. « Δίκην Ἰθύνταται εἶπε, « Ἰλ. Σ
Ἰθύντειρα (ἡ), θηλ. τοῦ
Ἰθυντήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Εὐθυντήρ, διευθυντὴς κτλ.
Ἰθυντήριος, α ή ος, ον, = Εὐθυντήριος, ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς διεύθυνσιν.
†Ἰθυντὴς, οῦ καὶ
Ἰθύντωρ, ορος (ὁ), Π. = Ἰθυντήρ.
Ἰθύνω [ἰθύς], Μ. υνῶ, Π. ἀντὶ Εὐθύνω, (στήνω στήνω ὀρθὸν διευθύνω τι πρὸς ἢ κατά τινος (τρπ.) διέτω, κυβερνῶ· διορθώνω· τιμωρῶ. » Ῥεῖα δέ τ' Ἰθύνει σκολιὸν, « Ἡσ.
Ἰθυπορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Εὐθυπορέω, [ἐκ τοῦ
Ἰθύπορος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ περιπατῶν ἴσια (ὑπάρχων κατ' εὐθεῖαν), (ἐπὶ ἀνέμ.) πρύμος, οὖριος. » Ἀπόλλωνα—, « Ἐπιγρφ., ὁ φέρων οὖριον ἄνεμον. 2) (παραπαροξ.) τοῦ ὁπ. αἱ πορεῖαι ὁδοὶ, αἱ διεξοδοι] εἶναι ἴσιαι, (ἁπλῶς) ἴσιος. » Ἰθυπόροιο κελεύθου, « Νόνν.
Ἰθυπτίων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. [ἰθ. πέτομαι]. ὁ πετῶν (φερόμενος) κατ' εὐθεῖαν. (ἴδε § Ἰθυκτίων.
Ἰθύφρακος (ὁ, ἡ). ὁ φέπων (ταίνων) κατ' εὐθεῖαν.
Ἰθύς, ος (εῖα, ὺ), (τὸ παρθ. -ύτερος, -ύτατος, § Π. -ύντερος, -ύντατος), = Εὐθύς, ἴσιος· στέκων ἢ ὑπάγων ἴσια. (μτφορ.) ὀρθὸς· εἰλικρινὴς, ἀληθινὸς· δίκαιος. ||. (τὸ θηλ.) Ἰθεῖαν (ἐνν. καθ' ὁδὸν), (ἐλλειπ.) ἀντὶ ἐπίρ. ἴσια, κατ' εὐθεῖαν. (§ τρπ.) « Ἐκ τῆς ἰθείης, « Ἡρ., εἰλικρινῶς, ἀδόλως· παῤῥησίᾳ, (καὶ ν.) μὲ τὴν ἰσιάδα ἢ· ὀρθὴ-κορτά. ||. (τὸ οὐδ.) Ἰθύ, ἀντὶ-
Ἰθύς, ἐπίρ. Π. ἴσια, κατ' εὐθεῖαν. (μὲ γεν.) » Ἰθὺς Δαναῶν, « Ὅμ., ἴσια κατ' ἐπάνω εων. (καὶ προθετ.) » Ἰθὺς ἐπὶ Θεσσαλίας, « Ἡρ. (καὶ ἀπολύτ.) » Ἰθὺς μάχεσθαι, « Ἰλ. Ρ., (μονολεκτ.) Ἰθυμαχῆσαι.
Ἰθύς, ύος (ἡ), Π. [ἰθύω]. ὁρμὴ· κίνημα ὁρμητικὸν ἴσια κατ' ἐπάνω τινός. (μτφορ.) ἔφεσις, ἐπιθυμία· σκοπὸς· ἐπιχείρησις.
Ἰθυσκολιὸς (ὁ, ἡ). γυρτὸς κατ' εὐθεῖαν γωνίαν. » Ῥάχις—, « Ἱππκρ., (ἴδε Ἰθυκυφής).
Ἰθυτένεια (ἡ). ἡ κατ' εὐθεῖαν τάσις (διεύθυνσις), εὐθυγραμμία, [ἐκ τοῦ
Ἰθυτενὴς [ἰθύς, τείνω], ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-τενῶς. Ὁ ἐκτεινόμενος ἴσια (κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν), (ἐν γέν.) ἴσιος. (καὶ μτφορ.) δίκαιος. » Τὰ ἐν ταῖς κρίσεσιν ἰθυτενέα, « Θεορίλ.
Ἰθύτης (ἡ), [ἰθύς], = Εὐθύτης, ἡ κατ' εὐθεῖαν φορά.
Ἰθυτμὴς, ῆτος, Π. καὶ
Ἰθύτομος (ὁ, ἡ). κομμένος ἴσια (κατ' εὐθυγραμμίαν), ἴσιος. » Ἀγωνά—, « Νόνν.

Ἰθύτριχες, πλθ. τοῦ Ἰθύθριξ.
Ἰθυφαλλικός, ἡ, ὀν καὶ Ἰθυφάλλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἰθύφαλλον.
Ἰθύφαλλος (ὁ), [!Π. φαλλός]. ὁμοίωμά τι ἀνδρικοῦ ἐντεταμένου αἰδοίου, τὸ ὁποῖον ἐφόρουν οἱ Βακχεύοντες. 2) (συνεκδ.) εἶδος ᾠδῆς φαλλομένης εἰς τὰς τελετὰς τοῦ Βάκχου. 3) ἀσελγὴς (κακοήθης, διεφθαρμένος) ἄνθρωπος.
Ἰθυφένεια (ἡ). ἡ κατ' εὐθεῖαν προσπίπτουσα ἀκμὴ (ἀκτὶς φωτός).
Ἰθύφρων, ονος (ὁ, ἡ), = Εὐθύφρων.
Ἰθύω, Μ. ύσω, = Θύω, κινοῦμαι μὲ ὁρμήν, φέρομαι (ὁρμῶ) κατ' εὐθεῖαν πρός τι ἢ κατά τινος· (στρ.) ἐσίεμαι, ἐπιθυμῶ.
Ἰθυωρία (ἡ), = Εὐθυωρία.
Ἰίζω, Μ. ἰσω. Ἔχω τὸ χρῶμα κτλ. τοῦ ἰῶ (τῆς σκωρίας).
†Ἱκανοδοσία (ἡ), (νλγ.) ἐγγύησις ἢ ἀποζημίωσις ἀποχρῶσα, ἱκανοποίησις, [ἐκ τοῦ
†Ἱκανοδότης, ου (ὁ), (νλγ.) ὁ ὑιὸν (παρέχων) ἀποχρῶσαν ἐγγυησιν ἢ ἱκανοποίησιν.
Ἱκανός [ἱκάνω], ἡ, όν. Ἀρκετός, ἀποχρῶν, (ἐξ ἀπαρ.) ὀνύμενος νά. φερέγγυος, ἀξιόχρεως· ἄρμοδιος· ἀσκετὰ μεγάλος (πολὺς κτλ.), (κοιν.) μεγαλόσωμος ἢ ἡλ. « Ἱκανὴ γυνή, » Αξ., ἀρκετὰ εὔμορφη, εὐμορφούτσικη » Ἱκανὸς τεχνητεῦσαι, » Θκ., ἀποχρῶν πρὸς ἀποδειξιν (ἐξ ἐλλ.) » Ἐφ' ἱκανον (ἐνν. χρόνον), » Ἐξ ἱκανοῦ (ἐνν. χρόνου), « Αξ., ἀπὸ (διὰ) κάμποσον καιρόν. » Ὀρρέω τοῦ ἱκανοῦ, « Αξ., ὑπὲρ τὸ δέον. » Τὸ ἱκανὸν ποιεῖν, « Πλθ., ἱκανοποιεῖν, (Γαλλ.) donner satisfaction. » Ἱκανὸν ποιοῦμαι (ἡ) τίθεμαι, « Αξ., ἀρκοῦμαι.
Ἱκανότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ γαρακτηριστικὸν) τοῦ ἱκανοῦ, ἁρμοδιότης (ἐπιτηδειότης) πρός, ἀξιότης.
Ἱκανόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἢ τινὰ ἱκανὸν (ἀποχρῶντα, ἀρκετὸν πρός). ‖ (μσ.) μοὶ εἶνί τι ἱκανὸν (ἀρκετὸν), ἀρκοῦμαι, εὐχαριστοῦμαι. » Ἱκανουμένους τοὺς ἑαυτῶν κτήσασι, « Δ. Ἁλ.
Ἱκάνω καὶ (μσ.) Ἱκάνομαι (παρτ. Ἱκανον ᾗ πλέον οὐ), Π. [ἵημι]. ὑπάγω, ἔρχομαι· φθάνω· ἐγγίζω, πλησιάζω, (ἰδ.) καταφεύγω (προσπίπτω) ὡς ἱκέτης, ἢ ἁρπάζω, ἐπιπίπτω, κυριεύω. » Ὕπνος ἱκάνει, « Ἰλ. Α., (παρδλ. Ἱκνέομαι).
Ἱκανῶς, ἐπίρ. Ἀρκετά, ἀποχρώντως· καθὼς πρέπει, ὅσον χρειάζεται. » Ἱκανῶς ἔχω, « Αξ., ἀρκοῦμαι, εἶμαι ἀρκετὰ πληροφορημένος. » Ἱκανῶς ἔχω τινί, « Πλάτ., εἶμαι ἱκανὸς ν' ἀντιταχθῶ πρός, (καὶ ἁπλ.) » Ἱκανῶς ἔχει, « αὐτ., ἀρκεῖ, (παρδλ. Ἅλις).
Ἱκελος, η, ον, Π. ἀντὶ Εἴκελος, ὅμοιος, (ἰδ.
Ἱκελόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. κάμνω τι ὅμοιον μέ, παρομοιάζω.
Ἱκέλως, ἐπίρ. Π. ὁμοίως, παρομοίως.
Ἱκέσθαι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἱκνέομαι.
Ἱκεσία (ἡ). δέησις (παράκλησις) ἱκέτου. 2) (ὡς ἐπίθ.) θηλ. τοῦ Ἱκέσιος.
Ἱκετάζω, Μ. άσω, = Ἱκετεύω.
Ἱκέσιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἱκέτην, ἱκετικὸς » Ζεὺς —, « Σοφ., ὁ προστατεύων τοὺς ἱκέτας. » Ἱκεσία τε γίγνομαι, « Εὐρ., ἀντὶ Ἱκέτης.
Ἱκεταδόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος ἱκέτην ἢ τοὺς ἱκέτας.
Ἱκετεία (ἡ). τὸ ἱκετεύειν, ἱκεσία.
Ἱκέτευμα (τὸ). ἱκετικὸς τρόπος ἱκεσίας.
Ἱκετευτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ γινόμενος ἐν εἴδει ἱκεσίας, παρακλητικός.
Ἱκετεύω, Μ. εύσω (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἡ προθετ.) Παρακαλῶ (κυρ. δὲ βαστρεύγω πρός) τινα ὡς ἱκέτης.
Ἱκετηρία (ἡ), θηλ. τοῦ Ἱκετήριος.
Ἱκετηρίζω, Μ. άσω. Προτείνω ἱκετηρίαν, ἱκετεύω, [ἐκ τοῦ
Ἱκετήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἱκέτην ἢ γινόμενος πρὸς ἱκεσίαν ἢ ἐν εἴδει ἱκεσίας, ἱκετευτικός. ‖ (ὡς οὐσ.) Ἱκετηρία (ἡ), (ἐνν. βάβδος) ὁ κλάδος τῆς ἐλαίας τὸν ὁποῖον ἐκράτει ὁ ἱκέτης, (ἰδ.) » Ἱκετηρίαν τιθέναι (ἐνν. ἐπὶ τοῦ βωμοῦ), « Ἡρ., = Ἱκετεύειν. (τὸ δὲ) » Οὐχ ἱκετηρίαν ἔθηκεν οὐδεὶς πώποθ' ὡς ἀδικούμενος παρ' ὑμῖν, « Δημ., (ἀναλογ. μὲ τὸ κοιν. ὃν ἐρρήξεν (ἀντὶ δὲν ἔδωκεν) ἀναφορὰν (ἁπλῶς ἀντὶ ἱκεσία) καὶ πρὸς ἱκετηρίας ἦσαν οἱ ἄνθρωποι, πρηνεῖς οἱ πλείους, « Συν.
Ἱκετηρίς (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ἱκετήριος, ἱκετευτική.
Ἱκέτης [ἵκω], ου (ὁ). (κυρ.) Ὁ καταφεύγων πρός τινα καὶ ζητῶν βοήθειαν ἢ καθαρισμὸν ἀπὸ μίασμα φόνου (συνήθως ἐκράτει ἱκετηρίαν καὶ ἐκάθητο εἰς τὸν βωμὸν ἢ τὴν ἑστίαν, ἅπερ ἐθεωρεῖτο ἱερὸς καὶ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ προστάτου του ἐσχηματίζετο σχέσις τις ὁμοία μὲ τὴν τῶν ξένων). » Ἶσον δ' ὅ,θ' ἱκέτην ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξει, « Ἡρ., (ἰδ. 2) ὁ ὑποδεχόμενος ἱκέτην, (Ὀδ. Π. 122). 3) Π. ἀντὶ Ἱκετήριος.
Ἱκετήσιος, α, ον, = Ἱκέσιος καὶ
Ἱκετικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς, = Ἱκετήριος.
Ἱκέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἱκέτης.
Ἱκετοδόκος (δόχος), ον (ὁ, ἡ), = Ἱκεταδόκος.
Ἱκετώσυνος (ὁ, ἡ), = Ἱκετήριος, (ἰδ. ‖ οὐσ.) Ἱκετώσυνα (τά), (ἐνν. ἱερά), ἡ πρὸς καθαρισμὸν ἱκέτου φονέως τελουμένη θυσία.
Ἵκηαι, Ἰων. ἀντὶ Ἵκῃ, 6'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἱκνέομαι.
†Ἱκμαδώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἱκμαλέος, νοτερός.
Ἱκμάζω, Μ. άσω καὶ
Ἱκμαίνω, Μ. ανῶ. Νοτίζω, ὑγραίνω· μουσκεύω. (συνεκδ.) ἁπαλύνω.
Ἱκμαῖος (ὁ), (ἐπίθετ. ὁ Ζεύς, ὡς) ἐπιχέων εἰς τὴν γῆν τὴν ἱκμάδα (τὴν βροχήν, τὴν ὑγρασίαν).
Ἱκμαλέος, α, ον. Πλήρης ἱκμάδος, ὑγρός, νοτισμένος.
Ἱκμάς, άδος (ἡ). νοτίς, ὑγρασία.
†Ἱκμασία (ἡ), = Ἱκμάς, ὑγρότης, ὑγρασία.
Ἵκμενος (Ἰων. ἀντὶ Ἵκμενος [ἱκνέομαι], η, ον, Π. (κυρ. ἄνεμος) πρύτος, οὖριος, (κατ' ἄλλ. ἀπὸ τοῦ Ἱκμάς) δροσερός, γλυκύς, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) φρέσκος, ἢ ὑγρός, νοτερός.
Ἱκμὰς (ἡ), [ἱκμάς]. εἶδ. φυτοῦ τὸ ὁπ. φυτρώνει εἰς ὑγροὺς (ἑλατώδεις) τόπους.
Ἱκμιος, α, ον, Π. = Ἱκμαλέος.
Ἱκμόβωλον (τὸ). ὑγρὸς (γλοιώδης) βῶλος χώματος.
Ἱκνέομαι-οῦμαι [ἵκω, ἱκάνω], Μ. ἵξομαι (κατρ. Ἱκνεόμην-ούμην, ἀόρ. Ἱκόμην, πρκ. Ἷγμαι). Ἔρχομαι, ὑπάγω· φθάνω (καταντῶ) που (μὲ αἰτ. προθετ.) » Πεζὸς ἐς Κόλχους ἵκετο, « Θκρ. (ἐξ ἐλλ. τῆς προθ.) » Εὔπλοιαν ἅρμον ἵκοντο, « αὐτ. » Ἑλλήσποντον ἵκοντο, « αὐτ. (ἐξ ἰατρ.) » Τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος; « Ἰλ. Δ. » Τὸ δ' ἄψ ἵκετ' Ἕκτορα, « Ἰλ., τὸν τοῦρε, τὸν ἐκτύπησε. (καὶ ἐπίρ.) » Ὅθεν ἵκετο, « Θκρ. (καὶ χ. πτ.) » Πρὶν ἐμ' ἱκέσθαι, « αὐτ. » Διδεγμένος, ἅπαθ' ἵκοιτο, « αὐτ. (καὶ πρός αἰτ. ἢ δοτ. ἑλλ.) » Μή ὥρας ἵκοισθε, « Ἀρξφ. » Μή ὥραισιν ἵκοιτο! « Πλ., (φρτ.) νὰ μὴ φθάσῃ τοῦ χρόνου! 2) καταφεύγω πρὸς ἢ πρός τινα ὡς ἱκέτης, (ἐνεγκλ.) δέομαι, προσπίπτω, ἱκετεύω. » Ἱκνοῦμαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς, « Σοφ. (ἐξ ἐλλ. τῆς προθ.) » Τούτης ἱκνοῦμαί σε, « Εὐρ. 3) (ἀπρσ. ἢ κατὰ μετχ.) συμπίπτει, συμβαίνει, ἁρμόζει, ἀνήκει· ἁρμοῖ· ἀρκεῖ. » Γαγγραινοῦσθαι ἱκνέεται τὸν πόδα, « Ἱππκρ. ἔτυχε νά. (καὶ πρός αἰτ. προθετ.) » Ἐς τὸν ἱκνέεται ἔχειν (αὐτὴν), « Ἡρ. (καὶ ἐλλ. τῆς προθ.) » Ἡμέας ἱκνέεται, « αὐτ. (καὶ πρός γεν. ἢ δοτ.) » Ὅσον ἵξεται ἀμφοῖν, « Ξεν., ὅσον πέσῃ εἰς τὴν ἀναλογίαν των, (καὶ κατὰ μετχ.) » Μέγεθος ἱκνούμενον, « Ἀρχτ., ἀρκετόν, ἀνάλογον. » Ἐτάξαντο, ἀντὶ τῶν νεῶν, τὸ ἱκνούμενον ἀνάλωμα φέρειν, « Θκ. » Ἐν χρόνῳ ἱκνουμένῳ, « Ὁρ., ἔλθε (συνέπεσε) καιρός, » Τοῦ ἱκνουμένου χρόνου, « Πλ., εἰς τὸν πρέποντα (προσδιωρισμένον) καιρόν, (ἰδ.
Ἱκνουμένως καὶ Ἰων. Ἱκνεομένως καὶ Δ. Ἱκνευμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἀνηκόντως, ἀποχρώντως, ἱκανῶς. » Καὶ γάλα πίνειν ἱκν., « Ἱππκρ.
Ἱκοίμην ᾗ Δ. Ἱκείμαν, ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. ᾗ Ἱκόμην, ἀορ. β'. τῆς ὁρς. τοῦ Ἱκνέομαι.
Ἱκρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Ἱκρίον ἢ Ἱκριον (τὸ), [ἄκρις, ὄκρις]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) σανίδωμα· κατάστρωμα ἢ μᾶλλον τὰ ἐγκάρσια (πλάγια) (» Ἱκρια δ' ὀρθὰ περὶ σταμῖνεσσιν ὑφαίνων ἁλκάδι τοῖχον ἔτυχε, « Νόνν.)· τὸ ἐπάνω πάτωμα (ὑπερῷον) οἴκου· δῶμα (πύργου)· (συνήθ.) σκαλωσιὰ (διὰ τὰς οἰκοδομάς) καὶ πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ αὐτήν, (ἰδ.) τὸ πρόχειρον ἐκ σανίδων οἰκοδόμημα ὅπου στέκουν οἱ θεαταί, ἢ ὅπου ἀναβάζουν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς κεφαλικῆς ποινῆς τοὺς καταδίκους (Γαλλ.) échafaud.
Ἱκριοπηγός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων ἴκρια.
Ἱκριόφιν, Π. ἀντὶ Ἱκρίοιν ἢ Ἱκρίῳ, γεν. ἢ δοτ. τοῦ Ἱκριον.
Ἱκριόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατασκευάζω ἱκρίον ἢ ἐν εἴδει ἱκρίου, σκεπάζω μὲ σανίδωμα, πατόνω.
Ἱκρίωμα (τὸ). ἱκριοειδὴς κατασκεύασμα, σκαλωσιά.
Ἱκριωτὴρ (ὁ). μέρος τι τοῦ πλοίου, (Ἐπιγρφ. Ναυτ. 507, 533).

ἰκτοῖος, α, ον, Π. ἀντὶ ἰκέσιος ἢ ἱκετήριος.
ἵκτωρ, ἐπίρ. Π. [ἵκω]. πλησίον, ἐγγύς· ὁμῶς, συγχρόνως· εὐθύς· ἔξφνα (μὲ γεν.) « Ἵκταρ ἤμενοι ἀνδρός, « Αἰσχλ. [ἐξ ἀπολύτ.] » Οὐδ' ἵκταρ βάλλει, « Πλάτ. ,(κατὰ λέξ.) οὔτε πλησιάζει κἂν (τὸ βέλος) εἰς τὸ σημάδι, (δηλ. παρομ.) πολλὰ μακρυά!
ἱκτερόω-ῶ, Μ. ήσω, = ἰκτεριάω.
ἰκτερίας [ἴκτερος], ου (ὁ), εἶδ. πολυτ. κιτρινωπὸῦ λίθου.
ἰκτεριάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω ἴκτερον (κιτρινάδαν).
ἰκτερικός, ἡ, όν. Ὁπάσχων ἢ ὑποκείμενος εἰς ἢ συνωδευμένος μὲ ἴκτερον.
ἰκτεριώδης, εος (ὁ, ἡ), = ἰκτερικός, ὅμοιος μὲ ἴκτερον.
ἰκτεράεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ ἰκτεριώδης.
ἰκτερόομαι-οῦμαι (χ. Μ.). Παθαίνω (Κυριεύομαι ἀπὸ) ἴκτερον.
ἴκτερος (ὁ), [ἴκτις] εἶδ. (ἢ μᾶλλ. σύμπτωμα) ἀσθενείας, κιτρινάδα, (ἄλλ.) χρωσῆ, (καὶ εἰς τὰς Ἀθ.) νιγτερας.
ἰκτερόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Πάσχω (Περιπίπτω εἰς) ἴκτερον.
ἰκτερώδης, εος (ὁ, ἡ), = ἴκτερος ὠδης.
ἰκτήρ (ὁ), Π. ἀντὶ ἱκέτης, ἱκέτης.
ἰκτήριος, α, ον, Π. ἀντὶ ἱκετήριος.
ἰκτής, ου (ὁ), Π. ἀντὶ ἱκέτης.
ἰκτίδειος, α ον, Ὁ ἀνήκων εἰς ἰκτίδα. [(τὸ θηλ.) ἰκτιδῆ (ἡ). (ἔνν. δορά), δέρμα ἰκτίδος, νοῦρκα ἢ ζερβαδάς.
ἰκτίν, ῖνος, ἡ (ὀρθότ.)
ἰκτῖνος (ὁ), [ἵημι ἢ ἵκω], εἶδ ἱεράκιοῦ, περδικοτέρακον, (Γαλλ.) milan. 2] εἶδ. λύκου ἢ τσακάλι.
ἰκτινώδης, εος (ὁ, ἡ). ἰκτίνῳ ὅμοιος, ἁρπακτικός.
ἰκτίς [ἵημι], ἴδος (ἡ), ζ. (κοιν.) κουνάδι, ἀτσιδί.
Ἶκτο, γ'. ἐν. πρσ. παῦ ὑπερσ. παῦ ἱκνέομαι.
ἱκτρεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ ἱκετεύω, [ἐκ τοῦ
ἵκτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ ἱκέτης.
ἵκω, Μ. ἵξω (κατρ. Ἵκον ἢ Ἶξον), Π. (πρωτότ. τοῦ) Ἧκω ἱκάνω ἢ ἱκνοῦμαι, ἀφικνοῦμαι, ἔρχομαι, φθάνω κτλ.
ἵλα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ ἵλη.
ἱλαδόν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ ἰληδόν.
ἱλάειρα (ἡ), Π. [ἱλάω]. ἡ σελήνη.
ἱλαθι, Π. ἀντὶ ἱλάσθητι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς πρσ. παῦ ἱλάσκω.
ἵλαμαι (ὡς ἐκ παῦ ἀχρ. ἵλημι) καὶ
ἱλάομαι (ὡς ἐκ παῦ ἀχρ. ἱλάω), Π. ἀντὶ ἱλάσκομαι.
ἵλαος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ ἵλεως.
ἱλαρία (ἡ), = ἱλαρότης. 2] (ἰδιωνυμ.) ἡ νυφίτσα.
ἱλάρια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἑορτὴ (χαμόσυκος) εἰς τιμὴν τῆς Κυβέλης (ἑορταζομένη ὑπὸ τῶν Ῥωμ. κατὰ τὴν ἐαρινὴν ἰσημερίαν, ἀναλογοῦσα κατά τι μὲ τὰ παρ' ἡμῖν Καρναβάλια).
ἱλαροδότης, ου (ὁ). δοτὴρ ἱλαρότητος (εὐθυμίας)
ἱλαρὸς [ἱλάω], ά, όν. Φαιδρός, χαρούμενος.
ἱλαρότης (ἡ). φαιδρότης, ἡμερότης (προσώπου).
ἱλαροτραγῳδία (ἡ), τραγῳδία καταστρέφουσα εἰς τὸ κωμικὸν ἢ μεταπεποιημένη ἐπὶ τὸ κωμικώτερον.
ἱλαρύω-ῶ, Μ. ύσω καὶ
ἱλαρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τινὰ ἱλαρόν, εὐφραίνω, καλοκαρδίζω, φαιδρύνω. «Τὸ τῶν ἐννοιῶν σκυθρωπὸν—, « Εὐρ.
ἱλάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μιᾶς ἴλης (ἑνὸς τάγματος ἱππικοῦ).
ἱλαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱλάρχου.
ἱλαρῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Τραγῳδῶ ὡς ἱλαροῳδός.
ἱλαρῳδία (ἡ). τραγοῦδι ἢ τραγούδημα ἱλαροῳδοῦ.
ἱλαρῳδός (ὁ, ἡ), τραγουδηστὴς ἢ ποιητὴς ἱλαρῶν (τερπνῶν, χαροποιῶν) ᾠδῶν.
ἱλαρῶς, ἐπίρ. Μὲ ἱλαρότητα.
ἱλάσιμος (ὁ, ἡ), [†ἱλάω]. ἁρμόδιος (ἐπιτήδειος) πρὸς ἱλασμόν, ἐξιλεωτικός.
ἱλάσκω [ἱλάω], Μ. ἱλάσω (νλγ.) ἀντὶ (τοῦ εὐχρ.) ἱλάσκομαι. Μ. ἱλάσομαι (πρκ. ἱλασμαι, ἀόρ. πθ. ἱλάσθην καὶ μᾶλλ. ἱλασθήσομαι). Κάμνω τινὰ ἵλεων (εὐμενῆ) πρὸς ἐμαυτόν ἢ πρὸς ἄλλον, ἐξιλεώνω (καὶ κτ.) ἐξιλεώνομαι. « Ἄνασσ', ἵληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν, « Ὁδ. Γ'. (καὶ κἑ.) « Ἱλασαμένους αὐτὸν ἢ διαλλαγέντι. « Πλ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδ.) « Εἰς τὸ ἱλάσασθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ, « Γρ. (καὶ μτγμ.) « Τί δὲ δὴ τὰ Κάδμου; .. πῶς ἱλασόμεθα καὶ τίνι λόγῳ; « Πλάτ., πῶς να τὰ ἀλληγορήσωμεν εὐσχήμως; (κοιν.) πῶς νὰ τὰ 'μβαλωσωμε·; (καὶ δοτ. ἐκ δ'. ἢ ὀργαν.) « Μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο, « Ἱλ. Δ. « Θυσίῃσι αὐτὸν ἱλάσκονται, « Ἡρ. (ἢ περιποιητ.) « Ὁ Θεὸς ἱλάσθητί μοι, « Γρφ.
ἵλασμα (τὸ). τὸ προσφερόμενον πρὸς ἱλασμὸν (πρὸς ἐξιλέωσιν), θυσία (ἐξαγήριος).
ἵλασμαι, πθ. πρκ. τοῦ ἱλάσκομαι.
ἱλασμός (ὁ). τὸ ἱλάσκεσθαι, ἐξιλέωσις. θυσία (ἢ ἀποπαθήπατε σελετὴ) γινομένη πρὸς ἐξιλασμόν.
ἱλαστήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ γινόμενος ἢ χρησιμεύων πρὸς ἱλασμόν, ἐξιλεωτικός. ‖ (οὐσ.) « Ἱλαστήριον (τὸ), « Γρφ., ἢ ὑπεράνωθεν τῆς κιβωτοῦ τῆς διαθήκης χρυσῆ τράπεζα. (ἐν γεν.) θυσιαστήριον. « Τοῖς τοῦ Ἱλαστηρίου πραθύροις. « Ἰώσ.
ἱλαστικός, ἡ, όν, = ἱλαστήριος. « Ἱλαστικά (τὰ), « θυσία πρὸς ἐξιλασμόν.
(ἱλάω), ἀχρ. θεμσ. τοῦ ἱλάομαι = ἱλάσκομαι, (ὅθ. ὁ) Μ. ἱλάω κτλ.
ἱλέομαι, Ἰων. ἀντὶ ἱλάομαι.
ἱλεός (ὁ), [ἵλλω], = εἱλεός (1, 2).
ἵλεος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ ἵλεως.
ἱλεόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ἵλεων, ἐξιλεώνω, (καὶ μσ.) ἐξιλεοῦμαι.
ἵλεως (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ ἵλαος, φαιδρός, ἱλαρός· (συνηθ. καὶ συνήθ.) εὐμενής, συμπαθητικός, εὐδιάθετος.
ἱλέως, ἐπίρ. Εὐμενῶς.
ἱλεωτήριον (τὸ), [ἱλάσια], = ἱλαστήριον.
ἱλεωτικός, ἡ, όν. Ἐξιλεωτικός, ἱλαστήριος.
ἴλη (ἡ), [ἵλλω], = εἵλη, ἄθροισμα ἀνθρώπων κλπ., (ἰδιαιτ.) τάγμα (σῶμα) ἵππων. (κυρ.) ἱππέων. (Γαλλ.) escadron.
ἰληδόν, ἐπίρ. Κατ' ἴλας, σωρηδόν, ἀγελαδόν.
ἴληθι, Ἰων. ἀντὶ ἵλαθι.
ἱλήκω (ἔγχρ. κυρ. μόνον κατ' ἐνεστ. ἢ ὑποτ.), Π. εἶμαι ἢ γίνομαι ἵλεως (εὐμενὴς) πρός τινα.
ἱλιὰς, ἀσφαλμ. ἀντὶ ἱλλάς.
ἱλιγγιάω-ῶ, Μ. άσω. Ζαλίζομαι, σκοτίζομαι (μτφρ.) τὰ χάνω. « Ἱλιγγιᾷ ὥσπερ μεθύσσα, « Πλάτ. « Ἱλιγγιῶ κἄρα λίθῳ πεπληγμένος, « Ἄρχ. « Ἐν οἷς τοὺς φιλοσόφους ἱλιγγιῶντας ὁρῶσι, « Πλ. [ἐκ τοῦ
ἵλιγγος (ὁ). (ἐν γεν.) περιστροφή, στριφογύρισμα· (κυρ.) ζάλη (τῆς κεφαλῆς), σκοτοῦρα, ἀντράλα· (μτφρ.) ἀμηχανία, [ἐκ τοῦ
ἶλιγξ [ἵλλω], ιγγος (ἡ), = δίνη, στριφογύρισμα (νεροῦ), καταβόθρα.
ἱλιόθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ τὸ Ἴλιον (τὴν Τρωάδα).
ἱλιόθι, ἐπίρ. Π. εἰς τὸ Ἴλιον.
ἱλιοβάϊστος (ὁ), Π. [Ἴλ. βαίω]. ὁ καταστρέφας τὸ Ἴλιον, πορθητὴς τῆς Τρωάδος.
ἱλλαίνω [ἵλλος], Μ. ανῶ. Ἀλλοιθωρίζω. στραβοκοιτάζω.
ἱλλὰς [ἵλλω], άδος (ἡ). σχοινὶ (διὰ δέσιμον), τριχιά, φλαμοῦρι· εἶδ. θηλειάς· γιουλλάρι. 2] εἶδ. πτηνοῦ (κίγλας).
ἱλλίζω [ἱλλὸς], Μ. ίσω, = ἱλλαίνω, ἱλλώπτω.
†ἵλλις, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ
ἱλλὸς (ὁ), [ἵλλω]. μυώψ (ς) ἢ ἀλλοιθωρός.
†ἵλλος (ὁ), Ἰων. ὁ ὀφθαλμός, [ἴσε Δεσίλλω].
ἵλλω, Μ. . . ς, = εἵλλω, Εἱλέω, περιστρέφω, στριφογυρίζω· καυλουριάζω· συνάζω εἰς ἕν, κάμνω κουβάρι· δένω· περικυκλόνω.
ἱλλώδης [ἱλλὰς], εος (ὁ, ἡ). ἀλλοιθωρίζων.
ἱλλωπέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ
ἱλλωπίζω, Μ. ίσω καὶ
ἱλλώπτω [ἱλλὸς], Μ. ώψω. Κυττάζω 'σὰν ἀλλοιθωρός ἢ μυώψ (μὲ 'μισοκλεισμένα 'μάτια), ἀλλοιθωρίζω, στραβοκυττάζω· συχνοπαίζω τ' ὀμμάτι μου, κάμνω (νεῦμα μὲ) τ' ὀμμάτι. « Οἱ ἱλλωπτοντες ἀνδρόγυνοι, « Φυσ.εγνμ.
ἵλλωσις, εως (ἡ). διαστροφὴ (γύρισμα) τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλοιθωρισμα.
ἱλλώσεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος ἑλῶν (βῆρικον), λασπώδης, βορβορώδης.
ἱλυὸς (ὁ), Π. = εἱλυός, τρύπα (φωλιὰ) θηρίου.
ἰλύς [ἵλλω], ύος (ἡ). λάσπη ποταμοῦ, βοῦρκος, (ἐν γεν.) καταπάτι.
ἱλυσπάσμαι-ῶμαι, = εἱλυσπάσμαι.
ἱλύσπασις, εως (ἡ). ἡ κίνησις (τὸ σύρσιμον) τοῦ ἱλυσπωμένου ζώου.
ἱλύω, Μ. ύσω, = εἱλύω. 2] [ἰλύς], λασπώνω, λερώνω.
ἱλυώδης, εος (ὁ, ἡ), = ἱλυώδεις.
ἱμαῖος [ἵημι ἢ ἱμαλιά], α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἀπὸ τοῦ φρέατος κτλ.) ἀντλησιν τοῦ ὕδατος ἢ εἰς τὸ ἄλεσμα τῶν γενημάτων. « Ἀείδει τις ἱμαῖον (ἐνν. ᾆσμα ἢ μέλος), « Καλλιμ., τὸ ὁποῖον

ἐπραγῳδοῦσαν οἱ ἀνασύροντες νερὸν ἢ ἁλίθοντες.

Ἰμαλιά (ἡ), τὸ δικαίωμα τοῦ μυλωθροῦ, τὸ ἀλεστικόν. (ἐν γένει) τροφή· περιουσία. (ὈΠ.

Ἰμάλιος (ὁ, ἡ), ὄψιανος, καρποφόρος, νάσιμος, (καὶ

Ἰμαλίς, ίδος (ἡ), (παρὰ Συρακουσ. ἐπιθετ.) ἡ Δήμητρα.

Ἰμαντάριον (τὸ), = Ἰμάντιον.

Ἰμαντελιγμὸς (ὁ), [Ἱμάς, ἑλίσσω]. εἶδ. παιγνιδίου εἰς τὸ ὀπ. προνοεῖται νὰ εὕρῃ τις τὴν μέσην ἑνὸς λωρίου τυλιγμένου μὲ πολυποίκιλον τρόπον, (Τερπ.) καίσι, (ὈΘ.

Ἰμαντελικτεύς, έως (ὁ), (μεταφορ.) ὁ προταίνων πολύπλοκα ἢ διλήμματικὰ προβλήματα, σοφιστής.

Ἰμαντίδιον (τὸ), = Ἰμάντιον.

Ἰμάντινος, η, ον. Καμωμένος (Πλεγμένος) ἀπὸ λωρία (ἱμάντας).

Ἰμάντιον (τὸ, ὑποκορ. τοῦ Ἱμάς, λωράκι. 2) (ἰατρ.) εἶδος πάθους τῶν ὀμένων.

Ἰμαντόδεσμος (ὁ), = Ἰμαντοπέδη.

Ἰμαντόδετος (ὁ, ἡ), δεμένος μὲ ἱμάντας (λωρία).

Ἰμαντομάχος (ὁ, ἡ), ὁ μαχόμενος διὰ τῶν (περιτυλισσομένων εἰς τὰς χεῖρας) ἱμάντων, πυγμάχος.

Ἰμαντοπέδη (ἡ), δεσμὸς ἀπὸ λωρία (ἱμάντας). «Δείσας θηρὸς (τοῦ πολύποδος) ἱμαντοπέδην,» Ἐπγρ.

Ἰμαντόπους, οδος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πόδας λεπτοὺς ἢ ξηροὺς ὡσὰν ἱμάντας. ‖. (ἀστ.) εἶδ. πτηνοῦ ἐνυδρίδιον μὲ λεπτὰ ἢ μακρὰ ποδάρια.

Ἰμαντοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Ἐβγάζω) λωρία, [ἐκ τοῦ

Ἰμαντοτόμος (ὁ, ἡ), [Ἱμάς, τέμνω]. ὁ κόπτων (χωρίζων) λωρία, σκυτοτόμος.

Ἰμαντόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνδέω ἢ Τυλίζω μὲ ἱμάντας.

Ἰμαντώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἱμάντα (λωρί), πλεγμένος εἰς εἴδος λωρίων, σκληρὸς ὡς ἂν λωρί (κοιν. ὡς ἂν ταροῦχι). «Πράσα ἐρθὰ μὲν δυσκατέργαστα, γίνεται γὰρ ἱμαντώδη, καὶ χαλεπῶς ὑπὸ τοῦ στόματος λεαίνεται,» Ὑγιειν.

Ἱμάντωμα (τὸ), τὸ σταυρωτὸν ξύλον ὅπου κρατεῖ (δένει) τὸν τοῖχον κτλ. (ἴδε τὸ ἑξῆς.).

Ἰμάντωσις, εως (ἡ), δέσιμον (σφιξιμον) μὲ λωρία. 2) = Ἰμάντωμα. «Ἱμάντωσις ξυλίνη ἐνδεδυμένη εἰς οἰκοδομὴν, ἐν συσσεισμῷ οὐ διαλυθήσεται,» Γρφ. 3) πάθος τοῦ σταφυλίτου.

Ἰμασιδὲς (ὁ), Π. [Ἱμάω ἢ ἱμαλιά, ἀείδω]. ὁ τραγῳδὸς ἐνῷ ἀνασύρει νερὸν ἢ ἁλιεύει, (ἴδε Ἰμαῖος).

Ἱμάς [Ἴημι], άντος (ὁ). λωρὶ· μάσιξ (καμτσίκι) ἀπὸ λωριά· τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὀπ. ἀναδοκατσίβαζαν τὸν ἐκιβλῆτα (τὸν μάνα λαλοῦν, τὸ ζευμπερέκι) τῆς θύρας· τὸ πέτσινον χειρόκτι ἢ πλεγμάτι ἀπὸ λωριά τὸ ὀπ. ἐφόρεναν οἱ πύκται· (ἐν γέν.) σχοινί.

Ἰμάσθλη (ἡ), τὸ λωρὶ τῆς μάστιγος, μάστιξ ἀπὸ λωριά, [ἐκ τοῦ

Ἰμάσσω [Ἱμάς], Μ. ἰμάσω. Βαστῶ μὲ τὸ λωρὶ (μὲ τὸ καμτσίκι), μαστίζω.

Ἱματηγὲς (ὁ, ἡ), [Ἱμάτιον, ἄγω]. (ναῦς)

δι' ἧς ὑπ. μεταφέρονται φορέματα (χειμ., πανιά).

Ἱματιδάριον καὶ Ἱματίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἱμάτιον, φορεματάκι.

Ἱματίζω, Μ. ίσω. Ἐνδύω.

Ἱματιοθήκη (ἡ), ἁρμάρι (σανδοῦκι κτλ.) διὰ τὰ φορέματα.

Ἱματιοκάπηλος (ὁ, ἡ), ὁ μεταπωλῶν φορέματα, μεταπράτης ἱματίων, (Γαλλ.) Fripier.

Ἱματιοκλέπτης, ου (ὁ), ὁ κλέπτων φορέματα.

† Ἱματιομίσθης, ου καὶ Ἱματιομισθωτής, οῦ (ὁ), ὁ δανείζων μὲ μισθὸν φορέματα (κυρ. διὰ τὸ θέατρον).

Ἱμάτιον (τὸ), [εἶμα]. φόρεμα, (κυρ.) ἐπανωφόρι. [«Ἀχίτωνα ἐν ἱματίῳ,» Δ. Χρσ. «Ὥστε με θερμάτιον πρεσθαι, ἢ μικρῷ γυμνὸν ἐν τῷ χιτωνίσκῳ γενέσθαι φεύγοντα,» Δημ.], σκέπασμα [«Ἐπεξευτασμένου τε προσόντι αὐτῷ, καὶ τῆς κεφαλῆς ἀπάγοντος τὸ ἱμάτιον,» Πλ.]· (ἐν γέν.) πανί. «Σακκίοισι ἱματίοισι,» Ἡρ., τὸ στρογγίζουν (τὸ περνοῦν) ἀπὸ πανί. «Ὁ ἐν ἱματίῳ βίος,» Πλ. ὁ ἐν πόλει, ὁ ἰδιωτικὸς ἢ εἰρηνικὸς, (ἀντίθ τῷ ἐν ὅπλοις).

Ἱματιοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν ἱμάτια (ἕτοιμα φορέματα).

Ἱματιόπωλ-ις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ προηγ. ‖. (ἐπιθ.) «Ἀγορὰ —,» τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου πωλοῦνται τὰ φορέματα.

Ἱματιουργικὸς, ἡ, όν. Ἱματιουργοῦ ἴδιος. ‖. «Ἱματιουργικὴ (ἐννοτέχνη),» Πλάτ., ἡ βαπτική.

Ἱματιουργὸς (ὁ, ἡ), ὁ κατασκευάζων (κόπτων, ῥάπτων) ἱμάτια, ῥάπτης.

Ἱματιοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι διωρισμένος ἱματιοφύλαξ.

Ἱματιοφυλάκιον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου φυλάττονται τὰ ἱμάτια.

Ἱματιοφύλαξ, ακος (ὁ), ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν φυλαξιν τῶν ἱματίων.

Ἱματισμὸς (ὁ), ἐνδυμασία· φορέματα, ξεμχικά.

Ἱματουργικὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἱματιουργικὸς.

Ἱματουργὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἱματιουργὸς.

Ἱμάω-ῶ [ἱμάς], Μ. ήσω, = Ἀνιμάω, ἀνασύρω (κυρ. νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδ.). «Ἱμᾷν, τὸ ἀνασπᾶν· τὸ γὰρ παλαιὸν ἱμάντας ἐνθησάμενοι ἀνίμων ἢ καθίμων,» Φωτ.

Ἰμείρω καὶ (μσ.) Ἱμείρομαι (χ. Μ.), (ἀόρ. Ἰμερθην), Π. [Ἵεμαι]. ἐπιθυμῶ. (μὲ γεν.) «Τεύξει τοίνυν γ' ὧν ἱμείρεις· οὐ γὰρ μεγάλων ἐπιθυμεῖς,» Ἀρχφ. (ἡ ἀπαρ.) «Χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπάσθαι οὐκ ἐθέλω,» Σόλ.

Ἰμεν, ό. πλθ. προσ. τοῦ ἐνεστ. τῆς ὁρ. καὶ Ἰμεν καὶ Ἰμεναι, Π. ἀντὶ Ἰέναι, ἐνεστ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἶμι.

Ἰμερόεκτὴς, ές (ὁ, ἡ). Π. [Ἵμερος, θέρομαι] ὁ ἔχων ἱλαρὸν (ἐράσμιον) βλέμμα.

Ἱμερόεις, εσσα, εν, Π. [Ἵμερος]. θελκτικὸς, ἐρωτικὸς, ἀξιέραστος. «Γοος —,» «Θῶρ., ὁ ἀναπαύων (ἀνακουφίζων) τὸν θρηνοῦντα, (κατὰ τὸ Ὁμηρ. «Ἱμερος ὤρτο γόοιο»).

Ἰμεσοβαλὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ βάλλων ἐρωτικῶς, ἔχων θελκτικὴν πρωτοβολίαν.

Ἱμερόνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ἀξιοεράστητος διὰ τὸ πνεῦμά ἢ τὸ φρόνημά του

Ἱμερόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἐρωτεύομαι· ἐπιθυμῶ· συνουσιάζω.

Ἵμερος (ὁ), [Ἱμείρω]. πόθος, ἐπιθυμία (κυρ. ἐρωτική), (ἐν γέν.) ὄρεξις. ‖. (κατὰ προσωποπ.) ὁ Ἔρως. «Σκέψαι δὲ Ἔρως ἢ Ἵμερος καὶ Πόθος, εἴδη διαφορᾶς ἔχει, κατὰ ταὐτὰ τοῖς ἀνέμοισι καὶ τὰ ἔργα φέρει,» Παυσ. ‖. (ὡς ἐπίθ.) ἐρωτικὸς, ἐπέραστος. «Ἱμερώτατον κάλλος,» Ἐπγρ. ‖. (τὸ αὐτὸ Ἱμερον καὶ (πλθ.) Ἱμερα, ἀντὶ ἐπιφ. «Ἱμερον αὐλήσαντι,» Ἐπγρ. «Ἱμερα δακρύσασα κωρῆς ἔπι,» αὐτ., (ἴδε ἐξ Ἱμερόεις).

Ἱμερόφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἱμερόεσσαν (γλυκεῖαν, θελκτικὴν) φωνήν. «Ἀηδὼν —,» Ἐπγρ.

Ἱμέρρω, Αἰολ. ἀντὶ Ἱμείρω.

Ἱμερτὸς, ἡ, όν, Π. = Ἱμεροεις, ἐπιθυμητὸς, ἀξιέραστος, περιπόθητος.

Ἱμερώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἱμεροέις.

Ἱμερώπις, ιδος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα θελκτικὸν βλέμμα.

Ἰμήν, Ἀττ. ἀντὶ Ἰμᾶν, ἀπαρ. τοῦ Ἱμάω.

Ἱμητήριον (τὸ), = Ἱμονία.

Ἱμητὸς [Ἱμάω], ὴ, όν. Ἀντληθεὶς ἀπὸ φρέατος, ἀνασυρτὸς.

Ἱμιεναι, Π. ἀντὶ Ἱμεναι, Ἰέναι.

Ἱμονιὰ (ἡ). σχοινὶ (κυρ. βερμάτινον) τὸ πηγαδιοῦ (μὲ τὸ ὀπ. ἀνασύρουν νερόν).

Ἱμονιοστρόφος (ὁ, ἡ). ὁ στρέφων τὴν ἱμονιὰν (τροχὸν νεροῦ ἀπὸ τὸ πηγάδ), ἴδε Ἰμαῖος. ‖. (ἄλλοι τὸ ἑξῆς τῶν) μαγγανοπήγαδον, (ἐξ τὰ «Ἱμονιοστρόφεμέλη,» ἐκλαμβάνουν ἀντὶ τοῦ ἤχου τὸν ὁποῖον ἀποτελεῖ ταῦτα περιστρεφόμενον).

Ἶν (τό), ἄκλ. εἶδος μέτρου διὰ τὰ ὑγρὰ (παρ' Ἑβρ.). «Οὐδεὶς οὐ χύτραν εἶχεν, οὐκ ἶνα,» Θκρ. «Καλεῖται δὲ παρὰ Λιγυστίοις ὁ ξέστης ἶνιον,» Γαλ.

Ἶν ἢ Ἵν, άντνμ. Π. ἴδε Ἵ.

Ἶν', κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ

Ἵνα [Ἶν ἢ Εἶν], σύνδ. Ἀποτελεσματ. (πρὸς ὑποτ. ἢ εὐκτ. καὶ κατὰ παραπ. μόνον, εἰς μερικὰς ὑποθετ. φρσ., πρὸς ὁρισ.). Ἵνα ἡ γ.άνα (τὸ ὀπ. μέχρι τινὸς ἐνόμιζα καὶ ἔγραφα παραλόγως καὶ ἐγὼ) διὰ νά. «Ἔρχεσθ' ἐπὶ ἐρῆπνον, ἵνα ξυνάγωμεν ἅρπα,» Ἰλ. Β. «Ἵν' ἔκθηλος μετὰ πᾶσι γένοιτο,» Ἰλ. Ε. (ἐξ μετὰ τοῦ Μή) «Λαγχι σχὼν κεφαλήν, ἵνα μὴ κευθοιαθ' οἱ ἄλλοι,» Ὀδ. Δ. (καὶ ἐπὶ παρελθ. ἀντὶ αἰτιολογ.) «Ἵνα δὲ γέλωτα παράσχῃ τοῖς ἄλλοις, αὐτὸς πολὺν χρόνον ἔκλαυσε.» Πλ. (καὶ πρὸς ὁρισ.) «Ἵν', εἰ μὴ καρεδίδοιεν, ἐδόκουν,» Δημ. (καὶ ἑλλ.) «Ἵνα τί (ἐννν. γένηται);» «διατί;» 2) ἀντὶ ἐπιῤῥ. ἢ Τοπ., ὅπου, ἐκεῖ ὅπου. «Ἵνα πυνθάνοντο εἶναι ἐντυχήσιμα,» Ἡρ. (ἐξ πρὸς γεν.) «Ἵνα γῆς,» Σοφ. (καὶ ερωτ.) «Οὐχ ὁρᾷς ἵν' εἶ κακοῦ;» αὐτ. (ἢ Χρον.) ὅτε, καθ' ὃν καιρόν. «Σοὶ δὲ γάμος σχεδόν ἐστιν, ἵνα χρὴ καλὰ μὲν αὐτὴν ὑποδύεσθαι, τὰ δὲ παράσχειν,» Ὀθ. Σ.

Ἵνα, αἰτ. ἐν. τοῦ Ἷς.

Ἰνδάλλομαι (χ. Μ.), Π. [εἶδος, εἰδάλιμος]. φαίνομαι· ὁμοιάζω, (ὈΘ.)

Ἴνδαλμα (τὸ). φαινόμενον· ὁμοίωμα· εἰκὼν· φάντασμα.

Ἰνδαλματίζω, Μ. ίσω, (μεγν.). Μορφόνω, εἰκονίζω.
Ἰνδαλματώδης, εος (ὁ, ἡ). Ἰνδάλματι ὅμοιος, φαντασιώδης.
Ἴνδαλμός (ὁ). ὁμοίωσις, παρομοίωσις. (ἐνίοτε) ἀπό Ἴνδαλμα, εἴδωλον.
Ἰνδικοπλεύστης, ου (ὁ). ὁ πλεύσας (ταξιδεύσας) εἰς τὴν Ἰνδίαν.
Ἰνδικός, ή, όν. Ὁ ἐκ τῆς Ἰνδίας. ¤ Φάρτος — ,¤ Στρβ. (ὁ Φλερ. μετεχειρίσθη καὶ τὸ ὑπερθ.) πλίθας.. τῶν Ἰνδικωτάτων ἢ θαυμασίων. ‖. (ὡσ.) ¤Ἰνδική (ἐννοχώρα),¤ ἡ Ἰνδία, καὶ ¤ Ἰνδικόν (ἐνν. φάρμακον),¤ εἶδ. ἰατρικοῦ ἢ βαφῆς, τὸ πιπέρι ἢ τὸ ζιγγίβερι (μεγν.) τὸ λουλάκι.
Ἰνδίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἰνδική.
Ἰνδιγενής, έος (ὁ, ἡ). Ἰνδὸς τὸ γένος, γεννημένος εἰς τὴν Ἰνδίαν.
Ἰνδολέτης, ου (ὁ), Π. ὁ νικητὴς (καταχτητὴς. ἐξολεθρευτὴς) τῶν Ἰνδῶν ἢ τῆς Ἰνδίας.
Ἰνδός, ἡ, όν. Ὁ ἐκ τῆς Ἰνδίας, κάτοικος τῆς Ἰνδίας. (ἐπὶ πραγμ.) Ἰνδικός. ‖. (ὡς οὐσ.) ὁ κάτοικος τῆς Ἰνδίας.
Ἰνδοφόνος (ὁ, ἡ), = Ἰνδολέτης.
Ἰνδῶος, α, ον, = Ἰνδικός.
Ἰνέω(-άω, -όω)-ῶ, [ὀθ. τὸ Λατ. Ineptus], Μ. ήσω, Ἰων. (σπν.) ἀδειάζω, εὐκαιρονω. παστρεύω, (ὀθ.
Ἰντιθμός (ὁ). κένωσις, κάθαρσις.
†Ἴνησις, εως (ἡ), γραμ., ἐξήγ. τοῦ Ἰνηθμός.
Ἴνιον (τὸ), [Ἶς]. τὸ ὀπισθεν (οἱ δύο τένοντες) τοῦ λαιμοῦ, (κοιν.) σινίγι, σβέρκος.
Ἶνιον (τὸ), ἴδε Ἶν.
Ἶνις, ιος (ὁ, ἡ), Π. [Ἶς], τέκνον, υἱὸς ἢ θυγάτηρ.
Ἶννος ἢ Ἴννος ἢ Ἰννὰς (ὁ), Ζ. Γίννας.
Ἰνοειδής καὶ (κρσ.)
Ἰνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς (γραμμάτος) ἴνας, νευρώδης.
Ἶξ ἢ Ἴξ, ἰκός (ὁ). εἶδ. σκώληκος ἢ ἐντόμου βλάπτοντος τὰς ἀμπέλους, (ἴσ.)—Ἶψ.
Ἰξαλῆ (ἡ). Ἀγιδοτόμαρον, [ἐκ τοῦ
Ἰξαλος (ὁ, ἡ), Π. [ἀίσσω]. πηδητικός. [ἐπιθ.) ἀγριοκάτσικον ἢ ζαρκάδι.
Ἰξευμα (τὸ). τὸ πιασμένον διὰ τοῦ ἰξοῦ κυνήγιον.
Ἰξευτάς, Δ. καὶ
Ἰξευτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἰξευτής.
Ἰξευτήριος (ὁ, ἡ), = Ἰξευτικός.
Ἰξευτής, οῦ (ὁ). ὁ μεταχειριζόμενος (πιάνων πουλιὰ μὲ τὰ) ἰξοβέργια.
Ἰξευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἰξευτὴν ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ ἰξεύειν. ¤ Ἰξευτική, ¤ ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ ἰξευτοῦ.
Ἰξεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἰξευτής.
Ἰξεύω, Μ. εύσω. Πιάνω πουλιὰ μὲ τὸν ἰξὸν (μὲ ταῖς ἰξοβέργαις).
Ἶξια (ἡ), τὸ φυτὸν ὁ ἰξός. ¤Ὁ δὲ πρῖνος φέρει παρὰ τὴν βάλανον καὶ κόκκον τινὰ φοινικοῦν· ἴσχει δὲ καὶ ἶξιαν καὶ ὄφεαρ,¤ Θφρ. 2)=Κιρσός. ¤ Οἱ ἰξίαν ἔχοντες ἧττον φαλακροῦνται,¤ Ἀρχ. 3)=τῷ
Ἰξίας, ου (ὁ). εἶδ. φυτοῦ, (κοιν.) κολλάγχαθον καὶ (κατ' εὐφημ.) καλαγκάθι, (ἐξ εἰς μερικὰ μέρη) ἰξιά. (ἡ ρίζα τοῦ εἶναι φαρμακερά, ὅθεν λέγεται καὶ Οὐλοφόνον). ¤ Τοῖς δὲ τὴν ἰξίαν πεπωκόσι βοηθεῖ ἀφύθιον μετ' οἴνου καὶ καστορίου,¤ Γαλ. (ἴδε Χαμαιλέων ξ
Ἰξίνη (ἡ), εἶδ. θάμνου ἰξοφόρου, (ἴσως)= Ἰξίας. ¤Ἡ ἰξίνη δὲ φύεται μὲν οὐ πολλαχοῦ, ῥιζοφυλον δέ ἐστιν· ἀπὸ δὲ τῆς ῥίζης μέσης ὁ σπερματικὸς ἄκανος ἐπιπέφυκεν, ὥσπερ μῆλον εὖ μάλα ἐπικεκορυμμένου ἐπὶ (τοῦ ὑπὸ) τῶν φύλλων· οὗτος δὲ ἐπὶ τοῦ ἄκρου φέρει τὸ ἄκρυον εὔστομον· καὶ τοῦτό ἐστιν ἡ ἀκανθικὴ μαστίχη,¤ Θφρ.
Ἰξιόεις, εσσα, εν, Π. ὁ περιέχων (κατεσκευασμένος ἀπό) ἰξίαν (τὸ φυτόν). ¤Πῶμα ἰξιόεν,¤ Νίκ. 2)=Ἰξώδης.
Ἶξις [ἴκω], εως (ἡ), Π. ἄφιξις ὁρμή, φορά. ¤ Κατ' ἶξιν,¤ Ἱππαρ., [σπ.α, κατ' εὐθεῖαν ἢ κατὰ συμπάθειαν. ¤ Οἶνος ὠκὺς ἐς τὴν ἄνω ἶξιν,¤ Ἀρετ. ¤ Τὸ οὖς κατ' ἶξιν τοῦ σπληνὸς ἢ τοῦ πλευροῦ ἥλγει,¤ Ἱππαρ.
Ἰξοβολέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰξεύω, (ἐν γέν.) θηρεύω (κυρ. καὶ μτφορ.), [ἐκ τοῦ
Ἰξοβόλος (ὁ, ἡ), = Ἰξευτής.
Ἰξοβόρος (ὁ, ἡ), [Ἰξός, βιβρώσκω]. ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) ἰξόν.
Ἰξοεργός (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἰξευτής.
Ἶξον, Π. ἀντὶ Ἶκον, παρτ. τοῦ Ἵκω.
Ἰξοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάφνω τι νὰ γένῃ γλίσχρον ὡς ἂν ἰξός, λερώνω.
Ἰξός (ὁ), [Ἴσχω, ὀθ. τὸ Λατ. Viscus], εἶδ. παρασιτικοῦ φυτοῦ (φυτρόνοντας ἐπάνω εἰς τὰς ἁρῦς). (συνεκδ.) ὁ κόκκος τοῦ φυτοῦ τούτου καὶ ἡ ἀπ' αὐτοῦ κατασκευαζομένη κόλλα (βλ. τὰ ἰξόβεργα). (ἐν γέν.) γλίντζα. ¤ Ἐκ τῶν ἰξῶν ἀφαιρέειν,¤ Ἱππκρ. 2)=Κιρσός. ¤ Ἰξῶν (τὸ ὀπίσθιον ὅμως διορθ. ἰξιῶν) ἀνάπλεως,¤ Πλ.
Ἰξοφάγος (ὁ, ἡ), = Ἰξοβόρος.
Ἰξοφορεύς, ῆος (ὁ), Π. ἀντὶ
Ἰξοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων ἢ ἀλειμμένος μὲ) ἰξόν. ¤ Δονακ—,¤ Ἐπιγρ., ἢ ἰξόβεργα.
Ἰξόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω μὲ ἰξόν
Ἰξυθεν, ἐπιρ. Ἀπὸ τὴν ἰξύα.
Ἰξυόεν, Π. ὀρτ. τοῦ-
Ἰξύς [συγγ. τῷ ἰσχύς], ύος (ἡ). τὸ ὑπὲρ τὴν ὀφρὺν καὶ τὰς λαγόνας ἢ τὸ μεταξὺ ἰσχίων καὶ θωρακος μέρος τοῦ σώματος, (κοιν.) τὰ μέσα, ὅπου βάλλεται τὸ ζωνάρι. ¤ Περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξύϊ,¤ Ὑδ. Ε. ¤ Ἰξυΐ θηρὸς ἐπεμβεβαώς,¤ Ἐπγρ.
Ἰξώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἰξόν, γλαιώδης. (συνεκδ.) κολλητικός. ¤ Ἡ πεπλία ἰξώδης τε καὶ εὐλαβής,¤ Λκ.
Ἰοβάκχεια (τὰ), [Ἰή, Βάκχος]. ἡ ἑορτὴ τοῦ Βάκχου.
Ἰοβαφής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν βαφὴν (τὸ χρῶμα) τοῦ ἴου, (Τουρκ.) μενεξελής. (κατ' ἔκτ.) ὑπομέλανος. ¤ Τὰ δὲ τοῦ Βορυσθένους (ὕδωρ) κατά τινας χρόνους ἰοβαφῆς,¤ Ἀθ., (παρβλ. Ἰοδνεφὴς ἢ πορφυροῦς).
Ἰοβλέφαρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαῦρα ἢ θελκτικὰ βλέφαρα (ὄμματα).
Ἰοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥίπτω βέλη, ἢ χύνω φαρμάκι, [ἐκ τοῦ
Ἰοβολος (ὁ, ἡ). [Ἰός, βάλλω] ὁ ῥίπτων βέλη, ἢ χύνων φαρμάκι, φαρμακερός.
Ἰοβορος (ὁ, ἡ), Π. [Ἰός, βιβρώσκω]. ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) φαρμάκι. φαρμακερός. ¤ Ἶδιν τὴν Ἰοβόρον,¤ Ἐπιφάν., τὴν τρώγουσαν τὰ ὀφείδια.
Ἰοβοστρυχος (ὁ, ἡ, Π. = Ἰοπλόκαμος.
Ἰογλήνος (ὁ, ἡ), = Ἰοβλέφαρος, μαυρομμάτης.
Ἰόδετος (ὁ, ἡ), Π. δεμένος μὲ (πλεγμένος ἀπὸ) ἴα.
Ἰοδνεφής, έος (ὁ, ἡ), Π. [Ἰὸς ἢ ἴον, ὀνόφος], σκοτεινὸς (μελανὸς) ὡσὰν τὸ ἴον ἢ τῶν ἐν, σκοῦρος, (ἴδε καὶ Ἰοβαφής).
Ἰοδόκη (ἡ). βελοθήκη, φαρέτρα, [ἐκ τοῦ
Ἰοδόκος (ὁ, ἡ), [Ἰός, δέχομαι]. ὁ περιέχων βέλη ἢ φαρμάκι (ἰόν).
Ἰοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ εἶδος (τὸ χρῶμα) τοῦ ἴου ἢ τῆς σκωρίας (τοῦ ἰοῦ), γαλαζομέλανος ἢ σκοῦρος.
Ἰόεις, εσσα, εν, Π. ¤ Σίδηρος — ,¤ Ἰλ. Ψ., ἢ ὡς σκωρίας (ἰοῦ) ἐπιδεκτικός, ἢ πρὸς κατασκευὴν (ὧν βελῶν) ἐπιτήδειος, ἢ = Ἰοειδής.
Ἰόζωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φορῶν) ἰοβαφῆ ἢ ἀνθιρὰν ζώνην.
Ἰοθαλής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θάλλων (στολισμένος) ἀπὸ ἴα. ¤ Στέφανος —,¤ Ἐπγρ.
Ἴοιμι, Εὐκτ. τοῦ Εἶμι.
Ἰόκολπος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα θελκτικὸν (ἀνθηρὸν) κόλπον.
Ἰολόχευτος (ὁ, ἡ), Π. [Ἰός, λοχεύω]. ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ φαρμάκι.
Ἴομεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Εἶμι.
Ἰομιγής, έος (ὁ, ἡ), [Ἰός, μίγνυμι]. ἑνωμένος (ἀνακατωμένος) μὲ φαρμάκι.
Ἰομορος (ὁ, ἡ), Π. [Ἰὸς ἢ ἰή, μῶρος]. ὁ πυλεμῶν μὲ βέλη ἢ μὲ φωνὴ, (ἐπιθ.) θεϊλὸς (ἀνανδρος) πολεμιστής, ὃς τις μόνον μακρόθεν νὰ ῥίπτῃ βέλη ἢ νὰ φωνάζῃ ἐξύβρει εἰς τὸν πόλεμον.
Ἰον (τὸ), (τὸ ι βραχύ), τὸ γνωστὸν εὐῶδες ἄνθος, (Τουρκ.) μενεξές, καὶ (Ἰταλ.) βιολέττα. (Π. ἐν γέν. καὶ κατ' ἐξοχ.) ἄνθος, (ἴδε Ἰούλος καὶ Ἰωστέφανος).
Ἰονθ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. ὅσ.) ἀντὶ Ἰοντα.
Ἰονθός, άδος (ἡ), Π. μαλλιαρὴ ἢ τέλ ¤ Αἰγὸς ἰονθάδες.¤ Ὑδ. Ξ, [ἐκ τοῦ
Ἰονις (ὁ). ἡ ῥίζα τῆς τριχὸς αἱ σείχιαι (κυρ. ὅταν πρωτοβγαίνουν) 2) τὰ σπυριὰ (ἐξανθήματα) ἃ που βγαίνουν εἰς τὸ πρόσωπον τῶν νέων, (ἀλλ.) Ἀκμαί.
Ἰονθώδης, εος (ὁ, ἡ). ἰόνθῳ ὅμοιος.
Ἰοπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μαύρους (ὡραίους) πλεξούδες.
Ἰοπλόκος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ πλέκων στεφάνους (ἢ προπαροξ. πλεγμένους) ἀπὸ ἴα, (ἐν γέ.) = Ἰοπλόκαμος. ¤ Ἰοπλοκάγα, μελιγόμενδε Σαπφοῖ,¤ Ἀλκ.
Ἴορκος (ὁ). εἶδ. δορκάδος.
Ἰός (ὁ), (τὸ ¤ μακρόν), (πλθ. Π. καθ' ἑτερογέν. τὰ ἰά), [ἵημι]. σκωριὰ (ἐν γένῃ τῶν μετάλλ. καὶ ἰδιαιτ. τοῦ χαλκοῦ). γυνάδα ¤ (κατ' ἔκτ.) φαρμάκι (κυρ. ζώων). (Π.) βέλος, σαγίττα. (ὁ δὲ Πίνδ. ὠνόμασε καὶ τὸ μέλι) ¤ Ἰὸν μελισσᾶν,¤ Ὀλ. ς'., ὡς προϊὸν αὐτῶν.
Ἴος, ἴα, ἴον, Π. (σπν.) αὐτὶ Εἷς, μία, ἕν (τοῦ ὀρσ. ἀπαντᾶται μόνον ἡ ὀρτ., τὰ δὲ θηλ. σαγνότερον).
Ἰοστέφανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φερῶν στέφανον

ἀπό (στεφανωμένος μέ) ἴα, (συνεδρ.) ἀνθηρός, (καὶ τρπ.) λαμπρός, ἔνδοξος.

;Ἰαστεφὴς, ές (ὁ, ἡ), = Ἰαστέφανος.

Ἴστης (ἡ), Ο. (κάντατε σχεδὸν κατὰ δορ. καὶ ἅπαξ μόνον κατ' αἰτ.), [ἵς]. θέλησις, ἀπόφασις· αἰτία· (ἐθ. ἐπιρ.) ἀντὶ Ἕνεκα, Ἕκητι. « Θεῶν ἱότητι, « Ὅμ., βουλήσει, συνεργείᾳ. » Μητρώων (» Ἀλλήλων) ἱότητι, « αὐτ., ἐξ αἰτίας. » Μὴ δι' ἐμὴν ἱότητα, « Ἰλ. Ο., ἐξ αἰτίας μου.

Ἰστόκος (ὁ, ἡ), Π. [ἰός, εἴκω]. φαρμακερὸς, ἰοβόλος. « Ὀδόντες—, « Νίκ.

Ἰστυπὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ἰός, τύπτω]. κτυπημένος ἀπὸ βέλος ἢ φαρμακερὸν ζῶον, φαρμακωμένος.

Ἰού καὶ ;Ἰοῦ, ἐπιφών. (ἐκφράζον ἢ πόνον) Ὄχ! ἄχ! » Τί τοῦτο! Παίεις ὦ Τίφων, μαρτύρομαι· ὦ! Ἡράκλεις! ἰού, ἰού! Προκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς Ἄρειον Πάγον, « Ἀκ. »Βοῶντα ὡς εἰσαγγελεῖ με καὶ γράψεται καὶ ἰοὺ ἰού! « Δημ. (ἐξ μέ γεν. ἑλλ.) « Φῦ ἰοὺ τῆς ἀσθόλου, « Ἀριστοφ. ἢ 2) (χαράν), ὄχ, ὄχ! « Ἰού, ἰού, ὦ Γλαύκων, κινδυνεύομέν τι ἔχειν δεινὸν ἴχνος, « Πλάτ.

Ἰουλίζω, Μ. ἰσω. Ἀρχίζω νὰ ἔχω ἴουλον (τὰς πρώτας ἀνθηρὰς τρίχας τῶν γενείων).

Ἰουλὶς, ἴδος (ἡ), εἶδ. μικροῦ θαλασσ. ἰχθ. μὲ ἀνθηρὰ χρώματα, (κοιν.) ἴλιος καὶ γίλιος.

Ἰουλόπεζος (ὁ, ἡ), Ο. ὁ ἔχων πολλοὺς πόδας (καθὼς τὸ ἔντομον ἴουλος), πολύπους. (μτγν.) « Ναῦς—, « Δυκ., ἡ ἔχουσα πολλὰ κωπιά.

Ἴουλος (ὁ), [ἴον, οὖλος]. (ἐν γέν.) ἄνθος, (κυρ. δὲ) τὸ ἄνθος τῆς καρυδιᾶς. 2) (μτγν.) αἱ πρῶται ἀνθηραὶ τρίχες (τὸ στουρὸν χνοῦδι) τῶν γενείων εἰς τὰ μάγουλα τῶν νέων. 3) δεμάτι ἀχαγύων, (ἄλλ.) Οὖλος, ὄθ. 4) ὕμνος εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος. 5) εἶδ. ἐντόμ. μὲ πολλοὺς ἑκατέρωθεν πόδας, (κοιν.) σαρανταπόδαρον ἢ χιλιοπόδαρον, (ὅμοιον μὲ τὸν Ὄνον καὶ τὴν Σκολόπενδραν. ἄλλα εἴδη ἐντόμων ἐπίσης πολυπέδων). 6) εἶδ. ἰχθυδίου, (ἄλλως) ἰουλὶς, (Συν. ἐπιστολ. Δ').

;Ἰουλοφυέω-ῶ, Μ. ἥσω, [ἴουλος, φύω], = Ἰουλίζω.

Ἰουλὼ, οὕς-οῦς (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Δήμητρα, (ἴδε Ἴουλος).

Ἰουλώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (τὸ ἔντομον ἢ τὸ ἄνθος) ἴουλον.

;Ἰοφ! ἐπιφών. (ἔκφρ. ἀποστροφὴν ἢ φρίκην καὶ δυσαρέσκειαν). (κοιν.) Οὖρ! (Γαλλ.) fi! fi donc!

Ἰοφόρος (ὁ, ἡ), Π. [ἰός, φέρω], ὁ περιέχων φαρμάκι, φαρμακερὸς, ἰοβόλος.

Ἰοχέαιρα, ας (ἡ). Π. [ἰός, χαίρω]. ἡ χαίρουσα (ἐνασμενιζομένη, ἀγαπῶσα) νὰ ῥίπτῃ βέλη, (ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμ.). 2. ἡ ἔχουσα πολὺ φαρμάκι, (ἐπίθ. τῆς ἀσπίδος). 3) ἡ ἔχουσα πολλοὺς ἰοὺς (πολλὰ βέλη). « Φαρέτρα—, « Ἐπιγρ., (παρβλ. Εὐριπ.).

Ἰού-ῶ [ἰός], Μ. ώσω. Κάμνω (Ἀφίνω) τι νὰ πάσχῃ (ἐξ πθ. Παίω· σκωρίαν, σκωριάζω).

Ἰπνεύω [Ἰπνός], Μ. εὔσω. Ψήνω ἢ ξηραίνω τι εἰς τὸν φοῦρνον.

Ἴπνη (ἡ), [ἵπ], εἶδ. πτηνοῦ τὸ ὁπ. σκαλόνει εἰς τὰ δένδρα καὶ τὰ κτυπᾷ μὲ τὸ ῥάμφος τα θηρεῦον μύρμηκας, (ἄλλ.) Ποπώ (καὶ κοιν.) τσουμπλητάρα, (παρβλ. Δρυοκολάπτης).

Ἰπνὸν (τὸ), = Ἰπνός.

Ἴπνιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἰπνὸν (τὸν φοῦρνον ἢ τὸ ἀναγκαῖον).

Ἰπνίτης, ου (ὁ). Ψημένος εἰς τὸν ἰπνὸν (εἰς τὸν φοῦρνον), φουρνιστὸς, (ἄλλος παρὰ τὸν Βριβανίτην). « Εὔζυμός τε καὶ καλῶς ὠπτημένος ὁ ἄρτος ἔστω· κριθανίτης, οὐκ ἰπνίτης, « Γαλ.

Ἰπνοκαὴς, ές (ὁ, ἡ). Ψημένος (φρυγανισμένος) εἰς τὸν φοῦρνον, = Ἰπνίτης.

‡Ἰπνοκήϊον (τὸ). ἡ τρύπα (τὸ στόμα) τοῦ φούρνου, ἢ φρύγανον διὰ καύσιμον τοῦ φούρνου.

Ἰπνολέβης, ητος (ὁ) ἢ Ἰπνολεβήτιον (τὸ), λεβέτι (καζάνι, γκιαουγκιοῦμι κτλ.) κτισμένον ἐντὸς ἢ κατεσκευασμένον εἰς εἶδος φούρνου διὰ ζέσταμα νεροῦ· (τοιοῦτον εἶνε καὶ τὸ Ῥωσσ.) σαμοβάρι, (ἐξ τοῦ) ἐμπρίκι τῶν σαλεπταήδων.

Ἰπνοπλάθος καὶ Ἰπνοπλάστης, ου (ὁ). Ὁ πλάστων (κατασκευάζων ἀπὸ χῶμα) πράγματα τὰ ὁπ. ψήνονται εἰς τὸν ἰπνὸν (εἰς τὸν φοῦρνον, εἰς τὸ καμίνι), κεραμεύς. 2) ὁ κατασκευάζων πηλίνους φούρνους.

Ἰπνοποιὸς (ὁ), = Ἰπνοκλάστης (κυρ. 2).

Ἰπνὸς (ὁ), [ἵπτος]. φοῦρνος· καμίνι· θερμάστρα τοῦ λουτροῦ, σῶμα· γωνιὰ, καπνοδόχη· μαγειρεῖον· (ἐνίοτε) Κοπρών· (ἐνίοτε) = Λαμπτὴρ, φανάρι. « Ἀπὸ δείπνου οὗτοι βαδίζουσ', ἰπνοὺς ἔχοντες· ἐν δὲ τοῖς ἰπνοῖσι πῦρ, « Ἀρχφ.

;Ἰπνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἰπνεύω, ξεροψήνω, φρυγανίζω. ‖. (εἰς τὸν Αἰσχλ. Προμ. 364. τὸ διερθρόνωσαν) Ἰπόω.

Ἰοκτόνος (ὁ, ἡ, [ἴψ, κτείνω]. ὁ φονεύων τοὺς ἀμπελοφθόρους σκώληκας.

Ἵπος (ὁ καὶ σπν. ἡ). μάγγανος (ὅπου πατοῦνται ἵνα ἰσάσωσι τὰ ῥοῦχα)· παγίδα ἡ ὁπ. πίπτει καὶ πλακώνει τοὺς ποντικοὺς κτλ., (ὅθ. ἐν γέν.) βάρος (φορτίον) ἐπικείμενον· (καὶ τρπ.) βάσανος, τιμωρία· καταπίεσις· στενοχωρία. « Αἶτναν Ἵπον Τυφῶνος, « Πίνδ.

Ἱπόω-ῶ, Μ. ώσω. Π. σφίγγω εἰς τὸν μάγγανον, (τρπ.) θλίβω, στενοχωρῶ, καταπιέζω. « Ἱπούμενοι ταῖς εἰσφοραῖς, « Ἀρχφ.

Ἱπαγρέται (οἱ), [ἵππος, ἀγείρω], (ὠνομάζοντο εἰς τὴν Σπάρτην) αἱ τρεῖς ἀρχηγοὶ τοῦ ἱππικοῦ.

Ἵππαγρος (ὁ). Ἵππος ἄγριος.

Ἱππαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (ὁδηγῶν ἢ μεταφέρων) ἵππους. « Ναῦς—, « Ἡρ., Θκ.

Ἱππάετος (ὁ), ζῴων μυθῴδες (ζωγραφιζόμενον ἢ ὑφαινόμενον συνήθως εἰς τοὺς Περσ. τάπητας) εἰς σχῆμα ἵππου ἢ ἀετοῦ. 2) εἶδ. μεγάλου ἀετοῦ, (ἴδε Ἵππος).

Ἱππάζω καὶ (συνηθέστ.) Ἱππάζομαι, Μ. άσω, -σομαι. Ὑπάγω (Τρέχω) ἱππικῶς, ἱππεύω.

Ἱππαιχμία (ἡ). Π. ἀντὶ Ἱππομαχία, [ἐκ τοῦ

Ἱππαιχμος (ὁ, ἡ), Π. [ἵππος, αἰχμὴ]. ὁ πολεμῶν ἐφ' ἵππου.

Ἱππάκη (ἡ) ἢ (μτγν.) Ἱππάκης, ου (ὁ). τυρὶ ἀπὸ γάλα φοράδας τὸ ὁπ. ἔτρωγαν οἱ Σκύθαι. 2) εἶδ. φυτοῦ δεσπριώδους, (ἴσ.) τὸ τριφύλλι ἢ ἄλλο τι ἁρμόδιον πρὸς τροφὴν ἵππων.

Ἱππακοντιστὴς, οῦ (ὁ). Ἱππεὺς ὡπλισμένος μὲ ἀκόντιον, ἀκοντιστὴς ἔφιππος.

Ἱππαλεκτρυών, όνος (ὁ). πτηνὸν μυθῶδες εἰς σχῆμα ἐξ ἡμισείας ἵππου ἢ ἀλεκτρυόνος, (ἴδε Ἱππάετος).

Ἱππαλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἱππικός.

Ἱππάνθρωπος (ὁ), = Ἱππόκενταυρος.

Ἱππαπαί, ἐπιφών. Ἱππέως, [σχηματισθὲν κωμ. κατὰ τὸ Ῥοπαπαί.

;Ἱππάρδιον (ἀντὶ Ἱππαπάρδιον) (τὸ), ζ. ἡ καμηλοπάρδαλις.

Ἱππάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἵππος, ἀλογάκι.

Ἱππαρμοστὴς, οῦ (ὁ), Δακων. ἀντὶ Ἱππαρχος.

Ἱππαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Ἱππάρχης, ου (ὁ), = Ἵππαρχος.

Ἱππαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἱππάρχου· τὸ σῶμα (τάγμα) τῶν Ἱππέων τὸ ὑπὸ τὴν ἀδηγίαν ἑνὸς Ἱππάρχου.

Ἱππαρχικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἵππαρχον ἢ τὴν Ἱππαρχίαν. ‖. « Ἱππαρχικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ τοῦ Ἱππάρχου.

Ἵππαρχος (ὁ). Ἄρχων (ἀρχηγὸς, διοικητὴς) τοῦ Ἱππικοῦ.

Ἱππὰς, άδος (ἡ), ἐκθ. ἀντὶ Ἱππική. « Στολὴ—, « Ἡρ., ἡ τῶν Ἱππέων. » Ἱππάδα (ἡ) » Εἰς Ἱππάδα (ἐνν. τάξιν) τελεῖν, « Πλ., ἀνήκειν εἰς τὴν τάξιν τῶν Ἱππέων.

Ἱππασία (ἡ). τὸ Ἱππεύειν, καβάλλα. »Ἄλλοτε μὲν μαχρὰς, ἄλλοτε δὲ βραχείας τὰς Ἱππασίας ποιεῖσθαι, « Ξεν.

Ἱππάσιμος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος πρὸς Ἱππασίαν. (μτφορ.) « Τοῖς κόλαξιν ἀνεκτὸν ἑαυτὸν Ἱππάσιμον, « Πλ., ἄφηκε νὰ τον καβαλλικεύσωσι.

Ἵππασμα (τὸ), καβάλλα, καβαλλίκευμα.

Ἱππαστὴρ, Π. ἀντὶ

Ἱππαστὴς, οῦ (ὁ), = Ἱππεὺς ἢ Ἱππικὸς, χρήσιμος ἢ ἐπιτήδειος πρὸς Ἱππασίαν. « Ἵππος—, « Ξεν. « Μύωψ Ἱππαστὴρ, « Ἐπιγρ.

Ἱππαστὶ, ἐπίῤῥ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἱππέων, καβάλλα μὲ ἀνοικτὰ σκέλη.

Ἱππαστὸς, ἡ, όν. (ἵππος) Ὁ δυνάμενος Ἱππασθῆναι, καβαλλικεύσιμος.

Ἱππάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἱππαστὴρ. « Κάμηλοι Ἱππάστριαι, « Πλ., αἱ χρησιμεύουσαι διὰ καβάλλαν, (ἴδε Δρομὰς).

Ἱππάφεσις, εως (ἡ). τὸ σύνορον ἀπὸ τοῦ ὁπ. ἀφίνοντα (ἐκνεῦσαν) οἱ ἵπποι καὶ τὰ ὀχήματα εἰς τὸ Ἱπποδρόμιον· ἡ ἀφετηρία τοῦ Ἱπποδρόμου.

Ἱππεία (ἡ), = Ἱππασία. « Πέλοπος—, « Σοφ. 2) = Ἱππικὴ τροφία. « Θήλειαν μὴ ἐξελλατρίου, ἵνα μένοι παρὰ μόνοις τὸ γνήσιον γένος, ἐνδίξου γενομένης ἐυθέσθε Ἱππείας, « Στρβ. 3) θηλ. τοῦ

Ἵππειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἵππον, Ἱππικὸς. « Δίφρος (« Φάντη),— « Ἡσ., Ὅμ. « Ἄργος Ἵππειον, « Εὐρ., τὸ Ἱππό-

δοτον. • Ποσειδῶν Ἵππειος, « Ἀρστρ. • Δρόμος—, « Ἡσύχ., ὁ τετραστάδιος.
Ἱππελάτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ
Ἱππελατήρ (ὁ), Π. ἀντὶ
Ἱππελάτης, ου (ὁ), (εὐχρηστότ. τὸ) Ἱππηλάτης.
Ἱππέλαφος (ὁ καὶ ἡ), εἶδ. μεγάλης ἐλάφου (τὸ ὀπ. μεταχειρίζονται ὡς ἔππον), (Γαλλ.) élan, (κατ' ἄλλ.) εἶδ. ἀντιλόπης (gazelle).
Ἱππεραστής, οῦ (ὁ). ἐραστὴς τῶν ἵππων.
Ἵππερος (ὁ), [ἵππος, ἔρος;] = Ἱπομανία. 2) (κατ' ἄλλ.) νόσος τις τῶν ἵππων, (σχηματισθὲν κατὰ τὸ Ὕδερος, Ἰκτερος).
Ἵππευμα (τὸ). δρόμος ἵππου, καβάλλα, ἱππασία. • Ὦ νύξ ἱερά, ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις, « Εὐρ.
Ἱππεύς, έως (ὁ). καβαλλάρης· (ἰδιαιτ.) πολεμιστὴς ἔφιππος· (ὅθ. εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ ἔχων 300 μεδίμνων πρόσοδον ἢ ἐπιμ. ἀνήκων (σοντελῶν) εἰς τὸ Ἱππικόν, (οἱ Ἱππεῖς ἀποτέλουν τὴν Β'. τάξιν τῶν πολιτῶν).
Ἱππευσις, εως (ἡ). τὸ Ἱππεύειν, καβαλλίκευμα, ἱππασία.
Ἱππευτήρ, Π. ἀντὶ
Ἱππευτής, οῦ (ὁ). ἱππεύς, ἱππαστής. •Τὸν ἱππευτὰν Ἀμαζόνων στρατὸν, « Εὐρ.
Ἱππεύω, Μ. εὔσω. Τρέχω ('Ιππάγω) ἔφιππος, καβαλλικεύω. • Οἱ Σκύθαι ἱππεύουσι ταῖς κυσὶ ταῖς ἵπποις, « Ἀρρ. 2) εἶμαι (ὑπηρετῶ ὡς) ἱππεύς. • Τοὺς ἡγεμόνας τῶν ἱππευόντων, « Πλάτ.
Ἱππηγέτης, ου (ὁ), Π. [ἵππος, ἄγω]. ὁδηγὸς ἵππων, Ἱππηλάτης.
Ἱππηγός (ὁ, ἡ), = Ἱππαγωγός.
Ἱππηδὸν, ἐπίρ. Καθὼς οἱ ἵπποι ἢ οἱ Ἱππεῖς.
Ἱππηλασία (ἡ). τὸ Ἱππηλατεῖν, ἱπποδρομία.
Ἱππηλάσιον (τὸ), = Ἱππηλασία, Ἱπποδρόμιον, (κυρ. οὐδ. τοῦ-
Ἵπηλάσιος, α, ον, = Ἱππήλατος.
Ἱππηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἱππεύω ὡς-
Ἱππηλάτης [ἵππος, ἐλαύνω], ου (ὁ). ὁ διώκων (διοικῶν) ἵππον, Ἱππεύς, ἱππότης ἢ, ἁρματηλάτης.
Ἱππήλατος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος πρὸς Ἱππηλασίαν. • Οὔ τις νήσων Ἱππήλατος, « Ὀδ. Α. • Ἔργον Ἱππήλατον, « Τρυφιόδ., ὁ δούρειος ἵππος.
Ἱππημολγοί (οἱ), [ἵππος, ἀμέλγω]. οἱ ἀρεμόμενοι μὲ γάλα φοράδας (καθὼς οἱ Σκύθαι).
Ἱππῆς, Ἀττ. ἀντὶ Ἱππεῖς, πλθ. τοῦ Ἱππεύω.
Ἱππιάναξ, ακτος (ὁ), Π. ἀρχηγὸς Ἱππικοῦ.
Ἱππιατρία (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ Ἱππιάτρου.
Ἱππιατρικός, ἡ, όν. Ἱππιάτρου ἔργον. ||. • Ἱππιατρικὴ (ἐνν. τέχνη) ἢ • Ἱππιατρικὰ (ἐνν. βιβλία), τὰ περὶ Ἱππιατρίας.
Ἱππίατρος (ὁ). Ἰατρὸς ἵππων.
Ἱππίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἵππος, ἀλογάκι. 2) εἶδ. μικροῦ ἰχθύος, (ἴσως) = Ἵππος(4).
Ἱππικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἵππον ἢ εἰς τὸν ἱππέα· ἐπιτήδειος πρὸς τὸ Ἱππεύειν. • Πότερον οἱ ἱππικοὶ ἢ οἱ ἄπειροι; « Πλάτ. ||. (ὡσ.). • Ἱππικὴ (ἐν. τέχνη), • ἡ τοῦ Ἱππέως καὶ • Ἱππικὸν (τὸ), Δ'. οἱ Ἱππεῖς, (κοιν.) ἡ καβαλλαρία, (καὶ Β'.) μέτρον ἐκτάσεως 4 σταδίων.
Ἱππικῶς, ἐπίρ. Καθὼς οἱ Ἱππεῖς.
Ἱππιλάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μιᾶς Ἱππιλαρχίας.
Ἱππιλαρχία (ἡ). τάγμα (λόχος) Ἱππικοῦ.
Ἵππιος (ὁ, ἡ), = Ἵππειος, Ἱππικός.
Ἱππιοχαίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) χαίτην ἵππου (ἀλογότριχας).
Ἱππιοχάρμης, ου (ὁ), Π. [ἵππος, χάρμη]. ὁ μαχόμενος ἐφ' ἵππου ἢ ἁμάξης.
Ἱππίσκος (ὁ), = Ἱππίδιον.
Ἱπποβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ἵππος, βαίνω]. ἔφιππος, (μτφρ.) πομπώδης, μεγαλορρήμων.
Ἱπποβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (βατεύων) τὰς θηλ. ἵππους. • Ὄνος—, « Στρβ. 2) ἱππεύς, ἔφιππος. • Ταξαδάμαντές σ' ἠδ' ἱπποβάται, « Αἰσχλ., (συγχ. τῷ Ἱππιοβάτης).
Ἱπποβήνης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἱππιοβάτης.
Ἱππόβινος (ὁ), [ἵππος, βινέω]. κτηνωδῶς ἀσελγής, κτηνοβάτης, (κωμ. παρῳδ. τοῦ ὀνόμ. Ἱππόνικος).
Ἱπποβόσιον (τὸ), = Ἱπποφόρβιον.
†Ἱπποβοσκός (ὁ), = Ἱπποφορβός.
Ἱπποβότης, ου (ὁ), = Ἱπποτρόφος, (οὕτως ὠνομάζοντο εἰς τὴν Εὔβοιαν οἱ πλουσιώτεροι πολῖται οἱ ἀνταγωνιστοῦντες τὴν Ἀριστοκρατίαν, παρβλ. Ἱππεύς).
Ἱππόβοτος (ὁ, ἡ). Π. ἀπὸ βοσκὴν ἵπποι, ἁρμόδιος διὰ βοσκὴν ἵππων, (ἐπίθ. τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Σκυθίας).
Ἱπποβουκόλος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἱπποβοσκός.
Ἱππόβροτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἱππάνθρωπος, Ἱπποκένταυρος.
Ἱππόβρωτος (ὁ, ἡ), [ἵππος, βιβρώσκω]. ὁ καταφαγωθεὶς ὑπὸ τῶν χρησιμευούσας εἰς τροφὴν ἵππων.
Ἱππογέρανοι (οἱ), Κωμ. Ἱππεῖς ἐποχούμενοι ἀντὶ ἵππων εἰς γεράνους.
Ἱππόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλῶσσαν ἵππου (δηλ. μεγάλην). ||. (οὐσ.) Ἱππόγλωσσον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἴσ.) = Ὑπόγλωσσον.
Ἱππογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων τὰ καλὰ ἄλογα. 2) Π. ἀντὶ Μεγαλόφρων, μεγαλογνώμων, μεγαλεπήβολος.
Ἱππόγυκα: (οἱ). Κωμ., Ἱππεῖς ἐποχούμενοι ἀντὶ ἵππων εἰς γῦπας.
Ἱπποδαμασεύς, οῦ (ὁ) καὶ
Ἱππόδαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δαμάζων τοὺς ἵππους, Ἱππεὺς ἐπιτήδειος,
Ἱππόδασυς, εος (εια, υ), Π. σκεπασμένος μὲ πυκνὴν φούνταν ἀπὸ ἀλογότριχας, (δὲν ἀπαντᾶται εἰμὴ μόνον τὸ θηλ. Ἱπποδάσεια, ὡς ἐπίθ. περικεφαλαίας).
Ἱππόδεσμον (τὸ), Π. δεσμὸς ἵππου, καπίστρι, χαλινάρι.
Ἱπποδέτης, ου (ὁ), Π. ὁ χρησιμεύων πρὸς δέσιμον ἵππου. • Ῥυτὴρ—, « Σοφ., τὸ καπίστρι.
Ἱπποδιώκτης, ου (ὁ), Π. = Ἱππηλάτης.
Ἱπποδρομία (ἡ). τὸ νὰ τρέχῃ τις ἔφιππος ἢ ἐφ' ἅρματος (κυρ. πρὸς ἐπίδειξιν καὶ ἀγωνισμὸν εἰς τὸ Ἱπποδρόμιον).
Ἱπποδρομικός, ἡ, όν. Ὁ τοῦ Ἱπποδρόμου ἢ τῆς Ἱπποδρομίας. • Ἀγὼν—, « Σχλ.
Ἱπποδρόμιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἔτρεχον μὲ τὰ ἄλογα (πρὶν νὰ περάσῃ). ||. • Ἱππο-
ποδρόμια (τὰ), ὁ ἀγὼν τῆς Ἱπποδρομίας, (κυρ. δὲ εὐδ. τοῦ
Ἱπποδρόμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἱππόδρομον ἢ τὴν Ἱπποδρομίαν. • Ποσειδῶν—, « Πινδ.
Ἱππόδρομος (ὁ), = Ἱπποδρόμιον. • Τῶν Ἱππο-ποδρόμων ὁ Φλομένιος, « Πλ. (ᾗ Κωμ.) • Ἱππόδρομος οὗτος ἐστι μαγειρικῆς, « Ποσειδ., στάδιον πρὸς ἐπίδειξιν τῆς μαγειρικῆς σου τέχνης. 2) = Ἱπποδρομία, τρέξιμον μὲ ἄλογον.
Ἱππόδρομος (ὁ). ὁ τρέχων ἔφιππος, Ἱππεὺς ἐλαφροσαρκωτωμένος.
Ἱπποζώνη (ἡ). ἡ ὄνος ἡ ἐγκαστρωθεῖσα ἀπὸ ἵππον ἢ θηλάζουσα ἡμίονον. 2) τὸ μέρος (παρὰ τὴν μασχάλην) τοῦ ἵππου ὅπου τὸν ζώνει τὸ καλάνι.
Ἱππόθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ τοῦ ἵππου.
Ἱπποθήλης, ου (ὁ). ὄνος ἢ ἡμίονος θηλάσας ἵππαν, ὄνος τρεφόμενος ἵνα ὀχεύῃ τὰς θηλ. ἵππους.
Ἱπποθόρος (ὁ), [ἵππος, θόρνυμι]. (ὄνος) ὁ βατεύων τὰς θηλ. ἵππους. 2) (νόμος) σκοπὸς (τραγῳδ.) τὸ ὀπ. ἐτραγῳδεῖτο ἐνῷ ἐβατεύοντο αἱ ἵπποι.
Ἱππόθυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Θυσιάζω ἵππους.
Ἱππόϊατρος (ὁ), = Ἱππίατρος.
Ἱππολίν, Π. ἀντὶ Ἵππιον, θυϊκ. τοῦ Ἵππος.
Ἱπποκάμπη (ἡ) καὶ Ἱπποκάμπος (ὁ), μυθώδές τι θαλάσσιον ζῷον (ἵππος μὲ κυρτὴν οὐρὰν (ἰχθύος) ἀπὸ τοῦ ὀπ. ἐζωγράφιζον συνήθως ἐπαγομένους τοὺς θαλασσ. θεούς. 2) εἶδ. τετραμόρφου μικροῦ ὀψαρίου ἢ μαλακοστράκου (καρίδος;), (Δίλ.).
Ἱππόκαμπιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἱπποκάμπη. ||. εἶδ. ἐνωτίων (σκουλαρικίων).
Ἱπποκάνθαρος (ὁ). μέγας (ἴσα μὲ ἵππαν) κάνθαρος.
Ἱπποκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων (ἀδιπορῶν) ἔφιππος ἢ ἐφ' ἅρματος, ἱππηλάτης, ἁρματηλάτης.
Ἱπποκενταύρειος (ὁ, ἡ). Ἱπποκενταύρου ἴδιος.
Ἱπποκένταυρος (ὁ). πλάσμα τι τερατῶδες τῆς μυθολογίας (ἵππος καὶ κένταυρος), (ἐν γέν.) γέννημα τῆς φαντασίας ἀνύπαρκτον.
Ἱπποκέντωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ κεντῶν τοὺς ἵππους. • Νώψ—, « Τζ.
Ἱπποκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω ('Επιμελοῦμαι) ἵππον ὡς-
Ἱπποκόμος (ὁ), [ἵππος κομέω]. ὁ ἐπιμελούμενος ἵππον ἢ τοὺς ἵππους τινός (Τουρκ.) σεΐζης.
Ἱπποκόμος (ὁ, ἡ), Π. στολισμένος μὲ κόμην (χαίτην, τρίχας) ἵππου.
Ἱπποκορυστής, οῦ (ὁ), Π. [ἵπ. κορύσσω]. ἐπιτήδειος πρὸς ὁπλισμὸν ἢ γύμνασιν πολεμικοῦ ἵππου, ἱκανώτατος πρὸς ἱππομαχίαν, (ἄλλ. διορθ.
Ἱπποκόρυστος (ὁ, ἡ), Π. [ἵπ. κόρυς]. ὁ φορῶν περικεφαλαίαν στολισμένην μὲ τρίχας ἵππου.
Ἱπποκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπερισχύω (Εἶμαι ἀνώτερος τοῦ ἐχθροῦ) κατὰ τὸ Ἱππικόν, (συγχ. τῷ Ἱπποκρατέομαι).
Ἱπποκρατία (ἡ). τὸ ἱπποκρατεῖν, ὑπεροχὴ εἰς ἱππομαχίαν ἢ (ἐν γέν.) κατὰ τὸ Ἱππικόν.

Ἱππόκρημνος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ κρημνώδης, (μεταφορ.) προπετὴς, στομφώδης· ἐπικίνδυνος διὰ τὸ παράτολμον τῆς ἐκφράσεως.
Ἱππικροτέομαι-οῦμαι, Μ. ἠσόμαι. Ἀντηχῶ ἀπὸ τὸν κρότον τῶν Ἵππων, [ἐκ τοῦ
Ἱππόκροτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντηχῶν ἀπὸ τὸν κρότον ἢ ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν Ἵππων, (συνεκδχ.) ὁμαλὸς, ἱππάσιμος. «Εὐάλιππος γέγονεν αὐτῶν ὁ νοῦς, καὶ οἷον ἱππόκροτος, ἤγουν εὐκατάστροχος, ἡ καρδία τοῖς πάθεσι τῆς σαρκὸς», Κύρ., (παρβλ. Ἐπίκροτος).
Ἱππολάπαθον (τὸ), εἶδ. φυτ., λάπαθον μὲ μεγάλα φύλλα.
Ἱππολειχήν, ῆνος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ, τὸ (ἄλλ.) Ἱπποσέλινον. (ὡς θεραπεῦον τῶν Ἵππων τοὺς λειχῆνας).
Ἱππολεχής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [Ἵππ. λέχος]. ὁ συνευνασθεὶς (συνευρεθεὶς) μὲ Ἵππον, (ἐπίθ. τῆς Δήμητρος).
Ἱππόλοφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) λόφον (φούνταν) ἀπὸ τρίχας Ἵππου.
Ἱππομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ μέχρι μανίας (Τρελαίνομαι διὰ) τοὺς Ἵππους. 2) (ἐπὶ θηλ. Ἵππου) εἶμαι εἰς ὀργασμόν, (κοιν.) σέρνω, [ἐκ τοῦ
Ἱπομανής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μὲ ὑπερβολὴν (μανόμενος διὰ) τοὺς Ἵππους. 2) τὸν ὑπ. ἀγαπῶν μανιωδῶς (μὲ ὑπερβολὴν) αἱ Ἵπποι. «Λειμὼν—», α Σοφ., ὁ ἔχων πολὺ χορτάρι, (παρβλ. Εἰροχαρής). 3) (φοράδα) ἡ ὑπ. εὐρίσκεται εἰς ὀργασμόν, (κοιν.) σέρνει· (μτγμ. ἐπὶ ἀνδρ.) εἰς ἄκρον ἀσελγής. ‖ (οὐδ.) Ἱπομανές (τὸ), μελανόν τι ἐκφυμα κρεατώδες εἰς τὸ μέτωπον τοῦ νεογεννηθέντος πωλαρίου τὸ ὑπ. μετεχειρίζοντο αἱ μάγισσαι ὡς φίλτρον). (κατ' ἄλλ.) τὸ ὑγρὸν τὸ ὁποῖον ἐκρέει ἀπὸ τὸ αἰδοῖον ἐξ ὀργώσης φοράδος, (Ἀρχτ.). (παρβλ. Καπρία). 2) εἶδ. χόρτου (Ἀπόκυνον ἢ Κυνοκράμβη) τὸ ὑπ. ἠγάπων περιπαθῶς ἢ τρώγοντες ἐλύσσαζον οἱ Ἵπποι, (ἐχρησίμευε ᾗ τοῦτο ὡς φίλτρον). 3) (ἐν γέν.) ποτὸν φαρμακερὸν, ἐκφέρον μανίαν, φίλτρον, (κοιν.) μάγια.
Ἱπομανία (ἡ). πάθος (μανία) διὰ τοὺς Ἵππους.
Ἱπομάραθρον ἢ Ἱπομάραθον (τὸ). εἶδ. μεγάλου ἀγριομαράθρου.
Ἱπομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι ἔφιππος, συγχρετῶ ἱπομαχίαν.
Ἱπομαχία (ἡ). μάχη ἱππικοῦ πρὸς ἱππικόν.
Ἱππομάχος (ὁ, ἡ). ὁ πολεμῶν (μαχόμενος) ἔφιππος.
Ἱππόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. εἰδήμων (ἐπιτήδειος) τὰ περὶ τοὺς Ἵππους, ἔμπειρος τῆς Ἱππικῆς, (παρβλ. Ἱπογνώμων).
Ἱπομιγὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σύμμικτον μορφὴν Ἵππου καὶ ἀνθρώπου.
Ἱπομολγοὶ (οἱ), = Ἱππημολγοί.
Ἱππόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν Ἵππου.
Ἱπομύρμηξ, ηκος (ὁ), Κωμ. (ἱππεὺς ἐποχούμενος ἀντὶ Ἵππου εἰς μύρμηκα.
Ἱπονομεὺς, έως (ὁ). νομεὺς (βοσκὸς) Ἵππων.
Ἱπόνομος (ὁ, ἡ). (παροξ.) = Ἱπονομεύς. 2) (προπαροξ.) ὅπου βόσκουν Ἵπποι, ἱππόβοτος.
Ἱπονώμας, ου (ὁ), Π. [Ἵπ. νωμάω]. ὁ ἡγῶν (διευθύνων) Ἵππους, ἱππεὺς ἢ ἁρματηλάτης.
Ἱππόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Μεταβάλλομαι εἰς Ἵππον. (κατὰ τοὺς Ἀκαδημ.) φαντάζομαι (πλάττω μὲ τὴν ἰδέαν μου) ὅτι εἰνέ τις Ἵππος (ἄδηλον ἂν ἦνε ἢ ὄχι).
Ἱπποπάδη (ἡ). πέδη (δεσμὸς) ἵππου. (Ταρκ.) κιοστέκι, παιδάνι. 2) εἶδ. τρεξίματος τοῦ ἀλόγου, (ἴδε) Πέδη. 3) (μτγμ. παρὰ μθματκ.) σχῆμά τι καμπύλης γραμμῆς.
Ἱπποπεύρης, εω (ὁ), Ἰων. Π. ἔμπειρος Ἵππων καὶ ἱππικῆς.
Ἱπποπῆρα (τὰ). δισάκκι (Τουρκ. χεϊμπὲς) ὁ.ὰ τὸ ἄλογον.
Ἱπποποίητος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα Ἵππου.
Ἱππόπολος (ὁ, ἡ), Π. [Ἵππος, πολέω]. ὁ ἐνασχολούμενος περὶ τοὺς Ἵππους, ἔχων ἔργον τὴν ἱππικὴν, ἐπιτήδειος ἱππεὺς ἢ ἁρματηλάτης.
Ἱππόπορνος (ὁ, ἡ), Κωμ. μέγας (ἀσελγέστατος) πόρνος, (παρβλ. Ἱπποβίνης).
Ἱπποπόταμος (ὁ), εἶδ. μεγάλου ἀμφιβίου τετραπόδου, (κατὰ λέξ.) Ἵππος ποτάμιος.
Ἱπποπώλης, ου (ὁ). πωλητὴς (πραγματευτὴς) Ἵππων.
Ἵππος (ὁ), ζ. ἄλογον, (θηλ.) φοράδα, (καὶ μτγμ.) γυνὴ ἀσελγὴς. 2) τὸ ἱππικὸν, ἡ καβαλλαρία. «Διακοσία Ἵππος,» Θκ. 3) (πλθ. Π.) τὸ ὄχημα μὲ τὰ ἄλογα. «Καθ' Ἵππων ἅλτο,» Ὅμ. 4) εἶδ. θαλασσ. ἰχθύος. 5) πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν ἀνοιγοκλειομένων ἀδιακόπως. 6) τὸ αἰδοῖον (τοῦ ἀνδρ. καὶ τῆς γυν.). ‖ (εἰς τὰς συνθ. σημαίνει καθὼς καὶ τὸ Βοῦς, τὸ μέγα, καὶ ἐπὶ φυτ. τὸ ἄγριον. ἴδε Ἵππουρος Ἱπποσέλινον κτλ.).
Ἱπποσείρης, ου (ὁ), Π. ὁ ἐμβάλλων σειρὰν (τριχιὰν, δεσμὸν) εἰς τὸν Ἵππον, Ἱπποδέμας, ἱππεκὸς, (ἄλλ. γρφ. Ἱπποπείρης).
Ἱπποσέλινον (τὸ), εἶδ. μεγάλου (ἢ ἰατρεύοντος τοὺς Ἵππους) ἀγριοσελίνου.
Ἱπποσία (ἡ), καὶ
Ἱπποσύας ᾱ Ἱπποσύος, υ(ὁ), Π. [Ἵππος, σεύω], = Ἱππηλάτης, ἱππεὺς ἐπιτήδειος.
Ἱππόσταθμος (ὁ) καὶ
Ἱπποστασία (ἡ) καὶ
Ἱπποστάσιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου στέκουν οἱ Ἵπποι, τὸ ἀχοῦρι.
Ἱππόστασις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Ἱπποσχοία, Ἱπποστάσιον. 2) Π. ὁ καιρὸς καθ' ὃν καιρὸν νὰ δουλεύουν οἱ Ἵπποι, τὸ βράδυ. «Ἐω φαεννὰν, ἡλίου θ' Ἱπποστάσεις,» Στρβ.
Ἱπποστράτηγος (ὁ). στρατηγὸς τοῦ ἱππικοῦ (τῆς καβαλλαρίας).
Ἱπποσύνη (ἡ), Π. ἡ τέχνη τοῦ δυνατεῖν Ἵπποις ἢ ὄχημα· ἡ τέχνη τοῦ ἱππεύειν, ἡ ἱππικὴ. «Ἱπποσύνας ἐδίδαξεν παντοίας,» Ἰλ. Ψ. 2) (σπν.) τὸ ἱππικὸν, ἡ καβαλλαρία. «Ἱπποσύνην σε.. ᾗ περ ἶσθα φρασσόν,» Ἡρ. 3) (ἐνίοτε) ἱπποβρώμιον. «Δαρδανίᾳ τλάμων Γανυμήδεος Ἱπποσύνα,» Εὐφ.
Ἱππουνος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἱππικός.
Ἱππουργέκτων, ονος (ὁ), Π. ὁ κατασκευάσας τὸν δούρειον Ἵππον.
Ἱππότης, ου (ὁ). Ἱππεὺς· Ἱππικός.
Ἱππότιγρις, ιδος (ὁ), εἶδ. μεγάλης τίγριδος.
Ἱππότιλος (ὁ), [Ἵππ. τιλάω]. διόρροια τῶν Ἵππων.
Ἱππότις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἱππότης, Ἱππικὴ. «Ζωὴ—», α Ἐπιγρ.
Ἱπποτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τεκοῦσα Ἵππον. «Μέδουσα—», α Νόνν.
Ἱπποτοξάτης, ου (ὁ). τοξότης ἔφιππος.
Ἱπποτραγέλαφος (ὁ). ζῶον μυθῶδες σχηματισμένον εἰς εἶδ. Ἵππου τράγου καὶ ἐλάφου.
Ἱπποτροφεῖον (τὸ). μέρος ὅπου τρέφονται καὶ πολλαπλασιάζονται Ἵπποι, Ἱπποφόρβιον.
Ἱπποτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω Ἵππον (πολεμικὸν ἢ ἀγωνιστήριον) ἢ Ἵππους (πρὸς πολλαπλασιασμὸν), ἔχω Ἱπποτροφεῖον. 2) μεταχειρίζομαί τι πρὸς τροφὴν Ἵππου. «Τὴν μὲν πόαν Ἱπποτροφοῦσι, τὸν δὲ καρπὸν σιτοποιοῦνται,» Διόδ.
Ἱπποτροφία (ἡ). τὸ τρέφειν Ἵππον ἢ Ἵππους (ἴδε τὸ ῥῆμα).
Ἱπποτροφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἱπποτρόφον ἢ τὴν Ἱπποτροφίαν.
Ἱπποτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων Ἵππον ἢ Ἵππους (ἴδε τὸ ῥῆμα). «Θρῄκης Ἱπποτρόφου,» Ἡσ.
Ἱπποτυφία (ἡ), [Ἵππ. τύφος]. μεγάλη (ἀνωπόφερτος) ὑπερηφάνεια, (κοιν.) ξυλοπεριφάνεια, (ὁποία συνήθως ἡ τῶν ἱππευόντων). «Σωφρονητέον περὶ τὴν λέξιν, εἰδότας, ὡς Ἱπποτυφία τις καὶ ἐν λόγοις πάθος εὐ μικρὸν γίνεται,» Δχ.
Ἱππούραιον (τὸ). οὐρὰ Ἵππου, (μονολεκτ.) ἀλογουρά.
Ἱππουρεὺς, έως (ὁ). = Ἱππουρος, εἶδ. ἰχθ.
Ἱππουρις, ιδος καὶ εως (ἡ), (ἐπιθετ.) ἡ ἔχουσα (στολισμένη μὲ φούνταν ἀπὸ) οὐρὰν Ἵππου. «Τρυφάλεια,— α Ὅμ. ‖ (οὐσ.) οὐρὰ Ἵππου ἢ φοῦντα (σεργοῦτσι) ἀπὸ τρίχας Ἵππου. «Ζώνη.. τὸ κὰν σῶμα λάσια, καὶ ἔχει κατὰ τὴν ἰξύος Ἵππουριν,» Αἰλ. 2) εἶδ. φυτοῦ (τὸ ὑπ. φυτρόνει εἰς νεροτόπους καὶ ὁμοιάζει ἀλογουρά).
Ἱππουρος (ὁ, ἡ). (ἐπιθ.) ὁ ἔχων οὐρὰν Ἵππου ἢ μεγάλην (ἴδε Ἵππος), ὄθ. 2) (οὐσ.) εἶδ. θηρίου, (ἴσ. ἡ) τσικνοῦρα, (παρβλ. Χρύσοφρυς). 3) = Σκίουρος. 4) εἶδ. ἐντόμου (μυίγας). 5) = Ἱππουρις (φυτ.). «Σύμφυτον, ὃ καλοῦσιν Ἵππουρον,» Ἱππιατρ.
Ἱπποφαὲς ἢ Ἱπποφανὲς, ἐος καὶ
Ἱππόφαιστον (τὸ) καὶ
Ἱππόφεως [Ἵππ. φάος ἢ φαίνω], εω (ὁ), εἶδ. φυτ. (ἐκ τοῦ γένους τοῦ κενταυρίου ἢ τῆς σταιδῆς). «Καθαίρειν τὴν κοιλίαν κάτω μὲν τῷ Ἱπποφέῳ,» Ἰατρ. «Τῷ τοῦ Ἱποφέω ὑπῷ,» αὐτ.
Ἱπποφοβὰς, άδος (ἡ). φυτ. τὸ ὑπ. φοβίζει τοὺς Ἵππους (φοβοῦνται οἱ Ἵπποι).
Ἱπποφορβὰς, άδος (ἡ). ἡ βόσκουσα Ἵππους, Ἱποτρόφος.
Ἱπποφορβεῖον (τὸ), = Ἱπποφόρβιον.
Ἱπποφορβεὺς, έως (ὁ), = Ἱπποφορβὸς.
Ἱπποφορβία (ἡ), = Ἱπποτροφία.
Ἱπποφόρβιον (τὸ), = Ἱπποτροφεῖον. (συνεκδχ.) ἀγέλη Ἵππων βοσκομένων, (Ταρκ.) χεργχελές.
Ἱπποφορβὸς (ὁ, ἡ), [Ἵπ. φέρβω], ὁ βόσκων ἢ τρέφων Ἵππους, ἔχων Ἱπποφόρβιον

φρμάδιος πρὸς τροφὴν ἵππων. «Γῆ—, « Δ. Ἀλ.
Ἱπποφυὲς καὶ Ἱππόφυον (τὸ), = Ἱπποφαές.
Ἱπποχάρμης, ου (ὁ), Π. = Ἱππιοχάρμης.
Ἱππόω-ῶ, Μ. ώσω, (εὔχρ. μόνον τὸ πθ. Ἱππόομαι, ὅπου ἴδε).
Ἱππώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ ταῦ εἴδους τοῦ ἵππου, ὅμοιος μὲ ἵππον, ἡ ἁρμόδιος εἰς ἵππον. « Κεφαλὴ μὲν μείζων, ὦτα δὲ μακρότερα, ἱππωδεστέραν τὴν κεφαλὴν ἀποφαίνει, « Ξεν.
Ἱππών, ῶνος (ὁ), = Ἱπποστάσιον, ἀχυρών, ἡ 2) τόπος καθ' ὃν ὁπου ἀλλάζουν τὰ ἄλογα τοῦ ταχυδρομείου, (Ἰταλ.) πόστα, (Τουρκ.) μενζίλ-χανές.
Ἱππωνεία (ἡ). ἀγόρασμα ἵππων, [ἐκ τοῦ
Ἱππωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγοράζω ἵππους ὡς-
Ἱππώνης, ου (ὁ). ὁ ὠνούμενος (ἀγοράζων) ἵππους ἵνα τοὺς γυμνάσῃ καὶ τοὺς μεταπωλήσῃ.
Ἱππωνία (ἡ), = Ἱππωνεία.
Ἵπταμαι, Μ. πτήσομαι (ἀόρ. Ἐπτην καὶ μσ. Ἐπτάμην κτλ.). Πετῶ.
Ἵπτεω, Ἀττ. ἀντὶ Ἵπτασο, 6'. ἐν. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἵπταμαι.
Ἱπτομαι [ἵπτες], Μ. ἵψομαι, Π. θλίβω, ζενοχωρῶ, (ἐν γέν.) βλάπτω· πληγόνω· τιμωρῶ, ταλαιπωρῶ.
Ἵπωσις [ἱπόω], εως (ἡ). πίεσις, ζούλιγμα.
Ἱρά (τὰ), Ἰων. ἀντὶ Ἱερά.
Ἱράομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἱεράομαι.
Ἱρεύς, έως (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἱερεύς.
Ἱρεύω, Μ. εύσω, Ἰων. ἀντὶ Ἱερεύω.
Ἱρή (ἡ), Π. (κατ' ἄλλ. γρφ.) ἀντὶ Εἰρή, συνέλευσις, τόπος συνελεύσεως.
Ἱρηΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἱέρεια.
Ἱρήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ἱερεῖον.
Ἱρην, ενος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Εἵρην.
Ἱρί-εος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἱρινος.
Ἱρινόμεκτος (ὁ, ἡ). σμιγμένος (ἀνακατωμένος) μὲ ἵρινον μύρον.
Ἱρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ τὸ φυτὸν τὴν ἵριν. ||. (ὡς οὐσ.) Ἱρινον (ἐνν. ἔλαιον), εἶδ. μύρου.
Ἱρηξ καὶ Ἱρτξ, ηκος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἱέραξ.
Ἱριεειδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τὴν ἵριν, Ἰριώδης, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἡροειδής).
Ἶρις [εἴρω], ιδος ἢ ιος (ἡ). τὸ οὐράνιον τόξον τὸ φαινόμενον μετὰ τὴν βροχήν, (κοιν.) δοξα. 2) (μετφ.) ὁ χρωματισμένος κύκλος περὶ τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ. 3) εἶδ. ἄνθους (κρίνος) μὲ εὐώδη ῥίζαν. 4) εἶδ. πολυτ. λίθου. 5) κατὰ τὴν μυθολογ.) θεὰ ἀγγελιαφόρος τοῦ Διός κτλ.
Ἰριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τὴν οὐρανίαν Ἶριν. « Τὸ δὲ τοῦ λύχνα φῶς.. πορφυροῦν φαίνεται κύκλῳ ᾗ ἰριῶδες, « Λουστ.
Ἱροδρόμος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἱεροδρόμος. ὁ τρέχων (ἀγωνιζόμενος ὡς δρομεὺς) εἰς τοὺς ἱεροὺς ἀγῶνας. 2) (ἐπὶ ὕδατος) ὁ ῥέων (τρέχων) πρὸς ἀγιασμὸν τῶν ἁγιομένων.
Ἱρός, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Ἱερός.
Ἶρος (ὁ), [ἐρεῖν]. ὄνομα ἐπαίτου τινὸς εἰς τὴν Ὀδύσ. (ὅστις ἦτο συγχρόνως ᾗ ἀγγελιαφόρος. Ὁ Βάλτερσκοτ ἐμιμήθη τὸ πρόσωπον τοῦτο κάλλιστα εἰς τὸν Ἀρχαιολόγον του). (ἐν γέν.) ζητιάνος, πάμπτωχος.
Ἱρουργία (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἱερουργία.
Ἱροφάντης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἱεροφάντης.
Ἱρόχθων, ονος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἱερόχθων.
Ἱρῶς, ἐπίῤ. Ἰων. ἀντὶ Ἱερῶς.
Ἱρωστί, ἐπίῤ. Ἰων. ἀντὶ Ἱερωστί.
Ἶς (τὸ « μακρὸν), ινός (ἡ), (ἡ πλθ. δοτ. Π. Ἶνεσιν). νεῦρον. (συνεκδ.) ἰσχύς, ῥώμη, δύναμις. (ᾗ περιφρ.) « Ἰς Ὀδυσσῆος (Τηλεμάχοιο κτλ.), « Ὅμ. (καὶ παραλλ.) « Ἰς βίης Ἡρακληείης, « Θεσ., ἀντὶ Ὁ ἰσχυρὸς Ἡρακλ. (ἴδε Βία).
Ἴσα ἡ Ἴσα, πλθ. οὐδ. τοῦ Ἴσος. ||. (ὡς ἐπίῤ.) Ἴσα μέ, παρομοίως, κλπ. (ἴδε Ἴσος).
Ἰσάγγελος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -γγέλως. Ἴσος (Ὅμοιος) μὲ τοὺς ἀγγέλους.
Ἰσάδελφος (ὁ, ἡ). Ἴσος μὲ (ἀγαπώμενος, θεωρούμενος ἴσος μὲ) ἀδελφόν.
Ἰσάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι ἴσον (ὅμοιον, ἰσοβαρὲς κτλ.) μέ ἄλλο. ||. (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ. καὶ μσ.) ἐξισοῦμαι. « Ληκτοῖ ἰσάσκετο καλλικαρήῳ, « Ἰλ. Ω.
Ἰσαῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἴσος.
Ἰσαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ
Ἰσαίτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Ἴσος.
Ἰσαίω, (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἰσάζω. (εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ μσ. Ἰσαίομαι). « Ὄμματα νυξὶν Ἰσαίεται, « Ἀρ.
Ἰσάκις, ἐπίῤ. Ἴσα τόσαις (ταῖς ἴδιαις) φοραῖς.
†Ἰσαλῆ (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἰξαλῆ.
Ἰσαμι, Δ. ἀντὶ Ἰσημι.
Ἰσάμιλλος (ὁ, ἡ), Π. Ἴσος, ἐφάμιλλος, ἰσοδύναμος. ||. (τὸ οὐδ.) Ἰσάμιλλα, ἐπίῤ. Ἐξ ἴσου, ἐπίσης.
Ἴσαν, Π. ἀντὶ Ἦεισαν, γ'. πλθ. προσ. τοῦ παρτ. ταῦ Εἶμι. 2) Δ. ἀντὶ Ἦδεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οἶδα.
Ἰσανάφορος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἴσου (συγχρόνως) ἀναφερόμενος (ὑψούμενος εἰς τὸν ὁρίζοντα). « Ἀστὴρ—, « Ἀρρλγ.
Ἰσάνεμος (ὁ, ἡ), Π. Ἴσος (κατὰ τὴν ταχύτητα) μὲ τὸν ἄνεμον.
Ἴσαντι, Δ. ἀντὶ Ἴσασι.
Ἰσάξιος, α ἢ ος, ον. Ἴσος κατὰ τὴν ἀξίαν μὲ, ἐπίσης ἄξιος, ἰσότιμος· ἀντάξιος.
Ἰσαπόστολος (ὁ, ἡ). Ἴσος τῶν Ἀποστόλων.
Ἰσάργυρος (ὁ, ἡ), Π. Ἴσος (ἰσότιμος) μὲ ἄργυρον. « Πορφύρα—, « Αἰσχύλ.
Ἰσαριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι Ἰσάριθμος (ὁ, ἡ). Ἴσος τὸν ἀριθμὸν ὅμοιος. « Χερμὰς χαλάζῃ ἰσήριθμος, « Π. Σιλ.
Ἰσάρτητος (ὁ, ἡ), [Ἴσος, ἀρτάω]. κρεμάμενος ἰσορρόπως.
Ἴσασι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἴσημι.
Ἰσάσκετο, Π. ἀντὶ Ἰσάζετο, ἐξισοῦτο, γ'. ἑν. πρσ. ταῦ μσ. ἢ πθ. παρτ. τοῦ Ἰσάζω.
Ἰσάσπρος (ὁ, ἡ). Ἴσος (ὅμοιος) μὲ (λαμπρὸς ὡς) ἄστρον.
Ἴσατι, Δ. ἀντὶ Ἴσησι, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Ἴσημι.
Ἰσάτις, ιδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (ἀπὸ τὸ ὁπ. κατασκευάζεται τὸ) λουλάκι.
Ἰσατώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (ὁμοιοχρώματος) τῆς ἰσάτιδος, γαλαζοπράσινος. « Ἡ φαιὰ χολὴ ἰσατώδης, « Γαλ.
Ἰσαύδης [Ἴσος, αὐδή], εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν φωνὴν (τὸν αὐτὸν ἦχον) μὲ ἄλλο τι.
Ἰσαχῶς, ἐπίῤ. Κατὰ τοὺς ἴσους (τόπους) τρόπους.
Ἰσεῖον (τὸ), ὁ ναὸς (καὶ) Ἴσεια (τὰ), αἱ ἑορταὶ τῆς Ἴσιδος.
Ἰσηγορέω-ῶ, καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ὁμιλῶ ἴσα μὲ ἄλλον τινὰ (μὲ τὴν αὐτὴν ἐλευθερίαν).
Ἰσηγορία (ἡ). Ἰσότης περὶ τὸ ἀγορεύειν (ὁμιλεῖν, δημηγορεῖν), τὸ δικαίωμα τοῦ ἐλευθέρου πολίτου, ἰσονομία.
Ἰσήλικος, η, ον καὶ
Ἰσῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ). τῆς αὐτῆς ἡλικίας, τοῦ αὐτοῦ ἀναστήματος, ἰσομεγέθης, ἰσόχρονος, συνομήλικος. « Ἀναγκαῖον ἦρα καὶ τὸν χρόνον ἰσήλικα τοῦ κόσμου γενέσθαι, « Φίλ. (καὶ καταχρ.) « Τάφρον ἰσήλικον κατὰ βάθος τῶν θεμελίων, καὶ τ.
Ἰσημερία (ἡ). ἡ ἰσότης (τὸ ἰσόχρονον) τῆς ἡμέρας μὲ τὴν νύκτα, τὸ νὰ ἔχῃ ἡ ἡμέρα 12 καὶ ἡ νύκτα 12 ἐπίσης ὥρας καθὼς συμβαίνει δὶς τοῦ ἔτους καθ' ἑξαμηνίαν.
Ἰσημερινός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἰσημερίαν. ὁ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἰσημερίας.
Ἰσήμερίος, η, ον, Π. ὁ διαρκῶν ἐὰν ἴσον χρόνον μὲ ἄλλον.
Ἰσήμερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὰς αὐτὰς ἡμέρας μὲ ἄλλον, ἰσόχρονος, ὁμήλικος.
2) = Ἰσημερινός.
Ἴσημι (εὔχρ. μόνον εἰς μερικὰ πρόσωπα), Π. ἠξεύρω, γνωρίζω, (ἴδε Οἶδα).
Ἰσήρετμος (ὁ, ἡ), Π. [Ἴσος, ἐρετμός]. ὁ ἔχων ἰσάριθμα ᾗ ἰσομεγέθη μὲ ἄλλο πλοῖον ἢ ἑκατέρωθεν κωπιά.
Ἰσήρης [Ἴσος, ᾄρω], εος (ὁ, ἡ), Π. ἀνῴ Ἴσος, ὅμοιος, τῆς αὐτῆς κατασκευῆς (συναρμογῆς). ἰσοστάθμος.
Ἰσήριθμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἰσάριθμος.
Ἴσης, Π. 6'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἴστημι.
Ἴσθι, πρς. τοῦ Οἶδα, ἤξευρε, ἢ 2) τοῦ Εἰμί, ἀντὶ Ἔσο. 3) (μτγν. ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἴθι.
†Ἰσθλῆ (ἡ), γρμτ. ἀντὶ Ἰξαλῆ.
Ἴσθμια (τὰ), οἱ εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορινθου πανηγυριζόμενοι ἀγῶνες, (κυρ. οὐδ. πλθ. τοῦ Ἴσθμιος).
Ἰσθμιάζω, Μ. άσω. Πανηγυρίζω (λαμβάνω μέρος ὡς ἀγωνιστὴς ἢ ἁπλ. Παρευρίσκομαι ὡς θεατὴς εἰς τὰ Ἴσθμια.
Ἰσθμιακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἢ τὰ Ἴσθμια.
Ἰσθμιάς, άδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἰσθμιος ᾗ τοῦ
Ἰσθμιαστής, οῦ (ὁ). ὁ παρευρισκόμενος ὡς θεατὴς εἰς τὰ Ἴσθμια.
Ἰσθμικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἰσθμόν.
Ἰσθμιον (τὸ), ἴδε Ἴσθμιος.
Ἰσθμιονίκης, ου (ὁ). ὁ νικήσας εἰς τὰ Ἴσθμια, νικητὴς στεφανωθεὶς εἰς τοὺς ἀγῶνας τῶν Ἰσθμίων.
Ἴσθμιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἢ εἰς τὸν λαιμόν, (ὀθ. ||. οὐσ.) Ἰσθμιον (τὸ), ὁ λαιμός, ὁ λάρυγγας. 2) (συνεκδ.) λαιμοδέτης. 3) (μτφ.) λαιμὸς ἀγγείου. (ἐν γέν.) στενὸν πέρασμα. ||. (πλθ.) ἴδε Ἴσθμια.
Ἰσθμοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα ἴσ

νὸς ἐν εἴδει) ἰσθμοῦ, (συγχ. τῷ Θθμοειδής).
Ἰσθμόθεν, ἐπίῤῥ. Π. ἐκ τοῦ ἰσθμοῦ, καὶ
Ἰσθμόθι καὶ Ἰσθμοῖ, ἐπίρ. Π. ἐν τῷ Ἰσθμῷ.
Ἰσθμός (ὁ), [εἶμι]. (ἐν γέν.) στενὴ ἔκβασις, πέρασμα, γενικ. (ἴδιαιτ.) τὸ μεταξὺ δύο θαλασσῶν, (καὶ κατ' ἐξοχ.) τὸ τῆς Κορίνθου, (καιν.) ἐξαμίλι. (μτγν.) λαιμὸς (ἀνθρ. ἢ ἀγγείου).
Ἰσθμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἰσθμοειδής.
Ἰσιακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἶσιν (θεὰν τῶν Αἰγυπτ.).
†Ἰσίκιον (τὸ), [ἐκ τοῦ Λατ. insicium], ἡ
† Ἰσικος (ὁ), εἶδ. φαγητοῦ ἀπὸ λιανισμένων κρέας, (Ἰουδ.) κισστὲς κτλ.
Ἴσκω (χ. Μ.), Π. = Ἐίσκω, ὁμοιάζω, παρομοιάζω [οὐδέ κέ σε τῷ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο, = Ἰλ. Α.)· νομίζω, ὑποθέτω, (καιν.) λέγω μὲ τὸν νοῦν μου. = Ἤ σευ καὶ φίλ:μένας ὅστια ἴσκω τρομέειν θ:ρας, = Ἐπιγρ. (ἀθ. 2) (κυρ. παρὰ τοῖς μτγν. Π. ἀντὶ τοῦ ἁπλ.) λέγω. = Ἴσκεν ὑποσαίνων ἀγαυῇ ὀπί, = Ἀκαλλν.
Ἴσμα (τὸ), Π. [Ἴζω], = Ἵδρυμα, κτίσμα.
Ἴσμεν, ἀντὶ Ἴσαμεν, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ Ἴσημι ἢ Οἶδα.
Ἰσοβαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παντοῦ τὸ αὐτὸ (ἢ ἴσον μὲ ἄλλου) βάθος.
Ἰσοβαλλίων, ωνος (ὁ), Κωμ. ἴσος (ὅμοιος) μὲ τὸν Βαλλίωνα (διαβόητον διὰ τὴν ἀχρειότητά του), κακοηθέστατος.
Ἰσοβαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Ἰσοβαρὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ βάρος, ἐπίσης βαρύς.
Ἰσοβασιλεὺς, εως (ὁ). ἴσος (ὅμοιος) μὲ βασιλέα.
Ἰσόβιος (ὁ, ἡ). ὁ διάγων τὸν αὐτὸν βίον ἢ ἔχων τὴν αὐτὴν ἡλικίαν· ἰσόχρονος.
Ἰσόβοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων (ἰσότιμος μὲ) ἕνα βοῦν (ζῶον (ἢ νόμισμα). ‖. (οὐσ.) Ἰσόβοιον (τὸ), εἶδ. ἄνθους ὁμοιάζοντος τὴν παπαροῦναν.
†Ἰσόβολος (ὁ, ἡ), = Ἰσοστάσιος.
Ἰσόγαιος (ὁ, ἡ). ἴσος κατὰ τὴν ἔκτασιν ἢ τὸ ἐμβαδὸν τῆς γῆς. 2) ἴσος (ἴσα) μὲ τὴν γῆν. = Τέμενεν ἰσόγεων, = Θερ.
Ἰσογενὴς, έος (ὁ, ἡ). ἴσος ἄλλου τινὸς κατὰ τὸ γένος ἢ τὴν γέννησιν, ὁμοιογενὴς, ἰσόχρονος.
Ἰσόγεως (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἰσόγαιος.
Ἰσογλώχιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. = Ἰσογώνιος.
Ἰσογνωμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Ἰσογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). τῆς αὐτῆς γνώμης, ὁμογνώμων, σύμφωνος.
Ἰσογονία (ἡ). ἰσότης γένους ἢ γεννήσεως. = Ἡ ἰσογονία ἰσομοιρίαις ἀριγνᾶται, = Δ. Κάσσ.
Ἰσόγραφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ γράφων ἴσα μὲ (ἐπίσης πολλὰ καθώς). 2) (παραπαροξ.) γραμμένος ἐξ ἴσου (παρομοίως), (ὄθ. ‖. οὐσ.) = Ἰσόγραφον, = ἴσον ἀπαράλλακτον, ἀντίγραφον.
Ἰσογώνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσας γωνίας.
Ἰσοδαίμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ δοτ.) ὁ ἔχων ἴσην (τὴν αὐτὴν) μὲ ἄλλον τινὰ τύχην, ἐπίσης εὐτυχὴς ἢ δυστυχής. 2) (χ. πτ.) = Ἰσόθεος.
Ἰσοδαίτης, ου (ὁ), [ἴσος, δαίω]. ὁ δίδων ἴσα μερίδια (μοιράζων ἐξίσου) εἰς ὅλους.
Ἰσοδένδρος (ὁ, ἡ). ἴσος (ἰσομεγέθης ἢ ἰσόχρονος) μὲ δένδρον.
†Ἰσοδικαίτης, ου (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἰσοδαίτης.
Ἰσοδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν δίαιταν (τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦ ζῆν), τρεφόμενος παρομοίως.
Ἰσοδόμος (ὁ, ἡ), [ἴσος, δέμω]. κτισμένος (οἰκοδομημένος) κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. ‖. (οὐσ.) Ἰσόδομον (τὸ), Ἀρχιτεκτ., εἶδ. κτίσματος μὲ ἰσομεγέθεις πέτρας, (ἀντιθ. τῷ Ψευδισόδομος).
Ἰσόθελος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἀντίθελος.
Ἰσοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω ἴσα μὲ ἄλλον τινὰ (μὲ τὴν αὐτὴν ταχύτητα), [ἐκ τοῦ
Ἰσόδρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ἴσα μὲ ἄλλον τινὰ ἢ μὲ τὴν αὐτὴν πάντοτε ταχύτητα. (ἐν γέν.) ἴσος, ὅμοιος.
Ἰσοδυναμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω τὴν ἴσην μὲ ἄλλον τινὰ δύναμιν, εἶμαι ἰσοδύναμος.
Ἰσοδυναμία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
Ἰσοδύναμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) -νάμως. Ὁ ἔχων τὴν ἴσην μὲ ἄλλον τινὰ ἢ ἄλλο τι δύναμιν (ἀξίαν, σημασίαν).
Ἰσοελκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἴσ. ἕλκω]. ὁ τραβῶν ἴσα μὲ ἄλλο τι εἰς τὸ ζύγι, ἰσοδυνάμου.
Ἰσοεπὴς, έος (ὁ, ἡ). ἴσος τὸ λέγειν μὲ ἄλλον.
Ἰσοέτηρος (ὁ, ἡ). ἴσος κατὰ τὰ ἔτη, ἰσόχρονος, συνομήλικος.
Ἰσοζυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Ἰσοζυγὴς, ους καὶ
Ἰσόζυγος (ὁ, ἡ) καὶ
Ἰσόζυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ ζευγμένος ἐξ ἴσου ἢ ζυγίζων ἴσα μέ, ἰσοβαρής. (ἐν γέν.) ἴσος, ὅμοιος.
Ἰσοθεΐα (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις =
Ἰσόθειος (ὁ, ἡ). ἴσος (ἐξισούμενος) μὲ θεὸν ἢ μὲ τὸν θεόν, θεῖος, ἔξοχος.
Ἰσόθρους (ὁ, ἡ), Π. ὁ λέγων τὰ αὐτὰ μὲ ἄλλον, ὁμιλῶν ἢ ἀντηχῶν παρομοίως. = Ἴαχε —, = Νόνν.
Ἴσοικος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ οἴκου (ἐκ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας).
Ἰσοκατάληκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καταλήγων εἰς) τὴν αὐτὴν λήγουσαν, ὁμοιοκατάληκτος.
Ἰσοκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. = Ἰσόδρομος, ὅμοιος, σύμφωνος.
Ἰσοκέφαλος (ὁ, ἡ). ἴσος μὲ κεφαλὴν ἀνθρώπου, ἢ ἴσος τὴν κεφαλὴν μὲ ἄλλον.
Ἰσοκίνδυνος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιφέρων (ἢ εὑρισκόμενος εἰς) τὸν αὐτὸν κίνδυνον, ἐπίσης κινδυνώδης. (εἰς τὸν Θκ.) ἀντὶ Ἰσοπαλὴς, Ἰσομαχος.
Ἰσοκινναμωμος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κινναμωμον (κανέλλαν). ‖. (οὐσ.) Ἰσοκινναμωμον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ ὁμοιάζοντος (εὐωδιάζοντος ὡσὰν) τὴν κανέλλαν.
Ἰσοκλὴς, έος (ὁ, ἡ). ἐπίσης εὐκλεὴς (ἔνδοξος), ἐξισούμενος κατὰ τὸ κλέος (τὴν φήμην) μέ.
Ἰσοκληρία (ἡ), = Ἰσομοιρία, Ἰσότης.
Ἰσόκληρος (ὁ, ἡ). ὁ λαβὼν τὸν αὐτὸν κλῆρον (τὴν αὐτὴν τύχην ἢ κληρονομίαν), Ἰσόμοιρος, Ἰσοδίαιτος.
Ἰσοκλινὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων ἐξ ἴσου, ἰσόῤῥοπος.
Ἰσόκοιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσην (ἐπίσης χωρητικὴν) κοιλότητα.
Ἰσοκόρυφος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ κορυφὴ εἶ ε ἴσην (ἐπίσης ὑψηλὴ) μὲ ἡ ὁμαλή.
Ἰσοκρατὴς, έος (ὁ, ἡ). (τὸ Ὁμηρ.) = Ἴσος ἴσῳ κεκραμένος, ὁ ἀπὸ ἴσα (ἴσης ποσότητος) μερίδια συγκερασμένος.
Ἰσοκράτεια (ἡ). ἰσότης κράτους (ἐξουσίας, δικαιωμάτων κτλ.), ἰσονομία, [ἐκ τοῦ
Ἰσοκρατὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσον (τὸ αὐτὸ) μὲ ἄλλον τινὰ κράτος (τὰ αὐτὰ δικαιώματα), συμμεριζόμενος ἐξίσου τὴν ἐξουσίαν. 2) (εἰς τὸν Ἱππκρ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἰσοκρατής.
Ἰσοκρατία (ἡ), Ἰων. καὶ Ἀττ. ἀντὶ Ἰσοκράτεια, ἰσονομία.
Ἰσόκρατος (ὁ, ἡ), = Ἰσοκρατής.
Ἰσόκριθος (ὁ, ἡ). ἴσος (ἰσομεγέθης ἢ ἰσότιμος) μὲ κριθήν.
†Ἰσόκτιτος (ὁ, ἡ). κτισμένος ἴσα (ὅμοια) μέ.
Ἰσόκτυπος (ὁ, ἡ). ὁ βροντῶν ἴσα (ἴσος τὸν κτύπον) μέ.
Ἰσοκωλία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ περίοδός τις λόγου.
Ἰσοκωλος (ὁ, ἡ). (περίοδος λόγου) ἡ ἔχουσα (συγκειμένη ἀπὸ) ἴσα κῶλα (μέλη).
Ἰσολεκτὸς (ὁ, ἡ), = Ἰσοσύλλαβος.
Ἰσολεξία (ἡ). ἰσότης λέξεων ἰσοσυλλάβων.
Ἰσολεχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἴσ. λέχος]. ὁ συνάψας (ἢ συναφθεὶς εἰς) ἀνάλογον γάμον, ἔχων τὰ αὐτὰ γαμικὰ δικαιώματα. (Γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἄλοχος).
Ἰσολογία (ἡ), μτγν. ἀντὶ Ἰσηγορία.
†Ἰσόλυρος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἀντίλυρος.
Ἰσόμαλος (ὁ, ἡ), = Ἀγχόμαλος, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἰσόπαλος.
Ἰσομάτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἰσομήτωρ
Ἰσόμαχος (ὁ, ἡ). ἴσος εἰς τὴν μάχην, ἰσόμιλος.
Ἰσομεγέθης, εος (ὁ, ἡ). ἴσος (ὅμοιος) μὲ ἄλλον τινὰ κατὰ τὸ μέγεθος.
Ἰσομερὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἴσα μέρη. 2) = Ἰσομοιρος.
Ἰσομερῶς, ἐπίῤῥ. Κατ' ἰσομοιρίαν, ἐξ ἴσου.
Ἰσομέτρητος (ὁ, ἡ), = Ἰσομετρος.
Ἰσομετρία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ =
Ἰσομετρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) μέτρως. Ὁ ἔχων ἴσον (τὸ αὐτὸ) μὲ ἄλλον τινὰ μέτρον, ἴσος κατὰ τὸ μέτρον, ἰσομήκης, ἰσομεγέθης.
Ἰσομέτωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσην (ὁμαλὴν ἢ ἰσομεγέθη μὲ ἄλλου τινὸς) τὸ μέτωπον (τὸ ἔμπροσθεν μέρος).
Ἰσομήκης, εος (ὁ, ἡ). ἴσος (ὅμοιος) μὲ ἄλλον τινὰ κατὰ τὸ μῆκος.
Ἰσομήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), ἴσος μὲ μητέρα· ἰσομεγέθης μὲ τὴν μητέρα του.
Ἰσομιλήσιος (ὁ, ἡ). ἴσος (ὅμοιος) μὲ Μιλήσιον. = Ἔρια ἰσομιλήσια, = Διόδ., ὅμοια (ἐξισούμενα κατὰ τὴν ποιότητα) μὲ τὰ τῆς Μιλήτου.
Ἰσομοιρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἐκ γ', καὶ δὶς. ἢ πρόθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) Ἔχω τὸ αὐτὸ μέ ἄλλον τινὰ μέρος (τὴν αὐτὴν μετοχὴν) εἴς τι, μετέχω ἐξ ἴσου ἀπό. = Ἤν δέ τι γένηται ἀγαθὸν, ἀξιώσουσι πάντες οὗτοι ἰσομοιρεῖν, = Ξεν., [ἐκ τοῦ
Ἰσομοιρὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἰσόμοιρος.
Ἰσομοιρία (ἡ). ἡ ἐξ ἴσου μετοχὴ ἀπό τι-

νος, ἰσονομία. » Ἐκθηλύνει τοὺς ἄνδρας βουλόμενος... ὅπως μὴ συστραφέντες ἐπ' ἰσομοιρίαν ὁρμήσωσι, « Σχλ. « Ἀλλ' εἴτε χρημάτων νέμησις, ἰσομοιρίαν ἠγάπησα, « Ἡλ.

Ἰσομοιρος καὶ **Ω.** **Ἰσόμορος** (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -μοιρως. Ὁ ἔχων λαμβάνων ἴσον μὲ ἄλλον τινὰ μέρος, μετέχων τινὸς ἐπίσης, (ἐπιρ.) ἴσως, ἰσομεγέθης, ἰσοδύναμος, ἰσοστάσιος κτλ. (μὲ δοτ.) » Ἔργον ἀρχαιότατος νήμασιν ἰσόμορον, « Ἐπγρ. (ἢ γεν.) » Λίπεις ἰσόμοιρον ἐλαίᾳ, « Νίκ. (καὶ χ. πτ.) » Θὴν τι ἐκ τῶν πόνων δῶ ἀγαθὸν ὁ θεὸς, ἰσομοίρους πάντας ποιεῖν, « Ξεν.

Ἰσόνειρος (ὁ, ἡ). ἴσος μὲ (ἐπίσης ἀνύπαρκτος καὶ μάταιος καθὼς τὸ) ὄνειρον.

Ἰσονέκυς, υος (ὁ, ἡ), **Ω.** ἴσος μὲ νεκρόν, σχεδὸν (ὡσὰν) νεκρός.

Ἰσονέμητος (ὁ, ἡ), ὁ ἐξ ἴσου διανεμηθείς.

Ἰσονεύω-ῶ, **Μ.** ήσω. Ἐννοῶ τι ἐξ ἴσου (παρομοίως).

Ἰσονομέομαι-οῦμαι **Μ.** ήσομαι. Διοικοῦμαι κατ' ἰσονομίαν (δημοκρατικῶς), εἶμαι πολίτης δημοκρατουμένης πολιτείας.

Ἰσονομία (ἡ). Ἰσότης πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἀφίκησις ἔχουσα βάσιν τὴν ἰσότητα· δημοκρατία. » Ἡ εὐαγενία ἡμᾶς ἡ κατὰ φύσιν ἰσονομίαν ἀναγκάζει ζητεῖν κατὰ νόμον, « Πλάτ.

Ἰσονομικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἰσονομίαν ἢ ζῶν εἰς ἰσονομουμένην πολιτείαν, (ἐν γέν.) φίλος τῆς ἰσονομίας, δημοκρατικός.

Ἰσόνομος (ὁ, ἡ). ὁμοιραθείς (διανεμηθείς) ἐξ ἴσου. 2) ὁ ζῶν εἰς ἰσονομουμένην πολιτείαν. 3) (ἐν γέν.) ἴσος, ὅμοιος.

Ἰσόπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ἴσος, ὅμοιος.

Ἰσοπαίς, αιδος (ὁ, ἡ). ἴσος [ὅμοιος] μὲ παιδί, ἐπίσης ἀδύνατος (παρβλ. Ἰσόπρεσβυς).

Ἰσοπάλαιστος (ὁ, ἡ). ἴσος (ἰσομήκης) μὲ μίαν παλαιστήν.

Ἰσοπαλέω-ῶ, **Μ.** ήσω. Εἶμαι ἰσοπαλὴς (ἰσοδύναμος, Ἐξισοῦμαι) μέ.

Ἰσοπαλής, ές καὶ **Ἰσοπαλὸς** (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πάλως. Ἴσος μὲ ἄλλον τινὰ εἰς τὴν πάλην (εἰς τὸ πάλαισμα, εἰς τὸν πάλεμον κτλ.), ἐφάμιλλος, ἰσοδύναμος. (ἐν γέν.) ἴσος, ὅμοιος. » Πλήθει ἰσοπαλεῖς τοῖς ἐναντίοις, « Θκ., ἰσάριθμοι. (Ὁ Φώτ. τὸ παράγει ἐκ τοῦ Πάλας ὁ κλῆρος).

Ἰσοπαχής, ές (ὁ, ἡ). ἴσος μὲ ἄλλον τινὰ κατὰ τὸ πάχος, ἐπίσης παχύς (χονδρός).

Ἰσόπεδος (ὁ, ἡ). ἴσος μὲ τὸ ἔδαφος (πέδον)· ἴσος (εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν τῆς ἐπιφανείας) μὲ ἄλλο τι, ὁμαλός, ἐπίπεδος. ‖ (οὐσ.) Ἰσόπεδον (τὸ), πεδιὰς ὁμαλή, ἐπίπεδον, (καιν.) ἴσωμα. » Ὁ δὲ (λίθος) θέσι ἔμπεδον ὅρρ' ἂν ἵκηται ἰσόπεδον· τά τε οὗ τι κυλίνδεται ἐσσύμενός περ, « Ἰλ. Ν. « Οἵ τινες δ' ἐν ἐρύμασι δῶτας ἐκλιπόντες τοῦτο φεύγουσι, πῶς τούτους αἴσιμα ἂν τις μείνας ἰδόντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἰσοπέδῳ; « Ξεν.

Ἰσοπέλεθρος (ὁ, ἡ), [ἴσ. πέλεθρον]. ἴσος κατὰ τὴν ἔκτασιν μὲ ἄλλο τι, ἰσομήκης.

Ἰσοπενθής, ές (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἀντιπενθής.

Ἰσοπεριμέτρητος καὶ **Ἰσοπερίμετρος** (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παντοχόθεν ἴσην (ὁμαλὴν) ἢ ἴσης μὲ ἄλλο τι ἐκτάσεως περίμετρον.

Ἰσοπετής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πετῶν ἴσα μὲ ἄλλον.

Ἰσόπετρος (ὁ, ἡ), **Π.** σκληρὸς ὡσὰν τὴν (ἴσα μὲ) πέτραν, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἀντίπετρος).

Ἰσόπηχυς, εος (ὁ, ἡ). μακρὺς (ἴσος μὲ) μίαν πῆχυν, ἢ ἰσομήκης ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν πήχεων μὲ ἄλλον.

Ἰσοπλατής, ές (ὁ, ἡ). ἴσος κατὰ τὸ πλάτος, ἐπίσης πλατύς.

Ἰσοπλάτων, ωνος (ὁ). ἴσος (ἐφάμιλλος, ἐξισούμενος) μὲ τὸν Πλάτωνα, **Ἄλλος** (δεύτερος) **Πλάτων.**

Ἰσοπλευρος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. εἶνε ἴσα (ἰσομήκη) τὰ πλευρὰ (τὰ πλάγια). » Ῥομβοειδῆ σχήματα τὰ ἰσόπλευρα μὲν οὐκ ὀρθογώνια δέ, « Γαλ.

Ἰσοπληθής, ές (ὁ, ἡ). ἴσος κατὰ τὸ πλῆθος (κατὰ τὸν ἀριθμόν, κατὰ τὴν ποσότητα). » Ποταμοὶ θαλάσσῃ ἰσοπληθεῖς, « Δ. Κάσσ.

Ἰσοκληθῶς, ἐπίρ. Ἰσαρίθμως.

Ἰσοπολιτεία (ἡ). Ἰσότης πολιτικῶν δικαιωμάτων, [ἐκ τοῦ

Ἰσοπολίτης, ου (ὁ), καὶ **Ἰσοπολῖτις**, ιδος (ἡ). πολίτης ἰσονομουμένης (δημοκρατουμένης) πολιτείας. 2) ἀπολαμβάνων τὰ αὐτὰ δικαιώματα μὲ τοὺς αὐτόχθονας (τοὺς καθαυτὸ) πολίτας. « Πόλις —, « Ἀπ., ἡ ἔχουσα τὸ ταυτὸν προνόμιον, (λατ.) **municipium.**

Ἰσοπραξία (ἡ). τὸ τὰ ἴσα (ἄλλῳ τινὶ) πράττειν.

Ἰσοπρέσβυς, εος (ὁ, ἡ), **Π.** ἴσος (ὅμοιος) μὲ πρεσβύτην, ἐπίσης ἀδύνατος ἢ φρόνιμος, (ἐν γέν.) πρεσβυτικός· γεροντικός, (παρβλ. Ἰσόπαις).

Ἰσόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσα (ἰσομεγέθη, ἰσοταχῆ) πτερά, ἢ ἴσος τὸ τάχος μὲ πτερόν (πτερωτόν), ταχύπτερος, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἄπτερος).

Ἰσοπτυχής, οῦς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσας (ὄχι λοξὰς ἢ διαφορετικὰς) πτυχάς. » Χιτῶνιον ἰσοπτυχές, « Ἐπγρφ.

Ἰσόπτωτος (ὁ, ἡ), Γραμ. = Ὁμοιόπτωτος.

Ἰσόπυργος (ὁ, ἡ). ἴσος μὲ πύργον, (γραμ. ἐξήγ. τοῦ Ἀντίπυργος).

Ἰσόπυρον (τὸ), [ἴσ. πυρός], εἶδ. φυτοῦ (ἐκ τοῦ γένους τῶν βατραχίων), (ἄλλ.) Φασήολος (διὰ τὸ περιπλεκτικόν τε).

Ἰσορέπης, ές (ὁ, ἡ), = Ἰσόῤῥοπος.

Ἰσορροπέω-ῶ, **Μ.** ήσω. Εἶμαι ἰσόῤῥοπος.

Ἰσορρόπησις, εως (ἡ). τὸ ἰσορροπεῖν, ἰσορροπία.

Ἰσορροπία (ἡ). τὸ οὐσ. ταῦ

Ἰσόῤῥοπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ρόπως. Ὁ ῥέπων (κλίνων, γέρνων) ἴσα καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη, ἰσοζυγής· ἰσάσιμος, ἰσοδύναμος, (ἐν γέν.) ἴσος. « Καὶ ἰσόῤῥοπα πολλάκις Ῥωμαίοις ἐγένοντο, « Ἡρωδ. « Ὅλωσιν ἰσόῤῥοπον πρὸς ταὐτὴν ἀσέβειαν, « Φίλ.

Ἴσος ἡ **Π.** Ἶσος [ἴσκω, εἴσκω], η, ον, (τὸ συγκρ. Ἰσαίτερος). Ὅμοιος (κατὰ τὸ ποσόν, κατὰ τὸ σχῆμα, κατὰ τὴν δύναμιν κτλ. κτλ.) » Ἑκτὰ λοχαγοὶ ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους, « Σοφ. » Ἴση μοῖρα, « Ὀδ. Γ. (καὶ χ. τοῦ οὐσ.) » λεμβόμενες ἶσης, « Ἰλ. Α., Ὀδ. Ι. » Ἐρίζετον περὶ ἴσης, « Ἰλ. Μ. (καὶ μὲ δοτ.) » Ἶσος ἀείλῃ, « Ὅμ. » Ἶσος ἠρώεσσι, « Θκρ. » Ἶσον ἄρευς κορυφῇ, « αὐτ. » Ἶσον ἴσῳ κεκαμένον, « Ἀθ. » Οὐ σοί ποτε ἶσον ἔχω γέρας, « Ἰλ. Α. (καὶ περιφρ.) » Εἰς τὸ ἴσον ἀφίκετο τοῖς ἡλικιώταις τῇ ἱππικῇ, « Ξεν., τοὺς ἔρθασεν (ἐξισώθη μὲ αὐτούς) εἰς τὴν καβάλλαν, ἔμαθε νὰ ἱππεύῃ ἐπίσης. » Τοῖς ἴσοις ἀμείβεσθαι, « Λξ. » Ἐπὶ τοῖς ἴσοις ἢ ὁμοίοις, « Ξεν., ἢ » Ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, « Ἡρ., μὲ τὰ αὐτὰ δικαιώματα, κατ' ἰσοπολιτείαν. (ἢ ἀντὶ ἐπίρ.) » Ἶσον κῆρι, « Ἰλ. Γ., ἴσα μὲ, ὡσάν. » Ἶσαν ἐμοὶ βασίλευε, « Ἰλ. Ι. » Ἶσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν, « Θκρ. (καὶ μετὰ τοῦ Καὶ) » Ἶσον καὶ Ῥήναιαν ἐφίλησεν, « αὐτ. (καὶ πλθ.) » Ἔτερφεν ἶσα τέκεσσιν, « Ἰλ. Ε. » Ἴσα τοκεῦσιν ἐτίομεν, « Ἰλ. Ο. (καὶ μετὰ τοῦ Καὶ) » Ἴσα καὶ τοὺς υἱέας φιλῶ, « Συν. » Ἴσα καὶ ὀδυρόμενος, « Παυσ., ὡς ἂν νὰ κλαίῃ. (καὶ προθετ.) » Ἐξ (Ἐπὶ » Ἐκ τοῦ, » Ἀπὸ τοῦ) ἴσου, « ἢ » Ἀπὸ τῆς ἴσης, » Ἐπὶ ἴσης (καὶ) » Ἐπίσης, « Λξ. » Ἐπὶ ἴσης διαφέρειν τὸν πόλεμον, » Ἡρ., πολεμεῖν ἰσοῤῥόπως. » Ἀπὸ τῆς ἴσης (ἐνν. συντελείας) τὰς στρατείας ἐποιοῦντο, « Θκ., συνετέλουν ἐξ ἴσου. (καὶ χ. τοῦ ἄρθρου.) » Οὐδὲ γὰρ ἀπ' ἴσης ὁρῶ τοῖς τ' ἄλλοις καὶ ὑμῖν περὶ τούτου τὴν βουλὴν οὖσαν, « Δη. » Ἐν ἴσῳ, » Ἐν ἴσῳ εἰ ἦ, « Λξ., ὡς ἂν νά. » Ἐν ἴσῳ (ἐνν. βήματι) προσῆσαν, « Ξεν. 2) ὁμαλός, ἐπίπεδος, (καιν.) ἴσιος. » Εἰς τὸ ἴσον καταβαίνειν, « Ξεν., εἰς τὴν πεδιάδα, εἰς τὸ ἴσωμα. 3) (μεταφορ.) σύμφωνος· δίκαιος. (ἐπὶ ἀνθρ.) φιλοδίκαιος. » Ἴσον θυμὸν ἔχοντε « Ἰλ. Ν. » Ἴσαι μαρτυρίαι, « Γρρ. » Ἴσος ἐν ἴσοις ἀνήρ, « Σαφ. » Ἐν δὲ τοῖς δ' ἴσος, « αὐτ. » Πῶς ἔστι τοῦτο ἴσον ἢ δίκαιον; « Δη. » Πῶς ἴσον ἐξὶ τοὺς μὲν ἄρχειν.. τὸν δὲ δεδέσθαι; « αὐτ. (ἢ ἀναλύτ.) » Τὸ ἴσον, « Λξ., ἡ ἰσότης, τὸ δίκαιον, ἡ ἰσονομία. (καὶ προθετ. ἀντὶ ἐπίρ.) » Ἐξ ἴσου, « Λξ., μὲ ἰσότητα, μὲ ἀμεροληψίαν. 4) ἀντὶ Ὁ αὐτός· (τρπ.) ἀδιάφορος. » Ἴσος ὁμάχθοι, « Θκρ. » Ἴσος πρὸς τὰς αὐτοῦ δόσεις, « Κέβ.

Ἰσασθένεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις ἰσασθενὴς (ἰσοδύναμος) μὲ ἄλλον.

Ἰσασθενέω-ῶ, **Μ.** ήσω. Εἶμαι =

Ἰσασθενὴς, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -σθενῶς. Ἴσος κατὰ τὴν ἰσχὺν (κατὰ τὸ σθένος) ἰσοδύναμος, (μὲ δοτ.) » Πενίαν πλούτῳ ἰσασθενῆ, « Δημκρ. » Ταθέντων δ' ἀμφοτέρων (τῶν μυώνων) ἰσασθενῶς, « Γαλ.

Ἰσασθενία (ἡ), = Ἰσασθένεια.

Ἰσασκελής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσα (ἰσομήκη) τὰ σκέλη (μτγν. παρὰ μθμτκ.) ἀντὶ Ἰσόπλευρος, (καὶ ἐπὶ ἀριθμ.) Ἄρτιος.

Ἰσασκελία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἰσασκελής

Ἰσόσκριος (ὁ, ἡ), **Ω.** ὅμοιος μὲ ὄσπριον, στρογγυλὸς ὡσὰν φυβίθι κτλ.

†**Ἰσοστάδην**, ἐπίῤῥ. Ἰσοστασίως· ἰσορρόπως, ἰσοδυνάμως.

Ἰσοσταθμέω-ῶ, **Μ.** ήσω, = Ἰσοῤῥοπέω.

Ἰσοσταμία (ἡ), = Ἰσορρόπια [ἐκ τοῦ

Ἰσόσταθμος (ὁ, ἡ), = Ἰσοζυγής, ζυγίζων ἴσα μέ.

Ἰσοστάσιος (ὁ, ἡ), [ἴσ. στάσις], = Ἰσοβαρής· ἰσοδύναμος· Ἰσοτιμος· (ἐν γέν.) ἴσος, ὅμοιος. ‖ (τὸ οὐδ.) Ἰσορροπία, ἐπίρ. ἀντίρ.

Ἰσοσαίως, ἐπίρ. = Ἰσομέτρως, Ἰσοβρόπως.

Ἰσοστατέω-ῶ, Μ. ήσω. = Ἰσοσταθμέω.

Ἰσοστοιχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀντιστοιχέω.

Ἰσοστοιχία (ἡ), τὸ εἶναι τῶν-

Ἰσόστοιχος (ὁ, ἡ), = Ἀντίστοιχος. 2) (Ταχτ.) παρατεταγμένος κατ' ἰσοστοιχίαν.

Ἰσόστροφος (ὁ, ἡ) ἴσα στρεμμένος. 2) (γραμτ.) ὁ ἔχων ἰσαρίθμους μὲ ἄλλου τινὸς στροφάς.

Ἰσοσυλλαβέω-ῶ, ήσω. Εἶμαι-

Ἰσοσύλλαβος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -λλόβως. Ὁ ἔχων ἴσας (ἰσαρίθμους) τὰς συλλαβάς.

Ἰσοταλαντέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰσοβαρέω, εἶμαι-

Ἰσοτάλαντος (ὁ, ἡ), = Ἰσοβαρής, ἰσοζύγιος, (γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀτάλαντος).

Ἰσοταχέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω μὲ τὸ αὐτὸ τάχος, εἶμαι-

Ἰσοταχής, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ταχῶς. Ἴσος (μὲ ἄλλον τινὰ) κατὰ τὸ τάχος, τρέχων ἢ πράττων τι μὲ ἴσην (μὲ τὴν αὐτὴν) ταχύτητα, ἐπίσης ταχύς.

Ἰσοτέλεια (ἡ), ἡ κατάστασις (τὸ δικαίωμα) τοῦ Ἰσοτελοῦς.

Ἰσοτέλεστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τελειόνων ἢ ἐκτελούμενος ἴσα (συγχρόνως) μέ, (ἐν γέν.) ἴσος, ὅμοιος. « Ἄϊδος— μοῖρα, « Σοφ., ἐπίσης ἀτελεύτητος ἢ (κατ' ἄλλ.) ἴση πρὸς ἅπαντας.

Ἰσοτελής, ές (ὁ, ἡ). ὅστις κάμνει τὰ ἴδια ἔξοδα ἢ πληρόνει τὰ αὐτὰ δοσίματα (τέλη) μὲ ἄλλον τινά, (ἀθ. εἰς τὰς Ἀθ.) « Ἰσοτελεῖς, « οἱ μέτοικοι οἱ ὁπ. ἀπελάμβανον δικαιώματά τινα ἴσα μὲ τοὺς αὐτόχθονας.

Ἰσοτενής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτεινόμενος ἐξ ἴσου, ἔχων τὴν ἴσην ἔκτασιν, ἰσομήκης.

Ἰσότεχνος (ὁ, ἡ). Ἴσος τὴν τέχνην (μὲ ἄλλον).

Ἰσότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἴσου, ταυτότης, ὁμοιότης κτλ.

Ἰσοτιμία (ἡ). Ἰσότης περὶ τὰς τιμάς, τὸ νὰ τιμῶνται ὁλοιέπίσης (ν' ἀπολαμβάνωσι τὰς αὐτὰς πολιτικὰς τιμάς, τὰ αὐτὰ δικαιώματα), ἰσονομία, [ἐκ τοῦ

Ἰσότιμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τίμως. Ὁ ἔχων ἢ ἀπολαμβάνων τὴν αὐτὴν τιμὴν ἢ τὰς αὐτὰς τιμάς, ἀξίζων ἢ τιμώμενος ἐπίσης.

Ἰσότοιχος (ὁ, ἡ). (κυρ. ναῦς) ἡ ἔχουσα ἴσους (ἰσοῦψεῖς) τοὺς ἑκατέρωθεν τοίχους.

Ἰσότονος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τόνως. Ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν τόνον, τεντωμένος ἢ (γραμτ.) τονισμένος παρομοίως. (ἐκμ.) Ἰσοβύζαμος.

Ἰσοτράπεζος (ὁ, ἡ). Ἴσος (ἰσομεγέθης) μὲ τράπεζαν. « Συνόδων (« Κάκκαβος)—, « Ἀθ.

Ἰσοτριβής, ές (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ τρίβων (διατρίβων εἰς) τὸ αὐτὸ μέρος μετά τινος, σύντροφος, σύνοικος κτλ. ἴδε Ἰσοτριβής.

Ἰσοτροπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ἰσότροπος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -τρόπως. Ἴσος τὸν τρόπον (τὸ ἦθος) πρὸς ἑαυτὸν ἢ ἄλλον τινά, ὁμαλοῦ (ὁμαλοστόμου) χαρακτῆρος.

Ἰσότυπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν τύπον, ὅμοιος. ‖ (τυπ.) « Ἰσότυπον, « = Ἀντίτυπον (ἐγγράφου), Νεαρ. 2) Π. = Ἰσόκτυπος.

Ἰσοτυραννος (ὁ, ἡ). Ἴσος (ἰσχύων ἢ τιμώμενος ἴσα) μὲ τύραννον.

Ἰσοΰλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καμωμένας ἀπ') τὴν αὐτὴν ὕλην.

Ἰσουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ὅ,τι κάμνει καὶ ἄλλος τις, ἐνεργῶ ἐπίσης, [ἐκ τοῦ

Ἰσουργός (ὁ, ἡ) ὁ ἐργαζόμενος τὸ αὐτὸ μὲ ἄλλον τινὰ ἔργον, ἐνεργῶν ἐπίσης.

Ἰσωψής, ές (ὁ, ἡ)· Ἰσομήκης κατὰ τὸ ὕψος, ἐπίσης ὑψηλός.

Ἰσοφαής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων μὲ ἴσον (ὅμοιον) φῶς.

Ἰσοφανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἴσος (ὅμοιος) μέ.

Ἰσοφαρίζω, Δ. ἀντὶ Ἰσοφερίζω, Μ. ίσω, Π. τὰ ἴσα φέρομαι, εἰς συζήτησιν (συνηθ.) ἀμιλλῶμαι πρός. ‖ (σπν. μετθ.) κάμνω τι ἴσον (ὅμοιον) μέ. « Τῶν μὲν ἀπειροτάτων, ὀργυιῆς βάρος Ἰσοφαρίζειν, « Νίκ.

Ἰσοφέριστος (ὁ, ἡ), Π. ἐπίσης ἄριστος.

Ἰσοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (σηκόνων) ἴσα μὲ ἄλλον τινὰ (τὸ ἴσον βάρος). « Οἶνος , « Λξ , ὁ σηκόνων ἄλλο τόσον (ὅσος εἶν' αὐτὸς) νερόν.

Ἰσοφυής, ές (ὁ, ἡ). τῆς αὐτῆς φύσεως (τῆς αὐτῆς ἰδιότητος) μὲ ἄλλον τινά, φύσει ἴσος.

Ἰσοχειλής, ές καὶ Ἰσόχειλος (ὁ, ἡ). γεμάτος ἢ ἐρχόμενος ἴσα μὲ τὰ χείλη. « Ποιεῖ δὲ τὴν ὁλολυγὴν (ὁ βάτραχος), ὅταν, ἰσοχειλῆ τὴν κάτω σιαγόνα ποιήσας ἐπὶ τῷ ὕδατι, περιτείνῃ τὴν ἄνω, « Ἀρχτ.

Ἰσόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), = Ἰσοσθενής.

Ἰσόχνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ ἴδιον χνοῦδι (μὲ ἄλλον τινὰ), χνοάζων ἐπίσης, (συνκδχ.) συνομήλικος (;).

Ἰσόχορδος (ὁ, ἡ). Ἴσος κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν χορδῶν μὲ ἄλλον τινά, (γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀντίχορδος).

Ἰσοχρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ἰσοχρόνιος καὶ Ἰσόχρονος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -χρονίως, -χρόνως. Ἴσος κατὰ τοὺς χρόνους μὲ ἄλλον τινά, διαρκῶν ἐπίσης (τὸ ἴσον διάστημα τοῦ χρόνου)· (γραμτ. καὶ μετρ.) ἔχων τὸν αὐτὸν χρόνον.

Ἰσόχρους-ους (ὁ, ἡ). Ἴσος κατὰ τὸ χρῶμα, τοῦ αὐτοῦ χρώματος.

Ἰσόχρυσος (ὁ, ἡ). Ἴσος (ὅμοιος ἢ ἰσότιμος) μὲ χρυσόν. « Κάπρον .. ὠνοῦ .. κἂν ἰσόχρυσος ἔῃ, « Ἀθ.

Ἰσόψαμμος (ὁ, ἡ). ψάμμῳ ἰσάριθμος, ἀναρίθμητος.

Ἰσοψηφία (ἡ). Ἰσότης περὶ τὰς ψήφους, ἴσος ἀριθμὸς ψήφων, ἰσότης περὶ τὸ ψηφοφορεῖν, [ἐκ τοῦ

Ἰσόψηφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ δίδων τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον ἢ μὲ ἄλλους ψῆφον, ὁμόψηφος· σύμφωνος. « Δίκη—, « Αἰσχλ., καθ' ἣν ὑπάρχει ἰσοψηφία. « Νικᾷ δ' Ὀρέστης, κἂν ἰσόψηφος κριθῇ, « αὐτ. 2) ὁ ἔχων ἐπίσης τὸ δικαίωμα τοῦ ψηφηφορεῖν· ἰσότιμος. « Ἦσαν οἱ τὰ ἐλάχιστα κεκτημένοι τοῖς τὰς μεγίστας ἔχουσιν οὐσίας ἰσόψηφοι, « Δ. Ἁλ. 3) ὁ ἀποτελῶν διὰ ψήφων τὸν αὐτὸν ἀριθμόν, (ἀθ.) « Ἰσόψηφα (ἀνν. ἔπη), « Ἀρτεμίδ., αἱ λέξεις τῶν ὁπ. τὰ ψηφία συγκεφαλαιούμενα ἀριθμητικῶς παράγουν τὴν αὐτὴν ποσότητα, π. χ. Μένε, Πέσα. κτλ. τὸν ἀριθμὸν ρ' (100)· ὅθεν καὶ ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἢ τὸ στοιχ. Ρ νομίζεται ἀνεφοκριτικῶς αἴτιος, διότι εἶναι ἰσόψηφοι τῷ Ἐπ' ἀγαθῷ, « Ἰσόψηφοι στίχοι, καὶ « Ἰσόψηφα ἐπιγράμματα, « τῶν ἄπολις τὰ στοιχεῖα ἀριθμητικῶς συμπεφωνούμενα, φέρων τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν 1α. αὐτὰ ἀνοφείρονται τινα εἰς τὴν Ἀνθολογίαν καὶ τούτων ἓν τοῦ ἐπιγραμματοποιοῦ Λεωνίδου φέρον εἰς ἕκαστον στίχον τὸν ἀριθμὸν 4111, ἐξηγεῖ ἀποχρώντως τὴν δυναμιν τῆς λέξεως. « Εἷς πως ἕνα ψῆφοισιν ἰσάζεται. αὐ δύο δοιαῖς Οὐ γὰρ ἔτι ςέφω τὴν δολιχαγραφίην.»

Ἰσοψυχία (ἡ). Ὁμαλότης ἢ ὁμοιότης φρονήματος· ὁμοφροσύνη.

Ἰσόψυχος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.) -ψύχως. Ἴσος κατὰ τὴν ψυχήν (κατὰ τὴν τολμην, κατὰ τὸ φρόνημα) μὲ ἄλλον τινά, ἴσος, σύμφωνος.

Ἰσόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἰσάζω. ‖ (μσ. ἢ παθ.) ἐξισοῦμαι. « Οὐκοῦν ἰσοῦμαι σφῶν ἑγὼ δυοῖν τρίτος, « Σοφ. « Ὄνυχας χειρὸς τε ἰσώσαντο, « Ἴσ., ἐπιάσθηκαν μὲ τὰ νύχια καὶ μὲ τὰ χέρια καὶ ἐμάχοντο

Ἵσταμαι, μσ. ἢ παθ. τοῦ Ἵστημι.

Ἱστάνω (παρτ. Ἱστανών), = Ἵστημι.

Ἱστάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἱστός.

Ἱστασχ', (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. ἄσπ.) ἀντὶ Ἱστασκε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἵστημι.

Ἵστε, β'. πλθ. πρσ. καὶ

Ἰστέον, θετ. τοῦ Ἴσημι· ἡ Οἶδα.

Ἵστημι (καὶ παθ.) Ἵσταμαι, Μ. στήσω (καὶ παθ.) σταθήσομαι (παρτ. Ἱστὴν ξ παθ. Ἰσάμην, ἀόρ. Ἔστησα καὶ παθ. Ἐστάθην, ξ τὸ θετ. Στατέον). Στήνω τι ὀρθόν, σηκόνω ἐπάνω. « Ἱστὸν Ἵστημι, « Ὅμ. « Ὁ ἵππος ἵστησι τὰ ὦτα, « Σοφ. « Ἵστησι τὰς τρίχας, « Ἀρχτ. « Ἵστημι τεῖχος (τρόπαιον), « Θκ., Ξεν. « Ἱστάναι τινὰ χαλκοῦν, « Δμ. « Τοῦτον ὁ δῆμος ἔστησ' ἐνθάδε, « Θκρ. (καὶ παθ.) « Σταθῆναι ἐν ἀγορᾷ, « Ἀρχτ., (παρβλ. Ἐρύω). 2) ςήνω (τοποθετῶ, βάλλω) τι εἰς τὴν ἀρμόζουσαν θέσιν ἢ τάξιν, (ἀθ. συνκδχ. ξ τρπ.) Καθίστημι, διορίζω, (ἐπὶ στρατ.) παρατάττω· συγκροτῶ. (ἐπὶ θυσ. κλπ.) δίδω (τραπέζῃ), προσφέρω. « Ἔγχος δ' ἔστησε πρὸς κίονα, « Ὀδ. Δ. « Παζοὺς δ' ἐξοπίθεν στῆσεν, « Ἰλ. Δ. « Ἀγῶνα (« Πάλεμον « Χορὸν) ἱςάναι, « Πλ., Δμ. Ἠρ. « Δίκτυα ἱστάναι, « Ξεν. (καὶ μσ.) « Χορὸν ἐστήσαντο, « Θκρ. « Ἃ πολὺς τοῦτον ἐξήρτατο βασιλέα, « Ξεν. (καὶ παθ.) « Τὸν ὑπὸ Δαρείου σταθέντα ὕπαρχον, « Ἠρ. « Θεοῖς κρατῆρα στήσασθε ἐλεύθερον, « Ἰλ. Σ. « Στασιῶ κρατῆρα γάλακτος ταῖς Νύμφαις (τῷ Πανί), « Θκρ. « Τοιόνδε κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἑστήσατο Χείρων, « αὐτ. 3) κάμνω νὰ σηκωθῇ τις, (τρπ.) διεγείρω. « Κονίην (« Κύμα, « Νεφέλας, « Βοήν, « Φύλοπιν κτλ.) Ἱστάναι, « Ὅμ. (καὶ μσ.) « Εἰωθασι Ἕλληνες ἀδουλότατα πολέμους ἵστασθαι, « Ἠρ. « Ἀτιμάζοντα δ' ἐμάχοντο

μάχην παρὰ νηυσίν, « Ὀδ. Ι. δ) κρατῶ ἀκίνητον, στυλόω, προσηλόω. « Ἵστη- μι τὸ πρόσωπον [τοὺς ὀφθαλμούς], « Δξ. δ) σταματῶ, « Μίλην στήσασα, « Ὀδ. Υ. « Ἱστάναι τὰς ἀγέλας, « Ξεν. « Κοι- λίαν ἵστησι, « Δσκρ. « Πόσους ἱστᾷς ἐπεισγομένους; « Φλςρ. « Στήσατε τὸ κακόν, « Συν. « Στήσαντες ἐπὶ τούτων τὴν διήγησιν, « Ολδ. ε) ζυγίζω. « Ἡ μετροῦντες ἢ ἱστάντες, « Ξεν. « Ἱστᾶσι σταθμῷ πρὸς ἀργύριον τὰς τρίχας, « Ἡρ. (δθ. 7) Ἰλσ. = Δανείζω. « Στήσα- σθαι, τὸ δανείσασθαι. ἐπὶ σταλιμῷ γὰρ πάλαι ἐδάνειζον, « Ἡσύχ., [ἴσως ᾧ Στά- σιμος]. ‖. (μσ.) Ἵσταμαι, Μ. στήσομαι καὶ ἑστήξω ἢ ἑστήξομαι (ἀόρ. Ἐστησά- μην καὶ [κατὰ τὴν διπλ. σημασ.] Ἔ- στην, ὑπερσ. [ἐκλαμβ. καὶ ἀντὶ παρτ.] Ἑστηκειν καὶ Εἱστήκειν [ὅθεν ἡ μετχ. Ἑστώς, ῶσα, ὡς ἢ ὁς, καὶ μτγν. Ἑστη- κώς, υῖα, ός].). Στέκω (Στέκομαι) ὀρθός, σημαίνομαι ἐπάνω. « Ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἕστασι, « Ἰλ. Ω. « Ἐπὶ τρομεραῖς ποσὶν ἕστη, « Θκρ. « Κονίη ἵσταται, « Ὅμ., ὑ- ψοῦται. 2) στέκω (εἰς ἓν μέρος), δέν κινοῦμαι, σταματῶ. « Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη, « Ἰλ. Α. « Ἀντίοι ἕσταν, « Ὅμ. « Ἵστασθ' ἐφεξῆς πάντες, « Ἀρςφ. « Τί ποτ' αἰθερίαν ἕστηκε πέτραν; « Εὐρ. « Πολλὰ δὲ δοῦρα ἐν γαίῃ ἵστατο, « Ἰλ. Ο. « Τί ἑστήκατε ὅλην τὴν ἡμέραν ἀρ- γοί; « Γρφ. « Στᾶθι καὶ εἶσθι, « Θκρ. (καὶ μτφρ.) « Ἱστάμενος ἐπ' ὀλίγων ῥημάτων, « Γργ., ἐπιμένων, ἐνιστάμε- νος, ἐνδιατρίβων. 3) ἀντὶ τοῦ Εἰμί, εἶ- μαι, κεῖμαι, εὑρίσκομαι. « Ἑστᾶσ' εἰν Ἅϊδαο δόμοις, « Ἰλ. Ω. « Ὅπῃ σέθεν ἵσταται ὠκὺς, « Θκρ. « Ἵστασαι κατὰ Βορέαν, « Θκ. « Τῇ δ' ἑβδόμῃ εἱστήκει μείς, « Ἰλ. Τ. « Ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκ- μῆς, « Ἡρ. « Ἀλλ' ἑστάτω (ἀντὶ Ἔχω) μοι καὶ δεος τι καίριον, « Σοφ. 4) χαμ- αιτῶ, παύω. « Ἐνταῦθα στησόμεθα τοῦ λόγου, « Πλάτ. « Οὐ μὴν ἐνταῦθ' ἔσχε τὸ πρᾶγμα, « Δημ. « Οὐ στήσεται κάν- τας ἀνθρώπους ἀδικῶν, « αὐτ. « Ὅταν τὰ καταμήνια στῇ, « Ἀρετ. 5) (τρι- πρσ. ἢ κατὰ μτχ.) στέκω ἀκίνητος· πήγ- νυμαι σημαινόμενος ὑδηλά. « Κρημνοὶ (« Ὀφθαλμοί, « Τρίχες) ἕστασαν, « Ἰλ. Μ., Ω. Ὀδ. Τ. 6) εἶμαι [ἔφθασα] εἰς τὴν ἀκμήν [εἰς τὴν αὔξησιν]. « Φύλλοις [« Νεῖκος] ἵσταται, « Ἰλ. Ν., Σ. « Τῷ δ' ἑβδόμῳ εἱστήκει μείς, « Ἰλ. Τ. « Οὐ πρὸ μεσημβρίας, ἀλλ' ὁπόταν μάλιστα ἡ ἡμέρα ἑστήκει, « Φλςρ. 7) εἶμαι εἰς τὴν ἀρχήν, προβαίνει εἰς τὴν αὔξησιν. « Τοῦ μὲν ῥέοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσα- μένου, « Ὀδ. Ξ. « Ἔτος νέον ἱστα- μένου, « Ὀδ. Τ. 8) [μὲ ἐπίῤ.] διάγω, φέρομαι. « Ὀρθῶς (« Εὐλαβῶς) ἵσταται, « Δξ. 9) [σπν. μὲ αἰτ. πρόθετ.] ἀντὶ Ἀνθ- ἵσταμαι. « Ὅτι ὅσιον πρὸς οὐ δικαίους ἱστάμεθα, « Θκ. (παρβλ. Προσίσχομαι 2).

Ἱστιάτωρ, ορος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἑστιάτωρ, ὁ ἱερεὺς τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτέμιδος, ὁ ἄλλ. Ἐστήν.

Ἱστίη καὶ Ἱστίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἑστία.

Ἱστιητήριον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ἑστιατήριον.

Ἱστιητορίων (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ἑστιατόριον.

Ἱστιήτωρ, ορος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἑστιάτωρ.

Ἱστιοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω (ἀρμενί- ζω) μὲ τὸ πανὶ ἢ μὲ γερὰτα πανιά.

†Ἱστιοκώπη (ἡ). πλοῖον ἢ ταξεῖδι μὲ πα- νιὰ καὶ κωπιά.

Ἱστίον [τὸ], [ἱστός]. πανὶ, ὕφασμα (ἱσταιτ. εἰς τὸ πλθ.) πανὶ τοῦ πλοίου. « Οἱ δ' ἱστὸν στήσαντ', ἀνὰ θ' ἱστία λευκὰ πέ- τασσαν, « Ἰλ. Α.

Ἱστιοπρίεω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (ἀρματό- νω τὸ πλοῖον μὲ) πανιά.

Ἱστιορράφος (ὁ, ἡ). ὁ ῥάπτων τὰ πανιὰ τῶν πλοίων· (Κωμ.) ἀντὶ Μηχανορράφος, ἀπατεών.

Ἱστιοφόρος (ὁ, ἡ). (ναῦς) ἡ φέρουσα (ἀρμα- τωμένη μὲ) ἱστία.

Ἱστοδοεύς, έως (ὁ) καὶ

Ἱστοδόη (ἡ), [ἱστός, βοῦς]. ὁ βρυμὸς (ἢ φοῦντα) τοῦ ἀλεπτριοῦ, (κοιν.) στασάρι.

Ἱστοδόκη (ἡ), [ἱστος, δέχομαι]. τὸ μέρος τοῦ πλοίου (βηλ. κατὰ τὸν Σχλ., ξύλον ἀνέχον κατὰ τὴν πρύμναν) εἰς τὸ ἀπ. ἀπέθετον τὸ κατάρτι ὅταν τὸ καταβά- ζαν.

Ἱστοκεραία (ἡ). ἡ κεραία τοῦ ἱστοῦ, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) ἀντέννα.

Ἱστοπεδή (ἡ). τὸ καταμεσὶς τοῦ πλοίου κοίλωμα (ἢ ἄλλ. λιμνὶς) ἢ τὸ ἀπὸ τῆς τρόπιδος ἀνέχον ξύλον ὅπου ἐμπήγεται ἢ δένεται τὸ κατάρτι.

Ἱστοπηία καὶ Ἱστοπονία (ἡ), = Ἱστουργία.

Ἱστοπόνος (ὁ, ἡ), [ἱστός, πονέω]. ὁ κο- πιάζων εἰς τὸν ὑφαντ. ἐργαλείων, ὑφάντης.

Ἱστόπους, οδος (ὁ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ξύλα τὰ ὁπ. κρατοῦν τεντωμένον τὸ πανὶ εἰς τὸν ὄρθιον ἐργαλειόν, (ἄλλ.) ἐλ- λίοντες.

Ἱστορέω-ῶ [ἵστωρ], Μ. ήσω. Ἐρευνῶ (παρατηρῶ ἢ Ἐρωτῶ) νὰ μάθω· πλη- ροφορούμαι ἐξ ἰδίας παρατηρήσεως ἢ ἐρεύνης· ἐξακριβόνω. « Εἴτε ἱστορεούσῃ εἴτε καὶ οὔ, φράζει τῇ μητρί, « Ἡρ. (ᾧ μὲ αἰτ.) « Ἱστορέων αὐτοὺς ἤν τινα δύ- ναμιν ἔχει ὁ Νεῖλος, « αὐτ. « Τὴν Ἰν- δικὴν ἱστορῆσαι πολλάς... ἐξεβήμησε, « Θεοδωρ. 2) (συχνοτ.) διηγοῦμαι, ἐκθέ- τω ἱστορικῶς ὅ,τι εἶδα καὶ ἐξακριβόσα. « Φίλιππον τὸν Ἀλεξάνδρου πατέρα Θεόφραστος ἱστόρηκεν, οὐ μόνον κτλ., « Πλ. 3) (ἐν γέν.) μαρτυρῶ, βεβαιόνω τι ἐν γνώσει τοῦ πράγματος (ὡς αὐτόπτης). « Ἱστορεῖ ἀλλήλας, ὅτι οὕτως ἔχει, « Δξ.

Ἱστόρημα (τὸ). πᾶν ὅτι ἱστόρησα (παρε- τήρησά, ἐπληροφορήθη ἢ ἐξιστορήσε) τις, διήγημα, ἱστορία.

Ἱστορία (ἡ). τὸ ἱστορεῖν, ἡ διὰ παρατη- ρήσεως ἐξέτασις (ἐξακρίβωσις, πλήρο- φορία). « Ὅσα πέπτωκεν ὑπὸ τὴν ὑμετέραν ἱστορίαν, « Πλδ. 2) ἔκθεσις (διήγησις, ἐξιστόρησις) τῶν ὅσων εἶδεν ἢ ἄλλως ἐπληροφορήθη τις. « Οὐκ ἀκοὴν λέγω, ἀλλ' ἱστορίαν, « Αἰλ. 3) (γενι- κώτερον) ἡ ἔγγραφος ἐξιστόρησις τῶν κατὰ καιροὺς γεγονότων (συμβάντων). « Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν, « Λκ.

Ἱστορικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἱστο- ρίαν. « Καὶ γεωμέτρου οὐκ ἄπειρος ἦ- στορικῶν, « Πλ. 2) εἰδήμων τῆς ἱστο- ρίας, ἢ· ἱστοριογράφος. « Ἰοβᾶ τοῦ πάν- των ἱστορικωτάτου βασιλέων, « Πλ.

Ἱστορικῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει ἱστορίας· κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἱστορικῶν.

Ἱστοριογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ἱστο- ρίαν.

Ἱστοριογραφία (ἡ). συγγραφὴ ἱστορίας.

Ἱστοριογραφικός, ἡ, όν. ἱστοριογράφου ἴδιος.

Ἱστοριογράφος (ὁ, ἡ). ὁ συγγράφων ἢ συγ- γράψας ἱστορίαν.

Ἱστριον (τ.). συμβιβηκὸς (ἱστορικὸν) τὸ ὁποῖον χρησιμεύει εἰς ἀπόδειξιν, (ἐνγέν.) ἀπόδειξις [βεβαία καὶ ἀναντίῤῥητος].

Ἱστοριοσυγγραφεύς, έως (ὁ), = Ἱστοριογρά- φος, (κυρ. ὅμως) ὁ συντάττων συλλογὴν τῶν προϊστορηθέντων ἤδη παρ' ἄλλων. (Γαλλ.) compilateur.

Ἱστοριώδης, ες (ὁ, ἡ). ἱστορίᾳ ὅμοιος

Ἱστός (ὁ), [ἵστημι]. τὸ κατάρτι τοῦ πλοίου. « Ἱστὸν στήσαντο, « Ἰλ. Α. 2) τὸ ἐπάνω ξύλον ὅπου τυλίζεται τὸ πανὶ εἰς τὸν ὀρθὸν ἐργαλειόν (συνεχ.) ὁλόκλη- ρος ὁ ἐργαλειός. « Ἱστὸν ἐποιχομένην. « Ὅμ. « Πόσῳ κατεβᾶ τοι ἀφ' ἱστοῦ; « Θκρ. 3) τὸ ὑφαινόμενον πανὶ, κομμά- τι, (Τουρκ.) τόπι. « Ὑθονίων ἱστοὺς 3000, « Πλδ. 4) (ἐν γέν.) ὕφασμα. « Ἱστὸς ἀ- ράχνης, « Γργ.

Ἱστότονος (ὁ, ἡ). τεντωμένος εἰς τὸν (ὑ- φαντ.) ἐργαλειόν.

Ἱστοτριβής, ές (ὁ, ἡ). τριμμένος (ὄηλ. συνειθισμένος) εἰς τὸν ἰξὸν τοῦ πλοίου, ναυτικὸς, (ἄλλ. διορθ. [ἱστριβής].

Ἱστουργεῖον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον ἢ ὁ ἐρ- γαλειὸς τοῦ ἱστουργοῦ, ὑφαντήριον.

Ἱστουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἱστουργὸς· ὑφαίνω.

Ἱστουργία (ἡ). ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ ἱ- στουργοῦ, ὑφαντική.

Ἱστουργικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἱ- στουργίαν ἢ τὸν ἱστουργόν, ὑφαντικός. « Ἱστουργικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ ὑφαντική.

Ἱστουργός (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὸν ἱ- στὸν (εἰς τὸν ἐργαλειόν), ὑφάντης.

Ἵστω, γ'. ἐν. προστ. τῆς πρς. τοῦ Ἵστημι ἢ οἶδα, ἂς ἤξερῃ. « Ἵστω ᾧ Δ. « Ἵστω Ζεύς, « (φρσ. ὁρκ.), μάρτυς μας ὁ Θεός.

Ἵστω, ἀντὶ Ἵστασο, β'. ἐν. προστ. τῆς πρς. τοῦ Ἵσταμαι.

Ἱστών, ῶνος (ὁ). τὸ μέρος ὅπου εἶνε στη- μένος ὁ ὑφαντ. ἱστὸς, ἐργαστήριον ὑ- φάντου.

Ἵστωρ καὶ Ἴστωρ [ἵστημι], ορος (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ γνώσκων τι, πληροφορημένος εἰδήμων· μάρτυς· αὐτόπτης· πραγματο- γνώμων· διαιτητής. « Ἵστορα δ' Ἀγα- μέμνονα θεσμὸν ἄμφω, « Ἰλ. Ψ

Ἰσχάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἰσχάς.

Ἰσχαδοκάρυα (τὰ). σῦκα (ξηρὰ) μὲ καρύ- δια ἀνακατωμένα.

Ἰσχαδοπώλης, ου (ὁ) καὶ Ἰσχαδόπωλις, ι- δος (ἡ), ὁ πωλῶν καὶ

Ἰσχαδωνής, ου (ὁ). ὁ ἀγοράζων (διὰ μετα- πώλημα) ἰσχάδας.

Ἰσχαιμος (ὁ, ἡ), [ἴσχω, αἷμα]. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ σταματᾷ τὸ αἷμα

Ἰσχαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Ἰσχάνω, Ἴσχω, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω. (κατ' ἄλλ.) ἀντὶ Ἰσχναίνω.

Ἰσχαλέος, α, ον, Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἰ-

σχναλέος, ξηρός. λεπτός. Περάνη—, « Νανέθ.

Ἰσχανάω, Π. ἀντὶ Ἴσχω, κρατῶ (καὶ πθ. μέσ.) ὀπίσω, σταματῶ, ἐμποδίζω· ἀντέχομαι, ἐπιμένω· (ὄθ. 2) (μὲ γεν. ἢ ἀπαρ.) ἐπιθυμῶ. « Χροὸς ἀνδρομέοιο ἰσχανέα λακέειν, « Ἰλ. Ρ.

Ἰσχάνω (παρτ. Ἰσχανον καὶ πλέον σῦν.), Π. = Ἴσχω, ἐπέχω, ἐμποδίζω, στοματῶ. « Αὐτὰρ ὄπισθεν Αἴαντ' ἰσχανέτην, ὥστε πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ ὑλήεις, « Ἰλ. Ρ.

Ἰσχάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἰσχίον.

Ἰσχάς [Ἴσχω, ἰσχνός], άδος (ἡ). αὖχον ξηρόν. (περίφημοι ἦσαν) « Αἱ Ἀττικαὶ ἰσχάδες, αἱ καλούμεναι χελιδόνιαι καὶ γιλιδόνες, ἐρυθρομέλαιναι, « Ἀθ. 2) (μετν.) ὁ σφιγκτὴρ τοῦ πρωκτοῦ. 3) εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Τιθυμάλλου), (ἄλλ.) Ἄπιος καὶ Χαμαιράφανος ἡ Χαμαιδάλανος. 4) Π. (ἐπιθετ.) ἡ ἄγκυρα. « Ναῦται δὲ μηρύσαντο νηὸς ἰσχάδα, « Σοφ.

Ἰσχέμεν καὶ Ἰσχέμεναι, Π. ἀντὶ Ἴσχειν.

Ἰσχιαδικός, ἡ, όν. Ὁ πάσχων ἀπὸ (ἢ χρησιμεύων ὡς ἰατρικὸν εἰς) τὴν Ἰσχιάδα νόσον. « Φθίσις Ἰσχιαδική, « Ἱππκρ.

Ἰσχιάζω, Μ. άσω. Κεντῶ ἐν τῷ περιπατεῖν τὰ Ἰσχία. « Ἰσχιάζουσα βωμολόχως, « Ἱερκπ., ἐκινοῦσε πορνικώτερον τὰ ὀπίσθιά της.

Ἰσχιακὸς, ἡ, όν, = Ἰσχιαδικός.

Ἰσχιάς, άδος (ἡ). (ἐπιθ.) ἡ ἀνήκουσα εἰς τὰ Ἰσχία, (ὄθ. ‖. οὐσ.) (ἐνν. νόσος), ὁ πόνος (ῥευματισμὸς) τῶν Ἰσχίων, (Ἰταλ.) σιάτικα, καὶ 2) (ἐνν. βοτάνη) ἡ λευκάκανθα.

Ἰσχίον (τὸ), [Ἴσχω, ἰσχύς]. ἡ κλείδωσις τοῦ γόμφου καὶ τοῦ μηροῦ, (κατ' ἔκτ.) ὁ γόμφος, (ἴδε Ἰλ. Ε. καὶ παρβλ. Ἰξύς ξ Γλουτός).

Ἰσχιορρωγικὸς [Ἰσχίον, ῥῶξ], ἡ, όν. (κατὰ λέξ.) Ξεγοφιασμένος, (ὄθ. μετν.) στίχος Ἰαμβικὸς ἔχων σπονδείους τοὺς ἀρτίους πόδας, (παρβλ. Χωλίαμβος).

Ἰσχναίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω· λιγνεύω. ξηροῦμαι. « Τὰ ἐν ἄρθροισι οἰδήματα καὶ ἀλγήματα.. ψυχρὸν πολλὸν καταχεόμενον ῥήγει τε καὶ Ἰσχναίνει, « Ἱππκρ. (καὶ μετν.) « Τὴν τέχνην (τὴν δραματικὴν) οἰδοῦσαν ὑπὸ κομπασμάτων.. ἴσχνανε, « Ἄρεφ.

Ἰσχναλέος, α, ον, Π. Ἰσχνός, λιγνὸς κράσεως, ξηρακιανός.

Ἰσχνανσις, εως (ἡ). τὸ Ἰσχναίνειν ἢ Ἰσχναίνεσθαι, λίγνευμα.

Ἰσχαντέον, θετ. τοῦ Ἰσχναίνω.

Ἰσχναντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ Ἰσχναίνειν.

Ἰσχνασία (ἡ). Ἰσχνότης, λιγνάδα.

Ἰσχνασμὸς (ὁ), = Ἰσχνανσις.

†Ἰσχνεπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ λεπτομέρειαν, λεπτολογῶ.

Ἰσχνόχωλος (ὁ, ἡ). [Ἰσχνὸς, κῶλον]. ὁ ἔχων λιγνὰ τὰ μέλη (τοῦ σώματος).

†Ἰσχνολέσχης, ου (ὁ). λεπτολόγος, σοφιστὴς· φλύαρος.

Ἰσχνολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰσχνεπέω.

Ἰσχνολογία (ἡ). λεπτολογία, σοφιστικὴ περιττολογία, [ἐκ τοῦ

Ἰσχνολόγος (ὁ, ἡ). ὁ μιλῶν μὲ (περιττὴν) λεπτολογίαν.

Ἰσχνομυθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰσχνεπέω.

Ἰσχνομυθία (ἡ), = Ἰσχνολογία.

Ἰσχνόμυθος (ὁ, ἡ), = Ἰσχνολόγος.

Ἰσχνοπάρετος (ὁ, ἡ). (νλγ.). ὁ ἔχων Ἰσχνὰς παρειὰς (λιγνὰ μάγουλα).

Ἰσχνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰσχναίνω.

Ἰσχνοτικὸς (ὁ, ἡ), = Ἰσχναντικός.

Ἰσχνόπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων Ἰσχνοὺς (λεπτοὺς, στενοὺς) πόρους.

Ἰσχνόπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων Ἰσχνοὺς πόδας.

Ἰσχνὸς [Ἴσχω, Ἰσχάνω], ἡ, όν. Λεπτὸς, ξηρὸς, λιγνὸς, ἄπαχος. (μεταφορ. ἐπὶ ὕφους λόγου) ξηρὸς, χωρὶς ῥητορικῶν καλλωπισμῶν, ἀφελὴς (οἷος ὁ τοῦ Ξενοφ.). « Ἰσθμιον Ἰσχνὸν, « Ἱππκρ., τὸ (κοιν.) ψιλόν. « Ἰσχνὸν πνεῦμα, « αὐτ., τὸ ἀσθενές.

Ἰσχνοσκελὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων Ἰσχνὰ (λιγνὰ) σκέλη.

Ἰσχνοσύνθετος (ὁ, ἡ). Ἰσχνῶς συντεθειμένος, λεπτὸς. « Σχοῖνος—, « Πλυ.

Ἰσχνότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ Ἰσχνοῦ, λιγνάδα· (ἐπὶ προφορᾶς) τὸ ἐναντ. τοῦ Πλατειασμὸς· (ἐπὶ ὕφους λόγου) ξηρότης ἢ ἀφέλεια μετὰ δεινότητος, (ὁ Δ. Ἁλ. ἐπαινεῖ «Τὴν Ἰσχνότητα τῆς φράσεως, « τοῦ Λυσίου).

†Ἰσχνουργὴς, έος (ὁ, ἡ). ἐργασμένος (ὁκλευμένος) μὲ λεπτότητα, (κοιν.) ψιλαβουλκά.

Ἰσχνοφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ὁμιλῶ ὡς) Ἰσχνόφωνος.

Ἰσχνοφωνία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις·

Ἰσχνόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων Ἰσχνὴν (ἀδύνατον, σφιγκτὴν) φωνήν. « Ἰσχνόφωνος ἐξ ἀσιτίας, « Γ. Ναζ. « Χρυσὸς καὶ λίθος ὑπὸ πληρότητος Ἰσχνόφωνα καὶ δυσηχῆ· εὔφωνος δὲ καὶ λάλος ὁ χαλκός, « Πλ. 2) ὁ προφέρων μὲ δυσκολίαν, μογιλάλος. « Διατί οἱ Ἰσχνόφωνοι οὐ δύνανται διαλέγεσθαι μικρόν; ἢ ὅτι Ἰσχναίνονται τὴν φωνὴν ἐμκοδίζοντός τινος.. Ὥστ' ἐπεὶ ἀνάγκη ἀπεβιάζεσθαι τὸ χωλύον, ἀνάγκη μεῖζον φθέγγεσθαι τοὺς Ἰσχνοφώνους, « Ἀρετ. [Ἴδε καὶ Ἰσχόφωνος].

Ἰσχνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἰσχναίνω.

Ἰσχνῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ Ἰσχνότητα. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μετφρ.) ἀμυδρῶς. « Ἰσχνῶς εἰπεῖν, « Πλὴ., ξηρὰ ξηρά, χωρὶς περιττολογίας, ἀκριβῶς.

Ἰσχνωτικὸς, ἡ, όν, = Ἰσχναντικός.

Ἰσχομένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Συνεσταλμένως. « Ἰσχομ. καὶ ἐμποδιζομένως, « Πλάτ.

Ἰσχυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ ἢ Κρατιέμαι τὰ ὦῤῥός μου, πάσχω Ἰσχουρίαν.

Ἰσχυρία (ἡ). κράτημα τοῦ οὔρου. « Εἰ δὲ ὑπερπλήρωσιν τοῦ ὦῤῥου Ἰσχυρία καταλάβοι τὴν κύστιν, « Ὑρτ. (παρβλ. Δυσουρία).

†Ἰσχυροεργὴς, έος (ὁ, ἡ). ἐργασμένος (ὁκλευμένος) μὲ λεπτότητα, (κοιν.) ψιλαβουλκά.

Ἰσχυροθελὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. Ἰσχυρὸς ἀναντίον τῶν θελῶν, ἀντέχων εἰς (ἀδιαπέραστος ἀπὸ) τὰ βέλη.

Ἰσχυραγνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμένω Ἰσχυραγνωμόνως εἴς τι.

Ἰσχυραγνωμοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ Ἰσχυραγνώμονος, Ἰσχυραγνωμία.

Ἰσχυραγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων Ἰσχυρὰν (ἐπίμονον) γνώμην, ἀμετάπειστος ἀπὸ τὸ φρόνημά (ἀπὸ τὴν ἰδέαν) του.

†Ἰσχυρόδετος (ὁ, ἡ). δυνατὰ (σφικτὰ) δεμένος.

Ἰσχυροπαθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Δεινοπαθῶ. πάσχω δεινῶς (φοβερά).

Ἰσχυροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ Ἰσχυρὸν (στερεὸν), ἐνισχύω, ἐνδυναμόω.

Ἰσχυροποίησις, εως (ἡ). ἐνίσχυσις, ἐνδυνάμωσις.

Ἰσχυροποιὸς (ὁ, ἡ). Ἰσχύος ἐμποιητικὸς (παρεκτικὸς), δυναμωτικός.

Ἰσχυροπότης, ου (ὁ). φοβερὸς οἰνοπότης.

Ἰσχυρόπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων Ἰσχυροὺς πόδας.

†Ἰσχυροπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων μεγάλα (φοβερὰ) ἔργα, (σχλ. ἐξήγ. «ὁ Ὀθριμεργός).

Ἰσχυρόῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων Ἰσχυρὰς (δυνατὰς) ῥίζας.

Ἰσχυρὸς [Ἰσχὺς], ά, όν, (τὸ παρθ. -ότερος, -οτατος). Δυνατὸς· κραταιὸς· (ἐπὶ πραγμ.) γερὸς, στερεὸς, διαρκὴς· σφοδρὸς, ὀχυρὸς, ὁρμητικὸς· φοβερός. « Ἰσχυρὸν ψήφισμα, « Ξεν. « Ἰσχυρὰν χθόνα, « Αἰσχλ., τὴν σκληράν. « Ἰσχυρὰ βρώματα, « Ἱππκρ., τὰ δύσπεπτα (κατὰ τὴν ἐξήγ. τοῦ Γαλ.). (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Βάρος δ' ἐνεγκεῖν Ἰσχυραὶ καὶ ἡ ἐλάτη καὶ ἡ πεύκη, « Θφρ. (καὶ ἀντὶ ἐπῤῥ.) « Κατὰ τὸ Ἰσχυρὸν, « Ἡρ., διὰ τῆς βίας, « ἀνυποστάλως.

Ἰσχυροσώματος (ὁ, ἡ). Ἰσχυρὸς τὸ σῶμα.

Ἰσχυρότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ Ἰσχυροῦ, (εἰς τὸν Δ. Ἁλ. ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑχυρότης).

Ἰσχυρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). Ἰσχυρὸς τὸ φρόνημα, ῥωμαλεόφρων.

Ἰσχυρόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων Ἰσχυρὰν (δυνατὴν) φωνήν.

Ἰσχυρόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Ἰσχυροσώματος

Ἰσχυρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἰσχυροποιέω.

Ἰσχυρῶς, ἐπίῤῥ. Δυνατὰ· μὲ ὁρμὴν· κατὰ πολλὰ, φοβερά. ‖. (τὸ συγκρ.) « Ἰσχυ-

φότατα, « Ξεν., ἀντὶ μάλιστα, βεβαιότατα, (ἐπὶ καταφατ. ἀποκρ.).

Ἰσχὺς [ἴσχω], ύος (ἡ). δύναμις (σωματικὴ ἢ ψυχική), ἐξουσία. » Κατ' ἰσχύν, « Πλάτ., διὰ τῆς βίας.

Ἰσχυσις, εως (ἡ), = Ἰσχὺς ἢ Ἐνίσχυσις.

Ἰσχυτήριος, α, ον, = Ἰσχυροποιός.

Ἰσχύω, Μ. ύσω. Ἔχω ἢ Ἀποκτῶ ἰσχύν (δύναμιν), εἶμαι ἢ γίνομαι ἰσχυρός· ἀκμάζω· ἀντέχω, διαρκῶ. (μὲ ἀπαρ.) ἠμπορῶ (εἶμαι ἱκανὸς ἢ κατορθόνω) νὰ, (ἐν γέν.) δύναμαι. » Ὅσον ἰσχύεις, « Σοφ.

Ἴσχω, Μ. σχήσω, (ἄλλ. σχηματ. τοῦ) Ἔχω, (κυρ. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ) κρατῶ, βαστῶ, σταματῶ, ἐμποδίζω. (καὶ ἑλλ. ἢ ὑπόδ.) φράζω, (κοιν.) πιάνω (πουθενά)· (ἴδ. μσ. ἢ ἑλλ.) ἐμποδίζομαι· τραβῶ χέρι, παραιτῶ· παύω. ἐπέχω. (καὶ ἐπὶ ποτ.) στερεύω ἢ παγόνω (Γαλλ. être pris)· (ἐνίοτε) πιάνω, σκαλόνω. » Δαβὼν τὸ σάκκος ἴσχε διὰ πόρπακος, « Σοφ. » Ἴσχει μέ εἰ μὴ στέλλειν στρατόν, « Εὐρ. » Μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω, « Σοφ. » Δίμιτος ἀναγωγὴν ἴσχει, « Δσκρ. (ᾗ ἀμπδε. ἢ ἑλλ.) » Ἰσχοντες πρὸς ταῖς πάλαισι, « Θκ. » Φθάνουσιν αὐτοὺς (αἱ νῆες) προκαταφυγοῦσαι ἐς τὴν Ναύπακτον, καὶ ἴσχουσαι ἀντίπρωροι κατὰ τὸ Ἀπολλώνιον, παρεσκευάζοντο εἰς, « αὐτ. » Χειμῶνος ἴσχοντος (αἱ ἔνδικαι ποταμοί), « Ἀρρ. » Ἰσχειν περί τινος, « Πλάτ., ἐπέχειν(ς). (καὶ μσ.) » Ἴσχεσθ' Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε, « Ἰλ. » Ἴσχεο, μηδ' ὀνομάτνης, « Ὀδ. Δ. » Τὰ μὲν ὠμολόγητο αὐτοῖς, ἡμέρους δ' οὐκ ἐδίδοσαν· ἀλλ' ἐν τούτῳ ἴσχετο, » Ξεν., (κοιν.) ἐῶ σκάλωσεν. » Ἴσχεσθαι αὐτὰ χρὴ δυσαπολύτως, « Γαλλ., νὰ πιάσῃ καλά. (καὶ μὲ γεν.) Ἴσχεο κλαυθμοῖο, « Ὀδ. Ω. » Ἴσχεσθε πολέμου, « αὐτ. 2) κρατῶ, κυριεύω. » Ἴσχει σφίας εὐωδίη, « Ἡρ. » Ἐμὲ δέος ἴσχει, » Θκρ. (καὶ πθ.) » Φθόῃ ἰσχάμενος, « Ἰσκρ. 3) (ἁπλ. ἀντὶ) Ἔχω, κέκτημαι. » Ἑξέω ἄρνα, τὸν ἴσχω, « Θκρ. 4) ἀποκτῶ. » Ἴσχει παῖδα, « Ἡρ. » Ἐν γαστρὶ ἴσχει, « Ἱππκρ. (καὶ ἑλλ.) » Ἰσχίον τις ἤλγει πρὶν ἴσχειν, ἐπεὶ δ' ἔσχεν (ἴδ. ἴσχειν), οὐκέτι ἤλγει, « αὐτ. 5) ἀξίζω, (κοιν.) ἔχω. » Τάλαντον ἴσχουσι, « Πλ. » Ἡ δὲ μνᾶ παρ' ἡμῖν ἴσχει λίτρας δύο καὶ ἥμισυ, « Ἰώσ. 6) διάκειμαι, διατίθεμαι. » Φαύλως(»Ἀσθενῶς κτλ.) ἴσχειν, « Ἀρχτ. » Ἰσχειν ἐπὶ τὸ βέλτιον, « Πλάτ., βελτιοῦσθαι.

Ἰσωνία (ἡ), [ἴσος, ὠνέομαι]. ἡ αὐτὴ (ἡ ἴδια) τιμὴ εἰς τὴν ἀγορὰν τινος πράγματος. 2) τὸ δικαίωμα τοῦ ἀγοράζειν τι εἰς τὴν αὐτὴν τιμὴν (μὲ ἄλλον).

Ἰσωνυμία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις =

Ἰσώνυμος (ὁ, ἡ), = Συνώνυμος.

Ἰσως [ἴσος], ἐπίρ. Ἴσως· ἐξ ἴσου· (σκν.) ὁμοίως· (τρπ.) δικαίως. » Ἐκ δὲ τοῦ.. τὰ ἐν αὐτοῖς ἴσως διοικεῖν, μεγάλην εἰκότως ἐκτήσαντο εὐδαιμονίαν, « Δημ.

2) (συχνότ.) τυχόν, πιθανῶς, ἐνδεχόμενον· σχεδόν, ὡς ἔγγιστα, περίπου. » Καὶ ἀμφισβητοῦντας προστιθέασιν ἀεὶ τὸ ἴσως καὶ τάχα, « Ἀρχτ. » Ἔχει γὰρ τρεῖς ἴσως ἢ τέσσαρας ὀδόντας, « Ἀρχφ. »Οὐκ ἴσως ἀλλ' ὄντως, « Πλάτ. 3) (κατὰ τοὺς Ἀττ.) ἀντὶ Βεβαίως.

Ἴσωσις [ἰσόω], εως (ἡ). ἴσασμα· ἐξίσωσις.

Ἰταμεύομαι, Μ. εὐσομαι. Φέρομαι μὲ ἰταμότητα.

†Ἰταμία (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Ἰταμότης.

Ἰταμὸς [ἴτης], ἡ, όν. Θρασὺς, αὐθάδης· ἀδιάντροπος.

Ἰταμότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ Ἰταμοῦ, θρασύτης· αὐθάδεια· ἀναισχυντία.

Ἰταμῶς, ἐπίῤ. Μὲ Ἰταμότητα, ἀναιδῶς.

Ἴτε, Θ'. πλθ. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Εἶμι.

Ἰτέα (ἡ), δένδρ. (κοιν.) Ἰτιά. 2) Π. (σφυκδχ.) ἄσπις (πλεγμένη ἀπὸ κλάδους Ἰτέας).

Ἰτέϊνος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ Ἰτέαν.

Ἰτέον, θετ. τοῦ Εἶμι.

Ἰτεών, ῶνος (ὁ). δάσος (τόπος κατάφυτος) ἀπὸ Ἰτέας.

Ἴτης [εἶμι], υ (ὁ). ὁρμητικὸς, ἄφοβος. (ἐπὶ κακοῦ) Ἰταμὸς, ἀναίσχυντος.

Ἰτητέον, = Ἰτέον.

Ἰτητικὸς, ἡ, όν. Ἰταμὸς· ὁρμητικός.

Ἰτὰς [εἶμι], ή, όν. Πορευτὰς, διαβατὸς, ὁδεύσιμος. » Ὁδὸς—, « Ἐπγρ.

Ἰτρίνεος, α, ον, Π. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἢ ὡς ἂν Ἴτριον.

Ἴτριον (τὸ), ἀντὶ Ἤτριον (συνκδχ.) ζυμαρικὸν (μὲ φύλλα)· (ὀθ.

Ἰτριοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν Ἴτρια (ζυμαρικὰ), (Τουρκ.) μπουρεκτσῆς κτλ.

Ἴττω, Δ. ἀντὶ Ἴστω.

Ἴτυς, υος (ἡ), (κατὰ λέξ. καὶ ἐτυμολογ.) Βεργὶ ἀπὸ Ἰτιάν, (ὀθ. ἐν γέν.) γύρος, περιφέρεια· (ἴδ.αὐτ.) ἡ περιφέρεια τῶν τροχῶν τῆς ἁμάξης, (ἐξ μτγν.) ὁ γύρος (τὸ περβάζι) τῆς ἀσπίδος· (ἐν γέν.) κάθε τι τοξοειδές, (ὀθ. μτγμ.) » Ἴτυς βλεφάρων, « Ἀνακρ., τὰ καμαρωτὰ ὀφρύδια, (παρβλ. Ἀψίς).

Ἴτω, Ἀττ. ἀντὶ Ἔστω.

Ἴτων, γ'. ἐν. ᾗ

Ἴτων, Ἀττ. ἀντὶ Ἴτωσαν, γ'. πλθ. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Εἶμι.

Ἰυγὴ (ἡ) ᾗ

Ἰυγμὸς (ὁ), Π. [ἰύζω]. φωνὴ διαπεραστικὴ· ξεφωνητόν· σφύριγμα (φειδοῦ).

Ἰυξ, ἰυγγος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ, (ἄλλ.) Σειρηνοπυγὶς, (κακν.) σουσουράδα, (Γαλλ.) torcol (τὸ μετεχειρίζοντο εἰς τὰς μαγείας, ὀθ.) ἀντὶ Φίλτρον, ἐλκυστικόν, θέλγητρον· σφοδρὰ ἐπιθυμία, [ἐκ τοῦ

Ἰύζω [ἰοῦ], Μ. ἰύξω. Φωνάζω μὲ διαπεραστικὴν φωνήν· κάμνω ὁποιανδήποτε ὀξὺν ἦχον ἢ κρότον· σφυρίζω· ξερωνίζω· (κακν.) χουγιάζω. » Δίετὸς ἐπέπταται χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, ἥμερον ἐξ αὐλῆς· οἱ δ' ἰύζοντες ἕποντο ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες, « Ὀδ. Ο.

Ἰυκτὰ, ᾶς, Δίολ. ᾗ

Ἰυκτὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ

Ἰυκτὴς, οῦ (ὁ), Π. [ἰύζω], αὐλητὴς, σαλπιγκτὴς, τραγῳδιστὴς, (ἐν γέν.) φωνάζων μὲ διαπεραστικὴν φωνήν.

Ἰυγμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ἰυγμός.

Ἰφθ μος, η ὴ ος, ον, Π, ἀνδρεῖος, θαμβαλέος· ἰσχυρὸς, κραταιός· (ὀθ. ὡς τίτλος τιμῆς) εὐγενὴς, [ἐκ τοῦ

Ἴφι [ἶς], ἐπίῤ. Μ. μὲ δύναμιν, ἰσχυρῶς, κραταιῶς, διὰ τῆς βίας. » Θοὸς ἴφι κταμένοιο, « Ἰλ. Γ. » Ἀνέρι ἴφι δαμῆναι, « Ἰλ. Τ.

Ἰφιγέννητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς (παραχθεὶς) μὲ ὁρμὴν (μὲ δύναμιν). » Πῦρ ἰφιγέννητον, « Ὀρφ., τὸ τοῦ κεραυνοῦ.

Ἴφιος (ὁ, ἡ), Π. ἰσχυρὸς· μέγας· παχὺς· καλοθρεμμένος.

Ἴφυον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (λαχανικοῦ) ἢ ἄνθος (ἴδ. ἢ λαβάντα). » Εἰκὼς δήπου πρώτον ἁπάντων ἴφυα φῦναι καὶ τὰς κραναὰς ἀκαλήφας, « Ἀρχφ.

Ἰχθύα (ἡ). δέρμα ξηρὸν ἰχθύος (κοιν. σαγρὶ) τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν ἀντὶ ῥινίου.

2) χειρουργικὸν τι ἐργαλεῖον (εἰς σχῆμα ἰχθύος) χρήσιμον εἰς τὴν ἐμβρυοτομίαν.

3) σκεῦος ἰχθυηρὸν, (Γαλλ.) poissonière.

Ἰχθυάζω, Μ. άσω, = Ἰχθυάω.

Ἰχθυάριον (τὸ), = Ἰχθύδιον.

Ἰχθυάω-ῶ καὶ (μσ.) άομαι-ῶμαι, Μ. άσω, άσομαι, (ὁ παρτ. Ἰχθυάσσων), Π. πιάνω ἰχθύας, ψαρεύω.

Ἰχθυβολεὺς, έως (ὁ), Π. = Ἰχθυβόλος.

Ἰχθυβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κτυπῶ μὲ τὸ καμάκι ὀψάρια, [ἐκ τοῦ

Ἰχθυβόλος (ὁ, ἡ), [ἰχθύς, βάλλω]. ὁ κτυπῶν (τρυπῶν μὲ τὸ καμάκι ἢ ἄλλο τι ὅμοιον) τὰ ὀψάρια. »Δίθυια—, « Ἐπγρ. » Θήρα—, « αὐτ., » Δεῖπνον—, « αὐτ., τὸ δόλωμα.

Ἰχθυβόρος (ὁ, ἡ), Π. [ἰχθ. βιβρώσκω]. ὁ τρώγων (κατατρώγων) τὰ ὀψάρια, ψαροφάγος. » Δαρὶς—, « Ἐπγρ.

Ἰχθυβότος (ὁ, ἡ), Π. [ἰχθ. βόσκω]. ὁ βοσκηθεὶς ἢ φαγωθεὶς ἀπὸ τὰ ψάρια.

Ἰχθυγάνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννῶν (παράγων) ὀψάρια.

Ἰχθύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἰχθύς.

Ἰχθυδόκος (ὁ, ἡ), Π. [ἰχθ. δέχομαι]. ὁ περιέχων ὀψάρια ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Ἰχθύη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἰχθύα.

Ἰχθυήματα (τὰ), Ἰων. φαγίσματα, (ἴδε Ἰχθύα).

Ἰχθυηρὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ συγκείμενος ἀπὸ ἢ κατασκευασμένος διὰ ἰχθύας. » Γάρον ἰχθυηρὸν, « Σωφ. » Πυνακίσκος—, « Ἀρχφ., ὁ ἰχθύων γνωρητικὸς, ἢ φαρωμένος. Ἀθ. (πλθ.) »Ἰχθυηρὰ (τὰ), (ἐνν. ὄψα ἢ ἐδέσματα), ἢ ψαρικὴ.

Ἰχθυΐα (ἡ), = Ἁλιεία, Ψάρευμα.

Ἰχθυΐδιον (τὸ), Π. ἀντὶ Ἰχθύδιον.

Ἰχθυϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἰχθύας. » Πολὴ—, « Γρφ., ὅπου ἦτον τὰ Ψαροπάζαρον.

Ἰχθυϊνος, η, ον, = Ἰχθυηρός.

Ἰχθυόκεντρον (τὸ). κέντρον (σουβλὶ) μὲ τὸ ὁπ. τρυποῦν καὶ πιάνουν τὰ ὀψάρια, καμάκι.

Ἰχθυμέδων, οντος (ὁ), Π. [ἰχθ. μέδων]. βασιλεὺς τῶν ὀψαρίων.

Ἰχθυνόμος (ὁ, ἡ), Π. [ἰχθ. νέμω]. διοικητὴς (ἐξουσιαστὴς) τῶν ὀψαρόων.

Ἰχθυοβολεὺς, έως (ὁ), = Ἰχθυβολεύς.

Ἰχθυοβολέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰχθυβολέω.

Ἰχθυοβόλος (ὁ, ἡ), = Ἰχθυβόλος.
Ἰχθυόβρωτος (ὁ, ἡ), Π. [ἰχθ. βιβρώσκω]. ὁ φαγωθεὶς ὑπὸ τῶν ἰχθύων.
Ἰχθυοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἰχθύων. ὅμοιος μὲ ὀψάριον.
Ἰχθυόεις, εσσα, εν, Ο. πλήρης ἰχθύων, ὁ περιέχων πλῆθος ὀψαρίων (ἐν γέν.) θαλάσσιος. ■ Ἰχθυόεντα κέλευθα, α Ὀδ. Γ., ἡ θάλασσα.
Ἰχθυοθήρας, ου (ὁ), [ἰχθ. θηράω]. ἁλιεύς, Ὑφαρ.
Ἰχθυοθηρευτής, οῦ (ὁ), = Ἰχθυοθήρας.
Ἰχθυοθηρευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἰχθυοθηρευτήν. ■ Ἰχθυοθηρευτική (ἡ), (ἔνν. τέχνη), ἡ ἁλιευτική.
Ἰχθυοθηρατήρ, Π. Ἰων. ᾱ
Ἰχθυοθηρητής, οῦ (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἰχθυοθηρευτής.
Ἰχθυοθηρία (ἡ). θήρα ἰχθύων, ἁλιευτική, ἁλιεία.
Ἰχθυοθηρικός, ή, όν, = Ἰχθυοθηρευτικός.
Ἰχθυοθηρον (τὸ), καὶ Ἰχθυοθήρος (ὁ), φυτὸν (ἄλλ. Κυκλάμινον) μὲ τὸ ὀπ. θηρεύουν ὀψάρια, (κοιν.) Ὑφαροβοτανον.
Ἰχθυοκένταυρος (ὁ). ὁ ἔχων τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος ἰχθύος καὶ τὸ ἥμισυ κενταύρου (ἐπίθ. τοῦ Τρίτωνος).
Ἰχθυόκεντρον (τὸ), = Ἰχθύκεντρον.
Ἰχθυοκόλλα, ης (ἡ). Ὑφαροκόλλα, (Τουρκ.) τουτκάλι.
Ἰχθυοκτόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτείνων (σκοτώνων) ὀψάρια.
Ἰχθυολήϊστήρ (ὁ), Π. λῃστὴς ἰχθύων, (δηλ.) ἰχθυοθηρευτής.
Ἰχθυολοκός (ὁ, ἡ), [ἰχθ. ἕλκω]. Ὑφαρᾶς.
Ἰχθυολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἢ Πραγματεύομαι περὶ ἰχθύων ὡς ἰχθυολόγος.
Ἰχθυολογία (ἡ). ἡ περὶ ἰχθύων ὁμιλία ἢ πραγματεία, [ἐκ τοῦ
Ἰχθυολόγος (ὁ, ἡ), ὁ ὁμιλῶν ἢ συγγράφων (ἐν γέν. πραγματευόμενος) περὶ ἰχθύων, ἀσχολούμενος εἰς τὴν ἰχθυολογίαν.
Ἰχθυολύμης, ου (ὁ), Π. [ἰχθ. λύμη], Κωμ. ἀφανιστὴς τῶν ὀψαρίων, φοβερὸς Ὑφαροφάγος.
Ἰχθυομαντεία (ἡ). εἶδος μαντείας, [ἐκ τοῦ
Ἰχθυόμαντις, εως (ὁ). ὁ μαντεύων διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν ἰχθύων.
Ἰχθυόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν ἰχθύος.
Ἰχθυονόμος (ὁ, ἡ), = Ἰχθυονομος.
Ἰχθυοπτις(-πτρις), ίδος (ἡ). ἡ χρησιμεύουσα πρὸς ὄπτησιν ἰχθύων. ■ Ἐσχάρα -, α λξ.
Ἰχθυοπώλαινα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Ἰχθυοπώλης, γυνὴ πωλοῦσα ὀψάρια.
Ἰχθυοπωλεῖον (τὸ), τὸ μέρος (ἡ ἀγορὰ) ὅπου πωλοῦνται τὰ ὀψάρια, Ὑφαροπάζαρον.
Ἰχθυοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν ἰχθύας (ὀψάρια).
Ἰχθυοπωλία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ Ἰχθυοπώλου.
Ἰχθυοπώλιον (τὸ), = Ἰχθυοπωλεῖον.
Ἰχθυόπωλις, ιδος (ἡ), = Ἰχθυοπώλαινα. ‖. ■ Ἀγορὰ —, ■ Πλ., = Ἰχθυοπωλεῖον.
Ἰχθυόρρυσος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥέων ἰχθύας, ἔχων μεγάλην ἀφθονίαν Ὑφαριῶν. ■ Ποταμὸς —, ■ Δι.
Ἰχθυοτροφεῖον (τὸ). μέρος περικλεισμένου (λίμνη κτλ.) ὅπου τρέφονται ὀψάρια, (κοιν.) βιβάρι.
Ἰχθυοτροφικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἰχθυοτροφίαν.
Ἰχθυοτρόφος (ὁ, ἡ), ὁ τρέφων (φυλάττων ἐντὸς ἰχθυοτροφείου) ἰχθύας.
Ἰχθυουλκὸς (ὁ), = Ἰχθυολκός.
Ἰχθυοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι συνήθως μὲ) ὀψάρια.
Ἰχθυοφαγία (ἡ). τὸ νὰ ἤνέ τις -
Ἰχθυοφάγος (ὁ, ἡ), ὁ τρώγων (τρεφόμενος συνήθως μὲ) ὀψάρια.
Ἰχθυοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ ἢ Παράγω) ἰχθύας.
Ἰχθυοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (μεταφέρων) ἢ γεννῶν ἰχθύας. ■Κρηνῖδας ἰχθυοφόρους, α Κτσ.
Ἰχθυοφαγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ἰχθ. πήγνυμι]. ὁ ἐμπηγάμενος εἰς τὸν ἰχθύν. ■ Ἀγκιστρον—, ■ Ἐπιχ.
Ἰχθύπρωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εἰς τὴν πρῴραν του (ἢ τὴν πρῴραν του εἰς) σχῆμα ἰχθύος.
Ἰχθύς, ύος (ὁ), (ἡ αἰτ. Ἰχθύα ᾗ συχνότ. Ἰχθύν ᾗ εἰς τὸ πλθ. Ἰχθύες [Ἰχθυας]-ύς), Ὑφάρι. ||. (πλθ.) ἀντὶ Ἰχθυοπωλεῖον. ■Ἐν τοῖς ἰχθύσιν, ■ Ἀριστοφ.
Ἰχθυσιληϊστήρ, ῆρος Ἰχθυολῃϊστήρ.
Ἰχθυφάγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἰχθυοφάγος.
Ἰχθυφόνος (ὁ, ἡ), Π. = Ἰχθυοκτόνος.
Ἰχθυώδης, ες (ὁ, ἡ), = Ἰχθυοειδής καὶ Ἰχθυόεις. ■ Ἐρυγὴ —, ■ Ἀρετ., ἰχθύων ὄζουσα.
Ἰχθυωδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἰχθύος.
Ἴχμα (τὸ), = Ἴθμα, Ἴχνος.
Ἰχνεῖος, α, ον, Π. ὁ ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη τινός, (ἐπίθ. τῆς Νεμέσ.).
Ἰχνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = Ἰχνεύω.
Ἰχνεία (ἡ). τὸ ἰχνεύειν, ἀνίχνευσις, Ἰχνηλασία.
Ἰχνελάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἰχνηλάτης.
Ἴχνευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀνιχνεύει ἢ ἀνίχνευσέ τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἰχνεύσεως.
Ἰχνεύμων, ονος (ὁ), (κυρ.) = Ἰχνευτὴς, Ἰχνηλάτης. ■ Πάσης τραπέζης εὑρυεῖς ἰχνεύμονες, ■ Γρηγ. 2) (ἰδιαιτ.) εἶδ. ζῴου (κουνάβι) τῆς Αἰγύπτου τὸ ὀπ. ἀνιχνεύει καὶ ἀφανίζει τὰ ὠὰ τῶν κροκοδείλων, (ἴδε Ἰχνευτής). 3) εἶδ. πτηνοῦ σκωληκοφάγου. 4) εἶδ. ἐντόμου (σφήκας) τὸ ὀπ. κυνηγᾷ τὰς ἀράχνας.
Ἴχνευσις, εως (ἡ). τὸ ἰχνεύειν, ἀνίχνευσις, Ἰχνηλασία.
Ἰχνεύτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ -
Ἰχνευτὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ
Ἰχνευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀνιχνεύων (ἀναζητῶν κατ' ἴχνος τι), (ὅθ. ||. οὐσ.) = Ἰχνευμων. ■ Ὡσαύτως δὲ τῇσι κυσὶ ᾗ οἱ ἴχνεται θάπτονται, ■ Ἡρ. ■ Μορφὴ δ' ἰχνεύτεω κινωπέτου οἷον ἀμυδρὴς ἐπτάδος, ■ Νίκ.
Ἰχνευτικὸς, ή, όν. Ὁ πρὸς τὸ ἰχνεύειν ἐπιτήδειος.
Ἰχνευτικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἰχνευτὴς, μὲ ἰχνευτικὴν ἐπιτηδειότητα.
Ἰχνεύω, Μ. εύσω. Ἰχνηλατῶ, ἀνιχνεύω· (ἐν γέν.) ἐρευνῶ, ἀναζητῶ κατασκοπεύω.
Ἰχνέω, Π. ἀντὶ Ἰχνεύω.
Ἰχνηλασία (ἡ). τὸ αὐτ. τοῦ
Ἰχνηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυνηγῶ τινα ἢ κολουθῶ τὰ ἴχνη του, [ἐκ τοῦ
Ἰχνηλάτης[ἴχν.ἐλαύνω]. ■ (ὁ), = Ἰχνευτής.
Ἰχνηλάτησις, εως (ἡ), = Ἰχνηλασια.
Ἰχνηλατία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἰχνηλασία.
Ἰχνηλατικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = Ἰχνευτικός.
Ἴχνιον (τὸ). Π. ἀντὶ Ἴχνος.
Ἰχνοβάτης, ου (ὁ). Π. ὁ βαίνων κατ' ἴχνος (ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη) τινός, Ἰχνηλάτης.
Ἰχνοβλαβὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. βεβλαμμένος τὰ ἴχνη (τοὺς πόδας), ποδαλγός.
Ἰχνογραφία (ἡ). διαγραφὴ τῶν ἰχνῶν (τῶν σημείων) τινος πράγματος, ζωγράφισμα διὰ σημείων (στιγμῶν ἢ γραμμῶν) μόνον, σχεδίασμα ζωγραφίας.
Ἰχνοπέδη (ἡ), [ἴχν. πέδη]. δεσμὸς τῶν ποδῶν, σίδηρα, πέδικλον.
Ἴχνος [ἰκάνω], εος-ους (τὸ). σημεῖον τοῦ ποδὸς, πατημασιά. ■ Ὅσον τ' ἐπιβᾶσ' κορώνη ἴχνος ἐποίησεν, ■ Ἡσ. 2) (συνεκδ.) πούς· περιπάτημα. 3) τὸ πέλμα (τὸ ὑποκάτω) τοῦ ποδὸς. 4) Ἴχνάρι (ὑποδήματος), πακούνι, πατοῦνα. ■ Ἴχνος δέ τι ποιέεσθαι ἢ δέρματος μὴ ἄγαν σκληροῦ ἢ μολυβδίνου, ■ Ἱππκρ.
Ἰχνοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ τὰ ἴχνη τινός, Ἰχνηλατῶ.
Ἰχνοσκοπία (ἡ). τὸ αὐτ. τοῦ προηγ., Ἰχνηλασία.
Ἰχὼ, Π. ἀντὶ Ἰχῶρ, αἰτ. τοῦ
Ἰχὼρ, ῶρος (ὁ). τὸ ὑδατῶδες μέρος τοῦ αἵματος· αἷμα ἀσχημάτιστον ἀκόμη ἢ διεφθαρμένον (κομμένον, νερουλιασμένον)· ἔμπυον. (Π.) τὸ διαφανὲς καὶ αἰθέριον ὑγρὸν τὸ ὁπ. κυκλοφορεῖ ἀντὶ αἵματος εἰς τὰς φλέβας τῶν θεῶν. ■ Ἔχει δὲ ᾗ τὸ γάλα ἰχῶρα ὑδατώδη, ᾧ καλεῖται ὀρός, ■ Ἀρετ.
Ἰχωροειδὴς, ές (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ ἰχῶρα (αἷμα νερουλιασμένον ἢ ἔμπυον). ■ Γίνεται γὰρ ἰχωροειδὲς (τὸ αἷμα), ᾗ διαῤῥοῦται πως, ■ Ἀρετ.
Ἰχωρῥρόεω καὶ
Ἰχωρῥοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥέει ἀπὸ τὴν πληγήν μου ἰχὼρ (ἔμπυον).
Ἰχωρώδης, ες (ὁ, ἡ), = Ἰχωροειδὴς.
Ἰψ [Ἵπτω], ἰπὸς (ὁ), (τὸ πλθ. Ἶπες), σκωλὴκι ἢ μαμμοῦδι τὸ ὁπ. βλάπτει (τρώγει) τὰ ξύλα τὰ κόκκαλα κτλ., σάραικας, (παρβλ. Ἰξ).
Ἶψαο, Π. ἀντὶ Ἶψω, 6ον. ἐν. προσ. τοῦ Ἵκτω.
Ἰψὸς ἡ Ἰψὰς (ὁ). φελλὸς (δένδρ.) ἢ κισσός.
Ἰὼ, ἐπιφών. Σχετλ. ἢ Κλητ. Ὄχι ἔτι ■ Ἰὼ ἔπορ, σέ τοι καλῶ, ■ Ἀρχφ. ■ Ἰὼ ἰὼ ἑάποτα, μόλε νῦν ἡμέτερον ἐς θίασον, ■ Εὐρ. (καὶ τριπλ.) ■ Ἰὼ Ἰὼ, ἰὼ δυσάγκριτος πόνος, ■ Αἰσχλ.
Ἰῶ, κατὰ κρ. ἀντὶ Ἰάσω, 6ον. ἐν. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἰάομαι.
Ἰῶ, ἰῇς, ἰῇ, ἰῶμεν κτλ., ὑποτ. τοῦ Ἰήμι.
Ἰῷ, δοτ. ἐν. τοῦ Ἰός.
Ἰω, ἴῃς, ἴῃ, ἴωμεν κτλ., ὑποτ. τοῦ Εἶμι.
Ἰῳ, δοτ. ἐν. τοῦ Ἴον.
Ἰωὰ (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἰωή.
Ἰωγὴ (ἡ), Π. [Ἰαύω;]. σκέπη, προφύλαξις. ■ Βορέω ὑπ' ἰωγῇ, ■ Ὀδ. Ξ. εἰς μέρος προφυλαγμένον ἀπὸ τὰς πνοὰς τοῦ βορέα, (παρβλ. Ἐπιωγή).

Ἰώδης, εος (ὁ, ἡ), [ἶον]. ἰόχρους, ἰοειδής. 2) [ἰός]. σκωριασμένος ἢ φαρμακερός.
Ἰωή (ἡ), Π [ἰά, ἰω]. βοή (ἀνέμου· κραυγαί (ἀνθρώπων)· ἠχος (σάλπιγγος)· κρότος (περιπατήματος) κτλ. (ἁπλῶς) =φωνή· διάλεκτος. ▪ Τοπερ καλέουσι Δωτινίδι τέλον ἰωῇ, ▪ Νόν.
ὠκα, Π. ἀντὶ Ἰωκήν, αἰτ. τοῦ
Ἰωκή (ἡ), Π. [ἰώ ἢ ἰΐωκω=διώκω], ἡ ἐν τῇ μάχῃ μετὰ κραυγῆς προσβολὴ ἢ καταδίωξις· (ἐν γέν.) ὁ θόρυβος τῆς μαχης.
ἰῶμαι, κατὰ κρ. ἀντὶ ἵαμαι.
Ἰῶμαι, αθ. ἢ μσ. ἐνε. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἶημι.
Ἰών, οὖσα, όν, μτχ. τοῦ Εἶμι.
Ἰὼν καὶ

Ἰώνγα, Βοιωτ. ἀντὶ Ἐγὼ Ἔργω, (ὅθεν τὸ Ἰταλ. Io.)
Ἰωνιά (ἡ). μέρος (εἰς περιβολὴ) κατάφυτον μέ ζα. 2) τὸ φυτὸν ὁλόκληρον τοῦ ἴου.
Ἰωνίσκος (ὁ), παρὰ τοῖς Ἐφεσ. ὁ Χρύσωρυς (ἰχθύς).
Ἰωΐς, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Ἰωκή.
†Ἰωρὸς (ὁ), [ἴ, ὦρα ἢ ὥρος]. θυρωρὸς ἢ ὁροφύλαξ, μονον εἰς τὰς Νμ φρα.) Ἔνδοθεν (▪ Ἐκτὸς) ἰωροῦ, ▪ Σδ., Ἀπολλν., ἐντὸς (ἐκτὸς) τῶν ὁρίων.
Ἴωσις [ἰωω], εως (ἡ). σκωρίασμα. ▪ Χρυσοῦ—, ▪ Ἀξ.
Ἰῶτα (τὸ), Ἑλλ., τὸ ὄνομα τοῦ ϛ. ἴ. ▪Τὸ ἰῶτα μόνον ἐκ πάντων τριςύλλαβόν, ▪ Θγς.
Ἰωτακίζω, Ν. ίσω. Μεταχειρίζομαι κατακορως καὶ ἀλλεπαλλήλως ἢ περιέργως τὸ ἰῶτα, (ὡς καὶ
Ἰωτακισμός (ὁ). τὸ ἐπάττωμα τοῦ ἰωτακίζειν (εἰς τὴν περιέργειαν), εἰδ. χασμῳδίας διὰ τὴν ἐπάλληλον ἐπισώρευσιν πολλῶν ἰῶτα.
Ἰωτογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω λέξιν τινὰ μὲ ἰῶτα (ἀντὶ ἄλλου ὁμοφυοῦς φωνήεντος).
Ἰωχμὸς (ὁ), =Ἰωκή.
Ἰωψ, ἴωπος (ὁ), εἶδ. (ἀπροσδιόριστον) ἰχθυος.

Κ

ΚΑΓ

Κ, κ, κάππα (τὸ), (ἄκλ.), δέκατον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ‖ (ἀριθμητ.) κ', εἴκοσι (20), καὶ ,κ, εἴκοσι χιλιάδες (20000).
κα, δ. ἀντὶ Κε, σύνδ. ὑποθετ. =Ἂν.
Καβάλλη (ἡ), τὸ ὑπὸ τὰς χορδὰς τῆς κιθάρας ἢ τῆς λύρας ξυλάριον, (κοιν.) καμήλα. (Γαλλ.) chevalet.
†Καβάλλης [λατ., ἢ Παρθ Γκαμάλ ἢ Κάμηλος], ου (ὁ). ἄλογον ἀγωγ.άτιχον καὶ ἀγριον, (κοιν.) καλημάλαγον.
Καβαστιών, ῶδε Καρβατιών.
Καβδείνων, Π. ἀντὶ Καταβαίνων.
Κάβδαλε, Π. ἀντὶ Κατέβαλεν, (ὁθ.
Καβδαλικός (ὁθ. τὸ συγκρ. Καβδαλικώτερος), ἡ, όν. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ καταβάλλειν τὸν ἀντίπαλόν του, καλὸς παλαιστής. ‖. ▪ Καβδαλική, ▪ Γαλ., ἡ παλαιστικὴ (ὡς μέρος τῆς γυμναστικῆς).
Καβδᾶς, ᾶσα, άν, Π. ἀντὶ Καταβάς.
Καβδάσι, Δακων ἀντὶ Καταβῆθι.
†Κάβδαλος, Ζ. Αὐτοκάβδαλος καὶ Κίβδηλος.
Καβειριάζομαι, Μ. άσομαι. Μιμοῦμαι τὰ ἤθιμα ἢ Ἑορτάζω τὰ ὄργια τῶν Καβείρων.
Καβειριάς, άδος (ἡ), =Καβειρική.
Καβειρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Καβείρους καὶ τὰ ὄργιά των.
Καβειρὶς, ίδος (ἡ), =Καβειριάς.
Κάβειροι (οἱ). δαίμονές τινες υἱοὶ τοῦ Ἡφαίστου τιμώμενοι ὑπὸ τῶν Πελασγῶν ἐν Λήμνῳ καὶ Σαμοθράκῃ διὰ μυστηριωδῶν τινων σελετῶν· (κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ.) οἱ καρκῖνοι (κοιν. Καβοῦροι) τιμώμενοι ὡς θεοὶ εἰς τὴν Λῆμνον (ὁθ. καὶ Ἡφαίστου παῖδες διὰ τὸ βάδισμά των).
†Κάβηξ, ηκος (ὁ), =(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καύηξ, κήϋξ.
†Καβιόθυρα (τὰ), [λατ. cavea, θύρα]. ἡ ἄλλ. Καταρράκτη, (κοιν.) κλοβανὴ, (Τουρκ.) κεπέγγι.
Κάβος (ὁ), [Ἑβρ. σωγγ. τῷ κάδος], εἶδ. μέτρου διὰ τὰ γεννήματα, =Χοῖνιξ.
Κάγ, Π. (πρὸ τοῦ γ) ἀντὶ Κατά. ▪ Κάγ γόνυ, ▪ ἴδε Γ (ἄλλ. γράφ. Καγγόνυ).

ΚΑΔ

Καγαθὸς, κατὰ κρα. ἀντὶ Καὶ ἀγαθός.
Καγγόνυ, ἴδε Κάγ.
Κάγκαμον (τὸ), [ῐ]. κόμμι ἢ ρητίνη Ἀσιατικοῦ τινος δένδρου (χρήσιμος εἰς τὴν ἰατρ.).
Καγκανέος[-λέος], α, ον καὶ
Κάγκανος (ὁ, ἡ), Π. [κακω] ξηρός. (ἔμ.) καλὸς διὰ καύσιμον. (κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ Κατέφαγα) σχισμένος, σχίζα.
Καγχάζω [ὄνματ. ἀλλ' ἴδε καὶ Γαγγαλίζω], Μ. άσω. Γελῶ ἀθρόον ἢ μὲ κρότον, (κοιν.) χαχλαυίζω. (συνκδχ.) περιγελῶ· (ἐνίοτε) καταγαίρομαι.
Καγχαλάω-ῶ, Μ. άσω (ὁθεν ἡ μτχ., κατ' ἐπενθ. τοῦ ο, Καγχαλόων), Π. ἀντὶ Καγχάζω.
Καγχασμὸς (ὁ). τὸ καγχάζειν, χαχλάυισμα.
Καγχαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ καγχάζων· περιγελαστής.
Καγχαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν (ἐπιρρεπῆ) εἰς τὸ καγχάζειν.
Καγχλάζω, Μ. άσω, =Καγχάζω.
Καγχρυδιὰς, οῦ (ὁ). ὅμοιος (τὰ χρῶμα ἢ τὴν γεῦσιν) μὲ κάγχρυν. ▪Σῖτος—, ▪ Θερ. 2) κατεσκευασμένος ἀπὸ κάγχρυς. Ἄρτος—, ▪ Λξ.
Καγχρίδιον (τό), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ἄχυρα καὶ τσώφλια τῆς κάγχρυος.
Καγχρυώδης, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Καγχρυώδης.
Κάγχρυς, υος (ἡ), κριθάρι καθαλισμένον καὶ ξεφλουδισμένον, (κοιν.) Ψάνη. 2) ὁ καρπὸς τινων δένδρων καὶ φυτῶν ἅμα πέση τὸ ἄνθος των. 3) (ἰδιωτ.) ὁ καρκὼς τοῦ δενδρολιβάνου.
Καγχρυφόρος (ὁ, ἡ), (βοτ.). ὁ φέρων (ἀνθοφορῶν ἢ καρποφορῶν) κάγχρυν.
Καγχρυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (κατὰ τὸ σχῆμα) μὲ τὴν κάγχρυν.
Κάγω, κατὰ κρα. ἀντὶ Καὶ ἐγώ.
Καδαλέσιτο, Αἰολ. ἀντὶ Καταθηλοῖτο, γ', ἐν. πρσ. τῆς Εὐκτ. τοῦ Καταθηλέομαι.
Καδδὲ, Π. Αἰολ. ἀντὶ Κατὰ δέ, (ὁθ.
Καδδέβαλε, ἢ Κάδ' ἔβαλεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Κατὰ δὲ ἔβαλε, Κατέβαλε δέ.

ΚΑΖ

†Καδδίζω [κάδδος], Μ. ίξω, Λακων. ἀντὶ Ψηφοφορῶ, ἐκλέγω ἢ ἀποδοκιμάζω δι' ὑπῶν ψήφων.
†Καδδίχος (ὁ), Λακων. ἀντὶ Καδίσκος, εἰδ. μέτρου διὰ τὰ γεννήματα (χωρῶν ϕ χοίνικας).
†Κάδδος, ω (ὁ), Λακων. ἀντὶ Κάδος.
Καδδραλέτην, Αἰολ. Π. ἀντὶ Καταδραθέτην, γ'. δνίκ. πρσ. τοῦ ἀορ. δ', τοῦ Καταδαρθάνω.
Καδδύναμιν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Κατὰ δύναμιν.
Καδδῦσαι, Π. ἀντὶ Καταδῦσαι, πληθ. θηλ. τοῦ Καταδύς, άορ. β', τῆς μτχ. τοῦ Καταδύομαι.
Κάδε, Π. ἀντὶ Καὶ ἔδε.
Κάδειν, Δ. Π. ἀντὶ Κήδειν, β'. πρσ. τῆς ἀρς. τοῦ Κήδομαι.
Κάδειον (τὸ) καὶ
Καδίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κάδος.
Καδμεία καὶ Καδμία (ἡ), (ἐνν. γῆ ἢ λίθος). εἶδ. ὀρυκτοῦ ἡμιμεταλλου (χρησίμου εἰς τὴν μεταλλουργίαν τοῦ χαλκοῦ κτλ.) τὸ ὁπ. ἀνωρύττετο εἰς τὰ πέριξ τῶν Θηβῶν (τῆς Καδμείας), (Γαλλ.) calamine.
† Καδοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων κάδους, βαρελᾶς.
Κάδος (ὁ), [χανδάνω, ἀλλ' ἴδε καὶ Κάβος, ἡ πιθανωτ. Ἑβρ. κάδ, ὑδρία]. ἀγγεῖον διὰ νερὸν (κρασί κτλ.), κουβᾶς, βαγένι (▪ Καὶ Φοινικήϊον οἶον κάδον, ▪ Ἡρ.· ἀνασυρτῆρι, κοιν.) καδί, σίτλος (▪ Τὸν τε τοῦ λάκκου κάδον λύσασα ἢ τὸν τοῦ φρέατος, ▪ Ἀθ.). (εἰς τὴν Σκάρτ.) κάλπη διὰ τὰς ψηφοφορίας. ▪ Ἐγὼ δὲ σοῦ γε τὼ κάδω διασκεδῶ, ▪ Ἀρστφ.
Κάδουλος (ὁ). παῖς ὑπηρετῶν εἰς τὰ μυστήρια τῶν Καβείρων.
Καδύτας, ου (ὁ), εἶδ. φυτοῦ (περιπλεκ.) τῆς Συρίας, (κατ' ἄλλ. Κασύτας).
Κάδωλος, ω (ἐ), Δ. ἀντὶ Κάδουλος.
Κάζω], ἀχρ θέματ. (συγγ. τῷ Κήδομαι, τοῦ ὁπ. ἔχρ. μονον ὁ πθ. πρκ. Κέκασμαι ἢ Κέκαδμαι καὶ ὁ ὑπερσ. Ἐκεκά-

σμην), Π. εἶμαι περιποιημένος(συγυρισμένος, στολισμένος, ἑτοιμασμένος), (ἐπιμ. 2) ἐξέχω, ὑπερέχω. »Ἔγχεϊ ἐκέκαστο Πανέλληνας,« Ἰλ. Β.

Καήμενας, Π. ἀντὶ Καῆναι, πθ. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καίω.

Καθ' Γκαθ' ἅλ, ἐπίρ.=Καθώς.

Καθ.αγιάζω, Μ. άσω, Γρφ. ἀντὶ

Καθ.αγίζω, Μ. ίσω. Προσφέρω θυσίαν(ὁλοκαύτωμα) πρὸς ἐξιλασμὸν ἄγους· κατακαίω ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τὸ θῦμα ἢ ἐπὶ τῆς πυρᾶς σῶμα νεκροῦ. (ὀθ. Π. ἀντὶ) κηδεύω, ἐνταφιάζω· (ἐνίοτε) καθαρίζω διὰ τελετῆς τόπον τινὰ βεβηλωθέντα. (ἐν γέν.) ἀγιάζωτι ὅλως διόλου· καθιερόνω, ἐγκαινιάζω (Ἀρχφ. Λυσ. 238).

Καθαγισμός(ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. »καθιέρωσις· προσφορὰ ὁλοκαυτώματος πρὸς ἐξιλασμόν· καθαγίσεις· κηδεῖα.«

Καθ.αγνίζω, Μ. ίσω. Ἁγνίζω(Καθαρίζω) τι ὅλως διόλου (κυρ. ἀπὸ μίασμα ἀνοσιουργήματος). »Θανοῦσα μήτηρ πυρὶ καθήγνισται δέμας,« Εὐρ., (συγχ. συχνότ. τῷ Καθαγίζω).

Καθαιμακτός, ἡ, όν. Καταιματωμένος· (τρπ.)ἐνεχόμενος εἰς μιαιφονίαν, ξένος

Καθ.αιμάσσω, Μ. άξω καὶ

Καθ.αιματόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταμολύνω μὲ αἷμα, καταιματόνω.

Κάθαιμος {ὁ, ἡ}. γεμάτος αἷμα· καταιματωμένος.

Καθαίρεσις, εως (ἡ). χάλασμα, κρήμνισμα (»Τοὺς νεωσοίκους ἐπὶ καθαιρέσει ἀποδομένους,« Ἰσχρ.)· (μτφορ.)ἀνατροπή, καταστροφή, χαλασμός, ἀφανισμός· (ἐνίοτε) ἀντὶ Ἀναίρεσις, φόνος.

Καθαιρετέος, α, ον, θετ. τοῦ Καθαιρέω, ἄξιος καθαιρέσεως.

Καθαιρέτης,ου(ὁ). ἀνατροπεύς,ἀφανιστής.

Καθαιρετικός, ἡ, όν. Ἀνατρεπτικός, καταστρεπτικός, ἐξολεθρευτικός.

Καθαιρετός, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναται νὰ χαλάσῃ (νὰ ἀνατρέψῃ) τις, ἕξ τοῦ

Καθ.αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω ἢ θ'. ελῶ (ἀόρ. θ'. Καθεῖλον κτλ.). Καταισθάζω,χαμηλόνω (»Κελαίσῃσι δὲ νηυσὶ, καθείλομεν ἱστία πάντα,« Ὀδ. Ι.)· (ὀθ. Π.) κλείω τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀποθανόντες. ῥίπτω κάτω· χαλνῶ, κρημνίζω· φονεύω· ἀφανίζω (»Σὲν οὔτι κῶϐος ὁπᾶς αἰὼν καθελεῖ,« Ἐπγρ.), Καταπονῶ (»Καὶ τοὺς σθένοντας γὰρ καθαιροῦσιν τύχαι,« Εὐρ.)· ἐκθρονίζω·ἀναιρῶ·καταδικάζω(»Τὴν ψῆφον... τὴν μὲν καθαιροῦσαν,.. τὴν δὲ σώζουσαν,« Λυσ.)·(ἐπὶ πραγμ.) Κατορθόνω(»Ὃ δ' ἐκεῖνοι ἐπιστήμη προὔχουσι, καθαιρετέον [γρφ. καθαιρετὸν] ἡμῖν ἐστι μελέτῃ,« Θκ.). (ἐνίοτε) Κυριεύω, (παρβλ. Ἀναιρέω).

Καθαίρω[καθαρὸς], Μ. αρῶ(ἀόρ. Ἐκάθηρα, πθ. πρκ. Κεκάθαρμαι καὶ ἀόρ. Ἐκαθάρθην), Παστρεύω, καθαρίζω· (μτγμ.) ὄέρνω, (κοιν.) τινάζω τὴν προβηνά.

Καθ.άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. (μὲ γεν.)Πηδῶ ἀπὸ πουθενὰ κάτω ἢ κατά τινος.

Καθαλμὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [κατὰ, ἅλμη], πολλὰ ἢ ὁπωσοῦν ἁλμυρός.

Κάθαλος {ὁ, ἡ}, Π. [κατὰ, ἅλς]. πολλὰ ἁλατισμένος. ‖. (συνκδχ.) »Μάγειρος —,« Ἀθ., ὁ βάλλων πολὺ ἅλας εἰς τὰ φαγητά.

Καθ.αμαξεύω, Μ. εύσω. Περνῶ συχνὰ τὸ ἁμάξι ἢ μὲ ἁμάξι· ἐπάνωθέν τινος. (ὀθ. ἢ παθ. μτχ.) »Καθημαξευμένος,« ἐπάνωθεν τοῦ ὁποίου ἐπέρασαν πολλὰ ἢ πολὺν καιρὸν ἁμάξια, (ἐπιμ.) πατημένος, (ἄλλ.)Τετριμμένος(κυρ. ἢ μτφορ.). »Ὁδὸς καθημαξευμένη,« Λξ. (καὶ μτφορ.) »Σκώμματα καθημαξευμένα,« Λξ., τὰ ἐξ ἁμάξης. »Γύναιον καθημαξευμένον ὑπὸ τοῦ τυγόντος,« Λίλ. »Καθημάξευσε ταῖς συμφοραῖς,« Εὐνάπ., κατέφερεν εἰς τὸ ἔσχατον,κατεπόνεσε,(Γαλλ.) accabla par le malheur.

Κάθαμμα (τὸ), [καθάπτω]. κόμπος,κομπόδεμα.

Καθ.αμμίζω, Μ. ίσω, ἴδε Καταμμίζω.

Καθάπαν(ἀντὶ Καθ'ἅπαν), ἐπίρ. Διόλου, καθόλου, ἐν γένει.

Καθάπαξ, ἐπίρ. Μιᾷ φορᾷ μόνον. Μιᾷ φορᾷ διὰ πάντα· ἐν γένει, ὅλως διόλου· ὅλα ὁμοῦ, ἐξ ὁλοκλήρου.

Καθάπερ καὶ **Καθαπερεί** ἢ **Καθαπερανεί**, ἐπίρ.=Καθά, καθὼς ὡς ἄν.

Καθ.απλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω τι ὅλως διόλου, ἐξαπλόνω.

Καθαπτικός, ἡ, όν. Ὁ καθαπτόμενός τινος, ἐγκτικός, πειρακτικός.

Καθαπτός, ἡ, όν. Ἐνδεδυμένος, ἐκ τοῦ

Καθ.άπτω, Μ. άψω. (σπν. μσθε.) Δένω (Προσάπτω,Προσαρμόζω)· τι ἐπάνω εἰς. (συνκδχ.) ἐνδύω, περιβάλλω, (καὶ μτ.) φορῶ. »Κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος,« Θκρ. 2) (συνήθ. μτ. μὲ γεν. ἢ Π. αἰτ.) ἐγγίζω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) ἐπὶ κακοῦ (» Οἱ φρενητικοὶ ὀξυτέροι, ψόφου καθαπτόμενοι,« Ἀρετ.[τὸ ὁποῖον ὁ Γαλην. ἐξηγεῖ παθητικῶς) ὧν ὁ ψόφος καθάπτεται, ὑπὸ τῶν ψόφων θορυβούμενοι ἢ ταραττόμεναι)· (ὀθ. μτφορ.) ἐγγίζω διὰ λόγων (ἢ κολακευτικῶν), χαϊδεύω, καλοπιάνω, (ἢ συχνότ. πειρακτικῶν)ἐπιπλήττω,ἀνειδίζω. 3) (σπν.) ἀναφέρω τινὰ ὡς μάρτυρα τῶν λόγων μου. »Καθάπτομαι τοῦ Δημαρήτου,« Ἡρ. (Π', 65).

Καθάρειος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-είως,= Καθάριος.

Καθαρειότης (ἡ),=Καθαριότης.

Καθαρεύω καὶ **Καθαριεύω**(ίζ), Μ. εύσω(μὲ γεν.) Εἶμαι καθαρὸς (καὶ τρπ. ἀθῶος) ἀπό. διάγω ἐν καθαρότητι.(Γρμτ.)γράφομαι μὲ φωνῆεν καθαρὸν (χωρὶς σύμφωνα). »Τὰ δὲ περισπώμενα καὶ αὐτὰ καθαρεύει· δρῦς, δρυός,« Εὔς.

Καθαρίζω, Μ. ίσω, μτγν. ἀντὶ Καθαίρω.

Καθάριος (ὁ, ἡ). ὁ φυλάττων ἑαυτὸν καὶ τὰ περὶ ἑαυτὸν καθαρὰ,ἀγαπῶν τὴν καθαριότητα, παστρικός.(συνκδχ.)κομψός, (Γαλλ.) élégant. »Καθάριον εἰς ὑπερβολὴν τὸ ὄνομα (ἡ ἐντήρυσις),« Σχλ.

Καθαριότης (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις καθάριος, κάστρα, παστρικοσύνη,(συνκδχ.)κομψότης, (Γαλλ.) élegance.

Καθαρισμός (ὁ). καθάρισμα,πάστρεμμα, λαγάρισμα.(θρησκ.)ἁγνισμός,ἱλασμός

Καθαριστήριον(τὸ). τόπος καθαρισμοῦ.

Καθαρίως, ἐπίρ. Παστρικά,(συνκδχ.) ἐπιδέξια, μὲ νοστιμάδαν.

Κάθαρμα (τὸ). τὸ διὰ τοῦ καθαρμοῦ ἀφαιρούμενον ἢ τὸ μετὰ τὸ καθάρισμα (λαγάρισμα) ἐναπολειπόμενον, λίφα, σκουπίδι,σκύβαλον·καταπάτι. (ἰδιατ.) τὸ πρὸς καθαρμὸν εἰς θυσίαν προσφερόμενον καὶ ἔπειτα ἀποῤῥιπτόμενον. (ὀθ. ὕβριστ. ἐπὶ ἀνθρ.) ἀποτρόπαιος, ἀλιτήριος. »Σοὶ δὲ ἀρετὴς, ὦ κάθαρμα, ἢ τοῖς σοῖς τίς μετουσία;« Δμ.

Καθ.αρμόζω, Μ. όσω. Ἐφαρμόζω,προσαρμόζω.

Καθαρμός (ὁ),=Κάθαρσις· (ἰδιατ.) θυσία πρὸς καθαρισμὸν ἄγους(μιάσματος θρησκευτικοῦ, μάλιστα μιαιφονίας). »Καθαρμὸν ποιεῖσθαι τῆς δυνάμεως,« Πλ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Κάθαρμα. »Καθαρμὸν τῆς χώρας ποιευμένων Ἀχαιῶν Ἀθάμαντα τὸν Αἰόλου,« Ἡρ.

Καθαρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ καθαρὰ, ἐκφράζομαι μὲ ἀκρίβειαν(χωρὶς περιττολογίας).

Καθαροποιέω-ῶ, Μ. ήσω,=Καθαίρω, καθαρίζω.

Καθαροπότης, ου (ὁ),='Ακρατοπότης.

Καθαρός{ρὰ,κάζω},ά,όν. Παστρικός·(τρπ.) γνήσιος· σαφὴς, ἀκριβὴς· ἀθῶος· ἄμεμπτος. »Καθαρὸς Τίμων,« Ἀριστφ., καθαυτό, αὐτόχρημα. »Καθαρὸς θάνατος,« Ὀδ. Χ., ὁ ἔντιμος, μὴ δι' ἀγχόνης. »Τὸ καθαρὸν τοῦ στρατοῦ,« Ἡρ., τὸ ἄνθος. »Καθαρὰ συλλαβή,« Γρμτ., ἡ χωρὶς συμφώνων. »Ἐν καθαρῷ (ἐννοεῖται τόπῳ),« Ὅμ., Ἀρχφ., εἰς μέρος ἀνοικτὸν καὶ ἄδενδρον ἀπὸ ἀνθρώπους ἢ ἄλλα ἐμπόδια).

Καθαράτης (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ καθαροῦ, πάγρα·(τρπ.) σαφήνεια· ἀθωότης κτλ.

Καθαρουργικός, ἡ, όν. Καλὰ καθαρισμένος,(κοιν.)παστρικοδουλεμμένος. »Καθαρουργικὴ γῦρις,« Γεωπον., ὑλὴν ἢ παστρικὸν ἀλεῦρι.

Καθ.αρπάζω, Μ. άσω ἢ άξω. Ἁρπάζω μὲ ὁρμὴν (κυρ. ἀπὸ πάνω κάτω).

Καθάρσιος {ὁ, ἡ},=Καθαρτήριος, καθαριστικός,(τρπ.)ἐξιλεωτικός. ‖. (οὐσ.)Καθάρσιον (τὸ), (ἐνν. ἱερεῖον) τὸ πρὸς καθαρμὸν θυσιαζόμενον ἢ ἄλλ. ἱερουργούμενον.(ἐνν.φάρμακον)τὸ καθαρίζον τὴν κοιλίαν, (κοιν.) καθαρτικὸν,καθάρσιον.

Κάθαρσις, εως (ἡ). τὸ καθαίρειν ἢ καθαίρεσθαι, καθάρισμα,πάγρευμα.(θρησκ.) ἁγνισμός.

Καθαρτέος, α, ον, θετ. τοῦ Καθαίρω.

Καθαρτὴρ (ὁ),=Καθαρτής.

Καθαρτήριος (ὁ, ἡ),=Καθαρτικός.

Καθαρτὴς, οῦ (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ καθαίρων (παστρεύων,καθαρίζων),(ἰδιατ.)ἁγνίστης ὅστις ἐπαγγέλλεται ὅτι καθαρίζει διὰ τελετῶν (γητεύει, ἐξορκίζει κτλ.)τοὺς πάσχοντας.

Καθαρτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ καθαίρειν, ἐπιτήδειος πρὸς κάθαρσιν.

Καθαρύλλος(ὁ,ἡ,), ὑποκορ. τοῦ Καθαρός, παστρικούτσικος, (ὀθ.

Καθαρύλλως, ἐπίρ. Παστρικά· καθαρὰ, σαφῶς, εὐκρινῶς· ἀκριβῶς· γνησίως. ἀμέμπτως, κτλ.

Καθ αυαίνω, Μ αυῶ. Καταξηραίνω.
Καθαυτόν (άντι **Καθ' αυτόν**), έπίρ. Άφ' έαυτοῦ ἡ **Καθ' έαυτόν**, μόνος του· αὐτοθελήτως, αὐθορμήτως.
Κάθαψις [καθάπτω], εως (ἡ). προσαρμογή.
Καθέδρα, ας (ἡ), [κατά, ἕδρα]. τόπος διά κάθισμα, σκαμνί, καρέγλα· θρονί (βῆμα) διδασκάλου κτλ.· καθίκι (πρός ἀπότατον)· (ἐν γέν.) κάθισμα, ἀνάπαυσις· ἀργία, ἀπραξία (« Ἐν ὀργῇ ὁ γρατὸς αὐτόν ἐν τῇ καθέδρᾳ εἶχε, » Θκ.)· διαμονή· κοίτη (ζώου).
Καθέδριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Καθέδρα, σκαμνάκι, καρεγλίτσα.
†Καθέδριος (ὁ, ἡ), ὁ ἐπί καθέδρας, καθιστικός.
Καθέζομαι, Μ. εδοῦμαι (παρτ. Ἐκαθεζόμην). Κάθημαι· μένω πουθενά, διαμένω, κατοικῶ.
Καθέηκα, Ἰων. ἀντί **Καθῆκα**, ἀόρ. ά. τῆς ὀρς. καί
Καθεῖδες, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. καί
Καθεῖην, ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. καί
Καθεῖκα, πρκ. τῆς ὀρς. τοῦ Καθίημι.
Καθεῖλον, ἀόρ. β'. τοῦ Καθαιρέω.
Καθεῖμαι, πθ. πρκ. τοῦ Καθίημι.
Καθ-είμαρμαι [πθ πρκ. τοῦ ἀγρ. Καταμείρω), εὔχρ. μόνον τό ἀπαρ **Καθειμάρθαι** καί ἡ μτχ. **Καθειμαρμένος**, εἶνε πεπρωμένον (πρωφερισμένον) ὑπό τῆς εἱμαρμένης, πέπρωται.
Καθειμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καθίημι, (ὄθ.
Καθειμένως, ἐπίρ. Χαμηλά, χαμηλωμένα, (τρπ.) χωρίς τόνον, συνεζαλμένως.
Καθεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καθίημι.
Καθειργνυμι (-ειργνω, -είργω), Μ. είρξω. **Κλείω** (Περικλείω) εἰς εἱρκτήν, φυλακώνω.
Κάθειρξις, εως (ἡ), τό οὐσ. τοῦ προηγ., κλείσιμον εἰς τήν εἱρκτήν, φυλάκισμα.
†Καθείς ἤ; **Καθεῖς**, (ἡ γεν.) καθενός, (μτγν.) ἀντί Ἕκαστος. « Εἷς καθείς, » Γρφ., ἀπό ἕνας-ἕνας.
Καθείς, εῖσα, έν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Καθίημι.
Καθείσα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Καθίζω.
Καθεῖτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ὑπερσ. τοῦ Καθίημι.
†Καθεκάστην, (ὀρθότ.) **Καθ' ἑκάστην** (ἡμέραν), καθημέραν.
Καθεκούσιος (ὁ, ἡ), = Ἑκούσιος.
καθεκτέον, θετ. τοῦ Κατέχω.
‖Καθέκτης [κατέχω], ου (ὁ). τό σηκωτόν θυρόφυλλον ἡ παραθυρόφυλλον (Τουρκ. κεπεγκί) περιστερεώνος.
Καθεκτικός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος κατέχειν (κρατεῖν, ἀναχαιτίζειν), ἐμποδιστικός.
Καθεκτός, ἡ, όν, (καί ἐπίρ.) -κτῶς. Τόν ὁπ. ἠμπορεῖ τις νά καθεξῃ (νά κρατήσῃ, νά χωρέσῃ). ἀνεκτός. « Ἐν τῷ καθεκτῷ εἶναι, » Φλγρ., = Κατέχειν ἑαυτούς.
καθελεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καθαιρέω.
καθελίσσω, Μ. ίξω. Τυλίζω τι ἐντελῶς (ὁλατράγυρα), φασκιόνω, περιτυλίζω.
καθ-ελκυω-ῶ, Μ. ύσω. Γυμίζω ἕλκη, καταπληγώνω.
Καθελκυσμός (ὁ). χύσιμο ἑνός πράγματος ἀπό πάνω πρός τά κάτω, [ἐκ τοῦ
Καθ-έλκω, Μ. ἑλξω ἡ ελκύσω (ἀόρ. καθείλκυσα κτλ.). Σύρω (Τραβῶ) τι ἀπό πάνω πρός τά κάτω, καταβιβάζω τραβῶν. « Τάς ναῦς καθέλκειν, » Ἀρρ., « Ξεν. (καί πθ.) » Σκέλη δέ καθείλκυσα στοδίων περί δώδεκα ἑκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ τῆς περί τό Λέχαιον, » Στρβ.
Κάθεμα (τό), [καθίημι]. πᾶν ὅ,τι ἀφίνει τις (κυρ. πρός στολισμόν) νά κρέμεται πρός τά κάτω, π. χ. ἡ ἄκρα τῆς ἁλουσίδας πού κρέμεται εἰς τόν λαιμόν κλπ.
‖Καθ-ένυμι, ΐδε Κατανύω.
Καθεξῆς, ἐπίρ. = Ἐφεξῆς, κατά σειράν ἔπειτα, ἀκολούθως.
Κάθεξις, εως (ἡ). τό κατέχειν ἡ κατέχεσθαι, καταχή, κράτημα, ἐμπόδισμα κτλ. « Ἡ γάρ τοῦ πνεύματος κάθεξις κωλεῖ τήν ἰσχύν τοῖς πονοῦσι, » Ἱππ.
Καθεξω, μέλλ. τοῦ Κατέχω.
Κάθεο, Π. ἀντί Κάθεσο, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς πρς. τοῦ Καθίημι.
Κάθερμα (τό), [κατά, ἕρμα]. σκουλαρῆκι, (παρβλ. Κάθεμα).
‖Καθ-ερπύζω, καί
Καθ-έρπω, Μ. ερπύσω (ἀόρ. Καθείρπυσα κτλ.). Κατεβαίνω ἕρπων (αὐξομένος), καταβαίνω (καί μτφ. ἁπλόνω, ἐκτείνομαι πρός τά κάτω) ὀλίγον κατ' ὀλίγον.
Καθες, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς πρς. τοῦ Καθίημι.
Κάθεσις [καθίημι], εως (ἡ). καταβύθισμα, ἔμβοσμα ἡ ἄφημα πρός τά κάτω, ἔμπηγμα. παράστασις (ἁρμάτος).
†Κάθεσις, εως (ἡ). τό καθέζεσθαι, κάθισμα. κατοίκησις.
Καθεσάμην, Π. ἀόρ. ά. (μέ σημασ. ἐνεργ.) τοῦ Καθέζομαι.
Καθέστηκα (παρτ. Καθεστήκειν), μσ. πρκ. (άντί ἐνς.) τοῦ Καθίστημι, εἶμαι καταστημένος (διωρισμένος, νομοθετημένος κτλ.), εἶμαι ἐν χρήσει· ὑπάρχω· διαμένω.
Καθεστηκότως, ἐπίρ. Μονίμως, ἀσφαλῶς· ἡσυχως· θετικῶς· συνήθως, ὡρισμένως, [ἐκ τοῦ
Καθεστηκώς (ἴδε **Καθέστηκα**), υῖα, ός, (πρκ. τῆς μτχ. τοῦ **Καθίσταμαι**), ὑπάρχων· ὡρισμένος· ἐν χρήσει, συνήθης, τεταγμένος· ἥσυχος· βάσιμος· σταερεός, μόνιμος, θετικος. ἐντός ἑαυτοῦ, εἰς τάς φρένας του, (κοιν.) συζαλούμενος. « Ἐπελεξάμενος ἄνδρας τε τούς καταστατῶτας τριηκοσίους, καί τοῖσιν ἐτύγχανον παῖδες ἐόντες, » Ἡρ. « Ἐν ἡλικίᾳ ὄντας μέση τε καί καθεστηκυίᾳ, » Πλβ., (ἴδε καί **Καθεστώς**).
Καθεστήξω, μέλλ. τοῦ (ἀχρ.) **Καθεστήκω** ἡ (μᾶλλ.) τοῦ **Καθέστηκα**.
Καθεστώς, ῶσα, ός, = **Καθεστηκώς**. ‖. (συνήθ. εἰς τό πλθ. οὐδ.) « Τά καθεζόμενα (ἐνν. πράγματα), » Φώτ. ἡ παροῦσα κατάστασις τῶν πραγμάτων, αἱ ὑπάρχοντες νόμοι, ἡ καθεστῶσα διοίκησις.
Καθετήρ (ὁ), [καθίημι]. κᾶν δήποτε ἐργαλεῖον τό ὁπ. ἐμβάλλει τις εἰς τό βάθος τινός σωματος ἵνα παρατηρήσῃ τά ἐντός, (ἰδιαιτ.) τό μίλι ἡ εἶδ. λεπτῆς σύριγγος τῶν νευρούργων· τό σκαντῆλι τῶν ναυτῶν· ἡ βόλτα τῶν ψαρράδων, κτλ.
Καθετήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεῖων ὡς καθετήρ.
Καθετηριασμός (ὁ). ἡ διά τοῦ (χειρουργ.) καθετῆρος πρᾶξις.
Καθέτης, ου (ὁ), = Καθετήρ.
Κάθετος (ὁ, ἡ). [καθίημι]. ἀφημένος πρός τά κάτω, καταβεβασμένος. « Βοῦς—, » ὁ ἐν εἴδει θυσίας καταπονιζόμενος. « Θύρα—, » Σχλ. Εὐρ., ἡ ἀλλ. Καταρράκτης, (Τουρκ.) κεπένκι. « Μόλιβδος—, » Ἀξ., τό σκαντῆλι τῶν ναυτῶν ἡ, τό βαρύδι (ἡ στάφνη) τῶν οἰκοδόμων, (ὄθ.) « Γραμμή—, » Μθματ., ἡ πρός τά κάτω κατ' εὐθεῖαν ἀγομένη, (ἐν γέν. ‖. οὐσ.) = Καθετήρ, (ἰδιαιτ.) βόλτα τῶν ψαρράδων. « Τριχίνη—, » Ἐπγρ.
Καθ-εύδω, Μ. ευδήσω (παρτ. Καθηῦδον ἡ Ἐκάθευδον). Κοιμῶμαι.
‖Καθεύρεμα ἡ **Καθεύρημα** (τό), = Ἐφεύρεμα, ἐφεύρεσις, [ἐκ τοῦ
Καθ-ευρίσκω, Μ. ευρήσω (ἀόρ. Καθεῦρον κτλ.), = Εὑρίσκω, ἐφευρίσκω.
Κάθεφθος (ὁ, ἡ), [κατά, ἑφθός]. σκλλά (καλά, ἐντελῶς) βρασμένος. « Χρυσός—, » Ἀξ., ὁ ἄλλ. Ἀκέφθος, λαγαρισμένος.
Καθεψής, ούς (ὁ, ἡ), = Κάθεφθος.
Καθέψησις, εως (ἡ), τό οὐσ. τοῦ
Καθ-έψω, Μ. εψήσω. Βράζω τι καλά (ὥς νά λυώσῃ)· χωνεύω, λαγαρίζω (μτφρ.) μαλακώνω, καταπραΰνω.
Καθεώρων, ας, α, ῶμεν κτλ., παρτ. τοῦ Καθοράω.
Καθῆ, άντί **Κάθησαι**, β'. ἐν. πρσ. τοῦ **Κάθημαι**.
Καθηγεμονικός, ἡ, όν, = Ἡγεμονικός, [ἐκ τοῦ
Καθηγεμών, όνος (ὁ, ἡ), = Ἡγεμών, προπορευόμενος, ὁδηγός, [ἐκ τοῦ
Καθ-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, (μέ γεν.) = Ἡγοῦμαι, προηγοῦμαι, προπορεύομαι· δείχνω τόν δρόμον, ὁδηγῶ τινα πρός· ὁδῶ πρῶτος τό παράδειγμα εἴς τι, ἄρχω. (μτγν.) εἶμαι καθηγητής (διδάσκαλος) τινος. « Νέστωρ Ἀκαδημαϊκός, ὁ Μαρκέλλου καθηγησάμενος, » Στρ., χρηματίσας διδάσκαλος.
Καθηγήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Καθηγητήρ (ὁ), Π. ἀντί
Καθηγητής, οῦ (ὁ), = Καθηγεμών.
Καθ-ηδύνω, Μ. υνῶ. Γλυκαίνω τι θλως διάλου, καταγλυκαίνω, κατανοστιμίζω.
Καθ-ηδυπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατεξοδεύω τήν ζωήν (ὑγείαν, κεφαλαίαν) μου εἰς ἡδυπάθειας.
Καθηδυπάθησις, εως (ἡ), τό οὐσ. τῆς προηγ.
Καθῆκα, ἀόρ. ά. τοῦ Καθίημι.
Καθῆκον (τό), οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ **Καθήκω**. ‖. (ὡς οὐσ.) τό πρέπον, τό ἀνῆκον εἶς τινα· τό ἠθικόν χρέος ἑκάστου, (ὄθεν:
Καθηκόντως, ἐπίρ. Πρεπόντως, ἀνηκόντως· καθώς ἀπαιτεῖ τό καθῆκον τινός. [ἐκ τοῦ
Καθήκω, Μ. ήξω. (πάντοτα τρτρσπ. ἡ κατά μτχ.) Φθάνω (Ἐκτείνομαι, Κατάντῶ) ἕως εἰς· (τρπ.) συμπίπτω συμβαίνω. (μέ αἰτ. προθετ.) « Ὑμᾶς καθῆκον, ἐπί θαλατταν, » Ξεν. « Καθῆκεν ἐς ἡμᾶς, ἡ

λόγος,» Αἰσχλ., ἦλθεν ἡ ἀράδα μας νὰ ἐμιλήσωμεν. «Ὁπότε καθήκει ὁ χρόνος,» Ξεν., ὅταν ἤθελε φθάσῃ ὁ διωρισμένος καιρός. «Ἑορτὴς εἰς τὰς ἡμέρας ἐκείνας καθηκούσης,» Πλ., συνέπεσεν. (καὶ τρπ. κατὰ μτχ.) «Τὸ ἐκ θεοῦ, καθῆκον,» Αξ. Ὅτε ἔλθαι ἀπὸ τὸν θεόν. «Τὰ κατήκοντα,» Πρ., ἡ παροῦσα τῶν πραγμάτων κατάστασις, αἱ περιστάσεις. 2) (τρπ. μὲ ἡ χ. δστ.) ἁρμόζω, ταιριάζω. Ὁ καθήκων χρόνος,» Σοφ., ὁ ἁρμόδιος ἢ ὁ ὡρισμένος καιρός. (ᾧ ἀπολύτ.) «Τὸ καθῆκον,» τὸ πρέπον, τὸ χρέος.

Καθ.ηλιάζω, Μ. άσω. Ἐκθέτω τι ἐντελῶς εἰς τὴν θερμότητα ἢ τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου· καταψωτίζω.

Καθ.ηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Καρφόνω τι δυνατὰ (στερεὰ) ἐπάνω εἰς.

Καθήλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Καθηλωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ καρφόνων.

Καθηλωτὸς, ἡ, ὸν. Καρφωμένος δυνατά.

Κάθημαι (παρτ. Ἐκαθήμην). Κάθουμαι· μένω ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν μου, ἀπρακτῶ· διαμένω, γρονοτριβῶ) πυθενά· κατοικῶ. (πρσθετ. ἢ ἐπιρ.) «Ὧδε καθήμενος,» Θκρ. «Οἰκοδόμησον σεαυτῷ οἶκον ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ κάθου ἐκεῖ,» Γρρ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) «Καθῆστο ἐκ τοῦ μέσου,» Ἡρ., ἀνεγώρησεν, ἐτραβήχθη. (ᾧ πρὸς μτχ.) «Καθῆσθαι μηδὲν τοιοῦντας,» Ξεν. (καὶ περιφρ.) «Τοιαῦτα ἐνείδη πρεσβευτῶν κάθηται,» Πλ. «Κάθηνται προσδοκῶμενοι,» Διόδ. (καὶ κατὰ μτχ. ἀντὶ ἐπιθ.) «Σωρὸν καθήμενον (τὸ ὁπ. ἠμπορεῖ νὰ ἦνε καὶ Καθεσμένον),» Αξ., χαμηλόν, (ἴδε καὶ Καθίζω καὶ παρβλ. Ἧμαι καὶ Καθίημι).

Καθημαξευμένως (καθαμαξεύω), ἐπίρ. Μὲ τρόπον τετριμμένον (κεπατημένον, συνήθη, πρόστυχον).

Καθημέραν (ἀντὶ Καθ' ἡμέραν), ἐπίρ. Κάθε μέραν. «Ὁ (ἢ Τὸ) καθημέραν,» Αξ., = Καθημερινός.

Καθημερία (ἡ). ἡ καθημερινὴ ἀσχολία, ᾧ ἔχ τοῦ

Καθ.ημερεύω, Μ. εύσω, = Διημερεύω.

Καθημερινὸς, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος καθημέραν, (μτγν. ἀντὶ)

Καθημέριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος κατ') αὐτὴν τὴν ἡμέραν, σημερινός· καθημερινός.

Καθημεροβίος (ὁ, ἡ), = Ἡμεροβίος.

Καθ.ημερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἡμερόνω ἐντελῶς, ἐξημερόνω.

Καθῆστο, Ἰων. ἀντὶ Ἐκάθητο, παρτ. τοῦ Κάθημαι.

Καθ.ησυχάζω, Μ. άσω. Ἡσυχάζω ἐντελῶς, διαμένω εἰς ἄκραν ἡσυχίαν.

Καθίγνυμι, Ἰων. ἀντὶ Καθέζομαι.

Κάθιδρος (ὁ, ἡ). εὐχρηστότ. τὸ Κάθιδρως.

Καθ.ιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταϊδρόνω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.), βουτῶ ἢ βουτηροῦμαι εἰς τὸν ἵδρωτα.

Καθίδρυμα (τὸ), = Ἵδρυμα, κτίριον· κατάστημα κτλ.

Καθίδρυσις, εως (ἡ), = Ἵδρυσις, θεμελίωσις (καταστήματος) κτλ., ᾧ ἔχ τοῦ

Καθ.ιδρύω, Μ. ύσω (πρκ. Καθίδρυμαι, ἀόρ. Καθιδρύθην καὶ Καθιδρύνθην), = Ἱδρύω, καθίζω, τοποθετῶ· καταστατίζω μονίμως, ἀποκαθιστήνω· κτίζω (κυρ. κατάστημα) κτλ.

Κάθιδρως (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κάθιδρος, καταϊδρωμένος, βουτημένος εἰς τὸν ἱδρῶτα, ἱδρωμένος μούσκεμα.

Καθίει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ

Καθ.ίεμαι, πθ. ἦμαι. μσ. τοῦ Καθίημι.

Καθ.ιερεύω, Μ. εύσω καὶ

†Καθ.ιερουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσφέρω ὁλοκαύτωμα, θυσιάζω.

Καθ.ιερόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καθαγιάζω· καθιερόνω· ἀφιερόνω.

Καθιέρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀφιέρωσις.

Καθιερωτέος, α, ον. Ἄξιος καθιερώσεως.

Καθιερωτικὸς, ἡ, όν. Ἀφιερωτικός.

Καθ.ιζάνω, Μ. ίζήσω καὶ μσ. ίζήσομαι, = Καθίζω, -ομαι.

Καθίζησις, εως (ἡ), = Κάθισις, κάθισμα.

Καθ.ίζω, Μ. ίσω (παρτ. Ἐκάθιζον καὶ Π. Καθῖζον, ἀόρ. Ἐκάθισα καὶ Π. Καθῖσα). Βάλλω τινὰ νὰ καθήσῃ· τοποθετῶ· συγκροτῶ συνέλευσιν· Καθίστημι, διορίζω, κάμνω, γίνομαι αἴτιος νά. ‖ (ἑλλ. ἢ ἀμτβτ. καὶ μτγν. μσ.) κάθουμαι, τοποθετοῦμαι ἢ μένω (διατρίβω) πουθενά. «Καθῖσαν τὸ στράτευμα εἰς χωρίον ἐπιτήδειον,» Θκ. «Ἐνέδραν καθίζειν,» Πλ. «Βουλὴν (δικαστήριον) καθίζειν,» Πλάτ., Ἀρστ. «Ἐκάθισε τὴν βουλὴν ἐπίσκοπον πάντων,» Πλ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) «Κλαίειν καθίζω τινά,» Ξεν., τὸν κάμνω νά. «Ἐκαθίσαμεν γυναῖκας ἀλλοτρίας,» Γρφ., ἐλάβομεν, ἐνυμφεύθημεν· (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) «Ἐλθόντες δ' ἐκάθιζον ἐπὶ ξεστοῖσι θρόνοισι,» Ὀδ. Π. «Πρόαγε δὴ καὶ σκόπει ὅπου καθιζησόμεθα,» Πλάτ. «Τᾷ δ' ὑπὸ τὰν κότινον καθίξας,» Θκρ. «Καὶ ὁπότε μὲν συνδειπναῖέν τινες, οὐδ' ἐκάθιζε Γαδάτας, ἀλλ' ἐπεμελεῖτο· ὁπότε δὲ αὐτὸς εἶεν, καὶ συνεδείπνει,» Ξεν. «Καθίζουσιν εἰς τὸ Ἡραῖον,» Θκ. (ᾧ ἑλλ.) «Βωμὸν (τὰ Ἱερὰ) καθίζειν,» Π., καταφεύγειν (ὡς ἱκέτης). «Εἰς τὸ συνέδριον οὐκ ἤθελε καθίζειν,» Ξεν., νὰ συνεδριάσῃ. «Καθίσαντες δὲ (εἰς Νηρτσσὸν) ἡμέρας ἐννέα,» Αἰσχλ. «Καὶ ἐκάθισε μετ' αὐτοῦ ἡμέρας τρεῖς,» Γρφ. «Καθίζειν ἐπὶ κώπην,» Εὐρ., κάθηται εἷς (δηλ. πάνει) τὸ κωπὶ ἕνα κωπηλατήσῃ. (καὶ μτγν.) «Ἐκάθιζον πρὸς τὸ ξηρὸν αἱ νῆες αὐτοῦ,» Πλθ. (καὶ μσ.) «Καὶ καθεῖται (ἐννοεῖται ἐπὶ τοῦ θρόνου) βασιλεὺς,» Γρφ., (κοιν.) θὰ καθίσῃ (ἀντὶ θὰ γένῃ) βασιλεύς.

Καθ.ίημι, Μ. καθ.ήσω (ἀόρ. Καθῆκα ᾧ ἔχ.). Ἀφίνω (Ἀπολύνω) τι πρὸς τὰ κάτω· ἀφίνω τι νὰ πέσῃ ἢ νὰ κρέμεται· καταϊδάζω (καὶ μσ. ἢ ἑλλ.) καταιδαίνω· χαμηλόνω· (συνκχ.) τοποθετῶ εἰς ἐνέδραν. παραχήνω εἰς τὸ θέατρον. χέλλω τι ἐναντίον τινός. «Καθιέναι κλίμακα,» Ἡρ. «Ζωοὺς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε ἵππους,» Ἰλ. Φ. «Οἶνον λευκανίης καθέηκα,» Ἰλ. Ω., (περιφρ. ἀντὶ) ἔπιον. «Σπονδὰς καθιέναι,» Εὐρ., χύνειν, σπένδειν. «Τεῖχη καθεῖναι εἰς θάλασσαν,» Θκ., νὰ τραβήξουν τεῖχος ἑκατέρωθεν ἕως εἰς τὴν θάλ. «Καθιέναι τὴν φωνήν,» Αξ., χαμηλόνειν. «Μακρὸν καθεικὼς τὸ γένειον,» Ἀλκίφρ. (καὶ μσ.) «Καθίεσθαι σοὺς πλοκάμους,» αὐτ. (ᾧ ἄλλ.) «Καθιέναι (ἐνν. ἑαυτὸν) ἀφ' ὑψηλοῦ,» Ξεν. «Οὐδεὶς γοῦν πώποτε καθεὶς (ἐνν. βολίδα) εἰς τὸν Πόντον ἐδυνήθη πέρας εὑρεῖν,» Ἀρστ. (καὶ μτφορ.) «Καθιέναι πεῖραν (πρόφασιν).» Αἰλ., Ἀρχ., προτείνειν, (Γαλλ.) sonder, (ἀπὸ μτφορ. τοῦ ναυτ. Καθετῆρας). «Ἔδοξε τοῖς πρυτάνεσι περὶ σωτηρίας γνώμας καθεῖναι,» Ἀρχ. «Καθιέναι λόγον (σφαγέα),» Αξ. «Καθιέναι (μετὰ ᾧ χ. τοῦ εἰς ἀγῶνα) ἵππους (ἅρματα, ἅρμα),» Ἄρματα ἐκτὰ καθῆκα (Ὀλυμπάζε),» Θκ. (καὶ μτφορ.) «Κἀγὼ κρὸς τὴν αὐτὴν ἅμιλλαν καθῆκα,» Γργ. (ᾧ πθ.) «Κατίετο δὲ (ἡ στρατηλασίη) εἰς πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα,» Ἡρ. «Οὐ καθεῖτε τείχη,» Θκ., δὲν εἶχεν ἐκτεινόμεναι ἕως κάτω (εἰς τὸν ποταμόν). (ᾧ κατὰ μτχ.) «Νοῦτα καθειμένα,» Αξ., τὰ κοῖλα (γαμηλά). «Τὸ καθειμένον τῆς φωνῆς,» Ἡρωδ. (παρβλ. Κάθημαι).

Καθ.ικανόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἱκανοποιῶ, εὐχαριστῶ.

Καθ.ικετεύω, Μ. εύσω. Ἱκετεύω (Παρακαλῶ) θερμῶς.

Καθ.ικνέομαι-οῦμαι, Μ. καθ.ίξομαι (ἀόρ. Καθικόμην κτλ.). (μὲ γεν. ἢ σπν. αἰτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ὀργ. ἐκ δ'.) Ἔρχομαι (πθάνω, καταντῶ) ἕως εἰς· ἐγγίζω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πρὸς βλάβην, ὅθεν συνκχ.) πλήττω, κτυπῶ, (καὶ μτφορ.) καθάπτομαι, ἐπιπλήττω. «Ἰκριάτατα καθικόμενος αὐτοῦ,» Αἰλ. (ᾧ μὲ αἰτ.) «Μέλλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ,» Ἰλ. Ξ., μὲ ἔγγιξες κατάκαρδα.

†Καθ.ιλαρεύομαι, Μ. εύσομαι, = Καθιλαρύνομαι, μσ. ἢ πθ. τοῦ

Καθ.ιλαρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τινὰ ἅλως διόλου ἱλαρὸν (εὔθυμον), εὐφραίνω.

Καθ.ιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀφίνω τι πρὸς τὰ κάτω (Καταιδάζω ᾧ μσ. Καταιδαίνω· μὲ σχοινὶ ἢ ὡσάν μὲ σχοινὶ (δηλ. κατ' ὀλίγον-ὀλίγον).

Καθίμησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ σχοινίου καταβίβασις ἢ κατάβασις.

†Καθίννυμαι, = Καθίγνυμαι.

Καθ.ιξῶ, Δ. ἀντὶ Καθίσω, μέλλ. ἐνεργ. ᾧ

Καθιοῦμαι, Ἀττ. μσ. μέλλ. β'. τοῦ Καθίζω.

Καθ.ιππάζομαι, Μ. άσομαι. Τρέχω (Περνῶ) ἐπάνωθέν τινος ἵππος· φανίζω τόπον τινὰ μὲ τὸ ἱππικόν μου· (μτφορ.) καταπατῶ, περιφρονῶ, ἐπεμβαίνω. «Καθιππάσατο τὴν Μεγαρίδα,» Ἡρ. «Καθιππάσασθαι τῆς φιλοσοφίας,» Ἀρτ. «Καθιππάζεται νόμες (πρεσβύτην νέος),» Αἰσχλ. Ὃ) πομπεύω ἵππος, ἴδθ.

Καθ.ιππαξις, ιος (ἡ), Δ. ἡ πομπὴ τοῦ ἱππικοῦ (παρὰ Λακεδ.).

Καθίππευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Καθ.ιππεύω, Μ. εύσω, = Καθιππάζομαι, διαβαίνω ἵππος. «Οἱ ποταμοὶ καθιππεύοντας,» Ἡρωδ., ἠμποροῦντις νὰ τοὺς περάσῃ (παγωμένους) καβάλλα.

Καθ.ιππαχρατέω-ῶ, καὶ

Καθιππομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ (ὑπερισχύω) εἰς ἱππομαχίαν
Καθιπποτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Καττιζοπεύω εἰς ἱπποτροφίας.
Καθίπταμαι, Μ. καταπτήσομαι (ἀόρ. Κατέπτην κτλ.). Πετῶ πρὸς τὰ κάτω, καταβαίνω πετῶν.
Κάθισις, εως (ἡ). τὸ νὰ βάλῃ τις τινὰ νὰ καθήσῃ ἢ νὰ καθήσῃ ὁ ἵππος, κάθισμα.
Κάθισμα (τὸ). μέρος ἢ πρᾶγμα ὅπου κάθηται τις. 2) (μτγν.) = Κάθεσις. 3) (Γλσ.) καταπάτι, κατακάθισμα.
Καθίστα, ἀντὶ Καθίσταθι, πρς. τοῦ Καθίστημι.
Καθιστάνω καὶ Καθιστάω-ῶ (παρτ. Καθιστανον), (μτγν.) ἀντὶ
Καθίστημι, Μ. κατα-στήσω (ἀόρ. Κατέστησα καὶ δ'. Κατέστην καὶ παθ. Κατεστάθην, μσ. πρκ. Καθέστηκα κτλ.). Στήνω τοποθετῶ· βάλλω. (ὑρύω. (τρπ.) καταφαίνω, διορίζω. « Κρητῆρα καθίστα,» Ἰλ. Ι. « Νῆα κατάστησον, » Ὀδ. Μ., ναυπήγησε τὴν. (καὶ ἑλλ.) « Καταστήσαντας (ἐνν. τὴν ναῦν ἢ ἑαυτούς) ἐπὶ θέαν, » Ξεν. (Οἰκον. ιϛ', 7). (καὶ τρπ.) « Ἐπιμελητάς τινας καθιστάναι, » αὐτ. « Πότερον ἐᾷς ἄρχειν, ἢ ἄλλον καθίης ἀντ' αὐτοῦ; » αὐτ. « Τίς σε κατέστησεν ἄρχοντα καὶ δικαστὴν ἐφ' ἡμᾶς; » Γρφ. « Καθιστάναι δημοκρατίαν (δικαιήρια), » Δξ. (καὶ μσ.) « Ἐπειδὰν καταστήσησθε τοὺς ἄρχοντας, » Ξεν. (ὅθ. ἢ μτχ.) « Καθεστηκὼς καὶ Καθεστώς, « ὁ διωρισμένος (διατεταγμένος), συνήθης κτλ. (καὶ οὐδ.) « Τὸ Καθεστηκός, » ἡ τάξις, ἡ συνήθεια. 2) (προθετ.) φέρω (καὶ ἀφίνω) τινὰ εἰς, (τρπ.) τὸν κάμνω νὰ καταντήσῃ, τὸν φέρω εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην κατάστασιν· (μσ.) φθάνω, καταντῶ. « Τοὺς μ' ἐκέλευσε Πύλονδε ἢ εἰς Ἴλιδα καταστῆσαι, » Ὀδ. Ν. « Οἱ δὲ καθιστῶντες τὸν Παῦλον ἤγαγον αὐτὸν ἕως Ἀθηνῶν, » Γρφ. (καὶ μσ.) « Καταστὰς εἰς Ῥήγιον (εἰς τὸ στρατόπεδον), » Θκ., Ἡρωδ. « Καταστὰς ἐπὶ τὸ πλῆθος, » Θκ., καρυκευσθεὶς εἰς τὴν συνήλευσιν τοῦ λαοῦ. « Καθίσταντο εἰς τοὺς Ἑπαρίτας, » Ξεν. « Ὥσπερ ἐν νηὶ διαπονεῖσθαι ἕως ἂν ἐς οὖρον καταστῶσιν, » αὐτ. (καὶ τρπ.) « Καθιστάναι τινὰ εἰς ἀσφαλὲς (ἐν ἀκινδύνῳ κτλ.) ἢ εἰς ἀνάγκην (εἰς ἀπορίαν, εἰς κινδύνους, εἰς αἰσχύνην κτλ.), » (καὶ μσ.) « Καθίστασθαι εἰς πόλεμόν (εἰς ἀγῶνά, εἰς ἔχθραν) τινι, » Δξ. « Τοῖς ἄρτι καθεστηκόσι τὸν βίον, » Βαλ., (κοιν.) ἐμβαίνων πλέων εἰς τὸν κόσμον. « Καταστὰς εἰς φόβον, » Δξ., (ὅθ. 3) (μσ.) γίνομαι, (καὶ εἰς τὸν πρκ.) εἶμαι ἤδη, ὑπάρχω « Φονέα με φησὶ δαίου καθεστάναι, » Σοφ. (ὅθ. 4) κοστίζω. « Ἂν γὰρ ἐκλογισθῇ τῶν δραμάτων ἕκαστον ὅσου κατέστη, » Πλ. (καὶ κατὰ μτχ.) « Ὥστε εἰς τάλαντον ἀργυρίου τὴν τιμὴν εἶναι τοῦ οἴνου καθεσταμένην σὺν τοῖς ἀναλώμασι, » Δημ., (παρβλ. Γίνομαι 10). 5) καταπραΰνω, καθησυχάζω· διευθετῶ, τακτοποιῶ. (καὶ μσ. ἐπὶ φευστ.) κατακάθομαι· (ἐπὶ ἀνέμ.) γαληνίζω, κατοπίπτω, κατολογιάζω (ναυ. ϗ μτεωρ.) « Καθιστάναι τὴν πόλιν ταραττομένην, » Ἰσγ. « Καθιστάναι τινὰ ἐκ μανίας, » Βασ. (καὶ μσ.) « Καθίστατο τὰ χωρία, » Θκ. (καὶ αὐτοπθ.) « Ὅταν ἡ λέμνη κατασταθῇ, » Ἀρρφ. « Θυΐκ' ἂν τὸ πνεῦμα καθιστηκὸς λάβῃς, » αὐτ. (καὶ μτφορ.) « Ἀνὴρ καθεστὼς ἡλικίας, » Ἀκ., μεσόκοπος, (κοιν.) συνταξιούμενος.
Καθιστορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξετάζω ϗ μανθάνω τι (πληροφοροῦμαι) ἐντελῶς.
Καθιστόρησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Καθό (ἀντὶ Καθ' ὅ), ἐπίρ. Καθόσον, ὅσον ἐπειδή. « Καθὸ οἷαι τ' ἦσαν, » Διόδ.
Καθοδηγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὁδηγῶ.
Καθοδήγησις, εως καὶ
Καθοδηγία (ἡ), = Ὁδηγία.
Καθοδηγός (ὁ), = Ὁδηγός.
Κάθοδος (ἡ). κατοίκισμα· ὁρμος πρὸς κατάβασιν. 2) ἐπιστροφὴ ἐξορίστων. « Ἡ τῶν Ἡρακλειδῶν—, » Πλάτ.
Καθοίμεθα, ἀ. πλθ. πρς. τῆς εὐκτ. τοῦ Κάθημαι.
Καθολικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ καθόλου, γενικός.
Καθολικῶς, ἐπίρ. Ἐν γένει, γενικῶς.
Καθολκή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ καθέλκειν, τράβηγμα πρὸς τὰ κάτω. « Ἡ τῶν νεῶν καθολκή, » Δίν. Ἀκτ., τὸ ἀπὸ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν καταβίβασμα τῶν πλοίων.
Καθολκός (ὁ, ἡ). ὁ σύρων (τραβῶν) πρὸς τὰ κάτω.
Κάθολος (ὁ, ἡ). ὅλος ὁμοῦ, ὁλόκληρος.
Καθόλου (ἀντὶ Καθ' ὅλου), ἐπίρ. Γενικῶς, καθολικῶς, ἐν γένει, κατὰ πάντα. « Καθόλου μὲν ὧν εἰκεῖν, » Πλῶ. « Καθόλα μὲν οὖν ἔμοιγε φαίνεσθε ἐν μεγάλῃ εὐηβείᾳ ἕστασθαι, » Ἐπιστ. Φιλ. (ϗ ἐνάρθρ.) « Ἡ τῶν καθόλου πραγμάτων σύνταξις, » Πλθ., ἡ τῆς γενικῆς ἱστορίας. « Ἡ καθόλου προσῳδία, » Γραμτ., ἡ γενικῶς ἐν χρήσει. 2) (ἐνλατ.) ἀντὶ Οὐδόλως, ὁλοτελῶς, (κοιν.) καθόλου. « Εἶναι Κυνικὸν σε καὶ ποδήνεμον οὐδεὶς ἀντιλέγει καθόλου, » Ἐπιγρ. (Δ'. 103).
†Κάθομα ϗ Καθομάδα [κατὰ, ὁμὸς ὁμῷ], ἐπίρ. Ὁμοίως, παρομοίως.
Καθομαλίζω, Μ. (σω. Ὁμαλίζω (ἰσιάζω) τι ὅλως διόλου, ἐξομαλίζω· (μτφορ.) ἐξημερόνω.
Καθομηρεύω, Μ. εὔσω ϗ
Καθομηρίζω, Μ. (σω. Περιγράφω ἢ Κωμῳδῶ τ. μὲ Ὁμηρικοὺς στίχους.
Καθομιλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Ἐλκύω τινὰ μὲ τὴν ὁμιλίαν (μὲ τὴν συναναστροφήν) μου, δημαγωγῶ· πολιτεύομαι. « Τοὺς καιρούς (ἢ, ἂν δὲν ἦνε σφάλμα, « Τοῖς καιροῖς) —, » Σχλ., = Ἐξαγοράζομαι. « Ἀλκιβιάδης καθομιλῶν Φαρναβάζου, τὴν Περσικὴν ἐνεδύσατο φωνήν, » Ἀθ. 2) (παθ. κατὰ μτχ.) ὁμιλοῦμαι παρὰ πάντων, εἶμαι καινῶς ἐν χρήσει. « Δόξα καθωμιλημένη, » Πλθ., ἡ γενικῶς παραδεδεγμένη ἰδέα, ἡ κοινὴ γνώμη.
Καθομολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμφωνῶ, ὑπόσχομαι μετὰ βεβαιότητος, ἀβράβωνίζω. « Καθωμολογημένος τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Παχόρῳ, » Πλ, (καὶ παθ.) « Ἰουλίαν Σκηπίωνι καθωμολογημένην, » αὐτ.
Καθοπλίζω, Μ. ίσω. Ὁπλίζω (ἁρματόω) ἐντελῶς· ἑτοιμάζω μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα.
Καθόπλισις, εως (ἡ) ϗ
Καθοπλισμός (ὁ). τὸ καθοπλίζειν ἢ καθοπλίζεσθαι, ἁρμάτωμα· ἁρματωσιά.
Καθορατικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ καθορᾶν, προικισμένος μὲ πολὺ διορατικόν.
Καθοράω-ῶ, καὶ Π. -οράομαι-ῶμαι, Μ κατοψόμαι (ἀόρ. Κατεῖδον κτλ.). Βλέπω (ἀπὸ πάνω) πρὸς τὰ κάτω· κυττάζω ἀσκαρδαμυκτί· παρατηρῶ μὲ περίεργειαν. « Ἐπεὶ δὲ τὰ ἄκρα εἶχον, καθεώρων τὰς οἰκήσεις, » Ξεν. « Τὸ μὲν πῦρ οἱ ἄνθρωποι ῥᾳδίως καθορῶσιν, τί, δὲ τὸν ἥλιον οὐ δύνανται ἀντιβλέπειν, » αὐτ. (καὶ μσ.) « Καθορώμενος αἰῶν, » Ἰλ. Ν. (καὶ κατὰ ἐμῆς.) « Κρονίων ἴδοιμι, ὅς τε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται, » Ἰλ. Ω.
Καθορίζω, Μ. ίσω. Προσδιορίζω μὲ ἀκρίβειαν.
Καθοριστικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς ἀκριβῆ ὁρισμόν, προσδιοριστικός, ἢ ὡρισμένος, ὁριστικός, βέβαιος.
Καθορμάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὁρμάω.
Καθορμίζω καὶ (μσ.) -ορμίζομαι, Μ. ίσω, ίσομαι. Ἀράζω (μτθε. καὶ ἀμτθ.) εἰς τὸν λιμένα (Θκ. Δ', 13).
Καθόρμιον (τὸ), (Γρφ.). ἁλυσίδα τοῦ λαιμοῦ, χαρχάλι.
Καθοσιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καθιερόω, ἀφιερόνω. « Καθωσιωμένος τινί, » Ἰρωδ., προσηλωμένος, ἀφωσιωμένος.
Καθοσίωσις, εως (ἡ). = Καθιέρωσις, ἀφοσίωσις. 2) (μτγν.) ἡ καθ' ὁσίου (ἁγίου) τολμηθεῖσα πρᾶξις· (ὡδ.) « Καθοσιώσεως ἔγκλημα, » Νμ., τὸ κατὰ βασιλέως.
Καθόσον (ἀντὶ Καθ' ὅσον), ἐπίρ. = Καθό.
Καθότι (ἀντὶ Καθ' ὅτι), ἐπίρ. = Καθό, Καθόσον, Καθ' ὃν τρόπον, καθώς· ἐπειδὴ κατὰ ποῖον τρόπον, πῶς. « Γνώμην εἰσενεγκεῖν εἰς τὸν δῆμον καθότι ἄριστα ἡ πόλις οἰκήσεται, » Θκ.
Καθυβρίζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ. ἢ γεν., Ἀτιμάζω μὲ ὑπερβολήν, περυβρίζω· (μὲ δοτ.) ἐπεμβαίνω ὑβριστικῶς, ἐνυβρίζω, (μτφορ. ἐπὶ ἀψύχ.) μολύνω, διαφθείρω. « Τὰ πλησίον νάματα καθύβριστο . . . τῶν βαρβάρων ἱπποκρατούντων, » Πλ.
+Καθυγιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τινὰ ἐντελῶς ὑγιῆ, ἰῶ.
Καθυγίασις, εως (ἡ). ἐντελὴς ἰατρεία (θεραπεία).
Καθυγραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ κάθυγρον, καταβρέχω, κατασυσκεύω.
Καθυγρασμός (ὁ., τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Κάθυγρος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ὑγρός (βρεγμένος, μουσκεμένος)· ὑδατώδης.
Κάθυδρος (ὁ, ἡ). = Κάθυγρος. 2) Π. πλήρης ὕδατος.
Καθυλακτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Γαβγίζω κατά τινος.
Καθυλίζω, Μ. ίσω, = Διυλίζω, σουρόνω στραγγίζω, καθαρίζω.
Καθυλομανέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἐπὶ φυτ.) Ἐβγάζω πολλὰ (ἄχρηστα) κλαδιὰ καὶ φύλλα.

Καθ-υμνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνυμνῶ, ὑμνολογῶ συνεχῶς καὶ μεγαλοφώνως.

Καθ-υπάγω, Μ. άξω (άόρ. Καθυπήγαγον κτλ.), = Καθυποτάσσω· καθυποβάλλω. « Πικρῷ θανάτῳ αὐτὸν καθυπήγαγε, » Κ. Μαν.

Καθ-υπ-ακούω, Μ. ούσω. Ὑπακούω ἐντελῶς, ὑπόκειμαι ὡς προθυμότατος ὑπήκοος.

;Καθυπ-άρχω, Μ. άρξω, = Ὑπάρχω διηνεκῶς ἢ διαρκῶς.

Καθ-υπ-είκω, Μ. είξω. Ὑπείκω (Ὑπακούω, Ὑποτάσσομαι) κατὰ πάντα.

Καθ-υπ-εμ-φαίνω, Μ. φανῶ. Σημαίνω τι ὑποκεκρυμμένως, ὑπαινίττομαι.

Καθυπ-εν-δύδωμι, Μ. ενδώσω. Ἐνδίδω (Ὑποχωρῶ) ἐντελῶς.

Καθυπερ-ακοντίζω, Μ. ίσω, = Ὑπερακοντίζω.

Καθυπερ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Περνῶ παραπάνω, ἐξέχω, ὑπερέχω.

Καθ-υπερ-έχω, Μ. έξω. Ὑπερέχω καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν.

Καθυπερηφανέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Φέρομαι μὲ πολλὴν ὑπερηφάνειαν κατά τινας, περιφρονῶ ὅλως διόλου.

Καθυπερθε (καὶ πρὸ φων.) Καθύπερθεν, επίρ. Τοπ. Ὑπεράνωθεν, ἀπὸ πάνω ἢ παραπάνω ἀπό. (μὲ γεν.) « Ἡ καθύπερθεν ἢ ὑπένερθε Χίοι, » Ὀδ. Γ. « Δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν, » Ἰλ. Γ. (καὶ πρτ.) « Μόχθου—, » Ὀδ., ἀνώτερος, ἀκαταπόνητος. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Τῶν ἐχθρῶν καθύπερθε γενέσθαι, » Σοφ., νὰ ὑπερισχύσῃ. (καὶ ἐνάρθρ.) « Τὰ δὲ καθύπερθε θηριώδης ἡ Διβύη ἐστί, » Ἡρ. 2) Χρον. προτήτερα. « Καθύπερθε δὲ τουτέων, Ἡρ., πρὸ τούτων δὲ, πρὶν γίνωσιν αὐτά.

Καθυπέρτατος, η, ον, (ὑπερθ. τοῦ Καθύπερθε). Ὑπέρτατος, ἀνωτατος.

Καθ-υπερτερέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ὑπερβαίνω (Ὑπερτερῶ) ὅλως διόλου, εἶμαι ἢ γίνομαι καθυπέρτερος τινος, ὑπερβαίνω. « Ὅπου τὰ θεῖα τῶν ἀνθρωπίνων καθυπερτερῇ, » Ἀρέθ.

Καθυπερτέρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Καθυπέρτερος, α, ον, (συγκρ. τοῦ Καθύπερθε). Ὅλως διόλου ἀνώτερος (ὑπέρτερος). « Τὰ πράγματα καθυπέρτερα γένοιεν, » Ἡρ., ὑπερίσχυσαν.

Καθυπερ-φέρω, Μ. οίσω. Ὑπερφέρω (Ὑπερέχω) ἐντελῶς.

Καθυπηρετέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπηρετῶ μὲ ἄκραν προθυμίαν, καθυποχρεώνω διὰ τὰς ὑπηρεσίας μου.

Καθυπ-ισχνέομαι-οῦμαι (χ. Μ.). Ὑπόσχομαι μετὰ βεβαιότητος.

Καθυπνή, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κάθυπνος.

Καθύπνιος (ὁ, ἡ), ὁ γινόμενος καθ' ὕπνους (συμβαίνων ἐν καιρῷ τοῦ ὕπνου).

Κάθυπνος (ὁ, ἡ), εὑρισκόμενος εἰς βαθὺν (βεβυθισμένος εἰς τὸν) ὕπνον· ὑπνώδης.

Καθυπνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κοιμῶμαι βαθέως, ἢ· ἀποκοιμῶμαι, μὲ παίρνει ὁ ὕπνος.

Καθύπνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀποκοίμησις.

Καθ-υπο-βάλλω, Μ. βαλῶ. = Ὑποβάλλω.

Καθ-υπο-γράφω, Μ. γράψω, = Ὑπογράφω.

Καθ-υποδείκνυμι, Μ. δείξω, = Ὑποδείκνυμι.

Καθ-υπο-δέχομαι, Μ. δέξομαι, Ὑποδέχομαι προθύμως.

Καθ-υπο-δύνω (δύομαι), Μ. δύσομαι. Χώνομαι ἐντελῶς ὑποκάτω εἰς, παρεισδύω, ὑπεισέρχομαι.

Καθ-υπο-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω, = Καθυποτάσσω.

Καθ-υπό-κειμαι, Μ. κείσομαι. Ὑπόκειμαι ὅλως διόλου.

Καθ-υπο-κλέπτω, Μ. κλέψω, = Ὑποκλέπτω.

Καθ-υπο-κλίνω, Μ. κλινῶ. Ὑποκλίνω ἐντελῶς, καθυποτάσσω.

Καθ-υπο-κρίνομαι, Μ. κρινοῦμαι. (μὲ αἰτ.) Θέλγω (Ἐλκύω εἰς τὸ θέλημά μου, Ὑποβουλόνω) τινὰ διὰ τῆς ἐπὶ θεάτρου ὑποκρίσεώς μου. « Ὡς καθυποκρινούμενον ὑμᾶς, » Δμ. 2) (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) ὑποκρίνομαι, μιμοῦμαι ψευδῶς τι. « Γνησίαν φιλίαν καθυποκρινόμενοι, » Φίλ.

Καθ-υπο-μένω, Μ. μενῶ. Ὑπομένω μέχρι τέλους.

Καθ-υπο-πίπτω, Μ. ὑπ-πεσοῦμαι. Ὑποπίπτω ὅλως διόλου.

Καθ-υπο-πτεύω, Μ. εύσω. Ὑποπτεύω τι κατά τινος.

†Καθύπαπτος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καχύποπτος.

Καθυπο-σαίνω (χ. Μ.). Ὑποσαίνων ἀπατῶ (ὑποβουλόνω).

Καθ-υποσκελίζω, Μ. ίσω. Ὑποσκελίζω ἐντελῶς.

Καθ-υπο-σκάω-ῶ, Μ. σκάσω. Καθέλκω ἀπατηλῶς καὶ κατ' ὀλίγον.

Καθ-υπο-στιβίζω, Μ. ίσω. Βάφω τὰ ὑμάτια σου καὶ ὀμορφιά μου μὲ στίβι (μαύρην βαφήν), (ἄλλ. γρφ. Καθυποστιμμίζω).

Καθ-υπο-γράφω, Μ. γράψω, = Ὑπογράφω, ἐπιστρέφω.

Καθ-υπο-τάσσω(τω), Μ. τάξω. Ὑποτάσσω ὅλως διόλου.

†Καθ-υπο-τοπέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καχυποτοπέομαι.

Καθυπο-τρέχω, Μ. υπο-δραμοῦμαι (ἀόρ. Καθυπέδραμον κτλ.). Κατατρέχω ἢ ἀπατῶ κρυφίως.

Καθυπουργέω-ῶ, Μ. ήσω, =Καθυπηρετέω.

Καθ-υποφαίνω, Μ. φανῶ, = Καθυπεμφαίνω.

Καθυστερέω-ῶ, Μ. ήσω §

Καθυστερίζω, Μ. ίσω. Μένω πολλὰ ὀπίσω· (μὲ γεν.) ἔρχομαι ἢ πράττω τι ὀλιγώτερον· (πρτ.) εἶμαι πολλὰ κατώτερός τινος.

;Καθ-υφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω τι καθ' ὁλοκληρίαν, (πρτ.) μηχανορραφῶ κατά τινος. (εἰς τὸν Ἡσυχ. φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Καθυρεῖναι, ὅ,τι τὸ ἐξηγεῖ· ἐνδοῦναι, ὑποχωρεῖν, καθυποβάλλειν).

Καθύφεσις, εως (ἡ). τὸ καθυφέσθαι, παραμέλησις ἑκούσιος ἐμπεπιστευμένης ὑποθέσεως, ἐθελοκακία περὶ τὴν ἐκτέλεσιν καθήκοντος, (π. χ.) ἡ μετὰ τοῦ ἀντιδίκου συνεννόησις τοῦ δικηγόρου κτλ.

;Καθυφ-ετὴς καὶ Καθυφ-ίτης (ὁ). ὁ παραλείπων ἀπὸ ἐθελοκακίαν ἢ μυστικὴν αἰτίαν τὸν ἐχθρὸν συνεννόησιν τὰ χρέη του παραμελῶν ἑκουσίως τὰ ἐμπιστευθέντα εἰς αὐτὸν πράγματα, ἐκ τοῦ

Καθ-υφ-ίημι, Μ. καθυφήσω (ἀόρ. Καθυφῆκα κτλ.). Παραμελῶ (ἀπὸ ἐθελοκακίαν) τὰ καθήκοντά μου, ἀφίνω τὸν ἐχθρὸν νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὴν εὐκαιρίαν, δικηγορῶν ἐνδόσιμα ἑκουσίως ἵνα κερδίσῃ ὁ ἀντίδικος μετὰ τοῦ ὁπ. συνεννοήθην, μαχόμενος ὑποχωρῶ ἀνάνδρως, (ἐν γέν.) ὑποχωρῶ, ἐθελοκακῶ.

Καθ-υφ-ίστημι, Μ. καθυποστήσω, = Ὑφίστημι.

Καθ-υφ-οράω-ῶ, Μ. υπ-όψομαι, = Καθυποπτεύω.

Καθύω, Μ. ύσω. Καταβρέχω.

Καθωραΐζω, Μ. ίσω. Καλλωπίζω καθ' ὑπερβολήν, καταστολίζω. ‖. (μτ.) σεμνύνομαι, καμαρώνω.

Καθὼς [κατὰ, ὡς], ἐπίρ. = Καθάπερ, καθ' ὃν τρόπον.

Καί, σύνδ. Συμπλ. (συνδέων ἢ λέξιν μὲ λέξιν) « Ἡ οἰκονομία ἐπιζήμια τις ἐστίν, ὥσπερ ἡ ἰατρικὴ καὶ ἡ χαλκευτικὴ καὶ ἡ τεκτονική, » Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Τε) « Ἰδὼν δὲ ὁμοῦ ὄντας Συκράτην τε καὶ Κριτόβουλον κτλ., » αὐτ. (ἢ πρότασιν μὲ πρότασιν) « Τά τε ὄμματα φιλοφρονεστέρως ἔχουσι, καὶ τὴν φωνὴν ἡρεμαιοτέραν ποιοῦνται, καὶ τὰ σχήματα εἰς τὸ ἐλευθεριώτατον ἄγουσιν, » αὐτ. 2) Μεταβατ. « Καὶ ἐγὼ εἶπον, » αὐτ. « Καὶ ἐγὼ ἀκούσας, » αὐτ. 3) Ἐνζατ. « Καὶ πῶς, ἔφη, οὐκ ἀπαλλάττῃ; » αὐτ. (καὶ μετὰ τοῦ Μὴν) « Καὶ μὴν ἐκφαίνονται δύο καὶ εἴκοσιν (ἔτη) εἰς τὸν ἐσόμενον μῆνα τελέσαι, » Ακ. 4) Ἐναντ. « Ἕκτορα καὶ μεμαῶτα μάχης ἀχέσσεσθαι δίω, » Ἰλ. Ι. (καὶ μετὰ τοῦ Ἄν) « Καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο, » Ἰλ. Ε. (καὶ μετὰ τοῦ Εἰ) « Καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔσσεν, » Ἰλ.... « Καὶ εἰ μὴ χρήματά τις τύχοι ἔχων, » Ξεν. (συνήθ. δὲ μετὰ τοῦ Τοι καὶ Περ) Ὅς Καί τοι, Καί περ. 5) Ἀντιθετ. (ἀντὶ τοῦ Ἀλλά:) « Καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐστι, ᾧ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει· καὶ τὸ κάλλος καλόν ἐστιν, ἀλλ' ὀλίγον ζῷ, » Θεμ. 6) Προσθετ. « Ναί, μὰ τοὺς θεούς, καὶ σφόδρα γε, » Ξεν. « Νὴ Δία, καὶ πολλούς γε, » αὐτ. « Ὃ δὴ καὶ καθ' ἡμᾶς διεσώζετο, » Αξ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἀλλά) « Ἀλλὰ καὶ ἐμέλλον δὲ ἐγὼ ταῦτα ἐρήσεσθαι, » Ξεν. 7) Ἐπιτατ. ἢ Ἐμφατ. (κατὰ διαφόρους ἐκδοχάς) « Καὶ λίην κεῖνός γε ἔοικοτι κεῖται ὀλέθρῳ, » Ὀδ. Δ. « Ἆρ' οὐ τοῦτό γε ἤδη καὶ λίαν μανικόν; » Ξεν. « Δύξανόμενος γίνεται καὶ εἰς ἑπταπλέθρους πήχεις, » Ἡρ. « Κίλεται δέ ἑ θυμὸς καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν, » Ἰλ. Μ. « Ἄχρηστος καὶ γυναιξί, » Πλάτ. « Ἐπὶ σὲ οὗτοι. Καὶ τέως, φησίν, ἄλλους πλ. » Ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ, » Ἰλ. Δ. « Ἦν δ' ἤμαρ ἤδη δεύτερον καὶ πατηγόμην, » Σοφ. (συνήθ. δὲ τὸ) « Καὶ ταῦτα, » Καὶ μάλιστα, ᾧ ἐν ᾖ, καὶ μολονότι. « Καὶ ταῦτα εἰδότες ὅτι, » Ξεν. « Καὶ ταῦτα τῶν δυνούντων ἱκανωτάτων λόγων εἶναι, »

αὐτ. 8) (μετὰ τὰ Ὁμοιομερ.) ἀντὶ τοῦ Ὡς, Ὥσπερ. «Γνώτωσι ἐχρέοντο ὁμοίῃ σι καὶ θύ», π. Ἡρ. || . (μὲ διάφορα ἄλλα μόρια ἐξηγεῖται διαφοροτρόπως, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὅμως μένει σχεδὸν ἀνεξήγητος). » Καὶ γάρ, » Καὶ γάρ τοι, » Καὶ γὰρ δή, » Καὶ γὰρ εὖν, « ἐπειδὴ τῷ ὄντι. » Καὶ δὲ, » Καὶ δέ τε, » Καὶ δέ νυ, « Π., καὶ τῷ ὄντι, μάλιστα καὶ, καὶ πρὸς τούτοις. » Καὶ νύ κε, » Καὶ νύ κε δὴ, » Καὶ νύ κεν ἐξετέ)εσαν, « Ὀδ. Α., καὶ ἤθελον ἴσως (βέβαια) τὸ κατορθῶσῃ. » Καὶ δή, » Καὶ δὴ ἐδόκεγμαι, π Αἰσχλ. » Καὶ δὴ παρεῖπεν, « Εὐρ., ζοῦν θετέον, ἃς ὑπολέσαμεν ὅτε. » Καὶ μέν, » Καὶ μὲν δή, » Καὶ μὲν δὴ καὶ « Λξ., ἀλλὰ προφέτ.

Καϊάδας ἡ Καιάτας ἡ Καιέτας, α (ὁ), [συγγ. τῷ Κῶας]. χάσμα (βάραθρον) ὅπου ἐρρίπτον εἰς τὴν Σπάρτην τοὺς κακούργους. » Τὰ γὰρ κοῖλα πάντα Καϊάδας οἱ Λάκωνες προσηγορευσαν, « Στρβ.

Καΐαρ, ατος (τό), —(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κύαρ.

Καιετάεις [καιέτας], εσσα, εν, Π. κοῖλος· χασματώδης, (κατ' ἄλλ.) Καλαμινθώδης, (ὀθ. συνεδχ.) « Ἵπασι καιετάεντας ἀπ' Εὐρώτα κομίσαι, » Καλλ., μεγάλους, (ἐκτὸς ἂν δὲν ἦνε μᾶλλον ἀπὸ τοῦ Καίω, βουλλωμένους μὲ καυμένον σίδηρον, ἴδε Κοππατίας καὶ Σαμφόρας), (παρβλ. Κητώεις).

Καικίας, ου (ὁ). ἄνεμος βορειοανατολικός, (ἰταλ.) γραῖβος, γραιβολεβάντες, (παρβλ. Θρᾳκίας).

Καινίζω, Μ. ίσω. Καινουργῶ, ἀνανεόνω· καινοτομῶ. || . (τρπρφ. ξ ἀμτβτ.) «Καί τι καινίζει σέγη, » Σωρ., καινοφανές τι συμβαίνει εἰς τὸν οἶκον. 2) Ο. μεταχειρίζομαι πρῶτος καινούργιόν τι πρᾶγμα, ἐγκαινιάζω. «Καίνισαν ζυγὸν, « Αἰσχλ., (ἴδε καὶ Καινόω).

Καινὶς [καίνω], ίδος (ἡ), (ἔνν. μάχαιρα) ἡ χρησιμεύουσα πρὸς σφαγὴν ζώων, (ἀλλ. διορθ. Κοπίς).

Καίνισμα (τὸ), [καινίζω]. πρᾶγμα καινοφανὲς ἢ ἀνακαινισμένον, καινοτομία.

Καινισμός (ὁ). ἀνακαίνισις· νεωτερισμός, καινοτομία.

Καινιστὴς, οῦ (ὁ). ἀνακαινιστής· νεωτεριστὴς, καινοτόμος.

Καινογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Συνθέτω) καινοφανῆ πράγματα.

Καινογραφὴς, έος (ὁ, ἡ). καινοπρεπῶς γραμμένος.

Καινογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων καινοφανῆ φυλλάματα.

Καινοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω, —(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καινοτομέω.

Καινοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), —Καινοφανής.

Καινόλεκτος (ὁ, ἡ). καινοπρεπῶς ἐκφραζόμενος, καινοφανὴς (τὴν λέξιν).

Καινολογία (ἡ). καινοφανὴς τρόπος τοῦ λέγειν, καινοτομία (νεωτερισμὸς) περὶ τὴν ἔκφρασιν.

Καινολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων καινοφανῆ πράγματα, ἢ, μεταχειριζόμενος καινοφανεῖς λέξεις.

Καινοπαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [καινὸς, πήγνυμι]. νεωστὶ κατασκευασμένος, καινούργιος, (ἴδε Καινοπαθής).

Καινοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω, —Ξενοπαθῶ, [ἐκ τοῦ

Καινοπαθὴς, έος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἔπαθέν (ὑπέφερε) τις πρώτην φοράν, (ἄλλ. διορθ. Καινοπαγής).

Καινοπηγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Καινοπαγής.

Καινοπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [καινὸς, πῆμα]. ὁ νεωστὶ (πρώτην ἠδὴ φοράν) δοκιμάσας δυστυχίαν.

Καινοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, Κάμνω ἢ ἐπινοῶ τι καινὸν (καινοφανές), καινοτομῶ ἢ, ἀνακαινίζω. » Τί καινοποιηθὲν λέγεις; Σοφ., τί νέα;

Καινοποίησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ πρηγ., ἀνακαίνισις, καινοτόμησις.

Καινοποιητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐπινοῶν ἢ εἰσάγων καινοφανές τι· ἀνακαινιστής.

Καινοποιία (ἡ). τὸ καινοποιεῖν, ἀνακαίνισις· καινοτομία, [ἐκ τοῦ

Καινοποιὸς (ὁ, ἡ). νεωτεριστὴς, καινοτόμος, ἢ ἀνακαινιστής.

Καινοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω καινὰ (καινοφανῆ) πράγματα, καινοτομῶ, νεωτερίζω, (συγχ. τῷ Κοινοπραγέω).

Καινοπραγία (ἡ). νεωτερισμὸς, καινοτομία, (συγχ. τῷ Κοινοπραγία).

Καινοπραξία (ἡ), —Καινοπραγία.

Καινοπρέπεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Καινοπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) —πρεπῶς. Καινοφανὴς, ἀσυνήθιστος.

Καινὸς [καίω;] ἡ, ὀν. Καινούργιος. « Ἐκ καινῆς α, Θκ. ἐπίρ., ἐκ νέου, (χαιν.) ἀπὸ καινουργῆς. 2) (συνεδχ. καὶ τρπ.) καινοφανὴς, παράδοξος, ἀνέλπιστος. » Τὰ καινὸν (» Τὰ καινὰ) τοῦ πολέμου, « Θκ. Ἄρστ., αἱ καινοτομίαι, τὰ στρατηγήματα, (Γαλλ.) les coups de main. « Ὡς γὰρ πολέμου, καὶ ἀκροάσεως πολλὰ τὰ καινὰ ἔστι. Καὶ γὰρ κοιλιὰ τοῦ λέγοντος, καὶ πλάσματα, καὶ ὄρρῦς κτλ., « Ἰλ. ||. (σύν. καὶ κυριωνυμ.) » Καινὸν, « Ἀρστφ., μέρος τι τοῦ δικαστηρίου.

Καινοσπουδὴς (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὰ καινὰ (τὰ καινοφανῆ) σπουδάζων, ἀγαπῶν τοὺς νεωτερισμοὺς (τὰς καινοτομίας). » Τὸ καινόσπουδον, « Λογγ., ἡ πρὸς τοὺς νεωτερισμοὺς κλίσις.

Καινοσχημάτιστος (ὁ, ἡ). σχηματισμένος μὲ τρόπον καινοφανῆ (παράξενον, ἀσυνείθιστον),

Καινόσχημος (ὁ, ἡ), = Καινοφανής.

Καινόταφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς καινὸν (καινοπρεπῶς κατεσκευασμένον) τάφον.

Καινότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ καινοῦ, καινοφανία. « Δεινὰ γὰρ ἔκειν σάρκας ἁπαλὰς αἱ τῶν δερμάτων καινότητες, « Φλγρ. 2) = Καινοπρέπεια. « Ὥσπερ παρακαλευόμενος τούτοις τοῖς ὀνοματοποιοῖς φυλάττεσθαι τὴν καινότητα, « Ἀθ.

Καινοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Ἀνοίγω) καινοῦργιον δρόμον (καινούργιον μεταλλεῖον κτλ.), (ὀθ. 2) (ὡς ἐκ τὸ πλ. μεταφορ.) εἰσάγω νέον σύστημα (νέα ἤθη, δόγματα κτλ.), νεωτερίζω. » Εἰ καινοτομεῖν ἐθελήσουσι, καὶ μὴ τοῖς ἠθάσι λίαν καὶ ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν, « Λρστ. » Δεῖται τελετὴν καινήν.. ἣν τῷ κατεῖ καινοτομοῦμεν, « αὐτ. (καὶ πρ. ὑ Πάντες ἄγλαοι κοῦροι πρὸς τὰ καινοταμιευόμενα, « Ἡρωδ.

Καινοτόμημα (τὸ). τὸ καινοτομηθὲν, νεωτερισμὸς, καινοτομία.

Καινοτομία (ἡ). τὸ καινοτομεῖν, ἄνοιγμα νέου θρόμου (νέου μεταλλείου)· (μτφ.) εἰσαγωγὴ νέων (καινοφανῶν) δογμάτων κτλ., νεωτερισμός.

Καινοτόμος (ὁ, ἡ), [καινὸς, τέμνω]. ὁ εἰσάγων νέον σύστημα, ἀγαπῶν τοὺς νεωτερισμοὺς (τὰς καινοτομίας).

Καινότομος (ὁ, ἡ). (κατὰ λέξ.) καινουργηκομένος, (μτφρ.) νεωστὶ εἰσαχθεὶς, καινοτομηθεὶς· καινοφανής.

Καινοτόμως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον καινότομον· καινοφανῶς.

Καινοτροπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ =

Καινότροπος (ὁ, ἡ). νέου τρόπου, καινοφανὴς, ἀσυνήθιστος.

Καινουργέτης, ου (ὁ). ὁ καινουργήσας (ἀνακαινίσας ἢ καινοτομήσας) τι. « Νεῶν —, « Ἔφρ.

Καινουργεω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι καινούργιον, καινουργονω. 2) καινοτομῶ (περὶ τὰ καθεστῶτα), νεωτερίζω.

Καινούργημα (τὸ). τὸ καινουργηθὲν, καινοτόμημα.

Καινουργὴς, έος (ὁ, ἡ). καινούργιος· καινουργοκαμωμένος.

Καινούργησις, εως (ἡ), καὶ

Καινουργία (ἡ). τὸ καινουργεῖν, ἀνακαίνισις· νεωτερισμὸς, καινοτομία.

Καινουργίζω, Μ. ίσω, = Καινουργέω.

Καινουργισμὸς (ὁ), —Καινουργία.

Καινουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ καινουργῶν (ἀνακαινίζων ἢ νεωτερίζων), καινοτόμος.

Καινοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρώτην φορὰν) φανεὶς, νεοφανὴς, καινούργιος.

Καινόφιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς νεωτερισμοὺς (τὰς καινοτομίας). 2) ὁ ἀλλάζων συχνὰ (προτιμῶν τοὺς καινούργιους) φίλους.

Καινοφραδὴς, έος (ὁ, ἡ). καινῶς (καινοπρεπῶς) ἐκφρασμένος.

Καινοφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταχειρίζομαι καινοφανεῖς (καινούργιας) λέξεις, νεωτερίζω περὶ τὴν φωνὴν (περὶ τὴν γλῶσσαν).

Καινοφωνία (ἡ), = Καινολογία, νεωτερισμὸς περὶ τὴν φωνὴν (περὶ τὰς λέξεις), ἔκφρασις καινοφανὴς (ἀσυνείθιστος).

Καινόφωνος (ὁ, ἡ), = Καινοφραδής.

Καινόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καινίζω, Καινοποιῶ καινουργόω· ἀνακαινίζω· ἐγκαινιάζω. « Ποιησαμένην οἴκημα ὑπόγαιον, καινοῦν τῷ λόγῳ, « Ἡρ., τὸ ἐγκαινίαζε τάχα. (ᾧ πθ.) » Καινοῦσθαι τὰς διανοίας, « Θκ., τὰ πνεύματα τῶν ἀνθρ. ἐκλιναν (εἶχον πάσαν) πρὸς νεωτερισμούς.

Καίνυμαι (παρτ. Ἐκαινύμην), Π. (μὲ αἰτ.) ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, (παρβλ. Κάζω), [ἐκ τοῦ

Καίνω [συγγ. τῷ Θείνω], Μ. κανῶ (ἀόρ. Β'. Ἔκανον), Π. = Κτείνω, φονεύω.

Καινῶς, ἐπίρ. Μὲ καινὸν (καινούργιον, καινοφανῆ, ἀσυνείθιστον) τρόπον.

Καίνωσις [καινόω], εως (ἡ). καινούργωμα, ἀνακαίνισις· καινοτομία.

Καίπερ, σύνδ. Ἐναντιωμ., μ' ὅλον ὅτι,

ἀγκαλὰ καὶ. (πρὸς μτχ.) « Καί περ εἰδόσα θεά, « Ξεν. » Καί περ γυνὴ οὖσα,« αὐτ. (καὶ μετὰ τοῦ Ὅμως) «Καί περ οὐ στέργων ὅμως, « Αἰσχλ. (καὶ κατὰ παρέμβ. ἄλλ. μορ.) » Καί μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον, « Ὅμ., (παρβλ. Καίτοι).

Καιρικὸς ἡ Καιριακὲς, ἡ, ὀν (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἀνάλογος μὲ) τὸν καιρόν. 2) πρόσκαιρος.

Καίριμος, η, ον, = Καίριος.

Καιριολεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. λέγω (Ὁμιλῶ) τὰ καίρια.

Καίριος [καιρός], α ξ ος, ον. Ὁ εἰς τὸν πρέποντα (ἁρμόδιον) καιρὸν γινόμενος, (ἐπιμ.) ὠσιώδης· ὠφέλιμος. « Σιγᾶν, ἢ λέγειν τὰ καίρια, « Γνμ. « Τὸ καίριον ποιεῖν ξένῳ, « Σοφ., (παρβλ. Εὔκαιρος).

2) ὁ ἐπιτυχὼν τὸν πρέποντα τόπον, (ὅθ. ἐπὶ πληγ.) θανατηφόρος, ἐπικίνδυνος. « Πλὴν αὐτὸν, καὶ καιρίας μὲν πληγῆς ἁμαρτάνει, « Ξεν. (καὶ ἄλλ.) « Καιριαν λαβεῖν (πληγῆναι), « Λξ., (ὅθ. 3) (συνεκδ.) « Καίριον (τὸ) καὶ (πλθ.) Καίρια (τὰ), (ἐνν. μέρη), τὰ οὐσιώδη μέρη τοῦ σώματος, ὅπου αἱ πληγαὶ εἶναι θανατηφόραι. « Ὁ αὐχὴν τῶν καιρίων ἐστὶ, « Ξεν. « Πάντων δὲ μάλιστα τοῦ ζῴου τὸν κεντοῦντα δεῖ σκεπάζειν· καιριώτατον γὰρ ὂν, καὶ ἀφαιρούμενον ἐστιν, « αὐτ. » Ἐν καιρίῳ (ἦ). « Κατὰ καίριον, « Ἡρ., (παρβλ. Καιρός).

Καιρίως, ἐπίρ. Ἐν καιρῷ(τῷ δέοντι). «Καιριωτέρως ἂν παρεῖναι;, « Ξεν. 2) εἰς μέρος καίριον, θανατηφόρως. « Πληγὴν αὐτεῖ καιρίως οὐτασμένος, « Αἰσχλ.

Καιρόεις, εσσα, εν, Π. [καῖρος]. καλῶς ὡραισμένος, ἔχων καλὸν ὑράδι.

;Καιρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Διοικῶ (Διευθύνω) εὐκαίρως.

Καιρὸς (ὁ), [ἀκαρὴς, ἡ μᾶλλ. συγγ. τῷ κὴρ, κάρη]. τὸ ὡρισμένον διάζημα τοῦ χρόνου, (ὅθεν:) « Οἱ τέσσαρες καιροὶ τοῦ ἔτους, « Λξ., (παρβλ. Ὥρα). « Καιρῷ χειμῶνος, « Πλάτ. « Κατὰ καιρὸν μέν, κατὰ καιρὸν δέ, « Πλ., ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ. 2) ὁ ἁρμόδιος ἢ συμφωνημένος καιρὸς, ἡ εὐκαιρία, ἡ διορία, ἡ ἀκμὴ, (ἐπιμ.) ἡ ὠφέλεια, τὸ συμφέρον. « Τίνα χρόνον ἢ τίνα καιρὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθην., τοῦ παρόντος βελτίω ζητεῖτε; « Δημ. « Ὁ μὲν καιρὸς δηλοῖ παιάτητα χρόνου .., χρόνος δὲ πασάτητα, « Ἀμμών. (ὅθεν) « Χρόνου καιρὸς, « Σοφ. « Καιρὸν τηρεῖν,« Λξ., ἴδε Καιροφυλακέω. « Καιρῷ λαβόμενος, « Ακ. « Οἱ τῶν πραγμάτων καιροὶ ὡ μενετεί, « Θκ. « Σωφρόνων προσλαβεῖν, ὅ μετὰ μεγίστων καιρῶν ὑπεκεῖσθαί τε ἢ πολεμοῦσι, « αὐτ., σημαίνει πολὺ (ὡς πρὸς τὰ συμφέροντα σας) τὸ νὰ ἦνε οἰκεῖον ἢ πολέμιον. (καὶ περιφρ.) » Ἐν καιρῷ γίνεσθαι (ἢ εἶναί) τινι, « Ξεν., χρησιμεύειν, ὠφελεῖν. (ξ ἀντὶ ἐπίρ.). « Εἰς (« Πρὸς « Κατὰ) καιρὸν, « Ἐπὶ καιροῦ, « Παρ' αὐτὸν τὸν καιρὸν, « Λξ. « Ἐπὶ καιροῦ λέγειν, « Πλ., ὁμιλεῖν ἐπιτυχῶς ἐκ τοῦ προχείρου. «Παρὰ καιρὸν, « Ἐκ (« Ἀπὸ, « Ἀνὰ) καιροῦ, « Λξ. « Καιρῷ πέρα, « Αἰσχλ. « Τίς σοι καιρός; « Εὐρ., τί σὲ ὠφελεῖ; 3) ὁ ἁρμόδιος τόπος. « Δύλισασθαι τῶν χωρίων, οὗ καιρός ἐστι, « Θκ., « Ἐν καιρῷ πάνυ καὶ τῶν ἠπείρων καὶ τῆς θαλάσσης, « Δ. Κάσσ, (ὅθ. 4; — Καίριος. «Εἰς καιρὸν τυπεὶς, « Εὐρ. « Τὸ εἰς καιρὸν τοῦ τραύματος,« Φλγρ. 5) τὸ μέτριον, τὸ πρέπον, τὸ ἀνάλογον. « Μέτρα φυλάσσεσθαι· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος,« Ἡσ. « Ὑπὲρ καιρὸν ἐμπικλάμενος, « Ξεν. « Μείζων τοῦ καιροῦ γαστὴρ,« αὐτ. «Προσωτέρω (« Ἐγγυτέρω) τοῦ καιροῦ,« Πλ., Ξεν. « Καιροῦ πλέονες,« Λξ. 6) κατάστασις, διάθεσις· περίστασις. « Οἱ τῶν ἀέρων (σωμάτων) καιροί,« Στρ., Γαλ. « Πόλις συνηγμένη ὑπὸ λιμοῦ εἰς ἔσχατον καιρὸν, « Πλ. « Πρὸς ἄνδρα διὰ καιρούς τινας ἰσχύοντα γράφοντες εἰρήνην ἀβάνατον,« Δημ. «Καιρῷ βουλεύειν,« Ἐπιγρφ. « Ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν,« Γρφ., (παρβλ. Χρόνος καὶ Ὥρα).

Καῖρος (ὁ ἡ τὸ), [κείρω, ἡ κήρ]. Τὰ λεπτὰ σχοινία τῶν ὑφαντ. ἀντίων ὅπου δένονται αἱ ἄκραι τοῦ στήμονος, ἢ τὸ πλέγμα διὰ τοῦ ὁπ. εἶνε περασμένα τὰ νήματα τοῦ στήμονος ἵνα μὴ ἐμπερδεύωνται, (κοιν.) μιτάρι.

Καιρσέων, Π. ἀντὶ Καιρσέσων, γεν. πλθ. θηλ. τοῦ Καιρόεις.

Καιροσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καιροφυλακέω.

Καιροσπάθητος (ὁ, ἡ), Π. [καῖρος, σπαθάω], καλεϋφασμένος, χρυσοτός.

Καιροτηρέω-ῶ, καὶ

Καιροφυλακέω(κτέω)-ῶ, Μ. ήσω. Καιροφυλακτῶ, παρατηρῶ τὸν καιρὸν, προσμένω νὰ εὕρω εὐκαιρίαν. « Καιροφυλακεῖν τὴν πόλιν (τὴν χρῆσιν), « Δημ., Δρστ.

;Καιροφυλακία (ἡ). τὸ καιροφυλακτεῖν.

Καιρόω-ῶ [καῖρος]. Μ. ώσω. Δένω τὰς ἄκρας τοῦ στημονιοῦ εἰς τὰ σχοινιὰ τῶν ἀντίων.

Καίρωμα (τὸ), [καιρόω]. (ἐν γέν.) Ὕφασμα, πανὶ, (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ δεμένον ἀκόμην εἰς τὰ ἀντία. (κατὰ τὸν Εὐς.) « τὸ διάπλεγμα, ὃ αὐχ ἐᾷ τοὺς στήμονας συγχέεσθαι.

Καίρωσις [καιρόω], εως (ἡ). τὸ νὰ δέσῃ τις τὰ στημόνι εἰς τὰ ἀντία (ἐπιμ.) νὰ βάλῃ τὸ πανὶ εἰς τὸν ἐργαλειόν.

Καισαρστὶς(στρὶς), ίδος (ἡ). ὑφάντρια.

Καισαρεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Διοικῶ ἢ Πράττω ὡς) Καῖσαρ.

Καίτοι (ἀντὶ Καὶ τοι), σύνδ. Ἐναντιωματικ. μ' ὅλον ὅτι. (πρὸς ὁρ.) « Καί τοι πειρῶμαι, « Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Γε). « Καί τοι γε εἴρηκεν, « αὐτ. (καὶ πρὸς μτχ. μετὰ τοῦ Περ.) « Καί τοι περ ἀποκρήμνου ἐόντος τοῦ χώρου, « Ἡρ., (παρβλ. Καίπερ).

Καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Ἔκηα, πθ. πρκ. Κέκαυμαι, ἀορ. Ἐκαύθην ἢ [σπνι.] Ἐκαύσθην καὶ β'. Ἐκάην). Ἀνάπτω (φωτιάν). « Πῦρ κῆαι ἄνωγε, ὀπτῆσαί τε κρεῶν, « Ὀδ. Ο. « Πῦρ κειαντες ἐθύσαμεν, « Ὀδ. Ι. « Ἐν τῷ χειμῶνι πῦρ κάειν πᾶσι δοκεῖ, ἣν ξύλα ἔχωσι, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Πῦρ κήαντα, « Ἰλ. Ι. « Πῦρ μέγα κηάμενος, « Ὀδ. Ψ. (καὶ πθ.) « Παννύχιον καίεται τὸ ἐλλύχνιον, « Ἡρ. « Δᾷς καιομένη, « Δη. 2) πυρπολῶ, κατακαίω. « Καί μιν (τὸν νεκρὸν) ἐν πυρὶ κήαιεν, « Ἰλ. Ω. « Οὔτ' ἀποθανόντα ἀνείλετο, οὔτ' ἔκαυσεν, « Ἰσ. « Νηρὰ κήαντες,« Ὀδ. Ν., ὁλοκαυτώσαντες. « Καί νιν πυρὶ κέαντες, « Σοφ. (ξ καταχρ.) « Ἡ γὰρ χιὼν καίει τῶν κυνῶν τὰς ῥῖνας, « Ξεν. (ξ μτφορ.) « Μίμνερμος ἐκαίετο Ναννοῦς,« Ἀθ., ἐφλέγετο ἀπὸ τὸν ἔρωτά της.

Κάκ, Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ τοῦ κ) ἀντὶ Κατ' ἢ Κατά. « Ἤλασα κάκ κεφαλῆς,« Θκρ. « Ἄκρην κάκ κόρυθα,« Ἰλ. Α.

Κάκ, Ἄττ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ ἐκ.

Κακάδη (ἡ), = Κακκάδη.

Κακαγγελέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω κακὰς εἰδήσεις (ἀγγελίας).

;Κακαγγελία (ἡ). κακὴ εἴδησις (ἀγγελία).

2) (εἰς τὸν ἐπικρ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατηγγελία, καταλαλιὰ, κακολογία, ἐκ τοῦ

Κακάγγελος (ὁ, ἡ) ὁ φέρων (εἴδων) κακὴν ἀγγελίαν, ἄγγελος κακῶν. « Νικηφόρᾳ—, « Ἀντωνῖν.

Κακάγγελτος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἐπὶ κακῷ ἀγγελθείς (γνωσοποιηθείς)· ὁ ἐξαιτίας κακῆς ἀγγελίας προξενηθείς. « Ἄχος—, « Σοφ.

Κακαλία (ἡ), εἶδ. χόρτου, (ἄλλ.) Βήχιον; (παρβλ. Ἀκακαλίς).

Κακανδρία (ἡ), δειλία, ἀνανδρία. 2) (κατὰ τὸν Ἡσύχ.) ἀνδρία πρὸς τὸ κακοποιεῖν (;).

;Κακανέω-ῶ, Μ. ήσω, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κακκυνέω, Λακ. ἀντὶ Κατακονάω

Κακανθὴς, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων κακ· (ἀχρεῖον ἢ φαρμακερὸν) ἄνθος.

Κακάω, Σ. Κακκάω.

Κάκει, κατὰ κρ. ἀντὶ Καὶ ἐκεῖ.

Κάκεῖνος, κατὰ κρσ. ἀντὶ Καὶ ἐκεῖνος.

Κάκεῖσε, κατὰ κρσ. ἀντὶ Καὶ ἐκεῖσε.

Κακελπιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κακὰς ἐλπίδας, προσμένω κακὰν, εἶμαι δύσελπις.

Κακέμφατος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -φάτως. (κυρ. λέξις) ἥτις κάμνει κακὴν ἔμφασιν (κακὴν ἐντύπωσιν), δύσφημος, πάσχρα ἢ, κακόηχος.

Κακεντρέχεια (ἡ). ἱκανότης (δραστηριότης) εἰς τὸ κακὸν, πανηρία, [ἐκ τοῦ

Κακεντρεχὴς, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τρεχῶς. Ὀξὺς (δραστήριος) εἰς τὸ κακὸν, πονηρός.

Κακεργασία (ἡ). κακὴ χώνευσις, δυσπεψία, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατεργασία).

Κακεργάτης καὶ Κακεργέτης, ου (ὁ) καὶ Κακεργάτις (γέτις), ιδος (ἡ). κακοποιὸς· κακοῦργος.

†Κακεξὼ, όος-ῶς (ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Εὐστώ, κακὴ κατάστασις, δυστυχία.

Κακέσχατος (ὁ, ἡ). Π. ὁ θεωρούμενος ὡς τὸ ἔσχατον (τὸ χείριστον) ὅλων τῶν κακῶν.

Κάκη (ἡ), = Κακία, ἀνανδρία· ἀθλιότης· ἀχρειότης, οὐτιδανότης. (ἐνίστε) κάκια, κάκωμα.

Κακηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κακῶς ἀγορεύω, κατηγορῶ, κακολογῶ, ὑβρίζω.

Κακηγορία (ἡ), κακολογία, λοιδορία.

Κακηγόριον (τὸ), (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρσ.) « Κακηγορίου δίκη, « ἡ κατὰ τοῦ κακηγορήσαντός(ὑβρίσαντός) τινα, ἀγωγὴ ἐπὶ

κακολογίᾳ, (Γαλλ.) plainte en diffamation.
Κακήγορος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) = γόρως, (τὸ παρθ. -ίζτερος, -ίζτατος). Ὁ κακηγορῶν (κακολογῶν), ἰβριστὴς, λοίδορος.
Κακήθης, ους (ὁ, ἡ), = Κακοήθης.
;Κακήμερος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Καχήμερος.
Κακηπελέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [κακῶς, πέλομαι]. εἶμαι κακὰ, εὐρίσκομαι εἰς κακὴν κατάστασιν, (κοιν.) δὲν τὰ πάω καλά.
Κακηπελίη (ἡ), Π. κακὴ κατάστασις, κακεξία.
†Κάκης, ου (ἡ). εἶδ. ψωμιοῦ τῆς Αἰγύπτ. (ὁ Κορ. διορθ. Κόϊκες).
Κακία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἰδιότης) τοῦ κακοῦ, (ὁμηλ. κυρ.) δειλία, ἀνανδρία· ἀνικανότης· (ἐν γέν.) ἀχρειότης, μοχθηρία, κακοήθεια· δυστροπία. (εἰς τὸν Θκ.) ἀτιμία (ᾗ). ἐλάττωμα (λόγου κτλ.).
Κακιζοτέχνος (ὁ, ἡ), (οὕτως ἐπωνομάσθη ὁ ἐκιμελέστατος τεχνίτης Καλλίμαχος), διότι κάποτε ἀκάκιζεν (ἐμέμφετο ὡς ἀτελῆ, δὲν εὐχαριστεῖτο ποτὲ ἀπὸ) τὰ τεχνουργήματά του.
Κακίζω, Μ. ίσω. Ὀνειδίζω τινὰ ὡς κακὸν, κατηγορῶ, μέμφομαι, αἰτιῶμαι. «Τὴν τύχην κακίζειν τὴν οὕτω τὰ πράγματα κρίνασαν,» Δημ. 2) (μσν.) δείχνω κακίαν (ἀνανδρίαν), δειλιῶ. «Ἐπεὶ οὖ ἑ κακιζόμενόν γε κατίκτα, ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωάδων ἑστάτα,» Ἰλ. Ω. «Τύχῃ μὲν, ὡς εἰώκεσαν, κακιζόμενοι, γνώμῃ δὲ οἱ αὐταὶ ἔτι ἐόντες,» Θκ.
Κάκιον, οὐδ. τοῦ Κακίων. ||. (ἐπίῤ.) συγκρ. τοῦ Κακῶς.
Κακιότερος, α, ον, Π. ἀντὶ Κακίων.
Κακισμὸς (ὁ). τὸ κακίζειν, μέμψις, κατηγορία. «Ὁ Ἴαμβος κακισμοῖς οἰκεῖος ἐστι,» Στρβ.
Κάκιστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Κακὸς, εἰς ἄκρον (καθ' ὑπερβολὴν) κακός.
Κακίων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. τοῦ Κακὸς, πλέον κακὸς, δειλότερος, ἀνανδρότερος.
Κακιῶσαι, Δ. ἀντὶ Κηκίῦσαι.
Κακκάβα [ὄνμτπ.], ἡ φωνὴ τῆς πέρδικος, (συνηθ.) ἡ περδίξ.
Κακκάβη (ἡ), [κάβος]. χύτρα (μὲ τρία πόδια), (κοιν.) κακκάβι.
Κακκαβίζω, Μ. ίσω. Φωνάζω ὡσὰν τὴν πέρδικα. «Τῶν περδίκων οἱ μὲν κακκαβίζουσιν, οἱ δὲ τρίζουσιν,» Ἀρστ.
Κακκάβιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κακκάβη.
Κακκαβὶς, ίδος (ἡ). μικρὴ ἢ θηλυκὴ πέρδικα. 2) = Κακκάβιον.
†Κακκαβὶς (ἡ ἢ ὁ), Κακκάβη.
Κακκάζω [ὀνμτπ.], Μ. άσω. Φωνάζω ὡσὰν τὴν ἄρνισα (ὅταν γεννήσῃ), κακκανίζω.
Κακκὰν ἢ Κακκὰν (ὡς ἐκ τοῦ) Κακκάω. (φωνὴ συνήθης τῶν μικρῶν παιδίων) ἀντὶ Χέζω.
Κακκείω, Π. ἀντὶ Κατακείω.
Κακκέλευθα, Π. ἀντὶ Κατὰ κέλευθα, κατὰ τὰς ὁδούς.
†Κακκεφαλὴν, Κακκεφαλῆς, (πρέπει νὰ γράφεται διῤῥημένον) Κὰκ κεφαλὴν, -λῆς, (ἴδε Κάκ).
Κάκκη (ἡ). κόπρος (ἀνθρ.).
Κακκῆαι, ῐ, ἀντὶ Κατακῆαι, ἀόρ. δ. τῆς ἀκαθ. τοῦ Κατακείω.
†Κακκονέω (διορθ. τινὲς τὸ λατ. Κακανάω) ἀντὶ Κατακονάω.
†Κακκόρυδα, Κακκορυφὴν, (πρέπει νὰ γράφωνται διῤῥημένα), Κὰκ κόρυδα, Κὰκ κορυφὴν, (ἴδε Κάκ).
Κακκρύπτω, Μ. κρύψω, Π. ἀντὶ Κατακρύπτω.
;Κακοανάστροφος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὴν συναναστροφήν.
Κακοβάκχευτος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς βακχεύων ἢ βακχεύσας.
Κακοβίος (ὁ, ἡ). ὁ διάγων κακὸν (ταλαίπωρον) βίον, ποριζόμενος δυσκόλως τὰ πρὸς τὸ ζῆν. «Δ' ὅ' ἀκανθίδες κακόβιοι,» Ἄρστ. 2) Φαυλόβιος, κακοήθης. «Δίκη κακοβίου,» Πλάτ.
Κακοβλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Κακιβλαστὴς, ές καὶ
Κακόβλαστος (ὁ, ἡ), (βοτ.) ὁ βλαστάνων (φυτρύνων) μὲ δυσκολίαν ἢ κακοσχηματισμένα βλαστάρια.
Κακόβλητος (ὁ, ἡ), [κακῶς, βάλλω]. ὁ ἀνεπιτηδείως ῥιφθεὶς (τιναχθεὶς).
Κακοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κακὸν βόλον (κακὸν ζάρι), εἶμαι ἀτυχὴς εἰς τὸ παιγνίδι τῶν κύβων κτλ.
Κακοβόρος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων κακὰ [ῥυπαρὰ] βρώματα. «Ἴβεις κακοβορώτατον,» Αἰλ.
;Κακοβουλεύω, Μ. εύσω. Βουλεύομαι ἢ Συμβουλεύω κακά. Ἐπιβουλεύω. «Κακοβουλευθεὶς' ἐκ τ' ἀνθρώπων, ἔκ τ' ἀθανάτων,» Εὐρ.
Κακοβουλία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις =
Κακόβουλος (ὁ, ἡ), ὁ κακῶς συμβουλεύων ἢ βουλευόμενος· ἀνόητος, ἀστόχαστος.
Κακοβουλοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Κακοβουλία.
Κακοβούλως, ἐπίῤ. Μετὰ κακοβουλίας, κακοτρόπως, ἐπιβούλως· ἀνοήτως.
Κακόγαμβρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς κακὸν γαμβρόν.
;Κακογαμία (ἡ) καὶ
Κακογάμιον (τὸ), (μόνον εἰς τὴν Μμ. φρσ.) «Κακογαμία (ἀντὶ «Κακογαμίας) δίκη,» Ξεν., ἡ ἐναντίον τοῦ κακῶς (παρανόμως, ἀναρμόστως) γενομένου γάμου.
Κακόγαμος (ὁ, ἡ), = Δύσγαμος.
Κακογείτων, ονος (ὁ, ἡ), Π. κακὸς γείτων (σύντροφος)· (κατ' ἄλλ.) σύντροφος ἀχώριστος τῆς δυστυχίας (τῶν κακῶν). «Στόνος —,» Σοφ.
Κακογένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα (ἀρχὰ, ἄσχημα) γένεια, στανός.
Κακογενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ καταγόμενος ἀπὸ κακοὺς (πονηροὺς ἢ ἀτίμους) γονεῖς, δυσγενής.
Κακόγεως, ω (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὴν (ξηρὰν, ἄφορον) γῆν.
Κακόγηρως (ὁ), ὁ ἔχων κακὸν γῆρας (κοιν. κακὰ γηράματα).
Κακογλωσσία (ἡ). καταλαλιὰ, κακολογία, [ἐκ τοῦ
Κακόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὴν (λοίδορον) γλῶσσαν. 2) ὁ προμαντεύων κακὰ (βλιβερὰ), δύσφημος.
Κακογνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.). Ἔχω κακὴν γνώμην (διάθεσιν) περί τινος.
Κακόγνωμος (ὁ, ἡ), = Κακογνώμων, κακόβουλος.
Κακογνωμοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις =
Κακογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὴν γνώμην (διάθεσιν) περί τινος, φρενῶν κακὰ, ἐχθρὸς, ἢ 2) κακῶς βουλευόμενος, ἀνόητος.
†Κακόγονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τελεσφορῶν μετὰ τὴν γέννησιν, δυστυχισμένος.
Κακόγραφος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς γράφων, κακὸς (ἀνεπιτήδειος) γραφεὺς, ἢ κακόζηλος συγγραφεύς.
Κακογύναιος (ὁ, ἡ). κακὸς (δυστυχισμένος) ὡς πρὸς τὰς γυναῖκας.
Κακοδαιμονάω-ῶ, Μ. ήσω. Κινοῦμαι (Εἶμαι κυριευμένος) ὑπὸ κακοῦ δαίμονος μαίνομαι.
Κακοδαιμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κακὸν δαίμονα (κακὴν τύχην), εἶμαι δυστυχὴς (κακοδαίμων).
Κακοδαιμονία (ἡ). ἀθλιότης, δυστυχία. 2) τρέλλα, μανία.
Κακοδαιμονίζω, Μ. ίσω. Ταλανίζω εἶναι ὡς κακοδαίμονα, κακοτυχίζω.
Κακοδαιμονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (πρεξενεύμενος ἢ κινούμενος ἀπὸ) κακὸν δαίμονα.
Κακοδαιμονιστὴς, οῦ (ὁ), Σ. Νεμηνιαρής.
Κακοδαιμόνως, ἐπίῤ. Δυστυχῶς, ἀθλίως.
Κακοδαιμοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Κακοδαιμονία.
Κακοδαίμων, ονος (ὁ, ἡ), = Δυσδαίμων, δυστυχὴς· ἄθλιος· μωρός. ||. (σὺν.) κακὸς δαίμων.
†Κακοδάκρυτος (ὁ, ἡ), = Δυσδάκρυτος.
Κακόδερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν [τραχὺ, ἀχρεῖον] δέρμα.
†Κακοδιάκανος (ὁ, ἡ). κακὸς [ἀχρεῖος] διάκονος.
Κακοδιδασκαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Διδάσκω κακῶς ἢ τὰ κακά.
Κακοδιδασκαλία (ἡ). κακὴ ἢ κακοῦ διδασκαλία.
Κακοδικία (ἡ). κακὴ (ἄδικος) κρίσις.
Κάκοδμος (ὁ, ἡ), = Κάκοσμος.
;Κακοδόκιμος (ὁ, ἡ). δυσφημισμένος.
Κακοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Μὲ ἔχουν εἰς) κακὴν ὑπόληψιν (δόξαν), εἶμαι δυσφημισμένος. 2) ἔχω κακὴν (σφαλερὰν, ἢ ἐναντίαν) γνώμην περί τινος.
Κακοδοξία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις =
Κακόδοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὴν δόξαν (γνώμην ἢ ὑπόληψιν), ἀπατημένος ὡς πρὸς τὰ φρονήματά του, ἢ δυσφημισμένος. «Νίκαν μὴ κακόδοξον ἑλεῖν,» Εὐρ.
Κακοδότης, ου (ὁ). δοτὴρ (πρόξενος) κακῶν.
Κακοδουλία (ἡ). κακία δούλων, ἢ 2) κακὴ δουλεία.
Κακόδουλος (ὁ, ἡ). κακὸς (ἀχρεῖος) δοῦλος.
Κακοδρομία (ἡ), Π. κακὸν (δυστυχισμένον) ταξίδευμα.
Κακόδωρος (ὁ, ἡ). ὁ δυστυχῶς (ἐπὶ κακῷ) δωρηθεὶς ἢ δωρησάμενος, δύσδωρος.
Κακοεθημοσύνη (ἡ). κακὴ συνήθεια, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κακοηθημοσύνη.
Κακοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Δυσειδὴς, ἄσχημος.
†Κακοειμονία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις =
Κακοείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [κακὸς, εἶμα] ὁ φορῶν ῥυπαρὰ ἢ ἐσχισμένα φορέματα κακοενδυμένος.

κακάεκτος (ὁ, ἡ), = Κάγεκτος.
Κακοελκής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χαρακτῆρα κακοῦ (κακοήθους) ἕλκους, κακοφορμισμένος.
Κακοεξία (ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Καχεξία, κακοήθεια.
Κακοήθεια καὶ Κακοηθία (ἡ). κακὸς (διεστραλμένος, ἀδοκιμος) τρόπος τοῦ ἐκφράζεσθαι. 2) = Κακολογία.
Κακοεργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κακουργέω, εἶμαι-
Κακοεργής, ές (ὁ, ἡ), Π. = Κακοεργος.
Κακοεργία (ἡ), Π. ἀντὶ Κακουργια
Κακοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κακοῦργος, κακοποιός.
Κακοζηλία (ἡ). ζῆλος (μίμησις) τῶν κακῶν ἢ κακὴ (ἀνεπιτυχὴς). «Γίνεται δὲ ὥσπερ ἐν λόγοις οὕτω καὶ ἐν ὀργήσει ἡ πρὸς τῶν πολλῶν λεγομένη κακοζηλία, ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως ἢ πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτεινόντων,» Λκ. [ἐκ τοῦ
Κακόζηλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ζήλως. Ὁ ζηλῶν (μιμούμενός) τι κακῶς (ψυχρῶς, ἀνεπιτυχῶς, ἀπροφασίλως) ἢ πᾶν ὅ,τι κακὸν (ἄχρειον, ἀηδὲς κτλ.). «Τὸ κακόζηλον, » Λογγ., ἀντὶ Ἡ κακοζηλία. «Ἡ δὲ λέξις ἀποκεχώρηκε τῆς κατὰ φύσιν ἑρμηνείας ἐπὶ τοῦτο δή τὸ καλούμενον κακόζηλον, » Γαλ.
Κακοζοΐα, Π. ἀντὶ
Κακοζωΐα (ἡ). κακὴ (ἀθλία, δυστυχισμένη) ζωή, [ἐκ τοῦ
; Κακίζωος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν κακὴν (ἀθλίαν, δυστυχισμένην) ζωήν.
Κακοήθεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ κακοήθους («Ἔστι δὲ κακοήθεια, τὸ ἐπὶ τὸ χεῖρον ὑπολαμβάνειν ἅπαντα, » Ἀρστ., πανουργία, πονηρία, βαλιότης, ἀχρειότης, κακία (ἐπὶ πληγ. κλπ.) κακοφόρμισμα.
Κακοήθευμα (τό). πρᾶξις ἢ λόγος κακοήθης (δόλιος), ἀποτέλεσμα κακοηθείας, ἀπάτη, πανουργία.
Κακοηθεύομαι, Μ. εὔσομαι. Φέρομαι ὡς-
Κακοήθης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν ἦθος (ἦθικὸν, χαρακτῆρα), πονηρὸς, κακότροπος, δόλιος· ἀχρεῖος· (μετνμ. ἐπὶ νόσων καὶ πληγ.) ἐπίσιτος. (ἐπὶ πραγμ.) πανοῦργως (κακοτέχνως) κατεσκευασμένος. «Ἕλκεσιν κρυπτὰ, κακοηθέστατα, » Ἀρρφ. «Τὸ κακόηθες, » Δξ., ἀντὶ Ἡ κακοήθεια.
Κακοήθως, ἐπίρ. Μὲ κακοήθειαν, δολίως.
Κακοηθία (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κακοήθεια.
Κακοηθίζομαι, Μ. ήσομαι, = Κακοηθεύομαι, (μὲ αἰτ.) Περιγελῶ τινα κακοήθως.
Κακοήθωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [κ. ἦτορ], κακῆς ψυχῆς (κακῆς διαθέσεως) ἄνθρωπος, κακότροπος, ἀχρεῖος.
Κακοηχὴς, ές καὶ
Κακόηχος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς ἠχῶν, ἀπατελῶν κακὰν ἠχώ.
Κακοθαλπὴς, ές (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Δυσθαλπὴς.
Κακοθανασία (ἡ). κακὸς (αἰσχρὸς ἢ ὀδυνηρὸς) θάνατος, [ἐκ τοῦ
Κακοθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ πριξενῶν (ἐπιφέρων) ἢ ἀποθνήσκων μὲ κακὴν (ἐπώδυνον, ἐλεεινὸν ἢ ἄτιμον) θάνατον.
; Κακοθέλεια (ἡ), = Κακοθελία.
† Κακοθελὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ θέλων τὸ κακόν τινος, κακοθελητής.
; Κακοθελία (ἡ). κακὴ θέλησις.
Κακόθεος (ὁ ἡ). ὁ λατρεύων κακοὺς (ἢ φρενῶν τοιούτους τοὺς) θεούς. 2) (σχλ.) Κακοδαίμων· δύσθεος.
Κακοθεραπεία (ἡ). κακὴ ἰατρεία.
Κακοθέρειος (ὁ, ἡ), Π. κακὸς ἐν καιρῷ τοῦ θέρους (τῆς θερείας).
Κακοθημοσύνη (ἡ), Π. ἀταξία περὶ τὴν τοποθέτησιν ἑκάστου πράγματος, (ἀντιθέτ. τῷ Εὐθημοσύνη), [ἐκ τοῦ
; Κακοθήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [κ. τίθημι]. ὁ κακῶς (ἀτάκτως, ἀναρμοστως) τοποθετῶν ἢ τοποθετημένος, (ἐν γέν.) ἄτακτος, (ἐναντ. τῷ Εὐθήμων).
Κακοθηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εἰς κακὴν κατάστασιν, δὲν αὐξάνω, δὲν τελεσφορῶ, (ἀντίθ. τῷ Εὐθηνέω).
Κακόθρους-ους (ὁ, ἡ), Π. δύσφημος, κακῶν προστηματικὸς, ἀπαίσιος. «Λογος —, » Σοφ.
; Κακοθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κακὴν διάθεσιν, εἶμαι κακόθυμος (κακοκαρδισμένος).
Κακοθυμία (ἡ). κακὴ (ἐχθρικὴ) διάθεσις δυσμένεια, ἢ = Δυσθυμια, (καιν.) κακὴ καρδιά, [ἐκ τοῦ
Κακόθυμος (ὁ, ἡ). κακῶς (ἐχθρικῶς) διατεθειμένος κατά τινος, ἢ κακοκαρδισμένος, δυσδιάθετος, (ἀντιθ τῷ Εὔθυμος).
Κακοθυμοσύνη, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κακοθημοσύνη.
Κακόθυτος (ὁ, ἡ). ὁ προσφέρων κακὴν (ἐλαττελῆ, ταλαίπωρον) θυσίαν.
Κακοΐλιος (ἡ), (Π. ἡ κακὴ (δυσώνυμος) Τροὰς, τὸ ὀλέθριον Ἴλιον.
Κακοκαρπία (ἡ). κακὴ κατάστασις τῶν καρπῶν, [ἐκ τοῦ
Κακόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ παράγων κακοὺς (ἀχρείους) καρποὺς, μὴ καρποφορῶν καθὼς πρέπει.
Κακοκέλαδος (ὁ, ἡ), Π. = Δυσκέλαδος, Δύσφημος.
Κακοκέρδεια (ἡ). κακὸν (ἄτιμον) κέρδος, αἰσχροκέρδεια, [ἐκ τοῦ
Κακοκερδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ κερδίζων μὲ κακὸν (ἄτιμον) τρόπον, αἰσχροκερδὴς.
Κακοκλεὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. = Δυσκλεὴς, δυσφημισμένος.
Κακόκναμος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ
Κακόκνημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὰς κνήμας (ἄσχημα πόδια), (ἐπίθ. τοῦ Πανός).
Κακοκοίμητος (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Δυσηλεγὴς, Δύσκοιτος.
Κακοκρισία (ἡ). κακὴ κρίσις (σκέψις ἢ ἀτόφασις).
Κακόκριτος (ὁ, ἡ), = Δύσκριτος.
† Κακοκτερὴς, ές καὶ
† Κακοκτέριστος (ὁ, ἡ), [κ. κτέρεα, κτερίζω]. κακῶς ἐνταφιασμένος.
Κακόλεκτρος (ὁ, ἡ), Π. [κ. λέκτρον]. ὁ συνάψας κακὸν (ἀθέμιτον, ἐκτονείδιστον) γάμον.
Κακολίμενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν (ἐπισφαλῆ) λιμένα.
Κακολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω κακοὺς λόγους περί τινας, κατηγορῶ, ὑβρίζω.
Κακολογία (ἡ). τὸ κακολογεῖν, Ὕβρισμον, λοιδορία.
Κακολογικὸς, ἡ, όν. Ὁ λεγόμενος ἢ ἐπιφέπης πρὸς κακολογίαν, ὑβριστικός.
Κακολόγος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. «λόγως. Ὁ κακολογῶν, ὑβριστὴς.
Κακομαθὴς, ές (ὁ, ἡ), = Δυσμαθὴς, ἡ (;) κακομαθημένος.
Κακομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Κακῶς μαίνομαι.
Κακομάντις, εως (ὁ, ἡ). μάντις κακῶν, μαντεύων κάποτε κακὰ (δυστυχίας).
Κακομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι κακῶς (ἀνανδρως ἢ δολίως), (παρβλ. Ἀδικομαχέω)
Κακομαχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., [ἐκ τοῦ Ἀδικομαχία).
Κακομέλετος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μελλοθῶν κακὰ (δεινὰ, δυστυχίας).
Κακομετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ κακὰ (παρὰ κανόνας, παρὰ τὸ μέτρον).
Κακομέτρητος (ὁ, ἡ). κακομετρημένος.
Κακομετρία (ἡ), κακὸν μέτρημα. κακία περὶ τὸ μέτρον (στίχου).
Κακόμετρος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς (παρὰ κανόνας) μετρημένος. «Στίχος —, » Σχλ.
Κακομηδὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [κ. κῆδος] κακὰ βουλευόμενος, πανοῦργος, ἐπίβουλος, δόλιος.
; Κακομήτηρ, ερος (ἡ). κακὴ (δυστυχὴς ἢ ἀστοργος) μήτηρ, (γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Δυσμήτηρ).
Κακομήτας, α, Δ ἀντὶ
Κακομήτης, ου (ὁ), Π. [κ. μῆτις], = Κακομηδὴς, πανοῦργος, δόλιος.
Κακομηχανία (ἡ), Π. Ἰων. δόλος, πανουργία, κακοβουλία.
Κακόμητις, ιος καὶ (;) Κακόμητος (ὁ, ἡ), = Κακομήτης.
Κακομήτωρ, ορος (ὁ, ἡ) = γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Δυσμήτωρ, ὁ ἔχων κακὴν μητέρα.
; Κακομηχανάομαι-ῶμαι Μ. ήσομαι, καὶ
Κακομηχανέω-ῶ, Μ. ήσω. Μηχανῶμαι κακά.
Κακομηχανία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐφεύρεσις κακῶν, πανουργία, [ἐκ τοῦ
Κακομήχανος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -άνως. Ὁ μηχανώμενος κακὰ, ἐπίβουλος, δόλιος.
; Κακομιλία (ἡ). κακὴ συναναστροφή.
Κακομίμητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = μήτως. Ὁ κακῶς ἢ τὰ κακὰ μιμούμενος, (παρβλ.) Κακόζηλος.
Κακόμισθος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς μισθοδοτῶν ἢ μισθοδοτούμενος.
Κακομοιρία (ἡ). κακομοιριά, δυστυχία, [ἐκ τοῦ
† Κακομοίριος ἢ (ὀρθότ.)
Κακόμοιρος καὶ
Κακόμορος (ὁ, ἡ). κακότυχος.
Κακομορφία (ἡ), = Δυσμορφία, ἄσχημιά, [ἐκ τοῦ
Κακόμορφος (ὁ, ἡ) = Δύσμορφος, ἄσχημος.
Κακομουσία (ἡ). κακὴ (ἄχρεία, διεφθαρμένη) μουσικὴ, [ἐκ τοῦ
Κακόμουσος (ὁ, ἡ). ἀνεπιτήδειος πρὸς μουσικὴν, (ἀχεδὸν) = Ἄμουσος.
Κακόμαχθος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς (μὲ ὑπερβολὴν, ἢ δυστυχῶς, ἢ ματαίως) μοχθῶν.
Κακονοέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι κακόνους (δύσνους) πρός τινα, θέλω τὸ κακόν του. 2) κακῶς ἐννοῶ τι.
† Κακονόητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κακόνους.
Κακόνοια (ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Εὔνοια, ἔχθρα, κακὴ διάθεσις πρός τινα.
Κακονοσέω-ῶ, Μ. ηθήσομαι. Δυσ-

κοῦμαι μὲ κακοὺς νόμους, ἔγω κακὴν διοικησιν,(ἀντιθ. τῷ Εὐνομέομαι).
Κακονομία (ἡ). κακὴ νομοθεσία, κακὴ διοίκησις, (ἀντιθ. τῷ Εὐνομία).
Κακόνομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (διοικούμενος μὲ) κακοὺς νόμους.
Κακόνους-ους (ὁ, ἡ). (τὸ παρθ. -ούστερος, ούστατος), -δύσνους, κακῶς διατεθειμένος κατά τινος, (ἀντιθ. τῷ Εὔνους).
Κακονύμφευτος καὶ Π. Κακονύμφιος, καὶ
Κακόνυμφος(ὁ, ἡ). ὁ κακῶς (δυσχερῶς) νυμφευθείς, κακοπανδρεμένος.
Κακόνως, Ἀττ. ἀντὶ Κακονόως, ἐπίρ. Μὲ κακόνοιαν, ἐχθρικῶς.
Κακοξενία (ἡ), Π. ἀντὶ Κακοξενία.
Κακόξενος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κακόξενος.
Κακοξενία (ὁ, ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Κακοξενος (ὁ, ἡ). κακὸς πρὸς τοὺς ξένους, ἀφιλόξενος. 2) ἀτυχὴς ὡς πρὸς τοὺς ὁπ. ὑποδέχεται ξένους, φιλοξενῶν κακοὺς ξένους.
Κακοξύνετος (ὁ, ἡ). συνετὸς εἰς τὸ κακὸν, πανοῦργος.
Κακοσνία ἢ Κακοσνία (ἡ). κακὴ ποιότης ἡ ἀφορία οἴνου (ἀντιθ. τῷ Εὐοινία).
Κακοπάθεια (ἡ), τὸ κακῶς πάσχειν, ταλαιπωρία.
Κακοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω (δοκιμάζω, Ὑποφέρω) κακόν τι ἢ κακὰ (δυσχερίας), κακοπαθαίνω, τυραννοῦμαι, ταλαιπωροῦμαι. ▪ Ὑπὸ τῶν κακνῶν κακοπαθεῖν, ▪ Ξεν., [ἐκ τοῦ
Κακοπαθής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ κακοπαθῶν ἢ κακοπαθήσας; κακοπαθημένος, βασανισμένος, ταλαίπωρος.
Κακοπαθητικός, ἡ, ὁν. Κακοπαθείας κρόξενος.
Κακόπαθος (ὁ, ἡ), = Κακοπαθής, ἢ· Κακοπαθητικός.
Κακοπαθῶς, ἐπίρ. Μὲ κακοπάθειαν, ταλαιπώρως.
‡Κακοπαρθένευτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -εύτως. (παρθένος) Ἡ κακῶς παρθενευθεῖσα (μὲ τρόπον ἀνάρμοστον ὡς πρὸς παρθένον).
Κακοπάρθενος (ὁ, ἡ), Π. = Δυσπόρθενος. 2) ἀνάρμοστος ἢ δυστυχὴς ὡς πρὸς παρθένον. ▪ Μοῖρα—, ▪ Ἐπιγρ.
Κακόπατρις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κακὴν (δυσφημισμένην) πατρίδα.
Κακοπερίκατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καλῶς περικατῶν (ἔχων κακὴν περικατησιάν). ▪Ἵππος —, ▪ Ἱππιατρ.
Κακοπέτης, ους (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς (δυσκόλως) πετῶν, [παρβλ. Κακόπτερος].
‡Κακόπηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὴν πήραν [φορτωμένος κακοφόρτιστον ταρδὸν].
Κακοπενὴς [κ. πῆνος], ἐος (ὁ, ἡ), Π.=Δυσπενὴς, καταλερωμένος, ῥυπαρώτατος.
Κακοπιστία (ἡ). κακὴ πίστις· (ἐκκλησ.) δυσσέβεια, [ἐκ τοῦ
Κακόπιστος (ὁ, ἡ), ἄπιστος· (ἐκκλησ.) δυσσεβής.
Κακοπλαστία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-
Κακόπλαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)=πλάσος, [κ. πλάσσω]. Κακορθιασμένος, κακοκαμωμένος. 2) κακῶς ἐπινοημένος. 3) Π. [κ. πλάζομαι], πολυπλάνητος.
Κακοπλοέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Κακόπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς (δυσχερῶς) πλέων, κάμνων κακὸν ταξεῖδι, ἄτυχος εἰς τὸ διὰ θαλάσσης ταξειδεύειν.
‡Κακοπλώω (χ. Μ.), ἰων. ἀντὶ Κακοπλοέω.
Κακόπνευστος καὶ
Κακόπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὴν (δύσκολον ἢ βαρεῖαν) ἀναπνοήν. 2) ὁ πνέων κακῶς (ὀλεθρίως). ▪ Ζάλη—, ▪ Κ. Μαν.
Κακοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Κάμνω (Προξενῶ) κακὸν εἴς τινα, βλάπτω. 2) (χωρὶς πτ.) κάμνω τὸ κακὸν, ἁμαρτάνω, (παρβλ.) Κακουργέω.
‡Κακοποίησις, εως (ἡ), = Κακοποιία.
Κακοποιητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἕξιν πρὸς τὸ κακοποιεῖν.
Κακοποιία (ἡ), τὸ κακοποιεῖν (βλάπτειν ἢ κακουργεῖν), [ἐκ τοῦ
Κακοποιός (ὁ, ἡ), [κ. ποιέω]. κακοῦργος, ἢ· βλαπτικός.
Κακοπολιτεία (ἡ). κακὴ διοίκησις, κακὴ κατάστασις τῶν πολιτικῶν πραγμάτων.
Κακοπονητικός, ἡ, όν. Κακὸς (Μὴ ἀντέχων) πρὸς τοὺς πόνους, ἀνίκανος ἢ ἀγύμναστος νὰ ὑποφέρῃ κόπον.
Κακόποτμος (ὁ, ἡ). καὶ ἐπίρ.-πότμως, Π. = Δύσποτμος, κακότυχος.
Κακόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὰ (ἀδύνατα ἢ ἄσχημα) πόδια. ▪ Ἵππος—, ▪ Ξεν. ▪ Καὶ τῶν ὀρνίθων εἰσί τινες κακόποδες, οἳ διὰ τοῦτο καλοῦνται ἄκροδες, ▪ Ἀρστ.
Κακοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κακῶς πράττω, δὲν πάγω καλὰ τὰ πράγματά μου, δυστυχῶ (Θκ. Δ', 55). πάσχω. ▪ Ἐπισπλην κακοπραγοῦντι, ▪ Γαλ.
Κακοπράγημα (τὸ). δυστύχημα, ἀποτυχία.
‡Κακοπραγὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς πράττων, δυστυχής.
Κακοπραγία (ἡ), τὸ κακῶς πράττειν, δυστυχία, ἀποτυχία. ▪ Αἱ ἐν τῷ ζῆν κακοπραγίαι, ▪ Ἀρστ. 2) κακουργία.
Κακοπραγμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω ἢ Σκέπτομαι τι δολίως (ὡς κακοπράγμων), ῥᾳδιουργῶ, δολεύομαι.
Κακοπραγμόνως, ἐπίρ. Μετὰ κακοπραγμοσύνης, ὡς κακοπράγμων.
Κακοπραγμοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ κακοπράγμονος, κακία, πανουργία, ῥᾳδιουργία.
Κακοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). = Κακομήχανος, πανοῦργος· ῥᾳδιοῦργος.
Κακοπραξία (ἡ), = Κακοπραγία.
Κακοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν (ἄσχημον) πρόσωπον, (χυδ.) κακομούτσουνος.
Κακόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὰ (μικρὰ, ἀδύνατα, ἀνεπιτήδεια διὰ πέταγμα) πτερά, (ἐπιρ.] = Κακοπετής. 2) ὁ ἔχων ὀλεθρια πτερά. ▪ Σφίγξ—, ▪ Ἐπιγρ.
‡Κακορράφης, ους (ὁ, ἡ), = Κακόρραφος.
Κακορραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Συρράπτω (Μηχανορραφῶ) κακὰ κατά τινος.
Κακορράφια (ἡ), Π. ἐπιβουλὴ, ῥᾳδιουργία, [ἐκ τοῦ
Κακόρραφος (ὁ, ἡ). ὁ ῥάπτων (ἐνεργῶν, ὀργανίζων) κακὰ κατά τινος, ἐπίβουλος· κακοπράγμων.
Κακορρέκτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ-
Κακορρέκτης [κ. ῥέζω] ου (ὁ), Π. κακοποιὸς, κακοῦργος
Κακορρημονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κακολογέω.
Κακορρήμοσύνη (ἡ), = Κακολογία, [ἐκ τοῦ
Κακορρήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κακολόγος· Κακόμαντις.
‡Κακορρήτειρα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κακορρέκτειρα.
Κακορρυθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Κακολογέω, [ὀθ.
Κακορρύθμησις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Κακολογία.
Κακόρρυγχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν (ἄσχημον) ῥύγχος, κακομούτσουνος.
Κακόρρυθμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φυλάττων ῥυθμὸν (τάξιν), ἄτακτος. ▪ Συρυγμὸς—, ▪ Γαλ.
‡Κακορρύπαρος (ὁ, ἡ), γραμ. ἐξήγ. τοῦ Κακοπενής.
Κακόρρυπος (ὁ, ἡ). δεινῶς ῥυπαρὸς, ῥυπαρώτατος.
Κακὸς [χάζω], ἡ, όν, (τὸ συγκρ. Χείρων ἢ Κακίων καὶ Π. Κακώτερος καὶ Κακίστερος, καὶ τὸ ὑπερθ. Χείριστος ἢ Κάκιστος καὶ Π. Κακώτατος). (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀγαθὸς, ὅηλ.) Κακὸς (καθ' ὅλας σχεδὸν τὰς λέξ. τὰς σημασ., ἰδιαιτέρως δὲ
1) ἀνίκανος ἀνάξιος ἢ ἀμελὴς (εἰς τὸ ἔργον του), μὴ γνωρίζων ἢ μὴ μετερχόμενος καλὰ τὴν τέχνην του, ἀνεπιτήδειος. ▪ Κακὸς ἀλιήτης, ▪ Ὀδ. Θ. ▪ Κακοὶ νομῆες, ▪ Ὀδ. Ρ. ▪ Κακὸς ἡνίοχος, ▪ Ἰλ. Ρ. ▪ Κακὸς ἰατρὸς, ▪ Αἰσχλ. ν Κακὸς ἐργάτης, ▪ Ξεν. (καὶ πρὸς ἄπαρ.) ▪ Κακοὶ φίλας χρῆσθαι, ▪ αὐτ. ▪ Γυνὴ γὰρ.. κακὴ ἐς οἶδηρον ἐσορᾷν, ▪ Εὐρ., (κυρ. δὲ 2) ὁ ἀνεπιτήδειος διὰ πόλεμον, ὅηλ. 3) δειλὸς, ἀνανδρος. ▪ Ἔνθ' ὅ τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος ἐξεφαάνθη. Τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ κτλ.π Ἰλ. Ν. ▪ Οὔτε κάκιστος ὁ στρατιώτης, ▪ Θκρ. ▪ Πάντων των τετραπόδων κάκιστόν ἐστι τὸ πρόβατον, ▪ Ἀρστ., (ἴδε καὶ παρβλ. Ἀγαθὸς), (ὀθ 4) ἀγενὴς· πτωχὸς· ἀσήμαντος· δυστυχὴς, ἄθλιος. ▪ Οὐ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ ἔμμεναι, οὐδὲ κακεῖσιν ἐοικέναι φύμεναι.▪ Θκρ. ▪ Σὺ μὲν γάρ, σοῦ' ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφαυεῖ κακὴ,▪ Σοφ., (ἴδε καὶ Εὐρης). 6) ἀχρεῖος, κακοήθης, κακότροπος, διεστραμμένος· κακοπαιὼς· (ἐπιμ.) ▪ Δεινὸς, φοβερὸς, ἄγριος· (ἐξ ἐπιθέσ. ἀνεμ. κτλ.) ἀπαίσιος. ▪ Κακὴ μέλισσα, ▪ Θκρ. ▪ Κακῆς λεαίνης, ▪ αὐτ. ▪ Πάντων κάκιστε θηρῶν,▪ αὐτ. (ἐξ ἀπὸ ἄπαρ.) ▪ Οὐ γάρ.. κακώτερον ἄλλο θαλάσσης ἄνδρα συγχεῦαι, εἰ καὶ μάλα καρτερὸς εἴη, ▪ Ὀδ. Ο. 6 κατακόρως· ἄσχημος· σιχαμερὸς· (ἐπὶ πραγμ.) παλαιὸς, ἄχρηστος· (ἐν γέν.) ἀχρεῖος εἰς τὸ εἶδος του. ▪ Νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι κακὰ χροὶ εἵματ' ἔχουσα, ▪ Ὀδ. Ξ. ▪ Ὅς δή σοι εἶδος μὲν ἔην, κακὸς, ἀλλὰ ποδώκης,▪ Ἰλ. Κ. ▪ Ὑπόλιπε τε ἀγαθὴ ἐστι γῆ ἐξ ὁποίης κακῆ,▪ Ξεν. ‖. (οὐσ.) τὸ Κακὸν καὶ (κλθ.) τὰ Κακὰ σημ. Α'., ἰφθορημένως καὶ ἀντιθέτως πρὸς τὸ Ἀγαθὸν), κακία, ἀχρειότης, δειλία κτλ. ▪ Διαγινώσκειν τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν, ▪ Λξ., (ὅτε καὶ ἀποσιωπᾶται πολλάκις διὰ τὸ εὔφημον:)▪ Σοὶ γὰρ κα-

λῶν ἡ μὴ τοιούτων τίς διάγνωσις; « Δη. (καὶ Β΄., ὡς ἀποτέλεσμα τῆς κακίας), βλάβη, ζημία, συμφορά, δυστυχία, νόσος, πληγὴ κτλ. « Ἄρης τυκτὸν κακόν, « Ὅμ. « Τίς σὺ ξυναιχμαλᾷ κακοῖς τοῖσδε; « Αἰσχλ. « Ἐμὸν κακόν, οὔ τοι ἀρέσκω; « Θκρ. (δθ.) « Κακὸν ποιεῖν (καὶ μονολεκτ. «κακοποιεῖν) τινα ἢ πάσχειν ὑπό τινος, « Αξ. « Μή τε χαλωτάμενος ῥέξῃ κακὸν υἷας Ἀχαιῶν, « Ἰλ. Β. «Πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακόν; « Θκρ. (καὶ κατ' ἀποσιώπησιν). « Ὅσα τῇ πόλει γέγονεν ἀγαθὰ ἢ θάτερα, ἵνα μηδὲν εἴπω φλαῦρον, « Δη. (καὶ συγκρ.) « Τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, « Δκ. || (μὲ τὸ ἐπίρ. Κακῶς ἐπιτείνεται ἡ σημ. τοῦ ἐπιθέτου.) « Κακὸς κακῶς ὄλοιτο," Σοφ. « Πλὴν γραμμάτων, ἃ ταῦτα μὲν τὰ κακὰ κακῶς, « Ἀρχφ. || (εἰς τὰς συνθ. φανερύνει σφάλμα, ἢ καθ' ὑπερβολὴν ἢ κατ' ἔλλειψιν ἢ κατὰ διαστροφήν, ἃ ἀναλογεῖ μὲ τὸ Δυσ.). || (ἐπιρρηματικῶς) Κακίν, ἀντὶ Κακῶς. « Κακὸν ἐξόσθαι, « Θκρ., (παρβλ. Καλός).

Κακόσημος (ὁ, ἡ). ὁ σημαίνων (προμηνύων) κακά, ἀπαίσιος.

Κακόσιτος (ὁ, ἡ), Π. καὶ Ἰων. [κ. σίνομαι]. βλαπτικώτατος.

Κακοσιτία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις κακὰ σίτα.

Κακόσιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀηδιάζων εἰς τροφὴν (τὰ σίτα), τρώγων ὀλίγον (χωρὶς ὄρεξιν), (παρβλ. Δύσκολος). 2) ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) ἀχρεῖα φαγητά, (ἐπμ.) ἰσχνός, ἄπαχος.

Κακοσκελής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὰ σκέλη (ἀδύνατα ἢ ἀσχημοκαμωμένα πόδια), (παρβλ. Κακόκνημος).

Κακοσκηνής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [κ. σκῆνος]. ὁ ἔχων ἄθλιον (ἀσθενὲς) σαρκίον, ἄσχημος ἢ φιλάσθενος.

Κακοσμία (ἡ), Π. κακὴ ὀσμή, δυσωδία, [ἐκ τοῦ

Κάκοσμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀναδίδων κακὴν ὀσμήν, δυσώδης.

Κακόσπερμος (ὁ, ἡ). ὁ παράγων κακοὺς (μιαροὺς, ζαρωμένους, κακοκαμωμένους) σπόρους.

Κακοσπλαγχνέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κακῶς ἔχω (Νοσῶ) τὰ σπλάγχνα. « Ἐκακοσπλάγχνει γάρ, ἢ τῶν ἐγκάτων ἄῤῥιζος εἶχε, « Παχυμ. 2); Ἔχω κακὸν σπλάγχνον (ἀνανδρον καρδίαν), εἶμαι.

Κακόσπλαγχνος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -σπλάγχνως. Ὁ ἔχων κακὸν σπλάγχνον (ἀνανδρον καρδίαν), δειλὸς, ὀλιγοκάρδιος. « Ὡς πολῖται μὴ κακοσπλάγχνους τεθῇ, « Αἰσχλ. 2) ὁ πάσχων (νοσῶν) τὰ σπλάγχνα. « Κακοσπλάγχνως ἔχων, « Παχ.

Κακοσπορία (ἡ), Π. κακὸς (ἀχρεῖος) σπόρος.

†Κακοσσόμενος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κόκ' (Κακὰ) δασόμενος.

Κακοστατέω (θέω)-ῶ, Μ. ἤσω, Π. δὲν στέκομαι καλά· εἶμαι ἄστατος (ἀκατάστατος).

†Κακοστένακτος (ὁ, ἡ). ὁ στενάζων πικρῶς (ἐκ βάθους καρδίας).

Κακοστομαχέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἔχω (Πάσχω ἀπὸ) κακοστομαχίαν, εἶμαι.

Κακοστόμαχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν (ἀδύνατον ἢ χαλασμένον) στομάχι, πάσχων ἀπὸ στομάχι. 2) (ἐπὶ φαγητ.) κακὸς (βλαπτικὸς) διὰ τὸ στομάχι, βαρυστόμαχος, κακοχώνευτος.

Κακοστομέω-ῶ, Μ. ἤσω. (μὲ αἰτ.) Κακολογῶ, ὑβρίζω. 2) (χ. πτ.) Ἔχω κακὴν προφοράν (ἧ).

Κακοστομία (ἡ), ὕβρις, κακολογία. 2) κακὴ προφορά, [ἐκ τοῦ

Κακόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν (λοιδορεν) στόμα, ὑβριστὴς, φλυακατήγορος, ἀχρειολόγος. 2) ὁ κακῶς προφέρων ἢ προφερόμενος.

Κακόστρωτος (ὁ, ἡ). κακοστρωμένος, πλησιάζων εἰς κακὸν (σκληρὸν, ἄθλιον) στρῶμα.

Κακοσυμβίβαστος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς (δυσκόλως) συμβιβαζόμενος.

Κακοσύνετος (ὁ, ἡ), ἴδε Κακοξύνετος.

†Κακοσυνθεσία (ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Κακιρρᾳφία.

Κακοσύνθετος (ὁ, ἡ). κακοσυνθεμένος.

Κακοσυστατος (ὁ, ἡ). κακῶς συνταγμένος (συντηρμοσμένος, συγκεκραμένος).

Κακοσφαιρος (ὁ, ἡ). ὄχι ἀκριβῶς σφαιροειδὴς, κακοστρόγγυλος. « Μάργαρος—, « Τζ.

Κακοσφυξία (ἡ). κακὸν (ἄτακτον) πτύπημα τοῦ σφυγμοῦ.

Κακοσχημόνως, ἐπίρ. Ἀπρεπῶς, ἄσχημα.

Κακοσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). ἀπρεπὴς, ἀνάρμοστος, ἄσχημος.

Κακοσχολεύομαι, Μ. εὔσομαι καὶ

Κακοσχολέω-ῶ, Μ. ἤσω. Μεταχειρίζομαι κακῶς (Χάνω τοῦ κακοῦ) τὸν καιρόν μου, ἀργὸς ὢν ἀτακτῶ (καθὼς τὰ παιδάρια).

Κακοσχολία (ἡ). χάσιμον (κακὴ μεταχείρησις) τοῦ καιροῦ εἰς ἀταξίας, [ἐκ τοῦ

Κακοσχολος (ὁ, ἡ). ὁ μεταχειριζόμενος κακῶς ἢ ματαίως τὴν σχολὴν (τὸν καιρόν) του. 2) Π. ὁ γενόμενος αἴτιος κακοσχολίας (ἀργίας, ματαίας ἢ βλεθρίας ἀργοπορίας). « Ἄνεμος—, « Αἰσχλ.

Κακοσχόλως, ἐπίρ. Ματαίως· αἰσχρῶς· πανούργως.

†Κακότακτος (ὁ, ἡ). κακῶς τεταγμένος (διατεταγμένος).

Κακοτεκνία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις κακὰ τέκνα.

Κακοτελεύτητος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς τελευτήσας, κακὰ τελειωμένος.

Κακοτέρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως ἢ κακῶς τελειούμενος (καῦμα), ἔχων κακὸν τέλος (τέρμα).

Κακοτεχνέω-ῶ, Μ. ἤσω. Μηχανῶμαι κακὰ (Ῥᾳδιουργῶ, Δολιεύομαι) κατά τινος. « Κακοτεχνήσαντα ἐς Δημάρητον, « Ἡρ. 2) (μτβτ.) ἀπατῶ. « Ἐλάνθανε κακοτεχνοῦσα τοὺς νέους, « Ἀριστοτ. 3) νοθεύω (διαφθείρω) τὴν τέχνην, χαλνῶ τε θέλων νὰ τὸ κάμω τεχνικώτερον (νὰ τὸ καλλωπίσω ἔτι μᾶλλον). « Ἁρμονίαι περὶ τὰς κομπὰς τῶν φθόγγων κακοτεχνοῦνται, « Κλημ.

Κακοτέχνημα (τὸ). ἔργον (ἀποτέλεσμα) κακοτεχνίας.

Κακοτεχνία (ἡ). δόλος, πανουργία, ῥᾳδιουργία. 2) νόθευσις (διαφθορὰ) τῆς τέχνης. « Κακοτεχνίας σημεῖον τὸ παρὰ ταῖς ὕλαις εὐδοκιμεῖν, « Ἀθ.

Κακοτεχνίζω, Μ. ἤσω, Π. ἀντὶ Κακοτεχνέω

Κακοτέχνιον (τὸ), (μόνον εἰς τὴν Ημ. φρσ.) « Κακοτεχνίου δίκη, « Ῥτρ., ἡ κατὰ ψευδομαρτυρίας.

Κακότεχνος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -έστερος, -έστατος). Πανοῦργος, δόλιος· (ἐπὶ πραγμ.) ἀπατηλὸς· ἐπιτεχνημένος.

Κακοτέχνως, ἐπίρ. Διὰ κακοτεχνίας, ἀπατηλῶς, δολίως.

Κακότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ κακοῦ, κακία, δειλία, ἀνανδρία, ἀχρειότης· ἀνικανότης. (Π.) δεινόν, συμφορά· ταλαιπωρία. « Ἴσαν κακότητα φέροντες, « Ἰλ. Μ. « Τὰς ἐντὸς κακότητας, « Πλάτ., τὰ ἐσωτερικὰ ἐλαττώματα.

Κακοτροπεύομαι, Μ. εὔσομαι καὶ

Κακοτροπέω-ῶ, Μ. ἤσω. Φέρομαι κακοτρόπως (πρός τινα), δολεύομαι, δυστροπῶ, ἐθελοκακῶ. « Κακοτροπέει καὶ οὐ ῥᾳδίως ἐθέλει ξυνιέναι, « Ἱππκρ.

Κακοτροπία (ἡ). κακία τρόπων (ἤθους), ἀχρειότης, μοχθηρία, δυσκρασία, [ἐκ τοῦ

Κακότροπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τρόπως. Κακὸς τοὺς τρόπους, ἀχρείου χαρακτῆρος, μοχθηρὸς, διεστραμμένος, δόλιος, δύστροπος.

Κακοτροφέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κακῶς τρέφω τινά. (ἁμτβτ. ἢ πθ.) δὲν τρέφομαι καλὰ, φθείρομαι δι' ἔλλειψιν ἢ κακὴν ποιότητα τροφῆς, (κοιν.) κατσιάζω, «δένδρα κακοτροφηθέντα, « Θφρ.

Κακοτροφία (ἡ), τὸ νὰ ἤνέ τις.

Κακότροφος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς τρέφων ἢ τρεφόμενος· φθείρων (κοιν. ζουρλάζων) ἢ φθειρόμενος δι' ἔλλειψιν ἢ κακὴν ποιότητα τροφῆς.

†Κακοτταία (ἡ), [κ. ὄτσα]. δυσφημία.

Κακοτυχέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι.

Κακοτυχὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ἐ.στυχὴς, κακότυχος.

Κακοτυχία (ἡ). κακὴ τύχη, δυστυχία.

Κακοτυχῶς, ἐπίρ. Δυστυχῶς.

†Κακούπονότητος (ὁ, ἡ), = Δυστόπαστος, Δυστέκμαρτος. 2) = Καχύποπτος (ἧ).

Κακουργέω-ῶ, Μ. ἤσω. (μὲ αἰτ.) Βλάπτω, κακοποιῶ· (πρσθετ.) δολιεύομαι, διαφέρω τι σοφιστικῶς· ῥᾳδιουργῶ. (χ. πτ.) φέρομαι κακὰ, ἀτακτῶ, (ἐπ' ἵππου) κλωτσῶ κτλ.

Κακούργημα (τὸ). Ἔργον (ἔγκλημα) κακούργου, κακοπραγία, ἡ πρὸξ ἐνηθεῖσα εἴς τι βλάβη (ζημία). πανουργία. « Περὶ τὰ ἐν τοῖς ξυμβολαίοις κακουργήματα, « Πλάτ.

Κακουργία (ἡ). τὸ κακουργεῖν, κακοπραγία· δολιότης, ῥᾳδιουργία κτλ. « Φρόνιμος ἄνευ κακουργίας, « Δ. Κάσσ. 2) = Κακούργημα. « Ἢ οὐ γινώσκεις ὅτι ταῦτα πάντα κακουργίαι τινές καὶ φάτναι καὶ δολώσεις καὶ πλεονεξίαι, « Ξεν.

Κακουργικὸς, ἡ, όν. Κακούργου ἴδιος.

Κακοῦργος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων κακὰ ἔργα, κακοποιὸς· πανοῦργος· ῥᾳδιουργὸς, (ἴδε Μεγαλοπόνηρος), τσαχπινοποιὸς· (ἐν γέν.) κακότροπος, ἀχρεῖος. (ὡς οὐσ.) ἐγκλήματος ἔνοχος, (καὶ ἰδιαιτ.) λῃστὴς. «Οἱ

ὑφ' ἐκ τῶν νήσων κακοῦργοι ἀνέστησαν ὑπ' αὐτοῦ, « Θκ {ὡς ἐπίθ.} » Τότε κακουργοτάτη (ἡ ἁμαθία) καὶ αἰσχίστη, » Πλάτ. (καὶ μὲ γεν.) » Κακοῦργος μὲν τῶν ἄλλων, ἑαυτοῦ δὲ πολὺ κακουργότερος, » Ξεν.

Κακουργότροπος (ὁ, ἡ). κακοῦργος τοὺς τρόπους, πανηρός.

Κακούργως, ἐπίρ. Ὡς κακοῦργος, δολίως, κακοτρόπως.

Κακουχέω-ῶ [κακῶς, ἔχω], Μ. ήσω. Κακομεταχειρίζομαι (Τυραννῶ, Ταλαιπωρῶ) τινα. ‖. (πθ.) κακοπαθῶ, ταλαιπωροῦμαι.

Κακουχία (ἡ), κακοπάθεια, ταλαιπωρία· κακομεταχείρισμα. (ἐπὶ πραγμ.) φθορά, βλάβη. » Ἐν πατρῴαις χθονὸς κακουχίᾳ, » Αἰσχλ.

Κακόφατις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. [κ. φάτις]. ἀπαίσιος, δύσφημος.

Κακόφατος (ὁ, ἡ), [κ. φημί], = Κακέμφατος, κακόηχος. » Τὸ κακόφατον, » Γρμτ., ἡ κακοφωνία ἡ, παραγωγὴ αἰσχρᾶς σημασίας.

Κακοφημία (ἡ), = Δυσφημία. 2) (ἐνεργ.) δυσφήμησις, κακολογία, [ἐκ τοῦ

Κακόφημος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φήμως. Δύσφημος, ἀπαίσιος. 2) κακολόγος (ὁ). 3) (πθ.) δυσφημισμένος.

†Κακόφθαρτος (ὁ, ἡ). διεφθαρμένος ὁλοτελῶς, ἀφανισμένος.

Κακοφθορεύς, έως (ὁ) καὶ

Κακοφθόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φθείρων τι κακὴν -κακῶς, φθοροποιός, ἐξολοθρευτικός.

Κακόφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν φλοιὸν (ἀχρεῖον ἢ δυσώδη, φλοῦδαν).

Κακοφραδής, ές (ὁ, ἡ), Π. [κ. φράζομαι]. ὁ κακῶς σκεπτόμενος ἢ βουλευόμενος, ἔχων κακοὺς σκοπούς· ἀστόχαστος. (ἐνίοτε) κακολόγος.

Κακοφραδία (ἡ), Π. κακὸς σκοπός· κακὴ (ἀνύητος) σκέψις.

Κακοφραδμοσύνη (ἡ), Π. = Κακοφραδία, [ἐκ τοῦ

Κακοφράδμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Κακοφραδής.

Κακόφραστος (ὁ, ἡ). κακῶς ἐκφρασμένος ἢ κακέμφατος.

Κακοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φρονῶ κακά, ἔχω κακοὺς σκοποὺς ἢ κακὴν (ἐφαλμένην) φρόνημα.

Κακορρέπως, ἐπίρ. Μὲ κακὸν σκοπόν (φρόνημα).

Κακοφροσύνη (ἡ). κακὸν φρόνημα, κακὸς σκοπός, ἀνοησία.

Κακόφρουρος (ὁ, ἡ). κακῶς φρουρούμενος.

Κακόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς φρονῶν, ἔχων κακοὺς σκοποὺς ἢ κακῶς σκεπτόμενος, ἀνάητος.

Κακοφυής, έος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ φυτ.) κακοκαμωμένος (μάλιστα κοντός, ζαρωμένος) ἐκ φύσεως, φύσει ἀνεπιτήδειος (ἄσχημος κτλ.), (ἀντιθ. τῷ Εὐφυής).

Κακοφυΐα (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις κακοφυὴς (φύσει κακοκαμωμένος ἢ ἀνεπιτήδειος).

Κακοφωνία (ἡ). φωνὴ ἢ ἦχος ἀηδὴς (δυσάρεστος εἰς τὴν ἀκοήν), [ἐκ τοῦ

Κακόφωνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φώνως. Ὁ ἔχων κακὴν (ἀηδῆ) φωνήν, κακόηχος.

Κακοχαρτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων εἰς τὸ κακόν, χαιρέκακος· ὁ προξενῶν χαρὰν εἰς τοὺς κακούς. » Ἔρις—, » Ἴσ.

Κακοχράσμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κακοχρήμων, πτωχός. 2) = Δύσχρηστος, ξύστροπος.

Κακοχρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κακὸν χρῶμα, εἶμαι κακόχρους.

Κακόχροια ἢ Κακοχροΐα (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις κακόχρους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν χρῶμα (κακὴν ὄψιν).

Κακόχυλος (ὁ, ἡ). (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Ὁ ἔχων ἢ κάμνων κακὸν χυλόν. » Τῶν σύκων τὰ λίαν κακοχυλότερα, » Διφιλ.

Κακοχυμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις κακόχυμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Ὁ ἔχων ἢ προξενῶν κακοὺς χυμούς. » Τῶν μήλων τὰ μήπω πέπονα, κακόχυμα· κακοχυμότερα δὲ τὰ ὀξέα, » Διφιλ. » Ταῖς κακοχυμοτάτοις κρεμμύοις, » Ἀθ.

Κακόψογος (ὁ, ἡ). κακὸς ψέκτης, εἰς ὑπερβολὴν φιλοκατήγορος.

Κακοψυχία (ἡ). ἀνανδρία, μικροψυχία, [ἐκ τοῦ

Κακόψυχος (ὁ, ἡ). δειλός, μικρόψυχος, ἄτολμος.

Κακόω-ῶ, Μ. ώσω. Βλάπτω, φθείρω, φέρω εἰς κακὴν κατάστασιν. Κακοῦχῶ, ταλαιπωρῶ. ‖. (πθ.) Κακοπαθέω. » Ἐκακάκωτο γὰρ ὑπὸ τῆς παρείας {ὁ ἵππος}, » Ξεν.

Κακτάμεναι, Π. ἀντὶ Κατακτάμεναι, κατακτάναι, ἀόρ. δ'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Κάκτανε, Π. ἀντὶ Κατέκτανε, γ', ἐν. προσ. τοῦ ἀόρ. δ'. τῆς ὁρ. τοῦ Κατακτείνω.

Κάκτός, Ἀττ. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Καὶ ἐκτός,

Κάκτος (ὁ), [ἄγνυμι;] εἶδ. ἀκανθώδους φυτοῦ, ἀγριαγκινάρα.

Κάκυνσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κακύνω, Μ. υνῶ, Π. = Κακόω ἢ Κακίζω.

Κακχεῦσαι, Π. ἀντὶ Κατακχεῦσαι.

Κακῳδής, ες (ὁ, ἡ). κακῶς ὄζων, δυσῳδής, (ὀθ.

Κακωδία (ἡ), = Δυσωδία.

Κακώλεθρος (ὁ, ἡ), Π. καθ' ὑπερβολὴν ὀλέθριος.

Κακωνυμία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κακώνυμος (ὁ, ἡ), = Δυσώνυμος

Κακῶς (συγκρ. Κείρον ἢ Κάκιον ὑπερθ. Κείριστα ἢ Κάκιστα), ἐπίρ. Μὲ κακὸν (ἄγριον, ἀγρεῖον, ποταπὸν, ἐλεεινὸν κτλ.) τρόπον. » Κακῶς ἠφίει, » Ἰλ. Α. » Πολλὰ ἠπίστατο ἔργα, κακῶς δ' ἠπίστατο πάντα, » Ὠμ. » Γέγονας κακῶς, » Ἀρχφ., εἶσαι δυσγενής. » Κακος κακῶς ἀπόλλυτο, » Σων., κακὴν-κακῶς. » Οὐδὲν ἐπίσταται, πλὴν γραμμάτων καὶ ταῦτα μέν τοι κακὰ-κακῶς, » Ἀρχφ. » Κακῶς ποιεῖν τινα {ἢ} » Κακῶς πάσχειν ὑπό τινος, » Ἴδε Κακός. » Κακῶς λέγειν τινά, » = Κακολογεῖν. » Κακῶς ἰδεῖν γυναῖκα, » Φλῆρ., μὲ κακὸν σκοπόν, ἀσελγῶς. » Κακῶς πεινᾶν, » Πλ., φοβερά. » Κακῶς γηράσκειν, » Ξεν., ἀθλίως. » Κακῶς πράττειν, » = Δυσπραγεῖν, » Ἀρχὴν γὰρ κακόδουλη γενέσθαι κακῶς, » Ἡρ. νὰ κακοπάθῃ, {πορβλ. Εὖ καὶ Καλῶς}.

Κάκωσις [κακόω], εως (ἡ). βλάβη, κακομεταχείρησις, φθορά, ζημία· κακυχία, κακοπάθεια, ταλαιπωρία. » Κακώσεως γραφή, » Νμ., ἡ κατὰ τῶν κακομεταχειριζομένων τὰς γυναῖκάς των (τοὺς ἐπιτροπευομένους των κτλ.). » Δολιχὸν ἔλλαν ἔκρινε κακώσεως ἐπαρχίαν, » Πλ., καταπίεσιν.

Κακωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ἢ δυνάμενος νὰ προξενήσῃ κάκωσιν, βλαπτικός.

Καλαβίδια (τά), ἑορτὴ τῆς Ἀρτέμ. εἰς τὴν Σπάρτ. [ἐκ τοῦ

Καλαβίς ἢ Καλλαβίς, ίδος (ἡ). εἶδος ἁσχήμονος χοροῦ, {παρβλ. Κάλαθρος}.

Καλαβρεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ

Καλαβρίζω, Μ. ίσω, = Καλαυρίζω.

Καλαβρισμός (ὁ), = Καλαυρισμός.

Κάλαβρος (ὁ), = Κόλαβρος, εἶδ. χοροῦ.

Καλαθηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων {κρατῶν, σχάνων} καλάθους.

Καλάθιον (τό) καὶ

Καλαθίς ίδος (ἡ) καὶ

Καλαθίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κάλαθος, καλαθάκι. 2) = τῷ

Καλαθισμὸς (ὁ), εἶδ. χοροῦ.

Καλαθοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς Ὁ ἔχων σχῆμα (εἶδος) καλαθοῦ.

Καλαθοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων (πλέκων) καλάθους.

Κάλαθος (ὁ), [καλῶ;], καλάθι. 2) (μτγν.) = Ψυκτήρ. 3) καλοῦπι εἰς τὸ ὁποῖον χύνουν τὸ σίδηρον. 4) (ἀρχιτεκτ.) τὸ μέρος τοῦ κιονοκράνου ἐπὶ τοῦ ὁποίου σχηματίζονται συνήθως ἀμπώματα φύλλων ἀκάνθης. (ἐν γέν.) = Φάτνωμα {τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύει σαφέστερον ὁ Καραμέυς Θεοφάνης διὰ τοῦ: » Γλυφαῖς τισι λεπτομερείαις εἰς καλαθίσκων σχῆμα ποικίλλομένους, »}.

Καλαθόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω {Στολίζω ἀρχιτεκτονικῶς μὲ} κάλαθον.

Καλάθωσις, εως (ἡ). ἡ ἐκ καλάθων (φατνωμάτων) διακόσμησις. 2) = Κάλαθος (ὁ).

Καλαθωτὸς, ἡ, όν. Πλεγμένος εἰς σχῆμα καλάθου, τρυπητὸς ἢ καφασωτός. » Θύρα—, » Σχλ. Δ:όδ.

Καλάϊνος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἢ Ὁμοιος τὸ χρῶμα μὲ κάλαϊν, γαλάζιος. » Τερεβινθίζων καλαΐνῳ χρώματι προσόμοιος, » Δσκρ.

Κάλαϊς [κάλλος, καλὸς], ΐδος (ὁ), εἶδ. κολοτ. κυανοῦ ἢ κυανοπρασίνου λίθου, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Τουρκ.) περουζές.

Καλαμάγρωστις, εως (ἡ). εἶδ. ἀγρώστεως (ἀγρ. άδος) μὲ χονδρὸν καλάμι, (κοιν.) βούλαρος ἢ ἀβούλαρος.

Καλαμαδίας, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καλαμαύδης.

Καλαμαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ ζῶν εἰς τὴν καλάμην ἢ τὸν κάλαμον, καλαμήσιος. » Τέττιξ—, » Ἡσύχ. ‖. (οὐσ. θηλ.) εἶδ. ἀκριδος, (ἄλλ.) Μάντις. 2) (μτγν.) ἀντὶ Καλάμη, (ὀθ. τὸ κοιν.) καλαμιά.

Καλαμαιών, ῶνις (ὁ). ὁ ὄγδοος μὴν τοῦ ἔτους κατὰ τοὺς Κυζικηνούς (ἀρχόμενος τῇ 25 Ἀπριλ.).

Καλαμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Συνάζω τὴν καλάμην, ξαχολογῶ, (ἐν γέν.) συνάζω τὰ ἀπομείνοντα. » Καλαμωμένος ὄπισθε τρυγητῶν, » Γρφ. (ἐξ μεταφορ.) » Ἐκεῖνος γὰρ ἐθέρισε τὴν Ἀσίαν, ἐγὼ δὲ καλαμῶμαι, » Ἰλ.

Καλαμάριον (τό). θήκη τῶν γραπτικῶν καλάμων (τῶν κονδυλίων κλπ.), καλαμάρι, καλαμαρμά.

Καλαμαύλης, ου καὶ **Καλαμαυλητής**, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τὸν καλάμινον αὐλὸν (τὴν φλογέρα).

Καλαμεύς, έως (ὁ). ὁ ψαρεύων μὲ τὸ καλάμι (μὲ τὸ καλαμίδι).

Καλαμευτής, οῦ (ὁ). ὁ καλαμεύων, θεριστὴς ἢ σταχολόγος. 2) ἱξευτὴς ἢ = **Καλαμεύς**, ψαρᾶς.

Καλαμεύω, Μ. εισω. Θερίζω ἢ σταχολογῶ. 2) ψαρεύω μὲ τὸ καλαμίδι· ἢ πάνω πελιὰ μὲ τὰ ἰξοδέρματα.

Καλάμη (ἡ), [ἴδε κάλαμος]. τὸ καλάμι (ὁ κορμὸς) τῶν ἀσταχύων καὶ ὅλων τῶν σταχυοειδῶν αὐτῶν, τὸ ἄχυρον, ἡ καλαμιά. (ἐνίοτε) = **Κάλαμος**· «ἐπιστάμενοι καλάμην ἐκπωρεύσαντες, » Ἡλ. (ἴδιαιτ. δὲ 2) = **Δινοκαλάμη**. « Κολχίδος ἐκ καλάμης». Καλλ. 3) (μτφρ.) λειψανον, ἀπομεινάρι, (ἐπιμ.) σῶμα γέροντος, πτῶμα νεκροῦ κτλ., (ὅθ. αἱ παροιμ.) « Ἀπὸ τῆς καλάμης, τεκμαίρεσθαι, » Λκ. « Ἐπὶ καλάμης ἀρᾶν, » Σδ., σπείρειν ἀδιακόπως τὸ αὐτὸ χωράφι, (ἐπιμ.) ἀδυνατίζειν τὴν γῆν, (καὶ μτφρ.) ἀφανίζειν τινὰ κατὰ κράτος.

Καλαμηδόν, ἐπίρ. Ὡσὰν καλάμι.

Καλαμητομία (ἡ), Π. τὸ κόψιμον τῆς καλαμηῆς (καὶ συνκδχ. τοῦ σίτου), θέρισμα, [ἐκ τοῦ

Καλαμητομος (ὁ, ἡ), Π. [καλάμη, τέμνω]. ὁ κόπτων τὴν καλαμητὴν (τοῦ σίτου), (συνεκδχ.) θεριστής.

Καλαμήτρια, ας καὶ

Καλαμητρίς, ίδος (ἡ). γυνὴ σταχολογοῦσα ἢ θερίζουσα.

Καλαμηφάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (θερίζων) τὴν καλάμην.

Καλαμηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (κρατῶ ἢ κουβαλῶ) καλάμην ἢ κάλαμον. 2) παρουσιάζω εἰς τὴν ἀγορὰν τὸ ἐπὶ τούτῳ σημεῖον (ἴδε **Κάλαμος** 6) ἵνα λάβω γέννημα.

Καλαμηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν κάλαμον ἢ κουβαλῶν (μεταφέρων) καλάμην.

Καλαμίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὸν καλάμινον αὐλόν.

Καλαμίνθη (ἡ) καὶ

Καλάμινθος (ὁ ἢ ἡ), [καλή, μίνθη]. εἶδ. φυτοῦ ἀρωματικοῦ, ἀγριοδυόσμος ἢ ἀγριοφλησκοῦνι (διότι λέγεται ἢ γλήχων ἀγρία.)

Καλαμινθίτης, ου (ὁ), (οἶνος) ἐσκευασμένος μὲ καλαμίνθην.

Καλαμινθώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ γένους τῆς καλαμίνθης· ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος ἀπὸ καλαμίνθην.

Καλάμινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ καλάμην ἢ κάλαμον, καλαμένιος.

Καλάμιον (τό), ὑποκορ. τοῦ **Κάλαμος**, καλαμάκι. 2) = τῷ

Καλαμίς [ἴδε **Κάλαμος**], ίδος (ἡ). τὸ καλάμι τῶν ψαράδων, καλαμίδι, καλαμιά. 2) ἰξοδέρμα. 3) κονδύλι (κυρ. τὸ καλούμενον, [Τουρκ.] καλάμι· διότι τὸ χρησιμώτατον λέγεται περιφρ.) « Καλαμὶς ἀπὸ πτερῶν χηνείων, » Ψευδ. Αἰγυπτ. 4) καλαμάρι ἢ (μᾶλλ.) κονδυλοθήκη (καθὼς τὰ Τουρκικά)· 5) ὀδοντοκαλιστήριον. 6) εἶδος καρφίτσας ἢ πτερὸν προγειρον διὰ τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς. 7) σιδηρόν τι καλαμοειδὲς μὲ τὸ ὁποῖον στρογγυλεύουν τὰ μαλλιά, (Λτιν.) **calamistrum**. 8) ἐργαλ. μὲ τὸ ὁποῖον βάφουν τὰ βλέφαρα.

Καλαμίσκος, ὁ), ὑποκορ. τοῦ **Κάλαμος**, καλαμάκι· μικρὴ φλογέρα.

Καλαμίτης, ου (ὁ), καὶ **Καλαμῖτις**, ίτιδος (ἡ), = **Καλαμαῖος**.

Καλαμοδους, ους (ὁ, ἡ). ὁ φωνάζων μὲ τὸν κάλαμον (μὲ τὸ κονδύλι) μόνον, φιλονεικῶν ἐγγράφως.

Καλαμογλυφέω-ῶ [κάλαμος, γλύφω], Μ. ήσω. Φθειάνω κονδύλια.

Καλαμογλυφίς, ίδος (ἡ). κονδυλοξυάγαιρον.

Καλαμογλυφος (ὁ, ἡ). ὁ φθειάνων κονδύλια, κονδυλοφθειάστης.

Καλαμογραφία (ἡ). γράψιμον (τὸ νὰ γράφῃ τις) μὲ καλάμι.

Καλαμοδύτης [κάλαμος, δύομαι], ου (ὁ). εἶδ. πτηνοῦ τὸ ὁπ. διατρίβει (τρυπώνει μέσα) εἰς τοὺς καλαμιῶνας.

Καλαμοειδής, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κάλαμον.

Καλαμόεις, εσσα, εν, Π. καλαμένιος, ἢ πλήρης καλάμων.

Καλαμοθήκη (ἡ). σαγιττοθήκη(ις), ἢ καλαμάριον.

Καλαμοκοπεῖον καὶ **Καλαμοκόπιον** (τό). τόπος ὅπου κόπτουν καλάμια.

Κάλαμος (ὁ), [κᾶλον], τὸ γνωστὸν φυτόν, καλάμι. « Κάλαμον ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενον, » Γρφ. « Ἐπὶ σιβάδων, ἃς αὐτοὶ συνεφόρουν τοῦ παρὰ τὸν Εὐρώταν πεφυκότος καλάμου, » Πλ. « Ὁ κάλαμος τοῦ σίτου, » Ξεν., ἴδε **Καλάμη**. 2) εἶδος αὐλοῦ, φλογέρα. « Ὁ κτηδόνιος Πανὸς κάλαμος, » Εὐρ. 3) = **Καλαμὶς** (ψηλ. Ψαροκάλαμον, ἰξοδέρμα, κονδύλι). « Βίον εἶχον ἄπορον ἀπὸ καλάμου ἢ ὁρμιᾶς, » Λκ. 4) βέλος (κυρ. ἀπὸ μεσοκάλαμον). 5) τὸ ξυλάριον ὅπου εἶναι δεμένοι τῆς λύρας (κτλ.) αἱ χορδαί, στρῳτάρι· ἢ (κατὰ τὸν Ἡσύχ. κλπ.) « τὸ ὑποτιθέμενον τῇ λύρᾳ ἠχεῖον. » Τὸ γὰρ παλαιὸν ἀντὶ τοῦ κέντρου ὑπετίθεντο κάλαμον, » (ὅθ.) « Γραφεῖσθω κάλαμος ὥσπερεὶ λύρας, » Σοφ. 6) ξύλινόν τι σημεῖον (ταέδουλα) (κυρ. ἵνα ψευνίσῃ τις σιτάρι). 7) εἶδος μέτρου (ἐκτάσεως) περιέχον 6 $^{4}/_{6}$ πήχεις. « Ὁδὸς δὲ ἡ ἐπὶ τὸν Ἀρχαγέτην ἐξ πλάτος καλάμους ἔχει, » Ἐπιγρφ. (παρβλ. Δο-αξ καὶ Ῥάβδος).

Καλαμοστεφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. στεφανωμένος (κεντωμένος ἀλωτροχυτα) μὲ καλάμια. « Βυρσα—, » Βατρχμ.

Καλαμοσύριος (ὁ, ἡ), [καλ., τύπτω]. ἱξευτής, ὀρνιθοθήρας.

Καλαμοφθεγγοσία, ἡ), [κάλ., φθέγγομαι]. ὁ παίζομενος (ψαλλόμενος) μὲ τὸν καλάμινον αὐλόν.

Καλαμοφόρος (ὁ, ἡ), = **Καλαμηφόρος**.

Καλαμόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στεφανωμένος μὲ ἢ σκιαζομενος ἀπό) φύλλα καλάμου. ‖ (οὐσ.) « Καλαμοφύλλων, » Ἱππιατρ., φύλλον καλάμου.

Καλαμόχυμος-υς (ὁ καὶ ἡ), εἶδος παραθηκη (καθὼς τὰ Τουρκικά)· 5) ὀδοντοκαλιστήριον. 6) εἶδος καρφίτσας ἢ πτερὸν προγειρον διὰ τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς. 7) σιδηρόν τι καλαμοειδὲς μὲ τὸ ὁποῖον στρογγυλεύουν τὰ μαλλιά, (Λτιν.) **calamistrum**. 8) ἐργαλ. μὲ τὸ ὁποῖον βάφουν τὰ βλέφαρα.

Καλαμοχος, ὁ), ὑποκορ. τοῦ **Κάλαμος**, καλαμάκι· μικρὴ φλογέρα.

Καλαμίτης, ου (ὁ), καὶ **Καλαμῖτις**, ίτιδος (ἡ), = **Καλαμαῖος**.

Καλαμοδους, ους (ὁ, ἡ). ὁ φωνάζων μὲ τὸν κάλαμον (μὲ τὸ κονδύλι) μόνον, φιλονεικῶν ἐγγράφως.

Καλαμογλυφέω-ῶ [κάλαμος, γλύφω], Μ. ήσω. Φθειάνω κονδύλια.

Καλαμογλυφίς, ίδος (ἡ). κονδυλοξυάγαιρον.

Καλαμογλυφος (ὁ, ἡ). ὁ φθειάνων κονδύλια, κονδυλοφθειάστης.

Καλαμογραφία (ἡ). γράψιμον (τὸ νὰ γράφῃ τις) μὲ καλάμι.

Καλαμοδύτης [κάλαμος, δύομαι], ου (ὁ). εἶδ. πτηνοῦ τὸ ὁπ. διατρίβει (τρυπώνει μέσα) εἰς τοὺς καλαμιῶνας.

Καλαμοειδής, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κάλαμον.

Καλαμόεις, εσσα, εν, Π. καλαμένιος, ἢ πλήρης καλάμων.

Καλαμοθήκη (ἡ). σαγιττοθήκη(ις), ἢ καλαμάριον.

Καλαμοκοπεῖον καὶ **Καλαμοκόπιον** (τό). τόπος ὅπου κόπτουν καλάμια.

Κάλαμος (ὁ), [κᾶλον], τὸ γνωστὸν φυτόν, καλάμι. « Κάλαμον ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενον, » Γρφ. « Ἐπὶ σιβάδων, ἃς αὐτοὶ συνεφόρουν τοῦ παρὰ τὸν Εὐρώταν πεφυκότος καλάμου, » Πλ. « Ὁ κάλαμος τοῦ σίτου, » Ξεν., ἴδε **Καλάμη**. 2) εἶδος αὐλοῦ, φλογέρα. « Ὁ κτηδόνιος Πανὸς κάλαμος, » Εὐρ. 3) = **Καλαμὶς** (ψηλ. Ψαροκάλαμον, ἰξοδέρμα, κονδύλι). « Βίον εἶχον ἄπορον ἀπὸ καλάμου ἢ ὁρμιᾶς, » Λκ. 4) βέλος (κυρ. ἀπὸ μεσοκάλαμον). 5) τὸ ξυλάριον ὅπου εἶναι δεμένοι τῆς λύρας (κτλ.) αἱ χορδαί, στρῳτάρι· ἢ (κατὰ τὸν Ἡσύχ. κλπ.) « τὸ ὑποτιθέμενον τῇ λύρᾳ ἠχεῖον. » Τὸ γὰρ παλαιὸν ἀντὶ τοῦ κέντρου ὑπετίθεντο κάλαμον, » (ὅθ.) « Γραφεῖσθω κάλαμος ὥσπερεὶ λύρας, » Σοφ. 6) ξύλινόν τι σημεῖον (ταέδουλα) (κυρ. ἵνα ψευνίσῃ τις σιτάρι). 7) εἶδος μέτρου (ἐκτάσεως) περιέχον 6 $^{4}/_{6}$ πήχεις. « Ὁδὸς δὲ ἡ ἐπὶ τὸν Ἀρχαγέτην ἐξ πλάτος καλάμους ἔχει, » Ἐπιγρφ. (παρβλ. Δο-αξ καὶ Ῥάβδος).

Καλαμοστεφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. στεφανωμένος (κεντωμένος ἀλωτροχυτα) μὲ καλάμια. « Βυρσα—, » Βατρχμ.

Καλαμοσύριος (ὁ, ἡ), [καλ., τύπτω]. ἱξευτής, ὀρνιθοθήρας.

Καλαμοφθεγγοσία, ἡ), [κάλ., φθέγγομαι]. ὁ παίζομενος (ψαλλόμενος) μὲ τὸν καλάμινον αὐλόν.

Καλαμοφόρος (ὁ, ἡ), = **Καλαμηφόρος**.

Καλαμόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στεφανωμένος μὲ ἢ σκιαζομενος ἀπό) φύλλα καλάμου. ‖ (οὐσ.) « Καλαμοφύλλων, » Ἱππιατρ., φύλλον καλάμου.

Καλαμόχυμος-υς (ὁ καὶ ἡ), εἶδος παραθαλασσίου (ἐπὶ τῶν καλάμων τρεφομένου) φυτοῦ, (ἄλλ.) λάχανο.

Καλαμόω-ῶ, Μ. ωσω. Δένω μὲ καλάμια τοακκισμένον κόκκαλον. 2) (σθ. ἐπφυτ.) ἀποκτῶ καλάμην (καλαμιάν), καλαμώνω.

Καλαμωδής, ες (ὁ, ἡ), = **Καλαμοειδής**. 2) γραμμάτος (κατάφυτος ἀπὸ) καλάμια.

Καλαμών, ῶνος (ὁ). τόπος ὅπου εἶνε (φυτρώνουν) καλάμια, καλαμιῶνας.

Καλαμωτή (ἡ). πλέγμα ἀπὸ καλάμια.

Καλάνδρα (ἡ) καὶ

Κάλανδρος (ὁ), [καλέω, ἀνήρ], εἶδ. κορυδαλοῦ (ἴσ. ἐπειδὴ καλοῦσι τὴν αὐγὴν τραγουδοῦν καὶ τοὺς γεωργοὺς εἰς τὸ θέρος. Ἴδε Ηλιο. Εἰδ. Γ'. 30, 61. ἢ τὸν Σχλ.).

Καλαπεδίον (τό) ἢ

Καλάπους, οδος (ὁ), = **Καλόπους**, **Καλοποδίον**.

Κάλαρις (κατὰ διόρθ. ἀντὶ **Κολαρις**), ως (ὁ), εἶδος πτηνοῦ τὸ ὁποῖον ἀντιμάχεται τὰς γλαῦκας κτλ. γαμψώνυχα.

Καλάσαρις, ιδος (ἡ), [;]. εἶδ. λινοῦ ποδήρους ἐνδύματος τῶν Αἰγυπτ. καὶ Περσ. μὲ χρῆσιν εἰς τὸν ποδόγυρον.

Καλαυρίτης, ου (ὁ) καὶ **Καλαυρῖτις**, ιδος (ἡ), εἶδ. λιθαργύρου (φερομένου ἀπὸ τὴν Καλαυρίαν).

Καλαῦροψ [κᾶλον, αὖος, ῥέπω], οπος (ἡ). τὸ λυγιστὸν ῥαβδὶ τῶν βοσκῶν, μαγκοῦρα, στραβολέκκα.

Καλέφεκον, Π. ἀντὶ Ἐκάλουν, παρτ. ἢ

Καλέμεναι, Δ. ἀντὶ Καλεῖν, ἀπαρ. ἢ

Καλέοισα, Αἰολ. ἀντὶ **Καλέουσα**, οὖσα μτχ. τοῦ **Καλέω**.

†Κάλεσις, εως (ἡ), σπνρ. ἀντὶ **Κλῆσις**· κάλεσμα.

Καλεσσάμην, Π. ἀντὶ Ἐκαλεσάμην, μσ. ἀόρ. ά. τοῦ **Καλέω**.

Καλεσσίχορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καλῶν (προσκαλῶν) τὸν χορόν. « Βάκχος—, » Ὀρφ. (ὅμοιον μὲ τὸ « Οἶνος, ὃς τε . . καὶ ὀρχήσοθαι ἀνῆκεν, » Ὅμ.).

Καλεχής, οῦ (ὁ). Σχλ. ἐξήγ. τοῦ **Κλητήρ**.

Καλεχος, ὴ, όν, Σχλ. ἐξήγ. τοῦ **Κλητος**.

Καλεῦντο, Π. Δ. ἀντὶ Ἐκαλοῦντο, γ'. πλθ. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ

Καλέω-ῶ [συγγ. τῷ **Κηλέω**], Μ. καλέσω καὶ Αττ. καλῶ (ἀόρ. Ἐκάλεσα, πρκ. Κέκληκα καὶ πθ. Κέκλημαι, ἀόρ. αθ. Ἐκλήθην, καὶ τὸ θετ. Κλητέον). Φωνάζω ἢ Μηνῶ τινὰ (νὰ ἔλθῃ), προσκαλῶ, συγκαλῶ (εἰς συνέλευσιν κτλ.), προσκαλῶ εἰς τὴν τράπεζάν μου, (καιν. καλνῶ. προσκαλῶ (κυρ. διὰ τοῦ κλητῆρος) εἰς τὸ δικαστήριον, ἐγκαλῶ, (ἐνίοτε «Προκαλῶ· (Π.) ἐπικαλοῦμαι (ἐπὶ πράγμ. μτφρ.) χρειάζομαι, ἀπαιτῶ. « Δαῖται δαίνυται· πάντες γὰρ καλέουσιν, » Ὀδ. Α. « Πτωχὸν δ' οὐκ ἂν τις καλέοι, » Ὀδ. Ρ. « Τῆνον ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἣν καλέσωμες, » Θκρ. « Τὰν κύνα ἔσω κάλεσον, » αὐτ. « Γεῦμα τὴν ὠὴν καλεῖ, » Εὐρ. « Τούτων μάρτυρας καλῶ θεούς, » Σοφ. « Τὸν πανόπτην κύκλον ἡλίου καλῶ, » Αἰσχλ. « Εἰς ἀγορὴν καλέσαντα Ἀχαιούς, » Ὀδ. Α. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Αὐταὶ γὰρ κάλεον συμπωτιάσασθαι, » Ἰλ. Κ. (καὶ μτ.) « Ἀγορήνδε καλέσσατο λαόν, » Ἰλ. Α. « Ἐκ Ὑλλων

ἐλθών, κυλέσαντο γὰρ αὐτοί, « αὐτ. «Ὑρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ, Δεῦρο, φίλον τέκος, « Ἰλ. Γ. « Καλείσθω τὸν ἔχοντα πρὸς τὴν ἀρχήν, « Πλάτ. «Καλοῦμαι Στροφιάδην . . ἐς τὴν ἵνην τε καὶ νέαν, « Ἀρχρ. « Τοὺς θεοὺς καλούμεθα, « Αἰσχλ. (καὶ πθ.) « Ὅσοι κεκλήκατο βουλήν, « Ἰλ. Κ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἀκόλ.) « Ἔνθα δὴ ὁ σύλλογος καλεῖται, « Ξεν., συγκροτεῖται. 2) ὀνομάζω, (ἀθ. Π. εἰς τὸ πθ.) εἶμαι, λέγομαι. « Κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσιν, « Ἰλ. Β. (καὶ μέ αἰτ. προσδιοριστικὴν ἐκ τ.) « Ὄνομ' ὅτι σε κάλεον, « Ὀδ. Θ. « Καλοῦσί με τοῦτο τὸ ὄνομα, « Ξεν. « Ἀλκυόνων καλέεσκον ἐπώνυμον, « Ἰλ. Ι. « Ἄρκτον, ἣν καὶ Ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν, « Ἰλ. Σ. (καὶ πθ.) « Τί ποιῶν καλὸς ἀγαθὸς κέκλησαι; « Ξεν. « Ἡ καλουμένη φιλοσοφία, « Δξ. « Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται θεοί, « Θκρ. « Σὰς μὲν ἐγὼ, σὺ δὲ ἐμὰς κεκλήσεαι, « αὐτ., (δηλ.) ἔσῃ. « Σὴ παράκοιτις κέκλημαι, « Ἰλ. Δ., εἰμί. « Παῖδά τ' ἐμὴν ἐγέμην, καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι, « Ὀδ. Η. (καὶ περιρρ.) « Ἐμοὶ τοιὸς δε κύσις κεκλημένος εἴη, « Ὀδ. Σ. « Δαιτρὸν κεκλημένον πατρὸς, « Πίνδ.

Κάλη (ἡ), Δ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ Κήλη.

Καλήμεναι, Δ. Π. ἀντὶ Καλεῖν.

Καλήμενος, η, ον, Π. (ἀμφ.) ἀντὶ Καλούμενος.

Κάλημι, Αἰολ. ἀντὶ Καλῶ.

Καλήτης, ου (ὁ), Δ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ Κηλήτης.

Καλήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Κλήτωρ.

Καλιά (ἡ), [κάλον]. ξύλινος οἶκος ἢ ναός, ξυλόσπιτον, καλύβη· αἰτιολ. (ευνήθ.) φωλεὰ πτηνοῦ.

Καλιᾶς, ᾶδος (ἡ), = Καλιά, ναὸς ξύλινος, καπέλλα

Καλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Καλιά.

†Καλέκιος (ὁ), = Κάλτιος. Καλτέκιος.

Καλινδέω-ῶ, Μ. ἤσω, = Κυλινδέω.

‖Καλινδήθρα (ἡ), = Ἀλινδήθρα, (ἐνίστε ἐσφαλμένον ἀντὶ Κάλινδήθρα, κατὰ κρα. ἀντὶ Καὶ ἀλινδήθρα).

Καλίνδησις, εως (ἡ), = Κυλίνδησις.

Κάλινος [κάλον], η ἡ ος, ον, Π. (σπν.) ξύλινος.

Κάλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάλον, ξυλάριον, ῥαβδάκι. 2) μικρὸς ξύλινος ναός, (ὀθ., « Μητίχου κάλιον, « Πλδ., δικαστηρίόν τι ἐν Ἀθήναις, (ἴδε καὶ τὸ ἑπμν.).

Καλιὸς (ὁ), σέκτμα εὐτελές, ξυλόσπιτον, (ἰδιωτ.) ξύλινον δεσμωτήριον.

Καλίστρα, ας (ἡ), = Κνλίστρα.

Καλιστρέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. Π. ἀντὶ Καλέω.

Καλλαβίς, ίδος (ἡ), = Καλαθὶς καὶ 2) = Καλαμὶς (β).

Κάλλαιον (τὸ), [κάλλος]. (κυρ. εἰς τὰ πλθ.) τὸ λειρὶ (τὸ χαρχάλι) τοῦ πετεινοῦ « Τούτων τῶν ἀλεκτρυόνων χρὰ ἐμφερῆς κάρηι, κάλλαια δὲ καὶ ὁ λόφος κατὰ ἀνεμώνην μάλιστα, « Παυσ.

Καλλάϊνος, η, ον, = Κελλάϊνος

Κάλλαϊς, ίδος (ἡ), = Κάλαϊς.

Καλλαρίας [χελάρης], ου (ὁ), εἶδ. ἰχθ., ὁ Ἑλλ. Ἰόνιος, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰσπαν.) μπακαλάος, (Γαλλ.) merlan, merluche.

Καλλείβομαι, Π. ἀντὶ Καταλείβομαι.

Καλλείπω, Π. ἀντὶ Καταλείπω.

Κάλλειον (τὸ), = Κάλλαιον.

Καλλίας [καλὸς κατ' ἀντίφρ.], ου (ὁ), ὁ πίθηκος.

Καλλιαστράγαλος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων καλοὺς (καλῶς, ἐντελῶς σχηματισμένους) ἀστραγάλους, (ἀρχτ.).

Καλλίβας, αντος (ὁ), = Καλαβίς.

Καλλιβλάστητος ἢ Καλλίβλαστος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων καλὰ (εὔμορφα) βλαστάρια, εὐθαλής.

Καλλιβλέφαρος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων καλὰ βλέφαρα (ὡραῖα μάτια). ‖. (οὐσ.) Καλλιβλέφαρον (τὸ), (ἐνν. φάρμακον) εἰδ. μελανῆς βαφῆς διὰ τὰ μματοτσούκουρα, (Τουρκ.) σουρμές.

Καλλιβόας, ου (ὁ), Π. καλόφωνος, εὔηχος. « Αὐλὸς—, « Ἀρχφ., Σοφ.

Καλλίβοτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς βοσκὰς, καλὸς διὰ βοσκήν.

Καλλιβοτρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλοὺς βότρυας (ὡραῖα τσαμπιά). « Νάρκισσος—, « Σοφ.

Καλλιβῶλαξ, ακος καὶ

Καλλίβωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς βώλους (παχὺ, εὔφορον ἔδαφος) γῆς.

Καλλιγάληνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πάντοτε ὡραίαν γαλήνην, γλυκὺς, ἱλαρός. « Πρόσωπον—, « Εὐρ.

Καλλίγαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνάψας ἢ συναφθεὶς εἰς καλὸν (εὐτυχῆ, ἔνδοξον) γάμον, καλοπανόρευμένος.

Καλλιγένεθλος (ὁ, ἡ), Π. [καλὸς, γενέθλη]. ὁ καταγόμενος ἀπὸ καλὴν (λαμπρὰν) γενεὰν ἢ, ἔχων καλοὺς (λαμπροὺς) ἀπογόνους.

Καλλιγένεια, θηλ. τοῦ

Καλλιγενής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. = Καλλιγένεθλος, εὐγενής.

Καλλιγέφυρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὴν (ὡραίαν) γέφυραν.

Καλλιγλουτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλοὺς γλουτοὺς, (παρβλ. Καλλίπυγος).

Καλλιγλωσσος (τος), ου (ὁ, ἡ), = Εὔγλωττος.

Καλλιγομφος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (συνηρμοσμένους μὲ) καλοὺς γόμφους.

Καλλιγονος (ὁ, ἡ), Π. = Καλλιγενής.

Καλλιγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ἢ Ζωγραφίζω ὡραῖα (ἐνίστε) φυσικὰ σόνω, (ἐν γέν.) καλλωπίζω.

Καλλιγραφία (ἡ), καλὸν (ὡραῖον) γράψιμον ἢ ζωγράφισμα, τὸ προτέρημα τοῦ νὰ ἦνέ τις καλλιγράφος.

Καλλιγραφικὸς, ἡ, ον, = Καλλιγράφου ἴδιος.

Καλλιγράφος (ὁ, ἡ), ὁ γράφων (ἀντιγράφων) ἢ ζωγραφίζων εὔμορφα.

(Καλλιγύναιξ), αικος (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) ἔχων καλὰς (ὡραίας) γυναῖκας, (εὔχρ. μόνον ἡ αἰτ. καὶ ὁρτ.).

Καλλιδένδρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰ (ὡραῖα) δένδρα.

Καλλιδίνης, ου, (ὁ), Π. τοῦ ὁπ. εἶνε ὡραῖοι αἱ δῖναι (τὰ ῥεῖθρα, τὰ ῥεύματα).

Καλλιδιφρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ καθήμενος εἰς ὡραῖον δίφρον.

Καλλιδόναξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (σχηματίσας) ὡραίους δόνακας (καλάμους). « Εὐρώτας—, « Εὐρ.

Καλλιδωρος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ κτῆσις εἶνε ὡραῖον δῶρον.

Καλλιέθειρα (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα καλὴν

Καλλιέθειρος (ὁ), ὁ ἔχων καλὰς ἐθείρας (εὔμορφα μαλλιά). « Βάκχος—, « Ὀρφ.

Καλλιέλαιος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων καλὰς ἐλαίας ἢ πολὺ καὶ καλὸν ἔλαιον. ‖. (εὐσ. θηλ.) ἡ ἡμέρη (φελλιασμένη, καλλιεργημένη) ἐλαία.

Καλλιέπεια (ἡ), εὔμορφος τρόπος τοῦ ἐκφράζεσθαι, λαμπρὸν (ἀνθηρὸν) ὕφος λόγου, εὐφράδεια.

Καλλιεπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ εὔμορφα (μὲ κομψότητα), ἐκφράζομαι μὲ ὡραίας (ἀνθηρὰς) λέξεις. « Λέγοι κεκαλλιεπημένως, « Πλουτ. ‖. (τὸ μσ. εὑρίσκεται εἰς τὸ ἀναρθωθὲν χωρίον τοῦ Θκ.) « Καὶ οὐ καλλιεπούμεθα (ἀντὶ « Καὶ οὐκ ἄλλῳ ἐπιμεθα) ὡς κτλ., « (ζ', 83).

Καλλιεπὴς [καλὸς, ἔπος], ές (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ συνθέτων εὔμορφα (μὲ ἀνθηρὰς λέξεις).

Καλλιεργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαί τι καλῶς (ἐντέχνως). ἐργάζομαι καλὰ ἔργα, (συγχ. τῷ Καλλιερέω).

Καλλιέργημα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς καλλιεργίας, εὔμορφον ἔργον, καλλιτέχνημα.

Καλλιεργία (ἡ). ὡραιότης ἔργου (ἐργασίας), καλλιτεχνία.

Καλλιεργος (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος τι καλῶς (εὔμορφα), τεχνίτης ἐπιτήδειος (πθ.) καλὰ (τεχνικὰ) δουλευμένος καλλιεργημένος.

Καλλιερέω-ῶ, Μ. ήσω. Θυσιάζω καλῶς (εὐπροσδέκτως)· ἡ θυσία μου δείχνει καλὰ σημεῖα. « Πρὶν ἢ γ' ἐμὲ καλλιερῆσαι ταῖς νύμφαις τὸν ἀγῶνα, « Θκρ. (συνήθ. χ. πτ.) « Οὐδαμῶς ἐκαλλιέρει διαβαίνειν μὲν (τὸν ποταμὸν), « Ἡρ. « Τὰ δὲ ὕστερα θύσαντες ἐκαλλιέργσαν, « Ξεν. (καὶ ἀμτβτ.) « Καλλιερησάντων τῶν ἱερῶν, « Ἡρ. « Καλλιερῆσαι θυομένοισι οὐκ ἐδύνατο, « αὐτ.

Καλλιέρημα (τὸ). τὸ καλλιερηθὲν (σφάγιον), θυσία εὐπρόσδεκτος (εὐτυχίαν προσημαίνουσα).

Καλλιζυγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ (εὔμορφα) ζευγάρια ζευγμένος.

Καλλιζωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν καλὴν ζώνην, εὔμορφα ζωσμένος ἢ, ἔχων λεπτὴν (εὐμορφοκαμωμένην) μέσην, (ἐν γέν.) εὔμορφος.

Καλλιθέμεθλος (ὁ, ἡ), Π. [κ. θέμεθλον]. ὁ ἔχων εὔμορφον θεμέλιον (σκαρί), καλοφτιασμένος.

Καλλίθριξ, λλίτριχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς τρίχας (εὔμορφα μαλλιὰ ἢ καλὸν μαλλί).

Καλλιθυτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καλλιερέω, θυσιάζω καλὰ θύματα, ἐκ τοῦ

Καλλίθυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καλῶς (εὐτυχῶς) θυσιασθείς· ὁ ἔχοντες καλὰ (ὡραῖα) θύματα. « Βωμὸς—, « Εὐρ.

Καλλικαρπέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρποφορῶ καλοὺς (ὡραίους) καρποὺς, εἶμαι καλλίκαρπος.

Καλλικαρπία (ἡ), καρποφορία ὡραίων καρπῶν, εὐκαρπία, [ἐκ τοῦ
Καλλίκαρπος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἢ παράγων καλοὺς (ὡραίους) καρποὺς. « Ἔστι δὲ ἡ ἀρὺς τῶν ἀγρίων καλλικαρπότατον, » Πλ.
Καλλικέλαδος (ὁ, ἡ), Π. [καλός, κέλαδος], καλόφωνος, εὔηχος· ἐπαινούμενος· περιώνυμος.
Καλλίκερως, καλλίκερω καὶ **καλλικέρωτος** (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὡραῖα κέρατα. ‖. (οὐσ.) τὸ φυτὸν Βεύκεφας.
Καλλίκλαδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὡραίους κλάδους.
Καλλίκοιτος, η ἡ ος, ὁν. Ὁ ἔχων καλὴν ἢ κάμινον καλὴν τὴν κοίτην, (ὀθ. ‖. οὐσ. θηλ.) = Παλλακίς.
Καλλίκοκκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καρποφορῶν) καλοὺς κόκκους.
Καλλίκομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὴν κόμην (εὔμορφα μαλλιὰ [καὶ ἐπὶ δένδρ.] φύλλα).
Καλλικοτταβέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω ὡραῖα τὸν κότταβον. « Ψιλήματα . . τῷ καλλικοτταβοῦντι νικητήρια τίθημι, » (Σοφ. παρ') Ἀθ.
Καλλίκρεας, αος καὶ **ως** (τὸ), τὸ μεσεντέριον, (κατὰ λέξ.) καλὸν (νόστιμον) κρέας.
Καλλικρήδεμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν ὡραῖον κρήδεμναν (κεφαλόδεσμον), (συνοδ.) ὡραῖος.
Καλλίκρηνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς κρήνας (βρύσεις).
Καλλίκρουνος (ὁ, ἡ). (πηγὴ) ἡ ἔχουσα (ἀναβρύουσα ἀπὸ) ὡραίους κρουνούς.
Καλλίκτιτος (ὁ, ἡ), Π. καλοκτισμένος.
Καλλίκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων καλὸν κτύπον (κρότον), εὔηχος.
Καλλιλαμπέτης, ου (ὁ), Π. ὁ λάμπων μὲ καλὴν (ὡραίαν) λάμψιν.
Καλλιλαμπής, έος (ὁ, ἡ), = Καλλιλαμπέτης.
Καλλιλεκτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καλλιεπέω, Καλλιλογέω.
Καλλιλεξία (ἡ), = Καλλιέπεια, Καλλιλογία.
Καλλιλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ καλὰ (εὔμορφα, νόστιμα), μεταχειρίζομαι καλὰς (ἀνθηρὰς) λέξεις· (ἐνίοτε) περιπαίζω τινὰ μὲ καλοὺς λόγους.
Καλλιλογία (ἡ), = Καλλιέπεια, κομψότης περὶ τὴν ἔκφρασιν, λέξεις ἀνθηραὶ· (ἐνίοτε) = Μεγαλαυχία.
Καλλιμαίων [κάλλιμος], ωνος (ὁ). εἷς τῶν μηνῶν κατὰ τοὺς Σμυρναίους.
Καλλιμάρτυς, υρος (ὁ, ἡ). λαμπρὸς (ἔνδοξος) μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, (Νικ. Χων.).
Καλλίμασθος (ἴστος), ον (ὁ, ἡ). ἡ ἔχουσα ὡραίους μαστούς.
Καλλίμαχος (ὁ, ἡ). ὁ καλῶς (ἐνδόξως) μαχόμενος, λαμπρὸς μαχητής, ἀριστεύς.
Καλλιμελὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποτελῶν ὡραῖον μέλος (καλὴν μελῳδίαν), καλλιφθόγγος. « Λύρα —, » Κ. Μαν.
Καλλίμηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλοὺς μηροὺς (εὔμορφα μηριά).
Καλλίμορφος (ὁ, ἡ). καλόηθος, εὔμορφος
Κάλλιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Καλός, κάλλιστος.

Καλλίνεος (ὁ, ἡ), Π. [καλός, νάω]. ὁ ῥέων καλὰ (διαυγῆ) νάματα, καλλίῤῥοος.
Καλλίνικος (ὁ, ἡ). ὁ καλὴν (ἔντιμον ἢ λαμπρὰν) νίκην νικήσας, νικητὴς ἔνδοξος· ὁ ἔχων ἀντικείμενον (διδόμενος ἢ γενόμενος δι' αὐτὸ) τοιαύτην νίκην. ‖. (οὐσ.) **Καλλίνικον** (τό), Π. λαμπρὰ νίκη· λαμπρὸν βραβεῖον, ἢ ᾆσμα ἐπινίκιον.
Καλλιοινία (ἡ). ἀφθονία ἢ ποιότης καλοῦ οἴνου.
Κάλλιον, ονος (τὸ), οὐδ. τοῦ Καλλίων. ‖. (ὡς ἐπίῤῥ.) συγκρ. τοῦ Καλῶς.
Καλλιόνως, ἐπίῤῥ. = Κάλλιον, Καλλιώτερα· εὐμορφότερα.
Καλλιόπη (ἡ), Π. [καλός, ὄψ], Π. (ἐπιθετ.) ἀντὶ Καλλιφώνος, (ὀδ. ‖. κυρ.) ἡ Μοῦσα τῆς ποιήσεως.
Καλλιότερον, ἐπίῤῥ. = Κάλλιον.
Καλλίουλος (ὁ), [καλός, ἴουλος]. Ὤμος εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος.
Καλλιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Στολίζω, καλλωπίζω.
Καλλιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κάλλιον (καλλιώτερον, ὡραιότερον), Βελτιόω.
Καλλιπαιδία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὰ (ὡραῖα) παιδιά, Καλλιτεκνία, [ἐκ τοῦ
Καλλίπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (ὡραῖα) παιδιά, Καλλίτεκνος. ‖. (σύν.) ὡραῖος ἢ ὡραία παῖς (υἱὸς ἢ θυγάτηρ).
Καλλιπάρῃος, Ἰων. ἀντὶ Καλλιπάρειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰς παρειὰς [εὔμορφα μάγουλα], εὔμορφος.
Καλλιπάρθενος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς (ὡραίας) παρθένους· ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὤμοιος μὲ καλὴν (ὡραίαν) παρθένον. ‖. (οὐσ.) καλὴ (ὡραία) παρθένος.
Κάλλιπε, Π, ἀντὶ Κατέλιπε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. τοῦ Καταλείπω.
Καλλιπέδιλος (ὁ, ἡ), Π. ἢ φοροῦσα καλὰ (ὡραῖα) πέδιλα, εὔμορφα ὑποδεμένη.
Καλλίπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ἢ φοροῦσα καλὸν πέπλον (εὔμορφον σκέπασμα τῆς κεφαλῆς ἢ ἐπανωφόρι), (συνκδχ.) στολισμένη, καλοφορεμένη.
Καλλιπέτηλος (ὁ, ἡ), Π. [καλός, πέταλον]. = Καλλίφυλλος.
Καλλίπηχυς, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλοὺς πήχεις (εὔμορφα μπράτσα).
Καλλιπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ (εὔμορφα) πλεγμένος, ἢ· ἔχων καλοὺς πλοκάμους (εὔμορφαις πλεξίδες, εὔμορφα μαλλιά).
Καλλίπλουτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰ ἢ πολλὰ πλούτη. « Πόλις —, » Πινδ.
Καλλίπνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀναδίδων καλὴν πνοὴν (ὀσμὴν ἢ ἦχον), εὔπνους ἢ εὔηχος. « Αὐλὸς —, » Ἀθ.
Καλλίπολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς (ὡραίας, λαμπρὰς) πόλεις. ‖. (σύν.) καλὴ (ὡραία κτλ.) πόλις.
Κάλλιπον, Π. ἀντὶ Κατέλιπον, ἀόρ. 6'. τοῦ Καταλείπω.
Καλλίπονος (ὁ, ἡ), Π. [καλός, πονέω]. καλοκαμωμένος, εὐμορφοδουλεμένος.
Καλλιπόταμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ποτιζόμενος ἀπὸ καλὸν (ὡραῖον) ποταμόν.
Κάλλιππος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλοὺς (ὡραίους) ἵππους.
Καλλιπρεμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὡραῖα πρέμνα (εὐμορφους κλάδους). « Πλάτανος —, » Κ. Μαν.
Καλλιπρεπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Εὐπρεπής.
Καλλιπρίθματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὔμορφα πρόσωπα.
Καλλιπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὡραῖα πρόσωπον, εὔμορφος.
Καλλίπρωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὴ (καλοκαμωμένην, εὔμορφην) πρῴραν (Π.) ἀντὶ Καλλιπρόσωπος.
Καλλίπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὡραῖα πτερά
†**Καλλιπτόλεμος** (ὁ, ἡ), Π. ὁ καλὰ (εὔμορφα, παλληκαρήσια) πολεμῶν, (ἀπ. τὴν ἀνθολογ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάλλει πτολέμος).
Καλλίπυγος (ὁ, ἡ). (γνωστὸν ἐπίθετ. τῆς Ἀφροδίτης) ἡ ἔχουσα καλὴν πυγὴν (εὔμορφα ὀπίσθια).
Καλλίπυλος (ὁ, ἡ), Π. (πόλις) ἡ ἔχουσα καλὰς (μεγαλοπρεπεῖς, εὐμορφοκαμωμένας) πύλας.
Καλλιπώργος καὶ
Καλλιπύργωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ὀχυρωμένος) μὲ καλοὺς (ὑψηλοὺς, εὐμορφοκαμωμένους) πύργους· (συνκδχ. καὶ τρκ.) ὑψηλὸς, μεγαλοπρεπὴς, ἢ ἀσφαλής. « Σοφία —, » Ἀρξῤῥ.
Καλλίπωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλοὺς πώλους (εὔμορφα πωλάρια).
Καλλιῤῥέθρος καὶ
Καλλίῤῥοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Καλλίῤῥοος.
Καλλιῤῥημανέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καλλιλογέω.
Καλλιῤῥημοσύνη (ἡ), = Καλλιέπεια, Καλλιλογία.
Καλλιῤῥήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Καλλιεπής.
Καλλίῤῥοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων (ἀναβρύων) μὲ χάριν, ἔχων καλὸν (διαυγές, πότιμον) ῥεῖθρον.
Καλλίῤῥυτος (ὁ, ἡ), = Καλλίῤῥοος.
Καλλισθενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [καλός, σθένος]. ὡραῖος καὶ ἀνδρεῖος.
Καλλιστάδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σχηματίζων (χρησιμεύων ὡς) ὡραῖον στάδιον, ὁμαλὸς, ἴσιος. « Δρόμος —, » Εὐρ.
Καλλιστάφυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (παράγων) καλὰ σταφύλια.
Καλλίσταχυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (παράγων) καλοὺς στάχυας.
Καλλιστεῖον (τὸ). τὸ ἀνῆκον ἢ διδόμενον εἰς τὸν κάλλιστον (ὡραιότερον ἢ ἀγαθώτερον) βραβεῖον, τὸ ἀριστεῖον τῆς καλλονῆς ἢ τῆς ἀρετῆς (τῆς ἀνδραγαθίας).
Καλλίστερνος (ὁ, ἡ), Π. ἢ ἔχουσα ὡραῖον στῆθος (στέρνον).
Καλλίστευμα (τὸ), τὸ κρατίστευμα τοῦ καλλίστου· (Π.) ἀντὶ Ὁ Κάλλιστος.
Καλλιστεύω καὶ (μσ.) **Καλλιστεύομαι**, Μ. εύσω, -ομαι. Εἶμαι ὁ κάλλιστος (ὁ ὡραιότερος) τῶν ἄλλων, ὑπερέχω κατὰ τὴν καλλονήν· (μὲ γεν.) « Καλλιστεύσαι πασῶν τῶν γυναικῶν, » Ἥρ. « Τὸν καλλιστεύοντα τῶν ἐπιβατέων, » αὐτ. (καὶ μσ.) « Δῶρ' ἃ κολλιστεύεται τῶνων, » Εὐρ. (καὶ ἀπολ.) Ὅπου καλλιστευομένα Μούσεια ἕδρα, » αὐτ., ἀντ' ἢ Καλλίστη.
Καλλιστέφανος (ὁ, ἡ). στεφανωμένος μὲ καλὸν (ὡραῖον) στέφανον ἢ περιτειχισμέ

νος μὲ λαμπρὰ τείχη· ὁ σχηματίζων καλὸν (εὔμορφον) στέφανον.

Κάλλιστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Καλός, ἐντελῶς ἢ ὑπὲρ πάντας καλός, ἐξαίρετος, ὡραιότατος. ‖. (τὸ πλθ. οὐδ.) Κάλλιστα, ἐπίρ. Πολλὰ (κατὰ πάντα) καλά, ἐξαίρετα.

Καλλίστως, ἐπίρ. (νλγ.) ἀντὶ Κάλλιστα.

Καλλιστρούθιον (τὸ), εἶδ. ἐκλεκτοῦ σύκου ἢ κυδωνίου, (ἴδε Στρούθιος).

Καλλισφαίρωτος (ὁ, ἡ), εὔμορφα στρογγυλευμένος (ἐσφαιρωμένος), σφαιροειδὴς μεσὰ καλλονῆς.

Καλλίσφυρος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα καλὰ σφυρὰ (εὔμορφα πόδια).

Καλλιτεκνία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τινὲς τέκνα.

Καλλίτεκνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (ὡραῖα ἢ ἔνδοξα) τέκνα.

Καλλίτεξ, εκος (ἡ). ἡ τίκτουσα ὡραῖα τέκνα, Καλλιτόκος.

Καλλιτεχνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ἢ μπορῶ) Ἐργάζομαί τι ὡς καλλιτέχνης.

Καλλιτέχνημα (τὸ). ἔργον καλλιτέχνου, ὡραῖον (κομψὸν) τεχνούργημα.

Καλλιτέχνης, ου (ὁ). καλὸς (ἐπιτήδειος, ὡραίων ἐργοχείρων) τεχνίτης.

Καλλιτεχνία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τινὲς –

Καλλίτεχνος (ὁ, ἡ), ὁ γνωρίζων καλὴν τέχνην (δουλεύων τὴν τέχνην τοῦ καλὰ εὔμορφα).

Καλλιτόκεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Καλλιτόκος (ὁ, ἡ), Π. ἡ τίκτουσα (γεννῶσα) ὡραῖα τέκνα.

Καλλίτοξος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὡραῖον τόξον.

Καλλιτράπεζος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὴν (μὲ καλὰ καὶ πλουσιοπάροχα φαγητὰ στολισμένην) τράπεζαν.

Καλλίτριχος (ὁ, ἡ), μτγν. ἀντὶ Καλλίθριξ. ‖. (οὐσ.) Καλλίτριχον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, τὸ ἄλλ. Ἀδίαντον.

Κάλλιφ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. ὅασ.) ἀντὶ Κάλλιπε, κατέλιπε.

Καλλιφανής, έος (ὁ, ἡ), = Καλλιλαμπής, Καλλιφεγγής.

Καλλίφαρος (ὁ, ἡ), Π. [καλὸς, φᾶρος]. εὔμορφα (μεγαλοπρεπῶς) ἐνδυμένος, στολισμένος, καλοφορεμένος.

Καλλιφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέγγων μὲ καλὸν (λαμπρὸν, ὡραῖον) φέγγος.

Καλλίφθογγος (ὁ, ἡ), Π. Καλλίφωνος, εὔηχος.

Καλλίφλοξ, ογος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀναδίδων ἐν τῷ καίεσθαι καλὴν (λαμπρὰν [ἐπιμ.] αἰσίαν) φλόγα.

Καλλιφυὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ἐπὶ φυτ.) εὐαυξὴς, ὡραίου ἀναστήματος.

Καλλίφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (ὡραῖα, εὐθαλῆ) φύλλα. ‖. (οὐσ.) Καλλίφυλλον (τὸ), εἶδ. φυτ., = Καλλίτριχον.

Καλλιφύτευτος (ὁ, ἡ). καλὰ (εὔμορφα) φυτευμένος, κατάφυτος ἀπὸ ὡραῖα (εὐθαλῆ) φυτά.

Καλλιφωνέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καλλιλογέω.

Καλλιφωνία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τινὲς –

Καλλίφωνος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ὡραίαν φωνὴν, ὁμιλῶν νόστιμα, καλόφωνος.

Καλλίχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων καλὰς (ὡραίας) χεῖρας.

Καλλιχέλωνος (ὁ, ἡ), (ὀβολὸς) ἔχων ἐπάνω του εὔμορφα χαραγμέναν τύπον χελώνης.

Καλλιχεύμων, ονος (ὁ, ἡ), ὁ χέων (προχοὰς) ὡραῖα (ἀφθονα) ῥεύματα.

Καλλιχθύς, υος (ὁ), εἶδ. ἁλλᾶντος, ἰχθ. (ἄλλ.) Ἀνθίας.

Καλλίχαιρας (ὁ, ἡ), (τύπος) παφλάγων καλοὺς χοίρους. 2) σκρόφα γεννῶσα καλὰ χοιρίδια.

Καλλιχορος (ὁ, ἡ), ὁ συγκροτῶν ἢ χρησιμεύων διὰ καλοὺς χοροὺς, (ἴδε ἐπὶ τοπ.) = Εὐρύχωρος, παρβλ. Εὐρύχορος). ‖. (οὐσ.) Π. καλὸς χορός.

Καλλίχρους, ους (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ὡραῖον χρῶμα, εὔχρους.

Καλλίων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. τοῦ Καλός, καλλήτερος, καλλιώτερος, ὡραιότερος. ‖. (τὸ οὐδ.) Κάλλιον, ἐπίρ. Καλλήτερα, καλλιώτερα.

Καλλιωνυμος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων καλὸν (εὔμορφον) ὄνομα. ‖. (οὐσ.) εἶδ. ἰχθ. (ἄλλ.) οὐρανοσκόπος· (κατὰ δὲ τὸν Κυρ.) εἶδ. θαλασσινοῦ, (κοιν.) Καλέγωμη.

Καλλιώτερος, α, ον, μτγν. καὶ σπν. ἀντὶ Καλλίων.

Καλλονή (ἡ), = Κάλλος, ὡραιότης.

Καλλοποιος (ὁ, ἡ). κάλλους ποιητικός.

Κάλλος, εος-ους (τό). ὁ χαρακτὴρ τοῦ καλοῦ, ὡραιότης, εὐμορφία. ‖. (πλθ.) πᾶν ὅ,τι κάλλιστον (εὐμορφοκαμωμένον) πρᾶγμα ἢ πρόσωπον, στολιδιὸ· ἀριστούργημα· γυνὴ ὡραία (ὡραιότης αὐτοχεήμα). « Ταῦτά μέν τοι τὰ Σμυρναϊκὰ κάλλη, » Αν. « Ἐν ποικίλοις κάλλεσιν, » Αἰσχλ., στρώμασιν ἢ ἐνδύμασι· (ἢ περιφρ.) « Κυπαρίττων κάλλη καὶ ὄψη, » Πλάτ., ἀντὶ Καλαὶ καὶ ὑψηλαὶ κυπάρισσοι. ‖. « Ἐς κάλλος, » Λογγ., Ἀρβ., ἀντὶ ἐπιφ., Εὔμορφα, ὡραιότατα. 2) εἶδος κοσμητικοῦ (μύρου ἢ ἀλείμματος). « Καλλεῖ πρόσωπα κάθηεν ἀμβροσίῳ, οἷῳ περ Κυθέρεια χρίεται, » Ὁδ. Σ.

Καλλοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Καλλονὴ, κάλλος.

Καλλόσυνος, η, ον, Π. ἀντὶ Καλὸς, καλλούτσικος.

Καλλυντὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Καλλυντὴς, ὁ καλλύνων (παστρεύων, συγυρίζων, στολίζων κτλ.).

Καλλυντήριος (ὁ, ἡ), ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ καλλύνειν (στολίζειν, καλλωπίζειν). (ὀθ. ‖. οὐδ.) Καλλυντήριον (τὸ), στολίδι, ᾧ· Καλλυντήρια (τὰ), (ἑνν. ἱερά), ἑορτὴ εἰς τὰς Ἀθήν. τελουμένη κατὰ τὴν ιθ'. τοῦ Θαργηλιῶνος, (παρβλ. Πλυντήρια).

Καλλυντὴς, οῦ (ὁ), εὐχρηστότ. τὸ Καλλυντὴρ.

Κάλλυντρον (τὸ), (κατὰ λέξ.) = Καλλυντήριον, στολίδι, (ἐν γέν.) ἐργαλεῖον πρὸς καλλωπισμὸν, (ὀθ. ἰδιαιτ.) τὸ σάρωμα, ἡ σκεῦπα.

Καλλύνω [κάλλος], Μ. υνῶ. Στολίζω, καλλωπίζω· (συνηθέστ.) συγυρίζω, παστρεύω, σκουπίζω κτλ. ‖. (μσ.) σεμνύνομαι· καμαρώνω.

Καλλωπίζω [κάλλος, ὤψ], Μ. ίσω. Καλλύνω τὴν ὄψιν. στολίζω (μὲ πολλὴν ἐπιτήδευσιν). ‖. (μσ.) στολίζομαι· σεμνύνομαι· καμαρώνω· (μὲ ἀπαρ.) κάμνω τσακίσματα, προσποιοῦμαι ὅτι.

Καλλώπισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γίνεται ἢ συντελεῖ πρὸς καλλωπισμὸν, στολίδι.

Καλλωπισμός (ὁ). τὸ καλλωπίζεσθαι, σύλησμα, καμάρωμα· τσακίσματα· στολίδι.

Καλλωπιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ καλλωπιζόμενος (στολιζόμενος ὡς ἂν γυναῖκα, ἀγαπῶν μὲ ὑπερβολὴν τὰ στολίδια), « Εἶναι βούλου τὰ περὶ τὴν ἐσθῆτα φιλόκαλος, ἀλλὰ μὴ καλλωπιστής, » Ισοκρ.

Καλλωπιστικὸς, ἡ, ον. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιρρεπὴς πρὸς καλλωπισμόν.

Καλλωπίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Καλλωπιστὴς, ἡ στολίζουσα [μὲ πολλὴν ἐπιτήδευσιν] ἑαυτὴν ἢ τὰς ἄλλας.

Καλοβαθίζω, Μ. ίσω. Περιπατῶ μὲ καλὰ βαθία, (ὀθ.

Καλοβαθριστὴς, οῦ (ὁ), = Καλοβάτης.

Καλοβάθρον (τὸ), [κάλλος, βαίνω]. πατῆρι ξυλοποδάρου, (Γαλλ.) échasse.

Καλοβάκαιον, ανος καὶ

Καλοβάτης, ου (ὁ), ὁ περιπατῶν μὲ καλοβάθρα. « Σχοίνων—, » Μανέθ., ὁ σχοινοβάτης.

†**Καλοβιος** (ὁ, ἡ), (νλγ.) ὁ διάγων καλὸν (εὐδαίμονα ἢ ἐνάρετον) βίον.

†**Καλογνώμων**, ονος (ὁ, ἡ), (νλγ.) καλῆ φρονήματος, καλῆς διαθέσεως, καλόγνωμος.

†**Καλοδιδάσκαλος** (ὁ, ἡ), (Γρφ.) ὁ διδάσκων (παρακινῶν εἰς) τὸ καλόν.

†**Καλοεργὸς** (ὁ, ἡ), (νλγ.) ὁ πράττων τὰ καλόν.

†**Καλοήθεια** (ἡ). τὸ προτέρημα τοῦ καλοήθους, χρηστοήθεια.

†**Καλοήθης**, εος-ους (ὁ, ἡ), (νλγ.) καλῶν ἠθῶν, χρηστοήθης.

†**Καλοιώνιστος** (ὁ, ἡ), [καλὸν, οἰωνίζομαι]. αἴσιος, καλορρίζικος.

Καλοκαγαθία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ [ἡ ἀρετὴ] τοῦ καλοκαγάθου, ἀγαθότης, εἰλικρίνεια, τιμιότης κτλ.

Καλοκαγαθικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν καλοκάγαθον· φύσει καλοκάγαθος, ἐπιρρεπὴς πρὸς καλοκαγαθίαν.

Καλοκάγαθος (ὁ, ἡ), (μτγν. καὶ ἀδιαμ.) ἀντὶ Καλὸς κἀγαθὸς (ἴδε Καλὸς)· ἐνάρετος, τίμιος· (ἐνίοτε) γενναῖος· (ἐν γέν.) ἄνθρωπος καθὼς πρέπει.

†**Καλοκοπέω-ῶ**, Μ. ήσω, = Ξυλοκοπέω, [ἐκ τοῦ

Κάλον (τὸ), [καίω;]. ξύλον (κυρ. ξηρὸν ἢ κομμένον διὰ καῖσιμον).

†**Καλοπέδιλα** (τὰ), (ἑσ. ἐσφαλμ.) ἀντὶ Καλὰ πέδιλα. 2) (εἰς τὸν ἑπαρ.) ξύλινα πεδίκλα τὰ ὁπ. βάλλουν εἰς τὰ πόδια τῆς ἀγελάδας ὅταν τὴν ἀρμέγουν.

Καλοπόδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Καλόπους [κάλλος, πούς], οδος (ὁ). (κατὰ λέξ.) ξυλοπόδαρον, (συνήθ.) τὸ καλεῦπι (καλαποδι) τῶν κουντουρούδων. « Ἐνὶ καλάποδι πάντας ὑποδέουσι, » Παροιμ.

Καλόπας, οδος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) † Καλλίπους.

†**Καλοπρόσωπος** (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καλλιπρόσωπος.

†**Καλορρημοσύνη** (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καλλιρρημοσύνη.

Καλὸς, ἡ, ὀν, (τὸ συγκρ. Καλλίων καὶ [σπν.] Καλλιώτερος, ᾧ τὸ ὑπερθ. Κάλλιστος). (κυρ. τὸ ἐναντ. τοῦ Αἰσχρὸς

δηλ.)=Εὔμορφος, ὡραῖος· νάστιμος· ἀξιαγάπητος· ἡδονικός· ἐκλεκτὸς κτλ. ‹κατ'αὐτὴν τὴν σημ. ἐσυνείθιζαν νὰ γράφουν εἰς τοὺς τοίχους:› «Ὁ θεῖνα καλός.« Ἀρχ. 1»Ἔρωτι πολλάκις τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται,« Θκρ. »Καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐστιν, καὶ ὀχρόνος αὐτὸ μαραίνει,« αὐτ. » Χωρὶον καλόν, « Δξ. »Δειμὴν καλός,« Ὀξ. Ζ. »Καλὸς οἶνος,« Γρ. «Ἀργύριον τό τε καλὸν ᾗ τὸ κίβδηλον,« Ξεν. (ᾗ εἴρων.) »Καλήν γε ὕβριν ἥμεν ἂν ὑβρισμένοι.« Δημ. 2)=Ἀγαθός, χρηστοήθης, δίκαιος, σῖμιος, ἐνάρετος κτλ., (ὅθ.) «Καλὸς κἀγαθὸς(ἴδε Καλοκἀγαθος),« Ξεν. (Οἰκον. Στ'. 15). 3)ἁρμόδιος, πρόσφορος κτλ. »Ἐν καλῷ (ἐνν. τόπῳ) θέσθαι,« Δξ. »Θάρσει, γύναι, ἐν καλῷ εἶμές,« Θκρ., ἐν ἀσφαλεῖ. »Ἐν καλῷ εἶης,« αὐτ., νά ἦσαι καλά, καλὸν νᾶχῃς! »Ἐν καλῷ τοῦ πολέμου,« Θκ. »Εἰς καλὸν (ἐνν. καιρὸν) ἥκεις,« Πλάτ. »Ἐν καλῷ τοῦ βλάπτειν,« Ξεν. 4) ἐπαινετός, ἔντιμος. »Τυγχάνειν ἐν πολέμῳ καλῆς σωτηρίας,« Ξεν. ‖. (οὐδ.) τὸ Καλὸν καὶ (πλθ.)τὰ Καλά, Δ'.(ἀφῃρημένως) ἡ ὡραιότης, τὸ Καλόν, Β'. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι ἀρεστὸν ἢ ἐπιθυμητὸν ἢ πρόσφορον ἢ ἐπαινετόν. « Ὅτι καλὸν φίλον ἐστί, τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστί,« Ἰνημ. (ὀθ. Φιλόκαλος). Γ'. (πλθ.)αἱ ἐπαινεταὶ πράξεις, ἡ ἀρετή. «Σοὶ δὲ καλῶν ἡ μὴ τοιούτων τίς διάγνωσις;« Δημ. Δ', αἱ εὐτυχίαι(τερπνότητες, ἀπολαύσεις, τὰ ἀγαθὰ) τοῦ βίου. «Τὰ ἐν ἀνθρώποις καλὰ,« Δξ. » Πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλεται μιν,« Θκρ. ‖. (ἐπιῤῥηματικῶς) Καλὸν ᾗ (πλθ.) Καλά, ἀντὶ Καλῶς. «Καλὸν ἀείδειν,« Ὅμ. «Ὡς καλὸν ὄσδει,« Θκρ. (καὶ ἐνάρθρ.) «Μετὰ παίδων τὸ καλὸν ἀνθούντων,« Δκ. (ᾗ πλθ.) «Οὐκέτι καλὰ βόμων ἔπα θὴν ἀλάλησαι,« Ὅμ. »Καλὰ πάσχω,« Δξ.,=Εὖ πάσχω.

Κάλος(ὁ),εὐχρηστότ. τὸ Ἀστ. Κάλως.(ὀθ. Καλοστρόφος.

Καλοστρόφος (ὁ, ἡ),=Καλωστρόφος.

†Καλοσύμβουλος (ὁ, ἡ), (νλγ.) καλὸς σύμβουλος.

†Καλότης (ἡ), (σπνστ. καὶ ἀξχμ.) ἀντὶ Καλλονή, ἡ Ἀγαθότης.

†Καλοτίθηνος(ὁ, ἡ), ὁ καλῶς τιθηνῶν ἢ τιθηνούμενος,χαϊδεμμένος,κανακάρης

Καλοτύπος (ὁ), [κάλον, τύπτω],τὸ πτηνὸν δρυοκολάπτης.

†Καλούφαντος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Εὐῤῥής, Εὐήτριος.

Καλοφόρος (ὁ, ἡ), [κᾶλον, φέρω]. ὁ φέρων (κονδαλῶν) ξύλα καύσιμα.

†Καλόφρων, ονος (ὁ, ἡ),=Εὔφρων.

Καλπάζω [κάλπη], Μ. άσω. (ἐπὶ ἵππου) Τρέχω πηδῶν (μὲ τὰ τέσσαρα), (Γαλλ.) galoper, (παρβλ. Τροπιδίζω).

Καλπασμός (ὁ). τὸ καλπάζειν, τρέξιμον καλπάζοντος, (Γαλλ.) galop.

†Κάλπασος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάρπασος.

Κάλπη (ἡ), [καλύπτω, καλύβη...(ἐν γέν.) =Ὕδρια, στάμνα διὰ νερὸν, κουβᾶς. 2) (ἰδιαιτ.) ἀγγεῖον πρὸς ἐναπόθεσιν τῆς στάκτης τοῦ καυθέντος σώματος νεκροῦ. 3) τὸ σκεῦος ὅπου ἔβαλλον τὰς ψήφους. 4) εἶδ. τρεξίματος τοῦ ἀλόγου,(Γαλλ.) galop,(ὀθ.)[]. «Κάλπης δρόμος,« Παυσ. (Ἠλ. Α'. ε. 9),εἶδος ἱπποδρομίας, καθ' ἣν ὁ ἱππεὺς ὅταν ἔφθανεν εἰς διάστημά τι πλησίον τοῦ τέρματος, ἔπρεπε, χωρὶς νὰ σταματήσῃ τὸν ἵππον του, νὰ πηδήσῃ κατὰ γῆς, καὶ κρατῶν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ, νὰ τὸν συνακολουθήσῃ μέχρι τοῦ σημείου.

Κάλπιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Κάλπις, ιδος (ἡ),= (καὶ εὐχρηστότ. τοῦ) Κάλπη.

Κάλπος (ὁ), σπνστ. ἀντὶ Κάλπις.

Κάλτις, ἡ Καλτίκιος(ὁ),[Λατ. calceus], ὑπόδημα ῥωμαϊκόν, (ὀθ. τὸ καιν.)πάλτσα, καλτσοῦνι.

Καλύβη (ἡ), [καλύπτω]. καλύβα, τσαρδάκι· μπαράκα.

Καλύβιον (τὸ). καλυβάκι.

Καλυβίτης, ου (ὁ). ὁ κατοικῶν εἰς καλύβην.

Καλυβοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω καλύβαν.

Καλυκίζω, Μ. ίσω. Κάμνω (Ἐβγάζω) κάλυκας, μπουμπουκιάζω.

Καλύκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάλυξ.

Καλυκοστέφανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν (στεφανωμένος μὲ) στέφανον ἀπὸ κάλυκας (ῥόδου).

Καλυκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κάλυκος.

Καλυκῶπις, ιδος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα ὄψιν κάλυκος ῥόδου (ῥοδακόκκινην).

Κάλυμμα (τὸ), [καλύπτω]. (ἐν γέν.)σκέπασμα,(ἰδιαιτ.)σκέπασμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν,(Γαλλ.) voile,(Τουρκ.) μαγραμᾶς ἢ μαρσοῦκι(ἴδε Δικαίαρχ. Βίος Ἑλλάδ.)· φλοιὸς καρποῦ ἢ δένδρου, τσώφλιον. εἶδ. δικτύου, (ἴσ.) πεζόβολος. (Π.) ἡ πλάκα τοῦ τάφου.

Καλυμμάτιον(τὸ),ὑποκορ.τοῦ Κάλυμμα.

Κάλυξ [καλύπτω], υκος (ἡ καὶ σπν. ὁ). ἡ θήκη ἡ περικλείουσα τὸ ἄνθος,(καιν.) μπουμποῦκι, (Τουρκ.) γαντζὲς (κατ' ἐξοχ. τοῦ τριανταφύλλου). 2) (μετμ.) εἶδος στολιδίου τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, καφίτσα ἢ σκουλαρῆκι, (παρβλ. Καλαμίς). 3) εἶδος θαλασσινοῦ (πορφύρας), (ἴσ. ἡ κοιν.) καλόγνωμη, (ἴδε Κάλχη).

Καλύπτειρα (ἡ), Π. ἀντὶ Καλύπτρα,(κυρ. δὲ) θηλ. τοῦ

Καλυπτήρ (ὁ).= Κάλυμμα, σκέπασμα· σκεπαστή· (ἰδιαιτ.) κεραμίδι ἢ σανίδι τῆς σκεπαστῆς, (Βλχ.) σινρίλι.

Καλυπτηριάζω, Μ. άσω, καὶ

Καλυπτηρίζω, Μ. ίσω. Σκεπάζω μὲ καλυπτῆρας. »Καλυπτηριεῖ τιθεὶς τοὺς καλυπτῆρας ὅλους ἐμ πηλῷ,« Ἐπιγρφ.

Καλυπτήριον (τὸ),=Κάλυμμα.

Καλυπτός, ἡ, όν. Σκεπαστός,σκεπασμένος. (Π.) ὁ σκεπάζων (καλύπτων, περικαλύπτων) τι. « Σκεπαστὴ πμελή, « Σοφ., τὸ ἐπίπλουν, (κοιν.) ἡ σκέπη.

Καλύπτρα(ἡ).σκέπη,σκέπασμα (ἰδιαιτ.) τὸ λεπτὸν σκέπασμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν,(Γαλλ.)voile,(ἴδε Κάλυμμα).

Καλύπτρον(τὸ),=Καλύπτρα.

Καλύπτω [συγγ. τοῦ γλύφω, κλέπτω, κρύπτω], Μ. ύψω. Σκεπάζω·(συναδχ.) κρύπτω· σκοτίζω, (μτφρ.) ἀμαυρόνω, ἀτιμάζω. «Μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας Ἀθήνας,« Σοφ.

†Κάλυψις, εως (ἡ). τὸ αὐστ. τοῦ Καλύπτω, σκέπασμα.

Καλχαίνω, Μ. ανῶ.(κατὰ λέξ.)Ἔχω βαθὺ πορφυροῦν χρῶμα·(συναδχ.)σκοτεινιάζω· (συνήθ. μτφορ.) εὑρίσκομαι βαθύφρονα εἰς συλλογήν, μεριμνῶ· (μὲ ἀπαρ.) σχεδιάζω μὲ τὸν νοῦν μου ἢ ἐπιθυμῶ νά, (παρβλ. Πορφύρω), [ἐκ τοῦ

Κάλχη (ἡ), [χάλκη, κάχλης, κόχλος] ἡ θαλασσία πορφύρα· ἢ ἀπ'αὐτῆς κατασκευαζομένη πορφυρᾶ βαφή. 2) εἶδος ἄνθους,(ἄλλ.)Χρυσάνθεμον ἢ Βούφθαλμον, (Λατ.) caltha. 3) ὁ ἑλικοειδὴς ἢ σπειροειδὴς γέφανος (volute) τῶν Ἰωνικῶν κιονοκράνων.

†Καλχίς, ίδος(ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Χαλκίς.

Καλώδιον(τὸ),ὑποκορ. τοῦ Κάλως,σπάγγος.

‡Καλωπὸς(ὁ). καλὸς τὴν ὄψιν,εὔμορφος.

Κάλως, κάλω καὶ (σπνστ.) κάλωσος (ὁ). σχοινί,(κυρ.) καραβόσχοινον, παλαμάρι. «Ἀπὸ κάλω πλεῖν,« Θκ.,=Ῥωμαυλκεῖ. «Πάντα κάλω κινεῖν (ἐντείνειν, ἀφιέναι, ἀνασείειν κτλ.),« Παροιμ., μεταχειρίζεσθαι κάθε τρόπον.

Καλῶς (τὸ συγκρ. Κάλλιον, καὶ τὸ ὑπερθ. Κάλλιστα, ἐπίῤῥ. (τὸ ἐναντ. τοῦ Κακῶς, δηλ.) Καλά, εὔμορφα, μὲ καλὸν (εὔμορφον, νόστιμον, ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον κτλ.) τρόπον, ὀρθῶς, δικαίως, ἀξίως κτλ. «Καλῶς ἔχω,« Δξ.,εἶμαι καλά. «Καλῶς ἔχει ἡ γίγνεται,(καὶ ἑλλ.) «Καλῶς,« Δξ., πάγει καλὰ ἡ φθάνει, εἶνε ἀρκετόν. »Καλῶς ποιεῖς.« Δξ.,καλὰ κάμνεις ἢ ἔχεις δίκαιον ὁπoῦ. »Καλῶς με ὑπέμνησας.« Φλῥρ.,καλὰ(κἄπου καλά) ’που μὲ τὰ ἐνθύμησες. «Καλῶς μάλα τοῦτο ἔστιμε,« Θκρ.,τὸ ξεύρω πολλὰ καλά. » Καλῶς τοῦ πολέμου καθίστασθαι, Θκ., εὐδοκιμεῖν εἰς τὸν πόλεμον. »Οἷς τὸ ψεύσασθαι καλῶς χρήσιμον,« αὐτ.,ἐπιτήδειος.(ἐνίοτε ἠφρσ.) »Καλῶς ποιεῖν ἀναλογεῖ μὲ τὰς ἄλλ. ῥφρ. «Οὐδεὶς φθόνος, » Ἀκέσω Νέμεσις κτλ.). «Τῶν ἀγαθῶν ἃ καλῶς ποιοῦντες κέκτησθε,« Δημ. (δηλ. καθὼς κοινῶς λέγομεν) νὰ τὰ ἔχετε καὶ νὰ τὰ χαίρεσθε! μὲ ’γειά σας ἃ χαρά σας! ‖. (ἐνίοτε ἐκλαμβ. εἰρων. ἢ ἀπειλητ.) »Δμέλει,καλῶς,« Ἀριστοφ. (Βάτρ. 932),καλὰ, μὴ σὲ μέλει! νὰ τὸ θυμᾶσαι! ‖. (ὁσάκις κεῖται ἐκ παραλλ. μὲ τὸ Εὖ,ἀναλογεῖ μὲ τὸ παρ' ἡμῖν διπλ. Καλὰ-καλά, δηλ. Πολλὰ καλά (σφικτά, δυνατὰ κτλ.]) «Εὖ καὶ καλῶς τὸν τράχηλον περιῶσας,« Πλ., (παρβλ. Εὖ).

Καλωστρόφος(ὁ, ἡ), [κάλως στρέφω],= Σχοινοστρόφος, σχοινᾶς.

Κάμ, Π. (πρὸ τοῦ μ) ἀντὶ Κατά. «Κὰμ μέν,« Ὀδ. Γ., »Κὰμ μέσον,« Ἰλ. Α.

Κᾶμ', Π. (κατὰ κρ. καὶ ἀποκ.) ἀντὶ Κἀμέ, Καὶ ἐμέ.

Καμακίας [κάμαξ], ου(ὁ), εἶδ. σίτου μὲ χονδρὸν καλάμην καὶ μικρὸν στάχυν.

Καμακίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάμαξ, κοντοράκι (διὰ στύλωμα).

Καμάκινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ κάμακα. (ἐπμ.) μακρὸς ἢ εὔθραυστος.

» Δίφρ. καμάκινον, καὶ ἀσθενὲς καὶ θύσφορόν ἐστι, » Ξεν.

Κάμαξ [καμάσσω], ακος (ἡ). (κυρ.) εἶδος μεστοκαλάμου, (παρβλ. δόναξ) (συνήθ.) κοντάρι (κυρ. διὰ στυλώσια κλήματος ἢ δένδρ.), ζεντσιά· δόξυ ἐλαφρόν, (Τουρκ.) τζιρίτι. » Οἱ δ', ἐπεὶ λύγων ἤκουσαν, ἔσχον κάμακας, » Εὐρ. (ἅπαξ που εὑρ. καὶ ἁρπ.) » Κάμακες πεύκης οἱ πυρίφλεκτοι, » (Αἰσχλ. παρὰ) Πλδ.

Καμάρα [κάμπτω], ας (ἡ). θολος· (συνών.) κάθε οἰκοδόμημα (δωμάτιον, ἀμάξι, πλοῖον) θολωτόν· (κοιν.) κάμαρα, (Τουρκ.) ὀντᾶς· (ἀνατομ.) τὸ κοῖλον τοῦ ὠτίου. (εἰς τὸν Ἡσύχ.) ζωνάρι στρατιωτικόν, (Τουρκ.) κεμέρι.

†**Καμαρεύω**, Μ. εὐσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) **Καμαρόω**. 2) (ἐσφαλμ. ἀντὶ) **Καμαροφέω**, -έω (ἡ). 3) **Καματεύω**

Καμάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ **Καμάρα**, καμαράκι.

Καμαροειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει καμάρας, τοξοειδής.

Κάμαρος (ὁ), = **Κάμμαρος**.

Καμαρόω-ῶ, Μ. ώσω, **Κάμνω** (Σχηματίζω) τι εἰς εἶδος καμάρας. » Οἶκος κεκαμαρωμένος, » Ἐπιγρφ.

Καμάρωμα (τό), κάθε τι εἰς εἶδος καμάρας· θολος, καμάρα.

Καμάρωσις, εως (ἡ). λύγισμα εἰς σχῆμα καμάρας (θολου)· κύρτωσις.

Καμαρωτός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων σχῆμα καμάρας, κτισμένος μὲ καμάρας, θολωτός.

Καμασήν, ῆνος (ὁ), ἀρχ. Π. ἀντὶ **Ἰχθύς**. » Φεύγετ' ὄπιν λόχκας ἢ λοφιὰς ἢ καμασῆνας ἄξετε, » Ἐπιγρ., [ἐκ τοῦ

†**Καμάσσω**, Μ. άσω. Σείω, κουνῶ. πτερύσσομαι.

Καματεύω, Μ. εὔσω. Ἐξεργάζομαί τι μετὰ κόπου.

Καματηδόν [κάματος], ἐπίρ. Π. ἐπιπόνως, κοπιαστικά.

Καματηρός [κάματος], ά, όν. Ἐργατικός, ἐπίμονος. 2) βαρύς· κοπιαστικός, ἐπίπονος. » Σφοδρὰ καὶ καματηρὰ πηδήματα, » Αν. 3) ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν κούρασιν· ταλαιπωρημένος· φιλάσθενος· ἄθλιος. » Ἀπτόμενος καματηρῶν σωμάτων, » Δ. Ἁλ.

Καματηρῶς, ἐπίρ. Μὲ κόπον, μὲ δυσκολίαν. ἐπιπόνως, ταπεινῶς.

Κάματος (ὁ), [κάμνω]. κόπος· κούρασις· δουλειά, ἐργόχειρον· ἡ διὰ κόπου ἀποκτηθεῖσα περιουσία. » Ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον ἔδουσιν, » Ὀδ. Ξ. 2) (ἐνίοτε) νόσος. » Οὐδ' ὑγιὴς ὅταν ᾖ, φρονεῖ δ' ἔχει κάματον, » Σιμωνίδ.

†**Καματόω-ῶ**, Μ. ώσω, = **Κάμνω**, κοπιάζω· κουράζομαι.

Καματώδης, ους (ὁ, ἡ), = **Καματηρός**, κοπιαστικός, ἐπίπονος· κουρασμένος, ἀποκαμωμένος· φιλάσθενος, νοσώδης.

†**Καμβαίνω**, ἐσφαλμ. ἀντὶ **Βαμβαίνω**.

†**Καμβάλον**, ἐσφαλμ. ἀντὶ **Καββάλον**.

†**Καμβολίη** (ἡ), Π. [καταβάλλω], ὕβρις, λυσσηρία.

†**Καμβρίζω**, Μ. ίσω, ἀντὶ **Καταβρίζω**, ἀμελῶ, παραμελῶ. (λέξις ἀνύπαρκτος ἐξ ἀπροσέκτου ἀναγνώσεως τοῦ » Ἐνθ' οὐκ ὄμ' ὀρίζοσο, » Ἰλ. Δ.).

Κάμε, Π. ἀντὶ **Ἔκαμε**, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ **Κάμνω**.

Καμηλέειος, α, ον. **Καμηλήσιος**.

Καμηλέμπορος (ὁ). ὁ ἐμπορευόμενος (ταξιδεύων πρὸς ἐμπόριον καὶ μεταφέρων τὰς πραγματείας του) διὰ καμήλων.

Καμηληλασία (ἡ). ἡ διὰ καμήλων ὁδοιπορία· τὸ νὰ ἤνέ τις –

Καμηληλάτης [κάμηλος, ἐλαύνω], ου (ὁ). ἀγωγιάτης καμήλων, **καμηλάρης**.

Καμηλίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω ἢ Μιμοῦμαι τὴν κάμηλον.

Καμηλίτης, ου (ὁ). **καμηλάρης**, **καμηλάτης**.

Καμηλοβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (ἱππεύων) κάμηλον.

Καμηλοβοσκός (ὁ). βοσκὸς καμήλων.

Καμηλοκόμος (ὁ). ἐπιμελητὴς καμήλων, **καμηλάρης**.

Καμηλοπάρδαλις, εως (ἡ), εἶδ. τετραπόδου (ὅμοιον κατὰ τὸν λαιμὸν μὲ τὴν κάμηλον καὶ κατὰ τὰ ποικίλματα μὲ τὴν πάρδαλιν). (Ἀγαθ.) ζιράφφ.

Κάμηλος (ὁ τὸ ἀρσ. καὶ ἡ τὸ θηλ.), [ἐκ τοῦ Περσ. **Γκαμέλ**], ζ. καμήλα. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) **Κάμιλος**

Καμηλοσφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Σφάζω (πρὸς θυσίαν) κάμηλον ἢ καμήλους. ἰδθ.

Καμηλοσφαγία (ἡ). σφάξιμον (θυσίασμα) καμήλου ἢ καμήλων.

Καμηλοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω καμήλους.

Καμηλώδης, εος (ὁ, ἡ). καμήλῳ ὅμοιος τὸ εἶδος ἢ τὸ ἦθος.

Καμηλωτή (ἡ). δέρμα καμήλου· εἶδος ὑφάσματος (σαλὶ ἢ τσόχα) ἀπὸ μαλλὶ καμήλας, (ὄθ. τὸ Γαλλ.) **camelot**.

; **Κάμιλος** (ὁ). χονδρὸν σχοινί, γούμενα, παλαμάρι (ὄθ. τὸ Γαλλ.), **cable**.

Καμιναῖος ἢ **Καμιναῖος**, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ λαμβανόμενος ἀπὸ κάμινον (καμίνι). » Δἰθάλη—, » Γρφ.

Καμινεία (ἡ). τὸ καμινεύειν, ἡ περὶ τὴν κάμινον ἀσχολία· ἢ διὰ τῆς καμινεύσεως ἐργασία. 2) (συνεκδ.) ἡ φωτιὰ τοῦ καμινευτοῦ.

Καμινεύς, έως (ὁ). (ἐν γέν.) πᾶς δήποτε τεχνίτης ἐργαζόμενος εἰς κάμινον, χαλκεύς, σιδηρουργός· κεραμεύς· ὀσβεστάς· (ἐνίοτε) μάγειρος κτλ.

Καμινευτήρ, Π. ἀντὶ

Καμινευτής, οῦ (ὁ) = **Καμινεύς**.

Καμινευτικός, ή, όν. **Καμινευτοῦ** ἴδιος.

Καμινευτρια (ἡ), θηλ. τοῦ **Καμινευτήρ**.

Καμινεύω, Μ. εύσω. Ἐργάζομαι (Ἀσχολοῦμαι) εἰς τὴν κάμινον, εἶμαι καμινεύς (μεταλλουργός, κεραμεύς κτλ.). (μτδτ.) Ψήνω εἰς τὴν κάμινον. » Γεννᾶται δὲ ἡ καθμεία ἐκ τοῦ χαλκοῦ καμινευομένου, » Δσκρ.

Καμινιαῖος, α, ον, Σ. **Καμιναῖος**.

Καμίνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ **Κάμινος**, καμινάκι.

Καμινίτης, ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) Ψημένος εἰς κάμινον.

Καμινοειδής, ὲς (ὁ, ἡ). καμίνῳ ὅμοιος.

Καμινόθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ τῆς καμίνου. » Ἐν κεράμῳ νεοκαὴτι καμινόθεν, » Νίκ.

†**Καμινοκαύστης**, ου (ὁ) καὶ **Καμινοκαύστρια** (ἡ). ὁ καίων τὰς καμίνους.

Κάμινος (ἡ). καμίνι, φοῦρνος (τῶν μεταλλουργῶν, τῶν κεραμέων, τῶν ἀσβεστοποιῶν κλπ.). 2) (στιν.) γωνιὰ ἡ θερμάστρα (;).

Καμινώ, οῦς (ἡ). (κυρ. γραῦα) ἥτις κάθηται ἀδιακόπως κοντὰ εἰς τὴν γωνιὰν (κάμινον), (κοιν.) στραχτοπαίπαιλη, παλιόγρια.

Καμινώδης, εος (ὁ, ἡ), = **Καμινοειδής**.

Κάμμα (τὸ), [κάπτω]. εἶδ. ζυμαρικοῦ (τηγανήτα ἢ ψαθοῦρι) τυλιγμένου εἰς φύλλα δάφνης (τὰ ὁπ. ἐλέγοντο διὰ τοῦτο **Καμματίδες**), (παρβλ. **Κατούριον**).

Καμμαρίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ **Κάμμαρος**, καραβιδίτσα.

Καμματίς, ίδος (ἡ), ἴδε **Κάμμα**.

Κάμμαρος (ὁ), [κάμπτω]. εἶδ. μικροῦ Ἰχθυακοῦ ἢ μεγάλης θαλασσ. καραβίδας, (Γαλλ.) **homard**, (παρβλ. **Κάραβος**).

Καμμέρῦαι, Π. ἀντὶ **Καταμέρῦαι**.

†**Καμμέν**, ἐσφαλμ. ἀντὶ **Κάμμεν**, Π. ἀντὶ **Κατὰ μέν**.

Καμμένω, Μ. μενῶ, Π. ἀντὶ **Καταμένω**.

Κᾶμμες, κατὰ κρα. ἀντὶ **Καὶ ἄμμες**, Δ. ξ Αἰολ. ἀντὶ **Καὶ ἡμεῖς** (Θκρ. ΙΒ', 36.) ἢ **Καὶ ἡμᾶς** (αὐτ. ΚΘ', 2).

Καμμονίη (ἡ), Ἰων. ἢ Αἰολ. Π. ἀντὶ **Καταμονία**, [καταμένω]. Ἡ ἐν τῇ μάχῃ ἐπιμονὴ καὶ ἡ διὰ ταύτης νίκη.

Καμμορέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

; **Καμμορεύω**, Μ. εύσω, Π. εἶμαι –

Κάμμορος (ὁ, ἡ), Π. [κατὰ, μόρος]. κακοτυχερός, ἄθλιος, ταλαίπωρος. ‖. (σύν.) » Κάμμορον (τὸ), » Ἱππκρ., Νίκ., Δσκρ., εἶδ. καταψυκτικοῦ ἰατρικοῦ, (ἴσ.) κώνειον ἢ ἀκόνιτον.

Καμμύω, Μ. ύσω, ἀντὶ **Καταμύω**, (σώζεται κοιν. ἡ λέξ.) **καμμύζω**, κλείω τὰ ὄμματα μου

Κάμνω [ϑάμνημι], Μ. καμοῦμαι (πρκ. **Κέκμηκα**, ἀόρ. β'. Ἔκαμον καὶ Π. Ἐκαμόμην)-(ἀμτβτ.) Προσπαθῶ· κοπιάζω· βάλλω τὰ δυνατά μου· (ἐπμ.) κουράζομαι, ἀποκάμνω, ἀποσθένω· κακοπαθῶ, ταλαιπωροῦμαι· ἀρρωστῶ· νικῶμαι· ἀφανίζομαι κατὰ κράτος· (κατὰ μτχ.) ἀποθνήσκω. » Σὺ μὲν γὰρ ἐφ' ἵππου ὄχῃ, ἐγὼ δὲ χαλεπῶς κάμνω τὴν ἀσπίδα φέρων, » Ξεν. » Οὐ δ' εἰ μάλα πολλὰ καμοιτε, » Ἰλ. Θ. » Οὐδέ τι τοῖον δὴν ἔκαμον ταινύων, » Ὀδ. Φ. » Ἀπ' ἄγρας κεκμηκὼς ἀμπαύεται, » Θκρ. (καὶ πρὸς αἰτ. ἑλλ. κατὰ προσδιορ. τοῦ κάμνοντος μέλους:) » Περὶ δ' ἐγχείῃσι καμεῖται, » Ἰλ. Β. (καὶ ὅσ. προσδιορισ. τοῦ νοσήματος:) » Ἀνδράποδον κάμνον φθίῃ, » Πλάτ. (ἡ γεν. προθετ.) » Πρεσβύτης τε ἦϑη ὤν, καὶ ὑπὸ τῆς ἀρθρίτιδος νόσου κάμνων, » Ἡρωδ. » Τοῦ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ κάμνειν τὸ στράτευμα τούτου σοι δεῖ μέλλειν, » Ξεν. » Ὅς ἂν κάμνῃ τῶν οἰκετῶν τούτων σοι ἐπιμελητέον πάντων, ὅπως θεραπεύηται, » αὐτ. » Τί δρᾶσας ἰατρῶν, ὃς ἐπιμελεῖτο μὲν κάμνοντός τινος, ὅτι δὲ συμφέρον τῷ κάμνοντι ποιεῖν εἴη, τοῦτο μὴ εἰδείη, » αὐτ. (ἐξ πρὸς μτχ.) » Μὴ κάμῃς λέγων, » Εὐρ. » Πολεμίων καμόντων, » Αἰσχλ. » Νεὼς καμούσης πουτίῳ πρὸς κύματι, » αὐτ. » Ψυχαί, εἴδωλα καμόντων, » Ἰλ. Ψ. » Στιγ-

γνὸν περθμῆα καμόντων, « Θκρ. ν' Ἐπικαλούμεθα τοὺς κεκμηῶτας, « Θε. 2) [μτθτ.] κάμνω, φθείνω· καταρθόνω ἢ ἀποκτῶ τι (διὰ κόπου). « Κάμον ὀωκαίδεκα βωμούς, « Θκρ. » Αὐτὴ γὰρ νῆα κάμεν, « Ἀπλλν. » Νωτοῖσιν ἅστυ καμόντα, « αὐτ. » Πέπλοι, οὓς κάμεν αὐτὴ, « Ὀδ. Ο. » Σκῆπτρον τὸ μὲν Ἥφαιστος κάμε τεύχων, « Ἰλ. Β. (καὶ μσ.) » Νῆσον ἑκάμοντο, « Ὀδ. Ι., ἐβούλευσαν, ἐκαλλιέργησαν, (κοιν.) ἔνειμαν. » Τὰς φύσει καμόμεσθα, « Ἰλ. Σ., ἀπεκτήσαμεν, (παρβλ. Ἐργάζομαι ᾗ Κάρατος).

Κάμοι, (κατὰ κρ.) ἀντὶ Καὶ ἐμοί.

Καμόμεσθα, Π. ἀντὶ Ἐκαμόμεθα, ὁ, πλθ. πρ. τοῦ μσ. ἀορ. 6'. τοῦ Κάμνω.

Καμπαλέος, α, ον, Π. κυρτός, ἐπικαμπής.

†Κάμπεος, α, ον, = Κάμπιος.

Καμπεσίγουνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βιάζων τινὰ νὰ κάμψῃ τὰ γόνατα (νὰ ταπεινωθῇ). « Ἐρινύος—, « Αἰσχλ.

Καμπεσίγυιος (ὁ, ἡ), Π. [κάμπτω, γυῖον]. τοῦ ὁπ. τὰ μέλη κάμπτονται (κινοῦνται). » Καμπεσίγυια παίγνια, « Ὀρφ., (παρὰ Κλμ.), ἡ κούκλαις.

Καμπή (ἡ), [κάμπτω]. λύγισμα· γύρεσμα· (συνεκδχ.) κλείδωσις, ἀρμός, ἀγκωνή· (ὀθ. Π.) = Καμπτήρ. (« Περὶ ταῖσι καμπαῖς ἡνίοχοι πεπτωκότες, « Ἀρχφ. [καὶ μτφρ.] » Πάλιν τοι μῦθον εἰς καμπὴν ἄγω, « Εὐρ., ἐπιστρέφω τὸν λόγον σου εἰς τὸ προκείμενον). (παρὰ μουσικ. καὶ μετρικ.) στροφή. » Εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ', ἢ κάμψειέ τινα καμπήν, « Ἀρχφν. (ὅθεν τὸ παρὰ γράμμα σκῶμμα τοῦ Φερεκράτους). » Ὥσπερ τὰς ῥαφάνους ὅλην καμπῶν μι (τὴν μουσικὴν) κατεμέστωσε, « Πλ.

Κάμπη (ἡ), [κάμπτω]. ὁ τριχωτὸς σκώληξ τῶν φυτῶν, ἡ κάμπια, (ἴδε τὸ προηγ.).

Κάμπιμος, η, ον, Π. τὸν ἐπ. δύναται ἢ πρέπει τις νὰ κάμψῃ, (ὁδ.) « Δρόμος —, « Εὐρ., ὁ δίαυλος.

Κάμπιος, α, ον, = Κάμπιμος. « Δρόμος —, « Ἡσίχ. (καὶ ἄλλ.) « Οὔστις τῆς σελήνης.. ἐπὶ καμπίου, « Προκλ.

Καμπόβιωτος (ὁ, ἡ). φαγωμένος ὑπὸ κάμπης. « Φύλλον—, « Θ. Μαν.

Κάμπος (ὁ), Π. εἶδ. θαλασσ. κήτους, (ὀθ. ὁ Ἀκάμπος).

Καμπτήρ (ὁ), = Καμπτή, γωνία· ἀγκωνή· (κυρ.) τὰ τέρματα τοῦ σταδίου (περὶ τὰ ὁπ. ἔπρεπε νὰ κάμψωσι οἱ δρομεῖς), (ἄλλ.) Νύσσα. » Ἐπὶ τοῖς καμπτῆρσιν ἐλίσσονται, « Ἀρχτ. (ᾗ μτφρ.) » Βίου—, « Στθ., τὸ τέλος τῆς ζωῆς.

Καμπτήριος, α, ον, = Κάμπιμος. ‖. (οὐσ. θηλ. Καμπτηρία (ἐνν. στήλη), Ιζ., ὁ καμπτὴρ τοῦ ἱπποδρόμου.

Καμπτικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς κάμψιν, λυγιστικός. « Δύκταλος δὲ, τὸ μὲν καμπτικὸν κῶλος· τὸ δὲ ἄκαμπτον φάλαγξ, « Ἀρχτ.

Καμπτός, ἡ, όν. Λυγισμένος ἢ δυνάμενος νὰ λυγισθῇ. ‖. (οὐσ.) « Καμπτός, « Βυζ., = Καμπτήρ.

Κάμπτρα (ς), = Κάμψη ἡ Κάψα.

Κάμπτω [συγγ. τῷ Κάμνω], Μ. κάμψω (πθ. πρκ. Κέκαμμαι κτλ.). Δυγῶ, λυγίζω, (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτθτ.) κλίνω, γέρνω. (καὶ μτφρ.) κινῶ εἰς συμπάθειαν, μεταπείθω, ἐξιλεόνω. « Γόνυ κάμπτω, « Αξ., γονυπετῶ, γονατίζω. « Ἄμφω γούνατ' ἐκαμψεν, γεῖρά τε. « Ὀδ. Ε. « Ὀρθοστάδην, ἄϋπνος, οὐ κάμπτων γόνυ, « Αἰσχλ. (καὶ πρὸς γεν. πτθετ.) « Κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξίστου πέτρας, « Σοφ., (περιφρ.) ἀντὶ Κάθισον. (καὶ ἐλλ.) » Πᾷ κάμψω; « Εὐρ., ποῦ νὰ καθίσω; ποῦ νὰ εὕρω ἀνάπαυσιν; (κοιν.) ποῦ νὰ γύρω; (καὶ πθ. ἢ μτ.) » Ἐρινεὸς καμπτόμενος, « Θκρ. « Ἡ παῖς εἰς τοῦπισθεν καμπτομένη, τροχοὺς ἐμιμεῖτο, « Ξεν. (καὶ μτφρ. ἐπὶ μουσικ.) » Εἴτις κάμψειέ τινα καμπήν, « Ἀρχφ., ἂν κάμῃ κάμψιαν στροφήν (κάψιμα τσάκισμα, λύγισμα τῆς φωνῆς). (καὶ πληρέστερον.) « Κάμπτει δὲ νέας ἀψῖδας ἐπῶν, « αὐτ. (καὶ μτφρ.) « Ὑψιφρόνων τιν' ἔκαμψε βροτῶν, « Πίνδ., ἐταπείνωσε.

2) στρέφω, γυρίζω (μτθτ. καὶ ἀμτθτ.). « Καὶ κάμψαντε τοῦτον (τὸν ἀγκῶνα τῆς γῆς) ἐντός, « Πλ. » Καλέαν κάμψας ἐπιλάθου τῶν οἴκαδε, « Στρβ. (καὶ ἄλλ.) « Περὶ νῶσσαν κάμπτοντα (ἴνα ἑαυτὸν ἢ τὸ ἅρμα ἢ τὸν ἵππον), « Θκρ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἔλλειψ.) « Τὴν τῶν λαύρων κάμψας εὐρήσεις, « αὐτ. (ᾗ περιφρ.) « Κάμψεις πάλιν θυμέλας οἴκων, « Εὐρ., νὰ ἐπιστρέψῃς. (καὶ μτφρ.) « Βίον κάμπτειν, « αὐτ., πλησιάζειν εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς, (ἴδε Καμπτήρ), (ὀθ.) « Ἐγγὺς τῶν ἐμῶν κάμπτει φρενῶν, « αὐτ., πλησιάζεις εἰς τὴν ἰδέαν μου.

Καμπυλαύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καμπύλον (κυρτὸν) αὐχένα, καμπερολαίμης.

Καμπυλέσμαι, Ἰων. ἀντὶ Καμπυλλόμαι.

Καμπύλη (ἡ), ἴδε Καμπύλος.

†Καμπυλίζω, Μ. ίσω, ἡ

†Καμπυλιάζω, Μ. άσω, ἀντὶ

Καμπύλλομαι (ἀόρ. Ἐκαμπυλάμην), Ἰων. γίνομαι καμπύλος, γέρνω, καμπαρεύω.

Καμπυλογραμος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) καμπύλας γραμμάς.

Καμπυλοειδής, ές (ὁ, ἡ, [καὶ ἐπίρ.] = εἰδῶς. Ὁ ἔχων σχῆμα καμπύλου.

Καμπυλόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Καμπύλος.

Καμπυλόπρυμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καμπύλην (κυρτὴν) πρύμνην.

Καμπυλόρρινος, ινος καὶ

Καμπυλόρρινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καμπύλην (κυρτὴν) ῥῖνα, καμπουρομύτης.

Καμπύλος [κάμπτω], η, ον. Κυρτὸς, καμπουρωτός. « Καμπύλη (μεσά καὶ χωρὶς τοῦ γραμμὴ, « Μθχτ. ‖. (οὐσ.) Καμπύλη (ἐνν. ῥάβδος), ἡ φραβολίκκα (μαγκούρα) τῶν βοσκῶν καὶ χωρεκῶν.

†Καμπυλοσαλπιστής, οῦ (ὁ). ὁ σαλπίζων μὲ καμπύλην σάλπιγγα (μὲ κέρατον).

Καμπυλότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ καμπύλου, κυρτότης.

†Καμπυλόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. καμπύλος, καμπυλοειδής. « Κερκὶς—, « Κλιμ., τὸ ἄροτρον. (ἄλλοι γρφ. Καμπύλοχος, ᾗ ἐξηγοῦσιν Ἄροτρον μὲ τροχούς).

Καμπυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμπτω, λυγίζω.

Κάμψα [κάμπτω], ης (ἡ). (κυρ.) καλάθι, καφίνι. (συνήθ.) πλεκτὸν κ δυτικὸν κοῦφαρον, (Τουρκ.) σεπέτι, (ἐν γέν.) σαρδούκι, (Ἰταλ.) κάσσα.

Καμψάκης, α (ὁ), κυρ. ὑποκορ. τοῦ προηγ., ἀγγεῖον διὰ ἅλατι καὶ ἐν γένει διὰ τὰ μαγειρικά, (κοιν.) σαμψάκι. 2) εἶδ. μέτρου χωροῦντος ἓξ ξέστας ἢ 96 λίτρ.

; Καμψίγουνας (ὁ, ἡ), = Καμπεσίγουνος.

Καμψιδίαυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμψας τὸν δίαυλον, διατρέξας εἰς τὸ στάδιον (φων. νδγ.) ταχυκίνητος.

Καμψίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάμψα, σεπετάκι, σανδουκάκι· κασετάκι.

Καμψίουρος (ὁ), τὸ ζ. ὁ σκίουρος.

Καμψίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. = Καμπεσίγουνος, ἡ ταχύπους. « Ἐρινύος—, « Αἰσχλ.

Κάμψις, εως (ἡ), τὸ κάμπτειν ἢ κάμπτεσθαι, λύγεσμα.

Καμψόδους (ὁ, ἡ), Π. ὁ μετ' ὀδύνης καμπτόμενος (λυγιζόμενος), πονῶν ἀπὸ τὸ πολὺ λύγισμα.

Καμψός, ἡ, όν. Κυρτὸς, καμπύλος, λυγισμένος.

Καμών, οῦσα, όν, ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Κάμνω.

Κάμων, ωνος (ὁ), Π. ἀντὶ Σκαμωνία.

Κάν, ἀντὶ Καὶ ἄν ἢ Καὶ ἐάν. (ὑπόθετ. πρὸς ὑποτ.) « Κὰν θέλῃς, « Θκρ. (καὶ πρὸς μτχ. ἐναντιωματ.) « Κὰν ἀνὴρ ὁσκῶν σοφός, « Μέν., καὶ μ' ὅλον ὅτι. (ᾗ ἄλλ.) « Κὰν, εἰ μηδενὸς ἄλλου χάριν, ἀλλά, « Πλάτ., τοὐλάχιστον.

Κὰν, Π. ἀντὶ Καὶ ἐν.

Κὰν, Π. (πρὸ τοῦ ν) ἀντὶ Κατά. « Κὰν νέμον, « Πίνδ., (ἄλλ. γρφ. Κανόνμου).

Κανάβισμα (τὸ), = Κάνναβος.

Κανάβινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (χρησιμεύων πρὸς) κάναβον. « Σῶμα—, « Λξ., τὸ πολλὰ λιγνόν, τοῦ ὁπ. μετροῦνται αἱ φλέβαι.

Κάναβος (ὁ), [κάνναβις]. ἀνατομικὸν σχέδιον (σκελετὸν παριστάνον τὰς φλιβας μόνον) τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, (ἐν γέν.) σχέδιον, πρότυπον, (Γαλλ.) canevas, (κυρ. δὲ) τὸ πρόπλασμα (ἀπὸ κηρὶ ἢ γύψον) τῶν ἀγαλματοποιῶν, (Γαλλ.) modèle.

;Κανάζω, Μ. άξω, = Καναχέω, κάμνω κρότον (θόρυβον), (εὔχρ. κυρ. εἰς τὰ σύνθ. Ἐγ[Ἐπεγ, Δια]κανάζω).

Κάναθρον (τὸ), [κάνη]. ἁμάξι (κυρ. διὰ γυναῖκας) σκεπασμένον μὲ φάθνιον ἢ καλάθινον πλέγμα, (Τουρκ.) κατσί.

Κανάσσω, Μ. άξω, = Κανάζω.

†Καναστρᾶον (τὸ) καὶ

Κάναστρον (τὸ), [κάνης]. πανάρι, κάνιστρον. 2) (καταχρ.) σκεῦος πήλινον (πιάτον) εἰς σχῆμα κανίστρου.

Καναφόρας (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Κανηφόρας.

Καναχέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κάμνω κρότον, βούζω, ἠχολογῶ. (μτθτ.) κάμνω νὰ ἀκουσθῇ (νὰ ἀντηχήσῃ). « Μέλος—, « Ἀπλλν., [ἐκ τοῦ

Καναχή (ἡ), [καναχέω], Π. βοή, κρότος κτύπος, ἦχος (ὁποιοσδήποτε), θόρυβος. « Πηλὸς βαλλομένη καναχὴν ἔχεν, « Ἰλ. Π. « Ἰόντων καναχὴ πέλεν, « Ἡσ. « Χρυσείῃ καναχῇ, « Σοφ. (ὀθ.

Καναχηδά καὶ Καναχηδόν, ἐπίρ. Π. μὲ θορυβον, μὲ κρότον, μὲ βοήν.

Κανα, ύπα., ώδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων κρό-

τον (καναχήν) μὲ τοὺς πύδας του. ■ Ἵππος—, ■ Ὅπλ.

Καναχής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων κρότον (ταραχήν), θορυβώδης. ‖ (τὸ αὐδ.) Καναχές, ἐπίῤῥ. ἀντὶ Καναχηδόν.

Καναχίζω, Μ. ἴσω, Π. = Καναχέω.

Καναχός, ἡ, όν, Π. = Καναχής.

Κανδάων (ὁ), [ᾱος, ᾱϊος], Ο. ἐπώνυμον τοῦ Ἄρεως.

Κάνδαυλος (ὁ), [Αὐδ.], εἶδ. φαγητοῦ ἀπὸ ἁλατῦρι γάλα ἢ τυρὶ ᾗ ἄνηθον μὲ κρεατόζωμον, τυράπητα.

Κανδάων, ονος (ὁ), = Κανδάων.

†Κανδήλα (ἡ), [καίω, δαίω], Λατ. candela, λαμπτὴρ, λυχνάρι σκεπαστόν, φανάρι.

Κανδύκη (ἡ), = Κάνδυς.

Κανδύλη (ἡ) ᾗ

Κάνδυλος (ὁ), = Κάνδαυλος.

Κάνδυς [Περσ. συγγ. τῷ Μανδύας], υος (ὁ), εἶδ. Περσικοῦ ἐπανωφορίου μὲ μανίκια, (Τουρκ.) καφτάνι, (τοῦ Κάνδυος τὸ σχῆμα εἰκονίζεται εἰς νόμισμά τι ἀρχαῖον [τετράδραχμον] Ὀρόδου τοῦ Ἰδ' Ἀρταξέρξου ἐν τῇ Ἑλλην. Εἰκονογραφίᾳ τοῦ Visconti, Tab. 49, 18).

†Κανδυνάλη(-ν), ης ᾗ

Κανδύταλις(-νις), εως (ἡ). [κάνδυς]· ἁρμάρι ἢ κιβώτιον διὰ φορέματα, (παρβλ. Σάνδυξ).

Κανεῖν, ἀόρ. ἡ μέλλ. 6', τῆς ἀπαρ. τοῦ Κτείνω.

Κάνειον (τὸ), = Κάνεον. 2) σκέπασμα ἀγγείου (ἔχον εἰς τὴν καμπύλην σωληνάριον ἵνα ξεθυμαίνῃ), (ἐκ τούτου τὸ κοιν.) καπνί (διὰ τὸ ῥοδόστομα).

Κάνεον ᾗ (κρα.) Κανοῦν (τὸ), [κάννα]. καναῖρι (κυρ. ἀπὸ καλάμια), κάνιστρον· (κατ' ἔκτ.) ἀγγεῖον εἰς εἶδ. κανίστρου.

¡Κάνη (ἡ), ὀρθότ. κατ' ἐτυμολογ. ἀντὶ Κάννη.

Κανῆν, Δ. ἀντὶ Κανεῖν.

Κάνης, ητος (ἡ). (ἐν γέν.) πᾶν δέκτρον πλέγμα ἀπὸ καλάμια (κάννας), (ἰδίως.) εἶδ. ψαθίνου σκιαδίου ἢ ὀμπρέλλας (ᾱ), (παρβλ. Θυλία).

Κανήτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ., καλαθάκι ἢ ὀμπρελλίτσα(ᾱ), (ὁ Κορ. ἀπ' ἐδῶ ἐτυμολογεῖ τὸ κοιν. κανάτι).

Κανητοποιός (ὁ). ὁ πλέκων κάνητας

Κανηφορέω-ῶ, Μ. ἥσω. Φέρω [Κομβαλῶ] εἰς τὰς τελετὰς τὸ ἱερὸν κανοῦν, εἶμαι κανηφόρος.

Κανηφορία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις κανηφόρος, ὁ, ἡ). (κυρ. παρθένος) ἥτις ἔφερεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της εἰς τὰς θρησκευτικὰς κομπὰς τὸ ἱερὸν κανοῦν (κάνιστρον) τὸ περιέχον τὰ διὰ τὴν τελετὴν προσδιωρισμένα σκεύη ἢ ὥρα.

¡Κανθάρεως (ἡ), (ἄπτωτος), εἶδ. πλήμματος (ἐφ' ᾧ ὁ Κανθαρίτης οἶνος τοῦ Πλινίου).

†Κανθαρίζω, Μ. ίσω, γρμτ. = Τανθαρίζω.

Κανθάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάνθαρος (κυρ. ᾱ).

¡Κανθάριος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κανθάρεως.

Κανθαρίς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἐντόμου, (κατὰ λέξ.) μικρὸς κάνθαρος, (κοιν.) χρυσόμυιγα (τὴν ὁπ. μεταχειρίζονται εἰς τὰ βιζιτατόρια).

Κανθαρίτης, ου (ὁ), (κυρ Οἶνος), ἴδε Κανθάρεως.

Κανθαροειδής, έος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων σχῆμα κανθάρου, ὅμοιος μὲ κάνθαρον.

Κάνθαρος (ὁ), [κάνθος], εἶδ. ἐντόμου, (κοιν.) σκάθαρος καὶ ἀσκάθαρος. ■ Αἰτωλὸς—, ■ Ἀρχφ., Αἰλ., ὁ μέγας. 2) εἶδ. ὀψαρίου, ᾽μαυρόψαρον. ■ Ἰχθὺς κάνθαρος, ὃς πέτρησιν ἀεὶ λαπτίζει μέμηλεν, ■ Ὅπλ. (ὅπου ὁ Σχλ.) ■ Δύο δέ εἰσι γένη κανθάρων· τὸ μὲν ἓν ὃ καλοῦσιν οἱ καλλιτέχναι· τὸ δὲ ἕτερον, γομφαρίοις ὅμοιον. 3) εἶδ. πλοίου. ■ Ναξιουργὴς—, ■ Ἀρχφ. 4) εἶδ. ποτηρίου, (ἴδε Ἀθήν.).

Κανθαρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κανθαροειδής.

Κανθαρώλεθρος (ὁ), τόπος τις εἰς τὴν Θρᾴκην, ὅπου ἐμβαίνοντες ἐξωλοθρεύοντο οἱ κάνθαροι.

Κάνθεν, Ἀττ. κατὰ συναλοιφ. ἀντὶ Καὶ ἔνθεν.

Κανθήλιος [κάνθος], α, ον. (κυρ.) Σημαρωμένος. ■ Ὄνος—, ■ (Ποσειδίππ. παρ') Ἀθ., (ὅθεν ‖ συνήθ. ὡς οὐσ.) ὄνος μέγας, (μτγν.) εὐήθης, ἀναίσθητος, χονδροειδέστατος ἄνθρωπος, (κοιν.) γομάρι. ■ Εἰ μὴ τιθέασι τὰς Ἀθήνας, στέλεχος εἶ· εἰ δὲ τεθέασαι, μὴ τεθήρευσαι δ', ὄνος εἶ δ' εὐαρεσῶν ἀποτρέχεις, κανθήλιος, ■ Δικαίαρχ. ‖ (τὸ οὐδ.) Κανθήλιον (τὸ), σαγμάρι. ■ Ἀποδοῦναι βούλομαι τὸν ὄνον αὐτοῖσι τοῖς κανθηλίοις, ■ Ἀρχφ.

2) ■ Τὰ ἐν τῇ πρύμνῃ τῆς νεὼς τιθέμενα ἐπικαμπῆ ξύλα πρὸς σκηνοπηγίαν, ■ Ἡσύχ.

Κανθίς, ίδος (ἡ), θηλ. ὑποκορ. τοῦ

†Κάνθος (ὁ), [κάννα] βεργὶ λυγιστόν, ἰδ.

Κανθὸς (ὁ). τὸ σιδηροῦν βεργὶ τῶν τροχῶν τῆς ἁμάξης, (ἄλλ.) Ἐπίσωτρον. 2) (μτγν.) ἡ κώχη τοῦ ὀφθαλμοῦ. ■ Τοῦ κανθοῦ τὸ μὲν πρὸς τὴν ῥῖνα μέρος ῥαντὴρ λέγεται.. τὸ δὲ ἕτερον παρώτιον, ■ Σχλ. 3) Π. (κατ' ἔκτ.) ὁ ὀφθαλμός. ■ Δειμαίνοντες ἄνακτος ἐοῦ πυριλαμπέα κανθόν, ■ Ὅπλ.

Κανθώδης, εος (ὁ, ἡ), λυγισμένος ἐν εἴδει καυθοῦ, καμπύλος.

Κάνθων, ωνος (ὁ), Κανθήλιος, μεγάλος γάϊδαρος ἢ κάνθαρος.

Κανίας, ου (ὁ). (κάλαθος) πλεγμένος ἀπὸ κάννας (καλάμια).

Κανίκλειον (τὸ), = Κάνειον, (μτγν.) καλαμάριον.

Κᾶνις, Δ. ἀντὶ Κτ. ἄνεω.

Κανίσκιον καὶ Κάνιστρον (τὸ), = Κάναστρον, κανίσκι, κανιστράκι, (εἰς τοὺς Βιζ. καθὼς καὶ παρ' ἡμῖν κοινῶς) ἀντὶ Δῶρον. ■ Ἀποστέλλει τὸν πρῶτον ἄνθρωπον μετὰ μεγάλου κανισκίου πρὸς τὸν βασιλέα, ■ Πορφυρογ.

Κάννα, ης (ἡ), ἴδε Κάννη.

Καννα6ίζω, Μ. ίσω. Καπνίζω μὲ καννα6ίδα (καννα6οσπάρτον).

Καννάβινος, η, ον. Κατασκευασμένος ἀπὸ κάνναβιν, καννα6ήσιος.

Κάννα. ος [κάννα], εως (ἡ), τὸ γνωστὸν φυτὸν καννάβι· (συνηθ.) σφοῦκι ἢ ὕφασμα καννάβι = καννάβινον.

Καννα6ις, ίδος (ἡ). τὸ σπέρμα τῆς καννάβεως, καννα6ῦρι, καννα6όσπορος.

Κάννα6ον (τὸ), = Κάνα6ον.

Καννεύσας, Π. ἀντὶ Καταινέσας.

Κάννη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κάννα, [Ἑβρ. καν6ὲχ], (κυρ.) κάλαμος, (Δωτ.) canna. 2) (συνηθ.) πλέγμα (κυρ. διὰ περίφραγμα ἢ σκέπασμα) ἀπὸ καλάμια, (κοιν.) πλοκός, καλαμωτή. ■ Κοὐμὴ ποτέσου παρὰ τὰς κάννας οὐρήσω, ■ Ἀρχφ. 3) (ζῳωτ.) τὰ ἐκατέρωθεν τῶν πλοιαρίων πλέγματα πρὸς ἀποτροπὴν τῶν κυμάτων, (ἄλλ.) Πτακάλα.

Καννηταποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων (πλέκων) τὰς κάννας τῶν πλοίων ἢ (ἐν γέν.) κάνητας.

†Καννόμων, Π. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κὰν νόμων, ἴδε Κάν.

Καννωτὰς, ἡ, όν. Πλεγμένος (Καμωμένος) ἀπὸ κάννας, καλαμένος.

Κανονάρχης, ου (ὁ). (ἐκκλησ.) ὁ ἀρχόμενος πρῶτος τῆς ψαλμῳδίας τοῦ κανόνος, (κοιν.) καλανάρχος.

Κανονίας [κανών], ου (ὁ). (ἄνθρωπος) μακρύς, ἴσιος καὶ λεπτὸς ὡσὰν καλάμι, (ἴδε Προσστέλλω).

Κανονίζω, Μ. ίσω. Ἰσάζω τι μὲ τὸν κανόνα· κράττω ἢ ἐφαρμόζω ἢ διευθετῶ τι κατὰ τοὺς κανόνας (τῆς τέχνης). διορίζω (διατάττω) τι ὡς κανόνα ἢ διὰ κανόνος. ‖ (κῶ.) συμφωνῶ μὲ τὸν κανόνα.

Κανονικὸς, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος κατὰ τοὺς κανόνας· σύμφωνος μὲ τοὺς κανόνας. ■ Κανονικὴ τέχνη, ■ Μαθητ., τὸ θεωρητικὸν μέρος (ἡ θεωρία) τῆς μουσικῆς, καὶ ■ Κανονικοί, ■ αὐτ., οἱ εἰς αὐτὴν ἀσχολούμενοι, οἱ κατὰ θεωρίαν μουσικοί. ■ Κανονικὰ βιβλία, ■ Ἐκκλησ., τὰ κανονισμένα (περιεχόμενα εἰς τὸν κανόνα, εἰς τὸν κατάλογον). ■ Γράμματα—, ■ Βυζ., τὰ ὑπὸ τῶν ἐπισκόπων πρὸς τοὺς χριστιανοὺς περὶ τινος κανονικοῦ ζητήματος ἢ πρὸς αὐτόπασιν κληρικοῦ τινος ἐκδιδόμενα. ‖ (οὐσ.) ■ Κανονικοί, ■ Κανν., οἱ κληρικοὶ ἢ μοναχοί, καὶ ■ Κανονικὸν (ἐνν. τέλος), τὸ διδόμενον κανονικῶς ὑπὸ τῶν ἐπαρχιωτῶν εἰς τὸν ἐπίσκοπο ■

Κανονικῶς, ἐπίῤῥ. Κανονικά, κατὰ κανόνας.

Κανόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κανών.

Κανονὶς, ίδος (ἡ). ὁ κανὼν (ἡ ῥέγλα) τῶν γραφέων.

Κανόνισμα (τὸ), = Κανών· ἔργον ἢ σύγγραμμα κατὰ τοὺς κανόνας. 2) ■ Κανονὶς. ■ Σελίδων κανόνισμα φιλύρδινον, ■ Ἐπιγρ.

Κανονισμὸς (ὁ), τὸ κανονίζειν (ἰσάζειν τι μὲ τὸν κανόνα ἢ διευθετεῖν [διατάττειν] τι κατὰ κανόνας). 2) (συνηθ.) μέρος τι τῆς οἰκίας(ᾱ).

Κανοῦν (τὸ), κατὰ προσ. ἀντὶ Κάνεον.

Κἀνταῦθα, ἀντὶ Καὶ ἐνταῦθα.

Κἀντεῦθεν, ἀντὶ Καὶ ἐντεῦθεν.

Καναδίζω, Μ. ίσω. Τρυφῶ (Ἡδυπαθῶ Πεφανέναι) καθὼς οἱ κατοικοι τῆς ἐν Αἰγύπτῳ πόλεως Κανώβου.

Κανωβισμὸς (ὁ, τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κ νων (κάνη), ονος (ὁ). (ἐν γέν.) κάθ-

ξύλον ἐντελῶς (ὅταν καλάμι) ξύσιον, τὸ ὁπ. (ἐμπ.) χρησιμεύει διὰ μέτρημα καὶ ζύσμα ἄλλων σωμάτων· (ἰδιωτ.) ἡ βίγκλα τῶν γραφέων (« Γέγονεν ὀρθότερος κανόνος, » Νίκαρχ.)· ὁ πῆχυς τῶν μαθηματικῶν καὶ τῶν οἰκοδόμων, ἡ στάθμη. « Ἐν τῇ τεκτονικῇ, ὅταν εἰδέναι βουλώμεθα τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ μή, τὸν κανόνα προσφέρομεν, ᾧ διαγινώσκεται. » Δίοχ. 2) ἡ γλῶσσα τῆς ζυγαρᾶς ἢ τὸ στέλεχος ὅπου εἶνε σημειωμένα τὰ βάρη τοῦ στατῆρος. 3) τὸ προσημειωμένον πλαγίως εἰς τὴν ἀνεκίδα ξύλον τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν ὡς πάσιμον. 4) τὸ μασοῦρι ἢ ἡ πήχη τοῦ ὑφάντου. 5) (μτν.) (πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ὡς) τύπος, ὑπόδειγμα, πρωτότυπον, (καὶ προσδιορίζει τὴν ἀκρίβειαν ἑκάστης τέχνης). (ἰδιωτ. δὲ παρὰ μὲν τοῖς ἀγαλματοποιοῖς) ἄγαλμά τι τοῦ Πολυκλείτου, (παρὰ δὲ τοῖς μουσικοῖς) τὸ μονόχορδον. 6) (γραμτ. καὶ ῥητ.) ὅρος γενικὸς ἀπαράβατος ἢ « Λόγος ἔντεχνος ἀπευθύνων ὁμοιότητι πρὸς τὸ καθόλου τὸ διεστραμμένων τῶν λέξεων. »

7) (ἐκκλησ. Α') τὸ εὐαγγελικὸν κήρυγμα. « Καὶ ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ στοιχήσουσιν, εἰρήνη ἐπ' αὐτούς, » Γρσ. (Β') διάταξις (ἀπόφασις ἔγγραφος) συνόδου, νόμος. « Οἱ ἐν τῇ συνόδῳ ἐπέσκοποι καὶ ἄλλα τινὰ ἐγγράψαντες, ἃ Κανόνας ὀνομάζειν εἰώθασι, » Σωκρ. « Ὁ κανὼν οὔτε πρόσθεσιν οὔτε ἀφαίρεσιν δέχεται, ἐπεὶ τὸ κανὼν εἶναι ἀπόλλυσι, » Σρσ. (Γ') τὸ τάγμα τῶν μοναχῶν ἢ τῶν κληρικῶν. « Οἱ ἐν τῷ κανόνι ἐξεταζόμενοι, » Καν. « Ἀλλότριος τοῦ κανόνος ἔσται, » αὐτ. (Δ') ὕμνος τις ἐκκλησιαστικὸς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν θ' ᾠδῶν τῆς Π. Γρφ. (ἴδε Σωζόμ. Α', κγ'.)· (Ε.) φόρος, δάσιμον, (ὀθ. κοιν.) κανόνες, (ἀντὶ) ποινή, πρόστιμον. « Ὡς ἐμοῦ κανόνα τοῖς Αἰγυπτίοις ἐπιβαλόντος, » Ἀθανάσ.

Κανὼν, οῦσα, όν. Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Καίνω.

Κάνωπον (τὸ), [ῐ], τὸ ἄνθος τῆς κανωποξυλιᾶς.

¡Κανωτὸς, ἡ, όν, = Καννωτός.

Κ.ξ, Π. ἀντὶ Καὶ ἐξ.

Κάπ, Π. (πρὸ τοῦ π καὶ φ.) ἀντὶ Κατά. « Κάπ πεδίον, » Ὅμ. « Κὰπ φάλαρα, » αὐτ.

Καπαγώνιος, Ω. κατὰ κρᾶσ. ἀντὶ Καὶ ἀγωνίος. (εἰς τὸν Αἰσχλ. Ἀγ. 611: ὁ Σχλ. τὸ ἐξέλαβεν ἀντὶ Καὶ ἀπαγώνιος).

Καπάνα [καπάνη], ακος (ὁ), τὸ πλαγιὸν ἀκρωμβιστῆρι τῆς καθέδρας τοῦ ἁμαξηλάτου.

Καπανεὺς, έως καὶ

Καπανευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ διευθύνων τὴν καπάνην, ἁμαξηλάτης.

Καπανεύω, Μ. εύσω. Διορικῶ τὴν ἅμαξαν, εἶμαι ἁμαξηλάτης, [ἐκ τοῦ

Καπάνη (ἡ), Θεσσαλ. ἀντὶ Ἀπήνη, ἅμαξα (Θεσσαλικὴ). 2) (ἰδιωτ.) τὸ ὄπισθεν ἀκρωμβιστῆρι τῆς καθέδρας τοῦ ἁμαξηλάτου.

Κ.πανίζω, Μ. ίσω, = Καπανεύω.

Καπανικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς καπάνην, ἁμαξικὸς· (Κωμ.) μεγαλοπρεπὴς, παμπόθητος.

Καπάνια (τὰ), τὰ λωρία τῆς ἁμάξης.

Κ.πάπεια, Π. ἀντὶ Καὶ ἔπειτα.

Καπέτις [κάπις], ιδος (ἡ), εἶδ. μέτρ. χωροῦν δύο κοτύλας.

Κάπετος (ἡ), Π. [σκάπτω]. λάκκος· τράφρος· τάφος. (ἐν γέν.) χάσμα, κοίλωμα· χαραγμάδα.

Κάπη (ἡ), [κάπτω], Π. φάτνη (παχνὶ) ἢ ἡ ἐν αὐτῇ τροφὴ τῶν ἀλόγων.

Κάπηθεν, ἐπίῤῥ. Π. ἀπὸ τὴν κάτω.

Καπηλεία (ἡ), τὸ ἔργον (τὸ ἐπιτήδευμα) τοῦ καπήλου, μεταπώλημα ἢ λιανοπώλημα διαφόρων πραγματειῶν (κυρ. δὲ οἴνου).

Καπηλεῖον (τὸ), τὸ ἐργαστήριον τοῦ καπήλου (τοῦ μεταπράτου), (κυρ.) κρασοπωλεῖον.

Καπήλευμα (τὸ), νόθευσις (οἴνου), δόλωμα.

Καπηλευτὴς, οῦ (ὁ), = Κάπηλος.

Καπηλευτικὸς, ἡ, όν. Καπηλευτοῦ ἴδιος, καπηλικός.

Καπηλεύω, Μ εύσω. Πωλῶ (Ἐμπορεύομαι) ἢ Μεταπωλῶ τι ὡς κάπηλος· (συνεκδχ. καὶ μτφορ.) νοθεύω ἢ προδίδω τι δι' αἰσχροκέρδειαν.

Καπηλικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κάπηλον. ἴδιος καπήλου. (μτφορ.) ἀπατεών, δόλιος. « Ἀγοραῖα καὶ καπηλικὰ ὀνόματα, » Ἐπγρ., (κοιν.) λόγια τοῦ καπηλειοῦ. « Καπηλικῶς χρῆσθαί τινι, » Δίλ., ἐμπορεύεσθαι αἰσχροκερδῶς μέ.

Καπήλιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καπηλείου.

Κάπηλις, ίδος ἢ ιδος (ἡ). γυνὴ κάπηλος (μεταπράτις ἢ καπήλισσα).

Καπηλοδύτης [καπ. δύομαι], ου (ὁ). ὅς τις κυλίεται πάντοτε εἰς τὰ καπηλεῖα, μέθυσος, ἄσωτος.

Κάπηλος (ὁ), [κάπη]. (ἐν γέν.) μεταπωλητὴς ἢ λιαναπωλητὴς (κυρ. ἐδωδίμων)· (ἰδιωτ.) κρασοπώλης, κάπηλας· (συνεκδχ. καὶ μτφορ. ‖. ὡς ἐπιθ.) δολωμένος, νοθευμένος, ἀπατηλὸς, κίβδηλος. « Κάπηλα ῥήματα, » Αἰσχλ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ καπηλικός. « Βίος—, » Δ Ἁλ. »

†Καπήριον (τὸ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καπύριον.

Καπητὸν (τὸ), πᾶν ὅ,τι ἐμβάλλεται εἰς τὴν κάπην (φάτνην) πρὸς τροφὴν τῶν ἀλόγων.

Κάπι, Π. ἀντὶ Καὶ ἐπί.

†Κάπιον (τὸ), [κάπη;], κατὰ διάλεκτον, τὸ σκόροδον, (Λτ.) *sapa*.

Καπίθη (ἡ), = Κάπετις.

†Καπναυγὴς [καπνὸς, αὐγάζομαι], ἐος (ὁ), Ἐπγρφ. ἀντὶ Καπνοσκόπος, Καπνόμαντις.

Καπνείω (χωρὶς Μ.) Π. ἀντὶ Καπνίζω.

Καπνέλαιον (τὸ), (ὠνομάζετο εἰς τὴν Κιλικίαν) ἡ αὐτοφυὴς ἢ πρωτόῤῥυτος ῥητίνη.

Κάπνη (ἡ), = Καπνοδόχη, γωνιά.

Καπνηλὸς (ὁ, ἡ), Π. καπνισμένος, βιωμῶν καπνίλαν.

Καπνηρὸς, ά, όν. Καπνοειδὴς, καπνόχρως.

Καπνία (ἡ), (ἄπτωλος) ἢ ἄλλ. Κάπνιος.

Καπνίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων χοῦμα ἢ γεῦσιν καπνοῦ. « Οἶνος—, » Ἀλέξ. Τραλλ. « Οἶνος—, » Ἀρχῖφ., ὁ κατασκευαζόμενος ἀπὸ τὴν λεγομένην καπνίαν ἄμπελον, ἢ καπνιζόμενος ἐπίτηδες ἵνα τὸν ὀδηγήσῃ (συνεκδχ.) ἀντὶ Παλαιὸς, (ἐν γέν.) ἐκλεκτός.

Καπνιάω-ῶ, Μ. άσω, Καπνίζω (μτθτ. καὶ ἀμτθτ.)

Καπνίζω, Μ. ίσω. (μτθτ.) Κάμνω ἢ Ἐργάζω (Ἀναεῖδω) ἢ Ἐκθέτω τι εἰς ἢ Ἐσχολῶ μὲ τὸν καπνόν. (συνεκδχ.) κάμνω (ἀνάπτω) φωτιὰν· μαγειρεύω. « Κἀπνισαν τε κατὰ κλισίας καὶ δεῖπνον ἕλοντο, » Ἰλ. Β. « Καπνίζειν αὐτοὺς ἐμποιουμένους τοὺς παῖδας. » Δμ. ‖. (παθ.) διαλύομαι εἰς (ἢ ἐναχλοῦμαι ἀπὸ τὸν) καπνόν. « Οἱ ἐξώφθαλμοι καπνίζονται μᾶλλον, » Ἄρτε.

Καπνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Καπνός, ὀλίγος (μόλις φαινόμενος) καπνός.

Κάπνιος (ὁ, ἡ), (κυρ. ἄμπελος) τῆς ὁποίας τὰ σταφύλια φαίνονται ὡς ἂν νὰ ἔχουν χρῶμα καπνοῦ.

Κάπνισις, εως (ἡ), κάπνισμα.

Κάπνισμα (τὸ), πᾶν ὅ,τι καπνίζεται (ὡς θυμίαμα). 2) = Κάπνισις.

Καπνιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ φύσει καπνίζων.

Καπνιστὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐκτεθεὶς εἰς τὸν καπνὸν, καπνισθεὶς ἵνα ξεγυμνώσῃ (ἢ πάρῃ τὴν μυρωδιάν).

¡Καπνοβάτης, ου (ὁ), (τὸ ὀνώρθ.) Καπνοπάτης.

Καπνοδόκη (ἡ) καὶ

Καπνοδοχεῖον (τὸ) καὶ

Καπνοδόχη (ἡ), (ἀρχ.) τρύπα εἰς τὴν ὀροφὴν τοῦ μαγειρείου ἢ τῆς κάμαρας ἀπὸ ὅπου βγαίνει ὁ καπνός. (μτγν.) κυργειδές τι ἐξέχον τῆς στέγης οἰκοδόμημα πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν, γωνιά, (Τερκ.) ὀντζάκι, [ἐκ τοῦ

Καπνοδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος (εἰσδεχόμενος) τὸν καπνόν.

Καπνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). καὶ ἐπίῤῥ. -ειδῶς. Καπνῷ ὅμοιος τὸ εἶδος.

Καπνόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων διὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ καπνοῦ, [ἴδε Καπναυγής).

Καπνοπάτης, ου (ὁ), Π. [καπνὸς. πάομαι ἢ πατέομαι]. ὁ ζῶν (τροφούμενος ἢ μεθυσκόμενος καθὼς οἱ Σκυθ. [ἴδε Ἡρ. Δ', 202]· μὲ τὸν καπνὸν, καὶ θρῃν.) ἀντὶ Καπνοβάτης.

Καπνοπώτης (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων καπνὸν (καπνίζων).

Καπνὸς (ὁ), [κάπτω]. ὁ ἐξερχόμενος ἀπὸ καιομένου σωματος ἀτμός. 2) εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Κορυδαλλὶς, (κοιν.) καπνὸ (καὶ Τουρκ.) σαχτερές.

Καπνοσφράντης, ου (ὁ), (Κωμ.) ὀνειλέγυρμα, ζῶν μὲ τὴν μυρωδιὰν (μὲ τὸν καπνόν).

Καπνοτοκεῖα (ἡ), Π. ἡ τίκτουσα (ἐκβάλλουσα) καπνόν, (μτφορ.) ματαία, ἀνεμώλιος.

¡Καπνοῦχος (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Καπνοδόχος.

Καπνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κάμνων) καπνόν.

Καπνόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Καπνίζω. διαλύω (ἢ πθ. διαλύομαι) εἰς καπνόν.

Καπνώδης, εος (ὁ, ἡ), ἐπίῤῥ. -ωδῶς. Καπνοειδὴς, σκαπασμένος μὲ καπνόν· (συνεκδ.) σκοτεινὸς.

Καπνωδία (ἡ). δεσμὴ καπνοῦ.
Κάπος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ κῆπος.
Κάππα (τὸ), ἄκλ., τὸ ὄνομα τοῦ στοιχείου Κ. «Τρὶς κάππα κάνιστα», παροιμ., Καππαδόκαι, Κίλικες καὶ Κρῆτες, (ἴδε Κάππας).
Καππάριον (τὸ), (κυρ.) ὁ καρπὸς τῆς κάπαρης, (ἐν γέν.) ὑποκορ. τοῦ
Κάπαρις [ᾰ], εως (ἡ), τὸ φυτὸν (ὁ θάμνος) ὅπου καρπίζεται τὴν κάπαριν. (συνεκδ.) τὸ βαγόσιμον μέρος (ὁ καρπός, τὸ μπουμπούκι) της.
Καππαστός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Κατάπαστος.
Καππαύω, Π. ἀντὶ Καταπαύω.
†Καππεδίον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάπ πεδίον, (ἴδε Κάπ).
Κάππεσον, Π. ἀντὶ Κατέπεσον, ἀόρ. τοῦ Καταπίπτω.
Κάππιεν, Π. ἀντὶ Κατέπιεν, ἀόρ. τοῦ Καταπίνω.
Καππορόρος (ὁ, ἡ), ὁπλ. Κοππατίας (ἵππος).
;Καππυρίσασα, ἀόρ. ά. τῆς θηλ. μτχ. τοῦ Καππυρίζω, Π. ἀντὶ Καπυρίζω. (ἄλλ. διορθ. χωρὶς ά ἀγν. Κάππυρος εὖσα, ἀντὶ Κατάπυρος οὖσα).
†Καππώτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Καταπαύτης, ἀναπαύων.
Κάπραινα, ης (ἡ), τὸ θηλ. τοῦ Κάπρος, ἀγριογουρούνα. (μτνμ.) γυνὴ ἀσελγής.
Καπράω-ῶ, Μ. άσω; Ὀργῶ πρὸς συνουσίαν, γαβριάζω, (κυρ. ἐπὶ σκρόφας καὶ μτνμ. ἐπὶ ἀσελγοῦς γυναικός).
Καπρέα ἢ Καπρία (ἡ), ἡ ὠοθήκη τῆς σκρόφας καὶ τῆς καμήλας τὴν ὁπ. κάπτουν ἵνα μένῃ ἄγονον τὸ ζῶον. 2) τὸ ὑγρὸν τὸ ὁποῖον ῥέει μετὰ τὴν ὀχείαν ἀπὸ τοῦ αἰδοίου τῆς γρούνας, (Ἀρχ.), (παρβλ. Ἱππομανές).
Κάπρειος (ὁ, ἡ), ὁ ἀνήκων εἰς κάπρον.
Καπριάω-ῶ, Μ. άσω, = Καπράω.
Καπρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάπρος.
Καπρίζω, Μ. ίσω, = Καπράω.
Καπρικος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κάπρειος, ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ κάπρον. «Πρῶραι --, «Ἡρ., αἱ σχηματισμέναι εἰς εἶδος ῥύγχους κάπρου. ||. (οὐσ.) ἀντὶ Κάπρος (μετὰ καὶ χωρὶς τὸ Σῦς).
Καπρίσκος (ὁ). μικρὸς κάπρος. 2) εἶδ. ὄψαρ. (ἄλλ.) Μῦς, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυπρίνος).
Καπροβόλιον (τὸ). καντάρι (ἐμβόλιον) διὰ τοὺς κάπρους.
Κάπρος (ὁ). ὁ ἀνευνούχιστος χοῖρος (κυρ. δὲ ἀγριόχοιρος.) 2) εἶδ. (ποταμ.) ἰχθ. ὃς τις φωνάζει ὡσὰν γροῦνι. 3) τὸ γεννητικὸν μόριον τοῦ ἀνδρός. 4) εἶδ. ἁρμοστείας τῶν μελισσῶν.
Καπροφονος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων κάπρους ἢ φονεύσας κάπρον.
Καπρώζω, Μ. ώσω, (ἀπὸ κάπρον) = Καπράω.
†Καπτήρ (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Καλυπτὴρ), ῆρος (ὁ). σωλὴν πήλινος, (Τεχν.) κανγκανο.
Κάπτω [ᾰ†κάπω], Μ. κάψω. Τρώγω ἢ πίνω λαίμαργα, ἁρπάζω ἢ κατασπίνω βιαστικά, (κοιν.) γάφτω. 2) Π. ἀναπνέω δυνατά, ἀσθμαίνω. (μόνον εἰς τὸν πρκ. κέκαφα, ἢ κατὰ μτχ.) «Κεκαφὼς ὑμῶν, 1α, καὶ Ἰσ. Β'. α, ἀγωνιῶντα, ψυχομαχοῦντα, (ἴδε καὶ Κάπυσα).
Καπυρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Καπύριον.
Καπυρίζω [καπυρὸς], Μ. ίσω. Καίομαι μὲ κρότον (καθὼς τὰ ξηρὰ φρύγανα ἢ τὰ φύλλα τῆς ἀφῆνης). 2) (μτνμ.) γελῶ δυνατά, χαχανίζω, (διότι κατὰ τὸν Σουΐδ. «Ὡς φωνὴ ἀκανθῶν ὑπὸ τὸν λέβητα, οὕτως ὁ γέλως τῶν ἀφρόνων,») ἢ 3) (κατ' ἄλλ.) τρώγω καπυρὰ (τρυφερὰ) φαγητά, ζυμαρικὰ κτλ. (ἴδ. 4) (συνεκδ.) ξεραντόνω (κυρ. εἰς ἐξοχήν), (παρβλ. Ἀκτάζω).
Καπύριον (τὸ), [καπυρός]. εἶδος ἢ μέρος ζυμαρικοῦ ξηρυζημένου καὶ τραγανιζόν, (Γαλλ.) croquette, (ἀπ' ἰδῶ ἐτυμολόγησεν ὁ Κορ. τὰ καθούσια σῶκα τῆς πατρίδος του), (παρβλ. Κόμμα καὶ Ψαθύριον).
Καπυριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ καπυρίζων (ξεφαντόνων εἰς ἐξοχήν), (ἐν γέν.) ἔκδοτος εἰς τὰς τρυφὰς καὶ τὴν σπατάλην.
Καπυρὸς [κάπτω], ά, όν. Ξηραμένος (κυρ. ἀπὸ καυστικὸν ἄερα), (ἐν γέν.) ξηρὰς, στεγνὸς, κατάξηρος. (ἐπὶ ζυμαρικῶν) ξηρυζημένος, τραγανιστός. (ἐπὶ ἀσθεν.) καυστικός. (συνεκδ. ἐπὶ γέλωτος) βορυβώδης, καγχαστικὸς, (κοιν.) τραγανιστὸς, (ἴδε Καπυρίζω)· (κατ' ἔκτ.) εὐφρόσυνος, ἡδονικὸς, (παρβλ. Λαμυρός). «Καπυρὸν γελάσας, «Ἐπιχ., ξηρὸν-ξηρὰ καὶ νόστιμα, (παρβλ. Κραμβολέσχης). «Καπυρὸν συρίζω, «Ἀκ. «Καπυρὸ στόμα, «Θκρ., τὸ ψαλλόν λιγυρὰς ᾠδάς.
Καπυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξηραίνω (καὶ παθ.) Ξηραίνομαι, (ἐπὶ σανιδ.) σκεβρόνω, καμπουριάζω.
Καπυρώδης, εος (ὁ, ἡ), = καπυρὸς τὸ εἶδος, ξηρυζημένος.
Κάπυσσε, Π. ἀντὶ Ἐκάπυσσεν (ὡς ἐκ τοῦ †Καπύω ἢ τοῦ Κάπτω), ἐξέπνευσε.
†Καπφάλαρα, Π. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάπ φάλαρα, (ἴδε Κάπ).
†Κάπων [Λατ. capo], ωνος (ὁ). εὐνουχισμένος πετεινὸς, κοπόνι.
Κάρ, Π. (πρὸ τοῦ ρ) ἀντὶ Κατά. «Κὰρ ῥόον, «Ἰλ. Μ. «Κὰρ φᾶι, «Ἰλ. Υ.
(Κάρ), καρὸς (ἡ ;), (τὸ α βραχύ), [κείω]. τρίχα (κυρ. ξουρίδι) τῆς κεφαλῆς. (μόνον εἰς τὴν φρ.) «Ἓν καρὸς οἴεσ, «Ἰλ., ἴσια μὲ μιὰν τρίχα, δηλ. ἴσα μὲ τὸ πιάτσι, (συνήθ. ὅν καὶ παρὰ τὸ μέτρον, τὸ ἀνάγκαν εἰς τὸ-
Κὰρ, Καρὸς (ὁ), (τὸ α μακρόν). (κυρ. σκλάβος ἀπὸ τὴν Καρίαν (ἐπαρχ. τῆς μ.κρ. Ἀσίας), (συνεκδ.) ἀξιοκαταφρόνητος, τιποτένιος.
Κάρα (τὸ), ἄκλ. Π., = Κάρη καὶ
†Κάρα, ας (ἡ). ἡ κεφαλή.
Καράβιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάραβος.
;Καραβὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κάραβος, (κοιν.) καραβίδα.
Καραβοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κάραβον, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν καράβων.
Καραβοκαρδωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον καράβου.
Κάραβος (ὁ), [ἀράσσω, ἄραβος]. ὁ κάνθαρος τῶν ξύλων, (ὄθ. τὸ Γαλλ.) scarabée, (παρβλ. Γερμάνος). 2) (συνήθ.) ὁ ἀγχαρωτὸς καὶ πυκροπλάτυς, «καβὸς (Τεχν.
μποτζέκι. 3) εἶδ. πλοίου, (ὅθεν κοιν.) καράβι, (παρβλ. Κάνθαρος).
Καραβώδης, εος (ὁ, ἡ), = Καραβοειδὴς.
†Καραγὸς (ὁ), (Ταχτ.). ἡ διὰ τῶν ἀμαξῶν καὶ μηχανημάτων περίφραξις τοῦ στρατοπέδου.
Καραδοκέω-ῶ [κάρα, δοκέω], Μ. ήσω (κατὰ λέξ.) Κυττάζω (Παρατηρῶ) μὲ ὀρθὴν κεφαλὴν (ἐν γέν.) προσμένω (προσδοκῶ) ἀνυπομόνως, προσέχω (παρατηρῶ) νὰ ἰδῶ, καιροφυλακτῶ. «Καραδοκήσαντα τὴν μάχην ἢ πεσέσθαι, «Ἡρ. (καὶ πρὸς αἰτ. προθετ.) «Ἐκαραδόκησεν εἰς ἐμὲ ἡ βουλὴ πάλιν, «Ἀρρφ.
Καραδοκία (ἡ). τὸ καραδοκεῖν, ἀπαντοχὴ προσδοκία.
†Καραβαρέω(έω)-ῶ, Μ. ήσω, =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καρηβαρέω.
†Καρακάλλιον ἢ Καράκαλλον(τὸ), [Λατ.], εἶδος καπότας μὲ κουκκούλαν.
Καράμβος (ὁ), = Κάραμβος (ὁ), (ἴδε Κεράμβος).
Καρανιστὴρ, ῆρος καὶ
Καρανιστὴς, οῦ (ὁ), Π. ὁ κάπτων τὴν κεφαλὴν, ἀφαιρῶν τὴν ζωὴν, θανατηφόρος. «Δίκη—, «Αἰσχλ., ἡ κεφαλικὴ, [ἐκ τοῦ
Καρανον (τὸ), Π. Δ. = Κάρηνον.
Κάρανος (ὁ), [κάρα]. ἀρχηγὸς, πρῶτος, (κοιν.) κεφαλὴ, (παρβλ. Κάρανος).
Καρανόω-ῶ [κάρανον], Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Κεφαλαιόω, ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ. (πρὸς δὲ τὸν ἐκ δ'.) λέγω κεφαλαιώδως.
Καρατομέω [κάρα, τέμνω], Μ. ήσω. Ἀποκεφαλίζω.
Καρατομία (ἡ). ἀποκεφάλισμα.
Καρατόμος (ὁ, ἡ). (παρᾶξ.) ὁ ἀποκεφαλίζων. (προπαροξ.) ἀποκεφαλισμένος· (Π.) κομμένος καὶ πεπαμένος ἀπὸ τὴς κεφαλῆς τινος. «Καρατόμοις χλιδαῖς,» Σοφ. ταῖς κεκαμένας πλεξίδας.
†Καρβάζω, Μ. άσω ἢ
†Καρβαΐζω καὶ Καρβανίζω, Μ. ίσω. Ὁμιλῶ ὡς
Καρβάν, ᾶνος καὶ
Καρβάνος (ὁ, ἡ), Π. [κάρ, βάζω], βάρβαρος.
†Κάρβασα (τὰ). καραβόπανα, (ἴδε Κάρπασος).
Καρβάτινος, η, ον. Δερμάτινος. ||. (οὐσ. θηλ.) εἶδ. ὑποδημάτων (τσαρούχια) ἀπὸ ἀκατέργαστον δέρμα, (ὄθ. ἡ Ἰταλ. scarpa).
†Καρβατιὼν, ῶνος ἢ ωνος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Καβατιών.
Καρβαμάλη (ἡ). εἶδ. ψωμιοῦ μὲ κάρβαμον.
Καρβαμίζω, Μ. ίσω. Ἔχω γεῦσιν καρβάμου, εἶναι ὄρεμις ὡσὰν κάρβαμον (μτφρ.) εἶμαι στρυφνοῦ (δύσκολου) χαρακτῆρος. 2) ὁμιλῶ (φλυαρῶ) περὶ καρβάμων.
Καρβαμίνη καὶ
Καρβαμὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ καρβαμειδοῦς, (ἄλλ.) Ἰδηρὶς καὶ Λεπίδιον
Καρβαμογλύφος (ὁ, ἡ), κατὰ (λέξ.) ἁμ. γλύφων (σκαλίζων) τὸν σπόρον τοῦ καρβάμου, (δηλ.) εἰς ὑπερβολὴν φιλάργυρος, ἐξηντοβελόνης, (παρβλ. Κυμινοπρίστης).
Κάρβαμον (τὸ), [Περσ. χαρβάμ], τὸ γνωστὸν φυτὸν κάρβαμον (συνεκδ.) ὁ σπό-

ρος τον (τὸν ὀπ. ἔτρωγον, μάλιστα οἱ Πέρσαι, κατεσκευασμένον μὲ ξύδι, καθὼς τώρα τὸ σινάπι, (Τουρκ. χαρδάλι), (ἀθ.) • Καρδάμου κεκομμένου καὶ σεσηπότος λεπτοῦ, Πολύαιν. ‖ • Καρδάμων βλέπειν, • Κωμ. ἀντὶ Δριμύ, ἀγριοκυτάζειν, πῦρ πνέειν.

Καρδαμόσπορον (τὸ). ὁ σπόρος τοῦ καρδάμου.

;Καρδαμύσσω (ττω), Μ. ύξω, = Σκαρδαμύσσω.

Καρδάμωμον (τὸ), [κάρδαμον, ἄκωμον], εἶδ. φυτοῦ ἢ σπόρου ἀρωματικοῦ, (Τουρκ.) κακκουλές.

†Κάρδαξ [Περσ.], ακος (ὁ). στρατιώτης μισθωτός.

Καρδία (ἡ), [κῆρ, κέαρ]. ἡ καρδιὰ (κυρ. καὶ μεταφ.)· ἀνδρία, τολμηρὸν νοῦς, πνεῦμα, φρόνησις, (ἐν γέν.) διάθεσις. • Ἐν δὲ τῷ τοιούτῳ, τίνα ἕξει καρδίαν ἔτχειν αὐτός; « Πλάτ. 2. (μετνμ.) ὁ μυελὸς [ἡ ψύχα] τοῦ δένδρου, (ἄλλ.) ἐγκάρδιον. (ἐν γέν.) ἡ μέση. • Εἰς βάθη καρδίας θαλάσσης, « Γρφ. 3) (καταχρ.) τὸ ἐπάνω στόμιον τοῦ στομάχου.

Καρδιακός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ακῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν καρδίαν ἢ τὸν στόμαχον. 2) = Καρδιαλγικός ἢ Στομαχικός.

Καρδιαλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Μὲ πονεῖ ἡ καρδιά (τὸ στόμάχι) μου, ἔχω καρδιαλγίαν, [ἐκ τοῦ

Καρδιαλγής [καρδ. ἀλγέω], ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόνον εἰς τὴν καρδίαν (εἰς τὸν στόμαχον).

Καρδιαλγία (ἡ). πόνος εἰς τὴν καρδίαν (δηλ εἰς τὸ στομάχι), καρδιόπονος.

Καρδιαλγικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν ἢ πάσχων ἀπὸ ἢ συνδεμένος μὲ τὴν καρδιαλγίαν.

Καρδιάσις, ιδος (ἡ). (κατὰ τοὺς Πυθαγορ.) ὁ ἀριθμ. 5, ἡ πεντάς.

Καρδιάω-ῶ, Μ. άσω (ξ), = Καρδιώσσω.

†Καρδιοβολέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Ἐγγίζομαι· κατάκαρδα, λαπίζομαι χαρίεις, στενοχωροῦμαι, [ἐκ τοῦ

Καρδιοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων [πρασβάλλων, ἐγγίζων, ἐπενεργῶν εἰς] τὴν καρδίαν, καρδιακός.

Καρδιογνώστης, ου (ὁ). ὁ γνωρίζων τὰ σπέρματα τῆς καρδίας.

Καρδιόδηκτος (ὁ, ἡ', Π. ὁ σάκκων (πληγόνων, βλίβων, καταπρώγων) τὴν καρδίαν.

Καρδιοειδής, ές (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) καρδίας.

Καρδιοκολάπτης, ου (ὁ). ὁ κατατρώγων (διαφθείρων) τὴν καρδίαν, (παρφδ. τοῦ Δρυοκολάπτης).

Καρδιοπλήκτος (ὁ, ἡ). κτυπημένος εἰς τὴν καρδίαν, πληγωμένος κατάκαρδα.

†Καρδιοπονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πόνον (λύπην) εἰς τὴν καρδίαν, πονεῖ ἡ ψυχή μου.

Καρδιοπονος (ὁ), = Καρδιαλγία.

Καρδιοστρόφος (ὁ, ἡ). ὁ στρέφων (ἀναστρέφων ἢ μεταπείθων) τὴν καρδίαν.

Καρδιότρωτος (ὁ, ἡ), = Καρδιόπληκτος.

Καρδιουλκέω-ῶ [κ. ἕλκω], Μ. ήσω. Ἀνασπῶ τὴν καρδίαν τοῦ θυσιασθέντος ζώου ἵνα τὴν ὁλοκαυτώσω ἢ τὴν παρατηρήσω σπλαγχνοσκοπικῶς.

Καρδιουλκία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

†Καρδιουργέω-ῶ, Μ. ήσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καρδιουλκέω.

Καρδιοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καρδίαν ἐσθίω.

Καρδιοφύλαξ, ακος (ὁ). πλάκα ἀπὸ μέταλλον τὴν ὁπ. ἐφόρουν οἱ στρατιῶται εἰς τὸ στῆθος διὰ προφύλαξιν τῆς καρδίας.

Καρδιόω-ῶ, Μ. ωσω, = Καρδιαλγέω, μοῦ πονεῖ ἡ καρδία ἢ τὸ στομάχι. 2) = Καρδιοβολέω. • Ἐκαρδίωσας ἡμᾶς ἡ ἀδελφή μου, « Γρφ. 3) = Καρδιουλκέω.

Καρδιωγμός (ὁ), = Καρδιαλγία, [ἐκ τοῦ

Καρδιώσσω (ώττω), Μ. ώξω, = Καρδιαλγέω, ἔχω καρδιόπονον (κομμάτια μὲ ἀνακάτωσιν), ἢ 2) = Βουλιμιάω, • Τὸν στόμαχον ἐπιδάκνομαι ὑπὸ λιμοῦ, « Φώτ.

Καρδοπεῖον (τὸ). τὸ σκέπασμα τῆς καρδόπου. 2) = Παστοκάπη.

Καρδοπηγλύφος (ὁ). ὁ γλύφων (σκάπτων, κατασκευάζων) καρδόπους.

Κάρδοπος (ἡ), [ι]. σκάφη (σκαφίδι) ὅπου ζυμώνουν τὸ ψωμί, ζυμωτηρά. (ἐν γέν.) κάθε ξύλινον βαθουλὸν σκεῦος, καυκί, ξυλοπινάκα, γδέ. • Καρδόπῳ ἐντρίψας, • Νίκ.

;Κάρδιον (τὸ), Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάρηνον.

Κάρη, κάρητος καὶ **καρήατος** (τὸ), (κλθ. καθ' ἑτερογένειαν, Τὰ κάρα), Π. Ἰων. ἀντὶ Κάρα, κεφαλή, κορυφή. • Ὀλύμπου κάρη, • Ἡσ. • Τοῦ (ναρκίσσου) καὶ ἀπὸ ῥίζης ἑκατὸν κάρα ἐξεπεφύκει, • Ὅμ. (καὶ περιφρ.) • Ζηνὸς (= Ἰοκάστης) —, • Π., ἀντὶ ὁ Ζεὺς ἢ Ἰοκάστη, (παρβλ. Κάρηνον).

†Κάρη (ἡ), Ἰων. Π. (σπν. καὶ μτγν.) ἀντὶ κάρα. • Κάρη δ' ἀπάτερθε κυλινδομένη περόρτο, • Κόϊντ.

Καρηβάρεια (ἡ), = Καρηβαρία.

Καρηβαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω βάρος εἰς τὴν κεφαλήν, βαρύνει (καὶ Π. γέρει) τὸ κεφάλι μου, [ἐκ τοῦ

Καρηβαρής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (αἰσθανόμενος) βάρος εἰς τὴν κεφαλήν, πάσχων καρηβαρίαν.

;Καρηβάρησις, εως καὶ

Καρηβαρία (ἡ). βάρος εἰς τὴν κεφαλήν ζάλη, κεφαλόπονος. (Π.) βαρὺ κεφάλι. • Ὀζαλέῃ βάκτρου καρηβαρίῃ, • Ἐπιγρ.

Καρηβαρικός, ή, όν. Ὁ πρὸξενῶν ἢ ὑποκείμενος εἰς καρηβαρίαν.

†Καρηβαρόω-ῶ, Μ. ήσω. Βιῶζει ἀκόμη τὸ κεφάλι μου (Εἶμαι παραζαλισμένος) ἀπὸ ταῖς φωναῖς.

Καρηκομάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [κάρη, κόμη]. ἔχω μαλλιὰ εἰς τὴν κεφαλήν, ἔχω βυρίζω τὰ μαλλιά μου, (μόνον εἰς τὴν μτχ. Καρηκομώντες, τὴν ὁπ. ἴσ. διορθ. Κάρη κομόωντες).

Καρῆναι, κθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κείρω.

Κάρηνον (τὸ), Π. = Κάρα, κεφαλή· κορυφὴ ἀκρόπολις, πύργος κτλ. • Ὀλύμπου κάρηνα, • Ὅμ. • Πολέων κάρηνα, • αὐτ. (καὶ περιφρ.) • Βοῶν κάρηνα, • αὐτ. ἀντὶ Βόες, (καθὼς καὶ κοιν. λέγομεν) τόσα κεφάλια βιβλ. • Νεκύων κάρηνα, • αὐτ., (παρβλ. Κάρη).

Κάρητι, Κάρητος, Π. ἔκτ. καὶ γεν. τοῦ Κέρη.

Καριδάριον καὶ **Καρίδιον** (τὸ). ὑπονρ. τοῦ Καρὶς, καριδίτσα.

Καριδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κυρτόω (Καμπυρράζω) τι ὡσὰν τὴν καρίδα.

Καρίζω, Μ. ίσω. Νικοῦμαι (ἢ Πλίνω πρός) τοὺς Κᾶρας, φέρομαι καθὼς οἱ Κᾶρες.

Καρικοεργής, ές (ὁ). Καρικῶς | Ὑπὸ Καρῶν, (ἐπιρ.) Εὐτελῶς) εἰργασμένος, κακοφθειρασμένος.

Καρικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Κᾶρας ἢ τὴν Καρίαν. • Καρικὴ μοῦσα, • Πλάτ., ἡ ἐπικήδειος θρηνῳδία, τὸ μυρολόγι. • Καρικὸν (ἐνν. μῦρον ἢ ἔλαιον), • Ἱππκρ., εἶδος ἀλειμμένης ἢ πομμάδας.

Καρίνη (ἡ), γυνὴ ἀπὸ τὴν Καρίαν ἢ ὁπ. συνήθως ἐμισθοῦτο ἵνα μυρολογῇ τοὺς νεκρούς, μυρολογήτρα.

†Καριόω-ῶ, Μ. ώσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καρόω ἢ Δ. ἀντὶ Ξηριόω.

Καρὶς, ίδος καὶ ῖδος (ἡ), τὸ γνωστὸν ὀστρακόδερμον, ἡ καρίδα ἢ γαρίδα. «Γένη δὲ πλείω τῶν καρίδων, αἵ τε κυφαὶ, καὶ αἱ κραγγόνες, καὶ τὸ μικρὸν γένος, • Ἀρχ.

Καριστί, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον ἢ τὴν γλῶσσαν τῶν Καρῶν, καθὼς οἱ Κᾶρες.

Καρίων [Κάρ], ωνος (ὁ). (ἐπωνυμικῶς) κοντὸς στρατιώτης.

Καρκαίρω [ἀνατστ.], Μ. αρῶ, Π. καίρομαι μὲ κρότον, (παρόλ. Γαργαίρω).

†Κάρκαρον (τὸ) καὶ **Κάρκανος** (ὁ), φυλακή, δεφοιτήριον, (Λατ.) carcer, (παρβλ. Γαργύρα).

Καρκινάς, άδος (ἡ), εἶδ. γυμνοῦ καρκίνου (ὁ ὁπ. χύνεται εἰς τὰ ἄδεια κοχύλια τῶν κοχλυδίων), (κοιν.) καρτσιμὰς καὶ κλιτσινάρι, (χρησιμεύει ὡς δόλωμα). παρβλ. Κύλλαρος.

Καρκινευτής, οῦ (ὁ). ὁ πιάνων (ἀγριώνω) καρκίνους.

Καρκινίδιον καὶ

Καρκίνιον (τὸ), (ἐν γέν.) ὑποκορ. τοῦ Καρκῖνος, (ἰδίως δὲ) εἶδ. κοχλιοβύτου, (ἄλλ.) Καρκινάς.

Καρκινοβάτης [καρκῖνος, βαίνω], ου (ὁ). ὁ περιπατῶν ὡσὰν τὸν κάβουρα.

Καρκῖνος καὶ **Καρκῖνος** (ὁ). τὸ γνωστὸν δεκαπεδόμον, ὁ κάβουρας, (ἄλλ.) τσιγγανός. • Οὔποτε ποιήσεις τὸν καρκῖνον ὀρθὸν βαδίζειν, • Ἀρχ. 2) (μετνμ.) ἓν τῶν ζωδίων. 3) πρήξιμόν τι ὄνειατον (συμβαῖνον συνήθως εἰς τοὺς μαστοὺς τῶν γυναικῶν), (ἄλλ.) Καρκίνωμα. • Καρκίνον ἢ σαγέδαιναν, • Δημ. 4) ἡ λαβίδα (τενάλλια) τῶν χρυσοχόων κλπ. 5) εἶδος μηχανῆς διὰ τῆς ὁποίας σηκώνουν πέτρας, (Γαλλ.) louve. 6) εἶδ. βλαβερὸν σῦγος. 7) εἶδ. ὑποθήματος. • Καρκίνους τοὺς καρκίνους, • Φερεκρ. 8. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κίρκινος, διαβήτης.

Καρκινόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀντὶ χειρῶν καρκίνους.

Καρκινόω-ῶ, Μ. ώσω. Δυγίζω τι κατὰ τὸ σχῆμα τῶν ποδῶν τοῦ καρκίνου. • Αὐλητικῶς καρκινοῦν τοὺς δακτύλους, • (Ἀντιφάν. παρ') Ἀθην., (παρβλ. Καριδόω). 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κθ.) Γί

κομαι (Σαρόνω ἢ Σκληρύνομαι) ὡσὰν τὸν καρκίνον· (ἐπὶ φυτ.) περικλέκομαι ἐν εἴδει καρκίνου· (ἰατρ.) παθαίνω (κατὰ τὸν εἰς) καρκίνον.

Καρκινώδης, ες (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ καρκίνον, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν καρκίνων. «Ὁ πνευμονήρης ζωὸν ἐστι καρκινῶδες.» Πλ. 2) (ἰατρ.) κλίνων πρὸς καρκίνωσιν, καρκίνῳ ὅμοιος. «Ὄγκος —, » Γαλ.

Καρκίνωμα (τὸ), = Καρκίνος (3).

Καρναβάθιον (τὸ), = Κάρον.

Κάρνεα καὶ Κάρνεια (τὰ), (ἑνν. ἱερά). ἑορτὴ τελουμένη ὑπὸ τῶν Δωριέων τῆς Πελοποννήσου καὶ ἔθνος τῶν Δακεδαιμονίων, εἰς τιμὴν τοῦ Καρνείου Ἀπόλλωνος.

Καρνείος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλων (ἀπὸ Κάρνου τοῦ μάντεως ἢ ἡρωμένου του). «Καρνεῖος μήν, » κατὰ τὸν ὁπ. ἑορτάζοντο τὰ Κάρνεια (Αὔγ. — Σεπτέμβ.).

Καρνονίκης, ου (ὁ), ὁ νικήσας εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν Καρνείων.

Καρνῖος, Π. Ἰων. ἀντὶ Καρνείος.

Κάρνον (τὸ) καὶ

Κάρνυξ, υκος (ὁ), [Κελτ.]. ἡ σάλπιγξ τῶν Γαλατῶν.

Κάρσιον (τὸ), [κάρα, οἶνος]. γλυκὺ βρασμένον κρασί.

†Κάρσιον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κέρσιον, = Κερσίαξ.

Κάρον (τὸ), εἶδ. σπόρου ἡρωματικοῦ, (ἀλλ.) βίκινον Διοσκουρίδου, (κοιν.) σταῖρι, [ἐκ τοῦ

Κάρος (ὁ), [κάρη]. ὕπνος βαρύς, βύθος, ληθαργία (καρηβαρία) ἀσθενοῦς, ζαλη.

Καρός, ῶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Κηρός.

Καρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπιφέρω κάρον (σκότωσιν, καρηβαρίαν), ζαλίζω.

Καρπαία (ἡ), (ἑνν. ὄρχησις). εἶδος χοροῦ τῶν Θεσσαλ. καὶ Μακεδ. (ἴδε Ξεν. Ἀναβ. ΣΓ', α' 7).

Καρπάλιμος, ὁ, ἡ), Π. [ἁρπάζω]. ταχύς, ὁρμητικός

Καρπαλίμως, ἐπίρ. Π. ταχέως.

Καρπάσινος, η, ον, καὶ

Καρπάσιος, α, ον, ἴδε τὸ ἑπομ.

Κάρπασος (ἡ), εἶδ. λεπτοτάτου λιναρίου τῆς Ἴσης, (ὀθ. ||, πλθ.) Κάρπασα ἢ Καρπάσινα, τὰ ἀπ' αὐτοῦ ὑφαινόμενα [ἴσ. εἰς τὴν νῆσον Κάρπαθον] λεπτὰ ὑφάσματα, [παρβλ. Ἀμοργὶς ἡ Κιμωλικόν].

Κάρπασος ἢ Κάλπασος (ὁ), [ς], εἶδ. φυτοῦ φαρμακεροῦ, Σ. Ὀποκάρπασος.

Καρπεία (ἡ), = Καρπισμός, ἀπολαυσις, ἐπικαρπία.

Καρπεῖον (τὸ), Π. ἀντὶ Καρπός. «Διόδευτος κάλυμμα καρπείου, » Νίκ., φλοιὸν φοίβιον.

Κάρπευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι καρπεύεται (ἀπολαμβάνει) τις, καρπὸς, ἀπολαυσις, ὄφελος, [ἐκ τοῦ

Καρπεύω ἢ (ὀρθότ.) Καρπεύομαι, Μ. εὔσω, -ομαι. (μὲ αἰτ.) Καρποῦμαι, ἀπολαμβάνω ὠφελοῦμαι.

Καρπήσιον (τὸ), εἶδος ἡρωματικοῦ ξύλου τῆς Ἀσίας χρησίμου εἰς τὴν ἰατρικὴν καθὼς τὸ Ἄσαρον.

Καρπίζω καὶ (μσν.) Καρπίζομαι, Μ. ἰσω. -ισμαι. Συνάζω τὸν καρπόν, τρυγῶ, θερίζω (συνοχ.) καρποῦμαι, ἀπολαμβάνω· ἐξαντλῶ τὴν γονιμότητα τῆς γῆς δι' ἀλληλοδιαδόχου ἐπικαρπίας. (Π. ἐκ τοῦ ἐναντ.) κάμνω καρποφόρον τι, συντελῶ πρὸς καρποφορίαν. «Πεδία γῆς οὐ καρπίζουσ' ἀρότοις, » Εὐρ.

Καρπίζω [καρπὶς], Μ. ἰσω. Ἀπελευθερώνω σκλάβον (κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Ῥωμ.).

Κάρπιμος, η, ον. Ὁ παράγων καρπόν, καρποφόρος· γόνιμος· ὠφέλιμος. «Ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους, » Ἀρχφ. ||. (οὐσ. πλθ.) Κάρπιμα (τὰ), οἱ καρποὶ τῆς γῆς. «Δεῖται δὲ καὶ τῶν καρπίμων ἅττα μὴ ἔστι πρῦμα, ὕδωρ γενέσθαι, » Ἀρχφ.

Καρπίον (τὸ), εἶδ. ἡρωματικοῦ φυτοῦ τῆς Ἰνδ., καρυόφυλλαν, μοσχοκάρυδον.

Καρπὶς [κάρφος], ίδος (ἡ). ἡ ράβδος (βακτὶς) μὲ τὴν ὁπ. ἤγγιζε κατά τι ἔθιμον ὁ πραίτωρ εἰς τὴν κεφαλὴν τὸν ἀπελευθερούμενον σκλάβον. (Λατ.) vindicta.

Καρπισμὸς (ὁ), [καρπίζω]. σύναγμα καρπῶν, κάρπωσις, ἀπολαυσις. 2) ἀπελευθέρωσις σκλάβου κατὰ τὸ ῥωμαϊκὸν ἔθος, (ἴδε Καρπὶς).

Καρπιστεία (ἡ), = Καρπισμὸς (σκλάβου Ῥωμ.).

Καρπιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐνεργῶν τὴν (κατὰ τὸν Ῥωμαϊκὸν τρόπον) ἀπελευθέρωσιν σκλάβου, (Λατ.) vindex, (ἴδε Καρπὶς).

Καρποβάλσαμον (τὸ). τὸ ἀπὸ τοῦ καρποῦ τοῦ Βαλσαμοδένδρου ἐκθλιβόμενον βάλσαμον, (παρβλ. Ὀποβάλσαμον).

Καρποβριθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ βρίθων καρπῶν, δένδρον φορτωμένον μὲ καρποὺς.

†Καρπόβρωτος (ὁ, ἡ), (δένδρον) τοῦ ὁπ. ὁ καρπὸς εἶναι βρώσιμος (φαγωσιμος).

Καρπογένεθλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Καρπογόνος.

Καρπογονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καρποφορέω.

Καρπογονία (ἡ), = Καρποφορία, [ἐκ τοῦ

Καρπογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν (παράγων) καρπὸν, καρποφόρος.

Καρποδέσμιος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν καρπόδεσμα (βραχιόλιον).

Καρποδέσμιος (ὁ). δέσιμον τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς, (ἄλλ.) Χειροπέδη (χειρουργ.) εἶδ. δεσίματος (φασκιώματος) τῆς χειρὸς, (τὸ πλθ. καθ' ἑτερογέν. Καρπόδεσμα [τά]).

Καρποδοτειρα(ἡ), Π. θηλ. τοῦ Καρποδότης.

Καρποδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω (Κάμνω) καρπὸν, καρποφορῶ, [ἐκ τοῦ

Καρποδοτὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ

Καρποδότης, ου (ὁ). ὁ διδοὺς (χορηγῶν) τὰ παράγων καρποὺς.

Καρπολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω τοὺς καρποὺς ἀπὸ τῶν δένδρων, τρυγῶ.

Καρπολογία (ἡ). σύναγμα (τρύγημα) τῶν καρπῶν, καρπολόγημα.

Καρπολόγος (ὁ, ἡ), ὁ καρπολογῶν (συνάζων τοὺς καρποὺς ἀπὸ τῶν δένδρων).

Καρπομανὴς [καρπ. μαίνομαι], ές (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν μὲ ὑπερβολήν.

;Καρπομανία (ἡ). ὑπερβολικὴ καρποφορία.

Καρποποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων νὰ γεννῶνται οἱ καρποὶ (ἐπίθ. τῆς Δήμητρ.).

Καρπὸς (ὁ), [κάρφω]. τὸ σπέρμα (τὸ προϊὸν) τῶν δένδρων καὶ τῶν φυτῶν, τὰ ἄωρια, τὰ γεννήματα· ὁ σπόρος· (μτφορ.) ἔκβασις, ἀποτέλεσμα· κέρδος, ὄφελος, ἀπόλαυσις. (καταχρ.) «Καρπὸν εὐανθῆ μήλων, » Ὀππ., τὸ μαλλὶ τῶν προβάτων.

2) [κάρπτω] τὸ ἀπὸ τὴν κλειδώσιν τοῦ βραχίονος μέχρι τῆς ἀρχῆς τῶν δακτύλων ἐπάνω μέρος τῆς χειρός. «Κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,» Ἰλ. Σ. «Ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχουσαι, » Ὀμ. Ἴλ.

Καρποσπόρος (ὁ, ἡ). ὁ σπείρων καρποὺς (γεννήματα).

;Καρποτελέω-ῶ, Μ. έσω, Π. (ἀμφ.) τελεσφορῶ, εἶμαι =

Καρποτελὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [καρπ. τελέω]. ὁ τελεσποιῶν τὸν καρπὸν τα, τελεσφόρος

Καρποτόκεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Καρποτόκος.

Καρποτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρποφορῶ.

Καρποτοκία (ἡ). καρποφορία, [ἐκ τοῦ

Καρποτόκος (ὁ, ἡ). ὁ τίκτων (γεννῶν) καρποὺς, καρποφόρος.

Καρποτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Μεγάνω) τὸν καρπόν μου, εἶμαι =

Καρπότροφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ τρέφων τοὺς καρποὺς ἢ μὲ καρποὺς (προπαροξ.) ὁ τροφεὶς μὲ καρπούς.

Καρποφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) καρποὺς, εἶμαι =

Καρποφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) καρποὺς.

Καρποφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (ἀφανίζων) τοὺς καρποὺς.

Καρποφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Παράγω) καρποὺς, εἶμαι καρποφόρος. 2) προσφέρω (ὡς ἀπαρχὴν καρπῶν), Δωροφορῶ.

Καρποφόρημα (τὸ). καρπὸς, πρωϊὸν δένδρου καρποφόρου.

Καρποφορία (ἡ). τὸ καρποφορεῖν, παραγωγὴ ἢ προσφορὰ καρπῶν, [ἐκ τοῦ

Καρποφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) καρπὸν, γόνιμος, εὔκαρπος.

Καρποφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φύω (Γεννῶ, Παράγω) καρπὸν, καρποφορῶ.

Καρποφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ φυλάττων τοὺς καρποὺς.

Καρπόφυλλον (τὸ), = Χαμαιδάφνη.

Καρπόω-ῶ, Μ. ώσω. (μετβτ. μὲ αἰτ.) Καρποφορῶ. «Ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης, » Αἰσχύλ. 2) προσφέρω (κυρ. ἀπαρχὰς καρπῶν εἰς) θυσίαν, «Οὗ τόπος τοῦ καρπώσαι ἐνώπιον σου,» Γρφ. 3) (μσν.) συνάζω τοὺς καρποὺς (τὰ προϊόντα) τινὸς τόπου, νέμομαι τὴν ἐπικαρπίαν. (καὶ μτφρ.) ἀπολαμβάνω τὸν καρπὸν (τὰ ἀποτέλεσμά, εἴτε καλὸν εἴτε κακὸν) τινος πράγματος. «Αὐτὸς φρενῶν καρπὸν τόδ' ἠμάρτησεν,» Αἰσχύλ. 4) (παθ.) φθάνω εἰς ὡριμότητα ἢ παραγωγὴν καρποῦ, τελεσφορῶ. «Τὸ βιζόφυτα καρπωθέντα,» Ὑπελλ.

†Καρπύκη (ἡ), φυτ. τῆς Ἰνδ. (ἴσως μὲ ζουγλωσσον), (παρβλ. Καρπησία).

†Κάρπω, Μ. κάρψω, γραμτ. ἀντὶ Κάρπτω.

Καρπώδης, ες (ὁ, ἡ). καρπιμος, καρποφόρος. ὠφέλιμος.

Κάρπωμα (τὸ). [καρπόω], Π. ἀντὶ Καρπός, εἰσοδεία, ἐπικαρπία· πρωτοφορά, θυσία· (συνήθ. μτφορ.) κέρδος, ἀπόλαυσις.

;Καρπώνης [καρπ., ώνέομαι], ου (ὁ). ὁ ἀγοράζων ὁλοκλήρου τὴν ἐπικαρπίαν ὑποστατικοῦ τινος ἀπὸ τὸν οἰκοκύρην.

Καρπώσιμος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τὸν ὁπ. δύναται νὰ λάβῃ καρπὸν (νὰ καρπωθῇ, νὰ ὠ-

φελη(ξ), καρπαφόρος, κάρπιμος. ||. ▫ Τὰ καρπώσιμα, ▫ Ἀθ., ἀντὶ Οἱ καρποί.

Κάρπωσις [καρπόω], εως (ἡ). ἀπόλαυσις καρπῶν. 2) προσφορὰ καρπῶν εἰς θυσίαν.

Καρπωτός, ἡ, ὸν. (κυρ. χιτών) Τοῦ ὁπ. τὰ μανίκια φθάνουν ἕως τὸν καρπὸν τῆς χειρός, [ἴσ. ἀπ' ἐδῶ ἐτυμολογητέα ἡ κοιν.] καρπέτα (;).

Καρρίζω, Π. ἀντὶ Καταβάλλω.

Κάρσθεν, ἐπίρ. Π. Δ. [κάρρων]. ἀπὸ καλλιώτερον μέρος.

†Κάρρον (τὸ), [Λατ.] ἁμάξι δίτροχον, [Ἰταλ.] carro, (Γαλλ.) chariot, (κοιν.) καρότσα.

Κάρρων [κρατύς], ονος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Κρείσσων, καλλήτερος, ἀνδρειότερος κτλ. ▫ Σιγὴν ἀγαθὸν ἦκα παρέοντι κάρρονες, ▫ Ἐπίχ.

†Κάρσιος, α, ον, γραμμ. ἀντὶ Ἐγκάρσιος, Ἐπικάρσιος, λοξός.

Κάρτις [κείρω], εως (ἡ). κούρεμα.

†Καρτίως, ἐπίρ. γραμμ. ἀντὶ Ἐγκαρσίως.

Κάρτα [κράτος], ἐπίρ. Η. Ἰων. = λίαν, Ἄγαν κτλ., καταπολλά. (εἰς τὰς ἀποκρ.) μάλιστα, βεβαιότατα, (ὄθ.

†Καρτάζομαι καὶ Καρταίνω, Μ. ἄσομαι = Διαχυρίζομαι, βεβαιόνω.

Καρταιπόνους θρὸς (ὁ, ἡ), Π. = Κραταίπους.

†Καρταλάμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

†Κάρταλος (ἄλλως), ου (ὁ), Γρφ. καλάθι (ξυλόν πρὸς τὰ κάτω), κοφίνι (εἰς τὴν Ἀττ.) καρτάλι.

Καρτέον, θετ. τοῦ Κείρω.

Καρτεραίχμης, ου (ὁ), Π. = Κρατερόχειρ.

Καρτεραύχην, ενος (ὁ, ἡ), Π. = Κρατεραύχην.

Καρτερεω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι καρτερός (ἰσχυρός, ἀνεκτικός) [κρός μτχ. ἡ οἰκ. ἡ μόνην ἡ προθετ.] ἀνέχω· ἐπιμένω γενναίως (μὲ γεν.) ἐγκρατεύομαι, ἀπέχω. (μὲ ἀπαρ. ἡ μτχ.) ἀνέχομαι, ὑποφέρω. ▫ Τίς ἂν τὰ τοιαῦτα καρτερήσειεν ἀκούων; ▫ Αἰσχλ.

Καρτέρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ὑποφέρει ἢ εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιμένει τις μὲ καρτερίαν.

Καρτέρησις, εως (ἡ). τὸ καρτερεῖν, ἀνοχή, καρτερία.

Καρτερητός ἡ, όν. Ἀνεκτός, ὑποφερτός.

Καρτερία (ἡ). τὸ καρτερεῖν (ὑποφέρειν γενναίως), ὑπομονή, σταθερότης, ἀνοχή.

Καρτεριάζω καὶ (μσν.) Καρτερίζομαι καὶ (λαϊκ.) Καρτεριάζομαι, Μ. άσω, -αμαι. Ἔχω (φέρομαι μὲ) καρτερίαν, εἶμαι ἀνεκτικός.

Καρτερικός, ἡ, όν. Ἀνεκτικός, ὑπομονητικός.

Καρτερικῶς, ἐπίρ. Μὲ καρτερίαν, μὲ ὑπομονήν, ἀνεκτικῶς, ἀνενδότως.

Καρτεροβρόντης, ου (ὁ), Π. ὁ δυνατὸς (κρατερῶς) βροντῶν.

Καρτερόθυμος (ὁ, ἡ). ἀνένδοτος, καρτερόψυχος· (ἐπὶ κακοῦ) ἰσχυρογνώμων, ἄκαμπτος, ἀπληρόκαρδος, ἀμετάπειστος.

Καρτεροκάρδιος (ὁ, ἡ), = Καρτερόψυχος, γενναιόκαρδος.

Καρτερομήτις (ὁ ἢ ἡ), Π. μέγας τὸν νοῦν, μεγαλεπήβολος, (Γργ.).

Καρτερώνους (ὁ, ἡ), = Καρτερόθυμος. Καρτερόμητις.

Καρτεροπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ). Π. ὁ καρτερῶς (ἰσχυρῶς) πλήττων.

Καρτερὸς [κράτος], ά, όν. Ἰσχυρὸς κραταιὸς· ἀνδρεῖος· γενναῖος· ὄχυρος· φερέφωνος· σταθερός, ἐπίμονος, ἀμετάθετος. (μὲ γεν.) ἐξουσιαστής, κύριος. ▫ Οὔτε τῶν σωμάτων ἔτι καρτερούς ὄντας οὔτε τῶν φρενῶν, ▫ Δ. Ἁλ. ||. (ἐπίρ.) ▫ Κατὰ τὸ καρτερόν, ▫ Ἀρρ. (ᾗ ἄλλ.) ▫ Τὸ καρτερόν, ▫ Θκρ., ἀντὶ Καρτερῶς.

Καρτερούντως [καρτερέω], ἐπίρ. (μτχ.). Καρτερικῶς, ἐπιμόνως, ἀνενδότως.

Καρτερόφρων, ονος (ὁ, ἡ), = Κρατερόφρων, Καρτερόθυμος.

Καρτερόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κραταιὰς (στιβαρὰς) χεῖρας, ἰσχυρός, φοβερός.

†Καρτεροψυχία (ἡ) = Καρτερία, γενναιοψυχία, [ἐκ τοῦ

†Καρτερόψυχος (ὁ, ἡ), = Καρτερικός, γενναιόψυχος.

†Καρτερόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κρατύνω.

Καρτερώνυξ, υχος καὶ

Καρτερώνυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καρτεροὺς (ἰσχυροὺς) ὄνυχας ἢ ὁπλάς.

Καρτερῶς, ἐπ. ῥ. Ἰσχυρῶς, δυνατά. ἐπιμόνως, ἀνενδότως.

Κάρτιστος, η, ον, Π. ἀντὶ Κράτιστος.

Καρτὸς [κείρω], ή, όν. Κουρευόμενος ἢ Κουρεμένος. ▫ Καρτὸν (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) χρόμμυον, ▫ Γαλ., Γεωπον., τὸ κρόμμυον (ἀλλ' ἴσως καὶ ἐδῶ καθὼς ᾗ εἰς τὸν Ἀθ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Καρωτόν).

Κάρτος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Κράτος.

Καρτύνω, Μ. υνῶ, Π. ἀντὶ Κρατύνω.

Καρύα (ἡ), τὸ γνωστὸν δένδρον, ἡ καρυδηὰ ἡ (ὀρθότ.) καρυά. ▫ Τὴν καρύαν οὕτως ὠνόμασαν ὅτι πνεῦμα βαρὺ καὶ καρωτικὸν ἀφιεῖσα λυπεῖ τοὺς ὑπ' αὐτὴν παρακεκλιμένους, ▫ Πλ.

Καρυάρτον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάρυον, καρυδάκι.

Καρυάτιδες (αἱ). αἱ γυναῖκες τῶν Καρυῶν (κώμης τῆς Λακων.). ||. (ἀρχιτεκτ.) ζῶλαι εἰς σχῆμα γυναικῶν ὑποστηριζόσαι τὰς ὀροφὰς τῶν ναῶν κτλ., (παρβλ. Ἐγκαυρὰς καὶ Μάνης.)

Καρυατίζω, Μ. ίσω. Χορεύω εἴδός τι χοροῦ τὸ ὁπ. ἐχόρευον αἱ παρθένοι τῶν ἐν Λακων. Καρυῶν εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Καρυάτιδος Ἀρτέμ. 2) παίζω τὰ καρύδια. ▫ Οἱ καρυατίζοντες εἰώθασι τρία ἐν ἐπιπέδῳ προτιθέντες κάρυα ἐπιφέρειν ἕν, σχῆμα πυραμοειδὲς ἀπεργαζόμενοι, ▫ Φίλ.

Καρύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Καρύα ἢ Κάρυον, καρυδίτσα ἢ καρυδάκι.

Καρυδόω-ῶ, Μ. ώσω. Εὐνουχίζω ζῶον κατ' ἰδιαίτερον τινα τρόπον (ἴδε Ἱππιατρ. 239, 33).

Καρύδωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Καρυηδὰν, ἐπίρ. Εἰς εἶδος καρύου, καθὼς συντρίβεται τὸ καρύδι, (ἔκφρ. χειρουργ. ἐπὶ συντρίμματος κοκκάλου).

Καρυηρὰ (τὰ). τὰ ἐκ τοῦ γένους τοῦ καρύου ἀκρόδρυα ἢ σπέρματα.

;Καρύϊνον (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κάρυινον.

Καρύϊνος, η, ον. Καιομένος ἀπὸ καρυάν, καρυδένιος, ἢ ἀπὸ καρύδια. ▫ Ἔλαιον—, ▫ Γαλ., Ἱπποιατρ., καρυδέλαιον. 2) δίμοιος (τὸ χρῶμα) μὲ χλωρὰν κάρυον, πρασινοκόκκινος ἢ κιτρινοπράσινος.

Καρυΐσκος (ὁ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Κάρυου καρυδάκι· (μτγν.) κατασκεύασμά τι εἰς σχῆμα καρυδιοῦ (ἢ ἐκτάφωτος λυχνία τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου εἶχε τρία τοιαῦτα εἰς ἕκαστον κλάδον της).

Καρυΐτης, ου (ὁ), εἶδος τιθυμάλλου καρποφοροῦντος καρυδοειδῆ κεφάλια.

Καρυκάζω, Μ. άσω, = Καρυκεύω. (μτφρ.) ἀνακατόνω, (Ἰταλ.) ingrigkare.

Καρυκεία (ἡ). τὸ καρυκεύειν, ἄρτυσις φαγητοῦ, καρύκευμα.

Καρύκευμα (τὸ). καρυκευμένον (ποικίλως ἡ σκευασμένον, νόστιμον) φαγητόν, ἢ πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ τὸ κάμῃ τοιοῦτον

Καρυκευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ καρυκεύων τὰ φαγητά, ὀψοποιός.

Καρυκευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ καρυκεύειν ἐπιτήδειος ἢ χρήσιμος.

Καρυκευτὸς, ἡ, όν. Καρυκευμένος, ἀρτυμένος μὲ καρυκεύματα.

Καρυκεύω, Μ. εύσω. Κατασκευάζω μὲ πολυποίκιλα ἡδύσματα καὶ ἀρώματα τὶ φαγητὸν (μτφρ.) καλλιωπίζω λόγον ἢ σύγγραμμα μὲ πολλὴν ἐπιτήδευσιν, [ἐκ τοῦ

Καρύκη καὶ Καρύκκη (ἡ), [λυδ.] πολυποίκιλόν τι εἶδος ζωμοῦ (σάλτσας) κατεσκευασμένου μὲ αἷμα ζώων καὶ ἄλλα ἡδύσματα· (ἐν γέν.) ἡδύσμα (ἄρτυμα) νόστιμον φαγητοῦ, (Τουρκ.) τερμπιγέ, κτλ.

Καρύκινος, η, ον. Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς καρύκης, σκοῦρος κόκκινος, βαθὺς μόβος, (παρβλ. Καρυοβαφής).

;Καρύκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Καρύκη.

Καρυκοειδὴς, εος (ὁ, ἡ). = Καρύκινος.

Καρυκοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καρυκεύω, [ἐκ τοῦ

Καρυκοπώλης (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων τὴν καρύκην, μάγειρος.

†Κάρυμνον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάρινον ἢ Καρῖνον.

Κάρ-ξ, υκος (ὁ), Δ. ἀντὶ Κῆρυξ.

Καρυξῶ, Δ. ἀντὶ Κηρύξω, μέλλ. τοῦ Κηρύσσω.

Καρυοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ (πρασινο) καρυδόστεφλα, σκοῦρος, ὑπόξανθος, (παρβλ. Καρύκινος).

Καρυοκατάκτης [κάρυον, κατάγνυμι], ου (ὁ). ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁπ. σπάνουν τὰ καρύδια. 2) εἶδ. πτηνοῦ, (ἄλλ.) Κοκκοθραύστης.

Καρυοκοκκύμηλον (τὸ), εἶδ. δαμασκήνου (φυλλιασμένου εἰς καρυδιάν).

Κάρυον (τὸ). (ἐν γέν.) κουκκοῦτσι τὸ ὁπ περιέχει ἐντὸς αὐτοῦ φαγώσιμον ἀμύγδαλον, (ὄθ.) κάθε ἀκατέργαστον μὲ σκληρὸν τσόφλιον (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. χαρακτηριζόμενον μὲ ἓν ἐπίθετον, π. χ.) ▫ Κάρυον Ποντικὸν ἢ Ἡρακλεωτικὸν ἢ λεπτόν —, ▫ τὸ λεπτοκάρυον. ▫ Κάρυον Εὐβοϊκὸν ἢ πλατὺ ἢ Καστανοϊκὸν—, ▫ τὸ κάρδαμον, κτλ. (ἀπλ.) ▫ Κάρυα (τὰ), τὰ πουκκουνάρια. (κυρ. δὲ) τὸ καρύδι (τὸ ὁπ. καὶ ἐπίθετ.) ▫ Βασιλικὸν—, ▫ (λέγεται), (παρβλ. Βάλανος). 2) (μτγμ.) τὸ στρογγυλὸν μέρος μηχανῆς περὶ τὸ ὁποῖον τυλίσσεται σφαιροειδῶς σχοινί.

Καρυοναύτης, ου (ὁ). Κωμ. ὁ ταξιδεύων εἰς καρυδόστεφλον ἀντὶ βάρκας.

Καρυόφυλλον (τὸ), [κάρυον, φύλλον], ἀρωματικόν τι φυτὸν τῆς Ἰνδ. (τοῦ ὁπ. πρώϊν

τὸ κοιν.) γαρόφαλλον, (ξ ἄλλ.) μοσχοκάρφι.

Καρυόχρους-ουν (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα καρυδίου, Καρυοβαφής.

†Καρυτίζομαι, Μ. ἰσομαι, = Καρυατίζω, καίζω τὰ καρύδια, (ἐν γέν.) κέρπομαι. διασκεδάζω.

Καρυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κάρυον, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν καρύων.

Καρυωτικός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καρωτός.

Καρωτίς, ίδος (ἡ), εἶδ. φοίνικος (χουρμᾶ) ἔχοντος σχῆμα καρυδίου, (ὁ αὐτὸς καὶ

Καρωτὸς, ἡ, ον. Σχηματισμένος εἰς εἶδος καρύου.

Καρφαλέος [κάρφω]. α, ον, Π. ξηρὸς, κατάξηρος· (συνκδχ.) βυσσαμένος, πτωχὸς, ἄβλιος. 2) (ἐνεργ.) ξηραντικός. ✻ Πῦρ —, « Νίκ.

Καρφαμάτιον (τὸ), [κάρφος, σμάω]. ἐργαλεῖον θεριστικὸν ἢ ἀλωνιστικόν.

;Καρφεῖον (τὸ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καρφίον. 2) Π. ἀντὶ Κάρπος.

Κάρφη (ἡ), = Κάρφος, ξηρὸν χόρτον, ἄχυρον, ψρύγανον.

;Καρφηρὸς, ὰ, ὸν, = Καρφίτης.

Καρφίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάρφος.

;Καρφὶς, ἴδος (ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Καρπίς.

Καρφίτης, ου (ὁ), καμωμένος ἀπὸ κάρφη (τσάκνα, ψρύγανα).

Καρφιτὴς, έος (ὁ, ἡ). λεπτὸς ἢ ἐλαφρὸς ὡς κάρφος.

Καρφολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνάζω ἀπὸ ἕνα -ένα τὰ κάρφη (τὰ ἄχυρα, τὰς τρίχας, κτλ.) ἀπὸ τὰ φορέματα ἐμοῦ ἢ ἄλλου, (ὅμοιόν τι κάμνουν ἐνίοτε οἱ φρενητιῶντες ὑπὸ μεγάλης θέρμης ἀσθενεῖς, ἴδε Κροκυδίζω)

Καρφολογία (ἡ). τὸ ὡσ. τοῦ προηγ.

κάρφος [κάρφω], εος-ους (τὸ). ξηρὸν ξυλάριον ἢ ἄχυρον ἢ ψρύγανον, (κοιν.) τσάκνον, (μὲ τὰ τοιαῦτα κατασκευάζουσιν αἱ χελιδόνες τὰς φωλεάς των). 2) ξυλαριόν τι τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν ὡς σύνθημα, εἶδος τσέβουλας (Πλάτ. ΣΤ', λς', 3). 3) = Καρπὶς. 4) Π. ἀντὶ Περικάρπιον, φλοιὸς, (Νίκ. Ἀλ. 230 καὶ 491). 5) (ἀσκν.) ἀντὶ Καρπὸς (;).

Καρφόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κάφω, ξηραίνω.

;Καρφυρὸς, ὰ, ὸν, = Καρφηρός.

κάρφω [συγγ. τῷ Μάρπτω], Μ. κάρψω, Π. ξηραίνω, καταξηραίνω· μαραίνω, μαραγκιάζω (ἐπμ.) ζαρώνω (τρπ.) σκληρύνω, ταπεινόω. ✻ Ζεὺς ἀγήνορα κάρφει, « Ἡσ.

Καρφώδης, εος (ὁ, ἡ), = Καρφοειδὴς, ὅμοιος μὲ κάρφος.

Καρχαλέος καὶ Καρχαρέος, α, ον, Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καρφαλέος, ξηρὸς, κατάξηρος, (ἐπμ.) τραχὺς, σκληρὸς· (μτφορ.) κακὸς. ✻ Κύνες καρχαρέαι, « Ἀπλλ., (ἴδε Κάρχαρος).

Καρχαρίας, ου (ὁ), εἶδ. θηριώδους ἰχθ. ἢ κήτους, σκυλόψαρον (μὲ πολλὰ καὶ σκέλερὰ ὀδόντια), (Γαλλ.) requin.

Καρχαρόδους, οντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σουβλερὰ καὶ πριονειδῆ ὀδόντια. «Καρχαρόδοντα γάρ ἐστιν, ὅσα ἐπαλλάττει τοὺς ὀδόντας τοὺς ὀξεῖς ἐμοῦ, » Ἀρχ. (ἴδε ἐξ Ἀνεπαλλάκτου). ✻ Κύων—, « Ἰλ. Ν., Κ. (καὶ μτνμ.) ✻ Ἅρπη—, « Ἡσ

Καρχαρίδων, οντος (ὁ, ἡ), = Καρχαρόδους.

Κάρχαρος (ὁ, ἡ), [χαράσσω]. σκληρὸς, τραχὺς, (ἐπὶ ὀδ.) σουβλερὸς, πριονειδὴς, κοπτερός. « Κύων—, « Δυκ., ἀντὶ Καρχαρόδους. (ἐξ μτνμ.) ✻ Ῥήτωρ τῶν καρχάρων, « Λκ. (καὶ συνκδχ.) ✻ Κάρχαρον δῆγμα Κερβέρου, « αὐτ.

Καρχηδόνιος (ὁ). (ἐνν. λίθος), εἶδ. πολυτ. πέτρας, (κοιν.) καρβελῶνι.

Καρχήσιον (τὸ). εἶδος ποτηρίου μὲ ζενὴν μέσην. ✻ Καρχησίῳ ἀργυρῷ, « Ἐπιγρ. (ἴδε **Visconti Mus. Pioclem, T. 5, p. 188**). 2) τὸ ἀλφάδι (ἡ γωνιὰ) τῶν τεκτόνων κλπ. 3) (συνήθ.) ἡ κορυφὴ τοῦ καταρτιοῦ, (Γαλλ.) calcet, ἡ ἡ ἄκρα τῆς ἀντέννας. 4) (συνκδχ.) τὸ καρωλὶ (ὁ μακαρᾶς) ὅπου εἶνε δεμένος ἐκεῖ ξ ὅ) (πλθ.) τὰ σχοινιὰ ποὺ περνοῦν ἀπὸ τὸν μακαρᾶν αὐτόν. 6) (μτνμ.) οἱ φασκιὲ τῶν χειρουργῶν.

Καρχήσιοι (οἱ), = Καρχήσιον (3, 6).

Καρώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ωδῶς. Βυθισμένος εἰς κάρον (εἰς λήθαργον), ὑποκείμενος εἰς κάρωσιν. (ἐνίοτε) = Καρωτικός. ✻ Φάρμακον—, « Ἀρετ.

Κάρωσις [καρόω], εως (ἡ). σκότωσις (ζάλη) τῆς κεφαλῆς, βύθος μὲ καρηβαρίαν.

Καρωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ νὰ ἐπιφέρῃ κάρωσιν, (ὀβ.) ✻ Καρωτικαὶ ἀρτηρίαι, « Ἀνατομ., αἱ ἄλλ. Καρωτίδες.

Καρωτὶς, ίδος (ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), αἱ δύο ἀρτηρίαι τῶν μηνίγγων αἱ φερουσαι τὸ αἷμα εἰς τὸν ἐγκέφαλον καὶ προξενοῦσαι τὸν ὕπνον, αἱ ἄλλ. Σφαγίτιδες, (συγγ. τῷ Παρωτίς.)

Καρωτὸς [κάρα], ἡ, όν, (βτν.) = Κεφαλωτός. ‖· (οὐσ.) Καρωτὸν (τὸ), ἡ ῥίζα τοῦ δαύκου, (Γαλλ.) carotte.

Κάς, Π. (κατὰ κρα.) ἀντὶ Καὶ ἐς ἡ Καὶ εἰς (;).

Κασαλβάζω, Μ. άσω, Κωμ. μεταχειρίζομαί τινα ὡς πόρνην, [ἐκ τοῦ

Κασαλβᾶς, ᾶδος καὶ

Κασάλβη (ἡ), [κάσσα]. πόρνη.

Κασάλβιον (ἴσ. Κασαλβεῖον) (τὸ). πορνοστάσιον.

Κάσαμον (τὸ), [;] = Κυκλάμινον.

Κάσας, α καὶ Κασᾶς, ᾶ (ὁ), [Περσ.]. πολύτιμον σκέπασμα τοῦ ἁλόγου, σάγισμα, (Τουρκ.) χασᾶς.

Κασαύρα, ας καὶ

Κασαυρᾶς, ᾶδος (ἡ). = Κασαλβᾶς, πόρνη.

Κασαυρεῖον καὶ Κασαύριον (τὸ), = Κασαλβιον.

Κασαυρὶς, ίδος (ἡ), = Κασαυρᾶς, πόρνη.

Κἄσθ', Π. (κατὰ κρα. ξ ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Καὶ ἐς(ς)ιν).

Κασία (ἡ), = (ξ ἴσως ὀρθότ. τοῦ) Κασσία.

Κασιγνήτη (ἡ), θηλ. τοῦ Κασίγνητος, ἀδελφή.

Κασιγνητικὸς, ἡ, όν. Ἀδελφικὸς, [ἐκ τοῦ

Κασίγνητος (ὁ), [κάσις, γνήσιος]. ἀδελφὸς, αὐτάδελφος. 2) ἀνεψιὸς, (ἐν γέν.) συγγενὴς (ἐξ αἵματος). 3) (ἐπὶ πραγμ.) ὅμοιος, σύντροφος. ✻ Συκῆν μέλαιναν, ἀμπέλου κασιγνήτην, « Ἰαπώναξ. 4) (ἐπιθετ.) ἀδελφικός. ✻ Κασιγνήτην κάρα, « Εὐρ., (περιφρ.) ἀντὶ Ἀδελφὸς (-φή).

Κασιόπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πνέων (εὐωδιάζων) ὡς ἂν κασία.

Κάσις, εος (ὁ, ἡ), Π. ἀδελφὸς, ἀδελφὴ· ἀνεψιὸς· συγγενὴς. (λακεδ.) σύντροφος, ἐκ τῆς αὐτῆς ἀγέλης (τῶν παίδων), συνομήλικος. (καταχρ.) ✻ Λιγυῶν μέλαιναν, αἰόλην κυρὸς κάσιν, « Αἰσχλ.

Κάσσα [κάσις], της (ἡ). πόρνη, (ἐν γέν.) ἀσελγής.

Κασσᾶς, ᾶ (ὁ), ὀρθότ. τοῦ Κασᾶς.

Κασσία (ἡ), εἶδ. (κατώτερον) κανέλλας (δένδρ.)· (ἐνίοτε ἐπιθετ.) ✻ Κασσία σμυρνίς, « ἡ ξυρὰ φλοιὸς τῆς (ἅτινα τίθενται εἰς εἶδος καλάμου [σύριγγος, κάννης], ὀβ. τὸ κοιν. κανέλλα), [ἴδε Κινάμωμον].

Κασσίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω [Μυρίζω ὡς ἂν] τὴν κασσίαν.

Κασσιτέρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ κασσίτερον, καλαγένιος.

Κασσιτεροποιὸς (ὁ). ὁ δουλεύων τὸν κασσίτερον, κατασκευάζων καλαγένια ἀγγεῖα.

Κασσίτερος (ὁ), εἶδος μεταλλ., (κοιν.) καλάγι.

Κασσιτερουργὸς (ὁ). = Κασσιτεροποιός.

Κασσιτερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω μέ κασσίτερον, γανόνω.

Κάστυμα (τὸ), Σ. Κάττυμα.

Κατάβρασος (συγκ.) ἀντὶ Κατασύρροος (ὁ, ἡ). ὁ κατασύρρεων μετ' ἄλλων, συρρέων πρὸς τὰ κάτω.

Κασσύω, Μ. ύσω, Σ. Καττύω.

Κασσωρεῖον (τὸ), = Κασσυρεῖον, [ἐκ τοῦ

Κασσωρὶς, ίδος (ἡ), = Κασσυρὶς, πόρνη.

Κάστ', Π. (κατὰ κρα. καὶ ἀποκ.) ἀντὶ Καὶ ἔστ(ιν).

Κασταναΐκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐκ τῶν Καστάνων (πόλεως τοῦ Πόντου ἢ τῆς Θεσσαλίας). ✻ Κάρυον Κασταναϊκόν, « Διοσ., τὸ κάστανον.

Καστάνειος, α, ον, = Κασταναϊκός.

Καστανεῶν, ῶνος (ὁ). δάσος καστανεῶν.

Καστανόν ἡ

Κάστανον (τὸ), (ἐνν. κάρυον), τὸ ἄλλ. Καστανάϊκόν, ἴδε καὶ Λύκιμος.

Κάστ', Ἀττ. (κατὰ κρα.) ἀντὶ Καὶ ἔστ(ιν).

Καστάρειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κάστορα (τὸ ζῷον), καμωμένος ἀπὸ τρίχας κτλ. κάστορος.

Καστορία (ἡ), (κύων), ἴδε Καστορὶς.

Καστορίζω, Μ. ίσω. Ἔχω τὴν γεῦσιν ἢ τὴν ὀσμὴν τοῦ καστορίου.

Καστόριον (τὸ). Ὕλη τις χρήσιμος εἰς τὴν ἰατρικὴν συναζομένη εἰς τὴν παρὰ τὰ αἰδοῖα τοῦ κάστορος εὑρισκομένην κύστιν (ξ ὄχι, καθὼς ἐνομίζετο μέχρι τινος, αἱ ὄρχεις τοῦ κάστορος), (ὀβ. κοιν.) καστόρχιον, (κυρ. δὲ σύδ. τοῦ

;Καστόριος (ὁ, ἡ), = Καστόρειος.

Καστορὶς, ίδος (ἡ), (κύων), εἶδ. λαγωνικοῦ [ἀπὸ Κάστορας τοῦ ἥρωος ἢ διὰ κάποιαν ὁμοιότητα μὲ τὸν κάστορα τὸ ζῷον). 2) εἶδος φώκης.

Καστόρνυμι [ὀβ ἡ μτχ. Καστορνῦσα), Π. ἀντὶ Καταστόρνυμι.

Κάστωρ, ορος (ὁ), τετράπουν τι ἀμφίβιον, (κοιν.) καστόρι. 2) (συνκδχ.) ἀντὶ Καστόριον. ✻ Πινέτω τὸν κάστορα, « Ἱππ.

Κασύτας, ου (ὁ), ἴδε Καβύτας.

Κάσχεσθε, Π. ἀντὶ Κατέσχεθε, =Κατέσχε, ἐνεργ. καὶ
Κάσχετο, Π. ἀντὶ Κατέσχετο, μσ. ἀόρ. 6'. τοῦ Κατέχω.
Κασωρεῖον (τὸ), =Κασαυρεῖον, πορνοστάσιον, ἔκ τοῦ
Κασωρεύω, Μ. εὑσω, Π. ἀντὶ Πορνεύω, ἔκ τοῦ
Κασωρίς, ίδος καὶ
Κασωρῖτις, ιδος (ἡ), Π. =Κασαυρίς, πόρνη, ἀσελγής.
Κατά, πρόθ. (συντ. μὲ γεν. καὶ αἰτ. καὶ σημ. ἐν μὲν συνε. μετὰ γεν. μὲν 1) κίνησιν (ἀπὸ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω. «Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων,» Ἰλ. Α. «Κατὰ τοῦ τείχας ῥιπτεῖν,» Ἡρ. «Ταῦτα τὰ πλοῖα ἀνὰ μὲν τὸν ποταμὸν οὐ δύνανται πλέειν,.. κατὰ βόον δὲ κομίζονται,» αὐτ. «Ἄκρια κατὰ βλεφάρων ῥέειν,» Ὅμ. «Ἔλασέν μιν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης,» Ὀδ. Ε. «Αἱρέουσι τὴν πόλιν κατ' ἄκρης,» Ἡρ. «Δῦναι κατὰ βάθους (κατὰ γῆς),» Δξ. «Ψυχὴ κατὰ χθονὸς ᾤχετο,» Ἰλ. Ψ. (καὶ ἑλλ.) «Ὁ κατὰ γῆς,» Ξεν. ὁ ἀποθανών ἢ ἐνταφιασθείς. 2) Τόπον ἢ τὸ Ἐπάνω. «Κατὰ γῆς,» Ξεν. «Κατὰ χθονὸς ἕμματα πήξας,» Ὅμ. «Κατ' ὀρθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς,» αὐτ. «Καθ' ὕδατος γράφειν καὶ κατὰ πετρῶν σπείρειν,» Παροιμ. «Τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα ζῶα,» Δξ. «Γῦπ κατὰ χειρὸς (ἑλλ. τοῦ Διδόναι),» Δξ. «Κατὰ κόρρης τύπτειν,» Δξ. «Ὀμόσαι καθ' ἱερῶν,» Δξ. (κυρ.) βάλλων τὸ χέρι του ἐπάνω, (παρβλ. Ἐπί), (καὶ τρπ.) «Ὁρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου Διός,» Μυθ. «Κατ' ἀνθρώπου ἢ ἵππα τὸ Ζῶον λέγεται,» Φιλοσοφ., κατηγορεῖται. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) «Εὔχεσθαι κατὰ βοὸς (καθ' ἑκατόμβης, κατὰ χιλίων χιμάρων),» Δξ., τάζειν εἰς τὸν θεόν. 3) τὸ Κατεπάνω (καὶ μτφρ. Ἐναντίον) τινος. «Τοξεύειν κατὰ σκοποῦ,» Δξ. «Κατὰ Κτησιφῶντος ὁ λόγος,» Ῥτρ. 4) Σχέσιν ἢ Ἀναφοράν. «Τάττειν κατά τινος,» Δ. Ἁλ. «Ἐν κατὰ πάντων,» Πλάτ. (παρβλ. καὶ 5) Αἰτίαν (τελικ.) ἢ τὸ Οὗ ἕνεκα (ἀντὶ τῆς Περί). «Εἰ ἢ κατὰ πάντων ἐμφανὲς εἴη, ὅτι Ἄξ.» Ξεν. «Κατὰ πασῶν τῶν τεχνῶν,» Πλάτ. «Ἓν καινὸν κατὰ πάντων,» Δξ. «Μέγιστον ἦν τοῦτο ἐγκώμιον καθ' ὑμῶν,» Δμ. 6) Τρόπον. «Καθ' ἱερῶν τελείων ἑστιᾶν,» Ἀκ. (ἢ ἐπιῤῥηματικῶς). «Κατὰ παντός, «Καθ' ὅλου,» ἔδε Καθόλου. ‖. (μὲ αἰτ. δὲ 1) Τόπον (Α'. κατὰ κίνησιν). «Οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατὰ Τηύγετον ἢ Ἐρύμανθον,» Ὀδ. Σ. «Ὤχετο πάντη κατὰ ῥᾶστον,» Ὅμ. «Κατὰ δὲ τὴν πόλιν γυναῖκες περιοῦσι,» Ἡρ. «Οὐκ ἐκ τῆς ἀκτῆς κατὰ τὴν πολίδα ἐμβαίνουσιν οἱ κατ' ἐμπορίαν πλέοντες, ἀλλ' ἐκ τοῦ λιμένος,» Λυκοῦργ. «Ἐπεσθαί τινι κατὰ πόδας,» Δξ. (Β'. κατὰ στάσιν, κυρ. δὲ Καταντικρύ) «Κεῖται δὲ ἡ Κεφαλληνία κατὰ τὴν Ἀκαρνανίαν,» Θκ. «Ἑστηκὼς κατὰ βορέαν,» αὐτ. «Κατὰ μὲν δὴ Ἀθηναίους ἐτετάχατο Φοίνικες, κατὰ δὲ Λακεδαιμονίους Ἴωνες,» Ἡρ. «Ἐτρέψαντο καθ' ἑαυτούς,» Ξεν. «Κατὰ πρόσωπον,» Δξ. «Οὐδεὶς ἐθέλει τυφλόν νον κατ' ὀφθαλμοὺς κατηγορεῖν,» Ξεν. (Γ'. κατὰ προσδιορισμόν) «Ὕστασε κατὰ στῆθος (λαπάρην, μηρὸν κτλ.),» Ὅμ. «Βάλε κατ' ἀσπίδα (ζωστῆρα κτλ.),» αὐτ. «Δῆλος κατὰ καίριον ἦλθεν,» Ἰλ. Α. (καὶ ἑλλ.) «Δεδεμένος τοὺς πόδας,» Γρφ. (Δ'. ἁπλῶς τὸ Ποῦ). «Καθ' ὁδόν,» Δξ. «Ποῦ δέ ἤδιον θερίσαι ἢ κατ' ἀγρούς,» Ξεν. «Ἂν τε κατὰ πόλιν δέῃ πράττειν,» αὐτ. «Καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν,» αὐτ. (ἢ τρπ.) «Κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,» Ὅμ. (καὶ περιφρ.) «Τὰ κατὰ τὸν οὐρανόν,» Δξ., τὰ φαινόμενα εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν. «Τὰ κατὰ τὴν Ἀμβρακίαν,» Δξ. «Τὰ κατὰ τὴν πόλιν,» Δξ. «Τὰ κατὰ τὸν πόλεμον,» Ξεν. «Οἱ κατ' ἀγοράν,» Δξ. 2) (μτφ.) Χρόνον. «Καθ' ἡμέραν,» Δξ. «Κατὰ Κρῶσον,» «Κατὰ τὰ Τρωϊκά,» «Καθ' ἡμᾶς,» Δξ. «Κατὰ τὸν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων πόλεμον,» Ἡρ. «Κατὰ τοὺς θανάτους τῶν βασιλέων,» αὐτ. «Κατὰ δὲ τὸν γινόμενόν σφι ἢ ἀπογινόμενον,» αὐτ., ὅταν γεννᾶται ἢ ἀποθνήσκῃ τις αὐτῶν, εἰς τὰς γεννήσεις ἢ τοὺς θανάτους. «Μάλιστα τῶν καθ' ἑαυτόν,» Ξεν., ὑπὲρ πάντας τοὺς συγχρόνους του. (παρβλ. Ἐπί). 3) (μτφρ.) Αἰτίαν (ἢ παιτητικὴν ἀντὶ τῆς Διά). «Κατὰ θεόν,» Ἀρχφ., κατὰ θείαν νεῦσιν, ἢ Κατὰ τύχην. «Κατὰ τὸ ἔχθος τῶν Λακεδαιμονίων,» Ἡρ. «Κατὰ τοῦ Δύκου τὴν ἐπωνυμίην Δύκιοι ἀνὰ χρόνον ἐκλήθησαν,» αὐτ. «Κατὰ τὴν ξυμμαχίαν,» αὐτ. «Οὐ κατὰ τὴν ἡμετέραν κακίαν τὰ ἡσσῆσθαι προσεγένετο,» Θκ. «Κατὰ τὸ μητρυιᾶς ὄνομα,» Δ. Ἁλ. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς). «Κατ' ἔχθραν, «Κατ' εὔνοιαν,» «Καθ' ὅ,» (ἢ Τελικὴν δηλ. τὸ Οὗ ἕνεκα, τὸν σκοπόν, ἀντὶ τῆς Περί). «Ἥ τε κατὰ πρῆξιν ἀλάλησθε,» Ὀδ. Γ. «Κατὰ χρέος ἐλθεῖν,» Ὀδ. Δ. «Κατάληξιν ἐκπλώσαντας,» Ἡρ. «Τριήρης, ἣ κατὰ τοὺς Δἰακείδας ἀπεδήμησε,» αὐτ. «Ἀπεδήμησεν εἰς Αἴγυπτον, ἅμα κατ' ἐμπορίαν ἢ καθ' ἱστορίαν τοῦ Νείλου,» Ἐπιστ. 4) Ὁμοιότητα ἢ Ἀναλογίαν. «Κατὰ ταυτὰ τοῖσι ἄλλοισι,» Ἡρ. «Πατέρα τε καὶ μητέρα εὑρήσεις οὐ κατὰ τὸν βουκόλον καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ,» αὐτ. «Κατ' εἰκόνα ἢ καθ' ὁμοίωσιν,» Γρφ. «Λευκὸς κατὰ χιόνα,» Δξ. «Ὁρῶ αὐτοὺς (τοὺς ἁλιεῖς) κατὰ ταὐτὰ τοῖς ἐμπείροις ἀποφαινομένους περὶ τῆς ἀγαθῆς γῆς,» Ξεν. «Τὴν κατὰ σαυτὸν ἕλα,» Καλλ. «Κατὰ τὴν ἐπιχώριον γλῶσσαν,» Δ. Ἁλ. «Κατὰ τὸν ἡμέτερον τρόπον,» Πλάτ. «Καθ' ἅ,» «Καθ' ὅ, «Καθ' ὅτι. (ἢ πρὸς συγκρ. μετὰ τοῦ Ἤ) «Πλείω ἔπλα ἢ κατὰ τοὺς νεκρούς,» Θκ. «Καθύτερα ἢ κατὰ Θρήϊκας,» Ἡρ. «Μείζων ἢ κατὰ δάκρυα,» Θκ. (ἢ πρὸς ἀπαρ.) «Μείζω ἢ κατ' ἐμὲ καὶ σὲ ἐξευρεῖν,» Πλάτ. 5) Συμφωνίαν ἢ Συνέπειαν. «Κατὰ τὰς θεμιστοκλέους ἐντολάς,» Ἡρ. «Κατὰ τὰ ξυγκείμενα σφίσι,» Θκ. (ἢ ἐπιῤῥηματικῶς). «Κατὰ μοῖραν, «Κατὰ κόσμον, «Κατὰ τρόπον, «Κατὰ λόγον, «Κατὰ νοῦν (γνώμην) τινί,» Ἡρ., Ξεν. «Καθ' ἡδονήν,» (καὶ ἐνάρθρ. ἑλλ. τῆς μτχ. τοῦ ὑπαρκτ.) «Ὁ καθ' ἡδονὴν θάνατος,» «Ἡ κατὰ φύσιν εὐδεια,» Δξ. 6) Τρόπον ἢ τὸ Πῶς (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιῤῥηματικῶς). «Κατὰ μικρόν,» «Κατὰ λέξιν,» «Καθ' ἡσυχίαν,» «Κατὰ τάξιν,» «Κατὰ τάχος,» «Κατὰ σπουδήν,» «Κατὰ κράτος,» «Κατὰ τὸ ἰσχυρόν,» «Κατὰ μέρος,» «Κατ' ἰδίαν,» «Κατ' ἐμαυτόν,» «Καθ' αὑτούς,» «Κατὰ βάθος (μῆκος κτλ.).» 7) Προσδιορισμὸν (ἢ τάκου). «Οὗτα κατὰ λαπάρην κτλ.,» Ὅμ., ἴδε ἀνωτέρω. «Κατὰ πόδας,» Δξ. (ἢ τρπ.) «Ἡ κατὰ πόδας ἡμέρα,» Δξ., ἡ ἑπομένη. «Τὰ μὲν καθ' ἡμᾶς καλῶς ἔχει, ἀλλὰ τὰ πλάγια λυπεῖ με,» Ξεν. (ἢ Χρόνου). «Κατὰ μῆνα, Κατ' ἐνιαυτόν, «Καθ' ἡμέραν, «Καθ' ἑκάστην ἡμέραν, (καὶ χ. τοῦ αὐσ.) «Καθ' ἑκάστην,» (καὶ ἑλλ.) «Πᾶσαν ὥραν,» Δξ. (ἢ Ὁράξεως). «Κατὰ τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ σῶσαι οὓς δεῖ,» Πλάτ. (ἢ ἑλλ.) «Ἰωάννης τὸ ὄνομα,» Δξ. «Κεραμεὺς τὴν τέχνην,» Δξ.

8) Ἐπιμερισμόν (μὲ τὰ ἀριθμητικά): «Κατὰ ἕνα μαχεόμενος,» Ἡρ., ἕνας πρὸς ἕνα. «Διέστησαν κατὰ διακοσίους,» Θκ., ἀπὸ διακόσιοι-διακόσιοι. «Ἐχωρήσαμεν πάντα κατὰ φυλάς,» Ξεν. «Τοὺς στίνους πωλεῖ καθ' ἑπτὰ τοῦ ὀβολοῦ,» Ἀρχφ. «Κατ' ὀλίγας (ναῦς) προσπίπτοντες,» Θκ. «Κατ' ἄνδρα,» Δξ. «Οἱ καθ' ἕνα,» Δξ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἑκάς). «Κατὰ πόλεις (κώμας) ἑκάστας,» Ἡρ. «Καθ' ἓν ἕκαστον ἐρωτᾶν,» Ξεν. «Καθ' ἓν ἕκαστον μακρὸν ἂν εἴη γράφειν,» αὐτ. 9) Εἰκασμόν (ἀντὶ τοῦ Σχεδόν). «Ἀπέθανον τῶν Βαρβάρων κατὰ ἑξακισχίλιοι ἢ τετρακοσίους ἄνδρας,» Ἡρ. «Κατ' ἐξήκοντα ἔτεα ἢ χίλια,» αὐτ. 10) Σχέσιν ἢ Ἀναφοράν. «Κατ' ἐμέ,» Ξεν. «Τὸ κατ' ἐμέ,» Δξ., καθ' ὅσον ἀφορᾷ (ἀνήκει εἰς, ἐξήρτηται ἀπὸ) ἐμέ. «Τοιαῦτα μὲν τὰ κατὰ τὸν Γάλβαν,» Πλ., τὰ ἀφορῶντα αὐτόν. «Καθ' Ἡρόδοτον,» Δξ., καθὼς λέγει ὁ Ἡρ. «Τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον,» Γρφ., τὸ συγγραφὲν ὑπὸ τοῦ. ‖. (ἐν δὲ συνθ. 1) κίνησιν πρὸς τὰ κάτω. «Καταβάλλω, Καταβαίνω, Κατάκειμαι, Κάθοδος. 2) τόπον ἢ τὸ ἐπίτηνες. «Καθίστημι, Κατάστατος. 3) τὸ ἐναντίον. «Καταβοῶ, Καταλαλῶ, Καταψηφίζομαι, Καταδίκη. 4) ἐπίτασιν. «Κατατρώγω, Κατάδηλος, (καὶ ἐπὶ κακοῦ) Κατάτεχνος. ‖. (παλλάκις καὶ μάλιστα εἰς τὴν μετὰ αἰτ. σύνταξ. ἢ Κατὰ ἐλλειπειννοουμένης ἔξωθεν). «Ἀγαθὸς τὰ πολεμικά,» «Κρὴς τὴν κατρίδα.» Ὠχρὸς τὴν ὄψιν,» κτλ. ‖. (παρὰ Ποιητ. Δ'. χωρίζεται τοῦ συνθέτου ῥήματος, παρεντιθεμένων ἄλλων μορίων:) «Κατὰ δ' ὄπνον ἔχευεν,» Ὀδ. Δ. (καὶ λογογραφ.) «Κατ' ὤνειλε,» Ἡρ., ἀντὶ Καθεῖλεν οὖν. (καὶ κατ' ἀναστροφήν) «Ὅτ' ἂν σύφροσύνη ἔχῃ κατὰ θῆμον,» Ὀδ. Ι. (ἐκ τούτου ἴσως ἐναμίσθη ὅτι συντάσσ. καὶ μὲ ὀνομ.) «Κατὰ συφερτὸν ἐέργνυ,» Ὀδ..., ἀντὶ Καθειέργνυ. «Κατὰ δὲ προτόναισιν ἔδησαν,» Ὀδ. Λ., ἀντὶ Κατέδησαν (Β'. τίθεται κατ' ἀναστροφήν, θηλ. μετὰ τὸ πτωτικὸν ἢ ἐπέχει τόπον ἐπιῤῥήματος,

ότε καὶ συνήθως βαρυτονεῖται). «Εἰ μέν κε λίπω κάτα τεύχεα καλά, « Ἰλ. Ρ. «Πεδίον κάτα δηριάασθαι, « Ἰλ. Β. [Γ'. ἐν συντ. καὶ ἐν συνθ. ἀποβάλλει τὸ τελευταῖον α, τὸ δὲ τ μεταβάλλει κατὰ τὸ στοιχ. τῆς ἐπομ. λέξ.] « Κὰγ γόνυ, κὰπ φάλαρα κτλ. « Κάββαλε, Κάλλιπε, Κάθθανε κτλ.

Κάτα, κατά προ. ἀντὶ Καὶ εἶτα.

Κατάβα, ἀντὶ Κατάβηθι, (κοιν.) καταίβα, σόρ. β'. τῆς προ. τοῦ Καταβαίνω.

Καταβάθην [καταβαίνω], ἐπίρ. τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀναβάδην, μὲ τὰ πόδια κάτω (τὸν κατήφορον).

Καταβαθμὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Καταβασμός, Καταίβασμα. 2) κατήφορος, [ἐκ τοῦ

Καταβαίνω, Μ. βήσομαι (σόρ. β'. Κατέβην κτλ.). Καταβαίνω (ἐν γέν. ἀπὸ ὑπάνω πρὸς τὰ κάτω, ἀπὸ ὑψηλότερον εἰς χαμηλότερον μέρος, [ἐπομ.] ἀπὸ τὰ μεσόγεια τὰ ἐνδότερα πρὸς τὰ παράλια), (μὲ γεν. ἢ μόνην). « Πόλεος κατέβαν, « Ἰλ. Ω. «Καταβήσεο δίφρου, « Ἰλ. Ε. (ἢ προθετ.) « Ἐξ εὐνῆς κατέβη, « Θκρ. (καὶ μὲ αἰτ. ὡς ἐπὶ τὸ κλ. ἄλλ. τῆς προθ.) «Θάλαμον κατεβήσατο, « Ὀδ. Β. « καταβαίνων εἰς τὸν Πειραιᾶ, « Πλάτ. «Κατέβαινεν ἀπὸ Ἱεροσολύμων εἰς Ἰεριχώ, « Γρρ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) «Κλίμακα κατεβήσατο. « Ὀδ. Α. « Κατέβαιν' ὑπερῴα, « Ὀδ. Σ. Ψ. (καὶ πθ. σπν.) « Ὅταν ταχὺ καταβαίνηται (ὁ ἵππος), « Ξεν., ξεκαβαλικεύεται. (καὶ συνεκδχ.) « Καταβαίνειν εἰς ἀγῶνα, « Σοφ. (καὶ μεταφρ.) « Δεῖ τὴν ἡλικίαν εἰς τοὺς χρόνους τούτους καταβαίνειν, « Ἀρστ., συμπίπτειν, καταντᾷν. (καὶ προς μτχ.) « Λέγων δὲ ταῦτα κατέβαινε παρακινούμενος, « Ἡρ. « Κατέβαινον συλλυπούμενοι, « αὐτ., (ἀντὶ) Ἐπὶ τέλους. 2) (σπν. ἢ Π. μεθ.) καταιβάζω, (μεταφρ.) καταβάλλω, ταπεινόνω. «Δαίμων ἄλλον ὑπερβάλλει, ἄλλον δ' ὑπὸ χειρῶν μέτρῳ καταβαίνει, « Πινδ.

Κατα-βακχεύω, Μ. εύσω. Ἐκβακχεύω (ἢ μᾶλλ. Ἐκβακχεύομαι) ὅλως διόλου, ἐνθουσιάζομαι εἰς τὸ ἄκρον, (μὲ γεν.) καταφέρομαι (ἐκπαίνω) βακχικῶς κατά τινος. « Καταβακχεύει τῶν ὑπὸ χεῖρα, « Θ. Μετοχ.

Κατα-βακχιόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι, Π. = Καταβακχεύομαι.

Κατα-βάλλω, Μ. βαλῶ (σόρ. Κατέβαλον κτλ.). Βάλλω (Τοποθετῶ ἢ Ῥίπτω, Κάμνω [Ἀφίνω] νὰ πέσῃ) τι κάτω, κρημνίζω ἢ καταβάζω, χαμηλόνω· (συνεκδχ.) καταπονῶ· φονεύω· (μεταφρ.) ταπεινόνω· (ἐπὶ πραγμ.) καταργῶ, ἀκυρόνω. « Αἰετός, νεβρὸν ἔχων ὀνυχέσσι, παχ' βωμῷ κάββαλεν, « Ἰλ. Θ. « Πόντῳ ἔνι κάββαλεν, « [ἢ κατὰ τμῆσ.] « Κατ' ἀγρείῳ ἐν πυρὶ βάλλω, « Θκρ. « Καταβάλλειν (τῇ γῇ) τὸν καρπόν, « Ξεν., σπείρειν. « Καὶ σιτία τῇ στρατιᾷ καταβάλλειν ἐν κέλευε, ἵνα ἐπιτηδειότατον εἴη, « Ἡρ., νὰ ἀναποθέσουν, νὰ ἀποσωρεύσουν. « Οὗτα κάββαλεν, « Ὀδ. Ρ., καταίβασε τ' αὐτιά του. « Ἄπαξ μαθοῦσαι, καταβαλοῦσι τὰς ὀργάς, « Βύρ. « Καταβάλλε τὸ λαιόν, « Θκρ., θεμέλιζε. « Ἐπικόντιζον καὶ πολλοὺς αὐτῶν κατέβαλον, « Ξεν. « Ἄρκτον καταβάλλει, « αὐτ. (καὶ μεταφρ.) « Ὅτ' εἰς εὐνὰν καταβάλῃ, « Θκρ. Ἔπεσες, ἐπλάγιασες. (καὶ μεταφρ.) « Καταβάλλειν τοὺς νόμους (τὴν πολιτείαν), « Λξ. (καὶ πθ.) « Φρόνημα καταβεβλημένον, « Λξ. « Ἔπη (« Παιδεύματα) καταβεβλημένα, « Ἀρστ., καινά, τετριμμένα, πρόχυτα. (καὶ ὡς οὐσ.) « Καταβεβλημένοι, « Ἱστορ., οἱ ἀπεξεσμένοι (καταφρονεμένοι, κοινοὶ) ἄνθρωποι. 2) πληρόνω, μετρῶ ἀμέσως τὰ χρήματα. « Τὸ ἀργύριον (« Τὰ παρθμεῖα, « Τὴν τιμὴν) καταβάλλειν, « Λξ. 3) (μτφ.) βάλλω θεμέλιον, (μεταφρ.) ἀρχίζω, συστήνω. « Λόγον (« Ὁδήν) καταβάλλομαι, « Δξ. « Τὴν Κυρηναϊκὴν καταβάλετο φιλοσοφίαν, « Στρβ.

Κατα-βαπτίζω, Μ. ἰσω. Βουτῶ (Βυθίζω) τι ὅλως διόλου, καταποντίζω (κυρ. καὶ μεταφρ.)

Κατάβαπτισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. καταποντισμός.

Κατα-βαπτιστήριον (τὸ), τόπος ὅπου βαπτίζῃ ἢ πνίγεται (βουλιάζῃ) τις.

Καταβαπτιστής, οῦ (ὁ). ὁ καταβαπτίζων, καταποντιστής.

Κατάβαπτος (ὁ, ἡ). βαμμένος ὅλος ἢ κατὰ βάθος.

Κατα-βάπτω, Μ. βάψω. Βουτῶ ὁλόκληρον τι μέσα εἰς· βάπτω μὲ βαθὺ χρῶμα.

Κατα-βαρβαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ὅλως βάρβαρον, Ἐκβαρβαρόω.

Κατα-βαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταβλίβω, καταβαρύνω, [ἐκ τοῦ

Καταβαρής, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ βαρὺς ἢ βαρυφορτωμένος.

Καταβάρησις, εως (ἡ), ἡ διὰ πολλοῦ βάρους καταθλιψις, καταπίεσις.

Κατα-βαρύνω, Μ. υνῶ, = Καταβαρέω.

Κατα-βασανίζω, Μ. ίσω. Ἐξετάζω παντοιοτρόπως. Βασανίζω σκληρὰ (μὲ ὑπερβολήν).

†Καταβάσιον (τὸ), « Κατάβασις· κάθοδος εἰς ὑπόγειον· κατήφορος· (ναυτ.) = Ἀποβάθρα.

Καταβάσιος (ὁ, ἡ), = Καταβάτης.

Κατάβασις, εως (ἡ), τὸ καταβαίνειν, καταίβασμα. (ναυτ.) ἀπόβασις. 2) μουσικὸς ὄχλος κατηφορικὸς φέρων εἰς ὑπόγειον, (ἐν γέν.) κατήφορος.

Κατα-βασκαίνω, Μ. ανῶ. Βασκαίνω (Ματιάζω) μὲ ὑπερβολήν, καταμαγεύω· « Τινὲς τοὺς φιλτάτους καταβασκαίνουσιν, « Ἡλ.

Καταβασμός (ὁ), Π. ἀντὶ Καταβαθμός.

Καταβατέον, θετ. τοῦ Καταβαίνω.

Κατα-βατεύω, Μ. εύσω, σχλ. ἐξήγ. τοῦ Καταστείβω.

Καταβάτης, ου (ὁ). στρατιώτης ὅστις καταβαίνει ἀπὸ τοῦ ὀχήματος καὶ μάχεται καὶ πιζός.

Καταβατός, ἡ, όν. Τὸν ὑπ. ἠμπορεῖ νὰ καταβῇ τις, κατηφορικός.

Κατα-βαύζω, Μ. ύσω, Π. (μὲ γεν.) γαβγίζω κατά τινος, καταβοῶ, καταλαλῶ.

Καταβαυκαλάω [καωμ]-ῶ, Μ. ήσω. Ναναρίζω ἀποκοιμίζω, καταζαλίζω μὲ τὰ ναναρίσματά μου.

Καταβαυκάλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τὸ διὰ ναναρίσματος ἀποκοίμισμα.

Κατα-βαυκαλίζω, Μ. ίσω, = Καταβαυκαλάω. 2) [κατά, βαυκαλίς], καταπίνω.

Καταβδελύσσομαι (ττομαι), Μ. ξομαι. Σιχαίνομαι (Ἀποχαιρίσομαι, Ἀηδιάζω) μὲ ὑπερβολήν.

Κατα-βεβαιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, Βεβαιόνω ἐντελῶς· ἐξασφαλίζω.

Κατάβεβαίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Καταβεβλακευμένως [καταβλακεύω], ἐπίρ. (μτχ.). Πολλὰ ἀμελῶς, μὲ ἄκραν ἀδράνειαν.

Καταβεβλημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Χαμπαπῶς ἀδρανῶς, τεταπεινωμένως.

Καταβιόμαι, Π. ἀντὶ Καταβιῶμαι, ἀπλθ. προ. τοῦ σόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Καταβαίνω.

Καταβλής, ῆτος (ὁ, ἡ). γεμάτος βίλη.

Καταβήσεο, Π. ἀντὶ Καταβηθι, [ἐκ τοῦ

Καταβήσομαι, μέλλ. (ἰκλαμβ. ἐνίοτε Π. ἀντὶ ἑνς.) τοῦ Καταβαίνω.

Κατα-βιάζομαι, Μ. άσομαι καὶ πθ. (σπν.) αθήσομαι. Καταναγκάζω.

Κατα-βιβάζω, Μ. άσω. Κάμνω ἢ λέγω τι νὰ καταβῇ, καταιβάζω.

Κατα-βίβασις, εως (ἡ) καὶ

Καταβιβασμός (ὁ), τὸ κατα βάζειν ἢ κατα βίζεσθαι, καταίβασμα.

Καταβιβαστέος, α, ον, θετ. τοῦ Καταβιβάζω.

Κατα-βιβρώσκω, Μ. κατα-βρώσομαι. Καταπρώγω (κυρ. καὶ μεταφρ.). « Οἳ κατα-βεβρώκασ' ἔντερ' ἐμοῦ τὰς οὐσίας, « Λυσ. (παρβλ. Καταβροχθίζω).

Κατα-βιόω-ῶ, Μ. ώσομαι. « Καταζάω, πάνω (τελειόνω) τὴν ζωήν μου.

Καταβίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κατα-βλακεύω, Μ. εύσω. (μὲ αἰτ.) Παραμελῶ τι ὅλως διόλου, ἀφίνω νὰ ἀφανισθῇ ἀπὸ ἀμέλειάν μου. || μ. σ.) φέρομαι μὲ ἄκραν ἀμέλειαν (ἀδράνειαν).

Κατα-βλάπτω, Μ. βλάψω. Βλάπτω κατρίως.

Κατα-βλέπω, Μ. βλέψω. Βλέπω κατὰ γῆς (χαμηλά)· (μτφ.) = Καθοράω, παρατηρῶ, ἐξετάζω μὲ ἀκρίβειαν.

Κατάβλημα (τὸ). κάν ὅτι καταβάλλεται (καταβάλλεται)· (ἰδιωτ. ὅρ) τὸ παιγνιδόσαμα τοῦ θεάτρου. « Τῶν ὑφασμάτων τὰ τελευταῖα καταβλήματα, « Ἀθ., αἱ ἄκραι τοῦ στήμονος αἱ ὁποῖαι φέρονται εἰς τὰ κεφάλαια τῶν γραμμάτων ὡς κρόσσια.

†Καταβλής, ῆτος (ὁ), = Ἐπιβλής.

Καταβλητέον, θετ. τοῦ Καταβάλλω.

καταβλητικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Συντελεστικὸς πρὸς τὸ καταβάλλειν (ῥ. πιεῖν κάτω, ταπεινόνειν κτλ.).

Κατα-βλυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Θαλλάζω θυνατά.

Κατα-βλώσκω, Μ. βλώξω ἢ μολοῦμαι, Π. ἀντὶ Κατέρχομαι. « Εἰς Τέμπεσα νὰ τοι καταβλώξουσι, « Λυκ.

Καταβοάω-ῶ, Μ. ήσομαι, (μὲ γεν.) Φωνάζω κατά τινος, κατηγορῶ ἢ περαπονοῦμαι μεγαλοφώνως. 2) (μὲ αἰτ.) παραζαλίζω τινὰ μὲ ταῖς φωναῖς μου. « Ἐγὼ κλαίω νὰ τὰ χύσω « Καταβοῶμεν

μαι βοῶν ες, « Ἀρχ. (καὶ πθ.) « Κατεβοῶντο ὡσημέραι, « Νικόλ. Δαμασκ.

Καταβολὴ καὶ

Καταβόησις, εως (ἡ), τὸ καταβοᾶν (λέγειν μεγάλα παράπονα ἢ κατηγορίας ἐναντίον) τινὸς· κατακραυγή· (ἐνίοτε) ῥότος ἐπὶ θεάτρου, ἀνευφήμησις. « Οἱ τὰς καταβοήσεις ὥσπερ ἐπ' ἀγορᾶς ποιούμενοι, « Φίλ.

† Καταβολάς [καταβάλλω], άδος (ἡ). χλωνάρι ἢ λαβή, (ὡθ. καιν.) καταβολάδα ἢ ἄλλ. Κατώρυξ.

†Καταβολεύς, έως (ὁ). ὁ καταβάλλων, πληρωτὴς, ἢ· θεμελιωτὴς, (Γαλλ.) fondateur.

Καταβολὴ (ἡ), τὸ καταβάλλειν· κατάθεσις· πλήρωμὴ (ἐπὶ χαΐρας)· θεμελίωμα· (τρπ.) ἔναρξις· ἀρχὴ, καταγωγὴ· (ἰατρ.) περίοδος παροξυσμοῦ, ἢ, καταβασὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, (ἄλλ.) Καταῤῥάκτης. (ἴδε Κατηβολή). « Καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον, « Δημ. « Καταβολὴν ποιοῦμαι, « Πλὸ., βάλλω θεμέλιον, ἀρχινῶ. « Ἐκ (« Ἀπὸ) καταβολῆς, « ἀπὸ καινουργῆς, (καιν.) ἀπὸ θεμελιοῦ, (παρβλ. Δρύσχος), (καὶ τρπ.) ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς.

;Καταβολικὸς, ἡ, όν, = Καταβλητικός.

†Καταβόλος (ὁ, ἡ), = Καταβολεύς. ‖. (οὐσ.) = Ἀγκυροβόλιον, ἢ Ἐκπνεον. (ὀθ.) = Ὀστρεοτροφεῖον. « Εἰς καταβόλους τεθέντες, « Ξενοφ.

Κατα-βομβέω-ῶ, Μ. ήσω. Βομβῶ (βοΰζω) δυνατὰ, κάμνω νὰ ἀντηχῇ ὁ βόμβος τινὸς σώματος.

Κατα-βορβορίω-ῶ, Μ. ώσω. Καταμελάνω (μὲ βόρβορον), καταλασπόνω, (ὀθ.

Καταβορβόρωσις, εως (ἡ). τὸ ὁπὸ βορβόρου καταλέρωμα.

Καταβόρειος καὶ

Καταβορρᾶς (ὁ, ἡ), = Πρόσβορρος, ἢ 2) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) διευθυνσιμέως καθὼς διευθύνεται ὁ βορέας, (σήλ.) ἔχων ὄπισθεν τὸν βορέαν.

Κατα-βόσκω, Μ. βοσκήσω. Βάλλω (λφνω) τὰ ζῶα νὰ βοσκήσουν· (καὶ μσ.) τρώγω ὅλην τὴν βοσκὴν τινος τόπου· (μτ.μ.) κατατρώγω, ἀφανίζω. « Κτήνεά φιν λοιμὸς καταβόσκεται· ἔργα δὲ πάσχει, « Καλλ.

Καταβόστρυχος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος ἀπὸ τοὺς βοστρύχους (τὰς πλεξίδας ἢ τὰ σγουρά) του.

Κατα-βοστρυχόω-ῶ, Μ. ώσω. Στολίζω τινὰ μὲ (ἢ τοῦ Χωρίζω τὰ μαλλιὰ εἰς) πλῆθος βοστρύχων.

Κατα-βουκολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βουκολῶ ἐπὶ κακῷ, ἀποπλανῶ, ἐξαπατῶ, ξελογιάζω.

Κατα-βρεχεύω, Μ. εύσω. Καταιφνω, Καταδικάζω. 2) κακῶς βρεχεύω, ἀποστερῶ τινα τοῦ ἀνήκοντος εἰς αὐτὸν βραβείου, (ἐν γέν.) ἐπηρεάζω.

Καταβραχὼς (ὁ, ἡ). πλήρης βράχων (βραχέων).

Καταβραχὺ (ἀντὶ Κατὰ βραχὺ), ἐπίῤῥ. Κατ' ὀλίγον.

Κατα-βραχύνω, Μ. υνῶ. Σμικρύνω (Ἐλαττόνω) ὅλως διόλου.

;Κατα-βρέμω (χ. Μ.), Π. βροντῶ (βοΰζω, ἀντηχῶ) δυνατὰ, (ἴσ. ἐσφάλμ. ἀντὶ Κατὰ βρέμω).

Καταβρεμβύομαι (χ. Μ.). Ὑπερηφανεύομαι μὲ ὑπερβολὴν, καμαρώνω παραπολύ.

Καταβρεξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κατα-βρέχω, Μ. βρέξω. Βρέχω (Ραντίζω ἢ Μετρεύω) τι ἐντελῶς· (μτφορ.) « Καὶ χλμα κατέβρεχε σιγή, « Πινδ., κατασίγαζε, μετρίαζε.

Κατα-βρίζω, Μ. βρίσω, Π. νυστάζω ὅλως διόλου· (συνεχ.) παραμελῶ τι ἐντελῶς.

Κατα-βρίθω, Μ. βρίσω, Π. καταβρύνω· (μτφορ.) ὑπερηνεκῶ, ὑπερβαίνω. ‖. (ἀμετ. καὶ μάλιστα εἰς τὸν πρκ. Καταβέβρυθα) εἶμαι καταφορτωμένος, γέρνω ἀπὸ τὸ πολὺ βάρος. « Ὀρτυγες βραβύλοισι καταβρίθουσαι ἔραζε, « Θκρ.

;Κατα-βρογχίζω, Μ. ίσω, = Καταβροχθίζω.

Κατα-βρουτάω-ῶ, Μ. ήσω. Βροντῶ δυνατὰ· ἐκλήθετω τινὰ διὰ τῆς βροντῆς ἢ ὡς διὰ βροντῆς, τὸν κάμνω ἐμβρόντητον. « Ὥσπερ διαβλὴς καὶ καταβρουτημένος, « Τζ.

Καταβρύξις, Π. ἀντὶ Καταβροχθίσεως, γ'. ἐν. προ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ Καταβροχθίζω, (ἴδε καὶ Καταβρόχω).

†Κατα-βροτόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. καταμολύνω μὲ αἷμα (βρότον), καταματόνω (κυρ. εἰς τὸν πόλεμον).

Καταβροχὴ (ἡ), τὸ καταβρέχειν ἢ καταβρέχεσθαι.

Κατα-βροχθίζω, Μ. ίσω. Καταπίνω λαιμάργως, κατατρώγω, καταχωνιάζω.

Καταβροχθισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καταχώνιασμα.

†Κατα-βρόχω, Μ. βρόξω, γρμτ. ἀντὶ Καταβροχθίζω ἢ Καταβιβρώσκω (πρὸς παραγ. τοῦ Καταβρύξεις ἢ Καταβροχθεῖς), (παρβλ. Λαβρόχω).

Κατα-βρύκω, Μ. βρύξω, Π. κατατρώγω, φοκανίζω, ξεκοκκαλίζω (κυρ. ἢ μτφορ.).

Κατα-βρυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Βρυχῶμαι (Οὐρλιάζω) φοβερά.

Κατα-βρύχω, Μ. βρύξω, = Καταβρυχάομαι ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταβρύκω.

;Κατα-βρύω, Μ. ύσω. Βρύω (Ἔχω μεγάλην ἀφθονίαν, εἶμαι καταφορτωμένος) ἀπό. « Κισσῷ καταβρύωσαν (τὸ ὀπίσω ὅπως ὁ Ronsard διορθ. Κάρα βρύσαν), « Ἀθ.

Κατάβρωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι καταβρώθη (καταφαγώθη)· φαγητὸν, τροφή.

Κατάβρωσις, εως (ἡ). καταφάγωμα, [ἐκ τοῦ

;Κατα-βρώσκω, Μ. βρώσομαι, = Καταβιβρώσκω, κατατρώγω (κυρ. καὶ μτφορ.).

Κατα-βυθίζω, Μ. ίσω. Βυθίζω τι ὅλως διόλου. βυλῶ (εἰς τὸν πάτον), καταπυντίζω.

Καταβύθισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., βύθισμα (εἰς τὸν πάτον), καταβυθισμα.

Κατα-βυρσόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (Ταρκ. Καπλαδίζω) τι πανταχόθεν μὲ βύρσαν (μὲ τομάρι). « Τὸ σῶμα τοῦ Κλεομένους κρεμάσαι καταβυρσώσαντας, « Πλ., ἐν βύρσῃ (σακκῳ δερματίνῳ) ἐῤῥάψαντας.

;Καταβύρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κατα-βύω, Μ. βύσω. Στυππάνω ἐντελῶς. « Τὰ ὦτα —, « Θ. Σιμοκ.

Καταβωσομαι, Ἰων. ἀντὶ Καταβοήσομαι, μέλλ. τοῦ Καταβοάω.

Καταγάγω, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Κατάγω.

Κατάγαιος (ὁ, ἡ), = Κατάγειος.

Κατα-γανόω-ῶ, Μ. ώσω. Γανόνω (Λαμπρύνω) τι ὅλως διόλου.

Κατα-γαπάω-ῶ, Μ. ήσω. Κατὰ πολλὰ (μὲ ὑπερβολὴν) ἀγαπῶ.

Κατα-γαργαλίζω, Μ. ίσω. Γαργαλίζω μὲ ὑπερβολήν.

Κατα-γαυριάομαι-ῶμαι καὶ

Κατα-γαυρίομαι-οῦμαι, Μ. . . . ; Ὑπερηφανεύομαι κατὰ πολλά.

Καταγγελεὺς, έως (ὁ). ὁ καταγγέλλων (φέρων ἢ δίδων εἴδησιν), μηνυτής.

Καταγγελία (ἡ). ἡ φανέρωσις (καινοποίησις) εἰδήσεως. « Θεῖαν ἐκ καταγγελίας ἐπετέλει πανηγυρικὴν, « Πλ.

Κατα-γγέλλω, Μ. αγγελῶ. Γνωστοποιῶ (Ἀναγγέλλω) τι πρὸς πάντας· κηρύττω (πόλεμον)· καταμηνύω. « Συκοφάνται ἢ δοῦλοι, ὅσοι δεσπότας κατήγγελλαν, « Ἡρωδ.

Κατάγγελος (ὁ,) = Καταγγελεύς.

Καταγγελτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ καταγγέλλειν.

Κατάγγελτος (ὁ, ἡ). ὁ καταγγελθεὶς (γνωστοποιηθεὶς ἢ καταμηνυθεὶς). « Τοῖς πολεμίοις καταγγέλτους γίνεσθαι, « Θκ., νὰ μάθουν οἱ ἐχθροὶ (διὰ κατασκόπων ἢ αὐτομόλων) τὰ σχέδιά των.

Κατ-αγγίζω, Μ. ίσω. Βάλλω (Κύνω) τι μέσα εἰς ἀγγεῖον, βάλλω τὸ χρασὶ εἰς βουκάλια.

Κατάγειος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος κατὰ γῆς, = Ἐπίγειος ἢ Ὑπόγειος. « Στρουθοὶ κατάγειοι, « Ἱπ., οἱ χερσαῖοι, τὰ στρουθοκάμηλα. ‖. (οὐσ.) Κατάγειον (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) οἴκημα, « Ἡρ., Πλάτ., χαμώγειν' ἢ ὑπόγειον, (καιν.) κατώγι.

Καταγελάσιμος (ὁ, ἡ), = Καταγέλαστος.

Καταγέλασμα (τὸ). ἀντικείμενον καταγέλωτος, ἀναγέλασμα.

Καταγελαστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπῤῥ.)-ικῶς. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιῤῥεπὴς πρὸς τὸ καταγελᾶν, περιγελαστὴς, (χυδ.) ἀναγελαστούρης.

Καταγέλαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπῤῥ.)-λάστως. Ὁ καταγελασθεὶς ἢ ἄξιος καταγέλωτος, γελοῖος, ἀξιογέλαστος, [ἐκ τοῦ

Κατα-γελάω-ῶ, Μ. άσομαι ἢ (σπν.) άσω Γελῶ πρὸς περιφρόνησίν τινος, ἀναγελῶ, περιγελῶ, περικαίζω. (μὲ γεν.) « Τῶν ποιούντων ταῦτα καταγελῶν, « Ξεν. (ἢ δοτ.) « Τῷ γάλματι κατεγέλασε, « Ἡρ. (ἢ αἰτ.) « Μηδὲ καταγελασάτωσάν με οἱ ἐχθροί μου, « Γρφ.

Κατάγελος (ὁ, ἡ). (τόπος) γεμάτος ἀγέλας (κοπάδια).

Κατάγελως, ωτος (ὁ). γέλως πρὸς περιφρόνησίν τινος, περιγέλιον. « Ὁ κατάγελως τῆς πράξεως, « Πλάτ., τὸ γελοιωδέστερον μέρος.

Κατα-γεμίζω, Μ. ίσω. Γεμίζω ὡς ἐπάνω, καταφορτόνω,

Κατα-γεύω (χ. Μ). (μὲ γεν.) Εἶμαι ἐντελῶς γεμάτος ἀπό.

Κατα-γεύω, Μ. γεύσω. Δίδω τινὸς νὰ γευθῇ τι πρὸς βλάβην του, βλάπτω (ἀπατῶ) διὰ τῆς γεύσεως ‖. (μτ.) γεύο-

μαί τι καθ' ὁλοκληρίαν, δοκιμάζω καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν· ἐρευνῶ λεπτομερῶς.

Κατα-γεωργέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεωργῶ τόπον τινά ἀπό τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην, τὸν μεταχειρίζομαι ὅλον εἰς γεωργίαν.

Καταγεωστὴς καὶ Καταγεωτὴς, οῦ (ὁ), [κατά, γῆ]. νεκροθάπτης.

Κατα-γήρα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Κατάγω.

Κατα-γηράναι, ἀόρ. β', τῆς ἀπαρ. τοῦ

Κατα-γηράσκω, Μ. γηράσω, καὶ (συχνότ.) -άσομαι. Γέρνω ὅλως διόλου, κατάντω εἰς ἔσχατον γῆρας.

Κατα-γηράω-ῶ, Μ. άσω, -ομαι, Π. ἀντὶ Καταγηράσκω.

Κατάγηρως (ὁ, ἡ). πολλὰ (ὅλως διόλου) γέρων, παμπάλαιος.

Κατα-γιγαρτίζω [κατά, γίγαρτον], Μ. ίσω, (Κωμ.) = Διαμαρίζω.

Κατα-γίγνομαι, Ζ. Καταγίνομαι.

Κατα-γιγνώσκω, Ζ. Καταγινώσκω.

Κατ-αγίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Καθαγίζω.

Κατ-αγινέω-ῶ, Ἰων. ἀντὶ Κατάγω.

Κατα-γίνομαι καὶ (ἀρχ.) γίγνομαι, Μ. γενήσομαι. Εἶμαι (Εὑρίσκομαι, Διατρίβω, Ἀσχολοῦμαι) εἰς μέρος ἢ ἔργον τι. « Ἔχω χρυσωρυχεῖον, ἐν ᾧ καὶ καταγίγνομαι καὶ ἐργάζομαι, « Δημ. « Γεωμετρία ἐστὶν ἐπιστήμη περὶ ποσὸν καταγιγνομένη συνεχές, « Πλάτ. 2) καταβαίνω, κατάντω κάτω. « Εἰς βυθὸν —, « Πλ.

Κατα-γινώσκω ξ (ἀρχ.) γιγνώσκω, Μ. καταγνώσομαι. Παρατηρῶ· γνωρίζω τι καλῶς πληροφοροῦμαι (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κακόν τι). (μὲ αἰτ.) « Καταγνοὺς τοῦ γέροντας τοὺς τρόπους, « Ἀρχ. « Καταγνῶναι τὸ μέγεθος, « Δίλ. « Καὶ πῶς δὴ τοῦτο κατέγνως; « Ξεν. (καὶ πρὸς μτχ.) « Ἔστιν ὅτι πώποτε οὐ προθύμως πράττοντά με κατέγνως; « αὐτ. 2) νομίζω κρίνω, ἀποφασίζω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακοῦ καὶ πρός βλάβην τινος). (μὲ αἰτ. ἢ γεν. ξ ἀπαρ.) « Εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταύτην τὴν δίκην, « Ἀρχ. « Κατέγνωσαν τοῦ μὴ ἐλθεῖν, « Γρφ. « Καταγνοὺς ἑαυτὸν μὴ περιέσεσθαι, « Θκ. « Κατεγνωκότες ἀλλήλων ἀδικεῖν, « Αἰσχ. (ξ ἀναλελυμ.) « Καταγνῶναι τοῦ ζῆν ὡς ἐλεύθερος ὤν, « Ἀρχτ. (καὶ πθ.) « Ὅπως ἂν εὖ καταγνωσθῇ δίκη, « Αἰσχλ. « Καταγνωσθεὶς πρὸς αὐτῶν νεώτερα πρήσσειν πρήγματα, « Ἡρ., (ὁθ. 3) κατηγορῶ, κατακρίνω, μέμφομαι, καταδικάζω. « Ἄγνοιαν [Ἡροδοτείαν] καταγινώσκειν τινος, « Δξ. « Καὶ μοῦ μηδεμίαν ψυχρότητα καταγνῷ μηδείς, « Δημ. « Οὐ καταγνώσομαί γε σοῦ ὅ περ τῶν ἄλλων καταγινώσκω, « Πλάτ. « Καταγινώσκειν τινὸς θάνατον (ἢ σπν. τινὰ θανάτου), « Διόδ. « Καταγινώσκειν τινὰ φόνου, « Λυκ. « Τῶν τετελευτηκότων παρανοίας καταγινώσκειν, « αὐτ. (ξ παραλλ.) « Οὐκ ἐπιτήδεια καταγνόντες κατ' ἐμοῦ, « Ἡρ. (καὶ πθ.) « Θάνατος αὐτοῦ καταγνώσθη, « Ξεν. « Μόνον μὴ μακρολογίαν καταγνωσθῶμεν, « Γρ. « Τὸ καταγνωσθὲν ἐκείνειν, « Ἰσκρ., τὸ πρακτέον εἰς τὸ ὁπ. κατεδικάσθη.

Κατ-αγκυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου κυρτὸν (ἀγκύλον), λυγίζω ἐντελῶς.

Κατ-αγλαΐζω, Μ. ίσω. Καλλωπίζω μὲ πολλὴν ἐπιτέλειαν, καταζολίζω, καταλαμπρύνω.

Κατα-γλισχραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι μὲ ὑπερβολὴν γλίσχρον (γλοιώδες, γλισχρὸν κτλ.).

Κατάγλισχρος (ὁ, ἡ). πολλὰ (ὅλως διόλου) γλίσχρος.

Κατα-γλυκαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι πολλὰ γλυκὺ (νόστιμον), καθηδύνω, (μτφορ.) θέλγω ὅλως διόλου.

Καταγλυφὴ (ἡ). σκάλισμα (κοίλωμα) πέτρας κτλ. μὲ τὴν γλυφίδα, χαραγμάδα.

Κατα-γλωσσαλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (ἢ Ὁμιλῶ μὲ) μεγάλην γλωσσαλγίαν, φλυαρῶ ἢ ἔχω διάθεσιν νὰ φλυαρῶ καὶ νὰ αἰθαδιάζω ἀδιακόπως.

Κατα-γλωττίζω(σσίζω), Μ. (σω. (μὲ αἰτ.) Φιλῶ ἐρωτικῶς (εἰς τὸ στόμα). 2) κάμνω τινὰ μὲ τὴν πολυλογίαν μου νὰ σιωπήσῃ (νὰ τὰ χάσῃ), τὸν ἀποστομόνω. « Τὴν πόλιν πεποίηκας ὥστε νυνὶ ὑπὸ σοῦ καταγλωττισμένην σιωπᾷν, « Ἀρχ. 3) (μὲ γεν. ἐκ δ'.) καταλαλῶ, κατηγορῶ, διαβάλλω. « Καὶ φειδῆ κατεγλώττιζέ μου, « Ἀρχ. 4) (συνκδ. καὶ τρπ.) καθηδύνω, (ὁθ.) « Μέλος κατεγλωττισμένον, « Ἀρχ., θελκτικόν, ἡδονικόν· καὶ « Ποιήματα κατεγλωττισμένα, « Εὐτ., τὰ στολισμένα μὲ ἀνθηρὰς ἢ (κατ' ἄλλ. ἐκδ.) γλωσσηματικὰς λέξεις.

Καταγλώττισμα (τὸ) καὶ

Καταγλωττισμὸς (ὁ). φίλημα ἐρωτικὸν εἰς τὸ στόμα. 2) χρῆσις σπανίων (γλωσσηματικῶν) λέξεων. 2) (ἀνθρ.) φλύαρος, (κοιν.) γλωσσᾶς.

Κάταγμα (τὸ), [κατάγω]. μαλλὶ ξασμένον (λαναρισμένον) καὶ ἕτοιμον διὰ γνέσιμον· κλωσή, γνέσμα, (παρ. Μήρυμα).

Κάταγμα (τὸ), [κατάγνυμι]. σύντριμμα, θραῦσμα, τσάκισμα « Πλέονες ἐδέαι γίνονται τοῦ κατήγματος ἐν τῇ τρώσι, « Ἱππικρ.

Καταγματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κάταγμα (σύντριμμα κυρ. κοκκάλου).

Κατα-γνάμπτω, Μ. γνάμψω, Π. ἀντὶ Καταγνάπτω, λυγίζω ὅλως διόλου. « Λόφαν αὐχήεντα καταγνάμπτουσα τενόντων, « Ἐπιγρ. (συγχ. τῶν

Κατα-γνάπτω, Μ. γνάψω. Καταξεσχίζω. (εἰς τὸν Εὐρ. Τρ. 1232: νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατακάμπτω).

Κατάγνυμι ἢ Καταγνύω Μ. Κατάξω (ἀόρ. Κατέαξα, καὶ πθ. Κατεάχθην, πρκ. Κατέαγα κτλ.). Τσακίζω ὅλως διόλου, κάμνω θρύμματα, κατασυντρίβω, (ἢ μτφρ.) χαυνόνω (ἀδυνατίζω) εἰς τὸ ἄκρον, ἐκνευρίζω. « Εἶτα κατέξεσέ τις αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν μεθύων, « Ἀρχ. (καὶ πθ.) « Ἰσχυρόν ἐστι (τὸ ἀγγεῖον), ὡς' ὑὸκ ἂν καταγείη ποτέ, « αὐτ. (ξ πρὸς γεν. ἑλλ.) « Ἐξέπεσεν ἐξ ἅρματος, καὶ πως κατέαγη τῆς κεφαλῆς μέγα σφόδρα, « αὐτ. (ξ μτφρ.) « Καὶ τὰ σώματα καταλυμαίνονται, καὶ τὰς ψυχὰς καταγνύουσιν (αἱ βανασικαὶ τέχναι), « Ξεν. (καὶ πθ.) « Μέλη κατεαγότα, « Δξ., τὰ ἄτονα καὶ ἐκλελυμένα.

Καταγνυπόω [ἴδε Γνυπτός], Μ. ώσω. Ἐξαθενῶ, ἀδυνατίζω ὅλως διόλου, (παρβλ. Καταγρυπόω).

Καταγνώμη (ἡ), απν. ἀντὶ

Κατάγνωσις[καταγιγνώσκω],εως(ἡ) μομφή, κατάκρισις, καταδίκασμα, καταδίκη. « Ἡ κατάγνωσις αὐτῶν παραδοθῇ τοῖς θεσμοθέταις ὑπὸ τοῦ γραμματέως, « Δημ. « Αἰσθόμενοι δὲ αὐτοὺς οἱ Ἀθην. διὰ κατάγνωσιν ἀσθενείας σφῶν παρασκευαζομένους, « Θκ., διὰ τὸ καταγινώσκειν (ἐκείνους) αὐτῶν ἀσθένειαν.

Κατάγνωστος (ὁ, ἡ). Ὁ καταγνωσθεὶς [καταδικασθείς] ἢ ἄξιος καταγνώσεως, ἀξιοκατάκριτος, ἀξιοκατηγόρητος.

Κατα-γογγύζω, Μ. ύσω. (μὲ γεν.) Γογγύζω (Μουρμουρίζω, Παρακονεῦμαι.) κατά τινος.

Καταγογγυσμὸς (ὁ). γογγυσμὸς κατά τινος.

Κατα-γοητεύω, Μ. εύσω. Ἐξαπατῶ μὲ τὰς γοητείας μου, καταμαγεύω.

Κατάγομος (ὁ, ἡ). πολλὰ γεμάτος, παραφορτωμένος.

Κατα-γομφόω-ῶ, Μ. ώσω. Καρφώνω πανταχόθεν (ἔπιπ. γερά, δυνατά), κυρτηλοῦμαι στερεόνω.

Κατα-γοράζω, Μ. άσω. Ψωνίζω (Ἀγοράζω) διαφόρους πραγματείας μὲ δανεικὰ χρήματα, ἢ Παίρνω πρᾶγμα ἀντὶ χρημάτων.

Καταγορασμὸς (ὁ). τὸ εὐσ. τοῦ προηγ.

Καταγόρευσις, εως (ἡ). καταμήνυσις, κατηγορία, [ἐκ τοῦ

Κατ-αγορεύω, Μ. εύσω ἢ (ἀνμλ.) κατερῶ (ἀόρ. Κατεῖπον καὶ συνηθέστ. Κατεῖπα, πρκ. Κατείρηκα κτλ.), = Καταγγέλλω, λέγω σαφῶς, γνωστοποιῶ πανταχοῦ καταμηνύω. (μὲ γεν.) καταλαλῶ, κατηγορῶ, διαβάλλω. « Κατεῖπεν αὐτοῦ πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, « Λκ. « Μὴ μέντοι μου κατείπῃς πρὸς τοὺς ἄλλους, « Πλάτ. « Ἀλλ' ὅπως μου μὴ κατερῇς, « αὐτ. « Κατεῖπαι δὲ τὸν ὁμότεχνον, « Ἡρ.

Κατάγραπτος (ὁ, ἡ). καταγεγραμμένος ὅλος ζωγραφισμένος (παρδαλὸς, πλουμισμένος), ἴδε καὶ Κατάγραφος.

Καταγραφὴ (ἡ). τὸ καταγράφειν ἢ καταγράφεσθαι, πέρασμα (σημείωμα) εἰς κατάστιχον κτλ., (ὁθ. κυρ. Νιμ.) Ἐγγραφὴ (κτήματος), (Λατ.) mancipatio. 2) ζωγράφισμα (ἰχναγράφημα) τοῦ ἡμίσεος προσώπου θεωρουμένου πλαγίως, (Γαλλ.) profil. « Ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς στήλαις καταγραφῇ ἐκτυπωμένοι, διαπεπρισμένοι κατὰ τὰς ῥῖνας γεγονότες, « Πλάτ. 3) (σπν.) περιγραφή. « Τῆς χώρας —, « Δ. Ἁλ.

Κατάγραφος (ὁ, ἡ), = Κατάγραπτος, (κυρ. δέ) ζωγραφισμένος πλαγίως (Γαλλ. de profil), ἴδε Καταγραφή (2).

Κατα-γράφω, Μ. γράψω. (ἀρχ.) Καταξεσχίζω μὲ τὰ νύχια μου, κατασπαράσσω, κατατσουγκρανίζω, (Ἡρ. Γ'. 108). 2) γράφω τι ἐπάνω εἰς περγαμηνὴν (σημειώνω) εἰς κατάστιχον κτλ. γραπτολογῶ. (Νιμ.) Ἐγγράφω (κτήμα πωληθέν), (Λατ.) mancipare· (μτγν.) συναριθμῶ, συγκαταλέγω. (ὁθ.) Καταγράφω νομίζω ἢ ἐλπίζω τι ὡς βέβαιον, (κοιν.) τὸ ἔχω εἰς τὸ κομπόδεμα. « Καταγράφων ἑαυτῷ λύτρα πλεῖστα, « Σῆ « Κατέγραφον ἕξειν δεῖπνον, « Δίλ. 3

πλουμίζω (ζωγραφίζω) τι ἀπὸ πάνω ὡς κάτω ἡ πλαγίως (Γαλλ. de profil), ἴδε Καταγραφή. 4) (ἐνίοτε) περιγράφω. «Ῥᾳδίως δέ σοι καὶ τήνδε καταγράψαιμι θάλασσαν, » Δίων.

¦Κατα-γράφω-ῶ, Μ. ήσω, Π. πιάνω (χυρίως ἐντύλιξις.

¦Κατα-γρυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου γρυπὸν (κυρτὸν, καμπύλον)· (μεταφορ.) ταπεινόνω, ἐξαθενίζω. ‖ (μετ.) εἶμαι σιδηρόφρων· σκυθρωπάζω. » Δύστηρόν καὶ καταγρυπωμένον, « Πλ. (κατ' ἄλλους ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταγνυπόω).

Κατα-γυιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκνευρίζω (Ἀδυνατίζω) ὅλως διόλου. » Κατέγνωσται δὲ μελίκρητον ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ὡς καταγυιοῦν τοὺς πίνοντας, « Ἀπερ.

Κατα-γυμνάζω, Μ. άσω. Γυμνάζω ἐντελῶς, ἐξασκῶ διὰ συνεχοῦς γυμνασίας. 2) ἐξοδεύω τι ὅλως διόλου (καταναλίσκω) εἰς γυμνάσματα.

Κατα-γυμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Γυμνόνω ἐντελῶς.

Κατα-γύνης, αικος (ὁ). γυναικομανὴς, ἔκδοτος εἰς τὰς γυναῖκας.

Κατ-άγχω, Μ. άξω. Σφίγγω δυνατὰ (ἀπὸ τὸν λαιμόν), στενοχωρῶ παρὰ πολὺ, (κοιν.) κατὰ στόν λαιμόν, καταναγκάζω.

Κατ-άγω, Μ. άξω (σόρ. Κατήγαγον κτλ., ἐν γέν.) Φέρω τι ἀπὸ πάνω κάτω (ἀπὸ ὑψηλότερον εἰς χαμηλότερον μέρος), καταβάζω. » Κατέγαγον τὸν Δία μαγεύσαντες, « Πλ. » Ἑρμῆς ψυχὰς κατάγων, « Ὁδ. Ω. » Πομπὴν (» Θρίαμβον) κατάγειν, « Συν., Πλ., πομπεύειν, θριαμβεύειν. » Ἕρια (» Κρόκην) κατάγειν, « Ἀν. (καὶ χωρὶς τῶν σύν.) «Ξαίνειν καὶ κατάγειν καὶ κερκίζειν, « Πλάτ., γνεῖθεν νῆμα, (ὅθεν Κάταγμα). (ᾧ πρόθετ.) « Ἐπὶ νῆας καταξέμεν, « Ἰλ. Ζ. « Εἰς ἐκκλησίαν κατάγειν, « Δίλ., εἰσάγειν. » Σαγήνην κατάγοντες, « Πλ., τραβῶντες τὸν γρῖπον εἰς τὴν ξηράν. (ὁθ. 2) σέρω τὸ πλοῖον ἀπὸ τὸ πέλαγος εἰς τὸν λιμένα, προσορμίζω, (καὶ συνεκδ.) κυριεύω ὡς καταδιωμοὺς πλοῖον καὶ τὸ φέρω ἐκεῖ ὅπου θέλω, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) κάμνω μπόνα-πρέζα. » Κρήτην δὲ κατήγαγεν ἵε ἀ. ἔμοιγε, ἑρπετὸν Τρυέρη ἵε, » Ὑσ. Γ. » Κατάγειν τὰ χρήματα εἰς Χίον, « Δη. » Κατάγειν τὰ πλοῖα, « Συν., Δη. » Ἐλπίζοντο ᾗ κατῆγεν τοὺς ἀπόρους, « Πλ. (καὶ μσ. ἢ παθ.) » Ἐς Γεραιστὸν ἐνύχιοι κατάγοντο (αἱ νῆες), » Ὁδ. Γ. (καὶ ὡς ἐκ τῶν ἐπιβατῶν) « Ἔνθα δ' ἐπ' ἀκτῆς νηῒ κατηγαγόμεσθ' ἐς λιμένα, « Ὁδ. Ε. (ὁθ.) » Καταγόμενα » Στρβ., τὰ ἐμπορικὰ φορτία. 3) φέρω τινὰ ὄπισω εἰς τὸν οἶκόν του, ἀνακαλῶ ἡγούμενον εἰς τὴν πατρίδα του (βασιλέα ἐκπτωτον εἰς τὸν θρόνον του κτλ.). » Κατάγειν τοὺς φυγάδας, « Ξεν. «Κατάγειν τὴν στρατιήν, « Ἡρ. (ᾧ παθ.) «Εἰς τὴν ἄδικον οἴκησιν κατηγέτο, « Ξεν. 4) (μσ.) ξεπεζεύω (ἐρχόμενος ἀπὸ ὄρεμνον) πουθενά, (συνεκδ.) κοιμῶμαι. «Κατάγεσθαι εἰς πανδοχεῖον, « Πλ. » Πρόξενος ὃς αὐτῶν ᾗ καταγόμεσθα ἀεὶ παρὰ σοί, « Ξεν. (καὶ ἀπολύτ.) «Ἵππ' βούλεσθε κατάγεσθαι, « αὐτ., (παρβλ. Καταλύω). 5) (παθ. μεταφορ.) γενεαλογοῦμαι (ἔχω τὴν καταγωγὴν μου) ἀπό. » Καταγόμενοι ἐκ (ἢ ἀπό) τινος, « Βάζ.

Κατα-γωγεῖον (τὸ), = Καταγώγιον, καταλύμα, κωνάκι.

Κατα-γωγὴ (ἡ). τὸ κατάγειν ἢ κατάγεσθαι, καταίβασμα· ῥάσιμον καὶ ἄραγμα τοῦ πλοίου εἰς τὸν λιμένα· κώνεμα· ἀνάκλησις (κάθοδος) ἐξορίστου κτλ. (μεταφορ.) γενεαλογία. 2) (συνεκδ.) ἀντὶ Καταγώγιον, καταλύμα, κωνάκι. » Ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγήν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, κἀκ τοῦ πλοίου ἐς αὐτὴν μετασκευασάμενοι, ἠγοράζομεν, » Λκ.

Κατα-γωγικός, ἡ, όν, τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀναγωγικός.

Κατα-γώγιον (τὸ). μέρος εἰς τὸ ὁπ. κατάγεται (κωνεύει, ξεπεζεύει) τις, σταθμὸς καταλύμα, πανδοχεῖον, (Ταρκ.) χάνι (Θκ. Γ', 68), (Γαλλ.) pied a terre (ἐν γέν.) ἐνοικίασμα. 2) (πλθ.) Καταγώγια (τὰ), (ἐνν. ἱερά), ἡ τελουμένη διὰ τὴν ἐπάνοδον εὐχαριστήριος θυσία καὶ εὐωχία. (ἰδίως εἰς τὴν Ἔφεσον) ἑορτή τις εἰς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος.

Κατα-γωγὶς, ίδος (ἡ). σχοινὶ διὰ τοῦ ὁπ. σύρεταί τι πρὸς τὰ κάτω.

Κατα-γωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατάγων (σύρων τι πρὸς τὰ κάτω), (ὄλ.) μοχλὸς (ὥστε ἐπιστεύοντο ὅτι καταβάζουν τὴν σελήνην κτλ.). 2) (παθ.) ὅπου κατάγονται τὰ πλοῖα. » Διμὴν—, « Σχλ.

Κατα-γωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Καταβάλλω (καταπονῶ) τινα εἰς τὸν ἀγῶνα, (ἐν γέν.) νικῶ, κατατροπόνω.

Κατα-γωνισμὸς (ὁ). τὸ καταγωνίζεσθαί τινα, καταπόνησις.

Κατα-γωνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ καταγωνισάμενός τινα, νικητής.

Κατα-δαίνυμι, Μ. δαίσω. Καταδαπανῶ τι πρὸς εὐωχίαν. ‖ (μσ.) κατατρώγω. » Ὀγδώκοντα μούνος κατεδαίσατο μάσθας, « Θκρ. (καὶ μτ.μ.) » Ὠκεῖα δέ νιν φλὶξ κατεδαίσατο, « Παυσ.

Κατα-δαίομαι, Μ. δάσομαι., Π. διαμερίζω· διαμελίζω.

Κατα-δάκνω, Μ. δήξομαι, Π. δαγκάνω δυνατά.

Κατα-δακρύω, Μ. ύσω. Κλαίω μὲ ὑπερβολήν, θρηνολογῶ διά (μτβτ.) κινῶ εἰς δάκρυα. « Δείσας μή καταδακρύσαις τον στρατὸν ὁρῶντα, « Ἀπ.

Κατα-δακτυλίζω, Μ. ίσω, = Σκιμαλίζω, ἴδε.

Κατα-δακτυλικὸς, ἡ, ον. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταδακτυλίζειν.

Κατα-δαμάζω, Μ. άσω. Δαμάζω ἐντελῶς, καταπονῶ, ταπεινόνω, καθυποτάσσω.

Κατα-δάμναμαι, Π. ἀντὶ Καταδαμάζω.

Καταδάνειος (ὁ, ἡ). καταχρεωμένος. «Οὐσία —, « Δίφθ.

Κατα-δαπανάω-ῶ, Μ. ήσω. Δαπανῶ τι ὅλως διόλου ἢ κακὴν-κακῶς, κατεξοδεύω.

Καταδαπάνη (ἡ). τὸ καταδαπανᾶν, καταδαπάνησις, κατανάλωσις.

Καταδαπανητικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρόθ. τὸ κα-

Κατα-δάπτω, Μ. δάψω, Π. καταξεσχίζω καὶ κατατρώγω (καθὼς τὰ θηρία).

Κατα-δαρδάπτω (ἤ-δάρπτω), Π.=τῷ προηγ.

Κατα-δαρθάνω, Μ. δαρθήσομαι (σόρ. Κατέδαρθον καὶ Π. Κατεδάρθον ᾗ πθ. Κατεδάρθηγ, πρκ. Καταδεδάρθηκα). Πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ· ἀποκοιμῶμαι. « Διηγερθὴ γάρ ἂν, ἅτε καὶ μόγις καταδαρθεὶς, » Ὑπόθ. Ὀρ.

Καταδέδασται, πθ. ἢ μσ. πρκ. τοῦ Καταδαίνυμι.

†Καταδείδαιτο, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταδείδεκτο.

Κατα-δεδίσσομαι (ττομαι), Μ. ίξομαι. Φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολήν, καταπτοέομαι.

Καταδεής, ές (ὁ, ἡ). ἐλλιπὴς, ἀτελὴς ‖. (τὸ συγκρ.) Καταδεέστερος, α, ον, (μὲ γεν.), κατώτερος, ὑποδεέστερος, ᾗ ἐκ τοῦ

Καταδεῖ, Μ. δεήσει, ἀπρσ. Εἶναι ἐλλιπὴς, ἐλλείπει, (ἴδε Καταδέω).

Κατα-δειδίσσομαι, Μ. ίξομαι, Π. ἀντὶ Καταδεδίσσομαι.

Κατα-δείδω (εὐχρηστότ. ὁ πρκ. ἀντὶ ἐνεστ. Καταδέδοικα), Μ. δείσω. Φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολήν, ξεπάζομαι, τρομάζω. ‖ (ἐνίοτε, κατὰ μέλλ. ᾗ ἀόρ., μτβτ.) φοβίζω, τρομάζω.

Κατα-δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω τι καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, ἀποδείχνω· κ.θ ζημι, εἰσάγω. » Ἐπὶ τὰ κράνεα λόφους ἐπιδέεσθαι Κᾶρές εἰσι οἱ καταδείξαντες, « Ἡρ.

Κατα-δειλιάω-ῶ, Μ. άσω. Φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολήν. (μὲ σύντ. ἐλλ.) παραμελῶ τι ὑπὸ δειλίας. » Οὔτε καταδειλιάσομεν τὰ τοιαῦτα, οὔτε μὴν καταδειλιάσαμεν οὐδέν, ἐφ' ὅτι ἡμᾶς παρεκάλεσε, « Ξεν.

Κατα-δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατατρώγω (εἰς τὸ δεῖπνόν μου). » Τὸν Ἄπιν ἀποσφάξαντα καὶ καταδειπνήσαντα μετὰ τῶν φίλων, « Πλ.

¦Κατάδειπνον (τὸ), Π. ἀδκμ. ἀντὶ Δεῖπνον, τροφὴ, φαγητόν. » Οἰωνῶν—, « Μανέθ

Κατάδενδρος (ὁ, ἡ). καταφύτος (χέματος) ἀπὸ δένδρα.

Κατα-δενδρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Εἶμαι ἢ Γίνομαι κατάδενδρος, γεμίζω ἀπὸ δένδρα.

Κατα-δέομαι, Μ. δεήσομαι. Παρακαλῶ θερμῶς (ἐπιμόνως).

Κατα-δέομαι-οῦμαι, Μ. δεθήσομαι, πθ. τοῦ Καταδέω.

Κατα-δέρκομαι, Μ. δέρξομαι (ἀόρ. Κατέδρακον κτλ.), Π. ἀντὶ Καθοράω, βλέπω ἀπὸ πάνω (ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος). » Οὐδέποτ' αὐτοὺς ἥλιος καταδέρκεται ἐκτείνοντας· » Ὁδ. λ., δὲν τοὺς βλέπει ποτὲ ὁ ἥλιος (καὶ κατὰ τμ.) » Κατὰ δ' ἔδρακον ὠὰ ἐπίοπτα βένθεα, « Ὀππ.

Κατάδεσις [καταδέω], εως (ἡ). δέσιμο φιλτρόν· μάγευμα.

Κατα-δεσμέω καὶ Κατα-δεσμάω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω σφιχτὰ, δεσμεύω.

Κατάδεσμος (ὁ). δεσμὸς στερεὸς, κομπὸ δεμα. (χειρουργ.) φάσκιωμα (συνεκδ. μάγευμα μὲ δέσιμον κόμπου, κοιν.) ἁμπέχομα. » Ἐπῳδάς καὶ καταδέσμους ᾗ

ἐφωτικὲς καταναγκας. « Συν. (καὶ πρὸς γεν.) « Ὧν λατρείαν καταδέδεσμον ἤδης, « Θεμ.

†Καταδέτης, ου(ὁ). εἶδος δεσμοῦ (δεσίματος).

Καταδέτος (ὁ, ἡ). δεμένος σφιχτὰ ἢ πανταχόθεν.

Κατα-δεύω, Μ. δεύσω. Μουσκεύω ὅλως διόλου, κάμνω μούσκεμα, καταβρέχω.

Κατα-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι μὲ εὐχαριστησιν, ὑπαδέχομαι φιλοφρόνως. ἀναλαμβάνω (ἀναδέχομαι) πρόθυμως· ἀνέχομαι μὲ ταπείνωσιν, ὑποφέρω (συγκατανεύω) ἀπὸ μετριότητα. (ἐπὶ φαγητῶν) σηκόνει τὸ στομάχι μου.

Κατα-δέω, Μ. δήσω. Δένω σφιχτὰ (δυνατά)· (χειρουργ.) φασκιόνω. (συνεκδ.) δένω διὰ μαγικοῦ κόμπου, (κοιν.) ἀμποδένω. (μτφορ.) ἐμποδίζω, ὑποχρεόνω, περιορίζω· (ὅθ. μὲ ἀπαρ.) καταφημίζεμαι, ἐξελέγχω, (καθὼς καὶ τὸ Δαπ. ξ ξαλλ.) convincere. « Ὅν μὲν καταδήσωσιν αὐτὸν ἐπιορκῆσαι.., ἣν δὲ ἀπολύσωσι, « Ἡρ.

Κατα-δέω, Μ. δεύσω. (μὲ γεν.) Εἶμαι ἐλλιπὴς κατά τι. « Ἕνδεκα μυριάδες καταδέουσα μιᾶς χιλιάδος, « Ἡρ., ἔλειπε μιὰ χιλιάδα ἕνα ἦνε 110,000, δηλ. ἦσαν 109,000. (καὶ ἀπρ.) « Καταδεῖ δύο νηῶν εἰς τὸν ἀριθμόν, « αὐτ., ἐχρειάζοντο δύο καράβια ἀκόμη ἕνα ἦνε σωστὸς ὁ ἀριθμός. 2) (μτφορ.) εἶμαι κατώτερός (καταδεέστερος) τινος. « Ἀνδρὸς ἰδιώτου καταδέουσιν εἰς εὐδαιμονίαν, « Παυσ., (παρβλ. Ἐνδέω).

Καταδεῶς (τὸ συγκρ. Καταδεεστέρως καὶ Καταδεέστερον), ἐπίρ. Ἐλλειπῶς, ἀτελῶς.

Κατα-δηλόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. = Καταδείκνυμι.

Κατα-δηλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Καταλυμαίνομαι, Καταβλάπτω.

Κατάδηλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = ἐξήλως. Πολλὰ φανερός, ἀληφάνερος.

;Κατάδημα (τὸ), [καταδέω]. τὸ ἐλλεῖπον, τὸ μεταξὺ κενὸν διάστημα.

Κατα-δημαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κερδίζω ἐντελῶς τὴν εὔνοιαν τοῦ λαοῦ μὲ τὴν δημαγωγίαν μου, ἐξαπατῶ διὰ κολακειῶν τὸν δῆμον. 2) κατασοφίζω τινὰ διὰ τῆς δημαγωγίας μου.

Καταδημαγωγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κατα-δημηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Δημηγορῶ κατά τινος.

Κατα-δημιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταδαπανῶ τι εἰς δημιουργήματα (τεχνουργήματα).

Κατα-δημοβορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατατρώγω τὰ δημόσια (ἴδε Δημοβόρος). 2) καταδαπανῶ τι εἰς τὸν δῆμον. « Λεοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι, « Ἰλ. Σ, νὰ τὰ φάγῃ (νὰ τὰ μοιρασθῇ) ὁ λαός.

Κατα-δημοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, (χειρότερον τοῦ) Καταδημαγωγέω.

†Κατα-δημοτρίζω, Μ. ίσω, γραμ. ἐξήγ. τοῦ Καταδημοβορέω (2).

Κατα-δηόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀπανίζω (Ἐρημόνω) τόπον τινὰ ὡς ἐχθρός.

†Κατα-δηρίσομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάτα δηριάσομαι (τῆς ἀρχῆς, στασιασμένης εἰς τὸ προηγούμενον ὄνομα, ἴδε Κατὰ, εἰς τὸ τέλος).

Κατα-διαίνω (χ. Μ.). Καταμουσκεύω.

Καταδιαίρεσις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ

Κατα-διαιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Καταδιεῖλον κτλ.), Μοιράζω (καὶ μσ. Μοιράζομαι μετ' ἄλλων) τι ὡς λάφυρον ἢ καθ' ὁλοκληρίαν.

Κατα-διαιτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Κρίνων ὡς διαιτητὴς καταδικάζω. ||. (μσ.) κερδίζω κατά τινος ἐνώπιον διαιτητῶν τὴν κρίσιν μου. « Οὐδὲ δίκαιον καταδιαιτησάμενος ὑμῶν οὐδενός, « Λσ., (παρβλ. Καταδικάζω).

Κατα-διαφιλάσσω(ττω), Μ. άξω. Φιλιόνω ὅλως διόλου ἢ, Ξαναφιλεύνω.

Κατα-διαπλεκέω-ῶ, Μ. ώσω, = Διαπλεκέω.

Κατα-διαφθείρω, Μ. φθερῶ. Φθείρω (διαφθείρω) ἐντελῶς, καταφανίζω.

Κατα-διαχέω, Μ. χεύσω. Διαχέω ἐντελῶς.

Κατα-διδάσκω, Μ. διδάξω. Κακῶς ἢ Ἐντελῶς διδάσκω. (εἰς τὸν Κλημ. Προτρ. Β', 13, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταδείξας).

Κατα-διδόω-ῶ, ῶσω, ἀντὶ Καταδίδωμι.

Κατα-διϊδράσκω, Μ. δράσομαι. Φεύγω κακὴν κακῶς, σκαρπίζομαι ἔνθεν κακεῖθεν· ἀπορρύγω· διαφεύγω.

Κατα-δίδωμι, Μ. κατα-δώσω. Δίδω τι ἔνθεν κακεῖθεν, διαμοιράζω. 2) (ἀμτδ. ἢ ἐλλ. ἐπὶ ποτ.) χύνομαι (ἔχω τὰς ἐκβολάς μου) εἰς. « Ἡ Προποντὶς καταδιδοῦ ἐς τὸν Ἑλλήσποντον, « Ἡρ.

Κατα-διΐστημι, Μ. καταδιαστήσω. Χωρίζω (Ξεχωρίζω) τι ὅλως διόλου.

Κατα-δικάζω, Μ. άσω. Δικάζω κατά τινος, ἀποφαίζω ὅτι εἶνε ἔνοχος, (ἐπμ.) ἐπιβάλλω δικαστικῶς ποινήν. « Καταδικάζειν τινὸς θάνατον (ἢ) θανάτῳ τινὰ (ἢ) θανάτου τινός, « Λξ (ἴδε καὶ Κατακρίνω). ||. (μσ.) κερδίζω τὴν κρίσιν μου καὶ κάμνω νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀντίδικος μου. « Χρημάτων καταδικάσατο ἑκατέρου τῶν Ἑλλανοδικῶν, « Παυσ. « Ἕως ἂν ἐκτίσῃ ἡ πεῖσα τὸν καταδικασάμενον, « Πλάτ.

Καταδικαστής, οῦ (ὁ). ὁ καταδικάζων τινὰ ὡς δικαστής· ὁ κερδίζων τὴν κρίσιν διάδικος.

Καταδίκη (ἡ). ἡ κατὰ τῆς ὑποδίκου ἀπόφασις καὶ ἡ ἐπιβαλλομένη εἰς αὐτὸν ποινή.

Κατάδικος (ὁ, ἡ). ὁ καταδικασθεὶς ὑπόδικος. (μὲ γεν.) « Θανάτου (« φυγῆς κτλ.)—, « Διόδ., καταδικασμένος εἰς.

;Κατα-δικάω-ῶ, Μ. ώσω, = Καταδικάζω.

Κατα-διφθερόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω τι ὅλως διόλου (Καπλαδίζω) μὲ διφθέρας.

Κατα-διφάω-ῶ, Μ. ήσω. Διφῶ ἢ (μτδ.) Κόμνω τινὰ νὰ διψήσῃ μὲ ὑπερβολήν.

Κατάδιψος (ὁ, ἡ). διψασμένος μὲ ὑπερβολήν.

Καταδιωκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ καταδιώκειν.

Κατα-διώκω, Μ. διώξομαι. Κυνηγῶ τινα κατόπιν· Καταπέρχω. (μτνμ.) θηρεύω τι μὲ πολλὴν προσπάθειαν. « Καταδιώκοντες τὴν ἐν τούτοις εὐχέρειαν, « Πλάτ.

Καταδίωξις, εως (ἡ). κυνήγημα κατόπιν, καταδρομή.

Κατα-δίχεω-ῶ, Μ. ήξω. ἀόρ. -ηξα. Κονεόμαι κήθην). Ἔχω κακὴν ἰδέαν (δόξαν) περί τινος, τὸν ὑποπτεύω. « Καταδόξαντες σφέας εἶναι κλῶπας, « Ἡρ. (καὶ πθ.). « Καταδοκηθεὶς φονεὺς εἶναι, « Δνσφ., (παρβλ. Καταδοξάζω).

Κατα-βολαγέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Καταζαλίζω (Πανοκεφαλῶ) τινὰ μὲ τὴν πολυλογίαν μου. (Γρφ.) μιλετῶ.

Κατα-δοξάζω, Μ. άσω, = Καταδοκέω, Ἔχω κακὴν ἢ ἐσφαλμένην ἰδέαν (δόξαν) περί τινος, κρίνω κακῶς. 2) εἶμαι πεπεισμένος. 3) (ἐκκλησ.) δοξάζω μεγάλως τινά, αὐξάνω τὴν δόξαν του.

Κατα-δορατίζω, Μ. ίσω. Καταρρακῶ διὰ τοῦ δόρατος, Κατακοντίζω.

Καταδουλίζομαι, Μ. ίσομαι καὶ Δ. ίξομαι, Ἐκγρφ. ἀντὶ Καταδουλόομαι, (ἴδε ἐκεῖ).

†Καταδουλισμός (ὁ), ἀντὶ Καταδούλωσις.

Κατα-δουλόω-ῶ ‡ (μσ.) δουλόομαι-ῶμαι, Μ. ώσω, -ομαι. Κάμνω τινὰ διὰ τῆς βίας δοῦλόν (σκλάβον) μου, καθυποτάσσω εἰς δουλείαν, ὑποδουλόνω. (τρπ.) ταπεινόνω τὸ φρόνημά τινος, τὸν κάμνω ἀνανδρον.

Καταδούλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σκλάβωμα διὰ τῆς βίας, ὑποδούλωσις.

Κατάδουπα (τὰ). οἱ καταρράκται τοῦ Νείλου, ἐκ τοῦ

Κατα-δουπέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ε'. Κατέδουπον), Π. πίπτω μὲ κρότον μέγαν, καταπίπτω καὶ κάμνω δοῦπον. 2) (μτδτ.) ξεκουφαίνω, παραζαλίζω.

Κατάδουποι (οἱ). οἱ καταρράκται τοῦ Νείλου καὶ (;) αὐτοὶ οἱ κατοικοῦντες παρ' αὐτούς.

Καταδοχὴ (ἡ). τὸ καταδέχεσθαι, ἀξίωσις· παραδοχή, ἀποδοχή· ἀνάκλησις ἐξορίστου.

Κατα-δράθω, Π. ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Καταβαρβάνω.

Καταδράμω, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Καταστέχω.

Κατα-δράσσομαι(ττομαι), Μ. δράξομαι. Δράττομαι ἀκριβῶς, (μτφορ.) κατανοῶ. « Τοῖς ἐπιχειροῦσι μὲν εἰς τὴν τῆς ἀληθείας γνῶσιν, μὴ καταξραττομένοις δὲ αὐτῆς ἀκριβῶς, « Πρόκλ.

Κατα-δρέπω, Μ. δρέψω. Κόπτω (Συνάζω) φύλλα κτλ. ἀπὸ δένδρον.

Καταδρομὴ (ἡ). ἐπιδρομὴ (κυρ. ἱππικοῦ), λεηλασία· καταδίωξις. (μτνμ.) καταφορὰ διὰ λόγων, σφοδρὰ κατηγορία· κατατρεγμός. 2) κατασφήνωμα κρύφτρα, τρύπα (φωλεὰ) θηρίου.

Κατάδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καθὼν καταδρομὴν (ἐπιδρομὴν), κατατρεχθείς. « Μέλαθρα περὶ κατάδρομα δηΐῳ τε λόγχᾳ, « Εὐρ. ||. (οὐσ.) τὸ κατωφερῶς τανυόμενον σχοινὶ ἐπὶ τοῦ ὑπ. κάμνουν τὰς ἐπιδείξεις των οἱ σχοινοβάται εἰς τὸ θέατρον.

Κατα-δροσίζω, Μ. ίσω. Καταβρέχω μὲ δρόσον.

Κατάδρυμα (τὸ), [καταδρύπτω]. τὸ καταξεσχισμένον μὲ τὰ ὀνύχια μέρος. (χυδ.) τσουγγρανάτσουγγράνισμα.

Κατάδρυμος (ὁ, ἡ). πλήρης ὀρυμῶν, ὅλος γεμάτος ἀπὸ ὄφεις.

Κατα-δρύπτω, Μ. δρύψω. Καταξεσχίζω μὲ τὰ ὀνύχια, (κοιν.) τσουγγρανίζω.

Κατα-δρυφόσσω, Μ. άξω. Περικλείω παντα-χόθεν μὲ δρύφακτον (ἴδε τὴν λέξ.), περιφράσσω, ἐξασφαλίζω.

Καταδυναστεία (ἡ). ἡ διὰ τῆς βίας κατάθλιψις, τυραννία, [ἐκ τοῦ

Κατα-δυναστεύω, Μ. εὔσω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Καταχρῶμαι τὴν δύναμίν (τὴν δυναστείαν) μου κατά τινος, τυραννῶ· καταθλίβω· καταπονῶ, καταναγκάζω. (πθ.) εἶμαι κυριευμένος ὑπὸ δαίμονος. ■ Εἶσιν ἀπὸ θυγατέρων ὑμῶν καταδυναστευόμεναι, ■ Γρφ., δαιμονιζόμεναι.

Κατα-δύνω, =Κατασύρομαι.

Καταδύς, ῦσα, ὺν, αόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Καταδύομαι.

Κατάδυσις, εως (ἡ). τὸ καταδῦναι ἢ καταδύεσθαι, βούτγμα, καταβύθισις. 2) τόπος διὰ τρύπωμα, κρύφτρα, κρυψώνας.

Καταδύσεο, Π. Ἰων. ἀντὶ Κατάδυθι, [ἐκ τοῦ

Καταδύσομαι, μέλλ. (ἐκλαμβ. Π. ἀντὶ ἐνεστ.) τοῦ Καταδύομαι.

Κατα-δυσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυσωπῶ (καὶ μα. Δυσωποῦμαι) μὲ ὑπερβολήν, (ἐπιτ.) ἐκδυσωπῶ, ἐξιλεώνω.

Κατα-δύω, Μ. δύσω (μα. ἀόρ. Κατέδυν κλπ.). Καταδυθίζω. ■ Τῶν νεῶν ἃς καταδύσειαν, ■ Θκ. (καὶ μτφρ.) ■ Καταδύειν τινὰ τῷ ἄχει, ■ Ξεν. ‖ (φυτηθές. τὸ μα.) βαθύνω, βουλῶ, καταβυθίζομαι, (ὡθ. ἐπὶ ἡλίου) βασιλεύω. (ἐν γέν.) χώνομαι βαθειὰ ἢ κρυφὰ, ἐμβαίνω· ἐρυπόνω· κρύπτομαι ἀπὸ τὴν ἐντροπήν μου. ■ Συνιδὼ τὴν ναῦν αὐτανδρον καταδῦναι, ■ Πλδ. ■ Τὰς καταδεδυκυίας ναῦς, ■ Ξεν. ■ Ἅμ' ἡλίῳ καταδύντι, ■ Ὅμ. ■ Ξύλον κατὰ τεφρας πολλῆς καταδεδυκὸς, ■ Πλ. ■ Καταδύσης πίσσης εἰς βάθος, ■ αὐτ. ■ Καταδυσόμεθ' εἰς Ἀΐδαο δόμους, ■ Ὅμ. ■ Καταδύονται εἰς φάρυγγας, ■ Ξεν. ■ Καταδεδυκὼς ἐν τῇ οἰκίᾳ τὰ πολλὰ ὡς γυνὴ ζῇ, ■ Πλάτ. ■ Ἐν μυχῷ τοῦ συμποσίου ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκώς, ■ Λκ. ■ Κατὰ τῆς γῆς καταδύομαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης ἀκούων ταῦτα, ■ Ξεν. (καὶ ἑλλ.) ■ Παρακάθηται καὶ οὐ καταδύεται ταῖς πεπραγμέναις, ■ Δημ. ■ Οἱ πρέσβεις κατεδύοντο ἐπὶ τῇ ἀγνοίᾳ, ■ Ζών. (καὶ Π.) ■ Δόμον (ν Πόλιν) καταδῦναι, ■ Ὅμ. ■ Μάχην καταδύεναι, ■ αὐτ. ■ Τεῖχια καταδύναι (ἢ) καταδύσασθαι, ■ αὐτ. ■ Σπάργανα κατεδυνεν, ■ αὐτ., (παρβλ. Δύω).

Κατα-φάω, Μ. φάσομαι. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Ψάλλω (Τραγουδῶ) ἔμπροσθεν τινος· περιπαίζω· γελίζω τὸν τόπον ἢ ξεκουφαίνω μὲ τὰ τραγούδιά μου· (συνηθ.) γοητεύων καταπαύνω ἢ θεραπεύω, (παρβλ. Ἐπάφω).

Κατα-δωροδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαφθείρω (ἢ ἄλλ. ἢ πθ. Διαφθείρομαι) δι' ἐωροδωσίας. ■ Ὁπόταν οἱ τῶν ἀδικούντων κολασταὶ κλέπτουσί τε ἢ καταδωροδοκῶσι, ■ Δσ.

Κατα-είδω, Μ. σείσω, Π. ἀντὶ Καθέδω.

† Κατα-ειμένος, η, ον, Π. ἀντὶ καθειμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καθέννυμι ἢ τοῦ Καθίημι. ■ Ὄρος κατειμένον ὕλῃ, ■ Ὀδ. Α., σκεπασμένον. ■ Ἠθείρας, αἳ οἱ ἀτρεμὲς ἀκρη κατειμέναι ἠερέθοντο, ■ Ἀπλλν., ἐκρέμοντο κομματίζουσαι. (τὸ ζῆτ.) ■ Ἰσθμὸς κατειμένος, ■ αὐτ. (Α'. 939)· φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατακείμενος (;).

Κατεείνυον, Π. παρτ. τοῦ Κατεένυμι.

Κατεέσατο, Π. ἀντὶ Καθείσατο, γ'. ἑν. προτ. τοῦ μσ. ἀορ. τοῦ Καθίζω ἢ (κατ' ἄλλους) τοῦ Κάτειμι.

Κατα-έννυμι, Π. ἀντὶ Καθέννυμι, σκεπάζω, κατακαλύπτω. ■ Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν κατεείνυον, ■ Ἰλ. Ψ. ■ Νηοὺς κατ-ώῳ κατεῖνυον, ■ Ὀππ.

Κατα-ζαίνω, Μ. ανῶ, Π. καταξηραίνω.

Κατα-ζάω-ῶ, Μ. ζήσομαι ἢ βιώσομαι (ἀόρ. Κατεβίων κτλ.). Διάγω (Περνῶ) ὅλην μὲ τὴν ζωήν.

Κατα-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ζεύγω (Βάλλω εἰς τὸν ζυγὸν) διὰ τῆς βίας, (μτφρ.) καταναγκάζω. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) ἀδυπορῶν σταματῶ πουθενὰ (μὲ τὸ ζῶά μου) νὰ ἡσυχάσω, σταθμεύω, καταλύω, (ἐπὶ στρατ.) στρατοπεδεύω, (παρβλ. Ἀναζεύγνυμι).

Κατα-ζευγοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατεξοδεύω τρόφων ζεύγη (ἵππων).

Κατάζευξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Καταζευγνύειν, ζεύξιμον· ἕνωσις στερεᾶ, σύζευξις. 2) κώνευμα, στρατοπέδευσις. ■ Ἅμα δέ ᾗ τοὺς μαχομένους ἀνεκαλεῖτο, καὶ καταζεύξιν ἐσήμαινεν, ὡς σκιᾶς γοῦν μεταλάβοιεν οἱ στρατιῶται, ■ Πλ.

Καταζήνασκε, Π. ἀντὶ Κατιζήνε, παρτ. τοῦ Καταζαίνω.

Κατα-ζοφόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατασκοτίζω. ■ Οὐρανὸν—, ■ Ἰ. Δαμασκ.

Καταζυγίς, ίδος (ἡ). ξύλον ἑνόνον δύο ἄλλα.

Κατα-ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφῶ μὲ ἀκρίβειαν, ἐξεικονίζω.

† Κατα-ζωμεύω, Μ. εύσω. Ῥιφῶ ἢ βράζω τι ὡς ἂν ζωμί. ■ Τὸ γάλα—, ■ Ἡσύχ.

Κατα-ζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω πανταχόθεν, περιζώνω.

Καταζώστης, ου (ὁ). τὸ ζωνάρι (λωρὶ) τῆς σέλλας τοῦ ἀλόγου, (Τουρκ.) καλάνι.

Κατα-θαλασσεύω(τεύω)-ῶ, Μ. εύσω. Σκεπάζω ὅλως διόλου μὲ θάλασσαν, κατακλύζω. 2) καταποντίζω.

Κατα-θαλαττίζω, Μ. ίσω, =Καταθαλασσεύω.

Κατα-θάλπω, Μ. θάλψω. Θάλπω (Ζεσταίνω) καλά.

Κατα-θαμβέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐκπλήττομαι, ἐκθαμβοῦμαι, κατατρομάζω.

Κατα-θάπτω, Μ. θάψω. Θάπτω, παραχώνω, ἐνταφιάζω.

Κατα-θαῤῥέω (θαρσέω)-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Ἔχω ἢ λαμβάνω θάῤῥος κατά τινος, ξεθαῤῥεύομαι· ἐπιχειρῶ ἀφοβως τι. ἀψηφῶ. ■ Ἐκ τρίτου δὲ τοῦτον (τὸν λέοντα ἡ ἀλώπηξ) θεασαμένη, οὕτως αὐτοῦ κατεθάῤῥησεν, ὡς καὶ προστελθοῦσα διαλεχθῆναι, ■ Νύσ.

Καταθαῤῥύνω(θαρσύνω), Μ. υνῶ. Ἐμπνέω θάῤῥος, ἐνθαῤῥύνω· διεγείρω.

Κατα-θεάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Θεωρῶ ἀπὸ πάνω (ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος) πρὸς τὰ κάτω. (τρπ.) παρατηρῶ μὲ προσοχήν, καλοστοχάζομαι, ἐξετάζω.

Κατάθεῖο, 6'. ἐν. προτ. τοῦ ἀορ. 6'. τῆς ὑποτ. καὶ

Κ. εἴπωσι, Π. ἀντὶ Καταθῶμαι, μα. ᾗ

Καταθείομεν, Π. ἀντὶ Καταθῶμεν, ἐνεργ. ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Κατατίθημι.

Κατα-θέλγω, Μ. θελξω. Θέλγω ὅλως διόλου, καταπραΰνω διὰ μαγείας, καταγοητεύω.

Κατάθελξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ μαγείας ἐξημέρωσις, καταγοήτευσις.

‡ Καταθεξῆς, ἐπίρ. (Ἐπιγρφ.) ἀντὶ Κατὰ τὸ ἑξῆς.

Κατάθεος (ὁ, ἡ). θεοσεβὴς, θεοφοβούμενος.

Κατα-θεραπεύω, Μ. εύσω. Θεραπεύω ἐντελῶς ἢ μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν.

Κατα-θερμαίνω, Μ. ανῶ. Ζεσταίνω παρὰ πολύ, στεγνόνω εἰς τὸν ἥλιον. ■ Βύτρυας ἐν ὑπερφῷ—, ■ Ὀρειβ.

Κατάθερμος (ὁ, ἡ). πολλὰ θερμός.

† Κατα-θέρω, Μ. θερῶ, =Καταθάλπω, Καταθερμαίνω.

; Καταθέσιον (τὸ). μέρος πρὸς ἐνκατάθεσιν (κατάθεσιν) πραγμάτων. 2) (μτγν.) ἀντὶ Κατάθεσις [κατατίθημι], εως (ἡ). βάλσιμον κάτω· καταβολὴ, πλήρωμή. (γεωργ.) χώσιμον καταβολάδος. (Νμ.) παρακατάθεσις (ὑποθήκης κτλ.). παράστασις διὰ λόγου, (Γαλλ.) déposition κτλ. (ἐνίοτε) κατάπαυσις. ■ Πολέμου—, ■ Σδ., (ἴδε καὶ τὸ ῥῆμα).

Καταθετέον, θετ. τοῦ Κατατίθημι.

Καταθέτης, ου (ὁ). ὁ καταθέτων τι, (κυρ. δὲ) παρακαταθέτης ἢ μάρτυς.

Κατα-θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω πρὸς τὰ κάτω, καταβαίνω τρέχων, (ἐπὶ πλοίων) κατακλέω μὲ οὖριον ἄνεμον. 2) κατατρέχω, ἀφανίζω δι' ἐπιδρομῆς τόπον τινά· (μτφρ.) ἐξελέγχω διὰ σφοδρῶν ἐπιχειρημάτων. ■ Ἀγανν-τὸν ἑταῖρον μου καταθέομεν, ■ Πλάτ.

Καταθεωρέω-ῶ, Μ. ήσω, =Καταθεάομαι.

Καταθεώρησις, εως (ἡ). ἡ μετὰ προσοχῆς παρατήρησις.

Κατάθηαι, Ἰων. ἀντὶ Κατάθῃ, 6'. ἑν. προτ. τοῦ μσ. ἀορ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Κατατίθημι.

Κατα-θήγω, Μ. θήξω. Ἀκονίζω τι καλῶς, τὸ κάμνω πολλὰ κοπτερὸν ἢ σουβλερόν. (μτφρ.) παροξύνω, ἐρεθίζω.

Καταθήκη (ἡ), [κατατίθημι]. ■ παρακαταθήκη, (Λατ.) depositum.

Κατα-θηλύνω, Μ. υνῶ. Καινόνω ὅλως διόλου, ἐκθηλύνω. ■ Καρκιν. κατατεθηλυσμένοι καὶ ἀτελεῖς ὑπὸ παυλοπληθίης τοῦ ὕδατος, ■ Ἱππκρ.

(Κατα-θήπω), ἔχρ. ἐνς. πρὸς παραγ. τοῦ Κατατέθηπα.

Κατα-θλάω-ῶ, Μ. άσω. Κατασυντρίβω, κατατσακίζω.

Καταθλέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταγωνίζομαι. ■ Ὥσασθαι παντὶ τῷ θυμῷ καὶ καταθλῆσαι τὴν ὁμαθίαν, ■ Ἰλ. 2) γυμνάζω (καὶ πθ. γυμνάζομαι) ἐντελῶς, ἐξασκῶ, -οῦμαι. ■ Ἐκ τῶν ἐπιλέκτων καὶ κατηθλημένων ἐν τοῖς πολέμοις στρατιωτῶν, ■ Σδ.

Κατα-θλίβω, Μ. θλίψω. Σφίγγω (Στενοχωρῶ) παντοχόθεν, συνθλίβω· συμπνίγω. (μτφρ.) καταπιέζω, καταπονῶ.

Κατάθλιψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., στενοχώρημα· καταπίεσις.

Κατα-θνήσκω, Μ. θανοῦμαι, Π. ἀντὶ Ἀποθνήσκω. ■ Ἰάσθαν καὶ Πάτροκλος, ■ Ἰλ.

Φ (κατ' καταχρ.) «Μέλι κάτθανεν ἐν κηρῷ λυπεύμενον,» Μόσχ., ἐχάλασεν.
Καταθνητός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Θνητός.
Καταθρανέω-ῶ, (καὶ συχνότ. μσ.) -άομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι, = Καταπρώγω, Κατεσθίω, Καταβιβρώσκω.
Καταθοινήσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καταφάγωμα.
Κατα-θολόω-ῶ, Μ. ώσω. Θολόνω (Σκοτίζω, Ἀμαυρόνω) ὅλως διόλου.
Κατα-θορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Θορυβῶν ὑποστομόω τινὰ (τὸν κάμνω νὰ τὰ χάσῃ). 2) λέγω τι μεγαλοφώνως (μὲ πολὺν θόρυβον).
Καταθορών, οῦσα, όν, πάρ. Ε'. τῆς μτχ. τοῦ Καταθρώσκω.
Κατα-θρασύνω, Μ. υνῶ. Ἐμπνέω θράσος, κάμνω τινὰ νὰ γένῃ (καὶ μπ. γίνομαι) πολλὰ θρασύν. «Τῆς μὲν φάλαγγος ἡμῶν κατεθρασύνοντο, τῆς δὲ ἀρετῆς τοῦ βασιλέως ἐάλωσαν,» Θμ.
Κατάθραυστος (ὁ, ἡ), κατατσακισμένος, κοπανισμένος, [ἐκ τοῦ
Κατα-θρύω, Μ. θραύσω. Κάμνω θρύμματα, κατασυντρίβω.
Κατα-θρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καθοράω, Καταθεάομαι.
Κατα-θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Θρηνολογῶ τινα πικρῶς.
Κατα-θριαμβεύω, Μ. εύσω. Θριαμβεύω κατά (ἐπὶ κακῷ) τινος. «Ἀηδία καταθριαμβεύει τοῦ βίου καὶ τῆς πολιτείας ἐκείνης,» Θ. Μετοχ.
Κατα-θρῴω καὶ
Κατα-θρυλέω (θρυλλέω)-ῶ, Μ. ήσω, = Καταθορυβέω.
Κατα-θρύπτω, Μ. θρύψω. Κάμνω θρύμματα, κατασυντρίβω. Κάμνω τι ὅλως διόλου εὔθραυστον. (μτφορ.) ἐκνευρίζω, καταθηλύνω. «Καταθρύπτουσιν ἐν αὐτῷ τὸ σπλάγχνον,» Γαλ.
Κατα-θρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Κατέθορον). Πηδῶ ἀπὸ πάνω κάτω, καταβαίνω μὲ ὁρμήν. «Ῥόος... εἴδματι παφλάζοντι καταθρώσκων,» Νόνν.
Κατα-θυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀθυμῶ (Χάνω τὴν προθυμίαν μου, Καταπίπτω) ὅλως διόλου.
Καταθύμιος, α ἢ ος, ον. Ὁ κατὰ θυμόν (κατ' εὐχήν) τινος ὢν ἢ γινόμενος, ἐπιθυμητός, εὐάρεστος. «Οὔτι μάλ' ἀνθρώποις καταθύμια πάντα τελεῖται,» Θγν. ἢ 2) Π. τὸν ὁπ. ἔχει τις εἰς τὸν νοῦν (εἰς τὴν μνήμην) του. «Μή τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω,» Ἰλ. Κ., μὴ βάλῃς εἰς τὸν νοῦν σα (μὴ ἐνθυμᾶσαι) τὸν θάνατον.
Καταθυμίως ἐπιρ. Κατ' εὐχήν· εὐαρέστως.
Κατα-θυμοβορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. τρώγεται ἡ καρδιά μου, κατατήκομαι (ἀπὸ λύπην, ἀπὸ συλλογήν κτλ.).
Καταθυμόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι, Θυμόνω μὲ ὑπερβολήν, καταθυμόνω.
Κατα-θύω, Μ. θύσω. Θυσιάζω, καταναλίσκω τὰ θύματα ἢ ὡς θῦμα. καθιερόνω, ἀφιερόνω. «Τὴν δεκάτην καταθύειν ἑκάστου ἔτους,» Ξεν. 2) (μσ.) καίω φάρμακα (θύα) πρὸς βλάβην τινός, μαγεύω.
Κατα-θωπεύω, Μ. εύσω. Ἡμερόνω, Καταπραΰνω) τινὰ μὲ τὰς καλακτίας μου.
Κατα-θωρακίζω, Μ. ίσω. Καθοπλίζω μὲ θώρακα.
Καταιβασία (ἡ), Π. ἀντὶ Κατάβασις, κάθοδος, ἀπόβασις ἐχθρῶν (κυρ. εἰς τὸ παράλιον). (Γαλλ.) descente. ‖. (πλθ.) Καταβασίαι (αἱ), ἀστραπαὶ ἢ βρονταὶ (κυρ. αἱ συνοδεύουσαι τὴν ἐμφάνειαν θεοῦ εἰς τὸ θέατρον).
Καταιβάσιος (ὁ, ἡ), = Καταιβάτης (κεραυνός).
Καταίβασις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Κατάβασις.
Καταιβάτης, ου (ὁ), Π. ὁ καταβαίνων ἢ καταβιβάζων. «Ζεὺς —,» Ἀρχιμ., ὁ κεραυνοβόλος. «Ἀπόλλων —,» Σχλ. Εὐρ., ὁ εὐκολόνων τὴν κάθοδον τῶν φυγάδων ἢ τὴν εἰς τὴν πατρίδα ἐπιστροφὴν τῶν ἀποθημονύντων. «Ἀχέρων —,» Εὐρ., ὁ καταβιβάζων τοὺς νεκροὺς εἰς τὸν ᾅδην. «Κερκυὼν —,» Αἰσχλ., ὁ ἄλλ. Σκιρρὸς καὶ Πρηστήρ (ἐξ οὗ καὶ τοῦ οὐσ.) «Πληγεὶς καταιβάτῃ,» Νικ. Χρον.
Καταιβάτις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Καταιβάτης. «Κέλευθος —,» Ἀπλλν., Νόνν., ἡ κατωφερὴς, κατηφορική. «Σελήνης —,» Σχλ. Ἀπλλν., ἡ καταβιβάζουσα μὲ τὰς μαγείας της τὴν σελήνην.
Καταιβατός, ή, όν, Π. διὰ τοῦ ὁπ. δύναταί τις νὰ καταβῇ.
Καταίγδην [καταίσσω], ἐπίρ. Π. ὁρμητικῶς, ὡς ἂν καταιγίς.
Καταιγιδώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁμοιος μὲ καταιγίδα, σφοδρὸς, ὁρμητικός.
Καταιγίζω, Μ. ήσω. Προξενῶ (Συνοδεύομαι μὲ) καταιγίδα, ἐφορμῶ (ἐπιπίπτω) ὡς καταιγίς. «Ἀνέμου λαμπροῦ καταιγίσαντος εἰς τὴν πυράν καὶ φλόγα πολλὴν ἐγείραντος,» Πλ. (καὶ πθ.) «Ὅταν ὑπὸ ἀνέμων καταιγίζηται ὁ Πόντος,» Ἀρετ. (καὶ μτγν.) «Ὁκόταν δὲ καταιγίζωσι αἱ νοῦσοι,» Ἱππκρ.
Καταίγιος (ὁ, ἡ), = Καταιγιδώδης.
Καταιγίς [καταίσσω], ίδος (ἡ). (κυρ.) ὁ καταπίπτων ἐξαίφνης ἀπὸ τὰ νέφη σφοδρὸς ἄνεμος, (ἐν γέν.) φουρτοῦνα, ἀνεμοζάλη (κυρ. καὶ μτφορ.).
Καταιγισμός (ὁ), = Καταιγίς, (μτφορ.) ὁ σφοδρὸς καὶ δυσκάθεκτος τῶν παθῶν ἐρεθισμός.
Κατ-αιδέω-ῶ, Π. αιδέσω, = Καταδυσωπέω, κάμνω τινὰ νὰ κατανεντραπῇ. ‖. (μσ.) κατανεντρέπομαι· ἢ μετανοῶ πολὺ διά τι· σέβομαί τινα κατὰ πολλά. «Καὶ, ναὶ, καταιδέσθητί γε πατρῷον δίαν,» Ἄρχφ. (καὶ πρὸς ἀκαρ.) «Ἐπεὶ μ' ἀφῆκε καὶ κατῃδέσθη κτανεῖν,» Εὐρ.
Κατ-αιθαλίω-ῶ, Μ. ώσω. Καίω τι καὶ τὸ κάμνω στάκτην· μαυρίζω μὲ καπνιάν, (χυδ.) μαυντζουρόνω. (μτφορ.) κάμνω τινὰ νὰ τὰ χάσῃ, τὸν ἀποστομόνω. (κοιν., ἀπὸ τὴς αὐτῆς μεταφορᾶς) ἀποσβολόνω.
Καταίθυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καταιγίζων, ἐφεδαῖος, ὁρμητικός. «Ὁμβρος —,» «Ησυχ., [ἐκ τοῦ
Κατ-αιθύσσω, Μ. ύξω, Π. κυματίζω ὡς ἂν τὴν φλόγα· καταλάμπω, καταφωτίζω· ἐπιπίπτω μὲ ὁρμήν (ᾗ).
Κατ-αίθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Κατακαίω, καταφλέγω (κυρ. καὶ μτφορ.). «Θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτὸν μὲ καταίθει,» Θκρ.
Κατ-αικίζω, Μ. ίσω. Κακομεταχειρίζομαί τι εἰς τρόπον ὥστε κατανὰ διόλου ἀγνώριστον
Κατάϊσις, εως (ἡ) συγκατάνευσις, συγκατάθεσις· ὑπόσχεσις κτλ. ξένου
Κατ-αισιόω-ῶ, Μ. έσω καὶ Π. ήσω. Σπέργω, συμφρονῶ, συγκατανεύω· διδω τὸν λόγον μου (ἔβαιτ. εἰς ὑπανδρείαν), ὑπόσχομαι· ἐγκρίνω.
Καταΐξ, ικος (ἡ), Π. ἀντὶ Καταγίς.
Κατ-αιονάω[-έω)-ῶ, Μ. ήσω. Περιχύνω, καταβρέχω. (ἰατρ.) μεταχειρίζομαι πρὸς θεραπείαν σφαγγάρια μουσχευμένα ἢ περιχύματα. (Γαλλ.) bassiner, (παρβλ. Καταντλέω).
Καταιόνημα (τὸ). τὸ χρησιμεῦον πρὸς καταιόνησιν ὑγρόν.
Καταιονησις, εως (ἡ). καταβρεξις, περίχυμα, (ἰατρ.) ἐπίχυσις ἢ ἐπίθεσις ὑγροῦ πρὸς θεραπείαν. (Γαλλ.) lotion.
Καταιονίζω, Μ. ίσω, = Καταιονάω.
Κατ-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω, Ιων. ἀντὶ Καθαιρέω
Κατ-αίρω, Μ, αρῶ. Καταβαίνω· φθάνω διὰ θαλάσσης ποιθενά, ἀράζω· (διὰ ξηρᾶς) κωνεύω· στρατοπεδεύω. (ἐν γέν.) ἀφικνοῦμαι. «Ὡς διὰ χρόνου ἡμῖν κατῆρας εἰς τὰς Ἀθήνας!» Πλάτ. (ἐξ ἐκλ.) «Ἀλλ' μέλισσαι ἐπὶ τὸν τραχύτατον θύμον καταίρουσι,» Πλ.
Κατ-αισθάνομαι, Μ. αισθήσομαι. Αἰσθάνομαι καλῶς, καταλαμβάνω.
†Καταίσιμος (ὁ, ἡ). ὁ κατ' αἶσαν γινόμενος, πεπρωμένος· εὔλογος, ἀνάλογος. αἴσιος.
Κατ-αισιμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀναισιμόω, ἀδειάζω (εὐκαιρόνω) ὡς τὸν πάτον (τὸ πατῆρι κτλ.), καταναλίσκω. «Κατησίμωται πάντα τακροκώλια,» (Εὔβουλ. παῖζ), Ἀθ.
Καταίσιος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ αἴσιος (εὔλογος, καλορρίζικος κτλ.).
Κατ-αίσσω, Μ. αξω, Π. πηδῶ μὲ ὁρμὴν κάτω ἀπὸ ἢ κατά τινος, βίπτομαι ἀπὸ πάνω (μὲ αἰτ.) διατρέχω ὡς ἀστραπὴ διάστημά τι ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην.
Κατ-αισχρύνομαι, Μ. εύσομαι. Αἰσχρολογῶ κατά τινος.
Κατ-αισχυμμός (ὁ), τὸ καταισχύνειν ἢ καταισχύνεσθαι, ἀτίμασμα, κατεντρόπιασμα.
Καταισχυντήρ, Π. ἀντὶ
Καταισχυντής, οῦ (ὁ), Π. ὁ καταισχύνων (κατεντροπιάζων) τινά.
Κατ-αισχύνω, Μ. υνῶ. (μὲ αἰτ.) Ἀτιμάζω ὅλως διόλου, κατεντροπιάζω· κάμνω τινὰ νὰ κατεντραπῇ. ‖. (μσ.) κατεντρέπομαι διά τι· συστέλλομαι ἀπό τινος· τὸν αἰδοῦμαι.
Καταΐσχω, Π. ἀντὶ Κατίσχω, κατέχω.
Κατ-αιτιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι καὶ πθ. αθήσομαι. Κατηγορῶ, καταμέμφομαι, ῥίπτω ὅλον τὸ φταίξιμο (τὴν αἰτίαν) εἴς τινα, τὸν κάμνω ἔνοχον. «Εἰ μὴ καὶ τῶν ταξιάρχων οὐ τὰ βέλη καταιτιάσῃ, ἀλλ' αὐτοὺς τοξεύοντας,» Γρηγ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. ἐκ δ'.) «Χρήματα αὐτὸν εἰληφέναι κατῃτιᾶτο,» Δ. Κάσσ. (καὶ πθ.) «Τοὺς δὲ καταιτιαθέντας ἀπέκτειναν,» Θκ., (οθ
Καταιτίασις, εως (ἡ). κατάρεμψις, κατηγορία.
Καταίτυξ [κατα, τεύχω], υγος (ἡ). εἶδος περικεφαλαίας χαμηλῆς καὶ χωρὶς λόφον (φρύγανα).

Κατα-ιωχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Κρέμαμαι ἀπό τινος πρὸς τὰ κάτω, κυματίζω. « Θύσανοι κατηωρεῦντο, » Ἡσ.

Κατα-καγχάζω, Μ. άσω. (μὲ γέν.) Γελῶ δυνατὰ (Χαχλανίζω) κατά τινος, κατα-γελῶ, περι-γελῶ.

Κατακαῆμεν, Δ. ἀντὶ Κατακαῆναι, πθ. ἀόρ. δ'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κατακαίω.

†Κατα-καίθω, Π. (σπντ.) ἀντὶ Κατακαίω.

Κατα-καίνω, Μ. κανῶ, = Κατακτείνω.

Κατακαίριος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Καίριος. « Αὐτὰρ ὁ δισκηθεὶς κατακαίριος ἔμπεσε δειλῷ κτυκλ., » Ἐπιγρ. 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὑμῶς) ἐφαλμ. ἀντὶ Κατὰ καίριον.

Κατα-καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Κατέκηα ἢ πθ. Κατεκαύθην καὶ Κατεκάην κτλ.). Καίω ὅλως διόλου.

Κατα-καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Προσκαλῶ τινα νὰ ἔλθῃ (νὰ καταβῇ, νὰ ἔβγῃ, νὰ ἐπιστρέψῃ). « Οἰκιστὴς ἐγένετο, .. κατὰ νόμον ἐκ τῆς μητροπόλεως κατα-κληθείς, » Θκ. ‖ (μσ.) προσκαλῶ εἰς βοήθειάν μου, ἐπι-καλοῦμαι. « Τὸν θεὸν ἅμα κοινῇ κατεκαλοῦντο φωνῇ, » Πλ.

Κατα-καλλύνω, Μ. υνῶ. Στολίζω (Συγυρίζω) μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν, Καθωραΐζω.

Κατακάλυμμα (τὸ). πᾶν ὅ, τι χρησιμεύει πρὸς κατακάλυψιν, σκέπασμα, (μτφορ.) πρόσχημα, ἕνεκα τοῦ

Κατα-καλύπτω, Μ. ὑψω. Σκεπάζω τι ὅλως διόλου, (μτφορ.) κρύπτω, ἀποσκεπάζω.

Κατακάλυψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σκέπασμα· (μτφορ.) κρύψιμον, προφάσισμα.

†Κατα-κομφόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλον καμάρας (βολσις)· (μτφορ.) καταρρέω παρὰ πολύ, = Κατενεβρύνομαι.

Κατα-κάμπτω, Μ. κάμψω. Κάμπτω (λυγίζω) τι ὅλως διόλου. σκεπάζω τι ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην (τὸ κτίζω ὅλον) μὲ καμάρας. « Γεφύρωσε συννόμῳ λίθῳ κατακαμφθέντας, » Στρ.

Κατάκαμψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κατα-καπηλεύω, Μ. εύσω. Νοθεύω (ἀλλοιώνω) τι ὡς κάπηλος ὅλως διόλου.

Κατακάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ φθάνων ἴσια ἢ ἕως εἰς τὴν καρδίαν, ἐγγίζων κατάκαρδα. « Πληγὴ —, » Ἡροδ. ‖ (τὸ πλθ. οὐδ.) κατακάρδια, = ἐπίρ. ἀντὶ Κατὰ τὴν καρδίαν, καιρίως, (κακν.) κατάκαρδα.

Κατακάρπιον (τὸ). τὸ σκέπασμα (ἢ φλοιὸς) τοῦ καρποῦ.

Κατάκαρπος (ὁ, ἡ). πλήρης καρποῦ, πολλὰ καρποφόρος, πλουσιοπαρόχως.

Κατακάρπωσις, εως (ἡ), (Γρφ.) = Ὁλοκάρπωσις, ὁλοκαύτωσις.

Κατα-καρυκεύω, Μ. εύσω. Κατασκευάζω τὸ φαγητὸν μὲ πολλὰ καρυκεύματα.

Κατα-κάρφω, Μ. καρφῶ, Π. καταξηραίνω· κατανάλισκω.

Κατάκασα, ης (ἡ). καταπεπορνευμένη, πόρνη τοῦ φόρου, (ἴδε Κάσσα).

Κατάκαυμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κατακαίει· φρυσκαλίδα καυσίματος.

Κατα-καυματόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξάπτω, καταφλογίζω.

Κατάκαυσις, εως (ἡ). τὸ καταλαβεῖν ἢ καταλαμβάνεσθαι, ἡ διὰ τοῦ πυρὸς κατανάλωσις, πυρπόλησις.

Κατακαύτης, ου (ὁ). ὁ κατακαίων (κυρ. τοὺς νεκρούς).

Κατα-καυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ γεν.) Καυχῶμαι κατά τινος, φέρομαι πρός τινα μὲ πολλὴν ὑπερηφάνειαν, τὸν περιφρονῶ.

†Κατα-κεάζω, Μ. άσω καὶ

†Κατα-κεαίνω, Μ. ανῶ, Π. σχίζω εἰς μικρὰ κομμάτια ἢ πέρα-πέρα.

Κατακεῖαι, Π. ἀντὶ Κατακαῦσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κατακαίω.

Κατακείαται, Π. Ἰων. ἀντὶ Κατάκεινται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Κατάκειμαι.

Κατακειέμεν, Π. ἀντὶ Κατακαίειν.

Κατά-κειμαι, Μ. κείσομαι. Κείτομαι ἢ εἶμαι ξαπλωμένος (ξ ἐπὶ πραγμ.) βαλμένος εἰς (συνκδχ.) κάθουμαι ἀξέννοιαστος, ἀμεριμνῶ. « Πτῶξ, θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος, » Ἰλ. Ρ. « Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής, » Ἰλ. Ω. « Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὐδει, » αὐτ. « Δεῦρο παρ' ἐμὲ κάτακεισο, » Πλάτ. « Οὐδεὶς ἐπιμελεῖται, ἀλλὰ κατακείμεθα, ὡσπερ ἐξὸν ἡσυχίαν ἄγειν, » Ξεν., (παρβλ. Ἀνάκειμαι).

Κατα-κείρω, Μ. κερῶ. Κουρεύω βαθειά, κόπτω ρίζας· (μτφορ.) καταδαπανῶ, ἀφανίζω. « Βίον (« Οἶκον) —, » Ὅμ.

Κατα-κείω (χ. Μ.), Π. ὑπάγω ἢ ἔχω ὄρεξιν νὰ πλαγιάσω (νὰ κοιμηθῶ).

Κατακελευσμός (ὁ), παρακέλευσις, φώναγμα πρὸς ἐγκαρδίωσιν (παρακίνησιν), (ἰδ.) εἶδ. Παιάνος εἰς τιμὴν τοῦ Πυθοκτόνου Ἀπόλλωνος, [ἐκ τοῦ

Κατα-κελεύω, Μ. εύσω. Παρακινῶ μεγαλοφώνως, ἐγκαρδιόνω τινὰ μὲ τὰς φωνάς μου, (ἰδιαιτ.) διευθύνω τὰ κινήματα τῶν κωπηλατούντων ὡς -

Κατακελευστής, οῦ (ὁ), = Κελευστής.

Κατα-κενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κενόνω (Ἀδειάζω, Εὐκαιρόνω) τι ὅλως διόλου ἢ καταγῆς.

Κατα-κεντάνυμι, σπνστ. ἀντὶ

Κατα-κεντάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ (Σφολίζω) πέρα-πέρα. 2) (ράπτ.) τρυπίνω, καταπιάνω, (παρβλ. Διαράπτω).

Κατακέντημα (τὸ). τρύπα (τρύπημα) πέρα-πέρα (ράπτ.) κατάπιασμα, τρυπώματα.

†Κατα-κεντίζω, Μ. ίσω, = (ἢ ἐφαλμ. ἀντὶ) Κατακεντάω.

Κατα-κεντρόω-ῶ, Μ. ώσω. Καθοπλίζω τι πανταχόθεν μὲ κέντρα, τὸ κάνω νὰ ἦναι ἀγκαθωτόν.

Κατα-κέομαι, Π. ἀντὶ Κατάκειμαι.

Κατα-κεράννυμι, Μ. κερῶ. Σμίγω (Ἀνακατόνω) ὑγρόν τι ὅλως διόλου μὲ ἄλλο, συγκερνῶ.

Κατακέρασις, εως (ἡ). σμίξιμον (ἀνακάτωμα) ὑγρῶν, συγκέρασμα.

Κατακεραστικός, ή, όν. Ἀριθόδιος τρὸς κατακέρασιν, συγκερασττικός, (παρβλ. Ἐπικερασττικός).

Κατα-κεραυνοβολέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Κατα-κεραυνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κτυπῶ καὶ φονεύω ἢ ῥίπτω κάτω μὲ τὸν κεραυνόν.

Κατα-κεφαίνω, Π. ανῶ, Κεφαλίζω (μὲ κακὸν τρόπον), κατηχρῶμαί τι δι' αἰσχροκέρδειαν.

Κατα-κερματίζω, Μ. ίσω. (ἐν γέν.) Κατακομματιάζω, χωρίζω εἰς πολλὰ μικρὰ μερίδια. (ἴδ. ἰδιαιτ.) ἀλλάζω μεγαλήτερον νόμισμα μὲ μικρότερα, (κατν.) χαλνῶ δραχμὴν μὲ λεπτὰ κτλ.

Κατακερματισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κατακομμάτιασμα, ἄλλαγμα (κατν. χάλασμα) μεγαλητέρου νομίσματος μὲ μικρότερα.

Κατα-κερτομέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἢ γεν. καὶ απν. δοτ.) Ἀτιμάζω τινὰ μὲ ὕβριστικοὺς λόγους.

Κατακέραλα, ἐπίρ. Ἴσια εἰς τὸ ἢ ἀπὸ τὸ κεφάλι (καὶ τρα. ἀπὸ τὴν ἀρχήν). 2) (κοιν.) μὲ τὸ κεφάλι τὸν κατήφορον.

Κατακεχύαται, Π. Ἰων. ἀντὶ Κατακέχυνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Καταχέω.

Κατακηέμεν, Π. ἀντὶ Κατακαίειν.

Κατα-κηλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καταθέλγω, ἰατρεύω ἢ ἡμερόνω (καταπραΰνω) ὅλως διόλου δι' ἐπῳδῶν, καταγοητεύω.

Κατακήλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ γοητειῶν καταπραΰνσις, Κατάθελξις.

Κατακηλητικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταπραΰνειν ἢ θεραπεύειν δι' ἐπῳδῶν καὶ γοητειῶν, θελκτικός.

Κατα-κηλιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ὅλον κηλῖδας, καταμολύνω.

Κατακήομεν, Π. ἀντὶ Κατακήωμεν, καταλύσωμεν, ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Κατακαίω.

Κατα-κηπεύω, Μ. εύσω. Καταφυτεύω κῆπον ἢ ὡς ἂν κῆπον.

Κατα-κηρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω τι ἀπὸ πάνω ἕως κάτω μὲ κηρί.

Κατα-κηρύσσω (ττω), Μ. ύξω. Ἀναγγέλλω τι διὰ τοῦ κήρυκος, κηρύττων τι ἐπὶ δημοκρασίας τὸ παραχωρῶ εἰς ὄνειδος τοῦ δεῖνος, (Γαλλ.) adjuger, [παρβλ. Κατακυρόω].

Κατα-κιβδηλεύω, Μ. εύσω. Κιβδηλεύω τι καθ' ὁλοκληρίαν.

†Κατα-κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (Κουνῶ) τι δυνατά.

†Κατακίνησις, εως (ἡ). σφοδρὸν (δυνατὸν) κούνημα.

Κατα-κιρνάω-ῶ καὶ Κατα-κίρνημι, Μ. κεράσω, Π. ἀντὶ Κατακεράννυμι.

Κατα-κισσηρίζω, Μ. ίσω. Τρίβω τι μὲ κίσσηριν (ἐλαφρόπετραν) ἕνα ὑαλίσιον.

Κατάκισσος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος μὲ κισσόν.

Κατα-κλίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάμνω πολλὰ τσακίσματα.

Κατα-κλάζω, Μ. κλάξω, Δ ἀντὶ Κατακληΐζω, Κατακλείω.

Κατα-κλαίω, Μ. κλαύσομαι. (μὲ γεν.) Κλαίω παραπονετικὰ ἐμπροσθέν τινος (ἵνα τὸν κινήσω εἰς συμπάθειαν), προσκλαίομαι. 2) (εἰς τὸν Πλάτ. Φαιδ. περὶ τὰ τέλη) ἐφαλμ. ἀντὶ Κατακλάω, κλαίω εἰς οἶκτον (εἰς δάκρυα).

Κατάκλασις [κατακλάω], εως (ἡ). κατασύγκισμα. « Βλεφάρων (« Ὄμματος) —, » Ἐπικρ. ἢ ἄλλως Κομπολόϊσις, τὸ ἀκούσιον κλείσιμον.

Κατάκλασις [κατακλάω], εως (ἡ). κλαύσημον πολλὰ παραπονετικὸν καὶ κινοῦν εἰς οἶκτον.

Κατα-κλάω, Μ. κλάσω. Τσακίζω ὅλως διόλου, κάμνω κομμάτια (θρύμματα), κατασυντρίβω· (μτφορ.) κινῶ εἰς οἶκτον (εἰς συμπάθειαν)· χαυνόνω, ἐκνευρίζω. « Οὐκ ἔσχεν ὃν τινα οὐ κατέκλασε, « Πλάτ., δὲν ἔμεινε κἀνεὶς τοῦ ὁπ. δὲν ἐβράχνιασεν ἡ καρδιά (δὲν ἐπόνεσεν ἡ ψυχή). (καὶ παθ.) « Ἡμῶν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ δεισάντων, « Ὅμ., κόπηκεν ἡ καρδιά μας ἀπὸ τὸν φόβον. « Ὁ μιαρὸς, ὅς μοι, δοὺς τὸ πῶμα, κατέκλασεν, « Εὐρ. « Μανικὴ δὲ ἀποπτυσία ἡ κατακλῶσα τὰς ψυχάς, « Κλιμ.

Κατακλείς, εἶδος [ῆ]. ἡ κλειδαριὰ ἡ ἡ τρύπα τῆς κλειδαριᾶς. 2) (μτνμ.) ἡ κλείωσις (ἕνωσις) τῆς ὡμοπλάτης μὲ τὸ στῆθος, (παρβλ. Κλεὶς καὶ Σφαγή). 3) (τρπ.) τὸ τέλος (τὸ συμπέρασμα, [κοιν.] τὸ κλειδὶ) τῆς ὑποθέσεως.

Κατάκλεισις, εως (ἡ). τὸ κατακλείειν, κλείσιμον μέσα, κλείδωμα, ἀσφάλισμα. φυλάκωμα.

Κατάκλειστος (ὁ, ἡ). κλεισμένος (ἀσφαλισμένος) μέσα, κλειδωμένος καλά, φυλακωμένος· (συνηθ.) πολύτιμος, ξέχωρος.

Κατα-κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω (Σφαλῶ, Κλειδόνω) μέσα· πολιορκῶ· φυλακόνω· (μτφορ.) στενοχωρῶ, περιορίζω. « Νόμῳ κατακλείειν, « Δημ. « Κατακλείω τὸν λόγον εἰς... « Δ. Ἀλ., συμπεραίνω. (ἐξ ἀντιλ. ἢ ἄλλ.) « Οὐ γὰρ κατακλείει διὰ τὸ ἐπάλληλον τῶν δύο εὐθειῶν, « Ἀπλαν. Γρμτ.

Κατα-κληΐζω, Μ. ἴσω, Ἰων. ἀντὶ Κατακλείω. 2) ὑπερπαινῶ, ἐκθειάζω, (ἴδε τὸ ἁπλοῦν).

Κατακληΐς, ΐδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κατακλείς. 2) (εἰς τὸν Καλλ.) ἀντὶ Κιεώτων. « Κοίλην κατακληΐδα βελέμνων, « Καλλ., (περιφρ.) ἀντὶ Φαρέτραν.

Κατα-κληροδοτέω-ῶ, Μ. ἥσω. Διαμοιράζω διὰ κλήρων, (παρβλ. Κατακληρουχέω ἢ Κατακληρονομέω-ῶ, Μ. ἥσω. Μοιράζω ἢ λαμβάνω τι ὡς κληρονομίαν ἢ διὰ κλήρου.

Κατα-κληρουχέω-ῶ, Μ. ἥσω. Μοιράζω ἢ λαμβάνω διὰ κλήρων (κυρ. γῆν κατακτηθεῖσαν).

Κατα-κληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μοιράζω (ἰδ. μσ. Παίρνω εἰς τὸ μερίδιόν μου) τι διὰ κλήρων.

Κατακλησία καὶ

Κατάκλησις, εως (ἡ), [κατακαλέω]. συγκάλεσις τοῦ λαοῦ (κυρ. τῶν ἔξω τῆς πόλεως οἰκούντων) εἰς ἔκτακτον συνέλευσιν, (παρβλ. Ἐκκλησία).

Κατάκλητος (ὁ, ἡ). ὁ κατακληθεὶς (συγκαλεσθεὶς ἐκτάκτως ἢ κατὰ σπουδήν). « Ἁλίαι—, « Ἐπιγρφ., ἡ ἔκτακτος συνέλευσις.

†Κατάκλιμα (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιάλειμμα.

Κατακλινής, ές (ὁ, ἡ). κατωφερὴς, ἐπικλινής. 2) καθήμενος εἰς τὴν τράπεζαν, ἢ, κατακείμενος εἰς τὴν κλίνην, κατάκειτος.

Κατακλινοβατὴς, ές (ὁ, ἡ). Π. (νόστος) ἡ περιπατοῦσα ἐπὶ κλίνης (ἐπὶ φορείου, κατάκοιτος).

Κατα-κλίνω, Μ. κλινῶ (ἀόρ. πθ. Κατεκλίθην κτλ.). Ἀκκαμβῶ τι κατὰ γῆς· βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ εἰς τὴν κλίνην ἢ νὰ καθίσῃ (ὑηλ. νὰ ξαπλωθῇ καθὼς συνήθιζον οἱ παλ.) « εἰς τὴν τράπεζαν. ||. (μσ.) γέρνω, ξαπλόνομαι, πλαγιάζω (εἰς τὴν κλίνην), κάθημαι εἰς τὸ τραπέζι κτλ. « Νύκτωρ κατεκλίνειν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ, « Ἀρρφ., (ἴδε Ἐγκαιμάομαι). « Σκιὰ ἐκεῖ ἔστι, καὶ πάσ καθίζεσθαι, εἰ δὲ βουλώμεθα, κατακλιθῆναι, « Πλάτ. « Οὔτω κατακλίνεσθαι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἔθος, ἀλλὰ ὄκλινωθ' ἑζόμενοι, « Ἀθ., « Ἐπὶ τῆς αἰγιαλίτιδος ψάμμου κατακλινέντες ἐν ὑπαίθρῳ μετ' οἰκείων καὶ φίλων ἑστιῶνται, « Φίλ. « Κατακλίνεται εἰς γόνατα ἡ κάμηλος, « Ἀρστ., γονατίζει. « Ἁλίσκονται δὲ αἱ θηρευόμεναι ἔλαφοι συριττόντων ἢ ᾀδόντων, ὥστε καὶ κατακλίνεσθαι ὑπὸ τῆς ἡδονῆς, « αὐτ.

Κατάκλισις, εως (ἡ). τὸ κατακλίνειν ἢ κατακλίνεσθαι, πλάγιασμα (εἰς τὴν κλίνην), κάθισμα (εἰς τὸ τραπέζι) κτλ. « Γάμου—, « Ἡρ., τὸ συμπόσιον.

Κατακλιτέον, θετ. τοῦ Κατακλίνω.

Κατάκλιτον (τὸ), = Ἀνάκλιντρον, θρανὶ εὐρύχωρον εἰς τὸ ὁπ. ἠμπορεῖ τις νὰ κατακλιθῇ (νὰ ξαπλωθῇ), καναπές.

Κατα-κλονέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Κλονοῦμαι ὅλος.

Κατα-κλυδωνίζω, Μ. ίσω. Καταβυθίζω ὡς ὁ κλύδων τῆς θαλάσσης, καταποντίζω.

Κατα-κλύζω, Μ. κλύσω. Σκεπάζω τι ἀπὸ νερά, πλημμυρίζω, βουλιάζω, καταποντίζω· ξεπλύνω μὲ πολὺ νερὸν, (ἰατρ.) καθαρίζω διὰ συχνῶν κλυστήρων (;). (μτφορ.) ἀφανίζω, ἐξαλείφω. « Δαῖφος ἀκάτου τινάξας, κατέκλυσε πόνων, ὡς κόντου, κύμασιν, « Εὐρ. « Οἱ ὑετοὶ κατακλύζουσι τὰ ἴχνη, « Ξεν. « Κατάκλυζε τὴν πύελον, « Ἀρρφ. γέμισε ὡς ἐπάνω. (καὶ μτφορ.) « Κατακλύσειαν ἂν ἀφθονίστην ἐμὴν δαπάνην, « Ξεν. « Ταῖς περὶ τὰ θέατρα πολυτελείαις τὰς πρὸ ἑαυτοῦ κατέκλυσε φιλοτιμίας, « Πλ.

Κατάκλυσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σκέπασμα (πυξίμου) τόπου τινὸς ἀπὸ νερά· κατακλυσμός, πλημμύρα. (μτφορ.) ἐπισώρευσις.

Κατάκλυσμα (τὸ), (ἰατρ.) ἰατρικὸν διὰ κλυστῆρι.

Κατακλυσμὸς (ὁ), = Κατάκλυσις.

†Κατάκλυστρον (τὸ). μέρος ὅπου συρρέουν τὰ νερὰ τῆς στέγης κτλ.

Κατακλῶθες (αἱ), Π. αἱ μοῖραι (ὡς κλώθουσαι τὴν ζωὴν καὶ τὴν τύχην τῶν ἀνθρ.), [ἐκ τοῦ

Κατα-κλώθω, Μ. κλώσω. Κλώθω (ὑηλ. τρπ. Ἑτοιμάζω, Ὀργανίζω) τι κατά τινος.

Κατα-κναίω, Μ. κναίσω. Κατατρώγω, κατασχίζω· (μτφορ.) καταθλίβω, κατατυραννῶ, (παρβλ. καὶ

Κατα-κνάω-ῶ καὶ

Κατα-κνήθω, Μ. κνήσω. Σύνω δυνατὰ, ξύνω τρίβω (σκορπίζω). « Κατακνησθείην ἐν μυττωτῷ μετὰ τυροῦ, « Ἀρχφ., (συγχ. -ῷ Κατακνάω), ἴδε καὶ Κατακνίζω.

Κατάκνημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχείας κνήμας.

Κατα-κνυβίζω, Μ. ίσω, = Κατακνύβω, Δ. ἀντὶ -.

Κατα-κνίζω, Μ. ίσω, -Κατακνήθω, κατατρίβω (κυρ. καὶ μτφορ.). « Τὰ ἐκ τῶν σαρκῶν εἰς λαπτὰ κατακνιζόμενα, καὶ μετὰ πεπερίτων συμπλαττόμενα, « Ἀθ. « Τοὺς λόγους ἡμῶν ἐλυμαίνοντο, παρανωγινώσκοντες ὡς δυνατὸν κάκιστα τοῖς ἑαυτῶν, καὶ διαιροῦντες οὐκ ὀρθῶς, καὶ κατακνίζοντες, καὶ πάντα τρόπον διαφθείροντες, « Ἰσοκρ. « Ἐγὼ δὲ κατακέκνισμαι δεινὰ κακά, « Ἀρχφ.

Κατακνισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐρεθισμός.

Κατα-κοιμάω-ῶ, Μ. ήσω, = Κατακοιμίζω, ἀποκοιμίζω (κυρ. καὶ μτφορ.). « Καί κε αὐτῷ κατακοιμήσαντος τὴν φυλακήν, « Ἡρ. « Οὐδὲ μήποτε λάθῃ κατακοιμάσας, « Πίνδ. ||. (συνήθ. μσ. ἢ παθ.) κοιμοῦμαι, ἀποκοιμοῦμαι. « Κατακοιμηθέντες δὲ ἐν τῷ ἱρῷ, οὐκέτι ἀνίστησαν, « Ἡρ.

; Κατακοιμητὴς, οῦ (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κατακοιμιστής.

Κατακοιμητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ κατακοιμίζειν, φέρων ὕπνον.

Κατα-κοιμίζω, Μ. ίσω. Βάλλω ἢ κάμνω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, ἀποκοιμίζω· (μτφορ., καταπραΰνω, καθησυχάζω. « Τῆς ἡμέρας τὸ χρησιμώτατον κατακοιμίζουσα (τοὺς σεαυτῆς φίλους), « Ξεν. « Τὸ σφοδρὸν τῆς λύπης κατακοιμίζων, « Ἀνδρ. Κρτ.

Κατακοιμιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἔχων τὴν ἐπιστασίαν τοῦ κοιτῶνος ὑπηρέτης.

Κατα-κοινόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Κατα-κοινωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι κοινὸν (Μεταδίδω) εἰς πολλοὺς· μοιράζομαί τι μὲ τοὺς συντρόφους μου ὡς λάφυρον. (μτφορ.) « Κατακοινωνήσαντες τὰ τῆς πόλεως πράγματα, « Αἰσχ.

Κατα-κοιρανέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. διέπω τι ὡς κοίρανος (οἰκοκύριος ἢ κυριάρχης), (εἰς τὰς νεωτέρας ἐκδόσεις τοῦ Ὁμήρου ἀναγινώσκεται ὀρθότερον κατὰ διάστασιν: Κάτα κοιραν.).

Κατάκοιτος (ὁ, ἡ). κλαγιασμένος εἰς τὴν κοίτην, κειμώμενος, ἡσυχος. « Ἐμοὶ δ' ἔρως οὐδεμίαν κατάκοιτος ὥραν, « (Ἰδ. κατ') Ἀθ.

Κατα-κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολλῶ δυνατά, προσκολλῶ.

Κατάκολλος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ πολλὴν κόλλαν.

; Κατα-κολλυβίζω, Μ. ίσω, = Καταχρηματίζω (νόμισμα).

Κατα-κολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀκολουθῶ κατόπιν τινός· (τρπ.) συμφωνῶ ἐντελῶς, ὑπακούω. ἐπακούω. « Ἐπίκουρος ἔφη· Εἰ ταῖς τῶν ἀνθρώπων εὐχαῖς ὁ θεὸς κατηκολούθει, θᾶττον ἂν ἀπώλλυντο, « Γργ. 2) (σπν.) ἀντὶ Αἰσθάνομαι. « Οἱ δὲ ᾗ ἐφεδίοις τὰς ὠλένας κατατείνοντες οὐδαμῶς κατακολουθοῦσιν, « Ἰάμβλ.

Κατα-κολούω, Μ. ούσω. Κολοβόνω (Ἀκρωτηριάζω) ὅλως διόλου· (μτφορ.) σημερώ-

ω (ταπεινόνω) εἰς τὸ ἔσχατον, ἐξασθενίζω.

Κατα-κολπίζω, Μ. ἰσω. Ἐμβαίνω μὲ πλοῖον εἰς κόλπον, ὃν περνῶ κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ ἀκρωτήριον εἰς ἀκρωτήριον ἀλλὰ κάνω τὸν γύρον ὅλου τοῦ κόλπου. « Μὴ κατακολπίζοντι, ἀλλ' ἀπ' εὐθείας πλέοντι, « Γεωγρφ. 2) ἐμβάλλω εἰς τὸν κόλπον μου. « Πλοῦτον— « Εὐρ.

Κατακόλπισις, εως (ἡ). τὸ κατακολπίζειν, ἡ εἰς κόλπον εἴσπλευσις ἢ ἡ περίπλευσις ὁλοκλήρου τοῦ κόλπου.

Κατα-κολυμβάω-ῶ, Μ. ἥσω. Κολυμβῶν βουτῶ εἰς τὸ βάθος ἢ πολλάκις. « Δί χῆνες ὀχευθεῖσαι κατακολυμβῶσιν, « Ἀρστ.

Κατακολυμβητής, οὐ (ὁ). κολυμβητὴς ὅς τις βουτᾷ εἰς τὸ βάθος.

Κατα-κομάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πολλὰ καὶ μακρυὰ μαλλιά. « Τὸν μύστακα κατακομᾶν ἤθελον, « Πρακ., νὰ ἔχω μεγάλα μουστάκια. 2) (μτβτ.) κάμνω τι νὰ γένῃ κατάκομον. « Ἵππος τὴν γῆν κατακομῶντος, « Θ. Σιμοκ.

Κατακομιδή (ἡ). καταίβασμα (κυβάλημα) ἀπὸ πάνω κάτω (ἀπὸ τὰ μεσόγεια εἰς τὸ παράλιον), [ἐκ τοῦ

Κατα-κομίζω, Μ. ἰσω. Φέρω (κουβαλῶ) τι ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ κάτω, καταιβάζω. ‖ (μσ.) καταιβαίνω (ναυτ.) ἀράζω· ἐπιστρέφω· φέρω (μοί φέρουν) τι ὀπίσω.

Κατάκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰν ἢ ἀφημένην κάτω τὴν κόμην (μακρυὰ καὶ κυματίζοντα μαλλιὰ [ἢ ἐπὶ δένδρ.] φύλλα).

Κατα-κομπάζω, Μ. άσω, καὶ

Κατα-κομπέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Κατα-κομπολακυθέω-ῶ, Μ. ήσω, (Κωμ.), Κομπάζω (Κομποβρημονῶ) κατὰ πολλά.

Κατα-κομψεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ γεν.) Ὁμιλῶ μὲ πολλὴν κομψότητα περὶ ἢ κατά τινος.

Κατακονά, ᾶς (ἡ), Δ. [καταλαίνω]. καταφορά, ἀφανισμός, ὄλεθρος, (ἄλλ. ἀναγν. Κατακονᾷ, ὡς ἐκ τοῦ

‡ Κατ-ακονάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκονῶ παρὰ πολύ, (ἐπμ.) φθείρω, καταστρέβω, ἀφανίζω.

Κατα-κονδυλίζω, Μ. ἰσω. Κτυπῶ δυνατὰ μὲ τὸν κόνδυλον (μὲ τὸν γρόνθον).

Κατα-κοντίζω, Μ. ἰσω. Καταστρυπῶ ἢ φονεύω μὲ τὸ ἀκόντιον. « Τὸν Δίχανδ' Ἡρακλῆς κατηκόντισεν, « Ἀπολλόδ. « Τὸ ῥεῦμα τοῦ Νείλου κατακοντίζει, « Διόδ.

Κατακοπή (ἡ). τὸ κατακόπτειν, κόψιμον ὅλως διάλου (ἀπὸ τὴν ῥίζαν). κατακερματισμα, λιάνισμα. « Κρεῶν —, « Χρσ.

Κατάκοπος (ὁ, ἡ). κατακομμένος· κατακουρασμένος, [ἐκ τοῦ

Κατα-κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω ὅλως διάλου, κόπτω εἰς μικρὰ τμήματα ἢ εἰς διάφορα μέρη, κατακομματιάζω· κτυπῶ δυνατά· κοπανίζω. (μτνμ.) κατακουράζω. « Ὡς μὴ κατακόπτωσι τοὺς ἵππους, .. διώκοντες, « Ξεν. « Τὰς χρυσᾶς πλίνθους.. κατέκοψεν εἰς νόμισμα, « Διόδ. (ᾠδ. ἑλλ.) « Κατακόψομεν τὰς Νίκας (τὰς χρυσᾶς) εἰς τὸν πόλεμον, « Δημτρ. Φαλ.

Κατα-κορέννυμι, Μ. κορέσω. Χορταίνω καλὰ, καταχορταίνω.

Κατακορέως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Κατακόρως, [ἐκ τοῦ

Κατακορής, ές (ὁ, ἡ). (στν. ἐνεργ.) πολλὰ χορταστικὸς, φέρων πλησμονήν. (συγκ. πβ.) πολλὰ (ἐντελῶς) χορτάτος· (ἐπιχρμ.) βαθὺς, (Ταραβαρβ.) καϊάκος. (μεταφορ.) ὑπερβολικὸς, ὑπέρμετρος. « Κατακόρους καὶ περιέργους ἱερουργίας, « Πλ. « Ἐπὶ γνάθοιστ ἐρύθημα οὐ κατακορές, ἀλλ' ἐπιεικῶς ἀνθηρόν, « Ἱππκρ. « Ἡ δὲ ὄψις, ὁτὲ μὲν ἐξέλειπε, ὁτὲ δὲ κατακορὴς ἦν μετὰ πνίγματος πολλοῦ, « αὐτ.

Κατα-κορμάζω, Μ. άσω καὶ

Κατα-κορμίζω, Μ. ἰσω. Κόπτω τὰ ξύλα εἰς κορμοὺς, τὰ κάμνω κοντσουρα.

Κατάκορος (ὁ, ἡ), = Κατακορής.

Κατακόρως, ἐπίρ. Χορταστικὰ, μέχρι κόρου, εἰς ὑπερβολὴν, ἀφθόνως. « Κατακόρως μέλας τὴν χροιάν, « Ἀρετ. « Πτύελον κατακορέως δέδιμεν, « αὐτ. « Τῷ νῦν αὐτῷ παρούσῃ τύχῃ κατακόρως χρώμενος, « Δημ., μέχρι κόρου, καταχρώμενος.

Κατα-κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω εἰς τάξιν, διευθετῶ, συγυρίζω· ἑτοιμάζω· καθησυχάζω. « Κατέχειν τὴν διάνοιαν ἢ κατακοσμεῖν, « Πλ.

Κατακόσμησις, εως (ἡ). διευθέτησις, τακτοποίησις, συγύρισμα· ἑτοίμασμα κτλ. « Ἀκτέον ἄρα Μουσικῆς εἰς τακτοποίησιν ἤθους καὶ καταστολήν, « Πλμ.

Κατακόσμητος καὶ

Κατάκοσμος (ὁ, ἡ). καταζαλισμένος, κατακεκοσμημένος.

Κατα-κονταβίζω, Μ. ίσω. (μὲ γεν.) Παίζω εἰς ἀναμνησίν (πρὸς τιμήν) τινος τὸν κόνταβον, (καθὼς τῶρα λέγομεν) στηκόνω ποτῆρι εἰς ὑγείαν του. (ἄλλοι τὸ ἐξηγοῦν:) ξερνῶ τι ἐπάνω τινός, (ἴδε Ἀποκονταβίζω).

Κατάκουσις, εως (ἡ). τὸ κατακούειν, ἀφήγκρασμα. 2) (συνκδχ.) φήμη, ἀζόμενον, ἄκουσμα.

†Κατακουστής, οῦ (ὁ). ὁ κατακούων (ἀκούων τι ἐνα τὰ προδώσῃ), ὠτακουστής.

Κατ-ακούω, Μ. ακούσομαι. (ἐν γέν.) Ἀκούω καλὰ (μὲ προσοχὴν), καταλαμβάνω· (συνκδχ.) ὑπακούω. (ἐπὶ κακοῦ) βάλλω αὐτί ν' ἀκούσω τί λέγουν, ἀφηγκράζομαι.

Κατα-κραδαίνω, Μ. ανῶ, = Κατασείω, (συνκδχ.) Καταπλήττω

Κατα-κράζω, Μ. κράξω ἢ κεκράξομαι, Παραζαλίζω τινὰ μὲ ταῖς φωναῖς μου, τὸν κάμνω νὰ τὰ χάσῃ (νὰ σιωπήσῃ), ἐὰν νικῶ εἰς ταῖς φωναῖς, φωνάζω δυνατώτερά του. « Κατακεκράξομαί σε κράζων, « Ἀρχῳ.

Κατακρανία (ἡ), εἶδος νόσου (τῆς κεφαλῆς) τῶν ἵππων.

Κατάκρας (ἀντὶ Κατ' ἄκρας), ἐπίρ. Ἀπὸ πάνω ἕως κάτω· κατὰ κράτος· ἐξ ὁλοκλήρου· ἐξ ἐφόδου. « Πέρσας κατάκρας πόλιν, « Αἰσχλ. (καὶ μτφορ.) « Καὶ τόν δε κατάκρας θεῖναι κλονέουσιν ἅται, « Σοφ., [ἴδε Ἄκρα].

Κατάκρασις, εως (ἡ), = Κατακέρασις.

Κατα-κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Κρατῶ δυνατά. (μτνμ.) ἔχω ἢ βάλλω εἰς τὸ χέρι, λαμβάνω (διὰ τῆς βίας) εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ἀποκτῶ (καὶ τρπ. ἐννοῶ, μανθάνω) ἐντελῶς. (ἀμτβτ.) ἐπικρατῶ. ὑπερισχύω. « Ὁ Πηλεὺς τῷ οὐνόματι κατακρατέων, ἀνωνύμους τοὺς ἄλλους (ποταμοὺς) εἶναι ποιεῖ, « Ἡρ.

Κατακράτησις, εως (ἡ). ἡ διὰ τῆς βίας καθυπόταξις· (τρπ.) ἡ διὰ κόπων ἐκμάθησις. (ἐν γέν.) ὑπεροχὴ, ὑπεροχή.

Κατακρατητικὰς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ ἐπιρρεπὴς πρὸς τὸ κατακρατεῖν.

Κατακρατικὸς, ἡ, όν, = Κατακρατητικός, ἡ 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατακρατητικός.

Κατακράτος (ἀντὶ Κατὰ κράτος), ἐπίρ. Δυνατὰ, μὲ δύναμιν, μὲ ὅλην τὴν δύναμιν· ἐξ ὁλοκλήρου.

Κατα-κρατύνω, Μ. υνῶ. Κρατύνω ἔτι μᾶλλον.

†Κατα-κραυγάζω, Μ. άσω, = Καταβοῶ, Κατακράζω.

Κατακραυγὴ (ἡ), = Καταβόησις.

Κατα-κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω. Κρεμνῶ εἰς ἢ ἀπὸ, ἀφίνω νὰ κρέμεται. ‖ (μσ.) Κατακρέμαμαι, κρέμαμαι πρὸς τὰ κάτω. « Κώδωνες πολλοὶ κατακρέμανται τῆς ἐσθῆτος, « Πλ.

Κατακρέμαστος καὶ

Κατακρεμὴς, ές (ὁ, ἡ). κρεμάμενος πρὸς τὰ κάτω, ἐκκρεμής.

Κατα-κρεουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κομματιάζω (λιανίζω) καθὼς ὁ μάγειρος τὸ κρέας.

Κατάκρεως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ κρέατα, κρεατωμένος, πολύσαρκος.

Κατάκρηθεν ἢ Κατακρῆθεν [κατὰ, κάρη κάρηθεν κρῆθεν], ἐπίρ. Π. Ἰων. ἀπὸ κεφαλῆς, ἀπὸ τὴν κορυφήν· (μτφορ.) κατὰ κράτος, ἐξ ὁλοκλήρου· (παρβλ. Κατάκρας).

Κατα-κρημνάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Κατα-κρήμνημι ἢ (μσ.) Κατακρήμναμαι = Κατακρεμάννυμι, -κρέμαμαι.

Κατα-κρημνίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω ἀπὸ τὸ κρημνὸν (καὶ ἐν γέν. ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος) κάτω.

Κατακρημνισμὸς (ὁ). ῥίψιμον ἀπὸ τὸ κρημνὸν (κυρ. καταδίκου), (ἐν γέν.) Ὑγκρέμισμα ἀπὸ μέρος ὑψηλὸν κάτω.

Κατακρημνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κρημνίζων (κυρ. τοὺς καταδίκους).

Κατάκρημνος (ὁ, ἡ). πολλὰ κρημνώδης, ἀπόκρημνος.

Κατάκρης, ἐπίρ. Ἰων, ἀντὶ Κατάκρας.

Κατ-ακριβάω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξεργάζομαί τι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν, ἐξακριβόω.

†Κατα-κριδεύω [κατὰ, κριδόω), Μ. εύσω. Γελῶ πολλὰ δυνατὰ, χαχανίζω.

Κατάκριμα (τὸ). κᾶν ὅ,τι κατακρίθη (ἀπεφασίσθη κατά) τινος, καταδίκη, πρόστιμον· ἀπόφασις καταδικαστική. [ἐκ τοῦ

Κατα-κρίνω, Μ. ινῶ. Κρίνω (ἀποφασίζω) κατά τινος, καταδικάζω. « Ὑπάγοντές μιν ὑπὸ δικαστήριον κατέκριναν.. τῆς ὄψιος στερηθῆναι, « Ἡρ. « Τὸ μὲν γὰρ τελευτῆσαι πάντων ἡ πεπρωμένη κατέκρινεν, « Ἰσοκρ. (καὶ κθ.) « Τῷδι κατεκέκριτο θάνατος, « Ἡρ. (ᾠδ. ἑλλ.) « Ἦν γὰρ νῶν κατακραθῇ μοι, « Ξεν.

Κατακρίσιμος (ὁ, ἡ). ἄξιος κατακρίσεως (καταδίκης). Κατάκριτος, καταδικος.

Κατάκρισις, εως (ἡ). τὸ κατακρίνειν, καταδίκη, καταδίκασμα.

Κατάκριτος (ὁ, ἡ). ὁ κατακριθεὶς ἢ ἄξιος κατακρίσεως, καταδικος.

Κατα-κροαίνω (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ.) τρέχω (πηδῶ) 'σὰν τὸ ἄλογον ἐπάνω εἰς.

Κατ-ακροάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Ἀκούω μὲ προσοχήν, ἀφηγκρηοῦμαι· (τρπ.) ὑπακούω.

Κατα-κροταλίζω, Μ. ίσω. Θορυβῶ μὲ (ἢ ὡς ἂν μὲ) κρόταλον· (ἐν γέν.) ἀντηχῶ δυνατά, κάμνω πολὺν κρότον.

Κατα-κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω μέγαν κρότον· (συνεχ.) ἐπικροτῶ, ἐπευφημῶ, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐσφαλμ., ἀντὶ Κατακροτέω).

¡Κατάκροτος (ὁ, ἡ). θορυβώδης.

Κατα-κρουνίζω, Μ. ίσω. Κύνομαι (Ἀναβρύω) κρουνηδὸν πρὸς τὰ κάτω. 2) χύνω τι κρουνηδὸν ἐπάνω εἰς. « Εἰς ἡκει ποτὲ καταχρουνιζόμενος, « Λρτ.

Κατάκρουσις, εως (ἡ). τὸ καταχρούειν, κτύπημα κάτω ἢ πρὸς τὰ κάτω.

Καταχρουστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ καταχρούειν (ἀπεκρούειν πρὸς τὰ κάτω). «Οἶνος —,« Ἀρχτ., ὁ ἐναντίος τῷ Ἐπιπολαστικῷ.

Κατα-κρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶ ἢ Κινῶ τι πρὸς τὰ κάτω· ἐμπήγω. (ἰατρ.) χαράζω· καυθίλγω μὲ τὸ κρούσιμον. « Ἐάν τις κτυπρούων σκεπῶται (τὰς μελίσσας),« Πλάτ., κρούων χαλκοῦν τι σκεῦος τὰς φέρῃ πρὸς ἑαυτὸν (καθὼς κάμνουν οἱ μελλισσουργοί). 2) (ἐνίοτε) « Καταβομβῶ, παραζαλίζω. « Τοὺς ἀντιλέγοντας— , « Ἑρρ. Σύρ. « Οἱ τοῖς μεγάλοις ψόφοις καταχρουόμενοι,« Ησ.

Καταχρύβδην, ἐπίῤῥ. Κρυφά, κρυφίως.

Κατα-κρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω ὅλως διόλου (μὲ πολλὴν προσοχήν), σκεπάζω· παραχώνω. (μεταφρ.) συσκιάζω, συγκαλύπτω. « Καταχρύπτει δ' οὐ κόνις συγγόνων χάριν, « Πίνδ.

Κατα-κρισταλλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι (Μεταβάλλω ὅλως διόλου εἰς) κρύσταλλον.

Κατακρυφή (ἡ),= Κατάκρυψις. 2) (συνεκδ.) τόπος διὰ κρύψιμον, κρυφιῶνα, καταφύγιον.

Κατάκρυψις, εως (ἡ)· τὸ καταχρύπτειν ἢ καταχρύπτεσθαι, κρύψιμον· προσκαίρως.

Κατα-κρώζω, Μ κρώξω. Φωνάζω κατά τινος 'σὰν τὸν κόρακα.

Κατάκρως, ἐπίῤῥ. (ἀδοκιμ.) ἀντὶ Κατάκρας, κατὰ κράτος, εἰς τὸ ἄκρον.

Κατακτάμεν ἢ Κατακτάμεναι, Π. Δ. ἀντὶ Κατακτεῖναι.

Κατα-κτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀποκτῶ τι ὅλως διόλου ἢ διὰ τῆς βίας· (μεταφρ.) ἐλκύω τινα πρὸς τὸ μέρος μου, τὸν κάμνω ὅλως διόλου ἐδικόν μου, (παρβλ. Ἀνακτάομαι).

Κατακτάς, ᾶσα, άν, Π. ἀντὶ Κατακτείνας.

Κατα-κτεατίζω καὶ (μσ.)-ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι, Π. ἀντὶ Κατακτῶμαι, ἀποκτῶ, κατορθόνω ν' ἀποκτήσω.

Κατα-κτείνω, Μ. κτενῶ. Φονεύω, ἀποκτείνω.

Κατα-κτενίζω, Μ. ίσω. Κτενίζω συχνὰ (μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν).

Κατακτενισμὸς (ὁ). τὸ συχνὸν καὶ μετ' ἐπιμελείας κτένισμα.

†Κατάκτενος (ὁ, ἡ). κακοκτενιτένες.

Κατάκτης, ου (ὁ), [κατάγνυμι]. ὁ τσακίζων (συντρίβων), (ἴδε Καρυοκατάκτης). 2) [κατάγω] ὁ καταβιβάζων (κυρ. νῆμα ἀπὸ τὴν ῥόκαν), κλώστης.

Κατάκτησις [κατακτάομαι], εως (ἡ). ἡ ἐντελὴς ἢ διὰ τῆς βίας ἀπόκτησις, ἡ διὰ τῶν ὅπλων κυρίευσις, (Γαλλ.) conquête.

Κατακτὸς [κατάγνυμι], ἡ, όν. Θραυστός, εὐκολοτσάκιστος. 2) [κατάγω]. εὔκολος νὰ γνεσθῇ. 3) ἄνωθεν ῥιπτόμενος. « Κόπτασος—, « Ἀθ.

†Κατάκτρια (ἡ). θηλ. τοῦ Κατάκτης (2), ἐργαυργὸς, στιβάκτρια (μαλλιοῦ, βαμβακιοῦ κτλ.).

Κατα-κτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ (Κάμνω δυνατὸν κτύπον) κατά τινος.

Κατα-κυβεύω, Μ. εύσω. Καταδαπανῶ τι εἰς τὸ παιγνίδι τῶν κύβων, χάνω εἰς τὰ χαρτιὰ κτλ. (μεταφρ.) «Καταικυβευθεὶς τύχαις πολέμου,« Ἐξ.

Κατα-κυβιστάω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἄπειρους τακλάδες (Χοροπηδῶ) ἵνα δείξω τὴν χαρὰν μου πρός τινα, (μὲ αἰτ. προθετ.) πηδῶ μὲ τὸ κεφάλι μέσα εἰς.

Κατα-κυδαίνω (χ. Μ.) καὶ

†Κατα-κυδρόω-ῶ, Μ. ώσω, (νλγ.). Τιμῶ (δοξάζω) τινὰ τὰ μέγιστα.

Κατα-κυκάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακατόνω ὅλως διόλου, (κοιν.) κάμνω κουρκούτι.

Κατα-κυκλόω-ῶ, Μ. ώσω. Περικυκλόνω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Κατα-κυλινδέω-ῶ καὶ †Κατα-κυλίνδω, Μ. ήσω,=Κατακυλίω.

Κατακύλισμα (τὸ). κύλισμα τῶν κατήφορον, (χυδ.) κατρακύλισμα, (μεταφρ.) δυζύχημα.

Κατακυλιστὸς, ἡ, όν. Ὁ κατακυλισθείς. « Τόπος—, « Θεοφύλ.

Κατα-κυλίω, Μ. ίσω. Κυλίω τι τὸν κατήφορον, (χυδ.) κατρακυλῶ. « Κατεκύλιον ὑπερμεγέθεις ἄνωθεν πέτρας, « Δ. Ἁλ. « Καὶ ἦκον πολλοὶ αὐτῶν κατακεκυλισμένοι ἀπὸ τῶν Ὑπνων, « Ξεν.

Κατα-κυματόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω ὅλως διόλου (Κατακλύζω) μὲ τὰ κύματα, (σύχρ. κυρ. μόνον τὸ πθ.).

Κατα-κυμβαλίζω, Μ. ίσω. Εὐφραίνω ἢ Ξακουφαίνω τινὰ μὲ τὸν κρότον τοῦ κυμβάλου (κρούων τὸ κύμβαλον).

Κατα-κυπτάζω, Μ. άσω. Κυπτάζω μὲ προσοχὴν ἀπὸ 'κάνω (ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος) πρὸς τὰ κάτω.

Κατα-κύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω τὸ κεφάλι μου ἐμπρός, σκύπτω καλὰ (πολύ). « Πρόσω κατέκυψεν, « Ὅμ. « Ἐπεὶ κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος, « Λκ. (καὶ προθετ.) « Κατακύψας ἀπὸ τῆς ἀκροκόλεως (εἰς τὸ ἄστυ), « αὐτ.

Κατα-κυριεύω, Μ. εύσω. Κυριεύω τι ὅλως διόλου ἢ διὰ τῆς βίας, κατεξουσιάζω. « Οὐκ εἶπεν ἁπλῶς Κυρίευε, ἀλλὰ Κατακυρίευε, τὴν ἐκτεταμένην δεσποτείαν δηλῶν, « Χρσ.

Κατα-κυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπιβεβαιῶ, ἐπικυρόνω· παραχωρῶ εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἀγοραστοῦ τὸ πωληθέν, (Γαλλ.) adjuger· (ἐνίοτε) καταδικάζω. « Ψήφῳ θανάτου κατακυρωθείς, « Εὐρ.

Κατα-κυρτόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου κυρτὸν (καμπύλον), (ὄθ.

¡Κατακύρτωμα (τὸ). καμποῦρα.

Κατα-κωκύω, Μ. ύσω,= Καταθρηνέω.

Κατα-κωλύω, Μ. ύσω. Ἐμποδίζω τι χωρὶς νὰ πρέπῃ.

Κατα-κωμάζω, Μ. άσω, Π. (μὲ δοτ.) = Εἰσκωμάζω, ἐμβαίνω πουθενὰ διὰ τῆς βίας ἢ πρὸς βλάβην τῶν ἐνοικούντων.

Κατα-κωμῳδέω-ῶ, Μ. ώσω. Κωμῳδῶ τινα ἐπὶ κακῷ, σατυρίζω.

Καταχωχὴ (ἡ), [κατέχω]. κατάσχεσις, κυρίευσις (κυρ. ὑπὸ δαίμονος), (ἐκμ.) ἐνθουσιασμὸς, ἔμπνευσις.

Κατακώχιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος νὰ καταισχυθῇ (καὶ μτφρ.) νὰ κυριευθῇ (κυρ. ὑπὸ πάθους τινός)· ἐπιδεκτικὸς καταχωχῆς, (ἐνθουσιασμοῦ)· εὐκατάφορος, ἐπιρρεπὴς πρός.

†Καταλαβεὺς, έως (ὁ). παλοῦκι· ξυλοκάρφι.

Κατάλαβρος (ὁ, ἡ). πολλὰ λάβρος (ὁρμητικός).

Κατα-λαγνεύω, -ομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Εἶμαι ὅλως διόλου ἔκδοτος εἰς τὴν λαγνείαν (εἰς τὴν ἡδυπάθειαν).

Κατάλαγνος (ὁ, ἡ). πολλὰ λάγνος, ἀσελγέστατος.

Κατα-λαζονεύομαι, Μ. εύσομαι. Καυχῶμαι μὲ πολλὴν ἀλαζονείαν περὶ ἢ κατά τινος. (μὲ γεν.) « Τοῦ θεοῦ—,« Φίλ. (ἢ αἰτ. ἁλλ.) « Τοιαῦτα καταλαζονευσάμενοι, « αὐτ. (καὶ ἀκαρ. ἀναλ.) «Καταλαζονευσάμενον ὡς οὐδὲ λεκάνη δελφῖνα χωροῖη, « Πλ.

Καταλαθιστὴς, οῦ (ὁ), Δ. ἀντὶ Καταληθιστὴς, ὁ ἐξηγῶν τὴν ἀλήθειαν, ἐξηγητής.

Κατα-λαιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταπίνω.

Κατα-λακτίζω, Μ. ίσω. Κλωτσῶ δυνατὰ κατά τινος.

Κατα-λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Ξεκουφαίνω ἢ Ἀποστομόνω ἢ Καταπείθω τινὰ μὲ τὴν πολυλογίαν μου. 2) (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) λαλῶ (ὁμιλῶ) κατά τινος, κατηγορῶ, κατακρίνω. « Μὴ καταλαλῆτε ἀλλήλων, « Γρφ. 3) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) προβάλω (ἐπιβάλω) μυστικόν τι. «Παρακούων δεσποτῶν ἅττ' ἂν λαλῶσι καὶ ταῦτα τοῖς θύραζε καταλαλῶν,« Ἀρεσφ.

Καταλαλιὰ (ἡ). τὸ καταλαλεῖν (ὁμιλεῖν κατά τινος).

Κατάλαλος (ὁ, ἡ). ὁ καταλαλῶν (ὁμιλῶν κατά τινος).

Κατα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ὑπέρ. Κατέλαβον κτλ.). Κρατῶ διὰ τῆς χειρός, πιάνω. « Καταλαβὼν τῇ χειρί σου τὸν ἕτερον ὀφθαλμόν. « Εἰ ὀρᾷς τὸ ἱμάτιον τῷ κατειλημμένῳ (ὀφθαλμῷ)· « Πλάτ. 2) (μτφρ.) Πιάνω τινὰ ἐπάνω εἰς (ἐν ᾧ κάμνει, ἢ ἐν ᾧ εἶνε εἷς) τι· πιάνω ἔξαφνα προφθαίνω τινὰ ἐν ᾧ φεύγει· ἐμποδίζω· προλαμβάνω, ἀναχαιτίζω· (ἐν γέν.) φθάνω, προφθάνω· πιάνω· κυριεύω. « Καταλαμβάνειν τινὰ ἐπ' αὐτοφώρῳ,« Πλ. « Ἔνδον καταλαμβάνειν τινά, « Ξεν. « Ὀργούμενον αὐτὸν κατέλαβον,« αὐτ. « Καταλαμβάνειν τινὰ τρέχοντα,« Βσ. (καὶ μτφρ.) « Ἔχοντας σπεύδην κωλύτην καταλαβεῖν, « Ἡρ. (κα. χ. πτ.)

« Τρέχετε ἵνα καταλάβητε. » Γρφ. (καὶ μετν.) « Ὅρκοις καταλαμβάνειν τινά, » Θκ., νὰ τὸν ὑποχρεώσῃ, (κοιν.) νὰ τὸν δέσῃ. « Κατέλαβε νοῦσός μιν, » Ἡρ. (καὶ τρπ.) « Καταλαβεῖν αὐτῶν αὐξανομένην τὴν δύναμιν, » αὐτ. « Ἴσχε καὶ καταλάμβανε σεαυτόν, » αὐτ., κράτει τὸν ἑαυτόν σου. « Ὅσα μὲν ἄλλοισι εἴρηται, ἐάσομεν· τὰ δὲ ἄλλοι οὐ κατελάβαντο, ταυτέων μνήμην ποιήσασθαι, » αὐτ., δὲν ἐπρόλαβαν νὰ τὰ εἴπωσι. « Χρὴ καταλαμβάνειν τὰς διαφοράς, » αὐτ., νὰ τὰς προλαμβάνῃ, νὰ τὰς συμβιβάζῃ. (καὶ πθ.) « Καταλαμπτέος ἐστιν ἡμῖν θανάτῳ, » αὐτ. « Πάντων σε ὕπνῳ κατειλημμένων, » Ἡρωδ. « Πύλις κατειλημμένη, » Θκ. « Ὁ δὲ Πειραιεὺς ἦν κατειλημμένος, » Ἰσκρ. (καὶ τρπ.) « Τὸν αἴτιον τῶν γενομένων καταλαμβάνεσθαι ὑπὸ τοῦ νόμου, » Δημ., (ἴδε καὶ Καταλήψιμος). (ᾗ χωρὶς πτ.) « Ἐπεὶ δὲ κατελάμβανεν ὁ τῶν ἀρχαιρεσιῶν καιρός, » Δ. Ἁλ., ἐπίστη, ἠγγιζεν. « Καταλαβοῦσης τῆς ὡρισμένης ἡμέρας, » Ἡρωδ. (παρβλ. λαμβάνω). 2) (μτφορ.) ἐννοῶ, κατανοῶ, (κοιν.) καταλαμβάνω. « Οὐ καταλαμβάνω, » Ἀκ. (καὶ μσ. σπνττ.) « Καταλαμβάνομαι ὅτι οὐ προσωποληπτὴς ὁ θεός, » Γρφ. (καὶ πθ.) « Δυνάμεις οὐδαμῶς καταλαμβανόμεναι, » Φίλ. 3) (τρτπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) ἀφορᾷ, ἀποβλέπει, ἢ· συμβαίνει, συμπίπτει, « Ἃ καταλαμβάνει τὴν πόλιν, » Ἡρ., τὰ ἀφορῶντα. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Κατέλαβε αὐτὸν ἄκαιρα ἀποθανεῖν, » αὐτ. « Καὶ σφέας καταλαμβάνειν πάντας ἅμα σοὶ στρατεύεσθαι, » αὐτ. « Καταλελάβηκε ἐμὲ ταῦτο ἐς ὑμέας ἐκρῆναι, » αὐτ. (ᾗ κατὰ μτχ.) « Ἀπελθὼν ἐσήμηνε αὐτῷ τὰ καταλαβόντα, » αὐτ., τὰ συμβάντα. « Ἡ ἐπὶ τοῖς καταλαβοῦσιν ἀλγηδών, » Ἡρωδ.

†Κατάλαμπρος (ὁ, ἡ). πολλὰ λαμπρός.

Κατα-λαμπρύνω, Μ. υνῶ. Λαμπρύνω καθ' ὁλοκληρίαν, καταφωτίζω.

Καταλαμπτέος, α, ον, Ἰων. ἀντὶ Καταληπτέος, θετ. τοῦ Καταλαμβάνω.

Κατα-λάμπω, Μ. λάμψω (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) λάμπω (Προσθάλλω μὲ ὅλην μου τὴν λάμψιν) ἐπάνω εἰς, καταφωτίζω. « Τὸ δὲ φῶτα πολλὰ κατέλαμπε τοὺς στενωποὺς, λαμπάδια καὶ δᾷδας ἑστώντων ἐπὶ ταῖς θύραις, » Ὀλ. (καὶ πθ.) « Ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλαμπόμενοι τὰ χρώματα μελάντερα ἔχουσι, » Ξεν. ‖ (ἀμτθ.) εἶμαι πολλὰ λαμπρός, ἔχω πολλὴν λάμψιν. φέγγω. « Ἔμολες ἔμολες, ὦ χρύσιος ἀμέρα, κατέλαμψας, » Εὐρ.

Κατάλαμψις, εως (ἡ). τὸ καταλάμπειν, μεγάλη ἔλλαμψις, καταφώτισις.

Κατα-λανθάνω, Μ. λήσω. (μὲ αἰτ.) Λανθάνω τινὰ (διαφεύγω τὴν προσοχήν του) ὅλως διόλου.

Κατα-λαξεύω, Μ. εύσω. Λαξεύω κατὰ βάθος ἢ καθ' ὁλοκληρίαν.

Καταλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλγῶ (Πονῶ καὶ τρπ. ἀυπούμαι) μὲ ὑπερβολήν.

Κατα-λγύνω, Μ. υνῶ. Προξενῶ μεγάλους κόπους, (τρπ.) κάμνω τινὰ νὰ αἰσθανθῇ μεγάλην λύπην.

Κατα-λεαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου λεῖον (θαλάσσ., ὑαλιστερ.), (μτφορ.) ἐξομαλίζω. « Θεσῶ τὴν τῶν πρακτέων ἡμῖν ἐ καταλεαίνοντος ὁδὸν, » Κλιμ.

Κατάλεγμα καὶ (ὑποκορ.) Καταλεγμάτιον (τὸ). θρηνολογία εἰς ἀποθανόντα, μοιρολόγιον.

Καταλέγμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Καταλεγόμενος, πλαγιασμένος, μτχ. τοῦ

Κατα-λέγω, Μ. λεξω. Λέγω κατὰ σειρὰν ἢ μὲ ἀκρίβειαν, διηγοῦμαι λεπτομερῶς, ἐπαριθμῶ, ἀφαιδιάζω. « Εἰ δ' ἄγε μοι ᾗ κεῖνον κατάλεξον, εἶπε ἔτι ζώει, ἢ ἤδη τέθνηκεν, » Ὁδ. Δ. « Χρέος κατέλεξε, » Θκρ., διηγήθη τὸ συμβὰν ἐμπεριστάτως. « Τί πρῶτον καταλεξῶ ᾗ » αὐτ. « Τοῦ ἱερικήρυκος τὰς πατρίους εὐχὰς καταλέγοντος, » Ἀθ., (Γαλλ.) reciter. « Καταλέγοντι τοὺς ἄνω ἀεὶ πατέρας αὐτέων, » Ἡρ. (καὶ πρὸς γεν.) « Καταλέγων τῶν χρησιμῶν, » αὐτ. (ᾗ πθ.) « Τοὺς διωρίεων βασιλῆας καταλεγομένους ὀρθῶς ὑπ' Ἑλλήνων, » αὐτ. 2) περνῶ εἰς τὸν κατάλογον (κυρ. πρὸς στρατολογίαν). (ἐν γέν.) βάλλω εἰς τὴν σειρὰν, συναριθμῶ (συνδυάζ.) λογαριάζω (μετρῶ) διά. « Τοὺς πλουσιωτάτους ἐκ πασῶν τῶν πόλεων ἱππατροφεῖν κατέλεξε, » Ξεν. (ᾗ μτφ.) « Ἐπιψηφίσαντο ὁπλίτας τε αὐτῶν καταλέξασθαι χιλίους, ἱππέας δὲ ἑκατόν, τριήρεις δὲ πεντήκοντα, » αὐτ. (καὶ πθ.) « Κατειλεγμένος ἱππεύειν, » Λυσ. (καὶ συνδυάζ.) « Εὐεργεσίαν κατέλεγεν, ὅτι κτλ., » Ξεν., τὸ ἐμετροῦσε δι', (παρβλ. Καταγράφω). 3) (μσ.) Π. πλαγιάζω ἢ (μάλιστα κατὰ μέλλ.) ὑπάγω νὰ πλαγιάσω (νὰ κοιμηθῶ). « Ἔνθ' ὁ γέρων κατέλεκτο, » Ἰλ. Ι., (ἴδε τὸ ἁπλοῦν).

Κατα-λείβω, Μ. λείψω, Π. χύνω κατὰ γῆς, (μτφ.) χύνομαι ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος· καταῤῥέω· λυώνω καὶ στάζω· (μτφορ.) κατατήκω. « Γραίας ... ἄλγεσι πολλοῖς καταλειβομένης, » Εὐρ.

Κατάλειμμα (τὸ). τὸ καταλειπόμενον, ὑπόλοιπον, ἀπομεινάρι.

Κατα-λειόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καταλειαίνω.

Καταλειπτέον, θετ. τοῦ Καταλείπω.

Κατάλειπτος (ὁ, ἡ). [καταλείφω]. ἀλειμμένος ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, καταλειμμένος. 2) ὁ καταλειφθείς (ἐναπολειφθείς, περισσεύσας;), [ἐκ τοῦ

Κατα-λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω τι κατὰ γῆς· ἀφίνω ὅλως διόλου, παραιτῶ, παραχωρῶ εἰς τὴν διάκρισίν τινος, ἐγκαταλείπω. 2) ἀφίνω κατόπιν μου (μετὰ θάνατόν μου), ἀφίνω ὡς κληρονομίαν ἢ ὡς περίσσευμα, (ὄθ. πθ.) μένω ὡς ὑπόλοιπον ἢ καταπάτ., περισσεύω. 3) (μὲ ἀπαρ.) ἀφίνω (συγχωρῶ, συγκατανεύω) νὰ γένῃ τι.

Κατα-λειτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατεξοδεύω τι εἰς δημοσίαν ὑπηρεσίαν (λειτουργίαν).

Κατα-λείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω τι ὅλως διόλου (ἀπὸ 'πάνω 'ως κάτω), παραλείφω.

Κατάλειψις, εως (ἡ). τὸ καταλείπειν ἢ καταλειπεσθαι, ἄφημα ὀπίσω ἢ περισσεύματος, παραίτησις, ἐγκατάλειψις. 2) (Γρφ.) ἀντὶ Καταλείμμα.

Καταλείψω, μέλλ. τοῦ Καταλείβω ἢ τοῦ Καταλείπω ἢ τοῦ Κατα-λείφω.

Καταλεκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Καταλέγω

Κατάλεξις, εως (ἡ). τὸ καταλέγειν ἢ καταλέγεσθαι, (ἰδιαιτ.) στρατολογία.

Κατα-λεπτολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναλίσκω μὲ πολλὴν λεπτολογίαν.

Κατα-λεπτύνω, Μ. υνῶ. Λεπτύνω (λεπτύνω) ὅλως διόλου. « Καταλελεπτύνθαι ὑπὸ τῆς νόσου, » Σχλ.

Κατα-λευκαίνω, Μ. ανῶ. Λευκαίνω (λευκίζω) τι ὅλως διόλου, τὸ κάμνω κάτασπρον· (μτφορ.) ἐξηγῶ (ἑρμηνεύω) σαφέστατα.

Κατάλευκος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς λευκός, κάτασπρος

Κατα-λευκόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καταλευαίνω.

Καταλεύσιμος (ὁ, ἡ). ἄξιος νὰ λιθοβοληθῇ, βλ. τοῦ

Κατα-λεύω, Μ. εύσω. Λιθοβολῶ, (εἰς τὸ Περ. Ἑλλ. Α'. 6'. 13 τὸ διορθ. Καταλύω εἰς τὴν σημασ. τοῦ Ἀκολύω, καταλληλότερον ἴσως ὡς πρὸς τὴν ἱστορικὴν πιθανότητα, ἀλλ' ἐναντίον τοῦ λεκτικοῦ χαρακτῆρος τοῦ Ξενοφ.).

Κατα-λέω, Μ. αλέσω. Ἀλέθω ὅλως διόλου, τελειόνω τὸ ἄλεσμά μου.

Κατα-λήγω, Μ. λήξω. Παύω, τελειόνω. « Αὐτοῦ καταλήγομεν μαθεῖν, τί λέγεται, » Ἀῤῥ., εἰς τοῦτο περιοριζόμεθα μάνον. « Τὰ καταλήγοντα τοῦ πεδίου πρὸς τὸ ἱερὸν, » Πλ.

Κατα-λήθομαι, Μ. λήσομαι, Π. (μὲ γεν.) λησμονῶ ὅλως διόλου.

Κατα-ληΐζομαι, Μ. ίσομαι. Καταληλατῶ, κατερημόνω, διαρπάζω.

Κατα-ληκτικός, ή, όν. Ὁ καταλήγων (τελειόνων, ἔχων κατάληξιν)· τελειωτικός (;). (ἰδιαιτ. στίχος) ἐλλιπής ἢ περιττεύων κατὰ μίαν ἢ δύο συλλαβὰς περὶ τὸ τέλος, (ἀντιθ. τῷ Ἀκαταληκτικός).

Καταληκτικῶς, ἐπίῤῥ. Ὅλως διόλου, τελειωτικῶς, ἀποκλειστικῶς, ἐξ ὁλοκλήρου. « Καταληκτ. ἔδωκας, » Ἀῤῥ. Ἐπίκ. « Καταληκτ. ἔχειν περὶ ταῦτα, » αὐτ., ἀσχολεῖσθαι μόνον καὶ μόνον εἰς αὐτά.

Κατάληξις [καταλήγω], εως (ἡ). καῦσις, τέλος. (παρὰ τοῦ Μετρικοῖς) « Συλλαβὴ ἀντὶ ὅλου ποδὸς παραλαμβανομένη, ἢ κοῦς ἀντὶ ὅλης συζυγίας, » Μ. Πλαν.

Καταληπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Καταλαμβάνω.

Καταληπτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἕξιν τοῦ καταλαμβάνειν (πιάνειν, ἐννοεῖν κτλ.). (ἰατρ.) ὁ συνωδευμένος μὲ καταληψίαν.

Κατάληπτός, ή, όν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ καταλάβῃ (νὰ πιάσῃ, ν' ἀποκτήσῃ, νὰ ἐννοήσῃ κτλ.). 2) (ἀκρσ.) ὁ συμβαίνων. « Πένθος θεόθεν καταληπτόν, » Εὐρ., συμβάν, ἐπελθόν, (ἴδε τὸ ῥῆμα περὶ τὸ τέλος). 3) (ἰατρ.) ὑποκείμενος εἰς καταληψίαν.

Κατάληπτος (ὁ, ἡ). ὁ πιασθείς (συλληφθείς, καταληφθείς).

Κατα-ληῤῥέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Φλυαρῶ ἔμπροσθεν ἢ ἐναντίον τινός· ζαλίζω τινὰ μὲ τὰς φλυαρίας μου. 2) (μὲ αἰτ.) φλυαρῶν (ἀσχετίζόμενος) χάνω τι. « Σας-

ελήφησα τὴν ἐξωμίδα, « Λθ., μὲ τοὺς χωρατάδες ἔχασα τήν.

Κατα-λιχστεύω, Μ. εύσω. Καταλιχλατῶ, ἀφανίζω λιχστρικῶς.

Καταλήψιμος (ὁ, ἡ). ὁ ὁπ. εἶνε δυνατὸν ἢ πρέπει νὰ πιασθῇ (νὰ συλληφθῇ, νὰ καταληφθῇ)· καταδικάσιμος.

Κατάληψις, εως (ἡ). τὸ καταλαμβάνειν ἢ καταλαμβάνεσθαι, πιάσιμον (« Ὡς δ' οὐκέτι ἐν καταλήψει ἐφαίνετο, ἐπανεχώρει. Θκ.)· κυρίευσις· κατάσχεσις· ἅλωσις· (μτγν.) προσβολή· (ἡ εἰδός τι νευρικῆς) ἀσθενείας, καταληψία, (παρβλ. Ἐπιληψία)· (μουσικ.) ἐπιμονή (χρονομετρικὴ) εἰς φωνήν τινα, (καιν.) κράτημα· (μτφορ.) κατανόησις· (συνεκδ.) ἡ καταληφθεῖσα (ἐννοηθεῖσα) ἰδέα. « Τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐκ καταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων πρὸς κτλ.», Ακ. «Οὕτω γὰρ αὐτοὶ (οἱ δογματικοὶ) καλοῦσι τὴν ἀληθῆ καὶ βεβαίαν γνῶσιν κατάληψιν, « Γαλ.

Κατα-λιθάζω, Μ. άσω καὶ

Κατα-λιθοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Λιθοβολῶ.

Κατάλιθος (ὁ, ἡ). γεμάτος λιθάρια, κατασταλισμένος μὲ κολυτίμους λίθους.

Κατα-λιθόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καταλιθοβολέω. « Μήλοις—,» Φλγρ. 2) καταστολίζω μὲ πολυτίμους λίθους.

Κατα-λιμενίζω, Μ. άσω. Γίνομαι ὅλως λιμὴν, καταπαλύπτομαι ὑπὸ πλημμύρας.

Κατα-λιμπάνω, Μ. λείψω, = Καταλείπω.

Κατα-λιπαίνω, Μ. ανῶ. Καταπαχαίνω.

Κατα-λιταρεύω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακαλῶ θερμῶς (ἐπιμόνως).

Καταλιπεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καταλιμπάνω.

Κατα-λίσκομαι, Μ. αλώσομαι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ †Καθαλίσκομαι, πιάνομαι, κυριεύομαι.

Κατα-λιχμάζομαι, καὶ Καταλιχμόομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι καὶ ήσομαι. Γλείφω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, καταγλείφω, γλείφων καταπίνω. « Ἡ ἄρκτος τοὺς μύρμηκας καταλιχμωμένη ῥώννυται, « Σξτ.

Κατα-λιχνεύω, Μ. εύσω. Κατεξοδεύω εἰς λιχνεύματα (γλεγαΰδια).

Καταλλάγδην, ἐπίρ. Ἐν εἴδει καταλλαγῆς (ἀλλαξιᾶς)· ἐναλλὰξ, ἀμοιβαίως.

Καταλλαγή (ἡ). [καταλλάσσω]. ἀλλαξιά, ἄλλαγμα (κυρ.) νομίσματος καὶ τὸ δι' αὐτοῦ κέρδος, (Ἰταλ.) κάμπιο (ἴδε Λθ. ΣΓ'. 225, καὶ παρβλ. Ἐπικαταλλαγή). 2) (τρπ.) φιλίωμα, διαλλαγή.

Καταλλαγῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καταλλάσσω.

καταλλακτήριος, α ἢ ος, ον, = Καταλλακτικός.

Καταλλάκτης, ου (ὁ). ὁ καταλλάσσων (φιλιώνων), μεσίτης πρὸς διαλλαγήν. 2) (μτγν.) = Ἀργυραμοιβός, σαρράφης.

Καταλλακτικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος πρὸς καταλλαγήν (φιλίωμα), διαλλακτικὸς, συμβιβαστικός. 2) (μτγν.) ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἄλλαγὴν νομισμάτων, Ἀργυραμοιβικός.

Κατα-λλάσσω(ττω), Μ. αλλάξω. Ἀλλάζω ἕν τι μετ' ἄλλο, κάμνω ἀλλαξιάν, (ἰδιωτ.) ἀλλάζω μὲ κέρδος νομίσματα. 2) (μτφορ.) φιλιώνω, συμβιβάζω, (καὶ μσ.) φιλιώνομαι μετά τινος. «Καταλλάσσετο τὴν ἔχθραν τοῖς στασιώταις,» Ἡρ. « Θεῖναι ὡς καταλλαχθῇ χόλου,» Σοφ., (καρβλ. Διαλλάσσω).

Κατάλληλος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος (ἱστάμενος) καταντικρύ τινος ὅστις ἀμοιβαίως κεῖται καταντικρὺ αὐτοῦ, (ἀντιθ. τῷ Παράλληλος), (ἐπμ. 2) (συνεκδ.) πρόσφυὴς, ἀνάλογος· ἁρμόδιος, σύμφωνος, (κατ' ἔκτ.) σύγχρονος.

Καταλληλότης (ἡ). ἡ θέσις (ἡ κατάστασις) δύο πραγμάτων κειμένων καταλλήλως· (συνεκδ.) ἁρμοδιότης, ἀναλογία.

Καταλλήλως, ἐπίρ. Εἰς θέσιν ἢ τρόπον κατάλληλον, προσφυῶς, ἀναλόγως, ἁρμοδίως.

Κατα-λοάω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασυντρίβω (καθὼς τὰ στάχυα εἰς τὸ ἁλῶνι)· δέρνω δυνατά, στουμπανίζω, (ὑπερβολ.) σκοτώνω ἀπὸ τὸ ξύλον.

Κατα-λογάδην [κατὰ λόγος], ἐπίρ. Μὲ πεζὸν (ὄχι ποιητικὸν) ὕφος, εἰς πεζόν, (ἴδε καὶ Καταλογή).

Κατα-λογεύς, έως (ὁ). ὁ καταλέγων (καταγράφων εἰς τὸν κατάλογον) κυρ. στρατιώτας ἢ τοὺς φορολογουμένους, (ἐν γέν.) ὁ κρατῶν τοὺς καταλόγους, (Γαλ.) contrôleur.

Κατα-λογέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) Δὲν λογαριάζω διά τίποτε, ἀψηφῶ, καταφρονῶ.

Κατα-λογή (ἡ). τὸ καταλέγειν, καταγραφή, διαίρεσις εἰς κλάσεις. 2) ἀνάγνωσις (καὶ ὄχι ψάλσιμον) ᾄσματος.

†Καταλογία (ἡ), ἴδε Καταλογία.

Κατα-λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Περνῶ τι εἰς τὸν κατάλογον, συναριθμῶ, συγκαταλέγω. « Ἐν τοῖς ἀδίκοις καταλογίζεσθαι τοὺς ἀχαρίστους,» Ξεν. 2) κρατῶ (περνῶ εἰς) λογαριασμὸν, (μτφορ.) μετρῶ (λογαριάζω) ὡς. « Εὐεργεσίαν καταλογιῶ πρὸς ἡμᾶς ἐκ τοσαύτη ὕβρει; « Δκ. Ὕστερον ἀπὸ τέτοιαν ὕβριν θὰ ἤξῆς ἀκέμη ὅτι καὶ μᾶς εὐεργέτησες (κοιν. θὰ μᾶς τὸ πωλήσῃς ᾗ ὡς εὐεργεσίαν)· « Οὐ καταλογίζομαι πρὸς ὑμᾶς τὸ εὐεργέτημα, « Δημ., δὲν τὸ περνῶ εἰς λογαριασμόν σας, δὲν τὸ ἀναφέρω ὡς τοιοῦτον.

3) = Καταλέγω, διηγοῦμαι κατὰ τάξιν. « Τὴν στρατιὰν συναγαγὼν.. κατελογίζετο αὐτοῖς τὰ ἔργα τὰ ἑαυτοῦ, « Ἀπτ.

4) λογαριάζω μὲ τὸν νοῦν μου, συλλογίζομαι. « Καταλογιζομένῳ τό τε αὐτῶν πλῆθος ᾗ τοὺς περιοικοῦντας, « Ξεν.

Κατα-λογισμός (ὁ). πέρασμα εἰς τὸν λογαριασμὸν (εἰς τὸν κατάλογον), ἐπαρίθμησις, λογαριασμὸς, συγκαταρίθμησις, (συγχ. τῷ Καταλογισμός.)

Κατάλογος (ὁ). (ἐν γέν.) καταγραφὴ, κατάστιχον, (ἰδιαιτ.) ὁ πίναξ εἰς τὸν ὁπ. καταγράφονται οἱ πρὸς ὑπηρεσίαν (κυρ. στρατιωτικὴν) ἁρμόδιοι πολῖται, (ὄθ.) « Καταλόγῳ κεῖσθαι, « Θκ., στρατολογεῖν, « Ξεν. « Οἱ ὑπὲρ τὸν κατάλογον, « Δημ., οἱ ὑπὲρ τὴν στρατεύσιμον ἡλικίαν.

Κατα-λοιδάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Καταλοιδορέω.

Κατάλοιπος (ὁ, ἡ). ὁ καταλειφθεὶς (ἀπομείνας, περισσεύσας), ἐπίλοιπος.

Κατα-λοχίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ὅλον αὐλοκιαῖς (στουγγρανιαῖς, χαραγματιαῖς), καταξεσχίζω (μὲ τὰ νύχια).

Κατάλουτος (ὁ, ἡ). περιχυμένος ὡς εἰς τὸ λουτρὸν, καταπεπαυσχυμένος.

Κατα-λούω, Μ. λούσω. Λούω περιχύνων ἀπὸ τὸ κεφάλι, λούω ἢ ξεπλύνω μὲ πολὺ νερὸν (καθὼς οἱ περιχυνόμενοι εἰς τὸ λουτρόν), ἢ· κατεξοδεύω εἰς λουτρά· (ἐν γέν. μτφορ.) ἐξοδεύω ἀλύπητα. (εἰς τὸν Ἀρχ. Νεφ. 836 ὁ Βέκκερ διορθ. Καταλόει).

Καταλοφάδια, ἐπίρ. Π. [κατὰ, λόφος]. ἐπάνω εἰς τὸν αὐχένα τινὸς, εἰς τοὺς ὤμους τινός· Καταλοχία (ἡ). λόχος ἢ διαίρεσις εἰς λόχους. « Ἐν καταλοχίαις (διορθ. « Ἐγκαταλοχίαις) ἐν πάσῃ ἐπιγονῇ αὐτοῦ,» Γρ. (Παραλειπ. Β', λά, 18).

Κατα-λοχίζω, Μ. ίσω. Διαιρῶ ἢ Κατατάττω εἰς λόχους, (ὄθ.

Καταλοχισμός (ὁ). ἡ εἰς λόχους διαίρεσις ἢ κατάταξις, (συγχ. τῷ Καταλογισμός).

Κατάλυσις, εως καὶ Κάτάλσος (ὁ, ἡ). γεμάτος ἀπὸ ἅλατα (βάση ἕνυδρα).

Κατα-λυγίζω, Μ. ίσω. Λυγίζω ὅλως διόλου· δένω πανταχόθεν μὲ κλώνους λυγαριᾶς.

Κατα-λυκουργίζω, Μ. ίσω. (Ἑλλ.), Ἐπικαλοῦμαι (Ἀναφέρω) συχνὰ κατά τινος τοὺς νόμους τοῦ Δυκούργου.

Κατάλυμα (τὸ). μέρος (οἴκημα) ὅπου δύναται νὰ μείνῃ (νὰ κοιμηθῇ, νὰ καταλύσῃ τις, (Τουρκ.) κονάκι, χάνι κτλ., (ἴδε καὶ Κατάλυσις 2).

Κατα-λυμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Καταβλάπτω, διαφθείρω, ἀφανίζω.

†Κατα-λυμαχόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἐκγρφ., = Καταλυμαίνομαι.

Καταλύμανσις, εως (ἡ). μεγάλη φθορὰ (βλάβη), ἀφανισμός.

Καταλύσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναται νὰ καταλύσῃ (νὰ χαλάσῃ, ν' ἀφανίσῃ) τις, εὔκολος νὰ καταλυθῇ (νὰ καταργηθῇ κτλ.).

Κατάλυσις, εως (ἡ). τὸ καταλύειν, κατάργησις, χάλασμα, τέλος, τελείωμα, κατάπαυσις· (τρπ.) θάνατος. 2) κώνευμα εἰς μέρος τι. 3) (συνεκδ.) ἀντὶ Κατάλυμα, Καταγώγιον, κονάκι, χάνι κτλ. « Σταθμοί τε πανταχῇ εἰσι βασιλῆϊοι ᾗ καταλύσεις κάλλισται,» Ἡρ.

†Κατα-λυσσάω(ττάω)-ῶ, Μ. ήσω. Λυσσάζω μὲ ὑπερβολὴν ἢ κατά τινος.

Καταλυτήριον (τὸ), = Κάτάλυμα, καταγώγιον.

Καταλυτὴς, οῦ (ὁ). ὁ καταλύων (χαλνῶν, καταργῶν) τι, ἀφανιστής.

Καταλύτης, ου (ὁ). ὁ καταλύων (κωνεύων) πουθενά, μένων πρὸς καιρὸν εἰς κατάλυμα, ξένος, (Τουρκ.) μισαφίρης.

Καταλυτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ καταλύειν (χαλνᾶν, ἀφανίζειν κτλ.), (ἰατρ.) διαλυτικός.

Κατα-λύω, Μ. λύσω. Διαλύω τι εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, χαλνῶ ὅλως διόλου· ἀντρέπω (ἐκ θεμελίων)· (τρπ.) καταργῶ· (ἐν γέν.) ἀφανίζω. « Πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα, « Ἰλ. Β. « Καταλύειν τὴν γέφυραν,» Ἡρωδ. « Μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει,» Ἡρ. « Τὸν δῆμον καταλύοντε,» Ξεν. « Ἐπεχείρησε καταλῦσαι τὴν ἀρχὴν αὐτῶν (τῶν βασιλέων),» αὐτ. (καὶ πθ.) εὐθέως κατελύθησαν,» αὐτ.

2) λύνω ὅλως διόλου· (συνεκδ.) ἀπολύω, τελειόνω· πάω (μτδτ. καὶ ἀμτδτ.).

ἐπονήσω. » Σρώϊν καταλύσομεν ὠκείας ἵππους, « Ὀδ. Δ., νὰ κοὺς ξεζεύξωμεν. » Καταλύειν τὴν στρατιὰν (τὸν πόνον, τὴν φυλακὴν), « Δξ., διαλύειν. » Φυλακὴν καταλύειν κυκτερινὴν δαΰσκομαι, « Ἀρχφ., λειποτακτεῖν, δραπετεύειν ἀπό. » Καταλύειν τὴν θυσίαν, « Ξεν. » Καταλύειν τὸν πόλεμον (τὸν πλοῦν, τὸν λόγον, τὸν βίον), « Δξ. (καὶ μὲ γεν. εἰκ δ'.) » Κατελυσεν αὐτὸν τῆς ἀρχῆς, « Ξεν. (καὶ ἑλλ.) » Καταλύουσι πρὸς Ἀθηναίους, « αὐτ., κάμνουν εἰρήνην. » Μὴ πρόσθεν καταλῦσαι πρὸς τοὺς ἀντιστασιώτας πρὶν κτλ., « Ξεν., νὰ μὴ συμβιβασθῇ μὲ τοὺς. » Πύκτης ὢν κατέλυσεν, « Ἐπιγρ., ἔπαυσε νὰ ᾖνε πύκτης. » Ἡ πατρὶς δόξαν σοὶ καταλύει, « Δημ. » Οἱ ἐν πολιᾷ καταλύσαντες, « Γρηγ., τελευτήσαντες. (καὶ μσ.) » Εἰς ἀρετὴν καταλυσάμενοι βίον, « Εὐρ. 3) (ὀθ. συνεκδ. καὶ ἑλλ. τοῦ Πορεύειν) μένω (κάθημαι ν' ἀναπαυθῶ) πρός καιρὸν πουθενά, κωνεύω. » Εἰς πανδοχεῖον (» Παρά τινα, ἢ » Παρά τινι) καταλύειν, « Πλ. Θε., Δημ. (καὶ ἐπιρ.) « Πῶς οὐκ αὐτοῦ Μεγαρεῖ κατέλυες; » Πλάτ.

Καταλωβάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκρωτηριάζω (Κολοβόνω) τινὰ καθ' ὅλα του τὰ μέλη.

Καταλωφάω (ξ [ων. έω])-ῶ, Μ. ήσω. Παύω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) ὅλως διόλου, καταπαύω, καθησυχάζω. ἀναπαύομαι.

¦ Καταμάγειον (τό), [καταμάσσω]. κανὶ διὰ σφούγγισμα, πρασόψι, πεστεμάλι.

Καταμαγεύω, Μ. εύσω. Μαγεύω ὅλως διόλου.

Καταμαθηματικεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ αἰτ.) διαφθείρω (ἐπιζήμιον τινὰ) διὰ τῆς ἀκαταλλήλου ἐφαρμογῆς ἢ ἀναμίξεως εἰς μαθηματικῶν.

Καταμάθησις [καταμανθάνω], εως (ἡ). μάθησις ἐντελής, κατανόησις.

Καταμαθητέον, θετ. τοῦ Καταμανθάνω.

Καταμαθητικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ μάθῃ (νὰ ἐννοήσῃ) τι καλῶς (ἐντελῶς, μὲ ἀκρίβειαν).

Καταμαίνομαι, Μ. μανοῦμαι ἢ μανήσομαι. (μὲ γεν.) Μαίνομαι ὅλως διόλου κατά τινος.

Καταμακαρίζω, Μ. ίσω. Καλοτυχίζω κατὰ πάντα.

Καταμάκτης [καταμάσσω], ου (ὁ). ὁ ἔχων ἔργον τὸ νὰ σφογγίζῃ τοὺς λουομένους.

Καταμαλακίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου μαλθακὸν (ἀθάρρητη, ἀνανδρον.). ||· (μσ.) γίνομαι ὅλως διόλου τοιοῦτος.

Καταμαλάσσω (ττω), Μ. άξω. Μαλακύνω (Ἀπαλύνω [καὶ μτφρ.] Καταπραΰνω, Κινῶ εἰς συμπάθειαν) ὅλως διόλου.

Καταμαλδύνω, Μ. υνῶ. Π. σμικρύνω (ἀδυνατίζω) ὅλως διόλου, ἐξασθενίζω, (ἴδε τὸ ἀκλοῦν).

Καταμαλθακίζω, Μ. ίσω, = Καταμαλακίζω.

Καταμαλθάσσω, Μ. άξω, = Καταμαλάσσω.

Καταμανθάνω, Μ. μαθήσομαι (ἀόρ. Κατέμαθον κτλ.). Μανθάνω ἐντελῶς (μὲ ἀκρίβειαν)· παρατηρῶ μὲ προσοχήν· πληροφοροῦμαι· καταλαβαίνω, καταλαμβάνω. » Οὕτω λέγεις; ἢ ἐγὼ οὐκ ὀρθῶς καταμανθάνω; Πλάτ.

Καταμαντεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) Μαντεύω (Προλέγω, Προφητεύω) τι περὶ ἢ κατά τινος· (μὲ αἰτ.) συμπεραίνω, προμαντεύω, εὑρίσκω (ἐξηγοῦμαι) ἐξ εἰκασίας. » Ἀρίσταρχον τὸν γραμματικὸν μάντιν ἐκάλει Παναίτιος, διὰ τὸ ῥᾴδίως καταμαντεύεσθαι τῆς ποιημάτων διανοίας, « Ἀθ.

Καταμαραίνω, Μ. ανῶ. Μαραίνω ὅλως διόλου· (ἰατρ.) ξεπρήσκομαι, παύει ἡ φλεγμονή μου. (μτφρ.) παρακμάζω, ξεθυμαίνω. » Διὸ πολλοὶ πρὶν ἀνθῆσαι περὶ τὸ βῆμα κατεμαράνθησαν, « Πλ.

Καταμάργαρος (ὁ, ἡ). καταστολισμένος μὲ μαργαριτάρια.

Καταμαργάω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω, = Καταμαίνομαι.

Καταμάρπτω, Μ. μάρψω, Π. dwel Καταλαμβάνω, πιάνω (προφθάνω) τινα, κτλ.

Καταμαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Μαρτυρῶ κατά τινος· (μὲ αἰτ.) ἐξελέγχω, καταδεικνύω, ἀποδοκιμάζω.

Καταμαρτυρία (ἡ). ἡ ἐναντίον τινὸς διδομένη μαρτυρία.

Καταμασάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μασῶ δυνατὰ (μὲ βίαν), κατατρώγω.

Κατάμασθος (ὁ, ἡ). ἡ ἔχουσα μεγάλους (κατωφερεῖς) μασθούς.

Καταμάσσω (ττω), Μ. μάξω. Σφογγίζω καλὰ (παστρικά).

Καταμαστεύω, Μ. εύσω. Σκαλίζω παντοῦ, ἀναζητῶ ἐπιμόνως.

Καταμαστίζω, Μ. ίξω. Κτυπῶ δυνατὰ μὲ τὴν μάστιγα· δίρνω κατὰ πρόσωπον.

Καταμαστεύομαι (ττεύομαι), Μ. εύσομαι ἢ

Καταμάττομαι, Μ. μάξομαι, = Εἰσμάττομαι, ψηλαφῶ τι ἔσωθεν· » Πτερῷ—, « Ἱππokop., παστρεύω ἔσωθεν τὴν πληγὴν μὲ πτερὸν, (παρβλ. Κατεμματέω ἢ Καταμηλάω).

Καταμαυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀμαυρόνω ὅλως διόλου.

Καταμάχομαι, Μ. μαχέσομαι καὶ μαχήσομαι ἢ μαχοῦμαι. Καταπολεμῶ, καταστρώνω.

Καταμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. σπαπωρεύω (καθὼς οἱ σκάπτοντες), ἐπισωρεύω.

†Καταμβλακεύω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταβλακεύω.

¦Καταμβλόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Καταμβλύνω, Μ. υνῶ. Ἀμβλύνω ὅλως διόλου.

Καταμβλυόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Καταμβλύνω.

†Καταμβώ, όος-ῶς (ὁ), Δ. ἡ εἰς τὸ κάτωντες φορά, κατάβασις, κατωφέρεια, (παρβλ. Ὑπισταμβώ).

¦Καταμεγαλαυχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Μεγαλαυχῶ κατά ἢ περί τινος.

Καταμεγαλοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταφρονῶ τι ἀπὸ μεγαλοφροσύνην ἢ ὑπερηφάνειαν.

Καταμεθοδεύω, Μ. εύσω. Μεταχειρίζομαι τὴν αὐτὴν μέθοδον κατά τινος.

Καταμεθύσκω, Μ. μεθύσω. Μεθῶ τινὰ μὲ ὑπερβολὴν, καταμεθῶ. ||· (παθ.) μεθοκοπῶ.

Καταμεθύω, Μ. ύσω. Εἶμαι καταμεθυσμένος.

Καταμείβομαι, Μ. αμείψομαι. Ἀποκρίνομαι.

Καταμειδιάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ γεν.) Καταγελῶ (ἀπὸ περιφρόνησιν) κατά τινος· » Θανάτου—, « Ἰώσ.

Καταμελίσσομαι (ττομαι), Μ. ίξομαι. Ἐξιλεόνω, κατακραούνω.

Καταμελαίνω (χ. Μ.). Καταμαυρίζω.

Καταμελεϊστί [καταμελίζω], ἐπίρ. Π. κομματιαστά, ἀπὸ κομμάτι-κομμάτι.

Καταμελετάω-ῶ, Μ. ήσω. Μελετῶ (ἐξασκῶ, -οῦμαι) καλὰ· μανθάνω (γυμνάζομαι εἴς) τι ἐντελῶς (ὑπερνικῶ) διὰ συχνῆς μελέτης.

Καταμελέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἀμελῶ ὅλως διόλου, παραμελῶ, ἀδιαφορῶ, δὲν προσέχω. » Κἂν ἐξέπραξεν, εἰ κατημέλησ' ἐγώ, « Σοφ.

Καταμελίζω, Μ. ίσω. Μελῃδὸν κατακόπτω.

Καταμελιτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω τι ἀπὸ πάνω ὡς κάτω μέλι, τὸ κάμνω ὅλον μέλι· (συνεκδ.) καταγλυκαίνω.

Καταμέλλω, Μ. μελλήσω. Ἀργοπορῶ (ἀναβάλλω) τι χωρὶς νὰ πρέπῃ, (συγχ. τῷ Καταμελέω).

Καταμελῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Μελῳδῶ πρὸς βλάβην τινὸς, κατασῴζω, καταγοητεύω.

Καταμέμπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ κατηγορημένος ἢ ἀξιοκατηγόρητος, ἐπίμεμπτος, [ἐκ τοῦ

Καταμέμφομαι, Μ. μέμψομαι. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) Μέμφομαι κατὰ πολλά, κατηγορῶ, ἐπικρίνω, ἐπικλήττω, παραπονοῦμαι.

Καταμέμψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. παράπονον κατά τινος, ἐπίπληξις, κατηγορία.

Καταμένω, Μ. μενῶ. Μένω ἐκεῖ ὅπου εὑρέθηκα, μένω εἰς τὸν τόπον μου, διαμένω.

Καταμέργω, Μ. αμέρξω. Ἀρμέγω (ξ καταχρ. Τρυγῶ) ὅλως διόλου, ξεζουμίζω· ἀποκόπτω.

Καταμερίζω, Μ. ίσω. Διαιρῶ εἰς πολλὰς μερίδας, κατακερματίζω· διαμοιράζω.

Καταμέρισις, εως (ἡ) καὶ

Καταμερισμός (ὁ). ἡ εἰς πολλὰς μερίδας διαίρεσις, κατακερματισμός, διαμοίρασις.

Καταμέστιος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ

†Κατάμεστος (ὁ, ἡ). μεστὸς (γεμάτος) ὡς ἐπάνω, ἐντελῶς γεμάτος.

Καταμεστόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ἐντελῶς (ὡς ἐπάνω).

Καταμετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ τι ἐντελῶς (μὲ ἀκρίβειαν, καθ' ὅλας τὰς διαστάσεις). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) δίδω μὲ τὸ μέτρον. (ἐπὶ ποιημ.) συντάττω μετρικῶς.

Καταμέτρημα (τό). πᾶν ὅ,τι κατεμετρήθη (ἐμετρήθη καλὰ ἢ ἐδόθη μὲ τὸ μέτρον) 2) = τῷ

Καταμέτρησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Καταμετρέω, μέτρημα ἀκριβὲς, μέτρημα τοῦ ἐδάφους (τῆς ἐπιφανείας) τινὸς τόπου.

Καταμετρητικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς καταμέτρησιν.

¦Καταμήκεα (ὡς ἐκ τοῦ Καταμήκης, ους), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατὰ τὰ μήκεα.

Καταμηκύνω, Μ. υνῶ. Μακρύνω παρὰ πολύ.

Καταμηλόω-ῶ, Μ. ώσω. (χειρουργ.) Κάνω εἰς τὴν πληγὴν τὰ μῆλα· (ἐν γένει) χόνω

τι πυθενὰ ὡς μᾶλλι (παρ. χ. τὸ δάκτυλόν μου εἰς τὸν λαιμὸν ἕνα ξεράσω, ὑθ.) » Ἀναγκάζω πάλιν ἐξεμεῖν ἅττ' ἂν καταλάφισί μου, κημὸν καταμηλῶν,« Ἀρ. Ψ., (δηλ.) διὰ τοῦ δικαστηρίου, διὰ τῆς δικαστικῆς κάλπης. »Λέγεται δὲ καὶ .. τὰ ἔρια καταμηλοῦν, τὸ τῷ κνηθρῳ καταδύειν,« Πλδ.

Καταμήνιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος (συμβαίνων, ἐπαναλαμβανόμενος) κατὰ μῆνα, (ὑθ. ||. οὐσ.) **Καταμήνια** (τὰ), τὰ γυναικεῖα.

Καταμηνιώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ τὰ καταμήνια.

Καταμήνυμα (τὸ) καὶ

Κατάμηνυσις, εως (ἡ). φανέρωσις εἰς ὅλως, κατασκοπήσεις· διασάφησις. 2) γνωστοποίησις μυστικοῦ· κατάδοσις κακούργου κτλ., ἐκ τοῦ

Κατα-μηνύω, Μ. ὑσω. Γνωστοποιῶ πρὸς πάντας. 2) = Καταγγέλλω, φανερόνω μυστικόν τι κατά τινος, καταδίδω εἰς τὴν ἐξουσίαν φυγάδικον κτλ., καταμαρτυρῶ. » Ὃς ἂν καταμηνύσῃ τὸν (δεῖνα), λήψεται μισθὸν τάλαντον, « Ξεν. (καὶ πρὸς γεν.) » Μάλα σου ψευδομένου κατεμήνυσεν, « αὐτ., ἐξήλεγξε.

Κατα-μηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ἡσομαι. Κατορθόνω διὰ ἢ ὡς διὰ μηχανῆς· ἐφευρίσκω, μηχανορραφῶ.

Κατα-μιαίνω, Μ. ανῶ. Καταμολύνω, καταλερόνω· (κθ.) πενθηφορῶ διὰ νεκρόν, λαμβάνω μέρος εἰς τὴν κηδείαν του, (Ἴδε Σπ'. 58), (παρβλ. Λευίτ. ΚΔ'. 1—7).

Κατα-μίγνυμι καὶ **Κατα-μιγνύω**, Μ. μίξω. Ἀνακατεύω ὅλως διόλου.

Καταμικρόν (ἀντὶ Κατὰ μικρόν), ἐπίρ. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, βαθμηδόν.

Κατα-μιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Μιμοῦμαί τι σατυρικῶς ἐπὶ τὸ γελοιότερον.

Κατα-μιμνήσκομαι, Μ. κατα-μνήσομαι. Ἐνθυμοῦμαι ἢ Ξαναενθυμοῦμαί τι καλῶς.

Κατάμιξις, εως (ἡ). ἀνάμιξις, ἀνακάτωμα ὅλως διόλου, [ἐκ τοῦ

Κατα-μίσγω, Μ. μίξω, Π. ἀντὶ Καταμίγνυμι.

Κατα-μισθοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατεξοδεύω εἰς μισθοδοσίας (κυρ. στρατιωτῶν)· διαφθείρω (δημαγωγῶ ἢ κατορθόνω τι) διὰ μισθοδοσιῶν.

Κατα-μισθοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω ὑπερβολικοὺς μισθοὺς (κυρ. εἰς στρατιώτας), ὀφανίζω (κατεξοδεύω) εἰς μισθοδοσίας (στρατ.). » Τὰ ὑπάρχοντα —, « Αἰσχ.

Κατα-μιξίζω, Μ. ίσω. Σκεπάζω (Κουκκαλόνω) μὲ ἄμμον. » Καταμιξίζουσι δὲ ἑαυτούς καὶ ψῆττα, καὶ ῥίνη κτλ. Καὶ ὅταν ποιήσῃ ἑαυτὰ ἄδηλα, ῥαβδεύεται τοῖς ἐν τῷ στόματι τὰ ἰχθύδια, « Ἀρστ.

Κατα-μνημονεύω, Μ. εύσω. Ἐνθυμοῦμαι καλά.

Κατα-μνηστεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἀρραβωνίζω.

†**Κατα-μολίσκω**, Μ. μολοῦμαι, Συλ. ἀντὶ Καταβλώσκω.

Κατα-μολύνω, Μ. υνῶ. Μολύνω ὅλως διόλου, καταμιαίνω.

Κατάμορος (ὁ, ἡ), = Κατάμεμπτος, ἀπαίσιος. 2) Π. ὁ καταμεμορόμενος.

Καταμόνας (ἀντὶ Κατὰ μόνας), ἐπίρ. Κατ' ἰδίαν, μόνος, ὁλομόναχος, καταμόναχος.

Καταμονή (ἡ). τὸ καταμένειν, ἀργοπόρημα εἰς τόπον τινά, διαμονή· ἐπιμονή (ἴδε Καμμονή).

Κατα-μονομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταγωνίζομαί τινα εἰς μονομαχίαν.

Κατάμονος (ὁ, ἡ). ὁ καταμένων (διαμένων), διαρκὴς, μόνιμος. » Καὶ τὰ ψηφίσματα τὰ πρότερον γεγονότα αὐτοῖς .. κατάμονα εἶμεν, « Ἐπιγρ.

Κατα-μορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μορφόνω (Σχηματίζω) ἐντελῶς, ἐντυπόνω ἀκριβῶς.

Καταμόσχευσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Κατα-μοσχεύω, Μ. εύσω. Πολλαπλασιάζω τὸ εἶδος φυτοῦ τινος διὰ μοσχεύσεως (μεταφυτεύσεως τῶν παραφυάδων του).

Κατα-μουσόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταστολίζω τι μὲ τὰς χάριτας τῶν Μουσῶν (τῆς παιδείας, τῆς ποιήσεως κτλ.).

Κατάμπελος (ὁ, ἡ). πλήρης ἀμπέλων, ὅλος ἀμπελόφυτος.

Κατ-αμπέχω καὶ **Κατ-αμπίσχω**, Μ. αμφέξω. Ἐνδύω (Σκεπάζω) τι ὅλως διόλου.

Κατα-μυέω-ῶ, Μ. ήσω. Μυῶ (Κατηχῶ) ἐντελῶς.

Κατα-μυθολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Διασκεδάζω ἢ Ἐξαπατῶ τινα μὲ μυθολογίας.

Κατα-μυκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μυκῶμαι (Μουγγρίζω) κατά τινος.

†**Κατα-μυκτηρίζω**, Μ. ίσω. Περιγελῶ ὅλως διόλου.

Κατ-αμύνομαι, Μ. αμυνοῦμαι. Ἐκδικοῦμαι διά τι ἢ κατά τινος.

Κατα-μυρίζω, Μ. ίσω. Καταβρέχω μὲ μῦρα (μὲ ἀρώματα).

Κατα-μυστάττομαι, Μ. μυσταχθήσομαι. Βδελύττομαι (Σκιχαίνομαι) καθ' ὑπερβολήν, ἀποστρέφομαι.

Κατάμυσις, εως (ἡ). τὸ καταμύειν, κλεῖσιμον τῶν ὀμμάτων.

Κατ-αμύσσω(ττω), Μ. ύξω. Χαράζω βαθιὰ, κατατσουγγρανίζω, καταξεσχίζω.

Κατα-μυττωτεύω, Μ. εύσω. Καταπίθω τι ὡς μυττωτόν.

Κατα-μύω, Μ. μύσω. Κλείω τὰ ὄμματα μου, ἀποκοιμοῦμαι ἢ ἀποθνήσκω. »Ἢν ὁ γέρων μόνον καταμύσῃ, « Λκ. » Τὰ δὲ βέβρωται τε καὶ πέπωται θᾶττον ἢ καταμύσαι, « Φλεγρ.

Κατ-αμφιέννυμι, Μ. αμφιέσω, = Καταμπέχω, περικαλύπτω.

†**Κατ-αμφίζομαι**, Μ. ίσομαι, διαιροῦμαι, διακόπτομαι.

Κατα-μιαίνομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Περιγελῶ, περιπαίζω.

Καταμώκησις, εως (ἡ). χλευασμός, περιγέλασμα.

Κατα-μωλύνω, Μ. υνῶ, = Καταμβλύνω, καταπραύνω (τοὺς πόνους).

Κατα-μωλωπίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τὸ σῶμά τινος ὅλον μώλωπας (κτυπῶντάς τον).

Καταμωλώπισις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κατα-μωμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Καταμέμφομαι, κατηγορῶ πικρῶς (μὲ παρακαμοὺς), (συγχ. τῷ Καταμωκάομαι).

Κατα-μωραίνω, Μ. ανῶ. Καταδαπανῶ τι εἰς μωρίας ἢ ἀπὸ μωρίαν.

Κατ-αναγινώσκω, Μ. αναγνώσομαι (ἀόρ. Κατανέγνων κτλ.). Ἀναγινώσκω καθ' ὁλοκληρίαν (ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους).

Κατ-αναγκάζω, Μ. άσω. Ἀναγκάζω παρὰ πολύ, στενοχωρῶ, καταθλίβω, καταπιέζω. (χειρουργ.) ἐμβάζω εἰς τὸν τόπον τὰ ἐξαρθρωμένα κόκκαλα.

Κατανάγκασις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ ρημ., (ἰδιωτ.) τὸ διὰ τῆς βίας ἐμβασμα τῶν ἐξηρθρωμένων κοκκάλων εἰς τὸν τόπον των.

Κατ-αναγκαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ καταναγκάζειν.

Κατανάγκη (ἡ), = Κατανάγκασις. 2) εἶδος φυτ. (ὑγιεθάκους ἢ ἀστράγαλος) τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο ὡς φίλτρον, (ὑθ. 3) (ἐν γέν.) φίλτρον, θέλγητρον. » Ἐρωτικαὶ κατανάγκαι, « Σων.

†**Κατανάθεμα** (τὸ). (ἐκκλησ.) καταναθεμάτισμα, κατάρα.

Κατ-αναθεματίζω, Μ. ίσω. Ἀναθεματίζω φοβερά, καταρῶμαι ἐπαναλαμβάνων πολλάκις τὸ Ἀνάθεμα.

†**Κατ-αναιδεύομαι**, Μ. εύσομαι, (μὲ γεν.) Ἀναισχυντῶ ὅλως διόλου (Φέρομαι μὲ ἄκραν ἀναίδειαν) κατά τινος.

†**Κατ-αναιδίζομαι**, Μ. ίσομαι, = Καταναιδεύομαι.

‡**Καταναιδιστήρ**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατονειδιστήρ.

Κατ-αναιτάω-ῶ, Π. = Καταναίω, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάτα ναιετάω.

Κατ-αν-αισιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταδαπανῶ, κατεξοδεύω.

Κατ-αναισχυντέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καταναιδεύομαι.

Κατ-αναίω καὶ **Κατ-αναίομαι**, Μ. νάσομαι (ἀόρ. Κατενασάμην), Π. κατοικῶ, ἀποκαταστήνομαι ποθενά ὡς κάτοικος ἢ ἄποικος, (καὶ εἰς τὸν ἀόρ.) κατοικίζω.

†**Κατ-αν-αλείχω**, Μ. λείξω. Καταγλείφω, καταναλίσκω γλείφων.

Κατ-αν-αλίσκω, Μ. πλώσω. Καταδαπανῶ, κατατρώγω. » Τοῦτον (τὸν ἰχθὺν) οἱ θηρεύσαντες οὔτε πωλεῖν ἠξίουν οὔτε καταναλίσκειν, « Ἀγαθαρχ.

Κατανάλωσις, εως (ἡ). τὸ καταναλίσκειν ἢ καταναλίσκεσθαι.

‡**Καταναρκάω-ῶ**, Μ. ήσω. Ναρκόνομαι (Μουδιάζω) ὅλως διόλου, κυριεύομαι ἀπὸ ἐντελῆ νάρκωσιν. 2) (μὲ γεν.) παραμελῶ, ἢ παραβαρύνω. » Οὐδενὸς κατενάρκησεν, « Γρηγ.

†**Κατ-αν-ακόλλω**, Μ. σκολῶ. Κατασκολῶ, στενοχωρῶ παραπολύ, πειράζω μὲ κάθε τρόπον, (εἰς τοὺς Δίκ. χρύσ. διορθ. Κατεβασκήνω).

Κατ-αν-άσσω, Μ. νάξω. Κτυπῶ δυνατά τινὰ κατηφῆ.

Κατ-αν-αυμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ ὁλοκληρωτικῶς εἰς ναυμαχίας.

Κατάνδρα (τὸ). ὁ ὀνομαστικὸς κατάλογος τὸ κατάστιχον (ἐργατῶν, ὁπλιτῶν, ἐφοδιογράφων κτλ.)

Κατ-ανδραποδίζω, Μ. ίσω, = Ἐξανδραποδίζω.

Κατ-ανδρίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ γεν.) Γίνομαι ἀνδρεῖος, καταγωνίζομαι.

†Κατανδρολογία (ἡ). ἡ κατ' ἄνδρα συλλογή, (ἄλλ. ἀναγν. Κατ' ἀνδρολογίαν).

Κατ-αν-εύομαι, Μ. εύσομαι. Νευσιέομαι: (φαντάζομαι κτλ.) μὲ ὑπερβολήν. (μὲ γεν.) φέρομαι μὲ νευρικὴν θορυβότητα κατά τινος.

¿Κατ-αν-είσσομαι, Π. = (ἡ ἐσφλμ. ἀντί) Κατανίσσομαι.

Κατ-αν-εκρόω-ῶ, Μ. ώσω. Νεκρόνω ἐντελῶς, ἀπονεκρόνω.

Κατανεμέτησις, εως (ἡ). μεγάλη δυσαρέσκεια, ἀγανάκτησις.

Κατανέμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κατανέμω.

Κατάνεμος (ὁ, ἡ), εὔχρηστόρ. τὸ Κατήνεμος.

Κατ-ανεμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατασείω φυσῶν (ἀνεμίζων).

Κατ-αν-έμω, Μ. νεμῶ. Μοιράζω (καὶ μσ. Μοιράζομαί ἢ Νέμομαι) τι ἐξ ἴσου ἢ ἐξ ὁλοκλήρου, διαιρῶ, διαμοιράζω. 2) (σπν.) βόσκω ζῶα. (μσ. ἐπὶ ζώων) καταβρώγω (κυρ. ἢ μτνμ.). ¤ Τὸ πῦρ κατανέμεται τὴν ὕλην, ¤ Αξ.

Κατανενῆσθαι, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Κατανέω (νήθω).

Κατανενυγμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μετὰ κατανύξεως.

Κατ-αν-έομαι καὶ Κατ-αν-εῦμαι (χ. Μ.), Π. = Κατανίσσομαι (τοῦ ὀπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλοντ.).

Κατάνευρος (ὁ, ἡ). γεμάτος νεῦρα.

Κατανεύσιμος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁπ. δύναται εἰς νὰ συγκατανεύσῃ.

Κατάνευσις, εως (ἡ). σκύψιμον τῆς κεφαλῆς πρὸς σημεῖον συγκαταθέσεως (ἐν γεν.) στέρξιμον, συγκατάθεσις. (ἐκ τοῦ

Κατ-αν-εύω, Μ. εύσω. (σπν. μτβτ.) Κλίνω τι πρὸς τὰ κάτω. ¤ Τὴν κεφαλὴν κατανεύειν, ¤ Ιλ.δ. (συνήθ. ἑλλ.) γέρνω (κυρ. δὲ) σκύπτω (κάμνω νεῦμα μὲ) τὸ κεφάλι μου (ἵνα δείξω ὅτι) συγκατατίθεμαι, ξέρω, συγκατανεύω. (μὲ αἰτ. ἑλλ. ἐν δ'.) ¤ Ὑποσχεσίην κατανευέμεν, ¤ Κόϊντ. (καὶ μὲ δοτ. ὀργ.) ¤ Ὅ,τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω (καὶ μσ.) κατανεύσομαι, ¤ Ἰλ. Δ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) ¤ Ἵππους δωσέμεναι κατένευσεν, ¤ Ἰλ. Κ. ¤ Ὑπό τ' ἔσχετο καὶ κατένευσεν δωσέμεναι, ¤ Ἰλ. Ν. (καὶ δοτ. περιπ.) ¤ Ὃ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ, ¤ Ὀδ. Ο.

Κατάνευρος (ὁ, ἡ). κατὰ πολλὰ συννευριασμένος.

Κατ-αν-ευρύω-ῶ, Μ. ώσω. Σπατάζω μὲ πυκνὰ νέρη, συννευριάζω ἐντελῶς.

Κατ-αν-εώ (νήω), Μ. νήσω. Ἐπισωρεύω.

Κατ-αν-έω (νήθω), Μ. νήσω. Κλώθω (Γνέθω) καλά.

†Κατάνη (ἡ), (κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Σικελ.) ὁ τυροτρίφτης, (παρβλ. Κάτανος).

Κατανήσας, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Κατανέω.

Κατ-αν-ήχομαι, Μ. νήξομαι. Κολυμβῶ ἀκολουθῶν τὸν ῥοῦν τοῦ ποταμοῦ.

Κατ-ανθεμόω-ῶ, Μ. ώσω, καὶ

Κ-ατ-ανθίζω, Μ. ίσω Κατασταλίζω μὲ ἄνθη, (μτνμ.) πλουμίζω μὲ πολυποίκιλα χρώματα ἢ πολύχροα κεντίδια.

Κατ-ανθρακίζω, Μ. ίσω καὶ

Κατ-ανθρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατακαίω τι καὶ τὸ κάμνω κάρβουνον, ἀφανίζω διὰ τοῦ πυρός.

Κατ-αν-ίζω, Μ. νίψω, (εὐχρηστότ. τοῦ) Κατανίπτω.

Κατ-αν-ικάω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ κατὰ κράτος, καταπολεμῶ.

Κατάνιμμα (τὸ), [κατανίπτω]. νερὸν διὰ νίψιμον.

Κατανίπτης, ου (ὁ). ὁ χύνων νίψιμον ἢ πλύνων (ἐκπλύνων), (ἰδιαίτ. εἰς τὰς Ἀθήνας) ὁ ἀποπλύνων τὰ κάτω τοῦ πέπλου τῆς Ἀθηνᾶς ῥυπαινόμενα.

Κατ-αν-ίπτω, Μ. νίψω. Νίπτω καλά, ἐκπλύνω καταβρέχω, περιχύνω. ¤ Χθὼν ὕδρος γάλακτι κατανενιμμένος, ¤ Ἀθ. (ὁ Λουκιανὸς ἐν Λεξιφάνῃ παίζει μὲ τὸν μέλλ. τοῦ ῥήματος τούτου συγχεόμενον τῷ τοῦ Κατανίφω).

Κατ-αν-ίσσομαι (χ. Μ. ἴσσ Κατανέομαι), Π. ἔρχομαι κάτω (καταβαίνω) ἀπό. ἐπιστρέφω.

Κατ-αν-ίσταμαι, Μ. κατ-αναστήσομαι. (μὲ γεν.) Σηκόνομαι κατά τινος. (τρπ.) ἐξαναστατῶ, (ἐν γέν.) ἀντιστέκομαι. ¤ Ὁ δὲ, διὰ τὸ τάχος τῆς εἰρεσίας ἀπέπλευσε, καταναστὰς μιᾷ νηῒ παντὸς τοῦ τῶν ἐναντίων στόλου, ¤ Πλθ.

Κατ-αν-ίφω, Μ. νίψω. Χιονίζω πολύ, σκεπάζω τὸν τόπον ὅλον ἀπὸ τὸ πολὺ χιόνι. (μτνμ.) ῥίπτω τι ὡς ἂν χιόνι.

Κατ-αν-οέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ μὲ τὸν νοῦν μου· ἐννοῶ, καταλαμβάνω. μανθάνω. ¤ Τῆς Περσίδος γλώσσης ὅσα ἠδύνατο κατενόησε καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων τῆς χώρας, ¤ Θκ. 2) (ἀμτβτ.) εἶμαι ἢ ἔρχομαι εἰς τὸν νοῦν μου (εἰς τὸν ἑαυτόν μου, εἰς τὰς φρένας μου). (Ἑλλ.).

Κατανόημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κατενόησέ τις, παρατήρησις, (ἰδίως. ¤ Χρηματικόν—, ¤ Ἀρετ., κερδοσκοπικὸν ἐπιχείρημα ἢ σχέδιον, (Γαλλ.) spéculation.

Κατανόησις, εως (ἡ). τὸ κατανοεῖν, ἡ διὰ τοῦ νοὸς παρατήρησις ἢ ἀντίληψις (γνῶσις) τινος πράγματος. (ἁπλῶς) ἡ μετὰ περιεργείας θεωρία.

Κατανοητικός, ἡ, όν. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ κατανοεῖν, ἀντιληπτικὸς (διὰ τοῦ νοός). ἐξύπνος.

Κατανομὴ (ἡ). βόσκημα, τόπος ὅπ βόσκεται.

Κατ-αν-ομιστεύω, Μ. εύσω. Μεταβάλλω (Κατακόπτω) εἰς νομίσματα· κάμνω νὰ περνᾷ (νὰ ἔχῃ πέρασιν) τι παντοῦ ὡς νόμισμα.

Κατ-αν-ομοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Νομοθετῶ τι ἐναντίον τινός ἢ τὰ ἐναντία.

Κατάνομος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ νόμον, σύμφωνος μὲ τὸν νόμον, νόμιμος.

†Κάτανος (ὁ), εἶδος μαγειρικοῦ σκεύους, τηγάνι ἢ κατσαρόλα, (ὅθ. τὸ Λατ.) catillus. (παρβλ. Κατάνη).

Κατάνοσος (ὁ, ἡ). νοσηματικός, φιλάσθενος.

Κατ-ανοστόω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιστρέφω (κυρ. ἀπὸ τὴν ἐξορίαν), ἐπανέρχομαι (εἰς τὴν πατρίδα μου), (παρβλ.) Κατέρχομαι.

Κατ-αν-οσφίζομαι, Μ. ίσομαι. Κρατῶ τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου χωρὶς νὰ πρέπῃ, οἰκειοποιοῦμαι ἀδίκως τὸ ξένον πρᾶγμα, ἁρπάζω. (κλέπτω) κρυφὰ ἀπ' ὅ,τι διαχειρίζω.

Κατανοτιαῖος, α, ον. Ὁ βλέπων κατὰ νότον, μεσημβρινός.

Κατ-αν-οτίζω, Μ. ίσω. Καθυγραίνω, Καταβρέχω (Εὐρ. Ἰφ. Τ. 814—15).

Κατ-αν-ουθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Νουνετῶν σωφρονίζω, καθοδηγῶ μὲ τὰς συχνὰς νουθεσίας μου.

Κάταντα [κατά, ἄντα], ἐπίῤ. Κατηφορικά, τὸν κατήφορον. ¤ Ἄνδρα, κάταντα, πάραντά τ' ἤλθον, ¤ Ἰλ. Ψ., ἀναιδοκαταιδήκαν βουνὰ καὶ λαγκάδια, (Γαλλ.) par monts et par vaux.

Κατ-αντάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. προθετ.) Φθάνω τέλος πάντων (Τελειόνω [κοιν.] Καταστελλάζω) εἰς (ἐνίοτε μτβτ.) κάμνω τι νὰ καταντήσῃ εἰς, τὸ φέρω τέλος πάντων εἰς κατάστασιν νά. (ἀπρο.) συμβαίνω, [ὅθ.

Κατάντημα (τὸ). συμβὰν ἔκβασις, ἀποτέλεσμα, πέρας, μέρος ὅπου καταντᾷ τις.

Κατάντην, ἐπίῤ. = Κάταντα, [ἐκ τοῦ

Κατάντης [κατά, ἄντα], ους (ὁ, ἡ). κατηφορικός· (μτφρ.) ἐπιβρεπής, (εἰς πραγμ.) εὔκολος.

Κατάντηστιν [κατά, αντί], ἐπίῤ. Π. κατέναντι, κατάντικρυ.

Κατάντια (ἡ). κατήφορος, κατηφορικὸς τόπος. (εἰς τὸν Ἱππκρ.) κατάβασμα (τῶν μελῶν τοῦ σώματος). ‖. (τὸ θηλ.) Καταντίαν ἢ (οὐδ. πλθ.) Καταντία, ἐπίῤ. Π. = Καταντίον. ¤ Οὐδ' ἀλέγουσι δίλφινων· μοῦναι δὲ καταντία ὀπῤῥώονται, ¤ Ὀππ.

Κατ-αντιβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακαλῶ θερμῶς, καθικετεύω.

Κατ-αντικρύ, ἐπίῤ. Ἴσια ἀντίκρυ (πρὸς ἢ ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸν μέρος), κατάντικρα

Κατάντιος, α, ον. Ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) καταντικρύ τινος. Ἐναντίος. ‖ (τὸ οὐδ.) Καταντίον, ἐπίῤ. = Καταντικρύ, Ἐναντίον. (μὲ γεν.) ¤ Τὸν καταντίον τῆς ἀκροπόλεως ὄχθου Ἀθηναῖοι καλέουσι Ἀρήϊον πάγον, ¤ Ἡρ. (καὶ μὲ δοτ.) ¤ Λιβὺῃ καταντίον, ¤ αὐτ.

Κατ-αντιπέρας, ἐπίῤ. Καταντικρύ, εἰς (ἀπό) τὸ πέρα (τὸ ἀντικρυνὸν) μέρος. (μὲ γεν.) ¤ Ἐν Χερρονήσῳ τῇ καταντικέρας Λιβύου, ¤ Ξεν.

¿Κατ-αντι-πνέω, Μ. πνεύσω, = Ἀντιπνέω.

Κατ-αντλέω (άω)-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω ὑγρόν τι ἐπάνω εἰς, περιχύνω. (ἰδιαίτ.) χύνω (ἢ ἐπιθέτω σφογγάρι κτλ. μὲ) ζεστὸν νερὸν εἰς πονεμένον μέρος πρὸς θεραπείαν, (κοιν. ἀπό τοῦ Ἰταλ.) κάμνω φομέντα ¤ Ὕδωρ καταντλεῖν τινος (ἢ) ¤ Ὕδατι καταντλεῖν τινα, ¤ Λξ. ¤ Καταντλεῖν ὕδατι τὸ πεπονθὸς μόριον, = Δσκρ., (παρβλ. Καταινάω). (καὶ μτνμ.) ¤ Γέλωτα καταντλεῖν τινος, Πλατ., = Καταγελᾷν. (καὶ πθ.) ¤ Δοκεῖτέ μοι σφοδρῶς κατατλῆσθαι λόγοις, ¤ Ἀθ., κατεζωλίσθητε, τὰ ἐχίσατε.

Κατάντλημα (τὸ). τὸ γινόμενον ἢ ἐπιτιθέμενον ὑγρὸν πρὸς ἰατρ. κατάντλησιν, (Λατ.) fomentum.

Κατέντλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Καταντλέω, περίχυμα, (ἰατρ.) ἐπίχυσις ἢ ἐπίβασις ὑγροῦ πρὸς θεραπείαν, (Ἰταλ.) fomentazione.

Κάταντλος (ὁ, ἡ), = Ὑπέραντλος.

†Καταντυγώδης, εος (ὁ, ἡ), (νλγ.), στρογγυλὸς (περιφερὴς) εἰς σχῆμα ἄντυγος

†Καταντυκτικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν κατάνυξιν, γοερὸς, λυπητερός.

Κατάνυξις, εως (ἡ). ὀδυνηρὸν κέντημα. (μεταφ.) διέγερσις ἐσωτερικῆς θλίψεως (πόνου ψυχικοῦ), (ἐκκλησ.) ἡ ζωηρὰ λύπη τῆς ψυχῆς τῶν μετανοούντος διὰ τὸ γεγονὸς ἁμάρτημα, (τὸ δὲ τοῦ Ἀποστόλου:) « Ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς πνεῦμα κατανύξεως, ὀφθαλμοὺς τοῦ μὴ βλέπειν, » (Ῥωμ. [ΙΑ', 8], ἐξηγεῖται μᾶλλον) πώρωσιν καρδίας (κατὰ τὸν θεῖον Χρυσ.), [ἐκ τοῦ

Κατανύσσω (ττω), Μ. νύξω. Κεντῶ εἰς τρόπον ὥστε προξενῶ δριμὺν πόνον. (μεταφορ.) ἐγγίζω καιρίως τὴν καρδίαν τινός, κινῶ εἰς δάκρυα (εἰς συμπάθειαν), (ἐκκλησ.) φέρω εἰς κατάνυξιν (ἴδε τὴν λέξ.). (ἐνίοτε) προσηλόνομαι εἰς μέρος τι, μένω ἀκίνητος (ἀναίσθητος, ἐκπεπληγμένος). « Ὅπως ἂν ψάλῃ σοι ἡ δέξα μου, καὶ οὐ μὴ κατανυγῶ, » Ψαλμ.

Κατα-νυστάζω, Μ. ἀξω. Νυστάζω (κυρ. ἢ μτφορ.) μὲ ὑπερβολήν. (ἐνίοτε μτβ.) προξενῶ μεγάλην νύσταν (νάρκωσιν).

Κατανύτω (ἀνύω), Μ. ὑσω. Τελειόνω, ἀποτελειόνω· καταρτίζω· συμπληρῶ. (μτφ.) φονεύω, ἀφανίζω. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) φθάνω, καταντῶ. (πθ.) λαμβάνω ἔκβασιν, ἐκπληροῦμαι, κραγματοποιοῦμαι. (μὲ αἰτ.) « Πόσην ἂν ὁδὸν ἵππος κατανύτοι τῆς ἡμέρας ἐλαυνόμενος, » Ξεν., πόσον δρόμον ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ (νὰ πάρῃ). (ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐλλ. τῆς ἐκ γ'. αἰτ. μὲ αἰτ. προθετ. ἐκ ὁ'.) « Νηὶ κατανύσας ἐκ Χερσονήσου ἐς τὴν Λῆμνον, » Ἡρ. (ἢ κατ' ἄλλ. ἅλλ. Π.) « Φίλης προξένια (ἐννοεῖ εἰς δόμον) κατήνυσεν, » Σοφ. (καὶ πθ.) « Τὸ τέρας κατηνύσθη εἰς, » Φωτ.

Κατ-άνω, Μ. ανύσω, Π. Ἰων. ἀντὶ Κατανύω. « Τὰ δὲ πολλὰ κατένεται, » Ὀδ. Β', καταναλίσκονται.

Κατανωτιαῖος, α, ον. Ὁ φερόμενος κατὰ νώτων (ἐπὶ τῶν ὤμων), Κατωμάδιος, (συγχ. τῷ Κατανοτιαῖος).

Κατα-νωτίζομαι, Μ. ἰσομαι. (μὲ αἰτ.) Ἔχω ἢ Φέρω τι κατὰ νώτων (ἐπὶ τῶν ὤμων). « Δέγμα λέοντος—, » Πλ. 2) στρέφω τὰ νῶτα (ταῖς πλάταις) πρός τινα, (συνεχῶς.) καταφρονῶ, περιφρονῶ, ἀψηφῶ. « Τὴν σύλλιψιν ᾗ κόλασιν—, » Σχολ., (ὄθεν:

Κατανωτιστής, οῦ (ὁ). (μὲ γεν.) καταφρονητής.

Κατα-ξαίνω, Μ. ξανῶ (πθ. πρκ. Κατέξαμμαι, ἀόρ. πθ. Κατεξάνθην). Κατασπαράττω (ὡσὰν τὸ μαλλὶ εἰς τὴν λανάραν), κατασχίζω, (χυδ.) κατασυγγρανίζω. (μτγν.) κατατρίβω. (μτφορ.) κατατυραννῶ, κατατήκω. « Κατεξαίνειν τινὰ εἰς φρενικῖτιν, » Ἀρχιγ., νὰ τοῦ καταματώσῃ τὸ σῶμα ἀπὸ τὸ κτύπημα, (κοιν.) νὰ τοῦ τινάξῃ (νὰ τοῦ ξάνῃ) τὴν προβιάν. (καὶ μτγν.) « Δάκρυσι παρειὰς κατεξαίνειν, » Ἐπιγρ. « Τῇ βαρύτητι τῶν ἔργων κατεξαίνον τὴν παλαιπωρίαν, » Διόδ., ἐρέθιζον (ἠὔξανον) ἔτι μᾶλλον, (παρβλ. Ἀναξαίνω). (καὶ πθ.) « Πέτροις (« Βολαῖς) κατεξανθέντες, » Εὐρ., λιθοβοληθέντες. « Κατεξάνθην πόνοις, » αὐτ. « Τὰ ὅπλα κατέξανται, » Διόδ., κατεφαγώθησαν ὑπὸ τῆς ακωρίας (τῆς πολυκαιρίας). « Πέτρα κατεξαμμένη, » αὐτ., καταφαγωμένη, καταρυπημένη.

Κατάξανσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κατασπάραξις.

Κατα-ξενόω-ῶ, Μ. ώσω. Φιλοξενῶ, ὑποδέχομαι ἢ περιποιοῦμαί τινα ὡς ξένον.

Κατα-ξέω, Μ. ξέσω. Ξύνω (Πελεκῶ) τι καθὼς οἱ λαπτουργοὶ κτλ., κατασκευάζω (καλλωπίζω) διὰ τεχνικῆς ξέσεως 2) = Καταξαίνω. « Καταξεόμενος εἰς οἶνον, » Γαλ.

Κατα-ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω ὅλως διόλου, [ἐκ τοῦ

Κατάξηρος (ὁ, ἡ). πολλὰ (ἐντελῶς) ξηρός.

Κατα-ξιοπιστεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ γεν.) Ἀμφιβάλλω διὰ (Ὑποπτεύω) τὸ ἀξιόπιστόν τινος, ἢ καταχρῶμαι τὸ ἀξιόπιστόν μου πρὸς βλάβην τινός· ἀπαιτῶ (ἀξιῶ) νὰ μὲ πιστεύουν ἀνεξετάστως εἰς ὅ,τι λέγω κατά τινος.

Κατάξιος, α ἢ ος, ον. Πολλὰ (Τῷ ὄντι) ἄξιος. ‖. (τὸ πλθ. οὐδ.) Κατάξιο, ἐπίρ. ἀντὶ Κατ' ἀξίαν.

Κατα-ξιόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ γεν.) Κρίνω πολλὰ (τῷ ὄντι) ἄξιόν τινα ἢ τι διά. 2) ἐγκρίνω (θέλω, ἀποφασίζω) οὕτως ἢ ἄλλως. 3) παρακαλῶ θερμῶς, ἢ ἀπαιτῶ (ἔχω μεγάλας ἀξιώσεις διά) τι.

Κάταξις [κατάγνυμι], εως (ἡ). θραῦσις ἐντελής, κατατσάκισμα.

Καταξίως, ἐπίρ. (μὲ γεν.) Κατ' ἀξίαν, ἐπαξίως.

Καταξίωσις, εως (ἡ), τὸ κρίνειν τῷ ὄντι ἄξιόν τινα διά τι, ὑπόληψις μεγάλη περὶ ἑαυτοῦ ἢ ἄλλου, (ἐπμ.) ἀπαίτησις (Γαλλ.) prétention.

Κατάξυλος (ὁ, ἡ). πλήρης ξύλων (δένδρων, ξυλικῆς).

Κατα-ξυράω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυρίζω καλὰ (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Κατάξυσις, εως (ἡ) καὶ

Καταξυσμός (ὁ), σκάλισμα (πελέκημα) λεπτουργήματος τινος, [ἐκ τοῦ

Κατα-ξύω, Μ. ξύσω, = Καταξέω.

Κατάξω, μέλλ. τοῦ Κατάγω καὶ τοῦ Κατάγνυμι.

†Κατάφορος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Κατήφορος.

Κατα-παγιδεύω, Μ. εύσω. Στήνω παντοχόθεν παγίδας κατά τινος, προσπαθῶ νὰ τὸν παγιδεύσω παντοιοτρόπως.

Κατάπαγις (ὁ, ἡ), πολλὰ στερεός, μόνιμος, (ὄθ.

Καταπαγίως, ἐπίρ. Μονίμως, σταθερῶς.

Κατα-παγκρατιάζω, Μ. άσω. Καταγωνίζομαί τινα παγκρατιάζων.

Καταπαθής, ές (ὁ, ἡ) = Περιπαθής.

Κατα-παιδεραστέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταπαιτεύω (Καταπαταλῶ) τι διὰ παιδεραστείαν.

Κατα-παίζω, Μ. παίξομαι. (μὲ γεν.) Ἐμπαίζω, περιπαίζω.

Κατα-παίω, Μ. παίσω. Κτυπῶ δυνατὰ (κατακέφαλά) τινα.

Καταπακτὰς [κατακτύγνυμι], ἡ, όν. Ὁ ἐφαρμοζόμενος καλὰ ἐπάνω εἴς τι, (ὄθεν:) « Θύρη καταπακτή, » Ἡρ., ἢ ἄλλ. Καταῤῥακτὴ (ἴδε Καταῤῥακτός).

Κατα-πακτόω-ῶ, Μ. ώσω. Στουπώνω καλὰ (Καλαφατίζω) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Κατα-παλαιόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι πολλὰ παλαιὸς (παμπάλαιος) παλαιόνω ὅλως διόλου, (ἐπμ.) καταντῶ ἄχρηστος πλέον.

Καταπάλαισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κατα-παλαίω, Μ. παλαίσω. Νικῶ παλαίων, καταγωνίζομαι (καταβάλλω) τὸν ἀντίπαλόν μου.

Κατα-πάλλω (καὶ μσ.) κάλλομαι, Μ. παλῶ. Πάλλω (Σπαρταρῶ, Καρδιοκτυπῶ) ὑπερβολικά.

Κατα-πάλλω, Μ. παλῶ. Τινάζω ῥίπτω (Σφενδονίζω καὶ μσ. Τινάζομαι) πρὸς τὰ κάτω. « Οὐρανοῦ κατέπαλτο, » Ἐλ. Γ. « Κίρκον ὑπὲρ τέγεος κατεπάλμενον, » ἴσως ἄλλ. γρφ. κατεπάλμενος, « Ὀπ.

Καταπάλμενος, Π. ἀντὶ Κατεπαλόμενος, μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Κατεπάλλω.

Κατα-πανουχίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ νὰ περάσῃ (καὶ μσ. Περνῶ) ὅλην τὴν νύκτα ἄγρυπνος.

Κατα-πανουργεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ γεν.) Ἐξαπατῶ μὲ τὰς πανουργίας μου (Φέρομαι πανούργως πρός) τινα. (μὲ αἰτ.) ὑπερβαίνω κατὰ τὰς πανουργίας.

Κατάπαρσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Καταπείρω, τρύπημα πέρα πέρα, περόνιασμα. 2) (συνεκδ.) τὸ μέρος (ἡ τρυπα) δι' οὗ κατεπάρη τι.

Κατάπασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι (κυρ. δὲ σκόνι ἰατρικὴ ἢ ἀπ.) πασπαλίζεται ἐπάνω εἴς τι, [ἐκ τοῦ.

Κατα-πάσσω (ττω), Μ. πάσω. Πασπαλίζω (Πασπαλίζω) τι ἐπάνω εἰς. « Κατὰ τῆς τραπέζης κατασσέσας λεπτὴν τέφραν, » Ἀρχιγ. (καὶ μσ.) « Κατεπάσατο γῆν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, » Γρφ. (καὶ γεν. ἑλλ. ἐκ ὁ'.) « Πάντα ταῦτ' ἐπάσω βουλευμάτων καὶ γνωμιδίων, » Ἀρχιγ.

Καταπαστέον, θετ. τοῦ Καταπάσσω, [ὄθ.

Κατάπαστος (ὁ, ἡ). ἐπὶ τοῦ ὀπ. ἐκουκκίσθη (ἐπασπαλίσθη) τι (μτγν.) ὅλος κεντημένος μὲ ῥηχτὰ κλαδιὰ (μὲ τρέμουσας κτλ.).

Κατα-πατέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Πατῶ δυνατά, πατῶν κατασυντρίβω, τσαλαπατῶ. (μτφορ.) καταφρονῶ, περιφρονῶ. παραβαίνω. « Καταπατήσας τὰ ἡμέτερα γράμματα, » Πλάτ. [ᾗ κατὰ τμσ.] « Καὶ τὰ δ' ὅρκια πιστὰ πάτησαν, » Ἰλ. Δ.

Καταπάτημα (τὸ). πᾶν ὅτι καταπατεῖται ἢ κατεπατήθη, ἀντικείμενον ἐπιῤῥομῆς (καταφρονήσεως).

Καταπάτησις, εως (ἡ). τὸ καταπατεῖν ἢ καταπατεῖσθαι, τσαλαπάτημα, (μτφορ.) καταφρόνησις.

Κατάπαυμα (τὸ). μέσον (ἀφορμὴ) πρὸς κατάπαυσιν. 2) = Κατάπαυσις.

Καταπαύσιμος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος πρὸς κατάπαυσιν, ἀναπαύσιμος.

Κατάπαυσις, εως (ἡ), τὸ καταπαύειν ἢ καταπαύεσθαι, παῦσις ἐντελής· κατάργησις· καθαίρεσις (ἄρχοντος). ἀνάπαυσις· ἡσυχία.

Καταπαυστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν εἰς τὸ καταπαύειν, ἐνεργῶν (συντελῶν) πρὸς κατάπαυσιν.

Κατα-παύω, Μ. παύσω. (ἐνίοτε μὲ γεν. ἐκ ὑ'.) Κάμνω τι ἢ τινα νὰ παύσῃ ὕλως διόλου, τελειόνω· ξεκόπτω, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω· καταργῶ· καθησυχάζω. ‖. (μσ. ἢ ἐλλ.) παύω ἐντελῶς, (πρὸς μτχ.) παύω τοῦ νὰ κάμνω τι, σταματῶ, τραβῶ χέρι ἀπό.

¿Κατα-πεδάω-ῶ, Μ. ήσω, = Καταδεσμεύω. (πάντοτε κατὰ τραγ.) « Χαλεπὴ δ' ἐ θεοῦ κατὰ Μοῖρ' ἐπέδησε, » Ὀδ. Λ.

¿Κατα-πεδιλόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω καθ' ὁλοκληρίαν μὲ πέδιλα.

Κατα-πεζεύω, Μ. εύσω. Πεζεύω κατὰ γῆς, ξεπεζεύω.

Κατα-πεζομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ ἐντελῶς διὰ πεζομαχίας.

Καταπειθής, ους (ὁ, ἡ)· πολλὰ εὐπειθής, [ἐκ τοῦ

Κατα-πείθω, Μ. πείσω. Κάμνω τινὰ νὰ πεισθῇ ἐντελῶς· πληροφορῶ.

Κατα-πειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβερίζω ἐντόνως.

¿Κατάπεινος (ὁ, ἡ). πολλὰ πεινασμένος.

Κατάπειρα (ἡ). δοκιμή, ἀπόπειρα.

Κατα-πειράζω, Μ. άσω. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) Δοκιμάζω ἂν ἠμπορῶ νὰ κατορθώσω τι, κάμνω ἀπόπειραν, (Γαλλ.) sonder.

Κατα-πειρασμός (ὁ)· τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κατάπειρα.

Καταπειρατήρ ᾰ Ἰων. Καταπειρητήρ (ὁ) ᾰ

Καταπειρατηρίη καὶ Ἰων. Καταπειρατηρίη (ἡ), ἡ ἄλλ. Βολὶς (τῶν ναυτῶν), (κοιν.) σκανδῆλι.

Κατα-πείρω, Μ. περῶ (πθ. ἀόρ. Κατεπάρην κτλ.). Τρυπῶ πέρα-πέρα, σαυβλίζω. « Ἀκανθαι τῇ φάρυγγι καταπαρθεῖσαι (ἢ) καταπαρεῖσαι, » Π. Αἰγ.

Κατάπεισις, αως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Καταπείθω.

Κατα-πελεκάω-ῶ, Μ. ήσω. Πελεκῶ καταλεπτῶς.

Κατα-πελματόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω ἀλλεπάλληλα πέλματα (ἐπιδέσμους) εἰς καλαίσθησιν ὑπόθημα, τὸ καταμπαλλάνω.

Κατα-πελτάζω καὶ (μσ.) -άζομαι, Μ. άσω, -ομαι. Ἀφανίζω τόπον τινὰ διὰ πελταστῶν (αὐζώνων στρατιωτῶν) ἢ ὡς πελταστής.

Καταπελταφέτης, ου (ὁ). ὁ ῥίπτων (τινάζων) τὰ βάλη διὰ τοῦ καταπέλτου, [ἀφίημι καὶ -

Καταπέλτης [κατά, πάλλω;], ου (ὁ). εἶδ. μηχανῆς πολεμικῆς διὰ τῆς ὁποίας ἀκοντίζονται μέγιστα βέλη. 2) εἶδ. βασανιστηρίου ὀργάνου.

Καταπελτικός, ή, όν. Ὁ ἀκοντιζόμενος διὰ ἡλάνηκωνείας τὸ εἶδος τοῦ καταπέλτου.

Καταπεμπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Καταπέμπω.

Κατάπεμπτος (ὁ, ἡ). σταλμένος ἀπὸ τῶν ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω, [ἐκ τοῦ

Κατα-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω (ἀφήνω τι νὰ ὑπάγῃ, Κουντῶ, Τινάζω) πρὸς τὰ κάτω. « Ἐκακοῦσας ἦν βασιλεὺς εἰρήνην καταπέμποι, » Ξεν., ἀπὸ Ἐπάνω (ἀπὸ τῆς Περσ.) κάτω (εἰς τὴν Ἑλλ.).

Κατα-πενθέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνῶ πικρῶς.

Κατα-πεπτύω, Μ. ανῶ. Ὡριμάζω ἐντελῶς.

Καταπεπόσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καταπίνω.

Καταπεπταμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καταπετάννυμι.

Καταπεπτηώς, ῶσα, ός, Π. ἀντὶ Καταπεπτηχώς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καταπτήσσω ἢ τοῦ Καταπτώσσω.

Κατα-πέπτω, Μ. πέψω. Χωνεύω ἐντελῶς. (μεταφ.) ὑποφέρω. « Χόλον —, » Ἰλ. Δ., (κοιν.) βράζω μέσα μου.

Καταπεπυκασμένως [καταπυκάζω], ἐπίρ. (μτχ.). Φρονίμως· πανούργως.

Κατάπερ, ἐπίρ. Ἰων, ἀντὶ Καθάπερ.

Κατα-περαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Περνῶ ἀντικρύ, διαβαίνω ἢ διαβιβάζω εἰς τὸ πέραν μέρος. 2) = Καταλήγω, περατοῦμαι.

Καταπεραίωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς τὸ πέραν διάβασις ἢ διαβίβασις. 2) = Κατάληξις (λέξεως).

Κατα-περάω-ῶ, Μ. άσω. Τρυπῶ πέρα-πέρα, διατρυπῶ (μὲ τὸ κοντάρι κτλ.).

Κατα-πέρδω (ἡ ὀρθότ.) Κατα-πέρδομαι, Μ. παρδήσομαι (ἀόρ. Κατέπαρδον κτλ.). (μὲ γεν.) Κλάνω κατά τινος, (δηλ.) τὸν περιφρονῶ.

Κατα-περί-ειμι, Μ. περιέσομαι. (μὲ γεν.) Ὑπερτερῶ κατὰ πολλά, εἶμαι πολὺ ἀνώτερος, ὑπερνικῶ.

†Καταπερίζυσις, εως (ἡ). ξύσιμον (πελέκημα) ὁλοτρόγυρα.

Κατα-περονάω-ῶ, Μ. ήσω. Καρφόνω τι ἀτρεκῶς διὰ περόνης.

Κατα-περ-περεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι μὲ πολλὴν γυναικείαν ματαιότητα, κάμνω πολλὰς καρατσιτσιλίκας καθὼς λέγουν οἱ Πολίται).

Κατα-πέσσω, Αἰολ. ἀντὶ Καταπέττω.

Κατα-πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἁπλόνω τι ὅλως διόλου (Ἐξαπλόνω) ἐπάνω εἰς, (ἐπιμ.) σκεπάζω μέ. « Ἵπποι φοινικέαι καταπεπταμένοι, » Ξεν. « Ὅσον ἂν τόπον ἐπισχῇ καταπεταστὲν τὸ τῆς νεὼς ἱστίον, » Πλ.

Καταπέτασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε ἁπλωμένον ἐπάνω εἴς τι ὡς σκέπασμα (Τερκ.) περδές.

Κατα-πέτομαι, Μ. πτήσομαι, = Καθίπταμαι, πετῶ κάτω, κατοβαίνω πετῶν.

Κατα-πετροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασυντρίβω τι ὡς πέτραν (μὲ τὸ σφυρὶ τοῦ πετροκόπου) ἢ ἐπάνω εἰς ταὶς πέτραις (εἰς τοὺς βράχους).

Κατα-πετρόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταλιθοβολῶ. 2) Καταχρημνίζω.

Κατα-πέττω, Μ. πέψω, Ἀττ. ἀντὶ Καταπέπτω.

(Κατα-πέονω), ἄχρ. θεμ. πρὸς παραγ. τοῦ μόνου εὐχρ. ἀορ. 6'. Κατέπεφνον (ὄθ. ἡ μτχ. Καταπέφνων ἀντὶ Καταπεφνών), ἴδε Πέφνω.

Καταπεφρονηκότως, ἐπίρ. (μτχ.). Καταφρονητικῶς, μὲ πολλὴν καταφρόνησιν.

Καταπεφρονημένως, ἐπίρ. (μτχ.) Καταφρονεμένα, εἰς ἄκραν καταφρόνησιν.

Κατα-πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω βαθειά· προσηλόνω. 2) πήζω (παγόνω) ὅλως διόλου.

Κατα-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ἀπὸ ἐπάνω κάτω, κατοβαίνω πηδῶν.

Καταπήδησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πήδημα ἀπ' ἐπάνω κάτω.

Κατάπηλος (ὁ, ἡ). καταλασπωμένος.

Κατα-πημαίνω, Μ. ανῶ, Π. καταβλάπτω.

Κατάπηξ [καταπήγνυμι], ηγος ἡ ἦγος (ὁ) καλοῦσι μπηγμένον εἰς τὴν γῆν. 2) μέρος τι τῆς θύρας, (ἔτ.) = Ἐπιβλής. 3) = Ἐπίπηξ, κλαδὶ διὰ φέλλισμα, ἀμπόλι.

Κατάπηρος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου πηρὸς (σακάτης).

Κατα-πήσσω(ττω), Μ. πήξω, μτγν. ἀντὶ Καταπήγνυμι.

Κατα-πιαίνω, Μ. ανῶ. (πθ. πρκ. Κατεπιάσμαι). Καταπαχαίνω.

Κατα-πιέζω, Μ. έσω. Ζαλίζω δυνατά. (τρχ.) στενοχωρῶ παρὰ πολύ, καταπιφαννῶ. Καταβλίβω.

Καταπίεσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κατάθλιψις.

Κατα-πιθανεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τινὰ νὰ πιστεύσῃ (νὰ πεισθῇ εἴς) τι μὲ τὰς θεολογίας μου.

Κατα-πικραίνω, Μ. ανῶ. Πικραίνω (ᾧ μτφορ.) λυπῶ καθ' ὑπερβολήν.

Κατάπικρος (ὁ, ἡ). πολλὰ (ὅλως διόλου) πικρός.

Κατα-πιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Τυλίζω (Σκεπάζω) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· (μσ.) διπλόνομαι μὲ φορέματα ἕνα μὴ κρυόνω.

Καταπίμελος (ὁ, ἡ). πολλὰ παχύς.

Κατα-πίμπλημι, Μ. κατα-πλήσω. Γεμίζω, ἐντελῶς (ὡς ἐπάνω).

Κατα-πίμπρημι, Μ. κατα-πρήσω. Κατακαίω.

Κατα-πίνω, Μ. πίομαι. Καταβιβάζω διὰ τοῦ λάρυγγος φαγητὸν ἢ ποτόν. (μτφορ.) καταπαταλῶ, καταπρώγω. « Τὴν πατρῴαν οὐσίαν, — » Αἰσχ. (ᾧ πθ.) « Μήπως τῇ περισσοτέρᾳ λύπῃ καταποθῇ ὁ τοιοῦτος, » Γρφ., ἀπελπισθῇ ὁλότελα.

Κατα-πιπράσκω, Μ. περάσω. Πωλῶ τι ἐξ ὁλοκλήρου ἢ κακὴν κακῶς.

Κατα-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω κατὰ γῆς, πίπτω ὅλως διόλου (μὲ ὅλον μου τὸ βάρος), καταπέφτω· (μτφορ.) ἐκπίπτω ὅλως διόλου, χάνω ὅλην τὴν προτέραν μου δύναμιν (προθυμίαν κτλ.), ἐξασθενῶ, παρακμάζω. « Στόμαχος καταπεπτωκώς, » Ἀλέξ. Τραλλ., ἀτονισμένος, ἀδυνατισμένος. « Καὶ ταῖς ψυχαῖς ᾧ τῶν σώμασι καταπεπτωκόσι, » Θμ.

Κατα-πισσόω(ττόω)-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω τι μὲ πίσσαν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, πισσόνω καλά. (συνκβχ.) = Παρατίλλω. (Κωμ.) = Βινέω, (καθὼς καὶ τώρα λέγουν πολλοί) καλαφατίζω. « Ὄψει γὰρ αὐτήν... παρὰ τοῖσι δεσμώταισι καταπιττουμένην, » (Πρατῖν. παρά) Σῶ.

Κατα-πιστεύω, Μ. εύσω. Ἐμπιστεύομαι (πθ. μὲ αἰτ.) μοῦ ἐμπιστεύονταί τι.

Κατα-πιστόω-ῶ, Μ. ώσω. Λαμβάνω τὰ πιστὰ (ὅρκον, ἐγγύησιν) παρά τινος. (μσ.) δίδω τὰ πιστά, πιστάκω, ὑπόσχομαι, ἐγγυῶμαι. 2) πιστεύω τι κατά τινος

Κατάπιστωσις, εως (ἡ). ἡ δι' ὅρκου (ἐγγυήσεως κλπ.) ἐξασφάλισις, πιζοποίησις.

Κατα-πιττόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἀττ. ἀντὶ Καταπισσόω.

Καταπίττωμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς πίσσης ἀλειμμένον πρᾶγμα, σφρτσα.

Καταπίσωσις, εως (ἡ). τὸ διὰ τῆς πίσσης ἄλειμμα, πίσωμα

†Κατα-πετύσκω (πεττύω), ἴδε Καταπετάσκω.
Καταπλαγής [καταπλήσσω], ές (ὁ, ἡ). ἐκπεπληγμένος, ἐκστατικός, κατατρομαγμένος, (ἴδε Καταπλήξ).
†Καταπλαγία (ἡ). ἔκπληξις, κατάπληξις.
Κατάπλασις, εως (ἡ), τὸ καταπλάσσειν, ἐπίθεσις καταπλάσματος.
Κατάπλασμα καὶ ὑπον. Καταπλασμάτιον (τὸ). πᾶν ὅ,τι καταπλάσσεται (ἐπιτίθεται ὡς ἀλοιφὴ) ἐπάνω εἴς τι.
Κατα-πλάσσω (ττω), Μ. πλάσω. Ἀλείφω (Ἐπιθέτω τι) ὡς κατάπλασμα. 2)κλάττω τι κατὰ τὸ σχῆμα ἄλλο, πλάττω μὲ πολλὴν ἐπιτηδειότητα· (μεταφορ.) ἐπαινῶ καὶ ὑπερηγοῦμαί τι ὡς ἀληθῶς, (ὀθεν
Καταπλαστός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτιθέμενος ἢ δυνάμενος νὰ ἐπιτεθῇ ὡς κατάπλασμα. 2)= τῷ
Κατάπλαστος (ὁ, ἡ). ἐπίπλαστος προσποιημένος, ψευδεπίπλαστος, ● Καταπλάστῳ βαρύτητι, ● Πλ.
Καταπλαστύς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κατάπλασις· (συνεκδ.) κατάπλασμα.
Κατα-πλάττω, Μ. πλάσω, Ἀττ. ἀντὶ Καταπλάσσω.
Κατα-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω ἕνα μετ' ἄλλου, συμπλέκω, περιπλέκω· (μεταφορ.) ἐμπερδεύω (ἴδε Καταπλήσσω). 2)τελειόνω τὸ πλέξιμόν μου, (ἐν γέν.) τελειόνω. ● Τὴν ζόην —, ● Ἡρ.
Κατα-πλεονεκτέω-ῶ, Μ. ήσω.(μὲ γεν.) Ὑπερισχύω πλεονεκτικῶς κατά τινος, τὸν ἐξαπατῶ, (ἐν γέν.) Καταχρῶμαι πρὸς ἴδιον ὄφελος τὴν πρὸς αὐτὸν ὑπεροχήν μου.
Κατάπλεος (ὁ, ἡ), ἴδε Κατάπλεως.
Κατα-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Πλέω πρὸς τὰ κάτω (δηλ. κατὰ τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ ἢ ἀπὸ τὸ πέλαγος πρὸς τὴν ξηρὰν), (ὀθ.) φθάνω ἢ ἐπιστρέφω πάλιν μὲ τὸ πλοῖόν μου εἰς, προσαρμίζομαι, ἀράζω. ● Ὅθεν ἐξέπλευσε τὸ πλοῖον, ἐνταῦθα καὶ καταπλεῖν αὐτό, ● Δημ. 2)(ς) πλέω κατὰ εὐφόρους διευθύνσεις, διαπλέω, περιπλέω.
Κατάπλεως (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κατάπλεος, ἐντελῶς (ὡς ἐπάνω) γεμάτος, ἔμπλεως. (μὲ γεν. καὶ απαντ. δοτ.) ● Χωρίον ὀχετοῖς βαθέσι κατάπλεων, ● Ἀπ.
Καταπληγής, ές (ὁ, ἡ), = Καταπλαγής.
†Καταπληγμός (ὁ), Γρφ. ἀντὶ Κατάπληξις
Κατα-πλήθω (χ. Μ.). (μὲ γεν. ἢ απαντ. δοτ.) Εἶμαι γεμάτος ἀπό.
Καταπληκτικός, ἡ, όν, [καὶ ἐπίρ.] -ικῶς. Ὁ προξενῶν κατάπληξιν (ἔκπληξιν), τραμακτικός. ● Πειρατέον καταπληκτικόν μᾶλλον τοῖς ὑπηκόοις ἢ φοβερὸν θεωρεῖσθαι, ● (Μουσών. παρὰ) Στοβ.
Καταπλήκτας (ὁ, ἡ), ὄθκμ. ἀντὶ Καταπληκτικός.
Καταπλήξ [καταπλήσσω], ῆγος (ὁ, ἡ). κατατρομαγμένος· ξυπασμένος· φύσει δειλὸς (εὐκίνητος, ἄτολμος)· ἠλίθιος, χαμένος.
Κατάπληξις, εως (ἡ). ἔκπληξις κτλ., [ἐκ τοῦ
Κατα-πλήσσω (ττω), Μ. πλήξω (κατὰ λέξ.) Κτυπῶ κατακέφαλα, (ἐκπ.) παραζαλίζω. (συνήθ.) φέρω εἰς ἔκστασιν, κατατρομάζω. ‖(μπ.) μένω ἔκθαμβος, (καιν.) τὰ χάνω ὅλως διόλου. ● Μὴ καταπλήξαι (ἀλλ. ἀναγν. καταπλήξαι) αὐτὸν προδοσίᾳ, ● Ἡρ., νὰ μὴ τὸν στιγματίσουν (παραδειγματίσουν) ἐπισήμως ὡς προδότην. (καὶ μπ.) ● Καταπληξάμενος τοὺς ἔνδον, παρέλαβε τὴν πόλιν, ● Διόδ. ● Τῇ καινολογίᾳ καταπλησσόμενοι τὸν ἰδιώτην, ● Δ. Ἁλ. (καὶ πθ. μὲ αἰτ. ἑλλ. ἐκ δ'.) ● Κατεπλήγη (Ἀττ. ● Κατεπλάγη) φίλου ἦτορ, ● Ἰλ. Γ. ● Ψυχῆς ὑπὸ φόβων κατεπεπληγμένης, ● Ξεν., (παρβλ. Ἐκπλήσσω).
Καταπλήσσω, μέλλ. τοῦ Καταπίμπλημι.
Κατα-πλιγμέω-ῶ [κατὰ, πλίγμα], Μ. ήσω. Μετακινῶ τὸν ἀντίπαλόν μου ἀπὸ τὴν θέσιν του ἢ οὕτω τὸν καταβάλλω.
Καταπλοκή (ἡ), τὸ καταπλέκειν, ἁμπλοκή, περιπλοκή· (ἰδιαιτ. δὲ παρὰ μουσικ.) συνέχεια φωνῶν κατιουσῶν, καταίβασμα τῆς φωνῆς ὀλίγου καὶ' ὀλίγον, (ἀντιθ. τῷ Ἀναπλοκή).
Κατάπλους-ους (ὁ), τὸ καταπλέειν, κατάπλευσις (φθάσιμον καὶ ἄραγμα εἰς τὸν λιμένα) πλοίου· ἐπιστροφὴ διὰ θαλάσσης.
Κατα-πλουτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἑλλ.) Εἶμαι ἢ Γίνομαι πολλὰ πλούσιος ἀπό.
Κατα-πλουτίζω, Μ. ίσω. Κάμνω πολλὰ πλούσιόν τινα.
Κατα-πλουτομαχέω-ῶ, Μ. ήσω Καταγωνίζομαι διὰ τοῦ πλούτου τὸν ἐναντίον μου.
Κατάπλυμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κατεπλύθη, ξέπλυμα. 2)=Κατάπλυσις.
Κατα-πλύνω, Μ. πλυνῶ. Πλύνω καλά, πλύνω μὲ πολὺ νερὸν· ξεπλύνω· (μτφ.) ἐξευτελίζω. ● Νῦν δὲ ἤδη καταπέπλυται τὸ πρᾶγμα, ● Δίαχλ., ἐξέπεσεν ἡ ὑπόληψίς του, κατήντησε πρόστυχον.
Κατάπλυσις, εως (ἡ). πολὺ (μὲ πολὺ νερὸν) πλύσιμον, ξέπλυμα.
†Κατάπλυχος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατάπτυχος.
Κατα-πλώω, Μ. πλώσω, Π. Ἰων. ἀντὶ Καταπλέω.
†Κατα-πνείω, Ψ. ἀντὶ Καταπνέω.
;Κατάπνευμα (τὸ). τὸ καταπνεόμενον (ἐμπνεόμενον). ● Λωτοῦ —, ● Εὐρ., ὁ αὐλός.
Κατα-πνέω, Μ. πνεύσω. (μὲ αἰτ.) Φυσῶ ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός· φυσῶ πανταχόθεν. (τρκ.) ἐμπνέω. ● Θεός.. ἤνων κατεπνεῖ σε, ● Εὐρ.
Κατα-πνίγω, Μ. πνίξω. Πνίγω μὲ ὁρμὴν ἢ ὅλως διόλου. ● Γόγγραν.. κατέπνιξ' ἐν ἅλμῃ, ● Ἀθ.
Κατάπνιξις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ.
Καταπνοή (ἡ). τὸ καταπνέειν, φύσημα ἐπάνω εἰς, πνοὴ ἀνέμου.
Κατάπνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ καταπνεόμενος (περιπνεόμενος πανταχόθεν), ἐκτεθειμένος εἰς τὰς πνοὰς τῶν ἀνέμων.
Καταπόδα καὶ Καταπόδας (ἀντὶ Κατὰ πόδα, -δας), ἐπίρ. Κατόπιν ἀμέσως, (καιν.) καταπόδι· παρευθύς.
Κατακαθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Καταπίνω.
;Καταπόθρα (ἡ), ἀντὶ Καταπάτρα.
Κατα-ποικίλλω, Μ. ίλῶ. Πλουμίζω (Στολίζω τι πανταχόθεν, καλλωπίζω μὲ πολυποίκιλα χρώματα ἢ πλουμίσματα.
Κατ-απο-λαύω, Μ. λαύσω. (μὲ γεν.) Ἀπολαμβάνω κατακόρως, κάμνω κατάχρησιν τῆς ἀπολαύσεως.
Κατα-πολεμέω-ῶ, Μ ήσω. Ἀφανίζω (καταπονῶ) τινὰ διὰ τοῦ πολέμου, νικῶ κατὰ κράτος, κατατροπόνω.
Καταπολέμησις, εως (ἡ), ἡ διὰ πολέμου καταπόνησις, καταπόνησις.
Κατα-πολιορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολιορκῶ γενῶς, (τρκ.) κατασταυροχωρῶ.
Κατα-πολιτεύομαι, Μ. εὐσομαι. Ἀντιπολιτευόμενος (Ἀντενεργῶν) πολιτικῶς πρός τινα ὑπερισχύω, καταπολεμῶ διὰ πολιτικῶν μέσων. 2)βλάπτω τὰ συμφέροντά τινος διὰ τῆς κακῆς πολιτικῆς μου.
Καταπολύ (ἀντὶ Κατὰ πολύ), ἐπίρ. Κατὰ πολλά.
Κατα-πομπεύω, Μ. εὐσω. (μὲ αἰτ.) Φέρω τι μὲ πομπὴν (παράταξιν). 2)(μὲ γεν.) ὁμιλῶ μὲ πομπώδη ἔμφασιν (κομπάζω) κατὰ ἢ περί τινος.
Κατα-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ νὰ ἀποκάμῃ ἀπὸ τὸν κόπον, (ἐκπ.) καταγωνίζομαι, καταβάλλω. ● Τῇ ἐνδείᾳ τῆς τροφῆς κατεπονήσαντες τὴν ἀλκὴν τοῦ θηρίου, ● Διόδ., (ὀθ.
Καταπόνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Κατάπονος (ὁ, ἡ). ἀτονισμένος ἀπὸ τὸν πολὺν κόπον, ἀποκαμωμένος (ἐπὶ πραγμ. μεταφορ.) κατορθωμένος μὲ πολὺν κόπον, (ἐκπ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) βεβιασμένος, ἐπιτετηδευμένος.
Κατα-ποντίζω [κατὰ, πόντος], Μ. ίσω. Ῥίπτω τι εἰς τὸ βάθος (εἰς τὴν μέσην) τοῦ πελάγους, (ἐν γέν.) καταβυθίζω.
Καταπόντισις, εως (ἡ) καὶ
Καταποντισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πνίξιμον εἰς τὸ πέλαγος, (ἐν γέν.) καταβύθισις.
Καταποντιστής, οῦ (ὁ), ὁ καταποντίζων τὰ κλοῖα ἢ τοὺς συλλαμβανομένους εἰς αὐτά, πειρατής.
Καταποντιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν συνήθειαν τοῦ καταποντίζειν.
Κατα-ποντόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καταποντίζω.
Κατ-απο-πέρδω ἢ (ὀρθότ.) -πέρδομαι, Μ. περδήσομαι, Κωμ. ● Καταπέρδω.
Κατα-παρτύομαι, Μ. εὐσομαι. = Κατέρχομαι, ἐπιστρέφω (κυρ. ἀπὸ τὴν ἐξορίαν).
Κατα-πορέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλάπτω τι ἀπὸ ἀπορίαν (ἀμηχανίαν ἢ ἀμφιβολίαν) μου.
Κατα-πορθέω-ῶ, Μ. ήσω. Δηλατῶν ἀφανίζω ὅλως διόλου (ἐρημόνω).
Καταπόρνευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Κατα-πορνεύω, Μ. εὐσω. Βιάζω ἢ ἀφίνω γυναῖκά τινα νὰ πορνευθῇ ὑπὸ τοῦ τυχόντος. 2) = τῷ
Κατα-πορνοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταβασανῶ ἀσώτως εἰς τὰς πόρνας.
;Κατα-πορσαίνω, Μ. υνῶ, Π. ἑτοιμάζω (εἰς τρέφω, συγυρίζω) μὲ ἐπιμέλειαν. ● Ἅλλοχοι κατὰ δώματα πορσαίνουσιν, ● Ὅμ. (Γμν. Δήμ. 156), διευθετοῦσι, διοικοῦσι, (ἄλλ. ἀνάγουσι τὴν πρόθ. εἰς τὸ ὄνομα), ἴδε καὶ
†Κατα-πορσύνω, (εἰς τὸν Ξεν.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κακὰ πορσύνω.
Καταπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὅλος πορφυροῦς, κατακόκκινος.
Κατάπασις, εως (ἡ), τὸ καταπίνειν. 2) ὀλάργυξ, (καιν.) καταπιῶνας. ● Τοὺς περὶ τὰ παρίσθμια καὶ τὴν κατάπασιν πόρους, ● Διοσκ.

Καταπότης, ου (ὁ). ὁ καταπίνων, πολυφάγος, πολυπότης.

Καταπότιον καὶ Κατάποτον (τὸ). (χωρ. ἰατρ.) τὸ ὀπ. καταπίνεται ἀμάσητον, (κοιν.) γάπι.

Καταπότρα [καταπίνω], ας (ἡ)· τὸ κάτω μέρος τοῦ φάρυγγος, (κοιν., καταπιῶνας.

Κατ-αποφαίνομαι, Μ. φανοῦμαι. Ἀποφαίνομαι κατά τινος, καταδικάζω.

Κατα-πραγματεύομαι, Μ. εὐσομαι. (μὲ γεν.) Ἐφευρίσκω καὶ Μεταχειρίζομαι πανουργίους τρόπους κατά τινος.

Καταπρακτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) νὰ καταπράξῃ (νὰ πραγματοποιήσῃ) τι, καταρθωτικός, ἀρραστήριος.

Καταπρανής, ές (ές, ές), Δ. ἀντὶ Καταπρηνής.

Κατάπραξις, εως (ἡ)· κατόρθωσις, ἐπιτέλεσις, [ἐκ τοῦ

Κατα-πράσσω (ττω), Μ. πράξω. Ἐκτελῶ, φέρω εἰς πέρας τὸν σκοπὸν (τὴν ἐπιχείρησίν) μου, πραγματοποιῶ, κατορθόνω.

Καταπραΰνσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κατα-πραΰνω, Μ. ὑνῶ. Πραΰνω (Ἡμερόνω) ὅλως διόλου, κατευνάζω, καθησυχάζω. «Τοὺς μὲν γὰρ ἄλλους ἐν τοῖς προοιμίοις ὁρῶ καταπραΰνοντας τοὺς ἀκροατάς,» Ἰσοκρ. (καὶ γεν. ἑλλ. ἐκ δ') «Κατεπράϋνε τῆς ὀργῆς αὐτόν,» Θμς.

Καταπρεμνος (ὁ, ἡ). γεμάτος πρέμνα (ῥιζόκλαδα, κωλοῤῥίζια).

Κατα-πρεσβεύω, Μ. εὐσω. (μὲ γεν.) Σπέλλομαι ἢ Ἐνεργῶ ὡς πρέσβυς κατά τινος.

Κατα-πρήθω, Μ. πρήσω, = Καταπίμπρημι.

Καταπρηνής, ές (ὁ, ἡ). Γυρισμένος προύμυτα. «Χειρὶ καταπρηνεῖ,» Ὅμ., μὲ τὴν παλάμην κάτω.

Κατα-πρηνίζω, Μ. ἰσω. Ῥίπτω τινὰ προῦμυτα τὸν κατήφορον, κατακρημνίζω.

Κατα-πρηνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καταπρηνίζω.

Κατάπρησις [καταπίμπρημι], εως (ἡ)· πυρπόλησις, κατάφλεξις.

Καταπρηόω, Μ. υνῶ, Ἰων. ἀντὶ Καταπραΰνω.

Κατα-πρίζω καὶ

Κατα-πρίω, Μ. πρίσω. Κόπτω (Χωρίζω) μὲ τὸ πριόνι ἢ ὡσὰν μὲ πριόνι, πριονίζω κατὰ μῆκος. «Τὸν κύμενον—,» Θκρ., (ἴδε Κυμενοπρίστης).

Κατα-προ-δίδωμι, Μ. προδώσω. Προδίδω ὅλως διόλου, ἐγκαταλείπω ὡς προδότης.

Καταπρήσεσθαι, μσ. μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ

Κατα-προ-ίημι, Μ. προήσω. Ῥίπτω (Λοφίνω) τι ἀπὸ ὀργὴν κατά τινος. (μσ.) ἀρίνω ὅλως διόλου (παραμελῶ) πρὸς βλάβην τινός, προδίδω, ἐγκαταλείπω.

Κατα-προίξομαι καὶ Ἰων. Κατα-προΐξομαι [κατά, προίξ], μέλλ. ἀχρ. ἐνς. Θέλω κάμει τι χωρὶς ἀνταμοιβήν, θέλω μείνει ἀτιμώρητος. (πάντοτε μὲ ἀρν. καὶ ἐπὶ κακοῦ). «Ἐμεῦ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπροΐξεται,» Ἀρχίλ., δὲν θέλει μὲ βλάψει (μὲ περιπαίξει κτλ.) ἀτιμωρήτως, θέλει λάβει τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας του, θέλω τὸν ἐκδικηθῇ· (καὶ παῖς μ. χ.) «Οὐ λωβησάμενος ἐμὲ καταπροΐξεταί,» Ὅμ. (καὶ ἀποκ.) «Οὔτοι καταπροΐξει,» Ἀρχφ.

Κατα-προλείπω, Μ. λείψω, Π. Ἀφίνω ὅλως διόλου, παραιτῶ, ἐγκαταλείπω.

Κατα-προνομεύω, Μ. εύσω. Προνομεύω (διαρπάζω) ὅλως διόλου, καταλεηλατῶ, κατερημόνω διὰ προνομῶν.

Κατα-προπίνω, Μ. πίομαι. Καταχρῶμαι (Καταδαπανῶ) προπίνων, κατασπαταλῶ εἰς πότους κτλ., προδίδω.

Κατα-προτερέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Πράττω τι πολὺ πρότερόν τινος, τὸν προλαμβάνω, ἠξεύρω νὰ ὠφεληθῶ ταχύτερα καὶ καλλίτερον ἀπὸ τὰς περιστάσεις, (ἐν γέν.) ὑπερτερῶ.

Κατα-προ-χέω, Μ. χεύσω, Π. (ἐνίοτε μὲ γεν. ἐκ δ'.) χύνω τι ἀφθόνως ἀπό. «Δάκρυα πυρείων—,» Ἄπλλν.

Κατα-πρυτανεύω, Μ. εύσω. Ἐπικρατῶ.

Κατα-πρωτίζω, Μ. ίσω, σχλ., = Καταπυγίζω.

Κατάπρωκτος (ὁ, ἡ), = Καταπύγων.

Καταπταικών (καὶ ὄχι Καταπτακώς), Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Καταπτήσσω, -πτώσσω.

Καταπτὰς, ᾶσα, άν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Καθίπταμαι.

Κατάπτερος (ὁ, ἡ). ὅλος πτερωτός.

Κατα-πτερόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω πτερὰ εἴς τι, τὸ κάμνω πτερωτὸν (κατάπτερον).

Καταπτήσομαι, μέλλ. τοῦ Καθίπταμαι.

Κατα-πτήσσω, Μ. πτήξω (πρκ. Κατέπτηχα καὶ Κατέπτηχα, ἀόρ. Π. Κατέπτακον). Φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολήν, τὰ χάνω, (ἐπμ.) ζαρόνω ἀπὸ φόβου, καταπίπτω, κατατρομάζω. «Νεβρὸς κατα-πεπτηυῖα ὑπὸ θάμνῳ,» Ἰλ. Χ. «Τὼ δ' ἵππω, δειοιάνε, καταπτήτην ὑπ' ἄχεσφιν,» Ἰλ. Θ. (καὶ κατὰ τμῆσ.) «Κατὰ δ' ἔπτηξεν ποτὶ γαῖαν,» Ὀδ. Θ. (καὶ μὲ ἐπίρ. Τοπ.) «Καὶ νῦν δὴ ἐνθάδ' ἑζόμεσθα καταπτακών,» Αἰσχλ. (καὶ μὲ δοτ. αἰτιολογ.) «Δεμῷ καταπεπτηυῖαι,» Ἡσ. (καὶ αἰτ. ἑλλ.) «Κατεπτηχέναι τὴν ἐπίκλυσιν,» Ἡλ., (ἴδε καὶ Καταπτώσσω).

Καταπτήτην, Π. ἀντὶ Κατεπεπτήκειν ἢ Κατεπτήτην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Καταπτήσσω ἢ τοῦ Καθίπταμαι.

Καταπτοῖο, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Καθίπταμαι.

Κατα-πτίσσω, Μ. πτίξω. Κοπανίζω δυνατὰ καὶ πολλὴν ὥραν.

Κατα-πτοέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζω μὲ ὑπερβολήν, καταφοβίζω. ‖. (παθ. ἢ μσ.) = Καταπλήττομαι, κατατρομάζω.

Καταπτόμαι, Μ. ἄψομαι, Ἰων. ἀντὶ Καθίπτομαι.

Καταπτόσθαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καταπέτομαι.

Κατάπτυσμα (τὸ). πτύσμα βεβρεγμένον κατά τινος.

Κατάπτυστος (ὁ, ἡ), [καταπτύω]· τὸν ὁπ. πρέπει τις νὰ πτύσῃ κατὰ πρόσωπον· ἄξιος ἀποστροφῆς, σιχαμερός· ἀχρεῖος. «Αἱ κατάπτυστοι κῦραι,» Αἰσχλ., αἱ Εὐμενίδες.

Κατάπτωκὴς [κατά, πτυχή], ές (ὁ, ἡ). (κυρ. φόρεμα) τὸ ὁπ. κάμνει πολλὰς δίπλας (λόξας), πλατύ.

Κατα-πτύω, Μ. πτύσω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Πτύω κατὰ πρόσωπον· (συνηθ.) καταφρονῶ μὲ ὑπερβολήν, ἀποστρέφομαι.

Κατάπτωμα (τὸ), [καταπίπτω]· τὸ κατα-πεσόν, ἐρείπιον. Ⅱ. ἀντὶ -

Κατάπτωσις, εως (ἡ), τὸ καταπίπτειν πέσιμον κάτω, κρήμνισμα· (ἰατρ.) ἀκρη ἀδυναμία (καταπέσιμον) ἀσθενοῦς.

Κατα-πτώσσω, Μ. πτώξω, Π. ἀντὶ Καταπτήσσω, ζαρόνω ἀπὸ φόβου. «Καταπτώσασσε, κύνες ὡς ἀμφὶ λέοντα,» Ἰλ. Ε.

Κατάπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ καταπεσὼν ἢ καταπίπτων, (οἶκος) κρημνισμένος ἢ ἐτοιμόῤῥοπος.

Κατα-πτωχεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τινὰ πάμπτωχον. ‖. (παθ.) γίνομαι (καταντῶ) πάμπτωχος. «Τῶν μὲν ἐν δόξῃ κατεπτωχευμένων εἰς θέατρα κτλ.,» Πλ.

Καταπυγὴς, ές (ὁ, ἡ), = Καταπύγων.

Κατα-πυγίζω, Μ. ίσω, = Πυγίζω.

Κατάπυγος (ὁ, ἡ), = Καταπύγων.

Καταπυγοσύνη (ἡ). ἡ κακοήθεια τοῦ καταπύγωνος. Ⅱ. (ὡς ἐπίθ.) θηλ. τοῦ

Καταπυγόσυνος, η, ον, Π. ἀντὶ

Καταπύγων [κατά, πυγή], ονος ὁ ωνος (ὁ, ἡ), (τὸ συγκρ. Καταπυγωνέστερος). Ὁ παρὰ φύσιν ἀσελγής, πασχητιῶν, κιναιδος.

Κατα-πύθω, Μ. πύσω. Σαπίζω ὅλως διόλου. «Ξύλον δρυὸς ἢ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ,» Ἰλ. Ψ.

Κατα-πυκάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω τι μὲ πυκνὸν σκέπασμα· γεμίζω καλὰ, πατόνω, παραγεμίζω.

Κατάπυκνος (ὁ, ἡ). πολλὰ πυκνὸς (ἐπιπ. σκληρὸς). «Κοιλίη—,» «Ἵππ. Ⅱ. πολλὰ συχνός. «Ἡ γὰρ διάλεκτος κατάπυκνος ἐπὶ τὴν τοῦ τ χρῆσιν,» Γραμ.

Κατα-πυκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι πολλὰ πυκνόν (κατάπυκνον), αὐξάνω, πληθύνω, ἐπισωρεύω, πατόνω, παραγεμίζω (ζ).

Κατα-πύκνωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., αὔξησις, ἐπισώρευσις κτλ.

Κατα-πυκτεύω, Μ. εύσω. Νικῶ τὸν ἀνταγωνιστήν μου πυκτεύων.

Κατα-πυργόω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀχυρόνω παντοχόθεν διὰ πύργων ἢ ὡς διὰ πύργων.

Καταπυρίζω, Μ. ίσω, ἴδε Καππυρίζω.

Κατάπυρος (ὁ, ἡ). ὅλος πῦρ, καταπυρωμένος, διάπυρος.

Κατα-πυρπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Πυρπολῶ ἀφανίζω, κατακαίω.

Κατάπυῤῥος (ὁ, ἡ). πολλὰ πυῤῥὸς (ξανθός), κατακόκκινος.

Κατα-πυρσεύω, Μ. εύσω. Καταφωτίζω διὰ ἢ ὡς διὰ πυρσοῦ.

Κατα-πυτίσκω, Μ. πυτίσω. Καταῤῥαντίζω (κυρ. μὲ τὸ στόμα μου), καταβαπτώ ὑγρόν τι ῥαντίζοντάς το.

Καταπώγων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὸν καὶ πυκνὸν γένειον (πώγωνα).

Κατα-πωλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καταπιπράσκω.

Κατα-πωμάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω (Στουπώνω. Πουμπώνω) καλά.

Κατάρα (ἡ). ἀρὰ κατά τινος.

Καταρραθυμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καταῤῥαθυμέω.
Καταρραίζω, -ομαι = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντί) Καταῤῥαΐζω, -ομαι.
Καταραμμένος, Ἰων. ἀντὶ Καθηρημένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καθαιρέω.
Κατα-ρακέω-ῶ, Μ. ώσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντί) Καταῤῥακόω.
Καταρακτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Καταῤῥάκτης, (ἴδε Καταράσσω).
Καταρακτικός [κατᾰράσσω], ή, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -τικῶς. Σφοδρός, ὁρμητικος.
Κατ-αράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. (μὲ δοτ. ᾗ Γρφ. αἰτ. ἐκ γ'. καὶ αἰτ. ἐκ δ'.) Κατεύχομαι, καταρῶμαι.
Καταράσιμος (ὁ, ἡ). κατάρας ἄξιος.
Κατάρασις, εως (ἡ). τὸ καταράσθαι,
Κατ-αράσσω, Μ. αράξω. Προσβάλλω (Ἐπιπίπτω) μὲ ὁρμὴν ἐπάνω εἴς τι, πίπτων συντρίβω τι μέ κρότον. « Ὁ καὶς γὰρ ἐμπεσὼν κατήραξε (τὴν κύλικα), « Ἀθ. (καὶ πῦ.) » Καὶ τὸ στράτευμα, νικηθέν, κατηράχθη ἐς τὰ τείχισματα, « Θκ., ἐῤῥίφθη κακὴν κακῶς, (συγχ. τῷ
Ϛαταράσσω(ττω), Μ. ράξω, εὐχρηστότ. τὸ Καταῤῥάσσω.
Κατάρατος (ὁ, ἡ), (τὸ παραθετ.)-ότερος, -ότατος. Κατηραμένος ἡ Ἄξιος καταρᾶσθαι τυγχάνων.
¡Καταραψῳδέω, Μ. ήσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντί) Καταῤῥαψῳδέω.
Καταῤῥυλος (ᾰ, ῡ), Π. ὁ φθάνων ἕως τὰς ἀῤῥύλας (τὰ ὑποδήματα), μακρυσ. «Ἀλλᾶνα—, « Σοφ., ἡ ἀλλ. παδήρης.
Καταργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἀφίνω) τι ὅλως διόλου ἀργόν (ἀχρηστον, ἀνενέργητον)· ἀναιρῶ, ἀκυρόνω. « Τοὺς καιροὺς —, « Σδ., δέν ἠξεύρω νὰ μεταχειρισθῶ (νὰ ὠφεληθῶ ἀπὸ) τὴν εὐκαιρίαν.
Κατάργησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀναίρεσις, ἀκύρωσις, ἀθέτησις.
Καταργητέον, θετ. τοῦ Καταργέω.
Κάταργμα (το), [κατάργω]. τὸ πρὸ τῆς καθαυτὸ θυσίας προσφερόμενον, Πρόσυμμα, (ἰδ. κλθ.) = Ἀπαρχοί.
Κατάργυρος (ὁ, ἡ). ὅλος ἀργυροῦς (ἀσημένιος) ἢ ἀσημωμένος.
Κατ-αργυρόω-ῶ, Μ. ωσω, Κάμνω τι κατάργυρον, ἀσημόνω. (μτφορ.) « Καὶ ταῦτ' ἔθρησον εἰ κατηργυρωμένος λέγω, « Σοφ., ἀωροδοκηθείς.
Κατάῤῥευτος (ὁ, ἡ), καταβρεγμένος, ποτισμένος, μασκεμένος.
Κατ-αῤῥεύω, Μ. εύσω. Καταβρέχω, καταποτίζω.
Κατ-άῤῥω (χ. Μ.), = Καταῤῥαίω· (συνκδχ.) εὐῤῥαίνω, κατατέρπω.
Κατα-ρέζω, Μ. ρέξω, Π. ἀντὶ Καταῤῥέζω.
Κατα-ρέομαι, Ἰων. ἀντὶ Καταρώμαι.
Καταρέσαντος, ἐσφαλμ. ἀντὶ καταινέσαντος.
Κατάρης, εος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Κατήρης.
Κατα-ρθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κατορθόω.
Κατα-ρθρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Διαρθρόω ἢ Ἐξαρθρόω.
Καταριτηλὶς (ἀντὶ Καταῤῥιγηλός), ή, όν, Ιπ. φρικτός, ἀποτρόπαιος.
Κατα-ριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ τι ἔμπροσθέν τινος ἓν πρὸς ἕν, ἀπαριθμῶ· συναριθμῶ.
Καταρίθμησις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ., ἐπαρίθμησις, συγκαταρίθμησις.
Κατα-ριπίζω, Μ. Ἰσω. Καταπνέω.
¡Κατα-ριπτάζω, Μ. άσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντί) Καταῤῥιπτάζω.
Κατ-αριστάω-ῶ, Μ. ήσω. Κατατρώγω τι εἰς τὸ ἄριστόν μου (εἰς τὸ γεῦμά μου).
Κατ-αριστεύω, Μ. εύσω. (μὲ γεν.) Ἀριστεύω (Ἀνδραγαθῶ) κατά τινος·
Κατ-αρκέω-ῶ, Μ. έσω. Ἐξαρκῶ, φθάνω, [ἐκ τοῦ
Κατ-αρκής, ές (ὁ, ἡ). ἱκανός, ἀρκετός· πλήρης· ἐντελής.
Κατ-αρτικός [κατάρχω], ή, όν. Ὁ διδων τὴν ἀρχήν. « Αἴτιον καταρτικόν, « Πλ., ἡ πρώτη (ἀρχικὴ) αἰτία
Κατ-αρτύω, Μ. ύσω, Ἰων. ἀντὶ Καθαρμόζω.
Κατ-αρνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀρνοῦμαι ὅλως διόλου. « Φὴς ἢ καταρνῇ μὴ θεδρακέναι τάδε; « Σοφ.
Κατ-αρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀργόνω ὅλως διόλου.
Καταῤῥαγείς, εῖσα, έν, πθ. δόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ καταῤῥήγνυμι.
Καταῤῥαγή (ἡ), = Καταῤῥῆξις, σχάσιμον, ῥέσχισμα κτλ.
Καταῤῥαγήσ, ήσσα, έν, Μ. ήσω. Κάνω ἢ βλάπτω τι ἐξ αἰτίας τῆς ῥᾳθυμίας μου, παραμελῶ. (ἀμτβτ.) γίνομαι ὅλως διόλου ἀμελὴς (ῥᾳθυμος).
Καταῤῥαίζω, Μ. ίσω. Κατεννάζω, καταπραΰνω.
Καταῤῥαίνω, Μ. ρανῶ. Ῥαντίζω ὅλως διόλου, καταβρέχω.
Κατ-αῤῥακόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταξεσχίζω, καταχουρελιάζω.
Καταῤῥακτήρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ
Καταῤῥάκτης, ου (ὁ). (ἐπιθ.) ὁ καταῤῥάσσων (καταπίπτων, καταφερόμενος μὲ ὁρμὴν), Καταῤῥακτός. « Ὁδὸς (—ὑδὸς) —, « Σοφ., χάσμα γῆς ἢ εἴσοδος χημωδὴς χάσματος. ‖. (οὐσ. ἀ.) κρήνισμα νεροῦ ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος. 2) θυρόφυλλον, τὸ ὁπ. πίπτει ἀπὸ πάνω καὶ κλείει τὴν θύραν, (Τουρκοβρ.) καπάκι κλαβανῆς ἢ κιτεγκι. 3) κλεῖθρον ποταμοῦ ἢ διωρυχος. 5) εἰδ. θαλασσίου ὄρνεου, (Γαλλ.) goéland ἢ frégate.
Καταῤῥακτικός, ή, όν. Ὁ ἐν εἴδει καταῤῥάκτου, ὁρμητικος.
Καταῤῥακτος, ή, όν. Ὁ καταῤῥασσόμενος (ἀφινόμενος νὰ καταπέσῃ μὲ ὁρμήν). « Θύρα καταῤῥακτή, « Πλ., ἡ κλεισμένη μὲ καταῤῥάκτην, (κοιν.) κλαβανή.
Καταῤῥαντέον, θετ. τοῦ Καταῤῥαίνω.
καταῤῥαντίζω, Μ. ίσω, = Καταῤῥαίνω.
¡Καταῤῥαπίζω, Μ. ίσω. Ῥαπίζω ὁυνατὰ, καταμαστίζω, (εὑρηται μόνον τὸ θετ. Καταῤῥαπιστέον).
Καταῤῥάπτω, Μ. ράψω. Ῥάπτω ἀπ' ὅλα τὰ μερη, (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ῥάπτω τι καλὰ μέσα εἰς. (μτφορ.) μηχανορραφῶ κατά τινος. « Μενθεῖ καταῤῥάψας μάρον, « Αἰσχλ.
Καταῤῥάσσω(ττω), Μ. ῥάξω. (κατὰ λέξ.) = Καταῤῥήσσω, (συνήθ.) ῥήχνω τι ἢ πίπτω (ῥήχνομαι) μὲ ὁρμὴν κατά τινος. « Ἐπάρας κατέῤῥαξέ με, « Γρφ. (καὶ ἄλλ.) » Εἰς τοῦτο τὸ χάσμα καταῤῥάττων ὁ ποταμὸς μετὰ πολλοῦ ῥόρου ἀφρώδης γίνεται, « Διόδ., (παρβλ. Καταῤῥάσσω καὶ Καταῤῥήγνυμι.
Καταῤῥαφή, (ἡ). τὸ καταῤῥάπτειν. (ἰδιαιτ παρὰ χειρουργ.) ῥάψιμον σχισίματος τοῦ κάτω ἱματοφύλλου, (ἀντιθ. τῷ Ἀναῤῥαφή).
Κατάῤῥαφος (ὁ, ἡ). ῥαμμένος ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ὅλος βελονιαῖς (ῥαφαῖς), καταμπαλωμένος.
Καταῤῥαχίζω, Μ. ίσω. Σχίζω διὰ τῆς ῥάχεως, = Ῥαχίζω.
Καταῤῥαψῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Συῤῥάπτω ῥαψῳδίας, φλυαρῶ ἀδιακόπως. (μτβτ.) καταζαλίζω τινὰ μὲ τὰς φλυαρίας μου.
Καταῤῥέζω Μ. ῥέξω, Π. καταβάλλω, (ἰδιαιτ.) ἰσάζω μὲ τὸ χέρι τὰς ὀρθὰς ἢ ἀνωμάλους τρίχας, (ἐπμ.) χαϊδεύω, (ἰδ. τὸ Γαλλ.) caresser.
Καταῤῥεμβεύω, Μ. εύσω. Περιφέρω ἔνθεν κακεῖθεν, περιπλανῶ, ἀποπλανῶ.
Καταῤῥεπής, ές (ὁ, ἡ). κλίνων πρὸς τὰ κάτω, κατωφερής, [ἐκ τοῦ
Καταῤῥέπω, Μ. ῥέψω. (μτβτ. ᾗ ἀμτβτ.) Κλίνω (Γέρνω) πρὸς τὰ κάτω. « Τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ τύχη καταῤῥέπει, « Σοφ.
Κατόῤῥευσις, εως (ἡ). τὸ καταῤῥέειν, ῥεῦμα ὑγροῦ.
Καταῤῥέω, Μ. ῥεύσω ἢ ῥυήσομαι (ἀόρ. Κατέῤῥευσα ἢ Κατεῤῥύην κτλ.). Χύνομαι ἀπὸ πάνω ἢ ἀπό τινος, περιχύνομαι. (μτνμ.) καταπίπτω. (τρτπρσ.) καταντῶ, πίπτω εἰς τὸ μεριδιόν τινος. « Αἷμα καταῤῥέον ἐξ ὠτειλῆς, « Ἰλ. Δ. » Ἱδρῶτι καταῤῥέων ἢ καταῤῥεόμενος, « Ξεν., βουτημένος εἰς τὸν ἵδρωτα. «Καταῤῥύη πρὸς ταὐδόμου, « Πλ. (ᾗ ἀπολύτ.) « Συντριβὴ τῆς πεφαλῆς καταῤῥυείς, « Ἀρρφ. » Καταῤῥέουσι τὰ φύλλα (αἱ τρίχες), « Λξ. « Ξηρανθέντα καταῤῥεῖ τὰ ὄστρια, « Θῤῥ. » Τοῖχος ὑπὸ χρόνου καταῤῥέων, « Λξ. » Εἰς σὲ καταῤῥεῖ ἡ χιμαρος, « Θκρ.
Καταῤῥήγνυμι, Μ. ῥήξω [μσ. πρκ. Κατέῤῥωγα, καὶ ἀόρ. Κατεῤῥάγην). Σπάνω (Σχίζω) μὲ ὁρμὴν ἢ εἰς πολλὰ κομμάτια, κατασπάνω, κατασχίζω· κατακρημνίζω. ‖. (πθ. ἢ μσ. αὐτπθ.) σκάνω (σχίζομαι) μὲ κρότον, ξεσπάνω, πίπτω (χύνομαι) μὲ ὁρμήν. « Τὴν γαστέρα καταῤῥῆξαι, « Δακρ., νὰ κινήσῃ διὰ σφοδροῦ καθαρτικοῦ, (καὶ πῦ.) » Τὸ δὲ σίκημα, λαβὸν μεῖζον ἄχθος, ἐξαπίνης κατεῤῥάγη, « Θκ. « Ἡ γαστὴρ κατεῤῥάγη, « Δίλ., ἔπαθε σφοδρὰν διάῤῥοιαν. « Κατεῤῥήγνυντο τὰς γαστέρας, « Ἀπ. » Ὁμβρου καταῤῥαγέντος, « Παῤῥ. [καὶ μὲ γεν.) » Κατεῤῥάγη μου ἐάκχου, « Σοφ. » Πολλοὺς κατέῤῥηξεν ἡμῶν γέλωτας, « Ἡσύχ. (καὶ πθ.) » Γέλωτος πολλοῦ καταῤῥαγέντος, « Ἀθ. » Γηλικοῦτος κρότος καταῤῥάγει, « Πλῦ. «Χειμῶνα (λέγεται) καταῤῥαγῆναι, « Ἡρ. » Βρονταὶ καταῤῥαγεῖσαι, « Ὑπόθ. Αἰσχλ. Προμ. (καὶ μτνμ.) » Πόλεμος ἡμῖν καταῤῥάγη, « Ἀρρφ. « Κἀντεῦθεν ἀρχὴ τοῦ πολέμου κατεῤῥάγη, « ἀντ. ὑπερλθ. Ἐκρήγνυμι.

Καταβρηκτικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν κατάρρηξιν (κυρ. κατειδάζων τὰ ὑγρὰ τοῦ σώματος). « Φάρμακα καταβρηκτικὰ φυσέων, « Ἀρετ.

Κατάρρηξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Καταβρήγνυμι, σπάσιμον (σκάσιμον, σχίσιμον) βίαιον. ῥήξιμον ἢ πέσιμον κάτω μὲ ὁρμήν. « Κοιλίης —, « Ἱππκρ., σφοδρὰ διάρρηξις.

†Κατάρρησις [κατερεῖν], εως (ἡ). καταλαλιά, κατηγορία, διαφημία.

¡Καταρ-ρήσσω, Μ. ῥήξω, = Καταβρήγνυμι, (ἴδε Καταβράσσω).

Καταρ-ρητορεύω, Μ. εὑσω. (μὲ γεν.) Ῥητορεύω κατά τινος. (μὲ αἰτ.) ἀποστομόνω (κάμνω ἀναπολόγητόν) τινα μὲ τὴν ῥητορικήν μου. 2) ἐκθέτω μὲ ῥητορικὴν ἔμφασιν. « Καὶ τις τῶν διϊγόνων καταῤῥητορεύσει ταῦτα, « Ρὐκάθ.

Καταρ-ριγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολήν, τρέμω ὅλος ἀπὸ φόβον.

Κατάῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς (γεμάτος ἀπὸ) ῥίζας.

Καταρ-ριζόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ ριζώσῃ βαθέως (νὰ κάμῃ πολλαὶς ῥίζας).

Καταρ-ρικνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ρικνὸν (ὅλον ρυτίδας), καταζαράνω, κατασκεβρόνω.

Κατάῤῥιν, ῥινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κατωφερῆ τὴν ῥῖνα.

Καταρ-ρινάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ῥινίζω τι καλῶς, ξύνω (λεπτύνω) μὲ τὸ ῥινί. (ὀθ. συνκδχ.) « Βραχίονα εὖ κατερρινημένος, « Αἰσχλ., ἁρματωμένος καλὰ (μὲ ὅξυ βέλος). (καὶ μτφρ.) « Εἰπεῖν τι κατερρινημένον, « Ἀρστφ., μὲ ὀξύνοιαν (Ἰταλ. μὲ φινέτσαν).

Καταρ-φινέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καταῤῥινάω ἢ

Καταρ-φινίζω, Μ. ίσω, = Καταῤῥινάω.

Κατόῤῥινος (ὁ, ἡ), = Κατάῤῥιν.

¡Καταρ-ρινόω-ῶ [κατά, ῥινός], Μ. ώσω, = Καταβυρσόω, (συνκδχ.) καθοπλίζω (μὲ ἀσπίδα), (ἴδε Καταῤῥινάω).

Καταρ-ριπίζω, Μ. ίσω. Κινοῦμαι τῇδε κἀκεῖσε ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, παρακυλίομαι.

Καταρ-ριπτάζω, Μ. άσω καὶ

Καταρ-ριπτέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ

Καταρ-ρίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω κάτω, καταβάλλω, καταξαφίζω.

Κατόῤῥις, ινος (ὁ, ἡ), = Κατάῤῥιν.

Κατάῤῥιψις, εως (ἡ). ῥίψιμον κατὰ γῆς.

Καταῤῥοή καὶ

Κατάῤῥοια (ἡ), = Κατάῤῥους.

Καταρ-ροιβδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥοιῶ (καταπίνω) μὲ κρότον καὶ ὁρμὴν, καταβρογχάζω.

Καταρ-ροιζέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. σφυρίζω δυνατά.

Καταρ-ροΐζομαι, Μ. ίσομαι. Πάσχω καταῤῥοῦν, (κοιν.) καταῤῥοϊάζομαι.

Καταῤῥοϊκὸς καὶ Καταῤῥοϊτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προερχόμενος ἀπὸ καταῤῥοῦν.

Κατάῤῥους-ους (ὁ, ἡ). Ὁ ῥέων μὲ ὁρμὴν (καταῤῥεόν). « Ποταμὸς —, « Φιλόστρ. ||. (οὐσ. ἀφρ.) τὸ καταῤῥεῖν, ἢ πρὸς τὰ κάτω φορὰ τοῦ ῥεύματος (ἴδε Ῥοῦς)· τρέξιμον τῶν ὑγρῶν (κυρ. τῆς κεφαλῆς), συνάχ., καταῤῥοὴ (κυρ.) ζηθοκατάῤῥους.

Καταῤῥοπία (ἡ). κλίσις (ῥοπὴ) πρὸς τὰ κάτω, κατωφέρεια, ξέκ τοῦ

Καταῤῥοπος (ὁ, ἡ), = Καταῤῥεπής. « Νοῦσος —, « Ἱππκρ., ἡ ῥέπουσα πρὸς ὕφεσιν, ἀρχίζουσα νὰ ἐνδίδῃ.

Καταρ-ροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥοφῶ καὶ καταπίνω, ῥοφῶ ὅλως διόλου.

Καταῤῥοώδης, εος (ὁ, ἡ), = Καταῤῥοϊκός, ὑποκείμενος εἰς καταῤῥοῦν.

Καταῤῥοὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ καταῤῥέων ἢ καταῤῥεύσας, λυωμένος, ἢ καταβρεγμένος ἀπὸ καταῤῥεῦσάν τι ὑγρόν.

Καταρ-ρυθμίζω, Μ. ίσω. Κανονίζω τι ἀκριβῶς πρὸς τὸν ῥυθμὸν τῆς μουσικῆς. ||. (πθ.) εἶμαι —

Κατάῤῥυθμος (ὁ, ἡ). πολλὰ (μὲ ὑπερβολήν) ῥυθμικός, τονισμένος ἀκριβέστατα πρὸς τὸν ῥυθμὸν, (ἐπιμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) κλητικὸς, μονότονος.

Καταρ-ρυπαίνω, Μ. ανῶ καὶ

Καταρ-ρυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Ῥυπόνω ὅλως διόλου, καταλερόνω.

Κατάῤῥυσις, εως (ἡ), = Καταῤῥύησις.

Καταρ-ρυσόομαι, Μ. ωθήσομαι. Ῥυσοῦμαι ἐντελῶς, γίνομαι ὅλος ῥυτίδες.

Κατάῤῥυτος (ὁ, ἡ). ὁ καταῤῥεόμενος (ποτιζόμενος πανταχόθεν) ἀπὸ νερὰ τρεχάμενα· (μτφρ.) ἄφθονος ἢ, ἔχων ἀφθονίαν ἀπό (;). 2) διὰ τοῦ ὁπ. καταῤῥέει εὐκόλως τὸ νερὸν, κατηφορικός. « Κερκυραίων κατάῤῥυτον, « Πλὸ.

Κατ-αρ-ρώδεω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Καταῤῥωδέω.

Καταῤῥώξ [καταῤῥήγνυμι], ῶγος (ὁ, ἡ). κατάξεσχισμένος ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ἢ, κατακρημνισμένος. « Πέτρα —, « Ἡσύχ., ἀπότομος, ἀπόκρημνος, (παρβλ. Ἀπορρώξ).

Κάταρσις, εως (ἡ). τὸ καταίρειν, (κυρ. ἐπὶ πλοίων) κατάπλους, ἄραγμα. 2) (συνκδχ.) τόπος διὰ ἄραγμα.

Καταρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ τι ἐπάνω εἰς, κρεμῶ εἰς τὸν ἀνήκοντα τόπον. (ἐπιμ.) — Καταρτίζω, διευθετῶ. « Πρωΐ κατήρτητο, « Ἱππκρ., ἦτον εἰς τὰς φρένας τα.

Κατάρτησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τῶν προηγ., κρέμασμά τινος πράγματος εἰς τὸν τόπον του, (ἐπιμ.) = Κατάρτισις, διευθέτησις.

Καταρτία (ἡ), = Κατάρτιος.

Καταρτίζω, Μ. ίσω. Βάλλω εἰς τάξιν, διευθετῶ· ἰσάζω. συμβιβάζω. (χειρουργ.) βάλλω τὸ ἐξαρθρωθὲν κόκκαλον εἰς τὸν τόπον του. (ἐν γέν.) διορθόνω· μπαλλόνω, (Τουρκ.) μεραμετίζω.

Κατάρτιον (τὸ) καὶ

Κατάρτιος (ἡ), μτγν. ἀντὶ Ἱστὸς (πλοίου), (κοιν.) κατάρτι.

Κατάρτισις, εως (ἡ), = Καταρτισμός.

Κατάρτισμα (τὸ). τὸ καταρτισμένον (δουλευμένον, ἑτοιμασμένον) πρᾶγμα· (ἰδίως) τὸ νῆμα ἢ τὸ ὕφασμα.

Καταρτισμὸς (ὁ). τὸ καταρτίζειν, τακτοποίησις, διευθέτησις· συμβιβασμός. (χειρουργ.) βάλσιμον ἐξαρθρωθέντος κοκκάλου εἰς τὸν τόπον του· μπάλλωμα, μεραμέτισμα, (ἐν γέν.) διόρθωσις.

Καταρτιστὴρ, ῆρος καὶ

Καταρτιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ καταρτίζων, διορθωτὴς, συμβιβαστὴς, μαστὶς πρὸς εἰρηνοποίησιν, αἱρετοκριτὴς, (παρβλ. Ἁρμοστής.

Κατάρτυσις, εως (ἡ). ἑτοιμασία, ἀνατροφὴ, παιδαγωγία, ξέκ τοῦ

Κατ-αρτύω, Μ. ύσω. Ἀρτύω (καρυκεύω τὸ φαγητὸ) μὲ πολλὰ ἀρτύματα (« Παραιτεῖσθαι τὰ κατηρτυμένα τῶν ἐδεσμάτων, « Διοσκορ.). Ἑτοιμάζω μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα, τελειοποιῶ· βάλλω εἰς τάξιν· γυμνάζω ἐντελῶς, (ὀθ. ||. (ἡ μτχ. ἀμτθτ.) Κατηρτυκὼς, υῖα, ός, (κυρ. ἐπ' ἴσου κλπ.) τέλειος τὴν ἡλικίαν· γυμνασμένος ἐντελῶς. (ἐνίοτε μὲ γεν.) « Κατηρτυκὼς κακῶν, « Εὐρ., συνειθισμένος εἰς, (παρβλ. Καθίστημι).

Κατ-αρχαιρεσιάζω, Μ. άσω. Ἀντενεργῶ κάμνω νὰ ἀποτύχῃ τις εἰς τὰς ἀρχαιρεσίας.

Κατ-αρχὰς (ἀντὶ Κατ' ἀρχὰς), Ἐπίῤῥ. Εἰς τὴν ἀρχήν.

Κατάρχη (ἡ). τὸ κατάρχεσθαι, ἔναρξις, ἀρχή. 2) ἡ πρὸ τῆς θυσίας σπονδὴ ἢ 3) = Ἀπαρχή.

Κατ-άρχω, Μ. ἄρξω. (μὲ γεν.) Κάμνω ἀρχήν, κάμνω τι πρῶτος, ἀρχινῶ. « Ὁδοῦ —, « Σοφ., προηγοῦμαι, προπαρεύομαι. (καὶ μὲ αἰτ.) « Ἡ φιλοτιμία κατάρχει τὴν ἡλικίαν,, « Διόδ., προέλαβε· (καὶ μτ.) « Κατάρχομαι στεναγμόν, « Εὐρ. « Οὐ πρᾶως μου κατήρξατο, « Ἀπ., μὲ ἄρχισε μὲ τὸ ξύλον. (καὶ ἀπολ.) « Καθ' ἅπερ κορυφαίου κατάρξαντος συνεπηχεῖ πᾶς ὁ χορὸς, « Ἀρστ. 2) (μσ. μὲ γεν. ἢ αἰτ.) ἀρχίζω διὰ τῶν διωρισμένων ἐν τούτῳ τελετῶν τὴν θυσίαν, (ὁθηλ.) παρασκαλίζω τὸ ἱερεῖον μὲ τὰς οὐλὰς (κριθὰς), κόπτω καὶ ῥίπτω εἰς τὸν βωμὸν μέρος τῶν τριχῶν του κτλ., (ἐνίοτε) θυσιάζω, (ἐν γέν.) σφάζω. (συνκδχ.) ἀφιερόνω, καθιερόνω· ἐγκαινιάζω. « Κατάρχομαι τῶν ἱερῶν, « Δημ. « Μὴ κατάρξῃ τοῦ τράγου, « Ἀρστφ. « Ἐκέλευσε τῶν νεανίσκων κατάρξασθαι καὶ καθιερῶσαι πάντας ὡμηστῇ Διονύσῳ, « Πλ. (καὶ μὲ δοτ. ὀργαν.) « Στείχω δ' ἐπ' αὐτὴν, ὡς κατάρξομαι ξίφει, « Εὐρ. (καὶ ἀπολύτ.) « Κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοισι μέλει, « αὐτ. (καὶ συνκδχ.) « Ὡς κατηργμένης αὐτοῦ φιλοσοφίας, « Πλ. (ξ κωμ.) « Σκυτάλην λαβὼν κατήρξατο μου, « Ἀκ., (κοιν.) μὲ ἐχειροτόνησε, (παρβλ. Ἀπάρχομαι).

Κατ-αριθματίζω, Μ. ίσω. Καταμυρίζω μὲ ἀριθμητά.

Κατάσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς σάρκας (κρέατα), σωματώδης.

Κατα-σαρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ κατάσαρκον (σωματώδη), παχύνω. « Ὑπερτιαίνων σαυτὸν καὶ κατασαρκῶν, « Σρσ.

Κατασάρκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τῆ προηγ.

Κατα-σαρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καταξαίνω.

Κατα-σάττω, Μ. σάξω. Πατόνω καλὰ, παραγεμίζω.

Κατα-σβέννυμι, Μ. σβέσω. Σβύνω ὅλως διόλου. (μτγν. ἐπὶ ὑγρῶν) στερεύω. (ἐπὶ βοῆς) καταστιγάζω. (μτφρ.) καταπαύω, κατευνάζω· ταπεινόνω. (μσ. ἢ πθ.) σβύνω, παύω, ταλαιπόνω.

Κατάσβεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προτιγ.

σθύσιμον· κατάπαυσις· ἀφανισμός κτλ.
‚Κατα-βολόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς ἀσθόλην, κατακαίω· ἀφανίζω.
Κατάσεισις, εως (ἡ) καὶ
Κατασεισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ
Κατα-σείω, Μ. σείσω. Σείω δυνατὰ, σείων ῥίπτω κάτω· συνταράττω· καταρρομάζω. (ἑλλ. μὲ βοτ. ἐκ δ'.) κάμνω σημεῖον πρός τινα κουνῶν τὸ χέρι μου. (ἐνίοτε) μεθῶ μὲ ὑπερβαλὴν, κονδυλῶ ἀπὸ τὸ μεθύσι.
Κατα-σεμνύνω, Μ. υνῶ. Σεμνοποιῶ τι κατὰ πολλὰ, ὑπερασεμνύνω.
Κατα-σεύομαι, Μ. συθήσομαι, Π. δρομῶ (τρέχω) κρὸς τὰ κάτω. « Χερσὶν ὁμόρξαντο κατεσσύμενόν περ ἰδρῶτα,» Κοΐντ.
Κατα-σήθω, Μ. σήσω. Κουκινίζω καλά.
Κατα-σημαίνω, ανῶ. Σημαδεύω καλὰ, βάλλω σημάδι εἴς τι· βουλλόνω, σφραγίζω. ‖. (μσ.) εἰκάζω· συμπεραίνω· παρατηρῶ.
Κατασημαντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων εὐκρινῆ σημασίαν, σημαίνων ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα.
Κατα-σήπω, Μ. σήψω. Σαπίζω τι (Τὸ ἀφίνω νὰ σαπήσῃ) ὅλως διόλου. ‖. (ὁ Ϭ'. πρκ. Κατασέσηπα ἔχει πθ. σημασ. καὶ ἐκλαμβ. ἀντὶ ἑνς.).
Κατα-σθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀδυνατίζω ὅλως διόλου, ἐξασθενίζω.
Κατα-σθμαίνω, Μ. ανῶ. (μὲ γεν.) Φυσῶ δυνατὰ ἐπάνω εἴς τι ἡ κατά τινος.
Κατα-σιγάζω, Μ. άσω. Κάμνω (βιάζω, προστάζω) τινὰ νὰ σιωπήσῃ· (μτφρ.) Κατευνάζω, καθησυχάζω.
Κατα-σιγάω-ῶ, Μ. ήσω ἢ ήσομαι. Σιωπῶ ὅλως διόλου, φυλάττω ἄκραν σιωπὴν· ἀποσιωπῶ. 2) (μτβτ.) ἀντὶ Κατασιγάζω.
Κατα-σιδηράω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω τι κανταχόθεν (Καταλαβίζω) μὲ σίδηρον.
Κατα-σιελίζω, Μ. ίσω. Ἀλείφω ὅλον μὲ σίελον, κατασαλιώνω.
Κατα-σικελίζω, Μ. ίσω, Κωμ. Κατατρώγω πρϊάν τι (π. χ. τυρὶ) τῆς Σικελίας.
Κατα-σιλλαίνω, Μ. ανῶ. Καταχλευάζω, κωμῳδῶ, σατυρίζω.
†Κατάσιμος (ὁ, ἡ). πολλὰ σιμός.
‡Κατα-σινάζω, Μ. άσω ᾗ
Κατα-σίνομαι, Μ. σινοῦμαι, Π. κατωλόμην, Π. κατοίχομαι, Μ. ώσομαι, = Κατεσθίω, κατατρώγω.
Κατα-σιτέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Κατασιγάω. 2) (μτβτ.) = Κατασιγάζω. 3) νικῶ ἢ καταισχύνω τινὰ διὰ τῆς σιωπῆς μου. « Κατασιωπήσας ἡμῶν τὴν πόλιν, « Δ. Χρσ. (ᾗ πθ.) « Ἐγγυτέρας κατασιωπηθῆναι τοῖς παραδείγμασι, « Φώτ.
‡Κατα-σκάζω, Μ. σκάσω. Κουτσαίνω πολύ.
Κατα-σκαίρω, Μ. σκαρῶ. Πηδῶ ἐπάνω εἴς τι. (μτνμ.) κυματίζω. « Λευκαὶ μὲ κατασκαίρουσιν ἔθειραι, « Ἐπγρ., (ἴδε Κατασπείρω).
Κατα-σκάπτω, Μ. σκάψω. Σκάπτω ὅλως διόλου, σκάπτω βαθειὰ· σκάπτων κρηνιζῶ (ἀνατρέπω) ἐκ θεμελίων, κατεδαφίζω. « Τὰ τε μακρὰ τείχη κατέσκαψαν ἑλόντες εἰς ἔδαφος, « Θκ.
Κατα-σκαριφάω-ῶ, Μ. ήσω. Σκαλίζω (τὰν τὴν ὄρνιθα) μὲ τὰ νύχια μου ἢ τσουγγρανίζω.
Κατασκαφὴ (ἡ). τὸ κατασκάπτειν, κρήμνισμα ἐκ θεμελίων, κατεδάφισμα· ἀφανισμὸς, ἐξολόθρευσις. « Ἰλίου κατασκαφὰν, « Εὐρ. 2) Π. βάψιμον, παράχωμα· τάφος. « Ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφὰς, « Σοφ.
Κατασκαφὴς, ές (ὁ, ἡ). κατεσκαμμένος, κατεδαφισμένος· ἀφανισμένος. 2) σκαμμένος (ἢ παραχωμένος) βαθειά. ‖. « Οἴκησις—, « Σοφ., ὁ τάφος.
Κατα-σκεδάζω καὶ
Κατα-σκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω καὶ (Ἀττ.) σκεδῶ. (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ πριθετ. ἐκ δ'.) Χύνω τι ἐπάνω εἰς· περιχύνω. « Ἐτόλμησαν δὲ καὶ Φιλίππου τοῦ βασιλέως ἀμίδας κατασκεδάσαι,» Δ. Χρσ. (καὶ μτνμ.) « Πᾶσαν ὕβριν αὐτοῦ κατασκεδαννύντος, « Ὀλ. 2) (μτνμ.) διαδίδω. « Λόγος ἐν τῇ πάλει κατεσκέδασται, « Ασ., ᾄδεται, διεδόθη.
Κατασκεδῶ, ᾷς, ᾷ, Ἀττ. ἀντὶ Κατασκεδάσω, μέλλ. τοῦ Κατασκεδάννυμι.
Κατα-σκελετεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου σκελετὸν ἀπὸ τὴν λιγνάδα, κατατήκω, καταξηραίνω. « Ἐκ μακρᾶς καὶ φθινώδους νόσου κατεσκελετευμένον, « Φιλ. (καὶ μτνμ.) « Τὰ μεγαλοφυῆ.., ταῖς τεχνολογίαις κατεσκελετευμένα, « Δογγ.
Κατασκελὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ μεγάλα (μακρυὰ) σκέλη, (μτνμ. ἐπὶ ὕφ. λόγου) συγκείμενος ἀπὸ πολλὰς σχοινοτενεῖς περιόδους, (ἑπμ.) ἄτονος, ἄχαρις, ἢ· 2) πολλὰ λιγνὰς (ξηρὰς), κατεσκελετευμένος, ἐκ τοῦ
Κατα-σκέλλω, Μ. σκελῶ. Κατατήκω, καταξηραίνω· (συνκδχ.) ταλαιπωρῶ, κατατυραννῶ. (ὁ πρκ. ἐκλαμβ. ἀντὶ ἑνς.) Κατέσκληκα ᾗ ὁ ἀόρ. Κατέσκλην, ἔχουν πθ. σημασ.).
Κατα-σκεπάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω καλὰ (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), προφυλάττω.
Κατα-σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Παρατηρῶ (Στοχάζομαι, Ἐξετάζω) μὲ προσοχὴν· Κατασκοπεύω. « Προεπέστειλε κατασκεψομένας δύο ναῦς, « Πλβ.
Κατα-σκέπω (παρτ. Κατέσκεπον), = Κατασκεπάζω.
Κατα-σκευάζω, Μ. άσω. Κάμνω, φθειάνω, κτίζω, (ἐν γέν.) ἑτοιμάζω· προμηθεύω· ἁρματόνω· στολίζω, συγυρίζω· καταρθύνω· πλάττω (ψευδῶς)· συστήνω, ὀργανίζω. ἐφευρίσκω. (ῥτρ.) ἀποδεικνύω (διὰ ἐπιχειρημάτων). γυμνάζω. « Κατεσκευασμένος ὑπὸ τοῦ Περικλέους εἰς οἰκονομίαν, « Πλ. ‖. (μσ.) κατοικῶ, (κατὰ λέξ.) τοποθετῶ τὰ σκεύη μου πουθενά. ἀνοίγω ἐργαστῆρι, (συνκδχ.) μετέρχομαι τὴν τέχνην μου. « Κατεσκευάσαντο δὲ καὶ ἐν τοῖς πύργοις τῶν τειχῶν πολλαὶ, καὶ ὡς ἕκαστός που ἐδύνατο, « Θκ. « Κατασκευάζεσθαι, ὡς αὐτοῦ που οἰκήσοντας, « Ξεν. « Τέχνην μυρεψικὴν κατασκευάζομαι, « Ασ.
‡Κατα-σκιασείω (χ. Μ.). Προσκαθῶ ἢ ἐπιθυμῶ νὰ κατασκευάσω (νὰ ψθειάσω, νὰ κατορθώσω κτλ.).
Κατασκεύασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κατεσκευάσθη, ἐργόχειρον, σκεύασμα. (μτφρ.) τρόπος, τέχνασμα, ἐπίνοια· σόφισμα. ‖. (πλθ.) τὰ σκεύη (ἔπιπλα) τοῦ οἴκου, (κοιν.) τὸ νοικοκυρειόν.
Κατασκευασμὸς (ὁ), = Κατασκευὴ, (κυρ μτφορ.) ἐπίνοια, σκευωρία, τέχνασμα.
Κατασκευαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κατασκευάζων (κατορθόνων κτλ.), (ἰδιαιτ.) ἐφευρετὴς (σκευωρίας).
Κατασκευαστικὸς, ἡ, όν (ᾗ ἐπίῤ) = κῶς. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατασκευάζειν (κατορθόνειν, ἀποδεικνύειν κτλ.). « Λόγος —, « Ῥρτ., ὁ δι' ἐπιχειρημάτων ἀποδεικτικὸς.
Κατασκευαστὸς, ἡ, όν. Κατασκευασμένος διὰ τέχνης, χειροποίητος ὄχι φυσικὸς. « Κατασκευαστοὶ δ' αὐτῷ ἄνδρες ἐπηγγείλαντο ὅσον ἐξοίσει αὐτῶν ἕκαστος,» Ἀρρτ., βαλμένοι ἐπίτηδες.
Κατασκευάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κατασκευαστὴς.
Κατασκευὴ (ἡ). φθειάσιμον· ἑτοίμασμα, ἑτοιμασία· ἁρμάτωμα· συγύρισμα, τοποθέτησις (σκευῶν)· καλλωπισμὸς· ὀργανισμὸς· σκευωρία κτλ. (συνκδχ.) οἰκοδόμημα. ἀποσκευὴ. Νοικοκυρειόν. « Κατασκευῇ, ἐν ᾗ κατοικοῦμεν, « Ἰσοκρ. « Μὴ ἡ πόλις ἐρημωθείη, λῃρθείη δὲ τῆς κατασκευῆς τὰ ἐδάφη, « Θκ. « Παυσανίαν, ὁρῶντα τὴν Μαρδονίου κατασκευὴν χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ καὶ παραπετάσμασι ποικίλοισι κατεσκευασμένην, « Ἡρ. « Τῇ τῶν θεῶν κατασκευῇ ὑπάμενος ἀλύπως χρῆσθαι, « Ξεν., (ὅμοιον τῷ) « Μόνος φέρει χρῆσθαι ταῖς ὑπὸ θεοῦ πεκραμέναις ὥραις πεφυκὼς, « Ὀλ. (καὶ τῷ) « Θεοῦ κατασκευὴν βίῳ ὄντος τοιαύτην, « Εὐρ. (ᾗ μτνμ.) (« Δόγαν) ἁπλοῦν καὶ ἄνευ κατασκευῆς, « Ἀἰλ., χωρὶς τέχνην, ἀκαλλώπιστον.
Κατάσκεψις, εως (ἡ). τὸ κατασκέπτεσθαι, ἡ μετὰ προσοχῆς παρατήρησις ἢ ἐξέτασις· κατασκόπευσις.
Κατα-σκήνω, Μ. ήσω. Γυμνάζω ἐντελῶς, ἐξασκῶ.
Κατα-σκηνάω{ νέω }-ῶ καὶ (μσ.) άσομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι ᾗ
Κατα-σκηνόω-ῶ, Μ. ώσω. (προθετ. ἢ ἐπίῤ.) Στήνω τὴν σκηνήν μου (Κωνεύω. Μένω, Στρατοπεδεύω) πουθενά. ὑπάγω εἰς τὴν σκηνήν (εἰς τὸ κατάλυμά) μου. ‖. (ἐνίοτε μτβτ.) ἔχομαι εἰς τὴν σκηνήν (εἰς τὸν οἶκον) μου τινά.
Κατασκήνωμα (τὸ), Π. σκήπασμα· κατάπέτασμα.
Κατασκήνωσις, εως (ἡ). στήσιμον τῶν σκηνῶν, στρατοπέδευσις· κώνευμα (κατοίκησις) εἰς σκηνήν. 2) (ἁπλῶς) οἴκημα. « Αἱ ἀλώπεκες φωλεὰς ἔχουσι, ᾗ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις,» Εὐαγγ.
Κατα-σκήπτω, Μ. σκήψω. Ἀκοντίζω δυνατὰ ἐπάνω εἴς τι· (μτφρ.) παρακαλῶ ἐπιμόνως τινὰ, (κοιν.) πέφτω ἐπάνω του. « Ἰκνοῦμαι καὶ κατασκήπτω λ.. σας, « Σοφ. 2) (συνήθ. ἑλλ. μὲ ὄνομ. ἢ πρό-

θετ. αἰτ. ἐκ δ') πίπτω (ῥῆγνυμαι) μὲ ὁρμὴν ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός, (τρπ.) καταντῶ εἰς. » Δέγεται κεραυνὸν εἰς τὸν τάφον κατασκῆψαι, « Πλ. » Τοῖσι Λακεδαιμονίοισι μῆνις κατέσκηψε, « Ἡρ. » Κατέσκηπτε γὰρ (τὸ νόσημα) ἢ ἐς τὰ αἰδοῖα καὶ ἐς ἄκρας χεῖρας καὶ ἐς πόδας, « Θκ., [κριν.] ἐκτοπῶσι. (καὶ ἐλλ. τῆς προθ.) » Πρὶν κατασκῆψαί τινα, « Εὐρ., πρὶν ξεθυμάνῃ κατά τινος. » Ὁ πόλεμος εἰς τοῦτο τὸ τέλος κατέσκηψε, « Δ. Ἁλ. » Κατέσκηψεν εἰς ὠμότητα, « Παρθ. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) » Ἔγνωσαν, αὐτοῦ που κατασκήψαντες, « Ἱλ., (παρβλ. Ἐπισκήπτω).

Κατάσκηψις, εως (ἡ). τὸ κατασκήπτειν (ἐπιπίπτειν μὲ ὁρμὴν), προσβολή (ἀσθενείας κτλ.)· τέλος, ἔκβασις (ς).

Κατα-σκιάζω καὶ Π. Κατα-σκιάω, Μ. άσω. Σκιάζω (ἐν γέν. Σκεπάζω) τι ὅλως διόλου. » Κατεσκίασαν δὲ Χάρυβδιν (οἱ κλάδοι τοῦ ἐρινεοῦ), « Ὀδ. Μ.

Κατα-σκίδναμαι, Π. ἀντὶ Κατασκεδάννυμαι.

Κατάσκιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σκιαζόμενος ἀπό, καὶ Π. κάμνων) καχὺν ἴσκιον. (ἐν γέν.) σκεπασμένος ὅλως διόλου ἀπό. (μὲ δοτ.) » Κήρυκα.. κατάσκιον κλάδοις ἐλαίας, « Αἰσχλ. (καὶ σπντ. γεν.) » Κράναν τ' αἰγείροιο κατάσκιον, « Ἐπγρ.

Κατα-σκιρόω (σκιῤῥόω)-ῶ, Μ. ώσω. Σκληρύνω ὅλως διόλου.

Κατα-σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Πηδῶ (Χορεπηδῶ) ἐπάνω εἴς τι (μτφρ.) καταῤῥονῶ, περικαίζω, (παρβλ. Κατορχέομαι).

†Κατα-σκληρεύω, Μ. εύσω, γλσ. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατασκελετεύω.

Κατασκόπευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κατα-σκοπεύω, Μ. εύσω, = Κατασκοπέω καὶ Κατασκέπτομαι. (κυρ.) παρατηρῶ (παρακμενεύω) ὡς κατάσκοπος.

Κατα-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ (Παρατηρῶ) ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος· (ἐπμ.) παρατηρῶ καλὰ (μὲ ἀκρίβειαν)· παραφυλάττω· (ἐπὶ κακοῦ) κατασκοπεύω.

Κατασκοπὴ καὶ

Κατασκόπησις, εως (ἡ). τὸ κατασκοπεῖν, παρατήρησις προσεκτικὴ ἢ ἐπὶ κακῷ, κατασκόπευσις.

Κατασκοπικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς κατασκοπήν.

Κατασκόπιον (τὸ). (κυρ. κλοῖον) διωρισμένον πρὸς κατασκοπήν (κατασκόπευσιν), (Γαλλ.) **avis**o.

Κατάσκοπος (ὁ, ἡ). ὁ κατασκοπῶν (παρατηρῶν μὲ προσοχὴν, παραφυλάττων κτλ.)· ‖. (οὐσ. ἐξτ.) ὁ σελλόμενος πρὸς κατασκόπευσιν, (Ἰταλ.) σπιονος, (Τουρκ.) τασσίτης.

Κατα-σκορπίζω, Μ. ίσω. Σκορπίζω τι ὅλως διόλου ἢ κακὴν κακῶς, ξ.σκιρπίζω, διαῤῥίπτω.

Κατα-σκοτίζω, Μ. ίσω. Σκοτίζω ὅλως διόλου.

Κατα-σκυθρωπάζω (καὶ) -σκυθρωπάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ γεν.) Σκυθρωπάζων δείχνω τὴν δυσαρέσκειάν μου κατά τινος.

Κατα-σκυλεύω, Μ. εύσω. Ἁρπαγαγωγῶ (ξεγυμνόνω) ὅλως διόλου.

Κατα-σκώλλω, Μ. σκυλῶ. Καταξεσχίζω. χαλνῶ ὅλως διόλου.

Κατα-σκώπτω, Μ. σκώψω. Περιγελῶ πικρῶς, καταχλευάζω.

‡Κατα-σμικρίζω, Μ. ίσω, = Κατασμικρύνω.

Κατα-σμικρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατηγορῶ τινα ὡς σμικρολόγον (φειδωλόν).

Κατα-σμικρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω (Παρασιήνω) τι ὅλως διόλου σμικρὸν (εὐτελές).

Κατάσμυρνος (ὁ, ἡ). γεμάτος (μυρίζων ὅλος) σμύρναν.

Κατα-σμυρνόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταρωματίζω μὲ σμύρναν.

Κατα-σμύχω, Μ. σμύξω. Κατακαίω (κυρ. μὲ πυρὸν [κατανῶδες]) πῦρ), (μτφρ.) κατατήκω. » Σεσηρός τε καὶ κατεσμυγμένον ὑπεκλέψασα, « Ἡρ., μὲ πικρὸν γαμογέλασμα.

Κατα-σμώχω, Μ. σμώξω, Π. τρίβω (κοπανίζω) καλά.

Κατα-σοβαρεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ γεν.) Φέρομαι μὲ πολλὴν σοβαρότητα (ὑπερηφάνειαν) κατά τινος.

Κατα-σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζων φυγαδεύω (πρὸς τὰ κάτω).

Κατα-σοφίζω (καὶ συχνότ. μσ.) Κατα-σοφίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Νικῶ ἢ Ἀπατῶ ἢ Ἀποφεύγω μὲ σοφίσματα.

Κατασοφισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ πραγ., ἢ διὰ σοφισμάτων ἐξαπάτησις ἢ ἀποφυγή.

Κατα-σοφιστεύω, Μ. εύσω. (μὲ γεν.) Φιλονεικῶ. (μὲ αἰτ.) Νικῶ σοφιστικῶς (μὲ σοφίσματα).

Κατα-σπάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀγκαλιάζω (Δεξιοῦμαι) τινα φιλικώτατα.

Κατα-σπαθάω-ῶ, Μ. ήσω. Κατεξοδεύω ἀσώτως.

Κατα-σπαθίζω, Μ. ίσω. Κατακόπτω διὰ τῆς σπαθῆς, (Γαλλ.) **sabrer**. » Τοὺς δὲ πρὸς φυγὴν τρεπομένους κατεσπάθιζον, « Παχ.-ια.

Κατα-σπαράσσω (ττω), Μ. άξω. Καταξεσχίζω.

Κατα-σπαργανόω-ῶ, Μ. ώσω. Φασκιόνω σφιγκτὰ, καταφασκιάνω.

Κατάσπασις, εως (ἡ). τὸ κατασπᾶν (καθέλκειν), τράβηγμα πρὸς τὰ κάτω.

Κατάσπασμα (τὸ). τὸ κατασπασθέν, κομμάτι, ξέσχισμα.

Κατασπασμὸς (ὁ). = Κατάσπασις.

Κατασπαστικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατασπᾶν (καθέλκειν).

Κατα-σπαταλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κατεξοδεύω εἰς ἀσωτίας (εἰς σπατάλας).

Κατα-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Σύρω (Τραβῶ) πρὸς τὰ κάτω, Καθέλκω, κατα-βάζω· καταπίνω· κρημνίζω, καταγράφω. » Πόλις κατεσπασμένη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, « Στρ.-ις τὸν Πορφ., Πτολ., Ἀρμ., ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατασπεύδω).

‡Κατα-σπειράω-ῶ, Μ. ήσω. Τυλίζω καλὰ (σφικτὰ), περιτυλίζω. » Φῶς κατεσπειραμένον, « Ἀρτ., πυκνόν (ς).

Κατα-σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω παντοῦ ἢ κακὴν-κακῶς, (μτφ.) γεννῶ (εἰς μάτην). 2) = Διασπείρω, διασκορπίζω. » Λευκαὶ μὲ κατασπείρουσιν ἔθειραι, « Ἐπγρ., (ἴδε Κατασκαίρω).

Κατάσπεισις, εως (ἡ). χύσιμον σπονδῆς, ἢ διὰ ῥαντίσματος καθιέρωσις (τοῦ ῥαντίσματος), (ὄθ.) ἢ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τινὸς μέχρι θανάτου ἀφοσίωσις, [ἐκ τοῦ

Κατα-σπένδω, Μ. σπείσω. Προσφέρω σπονδήν, χύνω ἐν-αἴδει σπονδῆς· ῥαντίζω, καταβρέχω. (ἰδιωτ.) καθιερόνω διὰ ῥαντίσματος τὸ προσδιωρισμένον εἰς θυσίαν ζῶον. (ὀθ. ἐν γέν.) ἀφιερόνω [ἢ πθ. εἶμαι ἀφωσιωμένος] ὅλως διόλου. » Μούσαις κατεσπείσθη πᾶς ὁ βίοτος, « Ἐπγρ.

Κατα-σπέρχω, Μ. σπέρξω. Κατεπείγω, ἐπισπεύδω. (συνεκδ.) παραζαλίζω, καταταράζω. » Ὁρᾶτε ἔργῳ μὲν βραχὺ ὄν, ὄψει δὲ καὶ ἀκοῇ κατασπέρχον, « Θκ. [ἢ πθ.] » Ὅσον οἷόν τε ἦν, ἀνθρώπῳ κατασπερχομένῳ τιῖς ὑπὲρ αἰχμαλωσίας καὶ τοῦ ζῆν φόβοις, « Ἰωσ.

Κατα-σπεύδω, Μ. σπεύσω. Παρορμῶ, ἐπισπεύδω. (ἀμτβ.) βιάζομαι.

Κατάσπευσις, εως (ἡ). μεγάλη βία (ταχύτης).

Κατα-σπιλάζω, Μ. άσω, = Κατασπιλόω. 2) ἐπιπίπτω ὡς σπιλὰς (ἄνεμος αἰφνίδιος).

Κατάσπιλος (ὁ, ἡ). πλήρης σπίλων (πηλίδων).

Κατα-σπιλόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταλερόνω καταλεκιάζω.

†Κατα-σπλεκόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κατελαύνω (ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας).

Κατα-σποδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥίπτω κάτω (εἰς τὴν σκόνην)· φονεύω, ἀφανίζω· (ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐννοίας) = Κατελαύνω.

†Κατα-σποδόω-ῶ, ώσω, = Κατασποδέω.

Κατασπορά (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κατασπείρω.

Κατα-σπουδάζω ξ (μσ.) -άζομαι, Μ. άσω, -ομαι. (μὲ γεν.) Ἐπιμελοῦμαί τι μὲ πολλὴν προσπάθειαν, καταβάλλω πολλὴν σπουδὴν (πολὺν κόπον) διά. (χ. πτ.) ἀσχολοῦμαι ἀνενδότως. (πθ.) εἶμαι τὰ ἀντικείμενον διηνεκῶς καὶ συντόνου σκοπῆς (ἐνασχολήσεως), (ὄθ.) » Κατεσπουδασμένος, « Ἡρ., Προκ., πολλὴ πρόθυμος, δραστήριος ἢ περισπούδαστος.

Κατα-σεύομαι, Μ. σευθήσομαι, Π. ἀντὶ Κατασεύομαι, (ὄθ.

Κατάσσοτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καταπίπτων (καταῤῥεόμενος) μὲ ὁρμήν.

Κατ-άσσω, Μ. άξω, = Κατάγνυμι.

Κατασταγμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κατα-στάζω, Μ. στάξω. Στάζω (Χύνομαι) ἐπάνω εἴς τι. (μὲ γεν.) » Αἵματος ῥοαὶ τάφου καταστάζουσιν, « Εὐρ. (καὶ χ. πτ.) » Δάκρυα καταστάζοντα, « Ξεν. ‖. (μτβτ.) καταῤῥαντίζω, καταβρέχω. (μὲ αἰτ.) » Ἀφρῷ καταζάζοντα Καϋμίαν χθόνα, « Εὐρ.

Κατα-σταθμεύω, Μ. εύσω. Τοποθετῶ τοὺς στρατ. εἰς τοὺς σταθμούς (εἰς τὰ κωνάκιά) των, δίδω κωνάκια (ἀπὸ ζῶων) φέρω (ἐμβάζω) εἰς τὸν σταῦλον, μανδρίζω.

2) καταβλίθω τοὺς πολίτας μὲ στρατ. σταθμοὺς (μὲ κωνάκια).

Κατα-σταθμίζω, Μ. ίσω. Ζυγίζω· μοιράζω μὲ τὸ ζύγι.

Κατασταθμισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ πραγ., μοίρασμα μὲ τὸ ζύγι.

Κ. ἀτακτος (ὁ, ἡ). κατασαλαγμένος.

Κατα-στελλόζω, Μ. άξω, ξ

Κατα-σταλάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Καταζάω.

Κατάσταλσις, εως (ἡ). τὸ καταστέλλειν (κατευνάζειν, καταπραΰνειν κτλ.).

Καταστα|λτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν εἰς τὸ καταστέλλειν (κατευνάζειν κτλ.), καταπραϋντικός.

Κατα-σταμνίζω, Μ. ίσω. Μεταγγίζω τὸν οἶνον ἀπὸ τῶν πίθων εἰς σταμνία, (κοιν.) τὸν βάλλω εἰς μπουκάλια.

Κατασταμνισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κατάστασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Καθίστημι.

Κατα-στασιάζω, Μ. άσω. Σχηματίζω φάσιν (φατρίαν) κατά τινος. Νικῶ διὰ φάσεως (φατρίας) τῶν ἀντιπολιτευομένων μου, ὑπερισχύει ἡ φατρία μου κατὰ τῆς ἄλλης ἢ κατά τινος.

Κατασταστικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταστασιάζειν, δημαγωγικός, φατριαστικός.

Κατάστασις [καθίστημι], εως (ἡ). (μτβτ. ἐν γέν.) Βάλσιμον, τοποθέτησις· (ἰδιαιτ.) παρουσίασις πράσθεως (κτλ.) εἰς συνέλευσιν, (Γαλλ.) audience. διορισμὸς (εἰς ὑπηρεσίαν), (Γαλλ.) installation (Θκ. Β',72). (συνεκδ.) προκαταβολὴ χρηματικὴ ἢ σύνταξις τὴν ὁπ. ἐλάμβανον εἰς τὰς Ἀθ. οἱ ἱππεῖς, (Γαλλ.) frais d' équippement. ✻ Κατάστασιν λαμβάνων, πρὶν καὶ μαθεῖν τὴν ἱππικήν, « Εὔπ. ✻ Ψηφίσασθαι τοὺς φυλάρχους ἀπενεγκεῖν τοὺς ἱππεύσαντας, ἵνα τὰς καταστάσεις ἀναπράξητε παρ' αὐτῶν, « Δη. Συμβ.) ὁ τρόπος καθ' ὃν εἶνέ τι διατεθειμένον, ἡ φάσις εἰς τὴν ὁπ. εὑρίσκεται· (ἰδιαιτ.) τὸ πολιτικὸν σύστημα (τὸ εἶδος τῆς διοικήσεως) τινός τόπου. ✻ Κορινθίοισι γὰρ ἦν πόλιος κατάστασις τοιήδε· ἦν ὀλιγαρχίη κτλ., « Ἡρ. ✻ Λέγεις δὲ.. τὴν κοίαν κατάστασιν ὀλιγαρχίαν, « Πλάτ. ✻ Οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ ἐν Ἄργει καταστάσει, « Θκ. ✻ Λοιμικὴ κατάστασις, « Πλὸ. ✻ Ἔχρῆτο δὲ καταστάσι πρηγμάτων τοιῇδε, « Ἡρ. ✻ Ἀέρος κατάστασις, « Θφρ., Γαλ. 3) ἡσυχία, κατάλογασμα. (μτνμ.) τὸ νὰ ἦνέ τις εἰς τὰς φρένας του. ✻ Ὡς περ ἐν καταστάσει.. οὕτω καὶ ἐν μανίᾳ, « Ξεν. ✻ Νυκτὸς ἐν καταστάσει, « Εὐρ., (παρβλ. Δημόκρ.).

Καταστατέον, θετ. τοῦ Καθίστημι.

Καταστάτης, ου (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ καθιζῶν (ἀποκαθιστῶν, βάλλων εἰς τάξιν).

Καταστατικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ καθιστᾶν (κατευνάζειν, καθησυχάζειν), συντελῶν πρὸς κατάστασιν (κατάπαυσιν, ἀποκατάστασιν κτλ.).

Κατα-στεγάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω τι καλῶς μὲ στέγην.

Καταστέγασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ὡς στέγη (σκέπη, ὀροφή).

Κατάστεγος (ὁ, ἡ), = Κατάστεγος· στεγανῶς κλεισμένος (σκεπασμένος), (Γαλλ.) hermetiquement fermé.

Κατα-στεγνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καταστεγάζω· κλείω (σκεπάζω) στεγανῶς.

Κατάστεγος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος πέρα-κέρα μὲ στέγην.

Καταστείνω, Μ. στενῶ. Πατῶ ἐπάνω, καταπατῶ.

Κατα-στείχω, Μ. στείξω, Π. ἀντὶ Κατέρχομαι, καταβαίνω· ἐπιστρέφω. ✻ Ἀσκίπων ὃ' εἰς ἄστυ κατέστιχον, « Ἐπιγρ.

Κατα-στέλλω, Μ. στελῶ. Χαμηλόνω, καταπαύω (συνεκδ. καὶ μτφρ.) κατευνάζω, καθησυχάζω. 2) στολίζω, εὐτρεπίζω, συγυρίζω, ἁρματόνω.

Κατα-στενάζω καὶ

Κατα-στένω, Μ. στενάξω. Στενάζω πικρῶς (μέ γεν. ἢ αἰτ.) κλαίω (θρηνολογῶ, ἀναστενάζω) διά. ✻ Τίς ἂν σ' ὁρμώμενον εἰς πρῶπτον ἄβην οὐ καταστένοις « Σοφ.

Καταστεπτέον, θετ. τοῦ Καταστέφω.

Κατα-στερίζω, Μ. ίσω. Στολίζω μὲ ἄστρα. 2) τοποθετῶ μεταξὺ τῶν ἀστέρων.

Καταστέρισις, εως (ἡ) καὶ

Καταστερισμός (ὁ), ἡ διὰ ἀστέρων κατασκόλισις. 2) ἡ μεταξὺ τῶν ἀστέρων ἐντοποθέτησις· ἀστροθέτησις.

Κατάστερος (ὁ, ἡ). ὅλος γεμάτος (στολισμένος μὲ) ἄστρα· λάμπων ἀπὸ τὰ πολλὰ ἄστρα.

Κατα-στεφανόω-ῶ, Μ. ώσω. Στεφανόνω μὲ πολλοὺς στεφάνους ἢ μὲ μεγαλοπρεπῆ στέφανον.

Καταστεφὴς, ές (ὁ). σκεπασμένος (σκεπασμένος) παντοχόθεν. ✻ Ἡμερίδες χλοερῶσι καταστεφέες πετάλοισιν, « Ἀπλν., [ἐκ τοῦ

Κατα-στέφω, Μ. στέψω, = Καταστεφανόω. 2) σκεπάζω παντοχόθεν.

Κατα-στηλιτεύω, Μ. εύσω. Γράφω τι κατὰ τινος ἐπὶ στήλης, ἀτιμάζω διὰ γηλογραφίας· (ἐν γέν.) καταισχύνω, θεατρίζω.

Κατα-στηλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καταστηλιτεύω.

Κατα-σχίλοω-ῶ, Μ. ώσω. Στολίζω τι ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην μὲ σχῆλας. Στήνω ἐκατέρωθεν δημοσίων ὁρόμων δηλωτικὰς τῶν διαστημάτων σχῆλας.

Κατάστημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κατεστήθη (ἐφυτεύθη, ἐτοποθετήθη κτλ.), καθίδρυμα. 2) ἀντὶ Κατάστασις (κυρ. τοῦ καιροῦ, τῆς ἀτμοσφαίρας). 3) φρόνημα καθεστηκὸς, ἐμβρίθεια, (ἔθη·

Καταστηματικός, ἡ, όν. Πλήρης καταστήματος (φρονήματος ἐμβριθοῦς), φύσει καθεστηκὼς (βαρὺς, ἀτάραχος), (Γαλλ.) posé.

Κατάστημος (ὁ, ἡ). ὡφασμένος μὲ πυκνὸν καὶ δυνατὸν στημόνι.

†Καταστηρ:γμός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταγισμός.

Κατα-στηρίζω, Μ. ίξω, = Καταστήπτω.

Καταστιγὴς, ές (ὁ, ἡ), = Κατάστικτος.

†Κατάστιγμα (τὸ). τὸ διὰ στιξεως ἐγχαραχθὲν ἐπάνω εἴς τι, ἐκ τοῦ

Κατα-στίζω, Μ. στίξω. Κάμνω τι ὅλον στίγματα, καταζωγραφίζω διὰ τῆς στίξεως.

Κατάστικτος (ὁ, ἡ). ὅλος (γεμάτος) στίγματα· κατακεντημένος διὰ στίξεως.

Κατα-στιλβόω-ῶ, Μ. ώσω. Στιλβόνω καλά.

Κατα-στίλβω, Μ. στίλψω, = Καταλάμπω, ἀκτινοβολῶ· (μτβτ.) κάμνω νὰ λάμψῃ. ✻ Πρὶν κατάστιλψον σέλας ἰφθόν, « Ὑμ. Ὕμν., κατάπεμψον.

Κατα-στοιχειόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Κατα-στοιχίζω, Μ. ίσω. Ἐκθέτω ἢ διδάσκω ἢ, Συνθέτω τι στοιχειωδῶς (κατὰ τὰ πρῶτα στοιχεῖα), (ἀθ. ζωγραφ.) = Ἐγχαράσσω, σχεδιάζω.

Καταστολὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ καταστέλλειν (κατευνάζειν κτλ.), καθησύχασις· (κυρ.) χαμήλωμα (καταβασμα) τοῦ ἐνδύματος, τὸ νὰ φορῇ τις πλατειὰ καὶ μακρὰ φορέματα, (ἐν γέν.) ἐνδυμασία, (συνεκδ.) μεγαλοπρέπεια· σεμνότης, σωστολὴ· τρόπος καθεστηκὼς, ἐμβρίθεια· ἀταραξία. ✻ Καταστολὴ πρὸς οὐδὲν ἐκταραττομένη πάθος ἐν τῷ λέγειν, « Πλ. (καὶ πλθ.) ✻ Ἔρχηι κατεσολὰς ποιήσας ὡς σοφὰς, « Ἐπικτ., μὲ ὕφος σοβαρὸν, (κοιν.) μὲ κάμνεις τὸ βαρύ.

Κατα-στολίζω, Μ. ίσω. Ἐνδύω (Στολίζω) ἀπὸ πάνω ἕως κάτω.

Κατα-στομίζω, Μ. ίσω, = Ἐπιστομίζω, κλείω τὸ στόμα τινός, τὸν ἀποστομόνω.

Καταστομὶς, ίδος (ἡ), = Ἐπιστομὶς (κυρίως τοῦ αὐλοῦ), (παρβλ. Φορβειὰ καὶ Ἐφόλμιον).

Κατα-σοφόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀκονίζω καλῶς.

Κατα-στοναχέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Κατα-στοναχίζω, Μ. ίσω, Π. = Καταζένω.

Κατα-στορέννυμι, Μ. στορέσω. Στρώνω (Ἁπλόνω) τι ἐπάνω εἰς, στρώνω (σκεπάζω ἀπὸ πάνω) μὲ στρώνω (ἐξαπλόνω) κατὰ γῆς, φονεύω. (μτνμ.) γαληνίζω. (μτφρ.) κατευνάζω, καταπραΰνω.

Καταστόρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πλάγιασμα (✻ Τῶν ἀμπέλων—, « Γεωπον.), κατεύνασις ✻ Παθῶν—, « Λξ.

Κατα-στοχάζομαι, Μ. άσομαι. (μὲ γεν.) Βλέπω καὶ βάλλω εἰς τὸ σημάδι. (μτφρ.) ἐπιτυγχάνω (εὑρίσκω) ἐξ εἰκασίας, μαντεύω, συμπεραίνω. ✻ Πόθεν δ' ἐγὼ καταστοχάζομαι τοῦτο; « Πλὸ. (συχνότ. δὲ γεν.) ✻ Οἱ δὲ τοῦ μέλλοντος συντάσι καταστοχάζονται, « Σδ., (ἔθεν·

Καταστοχασμὸς (ὁ). συμπερασμὸς ἐξ εἰκασίας· ἐπιτυχία.

Καταστοχαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συμπεραίνων ὀρθῶς, εὑρίσκων τὴν ἀλήθειαν ἐξ εἰκασίας. ✻ Δεινοὶ δὲ ἄνθρωποι τοῦ μέλλουτος καταστοχασταί, « Σδ.

Καταστοχαστικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἴς τὸ καταστοχάζεσθαι (συμπεραίνειν κτλ.).

Κατα-στραγγίζω, Μ. ίσω. Στραγγίζω ὅλως διόλου, ξεζουμίζω.

Κατα-στράπτω, Μ. ψω. Ἀστράπτω δυνατὰ ἢ κατά τινος, ἀστράπτων φωτίζω ἢ βαμβόνω τινά, καταρομάζω ἢ καταφωτίζω μὲ τὴν λάμψιν ἀλλεπαλλήλων ἀστραπῶν.

Κατα-στρατεύομαι, Μ. εύσομαι (μὲ γεν.) Ἐκστρατεύω κατά τινος· (ἐν γέν.) ἐναντιοῦμαι. 2) (μὲ αἰτ.) περιέρχομαι τόπον τινὰ ὡς στρατιώτης. ✻ Καταστρατευμένος ἐκ πολλοῦ τὸν Πόντον, « Ἐπιγλ.

Κατα-στρατηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ καὶ Νικῶ τὸν ἐχθρὸν διὰ στρατηγήματος.

Καταστρατηγία (ἡ). ἡ διὰ στρατηγήματος ἐξαπάτησις καὶ κατακάλεσις τοῦ ἐχθροῦ.

Κατα-στρατοπεδεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κατα-στρατοπεδεύω, Μ. εύσω. Τοποθετῶ τοὺς (καὶ μσ. Τοποθετοῦμαι ὡς) στρα-

τιώτ. εἰς (ἡ ὡς εἰς) στρατόπεδον, (παρ. Πλ. Καταστα-θμεύω).

Κατα-στρεβλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατατρανώ, καταβασανίζω.

Κατα-στρεπτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ καταστρέφειν.

Κατα-στρέφω, Μ. στρέψω (πθ. ἡμ. πρκ. Κατέστραμμαι, ἀόρ. Κατεστράφην χλ.). (σπνε.) Στρέφω (Κλώθω) καλά. «Νῆμα—,» Θκρ. 2) (συνήθ.) στρέφω (γυρίζω) τὸ ἐπάνω κάτω, ἀνακαθαγυρίζω. «Ἐὰν ἡ δικότυλος λήκυθος, καταστρέφω,» (Σωτάδ. παρ') Ἀθ., τὴν ἀδειάζω. «Ἀναφέρεται (ὁ ναυτίλος) κατεσταλμένῳ τῷ ὀστράκῳ,» Ἀρστ. 3) (συνεκδ.) ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. (μσ.) κυριεύω, καθυποτάσσω. «Εἶλε τὴν Κύπρον καὶ κατεστρέψατο ἐς οὖσαν ἀπαγωγήν,» Ἡρ. (καὶ πθ.) «Οἱ Λυδοὶ κατεστράφατο ὑπὸ Περσέων,» αὐτ. «Ἀναστάντες δὲ ὄπισω κατεστράφθησαν, μάχῃ νικηθέντες,» αὐτ., (παρδλ. Ἀναστρέφω καὶ Ἀνατρέπω). ¶ τελειόνω μτβτ. χ. ἀμτβτ.) (δθ. μετὰ καὶ χ. τοῦ Βίον) ἀποθνήσκω· (μὲ αἰτ. πρθετ.) καταντῶ. «Καταστρέφω τὸν λόγον,» Πλ. (καὶ ἀμτβτ.) «Τοῦ ἑνιαυτοῦ καταστραφέντος,» Παυσ. (καὶ μσ.) «Εἰ τὴν νόσον καταστρέψω,» Εὐρ., «ἀκονόμησέ την φρόνιμα ὡς τὸ τέλος,» (καὶ πρθετ.) «Ἐς ὕδρωπα κατέστρεψεν ἡ νοῦσος,» Ἀρετ. «Δι' ἓβδομάδος τῶν παρθένων εἰς γάμους καταστρέφουσι,» Πλ. ‖. (πθ.) «Λέξις κατεσταμμένη,» Ἀρστ., ἡ κομματική, (ἀντιθ. τῷ Εἰρομένη). 5) (σπν.) ἀνεί Ἐπιστρέφω, (Λθ.).

Κατα-στρηνιάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ γεν.) Ἀπειθῶ (κυρ. «ὡσὰν τὸ ζῶον ὅταν δὲν ὀχεται τὸ χαλινάρι ἢ τὸν ζυγόν») κατά τινος.

Καταστροφή (ἡ). τὸ καταστρέφειν, ἀνατροπή, ἀναποδογύρισμα· τέλος, λύσις (δράματος)· (μετὰ καὶ χ. τοῦ Βίου) θάνατος· ὑποβολίωσις, καθυπόταξις.

Καταστροφικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει καταστροφῆς (δραματικῆς).

Κατάστρωμα (τὸ). στρωσίδι, σκέπασμα (στρώματος). 2) (συνήθ.) τὸ πάτωμα τοῦ πλοίου, (Ἰταλ.) ἡ κουβέρτα, ¶ἐκ τοῦ

Κατα-στρώννυμι, Μ. στρώσω = Καταστορέννυμι, στρώνω (ἁπλόνω) κατὰ γῆς· (συνεκδ.) σκοτώνω· στρώνω τὸ ἔδαφος μέ (ψύλλα κτλ.). (μτφμ.) κατευνάζω κτλ. (μτγν.) ἐγγράφω, καταχωρίζω. «Καταστρωμένου οὕτω ῥητῶς ἐν ταῖς Ἐρενίου Φίλωνος,» Εὐς.

Κατάστρωσις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τῶ προηγ., στρωσιμον (ξάπλωμα) κατὰ γῆς, στρώσιμον (σκέπασμα) ἀπὸ πάνω μέ, κτλ.

Καταστρωτέον, θετ. τοῦ Καταστρώννυμι. «Τὸ ἔδαφος πλίνθοις καταστρωτέον,» Γεωπον.

Κατα-στυγέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Κατέστυγον), Π. τρομάζω ἢ λυποῦμαι μὲ ὑπερβολήν, φρίττω, ἀποστρέφομαι. ‖. (μτδτ. μόνον εἰς τὸν ἀόρ. ά.) καθιστῶ τινα μισητὸν ἢ φρικώδη (ἀποτρόπαιον).

Κατα-στυγνάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι-

Κατάστυγνος (ὁ, ἡ). πολλὰ σκυθρωπός, περίλυπος.

Καταστύφελος καὶ **Κατάστυφλος** (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ τραχὺς (σκληρός), κατάξηρος.

Κατα-στύφω, Μ. στύψω. Κάμνω τι ὅλως διόλου στυφόν (καὶ μτφορ.) στυφνόν, δύστροπον. «Τοῦ Κάτωνος τὸ αὐστηρὸν καὶ κατεστυμμένον,» Πλ., ἡ πικρία τοῦ ἤθους, ἡ δυστροπία.

Κατα-στωμύλλω καὶ (συχνότ. μσ.) **Κατα-στωμύλλομαι**, Μ. υλῶ, -ῦμαι. Ῥητορεύω (ἀκαίρως), φλυαρῶ, πολυλογῶ, (κοιν.) κόφτει ἡ γλῶσσά μου 'σὰν τὸ ψαλίδι. «Φλήναφόν τινα (καὶ) κατεστωμυλμένον,» Εὐσ.

Κατα-συδωτέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω καὶ παχύνω 'σὰν τὸν χοῖρον.

Κατα-συλάω-ῶ, Μ. ήσω. Γδύνω (Ξεγυμνόνω) ὅλως διόλου.

Κατα-συλ-λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάμνω συλλογισμὸν κατά τινος, νικῶ διὰ συλλογισμῶν.

Κατα-συρίττω, Μ. ίξω. (μὲ γεν.) Σφυρίζω κανά τινος, (συγχ. τῷ -

Κατα-σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω τι κατὰ γῆς ἢ πρὸς τὰ κάτω· σβαρνίζω, ξεσχίζω· λεηλατῶ, διαρπάζω. (πθ. ἐπὶ κατ.) καταῤῥέω. «Ἴδης διὰ μεσαυτίης κατασύρεται ὕδατα Ῥήνου,» Διον.

Κατασφαγή (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ -

Κατα-σφάζω (ἡ Ἀττ.) -σφάττω, Μ. σφάξω. Σφάζω 'σὰν τὰ πρόβατον, φονεύω.

Κατασφακτικός, ή, όν. Ἐπιῤῥεπὴς ἢ Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατασφάζειν, αἱμοβόρος, φονικός.

Κατ-ασφαλίζω, Μ. ίσω. Δένω ἢ Κλείω τι ἀσφαλέστατα· σφαλνῶ καλά. (συνεκδ.) ἐξασφαλίζω.

Κατ-ασφαλτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω καλὰ (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη) μὲ ἄσφαλτον.

Κατα-σφάττω, Μ. σφάξω, = Κατασφάζω.

Κατα-σφενδονάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Σφενδονῶ κατά τινος, πετροβολῶ μὲ τὴν σφενδόνην· (μὲ αἰτ.) σφενδονῶν καταβάλλω.

Κατα-σφηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Καρφόνω σταρεά, σφίγγω μὲ ξυλοκάρφια. (μτφορ.) στενοχωρῶ, (συγχ. τῷ

Κατα-σφηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Σφίγγω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη μὲ σφῆνας δένω σφιχτὰ· ἐνόνω ἐντελῶς, συναρμόζω.

Κατα-σφίγγω, Μ. σφίγξω. Σφίγγω δυνατά, Καταβλίβω.

Κατάσφιγκτος (ὁ, ἡ). πολλὰ σφιγκτὸς (σφιγμένος), στενός.

Κατάσφιγξις, εως (ἡ). σφίξιμον δυνατόν.

Κατα-σφραγίζω, Μ. ίσω. Βουλλόνω καλὰ (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Κατα-σχάζω, Μ. άσω. Χαράζω μὲ ξεράφι ἢ νυστέρι· κάμνω ὅλον χαραγματιάς.

Κατάσχασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ κατασχάζειν, χάραγμα (μὲ τὸ ξυράφι). «Σικύας τῷ ἑνὶ προσβάλλειν μετὰ κατασχασ.» Ῥεῦφ.

Κατάσχασμα (τὸ). χαραγματιὰ (μὲ ξυράφι ἢ νυστέρι).

Κατασχασμὸς (ὁ), = Κατάσχασις.

Κατασχαστέον, θετ. τοῦ -

Κατα-σχάω-ῶ, Μ. σχάσω, = Κατασχάζω.

Κατα-σχεδιάζω, Μ. άσω. (μὲ γεν.) Ὁμιλῶ ὅ,τι τύχει (ὅ,τι μὲ καταίβῃ) κατά ἢ περί τινος, Καταψεύδομαι.

Κατα-σχέθω, Π. ἀνεί Κατέχω.

Κατασχεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κατέχω.

Κατάσχεσις, εως (ἡ). τὸ κατασχεῖν ἢ κατασχεθῆναι, πιάσιμον· κράτησις, ἐμπόδισμα· κυριεύσις· κυριότης (κτήματος), (παρδλ.) Κατοχή. «Ἔδωκεν αὐτοῖς κατάσχεσιν ἐν γῇ Αἰγύπτου,» Γρφ.

Κατασχετέος, α, ον, θετ. τοῦ Κατέχω.

Κατασχετικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ κατέχειν.

Κατα-σχετλιάζω, Μ. άσω. (μὲ γεν.) Ἀθημονῶ (Ἀγανακτῶ) κατά τινος, (συγχ. τῷ Κατασχεδιάζω).

Κατάσχετος (ὁ, ἡ), = Κάτοχος, κυριευμένος, ἐνθουσιασμένος. (μὲ δοτ. ἢ πρόθετ. γεν.) «Μανίαις (τ' Ἐκ νυμφῶν)—,» Σοφ., Παυσ.

Κατα-σχηματίζω, Μ. ίσω. Δίδω σχῆμα ἢ μορφὴν εἴς τι, μορφόνω, σχηματίζω.

Κατ-ασχημονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Φέρομαι πολλὰ ἄσχημα (μὲ πολλὴν περιφρόνησιν) κατά τινος.

Κατα-σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω τι ὅλως διόλου, κάμνω κομμάτια.

Κατάσχισις, εως (ἡ). τὸ εὐσ. τοῦ προηγ.

Κατάσχισμα (τὸ). τὸ κατεσχισμένον μέρος ἢ κομμάτι, σχίσιμον.

Κατάσχιστος (ὁ, ἡ). κατασχισμένος, κατεξεσχισμένος.

Κατα-σχολάζω, Μ. άσω. Χάνω εἰς μάτην (τὸν καιρόν). (μὲ γεν.) φλυαρῶ κατά τινος (πρὸς διασκέδασιν, ἵνα περνῷ ἡ ὥρα).

Κατ-ασχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσχολῶ (Ἐνασχολῶ) τινα ὅλως διόλου ἢ ἐπὶ ματαίῳ ‖. (μσ. ἢ πθ.) εὑρίσκομαι εἰς πολλὴν ἢ ἀδιάκοπον ἀσχολίαν.

Κατασχόμενος, η, ον, μσ. ἦ

Κατασχών, ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Κατέχω.

Κατα-σωρεύω, Μ. εύσω. Κάμνω μέγαν σωρόν, ἐπισωρεύω.

Κατ-ασωτεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Καταδαπανῶ ἀσώτως, κατεξοδεύω εἰς ἀσωτίας.

Κατα-σώχω (ἰων. ἀντὶ Κατασφώγω), Μ. σώξω. Τρίβω (Ἀλέθω, Κοπανίζω) ψιλά, (συγχ. τῷ) Κατασμώχω.

Κατα-ταινιόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυλίζω πανταχόθεν μὲ ταινίας.

Κατατάκερος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ταχερὸς (λυωμένος, χυλωμένος).

Κατατακτέον, θετ. τοῦ Κατατάσσω.

Κατα-τάμνω, Δ. ἀντὶ Κατατέμνω.

Κατα-τανύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Κατατείνω.

Κατατάξεως, Δ. ἀντὶ Κατατάξεις, Δ'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Κατατήκω.

Κατάταξις, εως (ἡ) τὸ κατατάττειν ἢ κατατάττεσθαι, τοποθέτησις, κτλ.

Κατα-ταράσσω (ττω), Μ. άξω. Ταράττω ὅλως διόλου, προξενῶ (βάλλω εἰς) μεγάλην ταραχὴν (σύγχυσιν, ἀνησυχίαν) κάμνω (φέρω) ἄνω-κάτω.

Κατα-ταρταρόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταπηνίζω εἰς τὸν τάρταρον.

Κατάτασις, εως (ἡ). τὸ κατατείνειν ἢ καταιτείνεσθαι, τεντωμα δυνατὸν ἢ πρὸς τὰ κάτω· σύντονος (ἄκρα) προσπάθεια κτλ.

Κατατάσσω (ττω), Μ. τάξω. Ἐπιμένω ἐ

τάξει (εἰς τὸν ἀνήκοντα τάκον)· διαιρῶ εἰς τάξεις (εἰς τάγματα), διορίζω τὸν δ.τινα εἰς τὴν δεῦτα τάξιν, ἢ καθένα εἰς τὴν σειρὰν (εἰς τὸν κατάλογον), συναριθμῶ, καταγράφω. 2) (μσ. Νμ.) καταχαταθέτω εἰς τὸ δικαστήριον ἢ εἰς τρίτον χέρι (ἐν γέν. ἀσφαλίζω τὸν δανειστὴν διὰ) τὴν διαφιλονεικουμένην ποσότητα. « Κατατάξασθαι τοῖς φυλέταις ὑπὲρ τοῦ ὀρλήματος, » Δημ.

Κατα-ταχέω-ῶ, Μ. ήσω. (αἰτ. ἢ ἀπαρ. ἢ μτχ.) Ὑπερβαίνω κατὰ τὴν ταχύτητα, προφθάνω, προλαμβάνω· (ἐν γέν.) κάμνω ὀγλίγωρα.

Κατα-ταχύνω, Μ. υνῶ, =Καταπεύδω, Καταταχέω.

Κατα-τέγγω, Μ. τέγξω. Καταβρέχω, καταμουσκεύω.

Κατατεθαρρηκότως [καταθαρρέω], ἐπίρ. (μτχ.). Πολλὰ θαρρετά, μὲ ἄκραν τόλμην.

Κατα-τέθηπα (πρχ. ἀντὶ ἐνς.). Εἶμαι ἔκθαμβος διά τι, θαυμάζω, θεωρῶ μὲ ἔκπληξιν καὶ σέβας.

Κατατεθνειῶτος, υῖα, ός, Π. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καταθνήσκω.

Κατα-τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω δυνατὰ ἢ πρὸς τὰ κάτω· ἐκτείνω (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) ἐκτείνομαι (φθάνω) ἕως εἰς. «Τείχη κατατείναντα εἰς θάλασσαν, » Ξεν. (καὶ πθ.) « Λόγων κατατεινομένων, » Εὐρ., διεξοδικῶν. (καὶ ἑλλ.) «Ὁ λέων) τρέχει κατατείνας, καὶ οὐ πηδᾷ· τὸ δὲ δρόμημα συνεχῶς, ὥσπερ κυνός ἐστι κατατεταμένον, » Ἀρστ., τρέχει χωρὶς νὰ σταθῇ. (καὶ μτνμ.) « Κατατείνων λέγω, » Πλάτ., ἁμιλῶ χωρὶς διακοπὴν, μακρηγορῶ. 2) τραβῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀνεχαιτίζω, ἐμποδίζω· (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) ἐναντιοῦμαι, ἀντιτείνω. 3) κατατυραννῶ, βασανίζω. « Κατέτεινέ με πάλιν διηγούμενος τὴν μάχην, » Λδν. 4) (μσ.) βάλλω ὅλα μου τὰ δυνατά, προσπαθῶ. « Εἰ κατατείνεται ὑπὲρ μιᾶς βώλου πρὸς τοὺς γειτνιῶντας, » Θμστ.

‡Κατα-τειχίζω, Μ. ίσω, =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐντειχίζω.

†Κατα-τειχογραφέω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταγραφέω.

†Κατατελία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατὰ τέλεα.

Κατα-τελευτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. προθετ.) Περατοῦμαι, καταντῶ.

Κατα-τεμαχίζω, Μ. ίσω. Κόπτω εἰς τεμάχια (τμήματα), κομματιάζω, κατακόπτω.

Κατα-τέμνω, Μ. τεμῶ, (ἐν γέν.) =Κατακόπτω· διαιρῶ εἰς πολλὰ τμήματα (« Ἅπασα [ἡ πόλις] ὁδοῖς κατατέτμηται, » Στρ.)· κατακερματίζω· (ἰδιαιτ.) κατατρυπῶ τὴν γῆν ἵνα ἀνοίξω μεταλλεῖον, (παρβλ. Ἐπικατατέμνω).

‡Κατα-τέρπω, Μ. τέρψω. Εὐφραίνω κατὰ πολλά.

Κατα-τετραίνω, Μ. ανῶ, Ἀττ. ἀντὶ Κατατιτραίνω.

Κατατετρύσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κατατρύχω

Κατα-τεύχω, Μ. τεύξω, Π. κάμνω, κατορθόνω.

Κατα-τέφ-ω-ῶ, Μ. ώσω Σκεπάζω ὅλως διόλου μὲ στάκτην (τέφραν). 2) κάμνω (μεταβάλλω εἰς) στάκτην, Ἀποτεφρόω.

Κατα-τεχνάζομαι, Μ. άσομαι. Κατορθόνω (Κατασκευάζω) διὰ τῆς τέχνης μου.

‡Κατατεχνικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Πολλὰ τεχνικός· μὲ πολλὴν τέχνην κεκαμωμένος.

Κατα-τεχνολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἢ Προσδιορίζω τι κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης· ἀνάγω τι εἰς (τὸ περιγράφω κατὰ) κανόνας.

Κατάτεχνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τέχνως. Πολλὰ τεχνικός, μὲ πολλὴν τέχνην κεκαμωμένος. (ἀθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) βεβιασμένος, ἐπιτετηδευμένος. « Ὅταν ἐκ τῶν πανηγυρικῶν ἢ κατατέχνων εἰς τὸν ἀπτόμενον ἦθος καὶ πάθος λόγων μεταθῶσι, » Πλ.

Κατα-τήκω, Μ. τήξω. Λυόνω (κυρ. καὶ μτνμ.) ὅλως διόλου· (συνεκδ.) καταβαπανῶ· (μτφορ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πθ.) μαραίνομαι (φθείρομαι) ὀλότελα, ἐξασθενῶ.

Κατα-τίθημι, Μ. καταθήσω (ἀόρ. Κατέθηκα κτλ.). Βάλλω (ἀφίνω) τι κάτω (κατὰ γῆς) ἢ ἐπάνω ἢ μέσα εἴς τι. «Καὶ τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ γθουὸς, » Ἰλ. Γ. «Καί μ' εὖδοντ' ἐν νηῒ ἄγοντες, κάτθεσαν ἐς Ἰθάκην, » Ὀδ. Π. « Στέφανον καταθήσομεν ἐς κλατάνιστον, » Θκρ. «Χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα, » αὐτ. (καὶ τρχ.) « Ἃ δ' ὑπέσχετο, ποῖ καταθήσεις; » Σοφ. (καὶ μσ.) « Ἱερὰ κατέθεντο ἐπὶ βωμῶν, » Θκρ. 2) (συνεκδ.) ἐθγάζω, ἀφίνω· παραιτῶ. «Καταθεὶς τὰ ὅπλα, » Ξεν. (καὶ μσ.) « Κατάθου θοιμάτιον, » Ἀρστφ. (ἢ μτνμ.) «Καταθέσθαι τὴν μοναρχίαν, » Πλ. 3) βάλλω τι κάτω ὡς ζοίχημα· πληρόνω ἐπὶ χεῖρας (εἰς μετρητά)· «Χρήσεις καταθεῖναι ἄεθλον;» Θκρ. « Σύριγγα καθεῖναι, τὰ δὲ τῶ πατρὸς οὐ καταθήσω, » αὐτ. « Εἰ μὴ καταθήσεις δύο δραχμὰς, » Ἀριστοφ. « Μηδὲν καταθεὶς αὐτῶν, » Ξεν., (παρβλ. Καταβάλλω). 4) κάμνω τι τὸ ὁπ. νὰ μένῃ (νὰ στέκῃ) διὰ πάντα· (ἐν γέν.) πράττω, κατορθόνω, οἰκονομῶ, διορθόνω. « Σόλων νόμους κρατίστους τῇ πόλει κατέθηκε, » Ξεν. « Ἔργον ἅπασι κοινὸν κατατιθέναι, » Πλ. « Σπονδὰς (« Πεῖραν) καταθεῖναι, » Εὐρ., Γργ. (καὶ μσ.) « Μεγάλην χάριτα καταθήσεται, » Ἡρ. (καὶ μὲ δοτ.) « Χάριν τῇ πόλει καταθέσθαι, » Λσ. (καὶ αἰτ. προθετ.) « Ἔνθραν φανερὰν πρὸς ἐκείνους καταθέσθαι, » αὐτ. (καὶ πθ.) « Συμφορᾶς μετρίως κατατιθεμένης, » Θκ., οἰκονομουμένης. 5) (μσ.) βάλλω τι νὰ μένῃ πουθενὰ δι' ἄλλον καιρὸν, ἀπεθέτω, ἀποταμιεύω· βάλλω ὡς παρακαταθήκην. « Γαστέρες τὰς ἐπὶ δόρπῳ κατεθέμεθα, » Ὀδ. Σ. « Τροφὴν κατατίθεσθαι, » Ξεν. « Δίσθοκιενα προσιόντας τοὺς πολεμίους, τὴν λείαν ἅπασαν κατέθεντο εἰς τοὺς ἀστυγείτονας, » αὐτ. (ἢ μτνμ.) « Δοξὰν κατατίθεσθαι, » Θκ. 6) (ἐν γέν.) βάλλω τι εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην θέσιν· οἰκονομῶ, διαθέτω. « Βουλόμενος ἀσφαλῶς καταθέσθαι τὰ περὶ αὐτὸν, » Ἰσοκρ. (καὶ περιφρ.) «Κατατίθεμαί τινα ἐν ἀμελείᾳ, » Δξ.

Κατα-τιλάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Κέζω (Τσιρλίζω) ἐπάνω εἰς.

Κατα-τίλλω, Μ. τιλῶ. Καταπομπεύω, ξεφτίζω. «Γάκος παλαιὸν—, » Ἱππικρ.

Κατα-τιτραίνω καὶ

Κατα-τιτράω, Μ. κατα-τρήσω. Κατατρυπῶ, διατρυπῶ.

Κατα-τιτρώσκω, Μ. κατα-τρώσω. Καταπληγόνω.

Κατα-τιτύσκομαι (χ. Μ.), Π. σημαδεύω (σαγιττεύω) κατά τινος.

Κατα-τοιχογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Γράφω κατά τινος εἰς τοὺς τοίχους· τοιχοκολλῶ σάτιρας, (Γαλλ.) placarder, (παρβλ. Καταστηλιτεύω).

Κατα-τοκίζω, Μ. ίσω. Ἀφανίζω (Καταπτωχύνω) τινὰ ἐξ αἰτίας τῶν ὑπερβολικῶν τόκων.

Κατα-τολμάω-ῶ. Μ. ήσω. (μὲ ἀπαρ.) Ἀποτολμῶ. (μὲ γεν ἢ αἰτ. ἑλλ.) ἀψηφῶ, περιφρονῶ.

Κατατομή (ἡ). τὸ κατατέμνειν, κάψιμον. 2) (συνεκδ.) ἐντομή, χαραγματιά. 3) μέρος τι τοῦ (Ἀττικοῦ ἰόνος) θεάτρου, ἡ ὀρχήστρα ἢ τὸ διάζωμα.

Κατατονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀτονῶ ὅλως διόλου, ἐξατονῶ.

Κατάτονος (ὁ, ἡ), [κατατείνω]. πολλὰ κάτω τραβηγμένος (καταβασμένος), χαμηλότερος ἀπ' ὅσον πρέπει.

Κατα-τοξεύω, Μ. εύσω. Κτυπῶ (Καταρτυπῶ) μὲ τὰ τόξα μου.

Κατα-τορνεύω, Μ. εύσω. Τορνεύω ἐντελῶς, ἐξεργάζομαι διὰ τοῦ τόρνου.

Κατα-τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιγράφω τι μὲ τραγικὴν ἔμφασιν (μὲ ὑπερβολὰς), ἐκτραγῳδῶ.

Κατα-τραυματίζω, Μ. ίσω. Καταπληγόνω, (μτνμ.) κατατρυπῶ.

Κατα-τρέπω ξ (μσ.) -τρέπομαι, Μ. τρέψω, -ομαι. Τρέπω ἐντελῶς εἰς φυγὴν (τὸν ἐχθρὸν), κατατροπόνω.

Κατα-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Κατέδραμον). Τρέχω κάτω ἢ πρὸς τὰ κάτω, καταβαίνω τρέχων. « Καταδραμοῦσα τὴν θύραν ἄνοιξον, » Ἀρχρ. « Ἐμπορίοις.. εἰς ἃ σχεδὸν ἁπάσης τῆς οἰκουμένης κατατρέχουσιν οἱ πλέοντες εἰς Ἰταλίαν, » Πλθ. 2) (συνήθ.) τρέχω κατά τινος, καταδιώκω· λεηλατῶ τόπον τινὰ εἰσβάλλων (κυρ. μὲ ἱππικόν)· (ἐν γέν.) προσβάλλω (μτνμ.) καταφέρομαι ἐγγράφως ἢ προφορικῶς κατὰ τοῦ ἀντιδίκου μου. « Πολλὰ καὶ τὰν Καίσαρα κατέδραμε, » Δ. Κάσσ. « Πικρῶς Ἀλκιβιάδου κατατρέχει ὡς οἰνόφλυγος, » Ἀθ.

Κατάτρησις [κατατιτράω], εως (ἡ). τρύπημα πέρα-πέρα, κατατρύπημα. « Τερηδόνων ἐστὶν ὀδοῦ κατάτρησις ἀπὸ φθορᾶς, » Γαλ. 2) (συνεκδ.) τρύπα, χάσμα. « Δι' τῶν σφηκιῶν (ἴσ. σφηκιῶν) κατατρήσεις, » Ἡσ. « Πύκνωμα κισσηρειδὲς ταῖς κατατρήσεσι, » Πλ.

Κατα-τριακοντουτίζω, Μ. ίσω, (Ἐκμ.). Μεταχειρίζομαι ὡς κόρας τὰς τριακοντούτιδας σπονδύλους.

Καταριδή (ἡ), = Κατάτριψις· (ἴδια τ.) φυσιασίδωμα· (μτφορ.) ἀφανισμός, ὄλεθρος, ἡ χρονοτριδὴ ματαία. « Διογένης τὴν Πλάτωνος διατριβὴν κατατριδὴν ἀπεκάλει, « Αρτ., ⟦ἐκ τοῦ

Κατα-τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω τι ἐπάνω εἰς, τρίβω δυνατά· (συνεκδχ.) φθείρω διὰ τῆς τρίψεως, (ἐν γέν.) καταδαπανῶ· καταπονῶ, ἐξασθενίζω, (παθ.) ἀφανίζομαι, ἀποκάμνω, (παρβλ. Ἐπιτρίβω καὶ Κατασχίζω).

Κατα-τρίζω, Μ. τρίξω. Φωνάζω δυνατά (ὡσὰν τὸν παντικόν, τὴν νυκτερίδα κτλ.).

†Κατατρίχιος (ὁ, ἡ), λεπτὸς ὡσὰν τρίχα.

Κατάτριψις, εως (ἡ). τὸ κατατρίβειν ἢ κατατρίβεσθαι, τρίψιμον δυνατά, (συνεκδχ.) γέλασμα, λυώσιμον· ἀφανισμός.

†Κατα-τροπόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, (νλγ.) ἀντὶ Κατατρέπω, κατατροκόνω, ⟦ἐκ τοῦ

†Κατάτροπος (ὁ ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κατάβροπος, κατωφερὴς ῥέπων (βλέπων) πρὸς φυγήν.

†Κατατρόπωσις, εως (ἡ). τροπὴ (νίκη) ἐντελής.

Κατα-τροχάζω, Μ. άσω, = Κατατρέχω, τρέφομαι (τρέχω) ὡς τροχὸς, κυκλοφορῶ.

†Κατα-τροχίζω, Μ. ίσω. Φονεύω διὰ τοῦ ⟦τροχοῦ ἢ τῶν τροχῶν τῆς ἁμάξης.

Κατα-τρύζω, Μ. τρύξω, (κατὰ λέξ.) = Κατατρίζω· (μὲ γεν.) φλυαρῶ κατά τινος, τὸν ζαλίζω μὲ τὰς φλυαρίας μου.

Κατα-τρυπάω-ῶ, Μ. ήσω, = Κατατιτράω.

Κατα-τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐντρυφῶ, ἀπολαμβάνω· ἐνδιατρίβω ἁβρύνως εἴς τι. (μὲ γεν.) « Τοῦ τῆς ἱστορίας λωτοῦ κατατρυφᾶν τοῖς φιλολόγοις διδάντες, « Εὐς.

†Κατατρυφὴ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατακρυφή.

Κατα-τρύχω καὶ Κατα-τρύω, Μ. τρύσω, = Κατατρίβω, (μτφορ.) Καταβλίβω, παρενοχλῶ, καταβαρύνω· κατατυραννῶ, κατακωμῳδῶ· (πθ.) ὑποφέρω μεγάλην ταλαιπωρίαν (κακοπάθειαν). « Ἦσαν δὲ μάλα πιεζόμενοι διὰ τὸ κατατετρύσθαι (ἄλλ. κατατετρυχθαι) ὑπὸ τῆς πορείας, « Ξεν.

Κατα-τρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. β'. Κατέτραγον κτλ.). Τρώγω ὅλως διόλου, (κοιν.) τρώγω ὡς τὸ κακκαλον, (μτφορ.) ἀφανίζω, καταναλίσκω. « Τὸν Μίλωνα ταῦρον φασι καταφαγεῖν, « Ἀθ. (ἐξ κατὰ τμ.) « Ἐπὰν κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθὸς καὶ αὐτήν. «]λ. Β. « Κατεφάγεται αὐτὰ ὁ σκώληξ, « Γρφ. « Σὺς κατέφαγε τὸ ὁλοκαύτωμα, « αὐτ. (ἐξ μτνμ.) « Ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου κατέφαγέ με, « αὐτ.

Κατα-τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Κατέτυχον κτλ.). (μὲ γεν.) Ἐπιτυγχάνω· ἀποκτῶ, ἀπολαμβάνω.

Κατα-τυπόω-ῶ, Μ. ωσω. Τυπόνω (Ἐντυπόνω) κατὰ βάθος.

Κατατύπωσις, εως (ἡ). ἡ κατὰ τύπους ἔκθεσις, μίμησις.

Κατα-τυραννέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Τυραννῶ ἀπανθρώπως, καταβλίβω διὰ τῆς τυραννίας μου.

Κατάτυρος (ὁ, ἡ), ὅλος (γεμάτος) τυρί.

Κατα-τυφλόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυφλόνω ὅλως ὁλόλου, ἀποτυφλόνω.

Κατα-τωθάζω, Μ. άσω. (μὲ γεν.) = Καταγελῶ, περιπαίζω.

Κατ-αυαίνω, Μ. ανῶ. Καταξηραίνω.

Κατ-αυγάζω, Μ. άσω, = Καταλάμπω, φεγγοβολῶ, ἀκτινοβολῶ· (μτδτ.) καταλαμπρύνω· καταφωτίζω. « Ἡλίου τὰς ἀκρωρείας καταυγάζοντος, « Ἡλ. 2) (μσ.) βλέπω, θεωρῶ, καθορῶ. « Φῶς ὁ λόγος ἀνθρώποις, ὃι' οὗ καταυγαζόμεθα τὸν θεόν, « Κλμ.

Καταυγασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἔλλαμψις, καταφώτισις.

Καταυγάστειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Καταυγαστὴρ (ὁ), Β. ὁ καταυγάζων (καταφωτίζων, καταλαμπρύνων).

Καταύγεια (ἡ), μεγάλη λάμψις, φῶς ζωηρόν, ⟦ἐκ τοῦ

Καταυγὴς, έος (ὁ, ἡ). πλήρης αὐγῆς (φωτὸς, ῥέγγους), κατάφωτος.

Κατ-αυδάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κοινοποιῶ τι πρὸς βλάβην τινός, προβιβάω μυστικὸν, καταμηνύω, (παρβλ. Κατειπεῖν).

Καταύδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀπαγόρευσις (ἐν γέν.) κραυγαὶ φωνασκίαι.

Κατ-αυθαδίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ γεν.) Φέρομαι μὲ αὐθάδειαν ἢ ἰσχυρογνωμίαν κατά τινος· ἀντιτείνω αὐθαδῶς.

Κατ-αυθενεύω-ῶ, Μ. ήσω. Κατεξουσιάζω.

†Καταῦθι, Π. ἀντὶ Καταυτόθι, ἐκεῖ, αὐτοῦ, εἰς τὸ ἴδιον μέρος, εἰς τὸν τόπον, (ὀρθότ. διῤῥημ. Κατ' αὖθι).

Κατ-αυλακίζω, Μ. ίσω, = Καταλοκίζω.

Κατ-αυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω ἔμπροσθεν τινος τὸν αὐλὸν, διασκεδάζω ἢ ἐνθουσιάζω τινὰ μὲ (ἢ ὡσὰν μὲ) τὸν αὐλὸν, (ἐν γέν.) Καταθέλγω. (πθ.) τέρπομαι ἀκρόωμενος παιζόμενον ἐμπρός μου τὸν αὐλὸν· (ἐπὶ ἀψύχ.) ἀντηχῶ ἀπὸ τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ. « Ἡ δὲ νῆσος κατηυλεῖτο καὶ κατεψάλλετο, « Πλ.

Καταύλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ τοῦ αὐλοῦ διασκέδασις ἢ ἐνθουσίασις.

Κατ-αυλίζομαι, Μ. ίσομαι. Αὐλίζομαι (Μένω, Κωνεύω) πουθενά.

†Κάταυλος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Κατηυλημένος. 2) [ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ] Καταπεπταμένος, (ἴσ. πρέπει νὰ γραφῇ Καταύλαιος).

Καταύστηρος (ὁ, ἡ). πολλὰ αὐστηρός.

†Καταύστης [καταύω], ου ἡ οῦ (ὁ). ὁ καταχαίων (καταξηραίνων). ἀφανιστής.

†Καταυτίκα, ἐπίῤῥ. Π. τώρα ἀμέσως (παρευθὺς), (εἰς τὸν θκρ. ὀρθότ. διῤῥημ. Κατ' αὐτίκα, τῆς προθ. ἀναφορμ. εἰς τὸ ῥῆμα).

†Καταυτὸ, ἐπίῤῥ. ἀντὶ Κατ' αὐτὸ, παρομοίως, ἀπαραλλάκτως, ἢ τῷ ὄντι, ἀκριβῶς.

†καταυτόθι, ἐπίῤῥ. Π. (ἐξ ἴσ. ἐσφαλμ.) ἀντὶ Κατ' αὐτόθι, Σ. Καταῦθι.

†Κατ-αυχέομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατακαυχάομαι.

Καταυχένιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τοῦ αὐχένος. « Πλόκαμος —, « Ἐπιγρ.

Κατ-αυχίω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ δατ.) καυχῶμαι (κομπάζω) διά τι.

Κάταυχμος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου αὐχμώδης (ξηρὸς, ἄνυδρος).

Κατ-αύω, Μ. αύσω, Π. κατακαίω, (μτφορ.) ἀφανίζω.

;Καταφαγᾶς, ᾶ (ὁ) καὶ

;Καταφαγάς, άδος (ὁ, ἡ). πολυφάγος, λαιμαργος, ἀχόρταγος, ⟦ἐκ τοῦ

Καταφαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κατατρώγω ἢ Κατεσθίω.

Κατα-φαιδρύνω, Μ. υνῶ. Καταλαμπρύνω « Δαμπάδες μυριοπληθεῖς τὴν ἑορτὴν καταφαιδρύνουν, « Γργ.

Καταφαίην, εὐκτ. τοῦ Κατάφημι.

Κατα-φαίνομαι, Μ. φανήσομαι. Φαίνομαι καλὰ (καθαρά)· ὁμοιάζω κατὰ πολλὰ φαίνομαι πολλὰ πιθανός.

Καταφαμίαθω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ Καταφημίζω.

Καταφάνεια (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις.

Καταφανὴς, έος (ὁ, ἡ). φαινόμενος καθαρὰ, πολλὰ φανερὸς, προφανὴς, ὁλοφάνερος. « Ἐστρατοπεδεύσαντο ἐν περιτεταφρευμένῳ μὲν, καταφανεῖ δέ, « Ξεν. « Μὴ καταφανεῖς γένωνται... ἐρημωθέντες, « Θημπ.

Κατα-φαντάζω, Μ. άσω. Παριστάνω ἐναργῶς, ἐβγάλλω εἰς τὸ φανερὸν ὅλως διόλου.

Καταφαντικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ἀριστόβιος εἰς τὸ καταφαίνειν ἢ καταφάσκειν, καταφατικός.

Καταφάντὸς [καταφημι], ἡ ἡ ος, όν ἡ ον. Τὸν ὁπ. δύναται ἢ πρέπει νὰ συνομολογήσῃ τις ὡς βέβαιον (νὰ ἐκφράσῃ καταφατικῶς), (παρβλ. Ἀπόφαντος.)

Καταφανῶς, ἐπίῤῥ. Πολλὰ φανερὰ· προφανῶς, ὀφθαλμοφανῶς.

Κατάφαρκτος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κατάφρακτος.

Κατα-φαρμακεύω, Μ. εύσω καὶ

Κατα-φαρμάσσω, Μ. άξω. Καταφαρμακόνω· καταγοητεύω, καταμαγεύω. 2) φόβω πολλὰ ἰατρικὰ [εἰς τὸν ἀσθενῆ]. 3) καταφαρμακοδόνω.

Κατάφασις, εως (ἡ), τὸ καταφάσκειν, βεβαίωσις, συγκατάθεσις.

Κατα-φάσκω, = Κατάφημι.

Καταφατίζω, Μ. ίσω. Ὑπόσχομαι (Τάζω) μετὰ βεβαιότητος, βεβαιόνω μιθ' ὅρκου.

Καταφατικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ σημαίνων (ἐκφράζων) κατάφασιν, δηλωτικὸς συγκαταθέσεως.

Κατα-φαυλίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου φαῦλον (κοπανον, πρόστυχον), σμικρύνω, ἀτιμάζω, ἐξευτελίζω.

†Κατα-φέγγω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταφεύγω.

Καταφέρεια (ἡ), = Κατωφέρεια, ⟦ἐκ τοῦ

Καταφερὴς, έος (ὁ, ἡ), = Κατωφερὴς, ⟦ἐκ τοῦ

Κατα-φέρω, Μ. κατοίσω (ἀόρ. Κατήνεγκα, πθ. πρκ. Κατενήνεγμαι, ἀόρ. Κατηνέχθην κτλ.). Φέρω τι πρὸς τὰ κάτω, καταιβάζω. « Ἄχος μὲ κατοίσεται ἅιδος εἴσω, « Ἰλ. Χ. 2) καταιβάζω μὲ ὁρμήν· ῥίπτω, ἀρμηνίζω. (καὶ πθ.) σύρομαι κάτω χωρὶς νὰ θέλω, πίπτω· βυθίζομαι. « Καταφέρειν (μετὰ καὶ γ. τοῦ) πληγὴν, « Πλ. « Σκάπτει... βαθείας καταφέρων, « Ἀκ. (καὶ πθ.) « Κατενεχθέντος τοῦ πύργου, « Πλβ. « Ὑρις ἐξ οὗ ὁ ποταμὸς καταφέρεται, « Ἡσύχ.

» Ὧν ἐν τῷ πυρέσσειν αἱ κοιλίαι καταφέρονται, « Ὀρειβ., ἔχουν διάρροιαν. » Τῶν ὡῶν τὸ μὲν ἀπρόεον ἐπιπολάζει, τὸ δὲ πλῆρες καταφέρεται (κάτω), « Γεωπον. » Εἰς ὕπνον (» Εἰς χάρον [καὶ τρπ.] » Εἰς πάθη) καταφερόμενος, « Δξ. » Λύχνος καταφερόμενος, « Πλ., ὁ κοντεύων νὰ σβύσῃ(;). » Καταφερομένου τοῦ ἡλίου, « Θφρ., δύοντος. 3) πληρόω εἰς μετρητά, Καταβάλλω. »Τάλαντον κατήνεγκε,« Πλθ. 4) (μσ. ἢ παθ.) ἔρχομαι (φθάνω) εἴς τὸν λιμένα, Καταίτομαι. »Καὶ λέμβος ἄρτι κατεφέρετο,« Ἰλ. 5) φέρομαι μὲ ὁρμὴν κατά τινος, (μτφορ.)ἐλέγχω πικρῶς, (ὅθ. Καταφορά).

Καταφεύγω, Μ. φεύξομαι. (μὲ αἰτ. προθετ.) Φεύγω πρός τινα ἢ εἰς μέρος τι νὰ γλυτώσω.

Καταφευκτήριον (τὸ), μέρος πρὸς καταφυγήν, καταφύγιον.

Καταφευξις, εως (ἡ), « Καταφυγή, καταφύγιον.

Κατά-φημι, Μ. φήσω. Λέγω (ἀποφασιστικῶς καὶ ὡρισμένως) τὸ Ναί, βεβαιόνω (ὁμολογῶ) ὅτι οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα, συγκατανεύω.

Κατα-φημίζω, Μ. ίσω (παθ. πρκ. Καταπεφήμισμαι). Διαδίδω φήμην, διαθρυλλῶ, διαφημίζω (μὲ γεν.) κηρύττω τι περί ἢ κατά τινος· δυσφημίζω. 2) ἀφιερόνω (εἰς τὸ ὄνομά τινος), καθιερόνω. »Θρόνον Ἀλεξάνδρῳ καταπεφημισμένον,« Πλ.

Κατάφημος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων κακὴν φήμην, δυσφημισμένος.

Κατα-φθάνω, Μ. φθάσω. Φθάνω ἔξαρνα (ἐν ᾧ γίνεταί ἢ πρὶν ἀκόμι γένῃ τι), προφθάνω· προλαμβάνω.

;Κατα-φθατοῦμαι, Π. ἀντὶ Καταφθάνω.

Κατα-φθείρω, Μ. φθερῶ. Φθείρω ὅλως διόλου, διαφθείρω, ἀφανίζω.

Καταφθίμενος, η, ον, Π. πθ. ὑπερσ. ἀντὶ dor. Β΄. τῆς μτχ. τοῦ Καταφθίω.

Κατα-φθινύω-ῶ, Μ. ήσω (ὅθ. ὁ πρκ. Κατεφθινται κώς), καὶ

Καταφθινύθω, Μ. φθίσω, Π. = Καταφθίω.

Καταφθίνω, Μ. φθινῶ, Π. ἀντὶ Καταφθείρομαι, χάνομαι ὅλως διόλου ἢ κατ' ὀλίγον, ἀφανίζομαι, τελειόνω, ἐκλείπω, φθείρομαι, χαλνῶ. ||. (μεθέτ. ἀντὶ»

Καταφθίω, Μ. φθίσω, Π. ἀντὶ Καταφθείρω, χάνω, ἀφανίζω· κατατρώγω, καταναλίσκω. (ἀμτδτ. ἡ ἑλλ. καὶ πθ. ἡ μσ.) χάνομαι, ἀφανίζομαι, τελειόνω, κτλ. » Ἤϊα κατέφθιτο,« Ὀδ. Δ., ἐτελείωσαν, ἐφαγώθησαν. » Ἐπεὶ δὲ φέγγος ἠλίου κατέφθιτο, καὶ νὺξ ἐπῆλθε, « Λ/αχλ., ἐξέλιπεν. » Ὡς καταφθίσθαι ὤφελες, « Ὀδ. Β. (καὶ κατὰ μτχ.) » Καταφθίμενος [ἀντὶ Κατεφθιμένος], η, ον. Χαμένος, ἀφανισμένος, τελειωμένος· ἀποθαμένος. » Νεκύεσσι καταφθιμένοισιν, « Ὀδ. Δ.

Καταφθορά (ἡ), [καταφθείρω]. παντελὴς φθορά, ἀφανισμός· διαφθορά· ἐξευτελισμός, καταισχύνη.

Κατα-φίημι, Μ. καταφ-ήσω. Ἀφίνω τι νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ χέρι μου κάτω ἢ κατά τινος.

Κατα-φιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιλῶ μὲ πόθον (ἐγκαρδίως), γλυκοφιλῶ.

Καταφίλημα (τὸ). φίλημα ἡδονικόν.

Κατα-φιλοσοφέω-ῶ, Μ. ησω. (μὲ γεν.) Συλλογίζομαι ἢ Ἀποφαίνομαι φιλοσοφικῶς κατά τινος. (μὲ αἰτ.) ὑπερβαίνω κατὰ τὴν σοφίαν (κατὰ τὴν φρόνησιν).

‡Κατα-φλάω-ῶ, Μ. άσω, Αἰολ. ἀντὶ Καταθλάω, καταχάπτω, κατασυντρίβω.

Κατα-φλέγω, Μ. φλέξω. Κατακαίω, πυρπολῶ.

Κατάφλεκτος (ὁ, ἡ). καταχαϋμένος.

Καταφλεξίπολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καταφλέγων τὰς πόλεις.

Κατάφλεξις, εως (ἡ). τὸ καταφλέγειν, πυρπόλησις.

Κατα-φλυαρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Φλυαρῶ κατά τινος, ζαλίζω μὲ τὰς φλυαρίας μου.

Κατα-φοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταφοβίζω. ||. (μσ. αὐτπθ.) φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολήν, κατατρομάζω.

Κατάφοβος (ὁ, ἡ). κυριευμένος ἀπὸ μέγαν φόβον, καταφοβισμένος, κατατρομαγμένος. (μὲ αἰτ. ἑλλ.) » Οὕτως ἦσαν καταφόβοι τοὺς ἐλέφαντας, « Πλθ., ἀντὶ Κατεπεφόβηντο.

Κατα-φοιβάζω, Μ. άσω. Κατενθουσιάζω· ὁμιλῶ (προφητεύω) μὲ μέγαν ἐνθουσιασμόν.

Κατα-φοινίσσω, Μ. ίξω. Βάμνω (Βάφω) τι κατακόκκινον.

Κατα-φοιτάω (καὶ Ἰων. -έω) -ῶ. Μ. ήσω. Καταιβαίνω (συχνάκις).

Καταφοίτησις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ Καταφοιτάω, καταίβασμα, κάθοδος.

Κατα-φονεύω, Μ. εύσω. Φονεύω μὲ σκληρὸν τρόπον ἢ χωρὶς ν' ἀφήσω κἀνενα.

Κατάφονος (ὁ, ἡ). ἄξιος φόνου (θανάτου).

Καταφορά (ἡ), [καταφέρω]. πέσιμον (καταίβασμα, πτῶσιμα) ὁρμητικόν· βασίλευμα τοῦ ἡλίου (ἰατρ.) τάσις βιαία καὶ ἀκατανίκητος πρὸς ὕπνον, (σχεδὸν) ληθαργία, κάρωσις. (μετρορ.) σφοδρὰ (κυρ. κατὰ τοῦ ἀντιδίκου) προσβολὴ (ἐπίπληξις).

Κατα-φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Σύρω, Κουβαλῶ) τὸν κατήφορον, κατεβάζω.

Καταφορικός, ἡ, όν. (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ γινόμενος μὲ καταφοράν, φοβερός, ὁρμητικός· (ὅθ. ἰατρ.) ληθαργικός.

Κατάφορος (ὁ, ἡ), = Κατωφερής, Εὐκατάφορος· (συνκδχ.) τεταραγμένος, ἀνήσυχος.

Κατα-φορτίζω, Μ. ίσω. Φορτόνω παρὰ πολύ, καταφορτόνω.

‡Καταφορτικός, ἡ, όν. Πολλὰ φορτικὰς (βαρὺς, ἐνοχλητικός), ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταφορικός.

Κατάφορτος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) πολὺ (βαρειὰ) φορτωμένος, καταφορτωμένος.

Καταφορώδης, εος (ὁ, ἡ), = Καταφορικός.

Κατάφραγμα (τὸ). [καταφράσσω]. χαράκωμα, ὀχύρωμα· (ἐν γέν.) σκέπασμα ἢ κτίριον στερεὸν διὰ προφύλαξιν.

Κατα-φράγνυμι, Μ. φράξω, = Καταφράσσω.

Κατα-φράζομαι, Μ. άσομαι, Π. κατανοῶ, παρατηρῶ μὲ προσοχήν, καλοστοχάζομαι.

Κατα-φράζω, Μ. άσω, Π. λέγω (διηγοῦμαι) παντοῦ ἢ μὲ ἀκρίβειαν.

Καταφράκτης [καταφράσσω], ου (ὁ). Θώραξ ἁλυσιδωτός.

Καταφρακτός (ὁ, ἡ). ὠχυρωμένος (σκεπασμένος μὲ σίδηρον κτλ.) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· θωρακισμένος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, (ἴδε Ἰλ. Θ'. ις'), [ἐκ τοῦ

Κατα-φράσσω(ττω), Μ. φράξω. Φράζω (Σκεπάζω, Ὀχυρόνω) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· θωρακίζω ἀπὸ πάνω ἕως κάτω.

;Καταφρονέστερον, ἐπίρ. Καταφρονητικώτερον, μὲ πλειοτέραν καταφρόνησιν, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταφανέστερον).

Κατα-φρονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἢ δρ. ἀρχαιότ. αἰτ.) Φρονῶ κακὰ (σμικρά, ὠτειλὴν) περί τινος, φρονῶ ὅτι εἶνε τίποτα (τὸ οὐδέν), ὀλιγωρῶ, περιφρονῶ. » Καταφρονεῖ με καὶ Θήβας ὅδε,« Εὐρ. »Κρύος ἢ θάλπους ὁμοίως καταφρονῶν,« Ἡρωδ. 2) (μὲ ἀπαρ.) φρονῶ μετὰ βεβαιότητος (ἔχω πεποίθησιν) ὅτι, (ἐν γέν.) φρονῶ, νομίζω, ὑπολαμβάνω. » Καταφρονήσαντες Ἀρκάδων κρέασονες εἶναι, « Ἡρ. 3) (απν. μὲ αἰτ.) κατανοῶ, παρατηρῶ (μὲ προσοχήν), καλοστοχάζομαι· (ἁπλ.) βάλλω κατὰ νοῦν, σχεδιάζω. » Καταφρονήσας τὴν τυραννίδα, « Ἡρ. (ὅθ. 4) (χ. τπ.) εἶμαι ἢ ἔρχομαι ἐντελῶς εἰς τὰς φρένας μου, σωφρονῶ, (ἐναντ. τῷ Παραφρονῶ). » Ἐξαναστάντες οὐ κατεφρόνησαν, « Πλ.

Καταφρόνημα (τὸ). τὸ αἴσθημα τὸ ὁποῖον ἔχει ὁ καταφρονῶν τι, φρόνημα τό ὁπ. ἐμπνέει εἰς τινα ἡ συναίσθησις τῆς ὑπεραχῆς του, θάρρος, πεποίθησις.

Κατα-φρονηματίζω, Μ. ίσω. Πληρῶ καταφρονήματος.

Καταφρόνησις, εως (ἡ). τὸ καταφρονεῖν, περιφρόνησις, ἀψηφησία.

Καταφρονητής, οῦ (ὁ). Ὁ καταφρονῶν (περιφρονῶν) τι.

Καταφρονητικός, ἡ, όν. Ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ καταφρονεῖν, θρασύς, αὐθάδης.

Καταφρονητικῶς, ἐπίρ. Μὲ καταφρόνησιν (ἀψηφησίαν), μὲ περιφρονητικὸν τρόπον.

;Καταφρονις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Καταφρόνησις, ἴδε Φρόνις.

Κατα-φροντίζω, Μ. ίσω. Φροντίζω κατὰ πολλά, εἶμαι εἰς μεγάλην φροντίδα· μελετῶ (σπουδάζω) κατὰ βάθος, καλοσυλλογίζομαι. 2) (Κωμ. μὲ αἰτ.) καταδαπανῶ εἰς ματαίας φροντίδας (ἐξ αἰτίας κενοσπουδίας).

Καταφρύαγμα (τὸ). ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία, μεγαλαυχία, [ἐκ τοῦ

Κατα-φρυάσσομαι (ττομαι), Μ. άξομαι. (κυρ. ἐπὶ ἵππου) Φυσῶ (Χρεμετίζω) κατὰ τοῦ χαλινοῦ. (συνήθ. μτφορ.) ἀπειθῶ, μεγαλαυχῶ, αὐθαδιάζω, φέρομαι μὲ ὑπερηφάνειαν κατά τινος.

Κατα-φρύγω(φρύσσω, -ττω), Μ. φρύξω Ξεροψήνω, καταπαίω, καταξηραίνω.

Κατα-φυγγάνω, Μ. φεύξομαι, = Καταφεύγω

Καταφυγή (ἡ). τὸ καταφεύγειν. 2) (συνκδχ.) ἀντὶ»

Καταφύγιον (τὸ). μέρος εἰς τὸ ὁποῖον καταφεύγει τις, τόπος καταφυγῆς· (μτγν.) μέσον πρὸς σωτηρίαν.

Καταφυλαδόν, ἐπίρ. Κατὰ φυλὰς, κατὰ γένη.

Κατα-φυλάσσω(ττω), Μ. άξω. Φυλάττω

καλά (μὲ προσοχήν)· παρατηρῶ, παρα-φυλάττω.

Κατα-φυλλορρέω-ῶ, Μ. ήσω. Πέπτων (Σύνεσται) ἄλως θεόλου τὰ φύλλα μου, (μετφορ.) μαραίνομαι, παρακμάζω.

Κατάφυλλος (ὁ, ἡ). γεμάτος φύλλα (λαχανικά)· «Κῆπος —,» (Στράτ. παρ' Ἀθ.

Καταφύξιμος (ὁ, ἡ). ὅπου δύναταί τις νὰ καταφύγῃ, ἀρμόδιος διὰ καταφύγιον.

Κατα-φύομαι, Μ. φύσομαι (ἀόρ. Κατέφυν), = Φύομαι, γεννῶμαι.

Κατα-φυράω-ῶ, Μ. άσω, = Φυράω, ζυμώνω καλά.

Κατα-φύρω, Μ. φυρῶ. Καταμολύνω.

Κατα-φυσάω-ῶ, Μ. ήσω, (μὲ γεν.) Φυσῶ ἐπάνω εἴς τι. (μὲ αἰτ.) Φυσῶν γεμίζω τι μὲ ἄερα, φυσκόνω, (παρβλ. Ἐμφυσάω).

Καταφύσημα (τὸ). φύσημα ἐπάνω τινός· φούσκωμα.

Κατάφυσις, εως (ἡ), = Ἔμφυσις.

Καταφύτευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κατα-φυτεύω, Μ. εύσω. Φυτεύω τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ πιάσῃ (νὰ αὐξήσῃ)· γεμίζω τόπον τινὰ ἀπὸ φυτὰ (ἀπὸ φυτεῖα), τὸν κάμνω καταφύτον. «Τὴν ἀγορὰν πλατάνοις καταφυτεύσας,» Πλ.

Κατάφυτος (ὁ, ἡ). ὅλος φυτευμένος, γεμάτος (σκεπασμένος ἀπό) φυτά.

Κατα-φυτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τόπον τινὰ κατάφυτον διὰ τῆς καλλιεργείας μου.

Κατα-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεμίζω τόπον τινὰ μὲ (Κάμνω νὰ ἀντηχῇ ἀπό) τὰς φωνάς μου.

Καταφώνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κατα-φωράω-ῶ, Μ. άσω. Πιάνω ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἐξελέγχω, ἀποδεικνύω (ἔνοχον). (ἐν γέν.) καταγνῶ· ἀνακαλύπτω, [ἐκ τοῦ

Κατάφωρος (ὁ, ἡ). ὁ πιασθεὶς ἐπ' αὐτοφώρῳ· (ἐν γέν.) προφανής, ἀποδεδειγμένος.

Κατα-φωτίζω, Μ. ίσω. Φωτίζω ἐντελῶς, κάμνω τι πλήρες φωτός.

Κατα-χαίνω, Μ. χανοῦμαι. (μὲ γεν.) Χάσκω κατά τινος, τὸν περιγελῶ μὲ ἀνοικτὸν στόμα.

Κατα-χαίρω, Μ. χαρήσομαι, (μὲ γεν.) Χαίρω διά τι ἢ κατά (διὰ τὴν δυςυχίαν) τινος, Χειρεκακῶ, Ἐπιχαίρω.

Κατα-χαλαζάω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥίπτω χάλαζαν (ἢ λίθους κτλ. ὡς χάλαζαν) κατά τινος.

Κατα-χαλάω-ῶ, Μ. άσω. Καταιβάζω τι ἀπὸ πυθενὰ μὲ τὸ σχοινί. «Σχοίνοις ἑαυτὸν διὰ τοῦ τείχους καταχαλάσας,» Πλουτ.

Κατα-χαλκεύω, Μ. εύσω. Δουλεύω τι μὲ τὸ σφυρὶ ἢ μὲ τὸ πῦρ ὡσὰν χάλκωμα. 2) = Καταχαλκόω. «Τὸν τόπον κατεχάλκευσαν θυρίσι,» Ἡρακλ., τὸν ἐκλεισαν πανταχόθεν μὲ σιδηρένια παράθυρα.

Κατάχαλκος (ὁ, ἡ). ὅλος γεμάτος ἢ σκεπασμένος ἀπὸ χαλκόν (καὶ συνεκδ.) ἀπὸ στρατιώτας ὡπλισμένους.

Κατα-χαλκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω τι ὁλοτρόγυρα μὲ χάλκωμα. «Τὰς στενὰς τῶν ἐκ τῶν σκύλων προσηλωθείσι κατεχαλκῶσαι,» Διόδ

Κατα-χαράσσω (ττω), Μ. άξω. Χαράζω (Σκαλίζω μὲ τὸ σφυρὶ κτλ.) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Κατα-χαρίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάμνω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κακόν) τι πρὸς χάριν τινός, χαρίζομαι εἴς τινα παρὰ τὸ δίκαιον, (ἐν γέν.) χαρίζω (θυσιάζω) τὰ πάντα. (μὲ αἰτ.) «Καταχαρ. τὸν ἀγῶνα.» Αἰσχ., παρακτῶ (παραμελῶ) χάριν τινὸς τὴν κρίσιν ὁλογίαν τὴν ὁποίαν ἄλλως ἤθελα νὰ κερδίσω, (ἄλλ. διορθ. Καταχειρίζομαι). (καὶ μὲ δοτ. ἐν δ'.) «Καταχαριζόμενος τἀληθὲς τοῖς πολίταις,» Δίλ., δὲν λέγει (θυσιάζει) τὴν ἀλήθειαν πρὸς χάριν τῶν πολιτῶν.

Καταχαριστικός, ἡ, όν. Πρόθυμος (Ἐπιρρεπὴς) εἰς τὸ καταχαρίζεσθαι, ἀγαπῶν νὰ κάμνῃ χάριν (νὰ χαρίζῃ) εἰς τὸν καθένα.

Κατα-χαριτόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι πλήρες χάριτος, καθηδύνω.

Κατάχαρμα (τὸ). διὰ τὸ ὁποῖον καταχαίρει τις, πᾶν ὅ,τι γίνεται ἀντικείμενον χαρᾶς εἰς τὸν ἐχθρόν.

Κατα-χάσκω, Μ. χανοῦμαι. (μὲ γεν.) Κυτάζω τι (ἀπὸ ἐπιθυμίαν) μὲ ἀνοικτὸν στόμα, προσμένω χάσκων, (παρβλ.) Καταχαίνω.

Κατάχασμα (τὸ). χάσμα μέγα. 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κατάχαρμα.

Κατα-χασμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μετμ.) Σχίζομαι εἰς δύο, ἀνοίγω, σκάω. 2) (μὲ γεν.) = Καταχαίνω, περιγελῶ χάσκων, (ὀθ.

Καταχάσμησις, εως (ἡ), = Καταχήνη.

Κατα-χέζω, Μ. χέσομαι. (μὲ γεν.) Κέζω κατά τινος, τὸν χ. ἀπὸ ψηλὰ ἕως κάτω ἢ ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος.

Κατα-χειρίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀφίνω τι ἀπὸ τὸ χέρι μου, ἀφίνω νὰ μοῦ διαφύγῃ, παραμελῶ, (ἴδε Καταχαρίζομαι). 2) ἀντὶ Διαχειρίζομαι, φονεύω.

Καταχείρισις, ἡ, Π. ὁ ἁρμόζων (ἐρχόμενος καλὰ) εἰς τὴν χεῖρά τινος, (κυν.) τοῦ χεριοῦ του.

Κατα-χειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἐκ γ'. καὶ αἰτ. ἐλλ. ἐκ δ'.) Καταδικάζω τινὰ (κυρ. διὰ τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν ἢ καμψηφεί) εἰς. «Θάνατον καταχειρ. τινός,» Δημ.

Καταχειροτονία (ἡ), καταδίκασμα (καταψήφισις) διὰ τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν.

Κατα-χεύομαι, Μ. εύσομαι, Π. ἀντὶ

Κατα-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Κατέχεα καὶ Π. Κατέχευα κτλ.). Χύνω τι (κυρ. εἰς πολλὴν ποσότητα) ἐπάνω τινός, περιχύνω· χύνω (καὶ μτνμ. σκορπίζω, ἀφίνω ἢ κάμνω νὰ πέσῃ τι) κατὰ γῆς, χύνω σωρηδὸν ἀναλύω. «Ψιάδες κατέχευαν ἔραζε,» Ἰλ. Π. (ἢ μτνμ.) «Πλοῦτον κατέχευε Κρονίων,» Ἰλ. Β, ἔβρεξε. «Θύελλα χαμαὶ κατέχευαν,» Ἰλ. Ζ. «Τεῖχος ἀναῤῥῆξας, εἰς ἅλα πᾶν καταχεῦαι,» Ἰλ. Η. (καὶ μτνμ.) «Πέπλου κατέχευεν ἐπ' ὠδῖν,» Ἰλ. Ε (ἢ μὲ γεν. ἐκ δ'.) «Ὗες σφοῖν ἔλαιον γαστέρων κατέχευεν,» Ἰλ. Ψ. «Τοῦ δήμου καταχεῖν ἀρυταίνῃ πλουτυγίειαν,» Ἀρχιλ. (ἢ μὲ δοτ.) «Ἀχιλῆν οἱ κατέχευεν,» Ὀδ. Η. «Ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὀμίχλην,» Ἰλ. Γ. (καὶ τρπ.) «Σφοῖν ἐλεγχείην καταχεύῃ,» Ἰλ. Ψ. (καὶ κατὰ τρπ.) «Ἐμῷ κεφαλῇ κατ' ὀνείδεα χεῦαν,» Ὀδ. Χ. (καὶ μτ.) «Καταχεόμενος, χρυσὸν,» Ἡρ. (καὶ πθ.) «Ὁ χῶρος οὗτος, ἐν τῷ αἱ ἄνανθαι καταχεύονται,» Ἡρ., εἶνε χυμένα σωρηδόν. (ἢ καταχρ.) «Ἱστὸς δ' ὅπλα τε πάντα εἰς ἄντλον κατέχυνθ',» Ὀδ. Μ.

Καταχήνη (ἡ), [καταχαίνω]. περιγέλασμα (μὲ ἀνοικτὸν στόμα), περιφρόνησις, ὕβρις.

Κατα-χηρεύω, Μ. εύσω. Διάγω τὸν ἐπίλοιπόν μου βίον ἐν χηρείᾳ, καταγηράσκω χηρεύων ἢ χηρεύουσα.

Καταχής, ἐος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Κατηχής.

Κατα-χθέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταβαρύνω, καταφορτώνω, [ἐκ τοῦ

Καταχθής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) καταφορτωμένος ἀπό. «Καρποῖσ ,» Ἀρ.

Κατ-άχθομαι, Μ. αχθεσθήσομαι. Δυποῦμαι (Στενοχωροῦμαι) μὲ ὑπερβολήν, αἰσθάνομαι μέγα βάρος εἰς τὴν καρδίαν μου.

Καταχθόνιος (ὁ, ἡ), Π. ὑπόγειος, ὑποχθόνιος. 2) ἐκ γείας, γήϊνος (ς).

Κατα-χιονίζω, Μ. ίσω, γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Κατανίφω.

Κατα-χλαινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐνδύω (Περιτυλίζω) μὲ χλαῖναν.

Κατα-χλευάζω, Μ. άσω. Περιγελῶ πικρῶς (παρὰ πολύ).

Καταχλευαστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.)-ικῶς. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ καταχλευάζειν· κακὸς περιγελαστής.

Καταχλεύαστος (ὁ, ἡ). ἄξιος νὰ καταχλευάζηται, καταγέλαστος.

Κατα-χλιδάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἐντρυφῶ κατέ τινος, κατατρυφῶ, κάμνω ἐπίδειξιν τῆς πολυτελείας μου (ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἰς τὸ πεῖσμά τινος).

Κατα-χλοάζω, Μ. άσω. Εἶμαι-

Κατάχλοος (ὁ, ἡ). καταπράσινος, (ἄλλ. διορθ. Κατάχλοος).

Κατάχλυσις, εως (ἡ). ἡ δι' ἀχλύος (ὁμίχλης) κατακάλυψις, σκοτείνιασμα ἐξ αἰτίας καταχνιᾶς ἢ συννεφιᾶς.

Κατάχλοος (ὁ, ἡ). ὅλος χαλή, πράσινος· ὡσὰν χλόη, (ἴδε Κατάχλοος).

Κατα-χορδεύω, Μ. εύσω. Κατακόπτω (Κατατεμαχίζω) καθὼς ὁ ἁλαντοπώλης τὰ χορδάς (τὰ ἔντερα κτλ.), (παρβλ. Κατακρεουργέω). 2) (συνεκδ.) κατατέρπω μὲ τὸν ἦχον τῆς κιθάρας (λύρας κτλ.), (παρβλ. Καταυλίω).

Καταχορδέω-ῶ, Μ. ήσω, = τῷ προηγ.

Καταχόρευσις, εως (ἡ), τὸ καταχορεύειν, χορὸς ἐπινίκιος (κυρ. εἰς τιμὴν τοῦ [θεοῦ Ἀπόλλ.).

Κατα-χορεύω, Μ. εύσω. (μὲ γεν.) Χορεύω ἀπὸ τὴν χαρὰν μου (κυρ. διὰ τὴν δυστυχίαν καὶ πρὸς περιγέλωτα τοῦ ἐχθροῦ μου), (παρβλ. Κατορχέομαι).

Κατα-χορηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταδαπανῶ εἰς χορηγίας, (παρβλ. Καταλειτουργέω). (ἐν γέν.) ἐξοδεύω πλουσιοπαροχῶς, χαρίζω μὲ μεγαλοδωρίαν.

Κατα-χραίνω, Μ. χρανῶ. Καταμολύνω.

Κατα-χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι. (μὲ δοτ. ἢ σπν. αἰτ.) Κάμνω ἐντελῆ (κυρ.

ὄμως κακὴν ἡ ὑπερβολικὴν) χρῆσίν τινος πράγματος, μεταχειρίζομαι παρὰ τὸ δέον (καταχρηστικῶς) ἢ καταλόγως· κακομεταχειρίζομαι· κατεξοδεύω· ἀφανίζω· φονεύω. ■ Τὰ δὲ βουλικὰ σώματα κατεχρήσαντο, ■ Πλδ., (παρβλ. Διαχράομαι).

Κατα-χρεπτέω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι πάντα ἄχρεῖον (ἄχρηστον), ἐξαχρειόνω.

Κατα-χρεμετίζω, Μ. ίσω. Χρεμετίζω (ξ μτνμ. Καταφέρομαι ὡς ἵππος) κατά τινος.

Κατα-χρίμπτομαι, Μ. χρέμψομαι (μὲ γεν.) Φτύνω τινὰ εἰς τὸ πρόσωπον (κυρ. μέ ρηχαλα).

Κατάχρεος καὶ Ἀττ. Κατάχρεως (ὁ, ἡ). βουτηγμένος (πνιγμένος) εἰς τὸ χρέος, καταχρεωμένος.

Κατάχρη, Μ. χρήσει (παρτ. Κατέχρην ἢ Κατέχρα, ἀόρ. Κατέχρησα), = Ἀπόχρη, εἶνε ἀρκετόν, ἀρκεῖ, ἐξαρκεῖ.

Κατάχρησις, εως (ἡ), τὸ καταχρᾶσθαι, συχνὴ (ἐπιμ.) κακὴ (ἀνάρμοστος ἢ ὑπέρμετρος) χρῆσις· κακομεταχείρησις· (γραμτ.) γρῆσις μὴ κυρίας λέξεως.

Καταχρηστέον, θετ. τοῦ Καταχράομαι.

Καταχρηστικός, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος·

Καταχρηστικῶς, ἐπίρ. Μὲ κατάχρησιν.

Κατάχρισις, εως (ἡ), τὸ καταχρίειν ἢ καταχρίεσθαι, χρίσιμον (τοίχου κτλ.), ἄλειμμα, πασάλειμμα.

Κατάχρισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς κατάχρισιν, ἀλοιφή, μύρον κτλ.

Κατάχριστος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου χρισμένος (ἀλειμμένος, πασαλειμμένος).

Κατα-χρίω, Μ, χρίσω. Χρίω ὅλως διόλου, ἀλείφω ἀπὸ ἄνω ἕως κάτω, πασαλείφω. ■ Ὁ νεανίσκος ἔξοξε καταχρίεσθαι τὸ πρόσωπον ὥσπερ αἱ γυναῖκες, ■ Ἀρτεμδρ.

Κατάχρυσος (ὁ, ἡ). ὅλος χρυσωμένος, μέσ' τὸ χρυσάφι βουτημένος. 2) περιέχων πολὺν (χεμάτος ἀπό) χρυσόν. ■ Γῆ —, ■ Πλδ. 3) (μτνμ.) ἄριστος. ■ Εὖγ' ὁ κατάχρυσος εἶπε πόλλ' Εὐριπίδης, ■ (Διφιλ. παρ') Ἀθ.

Κατα-χρυσόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κατάχρυσον, βουτῶ εἰς τὸ μάλαγμα, μαλαγματόνω. (μτνμ.) ὑπερεπαινῶ, ἐκθειάζω. ■ Εὐθὺς κατεχρύσουν κἂς ἀνὴρ Εὐριπίδης, ■ Ἀρχφ.

Κατα-χρώννυμι, Μ. χρώσω. Βάφω καλὰ, γραμματίζω μὲ πυκνὴν ἢ ἀνοιχτὴν βαφήν. (μτνμ.) ■ Κατὰ δ' αἰθόλου κηλῖδα κἠχρωσαι, ■ Εὐρ., κατηθαλώθης.

‡Κατάχρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κατα-χύδην [καταχέω], ἐπ.ρ. Χύνοντας ἀπὸ 'πάνω· περιχυτά. ■ Κ. πίνειν, ■ Ἀθ., Ἴδε Ἀμυστί.

Κατάχυμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χύνεται ἐπάνω τινὸς ἢ ἀπὸ 'πάνω, νερὸν διὰ περέχυμα κτλ., (Ἴδε καὶ Κατάχυσμα).

Κατάχυσις, εως (ἡ), τὸ καταχέειν ἢ καταχέεσθαι, χύσιμον ἀπὸ 'πάνω, περέχυμα. 2) (συνεδχ.) ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁπ. χύνουν νερὸν κτλ. (Τουρκ.) (μπρίκι).

Κατάχυσμα (τὸ), = Κατάχυμα· (ἰδιαιτ.) ὁ κερωκεμένος ζωμὸς (σάλτσα, αὐγολέμονον κτλ.) μὲ τὸν ὁπ. περιχύνουν τὰ φαγητά. (πλθ.) ■ Καταχύσματα, ■ τὰ κεφάδια, σῦκα καὶ ἄλλα τοιαῦτα πράγήματα, μὲ τὰ ὁπ. ἐσυνείθιζαν νὰ ῥαίνωσι τοὺς νεωνήτους βούλους καὶ τοὺς νεονύμφους.

Κατάχυσμάτιον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ Κατάχυσμα, ζωμίδιον, σαλτσίτσα.

Κατάχυτλον (τὸ). ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁπ. περιχύνουσι εἰς τὸ λουτρόν.

Κατα-χυτρίζω, Μ. ίσω, = Ἐγχυτρίζω· (συνεκδχ.) ἀφανίζω.

Κατα-χωλεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου χωλόν· (ἀμτβ.) εἶμαι (περιπατῶ ὡς)-

Κατάχωλος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου χωλός.

Κατα-χωνεύω, Μ. εύσω. Λυώνω τι ὅλως διόλου εἰς τὸ χωνευτήριον. (μὲ γεν.) χύνω ὡς εἰς χωνευτήριον. ■ Τοῦ στόματος αὐτοῦ κατεχώνευσε χρυσίον, ■ Ἀπσ.

Κατα-χώνυμι, Μ. χώσω. Συνεπάζω ἢ Γεμίζω τι ὅλως διόλου μὲ χῶμα, σαραχώνω. ■ Πολλάκι ναυηγοῦ δέμας κατέχωσεν ὀδίτης, ■ Γρηγ. (ξ κατὰ τμα.) ■ Κατά σε χώσομεν τοῖς λίθοις, ■ Ἀρχφ. (ξ μτνμ.) ■ Εἰ δὲ μή, πλείω φιλ' ἐπιῤῥέοντα καταχώσει ἡμῶν τὸν ἐξ ἀρχῆς λόγον, ■ Πλάτ. (καὶ πθ.) ■ Τὰ πρῶτα ὀνόματα τεθέντα κατακέχωσται ἤδη ὑπὸ τῶν βουλομένων τραγῳδεῖν αὐτά, ■ αὐτ.

‡Κατα-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παραχωρέω, (συγχ. τῷ-

Κατα-χωρίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τι κατὰ χώραν (εἰς τὸν τόπον του ἢ κατὰ μέρος), τακτοποιῶ ἀνηκόντως, κατατάττω, καταγράφω. ■ Τὴν ἐπιστολὴν κατεχωρίσαμεν εἰς τὸ δημόσια γράμματα, ■ Ἰωσ.

Κατα-χωρισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατὰ χώραν τακτοποίησις, κατάταξις· καταγραφή.

Κατάχωσις [καταχώννυμι], εως (ἡ). σκέπασμα ἢ γέμισμα μὲ χῶμα, παράχωμα.

Κατα-ψαίρω, Μ. ψαρῶ. Κινοῦμαι (κυματίζω) ἐλαφρά.

Κατα-ψακάζω, Μ. άσω, Ἀττ. ἀντὶ Κατα-ψεκάζω.

Κατα-ψάλλω, Μ. ψαλῶ. Καταθέλγω τινὰ ψάλλων (παίζων) τὴν κιθάραν (λύραν κτλ.), (πθ.) ἀνηχῶ ἀπὸ τὸν ἦχον τῆς κιθάρας κτλ., (Ἴδε Καταυλέω). (μτγν.) μὲ ψάλλουν καθὼς τοὺς νεκρούς.

Κατα-ψάω-ῶ, Μ. ήσω. Κοϊδεύω ψαύων. ■ Καταψῶν αὐτὸν, ὥσπερ πωλίον, ■ Ἀρχφ. ■ Τὰς ὑπήνας καταψήσαντες ἄκροις τοῖς δακτύλοις, ■ Εὐνάπ., (παρβλ. Καταψήχω).

Κατα-ψεκάζω, Μ. άσω. Ψεκάδας ῥίπτω (ψηχαλίζω) ἐπάνω εἴς τι, βρέχω ψιλὴν βροχὴν, ῥαντίζω.

Κατα-ψελλίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ὅλως διόλου ψελλός (τσηβδός).

Κατα-ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. (μὲ γεν.) Λέγω ψεύματα περὶ ἢ κατά τινος· ἐξαπατῶ μὲ τὰ ψεύματά μου.

Κατα-ψευδομαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ψευδομαρτυρῶ κατά τινος.

Καταψεύσασις, εως (ἡ), τὸ καταψεύδεσθαι, ἢ διὰ ψευδολογιῶν ἐξαπάτησις.

Κατάψευσμα (τὸ). τὸ κατὰ ἢ περί τινος ψευδῶς ῥηθέν, ψεῦσμα πρὸς ἐξαπάτησιν.

Καταψευσμὸς (ὁ), = Κατάψευσις.

†Καταψέφω, Μ. . . ., γλς. = Καταψεφίζω.

Καταψηφίζω, απν. ἀντὶ Καταψηφίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ γεν.) Δίδω τὴν ψῆφόν μου κατά τινος, καταδικάζω (ξ πθ. καταδικάζομαι) διὰ ψηφοφορίας· (ἐν γέν.) ἀποφασίζω θετικῶς.

Καταψήφισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καταδίκασμα (διὰ ψηφοφορίας).

Καταψήφισμα (τὸ). καταδίκη, ἀπόφασις ὁριστική.

Καταψηφισματέον, σπντ. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταψηφιστέον, θετ. τοῦ Καταψηφίζομαι.

Καταψηφισμὸς (ὁ), = Καταψήφισις.

Κατα-ψηφοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καταψηφίζομαι.

Κατα-ψηχόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κατασταλίζω διὰ ψήφων (διὰ ψηφιδωτοῦ).

Κατα-ψήχω, Μ. ψήξω. Τρίβω (Ξύνω) μὲ τὴν ψήκτραν, βουρτσίζω, τιμαρεύω· χαϊδεύω, (παρβλ. Καταψάω)· (ἐν γέν.) ξύνω· (συνεκδχ.) ξύνων ἢ τρίβων λεπτύνω (καὶ πθ.) τρίβομαι (λυώνω) ὅλως διόλου. ■ Κέδρος πολυτόδυνος καταψηχθεῖσα γενείοις (πρίονος), ■ Nix.

Κατα-ψιθυρίζω, Μ. ίσω. (μὲ γεν.) Ψιθυρίζω (κρυφομιλῶν βάλλω σκάνδαλα) κατά τινος, διαβάλλω κρυφίως.

Κατα-ψιλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (ἀφίνω) τινὰ ὅλως διόλου ψιλὸν (γυμνόν, φαλακρόν).

Κατα-ψοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεμίζω τόπον τινὰ [κάμνω ν' ἀντηχῇ] ἀπὸ τὸν ψόφον (κρότον) τινὸς πράγματος, (παρβλ. Καταφωνέω).

Καταψυκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ καταψύχειν, συντελῶν πρὸς κατάψυξιν, δροσιστικός.

Κατάψυκτος (ὁ, ἡ). κατεψυγμένος, κατακρυωμένος, καταδροσισμένος.

Κατάψυξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Καταψύχω, κρύωμα ἐντελές, πάγωμα. ■ Ὁ φόβος κατάψυξίς τις ἐστὶν, ■ Ἀρετ.

Κατα-ψυχραίνω, Μ. ανῶ, = Καταψύχω.

Κατάψυχρος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου (μὲ ὑπερβολὴν) ψυχρός, ἐντελῶς κρύος.

Κατα-ψύχω, Μ. ψύξω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὅλως διόλου ψυχρὸν (κρύον), δροσίζω, καταδροσίζω· σιγρυόνω ἐντελῶς εἰς τὸν ἀέρα· καταξηραίνω ἀπὸ τὴν ψύχραν (ὁθ. ■ Ἡ κατεψυγμένη ζώνη, ■ Γεωγρφ.)· (ἀμτβτ.) κρυόνω ὑπερβολικά· καταδροσίζομαι· (μτφορ.) εὑρίσκω ἄνεσιν (ἀναψυχήν).

‡Κατάωρα, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Καθ' ὥραν, κατὰ ἡλικίαν, ἢ· ἀδιακόπως· (ἄλλ. γρφ. ‡ Κατώρα ἀντὶ Κατήορα, ξ ἄλλος ἄλλως).

Κατάγα, Ἀττ. μσ. (μὲ σημασ. πθ.) πρκ. ξ Κατέαξα, ἐνεργ. ἀόρ. ά. τοῦ Κατάγνυμι.

Κατεᾶται, Ἰων. ἀντὶ Κάθηνται, γ'. πλθ. πρα. τοῦ Κάθημαι.

Κατέβην, ἀόρ. β'. τοῦ Καταβαίνω.

Κατεβλακειμένως [καταβλακεύω], ἐπ.ρ. (μτχ.). Πολλὰ νωθρῶς (ἀμελῶς), μὲ ἄκραν ἀβράνειαν (ἀφροντισίαν).

Κατεβλήθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Καταβάλλω.

Κατεγγυάω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Κατηγγύησα καὶ Κατεγγύησα). Ὑπογρεόνω (ἀναγκάζω) τινὰ νὰ δώσῃ ἐγγύησιν· λαμβάνω ἐγγύησιν παρά τινος, δίδω μὲ ἐγγύησιν, τάζω (μπυγιόμαι), βεβαιώνω. ‖ Ὅ

ἀρραβωνίζω. ‖. (μσ.) ἐγγυῶμαι· ἀναδέχομαι (ἐπιχειρίζομαί) τι διὰ τὸ ὀπ. εἶμαι ἢ νομίζω ὅτι εἰμαι ἱκανός (ἐχέγγυος, ἀξιόχρεως). « Οἶμαι πολλοὺς κατεγγυᾶθήσεσθαι τὴν ὑπόθεσιν, » Πλδ.

Κατεγγύη (ἡ). ἡ δι' ἐγγυήσεως ὑποχρέωσις, ὑπόσχεσις. ἀρραβώνισμα (;).

†Κατεγγυητικὰ (τά)', (ἐνν. γράμματα ἢ ἱερὰ) τὰ γινόμενα διὰ τὸν ἀρραβῶνα, προικοσύμφωνον ἢ ἱερολογία.

¡Κατεγγύς, ἐπίρ. Πολλὰ κοντά (ἐγγύς).

Κατεγ-καλέω-ῶ, Μ. ἑσω. Ἐγκαλῶ, κατηγορῶ, Κατημύφομαι.

Κατέγ-κειμαι, Μ. κείσομαι (μὲ γεν.) Λίαν ἔγκειμαι, ἐπιμένω μὲ πολλὴν προσπάθειαν (εἰς τὸν Ἱππόκρ.) — Κατοκεῖμαι (;).

Κατέγκλημα (τὸ), [κατεγκαλέω]. φόρμὴ μέμψεως ἢ ἐπὶ δικαστηρίου ἐγκλήσεως, παράπονον.

Κατεγ-κονέω-ῶ, Μ. ήσω. Λίαν ἐγκονῶ, ἐπείγομαι, σπεύδω.

Κατέγνων, ἐνεργ. ἀόρ. β'. καὶ

Κατεγνώσθην, πθ. ἀόρ. ά. καὶ

Κατέγνωσμαι, πθ. πρκ. τοῦ Καταγιγνώσκω.

Κατ-εγ-χαίνω, Μ. χανοῦμαι. (μὲ ὑστ.) = Καταχαίνω, καταχλευάζω.

Κατεγ-χειρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐγχειρῶ (Ἐπιχειρῶ) κατά τινος.

Κατεγ-χειρίζω, Μ. ίσω. Ἐγχειρίζω τι εἴς τινα.

Κατεγ-χέω, Μ. χεύσω. Χύνω χρουνηδὸν μέσα εἰς.

Κατεγ-χλιδάω-ῶ, Μ. ήσω. Π. (μὲ ὑστ.) ἀντὶ Κατενευρυάω.

Κατεδάην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Καταδιδάσκω.

Κατεδαίσατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Καταδαίνυμι.

Κατέδαρθον, ἀόρ. β'. τοῦ Καταδαρθάνω.

Κατεδάσατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Καταδαίομαι ἢ τοῦ Καταδαίνυμι.

Κατεδασσάμεθα, Π. ἀντὶ Κατεδασάμεθα, ά. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Καταδαίομαι.

Κατ-εδαφίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω τι κατὰ γῆς (κατὰ τοῦ ἐδάφους)· κρημνίζω ἐκ θεμελίων (ἴσια μὲ τὴν γῆν).

Κατεδέδεκτο, Ἰων. ἀντὶ Κατεδέδεικτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Καταδείκνυμι.

Κατεδήδοκα, πρκ. τοῦ Κατεσθίω.

Κατέδραμον, ἀόρ. β'. τοῦ Κατατρέχω.

Κατέδυν, ἀόρ. β'. τοῦ Καταδύομαι.

Κατ-έδω, Μ. κατέδομαι, Π. ἀντὶ Κατεσθίω.

Κατέηγα, Ἰων. ἀντὶ Κατέαγα.

Κατεθίζω, Μ. ίσω. (μὲ ὑστ. ἐκ δ'.) Συνεθίζω τινὰ εἴς τι.

Κάτει, δ'. ἐν. πρσ. τοῦ Κάτειμι.

Κατ-είβω, Π. ἀντὶ Καταλείβω, καταχέζω. « Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, » Ὀδ. Ε. 2) (συνεχ.) λύω, κατατήκω, ἢ· καταπραΰνω. « Τῷ δ' ἔντοσθε κατείβετο θυμὸς ἀκουῇ, » Ἀπλλν.

Κατεῖδον, ἀόρ. β'. τοῦ Καθοράω.

Κατείδωλος (ὁ, ἡ). πλήρης εἰδώλων.

Κατεῖεν, Π. ἀντὶ Κατῇεν, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πρτ. τοῦ Κάτειμι.

Κατ-εικάζω, Μ. άσω. Συμπεραίνω τι ὡς ἔγγιστα· ὑποπτεύω. (πθ.) γίνομαι ἐντελῶς ὅμοιος.

Κατεικής, ές (ὁ, ἡ), = Ἐπεικής.

Κατείληχα, πρκ. τοῦ Καταλήγω.

Κατ-ειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Στρώνω εἰς ἓν μέρος, συγκλείω. « Κατειληθέντες ἐς Μέμφιν, » Ἡρ. « Ὥστε τὸ μὲν πλεῖστον ἀποκρύπτεσθαι, τὸ δ' ὁρώμενον δοκεῖν ὑπὸ δέους εἰς χωρία προσάντη κατειλῆσθαι, » Πλ. « Κατειλούμενος εἶσω ἐρευγμός, » Ἱππκρ. 2) τυλίζω καλῶς (πανταχόθεν), φασκιόνω, περιτυλίζω. « Κατειλεῖ τὴν πληγὴν, » Δίλ. « Κατειλημένος ταινίαις τὴν κεφαλὴν, » Ακ., (παρβλ. Κατειλύω).

Κατείλημμαι, πθ. πρκ. τοῦ Καταλαμβάνω.

Κατείλησις [κατειλέω], εως (ἡ). στρῶμα, κλείσιμον παυθενά.

Κατείλισις, ιος (ἡ). τύλιγμα, φάσκιωμα, περιτύλιγμα, [ἐκ τοῦ

Κατ-ειλίσσω, Ἰων. ἀντὶ Καθειλίσσω.

Κατειλίχατο, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Κατειλίσσω.

Κατ-ειλλω, = Κατείλλω ἢ Κατειλέω.

Κατείλοχα, Αττ. ἀντὶ Κατείληχα.

Κατ-ειλυσπάομαι-ῶμαι (κυρ. εὔχρ. μόνον κατ' ἐνεργ. καὶ παρτ.). Κατοιδαίνω ὑγιαστρῶν.

Κατ-ειλύω, Μ. ύσω. Περιτυλίζω παντοχόθεν, σκεπάζω ὅλως διόλου. « Καθὲ μιν αὐτὰν εἰλύσω ψαμάθοισιν, » Ἰλ. Φ. « Ὄρος πέτρινον ψαμμῖν κατειλυμένον, » Ἡρ.

Κατ-ειλωτίζω, Μ. ίσω. Φέρω τινὰ εἰς κατάστασιν εἴλωτος, ὑποδουλόνω.

Κατ-εμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καθέννυμι.

Κάτ-ειμι, Μ. εἶμι, = Κατέρχομαι, καταβαίνω· ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα μου (ἀπὸ τὴν ἐξορίαν) κτλ.

Κατεῖναι, Ἰων. ἀντὶ Καθεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καθίημι.

Κατ-είννυμι, Π. ἀντὶ Καθέννυμι.

Κατείπον, ἀόρ. β'. (ἀνμλ.) τοῦ Καταγορεύω.

Κατ-είργνυμι καὶ

Κατ-είργω, Μ. είρξω. Κατακλείω· χωροχωρῶ, καταναγκάζω. (καταβυναστεύω (« Ἀεὶ καθεστῶτας, τὸν ἥσσω ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατειργεσθαι, » Θκ.)· ἐμποδίζω. « Ἐν τοῖς περὶ Ἑλλάδα τόποις ἐξήνθησαν αἱ κακίαι, οὐδενὸς πιέζοντος οὐδὲ κατείργοντος, » Πλ. « Κήρυσσε, κήρυξ, καὶ σφᾶν κατείργαθοῦ, » Αἰσχλ.

Κατείρηκα, πρκ. (ἀνμλ.) τοῦ Καταγορεύω.

†Κατ-ειρόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἐπγρφ. ἀντὶ Κατιρόω, = Καθιερόω, (ὅθεν

†Κατείρωσις, Ἐπγρφ. ἀντὶ Καθιέρωσις.

Κατ-ειρύω, Μ. ύσω, Ἰων. ἀντὶ Κατερύω.

Κατ-ειρωνεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ γεν.) Περιγελῶ ἢ Ἀπατῶ τινα μὲ εἰρωνείαν (μὲ αἰτ.)· ὑποκρίπτω.

Κατ-εισ-άγω, Μ. ἄξω. Φανερόνω, ἀποδεικνύω, προδίδω.

Κατεκλάξατο, δ. ἀντὶ Κατεκλίσατο, Κατεκλίσατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. καὶ

Κατεκλάσθην, δ. ἀντὶ Κατεκλίσθην, Κατεκλείσθην, πθ. ἀορ. ά. τοῦ Κατακλείω.

Κατ-εκ-λύω, Μ. λύσω. Ἐκλύω (Ἀτονίζω, Ἐκνευρίζω) ὅλως διόλου.

Κατ-εκ-πλύνω, Μ. πλυνῶ. Πλύνω (Ξεπλύνω) ὅλως διόλου.

Κατέκτα, Π. ἀντὶ Κατέκτεινα, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνεργ. καὶ

Κατέκταθεν, Δίαλ. Π. ἀντὶ Κατεκτάθησαν, γ'. πλθ. τοῦ πθ. ἀορ. τοῦ Κατακτείνω.

Κατέκταν, Π. ἀντὶ Κατέκτεινα, ά. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Κατακτείνω.

Κατέλαιος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πολὺ ἔλαιον, γεμάτος ἀλάδι.

Κατέλασμα (τὸ). τρέξιμον μὲ τὸ ἄλαγον εἰς κατήφορον, [ἐκ τοῦ

Κατ-ελαύνω, Μ. ελάσω. Διώκω (καὶ μετ. κουντῶ) πρὸς τὰ κάτω, ἐμπήγω· τρέχω ἔφιππος (τὸν κατήφορον)· (μὲ γεν.) ὁρμῶ κατά τινος· καταφέρομαι, (παρβλ. Καθιππάζομαι)· (ἐπὶ πίσχρ. ἐνν.) = Περαίνω. (ἐνίοτε) σφυρηλατῶν καταλεπτύνω· « Κατήλασε (ἄλλ. ἀναγν. « Κατήλεσε) λεπτὸν (τὸν μάσχον ὃν ἐποίησαν), » Γρῆ.

Κατ-ελεγχω, Μ. ἐλξω. Ἐλέγχω κατὰ πρόσωπον· ἐξαλλω ψεύστην· ἀποδεικνύω τὸ ἐναντίον. « Σὲ δὲ μή τι νέον κατελεγχέτω εἶδος, » Θσ., ἡ μορφή σε (τὸ ἐξωτερικόν σου) νὰ μὴ ἀναιρῇ τὸ φρονημά σου, (ὑβρ.) νὰ μὴ φαίνεσαι ἄλλος παρ' ὅ,τι εἶσε.

Κατ-ελεέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐσπλαγχνίζομαι (λυποῦμαι) τινα ἀπὸ καρδίας.

Κατελεῖν, Ἰων. ἀντὶ Καθελεῖν.

Κατέλευσις [κατέρχομαι], εως (ἡ). Καθοδος, ἴδε καὶ Κατήλυσις.

Κατελεύσομαι, μέλλ. τῆς ἀρχ. καὶ

Κατελθεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κατέρχομαι.

Κατ-ελίσσομαι, Μ. ίξομαι, Ἰων. ἀντὶ Καθελίσσομαι.

Κατ-ελκύω, Μ. ύσω, Ἰων. ἀντὶ Καθελκύω.

Κατελόμενος, Κατελών, Ἰων. ἀντὶ Καθελόμενος, Καθελών, μσ. καὶ ἐνεργ. αορ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Καθαιρέω.

Κατ-ελπίζω, Μ. ίσω. Ἐλπίζω βεβαίως.

Κατελπισμός (ὁ). ἐλπὶς βεβαία, πεποίθησις, (ἄλλ. διορθ. Κατεπελπισμός).

Κατ-εμ-βλέπω, Μ. βλέψω, -ομαι. (μὲ ὑστ.) Βλέπω κατὰ πρόσωπον.

Κάτεμεν, Ἰων. Π. ἀντὶ Καθεῖμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Καθίημι.

Κατ-εμέω-ῶ, Μ. έσω. (μὲ γεν.) Ξερνῶ (ἐξ μητρρ. Ξεστομίζω κακοὺς λόγους) κατά τινος.

Κατ-εμ-ματέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Καταματεύομαι. « Χεῖρα —, » Νικ., χόνωτος τὸ χέρι μέσα.

†Κατ-εμπάζω, Μ. άσω. Ἐμβάλλω εἰς μεγάλην φροντίδα, στενοχωρῶ, κατεπείγω, ἢ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κατοπάζω.

Κατ-εμ-πεδόω-ῶ, Μ. ώσω. Βεβαιόνω (Ἀσφαλίζω) τι μὲ ὅλους τοὺς δυνατοὺς τρόπους.

Κατ-εμ-πίμπλημι (πίμπλημι), Μ. εμπλήσω. Γεμίζω καθ' ὁλοκληρίαν.

Κατ-εμ-πιμπρημι (πίπρημι), Μ. εμπρήσω, Π. πυρπολῶ ἐξ ὁλοκλήρου, κατακαίω.

Κατ-εμ-φορέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Γεμίζω κατὰ κόρον τὴν καλίαν μου, καταχορταίνω.

Κατ-εν-αβρύνομαι, Μ. αβρυνθήσομαι, ἴδε Καταναμαρόω.

Κατ-ενείρω, Μ. ερῶ (ἀόρ. Κατένηρα ἢ Κατ-

ἤναρα καὶ μα. Κατεντῆράμην), Π. φονεύω, ἀποκτείνω.
Κατέναντα καὶ Κατέναντι, = τῷ
Κατεναντία καὶ Κατεναντίον, ἐπίρ. (μὲ γεν. καὶ σπν. δοτ.) Κατανικρύ ἡ Ἐναντίον τινος.
Κατ-εναρίζω, Μ. (σω, Π. = Κατεναίρω.
Κατένασσα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Κατεναίω.
Κατενδύης, εος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἐνδεὴς (ἔλλειπής)· πάραπτωχος.
Κατ-ενδύνω ἢ Κατ-ενδύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Κατενέδυν κτλ.). Ἐνδύομαι (Φορῶ) τι· χώνομαι μέσα εἰς, σκεπάζομαι ἀπό.
Κατένεξις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ Καταφέρω, καταίβασμα.
Κατενεχθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Καταφέρω.
Κατ-ενεχυράζω, Μ. άσω. Ἁπαίρνω (Ἁρπάζω) ἢ Βάλλω (Δίδω) τι ἐνέχυρον.
Κατενεχυρασμός (ὁ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ.
Κατενήνοθα, Π. πρκ. ἀντὶ ἐνεστ. τοῦ †Ἐνόθω, (σῦχρ. μόνον τὸ γ'. ἐν. μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) ἐκυμάτιζεν ἐπάνω εἰς, (ἴδε Ἐνήνοθα).
Κατενθεῖν ἢ Κατενθέν, Δ. ἀντὶ Κατελθεῖν.
Κατενιαύσιος (ὁ, ἡ). ὁ κατ' ἐνιαυτόν (κατ' ἔτος) ἀνανεούμενος. ‖. (αὐτ.) ἀξίωμά τι εἰς τὴν Σικελίαν.
Κατ-εν-τείνομαι, Μ. τενοῦμαι. Ἐντείνομαι (Ἀγωνίζομαι) μὲ ὑπερβολήν, προσπαθῶ μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις.
Κατεντευκτὴς [κατεντυγχάνω], οῦ (ὁ). ὁ κατηγορῶν τινος (παραπονούμενος) πρός τινα.
Κατ-εν-τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἐντρυφῶ (Ἀπολαμβάνω) κατά κόρον. 2) (μὲ δοτ.) Ἐντρυφῶ κατά τινος, τὸν κάμνω ὅπως θέλω γνωρίζων τὴν περὶ ἐμὲ ἀδυναμίαν του (Τουρκβαρβ. ὅτι περνοῦν τὰ νάζια μου).
Κατ-εν-τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Κατενέτυχον). (μὲ δοτ. ἐκ γ'. ἢ γεν. ἐκ δ'.) Παραπονοῦμαι πρός τινα ἢ προσεύχομαι κατά τινος, κατηγορῶ, διαβάλλω. «Κατεντυγχάνων τοῦ λαοῦ», « Εὐσ. (καὶ πθ.) « Οὔτε κατευτευχθεὶς ὑπό τινος, οὔτε αἰτιασάμενος ἕτερον, « Θεοδώρ.
Κατ-εν-τύνω, Μ. υνῶ, Π. (μὲ γεν. ἐλλ. ἐκ δ'.) ἑτοιμάζω τι κατά τινος.
Κατενῶπα ἢ Κατένωπα, Π. ἀντὶ
Κατενώπιον, ἐπίρ. (μὲ γεν.) = Κατέναντι.
Κατεξανάστασις, εως (ἡ), τὸ κατεξανίζασθαι, σήκωμα κατεπάνω τινός, ἐπανάστασις, ἐναντίωσις.
Κατεξαναστατικός, ἡ, όν. Ἐπιβρεπὴς ἢ Συντελεστικὸς πρὸς κατεξανάστασιν.
Κατεξ-ανίσταμαι, Μ. ανα-στήσομαι (ἀόρ. Κατεξανέστην κτλ.). (μὲ γεν.) Σηκόνομαι (Σηκόνω κεφάλι) κατά τινος, (ἐν γεν.) ἀπειθῶ, ἀνθίσταμαι, ἀντιφέρομαι.
Κατ-εξ-ερέω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ γεν.) Ξερνῶ (Φτύνω, [ἐν γέν.] Χύνω ἀποιονδήποτε βρωμερὸν ὑγρόν) κατά τινος. « Αἱ δὲ χελιδόνες καὶ τῶν ὀρνέων τὰ σκεῖζα κατεξερῶσιν αὐτῶν τῶν ἀγαλμάτων εἰσπετώμενα, « Κλημ.
Κατ-εξ-ετάζω, Μ. άσω. Ἐξετάζω ἀκριβῶς (καθ' ὅλας τὰς λεπτομερείας), δοκιμάζω (καὶ πθ. δοκιμάζομαι) εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις. « Ἄνδρα πολλοῖς κατεξητασμένον πολέμοις, « Γ. Ἀκροπολ. « Τῷ νόσῳ κατεξετασθεὶς καὶ πᾶν τὸ σῶμα καταπεκλεισθείς, « αὐτ.
Κατ-εξ-ευμαρίζω, Μ. ίσω. Εὐκολύνω τι καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, τὸ καθιστῶ εὐκολώτατον.
Κατ-εξ-ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὀρχοῦμαι κατά (πρὸς περιγελῶν) τινος, καταφρονῶ, περιπαίζω. « Ἡ λήθη τῆς μνήμης κατεξωρχήσατο, « Θ. Ὑφτακ.
Κατ-εξ-ουσιάζω, Μ. άσω. (μὲ γεν.) Δείχνω (Μεταχειρίζομαι) ὅλην μου τὴν ἐξουσίαν κατά τινος, ἐξουσιάζω δεσποτικῶς.
Κατεξουσιαστικός, ἡ, όν. Δηλωτικὸς ἐντελοῦς ἐξουσίας ἢ Συντελῶν πρὸς ἐνέργειαν αὐτῆς. « Ῥάβδος —, « Κλήμ.
; Κατεξούσιος (ὁ, ἡ), = Δὐτεξούσιος.
Κατεπαγγελία (ἡ). ὑπόσχεσις βεβαία, [ἐκ τοῦ
Κατ-επ-αγγέλλομαι, Μ. αγγελοῦμαι. Ὑπόσχομαι θετικῶς (μετὰ βεβαιότητος) ἢ πρὸς βλάβην τινός. «Κατεπαγγέλλεται γὰρ πρὸς αὐτοὺς, ἐργολαβῶν ἐφ' ἡμᾶς,.. λήσειν μεταλλάξας τὸν ἀγῶνα, « Δίσχ. « Τὸ παρὸν λυμαινόμενος, τὸ δὲ μέλλον κατεπαγγελλόμενος, « αὐτ.
Κατ-επ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Κατεπήγαγον κτλ.). Ἐπιφέρω τι κατά τινος, ἐπιβάλλω (τιμωρίαν κτλ.), (συγχ. τῷ Κατεπείγω).
Κατ-επ-άδω, Μ. άσομαι. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Ψάλλω (Ἐπαναλαμβάνω τι) συνεχῶς ἔμπροσθέν τινος· ἀποκοιμίζω (καταγητεύω) δι' ἐπῳδῶν. « Γοητεύεις με χ φαρμάττεις χ ἀτεχνῶς κατεπάδεις, « Πλάτ. (καὶ γεν.) « Τοῦτο τὸ πνεῦμα, ἂν ποιημένα λάθῃ, ψάλτην ποιεῖ, πνευμάτων πονηρῶν κατεπάδοντα, « Γρ. (καὶ πθ.) « Τοῦτ' ἔστι τὸ ῥῆμα (τὸ Προσεύχ σεαυτῷ) ὑπὸ περιστάσεων πιεζομένῳ ἐν καιρῷ ἂν γένοιτο τῇ καρδίᾳ κατεπᾴδόμενον, « Βασ.
Κατ-επ-αίρομαι, Μ. αρθήσομαι (μὲ γεν.) Σηκόνομαι (Σηκόνω κεφάλι) ἢ Ὑπερηφανεύομαι (Ἐπαίρομαι) κατά τινος.
†Κατεπακολούθημα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατ' ἐπακολούθημα.
Κατεπάλληλος (ὁ, ἡ), = Ἐπάλληλος, ἀλληλεπάλληλος.
Κατεπάλμενος, Π. ἀντὶ Κατεφαλόμενος, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Κατεφάλλομαι (ἄλλ. θεορθ. Καταπάλμενος).
Κατέπαλτο, Π. ἀντὶ Κατεπάλετο, ἢ Κατεφήλατο (;), γ'. ἐν. προσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. ἐκ τοῦ Καταπάλλω ἢ τοῦ Κατεφάλλομαι (;).
Κατ-επ-ανίσταμαι, ανα-στήσομαι (ἀόρ. Κατεπανέστην κτλ.). Ἐπανίσταμαι κατά τινος. « Κακία κατεπανισταμένη τῆς ἀρετῆς, « Μάξ.
Κατ-επ-εγείρω, Μ. εγερῶ. Ἐπεγείρω (Διεγείρω) τι κατά τινος. « Κλυδώνιον μοι κατεπεγείρει, « Εὐμάθ.
Κατ-επ-είγω, Μ. είξω. Λίαν ἐπείγω, ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω· στενοχωρῶ, βιάζω (ἐπὶ πργμ. τρτπρ. ἢ κατὰ μτχ.) ὅν ἐπιδέχομαι ἀναβολήν. ‖. (μσ. μὲ γεν.) βιάζομαι νὰ καταρθώσω ἢ ν' ἀποκτήσω τι, ὑπερεπιθυμῶ. « Ἐβουλόμην ἅπασι, χ λίαν ἀντὶ τῶν ἄπαξ κινδύνως ἄγειν. Τούτων γὰρ ὁ νῦν βασιλεὺς κατεπείγεται, « Πλάθ.
Κατεπείξις, εως (ἡ). τὸ κατεπείγειν, βία, ταχύτης.
Κατεπέκεινα, ἐπίρ. = Ἐπέκεινα, ἀκόμη παρέκει, ἀκόμη περισσότερον ἢ ὑστερωτερα.
Κατ-επ-εμ-βαίνω, Μ. εμ-βήσομαι (ἀόρ. Κατεπενέβην κτλ.). Ἐπεμβαίνω μὲ ἄκραν ὕβριν κατά τινος. « Κειμένων τῶν εἰκόνων ἀδατμησούτῃ τοῦ καλοῦ κατεπεμβαίνοντες, « Νικ. Χων.
Κατ-επ-ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ ἐπαναειλημμένως, ἐρωτῶ καὶ Ξαναρωτῶ.
; Κατεπισόδιος (ὁ, ἡ), = Ἐπεισόδιος.
; Κατ-επ-ευφημίζω, Μ. ίσω, = Κατεπιφημίζω.
Κατ-επ-ιδείκνυμαι, Μ. δείξομαι. Κάμνω ἐπίδειξιν κατά ἢ περί τινος.
Κατ-επι-θυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιθυμῶ καταπολλά, ὑπερεπιθυμῶ.
†Κατεπιθύμιος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἐπιθυμητὸς ἢ καταθύμιος.
†Κατεπίθυμος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ κατὰ πολλὰ ἐπιθυμῶν τι.
Κατ-επι-λαμβάνομαι, Μ. λήψομαι. Διάνω καλά, περιλαμβάνω, ἀγκαλιάζω.
Κατ-επι-ορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ ἢ Νικῶ τινα δι' ἐπιορκίας.
Κατ-επι-σκήπτω, Μ. σκήψω. Ῥίπτω (Ἁκουμβῶ) τι μὲ ὁρμὴν ἐπάνω εἰς· (τρπ.) παραγγέλλω ἐπιμόνως ἢ ἐντόνως.
Κατ-επι-σπεύδω, Μ. σπεύσω. Σκεύδω κατὰ πολλὰ νὰ κάμω τι.
Κατεπιτήδευμα (τὸ). πρᾶξις ἢ λόγος κατ' ἐπιτήδευσιν (πολλὰ ἐπιτετηδευμένος), [ἐκ τοῦ
Κατ-επιτηδεύω, Μ. εύσω. Πράττω ἢ λέγω τι μὲ πολλὴν ἐπιτήδευσιν.
Κατ-επι-τίθημι, Μ. κατεπι-θήσω. Ἐπιθέτω εἰς. ‖. (μτ.) ἐπιπίπτω (ἐπεμβαίνω) κατά τινος.
Κατ-επι-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Τρέχω ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινος.
; Κατ-επι-φεύγω, Μ. φεύξομαι. Καταφεύγω πρός.
; Κατ-επι-φημίζω, Μ. ίσω. Ἀφιερόνω τι εἰς τὸ ὄνομα τινος.
† Κατ-επιχειρέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω χέρι ἐπί ἢ κατά τινος, καταπιάνομαι· προσβάλλω, ἐφορμῶ. « Καὶ θεοῦ αὐτοῦ κατεπιχειρήσει, « Εὐς.
Κατ-επι-χέω, Μ. χεύσω. Χύνω χρουνηδόν τι ἐπάνω εἰς, περιχύνω.
; Κατ-επι-χρώννυμι, Μ. χρώσω. Βάφω (Χρωματίζω, Ζωγραφίζω) τι ὅλως διόλου ἢ ἀπὸ ἐπάνω.
Κατ-επ-ομβρίζω, Μ. ίσω. Χύνω τι ἐν εἴδει ὄμβρου ἐπάνω εἰς, (μτφρ.) χορηγῶ ἀφθόνως.
Κατεπ-οπτεύω, Μ. εύσω. Βλέπω ἀπὸ ἐπάνω, θεωρῶ ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος.
Κατεπτηχότως [κατατπήσσω], ἐπίρ. μτχ. Μὲ ἄκραν συστολήν, δειλῶς, πεφοβισμένως.
Κατ-εράω-ῶ, Μ. άσω. Χύνω τι ὅλως διόλου ἢ ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο ἀγγεῖον, τραβῶ ὅλον τὸ νερὸ (κτλ.) ἀπὸ τὸ βαγένι· ἀδειάζω.
Κατ-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Τελειόνω

(Τελειοποιῶ) τὸ ἔργον μου· ἐργάζομαι, δουλεύω, καλλιεργῶ) τι ἐντελῶς, (ὄθ. κοιν.) ἀργάζω· (ἐπὶ τροφ.) χωνεύω, (παρβλ. Ἐξεργάζομαι)· καταρθόνω· κατασφέρνω· καταπονῶ, καθυποτάσσω, βλάπτω εἰς τὸ θέλημά μου· φονεύω, (παρβλ. Διεργάζομαι). « Κατειργάσατο τὸν λέοντα. « Ξεν. « Ἑαυτὸν κατειργάσατο, « Λξ. « Τὴν Ἑλλάδα κατεργάσασθαι, « Ἡρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Εἴ τινα βούλεσθε κατεργάσασθαι καλέσατε σὺν ἐπὶ δεῖπνον, « Ξεν. (καὶ παθ.) » Οὐκ ἐδύνατο κατεργασθῆναι αὐτῷ, « Ἡρ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Γῆ κατειργασμένη, « Λξ.

Κατεργάθω καὶ (μσ.) Κατ-εργάθομαι, Π. ἀντὶ Κατείργω, ἴδε τὸ ῥῆμα.

Κατεργασία (ἡ), [κατεργάζομαι]. ἐργασία ἐντελής· τελειοποίησις ὁποιασδήποτε ἔργου· κατόρθωσις, ἀπόκτησις· χώνευσις. (ἐπὶ τεχνητ.) δούλευμα, ἔργασμα. » Ἡ τοῦ ἀργυρίου (» Ἡ τῆς τροφῆς) κατεργασία, « Πλθ., Ἀρστ. » Τὸ ἁλυκὸν ὕδωρ πλείονος δεῖται κατεργασίας, « Ἀθ.

Κατεργαστικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατεργάζεσθαι, καταρθωτικός, φθαρτικός. » Δι' μετὰ σιγῆς ἀθυμίαι .. κατεργαστικαί, « Ἱππκρ.

¡Κατέργαστος, ος ἡ ἡ, ον ἡ ὁν. Κατειργασμένος, δουλευμένος μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν (μὲ ἐντέλειαν).

Κάτεργος (ὁ, ἡ). κατειργασμένος, ἐντελῶς ἐργασμένος (δουλευμένος, ὠργωμένος κτλ.)· ἐξασθενισμένος ὑπὸ τῆς ἐργασίας (εἰς κὴν στμασ. ταύτην ὀξυτονεῖται παρὰ τῷ Ἡσυχ.). ‖. (οὐσ.) » Κάτεργον, « Γρφ., τὸ ἔργον, ἡ ἐργασία.

Κατ-έργω, Μ. ἑρξω, Ἰων. ἀντὶ Κατείργω.

Κατ-ερεθίζω καὶ Κατ-ερέθω (χ. Μ.), Μ. ἰσω. Κατὰ πολλὰ ἐρεθίζω.

Κατ-ερείδω, Μ. εἴσω. Στυλόνω καλά, (ἁμτδτ.) ἀκκαμβῶ δυνατά. (συνκόχ.) προσβάλλω (μὲ ὁρμήν), ἀντιπίπτω. « Ὄψει γὰρ .., κατερείσαντος ἀνέμου, κλύδωνα ἰσχυρόν, « Δ. Χρσ.

Κατερικτός, ἡ, όν. Συντεθραυσμένος, κατατετριμένος. ‖. (οὐσ. οὐδ.) » Κατερεικτά, « τὰ κατερεικτμένα ὄσπρια ἢ γεννήματα, ‖ἐκ τοῦ

Κατ-ερείκω, Μ. εἴξω, Π. καταξεσχίζω, κατασυντρίβω (ὡς εἰς τὸν μύλον), (συνκόχ.) λακτύνω, μετριάζω. « Κατεύπτεσθε κόραι καὶ κατερείκεσθε χετῶνας, « Π. (παρ' Ἥφαιστ.). » Ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατερεικόμεναι, « Δίοχλ. » Θυμὸν κατερεῖξαι, « Ἀρχφ.

†Κατ-ερειπόω-ῶ, Μ. ώσω, (νλγ.) ἀντὶ

Κατ-ερείπω, Μ. ερείψω (μσ. πρκ. Κατερήριπα, καὶ κθ. Κατερήριμμαι, ἀόρ. β'. Κατήριπον). Καταχρημνίζω· ἀνατρέπω· φανίζω, (ἁμτδτ.) χρημνίζομαι· ἐκ θεμελίων, καταπίπτω. » Τεῖχος κατερήριπεν, « Ἰλ. Ξ. (καὶ μτφρ.) » Γάμου καὶ παιδοποιίας, ἃ καὶ σέ κατερείπει τὸν ἐρρωμενέστατον, « Πλ.

Κατ-ερεύγω ἢ (ὀρθότ.) -ερεύγομαι, Μ. εύξω. -ομαι. [μὲ γεν.) Ῥεύγομαι (Ξηρανῶ, [καὶ μτνμ.] Φλυαρῶ, Καταλαλῶ) κατά τινος.

†Κατερηφής, έος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατηρεφής.

Κατ-ερέφω, Μ. έψω, Π. σκεπάζω μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ ὀροφήν. »Τὰς σκηνὰς κλήμασι κατερέφουσι, « Πλ. (ἢ μσ.) » Κεράμῳ κατερέψεται ἐρκίον ἀνήρ, « Ἀπλλν.

Κατ-ερέω, Ἰων. ἀντὶ Κατερῶ, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Καταγορεύω.

Κατερήριπα, Π πρκ. τοῦ Κατερείπω.

Κατ-ερημόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐρημόνω ἐντελῶς, κατερημάνω. (μτνμ.) ἀφαιρῶ, ξεγυμνόνω.

Κατερητύω, Μ. ύσω, Π. κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω.

Κατ-εριθεύομαι, Μ. εὐσομαι. Καταπονῶ διὰ ῥαδιουργιῶν, (ἴδε τὸ ἁπλοῦν).

Κατερικτός, ἡ, όν, = Κατερεικτός.

†Κατ-εριπάω-ῶ, Μ. ώσω, = Κατερείπω, (ὀθεν :

‡Κατερίπωσις, εως (ἡ), (νλγ.). ἀνατροπή, καταχρήμνισμα.

Κατερυνής [κατά, ἔρνος], έος (ὁ, ἡ), Π. ὅλος (γεμάτος) κλαδιά.

Κατερράσατο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Καταῤῥαίνω.

Κατ-ερυθραίνω, Π. ανῶ. Βάφω (Κάμνω) κατακόκκινον.

Κατ-ερυθριάω-ῶ, Μ. άσω. Κατακοκκινίζω (ἀπὸ ἐντροπήν), γίνομαι-

Κατέρυθρος (ὁ, ἡ). κατακόκκινος.

Κατ-ερυθρόω-ῶ, Μ. ωσω, = Κατερυθραίνω.

Κατ-ερυκάνω, Π. ἀντὶ

Κατ-ερύκω, Μ. ερύξω (ἀόρ. Κατερύκακον), Π. = Κατερητύω, ἐμποδίζω. (μσ.) μένω, ἀπομένω

Κατ-ερύω, Μ. ερύσω, Π. ἀντὶ Καθέλκω, καταιβάζω (σύρων). « (Ναῦν) ποτὶ κῦμα κατερῦσαι, « Ἀπλλν. » Κατείρυσεν εὖθατα μόσχου πρωτογόνου, « Νίκ.

Κατ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Κατῆλθον κτλ.). Καταβαίνω· ἐπιστρέφω (κυρ. ἀπὸ τὴν ἐξορίαν εἰς τὴν πατρίδα μου).

Κατέρωτα, ἐπίῤῥ. Δίλλ. ἀντὶ Καὶ ἑτέρωθε, καὶ ἄλλοτε· ἄλλως τε.

Κατ-εσθίω καὶ Κατ-έσθω, Μ. κατέδομαι καὶ (Γρφ.) καταφάγομαι (ἀόρ. Κατέφαγον κτλ.). = Καταεργάζω. » Οἱ Μασσαγέται τοὺς γονέας κατακόψαντες κατέσθουσι, « Πυθαγορ. (καὶ μτνμ.) » Τὰ κοινὰ πρὶν λαγεῖν κατεσθίεις, « Ἀρχφ.

Κατεσκεμμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.) Δίαν ἐσκεμμένως, μὲ πολλὴν σκέψιν (στοχασιν, φρόνησιν).

Κατεσκληκα, πρκ. ἀντὶ ἐνς. τοῦ Κατασκέλλω.

Κατεσκοτωμένως, ῶτα, ός, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Κατασπεύδω.

Κατεσπευσμένως [κατασπεύδω], ἐπίῤῥ. (μτχ.). Μετὰ μεγάλης σπουδῆς, πολλὰ βιαστικά.

Κατεσπουδασμένως [κατασπουδάζω], ἐπίῤῥ. (μτχ.). Μὲ πολλὴν σπουδὴν (προθυμίαν), μὲ πολὺν ζῆλον.

†Κατέφσυμα, ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάσσυμα = Κάτσυμα.

Κατέσσευτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. (ἀντὶ ἀόρ.) τοῦ Κατασεύομαι.

Κατέσταθεν, Π. Δίωλ. ἀντὶ Κατεστάθην σαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀόρ. ἀ. καὶ

Κατεστεώς, Ἰων. ἀντὶ Καθεστεώς = Καθεστώς, μσ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καθίστημι.

Κατεστραμμένως [καταστρέφω], ἐπίῤῥ. (μτχ.). Ἀντιστρόφως, ἀνάπαλιν, ξανάστροφα.

Κατεστράφατο, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Καταστρέφω.

Κατ-εσχαρόω-ῶ, Μ. ώσω. (ἐπὶ πληγ.) Σκεπάζω (καὶ πθ. Σκεπάζομαι μὲ) πέτσαν, ταυτόνω, καρκαδιάζω.

Κατ-ευαρεστέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εὐαρεστῶ.

Κάτευγμα (τὸ), Π. [κατεύχομαι], εὐχὴ ἢ κατάρα· ἀφιέρωμα (τὸ ὁπ. ἔταξέ τις εἰς τὸν θεόν). » Ἱκέτις ἀφίγμαι τοῖς δεσὼν κατεύγμασι, « Σοφ.

Κατ-ευδαιμονίζω, Μ. ίσω. Κατὰ παλλὸ εὐδαιμονίζω (καλοτυχίζω) τινά.

Κατ-ευδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐγκρίνω (Ἀποδέχομαι) τι καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, εἶμαι ὑπερευχαριστημένος.

Κατ-ευδοκιμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Εὐδοκιμῶ ὑπὲρ ἄλλον τινά, φαίνομαι πλέον εὐδόκιμος, (εὐυπόληπτος).

Κατ-ευθρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐοδοῦμαι, κατευοδοῦμαι.

Κατ-ευεργετέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐεργετῶ πλουσιοπαρόχως.

Κατ-ευημερέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Εὐτυχῶ (Εὐδοκιμῶ) ὑπὲρ ἄλλον τινά. » Κατευημεροῦντες τῆς ἀληθείας τοῦ ψεύδους, « Βασ.

Κατ-ευθικτέω-ῶ, Μ. ίσω. Ἐγγίζω (Κτυπῶ) καιρίως, ἐπιτυγχάνω εἰς τὸ κτύπημα.

Κατευθὺ (ἀντὶ Κατ' εὐθύ), ἐπίῤῥ. Κατ' εὐθεῖαν, ἴσια ἐμπρός. »Τὸ κατευθὺ μόνον ὁρῶσι, « Ξεν., τὸ εὑρισκόμενον ἴσια κατάντικρύ.

Κατευθυντήρ, ῆρος καὶ

Κατευθυντής, οῦ (ὁ). ὁ κατευθύνων (ἰσάζων, διευθύνων) τι, διορθωτής.

Κατευθυντήριος, α ἢ ος, ον. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατευθύνειν (ἰσάζειν κτλ.), (ὄθ. ‖. οὐσ.) Κατευθυντήρια (ἐνν. σανὶς ἢ σχοῖνος), ὁ κανὼν τῶν γραφ. ἢ ἡ ῥάβδη τῶν οἰκοδόμων κλπ.

Κατ-ευθύνω, Μ. υνῶ. Ἰσάζω· διευκῶ, ὁδηγῶ, διευθύνω· διορθόνω· τιμωρῶ. (ἁμτδτ. ἢ ἑλλ. καὶ μσ.) διευθύνομαι πρὸς· (μτφρ.) ἐπιτυγχάνω, εὐοδοῦμαι· εὐδοκιμῶ, εὐτυχῶ.

Κατευθυσμός (ὁ). διεύθυνσις, ὁδηγία.

Κατ-ευκαιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὑρίσκω (Ἐπιτυγχάνω) εὐκαιρίαν. (μτνμ. ἢ συνκόχ.) εὐπορῶ.

Κατ-ευκηλέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κατασιγάζω, καθησυχάζω.

Κατευκτικός, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος ἢ προφερόμενος·

Κατευκτικῶς, ἐπίῤῥ. Ἐν εἶδει κατευχῆς (ταξίματος εἰς τὸν θεὸν ἢ κατάρας).

Κάτευκτός (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἐκέσυρέ τις εἰς ἑαυτὸν ἢ ἠξιώθη δι' εὐχῆς. 2) ταγμένος (κυρ. νὰ φονευθῇ ὑπέρ τινος).

Κατ-ευλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐλογῶ κατὰ πολλά, ὑπερεπαινῶ.

Κατ-ευμαρίζω, Μ. ίσω, = Κατεξευμαρίζω, εὐκολύνω κατὰ πάντα, ἐξομαλίζω.

Κατευμεγεθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ὑπερβαίνω κατὰ τὸ μέγεθος (κατὰ τὴν δύναμι), ὑπερτερῶ, ὑπερισχύω,

Κατ-ευμενίζω, Μ. ίσω, = Ἐξευμενίζομαι, ἐξιλεόνω.

Κατευμοιρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εὐμοιρέω, εὐτυχῶ.

Κατευνάζω, Μ. άσω. Βάλλω τινὰ εἰς τὴν εὐνὴν (εἰς τὸ κρεββάτι) νὰ πλαγιάσῃ· κοιμίζω, ἀποκοιμίζω. (μτφορ.) καταπραΰνω, καταπαύω. καθησυχάζω, (κοιν.) καταλογιάζω. » Κατὰ δ' εὕνασε πάντων, « Ἀπλλν. » Κατὰ δ' εὕνασε θηρὸς ἐρωήν, « Ὀππ. (καὶ μὲ γεν. ἑλλ.) » Μόχθων δ' οὐδ' Ἀΐδης με κατεύνασεν, « Ἐπγρ.

Κατευνασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀποκοίμισμα· (μτφορ.) καταλάγιασμα.

Κατευναστὴρ (ὁ), = Κατευναστής.

Κατευναστήριον (τὸ), (ἐνν. δωμάτιον), κάμαρα διὰ πλάγιασμα, κοιτών, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Κατευναστήριος, α ἢ ος, φν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατευνάζειν (ἀποκοιμίζειν, καταπραΰνειν κτλ.).

Κατευναστὴς, οῦ (ὁ), ὁ κατευνάζων (ἀποκοιμίζων κτλ.). ‖. (οὐσ.) ὑπηρέτης τοῦ κοιτῶνος.

Κατευναστικὸς, ἡ, όν, = Κατευναστήριος.

Κατευνάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κατευναστήρ.

Κατευνάω-ῶ, Μ. ήσω, Μ. ἀντὶ Κατευνάζω.

Κατευνήτειρα (ἡ), Ο. θηλ. τοῦ

Κατευνητήρ, ῆρος καὶ

Κατευνητὴς, οῦ (ὁ), Ο. ἀντὶ Κατευναστήρ.

Κατευοδόω-ῶ, Μ. ώσω. Φέρω (Ὁδηγῶ) εἰς πολλὰ καλὸν δρόμον· (μτφορ.) προξενῶ καλὴν ἔκβασιν (ἐπιτυχίαν). (πθ.) τελειόνω εὐτυχῶς τὸ ταξιδί μου, φθάνω εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον μου· (μτφορ.) ἐπιτυχαίνω, τελεσφορῶ, προοδεύω, (κοιν.) πάγω καλά. «Πάντα ὅσα ἂν παιᾷ κατευοδωθήσεται, « Γρρ.

Κατευόδωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καλὴ ἔκβασις, ἐπιτυχία.

Κατ-ευορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁρκίζομαι ἐπασήμως τὴν ἀλήθειαν.

Κατ-ευπαρκίζω. Μ. ίσω, = τῷ προηγ.

Κατευπαθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καθηδυπαθῶ, ζῶ μὲ πολλὴν εὐπάθειαν (τρυφήν), κατοξοδεύω εἰς τρυφάς.

Κατ-ευπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω μεγάλην εὐπορίαν (πολλοὺς τρόπους) κατά τι περί τινος.

† Κατευρύνω, Μ. υνῶ. Πλατύνω ὅλως διόλου.

Κατ-ευστοχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Κτυπῶ τὸ σημάδι πολλὰ εὐστόχως· (μτφορ.) ἐπιτυγχάνω ἐντελῶς.

Κατευτελίζω, Μ. ίσω, = Ἐξευτελίζω.

Κατευτολμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πολὺν τόνον (δύναμιν)· (μὲ γεν.) ὑπερισχύω κατά τινος.

Κατ-ευτρεπίζω, Μ. ίσω. Βάλλω εἰς τάξιν, διευθετῶ.

Κατ-ευτυχέω, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἐπιτυγχάνω (Κατορθόνω εὐτυχῶς) τι, ὑπερισχύω κατά τινος.

Κατ-ευφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιφωνῶ εὐφημίας εἴς τινα, ὑποδέχομαι μὲ εὐφημήσεις.

Κατευφραίνω, Μ. ανῶ. Χαροποιῶ μὲ ὑπερβολήν, κατατέρπω.

Κατευχειρίζω, Μ. ίσω. Καθιστῶ τι ὅλως διόλου εὐχερῆ (εὐκατόρθωτον, εὔκολον), = Κατευμαρίζω.

Κατευχή (ἡ). εὐχὴ [προσευχὴ, τάξιμον εἰς τὸν θεόν] κατά τινος.

Κατ-εύχομαι, Μ. εὔξομαι. (μὲ δοτ. ἑλλ. ἢ ἀπαρ.) Εὔχομαί τι εἴς τινα, εὔχομαι ἐγκαρδίως· ὑπερεπιθυμῶ. 2) (μὲ γεν. ἑλλ.) εὔχομαι κατά τινος, καταρῶμαι. 3) (μὲ δοτ. ἢ ἀπαρ.) ὑπόσχομαι (τάζω) εἰς τὸν θεὸν κατευχῶμαι, (ἴδε τὸ ἁπλοῦν). 4) Π. (μὲ αἰτ.) παρακαλῶ τινα (ὁρκίζοντάς τον πρὸς θεοῦ κτλ.).

Κατ-ευωχέω-ῶ, Μ. ήσω. (σπν. μτβτ.) Φιλεύω τινὰ πλουσιοπαρόχως. (συνήθ. μσ.) τρώγω κατὰ κόρον ὡς εἰς εὐωχίαν, ξεφανεόνω μὲ μεγάλην ὄρεξιν.

Κατ-εφ-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. (μὲ δοτ.) Πηδῶ μὲ ὁρμὴν κάτω ἢ κατεπάνω τινός, (συγχ. τῷ Κατακάλλω).

;Κάτεφθος (ὁ, ἡ), = Κάθεφθος.

Κατ-εφ-ίστημι, Μ. κατεπιστήσω (μσ. ἀόρ. Κατεπίστην κτλ.). (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Ἀντιτάττω τι (καὶ μσ. Ἀντιστέκομαι) κατά τινος.

Κατ-εχθραίνω, Μ. ανῶ. Ἐχθρεύομαι (Μισῶ) μὲ ὑπερβολήν.

Κατ-εχμάζω, Μ. άσω., Π. ἀντὶ Κατέχω, κρατῶ δυνατά, δένω σφιχτά, (ἐν γέν.) ἐμποδίζω.

Κατέχοντε, Δ. ἀντὶ Κατέχουσε, γ'. πλθ. προσ. τοῦ Κατέχω.

Κατέχυνθ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. ἄσσ.) ἀντὶ Κατεκέχυντο, γ'. πλθ. ὑπερσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Καταχέω.

Κατέχω, Μ. καθέξω ἢ κατασχήσω (ἀόρ. Κατέσχον κτλ.). Βαζῶ (δυνατά)· κρατῶ σταματῶ, ἐμποδίζω. (ἀθ. ἑλλ.) στέκομαι, μένω παυλνά, κωνεύω, (ναυτ.) ἀράζω, (κοιν.) πιάνω· καταδαίνω. (τρπ.) ἐμπνέω, ἐνθουσιάζω. » Ἦν τοὺς τοιούτους (τύπους) δύνανται κατέχειν, « Ξεν. » Μή μ' ἀέκοντα κατάσχῃ ᾧ ἐνὶ οἴκῳ, « Ὀδ. Ο. » Κελεύων κατασχεῖν (τοὺς πρέσβεις) καὶ μὴ ἀφεῖναι, πρὶν κτλ., « Θκ. (καὶ μτφ.). » Κατασχεῖν τὴν ἀρχήν, « Πλ. (καὶ μσ.) » Ὀαρεῖν κατασχέσθαι (τὰ χρήματα), οὐκ ἐθέλησα, « Ἡρ., νὰ τὰ σφετερισθῇ, νὰ τὰ καταπορτήσῃ. (ἢ μτφορ.) » Κατέχειν τὴν ὀργήν (τὸν τέλωτα), « Δξ., νὰ βαστάξῃ τὰ γέλια. «Οὐ καθέξει τὴν φιλίαν, « Ξεν. (καὶ ἑλλ.) » Κανέσχεν (ἐνν. τὴν ναῦν) ἐς Δῆλον, « Ἡρ. » Προξένων δ' ἐν τῷ κατέσχες (ἐνν. τὸν ἵππον ἢ τὸ ἅρμα); « Εὐρ. (ἢ μτνμ.) » Παρὰ παιδὶ τερείνῃ ἄλλος ἀνὴρ κατέχει, « Θγν. (ἴδε καὶ 3). (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Ὡς ὁ μὲν ἔνθα κατέσχετ', ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο, « Ὀδ. Γ. » Ἐνθαῦτα δὴ κατεχόμενοι, « Ἡρ. » Μανέντι καὶ κατασχομένῳ, « Πλάτ., (κοιν.) ὅταν τὸν πιάσῃ (ἐνν. τὸ δαιμόνιον). «Πάντες οἱ ἐκ θεῶν τοῦ κατεχόμενοι, « Ξεν. » Πάντες οἱ ἀγαθοὶ ποιηταὶ, οὐκ ἐκ τέχνης, ἀλλ' ἔνθεοι ὄντες καὶ κατεχόμενοι, πάντα ταῦτα τὰ καλὰ λέγουσι ποιήματα, « αὐτ. (καὶ μὲ ἀκριβές. πρόθεσ.) » Καρδίαν κατέσχετο ἔρωτι, « Εὐρ. 2) (συνηθ.) κρύπτω, σκεπάζω. » Νὺξ κάτεχ' οὐρανόν, « Ὀδ. Ν. (καὶ περίφρ.) » Πρὶν καὶ τινα γαῖα καλύψῃ, « Ἰλ. Π. (ἢ πθ.) » Οὐδὲ σελήνη οὐρανὸν ἀμβρόσιον περιφαινε· κατείχετο γὰρ νεφέεσιν, « Ὀδ. Σ. (ἢ μσ.) » Κατέσχετο χεροὶ πρόσωπα, « Ὀδ. Τ. » Κατασχομένη ἀργῆτι ἐννῇ, Ἰλ. Γ. 3) (μτφορ.) κυριεύω (χ. πτ.) ἐπικρατῶ, συνειθίζομαι. » Κατεῖχεν αὐτοὺς ὁ φόβος, « Ἡρωδ. » Κατεῖχε κἂν τὸ στρατόπεδον δυσφημίαις, βοῶν, στενάζων, « Σοφ. » Μεγάλαι θρόμβοι κατέχουσ' ἡμᾶς, « αὐτ. » Ὕλακος, ὃν φᾶμαι κατέχουσ' ἀγαθαί, « Πίνδ. » Ἥ τινα λύσσα κατέχει, « αὐτ. » Τῶν τότε μὲν κατεχόντων πραγμάτων, « Ἡσ. » Τοιαῦτ' αὐτοὺς ἐπανθάνετο κατέχοντα, « αὐτ., εἰς τοιαύτην ἦσαν κατάστασιν. » Κατέχων πολλῶν τοὺς ἄλλους ὁ Ἱππωκλείδης, « αὐτ., ὑπερέχων, εὐδοκιμῶν ὑπὲρ τοὺς ἄλλους. (καὶ χ. πτ.) » Ὅμηρος κατέχει, « Πλ. » Ὅταν ἐπομβρίαι κατάσχωσι, « Θφρ. » Δόγος κατέχει, « Θκ., ᾄδεται. » Παρὰ παιδὶ τερείνῃ ἄλλος ἀνὴρ κατέχει, « Θγν., ὑπερισχύει, ἔχει τὰ πρωτεῖα (ἴδε καὶ 1). (καὶ τρπ.) « Εὖ κατασχήσει, « Σοφ., θὰ ἐβγῇ εἰς καλόν, θὰ λάβῃ εὐτυχῆ ἔκβασιν. 4) = Ἀντιλαμβάνομαι, ἐννοῶ, καταλαμβάνω. «Οὐ σφόδρα κατίχω τί βούλεται φράζειν, « Πλάτ. 5) (πρὸς μτχ.) ἐπιμένω, ἐξακολουθῶ (δὲν παύω τοῦ) νά. » Μάλα κατέσχον βάλλοντες καὶ ἀκοντίζοντες, « Ξεν. » Κατεῖχε διώκων, « Πλ. (ἢ ἀπολ.) » Ἰσχυράν τὴν φυγὴν τοῖς πολεμίοις κατέχων ἐποίει, « Ξεν. 6) περ ἔχω. » Τὰς βουνώδεις (πόλεις) πλείους οἰκίας ὑπολαμβάνουσι κατέχεσθαι τῶν ἐπιπέδων, « Πλθ. 7) (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ Προορμίζομαι, ἀράζω, (κοιν.) πιάνω, (εὐχρηστ. τὸ) Κατίσχω. » Ἀπὸ δὲ τοῦ αἰγιαλοῦ τούτου, ἔνθα αἱ νῆες κατέσχον, « Θκ., (παρβλ. Ἔχω 3).

Κατεψευσμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Πάντη ψευδῶς.

Κατέψηστις, εως (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Καθέψησις, [ἐκ τοῦ

Κατέψω, Μ. εψήσω, Ἰων. ἀντὶ Καθέψω.

Κατ-ηβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. μέ πάντα παρεξυσμὸς (ἐπ.ληψία κτλ.), πίπτω εἰς λειποθυμίαν, [ἐκ τοῦ

Κατηβολή (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Καταβολή, προσβολὴ (περιόδου) πυρετοῦ· λειποθ.μία· ἐπιληψία (ᾗ).

;Κατηβολίς, ίδος (ἡ), γλσ. ἀντὶ Κατηβολή.

Κατηγεμεών, όνος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Καθηγεμών.

Κατηγέομαι, Ἰων. ἀντὶ Καθηγέομαι.

Κατ-ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἐν γέν.) Λέγω (Ὁμιλῶ) κατά τινος, κατακρίνω, μέμφομαι. » Κατηγοροῦσί τινες ἡμῶν, « ἑκαρ. » Ἀγαθῇ γε (οὐχ ὑφῇ) τύχῃ συμβεβιωκώς, τῆς ἐμῆς ὡς φαλλῆς κατηγορεῖς, « Δμ. 2. (ἴδιατ. μὲ γεν. ἐκ γ'. καὶ αἰτ. ἐκ δ'. ἢ τὸ ἀναπαλιν) κατακρίνω (παραπονοῦμαι κατά τινος) εἰς τὸ δικαστήριον, ἐγκαλῶ » Πολλὰ καὶ

δεινά αὐτοῦ κατηγορῶν, » Λξ. » Κατηγορεῖν τινα κλοπῆς, » Λξ. (καὶ μὲ δύο αἰτ.) » Πῶς οὐκ ἄν τις προδοσίαν ὑμῶν τοῦτο κατηγορεύη; » Ξεν. (ξ πθ.) » Τὰ κατηγορημένα μοι, » Πλάτ. 3) (μεταφορ. μὲ αἰτ.) προδίδω, φανερόνω, ἀποδεικνύω. »Τὸ δὲ βάδισμα νηθρὸν ἔκλυσιν τῆς ψυχῆς κατηγορεῖ, » Βασ. » Ἐμφαίνεταί τι αὐτοῖς (τοῖς νέοις) νεκρόν, ὃ κατηγορεῖ τὴν ὀλιγοστίαν, » Ξεν. »Αὐτὸ κατηγορέει τὸ οὔνομα ὡς ἐστι Ἑλληνικόν, » Ἡρ. 4) (μὲ αἰτ.) ἀποφαίνομαί τι περί τινος, λέγω θετικῶς ὅτι οὕτως ἔχει· ἁρμόζω (πρασδιορίζω) λέξιν τινὰ εἰς πρᾶγμά τι. » Οἱ τὴν γένεσιν τοῦ κόσμου κατηγοροῦντες, » Φίλ. (καὶ πθ.) »Ἐφ' ὧν σημαινομένων τὰ ὀνόματα κατηγορεῖται, » Ἀρστ. » Οὐδὲ κατηγορητέον, ὡς ὁ μὲν κάμνων ἀμαθής, ὁ δὲ ὑγιαίνων σοφός, » Πλάτ.

Κατηγόρημα (τὸ). τὸ ἔγκλημα (τὸ ἐλάττωμα) διὰ τὸ ὁποῖον κατηγορεῖταί τις, ἡ αἰτία τῆς κατηγορίας του. ‖. (λογικ. καὶ φιλοσοφ.) ἡ πρασδιορισμένη ἰδιότης (τὸ ποσόν, τὸ χαρακτηριστικόν) προσώπου ἢ πράγματος, **κατ. praedicatum**, (Γαλλ.) **attribut**. » Ὁ δὲ ἐπικεκυφὼς τράχηλος μωροῦ ἀνδρὸς κατηγόρημα, » Φυσιογνμ., [ἴδε καὶ Συντακτός).

Κατηγορησείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω διάθεσιν) νὰ κατηγορήσω.

Κατηγορητέος, α, ον, θετ. τοῦ Κατηγορέω.

Κατηγορία (ἡ). μομφὴ (παράπονον) κατά τινος, (ἰδιωτ.) καταμήνυσις εἰς τὸ δικαστήριον. 2) = Κατηγόρημα, (θθ.) »Αἱ δέκα κατηγορίαι τοῦ Ἀριστοτέλους, » Λογικ. (ἀμφοτέρων τῶν σημασιῶν παράδειγμα φέρεται τὸ ἑξῆς σκῶμμα τοῦ Δημώνακτος. » Εἰδὼς γάρ τινα παγκάκιστον μὲν ὄντα καὶ μυρία κακὰ ἐργαζόμενον, τὸν Ἀριστοτέλη δὲ διὰ σοφιστὴν καὶ αὐτοῦ τὰς δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς ἄξιος εἶ δέκα κατηγοριῶν, » Ακ.

Κατηγορικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς κατηγορίαν, γενόμενος ἐν εἴδει κατηγορίας· χρησιμεύων ὡς κατηγόρημα. »Προτάσεις κατηγορικαί, » Ῥτρ., ἢ (ἄλλ.) Ἀποφαντικαί. 2) ὁ ἔχων ἐπάγγελμα (ἢ τάσιν πρός) τὸ κατηγορεῖν, μεμπτικὸς ἢ συκοφάντης. »Ἀκούειν τινα τῶν κατηγορικῶν, » Ἰλ.

Κατήγορος (ὁ, ἡ). ὁ κατηγορῶν τινα (κυρ. εἰς τὸ δικαστήριον), καταμηνυτής· προδότης. »Τῶν τοι ματαίων ἀνδρῶν φρονημάτων ἡ γλῶσσ' ἀληθὴς γίγνεται κατήγορος, » Αἰσχύλ.

Κατῆκαν ἢ **Κατέηκαν**. Ἰων. ἀντὶ Καθῆκαν, γ' πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. α. τοῦ Καθίημι.

Κατῆκον, οντος (τὸ). Ἰων. ἀντὶ Καθῆκον, εἰδ. τῆς μτχ. τοῦ Καθήκω.

Κατήκοος (ὁ, ἡ), [κατακούω]. ὁ προσεκτικῶς ἀκούων (βάλλων αὐτὶ, ἀρηγορα-ζόμενος), (θθ. ‖. οὐσ.) = Ὠτακουσής, κατάσκοπος, (Ἡρ.). 2) ὁ προθύμως ὑπακούων, εὐπειθής, (ἰδ. ‖. οὐσ.) ὑπήκοος, (Γαλλ.) **sujet**. »Ἀθηναίων κατήκοοι ὄντες, » Παυσ. 3) ὁ ἐπακούων τὰς δεήσεις τινός. » Βύκωλῆσι—, » Ἐπιγρ.

Κατηκριβωμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν.

Κατήκω, Ἰων. ἀντὶ Καθήκω.

Κατῆλιψ, ιφος (ἡ). τὸ παρὰ τὴν ὀροφὴν κατωγείου οἰκήματος σανίδωμα (πάτωμα) ὅπου καπνοῦνται ἢ ἀποθέτουν διάφορα πράγματα.

Κατηλογέω, Ἰων. ἀντὶ καταλογέω.

Κάτηλυς, υδος (ὁ, ἡ). Π. [κατέρχομαι]. κατηφορικός.

Κατηλυσία καὶ

Κατήλυσις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Κατέλευσις, κατάβασις, κάθοδος, δρόμος κατηφορικός. »Ἐς Ἀΐδην ἰθεῖα κατήλυσις, » Ἐπιγρ.

Κατηλωκυῖα, Ἰων. ἀντὶ Καθηλωκυῖα, θηλ. τοῦ πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καταλίσκομαι.

Κατῆμαρ, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Κατ' ἦμαρ, καθημέραν.

Κατημελημένως [καταμελέω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ἄκραν ἀμέλειαν (ἀδιαφορίαν, περιφρόνησιν).

Κατήμενος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Καθήμενος, μτχ. τοῦ Κάθημαι.

Κατημύω, Η. ύσω, Π. κλίνω τι ὅλως διόλου πρὸς τὰ κάτω, (ἄλλ. ἢ ἀμτβτ.) κατακίπτω.

Κατηναγκασμένως [καταναγκάζω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἐξ ἀνάγκης, βεβιασμένως.

Κατήνεμος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος καταντικρὺ (ἐκτεθειμένος) εἰς τὰς προσβολὰς τοῦ ἀνέμου.

Κάτηξις, ιος (ἡ). Ἰων. ἀντὶ Κάταξις.

Κατήορος (ὁ, ἡ), Π. [κατά, αἰωρέω ἢ ἀείρω;]. κρεμάμενος πρὸς τὰ κάτω (καταγῆς).

Κατηπειγμένως [κατεπείγω], ἐπίρ. (μτχ.). = Κατεσπευσμένως, μὲ μεγάλην βίαν.

Κατηπιάω-ῶ, Η. άσω, Π. καταπραΰνω. (πθ. κατ' ἐπίνθ. τοῦ ο) » Ὀδύνας κατηπιώντα, » Ἰλ. Ε.

Κατήρειγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Κατερείκω.

Κατηρεμέω-ῶ, Η. ήσω καὶ

Κατηρεμίζω, Η. ίσω. Καθησυχάζω.

Κατήρεον, Ἰων. ἀντὶ Καθῆρουν, παρτ. τοῦ Καθαιρέω.

Κατηρεφὴς [κατερέφω], ές (ὁ, ἡ). σκεπασμένος καλά (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη)· σκεπασμένος μὲ ἢ ὡσὰν μὲ ὀροφήν. (Π.) ὁ σχηματίζων ὀροφήν, κυρτὸς ἐν εἴδει ὀρωρῆς. » Στεγῇ κατηρεφεῖς δόμοι, » Εὐρ. » Σπέος δάφνῃσι κατηρεφές, » Ὀδ. Ι. (καὶ μετνμ.) » Τράπεζα κατηρεφής, » Ἀθ., γεμάτη (σκεπασμένη) ἀπὸ φαγητά. » Μέγα κῦμα, κατηρεφές, » Ὀδ. Ε., κυρτόν. » Τίθησιν ὀρθὸν ἡ κατηρεφὴ πόδα, » Αἰσχύλ., (περιφρ. ἀντὶ) ἵσταται ἡ κάθηται.

Κατήριπον, ἀόρ. β'. τοῦ Κατερείπω.

Κατήρης [κατά, ἄρω], ες (ὁ, ἡ). ἁρματωμένος (ἐφωδιασμένος) μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα, ἕτοιμος. » Πλοῖον κατῆρες, » Ἡρ., (κοιν.) εἰς τὰ κωπιά. (καὶ μὲ δοτ.) » Χλανιδίοις κατήρης, » Εὐρ., ἐνδυμένος, στολισμένος. (καὶ καταχρ.) » Ποτὸν δαμῆς κατῆρες, » αὐτ., πλῆρες δαμῆς, εὐωδέστατον.

Κατήφεια καὶ Π. **Κατηφείη** (ἡ), [κατηφής]. σκυθρωπότης, (χωδ.) κατσούφα (συνκδχ.) ἐντροπὴ ἢ λύπη.

Κατηφέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. σκυθρωπάζω γίνομαι.

Κατηφὴς [κατά, φάος;], ές (ὁ, ἡ). (κατὰ λέξ.) ὁ ἔχων χαμηλωμένα τὰ ὄμματα (κοιν. κατεσδεσμένα τὰ μοῦτρα), σκυθρωπός, (χωδ.) κατσουφιασμένος. (συνκδχ.) λυπημένος ἢ κατησχυμμένος.

Κατηφιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Κατηφέω (χωδ.) κατσουφιάζω.

Κατηρίη (ἡ). Ἰων. ἀντὶ Κατήφεια.

Κατηφὼν, όνος (ὁ), Π. πρόξενος αἴσχους (κατηφείας) ἢ, κατησχυμμένος.

Κατηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω νὰ ἀντηχῇ τι ἀδιακόπως εἰς τὰς ἀκοὰς τινος, ξεκουφαίνω ἢ καταγυηγεύω. » Μύθοις κατηχοῦσι τοὺς ἀκούοντας, » Ακ., (παρβλ. Κατάδω). 2) (συνήθ.) διδάσκω διὰ ζώσης φωνῆς, ἐντυπόνω ἐπαναλαμβάνων συνεχῶς τι εἰς τὰς ἀκοὰς τινος. (θθ.) » Κατηχούμενοι, » Ἐκκλησ., οἱ διδασκόμενοι (μυούμενοι) τὰ δόγματα τῆς πίστεως. 3) (πθ. ἢ μτ.) = Ἐνηχοῦμαι, Ἐνωτίζομαι, ἀκούω. » Κατηχηθεὶς δὲ περὶ τῶν συμβεβηκότων ὁ Εὔηνος, » Πλ. 4) (ἀμτβτ.) ἀπατελῶ ἦχον ἀνάρμοστον, δὲν ἀντηχῶ καλά. »Τόποι κατηχοῦντες, » Βιτρούβ., οἱ διακόπτοντες (σβύνοντες) τὸν ἦχον, (ἐναντ. τῷ Συνηχοῦντες).

Κατήχημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀντηχεῖ [ἢ ἐπαναλαμβάνεται συνεχῶς ἵνα ἐντυπωθῇ) εἰς τὰς ἀκοάς τινος· ἀντικείμενον κατηχήσεως.

Κατηχής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀντηχῶν ἀπὸ πλήρης ἦχου. » Τὸ καταχὲς τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ, » Θκρ.

Κατήχησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κατηχέω, ἡ διὰ πολλοῦ ἤχου παραζάλισις ἢ καταγοήτευσις· ἢ διὰ ζώσης φωνῆς διδασκαλία (κυρ. τῶν θρησκευτικῶν δογμάτων καὶ μυστηρίων).

Κατηχητήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς κατήχησιν, κατηχητικός.

Κατηχητὴς, οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) διδάσκαλος· (ἰδιωτ.) διδάσκαλος τῶν θρησκευτικῶς κατηχουμένων.

Κατηχητικός, ἡ, όν, = Κατηχητήριος.

Κατήχητος (ὁ, ἡ). ὁ κατηχηθείς, μεμυημένος.

Κατηχίζω, Μ. ίσω, (Ἐκκλησ.) = Κατηχῶ.

Κατηχισμός (ὁ), (Ἐκκλησ.) = Κατήχησις.

Κατηχιστὴς, οῦ (ὁ), = Κατηχητής.

Κατηχιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κατηχισμόν, γινόμενος ἢ λεγομένως πρὸς (θρησκευτ.) κατήχησιν.

Κατηχουμενεῖα καὶ **Κατηχουμένια** (τά), (Ἐκκλησ.), τὸ μέρος ὅπου ἵσταντο εἰς τὰς ἐκκλησίας οἱ κατηχούμενοι, (κοιν.) τὰ κατηχούμενα.

Κάτθανε, Π. ἀντὶ Κατέθανε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Καταθνήσκω.

Κατθίψαι, Π. ἀντὶ Καταβάψαι, ἀόρ. α. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καταθάπτω.

Κατθέμεν, Αἰολ. ἀντὶ Καταθεῖναι, ἀορ β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Βάθεο, Π. ἀντὶ Κατάθου, β'. ἐν. προσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς πρς. τοῦ Κατατίθημι.
Κᾶτι, Π. ἀντὶ Καὶ ἔτι.
¸Κατιάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κατιάς.
Κατι-άπτω, Μ. ιάψω, Π. Καταβλάπτω, καταχαλνῶ.
Κατιάς, άδος (ἡ), [κατίημι], εἶδος χειρουργ. καθετῆρος (Γαλλ. sonde) χρησιμεύοντος εἰς ἐσωτερικὰς διατομάς.
Κατίασι, γ', πλθ. προσ. τοῦ Κάτειμι.
Κατιάσι, Ἰων. ἀντὶ Καθιάσι, γ', πλθ. προσ. τοῦ Καθίημι.
Κατιδεῖν, ἀορ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καθοράω.
Κατίει, Ἰων. ἀντὶ Καθίησι, γ'. ἐν. προσ. τοῦ Καθίημι.
Κατ-ίζω, Ἰων. ἀντὶ Καθίζω.
Κατ-ίημι, Μ. κατ-ήσω, Ἰων. ἀντὶ Καθίημι.
Κατιδὼ ἡ Κατιδώς, ἐπιρ. Π. (μὲ γεν.) κατ' εὐθεῖαν (ἴσια) ἐμπρὸς ἢ ἀντικρύ τινος.
Κατ-θύνω, Μ. υνῶ, Ἰων. Π. ἀντὶ Κατευθύνω.
Κατ-ικετεύω, Μ. εύσω, Ἰων. ἀντὶ Καθικετεύω.
Κατ-ικμάζω ᾗ
Κατ-ικμαίνω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Καθυγραίνω, καταμουσκεύω· ἀπαλύνω ὅλως διόλου διὰ τῆς ὑγρασίας. «Καὶ χρόα λυσιπόνοισι κατικμαίνεσθαι λοετροῖς,» Νόνν.
Κατ-ιλιγγιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἰλιγγιῶ ὅλος, καταζαλίζομαι.
¸Κατ-ιλλαίνω καὶ (μσ.) -αίνομαι, Μ. ανῶ, ανοῦμαι (ἀόρ. Κατιλλάνθην). (μὲ δοτ.) Κυτάζω περιφρονητικῶς (μὲ τὴν ἄκρην τοῦ Ἰματιοῦ ἢ μὲ Ἰματοκλεισμένα Ἰμάτια), ¸ἴδε καὶ Κατιλλώπτω), (ὅθεν.
¸Κατιλλαντής, οῦ (ὁ). περιφρονητής, ὑπερήφανος, ἀκατάδεκτος, ἢ περιγελαστής. «Οἱ κατιλλανταὶ ὡραῖσται,» Φιλωγν.
Κατ-ίλλω, Μ. ιλήσω, = Κατειλλω ἢ Κατειλέω. «Φωνὴ κατίλλουσα,» ἐκφρ., πιασμένη (δεμένη).
Κατιλλώπτω, Μ. ώψω. Ἀνοίγω (χυδ. Γκουρλόνω) ἢ Μισακλείω (καθὼς οἱ μύωπες) τὰ Ἰμάτιά μου ἵνα ἰδῶ καλλήτερα. «Εὖ κατιλλώψας ἄθρει,» Ἀρχφ. 2) (μὲ δοτ.) παίζω (γνέφω μὲ) τὸ Ἰμάτιον, (κοιν.) κάμνω Ἰμάτι. «Τῇ θεραπαίνῃ κατιλλώπτων,» Φιλήμ., (παρβλ. ἀναπληκτίζομαι).
Κατιλύω, Μ. ύσω. Καταισχεπάζω μὲ ἰλὺν (λάσπην, βιῶρκον), καταλασπόνω.
Κατίμεν, Δ. Π. ἀντὶ Κατεῖναι, ἀόρ. β'. ἢ Κατιέναι, ἐνεργ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κάτειμι.
Κατ-ιμανύω, Μ. ύσω, Ἰων. ἀντὶ Καθιμονύω, Καθιμάω.
Κατ-κόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ἀπὸ ἰόν (σκωρίαν, γανάδαν), κατασκωριάζω.
Κατ-κποζομαι, Μ. άσομαι, ἀντὶ Καθιππάζομαι.
Κατ-ίπτομαι, Μ. καταπτήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Καθίπταμαι.
Κατ-ιρόω, Μ. ώσω, Ἰων. ἀντὶ Καθιερόω.
Κάτισθι, β'. ἐν. προσ. τῆς πρς. τοῦ Κάτοιδα.
Κατίστασθαι, Ἰων. ἀντὶ Καθίστασθαι.
Κατιστέατο, Ἰων. ἀντὶ Καθίσταντο.
Κατ-ισχναίνω, Μ. ανῶ. Καταξηραίνω. «Δέ κωσε τὸν Ἔρωτα κατισχναίνοντι,» Καλλ. «Ὑδροπικτῶν καὶ κατισχναινόμενος,» Πλάτ., [ἐκ τοῦ
Κάτισχνος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἰσχνὸς (λιγνός), κατάξηρος.
Κατ-ισχνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κατισχναίνω.
Κατ-ισχύω, Μ. ύσω. (μὲ γεν.) Καταπονῶ διὰ τῆς ἰσχύος μου, ὑπερισχύω. «Καὶ πύλαι ᾅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς,» Εὐαγγ. 2) (μὲ αἰτ.) ἐπιφέρω βίαν, παραβιάζω, καταδυναστεύω, καταπιέζω. «Διαθέξασθαι τὴν βασιλείαν, οὐ βίᾳ κατισχύσαντα τὸν πατέρα,» Δ. Ἀλ. (ᾗ πθ.) «Κατισχυομένων ἔτι τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν θηρίων,» Διόδ. 3) ἐνισχύω, ἐνδυναμόνω· (ᾗ ἀμτθ. ἢ ἑλλ.) λαμβάνω (ἀποκτῶ) ἰσχύν, δυναμόνω. «Κατίσχυσε δέμας,» Σοφ.
Κατ-ίσχω, Μ. κατασχήσω, = Κατέχω, κρατῶ, ἐμποδίζω· (ἀμτθ. ἢ μσ.) σταματῶ· ἀράζω· καταισθάνομαι. «Λέγουσι σέλας ἐπ' αὐτὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατισχεῖν,» Ἡρ. «Καὶ ὁ πεζὸς ἅμα αὐτοῖς παρεβοήθει, ὥσπερ ἢ αἱ νῆες κατίσχοιεν,» Θκ.
Κατιτήριος (ὁ, ἡ), [κάτειμι]. ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμενος διὰ) τὴν κάθιδον. «Κατιτήρια (ἐνν. ἱερά),» Ἡσύχ., τὰ τελούμενα διὰ τὴν εὐτυχῆ ἐπιστροφήν τινος.
¸Κατ-ιχνηλατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰχνηλατέω.
Κατιών, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ Κάτειμι. ||. (ὡς οὐσ.) «Κατιόντες,» οἱ ἐξ ἡμῶν γενόμενοι, οἱ ἀπόγονοι, «
Κάτοδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κάθοδος.
Κατ-οδυνάω-ῶ, Μ. ήσω. Προξενῶ (ᾗ πθ. Αἰσθάνομαι) μεγάλον πόνον.
Κατ-οδύρεμαι, ύρουμαι. Κλαίω (Ὀδύρομαι) πικρῶς.
Κατ-όζω, Μ. οζήσω. (μὲ γεν.) Καταβρωμίζω.
Κατοιάδες (αἱ), [κατά, ὄϊς]. αἱ προηγούμεναι τῶν ποιμνίων αἶγες.
Κάτοιδα, Μ. κατείσομαι. Ἠξεύρω καλά.
Κατοίησις [κατοίομαι], εως (ἡ). μεγάλη οἴησις (ἔπαρσις). 2) ἰδέα περὶ τῆς οὐσίας ἔχει τις πεποίθησιν.
Κατοικάς, άδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Κατοικίδιος.
†Κατοικεσία (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Κατοίκησις.
Κατοικέσια (τὰ), (ἐνν. ἱερά). ἑορτὴ ἐτήσιος πρὸς ἀνάμνησιν τῆς κατοικήσεως τόπου τινός.
Κατ-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἢ πρόθετ. δοτ. ἢ ἐπ ρ. τοπ. ἐκ β'.) Ἔχω ἢ κάμνω μονίμως τὴν κατοικίαν μου πουθενά. «Οὐχ ὁ ὕψιστος ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ,» Γρφ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) «Τὰς Ἀθήνας, ὡς κατῴκηνται καλῶς,» Σοφ. «Τοὺς τὴν μεσόγειαν μᾶλλον καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατῳκημένους,» Θκ.
Κατοίκησις, εως (ἡ). τὸ κατοικεῖν· κατοικία. «Τὴν κατοίκησιν εἶχεν ἐν ταῖς μνημείοις,» Εὐαγγ.
Κατοικητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Κάτοικος.
Κατοικητήριον (τὸ). μέρος πρὸς κατοίκησιν, ἐνδοίτημα, κατοικία, (κυρ. οὐδ. τοῦ
¸Κατοικητήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς κατοίκησιν, κατοικήσιμος.
Κατοικία (ἡ), τὸ μέρος (τὰ κτίρια) ὅπου κατοικεῖ τις. «Τόπος εὐφυὴς πρὸς κατοικίαν,» Πλθ. «Ἵνα ᾖ πάντων εὐφραινομένων κατοικία,» Διοδ. 2) (συχν.) = Ἀποικία. «Εἶθ' ἑξῆς ἀπ' αὐτῆς τῆς Λατίνης εἰσὶν ἐπίσημοι κατοικίαι καὶ πόλεις, Φερέντινον κτλ.,» Στρβ.
Κατοικίδιος, α ή ος, ον. Ὁ ἀνήκων (διαμένων) εἰς τὴν οἰκίαν, οἰκιακός. «Θεοὶ κατοικίδιοι,» Διόδ., οἱ Λτν. Lares. «Ὄρνις κατοικίδιος,» Ἀλ. Ἀφρόδ. «Πάτον στρουθοῦ κατοικάδος,» Νίκ.
Κατοικίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ πουθενά, τοποθετῶ μονίμως· κάμνω νὰ κατοικηθῇ τόπος τις, τὸν γεμίζω ἀπὸ κατοίκους· φέρω τινὰ πάλιν ὀπίσω (τὸν ἀποκαθιστῶ) εἰς τὴν κατοικίαν του.
Κατοικίς, ίδος (ἡ), Π. = Κατοικάς.
Κατοίκισις, εως (ἡ), καὶ
Κατοικισμός (ὁ). τὸ κατοικίζειν ἢ κατοικίζεσθαι, ἀποκατάστασις ἀποίκων εἰς τόπον τινά, γέμισμα τόπου τινὸς ἀπὸ κατοίκους.
Κατοικιστής, οῦ (ὁ). ὁ κατοικίζων τόπον τινά, θεμελιωτὴς ἀποικίας.
Κατ-οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεμίζω τόπον τινὰ μὲ οἰκοδομάς. 2) κατεξοδεύω εἰς οἰκοδομάς. 3) = Ἐγκατοικοδομέω
Κατοικονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταχειρίζομαι (Ἐξοδεύω μὲ μεγάλην οἰκονομίαν (μεταφορ.) οἰκονομῶ (μὲ πολλὰ ἐπιτήδειον τρόπον) τὰς περιστάσεις.
Κάτοικος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν πουθενά, ἔγκατοικος.
Κατοικοφθορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀφανίζω ἐξ ὁλοκλήρου τὴν περιουσίαν καὶ τοὺς ἀνθρώπους τινὸς οἴκου. «Κατοικοφθόργασε τὴν πόλιν,» Πλ., ἐφάνισε τὴν κατάστασιν ὅλων τῶν οἰκογενειῶν.
Κατ-οκτείρω, Μ. οἰκτειρήσω. (μὲ αἰτ. ἑλλ.) Κινοῦμαι εἰς οἶκτον (εἰς συμπάθειαν) διὰ, καταλυποῦμαί τινα.
Κατ-οκτίζω, Μ. ίσω, = Κατοκτείρω. ||. (μσ.) προσκαλοῦμαι (παραπονοῦμαι) πικρῶς ἵνα κινήσω εἰς οἶκτον.
Κατοίκτισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συμπόνεσις, ἐλεεινολογία.
Κατ-οιμώζω, Μ. ώξω. Θρηνολογῶ (Ἐλεεινολογῶ) πικρῶς.
Κάτοινος (ὁ, ἡ). πλήρης οἴνου, μεθυσμένος.
Κατ-οινόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταμεθῶ τινα.
Κατ-οίομαι, Μ. οιήσομαι. Ἔχω πολλὴν οἴησιν (ἔπαρσιν), φαντάζομαι πῶς εἶμαι μέγας ἢ πολύς. «Ὁ κατοιόμενος βελτίωσιν οὐκ ἀνέχεται,» Φίλ.
Κατοίσομαι, μσ. μέλλ. τοῦ Καταφέρω.
¸Κατ-οιστρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. οἰστρηλατῶ, διεγείρω.
Κατ-οίχομαι, Μ. οιχήσομαι. Ὑπάγω (Ἀναχωρῶ) πρὸς τὰ κάτω· ἀποθνήσκω, (ὅθεν) «Κατοιχόμενοι,» Πλ., οἱ ἀποθαμένοι.
Κατ-οιωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐκλαμβάνω τι ὡς οἰωνόν.
Κατ-οκλάζω καὶ (μσ.) -άζομαι, Μ. άσω, -ομαι, = Ὀκλάζω, γονατίζω.
Κατ-οκνέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραμελῶ τι (ἀπὸ ὀκνηρίαν ἢ δειλίαν) ὅλως διόλου, βαρύνομαι, δὲν τολμῶ ἢ δὲν ταχύνω νά. «Εἰ ἐδουλήθησαν μὴ κατοκνῆσαι, ᾗ ὅλως ἂν ἐγένετο,» Θκ.

Κατοκωχή (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κατοχή, ἐνθουσιασμός, ἔμπνευσις.
Κατοκώχιμος (ὁ, ἡ), = Κατακώχιμος.
‡Κατολεθρος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κατώλεθρος.
Κατολιγωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Παραμελῶ ὅλως διόλου.
Κατολισθαίνω. Μ. ολισθήσω. Γλιστρῶ ἢ πίπτω κάτω. (μτγμ.) ἐξοκέλλω· καταντῶ. ▪ Κλεοπάτρα, εἰς ἣν κατολισθαίνει τῶν Πτολεμαίων ἡ διαδοχή, ▪ Σθ.
Κατολλύμι, Μ. κατολέσω (πρκ. Κατόλωλα κτλ.). Κάνω (καὶ μσ. Χάνομαι) ὅλως διόλου, ἀφανίζω, -ομαι.
Κατολολύζω, Μ. ύξω, Π. (μὲ γεν.) ὁλολύζω κατὰ ἢ περί τινος, καταρῶμαι ὁλολύζων.
Κατολοφύρομαι, Μ. υροῦμαι. Θρηνολογῶ πικρῶς.
Κατομβρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω βαρδαίαν βροχήν· χύνομαι ἐν εἴδει (ἢ πλημμυρῶ ἐξ αἰτίας) βαρδαίας βροχῆς.
‡Κατομβρία (ἡ). πλημμύρα ἐξ αἰτίας βαρδαίας βροχῆς.
Κατομβρίζω, Μ. ίσω. Χύνω ἐν εἴδει βαρδαίας βροχῆς. ▪ Μύροις αὐτοὺς κατομβρίσας, ▪ Σιμων.
Κατόμβρισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Κάτομβρος (ὁ, ἡ). καταβρεγμένος ὑπὸ βαρδαίας βροχῆς ἢ ὑποκείμενος εἰς συχνὰς καὶ βαρδαίας βροχάς. (ἐν γέν.) κάθυγρος. ▪ Κάτομβρα γὰρ ὄμματ' ἐρώντων, ▪ Ἐπγρ.
Κατόμνυμι, Μ. ομοῦμαι (ἀόρ. Κατώμοσα κτλ.). Κάμνω ὅρκον περὶ ἢ κατά (ὄχλ. εἰς τὸ ὄνομά) τινος, βεβαιόνω μετ' ὅρκου. ▪ Τῶν θεῶν (ἢ ▪ Τοὺς θεούς) κατομ., ▪ Αξ. ▪ Κατόμοσον ταῦτά μοι, ▪ Ἀρχφ. 2) (μσ. μὲ γεν.) ὁρκίζομαι κατά τινος, κατηγορῶ ἐνόρκως. ▪ Κατόμνυται Δημαρήτου, ▪ Ἡρ.
Κατομφάλιος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον ἢ μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ.
Κατόναι', κατ' ἀποκ. ἀντὶ Κατόναιο, 6'. ἐν. προσ. τοῦ μσ. ἀορ. τῆς εὐκτ. τοῦ Κατονίνημι.
Κατονειδίζω, Μ. ίσω. Ὑβρίζω πικρῶς, ὀνειδίζω κατὰ πρόσωπον, (ὕθεν,
Κατονειδ.στὴρ (ὁ), Π. ὑβριστής, λοίδορος.
Κατονείομαι, Μ. εύσομαι. Τεντόνω τι μὲ τὸν ἀργάτην (ὀδόν).
Κατονίνημι, Μ. ονήσω. Ὠφελῶ τὰ μέγιστα. ‖. (μσ. μὲ γεν.) ὠφελοῦμαι πολὺ ἀπό. ▪ Οὕτω σοῦτῆς κατόναιο, ▪ Ἀρχφ. (εἰδ. ὅρκ.), ἔτσι νὰ χαρῇς τὴν ζωήν σου!
Κατονομάζω, Μ. άσω. Ἐπονομάζω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἀφιερόνω τι εἰς (ὀνομάζω τὸ) τὸ ὄνομά τινος, λέγω ὅτι εἶναι τοῦ δεῖνος, (ὕθ.) θεραπεύω εἰς.
Κατονομάομαι, Μ. ονάσομαι, Ἰων. Π. καταμέμφομαι· καταγρονῶ. ▪ Τῶν μηδὲν κατόνασσο, ▪ Ἀρ. ▪ Κατάνοντο αὐτόν, ᾗ ἐν σύδεμιῇ μοίρῃ εἶχον, ▪ Ἡρ.
Κατονόμαξις, εως (ἡ), Δ. ἀντὶ
Κατονομασία (ἡ). ἐπονομασία· ἀφιέρωσις εἰς τὸ ὄνομά τινος.
Κάτοξος (ὁ, ἡ), [κατὰ, ὀξύς]. πολλὰ ὀξύς. ‖. ▪ Μάγειρος —, ▪ Ἀθ., ὁ βάλλων καλὰ ξεῖδη εἰς τὴ σαγηνή.
Κατοξύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι πολλὰ ὀξὺ (σουβλερὸν ἢ ταχύ), ἐπιταχύνω.
Κάτοξυς ἡ (ὀρθότ.) Κατοξύς, εος (εἶα ύ). πολλὰ ὀξύς (σουβλερὸς ἢ ταχύς). ▪ Νόσημα κάτοξυ, ▪ Ἱππηρ.
Κατοπάζω, Μ. άσω, Π. τρέχω κατόπιν, κυνηγῶ ἐκ τοῦ κλησίον· στενοχωρῶ· καταπονῶ.
Κατόπιν καὶ
Κατόπισθε καὶ (πρὸ φων.) -σθεν, ἐπίρ. Ὀπίσω· (μὲ γεν.) ἀπ' ὀπίσω· καταπόδι. (ἐπὶ χρόνου) ἔπειτα, μετά. ▪ Κατόπιν ἑορτῆς, ▪ Παροιμ. (καὶ ἐνάρθρ.) ▪ Ὁ κατόπιν χρόνος, ▪ Χρσ., ὁ μετὰ ταῦτα. ▪ Τῷ κατόπιν ἑνιαυτῷ, ▪ Δ. Ἁλ.
Κατοπίσθιος, α, ον, Π. ὁ ἐρχόμενος κατόπισθεν. ▪ Ἄνεμος —, ▪ Ἐκγρμ., ὁ οὖριος.
Κατοπτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ψήνω πολύ, καταξηραίνω εἰς τὴν φωτιὰν ἢ εἰς τὸν ἥλιον.
Κατοπτεία καὶ
Κατόπτευσις, εως (ἡ). τὸ κατοπτεύειν, παρατήρησις (ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος), κατασκόπευσις.
Κατοπτευτήριος (ὁ, ἡ). ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατοπτεύειν, ἁρμόδιος εἰς κατόπτευσιν. ‖. (οὐσ.) Κατοπτευτήριον (τὸ), μέρος ἀπὸ τοῦ ὁπ. δύναταί τις νὰ κατοπτεύσῃ, Σκοπιά.
Κατοπτεύω, Μ. εύσω. Βλέπω καθαρὰ ἢ μὲ περιέργειαν, παρατηρῶ, ἐξετάζω· κατασκοπεύω.
Κατοπτήρ (ὁ), Π. [κατὰ, ὀπτήρ]. παρατηρητής, κατάσκοπος. ‖. (οὐσ.) ἐργαλ. χειρουργ., (ἄλλ.) Ἑδραιοστολεύς.
Κατοπτήριος (ὁ, ἡ), = Κατοπτευτήριος.
Κατόπτης, ου (ὁ), Π. = Κατοπτήρ. ‖. (ὡς οὐσ. εἴδους ἀξιώματος) Ἐπόπτης, ἔφορος. ▪ Πεδὰ τῶν πολεμάρχων καὶ τῶν κατοπτάων, ▪ Ἐπιγρ.
Κατόπτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κατοπτάω.
‡Κατοπτία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατοπτεία.
Κατοπτίλλομαι, Μ. ιλοῦμαι, Δ. φαίνομαι.
Κάτοπτος (ὁ, ἡ). [κατὰ, ὄψομαι]. ὁρατὸς πανταχόθεν· προφανής. ▪ Τοῦ χωρίου γωνιώδη τὴν περιβολὴν ἔχοντος, ὥστε τὰ ἐν τῷ ἐπέκεινα αὐτῷ γινόμενα μὴ κάτοπτα εἶναι, ▪ Θκ. (Η', 104).
Κάτοπτος (ὁ, ἡ), [κατοπτάω]. πολλὰ ψημένος.
Κατοπτρίζω, Μ. ίσω. Δείχνω εἰς ἢ ὡς εἰς καθρέπτην (κάτοπτρον). [. (μτγ.) κατάζομαι εἰς τὸν καθρέπτην. (τροπ.) βλέπω φανερά.
Κατοπτρικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ κάτοπτρον. ▪ Κατοπτρικὴ (ἡ), ἡ περὶ τῆς ἀνταναπλάσεως τοῦ φωτὸς πραγματευομένη ἐπιστήμη (μέρος τῆς ὀπτικῆς).
‡Κατοπτρὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Κάτοπτρον.
Κατοπτροειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ
Κάτοπτρον (τὸ), [κατὰ, ὄπτομαι]. καθρέπτης.
Κατορᾶω, Ἰων. ἀντὶ Καθορᾶω.
Κατοργανίζω, Μ. ίσω, Π. ἐμψυχόνω τόπον τινὰ μὲ τὸν ἦχον μουσικῶν ὀργάνων, (παρ'). Κατολέω·

Καταργὰς, άδος (ἡ), = Ὀργάς, Ἄρουρα.
‡Κατεργάω-ῶ, Μ. άσω, = Ὑπερακμάζω.
Κατεργιάζω, Μ. άσω. Εἰσάγω τινὰ εἰς τὰ ὄργια (εἰς τὰ μυστήρια), ἐνθουσιάζω.
Κατορέγομαι, Μ. ορεχθήσομαι. Ὀρέγομαι κατὰ πολλά, ὑπερεπιθυμῶ.
Κατορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τι εἰς θέσιν ὄρθιον, ἰσάζω· (τρπ.) τακτοποιῶ· φέρω εἰς καλὴν ἔκβασιν, κατορθόνω ‖. (ἀμτβτ. καὶ πθ.) ἐπιτυγχάνω· εὐοδοῦμαι, εἶμαι εἰς καλὴν κατάστασιν. ▪ Ὥςτε πολλάκις καὶ τοὺς φρονίμους ἀτυχεῖν, καὶ τοὺς ἀνοήτους κατορθοῦν, ▪ Ἰσοκρ. ▪ Τοὺς ἁλίσκα μὲν κατορθοῦντας, πολλὸ δὲ ἐξαμαρτάνοντας, ▪ αὐτ. ▪ Μηδὲν ἁμαρτεῖν ἐστι θεῶν καὶ πάντα κατορθοῦν, ▪ Ἐπγρ. ▪ Νῦν γὰρ ἐπισκοτεῖ τούτοις τὸ κατορθοῦν, ▪ Δημ., ἡ ἐπιτυχία. ▪ Κατορθοῦντος φρένα, ▪ Σοφ., ἔχοντας σῶας (ὀρθὰς) τὰς φρένας. (κατ' πθ.) ▪ Δρᾷν κατώρθωσαι φρενί, ▪ Αἰσχλ., ἀπεφάσισες. (καὶ κατὰ μτχ.) ▪ Ξάνθου μεγεθει καὶ κάλλει σφόδρα κατωρθωμένον, ▪ Στρβ. (καὶ ἀντὶ οὐσ.) ▪ Τὰ κατωρθωμένα, ▪ Λξ., τὰ κατορθώματα.
Κατόρθωμα (τὸ). τὸ κατορθωθέν, ἀνδραγάθημα· ἐπιτυχία.
Κατόρθωσις, εως (ἡ). τὸ νὰ κατορθώσῃ τις ἢ νὰ κατορθωθῇ τι, εὐτυχὴς ἔκβασις, ἐπιτυχία· βελτίωσις· στερέωσις. ▪ Δικαιοσύνη καὶ κρίμα κατόρθωσις θρόνου, ▪ Ψαλμ.
Κατορθωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ κατορθόνων (φέρων εἰς καλὴν ἔκβασιν ἢ κατάστασίν) τι.
Κατορθωτικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατορθόνειν, εὐτυχὴς εἰς ὅ,τι ἐπιχειρήσῃ.
Κατορούω, Μ. ορούσω, Π. ὁρμῶ πρὸς τὰ κάτω, καταιδαίνω ὁρμαίως (μὲ ὁρμήν).
Κατορροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκεπάζω παντοχόθεν μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ ὀροφήν, καταστεγάζω.
Κατορρωδέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολήν.
Κατορυκτὸς [κατορύσσω], ἡ, όν. Παραχωμένος.
Κατόρυξις, εως (ἡ). παράχωμα. [ἐκ τοῦ
Κατορύσσω (ττω), Μ. ύξω (πρκ. Κατορώρυχα ᾗ πθ. Κατορώρυγμαι). Παραχώνω. ▪ Περσῶν δυοδέκα ζώοντας ἐπὶ κεφαλὴν κατώρυξε, ▪ Ἡρ. ▪ Ὅπου τῆς γῆς χρυσίον πλεῖστον κατορώρυκται, ▪ Πλατ. ▪ Κατορυχησόμεσθα ποῦ γῆς; ▪ Ἀρχφ.
Κατορυχὴ (ἡ), = Κατόρυξις. 2) (συνεκδ.) λάκκος, τάφος, θησαυρός· (παρβλ. Κατώρυξ).
Κατορφνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. κατασκοτίζω.
Κατορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ αἰτ.) καταγοητεύω (ἐπμ. Κάμνω ὑποχειρίον) τινα διὰ τοῦ χοροῦ. ▪ Ὁ Διόνυσος τοὺς Ἰνδοὺς .., φῦλον ὧδε μάχιμον τοῖς αὐτοῦ θιάσοις κατορχήσατο, ▪ Λκ. 2) (μὲ γεν.) χορεύω εἰς τὸ πεῖσμα ᾗ πρὸς περιφρόνησίν τινος, (ἐν γέν.) περιφρονῶ, ἐνυβρίζω. ▪ Κατορχέοντο καὶ κατέσκωπτον Δαρεῖον ᾗ τὴν ζωστὴν αὐτοῦ, ▪ Ἡρ. 3) (χ. πτ.) χορεύω παρὰ πολύ-

• Καταυλουμένων καὶ καταργουμένων ἀναίθην, ὁ Στρβ.

Κατορχίτης [ῑ], ου (ὁ). οἶνος κατασκευαζόμενος (κυρ. εἰς τὴν Κύπρον) ἀπὸ ξηρὰ σῦκα.

Κατ-όσσομαι, Μ. ὄψομαι, Π. ἀντὶ Καθοράω, Κατοπτεύω.

;Κατότι, Ἰων. ἀντὶ Καθότι (διορθ. Κατ' ὅ,τι).

Κατουδαῖος (ὁ, ἡ), Π. [κατὰ, οὖδας], = Καταχθόνιος, ὑπόγειος.

Κατουλὰς [κατὰ, οὖλος], άδος (ἡ), Π. πολλὴ σκοτεινὴ, (ἐπίθ. τῆς νυκτός).

Κατ-ουλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἰατρεύω ἐντελῶς πληγὴν (ὥστε μένει μόνον τὸ σημάδι, ἡ οὐλή).

Κατούλωσις, εως (ἡ). ἴάτρευμα (κλείσιμον) πληγῆς.

Κατουλωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἰατρεύειν ἐντελῶς τὰς πληγάς.

†Κατουρανόθεν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατ' οὐρανόθεν.

Κατ-ουρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Κατουρῶ ἐπάνω τινός· (συνεκδ.) περιῤῥαίνω.

Κατ-ουρίζω, Μ. ἴσω, = Ἐπουρίζω, πνέω οὔριος, ἤ· πλέω μὲ οὔριον ἄνεμον. (μεταφ.) λαμβάνω καλὴν ἔκβασιν, (ἐπὶ χρημ. κλπ.) ἐκπληροῦμαι.

Κατ-ουρόω-ῶ, Μ. ώσω. Πλέω μὲ οὔριον ἄνεμον, (ναυτ.) πρυμνίζω.

Κατ-ουτάω-ῶ, Μ. ήσω, Π.= Οὐτάω, πληγόνω (καιρίως).

Κατ-οφείλω, Μ. οφειλήσω, = Ὀφείλω.

Κατ-οῤῥυάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι καὶ

Κατ-οῤῥυόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Ἔχω μεγάλα (πυκνὰ, κρεμαστὰ) ὀῤῥύδια· (συνεκδ. καὶ μεταφ.) εἶμαι πολλὰ σκυθρωπὸς ἢ ἀκατάδεκτος. (μὲ γεν.) φέρομαι πολλὰ φοβερὰ (μὲ πολὺ ὕφος) κατά τινος. • Λόγος κατωφρωμένος, « Λκ., ὁ στομφώδης (ᾗ καθὼς λέγει ὁ Ἀρχφ.) « Ὀῤῥοῦς ἔχων καὶ λόφους, «.

Κάτοφρυς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰ (κάτω κρεμάμενα) ὀφρύδια.

;Κάτοχα (τὰ), ἴδε Κάτοχος.

Κατοχεύς, έως (ὁ), Π. ὁ κρατῶν (κατέχων) τι. ||. (οὐσ.) ὁ σύρτης (μάνδαλος κτλ.) τῆς θύρας.

Κατοχεύω, Μ. εὔσω, Βάλλω ξῶα νὰ ἐχευθοῦν (νὰ βατευθοῦν). • Τὰ κτήνη σου οὐ κατοχεύσεις ἑτεροζύγῳ, « Γρω.

Κατοχή (ἡ). τὸ κατέχειν ἢ κατέχεσθαι, πάσιμον, κράτημα, ἐμπόδισμα· (μτγν.) κωλυτὴς κτήματος· (ἰδιαιτ. ὅρ.) ἐνθουσιασμός, ἔμπνευσις· (ἰατρ.) εἶδ. καταληψίας, ὕπνος μὲ ἀνοικτὰ ὄμματα.

Κατόχιμος (ὁ, ἡ), = Κάτοχος, πιασμένος, κυριευμένος· ἐμπνευσμένος, ἐνθουσιασμένος, (παρβλ.) Κατακώχιμος. (Γρφ.) τοῦ ἀπ. δύνασαι νὰ ἔχῃς (ἢ νὰ λάβῃς) τὴν κατοχήν.

Κατόχιον (τὸ). μέσον πρὸς κατοχὴν· (χρᾶτησιν).

Κατοχμάζω, Μ, άσω, = Κατεχμάζω.

Κάτοχος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν. ἐνεργ.) ὁ κατέχων (κρατῶν στερεῶς, [καὶ μτγν.] ἐνθυμούμενος) τι. • Κατόχους τινὰς λέγουσιν οἱ παιδοτρίβαι, « Γρμτ. • Γίνεται κάτοχος τῶν διαβάσεων, « Σιμικ. ||. (εἶδ. ἀρσ.) λάρναξ τάφου (νεκροδόχος). (θηλ.) = Κατοχὴ, καταληψία. (οὐδ.) ἡ λαβὴ (τὸ χέρι) τοῦ τρυπάνου. 2) [πθ.] ὁ κατεχόμενος ὑπό (ὧν εἰς τὴν ἐξουσίαν, εἰς τὴν κατοχήν) τινος· (ἰδιαιτ.) ἐμπνευσμένος ἀπὸ ὑπερφυσικὴν δύναμιν ἢ κυριευμένος ἀπὸ τὸ πάθος τῆς κατοχῆς. • Ὕπνῳ—, « Σοφ. • Γυναῖκά τινα κάτοχον ἐκ τοῦ θείου γεγυμένην, « Ἀῤῥ. • Κάτοχος ἦδη τῷ πόθῳ τούτου γεγεννημένη, « Ὁρκτ.

Κατ-οχυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀχυρόνω καλὰ (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Κατάχως, ἐπίῤῥ. Καθεκτικῶς, στερεά. (μτγν.) μνημονικῶς. 2) ἐν εἴδει κατοχῆς (ἐμπνεύσεως ἢ καταληψίας). • Κατόχως παρακρούοντες, « Ἱππκρ.

Κατοψὲ, ἐπίῤῥ. Πολλὰ ζώρας (ἀργὰ) τὸ ἑσπέρας, κατόβραδα.

Κατόψιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπ' ὄψιν (πρὸ ὀφθαλμῶν). (μὲ γεν.) ὁ καταντικρύ τινος.

Κατόψομαι, μέλλ. τοῦ Καθοράω.

Κατ-ιφοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατεξοδεύω τὴν περιουσίαν μου εἰς καλὰ φαγητά.

Κατοψοφαγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κατρεύς [ῡ], έως (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (παγώνι) τῆς Ἰνδίας.

Κατταδὲ, Δ. ἀντὶ Κατὰ τάδε.

Κατταύνασαν, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Κατετάνυσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. α. τοῦ Κατατανύω.

Καττίτερος (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Κασσίτερος.

Κάττυμα (τὸ), [καττύω]. τὸ προσαπτόμενον ὑποκάτωθεν τῶν ὑποδημάτων χονδρὸν δέρμα, (Τουρκ.) κιστελὲς· ταχοῦνι (συνεκδ.) ὑπόδημα. (μτφορ.) σκεπωρία, μηχανιῤῥαφία.

Καττύπτεσθαι, Π. ἀντὶ Κατατύπτεσθαι.

†Καττὺς, ύος (ἡ). κερμάτι (ψιλίκι) ἀπὸ παληοτύμαρον, [ἐκ τοῦ

Καττύω [κατὰ, †σύω = ῥάπτω], Μ. ύσω. Συῤῥάπτω (κυρ. δέρματα), μπαλλόνω ὑποδήματα κτλ., (μτφορ.) καμνω ραδιουργίας, μηχανοῤῥαφῶ.

Κατὼ, Δ. ἀντὶ Κατὰ τοῦ.

Κατύπερθε, Ἰων. ἀντὶ Καθύπερθε.

Κατυπέρτερος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Καθυπέρτερος.

Κατωπτύω-ῶ, Μ. ώσω, Ἰων. ἀντὶ Καθυπτύω.

Κάτω [κατὰ], ἐπίῤῥ. (Τοπ.). Κατὰ γῆς· χαμηλά· τὸν κατήφορον. • Ἵππο κάτω ὀρέων, « Ἰλ. • Ὀδ. Ψ. • Κάτω διεχώρει αὐταῖς, « Ξεν., τοὺς ἔπιασε διάῤῥοια, (καιν.) τοὺς ἠήγαινε ἀπὸ κάτω. (καὶ μὲ γεν.) • Πετρῶν ὧσαι κάτω, « Εὐρ. (ᾗ ἐνάῤῥ.) • Οἱ κάτω, « Λξ., οἱ κατοικοῦντες τὰ παράλια ἢ τὰ πεδινὰ (σχετικ. ὡς πρὸς τοὺς κατοίκους τῶν μεσογείων ἢ ὀρεινῶν). • Τοὺς κάτω (νεκροὺς ἢ θεούς), « Λξ., τοὺς ἐν τῷ ᾅδῃ. • Οἰκίδιον διπλοῦν, ἴσα ἔχον τὰ ἄνω τοῖς κάτω. « Δσ. (καὶ χρον.) • Οἱ κάτω (μετὰ καὶ χ.) τοῦ χρόνου (ἐνν. γεγεννημένοι), « Δίλ., οἱ μεταγενέστεροι. (καὶ τρπ.) • Τὼς μὲν κάτω ἐτέτακτο, « Λξ., εἶχε τὴν κατωτέραν τάξιν. • Ἄνω καὶ κάτω (ἢ ἀσυνδ.) • Ἄνω κάτω, « Λξ., ἴδε Ἄνω.

Κατωβλέπων, οντος (ὁ) καὶ

Κατωβλεπὼν, ῶνος (τὸ) καὶ

Κατώβλεψ, εος (ὁ), εἶδος ζώου (δορκάδος ἢ ταύρου) τῆς Ἀφρ. μὲ μεγάλην ᾗ πάντοτε σκυμμένην κεφαλήν.

†Κατώγειος καὶ Ἀττ.

Κατώγεως (ὁ, ἡ), = Κατάγειος.

†Κατ-ωδυνάω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατοδυνάω.

Κατώδυνος (ὁ, ἡ). ὁ αἰσθανόμενος μέγα πόνον.

Κάτωθε καὶ (πρὸ φων.)-θεν, ἐπίῤῥ. (Τοπ.) Ἀπὸ κάτω· ἀπὸ τὰ κάτω (τὰ χαμηλότερα) μέρη. (μὲ γεν.) ὑποκάτωθεν ἢ παρακάτω ἀπό. • Θησαυροὺς κάτωθεν τοῦ ποταμοῦ κεκρυμμένους, « Τζ. (καὶ ἐνάῤῥθ.) • Ὡς περ εἰκὸς καὶ πλοῖα τὰ κάτωθεν ἰσχυρότατα εἶναι δεῖ, « Δμ.

Κατ-ωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω καὶ ώσω. Σπρώχνω (κουντῶ) πρὸς τὰ κάτω, κουντῶν ῥίπτω.

Κατῶκαρ (ᾱ) καὶ Κατωκάρα, ἐπίῤῥ. Π. μὲ τὸ κεφάλι· τὸν κατήφορον, κατακέφαλα.

Κατώκισθεν, Αἰολ. ἀντὶ Κατῳκίσθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. α. τοῦ Κατοικίζω.

;Κατώλεθρος (ὁ, ἡ). παντάπασιν ὀλέθριος.

Κατωμάδιος, η ή ος, ον, Π. ὁ εὑρισκόμενος (φερόμενος, κρεμασμένος) εἰς τοὺς ὤμους. • Πήρην εἶχε κατωμαδίην, « Ἐπιγρ. • Δίσκος κατωμάδιος, « Ἰλ. Ψ, τὸ λιθάρι τὸ ὁπλίον ἀγωνιζόμενοι ῥίπτουν ὄπισθεν τῶν ὤμων ἢ φέροντες τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ὦμον.

Κατωμαδὸν, ἐπίῤῥ. Π. ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ τοὺς ὤμους. • Ἰσόδυκη τετάνυστο κατωμαδὸν, « Ἀπλλν. • Τὰς ἁπάντων φρουτίδας κατωμαδὸν ἀράμενος, « Συν. • Μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους, « Ἰλ. Ο. Ψ., σηκόνοντας τὸ χέρι πρὸς τὸν ὦμον, (δηλ.) μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν.

Κατωμίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τὸν ὦμόν μου ὑποκάτω ἕνα σηκώνω τι· παίρνω εἰς τοὺς ὤμους μου· (ἐπὶ ἵππου) ῥίπτω τὸν καβαλάρην πρὸς τὰ ἔμπροσθεν μέρος· (χειρουργ.) ἐμβάζω εἰς τὸν τόπον του (ἀναγκόνων μὲ τὸν ὦμόν μου) τὸ ἐξαρθρωμένον μέλος.

Κατωμὶς, ίδος (ἡ). σχέπασμα τῶν ὤμων ἐπανωφόρι, (οὕτω διορθ. τὸ Κατωτὶς).

Κατωμισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Κατωμίζω, (ἰδιαιτ.) εἶδ. χειρουργ. ἐργασίας πρὸς ἐμβολὴν τοῦ ἐξαρθρωμένου ὤμου ἢ διὰ τῆς ὑποβολῆς τοῦ ὤμου.

Κατωμιστὴς, οῦ (ὁ). (ἵππος) ὁ ῥίπτων τὸν ἐπιβάτην πρὸς τὸ ἔμπροσθεν μέρος.

Κάτωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοίλους ὤμους κάτω (χαμηλούς).

Κατωμοσία (ἡ). [κατόμνυμι]. ἡ δι' ὅρκου βεβαίωσις· ἔνορκος καταμαρτυρία ἢ κατηγορία.

;Κατώμοσις, εως (ἡ), = Κατωμοσία.

Κατωμοτικὸς, ἡ, όν (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ γενόμενος ἐν εἴδει κατωμοσίας, ἐφαρμόζων τὴν δι' ὅρκου βεβαίωσιν, [ἐκ τοῦ

Κατώμοτος (ὁ, ἡ). ὁ γενόμενος διὰ κατωμοσίας.

Κατωνάκη (ἡ), [κάτω, νάκος]. εἶδος ἰδιωτικοῦ φορέματος μὲ προφύλι ἀπὸ προβιὰν εἰς τὸν ποδόγυρον.

Κατωνακηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν κατωνάκην.

Κατωπαθίς [κατὰ, ὤψ], ἐπίρ.—Κατενώπιον, (παρβλ.) Ἐνωπαδίς.
Κατωπιάω-ῶ, Μ. άσω, —Κατηφιάω, [ἐκ τοῦ
Κατωπὸς (ὁ, ἡ), [κατὰ, ὤψ],—Κατηφής.
Κάτωρ [κάζω], ορος (ὁ), Π. —Κάζωρ, ἀρχηγός, δεικτής.
Κατώρα, Ἰων. ἀντὶ Καθεώρα, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Καθοράω.
Κατ-ωραΐζομαι, Μ. ίσομαι, Ἰων. ἀντὶ Καθωραΐζομαι.
†Κατωρής, έος (ὁ, ἡ). ὁ κάτω ρέπων χρεμαζὸς, (ὁθ. ‖. οὐσ. πλθ.) ἐνώτια ἢ ἄλλα τοιαῦτα κοσμήματα. «Κατωρήδες δύο,» Ἐπιγρφ., (παρβλ. Κάθεμα).
Κατώρυξ ἡ, Κατῶρυξ, υχος (ὁ, ἡ), [κατορύσσω], Π. παραχωμένος. «Πέτραι (ν Αἴας) κατωρυγέες,» Διονύσ., Ὅμ., ‖. (οὐσ. θηλ.) λάκκος, ὑπόγειον θησαυρός. «Χρυσοῦ—,» Εὐρ. 2) καταβολάδα. ‖ Καὶ ἀπδ.. αἱ τῶν θεμελίων κατώρυγες καθήμεναι,» Θφρ.
Κατωρύομαι, Μ. ύσομαι. Οὐρλιάζω δυνατά.
Κατώρυχα [κατώρυξ], ἐπίρ. Π. ὑπὸ γῆν.
Κατωρυχέσσι, Ιι. ἀντὶ Κατωρυχέσι, ὀστ. πλθ. τοῦ
Κατωρυχής, ές καὶ
Κατώρυχος (ὁ, ἡ), Π. —Κατώρυξ.
Κατώτατος [ἀνμλ. ὑπερθ. τοῦ Κάτω], τη, ον. Ὁ κείμενος (εὐρισκόμενος) —
Κατωτάτω, ἐπίρ. (ὑπερθ. τοῦ Κάτω]. Εἰς τὴν ὅλως διόλου κάτω θέσιν, (κιν.) κάτω-κάτω.
Κατωτερικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ κάτω μέρη· (ἰατρ.) ὁ κινῶν ἀπὸ κάτω, [ἐκ τοῦ
Κατώτερος [ἀνμλ. συγκρ. τοῦ Κάτω], α, ον. Ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) —
Κατωτέρω, ἐπίρ. (συγκρ. τοῦ Κάτω). Πλέον κάτω, παρακάτω (κυρ. καὶ μτφρ.).
Κατωτέρωθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τὸ παρακάτω μέρος.
;Κατωτὶς, ἴδος (ἡ). ἐπανωφόρι ὅπου σκεπάζει καὶ τὰ αὐτιά, καπώτα (Ι), (ἴδε Κατωμὶς).
Κατωφαγᾶς, ᾶ (ὁ). σολυφάγος, (κατὰ λέξ.) πεσμένος κατακέφαλα εἰς τὸ φαγεῖ', (ὁ Ἀρχφ. παίζει εἰς τὴν λέξιν μὲ τὸ Σκατοφάγος).
;Κατωφελὴς, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ ὠφέλιμος.
Κατωφέρεια (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ κατωφεροῦς, τὸ κατηφορικὸν τῆς θέσεως· (μτφρ.) κλίσις ἐμφυτος· ῥοπὴ πρὸς ἀσέλγειαν.
Κατωφερὴς [κάτω, φέρω], ές (ὁ, ἡ), (ἐξ ἐπίρ.) -φερῶς. Κατηφορικὸς· (μτφρ.) ἐπιρρεπὴς (κυρ. πρὸς ἀσέλγειαν), φιλήδονος.
Κατώφορος (ὁ, ἡ). πρὸς τὰ κάτω φερόμενος. «Τὸ γὰρ βαρὺ κατώφορον,» Ἀλ. Ἀρρ.
†Κατωχάνης, ου (ὁ), —Κάτοχος (ὁ τοῦ τρυπάνου).
Κατωχρόω-ῶ, σπντ. ἀντὶ
Κατωχριάω-ῶ, Μ. άσω. Γίνομαι κατακίτρινος, χλωμιάζω ὅλως διόλου.
Καύαξ, ακος (ὁ), εἶδ. θαλασσ. ἀδδηφάγου πτηνοῦ, (ἄλλ.) Κῆϋξ καὶ Κῆξ, (Δωτ.) gavia.
Καυάξαις, Αἰολ. Π. ἀντὶ Καπάξαις, 6'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ἀ. τῆς εὐκτ. τοῦ Καταγνυμι.
Καύηξ, ηκος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Καύαξ.
Καυθμὸς (ὁ), καυσιμον· εἶδος ἀσθενείας τῶν φυτῶν (ἀπὸ ψύχραν ἢ καῦσιν).
Καυκαλάω-ῶ, —Βαυκαλάω.
Καυκαλὶς, ιδος (ἡ). εἶδος πτηνοῦ (;).
Καυκάλιον (τὸ), —Βαυκάλιον, (καιν.) καυκί·
Καυκαλὶς [καῦκος], ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, καυκαλήθρα.
Καύκαλον (τὸ), —Βαύκαλον.
Καυκαλόω-ῶ, Μ. ώσω, —Βαυκαλόω.
Καυκὶς, ίδος (ἡ), —Βαυκὶς.
Καῦκος (ὁ), —Δαῦκος, (ὁθ. 2) —Καυκαλὶς.
;Καυλέω-ῶ, Μ. ήσω. (βεν.) Ἔχω ἢ Ἀποκτῶ καυλὸν (κορσάνι), (ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκκαυλέω).
Καυληδὸν, ἐπίρ. (χειρουργ.) Καθὼς πόπτεται ὁ καυλὸς (τὸ κορσάνι), (ὑηλ.) χωρὶς ἀγκίδας, (καιν.) Ὡσὰν τὸ ἀγγούρι, (ἄλλ.) Ῥαφανηδὸν καὶ Σικυηδόν.
Καυλίας, ου (ὁ). (ἰχθὺς) ὁ λαμβανόμενος ἀπὸ τὸν καυλὸν τοῦ φυτοῦ.
Καυλίζω, Μ. ίσω. Βάλλω (Ἁρματόνω μὲ) καυλόν. «Δόγχην—,» Ἀρρφ.
Καυλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ προσηρμοσμένος εἰς τὸν καυλὸν.
Καυλίνης, ου (ὁ), Σ. Καυλίων.
Καύλινος, η, ον. Κατασκευασμένος ἀπὸ καυλὸν φυτοῦ, (παρβλ. Καυλίας).
Καυλίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Καυλὸς. 2) εἶδος θαλασσ. φυτοῦ, (ὅθεν οἱ Καυλίνα., [πιθανῶς καθὸ τρυφεροὶ] κωδικὶ, Ἀθ.).
Καυλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Καυλὸς.
Καυλοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ καυλὸν, φυτρόνων ἐν εἴδει καυλοῦ.
Καυλοκινάρα (ἡ). εἶδος ἀγκινάρας τῆς ὁποίας τρώγεται μόνον ὁ καυλὸς (τὸ κορσάνι).
Καυλοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, —Καυλοτομέω.
Καυλοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν καυλοὺς (τρυφερὰ βλαστάρια φυτῶν), λαχανοπώλης.
Καυλὸς (ὁ), [κῦλός]. τὸ κορσάνι τῶν φυτῶν (καὶ ἑνωνυμ.) τοῦ σιλφίου. (μτνμ.) ἡ ἄκρα τοῦ δίρατος ὅπου ἐμβαίνει εἰς τὴν ἐπιδερμίδα· ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους· τὸ καλάμι τῶν πτερῶν· τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρὸς· ἡ σὰρξ τῶν ζώων.
Καυλοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐναυχίζω (διὰ τῆς ἀποτομῆς τοῦ καυλοῦ).
Καυλώδης, ες (ὁ, ἡ), —Καυλοειδής.
Καυλωτὸς, ἡ, όν. (ἐπὶ φυτ.) Ὁ ἔχων καυλὸν, κατσανάτος.
Καῦμα (τὸ), [καίω]. σημάδι τοῦ καυσίματος, καύσιμον, (ἐπὶ φυτ.) = Καυθμός. 2) ζέστη ὑπερβολικὴ, καῦσις· ἡλιόκαυμα, θέρμη (παροξυσμοῦ). (μτφρ.) φλόγα τοῦ ἔρωτος.
†Καυμασία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Καυσία.
Καυματηρὸς, ά, όν. Ὁ προξενῶν ἢ ὑποκείμενος εἰς καῦμα· καυτερός.
†Καυματίας, ου (ὁ), —Καυματηρός. «Ἥλιος—,» Θφρ.
Καυματίζω, Μ. (σιω. Καίω, ξηραίνω, τσαρουφλίζω. ‖. (πθ.) —τῷ
Καυματόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Αἰσθάνομαι μεγάλην καῦσιν, καυσόνω. φλογίζομαι ὑπὸ ἔρωτος.
Καυματώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος ἢ συνωδευόμενος μὲ καῦσον. «Ἰδδὸς—,» Δόγγ. «Νότος—,» Ἀρετ. «Ῥήγεα καυματώδεα,» Ἱππαρ., (συγχ. τῷ Καυματώδης).
;Καυμὸς (ὁ), —Καυθμός.
Καυνάκη (ἡ) καὶ
Καυνάκης, ου (ὁ). [Περσ.]. κακουμέργουνα ἢ σεντζαπέργουνα.
Καυνιάζω, Μ. άσω. Ῥίπτω λαχνὸν, (εὐχρηστότ. τὸ) Διακαυνιάζω, [ἐκ τοῦ
Καῦνος (ὁ), —Κλῆρος, λαχνός.
ψΚαυρὸς, ά, όν καὶ Καῦρος, α, ον, γλα. ἀντὶ Κακὸς, δειλὸς, ἀνανδρος, (ὁθ. ‖. οὐσ.) ὁ λαγώς.
;Καυσαλὶς, ίδος (ἡ). φουσκαλίδα ἀπὸ καύσιμον.
†Καύσασις, εως (ἡ). καύσιμον (φαγητοῦ), κατίλα, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Καῦσις.
Καυσία (ἡ), [καῦσις; ἢ Περσ. καυσὺκ]. εἶδος μαλλίνου σκιαδίου Μακεδονικοῦ μὲ πλατέα πτερύγια.
Καύσιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος νὰ καῇ, ἁρμέδιος διὰ καύσιμον. «Ὕλη—,» Θφρ. (καὶ ὡς οὐσ.) «Τούτοις καυσίμοις χρῶνται,» αὐτ.
Καῦσις, εως (ἡ). τὸ καίειν ἢ καίεσθαι, καύσιμον. 2) —Καύσων.
Καῦσος (ὁ), —Καύσων. καῦσις. (συχν.) Θέρμη (πυρετοῦ). «Ὑπὸ καύσου ἐχομένῳ ἐπιγενομένη ῥίγεος λύσις,» Ἱππκρ. 2) ἐδαφος γῆς κατακεκαυμένον. 3) εἶδος ὄρεως, (ἄλλ.) ἀψίας.
Καυσόω-ῶ, Μ. ώσω, (εὐχρ. μόνον τὸ πθ.) = Καυματόομαι, καυσόνω.
Καύστειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Καύστης.
;Καυστειρὸς, ά, όν, Π.—(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καυστηρός.
Καυστὴρ (ὁ), = Καυτήρ.
Καυστηριάζω, Μ. άσω, —Καυτηριάζω.
Καυστήριον (τὸ), —Καυτήριον, 2) (εἰς τὸν Ἀρτεμίδ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κασπυρεῖον.
Καυστηρὸς, ά, όν, Π. καυστικὸς, καυτερὸς· (μτνμ.) ἀφανιστικὸς ἢ σφοδρὸς. «Μάχη,» Ἰλ. Δ., Μ.
Καύστης, ου (ὁ). ὁ καίων ἢ καύσας τινά. «Νεκρῶν,—» Αξ.
Καυστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ καίειν, ἴδε Καυστός. 2) (πθ.) ὁ πάσχων καῦσον πυρετοῦ. «Ἐπιπυρετήναντες οἱ καυστικοὶ ἀξίως ἀποθνήσκουσιν,» Ἱππκρ.
†Καῦστις, εως (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Γράστις.
Καυστὸς, ὴ, όν, —Καύσιμος. «Πύλα καλὰ καυστότερα,» Θφρ. «Ὥστε δεῖ πρότερον καυστὸν εἶναι πρὶν καίεσθαι, καὶ καυστικὸν πρὶν κάειν,» Ἀρετ. ‖. (οὐσ.) «Καυστὸν,» Φωτ., (ἴσον θῆμα), τὸ ὁλοκαύτωμα.
Καύσερα, ας (ἡ). τὸ μέρος ὅπου ἔκαιαν τοὺς νεκροὺς καὶ (ἐν γέν.) τὰ πτώματα.
Καυσώδης, ες (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ωδῶς. Πάσχων ἀπὸ καῦσιν ἢ καῦσον.
Καύσωμα (τὸ), —Καῦσος, καῦσις.
Καύσων, ονος (ὁ). ζέστη ὑπερβολικὴ, καῦσις. 2) ἄνεμος καυστικὸς (κυρ. τῶν φυτῶν).
Καυτὴρ (ὁ), (ἐπ.θ.) = Καύτης. ‖. (συνήθ. οὐσ.) —Καυτήριον.

Καυτηριάζω, Μ. άσω. Καίω (Σημαδεύω) με -
Καυτήριον (τό). το σίδηρον με το οποίον (ήσαν τό καύσιμον) σημαδεύουν τα ζώα κλπ. 2) το σημάδι του τοιούτου καυσίματος, (κυρ. δε αύδ. του
Καυτήριος (ό, ή), = Καυστικός.
Καύτης, ου (ό, ή), = Καύστης.
Καυτικός, ή, όν, Καυστικός.
Καυστός, ή, όν, = Καυστός.
Καυτός, ή, όν, Π. αντί Καί αυτός.
Καυχάομαι-ώμαι, Μ. ήσομαι, (με δοτ. προθετ. ή απ. έλλ. ή άπαρ.) Αυχέω, κομπάζω, μεγαλορρημονώ.
Καυχάς, άδος (ή), ή καυχωμένη, καυχησιάρα.
Καυχέομαι-ούμαι, Μ. ήσομαι, Π. αντί Καυχάομαι, (Θκρ. Ε', 77).
Καύχη (ή), Π. αντί Καύχησις.
Καύχημα (τό), πάν δήποτε διά το οποίον καυχάται τις, αφορμή καυχήσεως. καύχησις.
Καυχηματίας, ου (ό). καυχησιάρης.
Καύχησις, εως (ή). το καυχάσθαι, μεγαλορρημοσύνη.
Καυχητής, οΰ (ό). ο καυχώμενος, κομπαστής, καυχησιάρης.
Καυών, ώνος (ό), Δ. αντί Κηφήν.
Καφώρη ή Σκαφώρη (ή), [ι]. ή θηλυκή αλωπού.
Κάχ', Π. (κατ' άπερρ. πρό φων. δασ.) αντί Κακά.
Καχάσδω, Μ. αξώ, Δ. αντί Καγχάζω.
Καχεκτέω-ώ, Μ. ήσω. Έχω κακήν έξιν (κράσιν ή διάθεσιν ψυχ.), είμαι καχεκτικός (αδυνάτου κράσεως) ή διεφθαρμένος (την ψυχήν). ◦ Τους μεν νοσούντας πάντας καχεκτείν, ου πάντας δε τους καχεκτούντας και νοσείν ήδη, ◦ Σδ. (και μεσν.) ◦ Το του μύθου καχεκτούν, ◦ Εύστ. ◦ Της ανατολής καχεκτούσης, ◦ Γ. Παχυμ.
Καχέκτημα (τό). κακή έξις (διάθεσις ψυχ. ή σωματ.).
Καχέκτης, ου (ό). ο κακώς έχων (την ψυχ. ή το σώμα ή την κατάστασιν), αδυνάτου κράσεως, καχεκτικός· κτωχός· (τρπ.) διεφθαρμένος (τα ήθη)· ρασιωδής, φιλοτάραχος.
Καχεκτικός, ή, όν. Πάσχων από καχεξίαν, αδυνάτου κράσεως, φιλάσθενος.
Κάχεκτος (ό, ή), = Καχέκτης.
Καχελαής, έος (ό, ή). ο έχων ή κάμνων κακά έλκη (κακοήθεις, δυσιάτους πληγάς).
Καχεξία (ή). το κακώς έχειν, ή κακή έξις (κατάστασις ή διάθεσις) του σώματος ή της ψυχής ή των περιστάσεων. ◦ Την αρχήν των υδρωπικών παθών καχεξίαν καλείν εώθαμεν, ◦ Π. Αίγιν. (και μεσν.) ◦ Νύν δε και καχεξίαι τις υπεδέδυκε τους όγλους, αι κρίσεις θ' ημών νοσούσι, ◦ (Διφιλ. παρ') Αθ.
Καχέσπερος (ό, ή), [κακός, έσπερα]. σκοτεινός, ζοφερός.
Καχεταιρία (ή), Π. κακή συντροφιά, κακή συναναστροφή, σχέσις με κακούς εταίρους.
Καχημερος (ό, ή), Π. ο διάγων κακάς ημέρας (τα λοίπορον βίον).
Κάχθές, Π. αντί Και εχθές.
Καχλάζω [άνμπτ.], Μ. άσω. Βράζω καθώς το νερόν όταν βράζη (τα κύματα όταν κτυπούν εις το παρέλιον, ή βροχή όταν πίπτη, το χρασί όταν κιρνάται κτλ.), χυλακίζω, (παρβλ. Παφλάζω).
Καχλαίνω, Μ. ανώ ή άσω. Κάμνω τι να κινήται με καχλασμόν (να αναβράζη), ταράττω με κρότον, (παρβλ. Καλχαίνω).
Κάχλασμα (τό) και
Καχλασμός (ό). η κίνησις και ο κρότος του αναβράζοντος ύδατος (των κυμάτων κτλ.), χυλάκισμα· ανάβλυσις πηγής.
Κάχληξ, ηκος και
Κάχλιξ [συγγ. του κόχλις], ικος (ό). λιθάρι του ποταμού ή της ακροθαλασσιάς, χαλίκι, (Τουρκ.) τσακίλι.
Καχορμισία (ή). κακοτυχία (δυστυχές ή επικίνδυνον) έμβασμα εις όρμον (ελλιμένισμα).
Καχρυδίας, ου (ό), = Καγχρυδίας.
Καχρύδιον (τό), = Καγχρύδιον.
Καχρυόεις, εσσα, εν, = Καγχριόεις.
Κάχρυς, υος (ή), = Κάγχρυς.
Καχρυφόρος (ό, ή), = Καγχρυφόρος.
Καχρυώδης, ους (ό, ή), = Καγχρυώδης.
Καχυπονόητος και Καχυπόνους-ους (ό, ή), = Καχύποπτος.
Καχυποπτεύω, Μ. εύσω. Είμαι-
Καχυπόπτης, ου (ό) και
Καχύποπτος (ό, ή). ο υπονοών (υποπτεύων) τα πάντα· (πθ.) πολλά ύποπτος(;). ◦ Είσι δε καχύποπτοι (οι γέροντες) διά την απιστίαν, άπιστοι δε διά την έμπειρίαν, ◦ Αρετ.
Καχυποτοπέομαι (άλλ. γρφ. διαρρημ. Κάχ' υποτρπέομαι)-ούμαι, Μ. ήσομαι Υποπτεύω (Συμπεραίνω) κακά, είμαι-
Καχυπότοπος (ό, ή), = Καχύποπτος.
Καχυπτώσια (ή). το ελάττωμα του καχυπόπτου.
Κάψα, ας (ή), = Κάμψα, κάσσα, σανδούκι κτλ.
Καψάκης, ου (ό), = (ή έσφαλ. αντί) Καμψάκης.
Καψάκιον (τό), υποκορ. του Κάψα.
Καψιβρώτιον (τό), [κόπτω, ιδρώς]. μανδύλι διά τον ίδρωτα.
Καψικίδαλος (ό), = Εγκαψικίδαλος.
Κάψις, εως (ή). το κάπτειν (τρώγειν ή πίνειν λαιμάργως), χάψιμον, χαψιά. ◦ Η δ' άρκτος ούτε σπάσα πίνει, ούτε λάζεται, αλλά κάψασα, ◦ Αρετ.
Κάω [παρτ. Έκαον], Αττ. αντί Καίω.
Κε [συγγ. του Γε], Π. μόρ. εγκλ. (διαστακτ. ή Υποθετ.) αντί Αν.
Κεάζω, Μ. άσω, Π. κτυπών σχίζω (χωρίζω) εις την μέσην ή εις πολλά κομμάτια· συντρίβω. ◦ Η όλμῳ κεάσας, ή ρωγάδι πέτρῳ, ◦ Νικ., καπανίσας.
Κεάνωθις (ό), είδ. άκανθώδους φυτού.
Κέαρ, ατος (τό), Π. ή καρδιά, (όθ. το Λατ. Cor ή το Γαλλ. cœur)· (συνεκδ.) ο νους· (κατ' έκτ.) φρόνημα, θάρρος, σκοπός, κτλ., (ίδε λαρδία).
Κέαρνον (τό), [κεάζω], γλσ. αντί Σκέπαρνον.
Κέασμα (τό). σχίσιμον, θραύσμα, κομμάτι.
Κέεται, Κέετο, Ιων. Π. αντί Κείται, Έκειτο, εκ του Κείμαι.
Κεβλή ή Κεβλή (ή), Μακεδ. ή Αλεξ. (κατά συγκ.) αντί Κεφαλή.
Κεβλήγενος (ό, ή), Π. ο φέρων τον σπόρον (γόνον) του εντός κεφαλής. ◦ Ιήκων, —, ◦ Νίκ.
Κεβλήπυρις, ιδος (ή), είδ. πτηνού αγριώστου, (κατά λεξ.) κοκκινοκέφαλος.
Κεβλος (ό), αντί Κέφαλος (ψάρ.).
Κεβριόνης [ι], ου (ό), είδ. πτηνού.
Κεγχραλέτης, ου (ό). ο αλέθων κεχρί ή την κέγχρον των μετάλλων.
Κεγχραμεώδης, εος (ό, ή). όμοιος με κεγχραμίδα ή, περιέχων κεγχραμίδας.
Κεγχραμίς [κέγχρος], ίδος (ή). ο σπόρος του φυτού. 2) το κοκκαλάκι της έλφης.
Κέγχρεος (ό), Π. αντί Κέγχρος.
Κεγχρεών, ώνος (ό). το μέρος όπου σπείρουν ή αλέθουν ή καθαρίζουν την μεταλλικήν κέγχρον (άμμον).
Κεγχριαίος, α, ον. Χονδρός ίσα μ' ένα σπυρί κεγχρί.
Κεγχρίας, ου (ό). σπυρωτός ωσάν κεγχρί. ◦ Έρπης —, ◦ Ιατρ., είδ. λειχήνων. ◦ Ύφις —, ◦ Αξ., ο άλλ. Κεγχρινος.
Κεγχρίδιον, ου (ό), = Κεγχρίας.
Κεγχριδίον (τό), υποκορ. του Κέγχρος.
Κεγχρίνης, ου (ό), είδ. όφεως του όπ. τα στίγματα δμοιάζουν σπυριά κεγχρού.
Κέγχρινος, η, ον. Καμωμένος από κεγχρί. || (ούσ. θηλ.) είδ. ζωμού από κεχρί ξεφλουδισμένον.
Κεγχρίς, ίδος (ή), είδ. ιέρακος, ίδε Κερχνίς. 2) είδ. πτηνού κεγχροφάγου. 3) είδ. όρεως, (άλλ.) Κεγχρίνης.
Κεγχρίτης, ου (ό) και Κεγχρίτις, ιτιδος (ή). ο περιέχων κέγχρους ή κεγχροειδείς κόκκους. ◦ Λίθος —, ◦ Λξ., (Λατ.) Iapis miliaris. ◦ Ισχάς —, ◦ Επγρ.
Κεγχροβολος (ό, ή). ο ρίπτων ή σπείρων (σκορπίζων) κεγχρί.
Κεγχροειδής, έος (ό, ή). όμοιος ή ίσιμε γέθης με κεγχρί.
Κέγχρος (ό και σπν. ή), [συγγ. τω Κέρχνος]. είδ. γεννήματος, κεγχρί. 2) (μετ. νμ.) ο σπόρος του φυτού, (άλλ.) Κεγχραμίς. 3) οι κόκκοι (τα ψήγματα) των μετάλλων, ή μεταλλούχος άμμος των μεταλλείων. 4) το σπυράκι ό,πε βγαίνει εις τας άκρας των βλεφάρων, (κοιν.) κριθαράκι. 5) στρογγυλόν τι χρυσούν ή αργυρούν κόσμημα το οπ. κεντώνται εις τα υφάσματα, (κοιν.) τρεμουσα, (Τουρκ.) πούλι. 6) είδος όφεως, (άλλως) Κεγχρίνης.
Κεγχροφόρος (ό, ή). ο φέρων (κάμνων, παράγων) κεγχρον.
Κεγχρώδης, εος (ό, ή), = Κεγχροειδής.
Κέγχρωμα (τό), (κυρ. εις τα πλθ.) τα μικρά καρφιά ή τρύπας εις την περιφέρειαν της άσπίδος.
Κέγχρων, ωνος (ό). Άνεμος τις φυσών εις τον Φάσιν ποταμόν, (ίδ. πρέπει να γραφή Κέρχνων).
Κεγχρωτός, ή, όν. Σπυρωτός εις είδ. κεγχριού, φακωτός. 2) = (ή έσφαλμ. αντί) Κερχνωτός.

Κεδάζω, καὶ
Κέδαίω, καὶ
Κεδόω Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Σκεδάννυμι.
Κεῖμα (τό) (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), πόνοι ῥευματικοὶ ἢ πρηξίματα χρονικὰ κυρ. περὶ τὸ ἰσχίον ἢ τοὺς μηροὺς. « Ἔσχεν βευδῶνα καὶ κέῖματα, » Ἱππκρ. « Ὑπὸ τῆς ἱππασίης αὐτέης κέῖματα λαμβάνει, » αὐτ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ἀνεύρυσμα, (Ἀρετ.).
Κειμαπώδης, εος (ὁ, ἡ), ὅμοιος ἢ συνωδευμένος μὲ κείματα.
Κεῖνος [κήνομαι], ἡ, ὀν, Π. λόγιος (ρητορικὸς) ἄξιος, σεβαστός, ἔντιμος, ἐνδοξος, ἀξιοτιμος· (ἐνεργ.) ἀνυχαστικός, φρονιμος. (ἐπὶ πραγμ.) λαμπρὸν, ἐπίσημον· δίκαιον. (ἐν γεν.) καλὸν, ἀγαθὸν. « Οὕτω τε κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα, » Σοφ. « Εἴτε κεδνὸν, εἴτε μὴ, » Αἰσχύλ.
Κεδρεία καὶ
Κεδρέη (ἡ), = Κεδρία.
Κεδρέλαιον (τὸ), λάδι ἢ ῥετσίνη τοῦ κέδρου, κατράνι.
Κεδρελάτη (ἡ), ἡ μεγάλη, κέδρος.
Κεδρία (ἡ), ἡ ῥητίνη ἢ τὸ λάδι τοῦ κέδρου, κατράνι, (παρβλ. Κεδρέλαιον).
Κεδρίνεος, α, ον, Π. ἀντὶ
Κέδρινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ κέδρον (ξύλον κέδρου). « Κέδρινον ἔλαιον, » Ἱππκρ., τὸ μονολεκτ. Κεδρέλαιον.
Κέδριον (τὸ), = Κεδρέλαιον.
Κεδρίς, ίδος (ἡ), ὁ καρπὸς τῆς κέδρου, κεδροκούκουτσον, (παρβλ. Ἀρκευθις).
Κεδρίτης, ου (ὁ), (οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ κεδροκούκουτσα.
Κεδρόμηλον (τὸ), ὁ καρπὸς (ἡ κουκκυάρα) τοῦ κέδρου, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κιτρόμηλον).
Κέδρος (ἡ), τὸ γνωστὸν δένδρον, ἡ κέδρος, (παρβλ. Ἀρκευθος). 2) (συνεκδ.) τὸ ξύλον τῆς κέδρου καὶ πᾶν ὁτιδήποτε σκεῖος (κυρ. δὲ σανίδωμα) ἀπὸ τοιοῦτο ξύλον.
Κεδροχαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (ἀσχολούμενος πάντοτε μὲ) τὰ ξύλα τῆς κέδρου, (ἐπίθετ. λειτουργοῦ καὶ ἰδιαιτ. ναυπηγοῦ).
Κεδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω (Θεσσαλονίκ.) μὲ κεδρέλαιον.
Κεδρὼν, ῶνος (ὁ), δάσος κέδρων. (Ὁ ἐν Ἱεροσολύμοις χειμάρρους Κεδρὼν [καὶ ὄχι τῶν Κέδρων] ἑρμηνεύεται Ἑβραϊστὶ ζὼς ἀπὸ τὴν χροιὰν τῶν ὑδάτων του, φέροντος μεταξὺ βυνῶν,) Μέλας, καὶ δὲν ἔχει τι κοινὸν μὲ τὰς Κέδρους).
Κεδρωτὶς, ωτὶς (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, ἡ, ἄλλ. λευκάμπελος.
Κεδρωτὸς, ἡ, όν. Ἀλειμμένος μὲ λάδι ἢ ῥητίνην ἢ Καμωμένος ἀπὸ ξύλα κέδρου.
Κέεσθαι, Π. Ἰων. ἀντὶ Κεῖσθαι, ἀπαρ. ᾧ
Κέεται, Π. Ἰων. ἀντὶ Κεῖται, γ'. ἑν. πρσ. τῆς ὁρᾶς. καὶ
Κέῃται, γ'. ἑν. πρσ. τῆς ὑποτ. αὐτ. Κεῖμαι.
Κεάμενος, καὶ Κειάντες, Π. ἀντὶ Κιχάμενος, Κιχάντες, μσ. καὶ ἐνεργ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Κιχάω.
Κέαται, Κείατο, Π. Ἰων. ἀντὶ Κεῖνται, Ἔκειντο, ἐκ τοῦ Κεῖμαι.
Κεῖθεν, ἐπίρ. Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐκεῖθεν.
Κεῖμαι [ἴδε Ἔκειτ], Μ. κείσομαι (παρτ. ἴσχν. μσγν. πρτ. ἐκείμην, κείμεθα κτλ., εὐκτ. κειήμην, ὑποτ. κέωμαι, ἄπαρ. Κεῖσθαι, καὶ ἡ μτχ. Κείμενος). Κείτομαι (πλαγιασμένος, καμμένος· πλαγωμένος· ἀποκαμένος, ἀπερίμενος κτλ.). κάθημαι ἄργὸς, ἡσυχάζω, ἀπράττω. (ἐπὶ πραγμ.) εἶμαι βαλμένος (ἀποτιθειμένος, ἀνατεθειμένος κτλ.) πουθενά· εἶμαι (εὑρίσκομαι) τοποθετημένος εἰς, κατέχω τοιαύτην θέσιν (τρπ.) εἶμαι προσδιωρισμένος (νεμοθετημένος κτλ.)· πρόκειμαι· ἀποκείμαι· συνίσταμαι (περιέχομαι) εἰς· (ἐν γέν.) εἶμαι, (μὲ ὑποτ. προθετ. ἢ ἐπίρ. τοπ.) « Ἰομεν κείοντες, » Ἰλ. Ξ., ἐπάγωμεν νὰ πλαγιάσωμεν. » Κείμαν δ' ἐν κλιντῆρι, » Θκρ. » Ἀνα, μηδ' ἔτι κεῖσα, » Ἰλ. Σ. » Εὗρε δ' αὐτὸν ἥμενον, οὐδ' ἔτι κεῖτο, » Ἰλ. Ο. » Κειεῦμαι πεσὼν, » Θκρ. » Κείομ' ἐπεί κε θάνω, » αὐτ. » Κεῖται Πάτροκλος, » Ἰλ. Σ. » Ἐν νηυσὶ κέαται βεβλημένοι, » Ἰλ. Α. » Κῆτός τις εἰν ἁλὶ κεῖται, » Ὀδ. Η. (καὶ μὲ αἰτ. πρόθετ.) » Ἀλλ' εἰς ἀνόγκην κείμεθα, » Εὐρ. (καὶ ἄλλ. τοῦ προθετ.) » Τόπον ὄντινα κεῖται, » Σοφ. » Ἡ πόλις αὐτῶν, αὐτάρκη θέσιν κειμένη, » Θκ. » Ἦλε δίφρον κειμενον, » Ὀδ. Ρ. » Ὀβελίσκοι, οἱ μὲν ἑστῶτες ἀκμὴν, οἱ δὲ καὶ κείμενοι, » Στρ. » Εἰς θάλαμον, ἔνθ' οἱ δέμνι' ἔκειτο, » Ὀδ. Θ. » Οἶκος ἐγγύθι κεῖτο, » Ὀδ. Ω. » Πουσάμενος ἔργοιο, τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο, » Θκρ. » Θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, » Ὅμ., εἶναι εἰς τῶν θεῶν τὸ χέρι. » Τόξον, τό, μνῆμα φίλιον, κέκαστ' ἐνὶ μεγάροισιν, » Ὀδ. Φ. » Τόσσοι ἐν Μεγάροις κειμήλια κεῖτο, » Ὀδ. Ξ. » Τί κεῖνος ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς κείμενος; » Θκρ. » Ἢ εἰς τὸν ἐνιαυτὸν κειμένη δαπάνη, » Ξεν. » Παιδὸς γὰρ οἱ ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο, » Ὀδ. Ω. » Μὴ κινεῖν κακὸν εὖ κείμενον, » Παρ. » Νόμος τις ἐνθάδ' ἔστι κείμενος, » Ἀρχ. » Κώμη, τῇ εὔνομα Ἀνθήλη κεῖται, » Ἡρ. » Ἑνίδε κεῖται ὥριφος, » Θκρ. (ἢ δοτ. περιπ.) » Ἄθλα γὰρ οἷς κεῖται ἀρετῆς, » Θκ. » Τρισχίλιαί σοι κεῖνται παρὰ τῷ δεῖνι [τραπεζίτῃ], » Πλ. (καὶ ἑλλ.) » Ἀραχμὴς αὐτῷ κειμένης, » Θφρ. » Κἂν τι πηρώσω γέ σοι τὸν παῖδα τύπτων, ταργύριόν σοι κείσεται, » Ἀρχφ., θὰ πληρωθῇς ἀμέσως τὸ ἀντίτιμόν του. (ἢ μτφρ.) « Οὐ κακῶς σοι κείσεται ὅτι ἂν ἡμᾶς εὐεργετήσῃς, » Πλάτ. » Τὰ φίδα κεῖται ταῖς Ἑλικωνίσι, » Θκρ., ἀνετέθησαν, ἀφιερώθησαν. (παρὰ Γραμτκ.) » Κεῖται ἡ οὐ κεῖται, » Ἀθ., σώζεται εἰς ἀρχαῖον συγγραμμα. » Παρὰ τίνι κεῖται τὸ Γ ακέραιον; » αὐτ., ἐκ τοῦ Κείμενον).
Κειμηλιάρχης καὶ Κειμηλίαρχος, ου (ὁ), ἐπιστάτης (ἔφορος) τῶν κειμηλίων, θησαυροφύλαξ.
Κειμηλιαρχεῖον καὶ
Κειμηλιάρχιον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου φυλάττονται (εἴτ' ἐκτεθειμένα) τὰ κειμήλια, θησαυροφυλάκιον.
Κειμήλιος (ὁ, ἡ), Π. [κεῖμαι]. ὁ ἀποτεθειμένος καὶ φυλαττόμενος ἢ ἄξιος νὰ φυλάττηται ὡς ‖. (οὐσ.) Κειμήλιον (το), κάθε πρᾶγμα σπάνιον καὶ πολύτιμον τὸ ὁπ. φυλάττει τις ὡς θησαυρὸν, διαμαντικὸν, κτλ. » Δῶρον, ὅσοι κειμήλιον ἔσται ἐξέμεν, » Ὀδ. Δ. (καὶ τρπ.) » Μέγιστον ἐν βίῳ κειμήλιον κρίνας σε, » Εὐρ.
Κειμηλιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποθέτω ἢ φυλάττω τι ὡς κειμήλιον· θησαυρίζω. (ἀπο)ταμιεύω.
Κειμηλίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐναποταμίευσις κειμηλίου ἢ ἐν εἴδει κειμηλίου, θησαύρισμα.
Κείνη, ἐπίρ. Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐκείνη.
Κεῖνος, η, ο, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐκεῖνος.
Κεινὸς, ἡ, όν, Ἰων. Π. ἀντὶ Κενὸς.
Κεινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἰων. ἀντὶ Κενόω.
Κείνως, ἐπίρ. Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐκείνως.
Κεῖπος (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κῆπος, « Ἰδ. πιθήκεν.
Κειρία (ἡ), [κεῖρος], δέμα, φασκιὰ, ταινία· σχοινὶ ἢ λουρὶ τοῦ κρεββατιοῦ.
Κεῖρις, εως (ἡ) καὶ
Κειρύλος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ. (Δωτ.) ciris. (Ἄλλ.) Κηρύλος, [ἐκ τοῦ
Κείρω, Μ. κερῶ (ἀόρ. Ἔκειρα, πθ. πρκ. Κέκαρμαι καὶ ἀόρ. Ε'. Ἐκάρην). Κουρεύω. » Ἐν χρῷ κείρειν, » Πλ. (καὶ μσ.) » Κείρασθαι κόμην, » Ὀδ. Δ. (καὶ δοτ. περιπ.) » Κείρονται δὲ ταύτῃσι καὶ αἱ κόραι καὶ οἱ παῖδες, » Ἡρ., εἰς τιμήν των. 2) (μτγν.) κόπτω. (ἰδιωτ.) δενδροτομῶ. (συνεκδ.) ἀφανίζω, ἐρημόω. » Δυοῖν' ἐλάτης κείραντες, » Ἰλ. Ω. » Ἔκειρε τὸ οὖρος, ἵνα ταύτῃ διεξίῃ ἡ γραπτὴ, » Ἡρ. » Πάντα ἐπέξιμεν καὶ ἔκειρον, » αὐτ. (καὶ πθ.) » Ἐπεὶ τε ἐκείρετο ἡ Ἀττικὴ ὑπὸ τοῦ πεζοῦ, » αὐτ., (παρβλ. Κερατίζω). 3) κόπτω μὲ τοὺς ὀδόντας· κατατρώγω (κυρ. καὶ μτφρ.). » Γῦπες ἔκειρον τὸ ἧπαρ, » Ὀδ. Λ. » Κτέρματα κείρειν, » Ὀδ. Β. 4) (τρπ.) σμικρύνω· κατατόνω· ἀμαυρόνω. » Μάχης ἐπὶ μίζεα κείρει, » Ἰλ. Ο. » Δόξαν τινὸς κείρειν, » Ἐπιγρ. 5) (μσ.) παίρνω, ὁπολαμβάνω, (ἀπὸ μτφρ. τοῦ) τρυγῶ, θερίζω. » Ἡμετέραις βουλαῖς Σπάρτη μὲν ἐκείρατο δόξαν, » Π.
Κείς, Π. ἀντὶ Καὶ εἰς.
Κεῖσε, ἐπίρ. Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐκεῖσε.
Κεισεῦμαι, Δ. ἀντὶ Κείσομαι, μέλλ. τοῦ Κεῖμαι.
Κείω (χ. Μ.), Π. ἐπιθυμῶ ἢ ὑπάγω νὰ πλαγιάσω (νὰ κοιμηθῶ). (σπν.) κείτομαι, εἶμαι πλαγιασμένος.
Κείω, Π. ἀντὶ Κεάζω ἢ Καίω (;).
Κεκαδήσομαι, Π. μέλλ. τοῦ Κήδομαι.
Κεκαδήσω, Π. μέλλ. τοῦ †Κήδω, (μτβτ. μὲ γεν.) στερήσω, ἀφαιρήσομαι.
Κεκαδμένος, α, ον, Δ. ἀντὶ Κεκασμένος ἴδε Κάζω, καὶ Κέκασμαι.
Κεκάδοντα, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ἐ τοῦ Χάζομαι.
Κεκαδὼν, οῦσα, ὀν, Π. ἀόρ. ἐ'. τῆς μτχ. τοῦ †Κήδω, (μτβτ. μὲ γεν.) στερήσας ἀφαιρέσας.
Κεκάμω, Π. ἀντὶ Κάμω, ἀόρ. Ε'. τῆς ὑποτ. τοῦ Κάμνω.
Κέκαρμαι, πθ. πρκ. τοῦ Κείρω.
Κέκασμαι, Π. πθ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Κάζω ἢ τοῦ Καίνυμαι ἢ τοῦ Κήδομαι, εἶμαι στολισμένος (ἐφωδιασμένος) μὲ
Κέκαυμαι, πθ. πρκ. τοῦ Καίω.

Κεκαφηώς, Π. Ἰων. ἀντὶ Κεκηφώς, ἴδε Κάπτω.
Κεκεύθει, Π. ἀντὶ Ἐκεκεύθει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Κεύθω.
Κεκινδυνευμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Ῥιψοκινδύνως.
Κεκινέαται, Κεκινέατο, Ἰων. ἀντὶ Κεκίνηνται, Ἐκεκίνητο, πθ. πρκ. ἐξ ὑπερσ. τοῦ Κινέω.
Κέκλεμμαι, ἀντὶ Κέκλεμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Κλέπτω.
Κέκλασμαι, πθ. πρκ. τοῦ Κλάω.
Κεκλέαται, Ἰων. ἀντὶ Κέκληνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Καλέω.
Κέκλεισμαι, πθ. πρκ. τοῦ Κλείω.
Κέκλετο, Π. ἀντὶ Ἐκέκλιτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. καὶ
Κέκλευ, Δ. Π. ἀντὶ Κέκλισο, κάλεσον, πρς. τοῦ Κέλομαι.
Κεκλήαται, Κεκλήατο, Ἰων. ἀντὶ Κέκληνται, Ἐκεκλήατο, πθ. πρκ. ἐξ ὑπερσ. τοῦ Καλέω.
Κέκληγα, Π. πρκ. τοῦ Κλάζω.
Κέκληκα, Κέκλημαι, ἐνεργ. καὶ πθ. πρκ. ἐξ
Κεκλήσομαι, μετ' ὀλίγ. μέλλ. τοῦ Καλέω.
Κεκλίαται, Κεκλίατο, Ἰων. ἀντὶ Κέκλινται, Ἐκεκλίατο, πθ. πρκ. ἐξ ὑπερσ. τοῦ Κλίνω.
Κεκλόμενος, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτ. τοῦ Κέλομαι.
Κέκλυθι, Κέκλυτε, Π. ἀντὶ Κλῦθι, Κλῦτε, ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Κλύω.
Κεκμηκώς, υῖα, ός, Δ. ἀντὶ Κεκμηκώς, μτχ. τοῦ
Κέκμηκα, πρκ. τοῦ Κάμνω, ὁθεν:
Κεκμηκότως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Μὲ κόπον, δυσκόλως, ἐπιπόνως.
Κεκμηώς, ῶτος καὶ ότος, Π. ἀντὶ Κεκμηκώς.
Κεκολασμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Μετρίως.
Κέκονα, Π. μσ. πρκ. τοῦ Κτείνω.
Κεκοπώς, Π. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Κόπτω.
Κεκόρεσμαι, πθ. πρκ. τοῦ Κορέννυμι.
Κεκορεσμένως, Π. ἀντὶ Κορεσμένως.
Κεκόρημαι, Π. ἀντὶ Κεκόρεσμαι.
Κεκορηώς, ότος, Π. Ἰων. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Κορέννυμι.
Κεκορυθμένος, Π. πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Κορύσσω.
Κεκοσμημένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Κοσμίως.
Κεκράανται, Κεκράαντο, πθ. πρκ. ἐξ ὑπερσ. τοῦ Κραίνω.
Κέκραγα, μσ. πρκ. (ἀντὶ ἑνς.) τοῦ Κράζω.
Κέκραγμα (τό) καὶ
Κεκραγμός (ὁ). κραυγή, φωναί, ξεφωνητά.
Κεκράκτης, ου (ὁ). φωνακλᾶς.
Κέκραμαι, πθ. πρκ. τοῦ Κεράννυμι, (ὅθεν:
Κεκραμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Μετρίως, συγκερασμένως.
†Κέκραξ, ακος (ὁ), = Κεκράκτης.
Κεκραξιβάμων, ονος (ὁ), Κωμ. ὁ ὑπερισχύων μὲ τὰς κραυγάς του, φοβερὸς φωνακλᾶς.
Κεκράξομαι, μέλλ. τοῦ Κράζω.
Κεκρατημένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Βεβαίως, θετικῶς, ἀκριβῶς.
Κεκράχαται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Κράζω.
Κέκραχθι, πρς. τοῦ Κέκραγα.
†Κέκρηγα, Ἰων. ἀντὶ Κέκραγα.
Κέκρηται, Ἰων. ἀντὶ Ἐκέκρατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Κεράννυμι.
Κέκρηγα, μσ. πρκ. (ἀντὶ ἑνς.) τοῦ Κρίζω.
Κεκριμένως [κρίνω], ἐπίῤῥ. (μτχ.). Εὐκρινῶς, διακεκριμένως· μὲ κρίσιν (διάκρισιν).
Κεκρουσμένως [κρούω], ἐπίῤῥ. (μτχ.). Μὲ ἁρμονίαν· εὐρύθμως, εὐφραδῶς.
Κεκρυμμένως [κρύπτω], ἐπίῤῥ. (μτχ.). Κρυφά, μυστικά.
Κεκρυφάλιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Κεκρύφαλος.
Κεκρυφαλοπλόκος (ὁ). ὁ πλέκων κεκρυφάλους.
Κεκρύφαλος (ὁ). [κρύπτω, παρβλ. Κρομύφαντος]. δικτυοειδές τι κεφαλόδεσμα (εἰδ. σκουφίας) τῶν γυναικῶν. 2) ὁ σάκκος τοῦ δικτύου. 3) (μτφ.) ὁ βόθυνος ζόμαχος τῶν μηρυκωμένων ζώων, (Γαλλ.) le bonnet. 4) τὸ περὶ τὸ μέτωπον καὶ τὰ ὦτα μέρος τοῦ χαλινοῦ, (Τουρκ.) μπασλῆκι.
Κεκρυφαται, Ἰων. ἀντὶ Κεκρυμμένοι εἰσί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Κρύπτω.
†Κέκρωψ, ωπος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κέρκωψ.
Κέκτημαι, πρκ. (ἀντὶ ἑνς.) τοῦ Κτάομαι. || (ἡ μτχ.) ὁ Κεκτημένος, ἡ Κεκτημένη, (ἐκλαμβ. οὐσ.) ἀντὶ Ὁ δεσπότης, ἡ δέσποινα.
Κεκύθωσι, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. ἢ τοῦ πρκ. τῆς ὑποτ. τοῦ Κεύθω.
Κεκυφώς, υῖα, ός, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Κύπτω.
Κελαδεινός καὶ Αἰολ. Κελαδεννός [κέλαδος], ἡ, όν, Π. θορυβώδης.
Κελαδεωῶ, Μ. ήσω ἢ ήσομαι, Π. φωνάζω δυνατὰ· θορυβῶ. (ἐπὶ πραγμ.) βρύζω. (ἐπὶ πτ.) κηλαιδῶ. (μτβτ.) κάμνω νὰ ἀντηχῇ τι· ἀνυμνῶ (καὶ ἐνίοτε, ἐπικαλοῦμαι) μεγαλοφώνως.
Κελάδημα (τό), Π. βοή, κραυγή. ὕμνος.
Κελαδητής, ιδος (ἡ), Π. ἡ κελαδοῦσα (ἀντηχοῦσα), εὔηχος.
Κελαδόδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων μετ' ἤχου, κυνηγῶν μὲ φωνάς.
Κελαδος (ὁ), Π. [συγγ. τῷ Καλέω καὶ Κέλομαι]. βοή, κραυγή, θόρυβος· ἦχος μουσικῆς, μέλος.
Κελαδῶ, Π. κελαδέω, βούζω, ἀντηχῶ, (εὔχρ. κυρ. μόνον ὁ ἑνς. τῆς μτχ.).
Κελαινεχὴς, έος (ὁ), Π. [κελαινός, ἔγχος]. τοῦ ὁπ. τὸ κοντάρι εἶνε μοῦρον ἀπὸ τὸ αἷμα.
Κελαινεφὴς, έος (ὁ, ἡ), [κελαινός, νέφος]. (κατὰ λέξ.) σκεπασμένος μὲ μαῦρα σύννεφα. (ἐν γέν.) μαῦρος, σκοτεινός, μυντός. (ὡς ἐπίθ. τοῦ Διὸς) ὁ σκεπάζων τὸν οὐρανὸν ἢ (πθ.) σκεπασμένος μὲ νέφη, ἢ (ἀλληγορ.) ἀόρατος.
Κελαινιάω ῶ (ὀθ. ἡ μτχ. κατ' ἐκτὴν θ. τοῦ ο Κελαινιόων), Π. εἶμαι ἢ φαίνομαι ὡσὰν μελανὸς (μαῦρος).
Κελαινόβρωτος (ὁ, ἡ), Π. [κελ. βιβρώσκω]. μαῦρος καὶ φαγωμένος.
Κελαινοφόρινος (ὁ, ἡ), Π. [κελ. φινός]. ὁ ἔχων μαῦρον δέρμα.
Κελαινὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Μέλας (ὀθ. τὸ θηλ. Μέλαινα), μοῦρος, σκοτεινός· (συνδυ.) φρικτός, φοβερός.
†Κελαινοτης (ἡ). μελανότης, μαυράδα, μαυρίλα.
Κελαινοφαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. μαῦρος, σκοτεινός.
Κελαινόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [κελ. φρήν]. κρυφίνους, δόλιος, κακότροπος, (κοιν.) μαύρην ψυχὴν ἔχων.
Κελαινόχροος-ους καὶ
Κελαινοχρὼς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μοῦρον χρῶμα ἢ δέρμα, μαῦρος.
Κελαινόω-ῶ, Μ. ώσω, μαυρίζω.
Κελαινώπης, ου (ὁ) καὶ Κελαινῶπις, ιδος (ἡ), Π. [κελ. † ὤψ]. μαῦρος τὴν ὄψιν· σκοτεινός· (τρπ.) φοβερός, ἄγριος.
Κελαινωπὸς, ῶπος (ὁ, ἡ), = Κελαινώπης.
Κελάρυζα, της (ἡ), Π. = Λακέρυζα, λάλος θορυβώδης, κρωζουσα ἀδιακόπως. « Κορώνη — « Ἴσ.
Κελαρύζω [κέλαδος], Μ. ύσω καὶ ίξω, Π. βούζω (κυρ. καθὼς τὸ νερὸν ὅταν τρέχῃ), (ἐν γέν.) ἠχολογῶ· θορυβῶ. (ἐπὶ ζ.) συγχυσιφωνάζω.
Κελάρυξις, εως (ἡ) καὶ
Κελάρυσμα (τὸ) καὶ
Κελαρυσμὸς (ὁ), Π. τὸ κελαρύζειν, κρότος (νεροῦ τρέχοντος), βοή, ταραχή.
Κελέβιον (τὸ) καὶ
Κελέβη (ἡ). [συγγ. τῷ λέβης ἢ Κύπελλον]. ἀγγεῖον διὰ νερὸν κτλ., σταμνί, καβανέζι ἢ καυκί, ποτῆρι.
Κελεβήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Κελέβιον.
Κελεόντες (οἱ), [κᾶλον, κῆλον]. τὰ μακρυὰ ξύλα (πασσάρια) τοῦ ἀρμοῦ ἁρπαλείου, (ἄλλ.) ἱστόποδες.
Κελεὸς (ὁ), εἰδ. πτηνοῦ, (ἴσ.) ὀρυκαλάπτης ἢ ἐρωδιός.
Κέλευθα(τὰ), ἑτερογεν. πλθ. τοῦ Κέλευθος.
†Κελεύθειος, α ἢ ος, ον, = Ἐνοδίος.
†Κελευθέω (θεῖω), Π. ἀντὶ Ὁδεύω, ὁδοιπορῶ.
†Κελευθ.άω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κελευτιάω.
Κελευθίτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ὁδίτης, ὁδοιπόρος.
Κελευθοποιὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁδοποιὸς, ὁ προπορευόμενος καὶ ἀνοίγων τὸν δρόμον.
Κελευθοπόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁδοιπόρος.
Κέλευθος (ἡ), (πλθ. αἱ κέλευθοι καὶ τὰ κέλευθα), Π. [†κέλλω ἢ (πιθανότ.) †ἐλεύθω]. ὁδός, δρόμος, ὁδοιπορία· ἄφιξις, προχώρησις. (μτφρ.) μέσον πρὸς κατόρθωσιν· τρόπος τοῦ ζῆν, ζωή, διαιτα. « Θεῶν ὀ' ἀπόειπε κελεύθους, « Ἰλ. Γ., (παρβλ. Ἦθος καὶ Οἶκος).
†Κέλευμα (τό), γλσ. ἀντὶ Κέλευσμα.
Κέλευσις, εως (ἡ). τὸ κελεύειν, πρόσταγμα· προτροπή, παρακίνησις.
Κέλευσμα (τὸ). (κυρ.) τὸ παράγγελμα τοῦ κελευστοῦ, (ἐν γέν.) πρόσταγμα, παραγγελία· προτροπή. « Ἀνὰ δὲ κέλευθος ἔμολε πυλιν, κέλευσμα δ' ἦν κατ' ἄρ' Τρῶας τόδ', Ὦ παῖδες Ἑλλάνων κτλ. « Εὐρ. « Ἐξ ἑνὸς (« Ἀφ' ἑνὸς, « Ὥσπερ ἐξ ἑνὸς, « Ὥσπερ ἀφ' ἑνὸς) κελεύσματος, « Φρσ., ἀμοθυμαδόν. || « Κελεύσματα, « εἶδος παιδιᾶς. Ἡσύχ. « Ὡς ἔκοσον ἐνμέρει προστάξαι τοῖς συμπόταις ἃ βούλοιτο, « Φρύν.
Κελευστὴς (ὁ), καὶ
Κελευσμοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Κέλευσις, πρόσταγμα.
Κελευστάνωρ, ορος (ὁ), Π. [κελεύω, ἀ-

νήρ]. ὁ προςτάζων (διοικῶν, ἐξουσιάζων) ἀνθρώπους, ἀρχηγός.

Κελευστής, οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ κελεύων (προστάζων, κτλ.), διοικητής, ἀρχηγός. (ἴδιαιτ. εἰς τὰ πλοῖα) ὁ διωρισμένος νὰ παρακινῇ τοὺς κωπηλάτας καὶ νὰ δίδῃ τὸ σύνθημα τῆς κωπηλασίας. ■ Οἱ γὰρ κελευσταὶ πολλάκις σιωπὴν παραγγέλλειν εἰώθασι, Σιώπα λέγοντες, ■ Σχλ. Ἀρχ. Ὄρν. 1273 (καθὼς τώρα οἱ κωπηλάται τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ Σῖγα ὅταν ἀράζωσι τὸ πλοῖον).

†Κελευστιάω-ῶ, = Κελευτιάω.

Κελευστικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ προςτάζειν (παρακινεῖν κτλ.), προςακτικός.

Κελευστικῶς, ἐπίρ. Προστακτικῶς.

Κελευστός, ἡ, όν. Προσταγμένος, παραγγελμένος, παρακινημένος κτλ.

Κελεύστωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Κελευστής.

Κελευτής, οῦ (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κελευστής.

Κελευτιάω-ῶ (ΣΦ. ἠμτχ., κατ' ἐπένθ. τοῦ ο, Κελτυτιόων), Π. προστάζω (παραγγέλλω) ἀλληπαλλήλως.

Κελεύτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Κελευστής.

Κελεύω [κέλλω, κέλμαι], Μ. εὔσω (πθ. πρκ. Κεκέλευσμαι, ἀόρ. Ἐκελεύσθην, ᾗ τὸ θετ. Κελευστέον). (κυρ. καὶ Π.) Βάλλω εἰς κίνησιν, παρορμῶ. ■ Ὅ μὲν ἠνώγει, ὁ δὲ μάστιγι κέλευεν, ■ Ἰλ. Ψ., ἐδίωκε τοὺς ἵππους. 2) (συνήθ.) προστάζω, παραγγέλλω· (ἢ ἁπλ.) παρακινῶ, λέγω, προτρέπω· συμβουλεύω. (ἐνίοτε) παρακαλῶ. (μὲ αἰτ.) ■ Πάσαν ἀλήθειην μυθήσομαι, ὡς με κελεύεις, ■ Ὀδ. Λ. ■ Εἰ ἐμὴν πείσειν ὑμᾶς, ἐκέλευον ἄν, ■ Θκ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) ■ Ἐκέλευον συνδειπνεῖν, ■ Λκ. ■ Δ' ἀπ' ὑμῶν κελεύω (γενέσθαι), ■ Δμ. ■ Ὁδὸν ἤτεον, ἣν' ἐκέλευον πεμπέμεν, ■ Ὀδ. Κ. (καὶ ἐνν. τοῦ ἀπαρ.) ■ Κελεύσαντες ἐπὶ τὰ ὅπλα (ἐνν. ἔναι), ■ Ξεν. ■ Ἐκέλευσε (διορθ. ■ Ἐκάλεσε) τοὺς ἑνδεκα ἐπὶ τὸν Θησαμένη, ■ αὐτ. ■ Χρυσάγονος μὲν ἠῦλει τὸ τριηραρχικόν. Καλλιπίδης δέ ὁ τραγῳδὸς ἐκέλευε, ■ Δθ., διεύθυνε τὴν κωπηλασίαν ὡς κελευστής. (καὶ μὲ ὀνομ.) ■ Κισσῆσι τε φάλαγγα, καὶ ἱππῆσιν κελεῦσαι, ■ Θκρ. (καὶ μὲ ὀνομ. καὶ ἀπαρ.) ■ Κηρύκεσσι κέλευε κηρύσσειν, ■ Ἰλ. Β. ■ Δμωῇσι κέλευσα φορέσαι λέχος, ■ Ἰλ. Ι. (ᾠδ.) ■ Κελευόμενος ᾄδειν, ■ Πλ. ■ Τὸ κελευόμενον κωλύειν, ■ Δμ.

†Κελίων, ονος (ὁ), ἄχρ. ὄνομ. τοῦ Κελέουσες.

†Κέλλης [κέλλω], ητος (ὁ). (μετὰ ᾗ γωρὶς τοῦ ἵππος) ἄλογον διὰ καβάλλαν (ᾗ ὄχι ὁ ὄχημα), (ἀπὸ τὸ Δωρ. Κέλης, ἔγινε τὸ Λατ. celeres ᾗ τὸ Βλαχ. καλαρᾶς, ἱππεὺς ταχυδρόμος). 2) εἶδ. ταχυπλόου, καϊκι, τρεχαντήρι.

Κελητίζω, Μ. ἰσω. Καβαλλικεύω, [Τρέχω μὲ] κέλητα ἵππον.

Κελήτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Κέλης (2), καϊκάκι, τρεχαντηράκι, (Τουρκ.) πιαντές.

†Κελλός, ἡ, όν, γλσ. ἀντὶ Κυλλός, κουλός, (καταχρ.) τυφλός. (ἐν γέν.) μυωπικός, σακάτης.

Κέλλω, Μ. κέλσω, Π. κλτσιάζω τὸ ἢ μὲ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, ἀράζω (μεθ. καὶ ἀμτβτ.), (παρβλ. Ὀκέλλω).

Κέλμαι, Μ κεκλήσομαι (ἀόρ. Ἐκεκλόμην καὶ μσ. Ἐκεκλησάμην), Π. ἀντὶ Κελεύω, προστάζω, παρορμῶ, παρακινῶ, κράζω ἐξ ὀνόματος, προσκαλῶ· ὀνομάζω. ■ Κέκλετο δ' Ἥφαιστον, εἶπέ τε μῦθον Ἔκλετο δ' Ἥφαιστε, πρόμολ' ὧδε, ■ Ἰλ. Σ. ■ Κέκλου ἐπώνυμον Αἴαντα, ■ Πίνδ., ὀνόμασέ τον.

Κέλσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κέλλω.

Κελύφανον (τό), = Κέλυφος.

†Κελυφανώδης, ες (ὁ, ἡ), = Κελυφώδης.

Κελύφη (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Κέλυφος.

Κελύφινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ κέλυφος.

Κελύφιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Κέλυφος [γλύφω, καλύπτω], εος-ους (τό). τὸ κοῖλον καὶ σκληρὸν σκέπασμα (τσοφλιοῦ) τῶν καρπῶν, τῶν ὀστρακοδέρμων, τοῦ αὐγοῦ κτλ. ■ Κέλυφος ὄμματος, ■ Ἐπγρ., τὸ Βλέφαρον.

Κελυφώδης, ες (ὁ, ἡ), ὁμοιος μὲ κέλυφος.

†Κέλω, Μ. κελῶ, εὐχρ. μόνον τὸ μσ. Κέλομαι.

Κέλωρ, ωρος (ὁ), Π. (σπντ.) παῖς, υἱός, [ὅθ. †Κελώριον (τό), γλσ. παιδίον.

Κεμαδοσσόος (ὁ, ἡ), Π. [κεμάς, σεύω]. ὁ κυνηγῶν τὰς ἐλάφους, κυνηγός.

Κεμάς, άδος (ἡ), Π. νέα δορκὰς ἢ ἔλαφος· ἢ εἶδ. ἐλάφου ἢ δορκάδος, (ἴσ.) ὁ πύγαργος (τοῦ Λιιν.).

‡Κέμμα (τό), Δ. Π. [κεῖμαι]. καϊτη, τόπος διαμονῆς, κωνάκι, Ἀτμάρι.

Κεμμάς, άδος (ἡ), Π. = Κεμάς.

‡Κέμπος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Κέπφος

Κεν, (πρὸ φων.) ἀντὶ Κε.

†Κεναγγέω-ῶ, Μ. ήσω, Ζ. Κεναγγέω.

Κεναγγής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ κενάνων (ἀδειάζων) τὰ ἀγγεῖα. ■ Ἁπλοια—, ■ Αἰσχλ., ἐξ αἰτίας τῆς ὁπ. τελειονουν τὰ ἑρμάδια.

Κεναγγία (ἡ), = Κεναγγεία.

Κεναγρία (ἡ), Π. = Λειψανδρία, [ἐκ τοῦ

Κέναγρος (ὁ, ἡ)· κενὸς ἀνδρῶν, ἔρημος, ἀκατοίκητος.

Κεναυχὴς [κενός, αὐχέω], ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ καυχώμενος ἐπὶ ματαίῳ, (Γαλλ.) fanfaron.

‡Κένδυλα, ης (ἡ), Π. ἀντὶ Σχενδύλη.

Κεναγγεία (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κεναγγεία, τὸ νὰ ἦνε κενὰ (ἄδεια) τὰ ἀγγεῖα τοῦ σώματος, (ἐπμ.) ἀτονία. ■ Οἱ παραλόγως κεναγγεῖαι μὴ ἐούσης αἰτίας κακόν, ■ Ἱππκρ. ■ Φλεγμονὴν δὲ κεναγγεία λύσις, ■ Ἀρετ.

Κεναγγέω-ῶ, Μ. ήσω, (Ἰων.). Εἶνε κενὰ (ἄδεια) τὰ ἀγγεῖα τοῦ σώματός μου, (ἐπμ.) εὑρίσκομαι εἰς ἀτονίαν.

Κεναγωγητέον, θετ. τοῦ Κεναγγέω.

Κεναγγικός, ἡ, όν. Ὁ συνωδευμένος μὲ κεναγγίαν. ■ Αἱ παρὰ λόγον κεναγγικαὶ ἀδυναμίαι, οὐκ ἐούσης κεναγγείης, κακόν, ■ Ἱππκρ.

Κεναγγικῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει ἢ Εἰς κατάστασιν κεναγγίας (ἀτονίας), μετὰ κεναγγείας. ■ Ἀδύνατοι κεναγγικῶς, ■ Ἱππκρ.

Κενεαγορία (ἡ), Π. ἀντὶ Κενολογία.

Κενεόζυγμα (τό), κενὸν (μάταιον) καύχημα.

Κενεαυχὴς, ές (ὁ), Π. Ἰων. = Κεναυχὴς.

†Κενέβρεια ἢ †Κενέβρια (τὰ), τὸ ψόφια κρέατα, (συνεκδ.) τὸ μέρος τῆς ἀτραπᾶς ὅπου ἐπουλοῦντο τὰ τριαῦτα, τὸ κρεατοπάζαρον, [ἐκ τοῦ

†Κενέβρειος καὶ Κενέβριος (ὁ, ἡ), = Θνησιμαῖος, ἀντίκων εἰς θνησιμαῖον (ψαφίκ.). ■ Κρέας—, ■ Ἀλ., Πλδ.

Κενεγκράνιος (ὁ, ἡ), κενὸς τὸ ἔνδον τοῦ κρανίου, χωρὶς ἐγκράνιον (ἐγκέφαλον, νοῦν), ξεμυαλισμένος.

Κενεηγορίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κενεηγορία, κενολογία, [ἐκ τοῦ

Κενεηγόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κενολόγος.

Κενεμβατέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἐπὶ τοῦ χειρουργ. καθετῆρος, ὅταν ἐμβαλλόμενος εἰς τὴν πληγὴν δὲν εὑρίσκει ὑγιερὸν μέρος). Ματῶ (Ἀκκουμβῶ) εἰς μέρος ἄβλεπτον (συνήθ. μτφορ.) σφάλλω, παραπατῶ ἢ περιπατῶ εἰς τὰ εὔκαιρα (εἰς τὰ χαμένα), καταεσπονῶ.

Κενεμβάτησις, εως (ἡ), τὸ ὑπὸ τοῦ προηγ. (κυρ. ἐπὶ χειρουργ. διὰ τοῦ καθετῆρος ἐργασίας). ■ Μέχρι κενεμβατήσεως, ■ λέξ, ἐν οἷς οὐ δὲν εὑρίσκει ὑγιερὸν μέρος νὰ ἀκκουμβήσῃ. (μτφορ.) παράπτωμα, παραπάτημα, ἢ καταισπονία.

Κενεολογίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κενεολογία.

Κενεὸς, ἡ, όν, Ἰων. Π. ἀντὶ Κενός.

Κενεότης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κενότης.

Κενεόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Κενόφρων.

Κενεὼν [κενεὸς], ῶνος (ὁ), Π. (ἐν γέν.) κάθε κενὸν διάστημα· κοίλωμα· χάσμα· χαράδρα. ■ Οὐράνιος—, ■ Ἐπγρ. 2) ἀγγεῖον μὲ κοιλίαν, σταμνί κτλ. ■ Γλαφυρῷ κενεῶνι, ■ Νόνν. (παρβλ. Γάστρα) 3) (συνήθ.) τὸ μεταξὺ πλευρῶν ἢ λαγόνων κενὸν μέρος τοῦ σώματος, (ἄλλ.) Λαπάρα, (Τουρκ.) μπὸυ-γερί.

Κενεώπρηστις [κενεών, πίμπρημι], εως (ἡ). πρήξιμον ἢ φλόγωσις τῆς κάτω κοιλίας (κυρ. τῶν ἵππων).

Κενήριον (τό), [κενὸς, ἠρίον]. = Κενοτάφιον.

Κενεβουλία (ἡ). κενὴ (ματαία) βουλὴ ἢ συμβουλή.

Κενογάμιον (τό). σκιὰ (τύπος) μόνιν γάμου, (παρφδ. τοῦ Κενοτάφιον).

Κενοδαντίς, ίδος (ἡ), Π. θλ. τοῦ Κενόδους.

Κενοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κενὴν (χωρὶς βάσιν) ἰδέαν περί τινος. 2) εἶμαι κενόδοξος.

Κενοδοξία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις =

Κενόδοξος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -δόξως. Ὁ ἔχων ματαίας δόξας (ἰδέας), ματαιόφρων. 2) ὁ ἀγαπῶν τὴν ματαίαν δόξαν, πρὸς πᾶσιν νὰ δοξασθῇ διὰ μάταια καὶ μηδαμινὰ πράγματα.

‡Κενόδους, οντος (ὁ, ἡ). κενὸς ὀδόντων, χωρὶς ὀδόντια, νωδός.

Κενοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω εἰς τὰ εὔκαιρα (εἰς τὰ χαμένα), ματαιοπονῶ. (ἀργλγ.) κυκλοφορῶ χωρὶς ἐπιστημασίαν.

Κενοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοπιάζω εἰς μάτην, ματαιοπονῶ.

Κενόκρανος (ὁ, ἡ), = Κενεγκράνιος.

Κενολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μάταια (ψεύτικα) λόγια, μωρολογῶ, φλυαρῶ.

Κενολογία (ἡ), ματαία (χωρὶς νόημα) ὁμιλία, φλυαρία, [ἐκ τοῦ
Κενολόγος (ὁ, ἡ), ὁ ὁμιλῶν χωρὶς νόημα (εἰς τὸν ἀέρα), μωρολόγος, φλύαρος.
Κενοπάθεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-
Κενοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω αἰσθήματα μάταια (μὴ ἀναγόμενα εἰς κάνὲν πραγματικὸν ἀντικείμενον).
Κενοπάθημα (τὸ), αἴσθημα κενὸν (χωρὶς ἀντικείμενον).
†**Κενόπριαις**. εως (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κενεώπρησις.
Κενορρημοσύνη (ἡ). = Κενολογία.
Κενὸς [χαίνω ἴδ. Κιδνος], ἡ, όν, (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Ἄδειος, εὔκαιρος· (τρπ.) μάταιος, ἀνενέργητος, χωρὶς ἀποτέλεσμα, (κοιν.) καύχος. (μὲ γεν.) γυμνὸς, ἐστερημένος. « Κενὸν δένδρων πεδίον, » Πλάτ. « Κενὸς πάντων, » Ξεν. « Κενὰς νεῶν, » Ξεν. « Κενὸς σφυγμός, » Ἰατρ., ὁ ἀδύνατος. « Κεναῖς χώραις (χρατιστῶν), » Αἰσχλ., ταῖς μισθοδοτουμέναις χωρὶς νὰ ὑπάρχωσι οἱ στρατιῶται, καθὼς καὶ καθ' ἡμᾶς σήμερον τὰ καλότυχα ταγίνια. « Κεναὶ ἐλπίδες, » Αἰσχλ., Σοφ., κτλ. « Κενὴ μακαρία, » Λκ., (Γαλλ.) **chateaux en Espagne**. « Ἦκες γὰρ οὐ κενή γε, » Σοφ., (κοιν.) μὲ ἄδεια χέρια. « Κενὴν κατηγορεῖν τινος (ἀπόντος), » Ἀρστ. (καὶ ἀπολύτ.) « Τὸ κενὸν, » Φλεγ., τὸ χάος, τὸ ἄπειρον, (ἀνατομ.) ὁ Κενεών. (ἐξ ἀντὶ ἐπιρ.) « Εἰς κενὸν, » Λξ., εἰς μάτην, (κοιν.) εἰς τὰ εὔκαιρα. « Οὐκ εἰς κενὸν ἔδραμον, οὐδὲ εἰς κενὸν ἐκοπίασα, » Γρφ.
Κενόσαρκος (ὁ, ἡ), κενὸς σαρκῶν, λειτόσαρκος, ἄπαχος.
Κενοσοφία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -
Κενόσοφος (ὁ, ἡ), ὁ ἀνωφελῶς (χωρὶς καρπὸν) σοφὸς, ἢ δοκησίσοφος.
Κενοσπουδέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπουδάζω (Καταγίνομαι μετὰ σπουδῆς) εἰς μάταια ἢ ἀνωφελῆ πράγματα.
Κενοσπουδία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -
Κενόσπουδος (ὁ, ἡ), ὁ σπουδάζων (ἀσχολούμενος σπουδαίως) εἰς μάταια πράγματα.
Κενοσπούδως, ἐπίρ. Μὲ ἀνωφελῆ σπουδὴν (προσπάθειαν, ἀρεθμίαν), εἰς μάτην.
Κενοταφέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Ἐκτελῶ ταφὰς πρὸς τιμήν τινος τοῦ ὁπ. τὸ νεκρὸν σῶμα κεῖται ἀλλοῦ· θάπτω εἰς κενοτάφιον. (μτφορ.) « Τὸν βίον κενοταφεῖν, » Πλ., τὸ νὰ ζῇ τις μάταν διὰ τὸν τόπον, νὰ ἦνε τρόπον τινὰ θαμμένος ζωντανός.
Κενοτάφιον (τὸ), τάφος μὴ περιέχων τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ ἀλλ' ἀνεγερθεὶς πρὸς τιμὴν μόνον τοῦ ἀποθανόντος εἰς ξένον τόπον ἢ τοῦ ὁπ. τὸ σῶμα δὲν εὑρέθη.
Κενοτάφος (ὁ, ἡ), ὁ τιμηθεὶς μὲ κενοτάφιον, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κακενόταφος.
Κενότης (ἡ), τὸ ἀφηρ. οὐσ. τοῦ Κενοῦ (μτφορ.) ματαιότης, ἀσημαντότης.
†**Κενοτομία** (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Καινοτομία.
†**Κενοτομέω-ῶ**, Μ. ήσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καινοτομέω.
Κενοφροσύνη (ἡ), ματαιοφροσύνη, [ἐκ τοῦ
Κενόφρων, ονος (ὁ, ἡ), κενὸς τὰς φρένας ἢ τὸ φρόνημα, ματαιόφρων.
Κενοφωνέω-ῶ, Μ ήσω, φωνάζω (ὁμιλῶ) εἰς μάτην ἢ περὶ ματαίων.
Κενοφωνία (ἡ), ματαία (χωρὶς νόημα) ὁμιλία, Κενολογία, [ἐκ τοῦ
Κενόφωνος (ὁ, ἡ), ὁ φωνάζων χωρὶς νόημα (εἰς τὰ γαμήλια), κενολόγος.
Κενόω-ῶ, Μ. ωσω. (μὲ γεν. ἢ ἀ.) Ἀδειάζω, εὐκαιρόνω, ἐξαντλῶ στερῶ ὕλως ἀΐδιον, ἀπαγυμνόνω. (Γρφ.) ματαιόνω. « Ἵνα μὴ κενωθῇ ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ, » Παῦλ.
Κενσαι, Π. ἀντὶ Κεντῆσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ
Κένσασε, Δ. Π. ἀντὶ Ἐκέντησε, ἀόρ. τῆς ὁρ. τοῦ Κεντέω.
Κενταύρειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς κένταυρον ἢ εἰς τὸν Χείρωνα κένταυρον, (ὀθ.) « Κενταυρεία πόα ἢ βοτάνη, » τὸ ἀλλ. Κενταύριον.
Κενταυρίδης, ου (ὁ). υἱὸς κενταύρου.
Κενταυρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κένταυρον, ἴδιος κενταύρου (συνεκδ.) σκαιὸς, χωριάτης.
Κενταυρικῶς ἐπίρ. Ὡς κένταυρος, κατὰ τὸν τρόπον τῶν κενταύρων· χωριάτικα.
Κενταύριον (τὸ) καὶ
Κενταυρὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (πικροτάτου), [κοιν.) θερμοσεβοτανον (διότι ὠφελεῖ εἰς τὸν παροξυσμόν).
Κενταυρόπους (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κένταυρος. (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κενταυρικός).
Κενταυροκτόνος (ὁ, ἡ), ὁ κτείνας (φονεύσας) τοὺς κενταύρους ἢ κένταυρον.
Κενταυρομαχία (ἡ). μαχη κατὰ τῶν κενταύρων.
Κενταυροπληθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. πλήρης κενταύρων, συγχροτούμενος ἀπὸ πλῆθος κενταύρων.
Κένταυρος (ὁ), [κινέω, ταῦρος] (μυθολογ.) τέρας ἐξ ἡμισείας ἵππος καὶ ἄνθρωπος, (ἄλλ.) ἱπποκένταυρος· (ἱστορ.) κάτοικος τοῦ μεταξὺ Πηλίου καὶ Ὄσσης μέρους τῆς Θεσσαλίας (ὅπου κατὰ πρῶτον ἐγνωσθὴ ἡ ἱππασία)· (ἐτυμολογ.) —Ταυρελάτης (διὰ τὰς συνεθιζομένας εἰς τὴν Θεσσαλ. ἐκπαλαι ταυρομαχίας). (συνεκδ.) κτηνωδὴς· ἀκόλαστος.
Κεντάω, σπιτ. καὶ ἀμφ. ἀντὶ
Κεντέω-ῶ [κεντὸς ἡ κενός], Μ. ήσω. Τρυπῶ (μὲ τὸ κεντρὶ), σουβλίζω. « Τὸν κλέπτην ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντησε μέλισσα, » Θηρ. 2) σφάζω, φονεύω. « Κεντεῖτε, μὴ φείδεσθε, » Εὐρ. 3: (ἐξ) συρράπτω ἢ ποικίλλω μὲ τὴν βελόνην, (κοιν.) κεντῶ, (ὅθεν Κεντητὸς).
Κέντημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς κέντησιν ἢ γίνεται διὰ κεντήσεως, σουβλί, ἀγκάθι κτλ., ζῶγμα (σημάδ.) κεντήματος· (μτφ.) πόνος ὁριμὺς, (ἐξ τρπ.) ἐρεθισμός.
Κέντησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κεντέω, τρύπημα (μὲ κεντρὶ, σουβλίσμα κτλ.
Κεντητήριον (τὸ). ἐργαλεῖον διὰ κέντημα, σουβλί, κεντρὶ κτλ.
Κεντητικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κεντᾶν (σουβλίζειν χ.τ.λ.) « Ὀξύτερα γὰρ καὶ κεντητικώτερα τὰ τοῦ ἄρρενος φύλλα, » Θφρ.
Κεντητὴς, ἡ, όν. Τρυπημένος μὲ τὸ κεντρὶ (μὲ τὸ σουβλί, κτλ.)· κεντημένος, (Ἐπικτ. 39).
Κεντρήτες, εσσα, εν, Π. ἀρματωμένος μὲ κεντρί, κεντρωτὸς.
Κεντρηνεκὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [κέντρον, ἐνεγκεῖν]. ὁ βαζόμενος μὲ τὸ κεντρὶ « πρόχωρῶ. « Ἵππος—, » Ἰλ. Ε., Θ.
Κεντρίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ μὲ τὸ κεντρὶ σουβλίζω, (τρπ.) ἐρεθίζω.
Κεντρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ κέντρον (περιφερείας).
Κεντρίνης, ου (ὁ). εἶδ. ἐντόμου (καντθάρα ἢ κώνωπος). 2) εἶδ θαλατσ. ἰχθύος (γαλεοῦ). « Ἐκ τοῦ πεῦκ τῇ πρώτῃ λαφιᾷ ἔχειν κέντρον, τῶν ὁμοεθνῶν οὐκ ἐόντων, » Ἀθ.
Κέντριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κέντρον, κεντράκι. 2) (ζ) τὸ μέρος ὅπου κεντᾶται μὲ τὰ πτερνιστήρια ὁ ἵππος.
†**Κεντριόω-ῶ**, Μ. ώσω, = Κεντρίζω. 2) κεντρόνω, ἐγκεντρίζω (ἰ.).
Κεντρὶς, ίδος (ἡ), = Κέντριον [2]. 2) εἶδ. ἄφεως (ἀψάδος).
Κεντρίσκος (ὁ), εἶδ. ποταμ. ἰχθ. (κατὰ τὸν Σχνεῦδέρον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κεφρινίσκος).
‡**Κεντρίτης**, ου (ὁ), = Κεντρίτης.
Κεντρῖτις, ίδος (ἡ), = Κεντρὶς (2).
Κεντροβαρὴς, ἐος (ὁ, ἡ). (μθματκ.) ὁ περιστρεφόμενος περὶ ἢ στηριζόμενος εἰς τὸ κέντρον τῆς ἰδίας του βαρύτητος.
Κεντροβαρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος, (ὀθ. [ρ. οὐσ.) **Κεντροβαρικὴ**, ἡ τέχνη, καὶ « Κεντροβαρικὰ (ἐνν. βιβλία) », τὰ πραγματευόμενα περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν εὑρίσκεται τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος.
Κεντροβριθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ βαρύνων (ξένων ὑπὸ τὴν ἰδίαν βάρος) πρὸς τὸ κέντρον.
Κεντροβόλητος (ὁ, ἡ), Δ. Π. ἀντὶ Κεντροβλήτος [κέντρον βλέω]. ὁ βλάπτων (βασανίζων) τινὰ μὲ ἢ ὡσὰν μὲ κεντρί. « Ὑβύνη—, » Αἰσχλ.
Κεντρομανὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μανιωδῶς κεντῶν, (ἄλλως διορθ. Κεντροπαγὴς).
Κεντρομυρσινη (ἡ), εἶδος θάμνου, ἴδε Ὀξυμυρσίνη.
Κεντρὸν (τὸ), [κεντέω]. κεντρὶ, ἀγκάθι· βοικέντρι· πτερνιστῆρι, (Τουρκ.) μαχμούζι· τὸ πλῆκτρον τοῦ πετεινοῦ· ὁ ῥάζος τῶν ξύλων καὶ τῶν μαρμάρων. (μθματκ.) τὸ μεσαίτατον σημεῖον σχήματος ἢ σώματος. (μτφορ.) πᾶν ὅ,τι ἐρεθίζει (διεγείρει, λόγος ἐγκωμιαστικὸς· θέλγητρον. « Τοιοῦτόν ἐστι κέντρον πειθοῦς ἐν τοῖς γράμμασι, » Σων.
‡**Κεντροπαγὴς**, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐμπήγων τὸ κέντρον.
Κεντροτυπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. κτυπημένος ὑπὸ κέντρου· κεντούμενος διὰ τοῦ μύωπος, = Κεντρηνεκὴς, (ἐπὶ κακοῦ) στιγματίας.
Κεντρότυπος (ὁ, ἡ), Π. = Κεντροτυπὴς.
Κεντροτύπος (ὁ, ἡ). ὁ κτυπῶν (σουβλίζων) μὲ κεντρί.
Κεντροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ὡπλισμένος μὲ) κέντρον ἢ κεντρα. 2) γρμτ. παρφρ. τοῦ Κεντρηνεκὴς.
Κεντρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι σουβλερόν (ὡς κέντρον)· σπλίζω μὲ κέντρον ἢ

κέντρα. 2)=Κεντέω(ι). 3) (μεθμτ.) τοποθετῶ εἰς τὸ κέντρον.

Κεντρωδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κέντραν ἢ, ἔχων κέντρον ἢ κέντρα· συνδλερός· ἀγαθωτάς.

Κέντρων (κεντέω), ωνος (ὁ). (χιτὼν) συνεφάμενος ἀπὸ διάφορα καμμάτια, (ὀθ.) ποίημα συνθεμένον ἀπὸ στίχους διαφόρων ποιητῶν (καθὼς τὰ Ὁμηρόκεντρα), (Γαλλ.) centon. 2) (Κωμ.)=Μαστιγίας, ἀχρεῖος ἄνθρωπος.

Κέντρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (κυρ.) ἡ εἰς τὸ κέντρον τοποθέτησις.

Κεντρωτὸς, ἡ, όν. Τρυπημένος μὲ τὸ κεντρί. 2) ἔχων κέντρον ἢ κέντρα.

†Κεντυρίων, ωνος (ὁ), τὸ Δατ. centurio, ἑκατοντάρχης.

Κέντωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ κεντῶν (σουβλίζων, μυωπίζων). (μτφρ.) ἐγγιτικὸς, ἐρεθιστικός. «Μῦθος—,» Νόνν.

Κένωμα (τὸ), τὸ κενὸν μέρος (διάστημα), τὸ κενωθὲν μέρος ἢ πρᾶγμα· περίττωμα.

Κενῶς, ἐπίρ. Εὔκαιρα· (μτφρ.) εἰς μάτην, εἰς τὰ χαμένα.

Κενώσιμος (ὁ, ἡ). ὁ συντελῶν πρὸς κένωσιν (τοῦ σώματος), καθαρτικὸς (τῶν περιττωμάτων), Νικ. Χων.

Κένωσις [κενόω], εως (ἡ). ἄδειασμα, εὐκαίρωμα.

Κενωτέον, θεσ. τοῦ Κενόω.

Κενωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν κένωσιν· (ἰατρ.) κινητικὸς τῆς κοιλίας.

Κεοίμην. εὐκτ. τοῦ Κεῖμαι.

Κέονται, Π. ἀντὶ Κεῖνται.

Κεπφαττελεβωδὴς, ες (ὁ, ἡ), Κωμ. ὅμοιος μὲ κέπφον καὶ ἀπτέλεβον, κούφος

Κεπφώδης, εύήθης, ἀναίσθητος.

Κεπφόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἀπατῶμαι (ἀδελεάζομαι) εὔκολα ὡς ὁ-

Κέπφος (ὁ). [συγγ. τῷ Κοῦφος]. θαλάσσιόν τι πτηνὸν πολλὰ εὐαπάτητον, (κοιν.) λοῦφος, (Λατ.) sula, (Γαλλ.) fou ἢ nigaud, [ἐκ τοῦ γέν. τοῦ] cormoran. «Κέπφος ὠδίνει,» Παροιμ., = Μάταια ὠδίνει. 2) (μτνμ.) εὐήθης, κοῦφος, εὐαπάτητος. «Ὦ κέπφε,» Ἀρχφ.

Κεπφώδης, εος (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ κέπφον, εὐήθης (εὐαπάτητος) ὡς ὁ κέπφος.

Κέρα, Π. κατὰ κρα. ἀντὶ Κέρασα, πλθ. ἡ κέρασε, θυϊκ. καὶ

Κέρα, ἀντὶ Κέρασι, δοτ. τοῦ Κέρας.

Κεραβάτης, ες (ὁ, ἡ),=Κεροβάτης.

Κεράεις (εντος), εσσα, εν, Π.=Κερασφόρος.

Κεραελκὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ τῶν κεράτων σύρων (ἕλκων). «Βοῦς—,» Καλλ., (παρβλ. Κεραλκής).

Κεραία (ἡ), [κέρας]. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι προέχει (ἐξέχει) ὡσὰν κέρατον. (ἰδιαιτ.) ἡ ἀντέννα τοῦ καταρτιοῦ (ὀθ. «Ἐκ κεραίας διαθρεῖν,» Λκ., ἁρμενίζειν ὥρτσα)· τὸ σκέλος τοῦ ὑποβήτου· τὸ κέρατον τοῦ ἀστακοῦ κτλ.· αἱ ἄκραι τῆς νέας σελήνης· τὸ ἐπιτιθέμενον (πρὸς τονισμὸν ἢ πνευματισμὸν) εἰς τὰς λέξεις σημεῖον (ὀθ. «Τὸ διὰ πάσης κεραίας δι' ἑνὸς πικρὸν καὶ νοερὸν.» Δ. Ἀλ., ἡ ἐνυπάρχουσα καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα τοῦ λόγου μόρια καὶ εἰς τοὺς τόνους σχεδὸν αὐτοὺς πικρία). (ἐνίοτε) τὰ σημεῖα τῆς στενογραφίας, (κοιν.) ἡ τσίφρα. «Γραμμάτων σπαραγμοῖς (ἴσως σπαράγμασι) καὶ κεραίαις οἱ σπεύδοντες γράφουσι,» Πλ. «Τὰς τοῦ στρατηγοῦ ἱστορήσας κεραίας,» Θ. Σιμοκ., τὰς διὰ σημείων ἐπιστολάς. 2) Π. ἀντὶ Κέρας. «Καπνείων ἐλάφοιο πολυγλώχινα κεραίην,» Νίκ.

Κεραΐζω [χείρω], Μ. ἴσω, Π. καὶ Ἰων. λεηλατῶ, διαρπάζω, κτλ. (ἐπὶ πλοίων) κατατρυπῶ, καταβυθίζω· (ἐπὶ ἐμψύχ.) φονεύω, (ἐν γέν.) ἀφανίζω. «Οἱ λέαντες τὰς καμήλους ἐκεραΐζεν μούνας,» Ἡρ. (καὶ πθ.) «Τὸ δὲ πλῆθος τῶν νεῶν ἐν τῇ Σαλαμῖνι ἐκεραΐζετο, αἱ μὲν ὑπ' Ἀθηναίων διαφθειρόμεναι, αἱ δὲ ὑπὸ Αἰγινητέων,» αὐτ., (παρβλ. Κείρω 2).

Κεραιοῦχος (ὁ, ἡ), [κεραία, ἔχω]. (ἐννοκάλως) τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. ἀναιβοκαταβάζεται ἢ μεταστρέφεται ἡ κεραία τοῦ πλοίου, (ἄλλ.) Κερσιαξ, (καὶ κοιν.) σκότα ἢ ἀπλῆ, (παρβλ. Ποῦς).

†Κεραίρω, Π.=†Ἐσφαλμ. ἀντὶ Κεραίω.

Κεραὶς (τὸ α μακρ.), ίδος (ἡ), Π. (ἐπιθ. ἐν γέν.) ἡ κεραΐζουσα (ἀφανίζουσα), (ὀθεν. 2) (οὐσ.) βώτρυδα. 3)=Κεράς, προβατίνα ἡ γίδα δύο χρόνων.

Κεραΐσις, εως (ἡ) καὶ

Κεραϊσμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Κεραΐζω, ἀφανισμός.

Κεραϊστὴς, οῦ (ὁ), Π. ὁ κεραΐζων (ἀφανίζων), λῃστής.

Κεραΐτις, ιδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (Ἄλλ.) Βούκερας καὶ Δίγόκερας, (ἴδε Τῆλις).

Κεραίω, Μ. κεράσω, Π. ἀντὶ Κεράννυμι, κιρνάω.

Κεραλκὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ἀπ. ἡ ἁλκὴ (ἡ δύναμις) ὅλη εἶνε εἰς τὰ κέρατα. «Βοῦς—,» Καλλ., (παρβλ. Κεραελκής).

;Κεραμαῖος, α, ον,=Κεράμειος.

;Κεράμβηλον (τὸ) καὶ Κεράμβηλος (ὁ) ἴδε Κέραμβον (τὸ), γλσ. ἀντὶ

Κεράμβυξ [κάραμβος], υκος (ὁ), εἶδ. κανθάρου ξυλοφάγου μὲ μεγάλα κέρατα. 2) τὸ φόβητρον (σκιάντζαφον) ὅ,που στένουν εἰς τὰ δένδρα οἱ κηπουροι κλπ.

Κεραμεία (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ κεραμέως, ἡ κατασκευὴ πηλίνων ἀγγείων. 2) ἄθροισμα (φορτίον) κεραμίνων ἀγγείων.

Κεραμεικὸς, ἡ, όν,=(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κεραμικός. ‖. (οὐσ.) τόπος (πλατεῖα) εἰς τὰς Ἀθ. ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ ἄστεος.

Κεραμεῖον (τὸ). ἐργαστήριον κεραμέως, κεραμιδάδικον, κεραμιδαρειόν.

Κεράμειος, α, ον καὶ

Κεράμεος-ους (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ κέραμον, πήλινος, ὀστράκινος.

Κεραμεὺς, έως (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος τὸν κέραμον, ταουκαλᾶς, κεραμιδᾶς.

†Κεραμευτὴς, οῦ (ὁ), μτγν. ἀντὶ Κεραμεύς.

Κεραμευτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κεραμέα ἢ εἰς τὴν κεραμείαν. «Κεραμευτικὴ (ἡ), ἡ τέχνη τοῦ κεραμέως.

Κεραμεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κεραμευτής. ‖. (ἐπιθετ.) «Χεὶρ—,» Ἀνν., ἡ τοῦ κεραμέως, δημιουργική.

Κεραμεύω, Μ. εύσω. Ἐργάζομαι τὸν κέραμον, κατασκευάζω πήλινα ἀγγεῖα. «Τὰ τροχλία κακῶς κεραμεύει,» Ἀρχφ. (καὶ πθ.) «Εἴπερ ἡ χύτρα κεκεραμευμένη εἴη ὑπ' ἀγαθοῦ κεραμέως,» Πλάτ.

Κεραμεὼν, ῶνος (ὁ). σωρὸς κεράμων.

Κεραμήϊον (τὸ), Π. Ἰων. ἀντὶ Κεράμιον, ἐκ τοῦ

Κεραμήϊος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Κεράμειος.

Κεραμὶς, ίδος (ἡ), Π. Ἰων. θηλ. τοῦ Κεράμειος.

;Κεραμία (ἡ),= (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κεραμεία.

Κεραμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κεράμιον.

Κεραμιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ κεραμίδας, κεραμιδόνω.

Κεραμικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κέραμον ἢ κεραμέα, ταουκαλάδικος, κεραμιδάδικος.

Κεράμινος, η, ον,=Κεράμειος, πήλινος.

Κεράμιον (τὸ). ἀγγεῖον πήλινον (κεράμινον)· κεραμιδοκόμματον· (κυρ. ὑποκορ. τοῦ Κέραμον ἢ οὐδ. τοῦ

;Κεράμιος, α, ον,=Κεράμειος.

Κεραμὶς, ἴδος (ἡ), (ἐπιθ. ἐνν. γῆ)=Κεραμῖτις. «Ὅταν ἀμμώδης ἡ κεραμὶς ἢ κατακεκαυμένη τυγχάνῃ,» Θφρ. 2) (οὐσ.) κεραμίδα. «Κατέβαλέ τις ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων κεραμίδα,» Θκ. 3)= Κεράμιον. «Εἰς μολιβδίνην κεραμίδα ἐμβαλὼν κατεπόντωσεν,» Ἀθ.

Κεραμῖτις, ιδος (ἡ). (κυρ. ἐνν. γῆ) ἡ χρησιμεύουσα πρὸς κατασκευὴν κεράμων. «Ἡ γὰρ κεραμῖτις, φύσιν ἔχουσα λιπαρὰν καὶ πυκνὴν,» Πλ. «Μέταλλον γῆς κεραμίτιδος.» Γαλ.

Κέραμον (τὸ). ἀγγεῖον πήλινον (κεράμινον). (ἐν γέν.) ἀγγεῖον, (ὀθ.) «Δεῖπνα κεράμῳ παντὶ χορηγούμενα ἀργυρῷ,» Ἀθ.

Κεραμοποιὸς (ὁ),=Κεραμεύς.

Κεραμοπωλεῖον (τὸ). μέρος ὅπου πωλεῖται ὁ κέραμος (τὰ πήλινα ἀγγεῖα).

Κεραμοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Κεραμοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν κέραμον (πήλινα ἀγγεῖα).

Κέραμος (ὁ), [κεράννυμι ἢ †κέρα ἢ πιθανώτ.] συγγ. τῷ Κέρας]· ἡ κεραμῖτις γῆ. «Σκεύη κεράμου πεποιημένα,» Ἡρωδ. 2) (συνήθ.) κάθε πήλινον ἀγγεῖον, πιθάρι, λαγύνι, κουμάρι κλπ., (ἰδιαιτ.) κεραμίδι, (ἐν γέν.) ἀγγεῖον, (ὀθ.) «Ὁ χρυσοῦς καὶ ἀργυροῦς κέραμος τῆς Κλεοπάτρας,» Ἀθ. 3) Π. (κατά τινα διάλεκτον τῶν Κυπρ.) δεσμωτήριον. (πιθανώτ.) πύργος κτισμένος ἀπὸ πλίνθους ὀπτὰς (τούβουλα). «Καλκέῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας,» Ἰλ. Ε. 4) κεραμιδοκόμματον. «Κεράμῳ καὶ λίθοις βάλλειν,» Παυσ.

Κεραμαργὸς (ὁ)=Κεραμεύς, κεραμοποιός.

Κεραμόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ κέραμον, κεραμιδόνω. «Κεραμώσει δέ τὴν στέγην Λακωνικῷ κεράμῳ,» Ἐπιγρφ. (καὶ μτνμ.) «Κεραμώσαντες τὸν στρατὸν ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν ἀσπίδων,» Ἰούλ. Ἀφρ. (ὀθεν:

Κεράμωσις, εως (ἡ). σκέπασμα μὲ κέραμον, κεραμίδωμα. 2) (συνεκδ.) τὰ κεραμίδια τῆς στέγης.

Κεραμωτὸς, ἡ, όν. Σκεπασμένος μὲ κε-

ραμον, κεραμιδωμένος ἢ στρωμένος μὲ κεραμιδοκάμματα. ‖ (οὐσ.) Κεραμωτόν (τὸ), τὸ κορασάνι ἢ, ἔδαφος στρωμένον μὲ κορασάνι, (παρβλ. Κλιβανωτόν).

Κεράννυμι καὶ Κερανύω [κεράω], Μ. κεράσω (πθ. κρκ. Κεκέρασμαι καὶ Κέκραμαι, ἀόρ. πθ. Ἐκράθην). Σμίγω, ἑνώνω (κυρ. ὕδωρ ὑγρὰ καὶ ἰδιαιτ. κρασὶ καὶ νερὸν ὁμοῦ)· συγκερνῶ, μετριάζω. βάλλω κρασὶ καὶ νερὸν εἰς τὸ κρασοπότηρο κτλ., (συνδυ. μὲ δοτ.) κερνῶ εἴς τινα νὰ πίῃ. (ἐν γέν. | χύνω. « Κέρασσε νέκταρ, « Ὀδ. Ε. « Κερῶντας οἶνον, « Ὀδ. Ω. « Σὺ πίε, σὺ κέρασον, « Ἐπκτ. (καὶ μτφ.) « Οἶνον κρητῆρα κερώσατο, « Ὀδ. Γ. (καὶ μὲ δοτ.) « Τεῖαν δὲ κρητῆρα κεράσατο, « Ὀδ. Σ. « Λοῦεν ἐκ τρίποδος κεράσσα κατὰ κρατός τε ᾠμων, « Ὀδ. Κ. (καὶ πθ.) « Κύλικος ἴσον ἴσῳ κεκραμένης, « Ἀρχφ. « Λίμνην αἵματι κερασθεῖσαν, « Ὀλ. (καὶ μτφ.) « Φωνὴ μὲν μεταξὺ τῆς τε Χαλκιδέων καὶ Δωρίδος ἐκράθη, « Θκ. « Ὥρας μετριώτατα κεκραμένας, « Πλάτ. (ἐξ τρπ.) « Πλοῦτον ἀρετῇ κεκραμένον, « Πίνδ. « Μὴ κρασὶν ἦθεσι κεκραμένους, « Πλάτ.

Κερανωτέον, απν. θετ. τοῦ Κεράννυμι.

Κερασζόος (ὁ), Π. ἀντὶ Κερατεζόος.

Κερᾶς, ᾶ, όν, Π. ὁ ἔχων κέρατα. « Τράγος (« Βοῦς) —, « Θκρ., Ἐπγρ. 2) = Κεράτινος. « Τεῖχος —, « Καλλ.

Κεραῦχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κεροῦχος.

Κεράρχης, ου (ὁ), = Κερατάρχης.

Κεραρχία (ἡ), = Κερατεργία.

Κέρας [συγγ. τῷ Κάρη ἢ Κείρω], ατος ἢ ασς-ως (τὸ). κέρατον. « Ἐγκιμένος τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, « Λξ. 2) (συνεκδ.) κέρατον δουλευόμενον (διὰ τοῦ πυρός) πρὸς κατασκευὴν διαφόρων πραγμάτων. « Ὀφθαλμοὶ ὡσεὶ κέρα ἔστασαν ἠὲ σίδηρος, « Ὀδ. Τ. « Πύλαι αἱ μὲν κεράσσι τετεύχαται, αἱ δ' ἐλέφαντι, « αὐτ. 3) (ἐν γέν. | σκεῦος κατεσκευασμένον ἀπὸ κέρατον, (ἰδιαιτ. δέ) τοξον. « Κέρας ὑγρὸν ἐλών, κοίλην τε φαρέτρην, « Θκρ. « Τιξίτα, κέρα ἄγλαε, « Ἰλ. Α. 4) ποτῆρι ἀπὸ κέρατον ἢ εἰς σχῆμα κέρατος. « Καὶ πλήρες ἔκπιουντι χρύσεον κέρας, « Σοφ. (παρβλ. Ῥυτόν). 5) εἶδος αὐλοῦ ἢ σαλπιγγος, (ἄλλ.) Βυκάνη, (Γαλλ.) cor ἢ cornet (à bouquin). « Κέρτει αὐλεῖν Τυῤῥηνοὶ νομίζουσι, « Ἀλλ., λθ., (ὀθ. Κεραύλης). 6) (ἁλιευτ.), Ζ. Κέρτιμον. 7) (μτγμ.) πᾶν ὅ,τι προέχει (ἔχει) ὡς ἂν κέρατον, ἄκρα, ἀγκωνή. « Ἐπὶ τῶν κεράτων τοῦ θυσιαστηρίου, « Γρφ. 8) = Κεραία. « Τὰ κέρας ἐτιτρίγει, καὶ ἡμεῖς φοβεῖσθαι προνοίζειν τὴν ναῦν, « Συν. « Τὰ κέρατα τῆς σεληνης, « Λξ. « Τοῦ σταυροῦ τὰ κέρατα « Τυρρ. 9) εἶδος κατασαρώματος τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς, σγουρόν, (Ὠ. Κερπλάστης. Ἐδῶ ἀνάγουν τινὲς καὶ τὸ) « Κέρᾳ ἀγλαὲ, « Ἰλ. Α. 10) βαρίων (ἀπόῤῥητα) ποταμοῦ. « Ὠκεανοῦ κέρας, « Ἡσ., (ὅθεν καὶ ἀνεπλάττοντο κεραφόροι οἱ ποταμοί, καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἀπέσπασε τὸ κέρας τοῦ Ἀχελῴου). « Τριήρεις πλέουσαι ἐς Αἴγυπτον, ὄχον κατὰ τὸ Μενδήσιον κέρας, « Θκ. 11) πτέρυξ στρατεύματος. « Ἐπὶ κέρως, « Κατὰ κέρας, « Ταυτ., εἰς τὴν γραμμήν. « Ἐπὶ κέρας ἀνάγειν τὰς νῆας, « Ἱππ. 12) = Κερατίνη, εἶδος σφίγματος. 13) (μτφρ.) ἰσχὺς, δύναμις· ὑπεροχή, (Γρφ.).

Κερᾶς, ᾶδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Κεραδὸς, ἡ ἔχουσα κέρατα. 2) = Κεραΐς.

Κεράς [κιρόω], ἐπίρ. Π. συγκερασμένα. « Ἐκ δ' ἔχεεν κελέβην, μετὰ δ' αὖ κεράς ἠφύσατ' ἄλλος, « Π., κατὰ τμσ. ἀντὶ Μετάκερας.

Κερασβόλος (ὁ, ἡ), [κέρας βάλλω]. (κατὰ λέξ.) ὁ κτυπήσας ἐπάνω εἰς κέρατον, (ὅθεν ἐπὶ ὑσπρίων) κακόβραστος (ἐπειδὴ οἱ γωρικοὶ ἐπίστευον ὅτι ἐγίνοντο τοιοῦτα ὅσα προσέβαλλον εἰς τὰ κέρατα τῶν βοῶν ἐν ᾧ ἐσπείροντο)· (μτφρ.) σκληρὸς, ἄκαμπτος, (παρβλ.) Ἀτέραμνος.

Κερασέα ἡ Κερασία (ἡ), = Κέρασος.

Κεράσιον (τὸ). ὁ καρπὸς τοῦ κερασέου (τῆς κερασιᾶς), κεράσι.

Κέρασμα (τὸ), = Κρᾶμα, Κρᾶσις, μίγμα (ὑγρῶν), ποτὸν συγκερασμένον.

Κέρασος (ὁ καὶ μτγν. ἡ), δένδρ., ἡ κερασιά.

Κεραστὴς [κεράννυμι], οῦ (ὁ). ὁ κερνῶν (συγκερνῶν κτλ.). « Ζεὺς δὲ πάντων ἐστὶ κεραστὴς, « Ὀρφ.

Κεράστης, ου (ὁ). (ἐπίθ.) ὁ ἔχων κέρατα, κερασφόρος. « Ἔλαφος —, « Σοφ., τοῦ ὁπ. τύπτησαν ἐντελῶς τὰ κέρατα. « Ἔμιμφον ὑβὴ κεράστην, « Λογγ. ‖ (οὐσ.) εἶδ. συκοφάγου κανθάρου ἢ σκώληκος ξυλοφάγου. 2) εἶδ. ὄφεως ὅστις φαίνεται ὡς, ἂν νὰ ἔχῃ κέρατα.

Κεραστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπιῤ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δυναμιν τοῦ συγκερνᾶν.

Κεράστις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κεράστης.

Κεραστὸς, ἡ, όν. Κεκραμένος, συγκερασμένος.

Κερασφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι «

Κερασφόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φέρων) κέρατα· κερατᾶς.

Κερατάρχης, ου (ὁ). (ταχτ.) ἀρχηγὸς 32 ἐλεφάντων.

Κερατεργία (ἡ). τὸ ἄξιωμα τοῦ κερατάρχου καὶ τὸ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας του σῶμα τῶν ἐλεφάντων.

Κερατεύλης, ου (ὁ), = Κεραύλης.

Κερατέα ἢ Κερατεία ἢ Κερατία (ἡ), δένδρ., ἡ ξυλοκερατηά.

Κεράτειος (ὁ, ἡ), = Κέρατινος ἢ Κερατοειδής.

Κερασίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων κέρατα· κερατᾶς.

Κερατίζω, Μ. (σω. Κτυπῶ μὲ τὰ κέρατα, (μτφρ.) καταπονῶ, προσβάλλω. « Ἐν σοὶ τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν κερατιοῦμεν, « Γρφ.

Κερατίνης, ου (ὁ). εἶδ. σφίσματος (ψευδοῦς συλλογισμοῦ) δι' οὗ ἀποδεικνύεται τὸν ἐναντίον του κερασφόρον, (« Ὃ οὐκ ἀπώλεσας ἔχεις· κέρατα οὐκ ἀπώλεσας· ἄρα κέρατα ἔχεις, «). « Οὐρίζικός δ' Εὐβουλίδης κερατίνας ἐρωτᾶν, « Δρτ. « Κερατίνην ἢ σωρείτην, « Δκ.

Κεράτινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ κέρατον. « Ἔπινον κεραπίνοις ποτηρίοις, « Ἀθ. « Κερατίνη (μετὰ καὶ χ. τοῦ) σάλπιγξ, « ἢ Ἄλλ. Βυκάνη καὶ Κέρας. « Καὶ ἐσάλπισεν ἐν τῇ κερατίνῃ, « Γρφ.

Κεράτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κέρας, κερατάκι. 2) (μτγμ. ἐπὶ φυτ.) λοβός, σποροθήκη, (ὀθ. 3) (σημήθ.) τὸ ξυλοκέρατον, (κατ. ἀπὸ τοῦ Ἀραβ.) χαρούμπα ἢ χαροῦπι. 4) τὰ φυτὰ Βούκερας. 5) εἶδ. βάρους, τὸ γ'. τοῦ ὀβολοῦ, (Γαλλ.) silique, (κοιν.) κράτι.

Κερατὶς, ίδος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κερατίνης.

Κεράτισις, εως (ἡ), τὸ φύσ. τοῦ Κερατίζω, κτύπημα μὲ τὰ κέρατα.

Κερατιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κερατίζων (κτυπῶν μὲ τὰ κέρατα).

Κερατίτης, ου (ὁ) καὶ Κερατῖτις, ίτιδος (ἡ). ὁ ἔχων κέρατα (καὶ βεν.) λουσὰ εἰς σχῆμα κέρατος. « Βλήκων —, « Δσκρ., εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Γλαύκιον.

Κερατογλύφος (ὁ), = Κερατοξόος.

Κερατοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα ἢ διαφάνειαν) κέρατος. « Γωνία —, « Ἱππ. « Κιτὼν ἢ « Ὑμὴν —, « Ἀνατομ., ἡ δευτέρα μεμβράνα τοῦ ὀφθαλμοῦ. 2) ἔχων ὡς ἂν κέρατον (ὄ). « Ὁ τοῦ Ν ἢ Μ ἦχος κερατοειδής, « Δ. Ἀλ.

Κερατοξόος (ὁ, ἡ). ὁ ξέων (πελεκῶν, δορυλεύων) κέρατα· (ἰδιαιτ.) ὁ κατασκευάζων τόξα ἀπὸ κέρατα.

Κερατοπλήκτωρ, ορος (ὁ). ὁ πλήττων (κτυπῶν) μὲ τὰ κέρατα. « Ταῦρος —, « Κ. Ναν.

Κερατοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Κεράω.

Κερατοποιὸς (ὁ, ἡ), γραμτ. (ἀβλία) ἐξήγ. τοῦ Κερασόβιος.

Κερατόπους, οδος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. οἱ πόδες εἶναι ἀπὸ κέρατον (καθὼς τοῦ ἀλόγου, τοῦ τράγου κτλ.), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Κερασόβατης.

Κερατουργὸς (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Κερασξόος.

Κερατοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (καταπίνων) τὰ κέρατα. « Σκώληξ —, « Παύλ.

Κερατοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κερασφορέω, [ἐκ τοῦ

Κερατοφόρος (ὁ, ἡ), = Κερασφόρος.

Κερατοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυτρόνω (Ἐβγάζω) κέρατα, [ἐκ τοῦ

Κερατοφυὴς, ές (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. ἀρχίζουν νὰ φυτρόνουν τὰ κέρατα. « Τὸν Διόνυσον κερατοφυῆ ἀναπλάττουσιν. « Ἀθ.

Κερατόφωνος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ φωνὴ (ὁ ἦχος) ὁμοιάζει τὴν φωνὴν τοῦ κέρατος. « Μάγαδις —, « Ἀθ.

Κερατόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς (Σκληρύνω ὡσὰν τὸ) κέρατον.

Κερασώδης, ους (ὁ, ἡ), = Κερατοειδής.

Κεροπὼν, ῶνος (ὁ). ὁ ἐκ κεράτων κατασκευασμένος βωμὸς τοῦ ἐν Δήλῳ Ἀπόλλωνος.

Κερατωνία (ἡ), = Κερατέα.

Κερατωπὶς, ίδος (ἡ). ἡ ὁμοιάζουσα ὡς ἂν νὰ ἔχῃ κέρατα. « Μήνη —, « Μανέθ.

Κεραύλης, ου (ὁ). ὁ αὐλῶν (σαλπίζων) μὲ τὸ κέρατον, λαλῶν τὸν κερατίνην αὐλόν.

Κεραυλία (ἡ). τὸ λάλημα (ὁ ἦχος) τοῦ κερατίνου αὐλοῦ, ἢ διὰ τοῦ κέρατος αὐλήσεις.

Κεραύνειος (ὁ, ἡ), = Κεραύνιος.

Κεραυνίας, ου (ὁ), κεραυνωμένος, κεραυνοκτυπημένος. ‖. (οὐσ. ἐνν. λίθος) εἶδος πολυτ. πέτρας (τὴν ὁποίαν ἴσως ἐνόμιζον, καθὼς καὶ τώρα πολλοὶ νομίζουν ὅτι πίπτει μὲ τὸν κεραυνὸν καὶ ἐπιτ. [κατὰ τὴν συνήθη περὶ τὰ τοιαῦτα συνέπειαν] ὅτι φερουμένη τὸν ἀποτρέπει).

Κεραύνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κεραυνός· (ἰδιωτ.) σημεῖόν τι (ἄλλ. Ὀβελός) μὲ τὸ ὁποῖον ἐσημείωνον οἱ κριτικοὶ τὰ διεφθαρμένα χωρία.

Κεραύνιος, α, ον. Ὁ ἀπήκων εἰς (ἢ προερχόμενος ἀπὸ ἢ ὡπλισμένος μὲ) τὸν κεραυνόν. » Ζεὺς —, « Ἐπιγρ., Ἀρχτ. « Φλὸξ κεραυνία. « Αἰσχλ. » Κεραύνιος (λίθος), « Γαλ., ὁ ἄλλ. Κεραυνίτης. ‖. (οὐσ.) Κεραύνιον (τὸ), τὸ ὄβνον (διότι, καθὼς λέγουν, αὐξάνει ἐξ αἰτίας τοῦ κεραυνοῦ). 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Κεραυνοβλήτου. « Καπανέως κεραύνιον δέμας, « Εὐρ. (ὡθ. καὶ τὰ) » Κεραύνια ὄρη, « Γεωγρφ.

Κεραυνίτης, ου (ὁ). εἶδ. λίθου, (ἄλλ.) Κεραυνίας. « Ἀντὶ κεραυνίου (ἴσ. διορθ. κεραυνίτου) λευκογραφὶς, « Γαλ.

Κεραυνοβλὴς, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

Κεραυνόβλητος (ὁ, ἡ). ὁ βληθεὶς (κτυπηθεὶς) ὑπὸ κεραυνοῦ. Ἐμβρόντητος.

Κεραυνοβολέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ῥίπτω κεραυνούς· (μεθ.) κτυπῶ μὲ ἢ ὡσὰν μὲ κεραυνόν

Κεραυνοβολία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πραηγ., κεραυνοβόλησις.

Κεραυνοβόλιον (τὸ). τόπος ὅπου ἔπεσε κεραυνός. 2) πέσιμον κεραυνοῦ (ς).

Κεραυνόβολος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ κεραυνοβολῶν· (προπαροξ.) = Κεραυνόβλητος.

Κεραυνεβρόντης, ου (ὁ), Π. ὁ βροντῶν ἢ κεραυνοβολῶν. » Ζεὺς—, « Ἀρχφ.

Κεραυνομάχης, ου (ὁ), Π. ὁ μαχόμενος διὰ τῶν κεραυνῶν.

Κεραυνοπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), [κεραυνὸς, πλήσσω], = Κεραυνόβλητος.

Κεραυνὸς (ὁ), [κείρω, αὔω;]. ἀστραπαπελέκι, (καὶ κοιν.) ἀστροπελέκι.

Κεραυνοσκοπεῖον (τὸ), μηχανὴ τοῦ θεάτρου διὰ τῆς ὁπ. ἐφαίνετο ὡς ἂν νὰ ἔπιπτε κεραυνός. 2) τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁπ. παρατήρουν τοὺς κεραυνούς.

Κεραυνοσκοπία (ἡ). ἡ παρατήρησις τῶν κεραυνῶν καὶ ἡ ἐκ τούτου μαντεία.

Κεραυνοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἰς τὴν ἐξουσίαν του ἢ κρατῶν εἰς τὰς χεῖράς του τὸν κεραυνόν.

Κεραυνοφαὴς, φος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων μὲ λάμψιν κεραυνοῦ.

Κεραυνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) τὸν κεραυνόν.

Κεραυνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κτυπῶ μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ κεραυνόν.

Κεραύνωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κερά-ω-ῶ, Μ. άσω, Π. σχηματίζω τι (κυρτὸν) εἰς εἶδος κέρατος. « Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖαι μορφαὶ κερόωσι σελήνην, « Ἀρ. 2)(Τακτ.) σχηματίζω τὸ κέρας (εἰς τὴν πτέρυγα) τοῦ στρατεύματος.

Κερά-ω-ῶ [κέρας], Μ. κεράσω, Π. ἀντὶ Κεράννυμι.

Κερᾰώ-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ Κεράω, ᾰέλλ. τοῦ Κεράννυμι.

Κερᾰώψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σχῆμα κεράτων. « Σελήνη —, « Μοσχ. ἐθ.

†Κερβολέω-ῶ [κῆρ, βάλλω], Μ. ήσω, = Σκερβολέω, Κερτομέω.

Κερδαίνω, Μ. κερδανῶ ἢ κερδήσω ᾗ μσ. κερδήσομαι (προκ. Κεκέρδηκα ἢ Κεκέρδακα). Κερδίζω, ὠφελοῦμαι· ἀπολαμβάνω (ἐπὶ καλοῦ καὶ κακοῦ).

Κερδαλέη (ἡ), ἴδε Κερδαλῆ.

Κερδαλέος, έα, έον. (ἐπὶ πραγμ.) Ὁ φέρων (προξενῶν) κέρδος, ἐπικερδής, ὠφέλιμος. 2) (ἐπὶ ἀνθρ.) πανοῦργος, ἡξεύρων νὰ κερδίζῃ (νὰ ὠφελῆται)· φρόνιμος.

Κερδαλεότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ κερδαλέου (ἀνθρ.), ἐπιτηδειότης εἰς τὸ κερδίζειν, πανουργία· φρόνησις.

Κερδαλεόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Κερδαλέος, πανοῦργος· φρόνιμος.

Κερδαλέως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον κερδαλέον (ἐπικερδῆ). » Ἀθηναίους ἐλόμενοι δικαίως μᾶλλον ἢ ὑμᾶς κερδαλέως. « Θκ.

Κερδαλῆ (ἡ), (κατὰ χρσ. ἐκ τοῦ Κερδαλέη), (ἐνν. δορά). τὸ δέρμα τῆς ἀλώπεκος (κεχδαδός), Ἀλωπεκῆ.

†Κερδάλη (ἡ), γλσ. ἀντὶ Κερδώ.

Κερδαντέον, θετ. τοῦ Κερδαίνω.

Κερδαντὴρ (ὁ), Π. φιλοκερδής.

Κερδαντὰς, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον δύνανται τις νὰ κερδήσῃ (ν' ἀπολούσῃ).

Κερδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κέρδος, μικρὸν (εὐτελὲς) κέρδος.

†Κερδεία (ἡ), γρμτ. ἀντὶ Φιλοκέρδεια ἢ πονηρία, (κοιν.) ἀλεπουδιά.

Κερδέμπορος (ὁ), Π. ὁ προξενῶν κέρδος εἰς τοὺς ἐμπόρους. (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ).

†Κερδητικὸς, ἡ, όν, γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Κερδαλέος.

†Κερδία (ἡ), = Κερδεία.

Κέρδιστος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Κερδίων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. (σπμλ.) ἀντὶ Κερδαλεώτερος, -ώτατος, ἐπικερδέστερος, -έστατος, ὠφελιμώτερος. (ἐπὶ ἀνθρ.) πανουργότερος· (φρονιμώτερος), -ώτατος. « Ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη, « Ὅμ., καλλιώτερον, πρατιμότερον.

Κερδογαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Νυμφεύομαι (γυναῖκα) διὰ κέρδος.

†Κέρδον (τὸ), γλσ. τὸ φυτὸν Στρούθιον, (Λατ.) gerdius.

Κέρδος [κέρδω], εος-ους (τὸ). τὸ πραγματευόμενον ὄφελος, ἀπόλαυσις (χρηματική), διάφορον, (παρβλ. Ἔργον). (Π.) πανουργία, τέχνασμα, στρατήγημα· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κλπ.) » Πολλοὶ κακὰ κέρδεα βουλεύσαντο, « Ὀδ. Ψ.

Κερδοσυλλέκτης, ου (ὁ). ὁ συλλέγων κέρδη, θησαυρίζων.

Κερδοσύνη (ἡ), Π. = Κερδαλεότης.

Κερδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων κέρδος, ἐπικερδής.

Κερδῷον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κέρδος, Κερδάριον.

Κερδὼ [κέρδος], όος-οῦς (ἡ). ἡ ἁλώπηξ. 2) (σπάνιτ.) ἡ νυφίτσα.

Κερδῷος, α ἢ ος, ον, Π. πανοῦργος ὡς ἡ ἁλώπηξ (κερδώ). κερδοῦς (ἁλώπεκος) ἴδιος. » Κεύθει κερδῴην ἔνδοθι δουλοσύνην, « Γρηγ. 2) ἔφορος τοῦ (ἐμπορ.) κέρδους. » Ἑρμῆς—, « Λκ.

Κέρεα (τὰ), ἴων. ἀντὶ Κέρατα.

Κερεαλκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Κεραλκής.

Κερέειν, ἴων. ἀντὶ Κερεῖν, μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κείρω.

Κερθίας (ὁ), εἶδος πτηνοῦ (δρυοκολάπτου) τὸ ὁποῖον ἀναβαίνει εἰς τὰ δένδρα, (Γαλλ.) grimpereau.

Κερκέτης [κέρκος], ου (ὁ). εἶδος μικρᾶς ἀγκύρας ἡ ὁποία ἐχρησίμευε καὶ ὡς ὅπλον ἐν καιρῷ ναυτικῆς συμπλοκῆς, (παρβλ. Δελφίς).

Κερκίδιον (τὸ), ὑποκορ τοῦ Κερκὶς.

Κερκιδοποιϊκὴ καὶ Κερκιδοποιητικὴ (ἡ), ἡ τέχνη τοῦ Κερκιδοποιοῦ.

Κερκιδοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων (τὰς ὑφαντικὰς) κερκίδας.

Κερκίζω, Μ. ἰσω. Ὑφαίνω ἢ κτυπῶ τὸ πανὶ μὲ τὴν κερκίδα.

;Κερκιθαλλὶς, ίδος (ἡ), εἶδος πτηνοῦ (ἐρωδιοῦ ἢ ἀγριόπαπιας), (Γαλλ.) sercelle.

Κερκὶς [κρέκω], ίδος (ἡ). ἡ σαγίττα ἢ τὸ κτένι (ἢ σπάθη) τοῦ ὑφάντου· (συνηθ.) σανίδ, ὕφασμα. « Κερκὶς Ἠδωνὴς χερὸς, « Εὐρ. « Κερκίδος φωνὴ, « Ἀρχτ., τὸ ὕφασμα τῆς Φιλομήλας. 2) πτένι τοῦ κεφαλιοῦ, διαλυζῆρι. 3) (μετνμ.) παλοῦκι ξύλον διὰ ἀνακάτωμα. (γεωργ.) = Ἐνδρυον. 4) τὸ πλῆκτρον τῶν ἐντατῶν μουσικῶν ὀργάνων, δοξάρι ἢ (Τουρκ.) μισοῦράκι. 5) (ἀνατομ.) τὸ μεγάλον κόκκαλον τῆς κνήμης τοῦ ποδὸς, (κοιν.) κανέλα, (Λατ.) radius, (παρβλ. Περόνη).

6) μέρος τι (τῶν βάθρων) τοῦ θεάτρου, (Λτν.) cuneus. « Δεῖν ἐνταῦθα περὶ τὴν κερκίδα ὑμᾶς καθιζούσας θεωρεῖν ὡς ξένας, « Ἀλεξ. (ἐν Γυναικοκρατ.). 7) (μηχν.) ἡ ἀπὸ τοῦ κέντρου πρὸς τὴν περιφέρειαν ἐκτεινομένη γραμμή, ἡ ἡμιδιάμετρος τοῦ κύκλου, (ἢ πιθανώτ.) ἡ σχηματιζομένη ἀπὸ δύο τοιαύτας γραμμὰς ἀκτὶς (καθότι τῷ ὄντι ἡ ὑφαντικὴ κερκὶς ἔχει τὸ σχῆμα δύο τοιούτων ἀκτίνων ἡνωμένων κατὰ τὰς βάσεις). 8) εἶδ. αἰγρέτου (λευκοῦ), (Γαλλ.) tremble, (διὰ τὸ πυραμιδοειδὲς σχῆμά του ἢ τὸ ἦχον τῶν φύλλων του· ἢ διότι ἀπ' αὐτοῦ κατεσκευάζοντο αἱ ὑφαντικαὶ κερκίδες). » Τὸ μοι ἀνθεμένην ἄτε κερκίδες, « Ἐπιγρ. ἀδ.

Κέρκισις, εως (ἡ). τὸ κερκίζειν (ὑφαίνειν ἢ κτυπᾷν τὸ πανὶ μὲ τὴν κερκίδα).

Κερκιστικὴ (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ κερκίζειν. ὑφαντική.

Κερκίων [κέρκω ἢ κρίκω], ονος (ὁ) καὶ ;Κερκοκορώνη (ἡ), εἶδος πτηνοῦ μεταβατικοῦ.

Κερκοπίθηκος (ὁ), μαϊμοῦ μὲ μακρὰν οὐρὰν (κέρκον), (κοιν.) σεμπέκα (ἀπὸ τοῦ τόπου Quebec).

;Κερκορώνη (ἡ), (φαίνεται ἐσφαλ. ἀντὶ) Κερκοκορώνη.

Κέρκος (ἡ), [κίρκος ἢ ἔρκος]. ἡ οὐρὰ τῶν ζώων. 2) (μετνμ.) τὸ γέρι (πάσιμον) τῶν ἀγγείων. 3) εἶδος ἐντόμου ἢ μυὸς ἢ (;) ἄρνιθος ἀμπελοσωθόρου ὁ τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρὸς, (παρβλ. Οὐρά). Διεξὸς τρίπους.

Κέρκουρος ἡ ;Κερκοῦρος (ὁ), [κέρκος, κείρω], εἶδος ἁλιαφροῦ πλοίου μὲ κωπιά. (Τῆς περιφήμου τριήρους τοῦ Ἱέρωνος τὸ ὑφόλκιον ἦτον) «Κέρκουρος τρισχιλια τάλαντα βέχεσθαι δυνάμενος,» Ἡθ. (εἰς σχόλιον δέ τι τῆς Ἀνθολογ. φέρεται ὅτι) «Λέμβιον καὶ Κερκούριόν εἰσιν ὀνόματα μικρῶν καραβίων, τῶν παρ' ἡμῖν σανδαλίων.» 2) εἶδος ἰχθύος.

Κερκοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων οὐρὰν (κέρκον).

Κέρκω, Π. -σαντ. (κατὰ μετάθ.) ἀντὶ Ἐρέκω.

Κερκώπειος (ὁ, ἡ), ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κέρκωπα, ἴδιος κέρκωπος, (συνκδχ.) ἀπατηλός, πανοῦργος, δόλιος.

Κερκώπη (ἡ), [κέρκωψ], εἶδος τέττιγος ἢ ἀκρίδος (μὲ οὐράν). «Κερκώπης λαλιστέρα,» Λδ.

Κερκωπίζω, Μ. ἰσω. Φέρομαι ὡς κέρκωψ, πιθηκίζω· (συνκδχ.) δολιεύομαι ἢ ἀσελγαίνω.

Κέρκωσις, εως (ἡ). πρᾶξιμόν τι συμβαῖνον περὶ τὸ στόμιον τῆς μήτρας.

Κέρκωψ [μεγεθυντ. τοῦ κέρκος], ωπος (ὁ), εἶδος μεγάλου κερκοπιθήκου· (συνκδχ.) ἄνθρωπος πανοῦργος ἢ ἀσελγής. 2) = Κερκώπη.

Κέρμα (τὸ), [κείρω]. (κατὰ λέξ.) τμῆμα, κοψίδιον· (συνήθ.) ψιλὴ μονέδα, νόμισμα. (πλθ.) χρήματα, ἄσπρα. «Τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων,» Ἀρχ.

Κερματίζω, Μ. ἰσω. Κόπτω εἰς κέρματα, κομματιάζω· ἀνάρχ. (ὀθ.) ἀλλάζω μεγαλήτερον νόμισμα μὲ μικρότερα, (καιν.) γαλνῶ ὀραγμὴν κτλ.

Κερμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κέρμα.

Κερματιστὴς [κερματίζω], οῦ (ὁ), = Κολλυβιστής, Ἀργυραμοιβός. (Τουρκ.) σαράφης. «Καὶ τῶν κερματιστῶν (οὓς εὗρεν ἐν τῷ ἱερῷ καθημένους ὁ Ἰησοῦς) ἐξέχεε τὸ κέρμα, καὶ τὰς τραπέζας ἀνέστρεψεν,» Εὐαγγ.

Κερματοδότης, ου (ὁ) = Κερματιστής.

Κέρνος (ὁ) καὶ

Κέρνον ἡ Κέρνος, εος-ους (τὸ), [κεράννυμι], κηλίνον τι πλατὺ ἀγγεῖον μὲ πολλὰ χωρίσματα (κοτυλίσκους) περιέχοντας διάφορα προϊόντα τῆς γῆς τὸ ὁποῖον ἐφέρετο ἐν πομπῇ εἰς τὰς τελετὰς τῶν Κορυβάντων. 2) εἶδε Κυνόλιφα.

Κερνοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Κερνοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων τὸ κέρνον (τὸ ἱερὸν σκεῦος) εἰς τὰς τελετὰς τῶν Κορυβάντων.

Κεροβάτης, ου (ὁ), Π. = Κερατόπους. «Πὰν —,» Ἀρχφ.

Κεροβόας, ου (ὁ), ὁ ἠχῶν ὡσὰν τὸ κέρας. «Αὐλὸς —,» Ἐπγρ., ὁ Φρύγιος.

Κερόβετος (ὁ, ἡ), Π. κατεσκευασμένος (δεμένος) ἀπὸ κέρατον ἢ κέρατα. «Τόξον —,» Εὐρ.

Κεροειδής, ἐος (ὁ, ἡ), = Κερατοειδής.

Κερόεις, εσσα, εν, Π. Κερασφόρος ἢ Κερατοειδής. «Αὐλὸς —,» Καλλ., ὁ κεράτινος ἢ = Κεροβόας. (καταχρ.) «Ὄγκος —,» αὐτ., ὄγκημα σωρόμενον ὑπὸ κερασφόρων ζώων (ἐλάφων).

Κεροΐς [κέρας, οἶξ], ικος (ὁ), ὁ ἅλλ. κερκαιοῦχος κάλως, τὸ σχοινὶ διὰ τοῦ ὁποίου διευθύνεται ἡ κεραία τοῦ πλοίου.

Κερπλάστης [κέρας, πλάσσω], ου (ὁ), Π. ὁ σχηματίζων (σγκραίνων πρὸς καλλωπισμὸν) τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς.

Κερόκωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κώπην (λαβὴν) ἐκ κέρατος. «Ξίφος —,» Λξ.

Κερόστρωτος (ὁ, ἡ), στρωμένος (δουλευμένος) εἰς εἶδος Μωσαϊκοῦ μὲ ποικιλοδαφῆ λεπτότατα σμήματα κέρατος.

Κεροτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Τύπτω (δίτυπῶ) μὲ τὰ κέρατα, κουτρίζω, Κερατίζω. «Ναῦς γὰρ πρὸς ἀλλήλαισι κεροτυπούμεναι βιφ χειμῶνι, ὤχοντ' ἄφαντοι,» Αἰσχλ.

Κερουλὶς, ἴδος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα οὖλα (στρημμένα) κέρατα. «Αἶξ —,» Θκρ. (ἀλλ. ἀναγν.

Κερουλκὸς (ὁ, ἡ), (ἐνεργ.) = Κερκελκής. 2) ὁ ἕλκων τὸ κέρας (τὴν κεραίαν) τοῦ πλοίου. «Κάλως —,» Δξ., ἴδε Κεραιοῦχος. 3) ὁ σύρων τὸ κέρας (τὸ τοξον), (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.) 4) (πθ.) Π. ὁ συρόμενος (τεντονόμενος) ἀπὸ τὰς δύο ἄκρας (τὰ κέρατα). «Τόξον —,» Εὐρ.

Κερουτίας, ου (ὁ), = Κερατίας, (συνκδχ.) ἁλιεὺς ἀπρόσκοπτος.

Κερουτύπω-ῶ, Μ. ήσω. Προτείνω (Φυσερίζω μὲ) τὰ κέρατα (μτφρ.) ὑπερηφανεύομαι, γαυριῶ, ἴδε καὶ Κορωνίδω.

Κερουχὶς, ἴδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Κεροῦχος (ὁ, ἡ), = Κερασφόρος. 2) = Κερατοῦχος (κάλως).

Κεροφόρος (ὁ, ἡ), Π. αὐτὶ Κερασφόρος.

Κεροχρυσος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων χρυσᾶ ἢ χρυσωμένα κέρατα.

Κερόω κατ' ἐπένθ. τοῦ ο ἀντὶ Κεράω.

Κέρσαι, Π. Αἰολ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κείρω.

Κέρσιμον (τὸ). τὸ περιτιθέμενον εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁρμιᾶς ἢ τῆς καλαμηᾶς τῶν ἁλιέων κέρατον (τὸ μὲν ἵνα προφυλάττηται ἀπὸ τὰ ὀδόντια, τὸ δὲ ἵνα μὴ τσακκίζηται ὑπὸ τοῦ βάρους τοῦ ψαριοῦ), (γράφεται καὶ Γέρσιμον καὶ Γέντιμος, κατὰ διάλεκτ.).

;Κερτόμεος (ὁ, ἡ), σπνετ. ἀντὶ Κερτόμιος.

Κερτομέω-ῶ [κέρτομος], Μ. ήσω. Ἐγγίζω κατάκαρδα μὲ πικροὺς λόγους (μὲ σαρκασμούς, μὲ ὕβρεις), λοιδορῶ, κακολογῶ, γλευάζω, περιπαίζω. «Ἐκερτόμησας ὄφθεν ὡς παῖδ' ὄντα μοι,» Αἰσχλ.

Κερτόμημα (τὸ), = Κερτομία καὶ

Κερτόμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κερτομέω, Ὕβρισμον, ἀτίμασμα (ἔγγιγμα) μὲ πικροὺς λόγους, γλευασμός, περίπαιγμα.

Κερτομία (ἡ). πικρὸς (ἐγγιστικὸς) λόγος, Ὕβριδα, λοιδορία.

Κερτομίας, ου (ὁ). ὑβριστὴς, λοίδορος.

Κερτόμιος καὶ

Κέρτομος (ὁ, ἡ), Π. [κεῖρω, τέμνω]. (κυρ. λόγος) ἐγγιστικὸς, πικρὸς, γλεναστικὸς, ὑβριστικὸς, (κοιν.) σφίγγων (καίων) τὴν καρδιάν. «Κερτομίοις ἐπέεσσιν,» Ὅμ. (καὶ ὡς οὐσ.) «Κέρτομα δάζειν,» Ἡσ., (παρβλ. Δακέθυμος). 2) τερπνὸς, εὐφροσυνος, ἀγαθὸς. «Χαρὰ (ὁ Ἁρμονία) —,» Εὐρ., Ἐπγρ. «Θυσίαι τε τὰ ἀγάλματα καὶ χορῶν κερτόμια ἐλάσκουσι,» Ἡρ. «Μετὰ γυρείας γαμηλίου τε καὶ κερτόμου,» (Δίλ. παρὰ) Σδ.

Κερχαλέος [κέρχω], η, ον, Ιων. (κυρ. ἐπὶ ἤχου) τραχὺς, βραγχώδης. «Ἀποχαμψις πνώδης, βὶξ κερχαλέη, περὶ φάρυγγα καὶ φαγχώδης,» Ἱππκρ.

Κερχάω-ῶ, Μ. ήσω. = Κέρχω, ἐκπέμπω ἦχον (ὁμιλῶ μὲ φωνὴν) βραγχώδη.

Κερχναλίος, η, ον, Ιων. = Κερχαλέος.

Κερχνασαίς (ὁ), τραχύτης (κυρ. τῆς φωνῆς), βραχνάδα, βράγχασμα, [ἐκ τοῦ

Κερχνάω, έω)-ῶ, Μ. ήσω, = Κερχάω.

Κέρχνη, ης καὶ

Κερχνίς, ηΐδος καὶ (κρτ.) Κερχνὴς, ῆδος (ἡ), εἶδ. ὄρνέου (ἴσως διὰ τὴν βραγχώδη του φωνὴν), (χυδ.) ἀνεμογάμης, (Γαλλ.) crécerelle, (παρβλ. Κεγχρηὶς καὶ Κίρκος).

Κερχνὸς, ἡ, ὀν, = Κερχνώδης, ξηρὸς, τραχύς.

Κέρχνος (ὁ), [κέρχω]. τραχύτης (κυρ.) τοῦ λάρυγγος, (ἐπμ.) τῆς φωνῆς, βραχνάδα. «Τραχὺς γελώντος κέρχνος ἐξανίστατας,» Σοφ. «Ὥσπερ τῶν ἐμέτων αἱ ναυτίαι προηγοῦνται, τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦ βήττειν τὸ κέρχνειν· καὶ μέν γε καὶ ὥσπερ ἐναυτίασαν μέν τινες, οὐκ ἔμεσαν δέ· κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὁ μὲν κέρχνος αὐτοῖς ἐγένετο, βὶξ δὲ οὐκ ἠκολούθησε, διὰ σμικρότητα τῆς αἰτίας,» Γαλ. 2) (κατὰ μετάθ. ρογχ.) = Κέγχρος (ὄσπριον ἢ ἄμμος μεταλλείου).

Κερχνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κερχνὸν, τραχύνω. πλουμίζω μὲ λεπτὰ (κεγχροειδῆ) ἀνάγλυπτα τορεύματα, (ὅθεν οἱ Κερχνωτοὶ πίνακες, καὶ τὰ Κερχνωτὰ ποτήρια).

Κέρχνω. = Κέρχω.

Κερχνώδης, εος (ὁ, ἡ). κερχνὸς (ὀπωσοῦν), βραχνός. «Αὐτοί τε δύσπνοι γίγνονται καὶ κερχνώδεες· ἦσαν γὰρ εὐογκώτητα ἔχουσιν αἱ πλεῖαι αἱ τὸ πνεῦμα δεχόμεναι καὶ προκέμπουσαι,» Ἱππκρ. 2) κέρχνου (βράγχους) πρόξενος. «Βρώματα λιπαρὰ καὶ κερχνώδεα,» Ἱππκρ., (τὸ ὁπ ἑρμηνεύων ὁ Γαλ. λέγει εἶναι «Ὅσα βρώματα τραχύνοντα τὸν φάρυγγα, βραχείαν βῆχα κινεῖ, [καὶ προσέτι] τοῦτο ἕπεσθαι τοῖς λιπαροῖς καὶ ὀξέσι καὶ δριμέσι, α).

Κέρχνωμα (τὸ) (ἐν γέν.) τραχύτης, (ἰδιατ.) βραχνάδα. 2) ἡ πλουμιστὴ περιφέρεια ἀσπίδος ἢ ἀγγείου, (ἴσ. καὶ) ὁ γαραχωτὸς γῦρος τῶν νομισμάτων.

Κερχνωτὸς, ἡ, ὀν. (ἐπὶ νομισμάτων κλπ.) Πλουμιστὸς, γαραχωτὸς, (ἴδε Κερχνόω).

Κέρχω [σνγγ. τῷ κάρω καὶ κρέκω], Μ. κέρξω. Ξηραίνω, τραχύνω, (κυρ. ἐπὶ φων.) βραχνιάζω. «Τὸ σίαλον ἐν τῷ φάρυγγι δύκει ἐνέχεσθαι, καὶ κέρχνει αὐτὸν,» Ἱππκρ. (καὶ ὑπ.) «Βὶξ ξηρὴ καὶ ὁ φάρυγξ δοκέει κέρχνειν,» αὐτ. (ἢ πθ.) «Κέρχεται (= Κέρχνεται) ἡ φάρυγξ οἷον ὑπὸ λιπαροῦ,» αὐτ., (ἴδε καὶ Κέρχνειν).

;Κερχνώδης, εος (ὁ, ἡ). = Κερχνώδης.

Κερῶ, εῖς, εῖ, μέλλ. τοῦ Κείρω.

Κερῶ, ᾷς, ᾷ, ᾶτε Κεράω.
Κερῳδός (ὁ), [κέρας, ᾠδή],=Κεραύλης.
†Κερώκωπος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κερέκωπος.
Κερωνέα καὶ Κερωνία(ἡ),=Κερατέα, Κερατωνία, ξυλοκερατιά.
Κέρωνται, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἐνς. τῆς ὑποτ. τοῦ Κεράω, Κεράννυμι.
Κερώνυξ, υχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κερατίνους ὄνυχας (χηλάς). » Πάν—, « Διονύσ.
†Κερωτυπέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κεροτυπέω.
Κέκετο, Π. ἀντὶ Ἕκειτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Κεῖμαι.
Κεκίον (τὸ). στουπὶ ἢ σκουλί (;) τοῦ λιναριοῦ. »Ἡ ταῖς μηλολόνθαις ἅπαντ' ἐξάπτων τοῦ κεκίου μοι τὸν γέροντα λωβᾶται,« (Ἡρωδ. παρὰ) Σ+Θ.
Κεκτός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Κεκτητός. ‖. (οὐσ. ἐνν. Ἰμάς) ζώνη ἀπὸ τομάρι κεντημένον, (καὶ ἰδιαιτ.) τὸ περίφημον ζωνάρι τῆς Ἀφροδίτης, (ἔθ. ἐν γέν.) θέλγητρον.
Κέστρα, ας (ἡ),= Κέστρον, σουβλί. 2) σφυρὶ σουβλερὸν ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν, (ἰθ. 3) εἰδ. ὅπλου, (Τυρκ.) κουλούγκι. »Κέστρᾳ στιβηρᾷ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν ἤλαυνε παίων,« Σοφ. 4) (μτγμ.) εἰδ. ὀψαρίου, (ἄλλ.) Σφύραινα. (Ἰσ.) ἢ σφυρίδα. »Κεστρᾶν τεμάχη μεγαλᾶν, κρέα τ' ὀρνίθεια κιχλᾶν,« Ἀρχφ.
Κεστρᾶτος (ὁ),= Κεστρεύς.
†Κεστρία (ἡ), σχλ. ἀντὶ Κέστρα(ὁ πάφρ.).
Κεστρεύς, έως (ὁ), εἰδ. ἰχθ., μεγάλος ἢ πελαγήσιος κέφαλος, (ἐπειδὴ δὲν τρώγει κρέας ἀλλὰ τρέφεται μὲ λάσπην ᾗ εὑρίσκεται πάντοτε μὲ ἄδειον στόμαχον, ἐπωνομάσθη) Νῆστις, (ἔθ. μεταφορ. ἐπὶ ἀνθρ.) ἀχόρταγος, λαίμαργος ἢ ψοφῶν τῆς πείνας, (ἔθεν:
Κεστρεύω, Μ. εὑσω, Εἰμαι νηστικὸς (ἐπὰν τὸν κεστρέα), ψοφῶ τῆς πείνας.
Κεστρινιάκες (ὁ), ὑποκορ. τοῦ
Κεστρῖνος (ὁ), = Κεστρεύς. » Κεστρίνων τεμάχη, « Ἐπερίδ. (ὁ δὲ Φώτιος λέγει) » Σκεπτέον δὲ εἰ διαφέρει κεστρέως.
Κεστρίτης, ου (ὁ). (οἶνος) ἐσκευασμένος μὲ τὸ φυτὸν κέστρον.
Κέστρον (τὸ), [κεντέω], ἐργαλεῖον σιδήρου (σουβλὶ ἢ τρυβέλι) μὲ τὸ ὁπ. δουλεύουν τὰ φλάδια κτλ. 2) εἰδ. ὅπλου, (Τουρκ.) κιουλοῦγκι. 3) εἰδ. φυτοῦ [Λατ. μπετόνικας], (ἄλλ.) Ψυχότροφον [» Ἐπειδὴ ἐν τοῖς ψυχροτάτοις εὑρίσκεται τοπους,« Δσκρ.].
Κέστρος (ὁ),=Κέστρον. 2) καρπὸς ἀκόμην ἄθετος [ἀσχημάτιστος]. 3) τραχύτης ἐπάνω εἰς τὴν γλῶσσαν [;] 4)= τῷ
Κεστροσφενδόνη(ἡ), εἰδ. μηχανῆς πολεμικῆς διὰ τῆς ὁπ. ἐσφενδόνιζαν βέλη καὶ λίθους, (ἐξ Αἰθ. ΝΒ', ὑῦ).
Κεστροφύλαξ, ακος (ο). ὁ ἐπιστάτης τῶν πολεμικῶν κεστρων (4).
Κεστρόω-ῶ, Μ. ώσω. Δουλεύω [Σκαλίζω] μὲ τὸ κέστρον. 2) κάμνω τι σουβλερὸν ὡς κεστρον.
Κέστρωσις, εως (ἡ). σκάλισμα [ζωγράφισμα] ἐπάνω εἰς μέταλλον μὲ τὸ κέστρον, (Τουρκ.) μουσάς.
Κεστρωτός, ἡ, όν. Τοῦ ὁπ. ἡ ὄχρα ἐσκληρύνθη διὰ τοῦ πυρὸς, σουβλερός.
Κευθάνω (γ. Μ.), Π. ἀντὶ Κεύθω.
Κεῦθμα (τὸ) καὶ
Κευθμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ
Κευθμών, ῶνος (ὁ), Π. [κεύθω]. κρυφὸς τόπος, ἄδυτον (ναοῦ)· κρύφτρα, κρυψιῶνα· τρύπα (φωλεὰ) θηρίου· ὑπόγειον, σπήλαιον· χάσμα, βάραθρον, καταβόθρα. ᾠδῆς.
Κευθμωνοχαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (διατρίβων ἀσμένως εἰς) τοὺς κευθμῶνας. »Δαίμων—,« Συν.
Κεῦθος, εος-ους (τὸ), Π.=Κευθμών.
Κεύθω [συγγ. τῷ Κύω], Μ. κεύσω (ἀόρ. Ἔκυθον, πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Κέκευθα καὶ Κέκυθα καὶ πθ. Κέκευθμαι), Π. κρύπτω (περιέχω) ἐντός μου· (τρπ.) φυλάττω τι κρυφὸν (μυστικὸν) ἀπό τινος· (μσ. ἢ ἀμτβτ.) εἶμαι κρυμμένος (θαμμένος, χωμένος) πουθενά. » Αἰσχύλον τόδε κεύθει μνῆμα,« Ἐπγρ. »Οὐκέτι κεύθετε θυμῷ βρωτὸν οὐδὲ ποτῆτα,« Ὀδ. Σ., δὲν ἠμπορεῖτε νὰ κρατηθῆτε πλέον ἀπὸ τὸ πολὺ φαγεῖ καὶ πιστόν. »Ἄλλο μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ βάζει,« Ὅμ., (καὶ μὲ αἰτ. ἐκ δ'.) »Ὅσσα πεύθομαι, δαήσεαι οὐδέ σε κεύσω,« Ὀδ. Γ. (καὶ ἀμτβτ.) »Θανὼν κεύθει κάτω δὴ γῆς,« Σοφ. »Μητρὸς δ' ἐν ᾅδου καὶ πατρὸς κεκευθότοιν,« αὐτ. (καὶ πθ.) »Εἰσέκειν αὐτὸς ἐγὼ Ἄϊδι κεύσομαι,« Ἰλ. Ψ'.
Κεφαλαία (ἡ). σφοδρὸς καὶ χρονικὸς κεφαλόπονος.
Κεφάλαιον (τὸ), σπν. καὶ Π. ἡ Κωμ. ἀντὶ Κεφαλή. » Κεφάλαιον φαφανίδος,« Ἀρχφ. 2) (συνήθ. μτγμ.) κώχη (ἀγκωνὴ) κτιρίου. »Ἐπειδὰν δὲ ὑπερβάλωσιν (οἱ ἱππεῖς διελαύνοντες) τὸ κεφάλαιον τοῦ θεάτρου,« Ξεν. (Ἱππαρχ. γ', 7), (ἔθ. 3) (συχνότ.) ἡ καρωνὶς τοῦ ἄνθος, ὁ ἀθέρας, τὸ ἄκρον ἄωτον. »Ἐπιτιθέναι ὥσπερεὶ κεφάλαιον τοῖς ἔργοις,« Πλ. »Ὥσπερτι κεφάλαιον ἐπιθεῖναι τῷ λόγῳ,« αὐτ. »Ὅ,τι περ κεφάλαιον τῶν κάτωθεν,« αὐτ. 4) ἡ τοκιζομένη ποσότης, (Ἰταλ.) τὸ καπιτάλι. »Ἵνα ἐξὸν μὴ ἀποδιδόναι τῷ δανεισαμένῳ μήτε τόκον μήτε κεφάλαιον,« Πλ. »Τὰ χρήματα κεφάλαια καλεῖται,« Ἀρτεμδρ. »Ἐγὼ πολλοῦ κεφαλαίου τὴν πολιτείαν ταύτην ἐκτησάμην,« Γρφ. (Πρξ. Ἀπος. ΚΒ', 28). 5) τὸ ἄθροισμα, ἡ σῦμμα [διαφόρων ἀριθμῶν. »Καὶ κεφάλαιον ποιήσας,« Θφρ.. 6) (μτφρ.) τὸ οὐσιωδέστερον (τὸ κυριώτερον) μέρος τῆς ὁμιλίας (τῆς ὑποθέσεως), ὁ καθαυτὸ σκοπός, τὸ τέλος, τὸ συμπέρασμα. (»Τὸ κεφάλαιον τῆς ὀργῆς,« Λκ. »Πολλῶν ἄλλων γεγραμμένων, κεφάλαιον ἦν οὐ γινώσκειν ὅτι ἔχ.,« Θκ. »Κεφάλαιον δὴ παιδείας λέγομεν τὴν ὀρθὴν τροφήν,« Πλάτ. 7) ἡ ἐπιτομὴ (περίληψις, συγκεφαλαίωσις) τῶν εἰρημένων. »Βούλομαι δὲ καὶ ἐν κεφαλαίοις ἐπανελθεῖν τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ, ὡς ἂν ὁ ἕκαστος εὐμνημονεστέρως ἔχῃ,« Ξεν., (ὅθεν 8) γνωμικὸν, ἀπορθέγμα, (Ῥτρ.) κοινὸς τόπος. »Ἐν δὲ τούτῳ (τῷ πρὸς Νικοκλέα λόγῳ) διαλύσας καὶ χωρίσας, καὶ ὥσπερ τὰ λεγόμενα κεφάλαια ποιήσας, πειρῶμαι διὰ βραχέων ἕκαστον ὧν συμβουλεύω φράζειν,« Ἰσοκρ. »Τῷ κεφάλαιον εἰκότι ἀντειπεῖν τὸ ἑτέρου ποιητοῦ τινος, εἰ τὴν αὐτὴν εἶπε γνώμην,« Ἀθ. »Ὁ τὰ κεφάλαια συγγράφων Εὐριπίδης,« αὐτ. 9) (μτγν.) τμῆμα (μέρος) συγγράμματος, (καὶ παρὰ τῆς ἐκκλησ.) ἐδάφιον, παράγραφος. »Τίτλος διαφέρει κεφαλαίου. Καὶ ὁ μὲν Ματθαῖος ἔχει τίτλους ξ', κεφάλαια τνέ,« Σθ. »Τὰ τέσσαρα εὐαγγέλιά εἰσι κεφαλαίων φξδ',« Ἐπιφάν. ‖. (ἀντὶ ἐπιρ.) »Κεφάλαιον,« »Ἐν (»Ἐπὶ) κεφαλαίῳ, »Ἐν κεφαλαίοις. »Ἐπὶ κεφαλαίων,« Λξ., ἀντὶ Κεφαλαιωδῶς, ἐν περιλήψει, [ἐκ τοῦ
Κεφαλαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κεφαλὴν ἢ θεωρούμενος (χρησιμεύων) ὡς κεφαλή, σημαντικὸς, (μτφ.) οὐσιώδης, κεφαλαιώδης, (ἐπὶ λόγου) ἐμφαντικός, κάμνων ἐντύπωσιν. »Ἵνα μὴ κεφαλαίῳ τὸν κρόταφόν σου ῥήματι θέωμεν ὑπ' ὀργῆς ἐκχέῃ τὸν Τήλεφον,« Ἀρχφ.
Κεφαλαιοω-ῶ, Μ. ώσω. Διαιρῶ κατὰ κεφάλαια ἢ Συνάζω εἰς κεφάλαιον (σημαίνω, συμπεραίνω· ἐκθέτω ἢ θεωρῶ κεφαλαιωδῶς (συνοπτικῶς). »Πολλὰ παρεῖς, τὰ μέγιστα κεφαλαιώσω,« Θκ. (ζμσ.) »Τὰ λεχθέντα ἐπιτεμνόμενος, ᾗ ὥσπερεὶ κεφαλαιούμενος,« Ἡλ.
Κεφαλαιώδης, ους (ὁ, ἡ). συνοπτικός, ἐκτεθειμένος·
Κεφαλαιωδῶς, ἐπίρ. Κατὰ κεφάλαια ἢ ἐν περιλήψει, συνοπτικῶς.
Κεφαλαίωμα (τὸ). τὸ συναχθὲν εἰς κεφάλαιον, τὸ ὅλον (ἢ σοῦμμα) διαφόρων ποσοτήτων.
Κεφαλαίωσις, εως (ἡ). ἢ εἰς κεφάλαιον συνάθροισις, Συγκεφαλαίωσις.
Κεφαλαλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλγῶ τὴν κεφαλήν, ἔχω κεφαλόπονον.
Κεφαλάλγημα (τὸ),=Κεφαλαλγία.
Κεφαλαλγὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἢ [συχνότ.] προξενῶν κεφαλόπονον. »Ὁ φοίνιξ κεφαλαλγές,« Ξεν. » Σύνδειπνος κεφαλαλγὴς καὶ βαρὺς καὶ ἀνάγωγος, παντὸς οἴνου.. χάριν λυμαίνεται,« Πλ.
Κεφαλαλγητικὸς, ἡ, όν,=[ἡ ἐσφαλμ. αὐτ.] Κεφαλαλγικός.
Κεφαλαλγία (ἡ). κεφαλόπονος.
Κεφαλαλγικὸς, ἡ, όν. Ὁ ὑποκείμενος εἰς κεφαλαλγίαν, πάσχων συχνὰ κεφαλόπονον. »Σκοτωματικοῖς καὶ κεφαλαλγικοῖς,« Γαλ. 2) ὁ προξενῶν κεφαλαλγίαν. »Ὁ Φαλερῖνος οἶνος,.. ὑπὲρ τὸν εἰκοστὸν ἔτος ἐκπίπτων χρόνον, κεφαλαλγικὸς,« Γαλ.
†Κεφαλαργὴς, Κεφαλαργία. Ἀττ. ἀντὶ Κεφαλαλγὴς, -αλγία. (Κεφαλαργεάνι ὀνομάζουν καὶ σήμερον ἀκόμην οἱ Ἕλληνίδες τὸν κεφαλόπονον).
Κεφαλή (ἡ), [συγγ. τῷ Κύπελλον]. τὸ κεφάλι. »Ἐς κόδας ἐκ κεφαλῆς,« Ὅμ. [καὶ κωμ.] »Ἄκουε τοίνυν, ὡς ἐγὼ τὰ πράγματα ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλήν σοι πάντ' ἐρῶ,« Ἀρχφ. »Ἀλγέω τὰν κεφαλάν,« Θκρ. »Νευστάζων κεφαλῇ,« αὐτ. »Εἰς κεφαλήν σοι,« Ἀρχφ., εἰδ. κατάρας. »Εἰ μὴ ἀγροικότερον ἦν εἰπεῖν, εἰκοῦ ἄνσοι Εἰς κεφαλήν,« Πλάτ.

» Κατὰ (» Ἐπὶ) κεφαλὴν, « Ὁμ., Ἀκ., μὲ τὸ κεφάλι, ἡ κατακέφαλα. » Ὠθεῖν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν, βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀναῦψαι δυνηθείη, « Ἀκ. » Μὴ εὐθὺς ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζειν, « Δημ., μὴ τρέχῃς μὲ τὸ κεφάλι (δηλ. ἀμέσως μὲ μεγάλην βίαν). » Τὸ κατὰ κεφαλὴν ὕδωρ, « Θφρ., τὸ βρόχινον. 2) (μτγν.) τὸ ἐπάνω μέρος (ἡ κορυφὴ) κάθε πράγματος. » Ὄρχεως κεφαλὴ, « Ἀρστ. » Κνήμης —, « Ἱππ. » Καλοῦνται δὲ τῶν ὀρέων κεφαλαὶ μὲν τὰ πρὸς τῇ ῥινὶ μέρη, οὐρὰ δὲ τὰ πρὸς τοῖς κροτάφοις, « αὐτ. » Κεφαλὴ γάρ φυτοῦ ἡ ῥίζα ἐστίν, « Ἀρστ. (ὀθ.) » Πράσου (» Σκοράδου) —, « Θφρ. (οὗ τὸ ἐναντ.) » Ἡ τῆς μήκωνος —, « αὐτ., ἡ (ἄλλ.) Κωδία. » Στάμνε —, « Ἀρστ. » Τάφρου (» Ποταμοῦ) —, « Ξεν. Ἀν., ἡ πηγὴ, ἡ ἀρχή. » Κεφαλὴ περίθετος, « Ἀρχιγ., ἡ νυκτερινὴ πλεκτὴ σκαῦρια, (παρβλ. Κεκρύφαλος). » Αἶξ ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς ἀεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ, « Θκρ. τὸν ἐχεχιλίζει μὲ τὸ γάλα της. » Κατὰ κεφαλὴν τὸ τεῖχος τῆς ἀκροπόλεως διώρυτον, « Ξεν., (παρβλ. Ἄκρα). 3) (συνεκδ.) ἀντὶ Ὁ ἄνθρωπος, ἄτομον, (κοιν.) κεφάλι. » Ἠθικὴ (» Φίλτη) κεφαλὴ, « φιλτατε, σεβαστέ. » Κακὴ (» Μιαρὰ) κεφαλὴ, « Ἀξ. (καὶ ἐπίρ.) » Κατὰ κεφαλὴν, « Ἀρστ. 4) ἀντὶ Ἡ ζωὴ (ἡ ὕπαρξις) τοῦ ἀνθρώπου. » Παρθένους κεφαλὰς, « Ὀδ. Β., (κοιν.) ἔβαλαν τὸ κεφάλι τους (εἰς τὸ σακκὶ), ἐρριψοκινδύνευσαν τὴν ζωήν των. » Κεφαλῇ περιδεέστερα, « Ἰλ. Ρ. 5' (τρπ.) ἀντὶ Ἀρχηγὸς, πρῶτος, (ἐπὶ πραγμ.) ἀντὶ Κεφάλαιον, τὸ οὐσιωδέστερον (κυριώτερον) μέρος τῆς ὑποθέσεως· τὸ ἄθροισμα ποσοτήτων· τὸ συμπέρασμα, ὁ ἐπίλογος κτλ. » Τοὺς μύθους οὗ φασι μεταξὺ θέμις εἶναι καταλιπεῖν, ἀλλ' ἐπιθέντας κεφαλὴν, ἵνα μὴ ἄνευ κεφαλῆς περίῃ· ἀποκρινασθαι καὶ τὰ λοιπὰ, ἵνα καὶ ἡμῖν ὁ λόγος κεφαλὴν λάβῃ, « Πλάτ.

Κεφαλῃγερέτης, ου (ὁ), Κωμ. ἐπίθ. τοῦ Περικλέους (διὰ τὴν μεγάλην του κεφαλὴν), κατὰ παρφδ. τοῦ Νεφελῃγερέτης.

Κεφαλῄδον, ἐπίρ. Π. εἰς σχῆμα κεφαλῆς ἢ κεφαλῶν. » Ἄκροισι κεφαλῄδον ἐειδομένοισι (ὅπου ὁ Σχνεύδ. ὑπερθ. κεφαλῇριν ἐλισσομένοισι) κορύμβοις, « Ὑπερ.

ʃ Κεφαλήτης, ου (ὁ), γλσ. (ἴσ. ἐσφαλμ.) ἀντὶ Κεφαλίτης.

Κεφαλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κεφάλιον.

Κεφαλίζω, Μ. ίσω, = Κεφαλαιόω, (ὀθ. Κεφαλισμός).

Κεφαλικὰς, ᾶ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κεφαλὴν. » Φάρμακον —, « Ἰατρ., τὸ χρησιμεῦον διὰ τὸν κεφαλόπονον. 2) ὁ ὑφορῶν τὴν κεφαλὴν (τὴν ζωὴν). » Τιμωρία —, « Νμ., (ὀθ.

Κεφαλικῶς, ἐπίρ. Μὲ κεφαλικὴν ποινήν.

† Κεφαλίνις (ἡ), τὸ κατωτατον μέρος τῆς γλώσσης τὸ πρὸς τὸν λάρυγγα.

Κεφαλῖνος (ὁ), εἰδ. κεφάλου, (ἄλλ.) Βλεψίας.

Κεφάλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κεφαλή, κεφαλάκι.

Κεφαλὶς, ίδος (ἡ), κυρ. ὑποκορ. τοῦ Κεφαλή, κεφαλάκι. » Σκοράδου —, « Ἀκ. 2: (μτγν.) ἡ κορυφὴ, τὸ ἐπάνω μέρος· ἡ ἀρχή. » Βιβλίου —, « Γρφ. » Ἐμβάδος —, « Ἀξ., τὸ ψιδι, (παρβλ. Γλῶσσα). 3) (συνεκδ.) κεφαλόδεσμος, (Ἀρστ. Ῥτρ. Β', 19). 4) = Κεφαλίδιον. » Κεφαλὶδας ἐξ ἥκιστον ἑνάστης νεώς, καὶ οὕτως ἀνείλκυσαν αὐτὰς τετρασωμίνας, » Πολύαιν. 5) κιονόκρανον — Κρόσσα (πύργου), Ἐφ.

Κεφαλισμὸς (ὁ), [κεφαλίζω]. ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν μονάδων, ἡ ἀριθμητ. προπαίδεια, (ἄλλ.) Πυθαγορικὸς πίναξ, (Ἀρστ. Τακ. Η').

ʃ Κεφαλίτης, ου (ὁ). (λίθος) ὁ τοποθετούμενος εἰς τὴν κεφαλὴν (ἀγκωνὰ) τοῦ τοίχου, ἀγκωνάρι.

† Κεφαλιῶται (οἱ), οἱ πρόκριτοι (ἐπισημότεροι) πολῖται.

Κεφαλοβαρὴς, ές (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων βαρεῖαν (γέρουσαν ἀπὸ τὸ βάρος) κεφαλήν. » Τῶν φυτῶν τὰ κεφαλοβαρῆ μακροβιώτερα, « Ἀρστ.

Κεφαλόδεσμος (ὁ), δέμα τῆς κεφαλῆς.

Κεφαλοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), σχηματισμένος ἐν εἴδει κεφαλῆς.

Κεφαλόθλαστος (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. ἐθλάσθη ἡ κεφαλή. » Κεφαλόθλαστα (τὰ), « Θφρ., οἱ μώλωπες (αἱ πληγαὶ ἀπὸ κτυπήματα) τῆς κεφαλῆς, (μήπως εἶν' ἀρά γε Κεφαλιθλάσματα);

Κεφαλοκρούστης, ου (ὁ). ὁ κρούων (κτυπῶν) εἰς τὸ κεφάλι. » Οἶνος —, « Δεκρ. ‖ (ὡσ.) εἶδ. φαλαγγίου, (ἄλλ.) Κρανοκολάπτης.

Κεφαλόμακτρον (τὸ), μανδύλι διὰ σφούγγισμα (τοῦ ἱδρῶτος) τῆς κεφαλῆς.

Κεφαλόῤῥιζος (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ ἔχων κεφαλοειδῆ ῥίζαν.

Κέφαλος (ὁ). (κυρ.) μεγαλοκέφαλος, κεφαλᾶς, (ὀθ. ‖ εὐσ.) τὸ γνωστὸν ψάριον.

Κεφαλοτομέω-ῶ, Μ. ήσω, Τέμνω (Κόπτω) τὴν κεφαλήν, ἀποκεφαλίζω.

Κεφαλοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων κεφάλια. » Πέλεκυς —, « Ἀξ.

Κεφαλώδης, ες (ὁ, ἡ), = Κεφαλοειδής.

Κεφαλωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κεφαλὴν ἢ σχῆμα κεφαλῆς. » Πράσων —, « Γεωπον.

Κεχαλασμένως [χαλάω], ἐπίρ. (μτχ.). Χαλαρά.

Κεχάνατε, Δ. ἀντὶ Κεχήνατε, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Κέχηνα.

Κέχανδε, Π. πρκ. τοῦ Χανδάνω.

† Κεχάνια (τὰ), [χαίνω]. τὰ σχισμένα (σκασμένα) σῦκα.

Κεχάρηκα, ἐνεργ. καὶ

Κεχάρημαι, πθ. πρκ. τοῦ Χαίρω.

Κεχαρησίμεν, Π. ἀντὶ Χαιρήσειν, μέλλ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Κεχαρησίως, Π. ἀντὶ κεχαρηκώς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Χαίρω.

Κεχαρισμένος, η, ον (τὸ παρθ. -ώτερος, -ώτατος). (κυρ.) πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Χαρίζομαι. ‖ (ὡς ἐπίθ.) χαρίεις, χαριτωμένος, νόστιμος, (ὕθεν·

Κεχαρισμένως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον νόστιμον (εὔχαριστον), χαριέντως, ἐπιχαρίτως.

Κεχαριτωμένως [χαριτοῦ], ἐπίρ. (μτχ.). Με χάριν, χαριέντως.

Κεχαρόαται, Π. ἀντὶ Κεχάρωνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. πρκ. ἢ τοῦ μσ. ὑπερ. τῆς εὐκτ. καὶ

Κεχάροντο, Π. ἀντὶ Ἐχάροντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τῆς ὑπερ. τοῦ Χαίρω.

Κέχηνα, μσ. πρκ. τοῦ Χαίνω.

Κεχηναῖος, α, ον, Ἑλλ. ὁ κεχηνὼς (χάσκων, κυττάζων μὲ ἀνοικτὸν στόμα), (κοιν.) χάχας. (παρφδ. τοῦ Ἀθηναῖος.)

Κεχηνότως, ἐπίρ. (μτχ.). Κάσκοντας, μὲ ἀνοικτὸν στόμα ὡς ἀνχάχας.

Κέχλαδα, μσ. πρκ. τοῦ Κλάζω.

Κεχλιδα, μσ. πρκ. τοῦ Κλιδάω.

Κέχρημαι, πρκ. τοῦ Χράομαι καὶ τοῦ Κίχραμαι.

Κέχυμαι, πθ. πρκ. τοῦ Χέω, ἐῤῥύην.

Κεχυμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Χύδην, ἀφθόνως, ἀφειδῶς.

Κεχωρίδαται, Ἰων. ἀντὶ Κεχωρισμένοι εἰσί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Χωρίζω.

Κέχωσμαι, πθ. πρκ. τοῦ Χώννυμι.

Κέω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Κείω, ὑπάγω νὰ πλαγιάσω (νὰ κοιμηθῶ).

ʃ Κέω ἢ Κείω, Π. ἀντὶ Κεάζω.

Κῆ, Ἰων. ἀντὶ Πῆ ἢ Ποῖ. ‖ Κῆ (ἔγκλιτ.), ἀντὶ Που.

Κῆαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Κήαι, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς εὐκτ. ᾗ

Κηάμενος, Π. μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Καίω.

Κῆβος (ὁ), [;] εἶδ. κερκοπιθήκου, σεμπέκα (ἀπὸ τοῦ τόπου Quebec).

Κηγὼ ᾗ (πρὸ φων.) Κηγών, Δ. ἀντὶ Κἀγώ.

Κηδαίνω, Μ. αυῶ, Π. ἀντὶ Κήδομαι.

Κηδεία (ἡ), [κηδεύω]. ἐπιμέλεια· συγύρισμα (κυρ. νεκροῦ), ἔκφορα, ἐνταφιασμός. » Ἀσήμου καὶ ταπεινῆς κηδείας τυχεῖν διὰ πενίαν, « Δ. Ἁλ. 2) συγγένεια (ἐξ ἐπιγαμίας), συμπεθερεῖον. » Οὐκ ἐγγενῆ συνῆψε κηδείαν δόμοις, « Εὐρ. » Διὸ καὶ ἡ Λυκίων πολις ἀπωλετο ἐκ τῆς πρὸς Διόνυσον κηδείας, » Ἀρστ.

Κηδεῖος (ὁ, ἡ), [κηδος]. τὸν ὁπ. ἔχει τις περὶ πολλοῦ, προφιλὴς, ἄξιος ἐπιμελείας. » Κασιγνήτοις —, « Ἰλ. Τ. (παρβλ. Κεδνὰς). 2) συγγενικὸς, εἰκεῖος. » Θρὶξ —, « Αἰσχλ. 3) ὁ ἀνήκων ἢ γινόμενος εἰς κηδείαν νεκροῦ. » Χοαὶ —, « Αἰσχλ. » Κηδείοις εἵκτοις, « Σὺρ. ὁ ἁπαιτῶν (ἢ γινόμενος μὲ) ἐπιμέλειαν. » Κήδειοι τροφαὶ παίδων, « Εὐρ.

Κηδεμονεὺς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ Κηδεμών.

Κηδεμονία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ καθῆκον) τοῦ κηδεμόνος, πρόνοια, φροντὶς, ἐπιμέλεια. » Φειδοῖ καὶ κηδεμονίᾳ τῇ σῇ τὴν καθηγεμονίαν εἰλόμην, ἵν' ὡς ἐν ναυσὶ ἄμεινον πράξεως, « Συν.

Κηδεμονικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς κηδεμόνα, ἴδ. ος κηδεμόνος· ἱκανὸς (ἐπιτήδειος) πρὸς κηδεμονίαν, ἐπιμελητικὸς, προνοητικὸς κτλ.

Κηδεμών [κήδομαι]. ονος (ὁ). ὁ προνοούμενος (ἐπιμελούμενός τινος, προστάτης, ἐπιστάτης· ἐπίτροπος (ὀρφανοῦ)· κηδεμὼν τῆς (νεκροῦ). » Κηδεμόνα, δὲ παρ' αὐθαιμένου καὶ νέου ὕλην, « Ἰλ. Ψ. 2) = Κτίστης, γαμβρὸς, συγγενὴς (ἐξ ἐπιγαμίας), εἰκεῖος. » Γ'ῶ' ὀφελόμμοι κη-

δεμόν ἢ ξυγγενὴς εἶναί τις, ὃς τις δὴ τοιαῦτ' ἐνωθεῖται, » Ἀρχφ.

Κήδεος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κήδειος.

†Κήδεσαι, Π. δ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τῆς πρς. τοῦ Κηδέω.

Κήδεσκον, Π. ἀντὶ Ἔκηδον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Κήδω.

Κηδεστὴς [κῆδος], οῦ (ὁ). συγγενὴς ἐξ ἀγχιστείας (ἐξ ἐπιγαμίας), πενθερός, συμπένθερος, γυναικάδελφος, γαμβρός. » Σῶσον τὸν κηδεστήν, ὃς ἔχει σον τὴν μόνην ἀδελφὴν, » Ἀνδκδ. » Κηδεστὴν ἐμαυτῷ, ᾧ ἐγὼ δέδωκα τὴν θυγατέρα, » Ἀντιφ., (ἴδε καὶ Κήδιστος).

Κηδεστία (ἡ). ἡ ἐξ ἐπιγαμίας συγγένεια (οἰκειότης), συμπεθερειόν.

Κηδεστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κηδεστείαν ἢ τὸν κηδεστὴν, κηδεστῶν ἴδιος, συγγενικός.

Κηδέστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κηδεστὴς, συγγενὴς ἐξ ἀγχιστείας, πενθερὰ, ἀνδραδέλφη, γυναικαδέλφη κτλ.

Κηδέστωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Κηδεμών.

Κήδευμα (τὸ), = Κῆδος, φροντὶς, ἐπιμέλεια 2) = Κηδεία νεκροῦ. 3) = Κηδεστία. 4) Π. ἀντὶ Κηδεστὴς. » Ἀναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μενοιτίως, » Σοφ.

Κηδεύσιμος (ὁ, ἡ). κηδεύσεως ἢ κηδεμονίας ἄξιος, Κήδειος.

Κήδευσις, εως (ἡ), = Κηδεία.

Κηδευτὴς, οῦ (ὁ). = Κηδεμών· νεκροθάπτης. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κηδεστὴς, [ἐκ τοῦ

Κηδεύω [κῆδος], Μ. εὔσω. (μὲ αἰτ.) Ἐπιμελοῦμαι, θεραπεύω, περιποιοῦμαι· συγυρίζω νεκρὸν, ἐκτελῶ τὰ τῆς ταφῆς του. » Ἐν ξέναισι χεροὶ κηδευθεὶς τάλας, » Σοφ. 2) συνάπτω γάμον ἢ εἰς γάμον, ὑπανδρεύω. (μὲ δυτ. ἢ χ. πτ.) συγγενεύω (ἐξ ἐπιγαμίας), συμπεθεριάζω. » Τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν ἀρίζυνει μαχρῷ, » Αἰσχλ., τὸ καλλιώτερον ἀπ' ὅλα εἶναι τὸ νὰ συμπεθεριάζῃ τις μὲ τοὺς ὁμοίους του.

Κηδεύω-ῶ, Μ. ήσω, = Κήδω.

;Κηδίστατος, (ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ

Κήδιστος [κῆδος], η, ον, ὑπερθ. καὶ

Κηδίων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. (ἀνωμλ.) τοῦ Κήδειος, προσφιλέστατος· εἰκειότατος. » Ἤ τις τοι καὶ πῆς ἀπώλετο.. γαμβρὸς ἢ πενθερὸς, οἵ τε μάλιστα κήδιοι τελέθουσι μετ' αἰμά τε καὶ γένος ἀνδρῶν, » Ὀδ. Θ.

Κήδομαι, ἴδε Κήδω.

Κῆδος [κήδω), εος-ους (τὸ), (Π. καὶ ἀρχ.) μέριμνα, φροντὶς· συλλογὴ, ἀνησυχία· θλῖψις. » Ἀπήμων κραδία κἄδος ἀμφ' ἀλλότριον, » Πινδ. » Τρωσὶν δὲ κήδε' ἐφῆπται ἐκ Διός, » Ἰλ. Β. (ὀθ. συνῴδ.) πένθος διὰ νεκρόν· (κατ' ἔκτ.) κηδεία. » Ἐπὶ μὲν τὸ κῆδος οὐκ ἠξίωσεν ἀφικέσθαι, » Ἡσυχ. » Κἄδος ὡσεί τε φθιμένου ἐνοφερὰν ἐν δώμασι θηκόμενοι, » Πίνδ. 3) (συνεκδχ.) συγγένεια ἐξ ἐπιγαμίας, συμπεθερειόν. » Κῆδος συνάπτειν ἢ συνακτέσθαι, » Εὐρ., Θκ.

Κηδοσύνη (ἡ), Π. = Κῆδος, θλῖψις, ἀνησυχία. φροντὶς.

Κηδοσυνος (ὁ, ἡ), Π. ἔμφροντις, ἀνησυχημένος, ἢ· Ἐπιμελητικὸς, θεραπευτικὸς.

Κήδω [ἴδε †Κάζω], Μ. κηδήσω ἢ κεκαδήσω (μσ. πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Κέκηδα, αόρ. Ἐκέκαδον), Π. ἐμβάλλω εἰς φροντίδα (εἰς ἀνησυχίαν, εἰς συλλογὴν), θλίβω· βλάπτω. » Χερμὼν μᾶλλα κήδει, » Ἰλ. Ξ (ᾧ μσ.) » Πάσα κεκηδὸς πόλις πόθῳ, » Θγν. μᾶλλόν σε τό τε πάντοθ' ἀκούειν ἀνέρι κηδομένῳ, ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει. » Ἰλ. Π. 2) (μὲ γεν. ἐκ δ'.) φροντίζω. » Πολλοὺς τόδε τόξον κεκαδήσει ψυχῆς, » Ὀδ. Φ., (παρβλ. Χάζομαι). 3) (μσ.) εἶμαι εἰς ἀνησυχίαν ἢ μέριμναν τινος, ἐνοιαάζομαι, φροντίζω. (μὲ γεν.) » Οὐκέτι Ἀχαιῶν ἐλλυμένων κεκαδήσομεθα, » Ἰλ. Θ. » Κηδόμενοι ἀθανάτων αὐτοὶ πλέον ἔχομεν βροτοῖ, » Ἐπιχρ., τιμῶντες, θεραπεύοντες. (καὶ πρὸς ἀπαρ. ἀναλελ.) » Μὴ ἀπόλωνται κηδόμενοι, » Ἡρ.

Κήδωκε, Δ. ἀντὶ Καὶ ἔδωκε.

Κηδωλὸς [κῆδος], ἡ, όν, Π. ἀντὶ Κηδόμενος, Κηδεμών.

Κῆην, Π. ἀντὶ Ἔκαιον.

Κηθάριον καὶ

Κηθίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κήθιον (τὸ) καὶ

Κηθὶς [χάω, χανδάνω], ίδος (ἡ). ἀγγεῖον (χουτὶ) ὅπου ἐβάλλοντο αἱ ψῆφοι. (παρβλ. Κημός). πλεκτόν τι σκεῦος εἰς τὸ ὁπ. ἐμβάλλοντες ἐκαυνεῦσαν τὰ ζάρια (εἰς τὸ παιγνίδι τῶν κύβων) πρὶν τὰ ῥίψουν, (Γαλλ.) cornet. » Καὶ πρὸς κύβους ἔστηκ' ἔχων τὸ κήθιον, » (Ἑρμιππ. παρὰ τῷ) Σχλ. Ἀρχφ.

Κήκ, Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ ἐκ.

Κήκα, Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ ἔκα.

Κηκάζω, Μ. άσω, Π. ὑβρίζω, κακολογῶ, ὀνειδίζω, [ἐκ τοῦ

Κηκὰς [κακὸς], άδος (ἡ), Ἰων. Π. κακὴ, κακοποιὸς, βλαπτική. » Βότρυν ἐσίνατο κηκὰς ἀλώπηξ, » Νίκ. » Γλῶσσα —, » Καλλ., ἡ λοιδόρος.

Κηκασμὸς (ὁ), Π. [κηκάζω]· λοιδόρησις, ὀνειδισμὸς, κακολογία.

†Κηκίβαλος (ὁ, εἶδ. θαλασσινοῦ, μύδι(ς).

Κηκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κηκὶς.

Κηκιδοφορος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων κηκίδας.

Κηκὶς, ῖδος (ἡ). τὸ γνωστὸν βαφικὸν περιττὸν τῆς δρυός, κηκιδ. «Κισσαρισσίτης —, » Θρρ., (διὰ τὴν ὁμοιότητα) τὸ κυπαρισσόμηλον. 2) (κυρ. καὶ Π.) ἡ ἀναδιδομένη ἀτμὶς ἢ ὑγρασία. » Πορφύρας —, » Αἰσχλ., τὸ ὑγρόν (ἀφ' χυλος) της, [ἐκ τοῦ

Κηκίω, Μ. ίσω, Π. (ἐπὶ ὑγρ.) ἀναβλύζω, ἀναβρύω, (ἐπὶ καπνοῦ κλπ.) ἀναδίδομαι, ἐξαίνω. » Κήκιε λιγνὺς δυέων, » Ἀπλλν. » Αἷμα κηκίον, » Σοφ. (καὶ ἀμτβ.) » Ἀφρῷ ἐκήκιεν ἅλμη, » Ἀπλλ. (καὶ μσ.) » Αἱμάδα κηκιομένην ἀλκείων, » Σοφ.

Κηλαίνω, Μ. κηλάνω, Π. = Κηλέω.

Κηλὰς [κηλὶς], άδος (ἡ). (ἡμέρα) συννεφιασμένη, χειμωνιάτικη· (σύννεφον) τρομηνὸν ἄνεμον, ξηρὸν (γίδα) ἔχουσα κιτρινωπὸν ἢ νεφελώδες τι κηλίδωμα εἰς τὸ μέτωπον, (παρβλ. Κνηκὶς).

;Κήλας [κήλη], α (ὁ), εἶδ. σκηνοῦ, ὁ Πελεκανὸς].

Κηλάστρα (ἡ) καὶ

Κήλαστρον (τὸ) καὶ

Κήλεστρος (ἡ), [κῆλον;], εἶδ. θαμνώδους ἀγριελαίου φυτοῦ, (παρβλ. Κανναβος).

Κήλειος καὶ

Κήλεος (ὁ, ἡ), Π. [καίω]. φλογερός· καυστικὸς ἢ λαμπρός.

Κηλέστης, ου (ὁ), = Κηλητὴς, γόης, ἀπατεών, [ἐκ τοῦ

Κηλεω-ῶ [συγγ. τῷ Κήλεος], Μ. ήσω. Θέλγω (κυρ. διὰ ἐπῳδῶν), γοητεύω· (ἐπιμ.) μεταχειρίζω· καταπραΰνω, (παρβλ.) θεραπεύω· παρηγορῶ· ἡμερόνω· ἑλκύω (εἰς τὸ θέλημά μου), δελεάζω, ἀπατῶ. «Τὴν κόρην.. ὕμνοισι κηλήσαντα, » Εὐρ.

Κήλη (ἡ), [χαλάω;]. (ἐν γέν.) πρῆξιμον (ἰδιαιτ.) σπάσιμον (εἰς τὰ γαμνά).

Κηληδὼν, όνος (ἡ), Π. [κηλέω]. σειρὴν· (συνεκδχ.) θέλγητρον.

Κηληθμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Κήλησις, γοήτευσις· ἢ ἐξ αἰτίας ἄκρας ἡδονῆς ἔκστασις.

Κήληθρον (τὸ), = Θέλγητρον.

Κηλήκτας, α (ὁ). Δ. ἀντὶ Κηλητὴς.

Κήλημα (τὸ), = Θέλγητρον.

Κήλησις, εως (ἡ). τὸ αὐσ. τοῦ Κηλέω, θέλξις, γοήτευσις· δελέασμα.

Κηλήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

;Κηλητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Κηλητής.

Κηλητήριον (τὸ), μέσον πρὸς κήλησιν, θέλγητρον, (κυρ. σὺν. τοῦ

Κηλητήριος, α, ον, = Κηλητικός.

Κηλητὴς [κηλέω], οῦ (ὁ). ὁ θέλγων (καταπραΰνων, παρηγορῶν, ἢ δελεάζων, μαγεύων, ἀπατῶν κτλ.).

Κηλήτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων (πάσχων ἀπὸ) κήλην, σπασμένος.

Κηλητικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κηλεῖν, θελκτικὸς, γοητευτικὸς κτλ.

Κηλήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Κηλητής.

;Κηλιδιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω κηλίδας, εἶμαι λεκιασμένος. (ἐσφαλμ. ἀντὶ Κηλιδιάω).

Κηλιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Μολύνω μὲ κηλίδας, λεκιάζω.

Κηλιδωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κηλίδας, λεκιασμένος.

Κηλὶς [καίω], ίδος ἢ ῖδος (ἡ). βύσσος, λέρα, μάλυσμα, (Τουρκ.) λεκές· (μτφρ.) μῶμος, ἀτιμία (» Ἐστάθη τὴν ἀσπίδα ἔχων, ἣ δοκεῖ κηλὶς εἶναι ταῖς σπουδαίοις Λακεδαιμονίων, » Ξεν.). (ἐνίοτε) πληγή. » Βροτοφθόρους κηλῖδας, » Αἰσχλ.

Κήλου (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Κᾶλον, ξύλον (διὰ καύσιμον)· (κατ' ἔκτ.) βέλος ἢ ἀκόντιον. (μτφρ.) » Ἡελίου γρύσεα κήλα, » Ἐπιχρ., αἱ ἀκτῖνες. 2) (εἰς τὸν Πίνδ. Πύθ. Α', 21) = Θέλγητρον (;).

†Κηλόνειον(νιον), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κηλώνειον.

Κηλοτομία (ἡ). κόψιμον (σχίσιμον χειρουργ.) κήλης, [ἐκ τοῦ

Κηλοτόμος (ὁ, ἡ), [κήλη, τέμνω]. ὁ κόπτων (σχίζων χειρουργ.) τὸ πρήξιμον σπασμένου.

;Κηλόω-ῶ [κήλου]. Μ. ώσω, Π. συρπαλῶ, κατακαίω. 2) = Κηλέω. 3) = Ὀχεύω, βατεύω, [ἐκ τοῦ

Κήλων [κήλη], ωνος (ὁ). (κυρ. ὄνος) βαφεάτος· (μτνμ. ἐπὶ ἀνθρ.) ἀσελγὴς, ὀχευτικὸς. (ὀθ. ἐπιθ. ἀπὸ Πάν). 2) [κῆλον] = τῷ

Κηλώνειον καὶ Κηλώνιον (τὸ), [κήλων 2]. ἡ μηγανὴ διὰ τῆς ὁπ. τραβοῦν νερὸν ἀπὸ τὰ πηγάδια, γεράνι.
Κηλωνεύω, Μ. εὔσω. Ἀντλῶ διὰ ἢ ὡς διὰ κήλωνος· στήνω τι εἰς εἶδος κήλωνος (γερανίου).
Κηλωνήϊον (τὸ), ἰων, ἀντὶ Κηλώνειον.
Κηλώνιον (τὸ), = Κηλώνειον.
Κηλωστὸς (ἴσ. Κηλωτός), ἡ, ὸν, Π. [κηλόω 3]. πορευόμενος. ¤ Νυμφεῖα κηλωστά, ¤ Λυκ., τὰ πορνοστάσια.
Κήμαυτὸν, Δ. (κατὰ κρα.) ἀντὶ Καὶ ἐμαυτόν.
Κἠμὲ, Δ. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Καὶ ἐμέ.
Κῆμος (ὁ), [;]. εἶδ. μαγικοῦ φυτοῦ, λεσντοπόδιον.
Κημὸς (ὁ), [γάω]. κωνοειδές τι ψαροκόφινον. 2) τὸ σκέπασμα τῆς δικαγικῆς κάλαθης διὰ τοῦ ὁπ. ἐβάπτοντο εἰς αὐτὴν αἱ ψῆφοι. (παρβλ. κηθίς). 3) πλεκτόν τι μετάλλινον τὸ ὁποῖον ἐβάλλετο περὶ τὸ στόμα τῶν ἵππων κλπ. ἵνα μὴ δαγκάνουν. ¤ Ὁ γὰρ κημὸς ἀναπνεῖν μὲν οὐ κωλύει, δάκνειν δὲ οὐκέτι, ¤ Ξεν., (συγχ. μὲ τὸ Φιμὸς, ὅπου ἴδε). 4) εἶδ. κοσμήματος γυναικείου.
Κημόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τὸν κημὸν εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου.
Κήμωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Κήν, Δ. ἀντὶ Καὶ ἐν.
Κῆν, Δ. ἀντὶ Καὶ ἂν.
Κῆνος, α, ον, Αἰολ. ἀντὶ Κεῖνος, Ἐκεῖνος.
Κῆνσος (ὁ). Λατ. census, ὁ κατ' ἐκτίμησιν τῆς περιουσίας πληρονόμενος φόρος, κεφαλιάτικον.
Κῆξ, κηκὸς (ἡ), εἶδ. χελιδονοειδοῦς θαλασσ. πτηνοῦ, (ἀλλ.) Κήϋξ.
Κηξαπίνης, Δ. (κατὰ κρα.) ἀντὶ Καὶ ἐξαπίνης.
Κήομεν, Π. ἀντὶ Καίωμεν, πλθ. ά. προσ. τοῦ ἀόρ. ά. τῆς ὑποτ. τοῦ Καίω.
Κηπαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ φυόμενος εἰς ἢ φέρων πρὸς τὸν κῆπον. ‖ (κύρ. θηλ.) εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γένος τῆς ἀντράκλας), (Γαλλ.) orpin.
Κηπάριον (τὸ), = Κηπεῖον.
Κῆπε, Δ. (κατὰ κρα.) ἀντὶ Καὶ εἶτα.
Κήπεϊ, Κήπειτα, Δ. (κατὰ κρα.) ἀντὶ Καὶ ἐπεί, Καὶ ἔπειτα.
Κηπεία (ἡ), [κηπεύω]. = Κηπουρία. καλλιέργεια (περιποίησις) φυτοῦ εἰς κῆπον.
Κήπειος, η, ον, Π. ἀντὶ Κηπαῖος.
Κηπεμυσ', Π. κατὰ κρα. ἀντὶ Καὶ ἐπέμυσα, ἀόρ. τοῦ Ἐπιμύω.
Κήπευμα (τὸ), τὸ εἰς κῆπον φυτευθὲν ἢ καλλιεργηθὲν φυτόν.
Κηπεὺς, εως (ὁ), = Κηπουρός.
Κηπεύσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναται τις νὰ καλλιεργήσῃ εἰς κῆπον.
Κήπευσις, εως (ἡ), = Κηπεία.
Κηπευτὴς, οῦ (ὁ), = Κηπεὺς, κηπουρός.
Κηπευτικὸς, ἡ, όν. Κηπευτοῦ ἴδιος, κηπουρικός. ‖ (οὐσ.) Κηπευτικοί, οἱ κηπουροί.
Κηπευτὸς, ἡ, όν. Ὁ καλλιεργούμενος ἐντὸς κήπου, [ἐκ τοῦ
Κηπεύω, Μ. εὔσω. Φυτεύω καὶ περιποιοῦμαι φυτὰ εἰς κῆπον, καλλιεργῶ ὡς κηπουρός. ¤ Τὰς σπυρήνους ῥοὰς Ἔρυθραι κηπεύουσι, ¤ Θφλκτ. (καὶ μτνμ.) ¤ Ὃν πάλλ' ἐκήπευσ' ἡ τεκοῦσα βόρειος χών, ¤ Εὐρ.
Κήπι, Δ. (κατὰ κρα.) ἀντὶ Καὶ ἐπί.
Κηπίδιον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ κῆπος, κηπαράκι, περιβολάκι.
Κήπιον (τὸ), = Κηπίδιον. 2) (μτνμ.) εἶδ. κουρεύματος καὶ συγυρίσματος τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς.
Κηπὶς, ίδος (ἡ), = Κηπαία. ¤ Νύμφη —, ¤ Ἀριστοτ.
Κηποκάμας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Κηποκόμης, τοῦ ὁπ. ἡ κόμη εἶνε κουρευμένη εἰς σχῆμα κήπου.
Κηποκόμος (ὁ). [κῆπος κομέω]. Κηπουρός.
Κηπολόγος (ὁ). ὁ λέγων (διδάσκων, ἐν κήπῳ, (ἐπίθ. τοῦ Ἐπικούρου).
Κηπόπλοια (ἡ). φύτευμα ἢ σχηματισμὸς κήπου.
Κῆπος (ὁ), [ἴδε Σκάπτω]. τόπος περιφραγμένος πρὸς καλλιέργειαν φυτῶν ἢ δένδρων (ἰδίως δὲ) λαχανικῶν, περιβόλι, (Γουρν.) μπαγτσές ἢ μποζάνι. ¤ Κῆπος Ἀδώνιδος, ¤ Σχλ. Θκρ., παναῖρι ἢ γλάστρα μὲ χῶμα καὶ ἄνθη φυτευμένα ἐν εἴδει κήπου εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀδώνιδος. ¤ Οἱ ἀπὸ τῶν κήπων, ¤ Ξεν., οἱ Ἐπικούρειοι. 2) (μτνμ.) εἶδος κουρεύματος ἢ σχηματισμοῦ τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς. 3) τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον (ὀθ. Μανιόκηπος). 4) = Κῆβος, εἶδ. κερκοπιθήκου.
Κηποσόφιον (τὸ). τάφος ἐντὸς κήπου.
Κηπουργέω-ῶ, Μ. ήσω. = Κηπουρέω.
Κηπουργία (ἡ), = Κηπουρία.
Κηπουργικὸς, ἡ, όν, = Κηπουρικός.
Κηπουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (καλλιεργῶ κῆπον ὡς) κηπουρός.
Κηπουρία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ κηπουροῦ.
Κηπουρικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κηπουρὸν ἢ τὴν κηπουρίαν.
Κηπουρὸς (ὁ), [κῆπος, οὖρος]. ὁ καλλιεργῶν (ἐπιμελούμενος) κῆπον, περιβολάρης, (Γουρν.) μπαγτσεβάνης.
Κηποφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ (ἐπιστάτης) κήπου.
Κηπωρέω-ῶ, Κηπωρία, Κηπωρικὸς, Κηπωρὸς, [κῆπος, ὦρα], = Κηπουρέω, κλπ.
Κῆρ [κείρω], κηρὸς (ἡ). ἡ κακὴ τύχη (μοῖρα), τὸ πεπρωμένον εἴς τινα δυσχύμημα, συμφορὰ· φθορά. βλάβη, ὄλεθρος· θανατικὸν δέ τι κηρείδεται εἶναι, ¤ Ἰλ. Β. ¤ Κηρὶ δαμεὶς Ἀΐδόσδε βεβήκει, ¤ Ὑπ. Γ. ¤ Ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν, ¤ Ἰλ. Ε. 2) κηλὶς, ἀγος, μίασμα· κακία, ἐλάττωμα. ¤ Ὅλως δὲ ἑκάστοις τῶν τόπων ἰδίας ἔχουσι κῆρας, οἱ μὲν ἐκ τοῦ ἐδάφους, οἱ δ' ἐκ τοῦ ἀέρος, οἱ δ' ἐξ ἀμφοῖν, ¤ Θφρ. ¤ Πρασεῖναι δέ τινας ἑκάστῃ (τῶν πολιτειῶν) κῆρας συμφύτους, ¤ Δ. Ἁλ.
Κῆρ, κῆρος (τὸ), (χ. πλθ.), Ο. (κατὰ κρα.) ἀντὶ Κέαρ, καρδία.
Κηραίνω, Μ. ανῶ, Π. [κῆρ]. βλάπτω, φθείρω. 2) [κῆρ] μερμνῶ, ἀγωνιῶ, ἀγανακτῶ.
Κηραμώντης, ου (ὁ), Π. [κῆρ ἀμύνω]. ὁ ἀποτρέπων (προφυλάττων ἀπὸ) συμφορὰν (ὄλεθρον, θάνατον), ἀλεξίκακος.
Κηράνθεμον (τὸ), εἶδ. ἄνθους τῆς ἀνοίξεως, (ἴσ.) = Ἠράνθεμον, (παρβλ. Κήρινθον).
Κηρατὴς, ῆος (ὁ), Π. = Χηραφὴς, Καραβὶς.
Κηρεχάτης, ου (ὁ), εἶδος ἀχάτου (λίθου) ἔχοντος χρῶμα κιτρινωπὸν (σὰν τὸ κηρί).
Κηρεία (ἡ), = Κηρία.
Κηρέλαιον (τὸ). ἀλοιφὴ ἀπὸ μίγμα ἐλαίου καὶ κηροῦ, κηραλοιφή.
Κηρεμβροχὴ (ἡ). ἐπίθεσις ὑγροῦ ἐμπλάστρου ἀπὸ κηρί.
Κηρεσιφόρητος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁπ. ἔφερον ταυθνὰ αἱ κῆρες (ἡ κακὴ μοῖρά τινος, ἡ ὀργὴ τοῦ θεοῦ).
Κηρία (ἡ), = Κηρίς, φυσικὰ διὰ σαβάνωμα.
Κηριάζω, Μ. άσω. Κατασκευάζω κηρίον (κηρήθραν). ¤ Τὰ κηριάζοντα τῶν ὀργανοδέρμων, εἶδος πορφύραι καὶ κήρυκες, ¤ Ἀριστ., (ἴδε Μελικηρίς). 2) (ῑ) ἔχω χρῶμα κηροῦ ἢ σχῆμα κηρήθρας.
Κήρινθον (τὸ), εἶδ. ἐαρινοῦ εὐώδους ἄνθους, (ἴσ.) = Κηράνθεμον, [ἐκ τοῦ
Κήρινθος (ὁ), = Ἐρυθάκη, (κοιν.) ψιμὺθ τῶν μελισσῶν.
Κήρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ κηρί, κηρένιος. ¤ Κήρινον πλάσμα, ¤ Πλάτ. (ᾱ τρπ.) ¤ Μακρὰν ἀπὸ τοῦ ἡλίου ὑπάγετε, μέχρις ἂν κήρινος τὰς ὑπολήψεις ἔχητε, ¤ Ἐπίκτ. ‖ (οὐσ.) ¤ Κήρινη, ¤ εἶδ. μάστιγος. 2) κίτρινος σὰν τὸ κηρί.
Κηρινεόζης, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κηρὶ ἢ κηρήθραν. 2) σφαλμ. ἀντὶ Κρυσταλλόζης.
Κηροκλέπτης, ου (ὁ). ὁ κλέπτων τὰ κηρία τῶν μελισσῶν (ταῖς μελόκηπτας).
Κηρὸν (τὸ). κηρήθρα, μελόκηπτα. (συνόχ.) κερὶ ἢ μέλι (μτνμ.) εἶδ. ψωρώδους δυσκάτου ἐξανθήματος, (ἄλλως) Μελικηρίς. ¤ Ὑγιάζει δὲ καὶ κηρὸς καταπλασθεῖσα μετὰ μέλιτος, ¤ Δίοσκ.
Κηροπώλης (ὁ). ὁ κατασκευάζων κηρία (κηρήθρας).
Κηρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κηρόω, φανεύω. 2) (παθ.) γίνομαι κίτρινος (σὰν τὸ κηρί). (συνόχ.) λ.χ. πάθυμῶ, (κοιν.) κερόνω.
Κηρὶς, ίδος (ἡ), = Κηρία.
Κηρίτης, ου (ὁ), (ἐννν. λίθος) πέτρα πολύτ. ἐχουσα χρῶμα κηροῦ, (ἴδε Κηραγάτης).
Κηριτρεφὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [κῆρ, τρέφω]. ὁ γεννηθεὶς ἵνα ὑποφέρῃ τὰς ἀποφάσεις τῆς σκληρᾶς τύχης (τῆς εἱμαρμένης). 2) (ἐνεργ.) ὁ τρέφων (αὐξάνων) τὸν θάνατον, φθοροποιὸς, ὀλέθριος. ¤ Δαίμων (¤ Μερίμνα) —, ¤ Συν.
Κηρίφατος (ὁ, ἡ), Π. [κηρ. πέφνω]. ὁ φονευθεὶς (¤ πιθανῶν) μὲ βίαιον θάνατον.
Κηριώδης, εος (ὁ, ἡ), = ὅμοιος μὲ κηρίον (κηρήθραν).
Κηριων, ωνος (ὁ). χονδρὴ λαμπάδα ἢ τόρτα, (ἀντ.) cereus. 2) = Κηρύνη (μάσκι).
Κηρογονία (ἡ). σχηματισμὸς (κατασκευὴ) κηροῦ. ¤ Αἱ μέλισσαι περὶ τὰς κηρογονίας ἀπαιτοῦνται τοὺς προσιόντας, ¤ Ὠρ.
Κηρογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω διὰ τοῦ κηροῦ (εἶδ. σμάλτου).
Κηρογραφία (ἡ). ἡ διὰ τοῦ κηροῦ ζωγραφικὴ, (ἀλλ.) Ἐγκαυστική.
Κηρογράφος (ὁ, ἡ). (παρακ.) ὁ ζωγραφίζων

(περιπαροξ. ζωγραφισμένος) ἐγκαυστικῶς (διὰ τοῦ κηροῦ).
Κηροδέτας, α, ὁ, Δ. ἀντὶ
Κηρόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος (κολλημένος) μὲ τὸ κηρί. « Αὐλὸς—, » Εὐρ., ἡ σύριγξ. (συνκόχ.) « Πνεῦμα—, » Θκρ., ὁ ἦγος τῆς σύριγγος.
Κηροδομέω-ῶ, Μ. ἤσω. Π. εἰκοδομῶ μὲ κηρόν, κατασκευάζω κηρήθραν.
Κηρεισιδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κηρόν, διὰ τὸ μελιτόγρους εἶναι, ἤγουν κηρεισιβεῖς, » Σχλ. Νίκ. « Ἁπαλά τε ὄντα ᾗ οἷον κηρεισῇ τὰ τῶν βρεφῶν ὀστᾶ, » Γρ.
Κηρόθεν, ἐπίρ. Π. [κῆρ]. ἐκ καρδίας, ἀπὸ καρδίας.
Κηρόθι, ἐπίρ. Π. ἐγκαρδίως, καρδιακά.
Κηροπαγὴς [κηρός, πήγνυμι], ές (ὁ, ἡ), = Κηρόδετος.
Κηροπήγιον (τὸ). κανδηλέρι.
Κηρόπισσος (ἡ). ἀλοιφὴ ἀπὸ κηρὶ ᾗ πίσσαν, (παρβλ. Πισσόκηρος).
Κηροπλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω (Κατασκευάζω) τι ἀπὸ ἢ ὡς ἂν ἀπὸ κηρί. « Οἱ γὰρ θέλοντες σκεύη κατασκευάσαι καὶ ἐνυφᾶναι ζῴδια, πρῶτον κηροπλαστοῦσι, » Μακάρ.
Κηροπλάστης, ου (ὁ). ὁ κατασκευάζων κηρένια ἀγάλματα κλπ.
Κηροπλαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κηροπλάστην. « Κηροπλαστικὴ (ἡ), ἡ τέχνη τοῦ κηροπλάστου.
Κηρόπλαστος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ κηρί, κηρένιος, ἡ 2) ἀλειμμένος μὲ κηρί, φυκιασιδωμένος.
Κηροπυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω κηρὶ ἢ ἀπὸ κηρὶ (καθὼς αἱ μέλισσαι).
Κηροπώλης, ου (ὁ). πωλῶν κηρί ἢ κερά.
Κηρὸς (ὁ). κηρί, ἀγιοκέρι. « Κηρῷ πλασάμενος εἰκόνα, » Ἡρωδ. ‖. (πλθ.) κερά, λαμπάδες. « Κηρούς τε καὶ ὀφθαλμοὺς ἁψάμενοι, » Ἱππ. 2) εἶδος ἁλοιφῆς κοσμητικῆς, (ὅθεν τὸ Λτν.). cerussa « Τὸ φυκίον καὶ ὁ κηρὸς, » Φλῳρτ.
Κηροτέγνης, ου (ὁ). = Κηροπλάστης.
Κηροτεκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φτιάνω, θεμελιώνω. 2) ἀλείφω μὲ κηρί. « Πινακίδιον κεκηρωμένον, » Τρφ.
Κηρύβιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυρήβιον.
Κήρυγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κηρύττεται (ἀναγγέλλεται διὰ τοῦ κήρυκος, προκηρύττεται), εἴδησις, προσταγή· βραβεῖον.
Κηρυγμὸς (ὁ), = Κήρυξις.
Κηρύκαινα, ης (ἡ), Θωμ. θηλ. τοῦ Κῆρυξ. 2) (εἰς τὴν Ἀλεξάνδρ.) γυνὴ διωρισμένη νὰ συνάζῃ τὰ φυλάκια τῶν γυναικῶν καὶ νὰ τὰ ῥίπτῃ εἰς τὴν θάλασσαν.
Κηρυκεία (ἡ). τὸ ἔργον τὸ ἀξίωμα τοῦ κήρυκος.
Κηρυκειοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κεκαμμένος εἰς) εἶδος κηρυκείου.
Κηρύκειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς κήρυκα. ‖. (οὐσ.) Κηρύκειον (τὸ), ἡ ῥάβδος τὴν ὁπ. ἐκράτουν συνήθ. οἱ πολεμ. κήρυκες καὶ οἱ ἱκέται (τοιαύτην κρατεῖ ᾗ ὁ Ἑρμῆς). ‖. (πλθ.) ὁ μισθὸς (ἡ πληρωμὴ) τοῦ κήρυκος.
Κηρύκευμα (τὸ), Π. ἀντὶ Κήρυγμα.
Κηρύκευσις, εως (ἡ), = Κηρυκεία.
Κηρυκευτικὸς, ἡ, όν = Κηρυκικός.
Κηρυκεύω, Μ. εὔσω. Κάμνω τὸ ἔργον τοῦ κήρυκος, ὑπηρετῶ ὡς κῆρυξ· κηρύττω. « Ἐλευθέροις νῦν ἐσθλὰ κηρυκεύειν, » Αἰσχλ.
Κηρυκήη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κηρυκεία.
Κηρυκήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Κηρύκειος.
Κηρυκικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κήρυκα.
Κηρύκινος, η, ον, = Κηρυκικός. « Ῥάβδος —, » Σδ., τὸ κηρύκειον.
Κήρυκιον (τὸ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κηρύκειον. 2) ὑποκορ. τοῦ Κῆρυξ (θαλασσ.)
Κηρυκιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) κηρύκιον, (ἴδε Κηροφόρος).
Κηρυκτὴς, οῦ (ὁ), Π. ἀντὶ Κῆρυξ.
Κηρυκώδης, ες (ὁ, ἡ), ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν (θαλασσ.) κηρύκων, ὅμοιος κήρυκι, (Ἀρστ.).
Κηρύλος (ὁ), εἶδ. θαλασσ. πτηνοῦ, (κατά τινας) τὸ ἄρσεν τῆς ἁλκυόνος, (γράφεται καὶ Κειρύλος).
Κῆρυξ ὁ (κατὰ τὸν Οὐόλφ.) Κήρυξ [γῆρυς], υκος (ὁ). ὁ ἁλαλητής, (Ἑβρ.) τελλάλης· (ἀρχ. ἐν γέν.) ὑπηρέτης δημόσιος, (ἰδιαιτ.) πρέσβυς (ἀπεσταλμένος) ἐν καιρῷ πολέμου (εἰς μερικὰς Ἑλλην. πόλεις) ἱερεὺς ἢ ὑπηρέτης εἰς τὰς θυσίας. 2) (συνεκδ. καὶ μετωνυμ.) εἶδ. ἀγκαθωτοῦ μεγάλου θαλασσίου κοχλίου (τοῦ ὁπ. τὸ ὄχρεον μετεχειρίζοντο ἀντὶ σάλπιγγος), (κοιν.) κήρυκας. (Γαλλ.) buccin.
Κήρυξις, εως (ἡ). = τὸ κηρύττειν, ἢ διὰ κήρυκος δημοσίευσις, διακήρυγμα.
Κηρύσσω (ττω), Μ. ύξω, [γηρύω]. Φωνάζω (Διαλαλῶ, ἢ Δημοπρατῶ) τι ὡς κῆρυξ ἢ διὰ τοῦ κήρυκος [« Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς, » Ἰλ. Β. « Σὺ δ' αὐτὸς πότερον ἤθελες ; ὁ νικῶν Ὀλυμπιάσιν ἢ ὁ κηρύσσων τοὺς νικῶντας εἶναι; » Πλ. « Αἱ πόλεις σοι κηρύττουσιν ἀσφάλειαν καὶ πρυτανεῖα καὶ ἀπόνειμα, » Ξεν. [καὶ πθ.] « Χρήματα αὐτῷ κηρυσσόμενα ὑπὸ τῶν δήμων, » Ὑπ.· μετ' ἐγχωμ. τὰ ἔργα τοῦ κήρυκος (« Κηρύσσων γήρασκεν, » Ἰλ. Ι. ‖. (ἐν γέν.) κοινοποιῶ, δημοσιεύω· προκηρύττω· (ἐνίοτε) προσκαλῶ ἢ ἐπικαλοῦμαι μεγαλοφώνως. « Ἐγὼν κεκήρυχ' ἅπαντα δικαιόπολιν· Ὕπαγε Δικαιόπολις ; ἢ λῆς περίεσθαι χειρίας, » Ἀρχφ.
Κηρώδης, ες (ὁ, ἡ), = Κηρεισιδής, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κηριώδης.
Κήρωμα (τὸ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι εἶνε κεκηρωμένον ἀπὸ ἢ ἀλειμμένον μὲ κηρί, (ἰδιαιτ.) πινακίδα κεκηρωμένη διὰ γράφεσθαι, σχεδ. 2) = Κηρωτόν. 3) = Κυφελὶς (τῶν αὐτιῶν). 4) εἶδ. ἁλοιφῆς (κηρελαιον) δι' ἀθλητάς. 5) (συνεκδ.) = Παλαίστρα, ἀθλητήριον. « Τὸ σκήλαιον τοῦτο κήρωμά ἐστι, » Μόσχ. Δειμωνάρ.
Κηρωματίζω Μ. ίσω. Ἀλείφω μὲ κήρωμα (4).
Κηρωματικὸς, ἡ, όν. Ἀλειμμένος μὲ κήρωμα (κηραλοιφήν).
Κηρωματιστὴς [κηρωματίζω], οῦ (ὁ), = Ἀλείπτης (τῶν ἀθλητῶν).
Κηρὼν, ῶνος (ὁ). τὸ κοφφίνι (κυφελὶ τῶν μελισσῶν, ἢ ἡ τρύπα τῆς κηρήθρας.
Κήρωσις [κηρόω], εως (ἡ). κέρωμα, (ἴδε Κώνωσις). 2) τὸ ἀκατέργαστον ᾠὸν τινῶν ἐξ ὧν κηρὶ μὲ τὸ ὁποῖον χρίουν πρῶτον αἱ μέλισσαι τὰς κυψέλας των, (ἄλλ.) πρόπολις, (παρβλ. Κήμινθος καὶ Ἐριθάκη).
Κηρωτοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κηρωτόν.
Κηρωτομάλαγμα (τὸ). εἶδος μαλακτικοῦ ἰατρικοῦ (καταπλάσματος) ἀπὸ κηρωτόν.
Κηρωτὸς, ἡ, όν. Ἀλειμμένος ἢ Ἀνακατωμένος μὲ κηρί, (ὀθ. ‖. οὐσ. Κηρωτή (ἡ) ἢ Κηρωτὸν (τὸ), ἔμπλαστρον ἀπὸ κηραλοιφὴν καὶ ἄλλα εἴδη, (Ἰταλ.) tarόto, (ἐχρησίμευε καὶ ὡς) φυκιασιόν. « Κάτοπτρον, ψαλίδα, κηρωτὴν, λίτρον, » Ἀρχφ., (ἴδε Κηρὸς 2).
Κῆς, Δ. (κατὰ κρα.) ἀντὶ Καὶ ἐς.
Κῆται, Π. ἀντὶ Κέηται, γ' ἐν. κρα. τῆς ὑποτ. τοῦ Κεῖμαι.
Κῆτε, Δ. ἀντὶ Καὶ εἶτε.
Κητεία (ἡ). τὸ ὀψάρευμα τῶν κητῶν (τῶν μεγάλων ἰχθύων).
†Κήτειον (τὸ), γρμτ. κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Γήθυον.
Κήτειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ κήτη. « Κητείοις νώτοισιν ἐφήμεναι (αἱ Νηρηΐδες) ἐστιχόωντο, » Μόσχ. 2) ὅμοιος μὲ κῆτος, ὑπερμεγέθης. « Πολλοὶ ὅ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι κήτεα κτείνοντο, » Ὀδ. Α. (τὸ ὁποῖον ὅμως ἄλλοι ἄλλως ἐξήγησαν, καθὼς καὶ τὸ Κητώεις).
Κήτημα (τὸ). κομμάτι κήτους (θύννου) πασπαλισμένον, λακέρδα, Ὠμοτάριχον.
Κητήνη, (ἡ). καράβι πολλὰ μεγάλον (ἴσα μὲ κῆτος).
Κητοθέρπις (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων ἢ χρησιμεύσας εἰς τροφὴν τῶν κητῶν.
Κητεθηρεῖον (τὸ), ἴδε τὸ ἑπμ.
Κητοθηρία (ἡ). τὸ ὀψάρευμα (ἡ θήρα) τῶν κητῶν. 2) τὸ μέρος (ἡ ἀποθήκη) ὅπου φυλάττονται τὰ πρὸς τοῦτο ἀναγκαῖα ἐργαλεῖα. (ὁ Γ. Διν. Ὀρφ. καὶ ὁ Ἰακώβ. διορθ. Κητοθηρεῖα).
Κῆτος, εος-ους (τὸ). (ἐν γέν.) μέγα ὀψάριον (ἰδιαιτ.) ἢ μπαλαίνα, ἢ φώκη, κτλ. 2) (μετωνυμ.) ἀστερισμός τις. ‖. (εἰς

τὰς συνθ. ἀναλογεῖ μὲ τὸ κῦτος, βαθύ-της, καλόθης).
Κητοτρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων κήτη.
Κητοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφομένους μὲ) κήτη.
Κητοφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων τὰ κήτη. «Τρίαινα —, « Ἐπιγρ.
Κητόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι μέγας (αὐξάνω) ἴσα μὲ κῆτος.
Κητώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα ἢ μέγεθος κήτους, (ἴδε Κήτειος καὶ
Κητώδης, εσσα, εν, Π. μέγας ἴσα μὲ κῆτος· εὐρύγωρος. 2) (ὡς ἐπίθ. τῆς Λακεδαίμ., κατά τινας) ἀντὶ Καστανίας, καῖλος ἢ βαραθρώδης.
Κητῶος, α, ον, Π. ἀντὶ Κητώδης.
Κηΰ, Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ εὖ.
Κήϊξ, ῦκος (ὁ), εἶδ. θαλασσ. πολυφάγου πτηνοῦ, ψαροπούλι.
Κῆφ', Δ. (πρὸ φων.) ἀντὶ Καὶ εἰπέ.
Κῆφα, Δ. ἀντὶ Καὶ ἔφη.
Κηφήν, ῆνος (ὁ). ἡ ἄκεντρος (καὶ, κατά τινας, ἀρσενικὴ) μέλισσα ἡ ὁπ. τρέφεται ἀπὸ τοὺς κόπους τῶν ἄλλων μελισσῶν χωρὶς νὰ ἐργάζεται, (ὀθ. ποιν.) ἀργός· (διὰ τὸ ἄκεντρόν της ἐπονομάζεται ἡ Κόθουρος, καλοβός, ὀθ. 2) (ὡς ἐπίθ. μτνμ.) ἄπτερος (μαθημένος) ἀπὸ γῆρας, (ἐπμ.) ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν. « Γραῦς —, « Εὐρ.
Κηφήνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κηφήν. 2) ἡ κηφήνα (χωρὶς μέλι) τῶν κηφήνων ἢ ἄλλων ὁμοίων ἐντόμων.
Κηφηνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κηφῆνα, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κηφήνων.
Κήωθα, Δ. ἀντὶ Καὶ ἦρθη, αθ. ἀόρ. ά. τοῦ Αἴρω.
Κῆχος, ἴωνος καὶ Δ. ἀντὶ Κῆ χθονὸς (Πῆ γῆς)· ἢ κατὰ συγκ. ἀπὸ τοῦ Κήναχος (παράγ. τοῦ Κῆνος = Ἐκεῖνος), κατὰ τὸ Κύμβαχος, Ὀψιγά = Ὀψέ, Ἀλλαχοῦ κ.λπ. (καὶ μετὰ τοῦ ἵκω) « Ποῖ κῆχος; εὐθὺ Σικελίας, « Ἀρχφ. «Ποῖ κῆχος; εἰς τὸν οὐρανόν, « αὐτ.
Κηώδης, εος (ὁ, ἡ) καὶ
Κηώεις, εσσα, εν, Π. [καίω], = Θυόεις, εὐωδιάζων ἀπὸ καπνὸν θυμιάματος καὶ ἄλλων ἀρωμάτων, (ἐν γέν.) εὐώδης. «Γῆ καὶ γενναμένην κηώδεα φύετο πάντα, « Διον. « Γαῖα δὲ κηώεσσαν ἀναπτύξασα λοχείην, « Νόνν.
Κιάθω (χ. Μ.), Π. πορεύομαι, ὑπάγω, (ἴδε †Κίω).
Κιβδηλεία (ἡ). τὸ κιβδηλεύειν, νόθευσις (κυρ. νομίσματος), (Τουρκ.) καλπουζανλίκι, (μτφορ.) ψευτιά, δολιότης.
Κιβδήλευμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐκιβδηλεύθη (ἐδολώθη κ.λπ.), πρᾶγμα κίβδηλον. (μτφορ.) ψεῦδος, ἀπάτη· δολιότης.
Κιβδηλεύω, Μ. εύσω. Κάμνω (κυρ. πολύτιμον μέταλλον) τι κιβδηλον, δολόνω, νοθεύω, ψευτίζω· (μτφορ.) διαφθείρω, διαστρέφω.
Κιβδηλία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ κιβδήλου (κυρ. καὶ μτφορ.), δόλος, διαφθορά.
Κιβδηλιάω-ῶ, Μ. άσω. Ὁμοιάζω (κατὰ τὸ χρῶμα) κιβδηλον νόμισμα, εἶμαι χλωμός (ἰκτερικός).
†Κιβδήλις, ἡ (ὀρθότ.) Κίβδηλις, εως (ἡ), σκωρία, (ὅθεν:
Κίβδηλος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ πολυτ. μετάλλ.) νοθευμένος, (ἐπὶ νομισμ.) κάλπικος, (ἐν γέν.) ὁλωμένος (μτφορ.) ἀπατηλός· δόλιος. μὴ γνήσιος, [ἐκ τοῦ
†Κίβδης, ου (ὁ). ἀπατεών, δόλιος.
Κίβηβι, Δ. ἰσχ. εως (ἡ), = Κύβησις, σαχκοῦλα, τορβᾶς.
Κίβωριον (τὸ), [Αἴγυπτ.]. ἡ σπορεθήκη τοῦ Αἰγυπτιακοῦ κυάμου (εἴδους νυμφάρου), (τὰ φύλλα του ἐχρησιμευον ὡς καυκία, ὅθεν 2 εἶδ. ποτηρίου.
Κίβωτάριον καὶ
Κιβώτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κιβωτὸς, κασελάκι, σαντουκάκι.
Κιβωτοειδὴς, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) κιβωτοῦ.
Κιβωτοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων κιβωτούς, κασσελλᾶς.
Κιβωτὸς (ἡ), [συγγ. τῷ Κίβησις]. ξύλινον σανδοῦκι, κασσέλλα.
Κιγκλίζω [κίγκλος], Μ. (σω. Κινῶ τι συχνὰ καὶ ἀγλίγωρα, σείω, κουνῶ (καὶ μσ.) κουνοῦμαι· (συνκθχ.) μετακινῶ, μεταβάλλω. « Οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀπρεμίζειν τὸν δὲ κακὸν κινεῖν, « Θγν. 2) (μτγν.) κλείω (περ. = κλείω) μὲ κιγκλίδας.
Κιγκλὶς [κλείς], ίδος (ἡ). κάγκελλον, θύρα διπλῆ (καγκελλωτή), περίφραγμα ἢ διαφραγμα ἀπὸ κάγκελλα, (κυρ. ἐπὶ δικαστηρ.) = Δρύφακτος. (εἰς τὸν Πλ. Ἀσύν. 20) εἶδ. στρεβλώσεως. (μτφρ.) « Κιγκλίδες διαλεκτικαί, « Ἰουλ., αἱ πλεκτάναι (αἱ περιστροφαὶ) τῆς διαλεκτικῆς.
Κίγκλισις, εως (ἡ) καὶ
Κιγκλισμὸς (ὁ). τὸ κιγκλίζειν ἢ κιγκλίζεσθαι, κούνημα συνεχὲς καὶ ἐλαφρόν, διακίνησις.
Κιγκλοβάτης, ου (ὁ), Π. ὁ βαίνων (περιπατῶν) ὡς ὁ κίγκλος, κουνούμενος ἐν τῷ περιπατεῖν. « Ῥυθμὸς —, « Ἀρχφ., ὁ τῶν χορευτῶν.
Κίγκλος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ παρυδατίου, (Γαλλ.) νεροκοτσυφας (καιν.) φουσουράδα τοῦ νεροῦ (ἐπειδὴ κουνεῖ ἀδιακόπως τὴν οὐρά του). « Πτωχότερος κίγκλου, « παροιμ. (ἐπειδὴ δὲν κάμνει, καθὼς λέγουν, φωλεάν).
†Κιγχάνω, = (καὶ κατὰ τὸν Εὐρύθ. ἀναλογώτερον τοῦ) Κιχάνω.
†Κιδαβος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κίκαβος.
Κίδαλον (τὸ), [ί]· τὸ κρεμμύδι ἢ εἶδ. κρεμμυδιοῦ.
Κίδαρις [Περσ.], εως (ἡ). εἶδος Περσικοῦ σκεπάσματος τῆς κεφαλῆς, καυλάφι ἢ μπερέτα (οἱ βασιλεῖς τὴν ἐφοροῦσαν ὀρθήν, ἴδε Ἑλλην. Εἰκονολογ. Visconti, Εἰκ. ΜΕ', 3, καὶ ΜΘ', 1, 2, 6—10, ὡς παρβλ. Τιάρα). 2) εἶδος χρυσῶ τῶν Ἀρκάδων.
†Κιδαρεύω, Μ. εύσω. Φέρομαι πανσύργως καὶ δολίως ὡς ἡ
†Κιδάφη (ἡ), [κίω, κινέω· κίναδος]. ἡ ἀλώστης, (ὀθ.
†Κιδάφιος καὶ Κίδαφος (ὁ, ἡ). πανσύργος (ὡς ἡ ἀλώστης), δολιος.
Κίδ-αμαι, Π. ἀντὶ Σκεδάννυμαι.
†Κίδνη (ἡ), = ἡ ἐγχέλεως (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ἐγχώριος) περουγιένη νεοθή, « Ἡσύχ. (χωρὶς) ψάνης, (παρβλ. Κάγρος).
Κιδνός [κεδάω ἢ κενός], ή, όν, Π. = Ἀκινήτος, ἀδύνατος, ἀσήμαντος.
Κιθάρα (ἡ), εἶδ. μουσ. ὀντάτου ὀργάνου, (καιν.) ἄρπα. 2) (μτνμ.) = Κίθαρος.
Κιθαρασπὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Κιθαρῳδός.
Κιθαρίζω, Μ. ίσω. Παίζω κιθάραν ἢ ὁποιανδήποτε ὄργανον ἐντατόν. « Συνηρμοσμένη τῇ λύρᾳ πρὸς τὸν αὐλὸν ἐκιθάρισεν ὁ παῖς, « Ξεν. ‖. (πθ.) ἀκούω παιζομένην ἐμπρός μου (ἢ παίζομαι ὡς τραγουδὶ ἢ ἀκοπὸς εἰς) τὴν κιθάραν. « Κιθαριζόμενον ποίημα, « Πλ.
†Κιθάρεον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κιθάρα, (εἰς τὸν Ἀθ. ΙΒ', 550) ἐσφαλμ. ἀντὶ Καθάριον.
Κίθαρις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Κιθάρα. 2) = Κιθαριστὺς, κιθαρῳδία.
Κιθάρισις, εως (ἡ). τὸ κιθαρίζειν, παίξιμον κιθάρας.
Κιθάρισμα (τό). ὁ ἦχος τῆς κιθάρας· τραγουδὶ ἢ σκοπὸς παιζόμενος μὲ τὴν κιθάραν.
Κιθαρισμὸς (ὁ), = Κιθάρισις.
Κιθαριστήρ (ὁ), = Κιθαριστής.
Κιθαριστήριος, α, ον, = Κιθαριστικός.
Κιθαριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κιθαρίζων· παίζων τὴν κιθάραν). « Κιθάραν λέγοντες, λέγουσι καὶ κιθαριστὴν λύραν δὲ λέγοντες λυριστὴν οὐ λέγουσιν, « (Ἑλλάδι παρά) Φωτ.
Κιθαριστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κιθαρίζειν. « Κιθαριστικὴ (ἡ), « ἡ τέχνη τοῦ κιθαριστοῦ.
Κιθαρίστρια, ας καὶ
Κιθαριστρὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κιθαριστής.
Κιθαριστὺς, ύος (ἡ), Π. ἡ τέχνη τοῦ κιθαρίζειν.
Κίθαρος (ὁ), (μσνμ. ἀπὸ τὴς κιθάρας), τὰ κόκκαλα τοῦ στήθους, (ἄλλ.) Θώραξ, (παρβλ. Κέλυς). 2) εἶδ. ἰχθύος (ἀπὸ τὸ γένος τοῦ ψηττοῦ ἢ τῆς γλώσσας). «Τὴν χρόαν ὑπόχρυσος· μελαίνεις τε γραμμαῖς ἐς τὸ εὐρὺ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἄκρας καταγέγραπται, εἴποι τις ἂν αὐτὰς εἶναι χορδὰς ἐντεταμένας, ἔνθεν τοι ἡ κιθαρῳδὸς (ἴσως Κίθαρος) κέκληται, « Δίλ. (εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Πτωχοπρόδρ. ἐλέγετο κοινῶς) κιθαργος.
Κιθαρῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω τὴν κιθάραν καὶ ἐνταυτῷ τραγουδῶ.
Κιθαρῴδησις, εως καὶ
Κιθαρῳδία (ἡ). τὸ αὐτ. τοῦ Κιθαρῳδέω.
Κιθαρῳδικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κιθαρῳδὸν ἢ τὴν κιθαρῳδίαν· ἐπιτήδειος εἰς τὸ κιθαρῳδεῖν.
Κιθαρῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ παίζων τὴν κιθάραν καὶ τραγουδῶν, (ἐν γέν.) = Κιθαριστής.
Κιθὼν, ῶνος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Χιτών.
Κίκαμα (τὰ), εἶδ. λαχανικῶν, καυκαλήθρας ἢ ραδίκια, (παρβλ. Κιχώριον).
Κίκι, ως (τὸ), [Αἴγυπτ.]. ὁ καρπὸς τοῦ Σιλλικυπρίου, (ἄλλ.) Κροτων, (Λατ.) ρίτσινον.
†Κίκιμον (τὸ). τὸ κόψιμον τῆς κορώνης.
Κίκιννος καὶ (σπν.) Κίκινος (ὁ). τὰ σφουρὰ (κατσαρὰ) τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς.

Κίκινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ κίκι. ■ Ἔλαιον —, ■ Δακρ., τὸ ῥιτσινόλαδον.

†Κίκιρβος (ὁ), [δνμτπ.], Θεσσαλ. ὁ πετεινός, (ὀθεν κοιν.) κόκορας.

Κικκαβίζω, μίμησις τῆς φωνῆς τῆς κακκαβούας, (ὅθεν

Κικκάβη (ἡ), [δνμτπ.]. ἡ κακκαβούα, (παρβλ. Καικάβα).

Κικκαβίζω, Μ. ίσω. Φωνάζω ὡσὰν τὴν κουκουβάϋαν.

Κίκκαβος (ὁ), εἶδος λεπτοῦ νομίσματος (τούτων ὀκτὼ ἀπετέλουν τριώβολον), [ἴσως ἐκ τοῦ κικκάβη, ὡς φέρον τύπον γλαυκός].

Κίκκος (ὁ). (ἐν γέν.) Ἀσιῶτικον, (κυρ.) ἡ μέση λεπτὴ ῥιζοῦσα τῶν ῥοφδιῶν, (ὅθεν Λατ. cuncus. καὶ τρπ.) τὸ μηδὲν τίποτε. (παρβλ. Κόκκι).

Κικλήσκω (παρτ. Ἐκίκλησκον, ᾗ ἀνουξ. ἐκίκλησκον καὶ πλέον οὐ), Π. ἀντὶ καλέω.

†Κικλισμός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κιχλισμός.

†Κικκεβαλίτης, ου (ὁ), = Κηκίβαλος.

Κικρά-ῶ, Μ. κερά-ω, Π. Δ. ἀντὶ Κεράννυμι.

Κίκυβος (ὁ) καὶ

Κίκυμις, ιδος (ἡ) καὶ

Κίκυμος (ὁ), = Κικκάβη, κουκουβάϋα, (ὅθεν:

Κικυμώσσω(ττω), Μ. ώξω; Ἀμβλυωπῶ (ὡσὰν τὴν κουκουβάϋαν), ἓν καλοβλέπω.

Κίκυς ἡ Κῖκυς [κίω ἢ κηκίς;], υος (ἡ), Π. (σπν.) ἀντὶ Ἰσχύς, δύναμις ἡ, ἐκμὰς, ζωτικὸς χυμὸς (ἐν γέν.) θρεπτηριότης, (ἔθ. Ἀκικυς).

†Κικύω [κίκυς], Μ. ύσω. Ἰσχύω· ταχύνω.

Κιλικίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι τοὺς Κιλικας (λῃστὰς διαβοήτους), (κυρ.) φανεύω ἁπάνω εἰς τὸ μεθύσι, (ἐν γέν.) πονηρεύομαι.

Κιλίκιον (τὸ). χονδρὸν μάλλινον (τράγινον) ὕφασμα, ἀμπᾶς, σκηνὴ, ῥάσον.

Κιλικισμός (ὁ). τὸ κιλικίζειν, φυσις ἐκ παροινίας.

Κιλλακτὴρ (ὁ), [κίλλος, ἄγω]. ὀνηλάτης.

†Κιλλαμαρύζω [ἴλλος, αμαρύσσω], Μ. ύσω, = Διατιλλώπτω.

Κίλλης, ου (ὁ), = Κίλλος.

Κιλλίας [κίλλος, βαίνω], αντος (ὁ). κινητόν τι ξύλινον κυπαρισσόσημα (ὡσὰν πεδαρικὸν τραπεζιοῦ) ἐπὶ τοῦ ὀπ. ἀκονμβοῦσαν διάφορα πράγματα (ἰδιαιτ. δι') ὅπλων ὑπαστήριγμα πολεμικῶν μηχανῶν, (καθὼς τῶρα τὸ) ἀκινεμβιστῆρι τοῦ τυφεκιοῦ, (Γαλλ.) affût, [παρβλ. Ὀκρίδας καὶ Ὕους].

Κίλιξ ἡ Κῖλιξ [κίλλω], ικος (ὁ). βῶλος τοῦ ὀπ. τὸ ἐν κέρατον εἶναι γυρισμένον ὀπίσω.

Κίλλος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ὄνον, γαϊδουρήσιος. ■ Κρῶμα κίλλιον, ■ Δξ., τὸ στακτομέλανον, [ἐκ τοῦ

Κίλλος (ὁ), Δ. ὁ ὄνος. 2) (συνεκδ.) ἀγρέμγαλος ὄνος ἢ ἀπὸ κόκκαλον ὄνου, (ἀλλ' ὄχι μᾶλλον Ὕνος).

Κιλλώδης, ης, ον, = Κίλλιος.

Κίλλουρος (ὁ), [κίλλος, οὐρά], εἶδος ἢ μᾶλλ. γένος πτηνῶν, (ἄλλ.) Σεισοπυγίς, (καὶ κοιν.) σεισουρᾶδα.

†Κίλλω, = Ἴλλω, στρέφω, περιστρέφω κτλ. (εὔχρ. μονον εἰς μερικὰ σύνθετα).

Κιμβάζω, Μ. άσω, = Σκιμβάζω.

Κιμβεία (ἡ), = Κιμβικεία.

Κίμβερικον (τὸ), [ἰδηριν. ἢ Κιμβρικόν, παρβλ. Κάρπασος], εἶδος γυναικείου (λευκοῦ) πολυτελοῦς ἐνδύματος.

Κίμβερον (τὸ), = Κιμβερικον.

Κιμβία καὶ

Κιμβικεία (ἡ), [κίμβιξ]. ἄκρα φιλαργυρία.

Κιμβικεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι ■ κίμβιξ (ὑπερβ. φιλάργυρος), φιλαργυρέομαι.

Κίμβιξ, ικος (ὁ). εἶδος ἐντόμου, ταιμποῦρι, ἢ σκνίπα· (μτγμ.) καθ' ὑπερβολὴν φιλάργυρος, (πορβλ.) Σκνιφός.

Κιμωλία (ἡ). (μετὰ καὶ χ. τοῦ γῆ) ἀσπρόχωμα ἢ κοκκινόχωμα τὰ ὁπ. ἀφέρετο κυρ. ἀπὸ τὴν νῆσον Κίμωλον καὶ ἐχρησίμευε διὰ πλύσιμον (καθὼς σῶρα ὁ) πηλὸς, (ἴδε καὶ Κίνα).

Κινάβαρι, εως (τὸ), = Κιννάβαρι.

Κινάβρα (ἡ), [συγγ. τῷ Κενέβριον]. ἡ δυσωδία τῶν τράγων καὶ τῆς μασχάλης (ἄλλ. Γράσος), (ἐν γέν.) βρῶμα, δυσωδία. (ὅθεν:

Κιναβράω-ῶ, Μ. ήσω. Βρωμῶ ὡσὰν τὸν τράγον.

Κινάβριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κίναβος, εος-ους (τὸ) ᾗ ;Κίναβος (ὁ), [ἴδε Κιδάφος]. Σκελ. ἡ ἀλωπηξ, (ἐν γεν.) θηρίον· (συνήθ. μτφορ.) ἄνθρωπος πανοῦργος, ἀχρεῖος, (Ἰταλ.) bestia.

†Κινάθιζω, Μ. ίσω, = Κινέω, (ὅθεν:

Κινάθισμα (τὸ), Π. κίνημα, κομάτισμα· (συνεκδ.) θρῦμμα.

Κιναιδεία (ἡ). ἡ διαγωγὴ καὶ ἡ αἰσχουργία τοῦ κιναίδου.

Κιναιδεύομαι, Μ. εύσομαι, = Κιναιδίζομαι.

Κιναιδία (ἡ), = Κιναιδεια.

Κιναιδίζομαι, Μ. ίσομαι. Εἶμαι (Φέρομαι ὡς) κιναιδος.

Κιναίδιον (τὸ), τὸ πτν. [ιγξ ἢ Σεισοπυγίς, διὰ τὸ πανσοχτῶ στρέφειν ᾗ λυγίζειν τὴν κυγήν.

Κιναίδισμα (τὸ). ἔργον ἢ λόγος (ἐν γέν. ψόφος) κιναίδου.

Κιναιδογράφος (ὁ). συγγραφεὺς κιναιδολογιῶν (αἰσχροτήτων).

Κιναιδολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ὡς κιναιδολόγος, αἰσχρολογῶ.

Κιναιδολογία (ἡ). αἰσχρολογία, [ἐκ τοῦ

Κιναιδολόγος (ὁ, ἡ). αἰσχρολόγος, [ἐκ τῶν

Κίναιδος (ὁ), [κινέω = βινέω], = Κατακύτων, γυναικοπαθὴς, (Τουρκ.) πούστης.

Κιναιδώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κίναιδον, κιναιδου ἴδιος, θηλυδρίας, ασελγὴς.

Κίναμον καὶ

Κινάμωμον (τὸ), Π. ἀντὶ Κιννάμωμον.

Κινάρα (ἡ), τὸ γνωστὸν φυτὸν, ἡ ἀγκινάρα, (ἴδε Κυνάρα).

Κιναρηφάγος (ὁ, ἡ). ἀγκιναροφάγος.

Κίνασις, εως (ἡ), Δ. ἀντὶ Κίνησις,

Κιναγώγα (ἡ), [κινέω, ἄγυρον]. κόσκινον, ὁρμενὶ, λιχνηστὴρι.

Κινδάλιον, Κινδαλισμὸς, Κίνδαλος κτλ., Σ. Κυνέδλιον, Κύνδαλος.

†Κίνδαξ, ακος (ὁ, ἡ), = Σκίναξ ‖ (σύν.) ἀντὶ Κίνδυνος.

;Κινδαψὸς (ὁ), = Σκινδαψός.

Κινδύνευμα (τὸ) πρᾶξις ἢ λόγος κινδυνώδης, (ἐν γέν.) κίνδυνος. ■ Πλεῖστ' ἐπὶ ξένης, ἠθλησα κινδυνεύματ' ἐν σώμῳ κάρᾳ, ■ Σοφ.

Κινδυνευτὴς, οῦ (ὁ). πολεμιρὸς, ῥιψοκίνδυνος.

Κινδυνευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν (διάθεσιν) εἰς κινδυνώδεις ἐπιχειρήσεις, ῥιψοκίνδυνος· (ἐπὶ πραγμ.) ἐπικίνδυνος.

Κινδυνεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (εὑρίσκομαι) εἰς κίνδυνον· κυνεύω νὰ (πάθω κακόν τι). (μὲ ἀπαρ.) ■ Ἡ πόλις ἐκινδύνευσε ἁλῶναι, ■ Πλ. (ᾗ μὲ ἀφ. ἑλλ.) ■ Κινδυνεύων τὴν ἀπ' οὐτοῦ ἀπόστασιν, ■ Γργ. [ἀπολύτ.] ■ Κινδυνεύοντι ἀμύνειν, ■ Πλ.

2) ἐμβαίνω εἰς κίνδυνον, ἀγωνίζομαι (μάχομαι) ἐπικινδύνως, διακινδυνεύω, ῥιψοκινδυνεύω. ■ Ἐφ' ἵππων (■ Πρὸς τοὺς πολεμίους) κινδυνεύειν, ■ Θκ. (καὶ μτγμ.) ■ Περὶ (■ Ὑπὲρ) τῆς ἀρχῆς κινδυνεύειν, ■ Λξ. (καὶ ἐπὶ κριτηρίου) ■ Ὑπὲρ προδοσίας κινδυνεύειν, ■ Ἀντιφ. ■ Ψευδομαρτυριῶν (ἢ) ■ Ψευδομαρτυρίων κινδυνεύειν, ■ Δημ. (καὶ πθ.) ■ Καὶ μὴ ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρετὰς κινδυνεύεσθαι, ■ Θκ. ■ Διὰ τῶν πολιτευομένων τὰ μέγιστα κινδυνεύεται τῇ πολει, ■ Δημ. (ᾗ κατὰ μτχ.) ■ Τὰ κεκινδυνευμένα, ■ Λξ., τὰ διὰ κινδύνου κατορθωθέντα ἢ ἐπιχειρηθέντα. 3) (τρπ. μὲ ἀπαρ.) κινδυνεύω (πλησιάζω, καταντῶ) νὰ, φαίνομαι ἢ φοβοῦμαι σχεδὸν ὅτι. ■ Νῦν δὴ κινδυνεύω μανθάνειν ὃ λέγεις, ■ Πλάτ. ■ Κινδυνεύεις τοῦτο παρ' Ὁμήρου μεμαθηκέναι, ■ αὐτ. ■ Κινδυνεύσει καὶ ἡ πόλις αὐτοῖς ἐναντία γενέσθαι, ■ Ξεν. ■ Κινδυνεύουσιν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι γόητες εἶναι, ■ Ἡρ. ■ Κινδυνεύεις δυσαρεστότερος εἶναι τῶν ἀρρωστούντων, ■ Ξεν. ■ Κινδυνεύει ἀναμφιλογώτατον ἀγαθὸν εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν, ■ αὐτ. ■ Κινδυνεύει ἔχρος εἶναι τούτου τοῦ ἔργου (τοῦ φρουῶν τὴν γῆν) ἀρκτέον, ■ αὐτ. (καὶ ἀπρσ.) ■ Κινδυνεύει ἡμῖν δράσειν, ■ Πλάτ., εἴμεθα σχεδὸν ἀναγκασμένοι νὰ, [ἐκ τοῦ

Κίνδυνος (ὁ), [κινέω, ἀπὸ τὸ κόνυμμα καὶ ῥίψυμον τῶν κύβων]. ἡ κατὰ συνέπειαν ἀτυχίας ἐνδεχομένη ἢ ἄφευκτος ζημία εἰς σύνολον ἐπιχείρησιν· (συνεκδ. ἐν γέν.) πρᾶξις ἐπίφοβος (ἀπαιτοῦσα τόλμην μεγάλην), (ἰδιαιτ.) μάχη ἄνισος, (μτγμ.) κρίσις θανατικὴ δαπάνη μεγάλη πρὸς ἄδηλον ἐπιτυχίαν σκοποῦ τινος, κτλ. ■ Κίνδ. ἄρασθαι (ἀναλαβέσθαι, ὑποδιέσθαι, ἀναῤῥιπτεῖν), ■ Λξ. ■ Τὸν ὑπὲρ τῶν ὅλων κίνδ. ἄρασθαι, ■ Δημ. ■ Ἕλωμένη πάντα κίνδυνον ἀναῤῥῖψαι μᾶλλον ἢ ἰδιωτεύειν, ■ Ἡρωδ. ■ Μηδεὶς οὖν τιμῶν δίρωτείτω μετὰ τοῦ δικαίου ποιούμενος τοὺς κινδύνους, ■ Ἰσοκρ.

Κινδυνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπαπειλῶν (σὺν δεδεμένος μὲ) κίνδυνον, ἐπικίνδυνος. ■ Μὴ πραχωρούσης γὰρ τῆς λωνθανούσης ἐπιβολῆς, ἀναγκαίαν ἡγήσατο τὴν κινδυνώδη τε καὶ ἀπεγνωσμένην, ■ Ἡρωδ. ■ Κινδυνωδέστατα νόσημά ἐστι τὸ φοκήν ἴσχειν

ἔχων καὶ πρὸς ἕλκτρον καὶ πρὸς σωτηρίαν, » Γαλ.

Κινδυνωδῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον κινδυνώδη, ἐπικινδύνως.

Κινέω-ῶ [†Κίω], Μ. ήσω. (ἐν γέν.) Βάλλω εἰς κίνησιν, κουνῶ, σαλεύω· μετακινῶ, μετατοπίζω, (τρπ. καὶ συνεδρ.) μεταβάλλω· σκαλίζω, παράττω, ἀνακατόνω (κυρ. καὶ μτφρ.)· παρακινῶ, διεγείρω· (ἀμτβτ. ἡ ἑλλ.) ἀρχίζω τὴν δοκιμασίαν μου, ἐβγαίνω εἰς τὸν δρόμον (μτφρ. ἐν γέν.)· ἀρχινῶ· (ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐννοίας) = Βιτέω (καθὼς καὶ τὸ Ἐλαύνω). » Κινήσας δὲ κάρη, « Ὅμ. » Ἄγε κινήσας, « αὐτ. » Κινήσαντες τῶν Ὀλυμπιάδι χρημάτων, « Θκ. » Μὴ κινεῖν τὸν ἀνδριάντα, « Ἡρ. » Μὴ κινείτω γῆς ὅρια μηδείς, « Πλάτ. « Ἃ δ' ἐξάγιστα μηδὲ κινεῖται λόγῳ αὐτὸς μαθήσει, » Σοφ. « Μὴ κίνει εὖν ἀνάγυρον, « Παραιμ. « Σκληρὰ τοῦ θέρους ἡ γῆ, ὥστε κινεῖν τῷ ζεύγει, « Ξεν. « Κινεῖν ὅπλα (ὅπλα, πολεμεῖν), « Ἀξ. « Καὶ εἶπον, κινήσας αὐτὸν, Σώκρατες, καθεύδεις; « Πλάτ. « Τέλωτα ἐκίνησεν, « αὐτ. « Κινεῖν (ἐνν. τὴν κοιλίαν) ἔξεστι τοῖς ἰατροῖς, « Ἀρστ. « Κινεῖν τὴν ῥητορικήν, « Κυϊντλ. « Τὸ κινεῖν διὰ μακροτέρων, μειρακιώδους ἐστὶ φιλονεικίας, « Πλ. « Ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξίησιν ἀνθρώπους αὐτῶν, « Δμ. « Κινεῖν πόδα, « Εὐρ. « Οὐκ ἄλλῳ πόδα κινήσεις; « αὐτ. (καὶ καταχρ. ἡ μτνμ.) « Νάστιμον ναῦς ἐκίνησεν πόδα, « αὐτ. [καὶ ἑλλ.] « Οὐδέπω κεκινημένων ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Κελτῶν, « Πλ. « Καὶ ἐκίνησεν ἐκεῖθεν Ἄβραμ εἰς γῆν πρὸς λίβα, « Γρφ. [καὶ μφ.] « Κινεῖ ξύ, « Θκρ. (κοιν.) σάλευε (κάμε) δὰ! κουνήσου! (ᾠ πθ.) « Κινήθη δ' ἀγορὴ, ὡς κύματα, « Ὅμ. (καὶ μτφρ.) « Ἡ ἰδηρία, καὶ περ εἰρηνεύσασα, ἐκινήθη, « Δ. Κάσσ. [καὶ τρπ.] « Ἐπίγνως τι ἐκ τούτων κεκινημένην αὐτὴν μᾶλλον πρὸς τὴν ἐπιμέλειαν; Ξεν.

Κινηθμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Κίνησις.

†Κίνηθρον (τὸ), = Κίνητρον.

Κίνημα (τό). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κινήσεως, ὁ τρόπος καθ' ὃν κινεῖταί τι. 2) = τῷ

Κίνησις, εως (ἡ). τὸ κινεῖν ἢ κινεῖσθαι, κούνημα, σάλευμα, ἀνακάτωμα (κυρ. ᾠ μτφρ.), ταραχὴ, σήκωμα εἰς τὸ πόδαρι· μεταβολὴ, κτλ. « Ἡδονὴ μᾶλλον ἐν ἠρεμίᾳ ἐστὶν ἢ ἐν κινήσει, « Ἀρστ. « Ὥσπερ δὲ τὰ σώματα ἐκ τῶν κινήσεων κρίνεται, οὕτω καὶ τὰ ἤθη, « αὐτ. « Κίνησίς τε μεγίστη πᾶσι τοῖς ὑπὸ Ῥωμαίοις ἐγένετο, « Ὡρωδ.

Κινησιφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (μεταβιβάσων εἴς τι) κίνησιν, κάμνων νὰ κινῆται τι.

Κινησίχθων, ονος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἐνοσίχθων.

Κινητέος, α, ον, θετ. τοῦ Κινέω.

Κινητήρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ Κινητὴς, ὁ κινῶν τι. « Γαίης—, « Νίνδ., ὁ Ποσειδῶν.

Κινητήριος, α, ον, Ἀριθμὸς εἰς τὸ κινεῖν, παρακινητικὸς, διεγερτικός. « Μύωψ—, « Αἰσχλ.

Κινητὴς, οῦ (ὁ), ἴδε Κινητήρ.

Κινητιάω-ῶ, Μ. άσω, = Βινητιάω.

Κινητικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Πρόθυμος εἰς τὸ κινεῖν (ἐρεθίζειν κτλ.), διεγερτικὸς (μτφρ.) φιλοπάραχος. « Πᾶν τὸ κινητικὸν καὶ στασιῶδες, « Πλθ. 2) (ἐνίοτε) καμωμένος φύσει ὥστε ἵνα κινῆται, αὐτοκίνητος. « Τῶν ὀστρακοδέρμων τὰ μὲν, κινητικά· τὰ δ', ἀκίνητα, « Ἀρστ.

Κινητὸς, ἡ, όν. Ὁ κινηθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ κινηθῇ (νὰ μεταπεισθῇ κτλ.).

Κίνητρον (τὸ). (κατὰ σητκ. ἀντὶ Κινητήριον), ἐργαλεῖον πρὸς τὸ κινεῖν (ἀνακατόνειν) χρήσιμον.

Κινυβήλιον (τὸ), = Κυνοβάλιον.

Κίννα, ης (ἡ), εἶδος χόρτου (ἀγριάδα) τῆς Κελτικίας.

Κιννάβαρι, εως (τὸ). κόκκινόν τι μεταλλικὸν (ὀρυκτὸν καὶ τεχνητὸν) ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατασκευάζεται ὁ ὑδράργυρος, (Τουρκ.) ἅλ-σουλγέν. 2) κοκκινόν τι κόμμι δένδρου τῆς Ἀσίας, (ἄλλ.) Αἷμα δράκοντος.

Κινναβαρίζω, Μ. ίσω. Ἔχω χρῶμα κινναβάρεως.

Κινναβάρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ κιννάβαρι· ἔχων χρῶμα κινναβάρεως. ‖ (σύσ.) Κινναβάρινον (τὸ), εἶδος ἰατρικοῦ (καλλωπίου) ἀπὸ κιννάβαρι.

†Κινναβάριον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κινναβάρινον.

Κινναβάρις, εως (ὁ), σπν. ἀντὶ Κιννάβαρι.

Κιννάβεμα (τὸ) καὶ

Κίνναβος (ὁ), = Κάναβος.

Κινναμολόγος (ὁ). πτηνόν τι τῆς Ἰνδ. τὸ ὁποῖον κατασκευάζει τὴν φωλεάν του ἀπὸ ξύλα κινναμώμου (κανέλλας).

Κίνναμον (τὸ), μτγν. ἀντὶ Κιννάμωμον.

Κινναμωμέλαιον (τὸ). κινναμωμίνον ἔλαιον, κανελλόλαδον.

Κινναμωμίζω, Μ. ίσω. Ἔχω γεῦσιν ἢ ὀσμὴν κιναμώμου.

Κινναμώμινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἢ Ὅμοιος τὸ χρῶμα μὲ κιννάμωμον.

Κινναμωμῖς, ίδος (ἡ), εἶδος (κατώτερον) τι κινναμώμου, (ἄλλ.) Ψευδοκιννάμωμον.

Κιννάμωμον (τὸ), ἀρωματικόν τε ξύλον τῆς Ἀσίας (κατὰ λέξ. ὄμωμον [ἄρωμα] τῆς Κίννας), (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) κανέλλα (εἶδος Κασσίας), (ᾠ Τεχν.) δάρτσιν.

Κιννάμωρος (ὁ), ὁ ἄλλ. Κινναμολόγος, (πτηνόν).

Κινναμωμοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) κιννάμωμον.

Κινούρης καὶ Κινούρας, ου (ὁ). (ἵππος) ὁ κινῶν ἐν τῷ βαδίζειν τὴν οὐρὰν, (ἐπμ.) ἀχρεῖος.

Κίνυγμα (τὸ), Π. [κινύσσω]. σῶμα κινούμενον (σειόμενον).

Κίνυμαι (παρς. Ἐκινύμην καὶ πλέονοῦ), Π. ἀντὶ Κινέομαι.

Κινύρα (ἡ), [κινυρός]. εἶδος μουσικοῦ ὀκταχόρδου Ἀσιατικοῦ ὀργάνου (τὸ ὁποῖον προσφόμενον ἀπὸ πλήκτρου ἐκδίδει λυπηρόν τινα ἦχον).

Κινύρομαι (παρτ. Ἐκινυρόμην καὶ πλέονοῦ). Παραπονοῦμαι μὲ κλαυθμηρὰν φωνήν (μτβτ.) θρηνολογῶ τινα. (ἐν γέν.) ἐκπέμπω λυπηρὸν ἦχον. [ἐκ τοῦ

Κινυρὸς, ὰ, όν, = Μινυρὸς, κλαυθμηρὸς, παραπονετικὸς. (Π.) καραπονούμενος μὲ κλαυθμηρὰν φωνήν.

Κινύσσω, Μ. ύξω, Π. (σπν.) ἀντὶ Κινέω, σείω, κουνῶ.

Κινώπετον (τὸ), Π. [κινέω, κινώψ]. θηρίον, (παρβλ. Κινώβαλον καὶ Κύναβος).

Κινωπη(π)στὴς, οῦ (ὁ), Π. = Κινώπετον.

†Κιξαλλεία (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ

†Κιξαλλεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι =

Κιξάλλης [ἰξὸς, γλίσχρος], ου (ὁ). κλέπτης.

Κίον ἡ Ἔκιον, Π. ἀντὶ Ἰον, ἀόρ. β'. τοῦ Εἶμι, (ἴδε †Κίω).

Κιονηδὸν, ἐπίρ. Π. ἐν εἴδει κίονος.

Κιονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κίονα. 2) (ἰατρ.) ὁ ὑποκείμενος εἰς τὰ πάθη τῆς κιονίδος (τοῦ λάρυγγος).

Κιόνιον (τὸ), ὑπακορ. τοῦ Κίων.

Κιονὶς, ίδος (ἡ), = Κιόνιον. 2) (ἀνατομ.) ἡ (ἄλλ.) Ἐπιγλωττὶς τοῦ λάρυγγος, (κοιν.) σταφυλίτης.

Κιονίσκος (ὁ), = Κιόνιον.

Κιονοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) κίονος, (συγχ. τῷ Κωνοειδὴς).

Κιονόκρανον (τὸ), [κίων, κρανίον]. κεφαλοκιόνιον. « Πίπτει τὸ κιονόκρανον (ὅπου ὅμως γράφεται Κιόκρανον) ἀπὸ τοῦ κίονος, » Ξεν.

Κιονοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Ὑποστηρίζω) τι ἐν εἴδει κίονος.

‡Κιονοφορία (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ πρκτγ.

Κιονοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ὑποστηρίζων) τι ἐν εἴδει κίονος.

Κίρκαια (ἡ), εἶδος φυτοῦ (τοῦ ὁποίου τὴν ῥίζαν μετεχειρίζοντο εἰς μαγείας), (ἄλλ.) Αἰρκαία, (ἴσ. τὸ κοιν.) σταθῶρι, ξίκ τοῦ

Κίρκη (ἡ), (κυρ. θηλ. τοῦ Κίρκος), εἶδος ἱέρακος· (κατὰ τὴν μυθολογ.) μάγισσα περίφημος.

Κιρκήλατος (ὁ, ἡ), Π. [κίρκος, ἐλαύνω]. ὁ κυνηγούμενος ὑπὸ ἱέρακος.

†Κιρκήσια (τὰ), (ἐνν. ἀγωνίσματα) τὰ τελούμενα εἰς τὸν Ῥωμ. κίρκον, (Λατ.) ludi circenses.

Κίρκινος (ὁ). ὁ μαθημ. διαβήτης καὶ ὁ δι' αὐτοῦ διαγραφόμενος κύκλος, (Λατ.) circinus, [ἐκ τοῦ

Κίρκος (ὁ), = Κύκλος· Κρίκος. 2) εἶδος ἱέρακος (διὰ τὰς ἐναερίους περιστροφάς του), (κοιν.) κιρκινέλι ἢ κιρκινέζι, (παρβλ. Κερχνηΐς). 3) τὸ Ῥωμαϊκὸν ἀμφιθέατρον, (Λατ.) circus.

Κιρκόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κρικόω, δένω ἁλατρόγυρα εἰς εἶδος κρίκου.

Κίρνεος, Π. Αἰολ. ἀντὶ Κιρνὰς = Κιρνῶν, μτχ. τοῦ

Κιρνάω-ῶ καὶ

Κίρνημι, Π. ἀντὶ Κεράννυμι.

Κιββὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Κιββὰ, θηλ. τοῦ Κίββος.

Κιββὶς [κιββὰς;], ίδος (ἡ), εἶδος θαλασσ. ἰχθύος, (κατὰ τὸν Κορ.) ὁ τσῆρος, (ἀλλ' αὐτὸς πιθανώτερον ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ Ξηρός).

Κιββοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). κιββὸς τὸ εἶδος

Κίββος, ὰ, όν. Κιτρινωπὸς (ἐπὶ τοῦ κηροῦ), ὑπόξανθος. « Οἶνος—, « Γαλ., τὸ ἄκρατον κρασί. « Οἷόν εἰς κιββὸς εἶνος ἄκρως ἐστὶ γλυκύς, « αὐτ. « Μηδένα τῶν παλαιουμένων οἴνων διαμένειν λευκὸν, κἂν ὅτι

μάλιστα κατ' ἀρχὰς ὑπόξηρα τοιοῦτος, ἀλλ' ἀεὶ καὶ μᾶλλον ἑαυτοῦ κιρρότερον γίγνεσθαι, τελευταῖον δὲ καὶ ξανθόν. ■ αὐτ.

Κιρρώδης, εος (ὁ, ἡ), =Κιρρειδής.

Κίρσιον (τὸ), εἶδος ἀγχαθ. φυτοῦ [ζοχοῦ] τὸ ἀπόπον ὠφελεῖ εἰς τοὺς κιρσούς.

Κιρσειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κιρσόν.

Κιρσοκήλη (ἡ). πρήξιμον τῶν περὶ τὰ κίδοῖα φλεβῶν, [κήλη καὶ

Κιρσὸς (ὁ). φλεγμονὴ (πρήξιμον) φλεβὸς (κυρ. περὶ τὰ σκέλη), (Γαλλ.) varice.

Κιρσόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (καὶ πθ. Μεταβάλλομαι) εἰς κιρσόν.

Κιρσώδης, εος (ὁ, ἡ), =Κιρσειδής.

Κίς, κιὸς (ὁ). σκωλῆκι τοῦ σιταριοῦ καὶ τῶν ξύλων, σιταρόψειρα.

Κίσηρις, εως (ἡ), =Κίσαηρις.

Κισηροειδὴς, έος (ὁ, ἡ), =Κισηροειδής.

Κίσθαρος καὶ

Κίσθος (ὁ), =Κίστος.

Κίσσα (στα), ης (ἡ), εἶδος (λάλου ἢ μιμητοῦ) πτηνοῦ. 2) κάθος τι τῶν ἐγγαστρωμένων γυναικῶν (ἐηδία διὰ μερικὰ καὶ ὄρεξις παράλογος δι' ἄλλα φαγητά), (κοιν.) κακοψύχια. ■ Ταῖς ἐπιθυμούσαις γῆν ἐσθίειν, ὡς ἐν τῇ καλουμένῃ κίσσῃ. ■ Π. Αἰγιν.

Κισσαβίζω, Μ. ἰσω. Φωνάζω 'σὰν τὴν κίσσαν.

Κισσάμπελος (ἡ) καὶ

Κισσάνθεμον (τὸ), εἶδος φυτοῦ (κυκλαμίνου, τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα ὁμοιάζουν τὸν κισσόν) ἀπὸ τὸ γένος τῆς Ἑλξίνης, [κοιν.] κλεμαξίδα, (εἰς αὐτὸ ὑπάγεται καὶ τὸ Τουρν.) φυλλ-μαχάρι, (ἴδε καὶ Κυκλάμινον).

Κίσσαρος (ὁ), =Κίσθαρος, Κίστος.

Κισσάω(ττάω)-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω τὸ πάθος κίσσαν (κακοψύχια)· (συνδ. μὲ αἰτ.) ἐγγαστρόνομαι, συλλαμβάνω. ■ Ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου. ■ Γρφ. 2) (μὲ γεν. ἢ ἀπαρ.) ὑπερεπιθυμῶ ('σὰν 'γγαστρωμένη). ■ Οἱ κιττῶντες τῆς εἰρήνης. ■ Ἀρρφ.

Κισσεὺς, έως (ὁ), ἐπίθετ. (ἀπὸ τοῦ κισσοῦ) ὁ Βάκχος.

Κισσήεις, εσσα, εν. Σκεπασμένος ἀπὸ ἢ ὅμοιος μὲ κισσόν, κισσοειδής.

Κισσηρεφὴς [κισσὸς, ἐρέφω], έος (ὁ, ἡ), Π. σκεπασμένος μὲ κισσόν.

Κισσήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. =Κισσήεις, κατάφυτος ἀπὸ κισσόν.

Κισσηρίζω, Μ. ἰσω. Τρίβω τι μὲ τὴν κίσσηριν (ἐλαφρόπετραν) ἴνα ὑαλίσῃ.

Κίσσηρις [κὶς, καίρω], εως καὶ εος (ἡ). ἐλαφρόπετρα, (καὶ εἰς τὴν νῆσον Θήραν, ἡ ὁπ. εἶνε ὅλη σχεδὸν ἀπὸ τοιαύτην πέτραν) κίσσαρη. ■ Διάντειραν κίσσηριν. ■ Ἐπγρ.

Κισσηροειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-ειδῶς, =Κισσηρώδης.

Κισσηρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Μεταβάλλομαι εἰς κίσσηριν.

Κισσηρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κίσσηριν, σπογγοειδής.

Κίσσησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κισσάω, σύλληψις, ἢ ἐπιθυμία.

Κισσητὸς, ἡ, όν. Ἐπιθυμητός.

†Κισσινεάφης, έος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Γογινοδαφής.

Κίσσινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἢ Σκεπασμένος (Στολισμένος) μὲ κισσόν.

Κίσσιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κισσὸς, κλαδάκι κισσοῦ.

Κισσοβρυὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ βρύων κισσοῦ, σκεπασμένος (στεφανωμένος) μὲ κισσόν.

Κισσοβόστας, α (ὁ), Δ. Π. ἀντὶ

¡Κισσόβοτος (ὁ, ἡ). δεμένος (στεφανωμένος) μὲ κισσόν, (παρβλ. Κηροβότης).

Κισσοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπὶ)-ειδῶς. Ὅμοιος μὲ κισσόν, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κισσοῦ.

Κισσοκόμης, ου (ὁ), Π. στεφανωμένος μὲ κισσόν.

Κισσοκόρυμβος (ὁ). ἡ κορυφὴ (ρᾶοῦντα) τοῦ κισσοῦ.

Κισσοπλήκτος (ὁ, ἡ), Π. [κισσὸς, πλήττω], πτυπημένος μὲ τὸν κισσοστεφῆ θύρσον τοῦ Βάκχου, (δηλ.) ἐνθουσιασμένος ἢ ἐνθουσιαστικός.

Κισσοστείλητος (ὁ, ἡ), Π. καμωμένος ἀπὸ κισσόν.

Κισσὸς (ὁ), [ἴσχω, συγγ. τῷ [ἕδος]], τὸ γνωστὸν ἀειθαλὲς ἢ ἱερὸν τοῦ Βάκχου φυτόν.

Κισσοστέφανος καὶ

Κισσοστεφὴς, έος (ὁ, ἡ), στεφανωμένος μὲ κισσόν.

Κισσοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) τοὺς κόκκους τοῦ κισσοῦ.

Κισσοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ στέφανον ἀπὸ ἢ Κρατῶ θύρσον στεφανωμένον μὲ κισσόν· (συνδ.) ἐνθουσιῶ, [ἐκ τοῦ

Κισσοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ κρατῶν κισσοστεφῆ θύρσον ἢ στεφανωμένος μὲ κισσόν, (συνδ.) Βακχικός.

Κισσόφυλλον (τὸ). τὸ φύλλον τοῦ κισσοῦ. 2) εἶδ. φυτοῦ (ἴσ. κυκλάμινον) τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα ὁμοιάζουν τοῦ κισσοῦ, (παρβλ.) Κισσάμπελος).

Κισσογάστης, ου (ὁ), Π. =Κισσοκόμης.

Κισσοχαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὸν κισσόν.

Κισσοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ἐνδυμένος (σκεπασμένος) μὲ κισσόν.

Κισσόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (Στεφανόνω) μὲ κισσόν.

Κισσύβιον (τὸ). σκεῦος ποιμενικὸν (καυκὶ ἢ καρδάρι) κυρ. ἀπὸ ξύλον κισσοῦ («Σκύφος τε κισσοῦ παρέβλητ' εἰς εὖρος τριῶν πήχεων, βάθος δὲ τεσσάρων ἐφαίνετο,» Εὐρ. Κύκλ. 389-390) ἢ ἔχον περιτεγλυμμένα φύλλα κισσοῦ. ■ Τὸ δὲ κισσύβιον κισσὸς περιέθει, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα,» Πλδ., (ἴδε καὶ Θεόφ. Δ', 27).

Κισσώδης, εος (ὁ, ἡ), =Κισσοειδής. 2) γυνὴ πάσχουσα ἀπὸ ἢ ὑποκειμένη εἰς τὸ πάθος κίσσαν.

Κισσὼν, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ κισσόν, ἅσσος κισσῶν.

Κίσσωσις [κισσόω], εως (ἡ). ἡ διὰ κισσοῦ στεφάνωσις.

Κισσωτὸς, ἡ, όν. Περιτυλιγμένος (Στεφανωμένος) μὲ κισσόν.

Κίστερος (ὁ), =Κίστος.

Κίστη (ἡ). σανιδοῦχε πλεκτὸν, σεπέτι, κατὶ· καλάθι μὲ σκέπασμα.

¡Κιστηφόρες (ὁ, ἡ), =Κιστοφόρος.

Κιστίδιον [εἰδ. ὑποκορ. τοῦ Κιστὶς, κουτάκι, κουτάλι].

Κιστὶς, ἴδος ἡ εἶδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κίστη, κασάκι, καλαθάκι. ■ Ξηρήνας εἰς χαλκῆν κιστίδα, τούτῳ χρῶ, ■ Ἱππακ.

Κιστοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) κίστης. ■ Πλέγμα κιστοειδές, ■ Μ. σύχ.

Κίστος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ ἢ θάμνου (μὲ ὠχανθώδη φύλλα καὶ ἄνθη ῥοδοειδῆ ἢ λευκά), (εἶδος τούτου εἶνε) ἡ λαδανιά.

†Κισοφάγος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κισσοφάγος.

Κιστοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν κυρ. εἰς τὰς τελετὰς) τὴν ἱερὰν κίστην. ||. (οὐσ.) νόμισμά τι φέρον ἐγκεχαραγμένην κίστην, (συγχ. τῷ Κιττοφόρος).

¡Κίταρις, εως (ἡ), =Κίθαρις.

Κιτρέα ἢ Κιτρία (ἡ), δένδρ. ἢ κιτριὰ ἢ ἡ λεμονιά.

Κιτρίζω (κατὰ διορθ. ἀντὶ Κετρινίζω), Μ. ἰσω. Ἔχω τὸ χρῶμα ἢ τὰ σχῆματα ἢ τὴν ὀσμὴν τοῦ κίτρου.

Κιτρινοειδὴς, έος (ὁ, ἡ) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κιτριοειδής.

Κίτρινος, η, ον. Ὅ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κίτρου, κίτρινος. 2) κατεσκευασμένος ἀπὸ κίτρον.

Κιτρινόχροος-ους (ὁ, ἡ). κίτρινος (τὸ χρῶμα).

Κιτριοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ εἶδος (τὸ σχῆμα ἢ τὸ χρῶμα) τοῦ κίτρου.

Κίτριον (τὸ). ὁ καρπὸς ἢ ἡ φλοιὸς τῆς κιτριᾶς, (ἀλλ.) Κιτρόμηλον, (ἢ παλαιότ.) Μῆλον Μηδικόν. 2) =Κιτρέα.

Κιτρόμηλον (τὸ). κίτρον ἢ λεμόνι.

Κίτρον (τὸ), =Κιτρόμηλον.

Κιτρόφυλλον (τὸ). φύλλον τῆς κιτριᾶς. 2) (μτγν.) τὸ μελισσόχορτον.

Κιτρόφυτος (ὁ, ἡ). φυτευμένος ἀπὸ κιτριάν ||. (οὐσ.) Κιτρόφυτον (τὸ), =Κιτρέα.

Κιτρόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κίτρου, κίτρινος.

Κιτρόφυτον (τὸ), =Κιτρέα.

Κίττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κίσσα.

Κιττασβίζω, Μ. ἰσω, Ἀττ. ἀντὶ Κισσαβίζω, (συγχ. τῷ Κικκαβίζω).

†Κιττάριον (τὸ), =(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κυτάριον.

Κιττάω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ Κισσάω, (ὅθεν

Κίττημα, εως (ἡ), =Κίσσα (2).

Κιττὸς, Κιττοφάγος κτλ., Ἀττ. ἀντὶ Κισσὸς κτλ.

Κιτὼν, ῶνος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Χιτὼν.

Κιχάνω [κίω], Μ. κιχήσω (ἀόρ. Ἔκιχον ἢ Ἐκίχην), Π. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) ἁπανταῶ. φθάνω· εὑρίσκω, ἐπιτυγχάνω. ■ Εἶσιδον νέα παρερχομένην, τὴν δ' οὐκ ἐδύναντο κιχῆναι, Ὀδ. Ψ. ■ Νῦν αὖτέ με μοῖρα κιχάνει, ■ Ἰλ. Χ. ■ Μήσε, γέρον, παρὰ νηυσὶ κιχείω.. αὖτις ἰόντα, ■ Ἰλ. Α. ■ Ἄδμητον ἐν δόμοισιν ἄρα κιχγάνω, ■ Εὐρ., (παρβλ. Ἱκάνω).

Κιχείς, εῖσα, έν, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Κιχάνω.

Κιχηλᾶν, Δ. γεν. πλθ. τοῦ

Κιχήλη (ἡ), Δ. (Σικελ.) ἀντὶ Κίχλη.

Κιχήμεναι ἢ Κιχῆναι, Π. ἀντὶ Κιχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κιχάνω.

Κίχησις [κιχάνω], εως (ἡ), Π. ἀπάντησις, πρόσβασις· ἐπίτευξις.

†Κίχητος (ὁ ἡ τὸ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Κηθῆς, κουτὶ (κυρ. θεὶ τὸ ῥημίαμα).
Κίχλη (ἡ), [ὄνομ.], εἶδ. πτηνοῦ, κίχλα. 2) (μτγν. διὰ τὸ μελανόστικτον) εἶδ. ἰχθ., κίχλα.
Κιχλίζω, Μ. ἰσω. Γελῶ ἡδονικῶς (ἐρωτικῶς). 2) τρώγω (τρέφομαι μὲ) κίχλας, (ὑπλ.) καλοτρώγω, τρυφῶ, ξεφαντόνω.
Κιχλίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κίχλη.
Κιχλισμός (ὁ). τὸ κιχλίζειν, ὁ ἡδονικὸς τῶν ἐρωτυλήπτων (κυρ. κορασίων) γέλως. 2) τρυφὴ (πολυτέλεια) περὶ τὴν τράπεζαν.
Κίχορα ἡ Κιχόρεια καὶ Κιχόρια (τὰ), ἀγριολάχανα, Ζ. Κιχώριον
Κιχράω-ῶ, σπν. καὶ μτγν. ἀντὶ
Κίχρημι, Μ. χρήσω (ἀόρ. Ἔχρησα, πθ παρχ. Κέχρημαι). Δανείζω, (καὶ μσ.) δανείζομαι, (παρβλ. Κιχράω).
Κιχώρη (ἡ) καὶ
Κιχώριον (τὸ), [κιχάνω], εἶδ. ἀγριολαχάνου, (κοιν.) ῥοδικὶ, (καὶ εἰς μερικὰ μέρη) τσιχῶρι, [παρβλ. Πικρίς).
Κιχωριώδης, ους (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ κιχώριον, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κιχωρίων.
†Κίω (παρτ. ἡ ἀόρ. δ'. Ἔκιον καὶ ἀναιξ. Κίον, ὅθ., τὸ εὐκτ. Κίοιμι καὶ ἡ μτχ. Κιών), Π. ἀντὶ †Ἶω = Εἶμι, πορεύομαι, ὑπάγω.
Κίων [κῐων], ονος (ὁ καὶ ἀρχ. ἡ). στήλη, κολώνα, (Π.) βουνὸν (ἀνατομ.)—Κιονίς, ὁ ἀτραφολίτης τοῦ στέμματος καὶ τὸ διάφραγμα (τὸ τραγανὸν) τῆς μύτης.
Κλαγγάζω καὶ
Κλαγγάνω καὶ
Κλαγγέω-ῶ, Μ. κλάγξω, Π. = Κλάζω, φωνάζω καθὼς τὰ σκυλιὰ εἰς τὸ κυνῆγι· φωνάζω (σὰν ἀετὸς (σὰν γερανὸς) κτλ., [ἐκ τοῦ
Κλαγγὴ (ἡ), [κλάζω]. ἡ ἄναρθρος φωνὴ διαφόρων ζώων (σκύλων, χοίρων κλπ.)· ἡ φωνὴ ἢ ὁ ἦχος τῶν πτερῶν τοῦ ἀετοῦ (τοῦ γερανοῦ καλ.)· ὁ ἦχος τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου (ὅταν τινάζεται τὸ βέλος)· (ἐν γέν.) φλοῖσβος, κρότος, θόρυβος.
Κλαγγηδόν, ἐπίρ. Π. Μετὰ κλαγγῆς.
Κλαγγί, Π. κατὰ μεταπλασμ. ἀντὶ Κλαγγῇ, δοτ. τοῦ Κλαγγή.
κλαγγὺς, ἡ, ὁν, Π. ἀντὶ Κλαγερὸς καὶ
Κλαγγώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κλαγγήν. • Φωνὴ —, • Ἵππερ., ἡ τραχεῖα, βραγχώδης.
Κλαγερός, ά, όν καὶ
Κλαγετός, ή, όν, Π. ὁ ἀποτελῶν κλαγγήν, ἠχῶν ἐν εἴδει κλαγγῆς· θορυβώδης. • Γέρανος —, • Ἤπειρ.
Κλάδα, Π. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Κλάδου.
Κλαδαρόμματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κλαδαρὰ (ἤδη τὴν λέξ.) ὄμματα, θελκτικὸν (ἐρωτικὸν) βλέμμα.
Κλαδαρόρυγχος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ δρυοκολάπτου ἢ τοῦ τρυχίλα), (Γαλλ.) bec-croisé ἢ bec-courbe, ξύγγος καὶ
Κλαδαρὸς [κλάω], ά, όν. Τσακισμένος ἢ εὔθραυστος ἢ εὐλύγιστος. • Δόρατα λεπτὰ καὶ κλαδαρά, • Πλὸ., (παρβλ. Βρυτάλης). 2) μτφρ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν) λιγωμένος ἀπὸ ἡδονὴν ἢ νύστα, (κοιν.) κλασμένος, (Θρᾳκ.) μαγουρισμένος, (ὄθ.) • Κλαδαρὲν περιβλέπειν, • Κλημ., μὲ ἐρωτικὸν βλέμμα.
Κλάδας, Π. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Κλάδας.
Κλᾶδας, Δ. ἀντὶ Κλεῖδας, αἰτ. πλθ. τοῦ Κλεὶς.
Κλαδάσσω, Μ. άξω, Π. σσίω (κουνῶ) ἀὐτὸ τὸ κλαδί, ταράττω, [παρβλ. Κραδαίνω). • Δίμαχ κλαδασσόμενον, • Ἐμπόκλ., τεταραγμένον.
Κλαδάω (έως) -ῶ, Μ. άσω, = Κλαδεύω. 2) = Κλαδάσσω, Κραδάω.
Κλαδεία καὶ
Κλάδευσις, εως (ἡ). κλάδεμμα.
Κλαδευτὴρ (ὁ). κλαδευτής.
Κλαδευτήριον (τὸ). δρεπανάκι· ὁ ἀπὸ κλάδεμμα, κλαδευτῆρι, [κυρ. οὐδ. τοῦ
Κλαδευτήριος, α, ον. Ὁ εἰς τὸ κλαδεύειν ἐπιτήδειος ἢ χρήσιμος. • Δρέπανον κλαδευτήριον, • Ἡσύχ., τὸ κλαδευτῆρι.
Κλαδευτὴς, οῦ (ὁ), = Κλαδευτήρ.
Κλαδεύω, Μ. εύσω, = Κλαδάω (1).
Κλαδεών, ῶνος (ὁ), Π. κλαδὶ χονδρὸν, κλάρα.
Κλαδηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (κρατῶ) κλάδον δένδρου.
Κλαδηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) μετὰ χεῖρας κλάδον.
Κλαδὶ, Π. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Κλάδι.
Κλαδὶ, Δ. ἀντὶ Κλειδὶ, δοτ. τοῦ Κλεὶς.
Κλαδίον (τὸ) καὶ
Κλαδίσκος (ὁ). κλαδάκι, ὑποκορ. τοῦ
Κλάδος (ὁ), (ἡ δοτ. Π. [καθ' ἑτερογέν.] Κλαδὶ, ἡ αἰτ. Κλάδα, πλθ. ἡ δοτ. Κλάδεσι καὶ Κλαδέεσσι, ἡ αἰτ. Κλάδας), [κλάω]. κλαδὶ, κλωνάρι· (μτφρ.) υἱὸς, ἀπόγονος.
Κλαδοῦχος (ὁ, ἡ), = Κλαδοφόρος.
Κλαδοῦχος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Κλειδοῦχος.
Κλαδώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς κλάδους.
Κλαδῶν, όνος (ὁ), Π. = Κλαδεών.
Κλάζω [ὁμτπτ. συγγ. τῷ Κλάω], Μ. κλάγξω (ἀόρ. δ'. Ἔκλαγον, πρκ. ἀντὶ ἐνς. Κέκλαγγα καὶ Π. Κέκληγα). Κάμνω κλαγγήν, βροντῶ (καθὼς τὰ συγκρουόμενα ὅπλα, τὰ πτερὰ τῶν πετώντων ὀρνέων, ἡ κόρδα τοῦ τόξου, τὸ τιναζόμενον βέλος κτλ.), βούζω (σὰν τὸν ἄνεμον), (ἐπὶ ἐμψύχ.) γαβγίζω (σὰν λαγωνικὸν), (σπν. ἐπὶ ἀνθρ.) φωνάζω. (Π. & ἀμτβ.) κάμνω νὰ βούξῃ, (νὰ βροντήσῃ) τι. • Ἔκλαγξε βροντάν, • Πίνδ. [Κλάφζω], Μ. κλαξῶ, Δ. ἀντὶ Κλάζω, κλείω.
Κλαιτάω, Ἀττ. ἀντὶ Κλαύσομαι.
Κλαὶς, ίδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Κληὶς, κλεὶς.
Κλαῖστρον καὶ Κλαΐστρον (τὸ), Δ. ἀντὶ Κλεῖθρον.
Κλαίω [συγγ. τοῦ Κλάζω], Μ. (σπν.) κλαύσω καὶ (συνήθ.) κλαύσομαι & κλαυσοῦμαι καὶ Ἀττ. κλαήσω (πθ. πρκ. Κέκλαυσμαι καὶ Κέκλαγμαι, ἀόρ. Ἐκλαύσθην, καὶ τὸ θετ. κλαυστέον). Κλαίω, χύνω δάκρυα, (συνκδχ.) λυποῦμαι, μετανοῶ. • Κλαύσεται, Δξ., (φρσ.) θὰ τὸ μετανοιώσῃ! • Ἅλμυρὰ κλαύσεις, • Θκρ. • Κλαίων τις αὐτῶν ἐμοῦ γε θίξεται, • Εὐρ. • Ἐπικούρῳ καὶ θύραις ταῖς ἐκείνου κλάειν εἶλεγε, • Σδ., ἀπεσκωράκιζε, (παρβλ. Οἰμώζω). 2) (μὲ αἰτ. ἐλλ.) θρηνῶ, (ὀρνιθολογῶ) τινα ἢ ὁ,τι τι. • Κλαίειν τὸν βωκάλου, • Θκρ. • Πενθὴν κλαίων, • αὐτ.
Κλαμεδὸς [κλάω], ἡ, όν, = Κολοβὸς, πεπηρωμένος.
Κλαφξ, φκὸς (ἡ), Δ. ἀντὶ Κλεὶς.
Κλαφξῶ, Δ. μέλλ. τοῦ Κλάφζω, Κλείω.
†Κλάπη (ἡ), [Λατ.]. ξυλίνη ἐμβάς, πατῆκι, γαλέντζα, (παρβλ.) Καλόσθρον.
Κλαπεὶς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. δ'. τῆς μτχ. καὶ
Κλαπῆναι, πθ. ἀόρ. δ'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κλέπτω.
†Κλαρίας, ου (ὁ), ἑσπαλμ. ἀντὶ Καλλαρίας.
Κλαρίον (τὸ), Δ. ἀντὶ Κληρίον, ὁμολογία.
Κλάριος, α, ον, Δ. ἀντὶ Κλήριος. • Ζεὺς —, • Αἰσχλ., ὁ ἔχων εἰς χεῖράς του τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων.
Κλαρανομέω, Δ. ἀντὶ Κληρονομέω.
Κλᾶρος (ὁ), Δ. ἀντὶ Κλῆρος.
Κλαρόω-ῶ, Μ. ώσω, Δ. ἀντὶ Κληρόω.
Κλαρῶται (οἱ). οἱ εἴλωτες (σκλάβοι, χωρικοὶ) τῆς Κρήτης.
Κλασανχενεύομαι, Μ. εύσομαι &
Κλασαυχενεύομαι, Μ. ἰσομαι, Π. [κλάω, αὐχήν]. γέρνω (πότ' ἀπ' ἐδῶ, πότ' ἀπ' ἐκεῖ) τὸν λαιμόν μου, κάμνω τσακίσματα.
Κλασθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κλάω.
Κλασιβώλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. [κλάω, βῶλαξ]. ὁ συντρίβων τοὺς σβώλους (τοῦ χώματος).
Κλάσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κλάω, τσάκισμα, σπάσιμον. • Ἀμπέλων —, • Θφρ., τὸ κλάδεμα ἢ τὸ βλαστοκοπημα. • Ἄρτου —, • αὐτ., τὸ κόψιμον τοῦ ψωμιοῦ μὲ τὰ χέρι, (συνκδχ.) τὸ δεῖπνον, (παρβλ. Κλῆσις).
Κλάσμα (τὸ), [κλάω]. θραῦσμα, κομμάτι.
Κλασμὸς (ὁ), = Κλάσις.
Κλαστάζω, Μ. άσω, Π. = Κλάω, τσακίζω (κυρ. τὰ βλαστάρια δένδρου), βλαστοκοπῶ· [μτφρ.] ταπεινόνω.
Κλαστὴρ (ὁ). ὁ βλαστοκοπῶν (κορφολογῶν) τὰς ἀμπέλους κτλ.
Κλαστήριον (τὸ). κλαδευτῆρι (κυρ. διὰ τὸ κορφολόγημα τῶν ἀμπέλων).
†Κλάστης, ου (ὁ), = Κλαστήρ.
Κλαστὸς [κλάω], ή, όν. Τσακισμένος· (ἐπὶ ἀμπελ. κλπ.) κορφασμένος.
Κλαυθμονὴ (ἡ) καὶ
Κλαυθμὸς (ὁ). τὸ κλαίειν, κλαύσιμον, θρῆνος.
;Κλαυθμυριάω-ῶ, Μ. άσω καὶ
Κλαυθμυρίζω καὶ [μσ.] -ίζομαι. Μ. ἰσω, -ομαι. Κλαίω (σὰν μωρὸ παιδί), κλαίω παραπονετικὰ καὶ σιγανά.
Κλαυθμυρισμὸς (ὁ). κλαύσιμον μωρῶν παιδιῶν.
Κλαυθμώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ ἔχων διάθεσιν πρὸς κλαυθμὸν, παραπονετικὸς ἢ παραπονιάρης.
Κλαυθμὼν, ῶνος (ὁ), Γρφ. τύπος κλαυθμοῦ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Κλαυθμός.
Κλαῦμα (τὸ). κλαυθμὸς, κλάψιμο, αἴτιον κλαυσίματος, πρᾶγμα ἄξιον κλαυθμοῦ.
†Κλαυμονὴ, (ἡ) = Κλαυθμονή.
†Κλαυμυρίζομαι Μ. ἰσομαι, = Κλαυθμυρίζομαι.

Κλαύσασκε, Π. ἀντὶ Ἔκλαιε.
Κλαυσείω (χ. Μ.) καὶ
Κλαυσιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω διάθεσιν νὰ κλαύσω, παραπονοῦμαι· (μτγν.) τρύζω. «Τὸ θυρίον κλαυσιᾷ.» Ἀρχ.
Κλαυσίγελως, ωτος (ὁ). γέλιο μὲ κλάψιματα. (Ὅμοιον μὲ τοῦ Ὑμήν.) «Δακρυόεν γελάσασα.» Ἰλ. Ζ.
Κλαυσίθυρος (ὁ, ἡ), Ζ. Παρακλαυσίθυρον.
Κλαυσίμαχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλαίων ἐξ αἰτίας μάχης ἢ, κάμνων ἄλλους νὰ κλαίωσιν ἐν τῇ μάχῃ.
†Κλαύσιμος, η, ον. Κλαυθμοῦ ἄξιος, παρακλαυστικός ἢ, κλαυσιάρης.
Κλαύσομαι καὶ
Κλαυσοῦμαι, μέλλ. τοῦ Κλαίω.
Κλαυστήρ (ὁ), Π. ὁ κλαίων, θρηνητικός, κλαυσιάρης.
Κλαυστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ κλαίειν. «Κλαυστικῶς ἔχω.» Λεξ. —Κλαυσείω.
Κλαυστὸς καὶ Κλαυτός, ἡ, όν. Κλαυθμένος ἢ Ἀξιοθρήνητος.
Κλάω, Ἀττ. ἀντὶ Κλαίω.
Κλάω-ῶ [ὀνμπτπ.], Μ. κλάσω (πθ. πρκ. Κέκλασμαι, ἀόρ. Ἐκλάσθην). (κυρ. Λυγίζων) τσακίζω, (ὀθ.) κόπτω τὰ βλαστάρια τῆς ἀμπέλου κτλ., κορφοκοπῶ ἢ κλαδεύω· κόπτω (μὲ τὸ χέρι μου) ὠμεί. (μτφορ.) χαυνόνω, ἐκλύω. «Ἀβρᾷ καὶ κεκλασμένῃ τῇ φωνῇ.» Δ. Κάσσ. «Κεκλασμένῳ τῷ βαδίσματι.» Φιλ.
Κλέβδην, ἐπίρ. Π. κρυφίως, (κοιν.) κλεφτά.
Κλεεινός ἢ Δ. Κλεεννὸς, Π. ἀντὶ Κλεινός.
Κλεηδών, όνος (ὁ), Π. ἀντὶ Κληδών.
Κλεῖα, Π. ἀντὶ Κλέεα, κλέα, ὀνμ. καὶ αἰτ. πλθ. τοῦ Κλέος.
Κλειδίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλείς, κλειδάκι. (μτνμ.) ἡ ἐπιγλωττὶς (τὸ ἀνοιγοκλείσιμον σκέπασμα τῆς ερύπας) μουσικ. ὀργ. ἢ μηχανή, (Γαλλ.) soupape.
Κλειδοποιὸς (ὁ)· ὁ κατασκευάζων κλεῖδας (κλειδιά), κλειδαρᾶς.
†Κλειδουχέω (εὔχρ. μόνον τὸ Ἀττ. Κληδουχέω)-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (βαστῶ) τὰ κλειδιά, εἶμαι -
Κλειδοῦχος, ου (ὁ). ὁ ἔχων (κρατῶν) τὰς κλεῖδας, κλειδοφύλαξ.
Κλειδοφόρος (ὁ, ἡ). =Κλειδοῦχος.
Κλειδοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (φυλάττω τι ὡς)-
Κλειδοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φυλάττων) τὰ κλειδιά· δεσμοφύλαξ.
†Κλειδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω μὲ τὸ κλειδί, κλειδόνω.
†Κλείδωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κλειδόνεται, κλειδονιά.
†Κλείδωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κλειδόω, κλείδωμα.
Κλείζω, Μ. ίσω, Π. ψηλίζω, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω.
†Κλείθρη, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κλήθρη.
Κλειθρία καὶ (Ἰων.) Κλειθρίη (ἡ). ἡ τρύπα τῆς κλειδαριᾶς. 2) (κατ' ἄλλ.) παραθυράκι ἢ πολεμίστρα, (Τουρκ.) μασγάλι.
Κλειθρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλειθρία.
Κλείθριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλεῖθρον.
†Κλειθριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς (ἢ καμωμένος εἰς σχῆμα) κλειθρίας.
Κλεῖθρον (τὸ), [κλείω]. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι κλείει (κλείεται), θύρα· (συνήθ.) κλειδαριά. (μτνμ.) «Κλεῖθρον τὸ ἐπὶ τῷ βρόγχῳ.» Ἱππ., ἡ ἐπιγλωττίς.
Κλειθροποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων κλεῖθρα (κλειδαριάς), κλειδαρᾶς.
Κλειθρωσις, εως (ἡ). =Κλείθωσις.
Κλεινὸς [κλέος], ἡ, όν, Π. ἔνδοξος, περίφημος.
Κλείξαι, Δ. ἀντὶ Κλείσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρτοῦ Κλείζω.
Κλεῖος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Κλέος.
Κλεὶς [κλείω], κλειδὸς (ἡ), (ἡ αἰτ. Κλεῖδα καὶ Κλεῖν, πλθ. ἡ ὀνμ. Κλεῖδες ἢ Κλεῖς, καὶ ἡ αἰτ. Κλείδας καὶ Κλεῖς). Κλειδί· (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς κλείσιμον (καὶ ἐπμ. εἰς ἄνοιγμα)· θύρας κτλ., σύρτης ὁ ἀπὸ ἔσω σύρεται ὄπισθεν ἢ, αἴθηρον τὸ ὀπ. περιφ. μεταξὺ τῶν χρυσείδων καρφίων τῆς θύρας (παρβλ. Ἐπιβλής). «Θύρας κληίσασι κληῖδι.» Ὀδ. Φ. 2) (μτνμ.) κόπτσα, θηλυκωτῆρι. «Περόναι, κληῖσιν εὐγνάμπτοις ἀραρυῖαι.» Ὀδ. Σ. 3) (ἀνατομ.) τὸ μεταξὺ λαιμοῦ στήθους καὶ ὤμου κόκκαλον, τὸ κλειδοκόκκαλον. «Παρ' ὦμον, ὅθι κληὶς ἀποέργει αὐχένα τε στῆθός τε.» Ἰλ. Θ. «Τὴν κλεῖν κατεαγότα.» Δημ. (ἐξ ἐπιζ.) «Κλεῖδες μὲν ὀπταὶ δύο παρεσκευασμέναι.—Αἷς τὰς θύρας κλείσας—Θύννου μέσῶν.» (Ἀριστοφ. παρ') Ἀθ. 4) Π. (πλθ.) τὰ καθίσματα τῶν κωπηλατῶν. «Δησάμενοι δ' ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμά.» Ὀδ. Θ. 5) πορθμός. «Πόντου κληῖς.» Εὐρ., ὁ Βόσπορος ἢ ὁ Ἑλλήσποντος.
Κλεῖς, κατὰ συγκοπ. ἀντὶ Κλεῖδες ἢ Κλεῖδας, ὀνμστ. ἢ αἰτ. τοῦ Κλείς.
Κλεισίαι ἢ Κλεισιάδες (αἱ). τὰ θυρόφυλλα (κυρ. ἀγροτικῆς μεγάλης θύρας). (συνεκδχ.) εἴσοδος, ἔμβασμα· τόπος δι' οὗ ἐμβαίνει τις. (μτνμ.) κλειδὶ (κλεῖθρον) διώρυγος, [ἐκ τοῦ
†Κλείσιον (τὸ), =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κλίσιον, αὐλόγυρος ἀγροτικῆς οἰκίας, καλυβόσπιτον. «Ἐρείπια κολὺ ταπεινότερα τῶν κλεισίων, οἷς ὑποδύεται τὰ πρόβατα.» Δ. Χρσ. «Τῶν δ' ἄλλων τότε θυρῶν εἴσω τῆς οἰκίας εἰς τὸ κλεισίον ἀναγομένων, ἐκείνης μόνης τῆς οἰκίας ἐπορίσαντο ἐκτὸς ἀπάγεσθαι τὴν αὐλείαν.» Πλ.
Κλεῖσις, εως (ἡ). κλείσιμον, κλείδωμα. «Ὄρους—,» Γ. Ἀκροπολ. =Κλεισώρεια.
Κλεῖσμα (τὸ). =Κλεῖσις ἢ Κλεῖθρον.
†Κλεισμός (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κλισμός.
†Κλείσουρα (ἡ), Ζ. Κλεισώρεια.
Κλειστὸς, ἡ, όν. Κλεισμένος ἢ δυνάμενος νὰ κλεισθῇ (νὰ κλεισθῇ). «Λιμὴν κλειστὸς τριήρεσι.» Στρβ. «Κλῖται καὶ σανίδες... δικλίδες.» Ὑβ, Β'., τὰ θυρόφυλλα.
†Κλεῖστρον (τὸ), =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κλεῖθρον.
†Κλεισώρεια (ἡ), [κλείω, ὄρος]. (μεγν.) στενὸν (πέρασμα) μεταξὺ δύο βουνῶν ἢ τὸ πρὸς φύλαξιν αὐτοῦ φρούριον ἢ ὀχύρωμα, (λατ.) clausura, (κοιν.) κλεισοῦρα.
†Κλειτόπωλος (ὁ, ἡ). =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κλυτόπωλος.
Κλειτοριάζω, Μ. άσω. καὶ Κλειτορίζω, Μ. ίσω. Ἅπτομαι ἀκολάστως τῆς κλειτορίδος.
Κλειτορὶς [κλείω], (ίδος (ἡ). σαρκώδές τι μόριον (εἶδος ἐπιγλωττείδος) τοῦ γυναικείου αἰδοίου.
Κλειτὸς, ἡ, όν, Π. [κλείω, κλείζω], =Κλεινὸς, περίφημος, ἐξαίρετος, (παρβλ.) Κλυτός.
Κλεῖτος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Κλεῖτος, Κλῖτος.
Κλείω [εἰλέω ἢ κλόω], Μ. κλείσω (πθ. πρ. Κέκλεισμαι καὶ Π. Κέκλειμαι, ἀόρ. Ἐκλείσθην, ὑ τὸ θετ. Κλεισέον). Σφαλῶ· (κατὰ λέξ.) κλειδόνω. (μτφορ.) ἀπαγορεύω, (κοιν.) δένω. «Ὅρκοις κεκλῆμεθα.» Εὐρ.
Κλείω, Π. ἀντὶ Κλέω, Κλείζω, ψηλίζω ἀνυμνῶ. (ἁπλ.) ὀνομάζω, «Ἐγὼ δ' ἂν σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν.» Ὀδ. Ρ. «Τήν τ' ἀχλὺν κλείουσιν.» Ὀππ. (καὶ πθ.) «Ἔνθα περ ἀκταὶ κλείονται Παγασαὶ Μαγνήτιδες.» Ἀπλλν.
Κλέμμα (τὸ). πρᾶγμα κλεμμένον, κλεψιμιῆόν. 2) κλοπή, κλεψιά. (μτνμ.) ἀπάτη, δολιότης· στρατήγημα, (ἐν γέν.) πρᾶξις ἐπιτελουμένη κρυφίως.
Κλεμμάδιος (ὁ, ἡ). κλεμμένος, κλοπιμαῖος. ||. «Κλεμμάδιον (τὸ), Πλάτ., κλεψίμυδρον.
Κλεμματικὸς, ἡ, όν. Κλεπτικὸς, ἀποτηλὰς, Ὕπουλος.
†Κλεμμάτιον (τὸ), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ Κλέμμα, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κλεμμάδιον).
Κλεμματιστὴς, οῦ (ὁ). κλέπτης, ἢ κλεπταποδόχος (ς).
Κλεμμὺς [γέλως, ἐμὺς], ύος (ἡ). ἡ χειλώνη.
Κλέομαι, Π. πθ. τοῦ Κλέω, ἀκούομαι· εἶμαι ὀνομαστὸς (περίφημος), ἐπαινοῦμαι, (ἁπλ.) καλοῦμαι, ὀνομάζομαι.
Κλέος [κλέω, κλύω], εος-ους (τὸ). φήμη, δόξα. (Π.) πρᾶξις περίφημος, ἀριστεία, ἀνδραγάθημα. «Ἀεισδ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.» Ἰλ. Ι.
Κλέπος, εος-ους (τὸ), Π ἀντὶ Κλέμμα, κλεψίμυδρον.
Κλεπτέλεγχος (ὁ, ἡ). ὁ ἐλέγχων ἀνακαλύπτων) τοὺς κλέπτας.
Κλέπτεσκεν, Π. ἀντὶ Ἔκλεπτεν.
Κλεπτήρ, Π. ἀντὶ
Κλέπτης, ου (ὁ). ὁ κλέπτων, κλέφτης· (ἐν γέν.) ὁ πράττων τι κρυφίως, Ὕπουλος.
†Κλεπτίδης, ου (ὁ), Κωμ. κατρνμ. τοῦ Κλέπτης.
Κλεπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κλέπτην, κλέφτικος· ἐπιρρεπὴς ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κλέπτειν. «Κλεπτικὴ,» Εὐρ., ἡ τέχνη τοῦ κλέπτου, κλεφτοσύνη.
Κλεπτικῶς, ἐπίρ. Ὡσὰν κλέπτης, κλεφτικα· κρυφὰ, κλεφτάτα.
Κλέπτις, ιδος (ἡ). κλέφτρα, κλέφτισσα.
Κλεπτιστατος, η, ον, ὑπερθ. ἢ
Κλεπτίστερος, α, ον, συγκρ. Κωμ. τοῦ Κλέπτης.
Κλεπτομάστις, ιγος (ὁ, ἡ). ὁ φοβίζων ἢ τιμωρῶν τοὺς κλέπτας, μάστιξ τῶν κλεπτῶν.

Κλέπτον, οὐδ., τῆς μετχ. τοῦ Κλέπτω. || (ἐπῤῥ.) ἀντὶ Κλεπτικῶς. «Κλέπτον βλέπειν,» Ἀρχφ., (ἴσατ' ἄλλ.) Κλεπτόν, ὡς οὐδ. τοῦ

‡Κλεπτός, ἡ, όν. Κλεμμένος ἢ δυνάμενος νὰ κλαφθῇ (νὰ κρυφθῇ).

Κλεπτοσύνη (ἡ), Π. τὸ ἔργον τοῦ κλέπτου, ἡ πρὸς τὸ κλέπτειν ἕξις ἢ ἐπιτηδειότης· πανουργία, δολιότης.

Κλεπτοτελωνέω, Ν. ήσω. Κλέπτω ἀπὸ τεῦ τελωνείου, ὑπερκλέπτω τὰ τελωνητέα εἴδη, λαθρεμπορῶ. «Σειρομάσης, σιδήριον τῶν τελωνῶν, ὡς μέγας ὀβελίσκος, ᾧ πλήττουσιν τοὺς σάκκους, τὰ κλεπτοτελούμενα νοσοῦσι καὶ κρατοῦσι.» Τζέτζ. (Χιλ. ΙΣΓ', 492).

Κλεπτοτελώνημα (τό), τὸ κλεπτοτελωνηθὲν ἐμπόρευμα, λαθρεμπόριον.

‡Κλεπτοτόκος (ὁ, ἡ), γραμ. ἐξήγ. τοῦ Κλωποπάτωρ.

Κλέπτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κλέπτης, κλέφτρα.

Κλέπτω [καλύπτω, κρύπτω], Μ. κλέφω καὶ (μσν.) κλέβομαι, (προκ. Κέκλοφα, καὶ παθ. Κέκλεμμαι, ἀόρ. παθ. Ἐκλέφθην ἢ ἐβ'. [εὐχρηστότ.] Ἐκλάπην). Κλέφτω, ‘παίρνω κρυφὰ τὸ ξένον πρᾶγμα» (ἐν γέν.) στερῶ, ἀφαιρῶ, πράττω τι κρυφίως (μὲ σκοπὸν νὰ ἀπατήσω), προσποιοῦμαι· κρύπτω, ὑποκρύπτω· ἀπατῶ, ξελογιάζω. «Κλέπτειν τὰ τῆς πόλεως,» Ξεν. «Γάμον ἐκλέψατε δώροις,» Θκρ. τὸν κατασθώσατε μὲ ἀπάτην. «Οὐ κλέπτω τὴν νίκην,» Πλ. «Κλέπτειν τὴν ἀκρόασιν,» Αἰσχ., ἀπατῶν τὸν ἀκροατήν. «Κλέψεν Μήδειαν,» Πίνδ., τὴν ἀπάτησε. «Πέρμασις ἔκλεψε νόον,» Ἰλ. Σ. «Ψήφους καίζειν, τὴν ὄψιν κλεπτούσαις τῷ τάχει τῆς μεταθέσεως,» Γρ. (παρβλ. Παρεσφθαλμιστής). «Κλέψας σεαυτὸν ἀπὸ τῶν δημοσίων,» Συν., ἀπαραχολήσας. «Κλέπτουσι μύθους,» Σοφ., διαβλέπουσι κρυφίως ψευδεῖς φήμας. «Πάλλ' ἂν κακῶς λάθρα σὺ κλέψειας κακά,» αὐτ., κρυφίως ψευσάσεις. «Μὴ κλέπτε νόῳ,» Ἰλ. Α., μὴ φρονῆς νὰ ἀπατήσῃς. «Κλέπτουσα θεσῖτο γόνον,» Πίνδ., κρύπτουσα. (καὶ παθ.) «Κλέπτεται οἰδὼς κέρδει,» αὐτ. «Οὐδὲ κλέπτομαι φρένας πράξειν τι,» Εὐρ., δὲν ἀπατῶμαι ὑπὸ τῆς ἐλπίδος ὅτι. «Τὸ πρόσω αἰεὶ κλεπτόμενος,» Ἡρ., ἀπατώμενος πάντοτε ἵνα προχωρῇ.

Κλέτας (τό), Π. (ἀπντ.) ἀντὶ Κλίτος.

Κλειψίαμβος (ὁ), εἶδος στίχων, (ἴσ.) = Χωλίαμβος (ξ). 2) εἶδος μουσ. ὀργάνου εἰς τὸ ὁποῖον ἐπαίζοντο τοιοῦτοι στίχοι.

Κλειψιγαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι κλειψίγαμος, παραβαίνω τὴν γαμικὴν πίστιν, μοιχεύω.

Κλειψιγαμία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ κλειψιγάμου.

κλειψίγαμος (ὁ, ἡ). ὁ κλέπτων (φερόμενος ἀπίστως ἢ ἀθεμίτως) περὶ τὸν γάμον, μοιχὸς ἢ μοιχαλίς.

Κλειψίθυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμβαίνων κρυφὰ (ὡς κλέπτης).

Κλειψιμαῖος, α, ον, = Κλοπιμαῖος.

Κλειψιμαχέω-ῶ, Μ. ήσω Κλέπτω τὴν μάχην, πολεμῶ πολὺ ὡς

Κλειψίνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. κρυψίνους, ὕπουλος, ἀπατηλός.

Κλειψίνομφος (ὁ, ἡ), Π. = Κλειψίγαμος.

Κλειποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κλέπτω (ἀπατῶ) ἐν τῷ πίνειν, προσποιοῦμαι ὅτι πίνω ἵνα ἀπατήσω τοὺς συμπότας μου, [ἐκ τοῦ

Κλειποπότης, ου (ὁ). ὁ προσποιούμενος ὅτι πίνει χωρὶς νὰ πίνῃ.

Κλειψύδρυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥέων ὑπογείως (χωρὶς νὰ φαίνεται) ἢ (ἐκ διαλειμμάτων (καθὼς μερικαὶ πηγαί). «Ὕδωρ —,» Ἡσύχ., τὸ τῆς ἐν Ἀθήν. Κλεψύδρας καλουμένης πηγῆς.

Κλειψίσοφος (ὁ, ἡ). ὁ κλέπτων (ἀπατῶν) διὰ τῶν σοφισμάτων του, ἢ· κλέψας (ἀποκτήσας ἀναξίως) τὸ ὄνομα σοφός, δαεσίφορος.

Κλειψιτάκος (ὁ, ἡ), ἡ εἰκτουσα κρυφίως, κρύπτουσα τὰ μικρά της (καθὼς συνηθίζουν τὰ πλειότερα θηλυκὰ ζῶα).

Κλειψιφάγος (ὁ, ἡ), = Λαθροφάγος.

Κλεψίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Κλειψίνους.

Κλειψίχωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρύπτων (κλέπτων) τὴν χωλότητά του, χωλαίνων χωρὶς νὰ φαίνεται.

Κλεψύδρα [κλέπτω, ὕδωρ], ας (ἡ). εἶδ. ὡρολογίου μὲ νερὸν (καθὼς ἐκεῖν' ὅπου μεταχειρίζονται εἰς τὰ πλοῖα τὴν σήμερον μὲ ἄξιον, εὔχρηστον κυρίως εἰς τὰ δικαστήρια, ὅθεν:) «Πρὸς κλεψύδραν λέγειν (καὶ Κωμ.) πίνειν,» Ἀρχφ., = Πρὸς μεμετρημένον ὕδωρ, (ἐπμ.) συντόμως, ὀλίγον. «Οἱ ἀπὸ τῆς κλεψύδρας,» Φλεγρ., οἱ δικαλθγοι. 2) (ἰδιωνυμ.) πηγή τις ἐν Ἀθ. καὶ Μεσσην., τῆς ὁπ. τὸ ὕδωρ ἔῤῥεεν ἐκ διαλειμμάτων, (ἄλλ.) Ἐμπεδῶ, (παρβλ. Κλειψίῤῥυτος).

Κλεψύδριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Κλεψύδρα.

Κλέω (παρτ. Ἔκλεον ἢ πλέον εὖ), Π. κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Καλέω, Κλείζω, φημίζω· ὀνομάζω· ἀγορεύω, ἐγκωμιάζω· (ἁπλ.) ὀνομάζω. «Καί μιν ἐπωνυμίην φαέθοντα ἔκλεον,» Ἀπλλν. (καὶ παθ.) «Ἠΰ' ὅπερ ὄρνιθος κλέεται γάλα,» Νίκ. (εὐχρηστότ. τὸ Κλείω, ὅπου ἴδε).

Κλεῶσα, Λακων. ἀντὶ Κλείουσα, κλείζουσα, ὑμνοῦσα, ἀνευφημοῦσα.

Κλῇδες (αἱ), Ἀττ. ἀντὶ Κλῃδές, κλεῖδες.

Κλήδην, ἐπίῤῥ. Π. [καλέω], ὀνομαστί, ἐξ ὀνόματος.

‡Κληδονέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Κληδονίζω (ἡ κατὰ τὸν Ἐτυμολ. ὀρθότ. χωρὶς ὑπογεγραμμ.) Κληδονίζω, Μ. ίσω. Διαδίδω κληδόνα (φήμην), μαντεύω (ξ). || (μσν.) μαντεύομαι (κυρ. ἀπὸ φωνῆς). «Καὶ ἐκληδονίζετο, καὶ οἰωνίζετο,» Γρῤῥ. || (παθ.) φημίζομαι. «Γλώσσης πικρῆς κέντροις κληδονούμενοι (ἄλλ. γρφ. κληδωχούμενοι),» Εὐρ., δυσφημιζόμενοι, λοιδορούμενοι.

Κληδόνισμα (τό), τὸ δοθὲν ἢ ληφθὲν ἐν εἴδει κληδόνος, μάντευμα.

Κληδονισμός (ὁ). τὸ κληδονίζειν ἢ κληδονίζεσθαι, μαντεία.

Κληδονιστής, οῦ (ὁ). ὁ κληδονιζόμενος (ἐξηγῶν τὰς κληδόνας), μάντις.

Κληδονιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ κληδονίζεσθαι, μαντικὸς διὰ κληδόνων.

‡Κληδάς (ὁ), = Κλῃδές, (συγχ. τῷ

‡Κληδος [κλῄζω 2], εος-ους (τό). φαυλομός.

Κληδουχέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ Κλειδουχέω, [ἐκ τοῦ

Κληδοῦχος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κλειδοῦχος.

Κληδὼν καὶ (ὀρθότ.) Κλῃδὼν (καθὸ καὶ Κλεεδὼν καὶ Κλῃεδὼν), ὀνος (ἡ). φήμη, εἴδησις, ἄδομενον. «Κληδὼν γὰρ ἦλθεν εἰς . . πόλιν ὡς,» Εὐρ. «Ἥλυθον, εἴ τινά μοι κληδόνα πατρὸς ἐνίσποις,» Ὀδ. ά. 2) δόξα, ὑπόληψις. «Καλὴ (Αἰσχρά) —,» Σοφ., Εὐρ. 3) (συνήθ.) φωνή (λέξις ἢ φράσις) ἐκλαμβανομένη ὡς οἰωνὸς, μαντεία, (ὄθ. ᾗ κοιν.) κλήδονας (τὸν ὁπ. ἐθγάλλουν αἱ γυναῖκες τοῦ ἁγ. Ἰωάννου Ἰουν. 24). «Κληδόνας τε δυσκρίτους ἐγνώρισ' αὐτοῖς,» Αἰσχλ. «Οὐκέτι ἐπὶ κληδόνας καὶ οἰωνοὺς ἕζετο,» Φίλ. «Μανικὴ δέ καθέστηκεν αὐτόθι ἀπὸ κληδόνων, ἢ δὴ καὶ Σμυρναίους μάλιστα Ἑλλήνων χρωμένους οἶδα· ἔστι γὰρ καὶ Σμυρναίοις ὑπὲρ τὴν πόλιν κατὰ τὸ ἐκτὸς τοῦ τείχους κληδόνων ἱερόν,» Παυσ. 4) (απν. καὶ Π.) ἀντὶ Κλῆσις, κάλεσμα, προσκάλεσμα. «Πόῤῥωθεν ἐξήκουσα κληδόνος βοήν,» Αἰσχλ., [ἐκ τοῦ

Κλήζω, Π. ἀντὶ Κλῃζω ἢ Κλείζω. 2) Ἀττ. ἀντὶ Κλείω.

Κληηδών, όνος (ἡ), Π. ἀντὶ Κληδών.

Κλήθρα, ας (ἡ, εἶδ. δένδρου παρυδατίου, (κοιν.) σκλήθρος, (Γαλλ.) aune. [Κλείω, διότι, κατὰ τὸν Πλίνιον, ΣΓ', 37, στερεόνουσα μὲ τὰς ῥίζας της τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν, τοὺς κρατεῖ κλεισμένους ἐντὸς τοῦ κύτους των].

Κλήθρη, ης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κλήθρα.

Κλῆθρον (τό), Ἀττ. ἀντὶ Κλεῖθρον.

Κλῆθρος (ὁ), = Κλήθρα.

Κληΐδιον (τό), Ἰων. ἀντὶ Κλειδίον.

Κληϊδοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κλειδοφόρος.

Κληΐζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Κλείζω ἢ Καλέω. «Τὴν Διὸς κόραν κλήσωμεν Ἄρτεμιν,» Εὐρ. «Θαυμὸν δὲ κλήζεται καθ' Ἑλλάδα,» αὐτ. «Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλήζεται,» Σοφ. «Οἱ δὲ Περαῖδαι ἀπὸ Περσέως κληΐζονται,» Ξεν.

Κληΐθρη ἡ (ὀρθότ.) Κληθρίη, Ἰων. ἀντὶ Κλειθρίη.

Κλήϊθρον (τό), Π. Ἰων. ἀντὶ Κλεῖθρον.

Κληῖς, ίδος ἢ ῖθος (ἡ), Π. ἀντὶ Κλεις.

Κληϊστός, ή, όν, Π. Ἰων. ἀντὶ Κλειστός.

Κληΐω, Μ. ίσω, Π. ἰων. ἀντὶ Κλείω.

Κλῆμα (τό), [κλάω]. (ἐν γέν.) κλαδὶ κλιονάρι, (ἰδιαιτ.) τὸ κλαδὶ τῆς ἀμπέλου, (ἀθ.) ἡ ῥάβδος τῶν ἑκατοντάρχων τῆς Ῥώμης, (ἐν γέν.) ῥαβδὶ, βέργα.

Κλῃματηδὸν, ἐπίῤῥ. Ἐν εἴδει κλήματος.

Κλῃματίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Κλημάτιον.

Κλῃματικὸς, ἡ, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς κλῆμα.

Κλῃμάτινος (ὁ, ἡ). κατασκευασμένος ἀπὸ κλῆμα ἢ κλήματα. «Φλὸξ —,» Θρῤ.

Κλῃμάτιον (τοῦ), ὑποκορ. τοῦ Κλῆμα, κλημονιάς.

Κλῃματὶς, ίδος (ἡ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Κλῆμα· (συνήθ.) κλῃματαρία, κλημα-

τόδερμα. 2) (μτγν.) = Κλημακίτης, εἶδ. φυτοῦ.

Κλημακίτις, ιδος (ἡ). ὁμοία μὲ κλῆμα, (ἰδ. ‖. οὐσ.) εἶδ. ἡ γέν. φυτοῦ (περιπλεκομένου ὡς ἂν τὸ κλῆμα, (κριν.) Κλεμαξίδα.

Κλημακοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει κλήματος. ‖. (οὐσ.) **Κλημακοειδές**, = ἡ Κλημακίτις.

Κλημακόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ **Κλημακώδης** ἢ **Κλημάκινος**. « Τέφρα —, « Νίκ.

Κλημακόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Κάμνω (Ἐβγάζω, Γεμίζω ἀπὸ) κλήματα.

Κλημακώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κλῆμα ἢ γεμάτος κλήματα.

Κληρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς κλήρους (τὰς κληρονομίας) ἢ πραγματευόμενος περὶ αὐτῶν. « Ἰσαίᾳ λόγος —, « Ἀρπκρ. 2) (Ἐκκλησ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κλῆρον (εἰς τὸ ἱερατεῖον). ‖. (οὐσ.) ἱερωμένος.

Κλήριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ **Κλῆρος**, μικρὰ κληρονομία. 2) κατάστιχον χρέους ἢ χρεωστικὴ ὁμολογία, (Πλ. Ἀγ. 13).

Κληροδοσία (ἡ), μοιρασιὰ διὰ κλήρου. 2) δωρεὰ κατὰ διαθήκην, κληρονομία, [ἐκ τοῦ

Κληροδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω κατὰ κλῆρον (διὰ λαχνοῦ). 2) ἀφίνω (χαρίζω) ὡς κληρονομίαν, [ἐκ τοῦ

Κληροδότης, ου (ὁ). ὁ δίδων διὰ κλήρου ἢ ὡς κληρονομίαν.

Κληροθεσμοθετέω-ῶ, ἀσφαλμ. ἀντὶ **Κλήρῳ θεσμοθετῶ**.

Κληρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ᾗ σπν. αἰτ.) Παίρνω τὸ μερίδιόν μου (κυρ. διὰ κλήρου) ἀπό, μετέχω· λαμβάνω κληρονομίαν ἢ κατὰ κληρονομίαν, γίνομαι κληρονόμος τινός· (σπν. μτβτ.) κάμνω (ἀφίνω) κληρονόμον μου. « Δίκαιος κληρονομήσει υἱοὺς υἱῶν, « Γρφ.

Κληρονόμημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐμοιράσθη διὰ κλήρου ἢ ἀφέθη κατὰ κληρονομίαν.

Κληρονομία (ἡ). τὸ κληρονομεῖν· τὸ διὰ κλήρου ἢ διαδοχικῶς λαμβανόμενον, (Τουρκοβ.) μοιράσι.

Κληρονομιαῖος, α, ον καὶ

Κληρονομικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (διδόμενος ἢ λαμβανόμενος κατὰ) κληρονομίαν, διαδοχικός.

Κληρονόμος (ὁ, ἡ). ὁ κληρονομῶν τι ἢ τινα.

Κληροπαλής, έος (ὁ, ἡ), Π. [κλ. πάλλω]. ὁ διὰ κλήρου διανεμηθεὶς ἢ διανεμητέος.

Κλῆρος (ὁ), [κλάω, διότι κατ' ἀρχὰς μετεχειρίζοντο τμήματα ξύλων]. λαχνός· βίψιμον (Ἐγάλσιμον) λαχνοῦ. τὸ πετραδάκι ἢ ὅ,τι ἄλλο χρησιμεύει ὡς σημεῖον τοῦ λαχνοῦ. « Ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο· πάλλ' Ἀχιλλεύς· « ἐκ δὲ κλῆρος θόρεν Ἀντιλόχοιο, « Ἰλ. Ψ. 2) (συνκδχ.) πᾶν ὅ,τι μοιράζεται ἢ λαμβάνεται μὲ λαχνόν, (ἰδιαιτ. δὲ) μέρος γῆς (μάλιστα κατακτηθείσης) παραχωρουμένου διὰ λαχνοῦ εἰς κληροῦχον· (κατ' ἔκτ.) κληρονομία (κυρ. εἰς γῆν)· (ἐν γέν. καὶ τρπ.) ἡ κατάστασις (τὸ ἐπάγγελμα, τὸ εἶδος τοῦ βίου) ὅ,που ἔφθασέ τις νὰ εὑρεθῇ ἢ νὰ διορισθῇ, (Γαλλ.) condition. 3) (ἐν γέν.) ψῆφος, (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ μαντική. « Κλῆροι θεοπροπέων, « Πίνδ. 4) = Κύβος. « Ἔπαιζον κλῆροις, « Ἐκγρ. 5) (συνκδχ.) ἡ ὁμὰς τῶν μάντεων (τῶν οἰωνοσκόπων κτλ.). 6) (ἐκκλησ.) τὸ σύστημα τῶν ἀφιερωμένων εἰς τὴν θείαν ὑπηρεσίαν, οἱ κληρικοὶ καὶ τὸ ἱερατεῖον.

Κλῆρος (ὁ), [;]. εἶδ. σκώληκος ὁ ὁποῖος ἀφανίζει τὰ μελίσσια, (ἄλλ.) Πυραύστης.

Κληρουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (λαμβάνω) εἰς τὴν ἐξουσίαν μου μέρες γῆς ὡς κληροῦχος. ‖. (μτβτ.) μοιράζω γῆν εἰς κληροῦχους. « Πάσας τὰς νήσους εἰς εἵκοσιν ἔτη διελόμενοι, πάλιν κληρουχοῦσιν ὅταν ὁ χρόνος οὗτος διέλθῃ, « Διόδ.

Κληρούχημα (τὸ). τὸ κληρουχηθέν (παραχωρηθὲν κατὰ κλῆρον ἢ εἰς κληροῦχον) μερίδιον, κληροδότημα.

Κληρουχία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις ἢ νὰ ἐξουσιάζῃ (νὰ νέμεται) τι ὡς κληροῦχος. ἢ διὰ κλήρων διανομὴ (κυρ. κατακτηθείσης) γῆς καὶ τὸ ἐπ' αὐτῆς δικαίωμα τοῦ κληρούχου, (ἐν γέν.) κτῆσις, ἰδιοκτησία· (συνκδχ.) ἀποικία (συγκειμένη ἀπὸ κληροῦχους). « Τὰς κληρουχίας ἃς ἡμεῖς εἵστιας ἐρημουμένας τῶν πόλεων φυλακῆς ἕνεκα τῶν χωρίων ἐξεπέμπομεν, « Ἰσκρ.

Κληρουχικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κληροῦχον. « Γῆ —, « Ἀρχφ.

Κληρεῦχος (ὁ, ἡ). [κλῆρος, ἔχω]. (ἐν γέν.) ἰδιοκτήτης κτήματος ἢ ὁποιουδήποτε πράγματος κληροδοτηθέντος. (ἰδιαιτ.) ἄποικος ἢ ἔποικος λαβὼν διὰ κλήρου καὶ νεμόμενος γῆν (κυρ. κατακτηθεῖσαν)· (ἁπλ.) ἀντὶ Μέτοχος. « Πολλῶν ἐτῶν κληροῦχος, « Σοφ. 2) (μτβτ.) ὁ διωρισμένος νὰ διανέμῃ τὴν γῆν εἰς τοὺς κληρούχους, (ἐν γέν.) κληροδότης. « Ἥδον εἰς τὸν κληροῦχον θεὸν καὶ τὸν ἀληθῶς ἡγεμόνα τῆς ἀποικίας, « Φιλ. 3) (σπν. πθ.) ὁ ἀνήκων εἰς κληροῦχον. « Γῆ —, « Δ. Ἁλ.

Κληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω κλῆρον (λαχνόν)· (μτβτ.) δίδω (παραχωρῶ, ἀποφασίζω, [καὶ μσ.] λαμβάνω) τι διὰ κλήρου (Π. ἐν γέν.) δίδω, ἐκδίδω. « Οὓς ἐκλήρωσεν πάλος, « Εὐρ. « Ὅς ἀμφὰν κληροῖς, « Εὐρ., χρησμῳδατέῖς. (καὶ πθ.) « Ἵν' ἐκληρώθην, « αὐτ.

Κλήρωμα (τὸ). τὸ κληρωθέν, κληρούχημα, κληροδότημα.

Κλήρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., βίψιμον κλήρου· διανομὴ (ἐκλογὴ κτλ.) διὰ κλήρου. « Ἐν μὲν γὰρ τῇ κληρώσει τὴν τύχην βραβεύειν, « Ἰσοκρ.

Κληρωτήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐγίνοντο αἱ διὰ κλήρου ἐκλογαὶ τῶν δικαστῶν κλπ., ἢ τὸ ἀγγεῖον (ἄλλ. **Κληρωτίς**) ὅπου ἐβάλλοντο αἱ πρὸς τοῦτο ψῆφοι, (ἐν γέν. πλθ.) ἀντὶ Ἀρχεραισίαι. 2) (σπν.) τὸ μέρος τοῦ θεάτρου ὅπου ἐκάθηντο οἱ κληρωταὶ δικασταὶ ἢ ἄρχοντες.

Κληρωτής [κληρόω], οῦ (ὁ). ὁ βάλλων κλήρους (ἐκλέγων [μοιράζων κτλ.] διὰ κλήρων). 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ **Κληροῦχος**, μέτοχος. « Ἀρετῆς —, « Μακάρ.

Κληρωτί, ἐπίῤῥ. Διὰ κλήρου.

Κληρωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς κλήρωσιν.

Κληρωτίς, ὀρθότ. τὸ **Κληρωτήριον**.

Κληρωτός [κληρόω], ἡ, όν. Ὁ δοθεὶς (ἐκλεχθείς, ἀποφασισθεὶς ἢ ἐκλεκτὸς κτλ.) διὰ κλήρου. « Τὰς ἀρχὰς οὐ κληρωτὰς ἀλλ' αἱρετὰς ποιήσαντες, « Ἰσοκρ.

Κληρωτρίς, ίδος (ἡ), (ἐνν. κάλπη ἢ ὑδρία), τὸ ἀγγεῖον ὅπου ἐβάλλοντο οἱ κλῆροι (αἱ ψῆφοι) διὰ τὰς ἀρχαιρεσίας κτλ.

Κληρωτῶς, ἐπίῤῥ. Διὰ κλήρων, κατὰ κλήρωσιν.

Κλῆς, κληδός (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ **Κλείς**.

Κλῆσις [καλέω], εως (ἡ). κάλεσμα, πρόσκλεσμα. « Κλῆσις εἰς τὸ πρυτανεῖον τῶν πρέσβεων ὑπὸ τῆς βουλῆς, « Δημ. « Ἐπαινοῦντας τὴν κλῆσιν, οὐχ ὑπισχνοῦντο συνδειπνήσειν, « Ξεν. 2) κάλεσμα εἰς τὸ δικαστήριον, ἐγκάλεσμα. « Τὴν κλῆσιν εἰς δύ' ἡμέρας ἔθηκεν, εἴς τε τὴν ἔνην τε καὶ νέαν, « Ἀρχφ. 3) ὁνομασία. « Βάρβαρον μιᾷ κλήσει προσεπόντες αὐτό, « Πλάτ. 4) (ἀπὸ τὸ Δ. **Κλᾶσις** ὅθεν τὸ Λατ. classis) ἡ εἰς τάξεις διαίρεσις (κυρ. τῶν συγκαλουμένων εἰς συνέλευσιν πολιτῶν τῆς Ἰώμ.) (ὅθεν τὸ κοιν.) κλάσις (ἢ **Κλασικὸς** συγγραφεύς, ὁ ὁποῖος χρησιμεύει εἰς μαρτυρίαν, Γαλλ. qui fait autorité, ἢ παραδίδεται συνήθως εἰς τὰς κλάσεις τῶν σχολείων). 5) (Γρφ.) ἡ ἐκλογὴ τῶν πιστῶν [τῶν κλητῶν] καὶ ἡ πρὸς αὐτοὺς ἰδιαιτέρα χάρις τοῦ θεοῦ.

Κλῆσις, εως (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ (τοῦ ἀρχ.) **Κλεῖσις**, κλείσιμον.

Κλῆσον, Π. ἀντὶ **Κάλεσον**, ἀόρ. α. τῆς πρστ. τοῦ **Καλέω**.

Κλῆσον, Ἀττ. ἀντὶ **Κλεῖσον**, ἀόρ. α. τῆς πρστ. τοῦ **Κλείω**.

Κλητέος, α, ον, θετ. τοῦ **Καλέω**.

Κλητεύσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Κλητεύω [κλητός], Μ. εύσω. Ἐγκαλῶ εἰς τὸ κριτήριον (κυρ. διὰ κλητῆρος ἢ ὡς κλητήρ, ἴδε τὴν λέξ.). 2) = Ἐγκλητεύω, κινῶ ἀγωγὴν ἢ διαμαρτύρομαι κατὰ τοῦ ἀρνουμένου νὰ μαρτυρήσῃ εἰς τὴν δίκην μου. « Ἀναγκάσω αὐτὸν ἢ μαρτυρεῖν, ἢ ἐξόμνυσθαι, ἢ κλητεύσω αὐτὸν, « Δημ. 3) (ἀμτβτ.) μαρτυρῶ ὡς-

Κλητήρ (ὁ), [καλέω, κλῆσις]. (ἐν γέν.) ὁ στελλόμενος νὰ προσκαλέσῃ, κλητεστής, κῆρυξ. 2) (ἰδιαιτ.) ὁ προσκαλῶν εἰς τὸ κριτήριον τοὺς ἐγκαλουμένους, κλήτωρ δικαστηρίου ἢ συμπαραλαμβανόμενος (παρευρισκόμενος) ὡς μάρτυς εἰς τὴν τοιαύτην κλῆσιν. « Κλητῆρα ἐπιγράφομαι, « Ῥτρ., (ἴδε Ἀρχφ. Κεφ 1217-1246).

Κλητήρ (ὁ), (ἴσ. ὀρθότ. **Κλιτήρ**). σαμάρι γαδάρου, (συνκδχ.) γάδαρος διὰ σαμάρωμα, γομάρι, (ὅθεν τὸ Λατ. clitellae, (παφέλ. Κανθήλιος).

Κλητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς κλῆσιν (προσκόλεσμα), (Ζῶ.) « Κλητικὴ, « Γρμτ., ἡ πέμπτη πτῶσις.

Κλητός, ἡ, όν. Ὁ κληθεὶς (προσκληθείς,

ἡ ἄξιος νὰ προσκληθῇ (νὰ καλεσθῇ εἰς συμπόσιον, νὰ ἐκλεχθῇ ὀνόματι κτλ.). « Πολλοὶ κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί, » Γρ., (παρβλ. Κλῆσις 4).

Κλήτωρ, ορος (ὁ), = Κλητήρ (κυρ. δικαστηρίου)· κῆρυξ.

Κλήω, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ Ἰων. Κληίω, κλείω.

†Κλιβάδιον (τὸ), = Κλιβάδιον.

Κλιβανεύς, έως (ὁ), ὁ ἔχων ἢ ἀνάπτων κλίβανον, φουρνάρης.

Κλιβανίτης, Κλιβανιεὺς, Κλίβανος, Κλιβανωτὸς, ἴδε Ὀριβανίτης κτλ.

Κλιβανοφόρος (ὁ), στρατιώτης κατάφρακτος, (Λτν.) clibanarius, (Γαλλ.) cuirassier.

†Κλιδόν, ἐπίρ. Ο. [κλίνω], = Ἐγκλιδόν.

Κλίμα (τὸ), [κλίνω], = Κλίσις, κατωφέρεια· = Κλιτὺς, (κοιν.) πλαγιὰ βουνοῦ, « Ἕως κλιμάτων τῶν καταβαινόντων ἀπὸ πόλεως Δαβίδ, » Γρ. (ὀθ. 2) (Γεωγρφ.) τὸ πλαγίασμα τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ ἰσημερινοῦ πρὸς τοὺς πόλους καὶ ἡ ἐκ τούτου διαφορὰ ὡς πρὸς τὴν κρᾶσιν τῆς ἀτμοσφαίρας ἑνὸς τόπου πρὸς ἄλλον (ἐν γέν.) μέρος ὁποιονδήποτε τῆς γῆς σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν ἀπὸ τοῦ πόλου καὶ τοῦ ἰσημερινοῦ ἀπόστασίν του. « Τοῦτο τὸ κλίμα νέμονται τῆς Ἰταλίας, » Πλθ.

Κλιμάζω, Μ. άσω, = Κλιμακίζω.

Κλιμακηδὸν (χιδόν;), ἐπίρ. Ἐν εἴδει κλίμακος, βαθμηδόν.

Κλιμακίζω, Μ. ίσω. Προσπαθῶ νὰ καταβάλω τὸν ἀντίπαλόν μου πεδικλονοντάς τον, (ἐπμ.) παλαίω μὲ δολιότητα, (ὀθ. μτφορ.) παρεξηγῶ, διαστρέφω. « Ὅταν οὖν κλιμακίζῃ (ἄλλ. γρ. κλιμάζῃ, ὀθ. κατὰ τὸν Φώτ. ἴσ. βλιμάζῃ, « θλίβῃ, βιάζηται] ἐξ παράγγ τοὺς νόμους, » Δτν., (παρβλ. Σκελίζω).

Κλιμάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλίμαξ, σκαλίτσα ἢ σκαλοπατάκι.

Κλιμακίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κλίμαξ, σκαλίτσα· (μτγν.) σκλάβα ἡ ὁπ. σκύπτουσα γίνεται ὡσὰν σκάλα ἵνα ἀναίβῃ ἡ κυρά της εἰς τὸ ὄχημα, (παρβλ. Ἀνδράποδον).

Κλιμακίσκος (ὁ), = Κλιμάκιον, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ-

Κλιμακισμὸς (ὁ), τὸ κλιμακίζειν, ἀπατηλὸς τρόπος παλαίσματος (ἴσ. διὰ συμπαθισμῶν).

Κλιμακοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) κλίμακος, κλιμακώδης.

Κλιμακοειὸς, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Κλιμακωτὸς, (ἐν γέν.) ὑψηλός.

Κλιμακοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (σηκόνων, κουβαλῶν) κλίμακα (κυρ. νεκροκράββατον).

Κλιμακτὴρ (ὁ), ἡ βαθμὶς τῆς κλίμακος, σκαλοπάτι. « Χωρὶς γὰρ ἐγκοπῶν καὶ κλιμακτήρων οὐχ οἷόν τε ἐπιβαίνειν, » Σθ. 2) (μτφορ.) κρίσιμος περίστασις, κίνδυνος. « Κλιμακτῆρσι πολλοῖς περιπίπτουσι, » Σιμπλ., (ὅθεν ἀστρλγ. ἀντι-

Κλιμακτηρικὸς, ἡ, όν, (κυρ.) Ἐνιαυτὸς, « ὁ καθ' ἑπταετίαν ἢ ἐννεαετίαν (καὶ κατ' ἐξοχὴν ὁ μετὰ ἐννέα ἑπταετίας, δηλ. ὁ 63) τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρ., διότι (κατὰ τοὺς ἀστρλγ.) ὑποτίθεται κρίσιμος ὡς πρὸς τὴν ζωὴν ἢ τὸν θάνατον.

Κλιμακτηρίζομαι, Μ. ισθήσομαι. Περιπίπτω εἰς κλιμακτηρικὸν ἔτος.

Κλιμακωδὴς, ες (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ κλίμακα, ὑψηλ.-

Κλιμακωτὸς, ἡ, όν. Κατασκευασμένος εἰς εἶδος κλίμακος, ὑψούμενος βαθμηδόν, ἀναβαινόμενος μὲ σκαλοπάτια.

Κλίμαξ [κλίνω], ακος (ἡ), (ἐν γέν.) σκάλα (διὰ τὸ ἀναβοκαταβασμα). « Ἑλικτὴ (« Στυππίνη κτλ.)—, » Λξ. 2) = Ἀποβάθρα. « Πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀνδρες ἔβαινον ἀπὸ νηὸς, » Θκρ., (ὀθ. 3) (συνεκδ.) = Ἐμπόριον. « Κατέστησεν αὐτὸν στρατηγὸν ἀπὸ τῆς κλίμακος Τύρου ἕως τῶν ὁρίων Αἰγύπτου, » Γρφ. 4) σκαλί, σκαλοπάτι. 5) ξυλοκρέββατον. 6) κάθε περίφραγμα καγγελωτὸν (εἰς εἶδος σκάλας), (ἐπμ. 7) τὸ τριγωνικὸν τῆς ἁμάξης. 8) εἶδος χειρουργ. ξ βασανιστικοῦ ὀργάνου, (ἄλλ.) Κλιμάκιον καὶ Κλινοστρόφιον. 9) εἶδ. παλαίσματος, ἴδε Κλιμακίζω. 10) (μτγν.) εἶδος σχήματος ῥητορικοῦ, (ἄλλ.) Κλιμακωτόν.

Κλιματίας, ου (ὁ), εἶδος σεισμοῦ, (ἄλλ.) Ἐπικλίντης.

Κλινάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλίνη, κρεββατάκι.

Κλινάρχης, ου (ὁ), = Ἀρχιτρίκλινος.

Κλινὰς, άδος (ἡ), = Κλιντὴρ, καναπὲς, σοφᾶς.

†Κλινέγερτος (ὁ, ἡ), ὁ ἐγερθεὶς ἀπὸ τῆς κλίνης του.

Κλίνειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κλίνην, τοῦ κρεββατιοῦ.

Κλίνη (ἡ), [κλίνω], (ἐν γέν.) μέρος (πρᾶγμα) διὰ πλάγιασμα (ἀκκούμβημα, ξάπλωμα), σοφᾶς, καναπὲς, (ἰδιαιτ. δέ) κρεββάτι τοῦ ὕπνου· τὸ κάθισμα τῆς ἁμάξης, ὁ ἀφρὸς· φορεῖον, (Ἰταλ.) sentia. « Ἱερὰ κλίνη, » Λξ., τὸ προσκεφάλαιον ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἐβάλλοντο τὰ προσφερόμενα εἰς τοὺς θεούς, (Λτ.) pulvinar. 2) σχῆμά τι εἰς τὴν ὁπλασκίαν, [ἴσ. τὸ Γαλλ.) parade.

Κλινήρης, ες (ὁ, ἡ), ὁ μένων εἰς τὴν κλίνην, ἀσθενὴς, κατάκοιτος.

†Κλινηφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (σηκάνων, κουβαλῶν) κλίνην (φορεῖον κτλ.).

Κλινίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλίνη, κρεββατάκι, κτλ.

Κλινικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος παρὰ τὴν κλίνην· = Κλινήρης. ||. (οὐσ. ἀρσ.) ἰατρὸς θεραπεύων τοὺς ἀσθενεῖς ἐπὶ κλίνης (δηλ. τακτικὰ, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης), μεθοδικὸς, καὶ « Κλινικὴ, » ἡ μέθοδος τοῦ τοιούτου ἰατροῦ, τὸ μέρος τῆς ἰατρικῆς τὸ πραγματευόμενον περὶ τῆς τοιαύτης θεραπείας.

Κλινὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κλίνη (κυρ. τῆς ἁμάξης).

Κλινοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων σχῆμα κλίνης.

†Κλινοκαθέδριον (τὸ), εἶδος ἀναπαυτικῆς καθέδρας (ἢ ὁπ. χρησιμεύει καὶ ὡς φορεῖον), (Γαλλ.) fauteuil à portenr.

Κλινοκοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγυρίζω τὰς κλίνας (τὰ κρεββάτια, τοὺς καναπέδες), καταγίνομαι εἰς τοῦτο.

Κλινοπάλη (ἡ), παλαίσματα ἐπὶ τῆς κλίνης (εὐφημ.) συνουσία.

Κλινοπετὴς [κλίνη, πίπτω], ές (ὁ, ἡ) κατάκοιτος, κλινήρης.

Κλινοποιΐα (ἡ)· ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) καὶ

Κλινοποίημα (τὸ), τὸ ἐργοστάσιον τοῦ κλινοποιοῦ.

Κλινοποιὸς (ὁ), [κλίνη, ποιῶ], ὁ κατασκευάζων κλίνας (κρεββάτια, φορεῖα κτλ.).

Κλινοπόδιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (βλησκονία), (ἄλλ.) Ὠκιμοειδὲς, ἀγριοβασιλικὸς(;) ἢ παρθενοῦδι.

Κλινοποϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κλινοποιεῖον. « Κλινοποϊκὴ, = Κλινοποιΐα.

Κλινοποιὸς (ὁ), = Κλινοποιός.

Κλινόπους, οδος (ὁ), τὸ ποδάρι (ποδαρικὸν) τοῦ κρεββατιοῦ.

Κλινοστρόφιον (τὸ), ἴδε Κλίμαξ (8).

Κλινότροχον (τὸ), εἶδ. δένδρου (σφενδάμνου).

Κλινουργὸς (ὁ), = Κλινοποιός.

Κλινοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (σηκάνω) κλίνην. « Ὁ παράλυτος κλινοφορεῖν ἐκελεύετο, » Ψευδοχρυσστμ.

Κλινοφόρος (ὁ, ἡ), = Κλινηφόρος.

Κλινοχαρὴς, ές (ὁ, ἡ), ὁ χαίρων (τυχαριστούμενος νὰ μένῃ, νὰ κείσεται) εἰς τὴν κλίνην.

Κλιντὴρ (ὁ) καὶ

Κλιντήριον (τὸ), κάθισμα ἀναπαυτικὸν (διὰ ξάπλωμα), σκαμνὶ (κυρ. τοῦ τραπεζιοῦ) μὲ ἀκκουμβιστήρια, καναπὲς, (Γαλλ.) fauteuil, [ἐκ τοῦ

Κλίνω, Μ. κλινῶ (πθ. πρκ. Κέκλιμαι, ἀόρ. πθ. Ἐκλίθην καὶ Β΄. Ἐκλίνην καὶ Π. Ἐκλίνθην). Κάμνω τι νὰ γύρῃ· τοποθετῶ πλαγίως, καθίζω (ἐπὶ κλίνης κτλ.)· (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) γέρνω (κυρ. καὶ μτφορ.). (μσ. ἢ παθ.) εἶμαι γυρμένος (πλαγιασμένος), κείτομαι, ξαπλώνομαι, πλαγιάζω. (Π.) εἶμαι χυμένος (σκορπισμένος) κατὰ γῆς, ἐκτείνομαι, (ἐπὶ τόπ.) κεῖμαι. (μτφορ. κυρ. παρὰ Π.) τρέπω εἰς φυγήν, (κοιν.) τσακίζω, ταπεινόνω, καταβάλλω. ἀνατρέπω. (Γρμτ.) μετασχηματίζω τεχνολογικῶς τὴν λέξιν. « Ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα, » Ἰλ. Γ. « Ἐστὶ λυσάμενος, περιμήκεά τε κλίναντες ἱστόν, » Ἀπλλν. « Ὅσσα πάλιν κλῖναν, » Ἰλ. Γ., ἐγύρισεν ἀλλοῦ τὰ μάτιά της. « Σάκε' ὤμοισι κλίναντες, » Ἰλ. Χ., συνασπίσαντες ἵνα μὴ τοὺς κτυποῦν ἀπὸ τοῦ τείχους πρὸς τὸ ὁπ. ἐπληγίαζον. « Κλίναθέ μ', οὐ σθένω, » Εὐρ. « Κλῖνόν μ' ἐς εὐνὴν αὖθις, » αὐτ. « Οὐ χωρὶς ἑκατέρους κλῖναι, ἀλλ' ἀνὰ δύο ἐν κλίνῃ ἑκάστῃ, » Ἡρ. « Μαλακῶν ἔκλινεν ἐπὶ λέκτρων, » Θκρ. (καὶ μτφορ.) « Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοί, » Ἰλ. Ε. « Ἔκλινε μάχην, » Ἰλ. Ξ. « Ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἀλλοτρίων, » Γρφ. κλίνει ἡμέρα τὸν ὠρωπεια, » Σοφ. (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) « Ἡλίου κλινοντος, » Ἀπλλδρ. « Ὅτι πρὸς ἑσπέραν ἐστὶ. καὶ κέκλικεν ἡ ἡμέρα, Γρφ. (ἐξ τρα-

» Ἡ πάλις πρὸς τὸ χεῖρον ἔκλινε, » Ξεν. (καὶ μς.) » Ἤσυχα κεκλιμένος, » Ἐπιγρ. » Παρέξ ὁδοῦ κλευθήτην, » Ἰλ. Κ. » Ἐλέσθη κεκμηώς, » Ἰλ. Ψ. » Ἐκλίνθη καὶ ἁλεύατο κῆρα, » Ἰλ. Γ. » Πὰρ πυρὶ κεκλιμένος, » Ἐκφρ. » Ἐν χαμευνίαιν ἐκλίνθημες, » αὐτ. » Ἐπὶ κλωνὸς κεκλιμένος, » Ἐπιγρ. » Ἔνθεα δέ σφιν χθονὶ κέκλιτο, » Ἰλ. Κ. » Πάντῃ φύλλων κεκλιμένων, » Ὀδ., πεσμένων, χυμένων. (καὶ μτφ.) » Λίμνῃ κεκλιμένος, » Ἰλ. Ε., κατοικῶν (ἔχων τὰ ὑποστατικά του) πλησίον ενης. » Οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης κεκλίαται, » Ἰλ. Π., εἶνε ἀκκουμβισμένοι εἰς (ἔχουν ὄπισθέν των) τὸν αἰγιαλόν. » Νήσων αἵ θ' ἁλὶ κεκλίαται, Ὀδ. Δ. » Θάλασσαν κεκλιμένην ἀγκῶνος ὑπὲρ προὔχοντος, » Ἀπλλν. (ᾧ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Νοῦς κεκλιμένης, » Θγν., ἡ ὁπ. ἐξέπεσεν (ἔχασε τὰ νερά της). » Ἀσπίσι κεκλιμένοι, » Ἰλ. Γ. (ᾧ πῦ. μτφρ.) » Πατρίδα δούρατι κεκλιμένην, » Ἐπιγρ.

Κλισία (ἡ), [κλίνω]. τύπος διὰ πλάγιασμα ἢ κάθισμα· (ἰδιωτ.) καλύβα, καλυβόσκιτον, (Ἰταλ.) μπαράκα (ἀπὸ πολλὰς τοιαύτας συνίσταστο τὸ Ὁμηρ.) στρατόπεδον, (ὅθεν μτγν. ἀντὶ) σκηνὴ στρατοπέδου. » Μία δ' ἐκ κλισίας ἀνδρῶν ἕλη τὸν ὑπασπίδιον κόσμον φερέτω, » Σοφ., (ἴδε καὶ Κλίσιον). 2) = Κλισμός, Κλινοτήρ. » Τῇ παρὰ μὲν κλισίην πυρὶ κάτθεσαν, ἔνθ' ἄρ' ἔριζε, δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ, » Ὀδ. Τ. 3) = Κατάκλισις. » Ἐλθόντι δὲ νέμων κλισίην ἄτιμον, » Πλ. » Κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα, » Εὐαγγ.

Κλισιάς, άδος (ἡ), = Κλισιάς.

Κλισίη (ἡ), ἴων. ἀντὶ Κλισία, (ὅθεν)

Κλισίηθεν, ἐπίῤῥ. Π. ἀπὸ τὴν καὶ

Κλισίηνδε, ἐπίῤῥ. Π. πρὸς τὴν κλισίαν (σκηνήν).

Κλίσιον (τὸ), = Κλισία, καλυβόσκιτον· σειρὰ τοιούτων οἰκημάτων διὰ τοὺς βοΐλους (τὰ ζῶα κτλ.) περὶ τὴν αὐλὴν ὑποστατικοῦ, (Γαλλ.) **hangar**, (ἴδε καὶ Κλεισίον). 2) (εἰς τὸν Δμ.) πορνοστάσιον, (νεοτ.) καλυβάκια, (παρβλ. Οἰκήματα).

Κλίσις, εως (ἡ). τὸ κλίνειν ἢ κλίνεσθαι, πλάγιασμα· γύρισμα, κατωφέρεια. (μτφορ.) ῥοπὴ (τάσις) πρός. (Γραμτ.) μεταποίησις τεχνολογικὴ τῶν λέξεων. (Π.) ἀντὶ Κλίνη, κοίτη, (Ὑποπτ.) = Κλίμα. » Δὶ δ' αὖτε (νῆσοι γεγάασι) περὶ κλίσιν Εὐρωπείης, » Διον.

Κλισμός (ὁ), Π. σκευὴ ἀναπαυτικὴν μὲ ἀκκουμβιστήρια, θρονί, (Γαλλ.) **fauteuil**.

Κλιτέον, θετ. τοῦ Κλίνω.

†**Κλιτός**, ἡ, όν. Ἐπικλινής, κατωφερής. 2) (γραμτ.) ἐπιδεκτικὸς κλίσεως, (ἀντιθ. τοῦ Ἄκλιτος).

Κλίτος ἢ **Κλῖτος**, εος-ους (τὸ) καὶ

Κλιτύς, ύος (ἡ), Π. ἀντὶ Κλίσις, κατωφέρεια. (ἰδιωτ.) τὸ πλαγινὸν μέρος (κοιν. κλαγιὰ) βουνοῦ ἢ λόφου, (συνεκδχ.) γεώλοφος. (ἐν γέν.) πλευρά, (ὅθ. ἐπὶ ζρατ.) πτέρυξ. » Τοῦ εὐωνύμου κλίτους ἡγήσασθαι, » Θ. Σαμ. » Κατὰ τὰ κλίτη τῆς αὐλῆς, » Γρφ. 2) (σπν.) ἀντὶ Κλίμαξ).

Κλοιός (ὁ), [κλείω] (τὸ πλθ. καθ' ἑτερογέν. καὶ Κλοιάς). σιδηρᾶν λαιμοδέτη διὰ τοὺς σκύλους καὶ τοὺς κακούργους, σίδερα εἰς τὸν λαιμόν, (Περσ.) μπουκαγιάς.

Κλοιαφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ κλοιὸν (μπουκαγιάν ἢ περιδέραιον).

Κλοιαφόρος [ὁ, ἡ). ὁ φορῶν κλοιὸν (μετάλλινον λαιμοδέτη πρὸς τιμωρίαν ἢ στολισμόν).

Κλοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω κλοιὸν εἰς τὸν λαιμόν τινος.

Κλοιώτης, ου (ὁ). δεμένος μὲ κλοιόν, δεσμώτης, ἡ

Κλοιωτός, ἡ, όν. Ὁ φορῶν κλοιόν.

Κλονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. προξενῶ κλόνον, σείω, κουνῶ δυνατά, κλονίζω· (συνεκδχ.) βάλλω εἰς σύγχυσιν καὶ ἀταξίαν στρέτευμα (ἀγέλην ζώων κτλ.), τρέπω εἰς φυγήν, καταδιώκω, (ἐν γέν.) ἐμπνέω τρόμον, φέρω ἄνω-κάτω.

Κλόνημα, ενος (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.) κλονισμός, κούνημα δυνατόν· (μτφορ.) ταραχή, σύγχυσις, θροῦς, θόρυβος. » Σρήκεσσιν ἐοικότες, οἵ τε κλονήσει χηραμοῦ ἐκπατέονται, » Κύνη.

†**Κλονίζω**, Μ. ίσω, μτγν. ἀντὶ Κλονέω.

Κλόνις, ιος (ἡ), Π. τὸ ἱερὸν ὀστοῦν, (ὅθ. τὸ Λατ. **clunis**, ὁ πρωκτός)· (κατ' ἔκτ.) ἡ ῥάχις· ἡ ὀσφύς· τὸ ἰσχίον· ἡ γαστήρ.

†**Κλονόεντα**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κλονόεντα.

Κλονοκάρδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλονῶν (ταράττων, συγκινῶν) τὴν καρδίαν.

Κλόνος (ὁ), [ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) Π. [κλίνω;] σφοδρὸν κούνημα, κλονισμός· σεισμός, (ἐν γέν.) ταραχή, κρότος, θόρυβος (χωρ. τοῦ πολέμου), τροπή, φυγή.

Κλονώδης, ες (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν εἴδει κλόνου, σεισμώδης. » Εἰ τὸ φῖγος ἐπὶ τραπέφ μὴ κλονώδες, ἀλλὰ μᾶλλον φρικῶδες, » Ἐκφρ.

Κλοπαῖος, α, ον, = Κλοπιμαῖος.

Κλοπεία (ἡ), = Κλωπεία.

Κλοπεύς, έως (ὁ), = Κλώψ, κλέπτης

Κλοπεύω, Μ. εύσω, = Κλωπεύω.

Κλοπή (ἡ). τὸ κλέπτειν, κλεψιά, κλέψιμον. » Ὤφλων γὰρ ἁρπαγῆς τε ᾗ κλοπῆς δίκην, » Αἰσχλ. 2) (μτγν.) ἀπάτη, δόλος, τέχνασμα, στρατήγημα. » Κλοπῇ δ' ἀῤῥῆγμοι διαφυγοῦσα πολεμίως, » Εὐρ. » Παῖδ' ἐν κλοπαῖν ἀρέσθαι, » Σοφ., (περιφρ.) φυγεῖν κρυφίως.

Κλοπιμαῖος, α, ον, (καὶ ἐπίῤῥ.) -αῖως. Ὁ γινόμενος ἢ λαμβανόμενος διὰ κλοπῆς (ἐν γέν. κρυφίως). ‖. (οὐδ.) Κλοπιμαῖον (τὸ), κλεψίμυδρον. [ἐκ τοῦ

Κλόπιμος, η ἢ ος, ον, καὶ ἐπίῤῥ. -ίμως. = Κλοπιμαῖος καὶ

Κλόπιος, α ἢ ος, ον, Π. ὁ γινόμενος διὰ κλοπῆς, κλεπτικός. (ἐν γέν.) κρυφός· (μτφορ.) ἀπατηλός, ὕποπλος. » Μύθων κλοπίων, » Ὀδ. Ν. » Ζώει κλοπίμων ἀπὸ γειρῶν, » Φωκυλ.

Κλοπός (ὁ), Ω. (σπν.) ἀντὶ Κλώψ, κλέπτης.

Κλοποσκορία (ἡ), Π. σπορὰ νόθων τεκνων, μοιχεία.

Κλοποφορέω-ῶ, Μ. ήσω, (μτγν.) ἀντὶ Κλοπεύω, κλέπτω, (ὅθ.

Κλοτοιφόρημα (τὸ), = Κλέμμα, κλεμμένον πρᾶγμα, κλεψίμυδρον.

Κλοτοπεύω [κλέπτω, έπος;], Μ. εύσω. Π. ἀργολογῶ, φλυαρῶ, χασομερῶ ματαιολογῶν.

Κλυβάδιον (τὸ) καὶ

Κλύβαττις, ιος (ἡ). εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γένος τῆς Κληματίτιδος), (ἄλλ.) Ἐλξίνη,

Κλύβδα, Π. αἰτ. ἑν. (καθ' ἑτερογέν.) τοῦ Κλύβδων, (ὅθεν:

Κλυβάζομαι, Μ. άσομαι, = Κλυδωνίζομαι (ὅθεν:

Κλυβασμός (ὁ). ὁ κρότος (ὁ βρασμός, ἡ ταραχὴ) τῶν κυμάτων.

Κλυβάττομαι, Μ. άξομαι, = Κλυδάζομαι

†**Κλύδιος**, α, ον, Π. κλυδωνιζόμενος, φουρτουνιασμένος.

Κλύδων [κλύζω], ωνος (ὁ). ὁ βρασμὸς (ἡ ὁρμὴ) τῶν κυμάτων· (συνεκδ.) θαλασσοταραχή, φουρτοῦνα (κυρ. καὶ μτφορ.). (ἰατρ.) ὁ κλυδασμὸς (τὸ κλοῦ κλοῦ) τῶν ἐντὸς τοῦ σώματος ὑγρῶν. » Ἐν τῇσι τοῦ ἀνθρώπου τῇδε ἢ τῇδε ἐκιχρωφῆσι ἐς τὰς μετακλίσιας, τὸ ὑγρὸν κλύδωνα ποιέει, ἐοικούειν τε καὶ τοῦ κλύδωνος, » Ἀρετ.

Κλυδωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ταράττομαι ὑπὸ τοῦ κλύδωνος, παραδέρνω μέσα εἰς τὰ κύματα· βράζω (καθὼς ἡ φουρτουνιασμένη θάλασσα), (μτφορ.) κυμαίνομαι, ἀνησυχῶ.

Κλυδώνιον (τὸ). ὁ σάλος (ἡ ταραχὴ) τῆς θαλάσσης μετὰ τὴν φουρτοῦναν, (καιν.) φουσκοθάλασσα. 2) Π. (συνεκδχ.) τὸ μέρος τῆς ἀκρογιαλιᾶς ὅπου κτυποῦν τὰ κύματα, (ἄλλ.) Κλύσμα, (Εὐρ. Ἐκ. 48.).

Κλυδωνισμός (ὁ). τὸ κλυδωνίζεσθαι, κυματισμὸς κλύδωνος (φουρτούνας), φουρτούνιασμα.

Κλύζω [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Κλάζω], Μ. κλύσω (πθ. πρκ. Κέκλυσμαι, ἀόρ. Ἐκλύσθην). Βρέχω ἢ Σκεπάζω μὲ πολὺ νερόν· περιχύνω· κατακλύζω. (συνεκδχ.) ξεπλύνω, (ὁθ. ἰατρ.) καθαρίζω διὰ κλυστῆρος. ‖. (πθ.) φουσκόνω, πλημμυρῶ. φουρτουνιάζω. » Ὁ ποταμὸς ὑπὸ τῶν διαβαινόντων ἐκλύσθη, » Ὁλ. » Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα, » Ἰλ. Ξ.

Κλύθι, Π. δ'. ἐνικ. προστ. τῆς πρς. τοῦ Κλύω.

Κλύμενον (τὸ) καὶ **Κλύμενος** (ὁ), εἶδ. φυτ. (ἴσ. τὸ Γαλλ.) **bouci**, (ἴδε Περικλύμενον). [ἐκ τοῦ

Κλύμενος, η, ον, πθ. μτχ. τοῦ Κλύω. ‖ (ὡς ἐπιθ.) ὀνομαστός, ἐξακουσμένος, γνωστός, ἐκπεμπτός.

(**Κλῦμι**), γραμτ. ἀντὶ Κλύω, (ὅθ. Κλῦθι Κλῦτε κτλ.).

(**Κλύς**), κλυδὸς (ἡ), ὄχρ. ὀνμστ. τῆς μτγν. εὐχρ. αἰτ. Κλύδα.)

Κλύσις, εως (ἡ). τὸ κλύζειν ἢ κλύζεσθαι· ξέπλυμα (μὲ πολὺ νερόν), (ἰατρ.) καθάρισμα διὰ κλυστῆρος.

Κλύσμα (τὸ). ὑγρὸν τὸ ὁπ. χρησιμεύει πρὸς (ἰατρ.) κλύσιν, κλυστῆρι. » Χρῆσθαι κλύσμασι καὶ φλεβοτομίαις, » Ἐκφρ. 2) τὸ μέρος τὸ ὁπ. κλύζεται ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἢ τῆς παλιῤῥοίας. » Παρὰ τὴν ἠόνα ἐπ' αὐτῷ τῷ κλύσματι, » Λκ.

Κλυσμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Κλύσμα, κλυστηράκι.

Κλυσμός (ὁ), = Κλύσμα.

Κλυστέον, θετ. τοῦ Κλύζω.

Κλυστὴρ (ὁ), [κλύζω]. τὸ ὄργανον δι' οὗ

ἐμβάλλεται τὸ κλύσμα, κλυστῆρι. ¤Ἐπειδὴ τοὺς κλυστῆρας πλήσωνται τοῦ ὑδατὸ τοῦ κέδρου ἀλείφατος. ¤ Ἡρ. 2) = Κλύσμα, (ἄλλ.) Ἔνεμα. ¤ Κλυστῆρα προσθέμενος, ¤ Ἀρτεμίδ.

Κλυστηρίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Κλυστηρίον (τό), = Κλυστῆρ, κλυστῆρι.

Κλῦτε, Π. 6ʹ. πλθ. προστ. πρς. τοῦ Κλύω.

κλυτόβουλος (ὁ, ἡ), Π. περίφημος διὰ τὰς βουλάς (τὰς ἐπινοίας, τὰ σχέδιά) του.

Κλυτοδένδρος (ὁ, ἡ), Π. περίφημος διὰ τὸ δένδρο του.

Κλυτοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. = Κλυτοτέχνης, περίφημος διὰ τὰ ἔργα (ἐργόχειρά) του.

Κλυτόκαρπος (ὁ, ἡ), Π. περίφημος διὰ τοὺς καρπούς του. ¤ Στέφανος—, ¤ Πινδ., τοῦ ὁπ. ὁ καρπὸς εἶνε ἡ ὀλύμπια.

Κλυτομάντις, ιος (ὁ), Π. περίφημος μάντις.

Κλυτομήτης, ου (ὁ) καὶ

Κλυτόμητις, ος (ὁ, ἡ), Π. = Κλυτόβουλος, περίφημος διὰ τὸν ἐφευρετικὸν νοῦν (διὰ τὴν φύσιν) του.

Κλυτόμοχθος (ὁ, ἡ), Π. περίφημος διὰ τοὺς μόχθους (διὰ τὰ πονήματά) του.

Κλυτόνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. περίφημος διὰ τὸν νοῦν (διὰ τὴν φρόνησίν) του.

Κλυτόπαις, παιδος (ὁ, ἡ), Π. περίφημος διὰ τὰ τέκνα του.

Κλυτόπωλος (ὁ, ἡ), Π. περίφημος διὰ τοὺς ἵππους (πώλους) του, ἱππεὺς ἔνδοξος.

Κλυτὸς, ἡ ἡ ὸς, ὀν, Π. [κλύω]. ὁ ἀκουόμενος μακράν, ἐξάκουστος. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μεταφορ.) περίφημος, ἔνδοξος· (ἐπὶ πραγμ.) ἐκλεκτὸς, ἐξαίρετος, λαμπρὸς, ὡραῖος.

Κλυτοτέρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τελειόνων ἐνδόξως (κυρ. τὴν ζωήν του), (παρβλ. Βιοτέρμων).

Κλυτοτέχνης, ου (ὁ), Π. περίφημος διὰ τὴν τέχνην του, τεχνίτης ἐξαίρετος.

Κλυτότοξος (ὁ, ἡ), Π. περίφημος εἰς τὸ τοξεύειν, τοξότης ἔνδοξος.

Κλυτοφτογγὴς, ους (ὁ, ἡ), Π. = Ἀγλαοφεγγὴς.

Κλυτόφημος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λαμπρὰν φήμην ἢ, λαμπρὸς ἐκ φήμης, (ἐν γέν.) περίφημος.

Κλύω [κλέω], Μ. κλύσομαι ; (παρτ. ἡ ἀόρ. 6ʹ. Ἔκλυον, ἐθ. τὸ πρς. Κλῦθι ἢ κέκλυθι, καὶ πλθ. Κλῦτε καὶ Κέκλυτε), Π. (μὲ γεν. ἐκ γ'. καὶ αἰτ. ἐκ δ'.) ἀκούω· (μὲ γεν. ἢ δοτ. ἐκ δ'.) ἐπακούω, (σκν.) ὑπακούω· (συνδχ.) ἐννοῶ, καταλαμβάνω. (ἐπιῤῥημ.) ἔχω τοιαύτην ἢ τοιαύτην φήμην. (πθ.) ὀνομάζομαι, (κοιν.) ἀκούομαι. ¤ Κακῶς κλύω πρός τινος, ¤ Σοφ., κακολογοῦμαι· δυσφημοῦμαι. (καὶ πθ.) ¤ Κλύεται γάλα, ¤ Νίκ.

Κλωδίον (τὸ), κλουβάκι, ὑποκορ. τοῦ

Κλωδὸς (ὁ), [κλῳδός]. τὸ καφετωτὸν σπυρτάκι τῶν οἰκοτροφῶν πτηνῶν, κλουβί.

Κλωγμὸς (ὁ), [κλώζω]. ἡ φωνὴ τῆς κλώσας (τῆς κούρκας κλπ.), (συγχ. τῷ Κρωγμός). 2) ὁ διὰ τῆς γλώσσης περὶ τὸν οὐρανίσκον κρότος διὰ τοῦ ὁπ. οἱ ἱππεῖς κλπ. παρακινοῦσι τὰ ζῶά των νὰ περιπατῶσι, (ἴδε Ποππυσμός). 3) σφύριγμα (γιαύχα !) εἰς τὸ θέατρον κτλ.

Κλωδωνες (αἱ), Μακεδον. αἱ Βάκχαι, (ἄλλ.) Ὀμμαλόνες, (ἴδε Πολύαιν. Δ'.).

Κλώζω [ὀνοματπ. συγγ. τῷ Κλάζω ἢ Κρώζω], Μ. κλώξω ; φωνάζω (Κάμνω κλοῦ κλοῦ) ὅταν τὴν κλώσσαν κτλ. 2) ἐμψυχόνω τὸν ἵππον κτλ. (ἵνα περιπατῇ· κάμνων μὲ τὴν γλῶσσάν μου τοιοῦτόν τινα ἦχον, (ὅθεν 3) δείχνω τὴν διαφρέσκειάν μου (σφυρίζω) εἰς τὸ θέατρον κλπ.

†Κλῶθις (αἱ), γραμτ. αἱ Μοῖραι, [συνήθ.] Κατακλῶθες, [ἐκ τοῦ

Κλώθω, Μ. κλώσω (πθ. πρκ. Κέκλωσμαι καὶ ἀόρ. Ἐκλώσθην). Στρέφω νῆμα, γνέθω. ¤ Τὰ κεκλωσμένα τινί, ¤ Φλάχρτ., τὰ ὑπὸ τῶν Μοιρῶν ἀποφασισμένα, (κοιν.) γραμμένα.

Κλωθὼ, οὓς-οῦς (ἡ), (τὸ κλθ. Π. Κλωθῶες), ἐπίθετ. ἡ κλώθουσα· (ὡθ ἰδιωνυμ.) ἡ μία ἀπὸ τὰς τρεῖς Μοίρας (ὡς κλώθουσα τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων). ¤Ἀλλ', εἶμαι, τὰ πραχθέντα οὐδὲ Κλωθὼ ἂν ἔτι ἀνακλώσειεν, ¤ Λκ.

†Κλωκυδά, ἐπίῤῥ. = Ὀκλάδ', ἀνακάθησα.

Κλωμακέας, εσσα, ὲν, Π. πετρώδης [ἐκ τοῦ

Κλώμαξ, ακος (ὁ), Π. = Βρῶμαξ, σωρὸς πετρῶν, τόπος πετρώδης (γεμάτος βράχους), σκόπελος. ¤ Κλώμακες ἀηδόνων, ¤ Αὐκ., οἱ σκῖπ. τῶν Σειρήνων.

Κλῶν [κλάω], κλωνὸς (ὁ). κλωνί, κλωνός.

†Κλώναξ, ακος (ὁ) καὶ

Κλωνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλών, κλωναράκι.

Κλωνίζω, Μ. ίσω. Κάπτω τοὺς περιττοὺς τοῦ δένδρου κλώνους, βλαστοκοπῶ, κλαδεύω.

Κλωνίον (τὸ), = Κλωνάριον.

Κλωνίτης, ου (ὁ). ὁ ἀνήκων εἰς κλῶνα, ἢ ἔχων κλῶνας.

Κλωνοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κλωνίζω.

Κλωνοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φύω κλῶνας (κλωνάρια).

Κλωρομάζις, ιγος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ διεθὲς εἰς τὸν κλῳὸν καὶ μαστιγωθείς.

Κλωὲς (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Κλοιός.

Κλωπάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Κλέπτω· πράττω τι κρυφίως.

Κλωπεία (ἡ). κλεψιὰ, (παρβλ.) Κρυπτεία, [ἐκ τοῦ

Κλωπεύω [κλῶψ], Μ. εύσω, = Κλέπτω.

Κλωπήϊος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Κλωπαῖος.

Κλωπικὸς, ὴ, ὸν. Ὡ ἀνήκων εἰς κλῶπα (κλέπτην), κλέφτικος· κρυφὸς· πατσηλός.

Κλώπιμος, η, ον, = Κλωπικός.

Κλωποπάτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ ἔχων πατέρα κλέπτην ἢ κρυφὸν (ἄγνωστον). νόθος.

Κλῶσις, εως (ἡ). τὸ κλώθειν, κλώσιμον, γνέσιμον. 2) Π. ἀντὶ -

Κλῶσμα (τὸ). νῆμα κλωσμένον (ζυγαμένον), κλωστή. ¤ Αὐτὰς μὴν σικύας τμήγων ἀνὰ κλώσμασι πείρας, ¤ Νίκ. 2) κρόσσι, ξέφτισμα. ¤Ἐπιθήσετε ἐπὶ τὰ κράσπεδα τῶν πτερυγίων κλῶσμα ὑακίνθινον, ¤ Γρφ.

Κλωσμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλῶσμα, κλωστίτσα.

†Κλωσμὸς (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κλωγμὸς ἢ Κρωγμὸς, [ἐκ τοῦ

†Κλώσσω, γλσ. ἀντὶ Κλώζω.

Κλωστὴρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ Κλώστης, (ἐπιθ.) ὁ κλώθων, (ἴδ. ἢ. οἰκ.) τὸ ἀδράχτι.

¤Οἷον ὅτε κλωστῆρα γυνὴ ταλαεργὸς ἐλίσσει, ¤ Ἀπλλν. 2) Π. ἀντὶ Κλωστὸς, κλωσμένος, (ὁθ. ἢ. οὐσ.) = Κλῶσμα, κλωστὴ, νῆμα. ¤ Λίνου μεστὸν ἄτρακτον εἱλίσσουσα χερσῖν, κλωστῆρα ποιοῦσα. ¤

Κλωστήριος, α, ον. Κλωστῆρος ἴδιος, πρὸς κλῶσιν χρήσιμος. ||. (οὐσ.) Κλωστήριον (τὸ), = Κλῶσμα, κλωστή.

Κλώστης, ου (ὁ), ἴδε Κλωστήρ

†Κλωστομάλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στρημμένα (κλωσμένα, σγουρὰ) μαλλιὰ, (γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Στρεψίμαλλος).

Κλωστὸς, ἡ, όν. Κλωσμένος, γνεσμένος, στρημμένος. ||. (οὐσ.) κλωστὴ, νῆμα. ¤ Κλωστοῦ λίνου, ¤ Εὐρ., σχοινὶ στρημμένον.

Κλῳὸς [κλοπὶς], κλωπὸς (ὁ), = Κλέπτης.

†Βρεμέλιθρον (τὸ), κατὰ διάλεκτ. (Ἠαμφολ.) ἀντὶ Μέλιθρον.

Κμητὸς [κάμνω], ἡ, όν, Π. φθειρασμένος, δουλεμένος, (εὐχρηστότ. εἰς τὰ σύνθ.)

Κναβάλλω, Μ. αλῶ. Ξύνω, τρίβω, γαργαλίζω, [ἐκ τοῦ

Κναίω, Μ. κναίσω, = Κνάω, (εὐχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.).

Κναχίας, Κναχὸς, Κνάκων, Δ. ἀντὶ Κνημικὸς κτλ.

Κνάμαξ (ἡ), Δ. ἀντὶ Κνήμη.

Κναμὶς, ἰδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Κνημὶς.

Κναμὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Κνημὸς.

Κνάμπτω, Μ. κνάμψω, = Γνάμπτω.

Κνάπτω [κνάω], Κνάφαλον, Κναφεῖον, Κναφεὺς, Κναφεύω, Κναφικὸς, κτλ., Ζ. Γνάπτω, Γνάφαλον κτλ. [ἐκ τοῦ-

Κνάφος ἢ Γνάφος (ὁ), [κνάω]. εἶδος ἀκανθώδους (κνηφοειδοῦς) φυτοῦ, μὲ τὰ λαναροειδῆ κεφάλια τοῦ ὁποίου κναφεύουν τὰ μάλλινα ὑφάσματα, (Γαλλ.) chardon à foulon.

Κνᾶσαι, Δ. ἀντὶ Κνῆσαι, ὑόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ -

Κνάω-ῶ, Μ. κνήσω (ἐφ. ἀθ. Ἐκνήσθην, τὸ ἀπαρ. κτλ. Κνῆσθαι, Ἀττ. ἀντὶ Κνᾶσθαι). Ξύνω, τρίβω· τρώγω (καθὼς τὸ ῥινὶ τὸν σίδηρον κτλ.), (συνκδχ.) φθείρω. ¤ Κνῇ τυρὸν κνήστι χαλκείῃ, ¤ Ἰλ. Δ. (ἢ πθ. ἡ μα.) ¤ Κνῶμαι τὴν κεφαλήν, ¤ Πλ. ¤ Οὐδ' ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς σχολὴν ἄγων, ¤ Λκ. (παρβλ. Κνήθω ἢ Κνίζω, μὲ τὰ ὁπ. πολλάκις συγχ.).

Κνεφάζω, Μ. άσω, Π. [κνέφας]. σκοτίζω.

Κνεφαῖος, α, ον, (καὶ ἐπίῤῥ.) -φαιος, Π. [κνέφας], = Σκοταῖος, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐπίῤῥ.) ¤ Ὁ δ' ἀνεφάνη κνεφαῖος ἐκ τῆ κιγκλίδι, ¤ Ἀρχφ., μὲ τὸ σκοτάδι, (χυδ. σεβρουπα.

†Κνέφαλον (τὸ), = Κνάφαλον, γνάφαλον

Κνέφας (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κνεφαῖος.

Κνέφας [νέφος, γνάφος], κνέφεος-ους ἢ κνέφατος καὶ κνίφατος (τὸ), (ἡ ὁστ. Κνέφαι-Κνέφᾳ καὶ σπν. Κνέφεῖ), Π. σκότος (κυρ. τὸ μετὰ τὴν δύσιν ἢ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου), (συνκδχ.) ἡ νύξ. ¤ Κεῖνο μὲν οὖν Κρήτῃ ἔνι κνέφας πολλίζοντο, ¤ Ἀπλλν. ¤ Ἠέλιος κατέδυ ἢ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν, ¤ Ὁμ. ¤ Ἅμα κνέφᾳ, ¤ Ξεν., μὲ τὸ σκοτάδι ἀκόμη (τὸ πρωΐ).

(Κνέφος), ἄχρ. ἀντὶ Κνέφας, (ὁθ. ἡ γεν. καὶ ὁστ.).

Κνεφώδης, ους (ὁ, ἡ), = Γνοφώδης, σκοτεινός.
Κνέωρον (τό) καί
Κνέωρος (ὁ). [κνάω], εἶδ. θάμνου τοῦ ἀπ. εἰ φάρμ. ἐχρησίμευεν ὡς ἰατρικόν (καθαρτικόν), (ἀλλ.) Θυμελαία, Χαμελαία καί Κνῆστρον.
Κνῆ, Π. ἀντί Ἔκνη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Κνάω.
†Κνηθιάω-ῶ, γλωσ. ἀντί Κνησιάω.
Κνηθμός (ὁ), = Κνησμός, φαγοῦρα, [ἐκ τοῦ
Κνήθω, Μ. κνήσω, = Κνάω, ξύνω· προξενῶ φαγοῦραν (μτφρ.) ἐρεθίζω, διεγείρω. ‖ (παθ. ἢ μσ.) αἰσθάνομαι φαγοῦραν, (κοιν.) μὲ τρώγει ποὺ θενά· ξύνομαι, (μτφορ.) « Κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν, « Πλάτ., ἐπιθυμοῦντες μὲ ὑπερβολὴν νὰ ἀκούσουν τι, περίεργοι.
Κνηκάνθων (τό), τὸ ἄνθος τοῦ κνήκου.
Κνήκειος (ὁ, ἡ), = Κνηκός. ‖ (οὐσ.) εἶδος ξανθοῦ ὑφάσματος.
Κνηκέλαιον (τό). Λάδι (τῶν σπόρων) τοῦ κνήκου.
Κνηκίας, ου (ὁ), = Κνηκός. ‖ (οὐσ.) ὁ λύκος (διὰ τὸ χρῶμά του). « Ὁ δ' (ὄνος) ἐκλυθεὶς πόνων τε κακίας πάσης, τὸν κνηκίαν χάσκοντα λακτίσας φεύγει, « Βαβρ.
Κνήκινος, η, ον. Κατασκευασμένος ἀπὸ κνῆκον. « Ἔλαιον —, « Ἰατρ., τὸ (μονολεκτ.) Κνηκέλαιον.
Κνηκίς [κνηκίς], ίδος (ἡ). [ἐν γέν.], κηλίς κιτρινωπή. (ἰδιαιτ.) μαυρίλα εἰς τὸν οὐρανόν, συννεφάκι θολόν (προσγμαῖνον κακοκαιρίαν). (μτμ.) πάθος τι τοῦ ὀφθαλμοῦ, (κοιν.) ἀνεφέλα, (παρβλ. Ἀργεμα). 2) εἶδ. ἐλάφου (ὕρυγος).
Κνηκοειδής, έος (ὁ, ἡ), = Κνηκός.
; Κνηκόπυρος (ἔσως ὀρθότ.) Κνηκόπυρρος (ὁ, ἡ), Π. στετόχρους.
Κνηκός [λραβ. χενκά ἢ κοιν. κνά], ἡ, όν. (κατὰ λέξ.) Βαμμένος μὲ κνᾶν, ξανθός, κιτρινωπός, (σώζεται ἡ λέξις) κνηκάτος. ‖ (οὐσ.) ὁ τράγος (διὰ τὸ σύνηθες χρῶμά του), (ὅλον:
Κνῆκος (ὁ), εἶδ. ἀκανθώδους (ἀγκινάρας εἰδοῦς) φυτοῦ (τοῦ ὁπ. τὰ κνηκάτα ἄνθη χρησιμεύουν εἰς τὴν τυροποιΐαν ἀντὶ πυτιᾶς καί εἰς τὴν βαφικὴν ἀντὶ κροκου), [ἴσ. τὸ Γαλλ.] **carthame ἢ safran bâtard.**
Κνηκώδης, ους (ὁ, ἡ), = Κνηκοειδής. « Ῥόδου τὸ σπέρμα κνηκώδες, « Θεόφρ.
Κνήκων, ωνος (ὁ), = Κνηκός, ξανθός.
Κνῆμα (τό), [κνάω], = Κνίσμα.
Κνημαῖος, α, ον, Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κνήμην.
Κνήμαργος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀργὰς (λευκὰς ἢ ἀργοκινήτους) κνήμας. « Ταῦρος —, « Θεόκρ., (παρβλ. Ἐλίσσους).
Κνήμη (ἡ), [συγγ. τῷ Γόνυ]. τὸ ἀπὸ τοῦ γονατος μέχρι τῶν ἀστραγάλων μέρος τοῦ ποδός, (κοιν.) ἅντζα, (ἰδιαιτ.) τὸ μεγαλήτερον (ἐσώτερον) τῶν δύο τῆς κνήμης κοκκάλων, (Λτν.) **tibia**, (παρβλ. Περόνη). 2) (μτνμ.) = τῷ
Κνημία (ἡ). ἡ ἀκτὶς (κοιν. τὸ ἀδράκτι) τοῦ τροχοῦ, (Γαλλ.) **rais.** 2) πυθαρτικὸν ἢ διάφτεσμα σκαμνιοῦ κτλ. 3) = Κνημός.
Κνημιαῖος, α, ον, = Κνημαῖος.
Κνημιδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν κνημῖδας.
;Κνημιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐνδύω μὲ κνημῖδας, [ἐθεν:
Κνημιδωτός, ἡ, όν. Ὁ φορῶν (σκεπασμένος μὲ) κνημῖδας.
Κνημίς, ῖδος (ἡ). σκέπασμα τῆς κνήμης, καλτσοῦνι ἢ τσουζλοῦκι. 2) = Κνημία (τοῦ τροχοῦ). 3) = Κνημός (ὅθεν οἱ Ἐπικνημίδιοι Λοκροί).
Κνημοπαχής, ους (ὁ, ἡ). χονδρὸς ὡσὰν (ἴσια μὲ) τὴν κνήμην.
Κνημός (ὁ), Π. πλεῦρα (πλαγιά, ἢ ἰδιαιτ. τὰ κοῖλα καί βασώδη μέρη) βουνοῦ.
†Κνημόω-ῶ, λι-ώσω. Στηρίζω μὲ κνήμας, (ἐν γέν.) ὀχυρώνω, ἀσφαλίζω. 2) [κνημίς] χάνω, ἀσφαλίζω, (κοιν.) χαντακώνω.
Κνημώδης, εος (ὁ, ἡ), = Παχύκνημος.
†Κνημώρεια (ἡ). κνημὸς ὄρους.
Κνῆν, Ἀτε. ἀντί Κνᾶν, ἀπαρ. τοῦ Κνάω.
Κνησείω [χ. Μ.] καί
Κνησιάω-ῶ, Μ. άσω. Αἰσθάνομαι κνῆσιν (φαγοῦραν), ἔχω ἐπιθυμίαν νὰ ξυσθῶ. « Ψωριῶντα καί κνησιῶντα, « Πλάτ.
† Κνησίρα, ἐσφαλμ. ἀντί Κρησέρα.
Κνῆσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κνάω, ξύσιμον. 2) = Κνησμός.
Κνησίτοκος (ὁ, ἡ), Π. [κνάω, τόκος]. ἡ ἀποβάλλουσα τὸ ἔμβρυον γυνή.
Κνησίχρυσος (ὁ, ἡ), Π. [κνάω, χρυσός]. ὁ ξυέων (ξύνων) τὸν χρυσόν. « Ῥίνη—, « Ἐπιγρ., τὸ ῥινὶ τοῦ χρυσικοῦ.
Κνῆσμα (τό). τὸ ξυσμένον μέρος, ξύσιμον, (συγχ. τῷ) Κνίσμα. ὄφγκαμα. « Φαλαγγίου—, « Αἰλ. 2) = Κνῆσις, ξύστρα.
Κνησμονή (ἡ) καί
Κνησμός (ὁ), [κνάω, κνήθω]. φαγοῦρα, (συγχ. τῷ) Κνισμός.
Κνησμώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ωδῶς. Ὁ αἰσθανόμενος (ἢ προξενῶν, ἢ συνωδευμένος μὲ) κνησμον. « Οἱ ἅλες κνησμώδεις, « Στρβ.
Κνησστὴρ (ὁ) καί
Κνηστήριον (τό), [κνάω]. ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁπ. ξύνομεν, ξύστρα, τυροτρίφτης κτλ.
Κνήστι, Π. Ἰων. ἀντί Κνήστει, δοτ. τοῦ Κνῆστις.
Κνηστιάω-ῶ, Μ. άσω, = Κνησιάω.
Κνῆστις [κνάω], εως καί ος (ἡ), = Κνηστήρ, ξύστρα. 2) Π. ἀντί Κνησμός. 3) = Καλαμὶς (6, 7).
Κνηστός, ἡ, όν. Ξυσμένος, λιανισμένος (τριμμένος) μὲ τὸν τυροτρίφτην, συγκοπτός.
Κνῆστρον (τό), = Κνηστήριον. 2) = Κνέωρον.
Κνήφη (ἡ), = Κνησμός.
Κνίβα, Π. (καθ' ἑτερογέν. ἢ μεταπλασμ.) ἀντὶ Κνίβην, αἰτ. τοῦ Κνίβη.
Κνιβάω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ μὲ κνίβην (τσουκνίδαν)· (συνκδχ.) αἰσθάνομαι κνησμὸν [φαγοῦραν].
Κνίβειος (ὁ, ἡ), ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κνίβην. « Κνίβειον ἔλαιον, « Δσκρ., τό-
Κνιβέλαιον (τό). Λάδι ἀπὸ Κνίβιας κάκκους.
Κνίβη (ἡ), [κνίζω]. τὸ γνωστὸν φυτόν, ἡ τσουκνίδα. 2) (μτνμ.) εἶδ. θαλασσινοῦ, 2. Ἀκαλήφη (2).
Κνίβιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς πάλεως Κνίδου. ‖ « Κάκκος—, « Ἰατρ., ὁ καρπὸς τῆς θυμελαίας, (κοιν.) χαλασοῦκκι, (χρήσιμον ὡς καθαρτικόν).
Κνιβόκοκκος (ὁ), ἴδε τὸ προηγ.
Κνιβόσπερμα, ατος καί
Κνιβόσπερμον (τό), σπέρμα κνίδης [τσουκνίδας].
Κνιβόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κνιβάω, (ὅθεν:
Κνίβωσις, εως (ἡ), = Κνισμός, φαγοῦρα, (χυδ.) τσούξιμον.
;Κνιζὸς, ἡ, όν. = Κνιστός, χαραγμένος, χαρακτός, (ἐπμ., ἀπὸ τῶν σκοκομισμῶν τῆς Αἰγύπτ. [ἴδε Ἀθ. Β', 51]) ὥριμος. « Κνιζὴ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ « Κνίζη) τις καὶ πεῖρα γίνομαι σὴν διὰ μαγγοσύνην, « (Ἀνακρ. παρ') Εὐρ. ἡ 2) = Κνεπός, βασσός, τσιμπλὸς, (ἴδε Κνυζόω).
Κνίζω [κνάω], Μ. κνίσω, = Κνήθω, ξύνω τσιμπῶ· κόπτω μὲ τὰ νύχια· (συνκδχ., πρὶν ξυνῶ φαγοῦραν (καύστικον), τσούζω (μτφορ.) διεγείρω αἴσθημα ὀχληρόν, πειράζω, ἐγγίζω. « Ἔκνιζεν αὐτὸν τῆς γυναικὸς ὁ ἔρως, « Ἡρ. « Τὰ σμικρὰ [ζῶα] οὐδὲν μιν (τὸν θεὸν) κνίζει, « αὐτ., δὲν τὸν ἐρεθίζουν. (καὶ πθ.) « Τῆς πατ' ἐκνίσθη, « Θκρ.
†Κνικὶς, [ὅος (ἡ), Ἰσφαλμ. ἀντὶ Κνηκίς.
Κνιπεία (ἡ). τὸ νὰ ζῇ τις κνεπὸς, ῥυπαρία, φιλαργυρία· ἔνδεια.
Κνιπολόγος (ὁ), [κνίψ, λέγω], εἶδ. μικροῦ πτηνοῦ (δρυοκολάπτης), (κοιν.) τσιμπλητάρα.
Κνιπὸς [κνίψ], ἡ, όν. Ὁ πάσχων πτίλωσιν περὶ τοὺς ὀφθαλμούς, τσιμπλὰς, (ἴδ. Κνυζάω καὶ πρβλ. Κνιζὸς καὶ Κνίδος). 2) (συνήθ.) μικροπρεπὴς, φιλάργυρος (μικρολόγος) εἰς τὸ ἄκρον, ῥυπαρός, (Κωμ.) ἐξηντλοβελώνης, (παρβλ. Κίμβιξ, Κυμινοπρίστης κτλ.).
Κνιπότης (ἡ), = Κνισμὸς, τσούξιμον (κνησμὸς τῶν ὀφθαλμῶν).
†Κνιπόω (ῖς, -ώσω)-ῶ. Εἶμαι Κνιπὸς, (φιλάργυρος) ἢ· Πάσχω κνιπότητα.
;Κνίσα καὶ Ἰων. Κνίση (ἡ), = Κνίσσα.
Κνισάω, Μ. κνιξῶ, Δ. ἀντὶ Κνίζω.
Κνίσμα (τό). τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κνισμοῦ. τσιμπιά· κοψίδι (κυρ. διὰ τῶν ὀνύχων) (ὡς ἐπὶ τὸ κλ. μτφορ.) πείραγμα ἢ κάκιωμα ἐρωτικὸν (διεγερτικὸν ἐπιθυμίας), τσακίσματα ἐρωμένων, (συγχ. τῷ) Κνῆσμα.
Κνισμὸς (ὁ). τὸ κνίζειν ἢ κνίζεσθαι, φαγοῦρα· τσίμπημα· τσούξιμον, (μτφορ.) ἐγγιγμα (μὲ λόγους), ἐρεθισμὸς· κάκιωμα προσωρινὸν, ζηλοτυπία κτλ., (συγχ. τῷ) Κνησμός.
Κνισμώδης, εος (ὁ), = Κνησμώδης, προξενῶν κνισμὸν (τσούξιμον, φαγοῦραν).
;Κνισοκόλαξ, Κνισολιχὸς, Κνισόω-ῶ κτλ. ἀντὶ Κνισοκόλαξ κτλ.
Κνίσσα [κνίζω], ης (ἡ). ὁ καπνὸς (ἢ μυρωδιὰ, [χυδ.] ἡ τσίκνα) καιομένου κρέατος ἢ κάψους. « Ἡ πίονος θυμίασις, λιγνὺς ἡ δὲ λιπαρῶν, κνίσσα, « Ἄρχ. 2) Π. τὸ δικτυῶδες πιχὺ περικάλυμμα (κοιν. ἡ σκέπη) τῶν ἐντέρων, (ἐν γέν.) λίπος, πάχος. « Δέδεκται ζῷ .. κνίσσῃ μελδόμενος ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο, « Ἰλ. Φ.
Κνισσαλέος, α, ον, = Κνισσήεις, γεμάτος κνίσσαν.
Κνισσᾶντι, Δ. (κατὰ κρα.) ἀντὶ Κνισσήεντι, δοτ. τοῦ Κνισσήεις.
Κνισσάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Κνίσσα.

Κνισσάω-ῶ, Μ. ήσω. Γεμίζω τὸν τόπον ἀπὸ κνίσσαν (μυρωδιὰν καιομένου κρέατος), προσφέρω θυσίαν (ὁλοκαύτωμα)· (ἁμτθτ.) ἀναθίζω δομὴν κρέατος ψηνομένου, καπνίζω σάν ψητόν (τηγαριστόν), (παρβλ. Κνισσάω).

Κνισσήεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος κνίσσαν (καπνὸν ψηνομένου κρέατος).

Κνισσηρός, ά, όν, =Κνισσήεις, τηγαριστός.

Κνισσοδιώκτης, ου (ὁ), [κνίσσα, διωκω]. ὁ τρέχων κατόπιν τῆς δομῆς τῶν τηγαριζομένων κρεάτων.

Κνισσοκολαξ, ακος (ὁ). ὁ κολακεύων ὁ διὰ τὴν κνίσσαν, [διὰ τὸ καλὸν φαγεῖ], παράσιτος.

Κνισσολοιχία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις ~

Κνισσολοιχὸς (ὁ, ἡ). ὁ ξηρογλτιφούμενος διὰ τὴν κνίσσαν, λαίμαργος.

†Κνίσσος, εος-ους (τὸ), =Κνίσσα.

Κνισσός, ὸς, όν, =Κνισσήεις, Κνισηρός. «Ὁ δὲ ἀπὸ τηγάνου (ἄρτος)... διὰ τὸ κνισσὸν, κακοστομαχώτερος,» Ἀθ. Σ) λαίμαργος, ἀγαπῶν τὰ τηγαριστὰ κρέατα. «Κνισσότερος ὢν τοῦ Ὀδυσσέως Νελαντίου,» Ἀθ.

Κνισσοτηρητής, οῦ (ὁ). ὁ παρατηρῶν πόθεν ἐβγαίνει δομὴ κρέατος ψημένου ἵνα τρέξῃ ἐκεῖ, παράσιτος.

Κνισσόω-ῶ, Μ. ώσω, =Κνισσάω, τηγαρίζω ἢ καίω (χυδ. τσικνίζω) τὸ μαγείρευμα. «Ὑπεροπτώμενος ὁ ἰχθὺς κνισσοῦται καὶ ἀφανίζεται,» Ἀλέξ. Ἀφροδ.

Κνισσώδης, εος (ὁ, ἡ). μυρίζων κνίσσαν, τηγαρισμένος ἢ τσικνισμένος, χαλασμένος. «Πέψεις οὐ κνισσώδεις, οὐδ' ἐξώδεις,» Γαλ. «Ἐργὴ κνισσώδης,» αὐτ. «Μήτε κνισσώδες γενέσθαι τοὔλαιον,» αὐτ.

Κνισσωτὸς, ἡ, ὸν, =Κνισσώδης, Κνισηρός.

†Κνιστήρ (ὁ), =[ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ] Κνησήρ.

Κνιστὸς [κνίζω], ἡ, όν, =Κνηστὸς, λιασμένος, ψιλοκομμένος.

†Κνιφὸς, ἡ, όν, =Κνιπὸς, Σκνιφός.

[Κνιφοστης (ἡ), =Κνιπότης, Σκνιφότης.

Κνίψ [κνίζω], κνιπὸς (ὁ καὶ σπνετ. ἡ), (τὸ πλθ. Κνῖπες), εἶδος μικροτάτου (συνήθ. πτερωτοῦ) ἐντόμου, (κοιν.) σκνίπα. «Ἐγγίνονται δὲ κνῖπες ἐν τοῖς τῶν δένδρων, ὥσπερ ἐν τῇ δρυῒ καὶ συκῇ, καὶ δοκοῦσιν ἐκ τῆς ὑγρότητος συνίστασθαι, τὴν ὑπὸ τῶν φλοιῶν συνισταμένης,» Θφρ. «Δεῖ δὲ ἐρινάζειν καὶ... τοὺς τῆς πτελέας κυπάρους· ἐγγίνεται γὰρ ἐν τούτοις, θηρίδι' ἄττα, κνῖπες· οἵ, ὅταν ἐν ταῖς συκαῖς γένωνται, κατεσθίουσι τοὺς ψῆνας,» αὐτ. (παρβλ. Ἰψμ. Σ) πάθος τι περὶ τὸν ὀφθαλμὸν, εἶδος πτελώσεως †, Ξηροφθαλμίας, (ὅθεν Κνιπός).

Κνοὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σνοή.

†Κνόος-οῦς (ὁ). ὁ κρότος τῶν τροχῶν καὶ τοῦ ἄξονος τῆς ἁμάξης· τὸ κτύπημα τῶν ποδῶν ἐν τῷ περιπατεῖν, (ἐν γέν.) θόρυβος, (παρβλ.) Σνόος, [ἐκ τοῦ

†Κνόω-ῶ, Μ. ώσω, =Κνάω.

Κνῦ, ἀκλ. =Γρῦ. «Οὐδὲ κνῦ,» Ἠσύχ., οὔτε γρῦ.

Κνύζα [κνύω], ης (ἡ), =Κνησμὸς, φαγεδαῖνα, ψώρα.

Κνῦζα, ης (ἡ), κατὰ συγκ. ἀντὶ Κόνυζα, εἶδος φυτοῦ.

Κνυζάω (έω)-ῶ [ὄνμτπ.], Μ. ήσω. Μουγγρίζω (Μυρμουρίζω) σιγανὰ ὡσὰν τὰ σκυλιὰ ὅταν χαϊδεύουν ἢ τὰ μωρὰ παιδιὰ ὅταν κλαίουν, (ὅθεν

Κνυζηθμὸς (ὁ) καὶ

Κνύζημα (τὸ), ἡ λεπτὴ φωνὴ (τὸ μουρμούρισμα) τῶν σκυλιῶν ἢ ἄλλων ζώων ὅταν χαϊδεύουν· φωνὴ μωροῦ παιδιοῦ.

†Κνυζὸς, ἡ, ὸν, γρμτ. πρὸς παραγ. τοῦ

Κνυζόω [ἴδε γόνυ], Μ. ώσω, Π. συσπάλλω, συγκάμπτω, (ἐπιμ.) σμικρύνω· (ἐπὶ ὀφθαλμ.) σκετίζω, θολόνω ἢ τσιμπλιάζω, ἢ ζαρόνω. «Κάψε μὲν οἱ χρὼς καλὸν,... κνύζωσεν δέ σι ὄσσε πάρος περικαλλές· ἔοντε,» Ὀδ. Ν., (ἄλλοι τὸ παράγ. ἀπὸ τοῦ Κνύος), ἴδε Κνιζὸς ἢ Κνιπός.

†Κνύζω, Μ. κνύσω, =Κνύω ἢ Κνίζω.

Κνῦμα (τὸ), [κνύω]. ξύσιμον ἐλαφρὸν (χαρεῖς τὴν θύραν ἵνα ἀνοίξουν), ὁ κρότος τοῦ τοιούτου ξυσίματος, (παρβλ. Τρηδονάω).

Κνύος, εος-ους (τὸ), Π. =Κνησμὸς, φαγεδαῖνα· (ἐθνικωτ.) πάθος τι (λειχὴν, ψώρα, μαδάρωσις) τῆς κεφαλῆς, (Τουρκ.) σάτα-κιρμάνι, (ἄλλο παρὰ τὴν) κασσίδαν, [ἐκ τοῦ

Κνύω, Μ. κνύσω, =Κνάω, ξύνω ἐλαφρά. «Οὕτως πέθεμου ἔκνυεν ἑλκὼν τὴν θύραν,» Ἀρχφ.

Κνωδακίζω, Μ. ίσω. Στυλόνω (Καρφόνω) μὲ κνώδακας. Σ) (πθ.) στρέφομαι πέριξ κνώδακος (ἴδε τὴν λεξ.).

Κνωδάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κνώδαξ.

Κνώδαλον (τὸ), Π. [κνυέω]. ζῶον ἄγριον, θηρίον, (ἐν γέν.) ζῶον. (ἐνίοτε) σκωλήκιον, ἔντομον. «Κείσομαι ατηπόμενος, εἰς ἐλὰς ἢ κνώδαλα μεταβάλλων,» Πλάτ. «Κώνωπες, νυκτὸς κνώδαλα,» Ἐπγρ., (παρβλ. Κνώψ).

†Κνωδαλὰς, ἡ, όν, Π. [κνώσσω], =Νωχελὴς, ἀρτυκίνητος, μισοκοιμισμένος. «Γέροντα κνωδαλὸν,» Ὅμ. Ὕμν.

Κνωδαλώδης, εσς (ὁ, ἡ). κνωδάλῳ ὅμοιος, ζωώδης, θηριώδης.

Κνώδαξ, ακος (ὁ). καρφὶ, ξυλοκάρφι· βίδα, (ἴδε Ἐμπυελὶς)· τύλος, ἐμβόλιον· τὸ κέντρον ἄξονος, (Γαλλ.) pivot. «Ἐν ᾧ (τῷ πρώτῳ σπονδύλῳ) καθάπερ ἐπὶ κνώδακος τῆς τοῦ δευτέρου σπονδύλου ἀποφύσεως ἡ κεφαλὴ εἴς τε τὰ πλάγια ἐπιστρέφεται, ἀνανεύεις τε καὶ ἐπινεύει,» Γαλ. Σ) ὄργανόν τι χρυσοχοϊκὸν, [ἐκ τοῦ

Κνώδων [ὀδούς], οντις (ὁ). (ἐν γέν.) σίδηρον σουβλερὸν (τὸ ὄφρυ τοῦ κυνηγοῦ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ἑκατέρωθεν δύο τοιαῦτα)· μαχαῖρι τοῦ κυνηγιοῦ· (κατ' ἐκτ.) σπαθὶ ἢ (πιθανώτ.) ἡ κόψις (τὸ στόμα) τοῦ σπαθιοῦ, (ὅθ.) «Ξίφους διπλοῖ κνώδοντες,» Σοφ., τὸ δίστομον ξίφος.

Κνωπόμορφος (ὁ, ἡ), [κνώψ, μορφή], Π. ἀντὶ Θηριόμορφος.

Κνώσσω (χωρὶς ἄλλ. χρόν.), Π. [κνόω], κοιμῶμαι, (κατὰ λέξ.) ῥυχαλίζω.

Κνώψ, κνωπὸς (ὁ, καὶ ἡ), Π. =Κνώπετον, κνώδαλον. Σ) (Γλωσσ.) =Κνιπὸς, τυφλὸς.

Κοάλεμος (ὁ), [κοέω, ἦλεος ἠλέματος], Π. Κωμ. μωρὸς, ἠλίθιος, (παρβλ. Κοβαλος).

Κοάξ, Κωμ. μίμησις τῆς φωνῆς τῶν βατράχων.

Κοβαλεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κοβαλεύω, εύσω. Εἶμαι (Φέρομαι ὡς) κόβαλος· πανουργεύομαι, καλακεύω· ἀπατῶ.

Κοβαλία (ἡ), =Κοβαλεία.

Κοβαλίκευμα (τὸ), ἔργον κοβάλου, ἀπάτη, πανουργία κτλ., [ἐκ τοῦ

Κοβαλικεύω, Μ. εύσω, =Κοβαλεύω.

Κόβαλον (τὸ). ἔργον κοβάλου, πανούργευμα. «Καὶ νὴ Δί', ἄλλα γ' ἐστὶ μου κόβαλα παιδὸς ὄντος· ἐξηπάτων γὰρ τοὺς μαγείρους ἐπιλέγων τοιαυτί· Σκέψασθε, παῖδες, οὐχ ὁρᾶθ'; ὥρα νέα, χελιδών, Οἱ δ' ἔβλεπον, κἀγὼ 'ν τοσούτῳ τῶν κρεῶν ἔκλεπτον,» Ἀρχφ.

Κόβαλος (ὁ), [κόπτω, κύβη ἢ συγγ. τῷ Κράλεμος]. μῖμος, γελοιαστὴς, βωμολόχος, (κοιν.) μασκαρᾶς· κόλαξ, παράσιτος· ἀπατεών, πανοῦργος. «Ἔστι δὲ (τὸ πτηνὸν ὁ Ὦτος) κόβαλος (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Κολοβὸς) καὶ μιμητὴς, καὶ ἀντορχούμενος ἁλίσκεται, περιελθόντος θατέρου τῶν θηρευτῶν,» Ἀρστ., (ἴδε ἢ τὸ προηγ. ἢ παρβλ. Κάκις).

Κοβχάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κόγχη (ἡ), [ἴδε Κόγχος]. ἡ μεγάλη σχηβάδα (συνηθ.) τὸ καύκαλόν της, (τὸ ὀπίσθιον ἐχρησίμευε καὶ ὡς) εἶδος μέτρου (κυρ. διὰ τὰ ὑγρά). (μτνμ.) πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα κόγχης, (π. χ.) τὸ κάτω τῆς ἀσπίδος· τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κρανίου, (κοιν.) καύκαλον· τὸ τύμπανον τοῦ ὠτίου· τὸ καρύδι τοῦ γόνατος· τὸ ἐπιτιθέμενον διὰ προφύλαξιν εἰς τὰς σφραγῖδας τῶν γραμμάτων κλπ. (τὸ συνειθίζουν οἱ Τοῦρκοι). [«Τῇ κόγχῃ πάνυ σεμνῶς τοῖς σημείοισιν ἐκούσμα Ἀρχφ.], ὅθεν καὶ τὸ Ἀνακογχυλιάζειν). (ἀρχιτεκτ.) κοίλωμα καμαρωτὸν ἐντὸς τοῦ τείχου, (κοιν.) χτιδάδα (ὁποία ἢ τοῦ ἀγίου βήματος), (ὅθεν καὶ ἡ) κόγχη.

Κογχίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόγχη.

Κογχίτης, ου (ὁ). (λίθος) συγκείμενος ἀπὸ συντρίμματα ἢ περιέχων μόρια (ἀπολιθώσεις) κόγχων, (ἴδε Παυσαν. Ἀττ. Α', 44, 6.).

Κογχοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς) κόγχης.

Κογχοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (πάνων) κόγχας.

Κόγχος (ὁ, ἡ), [ὄγκος, ἄγγος]. =Κόγχη, Κογχύλη. Σ) εἶδος μαγειρεύματος τῶν Ῥωμ., φακὴ ἔτριπτος. «Δὶς τῇ καὶ αὐαλέῃ ἐνὶ κόγχῳ,» Τίμ.

Κογχυλευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ συλλέγων κογχύλας (κυρ. πορφύρας), Κογχοθήρας.

Κογχυλευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ κογχυλεύειν ἐπιτήδειος ἢ χρήσιμος, κογχυλευτοῦ ἴδιος. «Κογχυλευτικὴ (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) τέχνη,» ἡ τοῦ κογχυλευτοῦ.

†Κογχυλεύω, Μ. εύσω. Συλλέγω κογχύλας (καὶ ἰδίως) πορφύρας. Σ) (ἐβγάζω τὴν κογχύλην ἀπὸ τὸ καύκαλόν της

Κογχύλη (ἡ), =Κόγχη, (ἰδιαιτ.) ἡ παράγουσα τὴν πορφύραν, (ὅθ.) «Κογχύλης αἷμα,» Αἰξ., (καταχρ.) τὸ ὑγρὸν τοῦ ὀστρέου τούτου δι' οὗ ἐβάφετο ἡ πορφύρα.

;Κογχυλιάζω, Μ. άσω, =Ἀνακογχυλιάζω. Κογχυλίας καὶ
Κογχυλιάτης, ου (ὁ), (λίθος) =Κογχίτης.
Κογχυλίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Κογχύλιον.
;Κογχυλιευτής, οῦ (ὁ), =Κογχυλευτής, Κογχοθήρας, [ἐκ τοῦ
Κογχυλιεύω, Μ. εύσω. Πιάνω (Ψαρεύω) κογχύλια, Κογχυλεύω.
Κογχύλιον (τό), =Κογχύλη· (κυρ. δὲ) τὸ ὄγρεον τῆι κογχύλης. « Ἀντὶ λύρας κογχύλια καὶ ὄστρακα συγκροῦοντας, εὔρυθμόν τινα ἦχον ἀποτελεῖν τοῖς ὀργουμένοις, » Ἀθ. 2) ἡ ἀπ' αὐτῆς συναζομένη βαφή (πορφύρα) καὶ 3) (κατ' ἔκτ.) μαλλὶ ἡ ὕφασμα βαμμένον μὲ πορφύραν. « Κογχυλίῳ ἔμφρασσε τὸ οὖς, » Ἱππκρ.
Κογχυλιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κογχυλίου, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κογχυλίων.
Κογχυλιωτός, ἡ, όν. Βαμμένος μὲ πορφύραν κογχυλίων, πορφυροῦς.
Κογχώδης, εος (ὁ, ἡ), =Κογχοειδής.
÷Κοβαλεύομαι [ῠ], Μ. εύσομαι, =Οἰκονομέω.
Κοβεμεία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ κοβομέως, κοβούρδισμα (κριθῆς).
Κοβομεῖον (τό), ἀγγεῖον ὅπου ἐκοβούρδιζαν τὸ κριθάρι, (ἐν γέν.) κοβουρδιστήρι.
Κοβομεύς, έως (ὁ), ὁ κοβομεύων (κοβουρδίζων) τὴν κριθὴν κτλ.
Κοβομευτήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Κοβομεύς.
Κοβομεύτρια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Κοβομευτήρ.
Κοβομεύω, Μ. εύσω. Φρύγω (Κοβουρδίζω) κριθάρι, (ἐν γέν.) ξεροψήνω, ξεροτηγανίζω, [ἐκ τοῦ
Κοβομὴ (ἡ), =Κοβομεύτρια.
Κοβομήϊον (τό), Ἰων. ἀντὶ Κοβομεῖον.
†Κοβράντης, ου (ὁ), Λατ. **quadrans**, τὸ τέταρτον τοῦ ἀσσαρίου, εἶδος νομίσματος, λεπτὸν ἢ δίλεπτον, (κοιν.) κοβρίνι.
Κοβυμηλον (τό), (Κρητ.) εἶδος μήλου ἢ κυδωνίου.
Κοέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Νοέω, ἀκούω, αἰσθάνομαι, ἐννοῶ.
Κοθαριάδω, Μ. εξῶ, Δ. ἀντὶ Καθαρίζω, ἐκ τοῦ
Κοθαρός, ὰ, όν, Δ. ἀντὶ Καθαρός.
Κόθορνος (ὁ), εἶδος ὑποδήματος μὲ πολλὰ ὑψηλαὶς κατούνας (ὁπ. χρήσιμον κυρίως εἰς τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτάς), (ἀπ' ἐδῶ παρεφθάρη ἡ κουντεῦρα· (μετφρ.) ἄνθρωπος διπρόσωπος (διότι ὁ Κόθορνος ἤμουζεν ἐπίσης καὶ εἰς ταὺς δύο πόδας ἢ καὶ εἰς ἄνδρας καὶ εἰς γυναῖκας.
†Κόθουρις, ίδος ἡ ιδος (ἡ), =Κάλουρις ἢ ἀλώπηξ. [ἐκ τοῦ
Κόθουρος (ὁ, ἡ), Π. [κόπτω, οὐρά]. Κόλουρος, κολοβός, (κοιν.) κουτσοναούρης. «Κτηνῶν —,» Ἰσ., =Ἀκέντρους.
Κοί, Κωμ. μίμησις τῆς φωνῆς χοιριδίων.
†Κοία (ἡ), (γλσ.) ἡ Σφαῖρα, ἡ λίθος σφογγύλος.
Κοίζω, Μ. ἴσω καὶ Δ. ἰξῶ. Φωνάζω ὡσὰν γρουνάκι, κάμνω κοὶ κοί.
Κοίη, Ζ. Κοῦος.
Κοίκινος [κοῖξ], η, ον. Πλεγμένος ἀπὸ φύλλα κοίκου, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κουκινος).

Κοικυλίων, ωνος (ὁ), εἶδος κιθάρου (ματημ.) εὐθὺς, χάλκας, ἀνόητος, [ἐκ τοῦ
Κοικύλλω [κύλλω], Μ. υλῶ. Κυττάζω ὁλοτρόγυρα σὰν τὸν χάλκα.
Κοιλάδιος, α, ον. Ὁ τῆς κοιλάδος. «Σῦκα —,» Ἀθ.
Κοιλαίνω, Μ ανῶ (φόρ Ἐκοίληνα καὶ Ἐκοίλανα, κθ, κρκ. Κεκοίλασμαι). Κάμνω τι κοῖλον, βαθουλόνω (» Κοιλάναντες τὰς χεῖρας, « Ἀθ. » Σῶμά μου κοίλου, « Θκρ., σκάψε μου τὸν τάφον. (συνκδχ.) ἀδειάζω, εὐκαιρόνω (» Κοιλήναντα τὰ ὠϊὰ, « Ἱππ.) μτφρ.) πτωχύνω. (μσ. ὁ πθ.) ἔχω (διακόπτομαι ἀπὸ) πολλὰς κοιλότητας. «Κόρινθος φρουῷ τε ᾧ κοιλαίνεται, » (Ἡγήσ. παρὰ) Στρβ.
Κοιλαῖος, α, ον, =Κοῖλος.
Κοίλανσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Κοιλαίνω, βαθούλωμα κτλ.
Κοιλαντικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ χρήσιμος εἰς τὸ κοιλαίνειν.
Κοιλάς, άδος (ἡ), Π. (ἐπιθ.) ἀντὶ Κοίλη. « Δρῦς (» Πέτρη) —, » Φωκυλ., Νόνν. (συνήθ. ||. οὐσ.) βαθούλωμα (κυρ. μεταξὺ βουνῶν), ἴσωμα τριγωνισμένον ἀπὸ βουνά, κοιλάδα. » Στεινῆς ὀπὰ κοιλάδος, « Τρυφιόδ.
Κοίλασμα (τὸ), [κοιλαίνω]. βαθούλωμα, τρύπα.
Κοιλέμβολον (τὸ), σχηματισμός τις τοῦ παρατεταγμένου στρατεύματος (ἐναντ. τῷ Ἔμβολον).
Κοίλη (ἡ), Π. ἀντὶ Κοιλότης· Κοιλάς.
Κοιλία (ἡ), (ἐν γέν.) κοιλότης (« Κοιλίας τρεῖς ἔχει ἡ καρδία, » Ἀρστ.). (ἰδιαιτ.) ἡ περιέχουσα τὰ ἔντερα, (ἄλλ.) γαστήρ, (κοιν.) κοιλιά, στομάχι, (ἐν γέν.) τὰ ἐντόσθια τῆς κάτω κοιλίας (« Κοιλίην μὲν πᾶσαν ἐξ ὧν εἶλον, σπλάγχνα δὲ αὐτοῦ λείπουσιν ἐν τῷ σώματι, « Ἡρ.)· (κατ' ἔκτ.) ἡ μήτρα τῆς κυοφορούσης (ὀθ. » Καρπὸς κοιλίας, « Γρφ., τὸ τέκνον). (συνκδχ.) κάπρος, ἀπιπάτημα. » Κοιλίαι σπυραδώδης, « Ἱππκρ.
Κοιλιακός, ὴ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ακῶς. Ὁ ὑποκείμενος εἰς τὰ πάθη τῆς κάτω κοιλίας, ἐνοχλούμενος συχνὰ ὑπὸ κακοχωνευσίας καὶ διαῤῥοίας.
Κοιλιαλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλγῶ τὴν κοιλίαν, ἔχω κοιλιόπονον.
Κοιλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κοιλία.
Κοιλιοδαίμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ θεοποιῶν (λατρεύων ὡς δαίμονα) τὴν κοιλίαν του, λαίμαργος, κοιλιόδουλος.
†Κοιλιόδεσμος (ὁ), ζωνάρι ὅπου ζώνει τὴν κοιλίαν.
Κοιλιόδουλος (ὁ, ἡ). δοῦλος τῆς κοιλίας του, λαίμαργος.
Κοιλιολάτρης, ου (ὁ). λάτρις τῆς κοιλίας του, θεοποιῶν αὐτὴν, κοιλιόδουλος.
Κοιλιολυσία (ἡ). αφοδρὰ διάῤῥοια, λυσεντερία.
Κοιλιολυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω κοιλιολυσίαν.
Κοιλιολυτικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν κοιλιολυσίαν.
Κοιλιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν κοιλίας ζώων, (Τουρκ.) σκεμπετζής.
Κοιλιοστροφία (ἡ). στρόφος τῆς κοιλίας, κοιλιόπονος.

Κοιλιόσυρτος (ὁ, ἡ). ὁ συρόμενος μὲ τὴν κοιλίαν, χωλός.
†Κοιλιούχιον (τὸ), [κοιλία, ἔχω]. κιβώτιον χρημάτων, κάσσα. (εἰς τὸν Θωμ. διορθ. τινὲς Κυνούχιον).
Κοιλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω ἐντὸς τῆς κοιλίας μου (ἔμβρυον), εἶμαι ἔγκυος.
†Κοιλὶς, ίδος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυλὶς.
Κοιλίσκος (ὁ), εἶδ. χειρουργ. ἐργαλ., (ἄλλ., Κοῖλος [ἀντίθ. τῷ Σμιλωτός). « Κοιλίσκος μαχαιρίδιον κοῖλον πρὸς τὸ ἔμπροσθεν μέρος.
Κοιλόσκωτος, ἡ, όν. Καμωμένος εἰς σχῆμα κοιλίσκου.
Κοιλιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοιλ'αν (κοιλότητα), σχηματισμένος εἰς εἶδος κοιλίας.
†Κοιλίωσις [κοιλιόω], εως (ἡ), νλγ. ἀντὶ Κοίλωσις, κοίλωμα, βαθούλωμα.
Κοιλογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοίλην (κενὴν) γαστέρα, πεινασμένος, (ἐπὶ πραγμ.) κοῖλος (ἄδειος) ἔσωθεν.
Κοιλογένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοῖλον τὸ γένειον (κοίλωμα εἰς τὸ πηγούνι).
Κοιλοπρόταφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοίλους τοὺς κροτάφους (τὰ μηλίγγια).
†Κοιλομάσχαλος (ὁ, ἡ), βτν. ὁ ἔχων κοίλην (κοιλότητα εἰς) τὴν μασχάλην.
;Κοιλονεύριος (ὁ, ἡ), τοῦ ὀπ. τὰ νεῦρα δὲν φαίνονται (εἶνε μέσα, βαθειά).
Κοιλόπεδος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος εἰς κοῖλον ἐπίπεδον (εἰς κοιλάδα).
Κοῖλος καὶ Αἰολ. Κόϊλος [κεύω, χέω], η, ον. Σκαμμένος (κυρίως) μέσα· βαθουλὰς, σκαλιστός. «Τῶν κεράτων τὰ πλεῖα κοῖλα, τὰ δὲ τῶν ἐλάφων μόνα στερεὰ, » Ἀρστ. » Κοῖλαν ὄρυ, « Ὀδ. Θ., ὁ δούρειος ἵππος. » Ποιήσασθαι βοῦν ξυλίνην κοίλην, « Ἡρ. » Καλὸν ἄντρον ἐνικῶ κοίλαις ἐν πέτρηισιν, » Θκρ. » Ἐπὶ πλατὺν εὐδὸν, ὅθι ζαθέα κοῖλα θυράων, » αὐτ., (παρβλ. Κυλόσταθμος). » Κοίλη Λακεδαίμων, « Ὀδ. Δ., κειμένη ἐντὸς κοιλάδος, περιγυρισμένη ἀπὸ βουνά, (παρβλ. Κητώεις). (καθὼς καὶ) » Κοίλη Συρία, « Γεωγρ., ἡ (μονολεκτ.) Κοιλοσυρία. » Ἐν κοίλῳ χωρίῳ ἐνέδρευσε, » Ξεν. » Κοίλη φλέψ, « Ἀνατομ., ἡ τοῦ ἥπατος. « Κοίλη ναῦς, « Δημ., τὸ ἀντίθετο τοῦ καραβιοῦ. » Κοῖλος χρυσὸς (ἄργυρος), « Λκ., ὁ ἐξεργασμένος εἰς χρυσᾶ (ἀργυρᾶ) σκεύη. » Κοῖλος ποταμὸς, « Θκ., ὁ ἔχων ὀλίγον νερὸν, (ἐπιθ. ὑψηλὰς ὄχθας, ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) βαθὺς, φουσκωμένος, (καθὼς καὶ) » Κοίλη θάλασσα, « Πολύαιν., ἡ (κοιν.) φουσκοθάλασσα. » Τὴν χέρα μοι κοίλην προσενήνοχε, « Ἐπιγρ., (παρβλ. Κυλλός). » Τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς, « Πλδ., ἡ φοῦχτα » — τοῦ ποδὸς, « Λξ., τὸ ὑπὲρ τὴν πατοῦσαν μέρος, (ὅθεν:) » Δεῖξαι τὸ κοῖλον τοῦ ποδὸς, « Παροιμ., νὰ φύγῃ μὲ τὰ τέσσερα, (κοιν.) νὰ δείξῃ τὴν βάχην του. (πλθ.) » Τὰ κοῖλα, « Ἀρστ., τὰ παρὰ τὰς πλευρὰς ἢ τὰς λαγόνας μέρη τοῦ σώματος, (παρβλ.) Κενεών, (καταχρ.) » Κόχλον ἐλὼν μηκάσατο κοῖλον, « Θκρ., βαθὺ, βραντῶδες, (ἴδε Κοιλεσμός). » Κοῖλος μὴν, « Σχλ., ὁ ἔχων 29 ἡμέρας, (ἀντιθ. τῷ Πλήρης).

†Κοιλοσταθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω τι κοιλόσταθμον (θολωτόν ή φατνωματικόν). « Ἐκοιλοστάθμησε τὸν εἶκον φατνώμασι, » Γρηγ.

† Κοιλόσταθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοίλους (δουλευμένους, σκαλιστούς) τῶν θυρῶν τοὺς σταθμούς, (ἐπιμ.) μεγαλοπρεπής, ἴδε καὶ Κοῖλος.

Κοιλοστόμαχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοῖλον (κενόν) τὸν στόμαχον.

Κοιλοστομία (ἡ). τὸ νὰ ἤνέ τις -

Κοιλόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοίλην φωνήν (βαθεῖαν προφοράν), ὁμιλῶν ἀπὸ τὸν λάρυγγα (καθὼς οἱ Ἄραβες κλπ.), ἴδε Κοῖλος (εἰς τὸ τέλος). 2) (Ταχτ.) « Διφαλαγγία —, » ἡ ἔχουσα ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους (ἢ ἐκ δεξιῶν ἢ ἐξ εὐωνύμων) τεταγμένους ἑκατέρους τοὺς ἡγεμόνας.

† Κοιλόσυρτος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κοιλιόσυρτος.

Κοιλοσώματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοῖλον (βαθυλόν, γαστρῶδες) σῶμα.

Κοιλότης (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ κοίλου, βαθυλότης. 2) = Κοίλωμα. « Τόποι πολλὰς ἔχοντες περικλάσεις καὶ κοιλότητας, » Πλθ.

Κοιλοφθαλμία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις κοιλόφθαλμος.

Κοιλοφθαλμιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι-

Κοιλόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοίλους (βαθυλοὺς, χωμένους μέσα) ὀφθαλμούς, (ἀντιθ. τῷ Ἐξόφθαλμος).

Κοιλοφυής, ές (ὁ, ἡ), Π. κοίλος (βαθυλὸς) ἐκ φύσεως. « Χῶρος —, » Ὑπερ.

Κοιλόφυλλος (ὁ, ἡ), (Βτν.) ὁ ἔχων κοῖλα (βαθυλὰ) φύλλα.

Κοιλόφωνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπὶ φ.) -φώνως, = Κοιλόστομος, (παρβλ.) Ληκυθιστής.

Κοιλοχείλης, ες (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κοῖλα χείλη (κενὴν ἔνδοθεν περιφέρειαν). « Κύμβαλα κοιλοχείλεα, » Ἐπιγρ.

Κοιλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κοιλαίνω.

Κοιλώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ ὅμοιος μὲ)-

Κοίλωμα (τὸ). τὸ βαθυλωμένον (κοῖλον) μέρος, κοιλότης, βαθύλωμα· κύρτωμα.

Κοιλώνυξ, υχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοίλωμα ὑπὸ τοὺς ὄνυχας. « Ἵππος —, » Στησίχ.

Κοιλώπης, ου (ὁ) ἢ Κοιλῶπις, ιδος (ἡ) ἢ Κοιλωπὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κοίλην πρόσοψιν, (ἐν γέν.) κοῖλος, βαθυλός. « Πέτρη— », « Ἐπιγρ. « Κοιλώπεας αὐγάς, » Νίκ., κοῖλα ὄμματα.

Κοιμάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω [κεῖμαι, συγγ. τῷ Κεμέω]. Βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ (νὰ κοιμηθῇ), κοιμίζω, ἀποκοιμίζω. (μεταφορ.) κατευνάζω, καταπραΰνω· καθησυχάζω. « Κοίμησε δὲ κύματα δαίμων, » « Ὑδ. Μ. « Κοιμῶντες φλόγα, » Αἰσχλ. « Κοίμησον, ὦ τάλαινα, στόμα, » αὐτ. ‖ (μσ.) πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ, ἀποκοιμοῦμαι, ὑπνώττω (« Ποῖόν τινα ὕπνον ἐκοιμῶ, » Ξεν. « Ὡς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον, » Ἰλ. Α.). (μὲ δοτ. πρόθετ.) συγκοιμῶμαι. (συνδέχ.) ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω· ἀπεθνήσκω. « Εὖτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς Μυρτίλος ἐκοιμήθη, » Σοφ., (ὄθεν) « Κοιμώμενοι, » (Καλλ.) καὶ « Κεκοιμημένοι (Γρφ.), » οἱ ἀποθαμένοι.

†Κοιμήθρα (ἡ). τόπος διὰ κοίμημα, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ) Ἀνθμός.

Κοίμημα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κοιμήσεως, ὕπνος. (σπν.) συγκοίμησις; (ὀθ.) « Αὐτογέννητα κοιμήματα, » Σοφ., ἡ αἱμομιξία τοῦ Οἰδίποδος.

Κοίμησις, εως (ἡ). τὸ κοιμᾶσθαι· ὕπνος. (μτγμ.) θάνατος.

Κοιμητήριον (τὸ) μέρος διὰ κοίμημα, κάμαρα τοῦ ὕπνου. (ἐκκλησ.) ταφεῖον, πολυάνδριον. « Διὰ τοῦτο καὶ.. κοιμητήριον ὠνόμασαι, ἵνα μάθῃς ὅτι αἱ τετελευτηκότες καὶ ἐνταῦθα κείμενοι οὐ τεθνήκασιν, ἀλλὰ κοιμῶνται καὶ καθεύδουσι, » Χρσ.

Κοιμήτωρ, ορος (ὁ), = Κοιμιστής.

Κοιμίζω, Μ. ίσω, = Κοιμάω.

Κοιμιστής, οῦ (ὁ). ὁ κοιμίζων (ἀποκοιμίζων), Κατακοιμιστής.

Κοινᾶν, ᾶνος (ὁ), Δ. ἀντὶ Κοινών.

Κοινανέω, Μ. ασῶ, Δ. ἀντὶ Κοινωνέω.

Κοινάω-ῶ, Μ. ασῶ, Δ. Π. ἀντὶ Κοινάω.

†Κοινεῖον ἢ Κοινίον (τὸ)· τόπος κοινὸς ὅπου συνάζονται, πανδοχεῖον· πορνοστάσιον.

Κοινεών, ῶνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κοινών, Κοινωνός, (εἰς τὸ Εὐρ. τὸ διορθ. Τοινεών)

Κοινῆ, ἐπίρ. Κοινῶς, (μὲ δοτ.) ὁμοῦ, (ἴδε Κοινός).

Κοινηλογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Κοινολογίσμαι.

†Κοινισμός (ὁ), [κοινίζω]. ἕνωσις (ἀνάμιξις) διαφόρων διαλέκτων ἐν τῷ ὁμιλεῖν ἢ γράφειν.

Κοινοβιακός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κοινόβιον (φορῶν τὰς διατάξεις ἢ τὴν ζωὴν τοῦ κοινοβίου).

Κοινοβιάρχης, ου (ὁ). ἄρχηγὸς (πρῶτος, ἡγούμενος) κοινοβίου.

†Κοινοβιάτης, ου (ὁ). ὁ ζῶν εἰς κοινόβιον μοναχός.

Κοινόβιος (ὁ, ἡ), [κοινὸς, βιόω]. ὁ ζῶν κοινῶς (μαζῆ) μὲ ἄλλους, (ὀθ. ἐκκλησ. ‖ οὐσ.) Κοινόβιον (τὸ), = ὁ ἄθροισμα (ἢ κοινότης) καὶ τὸ καταγώγιον τῶν συζώντων καὶ μηδὲν ἴδιον ἀλλὰ κοινὰ τὰ πάντα ἐχόντων μοναχῶν.

‡Κοινοβιότης (ἡ). τὸ νὰ ἤνέ τις κοινόβιος (νὰ ζῇ εἰς κοινόβιον), ἡ ζωὴ τοῦ κοινοβιάτου.

Κοινοβλαβής, ές (ὁ, ἡ). ὁ βλάπτων τὸ κοινόν, κοινῶς (εἰς ὅλως) ἐπιβλαβής.

Κοινοβουλευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κοινοβούλιον, γινόμενος κατὰ κοινοβουλίαν.

Κοινοβουλέω-ῶ, Μ. ήσω. Βουλεύομαι κοινῶς (ὁμοῦ) μετά τινος, συσκέπτομαι, συμβουλεύομαι.

Κοινοβούλης, ου (ὁ). ὁ κοινῶς βουλευόμενος, μέλος (σύνεδρος) τοῦ κοινοβουλίου, σύμβουλος τῆς κοινότητος, γερουσιαστὴς κτλ.

Κοινοβουλία (ἡ). τὸ κοινῶς (μετ' ἄλλων) βουλεύεσθαι, σύσκεψις περὶ κοινῶν πραγμάτων εἰς τὸ

Κοινοβούλιον (τὸ), ἡ σύνοδος (συνέλευσις) τῶν κοινοβούλων καὶ τὸ μέρος ὅπου συνεδριάζουν, παρλαμέντον, σενάτου κτλ.

Κοινοβωμία (ἡ). ἡ προσφερομένη κοινῶς εἰς διαφόρους θεότητας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ βωμοῦ θυσία (λατρεία), (ἴδε Ἀγώνισις).

Κοινογαμία (ἡ). κοινότης περὶ τοὺς γάμους, τὸ νὰ ἦνε κοιναὶ αἱ γυναῖκες « Τὴν Πλάτωνος κοινογαμίαν, » Ἰ. Δαμασ.

Κοινογάμια (τὰ). ἡ μεταξὺ διαφόρων γενῶν καὶ τάξεων ἐπιγαμία, συμπεθεριὰν μεταξὺ εὐγενῶν καὶ ἀγενῶν ἀδιαφόρως, (παρβλ. Κυνογάμια).

Κοινογενής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐνούμενος καὶ γεννῶν μὲ ἄλλου γένους ζῶον, (ἀντιθ. τῷ Ἰδιογενής). « Κοινογενὲς ἐστὶ τὸ τῶν ἵππων καὶ ὄνων γένος, ὅτι ἐξ ἀλλήλων γεννῶσι, » Πλάτ.

Κοινογονία (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ κοινογενοῦς, τὸ φυσικὸν διαφόρων ζώων εἰς τὸ νὰ ἑνόνωνται μεταξὺ των πρὸς πολλαπλασιασμόν.

Κοινογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω τι κατὰ τὸν κοινὸν (τὸν συνήθη) τρόπον.

Κοινοδημεί, ἐπίρ. Πανδημεί· δημοσίως.

‡Κοινοδήμιον (τὸ). τὸ δημόσιον ταμεῖον ἢ δικαστήριον.

Κοινόδημος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ δήμου κοινός, πάνδημος.

†Κοινοδίκαιον (τὸ). τὸ κοινὸν (τὸ καθόλου, τὸ γενικὸν) δίκαιον (καὶ καθὼς λέγουν οἱ Γαλλίζοντες) τὸ δίκαιον τῶν ἐθνῶν, ἢ τὰ μεταξὺ διαφόρων συμμάχων πόλεων κοινὰ δικτιώματα.

†Κοινοδίκος (ὁ, ἡ). ὁ μετέχων (ἀπολαμβάνων) τοῦ κοινοῦ δικαίου.

†Κοινοδρομέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυνοδρομέω.

Κοινοεργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι κοινῶς (Ἐνεργῶ ἐκ συμφώνου) μετ' ἄλλων ἢ ἄλλου.

Κοινοεργὴς, ές καὶ

Κοινοεργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος κοινῶς (ἐνεργῶν ἐκ συμφώνου) μετ' ἄλλων.

Κοινοθλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κοινὴν θύλακον (ἕνα πουγγί) μὲ ἄλλον, ἐξοδεύω ἐκ συμφώνου.

†Κοινολαΐτης, ου (ὁ). ἄνθρωπος τοῦ κοινοῦ λαοῦ, ἁπλοῦς πολίτης.

Κοινολεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ κοινολέκτως, μεταχειρίζομαι εἰς τὴν ὁμιλίαν μου κοινὰς (ἁπλᾶς, δημώδεις) λέξεις, ὁμιλῶ τὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ.

Κοινολέκτος (ὁ, ἡ). ὁ λεγόμενος (λαλούμενος) κοινῶς (ὑπὸ τοῦ κοινοῦ λαοῦ).

Κοινόλεκτρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοινὸν λέκτρον (κοιμώμενος εἰς μίαν κλίνην) μετ' ἄλλου, ὁμόλεκτρος, σύνευνος.

Κοινολέκτως, ἐπίρ. Κατὰ τὸν κοινὸν (τὸν ζωτικὸν) τρόπον τοῦ λέγειν, κατὰ τὸ οἰκιακὸν ὕφος, καθὼς ὁμιλεῖ ὁ κοινὸς λαός.

Κοινολεξία (ἡ). ἡ γλῶσσα τοῦ κοινοῦ λαοῦ, τὸ ἰδιωτικὸν (οἰκιακὸν) ὕφος.

Κοινολεχὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. = Κοινόλεκτρος. 2) μοιχός, (Σοφ. Ἀλ. 97).

Κοινολογέομαι-οῦμαι, Π. ήσομαι, (μὲ δοτ. ἢ πρόθετ. αἰτ.) Κοινολογῶ τὸν σκοπόν μου πρός τινα, συμβουλεύομαι ἢ λαμβάνω ὁμιλίαν μετά τινος, (Γαλλ.) s'aboucher. « Κοινολογησάμενος φοῖς Σαμίοις, » « Ἡρ. « Καὶ ὡς θεάσαιτό τις αὐτὸν,.. παρ' ἄλον τὸ δεῖπνον πρὸς τοὺς αὐτῷ κοινολογούμενος, » Λκ.

‡Κοινολόγημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς κοινολογίας. 2) = τῷ

Κοινολογία (ἡ). Ἡ πρὸς ἀνακείνωσιν σκοποῦ τινος συνδιάλεξις, συνομιλία. ◦ Ἑτέρους (ἰατρούς) εἰσάγειν ἕνεκα τοῦ ἐκ κοινολογίας ἱστορῆσαι τὰ περὶ τὸν νοσέοντα, ◦ Ἱππκρ. 2) Γρμτ. ἀντὶ Κοιναλλαξία.

†Κοινολογ[ίζομαι, Μ. ίσομαι, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κοινολογέομαι.

Κοινονοημοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις ◦

Κοινονοήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν (φροντίζων διὰ) τὸ κοινὸν καλὸν, φίλος τοῦ κοινοῦ συμφέροντος, δημοτικός.

Κοινοπάθεια (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τῶν κοινοπαθῶν, μετριοπάθεια.

Κοινοπαθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων κοινῶς (συμπάσχων) μετ' ἄλλων, συναισθανόμενος τὰ κοινὰ πάθη, (ἐπιμ.) μετριοπαθής, (ἀντίθ. τῷ Ἰδιοπαθής).

Κοινόπλους-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων κοινῶς (ὁμοῦ) μετ' ἄλλων, σύμπλους. ◦ Ὁμιλία —, ◦ Σοφ., ἡ μεταξὺ συμπλεόντων ἢ συμπλευσάντων.

Κοινοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κοινόω.

Κοινοποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κοινοποιέω, ἀνακοίνωσις.

Κοινοπολιτεία (ἡ). κοινὴ (ἀνήκουσα κοινῶς εἰς διαφόρους) πολιτεία, συμπολιτεία.

Κοινοπολιτικός, ἡ, όν. Ὁ κατὰ κοινοπολιτείαν.

Κοινόπους, ποδος (ὁ, ἡ), Π. συνοδοιπόρος. ◦ Παρουσία —, ◦ Σοφ., ὁ σύγχρονος ἐρχομὸς δύο ἢ πλειοτέρων συνοδοιπόρων.

Κοινοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω τι κοινῶς (ἐκ συμφώνου) μετ' ἄλλων, λαμβάνω μέρος (μετοχὴν) εἰς πρᾶξίν τινα, συμπράττω. (μὲ δοτ.) ◦ Τῶν τοῦτοις κοινοπραγούντων, ◦ Διόδ., τῶν συνεργῶν των.

Κοινοπραγία καὶ Κοινοπραξία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συμμέθεξις εἰς πρᾶξίν τινα, σύμπραξις.

Κοινοπρεπής, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -πρεπῶς. Ὁ κοινῶς εἰς δύο ἢ ἢ πλειότερα πρόσωπα ἁρμόζων.

Κοινός ξσυν, ξυνός), ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ διαφέρων εἰς πολλοὺς ἢ εἰς ὅλους· συντροφικός, ἑνταμικός· γενικός· δημόσιος. ◦ Τρεῖς κυνόμορφοι (αἱ Φορκίδες), καινὸν ὄμμ' ἐκτημέναι, ◦ Αἰσχύλ. ◦ Κοινὰ τὰ τῶν φίλων, ◦ Εὐρ. ◦ Κοινὸς ὁ Ἑρμῆς, ◦ Παροιμ. ◦ Τὸ κοινόν, ◦ Λξ., ἡ κοινότης, τὸ ὅλον τοῦ λαοῦ τοῦ συγκροτοῦντος τὴν πολιτείαν ἢ, ἢ ἀντιπροσωπεύουσα τὴν κοινότητα κυβέρνησις (κυρ. δημοκρατία ἢ ἀριστοκρατία), ἡ διοικοῦσα ἀρχή. ◦ Ἡ γεωργία πολίτας ἀρίστους παρέχεσθαι δοκεῖ τῷ κοινῷ, ◦ Ξεν. ◦ Ἠέμψας παρὰ τὸ κοινὸν τῶν Ἀχαρνέων, ◦ αὐτ. ◦ Ἀρικνεῖται (κρέσβυς) πρὸς τὸ κοινὸν τῶν Λακεδ., ◦ αὐτ. (ἢ πλῆθ.) ◦ Τὰ κοινὰ πράττειν (μεταχειρίζεσθαι), ◦ Πλ., Δημ. ◦ Τῶν κοινῶν προστῆναι, ◦ Αἰλ. (καὶ μὲ γεν.) ◦ Ἄνευ τοῦ πάντων κοινοῦ πορευόμενον, ◦ Θκ. χωρὶς τὴν εἴδησιν ἢ συγκατάθεσιν τοῦ πλήθους. (καὶ μὲ δοτ.) ◦ Τὸ τῆς πόλεως ξύμπασι κοινὸν αὔξετε, ◦ αὐτ., τὸ δημόσιον συμφέρον. ◦ Ὅσα μοι ἐστὶν, ἅπαντα εἰς τὸ κοινὸν ἀποφαίνω, ◦ Ξεν., τὰ βάλλω ἐστὴν μέσην. ◦ Κοινὴ συλλαβή, ◦ Γραμτ., ἡ συγκεκριμένη ἀποδίχρονον φωνῆεν. ◦ Λέξις κοινή, ◦ αὐτ., ἡ μὴ ἀνήκουσα ἐξαιρετικῶς εἰς καμμίαν διάλεκτον. ◦ Κοινὸς τόπος, ◦ Ρητ., (Γαλλ.) lieu commun. ‖ (ἡ δοτ. τοῦ θηλ.) Κοινῇ καὶ (ἡ αἰτ. πλθ. τοῦ οὐδ.) Κοινά, ἐπιρ. ἀντὶ Κοινῶς, ἐκ συμφώνου (μὲ δοτ.) ὁμοῦ. ◦ Κοινῇ ἐμοί, ◦ Σοφ., ἀντὶ Σὺν ἐμοί (ἴδε τὴν ἐτυμολογ.). (καὶ προθετ.) ◦ Κοινῇ σὺν ταῖς φίλοις (ἢ) μετὰ τῶν φίλων, ◦ Ξεν. (καὶ κατ' ἐπιμερ.) ◦ Κοινῇ διά τε τῆς ψυχῆς καὶ διὰ τοῦ σώματος, ◦ αὐτ. 2) (ἐπὶ ἀνθρ.) εὐπρόσιτος, καταδεκτικός, ὑποχρεωτικὸς ἢ δίκαιος, ἴσος πρὸς πάντας· (ἐν γέν.) δημοτικός. ◦ Κοινὸς ἢ ἐπιεικής, ◦ Δ. Κάσ. 3) (ἐπὶ πραγμ.) εὐτελής, πρόσυχος· (τρπ.) χαμερπής, σύτιδανός. (Γρφ.) βέβηλος, ἀκάθαρτος. ◦ Ἰδόντες αὐτοὺς κοιναῖς χερσὶ, τοῦτέστιν ἀνίπτοις, ἐσθίοντας ἄρτον, ἐμέμψαντο, ◦ Γρφ. (Εὐαγγ. Μάρκ. Ζ'. 2).

4) Π. ἀδελφικὸς ἢ συγγενικός. ◦ Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον ἰσομήνης κάρα, ◦ Σοφ. ◦ Ἠθέλησε δ' αἵματός κοινοῦ πάσασθαι, ◦ αὐτ.

†Κοινόστομον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυνόσμομον.

Κοινοτάφιον (τὸ), κοινὸς (εἰς πολλοὺς κοινῶς ἀνήκων) τάφος.

Κοινότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ κοινοῦ. ◦ Ἅτε τῶν γυναικῶν καὶ παίδων καὶ τῆς οὐσίας κοινότης, ◦ Ἀρστ.

2) ὁ ὑποχρεωτικὸς τρόπος, τὸ κοινωνικὸν, τὸ εὐπρόσιτον, ἡ δημοτικότης.

3) (συνεκδ.) τὸ κοινὸν, οἱ ὁμοῦ συζῶντες ἢ συμπράττοντες, συντροφιὰ, συμπολιτεία, κτλ.

Κοινότοκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν καταγωγὴν (τοὺς αὐτοὺς γονεῖς) μὲ ἄλλον, ἀδελφός.

Κοινοτρεφία (ἡ). τὸ κοινῶς (ὁμοῦ μετ' ἄλλων) τρέφεσθαι ἢ ἀνατρέφεσθαι.

Κοινοτροφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κοινοτροφίαν.

Κοινοφαγία (ἡ). (Γρφ.) τὸ τρώγειν κοινὰ (ἀκάθαρτα κατὰ τὸν Μωσ. νόμον) φαγητά.

Κοινοφιλής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τι κοινῶς μὲ ἄλλον, ἔχων τὰς αὐτὰς συμπαθείας, ἢ ἀγαπῶν τὸ κοινὸν κάλλος, (εἰς τὸν Αἰσχύλ. Εὐμ. διορθ. Κοινωφελής).

Κοινόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ὁμόφρων, σύμφωνος (τὸ φρόνημα).

Κοινοχωρής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοινὴν (τὴν αὐτὴν) μετ' ἄλλου καταγωγήν.

Κοινοχρησία (χρηστία), ας (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τι κοινὸν εἰς πολλοὺς ἢ εἰς ὅλους, κοινῶς χρήσιμον.

Κοινόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κοινὸν ἢ εἰς ἄλλον ἢ εἰς ὅλους, μεταδίδω· (ἐκλόγ.) κοινοποιῶ τὸν σκοπόν μου εἴς τινα [ἵν' ἀκούσω τὴν γνώμην του], = Κοινολογέομαι. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) ◦ Τῷ πλήθει ἐκοίνωσαν, ◦ Θκ. ◦ Τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω, ◦ Εὐρ. ◦ Κοίνωσον μῦθον ἐς ἡμᾶς, ◦ αὐτ. (καὶ μσ.) ◦ Θυμοῦμαι δὲ αὐτῷ τῷ Ἡρακλεῖ, καὶ κοινουμένῳ, πότερα κτλ., ◦ Ξεν. ◦ Τῷ μὲν θεῷ οὐδὲν ἐκοινώσαντο, ὅπως ἂν ἡ εἰρήνη γένοιτο, ◦ αὐτ., δὲν ἐσυμβουλεύθησαν τὸ μαντεῖον περὶ τοῦ πῶς, (παρβλ. Ἀνακοινόομαι). 2) (μσ.) = Κοινωνῶ, λαμβάνω μέρος (μετέχω ἢ ἐγώ) ἀπὸ συντροφεύω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) ◦ Ἐπεὶ προθυμεῖ τοῖσδε κοινοῦσθαι χθονός, ◦ Εὐρ. ◦ Οἵδέ τε δὴ, συνισταμένους καὶ κοινουμένους τὴν τύχην, ἀσφαλέστερον κινδυνεύειν, ◦ Ξεν. ◦ Ἐγὼ δὲ κείνων λύρᾳ μιν (τὸν Ὕμνον) κοινώσομαι, ◦ Πίνδ., θὰ ἑνώσω. (ἢ πθ. μὲ δοτ.) ◦ Οὐχ ἑκοῦσα τῷδ' ἐκοινώθη λέχει, ◦ Εὐρ. 3) (Γρφ.) θεωρῶ τι κοινὸν (ἀνάθαρτον, βέβηλον). ◦ Ἃ ὁ θεὸς ἐκαθάρισε, σὺ μὴ κοίνου, ◦ Πράξ.

Κοίνωμα (τὸ). μέσον πρὸς σύνδεσιν (μεταφορ.) σχέσις, συντρόφεσμα· μίξις σαρκική.

Κοινωμάτιον (τὸ). μικρὸς δεσμός, ἁλωσιδίτσα κτλ., (παρβλ. Προσκοινόω).

Κοινών, ῶνος (ὁ), = Κοινωνός, μέτοχος, σύντροφος. (Π.) συνεργὸς, σύμβουλος. ◦ Κοινῶνι παρ' εὐθυτάτῳ, ◦ Πίνδ.

Κοινωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ γίνομαι κοινωνὸς (μέτοχος, σύντροφος) εἴς τι, ἔχω τι κοινὸν μετά τινος, λαμβάνω μέρος (μετέχω) καὶ ἐγὼ ἀπό, ἢ· μεταδίδω. ◦ Συνελθόντες, ὦ γύναι, ὡς καὶ τῶν σωμάτων κοινωνήσοντες ἀλλήλοις, ◦ Ξεν. ◦ Ἅτε κεκοινωνηκότες πολλῶν πόνων καὶ κινδύνων ἀλλήλοις, ◦ Πλάτ., (παρβλ. Κοινόω). 2) εἶμαι σύμφωνος μετά τινος, ὁμολογῶ. ◦ Πότερον, κοινωνεῖς καὶ ξυνδοκεῖ σοι, ◦ Πλάτ. ◦ Κοινωνεῖν ἀλλήλοις οὐκ ἐθέλουσιν, ◦ αὐτ.

Κοινώνημα (τὸ), τὸ ἀντικείμενον τῆς κοινωνήσεως, μέσον πρὸς κοινωνίαν (σχέσιν, συντροφίαν, ληψοδοσίαν)· συνάλλαγμα. ◦ Συμβόλαια δὲ λέγεις κοινωνήματα, ἢ τι ἄλλο; — Κοινωνήματα δῆτα, ◦ Πλάτ.

Κοινώνησις, εως (ἡ). τὸ κοινωνεῖν, μέθεξις ἢ μετάδοσις.

Κοινωνητικός, ἡ, όν. Πρόθυμος ἢ ἐπιτήδειος πρὸς κοινώνησιν, μεταδοτικός· (ὄθ. ἐπὶ νοστιμ.) κολλητικός.

Κοινωνία (ἡ). τὸ κοινωνεῖν, ἕνωσις· συμμέθεξις· συμβίωσις, συναναστροφὴ, ἐπιμιξία (◦ Ὅτῳ δὲ μὴ ἔνι κοινωνία, φιλία οὐκ ἂν εἴη, ◦ Πλάτ.)· συντροφιὰ, ἑταιρία (◦ Καὶ ἡ παροιμία, Κοινὰ τὰ φίλων, ὀρθῶς· ἐν κοινωνίᾳ γὰρ ἡ φιλία, ◦ Ἀρστ.)· ἢ μεταξὺ συζύγων σχέσις· (ἐκκλησ.) ἡ μεταξὺ τῶν πιστῶν οἰκειότης καὶ ἡ πρὸς ἀλλήλους μετάδοσις τῶν ὑπαρχόντων (◦ Τῆς δὲ εὐποιίας ἢ κοινωνίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε, ◦ Παῦλ.)· (συνήθ. δὲ) ἡ μετάληψις τῶν θείων μυστηρίων, (Παῦλ. πρὸς Κορ. Α', 10, 16.).

Κοινωνικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ πρόθυμος (ἐπιτήδειος) πρὸς κοινωνίαν, ἄνθρωπος τῆς συναναστροφῆς, ὑποχρεωτικός, (μὲ γεν.) μεταδοτικός· (Νομ. καὶ ἐμπορ.) συντροφικός. ◦ Κοινωνικὴν ἀρετὴν εἶναί φαμεν τὴν δικαιοσύνην, ◦ Ἀρστ. ◦ Ἐν τῇ φύσει τοῦ ἀνθρώπου περιέχεσθαι τὸ κοινωνικόν, ◦ Ἐπίκτ.

Κοινωνικῶς, ἐπίρ. Μὲ κοινωνικὸν (ὑποχρεωτικὸν κτλ.) τρόπον, μεταδοτικῶς· ἐκ συμφώνου μετ' ἄλλων, συντροφικά.

« Κοινωνικῶς χρῆσθαι τοῖς εὐτυχήμασι, » Πλάτ.

†Κοινωνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ κοινωνόν (μέτοχόν) τινος, μεταδίδω.

Κοινωνός (ὁ, ἡ). (μὲ γεν. καὶ δοτ.) ὁ ἔχων τι κοινὸν ἢ πράττων τι κοινῶς μετ' ἄλλων, μέτοχος, σύντροφος, συμπράκτωρ, συνεργάτης. « Πάντες οἱ τοῦ παλέμου κοινωνοὶ γενόμενοι, » Πλάτ. « Πρὶν ἀνοσίων αὐτοῖς ἔργων γενέσθαι κοινωνός, » αὐτ. « Ὅθεν γ' ἰδών σε δαιτὶ κοινωνὸν καλεῖ, » Εὐρ. 2) (ἐνίοτε ἐπιθετ.) ἀντὶ Κοινός, συντροφικός. « Μητέρα κατειργάσαντο κοινωνῷ ξίφει, » Εὐρ.

Κοινῶς, ἐπίρ. = Κοινῇ, ὁμοῦ, ἐκ συμφώνου, συντροφικά. « Τοὐμὸν λέγουσα, καὶ τὸ σὸν κοινῶς λέγεις, » Εὐρ. 2) μὲ κοινὸν (ἁπλοῦν, συνήθη, δημοτικὸν) τρόπον. « Οὐδὲ κοινῶς οὐδὲ πολιτικῶς ὡδεκώποτ' ἐβίωσαν, » Ἰσοκρ. 3) (ἐπὶ λόγ.) ἰδιωτικῶς, κοινολέκτως.

Κοίνωσις, εως (ἡ), = Κοινοποίησις· 2) (Γραμ.) μολυσμός, βεβήλωσις.

Κοινωτέος, α, ον, θετ. τοῦ Κοινόω.

Κοινωφέλεια (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις.

Κοινωφελὴς, ές (ὁ, ἡ), ὁ ὠφελῶν τὸ κοινὸν (κοινῶς ὅλους), γενικῶς ὠφέλιμος.

Κοινωφελίη (ἡ), εὐχρηστότ. τοῦ Κοινωφέλεια.

; Κοινωφέλιμος (ὁ, ἡ), = Κοινωφελής.

Κοινωφελῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον κοινωφελῆ, πρὸς ὄφελος τοῦ κοινοῦ.

Κοῖς [Αἴγυπτ.], ἴκις (ὁ καὶ ἡ), φοῖνιξ (γουρμαδιὰ) τῆς Αἰγύπτ., (συνηθ.) ζεμπίλι πλεγμένοι ἀπὸ τὰ φύλλα του. « Ἢ θύλακον βύειον, ἢ κοῖν φέρειν, ἢ κωρυκίδα, » (Ἐπίχ. παρὰ) Πλοῦτ., (παρβλ. Κοῦκι).

†Κοῖος (ὁ), Μακεδ., ὁ ἀριθμὸς, [ἐκ τοῦ

Κοῖος, α, ον, Ἰων. ἀντὶ Ποῖος;

Κοιρανέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ γεν. δοτ. ᾗ αἰτ.) εἶμαι ἢ πράττω τι ὡς κοίρανος, ἄρχω, διέπω, διατάττω, διοικῶ, ἐξουσιάζω. « Ὑπὲρ ἴδη κοιρανέοντα, » Ἀπολλιν. « Θεοὶ κοιρανέοισιν χερσὶν, » Πίνδ.

Κοιρανῖος, α, ον, Π. κατὰ κρᾶσ. ἀντὶ

Κοιρανήϊος, α, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Κοιράνειος.

Κοιρανίη (ἡ), Π. ἐξουσία, κυριότης· κυριαρχία.

Κοιρανίδης, ου (ὁ), Π. = Κοίρανος, κυριάρχης, (κατὰ λέξ.) υἱὸς κοιράνου, ἄρχηγὸς ἐκ προγόνων (κατὰ διαδοχήν).

Κοιρανικός, ἡ, όν, Κοιράνου ἴδιος, αὐτοκρατορικὸς, κυριαρχικός.

Κοίρανος (ὁ καὶ σπανιότ. ἡ), Π. ἀντὶ Κύριος, ἀρχηγὸς, ἡγεμὼν, ἐξουσιαστής, (παρβλ. Τύραννος), (ἐν γέν.) πρῶτος (ἐξέχων) εἴς τι. « Τέχνης—, » Ἀνακρ.

Κοΐς, μεγ. ἀντὶ Κοΐξ.

†Κοισυρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, (εὔχρ. μόνον τὸ σύνθ.) Ἐγκοισυρόομαι.

Κοιτάζω, Μ. άσω. Βάλλω τινὰ εἰς τὴν κοίτην νὰ πλαγιάσῃ. ‖· (μσν.) πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ, ἢ εἶμαι πλαγιασμένος, κοιμοῦμαι, κοίτομαι, (ἐπὶ κτν.) φωλεύω.

Κοιταῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ κείμενος (πλαγιασμένος) εἰς τὴν κοίτην. « Ἐν τῇ πόλει (« Ἐν τῇ χώρᾳ) κοιταῖον γίγνεσθαι, » Δημ., Πλάτ., νὰ μένῃ τὴν νύκτα, νὰ κοιμᾶται. ‖· (ὡσν.) « Τὸ καιταῖον, » Ἱππ., ἀντὶ Ἡ κοίτη (ζώου). [πλθ.] « Κοιταῖα (τὰ), » Ἱππ., αἱ περὶ τῆς κοίτης (τοῦ πλαγιάσματος) τελούμεναι συνήθως ἀποδιαί. 2) ὁ γενόμενος ἢ πράττων τι ἐν καιρῷ τῆς κοίτης. « Κοιταίους ἔρχεσθαι, » Πλάτ., (παρβλ. Ἐναφαῖος).

†Κοιτασία (ἡ), Γραφ. ἀντὶ Κοίτη, πλάγιασμα, (κυρ. δὲ) συγκοίμησις.

Κοίτη (ἡ), [κεῖμαι]· τὸ μέρος ὅπου κεῖται (κοιμᾶται ἢ ἀναπαύεται) τις, τόπος διὰ πλάγιασμα, στρῶμα, κρεββάτι· φωλεὰ (συνήθης διαμονή) ζώου· (μτγν.) στρῶμα ποταμοῦ· (συνεκδ.) πλάγιασμα, συγκοίμησις ἀνδρογύνου. « Μὴ κοίταις καὶ ἀσελγείαις, » Γραφ. « Ῥεβέκκα ἐξ ἑνὸς κοίτην ἔχουσα, Ἰσαὰκ τοῦ πατρὸς ἡμῶν, » αὐτ. 3) (σπν.) ἀντὶ Κοιτὶς, σανδοῦκι, σεπέτι.

Κοιτίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κοιτὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κοίτη, κούνια (νηπίου), ἰδθ. ὁ Γαζῆς τὸ in cunis vagire τοῦ Κικέρωνος, μετέφρασεν) « Ἐν κοιτίδι βαβάζειν. » 2) = Κιστὶς, Κίστη, κουτάκι, καλαθάκι.

†Κοιτωνήτης, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κοιτωνίτης.

†Κοιτωπεῖον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κοιμώμενον.

Κοῖτος (ὁ), Π. ἀντὶ Κοίτη, κρεββάτι· πλάγιασμα, ὕπνος. « Κοίτον ἐποιέετο, » Ἡρ., ἐπλάγιασε νὰ κοιμηθῇ.

Κοίτος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κόττος, εἶδ. ἰχθ. (Ἀρχ. Ζ'. δ', β).

Κοιτοφθορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθείρω τὴν γαμικὴν κοίτην τινός, μοιχεύω.

Κοιτὼν, ῶνος (ὁ). ἡ κάμαρα τοῦ κρεββατιοῦ (τοῦ ὕπνου), (Τουρκ.) γιατάκι.

Κοιτωνίτης, ου (ὁ). ὑπηρέτης τοῦ κοιτῶνος, (Ἰταλ.) Καμαριέρος.

Κοιτωνοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ τοῦ κοιτῶνος, (ἐγρμτκ. μετάφρασ. τοῦ) θαλαμηπόλος.

Κοῖφι, Ζ. Κῦφι.

†Κοκκάζω, Μ. άσω, (νεμεξ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κοκκύζω ἢ Κακκάζω.

Κοκκάλια (τὰ), εἶδος κοχλιῶν, (Ἀρχ. Ζ. ις'. Δ', δ'.), [ἐκ τοῦ

Κόκκαλος (ὁ), [κόκκος]. ὁ καρπὸς τῆς στροβιλιᾶς, τὸ κουκκουνάρι.

Κοκκίζω, Μ. ίσω. Ἐξαγάλλω τοὺς κόκκους (τὰ σπυριὰ ἢ τὰ κουκκούτσια), ἐκκοκκίζω.

Κοκκινοβαφὴς, ές (ὁ, ἡ), = Κοκκοβαφής.

Κόκκινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ (βαμμένος μὲ) κόκκον, ἅλικος. ‖· (οὐσ.) Κόκκινον (τὸ), ἡ πορφύρα.

Κοκκίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόκκος, (ἰδθ. κοιν.) κουκκί, σπυράκι· χάπι. « Κοκκία βηχικά, » Ἀλιξ. Τραλλ.

Κοκκὶς, ίδος (ἡ), = Κοκκίον.

Κοκκοβαφὴς, ές (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ κόκκον (πριονόκκι), ἅλικος ἢ φοινικέγκι.

Κοκκοβόας, ου (ὁ), Π. ὁ φωνάζων κουκκου, κόκκορας.

Κοκκοβραύστης, ου (ὁ), εἶδος πτηνοῦ (τὸ ὁπ. σπάνει [θραύει] μὲ τὸ ῥάμφος του τὰ κουκκούτσια), (Γαλλ.) gros-bec.

Κοκκολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω κόκκους.

Κόκκος (ὁ), [κόγχος]. κουκκοῦτσι, κουκκί, σπυρί· (ἰδιαιτ.) τὸ πριονόκκι, (συνεκδ.) τὸ ἀπ' αὐτοῦ βαπτόμενον κόκκινον χρῶμα ἢ ὕφασμα [« Ὑπὲρ τὸν Βαβυλώνιον κόκκον καὶ τὴν Τυρίαν πορφύραν, » Φλγρ.)· (ἐν γέν.) κάθε τι στρογγυλὸν μικρὸν σῶμα· (ὄθεν [ιατρ.) χάπι (« Κάθαρσις διὰ κόκκων ἐχόντων κολοκυνθίδα, » Ἀλέξ. Τραλλ.)· (Κυμ.) αἱ ὄρχεις 2) (συνεκδ.) ἀντὶ Ἐλάχιστον. « Νέοι δέ μοι ὦν ἕνι κόκκος, » Τίμ. Σολλ., (κοιν.) κουκκοῦτσι, (παρβλ. Σπίλος).

Κόκκος (ἡ). τὸ δένδρον (εἶδος πρίνου) ἀπὸ τοῦ ὁπ. συνάζουν τὸ πριονόκκι.

Κόκκυ, ἄκλ. ἡ φωνὴ τοῦ κούκκου (τοῦ πετεινοῦ κτλ.), κούκκου. 2) (Κωμ.) ἐπιφών. κλητ., Ἐ! χού! 3) ἀντὶ Κόκκος, τὸ ἐλάχιστον, (Σχολ. Ἀρχιφ.), ἴδε Κόκκος καὶ παρβλ. Κίκκος.

Κοκκυγέα (ἡ), εἶδος δένδρου (Ἴδε Κοκκυμηλέα ἢ Ῥοιά) τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν εἰς βαφήν.

Κοκκυγίας, ου (ὁ). ἄνεμός τις (βίβλ. τῆς ἀνοίξεως) παρὰ Κροτωνιάταις.

Κοκκύγινος, η, ον. Βαμμένος μὲ κοκκυγέαν, βαθὺς κίτρινος ἢ κόκκινος, πορφυροῦς, (κατὰ τὸν Ἡσύχ.) φλογοειδής, (κατὰ τὸν Sibthorp, ἂν ἡ Κοκκυγία ἦνε τὸ κοιν. Χρυσόξυλον).

Κοκκυγόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάφω τι κοκκύγινον.

Κοκκύζω [κόκκυ], Μ. ύσω. Φωνάζω ὡσὰν τὸν κοῦκκον ἢ τὸν κόκκορα (« Καὶ νομάδα παχεῖαν ἔψε, καὶ νεοσσοὺς τῶν ἤδη κοκκυζόντων, » Ἀθ.), (ἐν γέν.) φωνάζω κουκκου (κόκκυ) ὡς σύνηθες εἰς τὸ νὰ γένῃ τι. « Μὴ μεθεῖσθον, πρὶν ἂν ἐγὼ σφῶν κοκκύσω, » Ἀρχφ.

Κοκκυμηλέα (ἡ), δένδρ., δαμασκηνιά, [ἐκ τοῦ

Κοκκύμηλον (τὸ), [κόκκυξ, μῆλον], εἶδ. ὀπωρ., δαμάσκηνον.

Κοκκύμηλος (ἡ), = Κοκκυμηλέα.

Κοκκυμηλών, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ κοκκυμηλέας.

Κόκκυξ [ὀνομτπ.], υγος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ, ὁ κοῦκκος· (ὡς ὑβριστικὴ λέξ. μτφορ.) ἠλίθιος ἢ κερατᾶς (διότι ὁ κοῦκκος γεννᾷ τὰ αὐγά του εἰς ξέναις φωλιαῖς). 2) ἀγριόσυκον τὸ ὁπ. ὡριμάζει τὴν ἄνοιξιν. 3) εἶδ. ἰχθ. θαλασσ., (κοιν. παρὰ τοῖς Βυζ.) φιλομήλα. 4) (Ἀνατομ.) τὸ ἱερὸν ὀστοῦν, (κοιν.) κωλοκούκουρον, (παρβλ. Κοχώνη).

Κοκκυσμὸς (ὁ). τὸ κοκκύζειν, ἢ φωνὴ τοῦ κούκκου· (μουσ.) εἶδ. φωνῆς πολλὰ λεπτῆς (ὁμοία τοῦ πάσχοντος κουκκίτην βῆχα), (παρβλ. Βηχία).

Κοκκυστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κοκκύζων (φωνάζων ὡσὰν τὸν κοῦκκον ἢ τὸν κόκκορα), (ἐν γέν.) = Κεκράκτης.

Κόκκων, ωνος (ὁ), = Κόκκος (ἰδιαιτ. ὁ Ἐνετικὸς). (συνήθ.) βοϊδόκοκκον· (ἐνίοτε) ὁ σπόρος (τὸ κουκκὶ) τοῦ ἴξοῦ.

Κοκκωτὸς, ἡ, όν. Ὅμοιος μὲ κόκκον ἢ συγκείμενος ἀπὸ κόκκους, σπυρωτός,

(ὅθεν ‖. οὐσ.) «Κοκκωτὸν (τὸ), τὸ ῥῶδι, ἢ «Κοκκωτὴ (ἡ), ἡ βάλανος (ἡ).

†Κοκύς· (οἱ, αἱ, ἰων. ἀρχ., οἱ πρόγονοι, προπάτορες ἢ πρεμήτορες.

†Κολαβέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐγκολλαβίζω, [ἐκ τοῦ

‡Κόλαβος (ὁ), = Κόλλαβος, βοῦκκα.

Κολαβρεύομαι, Μ. εὔσομαι. Χορεύω τὸν κόλαβρον.

Κολαβρίζω, Ν. ίσω, = Κολαβρεύομαι. (συν-κοχ.) παραπαίζω ἀναισχύντως, περιῤῥίζω, (παρβλ.) Καταργίομαι, (εἰς τὸν Ἰώβ, Ε', ϛ, ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κολαφίζω.

Κολαβρισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., [ἐκ τοῦ

†Κόλαβρος (ὁ), εἶδ. πολεμικοῦ ἢ ἀπελ. γοῦς χαροῦ, καὶ τὸ τραγούδι μὲ τὸ ὁπ. συνοδεύεται, (παρβλ. Κόλαφος). 2) = Μολίβδινον, χαρίδιον.

Κολάζω [κολούω], Μ. άσω καὶ (εὐχρηστότ.) άσομαι καὶ (Ἀττ. σπνττ.) κολῶ. (κυρ.) Κόπτω τὰ περιττὰ κλαδιὰ τοῦ δένδρου, κλαδεύω. (ὀθ. μεταφορ.) τιμωρῶ ἢ ἐπιπλήττω (κυρ. πρὸς σωφρονισμόν), (κοιν.) συμμαζώνω, ταπεινόνω, περιορίζω· μετριάζω, διορθόνω. (ἐν γέν.) στενοχωρῶ, βασανίζω. «Δέων σκόλοπε περιπαρείς, καὶ κολαζόμενος, « Αἰλ. «Ἡ ἅλμη κολάζεται μιγνυμένη ταῖς ἀνάλμοις, « Ξεν., μετριάζει.

Κολακεία (ἡ), τὸ κολακεύειν, ὁ χαρακτὴρ τοῦ κόλακος. « Φθόος κολακηΐην ἐργάζεται, « Δμκρτ.

Κολάκευμα καὶ (ὑποκορ.) Κολακευμάτιον (τὸ), τὸ γινόμενον ἢ λεγόμενον πρὸς κολακείαν.

Κολακευτής, οῦ (ὁ). ὁ κολακεύων, κόλακας.

Κολακευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κολακεύειν.

Κολακευτικῶς, ἐπῤ. Μὲ κολακευτικὸν τρόπον, μὲ κολακείας.

Κολακεύω, Μ. εύσω. Χαϊδεύω (Ἀπατῶ) τινα ὡς κόλαξ. « Μηδένα ἀνθρώπων κολακεύειν, μήτε Ἕλληνα, μήτε βάρβαρον· ἀλλ' ἑαυτοῖς ἱκανοὺς εἶναι τὰ ἐπιτήδεια παρέχεσθαι ὧν δεῖται, « Ξεν.

Κολακίς (ἡ), = Κολακεία.

Κολακικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς κόλακα, ἴδιος κόλακος· Κολακευτικός.

Κολακίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κόλαξ.

Κολακώνυμος (ὁ), Κωμ. παρῳδ. τοῦ Κλεώνυμος, [ὄνομα καὶ

Κόλαξ [κόλον ἡ μολέω ἢ κέλλω], ακος (ὁ). ὁ χαϊδεύων (ἐπαινῶν) δι' ἀπόλαυσιν, κόλακας· (κατὰ λέξ. καὶ ἀρχ.) παράσιτος. « Κόλακος δὲ βίος μικρὸν χρόνον ἀνθεῖ· οὐδεὶς γὰρ χαίρει πολυκρατάφῳ παρασίτῳ, « (Ἀλεξ. παρ') Ἀθ.

Κολαπτήρ (ὁ). τὸ σφυρὶ τῶν λιθοξόων, πετροκόπι, [ἐκ τοῦ

Κολάπτω [γλάφω], Μ. άψω. Κτυπῶν κοιλαίνω· σκάπτω (σκαλίζω) πέτρας κτλ., σφυρικοπῶ. λαξεύω, ἐγκολάπτω. « Κατὰ φλοιοῦ γράμμ' ἐκόλαψεν, « Ἐπγρ.

‡Κόλαρις, εως (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάλαρις.

†Κόλαφος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κόλαβρος.

†Κολασία (ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ

Κόλασις, εως (ἡ). τὸ κολάζειν ἢ κολάζεσθαι, (κυρ. ἐπὶ ξένδρ.) κούρεμα, κλάδεμα. (συνήθ. μεταφορ.) περιορισμός· τιμωρία (κυρ. πρὸς σωφρονισμόν).

Κόλασμα (τὸ). τὸ γινόμενον πρὸς κόλασιν, τιμωρία.

Κολασμός (ὁ), = Κόλασις.

Κολάστειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Κολαστήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Κολαστής.

Κολαστήριον (τὸ). τύπος ἢ ὄργανον κολάσεως (τιμωρίας), βασανιστήριον· (ἐν γέν.) βάσανον, τιμωρία, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Κολαστήριος (ὁ, ἡ). χρήσιμος ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κολάζειν, κολαστικός. «Ξύλον κολαστήριον, « Εὐσ., τὸ (Τουρκ.) τομρούκι.

Κολαστής, οῦ (ὁ). ὁ κολάζων (τιμωρῶν κτλ.), βασανιστής.

Κολαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων ἢ πρόθυμος εἰς τὸ κολάζειν, τιμωρητικός· σωφρονιστικός.

Κολαστικῶς, ἐπῤ. Μὲ κολαστικὸν τρόπον, τιμωρητικῶς. « Ἰατρικῶς, μὴ κολαστικῶς, « Σερ.

Κολάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κολαστής

Κόλαστρον (τὸ), = Κολαστήριον.

Κολαφίζω, Μ. ίσω. Δίνω κόλαφον (μπάτσον), ῥαπίζω· (συνοδ.) περιῤῥίζω. 2) = Κολλαβίζω.

Κολάφισμα (τὸ), = Κόλαφος καὶ

Κολαφισμός (ὁ). τὸ κολαφίζειν, κατάβασμα (κτύπημα) μπάτσου.

Κολαφιστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπῤ.) -κῶς. Ὁ γινόμενος πρὸς κολαφισμόν.

Κόλαφος (ὁ), [κολάπτω] κτύπημα μὲ τὸ κοῖλον τῆς παλάμης εἰς τὸ ὄπισθεν τοῦ λαιμοῦ ἢ εἰς τὸ μάγουλον, μπάτσος, (παρβλ.) Κόνδυλος.

Κολάω-ῶ ἢ Κολάομαι-ῶμαι, Ἀττ. μέλλ. τοῦ Κολάζω.

†Κολεάζω, Μ. άσω. Βάλλω εἰς τὸν κολεόν (εἰς τὸ θηκάρι). (ὅθεν·

†Κολεασμός (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., θηκάρωμα.

‡Κολέκανος ἢ Κολακάνος (ὁ), Κωμ., ὁ μακρὺς καὶ λιγνὸς, (κοιν.) κολέκας (ὁ), μακρολέλεκας.

Κολεόν (τὸ), = Κολεός.

Κολεόπτερος (ὁ, ἡ). (ἐπιθ.) γένος ἐντόμων (ἐξ ὧν καὶ ὁ κάνθαρος) τῶν ὁπ. τὰ πτερὰ ἀσφαλίζονται ὑπὸ σκληρόν τι ἐπικάλυμμα ὡς ἐντὸς θήκης (κολεοῦ).

Κολεός (ὁ), [κοῖλος]. Θήκη σπαθιοῦ (μαχαιριοῦ κτλ.), θηκάρι 2) — Λάρναξ· ὑδρία· κάλπη.

Κολεώδ: [κόλος, εἶδος], ὰ, όν. Ὁ ἔχων κοντὸν (ὡσὰν κουρεμμένον) μαλλί.

Κολετράω-ῶ, Μ. ήσω. (λέξ. παλαιστ.) Κλωτσῶ εἰς τὴν κοιλιάν· τσαλαπατῶ.

†Κολίανδρον (τὸ), νλγ. ἀντὶ Κορίανδρον.

Κολίας [κέλλω, (διὰ τὸ συναγελαστικόν του). παρβλ. Κολιὰς], ου (ὁ), εἶδ. ἰχθ., (κοιν.) κολιός.

Κόλλα, ης (ἡ). ἡ χρησιμεύουσα πρὸς ἕνωσιν δύο σωμάτων ὕλη, (κοιν.) κόλλα.

Κολλαβίζω [κόλαφος], Μ. ίσω. Παίζω τὸ παιγνίδ. εἰς τὸ ὁπ. μὲ κλεισμένα δάκτυλα ἢ πεσμένο τὸ πιστόμι πρέπει νὰ εὕρω μὲ ποῖον χέρι μ' ἐκτύπησαν.

Κολλαβισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., εἶδος παιδιᾶς.

Κόλλαβος (ὁ), = Κόλλοψ (τῆς λύρας). 2) (μτγν.) εἶδος λεπτοῦ τετραγώνου ψωμιοῦ ἢ ζυμαρικοῦ, φραντζέλλα. « Πυρῶν ἐκ γένους τριμήνων γαλακτοχρῶτας κολλάβους θερμοὺς, « (Φίλαβ. παρ') Ἀθ.

†Κολλάμφακον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κολλύμβακος.

Κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἑνόνω μὲ κόλλαν, κολνῶ· (ἐν γέν.) συνδέω, συναρμόζω, προσκολλῶ. « Σικύη ἐς τὰ μετάφρενα κεκολλήσθω, « Ἀρετ. (καὶ μτγν.) «Ε. κολλήθη ἐνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης, « Εὐαγγ.

Κολλέψης, ου καὶ

Κολλεψὸς (ὁ), [κόλλα, ἕψω]. ὁ βρόζων (κατασκευάζων) τὴν κόλλαν.

Κολλήεις, εσσα, εν, Π. κολλητός, κολλημένος, συνηρμοσμένος.

Κόλλημα (τὸ). τὸ κολλημένον πρᾶγμα ἢ μέρος. 2) = Κόλλησις.

†Κόλληξ, ηκος (ὁ), = Κόλλιξ.

Κόλλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ κολλῶ, κόλλημα.

Κολλητήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Κολλητής.

†Κολλητήριος, α, ον, = Κολλητικός.

Κολλητής, οῦ (ὁ). ὁ κολνῶν (συγκολλῶν κτλ.).

Κολλητικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς κόλλησιν, ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ κολλῶ (συνδέειν κτλ.). « Δύναμιν ἔχει κολλητικὴν τραυμάτων, « Δσκρ.

Κολλητός, ἡ, όν. Κολλημένος, συνηρμοσμένος, κατεσκευασμένος ἀπὸ διάφορα κομμάτια ἐντέχνως συνηνωμένα.

†Κολλίζω. Μ. ίσω, ἀδκμ. ἀντὶ Κολλάω

Κολλίκιος, α, ον. (ἄρτος) Κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα κόλλικος.

Κολλικοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων κόλλικας, τρεφόμενος μὲ κριθινον ψωμί.

Κόλλιξ [κόλος], ικος (ὁ). εἶδος κριθίνου ἄρτου, (ὅθεν τὸ κοιν.) καυλήκι.

†Κολλοβαφὴς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Χαλεβαφής.

Κολλομελέω-ῶ [κόλλα, μέλος], Μ. ήσω, (Κωμ.) Συνθέτω ᾠδὰς (ᾄσματα), στιχουργῶ, μελοποιῶ.

Κολλοπεύω, Μ. εύσω. Γίνομαι (Φέρομαι ὡς) κόλλοψ (ϕ), ἐξαντλοῦμαι πρόωρα ἐξ αἰτίας σαυλοβιότητος.

Κολλοπίζω, Μ. ίσω. Τεντόνω (Συρβίζω) τὴν λύραν κτλ. σφήνων τοὺς κόλλοπας.

†Κολλοποδιώκτης, ου (ὁ), [κόλλοψ, διώκω]. παιδεραστής.

Κολλοπόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κολλάω.

Κολλοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν κόλλαν.

†Κολλούριον (τὸ), = Κολλύριον.

Κόλλουρος (ὁ), [κόλος ἢ κόλλα, οὐρά], εἶδ. (ἀπροσδιόριστον) ἰχθ.

Κόλλοψ [κόλος, κόλλα], οπος (ὁ). τὸ χονδρὸν δέρμα ἢ γάγγλιον τοῦ λαιμοῦ τῶν βιῳθίων κλπ. ἀπὸ τὸ ὁπ. κατεσκευάζετο ἡ κόλλα, (καθὼς τώρα ἀπὸ) τὰ νεῦρα τῆς μαυρούνας κτλ. « Καπριδίου νέα κόλλακά τινα, « Ἀρχφ. 2) (συνκοχ.) τὸ στερηφτάρι (διὰ τοῦ ὁπ. τεντόνονται αἱ χορδαὶ) τῆς λύρας κτλ. (μεταφορ.) « Τῆς ὀργῆς τὸν κόλλοπα ἀνεῖμεν, « Ἀρχφ., μετριάζομεν τὸν θυμόν μας. 3) τὸ ξύλον (μὲ τὰ ἄκρ. σφιγγεται ὁ μάγγανος.

4) (μτνμ.) νέος γηράσας (σκληρυνθείς) παράκαιρα ἐξ αἰτίας καταχρήσεων, (ἄλλ.) λάσταυρος.
Κολλυβάτεια (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἴσ.) = Κλύβατις, (παρβλ.) Κολύμβατον.
Κολλυβίζω, Μ. ίσω, Κερματίζω.
Κολλυβιστὴς [κόλλυβον], οῦ (ὁ), = Ἀργυραμοιβός, σαρράφης, τραπεζίτης.
Κολλυβιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κολλυβιστὴν καὶ εἰς τὸ ἐπιτήδευμά του. « Κολλυβιστικὰ σύμβολα,» Θ. Μάγ., εἶδ. συναλλαγματικῶν ἢ τραπεζιτικῶν γραμματίων, (Γαλλ.) billets de banque.
†Κόλλυβον (τὸ) καὶ
Κόλλυβος (ὁ), [κόλος ἢ Ἑβρ.]. εἶδ. μικροτάτου νομίσματος ἢ βάρους, λεπτόν (« Ἐλάχιστον δὲ [βάρους] γίνεται κριθή, εἶτα κόλλυβος, » Θωρ.) ἢ τέγγι (« Πρωτοῦ οὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν δρέπανον οὐδὲ κολλύβου· νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν αὖτ' ἐμπολῶ, » Ἀρχῳ.), (ἐν γέν.) ψιλὴ μονέδα, (παρβλ. Κέρμα). 2) (πλθ. οὐδ. μτνμ.) στραγάλια ἢ ἄλλα τοιαῦτα γλιγούδια τρωγόμενα μετὰ τὴν τράπεζαν, [ὅθεν τὰ κοιν.) κόλλιβα. « Κολλύβων, φοινίκων, τρωγαλίων, ἰσχάδων, » Ἀρχῳ.
Κολλύρα (ἡ), εἶδ. ψωμιοῦ, (παρβλ.) Κολλίξ, (ὅθ. κοιν.) κουλλούρα.
Κολλυρίζω, Μ. ίσω. Ζυμόνω (Πλάττω) κολλύρια ἢ κολλυρίδας.
Κολλύριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κολλύρα, κουλλουράκι. 2) (συνήθ. ἰατρ.) εἶδος ἀλοιφῆς (κυρίως μὲν διὰ τὰ ὄμματα, ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ τοὺς μυκτῆρας κτλ., ὅθεν ᾗ) ὑποθετόν. « Ποιήσας κολλούρια, εἰς τὴν ἕδραν ἔμβαλε, » Ἱπποκρ. 3) μίγμα τι ἀπὸ πίσσαν ᾗ ἄλλα τοιαῦτα εἴδη ἐνωμένα μὲ ἄργιλλον (τὸ ὁπ. ἐχρησίμευε σχεδὸν ὡς) βουλλεκτήρι, (ἴδε Κολλυρόω).
Κολλυριοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κολλυρίζω.
Κολλυρὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κολλύρη, κουλλουρίτσα, ἢ τηγανίτα, (ἴδε Ἕψω).
Κολλυρίτης, ου (ὁ). (ἄρτος) εἰς σχῆμα κολλύρας.
†Κολλυρίων, ονος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κορυλλίων.
¡Κολλυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀσπρίζω τι μὲ κολλύραν (εἶδ. ἀργίλλου).
Κόλλυς, ἴδε Σκόλλυς.
†Κολλύχνιον (τὸ), γλσ. καρυδότσεφλον.
Κολλώδης, εος (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ κόλλαν, γλίσχρος, ἰξώδης.
Κολοβανθέω, Κολοβανθὴς, = Κολοβανθέω, -βανθής.
Κολοβὴ (ἴσως Κολόβη), ης (ἡ), = τῷ
Κολόβιον (τὸ), χιτωνίσκος χωρὶς (ἢ μὲ κοντὰ) μανίκια, καμιζόλλα.
Κολοβίων, ωνος (ὁ), = Κολόβιον.
Κολοβιανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι Κολοβιανθὴς, έος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων ἄνθη κολοβὰ (ὡς ἂν τῆς πεταλούδας τὰ πτερά).
Κολοβοκέρατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κολοβὰ κέρατα.
Κολοβόκερκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κολοβὴν οὐράν (κέρκον), κουτσουνούρης.
Κολοβοκέρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Κολοβοκέρατος.
†Κολοβομάχη (ἡ) κολοβὰ [μετελλ. ἐπι-κεπεῖα) μάχη. (Οὕτως ὠνόμαζαν οἱ παλαιοὶ γραμτκ.) τὸ Θ. τῆς Ἰλιάδος.
Κολοβόπους, οδος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων κολοβοὺς πόδας. « Στίχος —, » Τζ., ὁ Καταληκτικός.
Κολοβόρρινος καὶ
Κολοβόρρις (ρῖς), ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κολοβὴν ῥῖνα, κουτσομύτης.
Κολοβὸς (ὁ, ἡ), [κολούω]. τοῦ ὁπ. ἐλλείπει (εἶνε κεκομμένον) ἐν ἀπὸ τὰ ἄκρα μέλη, ἀκρωτηριασμένος, (ἐπιμ.) κοντὸς, ἐλλιπὴς, (κυρ. δέ) « Χειρῶν (ἢ « Τὰς χεῖρας) —, » Ἀρετ., κουλοχέρης. « Οὐχ ὅπως ἐξ ἀργυρωμάτων ἢ χαλκῶν ἔχων πίνειν, ἀλλ' ἐκ καραμέων καὶ τούτων ἐνίοτε κολοβῶν, » Θπμπ. « Τεῖχος κολοβώτερον τοῦ τῶν πολεμίων, » Ἀπτ.
Κολοβόσταχυς, υος (ὁ, ἡ), (βτν.). τοῦ ὁπ. τὰ στάχια εἶνε κοντὰ (κολοβά).
Κολοβότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ κολοβοῦ. « Πνεύματος —, » Πλ., ἡ βραχύτης τῆς ἀναπνοῆς (ἴδε Κολοβωτής).
Κολοβοτράχηλος (ὁ, ἡ), = Βραχυτράχηλος, κοντολαίμης.
Κολοβοῦρος (ὁ, ἡ), = Κόλουρος, κουτσουνούρης.
Κολοβόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). κολοβὸς τὴν χεῖρα ἢ τὰς χεῖρας, κουλοχέρης.
Κολοβόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Ἀφίνω) τι κολοβὸν (κοντὸν, μυτερὸν), κολοβόνω, ἀκρωτηριάζω. (μτνμ.) συντέμνω. « Εἰ μὴ Κύριος ἐκολόβωσε τὰς ἡμέρας ἐκείνας, » Ρύαγγ.
†Κολοβώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων κολοβὸς, παραμύσερος, κοντοκομμένος.
Κολόβωμα (τὸ). πρᾶγμα ἢ μέλος κολοβωμένον (ἐλλειπὲς ἢ ἀποκομμένον).
Κολοβῶς, ἐπίρ. Κολοβά· ἀτελῶς. Ὄσαμὴ σαφῶς, ἀλλὰ κολ. ἐρωτᾶται, » Ἀρετ.
Κολόβωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κολοβόω, κολοβωμα, σακάτεμα ἢ ακ.τλῆκι (μτνμ. ἔλλειψις).
Κολοβωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ κολοβόνων (κόπτων, κονταίνων, σακατεύων). (μτνμ.) ὁ προφέρων μισὰς τὰς λέξεις ἢ ἀτελεῖς τὰς περιόδους (διὰ βραχύτητα πνεύματος).
Κολοιάρχης ἢ Κολοίαρχος, ου (ὁ), Κωμ. παιρδ. τοῦ Πολιτάρχης (εἰς τὴν Ὀρνιθόπολιν τῶν Ἀρχῳ.).
†Κολοιάω-ῶ, Μ. άσω. Φωνάζω σὰν τὸν κολιὸν, θαρυβῶ, (γρμτ. παράφρ. τοῦ) Κολιφάω.
Κολοιὸς (ὁ), [κέλλω (διὰ τὸ συναγελαστικόν του], παρβλ. Κολίας), εἶδ. πτηνοῦ, (κοιν.) καλοιακιὸδα ἢ καρακάξα, (καὶ Τουρκ.) κάργια. « Ἀεὶ κολοιὸς πρὸς κολοιὸν ἰζάνει, » Παροιμ.
Κολοιτέα (ἡ), [κόλος, (τέα)], εἶδ. δένδρ. φέροντος λοβοὺς, « Ὁ ἐάν τις κολούσῃ, ἀποθνήσκει, » κατὰ τὸν Θφρ. (κατὰ τὸν Ruell. τὰ φύλλα του εἶνε τὸ γνωστὸν ἰατρικὸν) σεναμεκή, (Γαλλ.) séné, (ἀλλ' αὐτὴ εἶνε φυτὸν σπειρόμενον κατ' ἔτος).
Κολοιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κολιὸν, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κολοιῶν. « Σύννομον ἡ φιλία ζῶιν, οὐκ ἀγελαῖον οὐδὲ κολοιώδες, » Πλ.
Κολοκάνος (ὁ), Σ. Κολέκανος.
Κολοκασία (ἡ) καὶ
Κολοκάσιον (τὸ), ἡ ῥίζα τοῦ Αἰγυπτ. κυάμου. 2) εἶδ. ἄλλου φυτοῦ (ἐκ τοῦ γένους τοῦ ἄρου), (κοιν.) κολοκάσι, (Γαλλ.) tapinambour.
Κολοκορδόκολλα (τὰ), Κωμ. τὰ ἔντερα ὅσα πωλοῦνται διὰ μαγείρεμα.
Κολόκυμα (τὸ). κόλον (κολεδὸν, μακρὸ, ἀρτοκίνητον καὶ χωρὶς ἄρτον) κῦμα, (κοιν.) κωφὸν (ὅπου τὰ σχηματιζόμενα συνήθως περὶ τοὺς αἰγιαλοὺς πρὶν τοῦ κλύδωνος καὶ μετ' αὐτὸν), (κοιν.) φουσκοθάλασσα.
Κολόκυνθα ἢ Κολοκύνθη, ης (ἡ), [Περσ.]. κολοκύθι (κυρ. τὸ στρογγυλόν), (παρβλ. Σικύα).
Κολοκυνθιὰς, άδος (ἡ). μαγειρευμένη μὲ ἢ ὡσὰν κολοκύθι. « Βρωτὺς —, » Ἐπιχρ., μαγείρεμα ἀπὸ κολοκ.
Κολοκυνθίνας, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ κολοκύνθην, κολοκυθένιος.
Κολοκυνθὶς, ίδος (ἡ). (ἰατρ.) πικροκολοκυθηὰ ἢ ἀγριοκολοκυθηὰ (τὸ φυτ. καὶ ὁ καρπός).
Κολοκύντη (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κολοκύνθη.
Κολοκύντιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κολοκύντη, κολοκυθάκι.
Κόλον (τὸ). φαγητὸν, τροφὴ. (τείνον εἰς τὸ παράγ. Κόλιξ καὶ τὰ σύνθ. Ἄκολος, Βουκόλος καὶ Δύσκολος). 2) = Κῶλον, κωλάντερον. 3) = Ψρύγανον.
Κόλος (ὁ, ἡ), Π. [συγγ. τῷ Κυλὸς], ἀντὶ Κολοβὸς, κοντοκομμένος· (ἰδιαιτ.) κομμένος τὰ κέρατα, (Γαλλ.) écorné. « Ἤτοι ὁ μὲν (κεράστης) κόλος ἐστὶν, ὁ δ' αὖ κεράεσσι πεποιθώς, » Νίκ.
†Κολοσσαῖος, α, ον, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κολοσσιαῖος.
Κολοσσηνὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὰ χρῶμα τῶν βαφομένων εἰς τὴν πόλιν Κολοσσὸν μαλλιῶν.
Κολοσσιαῖος, α, ον. Ὅμοιος (ἰσομεγέθης) μὲ κολοσσὸν, ὑπερμεγέθης, ὑπερύψηλος.
Κολοσσικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐξισούμενος μὲ κολοσσόν.
Κολοσσοβώμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [κολοσσὸς, βαίνω]. ὁ στηθεὶς ἐν εἴδει κολοσσοῦ (εἰς ἀναλογίας κολοσσιαίας).
Κολοσσοποιὸς, καὶ (Π.) Κολοσσοπόνος (ὁ). ὁ κατασκευάζων κολοσσοὺς (κολοσσιαῖα ἀγάλματα).
Κολοσσὸς (ὁ), [συγγ. τῷ Κολωνὸς = τῷ Καλυττός]. ἄγαλμα ὑπερμέγεθες. (ἐν γέν.) ἀνδριὰς (ἀφομοίωμα ὁποιουδήποτε) ὑπερβαίνων τὰ σύνηθες ἀνάστημα τοῦ εἰκονιζομένου.
Κολοσσουργία (ἡ). ἐργασία (κατασκευὴ) κολοσσοῦ (καὶ ἐν γέν.) κολοσσιαίων ἔργων, μεγαλουργία.
Κολοσυρτὸς (ὁ), Π. [κέλλω, κολφός]. θόρυβος· (συνεχ.) ὄχλος, (ὅθ. Κωμ.) ἀντὶ Δῆμος. « Οὐχὶ προδώσω τοὺς Ἀθηναίων κολοσυρτούς, ἀλλὰ μαχοῦμαι περὶ τοῦ πλήθους φησὶ, » Ἀρχῳ.
¡Κολουραῖος [κόλουρος], α, ον, Π. ἀντὶ Ἀποκόλουρος, ἀπότομος. « Πέτρα —, » Καλλ.
Κόλουρις, ιος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Κόλουρος (ὁ, ἡ), [κόλος, οὐρά]. κολοβὸς, κουτσουνούρης· (συνεχ.) πανοῦργος ἢ κακὸς (ὁποῖαι τῷ ὄντι γίνονται αἱ ἀλώπεκες ὅταν χάσωσι εἰς παγίδα τὴν οὐράν των. τὸ Ἴδιον λέγεται παροιμιωδῶς

καὶ διὰ τὰ ὑφείδια). (ἴδε καὶ) Κόθουρος. ‖. (σύσ.) • Κόλουροι, « Γεωγρφ., οἱ διὰ τοῦ ἰσημερινοῦ καὶ τῶν πόλων περιζωννύοντες τὴν γῆν δύο ὑποθετικοὶ κύκλοι.

Κολούρωσις [κολούρος], εως (ἡ), ἀντὶ Κόλωσις, εως (ἡ). τὸ κολούειν, κολίδωσις, κόντεμνα, ἐλάττωσις κτλ.

Κόλουσμα (τό), = Κολόβωμα, τμῆμα, κλάσμα.

Κολουστέος, α, ον, θετ. τοῦ Κολούω.

Κολουτέα (ἡ), = Κολοιτέα.

Κολούω [κόλος], Μ. σύσω (πθ. πρκ. Κεκόλουσμαι καὶ Κεκόλουμαι, ἀόρ. πθ. Ἐκολούσθην ἢ Ἐκολοῦθην). Κολοβόνω, κουτακόπτω· (κυρ. ἐπὶ δίνδρ.) κλαδεύω, Ἐπικόπτω (• Συμβαίνει δὲ ταῖς κολουσθείσαις [ἀμυγδαλαῖς], ἂν πρεσβύτεραι γενόμεναι πάλιν ἐπικόπτωνται ἢ διακαθαίρωνται, γλυκύτεραι γίνεσθαι, « Θφρ.)· (συνεχ. καὶ μτφρ.) ἀφίνω ἡμιτελές, διακόπτω· σμικρύνω· ταπεινόνω (• Φιλέει ὁ θεὸς τὰ ὑπερέχοντα κολούειν, « Ἡρ. • Καὶ τὴν μὲν ἐν Ἀρείῳ Πάγῳ βωλὴν Ἐριάλτης ἐκόλουσε ἢ Περικλῆς, « Ἀρστ.)· περιςέλλω· ἐμποδίζω. • Μηδὲ τὰ ὦρα οὕτω χρηίζοντι κολούετε, « Ὁδ. Α.

Κολουφών [συγγ. τῷ Ὄλυμπος], ῶνος (ὁ), = Κορυφὴ (κυρ. βουνοῦ), (παρβλ. Κολωνός)· (συνεχ. καὶ μτφρ.) τὸ ἀνώτατον, ἡ κορωνίς, τὸ τέλος, (Γαλλ.) comble. • Ἐπιτιθέναι (• Ἐπάγειν) τὸν κολοφῶνα, « Δρτ., Δίλ. 2) (εἰς τὸν Πλ.) εἶδ. σφαῖρας διὰ παίγνιον.

Κολοφώνιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς Ἰων. πόλεως Κολοφῶνος. ‖. (σύσ. θηλ.) εἶδ. ῥητίνης· (εἰδ. κλθ.) εἶδ. ὑποδημάτων.

Κολόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κολοβόχειρ.

Κολπίας, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων (σχηματίζων) κόλπους, κολπώδης. • Πέπλος, « Αἰσχλ. 2) ὁ πνέων ἀπὸ κόλπου (θαλάσσ.). « Ἄνεμος—, « Ἀχιλ. Τάτ. ‖. (τοῦ δὲ Σαγγωνιάθωνος τὰ • Ἐξ οὗ οἱ πρῶτοι ἐγένοντο ἄνθρωποι, « Εὐσέβ., ἐξηγεῖ ὁ Βοχάρτος ἀπὸ τοῦ Ἑβρ. Κόλ πὶ ἰάχ, φωνὴ στόματος θεοῦ, οὗ τῷ λόγῳ καὶ τῷ ἐμφυσήματι ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν.)

Κολπίζω, Μ. ἰσω. Κάμνω (Σχηματίζω) κολπον ἢ τι εἰς εἶδος κολπου.

Κολπίτης, ου (ὁ). ὁ ἀνήκων ἢ κατοικῶν εἰς κόλπον (θαλ.).

Κολποειδής, ἐος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.) -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) κόλπου.

Κόλπος (ὁ), [κολάπτω]. (ἐν γεν.) κοίλωμα, βάθος (• Δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον, « Ἰλ. Σ.). (ἰδιαιτ.) μέρος θαλάσσης προχωροῦν καὶ περατούμενον ἐντὸς τῆς ξηρᾶς (• Ἀργολικὸς [• Ἰόνιος κτλ.] κόλπος, « Γεωγρφ. • Ἡ δὲ Σικυὼν ἐν κόλπῳ ἵδρυται, ἀφ' οὗ ἢ ταὐνομα. Σίνος γὰρ ὁ κόλπος, « Στρβ.)· (ἐπὶ ξηρᾶς) καλὰς ἔχουσα μίαν μόνην διέξοδον (• Ἑλλαθεν στρατοπεδευσάμενος εἰς τὸν ὄπισθεν κόλπον τῆς Μαντινικῆς, « Ξεν.)· (μτφ.) φούσκωμα φορέματος (κυρ. γυναικείου), ποδιά (ἴδε Βαθύκολπος καὶ Κολπόω)· (συνήθ.) τὸ σχηματιζόμενον περὶ τὸ στῆθος διὰ τοῦ σταυρώματος ἢ ζωαίματος τοῦ χιτῶνος, (κοιν.) κόρφος. • Ἐνδὺς κιθῶνα μέγαν, καὶ κόλπον σκολιὸν καταλιπόμενος τοῦ κιθῶνος, « Ἡρ. • Ὡς μὴ βασκανθῶ δέ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον, « Θκρ.). (συνεχ.) τὸ στῆθος ἢ αἱ ἀγκάλαι (κυρ.) γυναικὸς (• Κόλπον ἀνιεμένη, « Ἰλ. Χ. • Παῖδ' ἐπὶ κολπον ἔχουσα νήπιον, « Ἰλ. Ζ. [ἐθ. μτφορ.] • Οἱ κόλποι τοῦ Ἀβραάμ, « Ἐκκλ.) ἡ γαστὴρ (κυφορούσης). (• Ἔνθα σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων, « Καλλ.). (χειρουργ.) πληγὴ θηλεύουσα ὑπὸ τὸ δέρμα, ῥιστουλας, (Γαλ. Ζ', 316).

Κολπόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι εἰς εἶδος κόλπου, φουσκόνω. • Κολπωθείσης τῆς ὀδόνης (ἢ συνεχ. τῆς νεώς), « Ακ. • Κολπωθείσης δὲ τῆς ἐσθῆτος, κατῆλθε (ἡ Ἴολη ἀπὸ τοῦ τείχους) μηδὲν παθοῦσα, « Ἀπλλδρ.

Κολπώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κολποειδής, (ἐπὶ λόγ.) ἀνώμαλος ἢ διεξοδικὸς (διὰ τὰς πολλὰς παρεκβάσεις). • Ἡ ἐναγώνιος λέξις στρογγύλη τ' εἶναι βούλεται καὶ συγκεκροτημένη, ἢ μηδὲν ἔχουσα κολπώδες, « Δ. Ἁλ.

Κόλπωμα (τό), τὸ σχηματισμένον εἰς εἶδος κόλπου, κοίλωμα, φούσκωμα (φορέματος), κόρφος, φόρεμα πλατὺ (σχηματίζον πολλοὺς κόλπους).

Κόλπωσις, εως (ἡ), τὸ σύσ. τοῦ Κολπόω, σχηματισμὸς κόλπου. • Ἱστίων—, « Ἡρωδ., τὸ φούσκωμα τῶν πανιῶν (τοῦ καραβιοῦ ἀπὸ τὸν ἄνεμον).

Κολπωτός, ή, όν, = Κολπώδης. • Χιτὼν—, « Πλ., πλατὺς, (ἐπιμ.) σχηματίζων πολλοὺς καὶ μεγάλους κόλπους.

Κολύβδαινα, ης (ἡ), εἶδ. καρκίνου ἢ καρίδος (κατὰ τὸν Νίκ.) ἢ θαλασσία βάλανος, (κοιν.) καλόγνωμη.

†Κολύβριον (τό), = Μολύβδιον.

Κόλυβρον (τό). τὸ ὥριμον σῦκον.

Κόλυβρος (ὁ), = Ὄρχις, (Ἀρστ. Προβλ. ις', 4).

Κολυμβάς, άδος (ἡ). (ἐπιθ.) ἡ κολυμβῶσα. • Ἐλαία—, « Ἀθ., ἡ πλέουσα εἰς τὴν ἅλμην, (κοιν.) κολυμβητή. ‖. (σύσ.) εἶδ. θάμνου ἢ φυτοῦ, (συνήθ.) Στοιβή, (παρβλ. πρὸς τὸ ἑπμ.).

Κολύμβατος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (φυτρώνοντες εἰς μέρη κάθυδρα), (ἴσ.) = Κολυμβάτεια

Κολυμβάω-ῶ [κόλυμβος], Μ. ήσω. Κολυμπῶ.

Κολυμβήθρα (ἡ). γεῦνα (δεξομένη, [Ἱερκ.] χεούσῃ) διὰ κολύμβημα, (Ἐκκλησ.) τὸ ἱερὸν βαπτιστήριον.

Κολύμβησις, εως (ἡ). τὸ κολυμβᾶν, κολύμβημα, βούτημα. (συνεχ.) διὰ κολυμβήσεως ἁλίευσις. • Ἐν ᾧ (κολπῳ) κολύμβησις πτηνικῶν, « Ἀρρ.

Κολυμβητήρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ Κολυμβητής, οῦ (ὁ). ὁ κολυμβῶν (ἐπιτήδειος εἰς τὸ κολύμβημα), κολυμπιστὴς, βουτηκτής.

Κολυμβητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων ἕξιν (ἐπιτηδειότητα) ἢ διάθεσιν εἰς τὸ κολυμβᾶν. ‖. (σύσ.) • Κολυμβητική, « Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ κολυμβητοῦ.

Κολυμβίς, ίδος (ἡ). ἐπιθετ. = Κολυμβάς. • Δίθυια—, « Νίκ. ‖. (σύσ.) εἶδ. μικροῦ θαλασσ. πτηνοῦ, (κοιν.) βουτανιά. (παρβλ.) Αἴθυια.

Κολυμβος (ὁ), (ἐπιθ.) = Κολυμβητής. (ἴδ. ‖. σύσ.) = Κολυμβίς. 2) = Κολύμβησις ‡ Κολύμβατος (ἡ), = Κολύμβατος.

Κολυτέα (ἡ), εἶδος δένδρου, (ἀγνοῶ καὶ ἀτερῶ θεατὶ λέγουν ὅτι εἶναι ἄλλο παρὰ τὸ) Καλουτέα.

Κόλυτρον (τό), = Κόλυθρον.

Κολύφανον, ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Καλύφανον, (παρβλ. Κολλύχνιον).

Κολχικὸν (τό), [κολχὶς]. εἶδ. φαρμακ. φυτοῦ, (ἄλλ.) βολβὸς ἄγριος, ἢ Ἐφήμερον, (κοιν.) σκυλοδότανον καὶ κουραννοδότανον, (Γαλλ.) tue-chien.

Κολῶ, ᾷς, ᾷ, Ἀττ. ἀντὶ Κολάσω, μέλλ. τοῦ Κολάζω.

Κολφάω-ῶ [κολφὸς], Μ. άσω, Π. κάμνω θόρυβον (ὀχλοβοήν), φωνάζω, (ἴδε Κολαιάω).

Κολώνη (ἡ), = Κολωνὸς, ὕψωμα γῆς, λόφος, τάφος, κτλ.

†Κολωνία (ἡ), (κατὰ τοὺς Ἡλ.) ἀντὶ Κολώνη, τάφος.

†Κολωνίτης, ου (ὁ). ἐργάτης, ἡμερομισθάρης, (ὅτι οἱ τοιοῦτοι ὀέτριβον συνήθως εἰς τὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν Κολωνόν).

Κολωνειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κολωνοῦ (λόφου).

Κολωνὸς (ὁ), [κέλλω]. ὕψωμα γῆς, λόφος (κυρ. εἰς πεδιάδα), γήλοφος, (Γαλλ.) colline· σωρὸς λίθων, τάφος εἰς σχῆμα λόφου, τύμβος, (Λτν.) tumulus. (ἐν γέν.) ὄρος, (ἰδίως) ἀκρώρεια, (κατ' ἔκτ.) ἀκρόπολις· (ἰδιωνυμ.) ὄνομός τις τῆς Ἀττ. (πατρὶς τοῦ Σοφοκλ., ὀθ.) • Οἰδίπους ὁ ἐπὶ Κολωνῷ, « (ἢ ἄλλος Κολωνὸς πλησίον τῆς ἀγορᾶς τῶν Ἀθηνῶν, ἔνθα τὸ Ἡφαίστειον καὶ τὸ Εὐρυσάκειον, ὅπου συνήθως διέτριβον οἱ μισθαρνοῦντες, ὁθεν:) • Ὄψ' ἦλθες, ἀλλ' εἰς τὸν Κολωνὸν ἔσω, « Παροιμ. (καὶ τρίτος ἄλλος πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ὁ καλούμενος Τῶν ἱππέων). • Ἐς Κολωνὸν ἦμεν, οὐ τὸν ἀγοραῖον, ἀλλὰ τὸν τῶν ἱππέων, « Φερεκρ. (παρβλ. Κολοσσὸς ἢ Κολοφών).

Κολῳὰς (ὁ), Π. [ἴδε Κολοιάς]. θόρυβος, κραυγὴ, ὀχλοβοή. • Κολῳὰν ἐλαύνω, « Ὑμ., = Κολωάω.

Κολώτης, ου (ὁ), ἴδε Κωλώτης.

Κόμαρον (τό). ὁ καρπὸς τῆς κομαρῆς, κομαρον, (ἄλλ.) Μιμαίκυλον.

Κόμαρος (ἡ καὶ ὁ), [κομάω ἢ κομέω], εἶδ. χαμοδένδρου, κομαρῆ. • Ὦ συκάμινος συκάμινε, ὀρᾷς, φέρει· ὁ πρῖνος, ἀκύλους· ὁ κόμαρος, μιμαίκυλα, « (Ἀμφ. παρ') Ἀθ.

Κομαροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων [τρεφόμενος μὲ] κομαρα. • Τὰ τε κομαροφάγα (πτηνά), « Ἀρχφ.

Κομάτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Κομήτης.

Κομάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κόμην (μακρὰν μαλλία [καὶ μετμ. ἐπὶ δένδ. καὶ φυτ.] πολλὰ φύλλα, κλαδιά, ἄνθη κτλ.). • Οἱ Ἰρέες τῷ ἄλλῃ κομέουσι, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ ξυρεῦνται, « Ἡρ. • Τὰ ὀπίσω κομέσει τῆς κεφαλῆς, « αὐτ. • Ἄδεντες, ὄπισθεν κομόωντες, « Ἰλ. R. (ἴδε καὶ Κα-

ρτχομέω). « Παρ' Ἕλλησιν ἐν πένθει κείρονται μὲν αἱ γυναῖκες, κομῶσι δὲ οἱ ἄνδρες, « Πλ. (ὁθ.) « Αὐχμηρὰν καὶ κομῶντα, « Ἀρστ. (καὶ καταχρ.) « Πρὶν ἂν τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομήσῃς. « Ξεν. (καὶ μὲ δοτ. ἐπὶ ζῳπ.) « Ἐθελῦσιν κομῶντες, « Ἰλ. Θ. (καὶ ἐπὶ τῶν τριχῶν αὐτῶν.) « Ἐκ δ' ἄρα δειρῆς καὶ γενύων ἑκάτερθε θοαὶ κομόωσιν ἔθειραι, « Ὀππ. (καὶ μτγν.) « Ταναοῖσι κομήσειν ἀσταχύεσσιν, « Ὁμ. Ἴλιν. «Ἦλ νάρκισσος κομάσαι, « Θκρ. (ζ πθ.) «Ὅρος κεκομημένον ὕλῃ.» Καλλ. « Ἀστέρες κομόωντες, « Ἀρ., οἱ Κομῆται. 2) (συνεχ. καὶ μτφρ.) καμαρόνω· ὑπερηφανεύομαι· φαντάζομαι. « Ἐπὶ τῷ κομᾶν, καὶ κομψὸς εἶναι προσποιεῖ; « Ἀρεφ. « Οὗτος ἐπὶ πυρεννίδι ἐκόμησε, « Ἡρ., ἐφαντάσθη νὰ γένῃ τύραννος.

Κομβίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόμβος, κουμπάκι· κομποξεματάκι, (ὁθ. τὸ Ἐπικόμβιον).

Κομβολύτης, ου (ὁ), [κόμβος, λύω]. = Βαλαντιοτόμος.

Κόμβος (ὁ), [κύμβη]. δεσμός, (κοιν.) κόμπος· κομπόδεμα· (συνεχ.) πουγγί, (ὁθ. Κομβολύτης).

†**Κομβόω-ῶ**, Μ. ώσω. Κομποδένω, κουμπόνω, (συνήθ. ἐν συν.) Ἐγκομβόω, (συνεχ. ἀπό τῶν κομβολυτῶν) ἀπατῶ, ἐξευμενόνω, (ἴδε Κομβωτής).

†**Κόμβωμα** (τὸ), (συνήθ. τὸ σύνθ.) Ἐγκόμβωμα.

Κόμβωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κομβόω, κούμπωμα, δέσιμον κόμπου, (συνεχ.) ἐξαπάτησις.

†**Κομβωτής**, οῦ (ὁ), ἀπατεών, ἀγύρτης, (κυρ. ὁ Τουρκ.) γκιάζι-μπαγχιτζῆς.

Κομέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Κομάω.

Κομεύω-ῶ, Μ. ήσω. Περιποιοῦμαι, συγυρίζω, (ἐπὶ ζῳπ.) κιμαρεύω, (ἐπὶ φυτ.) καλλιεργῶ κτλ., [ἐκ τοῦ

Κόμη (ἡ). μαλλιὰ μακρυὰ καὶ περιποιημένα (κ'ἔξις μὴ δοκεῖν κόμην εἶναι, ἀλλὰ τρίχωμα, « Ἀρτεμδρ. «Κόμῃ δ' οὖρας ἀκτένιστος ἄσσεται, « Σοφ. « Ἔπειτα δῆτα δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις; Ἀρεφ.)· (ἐπὶ ζῳπ.) γαίτη· (μτγν. ἐπὶ δένδρ. καὶ φυτ.) φυλλάς, χλόη· (κυρ. δὲ) τὸ ἀνθισμένον μέρος. « Θάλλοντα κόμας ὑάκινθον, « Θκρ. (ὁθ.) « Οὔλας κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας, « Ὁδ. Ζ.

Κομήτης, ου (ὁ) καὶ **Κομᾶτης**, ιδος (ἡ). ὁ ἔχων κόμην (μακρυὰ μαλλιὰ [ἢ μτγν. ἐπὶ δένδρ. καὶ φυτ.] φύλλα), (ἐν γέν.) δασύς, φουντωτός, (ἐπὶ ἀνθρ.) μαλλιαρός. « Λεμώνων—, « Θύρ., χλοώδης, κατάφυτος. « Ἰνες—, « Σοφ., τὸ πτερωτὸν βέλος. « Θύρσος κισσῷ κομήτης, « αὐτ. ‖. (οὐσ.) ἄστρον μὲ οὐράν.

Κομιδή (ἡ). τὸ κομίζειν, φέρσιμον, κουβάλημα· συγκομιδὴ (καρπῶν)· (συνεχ.) ἀναίσιμον, περιθαλψις, συγύρισμα, ἐπιμέλεια. (ἐνίοτε) ἐρχομός, ἐπιστροφή· ἀνάκτησις· σωτηρία. « Κομιδὰν πατρός, « Πίνδ. (ὁθ. ἡ δοτ.) «Κομιδῇ καὶ (χωρὶς τοῦ ὑπογεγραμμ.)

Κομιδῇ, ἐπίρ. Ἐπιμελῶς, ἀκριβῶς· τῷ ὄντι· ἐντελῶς, κατὰ πολλά, ὅλως διόλου· (καὶ εἰς τὰς ἀποκρ.) βεβαιότατα, μάλιστα· (ἐνίοτε) ὡς ἔγγιστα, σχεδόν (ς), (παρβλ. Ἀκμήν).

Κομίζω, Μ. ίσω, (Π.)—Κομῶ, θεραπεύω, νοιάζομαι, ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι, (κοιν.) συγυρίζω. « Γηράσκοντα κομίζω, « Ἰλ. Ω., (μονολεκτ.) Γηροκομῶ. « Ἀναξ οὔ σε κομίζει, « Ὀδ. Ω. « Τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, « Ἰλ. Ζ. (κοιν.) κύτταζε τὴν δουλειάν σου. (ζ μσ.) « Δημήτερος ἀκτὴν εὖ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν, « Ἡσ., νὰ ἀπιθέσῃ, νὰ καλιθέσῃ. (ζ πθ.) «Οὔ τι κομιζόμενός γε θάμιζεν, « Ὀδ. Ο., δὲν ἐλύετο (δὲν ἐσυγυρίζετο) συχνά.

2) σηκόνω καὶ παίρνω τι (κυρ. ἵνα τὸ νοιασθῶ, τὸ συμμαζεύσω, τὸ φυλάξω)· (ἐν γέν.) κουβαλῶ, φέρνω ἢ παίρνω μαζῇ μου, ὁδηγῶ (ἀπὸ τὸ χέρι). « Ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε θέων, τὴν δ' ἐκόμισσεν κήρυξ ὃς οἱ ὑπήδει, « Ἰλ. Β. « Νεκροὺς κομίζετε; « Εὐρ. « Τὴν μὲν χιλὸν ἔπεμπε κομίζειν, ἡ δὲ ἄλλη σῖτον τ' ἔφερε καὶ οἶνον, « Ὀδ. Ν. « Κόμιζε νῦν παῖδα τὸν ἐμὸν ὡς ἴδω, « Σοφ. « Καὶ σὺ, παῖ, κόμιζέ με, « αὐτ. « Εἰς τὴν αὐτῶν πόλιν ῥᾳδίως κομίσαντες, « Θκ. « Ὁ ἵππος πρωῒ κομίζων τὸν δεσπότην εἰς, « Ξεν. (καὶ μσ.) « Σίντιες ἄνδρες κομίσαντό με πεσόντα, « Ἰλ. Α. « Κομίζεται αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν, « Ἀνδοκ., τὴν νυμφεύεται (ς), (κοιν.) τὴν παίρνει. (καὶ πθ.) « Σρῆν δὲ τὴν σιτοκομείαν ὅπως.. κομισθήσεται πρόϊδέσθαι, « Δημ. «Περὶ ὧν δὲ ἤτησας πεμφθῆναι παρ' ἡμῶν ἢ κομισθῆναι, τὰ δυνατὰ πάντως ἢ πεμφθήσεται ἢ κομισθήσεται, « Συν. 3) (ἐν γέν.) παίρνω, λαμβάνω, ἀπολαμβάνω, ἀποκτῶ· (ἐνίοτε) παίρνω ὀπίσω, Ἀνακτῶμαι. « Ἕλον δ' ἄνδρα, κόμισσα δ' ἵππους, « Ἰλ. Λ. « Ἀλλά τις κόμισσε χροῒ ἄκοντα, « Ἰλ. Ξ. « Ἀνδρ' ἐκ θανάτου κομίσαι, « Πίνδ. (καὶ μσ. λογογρφ.) « Ἐκομισάμην τὴν ἐπιστολήν, « Δημ. « Τῆς φιλανθρωπίας τοὺς καρποὺς κεκόμισθε, « αὐτ. « Χάριν κομίσασθαι, « Θκ. « Ζῆν οὐκ ἄξιον ἡμῖν, εἰ μὴ κομιούμεθα τὴν ἡμετέραν βασιλείαν, « Ἀρχ. « Τριάκοντα ναῦς τῶν πολεμίων λαβόντες, καὶ ἃς αὐτοὶ ἀπώλεσαν κομισάμενοι, « Ξεν. « Ἃ νῦν δὰ πολέμου ἀπολαθεῖν οὐ δυνάμεθα, ταῦτα διὰ πρεσβείας ῥᾳδίως κομιούμεθα, « Ἰσοκρ. « Ἡ ἀναμένειν ὁπότε παρὰ τούτου κομιεῖται ἐμελλεν εὐπορήσαντος, « Δημ. « Ὁ μὲν γὰρ, οἰόμενος κομιεῖσθαι, ἐδάνεισεν ἐπιεικὴς ὤν, « Ἀρστ., (ὁθ. 4) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) ἐπανέρχομαι, ἐπιχρέφω, (ἢ ἀκλ.) ὑπάγω (κυρ. ὡς ταξειδιώτης). « Κατὰ τάχος ἐκομίζοντο ἐπ' οἶκα, « Ὁμ. « Ἐπεὰν κομίζωνται ἐς τὴν πολιν, « Ἡρ. « Πεζῇ κομιζόμενος, « αὐτ. « Κατ' ἠυχίην κομίζει, « αὐτ.

Κόμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόμη. 2) = Προκόμιον.

Κόμισις, εως (ἡ), μτγν. καὶ ἀδκμ. ἀντὶ Κομιδή.

Κομιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Κομίζω.

†**Κομιστή** (ἴσ. Κομιστὼς, οῦς) (ἡ), ἀντὶ Κομιδή, ἐπιμέλεια, τροφή.

Κομιστήρ, Π. ἀυτ.

Κομιστής, οῦ (ὁ). ὁ κομίζων (φέρων, καθαλῶν ἢ ἐπιμελούμενός) τι. « Νεκρῶν —, « Εὐρ., ὁ νεκροθάπτης.

Κομιστικός, ἡ, όν. « Ἐπιτήδειος ἢ πρόθυμος εἰς τὸ κομίζειν. (ἰατρ.) δυναμωτικὸς, ἀναληπτικός. « Κομιστικὰ δὲ κολλοκύντη καὶ τεῦτλα καὶ βλῆτα ἢ λάπαθα, « Ἰατρ.

Κομιστός, ἡ, όν. Περιποιημένος, συγυριαμένος, ἢ Φερτός, κουβαλητός.

Κομίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κομιστής.

Κόμιστρον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἡ διδομένη διὰ τὴν κομιδήν (τὸ φερσιμόν, τὸ κουβάλημά ἢ τὴν σωτηρίαν) τινὸς πρόσ. ἢ πράγμ. ἀμοιβή. « Ψυχῆς κομιστρα, « Αἰσχλ., τὰ (ἄλλ.) Σῶστρα.

Κόμμα (τὸ), [κόπτω]. κομμάτι, τμῆμα. τὸ λεπτότατον ταῦ ἀχύρου. « Κόμματα καὶ ῥιρήδια, « Δείν. 2) τομή, κούμπωμα· (ἐπὶ νομισμ.) τύπωμα, χάραγμα· (ὁθ. τρτ.) ἦθος, χαρακτήρ. « Τοῦ κοινηροῦ κόμματος, « Ἀρεφ. 3) (γραμ.) μέρος τῆς περιόδου (μικρότερον τοῦ Κώλου)· (συνεχ.) = Ὑποστιγμή. « Ἔστι γὰρ περίοδος ἐκ κώλων ἢ κομμάτων εὐκαταρρόφων πρὸς τὴν διάνοιαν τὴν ὑποκειμένην ἀπηρτισμένων, « Δημήτρ. 4) ἡ ἀρχὴ τῆς Παραβάσεως τῶν δραματ. χορῶν.

Κομματίας, ου (ὁ). ὁ μεταχειριζόμενος πολλὰ κόμματα (κομματικὰς φράσεις) εἰς τὸν λόγον του.

Κομματικός, ἡ, όν. (λόγος) Περιέχων (Συγκείμενος ἀπὸ) πολλὰ κόμματα, διακεκομμένος. « Κομματικὸς καὶ ἀσύνδετος λόγος, « Εὐς. « Ἔστι δὲ τὸ βιβλίον (Φυλλίχου τοῦ Ἀραβίου, ἐπιγραφόμενον Συριστὶ παρασκευὴ) λέξεών τε συναγωγὴ καὶ λόγων κομματικῶν, ἐνίων δέ ἢ εἰς κῶλα παρατεινομένων, « Φώτ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν θεατρ. κομμόν. « Μέλος—, « Ἀρστ.

Κομματικῶς, ἐπίρ. Μὲ κόμματα (μικρὰς καὶ διακεκομμένας φράσεις).

Κομμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόμμα, κομματάκι, (κυρ.) μικρὰ περικοπὴ δραματικοῦ χωρίου. « Ποτέ ᾄδων τοῦτ' τὸ κομμάτιον· Σὺ δὲ τὸν γηγενέταν ἄργυρον οἰνεῖς, « Πλ. « Ἔστι δὲ κομμάτιον δύο στίχων ἢ τριῶν, οὐδέποτε δὲ ὑπερβάλλον εἰς τὸν τέταρτον, « Σχλ. Ἀρεφ.

Κόμμι, εως (τὸ). κόλλα (δάκρυον πηκτὸν) δένδρου, κομμιδι. (ἐνίοτε εἶνε ἀκλιτον) « Τῷ κομμι ὑποχρίειν, « Ἡρ.

Κομμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόμμι.

Κομμιδώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κομμιδι. « Ἐν ταῖς ἀμυγδάλαις ἡ ὑγρότης κομμιδώδης, « Θφρ.

Κομμίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ὡς ἂν (Ἔχω ὁμοιότητα μὲ τὸ) κομμιδι.

(Κόμμις), εως ἡ ιδος (ἡ), μτγν. ἀντὶ Κόμμι.

Κομμιώδης, εος (ὁ, ἡ). = Κομμιδώδης.

Κομμὸς (ὁ), [κόπτω]. Π. κτύπημα. 2) = Κοπετὸς, κτύπημα τοῦ στήθους, θρῆνος. (ὁθ. ‖. οὐσ.) ᾄσμά τι (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. θρηνητικὸν) εἰς τὰ θέατρα, εἶδος γιγηρᾶς μονῳδίας.

Κομμὸς (ὁ), [κομέω, κόσμος ἢ; κομμι παρβλ. Κηδος]. στολισμὸς (περιποίησις

τοῦ σώματος, καλλωπισμός, (Γαλλ.) toilette, ὁθεν.

Κομμόω-ῶ, Μ. ώσω, Στολίζω (κατ' ἐπιτήδευσιν), καλλωπίζω.

Κομμῶν, όος-οῦς (ἡ). ἡ περιποιουμένη (συγυρίζουσα) τὸν ναὸν καὶ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια.

Κόμμωμα (τὸ). στόλισμα, στολίδι· φυκιασίδι· (ὁθ. μεταφορ.) καλλωπισμὸς ἐπιτετηδευμένος. «Τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς καινητικῆς κομμώματα ῥιπάγειν, » Αν.

Κόμμωσις [κομμόω], εως (ἡ). ὁ κατ' ἐπιτήδευσιν καλλωπισμός. (ἴδε Κομμός).

2) (παρὰ τοῖς μελισσουργοῖς) ἡ τοῦ κηρήνους διάχρισις, (τὸ ὁπόκον, ὃν δέν ἦν' ἰσφαλμ. ἀντὶ Κώνησις, ἐτυμολογητέον ἐκ τοῦ Κόμμι).

Κομμωτήρ, Π. ἀντὶ

Κομμωτής, οῦ (ὁ). ὁ κατ' ἐπιτήδευσιν στολίζων (καλλωπίζων), ὁ ἔχων ἔργον (τέχνην) τοῦτο, (Γαλλ.) coiffeur.

†Κομμωτίζω, Μ. ίσω, = Κομμόω.

Κομμωτικός, ἡ, όν, (καὶ Ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἔχων ἰδιαιτέραν κλίσιν εἰς τὴν κόμμωσιν, καλλωπιστικός. «Κομμωτική», « ἡ τέχνη τοῦ κομμωτοῦ, = Κοσμητική (εἰς τοὺς παλ. ἀπετέλει μέρος τῆς ἰατρικῆς)· «Κομμωτικά (τὰ), τὰ χρησιμεύοντα ἢ ἀναγόμενα εἰς τὴν τέχνην αὐτήν.

Κομμώτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κομμωτής, ἡ ἔχουσα τέχνην (ἐπάγγελμα) τὸ καλλωπίζειν τὰς γυναῖκας, χνουβίζρα, φυκιασιδοῦ κτλ., (Γαλλ.) coiffeuse.

†Κομμωτρίδιον (τὸ). ὄργανόν ἢ πρᾶγμά τι χρήσιμον εἰς τὴν κομμωτικήν.

Κομοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Τρέφω κόμην, Κομάω.

Κομόωντες, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ο) ἀντὶ Κομῶντες, μετχ. πλθ. καὶ

Κομόωντι, Δ. ἀντὶ Κομῶσι, γ'. πλθ. προσ. τῆς ὁρ. τοῦ Κομάω.

Κομπάζω, Μ. άσω, = Κομπέω· (συνήθ. μεταφορ.) καυχῶμαι, θηγοῦμαι (λέγω τι) καυχώμενος. «Οὐ κομπάσιμ' ἂν θεσφάτων γνώμων ἄκρος εἶναι, » Αἰσχύλ. (καὶ ἀναλελυμ.) «Πρὸς ταῦτα Ἡράσσου κομπάσαντος, ὡς ἐν Σελευκείᾳ δώσει τὰς ἀποκρίσεις, γελάσας ὁ πρεσβευτὴς ἔφη, » Πλ.

Κομπασεύς, έως (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Κομπαστής.

Κόμπασμα (τὸ). τὸ λεγόμενον πρὸς καύχησιν, μεγάλος λόγος.

Κομπασμός (ὁ). τὸ κομπάζειν, καύχησις.

Κόμπασος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Κομπαστής.

Κομπαστής, οῦ (ὁ). ὁ κομπάζων, καυχησιάρης, (Γαλλ.) fanfaron.

Κομπαστικός, ἡ, όν. Ὁ συνήθως κομπάζων, πλήρης κομπασμοῦ.

Κομπαστικῶς, ἐπίῤ. Μὲ κομπασμόν.

Κομπέω-ῶ [κόμπος], Μ. ήσω. Κάμνω κρότον, βυζῶ, ἀντηχῶ (κυρ. καθὼς τὸ προσήμενον πήλινον ἢ μετάλλινον ἀγγεῖον). «Ὡς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ σθένει βαλλομένων, » Ἰλ. Μ. 2) (μεταφορ.) ὁμιλῶ μεγάλα λόγια, διηγοῦμαι μὲ ἔμφασιν, καυχῶμαι, Κομπάζω. «Φάμενοι αὐτὴν κομπέειν ἄλλως, » Ἡρ. (ἢ πθ.) «Οὐδ' ὀπλίζεται οὕτ' ἐκείνοις ὅστισπερ κομποῦνται διαφάντην, » Θκ.

Κομπηγόρος (ὁ, ἡ), = Κομποῤῥήμων.

Κομπηρός, ά, όν, (ᾗ ἐπίῤ.) -ωδῶς, = Κομπώδης.

Κομπισμός (ὁ), [†Κομπίζω]. σχηματισμός τις τεχνικὸς (Γαλλ. trille) τοῦ ᾄσματος διὰ τῆς χορδικοῦ ὀργάνου, (παρβλ. Μελισμός).

Κομπολακέω-ῶ [κόμπος, λακέω], Μ. ήσω, Κωμ. ἀντὶ Κομπάζω, μωρολογῶ κομπάζων, (ὅθεν

Κομπολακυθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κομπολακέω, [ἐκ τοῦ

Κομπολακύθης, ου (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Κομποῤῥήμων.

Κομπολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κομπάζω.

Κομπολογία (ἡ), = Κομποῤῥημοσύνη.

Κομποῤῥηματοχρηματομεταφορέας, ακος (ὁ), ὁ κομποῤῥημόνων καὶ μετεωροζιζόμενος ἐπὶ χρήμασι φέναξ, [Κωμ. ἐπίθ. τοῦ Κρίσου παρὰ τῷ Τζ.].

Κομποῤῥημόνως, ἐπίῤ. Μετὰ κομποῤῥημοσύνης, ὡς κομποῤῥήμων.

Κομποῤῥημοσύνη (ἡ), = Καμπασμός, μεγαλαυχία.

Κομποῤῥήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Κομπαστής, μεγαλορῥήμων, [ῥῆμα καὶ

Κόμπος (ὁ), [κόπτω]. κρότος (κυρ. ὅταν ὠμάτων συγκρουομένων)· (μετγν.) φήμη, (ὁθ. σπν. καὶ Π.) ὕμνος, ἔπαινος (« Μὴ φθόνει κόμπον τὸν ἐρικότ' ἀοιδᾷ κερνάμεν, » Πίνδ.), (συνήθ.) καύχησις, ἀλαζονεία, μεγάλα (παχεῖ) λόγια, (Γαλλ.) fanfaronnade. «Οὐ λόγων ἐν τῷ παρόντι κόμπος τάδε μᾶλλον ἢ ἔργων ἐστὶν ἀλήθεια, » Θκ.

Κομπὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Κομπαστής.

Κομποφακελορρήμων, ονος (ὁ, ἡ), Κωμ. ἀντὶ Κομποῤῥήμων, (κατὰ λέξ.) ὁ συνθάτων ζεμάτια ἀπὸ κομπώδεις λέξεις.

Κομπόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κομπέω.

Κομπώδης, ους (ὁ, ἡ). πλήρης κόμπου (ἀλαζονείας), κομπώδης.

Κομπωδία (ἡ), = Κομποῤῥημοσύνη.

Κομπωδῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον κομπώδη, μὲ ἔμφασιν.

Κομψεία (ἡ), [κομψεύω], = Κομψότης, κομψὸς (ἀγχίνους) τρόπος τοῦ πράττειν ἢ λέγειν, (Ἰταλ.) finezza, (κοιν.) μαργιολεία. 2) (εἰς τὸ πλθ.) λεπτολογίαι, περιττολογίαι, περιττὰ καλλωπίσματα ἢ κατασκεύασματα, (ἴδε καὶ Κομψίτης).

Κόμψευμα (τὸ). τὸ κομψῶς πραχθὲν ἢ λεχθέν, ἔργον ἢ λόγος μὲ πνεῦμα, ἀστειότης, νοστιμάδα, διαβολιά. «Ῥητόρων κομψεύματα. » Σωφρόν. «Καὶ τὰ μαγείρων μαγγανεύματα καὶ κομψεύματα, » Γρ.

‡Κομψευριπικῶς, ἢ Κομψευριπιδικῶς, ἐπίῤ. Κωμ. Κατὰ τὸν ἐπιτετηδευμένον καὶ εὐριπίστατον κομψὸν τρόπον τοῦ Εὐριπίδου.

Κομψευτός, ἡ, όν. Κομψῶς τετερνευμένος, ἐπιτετηδευμένος, [ἐκ τοῦ

Κομψεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τι κομψὸν (χαρίεν), καλλωπίζω. «Τόρνῳ χρῆται καὶ διαβήτῃ καὶ στάθμῃ καὶ τινι προσαγωγίῳ κεκομψευμένῳ, » Πλάτ. 2) (μσν.) πράττω ἢ λέγω τι κομψῶς, ὁμιλῶ ἢ φέρομαι μὲ κομψότητα (μὲ χάριν, μὲ πνεῦμα, μὲ φινέτσαν), ἀστείζομαι. «Κομψευσάμενός τι βωμολοχικόν, » Γαλ.

Κομψοέπεια (ἡ), = Κομψολογία, [ἐκ τοῦ

Κομψοεπής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μὲ κομψότητα (μὲ πνεῦμα, ἢ μὲ ἀνθηρόν, ἐπιτετηδευμένον ὕφος).

Κομψολεσχέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

Κομψολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κομψεύομαι, ὁμιλῶ μὲ κομψότητα.

Κομψολογία (ἡ). κομψὴ (κεκαλλιεπημένη ἢ ἐπιτετηδευμένη) ὁμιλία, [ἐκ τοῦ

Κομψολόγος (ὁ, ἡ), = Κομψοεπής, (ἐπὶ κακοῦ) ἀλαζών, τσαρλατάνος.

Κομψοπρεπής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μετὰ κομψότητος εὔπρεπής, πιθανός, ἐπιτετηδευμένος.

Κομψὸς [κομέω], ἡ, όν. (κατὰ λέξ.) Καλλωπισμένος, καλοσυγυρισμένος, (Τουρκ.) ζαρίφης· (τρπ.) χαρίεις, πνευματώδης, νόστιμος, (Γαλλ.) élégant (« Ὁ δ' ἂν καταγελάσειεν οὐχ ὁ σεμνός, ἀλλ' ὁ κομψός, ὅτι καὶ χύτρας φασὶν εὔρυθμον φαίνεσθαι εὐκρινῶς κειμένας, » Ξεν.), (καθ.) Καθάριος· (ἐνίοτε) χρηστός, τίμιος (« Τῶν πενήτων οἱ κομψοί, » Πλ.). (ἐπὶ πραγμ.) γλαφυρός, νοστιμοπαιγνιωμένος (« Εἴ τις σου τὰ κομψὰ ταῦτα χλανίσκια περιελόμενος, » Αἰσχ.). (ἐπὶ κακοῦ) πανοῦργος, ἀπατηλός· ἐπιτετηδευμένος. «Κομψὸς λόγος καὶ ὁ ἀγαθὸς ᾗ ὁ πιθανότητι ὑκδυόμενος τὴν ἀλήθειαν, » Πλάτ.

Κομψότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ κομψοῦ, χάρις, πνεῦμα, νοστιμάδα, (Γαλλ.) élégance. (ἐπὶ κακοῦ) πανουργία, (κοιν.) πολιτικὴ, διπλωματικὴ κτλ. «Τὰς δὲ ἄλλας.. σοφίας τε ᾗ δεινότητας, κομψότητας (οἶμαι) προσαγορεύων, ὀρθῶς ὀνομάζειν, » Πλάτ.

Κομψοφανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος κομψὸς, κομψὰς τὸ ἐξωτερικόν.

Κομψῶς, ἐπίῤ. Μὲ κομψότητα, μὲ χάριν, μὲ πνεῦμα, νόστιμα, (Τουρκ.) ζαρίφικα. «Μὴ κομψῶς ἀλλ' ἁπλῶς περὶ τούτων διελθών, » Ἰσοκρ. «Τοὺς ἐπὶ τῶν σοβιεούντων λέγοντας ὅτι κομψότερον διάκεινται μέμφονται, » Γρηγ.

Κομωτής, Κομώτρια, ἴδε Κομμωτής, -μμώτρια.

Κοναβέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [κόναβος]. κάμνω κρότον, βαύζω, ἀντηχῶ.

Κοναβηδόν, ἐπίῤ. Π. μὲ κρότον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀντηχῇ τὸ περιέχον.

Κοναβίζω, Μ. ίσω, Π. = Κοναβέω.

Κόναβος (ὁ), Π. [κόμπος]. κρότος (ξηρῶν σωμάτων).

‡Κόναρος (ὁ), = Κόνναρος.

‡Κόνδαξ, ακος (ὁ), κτλ., = Κάνταξ ἢ Κόνδαλος.

†Κονδίτον (τὸ), ἰατρικὴ τις σκευασία, (Τουρκ.) ματζούνι, [ἐκ τοῦ

†Κονδίτος (ὁ), Λατ. conditus, (κυρ.) οἶνος κατεσκευασμένος μὲ ἀρώματα.

Κοντρίλη, ἴδε Χανδρίλη.

Κόνδυ [Περσ.], υος (τὸ), εἶδος μεγάλου κατηρίου, (ἀναλογ. τῷ) Σκύφος 2) εἶδος μέτρου διὰ τὰ ῥευστὰ (ἔχωρει 10 κοτύλας).

†Κονδύλη (ἡ). πρήξιμον ἀπὸ γρονθιὰν (κόνδυλον), (συγχ. τῷ) Κορδύλη.

Κονδυλίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ κόνδυλον (γρονθιὰν) θ. ἀνθ.

Κονδύλιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Κόνδυλος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κογχύλιον.
Κονδυλισμός (ὁ), [κονδυλίζω]. γροθοκόπημα, (ἐν γέν.) κακομεταχείρισις.
Κονδυλόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Σχηματίζομαι ὡς ἂν ῥόζος, πρήσκομαι, [ἐκ τοῦ
Κόνδυλος (ὁ), [συγγ. τῷ κόμβος;]. ἁρμός, κλείδωσις (κυρ. τῶν δακτύλων τῆς χειρὸς ὅταν ὦνε κλεισμένη), (ὀθ.) ὁ σχηματιζόμενος διὰ τῆς συγκάμψεως τῶν ἀρθρώσεων ὄγκος, (ἐν γέν.) κόμπος, ῥόζος. πρήξιμον σκληρόν (συνήθ.) γροθιά, κτύπημα μὲ τὴν γροθιάν. «Κόνδυλον ἐνέτριψε.» Πλ., Δκ.
Κονδυλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κόνδυλον, πρησμένος καὶ σκληρός.
Κονδύλωμα (τό). πρήξιμον σκληρὸν (εἴς εἶδος κονδύλου), ῥόζος. (ἰατρ.) εἰδ. σκιῤῥώδους ζωχάδος. «Κονδύλωμά ἐστι ὀστυλίου σαλίδος ἐπανάστασις μετὰ φλεγμονῆς,» Γαλ.
Κονδύλωσις, εως (ἡ). σχηματισμὸς κονδύλου (ῥόζου), πρήξιμον σκληρόν.
;Κόνδυς, υος (ὁ), =Κόνδυ.
‡Κονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἰων. (ἀρχ.) ἀντὶ Πονέω, καταγίνομαι, σπεύδω (εὐχρης. συνήθ. τὸ σύνθ.) Ἐγκονέω, (ἴσως καὶ τὸ) Διακονέω. «Ἀκόνη.. παρὰ τὸ Κονῶ, τὸ Ἐνεργῶ,» Ἐτυμολ.
‡Κονή (ἡ), [καίνω]. σφαγή, φόνος.
‡Κονήτης [κονέω], οῦ ὁ ου (ὁ), =Διάκονος, ὑπηρέτης.
Κονία (ἡ), [κόνις]. χῶμα λεπτότατον, σκάνι («Κατέπεσεν ἐν κονίῃσιν,» Ἴλ. Φ.) [καὶ παλαιστ.] «Ἄνευ κονίας,» Λξ. =Ἀκονητί) ἄμμος («Ποταμὸς λάβρος ῥέων κονίην ὑπέρπτατο ποδοῖιν,» Ἰλ. Φ.) ςάκτη. («Ἔζετ' ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν πὰρ πυρί,» Ὀδ. Η.) θαλόττακτη, ἀλυσίβα, (ἄλλ.) Ῥύμμα («Ἕλουσαν ἡμᾶς ὦνες κονίας,» Ἀρχφ. «Πονηρότατος βαλανεὺς, ὁπόσοι κρατοῦσι κυκησιτέφρου ψευδονίτρου κονίας καὶ Κιμωλίας γῆς,» αὐτ. [«Κονία ατακτὴ [κηλοποιητικὴ ἢ πιλοποιητικὴ, σαπωνώδης κτλ.],» Γαλ. ἀσχρ.) «ἀσβέστης, χορῆγι ἢ ἀσβεστόνερον (διὰ ἄσπρισμα τοίχων, δηλ.) =Κονίαμα. «Τὰ δὲ (τείχη) οὐκ ἀσφάλτῳ οὐδὲ πλίνθῳ ὀπτῇ δέδμηται, οὐδὲ κονίῃ (κατὰ διορθ. ἀντὶ Κόνει) στιλπνὰ ἕστηκεν,» Ἀριστειδ.
Κονίαμα (τό). μίγμα κονίας (ἀσβέστου) διὰ σουβάδισμα, σουβᾶς. «Ὥσπερ ὅταν ἀποπίσῃ τὸ ἐναλειφθὲν τοῦ κονιάματος.» Ἀρχτ. 2) μέρος (τείχος) κεκονιαμένον. «Τὰ κονιάματα ἡγεῖτο μᾶλλον,» Ἀρχτ. 3) λάκκος ὅπου λειάνεται κονίαμα. «Κατασκεφόντος ἐν τινι κονιάματι,» Ἀθ. 4) ἀντὶ Κονίασις· (συνκδχ.) ἐπιχωσὴ (καὶ μεταφρ. διόρθωσις) ἐκ τοῦ προχείρου (ἐπιπόλαιος), (Ἰταλ.) palliatella.
Κονίασις [κονέω], εως (ἡ). ἡ διὰ κονίας ἢ κονιάματος ἐπάλειψις, ἀσβέστωμα, σουβάδισμα. «Τὴν κονίασιν τοῦ παστοφορείου καὶ τὴν γραφὴν τῶν τε ταίχων καὶ τῆς ὀροφῆς, καὶ τὴν ἔγκαυσιν τῶν θυρῶν,» Ἐκγρ. «Σώματος—,» αὐτ. (ὀθ. 2) —(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κώνισις. «Τινὲς δὲ καὶ οὖρον μιγνύουσιν εἰς τὴν κονίασιν,» Γεωπον.
Κονιατὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀσβεστόνων (ἀλείφων μὲ κονίαν), σουβατζῆς.
Κονιατὸς, ἡ, ὀν. Ἀλειμμένος μὲ κονίαν (χορῆγι), ἀσβεστωμένος, σουβαδισμένος. «Λάκκος—,» Ξεν., [ἐκ τοῦ
Κονιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀλείφω μὲ κονίαν (χορῆγι), ἀσβεστόνω, σουβαδίζω· (μτγν.) φυκιασιδόνω. «Τὰς ἐπάλξεις ἃς κονιῶμεν,» Δημ. «Φυράσαντες δὲ τῷ ὕδατι τοῦ Ἀλφειοῦ (τὴν τέφραν), κονιῶσιν οὕτω τὸν βωμόν,» Παυσ. «Κεκονίαται δὲ (τὸ ἱερὸν) τὰ ἐντὸς,» αὐτ. 2) παστρεύω μὲ κόνιν (σκόνιν), Κονίω. «Οἵ γε καλαβόμενοι φασιανεῖ, ἐὰν μὴ κονιῶνται (διορθ. κονέωνται), διεφθείρονται ὑπὸ τῶν φθειρῶν,» Ἀριστ. (ὅθεν ἡ σημασ. αὕτη φαίνεται ἀμφίβολος). 3) «(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κωνίζω.
;Κονιβατία ἡ Κονιβασία (ἡ). [κόνις, βαίνω]. περιπάτημα εἰς τὴν σκόνιν (εἰς τὴν ἄμμον) πρὸς σωμασκίαν, (ἄλλ. διορθ. Σχοινιβατία).
Κονιδίς, ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, =Ψύλλιον.
Κονίζω, Μ. ίσω, =Κονίω.
Κονίαμα (τό), Ἰων. ἀντὶ Κονίαμα.
Κόνικλος (ὁ), Λατ. cuniculus, εἶδος λαγοῦ, κουνέλι.
Κονίλη (ἡ), [κόνις], εἶδος ὀριγάνου ἢ θρούμπης.
;Κονίλος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κόνικλος.
Κονιόπους, οδος (ὁ, ἡ). (κατὰ λέξ.) ὁ ἔχων (περιπατῶν μὲ) σκονισμένους πόδας, (δηλ.) χωρικὸς, ἀγροδίαιτος, (Γαλλ.) pied-poudreux, (ὀθ. εἰς τὴν πολιτ. τῶν Ἐπιδαυρίων) ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, δημότης, ἰδιώτης, (παρβλ. Κονιορτός). ||. (οὐσ.) εἶδος λεπτοῦ ὑποδήματος τὸ ὁποῖον δὲν ἐσκέπαζεν ὅλον τὸν πόδα, (Τουρκ.) τσαλίκι ἢ (Γαλλ.) pantoufle. «Γέρων δὲ χωρεῖ χλανίδα καὶ κονίποδας ἔχων,» Ἀρχφ.
†Κονιορτάπους, οδος (ὁ, ἡ), = Κονόπους, ἰδιώτης.
Κονιορτὸς (ὁ), [κόνις, ὄρνυμι]. σκόνι ἢ στάχτη ὑψωμένη εἰς τὸν ἀέρα, κορνιαχτὸς, (Τουρκ.) τόζι, (καὶ εἰς τὴν Πελοπόνν.) μπουχός. (μτφρ.) ἄνθρωπος ῥυπαρὸς (φιλάργυρος ἢ ἀχρεῖος, (Τουρκ.) μπαλάβρ-ταιπλάκης, σουρτούκης, κιελχανὴς κτλ. «Τὸν μιαρὸν καὶ λίαν εὐχερῆ, τὸν κονιορτὸν Εὐκτήμονα,» Δημ. «Χαίρει τις αὐχμῶν ἢ ῥυπῶν; κονιορτὸς ἀνεπέφηνεν,» (Ἀναξανδρίδ. παρ') Ἀθ., (παρβλ. Κονίσαλος).
Κονιορτόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω (Σκεπάζω μὲ) κονιορτὸν, σκονίζω, κορνιαχτίζω. «Οἱ νικῶμενοι τῶν παλαιστῶν κονιορτοῦνται,» Ἐτυμολ.
Κονιορτώδης, εος (ὁ, ἡ). γεμάτος κονιορτὸν, κορνιαχτισμένος. «Ὁ κονιορτώδης σῖτος θᾶττον σήπεται,» Θφρ. 2) λεπτὸς (ἡ κινούμενος εἰς τὸν ἀέρα) ὡς ἂν κονιορτός. «Ἀπομάττεται τὰ ἐπιτρεφόμενον αὐτοῖς κονιορτώδεις,» Γαλ.
Κόνιος, α, ον, Π. γεμάτος κόνιν. «Κονίῃ χέρσῳ,» Πίνδ. ||. (ὡς ἐπίθ. τοῦ Διός) ὁ σηκόνων κονιορτόν.
Κονιόω-ῶ, Μ. ώσω, =Κονίω, σηκόνω σκόνιν (κονιορτόν).
Κονίπους, οδος (ὁ, ἡ), =Κονιόπους.
;Κονίπτω, Μ. ίψω, Π. =Κονίω.
Κόνις [κάω, κένω], εως (ἡ). σκόνι· στάκτη· κορνιαχτὸς, (παρβλ. Κονία), (ὀθ
Κόνις ἡ (ὀρθότ.) Κονίς, ίδος ἡ ίδος (ἡ), τὰ αὐγὰ τῶν ψειρῶν (ψύλλων, κορέων κτλ.), (κοιν.) κόνιδα.
Κονισα(σσα)λέος, α, ον, Π. γεμάτος σκόνην, σκονισμένος, [ἐκ τοῦ
Κονισαλος καὶ (;)Κονίσσαλος (ὁ). σκόνι κορνιαχτός. 2) ἡ λέρα (πιτυρίδα) τοῦ κεφαλιοῦ καὶ τοῦ κορμιοῦ εἰς τὸ λευκόν, (ἄλλ.) Γλοιός. 3) (τρπ.) ἀχρεῖος, φαυλόβιος, διεφθαρμένος, (κοιν.) βρόμα, μαγάρα, (παρβλ. Γλοιὸς ἢ Κονιορτός), (ὀθ. ἐπίθ.) ὁ Πρίαπος καὶ ἄλλοι τοιούτου εἴδους θεοί (εἰς τὰς Ἀθ.).
†Κόνισις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κώνησις.
Κονιστήριον (τό), =Κονίστρα (κυρ. εἰς τὰ γυμνάσια διὰ τοὺς παλαιστάς).
Κονιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ κονιέται εἰς τὴν σκόνην (χαρακτηριστικόν τινων πτηνῶν). «Τῶν ὀρνίθων ὅσαι μὴ πτητικαί, ἀλλ' ἐπίγειοι, κονιστικοί, οἷον ἀλεκτορὶς, πέρδιξ, ἀττα γᾶν, φασιανὸς, κορυδαλὸς,» Ἀριστ.
Κονίστρα (ἡ). μέρος στρωμένον μὲ σκόνιν (χῶμα ψιλὸν ἢ ἄμμον) ὅπου κυλίονται τὰ ζῶα ἢ οἱ ἀθληταί, (ἄλλ.) Κυλίστρα· (συνκδχ.) παλαίστρα· (κατ' ἔκτ.) τὸ κάτω ἔδαφος τοῦ θεάτρου, (Γαλλ.) le parterre. «Μετὰ δὲ τὴν θυμέλην ἡ κονίστρα,» Σδ., [ἐκ τοῦ
Κονίω, Μ. ίσω (πθ. πρκ. Κεκόνισμαι καὶ Κεκόνισμαι). Παστρεύω μὲ σκόνιν, σκονίζω, κορνιαχτίζω· (ἐν γέν.) κουκκίζω («Κισσὸς ἐλιχρύσῳ κεκονισμένος,» Θκρ., ἔχων μεταξὺ σκορπισμένα [ῥηχτὰ] καὶ ἄνθη ἐλιχρύσου). (μσ.) τριβόμαι, (παστρεύομαι) μὲ ἢ κυλίομαι εἰς τὴν κόνιν (καθὼς τὰ ζῶα ἢ οἱ ἀθληταί)· (συνκδχ.) ἑτοιμάζομαι νὰ παλαίσω (νὰ φιλονεικήσω κτλ. ἢ ἁπλ. νὰ κάμω τι), (κοιν.) ἀνασκουμπώνομαι. 2) κάμνω (σηκόνω) σκόνιν· (συνκδχ.) τρέχω, κάμνω 'γλέγωρα, σπεύδω. «Χωρεῖ, κονίει,» Αἰσχλ. «Κόνισαι λαβὼν λέκιθον,» Ἀρχφ., (παρβλ. Ἐγκονέω).
Κονιώδης, εος (ὁ, ἡ). κονίᾳ ὅμοιος. «Οὖρα κονιώδεα,» [ππκρ.
;Κόνναρον (τό). ἀγριοτζιντζιφρὸ, (ὡς καρπὸς τοῦ
Κόνναρος (ὁ), [κόννος]. εἶδος δένδρου ἀκανθώδες (παλιούρου), ἀγριοτζιντζυφιά, (παρβλ. Κήλαστρος).
Κοννέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Ἰων. (σπνττ.) =Κοέω, νοέω, γνωρίζω, ἐννοῶ, ἠξιόρεω.
Κόννος ἡ Κόνος (ὁ), [κῶνος]. εἶδος ἐνωτίου, σκουλαρῆκι. «Ἐδωρεῖτο δὲ.. τοῖς μὲν παισὶ κόννους καὶ ψέλλια,» (Πλδ. παρὰ) Σδ., (ὅπου ἴσως διορθωτ. Κώνους).
2) τοῦφα τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς (Τουρκ. περτσὲς) ἢ τῶν γενείων. ||. (εἰς τὴν παροιμ.) «Κόννου ψῆφος,» «εἶνε κύριον ὄνομα (τοῦ ὀπ. ὑποκορ. εἶνε τὸ Κόννιχος).
Κόνταξ, ακος (ὁ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Κοντὸς, (ὀθ. ὡς) εἰδ. κατσίβα, =Κυνδύ

λισμός. (μτγμ.) ≈ Κόντακα παίζειν, ≈ Ἐπιχρ., = Συνουσιάζειν.

Κονταριον (τὸ), (νλγ.) ὑποκορ. τοῦ Κοντός, καντάρακι.

Κοντοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥίπτω (Τινάζω ἢ Κτυπῶ μὲ) τὸ κοντάρι, (Τουρκοβρβ.) παίζω τζιρίτι, [βάλλω ξ

Κοντὸς (ὁ), [καίνω, κεντῶ]. ξύλον μακρὸν, κοντάρι (κυρ. ἐκεῖν' ὅ,που μεταχειρίζονται εἰς τὰ πλοῖα ὡς ἄν) κωπὶ ἢ καμάκι, (κοιν.) κάντζα (ὅταν ἔχῃ καὶ σίδηρον γυριστὸν ἢ σουβλερὸν εἰς τὴν ἄκραν), (ἴδε Κοντὸν)· εἶδ. κοντοῦ θόρατος (κυρ. διὰ τὸ κυνῆγι, τὸ ὁπ. ἐρίχτεται καὶ μακρόθεν, καθὼς ὥρα τὸ Τουρκ.) τζιριτι, (ὕθεν

Κοντοφόρος (ὁ). ὁ φέρων (κρατῶν, ὡρματωμένος μὲ) κοντάρι, δορυφόρος.

Κοντόω-ῶ, Μ. ώσω. Τρυπῶ μὲ τὸν κοντὸν (μὲ τὸ καμάκι), Ἰαρεύω.

Κόντωσις, εως (ἡ), τὸ αὐσ. τοῦ προηγ., Ἰάρεμμα μὲ τὸ καμάκι.

Κοντωτὸς, ἡ, ὸν. (κυρ. πλοῖον) Ἁρματωμένον (Ἐφωπλισμένον) μὲ κοντοὺς ἀντὶ κωπίων.

Κόνυζα [κόνις, παρβλ. κάρυζα], ης (ἡ), εἶδ. ἢ γένος φυτοῦ (μὲ βαρεῖαν μυρῳδιάν), (κοιν.) κορυζοχορτον ἢ ἀγριοβρύμη ἢ ψυλλοβότανον, (καὶ εἰς τὴν Ἀττ.) ἀκάνυζον, (παρβλ. Ψύλλιον).

Κονυζήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων τὴν βαρεῖαν ὀσμὴν ἢ ἀνήκων εἰς τὸ γένος τῆς κονύζης.

Κονυζίτης, ου (ὁ). (οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ ἐν εἶδος κονύζης.

Κοπάζω [κόπτω], Μ. άσω, Ἰων. κουράζομαι, ἀποκάμνω· (ὅθ. κυρ. ἐπὶ ἀνέμου) παύω, (κοιν.) πέφτω, (ἐν γέν.) μετριάζω. ≈ Κοπάσαντες τοῦ κύματος, ≈ Λογγ. ≈ Καὶ ἐδόκει κοπάσαι (ὁ νοσῶν) ὀλίγον χρόνον, ≈ Ἱππ., ξυχάσαι.

†Κόπαιον (τὸ). κομμάτι, τίμαχος.

Κοπανίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ μὲ τὸν κόπανον, στουμπίζω

Κοπανιστὴρ (ὁ). ὁ κοπανίζων, (ὕθεν:

Κοπανιστήριον (τὸ). ἐργαλεῖον διὰ τοῦ ὁπ. κοπανίζομεν, κόπανος.

†Κοπανιστὸς, ἡ, ὸν, (νλγ.) Κοπανισμένος ἢ Ὑποκείμενος εἰς κοπανισμα.

Κόπανον (τὸ), [κόπτω], = Κοπανιστήριον, κόπανος. 2) Π. = Κοπὶς, μάχαιρα, κόφτης.

Κοπάριον (τὸ). χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον (μαχαιρίδιον).

Κοπὰς, άδος (ἡ). (συνῆθ. ἐλαία κτλ.) κλασμένη, κοντοκομμένη.

Κοπῆναι, κθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κόπτω.

Κοπετὸς (ὁ), [κόπτω]. κτύπημα τοῦ ζήθους ἀπὸ ὑπερβολὴν λύπης, θρῆνος, κλαυθμὸς, μιρολόγι.

Κοπὶς, ίδος (ὁ), ἐργαλ. λιθοξόϊκὸν, (ἄλλ.) Ἐγκοπεὺς ἢ Σμίλη.

Κοπὴ (ἡ). τὸ κόπτειν, τομὴ, κόψιμον· κομμάτι ἢ κτύπημα (συνκθ.) σπαθιᾶ, φόνος. 2) (μτγμ.) μέρος δύσβατον, χαράδρα ἢ ἀνήφορος, (εἰς ταύτην τὴν σημασ. κατ' ἄλλ., ἀσφαλμ. ἀντὶ Σκοπή). 3) = Κόμμα, τμῆμα, κομμάτι.

†Κόπηθον (τὸ), εἶδος ἀγριαλαχάνου.

Κοπηρὸς, ὰ, όν, = Κοπιαρὸς, κοπιαστικὸς.

†Κοπὶς (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Κόπος, ἡ 2) κατάπαυσις.

Κοπιάζω, Μ. άσω, = Κοπιάω.

Κοπιαρὸς, ὰ, όν. Κοπιαστικὸς, [ἐκ τοῦ

Κοπιάω-ῶ, Μ. άσω. Ὑποφέρω ἢ Δείθάνομαι κόπον, κοπιάζω· κουράζομαι, ἀποκάμνω. ≈ Ὥστε παρέσται κοπιᾶν ὑμῖν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν· οὕτω πλουτήσετε πάντες, ≈ Ἀρρ. 2) (μτθτ.) = Κόπτω, (ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ) ἐνοχλῶ. ≈ Κἂν καταδάρθωμεν, παίζουσαι καὶ κοπιῶσαι, ≈ Ἀρρ. (ἐλῶ ἀναφέρουσι τινὲς καὶ τὸ:) ≈ Τί κοπιᾶτε, ὑπὸ τῶν αὐτῶν παλλάκις εὐχρηστούμενοι; ≈ Πλ. (ἀλλὰ φυσικώτερον ἀνάγεται εἰς τὴν 1η σημασ. 3) (;) Π. = Κοπάζω, παύω.

Κοπιδερμία (ἡ), (Βυζ.) περιτομὴ, (συνκθ.) δουλαγωγία, (ἐν γέν.) πραγματισμός.

Κοπίζω [κόπις], Μ. ίσω. Ἀπατῶ διὰ σοφισμάτων ἢ καπασμῶν. 2) (Δακων.) κάμνω συμπόσιον, φιλεύω ξένους, εὐωχοῦμαι, [ἐκ τοῦ

Κοπὶς [κόπτω], ίδος (ἡ), (ἐπιθετ.) ἡ κόπτουσα, κοπτερὴ. ≈ Μάχαιρα –, ≈ Εὐρ. ‖. (συνήθ. ἑλλ. ὡς οὐσ.) μαχαῖρι τοῦ μαγειρικοῦ, κόφτης, (Τουρκ.) σατῆρι· (ἀθ.) εἶδ. σπάθας Περσ., γαταγάνι. 2) (Δακων.) συμπόσιον, εὐωχία (κυρ. μὲ σφαγὴν). ≈ Θύουσι δ' ἐν ταῖς κοπισιν αἶγας, ἄλλο δ' οὐδὲν ἱερεῖον. ≈ Ἀθ.

Κοπὶς, ίδος (ὁ). σοφιστὴς, ἀλαζὼν, ἀπατεὼν, τσαρλατάνος, (ὅθεν τὸ) Δημοκοπος, ‖. (οὐσ.) τὸ κέντρον (πλῆκτρον) τοῦ πετεινοῦ κλπ.

Κοπιώδης, εως (ὁ, ἡ), = Κοπιώδης.

Κόπος (ὁ), [κόπτω]. ἀποκαμωμὸς, κούρασις. ≈ Ὁ κόπος τοῦ κόπου αἴτιος, ≈ Πλν. ≈ Βαρύτητες καὶ κόποι αὐτόματοι νοῦσον φράζουσιν, ≈ Ἱππ. 2) (συνκθ.) ἔργον ἐπίπονον, δυσκολία. ≈ Τὸ χρῆμα τῶν κόπων ὅσον, ≈ Ἀρχφ. 3) Π. = Κοπετὸς, κτύπημα (τοῦ στήθους).

Κοπόω-ῶ, Μ. ώσω. Κουράζω (ἢ πθ.) Κουράζομαι.

Κόπρα (τὸ), ἄκλ. τὸ στοιχ. Κάππα, Κ. (τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς ὡμοίαζε τὸ λατ. g), (ὅθ. συνήθ.) τὸ ἀριθμ. σημεῖον ϟ (90), (ὅθεν:

Κοππατίας, ου (ὁ) καὶ

Κοππατοφόρος (ὁ, ἡ). Τύπος φέρων (ἐγκεχαραγμένος) τὸ στοιχεῖον Κόππα.

Κοπραγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουβαλῶ κοπριὰν, [ἐκ τοῦ

Κοπραγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (κουβαλῶν, μεταφέρων) κοπριὰν, ἢ χρησιμεύων πρὸς μετακόμισιν αὐτῆς.

Κόπρανον (τὸ). κόπρος ἀνθρώπου, περίττωμα τῆς κοιλίας.

Κόπριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κόπρον ἢ ἄξιος διὰ τὰ κόπρια (διὰ τὰ σκουπίδια), βρωμερὸς, σιχαμερὸς· ἀχρεῖος, (κοιν.) σκατανθρωπος.

Κοπρεύω, Μ. εύσω, = Κοπρίζω.

‡Κοπρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Κοπρεύω.

Κοπρία (ἡ). σωρὸς κόπρια ἢ κοπρίων, (κοιν.) κοπριά.

Κοπριᾶς, οῦ (ὁ). αἰσχρὸς γελωτοποιὸς, μασκαρᾶς, (παρβλ. Κοπρίας).

Κοπρίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω κόπρον [κοπριὰν] πρὸς ὠφέλειαν τῆς γῆς.

Κοπρημάτος (ὁ, ἡ), [κόπρος, ἐμέω]. ≈ Ξερνῶν κόπρον (τὴν κόπρον του).

‡Κόπρινος, η, ον, καὶ

Κόπριος, α, ον = Κόπρειος. ‖. ≈ Κόπριοι (τὸ), ὁ κόπρος· σκουπίδι.

Κοπρισις, εως (ἡ) καὶ

Κοπρισμὸς (ὁ), τὸ αὐσ. τοῦ Κοπρίζω, κόπρισμα.

Κοπροώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος ἀπὸ κοπρίαν, λερωμένος.

Κοπρών, ῶνος (ὁ). κοπροκάνθαρος. ≈ Σκώληξ —, ≈ Ἱππκρ., σκωλῆκι τῆς κοπριᾶς.

Κοπροβολεῖον καὶ

Κοπροδοχεῖον καὶ

Κοπροθέσιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου βίπτουν (ἐπισωρεύουν) τὴν κοπριὰν, κουμουλιὰ, κοπριά.

Κοπρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω (Μαζώνω) κοπριὰν, βάμαι.

Κοπρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συνάγων κοπριὰν ἢ τὰ κόπρια· σκουπιδᾶς. ‖. (μτφορ.) = Κοπρίας ἢ Κόπριος.

Κόπρος (ἡ), [κόπτω]. περίττωμα τῆς κοιλίας· κοπριὰ· κόπριον, σκεπίδι (κυρ. καὶ μτφορ.), σκύνι, χώματα (≈ Πάντας δ' ἐλλιπάνευε, κυλινδομενος κατὰ κόπρον, ≈ Ἰλ. Χ. ≈ Ἀμφὶ δὲ πολλὴ κόπρος ἔην καρηλῇ τε καὶ οὐχένι τῶν γερόντων, ≈ Ἰλ. Ω.), (συνκθ.) σωρὸς κοπριᾶς ἢ κοπρίων (≈ Κύων κεῖτ' ἐνὶ κόπρῳ, ≈ Ὀδ. Ρ., καθὼς τώρα τὰ κοπρόσκυλα). (Π.) ἔκαυλις, σταῦλος. ≈ Βοῦς ἀγελαίας ἐλθούσας ἐς κόπρον (κατ' ἄλλ. κοπρόν), ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται, ≈ Ὀδ. Κ.

Κοπρόστομος (ὁ, ἡ). βρωμόστομος, αἰσχρολόγος, ἀχρειόστομος.

Κοπρόσωρα (τὰ). σκουπίδια, κόπρια.

Κοπροφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω κόπρον ὡς –

Κοπροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) κόπρον.

Κοπροφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κοπραγωγέω, (μτθτ.) βίπτω κατά τινος κόπρον ἢ κόπρια, ἢ τὸν βίπτω ἔξω ὡς κόπριον, [ἐκ τοῦ

Κοπροφόρος (ὁ, ἡ), = Κοπραγωγὸς. ≈ Κόφινος —, ≈ Ξε.

Κοπρόφυρτος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ κόπρον ἢ κόπρια, βρωμερὸς.

Κοπρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κοπρίζω. 2) μιλῶ μὲ κόπρον, λερόνω.

Κοπράδης, εος (ὁ, ἡ), = Κοπριώδης, κοπρῶδες ὅμοιος· δυσώδης, βρωμισμένος.

Κοπρὼν, ῶνος (ὁ). κοπροδοχεῖον· ἀπόπατος, ἀναγκαῖον. ≈ Ἀποπατεῖν δ' ἐν τοῖσι πρώϊον καθήμενον ἢ ἐπὶ λασάνου, ≈ Ἀρτεμδ. κλίς κοπρῶνα θυμιᾶν, ≈ Παροιμ.

Κοπρώνης [κόπρος, ὠνέομαι], ου (ὁ). ὁ ἐργολαβῶν τὴν κόπρον (τὴν ἐκφόρτωσιν τῶν ἀκαθαρσιῶν) τῆς πόλεως.

Κόπρωσις [κοπρόω], εως (ἡ), = Κοπρισμός.

Κοπτάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κοπτὸν.

Κοπτὴ (ἡ), θλ. καὶ

Κοπτὸν (τὸ), σύθ. τοῦ

Κοπτὸς, ἡ, όν. Κομμένος, κοπανισμένος ἢ λιανισμένος. (κοιν.) κοφτὸς. ‖. (οὐσ. θηλ. ἢ οὐδ.) εἶδος ζυμαρικοῦ ἀπὸ διά-

φορὰ μίγματα κυτκεκομμένα [κοπανισμένα μάζῃ], [καθὼς τὸ Γαλλ.] massepain, ὁ Τουρκ.] μπακλαβᾶς, [ἴσ. κατὰ παραφθορ. καὶ ὁ] κιοφτές, [καὶ τὸ κοιν. ὑποκορ.] κοφτοῦρι (εἶδος μαστόπηχτας). ■ Κοπτῆς πλάκες ἢ μελιχρὰ σήσαμα, ■ Ἐπιγρ. ■ Κοπτὴν ἐξ ἀμυγδάλων μετρίως πεφυγμένων, ■ Ἀἰτ. 2) εἶδ. πράσου, [παρδλ.] Καρτός, [ἐκ τοῦ

Κόπτω, Μ. κοψω (ὁ πρκ. τῆς μτχ. Κεκοπώς). Κτυπῶ, πλήττω. (ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐνν.) περαίνω. (ἐνίοτε) κοπανίζω. ■ Κόπτειν τὴν θύραν, ■ Ἀρχφ. ■ Ἵππων ἐπεβήσατο, κόπτε δὲ τάφῳ, ■ Ἰλ. Κ. ■ Ὅς τις σ' ἀμφὶ κάρῃ κεκοπὼς χερσί, δώματος ἐκπέμψαιμι, ■ Ὀδ. Σ. ■ Οἱ δέ τ' ὄπισθεν κάπτοντες δούρεσι μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμους, ■ Ὀδ. Θ. (καὶ ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐνν.) ■ Κάκόπτετ' ἐγκεκυφώς, ■ Ἀρχφ. (ὅθεν ‖. μσ.) κτυπῶ τὸ στῆθός (τὸ κεφάλι) μου εἰς σημεῖον πένθους, κτυπηοῦμαι, δέρνομαι, (συνκδχ.) μυρολογῶ. ■ Ὦμωξεν δ' ὁ γέρων, κεφαλὴν δ' ὅγε κόψατο χερσίν, ■ Ἰλ. Χ. (καὶ μὲ αἰτ. ἄλλ.) ■ Μηκέτι κόπτου τὸ παιδίον, ■ Ἐπιγρ. ■ Καὶ ἐκόψαντο αὐτὸν κοπετὸν μέγαν, ■ Γρφ. (καὶ πθ.) ■ Πατάγει δὲ θάλασσα κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ χαλάζαις, ■ Θκρ. 2) (συνκδχ.) = Τέμνω, (κοιν.) κόφτω· σιράζω· κομματιάζω, συντρίβω· κοπανίζω. τρυπῶ, (μτνμ.) τρώγω (καθὼς οἱ σκώληκες τὰ γεννήματα κλπ.). ■ Κεφαλὴν δ' ἀπὸ δειρῆς κόψεν, ■ Ἰλ. Ν. ■ Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν ῥῖνές τε καὶ οὖατα χαλκῷ τάμνον, χεῖράς τ' ἠδὲ πόδας κόπτον, ■ Ὀδ. Χ. ■ Κόπτειν τὰ ἀνδρα, ■ Ξεν., = Δενδροτομεῖν. (καὶ συνκδχ.) ■ Κόπτων καὶ κάων τὴν χώραν, ■ αὐτ. (καὶ πθ.) ■ Τοῦ στρατεύματος ἐν τῇ πολεμίᾳ ὄντος, καὶ κοπτομένης τῆς χώρας, ■ αὐτ., (κυρ.) κευεώντες αὐτοὺς μὲ ῥόπαλα εἰς τὴν κεφαλήν, (Γαλλ.) assommer. ■ Ὅπως τὸ βοσκόμενον κόψουσι καὶ ὁμαλεῖται ὁ ἀλωητάς, ■ αὐτ. (καὶ μτνμ.) ■ Τὸν ὕπνον ἐ φροντὶς κόπτουσα, ■ Θκρ., διακόπτουσα. (καὶ ἐπὶ νομισμ.) ■ Κόπτειν νόμισμα, ■ Ἀρστ. ■ Δεσμοὺς κόπτειν, ■ Ὀδ. Θ., σφυρηλατεῖν, χαλκεύειν. (καὶ μσ.) ■ Κοψάμενοι νόμισμα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, ■ Ἴδρ. (καὶ πθ.) ■ Χαλκίοις κοιλοῖσι τῷ κακίστῳ κόμματι, ■ Ἀρχφ. ■ Γράμμα κέκοπται, ■ Ἐπιγρ., ἐχαράχθη ἐπάνω εἰς πέτραν κτλ. ■ Αἱ νῆες κόπτονται, ■ Δξ. ■ Ὁ σῖτος κέκοπται, ■ φθορ. ■ Ὅσπρια κεκομμένα, ■ Δξ., ἀκαλήκιφαγωμένα. (καὶ μτνμ. μὲ γεν.). ■ Φρενῶν κεκομμένος, ■ Αἰσχλ., (κοιν.) ἔξω φρενῶν. 3) (συνκδχ.) κατακοπανάζω· (μτφρ.) στενοχωρῶ, πονοκεφαλῶ. ■ Ἵππος τὸν ἀναβάτην κόπτει, ■ Ξεν. ■ Κόπτων αὐτὸν ἐρωτήμασιν ἀκαίροις, ■ Ἰλ.

Κοπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν κόπον (κούρασιν), κοπιαστικός, (μτνμ.) ὀχληρός, βαρετός. ■ Ἥδιον βαρὺ καὶ κοπῶδες, ■ (Ἀλεξ. παρ') Ἀθ. ■ Αἰσθησις – , ■ Γαλ., ἀποκαμωμός. ■ Ἔφερον δ' ἄνδρες παραδείγματα τῶν εἰρημένων, εἰμὴ κοπώδης ἐμελέτων φανήσεσθαι, ■ Δ. Ἁλ.

Κόπωσις [κοπόω], εως (ἡ). κούρασμα, κούρασις.

Κόρα (ἀ!, Δ. ἀντὶ Κόρη.

Κοράκειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ (μαῦρος σὰν τὸν) κόρακα.

†Κορακεύομαι, Μ. εὑσομαι, = Κοράττω.

Κορακεύς, έως (ὁ), = Κορακῖνος.

Κορακίας, ου (ὁ), = Κορακώδης. ‖. (ὑστ.) εἶδος κολοιοῦ.

Κορακίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κοράκιον.

Κορακενίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κορακῖνος (ὁ), εἶδος (μελανόχρου) ἰχθύος, (κοιν.) μαυρόψαρον. 2) = Κοράκιον(;).

Κοράκινος, η, ον, = Κόρακειος.

Κοράκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόραξ, κορακόπουλον. 2) (μτνμ.) εἶδ. φυτοῦ, κορακοβότανον(;).

Κορακίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κόραξ.

Κορακιστί, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον (ἰδίως ὅτ. Κατὰ τὸν τρόπον τῆς φωνῆς) τῶν κοράκων, (κοιν.) κορακίστικα. ■ Μὴ κορακιστὶ φθέγγεσθε, ὦ ἀνάητοι, καθάπερ τὰ παιδία, ■ Σρσ.

Κορακόπους, οδος (ὁ), = Κορωνόπους.

Κορακοειδής, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κόρακα, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κόρακος.

Κορακοφώνος (ὁ, ἡ). κορακώδης τὴν φωνήν, κράκτης, φλύαρος

Κορακώδης, ους (ὁ, ἡ), = Κορακοειδής.

Κοραλλίζω, Μ. ἰσω. Ὁμοιάζω (εἶμαι κόκκινος ὡς) τὸ

Κοράλλιον (τὸ), [κόρη;]. τὸ κόκκινον κοράλλι, (Τουρκ.) μερτζάνι. 2) (ἐν γεν. καὶ ἐτυμολογικώτερον) = Κόσμημα (κόρης!, κορδέλλα. ■ Γέλγια . . κουράλια, ■ Ἡσύχ., (ὅθεν τὰ κοιν.) κουρέλια, (Γαλλ.) chiffons.

Κοραλλιοπλάστης, (ὁ). ὁ πλάττων (κατασκευάζων) ἀγαλμάτια ἀπὸ κοράλλιον.

Κοραξ [κράζω, κρώζω], ακος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ, κόρακας. ■ Ἅπαγε (■ Βάλλ') ἐς κόρακας! ■ Ἀρχφ., (εἶδ. κατάρ.) ἄμε 'ς τ' ἀνάθεμα! δὲν πᾷς 'ς τὸν διάβολον; κτλ. ■ Πάντα τάδ' ἐν κοράκεσσι ἢ φθόρῳ, ■ Θγν., (κοιν.) ἀρχὴ θεοῦ! ■ Κόραξ (ὁ θαλάσσιος), ■ Ἀρστ., εἶδ. πτηνοῦ παρυδατίου, (Γαλλ.) cormoran. 2) (μτνμ. ὡς ἀπὸ τοῦ χρώμ.) εἶδος ἰχθ., (ἴσ.) = Κορακῖνος. 3) (ὡς ἀπὸ τοῦ σχήμ.) πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ τὸ ράμφος τοῦ κόρακος, (Γουρν.) τσιγκέλι, (ἰδιωτ. 4) τὸ φό πτρον (τοκμάκι) τῆς θύρας, (παρδλ. Κορωνη). 5) εἶδ. μηχαν. πολεμικῆς (παρδλ. Θκ. Β', 76). 6) εἶδος τιμωρητικοῦ κλοιοῦ (ἁλυσίδας, μπουκαγιᾶ). ■ Κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν καὶ κόρακα διτάλαντον ἐπικείμενος, ■ Λκ., (παρδλ. Κύρων).

Κοραξός, ή, όν, = Κόρακειος, μαῦρος σὰν τὸν κόρακα. ‖. (οὐσ.) εἶδος ἰχθ., (ἴσ.) = Κόραξ (2).

Κορασίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κοράσιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόρη, κοριτσάκι. 2) (μτνμ.) κουκλίτσα.

Κορασιώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος κορασίων, παιδαριώδης.

†Κοράττω, Μ. αξω. Ἀπαιτῶ (Παρακαλῶ) ἐπιμόνως (κατὰ λέξ. ὡς ἂν διακανιάρης κτυπῶν τὴν κόρακα τῆς θύρας).

Κορβαχίζω, Μ. ἰσω. Χορεύω τὸν κόρβακα.

Κορβανικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κόρβακα. ■ Ῥυθμός—, ■ Ἀρχτ.

Κορβάκισμα (τὸ). τὸ ἄσεμνον λίγισμα εἰς τὸν χορὸν Κόρβακα.

Κορβακισμός (ὁ). τὸ κορβακίζειν.

Κόρβαξ [χορδή, παρέλ. Λορδός], ακος (ὁ) εἶδ. κωμικοῦ (μὲ ἄσεμνα κινήματα) χοροῦ. ■ Κόρβακα, ὃν φασιν ἰδιωτικῶς Κάρυδαν (γρφ. Καρυδᾶν), ■ Σχλ. Ἀκ. (τὸν κόρβακα ὀρχουμένους παριστάνουσι τὸ ἐν τῇ Συλλογῇ τῶν ἀρχαιοτήτων τοῦ Cayius εἰκόνιον, Τόμ. 4, σελ. 31· ἢ Τόμ. 3, σελ. 277, καὶ τὰ ἔκτυπα τῆς μαρμαρίνης λεκάνης τοῦ Πιοκλεμεντ. Μουσείου τοῦ Visconti, Τόμ. 4, σελ. 58).

†Κορδινάομαι-ῶμαι [κόρυς = κόρη, δινέω], Μ. ήσομαι, = Καρτζαρίω, (κατὰ λέξ.) γυρνῶ τὸ κεφάλι μου, (ἐπιμ.) τινάσσομαι καὶ χασμουρῶμαι, (εὔχρ. κυρμένον τὸ) Σκορδινάσμαι. (ὄθ.

†Κορδίνημα (τὸ), = Σκορδίνημα.

Κορδυβαλλώδης [κορδύλη, βάλλω], εος (ὁ, ἡ), Π. ὑψμ. κτυπημένος μὲ τὴν κορδύλην. ■ Ἔδαφος—, ■ Λκ., τὸ ζρωτὸν, (Γαλλ.) pavé.

Κορδύλη (ἡ), [κόρυς, κόρυδος]. ῥόπαλον (κεφαλωτὸν), τοκμάκι, τοπούζι· ὁ κόπανος μὲ τὸν ὁπ. κτυποῦν καὶ στρένουν τοὺς δρόμους. 2) πρήξιμον. 3) εἶδος κεφαλοδέσμου (σερβέτα, σαρίκι) τῶν Κυπρ., (ὅθεν κατὰ παραφθορ. ἡ) κορδέλα. 4) εἶδ. μικρῆς παλαμύδας, (εἰς τὸν Δόπαρ.) καταγδέλα (ἴσως καὶ τοῦ Πτωχοπροδρ. ἡ) τζερδέλα, (παρδλ. Θυννίς).

Κορδυλίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κορδύλη (4) καὶ

Κορδύλος (ὁ), εἶδ ἰχθ., σαυρεῖδι μεγάλον. 2) εἶδος σαύρας (γουστέρας) ἀμφιβίου, (Ἀρστ.).

Κορεία (ἡ), [κορέω]. σκούπισμα, πάσρεμμα. 2) [κορέννυμι]. πλησμονή, χορτασμός. 3) ἡ κατάστασις τῆς κόρης, παρθενία, (κυρ. θηλ. τοῦ

Κόρειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς κόρην, παρθενικός, (ὅθεν []. οὐσ.) Κορεῖα (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ) τὰ τελούμενα πρὸς τιμὴν τῆς Κόρης (τῆς Περσεφ.).

Κορέννυμι [χόρος], Μ. κορέσω καὶ Π. κορέω (πθ. πρκ. Κεκόρεσμαι καὶ Π. Κεκόρημαι, ἀόρ. Ἐκορέσθην). (μὲ γεν. ἢ δοτ. ἐκ δ'.) Χορταίνω (μτδτ. καὶ ἀμτδτ.) ἀπό. ■ Ἤ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνούς σάρκεσσιν, ■ Ἰλ. Θ. (καὶ μ.σ.) ■ Θῦντο κορεσσάμενοι ἢ ἐδωδῆς, ■ Ἰλ. Τ. (καὶ πρὸς μτχ.) ■ Κλαίουσα κορέσσατο δν κατὰ θυμόν, ■ Ὀδ. Γ.

Κόρεσκον, Π. παρτ. τοῦ Κορέννυμι.

Κορεστὸς [κορέννυμι], ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναται νὰ χορτάσῃ τις.

Κορεστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Χορταστικός.

Κόρευμα (τὸ), Π. = Κορεία, παρθενία.

Κορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ζῶ ὡς παρθένος, παρθενεύομαι. ■ Σὺ δ', ὦ τέκνον μου, πῶς κορευθήσῃ καλῶς; ■ Εὐρ., (τὸ ἀκ. ὅμως ἄλλοι ἀνάγουσιν εἰς τὸ

†Κορεύω, Μ. εύσω. = Διακορεύω.

Κορέω-ῶ [κόρος], Μ. ήσω. Σαρώνω, σκαπίζω, ξεβράχνιζω, (ἐν γέν.) παστρεύω, καθαρίζω

Κόρη (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Κόρος = Κοῦρος· κορήτης· παρθένος· (μὲ γεν. κυρ. ὀνόμ.) θυγάτηρ. (κατ' ἐξοχ.) ἡ Περσεφόνη. 2) (μετμ.) κοῦκλα. ■ Ὥσπερ οἱ τὰς κόρας ταύτας ὠνούμενοι τοῖς παισί, « Δ. Χρυσ. 3) τὸ κατωμαιτὴς τοῦ ἱματιοῦ (διὰ τὴν σχηματιζομένην ἐν αὐτῷ μικρὰν εἰκόνα). 4) τὸ μακρὺ μανίκι τοῦ Περσ. φορέματος (καθὼς τώρα τῆς ταπάρικας). 5) εἶδος νομίσματος (φέροντος ἐντετυπωμένην τὴν Ἀθηνᾶν, ὅθεν ἐλέγετο ἡ) Παλλάς, (ἴδε Πλδ. Θ', οδ'|.

Κόρηθρον (τὸ), [κορέω]. = Σάρωθρον, σκεπάρνιον.

Κόρημα (τὸ), [κορέω]. σαρίδι, σκουπιδι. ■ Ἐπὶ τοῦ κορήματος καθίζομαι χαμαί, « (Ἀρχφ. παρὰ) Πλδ. 2) = Κόρηθρον, σκεπάρνιον. ■ Τοῦτ' λαβὼν τὸ κόρημα τὴν αὐλὴν κόρει, ■ (Εὔπολ. παρὰ) Πλδ.

Κορημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόρημα, σκουπίτσα.

Κορθύλη (ἡ), = Κόρθυς.

Κορθύλος (ὁ), [κόρυς-υθος], εἶδος μικροῦ πτηνοῦ (κορυδαλοῦ), (ἄλλ.) Βασιλίσκος, (Γαλλ.) **roitelet.**

Κορθύνω, Μ. υνῶ, Π. ὑγόνω, κορυφόνω, ἐπισωρεύω, [ἐκ τοῦ

Κόρθυς [κόρυς], υος (ἡ), Π. σωρός, θημωνιά. ■ Ἐς βορέην ἄνεμον τὰς κορθυος ἢ τομὰ ὕμμιν ἢ ζίφυρον βλιπέτω, « Θκρ.

Κορθύω, Μ. ύσω, Π. = Κορθύνω.

Κόρι (τὸ), πρωτοτ. τοῦ Κόριον, = τῷ=

Κορίαννον καὶ **Κορίανον** (τὸ), [κόριον ἢ κόρις, διότι ὁ σπόρος του χλωρὸς βρωμᾷ ὡσὰν κόρυζα], εἶδος φυτοῦ καὶ ὁ ἀρωματικὸς αὐτοῦ σπόρος, (καιν.) κόλιανδρον.

Κορίδιον (τὸ), = Κοράσιον.

Κορίζομαι [κόριον], Μ. ἰσοῦμαι. Χαϊδεύω (καθὼς χαϊδεύει τις μικρὸν παιδί), (παρβλ.) Κουρίζομαι, (ἐνχρηστότ. τὸ) Ὑποκορίζομαι.

Κορικός, ἡ, όν, [καὶ ἐπίρ.]-κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ κόρην, κορητσίσιος, τρυφερός, ζελικάτος.

Κορινθάζω, Μ. άσω. Ζῶ (τρυφηλῶς καὶ ἀσελγῶς) καθὼς οἱ Κορίνθιοι.

Κορινθιουργής, ές (ὁ, ἡ). εἰργασμένος (κατεσκευασμένος) ἀπὸ Κορινθιακὸν χαλκὸν ἢ κατὰ τὸν Κορινθιακὸν τρόπον.

Κορινθιώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ=

Κόριον (τὸ), = Κοράσιον· (μτνμ.) κουκλίτσα. 2) = Κορίαννον. 3) **Κόρια** (τὰ), = Κόρεια, (ἴδε Κόρειος).

Κόρις [κόρος], εως καὶ (σπν.) ιδος (ὁ καὶ σπν. ἡ), τὸ γνωστὸν ἔντομον, ὁ κορεὸς ἢ κόρυζα. (Τουρκ.) **σανιδόμυρα.** 2) εἶδ. φυτοῦ, ἴδε Ὑπερικον. 3) εἶδ. ἰχθ., ἴδε Ἔσχαρος.

Κορίσκη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κόρη, κορητσάκι.

Κορίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κορίσκη.

Κορίσκω, Ἰων. ἀντὶ Κορέννυμι.

Κοριώδης, ες (ὁ, ἡ), = Κορικοειδής.

Κορκορος (ὁ), εἶδ. εὐτελεστάτου ἀγριολαχάνου (ἀπὸ τὰ γέν. τῆς ἀναγαλλίδος), πικραλίδα(ις). ■ Παροιμιαζόμενός ἐστι διὰ πικρότητα κόρκυρος, ἔχων τὸ φύλλον ὠκιμοειδές, « Θφρ. (■ μεμυκὸς ᾖ κεκλεισμένον, ■ κατὰ τὸν Σγλ. τοῦ Νικάνδρου, ὃς τις διὰ τοῦτο τὸν ὀναμάζει) ■ Κόρχορον ἡμιόντα. « 2) (κατὰ τὸν Ποὺχ., ἀπατηθέντα ὑπὸ τοῦ Δυκόφρ.) εἶδ. ἰχθυδίου, (ἀλλὰ τοῦτο, κατὰ τὸν Ἐρατοσθ. εἶναι σφάλμα τοῦ Ποιητοῦ).

†**Κορκορυγέω-ῶ**, Μ. ήσω, = Βορβορύζω, (εὐχρ. μόνον εἰς τὸ σύνθ. Διακορκορυγέω), [ἐκ τοῦ

Κορκορυγή (ἡ) καὶ

Κορκορυγμός (ὁ), = Βορβορυγμός, γουργμητόν, (ἐν γέν.) θόρυβος. ■ Κορκορυγαὶ δ' ἂν ἔστω, « Δ!οχλ.

Κόρμα (τὸ), ἄχλ., = Κοῦρμι.

Κορμάζω, Μ. άσω. Κόπτω τε=

Κορμηδόν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει κορμοῦ, ὡς ἂν κούτσουρον.

Κορμὸς (ὁ), [κείρω]. στέλεχος δένδρου κούτσουρον.

Κορυναίων, ωνος (ὁ), ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλ. (ὡς ἀπεδυώξαντος τὰς ἀκρίδας). [ἐκ τοῦ

Κόρυνθ (νθος), οπος (ὁ), = Πάρνηψ, ἀκρὶς, ἡ εἶδος ἀκρίδος.

†**Κόροιφος** (ὁ), [κόρη, οἰφάω]. παρθενοφθόρος.

†**Κορυκόαμιον** (τὸ), (νλγ.). στολίδι ἢ παιγνίδι κόρης, κορελλα κτλ., ἢ καύκλα.

Κορυκότας, ου ἢ α (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Βρυκότας.

Κορυπλαθικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κορυπλάθον. ‖. ■ Κορυπλαθικὴ (ἡ), « ἡ τέχνη τοῦ κορυπλάθου.

Κορυπλάθος (ὁ, ἡ), [κόρη, πλάσσω]. ὁ κατασκευάζων (ἀπὸ κηρὶ, γύψον κτλ.) κούκλας.

Κορυπλάστης, ου (ὁ), = Κορυπλάθος.

Κόρος (ὁ), [;]. πλησμονὴ, χορτασμός· (συνκδχ.) σηθία. ■ Πάντων κόρος ἐστίν, ■ Ἰλ. Ν. ■ Κόρος ὕβριν τίκτει, « Θγν. (ᾗ προθετ. ἀντὶ ἐπιρ.) ■ Εἰς κόρον (■ Ἀχρι κόρου), « Δξ., = Κατακόρως.

Κοῦρος (ὁ), [κείρω]. βλαστός· κλωνάρι. (ἀθ. μτνμ.) = Κοῦρος, παιδί, (καιν.) ἀγόρι, καλλιτεκάρι.

Κόρος (ὁ), [Ἑβρ.]. εἶδ. μέτρου (χωρ. 41 μεδίμν. ἢ 6 μεδίμν. Ἀττ. ἢ 30 μοδ.).

Κόρη καὶ Ἀττ. **Κόρα** (ἡ), [κείρω], Π. ἡ κεφαλὴ· (σπν.) τὰ μαλλιά. (συνήθ.) ὁ κρόταφος, τὰ μηλίγγια· τὰ μάγουλα. ■ Ἐπὶ (■ Κατὰ) κόρης παίειν, « Δξ., κτυπᾶν μπάτσους ἢ καταχεφαλιές.

Κορσεῖον ἢ **Κόρσειον** (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Κόρσιον.

Κόρση (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κόρη.

Κορσήεις, εσσα, εν, Π. ὅμοιος μὲ κόρσην (κεφαλὴν ἢ κόμην), χαιτήεις.

Κόρσης [κείρω], ου (ὁ). Ξουρισμένος, κουρεμένος.

Κορσιάεις, εσσα, εν, Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κορσίεις.

Κόρσιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόρση, κεφάλιον, κρόταφος. 2) (μτνμ.) = Κιβώριον, ἡ ρίζα τοῦ ἐνύδρου λωτοῦ καὶ εἶδ. νομίσμ. παρ' Αἰγυπτίοις.

Κορσίππιον τὸ), = Κόρσιον (2).

Κορσόω-ῶ [κόρση], Μ. ώσω, Ἰων. ἀντὶ Κείρω, κουρεύω.

Κορσωτεύς, έως καὶ

Κορσωτὴρ (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Κουρεύς, μπαρμπέρης.

Κορσωτήριον (τὸ). Ἰων. ἀντὶ Κουρεῖον, μπαρμπερειόν.

†**Κορσωτὸς**, ἡ, όν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κροσωτός.

Κορυβαντεῖον (τὸ), = Κορυβάντιον.

Κορυβάντειος (ὁ, ἡ), = Κορυβαντικός.

Κορυβαντιασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κορυβαντιάω-ῶ, Μ. άσω. Μιμοῦμαι (Ἐνθουσιῶ ὡσὰν) τοὺς Κορύβαντας.

Κορυβαντίζω, Μ. ίσω. Ἐκτελῶ τὰ ὄργια (ἢ Τελῶ τινα εἰς τὰ μυστήρια ἢ, Καθαρίζω [Ἰατρεύω] τινὰ διὰ τῶν τελετῶν) τῶν Κορυβάντων. ■ Ὁ δ' αὐτὸν ἀπέλους, κἀκάθαιρε· . . μετὰ ταῦτ' ἐκορυβάντιζ'· ὁ δ', αὐτῷ τυμπάνῳ ᾄξας, ἐδίκαζεν, « Ἀρχφ.

Κορυβαντικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Κορύβαντας, ἴδιος Κορυβάντων.

Κορυβάντιον (τὸ), ναὸς ἢ κεφαλόδεμα τῶν Κορυβάντων. (εἰς τὴν πρώτην σημασ. ἴσως διορθωτέον Κορυβαντεῖον).

Κορυβαντὶς ἴδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κορύβας.

Κορυβαντισμός (ὁ). τὸ κορυβαντίζειν, μύησις εἰς τὰ μυζήρια ἢ ἁγιασμὸς διὰ τῶν τελετῶν τῶν Κορυβάντων.

Κορυβαντιώδης ἢ **Κορυβαντώδης**, ες (ὁ, ἡ), = Κορυβαντικὸς ἢ Κορυβαντιῶν.

Κορύβας [κάρυς, κορυνή], αντος (ὁ). ἱερεὺς τῆς Ῥέας ἢ Κυβέλης εἰς τὴν Φρυγίαν (ἴδε Στράβ. Γ'. 16. (ὄθ. ἐν γέν.) ἐνθουσιῶν, μανιώδης· (ἐνίοτε ἀντὶ) ἐνθουσιασμός. ■ Τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα, « Δκ.

Κορυδαλὴ καὶ

Κορυδαλὶς (λλίς), ίδος (ἡ) καὶ

Κορυδαλὸς (λλός), (ὁ) = Κόρυδος.

†**Κορυθήλις**, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Κορθυλὶς (ὑφάρ.). ■ Ἡ μύας, ἡ ἔπαπους, ἢ γλαυκὴν κορυθήλιν, « Νουμέν.

Κόρυδος (ὁ). [κόρυς], εἶδ. μικροῦ μελανιστικοῦ πτηνοῦ (μὲ λόφον εἰς τὴν κεφαλήν), (καιν.) σκορδαλός.

Κορύδων, ωνος (ὁ), = Κορυδαλὶς ἢ εἶδος αὐτοῦ.

Κόρυζα [κάρυς], ης (ἡ). μύξα· καταβροή (καὶ ἡ ἐκ τούτου) ἀδράνεια τῶν ὀργάνων τῆς ὀσφρήσεως καὶ γεύσεως (ὄθ. ἐν γέν.) μωρία, ἀναισθησία· (κατ' ἔκτ.) εὐήθης κενοδοξία, ψωροπερηφάνεια.

Κορυζᾶς, ᾶ (ὁ), Κωμ. μυξιάρης· εὐήθης, (παρβλ. Βλεννός).

Κορυζάω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω κόρυζαν (καταβροήν), τρέχουν αἱ μυξαις μου (■ Γραικέφαλοί τε εἰσι, καὶ πολλάκις κορυζῶσιν, « Ἀρστ.)· (μτφορ.) μωραίνω. ■ Πῶσαι μὲν ἐκορύζων αἱ πόλεις, « Πλδ.

†**Κορύζω** [κείρω], Μ. ύσω, = Ξαίνω.

Κορυζώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀπὸ ἢ ὑποκείμενος εἰς κόρυζαν.

Κορυθαίξ [κόρυς, αἴσσω], ῖκος καὶ

Κορυθαίολος (ὁ, ἡ), Π. [κόρυς, αἰόλλω]. πολεμιστὴς τοῦ ὁπ. ἡ φοῦντα τῆς περικεφαλαίας κυματίζει, (ὑηλ.) ὁρμητικὸς, ἀνδρεῖος.

Κορύθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόρυς.

†**Κόρυθος** (ὁ), = Κόρυδος ἢ Κορθύλος.

Κόρυθος, γεν. τοῦ Κόρυς.

†**Κόρυκος** (ᾧ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κώρυκος κτλ.

Κορυλλίων [κόρυς], ωνος (ὁ), εἶδ. ἁρπακτικοῦ πτηνοῦ, καρακάξα, (Γαλλ.) **pie-grièche.**

Κόρυμβα (τά), Π. (κτθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Κίρυμβα, (κυρ.) τὰ ἀκροφόλια τῶν πλοίων.
Κορυμβάς [κόρυς], άδος (ἡ). τὸ περὶ τὸ χεῖλος τοῦ δικτύου σχοινίον διὰ τοῦ ὁπ. συγκλείεται, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) γραντέλ, (παρβλ. Κορυφάς).
Κορύμβη (ἡ), Π. ἀντὶ Κόρυμβος.
Κορυμβήθρα (ἡ) καὶ
Κορυμβήλεως καὶ
Κορυμβίας, ου (ὁ), κισσὸς φορτωμένος μὲ κορύμβους (ταμπιά).
Κορυμβοειδής, ές (ὁ, ἡ), ὁ ἐν εἴδει κορύμβου.
¦Κόρυμβον) (τὸ), ἄχρ. ἐν. τοῦ Κόρυμβα.
Κόρυμβος (ὁ), [κόρυς]. κορυφὴ, (ἐν γέν.) ἄκρη. «Ὑψηρεφὲς—,» Ὑμ. «Νεῶν κόρυμβα,» Ὅμ., Εὐρ., (παρβλ. Κορώνη). 2) πλαξίδα τυλιγμένη εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς, (Τουρκ.) περτσές, (ἄλλ.) Κουμπές, (παρβλ.) Κρώβυλος, (σθ. 3) (μτγν.) ἡ φοῦντα τοῦ ἄνθους τῶν φυτῶν, (καὶ ἴδιαιτ.) ὁ σταφυλοειδὴς καρπὸς τοῦ κισσοῦ, ἴσθμ.
Κορυμβοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων κορύμβους, ἀνθίζων (καρποφορῶν) εἰς εἴδος κορύμβου.
Κορυμβόω-ῶ Μ. ώσω. Σχηματίζω τι εἰς εἶδος κορύμβου.
Κορυμβώδης, ες (ὁ, ἡ), = Κορυμβοειδής.
Κορυνάω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἐπὶ φυτ.) κάμνω (ἐβγάζω) κορύνην, μακρυνακιάζω.
Κορύνη (ἡ), [κόρυς]. ῥόπαλον μὲ χονδρὸν (κεφαλοειδῆ) ἄκρον, (Ἰταλ.) ματσοῦκα, (Τουρκ.) σόπα, τυπαῦζι, (σθ. 2)(βτν.) ὁ κόμπος (τὸ μπουμπούκι) τῶν φυτῶν· τὸ παρὰ τὴν ῥίζαν ὀζώδες μέρος τοῦ χλάδου (παρβλ. Κορωνίς). τὸ ἀρσ. μέρος τοῦ ἄνθους.
Κορύνησις [κορυνάω], εως (ἡ), (βτν.) μπουμπούκιασμα.
Κορυνήτης, ου (ὁ), ὁ κρατῶν (ἁρματωμένος μὲ) κορύνην.
Κορυνηφόρος (ὁ, ἡ), ὁπλοφόρος κρατῶν κορύνην.
Κορυνιάω-ῶ, Μ. άσω, (εὔχρ. μόνον ἡ μτχ. Κορυνιῶν) Π. (ἐπὶ φυτ.) ἔχω σχῆμα κορύνης, εἶμαι.
Κορυνοειδής, ασσα, ες, Π. = Κορυνώδης.
Κορυνῖτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κορυνίτης, = Κορυνώδης (ὡς ἐπίθ. τῶν Νυμφῶν ἐσφαλ. ἀντὶ Κρουνῖτις).
Κορυνομάχος (ὁ), = Κορυνήτης, μαχητὴς κορυνηφόρος.
Κορυνώδης, ες (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ κορύνην, ἔχων σχῆμα κορύνης.
¦Κορυπτάω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κιρουτάω.
Κορυπτίλος (ὁ), Π. ὁ κτυπῶν μὲ τὰ κέρατα, [ἐκ τοῦ
Κορύπτω, Μ. ὑψω. Ἐνώνω μὲ ἁρμὴν τὴν κεφαλήν· (ἐπιμ.) = Κυρίσσω, κτυπῶ μὲ τὰ κέρατα, κουτρίζω, [ἐκ τοῦ
Κόρυς [συγγ. τῷ κάρη καὶ γύρις], υθος (ἡ), (ἡ αἰτ. Κόρυθα καὶ Κόρυν), (κυρ. ᾧ ἀρχ.) ἡ κεφαλή. 2) (συνήθ.) περικεφαλαία. «Ἱππιοχόμοις κορύθεσσι,» Σοφ. 3) (σπν.) ἀντὶ Κόρυδος, κορυδαλός.
Κορύσσω [κόρυς], Μ. ύσσω ἢ ύξω (μσ. ἀόρ. ¦Ἐκορυξάμην ᾧ ¦Ἐκορυσσάμην¦, πθ. πρκ. τῆς μτχ. Κεκορυθμένος), Π. (κυρ.) ἐνδύω μὲ περικεφαλαίαν, (ἐν γέν.) ὁπλίζω, ἁρματώνω· ἑτοιμάζω (καὶ μσ. ἑτοιμάζομαι) εἰς πόλεμον, διεγείρω· (τροπ.) ἀνορθώνω· (μσ.) ὑψοῦμαι, κορυφοῦμαι. «Κόρυσσε δὲ κῦμα ῥόοιο (ὁ ποταμὸς), ὑψόσ' ἀειρόμενος,» Ἰλ. Φ. «Κῦμα κορύσσεται,» Ἰλ. Θ. «Νέφη κορύσσεται ἄλλα ἐπ' ἄλλοις,» Θκρ., ὑψοῦνται εἰς τὸν ὁρίζοντα. (καὶ μσ.) «Ταῦρος ἐκορύξατο,» ¦Ἱππκρ., ὠρθώθη (ἑτοιμάσθη) ἵνα κερατίσῃ. «Δίκην ἀλεκτρυόνος κορύξασθαι,» Ἀθ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) «Δοῦρε κεκορυθμένα χαλκῷ,» Ἰλ. Γ., Δ., ὡπλισμένα μὲ σιδηρᾶς αἰχμάς. (ᾧ τρπ.) «Βίον κορυσσέμεν ὀρθοβούλοις μηχαναῖς,» Πίνδ.
Κορυστής [κορύσσω], οῦ (ὁ), Π. πολεμιστὴς ὡπλισμένος μὲ περικεφαλαίαν, (παρβλ.) Χαλκοκορυστής.
Κορυζός, ή, όν. Γεμάτος ὑπὲρ τὸ χεῖλος, σωρευμένος. «Μυδὶς—,» Ἀξ., (ἀντίθ. τῷ Ψηκτός).
¦Κορυττίλλος (ὁ), (κατὰ διόρθ.) ἀντὶ Κορυπτίλος.
Κορυφαγενής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς ἐκ τῆς κορυφῆς, (ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς).
Κορυφαία (ἡ). τὸ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ᾧ περὶ τὰ ὦτα μέρος τοῦ χαλινοῦ, (Τουρκ.) μπαλλήκι, (Γαλλ.) têtière; (κυρ. θηλ. τοῦ Κορυφαῖος).
Κορύφαινα (ἡ), εἰδ. ἰχθ., (ἄλλ.) Ἴπκαρις.
Κορυφαῖον (τὸ). τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ (κυνηγ.) δικτύου, (παρβλ. Κορυμβάς), κυρ. οὐδ. τοῦ
Κορυφαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων (κείμενος, τοποθετημένος) εἰς τὴν κορυφήν. «Πῖλος—,» Πλ., ὁ τῶν ἐν Ῥώμῃ Φλαμίνων. «Ζεὺς—,» Παυσ., ὁ ὑπέρτατος κυβερνήτης τοῦ παντός, (παρβλ.) Ὕψιζυγος. «Κορυφαία φύσις,» Στβ., ἡ ἀρχική. (καὶ ὑπερθ. μτγν.) «Τῶν Περιπατητικῶν ὁ κορυφαιότατος,» Ἰλ. «Ὁ κορυφαιότατος τῶν ἀποστόλων,» Τροπρ. (ὁ Λουκιανὸς καὶ ὁ Φρύνιχος τὸ ἀπαδοκιμάζουν). ||. (οὐσ.) ὁ πρωτοστάτης τοῦ χορεῦ (κυρ. τοῦ ἡμιχορίου), (παρβλ.) Χορηγός. «Καθάπερ ἐν χορῷ κορυφαῖος κατάρξαντος, συνεπηχεῖ πᾶς ὁ χορός,» Ἀρστ. (ἐν γέν.) πρῶτος, προεστώς, ἀρχηγός. «Ἐν τῷ βαλανείῳ κορυφαῖος ἑστηκὼς θέρου,» Ἀρχφ. «Αὐτὸς ἕκαστος βουλόμενος κορυφαῖος εἶναι,» Ἡρ.
Κορυφάς, άδος (ἡ). ἡ ἄκρα (τὸ σουρωμα) τοῦ ἀμφαλοῦ, (παρβλ. Κιρυμβάς).
Κορυφὴ (ἡ), [κορύπτω]. τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς κεφαλῆς, (κοιν.) ἡ κορφή, (μτνμ.) ἀκρώρεια, (κοιν.) κορφοῦδι· (ἐν γέν.) ἄκρα· (μτφορ.) ἡ κορωνίς, ὁ καλαφών· ὁ ἐπίλογος· ἡ τὸ ἄνθος, ὁ αἰθέρας, ἡ ἀκμή. «Ἵνα δὲ κορυφὴν ὁ λόγος ἐπιθεὶς ἑαυτῷ παύσηται,» Πλάτ., (παρβλ. Κεφαλή). «Κορυφὰς ὀρέων ἀποβρέπων,» Πινδ., (παρβλ. Ἄωτον). «Ὁ δὲ καιρὸς, ὁμοίως παντὸς, ἔχει κορυφὰν,» αὐτ. «Ἐπὶ κορυφῆς τοῦ κακοῦ ὀνειρώττουσιν,» Ἀρετ. 2) = τῷ
Κορυφιστὴρ, ῆρος καὶ
Κορυφιστὴς, οῦ (ὁ). εἰδ. γυναικείου κεφαλοδέσμου (διαδήματος), (κυρ.) μέρος τοῦ κακκυφάλου. 2) (ἐπίππ.) = Κορυφαία.
Κόρυφος (ὁ), εἰδ. μικροῦ λευκοῦ πτηνοῦ, (ἴσ.) = Κόρυδος.
Κορυφόω-ῶ, Μ. ωσω. Βάλλω τὴν κορυφὴν τῆς στέγης· (μτφορ.) συμπληρῶ «Τὸ δ' ἄπαξ ἐπὶ τοῦ ἀνακτόρου [τοῦ ἐν Ἐλευσῖνι] Ξενοκλῆς ἐκορύφωσε,» Πλ. 2) σχηματίζω (ὑψόνω) τι ἐν εἴδει κορυφῆς, φωρεύω. «Κορυφοῦν τὴν περὶ τὰ πρέμνα γῆν προσήκει,» Γεωπον. 3)(μτνμ.) συμμάρω (συγκόχ.) συντέμνω, γενικεύω· (παρβλ.) Κεφαλαιόω. «Κορυφούμενος εἰς ἓν ἀριθμὸς,» Ἐπιγρ.
Κορυφώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ σχηματίζων κορυφήν, ἐξέχων (ὑψούμενος) ἐν εἴδει κορυφῆς.
Κορύφωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι διήκατε ὑψούμενον ἐν εἴδει κορυφῆς, ὁξύτης ἐξέχουσα εἰς ὕψος.
Κορύφωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κορυφόω, σχηματισμὸς κορυφῆς· (μτνμ.) συμπλήρωσις, κεφαλαίωσις.
Κορυφωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων (λήγων εἰς) κορυφήν.
Κόρχορος (ὁ), = Κόρκορος.
Κορωνακάθη (ἡ), Κωμ. γραῦα ὑπέργηρως (ὡς τὴν κορωνὴν καὶ τὴν Ἑκάβην), (κοιν.) χιλιων-χρονῶν.
Κορώνεως, εω (ἡ), εἰδ. συκῆς ἢ ἀμπέλου χαρπιφορούσης ¦μαῦρα σῦκα (τὰ καλούμενα Κορωνᾶτα ἢ Κορώνια) ἢ ¦μαῦρα σταφύλια, [ἐκ τοῦ
Κορώνη (ἡ), [κορωνός], εἶδ. πτηνοῦ, κορώνα. «Κορώνη εἴναλία,» Ὅμ., εἴδος θαλασσίου πτηνοῦ (αἰθυίας). 2) (μτνμ. ἀπὸ τοῦ κυρτοῦ φάμφους τοῦ πτηνοῦ) τὸ ῥάπτρον ἢ ἐπίσπαστρον τῆς θύρας· τὸ κυρτὸν ἄκρον τοῦ τόξου (Θκρ. ΚΕ'. 212)· ἡ γυριστὴ ἄκρα τῆς πρύμνης πλοίου· τὸ στεφάνι τῆς ἄκρας τοῦ ¦σαβαριοῦ. (ὅθεν τὸ κοιν. ἀπὸ τοῦ Λτν.) corona, [ἔζε καὶ Κορωνὶς ᾧ παρβλ. Κόραξ]. 3) (μεταφορ.) = Κορωνίς. «Χρυσῷ βίῳ χρυσῆν κορώνην ἐπιθεῖναι,» Δκ. 4) Ἀνατομ. = Κόρωναν. 5) (εἰς τὸν Ὀππ. Κυν. Δ', 155) ἐσφαλμ. ἀντὶ Καρύνη.
Κορωνίας, ου (ὁ), [ἵππος] γαυριῶν, ὑψαύχην, (ὄθ.
Κορωνιάω-ῶ, Μ. άσω. Κυρτοῦμαι εἰς τὴν ἄκραν ὡς ἄν τὸ ῥάμφος τῆς κορώνης. «Κορωνιόωντα (ἄλλ. διορθ. «Κορυνιόωντα) πέτηλα,» Ἡσ. 2)(ἐπὶ ἵππ.) ὑψαυχενίζω, γαυριῶ. «Ἰδ' ὡς ὁ πῶλος χαλκιβαιδάλῳ τέχνῃ κορωνιῶν ἕστηκε. δριμὺ γὰρ βλέπων ὑψαυχενίζει,» ¦Ἐπιγρ. (καὶ μτφορ.) «¦Ἐκορωνία καὶ παρετρίβετο πρὸς τοὺς ἐπιφανεῖς ἄνδρας,» Πλὴθ.
Κορωνιδεύς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν τῆς κορώνας, κουρουνόπουλον.
¦Κορωνίης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Κορωνίας.
Κορωνίζω, Μ. ίσω. Συνάζω διὰ τὴν κορώνην (καθὼς συνείθιζόν τινες περιερχόμενοι τὰς οἰκίας ᾧ τραγῳδοῦντες μὲ μίαν κουρούναν εἰς τὰς χεῖρας), [ἴδε Ἀθ. Η'. 359, καὶ παρβλ. Χελιδονίζω).
¦Κορώνιος (ὁ, ἡ), = Κορωνός. «Βοῦς—,» ¦Ἡσύχ.
Κορωνίς, ίδος (ἡ), Π. (ἐπιθ.) κυρτὴ, εἰς τὴν ἄκραν ὡς τὸ ῥάμφος τῆς κορώνης. «Ναῦς—,» Ὅμ. «Βοῦς—,» Θκρ., (παρβλ. Κορωνός). ||. (οὐσ.) ἡ ἑλικοειδὴς ἢ καμπύλη γραμμὴ ἢ ὀπ. ἐγράφετο εἰς τὸ τέλος δρόμου ἢ βιβλίου· [καθὼς συνειθίζεται· καὶ τῷρα ἐνίοτε εἰς ἐπιγραφὰς

ἐπισταλῶνι, (ὅθ. 2) (μτφορ.) τὸ τέλος (τὸ συμπέρασμα) ὁποιασδήποτε πράξεως, (παρβλ.) Κολοφών. « Τοῖς ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἱδρῶσι ταύτην ἐπιθεὶς κορωνίδα, » Γργ. 3) (ἀρχιτεκτ.) κόσμημα τι τῶν ἐπιστυλίων, (ὅθ. τὸ Γαλλ.) corniche. 4) (Γραμτ.) εἶδος ἀποστρόφου ἐπὶ τῶν κατὰ κρᾶσ. συναρμοζομένων λέξεων, (οἷον Τὸ ἐμὸν Τοὐμόν). 5) = Στέφανος, (κοιν.) κορώνα. « Ἰὼν τε κορωνίδας εὐλαιας, « (Στησίχ. παρ') Ἀθ.

Κορώνισμα (τό). τὸ ᾆσμα (τραγούδι) τῶν κορωνιστῶν.

Κορωνιστής, οὖ (ὁ). ὁ κορωνίζων (τραγουδῶν [καὶ συνάζων διὰ] τὴν κορώνην).

Κορωνιτης, ου (ὁ), = Στεφανίτης. « Ἵππος —, « (Σιμ. παρὰ τῷ) Ἐτυμλγ. (ἐν λέξ. Διασαυλούμενος), ὁ ἀθλοφόρος, (ἄλλοι διορθ. Κορωνίης, Ἰων. ἀντὶ Κορωνίας).

Κορωνιβόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτυπῶν τὰς κορώνας (ὅθ. ‖. οὐσ.) Κορωνοβόλον (τό), εἶδος σφενδόνης.

Κόρωνον (τὸ). ἡ ἀπόψυσις τοῦ ἄστεως τοῦ πήχεως, ἴδε Κορωνὸς καὶ Κύβιτον.

Κορωνοπόδειον (τό), = Κορωνόπους.

Κορωνοποδοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κορωνόποδος.

Κορωνόπους, οδος (ὁ), (κατὰ λέξ.) τὸ ποδάρι τῆς κουρούνας, (ὅθεν συνήθ.) εἶδος φυτ. (ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ πενταπεύρου ἢ τῆς ἀγριπάδας), (κοιν.) κορακοπόδι (ι).

Κορωνὸς [κόρυς, χορέω], ἡ, ὀν, Π. κυρτὸς, καμπύλος. « Βοῦς—, « Ἀρχίλ., (παρβλ. Κορωνίς). ‖. (οὐσ.) « Ὅστεα τὸ κορωνόν, « Ἱππκρ., τὸ κυρτὸν ἢ ὀζώδες μέρος του, (παρβλ. Κορώνη καὶ Κοτύλη). « Βραχίονας, κορωνὰ, καρπούς, « Λν., τοὺς ἁρμοὺς (τοὺς κόμπους) τῶν δακτύλων, [ἀφ' ἑῶ παράγεται ὁ»

Κόρωνος (καὶ ὄχι Κορωνές), ου (ὁ), ὄν. κύρ. (ἀπὸ τοῦ ἐπ. κατὰ συγκα. ὁ) Κρόνος.

Κοσκινεύω, Μ. εύσω, = Κοσκινίζω.

Κοσκινηδὸν, ἐπίρ. Ὡς ἂν κόσκινον ἡ, Ὡς ἂν μὲ κόσκινον.

Κοσκινίζω, Μ. ἰσω. Περνῶ τι ἀπὸ τὸ κόσκινον, κρησαρίζω.

Κοσκίνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόσκινον, κοσκινάκι.

Κοσκίνισις (καὶ ὄχι Κοσκίντησις), εως (ἡ), κοσκίνισμα.

Κοσκινόγυρος (ὁ), ὁ γῦρας (τὸ στεφάνι) τοῦ κοσκίνου.

Κοσκινοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ κόσκινον.

Κοσκινομαντεῖα καὶ
Κοσκινομαντικὴ (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ κοσκινομάντεως.

Κοσκινόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων μὲ κόσκινον, μεταχειριζόμενος τοῦτο ὡς ὄργανον τῆς ἀγυρτείας του.

Κόσκινον (τὸ), [κινέω]. τὸ γνωστὸν ὄργανον τοῦ κοσκινίσματος.

Κοσκινοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων καὶ
Κοσκινοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν κοσκίνια, κοσκινᾶς.

Κοσκινόρινος (ὁ, ἡ), Π. [ῥὶς, ῥινὸς]. τοῦ ὁπ. τὸ ῥέθρα εἶνε κατατρυπημένον ὡς ἀ. κόσκινον. ‖. (οὐσ.) ξέσμα τριπημένων πρὸς κατασκευὴν κοσκίνου.

†Κοσκίνωμα (τό). κοσκινοειδὲς (δικτυωτὸν) κατασκεύασμα.

Κοσκυλμάτιον (τό), [σκύλλω, σκύλμα] (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ἄχρηστα καψίδια τῶν σκυτοτομικῶν δερμάτων. (μτφορ.) λεπτολογίαι, μικροπρεπεῖς κολακεῖαι.

Κοσμαγὸς καὶ Κοσμαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (διέπων, διευθύνων ἢ φέρων ἐν ἑαυτῷ) τὸν κόσμον. « Ὁλκὰς—, « Ε. Μανασσ., ἡ φέρουσα τὸν αὐτοκράτορα.

Κοσμάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόσμος, ζωλίδιον.

Κοσμέω-ῶ [κόσμος], Μ. ήσω. Βάλλω εἰς (διατρῶ κατὰ) τάξιν, διευθετῶ, διέπω, διατάττω. (ἐν γέν.) ἑτοιμάζω. « Κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἄνέρας, « Ἰλ. Β. « Διόρπου ἑκάμει, « Ὀδ. Η. « Κοσμῆσαι ἀοιδὴν, « Ὅμ. Ὕμν. (καὶ τρπ.) « Ἔργα μέτρια κοσμεῖν, « Ἡσ. (ξ μσ.) « Κοσμηθέντες πολῖται, « Ἰλ. Β. (καὶ πθ.) « Ἐπεὶ κόσμησεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστον, « Ἰλ. Γ., παρατάχθησαν. « Πένταχα κοσμηθέντες, « Ὅμ. « Ἐπὶ τάξεις πλεῦνας ἐκεκοσμέατο, « Ὑμ. « Ἐς τὸν Δίγυπτιαν νομὸν αὖται (αἱ χῶραι) ἐκεκοσμέατο, « αὐτ., ἐτέλουν, ἀνῆκον, ἦσαν κατατεταγμέναι. 2) ἄρχω, διευθύνω. « Κοσμῆσαι τόν δε, « Σοφ. « Οἱ κοσμοῦντες, « Ἀρετ., οἱ ἄρχοντες, οἱ προεστῶτες, (ὅθεν:) « Κοσμοῦντος ἐν Γορτύνῃ Κύδα τοῦ Ἀντιτάλκους, « Πλθ., — Κοσμητεύοντος. 3) στολίζω, καλλωπίζω. « Οὕτω ποτὲ καὶ αἱ ἅγιαι γυναῖκες ἐκόσμουν ἑαυτὰς, « Γρφ. (καὶ τρπ.) « Τιμαῖς κοσμεῖν, « Ἡρ. « Πόλιν κοσμεῖν, « Θγν., φέρειν (προξενεῖν) τιμήν. « Κοσμήσας τὴν ψυχὴν οὐκ ἀλλοτρίῳ, ἀλλὰ τῷ αὐτῆς κόσμῳ, « Πλάτ. (καὶ πθ.) « Ἁρμοσῶ κοσμηθεῖσα, « Ὅμ. Ὕμν.

Κόσμηθεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἐκοσμήθησαν.

Κόσμημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προξενεῖ (συντελεῖ πρὸς) κόσμον, στολίδι.

Κόσμησις, εως (ἡ). τὸ κοσμεῖν ἢ κοσμεῖσθαι, διευθέτησις, διακόσμησις, στολισμός. « Ἡ κόσμησις, παρὰ φύσιν εὖσα διάθεσι, ἀκρασία τῷ ὀρθῶς λογιζομένῳ φανήσεται, « (Ἱερακλ. παρὰ) Φωτ.

Κοσμήτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ Κοσμητήρ, (ὅθ. εἰς τὴν Ἔφεσον) ἡ κοσμητεύουσα (ἐκτελοῦσα χρέη κοσμητοῦ) γυνή.

Κοσμητεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι κοσμητής.

Κοσμητήρ, Π. ἀντὶ Κοσμητής.

Κοσμητήριον (τὸ). πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς κόσμησιν, Καλλυντήριον.

Κοσμητὴς, οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ κοσμῶν (διέπων, διατάττων, κτλ.), διευθυντὴς, διοικητής. (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ἔφορος τῆς εὐκοσμίας τῶν νέων (κυρ. εἰς τὰ γυμνάσια). « Ἔρηβος γέγονεν, ἐπαλεῖν τὸν κοσμητὴν φοβεῖται, « Στέ. 2) ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος στολίζων, = Κομμωτής. « Τοὺς κοσμητὰς, οἳ ὑποχρίουσί τε καὶ ἐντρίβουσιν αὐτούς, « Ξεν.

Κοσμητικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κοσμεῖν. ‖. « Κοσμητικὴ (ἡ), ἡ τέχνη τοῦ κοσμητοῦ (2). = Κομμωτική.

Κοσμητὸς, ἡ, ὀν. Κεκοσμημένος, βαλμένος εἰς τάξιν, καλὰ διηρθρωμένος· ζωλισμένος, εὐπρεπισμένος.

Κοσμήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κοσμητὴς, = Κομμώτρια.

Κόσμητρον (τὸ), = Κάλλυντρον, Κοσμητήριον.

Κοσμήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Κοσμητής.

Κοσμιαῖος, α, ον. Μέγας ἴσα μὲ τὸν κόσμον.

†Κοσμικὸς, ἡ, ὀν. (Γρφ.) Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κόσμον (ὢν ἐκ τοῦ κόσμου), κοινὸς, λαϊκὸς, μὴ καθιερωμένος. « Κοσμικὸν ἅγιον, « Γρφ., τὸ πρῶτον μέρος τοῦ ναοῦ (πρὸς διαστολὴν τοῦ ἁγίου τῶν ἁγίων).

Κοσμικῶς, ἐπίρ. Ὡς κοσμικὸς, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κόσμου.

Κόσμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόσμος, ζωλίδιον. 2) (κυρ.) οὐδ. τοῦ

Κόσμιος [κόσμος], α ἢ ος, ον. Καλοσυγχρισμένος· (τρπ.) συνεσταλμένος, σεμνὸς, εὐτακτος· χρηστοήθης, τίμιος, μετριόφρων, πρᾶος, ἥσυχος· (ἐν γέν.) ἄνθρωπος τοῦ κόσμου (καθὼς πρέπει).

Κοσμιότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἀρετὴ) τοῦ κοσμίου, τιμιότης, εὐσχημοσύνη, μετριοφροσύνη, σεμνότης, εὐταξία κτλ.

Κοσμιώτης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σεμνὸν (κόσμιον) ἐξωτερικὸν, κόσμιος τὸ εἶδος.

Κοσμίως, ἐπίρ. Μὲ κοσμιότητα, σεμνῶς, εὐτάκτως, εὐσχημόνως κτλ.

Κοσμοβίους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζῶν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ κόσμου.

;Κοσμογένεια καὶ Κοσμογένεσις, εως, = Κοσμογονία.

Κοσμογενὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ κόσμῳ γεννηθείς.

;Κοσμογενία (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ)
Κοσμογονία (ἡ). ἡ γένεσις (παραγωγὴ, δημιουργία) τοῦ κόσμου.

Κοσμογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννήσας (παραγαγὼν, δημιουργήσας) τὸν κόσμον.

Κοσμογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιγράφω τὸν κόσμον ἢ τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου.

Κοσμογραφία (ἡ). περιγραφὴ τοῦ κόσμου ἢ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου.

Κοσμογράφος (ὁ, ἡ). ὁ περιγράφων τὸν κόσμον ἢ τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου.

Κοσμοδιοικητικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀφορῶν τὴν διοίκησιν τοῦ κόσμου.

Κοσμοδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος (ἐν ἑαυτῷ) τὸν κόσμον. « Ἐν τῷ κ. κῆτει τὶ θεῖον, « Ἐπιφ.

Κοσμοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ κόσμου, ὅμοιος τὸ εἶδος μὲ τὸν κ.

Κοσμοθέτης, ου (ὁ). ὁ διέπων (διευθετῶν) τὸν κόσμον.

Κοσμοκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ κινῶν τὸν κόσμον.

Κοσμοκόμης, ου (ὁ), Π. ὁ κοσμῶν (διευθετῶν) τὴν κόμην.

Κοσμοκράτης, ου (ὁ), = Κοσμοκράτωρ.

Κοσμοκρατορία (ἡ). τὸ κράτος (ἡ ἐξουσία) τοῦ κοσμοκράτορος, παντοκρατορία.

Κοσμοκρατορικὸς, ἡ, ὀν. Κοσμοκράτορος ἴδιος, παντοκρατορικός.

Κοσμοκράτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν (ἐξουσιάζων) τὸν κόσμον, παντοκράτωρ.

Κοσμοκτίστωρ, ορος (ὁ). ὁ κτίσας τὸν κόσμον, κτίστης (δημιουργὸς) τοῦ κόσμου.

Κοσμοκτίνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φονεύων ἀφανίζων) τὸν κ.

Κοσμολαμπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φωτίζων μὲ τὴν λάμψιν του τὸν κόσμον.
Κοσμόλεθρος (ὁ, ἡ), = Κοσμολέτης.
Κοσμολέτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Κοσμολέτης, ου (ὁ), Π. ὀλετὴρ (ἀφανιστὴς) τοῦ κόσμου.
Κοσμολογία (ἡ). πραγματεία (διδασκαλία) περὶ τῶν φυσικῶν νόμων διὰ τῶν ὁπ. διοικεῖται ὁ κόσμος.
Κοσμολογικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κοσμολογίαν, πραγματευόμενος περὶ αὐτῆς.
Κοσμομανής, έος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ μανία ἐκυρίευσε (ἐξεστάθη εἰς ὅλον) τὸν κόσμον.
Κοσμοπαθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀπὸ τὰ πάθη τοῦ κόσμου.
;Κοσμοπατήρ, -τέρος (ὁ), Π. ὁ πατὴρ τοῦ κόσμου.
Κοσμοπλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω (δημιουργῶ) τὸν κόσμον ὡς-
Κοσμοπλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάστης (δημιουργὸς) τοῦ κόσμου.
Κοσμοπληθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πληρώσας τὸν κόσμον.
Κοσμοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ στολίζων τὸν κόσμον.
Κοσμοπάθητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. παθεῖ ὁ κόσμος.
Κοσμοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω τὸν κόσμον ἢ, Πραγματεύομαι (Φιλοσοφῶ) περὶ τῆς Κοσμοποιίας.
Κοσμοποιητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τὴν κοσμοποιίαν.
Κοσμοποιία (ἡ). ἡ κτίσις (δημιουργία) τοῦ κόσμου.
Κοσμοποιός (ὁ, ἡ). ὁ ποιητὴς (δημιουργὸς) τοῦ κόσμου. « Τὸ κοσμοποιόν, » Στδ., ἡ δημιουργικὴ τοῦ παντὸς δύναμις. 2) ὁ κατορθώνων τάξιν (εὐταξίαν). « Ἡ ἀνάγκη κοσμοποιόν, » Πλ.
Κοσμόπολις, ιδος (ὁ). ὁ κοσμῶν (διέπων) τὴν πόλιν, (ἀξίωμά τι εἰς τοὺς Δωριεῖς), (παρβλ. Κοσμητής).
Κοσμοπολίτης, ου (ὁ) ἢ Κοσμοπολιτισμός (ἡ), πολίτης ὅλου τοῦ κόσμου, (δηλ.) μὴ γνωρίζων ἢ μὴ θέλων νὰ γνωρίσῃ ἰδιαιτέραν πατρίδα.
Κοσμοπρεπής, έος (ὁ, ἡ). ἀνάλογος μὲ τὸ μέγεθος ἢ μὲ τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ κόσμου.
Κοσμορύστης, ου (ὁ), Π. [κόσμ. ῥύομαι]. λυτρωτὴς (σωτὴρ) τοῦ κόσμου.
Κόσμος (ὁ), [κομέω]. τάξις, εὐταξία, εὔθημοσύνη· εὐκοσμία· εὐσχημοσύνη. « Τοὶ δὲ κάθεζον ἐπὶ κλησίον ἔκαζοι κόσμῳ, » Ὀδ. Ν. « Ἔφευγον οὐδενὶ κοσμῳ (ἡ) εὐδένα κόσμον, » Θρ., πάντη ἀκοσμίως. « Καὶ πολλοὶ ἀπέθανον αὐτῶν, ἀτάκτως καὶ οὐδενὶ κόσμῳ προσπίπτοντες, » Θκ. « Οὐ κατὰ κόσμον ἄνδρα παρετρέψασθε, » Θκρ. 2) διάταξις, διακόσμησις. (ἐνίοτε) ἡ καθεστῶσα διοίκησις. « Βουλομένῳ μεταστῆσαι τὸν κόσμον, καὶ ἐς δημοκρατίαν τρέψαι, » Θκ. (Δ. 76). « Ἵππον κόσμον δέεσον δουρατέου, » Ὀδ. Θ. 3) στολισμός· (μτφρ.) τιμή, δόξα. « Ὡς νύμφην κατεκόσμησέ με κόσμῳ, » Γρφ. « Τῇ ὁρμῇ αἱ βάλανοι κόσμος, » Θκρ. « Ἑλένη Λακεδαιμονι κόσμος, » αὐτ. « Γυναικὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει, » Σοφ. « Οἷς κόσμος καλῶς τοῦτο δρᾶν, » Θκ. (καὶ πλθ.) « Καὶ τοὺς περὶ τὸ σῶμα κοσμους εἶσαε χαίρειν, » Πλάτ. « Τοῖς μὲν γὰρ ποιηταῖς πολλοὶ δίδονται κόσμοι.. τοῖς δὲ περὶ τοὺς λόγους οὐδὲν ἐξέστι τῶν τοιούτων, » Ἰσκρ. (ὈΘ. 4) τὸ πᾶν, ἡ κτίσις. « Κόσμος ἐστὶ σύστημα ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ τῶν ἐν τούτοις περιεχομένων φύσεων, » Ἀρχτ. « Διοταγρεύεται δὲ κόσμος ἀπὸ τᾶς τῶν συμπάντων διακοσμάσιος, » Στδ. « Σοὶ δὴ πᾶς ὅδε κόσμος ἑλισσόμενος περὶ γαῖαν πείθεται, » Σωτάδ. Ἔμπ. « Ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, » Γρφ. 5) (μτγν.) οἱ ἄνθρωποι, τὸ ἀνθρώπινον γένος· (ἰδιωτ.) οἱ κοσμικοί. « Ἐν τῷ κόσμῳ ἦν, καὶ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω, » Γρφ. « Ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστέ, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος, » αὐτ. « Ὁ τότε κόσμος ὕδατι κατακλυσθεὶς ἀπώλετο, » αὐτ. « Ἴδε ὁ κόσμος ὀπίσω αὐτοῦ ἀπῆλθεν, » αὐτ. 6) τὰ ἀγαθὰ (αἱ ἀπολαύσεις) τοῦ κοσμου. « Τί ὠφελήσει ἄνθρωπος, ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον; » Εὐαγγ. « Οἱ χρώμενοι τῷ κόσμῳ τούτῳ, » Ἀπος. 7) (εἰς τὴν Ρητ.) ἀξιωμά τι ἀνάλογ. μὲ τῶν Λακεδ. τοὺς Ἐφόρους, (ἴδε Κοσμητής).
Κοσμοσάνδαλον (τὸ), (οὕτως ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν Δωρ.) ὁ ὑάκινθος.
Κοσμοσώστης, ου (ὁ). ὁ σωτὴρ τοῦ κόσμου.
Κοσμοσωτήριος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος πρὸς σωτηρίαν τοῦ κοσμου.
Κοσμοσώτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ Κοσμοσώστης.
Κοσμοτέχνης, ου (ὁ), = Κοσμοπλάστης.
Κοσμοτεχνῖτις, ιδος (ἡ). δημιουργὸς τοῦ κόσμου.
Κοσμοτερπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ τέρπων (εὐφραίνων, χαροποιῶν) τὸν κόσμον.
Κοσμοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων τὸν κόσμον (τὰ ὄντα).
Κοσμουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Δημιουργῶ τὸν κόσμον.
Κοσμουργία (ἡ). ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου.
Κοσμουργός (ὁ). δημιουργὸς τοῦ κόσμου.
Κοσμοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φανεὶς (ἐπιφανεὶς) εἰς τὸν κόσμον.
Κοσμοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (ἀφανίζων) τὸν κόσμον.
Κοσμοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω ἐν ἐμαυτῷ τὸν κόσμον. « Ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε κοσμοφορεῦσα, » Γρφ.
Κοσμῶ, ᾶς-ῶς (ἡ), = Κομμώ.
Κόσος, η, ον, Ἰων. Αἰολ. ἀντὶ Πόσος.
;Κοσσίζω, Μ. ίσω, = Κολαφίζω, [ἐκ τοῦ
Κόσσος (ὁ), [κόπτω], = Κολαφισμός.
Κοσσύμβη (ἡ), = Κοσύμβη.
Κοσσυφίζω, Μ. ίσω. Κτλ. κοσσυφιδῶ ὡς ἀνθόσσυφος ἢ Ἀττ. Κόττυφος (ὁ), [ὄττιβος, κότταβος], εἶδ. πτην., (κοιν.) κότσυφας, κοτσύφι. 2) εἶδ. μελανοῦ ἰχθύος. 3) (εἰς τὴν Βοιωτ.) ὁ πετεινός, ἢ εἶδ. πετεινοῦ, (καὶ ἐν διχθῶμεν ὡς ἐτυμολογ. ῥίζαν τὸ Κόπτω, πίθανν.) κοπῶνι, (καθ' ὃν μάλιστα καὶ ὁ Παυσ. [Βοιωτ. ΚΒ', 4] διακρίνει) « Γένη δύο ἀλεκτρυόνων, οἵ τε μάχιμοι καὶ οἱ κόσμιοι, « (Ἀλλ' αὐτοὶ ἴσως ὠνομάσθησαν οὕτω μᾶλλον διὰ τὸ χρῶμά των).
;Κοστάριον (τὸ), εἶδος ἢ ῥίζα κόστου.
†Κοστὴ (ἡ), [κόπτω], = Ἀκοστὴ, (κατὰ διάλεκτ.) ἡ κρεβή.
Κόστος (ὁ), εἶδ. ἀρωματικοῦ φυτοῦ τῆς Ἰνδ.
Κοσύμβη (ἡ) καὶ
Κόσυμβος (ὁ), [κόρυμβος]. τοῦ ἁμαλλιῶν εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς, (Τουρκ.) περτσὲς, (παρβλ.) Κρώβυλος. 2) φοῦντα, χράσι· φλόκος (ὈΘ. ὁ Κοσυμβωτὸς χιτών). 3) στεφάνι, περβάζι, (Γαλλ.) **bordure**. (ἐπὶ φορεμ.) κενάρι. « Οἱ δὲ κόσυμβοι τῶν χιτώνων ἐκ βύσσου, » Γρφ.
;Κοσυμβόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω εἰς φόρεμα κόσυμβον (κρόσσια ἢ κενάρια), (ὈΘ.).
Κοσυμβωτός, ἡ, όν. (κυρ. χιτὼν) Ὁ ἔχων κοσύμβους, (κοιν.) φλοκάτα.
;Κοταίνω (χ. Μ.), = Κοτέω.
Κοτὲ, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ποτέ.
Κοτεινὸς, ἡ, όν, Π. = Κοτήεις.
Κότερος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Πότερος.
Κοτέω-ῶ [κότος], Μ. κοτέσομαι καὶ κοτέσσομαι (ἀόρ. Ἐκότεσα[σσα] καὶ μα. Ἐκοτεσά[σσά]μην, καὶ ὁ πρκ. τῆς μτγ. Κεκοτηώς), Π. (μὲ δοτ.) θυμόνω (κοιν. βράζω) μέσα μου, παροργίζομαι, πεισμόνω· φυλάττω πάθος (μνησικακῶ) κατά τινος, ἐχθρεύομαι· ὀθνῶ. « Κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει καὶ τέκτονι τέκτων, » Ἡσ.
Κοτήεις [κότος], εσσα, εν, Π. μνησικακῶν ἢ παροργισμένος κατά τινας, (ἐνγέν.) δυσμενὴς, ἐναντίος.
Κοτινὰς, άδος (ἡ). ἐλαιὰ φυλλοσμένη εἰς κότινον (ἀγριελαιάν)· ὁ καρπὸς τῆς ταύτης ἐλαιᾶς. (ἄλλ.) Στράβηλος. 2) ὁ καρπὸς (ἡ ἐλαιὰ) τοῦ κοτίνου, ἀγριοελαιά. « Νήστει δίδου ἄνθος χαλκοῦ ὅσον κοτινάδα, » Ἱππκρ.
Κοτινοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων, κατάφυτος ἀπὸ) κοτίνους.
Κότινος (ὁ καὶ ἡ), [κότος], εἶδ. σκληροτάτου δένδρ., ἀγριελαιά.
Κοτινοτράγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων τὸν καρπὸν τοῦ κοτίνου (τῆς ἀγριελαιᾶς).
Κοτόεις, εσσα, εν, Π. = Κοτήεις.
Κοτὶς, ίδος (ἡ), = Κοττὶς.
Κότος (ὁ), [συγγ. τοῦ Κώπτω], Π. ὀργὴ ξυμπονος· ἐχθροπάθεια· μνησικακία· (μτγν.) φθόνος.
†Κόττα (Συρακ. Κοττὰ) (ἡ), [κόπτω], Δ. (κυρ.) τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς (τὸ ὁπ. κουρεύεται)· (ἐν γεν.) ἡ κεφαλὴ, (παρβλ. Κόρση), (ὈΘ. Κόττις, Κοττὸς, Κοττάναβρον, Κόττυφος, Προκόττας κτλ., τὰ ὁπ. ἴδε καὶ παρβλ.).
Κοτταβεῖον (τὸ), τὸ σκεῦος εἰς τὸ ἢ μὲ τὸ ὁπ. παίζεται ὁ κότταβος. « Ἀνω γὰρ ὥσπερ κοτταβεῖον αἴρομαι, » (εὐθ. παρ') Ἀθ. 2) τὸ βραβεῖον τοῦ κοττάβου. « Παίζωμεν· ἀγεννῶς δ' οὐκ ἐῶ παίζειν τίθημι ἐξ κοτταβεῖα σφῶν ἐγὼ τασδε γε τὰς ψηπτίδας, » (Πλάτ. παρ') Ἀθ.

Κοτταβικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κότταβον. ■ Ῥάβδος —, ■ Ἑρμῆπ.

Κοττάβιον (τὸ), = Κοττάβειον.

Κοττάβις, ίδος (ἡ), (ἐπίθ.) ἀντὶ Κοττα-βική. ■ Κύλιξ —, ■ Ἀθ. (ὀθ. ||. οὐσ. ἐνν. τοῦ Κύλιξ), εἶδ. ποτηρίου διὰ τὸν κότταβον. ■ Ἐν κεραμέᾳ κοττα-βίδι.

Κοττάβισις, εως (ἡ) καὶ

Κοττα-βισμός (ὁ), τὸ κοττα-βίζειν, παίξι-μον τοῦ κοττάβου. (ἰατρ.) ἡ ςάγδην γι-νομένη ἐπίχυσις ὑγροῦ, (Γαλλ.) la dou-che.

Κόττα-βος (ὁ), [ὁ κόττα-βος ἢ κάπτω;]. εἶδ. παλυσπουδάστου παιδιᾶς συνιθιζομένης εἰς τὰ συμπόσια ἢ μεταφερθείσης ἀπὸ τῆς Σικελ. εἰς τὰς Ἀθ. (Ἐκ τῶν ἐνν. σχεδὸν τρόπων, καθ' οὓς ἔφθασε μέ-χρι τῶν καιρῶν νὰ παίζηται, ὁ συνηθέστε-ρος ἢ ἁπλούστερος ἦτον ὁ ἑξῆς: Στά-ζων τις εἰς ἐπίτηδες λεκάνην καὶ μὲ ἰδιαιτέραν τέχνην τὸ ἐναπολειφθὲν εἰς τὸ ποτήριόν του κρασὶ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-στον εἰς ἐνθύμησιν φίλου, ἀπὸ τὸν κρό-τον τῶν σταλαγμῶν καὶ ἐνίοτε τὴν δι' αὐτῶν καταβύθισιν τῶν ἐπικλεόντων εἰς τὴν λεκάνην ποτηρίων, ἐμάντευεν ἂν ἀγαπᾶται ἢ ἐλάμβανε τὸ ἐπὶ τούτῳ προκείμενον βραβεῖον). 2) (συνεκδ.) τὸ κρασὶ τὸ ὁπ. ἐχύνετο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, (ἄλλ.) ἀάτακ. 3) τὸ ἀγγεῖον εἰς τὸ ὁπ. ἐχύνετο, (ἄλλ.) Κοττα-βεῖον. ■ Κόττα-βος ἐκ Σικελῆς ἐξ γ-βονός, εὐ-πρεπὲς ἔργον, ὃν σκοπὸν ἐς λαταγῶν τόζα καθιστάμεθα, ■ Ἐπιγρ.

Κοττάναθρον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου κατμιῶν-ται ἡ κόττα-ι, τὸ κατμάσι τῶν ὀρνέθων.

Κοττάνη (ἡ), ἁλιευτικόν τι ἐργαλεῖον, (ἄλλ.).

Κόττανον (τὸ), εἶδ. μικρῶν σύκων.

†Κόττη (ἡ), = Κόττα.

†Κοττίζω, Μ. ἰσω. (Βυζ.). παίζω τὸ

†Κοττίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόττος (4), (ὀθ. τὰ κοιν.) κοτσι.

Κοττὶς καὶ Κοττὶς, ίδος (ἡ), τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς [κόττας], τὸ ἰνίον. ■ Ἂν σφακελίσῃ ὁ ἐγκέφαλος, ἐδύνη λάζεται ἐκ τῆς κοτίδος ἐς τὴν ῥάχιν, ■ Ἱππκρ.

Κοττισμὸς (ὁ), τὸ κοττίζειν, παίξιμον τοῦ κόττου.

Κοττιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κοττίζων (παίζων τὸν κόττον).

Κοττοβολέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κοττίζω, (ἄλλ. διορθ.

‡Κοττοκολέω-ῶ, Μ. ήσω, (διότι ὁ Ἡσύχ. τὸ ἐξηγεῖ) ■ Πυγατηρῶ (μαντικῶς) ὄρνιν τινα, οἰωνοπολέω.

†Κόττος (ὁ), = Κόττη. 2) (συνεκδ.) ὁ πε-τεινὸς (διὰ τὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του λό-φον, ὀθ. κοιν. κόττα ἢ ὄρνιθα, ἴδε Κοττ-άναθρον). 3) εἶδ. μικροῦ ἰχθ. (κωβιοῦ ἢ κεφάλου), (Ἀρστ. Ζ'. Ἱστορ. Δ'. Θ). 4) (Βυζ.) ὁ ἀστράγαλος, τὸ κόττι, (ἐν γέν.) τὰ ζάρια.

Κόττυφος (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Κόσσυφος.

Κοτυλαῖος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κοτυλιαῖος.

Κοτύλη (ἡ), [κύτος]. (ἐν γέν.) κοιλότης, βάσις. 2) (ἀνατομ.) τὸ κοῖλον μέρος τοῦ κοτυλέδου (κυρ. τοῦ γόφου) εἰς τὸ ὁπ. ἐναρμόζεται καὶ περιστρέφεται τὸ κεφαλωτὸν μέρος τοῦ ἄλλου, (ἴδε Κορωνὸς), (ὀθ. μετμ. ἢ κοιν.) κοτύλα. 3) (συνήθ.) εἶδ. ποτηρίου, καυκί, (Δτν.) scutella, (ὀθ. τὸ κοιν.) σκουτέλι. (ὀθ.) ■ Χαλκόδετοι κοτύλαι, ■ Δίσχλ., τὰ κύμβαλα. 4) (συνεκδ.) εἶδ. μέτρου διὰ τὰ ῥευστὰ (χωρ. 7 ½ σύγγ.), (ἄλλ.) Ἡμίξεστον, (Γαλλ.) chopine, (παρέλ. Κύαθος).

Κοτυληδονώδης, εος (ὁ, ἡ), κοτυληδόνι ὅμοιος.

Κοτυληδών, όνος (ἡ), = Κοτύλη (τῶν κοκ-κάλων). 2) τὰ βυζιὰ τοῦ πλακάμου (ἢ κατ' ἔκτ. ἁλόκληρος ὁ πλόκαμος) τῶν ὀκταπόδων καὶ πᾶν ὅ, τι ὁμοιάζει μὲ αὐτά. 3) εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) κυμβάλιον καὶ σκουτέλιον, (Γαλλ.) ὁμφαλὸς τῆς Ἀφροδ. (■ Φύλλον δὲ ἔχει ὥσπερ ἐξόβαφον, περιφερές, λελιθωτως κοῖ-λον, ■ Διοκρ.).

Κοτυλήρυτος (ὁ, ἡ), Π. [κοτύλη, ῥέω]. (ἐπὶ ῥευς.) τόσον παλὺς (ἄφθονος) ὥστε δύναταί τις νὰ ἀντλήσῃ ἀπ' αὐτοῦ μὲ τὴν κοτύλην ἢ μὲ τὸ κοῖλον (τὴν κο-τύλην) τῆς χειρός. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ-

Κοτυλιαῖος, α, ον. Ἴσος (τὴν κασότ. ἢ τὸ βάρος) μὲ ὅσον χωρεῖ μία κοτύλη. ■ Πο-τήριον κοτυλιαῖον, ■ Ἀρτ.

Κοτυλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κοτύλιον.

Κοτυλίζω, Μ. ἰσω. Πωλῶ μὲ τὴν κοτύ-λην (κοιν. μὲ τὴν ὀκᾶν, λιανοπωλῶ). 2) (ἰ) παίζω τοὺς χαχαδές.

Κοτύλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κοτύλη.

Κοτυλὶς, ίδος καὶ

Κοτυλίσκη (ἡ) καὶ

Κοτυλίσκιον (τὸ) καὶ

Κοτυλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κοτύλη.

Κοτυλιστὴς, οῦ (ὁ), εἶδ. θαυματοποιοῦ, (Τουρκ.) χοκκαμπάζης, (Γαλλ.) joueur de gobelets.

Κοτυλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ κοτύ-λην, ἔχων σχῆμα κοτύλης.

Κοτυλος (ὁ), Ἰων. = Κοτύλη, καυκί. ■ Εἰ δέ ποτε πεῖν βουληθείεν (οἱ Δακεδ. εἰς τὰ φειδιτιά των), πρασπαρεπίθεσαν τοὺς καλουμένους κοτύλους, κάλλιστα ἐξ εὐ-πατωτάτα ἐκπωμάτων, ■ Ἀθ.

Κοτυλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κοτυλοειδής.

Κοτύλων, ωνος (ὁ), Κωμ. ἐπίθ. μεθύσου, (κοιν.) κρασοκανάτας.

Κοῦ, Π. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Καὶ οὔ.

Κοῦ, ἐπίῤ. Ἰων. ἀντὶ Ποῦ.

†Κουβαρὶς, ίδος (ἡ), (νλγ.) = Ὀνίσκος, (κοιν.) κουβαρίδα, (ἔντ.).

Κουκέθ', Π. (πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ

Κουκέτι, Π. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Καὶ οὐκέτι.

Κοῦκι (τὸ), (ἄκλ.), εἶδ. δένδρ. (φοίνικος) ἢ ὁ καρπός του, (Ἱσπαν.) coco, (Τουρκ.) καρύδι τῆς Ἰνδ.

‡Κουκίμηλον (τὸ). ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου κοῦκι.

Κουκινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ κατ-εσκευασμένος ἀπὸ τῶν φύλλων ἢ τοῦ καρποῦ τοῦ δένδρ. κοῦκι.

Κουκιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν ὡς τὸ δένδρ. κοῦκι.

†Κουκούλιον (τὸ), (νλγ.) ὁ βόμβυξ (τὸ κουκοῦλι) τοῦ μεταξοσκώληκος.

†Κουκούμιον (τὸ), ἀγγ. τοῦ μαγειρείου, Λατ. cucuma, (Τουρκ.) γκιουγκιοῦμι.

Κουκουφᾶς (ὁ), Αἰγυπτ., ὁ πελαργὸς ἢ ἐ-τσιψὴ ἢ ἡ γλαυξ (κουκουβάγια).

Κουλεὸν (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Κολεόν.

Κουλεόπτερος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κολεό-πτερος.

Κουλεὺς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Κολεός.

†Κουλιδάτεια (ἡ), = Κολλυδάτεια.

‡Κουμάσιον (ἢ καθὼς εἶνε γραμμένον εἰς τὸν Κώδ.) Κοιμᾶσι (τὸ), [κοιμῶμαι]. ὁ ὀρνίθων (Ἡσύχ.).

†Κούνικλος (ὁ), = Κόνικλος.

Κουρὰ (ἡ), [κείρω]. κούρεμα, ψαλίδισμα (κυρ. τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς). ■ Ἐν γρῷ κουρᾷ, ■ Δκ., τὸ ξύρισμα. 2) ■ Ἐντομὴ, χαραγματιά, ἢ ναψίδι, πελε-κοῦδι. ■ Μικραῖς τοῦ ξύλου κουραῖς συν-έχεται, ■ Παλ. Μθμτκ.

Κουρέλιον ἢ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Σ. Καρδίλιον.

†Κουρὰς, άδος (ἡ), Σ. Ἐγκουράς.

Κουραφροδίτη (ἡ). ἡ Ἀφροδ. (ἢ χάρις, τὰ θέλγητρα) κόρης.

Κουρεακὸς, ἡ, όν. Κουρέως ἴδιος. ■ Δα-λιὰ κουρεακὴ, ■ Πλδ.

Κουρεῖα (ἡ), = Κουρά.

Κουρεῖον (τὸ), τὸ ἐργαστήριον τοῦ κου-ρέως, (Ἰταλ.) μπαρμπερείων, (εἰς τοὺς παλ. ἐχρησίμευεν καὶ πρὸς συνομιλίαν καὶ διασκέδασιν, καθὼς τώρα τὰ καφε-νεῖα).

Κούρειον (τὸ), [κοῦρος]. τὸ προσφερόμε-νον εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀπατουρίων θῦμα, (ἄλλ.) Μεῖον. ■ Οὐθ' οἱ φράτορες εἰ-σέδεξαντο, ἀλλ' ἀπηνέχθη τὸ κούρειον, ■ Ἰσ., (ἴδε καὶ Κουρεῶτις).

Κουρείω (χ. Μ.), = Κουρεύω.

Κουρεὺς [κουρᾶ], έως (ὁ), = Κουρευτὴς (κυρ. τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς), (Ἰτα-λ.) μπαρμπέρης. 2) εἶδος πτηνοῦ (τοῦ ὁπ. ἡ φωνὴ ὁμοιάζει τὸν ἦχον τῆς κουρευτικῆς ψαλίδος).

Κουρεύσιμος (ὁ, ἡ), = Κούρσιμος.

Κουρευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ κουρεύων, = Κουρεύς.

Κουρευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησι-μεύων εἰς τὸν κουρευτήν.

Κουρεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κουρευτής.

†Κουρεύω, Μ. εὑσω, Σχλ. ἀντὶ Κείρω.

Κουρεῶτις, ιδος (ἡ). ἡ πρώτη ἢ (κατ' ἄλλ.) ἡ τρίτη ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τῶν Ἀ-πατουρίων καθ' ἣν ἐνεγράφοντο εἰς τοὺς φράτορας καὶ συγχρόνως ἐκούρευον τρώ-την φορὰν καὶ τὰ μαλλία των τὰ τέκνα τῶν πολιτῶν.

Κούρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κόρη.

Κουρὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κουρά.

Κουρήϊος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Κόρειος.

†Κουρήσιμος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἀντὶ Κούρσιμος.

Κούρητες (οἱ), Π. [κοῦρος] ἀντὶ Νεανίαι, παλληκάρια.

Κουρῆτες (οἱ), [κουρά]. οἱ ἱερεῖς τῆς Κυ-βέλης, (παρέλ.) Κορύβαντες.

Κουρητίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι τοὺς Κου-ρῆτας, ἐκτελῶ τὰ ὄργιά (τὰ μυστήριά) των.

Κουρητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Κουρῆτας, τῶν Κουρητῶν ἴδιος.

Κουρῆτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κουρήτης. ἱέρεια τῆς Κυβέλης.

Κουρητισμὸς (ὁ). τὸ κουρητίζειν, ἡ λα-τρεία τῆς Κυβέλης.

Κουρίας, ου (ὁ). κουρεμένος μὲ κουτσο-

μένα μαλλιά, (παρβλ.) Κόρσης. ▫ Ἐν χρῷ κουρίας, ▫ Συν., ὁ ξυρισμένος.

Κουριάω-ῶ, Μ. άσω. Χρειάζομαι κούρεμα (κουρᾶν), εἶμαι ἀξύριστος (ἀκούρευτος), ἔχω πολλὰ μαλλιὰ ἢ γένεια.

Κουρίδιος [κοῦρος, κούρη], η, ον, Π. ὁ ἢ ἡ ἐκ παρθενίας σύζυγος, μιπροπανδρεμένος, (ἑπα.) ἀγαπητός, ἀχώριστος. (ἐπὶ πραγμ.) ὁ ἀνήκων εἰς τοιοῦτον ἢ τοιαύτην σύζυγον, (ἐν γέν.) νυμφικός, γαμήλιος. ▫ Χιτών —, ▫ Ἐπιγρ. ▫ Δῶμα κουριδίων, ▫ Ὀδ. Τ.

Κουρίζω [κοῦρος], Μ ίσω, Π. = Κουροτροφέω, (ἐν γέν.) περιποιοῦμαι, ἐπιμελοῦμαι· χαϊδεύω, (παρβλ. Κορίζομαι). 2) (ἀμτθτ.) εἶμαι νέος (παλληκάρι) ἢ φέρομαι ὡς τοιοῦτος. ▫ Σάκος.. Λαέρτεω, ὃ κουρίζων φορέεσκε, ▫ Ὀδ. Χ.

Κουρίζω [κουρά], Μ. ίσω. Κουρεύω. ▫ Κυπάρισσος κουριζομένη, ▫ Θφρ.

†Κουρικός, ή, όν, = Κουρευτικός, χρησιμεύων εἰς τὸ κούρεμα.

Κούρμος, η, ον. Ὁ συνήθως κουρευόμενος ἢ, κουρεμένος. ▫ Δάφνη —, ▫ Αξ. ▫ Θρίξ (▫ Κάρη)—, ▫ Εὐρ. β. (οὐσ. θηλ.) πρασωπεῖον παριστάνον κόρην μὲ κουρεμένα μαλλιά, (παρβλ. Ἐγκουρές). 2) Π. ἀντὶ Κουρικός, κουρευτικός. ▫ Σίδηρος —, ▫ Εὐρ.

Κουρλέ, ἐπίρ. Π. ἀπὸ τὰ μαλλιά. ▫ Κουρλὲ ἑλκομένη κλοκάμους, ▫ Ἀπλλν.

Κούριος, η, ον, Π. ἀντὶ Κόρειος.

Κουρίς [κουρά], ίδος (ἡ), (ἐνν. μάχαιρα) ἐργαλ. διὰ κούρεμα, ψαλίδι ἢ ξυράφι. 2) = Κουρεύτρια, Κομμώτρια. 3) ἀ. = Κωρίς, Καρίς.

†Κούρισσα, ης (ἡ), = Κουρεύτρια, χνουδώτρια.

Κοῦρμι (τὸ), ἄκλ., εἶδ. ζύθου (μπίρας) μὲ μέλι.

Κουροβόρος (ὁ, ἡ), Π. [κοῦρος, βιβρώσκω]. τεκνοφάγος, παιδοκτόνος.

Κουρογονία (ἡ), Ἰων. γέννησις κούρων (ἀγοριῶν), ἀρρενοτοκία.

Κουροθάλεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Κουροθαλής, ές [ὁ, ἡ], Π. ὁ θάλλων (ἀκμάζων) ὡς κοῦρος ἢ ἐξ αἰτίας συχνοῦ κουρεύματος (κορφοκοπήματος), (ἐν γέν.) εὐθαλής, τρυφερός, νεαρός.

Κοῦρος [ὁ], [κείρω, κουρά]. παῖς (κυρ. εἰς ἡλικίαν καθ' ἣν ἀρχίζει νὰ κείρεται), παλληκάρι, (ἐν γέν.) νέος (ὀθ. καὶ τὰ συγκρ. Κουρότερος), (κατ' ἔκτ.) νήπιος, βρέφος (Ἰλ. Ζ, 59). (κατ' ἄλλ. συγγ. τῷ Κῦρος, κύριος) ὁ υἱὸς τοῦ οἰκοδεσπότου, (λατ.) filii familias, (παρβλ.) Διοπάσυνος, (ἴδε καὶ Κόρος).

‡Κουροσόος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τὰ τέκνα.

Κουροσύνη (ἡ), Π. νεότης, (κυρ. θηλ. τοῦ

Κουρόσυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς κοῦραν (νέον), ἕξεως νέου, νεανικός. ▫ Θρὶξ —, ▫ Ἐπιγρ., ἡ κούρεμος. ‖. (οὐσ.) Κουρόσυνα (τά), (ἐνν. ἱερά) ἡ τελουμένη κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀπατουρίων θυσία, (ἴδε Κούρειον καὶ Κουρεῶτις).

Κουρότερος, α, ον, Π. συγκρ. τοῦ Κοῦρος, νεώτερος, (πάντοτε σχεδὸν ἀντὶ ἁπλ. θετ.) νέος.

Κουροτοκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. τίκτω κούρας (ἀγόρια), εἶμαι ▫

Κουροτόκος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀρρενοτόκος.

Κουροτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι κουροτρόφος, τρέφω (ἀνατρέφω) τέκνα.

Κουροτροφία (ἡ), ἀνατροφὴ ἀρρένων τέκνων, [ἐκ τοῦ

Κουροτρόφος (ὁ, ἡ), Π. [κοῦρος, τρέφω]. ὁ τρέφων (ἀνατρέφων) τοὺς νέους, συντελῶν πρὸς αὔξησιν ἢ μόρφωσιν τῆς νεολαίας (ἐπίθ. τῆς Δήμ. καὶ τῆς Ἀφροδ.). (χώρα, πόλις) ἡ ἔχουσα καλὰ παλληκάρια. ▫ Γυνὴ —, ▫ Ἀρετ., ἡ βυζάνουσα ἁρμ. παιδίον. ▫ Ἐλπὶς —, ▫ Μινδ. ἡ τρέφουσα (παρηγοροῦσα) τὸν ἄνδρ. ▫ Εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουροτρόφος, ▫ Ἰσ.

Κουρόφιλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλόπαις.

†Κουστοδία (ἡ), Δτν. custodia, (σῶμα στρατ. διωρισμένον ὡς) φρουρά.

†Κουφαγωγὸς (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυραγωγός.

Κουφίζω [κοῦφος], Μ. ἴσω. Ἐλαφρόνω. (συνεχ.) σηκόνω ἐπάνω, ὑψόνω, ἀναστηκόνω, μετεωρίζω. (μὲ γεν.) ἀπαλλάττω, ἀνακουφίζω. (ὁμτθτ.) εἶμαι ἢ γίνομαι ἐλαφρός, ἐλαφρύνομαι.

Κούφισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐλάφρωσις, ἀναστήκωμα· ἀνακούφισις, παρηγορία.

Κούφισμα (τὸ). τὸ κουφισθὲν (ἀνηψωθέν, ἀνακουρισθέν). 2) = τῷ

Κουφισμός (ὁ), = Κούφισις, ἀνακούφισις, ὕφεσις (νόσου), ξεφόρτωμα. ▫ Νεὼς —, ▫ Ν.κτηρ.

Κουφιστὴρ (ὁ). ὁ κουφίζων (ἀνακουφίζων, ἀναστηκόνων).

Κουφιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν ἐξιν τοῦ ἀνακουφίζειν κτλ., ἐλαφρυντικός.

Κουφογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). κοῦφος τὴν γνώμην, ἄστατος, ἐλαφρόγνωμος.

Κουφοδοξία (ἡ), = Κενοδοξία.

Κουφόλιθος (ὁ), εἶδ. λευκοῦ λίθου τὸν ὁπ. μετεχειρίζοντο εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ ζωγραφικοῦ κινναβάρεως, (κατὰ λέξ.) ἐλαφρόπετρα.

Κουφολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ χωρὶς στοχασιν (χωρὶς βάσιν), φλυαρῶ.

Κουφολογία (ἡ), = Κενολογία, (καιν.) κούφια λόγια, (παρβλ. Ἀνεμώλιος).

Κουφολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν χωρὶς σχοπὸν (χωρὶς βάσιν), μωρολόγος, φλύαρος.

Κουφόνοια (ἡ). κουφότης νιός, ἐλαφρογνωμία, [ἐκ τοῦ

Κουφόνους-ους (ὁ, ἡ). κοῦφος τὸν νοῦν, ἐλαφρόμυαλος.

Κουφονόως καὶ Κουφόνως, ἐπίρ. Μὲ κουφόνοιαν, χωρὶς στοχασιν.

†Κουφόνωτος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυφόνωτος.

Κουφοποιὸς (ὁ, ἡ). ἐμπνέων οἴησιν, κουφότητος ποιητικός.

Κουφόπτερος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων ἐλαφρὰ πτερά, πετῶν ἐλεύθερα ἢ ὀγλίγωρα.

Κοῦφος [†κύφη, κυφὸς, κόρινος], η, ον. (κατὰ λέξ.) Κεῖλος καὶ Κενός, (ὕθ. τὸ καιν.) κούφιος, (συνήθ.) ἐλαφρὸς (κυρ. καὶ μεταφορ.). ▫ Κοῦφα σπέρματα, ▫ Θφρ. ▫ Κούφασι χθὼν ἐπάνωθε πέσοι, γύναι, ▫ Εὐρ. ▫ Ἐκείνῳ μὲν δή, ἐπειδὴ μακαρίτης ἐγένετο, κούφη γῆ, καθάπερ λόγος, ▫ Λουλ. ▫ Ἐν κούφῳ πυρὶ ἑψεῖν, ▫ Δσκρ., μετρίμ. ▫ Κοῦφαι σικύαι, ▫ Ἰατρ., αἱ ἀχάρακτοι, (κοιν.) κιουπιά. ▫ Κούφων καὶ πτηνῶν λόγων, ▫ Πλάτ. ▫ Κούφη ἐλπίς, ▫ Θκ., ματαία, χωρὶς βάσιν, ἢ ἀμυδρά. ▫ Τὸ τοῦ δήμου κοῦφον, ▫ Ἡρωδ., ἡ κουφότης, ἡ ἀστασία. ▫ Φύσει τε κοῦφον τὸ Σύρων ἔθνος, ἐς καινοτομίαν τε τῶν καθεστηκότων ἐπιτήδειον, ▫ αὐτ. ▫ Κουφότεραι ἀπείρατων φρένες, ▫ Πίνδ. ▫ Βαρύτατος ἀνταγωνιστὴς ἦν, κουφότατος δὲ κρατήσας, ▫ Ξεν., μετριώτατος. (ἢ ἀντὶ ἐπίρ.) ▫ Κοῦφα ποσὶ πρασσόντες, ▫ Ἰλ. Ν., ἐλαφρὰ, ὀγλίγωρα.

Κουφόσκευος (ὁ, ἡ). ἐλαφρὰ ἁρματωμένος, εὔζωνος.

Κουφότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ κούφου, ἐλαφρότης (κυρ. καὶ μεταφορ.). ▫ Φερόμενα ὑπὸ κουφότητος ἄνω, ▫ Πλάτ. 2) Π. ἀντὶ Κούφισις, ἀνακούφισις. ▫ Ὁ κάμνων, δακρύων μεταδοὺς, ἔχει κουφότητα μόχθων, ▫ Εὐρ.

Κουφοφορέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Κενοῦμαι (μεταφέρομαι) εὐκόλως ὡς ἐλαφρόν τι σῶμα.

Κουφόω-ῶ, Μ. ώσω, σπν. ἀντὶ Κουφίζω.

Κούφως, ἐπίρ. Ἐλαφρὰ· εὔκολα· (τρπ.) ἀστάτως, ἀσκέπτως· χωρὶς βάσιν· μετρίως, ἀργυγύστως. ▫ Κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς, ▫ Εὐρ.

Κοφινηδόν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει κοφίνου.

Κοφίνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόφινος, κοφινάκι.

Κοφινοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων (κατασκευάζων) κοφίνους.

Κόφινος (ὁ), [ἴδε κοῦφος]. κοῦφα, κοφίνι, καλάθι. 2) (εἰς τὴν Βοιωτ.) εἶδ. μέτρ. διάτε τὸ ξηρὰ καὶ τὰ ῥευστὰ (χωρ. 3 χοᾶς). ▫ Τὰ δ' ἄλφιθ' ὑμῖν πῶς ἐπώλουν; τεττάρων δραχμῶν μάλιστα τὸν κόφινον, ▫ (Στράτ. παρ') Ἀθ.

Κοφινόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (Κευκαλόνω) μὲ κόφινον, (εἶδ. τιμωρίας εἰς τὴν Βοιωτ. κατὰ τῶν χρεωκόπων).

Κοφινώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κοφίνου.

Κοχλαδὰν, ἐπίρ. Μετὰ κοχλασμοῦ, κοχλαζόντως, [ἐκ τοῦ

Κοχλάζω, Μ. άσω, = Καχλάζω, χοχλασίζω.

Κοχλακώδης, ους (ὁ, ἡ). γεμάτος κόχλακας (λιθάρια).

Κόχλαξ, ακος (ὁ), = Κάχληξ, λιθάρι, (Τερπ.) σακίλι.

†Κόχλαι (αἱ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κόγχαι.

Κόχλασμα (τὸ), = Κάχλασμα, χοχλάκισμα.

Κοχλιάζων [κοχλίον, ἄζων], ονος (ὁ), εἶδ. χειρουργ. ἐργαλ.

Κοχλιάριον (τὸ), [κοχλίον]. χουλιάρι, κουτάλι. (συνεχ.) χουλιαριά, κουταλιά.

Κοχλίας [κόχλος], ου (ὁ), = Κόχλος, κοχλιός. ▫ Αἷμα Τυρίου κοχλίου, ▫ Στφ., ἡ πορφύρα. 2) (ὀχεροειδὲς ἢ σέσελος), σαλίγαρος, σαλιγκάρι. ▫ Ἀπιστότερος εἰ τῶν κοχλιῶν πολλῷ κάνω, εἰ περιφέρω ὑπ' ἀπιστίας τὰς εἰκίας, ▫ (Ἀναξίλ. παρ') Ἀθ. 3) (μεταμ.) πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα ἑλικοειδές, (κυρ. δὲ) μηχανὴ τις ὑδραυλική, εἶδος μαγγανοπηγάδου. ▫ Ἀπὸ δὲ τοῦ ποταμοῦ τροχοὶ καὶ κοχλίαι τὸ ὕδωρ ἀνάγουσιν, ▫ Ἀθ. (ἢ 4) σκά-

λα γυμνὴ (ἑλικοειδής). « Ἀπὸ δὲ τοῦ παλατίου εἰς τὸν Ἱππόδρομον ἄνοδος διὰ τοῦ καλουμένου (ἀπὸ τῆς ζέσεως καθόλου κυκλοτεροῦς οὔσης) Κοχλίου, » Πρκπ. (ἐν γέν. 6) = Ἕλιξ, βίδα. ‖ (εἰς τὸν Θκρ. ιΙ3', 17, ἀνεγνωσμένος (ὡς ἐπίθετ.) « Βαλβὸς κοχλίας, « ᾧ ἔδωκεν ἁφορμὴν εἰς πολλὰς καὶ ποικίλας ἑρμηνείας, ἄχρις ὅτου ἀντικατέστη ἡ γνησία γραφὴ διὰ προσθήκης τοῦ Τε) « Βολβὲς κοχλίας τ' ἐξηρέθη ».

Κοχλιδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κοχλίον, (κεν.) κοχλίδι, εἶδ. μικροῦ θαλασσ. σαλιάγκου.

Κοχλιοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κοχλίου, ἑλικοειδής.

Κοχλιοειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει κοχλίου, ἑλικοειδῶς.

Κοχλίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόχλος, κοχλίδιον, σαλιγκάρι. 2) κοχλιοδότοειφλον, (ὄθ.) κοχλιάριον. 3) μικρὴ βίδα ἢ ἑλικοειδὴς μηχανή, μάγγανον. « Ῥόδα ἐκπιέσας ἐν κοχλίῳ, » Γεωπον.

Κοχλίς, ίδος (ἡ), = Κοχλίδιον.

Κοχλίτης, ου (ὁ), λίθος ὁ ἄλλ. Κογχίτης.

Κοχλιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κοχλιοειδής. « Τὸ τοῦ ὠτίου κοχλιῶδες, » Πλ.

Κοχλιώρυχον (τὸ), [κοχλίον, ὀρύσσω], = Κοχλιάριον.

Κοχλογέννητος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἐκ κόγχλου, (ἐπίθ. τῆς Ἀφρόδ.).

Κοχλοειδής, ἐος (ὁ, ἡ), = Κοχλιοειδής.

Κόχλος (ὁ καὶ σπν. ἡ), [σογγ. τῷ Κόγχη, Κογχύλη], εἶδ. θαλασσ. ὀστρ., (κοιν.) κοχλιός. « Εἵματα δ' εἰναλίης ἐρυθαίνεται αἵματι κόχλου, » Στβ., τῇ πορφύρᾳ. 2) (κυρ. καὶ ἐτυμολογ.) τὸ καύκαλον τοῦ κοχλιοῦ ἢ τῆς κογχύλης. « Κόχλον ἐλὼν μυκάσατο κοίλαν, » Θκρ. « Κοχλος ἡ μαργαροφόρος, » Φυσ. Ἰστρ., (καιν.) μαργαριταοφόρεζα, (καὶ Τουρκ.) σεδέφι. 2) εἶδος κοσμητικοῦ, = Στίμμι ἢ ἀσπράδι, σουλιμᾶς.

Κοχύω [χέω], Μ. ήσω, Π. ξέω (χύνομαι) ἀεθόνως καὶ μὲ κάποιον κρότον, ἀναβρύω κρουνηδόν.

Κοχώνη (ἡ), [κόκκυξ ἢ ἔγω], τὸ μεταξὺ τῶν ἰσχίων (τῶν κωλομηρίων). « Ἀποκρυπτόμενος εἰς τὰ κοχώνα (δυϊκῶς, ὅθεν καρήχθη τὸ ἐσφαλμ. οὐζέτ. Κόγωνου), » Ἀρρφ. 2) (εἰς τὸν Ἱππκρ.) = Κόκκυξ. τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. 3) (ἐνίοτε) = ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Χώνη, (μτνμ.) μέθυσος γυνή.

‡Κοχώνιον, ἴδε Κοχώνη.

‡Κόψιμος (ἡ), εἶδος δένδρου, (ἴσως τὸ Γαλλ.) περρουν, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κότινος).

Κοψίχειος (ὁ, ἡ), κοψίχου (κοσσύφου) ἴδιος. « Κοψίχεια (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Κομψεία), τὰ τῶν κοσσύφων κρέα, » Φρύν.

Κόψιχος (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Κόσσυφος.

(Κράας), άτος (ὁ ἢ τὸ) (ἡ δοτ. Κράατι ἢ πλθ. Κράατα), Π. (ἄγρ. κατ' ὀνμ.) ἀντὶ Κάρη, Κεφαλή.

Κραββάτιον ἢ Κραβάτιον (τὸ), κρεββατάκι, (ὑποκορ. τοῦ

Κράββατος ἢ Κράβατος (ὁ), [Μακεδ. κάρη, βοϊνο ἢ Ἑβρ.], κρεββάτι, (κυρ.) ξυλοκρέββατον.

Κράγγη, ης καὶ

Κραγγών, όνος (ἡ), εἶδ. καρίδος. 2) = Κραγών.

Κραγέτης, ου (ὁ), = Κεκράκτης, φωναλάξ. « Κολοιούς—, » Πίνδ.

Κραγόν [κράζω], ἐπίρ. (μτγ.). Μὲ κραυγάς, μεγαλοφώνως.

Κραγών, όνος (ἡ), ἡ κίσσα, (πτν.).

Κραδαίνω [κράδη], Μ. ανῶ. Κουνῶ, σείω (καὶ πθ.) σείομαι, κλονοῦμαι. (μτφορ.) ταράττω, τρομάζω. « Τοσαύτην δύναμιν, ἣ καὶ τοὺς πέραν Βάκτρων Ἰνδοὺς ἐφόβησε, καὶ πᾶσαν ἐκράδανε τὴν Ἀσίαν, » Πλ. « Ὅλης δὲ κραδαινομένης ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τῶν δεινῶν τῆς πόλεως, » Δ. Ἁλ.

†Κράδαλος (ὁ), = Κράδος

Κραδαλός [κραδαίω], ὴ, όν. Εὔσεστος, (παρβλ. Κλαδαρὸς ᾧ Ῥαδαλός).

Κραδάμωμον (τὸ), Π. ἀντὶ Καρδάμωμον.

Κράδανσις ἢ Κράδασις, εως (ἡ) καὶ

Κραδασμός (ὁ), σεῖσμον, κούνημα, κλονισμός, [ἐκ τοῦ

Κραδαίω-ῶ, Μ. άσω, Π. = Κραδαίνω, κουνῶ, (ὄθ. τὸ κοιν.) τραντάζω, (παρβλ. Κλαδάω).

Κραδάω-ῶ, Μ. ήσω. (ἐπὶ φυτ.) Πάσχω τὸ πάθος κράδην ἢ κράδον.

Κράδεμνον (τὸ), Δ. ἀντὶ Κρήδεμνον.

†Κραδεύω, Μ. εύσω. γλσ. ἀντὶ Κραδάω, [ἐκ τοῦ

Κράδη (ἡ). κλάδος (κυρ. τῆς συκῆς). « Προσπηγνύναι κράδαις ἐριναῖς, » Εὐρ. « Φυτεύεται δὲ ᾧ συκῆ, ἐάν τις κράδην παχεῖαν ἀποξύνας, σφύρᾳ καίῃ ἄχρις οὗ ἂν ἀπολίπῃ μικρὸν ὑπὲρ τῆς γῆς, εἶτ' ἐπ' αὐτῆς ἄμμον βαλὼν ἄνωθεν ἐπιχώσῃ, » Θφρ. 2) (κατ' ἐκτ.) συκῆ. « Σὺν δὲ κράδης κνέουσαν ἀποτμήξειε κορύνην, » Νικ. 3) = Κράδος, πάθος τινῶν δένδρων. « Ἐνίοις δὲ καὶ οἷον κράδαι γίνονται, καθάπερ πτελέᾳ καὶ δρυῒ καὶ μάλιστα πλατάνῳ, » Θφρ. 4) μηχανή τις τῶν παλ. θεάτρων πρὸς μετεωρισμὸν τῶν ὑποκριτῶν (ὅταν ἤθελον νὰ παρασταίσουν ἱπτάμενα πρόσωπα).

Κραδηφορία (ἡ), τὸ φέρειν (κρατεῖν) κράδας συκῆς καὶ βακχίζειν δι' αὐτῶν πρὸς ἀγασμὸν τοὺς προσιόντας εἰς ἑορτήν τινα τοῦ Διονύσου.

Κραδία (ἡ), Δ. ἀντὶ Καρδία.

Κραδιαῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Καρδιαῖος, ὁ εἰσιοκόμενος εἰς τὴν καρδίαν (εἰς τὸ κέντρον), μεσαίτατος. « Κύκλος—, » Πρόκλ.

Κραδίας [κράδη], ου (ὁ). (=ρύς) πηγμένος μὲ γάλα συκῆς. 2) (νόμος) ακεπάς τις ψαλλόμενος εἰς τὴν τελετὴν τῶν Κραδηφορίων.

Κραδίη (ἡ), Ιων. ἀντὶ Καρδία.

Κραδίης, ω (ὁ), Ιων. ἀντὶ Κραδίας.

Κραδοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν κράδας ἢ φύλλα συκῆς (τὰ ὁποῖα μετεχειρίζοντο εἰς τὰ μαγειρεύματα οἱ παλαιοί, καθὼς ἡμεῖς τὸ δαμπελόφυλλα), [ἴδε Θρῖον).

Κράδος (ὁ), = Κλάδος, (παρβλ. Ῥάδιξ). 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κράδη, συκάφυλλον. 3) (ἰδιωτ.) πάθος τι τῶν κλάδων τῆς συκῆς (ὅταν μαυρίζουν ᾧ ξηραίνωνται), (ἴσ.) = Κράμβος. « Ἁλίσκεται δὲ συκῆ μάλιστα καὶ σφακε...σμῷ καὶ κράδι. Κα-

λεῖται δὲ σφακελισμὸς μέν, ὅταν αἱ βίζαι μελανθῶσι· κράδος δέ, ὅταν οἱ κλάδοι· καὶ γὰρ καλοῦσι τινες κράδους, ἔθνη τοῦνομα τῇ νόσῳ, » Θφρ.

Κραδοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) κράδας· (ἐν γέν.) πτωχὸς ἢ φιλάργυρος ἢ ἀγροικος.

Κράζω [ὀνμτπ.], Μ. κράξω (ἀόρ. ἔκραγον, μσ. πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Κέκραγα, ὑθ. ὁ μετ' ὀλίγ. μέλλ. Κεκράξομαι, ὁ ἀόρ. [Γρφ.] Ἐκέκραξα ᾧ ὁ ἔκραξα. Ἐκέκραγον καὶ τὸ πρς. Κέκραχθι.). (κυρ. ἐπὶ τῆς φωνῆς τοῦ κόρακος) Φωνάζω κρὰ κρά· (ἐν γέν.) φωνάζω δυνατά, κραυγάζω. (μτθτ. μὲ αἰτ.) ζητῶ τι μὲ θορυβώδεις φωνάς (μὲ κραυγάς).

Κραθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. τῆς μτγ. ᾧ

Κραθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κεράννυμι.

Κραιαίνω, Μ. ανῶ (ἀόρ. Ἐκρήηνα [ὄθ. τὸ πρς. Κρήηναν καὶ τὸ ἀπαρ. Κρῆναι], γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. Κεκράανται, ὑπερσ. Κεκράαντο, ᾧ πθ. ἀόρ. Ἐκραάνθην), Π. (κατ' ἔκτ.) ἀντὶ

Κραίνω [ἡ κράας-κρᾶς, κάρηνον], Μ. κρανῶ καὶ πθ. κρανέομαι (ἀόρ. Ἔκρηνα ᾧ πθ. Ἐκράνθην), Π. φέρω τι εἰς πέρας, ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, πραγματοποιῶ· ἐξεργάζομαι· τελειοποιῶ· (ὄθ. τρπ.) ἐκφράζω, ἑρμηνεύω, ἐξηγῶ, (καὶ ἐκ τούτου τὸ κοιν.) κραίνω (ἀντὶ λέγω)· (ἀμτθτ.) λαμβάνω ἐκβασιν, ἐκπληροῦμαι· καταντῶ. « Κρῆνον νῦν καὶ ἐμοὶ ἔπος, ὅττι κεν εἶπω, » Ὀδ. Γ. « Οἵ μευ σέθεν εἰσὶ νοῆσαί τε κρῆναί τε, » Ὀδ. Ε. (καὶ τρπ.) « Κραίνων ἀθανάτους τε θεοὺς καὶ γαῖαν ἑρεμνὴν, ὡς τὰ πρῶτα γένοντο, καὶ ὡς λάχε μοῖραν ἕκαστος, » Ὁμ. Ἴλ., ἱστορῶ. « Ἀγγέλους κραίνουσι, » Ἱππκρ. (καὶ ἀμτθτ.) « Κραινόντων εἰς ἀστέα, » αὐτ., Ἀρετ. « Ποῖ δῆτα κραναὶ; ποῖ καταλήξει; » Αἰσχλ. (ᾧ πθ.) « Ποῖ τελευτᾷ καὶ κραναῦται, » αὐτ. « Οὔ μοι δοκεῖ μῦθοι τελευτὴ τῇδε γ' ὧδῷ κρανέεσθαι, » Ἰλ. 1. « Τάλαντον ἀργύρεον, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράαντο, » Ὀδ. Δ. 2) (μέ γεν. ἢ δοτ.) ἄρχω, ἐξουσιάζω, κυριεύω, εἶμαι πρῶτος (ἀρχηγός). « Δώδεκα κατὰ δῆμον βασιλῆες ὄρχοι κραίνουσι, τρισκαιδέκατος δ' ἐγὼ αὐτός, » Ὀδ. Θ. (καὶ πρὸς γεν.) « Πῶ 'σθ' ὁ κραίνων τῆς χώρας; » Σοφ.

Κραιπαλάω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω (Εἶμαι ζαλισμένος ἀπὸ) κραιπάλην· μεθυσκοπῶ. (μτφορ. ἐν γέν.) μαίνομαι. « Τὸν δὲ Σεσωστριν ἐπὶ τισοῦτον κραιπαλᾶν, ὥστε ἁρμάμαξαν συμπήξασθαι.. καὶ ἐφιζάνοντα ζευγνύειν τοὺς ἡττημένους βασιλεῖς, » Σδ.

Κραιπάλη (ἡ), [ἦκρᾶς, πάλλω]. ζάλη (καρηβαρία) μέθης· (ἐν γέν.) μέθη, μεθυσιά.

‡Κραιπαλίζω, Μ. ίσω, = Κραιπαλάω, μεθυσκοπῶ.

Κραιπαλόβοσκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βόσκων (τρεφόμενος, αὐξάνων) εἰς τὴν κραιπάλην.

Κραιπαλόκωμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κραιπαλῶν καὶ κωμάζων, διάγων εἰς κραιπάλας ᾧ κώμους.

Κραιπαλόω-τ. ερε (ὁ ἢ) ὁ κραιπαλῶν (ἢ

βυθισμένος εἰς τὴν) κραιπάλην, μεθ.-στικός ἢ μέθυσος.

Κραιπναιέτης, ου (ὁ) καὶ

Κραιπναιβάτης, ιδος (ἡ), Π. [κραιπνῶς, βαίνω], =τῷ

Κραιπναιπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπατῶν ταχέως.

Κραιπνός [αἴψα, αἴφνης], ἡ, όν, Π. ὀξύς, ταχύς, (καιν.) ἀφύλακτος· σφοδρός, ὁρμητικός. ||. (τὸ οὐδ.) Κραιπνά, ἐπίρ. ἀντὶ Κραιπνῶς. ▪ Κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς, ▪ Ὀδ. P.

Κραιπνόσπουτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -σπούτως, Π. [κραιπνός, σεύομαι]. ὁρμητικός, ταχυκίνητος.

Κραιπνοσύνη (ἡ), Π. [κραιπνός]. ταχύτης.

Κραιπνοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ταχέως (ὁρμητικῶς) φερόμενος, ταχύς, [φέρω καὶ

Κραιπνῶς, ἐπίρ. Π. ταχέως, μὲ ὁρμήν.

Κραῖρα, ας (ἡ), Π. [†κρᾶς, κεφαίη]. ἄκρα ἐξέχουσα, κορυφή, κεφαλή.

†Πράκτης, ου (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κεκράκτης.

Κρακτικός, ἡ, όν, Ὁ ἔχων ἰδιότητα ἢ κλίσιν εἰς τὸ κράζειν, φωνακλᾶς.

Κρᾶμα (τὸ), [κεράννυμι]. μίγμα διαφόρων ὑγρῶν ἢ ῥευστῶν, (π. χ.) κρασί μὲ νερόν· χαλκοῦ μὲ χρυσόν κτλ., (Γαλλ.) **amalgame.** 2) =Κρᾶσις, (Γαλλ.) **tempérament.**

Κραμβαλέος, α, ον, Π. =Κραμβός, (κυρ.) ▪ Γέλως—, ▪ ὁ ἄλλ. Καπυρός, ἴδε Κραμβός, (ἐθ.

†Κραμβαλιάζω, Μ. άσω. Γελῶ ξηρὰ-ξηρὰ καὶ ὑπνατά (τραγανιστά), ἴδε ἢ καμβλ. Καπυρίζω, (ὀθ.

Κραμβαλιαστός, ύος (ἡ). γέλως ξηρὸς ἢ ὑπνατὸς (κραμβαλέος).

†Κραμβαλίζω, Μ. ίσω, =Κραμβαλιάζω.

Κραμβεῖον (τὸ). ποτὸν (δεκοκτον) ἀπὸ κράμβην. (εἰς τὴν Σικελ.) φαρμακερόν τι ποτὸν τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο ὡς τὸ Κώνειον.

Κράμβη (ἡ), [κραμβός], εἶδος φυτοῦ, (κυρ. τὸ Τουρν.) καρὰ-λάχανον, (καὶ εἰς μερικὰ μέρη) κραμπί, (τὸ ὁποῖον καλλιεργούμενον σχηματίζει τὸ κατ' ἐξοχ.) λάχανον, (καὶ εἰς τὴν Πελοπόνν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) μάππα, (καὶ αὐτὴ φαίνεται νὰ ἦτο ἡ καλουμένη Σελινουσία, διὰ τὴν αὐλότητα τῶν φύλλων της, ἢ καὶ νοστιμωτέρα τῶν ἄλλων δύο εἰδῶν). ▪ Δὶς κράμβη θάνατος, ▪ Παροιμ., διότι εἶνε κακοχώνευτος. 2) (κατά τινας ὠνομάζετο οὕτω καὶ) ἡ ῥάφανος (ἴσως ὡς ἀντιμαθυστικὰ ἀμφότερα). ▪ Οἶδ' ὅ,τι καλοῦμεν ῥάφανον, ὑμεῖς δ' εἰ ξένοι κράμβην, ▪ (Ἀπολλόδ. παρ') Ἀθ.

Κραμβήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἐκ κράμβης ἢ κράμβῃ ὅμοιος.

Κραμβίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κραμβίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κράμβη. 2)=Ἱεραμβεῖον.

Κραμβίς, ίδος (ἡ). ἡ κάμπη (καὶ ἔπειτα πεταλοῦδα) τῆς κράμβης.

Κραμβὸς [κραῦρος], ή, όν. Ξηρός, ξηραμένος· ξεροψημένος· (ἐπιμ.) τραγανιστός. (ἐπὶ φυτ.) καῦμένος (ὅδε Κράμβος). (μετφ.) ▪ Γέλως—, ▪ Ἡσύχ., ὁ ξηρὸς (τραγανιστός). ▪ Κραμβότατον στόμα, ▪ Ἀρχ., ἴδε Καπυρός.

Κράμβος (ὁ). πάθος τι τῶν ὀπωρ. (κυρ. τῶν σταφυλιῶν) ὅταν μετὰ τὴν ψυχάλαν τὰ ἀτυπήσῃ ὁ ἥλιος, (παρβλ. Ἐφυσίδη καὶ Κράβος).

Κραμβοφάγος (ὁ, ἡ), ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) κράμβας.

Κράνα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Κρήνη.

Κρανᾳήεδος (ὁ, ἡ), Π. [κρανεὸς, πέδον], ὁ ἔχων σκληρὸν (λιθώδες) ἔδαφος.

;Κρανάϊος, η, ον, =Κρανέϊνος.

Κρανεός, ᾶ, όν, Π. [κράνος]. τραχύς, σκληρός, πετρώδης· ἄκαρπος.

Κρανέα (ἡ), =Κρανεία.

Κρανέεσθαι, Π. μσ. (ἀντὶ παθ.) μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κράινω.

Κράνεια (ἡ). τὸ γνωρὸν δένδρ., ἡ ἀκρανειά. 2) (συνεκδ.) ξύλον (κουτάρι) ἀπὸ ἀκρανειάν.

Κρανέϊνος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ξύλον κρανείας, ἀκρανήτικος.

Κράνειος καὶ Κράνεος, α, ον, =Κρανέϊνος. ||. (οὐσ.) Κράνειον καὶ Κράνεον (τὸ), = Κρᾶνον. 2) γυμνάσιόν τι (ὅπου ἴσ. ἦτον ποτὲ καὶ δάσος ἀπὸ ἀκρανειαῖς) εἰς τὴν Κόρινθον.

Κρανεών, ῶνος (ὁ). δάσος κρανεῶν.

Κρανία (ἡ), =Κρανεία.

;Κράνινος, η, ον, =(ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ) Κράνειος.

†Κρανιόλειος (ὁ, ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ Λεπτοκάρηνος, λεῖος τὸ κρανίον, φαλακρός.

Κρανίον (τὸ), [κράνος]. τὸ σφαιροειδὲς κόκκαλον τῆς κεφαλῆς, (καιν.) κεφάλι.

Κρανοκολάπτης, ου (ὁ). εἶδος φαρμακερῶν φαλαγγίου, (ἄλλ.) Κεφαλοκρούστης, [κολάπτω καὶ

†Κρᾶνον (τὸ), γλο. ἀντὶ Κάρηνον.

Κράνον (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς κρανείας, (ἄλλ.) πίττακις, (καιν.) ἀκράνι.

Κρανοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω περικεφαλαίας, [ἐκ τοῦ

Κρανοποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων κράνη (περικεφαλαίας).

Κράνος, εος-ους (τὸ), [κρᾶς, κρᾶνον]. περικεφαλαία.

Κράνος (ἡ), [παρβλ. Κράταιγος], =Κρανεία.

Κρανουργία (ἡ). κατασκευὴ περικεφαλαιῶν, [ἐκ τοῦ

Κρανουργός (ὁ), =Κρανοποιός.

Κράντειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Κραντὴρ (ὁ), Π. [κραίνω]. ἐκτελεστής, ἐκπληρωτής. 2) =Κράντωρ, ἀρχηγός, ἐξουσιαστής· ἡγεμών, κύριος. 3) (λογογρφ.) ὁ τελευταῖος τῶν μασητήρων (τῶν ὀπισινῶν) ὀδόντων, (ἄλλ.) Σωφρονιστήρ. (Π. ἐν γέν.) ὀδόντι.

Κραντήριος (ὁ, ἡ), Π. [κραντήρ]. ἐκτελεστικός, δραστήριος.

Κράντης, ου (ὁ), =Κραντὴρ, ἐκτελεστής.

Κράντωρ, ορος (ὁ), Π. =Κραντὴρ, ἡγεμών, ἀρχηγός.

Κραπάταλος (ὁ), [;]. εἶδος ζυμαρικοῦ ἢ λεπτοῦ νομίσματος, (ἄλλ. γραφ. Κρακάπαλος).

Κρᾶς ἡ Κρᾶς (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ †κρᾶτς), ατὸς (ὁ, ἡ, τὸ), (ἡ αἰτ. Κρᾶτα), Π.=Κάρη, ἡ κεφαλή. (ἐν γέν.) τὸ ἀνώτατον μέρος, ἡ κορυφή. ▪ Ἀπὸ κρατὸς Οὐλύμποιο, ▪ Ἰλ. Ω. ▪ Ἐπὶ κρατὸς λιμένος, ▪ Ὀδ. I. N.

Κρᾶσις [κεράννυμι], εως (ἡ). ἕνωσις, ἀνακάτωμα (κυρ. ῥευστῶν)· συγκέρασμα· (ὀθ. γρμτ.) ἡ κατὰ συναλοιφὴν ἕνωσις τῶν φωνηέντων ἢ διφθόγγων, (ἄλλως παρὰ τὴν Συναίρεσιν· ▪ Ἡ μὲν γὰρ κρᾶσις ὅταν δύω φωνήεντα συναλοίφωνται εἰς ἓν οἷον, Ἀληθέα ἀληθῆ. Συναίρεσις δὲ ὅταν διατηρούμενα ἀμφότερα ἀποτελῶσι δίφθογγον, οἷον: Ἀληθεῖ ἀληθεῖ. Ἀλλ' ὁ Ἐτυμολ. ἐκλαμβάνει αὐτὰ διαφόρως:] ▪ Παρὰ τὸ Εὖς.. τὸ Εὖ ἐκ κράσει Εὖ. ▪ 2) ἡ κατάστασις τοῦ σώματος ἢ τῆς ἀτμοσφαίρας, (Γαλλ.) **tempérament; température.** ▪ Ἐκ συμμέτρου κράσεως ἡ ὑγεία, ▪ Ἀλέξ. Ἀφρ.

Κρασπεδίτης, ου (ὁ). ὁ τελευταῖος τοῦ χεροῦ. ▪ Ὥσπερ χεροῦ τοῦ συμπασσάλου τὸν κρασπεδίτην τῷ κορυφαίῳ συνήκαν ἔχοντες, ▪ Πλ., [ἐκ τοῦ

Κράσπεδον (τὸ), [κρηπίς]. ἡ ἄκρα τοῦ φορέματος, πυδιά, πρόσγυρος, ἡ οὔγια, κενάρι, (ἐν γέν.) ἄκρη, (ὀθ. ἐπὶ ποτ.) ὄχθη, (ἐπὶ βουν.) οἱ πρόποδες, (καιν.) ῥιζοβούνι. 2) πάθος τι τοῦ σταφυλιτου.

Κρασπεδόω-ῶ, Μ. ώσω. Στολίζω ἢ Ἀσφαλίζω τι μὲ κράσπεδον (κενάρι, περιβάζι), μαργελλόνω.

;Κρασέρα (ἁ), Δ. ἀντὶ Κρησέρα, ἀλευρότητες, (οὕτω διορθωτέον νομίζω τοῦ Ἡσυχ. τὸ ▪ Κράσσεα, ἀλευρώσεις, π).

Κράσσων, ονος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Κρείσσων.

Κραστήριον (τὸ), [κράστις]. τὸ ἐπὶ τῆς φάτνης ξύλον ὅπου ἐμβαίνει τὸ χορτάρι τῶν ζώων. 2) (πλθ.) ἡ βάσις (τὰ πόδαρικὰ καὶ πλαγινὰ) σκαμνιοῦ ἢ κρεβατιοῦ, (ἄλλ.) Ἐνήλατον.

;Κραστίζω, Μ. ίσω, =Γραστίζω, [ἐκ τοῦ

Κράστις, εως (ἡ), =Γράστις, γρασίδι.

Κρᾶτα, αἰτ. τοῦ Κρᾶς, καὶ (εἰς τὸν Σοφ. μένον)=

Κρᾶτα (τὸ), ἄκλ. ἀντὶ Κάρη. ▪ Νῦν δ' εἰς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλυθ' ἡ τύχη, ▪ Σοφ.

Κραταιβόλος (ὁ, ἡ), Π. [κρᾶς ἢ κράτος, βάλλω], ὁ κτυπῶν δυνατὰ ἢ τὴν κεφαλήν. ▪ Κάλαμος—, ▪ Γρ.

÷Κραταίγονον (τὸ), =Κρατεσίγονον, (συγχ. τῷ

Κράταιγος (ὁ), [κραταιός, διὰ τὴν σκληρότητα τοῦ ξύλου του, παρβλ. Κράνος], εἶδ. δένδρ. (σουρβιᾶς), ἀγριομουσμουλιά.

Κραταιγύαλος (ὁ, ἡ), Π. [κρατ. γύαλον], στερεός. ἰσχυρός, ἄρρηκτος. ▪ Θώραξ—, ▪ Ἰλ. Ι.

;Κραταιγών, ονος (ὁ), =Κράταιγος.

;Κραταλέ, ίδος (ἡ), Π.=Κράτος, ἰσχὺς ῥοπή, βάρος, (ἄλλ. γρφ. ▪ κραταΐ' [ἀντὶ Κρατεϊά] ἴς, ▪ μεγάλη δύναμις).

Κραταλέως (ὁ, ἡ), Π. [κραταιός, λᾶς]. πετρώδης, ὅλος πέτρα.

Κραταιόγονον (τὸ), [κρατ. γονὴ, διότι ἐνομίζετο συντελοῦν πρὸς ἀρρενατοκίαν], εἶδ. φυτοῦ, (ἴσ.)=Ὑπερικόν. ▪ Κραταιγόνου τῆς πόας ὁ καρπὸς καὶ ὁρμὴν γευομένοις ἐστὶ καὶ σφοδρὸς χρω-

μένοις, κέγχρῳ παραπλήσιας ὑπάρχων,» Γαλ.

Κραταιός [κράτος], ά, όν. Ἰσχυρός, (παρβλ.) Κρατερός. «Δεσμός—,» Φίλ. «Χειρ—,» Ἐπιγρ.

Κραταιότης (ἡ),=Κράτος, ἰσχύς.

Κραταιόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). κραταιὸς τὰς χεῖρας.

Κραταιόω-ῶ, Μ. ώσω, (Γραφ.) ἀντὶ Κρατύνω, ἰσχυροποιῶ.

Κραταίπεδος (ὁ, ἡ), Π. [κρατ. πέδον]. ὁ ἔχων σκληρὸν (στερεὸν) ἔδαφος.

Κραταίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κραταιοὺς (γιερούς, ἰσχυροὺς) πόδας. «Ἡμιόνου—,» Ὅμ.

Κραταίρινος (ὁ, ἡ), Π. [κρατ. ῥινός]. ὁ ἔχων σκληρὸν ἔρμα. «Χελώνη—,» Ὑρ.

Κραταίωμα (τὸ). τὸ γινόμενον ἢ συντελοῦν πρὸς κραταίωσιν, στήριγμα, ὀχύρωμα.

Κραταιῶς, ἐπίῤ. Ἰσχυρῶς.

Κραταίωσις [κραταιόω], εως (ἡ). ἰσχυροποίησις, ἐνδυνάμωσις.

Κρατάνιον (τὸ), [κράτις ἢ κράταιγος], εἶδ. ποτηρίου.

Κραταρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄρχω (Βασιλεύω) ὡς-

Κρατάρχης, ου (ὁ). κραταιὸς μονάρχης, κυριάρχης.

Κραταρχία (ἡ). κραταιὰ μοναρχία, κράτος μονάρχου.

Κράταρχος (ὁ),=Κρατάρχης.

Κρατεραίχμης, ου (ὁ), [κρατερὸς, αἰχμή]. ἀνδρεῖος πολεμιστής.

Κρατεραλκής, ές (ὁ, ἡ). κρατερὸς τὴν ἀλκήν, μεγαλοδύναμος.

Κρατεραύχην, ενος (ὁ, ἡ), Π. κρατερὸς (ἰσχυρὸς) τὸν αὐχένα.

Κρατερὸς [κράτος], ά, όν, Π. ἰσχυρὸς, ῥωμαλέος· γιερὸς, στερεός· κραταιὸς· σκληρὸς, βίαιος. «Κῶρος—,» «Ὅμ. Ὕμν., ὁ πετρώδης. (καὶ τρπ.) «Μῦθος —,» Ἰλ. Α. «Ἀνάγκη—,» Ἰλ. Ζ. «Δεσμὰς—,» Ἰλ. Ε.

Κρατερόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀνδρεῖος, γενναιόφρων, ἀτρόμητος· ἀνένδοτος· ἀκαταδάμαστος· σκληρὸς, ἄκαμπτος.

Κρατεράχειρ, ειρος (ὁ, ἡ),=Κραταιόχειρ.

Κρατερόχρως (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σκληρὸν (δυνατὸν) δέρμα.

Κρατερόω-ῶ, Μ. ώσω,=Κρατύνω, (ἴδ.

Κρατέρωμα (τὸ). μίγμα κασσιτέρου ἢ χαλκοῦ (τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν ὡς) τσελίκι.

Κρατερώνυξ, υχος καὶ

Κρατερώνυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δυνατοὺς ὄνυχας ἢ ὁπλάς. «Λύκοι («Λέοντες, » Ἡμίονοι)—,» Ὅμ.

Κρατερῶς, ἐπίῤ. Ο. ἰσχυρῶς, στερεῶς· σκληρῶς· ἐντόνως, ἀποτόμως. «Ἀκὴν ἐγέναντο σιωπῇ, μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσε,» Ἰλ. Θ.

Κράτεσφι, Π. δοτ. πλθ. τοῦ Κρᾶς.

Κρατευταί (εἰ) καὶ **Κρατευτήρια** (τὰ). τὰ ὑποστηρίγματα ἐπὶ τῶν ὁπ. στρέφεται ἡ σοῦβλα μὲ τὸ ψητὸν, [ἐκ τοῦ

Κρατέω-ῶ [Κράτος], Μ. ήσω. (μὲ γεν.) κυριεύω, ἐξουσιάζω. «Πάντων Ἀργείων κρατέει,» Ἰλ. Α. «Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν,» αὐτ. «Πολλῆς κρατέει γῆς, πολλῆς δὲ θαλάσσης,» Θκρ. «Ἐπεὶ δὲ ἀπέβη, ἐκράτει τε τῆς γῆς καὶ ἐδήου,» Ξεν. (καὶ τρπ.) «Κρατεῖν τοῦ μὴ πείθεσθαι τοῖς νόμοις,» αὐτ. (καὶ πθ.) «Γε' οὐδενὸς τούτων ἐκρατήθη,» αὐτ. 2) εἶμαι ἢ γίνομαι ἀνώτερος, πρωτεύω, ὑπερέχω· νικῶ, ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω· διαρκῶ· συνειθίζομαι. «Τί δ' ἄν, κρατήσας δεσπότην, πλέον λάβοις,» Εὐρ. «Πολέμῳ κρατήσαντες τοὺς βαρβάρους,» Ἰσοκρ. (ᾠδ. πτ.) «Ἐμὸς κεκλήσεαι, εἴπερ κρατήσω,» Θκρ. «Αὐτοί τε κρατέοντες ἢ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν,» αὐτ. «Ὁ μὴ πειθόμενος κρατεῖ,» Πλάτ., δικαιοῦται. «Ἥλιθα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί,» Ὀδ. Ν. Ο. (καὶ μὲ ὁπ. ἐλλ.) «Ἀνδράσι τε κρατέουσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν,» Ὀδ. Π. (καὶ περιποιητ.) «Πάσαις (ἐνν. ταῖς ὑφαῖς) πλὴν μιᾶς κρατήσας,» Ἀκ. «Ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ,» Σοφ.

3) (μὲ αἰτ.) βαστῶ, (κοιν.) κρατῶ, πιάνω· (συνκδχ.) ἀποκτῶ· (τρπ.) ἐντυπώνω ἢ φυλάττω τι εἰς τὴν μνήμην μου. «Τόξα χερσὶ κρατεῖ,» Θκρ. «Ὡς' ἐμὲ σκῆπτρα κρατοῦντα, τῆς δ' ἄνακτ' εἶναι χθονός,» Εὐρ. «Κρατήσας αὐτὸν τῆς χειρὸς,» Εὐαγγ. «Ἐκράτησαν αὐτοῦ τοὺς πόδας,» αὐτ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) «Ἀποστείλας ἐκράτησε τὸν Ἰωάννην,» αὐτ. (καὶ μτνμ.) «Κρατοῦντες τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων,» αὐτ. (καὶ χ. πτ.) «Οὐκ ἐκράτησεν ἡ ἐμβολὰς,» Λξ., δὲν ἔπιασε τὸ φέλλισμα.

Κράτημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κρατεῖ ἢ κρατεῖται· πλεονέκτημα (μάχης). 2) ἀντὶ Κράτησις, κράτημα· (μουσ.) ἡ διάρκεια τοῦ μέλους καὶ τὸ πρὸς τοῦτο σημεῖον.

Κρατὴρ (ὁ), [κεράννυμι]. τὸ ἀγγεῖον εἰς τὸ ὁπ. ἐγίνετο ἡ κρᾶσις τοῦ οἴνου καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκερνοῦτο, (ὅθεν τὸ κοιν.) κροντῆρι. «Κρητῆρα στήσασθαι ἢ κεράσασθαι,» Ὅμ., (κοιν.) νὰ βγάλῃ κρασὶ (πρὸς περιποίησιν φίλου). (καὶ μτφορ.) «Θεοῖς κρητῆρα στήσεσθαι ἐλεύθερον,» Ἰλ. Ζ.,=Σπεῖσαι θεοῖς ἐλευθερίοις (Δούκ. παράφρ.). 2) (μτνμ.) τὸ χάσμα (ἡ τρύπα) Ἡφαιστείου ὄρους. «Τῶν ἐν Αἴτνῃ κρατήρων ἀναῤῥαγέντων,» Ἀρστ. «(Ἐμπεδοκλεὶς) πῦρ ἀπὸ κρητήρων ἔκπιες ἀθανάτων,» Ἐπιγρ.

Κρατηρία (ἡ),=Κρατήρ, κανάτα.

Κρατηρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κρατήριον.

Κρατηρίζω, Μ. ίσω. Πίνω μὲ τὸν κρατῆρα (μὲ τὴν κανάτα), πίνω πολὺ, (κοιν.) σβανάρω, (παρβλ.) Κωθωνίζομαι. [εἰς τὸν Δμ. περὶ στεφ.] κιρνῶ ἢ περιχύνω ἀπὸ κρατῆρος τοὺς τελουμένους.

Κρατήριον (τὸ), καὶ **Κρατηρίσκος** (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κρατὴρ, κροντηράκι.

Κρατηροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ μεταφέρων) κρατῆρα.

Κρατησιβίας, ου (ὁ), Π. ὁ διὰ τῆς βίας κρατῶν.

Κρατησίμαχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν ἐν ταῖς μάχαις, ἀνδρεῖος, νικητής.

Κρατησίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν (νικῶν) εἰς τὸ τρέξιμον.

Κρατησίππος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν (νικῶν) διὰ τῆς ταχύτητος τῶν ἵππων, νικητὴς εἰς τὴν ἱπποδρομίαν.

Κράτησις, εως (ἡ). τὸ κρατεῖν ἢ κρατεῖσθαι, πιάσιμον, κράτημα· κυρίευσις· κτῆσις· ὑπεροχὴ ἰσχύος κτλ. (Νμ.) κατοχὴ κτήματος. «Μηδεμιᾶς κρατήσεως μηδὲ κυριείας τινὸς ἐγγαίου περιγινομένης αὐτῷ,» Πάπυρ.

Κρατητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ ἕξιν ἢ κλίσιν εἰς τὸ κρατεῖν· ἐξουσιαστικὸς· ὑπεροχικὸς κτλ.

Κρατί, Π. δοτ. τοῦ Κρᾶς.

†Κρατὶς, ίδος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Γράϊς.

Κρατιστεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἢ Νομίζομαι κράτιστος, ἔχω τὰ πρωτεῖα, (μὲ γεν. καὶ αἰτ.) ὑπερέχω τινὸς (τὸν ὑπερβαίνω) κατά τι, (παρβλ.) Ἀριστεύω. «Τῶν ἐν ἡμῖν τὸ κρατιστεῦον, ὁ νοῦς,» Φίλ.

Κρατισίνδην, ἐπίῤ. =Ἀριζήνδην, [ἐκ τοῦ

Κράτιστος [κράτος], η, ον. (ὑπερθ. τοῦ Κρατὺς), Ἰσχυρότατος, ἀνδρειότατος, ἱκανώτατος· (ἐπὶ πραγμ.) στερεώτατος· (ἐνεργ.) κάλλιστος, ἐξαίρετος. «Κάρτιστοι μὲν ἔσαν, καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο φῆγιν ἐρεσκώοισι,» Ἰλ. Δ. «Ἄθλα κρυόθι κεν, οἵ τινες κράτιστοι τὰ προσήκοντα ἔργα φαίνοιντο,» Ξεν. «Νομίζουσι Σωκράτην προτρέψασθαι μὲν ἀνθρώπους ἐπ' ἀρετὴν κράτιστον γεγονέναι, προαγαγεῖν δὲ ἐπ' αὐτὴν οὐχ [κανόν,» αὐτ. «Καρτίστην τήν δε μάχην φάτο θύμεναι,» Ἰλ. Ζ. «Τὸ κράτιστον γάλα πίνω,» Θκρ. » Καὶ, ὅπερ κράτιστον, κυβερνήτας ἔχομεν πολίτας,» Θκ. (χρὸς γεν.) «Ἵν' αὐτὸς αὐτοῦ τυγχάνει κράτιστος ὤν,» Πλ. ||. (τὸ οὐδ.) Κράτιστα, ἐπίῤ. Ἄριστα, κάλλιστα. «Ἥτις κράτιστα ἂν ἱππεύοι,» Ξεν.

Κραταβρὼς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. [κρᾶς, βιβρώσκω], ὁ κατατρώγων τὴν κεφαλήν· ὁ φαγὼν τὸν ἐγκέφαλόν τινος.

Κρατογενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς ἐκ τῆς κεφαλῆς (κρατός).

Κρατόδετος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δενόμενος εἰς (περὶ) τὴν κεφαλήν. «Σφενδόνη—,» Ἡσύχ.

Κρατορία (ἡ),=Κράτος, αὐτοκρατορία.

Κρατὸς, Π. γεν. τοῦ Κρᾶς.

Κράτος [κραίνω], εος-ους (τὸ). Ἰσχὺς, δύναμις, ἐξουσία, ὑπεροχὴ· νίκη. (ἐνίοτε) βιαιοπραγία. «Τὸν ἔπεφνε δόλῳ οὔτι κράτεῖ γε,» Ἰλ. Η. «Πόλιν ἑλεῖν κατὰ κράτος,» Ξεν., ἐξ ἐφόδου, (παρβλ. Ἄκρα). «Καὶ οὕτως ἤδη κατὰ κράτος ἡ Ποτίδαια ἀμφοτέρωθεν ἐπολιορκεῖτο,» Θκ. «Ἐλαύνειν ἀνὰ κράτος.» Ξεν., τρέχειν μὲ τὰ τέσσερα (ὅσον ἠμπορεῖ). «Διαμάχεσθαι ἀνὰ κράτος,» αὐτ.,=Ἰσχυρῶς.

Κρατυντὴρ (ὁ), Π. ὁ κατισχύων, νικητής.

Κρατυντήριος (ὁ, ἡ) καὶ

Κρατυντικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κρατύνειν (ἰσχυροποιεῖν, στηρίζειν), συντακτικὸς, καθεκτικὸς, δυναμωτικός. «Σκελῶν κρατυντικὸς καὶ νεύρων,» Ὀρειβ.

Κρατύνω, Μ. υνῶ. (μὲ αἰτ.) Ἰσχυροποιῶ, ἐνδυναμόνω (« Ἀντίγε μὴν τοῦ ἀπαλύνειν τοὺς πόδας ὑποδήμασιν, ἐταξευάν ὑποδησάμενοι κρατύνειν,» Ξεν.)· στερεόνω· ὀχυρόνω (« Ἐάσαντες αὐτοὺς τὴν πόλιν

μετὰ τὰ Μηδικὰ κρατῶναι, « Θκ. [ξ μσ.] « Τὴν ναῦν ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην, « Δκ.|| ἀσφαλίζω. 'Ασ. μέ ὀρτ. προθετ.) ἐπιστηρίζομαι εἰς. « Τὰς εἰς σφᾶς αὐτοὺς πίστεις οὐ τῷ ἐφ' ὑμῖν μᾶλλον ἐκρατύνοντο ἢ τῷ κο « νῇ τι παρανομῆσαι, « Θκ. 2) Π. (μὲ γεν. ἢ απν. αἰτ.) = Κρατῶ, ἄρχω, δεσπόζω. « Ἀλλ' ὦ κρατύνων, Οἰδίπους, χώρας ἐμῆς, « Σοφ. « Τὸ δήμιον, τὸ πᾶν κρατύνει, « Αἰσχυλ., [ἐκ τοῦ

Κρατύς, έος (ὁ), (τὸ συγκρ. Κάρβων καὶ τὸ ὑπερθ. Κράτιστος). Π. ἀντὶ Ἐρατεινός.

Κρατυσμός (ὁ), [κρατύνω]. στήριξις, ζωρέωσις, ἐνδυνάμωσις.

Κράτωρ, ορος (ὁ, ὁ κρατῶν, μονάρχης, αὐτοκράτωρ, βασιλεύς.

Κραυγάζω [κραυγή], Μ. άσω, = Ἰαύζω, φωνάζω· ταυρίζω.

Κραυγάνομαι, Μ. ήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Κραυγάζω, ταυρίζω (ὡσὰν μωρὸν παιδί)

Κραυγασμός (ὁ), τὸ κραυγάζειν, φωναί, κραυγαί, (ὁ ψόγ. τὸ ἀποδοκιμάζειν).

†**Κραύγασος** καὶ

Κραυγαστής, οῦ (ὁ). φωνασκᾶς.

Κραυγαστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. 'Ο ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ κραυγάζῃ, φωνασκᾶς.

‡**Κραυγάστρια** (ἡ), θηλ. τοῦ Κραυγαστής.

Κραυγή (ἡ), [κράζω]. φωνὴ μεγάλη, ξεφωνητον. « Πρόσεστιν δὲ ταῖς γυναιξὶ μὴ πᾶσιν κραυγὴν, ἀλλὰ σιγῇ τὸ πάθος φέρειν, « Ξεν. « Κραυγὴ πολλὴ ἦν θόρυβος ἦν τῶν Ἀμφικτυόνων, « Αἰσχ.

‡**Κραυγίας**, ου (ὁ), (ἵππος) ξυπαζόμενος ὑπὸ κραυγῆς.

†**Κραυγὸς**, οῦ καὶ Κραυγών, όνος (ὁ), γλσ. ὁ θρασυκολάπτης.

Κραῦρα [κραῦρος], ας (ἡ). ἀρρωστία τις τῶν βωδιῶν, τῶν χοίρων καὶ τῶν μελισσῶν, (Γαλλ.) gourme.

Κραυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Πάσχω τὸ ἀνωτέρω πάθος.

Κραῦρος [θραύω], α, ον. Ξηρὸς, τραχὺς (τὴν ἐπιφάνειαν)· εὔθραυστος. « Ἡ φύσις τῶν ὀστέων κραυροτέρα, « Πλάτ.

Κραυρότης (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τι κραῦρον (εὔθραυστον), ξηρότης, τραχύτης.

Κραυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γίνῃ κραῦρον (εὔθραυστον), ξηραίνω.

Κραύρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Κραυρόω, ξήρανσις.

Κρεάγρα [κρέας, ἀγρέω], ας (ἡ). ἐργαλ. μαγειρικὸν (τσαγκέλι) μὲ τὸ ὁπ. ἐβγάζουν τὰ κρέατα ἀπὸ τὴν χύτραν, περιφοῦνι. « Κρεάγρα τριόδους, « Γρφ.

Κρεάγραντος (ὁ, ἡ), Π. [κρέας, γράφω]. ὁ ξεσχίζων (τσαγγρανίζων) τὸ δέρμα, (ἄλλ. γρφ. Κρεάγρεντος).

Κρεαγρὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κρεάγρα, περιφουνάκι.

Κρεάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κρέας, καμματάκι κρέας, κρεατάκι. (ἁπλῶς ἀντὶ) κρέας μαγειρευμένον ἢ ἑτοιμαζόμενον. « Ὅτε μὲν οὖν ἀκούσεται λύχνων ἢ κάριχος, ἀνεχώρουν· ὅτε δὲ ὅτι κρεάδιον, εἰσέφεσαν, « Ἀθ. . . . . .

†**Κρεαδοσία** (ἡ), = Κρεωδοσία.

†**Κρεαδουτάω-ῶ**, Μ. ήσω, = Κρεωδοτέω.

Κρεανομέω-ῶ, Π. ήσω. Μοιράζω κρέας (κυρ. ἱερείου), (ἀθ.

Κρεανομία (ἡ). μοίρασμα κρέατος (κυρ. ἱερείου), Κρεωδαισία, [ἐκ τοῦ

Κρεανόμος (ὁ, ἡ). 'Ο μοιράζων κρέας. ||. (οὐσ.) = Κρεωδαίτης.

Κρεαξουργ- τῷ Κρὶς ξ Κρείων ξ Χράομαι], κρέατος-κρέως (τὸ), (ἡ δοσ. Κρέατ-Κρέᾳ, πλ. Κρέατα-Κρέα, Κρεάτων-Κρεῶν, Κρέασι). τὸ σαρκώδες μέρος τοῦ σώματος, (κοιν.) κρέας. (συνεκδ.) κομμάτι κρέατος. « Ἐγένετο ἑκάστῳ τρία κρέα, ἢ ξ πλείω, « Ξεν. 2) Ἰδ. ἄνω. ἀντὶ Σῶμα. « Ὦ δεξιώτατον κρέας, « Ἀρχ. « Δοῦλον εὐκ ἄγω εἰ μὴ νεανιεύσεται τὴν περὶ τῶν κρεῶν, « αὐτ., (ἐνν.) μάχην, τὴν περὶ τῶν ὅλων, περὶ τοῦ σώματος, περὶ ζωῆς ἢ θανάτου, (ὅθεν καὶ ἡ παροιμ.) « Τὸν περὶ κρεῶν θέσιν, « Ζηνόβ., ἀπόμακρυσμένη ἔκφρασις τοῦ κοινοτυπημένου λόγου.

Κρεγμὸς (ὁ), [κρεκω]. τὸ ὁπὸ τοῦ μουσ. πλήκτρου ἢ εἰς ὄργανα. κερκίδος κρουόμενον καὶ ὁ δι' αὐτοῦ ἀποτελούμενος κρότος, (ἐν γέν.) κλὲς ἦχος ὅμοιος μὲ τὸν τῆς κόρδας.

Κρεῖσαι, Π. ἀντὶ Κρέασι, ὁυσ. πλθ. τοῦ Κρέας.

Κρεηδόκος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κρεωδόκος.

Κρεηφαγέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Κρεωφαγέω.

Κρεηφαγίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κρεωφαγία.

Κρεῖτας (τὸ), Π. ἀντὶ Κρέας, (ὁῦ. τὸ κοιν.) κρεάσια.

Κρεωδόκος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κρεωδόχος.

Κρείσαια (ἡ), Δ. ἀντὶ Κρείσσα.

Κρεῖσον (τὸ), Π. τὸ μαγειρικὸν σκεῦος ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἐκόπτετο καὶ ἐτσικλίζετο τὸ κρέας. (τὸ « Ἐν πυρὸς αὐγῇ, « ἐξηγεῖται ὀρθότ. πλησίον εἰς τὸ φῶς τῆς γωνιᾶς ἵνα βλέπῃ τι θὰ κάμῃ).

Κρεῖσον, Π. κλητ. τοῦ Κρεῖων.

Κρεῖος (ὁ), (ἐν γέν.) = Κρείων, ὑπερέχων, ἄριστος· (ἰδίως) εἶδός τι ἐκλεκτῶν (μεγάλων κτλ.) ἐρεβίνθων, καὶ 2) εἶδος τι μεγάλης κόττης ἢ χηνάδος.

Κρείσσα, της (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Κρείων, κυρία, δέσποινα, βασίλισσα, ἡ (ἐν γέν.) ἐξέχουσα, ὑπερέχουσα, (ἴδε Κρείων).

Κρεισφάγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κρεωφάγος.

Κρεισσόνως [κρείσσων], ἐπίρ. Π.=Κρεῖσσον, βέλτιον, κάλλιον.

Κρεισσότεκνος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁπ. ἔχει τις καλλιώτερον (κρεῖσσον) παρὰ τὰ τέκνα του.

Κρείσσων [κράτος], ονος (ὁ, ἡ). (συγκρ. ἀνωμ. τοῦ Ἀγαθός), ἰσχυρότερος· ἱκανώτερος· (ἐν γέν.) ἀνώτερος, καλλιώτερος· προτιμότερος. (ξ ἐπὶ κακῷ) χειρότερος. « Γαμβρὸς—, « Ξεν., ἐγκρατὴς, ὄχι καλλιόψυλλος. « Χρημάτων—, « Ἰσχρ., μὴ ξυπηζόμενος ἀπὸ (περιφρόνων τὰ) χρήματα, ἀδωροδόκητος. πλέω—, « Ξεν., ὀλίγῳ λέγου, ἀνεκδιήγητος. « Ὕψος κρεῖσσον ἐκπλήξαντος, « Δίκαιλ. « Ἔργα κρείσσονι ἀγχόνης, « Σοφ. (καὶ ἐπὶ κακοῦ). « Ἀπόλαστος ὄχλος κρείσσων πυρός, « Εὐρ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἢ· « Κρείττων ἢ καὶ ἄνθρωπον, « Ξεν., ὑπερφυὴς, ὑπὲρ ἄνθρ. (καὶ ὡς οὐσ. χ. πτ.) « Τῶν κρειττόνων ἄρχειν καὶ πλέον ἔχειν, « Πλάτ. (καὶ ἀπολ.) « Οἱ κρείττονες, « Πλάτ., οἱ θεοὶ, αἱ ὑψηλαὶ δυνάμεις, (καὶ ἄν.) « Τὸ κρεῖττον. « Σύν., ὁ θεὸς, (παρβλ. ξ Κρείων). Π. (τὸ αὐδ.) Κρεῖσσον, ἐπίρ. Κάλλιον ἢ βέλτιον.

Κρειττόνως, ἐπίρ. Αττ. ἀντὶ Κρεισσόνως.

Κρεκτόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι, (ἐκ τοῦ ἀμπέλ.) Ὑποστηρίζω (Ὑποπίπτω εἰς) κρείττωσιν, [ἐκ τοῦ

Κρείττων, ονος (ὁ, ἡ), Αττ. ἀντὶ Κρείσσων.

Κρείττωσις, εως (ἡ). πάθος τι τῆς ἀμπέλου ὅταν ἐξάλλῃ, πολλὰ καὶ ἀρωῖμα βλαστάρια τὰ ὁπ. ἐπειτα ξηραίνονται· ἢ, ὑπομενόμενον εἰς αὐτὰ τοῦ ὑγροῦ, ἀτροφοῦσι καὶ ἀποξύονται αἱ ῥάγες.

Κρεμάν [κάρη, κραίνω], οντος (ὁ), Π. ἀντὶ Κρέων, Κράντωρ, ἀρχηγὸς, βασιλεὺς, κύριος (ἐν γέν.) πρωτεύων, ὑπερέχων, ἔξοχος· καλλίτερος, (παρβλ.) Κρείσσων. « Κρείοντα γυναικῶν, « Ἰλ. Σ.

Κρεῖων, Π. ἀντὶ Κρέων, γεν. πλθ. τοῦ Κρίτας.

Κρέκω, εἴτ. τοῦ Κρέξ.

Κρεκάδιον (τὸ), [κρέκω]. Ὕφασμα (συνήθως κρουστὸν, ἱερὸν), (ἀθ.) « Αὐλῆς κρεκάδια, « Ἀρχ., αἱ αὐλαῖαι, τὰ κατασκεύασματα, (Γαλλ.) les tentures, les tapisseries.

Κρεκτὸς, ἡ, όν. 'Ο ψαλλόμενος (παιζόμενος εἰς τὴν λύραν). « Νόμος—, « Αἰσχυλ., [ἐκ τοῦ

Κρέκω [ὁμοίως συγγ. τῷ Κρέζω, Κρέξω, Κρούω κτλ.], Μ. κρέξω. (ἐν γέν.) Κτυπῶ τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ κάμῃ κρότον. (κυρ. δὲ) κτυπῶ τὸ ὕφασμα μὲ τὴν κερκίδα, ὑφαίνω· κρούω μὲ τὸ πλῆκτρον τὴν λύραν κτλ., κιθαρίζω, (καταχρ.) παίζω τὸν αὐλόν. (ἁμεσότ.) κάμνω κρότον, ἀντηχῶ.

Κρεμάθρα, ας (ἡ). καλάθι ἢ ἄλλο τι παρόμοιον σκεῦος κρεμαστὸν πρὸς ἐναπόθεσιν (κυρ.) τροφίμων. (εἰς τὸ θέατρ.) μηχανὴ πρὸς μετεωρισμὸν τῶν ὑποκριτευομένων ἐναέρια πρόσωπα. 2) (βτν.) τὸ τσουβί (παιδὶ) τῶν ἀνθ. καὶ καρπ., [ἐκ τοῦ

Κρέμαμαι, Μ. κρεμήσομαι (ἀόρ. Ἐκρεμάσθην). Εἶμαι κρεμασμένος (κοιν.) κρέμουμαι, (καὶ μεταφορ.) εἶμαι μετέωρος, ἢ ἐξαρτῶμαι ἀπό, [ἐκ τοῦ

Κρεμάννυμι καὶ **Κρεμάνδω**, [ἀκρέμων], Μ. κρεμάσω ξ Αττ. κρεμῶ (ἀθ. τὸ Π. κρεμῶ ἀόρ. Ἐκρέμασα καὶ μεσ. [σπν.] Ἐκρεμασάμην, καὶ παθ. Ἐκρεμάσθην)· Κρεμνῶ, ἐξαρτῶ, (μεταφορ.) κρατῶ μετέωρον (εἰς ἀνησυχίαν).

†**Κρεμάς**, άδος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐρημάς. « Πέτρα—, « Αἰσχυλ.

Κρέμαστις, εως (ἡ). = Κρεμαστὸς.

Κρεμαστὸς, ἡ, όν (ἐκ τοῦ ρ. τὸ κρέμαται, κρέμασται). 2) = τῷ

Κρεμαστύς (ὁ). τῶν ἤ, τι χρησιμεύει διὰ κρεμάσιμα (εἰς τὸ νὰ χάσῃ τι κρεμάμενον), καφφί· τσεγκέλι διὰ τὸ κρέας κτλ., (παρβλ. ἀφετ.) ||. (πλθ.) « Κρεμαστῆρες, « Ἀνατομ., μυώδεις τινὲς τοῦ σώματος (ἰδίως τῶν ἔρχεων).

Κρεμαστήριος (ὁ, ἡ), ὁ χρησιμεύων ἢ δυ-

νάμενος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κρεμαστήρ. ‖ Κρεμαστήριον (τὸ), κρεμαστὴ κλειδαριά, μαργαριτάρων κρεμαστόν, σκουλαρῆκι, φοῦντα, (ἐν γέν.) κρεμαστάρι.

Κρεμαστός, ἡ, ὁν. Ὁ κρεμάμενος ἢ ἐπιδεκτικὸς κρεμάσματος. ■ Ἑστία κρεμαστά, ■ Ἀθ. (καὶ ἁπλ.) ■ Κρεμαστά, ■ Ξεν., τὰ κατὰ (ἴσ. καὶ οἱ μακαράδες) τοῦ πλοίου. ■ Διὰ πολλῶν τῶν κρεμαστῶν καλουμένων πλεῖ (ἡ ναῦς), ■ αὐτ.

Κρεμάστρα, ας (ἡ), = Κρεμάθρα.

Κρεμάω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ Κρεμάσω, μέλλ. τοῦ Κρεμάννυμι.

Κρεμάω-ῶ, Μ. άσω, = Κρεμάννυμι.

Κρεμβαλιάζω, Μ. άσω. Παίζω (Κρούω χορευτικὸ τὰ κρίμβαλον, (ὀθ.

Κρεμβαλιαστής, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τὸ κρέμβαλον, (συγχ. τῷ-

Κρεμβαλιαστύς, ύος (ἡ), Π. ἀντὶ Κρεμβαλιασμός, παίξιμον (κρότος) τοῦ κρεμβάλου καὶ χόρευμα.

Κρεμβαλίζω, Μ. ίσω, = Κρεμβαλιάζω.

Κρέμβαλον (τὸ), [ὄνομ. πρωτ. τοῦ λατ. crepo]. (εὐχρηστότ. εἰς τὸ πλθ.). ὄργανόν τι τὸ ὁπ. συνέκρουον οἱ χορεύοντες, (Γαλλ.) cliquettes, castagnettes, (Τουρκ.) ζίλια ἢ σαλπαρόδες, (παρβλ.) Κρόταλον.

Κρίμβαλον (τὸ), μασοῦρι ἢ κουβαρήκρα.

Κρέμμυον (τὸ), γλσ. ἀντὶ Κρόμμυον, (καθὼς καὶ παρ' ἡμῖν) κρεμμύδι.

†Κρεμνάω-ῶ, -ῇς ἐσφαλμ. ἀντὶ Κρημνάω.

Κρεμόω, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ω) ἀντὶ Κρεμάω-ῶ, Ἀττ. μέλλ. τοῦ Κρεμάννυμι.

Κρέμυς, υος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. = Χρέμυς.

Κοσῶ, Ἀττ. μέλλ. τοῦ Κρεμάννυμι.

Κοσμωμαι, ὑπερ. τοῦ Κρέμαμαι.

Κρὲξ [κρέκω], κρεκός (ἡ), εἶδ. πτην. (μὲ μακρυὰς πόδας καὶ ἐξυφάμφος), (Γαλλ.) râle d'eau. 2) = Κρύξ, ἡ πλεξούδα τῆς κορυφῆς, (ἄλλ.) Σκάλλυς.

Κρεόδοτος (κατὰ διόρθ. ἀντὶ)

Κρεοδρύπτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (τρεφόμενος) μὲ κρέας, κρεωφάγος, (ἄλλ. γρφ. Κρεοδόρος).

Κρεοκάκκαβος (ὁ), χύτρα (κακκάβι) διὰ ψήσιμον κρέατος, γιαουβέτσι. 2)(συνών.) εἶδ. φαγητοῦ.

Κρεοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. Π. ἀντὶ Κρεωκοπέω.

†Κρεονομία (ἡ), = Κρεωνομία.

Κρεοπώλης, ου (ὁ), = Κρεωπώλης.

Κρεοπώλιον (τὸ), = Κρεωπωλεῖον.

†Κρεοσαπέντων, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατασαπέντων.

†Κρεοσκευασία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κρεωσκευασία.

Κρεοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τέμνω (Κόπτω) κρέας.

Κρεουργέω-ῶ. Μ. ήσω. Διανίζω κρέας ἢ ὡς ὢν κρέας· κατακόπτω. 2) εἶμαι κρεωπώλης.

Κρεουργῆδον, ἐπίρ. Καθὼς λιανίζουν τὸ κρέας.

Κρεουργία (ἡ). Λιάτισμα (κομμάτισμα) κρέατος ἢ εἰς τρόπον κρέατος.

Κρεουργικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κρεουργὸν ἢ χρησιμεύων πρὸς κρεουργίαν.

Κρεουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ λιανίζων (κομματιάζων) κρέας, κασάπης. 2) = Κρεωδαίτης, (ὀθ.) ■ Κρεουργὸν ἦμαρ, ■ Αἰσχλ., Κρεωδαισία, θυσία, ἑορτή.

Κρεουργέω, Κρεουργία, Κρεουργός, Σ. Κρεωφαγέω κτλ.

Κρεοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ κεβαλῶν) κρέας. ■ Κόραξ —, ■ Χρσ., ὁ τροφοφορῶν τῷ προφήτῃ Ἠλίᾳ.

Κρέασων, ονος (ὁ, ἡ), Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Κρείσσων.

Κρεΰλιον (τὸ), ὑποχορ. τοῦ Κρέας, κρεατάκι.

Κρεωβορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κρεωφαγέω.

Κρεωβορία (ἡ), = Κρεωφαγία.

Κρεωβόρος (ὁ, ἡ), = Κρεωφάγος.

Κρεωβρώθης, έος (ὁ, ἡ). βαρὺς ἀπὸ τὸ πολὺ κρέας, ὅλος κρέατα, σωματώδης.

Κρεωδαισία (ἡ). μοίρασμα κρέατος, [ἐκ τοῦ

Κρεωδαίτης, ου (ὁ) καὶ Κρεωδαῖτις ιδος (ἡ), [κρ. δαίω]. ὁ κόπτων καὶ μοιράζων τὸ κρέας (κυρ. τῶν θυσιῶν). ■ Κρεωδαῖτις ἀρχή, ■ Πλ., τὸ ἀξίωμα (ἡ ἐπιφάνεια) τοῦ κρεωδαίτου. ■ Λακεδαιμονίοι δὲ κρεωδαίτας εἶχονοὐ τοὺς τυχόντας, ἀλλὰ τοὺς πρώτους ἄνδρας, ὥστε καὶ Λύσανδρον ὑπ' Ἀγησιλάου ἐν Δοίᾳ κρεωδαίτην ἀποδειχθῆναι, ■ αὐτ.

‖Κρεωδαίτης, ου (ὁ), [κρ. δαίνυμι]. Π. ἀντὶ Κρεωφάγος, σαρκοφάγος. (τρπ.) αἱματοβόρος.

‖Κρεωδείρα, ας (ἡ), (ἀνν. μάχαιρα) ἡ ἄλλ. Δωρίς.

Κρεώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κρέας, κρεατώδης, ἢ ὅλος κρέας, σωματώδης. ■ Κοινῶς δὲ πάντα τὰ σαλάχια., κρεώδη καὶ δυσκατέργαστα, ■ Ἀθ.

Κρεωδοσία (ἡ), = Κρεωδαισία, διανομὴ κρέατος (τῶν θυμάτων).

Κρεωδατέω-ῶ. Μ. ήσω, = Κρεωνομέω, φιλοδωρῶ μὲ κρέας. ■ Τὸν ἐκ θαλάττης αὐτοῖς ὀρτυγομήτραν κρεωδοτήσαντα, ■ Πατερ.

Κρεωδότης, ου (ὁ), = Κρεωδαίτης, διανομεὺς τοῦ κρέατος εἰς τοὺς δαιτυμόνας.

Κρεωδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος (παρέχων) κρέας, χρησιμεύων ὡς δοχεῖον κρέατος (ὡς -

Κρεωθήκη (ἡ). μέρος (σκεῦος ἢ δωμάτιον) πρὸς ἐναπόθεσιν κρέατος, ἁρμάρι τοῦ μαγειρείου, κελλάρι.

Κρεωκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κρεουργέω, Κρεωνομέω, [ἐκ τοῦ

Κρεωκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ κόπτειν κρέας.

Κρέων, οντος (ὁ), Π. βασιλεύων, βασιλεύς. ■ Ζεὺς αἰῶνος κρέων (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Κραίνων) ἀπαύστου, ■ Αἰσχλ.

Κρεωνομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κρεανομέω.

Κρεωνομία (ἡ), = Κρεανομία.

Κρεωπωλεῖον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου πωλοῦν τὸ κρέας, τὸ ἐργαστήριον τοῦ κρεωπώλου, κασαπειόν. ■ Τὰ κρεωπώλια (Ῥωμαῖοι) μάκελλα καλοῦσι, = Πλ.

†Κρεωπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Κρεωπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν κρέας, κασάπης.

Κρεωπωλικὸς, ἡ, όν, ‖ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κρεωπώλην ἢ τὸ

Κρεωπώλιον (τὸ), = Κρεωπωλεῖον. 2) τὸ ἔργον τοῦ κρεωπώλου, πώλησις κρέατος.

Κρεώπωλις, ιδος (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κρεωπωλικὴ. ■ Ἀγορά —, ■ Ἠσύχ.

Κρεωσταθμη (ἡ). τὸ σταθέρι μὲ τὸ ὁπ. ζυγίζουν τὸ κρέας.

Κρεωφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) κρέας, εἶμαι κρεωφάγος.

Κρεωφαγία (ἡ). τὸ τρώγειν (τρέφεσθαι μὲ) κρέας, [ἐκ τοῦ

Κρεωφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) κρέας, Σαρκοφάγος.

Κρήγυος ἢ Κρήγιος (ὁ, ἡ), Π. Δ. ἢ Ἰων. [κρηνων]. καλός, χρήσιμος, ὠφέλιμος, ἀγαθός, ἀληθής, γνήσιος (εὔχρ. κυρ. τὸ οὐδ.) ■ Κρήγυον, ■ τὸ καλόν, ἢ τὸ καλλιώτερον (ὠφελιμώτερον κτλ.) ■ Μάντι κακῶν, οὐ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας· αἰεί τοι τὰ κακ' ἔστι φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι, ■ Ἰλ. Δ.

Κρηδεμνοκόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (φορῶν) κρήδεμνον περὶ τὴν κόμην.

Κρήδεμνον (τὸ), [κρᾶς, δέω], γυναικεῖον κεφαλόδεσμα, φακιόλι, (σχεδὸν καθὼς τὸ Ψαριανῶν γυναικῶν ἡ μπόλια, ἢ καλύπτρα. ■ Κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δῖα θεάων, ■ Ἰλ. Ξ. (καὶ μτνμ.) ■ Πόλεως κρήδεμνα, ■ Ἐκκλ., αἱ ἐπάλξεις τῶν τειχῶν, (παρβλ. Κάρηνα).

2) (μτνμ.) σκέπασμα ἀγγείου. ■ Κρητῆρα κέρασσεν οἶνου, τὸν ὤῖξε ταμίη, ᾧ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσεν, ■ Ὀδ. Γ. 3) (καταχρ.) ἀντὶ Προσκεφάλαιον. ■ Δέτρινα κρήδεμνα, ■ Εὐρ., πέτραν διὰ προσκέφαλον, (παρβλ. καὶ Δέμνιον).

Κρηῆναι, Π. ἀορ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Κρήηνον, Π. πρς. τοῦ Κραιαίνω, Κραίνω.

Κρῆθεν [κρᾶς], ἐπίρ. Π. ἀπὸ ἢ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

Κρῆθμον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (κοιν.) κρήταμον ἢ κρίταμον.

Κρήϊον (τὸ), εἶδ. πλανοζώντος. 2)=Κρεῖον, κρεωθήκη ἢ ἐπίκαπον.

Κρήμναμαι, Π. ἀντὶ Κρέμαμαι.

Κρημνάω, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Κρεμάννυμι, ἴδε Φύλακος (περὶ τὸ τέλος).

Κρήμνη, Π. ἀντὶ Κρήμνα, πρς. τοῦ Κρημνάω.

Κρημνηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ ὀγκώδεις (κρημνώδεις) λέξεις καὶ φράσεις.

‖Κρήμνημι, Π. ἀντὶ Κρεμάννυμι.

‖Κρημνίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω ἀπὸ κρημνόν, (σύχρηστότ. τὸ σύνθ.) Κατακρημνίζω, (καιν.) γκρεμίζω.

†Κρήμνισις, εως (ἡ) καὶ

Κρήμνισμα (τὸ) καὶ

Κρημνισμὸς (ὁ). ῥίψιμον ἀπὸ τὸν κρημνόν, γκρέμισμα. ■ Θάμνος δὲ μ' ἐξέσωσεν ἐκ κρημνίσματος, ■ Γργ.

Κρημνιστὸς, ἡ, ὐν. Πεσμένος ἢ Ῥιγμένος ἀπὸ τὸν κρημνόν, κρημνισμένος.

Κρημνοβατέω-ῶ. Μ. ήσω. Περιπατῶ (ἀναιβοκαταιβαίνω) εἰς κρημνοὺς ἢ ἀπόκρημνα μέρη. [ἐκ τοῦ

Κρημνοβάτης, ου (ὁ) καὶ Κρημνοβάτις, ιδος (ἡ). ὁ περιπατῶν (συνειθισμένος νὰ ἀναιβοκαταιβαίνῃ) κρημνοὺς ἢ ἀπόκρημνα μέρη. (μτνμ.) ■ Ἐπέων —, ■ Γργ., ὁ ἐκφραζόμενος μὲ τραχεῖας (ὀγκώδεις, τολμηρὰς) λέξεις. 2) ἀντὶ Σχοινοβάτης.

Κρημνογράφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ γράφων (καὶ προπαροξ. γραμμένος) μὲ κρημνώδεις (ὀγκώδεις, στομφώδεις) λέξεις.

Κρημνόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ πρὸς τὰ κάτω.

Κρημνοκομπέω ἢ Κρημνοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κρημνηγορέω, ὁμιλῶ μὲ τραχεῖαις (ὀγκώδεις, ἀποκρήμνους) φράσεις ἢ λέξεις, εἶμαι –

Κρημνοποιὸς (ὁ, ἡ), (Κωμ.) ὁ μεταχειριζόμενος (δημιουργῶν) ὀγκώδεις λέξεις ἢ παρατόλμους (κινδυνευμένας) μεταφοράς.

Κρημνὸς (ὁ), [κρεμάννυμι]. ὄγθος, γκρεμνός, βράχος ἀπότομος, κατήφορος κινδυνώδης. ὄγθη ποταμοῦ (« Ζαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς Ἀλφειοῦ, » Πινδ.). (μτγν.) χεῖλος πληγῆς.

Κρημνώδης, εος (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ κρημνόν, (ἐπιμ.) κινδυνώδης. « Κρημνώδης θάνατος, » Γ. Ἀκροπολ., ὁ διὰ κατακρημνίσεως. 2) ἐφάλμ. ἀντὶ Βριμνώδης.

Κρημνώρεια (ἡ), κρημνώδης μέρος ὄρους.

Κρηναῖος, α, ον, Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἀναδιδόμενος ἀπὸ κρήνην. « Ὕδωρ—, » Λθ., τὸ ἀναβρυστικόν. « Νύμφαι κρηναῖαι, » Ὑμ., Ὑδρ., αἱ νηρηίδες τῶν πηγῶν. « Κρηναῖον ἔδεσμα, » Γαλ., Ἀέτ., τὸ ψυχρὸν ἢ δριμυστικόν. ||: (ὑπτ.) « Κρηναία (ἡ), » Π. ἀνθ.

Κρήνη (ἡ), [κέρηνον]. πηγὴ ὕδατος βρύσις, (κοιν.) κεφαλόβρυσις, (καὶ ἄλλ.) μάννα τοῦ νεροῦ, (Λατ.) caput aquae, (παρβλ. Κρουνός).

Κρηνηθεν, ἐπίῤ. Π. ἀπὸ τῆς κρήνης.

Κρήνηνδε, ἐπίῤ. Π. εἰς τὴν κρήνην.

Κρηνὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Κρηναία. « Νύμφαι κρηνιάδες, » Θκρ.

Κρηνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κρήνη, βρυσίτσα.

Κρηνίς (τὸ ι μακρ.), ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κρήνη, βρυσίτσα, βρυσοῦλα. 2) (τὸ ι βραχύ), Π. = Κρηνιάς.

Κρηνίτης, ου (ὁ) ἢ Κρηνῖτις, ίδος (ἡ), ὁ ἀνήκων (φυτρώνων κοντὰ) εἰς κρήνην.

†Κρηνοῦχεω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐπίσκοπος ὡς) –

Κρηνοῦχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἐξουσιάζων) τὰς κρήνας, (ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ.).

†Κρηνοφύλάκιον (τὸ), τὸ ὑπόστεγον τοῦ κρηνοφύλακος.

Κρηνοφύλαξ, ακος (ὁ), ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν φύλαξιν (τὴν ἐπιτροπὴν) τῶν κρηνῶν, (ἰδίως εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ ἐπιστατῶν εἰς τὴν Κλεψύδραν καὶ ὁ ἐπ' αὐτῆς ὁρισμένος γαλήνιος λέων.

Κρηπιδοποιὸς (ὁ), ὁ κατασκευάζων καὶ

Κρηπιδοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν κρηπῖδας, κωνσουμᾶς, ποδηματᾶς.

Κρηπιδουργὸς (ὁ), = Κρηπιδοποιός.

Κρηπιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω κρηπῖδα, κτίζω ἐν εἴδει κρηπῖδος. « Τὸ δὲ χωρίον ἐν ᾧ ἐσκήνησε, λίθοις τετραπέδοις ἐκρηπίδωσε, » Δ. Κάσσ. 2) ὑποβένω τινὰ (καὶ μσ. ὑποβένομαι) μὲ κρηπῖδας, βάλλω (φορῶ) τὰ ποδήματά μου. « Ἥρατο αὐτὸν μεταξὺ κρηπιδούμενος, » Σδ.

Κρηπίδωμα (τὸ), = Κρηπίς, κτίσμα ἐν εἴδει κρηπῖδος, θεμέλιον.

Κρηπὶς (τὸ ι συντ. βραχύ), ῖδος (ἡ), [συγγ. τῷ κρένω;]. ὑπόβημα (μὲ ταπεινὴ ἢ ναλτοειδῆ), (Τουρκ.) πατίρι. « Εἰ ἐμβάτας γένοιντο αὐτοῖς ἐξ ὧν περαὶ κρηπῖδες ποιοῦνται, » Ξεν. « Παντᾶ κρηπῖδες, » Θκρ., (συνηθ.) ἀντὶ Κρηπιδοφόραι ἄνδρες, (ἀλλ.) στρατιωτικοί.

2) (μτγν.) βάθρον ἀγάλματος κτλ., (χωρ. κατὰ τὸν Ἡσύχ. (« κατὰ δὲ αὐτοῦ ὁ ζωλοβάτης, » (Γαλλ.) piédestal)-(Π.) βωμός· (ἐν χιν. καὶ μτφρ.) βάσις, θεμέλιον. « Λαΐνεαι ἀπὸ κρηπῖδος, » Θκρ. (ἐμτφρ.) « Κρηπὶς ἐπέων (ἐλευθερίας), » Πινδ. « Ἡγήσθε τὴν ἀγκράτειαν ἀρετῆς εἶναι κρηπῖδα, » Ξεν. 3) (ἰδιωτ.) ἐπιπεδον λιθόκτιστον παρὰ τὴν ὄγθην ποταμοῦ ἢ εἰς τὸ παράλιον, (Γαλλ.) quai. « Λίμνη λιθίνῃ κρηπῖδι κεκοσμημένη κύκλῳ, » Ἱππ. « Ἐν τῷ λιμένι κορὰ τὴν κρηπῖδα περιπατοῦντας, » Πλθ. « Τὸ ὕδωρ τοῦ Ἰορδάνου ἐπαρείετο ἀπ' ὅλης τῆς κρηπῖδος, » Γρφ. 4) εἶδος ἢ μᾶλλον τὸ κάτω (Γαλλ. l'abaisse) καὶ πέριξ τῶν ζωμαρικῶν περιεχόντων διὰ τυροῦ ἐσκευασμένα πλακοῦντια ἢ ψημένα ὀρνίθια, (καθὼς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ) πίττα-κόττα, καὶ τὸ (Γαλλ.) pâté. « Ἦν δὲ καὶ κρηπὶς ἐξ ἁλεύρου καὶ μέλιτος, ᾗ ἐνέκειντο ἀμπελίδες τινὲς ἢ συκαλίδες ὀπταί, ὧν βρωθεισῶν, τὴν κρηπῖδα ζωμῷ ὀρνιθείῳ ἐνθρύψαντες ἤσθιον, » Ὑλλ.

Κρῆς, Β. ἀντὶ Κρέας.

Κρῆσαι, Π. ἀντὶ Κεράσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περάννυμι.

Κρησέρα [ῆ], ας (ἡ). τὸ φιλὸν κόσκινον τοῦ ἀλευρώνω, (κοιν.) κρησάρα, σήτα. 2) δίνυ διὰ τὰ μικρὰ ψαράκια, (κοιν.) ἀθερινό.

Κρησέριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κρησέρα.

Κρησεριτὴς, ου (ὁ). (ἄρτος) ναιμωμένος μὲ ψιλοκοσκινισμένον ἀλεῦρι, (κοιν.) κρησαριστός.

Κρησφύγετον (τὸ), [Κρὴς, φεύγω]. καταφύγιον, (ἡ λέξ. διεσώθη ἀπὸ τὸν καιρὸν καθ' ὃν εἱ πειραταὶ τοῦ ἀρχιπελάγους κατεδιώκοντο ὑπὸ τοῦ Μίνωος).

Κρηταγενὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς εἰς τὴν Κρήτην, (ἐπίθ. τοῦ Διός).

Κρητὴρ (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Κρατήρ.

†Κρητήριον (τὸ) Ἰων. ἀντὶ Κρατήριον. 2) (συνεζυγ.) = Ἐπίχυσις.

Κρηφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. ἀντὶ Κρεουργέω.

Κρῶ (τὸ), Ἀκλ. Π. (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ Κριθή, κριθάρι., ἢ (πιθανώτ.) ὡρίμανον.

Κριαιὸς, ἡ, όν. Ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ τὸ ζώδιον τοῦ Κριοῦ.

Κριβάνα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Κριβάνη, εἶδος ἄρτου, (ἴσ.) = τῷ

Κριβανίτης, ου (ὁ), (ἄρτος) ὑψημένος εἰς τὸν (κινητὸν) κρίβανον, φουρνιστός, (ἴδε ἐπόμ.).

Κριβανοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (κινητὸν) κρίβανον, ἔχων σχῆμα κονίστρας.

Κρίβανον (τὸ) καὶ

Κρίβανος (ὁ), [ζκρίβας]. σιδήρεος κινητὸς πήλινος ἢ σιδηροῦς, (Τουρκ.) ταντούρι (ὅπου ὑψήνουν τὸ λεγόμενον Ταντοῦρα-κεμπάκι), (Βλαχ.) πυνίτσα· (μτγν. ἀν γέν.) φοῦρνος, καμίνι (ἡ). « Πωμάσας τὸν λύχνον κατωθῷ ἀγγείῳ κεραμέῳ κλιβανοειδεῖ, ἄνωθεν μὲν περιφερεῖ καὶ στεγῷ, κάτωθεν δὲ τρῆμα ἔχοντι καθάπερ οἱ κλίβανοι, » Δοκ. 2) = Θράκιος (καταγγωμένος ἔσωθεν ὑπὸ τῆς θράδασης).

Κριβανωτὸς, ἡ, όν. = Κριβανίτης. Ψημένος ἢ ξηραμένος εἰς τὸν κρίβανον, φουρνιστός. « Κριβανωτῶν ἀρτιαθῆ, » Ἀρχ., ἀρτιαβὲς παξιμάδια ἢ φουρνιστὰ σύκα.

Κριγή (ἡ) καὶ

Κριγμὸς (ὁ), [κρίζω], = Τριγμός, τρίξιμον ἢ φωνὴ τῆς νυκτερίδος κτλ.

Κριδδέμεν, Δ. ἀντὶ Κρίδδαι, ἀπαρ. τοῦ

Κρίδδω, Δ. ἀντὶ Κρίζω, (ἴδιον Βοιωτ.) γελῶ, (Δατ.) ridde.

†Κριδόων [κρένω], ἐπίῤ. Π. = Διακριδόν, (εἰς τὸν Τροφωδ. διορθ.) Ἐγκριδόν, ἢ Ἐκκριδόν.

Κρίζω [ὄνμτπ.], Μ. κρίξω, (πρκ. ἀντὶ ἑνεστ. Ἑκκριγα, ὑπερσ. ἀντὶ παρτ. Ἐκεκρίγειν, μετ' ὀλίγ μέλλ. Κεκρίξομαι, ἀόρ. Β'. Ἐκραγον). Π. (κυρ.) κάνω κρίκ, τρίζω (μτγν.) φωνάζω ὡσὰν τὴν νυκτερίδα.

Κριζῶν, ἐπίῤ. Ὡσὰν τὰ κριάρια, μὲ ἀρμήν.

Κριθαία (ἡ), εἶδος πολτοῦ (μαμαλίγκας) ἀπὸ

Κριθάλεμον (τὸ), ἀλεῦρι κριθιοῦ.

Κριθάμινος, η, ον, Π. ἀντὶ Κριθινος.

Κριθανίας, ω (ὁ). (πρβλ.) εἶδος σπυαριοῦ, κριθαροσίτι.

Κριθάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πριθὴ, κριθαράκι, κριθαρόσπορον.

‖Κριθάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Κριθιάω.

Κρίθεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἐκρίθησαν, γ'. πλθ. προσ. τοῦ πθ. ἀορ. τοῦ Κρίνω.

Κριθὴ (ἡ), [συγγ. τοῦ Ἄκρις]. κριθάρι· κριθαρόσπορον. 2) (μτγν.) τὸ σπυράκι ὃ, που βγαίνει εἰς τὰ βλεφαρίδια, καὶ εἰς τῶν πτηνῶν τὸ ὀρθοπύγιον. 3) (Κωμ.) = Ἐρίθινθος.

Κριθὴλις, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Κριθίνη. « Ἀκτὴ—, » Ἀνθ., κριθάλευρον.

Κριθίασις, εως (ἡ), πάθος τι τῶν ἀλόγων ὅταν τρώγουν πολὺ κριθάρι χωρὶς νὰ τὰ καλοχωνεύουν, (Γαλλ.) fourbure, [ἐκ τοῦ

Κριθιάω-ῶ, Μ. άσω. (ἐπ' ἴσ.) Πάσχω κριθίασιν (συνεζυγ.) γαυρῶ, εἶμαι δυσάγωγος, (παρβλ. Ἀκοστίσας). « Σειμαφόρων κριθιώντα κῶλον, » Αἰσχλ. (καὶ μτγν. « Κριθιῶντος ἀνδρὸς ἐν ἀφροδισίοις, » (Κλεάνθ. παρὰ) Στθ.

Κριθίδιον (τὸ), = Κριθάριον.

Κριθίζω, Μ. ίσω. Τρίζω μὲ κριθάρι, ταγίζω.

Κρίθινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ κριθάρι, κριθαρένιος. « Κρίθινον ὕδωρ, » Ἱππ., κριθαρόνερον.

‖Κριθίων (ὁ), = Κριθάριον.

Κριθολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων κριθήν. ||: (εἰς τοὺς Λοκρ.) ἐξωραϊστικός τις | ὁ ἀπ. εἰς τὰς Ἀθ. ἐλέγετο ἱεροπινός.

Κριθομαντεῖα (ἡ), τὸ μαντεῖον μὲ κριθαρόσπυρα, ἡ ἐγχώρια τοῦ κριθομάντεως.

Κριθόμαντις, εως (ὁ, ἡ) ὁ μαντεύων μὲ κριθαρόσπυρα.

Κριθοτομία (ἡ). μετακόμισις ἢ παραπομπὴ κριθῆς.
Κριθοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν κριθάρι.
Κριθοτράγος (ὁ, ἡ), Π.=Κριθοφάγος.
Κριθοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) κριθήν.
Κριθοφαγία (ἡ), τὸ τρώγειν κριθήν, (εἴδ. τιμωρίας τῶν Ῥωμ. στρατ., τροφοδοτουμένων ἀντὶ σίτου μὲ κριθήν).
Κριθοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) κριθήν.
Κριθοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) κριθήν. «Κριθοφόρος ἀρίζηλος ἡ Ἀττική,» Θρρ.
Κριθοφυλακία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἐποστασία) τοῦ κριθοφύλακος.
‡Κριθοφύλαξ, ακος (ὁ). (εἰς τὰς Ἀθ.) ἄρχων τις διωρισμένος νὰ ἐπιτηρῇ τὴν ἐξαγωγὴν τῆς κριθῆς.
Κριθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ περιέχων πολλὴν) κριθήν, κριθινος.
Κριθώλεθρος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ τρώγων (ἀφανίζων) ἀνωφελῶς τὸ κριθάρι, τρεφόμενος εἰς μάτην.
‡Κρίκε, Π. (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κρίγε, γ'. ἐν. προστ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Κρίζω. «Τὸ δὲ Κρίζω ἠμαρτημένον αἴριστον παραλαμβάνει τὸ Κρίκε. Ὑμεῖς δὲ οὐ φαμὲν ἡμαρτῆσθαι, ἀλλὰ πεποιῆσθαι,» (Ζηνόδ. παρὰ τῷ) Ἐτυμολ.
Κρικηλασία (ἡ), Γεωπ. ἐλαύνω), εἶδος παιδιᾶς (ποιὸς νὰ περάσῃ τὸ ξύλον εἰς κρικέλλαν).
Κρικίον καὶ Κρικίλλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κρίκος, κρικέλλιον.
Κρικοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει κρίκου, κρικελλοειδής.
Κρικοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Σχηματίζω) τι εἰς εἶδος κρίκου.
Κρίκος (ὁ), (κατὰ μετάθ.) ἀντὶ Κίρκος, κύκλος (ἰδιαιτ.) κρικέλλα, (Γλωσ.) χαλκᾶς· βραχυλλ. «Φησὶ δὲ Ἐρατοσθένης (τὸν Δημοσθ.) ἐν κρίκῳ κεῖλῳ τὸ φάρμακον φυλάσσειν· τὸν δὲ κρίκον εἶναι τοῦτον αὐτῷ φόρημα περιδραχιόνιον,» Πλ.
Κρικόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι εἰς εἶδος κρίκου. 2) περνῶ κρικέλλαν (χαλκᾶν) εἴς τι. «Κεκρίκωνται τὸ χεῖλος χαλκῷ (ἐπ' Αἰθίοπες!),» Στρβ.
Κρίκωμα (τὸ). τὸ διὰ κρίκου συνεφιγμένον πρᾶγμα (τεχνούργημα). Σ'=τῷ-
Κρίκωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ ἢ ὡς διὰ κρίκου περίφιξις, (ἰατρ.) πάθος τι τῆς ἀρτηριοπαθείας, (παρβλ.) Φίμωσις.
Κρικωτός, ἡ, όν. Συγκείμενος ἀπὸ κρίκους ἢ, Ἔχων σχῆμα κρίκου. «Θωρὰξ —,» «Εὐστ., ὁ (ἄλλ.) Ἁλυσιδωτός. «Σφαῖρα—,» Γεμιν.
Κρῖμα ἢ Κρίμα (τὸ), τὸ ἀντικείμενον ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κρίσεως· ἀπόφασις κριτοῦ, (συνηθ.) τιμωρία, καταδίκη· (Φιλοσοφ.) δόγμα, δοξα. «Οὐκ εὔκριτον τὸ κρῖμα, μὴ μ' αἱρεῖ κριτήν,» Αἰσχ. «Ἐν ᾧ γὰρ κρίματι κρίνετε, κριθήσεσθε,» Ἰγφ. «Ἀπὸ τῶν κριμάτων σου οὐκ ἐξέκλινα,» αὐτ. «Κρῖμα ἑαυτῷ ἐσθίει,» αὐτ. «Ἔχουσι κρῖμα, ὅτι τὴν πρωτην πίστιν ἠθέτησαν,» αὐτ. «Παρέδωκαν αὐτὸν εἰς κρίμα θανάτου,» αὐτ.
Κρῖματίας καὶ Κριμνίτης, ου (ὁ). Ἄρτος κατεσκευασμένος ἀπὸ-
Κρίμνον (τὸ), Γκρίνω]. ἀλεῦρι χονδραλεσμένον, σεμιγδάλι (ἴ). «Κρίμνα χερρῶν,» Πλ., τριφτάδες (ἀπὸ τὰς ὁποίας γίνεται ἡ χυλοπίττα).
Κριμνώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κρίμνον. «Καὶ κριμνώδη κατανίφοι,» Ἀρχῳ. «Κριμνώδεες δὲ ἐν ταῖσι οὔροισι αἱ ὑποστάσιες πανηραί,» Ἱππκρ.
Κρινάνθεμον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, ἀμάραντος. Σ'=Ἡμεροκαλλίς.
Κρίνεα, Ἰων. ἀντὶ Κρίνα, αἰτ. τοῦ Κρίνον.
Κρινέλαιον (τὸ). Ἔλαιον ἐσκευασμένον ἀπὸ ἄνθη κρίνου.
Κρίνεαι, Ἰων. ἀντὶ Κρίνοις, δοτ. πλθ. τοῦ Κρίνον.
Κρίνινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἄνθη κρίνου «Ἔλαιον —,» Γαλ., τὸ (μονολεκτ.) Κρινέλαιον· ‡(ἄλλ.) Σουσινον.
Κρινοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κρίνον.
Κρινόμυρον (τὸ). μύρον ἀπὸ ἄνθη κρίνου, ἴδε Κρίνινος.
Κρίνον (τὸ), εἶδος ἢ (μᾶλλ.) γέν. ἄνθους, (κοιν.) κρίνος, (εἶδος αὐτεπαίνετο) τὸ ζαμπάκι, τὸ τεμπέρι, (παρβλ. Λείριον)· (διὰ τὴν ὁμοιότητα καὶ) τὸ ἄνθος τῆς κολοκύνθης. «Ἢ κρίνον ἢ κολοκύνθην,» Παροιμ., ἢ τεθνηκότα ἢ ὑγιῆ. «Ἐν ἡμέραις αὐτὸς ἑπτά σος, γέρον, θέλω παρασχεῖν ἢ κολοκύντην ἢ κρίνον,» (Δίφιλ. παρὰ) Ζηνοδ.
Κρινοστέφανος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν στέφανον κρίνων, στεφανωμένος μὲ κρίνα, (ἐπίθ. τῶν Μουσῶν παρ' Ἀύσον.).
Κρινόχρους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κρίνου, ἄστρος τὸν κρίνος.
Κρίνω (συγγ. τῷ κραίνω), Μ. κρινῶ (ἀόρ. Ἔκρινα καὶ μσ. Ἐκρινάμην, πρκ. Κέκρικα ἢ πθ. Κέκριμαι, ἀόρ. πθ. Ἐκρίθην καὶ τὸ θετ. Κριτέον). Χωρίζω, διαχωρίζω (συνηθ.) ἐκλέγω. «Κρίνειν καρπον τε καὶ ἄχνας,» Ἰλ. Β. «Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας,» Ἰλ. Β. «Κρίνας ἐκ δυοκαίδεκα φῶτας ἀρίστους,» Ἰλ. Κ. (ἢ μσ.) «Κρινάμενος κατὰ λαὸν ἄνδρας ἀρίστους,» Ἰλ. Ι. (ἢ πθ.) «Κριθέντες οἱ ἄριστοι,» Ἰλ. Ν. «Ἄνεμος κεχριμένος,» Ἰλ. Ξ., ὁ βέβαιος, (ἴδε Λαμπρός). 2) (μτγν.) διακρίνω. «Τὰ δὲ σκληρὰ καὶ μαλακά, καὶ κοῦφα ἢ βαρέα, ὅλῳ τῷ σώματι κρίνομεν,» Ξεν. «Τὰς διαφορὰς τῶν χρωμάτων κρίνειν,» Ἀριστ., (ἰδ. 3) (τρπ.) ἀνακρίνω, ἐξετάζω. «Σέ τοι, σὲ κρίνω,» Σοφ. «Μὴ κρῖνε, μὴ ἔξεταζε,» αὐτ. «Σὺ τίς εἶ ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην;» Γρφ., (παρβλ. 8). 4) συγκρίνω. «Παρέχουσιν ἑαυτὰς κρίνεσθαι πρὸς ἐκείνας,» Ξεν. «Καὶ πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν κάλλη κρίνεσθαι οὐδ' ὁπωστιοῦν ἄξια,» Πλάτ. (ἰδ. 5) (ἐπὶ ἀνείρ. χλπ.) ἐξηγῶ, (κοιν.) ξεδιαλύνω. «Ἄρ' ἔμαθες κρίνειν ἐνύπνια;» Θκρ. (καὶ μσ.) «Τοῖς οὐκ ὀνείρους κρίνατ' ὀνείρους,» Ἰλ. Β. (ἰδ. 6) (συνήθ.) κάμνω (θεωρῶ) κρίσιν, δικάζω, (ἢ μσ.) δικάζομαι, κρ. συλλογοῦμαι (τρός τινα), (μτγν. φιλονεικῶ, Γαλλ.) plaider une querelle· (συνηθ.) ἀποφασίζω.

«Ἀγορῇθεν ἀνέστη κρίνων νείκεα δικαζομένων,» Ὀδ. Μ. «Εἴτε ἐν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνουσι θέμιστας,» Ἰλ. Π. «Τάχιστα ἔκριναν' νεῖκος πολέμοιο,» Ὀδ. Σ. «Ὁ τὰς θεὰς κρίνας,» Εὐρ. «Τίς ἄμμε κρινεῖ;» Θκρ. «Μήτ' ἐμὲ ἐν χάριτι κρίνῃς, μήτε τοῦτον,» αὐτ. «Βουλεῦσαι δ' ἂν βέλτιστα τοὺς ξυνεσσιούς, κρῖναι δ' ἂν ἀκούσαντας ἄριστα τοὺς πολλούς,» Θκ. «Τέως μὲν ἐκρινόμεθ' εἶτα τῷ χρόνῳ καινῇ ξυνέβημεν,» Ἀρχῳ., διεφωνοῦμεν (ἢ μσνμ.) «Κρίνειν διὰ μάχης τὸν πόλεμον,» Διόδ. (καὶ μσ.) «Παντὶ μέρει ἀρηϊκρινώμεθα,» Ἰλ. Β. «Τετήνεσι κρίνανται,» Ἰσ., (καὶ πθ.) «Ἐκρίνετο περὶ θανάτου,» Ξεν. (καὶ μσνμ.) «Ἐκρίθη τὸ νόσημα,» Ἱππκρ. «Ἐπ' ἀμφοτέρων τάττεται τὸ κρίνεσθαι, τῶν τ' ἐπ' ἀγαθῷ ἢ τῶν ἐπὶ κακῷ τὴν μεταβολὴν ποιουμένων,» Γαλ. «(Γυνὴ) κεκριμένη τῇ ἡλικίᾳ,» Κεβ., (μεσόκοπη, Γαλλ.) d'un âge mûr. 3) δικαιόνω· ἐγκρίνω. «Ταῖς κριτάις, ἣν κρίνωσ' ἡμᾶς, ὅσ' ἀγαθὰ δώσομεν,» Ἀρχῳ. «Διαχειροτονουμένων δὲ τῶν γυναικῶν, τὰ μὲν πρῶτον ἔκρινον τὴν ἐκείνου εἶναι δὲ τὴν τῆς βουλῆς,» Ξεν., (ἢ 8) (ἐκ ταὐτ. ἐναντ.) κατακρίνω, καταδικάζω. «Μὴ κρίνετε ἵν' οὐ μὴ κριθῆτε,» Γρφ., (παρβλ. 2). 9) εἰσάγω (καθυποβάλλω) εἰς δίκην, κατηγορῶ. ἐγκαλῶ. «Ἔκρινε Δολαβέλλαν κακώσεως ἐπαρχίας,» Πλ. «Κρίνω παραδοὺς αὐτὸν τοὺς νεώς,» Λυκοῦργ. «Κατηγορεῖ μὲν ἐμοῦ, κρίνει δὲ τουτονί,» Δημ. 10) ἐπίρρ. εὔλογον, ἐγκρίνω, πρωτιμῶ. «Ἐκεῖ γὰρ κάκιστα παρασκευάσασθαι,» Γρφ. «Ἐμοὶ μὲν εἶναι κρίνε, τολμηρὸς δὲ μή,» «Γνμ. (ἰδ. πθ.) «Κατὰ τὸν κιθαρῳδὸν ὁ παράσιτος κρίνεται,» «Ἀθ., φάσκεται, (ἢ καὶ ἀψύχ.) «Ἀσπὶς πολέμῳ κεκριμένη,» Ἐπιγρ., δοκιμασμένη. 11) φρονῶ, νομίζω. «Πολέμιον κρίνειν τινά,» Δέξ. «Ἐν τέρασι ταῦτα κρίνουσιν,» Ἄρατ. «Ὡς ἐγὼ κρίνω,» Δημ. (καὶ πθ.) «Ὡς παρ' ἐμὲν κέκριται,» Θκρ.
Κρινών, ῶνος (ὁ). μέρος (εἴς περιβόλ.) κατάφυτον μὲ κρίνους· φυτώριον κρίνων.
Κρινωνιά (ἡ). τὸ φυτὸν τοῦ κρίνου, «Φύεται δὲ ἡ κρινωνιὰ καὶ ἡ ῥοδωνιὰ καὶ ὅλου τοῦ καυλοῦ τεθέντος,» Θρρ. 2) =Κρινών.
†Κρινωτός, ἡ, όν. Σχηματισμένος εἰς εἶδος κρίνου, (Γαλλ.) liliacé.
†Κρῖξὲς (ὁ), Δ. ἀντὶ Κρισσὸς=Πρασός.
Κριοβόλος (ὁ, ἡ), Π. [κριός, βάλλω]. ὁ σφάζων ἢ κάμνων νὰ σφάζωνται εἰς θυσίαν κριάρια. «Τελετὴ—,» Ἐπιγρ., (παρβλ. Ταυροβόλος).
Κριοδόκηϊχνίτης (ἡ). τὸ ἐκρίου ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἐκινεῖτο ὁ κριός (ἢ πολιορκ. μηχανή).
Κριοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (ἢ κατεσκευασμένος ἐν εἴδει) κριοῦ.
Κριοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κεφαλὴν κριοῦ.
Κριοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ τὰ τείχη μὲ τὸν κριόν (τὴν μηχανήν).
Κριομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολεμῶ καθὼς

τὰ κριάρια ἢ διὰ τῆς μηχανῆς τοῦ κριοῦ.
Κριομαχία (ἡ). μάχη κριῶν ἢ διὰ κριῶν.
Κριόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν κριοῦ.
Κριομύξης, ου (ὁ) καὶ
Κριόμυξος (ὁ), ἡ). μυξιάρης (εὐήθης) ὡς ὁ κριάρι.
Κριοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον (ἢ τὸ ἔμπροσθεν μέρος σχηματισμένον εἰς εἶδος) κριοῦ.
Κριόπρωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κριόμορφον πρῷραν, (μτγν.) Κριοπρόσωπος.
Κριὸς (ὁ), [κρίνω, κρῖος]. τὸ ἄρσεν (ἀμνουνούχιστον) πρόβατον ἢ κριάρι. « Κριοῦ τροφεῖα. « Παροιμ., ἐπὶ ἀχαρίστων. « Οὐ δεινὸν οὖν κριοὺς ἓμ' ἐκγεννᾷν τέκνα; « (Εὐπολ. παρ') Ἀθ. 2) (μτγν.) μηχανὴ πολεμ. εἰς σχῆμα κριοῦ. « Μηχανὰς ἐποιεῖτο καὶ κριούς, ὡς τῶν μὴ πεπτωκότων ἐρεῖψαι τὰ τείχη. « Ξεν. 3) ἀστερισμός τις ἐν τῷ Ζωδιακῷ. « Πότερ' ἐν Κριῷ γεγένηται ἡ διὸμμοιξις Ἐπιγρ. 4) κεφαλειδές τι κόσμημα τοῦ Κορινθ. καὶ Ἰων. ἐπιστυλίου, (ἄλλ.) Ἕλιξ καὶ (Δτιν.) **volūta**.
†**Κρῖος** ἡ (κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ. ἐκ τῆς γεωγρφ. ὀρθότ.) **Κρῖος** (ὁ), = Κρεῖος—Κρείων, ἐκλεκτός, ἄριστος, (ὁθεν Κριάς, ὁ παιδαγωγὸς τοῦ Φρίξου κτλ.
‖**Κριόσακις, εως** (ἡ), = Κριοδόκη, (παρδλ. Βελόστασις).
Κριοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (δεχόμενος εἰς θυσίαν) κριούς.
Κρισειρας (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν, σηκόνων) κριόν. « Μηχανὴ—, « Πλδ. « Ἑρμῆς—, « Ὑμνο.
Κρίσιμος, η ἢ **ος, ον**. Ὁ ἐπιφέρων ἢ ἐπιδεχόμενος κρίσιν, κριτικός, ἀποφαστικός, (Γαλλ.) **décisif**, ἢ διάσιμος, ἀμφισβήτησιμος. (κυρ. παρ' Ἰατρ.) « Κρίσιμοι ἡμέραι, Ἱππκρ., Γαλ. κλπ., καθ' ἃς γίνεται κρίσις τοῦ νοσήματος. « Κρίσιμοι αἱ περιτταὶ τῶν ἡμερῶν, « Ἡρακλ., (ἴδε καὶ Κριτικός).
Κρισίμως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον κρίσιμον. « Ἰδρῶσι—, « Ἱππκρ.
Κρίσις, εως (ἡ). τὸ κρίνειν ἢ κρίνεσθαι, ξεχώρισμα, ξεδιάλεγμα· (μεταφρ.) σκέψις· ἀπόφασις· δίκη, κρισολογία (« Ἔδοξε κρίσιν ποιῆσαι αὐτῷ, καὶ πέμπουσι δικαστάς, « Ξεν. « Ἐπὶ κρίσιν καλούμενος, οὐχ' ὑπήκουσε, « Πλ. « Ἀλλὰ πρὸς Εὐτυχίδην ἔχομεν κρίσιν, « Ἐπιγρ.). πέρας, ἔκβασις (« Κρίσιν μὴ λαβούσης τῆς μάχης, « Πλ.). (ἰατρ.) μεταβολὴ τῆς ἀσθενείας ἐπὶ τὸ κρεῖττον ἢ χεῖρον. « Οὐδὲν ἄλλο τὴν κρίσιν, ὅτι μὴ λύσιν δυνομάζειν τοῦ νοσήματος ἐπὶ σωτηρίαν ἢ ὄλεθρον, « Ἱππκρ.
‖**Κρίσκρανον**, (σκωλμ. ἀντὶ Κρανοκρανον.
†**Κρισμός** (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κριγμός.
Κρισσός (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Κιρσός, ὃθ.
Κρισσώδης, ους (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κιρσώδης.
Κριτέον, θετ. τοῦ Κρίνω.
Κριτὴρ, ῆρος (ὁ), = Κριτής. (Ἰδίως) « Κριτῆρες ὀδόντες, « Ἀρχτ., (οἱ ἄλλ.) Κρανιτῆρες.
Κριτήριον (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς κρίσιν, τὸ μέσον δι' οὗ κρίνει τις, σταθμὸν ἢ κανών. (φιλοσοφ.) ἡ δύναμις τοῦ νοὸς εἰς τὸ κρίνειν (σκοπεῖσθαι, διακρίνειν). 2) (συνήθ.) δικαστήριον. « Κοινὸν ἐκ πάντων τῶν Ἑλλήνων καθίσας κριτήριον, « Πολύβ.
Κριτὴς, οῦ (ὁ). ὁ κρίνων (ἐξετάζων καὶ ἀποφαίνων) τι, ξεδιαλέγων τὰς διαφοράς, δικαστής. « Ἐνωπίων—, « Αἰσχλ., ὑπερκριτής.
Κριτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κρίνειν (« Γίνεσθαι γὰρ ὡς τὸ πολὺ τὰς μὲν περιττὰς [ἡμέρας] κριτικὰς τῶν ὀξέων νοσημάτων, τὰς δὲ ἀρτίους τῶν χρονίων, « [Γαλ. παρὰ] Στέφ. « Ὄψις ὠτῶν κριτικωτέρα πάσι, « Σχλ. Ὁμ.). (ἰδιωτ.) ὁ ἔχων τὴν ἕξιν τοῦ κρίνειν σύγγραμμα (χυρ. ἀρχαῖον), (ὃθ) « Κριτικοί, « οἱ ἀσχολούμενοι εἰς τὴν ἀνάκρισιν τῶν ἀρχ. συγγραμμάτων καὶ ἰδίως τῶν σημάτων, καὶ « Κριτικὴ, « ἡ τοιαύτη ἐπιστήμη. « Οἱ γοῦν κριτικοὶ ὑποτάσσουσι τῇ κριτικῇ τὴν γραμματικὴν, « Σέξ.
Κριτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ κριτικὴν ἕξιν, καθὼς οἱ κριτικοί, « Κρ. ἔχειν τινὲς, « Ἀρτ. « Ὁ κρ. τῶν λεγομένων ἀκούων, « Γρτ.
Κριτὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κριτής. « Ἡ γὰρ φαντασία κριτὶς ἐστὶ τῶν κατ' ἀρετὴν πράξεων, « Ἀλέξ. Ἀφρ.
Κριτὸς, ἡ, όν. Ὁ κριθεὶς (ἐγκριθεὶς), ἐκλεκτός, ἄριστος. « Ταῦτα . . ἐξειλεῦ', αὐτῷ κτῆμα καὶ θεοῖς κριτὰ, « Σοφ.
‖**Κριτόχειρος** (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. εἶνε χωρισμένα (διανεκριμένα) τὰ δάκτυλα τῶν χειρῶν.
Κριώδης, εος (ὁ, ἡ). κριῷ ὅμοιος τὸ εἶδος, ἐρωτικός.
Κρούω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Κρούω, (κυρ. ἐπὶ ἵππ.) κτυπῶ τὴν γῆν μὲ τοὺς πόδας μου, σκιρτῶ. « Νέοι πῶλοι κρούοντες, « Ἰλ., διατρέχει τὴν πεδιάδα χορευπηδῶν. (καὶ μτγν.) « Κρούειν ἐν τοῖς τῶν ὑποθέσεων χωρίοις, « Φλάρ., παρεκβαίνειν ἢ ἐνδιατρίβειν.
Κρόκα, Π. (καθ' ἑτεραγεν.) ἀντὶ Κρόκην.
Κροκαλέος, α, ον, Π. = Κρόκαλος.
Κροκάλη (ἡ), [κρόκη]. λιθάρι ποταμοῦ ἢ σίγαλος, χαλίκι· (συνεκδ.) παραγιάλιον.
‖**Κροκάλος**, ἡ ἢ η, ὁν ἢ ον, Π. γεμάτος κροκάς, χαλίκια. (μτφορ.) τριμμένος, πανοῦργος.
Κρόκεος, η, ον, Π. = Κροκιβαφής.
Κράκες, Π. (καθ' ἑτεραγεν.) ἀντὶ Κρόκαι, θηλ. πλθ. τοῦ
Κρόκη (ἡ), [κρέκω]. ἡ λεπτὴ (λεπτοτέρα παρὰ τὸ στημόνι) κλωστὴ τοῦ ὑφάντου, ὑφάδι, νῆμα. « Συνθεὶς τὴν τομὴν, κρόκῃ δικλῖδ κατειλῆξαι πᾶσαν οὐτᾶν, « Ἱππκρ. « Τρίβωνες ἐκβαλόντες οἴχονται κροκοῦς, « (Εὐρ. παρ') Ἀθ. « Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι, « Ἡσύχ. 2) = Βροκάλη. « Διατὶ περὶ τοὺς αἰγιαλοὺς αἱ καλούμεναι κρόκαι στρογγύλαι εἰσὶν ἐκ μακρῶν τῶν λίθων καὶ δοτράκων τὸ ἐξ ὑπαρχῆς ὄντων; « Ἀρστ.
Κροκαῖος, η, ον, Π. = Κρόκειος ἢ Κρόκινος.
Κροκεύς, οῦ (ὁ). ὁ ἔχων (κλίνων κρὸς) τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου.
Κροκιδίζω, Μ. ίσω, ἴδε Κροκυδίζω.
Κροκιδισμὸς (ὁ), ἴδε Κροκυδισμός.
Κροκίζω καὶ ‖**Κροκινίζω**. Ἔχω (ἢ κλίνω πρὸς) τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου. « Τὴν ἡμέραν ὀλίγα ῥοδοειδῆ τε ἢ κροκινίζουσαν, « Θεοφύλ.
Κρόκινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ἢ βαμμένος ὡσὰν τὸν κρόκον, Κρόκειος. « Τὰ δὲ τῶν ἰώνων ἱμάτια πορφυρᾶ καὶ κρόκινα φοινικίς ἁπάντα, « Δημητρ. « Κρόκινον (μετὰ ᾗ χωρὶς τοῦ) μύρον, « Ἀθ. « Διέβαινα τὴν κοίτην μου κροκίνῳ, « Γρφ.
‖**Κρόκινος** (ὁ, ἡ) = Κρόκεος ἢ Κρόκινός.
Κροκὶς, ίδος (ἡ), ἴδε Κροκύς.
Κροκόβαπτος καὶ
Κροκοβαφὴς, ές (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ κρόκον ἢ κατὰ τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου.
Κροκοβαφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Κροκοβειλέα ἢ **Κροκοβειλεία** (ἡ). ἡ κόπρος τοῦ γεωσ. κροκοδείλου (εἴδους σαύρας) τὴν ὁπ. μετεχειρίζοντο ὡς ψυκτικὸν, (ἴδε Ψυκτικόν).
Κροκοβειλὰς, άδος (ἡ), = Κροκοβειλία, ἢ Κροκοβείλιον.
Κροκοβειλίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι (Κλαίω προσποιητῶς ὡσὰν) τὸν κροκόδειλον.
Κροκοβείλινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κροκόδειλον. ‖ « Κροκοβείλινη (ἡ), εἶδος συλλογισμοῦ, (ἄλλ.) Κροκοδειλίτης.
Κροκοβείλιον (τὸ), εἶδος φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γεν. τοῦ γαλβουρόγκαθα). (ἄλλ.) Δύψακον, ἢ τὸ ξύλον τοῦ εὐωδ. σαπαλάθου, ἢ ἡ εὐώδης κόπρος τῶν γερανίου κροκοδείλων, (ἄλλ.) **Κροκοβείλια** (ἴδε Πλίν. ΚΖ', 8, καὶ ΚΗ', 8).
Κροκοδειλίτης, ου (ὁ). (ἐνν. λόγος) εἶδος σοφιστικοῦ συλλογισμοῦ (τοῦ ὁποίου ὑπόθεσις εἶνε ὁ κροκόδειλος).
Κροκοδειλοπόδαλις, εως (ἡ), μυθώδες ζῶον (εἰς σχῆμα κροκοδείλου ἢ παρδάλεως· τοῦ ὁποίου ἡ εἰκὼν εὑρέθη ἐν τινι ψηφοθετήματι τῆς Πραινέστου.
Κροκόδειλος (ὁ), [κροκη, εἴλη ἢ δεῖλος, ὡς διατρίβων εἰς τοὺς ἕλη-τοὺς], Ἰων. ἡ σαῦρα (γαυσιερίτσα) ἢ, εἶδος σαύρας.
2) (συνήθ.) εἶδος τετραπόδου ἀμφιβίου, μεγάλη σαῦρα τοῦ ποταμοῦ (κυρ. τοῦ Νείλου). 3) (εἰς τὴν διαλεκτ.) εἶδ. σοφιστικοῦ συλλογισμοῦ, (ἄλλ.) **Κροκοδείλιτης**.
†**Κροκοειδὴς** (ἡ), παρασχημ. τοῦ Κροκὶς, κροκίδ-, ἢ ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Κροκοτύλη.
Κροκοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ἢ τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου.
Κροκοείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν κροκοβαφῆ ἱμάτια (εἵματα).
Κροκόεις, εσσα, εν, Π. = Κρόκειος. ‖ (ὀσφ.) = Κροκώδης.
Κροκόμαγμα (τὸ), [κρόκος, μάσσω]. τὸ τεμάχισμα τῶν κρόκων τοῦ ἀπείρου ἔβγαλαν τὸ λάδι (τὸ κρόκινον).
Κροκόμηλον (τὸ), μῆλα ἢ νιφάδια βρεγμένα μὲ κρόκον.
Κροκονηστικὴ (τὴ), [κρόκη, νήθω]. ἡ τέχνη τοῦ γνέθειν κρόκην (ψιλὴ ἢν κλωστήν).
Κροκόπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα κρο-

κοβαπῆ ἡ κροκωτὸν πέπλον. (Ἐχίθ. κωμ. τῆς Ἰούς).

Κρέκος (ὁ, καὶ ἡ), [κρόκος], εἶδος κρομμυδοειδοῦς φυτοῦ μὲ πίτρινα ἐδώδιμα βολβία, (κοιν.) κρόκος καὶ ζαφορᾶς (ἀπὸ τοῦ Τουρκ.) σαφράν. «Λύδια μὲν φορέουσιν ἐν εἴκρι.., γείμασι δὲ κρόκον ἠδύν,» Κάλλ. 2) (μετνμ.) τὸ κιτρινάδι τοῦ αὐγοῦ, (καιν.) κροκός (καθὼς τὸ γράφει ἡ Ἐτυμολογ.). 3) (εἰς τὸν Θηρ.) ἐσφέλμ. ἀντὶ Βρέμος.

Κρεκούτας ἢ **Κρουκούτας** ἢ **Κρεκούτας**, ὁ (ὰ), «Εἶδος ζώου τῆς Ἰνδ. καὶ Λιθοπ. (ἴσ.) ἢ Ἴρινα.» (Ἄλλ.). Κυνάλωκας· ἡ εἰκὼν αὐτοῦ εὕρηται ἐν τῷ ψηφιδοτίμματι τῆς Πραινέστου).

Κρικοτύλη (ἡ). τύλη (στρωμάτιον) ἀπὸ κροκύδας (γνάφαλα).

Κροκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) κρόκον.

Κροκόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου, Κρόκεος.

Κροκόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάφω ἢ Στέρνω μὲ κρόκον. 2) [κοσκινῶ] ὑφαίνω ἢ δένω με κρόκην (κλωστήν).

Κρουκίζω καὶ **Κροκιδίζω**, Μ. ἴσω. Ἐκβάλλω (διαλέγω, Πασχεύω) τὰς κροκύδας ἀπὸ τὸ λινάρι. «Τὸ κέντραγμα κροκιδίζουσαν αὐτὴν κατέλαβον,» Φιλόλλ. (τὸ ὅπιθεν ὁ Πλάτ. ἐξηγεῖ, «ἐκλέγουσαν τὰ τραχύτερα»). 2) σωκάζω τὰς κροκύδας ἀπὸ τὸ φυτρεμά τινος, (ἐπιτ.) κολλαχεύω, (ἴδε Κροκύς), (ὄθ. 3) (συνήθ. ἐπὶ ἀσθεν.) = Καρφολογέω, (ὄθ.

Κροκυδισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (ἴδίως ἐπὶ ἀσθενῶν) = Καρφολογία (σπασμωδικόν τι σύμπτωμα τῶν λοιμικῶν πυρετῶν).

Κροκυδολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κροκυδίζω, καρφολογέω.

†Κροκυλαγμός (ὁ), τλσ. ἐξήγ. τοῦ Κροκυδισμός. [Λέγω καὶ

Κροκύς, ύδος (ἡ). τὸ λεπτὸν γνοῦδι ἢ κλόσση τὸ ἐξέχον τῆς κρόκης (τοῦ ὑφάσματος), ξέφτισμα· ξαντόν. (ὄθ. συνήθ.) τριχίτσα ἢ κλωστίτσα, τὴν ὁποίαν μεταφέρει ὁ ἄνεμος καὶ προσκολλᾷ ἐνίοτε εἰς τὸ φορέματα· φλόκος (τυλοίπα) μαλλιοῦ κτλ., (κοιν.) κροκίδι. «Ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφελεῖν κροκύδα.» Θεόφρ. «Εἴ τίς σε καλακεύει παρὼν, καὶ τὰς κροκύδας ἁρπαρῶν,» Ἀρχφ. «Ὀκόσα ἐν πυρετοῖσι ὀξέσι.. κροκύδας ἀπὸ τῶν ἱματίων ἀποπλαύοντας.., πάντας εἶναι κακὰς ἢ θανατώδεις,» Ἱππκρ. «Ἀπεκειρά γάρ, ἐν τῷ γναφείῳ καθήμενος, ὁπόταν περιττὸν τὰς ἱματίους τῶν κροκίδων ἐπανιδεῖ,» Ακ. «Ἀνήσει κροκύδα μασσιγουμένη.» Ἀρχφ., (κοιν.) θὰ σηκώσῃ χνοῦδι, θὰ 'τὰ ξεφτίσῃ. «Κροκὺς κογχυλίου (πορφύρας),» Γαλλ., Δισκρ., τὸ πινύμαλλον. «Περιδέσμισόν δὲ κροκύδι στερεῷ ἢ βέλανος, καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς κροκύδος ἔξω ἀπαλαμῶνος ἔστω, ἵνα μετὰ τὴν κάθαρσιν ἐξῇ κομίσασθαι τὴν βέλανον,» Π. Δίγν.

Κρυκύφαντος (ὁ, ἡ). ὑφασμένος ἀπὸ κρόκην (λεπτότατον νῆμα). ||. (οὐσ.) **Κροκύφαντον** (τὸ), κεφαλοδέσμιον γυναικῶν, (Τουρκ.) τουλπάνι. «Κροκύφαντον λαβὼν οἷον θέλεις ἀπὸ κεφαλῆς γυναικός,» Γαλ., (παρβλ. Μακρύφαλος).

Κροκώδης, ους (ὁ, ἡ). = Κροκοειδής. 2) ὅμοιος μὲ (λεπτὸς ὡς τὴν) κρόκην.

Κροκωτίδιον καὶ

Κροκιώτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κροκωτόν (τὸ), = τῷ

Κροκωτός, ἡ, όν. Ὑφασμένος μὲ λεπτοτάτην κρόκην ἢ (;) βαμμένος μὲ κρόκον ἢ εἰς τὰ χρῶματα τοῦ κρόκου. ||. (οὐσ. ἀρσ.) εἶδος πολυτελοῦς φορέματος τῶν γυναικῶν καὶ τοῦ Διονύσου, (φαίνεται δὲ ὅτι ἐχρησίμευεν ὡς ὑποκάμισον, ὅθεν:) «Τὸν κροκωτὸν πρῶτον ἐνδύου λαβών,» (Ἀγάθ. παρ') Ἀθ., καὶ ἦτον καὶ λεπτότατον, ὅθεν:) «Γαλῇ κροκωτόν,» Παροιμ.

Κροκωτοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ κροκωτόν, ἐνδύομαι ὡσὰν γυναῖκα.

Κροκωτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν κροκωτὸν φόρεμα, ἐνδυμένος γυναικεῖα.

†Κρομβός, ἡ, όν, = Κράμβος, ξεροψημένος, (ὅθεν:

Κρομβόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεροψήνω, ψήνω εἰς τὸν φοῦρνον. «Παραίθημα χειρίδια περιῤῥόμενα, κρομβώσας ὅλα,» (Διφίλ. παρ') Ἀθ.

†Κρομμύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κρόμμυον, κρομμυδάκι.

Κρομμυογήτειον (τὸ), εἶδος πρασουλίδος (γητειόν) ἢ ὁποία ὁμοιάζει μὲ τὸ

Κρόμμυον καὶ **Κρόμυον** (τὸ). τὸ γνωστὸν βολβόῤῥιζον φυτόν, κρεμμύδι. «Κρόμμυα ἐσθίειν (ἢ)» «Κρομμύων ἀπορρύεσθαι,» Φρσ., = Κλάειν, σιμώζειν. «Κρόμμυόν τἄρ' οὐκ ἔδει,» Ἀρχφ., «λούσει καὶ χωρὶς τοῦ κρομμύου,» Σχλ. 2) (συνεκδχ.) ἀντὶ Κρομμυοπώλιον. «Παρῆλθον ἐς τὰ σκόροδα καὶ τὰ κρόμμυα,» (Εὐπολ. παρ') Ἀθ.

Κρομμυόξυργμα (ἡ). ῥάψιμον ἀπὸ καλοχώνευτα κρομμύδια.

Κρομμυοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν κρομμύδια.

Κρομμυοπώλιον (τὸ). μέρος (τῆς ἀγορᾶς) ὅπου πωλοῦνται κρόμμυα, κρομμυοπάζαρον.

Κρομμυώδης, ους (ὁ, ἡ), ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κρομμύου, ὅμοιος μὲ κρόμμυον.

Κρομμυών, ῶνος (ὁ). τύπος κατάφυτος ἀπὸ κρομμύδια.

Κρόμμυον (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Κρόμμυον κτλ.

Κρόνια (τὰ), ἴδε Κρόνιος.

Κρονιάδες (αἱ), (ἐνν. ἡμέραι), τὰ Κρόνια.

Κρονίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρόνου, (κατρωνυμ.) ὁ Ζεύς.

Κρονικός, ἡ, όν καὶ

Κρόνιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων (ἀφιερωμένος) εἰς τὸν Κρόνον· (συνεκδχ. ἐξ Κωμ.) παμπάλαιος, ἀκουρκασμένος· ἁπλοῦς, μωροπίστευτος· ξεπαμωμένος (παρβλ. Διαπολιτώδης). «Μὴν Κρόνιος,» Πλ., ὁ (ὑστερώτερα) Ἑκατομβαιὼν (εἴ, τὰς 12 τοῦ ἔτους ἐωρτάζοντο τὰ Ἡ. «Κρόνια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ) ἑορτὴ ἀρχαία ἐν Ἀθήν. εἰς τιμὴν τοῦ Κρόνου· (εἰς τὴν Ῥώμην) τὰ Σατουρνάλια (ἀναλογ. κατὰ τι μὲ τὰ ἐθνικὰ μας Καρναβάλια). ||. «Κρονίων δύζειν,» Ἀρχφ., τὸ νὰ ἔχῃ τις σκουριασμένας ἰδέας (προλήψεις τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, χιλιοχρονητικαίς).

Κρονίππας (ὁ). = Λίαν κρανικός, παλιόγερως, ξεπαμωμένος.

Κρονίων, ωνος (ὁ), = Κρονίδης

Κρονοβάμων, ονος (ὁ), Κωμ. = Σοβαρὸς παλιόγερος.

Κρονόληρος (ὁ), Κωμ. γέρος ξεπαμωμένος, παλιόγερος, [λῆρος λύ].

Κρόνος (ὁ), [χρόνος ἢ κορώνης]. (μυθολογ. θεὸς τοῦ καιροῦ, πατὴρ τοῦ Διός).

2) [Κωμ.] παμπάλαιος· κουτός, ξεπαμωμένος, μωροπίστευτος. «Οὕτως εἶ Κρόνος,» Πλάτ.

Κρονότεκνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τέκνον τὸν Κρόνον, (ὑηλ.) ὁ οὐρανός.

(Κρὸξ), ἔχρ. ὄνομ. τοῦ Κρόκα καὶ **Κρᾶκες**, = Κράκη.

Κρόσση (ἡ), [κόρση ἢ κρόξ]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ἐπάνω στερέωμα τειχοδομίας, αἱ βάσεις ἢ αἱ ἀκτῖνες τῶν ἐπάλξεων, (παρβλ. Κάρηνον). «Ἐν γεύ,» τὸ ἐξέχον ἐν εἴδει βαθμίδος (ζωνάρι) εἰς τεῖχον. «Ἐκκαίθη δὲ ὧδε αὕτη ἡ πυρκαϊὰ ἀναβαθμῶν τρόπον, ἐὰς μετεξίτεροι κρόσσας (ἄλλ. κρώσσας), οἱ δὲ βαθμίδας ὀνομάζουσι,» Ἡρ., (παρβλ. καὶ

Κροσσὸς (ὁ), [κρυσσάς]. (κυρ.) τὰ ἐξέχοντα νήματα εἰς τὸ τέλος καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ὑφάσματος, (ὄθ. τὰ κοιν.) πρόσταπα καὶ κλώσματα, (Τουρκ.) σατζάκια, (ἐν χέν.) φούντες, (συγχ. τῷ Κρόσσος).

†Κροσσόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω εἰς τὸ φόρεμα κροσσὰ (σατζάκια).

Κροσσωτός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων εἰς τὰς ἄκρας (Στολισμένος μὲ) κροσσά. «Χιτὼν—,» = Θυσανωτός, (συγχ. τῷ Κροκωτός). ||. (οὐσ.) **Κροσσωτοί** ἢ (πιθανώτ.) **Κροσσωτά** (τὰ), = Κροσσοί, κροσσά. «Παρέστη ἡ βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου, κεκοσμωμένη χρυσοῖς περιβεβλημένη,» Ψαλμ. «Κροσσωτοὶ δὲ λέγονται οἱ ἐπὶ τῷ ἄκρῳ τοῦ ὑφάσματος περιττεύοντες στήμονες,» Ἐρμην. 2) σχηματισθέντος κεφαλὰς κόσσας, κλιμακωτός. «Σταυροῖσι κροσσωτῇ πείρυξι,» Λυκ.

Κρότσος (ὁ), = Γρόσφος.

Κροσωτός, ἡ, όν, = Κροσσωτός.

Κροταίνω (γ. Μ.), Π. (σπ.) ἀντὶ Κρότειν.

Κροτάλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κρόταλον. ||. (τλθ.) **Κροτάλια** (τὰ), σκόλοφρα ἀπὸ κρεμαστὰ (καὶ ἐπιμ. συγκροτημέναι) μαργαριτάρια.

Κροταλίζω, Μ. ἴσω. Κρούω (ἐπιμ. κάμνω νὰ ἠχῇ) τι ὡς κρόταλον, (ἐν γέν.) κάμνω κρότον· χειροκροτῶ· (κοιν.) κρούτα λῶ καὶ κουρταλῶ. «Τῶν γυναικῶν τινες κρόταλα ἔχουσαι κροταλίζουσι,» «Ἡρ. «Κροταλιζομένου κατὰ τινος τῶν αὐλητῶν,» Ἀθ.

Κροτάλισμα (τὸ) καὶ

Κροταλισμός (ὁ). τὸ κροταλίζειν· ὁ ἦχος τοῦ κροτάλων· χειροκρότημα.

Κροταλιστής, οῦ (ὁ). ὁ κροταλίζων (εὐθυμῶν), χαρακτὴς. «Τὰ ταντάλειτῶν φάγοντα κροταλίσται,» Πίνδ.

Κρότταλον (τὸ), [κρότος, κροτέω]. (ἐν γέν. πᾶν ὅ,τι κινούμενον κάμνει κρότον, κροῦσιν κτλ., (ἰδιαιτ.) ξύλινόν τι κατασκεύασμα τὸ ὁποῖον κεκμηριωμένου κα-

μνει κρόρρ, (κοιν.) κρουτάλι καὶ κουρτάλι, (Γαλλ.) crecelle. 2) τὸ χαρβάλι τοῦ μύλου, (Γαλλ.) claquet, traquet, ἴδθ. 3) (μτνμ.) λάλος, φλύαρος, (καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν τοῦ Ἀσώπου) ῥοδάνης, (Γαλλ.) craquet de moulin, ἢ 4) = Κρότημα, περίτριμμα κτλ.

†Κρόταλος (ὁ), (νλγ.). ὁ φαρμακερώτατος ὄφις τῆς Ἀμερικῆς, (Γαλλ.) serpent à sonnettes.

Κροταφιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ συμβαίνων εἰς τὸν κρόταφον. »Πληγὴ —,« Συν.

Κροταφίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ εἰς τὸν κρόταφον.

Κροταφικός, ή, ον καὶ

Κροτάφιος, α, ον. Ὁ τοῦ κροτάφου, κροταφιαῖος.

Κροταφίς, ίδος (ἡ). εἶδ. μυτεροῦ σφυρίου, = Κέστρα.

Κροταφίτης, ου (ὁ). ὁ τοῦ κροτάφου, κροτάφιος. »Μῦς —,« Ἀνατομ.

Κρόταφος (ὁ). (κυρ. εἰς τὸ πληθ.) τὰ πλάγια τοῦ μετώπου, τὰ μηλίγγια. »Εἴπερ τὸν ἐγκέφαλον ἐν τοῖς κροτάφοις, ἀλλ' οὐκ ἐν ταῖς πτέρναις φορεῖτε,« Δμ. 2) (μτνμ.) Π. ἡ ὀφρὺς ὄρους. »Οἵ ποτ' ἔναιον ὑπὸ κροτάφοις Ἑλικῶνος,« Στρ. 3) τὸ κεφάλι τοῦ σφυρίου ‖. »Σχῆμα κατὰ κρόταφον,« Παλ. Μόμτη, (Γαλλ.) de profil(;), [ἐκ τοῦ

Κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἐν γέν.) Κτυπῶ μὲ κρότον. »Κροτεῖν τὼ χεῖρε,« Ξεν., τὸ (μονολεκτ.) Χειροκροτεῖν, (καὶ ἀλλ.) »Ὁρῶντες δέ, οἱ μὲν ἐκρότουν, οἱ δὲ ἐβόων,« αὐτ. »Ἀναστὰς κρότησον αὐτόν, ἐγὼ γὰρ ὀργίζομαι,« Αρτ., δεῖξέ τον. 2) (ἰδιαιτ.) κρούω κιθάραν κτλ., κροταλίζω (καθὼς ὁ πελαργὸς μὲ τὸ ῥάμφος του). (ὅθ. μτνμ.) ὁμιλῶ μετ' ἐμφάσεως ἢ μεγαλοφώνως, (κοιν.) κοπανίζω. »Κἂν πιθανωτέρους λόγους τούτων κροτήσῃς,« Αἰσχλ. 3) κτυπῶ τὸ ὕφασμα μὲ τὴν σπάθην (»Σινδὼν λίαν κεκροτημένη,« Στρ., πολλὰ κρουστή, πυκνὰ ὑφασμένη)· σφυροκοπῶ, χαλκεύω. (συνεκδχ.) ἐκτελῶ, βάλλω εἰς πρᾶξιν (εἰς ἐνέργειαν), συγκροτῶ. »Κεκρότηται χρυσέα κρηπίς,« Π. »Εὐθὺς τὸ πρᾶγμα κροτείσθω,« Ἐπγρ. (καὶ τρτ.) »Ἐξ ἀπάτας κεκροτημένοι ἄνδρες,« Θκρ. συγκείμενοι ἀπὸ ψευτιαῖς, παμπόνηροι. 4) (χ. πτ.) κάμνω κρότον, ἠχῶ, κουδουνίζω κτλ. 5) μετρῶν ἀπατῶ, (ἀλλ.) Κρουσιμετρέω ἢ Παρακρούομαι. »Κροτῆσαι, τὸ μὴ πλήρες δοῦναι,« Θμς.

Κρότημα (τὸ) = Κρότος, χειροκρότημα. 2) (μτφρ.) ἄνθρωπος τριμμένος (πολύπειρος, διαβολεμμένος), (παρβλ.) Παιπάλημα.

Κρότησις, εως (ἡ). τὸ κροτεῖν ἢ κροτεῖσθαι, κροῦσις, κτύπημα, χειροκρότημα κτλ.

;Κροτησμός (ὁ), Π. ἀντὶ Κρότησις.

Κροτητός, ή, όν. Κτυπημένος· (ἐπὶ ἐδάφ.) πατημένος· (ἐπὶ ὑφάσμ.) κρουστός. (ἐπὶ μουσ. ὀργ.) παιζόμενος διὰ κρούσεως· (Π.) κάμνων κρότον. »Ἅρματα κροτητά,« Σοφ. ‖. (οὐσ. πληθ.) »Κροτητά,« τὰ τραγανιστὰ (ἐξωγκωμένα) ζυμαρικὰ ἤ, τρωγάλια.

Κροτοθόρυβος (ὁ). θόρυβος χειροκροτήματος ἢ, θορυβώδης χειροκρότησις.

Κροτοπαίγνιον (τὸ). παίγνιον κάμνον κρότον, (π. χ.) κρουτάλι, κουδοῦνι κτλ.

Κρότος (ὁ), [κρούω]. ὁ γινόμενος ἀπὸ κτύπημα ἦχος. (μτνμ.) θόρυβος λέξεων, πολυλογία χωρὶς νόημα· χειροκρότησις, ἔπαινος. »Θόρυβον καὶ κρότον τοιοῦτον, ὡς ἂν ἐπαινοῦντές τε καὶ συνησθέντες ἐποιήσατε,« Δμ. »Εἰ κρότῳ ἀνοήτῳ χαίρεις, καὶ τοὺς πελαργούς, ἐπειδὰν παριόντες ἡμᾶς κροτῶσιν, ἡγοῦ δήμον, τοσούτῳ σωφρονέστερον τοῦ Ἀθηναίων, ὅσῳ μηδὲ αἰτοῦσι μηδὲν ὑπὲρ τοῦ κροτεῖν,« Φλστρ.

Κρότων, ωνος (ὁ). εἶδος ἐντόμου αἱμοβόρου, (ἀλλ.) Κυνοραϊστής, (κοιν.) τσιμποῦρι. 2) τὸ φυτὸν καὶ ὁ σπόρος τοῦ ῥιτσίνου, (Αἰγυπτ.) κίκι. »Κρότωνος ὑγιέστερος,« Παροιμ., ἐντελῶς ὑγιής, (κοιν.) σὰν τὸ ῥεπάνι. 3) εἶδος ἰατρικοῦ (ματζοῦνι) ἀπὸ ῥιτσινόλαδον (;) καὶ μέλι.

Κρυτώνη (ἡ), = Γόγγρος (2).

Κροτωνοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τὸν κρότωνα (τὸ ἔντομ.), ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κρότωνος. ‖. (οὐσ.) Κροτωνοειδές, τὸ φυτὸν κίκι.

Κροῦμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κρούσεως, κτύπος, κρότος· κτύπημα (»Λίθον ἀντιτύπῳ κρούματι πυρσοτόκον,« Ἐπγρ.). ἦχος ἢ τρόπος κρούσεως μουσ. ὀργάνων. (ἐνίοτε) σκοπός, τραγοῦδι. »Κιθάρας κρούσματα Δηλιάδος,« Ἐπγρ., (παρβλ. Κροῦσις).

Κρουματικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων ἀντικείμενον) τὰ κρούματα τῆς μουσικῆς. »Μουσική —,« Αξ., ἡ διὰ τῶν ἐντατῶν ὀργάνων, (Γαλλ.) la musique instrumentale. »Λέξις —,« Πλδ. ἡ χωρὶς νόημα.

Κρουμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Κροῦμα, ᾀσμάτιον.

‡Κρουματογραφία (ἡ). ἡ περὶ τῶν μουσ. κρουμάτων πραγματεία.

Κρουματοποιός (ὁ), (Κωμ.) αὐλητής, (κυρ.) μελοποιός, (Γαλλ.) compositeur de musique.

Κρουναῖος, α, ον, = Κρηναῖος, ἀναβρύων ἀπὸ τοῦ κρουνοῦ.

Κρουνεῖον (τὸ), εἶδ. ποτηρίου κρουνοειδοῦς, (ἴδε Κρουνίζω καὶ παρβλ.) Ῥυτόν.

Κρουνηδόν, ἐπίρ. Ὡς ἀπὸ κρουνοῦ.

Κρουνία (ἡ), = Κρουνεῖον.

Κρουνίζω, Μ. ίσω. Χύνω κρουνηδόν, ἀναβλύζω ὡς ἀπὸ κρουνοῦ. »(Τὰ δὲ ῥυτὰ καλούμενα ποτήρια), κέρασιν ὅμοια εἶναι, διατετρημένα ἔξωθεν, κρουνιζόντων λεπτῶς κάτωθεν, πίνουσιν,« Αθ. (ὅθ.) »Καὶ τῶν ῥυτῶν τὰ μέγιστα τῶν ὄντων τρία πίνειν δεήσει σήμερον πρὸς κλεψύδραν κρουνιζόμενον,« Διφλ.

Κρουνίον (τὸ) καὶ

Κρουνίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κρουνός, (Ταρ-κδαρβ) μουσλουκάκι.

Κρούνισμα (τὸ), [κρουνίζω]. τὸ ἀναβλύζον ἀπὸ ἢ ὡς ἀπὸ κρουνοῦ. 2) ἀντὶ Κρουνός, (ὅθεν:

Κρουνισμάτιον (τὸ) = Κρουνίσκος.

Κρουνίτης, ου (ὁ) καὶ Κρουνῖτις, ιδος (ἡ), = Κρουναῖος. »Νύμφαι κρουνίτιδες,« Ὀρφ. αἱ ἀλλ. Κρηναῖαι.

Κρουνός (ὁ), [κρήνη;]. πηγὴ ἀναβρυστικοῦ ὕδατος, (κοιν.) μάννα τοῦ νεροῦ, (ἢ ἀλλ.) κρουνιά, (ἐν γέν.) βρύσις. 2) (μτνμ.) σωληνάρι ἢ μασταῖοι τῆς βρύσης, (Τουρκ.) μουσλοῦκι. »Θαρρῶν τὸν κρουνὸν ἀφίει,« Αρστφ.

Κρουναχυτρολήραιον (τὸ), Κωμ. φλύαρος ἀνόητος (παρβλ.) Κρονόληρος.

;Κρούνωμα (τὸ), = Κρούνισμα.

;Κρούπαλον ἢ Κρούπανον (τὸ) καὶ

Κρούπεζα (ἡ). [κρούω, πέδον]. ξύλινον ὑπόδημα, (Γαλλ.) sabot, (παρβλ. Κρηπίς).

Κρουπέζιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κρούπεζα.

Κρουπεζοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν κρουπέζας, (ἐπλ.) αὐλητὴς θεάτρου.

;Κρουπεζοβάμων, ονος (ὁ), = Κρουπεζοφόρος.

Κρουπεζόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὑποδένω μὲ κρουπέζας.

Κρουσιδημέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακρούομαι (Ἀπατῶ) τὸν δῆμον, (Κωμ. κατὰ τὸ Κρουσιμετρέω).

Κρουσίθυρος (ὁ, ἡ). ὁ κρούων τὰς θύρας, = Θυροκόπος. ‖. (οὐσ.) Κρουσίθυρον (τὸ), εἶδ. σκοποῦ ἢ χοροῦ, (ἀλλ.) Θυροκοπικόν, (παρβλ. Παρακλαυσίθυρον).

Κρουσιλύρης, ου (ὁ), Π. ὁ κρούων (παίζων) τὴν λύραν.

Κρουσιμετρέω-ῶ, Μ. ήσω. (κατὰ λέξ.) Κτυπῶ τὸ κοιλὸν μετρῶν ἵνα χύνεται ἔξω τὸ γέννημα, ἢ Κτυπῶ τὴν ζυγαριὰν ἵνα γέρνῃ, (ἐν γέν.) ἀπατῶ (κυρ. δὲ) εἰς τὸ μέτρημα, (παρβλ.) Παρακρούομαι.

Κρουσιμέτρης, ου (ὁ) καὶ

Κρουσίμετρος (ὁ, ἡ). ὁ κτυπῶν τὸ κοιλὸν ἢ τὴν ζυγαριὰν ἵνα ἀπατήσῃ, μετρῶν λειψὰ (ἐξίκι).

Κροῦσις, εως (ἡ). τὸ κρούειν, κτύπημα· τὸ διὰ τοῦ κτυπήματος δοκίμασμα ἀγγείου ἂν ἦνε ῥαγισμένον. (Ῥτρ.) ἔγγιγμα ἐκεῖ ὅπου πρέπει, νύξις, ἐντύπωσις· (ἰδιαιτ.) κρούσιμον μουσ. ὀργάνου. »Τῶν ἰαμβείων τὰ μὲν λέγεσθαι παρὰ τὴν κροῦσιν, τὰ δὲ ᾄδεσθαι,« Παλ. Μουσ., ἄλλα προφέρονται ἀργὰ (recitativa, [παράλλ. σχεδὸν καθὼς τὸ ἐδικόν μας] κανοναρχοῦνται) καὶ ἄλλα ψάλλονται. »Κροῦσις ὑπὸ τὴν ᾠδήν,« Αρστ., συντρόφευμα τῆς φωνῆς μὲ ὄργανον. (ὅθ.) »Τῆς περὶ τὴν κροῦσιν τε ἢ λέξιν θεωρίας,« Πλ.

Κροῦσμα (τὸ), = Κροῦμα, (ὅθ.

Κρουσματικός, ή, όν, = Κρουματικός.

†Κρουσμός (ὁ), = Κροῦσις, (σχλ. ἐξήγ. τοῦ Κροτησμός).

†Κρουσολύρης, ου (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κρουσιλύρης.

Κρουστέον, θετ. τοῦ Κρούω.

Κρουστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κρούειν. (»Κρουστικὸν φύσει ζῷον ἐστιν [ὁ κριός],« Φιλ. (κυρ. ἐπὶ ῥητόρ.) ἐγγίζων ἐκεῖ ὅπου πρέπει εὔστοχος εἰς τὰς προσβολάς του, κάμνων ἐντύπωσιν, (παρβλ. Συνταχτικός).

‡Κρουστός, ή, όν, = Κροτητός. »Κρουστὰ γράμματα,« Φωτ., τὰ ἀνεκφώνητα, [ἐκ τοῦ

Κρούω [ὁμωτ.], Μ. κρούσω. Ετυπῶ, κτυπῶν κάμνω κρότον. « Κρούων τοῖς ποσὶ τὴν γῆν,» Ἀρρ. « Χεῖρας κρούειν,» Εὐρ., — Χειροκροτεῖν. « Κρούειν τὴν θύραν,» Ξεν. [καὶ ἄλλ.] « Τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται,» Γρφ. « Τὸ κρεμβάλοις κρούειν κρεμβαλίζειν εἴρηκεν,» Αθ. «Ἐέρσην κρούειν,» Πλ., δοκιμάζειν διὰ τῆς κρούσεως πήλινον ἀγγεῖον ἂν ἦν βαπτισμένον. «Μέτρον κρούειν,» Ἀρχιτρ., τὸ [μονόλεκτ.] Κρουσιμετρεῖν, παραχρῆσθαι. « Κρούειν σταθμὸν ἑτεροζυγοῦν,» Φακουλ. [καὶ ἄλλ.] « Ὡς μήτε κρούσῃς μήθ' ὑπὲρ χεῖλος βάλῃς,» Σοφ. « Πέταλον κρούειν,» Εὐρ., [ἀσελγ. ἔκφρ.] — Στύφεσθαι, [ἀστ.] tunicam tundere. « Ἵνα νίψασα τὴν ῥῖνα κρούει,» Ἀθ., πρωΐ βάλλει. [μσν.] « Πρόμνων κρούω [καὶ συνηθέστ. κρούομαι],» Θε., Πλό., — Ἀναχρούομαι, ἀγχάρω, πιδίζω, [ἐν γέν.] ὑπισθοδρομῶ, ὑποχόρομαι. « Ὡς δὲ καματτρέτε ἦν τὰ θηρία, καὶ οὐνέτι αὐτοῖς ἐρέωμεναι αἱ ἐκθρομαὶ ἐγίγνοντο, ... ὥσπερ αἱ πρύμναν κρουόμεναι νῆες, ἐπὶ πόδα ὑπεχώρουν,» Ἀρρ. « Κρούσασθαι τὸ στερνόν,» Αἰλ. [θθ. τρπ.] « Διπλᾶ κρούειν,» Ἀρχδ., ἐπαμφοτερίζειν.

†Κρυβάζω, Μ. άσω, γλσ. ἀντὶ Κρύπτω.

Κρύβδα, ᾱ. καὶ

Κρύβδην, ἐπίρ. Κρυφᾶ, κρυφίως. [μὲ γεν.] κρυφὰ ἀπό. « Κρυβδα Διός,» Ἰλ. Σ.

Κρυβῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κρύπτω.

†Κρίβηλος (ὁ, ἡ), γλσ. ἀντὶ Κρυπτός, κρυμμένος.

†Κρυβησία (ἡ), γλσ. ἀντὶ Κρύψις, θάψιμον.

†Κρυβήτης, ου (ὁ), γλσ. θαμμένος, ἀποθαμμένος.

Κρυερός, ά, όν [καὶ ἐπίρ.]-ερῶς. Ὁ προξενῶν κρύος [βάγος], ψυχρός, [συνεκδ.] φρικώδης, τρομερός. "Ἀδης (ὁ Ἅιδης)—, « Ἴσ., Ἴλ.

Κρυμαλίσις [κρυμός], ω, ον, Π. κατάψυχρος, παγωμένος.

Κρυμοπαγής, ές (ὁ, ἡ), Π. παγωμένος [κακκαλισμένος] ἀπὸ τὸ κρύον.

Κρυμός (ὁ), [κρύος]. ψύχος ὑπερβολικόν, παγωνιὰ βίγος παρυξυσμοῦ.

Κρυμοχαρής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων [εὐχαριστούμενος] εἰς τὸ ψῦχος.

Κρυμώδης, ες (ὁ, ἡ), κατάψυχρος, παγετώδης, [ἰατρ.] συνωδευμένος μὲ βίγος. « Κρυμώδης δὲ [πυρετός], ὁ τὸ μὲν βάθος ἔχων κατάμενον, τὰ δὲ ἄκρα κρυμώδη τε καὶ ψυχρὰ δίκην κρυσάλλου,» Δ. Φιλάσ.

†Κρυμώσσω, Μ. ...; Ῥιγῶ, κρυώνω, κρυομυελίζω.

Κρυόεις, εσσα, εν, Π. = Κρυερός.

Κρύος, εος-ους (τὸ). ψῦχος, ψύχρα, [καιν.] κρύον βίγος, φρίκη.

Κρυόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ κρυώσῃ (νὰ παγώσῃ), [παθ.] παγόνω, [καιν.] κρυόνω.

Κρυπτάδιος, η, ον, Π. ἀντὶ Κρύφιος, κρυφός. ‖. (ἡ θηλ. δοτ.) Κρυπταδίῃ (ἐκ τοῦ πλθ. οὐδ.) Κρυπτάδια, ἐπίρ. = Κρυβδόν, κρυφίως.

Κρυπτάζω, Μ. άσω. Κρύπτω μὲ προσοχήν, [ὀδ.

Κρύπτασκε, Π. ἀντὶ Ἐκρύπταζεν, Ἔκρυπτεν.

Κρυπτεία (ἡ). ἡ περὶ τὸ κλέπτειν καὶ κρύπτειν γύμνασις τῶν παλ. Σπαρτιατῶν, (ἀπὸ τὸν Ἰσοκρ. ὀνομάζεται) Κρυπτεία, (ἡ ὁπ. ἔνιοτε κατανυκτοῦσιν, ἂν ἀκμάζῃ ὑπερβολὴ, καὶ ἡ ἀλωφονία.

Κρυπτέον, θετ. τοῦ Κρύπτω.

Κρυπτεύω, Μ. εύσω, Π. ἐνεδρεύω, [ἐκ τοῦ Κρύπτη (ἡ). ὀρόμος ὑπόγειος. (ἀρχιτεκτ.) κριψιῶνα.

‖Κρυπτηρία (ἡ) καὶ

Κρυπτήριον [τὸ). κρυψιῶνα, [κυρ. θηλ. ‖ εὐδ. τοῦ

Κρυπτήριος, α ῆ ος, ον. Ἁρμόδ.ες ἵνα κρυφῇ τις εἰς αὐτόν. « Ἄντρον—.» Παυσ.

Κρυπτία (ἡ).—(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κρυπτεία.

Κρυπτικός, ἡ, όν, (ἐκ ἐπίρ.) -κῶς, Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κρύπτειν ἢ κρύπτεσθαι, (τρπ.) κρυψίνους, ὕπουλος.

Κρυπτίνδα, ἐπίρ. (ὡς ὄνομα), εἶδος παιδιᾶς, (ἄλλως) Ἀποδιδρασκινδᾶ, (ἐκ κων.) κριβητόν.

Κρυπτός, ἡ, όν. Κρυφός, κρυμμένος ἢ δυνάμενος νὰ κρυφθῇ. « Κρυπτὸς ἐν ἀνδρὸς, « Σοφ. « Τὸ κρυπτὸν πρότερον διὰ φρενὸν μῆσαι,» Ὅμ., Πινδ., τὴν ζυσεπιχείρητον τοῖς ἐπιβουλεύουσι. « Κρυπτὸς περίπατος,» Ἀθ., ὁ μὴ φαινόμενος, ὑπόγειος. ‖. (ὡς οὐσ.) Κρυπτόν, « τὸ μυστικὸν, τὸ ἀπερρήτον. « Ἀποκαλύψει Κύριος τὰ κρυπτὰ σου,» Γρφ. « Ἐνωπιοσκάλιστρίας μὴ πιεῖσης κρυπτόν,» αὐτ., [ἐκ τοῦ

Κρύπτω [συγγ. τῷ Κίρνημι ἢ Ὑρνω], Μ. κρύψω. Σκεπάζω· κρύβω. (τρπ.) φυλάττω τι κρυφὸν (μυστικὸν) ἀπό τινος, « Ὃ δέ μιν πάλαι κρύπτασκεν,» Ἰλ. Θ. « Κρύψω σ' ἐαυτὴν εἶδα μή τις εἰσίδοι,» Σοφ. «Γῆ (ἡ ὑπὸ γῆν, ἡ Κατὰ γῆς) κρύπτειν,» Ἡρ., Θκ., Πλ. θάπτειν, παραχωρεῖν. « Οὐ γὰρ ἔστι ταὐτομανὴ κρύπτειν,» Σοφ. [καὶ μὲ δύω αἰτ., τὴν μὲν τοῦ πράγμ., τὴν δὲ [ἄλλ.] τοῦ πρσ.] « Μή τί με κρύψῃς τοῦδ' ὑπὲρ μέλλω παθεῖν,» Αἰσχλ. « Ὃ δὲ τὴν μὲν θυγατέρα ἔκρυπτε τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρὸς,» Λσ. [καὶ ἄλλ.] « Κρύπτων Ἥρην,» Ὅμ. Ἥραν. [καὶ μτ.] « Ἅπανθ' ὁ μακρὸς χρόνος... τὰ φανέντα κρύπτεται,» Σοφ. [καὶ πθ.] « Θάψω σε γῆν ἐκούσιον,» Θαρ. « Ὑφ' εἵματος κρυφείς,» Σοφ.

Κρυπτῶς, ἐπίρ. Κρυφίως.

Κρυσταίνω [κρυσ], Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Κρυσταλλόω, πήγνυμι.

Κρυσταλλίζω, Μ. ίσω. Ὑαλίζω. Εἶμαι διαφανὴς ὡς ὁ κρύσταλλος.

Κρυστάλλινος, η, ον. Κομψοτέχνης ἀπὸ κρύσταλλον, διαφανὴς ὡς κρύσταλλος.

Κρυσταλλοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), [καὶ ἐπίρ.] -δῶς. Ὅμοιος μὲ κρύσταλλον, ψυχρὸς ἢ διαφανὴς ὡς ὁ κρύσταλλος.

Κρυσταλλόπηκτος (ὁ, ἡ). παγωμένος ὡς ἂν κρύσταλλον, κρυσταλλιασμένος.

Κρυσταλλοπήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. = Κρυσταλλόπηκτος.

Κρύσταλλος (ὁ), [κρυσταίνω]. νερὸν παγωμένον, κρύσταλλον. (μτγν. ὑαλί, κοινὸν στάλλι, [ἐν γέν.] πετρώδι διαφανές.(Π.) φρίκη, μούδιασμα. « Τρίτος γὰρ κρύσταλλος ἐνίζεται αὐτίκα χειρί,» Ὀππ.

Κρυσταλλοστερνος (ὁ, ἡ). ἐχων λαγόνι (ὡς ἂν κρυστάλλου) στῆθος.

Κρυσταλλοφανὴς, ές (ὁ, ἡ). διαφορὴς ὡς ὁ κρύσταλλος, Κρυσταλλειδής.

Κρυσταλλόω-ῶ, Μ. ωσω. Μεταβάλλω τι διὰ τῆς πήξεως εἰς κρύσταλλον, [παθ.] κρυσταλλιάζω. [μτφρ.] παγόνω ἀπὸ φόβον.

Κρυσταλλώδης, ες (ὁ, ἡ), = Κρυσταλλοειδής.

‖Κρύσταλλος (ὁ), = Κρύσταλλος.

Κρύφα, ἐπίρ. Κρυφίως, κρυφά.

Κρυφᾶ, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Κρυφῇ, κρυφά.

Κρυφάδις, ἐπίρ. Π. Κρυφίως.

Κρυφαῖος, η, ον. = Κρύφιος, κρυφός.

Κρυφαίως, ἐπίρ. = Κρυφίως.

†Κρυφανόν (κατὰ τὸ Ἀναφανόν), ἐπίρ. Κρυφίως.

Κρυφείς, Π. ἀντὶ Κρυβείς, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Κρύπτω.

Κρυφῇ, ἐπίρ. Κρυφά.

Κρυφηδὸν, ἐπίρ. Π. = Κρυφανδόν.

Κρυφαῖος, α, ον, = Κρυφαῖος.

Κρυφιαστὴς, οῦ, (ὁ), ἐξηγητὴς τῶν ἀπορρήτων, δυσεροιτὴς κτλ.

‖Κρυφιμαῖος, α, ον, (καὶ ἐπίρ.) -αίως καὶ

Κρύφιμος (ὁ, ἡ), = τῷ Κρύφιος.

Κρυφιογνώστης, ου (ὁ). ὁ γνωρίζων τὰ κρύφια, καρδιογνώστης.

Κρυφιομύστης, ου (ὁ) καὶ Κρυφιομύστις, ιδος (ἡ), καὶ ἐπίρ. -ύστως, Μύζης (ὁ-βάσκαλος) τῶν ἀπορρήτων, ἐμπνεύτις τῶν θείων μυστηρίων.

Κρυφιστευστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἑρωτῶ (ἐξετάζω) καὶ μανθάνω κρυφίως.

Κρυφιστευτὶ, ἐπίρ. Διὰ κρυφίας ἐξετάσεως.

Κρυφιστευτὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐξετασθεὶς ἢ μαθητευθεὶς κρυφίως.

Κρύφιος, α ῆ ος, ον. Ὁ γιγνόμενος κρυφᾶ, κρυφὸς, μυστικὸς. « Κρυφίων ἐρώτων ἐπιμάρτυρα λύγνον ἐρώτων,» Μουσ. « Οὐναὺς κρύφιος ἦν ὡρμισμένη,» Εὐρ.

Κρυφιότης (ἡ). τὸ ἀφηρ. οὐσ. τοῦ προηγ. μυστικότης, ἀδηλότης.

Κρυφιώδης, ες (ὁ, ἡ), = Κρύφιος.

Κρυφιωδῶς καὶ

Κρυφίως, ἐπίρ. Κρυφᾶ, μυστικὰ, μὲ κρυφὸν τρόπον.

†Κρυφόνους (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Κρυψίνους.

Κρύφος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Κρύψις ἢ Κρυφιότης. 2) [λογογραφ.] = Κρύπτη κρυφώνα.

Κρυφοβουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν κρυπτῷ βουλευόμενος, κρυφίνους.

Κρυφιγαμία (ἡ), = Κλεφιγαμία.

Κρυφιγονος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ γέννησις εἶνε κρυφὴ (ἄγνωστος).

Κρυφίδρυας (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ κατοικία εἶνε κρυφὴ (οὕτω διορ. τινὲς τὸ

Κρυφίδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπατῶν κρυφίως (κρύπτων τὴν ὁρμήν του).

Κρυφίλογος (ὁ, ἡ). ὁ κρύπτων λόγον (μυστικὸν), ἐχέμυθος.

Κρυφομέτωπος (ὁ, ἡ), Δξων. ὁ κρύπτων (κατεκάζων) τὸ μέτωπον.

Κρυφίνοια (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις κρυφίνους (ἐκ τοῦ σκοπόν, τὸ φρόνημά) του, πρυφός. • Τοὺς κρυφινόους ὥσπερ ἐνέδρας ἐφυλάττετο, Ξεν.

Κρυφίπτερος (ὁ, ἡ), τοῦ ὁποίου τὰ πτερὰ εἶνε κρυμμένα (σκεπασμένα).

Κρύψις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ Κρύπτω, κρύψιμον προσοίησις. (Δέρμ.) ἀφάνεια πατέρας. • Κρύψιν γὰρ καλοῦμεν ὅταν ἔρχηταί τις ἀστὴρ ὑπὸ τὰς αὐγὰς γινόμενος τῶν φώτων ἀφανίζεσθαι, • Στοιχ.

Κρυφίφρων, ονος (ὁ, ἡ), = Κρυφίνους.

Κρυφίχολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρύπτων τὸν θυμόν του, φυλάττων πάθος, (τὸ ἀπ. ὁ Ὅμ. εἶπε) • Κατόπισθεν ἔχων χόλον, • Ἰλ. Δ.

Κρύφοχια, ους (ὁ), (Ἀνατομ.) τοῦ ὀπ. οἱ ὄρχεις εἶναι κρυμμένοι ἐντὸς τοῦ σώματος (καθὼς τῶν πτηνῶν).

Κρυώδης, ους (ὁ, ἡ), = Κρυμώδης.

†Κρυωτήριον (τὸ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ψυκτήρ, [κρυωτήρι.

Κρώβυλος (ὁ), [κόρυμβος, κορύμβηλος]. τύλιγμα (πλέξιμόν) τι τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς περὶ τὴν κορυφὴν εἰς εἶδος φούντας. (μετγν.) • Κράνη κρωβύλον ἔχοντα κατὰ μέσον, • Ξεν.

Κρωβυλώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κρώβυλον, πλεγμένος (σχηματισμένος) εἰς εἶδος κρωβύλου.

Κρωγμὸς (ὁ). ἠχωνὴ τοῦ κόρακος ἢ τῆς καμπούσας, ἐκ τοῦ-

Κρώζω [ὀνομ. συγγ. τῷ Κράζω]. Μ. κρώξω. Φωνάζω κρὸ κρὸ σὰν τὴν κουρούνα κτλ., (μετγν.) φλυαρῶ. • Τοῦτο μὲν, ὦ γραῦ, σαυτῇ κρώξεις, • Ἀρχ.

†Κρωκαλεύς, ἑσπερ. ἀντὶ; Κροκαλέος.

Κρωκτικὸς, ἡ όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ κρώζειν.

Κρωμαλέακος (ὁ), [γρομφάς]. γουρουνάκι, γρουνοπούλον.

Κρωμαχάεις, εσσα, εν, Π. καὶ

Κρωμαχωτὸς, ἡ, όν, = Κλωμαχάεις, κρημνώδης, πετρώδης, [ἐκ τοῦ

Κρώμαξ, ακος (ὁ). σωρὸς πετρῶν, κρημνὸς, βράχος.

Κρώπιον (τὸ). ἀρτοκανάκι, ὑποκορ. τοῦ

†Κρῶπος (ὁ), [κόπτω]. δρέπανον ἢ, πέλεκυς δίστομος.

Κρῶσσα (ἡ), = Κρώσση.

Κρώσσιον (τὸ), στομνάκι, λαγυνάκι, (ὑποκορ. τοῦ

Κρωσσὸς (ὁ), στάμνα, λαγύνα, (ὅθ. τὸ Γαλλ.) cruche (καὶ τὸ Γερμ.) Krous (Βάκχ.) ὕδρια κρὸς ἐναποθεσιν τῆς σάπτης τοῦ νεκροῦ. • Ἕνα χρήσιμον εἰς ἅπαντα κρωσσὸν ἅπαντων λέξαντες κατέθαψαν, • Μάχ.

Κτὰ, Δέλτ. Π. ἀντὶ Ἔκτα=Ἕκτανε, γ', ἐν. προσ. τοῦ ἀόρ. τῆς ὁρς. καὶ

Κτάμεν καὶ Κτάμεναι, Π. ἀντὶ Κτεῖναι, ἀόρ. τῆς φορ. καὶ ἀπαρ. καὶ

Κτάμενος, η, ον, Π. μσ. (ἀντὶ πθ.) ἀόρ. δ'. τῆς μτχ. καὶ

Κτὰν, Π. ἀντὶ Ἔκτανον=Ἔκτανε, γ'. πλθ. προσ. τοῦ ἀόρ. τῆς ὁρς. καὶ

Κτανέοντες, Ἰων. ἀντὶ Κτανοῦντες, πλθ. ἐνεργ. τῆς μτχ. καὶ

Κτάνθεν, Δέλτ. Π. ἀντὶ Ἐκτάνθησαν, γ'. πλθ. προσ. τοῦ πθ. ἀορ. ἀ. παθ. Κτείνω.

Κτάνεσσε, α (ὁ), Δ. Π. ἀντὶ Κτάντης, ὁ κτείνας, φονεύς.

Κτάομαι-ῶμαι [† τάω], Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ. (μὲ διαφ. περιπ. ἐκ δ'.) προμηθεύω. • Παρ' οὗ ἐγὼ τὸν πλοῦτον τοῦτον ἐκτησάμην, • Ξεν. • Ἐπαρκήσας, πολεμίους τοὺς θεοὺς ἐκτήσατο, • αὐτ. (ἐξ ὅσου παριπ. ἐκ δ'.) • Ἔτι δὲ πρὸς τούτοις ἐπῳήμην κτήσῃ αὐτῷ, • αὐτ. • Ἡμεῖς δ' ἐκτησάμεθα κεῖνος, • Ὁδ. Γ. (καὶ διαφ. ἀργ.) • Κορῷ δ' ἐκτήσατο νίκην, • Θκρ. (καὶ πθ.) • Οὐ δίκαιον, ἃ τῇ ἀπορίᾳ ἐκτήθη, τῇ περιουσίᾳ ἀπόλεσαι, • Θκ. ‖ (ὁ πρκ. Ἑκτημαι καὶ Π. Ἔκτημαι καὶ ὁ ὑπερς. Ἐκεκτήμην, ἐκλαμβ. ἀντὶ ἐνς. καὶ παρτ.) ἔχω, ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. • Δοῦναι ταῦτα πάντα, κεκτῆσθαι, καὶ χρῶ ὅπως βούλει αὐτοῖς, • αὐτ. • Οὐδ' ὅσα φασὶν Ἴλιον ἐκτῆσθαι, • Ἰλ. Δ. • Καὶ ἐγθρὸς κέκτηνται τινες, • Ξεν. (ὅθ. ἡ μτχ.) • Ὁ κεκτημένος, • Ἡ κεκτημένη, (οὐσ.) ἀντὶ Ὁ δεσπότης, Ἡ δέσποινα. • Τὸν δεσπότην, τὸν ἄνδρα τῆς ἐμῆς κεκτημένης, • Ἀρχ.

Κτὰς, ἄσα, άν, Π. ἀντὶ Κτείνας, ἀόρ. τῆς μτχ. καὶ

Κτάσθαι, Π. (μσ. ἀντὶ πθ.) ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κτείνω.

Κτᾶσθαι, ἀνεξ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κτάομαι.

Κτᾶτο, Π. ἀντὶ Ἔκτατο, γ'. ἐν. προσ. τοῦ μσ. (ἀντὶ πθ.) ἀόρ. β'. τοῦ Κτείνω.

Κτᾶτο, Π. ἀντὶ Ἐκτᾶτο, γ'. ἐν. προσ. τοῦ παρτ. Κτάομαι.

†Κτεανισμὸς (ὁ), ἁμάρτημ. ἀντὶ Κτεατισμός.

Κτέανον (τὸ), Π. [κτέομαι] ἀντὶ Κτῆμα-Κτῆνος.

¿Κτέαρ, ατος (τὸ), Π. = Κτέανον, (εὔχρηστ. μᾶλλον ἢ δοτ. πλθ.).

Κτεάτειρα (ἡ), Π. ἀντὶ Κτήτωρ, (ἰδιοκτήτρια. • Νῦν, μεγάλων κόσμων κτεάτειρα, • Αἰσχλ., ἡ ἔγουσα ὡς κτῆμα τὴν στολισμὸν τῶν ἄστρων

Κτεάτεσσι, Π. δοτ. πλθ. τοῦ Κτέαρ.

Κτεατίζω, Μ. ἰσω, Π. [κτεάρ], = Κτάομαι, ἀποκτῶ, ὅθ.

Κτεατισμὸς (ὁ), Π. = Κτῆσις, ἀποκτήσεις.

Κτεατιστὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀποκτηθείς.

Κτείνω [ὀκτίνω], Μ. κτενῶ (ἀόρ. α'. Ἔκτανον, πρκ. Ἔκτονα, πθ. Ἔκταμαι, ἀόρ. Ἐκτάθην ἢ Ἐκτάνθην). Σκοτώνω, φονεύω, ἀποκτείνω.

Κτείς [κέω, κτάζω], κτενὸς (ὁ), (ἡ δοτ. πλθ. Κτέεσσι, Ἀρχ.). τὸ γνωστὸ ὀδοντωτὸν ἐργαλ., κτένι καὶ χτένι, (ἐξ μτφ.) πᾶν ὅτι ὁμοιάζει μὲ αὐτὸ, (ὅθ. 2) ἡ τσουγγράνα τῶν γεωργῶν. 3) τὸ κτένι τοῦ ὑφαντικοῦ ἐργαλείου. 4) (πλθ.) τὰ ἐμπρισθινὰ ὀδόντια. 5) τὸ χώρισμα τῶν δακτύλων καὶ (;) τῶν πλευρῶν. • Πλευρῇσι γὰρ ἀμφὶς ἔχουσι τῶν ἄλλων πλέονα σκαθμὴν κτένα· τοὔνεκεν εἰσὶ πίσσουες εἰσοδέειν, • Ὀππ. 6) τὸ Ἐρήβαιον. • Οὐδ' οἷόν τε ἦν κτενὸς ἦλθον ἔθειραι, • Ἐπλλ. Τριτόμοιρος τῆς κεφάλης ὅπου δένονται αἱ χορδαί. 8) εἶδ. ὀστρέου σθένους, (καινν.) γένος. • Ἐὰν δ' (οἱ κανθοὶ) ὦσιν οἱ κτένες κρεῶδες ἔχοντα τὸ πρὸς τῷ μυκτῆρι, • Ἀρχ.

Κτενίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κτένιον.

Κτενίζω, Μ. ἰσω. Καθαρίζω (βύρσαν) μὲ τὸ κτένι, κτενίζω, (μετγν.) ἐπεξεργάζομαι, καλλωπίζω.

Κτένιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κτείς, κτενάκι.

Κτένισμα (τὸ) καὶ

Κτενισμὸς (ὁ). τὸ κτενίζειν, χτένισμα. • Πολύκος κτενισμοῖς βλήλυς, • Ὠφ.

Κτενιστὴς, οῦ (ὁ), ὁ κτενίζων.

Κτενιστὸς, ἡ, όν. Κτενισμένος ἢ Ἐπιδεκτικὸς κτενίσματος.

Κτενοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ειδῶς. Ὁ ἔχων σχῆμα (καμωμένος εἰς εἶδος) κτενὸς. • Τὰ ὑπὲρ κεφαλῆς κτενοειδὲς ἐρυθρὸν σαρκίον τῶν ἀλεκτρυόνων, • Σχλ. Κλιμ.

†Κτενοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων καὶ

Κτενοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν κτένια.

Κτενῶ, μέλλ. τοῦ Κτείνω.

Κτενώδης, ους (ὁ, ἡ), = Κτενοειδής.

Κτενωτὸς, ἡ, όν. Κτενισμένος, λαναρισμένος. 2) ὑφασμένος. • Στωνίσκιον κτενωτὸν λεῖον, • Ἐκγρφ. 3) καμωμένος εἰς σχῆμα κτενιοῦ, ὀδοντωτός.

Κτιοῦμαι, Ἰων. ἀντὶ Κτίσμαι.

Κτέρας, ατος (τὸ), Π. = Κτέαρ, κτῆμα τῶρα, (ὅθ.

Κτέρεα (τὰ), Π. τὰ προσφερόμενα εἰς κηδείαν (ἐπιφερόμενα εἰς τιμὴν) νεκροῦ, (ἐν γέν.) κηδεῖα, ἐνταφιασμὸς, (ὅθ.

Κτερείζω Μ. ἴξω καὶ

Κτερίζω, Κ. ἰσω, Π. κηδεύω (ἐνταφιάζω) μὲ τὰς ἀνηκούσας τιμὰς, (ὅθ.

Κτέρισμα (τὸ), τὸ προσφερόμενον εἰς κηδείαν καὶ πρὸς τιμὴν νεκροῦ, (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) • Εἰ πλουσίων τις τεύξεται κτερισμάτων, • Εὐρ., (ἴδε Κτέρεα).

Κτεριστὴς, οῦ (ὁ), [κτερίζω], ἐνταφιαστής.

Κτέωμεν, Ἰων. ἀντὶ Κτῶμεν, Π. = Κτείνωμεν, ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Κτείνω.

Κτηΐων [κτεὶς, κτάζω], ονος (ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ κτενοειδῆ ὕφασμα τῶν φλοιῶν τοῦ ξύλου καὶ τοῦ μαρμάρου. 2) φλοιὸς μαλλίου. 3) (κατὰ τὸν Ἡσύχ.) = Τρίκινα.

Κτῆμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κέκτηταί ἢ ἐκτήσατο τις, (ἰδιοκτησία, (πλθ.) περιουσία, (παρόλ. Σχῆμα) (ἰδιαιτ.) ὑποστατικόν. • Εἰς τὰ περίφωτα τῆς κόλεως κτήματα ἀπεδίδρασκον, • Ἡρωδ.

Κτηματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κτήματα (ὑποστατικὰ, (ἰδιοκτησίας), κτηματίας. • Τὸ ἴσον... καὶ ταῖς κτηματικαῖς ἁρμόττει καὶ ταῖς ἀκτήμοσι, • Πλ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων ὡς κτῆμα. • Θρέμματα κτηματικά, • Εὐρ. • Κώμη κτηματική, • Γαζ.

Κτημάτιον καὶ Κτηματίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τῶν Κτῆμα, κτηματάκι.

Κτηματίτης, ου (ὁ), = Κτηματικὸς, κτηματίας.

Κτηματολογία (ἡ), ἡ περὶ κτήματος (κτήσεως) ὁμιλία ἢ πραγματεία.

Κτηνεώς (ὁ, ἡ), κτήνους (ἴδιος.

Κτηνηδὸν, ἐπίρ. Ὡσὰν τὰ κτήνη.

Κτηνίατρος (ὁ), ἰατρὸς τῶν κτηνῶν.

Κτηνίτης, ου (ὁ), ὁ ἀνήκων εἰς κτῆνος ἢ εἰς τὰ κτήνη, ἴδιος τῶν κτηνῶν.

Κτηνοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσελγαίνω ὡς-
Κτηνοβάτης [κτ. βα.νω], ου (ὁ). ὁ συν-
φορισμένος μὲ κτῆνος.
Κτηνοβατία (ἡ). ἡ μετὰ κτήνους συνουσία.
Κτηνομίσθιον (τὸ). μισθὸς (ἀγωγιατικὸν) κτή-
νους.
Κτηνόμορφος (ὁ, ἡ). κτηνώδης τὴν μορ-
φήν.
Κτηνόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι
κτῆνος, (εὐχρηστότ. τὸ) Ἀποκτηνόομαι.
Κτηνοπρεπής, ἐς (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρ-
μόζων) εἰς κτῆνος, κτήνους ἴδιος.
Κτῆνος [κτάομαι], εος-ους (τὸ). Ζῶον
διὰ φόρτωμα ἢ σφάξιμον, βῶδι, πρόβα-
τον, (ἐν γέν.) οἰκιακὸν ζῶον. «Τὸν νο-
μέα χρὴ εὐδαίμονα τὰ κτήνη ποιοῦντα
(ἢ δὴ προβάτων εὐδαιμονία), χρῆσθαι
αὐτοῖς.» Ξεν. 2) Π. ἀντὶ Κτῆμα. «Πάν-
τα δὲ πύργων κτῆνη πρόσθε τὰ δημιο-
πληθῆ μοῖρ' ἁλαπάζει.» Αἰσχύλ.
Κτηνοτρόφειον (τὸ). ζαῦλος (μανδρὶ κτλ.)
διὰ τὰ κτήνη.
Κτηνοτροφεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου τρέ-
φονται τὰ κτήνη, Κτηνοστάσιον.
Κτηνοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω κτήνη,
ἔγω ἔργον (ἀσχολοῦμαι εἰς) τὴν κτηνο-
τροφίαν.
Κτηνοτροφία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ κτηνο-
τρόφου.
Κτηνοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καὶ τρέφων
κτήνη.
Κτηνοφίλορος (ὁ, ἡ). = Κτηνοβάτης.
Κτηνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παφάγων)
κτήνη, ἁρμόδιος πρὸς κτηνοτροφίαν.
Κτηνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἀνυπέρ-
κτήνη, ἁρμόδιος πρὸς κτηνοτροφίαν.
Κτηνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἀνυπέρ-
ἢ κακοήθης ὡσὰν) κτῆνος, (Γαλλ.) brutal.
Κτηνωδία (ἡ). τὸ ἦθος τοῦ κτηνώδους,
(Γαλλ.) brutalité.
Κτηνωδῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον κτηνώδη.
Κτησείδιον (τὸ), = Κτησίδιον.
Κτησίδιος (ὁ, ἡ). [κτάομαι βίος]. ὁ ἔχων
μέ τι νὰ ζήσῃ.
Κτησίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κτῆσις, μι-
κρὰ (ὀλίγη) περιουσία. 2)=Κτημάτιον.
Κτήσιος, α ἢ ες, ου. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν
κτῆσιν (εἰς τὴν περιουσίαν), οἰκιακός.
(ἐπὶ θεῶν) = Ἐφέστιος ἢ Πλουτοδότης.
«Βοτὸν κτήσιον,» Σοφ., τὸ κτῆνος.
«Ζεὺς —,» Ἀθ., ὁ ἄλλ. Ἕρκειος. (καὶ
συνηθ.) «Βωμὸς —,» Αἰσχύλ., ὁ ἀφιε-
ρωμένος εἰς αὐτόν. «Ἑρμῆς —,» Ἐπιγρ., ἡ πλου-
τίζουσα τὰς ἑταιρίδας.
Κτήσιππος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κεκτημένος (ἔ-
χων ἱδιοκτησίαν) ἵππους.
Κτῆσις [κτάομαι], εως (ἡ). ἀπόκτησις·
κυριότης κτήματος· ἰδιοκτησία, περιου-
σία. (ἐνίοτε) = Κτῆμα. «Δούλου φρο-
νοῦντος μᾶλλον ἢ φρονεῖν χρεών... οὐκ
ἔστι.» «κτῆσις κακῶν οὐδ' ἀνωφελεστέ-
ρα,» Εὐρ.
Κτητέον, θετ. τοῦ Κτέομαι.
Κτητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἐπι-
τηδείως ἢ συντελεστικὸς εἰς τὸ ἀπο-
κτᾶν. «Τοὺς μὲν γὰρ οὔτε κτητικοὺς
εἶναι τῶν οὐκ ὄντων, οὔτε φύλακας δει-
νοὺς τῶν ὑπαρχόντων,» Ἰσοκρ. 2)(γραμ.)
ὁ σημαίνων ὅτι τὸ πρᾶγμα περὶ οὗ ὁ
λόγος ἀνήκει εἴς τινα (εἶναι κτῆμά τι).
«Ἡ γενικὴ κτητικὴ ἐστι,» καὶ διασῴ-
ζει ἀεί,» Γραμ.
Κτητικῶς, ἐπίρ. Εἰς κτητικὴν σημασίαν.
Κτητός, ἡ, όν. Ὁ ἀποκτηθεὶς ἢ δυνάμε-
νος ν' ἀποκτηθῇ ὡς κτῆμα. (ὀθ. ‖. εὐσ.)
«Κτητή,» «Ἡσ., ἡ ἀγορασμένη σκλάβα.
Κτήτωρ, ορος (ὁ). Π. [κτάομαι. Ξ. ἐξασκη-
τὴς κτήματος, ἰδιοκτήτης. (συγχ. διότι
καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ Κτιτωρ).
Κτίδεος, η, ου, Π. ἀντὶ Ἰκτίδιος, (ὀθ. ‖.
εὐσ.) «Κτιδέη,» Ἰλ. Κ., ἀντὶ Ἰκτιδέη
(ἐνν. δορὰ), δέρμα ἰκτίδος.
Κτιδών, ῶνος (ἡ),=(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κτη-
δών.
Κτίζω [κτάομαι], Μ. κτίσω (πθ. πρω.
Ἔκτισμαι). Οἰκοδομῶ, (κοιν.) χτίζω.
κατοικίζω· καλλιεργῶ. καταζήνω. (Γρφ.)
δημιουργῶ. (Π. ἐν γέν.) κάμνω, κατορ-
θώνω. «Καὶ ταῦτ' ἔτλη τις χεῖρ γυναι-
κεία κτίσαι;» «Σοφ. «Πολλὰς Περσί-
δων ἔκτισαν ἀνάνδρους,» Αἰσχύλ.
Κτιλεύω, Μ. εύσω, = Κτιλόω, ἡμερόνω,
[ἐκ τοῦ
Κτίλος [κτίζω], η, ον, Π. ἡμερωμένος,
οἰκιακός, (παρβλ.) Κτήσιος· (ἐν γέν.)
πρᾶος, ἥμερος· χαϊδευμένος, (ὀθ.) «Ὦα
κτίλα,» «Ν.κ., τὰ κλωσσημένα αὐγά.
‖ (εὐσ.) ἀντὶ Κοιός (κυρ. ὁ προπορευό-
μενος τῶν προβάτων). (ὄθεν:
Κτιλόω-ῶ καὶ (μσ.) Κτιλόομαι-οῦμαι, Μ.
ώσω,-ομαι. Ἡμερόνω (Ὑποκειμαι εἰς ἐ-
μαυτὸν) τινά.
Κτιμένος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἐκτιμένος, πθ.
τρχ. τῆς μτχ. τοῦ Κτίζω. (εὔχρ. μόνον
εἰς τὰς συνθ.).
Κτίννυμι ἢ Κτιννύω,=Κτείνω, (εὔχρ. μό-
νον εἰς τὰς συνθ.).
Κτ σις [κτίζω], εως (ἡ). κτίσιμον· κατοι-
κισις, θεμελίωσις· καλλιέργεια. (Π.)
ἐκτέλεσις, κατόρθωσις. «Κατ' ἔργα κτί-
σιν.» «Σοφ.· δημιουργία· (συνηθ.) ἀντὶ
Κτισμα («Ἐλατρεύσαν τῇ κτίσει παρὰ
τὸν κτίσαντα,» Γρφ.)· (ἐν γέν.) τὸ σύμ-
παν τῶν κτισμάτων, ὁ κόσμος. «Κη-
ρύξατε τὸ εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει,»
Γρφ. «Πρωτότοκος πάσης κτίσεως,»
αὐτ. «Ὥσπερ ἥλιος ἐν τῇ κτίσει, τοῦτο
ὀφθαλμὸς ἐν τῷ σώματι.» Βασ. 2) Γρφ.
ἀντὶ Διορισμὸς, κατάστασις, (συνηθ.)
αὐτὸ τὸ καθεστὼς πρᾶγμα ἢ πρόσωπον.
«Ὑποτάγητε πάσῃ ἀνθρωπίνῃ κτίσει διὰ
τὸν Κύριον,» Γρφ.
Κτισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐκτίσθη, κτίριον,
οἰκοδόμημα· κατάστημα· (Γρφ.) δημι-
ούργημα.
Κτισματολατρεία (ἡ). τὸ εἰδ. τοῦ
Κτισματολατρεύω, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Κτισματολάτρης, ου (ὁ, ἐκκλησ.). ὁ λα-
τρεύων ὡς θεὸν τὰ κτίσματα.
Κτιστέον, θετ. τοῦ Κτίζω.
Κτιστήρ, Π. ἀντὶ
Κτίστης, ου (ὁ). ὁ κτίσας τι, θεμελιωτής·
(Γρφ.) δημιουργός.
Κτιστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ
πρὸς τὸ κτίζειν ἐπιτήδειος, δημιουργικός.
Κτιςολάτρης, ου (ὁ), = Κτισματολάτρης.
Κτιστός, ἡ, όν. Ὁ κτισθεὶς (οἰκοδομηθείς,
δημιουργηθείς)· κατασκευαστός, χειρο-
κτίητος.
Κτιστύς, ύος (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Κτίσις.
Κτίστωρ, ορος καὶ
Κτίστης, ου καὶ
Κτίτωρ, ορος (ὁ). Π. ἀντὶ Κτίστης, κτι-
σμοῦχος, θεμελιωτής. «Σήνων ὁ τῆς
στοᾶς —,» Ἀθ.
Κτόνος (ὁ), [κτείνω]. σκότωμα, φόνος.
Κτυπέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. ἐ. Ἔκτυπον).
(μτθτ.) = Τύπτω, (κοιν.) χτυπῶ. «Ἴδε
νιν δ' ἔκτυπον ὡκεῖς ἵπποι, νίσσοντας
χηλῆσιν,» «Ἡσ. ‖. (ἁμτθτ.) κάμνω κάτι
πον (κρότον), βροντῶ, βοΰζω, ἀντηχῶ ψ
κάμνω νὰ ἀντηχῇ τι. «Ἅπασα στείχη
πυκνοῖσιν ἐκτύποι θρομήμασιν,» «Βάρ.
(καὶ πθ.) «Ἀμοὶ δέ σος κτυπεῖται.» «Ἠ-
χῶ,» «Λρχρ. (καὶ συνηθ.) «Κτυπεῖν φρέ-
βον,» «Ἡσ., βροντῶ φοβερά, βροντᾶν
ἐμπνέω φρίκην.
Κτύπημα (τὸ). κρότος, βροντὴ κτυπήμα-
τος· (ἐν γέν.) κτύπος.
Κτύπος (ὁ), [ὄνμτ. συγγ. τῷ τύπτω].
κρότος κτυπήματος, (λ.) γόος τύπος. «Βροντᾶ
τῆς ὑπερβάλλοντα καρτερὸν κτύπον,»
Αἰσχύλ.
Κυάθειον (τὸ), = Κυάθιον.
Κυαθίζω, Μ. ίσω. Ἀντλῶ ἢ Πίνω ἢ Πω-
λῶ μὲ τὸν κύαθον (μὲ τὴν γαβάθαν).
«Ὥσπερ κυαθίζων ἐνεθ' ἡμῖν ἡ τύχη ἐξ
ἀγαθὸν ἐπιχέασα, τρὶς ἐπαντλεῖ κακόν,»
(Δίφιλ. καφ.) Στβ., (παρβλ. Κοτυλίζω
καὶ Κωθωνίζομαι).
Κυάθιον (τὸ) καὶ
Κυαθὶς, ίδος (ἡ) καὶ
Κυαθίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ
Κύαθος (ὁ), [κύω, κύτος] εἶδ. κατηρίας,
κανκὶ, γαβάθα, (παρβλ.) Κώθων, (ἐχρη-
σίμευε καὶ ὡς) βεντούζα. (ὀθ.) «Κυάθων
αἰτήσεις,» «Ἀρχφ., θὰ ἀφεθῇς εἰς τρό-
πον ὥστε θὰ ζητῇς βεντούζαις. ‖
εἰδ. μέτρου (χωρ. 2 κύγχαι καὶ 4 μύ-
στρα, ἢ ἓν ἕκτον τῆς κοτύλης).
Κυαθοτὴς (ἡ), Κωμ. ἡ εὐσία τοῦ κυάθου.
Κυαθώδης, ους (ὁ, ἡ). σχηματισμένος εἰς
εἶδος κυάθου.
Κυάμειος (ὁ). λίθος τις εἰς σχῆμα κυάμου.
Κυαμευτὴς [κυαμεύω], οῦ (ὁ). ὁ ψηφη-
φορῶν διὰ κυάμων.
Κυαμευτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀποφασισθεὶς (ἐκ-
λεχθεὶς) διὰ κυάμων (δηλ. διὰ ψηφη-
φορίας), [ἐκ τοῦ
Κυαμεύω, Μ. εύσω. Ἐκλέγω τινὰ ἢ Ἀ-
ποφασίζω τι (ἐν γέν.) Ψηφηφορῶ διὰ
κυάμων. «Καὶ ὅσοι μετὰ τῶν ἐννέα ἀρ-
χόντων κυαμεύονται ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ,»
Δη.
Κυαμιαῖος, α, ον. Ἰσομεγέθης μὲ κύαμον.
†Κυαμίζω [κύαμος δ], Μ. ίσω. (ἐπικῶ
ρασ.) Εἶμαι (Ἐφθασα) εἰς γάμου ἡλι-
κίαν. 2) = Κυαμεύω (‡).
Κυάμινος, η, ον. Ὁ τοῦ κυάμου, κατε-
σκευασμένος ἀπὸ κυάμους. «Ἔτνος κυά-
μινον,» Ἀθ.
Κυάμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κύαμος, καυ-
κάκι.
‡ Κυαμιχὸς, ἡ, όν, =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κυα-
μευτός.
Κυαμίτης, ου (ὁ), ἄρτος τις ἐκ Λήμνου,
(ἴσως διότι ἦτον ἱδρυμένος παρὰ τὴν
ἀγορὰν τῶν κυάμων [τὴν ἄλλ. Κυαμῖ-
τιν], ἢ διότι παρ' αὐτὴν ἐκληροῦντο οἱ
κυαμευτοὶ ἄρχοντες). «Ἐπὶ τὴν κυαμῖ-

σιν πορευομένοις, κατὰ τὴν ἱερὰν Ὁδὸν τὴν εἰς Ἐλευσῖνα, » Πλ.

Κυαμοβόλος (ὁ, ἡ). =Κυαμευτής, [βάλλω καὶ .

Κύαμον (ὁ), εἶδος ὀσπρίου, κοινῶς «Κύαμος· Αἰγύπτιος, » Ἑκτωρ., εἶδος φυτοῦ (ὡ φαίος) τῆς Αἰγύπτου ᾧ ὁ καρπὸς αὐτοῦ [ὁμοιάζει] δόκος. 2) συνεκδ. ψῆφος, χαλκοῦς τοῦ κυάμου φυλλοῦται, » Θκ., «Κύαμος· Κυπάρισσοι. 3) (μετωνυμ.) ὄρχις, «βλάπτειν τινὰς, ἡ ἀπαγὴ τῶν ὑπὸ Ἑλλήνων. ἀπὸ τοὺς κυάμους, τὸ ὁποῖον κατ' ἄλλους σημαίνει τὸ μὴ πολιτεύεσθαι, ὡς ἀπὸ τῆς ἐν Δηλίοις σημασ.). 4) τὸ περὶ τὰς βηλὰς τῶν ἐν σκαφῇ κεφαλῶν σκληρυνόμενον περίττωμα. 5) βάρος τι διὰ ζύγισμα (κυρ.) ἰατρικόν.

Κυαμοφάγος, ὁ ὁ τρώγων (τρεφόμενος) μὲ κυάμους; (ὄνομ.) κωλῶν τὴν ψῆφον τοῦ δεκαζόμενος.

Κυαμοφαγία (ἡ), τὸ τρώγειν κυάμους.

Κυαμώνης, ωνος (ὁ). τόπος (ἀγρὸς) φυτευμένος μὲ κυάμους.

Κυαναιγίς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ὡπλισμένη μὲ κυανῆν (μαύρην, φοβερὰν) αἰγίδα.

Κυαγδάκηξ, ικος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα κύανεῦν (μελανὸν) ἄμπυκα, (ἐπίθ. τῆς νήσου Δήλου).

Κυανάντης, ητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κυανῆν ἄντυγα γαλάζιαν περιφέρειαν). «Οὐρανὸς—,» Σιμ.

Κυανευγέτις, εως (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Κυαναυγής, ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑαλιστερὸν (μαῦρον ἢ κυανοῦν χρῶμα.

Κυανόβλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κυανᾶς βλάκας (μαῦρον χρῶμα).

Κυαγβείος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα κυανᾶς ἐπῶρας (μαύρα μαλλιά).

Κυανεός, ᾶ, ᾶν, Π. ἀντὶ Κυάνεος.

Κυανέμβολος (ὁ, ἡ), Π. (ναῦς) ἡ ἔχουσα κυανῆν (μαύρην, θηλ. σιδηρᾶν) ἔμβολον.

Κυάνεος, α καὶ η, ον, καὶ (κρασ.) Κυανοῦς, ῆ, οῦν. βλῶσις γαλάζιος, σκοτεινογάλαζος. (« [Ὁ μέρων] τὸ μὲν ὑπερκάτω τῶν πτερῶν ἔχει ὠχρόν, τὰ δὲ ἐπάνω, ὥσπερ τῆς ἀλκυόνος, κυάνεον, » Ἀρστ. « Τοῦ νότου πνέοντος, ἡ θάλαττα κυανέα γίγνεται,» αὐτ.) (συχνότ.) μαῦρος ἢ μαυρομέρος (« Κυανέα χελιδοῦ, » Σιμων. «Κυανέῃσιν ἐπ' ὀρφναῖς νεῦσε Προλοίων,» Λ. Ρ. «Ἀνδρῶν κυανέων,» Νόνν.) (συνεκθ.) σκοτεινός. (« Νυκτὸς κυανέης, » Μόσχ. «Κυανέας λόχμας,» Πίνδ. «Κυανέην πάπετον,» Λ. Σ.) (ἐπιμ.) φοβερός. «Κυάνεον θανάτου νέφος,» Ἑπτ. «Κῆρες κυάνεαι,» Ἡσ. (καὶ συχνότ.) «Ὁ δὲ πτέλεος κυανώτερος θανάτου,» Φιλοπάτρ. ᾗ. (ἰδιωνυμ.) «Κράνεια, (ἐννεάτρανα),» οἱ παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Εὐξείνου Πόντου μαῦροι σκόπελοι.

Κυανεω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Κυανίζω.

‡Κυανήτης, ου (ὁ), Π. κυανίζων, κυανεισθής.

Κυανίζω, Μ. ίσω. Ἔχω (ἢ κλίνω πρὸς τὸ) κυανοῦν χρῶμα, εἶμαι μαυρειδερὸς ἢ σκοτεινογάλαζος. «Τὸ κυανίζον τοῦ ὕδατος,» Γαλ., «Κρίνα ἀλλήλοις προσκεχλικότα καὶ κυανίζοντα,» Δρα. «Καὶ κυανίζουσαν ὥρα γαληνὴν τὴν θάλατταν,» Θεοφύλ.

Κυανίτις, ιδος (ἡ), Π. κυανίζουσα, κυανοειδὴς. «Αἱ ὄψεις αἱ διεφθαρμέναι αὐτόματοι κυανίτιδες γεγόνασι,» Ἑπτερ.

Κυανοβαφὴς, ές (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ κυανοῦν χρῶμα.

Κυανοβενθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. τοῦ βυθοῦ τὸ βάθος φαίνεται κυάνεον (ὀβδ.) πολλὰ βαθύ.

Κυανοβλέφαρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κυανᾶ βλέφαρα (μαῦρα μακροτρίχωρα), μαυρομματὴς.

Κυανοβόστρυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κυανοῦς βοστρύχους μαύρους πλεξίδας.

Κυανοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). =Κυάνεος, πλίνων πρὸς τὸ κυανοῦν χρῶμα, μαυρειδὴς ἢ μελανογάλαζος.

Κυανόθριξ, τριχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κυανᾶς τρίχας (μαῦρα μαλλιά).

‡Κυανοκευθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. =Κυανοβενθὴς.

Κυανοκορύθειος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα κυανοῦν (μαῦρον) κράνος.

Κυανόπεζα, ης (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα κυανοὺς (μαύρους ὑαλιστεροὺς) πόδας. « Ἰρηπεζα—,» Ἰλ. Δ.

Κυανόπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα κυανοῦν (μαῦρον) πέπλον.

Κυανοπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα κυανοῦς πλοκάμους (μαῦρα μαλλιά, μαύρους πλεξίδας).

Κυανοπρῴρειος καὶ

Κυανόπρωρος (ὁ, ἡ), Π. (ναῦς) ἡ ἔχουσα κυανῆν (μαύρην ἢ γαλάζιαν) πρῷραν, (παιβλ.) Κυανέμβολος.

Κυανοστέφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κυανᾶ (μαῦρα ὑαλιστερὰ) στε.ά. «Κεστὶς—,» Ἡσ.

Κύανος (ὁ), εἶδος (ὀρυκτοῦ καὶ τεχνητοῦ) μεταλλικῆς τινος ὕλης. 2) (συνεκθ.) τὸ ἀπ' αὐτοῦ κατασκευαζόμενον (βαθὺ γαλάζιον [Τουρκ. λατζιβέρτι] ἢ, μαῦρον ὑαλιστερὸν [κοιν. μαῦραν ζῆλα, ἴσε Κυανώπτερος]) χρῶμα. 3) εἶδος πολυτίμου λίθου, (κοιν.) λαζοῦρι, (καὶ Τουρκ.) λατζιβέρτι· παρ. (ἐνίοτε) γαλάζιος [ὀπτικ. 4) εἶδος κυανοῦ ἄνθους μὲ κυανᾶ ἄνθη (φυτρόνοντος συνήθ. μεταξὺ τῶν σπαρτῶν), (Γαλλ.) bluet. 5) εἶδος κυανόχρου, (κοιν.) πετροκόκκυφος.

†Κυανός, ἡ ἡ ος, ον ἡ ὀν. (ὀθ. τὸ παραθετ. -ώτερος, -ώτατος), =Κυάνεος.

Κυανόστολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐνδυμένος κυανῆν στολὴν, μαυροφόρος.

Κυανοῦς, ῆ, οῦν, κατὰ κρ. ἀντὶ Κυάνεος.

Κυανόφρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κυανᾶ (μαῦρα ὑαλιστερὰ) ὀφρύδια, μαυροφρύδης.

Κυανοχαίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων κυανῆν (μαύρην ὑαλιστερὴν) γαιτὴν ἢ τρίχωμα. (ἐπίθ. κατ' ἐξοχ. τοῦ Ποσειδῶνος, ἀπὸ τὸ κυανοῦν χρῶμα τῆς θαλάσσης, ὅθεν ἔκτοτε καὶ ἀντὶ προσηγορικοῦ) «Τῇ δὲ μιῇ περιλέξατο κυανοχαίτης,» Ἡσ.

†Κυανοχιτὼν (ὁ), ῶνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κυανοῦν (δηλ. βαθὺν) χιτῶνα.

Κυανόχρους-ους καὶ

Κυανόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κυανοῦν χρῶμα (μαυρειδερὸν ἐπιφάνειαν). «Κυανόχρως ἁμίας,» (Ἱππίατρ. παρ') Ἀθ.

Κυανωπὴς, ου (ὁ) καὶ Κυανῶπις, ιδος (ἡ), Π. [κυανὸς, †ὤψ], μαυρομμάτης ἢ (ἐν γέν.) κυανόχρους. «Ναῦς—,» Αἰσχύλ.

Κυανωπὸς, ἡ ἡ ὸς, ὸν, Π. =Κυανώπης, μαυρειδερός.

Κυάνωσις, εως (ἡ). τὸ κυανοῦν χρῶμα.

†Κυανώτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ κυανὸς =Κυάνεος.

Κύαρ. [κεῖμαι, κεῖτος], ατος (τὸ). (ἐν γέν.) κοιλάδιον, παρβλ. Κῶος. (ἴδιωτ.) ἡ τρύπα τοῦ αὐγιοῦ καὶ τοῦ βελονιοῦ. τὸ κοίλωμα τῆς σφενδόνης.

Κυβδα [κύπτω], ἐπίρ. Π. σκυφτὰ, μὲ τὸ κεφάλι κάτω.

†Κυβεῖον (τὸ), =Κυβεία.

Κυβεία (ἡ). τὸ κυβεύειν, παίξιμον τῶν κύβων, (καθὼς τώρα λέγουν) χαρτοπαιξία. (μτφρ.) δόλιος διάπλωσις, ἡ πανουργία, ἡ μαστιοπουία. « Ἵνα μηκέτι ὦμεν νήπιοι, κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας, ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων, ἐν πανουργίᾳ πρὸς τὴν μεθοδείαν τῆς πλάνης,» Γρα.

†Κυβεῖας, ου (ὁ), Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυβείας.

Κυβεῖον (τὸ), =Κυβευτήριον.

Κυβέλειον (τὸ), ναὸς τῆς Κυβέλης.

Κυβερνάω-ῶ [κύβερνος], Μ. ήσω. Διευθύνω (κυρ. τὸ πλοῖον μὲ τὸ πηδάλιον), (ἐν γέν. ᾗ μτφρ.) διέπω, διοικῶ, [ὀθ. τὸ Δ.] βιγατισμ. « Πλοῖον (καὶ μετμ. « Ἅρμα, « Ἵππους) κυβερνᾶν, « Πλάτ., Ἡρωδ. (ᾗ τρπ.) « Δίκας νους κυβερνᾷ δαίμων' ἀνδρῶν, » Πίνδ. (καὶ πθ.) « Ἡ βασιλεία, τῇ γνώμῃ τὸ πλεῖον ἢ φόβῳ καὶ βίᾳ κυβερνωμένη, » Πλάθ.

Κυβερνήσια (τὰ), (ἐννοεῖται ἱερὰ), ἑορτὴ τις ἐν Ἀθ. εἰς τιμὴν τῶν κυβερνητῶν τοῦ Θησέως.

Κυβέρνησις, εως (ἡ). τὸ κυβερνᾶν, ἢ διὰ τοῦ πηδαλίου διεύθυνσις τοῦ πλοίου, (ἐν γέν. ᾗ μτφρ.) διοίκησις. « Πολίων κυβερνήσεις, » Πίνδ.

Κυβερνήτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ

Κυβερνητήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Κυβερνήτης.

Κυβερνητήριος (ὁ, ἡ), =Κυβερνητικός.

Κυβερνήτης, ου (ὁ). ὁ κυβερνῶν (κυρ. πλοῖον), τιμονιέρης, καραβοκύρης· (ἐν γέν. καὶ μτφρ.) διευθυντής, διοικητὴς (λτ.) gubernator.

Κυβερνητικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ ἀνήκων εἰς κυβερνήτην (ἢ ἐπιτήδειος εἰς κυβέρνησιν) πλοίου, (ἐν γέν. καὶ μτφρ.) ἀρχικὸς, διοικητικός. « Κυβερνητικὴ, » ἡ τέχνη τοῦ κυβερνᾶν (κυρ. πλοῖον), ᾗ « Γράμμα κυβερνητικὸν, » Λξ., τὸ πραγματευόμενον περὶ τούτου.

Κυβερνητικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὴν κυβερνητικὴν τέχνην, ὡς κυβερνήτης.

Κυβερνήτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κυβερνήτης.

‡Κυβερνισμὸς (ὁ), Γρμ. ἀντὶ Κυβέρνησις.

†Κύβερνος (ὁ), Π. ἀντὶ Κυβερνήτης.

†Κύβετον (τὸ), =Κύβεθρον.

Κύβευμα (τὸ). ἡ παιδιὰ τῶν κύβων.

Κυβευτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Κυβευτής.

Κυβευτήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου συνάζονται ᾗ παίζουν τοὺς κύβους, (Γαλλ.) maison de jeu. [ἐκ τοῦ

Κυβευτήριος (ὁ, ἡ), =Κυβευτικός.

Κυβευτής, οῦ (ὁ). ὁ κυβεύων (παίζων τὰ ζάρια. [καὶ ἐν γέν.] τυγχρὰ παιγνίδια), χαρτοπαίκτης. • Ὁ μέν τοι κυβευτὴς καὶ ὁ λωποδύτης καὶ ὁ ληστὴς τῶν ἀνελευθέρων ἐστίν, • Ἀρχ.

Κυβευτικός, ἡ, όν, [καὶ ἐπίρ.]=παίζω. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κυβευτὴν ἢ τὴν κυβείαν ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ κυβεύειν, (μτφρ.) φιλοκίνδυνος.

Κυβεύω, Μ. εὑσω. Παίζω τοὺς κύβους (τὰ ζάρια κτλ.), (μτφρ.) διακινδυνεύω. • Τεύμων πνεῦμ' ἐκυβεύσεν Ἔρως, • Ἐπγρ.

Κυβεών, ῶνος (ὁ), =Κυβευτήριον.

†Κύβη (ἡ), [κύω κύτος]. ἡ κεφαλὴ ἢ ἡ κεφαλατης τῆς κεφαλῆς, (λέξ. πρωτότ. πολλῶν παραγ.), (παιδίλ. Κύκη).

Κυβήβη (ἡ), Π. ἡ Κυβέλη.

Κύβηβος (ὁ). ἱερεὺς (ἢ ἐνθουσιασμένος καθὼς οἱ ἱερεῖς) τῆς Κυβήβης, (ἐν γεν.) θεοβλαβής, φανατικός.

Κυβηλίζω, Μ. ἰσω, Π. κτυπῶ μὲ τὸν πελεκῶν, [ἐκ τοῦ

Κύβηλις [ῐ], ιος (ἡ), Π. ὁ πέλεκυς (ἰδίως) ὁ πρὸς σφαγὴν τῶν βοῶν, (ὅπ.). • Ταυροκτόνον στέρφαν κιβήλιν, • Λυκ. • Ὁρῶ μαγείρους καὶ κιβήλιν καὶ σκάφην, • (Φιλήμ. παρὰ) Πλθ.

Κυβηλιστής, οῦ (ὁ), ἱερεὺς τῆς Κυβέλης, μητραγύρτης. (ἐν γέν.) ἀγύρτης, ταραλαπίνος.

†Κυβήριον (τό), ἑφαλμ. ἀντὶ Κυρήβιον.

Κυβηρνίνδα [κύββα], ἐπίρ. (εἶδ. παιδιᾶς)=Ἐγκοτύλη, (ἴσ. ὅμως ἑφαλμ. ἀντὶ Κυβιστίνδα).

†Κύβησις [κύω, κύβω], εως (ἡ), =Κίβησις, σαπκοῦλα, σερβᾶς.

Κυβία [κύβιον], ου (ὁ), (εἶδ. θύννου, [ἄλλ.] ταμαχίτης, [κοιν.] πετσοῦδα.

Κυβίζω, Μ. ἰσω. Σχηματίζω τι εἰς κύβον (χειμαπ.) λογαριάζω κυβικῶς. 2) (εἰς τὸν Συν.) ἀσφαλμ. ἀντὶ Ἐγκυβιστάω. • Αἱ πνηπαὶ φωκαὶ ἐνεκυβισάνησαν (γρ. ἐνεκυβιστήσαν), •

Κυβικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κύβον, ἔχων σχῆμα κύβου (ἀριθμ.) ὁ σχηματίζων κύβον.

Κυβικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἢ εἰς σχῆμα κύβου. (ἀριθμτ.) πέρνοντας τὸν κύβον ἑνὸς ἀριθμοῦ.

Κύβιον (τό). κομμάτι τετράγωνον ἁλατισμένου θύννου, (κοιν.) παλαμηδοκόμματον, λακέρδα. 2)=Κυβία, (ὅθεν:

Κυβιοσάκτης [κυβιον, σαττω], ου (ὁ). ὁ παστοφόνων καὶ φορτόνων λακέρδας, ταριχέμπορος, ταριχοπώλης, (ἑπμ.) βίνναυσος.

Κυβισμός (ὁ). τὸ κυβίζειν, ἡ εἰς κύβον διάθεσις, κύβου σχηματισμός.

Κυβιστάω-ῶ [κύβη], Μ. ήσω. Πίπτω ἢ θοιτῶ (κολυμβῶν) μὲ τὸ κεφάλι, κάμνω τούμπαις (ταχλάτσις). • Τὰ κυνίδια κυβιστᾷν μανθάνει, • Ξεν., (ὅθεν:

Κυβίστημα (τό). γύρισμα μὲ τὸ κεφάλι κάτω, (κοιν.) τούμπα, κουντρουβόλα, (Ταυρ.) ταχλάς.

Κυβιστήσις, εως (ἡ). τὸ κυβιστᾷν (χάμνειν τουλάδες, πίπτειν κατακέφαλα).

Κυβιστητήρ (ὁ). ὁ κυβιστῶν ἢ ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο χορευτής, (Ἰταλ.) σαλτιμπο-

ρος, (Ταυρ.) ταχλαντζῆς· (ἐνίστε) βουτηχτής, (ὅθ. 2, εἰδ. ἰχθύος.

Κυβιστίνδα, ἐπίρ.=παίζειν, • Εὐστ., =Κυβιστᾷν.

Κυβιτίζω, Μ. ἰσω, =Ὠλεκρανίζω, κτυπῶ μὲ τὸν ἀγκῶνα, (Γαλλ.) coudyer, ἐκ τοῦ

Κύβιτον (τό), [κύβη]. ἡ γωνία τοῦ ἀγκῶνος, (ἄλλ.) Ὠλεκρανον, (Λτ.) cubitus, (ἴδε καὶ τὸ ἑπμ.).

Κυβοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κύβου. • Κυβοειδὲς ἀστοῦν, • Γαλ., τὸ Κύβον.

Κύβος (ὁ), [χύω, κύβη]. (κυρ.) ὁ σπόνδυλος τοῦ ἀγγειοκκάλου καὶ τῶν ἰχθύων, (ὅθ. 2) (γεωμετρ.) σῶμα ἢ σχῆμα ἑξάεδρον. ¶ Ἐκ τῶ τεραγωνω γεννᾶσθαι τὸν κύβον, ἑξαιετατον.., σῶμα, • Τίμ. • Τὸ δ' ἄλλο σῶμα (τῆς σαρκὸς) κατατεμὼν πολλοὺς κύβους, • (Δλέξ. παρ') Ἀθ. (ἴδε καὶ Κύε.ον), (ὅθ. 3) (παιγνιθ.) τὸ Ζάρι (ὁποῦ παίζουν), (καὶ ἰδ. κτλ.) ἡ πλευρὰ ἑνὸς ποὺ ἔχει τὸ 1 σημεῖον, ὁ ἄσος. • Ἢ τρὶς ἓξ, ἢ τρεῖς κύβους, • Παροιμ., ἢ τὸ μεγαλύτερον ἢ τὸ ἐλάχιστον, ἢ τὸ πᾶν ἢ μηδέν. (παρβλ. Κῶος). 4) (συνεκδ.) τὸ παίξιμον τοῦ Ζαριοῦ καὶ ὅλων τῶν τυχηρῶν παιγνιδίων, (ἑπμ. καὶ ἡ ἠθικὴ πανοῦκλα τοῦ καιροῦ μας) ἡ χαρτοπαιξία. • Ἐν πότοις καὶ κύβοις τὰ πολλὰ διαμερεύειν, • Πλ. • Ἀνερρίφθω κύβος, • Παροιμ., εἰς τὴν τύχην, ἂς γένῃ ὅτι γένῃ. • Καὶ οὗτοι δὲ τὸ κοινὸν τοῖς εἰς τύχας ἐμβαίνουσιν ἀπόρους καὶ τόλμας πρακτέον ὑπεπιῶν (ὁ Καῖσαρ μελλων νὰ διαβῇ τὸν ποταμὸν Ῥουβίκωνα), Ἀνερρίφθω κύβος, ὥρμησα πρὸς τὴν διάβασιν, • Πλ. 5) (ἀριθμ.) ὁ κυβικὸς ἀριθμός, • Ἡ ἑβδομὰς κύβος ἀπ' ἀρτίου (τῆς ἑπτάδος) πρώτος, • Πλ.

†Κογχρίαμος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ τὸ ὁπ. συνοδεύει τὰ ὀρτύκια, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κεγχραμος).

Κυβάζω καὶ (μτ.)-άζομαι, Μ. άσω, -σμαι, Π. [κῦβος]. διαγεωμῶ, κανολογῶ, διευθύζω, (παβλ.

Κυβαίνω, Μ. ανῶ, Π. [κῦβος]. ἑξάζω, τιμῶ, ἐπαινῶ, παρηγορῶ, εὐφραίνω. • Ὡς φάτο, κύβησεν δὲ Πηλείωνα, • Ἰλ. Ψ. (καὶ μτ.) • Οἱ ἐπὶ πατρίδι κυβαινόμενοι, • Ὀνήσ. (καὶ πθ.) • Τὸ θεῖον γαννύσεται κυβαινόμενον, • Συν.

Κυβάλιμος, η, ον, Π. [κῦβος]. περίεργος, ἔνδοξος, (ἑπμ.) εὐγενής, (συνεκδ.) γενναῖος (ἐν γέν.) μέγας.

Κυβάνω, Μ. ανῶ, Π.=Κυβαίνω, τιμῶ, δοξάζω. 2) (ἀμιγδτ.)=Κυδιάω, ὑπερηφανεύομαι.

Κυβίστερος, α, ον, Π. ἀντὶ Κυβερνος.

Κυβίτες, εσσα, εν, Π. [κῦβος]. περίεργος, ἔνδοξος, ἀγέρωχος, ὑπερήφανος.

Κυβηθῆναι, Π. κθ. ἀορ. τῆς παρ. τοῦ Κυβαίνω.

Κυβιάνειρα (ἡ), Π. [κῦβος, ἀνήρ]. ἡ τιμῶσα (δοξάζουσα) τοὺς ἄνδρας. • Μάχη (• Ἀγορὰ) —, • Ὅμ. 2) περίεργος διὰ τοὺς ἄνδρας της. • Σπάρτη —, • Ἐπγρ.

Κυβιόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. [κῦβος]. ὑπερηφανεύομαι, καυχῶμαι, γαυριῶ, χαίρομαι. πού μου χωρέσει, οἱ δὲ μεγάλοι κυ-

θύοντες, • Ἰλ. Φ. • (Ἵππος) κυδιόων, ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει.• Ἰλ. Σ. • Μέγα κυδιάασκον ἀνὰ φρένας, εὖτ' ἐσίδοντο περθόμενον ἄστυ, • Κοίντ. (καὶ δοτ.) • Κυδιόωσα.. ἰθείρᾳ, • Ἐπγρ.

Κύδιμος (ὁ, ἡ), Π.=Κυδάλιμος.

Κυδιόων, ωσα, ων, Π. ἀντὶ Κυδιῶν, μτχ. τοῦ Κυδιάω.

Κύδιστος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Κυδιων, ωνος (ὁ, ἡ), (συγκρ. ἀνάλ. τοῦ Κυδνός), Π. ἐνδοξότερος, -τατος. ἐπωφελέστερος, -έστατος, (ἐν γέν.) καλλιώτερος. • Τί κύδιόν μοι ζῶντος • Σὺρ', τί μὲ ὠφελεῖ νὰ ζῶ;

Κυδνός, ἡ, όν, Π.=Κυδρός, Κύδιμος (παρβλ. Κεδνός).

Κυδοιδοπάω-ῶ [κυδοιμός, δοῦπος], Μ. ήσω, Κωμ. ἀντὶ •

Κυδοιμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κάμνω θόρυβον (ταραχήν), (μτδτ.) ταράττω, κάμνω ἄνω-κάτω, [ἐκ τοῦ

Κυδοιμός (ὁ), Π. [κῦδος]. βοή, θόρυβος (κυρ. μάχης)· συμπλοκή, πόλεμος. (μτφρ.) σύγχυσις, ταραχή, ἀντιξοία. • Πεῖ χρὴ βοηδεῖν; πεῖ κυδοιμὸν ἐμβαλεῖν; • Ἀρχ.

Κυδοιμοτίκος (ὁ, ἡ), Π. [κυδοιμός, τίκτω]. ταραχῆς γεννήτωρ. • Τετρήχει δὴ θάλασσα κυδοιμοτόκοισιν αὐήσας, • Ἔργ.

Κῦδος, εος-ους (τό), Π. φήμη (εἴτε καλή, εἴ ε κακή), δόξα, τιμή· καύχημα. (ἐπὶ κακοῦ) ἀτιμία, δυσκημία, (ὁδὸν τὸ Κυδάζομαι). (εἰς τὴν δευτέραν ταύτην σημασ. κατά τινας ὀξύνεται).

Κυδρός, ά, όν, Π. [κῦδος], =Κυδάλιμος, περίφημος, ἔνδοξος. (ἐπὶ ἔπους) γαῦρος· ἐκεῖνος τῶν ἄλλων κυδρότερος πίπτει, • (Ἴων παρ') Ἀθ.=Ἀμείνων, πλείστερος, (κοιν.) γιερώτερος.

Κυδρόω-ῶ, Μ. ώσω, Π.=Κυδαίνω, δοξάζω. 2) (μτφ.)=Κυδάω, καμαρώνω, γαυρώνω. • Κρατήσας δὲ (ὁ ἀλέκτωρ), γαῦρος ἐξ. καὶ κυδρούμενος ἔτικεν, • Αἰλ.

Κυδωναῖος, α, ον, =Κυδώνιος. ‖—• Σῦκα —, • Ἀθ., τὰ χειμωνιάτικα, (ἴδε Μυδωναῖος).

Κυδωνέα ἡ Κυδωνία (ἡ), (ἐνν. μηλέα), δένδρ., ἡ κυδωνιά.

Κυδωνιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω (εἶμαι φουσκωμένος εἰς) σχῆμα κυδωνιοῦ. • Μάζις —, • Ἐπγρ.

Κυδώνιον (τό), (μῆλον), εἶδ. ἀχωρ., τὸ κυδωνι, (οὐσ. οὐδ. τοῦ

Κυδώνιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς ἐν Κρήτῃ πόλεως Κυδωνος. 2) ὅμοιος μὲ κυδώνι.

Κυδωνίτης, ου (ὁ), (οἶνος) κατασκευασμένος μὲ ἢ ἀπὸ κυδώνια.

Κυδωνόμηλα, ητος (τό). μῆλα δασυσσμένον μὲ κυδωνια.

Κυεω-ῶ [κύω], Μ. ήσω,=Κύω, εἶμαι ἔγκυος, κυοφορῶ (κατ' ἔκτ.) γεννῶ. • Ἤδη δὲ καὶ δίδυμα κυεῦσά τις ἐπεκύησε τρίτον, • Ἀρχ. • Ἃ κάλλαι ἐκύει, τίκτει καὶ γεννᾷ, • Πλάτ. • Εἰσὶ γὰρ οἳ καὶ ἐν ταῖς ψυχαῖς κυοῦσιν ἅτι μᾶλλον ἢ ἐν τοῖς σώμασιν, ἃ ψυχὴ περιφέρει καὶ κυεῖν καὶ κυῆσαι, • Πλατ. (ὁθ.

Κύημα (τό). τὸ κυοφορούμενον, ἔμβρυον. (κατ' ἔκτ.) τὸ ἀπεκυηθέν, γέννημα·

» Τοὺς λόγους τεκεῖν, καὶ δεῖξαι τοῖς ἄλλοις τὰ κυήματα, » Ἰμέρ.

Κύησις [κυέω], εως (ἡ), συλλῆψις, κυοφορία, (κοιν.) γαστρίᾳ. » Οὐ γὰρ γῆ γυναῖκα μιμεῖται κυήσει καὶ γεννήσει, » Πλάτ. » Πόσος ὁ τῆς τῶν ἀνθρώπων κυήσεως χρόνος, » Ἰατρ.

Κυητήριος, α ἡ ος, ον. Ὁ συντελῶν πρὸς κύησιν (συλλῆψιν ἢ γέννησιν).

Κυητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ συλλαμβάνειν καὶ γεννᾶν ἢ συντέλων πρὸς ταῦτα.

Κύθε, Π. γ', ἐν. προ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Κεύθω.

Κύθρα, ης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Χύτρα, (ὀθ.

Κυθρίνος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Χύτρινος.

†**Κυθρόγαυλος** (ὁ). = Χυτρόγαυλος.

Κύθρος (ὁ,), Ἰων. ἀντὶ Χύτρος.

†**Κύϊξ**, ικος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κόϊξ.

Κυΐσκω (χ. Μ.ι. (σπαν.) Ἐγγαστρόω (» Καὶ ὁ μὲν ἐξείπου γοιῆς, ἡ δὲ τοῦ κυΐσκειν μέλλοντος, » Ἡμέρ.). ‖. (συνήθ.) συλλαμβάνω, ἐγγαστρόομαι. ἡ » Κύω, κυοφορῶ. » Αἱ ἵπποι σφίσιν ἐκύϊσκον ἐκ τῶν ὄνων, » Παυσ. » Ἐν πάσαις τεσσαράκοντα ἡμέραις μυΐσκει καὶ τίκτει ᾧ βαλπει ᾧ ἐκτρέφει (ἡ περιφερὰ), » Γεωπον. (συχνότ. μσ.) » Τὰ πρόβατα κυΐσκεται ἐν τρισὶν ἢ τέτταρσιν ὥραις. » Ἀρετ. » Ἐπεὰν πεσσῷ ἡ ὥρη κυΐσκεσθαι τοὺς ἵππους, » Ἱππ. (καὶ παθ.) » Τὰ μετὰ τροπὰς κυϊσκόμενα (πωλάριο) δυσγενῆ γίνεται καὶ ἄχρεια, » Γεωπον.

Κυκανάω-ῶ, Μ. ήσω, Κωμ. ἀντὶ

Κυκάω-ῶ, Μ. ήσω. (ἐν γεν.) Ἀνακατόνω (» Τὸν βόρδορον—, » Ἀρχφν. [ᾧ παθ.] » Λευκὴς ὡς ἐν πυρὶ παλλῷ πας' [ἡ χάρυβδις] ἀνερρυμώσασα κυκωμένη, » Ὁδ. Μ. » Ὥσπερ εἰς τινα δίκτυν ἐμπεσόντες κυκῶνται, » Πλάτ.). (ἰδίως) κατασκευάζω κυκεῶνα ἢ ὡς ἂν κυκεῶνα (» Ἐν τῷ ῥᾴστῳ κύκησε γυνὴ οἶνῳ πραμνείῳ, Ἰλ. Α. » Δῆμην κυκᾶτούτοισι, » Ἀρχφ.). (μεταφορ.) ταράττω, φέρω (καὶ μσ. γίνομαι) ἄνω-κάτω (» Τὴν βουλὴν κυκήσω, » Ἀρχφ. [καὶ παθ.] » Ἐμοὶ δ' ὑμᾶ' ἀμηχανίαι κήδεσιν κυκώμενε, » Ἀρχιλ.) (σπν. μσ.) κόμω καὶ τίλω κυκεῶνα. » Καὶ τὸν θυμὸν τρίβων κυκῶμαι, » Ἀρχφ.

†**Κυκεία** (ἡ), = Κύκησις.

Κυκειῶ, Π. (κατ' ἐπενθ. τοῦ ῑ) ἀντὶ Κυκεῶνα.

‖**Κυκέω**, Ἰων. ἀντὶ Κυκάω.

Κυκεῶ, Ἀττ. ἀντὶ Κυκεῶνα, αἰτ. τοῦ

Κυκεών [κυκέω], ῶνος (ὁ), (ἐν γεν.) μίγμα· (ἴδιωτ.) εἶδος ποτοῦ ἀπὸ διάφορα εἴδη (κυρ. δὲ ἀλεύρι, νερὸν ἢ κρασὶ ἢ γάλα καὶ μέλι μὲ φλησκοῦν) ἀνακατωμένα, κουρκοῦτι, γιλασάττος, μαζᾶς κτλ. (ἐνίστε) καθάρσιον, (ὀθ.) » Κυκεῶνα πιών, εἰς ἐκκλησίαν πορεύεσθαι, » Θεοφ., (παρβλ. Συμαίσι). 2) (μεταφορ.) μίγμα ἑτερόφρων (ἄλλως ἀσυμβιβάστων) ἰδεῶν ἢ πραγμάτων ἢ προσώπων, (ἐν γέν.) σύγχυσις, τύρβη, ἀνωμαλία. » Τοῦ μὲν ἐμπορευομένου, τοῦ δὲ λῃστεύοντος, τοῦ δὲ μαστιγουμένου, τοῦ δὲ δικαζομένου, καὶ πάντων τούτων ὑπὸ τὸν αὐτὸν γινομένων χρόνον, ὥρα σοι ἦν ἐπινοεῖν ὁποῖος τις ὁ κυκεὼν οὗτος ἐφαίνετο, » Λουκ.

†**Κυκήθρα**, ας (ἡ) καὶ

Κύκηθρον (τὸ). ξύλον ἢ κεραμίδι διὰ ἀνακάτωμα. (μετωνυμ.) ἄνθρωπος ἀνακατωτούρης, σκανδαλοποιός. (χυδ.) σκατογεύλιαρον.

Κύκημα (τὸ). = Κυκεών, (μεταφορ.) σύγχυσις, ταραχή.

Κύκησις [κυκάω], εως (ἡ). ἀνακάτωμα. (μεταφορ.) ταραχή, σύγχυσις.

Κυκησίτερφος (ὁ, ἡ). Κωμ. [κυκάω. τέρφω]. ἀνακατωμένος μὲ στάκτην. » Κόνια—, » Ἀρχφ., ἢ θελοστάκτη.

Κυκητὴς [κυκάω], οῦ (ὁ). ἀνακατωτούρης, ταραχοποιός.

Κύκλα (τά), πλθ. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Κυκλοι.

Κυκλάζω, Μ. άσω; Γλο. Κυκλοφορῶ, κάνω περιέργομαι.

Κυκλάμινον (τὸ) καὶ

Κυκλάμινος (ἡ) καὶ

Κυκλαμὶς, ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ μὲ ὀργανώδη ρίζαν καὶ φύλλα κισσοειδῆ (ἀθεν καὶ Χαμαίκισσος), (κοιν.) ἀγριόψωμον, (Γαλλ.) pain de pourceau. (ἓν εἶδος τοῦ ἐλλεβόρου καὶ Βισταγέμενη).

Κυκλάνεμον (τὸ), στρογγύλον ἀνεμιστήριον.

Κυκλὰς, άδος (ὁ, ἡ). ὁ σχηματίζων κύκλον, περιφερής, στρογγύλος, ἢ κείμενος κύκλῳ τινός, ἢ κυκλοφορῶν. (ἐν γέν.) = Κυκλικός. » Ὧραι κυκλάδες, » Ὕρο., Ὀρφ. » Πειρεύρα—, » Δξ., ἡ περὶ τὴν Γλαῦκαν. ‖. (ἰδιωτ. θέ) » Κυκλάδες, » [σκωπ., αἱ περὶ τὴν Δῆλον νῆσοι τοῦ Αἰγαίου, (κοιν.) τὰ Δωδεκάνησα.

Κυκλεύω, Μ. εύσω, = Κυκλόω, περικυκλόνω, ἢ περιέρχομαι, κυκλοφορῶ. » Τὴν γῆν περιών καὶ κυκλεύων ὁ ἥλιος, » Κλεομήδ.

Κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κινῶ (στρέφω) τι κυκλοειδῶς, περιφέρω, περιτρέχω (» Ἐπισκοπεῖν κελεύουσαν ὅμμα χρὴ γεροῦ κατάσκοπον, » Ἀρχφ.). μεταλαμβάνω δ. ἀνάξης. (» Αὐτοὶ δὲ κυκλήσομεν ἐνδίδε νιχρὸς βουλὴ καὶ ἡμιόνοισιν, » Ἰλ. Ο.). (ἀμτβτ. ἢ ελλ.) κινοῦμαι (σχηματ.) εἰς σχῆμα κύκλου, κυκλοφορῶ, περιστρέφομαι, περιέρχομαι. » Ὁ λογος τὸ πᾶν στημαίνει καὶ κυκλεῖ καὶ πολεῖ φέϊ. » Πλάτ. » Κυκλεῖσθαι στρεφόμενον τὸν ἄπειρον, » αὐτ. » Νύκτες ἡμέραι τε κυκλοῦσι, » Σφ., παρέρχονται, (κοιν.) καρακυκλοῦν. (καὶ παθ.) » Κῦμα κυκλεῖται με, » αὐτ., μὲ περικυκλώνει.

Κυκληδὸν, ἐπίρ. Ἐν κύκλῳ, ὁλόγυρα.

Κύκλησις [κυκλέω], εως (ἡ). περιφορά, κυκλοφορία.

Κυκλιὰς, άδος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Κυκλὰς. κυκλοτερής, στρογγυλός. » Τυρὸς—, » Ἐπιχ.

Κυκλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κύκλον, ἢ γινόμενος ἐν κύκλῳ, ἢ ἔχων σχῆμα κύκλου, στρογγύλος. ‖. » Κυκλικοί, » ὠνομάσθησαν οἱ ἐπικοὶ ποιηταὶ τῶν ὁποίων τὰ ποιήματα ἐσχημάτιζον τὴν ἐγκύκλιον σειρὰν τῆς μυθώδους παλ. ἱστορίας. » Τοὺς κυκλικοὺς τούτους τοὺς Αὐτὰρ ἔπειτα λέγοντας μισῶ, λωποδύτας ἀλλοτρίων ἵππων, » Ἐπιχ., (ἴδε Κύκλος ᾧ παρβλ. Κύκλιος).

Κυκλινῶς, ἐπίρ. Εἰς σχῆμα κύκλου. 2) (Γραμτ.) κατὰ τὸν τρόπον καὶ τὸ σύχημα τῶν κεκλιμένων Κυκλικῶν, (δηλ.) κανονικῶς ἢ καταχρηστικῶς.

Κυκλιοδιδάσκαλος (ὁ). ποιητὴς κυκλίων (κυρ. δὲ διθυραμβικῶν) ποιημάτων, (ἴδε Διδάσκαλος καὶ

Κύκλιος, α ἢ ος, ον. = Κυκλικός, κυκλοειδής. ‖. » Χορὸς—, » Ξεν., (κυρ.) ὁ περὶ τὸν βωμόν, (ἐπιμ.) κυκλοτερής, (Γαλλ.) ronde. » Τοὺς μὲν κριτὰς τοὺς ἐπ Διονυσίων, ἐὰν μὴ δυνάμεως τοὺς κυκλίους χορεὺς κρίνωσι, ζημιούτε, » Αἰσχ. » Μέλη κύκλια, » Ἀρχφ., τὰ λυρικὰ καὶ (ἰδιωτ.) τὰ διθυραμβικὰ (κατὰ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἔχοντα. » Συλ. ἢ » ἐπεκτεταμένα, » ἄλλ. ἢ » κατάστεγνα, πύκνια, » ἄλλ. καὶ » Αὐλῆται κύκλιοι, » Αν., οἱ αὐλοῦντες εἰς τοὺς κυκλίους χορεὺς (κοιν. τῶν Διονυσίων). » Παίζεται κύκλιοι, (καὶ ἁπλ.) » Κύκλιοι, » οἱ ἄλλ. Κυκλικοί. ‖. (τὸ οὐδ.). Κύκλιον ᾧ » Κύκλια, Π. ἀντὶ Κύκλῳ, κυκλικῶς. » Σὸν περὶ βωμὸν. κύκλιον ὀρχήσαντε, χοροῦ δ' ἡγήσατο Θησεύς, » Καλλ. » Εἰλίσσομέναι κύκλιοι, ἐχόρευσαν, » Γύρ.

Κυκλίσκιον (τὸ). τσιγκούλι.

Κυκλίσκομαι, Π. ἀντὶ Κυκλέομαι.

Κυκλίσκος (ὁ, ὑποκ. τοῦ Κύκλος. 2 ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυκλίσκος, ἰδθ.

†**Κυκλισκωτός**, ἡ, όν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κοιλισκωτός.

Κυκλοβορέω-ῶ, Μ. ήσω, Κωμ. θορυβῶ, βρίζω ὡς χειμάρρος. [ἐκ τοῦ

Κυκλοβόρος (ὁ), [κυκλόω, βιβρώσκω]. χειμάρρος (ὅστις καταστρώνει τὰς ὄχθας του), (ἰδιωνυμ.) χαράδρα τις πλησίον τῶν Ἀθηνῶν. » Ἤμην δ' ἐγὼ τὴν Κυκλοβόρον κατέναι, » Ἀρχφ. (ἀπόσπασμ.).

Κυκλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Σχηματίζω) κύκλον. (Ἀντρ.) γράφω κύκλους (περιόδους, στρογγυλὰς φράσεις) ἢ κατ' ἔκτασιν, [ἐκ τοῦ

Κυκλογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (σχηματίζων) κύκλον. 2) συγγραφεὺς ἢ ποιητὴς Κυκλικός.

Κυκλοδίωκτος (ὁ, ἡ). Π. ὁκινούμενος (περιστρεφόμενος ἢ περιφερόμενος) κυκλικῶς.

Κυκλοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), (ᾧ ἐπίρ.) -ειδῶς. Ὁ ἔχων σχῆμα κύκλου, στρογγυλός, περιφερής.

Κυκλόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Κυκλικός, στρογγυλός. » Κυκλόεσσαν ἴτυν, » Ἐπιγρ.

Κυκλοκίνητος (ὁ, ἡ), Π. [κύκλ. κίνεσω]. ὁ κινούμενος (περιστρεφόμενος) κύκλῳ κυκλικῶς.

Κυκλοῦν, ἐπίρ. Ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ὁλοτρόγυρα.

‖**Κυκλομόλιβδος** (ὁ), Π. τὸ μολυβοκόνδυλον (κυρ. τοῦ διοφάντου).

‖**Κυκλοπαιδία** (ἡ), = Ἐγκυκλοπαιδία.

Κυκλοπεπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Σχηματίζω) κυκλικ. (εἰς τὸν Ξεν. ἴσως ὀρθότ. Κύκλον ποιησάμενος).

Κυκλοπορεία (ἡ), τὸ ὡσ. τοῦ

Κυκλοπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ κυκλικῶς (διὰ γυριστῶν ὁρόμων), (ἀντιθ. τῷ Εὐθυπορῶ).

†**Κυκλοσκους**, ους (ὁ), εἶδος στρογγύλων

(ἀπὸ πλεκτὰ στεφάνια κατεσκευασμένων) ὑποδημάτων διὰ τοὺς περιπατοῦντας ἐπὶ τῆς χιόνος, (καιν.) κατήκια (ᾱ)

Κύκλος (ὁ), [συγγ. τῷ Κυλὸς καὶ Κόκλος]. (ἐν γέν.) σῶμα ἢ σχῆμα περιφερές, (π. χ.) κρικέλλια, στεφάνη· δίσκος (• Ἡλίου—, • Διόγλ.), (ὀθ. Π.) ὀφθαλμός. (ἰδιαιτ.) τροχός (• Ἐπαξονίου κύκλα ἅρματος, • Θηρ.). γύρος, περιφέρεια (• Δισπίδος—, • Αἰσχύλ.). περίβολος πόλεως (• Φύλακας ἄλλοτ' ἄλλη τοῦ περιτειχισμένου κύκλου, • Ξεν.)· σύναξις ἀνθρώπων, (Γαλλ.) cercle, attroupement (• Σύλλογοι ἐγίγνοντο, ἢ κύκλοι συνίσταντο, • Ξεν.), (ὀθ.) συνέλευσις (• Κύκλος ἰατρῶν συνῆλθε, • Ι. Κίνν., συμβούλιον), βουλευτήριον, ἀγορὰ (• Οἱ δὲ γέροντες εἵζετ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ, • Ἰλ. Σ.). (εἰς τὰς Ἀθ. ὀνομασ.) τὸ μέσος τῆς ἀγορᾶς ὅπου ἐπωλοῦντο τὰ σκεύη ἢ τὰ ἀνδράποδα· • Ὠνομάσθησαν δὲ, κατὰ τὸν Ἁρπκρ., ἀπὸ τοῦ κύκλῳ περιεστάναι τοὺς πωλουμένους, (λογικ.) εἶδος συλλογισμοῦ. (Ῥητορ.) σχῆμα λόγου (ὅταν εἰς τὴν ἀρχὴν ἢ τὸ τέλος τῆς περιόδου βάλλεται ἡ αὐτὴ λέξις. • Σὺ μὲν γὰρ κλέπτης ἦν ὁ πατήρ, εἴπερ ἦν ὅμοιός σοι, • Δημ.)· (Γραμτ.) συλλογὴ τῶν ἀρχαιοτέρων ἐπικῶν μυθογράφων τῶν καλουμένων διὰ τοῦτο Κυκλικῶν (• Διονύσιος ἐν τῷ Α', Β' κτλ. τοῦ Κύκλου, • Σχλ.). • Κύκλου προσώπου, • Ἑρμκρ., τὰ ἄλλ. μέλη τοῦ προσ. • Ὀμμάτων κύκλοι, • Σοφ. (καὶ ἁπλ.) • Ἔπαισεν ἄρθρα σῶν αἰτιῶν κύκλων, • αὐτ., τῶν ὀφθαλμῶν του. ‖ (ἡ δοτ.) Κύκλῳ (μετὰ ᾱ χωρὶς τῆς Ἐν), ἀντὶ ἐπίθ. Φερέγυρος, περίξ, ὁλόγυρος. • Κλῆσιν πελείου πάντα πύργον ἐν κύκλῳ, • Εὐρ. • Κάτειδε τὰς νήσους ἁπάσας ἐν κύκλῳ, • Ἀρχρ. • Κύκλῳ ἁπάντῃ, • Ὀθ. Θ. • Ἔχων κύκλῳ πάντα καὶ σίλια καὶ πολέμια, • Ξεν. (καὶ μὲ γεν.) • Κύκλωσαὐτοῦ, • Γρφ. (ᾱ αἰτ.) • Ἐπιστήσαντες κύκλῳ τὸ σῶμα ἐπέας, • Ἡρ. (ᾱ ἐναρθρ.) • Τὰ κύκλῳ τῆς Ἀσπιδὸς, • Δημ. Ζ) (ὡς ἐπίθ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Χορὸς) ἀντὶ Κύκλιος. • Ἐχορήγησα κύκλῳ, • Αἰξ. Ζ) κίνησις κυκλική, κυκλοφορία. • Ἐναυτοῦ ἢ Ἐνιαύσιος—, • Εὐρ., (ὀθ. ᾱ) (ἁπλ.) ἀντὶ Ἐνιαυτὸς, ἐτος. • Ὀφείλω δὲ μυρία κύκλα ζώειν, • Ἐπιχρ.

Κυκλόω, ἐπίρ. Π. = Κύκλῳ, ὁλόγυρα, ὁλοτρόχως.

Κυκλοτερὴς [κύκλος, τέρω], ές (ὁ, ἡ), (κατὰ λεξ.) τορνευτός· (ἐπιμ.) στρογγυλὸς, περιφερής.

Κυκλοτερῶς, ἐπίβ. Εἰς σχῆμα κύκλου.

Κυκλοφερέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (Περιφέρω [καὶ παθ.] Κινοῦμαι, ἴδιαιτ. στρέφομαι) κυκλικῶς.

Κυκλοφορητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ κυκλοφορεῖν (κινεῖσθαι κυκλικῶς).

Κυκλοφορητικῶς, ἐπίρ. Κατὰ κυκλοφορίαν.

Κυκλοφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ κυκλοφορούμενος (κινούμενος κυκλικῶς).

Κυκλοφορία (ἡ). ἡ κατὰ κύκλον φορὰ (κίνησις).

Κυκλοφορικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κυκλοφορίαν ἢ κινούμενος.

Κυκλοφορικῶς, ἐπίρ. Κατὰ κυκλοφορίαν.

Κυκλοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φερόμενος ἐν κύκλῳ, κυκλικός.

Κυκλόω-ῶ, Μ. ώσω. Στρέφω ἢ λυγίζω τι (καὶ παθ. ἡ μσ. Λαμβάνω, Τοποθετοῦμαι περὶξ τινός) εἰς σχῆμα κύκλου· περικυκλόνω. • Ἐκύκλωσαν αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι, • Εὐαγγ. (ᾱ μσ.) • Οἱ ἐκπεῖς τῶν Συρακοσσίων ἐκυκλοῦντό τε ἀφ' ὧν αὐτοὺς, δίχα δὴ ὄντας, καὶ ξυνῆγον ἐς ταὐτό, • Θκ. • Φιδροὶ τε οἱ πολλοὶ εὐ πάνυ ἐφαίνοντο, ἐκυκλοῦντό τε, καὶ μετὰ ἦν πάντα ἀλλήλους ἑρωτώντων καὶ διαλεγομένων, • Ξεν. (καὶ παθ.) • Κυκλοῦτο δ' (ὁ κλέδος) ὥστε τύξον. • Εὐρ.

Κυκλώδης, ες (ὁ, ἡ), = Κυκλοειδής.

Κύκλωθεν, ἐπίβ. (μεταγν.) ἀντὶ Κυκλόθεν.

Κύκλωμα (τὸ), [κυκλόω], = Κύκλος, σῶμα κυκλοτερές (στρογγυλόν).

Κυκλώπειος, α, ον καὶ

Κυκλωπικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κύκλωπα, ἴδιος κυκλώπων.

Κυκλωπικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν κυκλώπων.

Κυκλώπιον (τὸ), Κωμ. ὑπακορ. τοῦ Κύκλωψ. Ζ) εἶδ. τοῦ

Κυκλωπίς, α ἢ ος, ον. = Κυκλωπικός. ‖ (οὐσ. εὐδ.) τὸ ἀστράβιον τοῦ ὑματισμοῦ.

Κυκλωπίς, ίδος (ἡ). Π. ἀντὶ Κυκλωπεία. Κυκλωπική.

Κύκλωσις, ἐπίῤ. (Ἐν) κύκλῳ, ὁλοτρόχως.

Κύκλωσις [κυκλόω], εως (ἡ). περικύκλωσις.

Κυκλωτὸς [κυκλόω], ἡ, όν. = Κυκλοτερής.

Κύκλωψ [κύκλος, †ὤψ], ωπος (ὁ), Θ. (ὡς ἐπιθ.) στρογγυλὸς. • Στλήντ—, • Ἐλλ. • Κύρη—, • Ἐμπεδ., ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ. ‖ (οὐσ. κατὰ τὴν μυθολογ.) ἀγριάνθρωπος ἔχων ἕνα μόνον στρογγυλὸν ὀφθαλμὸν καταμεσῆς τοῦ μετώπου. (μεταγν.) κτίστης ἢ χαλκεύς.

Κύκνειος, α ἢ ος, ον. Ὁ τοῦ κύκνου. • Τὸ κύκνειον (ἐνν. μέλος ἢ ᾄσμα), ἀ Ἀθ. • Εἶπε θέλειν ὥσπερ τὸ κυκνειον ᾄσας ἀποθανεῖν, • αὐτ.

Κυκνίας, ου (ὁ). ἵππος μὲ (λευκὸς ὡς ἂν τὸν) κύκνον. • Ἀετὸς—, • Πίνδ.

Κυκνίτης, ου (ὁ) καὶ Κυκνῖτις, ιδος (ἡ), = Κύκνειος.

Κυκνογενὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ κύκνου.

Κυκνόθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ τραφεὶς ἢ ἀνατραφεὶς ὑπὸ κύκνου.

Κυκνοκένθαρος (ὁ), εἶδ. πλοίου (ἴδε Κύκνος καὶ Κάνθαρος).

Κυκνομόρφιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν κύκνου.

Κυκνόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πτερὰ κύκνου, (ἁπλ.) κύκνειος.

Κύκνος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (γήνας μὲ μακρὺν λαιμὸν), (καιν.) τσικνιὰς, (μεταμ.) ποιητὴς, ἀοιδός. • Τὸν χαρίεντ' ἀλκμᾶνα, τὸν ὑμεναιῶν κύκνον, • Ἀνθ. Ζ) εἶδ. πλοίου (ἴσ. διότι ἡ πρῶρα του ἦτον κυρτὴ ὡς τὸν λαιμὸν τοῦ κύκνου). • Ἦ ναῦς δὲ πόσον ἐξακόσιόρος ἐστὶν, ἢ κύκνος, ἢ κάνθαρος; • (Νεκόκρ. περ.) Ἀθ. ←

Κύκνωψις, ιος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Κυκνόμορφος.

†Κυκλοδαπάω-ῶ, Μ. ήσω. ἑσφαλ. μ. ἐνεἰ Κυδοιδοπάω.

Κύλα (τὰ) καὶ

Κυλάδες (αἱ). τὰ περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς (ὑπεράνωθεν καὶ κάτωθεν τῶν βλεφάρων) χειλώματα, [ἐκ τοῦ

†Κυλὰς [κοῖλος], άδος (ἡ), ἄχρ. ὀνόμ. τοῦ πρωτ.

Κυλικεῖον (τὸ), τὸ ἁρμάριον ἢ τραπέζι ὅπου ἀναστοιβάζονται αἱ κύλικες (τὸ ποτήρια) (Γαλλ.) buffet. Ζ) (συνεκδ.) = Συμπόσιον. • Νόμις εἰς τὸ κυλικεῖον ἐσεγράφην, • (Ἀριστίν. παρ') Ἀθ. [ἐκ τοῦ

Κυλίκειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κύλικα, = Παρσίνιος, Ἐπικυλίκειος· • Ἠνιγμάτων κυλίκεια, • Πλὸ.

Κυλικηγορέω-ῶ [κύλιξ, ἀγορεύω]. Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ τὸ ποτήρι εἰς τὸ χέρι (ἁπλώνω εἰς τὸ τραπέζι). [ἐκ τοῦ

Κυλικηγόρος (ὁ, ἡ), ὁ ὁμιλῶν (ῥήτορεύων) ἐν συμποσίῳ.

Κυλικήρετος (ὁ, ἡ). Π. [κύλιξ, ἐρέσσω]. ὁ ἀντλούμενος ἢ δυνάμενος νὰ ξύπλῃθῇ μὲ πετῆρι, (παρβλ.) κουταλήρετος.

Κυλίκιον (τὸ) καὶ

Κυλικὶς, ίδος (ἡ) καὶ

Κυλίκνη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κύλιξ, ποτηράκι, κουπάκι (κυρ. διὰ ἰατρικὴ χρῆσιν). Φωτκ. • Τὸ δ' ἔτνος ἐν ταῖς κυλίκναις τοῦνι θερμὸν, • Πλὸ.

Κυλικοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Metaphor.) τι ἐντὸς κύλικος.

Κυλικοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) κύλικα.

Κυλικώδης, ες (ὁ, ἡ). = Κυλικοειδὴς τὸ σχῆμα.

Κυλινδέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι οῦμαι, Μ. ήσω, -ήμαι, -κύλίω, -ομαι (κυρ. ᾱ μεταφορ.). • Ἐκ παιδὸς ἐὺ τηλίκῳ ᾱ κύβοις ᾱ κατηλείοις καλινδηθείς, • Ξεν.

Κυλινδήτρα [κυλινδέω], ας (ἡ). ὁ τόπος ὅπου κυλίονται τὰ ζῶα ἢ οἱ ἀθληταί, (ἴδε Ἀλινδήθρα).

Κυλίνδησις, εως (ἡ), τὸ αὐτὸ τοῦ Κυλινδέω, κύλισμα· (μεταφορ.) διατριβή, ἢ γύμνασις· ἕξις. • Ἐν ταῖς λόγοις—, • Πλάτ.

Κυλινδρικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) = κῶς καὶ

Κυλινδροειδὴς, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. = δῶς. Ὁ ἔχων σχῆμα κυλίνδρου.

Κύλινδρος (ὁ), [κυλίνδω]. σῶμα μακροστρόγγυλον μὲ βάσεις ἐπιπέδους ἴσας τορνεύω, κολλάνα τὴν ὁποίαν κυλίοντες ἴσάζουν τὸ ἔδαφος, κύλιντρος. Ζ) χειροργάνιον παλαιὸν τυλιγμένον εἰς σχῆμα κυλίνδρου, [καθὼς τώρα λέγομεν] τόμος. Ζ) (μετγν.) = Ἔγχος, (ὀθ.

Κυλινδροφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάσσων (ἢ περιέχων) τοὺς κυλίνδρους. • Θύλακος—, • Νικ. Χων., τὸ Ὄγχνον.

Κυλινδρόω-ῶ, Μ. ώσω. [σαζω ἐπιπέδου τι μὲ τὸν κύλινδρον.

Κυλινδρώδης, ους (ὁ, ἡ), = Κυλινδροειδὴς

Κυλινδρωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιπεδωθεὶς διὰ τοῦ κυλίνδρου, κυλιντρωμένος.

Κυλίνδω, = Κυλινδέω, κυλίω.

Κύλιξ [κυλίω ἢ καῖλος], ικος (ἡ), ποτῆρι. †Κυλὶς, ίδος (ἡ), = Κυλὰς, (εὔχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.).

Κύλισις, εως (ἡ), = Κυλίνδησις. κύλισμα

Κυλίσεως (ἡ) καὶ
Κυλίσιον (τό). =Κυλίχνη, -ιον.
Κύλισμα (τὸ). =Κύλισις. 2) =Κυλινδήθρα.
Κυλισμός (ὁ). =Κύλισις.
Κυλιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ συνηδόμενος ἢ γυμνασμένος εἰς τὸ κυλίεσθαι (κυρ. καθὼς οἱ παλαισταί).
Κυλιστός, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον φύνεται νὰ κυλίσῃ τις «Στέφανος—, « Ἐπιγρ.
Κυλίστρα, ας (ἡ). =Κυλινδήθρα.
Κυλίχνη (ἡ) καὶ
Κυλίχνιον (τὸ) καὶ
Κυλιχνίς, ίδος (ἡ) καὶ
Κύλιχνος (ὁ). =Κυλίκνη.
Κυλίω [κυλός], Μ. ἰων. Κυλῶ, καταχυλῶ, (πθ. ἡ μσ.) κυλιοῦμαι (κυρ. καὶ μεταφορ.). «Ταῖς ἀκάνθαις ἀναιροῦντας λιθία, καὶ ἔχουσιν ἔρμα, καὶ οὐ ῥᾳδίως κυλίονται, « Αἰλ. «Περὶ τὴν ἀγορὰν ἢ τὸ ἄστυ κυλίεσθαι, « Ἀρχιτ., ἴδε Κυλινδέω.
Κυλλαίνω, Μ. ανῶ, =Κυλλόω.
Κύλλαρις (ὁ), [κυλλός], εἶδος γυμνοῦ καρκίνου, ὁ ὀπίσω κατοικεῖ τὰ κενὰ τῶν κόχλων ὄστρεα, (κοιν.) κλιτσινάρι, (καὶ ἄλλ.) καρτσιμός, (ὁ Camus τὸ μετέφρασε) petit boiteux, (διότι, κατὰ τὸν Ἀρχιτ., « τὸν μὲν δεξιὸν τῶν ποδῶν ἔχει μικρόν, τὸν δὲ ἀριστερὸν μέγαν, καὶ πορεύεται τὴν βάδισιν μᾶλλον ἐπὶ τούτῳ.»)
Κύλλαφστες καὶ Ἰων. Κυλλῆστις, ιος (ὁ). ὁ ἐξ ὁλύρας ἄρτος τῶν Αἰγυπτ.
Κυλλοίπους, οδος (ὁ, ἡ) καὶ
Κυλλοπόδης, ου (ὁ) καὶ
Κυλλοποδίων, ωνος (ὁ) καὶ
Κυλλόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. χωλός, στραβοπόδης, (ἰδιωνυμ.) ὁ Ἥφαιστος, [πῶς ἢ
Κυλλός [συγγ. τῷ Καῖλος ἢ Ἀγκύλος, ἴδε Κυλλός], ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Καμπύλος· στρεβλός. (ὀθ. κυρ.) χωλὸς ἢ κουλός· (ἐν γέν.) ἐξαρθρωμένος, ἢ κολοβός, ἀμισερός. «Κυλλὸν ἐστι τὸ οὖς, καὶ μεῖον τοῦ ἑτέρου, « Ἱππκρ. (καὶ ἄλλ.) «Ἔμβαλε κυλλῷ, « Ἄρχιλ., δὸς ἕνα λεπτὸν τῷ κουλῷ, (φρασ. τῶν ζητιάνων). «Κυλλοὶ (τὰ ὀπίσω ἄλλοῦ εἶτε « Κυλλαινόμενοι, καὶ ἄλλ. «Καμπύλοι) κατὰ τὸν κανεῶνα, « αὐτ., οἱ ξεγοφτσαμένοι. (καὶ συγκρ.) « Ὁ μηρὸς κυλλότερος γίνεται, « αὐτ.
Κυλλότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ κυλλοῦ, χωλότης, κουλαμάρα.
Κυλλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κυλλὸν (κυρτὸν), κλίνω· στραβώνω (κοιν.) κουλαίνω, (ἐν γέν.) σακατεύω. «Κυλλαίνων ὦτα, « Σοφ., μὲ καταιβασμένα αὐτιά, (ἴδε Καταβάλλω).
Κύλλωμα (τὸ). ἐλάττωμα ἀπὸ κυλλίωσεως.
Κύλλωσις, εως (ἡ). τὸ αὐτ. τοῦ προηγ., χώλωσις, σακάτεμα.
Κυλοειδάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶνε πρησμένα τὰ ἰμάτια μου (ἀπὸ ἀγρυπνίαν ἢ κακοπάθειαν), [εἰδέω καὶ
†Κύλον (τὸ), [καῖλος], Σ. Κύλα.
Κυλός [κύω, καῖλος, γυλός], ἡ, όν, =Κυλλός.
Κῦμα (τὸ), [κύω]. τὸ σχηματιζόμενον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ὑπὸ τοῦ ἀνέμου· (μτφορ.) συμφορά, πρόσβολή (ἐναντιότης) τῆς τύχης. 2) ἀντὶ Κύημα, ἔμβρυον. 3) τὸ ταυφερὸν βλαστάρι τῆς κράμβης κτλ. 4) (ἀρχιτεκτ.) =Κυμάτιον.
Κυμαγωγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Φέρομαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, παραδέρνω μέσ' 'ς τὰ κύματα.
Κυμαγωγή καὶ Κυμαγωγία (ἡ). ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυματωγή.
Κυμαίνω, Μ. ανῶ. Σηκόνω κύματα, κυματίζω. (μτγν.) «κινοῦμαι κυματοειδῶς· περισπατῶ καθὼς οἱ γωλοί. (μτφορ.) ταράττω (καὶ ἀμτδτ. ἡ πθ. ταράττομαι) ἀφόβως, εἶμαι εἰς βρασμόν (εἰς ἀνησυχίαν). « Ἥδεας ἄνθος κυμαίνει, « Πινδ., βιάζει, ἀκμάζει. « Ἔτη κυμαίνοντο, « Αἰσχύλ., θρασέα, βλάσφημα.
†Κυμάκτυπος, ὁ, ἡ, Π. ἀντὶ Κυματόκτυπος.
Κύμανσις, εως (ἡ). τὸ κυμαίνειν ἢ κυμαίνεσθαι, κυμάτισμα· κυματοειδὴς κίνησις· (μτφορ.) ταραχή, ἀνησυχία.
‡Κυμάς, άδος (ἡ), =Ἔγκυος.
Κυματηδόν, ἐπίρ. Κυματοειδῶς.
Κυματηρός, ά, όν. Ὕλος κύματα, πλήρης κυμάτων.
Κυματίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων ἢ διεγείρων κύματα, (μτφορ.) ταραγμένος.
Κυματίζω, Μ. ίσω. Στηκόνω (καὶ πθ. Ταράττομαι ἀπὸ) κύματα.
Κυμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κῦμα, κυματάκι· βλασταράκι τρυφερὸν (ἀρχιτεκτ.) τὸ κυματοειδὲς ἐξέχον πρὸς καλλωπισμὸν εἰς τεῖχον ἢ οἰκοδόμημα, (Γαλλ.) cymaise. (ἐπὶ σκευῶν) γείλωμα.
Κυματαγής, ές (ὁ, ἡ), Π. [κῦμα, ἄγνυμι]. ὁ κτυπῶν καὶ σπάνων (μτδτ. καὶ ἀμτδτ.) ὡς ἂν κῦμα.
Κυματοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ ῥίπτων (τινάζων) κύματα.
Κυματόδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων ἐπὶ ἢ διὰ τῶν κυμάτων.
Κυματοειδής, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος κύματος, ὅμοιος μὲ κῦμα.
Κυματόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Κυματώδης.
Κυματόκλυστος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τῶν κυμάτων κλυζόμενος, κυματόπληκτος.
Κυματόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντηχῶν ἀπὸ τὸν κτύπον τῶν κυμάτων ἢ =τῷ
Κυματοπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. [κῦμα, πλήσσω], κτυπημένος ἀπὸ τὰ κύματα, (κοιν.) θαλασσοβαρμένος.
‡Κυματοπληγής, ές (ὁ, ἡ), Π. =Κυματοπλήξ.
Κυματορρόφας (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ τρέφων (κάμνων) κύματα. «Βυθὸς—, « Ἴαμν. Ἐκκλ. (παρβλ. Τροφεῖς)· 2) (ποσταροξ.) ὁ τρεφόμενος (ζῶν) εἰς τὰ κύματα, (κατὰ ἐμφρθ. ἀντὶ
‡Κυματοσθόρος (ὁ, ἡ), Π. φθόρος (λυμεὼν) θαλάσσιος, πειρατής. « Ἀλκαῖος—, « Εὐρ.
Κυματόω-ῶ, Μ. ώσω, =Κυματίζω, κάμνω κύματα. (πθ.) κυματόνω, φουρτουνιάζω. (τρπ.) κυμαίνομαι.
Κυματωγή (ἡ), [κῦμα, ἄγνυμι], Σ. Ἀκτή.
Κυματώδης, ες (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ωδῶς, =Κυματοειδής· τὰ μάτας κύματα.
Κυμάτωσις [κυματόω], εως (ἡ). κυμάτωμα, φουρτούνιασμα.
Κυμβαλίζω, Μ. ίσω. Κρούω (Παίζω) τὸ κύμβαλον.
Κυμβαλικός, ἡ, όν. Ὁ ἐν εἴδει κυμβάλου. «Θόλος—, « Ἀρχιτ., ὁ (ἄλλ.) Σκυφικός.
Κυμβάλιον (τὸ). =Κοτυληδών (ανατ.).
Κυμβαλισμός (ὁ). τὸ κυμβαλίζειν, παίξιμον τοῦ κυμβάλου.
Κυμβαλιστήρ καὶ
Κυμβαλιστής, οῦ (ὁ). ὁ κυμβαλίζων (προσων. τὸ κύμβαλον).
Κυμβαλίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κυμβαλιστής.
Κυμβαλίτις, ιδος (ἡ). =Κυμβαλικὴ. «Πόα—, « Γαλ., =Κυμβάλιον.
Κυμβαλοκρούστης, ου (ὁ), =Κυμβαλιστής.
Κύμβαλον (τὸ), [κύμβη], εἶδος μουσικοῦ ὀργάνου, (Τουρκ.) ταμπελέκι ἢ ζίλι, (συγγ. τῷ
Κύμβαχος (ὁ, ἡ), Π. [κύμβη]. ὁ πίπτων ἢ πεσμένος μὲ τὸ κεφάλι κάτω. « Ἔκπτωσε δίφρου κύμβαχος ἐν κονίρσιν, « Ἰλ. Ε., (παρβλ. Κυβιστάω).
Κύμβαχος (ὁ). τὸ ἐπάνω μέρος τῆς περικεφαλαίας ὅπου ἐμπήγεται ὁ λόφος.
Κυμβεῖον (τὸ). =Κυμβίον.
Κύμβη (ἡ), [κύβη] (ἐν γέν.) καυκί, ποτῆρι (ἰδιαιτ.) εἶδος ποτηρίου ἢ σκεύους τῆς τραπέζης (βυθιστὸν ἢ ἀλατερὸν) εἰς σχῆμα κελεύου (ὀθ.) βάρκα, φελοῦκα, (παρβλ.) Σκῦφος. (κατ' ἐκτ.) σαλτσοῦλα, τσιγαρτζίκα. 2) Π. ἀντὶ Ὄρνις. «Πτεροβάμων—, « Ἔμπεδ.
Κυμβητιάω-ῶ, Μ. άσω, =Κυβιστάω.
Κυμβίον (τὸ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ κύμβη, ποτῆρι. (ἀρχιτεκτ.) =Κυμάτιον (ι).
Κύμβος (ὁ), =Κύμβη, Κυμβίον, (ἐν γέν.) βυθὸς, καλοτης· πάτος (πυθμὴν) ἀγγείου.
Κύμη (ἡ), Π. ἀντὶ Κύημα. «Πατραχέη κύμη, = Νίκ.
Κύμινδις (ἡ ἢ ὁ), Ἰων. τὸ πτηνὸν Χαλκίς, χαλκοκουρούνα, ἢ εἶδ. γλαυκός, ἱέραξ ὁ νυκτινόμος.
Κυμινεύω, Μ. εύσω, Ἀξφν. Κομκίζω μὲ κύμινον.
Κυμίνινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἢ καμωμένος ἀπὸ κύμινον.
Κυμινοδόχη (ἡ) καὶ
Κυμινοθήκη (ἡ). τὸ σκεῦος τοῦ τραπεζιοῦ ὅπου περιέχεται τὸ κύμινον.
Κυμινοκίμβιξ, ικος (ὁ), Κωμ. =Κυμινοπρίστης.
Κύμινον (τὸ), [Ἕβρ.], εἶδ. φυτοῦ μὲ ἄρωματ. σπόρον, (κοιν.) κύμινος.
Κυμινοπρίστης, ου (ὁ), Κωμ. (κατὰ λέξ.) ὁ πριονίζων εἰς τὴν μέσην (λόγῳ οἰκονομίας) 'ως καὶ τὰ κύμινον, (ὀηλ.) εἰς τὸν ἔσχατον βαθμὸν φιλάργυρος, ἐξηντοβελόνης.
Κυμινοπριστία (ἡ), Κωμ. ὁ χαρακτὴρ τοῦ κυμινοπρίστου, ὑπερβολικὴ φιλαργυρία.
Κυμινοπριστοκαρδαμογλύφος (ὁ, ἡ), Κωμ. εἰς ἄκρον φιλάργυρος, (ἴδε) Κυμινοπρίστης καὶ Καρδαμογλύφος.
‡Κυμινότριβος (ὁ, ἡ), Π. τριμμένος μαζὶ μὲ κύμινον. « Ἄλας—, « Ἀθ.

Κυμενώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος με κύμινον, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κυμίνου.

Κυμοδέγμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος (κατοικούμενος, βρεχόμενος ἀπὸ) τὰ κύματα. ▪ Ἀκτή. — ▪ Εὐρ.

Κυμοθαλὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ θάλλων (σκιρτῶν, πλούσιος) εἰς κύματα.

Κυμόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κυματόκτυπος.

Κυμοπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ). = Κυματοπλήξ.

Κυμόρροος-ους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κυματόρροος, ὁ ἔχων κυματώδη ῥοήν.

Κυμοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ τέμνων (σχίζων, διατέμνων) τὰ κύματα. ‖ (σύν.) τὸ ἐξέχον εἰς τὰς γεφύρας καὶ τοὺς μόλους τῶν λιμένων τρίγωνον ἔνα κόπτῃ τὰ κύματα καὶ τοὺς πάγους.

Κυναγὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Κυνηγός.

Κυνάγχη (ἡ), [κύων, ἄγχω], = Ἕλκος (σκύλου). 2) (μτγν.) πρήξιμον μὲ φλόγωσιν τῶν ὄξεων τοῦ λαιμοῦ, (Γαλλ.) esquinancie, (ὀθ. τὸ κοιν.) σκαρλατίνα, (παρὸλ. Συνάγχη).

Κυναγχικὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων συχνὰ ὑπὸ κυνάγχης.

Κύναγχον (τὸ), φυτ. φαρμακ., (ἄλλ.) Ἀπόκυνον.

Κυναγωγὸς (ὁ), ὁ ὁδηγῶν (σέρνων κατόπιν του μὲ τὸ λυτάρι) τοὺς θηρευτικοὺς κύνας, κυνηγός, (Γαλλ.) piqueur.

Κυνάκανθα καὶ **Κυνακάνθη** (ἡ) καὶ **Κυνάκανθος** (ὁ), εἰδ. θάμνου, (ἄλλ.) Κυνόσβατος, (κατὰ λέξ.) σκυλάγκαθον, (κοιν.) ἀγριοτριανταφυλλιά.

Κυναπτὴς [κύων, ἅπτω], οῦ (ὁ). τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. σύρονται ἑρμένα ἀνὰ δυὸ τὰ λαγωνικὰ σκυλιά, (κοιν.) λυτάρι.

Κυναλώπηξ, εκος (ὁ), εἰδ. (κυνηγ.) σκύλου ἔχοντος μορφὴν (ὅν. καὶ κατεγραμένου ἀπὸ) ἀλώπεκος, (ἄλλ.) Ἀλωπεκίς. 2] (μτγν.) ἄνθρωπος ἀναιδὴς καὶ πανοῦργος.

Κυνάμικα (ἡ), Π. (ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Κυνάμυια, σκυλόμυιγα· (μτγν.) ἀναιδεστάτη (ὡς ἂν τὴν σκύλαν καὶ τὴν μυῖγαν).

Κυνάνθρωπος (ὁ, ἡ) = Λυκάνθρωπος.

Κυνάρα (ἡ), Ζ. Κύναρος.

Κυνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κύων, σκυλάκι.

Κύναρος (ἡ), ▪ — ἄκανθα, ▪ Αἰθ., ἡ ἄλλ. Κυνοσβατος. ▪ Ἐν δὲ τίσι τῶν ὀρέων ἔνι ἄγρια, ἄκανθα κυνάρα, ἐτέα, μυρίνη, ▪ Ἐκατ. Μιλ. 2) (μτγν.) ἀντὶ Κινάρα. ▪ Ὁ δὲ λευκὸς γαμαιλέων ἀφίησιν ἐκ τοῦ μεσοῦ ἄκανθαι διαλιπόντων ὑψηλὰ θαλασσίῳ ἢ κινάρᾳ, ▪ Δοκ. ▪ Ἐκλαλοῦσι δ' αὐτὴν πάντες οἱ σκίγγους τὸ σύνηθες, οὐ διὰ τοῦ κ καὶ ι τὴν ποιητὴν συλλαβὴν ὑφιέντες, ἀλλὰ διὰ τοῦ κ καὶ τοῦ υ. ▪ Γαλ.

Κυνάς, άδος (ἡ), (ὡς ἐπίθ.) = Κυνεία, σκυλήσικη. ▪ Ἡμέραι —, ▪ Πλ., τὰ κυνικὰ καύματα. ‖ (σύν.) = Κυνάκανθα. 2) σκυλόμαλλον, χονδρὸν (χόρτ., αγριᾶν) μαλλί. 3) = Ἀκαναγδαλιά. 4) χονδρὸν χαρτὶ (ξυλοπάπυρ.), = Βύβλος.

Κύνασπρον (τὸ), τὸ ἄσπρον Κύων.

Κυνάω-ῶ, Μ. ἤσω. (ἐπὶ κυνῶν) Ὀργῶ πρὸς συνουσίαν. 2) = Κυνίζω.

Κυνδαλὴ (ἡ), = Κύνδαλος.

†Κυνδάλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κύνδαλος, καρφάκι (χυρ. διὰ τὰ πέταλα τῶν ὑποδημάτων).

Κυνδαλισμὸς (ὁ), εἰδ. παιδιᾶς (ἐκφοσπόθων κτυπώντες νὰ ἐκβάλωσι παλινδρομικόν τι [κυνδάλιον] μπηγμένον κατὰ γῆς εἰς τρόπον ὥστε νὰ ξαναμπηχθῇ μόνον του· ἀναλογ. κατά τι μὲ τὸ Τερμ.) τσελλίνι-τσομάκι.

Κυνδαλοπαίκτης, ου (ὁ). ὁ παίζων τὸν κύνδαλον.

†Κύνδαλος (ὁ), [κόνδαξ]. παλαιὸν ξυλοκάρφι.

Κυνέη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Κυνῆ, (χυρ. θηλ. τοῦ

Κύνειος καὶ Π. **Κύνεος**, η, ον. Ἴδιος κυνὸς, σκυλήσικος, (μτγν.) ἀναιδὴς ὡς ὁ κύων. ▪ Οὐ δ' ἂν ἔμοιγε τετλαίη, κύνεός περ ἐών, ἐς ὦπα ἰδέσθαι, ▪ Ἰλ. Γ.

Κυνέω-ῶ [ἰκνέω], Μ. κύσω (ἀόρ. Ἐκυσα καὶ μσ. Ἐκυσάμην, Φιλῶ. ▪ Χεῖρας ἐκύσσεν, ▪ Ὀδ. Φ. (ὀθ. τὸ Γερμ. Küssen)· (καὶ μσ.) ▪ Κυσσάμενοι [οἱ περιῤῥερῆ], ▪ Ἀρχ., φασὶ φιλήθουν. [λογογρ. σ. εὐγρ. τὸ Προσκυνῶ]. ▪ Ἡ Νέμεσιν δεινὴν οὐχὶ κύσασα θεὸν, ▪ Ἐπιγρ.

Κυνῆ (ἡ), κατὰ ἀρχ. ἀντὶ Κυνέη (ἔνν. δορᾶς), τὸ δέρμα τοῦ σκύλου, σκυλοτόμαρον. (συνεκδ.) περικεφαλαία (κυρ. ἀπὸ δέρμα ἢ ἀπὸ πάνω μέταλλον), (ἐν γέν.) σκέπασμα τῆς κεφαλῆς, σκούφια, σκιαδίον. ▪ Δίχ' ἐπὶν κυνέην κεφαλῇ ἔχεν, Ὀδ. Ω. ▪ Ἐκτοθεν κυνέην, ▪ Ἰλ. Κ. ▪ Κυνέην χαλκείην, ▪ Ἡρ. ▪ Ἀρκτὶ δ' ἠλιοστερὴς κυνῆ πρόσωπα θεσσαλὶς νιν ἀμπέχει, ▪ Σοφ. ▪ Δὸς Ἀΐδος κυνέην, μὴ μὲν ἴδοι Ἄρης, ▪ Ἰλ. Ε, (ὀθ. ἡ μυθολογία ὅτι οἱ φοροῦντες αὐτὴν ἐγίνοντο ἀόρατοι).

Κυνηγεσία (ἡ). κυνήγιον (χυρ. μὲ σκυλιά).

Κυνηγέσιον (τὸ). κυνῆγι (καὶ τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ ζῶον καὶ ὁ τόπος). ▪ Ὑπάγειν τὸ κυνηγέσιον, ▪ Ξεν. ▪ Ἀπέναι ἐκ τοῦ κυνηγεσίου, ▪ αὐτ. 2) (συνεκδ.) συνοδία κυνηγῶν μὲ σκυλιὰ κτλ., (καταχρ.) κυπαρίσσι λύκων. ▪ Τὸ κυνηγέσιον πᾶν ἀμπεπέμψω, ▪ Ἡρ. ▪ Ἀνθρωποφαγοῦσι δ' οἱ μονοπέτρας τῶν λύκων μᾶλλον ἢ τὰ κυνηγέσια, ▪ Ἀρχ.

Κυνηγετέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κυνηγῶ (χυρ. μὲ σκυλιά). ▪ Διζῆσις ὑπηρετικὴ κωλυέτω ὕδατος καὶ ὕπνῳ περ ὧν ἐθέλωσι κυνηγετεῖν, ▪ Πλάτ.

Κυνηγέτημα (τὸ), = Κυνήγιον, Κυνηγέσιον.

Κυνηγέτης [κυνηγέω], ου (ὁ). κυνηγός.

Κυνηγετικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κυνηγὸν ἢ εἰς τὸ κυνῆγι· ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ κυνῆγι. ▪ Κυνηγετικὸς (ἔνν. λόγος) ἢ ▪ Κυνηγετικὰ (ἔνν. πράγματα), ▪ Ξεν., συγγραμμα ἢ ποίημα περὶ κυνηγεσίας.

Κυνηγέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κυνηγέτης.

Κυνηγέω-ῶ [κυνηγός], Μ. ήσω, = Κυνηγετέω (κυρ. καὶ μτφρ.).

Κυνηγέτωρ (ὁ), Π. ἀντὶ Κυνηγέτης.

Κυνηγία (ἡ), = Κυνηγεσία.

Κυνήγιον (τὸ), = Κυνηγέσιον.

Κυνηγὸς (ὁ), [κύων, ἡγοῦμαι], = Κυνηγέτης.

Κυνηδὸν, ἐπίῤῥ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν κυνῶν, ὡσὰν τὰ σκυλιά.

Κυνηλασία (ἡ), Π. = Κυνηγεσία, [ἐκ τοῦ

Κυνηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. [κύων, ἐλαύνω], = Κυνηγετέω.

Κυνήπεδες (οἱ). τὰ κάκκαλα εἰς τὴν κάτω-κάτω χλείδωσιν τοῦ ποδὸς τῶν ἵππων, (ἄλλ.) Σφυρά, (Γαλλ.) **poulets**. ▪ Ἀνωτέρω μὲν τῶν ὁπλῶν, κατωτέρω δὲ τῶν κυνηπόδων, ▪ Ξεν.

Κυνηπινδα, ἐπίῤῥ. (ἀπὸ παίζειν, ▪ Πλάτ.) εἶδος παιδιᾶς ἅπου φιλιοῦνται.

Κυνία (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, = Κυνοκράμβη.

†Κυνίας ου (ὁ), = Κύνειος. ▪ Πῖλος —, ▪ Ἡσύχ., = Κυνῆ. ▪ Θὴρ —, ▪ αὐτ., εἶδος σκαντζοχοίρου(;).

Κυνίδιον (τὸ), = Κυνάριον, σκυλάκι.

Κυνίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι (Ὁμοιάζω, [κυρ. δὲ ἐπὶ ὕπν.] Περιπατῶ ὡσὰν) τὸν σκύλον. 2) (μτγν.) εἶμαι (ζῶ ὡς) Κυνικὸς φιλόσοφος. ▪ Σωκράτους ἀκούσας Ἀντισθένης ἐκύνισε, ▪ Ἐλιμ.

Κύνικλος (ὁ), = Κούνικλος.

Κυνικὸς, ἡ, όν, ᾗ (ἐπίῤῥ.) -ικῶς, = Κύνειος, σκύλινος. ▪ Σπασμὸς —, ▪ Ἰατρ., ὅταν σχεδὸν τὸ σῶμα ᾗ ἐβγαίνῃ ἡ γλῶσσα. ‖ (συνήθ.) ▪ Κυνικοὶ [φιλόσοφοι], ▪ οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ σύστημα τοῦ Ἀντισθένους, τοῦ Διογένους ἢ ἄλλων, (κατὰ λέξ.) ζῶντες ὡσὰν τὰ σκυλιὰ, (ἴδε Κύων).

Κυνικῶς, ἐπίῤῥ. Κυνὸς τρόπον, ὡσὰν τὰ σκυλιά, (θηλ.) ἀναιδῶς ἢ σκληρῶς. ▪ Ἐπιδεικνύοντες τὰ αἰδοῖα κυνικώτερον, ▪ Πλ. ▪ Ἐπὶ τῶν κυνικῶς πεπαιδευμένων, ▪ Ἰατρ.

Κυνίσκη (ἡ), μικρὴ σκύλα, σκυλίτσα ἢ

Κυνίσκος (ὁ), μικρὸς σκύλος. 2) εἶδ. ἰχθ. (σκυλόψαρον).

Κυνισμὸς (ὁ), [κυνίζω]. τὸ σύστημα (ὁ τρόπος, ἡ ζωὴ) τῶν Κυνικῶν φιλοσόφων. ▪ Εἶναι γὰρ τὸν κυνισμὸν σύντομον ἐπ' ἀρετὴν ὁδόν, ▪ Ἀρτ.

Κυνιστέον, θετ. τοῦ Κυνίζω. ▪ Πρὸς κυνισμὸν περὶ τοῦ πῶς κυνιστέον, ▪ Ἰουλ.

Κυνιστὶ, ἐπίῤῥ. = Κυνηδὸν ἢ Κυνικῶς.

Κυνοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυνηγῶ (χυρ. μὲ σκυλιά). ▪ Διζῆσις ὑπηρετικὴ κωλυέτω ὕδατος καὶ ὕπνῳ περ ὧν ἐθέλωσι κυνηγετεῖν, ▪ Πλάτ.

Κυνοβάτης, ου (ὁ), (κυρ. ἵππος) ὁ περιπατῶν ὡσὰν τὸν σκύλον μὲ ἀνοικτὰ σκέλη (χυρ. ▪ Ὁ προφέρων τὰς ὁπλὰς εἰς τὸ ἐντὸς τῶν κυνηπέδων, καὶ ἕλκων [ἄλλ. ἑλκῶν] τοὺς πόδας, καὶ χωλαίνων ἐν αὐτοῖς· ▪), (Γαλλ.) tournure.

Κυνοβλώψ, ῶπος (ὁ, ἡ). = Κυνώπης.

Κυνόβρωτος (ὁ, ἡ), [κ. βιβρώσκω], φαγωμένος.

Κυνογαμία (τὰ). οὕτως ὠνόμασεν ὁ κυνικὸς Κράτης τὸν μετὰ τῆς ἱππαρχίας γάμον τοῦ τελεσθέντα ἐν τῇ Ποικίλῃ.

Κυνόγλωσσον (τὸ), (κατὰ λέξ.) γλῶσσα σκυλίσια, (ὀθ. μτγν.) εἶδ. χόρτου (ὅμοιον μὲ τὸ παζί), (ἴσως) Ἀρνόγλωσσον (τὸ μέγα).

Κυνόγλωσσος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (ἄλλο παρὰ τὸν Βούγλωσσον). 2) = Κυνόγλωσσον, [φυτ.].

Κυνογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος, ἢ σκληροκάρδιος(;), (κατὰ λέξ.) σκυλόγνωμος.

Κυνοδέσμη (ἡ). δέσιμόν τι δερμάτινον διὰ τοῦ ὅπ. ἔδενον διὰ τὸ εὐσχημότερον τὴν ἀκροποσθίαν των οἱ παλαίοντες ἢ ἄλλως ἐπιδεικνύμενοι γυμνοί.

Κυνόδεσμος (ὁ). καπιστρι ἡ λυτάρι τῶν σκύλων.

Κυνίδηκτος (ὁ, ἡ), [κ. δάκνω]. σκυλοδαγκασμένος. «Κυνόδηκτον (τό),» Ἰατρ., δάγκασμα σκύλου.

Κυνόδους, οντος (ὁ). τὰ μεταξὺ τῶν ἐμπροσθινῶν ϗ ὀπισινῶν σουβλερὰ ὀδόντι, σκυλόδοντον.

Κυνοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω κυνηγῶν μὲ τὰ σκυλιά, ἢ· σκαλίζω 'σὰν τὸ σκυλί, ἐχνηλατῶ. «Ὁ τῆς ἄγρας ἐρωτικός, ἀνιχνεύτας, κυνοδρομήσας, αἱρεῖ τὸ θηρίον, » Κλα.

Κυνοδρομία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρηγ., κυνήγημα μὲ τὰ σκυλιά.

Κυνοειδής, ές (ὁ, ἡ), ὅμοιος (τὴν μορφὴν ἢ τὸ ἦθος) μὲ σκύλον. ‖. (οὐσ.) Κυνοειδές, τὸ φυτὸν Ψύλλιον, (ἄλλ.) Κυνοκεφάλιον.

Κυνόζολον (τό), [κ. ὄζω], εἶδ. φυτοῦ (βρωμᾷ 'σὰν σκυλί), = Χαμαιλέων (ὁ Μέλας).

Κυνοθαρσὴς, ές (ὁ, ἡ) καὶ

Κυνοθρασὺς, ές (εἴα, ὺ), Π. ὁ ἔχων τὸ θάρσος ἢ θράσος τοῦ κυνός, τολμηρὸς ἢ προπετὴς 'σὰν τὸν σκύλον.

Κυναχάρβαμον (τό), εἶδ. καρυδάμου.

Κυνάκαυμα (τό), ἡ ζέστη τῶν κυνικῶν καυμάτων.

†Κυνόκεντρον (τό), εἶδος φυτοῦ, Κυνάκανθος[;].

Κυνοκεφάλιον (τό), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ψύλλιον.

Κυνοκεφαλοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ κυνοκέφαλον.

Κυνοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κεφαλὴν κυνός, σκυλοκέφαλος. ‖. (οὐσ.) εἶδ. πιθήκου, (ἴσ. ὁ Γαλλ.) papion.

Κυνοκλόπος (ὁ, ἡ). ὁ κλέπτων σκύλους ἢ κλείψας σκύλον (καθὼς ὁ Ἡρακλῆς τὸν Κέρβερον).

Κυνοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμελοῦμαι (Τρέφω) σκύλους.

Κυνοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυλοκοπῶ 'σὰν τὸ σκυλὶ (ἀλύπητα, σκυλήτικα).

Κυνοκράμβη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (κοιν.) σκαρολάχανον (ἀντὶ) σκυλολάχανον, (ἄλλ.) ἀνόξωστες ἀγρία, καὶ Ἀποκύνον.

Κυνοκτονία (ἡ). σκότωμα σκύλων, [ἐκ τοῦ

Κυνοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων τοὺς κύνας, (ὀθ. ‖. οὐσ.) Κυνοκτόνον (τό). εἶδος ἢ γένος φαρμ. φυτῶν, (χυρ. δὲ) τὸ Ἀκόνιτον ἢ Κολχικὸν, (κοιν.) σκυλοβότανον, (ἴδε καὶ Ἀποκύνον).

;Κυνολέσχης, ου (ὁ), = Κυσολέσχης, αἰσχρολόγος.

Κυνολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ περὶ τοῦ ἄστρου κυνὸς ἢ ὡς κυνικὸς, (παρφδ. τοῦ Κοινολογέομαι).

Κυνόλοφα (τά), ἀποφύσεις τινὲς τῶν σπονδύλων τοῦ φαχοκοκκάλου, (ἄλλ.) Κέρνα.

Κυνόλυκος (ὁ), εἶδ. ζώου, (ἄλλ.) Κροκόττας.

Κυνοπάλαιστος (ὁ, ἡ). ὁ παλαίων λύσσαν σκύλου.

Κυνόμηλον (τό), Δ. ἀντὶ Κυνόμηλον, τὸ Κοκκύμηλον.

Κυνομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι μὲ σκύλον ἢ σκύλους.

Κυνόμαχον (τό), ὁ μέλας χαμαιλέων, (φυτ.).

Κυνομύριον (τό), ἡ δρυόβαχη, (φυτ.).

Κυνόμυρον (τό). ὁ καρπὸς τοῦ κυνοσβάτου, (κοιν.) δρυόβοκωλος.

Κυνομορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν κυνὸς, κυνοπρόσωπος.

Κυνόμυια (ἡ), εἶδ. μυίγας, σκυλόμυγα, (ἴδε Κυνάμυια).

Κυνοπρῆστις, εως (ἡ), εἶδ. ἐνσίμου φαρμακεροῦ διὰ τοὺς σκύλους.

Κυνοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον σκύλου, σκυλομούτσουνος.

Κυνοπτικὸν (τό). [κύων, ὄψις], εἶδ. ἰατρικοῦ (κολλυρίου) διὰ τὰ ‘μάτια.

Κυναραίστης καὶ

Κυναρβαίστης, οῦ (ὁ), Π. [κ. ῥαίω], τὸ ἐντ. Κρότων, (κοιν.) τσαμπούρι.

Κυνόρδαν ἢ Κυνορόδαν (τό), τὸ ἄνθος τοῦ Κυνοσβάτου. 2) εἶδος ἐρυθροῦ κρίνου.

Κυνόσβατον (τό). ὁ καρπὸς τῆς κυνοσβάτου, (ἄλλ.) Κυνόμυρον.

Κυνόσβατος (ἡ ϗ ὁ), εἶδ. θάμνου ἀκανθ. (βάτου), = Κυνάκανθος. 2) (κατὰ τὸν Δοκρ. Δ', 144) ἡ τραχεῖα Σμίλαξ.

Κυνόσουρα (ἡ). ἀστερισμός τις, (ἄλλ.) Μικρὰ Ἄρκτος, (κατὰ λέξ.) σκυλοουρά.

Κυνόσουρον (τό), (ὠδὸν) τὸ (ἄλλ.) Οὔρινον ϗ Ὑπηνέμιον.

Κυνοσαυρὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. λαγωνικοῦ (καταγομένου ἀπὸ τὰ Κυνόσουρα τῆς Δακων.). 2) = Κυνόσουρα.

Κυνοσπάραχτος (ὁ, ἡ). ὁ σπαραχθεὶς (ξεσχισθεὶς) ὑπὸ τῶν κυνῶν.

Κυνοσπὰς, άδος (ἡ), = Κυνοσπάραχτος.

Κυνόσπαστος (ἡ καὶ ὁ). = Κυνοσβατος.

Κυνοσσὸς (ἡ), Π. [κ. σείω]. ὁ ἐρεθίζων (ἢ τρέχων μὲ) τοὺς σκύλους, κυνηγός.

Κυνόσχοινον (τό), μέτρον τι ἐκτάσ., (ἄλλ.) Διχάς.

Κυνοσφαγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. εἰς τιμὴν τοῦ ὅπ. σφάζονται (θυσιάζονται) σκύλοι, (ἄλλ. διορθ.

;Κυνοφαγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. = Κυνόμορφος.

Κυνοτροφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς κυνοτροφίαν. » Κυνοτροφικὴ, » ἡ τέχνη τοῦ ἀνατρέφειν κύνας.

Κυνοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (ἀνατρέφων) κύνας.

Κυνουλκὸς, ἡ, όν, Π. [κ. ἕλκω], = Κυναγωγός.

Κύνουρα ϗ Κυναύρια (τὰ), Π. βράχοι εἰς τὸ παράλιον.

Κυνοϊχνον (τό). σακκὶ δερμάτινον (κυρ. ἀπὸ σκυλοτόμαρον), τσάντα, ταγριτζίκα, [ἐκ τοῦ

Κυνοῦχος (ὁ). [κ. ἔχω]. = Κυνόδεσμος. 2) = Κυνοϊχνιον, τσάντα. » Κυνοῦχος μόσχειος, » Ξεν.

Κυνοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω σκυλιά, τρέφομαι μὲ κρέας σκύλων.

Κυνοφθαλμίζομαι, Μ. ίσομαι. Βλέπω μὲ ἀνοικτὰ βλέμματα ('σὰν τὸ σκυλί).

Κυνοφόντις, ίδος (ἡ). ἑφτὴ τις τῶν Ἀργείων καθ' ἣν ἐφόνευαν σκύλους.

Κυνόφορων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. «Κυνογνώμων ἀδιανόητος ('σὰν τὸν σκύλον)».

Κύνταρος, ὑποχθ. ϗ

Κύντερος, η, ον, Π. συγκρ. (ἀνωμλ. ἐκ τοῦ Κύων), θρασυτερος-τατος, ἀναιδέστερος-τατος, (ἐν γεν.) γενικότερος. » Τέλλαι δὴ κραδίη, καὶ κύντερόν ἄλλο πατ' ἔτλης,» Ὀδ. Γ. (εἶπαν καὶ Κυντεριώτερος, -ώτατος· εἰς δὲ τὸν Λεξ. περὶ Πουρν. εὑρηται ϗ « Τὸ πάντων κυνοτάτον, »).

;Κυνολαγμὸς (ὁ). ὀλαγμὸς (γαύγισμα) σκύλου.

Κυνωδὴς, ους (ὁ, ἡ, καὶ (ἐπίρ.) -ωδῶς, = Κυνοειδὴς, σκυλήτικος.

Κυνώπης, ου (ὁ καὶ Κυνῶπις, ιδος (ἡ), Π. [κ. ὤψ]. ὁ ἔχων 'μάτια (βλέμματα) σκύλου, = « Κυνὸς ὄμματ' ἔχων, » Ἰλ. Α., ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος. » Κυνώπιδες θεαί, » Εὐρ., αἱ Ἐρινύες.

Κύνωψ, ωπος (ὁ', τὸ φυτ. Ψύλλιον.

;Κυογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην (ὡς ἐγκύου) γαστέρα.

Κύος, εος-ους (τό), Π. ἀντὶ Κύημα.

Κυοτοκία (ἡ), [κύος, τίκτω]. γέννησις.

Κυοτροφία (ἡ). τὸ ἐν τῇ κυΐλιγγι θρέψιμον τοῦ ἐμβρύου.

Κυοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἔγκυος, ἐγκυμονῶ.

Κυοφόρημα (τό). τὸ κυοφορούμενον, ἔμβρυον.

Κυοφόργια, ων (τά), = Κυοφορία.

Κυοφορία (ἡ). τὸ ἐν γαστρὶ φέρειν, (κοιν.) Ἐγγάστρι, [ἐκ τοῦ

Κυοφόρος (ἡ), [κύος, φέρω]. ἔγκυος, ἐγγαστρωμένη. (μτγ.) εὔφορος. » Δίφορος —,» Ψευδοκαλλιθ., ὁ χρησμοὺς εἰς τὰς εἰκοῦσας.

Κυπαρὶς, ίδος (ἡ), = Κύπαρος, σποροθήκη φυτοῦ.

Κυπαρίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κύπαρος.

Κυπαρισίας, ου (ὁ), εἶδος πεθυμάλλου (διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν φύλλων του).

Κυπαρίσσινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ξύλον κυπαρίσσου, κυπαρισσένιος.

Κυπαρισσοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κυπαρισσίνην δορυφόρον. » Θάλαμος—,» Ἀν.

Κυπάρισσος (ἡ), [κύπαρος], εἶδος δένδρου, κυπαρισσι.

Κυπαρισσοτρόφος ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (πορώγων) κυπαρίσσους.

Κυπαρισσών, ῶνος (ὁ). δάσος κυπαρίσσων

Κυπάριττος, Κυπαρίττινος κτλ. Ἀττ. ἀντὶ Κυπάρισσος.

Κύπαρος (ὁ), [κύβος], = Κύπταρος.

;Κυπὰς, άδος (ἡ), Π. ἐσφαλμ. ἀντὶ

Κύπασις, εως (ὁ ϗ σπνρ. ἡ), Π. [κύπη], εἶδ. χιτῶνος γυναικείου καὶ ἀνδρείου.

Κυπασσίσκος (ὁ) καὶ

Κυπάσσιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Κύπασσις.

Κυπειρίζω, Μ. ίσω. Ἔχω γεῦσιν ἢ ὀσμὴν κυπείρου.

Κυπειρὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (ὅμοιον μὲ τὸ

Κύπειρον (τό) καὶ

Κύπειρος (ὁ καὶ ἡ), [;]. εἶδ. ἁρωματ. φυτοῦ (ἀγριάδας ἢ ἡμερόνει φυομένου εἰς ὑγροὺς τόπους). (κοιν.) κύπερη, (Γαλλ.) souchet, (εἶδ. αὐτοῦ εἶνε καὶ τὸ Ἀραβ.)

γάμου-λεζίζ καὶ(ᾳ) τὸ Ζιγγίβερι. «Ἡδὲ φιλοζώια κυπειρίδος ἢδὲ κυπείρου», « Νίκ.

Κυπελλίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κύπελλον.

Κυπελλομάχος (ὁ, ἡ). ὁ πιλονεικῶν (συνεφιζόμενος) πρός τινα ποίος νὰ πιῇ πλειότερον, [[μάχομαι καὶ

Κύπελλον (τὸ), Π. [κυρ. ὑποκορ. τοῦ Κύπη], ποτήρι, (κοιν.) κοῦπα.

Κυπελλοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων κύπελλα (κατήρια). « Τράπεζα —, « Νόνν.

Κυπελλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων(βαστάζων) κύπελλον, οἰνοχόος. «Ἥβαιστος κυπελλοφόρος τῇ Ἥρᾳ γίνεται, « Εὐστ.

†Κυπελλιγάριον, ωνος(ὁ), Κωμ. [κύπελλ. χαίρω]. οἰνοπότης.

Κύπειρις, ίδος (ἡ), = Κυπαρίς.

Κύπειρος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Κύπερος.

Κύπη (ἡ), [κύω, κύτος]. (ἐν γέν.) καιλότης, (ἰδιαιτ.) εἶδος ποτηρίου, (ὀθ. κοιν.) κοῦπα, (μτγν.) εἶδ. πλοίου, βάρκα, (ἄλλ.) Σκύφος, (παρβλ. Γυπη καὶ Κύμβη), (ὄζει :

†Κυπάω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀναπέπω, (σῦχ. μένων εἰς τὸ σύνθ.) Ἀνακυπόω.

Κυπρεύζω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυπρίζω.

Κυπρίδιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Κύπριν (τὴν Ἀφροδ.), Ἀφροδίσιος ἢ Ἐπαφρόδιτος.

Κυπρίζω [κύπρις], Μ. ίσω. Ἀνθῶ (κυρ. ἐπὶ ἀμπέλ. καὶ ἐλ.).

Κύπριον (τὸ), (ἐνν. ἔλαιον), εἶδ. μύρου κατεσκευασμένου ἀπὸ ἄνθη κύπρου.

Κυπρῖνος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (ποταμ.), (Τευρκ.) σαζάν:, (καὶ εἰς τὴν Προῦσαν καὶ ἀλλαχοῦ) κιουμπρίν, (κοιν.) γρεβάδι, (Γαλλ.) carpe.

Κύπρις, ιδος (ἡ). ἡ Ἀφροδ. (ὡς τιμωμένη κατ' ἐξοχ. εἰς τὴν Κύπρον). Π. νεᾶνις ὡραία (χαριτωμένη). 2) (μτγν.) ἔρως, ἡδονή. ἀπάλαυσις ἐρωτική, θέλγητρον. « Ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις, ἐν πεινῶντι δ' οὔ, « Πλ. 3) τὸ ἄνθ. τῆς ἀμπέλ. καὶ τῆς ἐλαίας, [ὄθ.

Κυπρισμός (ὁ), [κυπρίζω]. τὸ ἄνθισμα τῆς ἐλ. καὶ ἀμπέλου.

Κυπρογένεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Κυπρογενής, ές (ὁ, ἡ). ἡ γεννηθεῖσα εἰς τὴν Κύπρον, (ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ.).

Κύπρος (ὁ καὶ ἡ), [κύπαρος]. εἶδ. δένδρου τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα ἢ ἡ φλοιὸς εἶνε λίαν, ἡ γνωστὴ βαφὴ κυᾶ, (Ἀραβ.) Χενά, (Γαλλ.) troène, (ἀπὸ τὰ ἄνθη του κατεσκεύαζετο τὸ Κύπριον καλούμενον μύρον ἢ ἔλαιον, τὸ μονολεκτ., Κυπρινέλαιον καὶ, ὁμωνύμως τῷ δένδρῳ, Κύπρος. « Τῆς κύπρου ἡ ἐργασία παρακλησία τῇ τοῦ ῥοδίνου, « Θφρ. 2) εἶδ. μέτρου (χωρ. 2 μόδια ἢ 5 χοίνικας).

Κυπτάζω [κύπτω], Μ. άσω. Σκύπτω συχνὰ ἢ εἶμαι σκυμμένος πολλὴν ὥραν (ὡς νὰ σκαλίζω ἢ νὰ παρατηρῶ), (συνκδχ.) παρατηρῶ, (ὀθ. τὸ κοιν.) κυττάζω, περιεργάζομαι καταγίνομαι χρυσοτριβῶ.

Κυπτός, ἡ, όν. Σκυφτός, σκυμμένος, (συγχ. τῷ Κρυπτός).

Κύπτω [κύβη], Μ. κύψω. Γέρνω ἐμπρός, (κοιν.) σκύφτω (μτδτ. καὶ ἀμτδτ.). (εἰς τοὺς πρκ.) εἶμαι σκυμμένος, κυρτός, « Κέρσε κεκυφότα εἰς τὸ ἔμπροσθεν, « Ἥρ. 2) κρεμάσμαι, ἀπέγγομαι. « Κύψαντες ὕδριν ἀθρόην ἀπέφλυσαν, « Ἀρχίλ.

‡Κύρβασις, α, ον, Π. ἀντὶ Κυρηβαῖος. «Μάζα—, « Ὅμ., Κύρ., ἀκό χοιδρὸν ἀλεύρι, ψωμὶ Ἀσπιτικόν, [ἄλλ. διορθ. Γυραίη καὶ ἄλλ. Τυρβαίη).

Κύρβας, αντος (ὁ), Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Καρύβας.

Κυρβασία καὶ

Κύρβασις [κύρβας], εως (ἡ), εἶδ. Περσ. τιάρας, μιτρέτα ἢ κιουλάφι, (παρβλ. Κίδαρις. « Οἱ Παλατῖνοι . . , τοὺς καλουμένους ἄπικας ἐκινεῖμενοι ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς, πίλους ὑφηλοὺς εἰς σχῆμα συναγομένους κωνειδεῖς, οὓς Ἕλληνες προσαγορεύουσι κυρβασίας, « Δ. Ἁλ. 2) (μτγν.) ἡ κορώνα τοῦ πετεινοῦ. 3) σακκούλι εἰς σχῆμα κυρβασίας. «Θάλψιες ἐν κυρβασίσοι, « Ἀρετ.

Κύρβις [κόρυς, κόρυμβος], εως (ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) αἱ πυραμιδοειδεῖς ξύλιναι στῆλαι ἐπὶ τῶν ὁπ. (στρεφομένων περί τινα ἄξονα) ἦσαν γραμμένοι οἱ παλαιοὶ θεσμοὶ καὶ τὰ θρησκευτ. ἔθιμα (τὸ κανονικὸν δίκαιον) τῶν Ἀθην. « Ὡς χρὴ θύειν τὰς θυσίας τὰς ἐκ τῶν κύρβεων ἢ τῶν σηλῶν κατὰ τὰς συγγραφάς, « Λυσ., (παρβλ. Ἄξων). 2) (κωμ.) ἐμπειρος τῶν νόμων, [τρόπον τινὰ) κιόδης ἐμψυχος. «Εὐρετικὴς, περιτρεμμα δικῶν, κύρβις, κρόταλον, « Ἀρχ. 3) (ἐν γέν.) πίναξ, σύγγραμμα ἢ ποίημα (ἀρχαῖον). « Κύρβεις, οἷς ἔνι πᾶσαι ὁδοὶ καὶ πείρατ' ἔασιν ὑγρῆς τε τραφερῆς τε, « Ἀπλλν.

Κυρεία (ἡ). κῦρος, κυριότης, ἐξουσία, [ἐκ τοῦ

Κυρέω-ῶ [κῦρος], Μ. κυρήσω καὶ κύρσω (ἀόρ. Ἐκύρησα καὶ Ἔκυρσα, καὶ 6'. Ἔκυρον), Π. (μὲ γεν. ἢ δοτ. ἢ σπνττ. αἰτ.) εὑρίσκω (κατὰ συγκυρίαν), συναπαντῶ, ἐπιτυγχάνω. « Ἔκυρσας, ὡς τε τοξότης ἄκρος σκοποῦ, « Αἰσχλ. « Μελάθρου κῦρε κάρη, « Ὅμ., Ἴλ., ἔφθασεν, ἤγγισεν. « Βασιλῆος ταφῆς κυρήσας, « Θρ., θὰ ἀξιωθῇ. « Τῶν μεγίστων ἀγαθῶν κεκυρηκώς, « Πλάτ. (ᾧ προσθετ.) « Λέων ἐπὶ σώματι κύρσας, « Ἰλ. Γ. (καὶ αἰτ.) «Ἐπ' ἀκταῖς νιν κυρῶ, « Εὐρ. (καὶ ἀμτβτ.) « Ἐν τῷ πράγματος κυρεῖ; « Σοφ., τίς πόλις κατέστασιν εὐρίσκεται; (καὶ ἀπρσ.) « Κακὸν κυρεῖν τι τῷ στρατεύματι ἔοικεν, « Εὐρ., συνέβη. (καὶ πθ. ἢ μσ.) « Ἄλλοτε μὲν ὄγε κακῷ κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ, « Ἰλ. Ω., περιπίπτει εἰς. 2) (ὡς βοηθητ. ῥῆμα μὲ μτχ.) = Τυγχάνω. « Ἐχθρὸς ὢν κυρεῖ, « Σοφ., ἔτυχε (συνέπεσε) νὰ ᾖνε. « Εἰρηκὼς κυρεῖ, « αὐτ. « Θαμὼ παρ' ᾧ θύων ἔκυρον, « αὐτ.

Κυρηβάζω, Μ. άσω, = Κυρίσσω. Κυρίζομαι.

Κυρήβεον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ τσόφλια τῶν ἀσπρίων, πίτυρα, ἄχυρα. «Ἡ ἠλέκτρες . . τὰ κυρήβια καὶ τὰ κόφφη συναναπῇ, καλλωπιζένη σαύτοις, « Προβλ. « Ἔφευγεν εὐθὺ τῶν κυρηβίων, « Ἀρχ., κατὰ τὸν ἀλέκτορα.

Κυρηβοπωλίης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν κυρήβια (πίτυρα).

Κύρημα (τὸ), [κυρέω]. Π. εὕρημα, συναπάντημα, ἔρμαιον. σωμβδηκός(ᾳ).

Κυρία (ἡ), θηλ. τοῦ Κύριος (ἴδε τὴν λέξ.). 2) = Κυρεία, κυριότης, ἐξουσία. δύναμις. « Πρῶτον μέν οὐκ ἔχει (παρὰ Ῥωμαίοις) εἶναι κυρίαν ἡ γυνή, « Πλθ., (ὅθ. φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυρία).

Κυριακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κύριον (καὶ ἐκκλησ. εἰς τὸν Χριστόν), (ὅθ.) «Κυριακὴ (ἐνν. ἡμέρα), « ἡ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ᾗ «Κυριακὸν (τὸ), ἡ μεγαλητέρα ἢ κεντρικωτέρα ἐκκλησία ἢ τὸ (ἄλλ.) καθολικὸν τοῦ ναοῦ (ὅπου συνήρχοντο ᾗ ἐλειτούργων (κυρ. τὰς κυριακάς, πρὸς διαφορὰν τῶν παρεκκλησίων). «Κυριακά, « Καν., τὰ ἐκκλησιαστικὰ κτήματα.

Κυριαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄρχω (Βασιλεύω) ὡς –

Κυριάρχης, ου (ὁ). ἐξουσιαστής, μονάρχης.

Κυριάρχησις, εως καὶ

Κυριαρχία (ἡ). κράτος (ἐξουσία) κυριάρχα. 2) (θλγ.) ἡ ἀρχὴ (πηγὴ) πάσης κυριότητος.

Κυριαρχικός, ἡ, όν, (καὶ ὁ πρ.) -ικῶς. Κυριάρχου ἴδιος, μοναρχικός.

†Κυριβάζω, Μ. άσω, = Κυρτβάζω.

Κύριγμα (τὸ), = Κύριξις.

Κυρίεια (ἡ), = Κυρεία, κυριότης, ἐξουσία.

Κυριεύσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Κυριεύω, Μ. εύσω. (μὲ γεν.) Εἶμαι ἢ Γίνομαι κύριός τινος, λαμβάνω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ἐξουσιάζω, ἀποκτῶ, ἐπικρατῶ. «Κυριευέτωσαν οἱ πρόσθροι μέχρι ὀδοράχμων, « Αἰσχ., ἐχέτωσαν τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐπιβάλλειν πρόσμον. « Κυριεύων, « Ἐκίνητ., εἶδος συλλογισμοῦ.

Κυρίζομαι, Μ. ιξομαι, = Κυρίσσω, κτυπῶ μὲ τὰ κέρατα, (ἐν γεν.) μάχομαι, φιλονεικῶ.

‡Κυρίλλιον (τὸ). [ι] ἀγγεῖόν τι στενόλαιμον, = Βομβύλιος.

Κύριξις [κυρίσσω], εως (ἡ). κτύπημα μὲ τὰ κέρατα, κούτρισμα

Κυριοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. (Ἐκκλησ.) Γίνομαι κυριοκτόνος.

Κυριοκτονία (ἡ). (Ἐκκλησ.). τὸ ἔγκλημα τοῦ κυριοκτόνου.

Κυριοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (φονεύσας) τὸν κύριόν του ἢ τὸν Κύριον τοῦ παντός (τὸν Ἰησοῦν Χριστόν), [ἄλλ.) Θεοκτόνος.

Κυριολεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταχειρίζομαι κυριολεξίαν, ὁμιλῶ ἢ γράφω –

Κυριολεκτικῶς, ἐπίῤ. Μὲ κυριολεξίαν, χωρὶς μεταφορὰς (τροπολογίας).

Κυριόλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ κυρίως (κατὰ κυριολεξίαν, ὄχι τροπικῶς ἢ καταχρηστικῶς) λεγόμενος.

Κυριολεκτως, ἐπίῤ. = Κυριολεκτικῶς.

Κυριολεξία (ἡ). ἡ κυρία σημασία τῆς λέξεως, ἢ ἡ χρῆσις τῆς λέξεως εἰς τὴν κυρίαν της σημασίαν, (ἀντιθ. τῷ Τροπολογία).

Κυριολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κυριολεκτέω.

Κυριολογία (ἡ), = Κυριολεξία.

Κυριολογικός, ἡ, όν. Ὁ κατὰ κυριολογίαν, κυριολεκτ. « Τῆς ἱερογλυφικῆς ἡ μὲν ἐστι διὰ τῶν πρώτων στοιχείων κυριολογική, ἡ δὲ συμβολική, « Κλμ.

Κύριος [κῦρος], α, ον. (ἐπὶ ἀνθρ.) Ὁ ἐ-

χων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἄδειαν νὰ πράξῃ τι, ἐξουσιαστής· εἰκοκύρης, πληρεξούσιος, ἰδίς τὰς Ἀθ.) ὁ ἀνὴρ τῆς γυναικὸς ἢ ὁ κηδεμὼν τῆς ἀνηλίκου, (ἐν γέν.) ἐπίτροπος ἢ (κυριώτερον κατὰ τὴν καθιερωθεῖσαν παρ' ἡμῖν λέξιν) ἐπιτροπακηδεμών. (μὲ γεν.) « Ζεὺς ὁ πάντων κύριος, » Πινδ. « Τούτου ἡ βουλὴ κυρία, » Δημ. (καὶ ἀναλελ.) « Ἡμᾶς τοὺς κυρίους οὓς τινας δεῖ ἀποθνήσκειν, καὶ οὓς τινας μή, » Ξεν. (καὶ χ. κτ.) « Ἔπεμψαν πρέσβεις παρὰ Ἄγιν. ὁ δὲ αὐτοὺς εἰς Δακεδ. ἐκέλευεν ἰέναι· σὺ γὰρ εἶναι κύριος αὐτός, » αὐτ. « Σίτου εἰς Ὠρεὸν εἶναι δικάσασθαι ὑπὲρ τῆς γυναικὸς τῷ κυρίῳ, » Δημ. (ὅθεν εἰς τὰ δικαστήρια ὅταν ἐκρισολογεῖτο ἀνδράγυνον, ἔκραζεν ὁ κλητήρ. Ἡ δεῖνα ἢ Κύριος!) « Δικάζει Σμικύθην καὶ Κύριον, » Ἀρχῳ. « Κύριον ἐπεγραζάμενος τὸν ἀδελφὸν τὸν ἑαυτοῦ· ἐμοὶ γὰρ οὐκέτι ἦν κυρίῳ ἐπιγεγράφθαι, εἰ παιδοποιήσαιτ' τὸν πατέρα εἰς τὸν οἶκον τοῦ Εὐθουλίδου, » Δημ. (καὶ συγκρ.) « Κυριώτεροι κριταὶ περὶ τῶν αὐτῶν, » Πλάτ., ἁρμοδιώτεροι. (ἐθ. || εὐστ. ἀρσ.) αὐθέντης, εἰκοδεσπότης, δεσπότης, (καὶ ὡς τίτλ. τιμῆς ὡς τὸ Γαλλ.) **seigneur, monsieur,** (Γερμ.) **herr.** (κοιν. κατ' ἀποκ.) κύρ, (ξ κατὰ τοὺς Βυζ.) κυρὲς (παρβλ. Ἐκυρὲς), (ἐθ. τὸ θηλ.) κυρά, κοκκώνα, (Γαλλ.) **madame.** (ἐκκλ.) « Ὁ κύριος ἡμῶν (ὁ Ἰησοῦς Χριστός). » Ὑμεῖς φωνεῖτέ με Ὁ διδάσκαλος καὶ Ὁ κύριος, » αὐτ. « Αἱ γυναῖκες εὐθὺς ἀπὸ 14 ἐτῶν ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν Κυρίαι καλοῦνται, » Ἀρρ. Ἐπικτ. 2) (ἐπὶ πραγμ.) ὅ ἔχων κῦρος, ἐπικυρωμένος, ὡρισμένος, ἀποφασισμένος, (ἁπλ.) μόνιμος· βέβαιος. « Κύριος μήν, » Πινδ., ὁ τελευταῖος τῆς κυοφορίας. « Τοὺς νόμους κυρίους εἶναι, » Αἰσχ., Πλ., νὰ ἰσχύουν, (Γαλλ.) **être en vigueur.** « Ἔστω τὰ κριθέντα ὑπὸ τοῦ διαιτητοῦ κύρια, » Δημ. « Κύριαι κατήσεις, » Ἰσοκρ., αἱ ἀναγνωρισμέναι (ἀναμφισβήτητοι). « Κύριαι δόξαι, » Ἀριστ., αἱ παραδεδεγμέναι ὡς βάσιμοι. « Κυρία (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐνν.) ἡμέρα, » Ῥτρ., ἡ (ἄλλ.) Προθεσμία, ἡ προσδιωρισμένη, (κυρ. Νμ.) ἡ δικάσιμος, (Γαλλ.) **jour de l'assignation.** « Ἐπεί τε δὲ ἡ κυρία ἡμέρη (ἄλλ. τῶν ἡμερῶν) ἐγένετο, » Ἡρ. (ξμφορ.) « Εἰ προσπελάσειεν αὐτῷ τὸ χρεὼν ἢ ἡ κυρία παρεῖναι ἔοικε, » Συν. « Κυρία ἐκκλησία, » Ῥτρ., ἡ κανονικὴ (τακτικὴ) συνέλευσις τοῦ λαοῦ, (ἀντιθ. τῷ Σύγκλητος), ἴδε Ἐκκλησία. 3) ὁ κατ' ἐξοχὴν, οὐσιώδης, καθ' αὐτό. (ἐπὶ λέξ.) φυσικὸς, ὄχι μεταφορικὸς ἢ τροπικός. « Ἅπαν ὄνομά ἐστιν ἢ κύριον ἢ γλῶττα ἢ μεταφορά. . Λέγω δὲ κύριον μὲν ᾧ χρῶνται ἕκαστοι· γλῶττα δέ, ᾧ ἕτεροι, » Ἀριστ. « Κύρια ὀνόματα εἶα ὁηλοῦν αἶαν ἑκάστην ἐστὶ τῶν ὄντων, ἢ οἷα ἡ φύσις τέθεικε σύμβολα τοῖς πράγμασι, » Δ. Ἁλ. (ὅθ.) « Κύριον ὄνομα. » Γραμ., τὸ κυριωνυμούμενον ἐξαιρετικῶς καὶ ἰδιαιτέρως εἰς ἕκαστον ἄτομον. (καὶ μὲ γεν.) Ὁ ἀὴρ τοῦ ψόφου κύριος οὐκ ἔστιν, » Ἀριστ. δὲν εἶν' ἡ κυρίως καὶ καθαυτὸ αἰτία. (καὶ παραθετ.) « Τὸ κυριώτατον ἐν φιλοσοφίᾳ, » Λξ. (συγχ. τῷ Καιρίως) « Ὁ κυριώτατος (ᾳ) τόπος τῆς χώρας, » Πλ. Κυριότης (ῆ), (Γρφ.). ἡ δύναμις (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ κυρίου, ἐξουσία, (Γαλλ.) **domination.**

Κυρίσσω(ττω), Μ. ίξω. [κέρας]. Κτυπῶ μὲ τὰ κέρατα, κουτρίζω, Κερατίζω. « Ἐγὼ καὶ βοῦς μόσχον πολλάκις εἶδον κυρίττοντα πρὶν φῦσαι τὰ κέρατα, » Γαλ. (καὶ μτφορ.) « Ἐν τούτῳ δὲ τῆς ἡλικίας. .κυριττεῖν τε καὶ κυρίττεσθαι παντελῶς ἄωρον καὶ φιλόνεικον, » Γρ.

†Κυρίστιλος (ὁ), (ἴδ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυρτύλος.

Κυριώδης, ους (ὁ, ἡ) = Κύριος, οὐσιώδης.

Κυριωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Χαρακτηρίζομαι μὲ) κύριον ὄνομα, εἶμαι κυριώνυμος. 2) (μτγν.) ὀνομάζομαι (λαμβάνω τὸν τίτλον) Κύριος.

Κυριωνυμία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Κυριώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κύριον (ἰδιαίτερον) ὄνομα. (ἐπὶ λέξ.) κυριολεκτούμενος. 2) (μτγν.) ὁ φέρων τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν, (ὀθ.) « Ἡμέρα — Βυζ., ἡ Κυριακή.

Κυριωνύμως, ἐπίρ. Κατὰ κυριωνυμίαν.

Κύρις, ἐπίρ. Μὲ κῦρος, (ἐπιτ.) βεβαίους (« Τὰς πόλεις οὕτω κυρίως παρελήφαμεν, ὥστε τὰς μὲν αὐτῶν κατασκάπτειν, ἐν δὲ ταῖς ἀκροπόλεις τειχίζειν, » Ἰσοκρ.) ὡρισμένως· καθαυτό, θετικῶς, (ἐπὶ λέξ.) ἀκριβῶς, κυριολέκτως, κτλ. (ἴδε Κύριος). « Κυρίως διδόναι (κτᾶσθαι κτλ.), » Ῥτρ., νομίμως, κατὰ τοὺς παραδεδεγμένους καὶ ἀπαιτουμένους τύπους. « Ἀθηναῖον ὄντα, καὶ κυρίως ἐγγραφέντα, » Ἰσ., (συγχ. καὶ πολλάκις ἰσοδυναμεῖ τῷ Καιρίως).

Κυρκανάω-ῶ, Μ. ήσω, = Κυκανάω, Κυκάω, ἀνακατόνω.

Κύρμα (ἡ ὀρθότ.) Κῦρμα (τὸ), Π. (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ Κύρημα, τυχηρὸν εὕρημα, ἔρμαιον· λάφυρον. 2) (συνεκδ.) πανοῦργος (πολύπειρος) ἄνθρωπος. « Πυκινώτατον κίνεαδος, κύρμα, τρίμμα, παιπάλημ' ὅλον, » Ἀρχῳ.

Κῦρος [συγγ. τοῦ κάρη καὶ κόρυς], εος-ους (τὸ). ὑπεροχὴ, κυριότης· δύναμις· βεβαίωσις, ἐπικύρωσις, τὸ κεφάλαιον, τὸ οὐσιῶδες τοῦ πράγματος· βάσις, ἀρχή. « Ἡ νῦν ἡμέρα πολλῶν ὑπάρξει κῦρος καλῶν, » Σοφ.

Κυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω νὰ ἔχῃ (Δίδω εἰς) τι κῦρος, ἐπικυρονω· ἀποφασίζω ὁριστικῶς. « Δίκην —, » Αἰσχύλ.

Κύρσαι ἡ Κῦρσαι, Π. Δίολ. ἀόρ. ά. (ἀνμλ.) τοῦ Κυρέω.

†Κυρσάνιος, ω (ὁ), Λακ. ἀντὶ Νεανίας, μειράκιον, (ἴδε Κοῦρος).

Κύρτω, Π. Δίολ. μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Κυρέω.

Κυρταίνω (χ. Μ.). Εἶμαι κυρτὸς, γέρνω, καμπυρίζω.

Κυρταύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κυρτὸν (γυρτὸν) αὐχένα, καμπουρολαίμης.

Κυρτεία (ἡ). ἡ διὰ τοῦ κύρτου ἁλιεία, ψάρεμα μὲ καλάθια.

Κυρτεύς, ους (ὁ). Ψαρᾶς (καφ. ὁ Ψαρεύων μὲ κύρτους).

Κύρτη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Κύρτος.

Κυρτία (ἡ), = Κύρτος. 2) εἶδ. ἀσπίδος. 3) = Κυρτεία.

Κυρτιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. = Κυρταίνω. « Ἀσθενέας. . νῶτά τε κυρτιόωντας, » Νικήθ.

Κυρτίδιον (τὸ) καὶ

Κυρτίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κύρτος. « Κυρτίδες ἠδ' αἱ καλάφοισιν ὀπῶαι, » Ὀππ. 2) = Ἠθμός, ζραγγιστῆρι. « Κυλίζεται δὲ καπέσσα ἡ βίζα καὶ διὰ κυρτίδος, » Δασκρ.

Κυρτοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ κυρτός.

Κυρτοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κύρτου ἢ κυρτόν.

Κύρτος (ὁ). καλάθι (διὰ ψάρευμα), ψαροκόφινον, (κοιν.) κιοῦρτος· κλωβὶ (διὰ πουλιά). « Λυγοτευχέα κύρτον, » Ἐπιγρ., [ἐκ τοῦ

Κυρτὸς [γυρὸς, γυρόω], ἡ, όν. Γυρτὸς, σκυρτὸς, καμπύλος. « Δύο. . ἀγκωνίσκα πεφυκότα, καθάπερ ἐν τῇ περιρρεῖᾳ τὸ κυρτὸν καὶ τὸ κοῖλον, » Ἀριστ.

Κυρτότης (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καμπούρισμα, καμπυλότης. « Φανερῶς γὰρ ἐπιπροσθεῖ τοῖς πλέουσιν ἡ κυρτότης τῆς θαλάσσης, » Στρβ. « Τὴν Πλάτωνος κυρτότητα καὶ τὸν Ἀριστοτέλους τραυλισμόν, » Πλ.

Κυρτόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κυρτὸν (καμπύλον, θολωτὸν), (πθ. ἢ μσ.) καμπουριάζω. « Ἡ δὲ τε κυρτοῦται μεσάτην ῥάχιν, » Ὀππ.

Κύρτωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἔγινε κυρτὸν (καμπύλον, θολωτὸν), καμάρα· (ἰατρ.) πρῆξιμον· καμπούρα.

Κύρτων, ωνος (ὁ), Π. κυρτὸς τὰ νῶτα, καμπούρης.

Κύρτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κυρτόω, καμπύλωσις, καμπούρισμα· σχηματισμὸς καμάρας κτλ.

Κύρω, Μ. κύρσω, Π. (σπν.) ἀντὶ Κυρέω. « Δένδρον αἰθέρι κῦρον, » Καλλ. « Βασιλῆίον ἐς δόμον ὦρτο Αἰσονίδης, οἱ δ' ἄλλοι ὅποι κύρσειεν ἕκαστος, » Ἀπολλ.

Κύρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κυρόω, ἐπικύρωσις, πραγματοποίησις· « Κῦρος.

Κυρωτὴρ (ὁ). ὁ δίδων κῦρος εἴς τι, ἐπικυρωτής.

Κυρωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἐπικυρόνειν (ἀποφασίζειν ὁριστικῶς).

Κύσθος (ὁ, [κύω, κυστις]. (ἐν γέν.) κοίλωμα· (συνήθ.) ὁ πρωκτὸς· τὸ γυναικ. αἰδοῖον, (χυδ.) γύστερον.

Κυσιάω-ῶ, Μ. άσω. Κυσοβακνιάω.

Κυσοβάκχαρις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀλείφων τὰ κρύφια μέλη (τὸν κυσὸν) τοῦ μὲ βάκχαριν.

Κυσοβακνιάω-ῶ, Μ. άσω. Αἰσθάνομαι ὀγγμὸν (φαγοῦραν) εἰς τὸν κυσὸν.

Κυσοβύχη (ἡ). τιμωρητικόν τι ὄργανον διὰ τὰς πόρνας καὶ τοὺς σκλάβους.

Κυσολαμπὶς, ίδος (ἡ), = Πυγολαμπὶς, κωλοφωτιὰ, (ἔντ.).

Κυσολέσχης, ου (ὁ). αἰσχρολόγος.

Κυσονίπτης, ου (ὁ) καὶ Κυσονίπτρια (ἡ) πόρνος, πόρνη, ἀσελγὴς, [νίπτω καὶ

Κυσὸς (ὁ), = Κύσθος.

Κυσταμένη, Π. μτ. ἀόρ. τῆς θηλ. μτχ. τοῦ Κύω.

Κύσσεν, Π. ἀντὶ Ἔκυσεν, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Κυνέω.
Κύσσαρος καὶ
Κυσσὰς (ὁ), = Κύσθος.
† Κυσσαχήνη (ἡ), = Κυσσοδόχη.
Κύστη (ἡ). = Κύστις. 2) = Κύσθος.
Κύστιγξ, ιγγος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κύστις.
Κύστιον (τὸ), τὸ φυτ. Ἀλικάκαβον (διότι ὁ καρπός του περιέχεται εἰς κύστιν), ὅθεν καὶ Φυσαλίς.
Κύστις [κύω, κῦτος], εως (ἡ). φοῦσκα (κυρ. ἡ περιέχουσα τὴν χολὴν καὶ μάλιστα τὸ οὖρος). ■ Ὅσα μὲν κύστιν ἔχει, ᾗ κοιλίαν ἔχει· ὅσα δὲ καιλίαν ἔχει, οὐ πάντα κύστιν ἔχει, ■ Ἀρχ. 2) πουγγὶ (δερμάτινον), σακκοῦλα. ■ Ὁ δὲ λύων κύστιν ὑείαν κάξαιρῶν τοὺς ὄρχεις, ■ (Ἀρχ. παρά) Πλδ.
Κυστίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κυτὶς, κιτάκι.
Κύτινος (ὁ). [κῦτος]. ὁ κάλυξ (τὸ μπουμπούκι, τὸ ἄνθος πρὶν ἀνοίξῃ) τῆς ῥοδιᾶς.
Κυτινώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κυτίνου.
Κυτὶς [ὑποκορ. τοῦ κῦτος], ίδος (ἡ). καλαθάκι, κουτί.
Κυτισηνόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεμόμενος (βόσκων, τρεφόμενος μὲ) τὸν κύτισον.
Κύτισος (ὁ), εἶδ. θάμνου, (ἄλλ.) ἀρνόφυλλον. ■ Ἀδὲ τὸν κύτισον δώσει, ■ Θκρ.
Κυτμὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἐμπλάστου (ἀκόπου).
Κῦτος [κύω], εος-ους (τὸ). (ἐν γέν.) κοίλωμα, κοιλότης, τὸ ἐντὸς κενὸν, ἀποιδήποτε σώματος (ἀγγείου κτλ.). ■ Σμικρὸς ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει, ■ Σοφ. ■ Τὸ κύτος τοῦ ποταμοῦ, ■ Λξ.., τὸ στρῶμα, (ἄλλ.) Ἔλυτραν. ■ Τὸ κύτος τοῦ πλοίου, ■ Ἀθ., Πλδ., τὸ ἀμπάρι. ■ Σελώνης (■ Κόγχου)—, ■ Διόδ., τὸ καύκαλον, (ὅθ. Σκῦτος ᾗ Λτ. cutis, τὸ δέρμα).
Κύτρα, της (ἡ). Ἰων. ἀντὶ Κύτρα.
Κύτρος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Χύτρος.
Κυττάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Κύτταρον (τὸ) καὶ
Κύτταρος (ὁ), [κύτος]. (ἐν γέν.) κοίλωμα· (ὠϊ.) θαλος (■ Οὐρανοῦ—, ■ Ἀρχφ.)· (ἰδιατ.) ἡ τρύπα τῆς κηρήθρας. (κατ' ἔκτ.) τὸ κυψέλι τῶν μελισσῶν· ἡ δακτυλήθρα τοῦ βαλανιδιοῦ· ἡ σποροθήκη μερικῶν φυτῶν· τὸ ὄρσεν. ἄνθος τῆς κουκκουναριᾶς. ■ Τὸ πόσθιον στρεβλὸν ὥσπερ κύτταρον, ■ Ἀρχφ.
Κυτώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κύτος (κοιλότητα), βαθὺς, χωρητικός.
Κυφαγωγέω-ῶ, Μ. ἤσω. Περιπατῶ μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένον, [ἐκ τοῦ
Κυφαγωγὰς (ὁ, ἡ), [κυφὸς, ἄγω]. ὁ κρατῶν συνήθως σκυμμένον τὸ κεφάλι του ἐν ᾧ περιπατεῖ. ■ Ἵππος—, ■ Ξεν.
Κυφαλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Κυφὸς
Κύφελλον (τὸ), [κύπη, κυπέλλον]. (ἐν γέν.) κυρτὸν ἢ κοῖλον. (ὁθ. ἰδιατ.) τὸ κοῖλον τοῦ ὠτίου, (κατ' ἔκτ.) τὸ αὐτό. 2) νέφος, νεφέλη. ■ Ὠκύφελλα δ' ἴων τηλόθεν ῥοιζουμένων, ■ Λυκ.
† Κύφη (ἡ), = Κύβη, ἡ κεφαλὴ, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) chef (καὶ τὸ Γερμ.) Κορf.
Κῦφι [Αἰγυπτ.], εως (τὸ), εἶδος θυμιάματος σύνθετον ἀπὸ διάφορα ἀρώματα.
Κυφοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τὸ Αἰγυπτ. κῦφι. 2) κυφὸς (κυρτὸς) τὸ εἶδος.
Κυφόνωτος (ὁ, ἡ). κυφὸς τὰ νῶτα, καμπούρης.
Κυφὸς [κύπτω], ἡ, όν. Κυρτὸς, σκυρτὸς, καμπούρης. ■ Γήραϊ κυφὸς, ■ Ὀδ. Β. ■ Τρίγλας (■ Καρίδας) κυφὰς, ■ Ἐπίχ., Ἐπγρ.
Κῦφος, εος-ους (τὸ), = Κύφωμα, καμπούρα. 2) = Σκύφος, ποτήρι· βάρκα. 3) = Κύφων, τιμωρητικὸν ὄργανον.
Κυφότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ κυφοῦ, κυρτότης, καμπυλότης, καμπούρα.
Κυφόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἢ τινὰ κυφὸν, Κυρτόω, καμπουριάζω.
Κύφωμα (τὸ). κύρτωμα, καμπούριασμα, καμπούρα.
Κύφων [κῦφος], ωνος (ὁ). (ἐν γέν.) ξύλον κυρτὸν (λυγισμένον)· (ἰδιατ.) τὸ κυρτὸν μέρος τοῦ ζυγοῦ, ὁ ζυγὸς· (συνήθ.) ὄργανον τιμωρητικὸν, (Γαλλ.) sarcan, pilori, (συνκδχ.) ἄνθρωπος ἄξιος τοῦ κύφωνος, (καιν.) κατεργάρης, [παρδλ. Βάραθρος].
† Κυφωνίζω, Μ. ίσω. Βασανίζω μὲ τὸν κύφωνα, (ὅθ.
Κυφωνισμὸς (ὁ). ἡ διὰ τοῦ κύφωνος τιμωρία.
Κύφωσις [κυφόω], εως (ἡ). κύρτωσις, καμπούριασμα.
† Κύχραμος (ένος), ου (ὁ), = Κύγχραμος.
Κυψέλη (ἡ), [κύπη]. (ἐν γέν.) κοίλωμα, (ἰδιατ.) τὸ κοῖλον τοῦ ὠτίου ᾗ ἡ ἐκεῖ συναζομένη ὕλη. ■ Διατὶ αἱ κυψέλαι, φύσει οὖσαι πεκραί, γλυκεῖαι γίνονται ἐπὶ τῶν ἀπολλυμένων, ■ Προβλ. Ἰατρ. 2) τ' ἐσπίτι τῶν μελισσῶν, (καιν.) γυφέλι ἢ κοφίνι. 3) μέτρον χωρητ. διὰ γεννήματα, κουβέλι. 4) (ἐν γέν.) κουτί, σανδοῦκι.
Κυψελίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι τὸν τύραννον τῆς Κορίνθου Κύψελον, διεκῶ (φέρομαι) τυραννικῶς. (εἰς τὸν Θγν. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυψελιδῶν).
Κυψέλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κυψέλη.
Κυψελὶς, ίδος (ἡ), = Κυψέλιον. ■ Τίκτουσι δ' (αἱ ἄσπιδες) ἐν κυψελίσιν, ἐκ πηλοῦ πεπλασμέναις, μακραῖς, ὅσον εἰσδυσιν ἐχούσαις, ■ Ἀρστ. 2) (ἰδίως) ἡ βρῶμα τοῦ ὠτίου. ■ Κυψελίδα παχεῖαν ἐν ταῖς ὠσὶν ἐντραφῆναι, ■ Λδν.
Κυψελοδυστος (ὁ, ἡ). [κυψέλη, βύω]. τοῦ ἀπ. τὰ αὐτιὰ εἶνε γεμάτα (στουπωμένα ἀπὸ) λέρα, (Λξρν.).
Κύψελος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ, (ἄλλ.) Δρεπανὶς, (καιν.) πετροχελίδονον. 2) = Κυψελὶς.
Κύω [γύω]. Μ. κύσω|ἀόρ. Ἔκυσα ᾗ μσ. Π. Ἐκυσάμην]. (ἐν γέν. καὶ γρμτ.) Χωρῶ. περιέχω (ὅθεν Κῦτος κτλ.). (ὅθ. συνήθ.) εἶμαι ἔγκυος. κυοφορῶ (μσ. Π.) συλλαμβάνω. ■ Οὓς τέκε κυσαμένη, ■ Ἡσ.
(Κύω), γρμτ. ἄγρ. θεμ. τ. νῶν χρόνων τοῦ Κυνέω.
Κύων [κύω; ἡ ἀνωτερ.], κυνὸς (ὁ καὶ ἡ), (ἡ δοτ. πλθ. Κυσὶ καὶ Π. Κύνεσσι), ζ. ὁ σκύλος, (ἡ) ἡ σκύλα. ■ Κύων ἐπὶ φάτνης, ■ Παροιμ., ἐπὶ τῶν μήτε χρωμένων μήτε ἄλλους ἐπιτρεπόντων. ■ Διὰ κύνες, ■ Σοφ., αἱ Ἅρπυιαι· αἱ Ἐρινύες· ἡ Σφίγξ κτλ. ‖ μετνμ.] ■ Ξυλίνη κύων, ■ Χρησμ., ὁ Κυνόσβεστος. 2) εἶδος ἰχθ., σκυλόψαρον. ■ Δελφῖνάς τε κύνας τε, καὶ εἴποτε μεῖζον ἅλῃαι κῆτος, ■ Ὀδ. Μ. ■ Ξιφίας κύων, ■ (Ἀνάξιππ. παρ') Αἰλ. ■ Γαλεώτας, οὓς καὶ ξιφίας λέγεσθαι καὶ κύνας φασί, ■ Πλθ.
3) ἀστερισμός τις (μυθολογ. ὁ καταστερισθεὶς σκύλος τοῦ Ὠρίωνος), (ἄλλ.) Σείριος (ἀστὴρ), (ὅθεν τὰ κυνικὰ καύματα). ■ Ὑπὸ κύνα ὥσης τῆς ὥρας, ■ Διόδ. ■ Φασὶ δὲ οὐ βλαστάνειν αὐτὴν (τὴν δρῦν) ἅμα ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ μετὰ κύνα, ■ Θφρ. 4) = Κυνήπους. 5) = Κυνὰς, Κύνδαλος. 6) τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρὸς, (Ἀνατομ.) τὸ βάθρα τὸ συνέχον τὸ ἀκροπόσθιον μὲ τὴν βάλανον. 7) εἶδος ἢ σύμπτωμα νόσου, σπασμὸς κύνειος. 8) ὄνομα ἀτυχοῦς τινος κυβευτικοῦ βόλου, (ἄλλ.) Κῆς. 9) ὁ ἐκ τοῦ σφυρακοπήματος τοῦ πυρωμένου σιδήρου τινασσόμενος σπινθήρ. 10) (μτφρ.) ἄνθρωπος ἀναιδὴς (θρασὺς, ἀπόκοτος), ἴδε Κύνεος. 11) (Κωμ.) κυνικὸς φιλόσοφος. ■ Διογένους τοῦδε σῶμα, σοφοῦ κυνὸς, ■ Ἐπγρ. ■ Διογένης ἐρωτηθεὶς, διατὶ Κύων καλοῖτο, τοὺς μὲν διδόντας, ἔφη, σαίνων· τοὺς δὲ μὴ διδόντας ὑλακτῶν· τοὺς δὲ πονηροὺς δάκνων, ■ Λρτ.
Κῳ, Ἰων. ἀντὶ Πω.
Κῶας [ᾧῐς ἡ κεῖμαι], κώους (τὸ), Π. προβιὰ (διὰ κάθισμα ἢ σκέπασμα), Κώδιον.
Κώβαλος (ὁ), σπν. ἀντὶ Κόβαλος.
Κωβιδάριον καὶ
Κωβίδιον (τὸ). γωβιδάκι, ὑποκορ. τοῦ
Κωβιὸς ἢ Κωβίας (ὁ), [κύβη, κωβία], εἶδ. ἰχθ. (μὲ μεγάλην κεφαλὴν), (κοιν.) γουβίτι καὶ (τὸ μεγάλον) γωβιός.
Κωβίτης, ου (ὁ) καὶ Κωβῖτις, ιδος (ἡ), καὶ
Κωβιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κωβιόν, ἐκ τοῦ γένους τοῦ κωβιοῦ. (ἰδίως) ■ Ἀφὺς κωβῖτις, ■ Ἀθ., ἡ ἐκ τῶν μικρῶν ᾗ φαύλων κωβιδίων, τῶν ἐν τῷ ἅμμῳ κατοικούντων.
Κωβάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κώβιον.
Κώβεια, Π. καὶ
† Κώβη καὶ
Κωβία (ἡ), [† κόττα]. (ἐν γέν.) ἡ κεφαλὴ χωρὶς τοῦ σώματος· (ἰδίως) ἡ κεφαλὴ τῆς παπαρούνας [τοῦ λωτοῦ κτλ.]. (ὅθ.) ■ Ἡ διὰ κωβιῶν (ἀντίθετος), ■ Ἰατρ.
Κώβιον (τὸ), (κυρ. ὑποκορ. τοῦ Κῶας), προβιὰ (ἰδίως ἡ χρησιμεύουσα ὡς) στρῶμα καὶ πάπλωμα ἢ γοῦνα. ■ Περιέζωντο μικρὰ κώβια, ■ Στρβ. ■ Τῶν μὲν θέρους ἠτοιμασμένων ᾗτοιμασμένον ἕκαστος χλαῖναν, τοῦ δὲ χειμῶνος κώβιον, ■ Ἀρτ. 2) = Κωβία. ■ Βαλδοῦ—, ■ Θφρ.
Κωβοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (ἐνδυμένος μὲ) κώβιον.
† Κωβύα (ἡ), = Κωβία.
Κώθων [† κώθη, κώθων], ωνος (ὁ ᾗ Ἀττ. ἡ). κουδούνι· καμπάνα (συναδχ.) ἡ νυκτερινὴ φρουρὰ, ὁ περίπολος (διότι ἔκρουεν κωδούνι εἰς τὸ ὀπ. ἔπρεπε ν' ἀπεκριθῇ ὁ φρουρὸς ἂν ἦτον ἔγρυπνος), (ὅθεν) ■ Τοῦ κώθωνος παρεγχθέντος, ■

θκ., (Τουρκ.) ἀφ' ὧ πέρασε τὸ κέλι. 2) τὸ πλατὺ μέρος σάλπιγγος, (συνεκδχ.) ἡ σάλπιξ. «Χαλκοχόμου κώδωνος Τυρσηνικῆς.» Σοφ. 3) (μετμ. καὶ ὡς ἐπίθ.) λάλος, φλύαρος. «Ἡ κώδων ἀκαλανθίς,» Ἀρχφ. (Εἰρ. 1078), (ὅπου ὁ Σχολ. σημειοῖ:) «κώδωνα εἶπεν ὅτι λάλαν τὸ ζῶον,» (παρβλ. Κρόταλον). 4) (βτν.)=Κωδία.

Κωδωνατός, ή, όν. Κώδωνι ὅμοιος, κουδωνιστός. «Κωδωνατὰ σῶκα,» Εὐρ., τὰ χαμωνιάτικα, (ἴσως)=Κωδωνάτα, (ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς τὸν Ἡσύχ. γράφεται Κοδώνεα, πιθανώτερον νομίζω ὅτι εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ Κορώνεα).

Κωδωνεών, ῶνος (ὁ). Θήκη διὰ τοὺς κώδωνας.

Κωδωνίζω, Μ. Ἰσω. Κρούω τὸν κώδωνα, κουδονίζω· σαλπίζω. (συνόχ.) δοκιμάζω (κυρ. τὴν φρουρὰν διὰ τοῦ κώδωνος ἂν ἦνε ἄγρυπνος· τὸν ζῆπον διὰ τῆς σάλπιγγος ἂν ὑποφέρῃ θόρυβον· νάμισμα ἂν ἠνεκίβδηλον· ἀγγεῖον πήλινον ἂν ἦνε βαγιαμένον), (ἐν γέν.) δοκιμάζω, (συγχ. τῷ Κωδωνίζω).

Κωδώνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κώδων, κωδουνάκι.

Κωδωνόχροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κροτῶν ὡς κώδων ἢ διὰ κώδωνος. «Δισπὶς —,» Σοφ., ἡ ἔχουσα κρεμασμένα κουδούνια (;) ἢ ἀντηχοῦσα ὡς κώδων.

Κωδωνοσφαλαρόπωλος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ ἔχων εἰς τὰ φάλαρα τῶν ἵππων του προσηρτημένους κώδωνας.

Κωδωνοφορέω-ῶ, Μ. ἤτω. Κρατῶ κώδωνα ἢ Φορῶ κουδούνια· περιέρχομαι τὴν νύκτα ὡς κωδωνοφόρος (περίπολος). (πθ.) συνοδεύομαι ὑπὸ κωδωνοφόρων (σαλπιγκτῶν). «Τοὺς βασιλέας κωδωνοφορεῖσθαι καὶ τυμπανίζεσθαι κατὰ τὰς ἐξόδους,» Στρβ.

Κωδωνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν κώδωνα ἢ φορῶν κώδωνας, (ἵππος ἢ στρατιώτης) περίπολος.

Κώεα, Π. πλθ. ἀνομ. ὑ αἰτ. τοῦ Κῶας.

Κωθάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κῶθος (ὁ). Δ. (Σικελ.) ὁ Κωθεύς

Κώθων [†κώθη, κώθων], ωνος (ὁ), εἶδος ξυλίνου (κυρ. Λακεδ. ὑ στρατ.) ποτηρίου, καυκί (μὲ χερούλια ἢ γυριστὰ πρὸς τὸ μέσα μέρος χείλη), τάσι. 2) (συνεκδχ.) =Κωθωνισμός, μεθύσι. «Τοῦ δὲ κώθωνος εὖ μάλα προβεβηκότος,» (Ἡγήσ. παρ') Ἀθ. 3)=Κῶθος. «Ἡ σκάφον ἢ κώθων τρυφήν,» Νουμέν. Ἀλ.

Κωθωνίζω [†κωθωνίζομαι, Μ. ἴσω, -ομαι, Πίνω μὲ τὸν κώθωνα, (συνεκδχ.) πίνω πολύ, (χυδ.) σβανάρω.

Κωθωνίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κωθωνισμός.

Κωθώνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κώθων, τασάκι.

Κωθωνισμός (ὁ), [κωθωνίζω]. μεθύσι, παλυποσία, (χυδ.) σβανάρισμα.

Κωθωνιστήριον (τὸ). μέρος ἁρμόδιον ἢ προσδιωρισμένον διὰ κωθωνισμόν, καπηλεῖον.

Κωθωνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συνειθίζων νὰ κωθωνίζῃ, φιλοπάτης.

Κωθωνοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) κώθωνος.

Κωθωνοπλύτης, ου (ὁ). ὁ πλύνων (ξεπλύνων) τοὺς κώδωνας, ποτηροπλύτης, ἢ ὑψαροπλύτης.

Κωθωνοποιὸς (ὁ). ὁ ποιῶν (κατασκευάζων) κώθωνας.

;Κωκάλια (τὰ), =Κοκκάλια.

Κώκυμα (τὸ). ἀντικείμενον κωκυτοῦ (θρήνου), [ἐν γέν.]=τῷ

Κωκυτὸς (ὁ). Θρῆνος, ἀδυρμὸς, ξεφωνητὸν, μυρολόγι, [ἐκ τοῦ

Κωκύω [ὀνματπ. συγγ. τῷ Ὀχθέω], Μ. ὑσω. Κλαίω μὲ φωνὲς, ξεφωνίζω.

;Κωλαγρέτης, ου (ὁ), διορθ. ἀντὶ Κωλακρέτης.

Κωλακρετέω-ῶ, Μ ήσω. Εἶμαι-

Κωλακρέτης [κωλῆ, ἀγείρω], ου (ὁ). ἄρχων τις ἐν Ἀθήν. (διωρισμένος νὰ συνάζῃ τὰ δικαστικὰ δικαιώματα καὶ νὰ πληρώνῃ ἀπ' αὐτῶν τοὺς δικαστὰς καὶ τὰ ἔξοδα τῶν ἱερείων τῶν ὁπ. ἐλάμβανεν ὡς ἀμοιβὴν τὰς κωλὰς·, =Ἀποθέκτης. «Κωλακρέτου γάλα,» Ἀρχφ., ἡ μισθοδοσία τῶν δικαστῶν (Κωμ. ἀντὶ Ὀρνίθων γάλα).

Κωλάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κῶλον.

Κωλέα (ἡ), [κῶλον], ἀσυναίρ. ἀντὶ Κωλῆ.

Κωλεὸς (ὁ) καὶ

Κωλῆ (ἡ), (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Κωλέα). τὸ σαρκῶδες τοῦ μηροῦ, κωλομέρι· τὸ ὀπισινὸν τετάρτι τοῦ σφαγμένου ζώου, (κυρ.) χοιρομέρι. 2) (εἰς τὸν Ἀρχφ. ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ψωλή.

Κωλήν, ῆνος (ὁ), =Κωλῆ, χοιρομέρι.

Κωληνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κωλήν.

Κωλήπεον ἢ Κωκήριον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ

Κώληψ [κῶλον], ηπος (ἡ). τὸ ὄπισθεν τοῦ γόνατος, (ἄλλ.) Ἀγκύλη ἢ Ἰγνύς. «Κόψ' ὄπισθεν κώληπα τυχών, ὑπέλυσε δὲ γυῖα,» Ἰλ. Ψ. 2) ἀστράγαλος. «Ἤτοι ὅτ' ἐν κώληπος ἢ ἐν ποδὸς ἴχνεϊ τύψῃ,» Νίκ.

Κωλία (ἡ), =Κωλέα-Κωλῆ.

Κωλιὰς, άδος (ἡ), ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ. καὶ τῆς Δήμητρ. 2) (οὐσ.) ἀκρωτήριόν τι εἰς τὴν Ἀττικὴν (ὅπου ἦτον καλλίζηλος ἄργιλλος πρὸς κεραμείαν).

Κωλίζω, Μ. ἴσω. Διαιρῶ (τὸν στίχον, τὴν φράσιν) κατὰ κῶλα.

Κωλικεύομαι, Μ. εὑσομαι. Πάσχω (Ὑποκείμαι εἰς) κωλικόπονον, [ἐκ τοῦ

Κωλικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ συμβαίνων εἰς τὸ κῶλον (τὸ κωλάντερον), (ὀθεν) «Κωλικὸν (ἐνν.) νόσημα,» καὶ «Κωλικὴ (ἐνν.) νόσος,» Ἰατρ., ὁ κώλικας, κωλικόπονος, (ἄλλ. «Κώλου ἄλγημα,» Λκ. Ι. (συνεκδχ.) «Κωλικός,» ὁ πάσχων (ὑποκείμενος εἰς) κώλικα καὶ «Κωλικὰ (φάρμακα),» τὰ χρησιμεύοντα εἰς τὸν κωλικόπονον.

†Κωλοβαθρίζω, Μ. ἴσω, γλα. ἀντὶ Καλοβαθρίζω, [ἐκ τοῦ

†Κωλόβαθρον (τὸ), γλα. ἀντὶ Καλόβαθρον

Κωλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ειδῶς. Σχηματισμένος (ξυνθεμένος) ὡς κῶλον.

Κωλομετρία (ἡ). ἡ διαίρεσις καὶ καταμέτρησις τῶν λυρικ. στίχων εἰς κῶλα.

Κῶλον (τὸ), [κέλλω, κέλος]. (ἐν γέν.) μέρος, τμῆμα («Διαύλου θάτερον κῶλον,» Αἰσχλ., τὸ ἄλλο ἡμίσυ τὸ ἀπὸ τοῦ τέρματος πρὸς τὴν βαλβίδα), (ὅθεν) πλευρὰ οἰκοδομήματος («Κῶλον δὲ ἕκαστον τῆς πυραμίδος τριῶν πλέθρων, οὔσης τετραγώνου,» Ἡρ.), (παρβλ. Φάρσος). 2) μέλος (σώματος, κυρ. δὲ) πόδι ἢ χέρι, (ὅθεν κατχρ.) κλαδί, κλῆμα. 3) (ἀνατομ.) τὸ μεγάλον ἔντερον, (κοιν.) κωλάντερον. 4) (μετμ.) μέρος (διαίρεσις) περιόδου (στίχου κτλ.).

Κωλοτομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [κῶλον, τέμνω]. ἀκρωτηριάζω· διαμελίζω, (ἄλλ. γρφ. Βωλοτομέω).

Κώλυμα (τὸ), [κωλύω]. ἐμπόδιον.

Κωλυμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ., μικρὸν ἐμπόδιον. 2) (Μηχαν.) =Χελωνάριον.

Κωλύμη (ἡ), σπν. ἀντὶ Κώλυμα ἢ Κώλυσις.

Κωλυσανέμας, ου (ὁ) καὶ

Κωλυσάνεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κωλύων (ἐμποδίζων, ἀποτρέπων) τοὺς ἀνέμους.

Κωλυσίδειπνος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμποδίζων (γινόμενος αἰτία νὰ ἀναβάλλεται) τὸ δεῖπνον, (ἴδε Ζοφοδαρπίδης).

Κωλυσιδρόμης (ὁ, ἡ), Π. ὁ κωλύων (ἐμποδίζων) τὸν δρόμον. «Ποδάγρα —,» Λκ.

Κωλυσιεργέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἐπιφέρω κώλυμα (πρόσκομμα) εἰς ἔργον τι.

†Κωλυσιεργία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κωλυσιεργὸς (ὁ, ἡ). ὁ κωλύων (ἐμποδίζων) τὸ ἔργον.

Κώλυσις, εως (ἡ). τὸ κωλύειν ἢ κωλύεσθαι, ἐμπόδισμα.

Κωλυτέον, θετ. τοῦ Κωλύω.

Κωλυτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Κωλυτής.

Κωλυτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύναμιν ἢ ἕξιν εἰς τὸ κωλύειν, ἐμποδιστικός. ||. (οὐσ.) Κωλυτήριον (τὸ), = Κώλυμα. ||. «Κωλυτήρια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), θυσία τελουμένη πρὸς ἀποτροπὴν κακοῦ.

Κωλυτὴς, οῦ (ὁ). ὁ κωλύων (ἐμποδίζων, ἀποτρέπων κτλ.).

Κωλυτικὸς, ἡ, όν, =Κωλυτήριος.

Κωλυτὸς, ἡ, όν. Ἐμποδισμένος ἢ δυνάμενος νὰ ἐμποδισθῇ, [ἐκ τοῦ

Κωλύω [κόλος, κολεύω], Μ. ύσω. (μὲ γεν. ἢ ἀπαρ. ἑλλ. ἐκ δ'.) Ἐμποδίζω· ἀποτρέπω.

Κωλώτης [κῶλον], ου (ὁ), =Ἀσκαλαβώτης.

Κωλωτοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (κατάστικτος ὡσὰν τὸν) κωλώτην.

Κῶμα (τὸ), [κεῖμαι, κοιμάομαι ἢ Ἰων. ἀντὶ Καῦμα, ὡς Τρῶμα=Τραῦμα], ζάλη νύστας, κλίσις πρὸς ὕπνον· ὕπνος βαρὺς ἢ διαρκὴς, βύθος, (παρβλ.) Κάρωσις.

Κωμάζω, Μ. άσω. Ἐκτελῶ κῶμον, κομπεύω (πανηγυρίζω) βακχικῶς. (ζοῦ. συνήθ.) περιέρχομαι μεθύων μέμνσ. ὄργ. κλπ. τὰς οἰκίας, (κοιν.) κάμνω πατινάδαν. (μὲ αἰτ. Π.) ἀνυμνῶ, ἐγκωμιάζω· (ἐν γέν. ἢ χωρὶς πτ.) τέρπομαι· ἑορτάζω). (μὲ αἰτ. πρόθετ.) ἐμβαίνω μὲ πομπὴν (πανηγυρικῶς). «Ἐκ πυρὸς εἰς Ὄλυμπον ἐκώμασας,» Ἐπιγρ.

Κωμαίνω, Μ. ανῶ. Εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ κῶμα (νύστα), δὲν μπορῶ νὰ ἀνοίξω τὰ μάτια μου ἀπὸ τὸν ὕπνον.

Κώμακον (τὸ), ;, εἶδ. ἀρωματικοῦ φυτοῦ, μυοσωτίδι ἢ μυοσωτίδιον.

Κώμαξ [κωμάζω], ακος (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὰς εὐθυμίας (τὰς ἀστειότητας).

Κωμάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κώμη, χωροπύλια.

Κωμάρχης καὶ Κώμαρχος, ου (ὁ). πρῶτος (προεστὼς) κώμης.

Κωμάσω, Μ. άξω, Δ. ἀντὶ Κωμάζω.

Κωμαία (ἡ), = Κῶμος, πομπὴ Βακχική.

†Κωμαστήριον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πωμαστήριον.

Κωμαστής, οῦ (ὁ). ὁ κωμάζων (πανηγρίζων βακχικῶς ἢ περιερχόμενος τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς οἰκίας μὲ παιγνίδια κτλ.), (ἐν γέν.) παραλυμένος, μέθυσος.

Κωμαστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κωμάζειν, κωμαστοῦ ἴδιος.

Κωμάστωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Κωμαστής.

Κωματίζομαι, Μ. ίσομαι. Κυριεύομαι ὑπὸ κώματος (βύθους), πάσχω κάρωσιν, (Ἱππογρ.).

Κωματιδώτερα (ἡ). ἡ προξενοῦσα κῶμα (κάρωσιν).

Κωματώδης, ες (ὁ, ἡ). συνωδευμένος μὲ ὑποκείμενος εἰς κῶμα (βύθος).

Κώμαυλος (ὁ, ἡ). ὁ αὐλιζόμενος ἐν κώμῃ, κώμης κάτοικος.

Κώμη [κεῖμαι, κοιμῶμαι], ης (ἡ). μικρὰ ἢ ἀτείχιστος πόλις, χώρα, (Γαλλ.) bourg, bourgade· μαχαλάς, ἐνορία. « Διελόμενος τὴν μὲν πόλιν κατὰ κώμας, τὴν δὲ χώραν κατὰ δήμους, » Ἰσοκρ.

Κωμηδόν, ἐπίρ. Κατὰ κώμας.

Κωμήτης, ου (ὁ). ὁ κατοικῶν εἰς κώμην ἢ εἰς τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον κώμην, χωρανὸς ἢ (Τουρκ.) μαγαλεζής, (ἐν γέν.) κάτοικος. « Ξένοι, Φερσῖς τῆς δὲ κωμήτας γθονὸς, » Εὐρ.

‡Κωμητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς κωμήτην, χωρικός.

Κωμῆτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κωμήτης.

Κωμήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Κωμήτης.

Κωμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κώμη.

Κωμικεύομαι, Μ. εὐσομαι Πρόσσιο ἢ λαλῶ ὡς -

Κωμικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς κωμῳδίαν, περιγελαστικός, ἀστεῖος (ἐπὶ κακ.) γελοῖος. ‖ (οὐσ.) ποιητὴς ἢ ὑποκριτὴς κωμῳδιῶν, (καὶ κατ' ἐξοχ. ἐνάρθρ.) ὁ Ἀριστοφάνης.

Κωμικῶς, ἐπίρ. Μὲ κωμικὸν τρόπον, ἀστείως, γελοίως.

Κωμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κώμη, χωρίον.

Κωμογραμματεύς, έως (ὁ). γραμματεὺς κώμης.

†Κωμοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κωμάζω, τρέχω τοὺς δρόμους ὡς κωμαστὴς ἢ ὡς -

Κωμοδρόμος (ὁ). ὁ περιτρέχων τὰς κώμας.

Κωμόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Κυριεύομαι ἀπὸ κῶμα (βύθος), (συγχ. τῷ) Κωφόομαι.

Κωμόπολις, εως (ἡ). μεγάλη κώμη, (Τουρκ.) κασαμπάς, (Γαλλ.) gros bourg.

Κῶμος (ὁ), [κώμη]. (κυρ. ἢ ἀρχ.) πομπὴ Βακχική. (ἐν γέν.) ὄμιλος, συνοδεία ἐπὶ (;) κοπάδι. (συνήθ.) ἡμέ ποιγνίδια κλπ. περιοδεία νέων συμπαιζόντων ἢ αὐτοὶ οἱ τοιουτοτρόπως περιερχόμενοι, (κοιν.) πανήγυρις, συμπόσιον, (ἐν γέν.) πανήγυρις, συμπόσιον, εὐθυμία (συνεχ.) ᾠδὴ ψαλλομένη εἰς πανηγυρικὴν σομαὴν (καθὼς αἱ τοῦ Πινδ.).

Κωμύδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κώμη.

Κώμυς [κώπη], υθος (ἡ). χερόβολον χόρτου. 2) πολλὰ καλάμια φυτρωμένα μαζῆ, τοῦφα καλαμιῶν. 3)=(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κόρος, κορυδαλός.

Κωμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Συντάττω ἢ Παριστάνω κωμῳδίας, εἶμαι κωμῳδός. (μτβτ.) περιγελῶ τινα εἰς (ἢ ὡς εἰς) κωμῳδίαν. (ἐν γέν.) χλευάζω, περιπαίζω. « Λάκρη, ἣν καὶ κεκωμῴδηκεν αὐτὸς (ὁ Ἡσίοδος),... λέγων... Ἄκρη, χεῖμα κακῇ κτλ., » Στρβ.

Κωμῴδημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι λέγεται ἢ γίνεται διὰ περίπαιγμα, σκῶμα κωμικόσατυρικόν.

Κωμῳδία (ἡ). ᾄσμα ἢ δρᾶμα κωμικόν· (ἐν γέν.) περίπαιγμα, περιγέλασμα.

Κωμῳδικός, ἡ όν, (καὶ ἐπίρ.) -ακῶς, ἢ Κωμῳδικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς κωμῳδίαν, κωμικός.

‡Κωμῳδιογράφος ἢ

‡ Κωμῳδιοποιός (ὁ), = Κωμοδογράφος, = ποιός.

Κωμῳδογέλως, ωτος (ὁ), Π. κωμικὸς ὑποκριτής, γελωτοποιός, (Ἰταλ.) paliatsos τοῦ θεάτρου.

Κωμῳδογράφος (ὁ). ὁ γράφων (συντάττων) κωμῳδίας, ποιητὴς κωμῳδιῶν.

Κωμῳδοδιδασκαλία (ἡ). παράστασις (ἢ διδασκαλία περὶ) κωμῳδίας, [ἐκ τοῦ

Κωμῳδοδιδάσκαλος (ὁ). ποιητὴς (ὁ αὐτὸς καὶ γυμναστὴς τῶν ὑποκριτῶν) κωμῳδίας.

Κωμῳδολειχέω-ῶ, Μ. ήσω, Κωμ. εἶμαι ἢ γίνομαι παράσιτος (γελωτοποιός) τινος ἵνα γλείφω τὰ πινάκια.

Κωμῳδοποιητής, οῦ (ὁ), = Κωμῳδοποιός.

Κωμῳδοποιΐα (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ κωμῳδοποιοῦ, σύνθεσις κωμῳδιῶν. « Τὴν κωμῳδοποιΐαν φῦτον ἄσεμνον ἡγοῦντο ἢ φορτικόν, ὥστε νόμος ἦν μηδένα ποιεῖν κωμῳδίας Ἀρεοπαγίτην, » Πλ.

Κωμῳδοποιός (ὁ). ποιητὴς κωμῳδιῶν.

Κωμῳδός (ὁ), [κῶμος ἢ κώμη, ᾄδω]. ὑποκριτὴς (κατ' ἀρχὰς δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ποιητὴς) κωμῳδίας. « Ὡς κωμῳδὸς οὐκ ἀπὸ τοῦ κωμάζειν λεχθέντας, ἀλλὰ τῇ κατὰ κώμας πλάνῃ ἀτιμαζομένους ἐκ τοῦ ἄστεως, » Ἀρστ. « Ἡ πολλοῦ κωμῳδὸς ἐωνημένος ἐπιτρίβει Μένανδρον, » Πλ.

Κωμῳδοτραγῳδία (ἡ). δρᾶμα τραγικοκωμικόν, (παρβλ. Ἠλεκτροτραγῳδία).

Κωμῳδοτραγῳδός (ὁ). ὑποκριτὴς ἢ ποιητὴς κωμῳδοτραγῳδίας.

Κωνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κῶνος.

Κωνάω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ περιστρέφηται ὡς κῶνος. 2) = Κωνίζω.

Κωνεάζομαι, Μ. άσομαι. Πίνω (φάρμακόνομαι μὲ)-

Κώνειον (τὸ), [κῶνος 4], εἶδ. φαρμακ. φυτοῦ, (Ἰταλ.) cicuta, (καὶ εἰς τὰς Δθ.) καρωνάκι.

Κώνησις, εως (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κώνισις.

Κωνίας, ου (ὁ). (κῶνος) διατηρούμενος εἰς ἀγγ. πασσαλένια ἢ (πελανώτ.) κατασκευασμένος μὲ κώνους, (δηλ.) ρεσανιάτος.

Κωνίζω, Μ. ίσω. Ἀλείφω μὲ πίσσαν ἢ ξητίνην, πισσόνω.

Κωνικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ὁμοιάζων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ κῶνον. « Ἥρια κωνικά, » Μάρμ. Ὀξών.

Κωνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κῶνος.

‡Κώνιον (τὸ), = Κώνειον.

Κωνίς, ίδος (ἡ). ἐγγεῖόν τι κωνοειδὲς ἐξ ὑαλοῦ κτλ., (Τουρκ.) ματαρᾶς.

Κώνισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κωνίζω, χρίσιμον μὲ πίσσαν κτλ., πίσσωμα. « Λείπεται μὲ κηρί.

Κωνίτης, ου (ὁ) ἢ Κωνῖτις, ιδος (ἡ), κατασκευασμένος ἀπὸ κώνους (πίτυος). « Πίσσα —, » Ἐπιγρφ.

Κωνοειδής, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) κώνου.

Κῶνος (ὁ), [χώνη]. (ἐν γέν.) σῶμα μὲ κυκλικὴν βάσιν καὶ συμβλεπτὴν καμπήν, (ὅθεν εἶδαι. 2) ἡ κορυφὴ τῆς περικεφαλαίας. 3) ὁ καρπὸς (ἡ κουκκουβάγα) τῆς πίτυος, (ἄλλ.) Στρόβιλος· (συνεχ.) τὸ δένδρ. ἡ πίτυς· (κατ' ἔκτ.) ἡ πίσσα. 4) ὁ σβοῦρος (τὸ τοπάσι) μὲ τὸ ὁποῖον παίζουν τὰ παιδιά, (ἄλλ.) Βέμβιξ.

Κωνοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. (μθμτκ.) Τέμνω (διόπτω, διαιρῶ) κῶνον ἢ ἐν εἴδει κώνου.

Κωνοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. (βτν.) Εἶμαι-

Κωνοφόρος (ὁ, ἡ), (βεν.) ὁ φέρων (καρποφορῶν) κώνους, Στροβιλοφόρος. 2) = Θυρσοφόρος. « Κόμαξ —, » Ἐπιγρ., ὁ θύρσος.

Κωνωπεῖον (τὸ) καὶ

Κωνωπεών, ῶνος (ὁ). σκέπασμα (περιπέτασμα) διὰ τοὺς κώνωπας, κωνωπιέρα, κωνωπολόγος.

Κωνώπιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κώνωψ, κουνουπάκι. « Ψῆνες, κωνώπια τὰ ἐν οἷς ὀλιγύβοις ταῖς ἄρσεσιν, » Ἱππογρ.

Κωνωποειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) κώνωπος.

Κωνωποθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων κώνωπας. ‖ (ζῳολ.) εἶδος πτηνοῦ, = Κινηπλάγος (ἡ).

Κωνωποκτόνης, ου (ὁ, ἡ), = Κωνωποειδής.

Κώνωψ [κάνθος ἢ κνώψ], ωπος (ὁ). εἶδ. ἐντ., κουνοῦπι.

Κῶος ἢ Κῷος (ὁ), [†γῶ ἢ κεῖμαι, συγγ. τῇ κύβη]· τρύπα φωλεὰ θηρίου κτλ., δεσμωτήριον (παρβλ. Καιάδας)· (ἐν γέν.) κεῖλωμα, (ὅθεν τὸ κοιν.) γοῦβα, (ὀθ. 2) τὸ κεῖλον μέρος τοῦ ἀστραγάλου (τὸ ὁποῖον τὸ παιγν. τῶν κύβων ἔβριζεν ἓξ), ὅθεν Χῖος.

†Κώπαιον (τὸ). ἡ λαβὴ τῆς κώπης, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κωπεών.

Κωπεύς, έως (ὁ), = Κωπεών, ξύλον διὰ κωπί.

Κωπεύω, Μ. εύσω. Ἁρματόνω ἢ Κινῶ (τὸ πλοῖον) μὲ κωπιά· ἑτοιμάζω τὸ χρέτεσμα εἰς μάχην (εἰς τρόπον ὥστε ὁ στρατιώτης νὰ ἔχῃ τὸ χέρι εἰς τὴν κώπην τοῦ ξίφους).

‡Κωπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κωπεύω.

Κωπεών, ῶνος (ὁ). ξύλον ἁρμόδιον πρὸς κατασκευὴν κωπεῶ.

Κώπη (ἡ), [κύπη]. (κυρ.) τὸ γονδρὸν μέρος (τὸ κεφάλι, τὸ πιάσιμον) τοῦ κωπιοῦ, (συνεχ.) τὸ κωπί. (ἐν γέν.) λαβή (ἰδίως

δὲ) τοῦ σπαθοῦ καὶ τοῦ χερομύλου, (ὑβ. ἐνίοτε) χερόμυλος.
Κωπήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων ἢ ἔχων μεγάλην κώπην (λαβήν).
Κωπίζιον (τό). τὸ θολωτὸν σκέπασμα (ἀπὸ βαγιὰ) τῆς ἁμάξης, (γράφεται καὶ Κωπίζιον, ὅθεν ἴσ. ὁ Τουρκ. Κουμπές].
Κωπηλασία (ἡ), τὸ ὑπ. τοῦ
Κωπηλατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κώπην ἐλαύνω, τραβῶ κουπί, (καιν.) Ἁλάμνω, [ἐκ τοῦ
Κωπηλάτης, ου (ὁ). ὁ τραβῶν κουπί.
Κωπηλατικός, ή, όν. Κωπηλάτου ἴδιος
Κωπηλάτις, ιδος (ἡ), = Κωπηλατικὸς ἢ Κωπήλατος. ✦ Κώπη—, ✦ Πρόθ.
Κωπήλατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κωπηλατούμενος (κινούμενος διὰ τῶν κωπῶν). 2) ἐσωλωμένος [κατεσκευασμένος] ὡς ἂν κωπί.
Κωπήρης [κώπη, ἀρω], ος (ὁ, ἡ), Π. ἁρμοστωμένος μὲ κωπιὰ ἢ κρατῶν τὴν κώπην (τὴν λαβήν) τοῦ ξίφους, (ἐν γέν.) ἕτοιμος.
Κωπητὴρ καὶ Κωπητής (ὁ). τὸ χεῖλος τοῦ πλοίου ὅπου ἀκουμβοῦν καὶ κινοῦνται τὰ κωπιά, (κοιν.) κουπαστή.
Κωπίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Κώπη, κεπάκι.
†Κωπωτὴρ (ὁ), = Κωπητήρ.
Κωρα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Κόρη.
Κωράλιον (τὸ), σπν. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κοράλιον. 2) = τῷ-
Κωραλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κῶρος.
Κώρεων (τὸ), Δωρ. ἀντὶ Κόριον, θυγάτριον.
Κῶρος (ὁ), Δ. ἀντὶ Κοῦρος, παῖς.
Κωρωσύνα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Κουροσύνη.
Κωρυκαῖος (ὁ), (μτγν.) ὠτακουστής, κατάσκοπος· προδότης (καθὼς ἦσαν οἱ κάτοικοι τοῦ ἐν Κιλικ. ἀκρωτ. Κωρύκου, γνωστοποιοῦντες εἰς τοὺς πειρατὰς τοὺς ἀπόπλους τῶν ἐμπόρων).
Κωρυκίδιον καὶ Κωρύκιον (τὸ) καὶ Κωρυκὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κώρυκος, θυλάκιον, (βτν.) πρᾶξιμον τι σχηματιζόμενον ἀπὸ τὸ ὄδγκωμά τινων ἐντόμων εἰς τὰ φύλλα τῶν δένδρων.
Κωρυκιώτης, ου (ὁ), = Κωρυκαῖος.
Κωρυκοβολία καὶ
Κωρυκομαχία (ἡ), εἶδ. σωματασκίας, ἴδε
Κώρυκος (ὁ), [συγγ. τῷ γωρυτός]. σακκὶ δερμάτινον, θύλακος, (χυδ.) ταγιαρίζικα. (εἰς τὰ γυμνάσια) σάκκος γεμάτος ἄμμον ἢ κεγχραμίδας χρεμάμενος ἀπὸ τὴν ὀροφὴν τὸν ὁπ. πιάνοντες ἔσειον οἱ ἀθληταὶ πρὸς σωματασκίαν. (ὀβ:) «Πρὸς κώρυκον γυμνάζεσθαι,» Παροιμ.,—Σκιαμαχεῖν, ματαιοπονεῖν.
Κωρυκώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κώρυκον ἢ κωρυκίδα.
Κῶς ἢ Κως, Δ. ἀντὶ Πῶς ἢ Πως.
Κῶς, Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Κῶας.
Κώσπώτην, Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ Καὶ οὐσπώτην.
;Κωταλίς, ίδος (ἡ), [κόπτω ἢ κοτύλη;]. κουτάλα (διὰ ἀνακάτωμα), ξύλον τοῦ γλυκοῦ, (παρβλ. Δάκτις).
Κωτιλᾶς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Κωτίλη. ‖. (οὐσ.) ἡ χελιδών.
Κωτιλία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ κωτίλου, λαλιά, πολυλογία (κυρ. πρὸς κολακείαν).
Κωτίλλω [κόπτω], Μ. ιλῶ (ἀόρ. Ἐκώτιλα). λαλῶ πολλά, (κοιν.) κόπτει ἡ γλῶσσά μου, (μτθτ.) ἐνοχλῶ ἢ προσπαθῶ νὰ ζελτίσω τινὰ μὲ κολακευτικὴν πολυλογίαν.
Κωτίλος, η, ον (καὶ ἐπῤ.) -ίλως. Λάλος, πολυλογος (κυρ. μὲ κάποιαν χάριν). ἀπαγλὸς, (ὄθεν) ✦ Κωτίλα ὕμνατα, ✦ Δξ., (καιν.) παιγνιδιάρικα.
Κωφάω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ κωφὸν (βαθὺν, ἄφωνον), (ἐν γέν.) ἀμβλύνω, βλάπτω, σακατεύω. (ὑβ. αὐτπθ.) κουφαίνομαι, παραζαλίζομαι ἀπὸ δυνατὸν κρότον, ξεκουφαίνομαι.
Κώφεσις, εως (ἡ), = Κώφωσις.
Κωφεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἢ Στέκω σὰν κωφὸς ἢ βαθύς, δὲν ἀκούω ἢ σιωπῶ· (ἐν γέν.) ἀναστηθῶ.
†Κωφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κωφάω, βλάπτω, σακατεύω.
Κωφίας, ου (ὁ), εἶδ. ὄρεως, ὁ ἄλλ. Τυφλίας.
Κωφὸς [κόπτω ἢ κῶφος, κέπος], ἡ, όν. (κυρ.) Ἀμβλύς, ἀνίσχυρος (✦ Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος,» Ἰλ. Λ.). (συνήθ. ἐπὶ ἀνθρ.) βωβός, ἄλαλος, (ὁ αὐτὸς ὡς ἐπὶ τὸ πλ. καὶ) κωφός (✦ Ἔκκωφας ἢ κωφῇ λέγω,» Αἰσχύλ.). (ἑτμ.) ἀναίσθητος, ἠλίθιος, (παρβλ.) Ἐμβρόντητος· (ἐν γέν.) Ἀνάπηρος· (μτφρ.) κενός, μάταιος, (καιν.) κιόφιος. ✦ Κωφὸς λιμήν,» Δξ., ὅπου δὲν ἀκούεται ὁ φλοῖσβος τῶν κυμάτων, ἀκύμαντος, ἄκλυστος.
Κωφότης (ἡ). ἡ κατάσχεσις (τὸ πάθος) τοῦ κωφοῦ, στέρησις φωνῆς ἢ ἀκοῆς, (ἐν γέν.) ἀμβλύτης τῶν αἰσθήσεων· (συνκδχ.) εὐήθεια, ἠλιθιότης.
Κωφόω-ῶ, Μ. ώσω. Κουφαίνω ἢ Βουβαίνω· (ἐν γέν.) ἀμβλύνω· σακατεύω.
Κώφωμα (τὸ), = Κωφότης.
Κώφωσις, εως (ἡ). τὸ νὰ καταστήσῃ τις τινὰ κωφὸν ἢ βωβὸν ἢ (ἐν γέν.) μυωπα ἢ ἀναίσθητον. ✦ Ὀφθαλμῶν —, ✦ Ἰππικ., τὸ ἀδυνάτισμα τῆς ὁράσεως.
Κῶχεῦ', Π. (κατὰ κρσ. ἢ ἀκυκ. πρόφων. ὅσ.) ἀντὶ Κῶχτο, καὶ ὤχετο.
;Κωχεύω, Μ. εύσω, Π. (σπν.) ἀντὶ Ὀκωχεύω, μετωρίζω, σηκόνω, ἀνασηκόνω, (εὔχρ. κυρ. τὸ σύνθ. Ἀνακωχεύω).
†Κώψ, κωπὸς (ὁ), Σχλ. ἀντὶ Σκώψ.

ΛΑΒ

Λ, λ, λάβδα καὶ λάμβδα ✧ λάμδα (τὸ), ἄκλ., τὸ ἑνδέκατον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ‖. (ἀριθμητ.) λ', τριάκοντα (30), καὶ ,λ, τριάντα χιλιάδες, 30000.
†Λα ἢ Λαι ἢ Δ', μόρ. ἔπιτατ. (συνθ. ἀγγλ. μὲ μερικ. λέξεις), ἀντὶ Λίαν ἢ Δια.
Λάας [†λαᾶς, γῆ, παρβλ. λαός], λᾶος (ὁ καὶ σπνττ. ἡ;), (ἡ δοτ. Λάᾳ, ἡ αἰτ. Λάαν ἢ σπν. Λάα. πλθ. Λάες, Λάων, Λάεσσι, Λάας), Π. ἀντὶ Λίθος, πέτρα· βράχος. ✦ Λάες Σειρήνων,» Ἐπγρ. «Ἔτευξεν ἀκτὴν λάεσι μαρμαρέοις,» αὐτ. ✦ Σκορπίος. . ὀλίγῳ ὑπὸ λᾶϊ λοχήσας,» Νίκ.
Λαβαντὶς, ίδος (ἡ), τὸ φυτ. ἔφυον ἢ ἡ Λυχνίς.
Λαβάργυρος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ λαμβάνων ἀργύριον, μισθωτός.
Λάβδα (τὸ), ἄκλ. = Λάμβδα. ✦ Ὀλισθαίνει γὰρ μάλιστα ἐν τῷ λάβδα ἡ γλῶσσα,» Πλάτ. 2) (Κωμ.) ἀντὶ Λαβδισμός, φόρητσιλία
Λαβδακίζω, Μ. ίσω, = Λαμβδακίζω, μεταχειρίζομαι εἰς τὴν ὁμιλίαν μου συχνὰ ἢ ἀλλεπαλλήλως ἢ προφέρω κακῶς (μὲ κάποιαν ὑγρότητα ἢ ὡς διπλοῦν) τὸ λ.
Λαβδακισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ συχνὴ καὶ ἀλλεπάλληλος χρῆσις ἢ ἡ κακὴ προφορὰ τοῦ λ.
Λαβδοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ Λ, (ἄλλως) Γοειδής.
Λάβδωμα (τὸ), σχῆμά τι μαθηματικ. ὅμοιον τῷ Λ.
Λαβεῖν, ἀόρ. β', τῆς ἀπαρ. τοῦ Λαμβάνω.
Λαβεῖν, Δίολ. ἢ Δ. ἀντὶ Λαβεῖν.
Λάβεν, Π. ἀντὶ Ἔλαβεν καὶ
Λάβετκον, Π. ἀντὶ Ἔλαβεν, ἀόρ. β'. τοῦ Λαμβάνω.
Λαβὴ (ἡ), τὸ λαμβάνειν (ζώων κτλ.), = Λῆψις. ✦ Ἀργύρου —,» Αἰσχύλ. 2)(συνκδχ.) τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁπ. πιάνεται ἢ ἠμπορεῖ νὰ πιασθῇ τι, χερούλι, πιάσιμον. ✦ Ξίφους —,» Πλ. 3)(μτφρ.) ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν [καταδίωξιν κτλ.]. ✦ Ὅπως μήποτε τοῖς ἐπιβουλεύουσι λαβὴν δώσητε,» Δημ. ✦ Οὗτοι δ', ὡς ἅπαξ παρέδωκεν λαβὴν Ὑπέρβολος, τοῦτον θείλαιον κολετρῶσ' ἀεί,» Ἄρχφ.
Λαβῆν ἢ Λαβῆν, Δ. ἀντὶ Λαβεῖν.
Λάβησι, Π. ἀντὶ Λάβῃ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β' τῆς ὑποτ. τοῦ Λαμβάνω.
Λαβίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λαβίς.
Λαβιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Πιάνω ἢ Συνδέω τι διὰ λαβίδος.
Λάβιον (τὸ), = Λαβίδιον, ὑποκορ. τοῦ
Λαβὶς [λαμβάνω], ίδος (ἡ). (ἐν γέν.) ἐργαλ. διὰ τοῦ ὁπ. πιάνομέν τι, (π.χ.) πυράγρα, τσιμπίδα. 2) κόπτρα, θηλυκωτῆρι. 3) = Λαβὴ (ς), πιάσιμον, χερούλι.
†Λάβρα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λαύρα.
Λαβραγόρας, ου (ὁ), Π. [λάβρος, ἀγορεύω], αὐθάδης φλύαρος, (ὀβ.
Λαβραγορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. προπ. τῶν φλυαρῶ.
Λαβραγόρης, ου (ὁ), Π. = Λαβραγόρας.

Λαβράζω, Μ. άσω, Π. = Λαβρεύομαι.
Λαβράκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Λάβραξ.
Λαβράκτης [λαβράζω], ου (ὁ), = Λαβραγόρης
Λάβραξ [λάβρος], ακος (ὁ), εἶδ. ἀδηφάγου ἰχθ., (κοιν.) λαυράκι.
Λαβρεία (ἡ), = Δαυρεστομία, [ἐκ τοῦ
Λαβρεύομαι [λάβρος]. Μ εὔσομαι, Π. = Λαβραγορέω, ἐμπλέω μὲ θρασύτητα.
Λαβρηγορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π = Λαβραγορέω.
Λαβροπόδης, ου (ὁ), Π. ταχύπους, ὁρμητικός. « Χειμαρρος —, « Ἐπγρ.
Λαβροποσία (ἡ), = Πολυποσία, (οὐσ. τοῦ =
Λαβροποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω λάβρως, εἶμαι=
Λαβροπότης, ου (ὁ). ὁ λαύρως (ἀμέτρως) πίνων, πολυπότης.
Λάβρος (ὁ, ἡ), [†λα, λάω, λάπτω, λαμυρός]. σφοδρός, ὁρμητικός· ῥαγδαῖος· ἀδηφάγος, λαίμαργος· (τρπ.) θρασύς, βίαιος. « Βουλεύου εἰς καὶ τρὶς ὁ τοί κ' ἐπὶ τὸν νέον ἔλθῃ· ἀτηρὸς γὰρ ὅτι λάβρος ἀνὴρ τελέθει, « Θγν.
Λαβρόσαυτος (ὁ, ἡ), Π. [λ. σεύομαι]. ὁ τρέχων ἢ διωκόμενος μὲ ὁρμήν.
Λαβροστομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λαβραγορέω, αὐλαδιάζω, φλυαρῶ.
Λαβροστομία (ἡ), αὐλαδίσμα, πολυλογία, [ἐκ τοῦ
Λαβρόστομος (ὁ, ἡ). αὐθαδης, φλύαρος.
Λαβρωσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ =
Λαβρώτης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ λάβρου, ὁρμή, σφοδρότης· λαιμαργία, ἀδηφαγία· φλυαρία.
Λαβροφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω λαιμάργως.
Λαβρύομαι, Μ. ύσομαι, Π. φέρομαι (κινοῦμαι) μὲ ὁρμήν, ἰψοῦμαι. « Χεῖμα Κωκυτοῖο λαβρωθὲν ἀκοτῳ Στυγος, « Λκ.
†Λάβρυς, υος (ἡ), (κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Αὐδ. καὶ Καρ.) πέλεκυς.
‡Λαβρύσσω, Μ. ύξω, Π. ἀντὶ Λαβρεύομαι.
Λαβρωνία (ἡ) καὶ
Λαβρώνιον (τὸ) καὶ
Λαβρώνιος (ὁ), εἶδ. μεγάλου πισπρίου, [Λτ.] labrum.
Λάβρως, ἐπίρ. Σφοδρῶς, μὲ ὁρμήν, βιαστικά, ἁρπακτικά. « Λάβρως τὸ δεῖλαρ καταπίνει, « Σχλ. « Οὐχ ὅτι ἀλλ' ἢ δι' ἐτῶν τεττάρων, ᾗ τότε λάβρως, « Θρρ.
Λαβύζος (ὁ ἡ ἡ), εἶδ. ἀρώματος ἢ θυμιάματος.
Λαβυρίνθειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ λαβύρινθον, λαβυρινθώδης.
Λαβύρινθος (ὁ). κτίριον (οἰκοδόμημα) μὲ πολλοὺς ἑλικοειδεῖς περὶ ἑαυτοὺς στρεφομένους ὑρόφους, ὥστε ὅταν ἔμβῃ τις εἰς αὐτὸ δὲν εὑρίσκει πόθεν νὰ ἐξέλθῃ. (ἀθ. φτνμ.) πᾶν ὅ,τι εἶνε κατεσκευασμένον εἰς τοιοῦτον σχῆμα, (ἀθ.) « Ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι, « Θκρ., σιάλιες καὶ κύρτοι.
Λαβυρινθώδης, ους [ὁ, ἡ]. ὅμοιος μὲ λαβύρινθον, σκολιός· δυσεξιττητος· (μτφρ.) δυσνόητος, πολύπλοκος.
Λάγδα, ἀόρ. β΄, τῆς ὑποτ. καὶ
Λαβών, οῦσα, όν, ἀόρ. β΄, τῆς μτχ. τοῦ Λαμβάνω.
†Λαγανίζομαι, Μ. ίσομαι. Τρώγω λάγανα.
‡Λαγανίζω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λαγγαρίζω.
Λαγάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λάγανον (τὸ), [λαγαρὸς]. (ἐν γέν.) φύλλον ζυμαρικοῦ. « Λάγ. ἑλκύω, « Ἀθ., ἀνοίγω φύλλα (διὰ ζυμαρικόν). 2) (ἐδιαιτ.) τηγανήτα, λαλαγγήτα. « Κολλυρίδια. , καὶ λάγανον ἀπὸ τηγάνου, « Γρφ.
Λαγανώδης, εος (ὁ, ἡ). λαγάνῳ ὅμοιος, λαγα ειδὴς, ἴδε Λαγαρώδης.
Λαγαρίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ λαγαρόν, ἐκλύω, χαυνόνω (καὶ μσ.) χαυνόνομαι, ἀδυνατίζω. (εἰς τὸν Ἀρχφ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Λαγχανίζομαι).
Λαγαροειδής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) σειδῶς. Λαγαρὸς (Χοῦνος) τὸ εἶδος, (ἐπὶ ζ(χ.) ὁμοιάζων λαγαρός.
Λαγαρόκυκλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λαγαρὸν (λεπτὸν ἢ ὄχι ἐντελῶς στρογγυλὸν) κύκλον. « Λύρα —, « Εὐς., ἡ κατεσκευασμένη ἀπὸ ὄστρακον χελώνης.
Λαγαρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι, = Λαγαρίζομαι, χαυνοῦμαι. « Ἰχνος λαγαρούμενον, « Ἐπγρ., κλονούμενον βάδισμα. « Ποταμὸς λαγαρούμενος, « αὐτ., ὁ ἀρχίζων νὰ ξεπαγώνῃ.
Λαγαρὸς [λαπαρὸς, ἴδε Λαγών], ά, όν. Χαῦνος, χαλαρός· λεπτός, ἀδύνατος· Δ.κκενος. « Αὐχὴν (ἵππου) λαγαρὸς τὰ κατὰ τὴν συγκαμπὴν, « Ξεν. (Γαλλ.) echancré profondément en dessous, a l'endroit de l'inflection, (Courier). « Στήλη —, « Πλ., ἡ πολλὰ λεπτή. « Τῆς πέτρας τὸ λαγαρώτατον, « αὐτ., τὸ μᾶλλον εὐσπίβατον, (παρβλ. Λαγών). « Τῶν ἀραχνίων οἱ λαγαρώτατοι, τεχνικώτεροι περὶ τὸν βίον, « Ἀρστ., οἱ ἔχοντες λεπτότερα πόδια. (μτνμ.) « Στιχος λαγαρός, « Γρμτ., ὁ ἔχων (κυρ. ἐν τῷ μέσῳ) ἀντὶ μακρᾶς βραχεῖαν συλλαβήν.
Λαγαρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ λαγαροῦ, χαυνότης, λεπτότης κτλ.
Λαγαρύζομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λαγαρίζομαι.
Λαγαρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Λαγαροειδής. « Ἄρτος —, « Σχλ. (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λαγανώδης.
Λαγαρῶς, ἐπίρ. Χαύνως, χαλαρῶς.
Λαγαρωσις, εως (ἡ), = Λαγαρότης.
†Λάγβατος (ὁ, ἡ), = Λεκπάτητος. « Ὅρκος —, « Γρμτ.
†Λαγγαζωίαω ἡ έω-ῶ), Μ. ήσω. καὶ
Λαγγαρίζω, Μ. ισω. Χρονοτριβῶ, ἀργοπορῶ· γίνομαι ἀμελής· σβύνει ἡ προθυμία μου, ἐνδίδω, χαυνοῦμαι, (Γαλλ.) languir, (παρβλ.) Στραγγεύομαι.
†Λαγγεύριον (τὸ), = Αυγκούριον.
†Λαγγώδης, εος (ὁ, ἡ) καὶ
†Λαγγών, ῶνος (ὁ), ὀκνός, ἀμελής, νωθρός, ἀργοκίνητος, (Γαλλ.) languissant.
Λαγδήν, ἐπίρ. Π. = Λάξ.
Λάγειος (ὁ, ἡ), = Λαγῷος.
Λαγέτης, ου (ὁ), Π. ἡγεμὼν λαοῦ.
Λαγήνιον (τὸ). λαγηνάκι, ὑποκορ. τοῦ
Λάγηνος (ἡ), [λαγών]. λαγήνα, λαγύνι, στάμνα.
Λαγηνοφορία (τὰ). ἑορτὴ εἰς ἣν Ἀλεξανδρείᾳ καθ' ἣν ἑκάστος ἔφερε τὸ φαγεῖ' του καὶ τὴν κρασολαγήναν του εἰς τὸ σύνδειπνον.
Λαγηβεύς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν τοῦ λαγοῦ ἢ μικρὸς λαγὸς, λαγουδάκι.
Λαγίβινος, η, ον. Ὁ ἀπὸ
Λαγίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λαγός, λαγωδάκι.
Λαγίνης, ου (ὁ), Π. = Λαγωός.
Λάγινος, η, ον, = Λαγῷος.
Λαγίδιον (τὸ), = Λαγιδεύς, Λαγίδιον.
†Λαγκία (ἡ), (Λατ.) Iancea, λογχη.
Λαγνεία (ἡ), τὸ λαγνεύειν, ἀφροδισιασμός· ἀσέλγεια.
Λάγνευμα (τὸ). ἀφροδισιασμὸς, σαρκικὴ συνουσία.
Λαγνεύω [λάγνος], Μ. εύσω. Συνουσιάζομαι, ἀφροδισιάζομαι. « Οἱ εὐνᾶζαι οὐ λαγνεύουσιν, « Ἱππκρ.
Λάγνης, ου (ὁ), = Λαγνος.
Λαγνικὸς, ἡ, όν. Ἐπιρρέπὴς εἰς τὴν λαγνείαν, ἀσελγής.
Λαγνος [λαγὼς, ἡ λαγαρὸς], η, ον, (τὸ παρὰ Λαγνίστερος καὶ Λαγνιαίτερος, Λαγνίστατος). καταφερὴς εἰς τὰ ἀφροδίσια, ἀσελγής.
Λαγοβόλον (τὸ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λαγωβόλον.
Λαγοδαίτης, ου (ὁ), Π. [λ. δαίνυμ.], ὁ τρώγων λαγούς.
Λαγοθήρας, ου (ὁ), ὁ θηρεύων (κυνηγῶν λαγούς.
Λαγοθηράω-ῶ καὶ Λαγοθηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θηρεύω (κυνηγῶ) λαγούς.
Λαγοθήρης, ου (ὁ), = Λαγοθήρας.
Λαγοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κτεινω (σκοτόνω) λαγούς.
Λαγὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Λαγώς.
Λαγοσφαγία (ἡ), ἴδε Λαγωσφαγία.
Λαγονίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ=
Λαγόνιον (τὸ) καὶ
Λαγούνιον (τὸ) καὶ
Λαγυνίς, ίδος (ἡ), = Λαγήνιον.
Λαγυνίων, ωνος (ὁ), Κωμ. ὄνομα παρασίτου, (κοιν.) κρασοκανάτας, [ἐκ τοῦ
Λάγυνος (ἡ), μτγν. ἀντὶ Λάγηνος, ἴσθι
Λαγυνοφορία (τὰ), = Λαγηνοφόρια.
Λαγχάνω [συγγ. τῷ λάζομαι], Μ. λήξομαι (ἀόρ. Ἔλαχον, πρκ. εἴληχα ᾗ δέλαγχα, πθ. ὑπερσ. εἴλαγμαι). Βάλλω (Ῥήγνυμι) λαχνον. « Ἀμφὶ τιμὴν ἐλαχεν, « Ὅμ. Ὀμ. 2) (συνήθ.) λαμβάνω (κυρ.) διὰ λαχνοῦ ἢ κατὰ τύχην, (ἀθ.) παίρνω (μὲ πέρτει) εἰς τὸ μερίδιόν μου· κληρονομῶ· (ἐν γέν.) ἀποκτῶ, ἔχω ἢ μετέχω. « Κλήρῳ (« Πάλῳ) λαχεῖν, « Ὅμ. (ἐξ χ. τῆς δευτ.) « Τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς, « Ἰλ. Δ. « (Ὁ Ποσειδῶν) ἔλαχεν πολιὴν ἅλα ναιέμεν, « Ἰλ. Ο. « (Ἡ Πάλ) πάντα λόχον νικφοντα λελυγχεν, « Ὅμ. Ὕμν. (καὶ μὲ γεν.) « Ὡς κεν Ἀχιλλεὺς δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, « Ἰλ. Ω. « Ἐξαιρέτου κατασκευῆς ἔλαχε, « Φίλ., ἀθ. 3) (τπρσ. ἢ κατὰ μτγ.) ἐξαίνει τι διὰ λαχνοῦ, πίπτει εἰς τὸ μερίδιόν τινος, (ἐν γέν.) τυχαίνει, (κοιν.) λαχαίνει. « Ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο, ἔλαχε δὲ κρείων Εὐμηλος, « Ἰλ. Ψ. « Ἐκληρώσαντο, καὶ ἔλαχεν Ἀβραδάτης, « Ξεν. « Εἰς δὲ ἑκάστην (νῆα) ἐννέα λάγχανον αἶγες, « Ὀδ. Ι. « Τὸ λαχὸν μέρος, « Πλάτ. « Λαχὼν ἱερεὺς, « Δμ. « Λαγχάνει βουλεύειν (πολεμαρχεῖν), « Δμ., Ἠρ. (ἐξ ἑλλ.) « Ὁ τῷ κυάμῳ λαχὼν, « Αἰξ. (ὀθ.) « Δαγχάνειν δίκην τινὶ, « Ἰσ., ἐγκαλεῖν τινα εἰς τὸ δικαστήριον, κινεῖν κρίσιν κατά τινος (διότι ἐξ

τὰς Ἀθ. καὶ οἱ κριταὶ διωρίζοντο ἢ αἱ ὑποθέσεις ἐθεωροῦντο διὰ λαχνοῦ), (παρβλ. Κληρόω). 4) (Π. καὶ σπν. μτβτ.) ἀντὶ Μεταβιβάζω, κάμνω τινὰ μέτοχόν τινος. «Πυρὸς λελάχωσι θανάντα,» Ἰλ. Η., (παρβλ. Δανθάνω).

Λαγὼ, γεν. καὶ Ἀττ. αἰτ. καὶ

Λαγῶ, δνικ. πλθ. καὶ

Λαγῷ, δυτ. ἐν. τοῦ Λαγώς.

Λαγωβολεῖον (τό). τίπος διὰ λαγοβολίαν. 2) =Λαγοβόλον (;).

Λαγωβολία (ἡ). κυνήγημα λαγῶν μὲ τὸ

Λαγωβόλον (τό). ῥάβδ! μὲ τὸ ὁπ. τινάζοντες ἐπιάτσναν λαγούς, (ἐγρηγ:μενε καὶ ὡς) ῥάβδος ποιμενικὴ, (κοιν.) λαγοῦσα, ξὲκ τοῦ

Λαγωβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (κτυπῶν, σκοτόνων) λαγούς.

Λαγωδάριον (τό), =Λαγίδιον.

Λαγωδίας, ου (ὁ), εἰδ. νυκτ. πτηνοῦ (μὲ μαλλιαρούς σὰν τοῦ λαγοῦ πόδας, ὀθ. ἄλλ.) Λαγώπους, =Ὦτος.

Λαγώδιον (τό), =Λαγίδιον.

Λαγώδους, ώδοντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀδόντας (ὡσὰν τοῦ) λαγοῦ.

Λαγώειος, α, ον, =Λαγῷος.

Λαγωθήρας, ου (ὁ), =Λαγοθήρας.

Λαγὼν, όνος (ἡ ἢ ὁ), (ἐν γέν.) κοίλωμα, (ὀθ.) «Πρὸς τινι λαγόνι παλινσκίῳ τοῦ κρημνοῦ,» Πλ., (παρβλ. Λαγαρός). 2) (συνήθ.) τὸ μεταξὺ πλευρῶν καὶ γόμφων λαγαρὸν μέρος τοῦ σώματος, (ἄλλ.) Λεπάρα, (ἢ κοιν.) λαγγόνια, (παρβλ.) Κενεών, (ὀθ. Ἀ3) (μτνμ.) κοιλιὰ ἀγγείου, ὁ σάκκος τοῦ γρίπου. «Καὶ φύγον ἀγκίστρων τε βίας λαγόνας τε πανάγρων,» Ὀππ.

Λαγωοβόλον (τό), Π.=Λαγωβόλον.

Λαγωὸς (ὁ), Ἰων. Π. ἀντὶ Λαγώς.

Λαγῷος, α, ον. Ὁ ἀπὸ λαγωὸν, λαγήσιος. «Λαγῶα (ἐνν. κρέατα), Ἀρχῳ.

Λαγωόφθαλμος (ὁ, ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Λαγώφθαλμος.

Λαγωυφάνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λαγωφάνος.

Λαγώπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας λαγοῦ (δηλ. μαλλιαρούς), (ὀθ. ‖. οὐσ.) εἰδ. πτηνοῦ, ἴδε Λαγωδίας. 2) εἰδ. χόρτου, λαγωπόδαρον, κατά τινας=τῷ

Λαγώπυρον (τό), [λ. πυρός]. εἰδ. φυτοῦ, ἴδε Λαγώπους (2).

Λαγὼς [συγγ. τῷ Λαγὼν], ὼ (ὁ), (ἡ δοτ. Λαγῷ, ἡ αἰτ. Λαγὼ ἢ Λαγὼν, πλθ. Λαγῷ, ὼν, ῷς, ὡς). τὸ γνωστὸν (δειλότατον, ταχύτατον καὶ πολυγονώτατον) ζῶον, ὁ λαγός. «Λαγὼ βέον ζῶν, θεσπιὼς καὶ τρέμων καὶ φεὶ πλήγήσεσθαι προσδοκῶν,» Δημ. 2) εἰδ. ἰχθ. (ὑποτιθεμένους) θανατηφόρου. 3) εἰδ. πτην. (ἄλλ.) Λαγωδίας.

Λαγωσφαγία (ἡ), Π. σφαγὴ (σκοτωμὸς, κυνήγιον) λαγῶν.

Λαγωτροφεῖον (τό). μέρος ὅπου φυλάττουν καὶ τρέφουν λαγούς, (Γαλλ.) garenne.

Λαγωτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω λαγούς, ἔχω λαγωτροφεῖον ἢ πλῆθος λαγωῶν.

Λαγωφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι συνήθως μὲ) λαγούς.

Λαγωφαγία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Λαγωφθαλμία (ἡ). πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν (ὅταν ὀφθ κλείουν καλὰ τὰ βλέφαρα, καὶ ἐκμ. κοιμᾶται ὁ ἄνθρ. μὲ ἀνοικτὰ μάτια σὰν τὸν λαγὼν), ξέκ τοῦ

Λαγώφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μάτια σὰν τοῦ λαγοῦ (δηλ. πεταχτὰ ἢ μὴ κλειόμενα ἐν καιρῷ τοῦ ὕπνου).

Λαγωφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων λαγούς, (ἐπίθ. τοῦ Μελανατέτου).

Λαγώχειλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχισμένον χεῖλος (σὰν τοῦ λαγοῦ).

Λάδανον (τὸ), =Λήδανον.

Λᾶδος, εος–ους (τό), Δ. ἀντὶ Λᾶβδος.

Λάε, Π. ἀντὶ Ἔλαε, γ'. ἐν. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ Λάω.

Λᾶες, Π. δυϊκ. ὀνμ. ἢ αἰτ. τοῦ Λᾶας-Λᾶς.

Λαεργὴς, ές (ὁ, ἡ), Ω. [λᾶας, ἔργον]. λιθινος.

†Λαέρτης [λᾶας, αἴρω, ἀερτάζω], ου(ὁ). εἶδ. μύρμηκος καὶ σφηκὸς, (Αἰλ.).

Λάζετο, Π. καὶ

Λάζευ, Δ. προσ. τοῦ Λάζομαι.

†Λαζίνης, ου (ὁ). τὸ πτην. χαραδριός. 2) ὁ ἰχθ. Καλλαρίας, (ἴσως ἐσφαλμ.) ἀντὶ Μαζίνης.

Λαζοίατο, Ἰων. Π. ἀντὶ Λάζοιντο, πλθ. τῆς εὐκτ. τοῦ

Λάζομαι ἢ Λάζωμαι (παρτ. Ἐλαζόμην, -ώμην ἢ πλέον σύ), Π. ἀντὶ Λαμβάνω, πιάνω, Ἀπαίρνω. «Πάλιν λάζετο μῦθον,» Ὅμ., ἔπιασεν ἀλλέως τὴν ὁμιλίαν, ἐγύρισε τὰ λόγια τε, (παρβλ. Λαχαδάνω 2).

(Λάζω), Μ. λάξω, σπν. ἀντὶ Δακτίζω.

†Λαήμεναι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δαήμεναι.

Λάθα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Λήθη.

;Λαθάνεμος (ὁ, ἡ), Π. Δ. =Νήνεμος. «Λαθάνεμος ὥρα,» Σιμων., αἱ ἀλκυονίδες ἡμέραι.

Λάθαργος (ὁ, ἀ). Δ. ἀντὶ Λήθαργος, (κυρ. ἐπὶ κυνῶν) λαθροδήκτης, (μτφορ.) ἐπίβουλος. «Σαίνεσα δάκνεις ἢ κύων λαίθαργος εἶ,» (Σοφ. παρ') Εὔς. 2) (οὐσ. ἀρτ.) τὰ ξύσματα τῶν βυρσοδεψουμένων δερμάτων, (Νίκ. Θηρ. 422).

Λαθεῖν καὶ Δ. Λαθέμεν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λανθάνω.

Λαθήδης, ου (ὁ). ὁ λησμονήσας τὴν Ἥβην (τὴν νεότητά) του, ὑπέργηρως.

Λαθητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀγαπῶν (ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ) νὰ κρύπτεται.

Λαθικηδὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [λανθάνω, κῆδος]. ὁ προξενῶν λήθην τῶν δεινῶν (τῶν φροντίδων, τῶν θλίψεων). «Ἔορτὴ — ,» Π. Σιλεντ.

Λαθίνοστος (ὁ, ἡ), Π. [λ. νόστος]. λησμονῶν νὰ ἐπανέλθῃ, γρονίζων παυθενά.

Λαθιπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [λ. πῆμα], =Λαθικηδὴς.

Λαθίπεινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λησμονῶν ἢ ἀποφεύγων τὴν πεινὴν (τὴν ἐκδίκησιν).

Λαθίπονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λησμονῶν ἢ κάμνων νὰ λησμονῇ τις τοὺς πόνους. 2) ὁ προξενῶν κρυφὰν πόνον.

Λαθιπορφυρὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. πτην. (Ἴα.)= Παρφυρίων (ὅτι κατὰ τὸν Ἀθ., τρώγει κρυφά). «Αἰολόδειροι λαθιπορφυρίδες,» (Ἴβ. παρ') Ἀθ., ὅπου ὅμως ἡ γνησία ἀνάγνωσις εἶνε: « Αἰολόδειροί θ' ἁλιπορφυρίδες ».

Λαθίφθεγγος (ὁ, ἡ), Π. [λ. φθεγγή]. ὁ κάμνων τινὰ ἄλαλον. «Θάνατος—,» Ἡσ.

Λαθιφροσύνη (ἡ), Π. λήθη, ἔλλειψις φρονήσεως, ἀφροσύνη, ξέκ τοῦ

Λαθίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἐπιλήσμων, ἀνόητος, (κοιν.) ξεχασμένος.

Λάθος, εος (τό), Δ. ἀντὶ Λήθος, Λήθη.

Λαθοσύνα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Λησμοσύνη.

Λαθόσυνος, α, ον, Δ. ἀντὶ Λησμόσυνος.

Λάθουρος (ὁ), ἀντὶ Λάθυρος, (Κωμ. παρωνύμιον Πτολεμαίου τοῦ Η', τοῦ ὁπ. ἡ ἀπὸ τοῦ Λα θοῦρος ἐτυμολογία μοὶ φαίνεται κανενὸς τῶν τότε λογιωτάτων κολακεία, ἂν δὲν ἦνε ἀγχίνους εἰρωνεία).

Λάθρα [λαθεῖν], ἐπίῤ. Κρυφὰ, κρυφίως, μυστικά. « Λάθρα ἀπολύσαι αὐτήν, » Γρῆγ. (καὶ μὲ γεν.) «Λάθρα φίλων γονέων,» Ὅμ. Ὕμν.

Λαθραῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι λάθρα, κρυφὸς· δόλιος.

Λαθραιότης (ἡ). μυστικότης.

Λαθραίως, ἐπίῤ.=Λάθρα, μὲ κρυφὸν (μυστικὸν) τρόπον.

Λάθρη, ἐπίῤ. Ἰων. Π. ἀντὶ Λάθρα.

Λαθρηδὰ ἢ Λαθρηδὸν, Π. ἀντὶ Λαθραίως.

Λαθρίδιος, η, ον, Π. ἀντὶ Λαθραῖος.

Λαθριδίως, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Λαθραίως.

Λαθριμαῖος, α, ον,=Λαθραῖος, (συνκδχ.) νόθος.

Λάθριος, α, ον,=Λαθραῖος. ‖. (οὐσ.) ἡ Ἀφροδίτη, (ἄλλ. Σκετία).

Λαθρίως, ἐπίῤ.=Λαθραίως.

Λαθροβόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βάλλων (βίπτων καὶ κτυπῶν) λαθραίως.

Λαθρογαμία (ἡ). κρυφὴ ὑπανδρεία, ἡ = Κλεψιγαμία.

Λαθροδάκνης καὶ Λαθροδάκτης καὶ Λαθροδήκτης, ε(ὁ), Π. ὁ δαγκάνων κρυφά.

Λαθροπόρος (ὁ, ἡ), (ἐπίῤ. -πάρως. Ὁ πορευόμενος λαθραίως, ἐπίβουλος, ὕπουλος.

Λαθρόνυμφος (ἡ), Π. κρυφοπανδρεμένη, ἡ =Κλεψίγαμος.

Λαθροδιδασκαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Διδάσκω λαθραίως (ἐν παραβύστῳ).

Λαθροκακουργία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Λαθροκακοῦργος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -κούργως. Ὁ λάθρα κακοῦργος, λαθροδήκτης, ὕπουλος.

Λαθροκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω,=Κλεψιγαμέω, μοιχεύομαι.

Λαθροκοιτία (ἡ), μοιχεία, κλεψιγαμία.

Λαθρόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ περιπατῶν κρυφίως χωρὶς νὰ 'νοιώθεται).

Λαθροφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω κρυφά.

Λαθροφαγία (ἡ). τὸ λαθροφαγεῖν.

Λαθροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων κρυφά.

Λαθροφονευτὴς, οῦ (ὁ) καὶ

Λαθροφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων κρυφίως, δολοφόνος.

Λαθυρὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, [εἰς αὐτὸ ἠμπορεῖ νὰ ὑπαχθῇ καὶ ἡ μπάμια, ἴδε τὸ: κνᾶ-εαιτσέκι, ἴσκ τοῦ

Λάθυρος (ὁ), [ἴδε παρώνυμος], εἶδ. ἐφτρίου (κοιν.) λαθοῦρι. «Δυσεψητότεροι τῶν λαθύρων εἰσὶν εἴ ἄρακοι,» Γαλ.

Λάθω, ἀόρ. 6'. τῆς ὑποτ. καὶ

Λαθὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Λανθάνω.

†Λαι, κατ' ἀποκ. (διὰ τὸ εὔφ.) ἀντὶ Λαικάς.

Λαία (ἡ), Δ. ἀντὶ Λεία. 2)=Λέα.

†Λαιβολέω-ῶ, Μ. ήσω, νλγ. ἀντὶ Λιθοβολέω.

†Λαιβολία (ἡ), νλγ. ἀντὶ Λιθοβολία.

Λάϊγξ [λᾶας], ιγγος (ἡ), Π. πέτρα, λιθάρι, χαλίκι. «Θαρσεῖας ὀχλίζων λάϊγγας,» Ἀπλλν.

†Λαιδάριον (τὸ), = Ληδάριον, ὑποκορ. τοῦ

†Λαΐδος, ασ-ους (τὸ), = Λῆδος.

Λαιδρός, ά, όν, Π. [λαιδς ἡ λαμυρός]. θρασύς, ἀναιδής, ἀποκοτος.

Λαίθαργος (ὁ, ἡ), = Λάθαργος.

Λαικάζω, Μ. άσω. Πορνεύω. 2) (μτγν.) ἀπατῶ, [ἐκ τοῦ

Λαικάς [λᾶας ἢ; λαϊκός], άδος (ἡ). πόρνη, ἑταίρα.

Λαικαστὴρ, ῆρος καὶ

Λαικαστὴς, οῦ (ὁ). πόρνος, ἀσελγής.

Λαικαστρια (ἡ), = Λαικάς.

Λαικάτα, ας (ἡ), Δ. (Ἐπιγρφ.) συνέλευσις τοῦ λαοῦ, ἐκκλησία.

Λαΐκός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λαόν (ἐκκλησ.) = Κοσμικός, (ὁδ.

†Λαϊκόω-ῶ, Μ. ώσω. (ἐκκλησ.) Κάμνω τι ἢ τινὰ λαϊκόν, καθαιρῶ, βεβηλόνω. «Καὶ ἐγενόμην λελαϊκωμένη (κατὰ διόρθ. ἀντὶ λελαικωμένη) ἀνδρὶ,» Γρφ.

Λαιλαπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ διατελειμένος περίς ἢ συνωδευμένος μὲ λαίλαπα, (Γαλλ.) **orageux**. «Οὐρανὸς—,» Ἱππκρ., ὁ θολωμένος, φουρτουνιασμένος.

Λαίλαψ ἡ Δαῖλαψ, απος (ἡ). σφοδρὰ ἀνεμοζάλη μὲ βροχὴν, Καταιγὶς, (κοιν.) μπόρα.

†Λαῖμα (τὸ), = Λῆμα. 2) (εἰς τὸν Ἅρεφ.) σύνθ. ἀπὸ τὸ λαιμὸς καὶ αἷμα.

Λαιμάζω, Μ. άξω, = Λαιμάσσω.

Λαιμαργέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι λαίμαργος.

Λαιμαργία (ἡ), τὸ νὰ ζῇ κανείς =

Λαίμαργος (ὁ, ἡ), [λαιμός, ἀρτίς=ταχυκίνητος]. λιμάρης, ὀξύτατος.

Λαιμαργότης (ἡ). = Λαιμαργία.

Λαιμάργως, ἐπίρ. Μὲ λαιμαργίαν.

Λαιμάσσω(τττω), Μ. άξω. Πεινῶ μὲ ὑπερβολὴν, (καιν.) λιμάζω, ἢ· τρώγω λαιμάργως.

Λαιμάω-ῶ, Μ. άσω, Π. = Λαιμάσσω.

Λαιμήτόμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λαιμότόμος.

†Λαιμία (ἡ), γρμτ. (τάγα) ἐξήγ. τοῦ Λαιμία.

Λαιμίζω, Μ. ίσω, Π. (σπν.) ἀντὶ Λαιμοτομέω, ἢ· Ἄγχω, Πνίγω.

Λαιμοδακὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δάκνων (σκαλόνων εἰς) τὸν λαιμὸν. «Ἀκὶς ἀγκιστρου—,» Ἐπγρ.

Λαιμοπέδη (ἡ), [λ. πέδη]. λαιμοδέτι σκυλιοῦ· θηλιὰ (βρόχι) διὰ τὸ πουλιά.

Λαιμόῤῥυτος καὶ Λαιμόρυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βέων ἐκ τοῦ λαιμοῦ. «Αἷμα—,» Εὐρ.

Λαιμὸς (ὁ), [λάμος]. τὸ γνωστὸν μέρος τοῦ σώματος δι' οὗ καταπίνομεν κτλ.

Λαιμότμητος (ὡς ἡ). [λαιμὸς, τέμνω]. σφαγμένος.

Λαιμοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τὸν λαιμὸν, σφάζω.

†Λαιμοτόμητος (ὁ, ἡ), = Λαιμότμητος.

Λαιμότομος (ὁ, ἡ). (καρυξ.) ὁ κόπτων τὸν λαιμὸν (σφάζων)· (προπαρ.) = Λαιμότμητος.

Λαιμώσσω(τττω), Μ. ώξω, = Λαιμάσσω. 2) μοῦ πονεῖ ὁ λαιμὸς, (καιν.) ἔχω λαιμ.

Λαΐνα, ης (ἡ), = Χλαῖνα, (ὁδ. Δαπ.) Ἰασο.

Λαΐνεος καὶ

Λάϊνος, η, ον, Π. [λᾶας]. λίθινος, πέτρινος. «Λάϊνον ἔσσο χιτῶνα,» Ἰλ. Γ, (περιφρ.) ἠθελες λιθοβοληθῆ.

Λάϊον (τὸ), Δ. ἀντὶ Λάϊον.

Λαιός, ά, όν, = Ἀριστερὸς. (Ἀντ.) **laevus**. (συνεκδ.) ἀπαίσιος· ἀδέξιος.

Λάϊος (ὁ), [λᾶας], εἶδος πτηνοῦ (κοσσύφου), (ἴσ.) = Δαΐς.

Λαιστρεύω-ῶ, Μ. ήσω, Δ. Π. [λαῖον, τέμνω]. θερίζω.

Λαΐς, (δος (ἡ), Δ. ἀντὶ Αηΐς.

Δαΐς [λᾶας], ΐδος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ, (κοιν.) κετρίτης, (παιδλ. Ὑπολαΐς).

Λαισαποφόρος (ὁ). ὁ φέρων (κρατῶν)=

Λαισήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Δαισαῖον [λαιὸς ἢ λάσιος], εἶδος ἐλαφρᾶς δερματίνης ἀσπίδος.

†Λαίσθη (ἡ), = Λάσθη.

Λαίσκαπρος (ὁ, ἡ), Π. [†λαι, κάπρος]. πολλὰ ἀσελγής.

Λαίσπαις [†λαι, παῖς], αιδος (ὁ), = Βώπαις.

Λαισποδίης [†λαι, σποδέω], ου (ὁ), Κωμ. λάγνος, ἀσελγέστατος. 2) [λαιὸς, ποῦς], = Σκαιδς, (χυδ.) καταπαποδιάρης.

Λαῖσμα (τὸ), Π. [λαισμός]. χάσμα, βάθος, βυθὸς θαλάσσης, ὄθυσσος.

Λάϊτος καὶ Λαῖτος (ὁ, ἡ), Ἰων. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λαὸν, δημόσιος.

Λαιφάζω, Μ. άξω, Π. = Λαφύσσω.

Λαίφη (ἡ), = Λαῖφος.

Λαιφόπτερος (ὁ, ἡ), Π. ἐπτερωμένος μὲ λαίφη (πανιά). «Ἅκατος—,» Κ. Μανασσ.

Λαῖφος, εος-ους (τὸ), Π. [λώπη, λῶπος]. (κυρ.) κομμάτι πανιοῦ, παλιοπανιον· πολυφορούχον· (ἐν γέν.) φορεμα· πανὶ τοῦ καραβιοῦ, (παρβλ. Δῖτος)· (ἐνικτ.) δέρμα. «Λυγκὸς—,» «Ὅμ. (Ὕμν. εἰς Πᾶνα)·

Λαιψηροδρομος καὶ

Λαιψηροκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ὀγλίγωρος εἰς τὸν δρόμον (εἰς το τρέξιμον), [ἐκ τοῦ

Λαιψηρὸς, ά, όν, (ᾰ ἐπίρ.) -ρῶς. Π. [†λα, αἰψηρός]. ταχὺς, ὀγλίγωρος, ἐλαφρὸς, εὐκίνητος.

Λακάζω, Μ. άσω, Π. = Λάσκω, κράζω, φωνάζω, κραυγάζω.

Λακάνη (ἡ), [ᾰ], εἶδος δένδρου (σφενδάμνου ἢ φιλλύρας).

Λάκαινα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Λάκων. ‖. (ἔνν. κύλιξ) εἶδος ποτηρίου.

Λακάνα (ᾰ), Δ. ἀντὶ Λεκάνη.

†Λακάρη (ἡ), = Λακάθη.

Λακαταπύγων, ονος (ὁ, ἡ), Πωμ. = Λίαν καταπύγων.

Λακατάρατος (ὁ, ἡ). τρισκατάρατος ἢ = Λασκατάρατος.

†Λάκαφθον (τὸ), ἀρωματικός τις φλοιὸς χρήσιμος εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ Κύφι, (ἄλλ. γρφ. Λάπαθον καὶ ἄλλ. Νάρκαφθον].

Λάκε, Π. ἀντὶ Ἔλακε, γ'. ἐν. ῥρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Λάσκω.

Λακεῖν [λάσκω], ὄνος (ἡ), Π. φωνὴ· (συνεκδ.) ἀπαγγελία· διδασκαλία.

Λακεῖν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λάσκω.

Λακεπιλογία (ἡ). φλυαρία, [λέγω καὶ

Λακερὸς [λακεῖν, λακὸς], ὰ όν. Θερυβώδης, φλύαρος. 2) (συνεκδ.) ἐσχισμένος, (ὡ.) ἀχρεῖος, ἄχρηστος.

Λακέρυζα [λακερὸς], ης (ἡ), Π. = Κελάρυζα, λάλος, θορυβώδης, κρώζουσα (γαγίζουσα κτλ.) ἀδιακόπως.

†Λακερύζος (ὁ), νλγ. ἀφ. τοῦ προηγ.

†Λακερύζω, Μ. ύσω, = Κελαρύζω, γαγγίζω, θορυβῶ.

Λακεω-ῶ, Μ. ήσω, Δ. ἀντὶ Ληκέω ἢ Λάσκω. 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λακίζω, «Καὶ πρηνὴς γενόμενος ἐλάκησε μέσος καὶ ἐξεχύθη πάντα τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ,» Γρφ.

Λακιδόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Λακίζω, Μ. ίσω. Σχίζω μὲ κρότον, σκαρώττω, ξεσχίζω. ‖. (ἀμτδτ.) σπάνω, σκάνω. Ἴδε Λακέω.

Λακὶς [λάσκω], ίδος (ἡ) ᾗ

Λάκισμα (τὸ). σχίσμα (κυρ. μὲ κρότον), σπάραγμα, κομμάτι πανιοῦ, κουρέλλι.

Λακιστὸς, ἡ, όν, Π. [λακίζω]. ξεσχισμένος, κομματιασμένος.

Λακκαῖος, α, ον. Ὁ διατηρούμενος εἰς λάκκον. «Ὕδωρ—,» «Ἀθ., νερὸν εἰς στέρνας.

Λακκευτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐν λάκκῳ τρεφόμενος, στευτός. «Σὺς—,» «Ν. Χων.

Λακκίζω, Μ. ίσω. Σκάπτω λάκκον. «Λακκίσας εὐρύστομον γῆν,» Εὐρ. 2) βάλλω εἰς λάκκον (κυρ. ζῶον ἕνα παχύν). «Λιπαίνεται . . εἰς ὅσον σῦθλ τὰ λακκιζόμενα τῶν θρεμμάτων,» Εὐρ.

Λακκόπεδον (τὸ), = Ὀρχίπεδον, Ὄσχεον.

Λακκόπλουτος (ὁ, ἡ), ὁ εὐρὼν θησαυρὸν εἰς λάκκον (καθὼς ὁ Καλλίας εἰς τὰς Ἀθήν.), (ἐν γέν.) ὑπέρπλουτος, (καθὼς τῷρᾳ λέγομεν) ἔχων στέρνας γεμάτας τάλληρα.

Λακκοποιὸς (ὁ). ὁ κτίζων λάκκους (στέρνας).

Λακκοπρωκτία (ἡ), Κωμ. Εὐρυπρωκτία, [ἐκ τοῦ

Λακκόπρωκτος καὶ

Λακκόπυγος (ὁ), Κωμ. = Εὐρύπρωκτος.

Λάκκος (ὁ), [λάσκω]. (ἐν γέν.) βόθρος, ὄρυγμα, (ἰδιαιτ.) στέρνα διὰ νερὸν (κρασὶ κλπ.), (ἐνίοτε) δεξαμενὴ, (Τουρκ.) χαβοῦζα («Ὀρνιθας λιμναίους ἔτρεφον ἐν λάκκοισι,» Ἡρ.)· (Τρῳ.) τάφος. «Ὁμοιωθήτωσαν τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον,» Ψαλμ.

Λακκοσγέας, ου (ὁ). ὁ ἔχων χαλαρὸν (χρεμαμένον κάτω) τὸ ὄσχεον, (ἴδε Ῥάκωσις).

Λακκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λάκκους ἢ σχῆμα λάκκου.

†Λάκος (ὁ), σπν. ἀντὶ Λάκκος.

Λάκος (ὁ), [λάσκω]. κρότος (κυρ. τραγματος σχιζομένου ἢ σπανοντος).

Λάκος, εος-ους (τὸ). = Ῥάκος, Λακὶς.

†Λακπατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λὰξ πατέω, (κοιν.) τσαλαπατῶ, (ὁδ.

Λακπάτητος (ὁ, ἡ), Π. καταπατηθείς, (κοιν.) τσαλαπατημένος.

Λακτίζω [λὰξ], Μ. ίσω. Κτυπῶ μὲ τὰ ποδάρια, κλωτσῶ· τσαλαπατῶ. (ἐν γέν.) σκιρτῶ, σπαρταρῶ. «Κραδίη φόβῳ φρένα λακτίζει,» Αἰσχλ., σκαράζει, κτυπᾷ, (παρβλ. Γλακτίζω). «Φλὸξ αἰθέρα λακτίζουσα κατωθῶ,» Πινδ.· φθάνει (ἐγγί-

ξει)ἔως. « Ποτὶ κέντρον λακτίζεμεν, « αὐτ., — Πρὸς κέντρα λακτίζειν, « Γρφ., (παροιμ.) ἀνθίστασθαι εἰς μάτην.

Λακτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ λακτίζειν, (ὄθεν) « Λακτική, « Εὐσ., ἡ περὶ τοῦτο τέχνη, μέρος τῆς παλαιστικῆς, (ἀντίθετ. τῷ Πυκτική).

Λάκτις, ιος (ἡ), Π. ξύλον μὲ τὸ ὁποῖον στουμπίζουν ἢ ἀνακατόνουν τι, (καθὼς τῶρα τὸ) ξύλον τοῦ γλυκοῦ.

Λάκτισις, εως (ἡ), = Λακτισμὸς καὶ-

Λάκτισμα (τὸ). κτύπημα μὲ τὸ ποδάρι, κλωτσιά.

Λακτισμός (ὁ). τὸ λακτίζειν, κλώτσημα.

Λακτιστής, οῦ (ὁ). ὁ λακτίζων (κλωτσῶν, ταλαιπατῶν). « Δημοῦ, « Ἐπιχρ., ὁ πατῶν σταφύλια.

Λακτιστικός, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων (ἔχων τὸ ἔθιμα) νὰ λακτίζῃ, ἀπειθής, (Γαλλ.) récalcitrant.

Λάκυθος (ὁ), Δ. ἀντὶ Λήκυθος.

Λακωνίζω, Μ. ἴσω. Μιμοῦμαι τοὺς Λάκωνας ἢ εἶμαι μὲ τὸ μέρος των· (ἰδ. αττ.) γράφω ἢ ὁμιλῶ συντόμως ἢ εὐστόχως καθὼς οἱ καλ. Λάκωνες. « Τὸ λακωνίζειν οὐ τρυτό ἐστιν, ὅπερ εἶπε, ὀλίγας συλλαβὰς γράψειν, ἀλλὰ περὶ πλείονας ὀλίγας, « Γργ. (ὄθεν:

Λακωνικός, ἡ, όν. Τῶν Λακώνων ἴδιος, λιτός, ἀφελής, (χωρ. δὲ ἐπὶ ὕφους λόγου) σύντομος καὶ ἐνταυτῷ καίριος (κάμνων ἐντύπωσιν). « Γρίβων (« Κύων) —, « Αξ. « Ἀγρόν.. ἐλάττω ἐπιστολῆς Λακωνικῆς, « Κωμ. « Ἦν γὰρ οὐδὲν ἐν τῷ τρόπῳ Λακωνικὸν οὐδ' ἁπλοῦν ἔχων, ἀλλὰ πολὺ τὸ πανοῦργον ἢ θηριῶδες, « Ἀθ.

Λακωνικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον (τὰ ἤθη, [ἰδίως δὲ] τὸ ὕφος τοῦ ἐκφράζεσθαι, τὴν βραχυλογίαν) τῶν Λακώνων, συντόμως καὶ εὐθύκτως, ἁπλῶς, ἀφελῶς κτλ. « Τοὺς εἰς μακρὰ κομιδῇ συστέλλοντας ἑαυτούς, ὡς τραγγύλως καὶ λακωνικῶς βιωσομένους, « Πλ.

Λακωνισμός (ὁ). τὸ Λακωνίζειν, (ἰδιαιτ.) ἡ ἐμφαντικὴ τῶν Λακώνων βραχυλογία.

Λακωνομανέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι ἐνθουσιασμένος (Τρελαίνομαι) διὰ τὰ ἤθη (τὴν διαίτησιν κτλ.) τῶν Λακώνων.

†Λαλάγγη (ἡ) καὶ

†Λαλάγγιον (τὸ), γλσ. = Κολλύριον, (ὄθεν αἱ κοιν.) λαλαγγήται, (παρβλ. Λάγανον).

Λαλαγέω-ῶ, Μ. ἥσω, Π. κάμνω κρότον (θόρυβον), βούζω· λαλῶ ἀδιακόπως. « Τέττιγες λαλαγεῦντες, « Θκρ. « Χελιδὼν λαλαγεῦσα, « Ἐπιγρ., (εἰς τὸν Ὀκπ. Κυνηγ. Γ. 352) « Λαλαγεῦσιν ὀδόντες (ἴσ. ἀσφαλμ. ἀντὶ Σαλαγεῦσιν), [ἐκ τοῦ

Λαλαγή (ἡ), Π. [λαλάζω]. φωνὴ ἄναρθρος, βοή, θόρυβος.

Λαλάγημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι λαλαγεῖ, κρόταλον, κύμβαλον κτλ.

Λαλαγητής, οῦ ἢ οῦ (ὁ), Π. = Λάλαξ, φλύαρος.

Λαλάζω [λαλέω], Μ. άξω, Π. = Λαλαγέω, βούζω, (παρβλ.) Ἀλαλάζω. « Κῦμα —, « Ἀνακρ., (ὄθ.

†Λάλαξ, αγος (ὁ), = Λάλος, φωνακλᾶς, πολύλογος. « Βάτραχος —, « Γλσ. 2) = ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Λαλαγή.

Λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἐν γέν.) Ἐβγάζω (κυρ. ἀσαρῆ καὶ ἄναρθρον) φωνήν, λαλῶ πολλὰ πλὴν χωρὶς νόημα. (ἀπν. ἢ μτνμ.) ὁμιλῶ· (πθ.) θρυλλοῦμαι. « Λαλοῦσι μὲν (αἱ πίθηκοι κτλ.), οὐ φράζουσι δέ, « Πλάτ. « Ἀκριδες ᾠδὲ λαλεῦντι, « Θκρ. (καὶ ἀοτ.) « Ἀλλάλαις λαλέοντι τὸν γάμον αἱ κωμάρισαι, « αὐτ. (καὶ ὀργαν.) « Κήν αὐλῷ λαλέω, κήν δόναξι, « αὐτ. « Ὡς τρυφερὸν λαλέεις, « αὐτ. « Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες, « αὐτ. « Παρακούων ἑκατοντῶν ἅττ' ἄν λαλῶσιν, « Ἀρχφ. « Καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέραις γλώσσαις, « Γρφ. (ὄθεν) « Λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν. « Εὐρπ. (καὶ πθ.) « Ὁ λαλούμενος Ὀδυσσεύς, « Εὐς., [ἐκ τοῦ

†Λάλη (ἡ), = Λαλιά, (Λέξ.).

Λάληθρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λάλος. « Τὴν λάλητρον κίσσαν, « Ἀνακ. « Λάλητρον θῆλυ γένος, « Εὐρ.

Λάλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι λαλεῖται ἢ ἐλαλήθη, λόγος, φήμη, ἀκόμενον. « Ἐγένετο λάλημα εἰς γυναῖκας, « Γρφ. 2) ἀντὶ Λαλιά. « Τὸ λάλημα τὸ μελίχιον, « Ἐπιγρ. 3) Π. ἀντὶ Λάλος. « Οἶμ' ὡς λάλημα ξῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ, « Σοφ., (ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐξήγ. τοῦ Σχλ.), φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἄλημα = Παιπάλημα.

Λάλησις, εως (ἡ), σπν. ἀντὶ Λαλιά.

Λαλητέος, α, ον, θετ. τοῦ Λαλέω.

†Λαλητής, οῦ (ὁ). Λάλος, φλύαρος.

Λαλητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ ἕξιν ἢ κλίσιν εἰς τὸ λαλεῖν.

Λαλητός, ἡ, όν. Ὁ λαληθεὶς ἢ ἄξιος (ἢ δυνάμενος) νὰ λαληθῇ.

Λαλητορίς, ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Λαλητής.

Λαλιά (ἡ). τὸ λαλεῖν· φωνή, προφορά, (κοιν.) λαλιά. « Γαλιλαῖος εἶ, ᾗ ἡ λαλιά σου δῆλόν σε ποιεῖ, « Γρφ. 2) φήμη, ἀκόμενον. ὁμιλία. « Ποιήσει σε ἐχθροῖς λαλεῖν, « Ρφ. 3) ὁ χαρακτὴρ (τὸ ἐλάττωμα) τοῦ λάλου, αὐθάδεια. « Κουρεακὴ —, « Ολβ., (ἴδε ἢ Θρρ. Χαρ. ΣΓ).

Λαλικός, ἡ, όν. Λαλιᾶς ἴδιος, κοινολεκτικός.

Λαλιός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Λάλος, λαλητικός.

Λαλίστατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Λαλίστερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Λάλος.

†Λάλλη (ἡ), Π. = Κάγχλιξ, πέτρα τοῦ νεροῦ, χαλίκι.

Λαλόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ-

Λάλος (ὁ, ἡ), (τὸ παθ. Λαλίστερος, -ίστατος). Ὁ πολλὰ λαλῶν, πολύλογος, φλύαρος. « Θηγὼ —, « Ἐπγρ. « Τὸ γῆρας λάλον ἦν, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) « Τὸ τῆς Καστα λίας ὕδωρ λάλον ἦν, « Σχλ. « Ὅτι τρύζοι αὐτῆς τὸ ὑπόδημα καὶ λίαν εἴη λάλου, « Φλγτ.

Λᾶμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Λῆμα.

Λάμαχος (ὁ, ἡ), Π. [ἦλα, μάχη]. ὁ πάντοτε ἢ ἀνδρείως μαχόμενος.

Λαμβάνω [λάω], Μ. λήψομαι (ἀόρ. Ἔλαβον [ὄθεν τὸ πρς. Δοβε] καὶ μτ. Ἐλοβόμην, πρκ. Εἴληφα καὶ πθ. Εἴλημμαι ἀντὶ Λέλημμαι, ἀόρ. Ἐλήφθην, μέλλ. Ληφθήσομαι, ᾗ τὸ θετ. Ληπτέον) (ἐν γέν.) Πιάνω, (ὄθεν ἐπὶ φυτ. χ. πτ.) ῥιζώνω. « Κειρὶ χεῖρα λαβόντες, « Ἰλ. Φ. « Λαβὼν κόσε χεῖρα, « Ὀδ. Ω (καὶ μὲ γεν.) « Κόρυθες (« Πείσυγος, « Γοῦνων κτλ.) λάβεν, « Ὅμ. « Πεσόντα ποδὸς λάβεν, « Ἰλ. Δ. (καὶ ἐπ. ῥ.) « Ἀγχίς λαβέτην ἀλλήλων, « Ἰλ. Ψ. (ᾗ μὲ προθ.) « Ὑπὸ στέρνου λαβὼν ἄγε ποιμένα λαῶν, « Ἰλ. Λ. (καὶ ἐπὶ φυτ.) « Ἵνα τὰ σπέρματα λαμβάνωσι, « Θρρ., νὰ πιάνουν. « Οὐ γὰρ ἔφασαν τὸν θῦμον δύνασθαι φύεσθαι καὶ λαμβάνειν, « αὐτ., (παρβλ. Ἀντιλαμβάνομαι). (καὶ μσ.) « Λαβόμενος τοῦ ἱματίου, « Πλάτ. « Ἐμοῦ λαβόμενος τῆς χειρός, « αὐτ. « Λαμβάνεσθαι τῶν ἱερῶν, « Ἀνθκ. (ᾗ συνεκδ.) « Τὴν ἶσην λαβὼν εἰς ἀριστερὰν χέρα, « Ἡρ. « Ὀπωτέρως κατὰ νῶτον λάβῃ φάος ἠελίοιο, « Θκρ. (ᾗ μσ.) « Λαβόμενοι τῶν ὅρων διαφεύγουσιν ἐς σὰς Ἀθήνας, « Θκ. (παρβλ. Ἀπείργω). (καὶ τρπ.) « Ἐὰν λάβωμαι σχολῆς, « Συν., — καιροῦ λαβόμενος, « Λξ., ἂν εὖρω εὐκαιρίαν. 2) Παίρνω, κυριεύω· πατῶ (πλακόνω) ἔξαφνα, πιάνω, (παρβλ.) Καταλαμβάνω. « Ἄλγος (« Ἀμφασίη, « Ἐέρματες, « Πένθος, « Πόθος, « Φόβος κτλ.) μιν λάβεν, « Ὅμ. « Τοὺς δ' ἕλαβ' ὕπνος, « Θκρ. « Δέγειν τε ἡμῖν, ἵνα ἡμᾶς ὕπνος λαβῇ, « Θρρ. « Ἀλλ' ἢ δύνῃ σε εἰλῆφος; « Ξεν. « Ὅταν μέν ἡ λίμνη κατατῇ, λαμβάνουσιν αὐτήν, « Ἀρχφ. « Πόλεις λαμβάνειν, « Δμ. « Ἀριθμὸν λαμβάνειν τοὺς πολεμίους ἀτάκτους, « Ξεν. « Λαμβάνειν τινὰ πίστει καὶ ὁρκίοις, « Ἡρ. « Μέμφεσθαι δὲ μὴν ἐξῆν ἔστιν, ἄψ ὁ' ὅκως ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἑοῦτα, « Θκρ., (παρβλ. Δίζυμαι). « Κἀν λάβῃς μ' ἐψευσμένον, « Σοφ. (ᾗ μσ.) « Χαλεπῶς λαμβάνεσθαί τινος, « Ἡρ., (κοιν.) τὸν πάσθηκε κακά. « Λαμβάνονταί σε τινες, « Γργ., (παρβλ. Ἐπιλαμβάνομαι) (καὶ πθ.) « Μοίρᾳ λαφθείς, « Ἰσ. « Ἀμφιθεὶς ἐπ' αὐτοφώρῳ, « Αξ. « Πυρετῷ λαμβάνεσθαι, « Πλ. « Θεῷ λαμβάνεσθαι, « Ἡρ. (ἴδε Ἐνθουσιάω καὶ Κατέχω). « Λαβέσθαι ἑαυτοῦ, « Ἡλ., νὰ νικήσῃ (νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν ἑαυτόν του, νὰ κρατηθῇ (ᾗ γνῶσις κτ.) « Ἐπειδὴ καιρὸς ἐλάμβανε, « Θκ., ἐπέστη, ἔφθασεν, (παρβλ. Φθάνω ταλαιπάθω). 3) ἀόρ. τθ' Παίρνω (ἐπάνω μου), (ὀθ.) φορῶ· (ἐνίοτε) ἀγοράζω· (Γρφ.) = Συλλαμβάνω. (συνεκδ.) δέχομαι· ἀποκτῶ· ἀπολαμβάνω. « Φρεσὶ (« Νοῒ, [καὶ λογογραφ.] « Ἐννῷ) λαβεῖν, « Ὅμ., ἐννοῆσαι, καταλαβεῖν. « Ὑψει λαβεῖν, « Αξ., ἰδεῖν. « Ἐσθῆτα λαβ., « Ἡρ. « Λαμβάνειν τι ὀβολοῦ, « Ἀρχφ. « Ἐπιὰ δραχμῶν πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθές, « Θκρ. « Ἐν γαστρὶ ἔλαβεν, « Εὐαγγ. « Λιεσθὼν (« Ἀργύριον) λαμβ., « Δκ. « Λαμβάνειν μᾶλλον ἢ διδόναι, « Θκ. « Λαμβάνομεν ἐκ τῆς γῆς οὐδέν, « Ξεν. « Πληγὰς λαμβ., « Δμ. « Κακὰ λαμβ., Ξεν., « Κακοπαθεῖν. « Ἠΐ τι κακὸν λάβῃ παρ' ἡμῶν ἀμελοῦσα, « αὐτ. « Γυναῖκα λομβ., « Ἡρ. « Λαμβάνειν τινὰ τὴν θυγατέρα, « Ξεν. « Ὕψος (ᾗ τρπ. « Ἐπίδοσιν) λαμβ., « Θκ., Ἰσοκρ. « Δίκην (καὶ ἄλλ. « Τὴν ἀ-

ξίαν) λαβεῖν παρέτινες,» Δξ., (ῶθ. 4) (μτφορ.) = Ἐκλαμβάνω, ἐννοῶ (ὥστως ἢ ἄλλως)· νομίζω, θεωρῶ. » Πρὸς ὀργὴν (» Ἐν ὀργῇ, » Δι' ὀργῆς [καὶ ἑλλ.] » Ὀργῇ) λαμβάνειν τε, » Δξ. » Τοῦτο πρός ἀτιμίαν ὁ δῆμος ἔλαβε, » Πλ. » Ποῖα οὖν δεινὰ ἢ πεῖα φίλτρα φαίνεται τῶν συμπιπτόντων, λάβωμεν, » Ἀρστ., ἃς ἴδωμεν, ἃς ἐξετάσωμεν (ῥθ. Φιλοσοφ.) »Λαμβανόμενα, » τὰ διδόμενα ἢ προβαλλόμενα, (παρβλ. Αἴρω, Ἁλίσκομαι ἢ Ἅπτομαι).

Λάμβδα (τὸ), [Ἑβρ.], ἑλλ. τὸ ὄνομα τοῦ γραμ. Λ.

Λαμβδακίζω, Λαμβδακισμός, Λαμβδοειδής, ἴδε Λαβδακ.ζω κτλ.

Λάμια (ἡ), [Λάμος]. τέρας μυθῶδες τὸ ὁπ τρώγει ἀνθρώπους καὶ ἰδιαιτ. παιδία, (κοιν.) ὀρακόντισσα. » Λαμίας καὶ τὰ τοιαῦτα φάσματα, » Σχλ. 2) εἰδ. ἐγθ., σκυλόψαρον θηριῶδες, (ἄλλ.) Καρχαρίας, » Σιλάχη ἐστι.. βοῦς καὶ λάμια,» Ἀρστ. 3) (συνεκδ.) ἀδηφαγία, (κοιν.) λάμια. » Ἄνθρωπον λάμιαν ἔχοντα βελόμενοι σημῆναι, σκάρον ζωγραφοῦσιν, » Ὡραπόλλ.

Λαμιώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (εἶδος) λαμίας, τερατώδης.

Λάμνα, ης (ἡ), Π. ἀντὶ Λάμια (2), (κοιν.) λάμνια.

†Λάμος (ὁ), [βλάω, λαμβάνω]. τρύπα, χάσμα, βάραθρον, καταβόθρα.

Λαμποδαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Λαμπαδάρχης. Λαμποδάρχης, ου (ὁ), = Λαμπάδαρχος.

Λαμποδαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ λαμποδάρχου· ἡ προεδρία ἢ ἐφορία εἰς τὰ λαμπαδηφόρια.

Λαμπάδαρχος (ὁ). ὁ διορισμένος ἄρχων (ἐπιστάτης) εἰς τὰ λαμπαδηφόρια.

Λαμπαδεύω, Μ. εὑσω. Κάμνω λαμπάδας, μεταχειρίζομαί τι ὡς λαμπάδα. » Τὰς ναῦς—, » Διόδ. 2) (μσ.) = Λαμπαδηφορέω. » Τὸ τῆς ἀρετῆς φέγγος λαμπαδευόμενον ἐπαλλήλοις διαδοχαῖς ἰσόχρονον γενήσεται τῷ κόσμῳ, » Φίλ.

Λαμπαδηδρομία (ἡ). εἰδ. ἀγωνίσματος εἰς τὸ ὁπ. ἔτρεχον λαμπαδηδρομοῦντες καὶ νικῶσαν ὅποιος ἔφθανε πρῶτος εἰς τὸ σημεῖον μὲ τὴν λαμπάδα ἀναμμένην. »Λαμπαδηδρομίαις γίνονται τρεῖς ἐν τῷ Κεραμεικῷ, Ἀθηνᾶς, Ἡφαίστου, Προμηθέως, » Σχλ., (ἴδε καὶ Παυσ. Ἀττικ.).

Λαμπαδηφόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐγκαταλάβει τὴν ἐπιμέλειαν τῶν λαμπάδων, καυστηλόπτης.

Λαμπαδηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Βραστῶ (κυρ. εἰς τελετήν τινα) ἢ Τρέχω (ἀγωνιζόμενος νὰ φθάσω πρῶτος) μὲ ἀναμμένην λαμπάδα.

Λαμπαδηφορία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐκ τοῦ

Λαμπαδηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν (κυρ. εἰς τελετήν τινα) ἢ τρέχων (εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς λαμπαδηδρομίας) μὲ λαμπάδα ἀναμμένην.

Λαμπαδίας, ου (ὁ), = Λαμπαδηφόρος. 2) (ἀστρον.) λαμπρόν τι μετέωρον, εἰδ. κομήτου. 3) (ἀζρνμ.) τὸ λαμπρότερον ἄζρυν τῶν ὑάδων, (Ἀραβ.) ἀλδεβαράν.

Λαμπαδίζω, Μ. ίσω, = Λαμπαδιοδρομέω.

Λαμπαδικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος μὲ λαμπάδα. » Ἀγὼν—,» Σχλ., ἡ λαμπαδηδρομία.

Λαμπαδιοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λαμπαδοδρομέω.

Λαμπαδίσκον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λαμπάς. 2) (ἰατρ.) φτίλι διὰ πληγήν. 3) εἶδ. πλεξίδας τῶν θηλ. γυναικῶν.

Λαμπαδιστής, οῦ (ὁ). ἀγωνιστὴς εἰς τὰ λαμπαδοδρόμια. ‖ » Ἀγὼν—, » Σχλ., = Λαμπαδοδρομία.

Λαμπαδοδρομία (ἡ) ἢ Λαμπαδιδρόμια (τὰ), = ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λαμπαδηδρομία, -δρόμια.

Λαμπαδοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω [Ἀγωνίζομαι] εἰς τὰ λαμπαδοδρόμια.

Λαμπαδοδρομία (ἡ), = Λαμπαδηδρομία, (συγχ. τῷ -

ς Λαμπαδοδράμια (τὰ), ἡ ἑορτὴ τῆς λαμπαδοδρομίας.

Λαμπαδοδρομικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν λαμπαδοδρομίαν. » Ἀγὼν—,» Σχλ., = Λαμπαδοδρομία.

Λαμπαδοῦσις, εσσα, εν. Π. ἀντὶ Λαμπαδηφόρος (ἐπίθ. τῆς Δήμητρ.).

Λαμπαδουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ λαμπάδα.

Λαμπαδουχία (ἡ)· τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., [ἐκ τοῦ

Λαμπαδοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν λαμπάδα, Λαμπαδηφόρος. » Οἱα πλανῆται ἐν νυκτὶ ἐπὶ τὸν λαμπαδοῦχον καὶ ὁδηγὸν συνδραμεῖν, » Νικ. Γρηγορ.

Λαμπαδουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λαμπαδουχέω.

Λαμπαδοφανής, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -φανῶς. Ὁ φαίνων (φέγγων) ὡς λαμπάς.

Λαμπαδοφόρος (ὁ, ἡ), = Λαμπαδηφόρος.

Λαμπάζω, Μ. άσω. Π. ἀντὶ Λάμπω, ἐκ τοῦ

Λαμπάς [λάμπω], άδος (ἡ). λαμπάδα (κυρ. ἀπὸ ἀφῆ πεσωμένου), φάκελος, (Ἰταλ.) τόρτσα (ἴσ. καὶ) φανός, (Γαλλ.) lampe. » Πόντες δὲ μετρίως· ἀπόσπα δίγα λαμπάδος· οὐ γὰρ ἔξεσται πρὸς φῶς βαδίζειν, » Πλ. 2) = Λαμπαδηδρομία. » Λαμπὰς ἔσται πᾶσι ἑσπέραν ἀφ' ἵππων τῇ θεῷ, » Πλάτ. » Οἱ τὴν ἱερὰν λαμπάδα διαθέοντες, » Πλ. » Τελνάν ἢ ἑτερόφεων παῖδας, καθάπερ λαμπάδα τὸν βίον παραδιδόντας ἄλλοις ἐξ ἀλλων, » Πλατ. 3) Π. ἀντὶ Λαμπηδών, λάμψις, φῶς, (ῥθ.' » Λαμπάδος ὄμμα,» Σοφ., ὁ ἥλιος. 4) = Λαμπαδίας (2). 5) εἶδ. μηγανῆς πολεμ. 6) (ἐπιθετ.) Π. ἀντὶ Λαμπυκένη, φοιτιζομένη (ὑπὸ λαμπάδων). » Ἀκτὴ λαμπὰς, » Σοφ., ἡ τῆς Ἐλευσῖνος.

Δάμπασκε, Π. ἀντὶ Ἔλαμπε.

†Λαμπαυγετιάδος (ἡ), Π. = Λαμπραυγέτις.

Λαμπαύω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντ. Λάμπω, (μονὸν εἰς τὴν μτχ. Λαμπεύων).

Λαμπέτης, ου (ὁ) καὶ Λαμπετις, ίδος (ἡ), Π. λαμπρά, λαμπουσα.

Λαμπετόων, όωσα, όων, Π. Ἰων. μτχ. τοῦ Λαμπετάω.

†Λαμπεύω, Μ. εὑσω, Π. (ἀμφ.) ἀντὶ Λάμπω.

Λάμπη (ἡ), = Λάμπη, λύμφα· μοῦχλα (κυρ. ἡ σχηματιζομένη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν χαλασμένου χρασιοῦ κτλ.), (ἐν γέν.) ἀκαθαρσία. (Π.) ὑπόγειον ὑγρὸν καὶ σκοτεινόν, ἄβυσσος.

†Λαμπηδόκομος (ὁ, ἡ), = Λαμπαδηκόμος.

Λαμπηδών, ονος (ἡ). Λάμψις, ἀκτὶς φωτός.

Λαμπήνη (ἡ), (κατὰ διάλεκτ.) ἀντὶ Ἁπήνη, ἁμάξι σκεπαστόν, (Τουρκ.) κατσί, [ἴδε τὸ ἑπόμ.].

Λαμπηνικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ λαμπήνην. » Ἐξ ἁμάξας λαμπηνικὰς, » Ἀριθμ. ὅπου ὁ Σχλ. » Τὰς διερύχους λέγει, ἅς τινες Βιρώτια [Ἀτν. birota] καλοῦσι. αἱ.

Λαμπηρός, ά, όν. Ὁ ἔχων λάμπην (ἀκαθαρσίαν), μουχλιασμένος.

Λαμπηρίς, ίδος (ἡ), Π. (ὡς οὐσ.) ἡ ἀλώπηξ. » Τῆς Σισυφείας δ' ἀγκύλης λαμπυρίδος, » Δυκ., τοῦ πανούργου Ὀδυσσέως. 2) (ὡς ἐπίθ.), θηλ. τοῦ -

Λάμπουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λαμπρὰν (λευκὴν ἢ πυρρὰν) οὐράν. »Κύων—,» Θηρ.

Λαμπραυγέτις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Λαμπραυγής, ές (ὁ,ἡ), Π. = Λαμπροφανής.

Λαμπρειμονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λαμπροφορέω.

Λαμπρεσθεία (ἡ), = Λαμπροφορία, [ἐκ τοῦ

Λαμπρείμων [λαμπρ. εἶμι], ονος (ὁ, ἡ), = Λαμπρόφορος.

Λαμπρίζω, Μ. ίσω, σπν. ἀντὶ Λαμπρύνω, καλλύνω, στιλβόνω κτλ.

Λαμπρόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν μὲ λαμπρότητα.

Λαμπροδόμητος (ὁ, ἡ). λαμπρῶς κτισμένος (ψκοδομημένος).

Λαμπρόειμων, ονος (ὁ, ἡ), = Λαμπρείμων.

Λαμπρόζωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λαμπρὰν (μεγαλοπρεπῆ) ζώνην, (γραμ. ἐξήγ. τοῦ Ἀβρομιτρης.)

Λαμπρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ λαμπρῶς ἢ περὶ λαμπρῶν ἀντικειμένων, μεγαλαυχῶ.

Λαμπρόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λαμπροὺς (λαμπροστολισμένους) πόδας, (γραμ. ἐξήγ. τοῦ Ἀργυρόπιζα).

Λαμπρυπρεπής, ές (ὁ, ἡ)· ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς λαμπρότητα ἑορτῆς κτλ.

Λαμπροπυραύμορφος (ὁ, ἡ), Ο. τοῦ ἀπ. ἡ μορφὴ λάμπει ὡς πυρσός (ἀκτινοβολεῖ).

Λαμπρός, ά, όν. Ὁ λάμπων, φωτεινός (ἐπὶ χρωμ. ζωηρός, ἀνθηρός (» Οἱ πρωϊαίτερον ἐλίφαντι ἢ ταύροις ἐσθῆτα λαμπρὰν οὐ λαμβάνουσιν, οὐδὲ φοινικίσιν,» Πλ.)· φαιδρός (ἐπὶ ὑδάτ.) διαυγής, (Γαλλ.) limpide· (ἐπὶ φων.) τρανός, εὔηχος. (Γαλλ.) sonore· (ἐν γέν.) σαφής, καθαρός, ἁμιγής, εὐκρινής· (ῥθ. ἐπὶ ἀνέμ.) ὁ πνέων μόνος (παρβλ. Κοινὸς) ἢ ἐν καιρῷ αἰθρίας, θυελλὸς καὶ διαρκής, (ἐπιμ.) εὔρους, ἁρμόδιος· (μτφορ.) μεγαλοπρεπής, ἐπιδεικτικός, (κοιν.) φανταχτερός· φιλότιμος, ἐλευθέριος ἢ περίφημος, ἔνδοξος, ἐπίσημος, ἔνδοξος. » Οἱ δὲ Ἀλκμαιονίδαι ἔσαν μὲν καὶ τὰ ἀνέκαθεν λαμπροὶ ἐν τῇ πόλει Ἀθήνῃσι, ἀπὸ δὲ Μεγακλέους ἐγένοντο καὶ κάρτα λαμπροί, » Πλ. »Ἐν τίσιν οὖν σὺ νεανίας καὶ πηνίκα λαμπρός; » Δμ. » Ἤδη μέν ἦν ταῖς ἐλπίσι λαμπρός, » Πλ. » Τί δ' ἂν γυναῖκες φρόνιμον ἐργασαίατο ἢ λαμπρόν; » Ἀρστφ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Δαμπρὸν τρόπαιον,» Ξεν. » Ἐγίγνετο μάχη λαμπρά,» Πλθ

ή. (τὸ οὐδ. Λαμπρόν, ἐπίρ. ἀντὶ Λαμπρῶς.) «Ἀστὴρ, ὃς τε μάλιστα λαμπρὸν παμφαίνῃσι,» Ἰλ. Β.

Λαμπρόσπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ λαμπροῦ (ἐνδόξου) σπέρματος. Λαμπρὸς τὸ γένος (τὴν καταγωγήν).

Λαμπροστολίστος (ὁ, ἡ). λαμπρῶς ἐστολισμένος.

Λαμπρότης (ἡ). ἡ ἰδ. ὁτης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ λαμποροῦ· πολυτέλεια· μεγαλοπρέπεια, φιλοτιμία· ἐπισημότης κτλ. «Αἱ γὰρ ἐπιφάνειαι καὶ λαμπρότητες οὐκ ἐκ τῆς ἡσυχίας, ἀλλ' ἐκ τῶν πολέμων ἢ τῶν ἀγώνων γιγνόμεναι,» Ἰσοκρ.

Λαμπρότοκος (ὁ, ἡ), (γραμτ.). ὁ ἔχων λαμπρὸν τόκον.

Λαμπροφαὴς καὶ Λαμπροφανὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαμπρῶς (φαίνων), φαεινότατος, ἀκτινοβόλος.

Λαμπρόφθαλμος (ὁ, ἡ), (γραμτ.) ὁ ἔχων λαμπροὺς ὀφθαλμούς.

Λαμπροφορέω-ῶ, Μ. ἤσω. Φορῶ λαμπρὰ (μεγαλοπρεπῆ ἢ λευκὰ ἢ ἀνθηρὰ) φορέματα. «Οἱ φωτιζόμενοι ἑπτὰ ἡμέρας λαμπροφοροῦσι,» Φωτ.

Λαμπροφορία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐκ τοῦ

Λαμπροφόρος (ὁ, ἡ). λαμπρῶς (πολυτελῶς, μεγαλοπρεπῶς) ἐνδυόμενος, (ἐν γέν.) λαμπρὸς, ἐπίσημος. «Ἡμέρα—,» Ἐκκλησ., ἡ τοῦ Πάσχα.

Λαμπροφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Ὁμιλῶ μὲ) λαμπρὰν φωνήν.

Λαμπροφωνία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις–

Λαμπρόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λαμπρὰν (βροντώδη καὶ εὐκρινῆ) φωνήν.

Λαμπροψυχία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις–

Λαμπρόψυχος (ὁ, ἡ). γενναιόφρων, μεγαλόψυχος.

Λαμπρυντὴς, οῦ (ὁ). ὁ λαμπρύνων ἢ λαμπρυνόμενος (καμαρώνων), (κυρ. ἐπὶ ἵππ.) ὑψαύχην, ἀγέρωχος.

Λαμπρυντικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ λαμπρύνειν ἢ ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ λαμπρύνεσθαι, ἀγαπῶν τὰς ἐπιδείξεις.

Λαμπρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι λαμπρὸν (στιλπνὸν, φωτεινὸν ἢ σαφές). «Λαμπρύνουσι δὲ τῇ Ἑρητικῇ γῇ τὰ ῥυπαρὰ τῶν ἀγυρωμάτων,» Γαλ. «Λελάμπρυνται κόραι,» Ἀρχφ., ἐρωτίσθησαν οἱ ὀφθαλμοί του. «Ἐν ἡμῖν ὁ ψόγος λαμπρύνεται,» Εὐρ., κατηγοροῦμεθα παρρησίᾳ.

2) (μσ.) πράττω τι πρὸς ἐπίδειξιν· ὁμιλῶ μὲ ὕφος· (κοιν.) μεγαλοπρέπομαι, καμαρώνω· (ἐνίοτε) φαντάζω, διαπρέπω. «Ἐν τοῖς μικροῖς πολλὰ ἀναλίσκει ἢ λαμπρύνεται,» Ἀρχτ. «Ὅσα αὖ ἐν τῇ πόλει χορηγίαις ἢ ἄλλῳ τῳ λαμπρύνομαι,» Θκ. «Θουκυδίδης γοῦν τὸν Ἀθηναίων πολιὸν., πολλὰ περὶ τῶν Μηδικῶν λαμπρυνόμενον ἔργων,» Πλ.

Λάμπρυσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς τὸ λαμπρύνειν ἢ λαμπρύνεσθαι, ζωλίδι· Ἀγλάϊσμα.

Λαμπρῶς, ἐπίρ. Μὲ λαμπρότητα· (συνεκδ. καὶ μτνμ.) πολυτελῶς, μεγαλοπρεπῶς, πλουσιοπαρόχως κτλ. (μφρ.) σαφῶς, ἐμφανῶς. «Δηλυμένων λαμπρῶς τῶν ᾠδῶν,» Θκ. «Λαμπρῶς μοῦσαν αἰνεστηρίως προσηγορεύθης,» Αἰσχύλ.

Λαμπτὴρ (ὁ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι ἀναπτεται γένα φέγγη· (θθ ἀρχ.) ἐσχαρωτὸς τι κατασκεύασμα μὲ ξύλα ἀναμμένα, Πυρσὸς, (Τουρκ.) μασαλᾶς (« Λαμπτῆρες τρεῖς ἔστασαν ἐν μεγάροισιν ὄφρα φαείνοιεν, περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν.. καὶ δαῖδας κατέμιγνον,» Ὀδ. Σ.)· λυχνάρι (« Σὺ δὲ λαμπτῆρος φάος ἀμπετάσας ἕλκτον γράψεις,» Εὐρ.), φανάρι. « Λαμπτὴρ δέρμα τὸ κύκλῳ ἔχων,» Ἀρχτ. «Ἡ δὲ γαστὴρ ὑδυδρος καὶ μεγάλη ὥσπερ λαμπτὴρ,» Ἱππκρ. « Οἱ λαμπτῆρες, τοῦτέστι τὰ διαφανῆ κέρατα, εἰς ἐντεθέντας αἱ λαμπάδες νύκτωρ,» Ὀλυμπιόδ.

Λαμπτηροκλέπτης, ου (ὁ), Π. ὁ κλέψας τὸν λαμπτῆρα (τὸ φῶς), ὁ Περσεὺς (κατὰ Λυκόφρ., ὡς ὑφελόμενος τὸν κοινὸν ὀφθαλμὸν τῶν Φορκίδων).

Λαμπτηροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ λαμπτῆρα, φέγγω.

Λαμπτηροφορία (ἡ). τὸ κρατεῖν λαμπτῆρα, τὸ διατηρεῖν λαμπτῆρας (πυρσοὺς) πρὸς διάδοσιν ἀγγελίας.

Λαμπτηροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν λαμπτῆρα, (Τουρκ.) μασαλατζῆς.

Λαμπυρίζω, Μ. ίσω. Δάμπω ἐκ διαλειμμάτων καθὼς ἡ λαμπυρὶς, ὑαλίζω. «Οἰδόμενος ἔχειν τὴν ἄμμον χρυσίον διὰ τὸ λαμπυρίζειν,» Θηρ.

Λαμπυρὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἐντ., καλοφωτιά, ἐκ τοῦ

Λάμπω [λάω], Μ. λάμψω. Ἐκπέμπω λάμψιν, φέγγω, ἀκτινοβολῶ, ὑαλίζω. « Ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ περὶ λάμπετον,» Ἰλ. Ν. « Τῆλε δὲ χαλκὸς λάμπ' ὥστε σελήνη,» Ἰλ. Κ. (καὶ μτ.) « Λάμπετο δουρὸς αἰχμὴ χαλκείη,» Ἰλ. Ζ. (καὶ μτνμ. ἐπὶ φων.) « Παιὰν δὲ λάμπει,» Σοφ., ἀντηχεῖ, ἔδε Δαίω. (καὶ προ.) « Κλέος (« Δρετὰ) λάμπει,» Πίνδ. «Οὐδ' εἰ Κλέων γ' ἔλαμψε τὴν τύχης χάριν,» Ἀρχφ. || (σκν. καὶ Π. μτθτ.) κάμνω νὰ λάμψῃ τι. «Δόλιον ἀστέρα λάμψας,» Εὐρ., ὑψώσας πυρσόν. (ὀθ. αθ.) « Ὡς τούτῳ τῷ πυρσῷ κατὰ τὴν τοῦ βίου νυκτομαχίαν λαμπόμεθα,» Ν. Ἰων.

Λαμπώδης, ους (ὁ, ἡ), = Λαμπηρός.

Λαμυρεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι ἢ Ὁμιλῶ λαμυρῶς, φλυαρῶ, αὐθαδιάζω.

Λαμυρία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ λαμυροῦ, θρασύτης (ἐπίχαρις), ζωηρότης, (κοιν.) σκρπετάδα. (Γαλλ.) pétulence.

Λαμυρίζω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λαμπυρίζω ἢ Λαμπρίζω.

Λαμυρὶς, ίδος (ἡ), = Λωγάνιον.

Λαμυρὸς [λάμος], ὰ, όν. Θρασὺς (μὲ κάποιαν ὅμως χάριν), (κοιν.) σερπετος· (ἰδίως ἐπὶ ὑμν.) στωμύλος· (ἐν γέν.) ἀναιδὴς, αὐθάδης, ἀπότομος, (θθ.) σκληρός· φοβερός· « Λαμυροὺς δὲ χανὼν ὑπέδειξεν ὀδόντας (ὁ λέων),» Θκρ. « Γαστήρ, ἧς οὐ λαμυρώτερον οὐδέν,» Ἀθ. (παρβλ. Ἀναιδής). « Θάλασσα—,» Ἐτυμολ.

Λαμυρῶς, ἐπίρ. Θρασέως, ἐτσιμῶς, ἀποτόμως. « Εἰ δὲ λαμυρώτερον λέγω, μὴ θαυμάζετε· ἀνὴρ οἶνος συνεπαίρει,» Ξεν.

Λάμφ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. ἀντὶ Λάμπει, ἔλαμπε.

Λαμφθῆναι, Ἰων. ἀντὶ Δαμθῆναι, παθ. ἀόρ. ὁ τῆς ἀπαρ. τοῦ Δαμάω.

Λαμψάνη (ἡ), = Λαψάνη.

Λάμψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Λάμπω, λαμπηδὼν, φεγγοβολία.

Λάμψομαι, Ἰων. ἀντὶ Δήψομαι, μέλλ. τοῦ Λαμβάνω.

†Λανθάνεμος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Λαθάνεμος.

Λανθανόντως, ἐπ ρ. (μτγ.), = Ἀληθότως, κρυφίως, ἐκ τοῦ

Λανθάνω [λήθω], Μ. λήσομαι καὶ (σπνιτ.) λήσω (ἀόρ. Ἔλαθον ἢ μσ. Ἐλαθόμην, πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Λέληθα, καὶ παθ. Λέλησμαι.). (ἀμτθτ. μὲ αἰτ. ἐλλ. ἢ ἐνίοτε μτγ. ἐκ ὁ'.) Πράττω ἢ Παθαίνω (Μοί συμβαίνει) τι ἀνεπαισθήτως (χωρὶς νὰ μὲ νοιώσουν ἢ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω ὁ ἴδιος), (ἐν γέν.) ἀγνοῶ, ἢ ἀγνοοῦμαι, μένω ἄγνωστος, δὲν μὲ ἠξεύρει κάνείς. « Ἔλαθον ἡμᾶς ἀποδράντες,» Ξεν., ἔφυγαν χωρὶς νὰ τοὺς νοιώσωμεν. «Πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,» Ὅμ. « Πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος;» Ἀρχφ., πῶς ἐμβῆκες εἰς τόσον χρέος χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς; « Μὴ λάθῳ τι παρανομήσας,» Ξεν., μήπως παρανομήσω τι ἐξ ἀγνοίας. (ἢ ἀναλελ.) « Οὔ με λήθεις ὅτι θεῶν τὸς σ' ἦγεν ἐπὶ νῆας,» Ἰλ. Ω. « Καὶ ὅτι πονηρότατοί εἰσιν οὐδὲ σὲ λανθάνουσι,» Ξεν. Οἷος ὢν ῥᾴτωρ ἐλελήθεις με,» Δκ. « Οἵους ἄρ' ἀνθρώποις ξυνὸν ἐλάνθανον,» Ἀρχφ. « Τοῦτ' μ' ἐλελήθει,» αὐτ., τοῦτο ἄν τὸ ἤξευρα. « Δουλεύων λέληθας,» αὐτ., εἶσαι σκλάβος χωρὶς νὰ τὸ ἠξεύρῃς. «Οἶομαι δὲ καὶ λελῆθέναι πολλὰ σεαυτὸν ἐπισταμένων αὐτῆς,» Ξεν. «Δισσῶ μανείς πακα,» Θκρ., θὰ τρελλαθῶ ἐξαφνα. (καὶ μσ.) « Δηούμενοι τοὺς πολεμίους,» Δκ., νὰ μὴ τοὺς νοιώσουν οἱ ἐχθροὶ. (καὶ χ. πτ.) « Οὐδ' αὐτὸς λαθεῖν ἐζήτησας,» Ξεν., νὰ μὴ φανῇς, νὰ μὴ νοιωσθῇς. « Οἱ ἐπιφανέστατοι τῶν ἀνθρώπων ἥκιστα λανθάνουσιν ὅτι ἂν ποιῶσιν,» αὐτ. « Τὸ μὲν οὖν τὸ πλῆθος περὶ τούτων λελῆθέναι οὐ θαυμάζω,» αὐτ. « Γνώμη λανθάνουσα,» Ἡρωδ., ἡ ἀποκρυφος. 2) (μσ. μὲ γεν.) ληαμονῶ ἢ κάμνω λάθος, (κοιν.) λαθεύω. « Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐρημοσύνης λανθανόμην,» « Ὀδ. Μ. « Πῶς κεν Ὀδυσῆος λαθοίμην,» Ἰλ. Κ. (καὶ ἀναλελ.) « Δελασμένος, ὅσσ' ἐπεπόνθει,» Ὀδ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) « Λάθετο οἷκαδ' ἀπελθεῖν,» Θκρ. (καὶ χ. πτ.) « Ἢ λάθετ', ἢ οὐκ ἐνόησεν,» « Ἰλ. Ι. « Μὴ λαθόμην;» Θκρ. (εἰς τὸ πεζ. εὐχρηστ. τὸ Ἐπιλανθάνομαι). || (ὁ κατ' ἀναδιπλ. Π. ἀόρ. Λελάθω, Δελαθέσθαι, ἔχει ἐνίοτε μτθτ. σημασ.) κάμνω τινὰ νὰ ληαμονήσῃ τι, πρόξενῶ λήθην. « Πόλιν τε τάνδε βαρυφρόνων λελαθοίτε συντυχίαν,» Στσ., (ἴδε Ἐκλανθάνω καὶ παρβλ. Λαγχάνω).

Λανὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Ληνος.

Λάξ, ἐπίρ. (Κτυπῶντας) μὲ τὸ ποδάρι, κλωτσῶντας. « Τὸν παρζὰς ἀνήγειρε, λὰξ ποδὶ κινήσας,» Ἰλ. Ξ. « Ὁ δὲ λὰξ

ἐν στήθεσι βαίνων, ἐκ χροὸς εἶλκε δόρυ, « Ἰλ. Π. « βῶλον ἐν ποσὶ λᾶξ πατέουσα τοίχους, « Ἐπιχ. « Καὶ πάντα ταῦτα λᾶξ ὁρῶ πατούμενα, « Αἰσχλ. « Οὐδὲ πύξ ἐνεστανεῖν, οὐδὲ λᾶξ ἐναλεῖσθαι τῶν ἐπιφανεστέρων ἐστί, « Συν.

Λάξευμα (τὸ), τὸ ἀποτέλεσμα τῆς λαξεύσεως, σκάλισμα εἰς πέτραν κτλ.

Λάξευσις, εως (ἡ), τὸ λαξεύειν, σκάλισμα (πελέκημα) πέτρας.

Λαξευτήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Λαξευτής, (ἀθ.

Λαξευτήριον (τὸ), ἐργαλ. λιθοξοϊκόν.

Λαξευτής, οῦ (ὁ), ὁ λαξεύων (πελεκῶν πέτρας), λιθοξόος.

Λαξευτικός, ή, όν, Λαξευτοῦ ἔδαφος, λιθοξοϊκός.

Λαξευτός, ή, όν, Πελεκητός ἀπό ἡ πέτρα εἰς πέτραν, ξέκ τοῦ

Λαξ ύω [λᾶας, ξύω], Μ. εὐσω. Πελεκῶ (δουλεύω) πέτραν, « Ἅπαντ' ὁ τεχνίτης ἐν Πυτσόλῃς ἐλάξευσεν, « Σύμ.

Λάξις, εως (ἡ), Ἰων. καὶ

Λάξις, ιος (ἡ), Δ. ἀντὶ Λῆξις, κλῆρος, μοῖρα, μερίς.

Λάξομαι, Ἰων. μέλλ. τοῦ Λαγχάνω.

†Λαξπάστης (ὁ, ἡ), (καινοπαίωτερον τὸ) Λακπάστης.

Λαοβόρος (ὁ, ἡ), ὁ καταπρώγων τὸν λάσιμον.

Λαοβότειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Λαοβότειρ (ὁ), Π. ὁ βόσκων (τρέφων) τὸν λαόν βοτήρ (ποιμήν, ἡγεμών) λαῶν.

Λαόβοτος (ὁ, ἡ), Π. = Λαοβότειρ, (παρβλ. Λεοντόβοτος).

†Λαογραφία (ἡ), καταγραφὴ τοῦ λαοῦ.

Λαοδάμας, αντος (ὁ), Π. ὁ δαμάζων (νικῶν, καθυποτάττων) τοὺς λαούς, νικητὴς λαῶν (ζρασυμάτων).

Λαοδικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δικασθεὶς (κριθείς, ἀποφασισθεὶς) ὑπὸ τοῦ λαοῦ.

Λαοδογματικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. (ι) ἀκολουθῶν ἢ συμφώνως μὲ τὰ δόγματα τοῦ λαοῦ (τὴν κοινὴν γνώμην).

Λαοηγησία (ἡ), (νλγ. ἀδιαρ.). τὸ νὰ ἐξασκῇς τὴν λαϊκὴν ἡγεμονίαν λαοῦ.

Λαοθαμβής, ές (ὁ, ἡ), ὁ θαμβόνων (καταπλήττων) τὸν λαόν.

Λαοκατάρατος (ὁ, ἡ), καταραμένος ὑπὸ τοῦ λαοῦ, Δημοκατάρατος, (ἄλλ. ἀνγν. Λακατάρατος).

Λαοκρατέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι, = Δημοκρατέομαι.

Λαοκρατία (ἡ), = Δημοκρατία.

Λαομέδων, οντος (ὁ), Π. ἡγεμὼν (διοικητὴς) λαοῦ, βασιλεύς.

Λάον (τὸ), Δ. Π. ἀντὶ Λᾶον.

Λαοξοϊκός, ή, όν, = Λιθοξοϊκός, ξέκ τοῦ

Λαοξόος (ὁ, ἡ), Π. [λᾶας, ξέω], ὁ πελεκῶν τὴν πέτραν. ‖ (ὡσ.) = Λαξευτής, λιθοξόος.

Λαοπαθής, ές (ὁ, ἡ), Π. (συμφορὰ) τὴν ὁπ. ἔπαθον ὅλος ὁ λαός.

Λαοπλάνος (ὁ, ἡ), ὁ πλανῶν (ἀπατῶν) τὸν λαόν.

Λαοπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γρησιμεύων πρὸς ἔπιδοσιν τοῦ λαοῦ, διὰ τοῦ ὁπ. περνᾷ ὁ λαός, « Μηχανὴ —, « Αἰσχλ., ἡ γέφυρα.

Λαός (ὁ), [ξλά = δλ, γῆ, παρβλ. Λᾶος ἢ Δῆμος], πλῆθος ἀνθρώπων, ὅλημος ἔθνος στρατεύματος, (ἐν γέν.) ὅμιλος. ‖ (πλθ. ἐν γεν.) οἱ ἄνθρωποι (σχετ. ὡς πρὸς τοὺς ἡγεμ.) οἱ πολῖται, οἱ ὑπήκοοι ἢ οἱ ζρασιῶται, « Ἔθνος λαῶν, « Ἰλ. Ν., πλῆθος (σῶμα) στρατιωτῶν. (ἢ ἰδιωτ.) « Λαός τε καὶ ἵπποι, « Ἰλ. Σ., πεζοὶ ἢ ἱππεῖς.

Λᾶος, Π. γεν. τοῦ Λᾶας.

Λαοσσόος, ή, όν, Π. τὸν ὁπλῖτον σέβεται (τιμᾷ) ὁ λαός.

Λαοσσόος (ὁ, ἡ), Π. [λ. σεύω], ὁ ἐγείρων εἰς μάχην τὸν λαόν, καὶ Ἀγαθὸν εἰς τὸν Νόν.) ὁ σώζων τὸν λαόν.

Λαοτέκτων, ονος (ὁ), Π. [λᾶας, τέκτων], κτίστης (ἢ) ἢ λιθοξόος.

Λαοτρίβητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τανυσθεὶς (σπασθείς, κλωνισθείς) ὑπὸ λίθου (λάου). « Γῆ ὕδωρ —, « Ἐπιχ.

†Λαοτόμος (ὁ), = Λατόμος.

Λαοτόρος (ὁ, ἡ), Π. [λᾶας, τείρω]. παρεξ.) ὁ τρυπῶν τοὺς λίθους. (προπαρεξ.) ὁ διὰ λίθων τορευθείς, λίθινος. « Τοῖχος —, « Π. Σιλεντ.

Λαοτροφος (ὁ, ἡ), Π. (παρεξ.) ὁ τρέφων τὸν λαόν (πλῆθος ἀνθρώπων), πολυάνθρωπος. « Πόλις —, « Πίνδ. Ἀγ (ποσοπαρεξ.) ὁ τρεφόμενος (οὐδέποτε) ὑπὸ τοῦ λαοῦ. « Τιμὴ —, « Πίνδ.

Λαοτύπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κοπτῶν (πελεκῶν) πέτρας. ‖ (οὐσ.) λιθοξόος.

Λαοφθορος (ὁ, ἡ), ὁ φθείρων (ἀφανίζων ἢ ἀποφθείρων) τὸν λαόν.

Λαοφόνος (ὁ, ἡ), ὁ φονεύων ἢ φονεύσας λαόν (πλῆθος ἀνθρώπων).

Λαοφόρος (ὁ, ἡ), (εὐχρηστότ. τὸ) Λεωφόρος.

Λαοχαρής, ές (ὁ, ἡ), ὁ προξενῶν χαρὰν εἰς τὸν λαόν.

Λάπαγμα (τὸ), περίπτωσις.

Λαπαγμός (ὁ), = Λάπαξις.

Λαπαδ-ός, ή, όν, Π. = Ἀλαπαδνός, χαῦνος, (Αἰσχλ.).

Λαπάζω [λάπτ], Μ. άξω. Ἀπαλύνω (κυρ. τὴν κοιλίαν διὰ μαλακτικῶν), προξενῶ εὐκοιλιότητα, (συνεχῶ.) ἐξαντλῶ, (ἀθ. Π.) = Ἀλαπάζω, λαφυραγωγῶ, διαρπάζω.

Λαπάθη (ἡ), = Λάπαθον.

Λαπαθοειδής, ές (ὁ, ἡ), ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ λαπάθου, λαπαθῳ ὅμοιος. « Φύλλον —, « Διοσκορ.

Λάπαθον (τὸ), [λαπάζω], εἶδος φυτοῦ (λαπαντικοῦ τῆς κοιλίας), (καιν.) λάπατον, (καὶ ἄλλ.) παζί, (τοῦ ὁποίου εἶδος εἶναι καὶ τὸ) βλίτον.

Λάπαθος (ὁ), λάκκος ὅπου πίπτουσι μέσα καὶ πιάνονται ἄγριμα.

Λαπακτικὸς [λαπάσω], ή, όν, Μαλακτικὸς τῆς κοιλίας, προξενῶν εὐκοιλιότητα. (Γαλλ.) laxatif, [ἐκ τοῦ

Λάπαξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λαπάσσω, μαλάκωμα καὶ κένωσις τῆς κοιλίας.

Λαπάρα, ας (ἡ), τὸ μεταξὺ τῶν πλευρῶν καὶ τοῦ ἰσχίου ἀπολὰν μέρος, (ἄλλ.) Λαγόνι καὶ Κενεών, [ἐκ τοῦ

Λαπαρός [λαπάσσω], ά, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ῶς. Κενός, (ἐπιτ.) χαῦνος· μαλακὸς εὐκοίλιος· (παρβλ.) Λαγαρός.

Λαπαρότης (ἡ), ἡ κατάστασις τοῦ λαπαροῦ, χαυνότης, ἀπλότης. « Κοιλίης —, « Ἱππιατρ., εὐκοιλιότης.

Λαπάσσω [λαπτ], Μ. άξω, = Λαπάζω.

Λάπη (ἡ), [λάπτω], μύξα, γλίντζα, (ἰατρ.) λύμφα, (παρβλ.) Λάμπη.

Λαπῆναι, πθ. ἀόρ. 6ον. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λάπτω.

†Λαπίζω (ἀντὶ Λαπιθίζω), Μ. ίσω. Εἶμαι ἀγέρωχος ἢ μεγαλαυχος ὡς οἱ Λαπίθαι, (ἰδθ.

†Λάπισμα (τὸ), πρᾶξις ἢ λόγος ἀγέρωχος, μεγαλαυχία.

†Λαπιστής, οῦ (ὁ), ἀλαζών, μεγάλαυχος, ἀγέρωχος.

Λαπτικός, ή, όν, = Λαπτακτικός, ξέκ τοῦ

Λάπτω [ὀνοματπ. συγγ. τῷ Λάσκω, Δόβρος κτλ.], Μ. λάψω. Πίνω μὲ τὴν γλῶσσαν (Χάφτω τὸ νερόν) καθὼς οἱ σκύλοι κτλ., (συνηθ.) πίνω μὲ ὁρμήν, φουφώ· ἀδιαφ. ἀδιαφ.

Λαπώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ περιέχων ἢ ὅμοιος μὲ λοπὴν (λύσσαν).

Λάρβασον (τὸ), [ᾱ], = Στόμαι.

Λάρμνον καὶ Λαρμον (τὸ), [ᾱ], εἶδος θυμιάματος τῆς Ἰνδ.

Λαρνεύω, Μ. εὐσω. Πορεύω, [ἐκ τοῦ

Λαρνὸς [λαρὸς], ή, όν, Π. παχὺς, θρεμμένος, εὐτραφής. ‖ (ὁσ.) εἶδος θαλασσ. ζῴου.

Λαρ-ξ, ακος (ὁ καὶ ἡ), εἶδος δένδρ. (μελίας).

Λαρος, [ᾱ], Π. = Λάρος.

Λαρισσαιοποιός (ὁ), χυτροποιός, [ἐκ τοῦ

Λαρισσαῖος (ὁ), εἶδ. (γαλκ.) λέβητος κατασκευαζομένου συνήθως εἰς ἡ φερομένου ἀπὸ τὴν Λάρισσαν.

Λαρκαγωγὸς (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (κρατῶν ἢ κουβαλῶν) λάρκον, καλαθοφόρος.

Λαρκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Λάρκος (ὁ), [ἄρθρικος]. ζιμπίλι ἢ καλάθι (κυρ. διὰ κάρβουνα).

Λαρκοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ) λάρκον (καλάθι μὲ κάρβουνα).

Λαρνακίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ =

Λαρνάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λάρναξ, κιβώτιον, σανδυκάκι.

Λαρνακόγυιος (ὁ, ἡ), Π. [λάρναξ = χηλὴ, γυῖον]. ὁ ἔχων διχήλους πόδας, (ἐπίθ. τοῦ Παιᾶνος).

Λαρνακοειδής, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) λάρνακος.

†Λαρνακοφθόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φονεύων ἢ φονευθεὶς ἐντὸς λάρνακος, (ἄλλ. διορθ.

†Λαρνακόφορος (ὁ, ἡ) Π. ὁ φερθεὶς (μεταχειρισθεὶς) ἐντὸς λάρνακος.

Λάρνοξ, ακος (ἡ καὶ μεγν. ὁ), κιβωτός, σανδοῦκι· (ἐν γέν.) ἀγγεῖον, θήκη, (ἰδθ.) κάλπη πρὸς ἀναπόθεσιν τῶν λειψάνων νεκρῶν.

Λαρνοειδής, ές (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ λάρνον.

Λάρος (ὁ), [συγγ. τοῦ Λάθρος], εἶδος θαλασσ. πτηνοῦ, (κοιν.) γλάρος· (μεταφορ.) ἅρπαξ, πλεονέκτης.

Λαρός [λάω], ά, όν, (τὰ παρθ. -ότερος, -ότατος καὶ Π. ώτερος, -ώτατος). Ἡδύς, νόστιμος· εὐώδης· εὔμορφος, (ἐν γέν.) εὐάρεστος.

Λαρυγγιάω-ῶ, Μ. άσω καὶ

Λαρυγγίζω, Μ. ίσω. Φωνάζω ὅσον ἠμπορῶ· ὁμιλῶ ἀπὸ τὸν λάρυγγα (ἰδ. λ.) μὲ φωνὴν λαμπρὰν ἢ ἐπιτεταγμένην (ἐπιτ.) κάμνω νὰ ἔβγῃ τινὸς ὁ λάρυγγας φωνάζοντος, ἀπατεῶνος· μὲ ἄλλ. φω-

ναίς μου. 2) (μτβτ.) κόπτω ἡ σχίζω τινὸς τὸν λάρυγγα, σφάζω, κτείνω. ◦ Ὁ κύων, ὁ λαρυγγίζων τοὺς λύκους,» Συν.

λαρυγγικός, ἡ, όν. Ὁ τοῦ λάρυγγος ἢ περὶ τὸν λάρυγγα. «Δεσμὸς —,» Σχλ.

λαρύγγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λάρυγξ.

λαρύγγισμα (τὸ) καὶ

λαρυγγισμός (ὁ). φωνὴ ἀπὸ τὸν λάρυγγα (δηλ. ἐπιτεταμένη ἢ ὅταν εἶδεται μεγάλη), κραυγή. «Κοράκων λαρυγγισμοῖς,» Πλ.

λαρυγγιστής, οῦ (ὁ). ὁ λαρυγγίζων (κράζων μεγαλοφώνως).

λάρυγξ [λάω], υγγος (ὁ). τὸ ἐπάνω μέρος τῆς τραχ. ἀρτηρίας (ὅτ' ἧς ἀναπνέομεν), ὁ λάρυγγας· (καταχρ.) ὁ φάρυγξ (ὅτ' οὗ καταπίνομεν).

†λαρύζω, Μ. ύξω καὶ

†λαρύνω, Μ. υνῶ. Φωνάζω (ἐντὸς τοῦ λάρυγγός μου) καθὼς τὸ περιστέρι, (Γαλλ.) roucouler.

†λᾶς, λᾶος (ὁ), (ἡ ἑτ. λᾶϊ, ἡ αἰτ. λᾶν, καὶ πλθ. λᾶες), Π. (κατὰ κρα.) ἀντὶ Λᾶας, λίθος, βράχος.

Λάσανον (τὸ), = Χυτρόπους, πυρωστιά.

2) (ανηθ.) τὸ ὑδροδόχον καὶ κοπροδόχον ἀγγεῖον, καθῆκι, κατουρακάτον. (ὀθ.

λασανοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) τὸ κατουρακάτον.

Λάσαρ καὶ

Λάσαρον (τὸ), εἶδ. ἑατρ., ὁ ὀπὸς τοῦ σιλφίου, Laser.

Λάσας, Δ. Π. ἀντὶ Ἔλησας, ἀόρ. δ. τοῦ Λανθάνω.

Λάσβεο, Δ. πρς. τοῦ Λάζομαι.

Λασεῦμαι, Δ. ἀντὶ Λήσομαι, μέλλ. τοῦ Λανθάνομαι.

Λασθαίνω, Μ. ήσω; Ἰων. ἰθρίζω, ἀνειδίζω, ἀτιμάζω, [ἐκ τοῦ

Λάσθη (ἡ), Ἰων. [λάζομαι]. ὕβρις, ἀνειδισμός, ἀτιμία.

Λασθῆμεν, Δ. ἀντὶ Λησθῆναι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λανθάνομαι.

λασιαύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λάσιον (μαλλιαρὸν) αὐχένα. «Ἄρκτος —,» Ὅμ. Ἴλ.

λασιοθριξ, όθριχος (ὁ, ἡ), = Δασύθριξ.

λασιόκνημος (ὁ, ἡ), = Δασύκνημος.

λασιόκωφος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων τόσον πυκνὰς τρίχας περὶ τὰ ὦτά του ὥστε κατάντῃ κωφός.

†λασιόμαλον (τὸ), μαλλιαρὸν (μὲ χνοῦδι) μῆλον, κυδώνιον.

λασιόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Εἶμαι ἢ Γίνομαι λάσιος (μαλλιαρός, πυκνός).

λασιόπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λασίους (μαλλιαρούς) πόδας. «Ἀκτωὸς —,» Βαῤῥ.

λάσιος [λᾶσις], α καὶ ος, ον. Μαλλιαρός, δασύτριχος· (μτνμ. ἐπὶ τόπ.) σύνδενδρος· (ἐπὶ δένδρ.) φυντωτός, πυκνόφυλλος. ‖. (οὐσ.) Λάσιον (τὸ), = Λασιών.

λασιόστερνος (ὁ, ἡ). Π. [λάσιος, στέρνον]. ὁ ἔχων μαλλιαρὸν στῆθος.

λασιότης, ητος (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις λάσιος, δασύτης (πυκνότης) τριχῶν κτλ.

λασιότριχος (ὁ, ἡ), = Δασύτριχος.

†λασίπυρος, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλλιαρὰ ὀφρύδια.

λασιοχαίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων λασίαν (πυκνὴν, μαλλιαρὰν) χαίτην ἢ κόμην.

λασιώδης, ες (ὁ, ἡ). λάσιος τὸ εἶδος, πυκνός.

λασιών, ῶνος (ὁ), Π. τὸ πυκνότερον μέρος τοῦ δάσους, (ἐν γέν.) τόπος σύνδενδρος.

λασκάζω, Μ. άσω καὶ

λάσκω [ὑπτπ. συγγ. τῷ Γαλλ. cliquer], Μ. λακήσω καὶ (μσ.) λακήσομαι· (ἀόρ. β'. Ἔλακον. πρκ. Δέλακα). 1) κάνω κρότον (καθὼς ὅταν σπάνῃ ἢ σχίζεται τι, ἴδε Λακέω 2), (ἐν γέν.) βυΐζω, ἀντηχῶ (ὑλάκε δ' ἀσπίς,» Ἰλ. Ψ.)· φωνάζω (ὅταν τὸ ἐρέικι, ὅταν τὸ σκυλὶ κτλ.), γαυγίζω (« Σκύλλη, δεινὰν λελακυῖα, » Ἰσθ. Ν.)· (ἐπὶ ἀνθρ.) ὁμιλῶ μεγαλοφώνως, (ὀθ. κυρ.) χρησμοδοτῶ. «Δελφοὺς ἔλακεν,» Εὐρ., (ἴδε καὶ Ληκέω).

λασταυρικάκκαβος (ὁ), ἐλ. φαγητὸν διὰ τοὺς τρυφηλούς, [κάκκαβος καὶ

λάσταυρος (ὁ), [λάσιος, ταῦρος], (κατὰ λέξ.) = Δασύπυγος, (κατὰ σημασ.) «Κίναδος.

†λάστηρις, ιδος (ὁ), = Λάσταυρις, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Γάστρις).

λαταῶ, Δ. ἀντὶ Λήσω, μέλλ. τοῦ Λανθάνω.

λαταγεῖον (τὸ). ἀγγεῖον ὅπου χύνεται ἡ λαταξ.

λαταγέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀόρ. ἀντὶ Κοταβίζω· (ἐν γέν.) κάνω κρότον ὡς ἡ λάταξ. (παρβλ.) Πλαταγέω, [ἐκ τοῦ

λαταγή (ἡ). τὸ ὑγρὸν τὸ χυνόμενον ὡς (καὶ ὁ ἦχος τὸν ὁποῖον καμνει πίπτουσα ἡ)-

λάταξ [λάσκω], αγος (ἡ). ἡ καταπίπτουσα μετὰ κρότου εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ ἀγγεῖον ῥανὶς εἰς τὸ παιγνίδι τοῦ κατταβοῦ. 2) εἶδ. τετραπόδου ἀμφιβίου, (κοιν.) σκυλοπόταμον, (καταχρ. ἀντὶ) ποταμόσκυλον. «Ἡ δὲ καλουμένη λάταξ ἐστὶ πλατύτερον ἐνυδρίδος, καὶ ὀδόντας ἔχει ἰσχυρούς, » Ἀρστ.

λάτις, ιδος (ὁ), = Λάτος.

λατομεῖον (τὸ), τόπος ὅπου κόπτουν καὶ ἐβγάζουν πέτραν, Λιθοτομεῖον, [ἐκ τοῦ

λατομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω ἀπὸ τὸ βουνὸν ἢ Πελεκῶ πέτραν, (ὀθ.

λατόμημα (τὸ), πέτρα κομμένη ἀπὸ τὸ βουνὸν ἢ πελεκητή, (Γαλλ.) moellon.

λατομητὸς (ὁ, ἡ). ὁ λατομηθείς, κομμένος ἀπὸ ἢ σκαμμένος ὡς ἂν λατομεῖον, (ἐν γέν.) λαξευτός. «Ἐλίμαξ—,» Στρβ.

λατομία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ λατομεῖν, κόψιμον ἢ πελέκημα πέτρας. 2) (πλθ.) = Λατομεῖον (τὸ ὁπ. εἰς τὰς Συρακ. καὶ ἀλλοῦ ἐχρησιμευεν ὡς) δεσμωτήριον.

λατομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ λατομεῖν, λατόμου ἴδιος.

λατόμιον (τὸ), = Λατομεῖον.

λατομίς, ίδος (ἡ). ἐργαλεῖον λατομικόν, λαξευτήριον, πετροκόπι.

λατόμος (ὁ, ἡ), [λάας, τέμνω]. ὁ κόπτων (πελεκῶν) πέτραν, (ὀθ. ‖. (οὐσ.) πετρᾶς, λιθοξόος ἧ. 2) τὸ ἐργαλ. τοῦ λιθοξόου, (κοιν.) πετροκόπι.

λάτος (ὁ), εἶδ. (θαλασσ. καὶ ποταμ.) ἰχθὺ ὁμοίου μὲ τὸν γλάνον.

λατρεία (ἡ). ἡ κατάστασις καὶ ἡ ὑπηρεσία τοῦ λάτρις (τοῦ μισθωτοῦ). «Αἱ Δαναΐδες .. ἀπαλλαγεῖσαι τῆς περὶ τὸν πίθον λατρείας,» Πλ. 2) (ἰδιωτ.) τὸ πρὸς τὸν θεὸν ἀπονεμόμενον σέβας (διὰ τελετῶν κλπ.). «Διὰ τῆς πρὸς τὸν θεὸν λατρείας,» Ἀθ.

λάτρευμα (τὸ). ἔργον ἢ τάσις λατρείας· ναὸς ἢ ὑπηρεσία (ἐνίοτε ἀντὶ) Λάτρις, (Εὐρ. Τρ. 1105).

λατρεὺς, έως (ὁ, Π. ἀντὶ Λάτρις.

λατρευτέον, θετ. τοῦ Λατρεύω.

λατρευτὴς, οῦ (ὁ), = Λάτρις, ὑπηρέτης (μισθωτὸς), δοῦλος. (Ἐκκλησ.) προσκυνητής.

λατρευτικὸς, ἡ, όν (καὶ ἐπίῤ) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ πρόθυμος εἰς τὸ λατρεύειν· ὁ γινόμενος ἐν εἴδει λατρείας. «Ἡ λατρευτικὴ προσκύνησις ἐπὶ θεοῦ μόνον,» Θ. Στδ.

λατρευτὸς, ἡ, όν (καὶ ἐπίῤ.) -τῶς. Λατρείας ἄξιος.

λατρεύω, Μ. εύσω. (χ. πε.) Εἶμαι λάτρις (δοῦλος, ὑπηρέτης ἢ στρατιώτης μισθωτὸς), (παρδλ. Θητεύω. (μὲ δοτ.) ὑπηρετῶ τινα ὡς τοιοῦτος (δηλ. μὲ μισθόν), (ἐν γέν.) ὑποκείμαι (υΤοῖς νόμοις λατρεύων,» Ξεν.). (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) τιμῶ (θεραπεύω, προσφέρω τὰ σέβας μου εἰς τὸν θεὸν διὰ τελετῶν κλπ. «Λατρεύειν δεῷ ζῶντι, » Γρφ. « Ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα,» αὐτ. (καὶ πθ.) « Οὐ λατρεύεται ἡ εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ὁ ἐν αὐτῇ προσκυνούμενος Χριστός,» Θ. Στδ.

λάτρις, ιδος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λάτριν ἢ τὴν λατρείαν.

λάτρις [λάζομαι], ιος καὶ ιδος (ὁ, ἡ). ὑπηρέτης ἢ στρατιώτης μισθωτὸς, (ἐν γέν.) θεράπων, -αινα· (ἐνίοτε) σκλάβος. « Τὴν θεῶν λάτριν Ἶριν, » Εὐρ. « Φασέλιδα τὴν Ἀπόλλωνος λάτριν,» αὐτ. (καὶ μτνμ.) « Μίτου λάτριν ἄτρακτον, » Ἐπγρ. « Λάτρις τὸ ἁπλοῦν διὰ τοῦ ι, εἰδωλολάτρης δὲ τὸ σύνθετον διὰ τοῦ η, » Σῆ, (παρβλ. Θής).

λάτρον (τὸ). ὁ μισθὸς τοῦ λάτριος, πληρωμὴ (ῥόγα) δούλου.

(λάττω), Μ. λάξω, = Δακτίζω, (Νίκ. Χων.).

λατυπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λατομέω.

λατύπη (ἡ). τὰ θρύμματα τῆς κοπτομένης ἢ πελεκωμένης πέτρας. « Οἱ χαλκεῖς τῷ πυρουμένῳ καὶ ἀνατηκομένῳ σιδήρῳ μάρμαρον καὶ λατύπην παραπάσσουσιν, » Πλ

λατυπικὸς, ἡ, όν. Λατύπου ἴδιος, λιθοξοϊκὸς.

λατύπος (ὁ, ἡ), [λάας, τύπτω], = Λατόμος. ‖. (οὐσ.) λιθοξόος.

λατύσσω καὶ (μσ.) Λατύσσομαι, Μ. όξω -ομαι, Π. κτυπῶν (κυρ. εἰς μαλακὸν σῶμα) κάνω κρότον, (παρβλ.) Πλαταγέω. « Λατ. πτερύγεσιν, » Ὀπτ., « Πτερυγίζω.

λαυκανία (ἡ), Π. [λάω, παρβλ. λωγάνιον], φάρυγξ, οἰσοφάγος, (ἐν γέν.) λαιμός.

Λαῦρα ἡ,(δεθότ.) Λαύρα, [λευκός]. δρόμος ἡ ῥύμη πόλεως, (Τουρκ. σωκακι ἡ μεγαλῆς, (ἐν γέν.) στενωπός, δίοδος. «Τὴν ναν τὴν λαύραν κάμψας,» Θκρ. (Ὠδ. 2) ὑγιεὸς. «Τοὺς τε κεπῶνας καὶ τὸς λαύρας,» Ἀρχῳ. 3) (ἰδιωτ.) ὁδὸς ὑπόσκεγος χρησιμεύουσα ὡς ἀγορὰ (καθὼς τώρα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τὰ Βεζεστένια), (ἄλλως) Ἐμβόλος, (ὕδων): «Ἡ Σαμίων καὶ Ἀλεξανδρίων λαύρα, ἐν ᾗ πάντα τὰ πρὸς ὁρμὴν ἀπωλεῖτο,» Ἀθ. 4) (θυς.) μοναστήριον.

‖Λαυρομήλη (ἡ), νλγ. ἀντὶ Λευρομήλη, εἶδ. χειρουργ. ἐγχαλ., μῆλι πλατὺ εἰς τὴν ἄκραν.

‖Λαῦρος, α, ον, νλγ. ἀντὶ Λάβρος ἢ Λευρός.

‖Λαυροστάται (οἱ). οἱ τοποθετημένοι εἰς τὴν μέσην τοῦ χορεῦ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. οἱ ἀνεπτυγμένοι).

Λαφρία (ἡ), [λάφυρον], ἐπίθ. ἡ Ἄρτεμις.

Λάφυγξ (τὸ) καὶ

Λαφυγμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Λαφύσσω, καταβρόχθισις· ἀδηφαγία. (ἐν γέν.) σπατάλη, ἀσωτία.

Λαφύκτης, ου (ὁ). ὁ χάφτων λαιμάργως, φαγᾶς, ἄσωτος.

Λαφυκτικός, ή, όν. Λαφύκτου ἕξις, ἀρποκτικός.

Λάφυξις, εως (ἡ), = Λαφυγμός.

Λαφυραγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἁλίσκω (Κάμνω) λάφυρα· (μτβτ.) διαρπάζω, λεηλασῶ, (κοιν.) διαγουμίζω.

Λαφυραγώγημα (τὸ). τὸ λαφυραγωγηθέν, λάφυρον.

Λαφυραγωγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λαφυραγωγέω, διαρπαγή, λεηλασία, (κοιν.) διαγούμισμα, [ἐκ τοῦ

Λαφυραγωγὸς (ὁ, ἡ), [λάφυρον, ἄγω]. ὁ κάμνων λάφυρα (διαρπάζων πόλιν κτλ.).

‖Λαφυρεύω, Μ. εὕσω καὶ

Λαφυρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λαφυραγωγέω, [ἐκ τοῦ

Λάφυρον (τὸ), [λάπτω, λαφύσσω]. πᾶν ὅ,τι ἁρπάζει ὁ ἐχθρὸς ἐν καιρῷ πολέμου, (Ἀλβαν.) πλιάτσικα· (παρβλ.) Σκύλον. «Ἐπικηρύττειν τινὶ (ἢ κατά τινος) λάφυρον,» Πλβ., παραδίδειν εἰς διαρπαγήν, (παρβλ. Ῥύσιος).

Λαφυροπωλεία (ἡ). πώλησις λαφύρων.

Λαφυροπωλεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου πωλοῦνται τὰ λάφυρα.

Λαφυροπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ λάφυρα ἢ ὡς λάφυρον. «Τοὺς αἰχμαλώτους λαφυροπωλήτας,» Δ.Δδ., [ἐκ τοῦ

Λαφυροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (διωρισμένος νὰ πωλῇ τὰ γενόμενα) λάφυρα.

Λαφυροπωλήσις, εως (ἡ), = Λαφυροπωλεία.

Λαφυροπώλιον (τὸ), = Λαφυροπωλεῖον.

Λαφύσσω [λάπτω], Μ. ύξω. Τρώγω μὲ ὁρμὴν (καθὼς τὰ θηρία), καταρράττω, κατατρώγω, καταβρυχίζω. (μτφορ.) ἐξαντλῶ· καταδαπανῶ, καταναλίσκω, (παρβλ.) Ἀφύσσω. «Οὕτοι οἱ ἀστοὶ λαφύξουσι τῶν ἐληφάντων τὰ σπλάγχνα,» Αἰλ. «Τὴν δὲ (ἀρκτον) λαφύξαι τοῖς ὄνυξι τοῦ θείλεος τὴν γαστέρα,» Αξ (καὶ μτγν.) «Ἱκανὴ γὰρ ἡ νοῦσος τὰ πάντα λαφύξαι,» Ἀρετ.

Λαφύστης, ου, Π. [λαφύσσω], = Λαφύκτης, ἀδηφάγος. 2) (πθ.) καταφαγωμένος, καταναλωμένος. «Ἐτήσιον τε θοίνας Πρωνίων λαφυστῆναι,» Λυκ.

Λαχαίνω [λαχή], Μ. ανῶ, Π. κάμνω (ἀνοίγω) λάκκον, (ἐν γέν.) σκάπτω.

Λαχαναρίων (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λάχανον, λαχανάκι.

Λαχανεία (ἡ). φυτεία (καλλιέργεια) λαχάνων. 2) = Λαχανισμός. 3) = ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Λαχανιά.

Λαχάνειος (ὁ, ἡ), ἁρμόδιος πρὸς λαχάνειαν. «Γῆ—,» Γεωπον.

Λαχάνευμα (τὸ). φυτὸν λαχανευόμενον (καλλιεργούμενον εἰς κῆπον), λαχανικόν.

Λαχανεύς, έως (ὁ). ὁ πωλῶν ἢ καλλιεργῶν λάχανα, κηπουρὸς ἢ λαχανοπώλης.

Λαχανευτὸς, ἡ, όν. Καλλιεργημένος ἢ δυνάμενος νὰ καλλιεργηθῇ ὡς λάχανον ἢ διὰ λάχανον, κηπευτός.

Λαχανεύω, Μ. εὐσω. Καλλιεργῶ καὶ Μεταχειρίζομαι ὡς λάχανον ἢ Φυτεύω μὲ λάχανα. «Ἱστορεῖται δέ τινα (πεδία) ἢ λαχανεύεσθαι τῷ τετάρτῳ σπορῷ,» Στρβ.

Λαχανηλάτης (ὁ, ἡ), Π. ὁ συλλέγων λάχανα, κηπουρός.

Λαχανηρὸς, ά, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ λάχανα, ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν λαχάνων. «Λαχανηρά,» Γεωπον., τὰ λαχανικά.

Λαχανηφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (παράγων) λάχανα.

Λαχανιά (ἡ). μέρος τοῦ κήπου φυτευμένον ἢ φυτευόμενον μὲ λαχανικά.

Λαχανιδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λάχανον, λαχανάκι, χορταράκι.

Λαχανίζομαι, Μ. ίσομαι. Μαζόνω λάχανα.

Λαχανικὸς, ἡ, όν, = Λαχανηρός.

Λαχάνιον (τὸ), = Λαχανάριον.

Λαχάνιος, α, ον, = Λαχάνειος.

Λαχανισμὸς (ὁ). τὸ λαχανίζεσθαι (συνάζειν λάχανα).

‖Λαχανίτης, ου (ὁ). ὁ συνάζων ἢ καλλιεργῶν λάχανα, κηπουρός.

Λαχανοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ λάχανον, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν λαχάνων.

Λαχανοθήκη (ἡ). παναῖρι ἢ σιάτον διὰ λαχανικά, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Λαχανοθήκη).

Λαχανοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Καλλιεργῶ λάχανα, εἶμαι λαχανοκόμος (κηπουρός).

Λάχανον (τὸ), [λαχαίνω]. χόρτον φυτρόνον εἰς καλλιεργημένον (σκαμμένον) τόπον, χόρτον φαγώσιμον (διὰ μαγειρεύματα), λαχανικόν, (Τουρκ.) ζαβζαβάτι. ‖. (πλθ.) Λάχανα (τά), τὸ λαχανοπωλεῖον. «Καὶ ταῖσι χύτραις καὶ τοῖς λαχάνοισιν ἁμείλως περιέρχονται,» Ἀρχῳ.

Λαχανοπτερος (ὁ, ἡ), (Κωμ.) ὁ ἔχων πτερὰ ἀπὸ λαχανόφυλλα (μαρουλοφυλλα).

Λαχανοπωλεῖον (τὸ). τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου πωλοῦνται τὰ λάχανα.

Λαχανοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ λάχανα, εἶμαι—

Λαχανοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν λάχανα (λαχανικά). (Τουρκ.) ζαβζαβατσῆς.

Λαχανοπωλητὴρ (ὁ), = Λαχανοπώλης.

Λαχανοπωλία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ λαχανοπώλου.

Λαχανοπώλιον (τὸ), = Λαχανοπωλεῖον.

Λαχανόπωλις, ιδος (ἡ). γυνὴ πωλοῦσα λάχανα.

Λαχανοφαγία (ἡ). τὸ τρώγειν συνήθως (τρέφεσθαι μὲ) λάχανα. «Γίγνεται δὲ ἐκ λαχανοφαγίης, μάλιστα δὲ πράσων καὶ κρομμύων,» Ἱππκρ.

Λαχανοφόρας (ὁ, ἡ), = Λαχανηφόρος.

Λαχανωδὴς, εος (ὁ, ἡ), = Λαχανοειδής.

Λάχε, Π. ἀντὶ Ἔλαχε, γ'. ἐν. προσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Λαγχάνω.

‖Λάγεια (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐλάγεια, θηλ. τοῦ Ἔλαγος, μικρὰ, ἡ 2) [λαχαίνω] εὔκολος νὰ καλλιεργηθῇ, εὔγεως, ἡ 3) (παθωτ.) δαπάνης. (παρβλ. Λάχνη, Λάχμη, Λάσιος).

Λαχεδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. δασὺς (λαχνήεις) τὸ εἶδος μαλλιαρός, (παρβλ. Δασύφλοιος).

Λαχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λαγχάνω

‖Λαχεῖον (τὸ), [λαγχάνω]. τὸ μέρος ὅπου ἐξάγουσι τὸν λαχνὸν (τὸν λῶτον), λοταρία.

Λάχεσις [λαγχάνω], εως (ἡ). ἡ τύχη, τὸ πεπρωμένον· (ἰδιωτισμ.) μία ἀπὸ τὰς τρεῖς Μοίρας.

‖Λαχή (ἡ), Π. [λάσκω, λακίς]. σκάψιμον, (πιθανωτ. ἐσφαλμ. ἀντὶ

Λάχη (ἡ), Π. = τῷ

Λαχμὸς (ὁ), Π. [λαγχάνω]. λαχνὸς, (Ἰταλ.) λότος.

Λαχμὸς (ὁ), Π. [λάξ], = Δακτυσμός. «Λαχμὸν δ' οὐ δείδεν ἵππων,» Ἀντίμαχ. παρὰ τῷ) Ἐτυμολ.

‖Λαχμὸς (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Λάχνος.

Λαχνάης, ασσα, εν, Δ. ἀντὶ Λαχνήεις.

Λαχναῖος, α, ον, Π. = Λαχνήεις.

Λάχνη (ἡ), Π. [χνοῦς, ἄχνη ἢ συγγ. τῷ λῆχνος καὶ χλαῖνα]. μαλλὶ (τριχωτὸ) πυκνὸν, χνοῦδι (ἐπὶ δένδρ.) φύλλας, (Γαλλ.) feuillage. «Πηγάνου—,» Ὀππ.

Λαχνήεις, εσσα, εν, Π. = Δασὺς, μαλλιαρὸς, δασότριχος, λάσιος. «Δέρματι λαχνήεντι,» Ἰλ. Ι. «Στήθεα λαχνήεντα,» Ἀπλλν. «Ὄρεσφιν λαχνήεντα,» Ἰλ. Ω., ἐσκεπασμένον μὲ φύλλα (καλάμια κλπ.).

Λαχνήγυιος (ὁ, ἡ), Π. [λάχνη, γυῖον]. ὁ ἔχων μαλλιαρὰ τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Λάχνης (ὁ), Π. = Λάχνη.

Λαχνόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. κάμνω τι ν' ἀποκτήσῃ χνοῦδι (νὰ γένῃ μαλλιαρόν). ‖. (πθ.) ἀποκτῶ λάχνην (τρίχας, χνοῦδι), μαλλιάζω.

Λαχνώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. = Λαχνήεις, σκεπασμένος μὲ χνοῦδι. (ξ μτγν. μὲ χλαῖναν).

Λάχνωσις [λαχνόω], εως (ἡ). τρίχωσις, μάλλιασμα. «Γενείου—,» Φιλ.

Λαχοίην, Ἀστ. ἀντὶ Λάχοιμι, εὐκτ. τοῦ Λαγχάνω.

Λάχος [λαγεῖν], εος-ους (τὸ), Π. τύχη. λαχνὸς, μερίδιον (κυρ. τὸ ὁπ. ἔλαβε τις διὰ λαχνοῦ), (ἁπλ.) μερὶς, μέρος. «Νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἵσταται,» Μόσχ.

‖Λάχος (ὁ), Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) τῶ πρωτ.

Λαχύφλοιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δασὺν (μαλλιαρὸν) φλοιόν. «Κάστανον—,» «Νίκ., (ἴδε Δάχεια).

Λαχὼν, οῦσα, ὀν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Λαγχάνω.

Λαψάνη (ἡ), [ἅπλα, ἕψω; ἢ ἀπὸ τὸ λιάζειν

ἀντὶ Γραφάνη], εἶδος φυτοῦ (λαγάνου), (κοιν.) βρυῶδες ἢ ῥεπανώδες, (καὶ εἰς τὴν Ἑλλ.) λαφάνη.

Λαψεῦμαι, Δ. ἀντὶ Λήψομαι, μέλλ. τοῦ Λαμβάνω.

Λάψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Λάπτω, λάψυξις.

λάω (παρτ. Λάον ἢ Ἔλαον καὶ πλέον οὖ), Π. βλέπω. « Λιετὸς ὀξὺ λάων, » Ὅμ. Ἴλιν.

Λάω), [†λα]. θεματ. πρωτότ. διαφόρων λέξ. (ὡς εὔχρ. διεσώθη μόνον εἰς τὸ) Δῶ, λᾷς, λᾷ, Δ. ἀντὶ Θέλω, εἰς, ει.

Λαώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν λαόν, δημοτικός.

Λάβ (ἡ), [λᾶς]. ἡ κρεμωμένη εἰς τὰς ἄκρας τοῦ στήμονος πέτρα ἵνα τὸν κρατῇ πεντωμένον, (ἄλλ.) Ἄγνος. « Οὐθὲν γάρ εἰσι μόριον τῶν πόρων οἱ ὄρχεις, ἀλλὰ κρέμενται καθάπερ τὰς λαιὰς (ἄλλ. λαῖτας) προσάπτουσιν αἱ ὑφαίνουσαι τοῖς ἱστοῖς, » Ἀρστ.

Λεαίνα (ἡ), τὸ θηλυκὸν λεοντάρι.

Λεαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι λεῖον, ἐσάζω, ὁμαλύνω· στιλβόνω. (μτφορ.) παρηγόρω τι ὡς εὔκολον ἢ ἐπωφελές· ἡδύνω. « Τὴν ἀκοὴν τινες ἦχοι τραχύνουσι καὶ λεαίνουσι, » Δ. Ἁλ. 2) τρίβω, κοπανίζω. (συνεχ. καὶ μτφρ.) ξηρίζόνω, φθανίζω. « Ἐστρατοπεδεύοντο τὰ ἐκ τῆς γῆς φυόμενα λεαίνοντες, » Ἡρ.

Λέανσις, εως (ἡ). τὸ λεαίνειν ἢ λεαίνεσθαι, ὁμάλυνσις, τρίψιμον. (μτγμ.) «Λέξεως—, » Τζ.

Λεάντειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Λεαντὴρ, ἡ ὁμαλύνουσα (τρίβουσα κτλ.).

Λεαντήρ, ῆρος (ὁ). ὁ λεαίνων (ὁμαλύνων κτλ.). ||. (οὐσ.) τρίφτης, κύπανος, γόχερον.

Λεαντικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ λεαίνειν, γλυκαντικός, καταπραϋντικὸς κτλ.

Λεβηριδωτός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων (σκεπασμένος μὲ) λεβηρίδα.

Λεβηρίς [λέπω], ίδος (ἡ). τὸ θέρμα τὸ ὀπ. ἀλλάζουν τὰ ὀρείδια (τὰ ἀστρακόδερμα καὶ μερικὰ ἔντομα), (ἄλλ.) Γῆρας· (ἐν γέν.) φλοιῶδι, λέπυρον. « Κενώτερος (ὁ Δεπτάτερος, « Τυφλότερος) λεβηρίδος, « Παρεμ.

[Λεβηρὶς, ίδος (ἡ), =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λέπορις, κουνέλι, (παρδλ. Λειρός).

Λεβὴς [λέπω ἢ λείβω], ητος (ὁ). ἀγγεῖον χάλκινον διὰ μαγείρευμα, (κοιν.) λεβέτι, (Τουρκ.) καζάνι. « Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπεγόμενος πυρὶ πολλῷ, « Ἰλ. Φ. 2) λεκάνη διὰ πλύσιμον τῶν χειρῶν ἢ τῶν ποδῶν. « Χρηὺς δὲ λέβητ' ἔλε πυμφανόωντα, τῷ πόδας ἐξαπένιζεν, ὕδωρ δ' ἐπεχεύατο πουλύ, « Ὀδ. Τ. 3) κάλπη πρὸς ἀναπόθεσιν τῶν λειψάνων νεκροῦ. « Ἡ μὲν ἐς τάφον λέβητα κομιεῖ, « (Σοφ. παρ') Λθ. 4) (εἰς τὴν Σπάρτ.) εἶδ. τυμπάνου. « Κατὰ τὴν πόλιν περιοῦσαι (αἱ Σπαρτιάτιδες, ἀποθνόντος τοῦ βασιλέως,) λέβητα κροτέουσι, « Ἡρ.

Λεβητάριον (τὸ). = Λεβήτιον.

Λεβητίζω, Μ. ίσω, Π. (σπν.) βράζω (μαγειρεύω) τι εἰς-

Λεβήτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λέβης, λεβετάκι, καζανάκι.

Λεβητοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κατεσκευασμένος εἰς) εἶδος λέβητος.

Λεβητοχάρης, ου καὶ

Λεβητοχάρων [λέβης, χαίρω ἢ Κάρων], οντος (ὁ), Κωμ. παράσιτος, λαίμαργος, (κατὰ λέξ.) φίλος ἢ φανατὴς τῶν λεβητίων.

Λεβητώδης, ες (ὁ, ἡ). = Λεβητοειδὴς.

Λεβίας [λεπὶς;], ου (ὁ), εἶδος ἰχθ., (ἄλλ.) Πίνατος, (ἴσ.) ὁ καιν. λεπ.ὸς (« ἁμαξιὰς φάγρῳ μονήρης, παρυφαρύσους καὶ σαρκοφάγος, « Ἀθ.).

†Λεβίνθας (ὁ), (κατὰ διαλεκτ.) ἀντὶ Ἐρέβινθος.

†Λεγεὼν [λέγω = Ἐκλέγω], ῶνος (ἡ), τάγμα (σῶμα) στρατ. (Λατ.) legio, (ὕθ. τὸ Γαλλ.) légion.

†Λέγμα (τὸ), [λέγω]. λόγος, ἔκφρασις.

Λέγνη (ἡ) καὶ

Λέγνον (τὸ), [λέγω, λέχριος]. σῦτα (φορέματος), σειρῆτι, (Τουρκ.) κενάρι (ἐν γέν.) ἄκρα.

Λεγνόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω εἰς τὰς ἄκρας ὑράσματος λέγνον (σειρῆτι), μαργελλόνω, (ὅθεν

Λεγνώδης, εος (ὁ, ἡ) καὶ

Λεγνωτὸς, ἡ, όν. (χιτὼν) Ὁ ἔχων εἰς τὰς ἄκρας λέγνον (κενάρι ἢ σειρῆτι).

Λέγω, Μ. λέξω (πρκ. Εἴλοχα καὶ Εἴλεχα καὶ μκ. Λέλογα καὶ παθ. Λέλεγμαι καὶ [Λτκ.] Εἴλεγμαι, ἀόρ. Ἐλέχθην καὶ δ'. Ἐλέγην, καὶ τὸ θετ. Λεκτέον). [ἡ πρώτη καὶ ἀρχαιοτ. σημασ. εἶνε) Βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ (νὰ κοιμηθῇ), (συνηθ.) ἀποκοιμίζω, (ἐξ μτ. ὃ ἐξ συνηθ.) πλαγιάζω νὰ κοιμηθῇ ἢ, εἶμαι πλαγιασμένος, (ἐπμ.) ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι. « Λέξον με ταχίστα, « Ἰλ. Ω. « Ἐγὼ μὲν (ὁ Ὕπνος) ἔλεξα Διὸς νόον, « Ἰλ. Ξ. (καὶ μτ.) « Ἔκτὸς μὲν δὴ λέξο, « Ἰλ. Ω. « Σὺ δ' αὐτόθι λέξεο, « Ἰλ. Ι. « Λέξομαι εἰς εὐνὴν, « Ὀδ. Ρ. « Ὅθ' ἡδεῖ λέξεται ὕπνῳ, « Ἰλ. Δ. (ἐκ τούτου καὶ ἡ παραγωγὴ τοῦ Λέχος, Λέκτρον, Λεχὼ, Λόχος κτλ.). 2) = Συλλέγω, συνάζω, συναθροίζω. « Ὀστέα Πατρόκλοιο λέγωμεν, « Ἰλ. Ψ. (καὶ μτ.) « Ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε. « Ἰλ. Θ. « Αἱματιάς τε λέγων, « Ὀδ. Σ., (ὅηλ.) λίθους λογάδας δι' αἱματιάν ἢ, ἐκ λίθων λογάδων αἱματιάν. 3) (μτ.) = Ἐκλέγω, διαλέγω. « Δυώδεκα λέξατο κούρους, « Ἰλ. Φ. (καὶ παθ.) « Εἰ γὰρ νῦν λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι, « Ἰλ. Ν. 4) = Καταλέγω, μετρῶ, λογαριάζω, ἢ = Συγκαταλέγω, συναριθμῶ. « Δέκτο ἀριθμὸν, « Ὀδ. Δ. « Ἐν δ' ἡμέας λέγε κήτεσιν, « αὐτ. « Τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι; Ἰλ. Ν., ἀπαριθμεῖν. (καὶ παθ.) « Ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην, « Ὀδ. Ι. « Ἀνδρῶν ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω, « Θκρ. « Ἐν τοῖς πλουσιωτάτοις λεγόμενόν σε ἐπιστάμεθα, « Ξεν., (ὅθ. 5) (ἡ συνήθ. τῆς λέξ. σημασ.) ἐκθέτω διὰ λόγων, ὁμηγυρῶμαι, ὁμιλῶ, λέγω (μὲ κάποιαν διαφορὰν τοῦ Λαλῶ). « Δαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν, « Εὐρ. « Λέγειν τε ἢ πράσσειν δυνατώτατος (ὁ Περικλῆς), « Θκ. (ὅθ.) « Λέγοντες, « Δημ., οἱ δημαγωγοῦντες, οἱ ῥήτορες. « Ψεύδεα λέγειν, « Ἡσ. « Εὖ καὶ ἢ Κακῶς λέγειν τινά, « Αἰ. = Κακολογεῖν. « Μὴ λέγειν κακῶς τὸν τεθνεῶτα, « Νόμ. Σόλ. « Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα τοιαῦτα, « Θκρ. « Ταυτὶ λέγεις οὐ τὸν στρατηγόν; Ξεν. « Ἀλλήλους τὰ ἔσχατα λέγουσιν, « αὐτ. « Λέγ', εἴ τι λέγεις, « Θκρ. (καὶ μετὰ τοῦ Καὶ) « Λέγε ὅ,τι ἐξ λέγεις, « Ἡρ. « Τί δεῖ λέγειν; « Πλάτ. « Λέγω τί; « Σοφ., εἶνε ἀρά γε ἀληθὲς αὐτὸ 'που λέγω; « Ἔδοξε τι λέγειν τῷ Δοτυάγῃ, « Ξεν. « Κινδυνεύεις τι λέγειν, « Πλάτ. « Οὐδὲν λέγεις, « Ἀρχφ., αὐτὰ 'που λέγεις εἶνε τίποτε. (καὶ ὡς ἐπεξηγημ.) « Τοῦτον, τὸν μέγιστον λέγω, « Αἰ. (ἐξ πλεονασ.) « Ἔφη λέγων, « Ἡρ. (καὶ ἐπὶ ψυχ. μτγμ.) « Τὰ γράμματα λέγει τάδε, « Ἡρ. « Ἐνυπνίων τινῶν ἀποπειρώμενος τί λέγοι, « Πλάτ. « Ὡς ὁ νόμος λέγει, « Δημ. (καὶ μτ. ἀντὶ τοῦ Συνομιλῶ) « Μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, « Ἰλ. Ν., (τὸ ὁπ. ὁ Κορ. καὶ Δούκ. ἐξηγοῦν) Καυχώμεθα. (ἐξ πθ.) « Λέγεται (ἴσν. ὑπὸ τῶν ἀνθρ.), « Αἰ., ἄριστα λόγος, λέγουν οἱ ἄνθρωποι. « Λέγεται ὁ Κῦρος πατρὸς γενέσθαι Καμβύσου, « Ξεν. (καὶ μὲ ἄλλ. ἔλλειψ.) « Ἀλλέξανδρος ἐστὶ, ὡς οἱ λέγοντες (ἴσν. ἔλεγον), ἐν Ἰνδοῖς ἦν, « Δημ. (καὶ κατὰ μτχ.) « Ὁ λεγόμενος, Ἡ λεγομένη, Τὸ λεγόμενον, « Αἰ. « Ἡ λεγομένη εὐδαιμονία, « Αἰ. « Οἱ εἰς τὸν τετρημένον πίθον ἀντλεῖν λεγόμενοι, « Ξεν. « Τὸ δὴ λεγόμενον (ἄλλ. τῆς Κατὰ), « Πλάτ., καθὼς λέγει ὁ λόγος (ἡ παροιμία, ὁ κόσμος). 6) φρονῶ, νομίζω, ὑποθέτω, (καιν.) μετρῶ, λογαριάζω. « Καὶ μείζον' ὅς τις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ πάτρας φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω, « Σοφ. 7) ὑμνῶ διὰ λόγων. « Θέλω λέγειν Ἀτρείδας, θέλω δὲ Κάδμου ᾄδειν, « Ἀνακρ. 8) ἀναγινώσκω (μεγαλοφώνως), ἐκφωνῶ. « Δεῦρο τοίνυν μοι τὸ ψήφισμα ταυτὶ λαβὼν, « Δημ. « Καί τοι μ' αὖ λέληθεν ὅσον διαφέρουσι τῶν λόγων, οἱ λεγόμενοι τῶν ἀναγινωσκομένων, « Ἰσκρ.

Λεηλασία (ἡ). λεηλάτισμα, διαρπαγὴ, λαφυραγωγία, κούρεσμα, (ὡς οὐσ. τοῦ-

Λεηλατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λείαν ἐλαύνω, διαρπάζω, λαφυραγωγῶ, διαγουμίζω.

[Λεηλάτης, ου (ὁ). ὁ λεηλατῶν (διαρπάζων κτλ.).

Λεηλάτησις, σεως (ἡ), = Λεηλασία, λεηλάτισμα.

Λεηλατικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ λεηλατεῖν.

Λεία (ἡ), [λάω ἢ λαός]. πρᾶγμα (καὶ ζῶον) διαιτ. θρέμμα, βοσκημα ἐργασμένον, λάφυρον. (ἐν γέν.) κοπάδι. « Ἐρθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὑρίσκομεν λείας ἁπάσας ἢ κατηναρισμένας, « Σοφ. « Ποτίζουσι δὲ καὶ τὴν λείαν δι' ἡμερῶν τριῶν, « Διόδ. « Λείαν ποιοῦμαί τι, « Θκ., Πλ., Ξεν. « Λεηλατῶ. « Μυσῶν λεία, « Παροιμ. πρᾶγμα ἢ μέρος εὐκόλων νὰ διαρπαγῇ (ἀπροστάτευτον), ἔρμαιον.

ξΛεία (ἡ), = Λέα, (ἐν γέν.) βαρύθε, χρεμαστάρι.
Λειαίνω, Η. ανῶ, Ἰων. Π. ἀντὶ Λειαίνω.
Λείανσις, Λειάντειρα, Λειαντὴρ, Ἰων. Π. ἀντὶ Λείανσις κτλ.
Λείαξ, ακος (ὁ). νέος ἀγένειος (λεῖος) ἀκόμη.
Λειαυστηρὸς, ἁ, όν. Λεῖος καὶ αὐστηρὸς ἐναντιῶ, γλυκόξυνος, γλυκόστομος.
†Λειβδην, ἐπίρ. Ἐν εἴδει λειβὴς, ζάχνην.
Λειβέμεν, Π. ἀντὶ Λείβειν.
Λείβηθρον (τὸ). ὀχετὸς ἢ πηγὴ ὕδατος· κοινῶς, αὐλάκι· τόπος κάθυδρος, ἄλσος, λιβάδι, (ὁθ.) ✻ Λείβηθρα, ✻ μέρος τῆς Θράκ. ὅπου διέτριβεν ὁ Ὀρφεὺς (καὶ ἐκ τούτου Λειβηθρίδες, αἱ Μοῦσαι). [ἐκ τοῦ
Λείβω. Μ. λείψω. Χύνω (χυρ. ὀλίγον κατ' ὀλίγον), στάζω (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) = Σπένδω. (πθ.) τήκομαι (χυρ. ✻ μεταφρ.), λυώνω. ✻ Οἶνον (✻ Δάκρυα) λείβειν, ✻ Ὄμμ. ✻ Θεοῖς λείβειν, ✻ αὐτ. (καὶ πθ.) Ἄφρὸς περὶ στόμα λείβεται, ✻ Ἥσ., τρέχει ἀπό. (καὶ δοτ. ὀργαν.) ✻ Λείβοισι δακρύοις κόρας, ✻ Εὐρ., (κοιν.) χύνονται τὰ ἐμά μου ἀπὸ τὰ δάκρυα. ✻ Κατὰ μικρὰ λειβόμενος ἀποθνήσκει, ✻ Λξ. ✻ Ἀμέλγεις οὐ τῶν ξένων τοὺς καρπίμους· ὁ δὲ λείβεται θεώμενος, ✻ Ἀρχφ.
Λειαντερεω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω λειαντερίαν.
Λειαντερία (ἡ), [λεῖος, ἔντερον]. διάρροια (σύμπτωμα ἢ ἀποτέλεσμα δυσεντερίας).
Λειεντερικὸς, ἡ, όν καὶ
Λειεντεριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων (ὑποκείμενος εἰς) ἢ συνοδευόμενος μὲ λειεντερίαν.
Λειείμαι, Δ. ἀντὶ Λειοῦμαι, πθ. τοῦ Λειόω.
Λείζομαι, Ἰων. Π. ἀντὶ Δηίζομαι.
Λείηναν, Π. ἀντὶ Ἐλέηναν, γ'. πλθ. προσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Λειαίνω.
Λειεναρίων (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λεῖκνον.
Λειηνίζω, Μ. ίσω, = Δικνίζω, λιχνίζω ἢ κοινῶ μὲ τὸ
Λεῖκνον (τὸ), = Λίκνον.
Λείκτης, ου (ὁ), ἴδε Λίκτης.
Λειμακὶς [λειμαξ], ίδος (ἡ). νύμφη τῶν λειμώνων, (ἄλλ.) Λειμωνιάς.
Λειμακώδης, εος (ὁ, ἡ). κάθυγρος ἢ χλοώδης ὡς-
Λειμαξ ἢ Λεῖμαξ, ακος (ὁ καὶ ἡ), = Λειμών. ✻ Θαλασσῶν τ' ἴων λείμακα καὶ τριφύλλου, ✻ (Φερεκρ. παρ') Ἀθ. (ὅθεν τὸ συγκρ.) ✻ Λειμακέστερος, ✻ Ἱππκρ., [σφαλμ. κατὰ τινας ἀντὶ Λειμακωδέστερος].
Λειμαξ ἢ Λεῖμαξ, ακος (ὁ). ὁ γυμνοσάλαγκος, (Γαλλ.) limace.
Λειμάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Λειμών.
Λεῖμμα (τὸ), [λείπω] = Λείψανον, ὑπόλοιπον, ἀπομεινάρι· (μετσ.) = Δίαιτα, (ὅθεν
Λειμματιαῖος, α, ον. Ὁ κατὰ (μετσ.) λείμματα, κατὰ διαίτας.
Λειμόβωρον (τὸ), εἶδος φυτοῦ (βρωβάγχης ἢ τήλεως) φυτρώνοντος εἰς λειμῶνας ἢ μεταξὺ τῶν κυμίνων.
Λειμὼν [λείβω]. ῶνος (ὁ). τόπος χλοώδης ἀνθηρὸς καὶ κάθυδρος, λιβάδι. ✻ Ἓν δ' ἰθάκῃ οὔτ' ἄρ' ὄρεσσι εὐρίαι, οὔτε τι λειμών, ✻ (Ἡσ. Δ. (καὶ μ. γεν.) ✻ Ῥοδῶν —, ✻ Μοσχ. (ἢ μεταφρ.) ✻ Ἐκ τῶν Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους λειμώνων ἁρπάζομένῳ ἄνθη ἀκήρατα στεφάνους πλέξαι, ✻ Θεμ.
Λειμωνήρτης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς λειμῶνα.
Λειμωνιὰς, άδος (ἡ). (Νύμφη) κάτοικος ἢ ἔφορος τῶν λειμώνων.
Λειμωνιάτης, ου (ὁ) καὶ
Λειμωνιᾶτις, ιδος (ἡ), εἶδος πρασίνου (πολυτ.) λίθου.
Λειμώνιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς λειμῶνας, λειβαδήσιος, (ὅθεν ‖. οὐσ. θηλ. καὶ οὐδ.) εἶδ. ἀνεμώνης.
Λειμωνὶς, ίδος (ἡ), = Λειμωνιάς.
Λειμωνίτης, ου (ὁ) καὶ Λειμωνῖτις, ιδος (ἡ), = Λειμωνιάτης.
Λειμωνοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). χλοερὸς ἢ ἀνθηρὸς καὶ κάθυδρος ἐν εἴδει λειμῶνος.
Λειμωνόθε(θεν), ἐπίρ. Π. ἐκ τῶν λειμώνων.
Λεῖξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ λείχειν, γλείψιμον.
Λειόβατος (ὁ, ἡ), [λεῖος, βαίνω]. ὁμαλὸς, εὐκολοπερικάτητος. Ⅱ εἶδος ἰχθ. σελαχ. (βάτος) χωρὶς ἀγκάθια.
Λειογένειος (ὁ). ὁ ἔχων λεῖον (ἄτριχον) τὸ γένειον, σκανὸς, ἀγένειος.
Λειόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεῖαν (γλυκεῖαν) γλῶσσαν, κόλακας.
Λειογραφία (ἡ). λεία (ὄχι ἐξέχουσα) ζωγραφία.
Λειοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). λεῖος τὸ εἶδος.
Λειοκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. [λ. κάρηνον]. φαλακρός.
Λειόκαυλος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων λεῖον καυλόν. ✻ Τὰ λειόκαυλα, κρόμμυον, πράσον, σκόροδον, ✻ Θφρ.
Λειοκονία (ἡ). λεία (ὁμαλὴ) κονία, (ἀντ' ἐναντ. τῷ Ἀμμοκονία).
Λειοκυμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Λειοκύμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεῖα (ὁμαλὰ) κύματα. ✻ Θάλασσα—, ✻ Ακ., ἡ μολὶς κυματίζουσα.
Λειόμιτος (ὁ, ἡ), Π. ἡ λειαίνουσα [ἰσάζουσα] τοὺς μίτους τοῦ ὑφάσματος.
Λειοντὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Λεοντῆ.
Λειοντοκόμος, Λειοντομάχης, Λειοντοκάλης, Π. ἀντὶ Λεοντοκόμος κτλ.
Λειοπορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειόω.
Λειοπόρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Λειόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λείους (ἀτρίχους) πόδας.
Λειοπώγων, ωνος (ὁ). ὁ ἔχων λεῖον (ἄτριχον) τὸν πώγωνα, ἀγένειος.
Λεῖος [συγγ. τῷ Λείχω], α ἢ ες, ον. Ὁ ἔχων ἴσην ἐπιφάνειαν, ὁμαλὸς, ὁλισθερὸς· γλιστερὸς (ἐπὶ ἐδάφ.) ἐπίπεδος, ἄδενδρος. (ἐπὶ θαλάσσ.) ἀκύμαντος, γαλήνιος· (ἐπὶ ὑφασμ.) χωρὶς πλουμίδια· (ἐπὶ ἀνθρ.) ἄτριχος· (ἐνίοτε) ψιλοκοπανισμένος· (μτφρ.) ἥλιος, ἥπιος· (ἐπὶ λογ.) γλυκὺς, ἀπατηλὸς, κολακευτικὸς, (Γαλλ.) coulant. ‖. (οὐσ.) εἶδος ἰχθ. (χωρὶς λέπια), (ἴσ.) = Γλῆνος ἢ Λειόβατος.
Λειόστρακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεῖον ὄστρακον (καθὼς π. χ. τὸ μύδι).
Λειοστρεῖον καὶ Λειόστρεον (τὸ), εἶδος στρειδιοῦ μὲ λεῖον ὄστρακον.
Λειοσώματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεῖον (γλιστερὸν) σῶμα. ✻ Ἔγχελυς —, ✻ (Εὐβ. παρ') Ἀθ.
Λειότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ λείου, ὁμαλότης.
Λειοτριβέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρίβω (Κοπανίζω) ψιλά.
Λειοτριβὴς, ές (ὁ, ἡ). ψιλοκοπανισμένος.
Λειοτριχέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ
Λειοτριχάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω λείας (ὁμαλὰς, ὄχι αγουρὰς) τρίχας, ἢ Εἶμαι λεῖος (ἄτριχος), δὲν ἔχω διόλου τρίχας
Λειουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειοποιέω.
Λείουσι, Π. ἀντὶ Λέουσι, δυσ. πλθ. τοῦ Λέω.
Λειόφυλλος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων λεῖον (ὁμαλὸν) φύλλον καὶ
Λειόφυλλος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων λεῖα (ὁμαλὰ) φύλλα.
Λειόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Λειοσώματος.
Λειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι λεῖον (ὁμαλὸν), λουστράρω, ἁλίζω· ἐξαλλίζω τὰς τρίχας, μαδῶ, χνουβίζω. (Ἰατρ.) κοκκινίζω ψιλὰ, (κοιν.) λειόνω.
Λειπανδρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἔλλειψιν ἀνδρῶν (ἀνθρώπων).
Λειπανδρία (ἡ), = Λειψανδρία.
Λειπανθρωπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειπανδρέω.
Λειπανθρωπία (ἡ), = Λειψανδρία.
ξΛειπεργάτης, ου (ὁ). ὁ λείπων (ἀφίνων παραμελῶν) τὸ ἔργον του, (ἄλλ. διορθ. Λιπερνήτης).
Λειποβατανέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω βοτάνην (χόρτα), ἔχω ἔλλειψιν σπάνιν χόρτου.
Λειπογάλακτος (ὁ, ἡ). ὁ στερηθεὶς (ἀκονοπεὶς) τοῦ γάλακτος, [ἄλλος] Λειπόθηλος, (ὅπου ἴδε).
Λειπόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐγκαταλιπὼν τὸν γάμον (τὸν ἢ τὴν σύζυγόν του).
Λειπόγεως (ὁ, ἡ). ὁ ἐγκαταλείψας τὴν γῆν (τὴν πατρίδα) του.
Λειπογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). (Ἵππος κτλ.) τοῦ ὁπ. ἔλειψαν πλέον οἱ γνώμονες (οἱ φανερώνοντες τὴν ἡλικίαν) ὀδόντες.
Λειπογράμματος (ὁ, ἡ). (ποίημα) τοῦ ὁπ. λείπει διόλου ἓν γράμμα, (παρβλ. Ἀσιγμος).
ξΛειποδετὴς, ές (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. Λείπουν τὰ ἀναγκαῖα, ἐνδεής.
Λειποδερμέω-ῶ, Μ. Μ. ήσω. Εἶμαι-
Λειπόδερμος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. λείπει τὸ δέρμα (χυρ. ἡ ἀπροβατία), περιτετμημένος.
Λειποδρανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Λειποδρανὴς [λ. δράω], ές (ὁ, ἡ). ἀσθενὴς, ἀδρανὴς, ἀνίσχυρος.
Λειπόθηλος (ὁ, ἡ). στερημένος τῆς θηλῆς (τοῦ μαστοῦ), ἀπογαλακτισμένος (πρόωρα). ✻ Τὰ δὲ τικτόμενα διὰ χειμῶνος λειπόθηλα γίνεται διὰ τὴν δυσκρασίαν τοῦ ἀέρος, ✻ Γεωπον.
Λειποθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίπτω εἰς λειποθυμίαν, λιγοθυμῶ. (Σημ. ὅτι τὰ ἐκ τοῦ Λείπω σύνθετα γραπτέον κατὰ τινας ὀρθότ. διὰ τοῦ ει).
Λειποθύμημα (τὸ) καὶ
Λειποθυμία (ἡ). λιγοθυμιά.
Λειποθυμικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὑποκείμενος (Εὐκατάφορος) εἰς λειποθυμίας.
Λειποθυμος (ὁ, ἡ), [λ. θυμός]. λιγοθυμισμένος.

Δειποθυμώδης, εος [ὁ, ἡ', = Λειποθυμικός.
Δειπόκρωτος (ὁ, ἡ). λιγνύς, ξηροκαπνός, χωρὶς κρέας
Λειπομαρτύριον (τὸ). (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρ.) « Λειπομαρτυρίου δίκη, « ἡ ἐναντίον τοῦ μὴ παρουσιασθέντος ὡς μάρτυρος.
Δειπόνηρος (χ. γεν.), Π. καὶ
Δειπονηρότης, ος (ὁ). ὁ παραιτῶν τὴν ναῦν (τὸ καράβι) ἢ τὴν ναυτικὴν ὑπηρεσίαν, λειποτάκτης τοῦ ναυτικοῦ.
Λειπονηρότιον (τὸ). (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρ.) « Λειπονηρυτίου δίκη, « ἡ ἐναντίον τοῦ λειποτακτήσαντος ἀπὸ τὸ ναυτικόν.
Λειπόνηρος (ὁ, ἡ), = Λειπονηρότης.
Λειποπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ παραιτῶν (ἐγκαταλείπων) τὸν πατέρα του.
Λειπόπνους-ους (ὁ, ἡ), Ἴδε Λιπόπνους.
Λειποπυρίας, ου (ὁ), Ζ. Λειπυρίας.
Λειποπωγωνία (ἡ). τὸ νὰ ξυέ τις
Λειποπώγων, ωνος (ὁ). ὁμὴ ἔχων (τρίχας εἰς τὸν πώγωνα, σπανός, ἀγένειος.
Δειπόσαρκος (ὁ, ἡ), = Λειπόκρεως, λιγνός, χωρὶς σάρκας.
Λειποστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἔλλειψιν σίτου ἢ σιτίων (τροφῶν).
Δειποστρατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Δειποτακτῶ.
Λειποστρατία (ἡ) καὶ
Λειποστράτιον (τὸ). λειποταξία στρατιώτου.
Λειποστράτης καὶ
Λειποστρατιώτης, ου (ὁ), = Λειποτάκτης.
Λειποτακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι-
Λειποτάκτης, ου (ὁ). ὁ παραιτῶν (ἐγκαταλείπων) τὴν τάξιν του στρατιώτης, (Γαλλ.) déserteur.
Λειποταξία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ λειποτάκτου.
Λειποτάξιον (τὸ), = Λειποταξία. ‖. « Λειποταξίου δίκη, « Νμ., ἡ ἐναντίον λειποτάκτου.
Λειποτάξιος (ὁ). = Λειποτάκτης.
Λειποτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάνω μέρος τοῦ τόνου (τῆς δυνάμεώς) μου.
Λείπτερος (ὁ, ἡ). κολοβός, χωρὶς οὐράν, κουτσουούρης.
Λειποψυχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειποθυμέω. (ἀπὸ φυτ.) μαραίνομαι, μαραγγιάζω, (ἵππικρ.). 2) εἰς τὸν Ἱπ. Σ', 229) δειλιῶ, μικροψυχῶ.
Λειποψυχία (ἡ), = Λειποθυμία. 2) δειλία, μικροψυχία, [ἐκ τοῦ
Λειπόψυχος (ὁ, ἡ), = Λειπόθυμος. 2) δειλός, μικρόψυχος.
Λειποψυχώδης, εος (ὁ, ἡ). ὑποκείμενος εἰς ἢ συμβαίνων ἐν εἴδει λειποψυχίας. « Λειποψυχώδεα (ἐνν. συμπτώματα), πυρηρά, « (Ἱππικρ.)
Λειπτέον, θετ. τοῦ Λείπω.
Λειπυρία (ἡ) καὶ
Λειπυρίας, ου (ὁ), ἀντὶ Λειποπυρίας (ἐνν. πυρετός), τοῦ ὁπ. τὰ μὲν ῥῖγος εἶν' ἀρκετὰ ἐπαισθητόν, ἡ δὲ ἐπ' αὐτῷ θέρμη οὐκ ἔκδηλος, ὡς ἔξεστι καὶ ἐξ αὐτοῦ εἰδέναι τοῦ ὀνόματος. λείπεται γὰρ πυρός, ἤτοι θέρμης, « Ἀκτ.
Λειπυρικός, ἡ, όν καὶ
Λειπυριώδης, εος (ὁ, ἡ). ἀντὶ Λειποπυριώζης, ὁ πάσχων ἢ χαρακτηριζόμενος ἀπὸ λειπυρίαν. « Πυρετὸς -, « ἱππικρ.
Λείπω [συγγ. τῷ Λίπος], Μ. λείψω (ἀόρ. Ἔλιπον καὶ μεταγν. σπν. Ἔλειψα, καὶ μσ. Ἐλιπόμην, πρκ Λέλοιπα καὶ πθ. Λέλειμμαι, ἀόρ. Ἐλείφθην), ἀφίνω, παραιτοῦμαι ἐγκαταλείπω. ἀφίνω κατόπιν μου (μετὰ τὸν θάνατόν μου). (καὶ πθ.) μένω, ἀπομένω μένω ὀπίσω, εἶμαι ἐλλειπὴς (ὀλιγώτερος [καὶ μεταφορ.] κατώτερος) κατά τι, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· ἐλαττοῦμαι, νικῶμαι (ἐνίοτε) ἀγνοῶ. (τερπτικ. ἢ κατὰ μτχ.) ἐκλείπω, χάνομαι. τελειόνω. « Εἰς σπίος ἦλασε μῆλα πάντα μάλ', οὐδέ τι λεῖπεν ἔκτοθεν αὐλῆς, « Ὀδ. Ι. « Λείπειν τὴν τάξιν, « Αἰσχ. , = Λειποτακτεῖν. « Λίπεν ὀξέα θυμός, « Ἰλ. Μ., ἐδῄνεν ἡ ψυχή του, ἀπέθανε. (καὶ μέ ὄτ. προθετ.) « Χερσὶν ὑπὸ Τρώων λειφθὶς ἡελίοιο , « Ἰλ. Σ. (καὶ ἀλλ.) « Ψυχὴ λέλοιπεν, « Ὀδ. Ξ. « Νήπιον υἱὸν ἔλιπες , « Θκρ. « Δῶρον μοι τὴν αὐριγα ἔλιπε, « Θκρ. (καὶ μσ.) « Μηδ' ἡμῖν ὀπίσω πῆμα λίποιτο, « Ἰλ. Γ. « Μνημόσυνα λιπέσθαι εἰς τὸν ἅπαντα ἀνθρώπων βίον, « Ἡρ. (καὶ πθ.) « Τοῖο δ' ἀσσητὴρ ἐγὼ μετόπισθε λελείμμην, « Ἰλ. Χ. (καὶ ὄτ. παρπ.) « Ὀλίγων σφι ἡμερέων λείπεται σιτία, « Ἡρ. (μὲ γεν.) « Μενέλαος Ἀντιλόχοιο λείπετο, « Ἰλ. Ψ. (καὶ προθετ.) « Πῶς ἂν ἀπὸ σεῖο λιποίμην οἶος, « Ἰλ. Ι. « Ὥστε μὴ λείπεσθαι τοῦ κήρυκος, « Θκ. (ἀ τρπ.) « Δειπόμενος ξύνεσιν οὐδενός, « αὐτ. « Καμήλους ταχυτῆτα οὐ λειπομένας ἵππων, « Ἡρ. « Λειπόμενος παρὰ πολὺ τῆς ἀξίας, « Πλβ. « Οὐδέν ἐμοῦ λείπῃ γιγνώσκων, « Ξεν., τὰ ἑξῆς ἴσα μ' ἐμένα, « Ὅπως μὴ λείψομαι τῶν πρότερον γενομένων ἐν τιμῇ τῇδε, « Ἡρ. « Τὸ ναυτικὸν τὸ ἡμέτερον λείψεσθαι τοῦ ἐκείνων, « αὐτ. (ᾧ χ. πτ.) « Λείπονται Ῥωμαῖοι μάχῃ μεγάλῃ, « Πλβ., ἐνικήθησαν. « Ὁ καὶ λείπεσθαι καιρός, « αὐτ., ὁ καιρὸς καθ' ὃν πρέπει νὰ ὑποχωρῇ τις. « Τὰς πόρτις αὐτὰ λέλειπται τὼχεῖα, « Θκρ., ἔμειναν μόνον τὰ κόκκαλα. « Λελειμμένος τῶν ἐν Ἕλλησιν νόμων, « Εὐρ., δὲν γνωρίζω τὰ ἔθιμα τῶν Ἑλλ. « Λελειμμένος λόγου, « Σοφ., μὴ ἀκούσας ἢ μὴ ἐννοήσας. (καὶ τρπτκ.) « Τιμὰς οὐ λείπει με, « Θκρ., δὲν μὲ λείπει ποτέ, ἔχω πάντοτε. « Λίπον ἰοὶ ἄνακτα, « Ὀδ. Χ., τελείωσαν τὰ βέλη του. (καὶ μὲ ἀπαρ. ἐκ δ'.) « Τοσοῦτον λείπει ἄγονος εἶναι, « Πλ. (καὶ μὲ γεν.) « Παντὸς λείπει, « αὐτ. « Τριάκοντα ἔτη λείποντα δυοῖν, « Πλβ. « Οὐ λείπει τῶν 100 σταδ., « αὐτ. « Λείπει μικρὸν τοῦ θήλεος τὴν ἰδέαν, « Ἀξ., διαφέρει πολλὰ ὀλίγον. (καὶ χ. πτ.). « Τὰ λίνα πάντα λελοίπασι ἐκ Μοιρῶν, « Θκρ. « Ἵν' περ μὴ λίποωσιν αἱ ὄϊκαι, « Ἀρχ. (καὶ κατὰ μτχ.) « Τὸ λεῖπον ἀντεισάγειν, « Γαλ., (παράβλ. Ἐκλείπω καὶ Ἐλλείπω).
Λειπώδην [λ. ὠδ.], ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἐλευθερωθεὶς ἢ ἐλεύθερος ἀπὸ τοὺς πόνους τῆς γέννας.
Λείριος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἢ ὅμοιος μὲ λείριον. « Τὸ χρῖσμα ὃ τινες λειρινον, οἱ δὲ εὐώνυμον καλοῦσι, « Δημητρ.
Λειριτεύω, ης (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Λειριόεις , εσσα, εν. Π. ὅμοιος μὲ (ἀνθηρός, λαμπρός, γλυκύς, τερπνὸς ὡς τὸ
Λείριον (τὸ). τὸ λευκὸν κρίνον, (Τουρκ. ζαμπάκι, Γαλλ.) lis. (ἐνίοτε) νάρκισσος (ἴσ. καὶ ὁ Τουρκ.) λαλές. (Π. ἐν γέν.) ἄνθος. « Ὡς δ' ὅτε λείρια καλὰ περιθρέψαισι μέλισσαι, « Ἀκλλν., [κυρ. οὐδ. τοῦ
Λείριος (ὁ, ἡ), Π. [λειρός], = Λειριόεις.
Λειριώδης, εος (ὁ, ἡ), = Λειριοειδής.
†Λειρός [λεῖος, λειρός]. ά, όν. Λεπτός, τριφερός, δελικάτος, (συγγ. τῷ Λιπρός). Π. (οὐσ.) ὁ ἄσπρος λαγώς, ἴδε Λεβηρίς.
†Λειρόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλυκὰ (θελκτικὰ) ἢ ἀναιδῆ ματιάτα.
Λείσιος, ἡ, όν, Ἰων. Π. ἀντὶ Λήϊστος.
†Λείστος ἢ Λεῖτος (ὁ, ἡ). γραμτ. = Δήϊτος. λαϊκὸς, δημόσιος.
Λειτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτελῶ (κυρ. δαπανῶν ἐξ ἰδίων μου) τὴν ὁπ. ἐπεφορτίσθην ἢ ἀνεδέχθην δημοσίαν ὑπηρεσίαν. (ἐν γέν.) ὑπηρετῶ τὴν πολιτείαν (τὸ δημόσιον). (Ἐκκλησ.) ἱερουργῶ τὴν θείαν λειτουργίαν.
Λειτούργημα (τὸ). ὑπούργημα τὸ ὁπ. ἐξετέλεσεν ἡ ἀνέλαβέ τις ὑπὲρ τοῦ δημοσίου, (ἁπλ.) ὑπηρέτημα.
Λειτουργησία καὶ
Λειτουργία (ἡ). δημόσιος ὑπηρεσία (τὴν ὁπ. εἰς τὰς δημοκρατ. πόλεις ἐπεφορτίζοντο ἢ ἀνεδέχοντο κατὰ τάξιν, δαπανῶντες ἐξ ἰδίων, οἱ φυλατάσσοντες πολῖται), (ἐν γέν.) ἔργον κοινωφελές, (ὐθ.) « Ὁ ἐκ τῶν λειτουργιῶν, « Πλθ., ἀφιστάτων εἰς τοὺς ταχυίτας (ἐργάτας) τοῦ στρατοῦ. « Ἡγούμενος ταύτην εἶναι τὴν λειτουργίαν ἐπιποιωτάτην διὰ τέλους, τὸν πέντε χρόνον κόσμιον εἶναι καὶ σώφρονα, « Δυσ. 2) (ἐκκλησ.) ἡ ἱερουργία τῆς θείας εὐχαριστίας, (καιν.) λειτουργία. « Τὴν ἑσπερινὴν λειτουργίαν συνήθως ἐπιτελέσας, « Θεοδώρ.
Λειτουργικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λειτουργὸν ἢ τὴν λειτουργίαν.
Λειτουργός (ὁ, ἡ), [†λεῖτος, ἔργον], (κυρ.) = Δημιουργός, τεχνίτης, χειροτέχνης. (ἰδιωτ. καὶ μάλιστα εἰς τὰς δημοκρατ.) ὁ ἐκτελῶν (ἰδίαις δαπάναις) δημοσίαν ὑπηρεσίαν, (ἐν γέν.) ὑπηρέτης, ὑπουργός, (ὐθ. ἐκκλησ.) ἱερουργός. « Τῶν ἁγίων λειτουργὸς καὶ τῆς ἀκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, « Γρφ.
Λειτραιμέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάνω τὸ αἱμάμετρος γίνομαι =
Λείφαιμος (ὁ, ἡ). καὶ ὁπ. ἔλειψεν (ἐχάθη) τὸ αἷμα, χλωμός.
Λειχάζω, Μ. άσω, = Λείχω, γλείφω.
Λειχήν [λείχω], ῆνος (ὁ), εἶδ. βρίσεως (μυδσκουλής, μουχλας) τὸ ὁπ. ἐξγαίνει κυρ. εἰς τοὺς φλοιοὺς τῶν δένδρων, ψώρα. (ὑπ. ἐπὶ ἀνθρ. ἵππου κτλ.) εἶδ. πιτυρώδους ἢ τυλώδους ἐξανθήματος, λειχῆνα. « Λειχῆνα ἄγριλλαν, « Αἰσχιν., αὐχμόν, ξηρασίαν.
Λειχηνιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω λειχῆνα. « Λειχηνιῶν τῷ ἕλκει συμβέβηκε, « Θεμ.
Λειχηνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων λειχῆνα
Λειψανδρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειπανδρέω.
Λείχω [συγγ. τῷ λεῖος], Μ. λείξω. Γλείφω
Λειψανδρία (ἡ). ἔλλειψις ἀνδρῶν (ἀνθρώπων), (Γαλλ.) depopulation.

Λειψανηλόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων τὰ λείψανα (τὰ ἀπομεινάρια).
Λείψανον (τό), [λείπω]. τὸ ἐναπολειφθέν, ἀπομεινάρι· τεμάχιον διασωθὲν συγγράμματος ἢ ποιήματος.
Λεῖψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λείπω, ἄφημα, παράλειμμα. ἔλλειψις.
Λειψιφαλής, ές καὶ Λειψίφωος, ωτος, καὶ Λειψίφωτος (ὁ, ἡ). Π. τοῦ ὑπ. ἐκλείπει (χάνεται κατ' ὀλίγον) τὸ φῶς. «Μήνη —, » Πανύθ.
¡Λειψόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ), = Λιπόθριξ.
†Λειψοσέληνος (ὁ, ἡ). ὁ πρὶν ἢ μετὰ τὴν πανσέληνον. ‖. (οὐσ. εὐδ.) χασαπογγαρεία.
Λειψυδρέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ἔλλειψιν ὕδατος, στερεύω.
Λειψυδρία (ἡ). ἔλλειψις ὕδατος, ξηρασία, ἀνυδρία.
Λειψύδριον (τὸ). μέρος ἄνυδρον, [ἐκ τοῦ
¡Λείψυδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔλλειψιν ὕδατος, ἄνυδρος.
Λειώδης, ες (ὁ, ἡ), = Λεῖος, ὁμαλός.
Λείωμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐλειώθη (ἐτρίφθη ψιλά. ἐκοπανίσθη), (ἰδ. ἰδιωτ.) ἡ κυανῆ βαφὴ τῶν ζωγράφων.
(Λειων), οντος (ὁ), Π. (ἀχρ. εἰς τὴν ὀνμ ς) ἀντὶ Λέων.
Λείως, ἐπίρ. Ὁμαλῶς, χωρὶς τραχύτητος.
Λείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λειόω, ἴασμα, (ἰατρ.) λουστράρισμα· (ἰδ. ἐνίοτε) φαλάκρωσις. 2) κοπάνισμα ψιλόν, (κατ.) λειώσιμον.
Λειωτέος, α, ον, θετ. τοῦ Λειόω.
Λεκανάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Λεκάνη (ἡ), [λέκος]. ἀγγεῖον διὰ φαγεῖ' ἢ νίψιμον, σκουτέλι, (κυρ. Τουρκ.) παδᾶς ἢ γκιουβέτσι.
Λεκανίδιον (το), ὑποκορ. τοῦ
Λεκάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λεκάνη, παιᾶτον τοῦ φαγιοῦ ἢ, λεκανάκι. «Αἵματοι λεκάνιον τῶν λαγῴων δύο χρεῶν,» Ἀρχφ.
Δεκανίς, ίδος καὶ
Λεκανίσκη (ἡ), = Λεκάνιον.
Λεκανοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος λεκάνης.
Λεκανομαντεία (ἡ), εἶδος μαντείας, [ἐκ τοῦ
Λεκανόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων διὰ λεκάνης, μεταχειριζόμενος ὡς ὄργανον τῆς ἀγυρτίας του λεκάνην μὲ νερόν.
Λεκανοσκοπία (ἡ). κύτταγμα μέσα εἰς τὴν λεκάνην, λεκανομαντεία.
Λεκάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δέκας, λεκάνιον.
Λεκιθίτης, ου (ὁ). (ἄρτος) κατεσκευασμένος μὲ λέκιθον (χρόκον αὐγοῦ ἢ ἀλευρον ὀσπρίων).
Λεκιθοειδής, ές (ὁ, ἡ), = Λεκιθώδης.
Λεκιθολαχανόπωλις, ιδος (ἡ), Κωμ. ἡ πωλοῦσα λεκίθους (αὐγὰ) καὶ λάχανα.
Λεκιθοπώλης, ου (ὁ) καὶ Λεκιθόπωλις, ιδος (ἡ). ὁ πωλῶν ὄσπρια ἀλεσμένα (διὰ φάβαν) ἢ αὐγά, [ἐκ τοῦ
Λέκιθος (ἡ), [λέκος]. χροιὰ (κιτρινάδι) τοῦ αὐγοῦ, (ἰδ. διὰ τὸ ὑμόχρουν. 2) (ὁ) ὁ ξεφλουδισμένος ὀρόβος (ἀλλ. Μεσημβρινὴ φακῆ) καὶ ἡ ἀπ' αὐτοῦ κατασκευασμένη φαβα, (παρβλ. Ἔτνος).
Λεκιθώτης, ου (ὁ, ἡ). ὁμοιος μὲ λεκίθου (χρόκου αὐγοῦ). «Ἦν δὲ οἷον λεκιθωτὲς ἀποῤῥοῦν τῇ πρώτῃ,» Ἱππακρ.
Λεκίς, ίδος (ἡ) καὶ
Λεκίσκιον (τὸ) καὶ
Λεκίσκος (ὁ), = Λεκάριον, ὑποκορ. τοῦ
Λέκος [λέπος], τος-ους (τὸ) καὶ Λεκὸς (ὁ) πινάκι, πιάτον, σκουτέλι, (παρελ.) δισκάς.
†Λεκρός (ὁ), = Λιχρός.
Λεκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Λέγω.
†Λέκτης, ου (ὁ). ὁ λέγων (ὁμιλῶν), ῥήτωρ.
Λεκτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ λέγειν (ὁμιλεῖν), ἐκφραστικός. «Τῶν μέτρων μάλιστα λεκτικὸν τὸ ἰαμβεῖόν ἐστι,» Ἀρχ. «Λεκτικὸς λόγος,» Δημ. (Ἐπιστκ. Προοιμ.), ὁ καμωμένος ἵνα ἐκφωνηθῇ (ὁμιλεῖ).
Λέκτο, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἐλέλεκτο, μσ. ὑπερσ. τοῦ Λέγω.
Λεκτός, ἡ, όν. Ὁ λιχθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ λιχθῇ (νὰ ἐκφρασθῇ). «Ὅλθον οὔτε λεκτὸν οὔτε πιστόν,» Ἀρχφ. «Λεκτά,» Πλ., ὅσα πράγματα συνίστανται μόνον εἰς τὸ λέγεσθαι (χωρὶς πραγματικῶς νὰ ὑπάρχουν), ἀφῃρημένα. 2) (σπν.) ἀντὶ Ἐκλεκτός. «Λεκτοί τ' Ἀχαιῶν ἔκκριτοι νεανίαι,» Εὐρ.
Λέκτριος (ὁ, ἡ), Π. [λέκτρον]. κλινοπετής, κλινήρης.
Λεκτρίτης [λέκτρον], ου (ὁ). (θρόμβος) ἀναπαυτικὸς ὡς ἂν κρεββάτι, καναπές.
Λεκτροκλόπος (ὁ, ἡ), Ω. = Γαμοκλόπος.
Λέκτρον (τὸ), [λέγω], = Λέχος, κρεββάτι· (συνκδχ.) γάμος· συγκοίμησις ἀνδρογύνου· ἀφροδισιασμός, ἰδ.
Λεκτροχαρὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὸ λέκτρον. (συνκδχ.) φιλήδονος.
Λελαβέσθαι, Π. ἀντὶ Λαβέσθαι, μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ
Λιλάβῃσι, Π. ἀντὶ Λάβῃ, ἀόρ. Β΄. τῆς ὑποτ. τοῦ Δαμβάνω.
Λελάβω, Λελάβοισι, Λελαβέσθαι κτλ., Π. ἀντὶ Λάβω κτλ.
Λέλακα, Π. πρκ. καὶ
Λελάκοντο, Π. ἀντὶ Ἔλακον, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. β΄. τοῦ Λάσκω.
Λέλασμαι, Αἰολ. Π. ἀντὶ Λέλησμαι, πθ. πρκ. τοῦ Λανθάνω.
Δελάχω, Π. ἀντὶ Λάχω, ἀόρ. Β΄. τῆς ὑποτ. τοῦ Δαγχάνω.
Δέλειμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Λείπω.
Δελειχμότες, Π. (σπν.) ἀντὶ Δελειχότες ἢ Δελιχμηκότες, πλθ πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Λείχω ἢ τοῦ Λιχμάομαι.
Δελέχθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λέγω.
Δέληθα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Λανθάνω, ἰδ.
Δεληθότως, ἐπίρ. (μτχ.), = Λάθρα, κρυφίως, ἀνεπαισθήτως.
Δέληκα, Π. πρκ. τοῦ Λάσκω.
Λέλημμαι, Π. ἀντὶ Εἴλημμαι, πθ. πρκ. τοῦ Λαμβάνω.
†Δέλησμαι, Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Λελήθεσμαι, πρκ. τοῦ Δηθέομαι.
Δέλησμαι, Π. ἀντὶ Εἴλησμαι, πρκ. τοῦ Λαμβάνω.
Δελίημαι, Π. πρκ. (εὔχρ. μόνον κατὰ μτχ.) καὶ
Λελίητο, Π. ὑπερσ. τοῦ Λιλαίομαι.
Λελιμμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Λείπω.
Λελιχμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ σκέψιν, μὲ στοχασμόν.
Λελυγχα, μσ. πρκ. τοῦ Λαγχάνω.
Λελοιπα, μσ. πρκ. τοῦ Λείπω
Λελύμασμαι, πρκ. τοῦ Λυμαίνομαι.
Λελυμένως [λύω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἐκλύτως ἀωθρῶς, ἀτόνως, ἢ 2) σαφῶς, ξάστερα.
Λελῦτο, Π. ἀντὶ Λελυμένος εἶη, γ΄. ἐν πρσ. τοῦ πρκ. τῆς εὐκτ. τοῦ Λύω.
Λεμβάδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Λέμβος.
Λέμβαρχος (ὁ). ἀρχηγὸς (κυβερνήτης) λέμβου.
Λέμβος (ἡ καὶ μτγν. τὸ· εἰς δὲ τὸν κατὰ λεωκορ. λόγον τοῦ Λυκούργου φέρεται κατ' ἀρσ. τύπον), [λέπω, λοβός]. εἶδ. πλοίου (μὲ σπιθλερὰν πρῷραν), κάτεργο, σκλοῦπα, φελοῦκα. «Ὀπισθεν ἀκόλουθει κόλαξ τῳ, λέμβος ἐπικέλλεται,» (Ἀναξανδρ. παρ') Ἀθ.
Λεμβωδὴς, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα λέμβου.
Λέμμα (τὸ), [λέπω], = Λέπισμα, φλοῦδ, τσιφλίκιον. (ἐν γέν.) περικάλυμμα.
Λέμνα (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (φυτρόνοντος εἰς στάσιμα νερά), φακὴ τοῦ νεροῦ.
Λέμφος (ὁ), [συγγ. τῷ Δάμαπ], μύξα (συνκδχ.) σύνηθις, (παρβλ.) Κόρυζα. ‖. (ὡς ἐπίθ.) μυξιάρης, (συνκδχ.) σύνηθης, ἠλίθιος.
Λεμφώδης, ες (ὁ, ἡ). μυξώδης.
†Λέντιον (τό), Λατ. linteum, λινοῦν ὕφασμα (διὰ σφούγγισμα), πρισόβ, πετσεμάλι.
Λεξείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λέξις.
Λεξείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔγω ὄρεξη) νὰ ὁμιλήσω (ἐφεξ. τοῦ Λέγω).
Λέξεο, Π. ἀντὶ Λέξου, μσ. ἀόρ. τῆς πρχ. τοῦ Λέγω, πλαγιάζω.
Λεξιγράφος (ὁ). συγγραφεὺς λεξικοῦ, λεξικογράφος.
Λεξίδιον (τὸ), = Λεξείδιον.
Λεξίθηρ, ηρος καὶ
Λεξιθήρας καὶ Λεξίθηρος, ω (ὁ). ὁ θηρεύων (ἐξ ἐναγγέλματος ἢ κατ' ἐπιτήδευσιν) σπανίας λέξεις.
Λεξιθηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θηρεύω (Σκαλίζω νὰ εὕρω) ἀσυνειθίστους λέξεις.
Λεξιθηρία (ἡ). ἡ κατ' ἐπιτήδευσιν ἀναζήτησις σπανίων λέξεων.
Λεξικογράφος (ὁ, ἡ). συγγραφεὺς (συντάκτης) λεξικοῦ.
Λεξικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ καταγινόμενος εἰς τὰς λέξεις. (ἰδ. ‖. οὐσ. ἀρσ.) = Λεξικογράφος. (οὐδ.) βιβλίον (κατάλογος) τῶν λέξεων τινος γλώσσης.
Λέξις, εως (ἡ). τὸ λέγειν, ἔκφρασις, ὁμιλία. (συνήθ.) λεκτικὸν ὕφος (= Ξένως ἔχω τῆς ἐνθάδε λέξεως,» Πλάτ.) (ἢ συνηθέστ.) εἷς καὶ μόνος (ἕκαστος) λόγος (« Πολλάκις ἐν αὐτῷ τῷ λέγειν ζητοῦντα καὶ συντιθέντα τὰς λέξεις, ἐνίσχεσθαι καὶ διαπίπτειν,» Πλ.) (ἐνίοτε) χωρὶς συγγραφέως, ῥῆσις. «Ἐπειδὰν ἀφίκηται ἐν τῇ διηγήσει ἐπὶ λέξιν τινὰ ἢ πρᾶξιν ἀνδρὸς ἀγαθοῦ,» Πλάτ.
Λέξο, Π. ἀντὶ Λέξεο ἢ Δελεξο, πλαγίασε.
Λέξον, ἀόρ. τῆς πρς. τοῦ Λέγω.
¡Λεξύδριον (τὸ), = Λεξείδιον.

Λεοντάγχδνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἄγχων (πνίγων) τοὺς λέοντας.
Λεοντέη (ἡ), Ἰον. Π. ἀντὶ Λεοντῆ.
Λεόντειος, α ἢ ος, ον ᾗ (Π.) Λεόντεος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς λέοντα.
Λεοντῆ (ἡ), κατὰ κρ. ἀντὶ Λεοντέη (ἐνν. δορά), δέρμα λέοντος.
Λεοντηδόν, ἐπίρ. Ὡσὰν λεοντάρι.
†Λεοντιαῖος, α, ον. Ἴσως (ἁρμαγέθης) μὲ λέοντα.
Λεοντιάω-ῶ, Μ. άσω. Μιμοῦμαι (ἢ Προσπαθῶ νὰ μιμηθῶ, [κοιν.] Κάμνω) τὸν λέοντα.
Λεοντιδεύς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν τοῦ λεοντα ρτοῦ, λεονταράκι.
Λεοντική (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Κακαλία.
Λεοντικός, ἡ, όν καὶ
Λεόντιος, α, ον, = Λεόντειος.
Λεοντίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Λέων, λεονταράκι.
Λεοντοβάμων, ονος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων βάσεις (πόδας, ποδαρικὰ) λέοντος.
Λεοντόβοτος (ὁ, ἡ), ὁ βόσκων (τρέφων) λέοντας. «Κυβέλη—,» Νόν. 2) ὅπου βόσκουν (κατοικοῦν) λέοντες.
Λεοντόγνωμος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων γνώμην (διάθεσιν) λέοντος, σκληρόκαρδος.
Λεοντοδάμας, αντος (ὁ), Π. ὁ δαμάζων (καταπονῶν) τοὺς λέοντας ἢ καταδαμάσας λέοντα.
Λεοντοδέρης, ου (ὁ), εἶδ. (πολυτ.) λίθου ἔχοντος τὸ χρῶμα τῆς δορᾶς τοῦ λέοντος.
Λεοντόδιφρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὀχούμενος ἐπὶ δίφρου σιρομένου ὑπὸ λεόντων.
Λεοντοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος λέοντος, ὅμοιος μὲ λέοντα.
Λεοντόθυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων θυμὸν (καρδίαν) λέοντος, λεοντόκαρδος.
Λεοντοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κεφαλὴν λέοντος.
Λεοντοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμελοῦμαι (Τρέφω) λέοντας ὡς -
Λεοντοκόμος (ὁ, ἡ), Π. [λ. κομέω]. ὁ ἐπιμελούμενος (τρέφων κτλ.) λέοντας.
Λεοντομάχτης, ου (ὁ). ὁ πολεμῶν ἢ πολεμήσας μὲ λέοντα.
Λεοντομιγής [λ. μίγνυμι], ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ λέοντα ᾗ ἄλλο ζῷον, ἐξ ἡμιθείας λέων.
Λεοντόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν λέοντος.
Λεοντοπάλης, ου (ὁ), Π. ὁ παλαίσας μὲ λέοντα.
Λεοντόπαρδος (ὁ), = Λεόπαρδος.
Λεοντοπέταλον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, = Λεοντική (;) ἢ Λεοντοπόδιον(;).
Λεοντοπίθηκος (ὁ), εἶδ. πιθήκου μὲ χαίτην λέοντος.
Λεοντοπόδιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (γναφάλιον, [ἐκ τοῦ
Λεοντόπους, ουν (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας (δομοίους μὲ τοῦ) λέοντος.
Λεοντοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον λέοντος.
Λεοντοτροφία (ἡ). τὸ νὰ τρέφῃ (νὰ ἔχῃ) τις λέοντας.
Λεοντοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λέοντας ἢ λέοντα. «Τοῦ ἐν οὐρανῷ καλουμένου λέοντος τὴν σκηνὴν Λεοντοῦχον ὁ Καλδαῖος καλεῖ,» Ψελλ.

Λεοντόφρων (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φονεύσας ἢ φονεύων λ., (προπαροξ.) ὁ φονευθεὶς ὑπὸ λέοντος.
Λεοντοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (διὰ τοῦ ὁποίου μεταφέρονται) λέοντες.
Λεοντοφυὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ ἢ ἔχων φύσιν λέοντος.
Λεοντόχαλνος (ὁ, ἡ), ὁ φορῶν (ἀντὶ χλαίνης) δέρμα λέοντος.
Λεοντόχορτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φαγωθεὶς ὑπὸ λέοντος.
†Λεοντόψυχος (ὁ, ἡ), = Λεοντόθυμος.
Λεοντώδης, ες (ὁ, ἡ). = Λεοντειδής.
Λεοντωδῶς, ἐπίρ. = Λεοντηδόν.
Λεοντώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄνομα Λέοντος.
Λεόπαρδος (ὁ), εἶδος θηρίου (μεταξὺ λέοντος καὶ πάρδου).
†Λεουργὸς (ὁ, ἡ), γλσ. ἀντὶ Ληουργός.
Λεπαδεύομαι, Μ. εύσομαι. Συνάζω λεπάδας (πεταλίδας).
Λεπάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λεπάς.
Λεπαδνιατὴρ (ὁ). ἡ ἄκρα τοῦ λεπάδνου.
Λέπαδνον (τὸ), [λέπω]. τὸ πλατὺ λουρὶ μὲ τὸ ὁποῖον εἶνε δεμένος ὁ ρυμὸς τῆς ἁμάξης εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ἵππου, (κοιν.) γάμουρον. (Π.) ζυγὸς, ἅλυσις. (μτφορ.) «Ἐπὶ δ' ἀνάγκας ἔβη λέπαδνον,» Αἰσχλ.
Λεπαῖος, α, ον, Π. [λέπας]. πετρώδης, ἀκόκρημνος.
Λέπαμνον (τὸ), μτγν. ἀντὶ Λέπαδνον.
Λέπαργος (ὁ, ἡ), Π. [λέπος, ἀργός]. λευκὸς τὸ δέρμα (τὴν ἐπιφάνειαν), ἄσπρος.
Λέπας, αος (τὸ), Π. [λέπω]. βουνὸν πετρῶδες καὶ ἄβενδρον, βράχος.
Λεπὰς [λέπος], άδος (ἡ), εἶδος ὀστρέου μονοθύρου τὸ ὁποῖον προσκολλᾶται εἰς τὰς πέτρας, πεταλίδα. 2) «Λεπὰς ἀγρία,» Ἀρχ. ἄλλο εἶδος κογχυλίᾳ, ἴδε Οὖς θαλάσσιον.
Λεπαστὴ (ἡ), (κυρ. ἐπιθ. τοῦ Κύλιξ), εἶδος μεγάλου ποτηρίου εἰς σχῆμα λεπάδος, (κοιν.) γαβάθα, (καὶ εἰς τὴν Πελοπόν.) μουχρούτα.
†Λεπαστὶς, ίδος (ἡ), γλσ. ἀντὶ Λεπαστή.
Λέπαστρον (τὸ), ἁλιευτικόν τι ἐργαλεῖον (διὰ τὰς λεπάδας).
Λεπίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λεπὶς. 2) εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἰδηρὶς ἡ Γιγγίδιον.
Λεπιδειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα λεπίδος.
†Λεπιδόχαλκος (ὁ). χαλκὸς σφυρηλατημένος λεπτὰ εἰς εἴδος λεπίδος.
Λεπιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι λεπιδωτὸν (ὅλον λέπια). «Διὰ τὸ λεπιδοῦσθαι τὰ ὄστρεα καταξηραινθέντα,» Ἱππκρ.
Λεπιδωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων λεπίδας (λέπια), φολιδωτός. ‖. (σύστ.) εἶδος ἰχθύος (κυπρῖνος) τοῦ Νείλου, (ἴσ.) = Λεπίας.
Λεπίζω, Μ. ἰσω. Ἐξαλλῶ τὰ λέπια ἢ τὸ λέπος (τὴν φλοιόδα), καθαρίζω, ξεφλουδίζω, Ἐγείρω.
Λέπιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λέπος.
Λεπὶς, ίδος (ἡ), = (ἐξ κατὰ τὸν τύπον μόνον ὑποκορ. τοῦ) Λέπος, λέπι Ψαριοῦ· (ἐν γέν.) φλοιὸς· τσιόλιον. «Κοίλον, ὥσπερ τοῦ ὠοῦ τὴν λεπίδα,» Σχολ. «Κάρυον χλωρὸν ἐκφανὲς ἐκ λεπίδων,» Ἐπιγρ.

Λέπισμα (τὸ), [λεπίζω]. φλοιὸς ἐξαλλομένη ἀπὸ πωρικον, τσιόλιον.
Λεπισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Λεπίζω, ξεφλούδισμα.
Λεπιστὸς, ἡ, όν. Ξεφλουδισμένος.
Λέπορις, ιος (ὁ), Αἰολ. ὁ λαγωὸς, (ἴδε τὶ Λατ.) lepus, oris.
Λέπος [λέπω], εος-ους (τὸ). φλοιὸς, τσιόλι φλοιὸν λέπι Ψαριοῦ· (ἐν γέν.) δέρμα, περικάλυμμα.
Λέπρα, ας (ἡ). πάθος τι τοῦ δέρματος (τὸ ὁποῖον προξενοῦνται καὶ κάμνει ὡσὰν λέπια), (ὁ ἑξαγατος βαθμὸς τούτου εἶνε ἡ κοιν.) λώβα.
Λεπρὰς, άδος (ἡ), Π. (ἐπίθετ.) ἀντὶ Λεπρὰ, ξεγδαρμένη, φαγωμένη. «Πέτρα —, Θκρ. ‖. (σύστ. ἐνν. νόσος) ἀντὶ Λέπρα.
Λεπράω-ῶ, Μ. ήσω Ἔχω ἢ Ἀποκτῶ λέπρα» (ἐπὶ δένδρ.) κάμνω λειχῆνα, μουχλιάζω, ψωριάζω. (ἐπὶ οὖθ, κόπτω, Ξεσυνίζω.
Λεπριάω-ῶ, Μ. άσω, = Λεπράω.
Λεπρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων (ὡς ἰατρικὸν) εἰς τὴν λέπραν.
Λεπρὸς [λέπω, λεπυρός], ὰ, όν. Ὁ ἔχων λέπια ἢ ὡς ἂν λέπια, (ἐπὶ δένδρ.) τραχὺς (ἐπὶ βράχ.) ὀπάκρημνος· (συνήθ.) ὁ πάσχων ἀπὸ λέπραν, λωβός.
Λεπρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ λεπροῦ.
Λεπρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ λεπρὸν (τραχὺ κτλ.), (Π.) γίνομαι λεπρὸς (λωβὸς), λεπριάζω.
Λεπρύνω, Μ. υνῶ, Π. = Λεπρόω.
Λεπρύνης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων λεπρὸν, τραχὺς τὴν ἐπιφάνειαν ἐκ τοῦ εἴδους τῆς λέπρας.
Λεπτακινὸς, ἡ, όν καὶ
Λεπταλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Λεπτὸς, φιλοσόφικος· λεπτοφυὴς. «Λεπταλέῃ φωνῇ Λεπταλέῃ,» Ἰλ. Σ.
Λεπτεπίλεπτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καθ' ὑπερβολὴν λεπτὸς (ψιλὸς, λιγνὸς). ‖. (σύστ.) ὁ Λεπτεπιλεπτόν, «τὸ λεπτὸν τοῦ λεπτοῦ, λεπτὸν δεύτερον τῆς ὥρας.
Λεπτηγορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λεπτολογέω.
†Λεπτίζω, Μ. ίσω, σπν. ἀντὶ Λεπτύνω.
Λεπτὶς, ίδος ἢ Λεπτῖτις, ιδος (ἡ), (ἐνν.) χρυσὴ ψιλὴ ἢ εὐκολοξεφλούδιστος.
Λεπτίστερος (ἀντὶ Λεπτότερος), α, ον, (σπν.) συγκρ. τοῦ Λεπτός.
†Λεπτοβαθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. μετρίως (ὄχι τόσον) βαθὺς, ρηχός.
Λεπτόβλαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐξ)άλλως λεπτὰ βλαστάρια.
†Λεπτοβόης, ου (ὁ), = Λεπτόφωνος.
Λεπτόβυρσος (ὁ, ἡ), = Λεπτόδερμος.
Λεπτογαιος (γεως) καὶ
Λεπτόγειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὴν (ἄπαχον) γῆν.
Λεπτογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). λεπτοῦ πνεύματος ἄνθρωπος, ὀξύνους.
Λεπτογραμμία (ἡ). ψιλογραμμία, [ἐκ τοῦ
Λεπτόγραμμος (ὁ, ἡ). ψιλογραμμένος.
Λεπτόγράφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ γράφων (ἢ προπαροξ. γραμμένος) μὲ ψιλογραμμίαν.
Λεπτοδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰ (ἀναπτυσσόμενα) δάκτυλα.
Λεπτοδέρματος (ὁ, ἡ), = Λεπτόδερμος.
Λεπτοδερμία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις =

λεπτοέρμις (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὸν (ψιλὸν) ὄερμα.
λεπτόδομος (ὁ, ἡ). Π. [λεπτὸς, δέμω]. λεπτοκαμωμένος.
Λεπτοεπέω-ῶ, Μ. ήσω, =Λεπτολογέω.
λεπτόθριξ, οτρίχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰς τρίχας (ψιλὸν μαλλί).
λεπτόθριξ (ὁ, ἡ), Π. [λ. θρίον], =Λεπτόφυλλος.
Λεπτοΐνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰς ἴνας.
λεπτοκάλαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ψιλὸν καλάμι. ‖ (οὐσ.) εἶδ. καλάμου.
Λεπτόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ παράγων λεπτὸν (ἀδύνατον) καρπόν, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Λεπτόκαρφος).
λεπτοκαρύϊνος, η, ον. Ὁ ἐκ ξύλου λεπτοκαρύας.
Λεπτοκάρυον (τὸ), τὸ (ἄλλ.) Ποντικὸν κάρυον, (κοιν.) λεπτόκαρον, φουντοῦκι.
Λεπτόκαρφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰ κάρφη (ταίνια, κλαδιά).
Λεπτόκαυλος (ὁ, ἡ). (βτν.) ὁ ἔχων λεπτὸν καυλὸν (τσαμπί, στέλεχος).
Λεπτόκνημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰς (λιγνὰς) κνήμας.
Λεπτοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω ἢ Κοπανίζω[ς] ψιλά.
;Λεπτολέσχης, ου (ὁ), =Λεπτολόγος.
;Λεπτολεσχία (ἡ), =Λεπτολογία.
Λεπτολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἢ Ἐξετάζω τι μὲ πολλὴν (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. περιττὴν, σοφιστικὴν) λεπτομέρειαν.
Λεπτολόγημα (τὸ). τὸ λεχθὲν ἢ ἐξετασθὲν μὲ περιττὴν λεπτολογίαν, σόφισμα.
Λεπτολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λεπτολογέω, ἡ περιττὴ ἐξέτασις ἢ ἀνάπτυξις καὶ τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν, (κοιν.) ψιλολογία. 2) = Μικρολογία.
Λεπτολογιστής, οῦ (ὁ) καὶ
Λεπτολόγος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίθ.) -λόγος. Ὁ ὁμιλῶν ἢ ἐξετάζων τι μὲ πολλὴν (σοφιστικὴν) λεπτολογίαν, (Γαλλ.) minutieux.
Λεπτομέρεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τῶν λεπτομερῶν.
Λεπτομερής, ές (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἐκ λεπτῶν μερῶν (μορίων)· ὁ θεωρηθεὶς (ἐξετασθεὶς) μὲ λεπτομέρειαν.
Λεπτομερίμνια (ἡ), τὸ νὰ ἤνέ τις.
Λεπτομέριμνος (ὁ, ἡ). ὁ μεριμνῶν ἢ περὶ τῶν ἐλαχίστων, ὕποπτος.
Λεπτομερῶς, ἐπῤ. Μὲ λεπτομέρειαν, (Γαλλ.) en detail.
Λεπτόμητις, ως (ὁ, ἡ), Π. ὀξύνους, διαβολεμένος.
Λεπτόμιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑφασμένος μὲ λεπτὸν μίτον (ψιλὴν κλωστήν).
Λεπτομυθέω-ῶ, Μ. ήσω, =Λεπτολογέω.
Λεπτόνευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰ νεῦρα.
Λεπτόνηττος ἢ Λεπτόπηνος (ὁ, ἡ), Π. ψιλὰ κλωσμένος ἢ ὑφασμένος.
Λεπτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, =Λεπτύνω.
Λεπτοποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Λεπτόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτοὺς (λιγνοὺς) πόδας.
Λεπτοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὸν πρόσωπον (λεπτὰ μυσώδια).
Λεπτοπυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὴν πυγὴν (λιγνὰ ὀπίσθια).
Λεπτόραξ(βράξ), αγος (ὁ, ἡ). ψιλόῤῥωγος. ● Σταφυλὴ—, ● Πλίν.
Λεπτόῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰς ῥίζας.
Λεπτόῤῥυτος (ὁ, ἡ). (νερὸν) τὸ ὁπ. τρέχει ἀπὸ λεπτὴν φλέβα, (κοιν. ἁπλωστή).
Λεπτὸς [λέπω], ἡ, όν, (τὸ συγκρ. σπν. Λεπτίστερος). Ψιλὸς (ἅπαν χαρτὶ ἢ ὑφὰν τρίχα), λιανός. 2) ψιλοκαμμένος. 3) λιγνός, ἰσχνός, ἄπαχος (● Ψύχος γὰρ ἦν, ἐγὼ δὲ λεπτὴ κἀσθενής, ● Ἀρχφ.)· (ἐπὶ ὑγρῶν) ἀραιός, ὑγρὸ πηκτός. 4) (μτγν.) στενός. ● Τρίβος,— ● Θκρ., τὸ μονοπάτι. ● Λεπτὸν (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ἔντερον, ● Ἀνατομ., τὸ ἀπὸ τῆς κάτω κοιλίας ἄχρι τοῦ λεγομένου τυφλοῦ. ● Στρόφοι περὶ τὸ λεπτὸν ἐμπίπτοντες, ● Ἱππικρ. 5) (συνεκδ.) μικρός· μικροκάμωτος. τρυφερὸς, ἁλικάτος· ἀδύνατος· εὔθρυπτος. ἐλαφρὸς κτλ. ● Τὰ λεπτὰ πλοῖα, ● Θκ. (καὶ τρπ.) ● Λεπτή τις ἐλπὶς ἔστ' ἐφ' ἧς ὀχούμεθα, ● Ἀρχφ. 6) (ἐνίοτε) πτωχός. ● Τῷ λεπτῷ δήμῳ, ● Ἀρχφ. 7) (τρπ.) ὀξύνους· μὲ ἀγχίνοιαν ἐκφραζόμενος. ● Ἴωνες—, ● Καλλ. (ἴδε καὶ Παχύς). ‖ (οὐσ.) Λεπτὸν (τὸ), τὸ μικρότερον νόμισμα, (κοιν.) λιανόν, (ἐξ ἀναθήματ.) τὸ ἑξηκοστημόριον τῆς ὥρας ἢ τῆς μοίρας, (Ἰταλ.) μινοῦτον. ‖. (τὸ πλθ. οὐδ.) Λεπτὰ ἢ Λεπτὰ (πλ. ἀντὶ) ἐπιρ. Ψιλά, εἰς λεπτὰ τμήματα· (συνεκδ.) ἀμυδρῶς. ● Λεπτὰ γὰρ λεύσει κόραις, ● Εὐρ. ● Τετυφλῶσθ' ὧδε λεπτὸν, ● Ἀρχφ., μὲ λεπτὴν φωνήν.
Λεπτόσαρκος (ὁ, ἡ), =Λεπτόσαρκος, λιγνὸς, ἄπαχος.
Λεπτοσκελὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰ (λιγνὰ) σκέλη ἢ πόδια.
Λεπτοσοφιστὴς, οῦ (ὁ), =Λεπτολογιστὴς, σοφιστὴς, λεπτολόγος.
Λεπτοσπάθητος (ὁ, ἡ), Π. [λ. σπαθάω]. λεπτὰ ὑφασμένος, ψιλὸς.
Λεπτόστροφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κάμνων) λεπτοὺς στρόφους.
Λεπτόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὸν (μικρὸν, στενὸν) στόμα ἢ στόμιον.
Λεπτοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Λεπτότης.
Λεπτόσυννος, η, ον, Π. ἀντὶ Λεπτός.
Λεπτοσύνθετος (ὁ, ἡ). λεπτῶς (ἀπὸ λεπτὰ φύλλα κτλ.) συνθετμένος, ψιλοκαμωμένος.
Λεπτοσχιδὴς, ές (ὁ, ἡ). λεπτὰ σχισμένος.
Λεπτόσωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὸν (λιγνὸν, ἐλικάτον) σῶμα.
Λεπτότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ λεπτοῦ, ψιλάδα· λιγνάδα· (Ἰταλ.) ἐλικατάδα· (μτφορ.) ὀξύνοια, (Ἰταλ.) φινέτσα.
Λεπτοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω ψιλὰ λιανίζω.
Λεπτοτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὸν τράχηλον (λαιμὸν), (εἰς τὸν Ἀθ. νομίζεται ὑπό τινων ἐσφαλμ. ἀντὶ Λευκοτράχηλος).
Λεπτότρητος (ὁ, ἡ), [λ. τιτράω]. τρυπημένος μὲ ψιλὰς τρύπας. ● Κόσκινον —, ● Δσκρ.
Λεπτότριχος (ὁ, ἡ), =Λεπτόθριξ.
Λεπτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαί τι (χυρ. ὡς λεπτουργὸς) μὲ λεπτότητα (κοιν. ψιλοδουλειάν). 2) = Λεπταλογέω.
Λεπτουργὴς, ές (ὁ, ἡ). δουλευμένος μὲ λεπτότητα (ψιλὴν δουλειάν).
Λεπτουργία (ἡ). λεπτὴ ἐργασία, (κοιν.) ψιλοδουλειά, [ἐκ τοῦ
Λεπτουργὸς (ὁ, ἡ). (κυρ. ξυλουργὸς) ὁ ἐργαζόμενος λεπτὰ ἐργόχειρα ἢ μὲ λεπτὴν ἐργασίαν.
Λεπτοῦφὴς, ές (ὁ, ἡ). ψιλὰ ὑφασμένος, λεπτοΰφαντος.
Λεπτοφανὴς (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Λεπτοφυὴς), ές (ὁ, ἡ). ψιλὸς, (ἐπιμ.) διαφανὴς.
Λεπτόφλοιος (ὁ, ἡ). ψιλόφλοιδος.
Λεπτοφυὴς, ές (ὁ, ἡ). φύσει λεπτὸς (ψιλὸς).
Λεπτόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰ φύλλα.
Λεπτοφωνία (ἡ), τὸ νὰ ἠνέ τις.
Λεπτόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὴν (ψιλὴν) φωνὴν, ἰσχνόφωνος. ● Τὰ θήλεα λεπτοφωνότερα, ● Ἀρστ.
Λεπτογειλὴς, ές καὶ
Λεπτόχειλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰ χείλη ἢ λεπτὸν γῦρον.
Λεπτόχρως, ωτος (ὁ). ὁ ἔχων λεπτὸν (δελικάτον) δέρμα.
Λεπτόχυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὸν (ψιλὸν) ἢ ἀραιὸν χυλόν.
Λεπτόχυτος (ὁ, ἡ). λεπτῶς κεχυμένος (διαμεχυμένος).
†Λεπτόω-ῶ, Μ. ώσω, =Λεπτύνω.
Λέπτυνσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ λεπτύνειν (λεγνεύειν, ἐξασθενίζειν κτλ.), ἐλάττωσις, ὀλιγόστευσις.
Λεπτυντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ ἱκανότητα εἰς τὸ λεπτύνειν.
Λεπτύνω, Μ. υνῶ [πθ. πρκ. Λελέπυσμαι). Κάμνω τι νὰ γίνῃ λεπτὸν, λιγνεύω· ὀμικρύνω, ὀλιγοστεύω, ἐξασθενίζω.
Λεπτυσμὸς (ὁ), =Λέπτυνσις.
†Λεπτύχανον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λεπτύχανον.
Λεπτῶς, ἐπῤ. Λεπτὰ, ψιλὰ· (τρπ.) μὲ λεπταμέρειαν.
Λεπυρίζω, Μ. ίσω, =Λεπυρόω.
Λεπύριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λέπυρον, τσώφλιον.
†Λεπυριάω-ῶ, Μ. ώσω, =Λεπυρόω.
Λεπυριώδης, ες (ὁ, ἡ), =Λεπυρώδης.
Λέπυρον (τὸ), =Λέπος, φλοιὸς (δπρίου, πωρικοῦ, αὐγοῦ κτλ.), τσώφλιον.
Λεπυρὸς, ὰ, όν, Π. ὁ ἔχων (περιεχόμενος εἰς) λέπυρον.
Λεπυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐβγάζω τὸ ἢ ἀπὸ τὸ λέπυρον, καθαρίζω (πωρικὸν ἢ αὐγὸν), ξεφλουδίζω.
Λεπυρώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ περιεχόμενος εἰς λέπυρον· συγκείμενος (καθὼς τὸ κρομμύδι) ἀπὸ λέπυρα.
Λεπύχανον (τὸ), =Λέπυρον, (ἰδιωτ.) κρομμυδότσεφλον.
Λέπω, Μ. λέψω. Ἀφαιρῶ τὸν φλοιὸν (τὸ περικάλυμμα) ὁποιουδήποτε πράγματος, ξεφλουδίζω· ξελεπίζω· γδέρνω· (ὀθ. Κωμ.) δέρνω, ξυλίζω. (ἐξ μσ.)—Δέρομαι.
Λεπώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ὅμοιος μὲ λέπος.
Λεσβιάζω, Μ. άσω. Μιαίνομαι τὰς γυναῖ-

κατ' τῆς Λέσβου, αἰσχρουργῶ (διὰ τοῦ στομ. τρόπ.).

Λεσβίας, άδος (ἡ), γυνὴ ἀπὸ τὴν νῆσον Λέσβον· (συνηθ.) αἰσχροποιός, φθορεύτρια· (καθὼς ἐξυφημίζοντο αἱ Λεσβιάδες), ἴδε Φοινικίζω.

Λεσβίζω, Μ. ίσω, = Λεσβιάζω, [ἐκ τοῦ

Λεσβίς, ίδος (ἡ), = Λεσβιάς.

Λέσβιον (τὸ), ἡ δευτέρα πρύμνα τοῦ πλοίου. 2) εἶδος ἀρχιτεκτον. τινος στολίσματος (παρβλ. Κυμάτιον) καὶ ὁ πρὸς τοῦτο χρησιμεύων μολυβδίνος κανών. 3. εἶδ. μεγάλου ποτηρίου.

Λεσπίς, ίδος (ἡ), Π. = Ἐλεσπίς.

Λεσχάζω καὶ ¦Λεσχαίνω, Μ. άσω, Π. Λεσχηνεύω.

†Λεσχαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἁρμόδιος πρὸς λέσχην· φλύαρος.

Λέσχη (ἡ), [λέγω]. ὁμιλία, συνομιλία (κυρ. ὅταν παρέχῃ ὁ καιρός), (Γαλλ.) causerie· (ἐνίοτε) συμβούλιον, συνέλευσις πρὸς σύσκεψιν. ● Σύγκλητον λέσχην γερόντων προτίθεσθαι, ● Σοφ. 2) (συνηθ.) τὸ μέρος ὅπου συνήρχοντο ἢ συνωμίλουν ἢ καὶ ξενυκτοῦσαν (κυρ. οἱ ἀργοὶ καὶ οἱ πτωχοί, καθὼς εἰς τὴν Ταρχ. τὰ καφενεῖα ἢ τῶν λουτρῶν τὰ κιαλχάτα. Ἡ περίφημος λέσχη τῶν Δελφῶν, ὅπου ● συνιόντες τὰ ἀρχαῖον [κατὰ τὸν Παυσ.], πάτε σπουδαιότερα διελέγοντο καὶ ὁπόσα μυθώδη, ● ἀναλογεῖ μὲ τὰ casini τῶν Ἰταλ. τὰ Klubb τῶν Γερμ., καὶ τὰ scholæ porticum τῶν Ῥωμ., παρβλ. Στοά).

¦Λέσχημα (τὸ), φλυαρία, ἢ ὁμιλία.

Λεσχηνεία (ἡ), τὸ λεσχηνεύειν, συνομιλία (πρὸς διασκέδασιν)· φλυαρία, ἀδολεσχία.

Λεσχηνευτής, οῦ (ὁ), ἀδολέσχης, φλύαρος, (Τουρκ.) λαφαζάνης, [ἐκ τοῦ

Λεσχηνεύω καὶ (μτ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ευμαι. Ὁμιλῶ, συνομιλῶ (κυρ. ὅτα κερνᾷ ὁ καιρός)· φλυαρῶ πρὸς διασκέδασιν.

†Λεσχηνήτης, ου (ὁ), = Λεσχηνευτής.

Λεσχηνήριος (ὁ), ὁ προστατεύων τὰς λέσχας, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.).

Λεσχηνώτης, ου (ὁ), ὁ συχνάζων εἰς τὴν λέσχην, ἀκροατής, μαθητής, ὁμιλητής. ● Σὺ δὲ εἰ καταθύμιος μὲν Κρατωνιήτῃσι, καταθύμιος δὲ καὶ τοῖσι ἄλλοισι [καλιώτῃσιν φοιτέουσι δὲ τοι λεσχηνῶται καὶ ἐκ Σικελίης, ● Ἐπιχ. Πυθαγ.

†Λεσχηρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λεσχηνεύω.

†Λέσχης, ου (ὁ), ῥήτωρ· φλύαρος.

†Λεσχομάχων, ἐπιφ. ἀντὶ Γε ξυναχῶν.

Λευγαλέος [λυγρός, λυγρός], α, ον, Π. ἀλεθριος, δεινός, φοβερός, ἄθλιος. ● Πτωχὸς (● Θάνατος, ● Πολεμος) —, ● Ὅμ.

Λευγαλέως, ἐπίρ. Π. δεινῶς, ἐλεεινῶς, φοβερά.

Λευκάζω, Μ. άσω. Εἶμαι λευκὸς (ἀσπρειδερός).

Λευκαία (ἡ), ἡ φλοιὸς τοῦ λεύκου (χρήσιμος διὰ σχοινία, φλαμπουρόσχοινα).

Λευκαίνη (ἡ), εἶδος καστάνου (ἀπὸ τὰ λευκὰ, χωρ. τῆς Κρήτης).

Λευκαίνω, Μ. ανῶ (ἀόρ. Ἐλεύκανα ἢ πθ. πρκ. Λελεύκασμαι). Κάμνω τι λευκόν, ἀσπρίζω. ‖. (ἀμτβτ. ἢ πθ.) γίνομαι λευκός, ἀσπρίζω. ● Τοῖχοι ὁ' ἀχλυόεντες ἐλαι. καίοντο μελάθρου, ● Νόνν.

Λευκάκα θα (ἡ), εἶδος θάμνου ἀκανθώδους, (Γαλλ.) aubépine.

Λευκάλφιτος (ὁ, ἡ), ὁ πάμνων λευκὰ ἄλφιτα (ἄσπρον ἀλεῦρι).

Λευκάμπυξ, υκος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (φορῶν) λευκὴν ἄμπυκα.

Λευκανθεμὶς, ίδος (ἡ) καὶ

Λευκάνθεμον (τὸ), εἶδος φυτοῦ ἢ ἄνθους (ἐκ τοῦ γέν. τῶν χαμομήλων), ἀσπρολούλουδον.

Λευκανθὴς, ές (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων λευκὰ ἄνθη (● Ἄγνος —, ● Νίκ. | Π. ἐν γέν.) λευκός. ● Βασιλὶς —, ● Πίνδ. (ὠδ.

Λευκανθίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι λευκός, ἔχω λευκὴν ἐπιφάνειαν, ἀσπρίζω. ● Οἰκία γύψῳ λευκανθίζουσα, ● Στδ. (καὶ πθ.) ● Τίς αὕτη ἡ ἀναβαίνουσα λελευκανθισμένη; ● Γρφ.

Λευκανίη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Λευκανία, = Λευκανία, (ὠδ.

Λευκανίηθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ (καὶ

Λευκανίηνδε, ἐπιρ. Π. εἰς) τὸν λάρυγγα.

Λεύκανσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ λευκαίνειν, λεύκασμα, ἄσπρισμα.

Λευκαντὴς, οῦ (ὁ). ὁ λευκαίνων (ἀσπρίζων)· γναφεὺς· φουσατζῆς κτλ.

Λευκαντικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἀριστόβιος (Ἐπιτηδειος) εἰς τὸ λευκαίνειν.

Λευκάργιλλος (λος), ου (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἀσπρόχωμα, λευκογεως. ‖. (σύνθ. ὕλη) λευκὴ ἄργιλλος, ἀσπρόχωμα.

Λευκὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Λευκή. ● Καλὴ —, ● Νόνν. 2) (οὐσ.) εἶδ. φυτοῦ, (ἴσως) Λευκάκανθα ἢ Λευκάνθεμον.

Λεύκασμα (τὸ) καὶ

Λεύκασμὸς (ὁ), = Λεύκανσις.

Λεύκασπις, ιδος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (κρατῶν) λευκὴν ἀσπίδα.

Λευκαυγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἄσπρος ὡσὰν τὸ φῶς (ὡσὰν τὸ χιόνι), κάτασπρος, (Γαλλ.) d'une blancheur eclatante.

Λευκαχάτης, ου (ὁ). λευκὸς ἀχάτης, εἶδ. πολυτ. λίθου.

¦Λευκέα (ἡ), = Λευκαία.

Λευκερινεὺς (ἡ). εἶδ. ἐρυσιοῦ (ἐγριοσυκῆς) μὲ ἄσπρα φαγώσιμα σῦκα.

Λευκέρυθρος (ὁ, ἡ)· ἀσπροκόκκινος.

Λευκερυθρόχρους-ους (ὁ, ἡ). λευκέρυθρος τὸ χρῶμα.

Λευκερυθροφωτοφόρος (ὁ, ἡ). λευκέρυθρος μετὰ λαμπράδητος.

Λευκερώδιος (ὁ). ὁ λευκὸς ἐρωδιός, εἶδ. πτηνοῦ.

Λεύκη (ἡ), εἶδ. ὑψηλοῦ δένδρου (μὲ ἄσπρην φλοῦδαν καὶ φύλλα), (κοιν.) λεῦκος, (Τουρκ.) ἀκτσέ-καβάκ, (παρβλ.) Αἴγειρος. 2) εἶδ. λειχηνώδους ἐξανθήματος (ὀρχὴ λέπρας), (παρβλ.) Ἄλφος. 3) ἡ λευκὴ κηλὶς τῶν ὀνύχων.

Λευκηπατίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων λευκὸν ἢ παρδαλὸν ἢ εὐήθη.

Λευκήπειρος (ὁ, ἡ), = Λευκόγεως.

Λευκήρετμος (ὁ, ἡ), Π. [λευκὸς, ἐρετμὸς]· ὁ ἔχων ἄσπρα κουπιά.

Λευκήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [λ. †ἤρω]. λευκὸς.

Λευκίζω, Μ. ίσω. Κλίνω πρὸς τὸ λευκὸν, ἔχω λευκότερον (παρὰ φαίνομαι) τὸ χρῶμα.

Λεύκινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ φύλλα (κτλ.) λεύκου.

Λεύκιππος (ὁ, ἡ). ὁ ἐχούμενος ἐπὶ ἢ συρόμενος ὑπὸ λευκ. ἵππ.

Λευκισκος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ λευκίσκου), (Γαλλ.) able, ablette (ἀπὸ τὰ λέπιά του κατασκευάζονται τὰ τεχνητὰ μαργαριτάρια), (κατὰ τὸν Βαλλάνιον) vendoise.

Λευκίτης, ου (ὁ) καὶ ¦ Λευκῖτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Λευκός.

Λευκοβαφὴς, ές (ὁ, ἡ). λευκὸς τὸ χρῶμα.

Λευκοβραχίων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκοὺς βραχίονας.

Λευκόγαιος (γειος) καὶ

Λευκόγεως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ καμωμένος ἀπὸ λευκὴν γῆν (γῶμα).

Λευκογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ἢ ἰχνογραφῶ μὲ λευκὸν χρῶμα.

Λευκογραφὶς, ίδος (ἡ), εἶδος ἄσπρου χώματος χρησίμου πρὸς λευκογραφίαν, (Τουρκ.) τεμπεσίρι.

Λευκοδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκοὺς δακτύλους.

Λευκοδέρματος καὶ Λευκόδερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ καταδεδερμένος μὲ) λευκὸν δέρμα.

Λευκοδίφθερος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν λευκὴν διφθέραν, ἢ = Λευκοδέρματος.

Λευκόδους, όδοντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄσπρα δόντια.

Λευκειμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Λευχείμων.

Λευκοέρυθρος (ὁ, ἡ), = Λευκέρυθρος.

¦Λευκόζωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κάμνων) λευκὸν ζωμόν.

Λευκοθριξ, τριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰς τρίχας (ἄσπρα μαλλιὰ ἢ γένεια).

Λευκοθώραξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φορῶν) λευκὸν θώρακα.

Λευκόϊνος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ

Λευκοΐον (τὸ). λευκὸν ἴον, εἶδος (ἄσπρ.) μενεξέ ἢ δενδροϊὸς.

Λευκόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καρποφορῶν) λευκὸν καρπόν.

Λευκόκαυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν καυλόν.

Λευκοκέρατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰ κέρατα, (συνηθ.) ● Βοῦς —, ● Ἴουχ., ὁ λευκός.

Λευκοκέφαλος (ὁ, ἡ). ἀσπροκέφαλος.

Λευκοκήρος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ λευκὸν κηρί.

Λευκοκόμης καὶ

Λευκόκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὴν κόμην (ἄσπρα μαλλιά).

Λευκοκράδη (ἡ), εἶδος κράμβης, ἀσπρολάχανον, (Τουρκ.) καρναμπίτι.

Λευκοκρὰς, κρατος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λευκοκέφαλος.

Λευκόκρεως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰν κρέας.

¦Λευκόκυμα (τὸ). ἄσπρον (ἀφρισμένον) κῦμα.

Λευκακύμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰ (ἀφρισμένα) κύματα.

Λευκόλιθος (ὁ, ἡ). καμωμένος ἀπὸ ‖. (οὐσ.) Λευκόλιθον (τὸ), ἄσπρον μάρμαρον.

Λευκόλινον (τὸ). (κατὰ λέξ.) ἄσπρον λινάρι, εἶδος καναβιοῦ (διὰ καλαμάρια) (παρβλ. Λευκαία).

Λευκολόφας, ου (ὁ), Π. ἀντὶ

Λευκόλοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (εἰς τὴν περικεφαλαίαν του) λευκὸν λόφον. ‖ (ὑπ. εὐδ.) λοφος (γεώλοφος) ἀπὸ ἀσπρόχωμα, ἀσπρειδερός.

Λευκομανίς, ίδος (ἡ), εἶδος ἰχθ. (μανίδος), (ἀλλ.) βάκα, γοῦπα.

Λευκόμαχλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄσπρον μαλλί.

Λευκομελανίζω, Μ. ἰσω. Ἔχω χρῶμα μεταξὺ μέλανος καὶ λευκοῦ.

Λευκομέλας, ανος (αινα, αν). ἀσπρόμαυρος. ◦ Φτιὸς ὁ λευκομ., ◦ Ἰβρωδ.

Λευκομέτωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν μέτωπον.

Λευκόμορφος (ὁ, ἡ). λευκὸς τὴν μορφήν.

Λευκομφάλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν ὀμφαλόν, (ἰδιωτ.) εἶδ. σύκου.

Λευκόνοτος (ὁ). ὁ νότος ὤνεμος (ὅταν, φυσῶν ἀπὸ Μ. Δ., κόμνῃ καλὸν καιρόν, δὲν ἔχῃ σύννεφα).

Λευκοόπωρος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Λευκόπωρος.

Λευκοπάρειος καὶ ἴων.

Λευκοπάρθης (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰς παρειὰς (ἄσπρα μάγουλα).

Λευκοπάρυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἡ φορῶν χιτῶνα μὲ λευκὴν παρυφὴν (ἄσπρον κεντάρι), (ἐπιμ.) ἀφελής, ἀπέριττος.

Λευκόπεπλος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν λευκὸν πέπλον (voile).

Λευκοπέταλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰ φύλλα (πέταλα).

Λευκόπτερα, ας (ἡ) καὶ

Λευκόπτερον (τὸ). ἄσπρη (γυμνὴ) πέτρα, ξηρὸς βράχος.

Λευκόπτηνος, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λευκοὺς πτήσεις (βραχίονας).

†Λευκόπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰ πλευρά (πλαγινά).

Λευκοπληθής, έος (ὁ, ἡ). (τόπος) περιέχων πλῆθος λευκοφόρων.

Λευκοποίκελος (ὁ, ἡ), = Λευκόστικτος.

Λευκοπόρφυρος (ὁ, ἡ). ἀσπροκόκκινος.

Λευκόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκοὺς ἢ γυμνοὺς πόδας, ἀσπροπόδης ἢ ἀσπόλυτος.

Λευκοπρεπής, έος (ὁ, ἡ). εὐπρεπὴς (διακρίνων) διὰ τὴν λευκοτητά του.

Λευκοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ἀσπροπρόσωπος.

Λευκόπρωκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν πρωκτὸν (ζῶα πτην.), (συνηθ.) ἐσκιατραφημένος, ἄνανδρος ἢ κίναιδος. (ἀντίθ. τῷ Μελάμπυγος).

Λευκόπτερος καὶ

Λευκοπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄσπρα πτερά. (Π. ἐν γέν.) λευκός, λαμπρός. ◦ Νιφὰς (◦ Ἡμέρα) —, ◦ Αἰσχλ., Εὐρ. ◦ Πορθμὸς —, ◦ Εὐρ.

Λευκόπυγος (ὁ, ἡ). = Λευκόπρωκτος.

Λευκόπυρος (ὁ, ἡ). (σεμιδαλὶς) καθαρισμένη ἀπὸ ‖. (εἶδ. ἀρσ. ἢ οὐδ.) ἀσπρισίτι.

Λευκόπυρρος (ὁ, ἡ). λευκὸς καὶ πυρρός, ἀσπρόξανθος.

Λευκόπωλος (ὁ, ἡ), Π. = Λεύκιππος.

Λευκόπωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καρπαφορῶν) λευκὴν ὀπώραν. ◦ Συκῆ —, ◦ Ἀθ., ἡ ἀσπροσυκιά, (ὀρθόδ. τὸ Λευκόπωρος).

Λευκοσείθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν (διαυγὲς) ρεῖθρον.

Λευκόρινος (ὁ, ἡ), = Λευκίσκος.

Λευκόροδον καὶ Λευκόρροδον (τὸ). τὸ ἄσπρον τριαντάφυλλον.

Λευκὸς [λεύσσω], ἡ, ον. Ἄσπρος. ◦ Χιὼν (◦ Γάλα, ◦ Κρῖνον, ◦ Νέτωπον, ◦ Ἀλευρον κτλ.) —, ◦ Θκρ. 3) λαμπρός, καθαρός, διαφανής, ὑαλιστερός. ◦ Ἥλιος (◦ Ἡμέρα, ◦ Ἀνθη, ◦ Ὕδωρ κτλ.) —, ◦ Ὅμ. 3) (συνεκδ.) τερπνός, χαρίεις, εὐάρεστος, εὔθυμος. ◦ Ἔαρ (◦ Γαλήνη κτλ.) —, ◦ Ἐπγρ. 4) (ἐπὶ ἀνθρ.) χλωμός, ἐσκιατραφημένος, δειλός, χαῦνος, ἀνανδρος. ◦ Οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ὄφελος. ◦ Παροιμ. ◦ Λευκαὶ φρένες, ◦ Πινδ. 5) (μεταφορ.) ἀσῆς, εὐκρινής, εὔληπτος. (ἐπὶ φωνῆς) τρανός, εὔηχος. (Γαλλ.) claire, sonore. ◦ Γιγνώσκεμ', ὅσα λευκὸν ἔχει στίχον· ἡ δὲ μέλαινα ἱστορίη τήκει, ◦ Ἐπγρ. ◦ Λευκὸς ἔλεγχος, ◦ Αἰ. ◦ Λευκότερον διασαφήσας, ◦ Αἰ 6) Π. γυμνός. ◦ Πυῦς, ◦ Εὐρ., (ἴδε ἡ Λευκόη).

Λευκόσαρκος (ὁ, ἡ), = Λευκόχρως ἢ Λευκοσώματος.

Λευκοστερής, έος (ὁ, ἡ), Π. στεφανωμένος (περιτυλιγμένος) μὲ λευκὸν ζῶμα· ἔχων λευκὸν γῦρον.

Λευκόστικτος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος μὲ λευκὰ στίγματα.

Λευκόστολος (ὁ, ἡ). ἐνδεδυμένος λευκὴν στολήν, ἀσπροφορεμένος.

Λευκόφυρος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Λευκόπους.

Λευκοσώματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν σῶμα.

Λευκότορος (ὁ, ἡ), = Λευκόπους.

Λευκότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ λευκοῦ, ἀσπράδα, στιλπνότης κτλ., (μτγν.) σαφήνεια.

Λευκοτριχέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἔχω ἄσπρες τρίχας, εἶμαι-

Λευκότριχος (ὁ, ἡ), = Λευκόθριξ.

Λευκότροφος (ὁ, ἡ). Π. ὁ τρεφόμενος (αὐξάνων) λευκὰς ἢ μὲ λευκὸν ἄνθος. ◦ Μύρτον —, ◦ Ἀρχφ.

Λευκουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Λευκαίνω, ἀσπρίζω.

Λεύκουρὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὴν οὐράν.

Λευκοῦφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὑφασμένος μὲ λευκὸν ὑράδι, (ἐν γέν. ἐπὶ ὑφάσμ.) λευκός.

Λευκοφαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Λευκαγγής. ◦ Μάρταρος —, Εὐρ.

Λευκοφαιὸς (ὁ, ἡ). φαιὸς (σκοῦρος) κλίνων πρὸς τὸ ἄσπρον (ὄχι τόσον βαθύς), σταχτερός.

Λευκοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος λευκός (λαμπρός), = Λευκοειδής.

Λευκόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄσπρα (ἀστρειδερὰ) μάτια.

Λευκοφλεγματέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω λευκοφλεγματίαν.

Λευκοφλεγματία (ἡ), εἶδ. νόσου, χλωμάδα (ἀρχὴ ἢ σύμπτωμα) ὑδρωπικίας.

Λευκοφλέγματος (ὁ, ἡ) καὶ

Λευκοφλεγματίας, ου (ὁ). ὁ πάσχων ἢ συνοδευόμενος μὲ λευκοφλεγματίαν ◦ Γ. Ὄρος —, ◦ Γαλ.

Λευκοφλεγματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀπὸ ἢ ὁμοιος μὲ λευκοφλεγματίαν.

Λευκόφλεγμος (ὁ, ἡ), = Λευκοφλέγματος.

Λευκόφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν φλοιὸν (ἄσπρην φλοῦδαν).

Λευκοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ ἄσπρα φορέματα, εἶμαι ◦

Λευκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν λευκὰ φορέματα, ἀσπροφορος· (μτγν.) ◦ Ἄμπελος —, ◦ Ἐπγρ., ἡ καρποφοροῦσα ἄσπρα σταφύλια.

Λεύκοφρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄσπρα ὀφρύδια (καὶ μτγν.) λευκὸν περίβολον ἢ λευκὰς (μαρμαρίνους) στοὰς ὁλατρόγυρα. ◦ Ἀγορὰ —, ◦ Ἠρ.

Λευκοφυὴς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λευκοφανής.

Λευκόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰ φύλλα

Λευκόχειρ, χειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰς χεῖρας.

Λευκοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν λευκοχιτῶνα.

Λευκόχλωρος (ὁ, ἡ). πράσινος ἀνοικτὸς (ἀσπρειδερός), (Ἀρετ.)

Λευκόχριστος (ὁ, ἡ). χρισμένος μὲ λευκὴν ὕλην, ἀσβεστωμένος.

Λευκοχρεόω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι λευκόχρως.

Λευκόχροια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις ◦

Λευκόχροος-ως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν χρῶμα, λευκός.

Λευκόχρυσος (ὁ, ἡ). ἄσπρος μὲ χρυσὰ φλέβας.

Λευκοχρώματος (ὁ, ἡ), = Λευκόχροος.

Λευκόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν χρῶμα ἢ δέρμα.

Λευκόψαρος (ὁ, ἡ). ψαρὸς (στακτερός) ἀνοικτός. (Τουρκ.) γκιουμουσιάς, ἢ ψαρὸς μὲ λευκὰ στίγματα.

Λευκόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀσπρίζω τι (κυρ. μὲ ἄσπρην βαφήν), (καρβλ.) Λευκαίνω. (Π.) γυμνόνω, ξεσκεπάζω. ◦ Ποία —, ◦ Ἱππγρ.

Λευκώλενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰς ὠλένας (ἄσπρα μπράτσα).

Λεύκωμα (τὸ). [λευκόω]. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ, τι εἶν' ἀλειμμένον μὲ ἄσπρην βαφήν, (ἰδιωτ. ἰδ.) ἀσπρισμένον σανίδι ἢ ἄλλο ὅμοιον ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἐγράφοντο τὰ ὀνόματα τῶν ἀρχόντων καὶ ὅ,τι ἄλλο ἔπρεπε νὰ γνωστοποιηθῇ εἰς τὸ δημόσιον· (ἴδε ῥφ ἠμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ) τὸ (Γαλλ.) album, τὸ (Τουρκ.) μπεγιάζι (καὶ Ἰταλ.) carta bianca. 2) τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ. 3) κηλὶς λευκὴ σχηματιζομένη εἰς τὸν ὀφθαλμόν, (ἀθ.

Λευκωματίζω, Μ. ἰσω. Παθαίνω λεύκωμα (εἰς τ' ὁμμάτα).

Λευκωματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἢ ὑπακείμενος εἰς ἢ ὅμοιος μὲ λεύκωμα (τοῦ ὀφθαλμοῦ).

Λευκών, ῶνος (ὁ). δάσος ἀπὸ λεῦκα.

Λευκώπης καὶ

Λευκωπίας, ου (ὁ), Π. = Λευκοφανής, λευκὸς τὴν ὄψιν.

Λευκῶσις, εως (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Λευκώπης.

Λευκῶς, ἐπίρ. (πάντοτε σχεδὸν μτγν.) Σωφῶς, εὐκρινῶς, (ἐπὶ φωνῆς) τρανῶς.

Λεύκωσις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ Λευκόω. ἄσπρισμα, ἀσβέστωμα. 2) (ἰατρ.) = Λεύκωμα.

Λευρομήλη (ἡ), Ζ. Λαυρομήλη.

Λευρὸς, ά, όν, Π. ἀντὶ Λεῖος, ὁμαλός, ἐπίπεδος· εὐρύχωρος. (τρπ.) ἁπλοῦς, ἄκακος, (κοιν.) ἴσιος.

†Λεῦς (ὁ), Δ. ἀντὶ Λᾶς, λίθος.

Λεύσιμος, η, ον, Π. [λεύω]. ὁ ἄξιος (ἢ ἐκτελούμενος διὰ) λιθοβολίας. ◦ Θάνατος —, ◦ Εὐρ., (καρβλ. Λευστήρ).

Λευσμὸς (ὁ), Π. λιθοβολία.

Λεύσσω Μ. λεύσω· Π. [λάω, γλαύσσω]. βλέπω.

λευστήρ (ὁ), Π. [λεύω]. ὁ λιθοβολῶν· ἡ ἄξιος νὰ λιθοβοληθῇ. «Μόρος —, «Αἰσχυλ., ὁδιὰ λιθοβολίας, (ἄλλ.) Λεύσιμος

λευστός, ἡ, ὀν, Π. [λεύσσω]. ὁρατός. «Λευστῶν νοουμένων τε, «Αξ., ἡ 2) [λεύω] = Λεύσιμος (ι).

λευσώ, Π. μέλλ. τοῦ Λεύσσω (ι) καὶ τοῦ Λεύω.

λευχειμονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λευκοφορέω, [ἐκ τοῦ

λευχείμων [λευκός, εἶμα], ονος (ὁ, ἡ), = Λευκοφόρος.

λευχηπατίας, ου (ὁ), = Λευκηπατίας.

λεύω, Μ. λεύσω, Π. [†λεύς]. λιθοβολῶ, καταλεύω.

λεχαίνω, Μ. ανῶ. Ἐπιθυμῶ λέχους (γάμου).

λεχαῖος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἡγρησιμεύων ὡς λέχος (κρεββάτι κτλ.), (συγχ. πρὸς Ἀχαιός).

λεχεποίης, ου (ὁ), Π. [λέχος, πόα]. τόπος κατάφυτος μὲ πολὺν χόρτον (ὥστε νὰ πλαγιάσῃ τις ἐπάνω ὡς ἐν εἰς στρῶμα).

λεχήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [λέχος, †ἄρω], = Κλινήρης.

†λεχήριον (τὸ) καὶ

†λεχμός (ἡ), = Ἐνήλατον ἢ Ἥλεκτρον, ποδαρικὸν ἢ πλουμίδι κρεββατιοῦ.

λεχοί, πλθ. ὀνομ. καὶ

λεχοῖ, δοτ. ἐν. τοῦ Λεχώ.

λέχος [λέγω], εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ κλίνη, στρῶμα, κρεββάτι· γάμος· συνουσία· (ὑθ. συνδύ.) σύζυγος. «Ἔκανε Τυνδαρὶς ἢ λέχεα, «Εὐρ.

λέχοσδε, ἐπίρ. Π. εἰς τὸ κρεββάτι.

λέχριος, α, ον, Π. ὁ κείμενος πλάγια (εἰς ὁριζόντιον θέσιν), λοξός, ἐγκάρσιος, [ἐκ τοῦ

λέχρις [λέγω, λέχος], ἐπίρ. Πλαγίως, δίπλα, πλάγια, ἐκ πλαγίου. «Λέχρις δ' αἰπύτιροι θῶμιγες ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν, «Ἀπλλν.

λεχώ [λέχος], ὁς-οῦς (ἡ). γυνὴ γεννήσασα, λεχῶνα, λεχοῦσα.

λεχωΐδες, άδος (ἡ), Π. = λεχώ.

λεχωΐτις (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν λεχῶνα ἢ τὴν λοχείαν. ||. (οὐσ.) «Λεχώϊτον (τό), «Καλλ., τὸ λέχος, ἢ κοίτη.

λεχωΐς, ΐδος (ἡ), Π. = λεχώ.

λεώ, Ἀττ. ἀντὶ Λαοί, πλθ. κλητ. τοῦ Λεώς.

λεώβατος (ὁ, ἡ). Π. [λεώς, βαίνω], = Λεωφόρος (ὁδός).

†λεώβης, εως (ὁ, ἡ), = Λεώβης.

†λεωκόρητος (ὁ, ἡ), [λεώς, κορέω], = Λεωλεθρος.

λεωλεθρία (ἡ). ἀφανισμὸς ὁλοκλήρου λαοῦ, πανωλεθρία, [ἐκ τοῦ

λεωλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφανισθεὶς κατὰ κράτος (μὲ ὅλον τὸν λαόν, πανωλεθρία).

λεωλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω ἢ καταμετρῶ τὸν λαόν, (ἄλλ. διορθ. Δεπταλογέω).

λέων [λῖς], οντος (ὁ), ξ. τὸ λεοντάρι. 2) (συνκδχ.) = Λεοντῆ. 3) εἶδ. κήτους (φώκης). 4) εἶδος ὄρεως. (ἄλλ.) Κεγχρίνης. 5) εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ὑσσωπολέων. 6) (ἰατρ.) εἶδ. σκίρρου ἢ καρκίνου (σπυριοῦ), (Τουρν.) σαρκεντικές.

λεωπάτητος (ὁ, ἡ). γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Λεωβάτος. 2) (ἐς τὸν Σοφ.) ἐπίθλιπ. ἀντὶ Λαξαπάτητος.

†λεωπέτρα καὶ

†λεωπετρία (ἡ), ἀντὶ Λεῖα πέτρα, (ἄλλ.) Λισσάς (ἴδε τὴν λέξ.).

λεωργός (ὁ, ἡ), ὁ κακοεργαζόμενος τὸν λαόν, λαοφθόρος, (ἐν γέν.) κακοῦργος.

λεώς, ώ, Ἀττ. καὶ Ἰων. ἀντὶ Λαός.

λέως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Λέαν ἢ (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ Τελέως.

λεωσφέτερος, α, ον. Ὁ πολιτογραφηθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ, δημοποίητος.

λεωφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων λαόν, διὰ τοῦ ὁποίου διέρχεται συνήθως ὁ λαός. «Γενέρ τῶν μάλιστα λεωφόρων τυλεων τοῦ ἄστεος, «Ἡρ. ||. (συνήθ. μόνον μετὰ καὶ [ὡς οὐσ.] χωρὶς τοῦ Ὑδός), ὁ μεγάλης (βασιλικὸς) ὁρόμος, (κοιν.) δημοσία. «Καταλειπόντες τὰ σώματα ἐρριμμένα ἐπὶ τῆς λεωφόρου, «Αξ.

†λήβολος (ὁ, ἡ), γλσ. ἀντὶ Ἀιβόλητος.

λήγω [λέγω], Μ. λήξω. Παύω (ἢ ἄλλον ἢ [συνηθέστ.] ἐμαυτόν), καταπαύω· τελειόνω. περατοῦμαι. (μὲ αἰτ.) «Οὐ λήξεμεν, «Ἰλ. Ν. (καὶ γεν. ἐλλ. ἐκ δ'.) «Οὐ λήξειμι χειρὸς φόνοιο, «Ὀδ. Χ. (καὶ ἄλλ.) «Λῆγ' ἔριδος, «Ἰλ. Δ. «Ἐπεὶ εἰ λήθην τῆς ἀρχῆς ἔλπεαι, «Ξεν. (ἢ δοτ. ἢ αἰτ. πρόθετ.) «Ἦν σὰ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρχομαι, «Ἰλ. Ι. «Ἢ δὲ ἑτεραπὰς αὕτη ἄρχεται μὲν ἀπὸ . , λήγει δὲ κατὰ Ἀλπηνὸν πόλιν, «Ἡρ. (ἐκ τρόπ μετχ.) «Ὁπότε λήξειεν ἀείδων, «Ἰλ. Ι. (καὶ χ. πτ.) «Οὐ λήξω, πρίν . , «Ἰλ. Τ. (ἢ μετχ.) «Τὰ λήγοντα, «Ἡρ., ἀντὶ Τὰ πέρατα.

λήδανον (τό). ἀρωματικὴ τις ὕλη (ῥητίνη) συναζομένη ἀπὸ τῶν φύλλων τοῦ φυτοῦ λήδου, (κοιν.) λάδανον.

†λήδανος (ὁ), = Λῆδος.

λῃδάριον καὶ λῃδίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λῆδος.

λῆδον (τὸ), Π. ἀντὶ Λῆδος, δίκτυον, (ὑθ. διορθ. τινές) λῖνον. 2) = τῷ

λῆδος (ὁ), [λᾶς;] εἶδ. θάμν. (ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ Κυτίσου), (κοιν.) λαδανιά.

λῆδος [λεῖος], εος-ους (τὸ), Π. ὕφασμα λεπτὸν καὶ ἐλαφρόν, καλοκαιρινὸν φόρεμα. «Φυκιάεν— , «Θκρ., το ἵκτυ'.

λῄζομαι, Π. ἀντὶ Ληΐζομαι.

λῃθαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν λήθην ἢ εἰς τὸν ποτ. τῆς Λήθης. «Ὕδωρ («Πόμα) λῃθαῖον, «Ἰουλ., Συν. 2) λήθης πρόξενος. «Ληθαῖον μὲν (λίθον τινὰ) ἐφήμισαν οὗ ἔχειν αἰεὶ μεμνῆσθαι κακοπαθοῦς ἀπερύκει θνητοὺς, «Ὀρφ. «Ληθαῖ' ὑπ' ὀφρύν ὕπνου, «Νόνν., Καλλ. 3) Γ' ἀσαφ. ἀντὶ Λαθραῖος (;).

λῃθάνεμος (ὁ, ἡ), ἴδε Δαθάνεμος.

λῃθάνω, Μ. . . . ; Π. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) λήθην ἐμπαιῶ, κάμνω τινὰ νὰ λησμονήσῃ τι.

λῃθαργέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) λησμονῶ (ὑπὸ ὀργίας). «Ληθαργοῦντες τῆς ἑαυτῶν πατρίδος, «Ι. Μαλ. (ἢ πθ.) «Τὸν ἀνανεωτὴν τῶν ληθαργηθεισῶν τέρψεων, «Ἐπγρ.

λῃθαργία (ἡ). Ὕπνος μὲ ἐντελῆ ἀναισθησίαν.

λῃθαργίζω, Μ. ίσω. Πίπτω εἰς (καὶ μετ' Πρυξενῶ) ληθαργίαν.

λῃθαργικός, ἡ, όν. Ὁ πάσχων (ὑποκείμενος εἰς ἢ συνωδεύμενος μὲ) ληθαργίαν.

λήθαργος (ὁ, ἡ), [λήθω, ἀργός]. μὲ γεν. Ἐπιλήσμων. «Λήθαργε σιλλυττῶν, «Ἐπγρ. 2) νωθρός, ἀνησύχητος. (κοιν. κοιμισμένος. 3) (ἐπὶ θαρ.) κρυφὸς κρυοπάγχαν. ἄρης. ||. (σύσ. ὀρθ.) = Ληθαργία.

λῃθαργώδης, εος (ὁ, ἡ). = Ληθαργικός.

λῃθεδανός, ἡ, όν, = Ἐπίληθος. πρόξενος λήθην, = Λῃθαῖος.

λῃθεδών, όνος (ἡ), Π. ἀντὶ

λήθη (ἡ), [λήθω]. λησμόνημα, ξέχασμα. «Ὁ ποταμὸς τῆς λήθης, «Στρ. «Καθάπερ τὸ λήθης ὕδωρ ἐκπίων, «Λουκ.

†λῃθικός, έος (ὁ, ἡ), = Λῃθεδανός.

†λῃθήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἐπιλήσμων.

†λήθιος (ὁ, ἡ). = Λῃθαῖος, λαθραῖος.

λῃθομέριμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λησμονῶν ἢ κάμνων νὰ λησμονῇ τις τὰς μεριμνας (τὰς βλίψεις) του.

λῆθος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ λήθη.

λῃθοσύνη (ἡ), Π. = Λῃθεδών.

λήθω, Μ. λήσω (πόρ. Ἔλαθον), Π. ἡ σπν. ἀντὶ Λανθάνω. «Ἀτακτῶν τις τοὺς θεοὺς οὐ λήθει, «Ξεν. ||. (μσ.) Λήθομαι, Σ. Λανθάνομαι.

λῃϊάδης, εος (ὁ, ἡ). λήθης πρόξενος.

λῃϊάνειρα (ἡ), Π. [λῃΐζομαι, ἀνήρ]. ἡ οἰγμαλωτίζουσα τοὺς ἄνθρ., (ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ.).

λῃΐας, άδος (ἡ), Π. [λῃΐζομαι]. γυνὴ αἰχμάλωτος.

λῃϊβότειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

λῃϊβοτήρ, ῆρος (ὁ) καὶ

λῃϊβότης, ου (ὁ), Π. [λήϊον, βόσκω]. ὁ κατατρώγων (φανίζων) τὸ σπαρτόν. «Σῦς —, «Ὑδ. Σ.

λῃϊδάριον καὶ λῃΐδιον (τὸ), Π. ἀντὶ Λῃδάριον καὶ Λήδιον.

λῃΐδιος, α, ον, Π. [λῃΐς]. ὁ λησθεὶς ἐν καιρῷ λεηλασίας, αἰχμάλωτος.

λῃΐζω καὶ (συγνότ.)

λῃΐζομαι [λῃΐς], Μ. ίσω, ίσομαι. Λεηλατῶ, ληφυραγωγῶ· ἁρπάζω ὅ,τι εὕρω. (ἐν γέν.) ἁπαίρνω, ἀποκτῶ. «Οὔ τι γυναικὸς ἀνὴρ λῃΐζετ' ἄμεινον τῆς ἀγαθῆς, «Ἡσ. «Ὁ κὰκ θανόντα κέρδεα λῃζόμενος, «Ἐπγρ. (ἢ πθ.) «Ἐκ γῆς βαρβάρου λελῃσμένη, «Εὐρ.

λῃΐη (ἡ), [ων. ἀντὶ Λεία.

λῃϊνόμος (ὁ, ἡ), Π. [λήϊον, νέμω]. ὁ κατοικῶν εἰς τοὺς ἀγρούς.

λήϊον (τὸ), [λαός ἢ †γήϊον, ἴδε Λᾶας]. χωράφι διὰ θέρισμα· (ἐν γέν.) τὰ σπαρτὰ [πρὶν θερισθοῦν]. «Ἄφθη τὸ λήϊον ἀνέμῳ βιώμενον, «Ἡρ.

λῃΐς, ίδος (ἡ), [ων. Π. ἀντὶ Λεία, λάφυρα. (ἐν γέν.) βοσκήματα, ἀγέλαι, ποίμνια. (ἁπλ.) πλουσία, κτήματα. «Εἰ ἔχειν ἐπιτρέψητε δήμους καὶ λῃΐδα πᾶσαν ὑμετέρην ξείνοισι.. μέλεσθαι, «Ἀπλλν. ||. (ἐπίθ.) ἀντὶ Λῃΐας, αἰχμάλωτος.

λῃϊσμός (ὁ). τὸ λῃΐζεσθαι, λεηλασία.

λῃϊστήρ, ῆρος καὶ

λῃϊστής [λῃΐζομαι], οῦ (ὁ), Π. ἀντὶ Λῃστής, πειρατής.

ΛΗΚ

Ληϊστεία (ἡ), =Ληστεία.
Ληϊστής [λῃΐζομαι], ἡ, ὁν. Ὁ ἁρπαχθεὶς ἢ δυνάμενος ν' ἁρπαχθῇ εἰς τὸν πόλεμον (ὡς λάφυρον) ἢ νὰ ληστευθῇ.
Ληϊστύς, ὑος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Λῃστεία.
Ληϊστωρ, ορος (ὁ), =Ληϊστής. (συνεκδ.) λῃστρικός. (μεταφορ.) ἁπατηλός. «Μῦθος—,» Νόνν.
Ληΐτις, ιδος (ἡ), Π. ἡ πρωΐτευουσα (συνεργοῦσα εἰς) τὴν λείαν, (ἐπὶ θ' τῆς Ἀθηνᾶς), (παρβλ.) Ἀγελείη. 2) (πθ.) = Ληΐδες. αἰγμάλωτος.
†Ληϊτοάρχης, ου (ὁ), =Λήϊαρχος.
Λήϊτος, η, ον, Ἰων. ὁ συνήκων εἰς τὸν λαόν, δημόσιος, (πθ.) «Λήϊτον (ἐνν. δῶμα ἢ οἴκημα),» Ἡρ., τὸ πρυτανεῖον, τὸ βουλευτήριον, (Γαλλ.) l'hôtel de ville, (πθ.
Ληϊτουργέω, =Λειτουργέω καὶ
Ληϊτουργός (ὁ, ἡ), =Λειτουργός.
Ληκάζω, Μ. άσω, =Λακκάζω.
Ληκαλέος, α, ον, =Λακκαστήρ.
Ληκάω-ῶ, Μ. άσω, =Λακκάζω.
Ληκέω-ῶ καὶ (Δωρ.) Ληκείω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω κρότον, κτυπῶ· βοάζω, ἴδε Λάσκω). 2. (Κωμ.) =Περαίνω. «Μαλ' αὖθ' ὅταν ὑπὸ του ληκώμεθα τὴν νύχ' ὅλην,» Ἀρχ., ἐνθεν:
Λήκημα ἢ Λήκισμα (τὸ), ἀφροδισιασμός, λαγνεία.
Ληκτήριος, α, ον, Π. ὁ πανταχόθεν λήγων (πεφορτούμενος), περιωρισμένος ἀλατρέγυρα. «Νῆσος—,» Δυκ.
Ληκτικός, ἡ, όν. Ὁ περὶ τὴν λῆξιν (τὸ τέλος), ἀκροτελεύτιος.
Ληκύθειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ λήκυθον. (μτγν. ἐπὶ λόγ.) πομπώδης, ἐγκώδης, (Γαλλ.) ampoulé. «Διὸ (διὰ τὸν τραγικὸν τοῦ Εὐριπιδείου μέτρου ὄγκον) καὶ Καλλίμαχος Μοῦσαν ληκυθίαν (γρφ. ληκυθείαν) τὴν τραγῳδίαν λέγει,» Σχλ. (ὁ Τζέτζ. φαίνεται ἐτυμολογῶν τὴν λέξιν ὅτ' ἄλλην αἰτίαν ἀπὸ τὰ ἀκαμπῆ ἀγγεῖα [λήκυθια] τὰ προσφερόμενα ἢ συνθαπτόμενα τοῖς νεκροῖς) «Διόπερ καὶ Καλλίμαχος λέγει τὴν τραγῳδίαν, Διὰ τοὺς θρήνους ἢ κλαυθμούς, καὶ Ληκυθείαν Μοῦσαν.»
†Ληκυθιάδες (αἱ), εἶδος ἐνωτίων (ὅτι τὸ σχῆμα των).
Ληκυθίζω, Μ. ίσω. (κατὰ λέξ.) Ἀλείφω μὲ μύρον (κτλ.) ἀπὸ τὴν λήκυθον, φυκιάσθω (μτγν.) καλλωπίζω ὅ,τ' ἐπιτετηδευμένων καλλωπισμῶν. 2 ὁμιλῶ μὲ ὕφασιν (μὲ τραγικὸν καὶ ἐπιτετηδευμένον ὕφος), λαρυγγίζω.
Ληκύθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λήκυθος.
Ληκυθισμός (ὁ), τὸ ληκυθίζειν, καλλωπισμὸς βεβιασμένος· λαρυγγισμός, φωνασκία.
Ληκυθιστής, οῦ (ὁ), ὁ ληκυθίζων (λαρυγγίζων, φιλῶν μὲ τραγικὴν ἔμφασιν).
Ληκυθοποιός (ὁ, ἡ), ὁ κατασκευάζων καὶ
Ληκυθοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν ληκύθους.
Λήκυθος (ἡ), [ληκέω]. σκεῦος (φιάλη) πρὸς ἐναπόθεσιν ἐλαίου (μύρου κτλ.), Ἰαδικόν. «Σκυφίνη στενόστομος—,» Ἱππκρ. «Ἔλαιον χρυσᾶ ἐν ληκύθῳ,» Ὁμ. Δ, Σ. «Ὄχου καταλιποῦσ', ὥσπερεὶ προκείμενον, μονονοὺ στάφυνωσαν τοῦ' ἐπιθεῖσα ληκύθου,» Ἀρχ. (ἀθ. συνεκδ.) «Ἱπποτροφίαν οὐ λακυθῷ ὑποδεῖν,» Πλ., δὲν ἁρμοζει εἰς ἐλαιοφύρους τύπους. 2. (μεταφορ.) ἡ περὶ τὸν λόγον ἐπιτήδευσις, ῥητορικὸς καλλωπισμός, (ὅθεν ὁ Κικέρ. λέγει που περὶ τοῦ Ἰσοκράτους ὅτι πᾶσαν τὴν λήκυθον τῶν αὐτοῦ λόγων κατεκέννωσεν). 3) (μτγν.) τὸ καμπύλον τοῦ λαιμοῦ, ὁ γούργουλας, (πθ.) =Λαρυγγισμός.
Ληκυθουργός (ὁ, ἡ), =Ληκυθοποιός.
†Ληκώ, οῦς (ἡ), =Πέος.
Λῆμα (τὸ) Π. [λάω]. (ἐν γέν.) θέλησις· ἀπόφασις· διάθεσις τῆς ψυχῆς, φρόνημα· (ἰδιαιτ.) θάρσος, εὐτολμία, μεγαλοφροσύνη. «Λήματις πλέως,» Ἡρ. «Ἔργα χειρῶν τε καὶ λήματος,» αὐτ.
Λημαλέος [λῆμα], α, ον. Τσιμπλιασμένος. (συνεκδ.) ἀμβλυωπῶν.
Ληματίας, ου (ὁ). πλήρης λήματος (φρονήματος), θαρραλέος, μεγαλόφρων.
Ληματιάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. εἶμαι πλήρης λήματος (φρονήματος, εὐτολμίας). ἐγὼ πεποίθησιν εἰς ἐμαυτὸν (εἰς τὰς δυνάμεις μου).
†Ληματόω-ῶ [λῆμα]. Μ. ώσω. Ἐμπνέω (καὶ πθ. Λαμβάνω) θάρρος.
Λημάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω τσίμπλαις εἰς τὰ μάτια μου, (ἐπμ.) ἀμβλυωπῶ, δὲν καλοβλέπω. «Χυτραῖς (=Κολεκύνταις) λημᾷ,» Κωμ., ἐντελῶς ἀμβλυωπεῖ, [ἐκ τοῦ
Λήμη (ἡ), [Λίνλ. γλάμα, γλίκ]. ἡ ἐκρέουσα καὶ πήζουσα περὶ τὸν ὀφθαλμὸν ὕλη, (κοιν.) τσιμπλα. (μεταφορ.) πρόληξις σκοτίζουσα τὸν νοῦν.
†Λήμια (ἡ) καὶ
Λήμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λήμη. «Λημία μικρὰ περὶ αὐτὰς (τὰς ὄψεις),» Ἱππκρ.
Λῆμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι λαμβάνει (παίρνει) τις ὡς ὄφελος, δωρεοδόκημα (ἀπλ.) κέρδος, εἰσόδημα, πρόσοδος. «Ἔργον δὲ αὐτῷ (τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ ὀνομαζομένῳ Ξυλίῳ) τὰ ἐς τὰς θυσίας ξύλα τεταγμένου λήμματος παρεχειν,» Παυσ. 2) (εἰς τὴν Λογικ.) τὸ διδόμενον, ἡ μείζων πρότασις ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξάγεται τὸ συμπέρασμα· θέσις (πρὸς ἀπόδειξιν), ἀφθὲν Δίλημμα· ἴδε Ἐπιχειρ.). 3) τίτλος (ἐπιγραφῆς, πρόληψις) συγγράμματος ἢ ποιήματος. «Λῆμμα Νινευῖ, βιβλίον ὁράσεως Ναούμ,» Γρφ.
†Λημματίζομαι [λῆμμα]. Μ., ἰσομαι, (γνγ.) ἀντὶ Λαμβάνομαι, παράγομαι.
Λημματικός, ἡ, ον. Ὁ ἐξευρων νὰ ὠφελῆται (νὰ κερδίζῃ).
Λημμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λῆμμα.
†Λημματισμός (ὁ), (νλγ.) κέρδος, κερδοσκοπία, δωροδοκία.
Λημνίσκος (ὁ), [Λῆμνος] φασκιὰ (κορδέλλα) ἀπὸ μαλλί. «Καθ' ὅλην ἐξαπλοῦται τὴν ὁδὸν (ὄρνεις) λημνίσκους τοῖς πόδας δεδεμένοι πρὸς τὸ ῥᾴδιος ὑπὸ τῶν θεωμένων ἁρπάζεσθαι,» Ἀθ. «Λημνίσκος διασυρτός,» Ἰατρ., κορδέλλα διαπερωμένη εἰς τὸ ὄφρυα πρὸς ἐμπύκωσιν, (Γαλλ.) serre-tête. 2) (ἡ) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μηνίσκος.
Λημώδης, ες (ὁ, ἡ). λήμῃ ὅμοιος ἢ λήμης ἐμπλεως.
Λῆν, Δ. ἀπαρ. τοῦ Λάω (θέλω).
Λῆναι (αἱ), Π. αἱ βάκχαι.

ΛΗΝ

Λήναια (τὰ), τὰ Διονύσια, ἴδε Λήναιος.
Ληναΐζω, Μ. ἴσω. Ἑορτάζω ἢ Ἀγωνίζομαι (ὡς ποιητὴς) εἰς τὰ Λήναια, (ἐν γέν.) =Βακχεύω.
Ληναϊκός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (γινόμενος) εἰς τὰ Λήναια, Βακχικός.
Ληναῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ γινόμενος ἐπάνω εἰς τὸν ληνόν, (πθ. ἐπίθετ.) ὁ Διόνυσος. ‖ «Λήναια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), τὸ μικρὰ (τὰ κατ' ἀγροὺς, τὰ ἐν Λίμναις ἢ ἐπὶ Ληναίῳ) Διονύσια.
Ληναΐτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ληναῖος ἢ Ληναϊκός.
Ληναιών, ῶνος (ὁ). ὁ δ'. μὴν τοῦ χειμῶνος (κατὰ τοὺς Ἴωνας) καθ' ὃν ἑορτάζοντο τὰ Λήναια.
Ληνάς, άδος (ἡ), =(ἡ πιθανώτ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ληνός (3).
Ληνεών, ῶνος (ὁ). ὁ τόπος ὅπου εἶναι οἱ ληνοί.
Ληνίς, ίδος (ἡ), =Ληνή (ἴδε Ληναί). 2) =Ληνός (3).
Ληνοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Πατῶ εἰς τὸν ληνὸν σταφύλια, [ἐκ τοῦ
Ληνοβάτης [ληνός, βαίνω], ου (ὁ). ὁ κατὰ τῶν εἰς τὸν ληνὸν σταφύλια, (συγγ. τῷ Δινοβάτης).
Ληνός (ὁ ἢ ἡ), [†λᾶ, λᾶος]. (ἐν γέν.) κοίλωμα, γούρνα· στέρνα· σκάφη· λάρναξ (νεκροῦ). «Ληνὸν Ἀσίαν τὴν σαρκοφάγου λίθου,» Ἐπιχ. Πλάτ., (ἰδιαιτ. 2) τὸ κάθισμα τοῦ ἁμαξηλάτου. 3) ἡ τρύπα ὅπου ἐμπήγεται τὸ κατάρτι, (παρβλ.) Μεσόβημα. 4) (συνήθ.) τὸ πατητῆρι ἐπὶ σταφυλιῶν, (κοιν.) ληνός, καθ' ὃ (πθ. Π.) ὁ τρυγητός.
Λῆνος, ους-ους (τὸ), Π [συγγ. τῷ Λάχνη καὶ Χλαῖνα]. μαλλί, (πθ. τὸ Δατ.) Ἰαπ ἢ Ἰæon.
Ληξιαρχεῖον (τὸ). τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον.
Ληξιαρχία (ἡ). ἡ εἰς τὸ ληξιαρχεῖον ἐγγραφή.
Ληξιαρχικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ληξίαρχον, (πθ.) «Ληξιαρχικὸν (ἐνν. βιβλίον ἢ γραμματεῖον), » Δημ., ὁ κώδηξ εἰς τὸν ὁποῖον ἦσαν καταγεγραμμένοι οἱ πολῖται ἢ τὸν ὁποῖον ἐκράτει ὁ
Ληξίαρχος (ὁ), (εἰς τὰς Ἀθ.) ἄρχων τις (συνήθως ὁ δήμαρχος) ὅς τις κατέγραφεν εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ κώδηκα τοὺς ἐνηλίκους ἤδη καὶ δυναμένους νὰ ἐξουσιάζωσιν εἰς τὰ ἑξῆς τὰ κτήματα τῶν [ληξις, ἄρχω] πολίτας.
Ληξιπύρετος (ὁ, ἡ). ὁ λήγων (καταπαύων τὸν πυρετὸν), (Γαλλ.) fébrifuge.
Λῆξις [λαγχάνω], εως (ἡ). (ἐν γέν.) ἐκλογὴ ἢ διανομὴ διὰ κλήρου, Κλήρωσις, Διακλήρωσις. «Ὡς Δεύτης ἁπάσης ἐν τῇ λήξει τῶν τριῶν ἀνδρῶν Καίσαρι νεμημένης,» Ἀπφ. 2) (συνεκδ.) τὸ διὰ λαχνοῦ λαμβάνειν (ἢ κατὰ κληρονομιὰν ἀντικαν ἐκάστῳ) μερίδιον, κτῆμα· κατοικία, (πθ.) «Θεῶν λήξεις,» Φωτ., τὰ τεμένη. «Ἡ περίγειος (« Ἡ καθ' ὕδατος, « Ἡ ἀέριος)—, « Ἀκ. « Ἡ ἀκήρατος (« Ἡ ἀγήρως, « Ἡ ἀθάνατος, « Ἡ ἐκείνη)—, « Ἐπιλησ., ὁ μετὰ θάνατον βίος. « Ὁ τῆς θείας (τῆς εὐσεβοῦς κτλ.) λήξεως,» αὐτ., ὁ μακαρίτης

Ἡ (Νμ.) ἡ διὰ κλήρου παρουσίασις τῆς δικασμοῦ ὑποθέσεως (ἐν γέν.) ἀγωγή, κρισίμαιον. « Τῆς κρίσεως με λήξεως, « Ἰσ., τῆς κατ' ἐμοῦ. « Πρὶν γενέσθαι τὰς λήξεις τῶν δικῶν ἡμῖν, « αὐτ.

Λῆξις [λήγω], εως (ἡ). παῦσις· τέλος.

Λήξομαι, μέλλ. τοῦ Λαγχάνω.

Ληός (ὁ), Ἰων. (σπανιότ.) ἀντὶ Λαός.

Ληπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Λαμβάνω.

Ληπτήρ (ὁ), Π. ἀντὶ

Λήπτης, ου (ὁ). ὁ λαμβάνων, (εὐχρηστότ. εἰς τὸ σύνθ.).

Ληπτικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ λαμβάνειν. « Πλουτεῖν δὲ οὐ βάδιον τὸν ἐλευθέριον, μήτε ληπτικὸν ὄντα μήτε φυλακτικόν. « Ἀρχ.

Ληπτός, ἡ, όν. Ὁ ληφθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ληφθῇ.

ψΛηραίνω καὶ

Ληρέω-ῶ [λῆρος], Μ. ήσω. Φλυαρῶ, μωρολογῶ· παραλαλῶ· ἀνοηταίνω. « Εἰ δεῖ μὴ ληρεῖν, « Δημ., ἵνα εἴπῃ τις τὴν ἀλήθειαν.

Λήρημα (τὸ). πρᾶξις ἢ λόγος ληρούντος (ἀνόητος).

Λήρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ληρέω, φλυαρία, μωρολογία· ξαναμωράματα.

Ληρολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ληρέω, ὁμιλῶ ὡς =

Ληρολόγος (ὁ, ἡ), ὁ λέγων λήρους (φλυαρίας), μωρολόγος.

Λῆρος (ὁ, ἡ). μάταιος, ἀσήμαντος, ἀνόητος, (ὀθ. οὐσ.

Λῆρος (ὁ). φλυαρία, μωρολογία. « Ὅλως δὲ λῆρός ἐστι τῷ Πλάτωνι τὸ συμπόσιον, « Αἰ. « Τί ταῦτα λῆρεῖς σλιγκαρῶν ἄνω κάτω Δύκειον, Ἀκαδήμειαν, Ὠιδεῖον, Πύλας, λήρους σοφιστῶν; « (Ἀλέξ. παρ' Ἀθ. 2) (συνκδχ.) φλύαρος ἄνθρωπος· (ποιητ.) μαχαιρᾶς. « Τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι, « Ἀχ. 3) πρᾶγμα μάταιον (ψεύτικον, σκιττόν, ἀσήμαντον), (κυρ. δὲ) στολίδι γυναικεῖον, φαλμπαλᾶς κτλ. « Λήρους ἀναδῶν τοὺς νικῶντας, τὸν πλοῦτον ἐξ παρ' αὐτῶν, « Ἀρχφ. « Τὰς ὁδοὺς ἃς ἐπισκευάζομεν καὶ κρήνας καὶ λήρους, « Δημ. « Καί τοι ἐκείνῳ γε λῆρος πάντα ζωὴ εἶναι πρὸς τὸ ἀργύριον, « Ξεν. (καὶ εἰς ταύτην τὴν σημασ. ἴσ. ἡ λέξις συγγενεύει καὶ ἐνίοτε συγχέεται μὲ τὸ Λειριον).

Ληροσοφος (ὁ, ἡ), Λῆρος (φλύαρος) σοφιστής.

Ληροσχεδοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων (συρράπτων ἐκ τοῦ προχείρου, αὐτοσχεδιάζων) λήρους.

Ληρῳδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ληρέω.

Ληρῳδης, εος (ὁ, ἡ), μωρολόγος, μαχαιρᾶς, μάταιος.

Ληρωδία (ἡ), = Λῆρος, φλυαρία, μωρολογία.

Ληρωδῶς, ἐπίρ. Ματαίως, ἀνοήτως.

Λῆς, Δ. Π. ἀντὶ Θέλεις (ὀρχ.) ἢ Θέλῃς (ὑποτ.), 6'. ἐν. πρσ. τοῦ Δάω.

ψΛησίκακος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμποιῶν λύπην τῶν κακῶν, Λαθικηδής, (συγχ. καὶ ἰσοδυν. τῷ Δυσίκακος).

Λησίμβροτος (ὁ, ἡ), Π. [λήθω, βροτός], ὁ ἀπατῶν τοὺς ἀνθρώπους, κλέπτης, λαοπλάνος.

Λησιπόνος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμποιῶν λήθην τῶν πόνων, Λαθικηδής, (συγχ. καὶ ἰσοδυν. τῷ Λυσιπόνος).

Λῆσις [λήθω], εως (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Λῆτις, λήθη. 2) (γλωσ.), [λάω], = Ἐλεησις.

Λησμοσύνη (ἡ), Π. = Λησμοσύνη, λήθη.

Λήσσων [λήθω, λελησμαι], ονος (ὁ, ἡ). = Ἐπιλήσμων, ξεχασιάρης.

Λήσομαι, μέλλ. τοῦ Λανθάνομαι.

Λῃστάρχης καὶ Λῃσταρχος, ου (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς τῶν λῃστῶν, πρωτοκλέπτης.

Λῃστεία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ λῃστεύειν, τὸ ἔργον τοῦ λῃστοῦ (τοῦ πειρατοῦ). « Ἀποκναιόμενοι (οἱ Ἀθην.) καὶ χρημάτων εἰσφοραῖς, καὶ λῃστείαις ἐξ ἀέρος, « Ξεν.

Λῃστεῖρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Λῃστήρ, λῃστρική. « Ναῦς—, « Αἰλ.

Λῃστευμα (τὸ). ἔργον λῃστοῦ, λῄζευσις.

Λῃστεύω, Μ. εύσω. Κλέπτω (Ἁρπάζω, Γυμνόνω κτλ.) ὡς λῃστής. « Λῃστεύειν ἀνάγκη, καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ τοῦ πολέμου χρῆσθαι τὴν πρώτην, « Δημ. (καὶ μτφ.) « Λῃστεύων τελωνικῶς. « Πλὸ. (καὶ παθ.) « Χώρα λῃστευομένη, « Θκ. « Λιλῄστευμαι καὶ τοὔνομα, « Ἀ/. Τάτ.

Λῃστήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Λῃστής.

Λῃστήριον (τὸ). φωλιὰ (καταφύγιον) ἢ σῶμα (συμμορία) λῃστῶν.

Λῃστής [λῃΐζομαι], οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ λεηλατῶν (ἁρπάζων, ἐξαγυμνώνων κτλ.), (ὀθ. ἰδίως.) κλέπτης (κυρ. τοῦ βουνοῦ) ἢ πειρατής. « Δῃσταί τινες κατεῖχον ἡ κλῶπες χθόνα, « Εὐρ.

Λῃστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς λῃστήν, ἴδιος λῃστοῦ, κλεπτικός. « Σκάφος—, « Λπτ. 2) ἐπιρρεπὴς ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ λῃστεύειν. « Βίαιον ἄνδρα καὶ λῃστικὸν γενόμενον, καὶ περικόψαντα πολλούς, μόλις ἁλῶναι καὶ κολασθῆναι, « Πλ. ||. « Τὸ λῃστικόν, « Θκ., (περιληπτ.) οἱ λῃσταί, ἡ συμμορία τῶν λῃστῶν.

Λῃστικῶς, ἐπίρ. Καθὼς οἱ λῃσταί, μὲ λῃστικὸν τρόπον.

Λῄστις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Λήθη. « Λῄστιν ἴσχειν, « Κύρ., λησμονεῖν.

Λῃστοβίωτος (ὁ, ἡ). ὁ διωκόμενος (χωνηγούμενος) ὑπὸ λῃστῶν.

Λῃστοδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος (ὑποδεχόμενος καὶ κρύπτων) τοὺς λῃστὰς ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. « Οἶκος —, « Σωκρ.

Λῃστοκράτωρ, ορος (ὁ), = Λῃσταρχος.

Λῃστοκτόνος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φονεύων τοὺς λῃστάς· (προπαροξ.) ὁ φονευθεὶς ὑπὸ λῃστῶν.

Λῃστός, ἡ, όν, (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Ληϊστός.

Λῃστοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω λῃστὰς ἢ ἀπὸ λῃστείας.

Λῃστρικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = Λῃστικός.

Λῃστρις, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Λῃστής, κλέπτισσα. 2) (ἐπιθ.) ἀντὶ Ἀρρενική, « Ναῦς —, « Δημ. (καὶ χωρὶς τοῦ οὐσ.) « Δώδεκα λῃστρίσι τοὺς πλέοντας ληΐζόμενον, « Δ.Δδ.

Λήσω, μέλλ. τοῦ Λήθω ἢ Λανθάνω.

Λήταρχος (ὁ), Π. [Λητῶος, ἄρχω]. ἀρχιερεύς.

Λητογένεια (ἡ), θηλ. τοῦ

Λητογενής, ές (ὁ, ἡ), Π. εἰδ. ἡ θυγάτηρ (γεννηθεῖς, -εῖσα ἐκ τῆς Λητοῦς.

Λητοΐδης, ου (ὁ), = Λητογενής.

ψΛῆτος, η, ον, σπν. ἡ ἄγρ. ἀντὶ Λήϊτος.

ἱερεὺς (λειτουργός) τοῦ θεοῦ, (ὀθ.

†Λητουργέω-ῶ, Λειτουργὸς κτλ., ἀντὶ Λειτουργέω κτλ.

Λητωΐδης, άδης καὶ

Λητῷος (κατὰ κρσ. ἀντὶ Λητώϊος), α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Λητώ. ||. [οὐσ.] Λητῷον [τὸ], (ἐνν. ἱερόν), ὁ ναὸς τῆς Λητοῦς.

Ληφθήναι, παθ. ἀόρ. τῆς ἀταρ. τοῦ Λαμβάνω.

Ληχμὸς (ἡ), Π. ἀντὶ Λῆξις, κλήρωσις, λαχνός.

Ληψικέρματος [λαμβάνω, κέρμα] καὶ

Ληψίμισθος (ὁ, ἡ), ὁ λαμβάνων μισθόν, μισθωτός.

Λῆψις, εως (ἡ). τὸ λαμβάνειν, πάσιμον· †πάρσιμον. Ἅλωσις (« Πόλεως—, « Θκ.). (ἀστρ.) εἰσβολὴ περιοδικοῦ πυρετοῦ. (λογικ.) = Λῆμμα, θέσις, πρότασις. (πλθ.) εἰσόδημα, ἀπολαβή.

Ληψοδοσία (ἡ). λῆψις καὶ δόσις, συναλλαγή. (Τουρκ.) ἀλίς-βερίς.

Ληψολιγόμισθος (ὁ, ἡ), Ἑωμ. ὁ λαμβάνων ὀλίγον μισθόν.

Λήψομαι, μέλλ. τοῦ Λαμβάνω.

Διάζω, Μ. άσω, Π. κλίνω, λυγίζω· (συνκδχ.) φαίνω τι νὰ πέσῃ, βλέπω. ||. (συνηθ. παθ.) γέρνω· (συνκδχ.) ἐκκλίνω, μακρύνομαι, παραμερίζω· ἀναχωρῶ· ἀποφεύγω· (μὲ αἰτ. προθετ.) προσφεύγω· (σπν.) πίπτω, καταπίπτω. « Πρηνὴς ἐλιάσθη, « Ἰλ. Ο. « Σὺν δὲ πτερὰ λιάσθην, « Ἰλ. Ψ., κατέπεσον.

Λίαν, ἐπίρ. Ἐπιτ. = Πάνυ, κατὰ πολλὰ κατ' ἐξοχήν· μὲ ὑπερβολήν. « Λίην μέγα, « Ὅμ. « Ὥστ' οὐ πεπλασμένος ὁ κόμπος, ἀλλὰ καὶ λίαν εἰρημένος, « Αἰσχλ. (ἐκ ἐνάρθρ.) « Ἡ λίαν φιλότης, « Αἰσχλ. Σωκρ., ἡ ὑπερβάλλουσα. « Τὴν λίαν ὕβριν τοῦτου, « Ξεν. « Τὰ λίαν ἦσαν ἐπαινῶ τοῦ μηδὲν ἄγαν, « Εὐρ. « Μίσθωτον τὸ λίαν, « τοῦτ. (καὶ πρὸς ὑπερθ.) « Βέλτιστα λίαν πράττει, « Πλάτ. (ἐκ μὲ πρόθ.) « Ὑπὲρ λίαν, « Γρρ., ὑπὲρ πάντα λόγον, (παρβλ. Ἄγαν).

Λιανθής, ές (ὁ, ἡ), Π. [ἄλι, ἄνθος]. πολλὰ ἀνθήσας, γεμάτος ἄνθη, (ἄλλ. διορθ. Ἁλιανθής).

Λιαρὸς [λιάζω], ά, όν, Π. ἀντὶ Χλιαρός, συγχεραμένος· (συνκδχ.) τερπνός, εὐάρεστος. (ἐπὶ ἀνέμ.) = Λιγύπνοος, (ἐν γέν.) γλυκύς. « Γάλα—, « Θκρ., (παρβλ. Ἀαρὰς καὶ Ἀραιός).

ψΛίασμα (τὸ), = Χλίασμα, νερὸν γλυκερόν.

Λίβα, αἰτ. τοῦ Λίψ. 2) Π. ἀντὶ Λιβάς, αἰτ. τοῦ Λιβάς.

Λιβάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λιβάς. « Περὶ Φενεὸν δ' ἐστὶ καὶ τὸ καλούμενον Στυγὸς ὕδωρ, λιβάδιον ὀλιθρίου ὕδατος, « Στρβ. « Ὀρύττουσιν ἐκ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν ἐνυγρόν τινα ποτίμου λιβάδια, « Πλ. 2) (μεγν.) = Λειμών, τόπος κάθυδρος.

καὶ (ἑπτα.) πάντοτε γλυκάζων, λιβάδι.
Λιβάζω [λιβάς], Μ. άσω, = Λείβω, χύνω, (καὶ παθ.) χύνομαι, στάζω· ἀναβλύζω, (συνεκδ.) καταβρέω, φθείρομαι.
Λιβανίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λιβανος.
Λιβανίζω, Μ. ίσω. Μυρίζω τὸν λιβάνι.
Λιβανικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὸν λίβανον.
Λιβάνινος, η, ον. Κατεσκευασμένος μὲ (ἀπὸ) λιβάνι.
Λιβανοειδής, ές (ὁ, ἡ), = Λιβανώδης.
Λιβανοκαΐα (ἡ). τὸ νὰ καίῃ τις λιβάνι.
Λιβανομάνα (ἡ). μάνα τῆς λιβάνου, λιβανωτός.
Λιβανομαντεία (ἡ). ἡ ἀγυρτεία τοῦ λιβανομαντέως.
Λιβανόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων ἀπὸ τὴς παρατηρήσεως τοῦ καπνοῦ τοῦ λιβάνου.
Λιβανοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν λίβανον.
Λίβανος (ὁ καὶ σπν. ἡ), [Ἑβρ.], εἰδ. δένδρου ἀπὸ τοῦ ὁπ. στάζει ὁ 2)=Λιβανωτός, τὸ λιβάνι. ▪ Συρίας δ' ὡς λιβάνου καπνός, α Εὐρ. 3) Π. ἀντὶ Λιβανωτίς. ▪ Σαμψύχου λιβάνου τε νέους κλάδας, α Νίκ.
Λιβανοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) λίβανον. 2) (εἰς τὴν Αἴγυπτ.) ὁ προσφέρων τὸν εἰς τὰς θυσίας λίβανον.
Λιβανοχρους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα λιβάνου.
Λιβανόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκευάζω (λιβανωτόνω) μὲ λίβανον.
Λιβανώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ λιβάνου, ὅμοιος μὲ λίβανον.
Λιβανωτίζω, Μ. ίσω. Καπνίζω μὲ λιβάνι. 2) = Λιβανίζω.
Λιβανώτινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ λιβανωτὸν ἢ λιβανωτίδα.
Λιβανώτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λιβανωτός.
Λιβανωτίς, ίδος (ἡ), εἶδος ἀρωματ. φυτοῦ, (καιν.) δενδρολίβανον, (Λατ.) ῥοσμαρίν. 2) ἄλλο εἶδος φυτοῦ σκιαδοφόρου, (Δισκορ. Γ. 87 καὶ Θεόφρ. Θ'. 126). 3) (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λιβανωτρίς.
Λιβανωτόν (τὸ), = Λιβανωτός. 2) = Λιβανωτρίς, θυμιατήριον.
Λιβανωτοπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥίμπτ-
Λιβανωτοπώλης, ου (ὁ), = Λιβανοπώλης.
Λιβανωτός (ὁ καὶ σπν. ἡ), τὰ κόμμι τῆς λιβάνου, λιβάνι, θυμίαμα. ▪ Λιβανωτὸν δεῦρά τις καὶ πῦρ δότω, ὅπως ἂν εὔξωμαι, α Δρῦφ. 2) (συνεκδ.) τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου ἐπωλεῖτο ὁ λιβανωτός. ▪ Περιῆλθον εἰς τὰ σκόροδα καὶ τὰ κρόμμυα καὶ τὸν λιβανωτόν, α (Εὔπ. παρὰ) Πλούτ.
Λιβανωτοφόρος (ὁ, ἡ), = Λιβανοφόρος.
Λιβανωτρίς, ίδος (ἡ). κοινῶς διὰ λιβάνι, λιβανοθήκη, ἢ θυμιατήριον.
Λιβάς [λείβω], άδος (ἡ). σταλαγμὸς ὁποιουδήποτε ὑγροῦ, (ἐν γέν.) πηγὴ ὕδατος. ▪ Λιβάδας καλεῖσθαι τὰ ἀπὸ τῶν ὀμβρίων ὑδάτων διηθούμενα καὶ κατὰ γῆς ἐν στεγνοῖς καὶ σκιεροῖς τόποις συνιστηκότα, καθάπερ ἐν ἀγγείοις, α Γλσ. Γεωπον. ▪ Δακρύων (▪ Γάλακτος, ▪ Πλέκτρου) λιβάδας, α Εὐρ., Ἀπλλν.
Λιβήθρον (τὸ), = Λειβήθρον.
†Λίβιον (τὸ), Λατ. libum, πλακούντιόν τι προσφερόμενον εἰς τὰς θυσίας.
Λιβόνοτος (ὁ). ἄνεμός τις δυτικονότιος, (ἄλλ.) Λευκόνοτος.
Λίβος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Λιβάς. 2)=Λίβων.
Λιβοστίνιξ, ικος (ὁ), = Λιβονοτος.
Λιβρός [λείβω], ά, όν, Π. ὑγρός, σταλάζων, κάθυγρος. 2) (συνεκδ.) ζοφώδης, ὁμιχλώδης.
Λιβυς (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ. 2) εἶδ. ὄφεως, (ἄλλ.) Λιβυς.
Λιβυρνίς, ίδος (ἡ), [Ἔθν.], εἶδ. ταχυπλόου, κάτεργον, (Γαλλ.) galère.
Λίβυς, υος (ὁ), κάτοικος τῆς Λιβύης. 2) = Λιβυκός. 3) (οὐσ.) εἶδ. ὄφεως μὴ φαρμακεροῦ.
Λιβυσσα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Λίβυς, Λιβυκή.
Λίγα, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Λιγέως.
Λιγαίνω, Μ. ανῶ, Π. φωνάζω (ψάλλω, ἠχῶ) μὲ λιγυρὰν φωνήν.
Λιγγούριον (τὸ), = Δυγκούριον.
Λίγδα, ης (ἡ), Π. = Λίγδος.
Λίγδην, ἐπίρ. Π. [λίζω]. ἀκροθιγῶς, ἐπιπολαίως, (χυδ.) τσαγγρανιστά.
Λίγδος (ὁ), [λίζω], = Ἰγδη, γυδί, (Τσρκ.) χαβάνι. 2) χωνευτήριον ἢ καλοῦπι τῶν μεταλλουργῶν, (ἄλλ.) Χοάνη.
Λίγειος, α, ον, = Λιγύς, (ἐπὶ φων.) ὀξύς, διαπεραστικός.
Λιγέως [λιγύς], ἐπίρ. Μὲ λιγυρὰν (διαπεραστικὴν ἢ μελῳδικὴν) φωνήν.
‡Λιγήϊος, ἠη, ϊον, Ἰων. ἀντὶ Λίγειος.
†Λίγνον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Λέγνον.
‡Λιγνύεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Λιγνώδης, [ἐκ τοῦ
Λιγνύς [συγγ. τῷ Αὐγή], ύος (ἡ). φλόγα μὲ καπνόν· καπνὸς μαῦρος ἀπὸ ξύλου (καθὼς ὁ τῶν κεραμικῶν καμίνων ἐξ Κνίσσα)· καπνιά. ▪ Ἀλλοῦ γὰρ ἐπίχεε, ἕως ἂν αἰθαλώσας λιγνὺν φυτάρχῃ, ▪ Δσκρ.
Λιγνυώδης, ες (ὁ, ἡ). γεμάτος ἀπὸ ἢ ὅμοιος μὲ λιγνύν (καπνὸν ἢ καπνιάν). ▪ Γλῶσσα —, ▪ Ἱππκρ. ▪ Λιγνυώδεα πτυελα, α αὐτ.
†Λιγνωτός, ἡ, όν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λεγνωτός.
Λίγξε, Π. ἀντὶ Ἔλιγξεν, ἀόρ. τοῦ Λίγω.
Λιγουρακώτιλος, η, ον, Δ. ἀντὶ Λιγυροκώτιλος.
Δ.γουρός, ή, όν, Δ. ἀντὶ Λιγυρός.
Διγυηχής, ες (ὁ, ἡ), Π. ὁ λιγέως ἠχῶν, λιγυρός, μελῳδικός.
Λιγύθροος-ους (ὁ, ἡ), Π. = Λιγύφωνος.
Λιγύκροτος (ὁ, ἡ), Π. = Λιγυηχής.
Λιγύμολπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μέλπων (ᾄδων) μὲ λιγυρὰν φωνήν.
†Λιγύμοχθος, ἐσφαλμ. ἀντὶ
Λιγύμυθος (ὁ, ἡ), Π. = Λιγύφθογγος.
Λιγυπνείων (ἡ Λιγὺ πνείων), ωνος, καὶ Λιγύπναιος, ἀντὶ
Λιγύπνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. (ἄνεμος) ὁ πνέων μὲ λιγυρὰν (στριζούσαν ἢ γλυκεῖαν) πνοήν, (κοιν. ἀπὸ τοῦ [ταλ.) φρέσκος, (χαρβλ.) δαμπρος.
Λιγυπτερύφωνος καὶ
Λιγυπτέρυγος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. τὰ πτερὰ κάμνουν λιγυρὸν ἦχον. ▪ Τέττιξ, ▪ Ἔπγρ.
Λιγυρίζω, Μ. ίσω, = Λιγαίνω.
Λιγυροθροος-ους (ὁ, ἡ), = Λιγύθροος.
‡Λιγυρόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. = Λιγυηχής, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Λυρόκτυπος).
Λιγυροκώτιλος, η, ον, Π. ὁ φλυαρῶν (κακῶ θέλοντι) μὲ λιγυρὰν φωνήν.
Λιγυρόπνοος-ους (ὁ, ἡ), = Λιγύπνοος.
Λίγυρος (ὁ), εἶδος κολυτ. λίθου, ἠλέκτρου, εὑρισκομένου εἰς ἢ φερομένου ἀπὸ τὴν Λιγουρίαν, (ἴσως) = Λυγκούριον ἢ (τὸ καιν.) Λαζοῦρι. (καὶ Σημ. ὅτι καὶ παρὰ τοῖς Βυζαντ. τὸ κυανοῦν [Λαζουρὶ] χρῶμα ἐλέγετο παρομοίως Βένετον, ἀπὸ τοῦ τόπου ὅπου κατ' ἐξοχὴν ἐκατεσκευάζετο).
Λιγυρός, ά, όν, (ξ ἐπίρ.) -υρῶς, = Λιγύς.
Λιγυρόφωνος (ὁ, ἡ), = Λιγύφωνος.
Λιγυρῶς, ἐπίρ. Λιγέως.
Λιγύς, εια, ύ, Π. [λίζω]. (κυρ. ἐπὶ ἤχου) ὀξύς, λεπτός, διαπεραστικός· καθαρός, μελῳδικός, (Γαλλ.) sonore, (ἴδε Ἀρστ. περὶ Ἀκουσ. 804, 21, ἢ παρβλ.) ἀμπρός, (ὀθ. ἐπὶ ῥητόρ.) εὐφραδής· (ἐπὶ ἀνέμου) = Διγύπνοος· (ἐν γέν.) γλυκύς, εὐάρεστος, νόστιμος, (ὀθ. τὸ κοιν.) λιγερή. ▪ Σύμβολον ἀπάντων ἡδίστων ἢ λιγυρώτατον, α Ἰσκρ. (εἰς τὸν Ξενοφ.) ▪ Οὐρὰ λιγυρά, ▪ Κυνηγ. Δ. ά., = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λιγυρὰ, εὐλύγιστος, (καθὼς καὶ τὸ) ▪ Μάστιξ λιγυρὰ, ▪ Ὁμ., Σοφ.
Λίγυς, υος (ὁ), ὁ ἐκ τῆς Λιγουρίας, (ὀθ.
Λιγυστικόν (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (Γαλλ.) liveche.
Λιγύφθογγος (ὁ, ἡ), Π. = Λιγύφωνος.
† Λιγυφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὔμει-
Λιγύφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λιγυρὰν (καθαρὰν, λαμπρὰν, μελῳδικὴν κτλ.) φωνήν. ▪ Ἀηδών —, ▪ Θηρ.
Δίζω [ὄνματπ.], Μ. λίγξω, (κυρ.) κάμνω λίγκ (καθὼς τὸ τιναζόμενον βέλος), σφρίζω. (συνεκδ.) σχίζω ἐπιπολαίως (περνῶν ἐπάνωθέν τινος), τσαγγρανίζω.
Λίην, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Λίαν.
Λίθ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Λίθα.
Λιθαγωγός (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (μεταφέρων) λίθους ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.
Λιθάζω, Μ. άσω, = Λιθοβολῶ. 2) = Λιθοποιῶ.
Λίθαξ, ακος (ἡ καὶ ὁ). σκληρὸς, πετρώδης. ‖. (οὐσ.) ὑποκορ. τοῦ Λιθος, λιθάρι· πετράδι.
Λιθαργύρεος, α, ον, Π. ἀντὶ
Λιθαργύρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ λιθάργυρον.
Λιθάργυρος (ἡ). ὁ ἑνωμένος μετὰ τοῦ ἀργύρου καὶ ἐξαγοποιούμενος εἰς τὴν χώνευσιν αὐτοῦ μόλιβδος, (ἄλλ.) ἀφρὸς ἢ ἄνθος ἀργύρου, (Τουρκ.) μουρτεσέγκι. ▪ Λιθάργυρος λευκή, ▪ Γλσ., τὸ Ψιμύθιον. 2) μίγμα τι ἀργύρου καὶ μολίβδου πρὸς κατασκευὴν ἀγγείων, (ἄλλ.) Ψευδάργυρος. 3) Π. ἀντὶ Λιθαργύρινος. ▪ Ὅλπη —, α Ἀθ.
Λιθαργυροφανὴς, ές (ὁ, ἡ). λιθαργύρῳ ὅμοιος.
Λιθαρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Λιθάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λίθος, πετράδι, (πολύτ.), πετραδάκι.
Λιθας, άδος (ἡ), Π. = Λίθαξ, λιθάρι.
Λιθασμὸς (ὁ), [λιθάζω]. λιθοβολημα.
Λιθαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ λιθάζων (λιθοβολῶν)

Λιθαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἢ χρησιμεύων πρὸς λιθασμόν.

Λιθάω-ῶ, Μ. ...; Ἔχω (Περιέχω) λίθους ἢ (εἰς τὴν κύζιν) λίθον, (κατὰ τὸν ψωτ. εὑρησετόν. οὗ) Λιθιάω.

Διθεία (ἡ). Ὕλη πετρῶν δι' οἰκοδομάς. 2) (Γρφ.) λίθοι πολύτιμοι, πετράδια.

Λίθειος, α ἢ ος, ον, = Λίθινος.

Λιθένδυτος (ὁ, ἡ). ἐνδυμένος (σκεπασμένος [Τουρκ.] καπλαδισμένος) μὲ λίθους.

Λίθεος, α, ον, Π. ἀντὶ Λίθινος.

Λιθηλογής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. κτισμένος μὲ λίθους λαγάδας.

Λιθία (ἡ), = Λιθίασις.

Λιθιαῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Λιθώδης ἢ Λίθινος.

Λιθιακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τοὺς (πολυτ.) λίθους. (ὀθ.) « Λιθιακὰ (ἐν. βιβλία), « σύγγραμμα (πραγματεία) περὶ πολυτ. λίθων.

Λιθίασις, εως (ἡ). νόσος τις περὶ τὴν κύστιν, (κοιν.) πέτρα. 2) ὑπερσάρκωσίς τις σκληρὰ σχηματιζομένη εἰς τὰ βλέφαρα, [ἐκ τοῦ

Λιθιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω ἀπὸ πέτραν (λίθον) εἰς τὴν φούσκαν ἢ ἀπὸ ἀρθρῖτιν.

Λιθίδιον (τὸ), = Λιθάριον.

Λιθίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω λίθαν.

Λιθικὸς, ἡ, όν, = Λιθιακὸς.

Λίθινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ λίθον, πέτρινος. « Λίθινος θάνατος, « Ἱππόδ. « Λίθινος ἀνδριάς, « Ακ. « Λίθινος κόρη, « Ἀθ. (καὶ ἑλλ. ὡς οὐσ.) « Τιμᾶς εἵνεκα τῶν λιθίνων, « Ἐπιγρ.

Λιθί-ως, ἐπίρ. Ὡς λίθινος.

Λίθιον (τὸ), = Λιθάριον.

Λιθίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω λίθαν.

Λιθικὸς, ἡ, όν, = Λιθιακὸς.

Λίθινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ λίθον, πέτρινος. « Λίθινος θάνατος, « Ἱππόδ. « Λίθινος ἀνδριάς, « Ακ. « Λίθινος κόρη, « Ἀθ. (καὶ ἑλλ. ὡς οὐσ.) « Τιμᾶς εἵνεκα τῶν λιθίνων, « Ἐπιγρ.

Λιθί-ως, ἐπίρ. Ὡς λίθινος.

Λίθιον (τὸ), = Λιθάριον.

Λιθίς, ἴδος (ἡ), = Λιθάς.

Λιθοβλὴς, ῆτος καὶ

Λιθόβλητος (ὁ, ἡ), = Λιθοβόλητος. 2) Π. = Λιθοκόλλητος.

Λιθοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Πετροβολῶ· φονεύω διὰ τῆς λιθοβολίας.

Λιθοβολήσιμος (ὁ, ἡ). ἄξιος νὰ λιθοβοληθῇ, ἢ = τῷ

Λιθοβλήτος (ὁ, ἡ). ὁ λιθοβοληθεὶς ἢ ἐκτελούμενος διὰ λιθοβολίας, (παρβλ.) δεῖσμος.

Λιθοβολία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ λιθοβολεῖν, λιθοβόλημα.

Λιθόβολος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ λιθοβολῶν. ‖. (οὐσ. 1) στρατιώτης ῥίπτων λίθους, (Ἄλλος παρὰ τὸν ὀφενδονήτην, ἴδε Θκ. ΣΤ', 69) καὶ 2) (ξθηλ.) μηχανὴ διὰ τῆς ὀπ. σφενδονίζων λίθους. 3) (παροξ.) = Λιθόβλητος. « Λιθόβολον αἷμα, « Εὐρ., ὁ διὰ λιθοβολίας θάνατος.

Λιθόγληνος (ὁ, ἡ), Π. = Λιθοδερκής. « Μέδουσα—, « Νόνν.

Λιθογλύπτης, ου (ὁ). ὁ γλύφων (σκαλίζων γράμματα κτλ. ἐπάνω εἰς) λίθους.

Λιθογλυφὴς, ἐος (ὁ, ἡ). γλυμμένος (σκαλισμένος) εἰς λίθον.

Λιθογλυφία (ἡ). σκάλισμα διὰ τῆς γλυφίδος ἐπάνω εἰς λίθον, [ἐκ τοῦ

Λιθόγλυφος (ὁ), (παροξ.) = Λιθογλύπτης, (προπαροξ.) = Λιθογλυφὴς.

Λιθογλώχιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λιθίνας γλωχῖνας (ὀξεῖς λίθους).

Λιθογνωμικὰς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λιθογνώμονα καὶ τὴν τέχνην του, (ὀθ.) « Λιθογνωμικὸν (ἐνν. βιβλίον), « Σβ., σύγγραμμα περὶ τούτου.

Λιθογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων ἐξ ἐπαγγέλματος ἢ κατ' ἐμπειρίαν τοὺς πολυτ. λίθους.

Λιθογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν λίθον (προξενῶν λιθίασιν). « Ὕδωρ—, « Δσκρ.

Λιθόδενδρον (τὸ). τὸ κοράλλιον, (κατὰ λέξ.) δένδρον ἀπολιθωμένον ἢ δενδρειδὴς ἀπολίθωσις.

Λιθοδερκὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [λίθος, δέρκομαι]. ὁ ἀπολιθόνων μὲ μόνον τὸ βλέμμα του.

Λιθοδέρμας (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λίθινον ἢ λιθώδες δέρμα (ὄστρεον ἢ ὄστρακον ἀντὶ δέρματος). « Χελώνη—, « Ἐμπεδ.

†Λιθοδικτέω-ῶ, Μ. ήσω. [λίθ. δικεῖν], = Λιθοβολέω.

Λιθόδμητος, κατὰ συγκ. ἀντὶ

Λιθοδόμητος (ὁ, ἡ). λιθοκτίστος.

Λιθοδόμος (ὁ, ἡ). ὁ οἰκοδομῶν μὲ λίθους, κτίστης.

Λιθοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἴδος λίθου, ὅμοιος μὲ λίθον.

Λιθοεργὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μεταβάλλων εἰς λίθον. « Μέδουσα—, « Ὀπτ.

Λιθοεργὸς (ὁ, ἡ), = Λιθοεργὴς. 2) (οὐσ. ἀρσ.) = Λιθουργὸς, λιθοξόος.

Λιθοθλάστης, ου (ὁ), [λιθ. θλάω]. ἐργαλ. (σφυρὶ) μὲ τὸ ὀπ. συντρίβουν λίθους.

Λιθοκάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λιθίνην καρδίαν, σκληρόκαρδος.

Λιθοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λιθώδη (σκληρὰν) κεφαλήν.

Λιθοκόλλα, ης (ἡ). μίγμα τι πρὸς συγκόλλησιν λίθων.

Λιθοκολλήτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κολλημένους ἐπάνω του πολυτ. λίθους (πετράδια)· (ἐνίοτε) σκεπασμένος μὲ μάρμαρα.

Λιθόκολλος (ὁ, ἡ), = Λιθοκόλλητος.

Λιθοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Πελεκῶ) λίθους.

Λιθοκοπία (ἡ). κόψιμον (πελέκημα) λίθων. 2) = Λιθοβολία.

Λιθοκοπικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λιθοκόπον ἢ τὴν λιθοκοπίαν. « Λιθοκοπικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ λιθοκόπου.

Λιθοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων (πελεκῶν) λίθους. ‖. (οὐσ.) πετρᾶς, λιθοξόος.

Λιθοκρήθεμνος (ὁ, ἡ), Π. [λ. κρήζεμνον]. στεφανωμένος (τριγυρισμένος) μὲ πέτρας.

Λιθοκτονία (ἡ). ὁ διὰ λιθοβολίας θάνατος.

Λιθολάβος (ὁ). ἐργαλ. χειρουργ. πρὸς λιθουλαίαν.

Λιθολαμπὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων διὰ τοὺς ἐπ' αὐτῷ πολυτ. λίθους.

Λιθολεσταίω, Μ. ήσω. Λιθοβολῶ, (παθ.) γίνομαι=

Λιθόλευστος (ὁ, ἡ), [λ. λεύω]. = Λιθόβλητος ἢ Λιθοβολήσιμος. « Ἄρης—, « Σοφ., = Λιθοκτονία.

Λιθολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω (συνήθ. δὲ Κτίζω μόνον μὲ λαγάδας) λίθους, κτίζω ξερολίθι.

Λιθολόγημα (τὸ). τοιχίον κτισθὲν διὰ λιθολογίας (μὲ λίθους λαγάδας), ξερολίθι. (ἐνίοτε) ψηφοθέτημα.

Λιθολογία (ἡ). συλλογὴ καὶ συναρμογὴ λίθων πρὸς οἰκοδομήν.

Λιθολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων ἢ ἐκλέγων καὶ συναρμόζων πρὸς οἰκοδομὴν λίθους κτίστης, τοιχοποιός.

Λιθομανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν ἔχει μανίαν (τρελλαινόμενος ὁ.ά) τοὺς πολυτ. λίθους.

†Λιθομαυλία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Λίθῳ μυλίῳ.

Λιθοξεσὸς (ὁ, ἡ), [λ. ξέω]. σκαλισμένος μὲ εἰς (ἢ κατεσκευασμένος ἀπὸ σκελετὸν) πέτραν.

Λιθοξόανος (ὁ, ἡ), Π. σκαλισμένος μὲ λίθινα ξόανα ἢ μὲ λίθους ἀπὸ τῶν ὁπ. εἶναι σκαλισμένα ἀνάγλυφα.

Λιθοξοεῖον (τὸ), τὸ ἐργαστήριον ἢ λιθοξόου, πετρόδικον.

Λιθοξοέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λαξεύω.

Λιθοξοϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ ξέειν (πελεκᾶν) λίθους. ‖. (οὐσ.) πετρᾶς.

Λιθοπλίνθινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἐκ λιθοπλίνθων.

Λιθόπλινθος (ἡ). πλίνθος λίθου ἢ λιθίνη. τούβουλον.

Λιθοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ (τὸν μεταβάλλω εἰς) λίθον, ἀπολιθόνω. [ἐκ τοῦ

Λιθοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ μεταβάλλων τι ἢ τινὰ εἰς λίθον, ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἀπολιθόνειν. (ἰατρ.) λιθογόνος.

Λιθοπρίστης, ου (ὁ). ὁ πρίζων (πριονίζων) λίθους, πριονιστὴς μαρμάρων.

Λιθόρρινος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λιθόδερμος.

Λίθος (ὁ, ᾗ ἡ). πέτρα· βράχος, λιθάρι. (ἰδιωτ. θηλ.) πέτρα πολύτιμος, πετράδι ἢ μάρμαρον. (ἰατρ.) ἡ πέτρα τῆς φούσκας (ὀθ. Λιθίασις)· (ἰδιωνυμ. εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ πέτρινον βῆμα ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἐδικηγόρουν εἰς τὴν Πνύκα· ἡ πέτρα ἐπὶ τῆς ὁπ. ἐκήρυττεν εἰς τὴν ἀγορὰν ὁ κῆρυξ (ἐπ' αὐτῆς ἔδιδαν τὸν ὅρκον καὶ οἱ βεσμοθέται). « Σωτὴρ λίθος, « Ἱερ., ἢ ὕελος. « Δυδία—, « Σοφ., ἢ (ἄλλ.) Βύσσινος. « Ἡμαγαρῖτις λίθος, « Ἀθ., Θρᾳ. « Παρία—, « Θκρ., τὸ λευκότατον μάρμαρον. « Τὸν ἀπὸ γραμμῆς κινεῖ λίθον, « αὐτ., ἴδε Γραμμή.

Λιθοσπαδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [λ. σπάω]. (τρύπα) σχηματισθεῖσα διὰ τῆς ἀποσπάσεως λίθου.

Λιθόσπερμον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ [τοῦ ὁπ. τὸ σπέρμα εἶνε σκληρὸν ὡς λίθος], (Γαλλ.) **grémil**.

Λιθοσσὸς (ὁ, ἡ), Π. [λ. σεύω]. ὁ διώκων (ἀποσοβῶν) τινα μὲ λίθους.

Λιθοστεγὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στέγην (ὀροφὴν) ἐκ λίθων.

Λιθοστερέμνιος (ὁ, ἡ). σκληρὸς (στερέμνιος) ὡς λίθος.

Λιθόστρωτος (ὁ, ἡ). στρωμένος μὲ λίθους (Τουρκ. καλδιρίμι) ἢ μὲ πεταδάκια (καθὼς τὸ Μωσαϊκόν).

†Λιθοτομεῖον (τὸ), = Λατομεῖον.

Λιθοτομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λατομέω. ‖. (παθ.) μὲ σχίζουν ἕνα μοῦ ἐκβάλουν λίθον (τῆς κύστεως).

Λιθοτομία (ἡ), = Λατομία, κόψιμον (βγάλσιμον) πέτρας καὶ αὐτὴ ἡ κομμένη πέτρα, (συνεχ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. παθ.) = Λατομεῖον. (ἐνίοτε χειρουργ.) ἡ διὰ τομῆς ἐξαγωγὴ τῆς πέτρας ἀπὸ τὴν κύστιν.

Λιθοτομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ

ἐπιτήδειος πρὸς λιθοτομίαν. ¤ Λιθοτομικὴ, ¤ ἡ τέχνη τοῦ λιθοτόμου.

Λιθοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ τέμνων (κόπτων) λίθους, πετρᾶς. (χειρουργ.) ὁ κόπτων καὶ ἐκβάλλων τὴν ἐν τῷ σώματι πέτραν. ‖. (οὐσ.) Λιθοτόμον (τὸ), τὸ πρὸς λιθοτομίαν χρήσιμον χειρουργ. ἐργαλεῖον.

Λιθότομος (ὁ,ἡ). κομμένος (πελεκημένος) μέσα εἰς ἡ ἀπὸ τὴν πέτραν.

Λιθοτράχηλος (ὁ, ἡ). (μτφορ.) = Σκληροτράχηλος.

Λιθοτριβικὸς, ἡ, όν. Ὁ γρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τρίψιμον ¦ θρύλευμα, ὑάλισμα) τῶν πολυτ λίθων.

Λιθότριπος (ὁ, ἡ). λ θώδης (σκληρὸς) τὸν τράχηλον, ἀπότομος, ἄσπλαγχνος.

Λιθουλκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἕλκω (τραβῶ, ἐβγάζω) λίθους ἀπὸ τὸ λατομεῖον.

Λιθουλκὶς (ὁ, ἡ). ὁ τραβῶν (ἐβγάζων) ἀπὸ τὸ λατομεῖον λίθους. ‖. (ιδιωτ. ¦ εἰδ. μεγαντὴς πρὸς τοῦτο. (ἰατρ.) = Λιθοτόμον.

Λιθουργεῖον (τὸ), εὐχρηστότ. τὸ Λιθούργιον.

Λιθουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι (δουλεύω) πέτρας. 2) = Λιθοπλοκέω.

Λιθουργὶς, ιδος (ἡ). κατεργασμένος ἀπὸ πέτραν

Λιθουργία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τοῦ λιθουργοῦ. 2) (παλ.) = Λατομεῖον.

Λιθουργικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λιθουργὸν ὁ χρησιμεύων πρὸς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τὴν λιθουργίαν.

Λιθούργιον (τὸ). ἐργαστήριον λιθουργοῦ.

Λιθουργὸς (ὁ,ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (δουλεύων) πέτρας ἢ γρησιμεύων πρὸς τοῦτο. ‖. (οὐσ.) λιθυξόες.

Λιθουργία (ἡ). τὸ νὰ κατουρῇ τις λίθους (ἄμμον).

Λιθοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (βαστάζω) λίθους, [ἐκ τοῦ

Λιθοφόρος (ὁ,ἡ). ὁ κουβαλῶν (μεταφέρων) λίθους ἢ γρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Λιθόχροος-ους (ὁ, ἡ). Π. λίθῳ ὅμοιος.

Λιθόχρυσος (ὁ,ἡ). χρυσοῦς ἢ λιθοκόλλητος.

Λιθοψαίστης (ὁ, ἡ). Π. [λ. ψαίω]. ὁ τρίβων (ὑαλίζων, δουλεύων) τοὺς πολυτ λίθους.

Λιθόω-ῶ, Μ. ώσω, = Λιθοποιέω. Ἴδε Βροτόω.

Λιθώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (σκληρὸς ὡς ἂν τὸν) λίθον, πετρώδης. (μτφορ.) λιθοκάρδιος.

Λιθωδία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ λιθώδους, σκληρότης λίθου.

Λιθωδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει λίθου.

Λιθωμα (τὸ). λιθῶδες φῦμα, ὄζος, τύλος.

Λιθωμότης, ου (ὁ). ὁ ὠμόσας (ὁρκισθεὶς) εἰς τὸν ἐν τῷ Πυκνὶ λίθον, ῥήτωρ ζημίωσις.

Λιθώπης, ους (ὁ) καὶ Λιθῶπις, ιδος (ἡ). Π. ὁ ἔχων ὄψιν λίθου, λιθοειδὴς.

Λίθωσις, εως (ἡ), τὸ εἰσ. τοῦ Λιθόω, ἀπολίθωσις. 2) = Λιθεία (2).

Λιθωτὸς, ἡ, όν. Ἀπολιθωμένος ἢ Λίθινος ἢ Λιθοκόλλητος.

Λικμαίνω, Μ. ήσω, = Λικμάω.

Λικμαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προορατεύων τοὺς λικμῶντας τὸν σῖτον κτλ.

Λικμάς, άδος (ἡ), = Θρίναξ, λικμητήριον.

Λικμάω-ῶ [λικμός]. Μ. ήσω, = Δικμίζω. (ἐν γέν.) ξεχωρίζω, ξεδιαλέγω.

Λίκμησις, εως (ἡ). τὸ εἰσ. τοῦ προηγ., λίχνισμα.

Δικμητὴρ, (ὁ), Π. ἀντὶ Λικμητής.

Λικμητήριον (τὸ). τὸ ἐργαλεῖον (φτυάρι κτλ.) μὲ τὸ ὁπ. λιχνίζουν, λιχνιστῆρι.

Λικμητηρὶς, ίδος (ἡ), = Λικμητήριον.

Λικμητὴς, οῦ (ὁ). ὁ λικμίζων, λιχνιζής.

Λικμητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ λικμίζειν.

Λικμητὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις καὶ ὁ καιρὸς τοῦ λιχνίσματος.

Λικμήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Λικμητής.

Λικμίζω, Μ. ίσω. Ἀναστατώνω τὸ γέννημα εἰς τὸ ἅλῶνι ἵνα χωρισθῇ ἀεριζόμενον ἀπὸ τὰ ἄχυρα, λιχνίζω, [ἐκ τοῦ

Λικνὰς (ὁ, [λίκνον]. = Λικμητήριον.

Λικνοφόρος (ὁ, ἡ), = Λικνοφόρος.

Λικνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λίκνον.

†Λικνίζω, Μ. ίσω, = Λικμίζω.

Λικνίτης, ου (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Διόνυσος (ὡς τιμώμενος ὑπὸ τῶν Λικνοφόρων).

Λικνοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κομωμένος εἰς) κόσμον λίκνου.

Λίκνον (τὸ). [λέγω]. κόσκινον πλεκτὸν ἀπὸ λυγαριὰν διὰ λιχνισμα, (κοιν.) δερμόνι. 2) σκεῦος ἱερὸν ἐντὸς τοῦ ὁπ. ἐφερωφέρουτο αἱ ἀπαρχαὶ τῶν καρπῶν εἰς τοὺς θεούς. ¤ Φορτηθὲν πολλάκι μιτροδέτου λεῖκνον ὕπερθε κεφαλῆς, ¤ Ἐπιγρ. 3) κούνια μικροῦ παιδιοῦ. ¤ Σὲ δὲ κοίμισεν λίκνῳ ἐνὶ χρυσῷ, ¤ Καλλ.

Δικνοστεφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λικνοφορέω, [ἐκ τοῦ

Λικνοστεφὴς, ές (ὁ, ἡ), ὁ φέρων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του (στεφανωμένος μὲ) λίκνον, (ὑηλ.) = Λικνοφόρος.

Λικνοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Λικνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του) τὸ ἱερὸν λίκνον εἰς τὰς Βακχικὰς πομπάς.

Λικριφὶς, ἐπ. β. Π. [λίχρος] πλάγια, πρὸς ἢ ἀπὸ τὸ πλάγι.

Λικροὶ (οἱ), τὰ κλαδιὰ τῶν ἐλαφροκεράτων.

Λικτὴς, οῦ (ὁ). ὁ λείχων (γλείφων).

Λιλαίομαι (χ. Μ.), (παρτ. Ἐλίλαμαι, πρκ. Λελίημαι], Π. [λέω]. (τὸ γεν. ἢ ἀπαρ.) ἐπιθυμῶ μὲ ὑπερβολὴν (κοιν. λαχταρῶ) καὶ προσπαθῶ ν' ἀπολαύσω τι. ¤ Φόρτιο (¤ Πολέμιο) λιλ., ¤ Ὁμ., Ἡσ. (καὶ πρὸς ἄπαρ.) ¤ Λελαισμένη χρυσὸς ἄστι, ¤ Λ. Φ. ¤ Πρωτ' ἄστυ λιλαίεσθαι, ¤ Ὑδ. Ο. (ἢ πρόθετ.) «Φοίνικος λελαίεο, ¤ Ὑδ. Α. (ἢ ἀπολ. κατὰ μτχ.) ¤ Βίον (θὼς Δαναὸν λελιημένοι, ¤ Λ. Μ. Π., πρόθυμοι, σπεύδοντες.

Λιμαγχέω-ῶ [λιμὸς, ἄγχω], Μ. ήσω, = Λιμοκτονέω. (ὅθεν

Λιμάγχης, ους καὶ

Λιμαγχία (ἡ), = Λιμοκτονία, (ἰατρ.) αὐστηροτάτη δίαιτα.

Λιμαγχικὸς, ἡ, όν. Ὁ λιμοκτονῶν ἢ λιμοκτονούμενος.

Λιμαγχονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λιμαγχέω.

Λιμαγχόνη καὶ

Λιμαγχόνησις, εως (ἡ), = Λιμαγχία.

Λιμαίνω, Μ. ανῶ. Πάσχω ὑπὸ λιμοῦ, ἔχω ἔλλειψιν τροφῶν, πεινῶ.

Λιμακώδης, ους (ὁ, ἡ), = Λειμακώδης.

†Λιμβεία (ἡ), νλγ. ἀντὶ Λιχνεία, [ἐκ τοῦ

†Λιμβεύω, Μ. εύσω, νλγ. ἀντὶ Λιχνεύω, [ἐκ τοῦ

†Λίμβος, ἡ ἡ ος, ὁν ἡ ον, νλγ. ἀντὶ Λίχνος.

Λιμβρὸς, ά, όν, Π. = Λιβρὸς (2).

Λιμεναίαρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων (ἐπιστάτης) τοῦ λιμένος.

Λιμεναρχεῖα (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ λιμενάρχου.

Λιμενήγος (ὁ, ἡ), Π. (παρξ.) ὁ ἔχων (σχηματίζων) λιμένα· [προπαρξ.] ὁ περιεχόμενος ἐντὸς λιμένος.

Λιμενήρης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λιμένα, εὐλίμενος.

Λιμενίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω λιμένα.

Λιμένιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λιμὴν, λιμανάκι.

Λιμένιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς λιμένα, ἢ ἐφαρμόσιμος (ἐπιτηδειος εἰς) τοὺς λιμένας.

Λιμενισκεῖον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Λιμενίσκος (ὁ), = Λιμένιον.

Λιμενίτης, ου (ὁ) καὶ Λιμενῖτις, ιδος (ἡ), = Λιμένιος.

Λιμενοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα λιμένος.

†Λιμενοποιία (ἡ). κατασκευὴ τεχνητοῦ λιμένος.

Λιμενοποιϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ συντελῶν πρὸς λιμενοποιΐαν. ¤ Λιμενοποιϊκὴ (ἐνν. βιβλία), ¤ Μθματκ. παλ., σύγγραμμα (διδασκαλία) περὶ λιμενοποιΐας.

Λιμενορμίτης, ου (ὁ), Π. ὁ εὑρισκόμενος ἢ τιμώμενος εἰς τοὺς λιμένας ἢ ὅρμους. (ἐπίθ. τοῦ Πριάπου κλπ.).

Λιμενοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ παρατηρῶν ἢ ἐπιτηρῶν τοὺς λιμένας. ‖. (οὐσ.) ἔφορος λιμένος, λιμενάρχης.

Λιμενουργία (ἡ), = Λιμενοποιΐα.

Λιμενοφυλακεῖα (ἡ). τὸ ἀξίωμα (ἢ ἐπισασία) τοῦ λιμενοφύλακος.

Λιμενοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ λιμένος.

Λιμὴν [σχγ. τῷ Δίμνη], ένος (ὁ). λιμηνῶνας, λιμάνι (μτνμ. καὶ μτφορ.) ἄσυλον, καταφύγιον, (παρβλ. Ὅρμος).

Λιμηρὸς [λιμὸς], ά, όν. Πεινασμένος, λιμασμένος, ψοφῶν τῆς πείνας, (Γαλλ.) famelique.

Λιμνάζω, Μ. άσω. Σχηματίζω λίμνην, στέκω ἀκίνητος ἐν εἴδει λίμνης. ¤ Λιμνάζοντα ὕδατα, ¤ Ἀξ., τὰ (κοιν.) στεκάμενα. 2) (σκν. μτβτ.) ἀντὶ Λιμνόω. ¤ Οἱ ποταμοὶ λιμνάζουσι τὸν τόπον, ¤ Δ. Κρτ.

Λιμναῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος ἢ διαιτώμενος εἰς λίμνην. 2) (ὡς ἐπίθ. τοῦ Διονύσου) ὁ λατρευόμενος εἰς τὰς ἐν Ἀθ. Λίμνας. ‖. Λιμναῖα, Π. (κατὰ παραγωγ.) ἀντὶ Λίμνη.

†Λιμναχὶς, ίδος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Λειμαχὶς.

Λιμνὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Λιμναῖα.

Λιμνασία (ἡ). λίμνασμα νεροῦ πλημμυρήσαντος. (οὕτω διαρθ. ὁ Εὐρ. τὸ Γυμνασία τοῦ Στρβ. Γ. 6΄.).

Λίμνασμα (τὸ) καὶ

Λιμνασμὸς (ὁ), = Λιμνασία.

Λιμνάτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Λιμνήτης καὶ

Λιμνᾶτις, ιδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Λιμνῆτις.

Λιμνεία καὶ

Λίμνευσις, εως (ἡ), = Λιμνασία.

Λίμνη (ἡ), [λείβω]. νερὸν στεκάμενον. μπάρα· βάλτος· (Π.) κόλπος θαλάσσης, λιμήν. ‖. (εἰς τὰς Ἀθ.) τέμενός τι τοῦ

Διονύσου (πιθανῶς προτοῦ βάλτος) πλησίον τοῦ ὅστεως (ὀθ. τὰ ἐν Λίμναις Διονύσια).

Λιμνηγενής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς εἰς τὰς ἐν Ἀθ. Λίμνας, (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀρτέμ.).

Λίμνηθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ ἢ ἀπὸ τῆς λίμνης (τῆς θαλάσσης).

Λιμνῆτις, ιδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ λιμναίου, (ἄλλ.) Ἀθάρκη ἡ Ἀφάρκη.

Λιμνήτης, ου (ὁ) καὶ Λιμνῖτες, ιδος (ἡ), = Λιμναῖος.

Λιμνιάζω, Μ. άσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λιμνάζω.

Λιμνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λίμνη.

Λιμνίδιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν εἰς λίμνην ἢ ἀπὸ προϊόντα (ὀφάρια) λίμνης.

Λιμνοειδής, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ ἔχων σχῆμα λίμνης, ὅμοιος μὲ λίμνην.

Λιμνοθάλασσα, ης (ἡ). λίμνη σχηματισθεῖσα ἀπὸ θαλάσσια νερά, (Γαλλ.) lagune.

Λιμνομάχης, ου (ὁ). δραματικὸς ποιητὴς συναγωνιζόμενος εἰς τὰ ἐν Λίμναις Διονύσια. ✻ Παῖδες λιμνομάχαι, ✻ Ἡσύχ., οἱ ἐν ταῖς Ἀθήναις λίμναις πυγμαχοῦντες.

Λιμνόστρεον (τὸ). ὄστρεον φυλατσόμενον ἢ ἀγρευόμενον εἰς λίμνην (κόλπον) θαλάσσης, (αὐτὸ κυρ. εἶνε τὸ γνωστὸν) ὑστρεῖδι.

Λιμνοσώματος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. τὸ σῶμα ἐτράφη (ἐσχηματίσθη) εἰς λίμνην. ✻ Ἐγχελυς—, ✻ (Εὐδ. παρ') Ἀθ. (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Δειοσώματος).

Λιμνουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος εἰς κόλπον θαλάσσης ἢ λίμνην, ἁλιεύς.

Λιμνοφυής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννώμενος ἢ φυτρώνων εἰς λίμνην.

Λιμνοχαρὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων (εὐχαριστούμενος, διατρίβων ἀσμένως) εἰς τὰς λίμνας.

Λιμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Πλημμυρῶν σχηματίζω λίμνην, κατακλύζω.

Λιμνώδης, ες (ὁ, ἡ), = Λιμνοειδής· πλήρης λιμνῶν, βαλτώδης.

Λιμοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιθυμῶ μὲ ὑπερβολὴν (Κάμνω ἂν λιμασμένος διὰ) τὴν δόξαν.

Λιμοδοξία (ἡ). λιμὸς (ὑπερβολικὴ ἐπιθυμία) διὰ δόξαν, φιλοδοξία ἀκόρεστος, δοξομανία.

Λιμόθωρον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Δειμόθωρον.

Λιμοθνὴς, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποθνήσκων τῆς πείνας.

Λιμοκτήβιξ, ικος (ὁ, ἡ). ὁ ψοφῶν τῆς πείνας (λιμάζων) ἀπὸ φιλαργυρίαν.

Λιμοκύλαξ, ακος (ὁ). ὁ κολακεύων ἀπὸ πεῖναν, παράσιτος.

Λιμοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτείνω (Φονεύω) διὰ τοῦ λιμοῦ, βιάζω ἢ ἀφίνω τινὰ ν' ἀποθάνῃ (καὶ ἀμτβ. ἀποθνήσκω) τῆς πείνας, (ἰατρ.) καθυποβάλλω εἰς παντελῆ ἀσιτίαν.

Λιμοκτόνησις, εως καὶ

Λιμοκτονία (ἡ), τὸ λιμοκτονεῖν, ἡ διὰ τοῦ λιμοῦ τιμωρία, (ἰατρ.) παντελὴς ἀσιτία.

Λιμοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων (ἑαυτὸν ἢ ἄλλον) διὰ τῆς πείνας.

Λιμομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι πρὸς τὸν λιμόν.

†Λιμοξήρος (ὁ, ἡ). ξηρὸς (σκέλεθρον) ἀπὸ τὴν πεῖναν.

Λιμὸς (ὁ καὶ Δ. ἡ Π. ἡ), [λείπω]. πεῖνα (δι' ἔλλειψιν τροφῆς), πεῖνα μεγάλη, (κοιν.) λίμα. (ἰατρ.) βουλιμία. ✻ Λιμὸν θώρηξις λύει, ✻ Ἱππκρ.

Λιμοφορεὺς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ

Λιμοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (προξενῶν) πεῖναν. ✻ Δίσκος—, ✻ Ἐπιγρ., ὁ χωρὶς φαγητῶν καὶ δι' ἐπίδειξιν μόνον προτιθέμενος εἰς τὴν τράπεζαν.

Λιμόψωρος (ὁ ἡ ἡ), εἶδος ψώρας ἐξ αἰτίας πείνας (κακοτροφίας, δυστυχίας).

Λιμπάνω, Μ. λείψω, απν. ἀντὶ Λείπω.

†Λιμφεύω, Μ. εύσω. = Λιμβεύω, [ἐκ τοῦ †Λιμφὸς, ή, όν, = Λιμβὸς, κόλαξ, παράσιτος, (συγγ. τῷ Λέμφος).

Λιμώδης, ες (ὁ, ἡ). ψοφῶν τῆς πείνας, λιμασμένος. ✻ Λιμῶδες ἐργάζεσθαι, ✻ Ἀλκίφρ.

Λίμωξις, εως (ἡ). πεῖνα μεγάλη, λίμασμα, [ἐκ τοῦ

Λιμώσσω (ττω), Μ. ώξω. Εἶμαι πολλὰ πεινασμένος (κοιν. ψόφιος τῆς πείνας), λιμάζω. ✻ Λυσιτελῶς λιμώττει χρυσοῦ τὸ ἀνθρώπειον γένος· ἐντεῦθεν γὰρ καὶ τέχναι τῷ βίῳ εἰσήχθησαν καὶ πόλεις ᾠκίσθησαν, ✻ Θεοσύλ.

Λῖν, Π. αἰτ. τοῦ Λῖς.

†Λιναγέρτης καὶ

Λιναγρέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Λινάγρετος [λίνον, ἀγρεύω], πιασμένος εἰς τὰ δίκτυα. 2) (ἐνεργ.) ψαφᾶς.

Λιναῖος, α, ον, = Λίνεος, λινός. [ἐκ (οὐσ.) Λιναία, = Λινέα, κλωστὴ λινῆ.

Λινάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λίνον, λιναράκι.

ξΛινάω-ῶ [λίνον], Μ. ήσω. Στήνω (ἢ Πιάνω τι εἰς τὰ) δίκτυα, (εὔχρ. κυρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.).

Λινέα (ἡ). κλωστὴ (σχοινὶ) ἀπὸ λινάρι, (ὀθ. τὸ Λατ.) linea, [ἐκ τοῦ

Λίνεος, α, ον καὶ

Λίνεος-οῦς, έη-ῆ, εον-οῦν. Καμωμένος ἀπὸ λίνον (λινάρι), λινός, λιναρήσιος.

Λινεργὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λίνεος-οῦς.

Λινεὺς, έως (ὁ). ἁλιεύς (κυρ. ὁ ψαρεύων μὲ δίκτυα). 2) εἶδ. κεφάλου, (ἄλλ.) Κεστρεύς.

Λινευτὴς, οῦ (ὁ). Ψαρᾶς ἢ κυνηγὸς, [ἐκ τοῦ

Λινεύω, Μ. εύσω. Ψαρεύω ἢ κυνηγῶ μὲ λίνα (δίκτυα), (ἐν γέν.) ἁλιεύω. ✻ Γυργάθοις λινεύοντες, ✻ Ἀρρ.

†Λινὶς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δηνὶς (2).

Λινίσκος (τὸ), = Λινάριον, σχοινάκι, σπάγγος.

Λινοβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (δεμένος) ἐπὶ λίνου. ✻ Βότρυς—, ✻ Αξ., σταφύλι κρεμασμένον διὰ τῶν χειμώνα (συγχ. τῷ Δηνοβάτης).

Λινόδεσμος (ὁ). δεσμὸς (σχοινὶ, κλωστὴ κτλ.) ἀπὸ λινάρι. 2) (ἐπιθ.) Π. ἀντὶ

Λινόδετος (ὁ, ἡ), Π. δεμένος μὲ σχοινὶ (κτλ.) ἀπὸ λινάρι. ✻ Σχεδία—, ✻ Αἰσχλ.,

ἢ ὑπὸ τοῦ Ξέρξου στηλεῖσα ἐπὶ τοῦ [λ. ληστάντων.

Λινόδρυς, υος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Χαμαίδρυς.

Λινοεργὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [λίνον, ἔργον], περικλεισμένος ἢ περικλείων εἰς τὰ δίκτυα.

Λινόζωστος (ὁ, ἡ), Π. [λίνον, ζώγνυμι], δεμένος μὲ (ἢ πλεγμένος ἀπὸ) σχοινί.

Λινόζωστος, ιος (ἡ), εἶδ. φυτ., (κοιν., παρθενοῦδι, (Γαλλ.) mercuriale.

Λινοθήρας, ου (ὁ), Π. [λίνον, θηράω], ὁ κυνηγῶν μὲ δίκτυα.

Λινοθωρηξ, ηκος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Λινοθώραξ, ὁ φορῶν λινοῦν θώρακα.

Λινοκαλάμη καὶ

Λινοκάλαμις, ιδος (ἡ). τὸ καλάμι (ἢ καλαμωτὸ) τοῦ λιναριοῦ, (δηλ.) λινάρι ἀκατέργαστον ἢ σουσπί, κραχίδι.

Λινοκάμος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Λινοκήρυξ, ὁ πωλῶν (ἁλιεὺς τὸ πωλούμενον) λινάρι ἢ σχοινιὰ κτλ.

Λινοκλωστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλώθων (ἢ κλωσμένος ἀπὸ) λινάρι. ✻ Ἡλακάτη—, ✻ Ἐπιγρ.

ξΛινόκομα (τὸ), = Λινόσπερμα.

Λινόχροκος (ὁ, ἡ), Π. βαμμένος ἀπὸ λινάρι χρόκην (κλωστήν).

Λίνον (τὸ), λινάρι (τὸ φυτὸν καὶ τὸ προϊὸν [εἴ ἔνεκα] τῆς καλλιέργειάς του). (συνεκδ.) πᾶν ὅ,τι εἶνε κατασκευασμένον ἀπὸ λινάρι, (κ. χ.) κλωστή, σχοινί· πανί, ὕφασμα· δίκτυον (μεταφορ.) ἡ ζωὴ καὶ ἡ τύχη τοῦ ἀνθρώπου.

Λινόπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα λινοῦν πέπλον (voile).

ξΛινοπηνὴς, ίος (ὁ, ἡ), Π. [λ. πήνη]. ὑφασμένος ἀπὸ λινάρι, λινός.

ξΛινόπλεκτος (ὁ, ἡ). πλεγμένος ἀπὸ λινάρι, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Λινόπληκτος).

Λινοπλεγέστατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Λινοπλήξ.

Λινόπληκτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ ζώων) ὁ πιασθεὶς καὶ διαφυγὼν (ἐπιτ., τρομάζων) ἀπὸ τὰ δίκτυα, (ἐν γέν.) ψοφοδεής, ξυπασμένος, (παρβλ.

Λινοπλὴξ [λίνον, πλήσσω], ῆγος (ὁ, ἡ), (κυρ. ἐχθὺς) ὅς τις πιασμένος εἰς τὰ δίκτυαν κτυπᾷ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἕνα γλυτώσῃ. (μτφρ.) ἄθρ. παράφορος, ξυπασμένος, = Φρενοπλὴξ, (παρβλ.) Λινόπληκτος (καὶ Μεθυπλήξ).

Λινόπλοκος (ὁ, ἡ). (παρξ.) = Σχοινοπλόκος ἢ Δικτυοπλόκος. 2) (προπαρξ.) = Λινόπλεκτος.

†Λινοπλύνας, ου (ὁ). ὁ πλύνων τὰ λινὰ πανία ἢ τὰ δίκτυα, λευκαστὴς ἢ ἁλιεύς.

Λινοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων λινὰ ἐργόχειρα, ὑφάντης ἢ σχοινοπλόκος.

Λινοπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεμίζων τὰ πανιὰ τοῦ πλοίου. ✻ Αὖρα—, ✻ Εὐρ., (παρβλ. Πρήθω).

†Λινοπτάζω καὶ

Λινοπτάω-ῶ καὶ (μσ.) -άομαι -ῶμαι, Μ. άσω, -ομαι. Παρατηρῶ (Ἔχω τ' ὀμμάτι μου εἰς) τὰ δίκτυα μήπως ἐπιάσθη τί· πστε, (ὅθεν ἐν γέν.) κυττάζω ὁλογύρω·

ρα 'σὰν ξυπασμένος. (παρβλ. Ἐπιλινάω).

Λινόπτερος καὶ

Λινοπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πτερὰ (πτέρυγας) ἀπὸ λινάρι (δηλ.) πανιά. ▫ Ναῦς—, ▫ Αἰσχλ.

Λινόπτης [λίνον †ὄπτομαι], ου (ὁ). ὁ παρατηρῶν (παραμονεύων) ἵνα δώσῃ εἴδησιν ἂν ἐπιάσθη τι εἰς τὰ δίκτυα. (ἐν γένει) φύλαξ. (καὶ ἰδιαιτ.) εἰκοφύλαξ.

Λινοβράφης, έος ᾗ Λινόβραφος (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Λινογράπτος), ου (ὁ, ἡ), Π. συνερραμένος ἀπὸ λινὰ πανιά. ▫ Δόμος—, ▫ Αἰσχλ., πλοῖον τῆς Αἰγύπτου. ▫ Τυλίσιον—, ▫ Σοφ. 2) (ἐνεργ.) ὁ ῥάπτων (συῤῥάπτων) τὰ λινᾶ δίκτυα. ▫ Ἁλιεὺς—, ▫ Νόνν.

Λίνος ᾗ Λῖνος (ὁ), εἶδος ᾠδῆς παραπονετικῆς (ἐφευρεθεῖσα ὑπὸ ἢ ἔχουσα ἀντικείμενον τὸν θάνατον τοῦ ποιητοῦ Λίνου).

Λινόσαρκος (ὁ, ἡ), = Ἀπαλόσαρκος.

Λινόσπαρτον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (σπάρτου) τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν ὡς λινάρι.

Λινόσπερμα καὶ

Λινόσπερμον (τὸ), λιναρόσπορος.

Λινοστασία (ἡ), στήσιμον τῶν κυνηγ. δικτύων καὶ τὸ μέρος ὅπου στήνονται, [ἐκ τοῦ

Λινοστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Στήνω (Κυνηγῶ μὲ τὰ) δίκτυα.

Λινοστολέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ λινᾶ φορέματα.

Λινοστολία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., [ἐκ τοῦ

Λινόστολος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν λινᾶ φορέματα.

Λινόστρῳος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ στρήφων (κλώθων) λινάρι, σχοινοπλόκος. 2) (προπαροξ.) καμωμένος ἀπὸ στριμμένον λινάρι. ‖. (οὐσ.) Λινόστροφον (τὸ), εἶδος βοτάνης, **matrubium**.

Λινοτειχής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λινᾶ (ἀπὸ πανὶ) τείχη.

Λινοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων σχοινὶ ἢ κλωστὴν ἀπὸ λινάρι. ‖. (οὐσ.) θαυματοποιὸς ὅς τις, ἀφ' οὗ κόψῃ τὸ σχοινί, τὸ δείχνει πάλιν ἀκέραιον.

Λινοῦλκος (ὁ, ἡ), Π. [λίνον, ἕλκω]. καμωμένος ἀπὸ γνεσμένον λινάρι (ἀπὸ λινῆν κλωστήν).

Λινουργεῖον (τὸ). ἐργαστάσιον λινῶν ὑφασμάτων.

Λινουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι τὸ λινάρι· κάμνω ἀπ' αὐτοῦ ὑφάσματα, σχοινιὰ κτλ.

Λινουργία (ἡ). ἡ ἐργασία τοῦ λιναριοῦ καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ γινόμενα ἐργόχειρα (πανιὰ κτλ.).

Λινουργός (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (δουλεύων) λινάρι. ‖. (οὐσ.) ὑφαντὴς ἢ σχοινοπλόκος. 2) εἶδ. πτηνοῦ (χήνας).

Λινοῦς, ῆ, οῦν, (κατὰ κρ.) ἀντὶ Λίνεος, λινοῦ.

Λινοῦφεῖον (τὸ). ἐργαστάσιον λινῶν ὑφασμάτων.

Λινοῦφής, έος (ὁ, ἡ). ὑφασμένος ἀπὸ λινάρι, λινοῦ.

Λινοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὑφαιτέων ἢ κυνηγῶν μὲ) δίκτυα.

Λινοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (σχίζων) τὰ πανιά.

Λινοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ λινᾶ φορέματα.

Λινοχ(τών, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν λινοῦν χιτῶνα.

Λινοχλαίνης καὶ Λινόχλαινος, ου (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν λινῆν χλαῖναν.

Λινόχρυσος (ὁ, ἡ). λινοῦς χρυσοΰφαντος.

Λινόω-ῶ, Μ. ώσω. Δένω μὲ κλωστὴν ἢ σχοινί, [ἁπλῶς] δένω.

Λινυρεῖον (τὸ), = Λινεῦρεῖον.

Λίνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λινόω, δέσιμον (μὲ κλωστὴν ἢ σχοινί).

Λίξις, εως (ἡ), = Λεῖξις, γλείψιμον.

Λίπα, ἐπίῤῥ. Ἰων. Μὲ λίπος (ἄλειμμα). ▫ Λίπα ἠλείψαντο, ▫ Θκ., ἀλειφθήσαν μὲ (ᾗ κατὰ προσδιορ. τοῦ εἴδους) «Λίπ' ἐλαίῳ, ▫ Ὅμ., μὲ ἐλαιόλαδον. ▫ Τῷ μύρῳ τῷ ῥοδίνῳ ἀλειφέσθω λίπα, ▫ Ἱππκρ.

Λιπάδελφος (ὁ, ἡ). ἐλλιπὴς (ἐστερημένος) ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῶν.

Λιπάζω, Μ. άσω καὶ

Λιπαίνω, Μ. ανῶ. Ἀλείφω μὲ λίπος (ἄλειμμα), (συνκδχ.) φαιδρύνω. 2) παχύνω· (ὀθν γεωργ.) κοπρίζω

Λιπαλγής, ές (ὁ, ἡ, Π. [λείπω, ἄλγος]. ἄμοιρος λύπης (θλίψεως).

Λίπανσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Λιπαντικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ λιπαίνειν.

Λιπαράμπυξ, υπος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα λιπαρὰν (λαμπρὰν, μεγαλοπρεπῆ) ἄμπυκα.

Λιπαραυγής, ές (ὁ, ἡ), Π. στιλπνὸς, ὑπαλλαστερος.

Λιπαρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δατ.) Ἐπιμένω εἴς τι. (μὲ αἰτ.) παρακαλῶ λιπαρῶς (ἐπιμόνως).

Λιπαρέως, ἐπίῤῥ. Ἰων. ἀντὶ Λιπαρῶς.

Λιπαρής, ές (ὁ, ἡ), = Λιπαρός, λιγδωμένος (Πινυρὸς) ἢ στιλπνός. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. συνκδχ.) ἐκτενὴς· ἐπίμονος (χωρ. εἰς τὸ παρακαλεῖν), (καιν.) κολλητσίδα.

Λιπάρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λιπαρέω, παράκλησις ἐπίμονος.

Λιπαρητέον, θετ. τοῦ Λιπαρέω,

Λιταρία (ἡ), = Λιπαρότης. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. συνκδχ.) ἐπιμονὴ, προσκαρτερία.

Λιπαροβώλαξ, ακος (ὁ, ἡ), = τῷ-

Λιπαρόγειος καὶ

Λιπαρόγεως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λιπαρὰν γῆν.

Λιπαρόζωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λιπαρὰν ζώνην (λαμπρὸν κύκλον).

Λιπαρόθρονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λιπαρὸν (λαμπρὸν) θρόνον ἢ βωμὸν ἐπὶ τοῦ ὁπ. καίονται λιπαρὰ θύματα.

Λιπαροκρήδεμνος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα λιπαρὸν (λαμπρὸν, μεγαλοπρεπὲς) κρήδεμνον.

Λιπαρόμματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λιπαρὰ (λαμπρὰ) ὄμματα. ▫ Λιπαρόμματε μῆτερ.., Ὑγεία, ▫ Σξτ.

Λιπαροπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λιπαροὺς (στιλπνοὺς ἢ πινυροὺς) πλεκάμους.

Λιπαρός, ά, όν. Ἀλειμμένος μὲ λίπος (Λάδι κτλ.)· παχὺς, εὐτραφὴς· (συνκδχ.) σφριγῶν, εὔρωστος· φαιδρὸς, ζωηρὸς· (ἐπὶ πραγμ.) στιλπνὸς· λαμπρὸς, ἀνθηρὸς· πολυτελὴς· μεγαλοπρεπὴς· πλουσιοπάροχος· εὔκαρπος. ▫ Ὄρμος—, ▫ Καλλ., ὁ πάντοτε γαληνιῶν, (καιν.) Σὰν τὸ Λάδι. ▫ Λιπαρὰ γαλήνη, ▫ Δκ. ▫ Λιπαρὰ παλαίστρα, ▫ Θκρ., (συνκδχ. ἀπὸ τὸν ἀλειφομένων παλαιστῶν). ▫ Λιπαραὶ ἡθῆναι, ▫ Πινδ., αἱ εὐδαίμονες, (ἴσως καὶ) ἐλαιοφόροι. ▫ Λιπαρὸν γῆρας, ▫ Ὅμ., τὸ ἐν ἀνέσει ᾗ χωρὶς νόσων. 2) (στυ.) ἀντὶ Λιπαρὴς, ἐπίμονος. 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥυπαρὸς. ▫ Ἄρτον λιπαρὸν (γρφ. ῥύπαρὸν) καὶ ῥάφανον φέροντι, ▫ Στβ.

Λιπαροστέλεχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λιπαρὸν (ὡς ἂν τὸ ἀδάδι) στέλεχος.

Λιπαρότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ λιπαροῦ, πάχος, παχύτης, εὐτροφία κτλ.

Λιπαροτράπεζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παρέχων ἢ συνιστάμενος εἰς λιπαρὰν (πλουσιοπάροχον) τράπεζαν. ▫ Δεῖκνον—, ▫ Κ. Μαν.

Λιπαρόχροος-ους καὶ

Λιπαρόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. λιπαρὰς (γλυκὺς, λαμπρὰς) τὴν ὄψιν.

Λιπαρῶς, ἐπίῤῥ. Μετὰ λίπους, παχέως. ▫ Λιπαρῶς ἠρτυμένον, ▫ Ἱπποτρ. 2) (μτφρ.) Ἐκτενῶς, ἐπιμόνως. ▫ Λιπαρῶς ἔχω, ▫ Πλ., προσπαθῶ, ἐπιμένω. 3) ἐν ἀνέσει καὶ χωρὶς νόσων, εὐτυχῶς. ▫ Λιπαρῶς γηράσκειν, ▫ Ὀδ. Δ. 4) Π. αὔχμος, ἀπαλῶς. ▫ Χρὴ δὲ καὶ ἀνατρέφειν τὸν ὦμον ἡσυχέως καὶ λιπαρῶς, ▫ Ἱππκρ. ▫ Ἔξειν λιπαρῶς, ▫ αὐτ.

Λιπαρώψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. = Λιπαρός. ▫ Τράπεζα—, ▫ Ἀθ., λαμπρὰ, πλουσιοπάροχος.

Λίπας, αος (τὸ), = Λίπος. ▫ Λίπαϊ ἐλαΐης, ▫ Ἀρετ. ▫ Χρίειν οἰνανθίνῳ ἢ κροκίνῳ λίπαϊ, ▫ αὐτ., (εὔχρ. κυρ. κατ' αἰτ. καὶ ἑλλ. ἀντὶ ἐπῤῥ., ἴδε Λίπτ).

Λίπασμα (τὸ). πᾶν ὅ, τι ὁμαλύζει ἢ χρησιμεύει ὡς λίπος. ▫ Ὀφθαλμῶν—, ▫ Ἐπίκουρ., τὸ ὄξυρυον.

Λιπασμὸς (ὁ), [λιπάζω]. ἡ πρᾶξις τοῦ παχύνειν, ἄλειψις (μὲ λίπος), κάπρισμα γῆς, κτλ.

Λιπαυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάνω τὰ φῶς μου τυφλόνομαι, [ἐκ τοῦ

Λιπαυγής, ές (ὁ, ἡ), Π. [λείπω, αὐγή]. ὅστις ἔχασε τὸ φῶς, τυφλὸς· σκοτεινός. ▫ Ὀφθαλμὸς (▫ Τάρταρος) —, ▫ Σδ., Ὀρφ.

Λιπαυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω (Δὲν περισπνέομαι ἀπὸ) αὔρας.

Λιπάω-ῶ, Μ. ....; Ἔχω λίπος (πάχος)· εἶμαι λιπαρὸς (παχὺς ἢ στιλπνὸς), ὑπολίζω. ▫ Λιπόωντα πέμματα, ▫ Ἐπγρ. ▫ Λιπάων κεκρύφαλος, ▫ αὐτ. ▫ Θεσπέσιον λιπάωντες, ▫ Διον. 2) Π. (μτφδ.) ἀλείφω (μὲ λίπος). ▫ Εἰς τεύχος.., κεδρίδας ἐνθρύπτων λιπόοις εὐηρέα γυῖα, ▫ Νίκ. 3) (βτν.) = Λοπάω. ▫ Ὥρα δὲ καὶ πρὸς τὸ τέμνεσθαι τὰ ξύλα τότε, διὰ τὸ λιπᾶν· ἐν γὰρ τοῖς ἄλλοις καιροῖς οὐκ εὐπεριαίρετος ὁ φλοιός, ▫ Θφρ.

Λιπεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λείπω.

Λιπερνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ▫

Λιπερνὴς, έος (ὁ, ἡ) καὶ

Λιπερνὴς, ῆτος (ὁ) καὶ

†Λιπερνήτης, ου (ὁ) ᾗ †Λιπερνῆτις, ῆτος (ἡ), Π. [λείπω, φερνὴ ἢ ἔρνος;]. ἀνέστιος, φυγὰς, ξεπεσμένος, ἐγκαταλελειμμένος, πάμπτωχος. (ἐπὶ καρπ.) ἄκαρπος, (καιν.) στοιχός.

Λιπ·ήνωρ, ορος (ή). Π. [λείπω, ἀνήρ] ἡ παρα.τοῦσα τὸν ἄνδρα της.
Λιπήμερος (ὁ, ἡ), = Ἀλιτήμερος.
¦Λιπόβιος (ὁ, ἡ), Π. [λείπω, βίος]. ὁ ἀποβιώσας, νεκρός.
Λιποβλέφαρος (ὁ, ἡ), Π. [λείπω, βλέφαρον]. ὁ χωρὶς ὀφθαλμῶν, τυφλός, ἀόμματος.
†Λιπογάλακτος (ὁ, ἡ), = Λειπογάλακτος.
Λιπόγαμος (ὁ, ἡ), = Λειπόγαμος.
Λ.πόγλωνος (ὁ,ἡ), Π. ὁ χωρὶς γλήνας (κόρας ὀφθαλμῶν), τυφλός.
Λιπόγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χωρὶς γλῶσσαν.
Λιπογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), = Λειπογνώμων.
Λιπάγιος (ὁ, ἡ), Π. ἐλλειπὴς τὰ γυῖα (μέλη τοῦ σώματος), χωλός.
¦Λιπόδερμος (ὁ, ἡ), = Λειπόδερμος.
¦Λιποδρανέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειποδρανέω.
Λιπόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Λιπαρός, παχύς.
Λιπόζυγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παραστήσας ἢ ἀπολέσας τὸ ταίρι του· μόνος.
Λιπόθριξ, άτριχος (ὁ, ἡ · Π. ὁ χωρὶς τρίχας, φαλακρός, ἄτριχος.
Λιπόθρους (ὁ, ἡ), Π. [λείπω, θρόος]. ἄλαλος, ἄφωνος.
¦Λιποθυμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειποθυμέω.
Λιποθυμία (ἡ', = Λειποθυμία.
Λιποκτέανος (ο, ἡ), Π. [λείπω, κτέανον]. ἀκτήμων, πτωχός.
¦Λιπόκωπις(ὁ,ἡ), Π. χωρὶς κώπην (λαβήν).
¦Λιπομαρτυρίς (ἡ), = Λειπομαρτύριον.
Λιπόμαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων μαστούς.
Λιπομήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐγκαταλείψας (ἢ ἐγκαταλειφθεὶς ἀπὸ) τὴν μητέρα του.
¦Λιπόνας, Δ. ἀντὶ
¦Λιπόναυς, αος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ
Λιποναύτης, ου (ὁ), = Λειποναύτης.
Λιπόνεως (ὁ, ἡ), = Λειπόνεως.
Λιπόπτερος (ὁ, ἡ). λίαν πονηρός.
Λ πόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χωρὶς παίδων, ἄτεκνος.
Λιποπατρις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐγκαταλείψας ἢ κάμνων τινὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πατρίδα του. «Λωτοφάγων ἐδωδή —, » Ἐπιγρ.
Διπόπνους-ους (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁποίου ἐξέλιπεν (ἐκοπη) ἡ ἀναπνοή, νεκρός ἢ λειπόθυμος.
Λιποπτόλεμος (ὁ, ἡ), Π. λειποτάκτης.
Λιπόπτολις, ως (ὁ,ἡ), Π. ὁ ἐγκαταλιπὼν τὴν πολιν.
Λιπόρρινος (ὁ,ἡ), Π. [λείπω ἢ λίπος, ρινός]. ὁ μὴ ἔχων ἢ ἔχων πολὺ (ἐλαττωθὲν) θέρμα, ξεχαρμένος, (ζῶο.) «Νομὰς —, » Νικ., ὁ Θερσίτης.
Λίπος [συγγ. τῷ Λείπω], εος-ους (τὸ), πάχος (ζώου καὶ δένδρου)· λίγδα· ἔλεμμα. «Ἀλοιφαῖον —, » Λυκ.
Λιποσαρκέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. ἀντὶ Λειποσαρκέω, εἶμαι ἢ γίνομαι –
Λιποσαρκὴς, έος καὶ
Λιπόσαρκος (ὁ, ἡ), = Λειπόσαρκος, ἰσχνός, ἄπαχος.
Λιποσθενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀσθενὴς, ἀνίσχυρος.
Λιπόσκιος (ὁ,ἡ), Π. χωρὶς σκιάν, φωτεινός, (καὶ μεφορ.) σαφὴς, εὐκρινής.
Λιποστέφανος (ο,ἡ), Π. ὁ ἐγκαταλείψας (πεσὼν, ἀπὸ) τὸ στέφανον. « φύλλον —, » Ἀθ.
¦Λιποστρατεία, Λιποστράτιος, = Λειποστρατεία κτλ.
Λιποταχτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειποταχτέω, [ἐκ τοῦ
Λιποτάχτης, ου (ὁ), = Λειποτάκτης.
Λιποταξία (ἡ) καὶ
Λιποτάξιον (τὸ),–Λειποταξία, Λειποτάξιον.
Λιποτριχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι «
Λιποτριχὴς, έος καὶ
Λιπότριχος (ὁ, ἡ), = Λιπόθριξ.
Λίπουρος (ὁ,ἡ), = Λείπουρος.
Λιποφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Λιπαυγὴς, σκοτεινός.
Λιπόφθογγος (ὁ, ἡ), Π. [λ. φθογγὴ], = Λιπόφωνος, ἄφωνος.
Λιποψυχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειποψυχέω.
Λιπών, Π. (κατ' ἐπέκθ. τοῦ ο) ἀντὶ Λιπὼν, μτχ. τοῦ Διπάω.
Λίπτω καὶ (μσ.) Λίπτομαι, Μ. λίψω, -τομαι, Π. (μὲ γεν.) = Γλίχομαι, ἐπιθυμέω.
Λιπυρίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Λειπυρία, καὶ
Λιπυρίης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Λειπυρίας (πυρετὸς).
Λιπυριώδης, εος (ὁ, ἡ), = Λειπυριώδης.
Λιπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ὁμοιος μὲ λίπος, ἐλαιώδης.
†Λιράνω, Μ. ανῶ. Εἶμαι λιρὸς (ἀναισθὴς, ἀναισχυντῶ.
†Λίριον κτλ., ἐσφαλμ. ἀντὶ Λειριον.
Λιρὲς, ἀ, ὀν, (τὸ συγκρ.-ότερος, -ότατος), Π. (μεταφ.) ἀναιδὴς, (παρβλ. Λειρὸς).
Λιροφθαλμος (ὁ, ἡ), = Λειροφθαλμος.
Λὶς καὶ Λίς, ὶός (ἡ αἰτ. Λῖν, [καὶ μτγν.] πλθ. ἡ ὀνμ. Λῖες καὶ ἡ ὁστ. Λίεσσι), Π. ἀντὶ Λέων.
Λὶς, Π. (κατ' ἀποκοπ.) ἀντὶ Λισσὴ, θηλ. τοῦ Λισσὸς, λεῖα, ὁμαλή, (ἴδε Λισσὰς)
Λίσα, αόρ. ά. τῆς ῥῆς. καὶ
Λισάσκετο, Ἰων. ἀντὶ Ἐλίσσετο, γ'. πρσ. τοῦ αόρ. τῆς ῥῆς. τοῦ Λίσσομαι.
†Λισγάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
†Λίσγος (ὁ), [συγγ. τῷ Λίζειν], ἐργαλ. γεωργ., λισγάρι. « Θετταλοὶ δὲ ἰσχυρότερον ἔτι δικέλλης ὄργανον ἔχουσιν, ὃ καλοῦσι λίσγον (κατὰ διόρθ. τοῦ Κορ. ἀντὶ Μίσχον), » Θῆρ.
Λίσῃ, Β'. ἐν. προσ. τοῦ μέλλ. τῶν Λίσσομαι.
Λίσπη (ἡ), Ζ. Λίσπας.
Λισποπυγος (ὁ, ἡ), = Κίναιδος ἢ ἰσχνὸς τὰ ὀπίσθια, [πυγὴ καὶ
Λίσσας [λισσὰς], ῆ, ον. Τριμμένος, (ἐπεμ.) λεῖος, ὁμαλὸς· ἰσχνὸς, λιγνὸς· (μεταφορ.) πονηρὸς, μοχθηρός. ‖. (οὐσ.) Λίσσαι [αἱ, εἰδ. ἀγραφάλων χωρισμένων εἰς τέσσαρα, τῶν ὁπ. ἑκάτερος δύο ξένων ἰχθύων] διατήρει ἐν ἡμίτομον πρὸς ἐνθύμησιν καὶ (ἐν δεσμῷ) ἀναγνώρισιν τῆς ξενίας των.
¦Λισσάνιος (ὁ, ἡ), [λιτὴ, λίσσομαι], Λακων. ἀντὶ Ἀγαθὸς, (εἰς τὸν Ἀρχ. εἶνε γραμμένον, ἐσ. κατὰ Κωμ. παραφθορὰν, Λυσσάνιος).
Λισσὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Λισσὴ (θηλ. τοῦ Λισσὸς), λεῖα, ὁμαλή. ‖. (οὐσ. ἐνν. πέτρα) βράχος ἀπότομος (ἀπρόσβατος).
Λίσσασθαι, Π. ἀντὶ Λίεσθαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ
Λίσσεσκετο, Π. ἀντὶ Ἐλίσσετο, παρατ. τοῦ
Λίσσομαι [λίπτω], Μ. λίσιμαι (ἀόρ. Ἐλισσόμην καὶ δ'. Ἐλιτόμην), Π. παρακαλῶ (λιπαρῶς, ἐπιμόνως· καθικετεύω. ἐξαιτοῦμαι. » Ἐλθοῦσ' Οὐλυμπόνδε Διὰ λίσσε, » Ἰλ. Α. » Μὴ, λίσσομαί σ', οὕδε τόδε, » Σοφ. » Μάνην δὲ μὴ πρόλιπε. λίσσομαι, πάτερ, » Αἰσχύλ. » Λίσσιμαι, νεῦσον, Κρονίων, » Πίνδ. (καὶ μὲ ἄλλην αἰτ. ἐλλειπτ. ἐκ δ'.) » Λίσσομαι ὑμέας ταῦτα, » Ὀδ. Β. (καὶ γεν. πριθατ.) «Ἱρὸς νῶν θεῶν σε λίσσεται τῶν ἐγγενῶν ἐμοὶ πιθέσθαι, » Σοφ. » Λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς ζ γενύων σῶν τε τοκήων, » Ἰλ. Χ. (ζ ἐλλειπτ.) » Λίσσομαι ἡμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἠδὲ Θέμιστος. . σχέσθε, φίλοι, » Ὀδ. Β.
Λισσὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Λεῖος, ὁμαλὸς, ὁλισθηρὸς. [ὀθ. τὸ Γαλλ.] lisse. » Πέτρα —, » Ἴλιμ., ἴδε Λισσάς.
¦Λισσόω-ῶ, Μ. ώσω, (οὐχ εὑρηται, ἀλλὰ μόνον τὰ ἀπ' αὐτοῦ –
Λίσσωμα (τὸ) καὶ
Λίσσωσις, εως (ἡ), [λίσσω], τὸ χώρισμα (ἡ χωρίστρα) τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς, (Ἀρχ. Ζ. Ἰς. ά, 7).
Λιστραίνω, Μ. ήσω (ῑ) καὶ
Λιστρεύω, Μ. εύσω. Κάμνω λάκκου (συνάπτων ἢ συσσωρεύων τὸ χῶμα) περὶ τὴν ῥίζαν φυτοῦ μὲ τὸ λίστρον.
Λιστριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Λίστρον (τὸ), [λισσὸς], ἐργαλ. γεωργ., φθοῦρι σιδήρου, ξυστρὶ· λισγάρι (ῑ). (μαγειρ.) = Τηγανοστρόφιον.
Λιστρόω-ῶ, Μ. ώσω. «Ἰσάζω (Ὁμαλίζω) μὲ τὸ λίστρον, (ὀθ. τὸ Ἰταλ.) lustrare.
Λιστρωτὸς, ἡ, όν, Π. Ξυσμένος (ἰσστρέμένος) μὲ τὸ λίστρον, λεῖος, ὁμαλὸς, (ὀθ. τὸ Ἰταλ.) lustrato.
Λίσφος, ς, ον, Ἀττ. ἀντὶ Λίσπος, (ὄθεν
Λισφόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐλαττόω.
†Λίσχρός, ἀ ἢ η, όν ἢ ον, (ξ ἐπίῤ.) -σχρῶς, = Γλίσχρος. ‖. (οὐσ.) Λίσχροι (οἱ), χόρτα τὰ ὁπ. ἐν ᾧ ἀνθῶν ἀναποδογυρίζονται ὑπὸ τῶν γεωργῶν ἵνα παχύνωσι τὸ χωράφι.
Λῖτα, Π. αἰτ. πλθ. τοῦ Λῖτον, σειδόν.
Λιτάζομαι, Μ. άσομαι, Π. ἀντὶ Διτανεύω, παρακαλῶ, ἱκετεύω.
Διταίνω, Μ. ανῶ, Π. = Διτάζομαι.
Διταισία (ἡ). τὸ λιτανεύειν, παράκλησις, δέησις, ἱκεσία.
Λιτανευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος ἢ πρόθυμος εἰς τὸ λιτανεύειν, ἱκετευτικός.
Διτανευτὰς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. παρακαλοῦσι τινες ἢ ἀσκοῦσι (κατορθόνει) μὲ παράκλησιν, ἢ ἄξιος διὰ λιτάνευσιν, παρακλητός, [ἐκ τοῦ
Λιτανεύω, Μ. εύσω. Παρακαλῶ ὡς »
Δίτανος, ς, ον, Π. [λιτὴ, λιταίνω]. ἱκέτης· (ἐπὶ πραγμ.) = Λιτανευτικὸς, ἱκετήριος.
Διταργίζω, Μ. ίσω. Π. [λίταργος]. σπεύδω, κάμνω τι (ἢ ὑπάγω πολὺ) γλήγορα, (ὀθ.
Διταργισμὸς (ὁ), Π. τὸ οὐσ. τοῦ πρκγ.
†Λίταργος (ὁ, ἡ), [†λι. ἀργος]. ταχὺς, ὀγλήγορος.
†Λιτασμὸς (ὁ). νλγ. [λιτάζομαι]. κατάκλησις, ἱκεσία.

Λιτέσθαι, Π. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λίσσομαι.

Λιτή (ἡ), [λίπτω, λίσσομαι], Π. δέησις, ἱκεσία. (Ἐκκλησ.) λιτανεία. ‖. (πλθ. εἰς τὸν Ὅμ. αἱ Λιταί, προσωποποιημέναι, ὡς θυγατέρες τοῦ Διός, ἀκολουθοῦσαι τὴν Ἄτην κτλ.

†Λιτήρ, ῆρος (ὁ)=,Λιτανευτικός, ἱκέσιος.

Λιτήσιος (ὁ, ἡ), Π. = Λίτανος, ἱκέτης. ἱκέσιος. « Λιὴχὴν—, « Νόνν.

Λιτί, Π. δοτ. ἐν.(καθ'ἑτερογέν.) τοῦ Λίτον.

Λιτόβιος καὶ

Λιτοβίωτος, Π. [λιτὸς, βιόω], καὶ

Λιτοβίοτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φυλάττων) λιτὴν δίαιταν, ζῶν μὲ λιτότητα.

Λλετοίμην, Π. ἀόρ. 6'. τῆς εὐκτ. τοῦ Λίσσομαι.

;Λίττομαι, Π. (σπν.) ἀντὶ Ξίσσομαι.

Λῖτον [τὸ], (ἡ δοτ. καθ' ἑτερογέν. Λιτί ἀντὶ Λίτῳ), Π. [λιτὸς]. ὕφασμα χωρὶς πλουμίδια, συνδύνε ἄσπρον (ἁλαφρόν).

Λιτὸς [λίσσομαι], ἡ, ὀν, Π. ἀντὶ Λιτανευτὸς ἢ Λιτανευτικός.

Λιτὸς [λισσὸς, λεῖος], ἡ, ὀν, (κατὰ λέξ.) ἴσιος, ὁμαλός· χωρὶς ποικίλματα, ἀκαλλώπιστος· (ἐκμ.) ἁπλοῦς· ὀλιγαρκὴς· ἀφελὴς. (ἐπὶ πραγμ.) εὐτελὴς, αὐτοσχέδιος, πρόχειρος. « Λιτὴ σικύη, « Ἰατρ. « Λιτὴ ἡ διὰ κωδίων (ἡ διὰ μόρων), « αὐτ., ἁπλῆ τὴν σκευασίαν, χωρὶς ἄλλα ἀρώματα. ‖. (ὑπτ.) Τὸ λιτόν, « ἀντὶ Ἡ

Λιτότης (ἡ). ἁπλότης, ἔχι ποικιλία καὶ πολυτέλεια, ἀφέλεια, ὀλιγάρκεια κτλ. (Ῥτρ.) τὸ παριστάνειν τὰ πράγματα μικρότερα παρ' ὅ,τι εἶνε.

Λιτουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ῥαδιουργέω, ἰδ.

Λιτούργημα (τὸ), = Ῥαδιούργημα, [ἐκ τοῦ

Λιτουργὸς (ὁ, ἡ), Π. [λεῖτον, ἔργον], = Λεωργὸς, κακοῦργος ἢ πανοῦργος.

Λιτοφαγία (ἡ). τὸ νὰ τρώγῃ εἰς λιτὰ (ἁπλᾶ) φαγητά, λιτότης περὶ τὴν τροφήν. « Ὡραία νησιὰ ἡ Λιτοφαγίαν ἔχουσα, « Θαλάσσ.

Λίτρα (ἡ), εἶδος νομίσματος [1 ½ Ἀττ. ὀβολοῦ) ἢ βάρους (12 οὐγγ. ἢ 96 δράμ.), Λτ. libra, (ὅθεν κατὰ παρεξήγ. μεγν.) τὸ 2ώδιον τοῦ Ζυγοῦ.

Λιτραῖος καὶ Λιτριαῖος, α, ον. Ἰσοβαρὴς ἢ Ἰσότιμος μὲ μίαν λίτραν.

Λιτρίζω, Μ. ἰσω. Μετρῶ ἢ ἀναφῶ κατὰ λίτρας, ὅθεν

†Λιτρισμὸς (ὁ). ἡ κατὰ λίτρας διαίρεσις ἢ ἀρίθμησις.

ψΛιτροδόκη (ἡ), = Νομισματοδόκη.

Λίτρον (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Νίτρον, (ὀθ. κοιν.) λατρόνι.

Λιτροσκόπος (ὁ), [λίτρα, σκοπέω], = Ἀργυρογνώμων, (Τουρκ.) σαρράφης.

Λιτρώδης, εος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Νιτρώδης.

Λιτυέρσης, ου (ὁ), ἔσχατο κτητικὸν (τῶν θεριστῶν) ἀπὸ τοῦ ὀνόματος ἑνὸς υἱοῦ τοῦ Μίδα.

Λιτῶς, ἐπίρ. Μὲ λιτότητα, ἁπλῶς, ἀφελῶς, κτλ.

;Λιφαιμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειφαιμέω.

;Λίφαιμος (ὁ, ἡ), = Λείφαιμος.

;Λιφερνέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λιπερνέω.

;Λιχάζω, Μ. άσω, = Γλίχομαι, ὑπαρτιθ. μῶ. (κοιν.) ἐπιτυγχάνω.

†Λιχάζω [λιχὰς], Μ. άσω. Κατακρημνίζω (ἀπὸ βράχον).

Λιχανὸς (ὁ), [λείχω]. τὸ δεύτερον δάκτυλον τῆς χειρὸς (μὲ τὸ ὁπ. δείχνομεν), Λτ. index.

Λίχανος (ἡ), μία τῶν χορδῶν τῆς κιθάρας (διότι ἐπαίζετο μὲ τὸν λιχανὸν δακτ.) καὶ ὁ ἀπ' αὐτῆς ἀναδιδόμενος ἦχος (ὁ ὕπατος).

†Λιχὰς, άδος (ἡ), = Λισσὰς, πέτρα ἀπότομος, βράχος. 2) (μετρ.) = ἡ ἐσφαλμένη ἀντὶ Διχάς.

Λιχὴν, ῆνος (ὁ), = Λειχήν.

Λιχμάζω, Μ. άσω καὶ

Λιχμαίνω, Μ. ανῶ, Π. = Λιχμάω.

Λιχμὰς, άδος (ἡ), Π. [λείχω]. γλειμμένη.

Λιχμάω-ῶ καὶ (μσ. δ καὶ εὐχρηστότ.) Λιχμάομαι-ῶμαι, Μ, ήσω, -ομαι, Π. [λείχω]. γλείφω, γλείφομαι· ξερογλείφομαι· περιστρίφω τὴν γλῶσσάν μου ἐκτὸς τοῦ στόματος (καθὼς τὰ ἄφειδια).

Λιχμήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ξερογλειφόμενος μὲ τὴν γλῶσσαν ἔξω (ὅταν τὰ ἄφειδια)· λαίμαργος, (κοιν.) λιμάρης.

Λιχμῶν, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ υ) ἀντὶ Λιχμῶν, μτχ. τοῦ Λιχμάω.

Λιχνάω-ῶ, Μ. ήσω, = Λιχνεύω.

Λιχνεία (ἡ). τὸ λιχνεύειν, λαιμαργία, ὄρεξις ἀκράτητος πρὸς τὰ καλὰ φαγητά, λειξυρία. 2) (πλθ.) Λιχνεῖαι, ἀντὶ Λιχνεύματα, γλιγούδια.

Λίχνευμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς λιχνείας, φαγεῖ' ὀρεκτικὸν, (κοιν.) γλιγαῦδι, (Γαλλ.) friandise.

Λιχνεύω, Μ. εύσω. Τρώγω γλιγούδια, (ἐκμ.) τρώγω λαιμάργως (γλείφων καὶ τὰ δάκτυλά μου). 2) (μσ. πρὸς αἰτ. τ. μόνην ἢ πρόθετ.) εἶμαι ἢ κάμνω ὡς ἂν λιμασμένος (κοιν. τρέχουν τὰ σάλια μου, ξερογλείφομαι) διά τι, ἐπιθυμῶ μὲ ὑπερβολήν. « Ἰσχύειν μὲν γὰρ διὰ λόγου τὸν πολιτευόμενον ἀναγκαῖον, ἀγαπᾶν δ' ἀγεννὲς καὶ λιχνεύειν τὴν ἀπὸ τοῦ λόγου δόξαν, « Πλ.

;Λιχνεύορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων λιχνεύματα (γλιγούδια).

Λιχνόγραυς, ος (ἡ), Π. λίχνη (λαίμαργος) γραῦς.

Λίχνος [λείχω], η ή ος, ον. Ὁ ἀγαπῶν (ἐπιθυμῶν μὲ ὑπερβολὴν) τὰ καλὰ φαγητά, (ἐν γέν.) λαίμαργος, (μετμ.) περίεργος· ἄπληστος. « Κούρησιν ἐπ' ὄμματα λίχνα φέροντας, « Ἔπγρ. « Τό τ' ἄρσεν φεῦ τοῦ κεκρυμμένα λίχνον, « Σιβ. (καὶ καταχρ.) « Λίχνα βρώματα, « Κλιμ., τὰ λιχνεύματα.

Λιχνοτένθης, ου (ὁ), [λίχνος, τένθης], = Λίχνος, (Ἰταλ.) bon buccone.

÷Λιχνότης (ἡ), = Λιχνεία.

Λιχνοφιλάργυρος (ὁ, ἡ). λαίμαργος καὶ φιλάργυρος.

Λιχνώδης, εος (ὁ, ἡ). ἐπιρρεπὴς πρὸς λιχνείαν.

λίχνως, ἐπίρ. Μὲ λαιμαργίαν.

Λίψ, λιβὸς (ὁ). ἄνεμος δυτικονότιος, (Τουρκ. καὶ Ἰταλ.) γαρμπὴς, (καὶ εἰς τὴν Ἑλλ.) λίβας. « Τῶν ζερύων λὶψ ἄνεμος ὁ ἀπὸ τῆς χειμερινῆς δύσεως πνέων, « Ἀρχτ. « Ἥλικον ἀνίστατο κῦμα καὶ μάλιστα περὶ τὸν λίβα, ὅταν ἐπιλάβῃ καὶ τοῦ νότου, « Ἀκ

Λιψ, λιβὸς (ἡ), Π. = Λιβὰς, ταγὼν· ὑγρὸν χυμένον· σπανδή. 2) = Λισσὰς, Λιχὰς, βράχος.

†Λίψ, ιβὸς (ἡ), [λίπτω]. ἐπιθυμία.

Λιψαυρία (ἡ), [λίπτω, οὐρέω]. ἐπιθυμία πρὸς τὸ οὐρῆσαι.

†Λιψύδριον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Λειψύδριον.

Λὸ', (κατ'ἀποκ.) ἀντὶ Λόε, Π. ἀντὶ Ἄλλε

Λόβιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Λοβὸς (ὁ), [λέπω]. ἡ σκοροβήκη (κυρ. τῶν ὀσπρίων ἢ ἰδιαιτ. τῶν φασουλιῶν), (κοιν.) λουβί. « Ἐνί τινας κέχρηνται σπέρματι τοῖς λοβοῖς, οὐ σπέρμα μᾶλλον ἢ λάχανον αὐτὸ νομίζοντες, « Ἰουλ. 2) (μετμ.) ἡ κάτω ἄκρα τοῦ αὐτιοῦ. « Ἐν δ' ἄκρα ἕρματα ἦκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι, « Ἰλ. Ξ. 3) τὸ αὐτὶ τοῦ σηκωτιοῦ (τὸ ὁπ. παρετήρουν οἱ μάντεις). « Λοβὸς μὲν οὐ προαῆν σπλάγχνοις, « Εὐρ.

Λοβόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω (ξωρίζω) τι εἰς εἶδ. λοβοῦ. « Ὄψις εἰς ὀλκοὺς λοβούμενος (ἀλλὰ μήπως τοῦτο ἔνε μᾶλλον δορδούμενος;), « Νικ. Χων.

Λοβώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (εἶδος) λοβοῦ, ὅμοιος μὲ λουβί (ὁσπρ.).

Λογάδην [λογὰς], ἐπίρ. Κατ' ἐκλογήν. « Ἔρυμα.. λίθων λογάδην πεποιημένον, « Θκ. « Παρέπεμπον αὐτὸν λογάδην ἱππεῖς, « Πλ. 2) = Καταλογάδην, εἰς τὸ πεζόν.

Λογαδικὸς, ἡ, όν. Λογάδος ἴδιος, ἐκλεκτός.

Λογαῖος, α, ον, Π. = Λογὰς, ἐκλεκτός.

Λογαιδικὸς, ἡ, όν. Ὁ πλησιάζων εἰς τὸ πεζὸν (εἰς τὸ λογογραφικὸν), ὁ μεταξὺ πεζοῦ λόγου καὶ ποιήσεως (ἀοιδῆς) « Μέτρον—, « Ἑφαις., τὸ ἀναπαιστικόν, τὸ Ἀρχιλόχειον κτλ.

†Λογαριάζω, Μ. άσω, νλγ. ἀντὶ Λογίζομαι, ἰδ.

†Λογαριασμὸς (ὁ), νλγ. ἀντὶ Λογισμὸς ἢ

†Λογαριαστὴς, οῦ (ὁ), νλγ. ἀντὶ Λογιστὴς.

Λογάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λόγος, λογάκι.

Λογὰς [λέγω], άδος (ὁ, ἡ). διαλεγμένος, ἐκλεκτὸς· μαζωμένος ἀπὸ ἕνα ἕνα, (ἐπὶ στρατ.) = Ἐπίλεκτος. « Λογάδα στρατιὴν, « Ἔκγρ. « Λίθοι λογάδες, « Ἀξ. οἱ ἀπελέκητοι ἐκ τῶν ὀπ. συναρμολογουμένων κατ' ἐκλογὴν κτίζονται τὰ χωρὶς κηλοῦ τείχη (ὁπωσδ. τὰ τῆς Τίρυνθος κτλ.). ‖. (πλθ.) οἱ ὀφθαλμοί, τὸ λευκὸν τῶν ὀφθαλμῶν. « Ὡς τις δὲ λιτροῦς αὐγάζειν καθαρᾶς οὐ δύναται λαγάσι, « Καλλ (γράφεται καὶ Λοχὰς καὶ Λογχάς).

Λογάω-ῶ (χ. Μ.), Ἀξχν. Ἐπιθυμῶ νὰ ὁμιλήσω.

Λογγάζω, Μ. άσω, = Λαγγάζω, στοματῶ, ἀργοπαρῶ, (ἰδ.

†Λογγασία (ἡ) καὶ

†Λογγάσιος (ὁ, ἡ) καὶ

Λογγάσιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). σέτρο τρυπημένη εἰς τὸ παράλ.ον ἕνα ὄνομα

τὰ πρωμνίσ. (παράγγεια) τῶν πλοίων.
†Λογγών, ῶνος (ὁ), = λογγάσιον.
†Λογγία (ἡ), = λογία.
Λογεῖον (τὸ), ὁ ὀκρίβας τοῦ θεάτρου ὅπου ἀνέβαινον καὶ ὡμίλουν οἱ ὑποκριταί. (κατ' ἔκτ.) τὸ δικαστικὸν βῆμα. 2) (ἱερ.) τὸ ἐγκόλπιον τοῦ ἀρχιερέως τῶν Ἰουδαίων μὲ τοὺς 12 πολυτ. λίθους (διότι ἐπ' αὐτοῦ βλέπων προέλεγε τὰ μέλλοντα).
Λογέμπορος (ὁ, ἡ), ὁ ἐμπορευόμενος τοὺς λόγους κ.α., ζῶν ἀπὸ τῶν συγγραμμάτων ἢ τῶν μαθημάτων του.
Λογεύς, έως (ὁ), ῥήτωρ· λογογράφος.
Λογεύω, Μ. εὐσω. Συλλέγω (κυρ. ἔρανον ἢ ἐλεημοσύνην), φορολογῶ, εἰσπράττω. «Προσομολογοῦμεν.. μήτε λογεύσειν μήτε οἶνον μήτ' ἄλλο μηδὲν καθ' ὁντινοῦν τρόπον.., τοὺς κατοικοῦντας ἐν ταῖς ἀλλήλων κώμαις.», Ἐπγρφ. (ᾧ πθ.) «Ὁ δὲ ὢν παρὰ τὸ δίκαιον λελογευμένον ἢ πεπραγμένον ᾖ, » αὐτ.
Λογία (ἡ). (Γρφ.) σύναξις ἐλεημοσύνης (συνεισφορά) διὰ τοὺς πτωχούς, (Γαλλ.) collecte ἢ quête.
Λογιατρος (ὁ). ἰατρὸς μὲ τὰ λόγια μόνον.
Λογίδιον καὶ ;Λογίδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λόγος, μικρὸς λόγος ἢ μῦθος. «Ἔστιν ἡμῖν λογίδιον γνώμην ἔχον, » Ἀρχφ.
Λογιεύς, έως (ὁ), = Λογεύς.
Λογίζομαι [λόγος], Μ. ίσομαι. Μετρῶ, λογαριάζω· κρατῶ (περνῶ εἰς τὸν) λογαριασμόν· (τρπ.) σκέπτομαι, συλλογίζομαι, νομίζω (τι αἴτιόν τινας). «Εὗρον λογιζόμενος, ἀργυρίου 2000 ἐούσας μοι ταλάντων,» Ἡρ. «Τὸν Πᾶνα τῶν ὑπὸ θεῶν λογίζονται εἶναι, » αὐτ. «Μίαν ὄμφαν τούτων τῶν ἡμέρα λογίζονται, » Ξεν. «Τριῶν μνᾶς ἀναλώσας, λογισαθαι δώδεκα, » Ἀρχφ. «Ἡ ἀγάπη οὐ λογίζεται τὸ κακόν,» Γρφ. «Λογίζεσθε ἑαυτοὺς νεκροὺς μὲν εἶναι τῇ ἁμαρτίᾳ, ζῶντας δὲ τῷ θεῷ,» αὐτ. «Τούτου θεὸν ἡγεμόνα λογίζομαι, » Ξεν. «Τὰ τῶν παίδων τῷ πατρὶ λόγιται,» Γργ. «Ταῦθ' ἰὼν ἔσω λογίζου, » Σοφ. (καὶ χ. πτ.) «Ἢν ὀρθῶς λογίζῃ, » Ξεν. «Ὅς τις εὖ λογίζεται, » Εὐρ. «Ἀνδρὶ λογίζεσθαι τοιούτων πέρι οἷῳ τε ἐστὶν τοῦτο, » Ἡρ. (καὶ θυτ. ὀργ.) «Μὴ ψήφοις λόγιται,» Ἀρχφ. (καὶ πθ.) «Ὁπλῖται δὲ ἐλογίσθησαν οὐκ ἐλάττους ἑξακισμυρίων, » Ξεν. «Τὸ χρυσίον τριακαιδεκατάλαντον (τοῦ ἀργυρίου) λογιζόμενον, » Ἡρ. «Ἐλογισάμεθα ὡς πρόβατα σφαγῆς, » Γρφ.
Λογικεύομαι, Μ. εὐσομαι. (νλγ.) Συλλογίζομαι (κατὰ τοὺς κανόνας τῆς λογικῆς), συμπεραίνω, ἔκ τοῦ
Λογικός [λόγος], ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ συνιζάνων ἢ ἁρμόδιος (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ λέγειν ἢ συλλογίζεσθαι· ὁ μετέχων λόγου· ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι μὲ λόγον, στοχαστικός· λογογραφικός (ἀντίθ. τῷ Ποιητικός), ῥητορικός, δεινὸς εἰς τὸ λέγειν, διαλεκτικός, (παρβλ.) Λόγιος. «Λογικὴ, » ἡ ἐπιστήμη τοῦ συλλογίζεσθαι (συμπεραίνειν κατὰ κανόνας), ἢ «λογικὸν (τὸ), » ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς εἰς τὸ συλλογίζεσθαι. «Ὁ μὲν ἥρως (τοῦ) τεμνὲς καὶ οὐ λογικός, » Δ. Ἁλ., ἀνὴρ μοστὸς διὰ τὸν πεζὸν λόγον. «Καὶ οὗτοι μὲν λογικοί, ποιηταὶ δὲ κτλ.,» Ἀρτ. λογογράφοι.
Λογικότης (ἡ). ἡ ἰδιάζης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ λογικοῦ, (συγχ. τῷ Λογιότης).
Λογικῶς, ἐπίρ. Διὰ λόγων, μὲ λόγον, μὲ σκέψιν· κατὰ τοὺς κανόνας τῆς λογικῆς.
Λόγιμος, η, ον. Λόγου ἄξιος, ἐλλόγιμος· ἐπίσημος. «Τοὺς λογιμωτάτους (τῶν αἰχμαλώτων) ἀποσφάξας, τοὺς ἄλλους ἐπώλησε,» Δ. Κάσσ.
Λόγιον (τὸ), (κατὰ λέξ.) ὑποκορ. τοῦ Λόγος, μικρὸς (σύντομος) λόγος, (ὅθ. συνήθ.) λόγος θεοῦ, ἀποκρισις μαντείου· κυρ. ὄχι διὰ ζώντων ἀλλ' εἰς τὸ πεζόν). «Καὶ πολλὰ μὲν λόγια ἐλέγετο, πολλὰ δὲ χρησμολόγοι ἔδων,» Θκ. «Ὅσα τὸ χρῆμα, τὰ λόγι' ὡς περαίνεται, » Ἀρχφ. «Ἐν τῇ (Σαλαμῖνι) ἡμῖν καὶ λόγιόν ἐστι τῶν ἐχθρῶν κατύπερθε γενέσθαι, » Ἡρ. 2) =(ἡ ἀσφαλ. ἀντὶ) Λογεῖον.
Λόγιος, α, ον. Εἰδήμων λόγων· δεινὸς (ἐπιτήδειος) περὶ τὸ λέγειν· πολυμαθής, πολυίστωρ, πεπαιδευμένος· εὐγλωττος, (ὅθ. ὡς οὐσ.) ῥήτωρ ἢ ῥητορικὸς, (ἐν γέν.) λογογράφος· (ἰδιαιτ.) διαλεκτικός. «Καὶ λογίοις καὶ ἀοιδοῖς, » Πίνδ. «Πλατεῖαι πάντοθεν λογίοισιν ἐυτι πάθοδοι νέσσαν εὐκλέα κάνδε κοσμεῖν,» αὐτ. 2) ἄξιος λόγου, λόγιμος, ἐλλόγιμος. 3) στοχαστικὸς, φρόνιμος, (κοιν.) ἄνθρωπος μὲ λόγον, (παρβλ.) Λογικός. 4) (ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀθηνᾶς), προστάτης τῶν λόγων (τῆς ῥητορικῆς, ἐν γέν. τῆς παιδείας).
Λογιότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (τὸ προτέρημα) τοῦ λογίου, (ἰδιαιτ.) ἡ ῥητορικὴ εὐφράδεια.
Λόγισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐλογίσθη (ἐλογαριάσθη), τὸ ἀποτέλεσμα (συμπέρασμα) τοῦ λογαριασμοῦ.
Λογισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ λογίζεσθαι, λογαριασμός. (πλθ.) ἡ πρακτικὴ ἀριθμητική. (μτφρ.) σκέψις, στοχασμός, συλλογισμός· συμπερασμός. Ἰδέα, ἔννοια. (ὅθ. πλθ.) τὸ λογικόν. «Οὐκ ἔστιν οὐδὲν ἐν ἀνθρώπου φύσει μεῖζον λογισμοῦ, » Μένανδρ. «Οἱ λογισμῷ ἐλάχιστα χρώμενοι, θυμῷ πλεῖστα εἰς ἔργον καθίστανται,» Θκ. «Ἀντὶς ἄρνω, τὸν λογισμὸν φράσας, ἐξαχθῇ τι πρᾶξαι,» Δμ. «Ἐντὸς (ἢ «Ἐπὶ) τῶν λογισμῶν εἶναι,» Πλ., Θαε., εἶναι εἰς τὰ λογικά του. «Τίς οὕτω κοινῶν ἔξω λογισμῶν, » Γργ., στερημένος τοῦ (Γαλλ.) sens commun.
Λογιστεῖα (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἄξίωμα) τοῦ λογιστοῦ.
Λογιστέον, θετ. τοῦ Λογίζομαι.
Λογιστεύω, Μ. εὐσω. Εἰμὶ (θεωρῶ, Ἐξετάζω λογαριασμοὺς ὡς) λογιστής, (ἐν γέν.) ἐξακριβόνω, ἢ· καθάπτομαι, (Ἰταλ.) κριτικάρω. «Μὴ λογιζεύειν τοὺς τὸν ἡμέτερον τρόπον μὴ φρονοῦντας,» Σωκρ.
Λογιστήριον (τὸ). τὸ ἀρχεῖον τῶν ἐν Ἀθήν. λογιστῶν, (καθὼς τώρα) τὸ Ἐλεγκτικὸν συνέδρ., (Γαλλ.) cour des comptes. 2) σχολεῖον ὅπου παραδίδοντο τὴν πρακτικὴν ἀριθμητικὴν, ἢ 3) εἴδος λέσχης ἢ ἐκκοσμητήριον διὰ τὰς φιλοσοφικὰς συνδιαλέξεις. «Καὶ οἴσθά τινας ἐν λογιστηρίοις ἀποδύντας.., ἐν μεσημβρίᾳ τοῦ βίου,» Συν. 4) «Στρατιωτικὸν—, » Στρ., τὸ μέρος ὅπου ἐγίνετο ἡ καταμέτρησις ἢ μισθοδοσία τῶν στρατιωτῶν. 5) (ξένν. ξύλου ἢ ἀβάκιον) τὸ σανίδι ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐλογάριαζαν ἢ τὸ διπλοῦν ξύλον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐσημείωνον δι' ἐντομῶν τὰ ὀφωνιζόμενα, (κοιν.) τσέβουλα. «Δοῦλος καὶ μονονοὺ μετὰ χεῖρας ἔχων ἔτι τὸ λογιστήριον,» Διόδ., (κυρ. οὐδ. τοῦ»
Λογιστήριος, α, ον. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ λογίζεσθαι (λογαριάζειν κτλ.), λογιστικός. «Τράπεζα—, » Πλάτ., τὸ ἀβάκιον τῶν λογιστῶν.
Λογιστὴς [λογίζομαι], οῦ (ὁ), (ἐν γέν.) λογαριαστής· (ἰδιαιτ.) διδάσκαλος τῆς πρακτ. ἀριθμητικῆς (τοῦ λογαριασμοῦ). (συνήθ. εἰς τὰς Ἀθήν.) μέλος τοῦ λογιστηρίου, εἷς τῶν δώδεκα κληρωτῶν ἐλλογατῶν οἱ ὁποῖοι συνεκρότουν τὸ Ἐλεγκτικὸν συνέδριον, (ἄλλ.) Εὔθυνος (Γαλλ.) vérificateur (réviseur) des comptes. (ἐπὶ τῶν Ῥωμ.) ἐπιστάτης (κυρ. τῶν προσόδων) πόλεως, (Δατ.) curator urbium.
Λογιστία (ἡ), =Λογιστεία.
Λογιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ (ἢ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ) λογίζεσθαι, (κοιν.) ἄνθρωπος μὲ μέτρα, σχαστικός. «Οὐ μέν τοι λογιστικός γε οὐδὲ φρόνιμος πάνυ ἐδόκει εἶναι,» Ξεν. ‖ (ὡς οὐσ.) Λογιστικὸς, ὁ μαθηματικός. «Κερκίδος οὐ χρῄζεις ὁ λογιστικός, » Ἐπγρ. «Λογιστικὴ, » Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ λογαριάζειν, ἡ πρακτικὴ ἀριθμητική. «Λογιστικὸν,» Ἀρχιτ. τὸ λογικόν. «Τοῦ ἀκροθώρακος ἔτι μὲν ἰσχύειν τὸ φανταστικόν, ἤδη δὲ ταράχθαι τὸ λογιστικόν, » Πλ.
†Λογιζύνομος (ὁ, ἡ), Π. (ἰδκμ.) ἀντὶ Λογιστήριος. «Ἔργα—, » Διανέθ., τὰ τοῦ λογιστοῦ.
Λογίως, ἐπίρ. Μετὰ λόγου, ὡς λόγιος.
Λογογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγγράφω εἰς τὸ πεζὸν (ὡς λογογράφος). (μτγν.) γράφω λόγους (ὁμιλίας).
Λογογράφημα (τὸ). λογογραφικὸν σύγγραμμα.
Λογογραφία (ἡ). τὸ λογογραφεῖν, λογογραφικὴ σύνθεσις, συγγραφὴ (εἰς τὸ πεζόν), σύνθεσις δικανικῶν λόγων, συνηγορία ἔγγραφος. «Ὀρφελλῶν δὲ τοῖς καινοῖς, οὐκ εἰς δίκας καὶ τὴν ἀπὸ τῆς λογογραφίας ἐργασίαν ἔθηκα τὸν πόνον,» Δημδ. «Ὁ δὲ Πλάτων) τὸ διαλογικὸν εἶδος τῆς λογογραφίας ἐπετήδευσε,» Πλ.
Λογογραφικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)=κῶς. «Ἡ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ λογογραφεῖν. «Λογογραφικὴ,» Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ λογογράφου. «Δημήτριος, τὸ περὶ λογογραφικῆς (ἰδέας βιβλίον συγγράψας καὶ Περὶ ἑρμηνείας αὐτὸ ἐπιγράψας, ἀξιοῖ καλὴν ἑρμηνείαν τὴν λογογραφικὴν τέχνην.» Ἀμμών.
Λογογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συγγράφων) εἰς τὸ πεζόν, πεζογράφος, (ἰδιαιτ.) ἱστορικός, ἱστοριογράφος, ἢ· ῥήτωρ συγ-

γράφων δικανικοὺς λόγους, δικογράφος. (ἐν γέν.) συγγραφεὺς (ἀντιθ. τῷ Ποιητής). «Λογογράφους καὶ σοφιστὰς ἀποκαλῶν τοὺς ἄλλους, καὶ ὁρίζειν πειρώμενος, αὐτὸς ἐξελεγχθήσεται τούτοις ὢν ἔνοχος,» Δμ. «Καὶ γάρ τις αὐτὸν (τὸν Δυσίαν) ἔναγχος τῶν πολιτικῶν τῶν' αὐτὸ ἐγκαλῶν ὠνείδιζε καὶ διὰ πάσης τῆς λοιδορίας ἐκάλει λογογράφον,» Πλάτ. «Διατρίχουσι δέ τινες ἐν τῇ πόλει λογογράφοι, σείοντες τοὺς παρεπιδημοῦντας καὶ εὐπόρους τῶν ξένων,» Δικαίαρχ., (παρβλ. Λογοποιός). 2) ὁ κάμινων ἢ κεράτων λογαριασμόν, (παρβλ.) Λογοθέτης.

Λογεδαίδαλος (ὁ, ἡ). ὁ ποικίλων ἐντέχνως τοὺς λόγους του, μεταχειριζόμενος ὅλα τὰ τεχνάσματα τοῦ λόγου, δεινός (ἐπιτήδειος) ῥήτωρ.

Λογόδειπνον (τό). δεῖπνον λόγων (ὅπου - ἀντὶ φαγητῶν προτίθενται εἰς ἀκρόασιν καὶ συζήτησιν λόγοι), συμπόσιον φιλολόγων, (Γαλλ.) **banquet littéraire.**

Λογοδηρία (ἡ), [λόγος, δῆρις], =Λογομαχία, (συγχ. καὶ διορθ. τῷ-

Λογοδιάῤῥοια (ἡ). διάῤῥοια λόγων, ἀκράτητος πολυλογία.

Λογοδιδάσκαλος (ὁ, ἡ). διδάσκαλος λόγων (ῥητορικῆς).

Λογοειδεια (ἡ). τὸ ἐλάττωμα (τὸ χαρακτηριστικόν) ποιήματος λογοειδοῦς.

Λογοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων μὲ πεζὸν λόγον, (Γαλλ.) **prosaïque.** 2, ὁ φαινόμενος ὅτι γίνεται μὲ λογον (μὲ λογικόν). «Τὸ λογοειδὲς τῶν ζώων,» Θμ.

ϟ Λογοειδία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λογοειδεια.

Λογοειδῶς, ἐπῤῥ. Μὲ λογοειδὲς (λογογραφικὸν) ὕφος.

Λογοθεσία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ λογοθετεῖν, θεώρησις (ἐξακρίβωσις) λογαριασμῶν. 2) σύνθεσις (συνθήκη κυρ. ῥητορικοῦ) λόγου, ὕφος λεκτικόν.

Λογοθέσιον (τὸ). Ἐπάρχιμον λογαριασμοῦ καὶ τὸ μέρος ὅπου δίδεται ἡ Ἐπαίρνεται ὁ λογαριασμός, κριτήριον. 2) σημειωματάριον, ἐφημερὶς, (Λτν.) **rationarium.** «Ἀνέλιξας σὺν τὸ τῆς ψυχῆς λογοθέσιον, καὶ ἡμᾶς ἐγγράπτους ὀφειλέτας ἐφευρηκὼς, βαρὺς ἐμπίπτεις,» Βύζ.

Λογοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αὐτ.) Ζητῶ ϟ Ἐπαίρνω λογαριασμὸν παρά τινος ὡς λογοθέτης, εὐθύνω, κρίνω.

Λογοθέτης [λόγος, τίθημι]. ὁ (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ λαμβάνων λογαριασμόν (θεωρῶν τοὺς λογαριασμούς). (ἰδαιτ. εἰς τοὺς Βυζ.) ὁ γενικὸς λογιστὴς τοῦ δημοσίου ταμείου. (ἀναλογ. τῷ τῶν Εὐρωπ.) ἀρχικαγκελάριος (ὁ ὁποῖος ἔπειτα κατήντησεν) ἀρχιγραμματεύς, πρωθυπουργός.

Λογοθεώρητος (ὁ, ἡ). ὁ λόγῳ (κατὰ νοῦν) μόνον θεωρητὸς, ἀφηρημένος, (ἰδανικὸς, (Γαλλ.) **rationnel.** (ἴσως ὀρθοτ. κατὰ διαστολήν) Λόγῳ θεωρητός.

Λογοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων λόγους (φράσεις ἢ λέξεις καὶ ὄχι πράγματα).

Λογοϊατρεία (ἡ). ἡ διὰ λόγων μόνον ἰατρεία· ἡ θεωρία (τὸ θεωρητ. μέρος) τῆς ἰατρικῆς.

Λογοκαλοπεία (ἡ). ἡ κλοπὴ (ἰδιοποίησις) ξένων λόγων (συγγραμμάτων), (Γαλλ.) **plagiat.**

Λογοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Καταζαλίζω) τινὰ μὲ τοὺς λόγους μου, (κοιν.) κοπανίζω λέγων καὶ ξαναλέγων τι.

Λογολεσχέω-ῶ, Μ. ήσω, =Ἀδολεσχέω, φλυαρῶ ὡς -

Λογολέσχης, ου (ὁ). ὁ φλυαρῶν (πολυλογῶν) περὶ λέξεων, προτείνων γραμματικὰς ἀπορίας.

Λογομάγειρος (ὁ, ἡ). τοῦ ἀπ. οἱ λόγοι εἶνε μαγειρικῶς καρυκευμένοι (ἐπιτετηδευμένοι), ἴωμ. παρφθ. τοῦ Λογοδαίδαλος.

Λογομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ μανιωδῶς (Τρελλαίνομαι διὰ) τοὺς λόγους (τὰ γράμματα, τὰς ἐπιστήμας).

Λογομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι διὰ ἢ περὶ λόγων, φιλονεικῶ.

Λογομαχία (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ προηγ., φιλονεικία διὰ ἢ περὶ λόγων.

Λογομάχος (ὁ, ἡ). ὁ λογομαχῶν, σοφιστὴς, φιλόνεικος. (Γαλλ.) **chicaneur.**

Λογόμιμος (ὁ). μῖμος λόγων (προφορᾶς) διαφόρων ἀνθρώπων, γελωτοποιός.

ϟ Λογομύθιον (τὸ). μυθώδες διήγημα.

Λογοπλάθος (ὁ, ἡ). ὁ πλάττων λόγους, λογοποιός.

Λογοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω ϟ διαδίδω λόγους (μύθους, εἰδήσεις ἀνυπάρκτους). «Ἐνθένδε οἱ ἄνδρες εἴτε ἄντα εἴτε ἄν γενόμενα λογοποιοῦσι,» Θκ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. ἀναλελ.) «Καὶ λογοποιοῦσί τινες περιόντες ὡς Ἑλάτειαν τειχιεῖ,» Δμ. 2) προφασίζομαι, προτείνω πρόσχημα (ἀφορμήν). «Κρέων. . τοὺς πεσόντας οὐκ ἔξωκεν εἰς ταφὴν κτλ., ἐφ' ὧν μὲν τὸ φυλάξας τὸν ἀνθρώπινον νόμον, ἐφ' ὧν δὲ τὴν ὀργὴν λογοποιήσας,» Ἱπολ. Εὐρ. Φοιν.

Λογοποίημα (τὸ). πλαστὴ διήγησις, μῦθος.

Λογοποιητικὸς, ἡ, ὀν. =Λογοποικός.

Λογοποιία (ἡ). τὸ λογοποιεῖν (ἐφευρίσκειν καὶ διαδίδειν πλαστὰς εἰδήσεις), τὸ ἔργον τοῦ λογοποιοῦ.

Λογοποικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λογοποιὸν ἢ τὴν λογοποιίαν. «Λογοποικὴ (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) τεχνη,» Πλάτ., ἡ τοῦ λογοποιοῦ.

Λογοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ποιῶν (συνθέτων) λόγους, πεζογράφος (ἀντιθ. τῷ Ἐποποιός· ἰδιαιτ.) ἱστορικός. «Ἑκαταῖος ὁ λογοποιός,» Ἡρ. «Ποιηταὶ καὶ λογοποιοί,» Πλάτ., (παρβλ. Λογογράφος). 2) ϟ συντάκτων ῥητορικοὺς (δικηγορικοὺς) λόγους. «Ὁρῶ τινας λογοποιοὺς, οἳ τοῖς ἰδίοις λόγοις, οὓς αὐτοὶ ποιοῦσιν, οὐκ ἐπίστανται χρῆσθαι,» Πλάτ. 3) ὁ συνθέτων μύθους, μυθικιστὴς. 4) (ἐπὶ κακοῦ) ὁ πλάστων καὶ διαδίδων ψευδεῖς εἰδήσεις, μυθολόγος, ἴδε Θερ. Χαρ. Η'.

Λογοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττομαι λόγον, Ἐπαίρνω λογαριασμὸν, εὐθύνω, ἀνακρίνω.

Λογοπραγία (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ προηγ., Ἐπάρσιμον λογαριασμοῦ, εὔθυναι.

ϟ Λογοπραγμονέω-ῶ, Μ. ήσω, σπν. ἀντὶ Λογοπραγέω.

Λογοπράτης καὶ

Λογοπώλης, ου (ὁ), =Λογέμπορος, διηγόρος κτλ. 2) (ἐκκλησ.) ὁ πωλήσας τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, (ἐπίθ. τοῦ Ἰούδα).

Λογος (ὁ), [λέγω]. (ἐν γέν.) ἡ προφορικὴ ἔκφρασις τῆς ἐννοίας. «Λόγου χρείαν ἔσεσθαι,» Θκ. «Ὑπὲρ λόγον,» Γργ. «Τί δεῖ λόγων;» Ἀρχφ. (ἰδαιτ. δὲ 2) ὁμιλία, διήγησις· συνομιλία «Τὸν ἕτερον λόγοισιν,» Ἰλ. Ο. «Εἰς λόγους ἐλθεῖν (συνελθεῖν, εἶναι, ἀφικέσθαι κτλ.) τινι,» Αξ. «Ταύτῃ διὰ λόγων ἐν Σάρδεσι γενόμενος,» Πλθ. «Ἔξω τοῦ λόγου λέγειν,» Πλάτ. «Ἄλλως ἕνεκα λόγου ἐλέγετο,» αὐτ. 3) =Λέξις. «Θάττων ἡ λόγος,» Συν. «Ὡς εἰπεῖν λόγῳ,» Αξ. «Ἑνὶ (« Οὐ πολλῷ) λόγῳ,» Ἡρ. 4) Λόγιον, χρησμός, παροιμία, ἀπόφθεγμα, γνωμικὸν, ῥητόν. «Ὁ γάρ παλαιὸς λόγος εὖ ἔχει,» Πλ. 5) φήμη, ὄνομα, ὑπόληψις (ἐπιμ.) φροντὶς ἐπιμέλεια. «Λόγου ἄξιος,» Θκρ. «Λόγον ποιεῖσθαί τινος,» αὐτ. «Εἴπερ ἡ δόξης ἢ πραττόντων ἢ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος εἶχε λόγον,» Δμ. «Πολὺν λόγον ἐχόντων περὶ αὐτοῦ τινῶν ἤκουεν,» Ξεν. «Κακὸν λόγον κτήσῃ πρὸς ἀρῶν,» Εὐρ. «Ἐν λόγῳ εἶναι,» Αξ. «Λόγου οὐδενὸς γενόμεθα πρὸς Πέρσεων,» Ἡρ. 6) φήμη, δόξαν. «Λόγος ἔχει (κατέχει, διῆλθεν, ἐστὶ κτλ.),» Αξ. «Κλεισθένην λέγος ἔχει (ϟ κατ' ἐναλλαγ. «Κλεισθένης λόγον ἔχει) τὴν Πυθίην ἀναπεῖσαι,» Ἡρ. «Παρ' ἡμέας περὶ σέο λόγος ἀπῖκται πολλὸς,» αὐτ. «Ὃν δὲ ϟ λόγος, ὑπὸ τῶ Πιτθέως διαθεῖς, ὡς ἐκ Ποσειδῶνος τεκνωθείη (ὁ Θησεύς),» Πλ. (καὶ ἑλλ.) «Ὡς λόγος,» Αξ. 7) (ἀντιθ. τῷ Ἔργον), λόγος ψιλὸς (ἀνίσχυρος, ἀδέσποτος, χωρὶς ἀποτέλεσμα), (ἐπιμ.)—Μῦθος, διήγησις ψευδὴς καὶ πεπλασμένη. «Ἐγίγνετό τε λόγῳ δημοκρατία, ἔργῳ δὲ μοναρχία,» Θκ. «Εἰ δὲ ταῦτα λόγους ϟ ὠφελείας εἶναι φήσει, ἐκεῖνά γε οὐ λόγος,» Δμ. «Εἶτα οὐ λέγεις αὐταῖς τὸν τοῦ κυνὸς λόγον;» Ξεν. (ἐκ τούτου ϟ Λογοποιὸς ὁ Αἴσωπος), (ϟ ἐκ τοῦ ἐναντ.

8) (ἀντιθ. τῷ Ἔπος καὶ ἐπιμ. τῷ βιβλίον), πεζὸς λόγος, (ὠθ.) διήγησις ἀληθὴς, (ὀνηλ.) ἱστορία, (ὀθ. Λογογράφος ϟ Λογοποιὸς ὁ Ἡρόδοτος). «Ὡς δεδήλωται μοι ἐν τῷ πρότερῳ τῶν λόγων,» Ἡρ. «Ἑτέρα λόγου καὶ ποιήσεως λέξις ἐστὶν,» Ἀρστ. 9) (συνεκδχ.) σύγγραμμα (κυρ. πεζὸν)· ἐγκυκλοπαιδεία, ὁμιλία εἰς δημόσιον μέρος. «Ἐρωτικὸς λόγος,» Δμ. «Παῖδας ἐγὼ λόγους ἐγεννησάμην,» Σων. «Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποιησάμην περὶ κτλ.,» Γρφ. 10) =Λογισμός, λογαριασμός. (ὠθ.) ἀπολογία. «Δόγον αἰτεῖν (ἀπαιτεῖν, συναίρειν κτλ.),» Δξ «Δόγον αἰτοῦμαι,» Αξ. «Λόγου τυγχάνειν,» Αξ. «Ὅπως δώσῃ λόγον διδόναι καὶ λαμβάνειν,» Ξεν. «Ἐμοὶ πρὸς τούτους λόγος ἐστὶ, τούτοις δὲ ὁ λόγος ἔστω πρὸς τὸν ναύκληρον,» Δμ. «Ὑμεῖς δὲ οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ,» Χρησμ. (καὶ τρπ.) «Λόγον ἑαυτῷ διδόναι,» Δμ., συλλογίζεσθαι καθ' ἑαυτόν.

11) (συνεκδχ.) κατάστιχον λογαριασμῶν. «Ἡρώτων αὐτὸν, εἰ ὁ λόγος αὐτῷ εἴη τῆς τριηραρχίας· ὁ δὲ ἔφασκεν

εἶναι· καί, ἐλθόντες οἴκαδε, εὑρήσεν, «. Λσ. 12) σειρά, τάξις, ἀράδα, τόπος. ▪ Ἐν ἀνδρὸς λόγῳ, « Αἰσχ. ▪ Ἐν ἀνδραπόδων (συμμάχων, φαρμάκου, ἀργυρίου κτλ.) λόγῳ, « Ἡρ. ▪ Ἴσασι δὲ οὐτ' ἐν λόγῳ οὔτ' ἐν ἀριθμῷ, « Χρσμ. (παρβλ. Μοῖρα). 13) ὁ ἀρίδηλος λόγος, τὸ λογικόν. ▪ Τὰ λόγου μετέχοντα, « Αξ. ▪ Τὰ λόγῳ νοητά, « Λξ. ▪ Τῷ λόγῳ ἕπεσθαι, « Πλ. ▪ Τῶν ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν ἄλογοί εἰσιν, αἱ δὲ μετὰ λόγου, « Ἀρστ. ▪ Διαφέρει τὸ κατὰ λόγον ζῆν τοῦ κατὰ πάθος, « αὐτ. ▪ Ὁ λόγος αἱρεῖ, « Λξ. 14) αἰτία (κυρ. εὔλογος), σκοπός, (φιλοσοφ.) ὁρισμός. ▪ Λόγον ἔχει, « Αξ. ▪ Οὔτε τιν' ἔχων πρόσαπιν, οὔτε λόγον εὐτράπελον, « Ἀρχ. ▪ Ἢ καὶ διαλεκτικὸν καλεῖς τὸν λόγον ἑκάστου λαμβάνοντα τῆς οὐσίας; « Πλάτ. ▪ Ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἀπώλοντο, « Ἡρ. ▪ Ἐξ οὐδενὸς λόγου, « Σωφ. ▪ Ἐπὶ λόγῳ, « Λξ. ▪ Ἐπὶ τοῖς δὲ τοῖς λόγοις, « Ἡρ., μὲ αὐτὴν τὴν συμφωνίαν. (ὅλ.) ▪ Κατὰ λόγον, « = Εὐλόγως, καί ▪ Παρὰ λόγον, « = Ἀλόγως, παραλόγως. 15) (γεωμετρ. καὶ ἀριθμητ.) σχέσις (δύο ποσῶν), ἀναλογία. ▪ Τοῦτο τὸ μόριον φαίνεται μεῖζον ὂν ἢ κατὰ λόγον τοῦ ὅλου σώματος, « Ἀρστ. ▪ Ὅ, συγκεφαλαιούμενον εἰς ἀργυρίου λόγον, εἶναι μυῶν τρισχιλίας καὶ διακοσίας μυριάδας, « Διόδ. ▪ Καὶ τἄλλα δήπου ἀνὰ λόγον τούτοις (ἢ) τούτων, « Πλάτ. ▪ Τοῦτον πρὸς ἥλιον ἔχουσα τὸν λόγον ὃν ἡ γῆ ἔχει πρὸς σελήνην, « Πλ. 16) γνώμη, ἰδέα, φρόνημα· συμπέρασμα (λογικ.) συλλογισμός· ἐπιχείρημα. ▪ Κατὰ τὸν ἐμόν γε λόγον, « Γργ. ▪ Ὡς γε δή, ὁ ἐμὸς λόγος, « αὐτ. ▪ Τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιεῖν, « Ξεν. 17) (πλθ.) (ἐν γεν.) τὰ γράμματα, αἱ ἐπιστῆμαι, (ἰδιαίτ. δὲ) ἡ ἱστορία, ἡ Ῥητορικὴ καὶ ἡ φιλοσοφία, (ὅθεν) ▪ Οἱ θύραθεν λόγοι, « Ἐκκλησ. ▪ Οἱ περὶ (ἀμφὶ) τοὺς λόγους, « Αξ., οἱ λόγιοι, οἱ γραμματισμένοι. 18) (ἐνίστε) ὑπόσχεσις, (καθὼς καὶ κοιν. λέγεμεν) λόγος, (Γαλλ.) parole. ▪ Δόγον ἐν τῷ δήμῳ παρέσχε μὴ πόλεμον ἡμῖν.. ποιήσειν, « Θκ., Ἰσ. ▪ Ὑπέμεινεν ἡ ψυχή μου εἰς τὸν λόγον σου, « Γρφ. 19) ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ. ▪ Καὶ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο, « Γρφ.

Λογοσκόπος (ὁ, ἡ). κατάσκοπος τῶν λόγων (τῶν λεγομένων ὑπό) τινος.

Λογότροπος (ὁ, εἰδ. ὑποθετ. συλλογισμοῦ (κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Στωϊκῶν).

Λογοφίλης, ου (ὁ) καὶ

†Λογόφιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ λέγῃ (νὰ φλυαρῇ). ▪ Ζήνων τῶν μαθητῶν ἔφασκε τοὺς μὲν φιλολόγους εἶναι, τοὺς δὲ λογοφίλους, « Στβ. ▪ Μηδ' εἶναι φιλόλογον, λογόφιλον δὲ μᾶλλον, μέχρι καλιᾶς ἐκπυλαίου πρεβαίνοντα, « αὐτ.

Λογόω-ῶ, Μ. ώσω, (θλγ.). Κάμνω τινὰ λογιὸν ἢ ὅμοιον τοῦ Θεοῦ Λόγου.

Λογώδιον (τὸ), = Λογίδριον.

Λογχαῖος, α, ον. Ὁ μετὰ ἢ διὰ λόγχης.

Λογχάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δόγχη.

Λογχεύω, Μ. εὔσω, (νλγ.). Τρυπῶ μὲ τὴν λόγχην.

Λόγχη (ἡ), [λαγχάνω]. (κυρ.) ἡ σιδηρᾶ τριγωνος ἄκρα (μύτη) τοῦ κονταριοῦ (▪ Δόρυ μίαν λόγχην ἔχον, « Ξεν.) (κατ' ἔκτ.) τὸ κοντάρι (▪ Οἱ Θρᾷκες, πρὶν εἰς ἐφικτὸν ἐλθεῖν, ἠκόντισαν τρεῖς λόγχας ἕκαστος, « Ἑρ., Χίωνες). (συνεκδ.) τάγμα στρατ. λογχοφόρων. ▪ Οἳ νῦν ξὺν ἑπτὰ τάξεσι ξὺν ἑπτά τε λόγχαις τὸ θήβης πεδίον ἀμφεστᾶσι πᾶν, « Σοφ. (ὅπως ὅμως δὲν εἶνε πάντα ἀπίθανον νὰ ἐννοῇ καὶ τὰς σημαίας τῶν ἑπτὰ ταγμάτων, παρβλ. Αἰχμή).

Λογχήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [λόγχη, ἄρω]. ὡπλισμένος μὲ λόγχην.

Λογχηφόρος (ὁ), μεταγν. ἀντὶ Λογχοφόρος.

Λογχίας, ου (ὁ), εἶδος κομήτου ἢ μετεώρου, (ἄλλ.) Δοκίς.

Λογχίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λόγχη.

Λόγχιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ ἢ μετὰ λόγχης. ▪ Ὁπλισμὸς —, « Αἰσχλ.

Λογχίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Δόγχη,

Λογχίτης, ου (ὁ) καὶ Λογχῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ λόγχην. ‖. (ὡσ. θηλ.) εἶδ. φυτοῦ (πτερίδος καὶ ἴριδος).

Λογχοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (Κτυπῶ, Τρυπῶ) μὲ τὴν λόγχην, λογχεύω.

Λογχοβρέπανον (τὸ), = Δερυβρέπανον.

Λογχοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) λόγχης.

Λογχοποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων λόγχας.

Λογχοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν, ὡπλισμένος μὲ) λόγχην.

Λογχόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Ἐνσφηνόζω) εἰς τὸ κοντάρι σιδηρᾶν ἄκραν (λόγχην), (ὅθεν

Λογχωτός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἐφηρμοσμένην εἰς τὴν ἄκραν του λόγχην (σχεδὸν σιδηρᾶν). 2) ὁ ἔχων σχῆμα λόγχης, (Γαλλ.) lancéolé. ▪ Χιτὼν —, « Ι. Λυδὸς (ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Α'. 17).

Λογώδης, εος (ὁ, ἡ), = Λογοειδής.

Λόγωσις [λογόω], εως (ἡ), (θλγ.) τὸ νὰ γένῃ τις ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸν αἰώνιον ἢ τὸν Θεὸν Λόγον. ▪ Ἡ τῆς σαρκὸς θέωσις καὶ λόγωσις, « Κύρ.

Λόε, Π. ἀντὶ Λοῦε = Ἔλουε, παρτ. καὶ

Λόεσσαι, Π. ἀντὶ Λοῦσαι, ἀορ. τῆς ἀποφ. ἢ

Λοέσσας καὶ (μσ.) Λοεσσάμενος, Π. ἀντὶ Λούσας, -άμενος, ἀόρ. τῆς μεχ. τοῦ Λούω.

Λοετρὰ (τὰ), Π. ἀντὶ Λουτρά.

Λοετροχόος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λουτροχόος.

Λοιβαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς λοιβήν. ▪ Κύλιξ —, « Λθ.

Λοιβάσιον (τὸ), = Λοιβεῖον.

†Λοιβάσμαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = Λείβω.

Λοιβεῖον (τὸ). ἀγγεῖον πρὸς λοιβὴν ἐπιτήδειον, σπονδεῖον.

Λοιβή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ λείβειν, σπονδή. (Π.) ἀντὶ Λιβάς, ῥεῖθρον, νᾶμα.

Λοιβίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Λοιβεῖον.

Λοιγαῖος, α, ον, Π. = Λοίγιος, ὀλέθριος, (συγχ. τῷ Λυγαῖος).

†Λοιγάω-ῶ, Μ. ήσω, (Ἐπῳρ.). Βλάπτω, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Λυπέω).

Λοιγήεις, εσσα, εν καὶ

Λοιγὴς, έος (ὁ) καὶ

Λοίγιος (ὁ, ἡ), Π. = Λυγρός, φθοροποιός, ὀλέθριος. ▪ Λοίγι' ἔργα, « Ὅμ., κακὴ ἐλεινά! [ἐκ τοῦ

Λοιγὸς (ὁ), Π. [συγγ. τῷ Λοιμός]. φθορά, ὄλεθρος, θάνατος. ‖. (ἐπίθετ.) = Λοίγιος, ὀλέθριος. ▪ Λοιγὸς ἄρης, « Ἔπη·

Λοιδορέω-ῶ [λοίδορος], Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. καὶ μσ. μὲ ὑποτ.) Κακολογῶ, ὑβρίζω, ὀνειδίζω. ▪ Τῇ Τύχῃ, ἣν τυφλὴν λοιδορούμεν, « Πλ. (καὶ παθ.) ▪ Λοιδορηθεὶς εἰς τὴν τῶν ἁμαρτάτων ἀσθένειαν, « αὐτ. (καὶ μσ.) ▪ Ἐνταῦθα μέν τοι καὶ ὁ θεῖος οὕτω ἐλοιδορεῖτο, « Ξεν. (ἢ ἀλληλιπθ.) ▪ Λοιδορεῖσθαι δ' αὐ θέμις ἄνδρας ποιητὰς ὥσπερ ἀρτοπώλιδας, « Ἀρχφ.

Λοιδόρημα (τὸ). λόγος ὑβριστικός, βρισιά. ▪ Τὸν πτωχὸν λοιδόρημα ποιοῦνται, « Πλ., νομίζουν ὕβριν τὸ Πτωχός.

Λοιδορημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ.

†Λοιδόρησις, εως (ἡ), = Λοιδορία.

†Λοιδορησμός (ὁ), Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Λοιδορισμός.

Λοιδορητικός, ἡ, όν. Ὁ λεγόμενος ἢ ἐπιφέρεπὴς πρὸς λοιδορίαν, ὑβριστικός.

Λοιδορία (ἡ). τὸ λοιδορεῖν (ἀτιμάζειν διὰ λόγων), ὁρισμὸν, βρισιὰ, κακολογία.

†Λοιδορίζω, Μ. ίσω καὶ ιῶ, μεταγν. ἢ ἀθικμ. ἀντὶ Λοιδορέω, (ὄλεν·

†Λοιδορισμός (ὁ), = Λοιδορία.

Λοίδορος (ὁ, ἡ), [λοιδορῶ]. ὑβριστὴς, κακολόγος ἡ, ὑβριστικός. ▪ Ἔριξ —, « Εὐρ. ▪ Γραμματεῖον λοίδορον, « Συν. ‖. ▪ Τὸ λοίδορον, « ἀντὶ Ἡ λοιδορία. ▪ Δημοσθένης ἐν τῷ ξικανικῷ τὸ λοίδορον ἔχει μόνῳ, οἱ δὲ Φιλιππικοὶ καθαρεύουσι καὶ ἀκώμματος ἢ βωμολοχίας ἁπάσης, « Πλ.

Λοιδόρως, ἐπ.φ. Μὲ τρόπον λοίδορον, ὑβριστικῶς.

‡Λοιμέη (ἡ), Ἰων. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Λοιμίη, λύμη, ὄλεθρος, φθορά, βλάβη.

†Λοιμεύομαι, Μ. εὔσομαι, (Γρφ.). Φέρομαι ὡς λοιμὸς (λυμεών).

†Λοίμη (ἡ), = Λύμη ἡ

Λοιμίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Λοιμὸς, λοιμώδης νόσος, πανώλη, ἢ· ὄλεθρος, φθορά.

Λοιμικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λοιμὸν, λοιμώδης, φθοροποιός. ▪ Νοῦσος ἡ καλουμένη λοιμική, « Ἱππαρ.

Λοιμικῶς, ἐπιρ. Ἐν εἴδει ἢ Εἰς κατόσαπν λοιμοῦ.

Λοιμὸς (ὁ), [λύμη]. ἀσθένεια κολλητικὴ καὶ θανατηφόρος, πανοῦκλα, θανατικόν, ἐπιδημία· (ἐν γεν.) φθορά, ὄλεθρος. 2) (συνεκδ.) ἄνθρωπος ὀλέθριος, λυμεών. (εἰς ταύτην τὴν σημασ. εὑρηται καὶ τὸ θηλ. Λοιμὴ) ▪ Μὴ ὄφις τὴν δούλην σου εἰς θυγατέρα λοιμὴν, « Γρφ.

Λοιμοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (προξενῶν) λοιμὸν, φθοροποιός, θανατηφόρος.

Λοιμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ λοιμὸν, συνωδευόμενος μὲ συμπτώματα λοιμοῦ, κολλητικός, ἐπιδημικός, θανατηφόρος ▪ Νόσος —, « Πλ., λοιμική.

Λοίμωξις, εως (ἡ). ἡ ὑπὸ λοιμοῦ προσβολὴ, κρούσιμον θανατικοῦ, [ἐκ τοῦ

Λοιμώσσω (ττω), Μ. ώξω. Πάσχω ἀπὸ λοιμὸν, ἔχω πανοῦκλαν.

†Λοιπαδάριον (τὸ), Γλσ. ὑποκορ. τοῦ Λοιπάς, ἀποιμενάριον.

†Λοιπάζομαι, Μ. άσομαι, μεταγν. ἀντὶ Λείπομαι, μένω (ὡς ὑπόλοιπος), ἀπομένω. (ἰδίως ἐπὶ χρέους) μένω ὀφειλόμενον, [ἐκ τοῦ

†Λοιπάς, άδος (ἡ). τὰ ἐναπολειφθὲν (λείψανον) χρέους, (κοιν. ἀπὸ τοῦ [παλ.] φέστον. ▪ Περὶ συγγωρήσεως λοιπάδων ἢ

μοσίων. « Νμ. » Ὁ βασιλεὺς λοιπάδας χρημάτων ἀφίησι, « Δρσ.

λοιπασμός (ὁ). καθυστέρησις χρέους (λοιπᾶδος).

†λοιπογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Ἐγγράφω) ὡς λοιπάδα, σημειόνω εἰς λογαριασμόν τινος τὰ ρέστα χρέους.

†λοιπογραφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

λοιπός [λείπω], ή, όν. Ὁ ἐναπολειπόμενος, ἐπίλοιπος. (χυδ.) ἀποδέλοιπος. « Λοιπὸν ἂν εἴη ἡμῖν ἀποδεικνύναι, « Ξεν. » Λοιπὸν οὖν ἐστιν οὐδὲν ἄλλο πλὴν κτλ., « Ἰσαρ. » Τοῦ λοιποῦ (ἐνν. χρόνου) ἡ » Εἰς τὸ λοιπὸν (ἐνν. μέρος τοῦ χρόνου), « (καὶ ἑλλ.) » Τὸ λοιπόν, (ᾗ ἁπλ.) » Λοιπόν, « Δξ., ἐπιρ., εἰς τὸ ἑξῆς· ἄραε ἔπειτα· (Γαλλ.) au reste. » Καὶ τὰ λοιπά, « Λξ. (φρσ.) et cetera.

†λοισθεύς, ῆος (ὁ). (ὀφθαλμ.) ἀντὶ λοισθίων (ὁ, ἡ). Π. = λοίσθιος.

†λοίσθημα (τό). τὸ ἔσχατον, πέρας.

λοίσθιος, α, ον καὶ

λοῖσθος (ὁ, ἡ), (τὸ ὑπερθ. λοισθότατος), Π. τελευταῖος, ὀλιγώτερενος, ὀλοκρινός, ἔσχατος. » Τὸ λοίσθιον (ἡ) » Τὰ λοίσθια, « ἐπιρ., Τελευταῖον, τέλος πάντων, ἐπὶ τέλους. » Καὶ νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας, « Θκρ.

λοῖσ', Π. (κατ' ἀποκοπ. πρὸ φων. ὀρθ.) ἀντὶ λοιπά.

λόκκη (ἡ), Π. (σπανιότ.) ἀντὶ λάκκος, φλοκκάτα (ᾗ).

†λοκός ἡ φακρὰ (ὁ), Γλσ. φαλακρός· (συνεκχ.) μαλθακός· ἄμυαλος, κουτός.

λοξεύς (ὁ), Γλσ. ὁ ἀπεσκολυμμένος.

λόξευμα (τό). λοξὴ (πλαγία) θέσις ἢ τοποθέτησις, πλάγιασμα, ἐκ τοῦ

λοξεύω, Μ. εύσω, = λοξόω.

λοξίας, ου (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλων (ἢ διὰ τοὺς λοξοὺς γρησμούς του ἢ διὰ τὴν λοξότητα τοῦ Ζωδιακοῦ).

λοξίας, άδος (ἡ), (ἐνν. γραμμή). ὁ Ζωδιακὸς κύκλος, ἡ Ἐκλειπτική.

λοξοβατιστικός, ή, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ λοξοβατῇ.

λοξοβάμων, ονος καὶ

λοξοβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (περιπατῶν) λοξὰ ὡσὰν τὸν κάθουρον. » Ἢ καὶ λοξοβάμοσι (γρφ. λοξοβάμοσι) καὶ ὑπαπόδοσι παγούροις, « Γργ.

λοξοβιαπτώ(πεω)-ῶ, Μ. ήσω. Πλέπω λοξά, ἀλλοιωρίζω· (τρπ.) στραβοκυτταύζω.

λοξοδρόμος (ὁ, ἡ), = λοξοβάμων, λοξοκίνητος.

λοξοειδής, ους (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -ειδῶς. Λοξὸς τὸ εἶδος, σκολιός.

λοξοεργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι λοξὰ ἔργα (κακὰς πράξεις).

λοξοκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ κινούμενος λοξὰ (πλάγια).

†λοξοπολέω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ

λοξοπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ λοξά, χαρκινοβατῶ.

λοξός [λέγω], ή, όν. Πλάγιος· στρεβλός· (τρπ.) μονσικάκος, ὄπουλος· (ἐπὶ πραγμ.) σκολιός, διλημματικός, ἀμφίβολος. ||· (τὸ οὐδ.) Λοξὸν καὶ (πλθ.) Λοξά, ἐπιρ. ἀντὶ λοξῶς, δίπλα, πλάγια. στραβά. « Λοξὸν ὑ ἴπα, « Λξ. = λοξοβλεπτέον. » Νῦ. δέμοι χολούμενοι λοξὸν ὀφθαλμοῖς ὁρῶσι πάντες ὥστε δῆθεν, « Σόλ. (ᾗ τρπ.) » Λοξότερον ἔχειν πρός τινα, « Πλδ., ὑποπτεύειν, ὑποβλέπειν.

λοξοτενής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἐκτεινόμενος εἰς) λοξὴν διεύθυνσιν, σκολιός. » Ἐλεύθος—, « Π. Σιλ.

λοξότης (ἡ). ἡ κατάπτασις (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ λοξοῦ, σκαλιότης· (τρπ.) ἀσάφεια. » Χρησμῶν—, « Πλ.

λοξοτρόχις, ως (ἡ), Π. [λοξός, τρέχω], ἡ ὁμιλοῦσα λοξὰ (σκοτεινά, ἀμφίβολα).

λοξόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λοξοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλοίθωρος.

λοξοχρήσμων, ονος (ὁ, ἡ). Π. ὁ δίδων λοξοὺς (σκολιοὺς, ἀμφιβόλους) χρησμούς.

λοξόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι λοξὸν (κυρτόν, σκολιόν), στραβόνω.

λοξῶς, ἐπίρ. λοξά, ἴδε λοξός.

λόξωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ λοξόω. » Ἡ τοῦ Ζωδιακοῦ —, « Πλ., Σον.

λοσκαδάγχης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ ἄγχων (πνίγων ἢ, πνιγόμενος ἀπὸ τὴν βίαν του ἐπάνω εἰς) τὰς λοπάδας, παράσιτος, ἀδηφάγος.

λοπαδαρπαγίδης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ ἁρπάζων τὰς λοπάδας (τὰ φαγητά), παράσιτος, λαίμαργος.

λοπαδεύω, Μ. εύσω. Κενόνω ἢ Ψήνω φαγητὸν εἰς λοπάδα. » Κόγχος ἐστὶ βρωμάτιόν τι λοπαδευόμενον, « Λξ.

λοπάδιον (τὸ) καὶ λοπαδίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Λοπάς.

λοπαδοφυσητής, οῦ (ὁ). ὁ φυσῶν τὰς λοπάδας, (Κωμ. ἐπίθ αὐλητοῦ ἀδηφάγου).

λοπάς [λέπω, λεπάς], άδος (ἡ). πιάτον (βαθυλόν) τοῦ φαγιοῦ· (ἐχρησίμευε καὶ ὡς) τηγάνι ἢ κατσαρόλα (« Γόγγρον ἑψοντος, καὶ αὐτοῦ τὴν λοπάδα σείοντος, « Πλ.). (συνεκχ.) φαγητὸν μαγειρευμένον εἰς λοπάδα. » Ἐν λοπάδι πεπυγμένον, « Ἀρχφ., (ἑτερκ.) καθαρμὰς ἢ γιαχνί. 2) Κωμ. ἀντὶ Σορός. 3) ἀρρωστία τις τῶν δένδρ. καὶ ἰδικώτ. τῆς ἐλαίας, (ἄλλ.) Πλοὺς καὶ Μύκης.

λοπάω-ῶ [λοπός], Μ. ήσω, (βτν.). Ἀλλάζω τὴν φλοιόδαν μου, ξεφλουδίζομαι εὐκόλως (καθὼς τὰ δένδρα ὅταν ἦνε φουσκωμένα τὴν ἄνοιξιν), ἴδε Λεπάω (ἀντὶ τοῦ ὀπαίω νομίζουσί τινες ἐσφαλμ. τὸ Λοπάω), (ὕλες).

λοπητός (ὁ). ὁ καιρὸς καθ' ὃν φουσκόνουν τὰ δένδρα, (καιν.) φουσκοδενδριά.

λοπιάω-ῶ, Μ. άσω, = (ᾗ ὑβόστ. κατά τινας τοῦ) Λοπάω, ἐκ τοῦ

λοπία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ φουσκωμένου ᾗ (ἐπμ.) εὐκόλως ξεφλουδιζομένου δένδρ.

λοπίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ τὸν λοπὸν (τὴν φλοιόδαν), ξεφλουδίζω, (ὀβ.

λοπιμος, η, ον. Ὁ δυνάμενος νὰ λοπισθῇ (νὰ ξεφλουδισθῇ), εὐκολοξεφλούδιστος. » Κάρυον—, « Ἀβ., τὸ κάστανον (ᾗ ἰδίως τὸ Εὐβοϊκὸν ἢ Ποντικόν, καθὼς λεγομεν τώρα, Κρητικόν, Προυσσιανὸν κτλ.). « Ἄριστα δὴ τῶν βαλάνων πασῶν εἶσιν αἱ κάστανοι, καὶ (τούτων) αἱ λόπιμοι δυσμαζήτητοι, « Ἀθ.

λοπίς ίδος (ἡ), = Λεπίς.

λόπισμα (τό), [λοπίζω], = Λέπυρον, τσόφλι.

λοπός (ὁ), [λέπω], = Λέπος, φλοιόδα· (ἐκ ζ.) λέπρα, (ἴδε Λοφας Δ).

λορδαίνω, Μ. ανῶ, = Λορδόω.

λορδός, ή, όν. Ὁ γίνων (καμπουριάζων) πρὸς τὰ ὀπίσθεν, (ἀντιθ. τῷ Κυρτός καὶ Κυφός). » Ὥστε μὴ διεστράφθαι ἢ τῇ ἢ τῇ, μήτε λορδὸν μήτε κυφὸν εἶναι, « Ἱππκρ.

λορδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι λορδόν, γέρνω (καμπουριάζω) πρὸς τὰ ὀπίσθεν.

λόρδωμα (τό). τὸ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἐξέχον κύρτωμα.

λόρδωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λορδόω, καμπούριασμα πρὸς τὰ ὀπίσθεν. » Ὀπίσω μὲν ἀποχωρούντων κύφωσις, εἰς τὰ πρόσω δὲ ἰόντων ἡ λόρδωσις, « Γαλ.

λοτός (ὁ), = Δωτός.

λουέω, Π. ἀντὶ Λούω.

λοῦμα (τό), Βυζ. ἀντὶ Λουτρόν.

λοῦμαι, Ἀττ. ἀντὶ Λούομαι.

λοῦσις, εως (ἡ), τὸ λούειν ἢ λούεσθαι, λούσιμον.

λοῦσσον (τό). ἡ ρηγινώδης καρδία (τὸ ὀβδὸν) τῆς ἐλάτης.

λούστης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ λούεται συχνά.

λουτήρ (ὁ). ἡ γοῦρνα ὅπου ἐμβαίνουν καὶ λούονται.

λουτηρίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

λουτήριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Λουτήρ.

λουτηρίσκος (ὁ), = λουτηρίδιον.

λουτιάω-ῶ, Μ. άσω, (Δζφν.). ἐπιθυμῶ νὰ λουσθῶ.

λουτρεών (ὁ), = Λουτρών.

λουτρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων διὰ τὸ λουτρόν.

λούτριον (τό). τὸ ἀπόχυμα τοῦ λουτροῦ, τὸ νερὸν εἰς τὸ ὁπ. ἐλούσθη τις, ἀπόλουμα.

λουτρίς, ίδος (ἡ). τὸ πεσσεμάλι τοῦ λουτροῦ ἢ, τὸ λουτροποκάμισον. » Τὴν δὲ περιζωσάμενος ὥσαν λουτρίδα κατὰ ἐσμὸν ἦκε περιπέτασαν, « Θπμπ. 2) (πλθ.) Λουτρίδες, « αἱ λούουσαι τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς δύο παρθένοι, (ἄλλως) Πλυντρίδες καὶ Ἀντλητρίδες.

λουτροβαΐπτης (ὁ, ἡ), Π. [λ. βαΐζω]. ὁ φονευθεὶς εἰς τὸ λουτρόν.

λουτρὸν (τό). νερὸν διὰ λούσιμον. 2) = Λοῦσις, πλύσιμον. 3) (πλθ.) Π. ἀντὶ Ῥεῖθρον, (ὕδωρ) = Χοή.

λοῦτρον (τό), = Λούτριον. 2) ὁ μισθὸς τοῦ λουτροῦ, τὰ λουτρικά.

λουτροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (κουβαλῶ) νερὸν διὰ τὸ λουτρόν, εἶμαι.

λουτροφόρος ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) νερὸν διὰ τὸ λουτρόν. ||· (οὐσ.) ὁ παῖς ὅστις ἔφερεν ἀπὸ τῆς Καλλιρρόης τὸ νερὸν διὰ τὸ λουτρὸν τοῦ νεονύμφου. ||· (θηλ.) ἡ μοίρη ὑδρία τὴν ὁπ. ἔστηναν εἰς τοὺς τάφους τῶν ἀγάμων.

λουτροχοέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω νερὸν εἰς τὸ λουτρόν, εἶμαι.

λουτροχόος (ὁ, ἡ). ὁ χύνων νερὸν (ὑπηρετῶν) εἰς τὸ λουτρόν. » Τρίπους—, « Ὅμ., τὸ σκεῖος εἰς τὸ ὁπ. ἐξίσταινον τὸ νερὸν τοῦ λουτροῦ.

λουτρών, ῶνος (ὁ). τὸ μέρος ὅπου λούονται, λουτρεών.

λούω [λόω, ἴδε Λῦμα], Μ. λο. σω (πθ. τρα

Δέλουμαι ᾗ ἅπαξ μόνον εἰς τὸν Λυκόφρ. Δέλουσμαι, ὁ αὐρ. Ἐλούσθην καὶ Ἐλούσθην. Τὰ τρίτα πθ. πρσ. καὶ τὸ ἀπαρ. ᾗ ἡ μτχ. συναιροῦνται). Ἀφαιρῶ διὰ ταῦ νεροῦ τὴν ἀκαθαρσίαν ἀπό τὸ σῶμά τινος, (κοιν.) λούω καὶ λούζω. » Πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ θάλασσαν ἤγομεν, ἔπειτ' ἐλοῦμεν, « Ἀρρφ. » Ἀμφοτέρους λούσασα, « Θηρ. (καὶ πθ. ἡ μσ.) » Λοῦται δὲ κάσης ἡμέρης ἀπὸ ῥύκα δίς, « Σιμ. » Ἐλούετό τε εἰς τοὺς κοινοὺς λουτρῶνας, « Λθ. (καὶ ἑλλ.) » Δελουμένους Ὠκεανοῦ, « Λ. Ε. (καὶ μενμ.) » Δελουμένους τῷ φάνῳ, « Λκ., πλέων (βαπτισμένος) εἰς τὸ αἷμα.

†Λοφάδια, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταλοφάδια.

Λοφάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Φορῶ) λόφον περικεφαλαίας. 2) (Κωμ.) ἐπιθυμῶ (νὰ φορέσω) λόφον, ἢ 3) Ἔχω πλῆθος λόφων διὰ πώλημα, (καὶ ἐπμ.) στενοχωροῦμαι διότι δὲν πωλοῦνται, (ἴσως καὶ κατὰ παρφθ. τοῦ Λοπάω).

Λοφεῖον (τὸ). Θήκη (κυρίως διὰ τὸν λόφον τῆς περικεφαλαίας· θήκη καθρέπτου.

Λοφιά (ἡ). Ὁ λαιμὸς μὲ τὰς ἐπ' αὐτῷ τρίχας τοῦ χαίρου (τοῦ ἵππου κτλ.). 2) Τὰ πτερύγια τῆς ῥάχης τῶν ἰχθύων. 3) = Λόφος, γήλοφος. » Καὶ ἐγενήθη αὐτῶν τὰ ὅρια . . ἀπὸ τῆς λοφιᾶς τῆς φερούσης ἐπὶ λίβα, « Γρφ.

Λοφίας, ου (ὁ), Π. Ὁ ἔχων λόφον (λοφιάν). » Φάγρος—, « Λθ.

Λοφίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λοφίον.

‡Λοφίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω λόφον, ἔχω (ὑψοῦμαι εἰς) σχῆμα λόφου.

Λοφιήτης, ου (ὁ), Π. κάτοικος τῶν λόφων.

Λοφίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λόφος (ἰδίως ἐπὶ πτηνῶν). 2) = Λοφεῖον.

Λοφίς, ῖδος (ἡ). Τὸ σωληνοειδὲς μέρος τῆς περικεφαλαίας εἰς τὸ ὁπ. ἐνηρμόζετο ὁ λόφος, ἢ· 2) = Λοφεῖον.

Λοφνία (ἡ), = Λοφνίς.

Λοφνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Λοφνίς [λεπός], ῖδος (ἡ). Λαμπὰς (τόρτσα) ἀπὸ φλούδας κλημάτων.

Λοφόεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος λόφους, λοφώδης, λοφωτός. » Κυνέη—, « Διον.

Λοφόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ὑψοῦμαι εἰς σχῆμα λόφου.

Λοφοποιός (ὁ, ἡ). Ὁ κατασκευάζων λόφους (δηλ. τὰς περικεφαλαίας).

‡Λοφοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ λόφους (δηλ. περικεφαλαίας).

Λόφος (ὁ), [λέπω]. Ὁ τράχηλος (κυρ. τῶν ὑποζυγίων), (ἴδε Δύσλοφος καὶ παρβλ.) Δέρη, (συνεχ.) αἱ ἐπὶ τοῦ αὐχένος τρίχες, ἡ χαίτη· (ἐπὶ ἀνθρ.) ἡ πλεξίδα τῆς κορυφῆς, (Τουρκ.) ὁ περτσές (ὀθ. « Δόφον κείρεσθαι, « Ἠρ.)· (ἐπὶ πτην.) σκούφια, κουκκούλα, κοφώνα (τοῦ κεπενεῦ). 2) (μτνμ.) ἡ φούντα (ἀπὸ τρίχας ἢ πτερὰ) τῆς περικεφαλαίας, (Τουρκ.) σορβοῦτσι, Γαλλ.) panache. 3) Ψήλωμα γῆς, βουνάκι, (κοιν.) λόφος. » Τὸ δὲ Σεπτεμβούντιον (Septimontium) ἄγουσιν ἐπὶ ᾧ τὸν ἕβδομον λόφον τῇ πόλει προσκατανεμηθῆναι, καὶ τὴν Ῥώμην ἑπτάλοφον γενέσθαι, « Πλ. 4) (ἐνίοτε) ἀντὶ Λίπος, δέρμα. » Καρχηδόνιος—, « Ἱππκρ., τὸ τολάτσινο, (Γαλλ.) maroquin. (ἀλλ' ἴσως τοῦτο ἐσφαλμ. ἀντὶ Λόπος).

Λόφουρος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων οὐρὰν μὲ λόφον (μὲ μακρὰς τρίχας) ἢ λοφιὰν καὶ οὐράν. » Τῶν λοφούρων κοινὸν ἔστιν ὄνυξ, « Φυσιογνμ. » Ἡ τῶν λ. κόπρος ὅτι κουφοτάτη, « Θφρ. » Χρησίμη πρὸς τὰ ζυγὰ τῶν λ., « αὐτ.

Λοφοφόρος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων (φορῶν) λόφον (ἐπὶ πτην.) σκουφάτος.

Λοφώδης, εος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων λόφους ἢ ἐν εἴδει λόφου. 2) = Λοφωτός (ᾗ).

Λόφωσις, εως (ἡ). Ὁ λόφος (ἡ σκούφια) τῶν πτηνῶν.

Λοφωτός, ή, όν. Ὁ ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λόφον, σκουφάτος.

Λοχαγέτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Λοχηγέτης, λοχαγός.

Λοχαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδηγῶ (Διοικῶ) λόχον, εἶμαι λοχαγός.

Λοχαγία (ἡ). Τὸ ἀξίωμα τοῦ λοχαγοῦ.

Λοχαγός (ὁ). Ὁ ἄγων (ὁδηγῶν, διοικῶν) λόχον, ἀρχηγὸς ἑνὸς (στρατ.) λόχου.

Λοχάδην [λοχάω], ἐπίρ. Ἐνεδρευτικῶς· δολίως, ἐπιβούλως.

Λοχάζω (ομαι), Μ. άσω, ομαι, Π. ἀντὶ Δοχάω, -ομαι.

Λοχαῖος, α, ον, = Λοχεῖος. » Δίφρος—, « Ἀρτεμδ., τὸ σκαμνὶ τῆς γέννας. 2) (συνεχ. ἐπὶ φυτ.) εὐθαλής, εὐτραφής, πυκνός, μεστωμένος. » Σῖτος—, « Ἡσύχ. » Σχῖνος—, « Ἀρ., (ἴδε Λόχος καὶ παρβλ. Λιχεπολής).

Λοχάργης ᾗ Λόχαρχος, ου (ὁ), = Λοχαγός.

†Λοχάδες (αἱ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Δοχάδες.

Λοχάω-ῶ, Μ. ήσω. Παραφυλάττω εἰς λόχον (εἰς ἐνέδραν), κάμνω καρτέρι, (ἐν γέν.) ἐνεδρεύω, παραμονεύω. » Ἐπ' ἐκείνοις, ἔφη, τοῖς λόφοις Πάρθοι παντρατιᾷ λοχῶσιν ὑμᾶς, « Πλ. (καὶ χ. πτ.) » Λοχήσαντες εἷλον τὴν νῆα πλήρεα ἀνδρῶν, « Ἠρ. » Ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι, « Ἰλ. Σ. (καὶ ἑλλ.) » Ἐλόχησαν τὴν ὁδόν, « Ἠρ. (καὶ τρπ.) » Τὴν πρὸς Ῥωμαίους φιλίαν λοχῶντες, « Πλδ., καιροφυλακτοῦντες νὰ τὴν διαλύσουν. (καὶ μσ.) » Οἷά τε θῆρα λοχώμενοι, « Ἀπλλν. » Καθ' ἕλιξ λελοχημένος, « αὐτ. (εἰς τὸν Πλ. Τιθ. 7.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Λοχίζω.

Λοχεία (ἡ), [λοχεύω]. τοκετός, γέννα, γέννησις. » Τὴν Δευκίνην Ἥραν νομίζοντες ἐν ταῖς λοχείαις καὶ ὠδῖσι βοηθεῖν, καλοῦσιν ὥσπερ καὶ τὴν Σελήνην, « Πλ. 2) ἀντὶ Λόχευμα, τέκνον, γέννημα. ὁ (Νιόβης) δωδεκάπαιδα λοχείαν, « Ἐπγρ.

Λοχεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιστατῶν ἢ χρησιμεύων εἰς τὴν γέννα. » Δίφρος—, « Ἀρτεμδ., τὸ σκαμνὶ τῆς γέννας. « Ἄρτεμις—, « Εὐρ. » Λοχεῖαι ἡμέραι, « Πλ. » Λοχεία κάθαρσις, « Ἱππκρ., = τῷ ||. Λοχεῖα (τὰ), τὰ ἐκρέοντα ὑγρὰ μετὰ τὴν γέννα, (ἄλλ.) Δόχια. » Ποθεῖσα δὲ (ἡ κληματῖτις ἀριστολοχία) μετὰ πεπέρεως καὶ σμύρνης, τὰ ἐν μήτρᾳ συνιστάμενα λόχια κλπ. ἐκβάλλει, « Δσκρ. 2) (συνεχ.) ἀντὶ Λοχεία, γέννα. » Λοχείων ἔμπειρος, « Ἱππκρ. » Μαῖα δ' ἁμοὶ λοχείων αὐτὴ φύσις, « Ἐπγρ. 3) (ἐνίοτε) τὸ μέρος ὅπου ἔγινεν ἡ γέννα. » Φέρει νιν (« Φέρει ἵνιν) ἀπὸ δαιράδος εἰναλίας λοχεία κλεινὰ λιποῦσα, « Θφρ., τὴν ἄλον ὅπου ἐλογεύθη.

Λοχεύς (ὁ), Π. (σπν.) ἀντὶ Λόχας, « Μδρκ.

Λόχευμα (τὸ), [λοχεύω]. τὸ γεννηθέν, γέννημα. 2) = Λοχεία, γέννησις. » Ἠκουσας, αἷμα, τῶν ἐμῶν λοχευμάτων, « Εὐρ.

Λοχεύτρια (ἡ). Ἡ τεκοῦσα, γεννήτρια. 2) ἡ λοχεύουσα, μαιεύτρια.

Λοχεύω [λόχος], Μ. εύσω, Π. = Μαιεύω ξενεννῶ. » Τίς λοχεύει σ'; ἡ μόνη μοχθεῖς τάδε, « Εὐρ. « Δύτη λόχευον κἄτεκον μόνη βρέφος, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ὅταν ἡ γυνὴ τέκῃ, ταύτης μὲν εὐθεμία γίνεται περὶ τὴν λοχείαν ἐπιμέλεια, ὁ δ' ἀνὴρ αὐτῆς ἀνακεσῶν ὡς νασῶν λοχεύεται τακτὰς ἡμέρας, « Διόδ. 2) γεννῶ (καὶ πθ.) γεννῶμαι. » Τελαμών, τὸν ῥ' ἐλόχευσεν Δίακῳ Αἴγινα, « Ὄρφ (καὶ μτνμ.) » Κίονες, οἵς ποτε θήβη ἐλόχευσαν ἐρεῖκναι, « Π. Σιλ. (καὶ μσ.) » Ἰατρος τοιαύτας παρθένους λοχεύεται, « Αἰσχλ. (καὶ πθ.) » Ἐκ σέο δ' ἀθανάτων τε γένος θνητῶν τ' ἐλοχεύθη, « Ὄρφ 3) (σπν.) ἀντὶ Λοχάω. » Τὰς ἐν τελείαις λοχευομένας, « Ἀρρφ.

‡Λοχηγετέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δοχηγέω, [ἐκ τοῦ

Λοχηγέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Λοχαγός.

Λοχηγέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Δοχαγέω, [ἐκ τοῦ

Λοχηγός (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Λοχαγός.

Λόχησις, εως (ἡ). Τὸ λοχᾶν, ἐνέδρευσις.

Λοχητικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιβρέπτης εἰς τὸ λοχᾶν, ἐνεδρευτικός.

Λοχία (ἡ), = Λοχεία.

Λόχια (τὰ), = Λοχεῖα.

†Λοχιάς, άδος (ἡ), (ἴσαν. Ὕλη) = Λόχμη.

Λοχίζω, Μ. ίσω. Διαιρῶ εἰς λόχους, Καταλοχίζω. 2) τοποθετῶ εἰς λόχον (εἰς ἐνέδραν), βάλλω καρτέρι. » Τοῦ δέ . . . λοχήσαντος (γρφ. λοχίσαντος) εἰς λάσια χωρίς καὶ ὑλώδη πολλοὺς ὁπλίτας, « Πλ. (καὶ πθ.) » Λοχισθέντες ὑπὸ τῶν Φλ. διεφθάρησαν, « Θκ. (ᾗ κατὰ μτχ.) » Ἐμπεσόντες εἰς τὰ λελοχισμένα, « Δ. Κάσσ.

Λόχιος, η, ον, Π. ἀντὶ Λοχεῖος.

Λοχισμός (ὁ). τὸ λοχίζειν, λόχησις, ἐνέδρευσις.

Λοχίτης, ου (ὁ) καὶ Λοχῖτις, ιδος (ἡ). Ὁ ἀνήκων εἰς λόχον ἢ εἰς τὸν αὐτὸν λόχον. » Ἐκκλησία—, « Δ. Ἁλ., ἡ comitia centuriata τῶν παλ. Ῥωμ. 2) ὁ τοποθετημένος (ἐνεδρεύων) εἰς λόχον.

Λοχμαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ διατρίβων εἰς λόχμην.

Λόχμη (ἡ). Δάσος ἀπὸ πυκνὰ χαμόδενδρα (κατὰ λέξ.) τόπος ἁρμόδιος διὰ λόχευσιν (καρτέρι).

Λόχμιος, α ἢ ος, ον, = Λοχμαῖος. ||. (οὐσ.) Λόχμια (τὰ), = Λόχμη.

Λοχμόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Πυκνοῦμαι εἰς εἶδος λόχμης, Ἀπολογοῦμαι.

Λοχμώδης, εος (ὁ, ἡ). πυκνὸς (δασὺς) ὡς ἂν λόχμη· γεμάτος ἀπὸ πυκνοὺς θάμνους.

Λοχὸς (ἡ), κοινολεκτ. ἀντὶ Λεχώ.

Λόχος (ὁ), Π. ἀντὶ Λοχεία, γέννα, γέννησις. » Ἄρτεμιν δ' ἑκάτων γυναικῶν λόχμιος ἐφορεύειν, « Αἰσχλ.

Λόχος (ὁ), [λέγω, λέχος]. ἐνέδρα, καρτέρι. (καὶ ὁ τόπος καὶ ἡ πρᾶξις). » Ἐκ λόχου

ὠμοπέδησεν, « Ἰλ. Δ. (καὶ μετνμ.) « Κάτθλιβε λόχος, « Ὀδ. Θ., ὁ Δούριος Ἵππος. « Αὐτὴ νῦν φράζευ λόχον γέροντος, « Od. Δ. 2) σῶμα (τάγμα, συνήθ. μία ἑκατοστύς) φρατιωτῶν (κυρ.) πεζῶν, (ὀθ. τὸ Λατ.) centuries. (ἐν γέν.) τάξις πολιτῶν, φρατρία, συμμορία. « Τοὺς τριηκόντορους καλεῖσθαι ἐπὶ τὴν τριήρη συνεκκαίδεκα ἐκ τῶν ἐν τοῖς λόχοις συντελειῶν, « Δημ. (ἴδε Boeckh. Oeconom. Ath. vol. 2, p. 102, 103). « Διῃρημένοι ἅπασαι αἱ πόλεις αἱ μὲν κατὰ φυλὰς (καθὼς αἱ Ἀθ.), αἱ δὲ κατὰ μοίρας (καθὼς αἱ Λακεδ.), αἱ δὲ κατὰ λόχους (καθὼς αἱ Θηβ. καὶ Ἀργ.). « Ξεν. 3) (ἐν γέν.) κατάδι. « Ἐλάφων καραὸς λόχος, « Ἐπιγρ.

Λόχος (ὁ), (Κατὰ τοὺς Μακεδ.) ὁ μὴν Μακεδονικῶν.

†Λόω, Π. ἀντὶ Λούω.

Λύα (ἡ), Π. [λύω]. στάσις, διαίρεσις, διχόνοια, (ὀθ.

†Λυάζω, Μ. άσω. Στασιάζω. διαφθείρομαι.

Λυαῖος (ὁ), ἐπιθ. ὁ Διόνυσος ὡς λύων (διαλύων) τὰς φροντίδας.

Λυάω, = Λυάζω.

Λυγαῖος, α, ον, (ἐξ ἐπίρ.)-αίως, Π. [λύγη]. σκοτεινός, μαῦρος.

Λυγαίνω ἢ Λυγαίνω, Μ...., γλσ. ἀντὶ λύζω, ἔχω λόξυγγα ἢ ἀναφυλλητόν.

Λυγγικός, ἡ, όν. Λυγγὸς ἴδιος ἢ λυγγὶ ὅμοιος. « Λυγγικὸν βλέπειν, « Γαλεσμ.

Λυγγώδης, εος (ὁ, ἡ), = Λυγμώδης, ὑποκείμενος εἰς ἢ συνωδευμένος μὲ λύγγα (λόξυγγα). « Πυρετὸς —, « Ἀρετ.

Λύγδην, ἐπίρ. Π. [λύζω]. μὲ ἀναφυλλητόν.

Λυγδίνεος, α, ον καὶ

Λύγδινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ λύγδον, μαρμαρένιος.

Λύγδος (ὁ καὶ ἡ), [λύκη, λευκός]. εἶδ. (τὸ ὡραιότερον) μαρμάρου, (παρθ.) Ἀλάβαστρος.

Λύγεος, α, ον, = Λυγαῖος.

Λύγη (ἡ), Π. [συγγ. τῷ Λύκη καὶ Νύξ]. σκότος, σκοτία.

†Λυγηρός, ά, όν. Εὐλύγιστος ὡς ἂν τὴν λύγον (λυγαρηάν), ἴδε Λιγυρός.

Λυγίζω [λύγος], Μ. ίσω. Κάμπτω-κλίνω (μεταφορ.) καταπονῶ, καταβασανίζω. (μσ.) λυγῶ. « Ἄρθρον ἢ λυγίζεται, « Σορ.

Λύγινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ λύγον (λυγαρηάν).

Λύγισμα (τό), πᾶν ὅ,τι λυγίζεται ἢ εἶναι λυγισμένον· κλείθωσις. 2) = Λυγισμός. « Ἐκμελῆ λυγίσματα, « Γρηγ., τὰ ταλαντεύματα τῆς φωνῆς τῶν τραγῳδούντων ἀνανδρα ᾄσματα. « Ἀνδρόγυνα λυγίσματα, « αὐτ., τὰ τῶν ἀσθενῶς ἀρχομένων.

Λυγισμός (ὁ), τὸ λυγίζειν ἢ λυγίζεσθαι, λύγισμα· στραγγούλεσμα. (μτνμ.) ῥητορικὴ σπαρτὴ ἡ, ταλάντισμα τῆς φωνῆς. « Ἀκουόμενοι τῶν λυγισμῶν, ὑπερεμάνησαν, « Ἄρρ.

†Λυγιστής, οῦ (ὁ), = Λυγοπλόκος.

Λυγιστικός, ἡ, όν. Εὐλύγιστος, εὔκαμπτος.

Λυγιστός, ἡ, όν. Πλεκτός, λυγισμένος ἢ εὐλύγιστος.

Λύγκειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ (κυρ. ὀξυδερκὴς ὡς ἄν) τὸν λύγκα.

Λυγκικός, ἡ, όν, = Λυγγικός.

Λυγκίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Λύγξ.

Λυγκούριον (τὸ), [Λιγουρία ἢ, λύγξ, οὐρὰ ἢ οὐρέω], εἶδ. λακκινοκίτρινου ἡλέκτρου ἢ λίθου διαφανοῦς (Ὑακινθίτου), ἴδε Λίγυρος.

Λυγμὰς (ὁ), τὸ αὐτ. τοῦ Λύζω, λόξυγγας.

Λυγμιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς ἢ συνωδευμένος μὲ λυγμόν.

Λύγξ [λύζω], λυγγὸς (ἡ). λόξυγγας ἢ ἀναφυλλητόν.

Λύγξ [συγγ. τῷ Λύκος], λυγκὸς καὶ [σπαν. καὶ μετν. ἡ, ἐσφαλμ.) λυγγὸς (ὁ), εἶδ. σαρκοφάγου ζώου φημιζομένου διὰ τὴν ὀξυδέρκειάν του (ὅμοιον μὲ ἀγριόγατου), ῥῆσις.

Λυγοδεσμὸς (ὁ, ἡ). δεμένος μὲ λυγαρηάν.

Λυγοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὅμοιος λύγῳ (λυγαρηᾷ) τὸ εἶδος.

Λυγοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων διάφορα σκεύη ἀπὸ λυγαρηάν, καλαθοποιός.

Λύγος [ἡ]. (ἐν γέν.) κλωνάρι (βεργίον) εὐλύγιστον καὶ δύσθραστον διαφόρων δένδρων (« Ἡ δὲ ἄγνος λύγος καὶ αὐτὴ κατὰ ταὐτά ἐστι τῇ ῥάμνῳ, « Παυσ.· ἢ (ἁπλ.) κλαδὶ εὐλύγιστον, βέργα. « Συμπλέκοντες τὰς τῶν θάμνων λύγους, « Στρβ. (ἰδιαιτ. δὲ 2. εἶδ. θαμνώδους φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἄγνος, (κοιν.) λυγαρηά. 3) εἶδ. τεκτον. ἐργαλ. (μάγγανες) τὸ ὁποῖον κρατεῖ τὸ σανίδι ἕνα μὴ κινῆται ἢ νὰ μὴ σκεβρώνῃ. 4) Π. (ἐπιθ.) τρυφερός, εὐλύγιστος, ἢ λύγινος. « Δίοπι μάσχοισι λύγοισιν, « Ἰλ. Α.

Λυγοτευχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [λύγος, τεύχω], καμωμένος (πλεγμένος) ἀπὸ λυγαρηάν. « Κύρτος —, « Ἐπιγρ.

†Λυγόφως, ωτος (τὸ), = Λυκόφως.

Λυγόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Λυγίζω. 2) δένω.

Λυγρὸς, ὰ, όν, Π. [λύζω], λυπηρὸς, ἐλεεινὸς, δεινὸς, φθοροποιὸς, βλαβερὸς, ἄθλιος (ἐν γέν.) κακὸς, (ὀθ.) δειλὸς, ἄνανδρος.

Λυγρῶς, ἐπίρ. Π. κακῶς, μὲ κακὸν τρόπον, δεινῶς, ἐλεεινῶς.

Λυγώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ λυγαρηάν ἢ βέργαν, εὐλύγιστος.

Λύδιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς Λυδίας. « Δῖος Λύδιε, « Θέρ., ἢ ἄλλ. Βάτανος, (Τουρκ.) μεχέγκι.

Λυδιστὶ, ἐπίρ. Κατὰ τὰ ἤθη (τὸν τρόπον) ἢ τὴν γλῶσσαν τῶν Λυδῶν.

Λυδοπαθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἡδυκαθὴς (καθὼς οἱ Λυδοί).

Λύζω [ὀνομτπ.] Μ. λύξω. Ἔχω λόξυγγα ἢ ἀναφυλλητόν.

Λύη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Λύκ.

Λύθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐλύθησαν.

Λυθρόβαπτος (ὁ, ἡ), βαμμένος μὲ λύθρον, αἱματωμένος.

Λύθρον (τὸ), Π. [λύω, λούω], (ἐν γέν.) = Λῦμα. (ἰδιαιτ.) αἷμα πληγῆς, αἷμα μὲ σκόνην, (ἄλλ.) Βρότος, (ὀθ.

†Λύθρος (ὁ), τὸ αἱματόχρουν ὑγρὸν τῆς πορφύρας.

Λυθροστάλακτος (ὁ, ἡ). ὁ στάζων (σταλάζων) λύθρον.

†Λυθροφόρητος (ἔπως) Λυθροφόρυκτος καὶ Λυθρόφυρτος (ὁ, ἡ). πεφυρμένος μὲ λύθρον, αἱμοφόρυκτος.

†Λυθροχαρὴς (κατὰ δ.όρθ. ἀντὶ Λυτροχαρὴς), ἐος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων (εὐχαριστούμενος) εἰς τὰ λύθρα, αἱμοχαρὴς.

Λυθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μολύνω μὲ λύθρον (αἷμα καὶ σκόνην). (ὀθ.

Λυθρώδης, εος (ὁ, ἡ). λύθρῳ ὅμοιος ἢ λυθροφυρτός.

Λυκάβαν, Π. ἀντὶ Λυκάβαντα, αἰτ. τοῦ Λυκάβας.

Λυκαβαντὶς, ίδος (ἡ), Π. ἡ διαρκοῦσα ἔνδεκα ἢ ἐπανερχομένη κατ' ἔτος, (ἐν γέν.) ἐνιαύσιος, [ἐκ τοῦ

Λυκάβας [λύκη, βαίνω], αντος (ὁ), Π. ὁ ἐνιαυτὸς· ὁ χρόνος.

Λυκάγχη (ἡ), = Κυνάγχη.

Λύκαια (τὰ), (ἐνν. ἱερά). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Λυκαίου Διός. (εἰς τὴν Ῥώμ.) τὰ lupercalia, ἑορτὴ τοῦ Πανὸς.

Λύκαινα, ης (ἡ). ὁ θηλυκὸς λύκος.

Λυκαιὶς, ἴδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Λύκαινα.

Λυκανιὸμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν λυκαίνης.

Λυκαῖος, α, ον. Ὁ κατοικῶν ἢ βασιλεύων ἢ τιμώμενος εἰς τὸ Λύκαιον (ὄρος τῆς Ἀρκαδ.), (ἐπιθ. τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Πανὸς).

Λυκανθρωπία (ἡ). ἀσθένειά τις καθ' ἣν ἕκαστος νομίζει ὅτι εἶναι (καὶ ἐπιμ. ὠρυλιάζει ὡς ἄν) λύκος, [ἐκ τοῦ

Λυκάνθρωπος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων τὸ ἀνωτέρω πάθος. ‖. (σύστ. θηλ.) = Λυκανθρωπία.

Λυκαυγὴς [λύκη, αυγή], έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φέγγων μὲ) ἀμυδρὸν φῶς, (ὀθ.) « Λυκαυγές, « ἡ μεταξὺ σκότους ἢ φωτὸς ἐσπερινὴ ἢ πρωϊνὴ κατάστασις τοῦ ὁρίζοντος, (κοιν.) σουρούπιασμα ἢ γλυκαχάραγμα, ἴδε καὶ Λυκόφως.

Λύκαψος (ὁ), = Λύκαψις.

Λυκέη (ἡ), Ἰων. ἴδε Λυκῆ.

Λύκειος, α, ον. Ὁ ἐκ λύκου. ‖. (σύστ.) ὁ Ἀπόλλων ὡς λυκοκτόνος, (τὸ ἀπὸν ἄλλοι ἐσυμπλογοῦσιν ἐκ τοῦ Λύκη. ἴδε καὶ Λυκηγενής). ‖. Λυκεῖα (ἐνν. ἑορτά), = Λυκῆ, Λυκαιόμαρον. ‖. Λύκειον, ἓν τῶν τριῶν ἐν Ἀθήν. Γυμνασίων ὅπου ἐδίδασκεν ὁ Ἀριστοτέλης κείμενον πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ Λυκείου Ἀπόλλωνος.

†Λυκεργὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Δυκιεργὴς ἢ Λυκιεργής.

Λυκῆ (κατὰ κοσ. ἐκ τοῦ) Λυκέη (ἡ), (ἐνν. ἑορτὰ), δεῖπνα λύκου, Λυκαιόμαρον.

Λύκη (ἡ), (σπαντ.) ἀντὶ φῶς (κυρ. τὸ λυκαυγὲς), (πρωτότ. διαφορ. λέξεων ἐκ κυρ. τοῦ Δευκὸς καὶ τοῦ Λτ. lux).

Λυκηγενὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. λύκη ἢ Δυκία, γένος], = Λύκειος, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος).

Λυκηδὸν, ἐπίρ. Ὡς ἂν λύκος, ὡς ἂν τοὺς λύκους.

†Λυκηθμὸς (ὁ), ἡ φωνὴ (τὸ οὐρλιασμα) τοῦ λύκου.

Λυκιδεὺς, έως (ὁ). κουτάβι λύκου, λυκόπουλον.

†Λύκινος, η, ον, Γλσ. = Λύκειος.

Λυκιουργὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Λυκιεργής.

Λύκιον (τὸ), εἶδ. θάμνου ἀκανθώδους (ἄλλ. Πυξάκανθα) τῆς Λυκίας καὶ ὁ ἐξαγόμενος διὰ τῆς ἀφεψήσεως τῶν κλάδων αὐτοῦ χυλός.

ὑκιος, α, ον, =Λύκειος.
Λύκιος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ, (ἄλλ.) Λύκος.
Λυκιουργίς, έος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος (εἰργασμένος) εἰς τὴν Λυκίαν ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Λυκίων, (οὕτω διωρθ. τὸ Δυκουργής).
†Λυκίς, ίδος (ἡ), =Λυκαινίς.
†Λυκίσκος (ὁ). τροχιλιὰ χωρὶς ἄξονα (;).
†Λυκιβάτιος [λ. βαίνω], ου (ὁ). (θρυμὸς) πατούμενος ὑπὸ λύκων, (κατ' ἄλλ. ἴσ. ἐσφαλμ., ἀντὶ Λυκαβήττιος).
Λυκόβρωτος (ὁ, ἡ), [λ. βιβρώσκω]. λυκοφαγωμένος, (ἴδε) Λυκοσπάς.
Λυκοδίωκτος (ὁ, ἡ), κυνηγημένος ὑπὸ λύκου. «Δάμαλις—,» Αἰσχλ.
Λυκοδους, οντος (ὁ), =Κυνόδους.
Λυκοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ λύκου, ὅμοιος μὲ λύκον,
Λυκοεργὴς [λ. ἔργω], ός (ὁ, ἡ). ὁ κατεργαζόμενος (φονεύων) τοὺς λύκους, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Λυκαυργής).
Λυκοθαρσὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων θάρσος λύκου, τολμηρὸς ὡσὰν τὸν λύκον.
Λυκοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (κυνηγῶν) λύκους.
Λυκοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκοτόνω λύκους· [ἐκ τοῦ
Λυκοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φονεύων) λύκους. ‖ (οὐσ.) Λυκοκτόνον (τὸ, εἶδος φαρμ. φυτοῦ (ἴσ. τὸ Ἀκόνιτον), ἴδε Κυνοκτόνον.
Λυκόκτονος (ὁ, ἡ). ὁ φονευθεὶς ὑπὸ λύκου ἢ λύκων.
Λυκόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν λύκου.
Λυκόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Τρώγομαι ἢ δαγκάνομαι ὑπὸ λύκου.
Λυκοπάνθηρ, ηρος (ὁ), εἶδ. ζώου τὸ ὁποῖον ἔχει σχῆμα (ἢ καὶ ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν μίξιν) λύκου καὶ πάνθηρος, (κατὰ τοὺς Σχλ.) ὁ Θὼς, τὸ ταακάλι.
Λυκοπερσικὸν καὶ Λυκοπέρσιον (τὸ), [λ. πέρθω]. εἶδος φυτοῦ (Αἰγυπτ.) τὸ ὁποῖον φαρμακόνει (ἐξολοθρεύει) τοὺς λύκους, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ =
†Λυκοπτόριον (τὸ), [λ. πέρθω], εἶδος ἀμαυίτου ἀπὸ τὸ ὁποῖον (ὅταν σπάσῃ) τινάζεται εἰς εἶδος καπνοῦ ἢ ἐν αὐτῷ περιεχομένη σκόνη, (ὀθ. κοιν.) πορδοφανίτιον, (καὶ Γαλλ.) vesse de loup.
Λυκόποδες (οἱ). ἐπωνομάσθησαν οἱ καταστρέψαντες τὴν τυραννίαν τῶν Πεισιστρατιδῶν Ἀλκμαιονίδαι ἢ (κατ' ἄλλ.) οἱ διωρυχόραι τῶν τυράννων τούτων (ἐπ. διότι ἐφόρουν ἐποδήματα ἀπὸ λυκοτόμαρον), (κατ' ἄλλ.)=ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Λευκάποδες.
Λυκορβίστης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Λυκοκτόνος, [ῥαίω καὶ
Λύκος (ὁ), [λύκη διὰ τὸ λευκόφαιον χρῶμά του], τὸ γνωστὸν σαρκοφάγον ζῶον. 2) εἶδ. ἰχθ. (ἄλλ.) Ἀνθίας. 3) εἶδος ἀράχνης. 4) ε. δ. πτηνοῦ (κολοιοῦ), (ἄλλ.) Δύκιος. 5) εἶδος φυτοῦ διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ ἄνθους του μὲ στόμα λύκου, (ἄλλ.) Ὀροβάγχη, (κοιν.) λύκος. 6) (μετγμ.) ἀντὶ Ἄρκαγη, (Τουρκ.) τσιγκέλι, (ὀθ. 7) (ἐπὶ θύρ.)—Κόρυξ, μάνδαλος. 8) (ἐπὶ φράτ.)—Γίρανος. 9. εἶδ. γαλινοῦ διὰ τὰ σκληρότατα ἄλογα, (ἄλλ.) Ἐγχώμιον τε μελέων λυρᾶν τε συγχανέμενα Πινδ. 3) (μετγμ.) εἶδ. (θαλασσ.) ἰχθ. (ὁ ὁποῖος κατὰ τὸν Ἀριστοτ. «ἀφ-
γένος. 10) εἶδος μηχανῆς πολεμικῆς.
†Λυκοσκόρδιον (τὸ), =Ἀμπελοπράσον.
Λυκοσκοτάλιον (τὸ, τὸ φυτὸν Σπαραμοειδὲς (τὸ μέγα).
Δυκοσπὰς, [λ. σπάω], άδος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκασθεὶς ἢ σπαραχθεὶς ὑπὸ λύκου. «Ἵππος—,» ὁ ἄλλ. Λυκοφόρος καὶ Ἔνετὸς, (εἶδος σκληροτάτων ἵππων τῆς Ἰταλ. διὰ τοὺς ὁποίους εἶν' εὔχρηστος ὁ χαλινὸς ὁ καλούμενος Λύκος). 2) εἶδ. σφηκὸς (;). «Σκήνεσι πυθμένεσιν λυκοσπάδες ἐξεγένοντο,» Νίκ. (Θηρ. 742).
Λυκόσπαστος (ὁ, ἡ), =Λυκοσπάς.
Λυκόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στόμα λύκου (δηλ. μέγα ἢ καρχαρόδουν), (ὀθ. ‖. οὐσ.) εἶδ. σαρδέλας, (παρβλ.) Ἐγκρασίχολος.
Λυκοφανὲς (ὁ), εἶδ. ἀκανθ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἐχινάπους, (ἴσ. ἢ κοιν.) Ἀφάνα.
Λυκόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς λύκου. ‖. (οὐσ.) εἶδος πολυτ. λίθου,
Λυκοφιλία (ἡ). φιλία λύκου (δηλ. ὕπουλος ἢ διὰ τὸ συμφέρον μόνον).
Λυκοφίλιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπ.ρ.) -ιος. Ὅμοιος μὲ τὴν φιλίαν τοῦ λύκου, (δηλ.) δόλιος, ἄπιστος, ὕπουλος, ὕποπτος.
Λυκοφόρος (ὁ, ἡ), (κυρ. Ἵππος) ὁ ἔχων ἐπὶ τοῦ δέρματος του ἐγκεκαυμένον σχῆμα λύκου, (παρβλ.) Λυκοσπας.
Λυκόφρων, ονος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων φρόνημα (καρδίαν) λύκου, θρασὺς ἢ ἄγριος.
Λυκόφως, ωτος (τὸ). τὸ ἀμυδρὸν (μεταξὺ νυκτὸς καὶ ἡμέρας) φῶς, (ἄλλ.) Δυκαυγὲς, (Γαλλ.) l'entre chien et loup.
Λυκόχρους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα λύκου, λευκόφαιος.
Λυκοψία (ἡ), Π. ἀντὶ Λυκόφως.
Λύκοψις, εως (ἡ), εἶδος φυτ. (ἀπὸ τὰ γέν. τοῦ βουγλώσσου), (ἄλλ.) Ἀγχουσα.
Λυκόω-ῶ, Μ. ωσω. ‖. (σύγχρ. κυρ. μόνον τὸ παθ.) Λυκόομαι.
Λυκώδης, εος (ὁ, ἡ), =Λυκοειδής.
Λῦμα (τὸ), Π. [λύω, λούω, λύμη]. βόρβορος, λέρα, ἀκαθαρσία· (τρπ.) κηλὶς, μίασμα. 2) (συνεκδ.) βδελυρὸς (ἀχρεῖος) ἄνθρωπος, (κοιν.) λέρα, (παρβλ.) Κάθαρμα. 3) (σπν.) ἀντὶ Λύμη.
Λυμαίνομαι [λύμη], Μ. ανοῦμαι (πρκ. Λελύμασμαι). (μὲ αἰτ. ἢ δατ.) Βλάπτω· πειράζω· χαλνῶ, διαφθείρω· καταισχύνω, ἀτιμάζω, (ὀθ. ἐπὶ νεκρ.) ἀκρωτηριάζω· (ἐν γέν.) κακομεταχειρίζομαι.
†Λυμαίνω, Μ. ανῶ, (νλγ.) ἀντὶ Δυμαίνομαι.
Λύμανσις, εως (ἡ), =Λύμη.
Λυμαντὴρ (ὁ). φθορεὺς, λυμεών, ἀφανιστής.
Λυμαντήριος (ὁ, ἡ). φθορικὸς, βλαπτικὸς, ὀλέθριος.
Λυμαντὴς, οῦ (ὁ), =Λυμαντὴρ.
Λυμαντικὸς, ἡ, ὸν, =Λυμαντήριος.
Λυμάντωρ, ορος (ὁ), Π. =Λυμαντὴρ.
Λῦμαρ, ατος (τὸ), Π. ἀντὶ Λῦμα ἢ Λύμη.
Λύμασις [λυμαίνομαι], εως (ἡ), Π. ἀντὶ Λύμη.
Λυμεών, ῶνος (ὁ). φθορεὺς, ἀφανιστὴς, [ἐκ τοῦ
Λύμη (ἡ), [συγγ. τῷ Λοιμὸς, Λύπη ἢ Λώβη]. βλάβη, χάλασμα, φθορὰ, ὄλεθρος· ὕβρις, ἀτίμασμα, κακομεταχειρίσεις. 2) =Λῦμα, βόρβορος, ἀκαθαρσία· (τρκ.) ἄνθρωπος ἀχρεῖος, λυμεών, ὀλιτήριος.
Λύμην, Π. ἀντὶ Ἐλελύμην, αο. ὑπερσ (ἀντὶ τῦ. ἀορ.) τοῦ Λύω.
;Λυμήτης, ος (ὁ, ἡ) ἢ Λυμήτης, ου (ὁ), Π ἀντὶ Λυμαντήρ.
;Λυμώδης [λῦμα ἢ λύμη], εος (ὁ, ἡ). βδελυρὸς, ἀκάθαρτος, ἢ· φθορικὸς, ὀλέθριος.
;Λυπαλγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάσχων ὑπὸ λύπης, περίλυπος.
Λυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Προξενῶ λύπην, πικραίνω· βλάπτω, πειράζω, ἐνοχλῶ. «Μὴ σταῖ τὴν Δοκωνικὴν ἧσσαν ἐλύπουν ἐθαλάσσης,» Θκ. «Μὴ αἴτει μεγάλα, ἵνα μὴ, δεῖν θάτερον, ἢ τυγχάνων λυπῇς, ἢ μὴ τυγχάνων λυπῇ». «Οὐδὲν ἐλύπησε. ὥστε μὴ οὐχὶ . . δηλῶσαι,» Πλάτ., ἀντὶ Ἐμποδίσαι. «Τὸ λυποῦν ἢ «Τὸ λυπούμενον,» Δξ. ἀντὶ Ἡ =
Λύπη (ἡ), [ἴδε λύμη]. πίκρα, θλῖψις, ἀθυμία. «Λύπης ἀπάσης ἐστὶν ἰατρὸς γρόνος,» Γνμ. 2) (ἐνεργ.) πείραξις, ἐνόχλησις. ὕβρις.
Λύπημα (τὸ). ἀντικείμενον (ἀφορμὴ) λύπης. «Λυτήριον λύπημα,» Σοφ., ἀντὶ Λυτήριον λύπης.
Λυπηρὸς, ά, όν. Λύπης πράξεως, θλιβερὸς, ὀχληρὸς· δυτάρεστος, ἐχθρός. «Βασιλεῖ ἐξεῖναι ἀεὶ ἐπὶ τοὺς αὐτοὺς λυπηροὺς τοὺς ἑτέρους ἐπάγειν,» Ξεν.
Λυπηρῶς, ἐπ.ρ. Μὲ λύπην. «Δ. ἔχει,» Σοφ., ῥῦρ., εἶναι λυπηρόν.
Λυπηρόλογος (καὶ ὄχι) λυπαιλόγος (ὁ, ἡ). ὁ λυπῶν (ἐνοχλῶν) μὲ τοὺς λόγους του, βαρετὸς διὰ τὴν πολυλογίαν του.
Λυπητέον, θετ. τοῦ Λυπέω.
Λυπητήριον (τὸ), =Λύπημα, (κυρ. οὐδ. τοῦ Λυπητήριος, α, ον καὶ
Λυπητικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ἢ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ νὰ προξενῇ λύπην. 2) ὑποκείμενος (ἐπιρρεπὴς) εἰς λύπην.
Λυπροβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν λυπρὸν (στενοχωρημένον, ταλαίπωρον) βίον.
Λυπρόγαιος καὶ [Ἀττ.] Λυπρόγεως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λυπρὰν (ὄχι λιπαρὰν) γῆν.
Λυπρὸς [συγγ. τῷ Δυτρὸς], ὰ, όν, (κατὰ συγκ.) Π. ἀντὶ Λυπηρός. «Τῶν γὰρ δικαίων εἶδέναι τι ποικίλον χρείσσων νομισθείς, λυπρὸς ἐν πόλει φανεῖ,» Εὐρ. (ὀθ. 2) (συνήθ. εἰς τὸ πεζ.) πτωχικὸς· εὐτελὴς· ταλαίπωρος, ἄθλιος· (κυρ. ἐπὶ γῆς) στενὸς, ἄπαχος. «Λυπρὸν θρασκώων οὐδὰς Ἐρεμβῶν,» Δεον.
Λυπρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ἡ κατάστασις) τοῦ λυπροῦ.
Λυπρόχωρος (ὁ, ἡ), =Λυπρόγεως.
Λυπρῶς, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Λυπηρῶς. «Παιδὸς στερηθεὶς τῇ πόλει μὲν εὐτυχῶς, ἰδίᾳ δὲ λυπρῶς,» Εὐρ. 2) πενιχρῶς, πτωχικά. «Λ. πράττων καὶ κακῶς διατρέφων τοὺς μισθοφόρους,» Πλ.
Λύρα [δωριστ.], ας (ἡ). ὄργ. μουσ. μὲ γωνιὰς. «Κελαδεῖν ἑπτατόνου λύρας,» Εὐρ. «Ἀναλαμβάνων τὴν λύραν ἐκιθάριζεν,» Ἀθ. «Ὥσπερ εἰ τοῦ κιθαρίζειν λαμπρῶς αἰτιῷτο τὴν λύραν μᾶλλον τῆς τέχνης,» Ἀρστ. 2) (συνεκδ.) ἡ λυρικὴ ποίησις. «Ἐγκωμίων τε μελέων λυρᾶν τε συγχανέμενα,» Πινδ. 3) (μετγμ.) εἶδ. (θαλασσ.)

ήσιν ὥσπερ γρυλλισμός»). 5) ἀφιέρωσμός τις.

Λυραῖος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἑρμῆς ὡς ἔφορος τῆς μουσικῆς ἢ ἐφευρέτης τῆς λύρας.

Λυρακιζάς (ὁ), Π. ἀντὶ Δυρφδός.

Λυρίζω, Μ. ἴσω. Παίζω τὴν λύραν.

Λυρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὴν λύραν. «Λυρικαί (ἔννοι ποιηταί),» οἱ συνθέτοντες ᾠδὰς αἱ ἁπταὶ ἐγραγῳδοῦντο μὲ τὴν λύραν. «Γράμματα τῶν λυρικῶν,» Ἐπγρ., τὰ σημεῖα (αἱ νόται) τῆς μουσικῆς.

Λύριον (τὸ) καὶ

Λυρίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Λύρα.

Λυρισμός (ὁ), τὸ λυρίζειν, παίξιμον τῆς λύρας.

Λυριστής, οῦ (ὁ), ὁ παίζων τὴν λύραν.

Λυρογῳδός, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [λ. γῳδέω], ὁ ἀγαπῶν (χαίρων νὰ παίζῃ ἢ ν' ἀκούῃ παιζομένην) τὴν λύραν.

Λυρόδμητος (ὁ, ἡ), Π. [λ. δομέω], ὁ κτισθεὶς διὰ τῆς λύρας. «Θήβη—,» Νόνν.

Λυρόεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ὁμοιος μὲ λύραν. «Λυρόεν τι μελίζεται,» Ἐπγρ.

Λυροεργὸς (ὁ, ἡ), =Λυροποιός. 2) Π. ἀντὶ Λυραστιδός.

Λυροθελγής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θέλγων ἢ θελγόμενος διὰ τῆς λύρας.

Λυροκράτης, ου (ὁ), ὁ κρατῶν λύραν.

Λυρόκτιστος καὶ (Π.) Λυρόκτιτος (ὁ, ἡ), Π. κτισμένος μὲ τὸν ἦχον τῆς λύρας. «Θήβη—,» Ἐπγρ.

Λυροκτύπης, ου (ὁ), =Δυροκτύπος.

Λυροκτυπία (ἡ), Π. ἀντὶ Λυρισμός, [ἐκ τοῦ

Λυροκτύπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παίζων τὴν λύραν.

Λυροπηγὸς (ὁ), [λ. πήγνυμι], =Δυροποιός.

Λυροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Φθειάνω) λύρας, εἶμαι λυροποιός.

Λυροποιητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὴν λυροποιΐαν, (ΰθ.) «Δυροποιητική,» ἡ τέχνη τοῦ λυροποιοῦ.

Λυροποϊκὸς, ἡ, όν, =Λυροποιητικὸς.

Λυροποιός (ὁ), ὁ κατασκευάζων λύρας.

Λυροφοίνιξ, ικος (ὁ), εἶδος λύρας ἐφευρεθείσης εἰς τὴν Φοινίκην.

Λύρτος (ὁ, ἡ τὸ), [κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Ἠπειρ.] ὁ σκύφος.

Λυρῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Τραγῳδῶ παίζων τὴν λύραν.

Λυρῳδὸς, εος (ὁ, ἡ), =Δυρίστις.

Λυρῳδία (ἡ). τραγούδισμα μὲ τὴν λύραν, [ἐκ τοῦ

Λυρῳδὸς (ὁ, ἡ), ὁ παίζων τὴν λύραν καὶ τραγουδῶν, (ἐν γέν.) λυριστής.

†Λυρωνία (ἡ), Π. ἀγόρασμα λύρας.

Λυσαλγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [λύω, ἄλγος], ὁ διαλύων (καταπαύων) τοὺς πόνους. «Γῆπνος—,» Νικ. Εὐγ.

Λυσανίας, ου (ὁ), Π. [λύω, ἀνία], ὁ διασκεδάζων τὰς λύπας (τὰ δεινά).

Λυσέρως, ωτος (ὁ), ὁ λύων (ἐλευθερόνων ἀπὸ) τὸν ἔρωτα.

Λυσήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [λύω, ἀνήρ], ὁ ἐκλύων (χαυνώνων, ἐκνευρίζων) τὸν ἄνθρωπον.

Λυσγαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λύων (διαλύων) τὸν γάμον.

Λυσιγύα ἢ Λυσιγυΐα (ἡ). ἔκλυσις, χαύνωσις, [ἐκ τοῦ

Λυσίγυιος (ὁ, ἡ), Π. [λύω, γυῖα], ὁ ἐκνευρίζων τὰ μέλη τοῦ σώματος, προξενῶν χαύνωσιν, (κοιν.) κόπτων τὰ ἥπατα. «Γῆπνος (=Ἔρως κτλ.)—,»

Λυσίδικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διαλύων τὰς δίκας (τὰς διαφοράς) ἢ ἀναιρῶν (καταργῶν) τὴν δικαιοσύνην.

Λυσιέθειρα (ἡ), Π. [λύω, ἔθειρα], =Λυσιθρίξ.

Λυσιζώνη (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Λυσίζωνος (ὁ, ἡ), (ἐν γέν.) ὁ λύων τὴν ζώνην, (ὁθ. κόρη) ἡ διαπαρθενευθεῖσα, (γυνὴ) ἡ ἐλευθερωθεῖσα διὰ τῆς γένυας. (ὡς ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμ. ἢ τῆς Εἰλειθυίας) ἢ πρωτοστατεύουσα (βοηθοῦσα) τὰς τικτούσας. (στρατιώτης) ὁ λυθὼν τὴν ἄφεσιν του ἢ χάσας τὸν βαθμόν του (γενόμενος ἔκπτωτος), (Λατ.) discinctus.

Λυσίθριξ, Λυσίτριχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λυμένας τὰς τρίχας (ξέπλεκα τὰ μαλλιά) τῆς κεφαλῆς του.

Λυσίκακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λύων (ἀπαλλάττων ἀπὸ) τὰ δεινά.

Λυσίκαμος (ὁ, ἡ), Π. =Λυσίθριξ.

Λυσίκαπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λύων (ἀναπαύων ἀπὸ) τοὺς κόπους. ‖ (σύν.) ἡ Ἀρτεμισία (βοτάνη).

†Λυσιλαΐς, ΐδος (ἡ), (Ἀσιων.) ὁ θέρμος, τὸ λουπινάρι.

Λυσιμάχεια (ἡ) καὶ

Λυσιμάχειον (τὸ), εἶδος (ἰατρ.) φυτοῦ (ἀπὸ τοῦ εὑρετοῦ Λυσιμάχου).

Λυσίμαχος (ὁ, ἡ), ὁ λύων (καταπαύων) τὴν μάχην.

Λυσιμελέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τὰ ἥπατα ἢ κόπτονται τὰ ἥπατά μου, [ἐκ τοῦ

Λυσιμελής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. =Λυσίγυιος.

Λυσιμέριμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διασκεδάζων τὰς μερίμνας (τὰς λύπας, τὰς φροντίδας).

Λύσιμος (ὁ, ἡ), τὸν ὁποῖον δύναται ἢ πρέπει τις νὰ λύσῃ, εὔκολος νὰ λυθῇ (νὰ ἐξοφληθῇ). «Ἐνέχυρον—,» Πλάτ. 2) (πλθ.) «Λύσιμα (τά),» Ἐπγρ., αἱ διακοπαὶ (τῶν δικαστηρίων κλπ.).

Λυσίνομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λύων (καταλύων, ἀθετῶν) τοὺς νόμους.

Λύσιος, α ἢ ος, ον. Ὁ λύων (λυτρώνων, ἀπαλλάττων) ἢ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ λύειν κτλ., Λυτήριος, σωτήριος. «Δύσιοι θεοί,» Πλδ., οἱ (ἄλλ.) Ἀλεξίκακοι.

Λυσιπαίγμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λύων (ἀφίνων ἐλεύθερον) τὸ παίζειν, (ἄλλ. γρφ. Δησιπαίγμων ἢ ἄλλ. διορθ. Δυροπαίγμων ἢ-

Λυσιπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [λύω, πῆμα], ὁ λύων (ἀπαλλάττων ἀπὸ) τὰ δεινὰ (τὰς θλίψεις).

Λυσιπόθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λύων (ἀναπαύων) τὸν πόθον.

Λυσιπόνιον (τὸ), εἶδος ἰατρικοῦ (ἐμπλάστρου), [ἐκ τοῦ-

Λυσίπονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λύων (ἀπαλλάττων ἀπὸ) τοὺς κόπους ἢ, καταπαύων τοὺς πόνους. «Θεράπων (=Ὕπνος)—,» Πίνδ., Νόνν.

Λύσις, εως (ἡ). τὸ λύειν, λύσιμον. (μτγν.) ξεδιάλυσμα (ἀπορίας)· ἐξαγόρασις (αἰχμαλώτου)· ἐξόφλησις (χρέους)· διάλυσις (γάμου)· ἄφεσις (ἁμαρτήματος)· (ἐν γέν.) ἀπαλλαγή, σωτηρία.

Λυσισωματέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶνε ἀτονισμένον (ἐκνευρισμένον) τὸ σῶμά μου, εἶμαι ἀποκαμωμένος, [ἐκ τοῦ

†Λυσισώματος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. εἶν' ἐκλελυμένον (ἀτονισμένον ὅλως διόλου) τὸ σῶμα (κοιν. κεκμηκὼς τὰ ἥπατα).

Λυσιτέλεια (ἡ). κέρδος, συμφέρον, ὠφέλεια.

Λυσιτελέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὠφελῶ, εἶμαι =

Λυσιτελὴς [λύω, τέλος], ἐος (ὁ, ἡ), (κατὰ λέξ.) ὁ πληρόνων (ἀξίζων) τὰ ἔξοδα, εὐθηνός· ἐπικερδής, (ἐν γέν.) ἐπωφελής.

Λυσιτελῶς καὶ

Λυσιτελούντως, ἐπίῤῥ. (μτγ.). Ἐπωφελῶς ἐπικερδῶς, συμφερόντως.

Λυσίτοκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λύων (ἀπαλλάττων ἀπὸ) τοῦ τοκετοῦ τοὺς πόνους.

Λυσιφλεδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λύων (διώγων) τὴν φλέβα.

Λυσίφρονες, ἐος (ὁ, ἡ), =Λυσιμέριμνος.

Λυσίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [λύω, φρήν], ὁ ἀπαλλάττων τὴν ψυχὴν ἀπὸ φροντίδας, ἀφίνων ἄνετον τὸν νοῦν.

Λυσιχαίτης, ου (ὁ), Π. = Λυσίθριξ, Λυσίκομος.

Λυσιχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν λυτὸν (ἄζωστον) χιτῶνα.

Λυσιῳδὸς (ὁ, ἡ), παντομῖμος ὄστις ὑπεκρίνετο εἶδός τι θεατρικῆς παραστάσεως (farce) τῆς ὁπ. ἐφευρετὴς ἦτον ὁ ποιητὴς Λύσις, (παρβλ. Μαγῳδός).

Λύσσα [λύω], ης (ἡ), εἶδ. ἀσθενείας (κυρίως σκύλων κλπ.) τῆς ὁπ. σύμπτωμα ἡ ὑδροφοβία· (ἐν γέν.) ὁρμὴ μανιώδης, παραφορὰ, σωφρόνητος πάθος. 2) ὁ σκώληξ τὸν ὁπ., καθὼς λέγεται, ἔχουν αἱ σκύλαι ὑπὸ τὴν γλῶσσάν των καὶ διὰ τοῦτο λυσσάζουν.

Λυσσαίνω, Μ. ήσω, = Λυσσάω, λυσσιάζω (μὲ δοτ.) μαίνομαι κατά τινος.

Λυσσαλέος, α, ον. Λυσσῶν, λυσσασμένος (ἐν γέν.) μανιώδης.

†Λυσσάνιος (ὁ, ἡ), Σ. Διοσάνιος.

Λυσσὰς, άδος (ἡ), Π. =Λυσσώδης, μανιώδης.

Λυσσάω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ἀπὸ λύσσαν, εἶμαι λυσσασμένος, λυσσάζω· (ἐν γέν.) μαίνομαι ἀπὸ ὁποιονδήποτε πάθος.

Λυσσηδὸν, ἐπίῤῥ. Μανιωδῶς, ὡς ἂν λυσσασμένος.

Λυσσήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Λυσσαλέος.

Λύσσημα (τὸ), Π. λύσσασμα, λύσσα, μανία.

Λυσσήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. = Λυσσήεις, λυσσαλέος.

Λύσσησις, εως (ἡ), = Λύσσα, λύσσασμα.

Λυσσητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ

Λυσσητὴς, ῶ (ὁ), =Λυσσαλέος.

Λυσσητικὸς, ἡ, όν. ὁ πάσχων ἢ ὑποκείμενος εἰς ἢ προξενῶν λύσσαν.

Λυσσοδηκτος (ὁ, ἡ). δαγκασμένος ἀπὸ λυσσασμένον ζῶον (καὶ ἰδιαιτ.) σκύλον.

†Λυσσοδίωκτος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λυσσοδίωκτος.

Λυσσομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Λυσσομανὴς, ἐος (ὁ, ἡ), μανιώδης ἀπὸ λύσσαν, [ἐν γέν.] παράφορος.

Λυσσομανία (ἡ). λυσσώδης μανία.

Λυσσόων, ωσα, ων, Π. [κατ' ἐπένθ. τοῦ ο] ἀντὶ Λυσσῶν.

Δυσσέβια-ῶ, Μ. ὡσω. Ἐμπνέω λύσσαν (μανίαν), (εὔχρηστον κυρίως μόνον τὸ πθ.) «Μὴ μεγαληγορίαι τρυφῶν, φρένα λυσσωδείης, « Φωκυλ.

Λυσσώδης, εος (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ ἢ κατεχόμενος ὡς ἀπὸ λύσσαν, μανιώδης.

Λυσσῶπις, ιδος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα βλέμμα λυσσασμένου (μανιώδες, ἄγριον).

†Λύσωμα (τὸ καὶ †Λύσωσις (ἡ), ἴδε Λίσσωμα, Λίσσωσις.

Λύτειρα, ας (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Λυτήρ, = Σώτειρα.

Λυτέον, θετ. τοῦ Λύω.

Λυτήρ (ὁ), Π. ὁ λύων (διαλύων, ἀπαλλάττων κτλ.), σωτήρ, ῥύστης, συμβιβαστής, αἰρετοπριτής· ἐξηγητής.

Λυτηρίας, άδος (ἡ), Π. = Λύτειρα.

Λυτήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ λύειν (διαλύειν, ἀπαλλάττειν κτλ.), σωτήριος· ἀφεστήριος.

†Λύτης, ου (ὁ), (Βυζ.) νομικὸς ὅστις ἐπεσκέφθη κατὰ τάξιν ἢ ἔτη ἢ ἠδύνατο ἤδη νὰ ἐξετασθῇ (νὰ λύσῃ τὰς ὑπ. ἤθελον τῷ πρυτείνῃ νομικὰς ἀπορίας), (ἀναλογ. ὡς ἐγγίστα μὲ τὸ Γαλλ.) **bachelier**, (παρβλ. Πρυλύτης).

Λυτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἕξιν τοῦ λύειν (διαλύειν κτλ.), λυτήριος. (ἰδιαιτ.) «Λυτικαί, « ἐλέγοντο οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος λύοντες τὰς φιλολογικὰς (κυρ.) ἀπορίας.

Λυτός, ἡ, όν. Λυμένος ἢ δυνάμενος νὰ λυθῇ (νὰ διαλυθῇ), ἐπιδεχόμενος λύσιν. « Νίτρον καὶ ἅλας λυτὰ ὑγρῷ, « Ἀρστ. εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ περὶ Τάβλης ἐπιγράμματος τοῦ Ἀγαθίου [Ἀνθολογ. Πλανούδ. Θ', 482]. «Εἰς τὰ λυτὰ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως,« νομίζω, ἀλλὰ καλὸν ἐπέχων, ὅτι πρέπει νὰ γραφῇ ἡ ἐσοδυναμεῖ τῷ Ἀϋδα. « Ἀοῦδα γὰρ τὰ παίγνια παρὰ Ῥωμαίοις, « κατὰ τὸν Σωνιρᾶν).

Λύτρον (τὸ). (ἐν γέν.) = Λυτήριον (« Συμφορᾶς —,« Πινδ.). (ἰδιαιτ. δὲ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ διδόμενον πρὸς λύσιν (ἐξαγορᾶν) αἰχμαλώτου κτλ., (Γαλλ.) **rançon**. «Ζῶντα λαβόντες, ἀφῆκαν ἄνευ λύτρων, « Ξεν. « Καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν, « Γρφ.

Λυτροχαρής, έος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων εἰς τὸ (ἀγαπῶν νὰ λαμβάνῃ) λύτρα, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Λυθροχαρής).

Λυτρόω-ῶ, Μ. ὡσω. Ἀφίνω τινὰ ἐλεύθερον λαμβάνων λύτρον. ‖. (κατ.) ἐλευθερόνω (ἐξαγοράζω) τινὰ πληρώνων λύτρον.

Λύτρωμα (τὸ), = Λύτρωσις.

†Λυτρών, ῶνος (ὁ), μέρος πρὸς ἀπόπατον, χρεία, ἀναγκαῖον, (ὄθ. τὸ Γαλλ.) **latrines**, (συγχ. τῷ Λουτρών).

Λύτρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λυτρόω, ἡ διὰ λύτρων ἀπαλλαγή (ἐλευθέρωσις), ἐξαγόρασμα.

Λυτρωτέον, θετ. τοῦ Λυτρόω.

Λυτρωτής, οῦ (ὁ). ἐλευθερωτὴς (κυρ. διὰ λύτρων), ἐξαγοραστής, (ἐν γέν.) ῥύστης, σωτήρ.

Λύττα, Λυττάω κτλ., Ἀττ. ἀντὶ Λύσσα κτλ.

Λύτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Λυτήρ. (συγχ. τῷ Ῥύτωρ).

Λυτῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον λυτὸν (ἐπιδεχόμενον λύσιν).

Λυχναῖος, α, ον, = Λυχνιαῖος. ‖ (σύστ.) ἐνν. λίθος, = Λυχνίτης.

Λυχνάπτης, ου (ὁ). ὁ ἅπτων τοὺς λύχνους (τοὺς φανούς), καντηλανάπτης.

Λυχνάπτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Λυχνάπτης.

Λυχναψία (ἡ). ἅναμμα λύχνου ἢ λύχνων, = Λυχνοκαΐα.

Λυχνεῖον (τὸ). λυχνοστάτης. « Τῶν ἀκοντίων συνδοῦντες ὀρθὰ τρία, λυχνείῳ χρώμεθα, « (Ἀντιφάν. παρ') Ἀθ.

Λυχνέλαιον (τὸ). ἔλαιον λύχνου.

Λυχνεύς, έως (ὁ). φανὸς, φανάρι. 2) = Λυχνίτης (λίθος).

Λυχνεύω, Μ. εὔσω. Φέγγω μὲ τὸν λύχνον.

Λυχνεών, ῶνος (ὁ). ὁ τόπος ὅπου ἐναποθέτονται (εἶνε μαζωμένοι) οἱ λύχνοι.

Λυχνία (ἡ). λυχνοστάτης· καντηλέρι. « Λυχνίαν χαλκῆν σαλπιγγωτήν,« Ἐπιγρφ. « Λυχνίαι μετὰ λύχνων, « αὐτ.

Λυχνιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς λύχνον. « Φλὸξ —, « Ἀλέξ. Ἀφρ.

Λυχνίας, ου (ὁ), (ἐνν. λίθος) = Λυχνίτης.

Λυχνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Λύχνιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Λύχνος, λυχναράκι. 2) (κατὰ τοὺς Ἀττικίζοντας) = καὶ εὐχρηστότ. τοῦ Λυχνία. « Ὥσπερ λύχνος ὁμοιότατα καθεῦδ' ἐπὶ τοῦ λυχνιδίου, « Πλδ.

Λυχνικός, ἡ, όν. Ὁ τῶν ἢ διὰ τῶν λύχνων. « Λυχνικὸς ὕμνος, « Ἀρσ. = τῷ ‖. (σύστ.) «Λυχνικόν,« Ἐκκλησ., ᾄσμα ψαλλόμενον τὰ ἑσπέρας (ὅταν ἀνάπτουν τοὺς λύχνους).

Λυχνίς, ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (φλόμου;) τοῦ ὑπ. τὰ χναυδωτὰ φύλλα μετεχειρίζοντο ὡς φτίλια εἰς τοὺς λύχνους. 2) εἶδ. παλυτίμου λίθου, (ἅλλ.) Λυχνίτης. «Λυχνίς (ἄλλ. γρφ. «Λύχνις) τε πυρὸς φλογὶ πάμπαν ὁμοῖος, « Διον.

Λυχνίσκος (ὁ), = Λυχνίδιον.

Λυχνίτης, ου (ὁ) καὶ Λυχνῖτις, ιδος (ἡ), ὁ ἀνήκων εἰς λύχνον. « Φλομὶς —, « Διοσκ., ἢ ἄλλ. Λυχνίς. ‖. (σύστ.) εἶδ. διαφανοῦς λίθου ἀπὸ τὸν ὑπ. κατεσκεύαζαν φανοὺς (λύχνους), καὶ 2) εἶδ. πολυτ. λίθου, (Ἴσ.) = Ἄνθραξ.

Λυχνόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν μὲ τὸ φῶς τοῦ λύχνου (ἐργαζόμενος τὰς νύκτας).

†Λυχνοβόρος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λιχνοβόρος.

Λυχνοειδής, έος (ὁ, ἡ). λύχνῳ ὅμοιος. « Φῶς λυχνοειδές, « Ἰάμβλ.

Λυχνοκαΐα (ἡ). ἅναμμα λύχνων (καντηλῶν), φωτοχυσία.

Λυχνοκαυτέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἀνάπτω (Καίω) λύχνους, κάμνω φωτοχυσίαν.

Λυχνοκαυτία (ἡ), = Λυχνοκαΐα.

Λύχνα (τὰ), πληθ. (καθ' ἑτιρογέν.) ἀντὶ Λύχνοι.

Λυχνοποιέω-ῶ, Μ. ἥσω. Κατασκευάζω λύχνους, εἶμαι -

Λυχνοποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων λύχνους.

Λυχνόπολις, εως (ἡ), Κωμ. πόλις κατοικουμένη ὑπὸ λύχνων.

Λυχνοπωλέω-ῶ, Μ. ἥσω. Πωλῶ λύχνους ὡς -

Λυχνοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν λύχνους.

Λύχνος (ὁ), [λύκη]. λυχνάρι· καντήλα, καντῆλι, φανάρι. « Περὶ λύχνων ἀφᾶς,« Πρ., τὸ βράδυ ὅταν ἀνάπτουν τοὺς λύχνους. « Ἂν σωθῇς, λύχνους ἄφιο, « Ἀρβ., θὰ κάμω φωτοχυσίαν. ‖. (πλθ.) « Λύχνοι, « Ἀττ., τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου ἐπωλοῦντο οἱ λύχνοι.

Λυχνουργὸς (ὁ), = Λυχνοποιός.

Λυχνοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαίνων (φέγγων) ὡς λύχνος.

Λυχνοῦχος (ὁ), [λ. ἔχω]. λυχνοστάτης· καντηλέρι· φανάρι. « Ὁ πρῶτος εὑρὼν μετὰ λυχνούχου περιπατεῖν τὴς νυκτός,« (Ἀλιξ. παρὰ) Πλδ. «Γιὰ δεῖται βοῶν τις χύ, καὶ (ἴσως γραπτέον: βοῶν Γαχύ, παῖ,) τὸν λυχνοῦχον ἅπτειν, « Πλ.

Λυχνοφορέω-ῶ, Μ. ἥσω καὶ (Λακων.) Λυχνοφορίω. Φέρω (Κρατῶ. Περιπατῶ κρατῶν τὸν) λύχνον ὡς =

Λυχνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν λύχνον (φανάρι) καὶ προπορευόμενός τινος.

†Λύχνωμα (τὸ). πανὶ διὰ φτίλι (λύχνου ἢ πληγῆς), παρβλ. Ἀσκπάδιον.

Λύω [συγγ. τῷ Δούω, ἴδε Λῦμα], Μ. λύσω (καὶ τὰ λπ. ὁμαλῶς). Λύνω (νόμον, ἔθιμον). « Λύειν τὸ σύναγμα, « Πλ. «Λύειν (καὶ μσ. «Λύεσθαι) ζώνην,« Λξ., ἴδε Ζώνη. «Λύειν πρυμνήσια νηός,« Ὅμ. (ἢ ἑλλ.) « Λύσαντες (ἐνν. τὰ πρυμνήσια) ἐκ Βενδιδείου, « Ξεν., (θηλ.) κινήσαντες, σηκωθέντες. « Λῦε, κυβερνῆτα, « Ἐπιγρ., (παρβλ. Δίφω). « Λύειν ἀσκόν, « Ὀδ. Κ. « Δέλτον (« Τὰ γράμματα, « διαθήκας) λύειν, « Εὐρ., ὁ. Κάσσ., ἀνοίγειν, ξεβουλλώνειν. « Δύσασθαι κόμην, « Θκρ. « Λύειν τὰς τρίχας,« Ἡρωδ. (καὶ πθ.) « Κλῆθρον λυθέντων,« Αἰσχλ. [διότι οἱ παλαιοὶ ἔδεναν ἀντὶ νὰ κλειδώνουν τὰς θύρας των]. 2) = Ἀπολύω, λύνω (ἐλευθερόνω) ἀπὸ τὸ δέσιμον (καὶ συνηθ.) ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν (καὶ ἐν γέν.) ἀπὸ κάθε ἐνοχὴν, (ἀθ.) = Λυτροῦμαι καὶ Λύομαι, ξεκλαβόνω ἢ ἐξαγοράζω. « Βόε λῦσαι,« Ἡσ. (καὶ μσ.) « Ἵππους λύεσθαι, « Ἰλ. Ψ. « Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω,« Ἰλ. Α (καὶ μσ.) « Δυσόμενος θύγατρα, « αὐτ. (καὶ μέγεν. προθετ.) « Ἣσ' ἔλυσεν ἐκ τόκων,« Εὐρ. « Δέλυσαι ἀπὸ γυναικός,« Γρφ. (ἢ ἐλλειπτ. τῆς προθέσ.) «Δῦσον τῷ σχοίνῳ με,« Θκρ. « Λῦσαί με τῶν δεσμῶν τῶνδε, « Αἰσχλ. « Δύειν κακότητος,« Ὅμ. (καὶ μτγμ.) « Λύειν τὰς ἁμαρτίας (τὰ παράνομον), « Ἀρσφ. « Τοὺς μὲν ἔλυσε τῆς ἀρχῆς, ἑτέρους δ' εἵλετο στρατηγούς,« Διόδ., ἔπαυσεν, (εὔχρηστότ. τὸ) Παρέλυσε, (καὶ πθ.) « Πᾶς ὁ παρὼν φόβος λελύσεται, « Δημ. 2) = Ἀνα (Ἀπο, Δια, Κατα)λύω, λυόνω (συνηθ.) χαλνῶ· κρημνίζω, σκορπίζω· φανίζω, (τρπ.) ἀκυρόνω, παραβαίνω κτλ. «Δύειν γλυκεῖ τοὺς κυκλίσκους, « Γαλ. « Λύειν τὴν γέφυραν, « Ἰλ. « Θέμις ἀνδρῶν ἀγυιὰς ἡμὲν λύει, ἡδὲ καθίζει,« Ὀδ. Β. « Ζεὺς πολλῶν πολίων ἔλυσε κάρηνα, ἠδ' ἔτι λύσει,« Ἰλ. Β. « Δύειν τὰς σπονδάς (τὸν νόμον), « Δημ. (καὶ πθ.) « Δοῦρα σέσηπε τὰ νεῶν καὶ σπάρτα λέλυνται, « Ἰλ. Β. « Τοῦ δ' αὐτοῦ λῦντο γυῖα (λύτο μέλη) κτλ.,« Ὅμ. « Πρὶν παντάπασιν ἡ ἀγορὰ λυθῇ, « Ξεν., νὰ σκορπίσῃ τὸ πλῆθος

ζω. 4) (ἰδιαιτ.)=Διαλύω· ἐξηγῶ, ξεδιαλύζω· πληρόνω, ἐξοφλῶ. (τρπ.) συμβιβάζω· (ἐν γέν.) κατακαύω, διορθόνω. «Λύειν ὀνείρας (αἰνίγματα),» Αξ. «Λύειν τέλος.» Ξεν. (ὀθ. τὸ μονολεκτ.) Ἀναστελεῖν. «Μισθὸν οὐδέτερος λύσει (τὸ διορθοῦσιν εἶσει ἢ ἐώσει) τοῖς Ἕλλησιν, οὔτε ἀγοράν παρέξει,» Ξεν. «Λύειν νόμον,» Πλ. «Ἔγθεα λῦσαι,» Θκρ., (Γαλλ.) vider la querelle. «Λύων μελεδήματα θυμοῦ,» Ὅμ.

Λᾶ, ᾶς, ᾗ, Δ. ἀντὶ Λάω, θέλω, ἐπιθυμῶ.

Λωβάομαι-ῶμαι· λώβη· Μ. ήσομαι, (μὲ ἀόρ. ἢ παντχ. δοτ.)=Λυμαίνομαι, βλάπτω· ἀτιμάζω· ἀκρωτηριάζω· (ἐν γέν.) κακοποιῶ.

Λωβάω-ῶ, Μ. ήσω. Π. (παντχ.) ἀντὶ Λωβάομαι. 2) (λογογρ.) εἶμαι λωβός, ἔχω λώβαν.

†Λωβεία (ἡ),=Λώβη, λέπρα.

Λώβευσις, εως (ἡ),=Λωβη, βλάβη.

Λωβεύω, Μ. εύσω,=Λωβάομαι, πειράζω· περιπαίζω. ἀπατῶ.

Λωβέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι,=Λωβάομαι.

Λώβη (ἡ), [συγγ. τῷ Λύμη]. βλάβη· αἰκία· ὕβρις, ἀτιμία· (ἐν γέν.) κακοποίησις. (ἰδιαιτ.) ἀκρωτηριασμός, (ὀθ. 2) (Ἡσ.) εἶδ. λέπρας, (κοιν.) λώβα.

Λωβήεις, εσσα, εν, Π. αἰσχρὸς, ἐπονείδιστος ἢ ὑβριστικὸς, ἀτιμαστικὸς· (ἐν γέν.) βλαπτικὸς, φθοροποιὸς.

Λώβημα (τὸ),=Λώβη, βλάβη, αἶσχος, ζημία, ἀτιμία.

Λώβησις [λωβάομαι], εως (ἡ). αἰκισμὸς· ἀτίμασμα· βλάφημον, κακοποίησις.

Λωβήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Λωβητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Λωβητής· φθορεύς· ὑβριστὴς· κακοποιὸς, βλαπτικὸς· (ἐν γέν.) λυμεών.

Λωβητὸς, ἡ, ὀν, Π. βεβλαμμένος, ἀτιμωμένος, κατηχυμένος, ἢ πρόξενος βλάβης (αἴσχους), ὑβριστικὸς, ἀτιμαστικὸς. «Ἀκούων αἰσχρὰ καὶ λωβήτ' ἔπη,» Σοφ.

Λωβήτωρ, ορος (ὁ), Π.=Λωβητήρ.

†Λωβόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Περιπίπτω εἰς λώβην, λωβιάζω, (ἐκ τοῦ

†Λωβὸς (ὁ), γλσ. ἀντὶ Λελωβημένος, ἀκρωτηριασμένος, (ὀθ. Βυζ.) λεπρὸς, (κοιν.) λωβιάρης, λωβιασμένος. «Λωβὰ ῥήματα,» Θμ., τὰ ἰμισά, (τὸ διορθοῦσιν, ἀλλὰ χωρὶς ἀνάγκης) κολοβά.

†Λωγάνιον [τὸ], τὸ γαλαρὸν [λαγαρὸν] δέρμα ὅπου κρέμανται ὑπὸ τὸν λαιμὸν τῶν βοδιῶν. (Γαλλ.) fanon.

†Λωγάνις (ὁ), γλσ. ἀντὶ Δάγνος, ἴδε τὸ κρατ.

Λωγὰς, άδος (ἡ),=Λαικὰς, λάγνος (ἀσελγὴς) γυνὴ· (ἐτυμολογ.) παλιοαγελάδα, (ὀθ.

†Λώγασος (ὁ),=Ταυρεία, μάχη ἀπὸ βωδιῶν μαχῶν.

Λωιστος, η, ον, Π. ἀντὶ Λῷστος, ὑπερθ. ἀπὸ Λωΐτερος, α, ον καὶ

Λωΐων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λώων, συγκρτ. (ἀμλ.) τοῦ Ἀγαθὸς, καλλιώτερος (συμφερώτερος, προκριτότερος, ἐπιθυμητότερος κτλ.),- ότατος κτλ., [λάω -λῶ].

Λῶμα (τὸ), [συγγ. τῷ Λῶπος]. σῦϊα, σειρῆτι, κενάρι, (παρβλ.) Λέγνον.

Λωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λῶμα, σειρητάκι κτλ.

Λῶμες, Δ. ἀντὶ Λῶμεν, θέλομεν καὶ

Λῶντι, Δ. ἀντὶ Λῶσι, θέλουσι, πλθ. τοῦ Λάω-ῶ. 2) ἀντὶ Θέλοντι, ὁσ. τῆς μτχ. τοῦ Λάω. «Ἐξέστω καὶ ἄλλῳ τῷ λῶντι,» Ἐπγρ.

†Λῶντο, Π. ἀντὶ Ἐλοῦντο=Ἐλούοντο.

Λῷον, οὐδ. τοῦ Λώων.

Λῶος (ὁ). ὁ μεταξὺ Ἑκατομβ. καὶ Ποηδρομ. μὴν τῶν Μακεδόνων.

Λωπάς, άδος καὶ

Λώπη, ης (ἡ), Π. ἀντὶ Λῶπος, (ὀθ.

Λωπίζω, Μ. ίσω, Π. σκεπάζω· ἐνδύω, (εὔχρ. κυρ. εἰς τὰ σύνθ.).

Λώπιον (τὸ), Π. ὑποκορ. τοῦ Λῶπος, ἱματίδιον.

Λωποδυσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λωποδυτέω, γδύσιμον (ξεγύμνωμα) ὑπὸ κλέπτου.

Λωποδύσιον (τὸ), (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρσ.) «Λωποδυσίου εἶχη,» Ἑρμ., ἡ κατὰ λωποδύτου.

Λωποδυτέω-ῶ, Μ. ήσω, Γδύνω τινὰ ὡς-

Λωποδύτης, ου (ὁ). ὁ κλέπτων (εἰς τὸ λουτρὸν ἢ εἰς τὸν δρόμον) φορέματα, (ἐν γέν.) κλέπτης. «Ἀλλοτρίων λωποδύτας ἐπέων,» Ἐπγρ., τοὺς λογοκλέπτους. Ῥύομαι καὶ

Λῶπος [λέπω, λοπός], εος-ους (τὸ), Π. δέρμα, (κυρ.) πρωτή, (ὀθ. ἐν γέν.) φόρεμα (κυρ. μάλλινον), ροῦχον.

†Λωρίζω, Μ. (σω. Δέρνω μὲ τὸ λωρί, μαστίζω.

†Λωρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ-

†Λῶρον (τὸ) καὶ Λῶρος (ὁ), νλγ. [Δτ.] λωρί.

†Λωροπεδέω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω μὲ λωρίον.

†Λωροτομέω-ῶ [Λῶρον, τέμνω], Μ. ήσω. Κόπτω· Ἐβγάζω, Χωρίζω τὸ τομάρι εἰς] λωριά.

†Λωροτόμος (ὁ). ὁ χωρίζων τὸ τομάρι εἰς λώρους, Σκυτοτόμος.

Λῷστος [κατὰ κρσ. ἀντὶ Λώϊστος), η, ον, ὑπερθ. (ἀμλ.) τοῦ Ἀγαθὸς, βέλτιστος, ἄριστος. «Ὦ λῷστε,» Φρσ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) εἴρων. [καθὼς κοιν. τὸ] εὐλογημένε!

Λώταξ [λωτὸς], ακος (ὁ). αὐλητὴς, ἀγύρτης, ἐπαίτης.

Λωτεῦντα, Δ. ἀντὶ Λωτόεντα, πλθ. οὐδ. τοῦ Λωτόεις.

Λωτήρ, Λωτήριον κτλ. Δ. ἀντὶ Λυτήρ κτλ.

Λωτίζω. Μ. ίσω, Π. [λωτός]. ἀνθολογῶ. (μσ. τρπ.) ἐκλέγω καὶ παίρνω τὸ κάλλιστον (τὸ ἄνθος).

Λώτινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ξύλον ἢ ἄνθη λωτοῦ. «Αὐλὸς—,» Ὀλί. «Κολεός—,» Θκρ.

Λώτισμα (τὸ), Π. [λωτίζω]. τὸ ἄνθος, ὁ ἀθέρας. «Ἐλλάδος λωτίσματα,» Εὐρ., οἱ ἐκλεκτότεροί της.

†Λωτόβοσκος (ὁ, ἡ). ὁ βόσκων (τρεφόμενος ἀπὸ) λωτόν.

Λωτοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). λωτῷ ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Λωτόεις, εσσα, εν, Π. πλήρης λωτοῦ (ἐν γέν.) ἀνθηρὸς, ἀνθισμένος.

Λωτὸς (ὁ), εἶδος φυτοῦ (τριφύλλι) διὰ βοσκὴν τῶν ζώων, (παρβλ.) Μελίλωτον. 2) εἶδ. φυτοῦ (νούφαρον μὲ καρπὸν ἡ ῥίζαν φαγώσιμον) τῆς Αἰγύπτου. 3) εἶδος δένδρ. (τζιντζιφηὰ) τῆς Ἀφρ. (τὸν καρπὸν τοῦ ὁποίου διεφήμισεν ὁ Ὅμ.). 4) εἶδ. δένδρ., (Γαλλ.) micocoulier, (ἀπὸ τὸ ξύλον τοῦ ὁπ. κατεσκεύαζον αὐλοὺς), ὀθ. 5) Π. ἀντὶ Αὐλός.

Λωτοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (ἔχων ἄφθονον) λωτὸν διὰ βοσκήν.

Λωτοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφομαι μὲ λωτὸν καθὼς οἱ Λωτοφάγοι.

Λωτοφαγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Λωτοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) λωτὸν, ζῶν ἀπὸ τὸν καρπὸν τοῦ (Ἀφρικ.) λωτοῦ.

Λωτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων, καρποφορῶν) λωτὸν, λωτοτρόφος.

Λωτροχόος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Λουτροχόος.

Λώφαρ (Δ. ἀντὶ Λῶφος), ατος (τὸ), Π. ἀντὶ Λώφημα, ἀνάπαυσις, ἄνεσις, [ἐκ τοῦ

Λωφάω (έω)-ῶ, Μ. ήσω. (κατὰ λέξ.) Ξεκουράζομαι (κυρ. ἐπὶ ὑποζυγίων ἀπὸ τῶν ὁποίων τὸν λόφον [τὸν λαιμὸν] ἐβγαλαν τὸν ζυγόν). (ἐν γέν.) ἀναπαύομαι, εὑρίσκω ἄνεσιν (« Ἀπὸ νόσου καὶ πολέμου βραχύ τι λελωφήκαμεν,» Θκ. [καὶ ἑλλ.] «Ἐμὰν δὲ χῆρ λωφήσειε κακῶν,» Ὀδ. Ι). ‖ (μτβτ.) ἀπαλλάττω. (ἐν γέν.) ἀναπαύω, (ἢ ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) κατευνάζομαι, μετριάζω, παύω, (ὀθ. τὸ κοιν.) λουφάζω. « Ἔβωρ ᾧ ἀπὸ δίψαν λωφήσομεν,» Ἀπλλν. (καὶ μέ γεν. ἐκ δ'.) «Λωφήσῃ πάθε,» Αἰσχλ. «Κἄπειτ' ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησαν φόνου,» Σοφ. (ἢ χ. πτ.) «Ἡ λύπη ἐλώφησε,» Αξ. «Καὶ ἓν μέν σοι δρῶντι ταῦτα λωφᾷ τι τὸ νόσημα,» Πλάτ.

Λωφητικὸς, ή, όν, Π. κατευναστικὸς, ἐξιλεωτικὸς, (ὀθ.) «Ἱερὰ—,» Ἀπλλν., θυσία πρὸς ἐξιλασμόν.

Λώφημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προξενεῖ [ἢ γίνεται πρὸς] λώφησιν.

Λώφησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λωφάω, παῦσις, ἀνάπαυσις, ἄνεσις.

Λώων, ονος (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ) Λωΐων, κρείττων, βελτίων κτλ.

Μ

Μ, μ, μῦ (τὸ), ἄκλ., τὸ δωδέκατον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ‖ (ἀριθμ.) μ΄, τεσσαράκοντα (40), ϗ μ, σαράντα χιλιάδες, (40,000).

Μ', (πρὸ φων.) ἀντὶ Με ἢ (σπν. ϗ Π.) Μοι.

Μὰ, μόρ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) Ἀπομωτ. « Οὐ μὰ τὸν Ἀπόλλωνα, « Ἰλ. Α. « Μὰ Δία, « Ἀττ. (ἀλλὰ ϗ Κατομωτ.) » Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, « Ἰλ. Δ. » Νὴ μὰ τὸν Δία, « Ἀττ.

Μᾶ, Δ. καὶ Αἰολ. (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ Μήτηρ ἢ Μῆτερ. » Μᾶ γᾶ, « Αἰσχύλ. (καὶ ἐνεῖδει ἐπιφων.) « Μᾶ, πόθεν ἄνθρωπος ! « Θκρ., (παρβλ. Βᾶ). 2) (ἐπιθετ.) ἡ Ῥέα.

Μαγαδεύω, Μ. εὔσω καὶ

Μαγαδίζω, Μ. ἰσω. Παίζω τὴν μάγαδιν, συμφάλλω εἰς τὸν διὰ πασῶν τόνον (Ἰταλ. all'ottavo).

Μαγάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μαγάς.

Μάγαδις [μαγὰς], εως ϗ ιδος (ἡ), εἶδος μουσ. ὀργ. μὲ 20 χορδὰς τῶν ὁπ. αἱ 10 ἦσαν εἰς τὸν διὰ πασῶν τόνον τῶν ἄλλων, (παρβλ. Ἐπιγόνειον καὶ Πηκτίς). 2) εἶδ. αὐλοῦ συνᾴδοντες τῇ μαγάδι ϗ ἀποτελοῦντος ὀξὺν καὶ βαρὺν ἐν ταὐτῷ ἀδόγγον.

†**Μαγάζω**, Μ. άσω, = Μαγαδίζω.

Μαγαρικὸς (ὁ), (ἐνν. κέραμος) ἀγγεῖον πηλινον ἀπὸ τὰ καραμεῖα τῶν Μεγάρων, (ὅθεν

Μαγαρίσκος (ὁ), = Πινακίσκος.

Μάγαρον (τὸ), = Μέγαρον (2).

Μαγάς, άδος (ἡ). τὸ τύμπανον ἢ ϗ καμήλα (ἴδε Καβάλλη) τῶν ἐγχόρδων μουσ. ὀργάνων, (Γαλλ.) le chevalet.

Μαγγάνα, ας (ἀ), Δ. βαυτσί, βαρέλλο.

Μαγγανεία (ἡ). τὸ μαγγανεύειν, μαγεία, μάγευμα· (ἐν γέν.) ἀπάτη, γοητεία.

Μαγγάνευμα (τὸ), πᾶν ὅ,τι γίνεται πρὸς μαγγανείαν, ἔργον μάγου· ἀπάτη, γοητεία.

Μαγγάνευσις, εως (ἡ), ἡ διὰ τῶν (πολεμικῶν) μαγγάνων προσβολή.

Μαγγανευτήριον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου γίνονται αἱ μαγγανεῖαι (τὰ μαγεῖα).

Μαγγανευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ μαγγανεύων (κάμνων μαγεῖα), μάγος· (ἐν γέν.) ἀπατεών, γόης.

Μαγγανευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μαγγανεύειν.

Μαγγανεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μαγγανευτής.

Μαγγανεύω, Μ. εύσω. Κάμνω μάγεια, ἀπατῶ διὰ γοητειῶν, μαγεύω, [ἐκ τοῦ

Μάγγανον (τὸ), [μάσσω, μάγας]. φάρμακον ἢ ὅ,τι δήποτε ἄλλο μαγικὸν ϗ ἀπατηλὸν μέσον· (ἐν γέν.) θέλεθρ· μηχάνημα, (ὅθ. 2) δίκτυον ἢ παγίς, (παρβλ.) Γάγγαμον. 3) κλεῖθρον, μάνδαλος. 4) εἶδος πολεμ. μηχανῆς, (κυρ. δὲ 5) ὁ ἄξων τοῦ Πολυσπάστου μηχανήματος, (ὅθεν ὁ Τουρκ.) Μέγγενες καὶ τὸ Γερμ. Mangel.

Μαγγανόω-ῶ, Μ. ώσω, = Μαγγανεύω, (ὅθ.

Μαγγάνωμα (τὸ), = Μαγγάνευμα.

Μαγδαλιὰ (ἡ), [μάσσω]. ἡ ψίχα τοῦ ψωμιοῦ μὲ τὴν ὁπ. ἐπάστρευαν μετὰ τὸ φαγεῖ' τὰ χέρια των, (ἄλλ.) Ἀπομαγδαλιά.

Μαγεία (ἡ). τὸ μαγεύειν, ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ μάγου· ἡ θρησκεία τῶν Μάγων τῆς Περσ.

Μαγεῖον (τὸ), [μάσσω], = Ἐκμαγεῖον.

Μαγειραινα, ης (ἡ), = Μαγείρισσα.

Μαγειρεία (ἡ). τὸ μαγειρεύειν, μαγείρευμα (φαγητοῦ).

Μαγειρεῖον (τὸ). τὸ μέρος καὶ (Μακεδ.) τὸ ἀγγεῖον ὅπου μαγειρεύουν, (κοιν.) μαγειρειόν.

Μαγειρεύμα (τὸ). φαγεῖ' μαγειρευμένον, (κοιν.) μαγείρεμμα.

Μαγειρευτικός, ἡ, όν, = Μαγειρικός.

Μαγειρευτὸς, ἡ, όν. Μαγειρευμένος ἢ δυνάμενος νὰ μαγειρευθῇ.

Μαγειρεύω, Μ. εύσω. Κάμνω (Ἑτοιμάζω) τὸ φαγεῖ', εἶμαι (ὑπηρετῶ ὡς) μάγειρος, (ἐπιμ.) σφάζω. » Ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς σου ἐμαγείρευσας, οὐκ ἐρείσω. » Γρρ.

Μαγειρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μάγειραν ἢ εἰς τὸ ἔργον του. » Μαγειρικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ μαγείρου, καὶ » Μαγειρικὸν (ἐνν. σύνημα), « τὸ μαγειρεῖον. » Τὰ χαλκία τὰ ποτὶ τῷ μαγειρικῷ, « Ἐπιγρφ. » Οὐ ποιησοῦντι δὲ βυρσοδέψιον οὐδὲ μαγειρικὸν οἱ μαθησόμενοι τὸ ἐλευσινόμιον, « αὐτ.

Μαγειρικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν μαγείρων, ὡς ὢν μάγειρος. » Ὅπως μαγειρικῶς σφαξῇς τὸν οἶν, « Ἀριστφ.

Μαγειρίσκος (ὁ), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Μάγειρος.

Μαγείρισσα, ης (ἡ). γυνὴ μάγειρος, μαγείρισσα, θηλ. τοῦ

Μάγειρος (ὁ), [μάσσω]. μάγειρας· (σπν.) κρεωπώλης (ἀλλ' ἴσως μαγειρευμένων κρεάτων), ἴδε ΑΘ. ΣΤ', 43.

Μαγειρώδης, εος (ὁ, ἡ). μαγείρῳ ὅμοιος.

†**Μαγέτης**, ου (ὁ), = Μαγευτικός.

Μάγευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γίνεται διὰ μαγείας. ἔργον μαγικόν· (ἐν γέν.) τέχνευμα, γοήτευμα· (ὅθεν) καρύκευμα πολυτοίκιλον.

Μαγεύς, έως (ὁ), [μάσσω]. ὁ ζυμώνων ἢ· 2) σφουγγίζων. » Σπόγγος —, « Ἴακχ.

Μαγευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ μαγεύων, μάγος.

Μαγευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μαγεύειν.

Μαγεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μαγευτὴς, μάγισσα.

Μαγεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι μάγος· κάμνω μάγεια. (μτβτ.) ἐνεργῶ κατά τινος μὲ τὰς μαγείας μου, ἀπατῶ, γοητεύω. » Γῆ' ἐκείνης τῆς καταράτου μεμάγευται, « Δ. Κάσσ.

Μαγίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μαγὶς, σκαρίδι.

Μαγίη (ἡ), Π. ἀντὶ Μαγεία.

Μαγικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μάγον ἢ εἰς τὴν μαγείαν, μαγευτικός.

Μαγὶς [μάσσω], ίδος (ἡ), = Μάζα, ζυμάρι ἢ ψίχα ψωμιοῦ ζυμωμένη· εἶδ. ζυμαρικαῦ. 2) = Μάκτρα. σκάφη διὰ ζύμωσιν ζυμωταρηά· (συνκόχ.) τράπεζα. 3) = Μάχαιρα, κοπὶς (μαγειρική). » Ὁ βοῦς ἐκεῖνος χἠ μαγὶς καὶ τἄλφιτα, « Κρατῖν

†**Μάγισσα** (ἡ), γλσ. ἀντὶ Μαγεύτρια.

Μάγμα (τὸ), [μάσσω]. ζυμάρι ϗ πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ (εἶνε πηκτὸν ὡς ἂν) ζυμάρι.

Μαγμὸς (ὁ), [μάσσω]. σφούγγισμα, καθαρισμός.

Μάγνης, ητος (ὁ) καὶ

Μαγνήσιος, α ἢ ας, ον καὶ

Μαγνήτης, ου (ὁ) καὶ **Μαγνῆτις**, ιδος (ἡ). ὁ ἐκ τῆς Μαγνησίας. ‖ (οὐσ. ἐνν. λίθος) ὁ μαγνήτης. 2) εἶδος δρυκτοῦ ἢ ἡμιμεταλλεφύρου ειδοῦς, mica alba. » Γῆν μαγνῆτιν λίθον πλανᾶν τὴν ὄψιν, ὡς εἴη ἀργύρῳ ἐμφερής, « Ἰταλιμ.

Μάγος (ὁ), [συγγ. τῷ Μέγας] ἱερεὺς (θεολόγος, ὀνειροκρίτης, [ἐν γέν.] σοφὸς) τῶν Περσῶν, Μάντις. » Ἔξεπλησε τοὺς μάγους τὸ βέλος προφῆναι τὸ φάσμα, « Ἰωρ. 3) ὁ μετερχόμενος τὴν μαγείαν (ἐν γέν., πλάνος, ἀπατεών. » Οὐδεὶς πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν κακοῦτος μάγος ϗ γόης ἐγένετο, « Αἰσχ. (καὶ θηλ.) » Μάγις γάρ ἐστι ζωστὴ, « Ἀν. 3) (ἐπιθ.) ἀντὶ Μαγικός· μαγευτικός. » Τέχνη —, « Φλέγοντ. (καὶ συγκρ.) » Καὶ κεστοῦ φωνεῦσα μαγωτέρα, « Ἐπιγρ., θελκτικωτέρα.

Μαγοφόνια (τὰ) καὶ **Μαγοφονία** (ἡ). ἑορτὴ εἰς ἀνάμνησιν τοῦ φόνου τῶν ἐν Περσ. μάγων.

Μαγύδαρις [ξεν.], εως (ἡ), ἡ ῥίζα ἢ ὁ σπόρος τοῦ σιλφίου, (παρβλ. Μάσπετον). 2) εἶδος ἄλλου (ἀγνώστου) φυτοῦ, » μανώτερόν τε καὶ ἧττον ὁριμὺ τοῦ σιλφίου, καὶ τὸν ὀπὸν οὐκ ἔχον, « Θρφ.

Μαγῳδὴ καὶ **Μαγῳδία** (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ παντομιμ. παράστασις) τοῦ μαγῳδοῦ.

Μαγῳδὸς (ὁ), [μάγος, ᾄδω]. εἶδ. παντομίμου παριστάνοντος μὲ γυναικεῖα φορέματα ἀνδρῶα πρόσωπα.

†**Μαδαγενέτος** (ὁ, ἡ), = Μαδηγένετος.

Μαδαῖος, α, ον, Π. = Μυδαλέος. » Ἕλκος —, « Αἰξ.

†**Μαδάλλω**, γλσ. ἀντὶ Μαδάω.

Μαδαρὸς, ά, όν. Μαδημένος· φαλακρός. 2) = Μυδαλέος. » Ἕλκος —, « Ἱππικρ.

Μαδαρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ μαδαροῦ, φαλακρότης.

Μαδαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ μαδαρὸν (φαλακρὸν), μαδῶ.

Μαδάρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ παρωγ., μάδημα τῶν τριχῶν, φαλάκρωσις.

Μαδάω-ῶ [μαδὸς], Μ. ήσω. Πέκτουν ἡ τρίχες (τὰ μαλλιά, τὰ πτερά) μου, μαδῶ. 2) = Μυδάω (ὅθ. τὸ Λτν.) madere. » Νοστεῖ δὲ συκῆ καὶ ὅταν ἐπομβρίᾳ γένηται· τὰ γὰρ πρὸς τὴν ῥίζαν ὥσπερ μαδᾷ, « Θρφ. 3) (μτβτ.) = Μαδαιρέω, μαδῶ, τσουμαδῶ. » Εὖ ἐστιν τὸ μαδᾶν ὕδατι ζέοντι, « Εὐρ.

Μάδδα, ης (ἡ), Δ. ἀντὶ Μάζα.

Μαζηγένετος (ὁ), [μαζάω, γένειον]. σπανὸς, ἀγένειος.
Μάζησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Μαζάω, πέσιμον (μάζημα) τῶν τριχῶν κτλ. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μύζησις. «Συμβαίνειν δὲ νάσημά τι περὶ τὰς ῥίζας (κτλ.) . ., οἷον μάζησίν τινα τῶν ῥιζῶν, ἢ μικρὸν ἐπάνω, διὰ τὴν πολυϋδρίαν.» Θφρ.
Μαζίζω, Μ. ἴσω, = Μαζαρόω, ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Μαζάω. «Καὶ ἦν μαζίσῃ (Γρφ. μαζήσῃ), κύμινον ἔμπλασσε.» Γαλ.
Μάζισις, εως (ἡ), = Μάζησις.
Μαζιστήριον (τὸ). ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁποῖον ἐβγάλλουν (μαζοῦν) ταῖς τρίχαις, τσιμπήστρα.
Μάζον (τὸ), = Μαζωνία, [ἐκ τοῦ
Μαζὸς [συγγ. τῷ Μυδὸς], ἡ, ὁν. Μαζαρὸς, ἄτριχος.
Μάζος (ὁ). τὸ ὑγρὸν εἰς τὸ ὁπ. βάλλονται ἵνα βυρσοδεψηθοῦν τὰ δέρματα, (κοιν.) ἄργασις.
Μάζουρον (τὸ), (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Μαλόδρυον, βράμηλον, κορδύμηλον.
Μαζωνία (ἡ), [μαζὸς], εἶδος φυτοῦ ἢ ἄνθ., (ἄλλ.) Νυμφαία.
Μάζα ἡ Μᾶζα [μάσσω], ης (ἡ). ζυμάρι, φύραμα. (ἐν γέν.) ὄγκος ὁποιασδήποτε ζυμαρωδοῦς ὕλης, (Λτ.) massa. 2) (ἰδιαιτ.) μπομπάτα ἢ μαμαλίγγα (κυρ.) ἀπὸ κριθαρένιον ἀλεῦρι. «Μᾶζα ἀμολγαία, «Ἡσ., ἡ ποιμενική. «Φυστὴ («Τριακὴ, κτλ.)—, «Ἀθ., τριφτάδες, χιλοπήτιας, φαΐδες, μάτσι κτλ. «(Σόλων) τοῖς ἐν πρυτανείῳ σιτουμένοις μᾶζαν παρέχειν κελεύει, ἄρτον δὲ ταῖς ἑορταῖς προσπαρατιθέναι.» Ἀθ.
Μαζαγρέτας [μάζα, ἀγείρω], ου (ὁ), Κωμ. ψωμοζήτης.
Μαζάω-ῶ καὶ (μσ.) ἀομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι, = Μάττω, ζυμόνω. 2) = Τρυφῶ, [παρβλ. Κριθιάω καὶ Ὑπερμαζάω].
Μαζηρὸς, ά, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μάζαν. «Πίνακ—, «Πλ., = Μαζονόμιον.
Μαζίνας (ννης) καὶ Μάζινος [ῐ], ου (ὁ), εἶδ. ἰχθ., (ἄλλ.) Ὀυίσκος καὶ Καλλαρίας (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Μυξῖνος).
Μάζινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ μάζαν.
Μάζιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μαζὸς. 2) = τῷ
Μαζίσκη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Μάζα.
Μαζοβόλιον (τὸ), [μάζα, βάλλω] καὶ
Μαζονόμιον καὶ Μαζονόμον (τὸ) καὶ
Μαζονόμος (ὁ), [μ. νέμω] ξυλοπινάκα ἢ ταψὶ διὰ τὴν μάζαν (μπισκότων κτλ.)· πινακωτὴ (διὰ τὸ ψωμί)· (ἐν γέν.) πιάτον, ἀπλάδα.
Μαζοπέπτης [μ. πέπτω], ου (ὁ). ὁ Ψήνων μάζαν (ζυμαρικὰ), (Γαλλ.) patissier.
Μαζοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθείνω μάζαν, εἶμαι.
Μαζοποιὸς (ὁ, ἡ), = Μαζοπέπτης.
Μαζὸς (ὁ), [συγγ. τῷ Μάσσω ἢ Μασάω]. βυζὶ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀνδρός)· (Π.) βυζάρα.
Μαζούσιος [μαζὸς, οὐσία], α, ον, (ὑλγ.) = Μαστοειδής.
Μαζοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) μάζαν, εἶμαι.
Μαζοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) μάζαν.
Μαζοφορὶς, ίδος (ἡ), = Μαζονόμιον· ἀπ. ἄδ.
Μαζὼν [μάζα], ῶνος (ὁ). (εἰς τὴν Ἀρκαδ.) συμπόσιον εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου.
Μαθαλὶς, ίδος (ἡ), = Μασταλὶς, εἶδ. ποτηρίου.
Μαθεῖν, ἀόρ. 6ον. τῆς ἀπαρ. τοῦ Μανθάνω.
†Μάθη (ἡ), Π. σπν. ἀντὶ Μάθησις.
Μάθημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἔμαθεν ἢ μανθάνει τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς μαθήσεως. «Ὅσα εἰς ἱππικὴν μαθήματα συντείνει, «Πλάτ. «Τὰ παθήματα μαθήματα, «Ἡρ. 2) (ἰδιαιτ.) τὰ εἰς τὸ σχολεῖον παραδιδόμενα. «Ἀνθεστηριῶνα μῆνα ἄλλον μὴ πέμπειν αὐτοὺς (τοὺς υἱοὺς) εἰς τὰ μαθήματα διὰ τὸ θέας εἶναι πολλὰς, ἵνα μὴ τὸν μισθὸν ἐκτίνῃ.» Θφρ. (Χαρ.) 3) τὰ μαθηματικὰ (καὶ ἰδιαιτ.) ἡ ἀστρολογία. «Γένει μὲν ἦν Χαλδαῖος, πατρὸς δὲ ἀστρονομικοῦ, τῶν περὶ τὰ μαθήματα διατριβόντων.» Φίλ. «Τῶν ἐξ Αἰγύπτου τις περὶ τὸ καλούμενον μάθημα (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Μεθ' ἡμᾶς) συντεταμένων.» Ἀπτ. «Ποῦ σὺ τούτων ἔχεις τὸν κύκλον ἐν τοῖς σοῖς μαθήμασι;» Γρ. 4) (Ἐκκλησ.) τὸ Σύμβολον τῆς πίστεως. «Τοῦ ἁγίου μαθήματος κατὰ τὸ σύνηθες λεχθέντος.» Συνοδ.
Μαθηματεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἀσχολοῦμαι περὶ (Ἐπαγγέλλομαι) τὰ μαθηματικὰ, εἶμαι.
Μαθηματικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρόθυμος ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μανθάνειν. «Τοιούτων τινῶν μαθηματικούς.» Πλάτ. 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἔμπειρος εἰς τὰ μαθήματα (εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ ἰδιαιτ. εἰς τὴν ἀστρολ. καὶ ἀστρλγ.) «Μαθηματικὴ, «ἡ ἐπιστήμη τῶν μαθημάτων (ἀριθμητ. γεωμετρ. κτλ.), (μτγν.) ἀστρολογία. «Ἐλισσόρειτο γὰρ ὡς μαθηματικὴν ἀσκούμενος.» Σωκρ.
Μαθηματικῶς, ἐπίρ. Μὲ μαθηματικὸν τρόπον, γεωμετρικῶς κτλ., (ἐν γέν.) ἐπιστημονικῶς. «(Θέωνὁ Σμυρναῖος ἔγραψε) Περὶ τῶν μαθηματικῶς λεγομένων παρὰ Πλάτωνι.»
Μαθηματοπωλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πώλησιν τῶν μαθημάτων (εἰς τὸ ἐμπορεύεσθαι τὴν διδασκαλίαν, τὰς ἐπιστήμας).
Μάθησις, εως (ἡ). τὸ μανθάνειν, μάθημα· γνῶσις· ἐπιστήμη· ἐμπειρία· συνήθεια. «Λέγειν ἀκούειν θ' ὧν μάθησιν οὐκ ἔχει,» Εὐρ. «Θαυμάζειν τὴν τῶν παλαιῶν περὶ ἅπαν μάθησιν καὶ σπουδήν,» Ἀρχ.
Μαθήσομαι, μέλλ. τοῦ Μανθάνω.
Μαθητεία (ἡ). τὸ μαθητεύειν.
Μαθητέον, θετ. τοῦ Μανθάνω.
Μαθητεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι μαθητὴς τινος. «Ἐμαθήτευσε δ' αὐτῷ (τῷ Ἰσοκράτει) καὶ Θεόπομπος ὁ Χῖος, καὶ Ἔφορος ὁ Κυμαῖος.» Πλ. 2) (μὲ αἰτ.) ἔχω ἢ κάμνω μαθητήν μου τινὰ, διδάσκω. «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη,» Εὐαγγ.
Μαθητὴς, οῦ (ὁ). ὁ μανθάνων (διδασκόμενός) τι παρά τινος. «Πολλοὶ μαθηταὶ χρείσσονες διδασκάλων.» Παροιμ.
Μαθητιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἐπιθυμῶ (Ἔχω προθυμίαν) νὰ μάθω τι ἢ νὰ γένω μαθητής τινος. «Καὶ τήν γε φύσιν ἐμακάριζον ἢ ἐπαθητίων πολλοί.» Συν. 2) (μεγν. μὲ δοτ.) ἀντὶ Μαθητεύω. «Ὡς τῷ παντάπασιν ἀτελεῖ ἀντ' ἀριστοτέλους μαθητιᾷν.» Ἀνών.
Μαθητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ πρόθυμος ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μανθάνειν. «Τὸ ἦθος τὸ τῶν θηλειῶν μαθητικώτερον,» Ἀρστ.
Μαθητὸς, ἡ, όν. (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) Πᾶν ὅ,τι εἶνε δυνατὸν νὰ μάθῃ τις, διδακτόν.
Μαθήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μαθητὴς, μαθήτρα. «Τὰς τέχνας μαθητρίας γεναμένας τῆς φύσεως,» Διόδ.
Μαθητρὶς, ίδος (ἡ), = Μαθήτρια.
Μάθος, εος-ους (τὸ), Π. Ἰων. ἀντὶ Μάθησις ἢ Μάθημα.
Μαθὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. 6ον. τῆς μτχ. τοῦ Μανθάνω.
Μαῖα [μάω], ας (ἡ), (κυρ. Δι.) ἡ μάμμη, ἡ μήτηρ τοῦ πατρὸς. (κοιν. εἰς τὴν Ἑλλ.) κυρὰ Λα, (καὶ Τουρκ.) γιαγιά. 2) (ἐν γέν. ὡς τιμητ. προσφών. γερόντισσας καὶ ἰδιαιτ. βλαχάστρας ἢ [Τουρκ.] ντανταῖς) μάννα, κερά, (καὶ εἰς τὴν Ἑλλ.) θειά. «Μαῖα, τί νυ μ' ἐθέλεις ἁλέασαι; σὺ δέ μ' ἔτερφες αὐτὴ τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ,» Ὀδ. Τ. 3) (συχνάτ.) μαμμή. «Αἱ μαῖαι ταῖς δυστοκούσαις φαρμάκια δίδοῦσι,» (Πλάτ. παρά) Ἱππ. 4) (μτγν.) εἶδ. μεγάλου θαλασσ. καβούρου, (κοιν.) παγουρομάννα. «Μέγιστον μὲν οὖν (τῶν καρκίνων γένος) ἐστιν ἃς καλοῦσι μαίας,» Ἀρστ., (παρβλ. Γραῖα).
Μαίανδρος (ὁ), ποταμός τις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μὲ πολλὰς περιστροφὰς, (ὥθ. 2) σχῆμα ἑλικοειδὲς· στολισμός τις τῶν ἀρχιτεχνουργημάτων. «Μαίανδρος ἐν κρατῆρσι πηχυαῖος τὸ ὕψος ἐξείργασο κατὰ σύνθεσιν λίθων παντοίων τὴν ἰδέαν,» Ἰώσ. 3) (ἐν γέν.) περιστροφὴ, σκολιότης. «Μαιάνδρους πολλοὺς ἑλίττει, σελίνου βρύοντας, ἀγαθοὺς ναυτίλλεσθαι τοῖς ὄρνισι τοῖς ὀγρῖς,» Φίλστρ., (ὥθ.
Μαιανδρώδης, ους (ὁ, ἡ), μαιάνδρου ὅμοιος, ἑλικοειδής.
Μαιὰς, άδος (ἡ), ἀντὶ Μαῖα, μαμμή. 2) (ἐπιθετ.) ἀντὶ Μαιευτική. «Τέχνη—, «Νόνν.
Μαιεία (ἡ). τὸ μαιεύειν, τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τῆς μαμμῆς.
Μαίευμα (τὸ), [μαιεύω], = Λόχευμα, γέννημα.
Μαίευσις, εως (ἡ). τὸ μαιεύειν, ξεγέννημα.
Μαιευτὴρ, ῆρος καὶ Μαιευτὴς, οῦ (ὁ), ὁ μαιεύων, μάμμος.
Μαιευτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μαιεύειν. «Μαιευτικὴ (τέχνη),» ἡ τῆς μαίας, ἡ μαμμοσύνη.
Μαιεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μαιευτὴρ, μαμμή.
Μαιεύω καὶ (μσ.)-εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Ξεγεννῶ (ὡς μαμμή). (μτγν.) «Ὀρνιθας—,» Σδ., βάλλω κλώσσαις νὰ βγάλουν πουλιά.
Μαιήϊος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μαιευτικός.
Μαιήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Μαιευτὴς.
†Μαιμάω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μαιμάσσω.
Μαιμακτήρια (τὰ), (ἑνν. ἱερὰ), ἑορτή τις εἰς τιμὴν τοῦ Διὸς Μαιμάκτου, ὥθ.
Μαιμακτηριὼν, ῶνος (ὁ). ὁ ἕκτος μὴν (15 Δεκ. - 13 Ἰαν.) τῶν Ἀθην.)
Μαιμάκτης, ου (ὁ). παραχώστης, θυελλώδ-

λώδης (ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὡς αἰτίου τῆς καταιγίδος τῶν χειμώνων), [ἐκ τοῦ
Μαιμάσσω, Μ. άξω, Π. [μαίομαι]. (μὲ γεν.) ἐπιθυμῶ σφοδρῶς (περιπαθῶς). (χ. κτ.) κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν (μὲ ἀγῶνα, μὲ παραφορὰν πάθους)· ταράττομαι, ἐνθουσιῶ, μαίνομαι.
†Μαίμαχος (ὁ, ἡ), =Μαιμάκτης, ἄγριος, (παρβλ.) ἀμαιμάκητος.
Μαιμάω, Μ. ήσω καὶ
Μαιμάσσω, Μ. ; καὶ
Μαιμώω ἢ Μαιμώομαι (χ. Μ.), Π. =Μαιμάω.
Μαινάς, άδος (ἡ), Π. (ἐν γέν.) ἀντὶ Μαινομένη, μανιώδης ἢ· μανίαν ἐμπνέουσα. (ἰδιωτ.) ἡ Βακχικῶς ἐνθουσιῶσα. (ὀθ. ‖ οὐσ.) =Βάκχη.
Μαίνη (ἡ), [ῑ], =Μαινίς.
Μαινίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Μαινίς, ίδος (ἡ), εἰδ. ἰχθ. (ἀπὸ τὸ γέν. τῆς ἀφύης), (κοιν., ἀπὸ τοῦ Λατ. mendula,) μαινοῦλι καὶ (κατὰ παραφθορ.) μανούλι καὶ (ἄλλ.) γρέτσα, (εἰς τὸ Βυζ.) στραγγύλα, (καὶ Τουρκ.) μεζίκι, (Γαλλ.) **mendole.**
Μαινόλης, ου (ὁ) καὶ
Μαινόλις, ου (ὁ, ἡ), Π. μαινόμενος, μανιώδης. (απν.) μανίας πρᾶξαι.
Μαινολὶς ἢ Μαινόλις, ίδος ἡ ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Μαινόλης.
Μαίνομαι [συγγ. τῷ μαιμάω]. Μ. μανήσομαι ἢ μανοῦμαι (ἀόρ. Ἐμάνην, πρκ. [ἀντὶ ἐνεστ.] Μέμηνα καὶ παθ. [εἰς τὸν θηρ. μόνον] Μεμάνημαι). Εἶμαι κυριευμένος ὑπὸ μανίας ἢ ἐνθουσιασμοῦ (ἐν γέν.) ὑπὸ σφοδρῶν πάθῶν· τρελλαίνομαι. (συνεχῶς) κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν (ὡς μανιώδης)· (μὲ ἐπιφ.) ἐπιθυμῶ (κοιν. κάμνω 'σὰν τρελλὸς) νά. «Ἐμαινόμην φιλῆσαι,» Θηρ. ‖. «Δάφνη ἡ μαινομένη,» Διονύσ. Βυζ., ἢ μανίας πρῖξαι, (παρβλ. Μανικός).
† Μαινομένη (ἡ), (μτγν.) ἀντὶ Μαίνη, (ὀθ.
†Μαινομένια (τὰ), τὰ κατὰ μαινίδια, (Ἰταλ.) ἀντζόβιαις.
†Μαίνω (χ. Μ.)· Τρελλαίνω, (εἰς τὸ πεζὸν εὔχρ. κυρ. τὸ σύνθ.) Ἐκμαίνω. «Ἣ θεὸς μαίνει φαντάσμασιν ἠερίοισιν,» Ὀρφ.
Μαίομαι [†μάω], Μ. . . ; (πρκ. [ἀντὶ ἐνεστ.] Μέμαα), Π. (μὲ γεν. ἢ ἀπαρ.) προσκαθῶ ἐπιμόνως· ἐπιθυμῶ μὲ σφοδρὰν ἔκστασιν· κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν (σπεύδω) πρός. ζητῶ, ἐρευνῶ, ἀναζητῶ. (ἐν γέν.) προθυμοῦμαι. «Μαιομένῳ κομιδῆς,» Ἀπολλ. «Ἕως ἄγαν χριστὸ μεμαῶτας,» αὐτ. «Ἀλλ' οὐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι μαίεσθαι πρότερον,» Ὁδ. Ξ. «Πῇ μέμαασι;» Ἰλ. Θ. (ᾧ ἀπολ., μάλιστα εἰς τὴν μτχ.) «Ἄλλ' ἐπὶ οἱ μεμαώς,» Ἰλ. Φ. «Κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο ὠκέα Ἶρις,» Ἰλ. Ο.
Μαιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, =Μαιεύω, -ομαι, ξεγεννῶ (Π.) εἰκτὼ ἢ γαλακτοτροφῶ (ζ).
Μαῖρα (ἡ), [μαρμαίρω]. ὁ Σείριος (ἄλλ. Κύων) ἀστήρ. (ὀθ. 2) [εἰς τὸν Λυκόφρ.] ἡ Ἐκάβη (ὡς μεταβληθεῖσα εἰς κύνα).
†Μαίσων, ωνος (ὁ). ὁ παριστάνων εἰς τὸ θέατρον συνήθως τὸ πρόσωπον τοῦ μαγειρου, ὑποκριτὴς (ὁ φορτικώτερος τῶν ἄλλων), (ἀνάλογ. μὲ τὸ Ἰταλ.) καλιάτσος, [ἀπὸ τοῦ πρώτου ἐφευρετοῦ]. (ὀθ. ἐν γέν. εἰς τὰς Ἀθ.) μάγειρος (κυρ. ὁ ἐντάκτης), (ὀθ.
Μαισωνικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἀρμόζων) εἰς μαίσωνα, ἴδιος μαίσωνος. «Σκῶμμα—,» Ἀθ.
Μαίωσις, εως (ἡ), =Μαίευσις.
Μαιωτικὸς, ἡ, όν, =Μαιευτικός.
Μαιωτιστὶ, ἐπίρ. Κατὰ τὰ ἤθη ἢ τὴν γλῶσσαν τῶν κατοίκων τῆς Μαιώτιδος, Σκυθιστί.
Μαίωτρον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ διδόμενον πρὸς ἀμοιβὴν εἰς τὴν μαίαν, ἢ πληρωμὴ τῆς μαμμῆς.
Μάκαιρα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ
Μάκαρ [μᾶκος], αρος (ὁ καὶ σπ. ἡ, καθὼς καὶ οὐδ. τὸ), (τὸ παρθ. Μακάρτερος, -άτατος). (κατ' ἐτυμολ.)=Μέγας, ἐπίσημος· (ὀθ. συνήθ.) εὐδαίμων, μακάριος, εὐτυχισμένος· πλούσιος. «Ὡς' ἀμητῆρες . . . ὄγμον ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν,» Ἰλ. Δ. «Μακάρων ἐξ ἐτέων κτέανα,» Ἐπιχρ. (πλθ.) «Μάκαρες,» (κατ' ἔξοχ. καὶ ἐνίοτε ὡς οὐσ.) οἱ θεοὶ ἢ οἱ ἀποθανόντες δίκαιοι, (ὀθ.) «Μακάρων νῆσοι,» Ἡσ., Πίνδ., ὁ παράδεισος τῶν ἁρχ.
Μακαρία (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Μακάριος. ‖. (οὐσ.)=Μακαριότης, εὐδαιμονία. «Κενὴ—,» Λυκ., (φρσ. ἀνάλογ. μὲ τὸ Γαλλ.) **châteaux en Espagne.** Ἢ τόπος εὐδαιμονίας (μακαριότητος), (κυρ.) αἱ νῆσοι τῶν Μακάρων, (ὀθ.) «Βάλλ' εἰς μακαρίαν,» (καὶ ἀλλ.) «Ἐς μακαρίαν τὸ λουτρὸν,» Ἀθ., (φρσ.) ἂς 'πάγῃ σ' τὸ καλὸν (δηλ. κατ' εἰρωνικ.) σ' τὴν ὀργὴν τοῦ θεοῦ] 3) εἶδος φαγητοῦ ἀπὸ ἀλεύρι, μέλι, σταφίδας καὶ σταγόνια τὸ ὁποῖον ἐμοιράζετο εἰς τὰς ἱεροσυλίας, (καθὼς τώρα ἡ ἐθνική μας) μακαριὰ ἢ τὰ κόλλυβα, ἢ (ἀκριβέστερον) τὸ καλοβοζοῦμι (διότι ὁ Ἡσύχ. τὸ ἐξηγεῖ:) «Βρῶμα ἐκ ζωμοῦ καὶ ἀλφίτων,» (ἐκ τούτου καὶ τὰ Ἰταλ.) μακαρόνια.
Μακαρίζω, Μ. ίσω, =Εὐδαιμονίζω, καλοτυχίζω, (ὀθ. ‖. πθ.) ἀποθνήσκω, γίνομαι-
Μακάριος, α, ον. Εὐτυχὴς, καλότυχος, (ὀθ.) =Μακαρίτης. «Τί γὰρ τούτου μακαριώτερον, τοῦ τῇ γῇ μιχθῆναι;» Ξεν. 2) πλούσιος, **divitiis beatus** (καθὼς λέγει ὁ Ὡράτ.). «Τὴν μακαριωτάτην πόλιν Κακύνην,» Πλὲβ.
Μακαριότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ μακαρίου, εὐτυχία, εὐδαιμονία.
;Μακαρὶς, ίδος (ἡ), ἀντὶ Μακαρία.
Μακαρισμὸς (ὁ). τὸ μακαρίζειν ἢ μακαρίζεσθαι, καλοσύχισμα. «Ἔστι δὲ οὐ μία φύσις, ἀλλ' ἕτερον ἑκάτερον, μακαρισμὸς καὶ ἔπαινος· μακαρίζεται μὲν γάρ τις ἐπὶ τοῖς ἔξωθεν, ἐπαινεῖται δὲ ἐπὶ τοῖς ἔνδοθεν,» Συν.
Μακαριστὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ιστῶς. Ἄξιος μακαρισμοῦ, ζηλωτὸς, μακάριος.
Μακαρίτης, ου (ὁ) καὶ Μακαρῖτις, ίδος (ἡ), (ἐν γέν.) =Μακάριος. «Ὡς μακαρίτην τὸν βίον αὐτοῦ κατέλεξας,» Ἀρχσ., ἴδε Μάκαρ, 2) (κατ' εὐφημ.) ὁ ἀποθανών, (ἴδε Μάκαρ).
Μακαρίως, ἐπίρ. Εὐτυχῶς, εὐδαιμόνως. «Ζῆν ὡς οἷόν τ' ἐστὶν ἀνθρώπων μακαριώτατα,» Πλάτ.
Μακαρτὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Μακαριστός.
Μακεδνὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Μακεδανὸς, μακρὸς, ὑψηλός.
†Μακελεῖον (τὸ), [μάκελον]. κρεοπωλεῖον.
Μακέλη, ῆων, καὶ
Μάκελλα, ης (ἡ), Δ. Π. [μία, κέλλω]. σκαφεῖον, τσάπα. (μτγν.) «Διὸς—,» Αἰσχλ., ὁ κεραυνός.
†Μακελλικὸς, ἡ, όν. Μαλέλλου ἴδιος. «Κύων—,» Ἀθην.
†Μάκελλον ἢ Μάκελον (τὸ), [Λατ.]. (ἐν γέν.) περίφραγμα, (ἰδιωτ.) ἀγορὰ (κυρτῶν τροφίμων καὶ ἰδιωτ. τῶν κρεάτων) «Πᾶν τὸ ἐν μακέλῳ πωλούμενον,» Γρσ.
Μάκερ (τὸ), ἄκλ., εἶδος ἀρώματος, (κανέλλας) τῆς Ἰνδ.
Μακεσίκρανος (ὁ, ἡ), Π. [μᾶκος, κρᾶνον]. ὁ φορῶν ὑψηλὴν καυκαύλαν (ἀκούφιαν). «Ἔπαψ—,» Ἀρχφ.
Μακεστὴρ (ὁ), Π. [μῆκος]. μακρὸς, δεξιὸς, ἐκτεταμένος. «Μῦθος—,» Αἰσχλ., (ἴδε καὶ
Μακιστὴρ (ὁ), Π. (μὲ γεν.). ὁ μακρόθεν καθαπτόμενός τινος, δηκτικὸς, ἐγκωμιαστικός.
Μάκιστος, η, ον, Δ. ἀντὶ Μήκιστος.
Μακκοάω-ῶ, Μ. ήσω, Κωμ. [μή, κοέω]. εἶμαι ἢ φέρομαι ὡς ἠλίθιος (εὐήθης), ἀνοηταίνω, (κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ
Μακκὼ, οῦς (ἡ), =Ἀκκώ.
Μᾶκος, τος (τὸ), Δ. ἀντὶ Μῆκος. ‖. (ἐλλ. προθ.) ἀντὶ Μακρὰν.
†Μακρὰ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μάκερα.
Μακράδρομος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μακρόδρομος.
Μακραίων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. [μακρὸς, αἰών]. μακρόβιος· μακροχρόνιος. «Βίος—,» Σοφ.
Μακρὰν, (κυρ.) αἰτ. θηλ. τοῦ Μακρὸς. ‖. (ἐλλ. τοῦ ὁδὸν) ἐπίρ. Τοπ. εἰς μακρὰν ἀπόστασιν, μακρυὰ (καὶ Ἰρν.) πολλὴν ὥραν, (ὀθ.) «Οὐκ εἰς μακρὰν,» Λυκ., μετ' οὐ πολύ, ἐντὸς ὀλίγου. «Μακρὰν χαίρειν φράσας,» (ρσ.), ἀδιαφορήσας ἐντελῶς.
Μακραύχην [μ. αὐχὴν], ενος (ὁ, ἡ). μακρολαίμης. (Π.) μακρὸς, ὑψηλός.
Μακρηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ πολλὰ (διεξοδικά), μακρολογῶ.
Μακρηγορὴς, έος (ὁ, ἡ), = Μακρήγορος.
Μακρηγορία (ἡ), τὸ μακρηγορεῖν, ἐκτεταμένη (διεξοδικὴ) ὁμιλία, μακρολογία.
Μακρήγορος (ὁ, ἡ), [μακρὸς, ἀγορεύω]. ὁ ὁμιλῶν διεξοδικὰ, μακρολόγος.
Μακρήγορος (ὁ, ἡ). (λόγος) διεξοδικὸς, διεξοδικῶς ἐκφραζόμενος.
Μακρηγόρως, ἐπίρ. Μετὰ μακρηγορίας, διεξοδικά.
Μακρημερία (ἡ). μεγάλη (καλοκαιρινὴ) ἡμέρα.
;Μακρήμερος (ὁ, ἡ), = Μακροήμερος.
Μακροβάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ βαίνων (περιπατῶν) μὲ μακρὰ βήματα.
Μακρόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ἢ διαρκῶν πολὺν καιρόν. «Δίων—,» Αἰσχλ.
Μακροβιότης (ἡ). τὸ νὰ ζῇ τις πολὺ, μακροζωΐα.
Μακροβίοτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μακρόβιος.

Μακροβιάω-ῶ, Μ. ώσω. Εἶμαι ἡ Γίνομαι μακρόβιος, ζῶ πολλοὺς χρόνους.
†Μακροβίωσις, εως (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Μακροβιότης.
Μακροβίωτος (ὁ, ἡ), = Μακρόβιος.
Μακροβολέω-ῶ. Μ. ήσω. Μακρὰν βάλλω (σφενδονίζω), εἶμαι μακροβόλος.
Μακροβολία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Μακρόβολος (ὁ, ἡ), ταῦ ἀπ. ἡ βολὴ (τὸ ῥῖψιμον) φθάνει μακράν.
Μακροβώλαξ (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰς (μεγάλας) βώλους· εὔγεως.
Μακρογένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὸ πηγούνι (γένειον) ἡ μακρὰν γενειάδα, μακρογένης.
Μακρόγενυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰς γένυς (σιαγόνας).
Μακρόγηρως (ὁ, ἡ). ὁ φθάσας εἰς μακρὸν γῆρας, μακρόβιος.
Μακρογογγύλος (ὁ, ἡ). ὡοειδὴς ἡ κυλινδροειδὴς, μακροστρόγγυλος. • Σωλὴν —, • Ἀθ.
Μακροδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακροὺς δακτύλους.
† Μακροδαπὴς [μακρὸς, δάπεδον], ἐος (ὁ, ἡ). (νλγ.). ξένος ἀπὸ μακρυνὸν τόπον. • Μακροδαπές (τὸ), • μακρὺ διάστημα.
Μακροδρόμιος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων (διὰ μιᾶς) πολὺν δρόμον.
Μακροειδὴς, ἐος καὶ
Μακροείκελος (ὁ, ἡ). μακρὸς ὁπωσοῦν, μακρὸς μᾶλλον ἡ πλατὺς, (Γαλλ.) oblongue.
Μακροζωΐα (ἡ), = Μακροβιότης.
Μακροημέρευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. ταῦ
Μακροημερεύω, Μ. εύσω. Γίνομαι-
Μακρογήραος (ὁ, ἡ), = Μακρόβιος, μακροχρόνιος.
Μακρόθεν, ἐπῤ. Ἀπὸ μακρὰν.
Μακρόθι, ἐπῤ. Εἰς μακρὰν ἀπόστασιν, μακρὰ.
Μακροθριξ, οτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰς τρίχας
Μακροθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἡ λαμβάνω ὑπομονήν, εἶμαι μακρόθυμος.
Μακροθυμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Μακρόθυμος (ὁ, ἡ), [μακρὸς, θυμὸς] ὑπομονητικὸς, ἀνεκτικὸς· μεγαλόψυχος.
Μακροθύμως, ἐπῤ. Μὲ μακροθυμίαν, ἀνεκτικῶς.
Μακροκάμπτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπαντῶν ἡ ἐκτελεσθεὶς μὲ πολὺν κόπον (μακρὸν κάμπτων).
Μακροκαμπυλαύχην, ενος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων μακρὸν καὶ καμπύλον αὐχένα, μακρολαίμης καὶ καμπυρολαιμης. • Ἔρωδιος —, • Ἀθ.
Μακροκαταλήκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Μακροκατάληκτος (ὁ, ἡ). (λέξις) ἔχουσα τὴν τελευταίαν συλλαβὴν μακράν.
Μακροκαταληξία (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ μακροκαταλήκτου
Μακρόκαυλος (ὁ, ἡ). (βτν.). ὁ ἔχων μακρὸν καυλόν.
Μακροκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὸν κεντρί (μακρὰν ἀκωκήν κτλ.).
Μακρόκερως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰν οὐρὰν (κέρκον).
Μακροκέφαλος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μακρὸν κεφαλὴν

†Μακροκοίμητος (ὁ, ἡ). ὁ πολὺν καιρὸν κοιμώμενος, (γραμ. ἐξήγ. τοῦ Ταυλεγής).
Μακροκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Μακρόκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰν κόμην (μακρυὰ μαλλιά).
Μακροκομπος (ὁ, ἡ). μακρὸς ἢ κομπώδης. • Λόγος —, • Τς.
Μακροκωλία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Μακρόκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰ κῶλα (μέλη τοῦ σώματος ἢ μέρη τῆς φράσεως), μακροκελής. • Μακροκωλον (τὸ), • Κιν., μεγάλη κόλλα χαρτίου, (Γαλλ.) papier royal.
Μακρόκωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰ κωπία ἡ μακρὰν λαβὴν (κώπην).
Μακρόλεκτρος (ὁ, ἡ). ὁ μένων ἡ κρατῶν πολὺν καιρὸν εἰς τὸ κρεββάτι.
Μακρόλοβος (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ ἔχων μακροὺς λοβούς.
Μακρολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μακρηγορέω.
Μακρολογία (ἡ), = Μακρηγορία.
Μακρολόγος (ὁ, ἡ), = Μακρηγόρος.
†Μακρόμαλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰ μαλλιὰ, (οὕτω διώρθ. ὁ Κορ. τὸ Ἀκρόμαλλος).
Μακρονοσέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω μακρὰν (χρονίαν, διαρκῆ) νόσον.
Μακρονοσία (ἡ), τὸ οὐσ. ταῦ προηγ.
Μακροπαραλληκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι •
Μακροπαράλληκτος (ὁ, ἡ). (λέξις) ἔχουσα μακρὰν τὴν παραλήγουσαν.
†Μακροπαροίνιος (ὁ, ἡ). ταῦ ὀπ. ἡ παροινία (τὸ μεθύσι) διαρκεῖ πολύ.
Μακρόπεπλος (ὁ, ἡ). ἡ φοροῦσα μακρὸν πέπλον (voile).
Μακρόπνοια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Μακρόπνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰν (διαρκῆ) πνοήν, ἀναπαίνων ἀρρύ. 2) Π. ἀντὶ Μακροχρόνιος. • Ζωὴ μακρόπνους (ἄλλ. γρφ. μακρόπους), • Εὐρ.
Μακροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι μακρὸν, ἐκτείνω.
†Μακροπόνηρος (ὁ, ἡ). ὁ φυλάττων πολὺν καιρὸν τὴν κακίαν του (τὸ κάθος του), μνησίκακος.
Μακροπονία (ἡ). μακρὰ (διαρκὴς) φιλοπονία.
†Μακροπόρευτος (ὁ, ἡ). ὁ μακρὰν πορευόμενος (φθάνων, ἐκτεινόμενος).
Μακροπορέω-ῶ, Μ. ήσω Κάμνω μακρὰν ταξιδι.
Μακροπορία (ἡ). μακρὰ (μακρυὰν) ταξειδι, μακρὺς δρόμος.
Μακρόπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὸν πόρον (πέρασμα), μεταξὺ τοῦ ὁποίου περνᾷ πολὺ διάστημα, (ἐν γέν.) μακρος. 2) ὁ μακρὰν πορευόμενος, ἔχων μακρὸν βάδισμα. • Ἔλαφος —, • Ἀπολλινάρ.
Μακρόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακροὺς πόδας, (συνκδχ.) = Μακροβάμων· (ἐν γέν.) μακρὸς, διαρκὴς. • Ζωὴ —, • Εὐρ., ἴδε Μακρόπνους. ‖ (οὐσ.) εἶδος ἐντόμων.
Μακροπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὸν πρόσωπον, μακρομοίρης.
Μακροπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰ πτερά.
†Μακροπτόλεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μακροθεν πολεμῶν, (παραφρ. τοῦ Τηλέμαχος).
Μακροπτύστης καὶ (Κωμ.) Μακροπτ.ος, ου (ὁ), ὁ πτύων μακρὰν. (συνκδχ.) ἀγέρωχος, ὑπερήφανος

†Μακρόπυλος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Τηλέπυλος.
Μακροπώγων, ωνος (ὁ), = Μακρογένειος.
Μακρορριζία (ἡ), τὸ οὐσ. ταῦ-
Μακρόρριζος (ὁ, ἡ). (βτν.) ὁ ἔχων (κάμνων) μακρὰς ῥίζας.
Μακρόρρις, ινος καὶ †Μακρόρρινος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μακρὰν ῥῖνα, μακρομύτης
Μακρόρρυγχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὸ ῥύγχος.
Μάκρος, τος-ους (τὸ), (μόνον εἰς τὰν Δρφ.) ἀντὶ Μῆκος.
Μακρὸς [μᾶκος], ἀ, όν, (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος, καὶ Π. [ἀνωμλ.] Μάσσων, Μήκιστος). Μακρὸς· διεξοδικὸς, ἐκτεταμένος· (ἐνίοτε) μακρυνὸς· (ἐπὶ χρόν.) διαρκὴς· (Π.) ὑψηλὸς· βαθὺς· (ἐν γέν.) μέγας· πολύς. • Μακρούς εἵλιξαν ἱμάντας, • Θκρ. • Μακρὴν κέρκον, • αὐτ. • Μακρὰ πλοῖα, • Θκ., τὰ πολεμικά. • Μακρὰ [ἐννγραμμή], • Δρφ., ἡ καταδικάζουσα, ἡ μέλαινα ψῆφος. • Μακρὰν ὁδὸν, • Ἰσκρ. [καὶ ἄλλ. ἀντὶ ἐπῤ.] • Μακρὰν, • ἴδε τοῦτο. • Μακρὰν καὶ διακοσίων στρατείαν. • Πλ. (ἐξ ἐπιτμ.) • Μακρὸς λόγος, • Δξ. (καὶ ἄλλ.) • Ὡς τοι μὴ μακρὰ δρολέσιμι, • Θκρ. [καὶ προθετ. ἀντὶ ἐπῤ.] • Διὰ μακροτέρων • Ἰσκρ., μὲ μακρολογίαν. • Ἐς τὰ μακρότατα προβιμηθέντος, • Θκ., τὰ μέγιστα. (καὶ ἐπὶ χρον.) • Ἀ φροντὶς μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ, • Θκρ. • Ἐν οἰκίσεσι μακρούς αἰῶνας ἔκειντο, • αὐτ. (καὶ προθετ. ἀντὶ ἐπῤ.) • Διὰ μακροῦ (ἐπὶ χρόνου), • Ακ., ἴδε διά. • Εἰς (= Ἐπὶ) μακρόν, • Δξ., ἐπὶ πολύ. • Οὐκ εἰς μακρόν, • Ἀλκιφρ., μετ' οὐ πολύ. • Ὅσον (ἐπὶ) μακρότατον, • Ἡρ. (ὀθ. γραμ.) • Μακρὰ συλλαβή, • Ἀρχτ., ἡ προφερομένη μὲ διαρκῆ φθόγγον. • Οὖρεα (• Δρυόρεα, • Τειχέα) μακρὰ, • Ὁμ. • Μακρὸν Ὄλυμπον, • αὐτ. • Φύε κτα μακρὰ ἰλ. Φ. • Κύματα —, • Ὁμ. • Μακρὸν ἐέλδωρ, • Ὀδ. Ψ., τὸ πρὸ πολλοῦ. • Μακρὰς οὐσίας κεκτῆσθαι, • Ἀρχτ., μεγάλας. ‖ (ἡ δυτ. ἐλλ. προθ.) Μακρῷ (ἐνν. μέτρῳ), (ἐξ τοῦ οὐδ.) Μακρὸν καὶ (πλθ.) Μακρὰ, ἀντὶ ἐπῤ. Πολύ, κατὰ πολλά· κατ' ἔκτασιν· δυνατὰ, μεγαλοφώνως κτλ. • Μακρῷ πλείους, • Δξ. • Πλουσιώτερος μακρῷ, • Πλάτ. [καὶ πρὸς ἐπ.ῤ.] • Μακρῷ φέρον, • Πλ. • Μακρῷ μάλιστα, • Ἡρ. • Μακρὸν αὐτεῖν, • Θκρ. • [Ταῦρος] μακρὰ μυκώμενος, • Ἰλ. Σ. • Μακρὰ βιβάς, • Ὁμ. περιπατῶν μὲ μεγάλα βήματα.
Μακροσίδηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὡπλισμένος μὲ) μακρὸν σίδηρον.
Μακροσκελὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰ σκέλη· (μτγμ. ἐπὶ λόγου) συγκείμενος ἀπὸ μακρὰς περιόδους (φράσεις).
Μακροσκιος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων μακρὰν, μακρὰν ἐκτεινομένη σκιάν.
Μακροστελέχης, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὸν στέλεχος (κορμὸν).
Μακροστιχος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἐκ πολλῶν στίχων, σχοινοτενὴς, διεξοδικὸς.
Μακροσύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) μακρὰν συλλαβήν.
Μακρότατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Μακρὸς (ὀθ. Μακρότατος, ἐπῤ. (ὑπερθ. τοῦ Μακρῶς,

Πολλὰ μακρὰ, ὅσον τὸ δυνατὸν μακρότερα.

Μακροτενὴς, ἐος (ὁ, ἡ), ὁ ἐκτεινόμενος μακρὰν, δ.εξυδικὸς, ὀγκινατενής.

Μακροτένων, οντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τείνων (ἐκτεινόμενος) μακρὰν, (ἰν γένι) μακρύς. «Ἦλος —, « Ἔπγο.

Μακρότερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Μακρὸς, ὄθ:

Μακροτέρω, ἐπίρ. (συγκρ. τοῦ Μακρὰν), Πλέον μακρυὰ, μακρυτερα.

Μακρότης (ἡ), τὸ ἀφηρ. τοῦ Μακρὸς, μῆκος, ἔκτασις· (ἐπὶ χρόν.) διάρκεια. «Μακρότης ἡμερῶν.» Γρφ., ἡ μακροδιότης.

Μακροτομέω-ῶ [μ. τέμνω], Μ. ήσω. Κλαδεύων ὀφίνω μακρὰς τὰς κληματίδας, δὲν κλαδεύω βαθειὰ, [ἐκ τοῦ

Μακρότομος (ὁ, ἡ). (παρξ.) ὁ κλαδεύων (ἐξ προπαρξ.) κλαδευμένος ὄχι βαθειά.

¡Μακροτονέω ὠ, Μ. ήσω. Εἶμαι· Μακρότονος (ὁ, ἡ). πολλὰ τεντωμένος, (ἐπμ.) ἔχων πολὺν τόνον (μεγάλην ἐλαστικότητα). (ΘΠ.) = Μακροβόλος. 2) Ο μακρὺς, ἐκτεταμένος.

Μακροτόνως, ἐπίρ. Μὲ μακρὸν τόνον (προφδίαν).

Μακροτράχηλος (ὁ, ἡ), = Μακραύχην, μακρολαίμης.

†Μακρεῦπνία (ἡ). τὸ νὰ κοιμᾶται τις πολὺ (πολλαὶς ὥραις).

Μακρυφάρυγξ, υγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὸν ἢ μεγάλον φάρυγγα. «Δάγνος —, « Ἐκγρ.

Μακρυφλυαρητὴς, οῦ (ὁ), Π. πολλὰ φλύαρος (ωφρόλογος).

Μακροφυὴς, ῆος (ὁ, ἡ). ὁ φυόμενος (αὐξάνων) εἰς μάκρος· φύσει μακρύς.

Μακρόφυλλος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων μακρὰ φύλλα.

Μακρυφωνέω-ῶ, Μ. ήσω Εἶμαι ἢ Φωνάζω ὡς-

Μακροφωνος (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. ἠφωνὴ ἀκούεται μακρὰν, μεγαλόφωνος.

Μακρόχειλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλα χείλη. (αυγχ. τῷ Μακρόχηλος.)

Μακρόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰς χεῖρας·

Μακράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰς χηλὰς (μακροὺς ὄνυχας)·

Μακροχρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι μακροχρόνιος.

Μακροχρονίζω, Μ. ίσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μακροχρονέω.

Μακροχρόνιος (ὁ, ἡ), ὁ ζῶν ἢ διαρκῶν πολλοὺς χρόνους, πολυχρόνιος.

Μακροχρονιότης (ἡ). πολυχρονιότης, μακροβιότης.

Μακρόχρονος (ὁ, ἡ). = Μακροχρόνιος.

Μακροψυχία (ἡ), = Μεγαλιψυχία, (παρήχ. τοῦ Μικροψυχία).

Μακρώω-ῶ, Μ. ώσω, = Μακρύνω.

† Μάκρυμμα (τὸ), (Γρφ.). δυτικείμενον μακρύνσεως (ἀποστριφῆς), βδέλυγμα.

Μάκρυνσις, εως (ἡ). μάκρυμμα, ἔκτασις· ἀπομάκρυνσις κτλ, [ἐκ τοῦ

Μακρύνω. Μ. υνῶ, Κάμνω τι νὰ γένῃ μακρὺ. ἐκτείνω, τραβῶ εἰς μάκρος· παρατείνω. (ῥτρ.) μεγαλοποιῶ. (γρμτ.) μηκύνω (κατὰ χρόνον). 2) φέρω ἢ φέλλω μακρὰν, ἀπομακρύνω.

Μάκρων, ωνος (ὁ). μακροκέφαλος.

Μακρῶς, ἐπ. ῥ. Διεξοδικὰ («Μακρῶς καὶ ἀσαφῶς ἐξηγούμενος, « Πλδ.). (γρμτ.) μὲ μακρὸν φθόγγον. « Τῶν διγρόνων ὅταν μακρῶς ἐκφέρηται, « Δ. Ἀλ.

Μάκρωσις, εως (ἡ), = Μάκρυνσις.

Μακρώτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων μακρὰ ὦτα. « Μ.δας —, « Τζ.

Μακτὴρ (ὁ), = Μάκτης. 2: = Μάκτρα.

Μακτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ μάσσειν ἢ ἐκμάσσειν, ὅτ.)

« Μακτήριον (τὸ), ἐργαλ. τοῦ ζυμώματος ξ 2) τὸ ἱερὸν κάλυμμα τοῦ ἐκτσ.

Μάκτης [μάσσω], ου (ὁ). ζυμωτὴς.

Μακτὸς, ἡ, όν. Ζυμωμένος, ζυμωτός.

Μάκτρα [μάσσω], ας (ἡ). ὁ σκάφη ὅπου ζυμώνουν, ζυμωτρὰ. 2, (κατοχ.) = Λουτὴρ. « Κάθιζε εἰς μάκτραν (κατὰ διορθ. ἀντὶ Μακρὰν) καὶ ἀπόνιπτε,» Γαλ. 3) τὸ ἀγγ. ὅπου τρίβουν (ἀναπατόνουν) τὰ ἰατρικὰ, ἰόθ.

Μακτριαμὸς (ὁ), εἶδ. γελοιώδους χοροῦ, (καθὼς τῷρα ὁ λεγόμενος « Πῶς τὸ τρίβουν τὸ πικέρι, «).

Μάκτραν (τὸ), [μάσσω], καὶ διὰ σφ.ύγγμα, σφουγγιστῆρι.

Μακὼν, Δ. ἀντὶ Μηκὼν.

Μακὼν, οῦσα, όν, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Μηκάομαι.

Μάκων, ωνος (ἡ), Δ. ἀντὶ Μήκων.

Μάλα (τὸ συγκρ. Μᾶλλον καὶ τὸ ὑπερθ. Μάλιστα), ἐπίρ. Ἐκτάσ = Δίαν, Ἄγαν, πολλὰ, κατὰ πολλά. « Μάλα πολλὰ, « Ἰλ. Α., πάμπολλα. « Βοὸς μάλα μυρίας, « Θκρ. « Μάλα πᾶσαν, « Ἰλ. Ν, σύμπασαν. « Κτήματα πάντα μάλα, « Ἰλ. Χ., ἁπαξάπαντα. « Μάλα γάρ τε κατεσθίει (ὁ λέων τὸν ἔλαφον), « Ἰλ. Γ, ἁρπακτικὰ, μὲ ὁρμὴν (καὶ πρὸς ἐκίρ.) « Εὖ μάλα,« Ὀδ. Χ. « Μάλα δ' εὖ οἶδα,« Ὀδ. Ψ. « Αὐτίκα μάλα, « Ἡρ., ἀμέσως, τῷρα (μετ' ὀλίγον). « Μάλα γε ἐφὲ ἁφικόμενος, « Πλάτ. « Μάλ' αἶψ', « Ἰλ. Ψ., ὁλοὲν, ἀδιακόπως. « Ἄχρι μάλα κνέφας, « Ὀδ. Σ., ὡς εὖ ἐκατεύνασε καλὰ (ἐντελῶς). « Μάλ' ὦδε, « Ὀδ. Ζ., ἀκριβάλλακτα ἔτσι. « Μάλα τοῖον, « Ὀδ. Γ., ἐντελῶς τοιοῦτον. (καὶ πρὸς συγκρ.) « Ἐμέο πρότερος μάλα, « Ἰλ. Κ., πολὺ προτήτερα. (ξ πρὸς ὑπερθ. ἐκ παραλλ.) « Πάγχυ μάλα, « Ὅμ. (καὶ πρὸς ἄρν.) « Μάλ' ἰῦπως ἐς ν, « Ὀδ. Ε. (ξ ἀπολ.) « Ἀλλ' ἴομεν μάλα πρὸς μεν, « Θκρ., ἀμέσως. 2) (μετὰ τοῦ Δή, Ἤ, κτλ. ξ εἰς τὰς ἀποκρ.) Βεβαίως, ἀντὶ τοῦ Πάντως, Μάλιστα· τῷ ὄντι· βέβαια, βεβαιότατα. « Ἦ μάλα, « Ἦ μάλα δή, « Ἦ δήπου μάλα, « Ὅμ. « Μάλα τοι, φάναι τὸν Περιλέα, « Πλάτ. 3) (μετὰ τοῦ Καὶ) Προσθετ. « Λυκρούς καὶ Βοιωτούς, καὶ μάλα Καρυστίους τε καὶ Ἀνδρίους κτλ., « Ἡρ.

Μαλαβάθρινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἢ Κατεσκευασμένος ἀπὸ-

Μαλάβαθρον (τὸ), [Μαλαβαρ]. ἀρωματικόν τι φύλλον τῆς Ἰνδ., (ἴσ.) τὸ μπέτελ·

Μάλαγμα (τὸ). [μαλάσσω]. (ἰατρ.) μαλακτικὸν (ἔμπλαστρον), κατάπλασμα. (Τακτ.) σῶμα μαλακὸν κατὰ τοῦ ὁποίου ἔχαναν τὸν τόνον των αἱ προσβλ-

λουσαι πολυορκητικαὶ μηχαναὶ (ἰόθ.) τὰ παρατὴς πλευρὰς τῶν ἀραγμένων πλοίων ἐξαρτώμενα σχοινία πλεγμένα ἵνα μὴ βλάπτωνται ἐκ τῆς πρὸς ἄλληλα συγκρούσεως, (Ἀγγλ.) fenders. « Διὸ καὶ δὴ καὶ φιλοκιθάρους καὶ ὑβριστὰς ἀλλήλων, τινὰ παρεντιθεῖς μέσον ὥσπερ μάλαγμα τῆς ἀντιτυπίας, « Πλ.

Μαλαγματίζω, Μ. ίσω. Θεραπεύω διὰ μαλαγμάτων (μαλακτικῶν καταπλασμάτων).

Μαλαγματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει μαλακτικοῦ.

†Μάλαθρον (τὸ), ἀντὶ Μάραθρον.

Μαλακαίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μαλακόπους, ὁ ἔχων ἁπαλοὺς (τρυφεροὺς) πόδας, (ἐπμ.) περιπατῶν ἐλαφρὰ (στιγανά). « Ὧραι μαλακαίπιδες (ἀλλ γ.φ. μαλακαὶ πόδας). « Θκρ., αἱ ἥνεμοι σηκῶτως διαβαίνουσαι ἢ (κατὰ τὴν μτφ. τοῦ Διδύτου ἀργοκίνητοι ξ).

¡Μαλακαύχητος (ὁ, ἡ). (ἰ. [μ. αὐχέω]. ὁ ἔχων λιγωμένα (ἢ λιγόνων) τὰ ἴματ.α, (παρβλ.) Κλαδαρίμματος. « Ἵππος —,« Ἀθ., (ἄλλ. γρφ. Μαλακαύχητος ξ) καὶ ὁ Κορ. Μαλακεύνητος).

¡Μαλάκειον (τὸ), = Μαλάκιον.

Μαλακευνέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλαγιάζω. Κοιμῶμαι) εἰς μαλακὸν στρῶμα. (ὑπ.

¡Μαλακεύνητος (ὁ, ἡ), ἴδε Μαλακαύχητος.

†Μαλακευτικὸς, ἡ, όν. Μαλακτικὸς (μτ.υμ.) πραϋντικὸς, [ἐκ τοῦ

†Μαλακεύω, Μ εύσω. Ἀπαλύνω, μαλακόνω.

Μαλακία (ἡ). ἡ κατάσταση (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ μαλακοῦ, χαυνότης, μαλθακότης, ἀνανδρία. 2) μικρὰ (ἐλαφρὰ) ἀσθένεια, (Τουρκ.) ζαϊφλῆκι, [ἰδ.αιτ.] κακυφύχια τῶν γυναικῶν. 3) γαλήνη, νηνεμία. 4) (πλθ.) γάδια, κελανίτσι. « Παράγων ἄνδρα πρεσβύτερον θερακείας ξ μαλακίας, « Ἰσ.

Μαλακίας, ου (ὁ). μαλθακὸς, θηλυδρίας.

Μαλακιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ γίνομαι μαλακὸς (δελικάτος, ἀδύνατον κράτους, φιλάσθενος), (εἰς τὸν Ξεν ἰα.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μαλακίω.

Μαλακίζω, Μ. ίσω Χαυνόνω, ἐκθηλύνω ἀδυνατίζω. ||. (μ.) χαυνοῦμαι· ἀσθενῶ· (κυρ. Τουρκ.) ζαϊφλεύζίζω· (μὲ αἰτ προθετ.) ὀκνῶ (δὲν τολμῶ) κτ.

Μαλάκιον (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ θαλασσινὰ ζῶα ἐὰν ἔχουν οὔτε ὄστρακον οὔτε λίπι ἀλλὰ μαλακὸν σῶμα, (π.χ.) τὰ ὀκταπόδια κτλ. 2) εἶδ. φυλλώματος γυναικείου, (παρβλ. Μαλάχιον). 3) (Βοτ.) εἴδος μικροῦ σκεύους πλεκτοῦ, σπυρίδιον, (Τουρκ.) ζαμπιλάκι. (εἰς τὴν σημασ. ταύτην εὑρηται καὶ ὑποκορ. Μαλακίσκιον).

Μαλακίων, ωνος (ὁ). Ζωμ. = Μαλακίας.

Μαλακογείος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μαλακὴν γῆν.

Μαλακόγναθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλακὴν (εὐόδητον) γνάθον. « Ἵππος —,« Πλδ., (ἀντίθ. τῷ Σκληρόστομος).

Μαλακογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μαλακὴν γνώμην, πρᾶος, ἥτολμος.

Μαλακόθερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλακὸν θέρμα.
†Μαλακοειδής, ές (ὁ, ἡ). μαλακὸς (χαῦνος, ἄτονος) τὸ εἶδος, θηλυπρεπής. «Ῥυθμός — ,» Γρμτ., (παρβλ. Λογοειδής).
Μαλακόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλακὰς τρίχας.
Μαλακόκαρδος (ὁ, ἡ). μαλακὸς (εὐαίσθητος ἢ ἄτονος) τὴν καρδίαν.
Μαλακοκισσος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Σμίλαξ λεῖα.
Μαλακοκόλαξ, ακος (ὁ), Κωμ. ὁ κολακεύων τινὰ μαλθακὸν ἢ φιλάσθενον ᾗ (ἑτμ.) ἐξομοιούμενος πρὸς ἐκεῖνον.
Μαλακοκρανεύς, έως (ὁ), εἶδος (ἀφροσδισιαρ.) πτηνοῦ μὲ μαλακὸν κρανίον.
Μαλακοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαλακόνω. (τρπ.) πραΰνω ἢ ἐκθηλύνω, ἐκ τοῦ
Μαλακοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ μαλακόνων (ἀδυνατίζων· καταπραΰνων κτλ.), μαλακτικός.
Μαλακόπους, οδος (ὁ, ἡ), Ἴδε Μαλακαίπους.
Μαλακοπτυχὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (περιτυλιγμένος μὲ) ἁπαλὰς πτύχας. «Ἄρτος —,» Ἀθ.
Μαλακοπύρηνας (ὁ, ἡ). (Ὠρικὸν) τοῦ ὀπ. ὁ πυρὴν εἶνε μαλακὸς (εὔθραυστος).
Μαλακὸς (μαλάσσω), ἡ, όν. Ἁπαλὸς· τρυφερός· (ἐν γέν.) εὐάρεστος εἰς τὴν αἴσθησιν, ἀναπαυτικός. «Εὐνὴ —,» Ὅμ. «Πόκος (ὁ Χάρτος) —, » Θκρ. «Τάπητες ὕπνῳ μαλακώτεροι, » αὐτ. « Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις,» αὐτ. «Μαλακώτερον σπογγιᾶς, » Πλ. (καὶ ἀντὶ οὐσ.) «Κατέαξε τὸ ἀμύγδαλον ᾗ κατήσθιε τὸ μαλακόν,» Ἀρστ. « Πρόβατα μαλακὰ,» Δμ., Πλβ., τὰ τρεφόμενα ἐντὸς σαύλων (διὰ σφάξιμον). ὄχι τὰ βρεπτότροφα. 2) (μτφ.) ἡδονικός, θελκτικός· (ἐπὶ λόγ.) γλυκύς, κολακευτικός· (ἐν γέν.) ἐλαφρός, μέτριος. «Μαλακὰ ἔπεα,» Ὅμ., Ἡσ. «Μαλακοὺς ἔρωτας προσπονεῖσι,» Θκρ. «Μαλακαὶ ζημίαι,» Θκ. «Μαλακὸν οὐδὲν ἐνδιδόναι,» Ἡρ., Ἀρστ. (καὶ πλθ.) «Μαλακὰ,» Ξεν., αἱ εὐστάθειαι, ἢ καλοπέρασις. «Μὴ τὰ μαλακὰ μώσῃ,» Ἐπίχ. «Ἐκ τῶν πόνων ᾗ τὰ μαλακὰ γίγνεται,» Ξεν. 3) (ἐπὶ ἀνθρ.) φιλάσθενος, ἀδυνάτου κράσεως. (Ἰταλ.) delicato· (τρπ.) δειλὸς, μαλθακὸς· τρυφηλὸς ἀβρανής, ἄτονος. (καὶ ἐπὶ καλοῦ) πρᾷος, ἥπιος. «Μαλακοὶ ᾗ πολέμων ἄπειροι,» Ἰσαρ. « Αὐτοὶ μὲν ἀεὶ μαλακώτεροι ἐγίγνοντο, εἰ δὲ πολέμιοι θρασύτεροι,» Ξεν. (καὶ ἐπὶ καλοῦ) « Μαλακωτέρους χρῆσονται τοῖς Ἀθηναίοις,» Θκ. «Μαλακὰ μὲν φρονέων ἐσλοῖς, τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος,» Πίνδ.
Μαλακόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλακὴν σάρκα (τρυφερὸν κρέας), Ἁπαλόσαρκος.
Μαλακόστρακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλακὸν (εὔθραυστον) ὄστρακον (καθὼς οἱ ἀχχοὶ καὶ αἱ καρίδες).
Μαλακότης (ἡ). ἡ κατάσασις τοῦ μαλακοῦ, ἁπαλότης, μαλθακότης.
Μαλακότριβας (ὁ, ἡ). (ὀδὸς) ἡ μαλακῶς τριβομένη (φθειρομένη), εὐδιάβατος.
†Μαλακόφθαλμος (ὁ, ἡ), = Μαλακαυγέτης. 2) (εἰς τὸν Ἀθ. ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μελανόφθαλμος.
Μαλακόφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλακὸν φλοιὸν (ἁπαλὴν φλοιὸν).
Μαλακοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ μαλακὰ φορέματα.
Μαλακόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Μαλακογνώμων.
Μαλακόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλακὴν (γλυκεῖαν) φωνήν.
Μαλακόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλακὰν (ἁλαφρὰν) χέρι.
Μαλακοψυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Μαλακόψυχος (ὁ, ἡ). δειλὸς, μικρόψυχος, ἄτολμος.
Μαλακτὴρ (ὁ). ὁ μαλάσσων (μαλακόνων) διὰ τὴς ἐργασίας του.
Μαλακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ μαλακόνειν.
Μαλακτὸς, ἡ, όν. Ὁ μαλαχθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ μαλαχθῇ. «Μαλακτὰ δ' ἐστὶ τῶν πεπηγότων ὅσα μὴ ἐξ ὕδατος,» Ἀρστ.
Μαλάκυνσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Μαλακύνω, Μ. υνῶ. Ἀπαλύνω, μαλακόνω.
Μαλακώδης, ες (ὁ, ἡ), = Μαλακοειδής.
Μαλακῶς, ἐπίῤ. Μαλακά· ἀναπαυτικά. « Αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήσονται καθεύδειν,» Θκρ. « Πίεμαι μαλακῶς, » αὐτ. ἡδέως. 2) ἀτόνως, ἀσθενῶς. «Μαλακῶς ἔχω,» Ἀκ., εἶμαι ὀλίγον ἀνήμπορος. «Ἂν μὴ μαλακώτερόν τις ἅπτηται τῆς ζητήσεως,» Σων.
Μάλαξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Μαλάσσω (ττω), Μ. άξω. Μαλάζω. (κυρ. ἐπὶ δερμ.) ἀργάζω· (ἐπμ.) ἁπαλύνω, μαλακόνω· (συνεκδ.) χαυνόνω, ἐκνευρίζω· (τρπ.) πραΰνω, ἐξιλεόνω. μετριάζω, καταπραΰνω. « Χρόνος μαλάξει· νῦν δ' ἔθ' ἡβάσκει κακόν,» Εὐρ.
Μαλάχη (ἡ), [μαλάσσω]. τὸ γνωστὸν φυτόν, ἡ μολόχα.
Μαλάχιον (τὸ). φόρεμα γυναικεῖον (μὲ χρῶμα μαλάχης), (ἴσ.) = Μαλάκιον.
Μαλερὸς [μάλη], ά, όν, Π. σφοδρὸς (μτφ.) ζωηρὸς. (κυρ ἐπὶ πυρὸς) καταβρωτικὸς· (ἐπὶ πολέμου) ἐξολεθρευτικός· (πθ.) ὁ γινόμενος παρανάλωμα πυρὸς («Μαλερὰ μελαθρα,» Εὐρ.)· (ὀθ.) ἄτονος, ἀνίσχυρος, = Μαλθακός. «Μαλεραὶ φρένες,» Ἡσύχ.
Μάλη (ἡ), = Μασχάλη (μόνον εἰς τὴν φρ.) « Ὑπὸ μάλης, καὶ [μτφ.] » Ὑπὸ μάλην,» κρυφίως. (Γαλλ.) sous main. «Οὐχ ὑπὸ μάλης ἡ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μέσῃ,» Δμ.
Μάλθα [μαλάσσω], ης (ἡ). μίγμα κηροῦ καὶ πίσσης ἢ ἀμόργης κτλ. διὰ καλαφάτισμα τῶν πλοίων καὶ ἄλειμμα τῶν γραφικῶν πινακίδων, (ὀθ. τάκαν.) σμάλτος. 2) εἶδ. θαλασσ. κητώδους ἰχθύος.
Μαλθαίνω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Μαλθάσσω.
Μαλθακευτὴρ (ἡ). τὸ νὰ καυμᾶται τις εἰς μαλακὰν στρῶμα.
Μαλθακεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι ὡς μαλθακός.
Μαλθακηρὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μάλθακηρός.
Μαλθακία (ἡ), Π. ἀντὶ Μαλακία.
Μαλθακίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. ἀντὶ Μαλακίζομαι, χαυνοῦμαι, ὀκνῶ. «Δεῖν ἐμὲ πλεῖν καὶ μὴ μαλθακίζεσθαι,» Πλάτ.
Μαλθάκινος, η, ον, Π. ἀντὶ-
Μαλθακὸς, ἡ, όν, = Μαλακὸς, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρπ.) τρυφηλὸς, χαῦνος, ἀνανδρος. «Μαλθακὸν ὕδωρ,» Ἱππακρ., τὸ σύγλιον
Μαλθακότης (ἡ), = Μαλακότης, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρπ.) χαυνότης, ἀνανδρία.
Μαλθακόφωνος (ὁ, ἡ), = Μαλακόφωνος.
Μαλθακόω-ῶ, Μ. ώσω, = Μαλακόω.
Μαλθακτήριος, α, ον καὶ
Μαλθακτικὸς, ἡ, όν, = Μαλακτικός.
Μαλθακύνω (χ. Μ.). Κάμνω μαλθακόν τι, τρέπω ἐπὶ τὸ μαλθακώτερον.
Μαλθακώδης, εος (ὁ, ἡ). μαλακούτσικος· (τρπ.) κλίνων πρὸς τὴν μαλθακότητα.
Μαλθακῶς, ἐπίῤ. Ἡπίως, τρυφηλῶς· τρυφερά.
Μάλθαξις, εως (ἡ), = Μάλαξις, [ἐκ τοῦ
Μαλθάσσω, Μ. άξω, = Μαλάσσω, (τρπ.) γλυκοραιλῶ, κολακεύω, πραΰνω.
Μάλθη (ἡ), = Μάλθα.
†Μαλθόω-ῶ, Μ. ώσω, γλσ. = Μαλθακόω.
Μαλθώδης, εος (ὁ, ἡ). (ξώδης (ὡς ἀνμάλθα).
Μάλθων, ωνος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Μαλθακός.
†Μαλισασμὸς (ὁ) καὶ
†Μαλίη (ἡ), = Μάλις.
Μαλιναθάλη (ἡ), [ᾰ] εἶδ. φυτοῦ, κύπειρος φαγώσιμος τῆς Αἰγύπτου, (Ἀραβ.) γλαμπ-σύλ-λεξίζ.
Μάλινος, α, ον, Δ. ἀντὶ Μήλινος.
Μάλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μαλλάς, σγαρόν.
†Μᾶλις, ιος (ἡ), [Λτ. malleus], νόσος τις (ἄσθμα ἢ καταῤῥοὴ) τῶν ὄνων, τῶν ἵππων κλπ.
Μαλὶς, (δος (ἡ). Δ. ἀντὶ Μηλὶς, μηλιὰ, ἢ Μηλιὰς (νύμφη).
Μάλιστα, ἐπίῤ. (ὑπερθ. τοῦ Μάλα), ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον, ὑπερβαλλόντως, πρὸ πάντων, κατ' ἐξοχήν. «Μουσάων μάλιστα τίσιν ἱεροὺς ὑποφήτας,» Θκρ. «Ἴσθι, μάλιστα δ' ἐμοί,» Ὅμ. «Πρῶτον μὲν... μάλιστα δὲ...» Λξ. «Μάλιστα μὲν τὴν ὁμόνοιαν διατηρεῖν, εἰ δὲ μή,...» Δμ. «Μάλιστα μὲν διὰ τοὺς θεούς, ἔπειτα δὲ καὶ διὰ τοὺς δικάζοντας ὑμῶν ἐσώθην,» Δμ. (ᾗ πρὸς ἐπίῤ.) «Ἄγχι μάλιστα,» Ἰλ. Ξ. (ᾗ μὲ γεν.) «Εὖνιν τῷ πλήθει τοῖς μάλιστ' ὁμοίως,» Ἴρ. «Ὀρνίχων μάλιστα,» Θκρ. (ᾗ ξενάρβρ.) «Τὰ μάλιστα,» Λξ. «Σέβουσι τὴν πίστιν ὑμοῖα τοῖσι μάλιστα,» Ἴρ. (ᾗ προθετ.) «Ἐς [Ἐπὶ] μάλιστα,» Λξ. (ᾗ προσκειμ. τοῦ ἄρθρ.) «Ἡμῖς ἐν τοῖς μάλιστα,» Λξ. (ᾗ μὲ ἐπιτ. μορ.) «Ὡς [Ὅτι, Ὅσον] μάλιστα,» Λξ. 2) (μὲ ἀριθμ. ᾗ κοσόστ. σημαντ. ἡμοιωματ. ὀνόματα) ὡς ἐγγύς· σχεδόν, (κοιν.) τὸ πολὺ-πολύ. « Ἔτει ἑκατοστῷ μάλιστα, » Θκ. «Κατ' ἴχνος μάλιστα ἀνθρώπου,» Λξ. (ᾗ μετὰ τοῦ Που καὶ Πη.) « Μάλιστά που κατὰ μέσον,» Λξ. «Ὡς ἀνδρῶν ἀριθμὸν μάλιστά κη,» Ἡρ. 3) (εἰς τὰς ἀποκρ.) βεβαιότατα. «Ἀρα οὖν ἐγχωρεῖ τι εἰδέναι μάλιστα, (καὶ μετὰ τοῦ Γε) μάλιστά γε,» Πλάτ. (καὶ μὲ γεν.) «Πάντων μάλιστα,» αὐτ., ἴδε Μᾶλλον. 4) (κατηγρ.) ἀντὶ τοῦ Μᾶλλον. (μὲ γεν.) « Ταύτην μάλιστα τῆς κόρης ἀσπάζε-

ται,« Εὐρ. (καὶ πρὸς δοτ.) μετὰ τοῦ Ἤ) « Ἵμμι μάλιστα ἡ ἐμοί,« Ἀπλλν.

Μαλκάω (έω καὶ Π. εἰω ;-ῶ, Μ. ήσω, Παρκοῦμαι (Κοκκαλιάζω;ἀπὸ ψύχος, [ἐκ τοῦ

Μάλκη (ἡ), [μαλακός]. νάρκωσις (Μυδιασμα;ἐξ αἰτίας ψύχους, κοκκάλιασμα.

†Μαλκιάω-ῶ, Μ. άσω, = Μαλκάω.

†Μάλκιος (ὁ, ἡ), (τὸ ὑπερθ. Μαλκιώτατος καὶ Μαλκίστατος), Γλσ. ὁ προξενῶν μάλκην, ναρκωτικός· (ἐπρ.) ψυχρότατος.

†Μαλκός, ἡ, όν, Γλσ. ἀντὶ Μαλακὸς ἢ Μάλκιος.

Μαλλόδετος (ὁ, ἡ), Π. δεμένος μὲ μάλλινον δέμα (μὲ τριχιάν).

Μᾶλλον, ἐπίρ. (συγκρ. τοῦ Μάλα), πλέον, πλειότερον, περισσότερον. « Ἐραστὴς ἐξ ὀργῆς μᾶλλον ἐρεθίζεται,« Θκρ. « Ὁ μὲν μᾶλλον, ὁ δὲ ἧττον, « Πλ. (καὶ μὲ ἐπιτατ.) « Πολὺ (« Πολλῷ, « Ἔτι, « Τοσούτῳ) μᾶλλον, « Λξ. « Τί μᾶλλον ; « Πλ., τί ἐκ τούτου ; « Οὐδέν (« Οὐδέν τι) μᾶλλον, « Λξ., ἐπίσης, οὐχ ἧττον. (ξ πρὸς γεν.) « Ἔξεστι δὲ ἡμῖν μᾶλλον ἑτέρων, « Θκ. « Μᾶλλον τοῦ δέοντος, « Ξεν. « Παντὸς μᾶλλον, « Πλάτ., μάλιστα, βεβαιότατα, (καὶ ἐπομένης ἀρν.) ὁλότελα. « Παντὸς μᾶλλον τά γε ῥήματα σὺν ἐξέμαθον, « αὐτ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἤ) « Μᾶλλον ἔτι ἢ τὸ πάροιθεν, « Ὀδ. Α. « Ἄμεινον ἀνθρώπῳ τεθνάναι μᾶλλον ἢ ζώειν, « Ἡρ. « Οὐ γέλωτα κινεῖ μᾶλλον ἢ καταγελᾶται, « Λυσῖτ. (καὶ μετὰ τοῦ Οὐ) « Οὐδέν τι μᾶλλον ἐπ' ἡμέας ἢ οὐ καὶ ἐπ' ὑμέας, « Ἡρ. « Πόλιν διαφθεῖραι μᾶλλον ἢ οὐ τοὺς αἰτίους, « Θκ. « Οὐδὲν μᾶλλον τὴν σὴν ἑσθῆτα ἢ οὐ καὶ τὴν ἐμήν, « Ἡρ. (καὶ μετὰ τοῦ ἀλλὰ) « Μᾶλλον αἱροῦνται συνεῖναι τοῖς.., ἀλλ' οὐ τοῖς.., « Ἰσοκρ. (καὶ μετὰ τοῦ Οὕτως—Ὡς) « Οὐκ ἔσθ' ὅ,τι μᾶλλον πρέπει οὕτως, ὡς.., « Πλάτ. (καὶ μετὰ τοῦ Τι) « Μᾶλλόν τι ἥδη διορᾶν ἢ πρόσθεν, « Ξεν. (ξ παραλλ.) « Μᾶλλον δὲ μᾶλλον πρὸς πέτρας ἦει σκάφος,« Εὐρ. (ξ πρὸς συγκρ.) « Ῥηίτερα μᾶλλον, « Ἰλ. Ω. « Γέροντας γεγενημένους, μᾶλλον ἀξιωματικωτέρους γενέσθαι, « Ἀρστ. 2) κάλλιον, καλλιώτερον. « Εἰκός, μᾶλλον δ' ἀναγκαῖον, « Δημ. « Μᾶλλον μέν οὖν, « Λξ.

Μαλλὸς (ὁ), [μᾶλον]. μαλλί (κυρ. προβάτου)· πλεῖστα τῶν μαλλιῶν.

Μαλλότερον, Δ. ἀντὶ Μᾶλλον.

Μαλλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σκεπασμένος ἐκ φύσεως μὲ) μαλλί.

Μαλλόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ μαλλί, ἰδθ.

Μάλλωσις, εως (ἡ), μάλλιασμα. 2) = Μαλλός, σκέπασμα ἀπὸ μαλλί.

Μαλλωτός, ἡ, όν. Μαλλιασμένος· γουνωμένος· (ἐντέν.) μαλλιαρός. 2) (Π.) σκεπασμένος ὑπὸ πλήθους προβάτων. « Ἴδη —, « Παύσ.

Μαλόβαθρον (τὸ), ἴδε Μαλάβαθρον.

Μαλοδροπεύς, ῆος, Δ. ἀντὶ Μηλοδροπεύς, έως (ὁ), Π. ὁ ὀρεπόμενος (τρυγῶν) μῆλα, « Σπφ.

Μᾶλον (τὸ), Δ. ἀντὶ Μῆλον.

Μαλοπάτης (ὁ, ά), Δ ἀντὶ Μηλοπόρος.

;Μαλός, ά), σπαντ. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Μαλλός.

Μαλὸς, ἡ, όν, Π. μαλλιαρός, (παρβλ.) Ἀμαλός.

Μαλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, Δ. ἀντὶ Μηλοφορέω, [ἐκ τοῦ

Μαλοφόρος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Μηλοφόρος.

Μάμα (τὸ)· φαγεῖ', (κοιν.) μαμά.

Μαμμὼ ἡ Μαμμὰ (ἡ) καὶ Μαμμᾶς, ᾶ (ὁ), [ξεν.]. εἶδος φυτοῦ (ἰατρ.), Δορύκνιον τὸ Ῥωμαϊκόν, ἢ Χελιδόνιον τὸ μικρόν.

Μάμμα ἡ Μάμμη, ης (ἡ). (κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν μικρῶν παιδιῶν, καὶ ὡς εἰδοφοίκιακ. προσφων.) ἡ μητέρα, (κοιν.) μάννα, (Γαλλ.) maman. 2) (μτγν.) = Μάτα, (Τουρκ.) γιαγιά, ἡ 3) (ἐνίοτε) πεθερὰ ἢ πενθερά.

†Μαμμαία (ἡ), Σχλ. ἀντὶ Μαμμία.

Μαμμάκουθος καὶ Μαμμάκυθος (ὁ), Κωμ. [μάμμα, κεύθω]. εὐήθης, μωρός, κουτός.

Μαμμᾶν, (φωνὴ συνήθης τῶν νηπίων ὅ,ταν ζητοῦν) φαγεῖ'.

;Μαμμάριον (τὸ), = Μαμμίδιον.

Μάμμη (ἡ), ἴδε Μάμμα.

Μαμμία (ἡ), = Μάμμα, μάννα, ἡ κυροῦλα καὶ (ἄλλ.) μαμιά.

Μαμμίδιον καὶ Μαμμιὸν (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μαμμία, μαννίτσα, μαννοῦλα.

Μαμμόθρεπτος (ὁ, ἡ), (κατὰ λέξ.) ἀναθρεμμένος ὑπὸ τῆς μάμμης (=τῆς κυρούλας) του, (ἐπμ.) χαϊδεμένος, (Γαλλ.) enfant gâté, (ὅθεν ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) = Μαμμάκυθος.

†Μαμμωνημικός, ἡ, όν. Ὁ ἀπὸ τῆς μάμμης (προμάμμης) του παρωνομούμενος.

Μάν, Δ. καὶ Π. ἀντὶ Μήν, σύνδ. Βεβ., Συλλογ., Ἐναντ. κτλ. « Ἦ μάν, « Οὐ μάν, « Ἐστι μάν, ὅτε.., « Ἄγρει μάν,« Ὄμ. « Καὶ μάν, ἐς στομάλιμνον ἐλαύνεται,« Θκρ.

Μάν, μανὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Μήν.

Μανάκιον (τὸ), = Μανάκιον.

Μανάκις [μανὸς], ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ὀλιγάκις, σπανίως, (καιν.) ἀρχὰ καὶ πού.

Μανδάκη (ἡ), [;]. τράκας τις τοῦ κοίειν πρὸς θεραπείαν τοῦ ἵππου, (ἴδε τὸ ἐπμ.).

Μανδακηδόν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει μανδάκης, (δηλ.) ἐν χρῷ, μέχρι τοῦ δέρματος.

Μάνδαλος (ὁ). ὁ ὀχεὺς (τὸ ζύγωθρον) τῆς θύρας, (ὅθεν

Μανδαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (κλείω μὲ) τὸν μάνδαλον, μανδαλόνω.

Μανδαλωτὸς, ἡ, όν. Κλεισμένος μὲ ἢ ὡσὰν μὲ μάνδαλον. « Φίλημα μανδαλωτόν, « Ἀρχφ., τὸ στόμα μὲ στόμα.

;Μανδοειδής, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει μανδύα.

Μανδρα (ἡ). τόπος περιφραγμένος διὰ πρόβατα κτλ., (ἐκκλησ.) μοναστήριον.

Μανδραγορᾶς, ου (ὁ), εἶδος φυτοῦ ναρκωτικοῦ καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ κατασκευαζόμενον ὑπνωτικὸν ποτόν.

Μανδραγορίζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ.) Κάμνω νὰ πίῃ τις (τὸν ποτίζω) μανδραγόραν.

Μανδραγορικός, ἡ, όν καὶ Μανδραγόρινος η, ον. Ὁ τοῦ μανδραγόρου.

Μανδραγορίτης, ου (ὁ). (οἶνος) κατασκευασμένος μὲ μανδραγόραν.

Μάνδρευμα (τὸ), μανδρί·(ἐκκλησ.)μοναστήρι, [ἐκ τοῦ

Μανδρεύω, Μ. εύσω. Κλείω εἰς μάνδραν ἢ μοναστήριον, μανδρίζω.

†Μανδρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μάνδρα, μανδράκι.

Μανδύας, συ καὶ α (ὁ) καὶ Μανδύη ἡ Μανδύς, ύος (ἡ), [Περσ.], = Χλαμύς, μάλλινον χιτῶνα ἐπανωφόρι.

Μανδυοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), μανδύᾳ ὅμοιος.

Μανδυοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ μανδύαν.

Μανέρισ [κυρ. ὄνομα], έρωτος (ὁ), θρηνητικόν τι ᾆσμα παρ' Αἰγυπτίοις.

Μανὴς ἢ Μάνης [Φρυγ. ἐθ. ἐσ. = Μάγνης], οῦ ἢ ου (ὁ), ὄνομα δούλου εἰς τὰς κωμῳδίας· (ἐν γέν.) δοῦλος. « Ἐξ ὧν γὰρ ἐνομίζετο (τὰ ἀνθράποδα) ἢ τοῖς ἔθνεσιν ἐκείνοις ὁμωνύμως ἐκάλουν τοὺς οἰκέτας, .. ἢ τοῖς ἐπιπολάζουσιν ἐκεῖ δυνάμεσι προσηγόρευον, ὡς Μάνην ἢ Μίδαν τὸν Φρύγα, Τίβιον δὲ τὸν Παφλαγόνα,« Στρβ. 2) εἶδ. ποτηρίου, ἢ κανθηλερίου ἢ χαλκοῦ ἀνθρωπεμφόρου σκεύους χρησίμου εἰς τὴν παιδιὰν τοῦ κοττάβου. « Καλοῦνται δὲ τὰ ἀνδριαντάρια Μάνητες,« Σχλ. (παρβλ. Καρυάτις). 3) βόλος τις κυβευτικός.

Μανθάνω [†μάω, ματέω], Μ. μαθήσομαι (ἀόρ. Ἔμαθον, τρκ. Μεμάθηκα καὶ τὸ θεσ. Μαθητάνω). (κυρ.) Ἐξετάζω ἢ Παρατηρῶ νὰ πληροφορηθῶ. « Ἐθητῆτο τὸ στρατόπεδον, καὶ τὸ πλῆθος ἐμάνθανε,« Ἡρ. 2) (συνήθ.) λαμβάνω γνῶσιν ἢ ἔννοιαν τινὸς πράγματος, μαθαίνω, πληροφοροῦμαι. (μὲ αἰτ.) « Πῶς εἶδε γράμματα μὴ μεμαθηκώς ; « Ἰσοφ. « Τί δῆτα μαθὼν τῷ ἑκατόγλωττον τήνδε θρασαλλὶδ' ὠθεῖς ; « Ἀρχφ., τί σὲ φάνηκε (πῶς σε ἦλθε) καὶ ; « Εἰ μὴ ἀγροικότερον ἦν εἰπεῖν, εἶπον ἂν σοι Εἰς κεφαλήν, ὅτι μανθὼν (μοῦ ἔχ τῶν ἄλλων καταψεύδομαι τοιοῦτο πρᾶγμα, « Πλάτ. (ὅπου τὸ Μαθὼν ἐπέχει τοπον ἁπλοῦ ἐμφατικοῦ μορίου, ἢ φαίνεται ὡς νὰ περιττεύῃ, καθὼς παρ' ἡμῖν τὸ Μαθές), (παρβλ. Πάσχω). (καὶ πρὸς μτχ. ἐκ δ'.) « Μαθὼν δέ μιν ἀποθωμάζοντα, « Ἡρ. « Ἐπειδὴ ἔμαθε ἀπολωλότας τοὺς Πέρσας, « αὐτ. (ξ μὲ γεν. πιθαν.) « Παρ' ἡμῶν μαθών, « Ἰσοκρ. (ξ ἄλλ. τῆς πρόθ.) « Μάθε δέ μου ξ τάδε,« Πλ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Μάθον ξμμεναι ἐσθλός, « Ἰλ. Ζ., ἐσυνείθισα. « Οὐ μεμάθηκα ἀγροίκως φιλεῖν, « Θκρ. (καὶ πθ.) « Ὅταν τὰ μαθήματα ἐκ νέων μανθάνηται,« Πλάτ. 3) ἐννοῶ, καταλαμβάνω· (ἐπμ.) ἐξεύρω. « Κινδυνεύω μανθάνειν ὃ λέγεις, « Πλάτ. « Δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν, « Θκρ. (καὶ πρὸς μτχ.) « Διαβεβλημένος ὑπ' Ἀμάσιος οὐ μανθάνει, « Ἡρ. «Μάνθανε ὧν,« Σοφ., ἐξεύρε ὅτι. (καὶ χ. πτ.) « Οὐ μανθάνω, « Λξφ., δὲν καταλαβαίνω. 4) (σπν.) ἀντὶ Συνηθίζω. « Ἐν ἐκ πλειόνων μεμάθηκε φύεσθαι, « Ἐμπεδ. (ὅθ. ἡ μτχ.) « Τὸ μεταθηκάς, « ἀντὶ Τὸ σύνηθες. « Τὰ ἐπιμήνια πρότερον ἢ ὕστερον τοῦ μεμαθηκότος γίνεται, « Ἱππκρ.

Μανία (ἡ), [μαίνομαι]. τρέλα, παραφρο-

σύνη. (ἐν γέν.) ὁρμὴ ἰσυδρότης, παραφορὰ| πάθους· ἐνθουσιασμός.
Μανιάκης [μάνος], ου (ὁ), στολίδι τοῦ λοιμικοῦ, λαιμοδέτη, περιδέραιον, (παρ. Μηνίσκος).
Μανιάκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ προηγ.
Μανιάς, άδος (ὁ, ἡ, τό), Π. ἀντὶ Μανιώδης. «Μανιάσι λυσσήμασιν,» Εὐρ.
Μανιάω-ῶ, Μ. . . ; σπ. ἀντὶ Μαίνομαι.
Μανικός, ἡ, όν. Μανιώδης, παράφρων, παράφορος· (ἐπὶ πραγμ.) ὑπέρμετρος, ὑπερβολικός. (ἐνίοτε) μανίας πρόξενος (Στρύχνος—,» Δοκρ.)· ἐνθουσιαστικός. «Λόγος—,» Ἀρχ. ‖. (τὸ οὐδ.) Μανικόν, ἀντὶ Μανικῶς.
Μανικώδης, εος (ὁ, ἡ)· μανικῷ ὁμοιος, μανιώδης.
Μανικῶς, ἐπίρ. Μανιωδῶς, ὡς ἂν τρελλός. «Μ. ἔχω (διάκειμαι),» Σοφ., Πλάτ., = Μαίνομαι.
†Μαντόκηπος (ὁ, ἡ). [μαντία, κῆπος]. λάχνος, ἀσελγής· (ἐπὶ γυν.) πάσχασα συμφοραντίαν.
Μαντοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μαντεργέω, [ἐκ τοῦ
Μαντοποιός (ὁ, ἡ), ὁ πραξικοπῶν μαντίαν.
Μαντουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω εἰνά τρελοθῇ, ἐμπνέω μανίαν.
Μαντωδής, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ωδῶς. Ὁ ἐν εἴδει ἢ εἰς κατάστασιν μανίας, τρελλὸς ἢ ὡς ἂν τρελλός. «Ὑλοῦν—,» Ξεν. «Ὄργησις—,» Ἀθ. «Ἔγνωκα εἶναι μανιώδη πάντα τὰνθρώπων ὅλως,» (Ἀλλξ. παρ') Ἀθ.
Μάννα (τό ἡ ἡ), [Ἑβρ.], σπυρὶ λιβανωτοῦ ἢ ὁποιοδήποτε ἀρώματος· λιβάνι καθαρὸν | δάκρυ)· (Γφρ.) ἡ θεόπεμπτος τροφὴ τῶν Ἑβρ. εἰς τὴν ἔρημον. 2) (θηλ.) —Μάμμη, μήτηρ, (ὀθ. τὸ ὑποκορ. Μαννάριον).
Μαννάκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Μάννος, Μανιάκιον.
Μαννάριον (τὸ), =Μαμμίδιον.
†Μαννοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Τροφοδοτῶ διὰ τοῦ μάννα.
†Μαννοβότης, ου (ὁ), Π. ὁ δοὺς (τροφοδοτήσας τοὺς Ἑβρ. μὲ) τὸ μάννα.
†Μαννος (ὁ), Δ. περιδέραιον ἢ βραχιόλιον, (ὀθ.
Μαννοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φορῶν περιδέραιον. «Νεβρὸς—,» Θκρ. 2) ὁ φέρων [περιέχων] τὸ μάννα. «Στάμνος ἡ—,» Δαμασκ.
Μαννώδης, εος (ὁ, ἡ), ὅμοιος τῷ μάννα.
Μανοειδής, έος (ὁ, ἡ), μανώδης (ἀραιὸς)· τὸ εἶδος. «Οὐρὰ—,» Ἀρχ.
Μανόκαρπος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μανοὺς (ἀλίγους, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ) καρπούς.
Μανός, ἡ, όν, (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Ἀρὸς, ἀραιὸς· χαλαρὸς, ἄτονος· σποράδην κείμενος, σπάνιος.
†Μάνος (ὁ), =Μάννος.
Μανοσπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπείρω ἀραιὰ, ἐξ τοῦ
Μανόσπορος (ὁ, ἡ), ἀραιὰ σπαρμένος, (Ἰταλλ.) **clairsemé**.
Μανόστημος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μανὸν (ἀραιὸν) στημόνι.
Μανότης (ἡ), ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ μανοῦ, ἀραιότης.
Μανόφυλλος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἀραιὰ (μανὰ) φύλλα
Μανόχρους (ὁ, ἡ, [μανὸς, χρόα]. ἀραιόχρους.
Μανόω-ῶ [μανὸς], Μ. ώσω, =Ἀραιόω.
Μαντεία (ἡ), τὸ μαντεύεσθαι, ἐρώτησις ἢ ἀπόκρισις μαντείου, χρησμοδοσία, προφητεία. (συνεκδ.) λογίας σκοτεινὸς ἑρμηνεύτης, χρῄζων ἐξηγήσεως).
Μαντεῖον (τό), μαντεία, χρησμός. «Καί τι καὶ Πυθικοῦ μαντεῖ' ἀκροτελεύτιον,» Θκ. «Θεῶν ἀληθεῖα μαντήϊα παρεγγεμένων,» Ἡρ. 2) (συνήθ.) τόπος [ναὸς] ὅπου εἶδαν τι χρησμοί. «Ἔτι δ' ἡμαζεν ἐμοῦ παρόντος καὶ τὸ Μόψου ἢ τὸ Ἀμφιλόχου μαντεῖον,» Πλ. [κυρ. οὐδ. τοῦ
Μαντεῖος, α, ον, Ἰ. ἀνήκων εἰς τὸ μάντιν ἢ τὴν μαντείαν, μαντικός. «Ἀπόλλων —,» Ἀπλίν. «Ἄντρον μαντεῖον,» Μξιτ.
Μάντευμα (τό), ἀπόκρισις μαντείου, χρησμός.
Μαντεύομαι, Μ. εὔσομαι. Προλέγω (Προφητεύω) ὡς μάντις, χρησμολογῶ, χρησμοδοτῶ· εὑρίσκω μὲ τὸν νοῦ μου (μὲ συμπερασμόν), φαντάζομαι, προβλέπω, διστρεύομαι. «Ὕφια δαῶμεν εἰ ἑτοῖν Κάλχας μαντεύεται,» Ἰλ. Β. «Μαντεύομαι γὰρ ὡς ἂν ἡγῆται θεός,» Αἰσχυλ. «Ἐν ὕπνοις πᾶσα γὰρ ἄφτως μαντεύεται,» Θκρ. 2) ἐρωτῶ (συμβουλεύομαι) τὸ μαντεῖον. «Εἰς Δελφοὺς ἐλθόντ, ἐτολμησε τοῦτο μαντεύσασθαι,» Πλάτ.
‡Μαντευτής, οῦ (ὁ), μάντις. (εἰς τὸν Ἡλιόδ. Λιθ. Θ', 1. ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Μαντευτὸς ἢ Μαντευτικός.
Μαντευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μαντεύεσθαι.
Μαντευτός, ή, όν. Ὁ χρησμοδοτηθεὶς ὑπὸ μαντείου.
Μαντεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μαντευτὴς, μάντισσα.
‡Μαντεύω, Μ. εύσω, (μτγν. ᾰ ἀόρ.) ἀντὶ Μαντεύομαι, χρησμοδοτῶ, προλέγω.
Μαντηΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μαντεία.
Μαντηΐον (τό), Ἰων. ἀντὶ Μαντεῖον.
Μαντηΐος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Μαντεῖος.
Μαντικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μάντιν ἢ τὴν μαντείαν, προφητικός· ἐπιτήδειος εἰς τὸ μαντεύειν, μαντευτικός. «Μαντικὴ (ἡ) ἡ τέχνη τοῦ μάντεως, τὸ χάρισμα τοῦ μαντεύειν.
Μαντικῶς, ἐπίρ. Ὡς μάντις.
Μαντιπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαντεύω, προφητεύω, εἶμαι-
Μαντιπόλος (ὁ, ἡ), =τῷ
Μάντις [μαίνομαι ἢ μηνύω], εως (ὁ ᾰ ἡ), ὁ προβλέπων καὶ προλέγων τὰ μέλλοντα, προφήτης. «Μάντις ἄριστος ὅς τις εἰκάζει καλῶς,» Γνμ. «Νῦν ὀνόματι αἱ θήσεται μάντιδος ὠμοσάσθησαν Σίβυλλαι,» Ἀνών. (καὶ μὲ γεν.) «Μάντι κακῶν,» Ἰλ. Α. (καὶ ἐπὶ πραγμ.) «Μαντεῖα δάφνην,» Χρσμ. «Μάντις ὀὺς ὀνειράτων φοβος,» Αἰσχλ. 2) (ἡ) εἶδος ἀκριδὸς πρασίνης κιτρίνας ὀδιακόπως τὰ ἐμπροσθινὰ της πόδια (κατὰ δὲ τὸν Ἡσυχ.) καὶ ὁ ἐν τοῖς κήποις βάτραχος.
Μαντισώνη (ἡ), Π. ἀντὶ Μαντική ἢ Μαντεία. (κυρ. θηλ. τοῦ
Μαντεσώνας, η, ον, Π. ἀντὶ Θαντεῖος : Μαντικός.
Μαντώδης, εις (ὁ, ἡ) καὶ
Μαντῷος, α, ον, Π. =Μαντεῖος.
Μάνυσις, τος (ἡ), Δ. ἀντὶ Μήνυσις.
Μανυτὰς, ᾶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Μηνυτής.
Μανύω, Μ. υσω, Δ. ἀντὶ Μηνύω.
Μανώδης, εως (ὁ, ἡ), =Μανοειδὴς, ἡ 2 = Μαννώδης (ᾰ).
Μανῶς, ἐπίρ. Ἀραιὰ, σπανίως.
Μάνωσις, εως (ἡ). τὸ νῦσ. τοῦ Μανόω, ἀραίωσις.
Μάομαι, Π. =Μαίομαι.
Μαπεῖν, Ἰων. Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Μάρπτω.
Μαραγδὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Σμάραγδος.
Μαράγνα, ης (ἡ), Π. ἀντὶ Σμάραγνα, μάστ ξ, καμπτήρ.
Μάραθον (τό) καὶ
Μάραθος (ὁ), =Μάραθρον.
Μαραθρίτης, ου (ὁ). (οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ μάραθρον.
Μαραθροειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ μαράθρου, ὅμοιος μὲ -
Μάραθρον (τό), [μάρον, μαραίνω;], τὸ γνωστὸν φυτὸν, μάραθρον.
Μαραθὼν (θῶν), ῶνος (ὁ), τόπος κατάφυτος μὲ μάραθρον.
Μαραθωνομάχης (-μάχος), ου (ὁ), ὁ πολεμήσας εἰς τὸν Μαραθῶνα τῆς Ἀττ., (ἐπίθ.) ἀνδρεῖος (περίφημος) πολεμιστὴς.
Μάραινα, ης (ἡ), Π. =Μαρήνα.
Μαραίνω [μάρη], Μ. ανῶ (παθ. πρκ. Μεμάραμμαι, ἀόρ. Ἐμαράνθην). Σβύνω (κυρ.) διὰ χειροψίας (τὴν φλόγα τοῦ πυρὸς, [καὶ μτφ.] τὴν ζωηρότητα αὐτοῦ ἢ ἄνθους)· (ἐν γέν.) ἀδυνατίζω· ἀφανίζω. «Ἀνθρακιὴν ἐμάρανεν,» Ὑπ. Ἴμν. «Τὸ ῥόδον ὁ χρόνος μαραίνει,» Θκρ. «Τὸ κώλλος ἡ νόσος ἐμάρανεν,» Ἰσκρ. «Πάνθ' ὁμέγας χρόνος μαραίνει» Σοφ. (καὶ μσ. σπν.) «Νέους δ' ἐμαράνατο δαίμων ἄμφω πρωθήβας,» Ἐπιγρ. (καὶ παθ.) «Τὰ ἐγχώρια ῥεύματα τῶν ποταμῶν μαραίνεται,» Ἡρ., στερεύω. «Ἢν ἐὰν μὴ τις αὐτῇ, μαραίνεται,» Ἱππ. «Αὐτὴν ἐὰν περὶ αὐτὴν μαραίνεσθαι τὴν ἀκμὴν τοῦ Ἀννίβου, καθάπερ φλόγα λάμψασαν ἀπὸ μικρᾶς ᾰ πολλῆς δυνάμεως,» Πλ.
Μάρανσις, εως (ἡ), τὸ μαραίνειν ἢ μαραίνεσθαι.
Μαραντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ μαραίνειν.
†Μάραον (τὸ) καὶ Μάραος (ὁ), γλσ. τὸ ἀκρέμ.
Μαρασμὸς (ὁ), μάρανσις· αἴσθημα (χαρακτῆρων ζωτικῶν ἐνεργειῶν), ἀδυνάτισμα (γέροντος ἢ φθισικοῦ).
Μαρασμώδης, ους (ὁ, ἡ), ὅμοιος ἢ συνοδευόμενος μὲ μαρασμόν. «Δυσεντερίης (ἀσθένεια)—,» Ἱππ.
Μαράσσω, Μ. αξω, Π. =Συμαραγέω, [παρβλ.] Λασσάω.
Μαραυγέω [ἀμέργω, αὐγὴ], Μ. ήσω. Θαμβώνομαι (ἀπὸ τὸ πολὺ φῶς), σκοτίζονται τὰ μικάτια μου.
Μαραυγία (ἡ). θάμβωμα (τῶν ὀφθαλμῶν ἐξ αἰσίας λάμψεως.
Μαργαίνω, Μ. ήσω, = Μαργάω.

†Μαργαρίς, ίδος (ἡ), υλγ. ἀντὶ
Μαργαρίτης, ου (ὁ) καὶ
Μαργαρίτης, ιδος (ἡ), = Μάργαρος.
Μαργαριτοειδής, ές (ὁ, ἡ), μαργαρίτῃ ὅμοιος (τὸ εἶδος).
Μ· γαριτοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (παράγων ἢ περιέχων) μαργαρίτας.
Μαργαροειδής, ές (ὁ, ἡ), = Μαργαριτοειδής.
Μάργαρον (τὸ), τὸ μαργαριτάριον, [ἐκ τοῦ
Μάργαρος (ὁ καὶ ἡ), [μαρμαίρω]. ἡ μαργαριτοφόρος κόγχος· (ἐνίοτε) = Μαργαρίνης.
Μαρμαρόστερνος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων στιλπνὸν καὶ λεῖον (ὡς ἂν μάργαρον) στῆθος.
Μαργαροφόρος (ὁ, ἡ), = Μαργαριτοφόρος.
Μαργαρώδης, ες (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ μάργαρον, μαργαριτοειδής.
Μαργάω, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ φέρομαι ὡς μάργος, μαίνομαι· ὑβρίζομαι, ἀτακτῶ. « Σωτὴν ἐπὶ φορυτῷ μαργανόωσαις, « Ἰλ. « Ἔσχε μαργῶντ' αὐτόν, « Ὑμν. « Ἵπποι μαργῶσι φρένας, « αὐτ. « Γνάθος μαργῶσα, « Ἀθ., (ὕθλεν Δαίμαργος).
Μαργέλλιον (τὸ), [Περσ. ναργελέλ], ὁ ναπὺς εἶδους τινὸς φοίνικος τῆς Ἰνδ., (ἐξ οὗ) τὸ Μαλαβάθρον κάρυον. 2) μαργαριτάριον.
Μαργήεις, εσσα, εν, Π. = Μάργος, μωρός, τρελλοπερήφανος.
;Μαργηλίς, ίδος (ἡ), = Μαργέλλιον.
Μάργης, ου (ὁ), = Μάργος, ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Μαργῆς, κατὰ χρο. ἀντὶ Μαργίτης.
Μαργίτης, ου (ὁ), μωρός τις κατὰ τοῦ ὑπ. ἐλαμε, λέγουν, ὁ Ὕψηρος σατυρικόν τι ποίημα τοῦ ὁπ. σωζονται μερικοὶ στίχοι, [ἐκ τοῦ
Μάργος [συγγ. τῷ Μῶρος], η ή ος, ον, Π. (ἡ σπν. παρὰ λογογράφ.) μωρός· ἀνόητος· θρασύς, αὐθάδης· ἄτακτος· ἄσωτος· ἄπληστος. « Γαστέρ—, « Ὑπόθ. Σ. « Παρες τὸ μάργον σῆς γνάθου, « Εὐρ. (ὑπόθ. Λαίμαργος).
Μαργοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ
Μαργότης (ἡ), ὁ χαρακτὴρ τοῦ μάργου, μωρία· θρασύτης, προπέτεια· ἀκολασία. « Σοδόμων . . , ἣν διὰ μαργοσύνην ξείνῳ πυρὶ δηωθέντων, « Γρηγ.
;Μαργόω-ῶ, Μ. ωσω, Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μαργάω.
Μάρη (ἡ), Π. ἡ χείρ.
Μαριθών, ῶνος καὶ Μαριθοῦς, οῦς (ὁ), εἶδ. λίθου ἃς τις βρεχόμενος καίεται ὡς ὁ ἀσβέστης.
Μαριλευτής, οῦ (ὁ), = Μαριλοκαύτης, [ἐκ τοῦ
†Μαριλεύω, Μ. εύσω. Κάμνω μαρίλην (καρβουνιάν).
Μαρίλη (ἡ), ψιλὰ κάρβουνα, σκάνι καρβούνων καρβουνιά.
†Μαριλοκαύτης, ου (ὁ), ὁ καίων κάρβουνα (μαρίλην), καρβουνιάρης.
Μαριλοπότης, ου (ὁ), Π. Κυπρ. ὁ καταπίνων μαρίλην (σκόνην καρβούνων)· καρβουνιάρης ἢ χαλκεύς.
Μαρίνος (ὁ), [Λτ.], εἶδ. θαλασσ. ἰχθύος, (ἄλλ.) Κίθαρος.
Μάρις, εως (ὁ), εἶδ. μέτρου ὑγρῶν (χωρ. 6 κοτυλῶν ἢ ὀρθότ. 10 χόες Ἀττικούς).
Μαρμάζω, Μ. άσω. Λάμπω (κυρ. κινούμενος), ἀκτινοβολῶ. « Χαλκῷ μαρμαίροντες, « Ὅμ. « Ὤμματα (ν Τεύχεα) μαρμαίροντα, « αὐτ. « Χρυσῷ δ' ἐλίφαντί τε μαρμαιρουσιν οἶκοι, « Βακχυλ. παρ' Ἀθ « Χρυσῷ γαίταν μαρμαίρων, « Εὐρ.
Μαρμάρεος καὶ (Π.) Μαρμάρος, α, ον. Λαμπρὸς ἢ Λευκὸς ὡς μάρμαρον. « Διπλακα μαρμαρέην (ὅπου ἄλλ. γρφ πυρφυρέην), « Ἰλ. Σ. « Ἀχῶν μαρμαρέων, « Ἴτρρ. 2 = Μαρμάρινος. « Μαρμάρεαί τε αὐλαὶ καὶ λάινοι αὐδαί, « Ἡσ.
Μαρμαρίζω, Μ. (ἀω. Ὁμοιάζω (Εἶμαι σιλπνὸς ἢ ἀκλήρδ. ὡ:) μάρμαρον.
Μαρμάρινος (ὁ, ἡ), κατωγένος ἀπὸ μάρμαρον, μαρμαρένιος. 2) (ἐπὶ σιδήρων τεχνουργημάτων), ἴδε Μάρμαρος.
Μαρμαρίτης, ιδος (ἡ), (πέτρα) μαρμαροειδὴς, μαρμαρίζουσα.
Μαρμαρογλυφία (ἡ), τὸ γλύφειν (σκαλίζειν, δουλεύειν) μάρμαρα.
Μαρμαρόεις, εσσα, εν, Π. [μαρμαίρω]. λάμπων· ἀκτινοβόλος.
Μαρμαροκονία (ἡ), κονία ἀπὸ μάρμαρον, (Τουρκ.) μεσμέρ-κιγιέτσ. « Πάντας (τοὺς λίθους) τήκεσθαι πλὴν τοῦ μαρμάρου· τοῦτον δὲ κατακαίεσθαι, καὶ κονιαν ἐξ αὐτοῦ γίνεσθαι, « Θφρ.
;Μάρμαρον (τὸ), Π. ἀντὶ Μάρμακος (λίθος).
Μαρμαριτοιδὴς (ὁ), ὁ δουλεύων μάρμαρα (κατασκευάζων ἀγάλματα ἀπὸ μάρμαρον).
Μάρμαρος (ὁ, ἡ), Π. (ἐν γέν.) = Μαρμάρεος, στιλπνός, (ὀθ. συνήθ.) « Μάρμαρος λίθος, « Στρ., τὸ μάρμαρον. (καὶ ἀντιούσ.) « Μαρμάρου δέ ἐστι τῆς τε Ὑμηττείας καὶ τῆς Πεντελικῆς, « αὐτ. « Μάρμαρος ὀκριόεις, « Ὅμ., πέτρα σκληρά, κομμάτι βράχου, (ἴδε καὶ Μαρμαροκονία). 2) (συνεκδ.) σκεῦος (γδ. κτλ.) ἐκ μαρμάρου. « Μάρμαρον ἀπὸ βασανίτου λίθου, « Καιν. Ἰνδ. 3) σκόνη (θρύμματα, λατόμηι μαρμάρου, ὅθεν « Τρογλ. μαρμάρινος, « Δ.Θ., οἱ διὰ παρομοίας τοιαύτης λατύπης χαλκουργηθέντες). 4) (Ἱππιατρ.) εἶδος σκληροῦ ἐφιππατος περὶ τὰς ὁπλὰς των ἵππων.
Μαρμαρουργὸς (ὁ), = Μαρμαροτόμος.
Μαρμαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς μάρμαρον. 2) (Β.ξ.) στρώνω (σκεπάζω) μὲ μάρμαρα ἢ μὲ ἀσβέστην μαρμάρων.
Μαρμαρυγὴ (ἡ), [μαρμαρύσσω]. λάμψις (κυρ. σώματος κινουμένου), ἀκτινοβολία, (κατ' ἐναλλαγ.) κίνησις τεχνεία στιλπνοῦ σώματος. « Μαρμαρυγὰς θηῆτο ποδῶν (τῶν χορευτῶν), θαύμαζε δὲ θυμῷ, « Ὀδ. Θ.
Μαρμαρυγώδης, ες (ὁ, ἡ), ὁ ἐν εἴδει μαρμαρυγῆς, λαμπρός, ἀκτινοβόλος.
Μαρμαρύζω, Μ. ύσω καὶ
Μαρμαρύσσω, Μ. ύξω, = Μαρμαίρω. « Ὅσσα μαρμαρύσσοντα, « Φυσιογν.
Μαρμαρωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [μαρμαίρω, †ὤψ], τοῦ ὄφεως ἀκτινοβόλων τὰ ὄμματα ἢ ἡ ὄψις. 2) ὁ ἀπολιθόνων μὲ τὸ βλέμμα του (καθὼς ἡ Γοργόνα).
Ματαιόφρασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ματαιόφρων (2).
Ματαιόφρων, ονος (ὁ, ἡ), = Μάταιος.
Μάρναμαι (γ. Μ.), Π. [μάρη]. μάχομαι, φιλονεικῶ· ἀγωνίζομαι, προσπαθῶ.
Μάρον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (κοιν.) μαντζουράνα.
Μάρπτις, ιος (ὁ), Π. ἅρπαξ, ἰδρις ἁρπαγῆς, [ἐκ τοῦ
Μάρπτω, Μ. μάρψω (ἀόρ. β'. Ἔμαρπον ἢ Μέμαρπον καὶ [χωρὶς τοῦ ρ] Μέμαπτον, πρκ. Μέμαρπα), Π. [μάρη ἢ ἅρπη] (μὲ αἰτ. καὶ σπνι. γεν.) πιάνω· ἁρπάζω· (συνεκδ.) φθάνω. ἐγγίζω. « Δόρυ χειρὶ μεμαρπὼς, « Ἀπλλν. « Ἕνα μάρψας ἑταίρων, « Ὀδ. Κ. « Ἀγκὰς ἔμαρπτεν, « Ἰλ. Ξ. « Τὸν ὕπνος ἔμαρπτεν, « Ἰλ. Ω. « Ὡς τὸν οὐ δυνατο μάρψαι κτείνων, « Ἰλ. Χ. « Οὐδὲ γθόνα μάρπτε ποδοῖν, « Ἰλ. Ξ. « Ὃν δὲ πρῶτον μεμάποιεν κιόντα ἢ πίπτοντα νεώτατον, « Ἡσ.
†Μάρβον (τὸ), [Λτν.], τσαπί, δικέλλι.
Μαρσιπον (πιον) ἢ Μ ρσύπιον (τὸ), κυτζές, σακκούλι, (κυρ. ὑποκορ. τοῦ
Μάρσιπος καὶ Μάρσυπος (ὁ), [συγγ. τῷ Ἀρβίγις, Ἄρσυγες], σακκὶ ὁπωσδήποτε, (Τουρκ.) τσαμαντάνι.
;Μαρτιχώρας, ου (ὁ), = Μαντιχώρας.
Μάρτυ, υρος (ὁ, ἡ), = Μάρτυς.
Μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. ἢ δοτ. ἐκ δ'.) Βεβαιώνω τι ὡς μάρτυς, εἶδα μαρτυρίαν περί ἢ ὑπέρ τινος. (ἐκκλησ. χωρὶς πτ.) γίνομαι μάρτυς ὑπὲρ Χριστοῦ.
Μαρτύρημα (τὸ), τὸ μαρτυρηθὲν ἢ λεγόμενον (ἀναφερόμενον) πρὸς μαρτυρίαν.
Μαρτυρία (ἡ), τὸ μαρτυρεῖν, μαρτύρημα, ὁμολογία μάρτυρος. « Ἐπεὶ δὲ τυγχανει ὢν ὑπηρέτης, ἐν γράμμασιν αὐτοῦ μαρτυρίαν κατατιθεμένη, « Συν.
Μαρτυρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς Μάρτυρα (κυρ. Χριστοῦ).
Μαρτυρικῶς, ἐπίρ. Ὡς Μάρτυς (Χριστοῦ).
Μαρτύριον (τὸ), = Μαρτυρία ἢ Μαρτύρημα (ἐδεῖ γὰρ ὑπερ τῶν ἀφανῶν τινες σαφεροῦς μαρτυρίους χρῆσθαι, « Ἀρστ.) (ἐκκλησ.) ὁ θάνατος καὶ τὰ βάσανα Μάρτυρος καὶ τὸ μέρος ὅπου ἐναρτύρησεν ἢ ἐναποκεινται τὰ λείψανά του.
Μαρτυρογράφιον καὶ
Μαρτυρολόγιον (τὸ), ἔγγραφον ὑπόμνημα τῆς βιογραφίας καὶ τῶν ἄθλων Μάρτυρος (Χριστοῦ).
Μαρτύρομαι, Μ. υροῦμαι, (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. ἢ γεν. ἐκ δ'.) Φέρω (Ἐπικαλοῦμαι) τινα ὡς μάρτυρα· βεβαιώνω τι ὡς μάρτυς ἢ διὰ μαρτύρων, (παρδλ.) Διαμαρτύρομαι. « Ὑμᾶς ἃ πάντες ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι. — Ἀλλ' οἶγεται φεύγων ὃν ἦγες μάρτυρα, « Ἀρχῳ. (καὶ ἀπορ.) « Ὑμᾶς δ' ἀκούειν ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι, « Αἰσχλ. « Μαρτύρομαι δὲ παντὶ ἀνθρώπῳ περιφρονοῦντι ὅτι ἀφελέτης ἐστὶν ὅλου τοῦ νόμου ποιῆσαι, « Γρφ.
†Μαρτυροποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (ὑλγ.) Φέρνω μάρτυρας· ποστοποιῶ ὡς μαρτύρων, ἴδθ.
†Μαρτυροποίημα (τὸ) καὶ Μαρτυροποίη-

(ἡ)· τὸ φέρειν μάρτυρας· ἡ διὰ μαρτύρων πιστοποίησις.
Μαρτυρος (ὁ), Π. (σπν. ἐν.) ἀντὶ Μάρτυς ζ ἄρτυς, ἄρτυος], υρας (ὁ, ἡ), (ἡ κἀπ. Μάρτυρα καὶ σπν. Μάρτυν, ἡ δοτ. πλθ. Μάρτυσι). ὁ μαρτυρῶν περί ἡ ὑπέρ τινος, μάρτυρας. « Ἐμοὶ γὰρ εἴη μήτε λανθάνειν καλὰ μήτ' αἰσχρὰ ὁρώσῃ μάρτυρας πολλοὺς ἔχειν,» Εὐρ. « Κεἰ μάρτυρες παρῆσαν ὅτ' ἐδανειζόμην,» Ἀρχῳ. (καὶ γεν.) « Ἐγὼ σοι τούτου μάρτυς,» αὐτ. (ζ ἐπαρ. ἀναλελ.) « Ὡς ταῦτα ἀληθῆ πᾶσα μάρτυς ἡ πόλις,» Ξεν.
Μαρύκαμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Μηρύκημα.
Μαρυκάομαι, Δ. ἀντὶ Μηρυκάομαι.
Μαρύομαι, Δ. ἀντὶ Μηρύομαι.
Μασάομαι-ῶμαι [μάσσω]. Μήσομαι. Μασσῶ, ξερομασσῶ. (« Μαστίχην μασσωμένῳ,» . . « Ὑπὸ τροφῆς στιβῆσθαι μὲν μέχρι γήρως ἐκ τοῦ τὴν τιτθὴν ζόματος, ἵνα μὴ μασσώμενος πονήσειεν,» Ἀθ.)· (συνηλλ.) τρώγω («Δίδου μασᾶσθαι Νάξιας ἀμυγδάλας,» [Εὐπ. παρ'] Ἀθ.)· (εἰς τὸν Φλεγρ. ἐν βίῳ Ἀπολλν.) κινῶ κλεισμένον τὸ στόμα μου καὶ μογγαυρίζω πρὸς χλεύην τινός.
Μάσασθαι, Π. ἀόρ. τῆς ἐπαρ. τοῦ (†Μάω) Μαίσμαι ἢ Μάσσομαι.
Μάσβα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Μάζα.
Μασβὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Μαζός.
Μάσημα (τὸ). τὸ μασηθὲν ἢ μασώμενον. «Μασῶνται τὸν πάπυρον . . , καὶ τὸν μὲν χυλὸν καταπίνουσι, τὸ δὲ μάσημα ἐκβάλλουσι,» Θφρ.
Μάσησις, εως (ἡ). τὸ μασᾶν, μάσημα.
Μασητήρ (ὁ). ὁ μασῶν. « Μῦς—,» Ἀνατομ., ὁ μυῶν τῆς σιαγόνος.
Μασητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ μασᾶν.
Μασθάλις [μασθὸς], ίδος (ἡ), εἶδος κατηρίου.
Μάσθλη (ἡ), = Ἰμάσθλη, λουρί, (ὅθ.
Μάσθλημα (τὸ). δέρμα φθαρσαμένου (διὰ λωρία), τομάρι.
Μασθλής, ῆτος (ὁ), = Μάσθλημα· (μτφρ.) ἄνθρωπος πανοῦργος ἢ χαμερπής.
Μασθλήτινος [μάσθλη]. η, ον. Δερμάτινος· ἀπὸ (κόκκινον) τομάρι.
Μασθὸς (ὁ), = Μαζὸς ἢ Μαστός.
Μασὶ καὶ (πρὸ φων.) Μασὶν, Δ. ἀντὶ Μησὶν, δοτ. πλθ. τοῦ Μήν.
†Μασιγδοῦσσα (ὁ, ἡ), (γλσ.) ἀντὶ Μακεσιγδοῦσσος, = Βριγδοῦσσος.
†Μασμάνας, α, (ὁ), (γλσ.) εἰς τὸν ἔσχατον βαθμὸν μανιώδης.
Μάσμα (τὸ), Π. [μάσσομαι], = Μάσσημα, ζήτημα.
Μασουχᾶς, ᾶ (ὁ), εἶδος (ἰατρ.) φυτοῦ.
Μάσπαστον (τὸ). τὸ ἀρωματικὸν φύλλον τοῦ σιλφιοῦ (ἀλλ. Μαγύδαρις) ἢ τοῦ φύρακος (Τουρκ. μεϊντζουβί).
Μασσάομαι, Μάσσημα, Μάσσησις, Μασσητήρ, Σ. Μασάομαι κτλ.
Μασσόνως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Μειζόνως, πλειότερον.
Μασσότερον, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ Μασσόνως, (πυρρίχ. Μαλλότερον).
Μάττω [†μάω], Μ. μάξω. Ἐγγίζω μὲ τὰ χέρια μου, πιάνω. μαλάζω· (ὅθ. συχνότ.) ζυμώνω. « Ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκτναζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα, τὰ μὲν πέψαντες, τὰ δὲ μάξαντες, μάζας γενναίας ἢ ἄρτας,» Πλάτ. (ζ πθ.) « Φύστη ἐνὶ χοίνῃ μασσομένη καλάμαις,» Ἐπιχρ.
Μάσσων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. ἀνώμαλ. τοῦ Μακρὸς, μακρύτερος· μεγαλήτερος· ἀνώτερος. ‖ (τὸ οὐδ.) Μάσσον, ἐπιρ. ἀντὶ Μασσόνως.
Μαστάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Μαστάομαι, μασῶ.
Μάστακ, ακος (ἡ). ἡ σιαγὼν (διὰ τῆς ὁποίας μασῶμεν)· τὸ στόμα· τὸ ἐπάνω χεῖλος, (ὅθ.) ὁ μύστακ. 2) Π. τροφὴ (κυρ. ἡ ὑπὸ τῶν πτηνῶν μεταφερομένη διὰ τοῦ στόματος εἰς τὰ νεογνά των). 3) (σπν.) εἶδος ἀκρίδος.
Μαστάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μαστός.
Μασταρύζω, Μ. ύσω. Μασυλλίζω (καθὼς οἱ γέροντες δι' ἔλλειψιν ὀδόντων).
Μάστειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Μαστήρ.
Μάστεμα (τὸ), [μαστεύω]. ἀντικείμενον ἐρεύνης, ζήτημα.
Μάστευσις, εως (ἡ). τὸ μαστεύειν, ἔρευνα, ἀναζήτησις.
Μαστευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ μαστεύων (ἀναζητῶν), ἐξεταστής.
Μαστεύω [μαίομαι], Μ. εύσω. (μὲ αἰτ.) Σκαλίζω, ἐξετάζω· (μὲ ἀπαρ.) ἐπιθυμῶ ἢ προσπαθῶ νά. « Ὅς ἐν παντὶ μαστεύει πλέον ἔχειν,» Ξεν.
Μαστὴρ (ὁ), (ἐν γεν.) = Μαστευτὴς, ἐξεταστὴς· (ἰδιασ. εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ ἐπιφορτισμένος τὴν ἀναζήτησιν τῆς δημευτέας περιουσίας τῶν καταδικασθέντων εἰς ἀειφυγίαν.
Μαστήριος, α, ον, Π. ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μαστεύειν (ἀναζητεῖν).
Μάστι, Π. ἀντὶ Μάστιγι.
Μαστιάω (ὅθ. ἡ μτχ. Μαστιόων), Π. ἀντὶ Μαστίζω, μαστιγόω.
Μαστιγεὺς, έως (ὁ), = Μαστιτὴρ, (εἰς τὸν Ἡρόδ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Στιγεὺς).
Μαστιγέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Μαστιγόω.
Μαστιγίας, ου (ὁ). (κυρ. ἀοῦλος) ὁ συχνὰ μαστιζόμενος ἢ ἄξιος νὰ μαστίζεται, ἀνυπόφορος.
Μαστιγιάω-ῶ, Μ. άσω. Κωμ. Ἔχω ὄρεξιν νὰ δαρθῶ μὲ τὴν μάστιγα, (κοιν.) μὲ τρώγει ἡ ράχη μου.
Μαστίγιον (τὸ), ὑπερκορ. τοῦ Μάστιξ, καμτσικάκι. (Μ. Ἀντ. Γ', 3Β).
Μάστιγμα (τὸ), σημάδι μάστιγος (μαστιγώσεως)· (εἰς τὸν Πλούτ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Στίγμα).
Μαστιγονομέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Διοικοῦμαι ὑπὸ μαστιγονόμων (ὁηλ. τυραννικῶς).
Μαστιγονόμος (ὁ), = Μαστιγοφόρος.
Μαστιγοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ὑπηρετῶ ὡς)-
Μαστιγοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) μάστιγα. ‖ (οὐσ.) ὑπηρέτης ἀστυνομικὸς, ῥαβδοῦχος.
Μαστιγόω-ῶ, Μ. ώσω. Δέρνω (Κτυπῶ) μὲ τὴν μάστιγα.
Μαστιγώσιμος (ὁ, ἡ). ἄξιος μαστιγώσεως.
Μαστίγωσις, εως (ἡ). τὸ ρῆμ. τοῦ Μαστιγόω, δέρσιμον μὲ τὴν μάστιγα.
Μαστιγωτέος, α, ον, = Μαστιγώσιμος.
Μαστίζω, Μ. (ξω. Κτυπῶ μὲ τὴν μάστιγα.
Μαστικτὴρ (ὁ). ὁ μαστίζων (κτυπῶν μὲ μάστιγα).
Μαστιχτωρ, ορος, ὁ (ὁ), Π. = ε. πραηγ.
Μάστιν, Π. ἀντὶ Μάστιγα, αἰτ. τοῦ
Μάστις [ἰμὰς], ιγος (ἡ). λουρὶ διὰ κτύπημα, (Τουρκ.) καμτσίκι· (μτφρ.) ἀμφορὰ θεήλατος· τιμωρία, (Γαλλ.) Θέαμ. « Ἴσθι ὑγιὴς ἀπὸ τῆς μάστιγός σου,» Εὐαγγ.
Μαστίσδω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ Μαστίζω.
Μαστιστὴς, οῦ (ὁ), = Μαστικτήρ.
Μαστιχάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κτυπῶ τὰ ὄδοντια μου ὡς ἂν νὰ μασῶ.
Μαστιχέλαιον (τὸ). Λάδι ἐβγαλμένον ἀπὸ τὰ ταύκκουδα τοῦ μαστιχοφόρου σχίνου.
Μαστίχη (ἡ), [μάσσω]. ἡ ῥητίνη τοῦ σχίνου. (κοιν.) μαστίχα. « Ἀκανθίνη —,» Θφρ., ἴδε Ἰξίνη.
Μαστιχένος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ μαστίχην.
Μαστιχοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) μαστίχην.
Μαστίω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Μαστίζω.
Μαστόδεσμος (ὁ) καὶ
Μαστόδετον (τὸ), = Στηθόδεσμος, στηθοπάνι.
Μαστοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) μαστοῦ.
Μαστὸς (ὁ)· βυζὶ (κυρ. γυναικὸς ἢ θηλ. ζώου)· (μτνμ.) βουνὸς (εἰς σχῆμα μαζοῦ), λόφος. (εἰς τὸν Ξεν. Κυνηγ. Β', 7) κεμπί. « Τὰ δὲ ἐνόδια ἐχέτω μαστούς, τὰ δὲ δίκτυα δακτυλίους ».
Μαστοφαγὴς, ας (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων μαζοὺς ἢ γάλα ἀπὸ μαστούς, (ὅθ. ‖. οὐσ.) εἶδ. νυκτερινόμου πτηνοῦ, (ἄλλ.) Αἰγοθήλης.
Μαστροπεία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ μαιροποῦ, (Τουρκοβαρβ.) πεζεβεγκλίκι. « Μαστροπείας ἀκέλευθος ἢ προαγωγεία,» Ξεν. [ἐκ τοῦ
Μαστροπεύω, Μ. εύσω καὶ
Μαστροπέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι μαστροπός, προαγωγεύω.
Μαστροπικὸς, ἡ, όν, (ζ ἐπίρ.) -ικῶς. Μαστροποῦ ἴδιος.
Μαστρόπιον (τὸ). τόπος μαιροπείας, πορνοστάσιον.
Μαστροπὶς, ίδος (ἡ). γυνὴ μαιροπός, (†ταλ.) φουφιάνα.
Μαστροπὸς (ὁ, ἡ). [μαστὴρ, †ὦψ]. προξενήτης πορνείας, προαγωγὸς, (Τουρκ.) πεζεβέγκης, (Ἰταλ.) ῥουφιάνος.
†Μαστρὸς (ὁ), γλσ. ἀντὶ Μαστὴρ.
Μαστρυλλεῖον καὶ Μαστρύλλιον (τὸ), Μαστρυλλεῖον.
Μάστρυς, υος (ὁ), = Μαστρύλλη, μαιροπός
Μαστρωπὸς κτλ., Σ. Μαστροπὸς κτλ.
Μαστὺς, ύος (ἡ), Π. ἀντὶ Μαστυσις.
Μαστωδὴς, εος (ὁ, ἡ), = Μαστοειδὴς.
Μάστωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Μαστὴρ.
Μασύντης ἢ Μασυντίας, ου (ὁ), [μασσόμαι]. παράσιτος.
†Μασχαλάω-ῶ, Μ. ήσω, (Γλσ.), Δένω τὴν ἄγκυραν εἰς τὴν μασχάλην τοῦ πλοίου.
Μασχάλη (ἡ), [ἴσως]. τὸ ὑποκάτω τοῦ ὤμου κοῖλον, ἡ ἀμασχάλη. « Ἔχων τὴν μασχάλας λόχμης δασυτέρας,» Ἀρχῳ. 2) (μτνμ.) τὸ περὶ τὴν ἔκκυσιν τῶν κλάδων καὶ τῶν φύλλων τοῦ θέντρου νοού-

λα. «Ῥάβδοις ἄνευ μασχαλῶν καὶ ἀνθ-ζατε,» Θφρ. 3) (κατ' ἔκτ.) κλαδὶ τρυφερὸ, βλαστάρι (ἰδιαιτ. τοῦ φοίνικος), [παρβλ. Θαλίς]. 4) (ἐν γέν.) καλάθης τὴν ὀπ. σχηματίζει πᾶν δήποτε κυρτούμενον σῶμα· [ὄθ. 5) τὸ περὶ τὴν καμπὴν τῆς πρώρας κοίλωμα ὅπου ἐδένετο ἡ ἄγκυρα. 6) (ἐπὶ τόπου) = Ἀγκών, κόλπος. «Πὰρ τὰν Βυβλίναν μασχάλαν καὶ πὰρ τὰν διώρυγα,» Ἔπιχρ.

†Μασχαλιαία (ἡ). (πλίνθος) εἰς σχῆμα μασχάλης, ὑπόκοιλος ἢ ἀμφίκυρτος.

Μασχαλίζω, Μ. ἰσω. Βάλλω τι ὑπὸ τὴν μασχάλην (ἰδιαιτ.) ἀκρωτηριάζω τὰ μέλη τοῦ φονευθέντος καὶ συνδέων κρεμῶ αὐτὰ διὰ τῆς μασχάλης ἀπὸ τῶν ὤμων του (καθὼς ἐσυνείθιζον οἱ παλαιοὶ πρὸς ἀποτροπὴν ὀῆθεν τοῦ φόνου). «Ὑφ' ἧς [τῆς Κλυταιμν. ὁ Ἀγαμ.] θανὼν, ἄτιμος ὥστε δυσμενὴς, ἐμασχαλίσθη,» Σοφ.

Μασχάλιος (ὁ, ἡ) καὶ Μασχάλινος, η, ον. Πλεγμένος ἀπὸ μασχάλας (τρυφερὰς βέργας) φοίνικος.

Μασχαλὶς, ίδος (ἡ), = Μασχάλη (κυρ. 2). 2) = Μασχαλιστήρ.

Μασχάλισμα (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ μιάσματος τοῦ φόνου ἀκρωτηριασθέντα μέλη τοῦ φονευθέντος, (ἴδε Μασχαλίζω). 2) τὰ ὁλοκαυτούμενα κομμάτια ἀπ' ὅλα τὰ μέλη τοῦ ἱερείου, (ἀλλ.) Ἐξάργματα.

Μασχαλιστήρ (ὁ), τὸ πλατὺ λωρὶ (ζωνάρι) τοῦ ἐξωτερικοῦ ἵππου· ὁ τελαμὼν τῆς σπάθης ἢ τῆς ἀσπίδος τοῦ στρατιώτου, (Γαλλ.) **baudrier.**

Ματάζω ἢ Ματάω ἢ Ματαιάζω, Μ. άσω ἢ Ματαίζω, Μ. ίσω, Π. = Ματάω, μωραίνω, ἀνοητεύω· ματαιοφρονῶ· δὲν χρ. ε. μέω.

†Ματαιοβιοστάκτης, ου (ὁ), Λατ. μεταφρ. τοῦ Λτ. **nugigerulus,** μωρολόγος· ξεμυαλισμένος.

†Ματαιοβουλία (ἡ), = Εἰκαιοβουλία.

†Ματαιόκομπος (ὁ, ἡ). ὁ κομπάζων ἐπὶ ματαίῳ, ἀλαζὼν, κενόδοξος.

Ματαιόκροτος (ὁ, ἡ). ὁ ματαίως κροτῶν (ἠχῶν), μάταιος. «Λόγος —,» Κ. Μανασσ.

Ματαιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μάταια λόγια ἢ ἐπὶ ματαίῳ.

Ματαιολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ κρτγ.

Ματαιολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μάταια, φλύαρος, μωρολόγος

Ματαιομαχθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ματαιοπονέω.

Ματαιοπαιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ματαιοπονέω, [ἐκ τοῦ

Ματαιοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐμποιῶν (ἐμπνέων) ματαιότητα, ματαιοφροσύνης πρόξενος. «Ὁ οἶνος —,» Σχ).

Ματαιοπονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοπιάζω (Προσπαθῶ) εἰς μάτην.

Ματαιοπόνημα (τὸ). τὸ γενόμενον ἐπὶ ματαίῳ.

Ματαιοπονία (ἡ). κόπος εἰς μάτην.

Ματαιοπονος (ὁ, ἡ). ὁ πονῶν (κοπιάζων) ἐπὶ ματαίῳ.

Ματαιοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ματαιοπονέω.

Ματαιοπραγία (ἡ). = Ματαιοπονία.

Ματαιοπώγων, ωνος (ὁ). ὁ ἔχων εἰς μάτην πώγωνα (γενεία).

Μάταιος [μάτη], α ἢ ος, ον. Μωρὸς, κοῦφος, ἀστόχαστος, (Ἰταλ.) **vaillo** (ἐπὶ πραγμ.) ἀνωφελὴς, χωρὶς βάσιν, ἄχρηστος. (ὀθ.) = Ἀχρεῖος. (ἐν γέν.) χαμένος.

Ματαισπουδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ματαιοπονέω.

Ματαισπουδία (ἡ), = Κενοσπουδία, ματαιοπονία, [ἐκ τοῦ

Ματαισπουδος (ὁ, ἡ), = Κενόσπουδος.

Ματαιοσύνη (ἡ), = Ματαιότης.

Ματαιοσχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὰ μάταια.

Ματαιότεκνος (ὁ, ἡ), (γραμτ.) ὁ ἔχων ἢ γεννήσας τέκνα ἐπὶ ματαίῳ (χωρὶς ὄφελος).

Ματαιοτεχνία (ἡ). ματαία (ἀνωφελὴς) φιλοτεχνία. «Τῆς ἀμφὶ τὰ πέμματα ματαιοτεχνίας,» Κλμ., [ἐκ τοῦ

Ματαιοτέχνος (ὁ, ἡ). ὁ γωρίζων ἢ μετερχόμενος ματαίαν τέχνην.

Ματαιότης (ἡ), τὸ φρφ. οὐσ. τοῦ Μάταιος.

Ματαιουργός (ὁ, ἡ). ὁ ποιῶν (ἐργαζόμενος) τι εἰς μάτην, ματαιοπόνος.

†Ματαιφιλοτιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, -(ἐκ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μάτην φιλοτιμέομαι.

Ματαιοφρανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ματαιόφρων.

Ματαιοφροσύνη (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ματαιόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν μάταια, χαμένος, ἀνόητος.

Ματαιοφωνία (ἡ), = Κενοφωνία, [ἐκ τοῦ

Ματαιόφωνος (ὁ, ἡ), (γραμτ.). ὁ φωνάζων (ὁμιλῶν) ματαίως.

Ματαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ μάταιον, ματαιώνω. ‖ (σθ.) = Ματριάζω.

Ματαϊσμὸς (ὁ, [ματαΐζω]. πρᾶξις ἢ λόγος μάταιος, ἀχρειότης, ἀταξία. (ἰατρ.) ἕλκωσις.

Ματαίως, ἐπίρ. Εἰς μάτην, ἀνωφελῶς, χωρὶς σκοπὸν, χωρὶς νόημα.

Μάταν, Δ. ἀντὶ Μάτην.

Μάταξα, ης (ἡ), = Μέτοξα.

Ματάω-ῶ [μάτη], Μ. ήσω, Π. πράττω τι εἰς μάτην· κινοῦμαι ἀτάκτως (χωρὶς σκοπὸν)· ἀργοπορῶ, χάνω καιρὸν· (ὀθ. μέγεν.) ἀποτυγχάνω.

Ματευτὴς, οῦ (ὁ), Π. = Μαστευτὴς, [ἐκ τοῦ

Ματεύω, Μ. εύσω καὶ (σπν.)

Ματέω-ῶ [μάτος], Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Μαστεύω, ἀναζητῶ κτλ. «Ἐξ ἑτέρω δ' ἕτερον μάτης,» Θκρ.

Μάτη (ἡ), Π. [ἄτη], σφάλμα, πταῖσμα, μωρία. «Ἀλλ' εἰψ' ὁμοίως καὶ πατρὸς τοῦ σοῦ μάτας,» Αἰσχλ. (ὀθ.

Μάτην, ἐπίρ. = Ματαίως. παραλόγως, χωρὶς νόημα ἢ σκοπὸν, τοῦ κακοῦ. «Ὡς' ἦδη μάτην εἶναι τὸ μεμνῆσθαι,» Ἰσκρ. «Δέγοντες εἴτ' ἀληθὲς εἴτ' ἄρ' οὖν μάτην,» Σοφ.

Μάτηρ, ματρὸς (ἡ), Δ. ἀντὶ Μήτηρ.

Μάτης, Αἰολ. ἀντὶ Ματεῖς, β'. ἐν. πρα. τοῦ Ματέω.

Ματία καὶ Ματίη (ἡ), Π. Ἰων. = Μάτη, μωρία, ἀνοησία· λάθος, σφάλμα.

Ματίζω, Μ. ίσω, Π. = Ματεύω.

†Μάτιον (τὸ), εἶδ. μέτρου, (παρβλ.) Σάτιον.

†Μάτος [χαίομαι]. εος-ους (τὸ), γλσ. ἀντὶ Μάτευσις, ἔρευνα, ἀναζήτησις.

Ματρόξενος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Μητρόξενος.

Ματρύλη καὶ Ματρύλλη (ἡ), = Μαστροπὸς, πορνοβοσκὸς, μαυλίστρια, [ὀθ.

Ματρύλιον (λλων) καὶ Ματρυλλεῖον (τὸ), πορνεῖον, πορνοστάσιον.

Μάτρως, ωος (ὁ), Δ. ἀντὶ Μήτρως.

Ματρωσμὸς (ὁ), ὁ. ἀντὶ Μητρωσμὸς, -ωσιος.

†Ματταβέω-ῶ, Μ. ήσω, γλσ. ἀντὶ Ματοιάζω, [ἐκ τοῦ

†Μάτταβος (ὁ, ἡ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Μάταιος.

Ματτύα (ἡ). [μάττω], εἶδ. ζυμαρικοῦ μὲ κρέας ἀγρίων πτηνῶν καὶ μυρωδικὰ, (Γαλλ.) **pâté.** (ἐν γέν.) φαγεῖ' πιλοποιίκιλον ἢ νόστιμον, γλιγοῦδι. «Τὰ παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις ἐπαίκλια, ὃ σημαίνει τὰς ἐπιδειπνίδας, ματτύας φασὶ λέγεσθαι παρὰ τοῖς ἄλλοις,» Ἀθ. «Ἔστι δὲ καὶ τις ὄρνιθος ματτύης,» αὐτ. «Μακεδονικὸν δὲ τὸ βρῶμα εὕρημα, ᾧ ἐχρῶντο μεσοῦντος τοῦ πότου, ὄρνις καὶ τὰ ἐκ τοῦ ζωμοῦ αὐτοῦ λάγανα περιφερόμενα,» Πλάτ., [ὀθ.

Ματτυάζω, Μ. άσω. Τρώγω ματτύαν, εὖ ωχεῦμαι.

Ματτύη (ἡ) καὶ Ματτύης, ου (ὁ), = Ματτύα.

Ματτυολοιχὸς (ὁ), Κωμ. [ματτύα, λείχω]. λαίμαργος, κοιλιόδουλος.

Μάττω, Μ. μάξω, Ἀττ. ἀντὶ Μάσσω.

†Ματύλλη (ἡ), εἶδ. σάλτσας, = Ματτύη.

Μαυλία (ἡ), = Μαυλὶς.

†Μαυλίζω, Μ. ισω, = Μαστροπεύω, Προαγωγεύω, [ἐκ τοῦ

Μαυλὶς [μαυλίζω], ίδος (ἡ), = Μαστροπός. 2) Π. μαχαίρι, κοπίς.

Μαυλιστήριον (τὸ). καταγώγιον μαυλιστοῦ, πορνεῖον.

Μαυλιστὴς, οῦ (ὁ) ἢ Μαυλίστρια (ἡ), κοινολεκτ. ὁ Μαστροπός.

Μαυρόθριξ, στριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαύρας τρίχας.

Μαῦρος ἢ Μαῦρος, ᾱ, ον, Π. ἀντὶ Ἀμαυρὸς, (ὀθ.

Μαυρόφρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαῦρα ὀφρύδια, μαυροφρύδης.

Μαυρόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Ἀμαυρόω.

Μάχαιρα [μάχη], ας (ἡ). (κυρ.) τὸ κυρτὸν σπαθὶ, (κοιν.) μαχαίρα, (Τουρκ.) γαταγάνι (« Ὡς δὲ τοὺς ἐναντίους βλάπτειν, μάχαιραν μᾶλλον ἢ ξίφος ἐπαινοῦμεν· ἐφ' ὑψηλοῦ γὰρ ὄντι τῷ ἱππεῖ, κατιδοῦς μᾶλλον ἡ πληγὴ ἢ ξίφους ἀρκέσει,» Πλάτ. ἐπὶ τῶν Ὁμ.) = Παραξιφὶς (« Ἀτρείδης δὲ, ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν, ἣ οἱ παρ' ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄορτο, ἀμῶν ἐκ κεφαλέων τάμνε τρίχας,» Ἰλ. Γ.). (ἐνίοτε) ξυράφι. (ἐν γέν.) μαχαῖρι. (Π.) μάχη. «Διπλὴ (ἡ) «Ἀνομία —,» Πλάτ., Κρατ., τὸ ψαλίδι.

Μαχαιρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ-

Μαχαίριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ-

Μαχαιρὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Μάχαιρα, μαχαιρίσκη. ξυράφι. (πλθ.) ψαλίδι. «Ὅσοι τοὺς μὲν τεχνίτας αὐτῶν (τῶν κωφῶν) ξυρὸν καὶ μαχαιρίδας καὶ κατόπτρου ἔχοντας,» Δκ. «Μαχαιρὶς ὀξυβελὴς,» Ἰσκρ., τὸ νυστέρι.

†Μαχαιριωτὸς, ἡ, όν, = Μαχαιρωτός.

†Μαχαιροδότης, ου (ὁ), τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὁποῖον εἰς τὴν μέσην των τὸν μάχαιραν.

Μαχαιρομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολεμῶ μὲ μάχαιραν (μὲ τὸ γαταγάνι).

Μαχαιρομαχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρηγ.

Μαχαιροποιεῖον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ μαχαιροποιοῦ.

Μαγειροπωλεῖον (τό). = Μαγειροπωλεῖον.
Μαγειροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν μαγείρους (μαγείρια).
Μαγειροπωλικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ανήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μάγειρεύειν, πολεμικός.
Μαγειρικός, ή, όν. Κατὰ τοῦ ὑπ. ἡμαρτεῖ τις νὰ κάμῃ μάγην. «Βακχυλ. ἀργαλέον τε ξ ἄγριον, οὐδὲ μαχητόν, » Ὑπ. Μ.
Μάγιμος, η ή ος, ον. Ἱκανὸς (ἐπιτήδειος) διὰ μάχην, πολεμικός. » Ἡλικία μάγιμος, » Πλ. » Τῶν γεωργούντων ξ τῶν μαγίμων» Ξεν. » Καὶ ὁλκαστρίων μαγιμώτερος τὰ κάλλιστα ἐγγεγράφθαι, » Φλάγρ.
Μαγιμώδης, ες (ὁ, ἡ). = Μάγιμος.
Μαγίμως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον μάγιμον, ὡς μάγιμος.
†Μαγισμός (ὁ), νλγ. = Μαγειρικός.
Μαγλᾶς, ᾶδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Μάγλος, ασελγής, πορνικὴ » Καίτη —, » Νόν. ‖ (ὡμ.) πουτ.
Μαγλάω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μάγλος (ἀσελγής), κινοῦμαι ἀπὸ ἔρωτα ἀκολασίας.
†Μαγλεύω, Μ. εύσω, ίδ. σπν. ἀντὶ Μαγλάω.
Μάγλης (ὁ), = Μάγλος.
Μαγλικός, ή, όν. Μάγλου ἕξις, πορνικός.
Μάγλις, ίδος (ἡ), = Μαγλᾶς.
Μάγλος (ὁ, ἡ), [ἐκ Μύγλος]. ἀσελγής, ακόλαστος (κυρ. ἐπὶ γυναικός). (μτφ.) » Ἡμιτέλεσ —, » Αἰσχλ. ἡ ὕλεμα. οὖσα ἡ ῥώς.
Μαγλοσύνη (ἡ), ασέλγεια, ακολασία, (κυρ. θηλ. του
Μαγλοσυνος, η, ον, Π. ἀντὶ Μάγλος.
Μαγλοσύνη (ἡ), = Μαγλοσύνη.
Μαγίστο, Ἰων. ἀντὶ Μάγιστο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνε. τῆς εὐκτ. τοῦ
Μάγομαι, Μ. μαχήσομαι. ἢ μαχέσομαι· ἢ μαγοῦμαι (ὑπόρ. Ἐμαχεσάμην καὶ σπν. Ἐμαχεσθην, πρκ. Μεμάχημαι, καὶ σπν. Μεμάχεσμαι, καὶ τὸ θετ. Μαχητέον καὶ Μαχετέον). (μέ δοτ. ἢ πρόθετ. αἰτ.) Μάχην φυλάττω κατά τινος, κτυπιοῦμαι, καλαμῶ· (ἐν γέν.) ἐρίζω, φιλονεικῶ, ἐναντιοῦμαι, ἀντιφάσκω.
Μαγομένως, ἐπίρ. (μαχ.). Μὲ τρόπον ἀντιφάσκοντα.
Μάγος, εος (τό), Δ. ἀντὶ Μήγος.
Μάδᾳ [μάρπτω, ἥμαπεω], ἐπίρ. Π. (κυρ.) βαστικὰ, (ἁπλ.) χωρὶς σκέψιν, ἁπλῶς ὡς ἔτυχεν, (ἰδ.) ἀνωρελῶς, εἰς μάτην.
Μαῦρα (ἡ), Π. [μαῦρ, αὖρα], ἄνεμος ἀκατάστατος· ἀνεμοζερβύλλες. ‖ (ἐπιθετ.) » Μαῦραι στέφαι, » Λυκ., μεγάλα λύγια εἰς τὸν ἀέρα (χωρὶς βάσιν).
Μαῦρος, η, ον, Π. [μαῦ]. μάταιος, (ἰδ.
Μαυρίως, ἐπίρ. Ματαίως, χωρὶς σκοπόν, χωρὶς αἰτίαν, παραλόγως.
Μαυρολάκας [μαῦρ, λάσκω], α (ὁ), Δ. Π. = Μαῦρ λογος. (συγγ. τῷ Μαυρολάκας).
Μαυρολόγος (ὁ, ἡ), Π. [μαῦρ, λέγω]. ὁ ἁμιλῶν εἰς μάτην (χωρὶς νόημα).
Μαυρισκός (ὁ, ἡ), Π. [μαῦρ, τικτω]. = Ματαιότεκνος.
Μαυρόφωνος (ὁ, ἡ), Π. = Μαυρολόγος, Ματαιόφωνος.
Μαυρολάκας, α (ὁ), Δ. Π [μαῦρ, ὀλάω]. ὁ γαυγίζων (γαυγίζω, φλυαρῶν) εἰς μάτην.
Μαυρόλακτος, η, ον, Π. = Μαυρολάκας.
(Μαω), ἄχρ. θεμ. τοῦ Μαίομαι.
Με, ἐγκλ. ἀντὶ Ἐμέ, αἰτ. τοῦ Ἐγώ.
Μέγα, οὐδ. τοῦ Μέγας.
†Μεγαβαρής, ους (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ βαρὺς (βαρεὺς ἁρματωμένος).
Μεγαβρεμέτης, ου (ὁ), Π. = Μεγαλεβρεμέτης.
Μεγάδωρος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Μεγαλόδωρος.
Μεγαθαμβής, ους (ὁ, ἡ), Π. ὅλος ἔκθαμβος.
Μεγαθαρσής, ους (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ θαρραλέος, ἀνδρειότατος.
Μεγ. θος, εος (τό), Ἰων. ἀντὶ Μέγεθος.
Μεγάθυμος (ὁ, ἡ). μεγαλόψυχος, μεγαλόφρων· γενναιόκαρδος.
Μεγαθύνω, Μ. υνῶ, Ἰων. ἀντὶ Μεγεθύνω.
Μεγαίρω [μέγας], Μ ερῶ (ἀόρ. Ἐμέγηρα), Π. (μὲ δοτ. ἐκ γ'. καὶ αἰτ. ἡ γεν. ἑλλ. ἐκ δ'.). (κυρ.) θαυμάζω διὰ τὸ μέγεθός τινος πράγματος, (ἐπιμ.) φθονῶ, ζηλεύω. (συνεκδ.) ἐμπαιδίζω (στερῶ) τι ἀπὸ φθόνον· (μὲ αἰτ. ἐκ γ'.) βλάπτω νω. » Ἐχθοδοποῖσιν ὄμμασι Τελαμὼν ἐμεγήρεν ὀπωπάς, » Ἀπλλν. » Ἀλλ' ὅτι μαχητῆρος ἐῶτε μεγαίρω ἔρδειν ἔργα βίαια νῶν δ' ἄλλῳ δήμῳ νεμεσίζομαι, » Ὁδ. Β. » Ἀνήρ, ὃν οὐδὲ κεν αὐτὸς ἀτὴν φιτῶος αἰν φορμίσγγι παρὸ τριπόδεσσι μεγαίροι, » Θαρ., μέμφοιτο.
Μεγαχήτης, ες (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλα κήτη ἢ μέγα κῦμα (κυ. λοιπὰ), (ἐν γέν.) μέγας. » Πόντος (» ἀελλάων, —, » Ὁδ. Γ., Ἰλ. Φ.
Μεγακλείς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μέγα κλέος (μεγάλην δόξαν).
Μεγακλέπτω, ουν. (ὁ), Π. μέγας κλέπτης.
Μεγακρατής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Μεγαλοκρατής.
Μεγακρότας (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μέγαν κρότον, περίφημος, παλύκροτος.
Μεγακυκλής, ές (ὁ, ἡ), Π. [μέγα, κύκλος]. ἐνδυδότατος.
Μεγάκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων μεγάλους κύκλους, κυκλοφερῶν εἰς μακρὰ διαστήματα » Ὀλυμπιάς-, » Τζ.
Μεγάλα, πλθ. οὐδ. τοῦ Μέγας.
Μεγαλαφίκητικός, ή, όν. καὶ
Μεγαλάφικος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων μεγάλας ἀδικίας.
Μεγάλβολος (ὁ, ἡ). ὁ καταρθώσας μεγάλους ἄθλους (μεγάλας ἀνδραγαθίας).
Μεγαλαλκής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην ἀλκήν (ἰσχύν), πολλὰ ἰσχυρός.
Μεγαλάμφωδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλας ἀμφῴδους, μέγας, εὐρύχωρος.
Μεγαλανορία (ἡ), Δ. ἀντὶ Μεγαληνορία, [ἐκ τοῦ
Μεγαλάνωρ, Δ. ἀντὶ Μεγαλήνωρ.
Μεγαλάρτια (τά), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος (καθ' ἣν ἐπρόσφεραν μεγάλους ἄρτους).
†Μεγαλάρχης, ου (ὁ), ἐξουσιαστὴς μεγάλης ἀρχῆς (μεγάλου κράτους), (συγγ. τῷ Μεγαλαυχής).
Μεγαλαυχέω-ῶ, καὶ (μσ. ὁ καὶ εὐχριζόμ.) έομαι-ούμαι, Μ. ήσω. -ομαι. διαχύμα., ὑπερηφανεύομαι, κομπάζω.
Μεγαλαύχημα (τό). τὸ ἀντικείμενον τῆς μεγαλαυχήσεως.
Μεγαλαυχής, έος (ὁ, ἡ). = Μεγάλαυχος.
Μεγαλαύχησις, εως (ἡ), τὸ μεγαλαυχεῖν, κομπασμός, μεγαλαυχία.
Μεγαλαυχητέον, θετ. τοῦ Μεγαλαυχέω.
Μεγαλαύχητος (ὁ, ἡ), = Μεγάλαυχος.
Μεγαλαυχία (ἡ), τὸ νὰ ἦνε τις-
Μεγάλαυχος (ὁ, ἡ), [μ. αὐχέω]. καυχησιάρης, ὑπερήφανος. » Τὸ μεγαλαυχον, » Ξεν., ἀντὶ Ἡ μεγαλαυχία.
Μεγαλαύχως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον (Μὲ ὕφος) μεγάλαυχον.
Μεγαλεῖος, α, ον. Μεγαλοπρεπής. » Ἐκοσμησε τὰς γνωμας ἔτι μεγαλειοτέροις ῥήμασι, » Ξεν. ‖ (ὡς οὐσ.) «Οὐκ οἶδ' ὅτι οὗτος μεγαλείων ἐστι διαπεπραγμένος, » Σδ. » Λαλούντων αὐτῶν τὰ μεγαλεῖα τοῦ θεοῦ. » Γρφ., τὰ θαύματα, τὰ μεγαλουργήματα. ‖ » Μεγαλεῖον, » Ἀθ., Πλ., εἶδος πολυτίμου μύρου (εἴτε διὰ τὸ μεγαλοδάπανον τῆς κατασκευῆς του, εἴτε ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐφευρετοῦ Μεγάλου τοῦ Σικελιώτου, ὅθεν γράφεται [καὶ βέλτιον ἴσως] καὶ Μεγάλιον ἢ Μεγάλλιον). » Τὸ μεγαλεῖον, » ἀντὶ Ἡ-
Μεγαλειότης (ἡ). μεγαλοπρέπεια.
Μεγαλείωμα (τό), Γρφ. ἀντὶ Μεγαλειότης.
Μεγαλείως, ἐπ. ρ. Μεγαλοπρεπῶς, μεγάλως. » Μεγ. ἐχάρησαν, » Πλθ. » Μεγαλειοτέρως (» Μεγαλειότερόν) σου τις ἂν ποτε γήμαι ε; » Ξεν.
†Μεγαλεμπορος (ὁ, ἡ), μέγας ἔμπορος (πρωτεμπορευτής).
Μεγαλεπίβολος (ἀντὶ) Μεγαλεπίβολος (ὁ, ἡ), ὁ ἐπιχειρῶν καὶ κατορθώνων μεγάλα πράγματα.
Μεγαλευκτος (ὁ, ἡ), = Πολύευκτος.
Μεγάλη, θηλ. τοῦ Μέγας.

Μεγαληγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μεγάλα λόγια ἢ μὲ μεγάλως (ἐμφατικὰς, μεγαλοπρεπεῖς) λέξεις· κομψεύομαι. (μτβδτ.) μεγαλορρημοσύνη τι δτκ τῶν λόγων μου.

Μεγαληγορία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μεγαλορρημοσύνη.

Μεγαληγόρος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μεγάλα λόγια ἢ ἐκφραζόμενος μὲ ἐμφατικὰς (μεγαλοπρεπεῖς) λέξεις.

Μεγαληγόρως, ἐπρ. Μὲ μεγαληγορίαν.

Μεγαληνορία (ἡ), Π. μεγαλοφροσύνη, μεγαλοψυχία· ὑπερηφάνεια, [ἐκ τοῦ

Μεγαλήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [μ. ἀνήρ], ἀνδρεῖος, μεγαλόφρων· ἀγέρωχος, ὑπερήφανος. 2) (ἐνεργ.) ὁ μεγαλύνων (ὑψῶν) τὸ φρόνημα τοῦ ἀνθρώπου, ἐμπνέων μεγαλορροσύνην. ■ Πλούτος —, ■ Πίνδ., [σωχ. τῷ-

Μεγαλήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [μ. ἦτορ], ἀνδρεῖος, μεγαλόκαρδος.

Μεγαλήφατος (ὁ, ἡ), Π. [μ. φημί], = Μεγαληγορος, ἐμφατικὸς.

Μεγαλίζω, Μ. ίσω, = Μεγαλύνω ‖. (παθ. ἢ μσ.) μεγαλοποιῶ ἑαυτὸν, ὑπερηφανεύομαι, (νεοτ.) μεγαλοπιάνομαι. ■ Μαρίη μεγαλίζεται, ἄλλα μετέλθοις κείνης, πάντα Δίκη, κόμπον ἀγηνορίης, ■ Ἐπιγρ.

Μεγάλιζος, ὁ, ἡ, Π. [μ. λίσσομαι], κολλὰ παρακλητικὸς, (οὕτω διώρθ. ὁ Ἐρμαννὸ ■ Δήνει μεγίστῳ, ■ τοῦ Αἰσχύλ., ὃν μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν καὶ χωρὶς ἀνάγκης, νομίζω, ἀφ' οὗ εἰς τὸν πρὸ αὐτοῦ στίχον εἶνε, ■ Ὑψιγέννητος κλάδος, ■).

Μεγαλιστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ἵστωρ (εἰδήμων, ἔμπειρος) μεγάλων πραγμάτων, πολύπειρος.

Μεγάλλιον (τὸ), ἴδε Μεγαλεῖος.

Μεγαλοβόας, ου (ὁ), Π. ὁ μεγάλα βοῶν, μεγαλόφωνος.

†Μεγαλόβουλος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Δίπωμήτης.

Μεγαλοβραχίων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλον βραχίονα, κραταιὸς, μεγασθενής.

Μεγαλοβρεμέτης καὶ

Μεγαλοβρόμος, ου (ὁ, ἡ), Π. [μ. βρέμω], ὁ βοῶν δυνατὰ (κάμνων μέγαν κρότον).

Μεγαλοβρυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βρυχώμενος ἢ μυκώμενος (μουγγρίζων) δυνατά.

†Μεγαλοβωλος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἐριβῶλαξ.

†Μεγαλογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην γαστέρα (κοιλίαν).

Μεγαλογενὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ μεγάλου γένους.

Μεγαλογαία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις σῶμά τι πολλὰ ὀγκώδες, μεγάλης βαρύτητος.

Μεγαλογνωμέω (ἀντὶ Μεγαλογνωμονέω) -ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω μεγάλα (εὐγενῆ) φρονήματα, εἶμαι μεγαλογνώμων.

Μεγαλογνωμόνως, ἐπίρ. Μεγαλοφρόνως.

Μεγαλόγνωμος (ὁ, ἡ), = Μεγαλογνώμων.

Μεγαλογνωμοσύνη (ἡ), = Μεγαλοφροσύνη, [ἐκ τοῦ

Μεγαλογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), = Μεγαλόφρων· Μεγαλόνους· Μεγαλοψυχος.

†Μεγαλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω μεγάλα ἢ μὲ μεγάλα γράμματα· γράφω συλλαβήν τινα μεῖζω ἀπὸ ὅ,τι ἀνήκει.

Μεγαλογραφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., 2') (διαιτ.) ζωγραφία μεγάλης (ἐκτεταμένης) ἱστορικῆς ὑποθέσεως.

Μεγαλοδαίμων, ονος (ὁ, ἡ). μέγας θεός.

Μεγαλοδάπανος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ἢ ἀπαιτῶν μεγάλας δαπάνας, πολυέξοδος.

Μεγαλόδενδρος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συνισταμένος ἀπὸ) μεγάλα δένδρα.

Μεγαλοδοξία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις-

Μεγαλόδοξος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -δόξως. Ὁ ἔχων ἢ προξενῶν μεγάλην δόξαν, πολλὴ ἔνδοξος.

Μεγαλοδουλος (ὁ, ἡ). μεγάλος (ἐπίσημος) δοῦλος.

Μεγαλόδουπος (ὁ, ἡ), εὐτελὴς παράφρασις τοῦ Βαρύγδουπος.

Μεγαλόδους, όδοντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλους ὀδόντας.

‡Μεγαλοδυναμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μεγα δύναμαι, εἶμαι-

†Μεγαλοδύναμος (ὁ, ἡ), (νλγ.) ὁ ἔχων μεγάλην ἰσχὺν (δύναμιν).

Μεγαλοδωρεὰ (ἡ). μεγάλη (πλουσιοπάροχος) δωρεά.

Μεγαλοδωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χαρίζω μεγάλα δῶρα, εἶμαι μεγαλόδωρος.

Μεγαλοδωρία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις-

Μεγαλόδωρος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -δώρως. Ὁ χαρίζων μεγάλα (πλούσια, μεγαλοπρεπῆ) δῶρα, ἐλευθέριος, πλουσιοπάροχος.

Μεγαλοεργὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Μεγαλουργὸς.

Μεγαλοεργία (ἡ), = Μεγαλουργία.

†Μεγαλόζηλος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἀγάζηλος.

†Μεγαλόηχος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἐριβρόμος.

†Μεγαλόθριξ, ὁτρ. χος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλας καὶ χονδρὰς τρίχας.

Μεγαλοθρασ-σος (ὁ, ἡ), = Μεγαλόηχος.

Μεγαλόθυμος (ὁ, ἡ), = Βαρύθυμος ἢ Θυμοειδής. ■ Πόθεν ἅμα πρᾶον καὶ μεγαλόθυμον ἦθος εὑρίσκομεν; ■ Πλάτ.

Μεγάλοιτος (ὁ, ἡ), Π. [μ. οἶτος], πολλὰ δυσευχής.

Μεγαλοκαμπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην καμπήν. ■ Ἅλμα τριπλοῦν—, ■ Ὀρτεθ

Μεγαλόκαρπος (ὁ, ἡ), ὁ κάμνων μεγάλης καρπούς.

Μεγαλόκαυλος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μεγάλον καυλόν.

Μεγαλόκερως, ωτος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μεγάλα κέρατα.

Μεγαλοκευθὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [μ. κεύθω], ὁ περιέχων μεγάλην ἔκτασιν, εὐρύχωρος. ■ Θάλαμος —, ■ Πίνδ.

Μεγαλοκεφαλος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μεγάλην κεφαλήν.

Μεγαλοκήρυξ, υκος (ὁ), κῆρυξ μεγαλόφωνος (Ν. κ. Χων.).

Μεγαλοκίνδυνος (ὁ, ἡ), τολμηρὸς πρὸς τὰς μεγάλας καὶ μὲ μεγάλους κινδύνους συνωδευμένας ἐπιχειρήσεις.

Μεγαλοκλώνους (ὁ, ἡ), ὁ κάμνων μέγαν κλόνον (θόρυβον). ■ Σάλπιγξ —, ■ Ἅλμ.

†Μεγαλοκμὴς, ῆτος (ὁ, ἡ), ὁ λίαν κατακοπιάζων, πολλὰ ἐπίπονος.

Μεγαλοκοίλιος (ὁ, ἡ), = Μεγαλογάστωρ.

Μεγαλοκοίπος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μεγάλον κόπον.

Μεγαλόκορος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς μὲ μεγάλας κόρας. ■ Οἱ μελανόφθαλμοι φύσει μεγαλόκωφοι, ■ Ἀριστ.

Μεγαλοκόρυφος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μεγάλας κορυφάς.

†Μεγαλόκοτος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ζάκοτος.

†Μεγαλοκότως, ἐπίρ. = Βαρυθύμως.

†Μεγαλοκράκτας (ὁ, ἡ), ὁ κράζων δυνατά.

Μεγαλοκρατὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μέγα κράτος (μεγάλην ἰσχύν).

‡Μεγαλοκράτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ προηγ.

Μεγαλοκύμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μεγάλα κύματα.

Μεγαλοκωλος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων μεγάλα κῶλα (μέλη σώματος ἢ περιόδους λόγου).

†Μεγαλόλαλος (ὁ, ἡ), γλω. = Μεγαλορρήμων.

†Μεγαλομανὴς, ἐος (ὁ, ἡ), κυριευμένος ἀπὸ μεγάλην μανίαν, θεότρελλος.

Μεγαλομάρτυς, υρος (ὁ, ἡ), (ἐκκλησ.) μέγας (ἔνδοξος, ἐπίσημος) μάρτυς τοῦ Χριστοῦ.

Μεγαλόμαστος (ὁ, ἡ), ἡ ἔχουσα μεγάλους μαστούς.

Μεγαλομάτηρ, μητρὸς (ἡ), Δ. ἀντὶ Μεγαλομήτηρ.

Μεγαλομέρεια (ἡ), ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ μεγαλομερεῖς (ἐν γέν.) μέγεθος.

Μεγαλομερὴς, ἐος (ὁ, ἡ) ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) μεγάλα μέρη (υρ-α) (ἐν γέν.) μέγας· μεγαλοπρεπής, (ὀδ.

Μεγαλομερῶς, ἐπίρ. Μεγαλοπρεπῶς.

‡Μεγαλομερία (ἡ), = Μεγαλομέρεια.

Μεγαλομέτωπος (ὁ, ἡ), = Εὐρυμέτωπος.

Μεγαλομήτηρ, μητρὸς (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς, (Γαλλ.) grand' mère.

Μεγαλόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. [μ. μῆτις], μεγαλόφρων, μεγαλόβουλος.

Μεγαλόμικρος (ὁ, ἡ), ἐναντίῳ μέγας καὶ μικρὸς, (δηλ.) κατὰ τὶ μὲν μέγας, κατὰ τὶ δὲ μικρὸς, (κατὰ τὸν Οὐολταῖρον) μεγαλομέγας.

Μεγαλομισθος (ὁ, ἡ), ὁ λαμβάνων (πληρωνόμενος) μεγάλον μισθὸν, κοστίζων πολὺ (ἀκριβά).

Μεγαλόμματος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μεγάλα ὄμματα.

Μεγαλομοιρία (ἡ), = Μεγαλοδωρία, (συγχ. [κοιλίαν εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ] Μεγαλομερεία), μεγαλοκρέπεια.

†Μεγαλομυκήτης, ου (ὁ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἐυμυκας.

Μεγαλονικος (ὁ, ἡ) ὁ κατορθώσας μεγάλας νίκας, μέγας νικητής.

Μεγαλόνοια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Μεγαλόνους-ους (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μέγαν (ἐξοχον) νοῦν, μεγαλοφυὴς. 2) = Μεγαλόφρων.

Μεγαλοπάθεια (ἡ), ὑπομονὴ, μακροθυμία.

Μεγαλόπειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλας πείρας (μεγάλους βράχους).

Μεγαλόπλευρος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μεγάλας πλευράς, (γραμ. ἐξήγ. τοῦ) Βαθύπλευρος.

Μεγαλοπληθὴς, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπ.) πλήθος, = Πολυπληθής.

†Μεγαλοπλουτος, γραμ. ἀντὶ-

Μεγαλόπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλα πλούτη, πολλὰ πλούσιος (Κωμ.) πολλὰ παχύς. « Θύννων ὑπογάστρια —, » (Εὐδ. παρ' Ἀθ.

Μεγαλόπνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ μεγάλα (δυνατὰ) πνέων.

†**Μεγαλοποιέω-ῶ**, Μ. ήσω, γλσ. = Μεγαλύνω.

Μεγαλοπόλεμος (ὁ, ἡ). μέγας (περίφημος) εἰς τὸν πόλεμον ἢ διὰ τοὺς πολέμους του.

Μεγαλόπολις, εως (ἡ). μεγάλη (περίφημος ἢ πολυάνθρωπος) πόλις.

†**Μεγαλοπολίτης**, ου (ὁ). πολίτης μεγάλης πόλεως (μεγαλοπόλεως).

Μεγαλοπόνηρος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων μεγάλας πονηρίας (μεγάλα κακουργήματα). « Γίνονται γὰρ οἱ μὲν ὑβρισταὶ καὶ μεγαλοπόνηροι, οἱ δὲ κακοῦργοι καὶ μικροπόνηροι λίαν. » Ἀρετ.

Μεγαλόπονος (ὁ, ἡ). ὁ διεξαγόμενος ἢ κατορθούμενος διὰ μεγάλων πόνων (κόπων). « Βίος—, » Κ. Μανασσ.

†**Μεγαλόπορνος** (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἱπκόπορνος.

Μεγαλόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλους πόδας.

Μεγαλοπραγία (ἡ), = Μεγαλουργία.

Μεγαλοπραγμοσύνη (ἡ), τὸ νὰ ζῇ τις =

Μεγαλοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων ἢ ἐπιχειριζόμενος ἢ σχεδιάζων μεγάλα πράγματα.

Μεγαλοπρέπεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ μεγαλοπρεποῦς, λαμπρότης, μεγαλοζωΐα κτλ.

†**Μεγαλοπρεπεύομαι**, Μ. εύσομαι, (νλγ.) ψερόμαι ὡς μεγαλοπρεπής, (καιν.) μεγαλοπιάνομαι, καμαρώνω.

Μεγαλοπρεπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) ἢ ζῶν (φερόμενος) μὲ τρόπον ἁρμόζοντα εἰς μέγαν ἄνθρ., λαμπρός, πολυτελής· (ἰδιωτ. ἐπὶ ἀνθρ.) ἐλευθέριος, μεγαλόδωρος κτλ.

Μεγαλοπρεπῶς, ἐπίρ. Μὲ μεγαλοπρέπειαν, λαμπρῶς, πολυτελῶς κτλ.

ζΜεγαλοπτέρυγας καί

Μεγαλοπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλας πτέρυγας.

Μεγαλόπτολις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Μεγαλόπολις.

Μεγαλόπτωχος (ὁ, ἡ). μέγας (ἐπίσημος) πτωχός.

Μεγαλόπυλος (ὁ, ἡ), γραμ. ἐξήγ. τοῦ Τηλέπυλος.

Μεγαλοπύρηνος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων μεγάλον πυρῆνα (χουρμπᾶ κουκκιᾶτσι).

Μεγαλοπώγων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (τρέφων) μέγαν πώγωνα.

Μεγαλορέκτης, ου (ὁ). ὁ μεγάλων ὀρεγόμενος, πλεονέκτης ἢ φιλόδοξος, (σχ. τῷ Μεγαλορρέκτης).

Μεγαλόρραξ, αγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλας ῥᾶγας (ῥώγας).

Μεγαλορρέκτης [μ. ῥέζω], ου (ὁ), (νλγ.) μεγαλουργός.

Μεγαλορρημονέω-ῶ, Μ. ήσω 'Ομιλῶ μεγάλα λόγια (ῥήματα).

ζΜεγαλορρημοσύνη (ἡ), = Μεγαλορρημοσύνη.

Μεγαλορρημόνως, ἐπίρ. Μὲ μεγαλορρημοσύνην.

Μεγαλορρημοσύνη (ἡ). μεγάλα λόγια, μεγαλαυχία ἢ· 3) ἐμφαντικὴ (μεγαλοπρεπὴς) ἔκφρασις, μεγαληγορία. « Τῆς Θουκυδίδου μεγαλορρημοσύνης, » Φώτ., ἐκ τοῦ

Μεγαλορρήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μεγάλα λόγια, ἀλαζών, μεγαλαύχης.

Μεγαλόρριζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κάμνων) μεγάλας ῥίζας.

Μεγαλόρρινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην ῥῖνα (μύτην). 2) ὁ ἔχων χυνόρρινον (ὄρμα).

ζΜεγαλόσαρκος (ὁ, ἡ), Γρφ. = Πολύσαρκος.

Μεγαλοσθενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγα σθένος (μεγάλην σωματ. ἰσχύν).

Μεγαλοσμάραγος (ὁ, ἡ), = Ἐρισμάραγος.

Μεγαλοσοφιστής, οῦ (ὁ). μέγας σοφιστής, περίφημος φιλόλογος.

Μεγαλόσπλαγχνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλα (πολλὰ ἀνεπτυγμένα, χρησιμεύοντα) σπλάγχνα ἢ μέγα σπλάγχνον (καρδίαν) ἢ συντελῶν εἰς τὸ νὰ κάμνῃ μεγάλα (νὰ πρήσκῃ) τὰ σπλάγχνα. « Οἶνος γλυκὺς μεγαλόσπλαγχνος σπληνὸς ᾗ ἥπατος, » Ἱππκρ. 2) (τρπ.) = Μεγαλόψυχος.

Μεγαλοστάφυλος (ὁ, ἡ), γραμ. ἐξήγ. τοῦ Ἐριστάφυλος.

Μεγαλόσταχυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κάμνων) μεγάλα στάχυα.

ζΜεγαλοστένακτος (ὁ, ἡ), = Μεγαλόστονος.

Μεγαλόστερνος (ὁ, ἡ), = Εὐρύστερνος.

Μεγαλοστομία (ἡ), = Μεγαλορρημοσύνη.

Μεγαλόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλον στόμα.

Μεγαλόστονος (ὁ, ἡ), = Βαρύστονος.

†**Μεγαλοσύνη** (ἡ), (νλγ.). μεγεθος, μεγαλεῖον, μεγαλειότης.

ζΜεγαλοσφάραγος (ὁ, ἡ), Ο. = Μεγαλοσμάραγος.

Μεγαλόσφυκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγαν (δυνατὰ κτυπῶντα) σφυγμόν.

Μεγαλόσχημος καί

Μεγαλοσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). μέγας τὸ σχῆμα, μεγαλοπρεπής, (ἐν γέν.) μέγας.

Μεγαλοσωματος καί

Μεγαλοσωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγα σῶμα, σωματώδης.

Μεγαλότεχνος (ὁ, ἡ). μέγας τὴν τέχνην, μέγας (μεγαλουργὸς) τεχνίτης. « Τὸ μεγαλότεχνον, » Δ. Ἀλ., μέγεθος (ὕψος, λαμπρότης) τέχνης.

Μεγαλότης (ἡ), = Μέγεθος, Μεγαλειότης

Μεγαλότιμος (ὁ, ἡ). μεγάλης τιμῆς ἄξιος ἢ μέτοχος, πολλὰ ἔντιμος ἢ πολύτιμος.

Μεγαλοτίμως, ἐπίρ. Μὲ μεγάλας τιμάς, πολλὰ ἐντίμως.

Μεγαλότολμος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -τολμως. Ὁ ἔχων μεγάλην τόλμην, πολλὰ τολμηρός.

Μεγαλότοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (μεταχειριζόμενος) μέγα τόξον.

Μεγαλοτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δυνατὸν τράχηλον, (Ψλ. ἐξήγ. τοῦ Ἐριαυχὴν).

Μεγαλουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω μεγάλα ἔργα.

Μεγαλούργημα (τὸ). μεγαλουργίας ἀποτέλεσμα, ἔργον μεγαλουργοῦ.

Μεγαλουργὴς, έος (ὁ, ἡ), = Μεγαλουργός.

Μεγαλουργία (ἡ). μέγεθος ἔργου ἢ, μέγα ἔργον, μεγάλη ἐπιχείρησις.

Μεγαλουργικός, ἡ, όν. Μεγαλουργοῦ ἢ μεγαλουργίας ἴδιος.

Μεγαλουργός (ὁ, ἡ). ὁ κατορθώνων ἢ ἐπιχειριζόμενος μεγάλα ἔργα. « Τὸ μεγαλουργόν, αὐτὸ Ἡ μεγαλουργία.

Μεγαλουργῶς, ἐπίρ. Μετὰ μεγαλουργίας.

†**Μεγαλοφανὴς**, έος (ὁ, ἡ), (γραμ.). ὁ φαινόμενος μέγας, μεγαλοπρεπής.

†**Μεγαλοφεγγὴς**, έος (ὁ, ἡ), (γραμ.). ὁ ἐκπέμπων μέγα φέγγος, πολλὰ φωτεινός.

Μεγαλόφθαλμος (ὁ, ἡ). = Μεγαλόμματος. « Οἱ μεγαλόφθαλμοι νωθροί, » Φυσιογν.

Μεγαλόφιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλους (ἰσχυροὺς) φίλους.

Μεγαλόφλεβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλας (χονδρὰς) φλέβας.

Μεγαλόφορτος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ χωρῶν μέγα φορτίον, εὐρύχωρος.

Μεγαλοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ μόνην ἡ πρόθετ.) Φρονῶ μεγάλα, ὑψηλοφρονῶ, ὑπερηφανεύομαι. (χ. κτ.) ἔχω μέγα (γενναῖον) φρόνημα, εἶμαι μεγαλόφρων.

Μεγαλοφρόνως, ἐπίρ. Μὲ μεγαλοφροσύνην.

Μεγαλοφροσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ μεγαλόφρονος, μέγεθος φρονήματος, γενναιοφροσύνη· ὑψηλοφροσύνη.

Μεγαλόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγα (γενναῖον ἢ ἀγέρωχον) φρόνημα, γενναιόφρων ἢ ὑπερήφανος. « Τὸ μεγαλόφρον, » Ξεν., ἀντὶ Ἡ μεγαλοφροσύνη.

Μεγαλοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). μεγάλου νοὸς (μεγάλων φρονημάτων) ἄνθρωπος.

Μεγαλοφυΐα (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἰδιότης) τοῦ μεγαλοφυοῦς.

Μεγαλόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλα φύλλα.

Μεγαλοφυῶς, ἐπίρ. Μὲ μεγαλοφυΐαν.

Μεγαλοφωνία (ἡ), τὸ νὰ ζῇ τις =

Μεγαλόφωνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φώνως. Ὁ ἔχων μεγάλην (δυνατὴν) φωνήν.

Μεγαλοχάσμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μέγα χάσμα (στόμα).

†**Μεγαλοῦφος** (ὁ, ἡ), (σχλ.). ὁ κάμνων μεγάλην ψῦφον (χύτον).

Μεγαλοψυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μεγαλόψυχος, δείχνω μεγαλοψυχίαν.

Μεγαλοψυχία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις =

Μεγαλόψυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην ψυχὴν (γενναῖον φρόνημα), γενναιόκαρδος.

Μεγαλοψύχως, ἐπίρ. Μὲ μεγαλοψυχίαν.

Μεγαλύνω, Μ. υνῶ. Μεγαλόνω, αὐξάνω (Θκ. Ε', 98,· μεγαλοποιῶ· ἐκθειάζω, ἐγκωμιάζω· (μσ.) σεμνύνομαι, καμαρώνω, ὑπερηφανεύομαι.

†**Μεγαλώδυνος** (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἐρεώδυνος.

Μεγαλώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ πράξας μέγα ὄνομα, ὁ ἐπαινούμενος (ἢ παρανομαζόμενος ἀπὸ τοῦ) Μέγας.

Μεγαλωπὸς [μ. ὠψ], ῶπος, ή, όν, Π. ἀντὶ Μεγαλόφθαλμος.

Μεγάλως, ἐπίρ. Πολλά, κατὰ πολλὰ,

• Τοὺς μεγάλους μεγάλως λέγουσι, • Πλάτ. • Μεγάλως ἡλιτες ἀθανάτους, • Θγν. (ἴδε Μέγας).

Μεγαλωστί, ἐπίρ. Ὡς μέγας· εἰς μεγάλην ἔκτασιν· μεγαλοπρεπῶς, • Γανυμήδεα αὐτὸν μεγαλωστί, • Ἡρ. • Μεγαλωστὶ προσέπταισε, • αὐτ.

†Μεγαλωσύνη (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Μεγαλοσύνη.

Μεγαλωφελὴς, ές (ὁ, ἡ). μεγάλης ὠφελείας πρόξενος, πολλὰ ἐπωφελής.

†Μεγάμυκος (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐρίμυκος.

Μεγάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. = Μεγαλήνωρ.

;Μεγαπενθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἢ αἴτιος μεγάλου πένθους.

Μεγαρίζω, Μ. ἰων. Κατασκευάζω εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Θεσμοφορίων μέγαρον (ἴδε τὴν λέξ.). 2) μιμοῦμαι τοὺς Μεγαρεῖς, εἶμαι μὲ τὸ μέρος των.

Μεγαρόθεν, ἐπίρ. (Τοπ.). Ἀπὸ τὰ Μέγαρα.

Μεγαρεῖ, ἐπίρ. (Τοπ.). Εἰς τὰ Μέγαρα.

Μέγαρον (τὸ), [Ἑβρ.]. (ἐν γέν.) ὑπόγειον εἴκασμα (κυρ. πρὸς λατρείαν θεοῦ)· (ἰδιαιτ.) τὸ εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Θεσμοφορίων κατασκευαζόμενον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐρρίπτον γαρίδια, • Χθονίοις καὶ ἡρωσιν ἐσχάρας, ὑποχθονίοις δὲ βόθρους καὶ μέγαρα ἱδρύσαντο, • Πορφ. • Δρῶσιν (τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρῃ) ἄλλα τε ὁπόσα καθέστηκε σφίσι, καὶ ἐς τὰ μέγαρα κυλιόμενα ἀφιᾶσιν ὗς τῶν νεογνῶν, • Παυσ. 2) (κατ' ἔκτ.) ἡ μεγαλητέρα κάμαρα τοῦ ὑπαιτίου, τό (Ἰταλ.) salone· (ὈΔ.) τὸ καθολικὸν (τὸ καθαυτὸ) τοῦ ναοῦ, (ἄλλ.) ἀνάκτορον. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) εἶχος μέγας (ὑψηλὸς ἢ μὲ πολλὰς κάμαρας), παλάτι, πύργος. • Εὖ διεθείωσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν, • Ὀδ. Σ. • Εἰς τὸ μέγαρον, ἔνθα δήπου τῷ ξεραφάντῃ μόνῳ παρελθεῖν θεμιτὸν ἦν, • Σδ. • Ἐν τῷ ἱρῷ τῆς Ἀθηναίης ἀγχοτάτω τοῦ μεγάρου, • Ἡρ. 3) (ἐν Ἐπιγρ.) ἀντὶ Σταῦλος.

†Μέγαρσις, εως (ἡ), τὸ σύσ. τοῦ Μεγαίρω, φθόνος, βάσκαμμα.

†Μεγαρτὸς, ἡ, όν. Φθόνου ἄξιος, ζηλωτός, ἐπιφθονος, (εὔχρ. μόνον τὸ σύνθ. Ἀμέγαρτος).

Μέγας [Ζενδ. ῆ Χαλδ. συγγ. τῷ Μάγος καὶ Μείω], μεγάλη, μέγα (ἡ αἰτ. Μέγαν, τὰ δὲ λοιπὰ ὁμαλῶς ἀπὸ τοῦ ἀγρ. Μεγάλος, ον. Ἡ κλητ. Μεγάλε εὑρηται ἅπαξ μόνον εἰς τὸν Αἰσχλ. Τὸ παρθ. Μείζων, Μέγιστος). (ἐπὶ ἀνθρ.) Μεγάλος (ἐπὶ ὁποιουδήποτε μεγέθους, δηλ. Α', κατὰ τὴν ἡλικίαν) • Ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα· νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμί, • Ὀδ. Β. (Β', κατὰ τὸ ἀνάστημα), ὑψηλός, • Ὅς τε μέγας τε, • Ὅμ. • Μεγάθει μέγας, • Ἡρ. • Γυνὴ καλή τε μεγάλη τε, • Ὀδ. Υ. (Γ', μεταφορ. κατὰ τὴν ἠθικ. ἢ κοινωνικ. δύναμιν, δηλ.) ἰσχυρὸς, σημαντικὸς, ἔνδοξος κτλ. • Οὕτω δ' ἔσχυσέ τε καὶ μέγας ἦν τότε καὶ πολύς, • Ἀρρφ. (παρβλ. Δυνατός). • Ζεῦ μέγιστε, • Ὅμ. • Σικυροὶ μεγάλων χωρὶς σφαλερὸν πύργου βῶμα πέλονται, • Σοφ. 2) (ἐπὶ κραγμ. Α', κατὰ τὸ μῆκος, δηλ.) ἐκτεταμένος, κλαυσὺς, εὐρύχωρος. • Μέγας οὐρανὸς, • Ὅμ. • Μέγας αἰγιαλὸς, • αὐτ. • Μέγα λαῖτμα θαλάσσης, • αὐτ. • Σπλὴν μέγας, • Γαλ., ὁ ἐξωγκωμένος. • Μεγάλη πόλις, • Πλ. • Μεγάλη τάφρος, • Ὅμ. (Β', τρπ.) πολὺς, ὑπερβολικὸς· σφοδρὸς· φοβερὸς· ἔξοχος. (ἐπὶ φωνῆς) δυνατὸς κτλ. • Μέγα πένθος, • Ἰλ. Α. • Μέγας ζέφυρος, • Ὅμ. • Πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει, • Σαπ. • Μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι, • Ἰλ. Δ. • Δόγον ἀφῆκα μέγαν, • Πλ. (ᾧ ἄλλ.) • Αἶγα μέγα εἶπας, • Ὀδ. Π. • Μέγα φρονεῖν, • Αἰ. • Ἐπὶ μέγα ἐχώρησαν δυνάμεως, • Θκ. • Μέγιστοι καιροὶ, • Δημ., οἱ οὐσιωδέστατοι. • Μεγάλη νόσος, • Ἰατρ., ἡ ἐπιληψία. • Τὰ τῶν βαρβάρων μεγάλα ποιεῖν, • Ἐσχρ. ‖ (τὸ οὐδ.) Μέγα καὶ (τὸ παρθ.) Μεῖζον, Μέγιστον καὶ (πλθ.) Μεγάλα, ἐπίρ. (ἀντὶ καὶ εὐχρηστότ. τοῦ) Μεγάλως, πολλὰ, κατὰ πολλά. • Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, • Ὀδ. Ω. • Χαῖρ' ὡς μέγιστα, • Σοφ. • (τοῦτο δὲ) μέγα φέρειν οἰόμεθα εἰς πολιτείαν, ὀρθῶς ἢ μὴ ὀρθῶς γιγνόμενον, • Πλάτ. • Ὦ μέγ' εὐδαίμων κόρη, • Αἰσχλ. • Τὸν μέγα στεγοῦμενον, • αὐτ. • Ὃς μέγα πάντων Ἀργείων κρατέει, • Ὅμ. (καὶ κρὸς παρθ.) • Μέγ' ἀμείνων (ἄριστος, ἔξοχος κτλ.), • Ὅμ. • Μέγα νήπιος, • Ἰλ. Π. (καὶ ἀνάπαλιν). • Μάλα (= Δίην) μέγα, • Ἰλ. Ο., Π. (ἐπὶ φωνῆς) δυνατὰ, μεγαλοφώνως. • Μέγα αὐτεῖν (ἀχθεῖν κτλ.), • Ὅμ. • Οὗτοσὶ μὲν καλὸν ᾠδὴν μέγα φθέγγεται, φαῦλον δ' ἐγώ, • Δημ. • Φθέγγεται μέγιστον ἁπάντων, • αὐτ. • Ἀνακλαύσας μέγα, • Ἡρ. (ᾧ πλθ.) • Μεγάλα στενάχοντες, • Ὀδ. Ξ. (ᾧ ἐπὶ διαρκήματος τόπου). • Μέγα πρεσβεύων, • Ἰλ. Ξ. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) • Μέγα ἄνειθεν, • Ἰλ. Χ., πολλὰ μακρὰν.

Μεγασθενέτης, ου (ὁ) καὶ

Μεγασθενὴς, εος (ὁ, ἡ), Π. = Μεγαλοσθενής.

†Μεγασχιδὴς, ές (ὁ, ἡ), (Γλσ.). ὁ ἔχων μεγάλας σχισμάδας· πολλὰ ἢ βαθειὰ σχισμένος.

Μεγάτιμος καὶ Μεγατίμιος (ὁ, ἡ), Π. μεγάλης τιμῆς ἄξιος ἢ πρόξενος· βαρύτιμος.

Μεγάτολμος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ τολμηρὸς, Μεγαλότολμος.

Μεγαυχὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. = Μεγαλαυχής.

Μεγαφρονίμως, ἐπίρ. Πολλὰ φρονίμως, φρονιμώτατα.

Μεγάφωρον, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μεγαλόφρων.

Μεγάφωνος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -φώνως, = Μεγαλόφωνος.

Μεγεθοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μεγαλοποιέω [ἐκ τοῦ

Μεγεθοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐμποιῶν (προξενῶν) εἰς τὰ πράγματα μέγεθος, μεγέθους ποιητικός.

Μέγεθος, εος-ους (τὸ). ἡ ἰδιάτης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ μεγάλου, ὕψος, ὄγκος, ἔκτασις κτλ., (τρπ.) μεγαλεῖον, μεγαλοφροσύνη. • Πρὸς τοῦτο λέγεται τὸν Ἀλέξανδρον οὕτω θαυμάσαι, καταφρονηθέντα, τὴν ὑπερφυΐαν καὶ τὸ μέγεθος τοῦ ἀνδρὸς (τοῦ Διογέν.), ὥςε κτλ. • Πλ.

Μεγεθουργία (ἡ), = Μεγαλουργία, ἢ· Μεγαλοποίησις.

†Μεγεθόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Μεγεθύνω, Μ. υνῶ. = Μεγαλύνω, μεγαλοποιῶ. (Γραμτ.) ἐκτείνω δι' αὐξήσεως. • Οἱ τὸ σ μεγεθύνοντες, • Σχλ.

Μεγήρατος (ὁ, ἡ), Π. = Πολυήρατος, ἢ (κατ' ἄλλ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ

Μεγήρατος (ὁ, ἡ), Π. [μ. ἔρις]. πολλὰ περιμάχητος.

Μεγιζᾶνες (οἱ), [μέγιστος]. οἱ μεγαλήτεροι ἑνὸς τόπου, οἱ πρόκριτοι, οἱ ἄρχοντες.

Μεγιστεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι μεταξὺ τῶν ἄλλων ὁ μέγιστος, ἐξέχω, ὑπερέχω.

Μεγιστόπολις, εως (ὁ, ἡ), Π. ἐξ αἰτίας τοῦ ὅτι γίνονται μέγισται (ἀκμάζουσαι) αἱ πόλεις.

Μέγιστος, η, ον, ὑπερθετ. τοῦ Μέγας.

Μεγιστότιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τιμώμενος τὰ μέγιστα.

Μεγιστόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγίστους ὀφθαλμούς.

Μεγιστόφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγίστην φωνὴν, μεγαλοφωνότατος.

Μεγίστως, ἐπίρ. ὑπερθ. τοῦ Μεγάλως, (εὐχρηστότ. τὸ) Μέγιστον.

Μεδεῖς, εῦσα, έν, Αἰολ. καὶ

Μεδέων, ουσα, ον, Ἰων. Π. (μὲ γεν.) ὁ φροντίζων (κηδόμενος) τινος (ἐν γέν.) προστάτης, ἄρχων, βασιλεὺς, (κυρ. μτχ. τοῦ ἀχρ. Μεδέω ἢ †Μέδημι = Μήδομαι).

Μεδιμναῖος, α, ον. Ὁ χωρῶν εἰς, ἴσος μὲ) ἕνα μέδιμνον.

Μέδιμνος (ὁ καὶ Ἰων. ἡ). τὸ σύνηθες μέτρον διὰ τὰ γεννήματα (χωρ. 48 χοίνικας), κοιλὸν, (ὁ Σικελικὸς ἦτον ἓν ἑκτημόριον μικρότερος).

Μεδοίατο, Ἰων. ἀντὶ Μέδοιντο, πλθ. τῆς ὑποτ. τοῦ

Μέδομαι, Μ. μεδήσομαι, Π. = Μήδομαι, ἔχω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι, φροντίζω, σχεδιάζω, μελετῶ. [μὲ γεν.] • Καίτοι μεδώμεθα τοῖο γὰρ ὥρη, • Ὅμ. • Ζεῦ, Δωδώνης μεδέων, • αὐτ. (ἢ αἰτ.) • Κακὰ Τρώεσσι μεδέσθην, • αὐτ.

Μεδουσα, ης (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Μέδων.

Μέδω, Μ. μεδήσω, Π. (σπανιότ.) ἐξουσιάζω, βασιλεύω, (εὔχρ. κυρ. μόνον ἡ μτχ.

Μέδων, οντος (ὁ), Π. = Μεδέων. ‖ (σύσ.) ἡγεμὼν, βασιλεύς.

Μέζεα (τὰ), Π. = Μήδεα, τὰ αἰδοῖα.

Μεζόνως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Μειζόνως [ἐκ τοῦ

Μέζων, ονος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μείζων.

Μεθαρμοσσάω, Μ. τήσω (ὑπόρ. Μεθεῖλεν κτλ.), Πιάνω τινὰ ἐγὼ ἀπὸ τοῦ μέρους μου· πιάνω τι μετέωρον (πρὶν πέσῃ κατὰ γῆς). 2) μεταβάλλω, ᾗ).

Μεθαλλόμαι, Μ. αλοῦμαι. Πηδῶ ὑπεράνωθεν ἢ κατεπάνω ἢ κατόπιν τινος.

Μεθαμέριος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Μεθημέριος.

;Μεθανδάνω, Μ. αδήσω, Π. ἀρέσκω (φαίνομαι ἀρεστὸς) κατ' ἄλλον τρόπον (τρπ. μὲ δοτ.) = Μεταδοκέω.

Μεθάπτω, Μ. ἅψω, = Προσάπτω (Προσαρμόζω) ἐκ μεταβολῆς. • (Ὁ δὲ ἐχὸς) ἰσία μεθῆπται ἀλουργῆ, • Φλάρ.

Μεθαρμόζω, Μ. όσω. Συναρμόζω (Διορθόνω) τι κατ' ἄλλον τρόπον· μεταβάλλω, ῷθ

Μεθάρμοσις, εως (ἡ). ἡ κατ' ἄλλον τρόπον διόρθωσις, μεταβολή.

Μεθαρμόττω, Μ. όσω, Ἀττ. ἀντὶ Μεθαρμόζω

λαξα, Π. ἀντὶ Μεθῆκεν. ἀόρ. τοῦ Μεθίημι.
Μεθελον, ἀόρ. β'. τοῦ Μεθαιρέω.
Μεθεῖμαι, πθ. πρκ. τῆς ὁρᾷ. καὶ
Μεθεῖναι ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ
Μεθεῖσα, β'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς ὁρᾷ. καὶ
Μεθεω, Ἰων. Π. ἀντὶ Μεθῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Μεθίημι.
Μεθεκτέον, θετ. τοῦ Μετέχω.
Μεθεκτης, ου, ὁ, (μὲ γεν.) ὁ μετέχων τινός, μέτοχος.
Μεθεκτικός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ λάβῃ μετοχὴν εἴς τι.
Μεθεκτός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ. -κτῶς. Τοῦ ὁπ. μετέσχεν ἢ μετέχει ἢ δύναται νὰ μεθέξῃ τις.
Μεθέλεσκε, Π. ἀντὶ Μεθῄρει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πρτ. τοῦ Μεθαιρέω.
Μεθ-έλκω, Μ. ἑλξω (ἀόρ. Μεθεῖλκυσα κτλ.). Τραβῶ ἀπὸ ἡ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος. «Μεθέλκοντες πρὸς ἑαυτοὺς τῆς ἐκκλησίας ἐτὸν ὀρθιδοξον.» Γρηγ.
Μεθίμεν, Δ. ἀντὶ Μεθεῖναι.
Μεθεν, Δ. Π. ἀντὶ Ἐμέθεν, ἐμοῦ.
Μ.θιξις, εως (ἡ), τὸ μετέχειν, μετοχή.
Μεθ-εορταζω, Μ. ἀσω. Ἑορταζω μετὰ τὴν ἑορτήν.
Μεθεορτος (ὁ, ἡ), ὁ μετὰ τὴν ἑορτήν.
Μεθέπω, Μ. ἑψω; (ἀόρ. Μετέσπον [Ὀθ. ἡ μτγ. Μετασπών] καὶ μσ. Μετεσπόμην, Π. (μὲ αἰτ.) ὑπάγω κατόπιν τινός, ἑπομαι, ἀκολουθῶ· σκαλίζω (μὲ τὰ ἰμάντα), κυνηγῶ νὰ εὕρω· ἔχομαι (φθάνω) πουθενά. (συνεκδ. ἢ καταχρ.) σημειώνω τι ἐπάνω μου (εἰς τὸν ὦμόν μου), (μτθτ. μὲ αἰτ. ἢ δτ. προθετ. ἐκ δ'.) κινῶ (κάμνω νὰ ὁρμήσῃ) τι κατά τινος. «Τυδείδην μεθέπειν (Παιρυκλῆ μέθεπεν) Ἕκτορι.» Ἰλ. Ε. Π. (καὶ μσ.) «Ἀπὸ τὰ μετόπισθε βάλε δουρί.» Ἰλ. Ν. (καὶ τρπ.) «Φυγοδέμας, ἀεὶ μεθέπουσα κορέην.» Νόνν. (ὑπερβλ. Ὑφέπω ἢ Μετέχομαι).
Μεθερμήνευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μεθερμηνεύω, μετάφρασις.
Μεθερμηνευτικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐκτεῖνόμενος πρὸς μεθερμήνευσιν.
Μεθ-ερμηνεύω, Μ. εὐσω. Ἑρμηνεύω (Ἐξηγῶ) τι ἀπὸ μίαν γλῶσσαν εἰς ἄλλην, μεταφράζω.
Μεθέρπύζω καὶ
Μεθ-έρπω, Μ. ερπύσω (ἀόρ. Μετέρπυσα), Π. σύρομαι (ὑπάγω) κατόπιν τινός, τὸν φθάνω.
Μέθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μεθίημι, ἄφεσις, παραίτησις· ἐγκατάλειψις· ὕφεσις, ὑποχώρησις.
Μεθεστάναι, κατὰ συγκ. ἀντὶ Μεθεστηκέναι, μσ. πρκ. τῆς ἀπαρ. καὶ
Μεθεστὼς, ὥσα, ὡς, κατὰ συγκ. ἀντὶ Μεθεστηκώς, μσ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Μεθίστημι.
Μεθετέον, θετ. τοῦ Μεθίημι.
Μεθετικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Εὔκολος πρὸς μέθεσιν, ἐνδίδων εὐκόλως, ὑποχωρητικός.
Μέθη (ἡ). [μέθυ]. μεθύσι· μεθυστικὸ. «Σοβαλάμενον ὑπὸ μέθης.» Ἱλάτ. «Εἰς μέθας καὶ κώθους καὶ τὴν τοιαύτην ἀκολασίαν.» Πλούτ. 2) = Μέθυ, οἶνος. «Μέθυς εἰώθασε.» Ἵππων.
Μεθ-ήκω, Μ. ἥξω, Π. ἀντὶ Μετέρχομαι, ἔρχομαι ἢ ὑπάγω κατόπιν τινός, ἀκολουθῶ. «Ἐμελλε δ' ἄρα καὶ τοῦτον ἡ ἶσις μεθήξειν.» Δ. Κόσμ.
Μεθηλικιόομαι-ώσομαι, Μ. ὠσθησομαι. Μεταβαίνω ἀπὸ μίαν ἡλικίαν εἰς ἄλλην, ἴδε.
Μεθηλικίωσις, εως (ἡ). ἡ ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην ἡλικίαν μετάβασις.
Μεθ-ημαι (παρτ. Μεθήμην), Π. (μὲ δοτ.) κάθημαι μεταξύ τινων.
Μεθημερινός, ἡ, όν καὶ Μεθημέριος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος τὴν ἡμέραν ἢ καθημέραν, καθημερινός. (ἑνίοτε) σημερινός, (κοιν.) τῆς ἡμέρας.
Μεθημοσύνη (ἡ'. Π. τὸ νὰ ἦνέ τις.
Μεθήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μεθετικός, ἀμελής.
Μεθιδρυμαι, πθ. πρκ. τοῦ Μεθιδρύω.
Μεθιδρυσις, εως (ἡ). μετάθεσις, μετατόπισις κτλ., (ἐκ τοῦ
Μεθιδρύω, Μ. ὑσω. Μεταθέτω, μετατοπίζω. ‖. (πθ.) ἀλλάζω θέσιν, μεταβαίνω ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον, (ἐν γένει)=Μεθίστημι, -ίσταμαι.
Μεθίει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρᾷ. ἧ
Μεθιέμεν καὶ
Μεθιέμεναι Π. ἀντὶ Μεθεῖναι, ἐνῷ. τῆς ἀπαρ. καὶ
Μεθίεν, Π. ἀντὶ Μεθίεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρᾷ. τοῦ Μεθίημι.
Μεθ-ίζανω, Μ. ιξήσω, Π. ἀντὶ Μεθιδρύω, μετατοπίζω.
Μεθ-ίημι, Μ. μεθ-ήσω (ἀόρ. Μεθῆκα ἢ μσ. Μεθηκάμην, πρκ. πθ. Μεθεῖμαι ἢ ὑπερσ. Μεθείμην κτλ.), = Ἀφίημι, ἀφίνω, παραπτῶ· ἐγκαταλείπω· συγχωρῶ· παραχωρῶ· ἐβγάζω τι ἀπὸ ἐπάνω μου (ἀπὸ μέσα μου), (ὀθ.) φυσάζω, διακρύζω, κτλ., (συνεκδ.) ἐλαφρώνω, ἀπαλλάττω. ‖. (ἀμτβ. ἢ ἐλλ. καὶ μσ. μὲ γεν. ἢ ἀπαρ.) ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· παραμελῶ· παύομαι. (γ. πτ. ἢ ἐλλ.) παύω· ἀπαλλάττω. «Ἐπαὶ λαὸν, ὡς τ' μεθεῖ ἄσπλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων.» Ἰλ. Ο. «Μεθῆκεν οὖν ὁ κυβερνήτης ἐκ τῶν χειρῶν τὸ πηδάλιον.» Συν. (ἐξ ἀδτ.) «Μέθες γεγωνεῖν τὴν παῖδα.» Σοφ. (καὶ παραλλ.) «Εἴ σε νῦν ἀπολύσαιμεν, ἃ μεθῆμεν.» Ἰλ. Κ. «Μή μ' ἔρυθε, μή σε μεθείω.» Ἰλ. Γ. (καὶ μσ.) «Τὸν δ' ἐγὼ οὐ μεθήσομαι.» Ἀρχφ. (ἐξ μτνμ.) «Εἴ με μεθεῖη ῥῆγος.» Ὀδ. Ε. (ἐξ [;] πθ.) «Οὐ γὰρ μεθιετο ὁ Ζεύς, οὐδὲ οἱ ἦν ἀπαλλαγὴ οὐδεμίη.» Ἡρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. ἐκ δ'.) «Μέθες με ἐναι ἐπὶ τὴν θήρην.» αὐτ. (ἢ αἰτ. πρόθετ.) «Μετὰ δὲ (τὸ ἄγκιστρον) ἐς μέσον τὸν ποταμὸν.» αὐτ. (καὶ μτνμ.) «Μετὰ δὲ πολλὰ τῶν ἀκρέων.» αὐτ., ἔγνω. «Ἡρσίλα γλῶσσαν μετεῖς.» αὐτ., λαλήσας. (καὶ τρπ.) «Τὸν φόρον μετεῖσι τῇσι πολίσι.» αὐτ., τὸν ἐχώρισε. «Τὰς ἁμαρτάδας αὐτοῖσι πάσας μετίημι.» αὐτ. «Εἰ μετήσει τὴν ἀρχὴν, ἄλλος τις ἀντ' αὐτοῦ τύραννος καταστήσεται.» αὐτ. (καὶ μὲ γεν. ἑλλ. ἐκ γ'.) «Οὐ σιδηρεμεθήσω τειρομένοισι.» Ἰλ. Α. «Μετεσαν τῆς χρησμοσύνης τὸ παράπαν.» Ἡρ. «Μεθιεῖναι πολιορκίαν (ἀλκῆς).» Ὁμ. «Ἵνα ἀπάτης οὐ μεθῶσι.» Ἀπτ. (καὶ ἄλλ.) «Ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο.» Ἰλ. Δ. «Μεθιεῖ τε, καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι.» Ἰλ. Κ. (ἐξ μσ.) «Τοῦ δ' οὐ μεθήσομαι νεκροῦ.» Εὐρ. «Ἡνίκα τῶν γυμνασίων μεθιεντ.αι.» Πλάτ. (ἐξ πρὸς ἀπαρ.) «Ἐκὼν μεθίημι ἐλαύνειν.» Ἰλ. Ψ. «Μεθίμεν μάχεσθαι.» Ἰλ. Ν. (ἐξ μὲ γεν. ἢ ὅτ. ἐκ δ'.) «Κῆρ ἄχεος μεθέηκα.» Ἰλ. Ρ., ἐλάφρωτα. «Μεθῆκαν ἑαυτοὺς τῶν ἔργων.» Ἀλ. «Εἰ τόνδε Τρωσὶ μεθίσομεν.» Ἰλ. Ρ. «Μεθέμεν Ἕκτορι νίκην.» Ἰλ. Ξ. «Ἀχιλλῆϊ μεθίμεν χόλον.» Ἰλ. Δ., νὰ ξεκουκιωσῃ μαζῦ του. (καὶ χ. πτ.) «Κλαύσας καὶ ὀδυσάμενος μεθέηκεν.» Ἰλ. Ω.
Μεθ-ιππεύω, Μ. εὐσω. Μεταβαίνω ἔφιππος.
Μεθίπταμαι, Μ. μεταπτήσομαι. Μεταβαίνω πετῶν.
Μεθ-ιστάνω, μτγν. ἀντὶ
Μεθ-ιστημι, Μ. μεταστήσω (ἀόρ. Μετέστησα καὶ μσ. Μετεστην καὶ πθ. Μετεστάθην, μσ. πρκ. Μεθέστηκα κτλ.). Ἀλλάζω τὴν ζάσιν (τὴν θέσιν) τινός (προσ. ἢ πράγμ.), μεταφέρω, μεταθέτω, μετατοπίζω· ἐξορίζω. (τρπ.) μεταβάλλω ‖. (μτ.) ἀλλάζω τάπον (καὶ τρπ.) τύχην ἢ γνώμην (φρόνημα, σύστημα), μεταβαίνω ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, ἀναχωρῶ, (ὀθ. μτνμ.) ἀποθνήσκω. (τρπ. ἐν γέν.) μεταβάλλομαι. «Μεθιστάναι τινὰ πρὸς τὴν ὑπεροψίαν.» Χρσ (καὶ μσ.) «Μεταστησάμενος τὸν Σπιθριδάτην.» Ξεν. «Τοὺς ἐναγεῖς μετεστήσαντο.» Αἰσχ. (ἐξ μσ. αὐτοθ.) «Μεταστησάμενος ἐκ τῆς τάξεως.» Ἡρ. «Μὴ στασιάσαι ἐπὶ πόδα.» Πλέ., ἀπιστοθρομεῖν. «Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἔζω τῆς ἄρκτου καὶ τῆς οἰκουμένης ὀλίγου δεῖν μεθεστήκει.» Δίσχ. (καὶ μτμ. ἐπὶ ἀφύκτ.) «Κοιλία πρὸς Ἀχαιδαιμονίους μεθεστηκότα.» Ξεν. (ἐξ τρπ.) «Εἰς τί ἀλλελοὺν μετεστητε τὴν ἀρχήν.» Πλ. «Μεταχήσων εἰς ἑαυτὸν ἅπαν τὸ κράτος.» Γρηγ. «Μεταστῆσαι γνώμην ἐξ ὀργῆς.» Ἀντιφ. «Οὐ ῥᾴδιον τὰ ἐκ παλαιοῦ τοῖς ἤθεσι κατειλημμένα μεταστῆσαι.» Ἀρστ. «Ἐγὼ τοι ταῦτα μεταστήσω.» Ὑπόθ. Δ. «Μεταστῆσαι τὴν πολιτείαν (τοὺς νόμους, τὰ πράγματα).» Ξεν., Θκ. (ἐξ ἐλλ.) «Μετέστησαν (ἑαυτοὺς) εἰς βουλείαν.» Πλ. (ἐξ πρὸς γεν.) «Μεθιστημι (ἐαυτὸν) τοῦ χρώματος.» Ἀρστ., ἀλλάζει ἡ ὄψις μου. «Ὦ Ζεῦ, βλέψον ἐπὶ ἡμᾶς, καὶ μετάστησον κακῶν.» Εὐρ. «Καὶ σε δαίμονες νόσων μετεστήσαν.» Σοφ. (ἐξ μσ.) «Ἐκ τοῦ ψεύδους εἰς τὸν ἀληθῆ λίγων μετάστηθι.» Πλ. «Ἡ δημοκρατία μεθίστατ' ἐς βίον.» Πλέ. (καὶ ἐλλ.) «Μεταστῆναι βίᾳ (λύπῃ).» Εὐρ. «Φρενῶν μ' ἔστησας.» (καὶ πθ.) «Μεταστάθεις τῶν πάρος φρενῶν.» αὐτ., ἐβγῆκεν ἀπὸ τὰς φρένας του. «Μεθέσχ'ὧν πρόσθεν εἶχε τρόπων.» Ἀρχφ. (καὶ ἀπολ.) «Ὦ μὴν, ταῦτα εἶπας, μετεσχήκει.» Ἡρ. «Μεθίστασθαι πνεύματα.» Κύρ. «Ὑπερίσασθαι τοὺς μεθεστῶτας κάθοδον.» Δμ.
2) Π. (μὲ ὅτ.) στέκομαι ἐν τῷ μέσῳ (μεταξύ) τινων. «Δίνειάς θ' ἑταίροις μεθίστατο.» Ἰλ. Ρ.
‖Μεθό (γεν. Μεθοῦς), ἐνῷ. Ἔπεσεν ἀρχῶν.

†**Μεθοδεία** (ἡ), (Γραμ.) καὶ
†**Μεθόδευμα** (τὸ), (νόλγ.), =**Μέθοδος**, τρόπος, τέχνη· (τρπ.) ἀπάτη, πανουργία.
Μεθοδευτής, οῦ (ὁ), ὁ μεθοδεύων (ἀκολουθῶν [ἢ μεταχειρίζομενος τι μὲ] μέθοδον).
Μεθοδευτικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ μεθοδεύειν ἢ μεθοδεύεσθαι· **μεθοδευτικός**.
Μεθοδεύω, Μ. εἰσω. Ὁδεύω κατόπιν τινος, ἐγκλείστων· (τρπ.) ἀναζητῶ (μετέρχομαι, πραγματεύομαι) τι μεθοδικῶς (μὲ τρόπον ἐπιτήδειον ἢ κατὰ κανόνας). τεχνάζομαι, προφασίζομαι· ἀπατῶ. «Τοὺς μεθοδεύοντάς τι τῶν χρήσιμων, » Διόδ. (καὶ μτγ.) » Ὁ μὲν ἀπεδέδωκε τὰς τριήρεις, ὁ δ' ἔτι μεθοδευόμενος ἦν, » Δι. (καὶ πθ.) » Οὐκ οἶδας πῶς μεθοδεύεται γυνή, παρακλήσεσιν, ἐπαινοις, ἐπαγγελίαις, » Χαρίτ.
Μεθοδηγέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ὁδηγῶ τινα ἐκτὸς τοῦ ὅρμου των, τὸν κάμνω νὰ παφατρατίσῃ.
Μεθοδικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) **-ικῶς**. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι μὲ μέθοδον (μὲ τρόπον ἀρμόδιον, κατὰ κανόνας).
†**Μεθόδιον** (τὸ), (Ἐπγρφ.) = **Ἐκάδιον**.
†**Μεθοδίτης**, ου (ὁ), γλσ. = **Μεθοδευτής**, **μεθοδικός** (τεχνίτης).
Μέθοδος (ἡ). τὸ ὑπάγειν κατόπιν (πρὸς ἀναζήτησίν τινος) (τρπ.) ἔρευνα (κυρ. ἐπιστημονικῶν ἀντικειμένου)· (συνήθ.) ὁ τακτικὸς (κατὰ κανόνας) τρόπος τῶν ὁπ. μεταχειρίζεται τις πρὸς τοῦτο ᾗ ἢ κατ' αὐτοῦ διδασκαλία (πραγματεία). » Ἐὰν θὰ περιέχηται ἐν τῇ μεθόδῳ τῇ πρὸ ταύτης. » Ἀρχ.
Μεθολκή (ἡ). τὸ μεθέλκειν (σύρειν πρὸς τὸ ἄλλο μέρος). » Περισπασμὸς ᾗ μεθολκὴ τῆς πολυπραγμοσύνης, » Πλ.
Μεθομιλέω-ῶ, Μ. ἥσω. (μὲ δοτ.) Ἀναστρέφομαι (διατρίβω) μεταξὺ τινων, συναναστρέφομαι.
Μεθορία (ἡ), Ζ. **Μεθόριος**.
†**Μεθορίζω**, Μ. ἰσω. Συνορεύω μὲ μετέχω ἄκρα.
Μεθόριος, α ἢ ας, ον. Ὁ μεταξὺ τῶν ὁρίων δύο τινῶν τόπων. » Ἡ δὲ Θυρεᾶτις γῆ μεθορία τῆς Ἀργείας καὶ Λακωνικῆς, » Θκ. (καὶ μτγν.) » Ὃν δὲ . μεθόριος τῆς μέσης κωμῳδίας καὶ τῆς παλαιᾶς, » Σὸ. ||· (οὐσ.) » **Μεθορία** (ἐννν. χώρα) (ἡ) καὶ » **Μεθόρια** (τὰ), τὰ σύνορα.
Μεθορκιω-ῶ, Μ. ὠσω. Μεταβάλλω τὸν σκοπὸν (τὸ ἀντικείμενον) τοῦ ὅρκου τινός, τὸν ὑποχρεώνω νὰ ὀρκισθῇ περὶ ἄλλου προσώπου.
Μεθορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω νὰ ὁρμήσῃ τι (καὶ μσ. Ὁρμῶ) κατόπιν τινός.
Μεθορμίζω, Μ. ἰσω. (ναυτ.) Σηκώνω καὶ μεταφέρω τὸ πλοῖον (καὶ ἄλλ. ἡ μσ. Σηκόνομαι καὶ μεταβαίνω) ἀπὸ τούτων τῶν ὅρμων εἰς ἄλλον· (ἐν γέν.) ἀλλάζω θέσιν (καὶ τρπ.) τύχην. (μὲ γεν.) ἀπαλλάττω (καὶ μσ.) ἀπαλλάττομαι. » Τῶν ὧν σκυθρωπὸν μεθορμιεῖ σε πέτυλος σκάφος, » Εὐρ.
Μέθυ, υος (τὸ), Π. οἶνος (κυρ. ὁ γλυκὺς ἢ ὁ ἐκ μελίττης). » Ἐκ κριθῶν μέθυ, » Αἰσχλ., (ὀθ.
Μεθυάστης, ου (ὁ), Π. ὁ δοτὴρ τοῦ οἴνου, (ἐπιθ. ὁ Διόνυσος).
Μεθυδριάς [μετὰ, ὕδωρ], άδος (ἡ). νύμφη (θεὰ) τῶν ὑδάτων, ναϊάς.
Μεθυδρίς, ίδος (ἡ), εἶδος μικροῦ πτηνοῦ.
Μεθυδώτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ **Μεθυδότης**.
Μεθύμνιον (τὸ). τὸ μετὰ τὸν ὕμνον.
Μεθυπαλλαγή (ἡ), Γραμ., σχῆμα λόγου, εἶδος ὑπαλλαγῆς.
†**Μεθύπαξις**, εως (ἡ). ἡ μετὰ ταῦτα (μετὰ τὸν βίον τοῦτον) ὕπαρξις, ἡ μέλλουσα ζωή, [ἐκ τοῦ
†**Μεθυπάρχω**, Μ. ἄρξω. Ὑπάρχω μετὰ ταῦτα, ὑφίσταμαι μετὰ θάνατον.
Μεθυπέρβατος (ὁ, ἡ), (γραμ.) λόγος μὲ ὑπερβατὰ σχήματα.
Μεθυπίδαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π ὁ ἀναβλύζων ὡς ἐκ πίδακος μέθυ (ὡς ἀπὸ πηγῆς οἶνον).
Μεθυπλανής, ές (ὁ, ἡ), Π. = **Μεθυσοπλήξ**.
Μεθυπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. κτυπημένος ἀπὸ τὸ κρασί, μεθυσμένος.
Μεθυπολέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀλλάζω τὰ ὑποδήματα μου, φορῶ ἄλλα ἢ ἄλλων.
Μεθυπολύομαι, Μ. ὑσομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ **Μεθυποδέομαι**.
Μεθυπόστρωσις, εως (ἡ). ἄλλαγμα τοῦ στρώματος.
†**Μεθύσης**, ου (ὁ), Αἰσχν. ἀντὶ **Μέθυσος**.
Μέθυσις, εως (ἡ). τὸ μεθύσκειν ἢ μεθύσκεσθαι, μέθυσι ἢ μέθυσμα.
Μεθύσκω [μέθυ], Μ. μεθύσω καὶ πθ. μεθυσθήσομαι (ὁ ἀόρ. Ἐμεθύσθην). Μεθῶ τινα (ὡ Διατὶ τὸ γλεῦκος ἥκιστα μεθύσκει; » Πλ.)· (μτγν.) ποτίζω (μεταγενῶ) τι κατὰ κόρον. » Τέφρην μεθύσκων, » Ἔσχγ. (καὶ πθ.) » Μεθυσθήσεται ἡ γῆ ἀπὸ τοῦ αἵματος, » Γρφ. ||· (πθ.) **μεθῶ**, **μεθυσκοπῶ**. «Πίνων οὐ μεθύσκεται, » Ξεν. (καὶ μτφρ.) » Τὸ ἓν μέρει τῶν αὐτῶν ἄρχειν τε καὶ ἄρχεσθαι . οὐκ ἐᾷ μεθύσκεσθαι τῆς ἐξουσίας τὰ ἤθη, » Διονύσ. (παρβλ. **Μεθύω**).
Μέθυσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι **μεθύσκει**, ποτὸν μεθυστικόν.
Μεθυσοκότταβος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ μεθυσκομένων, (κοτ.) μεθύσκαις, [κόπτω καὶ
Μέθυσος, η ή ες, ον. Ἔκδοτος εἰς τὴν μέθην, (Τουρκ.) μπεκρῆς.
†**Μεθυσοχάρυβδις**, εως (ἡ), Κωμ. ἡ καθ' ὑπερβολὴν μέθυσος.
Μεθυστάς, άδος (ἡ). γυνὴ μέθυσος.
Μεθύστερον, ἐπίρ. Π. μετὰ ταῦτα, ὕστερα, μετέπειτα, (κυρ. εὐθ. τοῦ
Μεθύστερος [μετὰ, ὕστερος], α, ον. Π. ἀντὶ **Ὕστερος**.
Μεθυστής, οῦ ᾗ **Μεθυστήρ**, ῆρος (ὁ), =**Μέθυσος**.
Μεθυστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ μεθύσκειν, ἡ ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ μεθύσκεσθαι.
Μεθύστρια (ἡ), θηλ. τοῦ **Μεθυστής**.
Μεθυσφαλέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κλονοῦμαι (κουβαλῶ, ὑπὸ μέθης, ἐξ τοῦ
Μεθυσφαλής [μεθυ, σφάλλω], ές (ὁ, ἡ), Π ὁ κουβαλῶν (χαραχερόμενος) ὑπὸ μέθης.
Μεθυτρόφος (ὁ, ἡ), Π. [μέθυ, τρέφω], =Οἰνοτρόφος.
Μεθυχάρων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. [μέθυ, χαίρω], ὁ ἀγαπῶν τὸν οἶνον.
Μεθύω (παρτ. Ἐμεθυον ᾗ πλέον οὖ). [μέθυ]. Εἶμαι μεθυσμένος. «Νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι ἐοικώς, » Ὑδ. Σ. (καὶ μτγν.) » Πληγεῖς μεθῶν, » Θκρ., ζαλισμένος ἀπό. (καὶ γεν. πρόθετ.) » Μεθύων ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, » Ξεν. (καὶ μτφρ.) » Μεθύει τῷ μεγέθει τῶν πεπραγμένων, » Δτ., (παρβλ. **Μεθύσκω**)
2| (μτγν. μὲ ὀνομ.) εἶμαι καλὰ ποτισμένος (μασκαρεμένος) ἀπὸ «βοείην μεθύουσαν ἀλοιφῇ, » Ἰλ. Ρ.
Μεθῴδιον (τὸ). τὸ μετὰ τὴν ᾠδήν, μεθύμενον.
Μειαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω [προσφέρω ἢ [παρατηρῶ ἂν ἦτε φωτιὸν εἰς τὸ ζύγι] τὸ ἱερεῖον τῶν Ἀπατουρίων τὸ λεγόμενον Μεῖον [ἴδε τὴν λέξ.]. «Μειαγωγήσω σου τὰς τριαφοβατικὰς ἄρρα, θὰ σοῦ τὰς ζυγίσω καθὼς ἐζύγιζαν τὸ Μεῖον. 2| [ἀμτβτ.] τρέχω ὁλοταχῶς [εἶμαι ἐλαφρότερος] εἰς τὸ ζύγι, [Συν. ἐπιρ. **Μεῖον**].
Μειαγωγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ **Μειαγωγός**.
Μειαγωγός (ὁ, ἡ). ὁ προσφέρων τὸ **Μεῖον**.
Μειδάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ **Μειδιάω**, (ι).
Μειδημα (τὸ), Π. ἀντὶ
Μειδίαμα (τὸ). χαμογέλασμα.
Μειδίασις, εως (ἡ). τὸ μειδᾶν, χαμόγελασμα.
Μειδίασμα (τὸ), απτ. ἀντὶ **Μειδίαμα**.
†**Μειδιασμα** ς (ὁ), γλσ. ἀντὶ **Μειδίασις**.
Μειδιαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἕξιν τοῦ μειδιᾶν.
Μειδιάω-ῶ, Μ. άσω. Χαμογελῶ. [μτφ. εἶμαι φαιδρὸς (γαλήνιων κτλ.)· (συνήθ.) ἀντὶ Σκίρω, αἰσθάνομαι «Ἀργαρέου μειδιῶσαι, » Βαβρ., ὀρέξαι τὰ ὀδόντια, [ἐκ τοῦ
†**Μειδος** [συγγ. τῷ ἦδος], εος-ους (τὸ), (ἄχρ.) ἀντὶ **Γέλως**.
†**Μειζονάκις** [μείζων], ἐπίρ. (νλγ.) ἀντὶ **Πλειονάκις**.
†**Μειζονάτης** (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ μείζονος, ἡ κατὰ τὸ ποσὸν ὑπεροχή, (ἀντιθ. τῷ **Ἐλαττονάτης**).
Μειζόνως [μείζων], ἐπίρ.—**Μᾶλλον** πλέον ἕτερον, δυνατώτερα. » Θήξαι μειζόνως ἢ ὡς ἐώθεις, » Ἡρ.
†**Μειζότερος**, α, ον, Γραμ. ἀντὶ
Μείζων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. τοῦ **Μέγας**, μεγαλήτερος· ἀνώτερος· προτιμότερος· ||· (τὸ οὐδ.) **Μεῖζον**, ἐπίρ. ἀντὶ **Μειζόνως**.
Μείλαξ, Π. (σπανιότ.) ἀντὶ **Μέλας**.
Μείλιγμα (τὸ), [μειλίσσω]. πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς εὐχαριστησιν (θεραπείαν, ἐξιλέωσιν κτλ.), θέλγητρον· (ὀθ.) =**Μείλιξμα**.
Μειλικτήριος (ὁ, ἡ), [μειλίσσω]. ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ καταπραΰνειν, ἐξιλεωτικός. «Μειλικτήριον (τὸ), [ἐννν. ἐξιλεωτικὸ] τὸ προσφερόμενον πρὸς ἐξιλασμόν, ἐξιλαστήριον.
Μειλικτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) **-ικῶς**. = **Μειλικτήριος**.
Μειλικτός [μειλίσσω], ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ ἐξιλεώσῃ· καταπραϋντικός κτλ.).
Μειλίκτριον (τὸ), Π. = **Μείλιγμα**.
Μειλίνειος, α, ον, Π. ἀντὶ **Μελαίνειος**, **Μειλινιὰς** ἡ 2) **Μέλας**.

†Μειλινδεις, εσσα, εν, Π. ἐσφαλμ., ἀντὶ Μηλινάδης ἢ -τῷ
Μείλινος, η, ον, Π. γλυκὺς (ᾄσμα τὸ μέλι), -Μείλιχος.
Μείλινος, η, ον, Π. ἀντὶ Μελέϊνος.
Μείλιξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μειλίσσω, ἐξιλέωσις.
Μείλιον (τὸ), Π. [μέλι], (ἅπαξ μόνον εἰς τὸ ἐν.) πᾶν ὅ,τι προξενεῖ ἡδονὴν (εὐχαρίστησιν) ἢ δίδεται πρὸς ἐξιλέωσιν ἢ ὑπαγρέωσιν, (ἐν γέν.) ὥρων· χειμάλλιον.
Μειλίσσειο, Π. ἀντὶ Μελίσσεο-μειλίσσω, προς. κθ. τοῦ
Μειλίσσω [μέλι], Μ. ίξω, Π. (μὲ αἰτ. ἐχ. καὶ ὀστ. ἡ [σπν.] γεν. ἡ ἀπαρ. ἐκ δ'.), (κατὰ λέξ.) γλυκαίνω, ἡδύνω· (μετ' ἐνν.) γλυκομιλῶ, παρακαλῶ, (ἐπιμ.) κατευπροσθύνω, ἐξιλεόω· ὑποχρεόνω· καταπείθω.
Μειλίχη (ἡ), τὸ λευρὶ μὲ τὸ ὁποῖον ἐτύλιζαν τὴν χεῖρά των οἱ πύκται.
Μειλιχία (ἡ), [μείλιχος]· πραότης, ἱλαρότης· φιλοφροσύνη, (εἰς τὸν πόλεμον) μαλθακότης, ῥᾳθυμία. «Ἐν χεροὶ φῶς, οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο, « Ἰλ. Ο., τὸ τοῦ πολέμου ὄφελος ἐστὶν ἐν τῷ πράττειν οὐκ ἐν τῷ μειλίχια λέγειν.
Μειλίχιος, α ἢ ος, ον, (κυρ. καὶ Π.) γλυκὺς (ᾄσμα τὸ μέλι)· (ὀθ. μεταφορ.) γοητευτικός, κολακευτικός, ὑποχρεωτικός· ἐξευμενιστικός· (ἐπὶ ἀνθρ.) γλυκύς, ἱλαρός, ἥπιος. «Ζεὺς—. « Παυσ., Πλ., εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐθυσιάζοντο τὰ « Μειλίχια (ἑνν. ἱερά), « Ἀπολλ., τὰ πρὸς ἐξιλασμὸν ὁλοκαυτούμενα.
Μειλιχίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον μειλίχιον (γλυκὺν, ὑποχρεωτικὸν κτλ.), προσηνῶς.
Μειλιχόβουλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μείλιχα (προσηνῆ) βουλευόμενος.
Μειλιχόγηρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. [μειλίχιος, γῆρυς]. γλυκόφωνος· γλυκομίλητος.
Μειλιχοδίωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δωρούμενος γλυκὰ (προσηνῆ) ὥρα· προξενῶν εὐφροσύνην. « Οἶνος—, « Ἀθ.
Μειλιχομειδής, ές καὶ Μειλιχόμειδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γλυκὰ χαμογελῶν.
Μειλιχόμητις [μειλ. μῆτις], ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πρᾶον φρόνημα, -Μειλιχόβουλος.
Μειλιχόμυθος (ὁ, ἡ), Π. γλυκομίλητος.
Μείλιχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μειλίχιος, πρᾶος, γλυκὺς, ὑποχρεωτικὸς, ἥπιος. « Πάντων γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι, « Ἰλ. Ρ. «Τοῦ δ' ἔπε' ἐκ στόματος ῥεῖ μείλιχα, « Θγν. « Γλώσσῃ δὲ τὸ μείλιχον αἰὲν ἑποίτω, « αὐτ. « Μείλιχος Ζεύς, « Ἴδε Μειλίχιος.
Μειλιχόφρων (ὁ, ἡ), Π. -Μειλιχόγηρυς.
Μειλίχως, ἐπίρ. -Μειλιχίως.
Μεῖον (τὸ), οὐδ. τοῦ Μείων, μικρότερον, ὀλιγώτερον, (ὀθ. ||. οὐσ.) τὸ ἱερεῖον (συνήθ. πρόβατον) εἰς ὁποῖον ἐπράσφερε κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀπατουρίων ὁ πατὴρ τοῦ καταγραφομένου παιδὸς εἰς τοὺς φράτορας (διότι συνειθίζον οὗτοι νὰ φωνάζουν ὅτι εἶνε Μεῖον [μικρότερον] τοῦ προσφερομένου βάρους).
†Μεῖον (τὸ), -Μῆνη, εἶδος φυτοῦ.
Μειονεκτέω-ῶ [μεῖον, ἔχω], Μ. ήσω. Ἔχω ἢ Πῆμαι (εἰς τὸ μειζόνως) ὀλιγώτερον τοῦ δέοντος, (ἐπιμ.) ζημιοῦμαι, (μὲ γεν.) = Ἐλαττοῦμαι, εἶμαι κατώτερος, (Γαλλ.) avoir le dessous. « Πλεονεκτεῖν μὲν πάνυ, μειονεκτεῖν δὲ τιμῶν, « Συν. (καὶ πθ.) « Οἶμαι τὴν ἰσχυρίαν φιλοσοφίας τῆς πολιτικῆς οὐ μάλα μειονεκτεῖσθαι, εἰ μή τι καὶ μᾶλλον δύνηται, « Ἀγαθ. (καὶ ἀτολ.) « Ὡς καὶ ἐντεῦθεν αὔξεσθαι μὲν τὰ ἡμέτερα, μειονεκτεῖσθαι δὲ τὸ πολέμιον, « Εὐστάθ. (ὀθεν
Μειονέκτημα (τὸ), τὸ καθ' ὃ ἐλαττοῦταί τις ἄλλου, (Γαλλ.) désavantage.
Μειονέκτης, ου (ὁ), ὁ μειονεκτῶν (ἐλαττούμενος) ἄλλου, ἐλλειπὴς· κατώτερος.
Μειονεξία (ἡ), τὸ μειονεκτεῖν, ἔλλειψις.
Μειόνως [μείων], ἐπίρ. -Ἔλαττον, ὀλιγώτερον.
Μειοπυρεξία (ἡ), μείωσις (ἐλάττωσις) τοῦ πυρετοῦ.
Μειότερος, α, ον, Π. ἀντὶ Μείων, μικρότερος, ὀλιγώτερος. « Ἄλλοτε μείζων, ἄλλοτε μειοτέρη, « Ἐπιγρ. « Τοῖσι πλειοτέροις, τοῖσί τε μειοτέροις, « Γρηγ.
Μειουρία (ἡ), τὸ πάθος τοῦ μειούρου, τὸ νὰ ἦνέ τις μείουρος.
Μειουρίζω, Μ. ισω. Εἶμαι μείουρος.
Μειουρισμός (ὁ), τὸ μειουρίζειν, μειουρία.
Μείουρος (ὁ, ἡ), [μείων, οὐρά]. κολοβὸς (τὴν οὐράν), κονταουράκης· (ἀφυγμὸς) ὁ ἀκεκομμένος. (συνήθ. στίχος) ἐλλιπὴς κατὰ μίαν συλλαβὴν εἰς τὸ τέλος. «Αἱ δὲ καὶ τὰ κῶλα καὶ τὰς περιόδους μήτε μειούρους εἶναι μήτε μακράς, « Ἀρχτ. « Πύργος εἰς μείουραν ἀνιὼν ἀπὸ εὐρυτέρου τοῦ κάτω, « Παυσ.
†Μειόφρων [μείων, φρήν], ονος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ὀλίγον (κοιν. κοντὸν) νοῦν, ὀλιγόμυαλος.
Μειοω-ῶ [μείων], Μ. ώσω, « Ἐλαττόω, σμικρύνω.
Μειρακεύομαι, Μ εύσομαι, -Μειρακιεύομαι.
Μειρακίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μειράκιον.
Μειρακιεξάπατης, ου (ὁ), ὁ ἐξαπατῶν τὰ μειράκια.
Μειρακιεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι ὡς μειράκιον, νεανιεύομαι. « Πρεσβύτης μειρακιευόμενος, « Ἄλκ.
Μειρακίζομαι, Μ. ἰσομαι, -Μειρακιεύομαι.
Μειρακικὸς, ἡ, όν. Μειρακίου ἴδιος.
Μειράκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μείραξ, παλληκαράκι (ἀπὸ 14—21 ἐτῶν).
Μειρακιόομαι-οῦμαι, Μ, ώσομαι. Γίνομαι μειράκιον, μετοβαίνω ἀπὸ τῆς παιδικῆς εἰς τὴν τῶν μειρακίων ἡλικίαν.
Μειρακίσκη (ἡ). ὑποκορ τοῦ Μείραξ.
Μειρακίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ-
Μειρακίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Μείραξ.
Μειρακιώδης, ες [ὁ, ἡ], (καὶ ἐπίρ.)-ωδῶς. Ὁ ὁμοιάζων εἰς ἢ φερόμενος ὡς μειράκιον, μειρακίου ἴδιος. « (Λέγεται δὲ τὸν Πλάτωνα) λόγον πρῶτον γράψαι τὸν Φαίδρον καὶ γὰρ ἔχει μειρακιώδές τι τὸ πράβλημα, « Δρτ.
Μειρακιώδια (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ μειρακιώδους.
Μειρακυλλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ-
Μειρακύλλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μειράκιον.
Μείραξ [εῖρω, εἴρην], ακος (ἡ ὃ μετοχγεν. ὁ), (κυρ.) κόρη (14-18 ἐτῶν), (ἐπὶ ἀρρέν. ἐκφ. ἀντὶ) Μειράκιον, παλληκάρι.
Μείρομαι, Π. (μὲ γεν.) ἀντὶ Ἀμείρομαι στερεῦμαι, ἢ Ἀμείρομαι, ἐπιθυμῶ.
Μειρομαιχ. Μ.), (ἀόρ. Ἐμμορον, προκ. Ἔμμορα καὶ σπν. Μεμόρηκα, καὶ πθ. Μεμόφημαι), Π. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) λαμβάνω τὸ μέρος μου, συμμερίζομαι, μετέχω (« Ἀροτῆσιν ὥρην τριπλόα μείραντας, μέσσην καὶ ἐπ' ἀμφότερ' ἄκρα, « Ἡρ. « Ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἡμίσου μείρεο τιμῆς, « Ἰλ. Ι). λαμβάνω (καὶ μτγν. μοιράζω) διὰ κλήρου, λαγχάνω (« Σκύθαι τε, τοῖσιν ἕκαστος ἀνθρώπων μεμέρηται ὑπ' ἄστρασι κινυμένοισι, « Μανέθ.) (ὀθεν ||. πθ. κρκ.) «Εἵμαρται ἢ « Μέμορται καὶ ὑπερσ. «Εἵμαρτο, εἶνε ἢ ἦτο πεπρωμένον (κοιν. γραπτὸν, τῆς τύχης), « Νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι, « Ὅμ. « Εἵμαρτό μοι κλέψαι ἁλλὰ καὶ ἁρπῆναι, ἔφη, « Πλ. (ἢ κατὰ μτγ.) « Εἱμαρμένος καὶ (Π.) « Μεμορημένος καὶ « Μεμορμένος, η, ον. Ἀποφασισμένος ὑπὸ τῶν Μοιρῶν, (ὀθ.) « Εἱμαρμένη, « ἡ τύχη (ἅλλ. πεπρωμένη), τὸ γραπτὸν, τὸ ῥιζικόν. « Εἱμαρμένων γὰρ τῶν κακῶν βουλευμάτων κακὰς δμοιβὰς ἐστι κομπεῖσθαι βροτούς, « Π. « Τὸν τῆς εἱμαρμένης καὶ τὸν αὐτόματον θάνατον, « Δημ. « Τὸν μεμορμένον πάτμον, « Λυκορ.
Μείς (ὁ), Αἰολ. ἢ Ἰων. ἀντὶ Μήν, μηνός. « Ἄκλειτον εἶναι λέγουσι τὸ Μείς... εἰ γὰρ ἐκλίνετο, φασί, Μενός ἂν ἦν εἶναι ἡ γενικὴ, ὥσπερ κτείς, κτενός, « Ἡσιοδ.
Μείωμα (τὸ), [μειόω]. τὸ ἐλλεῖπον.
Μείων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Μικρὸς, μικρότερος, κοντότερος, ὀλιγώτερος, (καὶ μεταφορ.) κατώτερος, ὑποδεέστερος. « Αἴας μείων, οὐτι τόσσον γε ὅσος Τελαμώνιος, « Ἰλ. Β. « Κὼ μὲν νεάζων καὶ χρόνῳ μείων γεγὼς τὸν πρόσθε γεννηθέντα θρόων ἀκριτέρισκε, « Σοφ. « Οὐ μείους τρισμυρίων, « Ξεν. « Ἀκέχοντες παρασάγγην ἢ μείων, « αὐτ. « Ἐκ μειόνων γαμεῖν, « αὐτ. « Μεῖον ἔχω, « αὐτ., -Μειονεκτῶ. « Λελώβηνται τῶν Ὁμηρικῶν λιτῶν οὐδὲν μεῖον, « Γαλ. «Καὶ ἐπὶ τὸ μεῖζον καὶ ἐπὶ τὸ μεῖον, « Ἱππκρ.
Μειωνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρότερον ὄνομα (παρωνυμούμενος ἀπὸ μείονος φρ. Θεμιστ. ὅρου).
Μείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μειόω, ἐλάττωσις.
Μειωτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ δυνάμενος νὰ προξενήσῃ (χρησιμεύων πρὸς) μείωσιν, ἐλαττωτικός.
Μειωτὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος ἐλαττωθῆναι, ἐπιδεκτικὸς μειώσεως.
Μελάγγαιος (γειος) καὶ Ἀττ.
Μελάγγεως (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ γῆ εἶνε μελανὴ (μαύρη [ἐπιμ.] ἐλαφρά).
Μελάγγληνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μελανόφθαλμος.
†Μελαγγραφὴς, ές (ὁ, ἡ), -Μελεγγραφὴς.
Μελάγγυιος (ὁ, ἡ), Π. [μέλας, γυῖον]. τοῦ ὁπ. τὰ μέλη εἶνε μαῦρα.
Μελάγκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (παράγων) μέλανας καρπούς.
Μελάγκερος ἢ (Ἀττ.) Μελάγκερως (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μαύρα (μελανὰ) κέρατα.

,Μελαγκαυθής, ές (ὁ, ἡ), Π. ᾽μαῦρος, σκοτεινός.
Μελάγκολπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μέλανα κόλπον (᾽μαῦρα σπήθη), ᾽μαῦρος.
,Μελάγκορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μελαίνας τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμ., μελανοφθάλμος, (κατ᾽ ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντι-
‡Μελάγκορσος (ὁ, ἡ), Π. = Μελαγκόρυσος.
Μελαγκορυφίζω, Μ. ἰσω Κελαδῶ ὡς-
Μελαγκόρυσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέλαιναν κορυφὴν (᾽μαῦρον κεφάλι), (ὅθεν ‖. οὐσ. ἄρσ.) εἶδος πτηνοῦ (ἐκ τοῦ γένους τῶν συκοφάγων), (κοιν.) καλογρήτσα.
Μελαγκοσίνας ἢ Μελαγκρέανος (ὁ, ἡ). Π. καμωμένος (πλεγμένος) ἀπὸ μελάγκρανον.
Μελάγκρανις [μέλας, κράνος], ιος (ἡ), εἶδος βρούλου (σχοίνου) ᾽μαύρου εἰς τὴν κορυφήν.
Μελαγκρήπεμνος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φορεῦσα ᾽μαῦρον κιήδεμνον (μαγλαμᾶν).
†Μελάγκρήπις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ᾽μαύρας κρηπῖδας. «Στρατὶς —,« Π. Σιλεντ.
Μελάγκροκος (ὁ, ἡ), Π. καμωμένος ἢ ἔχων πανὶ ἀπὸ μέλαιναν κρόκην (᾽μαῦρον ὑφάδι).
†Μελόγκωπος (ὁ, ἡ), γρμ. ἐξήγ. τοῦ Μελάνθετος.
Μελάγριον (τὸ), = Μελαγρίον.
Μελαγχαίτης, ου (ὁ). Π. ὁ ἔχων μέλαιναν χαίτην (᾽μαῦρα μαλλιὰ ἢ φύλλα).
Μελάγχειμος καὶ Μελάγχιμος (ὁ, ἡ). (κυρ. μέρος γῆς) τὸ ὁπ. μένει τὸν χειμῶνα ᾽μαῦρον (ζῆλ. ἀχιόνιστον) ἐν ᾧ τὰ πέριξ αὐτοῦ εἶνε ἄσπρα. (Π. ἐν γέν.) μέλας, ᾽μαῦρος. « Νὺξ (« Στολὴ)—,« Αἰσχλ. « Λευκαῖς τε γὰρ μορφαισι καὶ μελαγχίμοις καὶ μιλτοπρέπτοις βρίθεται ταὐτοῦ χρόνου, « Ἀθ.
Μελαγχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν ᾽μαῦρον χιτῶνα, ᾽μαυροφορεμένος· λυπημένος.
Μελάγχλαινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν ᾽μαύρην χλαῖναν, ᾽μαυροφορεμένος.
Μελάγχλωρος (ὁ, ἡ). ᾽μαυροπράσινος ἢ ᾽μαυροκίτρινος, (εἰς τὸν Πλάτ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Μελίχλωρος).
Μελαγχολάω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω (παραφρονῶ) ὑπὸ μελαγχολίας.
Μελαγχολία (ἡ). ἀσθένεια (παραφροσύνη) ἐξ αἰτίας τῆς μελαίνης χολῆς, (κοιν.) ὑποχονδρία.
Μελαγχολικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ πάσχων ἀπὸ ἢ ὑποκείμενος εἰς ἢ ὑπαγόμενος εἰς τὴν μελαγχολίαν.
Μελαγχολος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος μὲ ἢ πικρὰς (φαρμακερὰς ὡς ἂν τὴν) μέλαιναν χολήν. οἷὸς —,« Σιφ.
Μελαγχολόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω μελαγχολικόν τινα, προξενῶ μελαγχολίαν.
Μελαγχολώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων πρὸς τὴν μελαγχολίαν, μελαγχολικὸς τὴν κρᾶσιν ἢ τὸ εἶδος.
Μελαγχρὴς ἢ Μελαγχροὴς καὶ Μελαγχροὸς, ός, Π. ἀντι-
Μελάγχρους-ως (ὁ, ἡ). μελαγχρανὸς, μαυριδερὸς, (ἁπλῶς) ᾽μαῦρος.
Μελάγχρως, ωτος ὁ Μελάγχρωτος (ὁ, ἡ), « Μελάγχρους. « Μελαγχρῶτες Βύμανίδες, « Εὐρ.
Μελάγχυλος καὶ
Μελάγχυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαῦρον (μέλανα) χυμὸν ἢ χυλόν.
Μέλαθρον (τὸ), [μελαίνω]. ἡ ὀροφὴ (σκεπὴ) τοῦ εἴκου· (κυρ.) ἡ μεγάλη δοκὸς ἢ κρατοῦσα τὴν ὀροφὴν, (παρβλ. Μεσόδμη)· (κατ᾽ ἔκτ.) οἶκος ἢ δωμάτιον.
Μελαθρόφιν, Π. ἀντὶ Μελάθρου.
†Μελαθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Στηρίζω τι διὰ μελάθρων (δοκῶν).
Μέλαινα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Μέλας.
Μελαινίδες (αἱ), εἶδος μαυραιόδερων κεγχυλίων.
‡Μελαινόφιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μέλαιναν ῥῖνα (ἢ φάμφος ἢ πρῷραν).
Μελενόφαιος (ὁ, ἡ). φαιὸς (σκοῦρος) κλίνων πρὸς τὸ μέλαν.
Μελαίνω [μέλας], Μ. ανῶ. ᾽Μαυρίζω (μτγμ.) σκοτίζω « Τὴν φράσιν—,« ὁ. Ἀλ. (μσ.) «Μελαίνομαι τὰς τρίχας· τὴν κόμην), « Λξ. βάφω τὰ γένεια μαῦρα κτλ. «Τὸ φάρμακον,.. ᾧ Δυσικράτης μελαίνεται,« Ἀρξφ.
Μελαμβαθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ᾽μαῦρος ἐξ αἰτίας βάθους, πολλὰ βαθὺς, σκοτεινὸς, (συγγ. τῷ
Μελαμβαφὴς, ές (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ ᾽μαῦρον χρῶμα, ᾽μαῦρος.
Μελάμβιος (ὁ, ἡ), γρμτ. (τάχα) ἐξήγ. τοῦ Ἀμαυρόβιος.
Μελαμβόρειος (ος), ου (ὁ, ἡ). [μέλας, βορέας]. ἄνεμός τις ψυχρὸς καὶ συννεφώδης, (Γουφκ.) καρα-γέλης.
Μελαμβρότος (ὁ, ἡ), Π. [μέλας, βροτός]. ὁ ἔχων (κατοικούμενος ἀπὸ) ᾽μαύρους ἀνθρώπους. ‖. (οὐσ.) =Αἰθίοψ.
Μελάμβωλος (ὁ, ἡ), Π. (γῆ) ἡ ἔχουσα ᾽μαύρους βώλους, μελάγγεως.
Μελαμπαγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ᾽μαῦρος καὶ πηκτὸς (σκληρός). «Χαλκὸς—,« Αἰσχλ.
Μελάμπεδος (ὁ, ἡ), =Μελάγγειος.
Μελάμπεπλος (ὁ, ἡ). ἡ φοροῦσα μέλανα πέπλον (voile), ᾽μαυροφόρος. (ἁπλῶς) ᾽μαῦρος. «Στολὴ—,« Εὐρ.
Μελαμπεταλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μελάμφυλλος.
Μελαμπόδιον (τὸ). ὁ μέλας ἑλλέβορος (ἀπὸ τοῦ ἰατροῦ Μελάμποδος ὅς τις τὸν μετεχειρίσθη πρῶτος ὡς καθάρσιον).
Μελαμπόρφυρος (ὁ, ἡ). βαθὺς πορφυροῦς (μοιρικος·
Μελάμπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ᾽μαῦρα πόδια, ᾽μαυροπόδαρος, (ἁπλῶς) ᾽μαῦρος. «Νὺξ—,« Ν.Χ. Εὐγ.
Μελλαμπράσιον (τὸ). τὸ μέλαν πράσιον (marrubium), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Βαλλωτή.
Μελάμπτερος (ὁ, ἡ), =Μελανόπτερος.
Μελάμπυγος (ὁ, ἡ), [μέλας, πυγή]. ὁ ἔχων μαῦρα (περιχωμένα) ὀπίσθια, (κοιν.) μαλλιαροκώλος, (συνεκδ.) ἀνδρεῖος, τολμηρὸς, παλληκαρᾶς, (ἀντιθ. τῷ Δευπόπυγος).
Μελάμπυρον (τὸ). ζιζάνιόν τι τὸ ὁποῖον φυτρώνει μεταξὺ τοῦ σίτου, (κατὰ λέξ.) ᾽μαυροσίταρον, (Γαλλ.) blé de vache, (παρβλ. Αἴγιπυρον).
Μελαμφαὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ φαινόμενος ᾽μαῦρος· σκοτεινὸς
Μελαμφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ μέλανα ἱμάτια, ᾽μαυροφορῶ.
Μελαμφορία (ἡ). τὸ μελανοφορεῖν, ᾽μαυροφορία.
Μελαμφόρος (ὁ, ἡ). ὁ μελαμφορῶν, ᾽μαυροφόρος.
Μελάμφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ᾽μαῦρα (μελανὰ) ἢ πυκνὰ φύλλα, δασὺς, κατάσκιος. ‖. (οὐσ.) Μελάμφυλλον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ ἀκανθ., (ἄλλ.) Ἡλιοτρόπιον.
Μελάμφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀμαυρὰν [βραχνὴν) φωνήν.
Μελαμψήφις, ῖδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ᾽μαύρας ψηφῖδας (χαλίκια, πετραδάκια). «Ποταμὸς—, « Καλλ.
Μέλαν, ανος (τὸ), οὐδ. τοῦ Μέλας. ‖. (οὐσ.) τὸ μελάνι κτλ., ἴδε Μέλας.
Μελαναθὴρ, έρος (ὁ). εἶδος ὑψίκομου σίτου, (μὲ ᾽μαύρους ἀθέρας), ᾽μαυροσίτι.
Μελάναιγις, ίδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν ᾽μαύρην (φοβερὰν) αἰγίδα ἢ συνωδευμένος μὲ σκοτεινὴν καταιγίδα. (ἐν γέν.) ᾽μαῦρος ἢ φοβερός.
Μελαναίετος (ὁ). ὁ ᾽μαῦρος ἀετός. (ἄλλ.) Ἀσαγωρόνος.
†Μελαναιθὴρ, έρος (ὁ), =Μελαναθὴρ.
Μελαναυγέτις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Μελαναυγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. =Μελαμφαὴς.
†Μελάνδειρος (ὁ), [μέλας, δειρὴ], εἶδος πτηνοῦ μὲ ᾽μαῦρον λαιμόν.
Μελάνδετος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ λαβὴ ἢ ὁ γῦρος (ἐν γέν.) τὸ δέσιμον εἶνε μαῦρον ἢ σιδηροῦν. « Ἄσπὶς (« Ξίφος)—, « Αἰσχλ., Ὅμ.
Μελανδίνης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων μελαίνας (ζῆλ. βαθείας) δίνας. «Ποταμὸς.—« Διον.
Μελανδόκος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μελανοδόκος, περιέχων μελάνην.
Μελανδρύας, ου (ὁ), ἴδε
Μελάνδρυον (τὸ, τὸ μέλαν (ἢ καρδία) τῆς δρυός. 2) (μτγμ. ὡς ἐκ τοῦ χρώματος) μάτι θύνα παστωμένον, λακέρδα, (ἄλλ.) Μελανδρύας.
Μελάνδρυος (ὁ, ἡ), Π. (ἐπὶ ζένδρ.) ὁ ἔχων μελάνδρυον, (ζῆλ.) παλαιός.
Μελάνδρυς, υος (ὁ). ὁ μεγάλος θύννος, (κοιν.) πετσούδα, ἴδε Μελάνδρυον).
Μελανειμονέω-ῶ, Μ. ήσω Εἶμαι μελανείμων, ᾽μαυροφορῶ.
Μελανειμονήσας, εως καὶ
Μελανειμονία (ἡ). μαυροφόρεμα.
Μελανείμων [μέλας, εἷμα], ονος (ὁ, ἡ). ᾽μαυροφόρος, ᾽μαυροφορεμένος.
Μελανέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Μελαίνομαι, μαυρίζω.
Μελάνζωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν μέλαιναν ζώνην.
†Μελανήφατος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μεγαλήφατος.
Μελανηφρέω-ῶ, Μ. ήσω.= Μελανοφορέω.
Μελαντήφορος (ὁ, ἡ), = Μελανοφόρος.
Μελανθέλαιον (τὸ). ᾽Λάδι μελανθίου.
Μελάνθεμον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ χαμομήλου).
Μελανθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. μέλας τὸ ἄνθος (τὸ χρῶμα), ᾽μαῦρος.
Μελάνθινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ-
Μελάνθιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (μὲ βαθειὰ μόρια ἄνθη), [ὁ σπόρος του εἶνε τὸ κοιν.]

μαυρικοῦκαι ἢ μαύρη μυρωδιά, (ταρκ.) τρουμπετού.
Μελάνδυξ, τριγος (ὁ, ἡ). = Μελάντειγος.
†Μελάνθριον (τό), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μελάνθιον.
Μηλανία (ἡ). μαυρίλα.
Μελανίζω, Μ. (σω. Κλίνω πρὸς τὸ μελανόν, εἶμαι ὁλίγον μ λανος.
Μελάνιον (τό). μέλαν ἴον, ὁ μόριπος μενεξές.
Μελάνιππος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀἰς τὸ ἁμάξι του) μέλανας ἵππους.
Μελανόγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ σχεδιασμένος μὲ μελανὰς γραμμάς.
Μελανοδέρματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέλαν (μαῦρον) δέρμα. (Ἀλεξ.)
Μελανοδοχεῖον (τό). ἡ μελανοθήκη, τὸ καλαμάρι.
Μελανοειδής, ἐς (ὁ, ἡ). μαυριδερός.
¡ Μελανοειμων, ονος (ὁ, ἡ). = Μελανείμων.
Μελανόζυξ, υγος (ὁ, ἡ). Π. (ναῦς) μὲ μαῦρα ζυγὰ (καθίσματα τῶν κωπηλατῶν).
Μελανόθριξ, ὁ τριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέλανας τρίχας (μαῦρα μαλλιά).
Μελανικόρδιος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων μέλαιναν (μαύρην) καρδίαν, φρικτὸς ἢ σκληρός. ¤ Πέτρα —, ¤ Ἄρχω.
Μελανοκόμης καὶ Μ λανόκομος, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέλαιναν κόμην (μαῦρα μαλλιά).
Μελανόμαλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαῦρον μαλλί.
Μελανόμματος (ὁ, ἡ). μαυροματής.
Μελανονεκυσιῶν, ονος (ὁ, ἡ). Π. Κωμ. ὁ φορῶν μαῦρα (νεκρικὰ, τὶ θ.μα) ροῦχα, (ἐν γέν.) φιδερὸς, ἄγριος
‡Μελανονεφής, ους (ὁ, ἡ). γ;μτ. ἐξήγ. τοῦ Κελαινεφής.
Μελανοπλόκαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαύρους (μέλανας) πλοκάμους.
Μελανοπαιὶς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τι νὰ γένῃ μαῦρον.
Μελανόπους, ποδος (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Μυανοπεζα.
Μελανόπτιρος καὶ Μελανοπτέρυγος καὶ
Μελανοπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαῦρα πτερά.
¡Μελανοβλέφαρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαύρας ἀβλεφαρίδας.
¡Μελανόῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαύρας ῥίζας.
‡Μελανόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαύρην σάρκα (μαῦρον χρῶς), (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ.) ἀντὶ Μελανόσαρκις.
βΜελανοσσος (ὁ, ἡ). Π. [μ. ὄσσε], = Μελανόφθαλμος, (ἴδε Μελανόστος).
Μελανόστερνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαῦρον (στερνιχωμένον) στῆθος.
Μελανόστερος (ὁ, ἡ). Π. σκεπασμένος μὲ μαῦρον δέρμα (στέρφος).
Μελανοστολος (ὁ, ἡ), [μ. στυλή]. ἐνδυμένος μαῦρα, μαυροφορεμένος.
¡Μελάνοστος ἀντὶ Μελανόστεος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαῦρα ὀστᾶ (κοκκαλα). ¤ Ἀετοῦ μελανόστου (ἄλλ. μελανόσσου) θηρητῆρος, ¤ Ἰλ. Φ. 252, (διάφορ. ἀνάγνω. ἀντὶ ¤ Μέλανος τοῦ θηρητῆρος).
Μελανοσφαιῖος (ὁ, τ.), ὡσμ. ἐπίθ. τῶν Αἰγυπτίων διὰ τὴν μαύρην (ἀπὸ μαῦρα βεπάνια κατασκευαζομένην) συνοικίαν τὴν ἐπ. ἐσυνειθίζαν νὰ πίνουν ὡς καθάρσιον.
(Μελανοστεγής, ἐος (ὁ, ἡ). = Μελανστεγής.
Μελανότης (ἡ). τὸ γαστανοχρωστικὸν τοῦ μέλανος, μαυρίλα, μαυράδα.
Μελανουρίς, ίδος (ἡ). θηλ. τοῦ
Μελάνουρος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων μαύρην οὐρὰν, (ἀθ ‖. οὐσ.) εἰδ. ἰχθ., μελανοῦρι. 2) τίδ. (φαρμακ.) φυτοῦ.
Μελανόφαιος (ὁ, ἡ). φαιὸς ἢ μέλας, σκοῦρος, μελανὸς, μαυρομάτης.
Μελανόφθαλμος (ὁ, ἡ) μαυρομμάτης.
Μελανόφλεψ, εβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μελανὰς φλέβας.
Μελανοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ μαῦρα, [ἐκ τοῦ
Μελανοφόρος (ὁ, ἡ). μαυροφόρος.
Μελάνοφρυς, υος (ὁ, ἡ). μαυροφρύδης.
†Μελανόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαύρην (σκληρὰν, ἀγρίαν) ψυχήν.
Μελανοψυλλος (ὁ, ἡ). = Μελάμφυλλος.
Μελανοχλωρος (ὁ, ἡ). = Μελαγχλωρος.
Μελανόχροος, Π. (πλθ. ἀνωμλ.) τοῦ
Μελανοχρους, ωτος (ὁ, ἡ). = Μελάγχροος.
Μελανόω-ῶ, Μ. ώσω. = Μελαίνω.
Μέλανσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μελαίνω, μαύρισμα.
Μελάνσπερμον (τό). = Μελάνθιον.
Μελανστερνος (ὁ, ἡ). = Μελανοστερνος.
Μελανστεχής, ους (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. τὰ τείχη εἶδε μαῦρα, σκοτεινός.
Μελάντατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ
Μελάντερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Μέλας.
Μελαντηρία (ἡ). ἡ μεταλλικὴ (ὀρυκτὴ) μελάνη τῶν ὑποδηματοποιῶν κλπ., (Ταρκ.) καρὰ-μπογιά, (παρβλ.) Χάλκανθος.
Μελαντικὸς, ἡ, ον. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ μελαίνειν.
Μελαντραγὶς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μέλαν γρῶμα καὶ τρωγόμενος (ἐπίθ. τῶν φύκων).
Μελάνυδρος (ὁ, ἡ). (πηγὴ) τῆς ὁπ. τὸ ὕδωρ εἶνε φαίνεται διὰ τὸ βάθος μαῦρον.
¡Μελάνω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Μελαίνομαι.
Μελανώδης, ους (ὁ, ἡ) = Μελανειδής.
Μελάνωμα (τό). = Μελανία, μαυράδι.
Μελανωπός (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέλαιναν ὄψιν, μαυρειδερός.
Μελάνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μελανόω, μαύρισμα.
¡ Μελανώτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Μέλας.
Μελάῤῥινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μαῦρον δέρμα (ρινό-).
Μέλας, ανος (ὁ), (τὸ θηλ. Μέλαινα καὶ τὸ οὐδ. Μέλαν, τὸ δὲ παρθ. Μελάντερος ἢ [σπν.] Μελανώτερος, -τατος). Μαῦρος, (ἐν γέν.) βαθὺς τὸ χρῶμα· σκοτεινὸς (φυσικῷ.) φ βερός. (μτφορ.) δυσοίωνος. ¤ Λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις, ¤ Θκρ. ¤ Νηῦς (¤ Γαῖα) μέλαινα, ¤ Ὁμ. ¤ Μελάντερον ἦβις κίσσα, ¤ αὐτ. ¤ Οἶνος (¤ Κισσὸς) μέλας. ¤ Αἰ. ¤ Μέλαν αἷμα, ¤ Ὁμ., Θκρ. ¤ Μέλαινα (πεπὰ καὶ χωρὶς τοῦ) χολὴ, ¤ Ἱππκρ. ¤ Μέλαιναν (ὅπου ἄλλ. ἀνάγνω.) ¤ Μέλαν) ἐμέει οἷον τρύγα, ¤ Ἱππκρ. ¤ Καὶ τί ἦν μέλαν ἐντὶ ἢ ἁ γραικὰ ὐκινθος, ¤ Θκρ. ¤ Μέλαν ὕδωρ, ¤ αὐτ., τὸ βαθύ. ¤ Μέλας θάνατος, ¤ Ὁμ. ¤ Ὀζύνει μέλαιναι, ¤ αὐτ. ¤ Φρένες μέλαιναι, ¤ αὐτ., αἱ θεωρίαι. ¤ Μέλαν φῶντμα, ¤ Δ. Κάσ., τὸ ἀμυδρὸν, (ἀντιθ. τῷ Λαμπρὸν). ¤ Μέλαινα ἱστορία, ¤ Ἐπιγρ., ἡ ἀσαφὴς ἢ περίφροντις ἢ ἀσχολουμένος εἰς τι.
Μέλασμα (τό). μαυράδι, μαυρίλα· μελανάδα.
Μελασμὸς (ὁ). τὸ μελαίνειν, μαύρισμα.
Μελδω (χ. Μ.), Π. τήκω, λυώ-ω, ἀναλύω.
Μέλε, Π. ἀντὶ Ἔμελε, γ'. πρσ. τοῦ ῥ. τοῦ Μέλει.
Μέλε, ἀντὶ Μελες, κλητ. τοῦ Μέλης, [πάντοτε γαϊδευτικῶς) πτωχέ, καϋμένε! (καὶ εἰς τὴν Πελοπόν.) βόλεψε!
Μελεάγριον (τό), εἰδ. φυτοῦ μὲ φαγωσιμους ῥίζας, ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Μηλάγχιον.
Μελεαγρὶς, ίδος (ἡ), εἰδ. πτηνοῦ, κούρκα ἢ Μεσημβρινὴ ἄρνιθα, (Γαλλ.) pintade.
Μελεΐζω, Μ. άσω. Σχηματίζω τὴν φωνήεντος κατὰ τὸ μέλος, μελῳδῶ, (Γαλλ.) moduler.
Μελεγχαρὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ἐγγεγραμμένος ὁλόμελα. ¤ Δ-φθέρα —, ¤ Βύρ.
Μελεδαίνω (χ. Μ. ὁ πθ. σόρ. Ἐμελεδάνησ), Ἰων. ἢ Π. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) μεριμνῶ, φροντίζω. (μὲ ἀπαρ.) ἐπιθυμῶ. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) περιποιοῦμαι. ¤ Τῷ ἐκτὸς ἢ τῷ μελεδαίνοντι αὐτέου. ¤ Ἱππκρ. ¤ Μελεδαίνειν τὴν ἄνθρωπον ὅκως ἄριστα. τὰ ἐπιτήδεια, ¤ Ἀρετ. (καὶ πθ.) ¤ Ἡ νοῦσος θανατώδης, καὶ ὀλίγαι καὶ μελεδαιμέναι διασῴζουσιν αὐτὴν, ¤ αὐτ., [τὸ τ
Μελεδὼν (ἡ). Ἰων. φροντὶς· νοιάσιμον.
Μελέδημα (τό), Π. τὸ ἀντικείμενον τῆς φροντίδος· ἔννοια, συλλογή.
Μελεδήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) φροντίζων περίτινος ἢ ἀσχολούμενος εἴς τι.
Μελεδὼν, ῶνος (ἡ) = Μελεδὼνη. 2) = τῷ
Μελεδωνὸς, ἑως (ὁ), Π. = Μελεδωνός
Μελεδώνη (ἡ), Π. μέριμνα, φροντὶς· πόνοι, ἐπιμέλειαι, κηδεμονίαι. ¤ Ἠνέλοπε ἐν τῷοι μήτρηφι ἢ, ἕεσσαι πολλῆς μελεδώνης, ¤ Ἱππκρ.
Μελεδωνὸς (ὁ). καθημῶν ἐπιστάτης· ἐπιμελητὴς. ¤ Μελεδωνοὶ ἀποδεῖξαι τῆς τριφῆς, ἢ ἄρσενες ἢ θήλεαι, ¤ Ἶλ.
Μελέθριον (τὸ), Π. (σπν.) ἀντὶ Μελαθ, ν. ἢ 2) [μέλος] θεσμὸς, πέδη.
Μελεῖ ἢ Μέλεται, Μ. μελήσει, μελήσεται (χρκ. Μεμέλητο', ἀπρσ. (μὲ δοτ. νοιάζομαι, μὲ νοιάζει κτλ., ἴδε Μέλω
Μελείζω, ἰσω, Π. ἀντὶ Μελίζω
Μελέϊνος, η, ον. Κατωμένος ἀπὸ ξύλον μελίας.
Μελεϊστὶ, ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ Μελῳδὸν, κομματιαστά.
Μελενδυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Μελανοφορῶ, μαυροφορῶ.
Μελεοπαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. μέλαος (ἄθλιος) διὰ τὰ παθήματά του.
Μελεόπονος (ὁ, ἡ). Π. = τῷ προηγ.
Μέλεος, α ἡ ος, ον, Π. [ἦλιος ἢ ἔλεος] μάταιος· κούτος· ἐλεεινὸς, ἀξιολύπητος ἄθλιος.
Μελεσῤῥων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μέλεα (δειλὰ, λύπης ἄξια) φρονῶν, ἢ ἀξιολύπητος δι' ὅσα φρονεῖ (ἔχει κατὰ νοῦν).
Μελεσίπτερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μελῳδῶν διὰ τῶν πτερῶν του. ¤ Ἀηδὶς —, ¤ Ἀκτγρ.

Μέλεται, Μ. μελήσεται, ὅδε Μέλει.

Μελετάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ (Ἀττικώτ.) ήσομαι. Ἐννοιάζομαι, ἐπιμελοῦμαι («Τοῦτον ὁκόταν οὕτως ἔχῃ, μελετῆν τοῖσι αὐτοῖσι φαρμάκοισι χ ἐδέσμασι,» Ἱπποκρ. παρβλ. Μελεδαίνω), φροντίζω· σκέπτομαι· ἀσχολοῦμαι ἐπιμελῶς εἴς τι (τὸ κάμνω ἢ τὸ ἔχω ἔργον, [κοιν.] τὸ μελετῶ) ἵνα τὸ μάθω, [ἐν γέν.] γυμνάζομαι. «Οὔτε τέχνην ἂν τῶν ἀνθρώπων οὔτ' ἂν σοφίαν μελετῴη οὐδείς,» Ἀρχῳ. «Μελετήσομεν χ ἡμεῖς ἐν πλείονι χρόνῳ τὰ ναυτικά,» Θκ. [καὶ δοτ.] «Τόξῳ μελετᾶν καὶ ἀκοντίῳ,» Ξεν. [χ μετ'] «Οἷς ἀναβαίνειν ἐπὶ τοὺς ἵππους μελετᾷ Φείδων,» [Μνησίμ. παρ'] Ἀθ. [καὶ πθ.] «Τὸ ναυτικὸν τέχνης ἐστὶ, χ οὐκ ἐνδέχεται, ὅταν τύχῃ, ἐκ παρέργου μελετᾶσθαι,» Θκ.)· (συνδέχ.) ἀπαγγέλλω ἐπὶ ἀκροατηρίῳ λόγον τὸν ὑπ. ἐμελέτησα (ἐσύνθεσα), παραδίδω μάθημα («Προσαγράφετο δὲ τῷ τάκτῳ τὸ Καὶ μελετῶντος ἀκροᾶσθαι· ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐφαίτα εἰς τὰς ἀκροάσεις,» Φλεγ.)· (τρέπω.) ἀντὶ Εἴωθα. «Μεμελέτηκε δὲ τὸ τ εἰς θ τρέπεσθαι,» Σχλ., [ἐκ τοῦ

Μελέτη (ἡ), [μέλει]. φροντίς, μέριμνα· πρόνοια, ἐπιμέλεια· σπουδή, ἐνασχόλησις· γύμνασις, ἄσκησις. (ἐνίοτε) συνήθεια. «Μελέτη πᾶν,» Γνμ. «Μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει,» Ἡσ. «Μελέτην ποιεῖσθαι τῶν ἐλκέων,» Ἱπποκρ. «Οἱ ἐν χαλκείῳ κατακτυπούμενοι τὰς ἀκοὰς ἐν μελέτῃ γίνονται τῶν ψόφων,» Στβ. 2) ἀντὶ Μελέτημα, (ἰδιωτ.) λόγος τὸν ὑπ. συνθέτει τις διὰ γύμνασιν ἢ πρὸς ἐπίδειξιν. «Διδανίου (« Ῥαιρίου) μελέτας,»

Μελέτημα (τό). πᾶν ὅ,τι μελετᾷ (ἔχει κατὰ νοῦν) τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς (ἢ τὸ γινόμενον χάριν) μελέτης, γύμνασμα.

Μελετηρός, ά, όν. Ὁ πρόθυμος εἰς ἢ συντελῶν πρὸς μελέτην, μελετητικός. «Συνουσίαι μελεταῖραι,» Φλεγ., συναναστροφαὶ σπουδαῖαι.

Μελέτησις, εως (ἡ). τὸ μελετᾶν, ἐξάσκησις.

Μελετητέον, θετ. τοῦ Μελετάω.

Μελετητήριον (τό). τόπος μελέτης, σπουδαστήριον. 2) ὕλη πρὸς μελέτην.

Μελετητικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Πρόθυμος εἰς μελέτην.

Μελετητός, ἡ, όν. Τὸν ὑπ. πρέπει ἢ ἠμπορεῖ τις νὰ μελετήσῃ (νὰ μάθῃ διὰ μελέτης).

Μελέτω, γ'. ἐν. προστ. τῆς προς. τοῦ Μέλει.

Μελέτωρ, ορος (ὁ), = Μελετῶνος, κηδεμών.

Μέλη (ἡ), [ι]. εἶδ. ποτηρίου.

Μεληδόν, ἐπίρ. Κατὰ μέλη, (κόπτοντας) ἀπὸ κομμάτι-κομμάτι.

Μεληδών, όνος (ἡ), = Μελετῶν, φροντίς. 2) μέλος, μελῳδία.

Μέλημα (τό), [μέλω]. τὸ ἀντικείμενον τῶν φροντίδων (τῆς ἀγάπης) τινός. 2) = Μέλησις, φροντίς.

Μελήσει, μέλλ. τοῦ Μέλει.

Μελιαλιβροτος (ὁ, ἡ), Π. περὶ τοῦ ὑπ. φροντίζουν (ἐνταρεσσάρονται ἢ ἔχων νὰ κάμουν) οἱ ἄνθρωποι, ὀνομαστός.

Μέλησις [μέλει], εως (ἡ). φροντίς· πρόνοια, ἐπιμέλεια. «Σὺ δ', εἴ σοι μέλει, ἔργῳ δείξεις οὐ λόγῳ τὴν μέλησιν,» Θεόδ. Ὑρτακ.

Μελητέον, θετ. τοῦ Μέλει.

Μέλι, ιτος (τό). ὁ γνωστὸς γλυκὺς χυλὸς τὸν ὁπ. συνάζουν αἱ μέλισσαι ἀπὸ τὰ ἄνθη. «Μέλιτος γλυκίων αὐδή,» «Ὅμ. «Καὶ τὸ μέλι κόρον ἔχει,» Παροιμ. «Μέλι τὸ καλούμενον,» Διοσκ. ἢ ζάχαρη. «Τὸν μέλι,» Πολύαιν., τὸ μάννα τῶν Περσ.

Μελία (ἡ), εἶδ. δένδρου (ἀπὸ τὸ ὁπ. ρέει ἡ ἰατρ. μάννα), (κοιν.) μέλεγος, (Γαλλ.) **mélèze, (espèce de) frêne.** 2) (συνεκδ.) κοντάρι ἀπὸ ξύλον μελίας. 3) (πλθ.) = Μελιάς.

Μελιάγριον (τό), = Μελεάγρειον.

Μελιαδὴς, ές (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Μελιτηδής.

Μελιάς, άδος (ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) αἱ νυμφαι τῶν δαφνῶν, (ἄλλ.) Ἁμαδρυάδες.

Μελιβόας ου (ὁ), Π. = Ἡδύβοας, γλυκόφωνος.

Μελίβρομος (ὁ, ἡ), Π. [μέλι, βρέμω]. ὁ γλυκὰ ἠχῶν (μουρμουρίζων).

Μελιγαθὴς (Δ. ἀντὶ Μελιγηθὴς), ές (ὁ, ἡ), Π. [μ. γηθέω]. γλυκὺς (εὐάρεστος) ὡσὰν τὰ μέλι.

Μελίγαρυς, υος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Μελίγηρυς.

Μελίγδουπος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ὁ κτύπος (ὁ ἦχος) εἶνε εὐάρεστος.

Μελίγηρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. [μ. γῆρυς]. γλυκόφωνος.

Μελίγληνος (ὁ, ἡ), Π. [μ. γλήνη]. ὁ ἔχων γλυκὰ (θελκτικὰ) μάτια.

Μελίγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. γλυκόγλωσσος, εὔγλωττος.

Μέλιγμα (τό), Δ. Π. ἀντὶ Μέλισμα.

Μελίδουπος (ὁ, ἡ), Π. = Μελίγδουπος.

ǂΜελιειδὴς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μελιηδής.

Μελίεσθος (ὁ, ἡ), [μ. ἔδω]. βρασμένος μὲ μέλι.

Μελίζω, Μ. ίσω. Κόπτω μεληδόν, διαμελίζω. «Ἐμέλισεν αὐτὴν εἰς δώδεκα μέλη,» Γρφ. 2) σχηματίζω τὰ μέλη τοῦ σώματος, διαρθρόω. «Τίκτει δ' ἡμιτέλεστα καὶ οὐ μεμελισμένα τέκνα,» Ὀππ., ἢ· 3) (συχν.) τονίζω (ῥυθμίζω) τὴν φωνήν μου κατὰ τὸ μέλος, (Γαλλ.) **moduler** (ἐν γέν. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κατὰ μσ. διάθ.) ψάλλω, μελῳδῶ. «Σὺριγγι μελίσδω,» «Θκρ. (καὶ μσ.) «Καλὰ μελιζόμενος νόμιον μέλος,» Ἀπολλν. 4) (οὐδ.) ὁμοιάζω (μιμοῦμαι) μέλος. Ἔγω ῥυθμὸν (ἁρμονίαν) μέλους. «Ἔστω δ' ἡ ἁρμονικὴ λέξις μελίζουσα μέν, οὐ μὴν μέλος,» Δ. Ἁλ.

Μελίζωρος (ὁ, ἡ), Π. = Μελίκρατος. 2) (σπν.) = Μελιηδής.

Μελιηγενὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς (βλαστήσας) ἐκ μελίσσης.

Μελιηδὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. γλυκὺς ὡσὰν τὸ μέλι.

Μελίθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ τραφεὶς ἢ τρεφόμενος μὲ μέλι.

Μελίθροος-ους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μελίφωνος, γλυκόφωνος.

ǂΜελίϊνος, η, ον, = Μελέϊνος.

Μελικαρὶς, ίδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Μελικηρὶς, εἶδος ζυμαρικοῦ.

ǂΜελικήρα (ἡ), = Μελίκηρον (κηγχύλης).

Μελικηρία (ἡ), = Μελεκηρίς.

Μελικήριον (τό), = Μελίκηρον.

Μελικηρὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. σπυριοῦ (τῆς κεφαλῆς) ἀπὸ τὸ ὁπ. τρέχει ὕλη τις ὡσὰν μέλι, (Ἰπποκρ.) ἴδε Παράπρημα, ξέκ τοῦ

Μελίκηρον (τὸ). ἡ κηρήθρα τοῦ μέλιτος, μελόκηττα. 2) (κτνμ.) τὰ αὐγὰ τῆς πορφύρας καὶ ἄλλων κογχυλίων.

Μελίκομπος (ὁ, ἡ), Π. = Μελιῳδοῦπος.

Μελικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἁρμόζων εἰς ἢ ψαλλόμενος (ἢ ψάλλων) μὲ μέλος. «Τοῖς μελικοῖς ποιηταῖς, οὓς ἔνιοι λυρικοὺς ὀνομάζουσι,» Γαλ.

Μελικρὰς, ᾶτος (τὸ), = Μελίκρατον.

Μελίκρατος καὶ ἴων. Μελίκρητος (ὁ, ἡ), κεκραμένος (ἀνακατωμένος) μὲ μέλι. [|. (οὐσ.) Μελίκρατον (τό). μίγμα (ποτοῦ) τι ἀπὸ μέλι χ νερόν, (ἄλλ.) Ὑδρόμελι, (Τουρκ.) σαρμπέτι.

Μελίκταινα, ης (ἡ), Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Μελίσταινα.

Μελικτὰς, ᾶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Μελιστής.

Μελικῶς, ἐπίρ. Μετὰ μέλους, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς μελοποιίας.

Μελιλώτινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ

Μελίλωτον (τὸ), = τῷ

Μελίλωτος (ὁ), εἶδος φυτοῦ (λωτοῦ, τριφύλλου) τοῦ ὁπ. τὸ ἄνθος μυρίζει ὡσὰν μέλι.

Μελίμηλον (τὸ), εἶδ. μήλου, γλυκόμηλον.

Μελίνη (ἡ), εἶδ. γεννήματος κεγχροειδοῦς, καλαμπόκι(ῆ), (παρβλ.) Ἔλυμος.

Μέλινον (τὸ), = Μελίσταινα.

Μέλινος, η, ον, = Μελέϊνος.

Μέλινος (ὁ), = Μελίνη.

Μελινοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) μελίνην.

Μελίπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. παῖδ (γέννημα, πρεῖδν) τοῦ μέλιτος, ἢ· ὁ γεννῶν μέλι. «Σίμβλου —,» «Ἐπιγρ.

Μελίπηκτον (τὸ), εἶδος γλυκύσματος ἀπὸ μέλι πηγμένον (βεβυσμένον), (Τουρκ.) πελτές, μετσέλι, χαλβᾶς κτλ. «Οἱ προτιθέντες τοὺς λάγους ὤνια, ὥσπερ οἱ τοῦ μέλιτος ἑψηταὶ τὰ μελίπηκτα,» Λδν.

Μελίπνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων γλυκεῖαν μυρωδιάν, = Ἡδύπνοος, (ἐν γέν.) γλυκὺς, νόστιμος. «Μολπῆ—,» «Νόνν.

ǂΜελικτέρωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πετῶν γλυκὰ (νόστιμα). «Μέλος μουσῶν—,» «Λθ.

Μελίπτερθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων γλυκεῖς πτέρθους (βλαστούς). «Γλυκοβρίζα—,» Γαλ.

Μελιῤῥαθάμιξ, ιγγος, Π. ἀντὶ

Μελίῤῥοος-ους καὶ

Μελίῤῥυτος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων (στάζων) μέλι, γλυκὺς ὡσὰν τὸ μέλι.

Μελισάω, Μ. ίξω, Δ. ἀντὶ Μελίζω, ξδω, μελῳδῶ.

Μελίσκιον (τὸ), = Μελύδριον.

Μέλισμα (τὸ), [μελίζω]. μέλος, ᾠσμα, μελῳδία.

Μελισμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μέλισμα.

Μελισμὸς (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ μελίζειν, διαμελισμός. 2) (μουσ.) ψάλσιμον ἢ (τὸ κοιν.) τράλλισμα, (Γαλλ.) **modulation.**

Μελιστονδὸς (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. αἱ σπονδαὶ γίνονται μὲ μέλι (μελίκρατον).

Μέλισσα, ης (ἡ). τὸ γνωστὸν ἔντομον. 2) (μτνμ. καὶ μυστηρ.) ἱέρεια (κυρ. τῆς

Δήμητρας), (ἴδε Μελισσονόμος ξ παρβλ. Ἐστήν). (ἐν γέν.) ψυχή καθαρά (ὁποία ἡ τῶν μεμυημένων). 3) Π. (συνεκδχ.) ἀντὶ Μέλι.

Μελισσαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος ἀπὸ τὰς μελίσσας. ‖. (θηλ.) Π. ἡ μέλισσα.

Μελισσεῖον (τὸ), = Μελισσών, μελίσσιον.

Μελίσσειος (ὁ, ἡ), = Μελισσαῖος. « Τὰ κηφήνια (κηρία) ἐλάττω ἐστὶ τῶν μελισσείων, » Ἀρχ.

Μελισσεύς, έως (ὁ), = Μελισσουργός· μελισσονόμος.

Μελισσηδόν, ἐπίρ. Καθὼς αἱ μέλισσαι, ὡς ἂν μελίσσαι.

Μελισσήϊος, εσσα, εν, Π. γεμάτος (πλούσιος ἀπό) μελίσσια.

Μελίσσιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μέλισσα. 2) σμῆνος ἢ σίμβλον μελισσῶν, (κοιν.) μελίσσι, ἐκ τοῦ

;Μελίσσιος (ὁ, ἡ), = Μελίσσειος.

Μελισσοβόσκανον (τὸ), = Μελίτταινα.

Μελισσοβόσκος (ὁ, ἡ) [προπαροξ.] ὁ βοσκηθείς ἢ βοσκήσας ὑπὸ τῶν μελισσῶν, (ὀθεν ‖. οὐσ. οὐδ.)—Μελισσοβόσκανον. 2) (παροξ.) = τῷ

Μελισσοκόμος (ὁ, ἡ), = Μελισσουργός.

;Μελισσοκράς, ᾶτος (ὁ, ἡ), Π. = Μελιτόκρας.

Μελισσονόμος (ὁ, ἡ), = Μελισσοκόμος. 2) (ἐπὶ τὸν Ἄρχ.) ἡ πρωτεύουσα τῶν [ἐφορειῶν τῆς Ἀρτέμιδος, (ἴδε Μέλισσα).

Μελισσοπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Μελισσοπόλος ἢ

Μελισσοπόνος (ὁ, ἡ), = Μελισσοκόμος.

Μελισσόβρυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥέων ἐκ τῶν μελισσῶν. « Νασμοὶ μελισσόβρυτοι, » Ὀρφ., νάματα (ῥεῖθρα) μέλιτος.

Μελισσοσόος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων (προστατεύων) τὰς μελίσσας.

Μελισσότευκτος (ὁ, ἡ), Π. κατεσκευασμένος ὑπὸ μελισσῶν. « Κηρίον—, » Πινδ.

Μελισσοτόκος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ γεννῶν ἢ (προπαροξ.) ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ μελίσσας· (Π.) γλυκύς, μελίῤῥυτος. « Γῆνος—, » Ἐπιγρ.

Μελισσοτροφεῖον (τὸ), = Μελισσουργεῖον, [ἐκ τοῦ

Μελισσοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων μελίσσας, μελισσουργός, ἢ (τόπος) ἐπιτήδειος πρὸς βοσκὴν μελισσῶν.

Μελισσουργεῖον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου εἶνε τοποθετημένα τὰ μελίσσια.

Μελισσουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μελισσουργός, μετέρχομαι τὴν μελισσουργίαν.

Μελισσουργία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ μελισσουργοῦ.

Μελισσουργικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μελισσουργίαν.

Μελισσουργός (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔργον τὴν ἀνατροφὴν καὶ ἐπιμέλειαν τῶν μελισσῶν.

Μελισσοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων τὰς μελίσσας ἢ μέλι.

Μελισσοφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων τὰς μελίσσας.

Μελισσόφυλλον καὶ

Μελισσόχορτον (τὸ), = Μελίτταινα.

Μελισσόω, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Μελίσσω.

;Μελισσώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς μελίσσης.

Μελισσών, ῶνος (ὁ). τὸ σίμβλον τῶν μελισσῶν.

Μελισταγής, ές (ὁ, ἡ). ὁ στάζων μέλι, μελιῤῥύτος.

Μελίσταχτος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.

Μελιστής, οῦ (ὁ). ὁ μελίζων (μελῳδῶν), τραγουδιστής.

Μέλιτα, ας (ἡ), Δ. Π. ἀντὶ Μέλισσα, (ὀθ.

Μελίτεινα, ης (ἡ), εἶδος ἀρωματ. φυτοῦ [τοῦ ὁπ. τὴν ὀσμὴν ἀγαποῦν αἱ μέλισσαι], μελισσάχορτον.

Μελιταῖος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς νήσου Μελίτης. ‖. (οὐσ.) Μελιταῖον (ἐνν. κυνίδιον), εἶδ. μικροῦ σκυλιοῦ.

Μελίτεια (ἡ), = Μελίτταινα.

Μελίτειον (τὸ), εἶδ. ὑδρομέλιτος.

Μελιτεφαγής, ές (ὁ, ἡ), Π. τερπνὸς (γλυκὺς) ὡς ἂν τὸ μέλι.

†Μελιτήμερον (τὸ). καλὴ (ὡραία) ἡμέρα, καλὸς καιρός.

;Μελιτήρειος, α, ον καὶ

Μελιτηρός, ά, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ τὸ μέλι.

;Μελιτίζω, Μ. ίσω, = Μελιτόω.

Μελίτινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ καμωμένος ἀπὸ μέλι, μελένος.

;Μελίτιον (τὸ), = Μελίτειον.

Μελιτισμός (ὁ). τὸ μελιτίζειν, χρῆσις μέλιτος (κυρ. εἰς ἰατρικά).

Μελιτίτης, ου (ὁ). (οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ μέλι. 2) (λίθος) εἶδ. πολυτ. πέτρας (τοπάζιον) μὲ χρῶμα καὶ γεῦσιν μέλιτος.

Μελιτόβρυτος (ὁ, ἡ). ὁ βρύων μέλι, μελισταγής.

Μελιτοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (ποιότητα) μέλιτος.

Μελιτόεις, εσσα, εν, Π. μελιτοειδής· γλυκὺς ὡς ἂν τὸ ἢ κατεσκευασμένος μὲ μέλι, (ὠδ.) « Μελιτόεσσα, » Ἴρ., = Μελιτοῦττα.

Μελιτόκρας, ᾶτος (ὁ, ἡ, τὸ), = Μελίκρατος.

Μελιτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω μέλι. « Ταῖς ἰνδικαῖς καλάμοις, ἃς μελιτοποιεῖν φασιν, » Εὔξ.

Μελιτοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Μελιτοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν μέλι, μελᾶς.

Μελιτοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω μὲ μέλι.

Μελιτοτροφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Μελιτοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (κάμνων, παράγων) μέλι.

Μελιτουργεῖον (τὸ). ἐργαστήριον (κατασκευαστήριον) μέλιτος.

Μελιτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (κατασκευάζω) μέλι.

Μελιτουργία (ἡ). ἐργασία (κατασκευὴ) μέλιτος.

Μελιτουργός (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (κατασκευάζων) τὸ μέλι. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μελιτοτρόγος.

Μελιτοῦττα, ης (ἡ), Αττ. ἀντὶ Μελιτοῦσσα [κατὰ κρα. ἐκ τοῦ) Μελιτόεσσα (ἐνν. μᾶζα), πίττα (ζυμαρικὸν) μὲ μέλι.

;Μελιτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) μέλι, (οὐ.) = Μελιττοφόρος.

Μελιτόχρους-ους (ὁ, ἡ), = Μελίχρους.

Μελιτόω-ῶ, Ν. ώσω. Ἀλείφω ἢ ἀνταμώνω τι μὲ μέλι, γλυκαίνω.

Μέλιττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Μέλισσα.

;Μελίττεινα, ης (ἡ), = Μελίτεινα.

Μελίττιον (τὸ), = Μελίσσιον.

;Μελιττίς, ίδος (ἡ), = Μελίτεινα.

†Μελιττοστηγέω-ῶ [μέλιττα, στήσω], Μ. ήσω. Κάμνω χρότον ὥστε φοβηθῶσιν αἱ μέλισσαι καὶ μὴ πετάξωσι.

Μελιττοτροφεῖον κτλ., = Μελισσοτροφεῖον κτλ.

Μελιττώδης, ες (ὁ, ἡ), = Μελισσώδης. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ-

Μελιτώδης, ες (ὁ, ἡ), = Μελιτόεις. ‖. (εἰς τὸν Θκρ.) ἐπιφών. τῆς Δήμητρας, (ἴδε Μέλισσα).

Μελίτωμα (τὸ). ζυμαρικὸν ἀπὸ μέλι, γλύκυσμα.

Μελίτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μελιτόω.

Μελιβόεγκος καὶ

Μελίφθογγος (ὁ, ἡ), Π. = Μελίφωνος, (ἐν γέν.) γλυκὺς, νόστιμος.

Μελίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γλυκαίνων (εὐφραίνων) τὴν καρδίαν, (ἐν γέν.) γλυκύς. « Οἶνος (« Γῆνος)—, « Ὕμ.

Μελίφυλλον (τὸ), = Μελισσόφυλλον.

Μελίφυρτος (ὁ, ἡ), Π. ζυμωμένος (ἀνακατωμένος) μὲ μέλι.

Μελίφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων γλυκεῖαν (σὰν τὸ μέλι) φωνήν.

Μελίχλωρος (ὁ, ἡ), Π. κίτρινος σὰν τὸ μέλι, χλωμὸς ἢ μελαχρινὸς πλὴν νόστιμος.

Μελιχρόγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. = Μελίγλωσσος, γλυκομίλητος.

Μελίχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα (χροιὰν) μέλιτος, (συγχ. τῷ Μελιχρός).

Μελιχροπειέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ μελιχρόν, γλυκαίνω.

Μελιχρός, ά, όν. Γλυκὺς σὰν τὸ μέλι. 2) κατεσκευασμένος μὲ μέλι.

Μελιχρότης (ἡ). ἡ ποιότης τοῦ μελιχροῦ, γλυκύτης μέλιτος.

Μελίχρυσος (ὁ, ἡ). κίτρινος σὰν τὸ μέλι καὶ τὸ χρυσάφι.

Μελιχρώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα ἢ γεῦσιν μέλιτος.

;Μελίχρως καὶ

Μελίχρως, ωτος ἢ ῶτος (ὁ, ἡ), = Μελίχρους.

Μέλκα [Γερμ.], ης (ἡ), εἶδ. βρασμένου φαγητοῦ ἀπὸ γάλα, (ἴσ.)= Ὀξύγαλα.

†Μελλείδιος (ὁ, ἡ), (ἀσθενὴς) ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὰ λοίσθια.

Μελλείρην [μέλλω, εἴρην], ενος (ὁ), Δακ. ἀντὶ Μελλέτης.

Μελλέπεσις, εως (ὁ, ἡ), [μ. πέσις], = Μελλόγαμος.

Μελλέπταρμος (ὁ, ἡ), = Μελλόπταρμος.

Μελλέφηβος (ὁ, ἡ), ὁ μελλων (πλησιάζων) νὰ γένῃ ἔφηβος.

Μέλλημα (τὸ), πρόφασις πρὸς μέλλησιν (ἀργοπορίαν).

Μέλλησις, εως (ἡ), τὸ νὰ μέλλῃ τι νὰ γένῃ (ὅσον οὔπω πλὴν ἀορίστως)· χρονοτριβή, ἀργοπορία.

Μελλησμός (ὁ), = Μέλλησις.

Μελλήσω, μέλλ. τοῦ Μέλλω.

Μελλητής, οῦ (ὁ). ὁ συνειθίζων νὰ ἀναβάλλῃ πάντοτε τὸν καιρόν (νὰ φρονοποιῇ).

Μελλητιάω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι φύσει μελλητής, ἀγαπῶ (ἔχω διάθεσιν) νὰ μακρύνω τὸν καιρόν.

Μελλητικός, ἡ, όν. [καὶ ἐπίρ.] -κῶς. Ἐπιρρεπὴς πρὸς μέλλησιν (χρονοτριβήν), ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ ἀναβάλλῃ πάντοτε τὸν καιρόν.

Μελλιέρη (ἡ). ἡ μέλλουσα νὰ ἱερωθῇ, δόκιμος.

Μελλόγαμβρος (ὁ). ὁ μέλλων ἐντὸς ὀλίγου νὰ γένῃ γαμβρός τινος.

Μελλόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ μέλλων ὅσον οὔπω νὰ ὑπανδρευθῇ.

Μελλοδεσπινικός, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος ἐν ᾧ μέλλει νὰ ἀρχίσῃ (περιμένεται) τὸ δεῖπνον.

†**Μελλοθάνατος** (ὁ, ἡ). ὁ μέλλων ὅσον οὔπω νὰ ἀποθάνῃ, πολλὰ γέρων.

Μελλονικιάω-ῶ, Μ ήσω, Κωμ. ἀναβάλλω πάντοτε τὸν καιρόν καθὼς ὁ στρατηγὸς Νικίας εἰς τὴν κατὰ τῆς Σικελ. ἐκστρατείαν.

Μελλονύμφη (ἡ) καὶ

Μελλονύμφιος (ὁ), =τῷ

Μελλόνυμφος (ὁ, ἡ). ὁ μέλλων ἐντὸς ὀλίγου νὰ νυμφευθῇ.

†**Μελλόπαις**, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὰ 10 ἔτη παῖς.

Μελλόποσις, εως (ὁ, ἡ), =Μελλόγαμος.

Μελλόπτερμος (ὁ, ἡ). ὁ μέλλων (ἑτοιμαζόμενος) νὰ πτερμισθῇ.

Μέλλω [συγγ. τῷ Μελω καὶ τῷ Αε. velle]. Μ. Μελλήσω (παρτ. Ἐμέλλον καὶ Ἀττ. Ἤμελλον, ἀόρ. Ἐμέλλησα ἐξ Ἀττ. Ἠμέλλησα). Ἔχω σκοπὸν (Ἑτοιμάζομαι ἢ Εἶμαι εἰς τὴν ἀκμὴν) νά. «Πάντ' οἶδ', ἃ σύ γε μέλλεις με δρᾶν,» Εὐρ. «Μελλόντων δὲ συνάπτειν μάχην,» Ἱρ. «Τῆς νεὼς ἐκπλεῖν μελλούσης,» Πλὸ «Μέλλων καταλύειν τὸν βίον,» Μυθ. (ἐξ ἑλλ.) «Ὅτι δὲ μέλλετε (ἐνν. πράττειν), εὐθὺς πράττετε,» Θκ. «Τὰς μὲν ἐπόρθουν, τὰς δὲ ἔμελλον, τὰς δὲ ἠπείλουν τῶν πόλεων,» Ξεν. 2) δμείλω (πρέπει, εἶν' ἑπόμενον ἢ ἐνδεχόμενον ἢ δυνατὸν ἢ πεπρωμένον) νά. «Μέλλεις ἔδμεναι,» Ὀδ. Δ. «Ὃ μέλλεις εὔχεσθαι,» Ἰλ. Δ., Ψ. «Θεοὶ μέλλει φίλον εἶναι,» Ἰλ. Δ., ἔπεται ὅτι. «Τί ἔμελλον κελεύειν;» «Ἀμ., τί ἔπρεπε; (ἐξ ἐκ. πορελθ.) «Ἄλλοτε δή ποτ' ἐρωῆσαι πολέμοιο μέλλω,» Ἰλ. Ν., ἐνδέχεται ἄλλοτε νὰ ἀπέρχομαι τὸν πόλεμον. «Τάδε μέλλετ' ἀκουέμεν,» Ὀδ. Δ., ἴσως (ἢ πρέπει νὰ) τὰ ἠκούσατε, διὰ τὰ ἠκούσατε βέβαια. «Μέλλω ἀθανάτους ἀλιτέσθαι,» Ὀδ. Δ., συμπεραίνω ὅτι πρέπει νὰ ἔσφαλα εἰς τοὺς θεούς. «Ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι,» Ὀδ. Ι., ἤμουν ἴσως ἡ βέβαια καὶ ἐγὼ ποτε. «Οὐκ ἔμελλεν ἄφ' ἑαυτοῦ πότμον ἐφεύξειν,» Ὀδ. Ω. «Τὰ δ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλεν,» Ὀδ. Β. (καὶ ἑλλ.) «Ἔμελλεν ἄρα,» Λκ. (καὶ εἰς τὰς ἀποκρ.) «Ἑώρακας αὐτόν; Τί δ' οὐ μέλλω;» Ξεν., καὶ πῶς ἠμπορῶ νὰ μή; (ἢ) καὶ τί; ἔδει ἔπρεπε; διατί ὄχι; (ἐξ ἐρωτ.) «Οὐκοῦν ὑποβλητέα ἂν εἴη τῷ φυτῷ γῆ. Τί δ' οὐ μέλλει; ἔφην ἐγώ;» αὐτ., ἢ πῶς (ἠμπορεῖ νὰ γένῃ) ἀλλέως. 3) θέλω, (δηλ.) εἶν' ἑπόμενον ὅτι πρέπει νὰ θέλω. «Δεῖ τοῖς μέλλουσιν ἔξειν ὅτι εἰσφέρωσιν, ἔχειν τοὺς ἐργαζομένους,» Ξεν. «Πρακτέον χρήματα, εἰ μέλλομεν ἕξειν ἅπαντα εἰς τὰ δέοντα,» αὐτ. 4) (τροπ. ἢ κατὰ μετχ.) Πάγε νὰ [κτιν. θὰ] γένῃ εἰς τὸ ἑξῆς τι. «Τὰ δ' οὐ μέλλει,» Σοφ. «Τοῖς μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν,» Θκ. (καὶ ἀπολ.) «Οἶδα τὸ μέλλον,» Θκρ. «Οἶδε τὰ παρόντα καὶ τὰ μέλλοντα εἰκάζει,» Γρφ. (ὀθ.) «Ὁ μέλλων (χρόνος),» Γρμτ. (καὶ ὡς βαρυθητ.) «Μέλλει περιέξειν,» Ἰώσ., θὰ περιέχῃ.

5) ἀναβάλλω τὸν καιρόν, χρονοτριβῶ, ἀργοπορῶ. «Οὐδὲν ἐμέλλησεν, ἀλλ' ἀντιπαρετάξατο,» Ξεν. «Οὔκουν ἔφασαν χρῆναι μέλλειν ἔτι,» Θκ. «Τί μέλλομεν;» Ἡρωδ. (καὶ πθ.) «Ὡς μὴ μέλλοιτο, ἀλλὰ περαίνοιτο τὰ δέοντα,» Ξεν. (καὶ κατὰ μετχ.) «Κίνησιν μεμελλημένην τε καὶ βραδύνουσαν,» Γαλ.

Μελλώ, οῦς (ἡ), Π. ἀντὶ Μέλλησις.

Μελογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω τὰ μέλη σώματος. «Τί μελογραφεῖς τὸν ἀπόμαντον;» Καισάρ. 2) Συνθέτω ᾠδάς, εἶμαι μελογράφος.

Μελογραφία (ἡ). Σύνθεσις ᾠδῶν, μελοποιία, [ἐκ τοῦ

Μελογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συνθέτων) ᾠδάς, μελοποιός.

Μελοθεσία (ἡ). διάθεσις (διευθέτησις) τῶν μελῶν τοῦ σώματος.

Μελοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω Κόπτω μεληδόν, διαμελίζω.

;Μελοκάκησις, εως καὶ

Μελοκοπία (ἡ). διαμελισμός.

Μελοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων τὰ μέλη ἢ κατὰ μέλη.

Μέλομαι, Ζ. Μέλω.

Μελοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνθέτω μέλη (ᾠδάς), τονίζω ᾠδήν, εἶμαι μελοποιός.

;Μελοποιητής, οῦ (ὁ), =Μελοποιός.

Μελοποιΐα (ἡ). σύνθεσις ἢ τόνισμα μέλους (ᾠδῆς), [ἐκ τοῦ

Μελοποιός (ὁ, ἡ). ὁ συνθέτων ἢ τονίζων μέλη (ᾠδάς), ποιητὴς λυρικὸς ἢ μουσικός.

Μέλος, εος-ους (τὸ). μέρος (μόριον) σώματος. 2) ὕμνος, ἅσμα· ῥυθμὸς μουσικῆς, μελῳδία, (ὀθ.) «Παρὰ μέλος,» Πλάτ., μὲ παραφωνίαν, (ἐξ μεταφορ.) παρὰ λόγον, παρὰ τὸ δέον.

Μελοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τέμνω μελῃδόν, διαμελίζω.

Μελοτυπέω-ῶ, Μ., ήσω, Π. κτυπῶ τὸν ῥυθμὸν (τὸ μέλος), (ἑτλ.) ψάλλω ἢ τραγῳδῶ.

Μελουργέω-ῶ, Μ. ήσω, =Μελοποιέω. 2) = Μελιτουργέω.

Μελούργημα (τὸ). ἅσμα μελουργηθέν, μελῳδημα.

Μελουργία (ἡ), =Μελοποιία. 2) =Μελιτουργία.

Μελουργικός, ἡ, όν. Μελουργῶ ἢ Μελουργίας ἴδιος.

Μελουργός (ὁ), =Μελοποιός, (μὲ γεν.) παντοδύναμος.

Μέλπηθρον (τὸ), Ο. [μέλπω], ἀντικείμενον χαρᾶς, παίγνιον.

Μελπήτωρ, ορος (ὁ), Π. ψάλτης, τραγουδιστής, [ἐκ τοῦ

Μέλπω ἢ Π. Μέλπομαι [μέλος], Μ. μελῶ, -ομαι. Ψάλλω, τραγῳδῶ· ἀνυμν. «Οἶδα μέλπεσθαι λαγέ,» Ἰλ. Β., μάγεσθαι ἀσμένως (καθὼς τῶρα λέγομεν τραγουδῶντας).

†**Μελπιῳδός** (ὁ, ἡ), =Μελῳδός.

Μελῳδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μέλος, ᾀσματάκιον, τραγουδάκι.

Μέλω [ἔλω, θέλω]. Μ. μελήσω (ἀόρ. ἀπρσ. Ἐμέλησε, πρκ. Μεμέληκε καὶ Π. [ἀντὶ ἐνς.] Μέμηλεν, ὀθ. ἡ μτχ. Μεμηλώς). (μὲ ὀνομ. ἐκ γ'. καὶ γεν. ἑλλ. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) Φροντίζω, ἐνδιαφέρομαι· ἐπιμελοῦμαι· (ἀπρσ.) μοὶ μέλει, μ' ἐννοιάζει· (σπν. εἰς τὸ Α'. πρσ.) εἶμαι τὸ ἀντικείμενον τῆς φροντίδος τινός, (Ἰταλ. ἐντερεσσάρω. «Ἀνθρώποισι μέλω,» Ὀδ. Ι., φροντίζων περὶ ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι, εἶμαι ἐξαιρετὸς μεταξὺ τῶν ἀνθρ. «Ὧ λαοί τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλεν,» αὐτ. «Ἑσπερίδες, αἳς μῆλα χρύσεα μέλουσιν,» Ἡσ. «Σοὶ χρὴ μέλειν ἐπιστολὰς,» Αἰσχλ. «Ἐλπὶς ἀσωμία μέλει,» Θκρ. «Ὅσαις ἑορταὶ μέλουσι,» Πλάτ. «Ὅταν παλλαῖς περὶ τῶν ὠφελίμων μέλῃ, ἀνάγκη, εὑρίσκεσθαί τε μᾶλλον καὶ ἐπιτελεῖσθαι,» Ξεν. (ἐξ κατ. χρ.) «Οὐκ ἔφα τις θεοὺς βροτῶν μέλειν,» Αἰσχλ. «Μηδέ τι οἱ θάνατος μελέτω,» Ἰλ. Ω. «Μή τοι ταῦτα μελόντων,» Ἰλ. Σ. «Μέλει μὲν ἡμῖν τοῦ θεοῦ, μέλει δὲ ἡμῶν τῷ θεῷ,» Συν. (καὶ μὲ ἀπαρ.) «Ἐμοὶ μέλει χρεῦσαι,» Ἀνακρ. (καὶ ἀνάλ.) «Μέλει σοι ὅπως πλουτῇς,» Ξεν. «Οὐ μέλειν οἱ ὅτε ἀποθνήσκει,» Ἡρ. «Ὁμολογῶ μεμεληκέναι μοι, οἵτινες ἕκαστα ἐπιστημονέστατοί εἰσι τῶν ἐν τῇ κολακ.» Ξεν. (καὶ προθετ.) «Τῷ συγκλήτῳ μέλει περὶ τούτων,» Πλὸ (καὶ ἑλλ. τῆς προθ.) «Μελέτω σοι τοῦ πλήθους,» Ἰσοκρ. «Ἡμῖν οὐ μεληκότως τοῦ λανθάνειν,» Πλάτ. «Τί ἡμῖν τῆς τῶν πολλῶν δόξης μέλει;» αὐτ. «Πλούτου (Πολέμου) μεμηλώς,» Ἰλ. Ε, Ν. (ἐξ δοτ.) «Ἀρεταῖσι μεμαλότας,» Πίνδ., ἀντὶ Ἐναρέτους. (καὶ ἀπολ.) «Μεμηλότα ἔργα,» Ἡσ., ἐπιμελῶς κατεργασμένα κτήματα. «Μελούσῃ καρδίᾳ,» Εὐρ., πλήρει φροντίδων. «Πολλῶν ἀντάξια ταῦτα μέμηλας,» Ὁμ., Ὕμν., ἐσκέφθης, ἐπενόησας. (καὶ μτ.) «Φίλοι δαίμονες, μέλεσθ' ἱερῶν δημίων, μελόμενοι δ' ἀρήξατε,» Αἰσχλ. (καὶ πθ.) «Ἀνακτορίη μελέσθω σε.,» Ἐπιχ., ἂς ᾖνε τὸ ἀντικείμενον τῶν φροντίδων σου. (καὶ μτ. ἀντὶ πθ.) «Ἐμοὶ ταῦτα μεμήσεται,» Ἰλ. Α. «Τὰ δ' ἂν κείνοις μέλητο,» Ὅμ. «Μέλεται δὲ οἱ οὔτε τι πήρας οὔτε φυτῶν τεσσάρων,» Θκρ. «Ῥανίσιν αἱματαῖς μελόμενον,» Εὐρ., (περιφρ. ἀντὶ) αἱματοσταγῆ, καταματωμένον. (ἐξ κατὰ μτχ. ἀπολ.) «Οὐδέν ἐμοῦ μέλον,» Ἀρχφ (καὶ ἀντὶ οὐσ.) «Τοῖς δ' ἔσται μέλον,» Σοφ., αὐτοὶ θέλουν φροντίσει περὶ τούτου, εἶναι ὑπόθεσις τῶν φροντίδων.

Μελῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄδω (Τραγουδῶ ἢ Ψάλλω) μετὰ μέλους.
Μελῴδημα (τὸ). ἎΙσμα ψαλλόμενον μετὰ μέλους.
†Μελῳδὸς, ος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλὰ μέλη (μόρια).
Μελῳδητικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς μελῳδίαν ἐπιτήδειος.
Μελῳδητὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον μελῳδεῖ ἢ ἠξεύρει νὰ μελῳδήσῃ τις, ψαλτός.
Μελῳδία (ἡ). τὸ μελῳδεῖν, ἡ μετὰ μέλους ψαλμῳδία. «Τὴν μουσικὴν πάντες εἶναί φαμέν τῶν ἡδίστων καὶ ψιλὴν οὖσαν ᾠδὴ μετὰ μελῳδίας.» Ἀρστ.
Μελῳδικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ) -κῶς. Ὁ μετὰ μελῳδίας.
Μελῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ μελῳδῶν (ψάλλων ἢ συνθέτων μετὰ μέλους ὕμνους), ψάλτης, τραγῳδιστής. παιδεῖ ὁ μελῳδὸς.» Χρσ. «Γὰν ἡδυτάτην ὄρνιθα μελῳδὸν,» Εὐρ. «Ἴυγξ—,» (Ἀντίπ. παρ') Ἀθ.
Μέμαα (πλθ. Μέμαμεν, ατε κτλ.), Π. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ †Μάω, Μαίομαι.
Μέμαθ', Π. κατ' ἀποκ. ἀντὶ Μέματε, πλθ. δ'. πρσ. τοῦ Μέμαα.
Μεμάθηκα, πρκ. τοῦ Μανθάνω.
Μεμαϊκυῖας (ἡ), =Μεμακυῖας.
Μεμακὼς, υῖα, ὸς, Π. ἀντὶ Μεμηκὼς, μτχ. τοῦ Μέμηκα.
Μεμαλὼς, Δ. ἀντὶ Μεμηλὼς.
Μέμαμεν, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Μεμάτομεν, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ Μέμαα.
Μεμάπιεν, Π. ἀφρ. δ'. τῆς ὑποτ. τοῦ Μάρπτω.
Μέμαρται, ἴδε Εἵμαρται.
Μέμαρπα (ὄθ. ἡ μτχ. Μεμαρπὼς), Π. πρκ. ἀ
Μέμαφθον, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Μάρπτω.
Μέμασαν, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. ἀ
Μέματον, δυϊκ. τοῦ πρκ. τῆς ὁρς. καὶ
Μεμάτω, γ'. πρσ. τῆς προς. καὶ
Μεμαὼς, υῖα, ὸς (ἡ γεν. ῶτος καὶ ότος), Π. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ †Μάω, Μαίομαι.
Μεμβλέσθε, Π. ἀντὶ Μεμέλεσθε καὶ
Μέμβλεται καὶ Μέμβλετο, Π. ἀντὶ Μεμέληται καὶ Ἐμεμέλητο, πρκ. καὶ ὑπερσ. τοῦ Μέλομαι.
Μεμβλωκὰς, Π. ἀντὶ Μεμβλήκας, πρκ. τοῦ †Μολέω ἀντὶ Βλωσκω.
‡Μεμβράδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μεμβράς.
Μεμβραδοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν μεμβράδας.
Μεμβράνα [Λατ.], ης (ἡ). (ἐν γέν.) δέρμα λεπτὸν (ὑβιαιτ.) τὸ χρησιμεῦον ὡς χαρτὶ, (Γαλλ.) parchemin, (δηλ.) Περγαμηνόν.
Μέμβραξ, ακος (ὁ), εἶδος τέττιγος.
Μεμβράς, άδος (ἡ), εἶδος μικροῦ καὶ ποταποῦ ὑψαρίου (ἀθερίνας), (κοιν.) χαψὶ. «Ἐκ τῆς φαληρικῆς ἀφύης γίνονται μεμβράδες.» Ἀρστ.
‡Μεμβραφὴ (ἡ), εἶδος μεμβράδος.
Μεμελετημένως καὶ Μεμελετημένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ἐπιμελῶς, μετὰ μελέτης, ἐμπείρως.
Μεμελημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἐπιμελῶς, περιποιημένως, εὖ ἐν παρέργῳ.
Μεμένηκα, πρκ. τοῦ Μένω.
Μεμερισμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατὰ μερίδας, διαιρετῶς.
Μεμερισμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Χωριστὰ, διῃρημένως, κατὰ μέρη.
Μεμετιμένος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Μεθειμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Μεθίημι.
Μεμετρέαται, Ἰων. ἀντὶ Μεμέτρηνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. τοῦ Μετρέω.
Μεμετρημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τὸ μέτρον, μετρημένα, μετρίως.
Μέμηκα, πρκ. τοῦ Μηκάομαι.
Μέμηλα, Π. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) καὶ
Μεμήλει, Π. ἀντὶ Ἐμεμήλει, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Μέλω.
Μέμηνα, πρκ. τοῦ Μαίνομαι.
Μεμηνιμένως [μηνίω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ὀργὴν, μὲ θυμὸν, μὲ πάθος.
Μεμηνότως, ἐπίρ. (μτχ.). Μανιωδῶς.
Μεμηχανημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Δολίως, μὲ πανουργίαν.
Μεμίαγκα, πρκ. τοῦ Μιαίνω.
Μεμιασμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον μιαρὸν, φυπαρῶς.
Μέμιγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Μίγνυμι, (ὄθ.
Μεμιγμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Φυρδὴν, ἀνάκατα.
Μεμινέωτο, Π. ἀντὶ Μεμνῆτο, γ'. ἐν. προσ. τοῦ πρκ. τῆς εὐκτ. καὶ
Μέμνημαι, πρκ. τῆς ὁρς. καὶ
Μεμνέμην, ῆσο, ῆτο κτλ., Π. πρκ. τῆς εὐκτ. τοῦ Μιμνήσκομαι.
†Μεμονία (τὰ), [μέμονα], Ἀττ. ἀντὶ Ὄνεια (ἀνν. χρέα), γαϊδουρινὸν χρέας· (συνεκδχ.) τὸ καζάρι, ὅπου ἐκωλοῦντο τοιαῦτα κρέατα.
Μεμονὶς, ίδος (ἡ), εἶδος μαύρου μικροῦ πτηνοῦ (ἀπὸ τοῦ ἥρωος Μέμνονος) τῆς Ἀσίας, (ἴσως) τὸ κατατρῶγον τὰς ἀκρίδας, (παρβλ. Σελευκὶς).
Μέμνων [μίμνω], ονος (ὁ), Ἀττ. ὁ ὄνος (ἴσ. διὰ τὴν ὑπομονήν του). 2) =Μεμονὶς.
Μεμνῶτο, γ'. ἐν. προσ. τοῦ πρκ. τῆς εὐκτ. τοῦ Μιμνήσκομαι.
Μεμοιραμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατὰ μοῖραν, διὰ κλήρου.
Μεμόλυμμαι ἢ Μεμόλυσμαι, πθ. πρκ. τοῦ Μολύνω.
Μέμονα [μένω], Π. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Μενεαίνω, θέλω ἐπιμόνως, ἔχω στερεὰν ἀπόφασιν, ἐπιθυμῶ.
Μεμονωμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Χωριστὰ καθ' ἕν, (Γαλλ.) isolément.
Μεμόρηται καὶ Μέμορται (ὄθ. ἡ μτχ. Μεμορημένος), Π. ἀντὶ Μέμαρται, γ'. ἐν. προσ. τοῦ πρκ. τοῦ Μείρομαι, (ἴδε Εἵμαρται).
Μεμπτὸς, ἡ, όν, θετ. τοῦ Μέμφομαι.
Μεμπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς μέμψιν.
Μεμπτὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -πτῶς. Ἄξιος ἢ Ἐπιδεκτικὸς μέμψεως. 2) Π. ὁ μεμφόμενός τινα.
Μέμυκα, πρκ. τοῦ Μυκάομαι.
Μέμφορα (ἡ), Π. (σπανιώτ.) ἀντὶ Μέμφις.
‡Μεμφίδιος, α, ον, Π. ὁ μεμφόμενος.
Μέμφομαι [ἔπω, ὀμφὴ, μεμφὴ], Μ. μέμψομαι (ἀόρ. Ἐμεμψάμην ἢ Ἐμέμφθην). Μ'έγω, κατηγορῶ· ἔχω παράπονον (εἶμαι δυσαρεστημένος) περί ἢ κατά τινος. (μὲ αἰτ. ἢ δοτ. ἐκ γ'.) «Μέμφει τὸ καλὸν θέρος.» Θκρ. «Ἀ μήτηρ ἀδικεῖ με μάνα, καὶ μέμφομαι αὐτῇ.» «Θέτ. (καὶ αἰτ. ἐλλ. ἐκ δ'.) » Μεμφόμενος τῷ Ἀγαμέμνονι τὴν ἑαυτοῦ ἐξέλασιν,» Ἡρ. » Τῷ Λοξίᾳ μέμφομαι ταύτην, ὅτι κτλ.,» Ἀρχφ. » Τὸ βραδὺ ὃ μέμφονται μάλιστα ἡμῶν,» Θκ. (ᾗ γεν.) » Εἰπεῖν ὡς, ὧν πρόσθεν ἐποίουν, μέμφουσι καὶ αὐτοῖς,» Ξεν. (καὶ ἀπαρ. ἀναλ.) » Μεμψομένους αὐτοῖσι, ὅτι περιεῖδον,» Ἡρ. (καὶ πθ.) » Κιθαρῳδοῦ πρὸς πάντων μεμφομένου,» Ἀρτ.
Μεμψιμοιρὴ (ἡ), γλσ. ἀντὶ Μέμψις.
Μεμψιβολέω-ῶ, Μ. ήσω, =Μέμφομαι, ψέγω.
Μεμψιμοιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μέμφομαι (Παραπονοῦμαι ἀπὸ) τὴν μοῖράν μου, γογγύζω, μουρμουρίζω, (ἐν γέν.) παρακονεῦμαι.
Μεμψιμοιρία (ἡ). τὸ νὰ μεμψιμοιρῇ (νὰ μουρμουρίζῃ, νὰ παρακονῆται) τις.
Μεμψίμοιρος (ὁ, ἡ). ὁ συνήθως μεμψιμοιρῶν, φύσει ἀνευχάριστος, παρακονιάρης. » Τὸ γῆρας μεμψίμοιρον,» Ἐπκρ. «Γυνὴ ἀνδρὸς μεμψιμοιρότερον,» Ἀρστ.
Μέμψις, εως (ἡ). τὸ μέμφεσθαι, παράπονον, κατηγορία.
Μεμὼς, ῶσα, Π. ἀντὶ Μεμαὼς, μτχ. τοῦ Μέμαα.
Μὲν [συγγ. τοῦ Μήν], σύνδ. Συμπλ. καὶ (κατὰ σημασ.) Βεβαιωτ. (ἔχων συνήθως ἐπακολουθοῦντα τὸν Δέ, παρὰ Π. δὲ καὶ τὸν Ἀλλὰ καὶ ἄλλα τοιαῦτα μόρια, σύδέποτε δὲ ἀρατικὸς λόγος). » Πρῶτον μὲν, ἔπειτα δὲ,» Δημ. » Καὶ ταῦτα οὐκ εἶπον μέν, οὐκ ἔγραψα δέ,» αὐτ. «Τοῦτο μέν, τοῦτο δὲ,» Ἡρ. (καὶ μὲ ἄλλα μόρ.) » Πατρὸς μὲν δὴ λέγεται ὁ κῦρος γενέσθαι Καμβύσου, μητρὸς δὲ Μανδάνης,» Ξεν. » Τοῦτο μέν γ' ἤδη σαφές,» Ἀρχφ. » Μνημονεύεις μέν που,» Πλάτ., ἴδε ᾗ Μένται καὶ Μενοῦν. » Παῦρα μὲν ἀλλὰ μάλα λιγέως,» Ἰλ. Γ. » Οἱ μὲν κρίθεν, ἄταρ ἴσασιν κτλ.,» Πίνδ. (καὶ ἐπὶ ὁρκ. ἀντὶ τοῦ Μήν) » Τοῦτον ἐξορκῶ, ἢ μὲν ὀτιμωρήσεις αἴ ὅτι ἂν δεηθῇ,» Ἡρ. » Ὁμόντας, μὴ μὲν ἔχειν αὐτήν,» αὐτ. » Ἀπαρνέεσθαι, μὴ μὲν νοσέειν,» αὐτ. (καὶ χ. τοῦ Δέ) » Ὡς μὲν λέγουσι,» Εὐρ. (Ὀρ. 8). » Ἢ σοὶ μὲν ἡμεῖς φίλοι,» Σορ. (Ἀντ. 629). (καὶ παρ' ἄλλ.) » Τοῦ θείου ἡ προνοία ὅσα μὲν ψυχὴν τε δεῖλ' ᾗ ἐδώδιμα, ταῦτ' ἀεὶ πολύγονα πεποίηκεν· ὅσα δὲ κβῇ,» Ἡρ.
Μενεαίχμης (ὁ, ἡ), Π. =Μενέμαχος.
Μενεάνορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιμένων ἀφόβως τὸν ἐχθρὸν.
Μενεαίνω, Μ. ανῶ (πρκ. Μέμαα), Π. [μένος]. Ἐπιθυμῶ σφοδρῶς, θέλω ἐπιμόνως, ἔχω στερεὰν ἀπόφασιν, (μὲ ἀπαρ.) » Ἀΐσσουσα κατακτάμεναι μενεαίνων,» Ἰλ. Γ. (καὶ γεν.) » Μάχης ἄμοτον μενεαίνων,» Ἡσ. (καὶ ἐλλ.) » Οὔ σε κατακφθίσει, μάλα περ μενεαίνων,» Ὁδ. Ε. 2) (μὲ δοτ. ἐκ γ'. καὶ ἐνίοτε αἰτ. ἐκ δ'.) εἶμαι θυμωμένος ἢ μελετῶ τι κατά τινος. » Νήπιοι οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν,» Ἰλ. Ο. (καὶ χ. πτ.) » Νῦν ὃ ἐγὼ παίω χάλον, σύδέτε μὲ χρὴ αἰεὶ μενεαινέμεν,» Ἰλ. Τ. » Ὡς ὁ μὲν Ἕκτορα δεικίζεν μενεαίνων,» Ἰλ. Ω. (κ. ἀντ. ὀχγ.) » Ὅτε

νῦν ἔριδι μενεήναμεν, « Ἰλ. Τ., (παρβλ. Μενοινάω).
Μενέγχης, ους (ὁ, ἡ), Π. = Μεναίχμης.
Μενεδάϊος, Δ. ἀντὶ
Μενεδήϊος (ὁ, ἡ), Π. = Μενεπτόλεμος.
Μενέδουπος καὶ
Μενέκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μένων (μὴ ξυπταζόμενος ἀπὸ) τὸν κτύπον τῆς μάχης.
Μενεμάχος καὶ
Μενεπτόλεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μένων εἰς (μὴ φεύγων ἀπὸ) τὴν μάχην, ἀνδρεῖος (ἀτρόμητος) πολεμιστής.
Μενετέον, θετ. τοῦ Μένω.
Μενετικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἰδίωμα νὰ μένῃ (νὰ προσμένῃ ἢ νὰ ἐπιμένῃ), σταθερός, καρτερικός.
Μενετός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ μένῃ (νὰ προσμένῃ). « Οἱ θεοὶ μενετοί, » Ἀρρ., μακρόθυμοι, βραδεῖς εἰς τὸ τιμωρεῖν. « Τοῦ πολέμου οἱ καιροὶ οὐ μενετοί, » Θκ., δὲν περιμένουν ἀλλὰ ποέπει νὰ τοὺς ἀδράξῃ τις.
Μενεφύλοπις, ιδος (ὁ, ἡ) καὶ
Μενεχάρμης, ου (ὁ) καὶ
Μενέχαρμος (ὁ, ἡ), Π. = Μενεπτόλεμος.
†Μενητέον, ἀόκμ. ἀντὶ Μενετέον.
†Μενθῆραι ἢ Μένθηρες (αἱ), γλσ. [μένος, θηράω], = Μέρμναι, [ἄθεν
†Μενθηρίζω, Μ. ἴσω, γλσ. = Μερμηρίζω.
Μενί, Ἀττ. ἀντὶ Μέν.
Μενοεικής, ές (ὁ, ἡ), Π. [μένος, ἔοικα], = Θυμήρης, εὐάρεστος.
Μενοινάω καὶ [Ἰων.] Μενοινέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἔχω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι, (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) μελετῶ τι κατά ἢ περί τινος (ἐν γέν.) ἔχω ὅλην μου τὴν πρυσοχὴν εἴς τι, προσκαθῶ ὅλαις δυνάμεσιν, ἐπιθυμῶ. (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ. ἐκ γ'.) « Πολλὰ μενοινήσειν (ἄλλ. γρφ. μενοινήσειεν), « Ἰλ. Ο. « Μενοινάα πολεμίζειν, « Ἰλ. Τ. « Οἷα μενοινᾷς ἔρεεν, « Ὀδ. Σ. (ἢ δοτ. ἐκ δ'.) « Καὶὰ δὲ Τρίτωσι μενοίνα, « Ὀδ. Δ. (καὶ δοτ. ὀργαν.) « Νάῳ δ' ὄγε πολλὰ μενοίνα, « Θκρ. « Ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς, « Ὅμ. (ἢ δοτ. ἐκ γ'.) « Σρήμοσι μενεαίνῳ, « Θγν., (παρβλ. Μενεαίνω), [ἐκ τοῦ
Μενοινή (ἡ), Π. [μένος], σκοπὸς, σχέδιον· ἐπιθυμία.
Μενοινώω, Π. ἀντὶ Μενοινάω.
Μένος, εος-ους (τὸ), Π. [ταυγ. τῷ Μένω], ἰσχὺς, ἀνδρία· (ἐν γέν.) ὁρμὴ ἢ δύναμις τῆς ψυχῆς, θυμός· ὁρμὴ ἐπιθυμία· προθυμία· σκοπὸς, διάθεσις, φρόνημα, (ὅθεν τὸ Λτ. meus καὶ τὸ Εὐμενής, δυσμενής). « Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ αἰχμή, « Ἰλ. ζ. « Ἀφαυρότερος χεῖράς τε μένος τε, « Ἰλ. Η. « Μένιος φρένες πίμπλαντο, « Ἰλ. Α., θυμῷ. « Μένος ἔλλαβε θυμὸν ἑπτων, « Ἰλ. Ψ. « Καὶ μένος ἐκάστῳ ἐμπέρᾳ, « Ξεν. « Τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ θῆκε μένος καὶ θάρσος, « Ὀδ. Δ. « Ὄτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου, « Ἰλ. Ε. « Τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχή τε μένος τε, « Ἰλ. Ε. (καὶ πλθ.) « Μένεα πνείοντες, « Ἰλ. Β., Γ. « Ἐμῶν μενέων ἀπερωεύς, « Ἰλ. Θ., ἐῶν σχεδίων μου. (καὶ ἐπὶ ζ.) « Οὔτε λέοντος, οὔτε κάπρου τόσσον μένος, « Ἰλ. Ρ. « Ἵπποισιν ἐνέπνευσαν μένος, « αὐτ. « Πέλεκυς ἀπέκοψε τένοντας αὐχενίους βοδς, λῦσε δὲ μένος νος, « Ὀδ. Γ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) « Οἴνου [« Πυρὸς, « Ἡελίοιο, « Ἀνέμων, « Ποταμοῦ κτλ.) μένος, « Ὅμ., Ἡσ. (καὶ περιφρ.) « Μένος Ἀτρεΐδαο κτλ., « Ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, « Ὅμ., ἀντὶ Ὁ ἀνδρεῖος Ἀτρεΐδης κτλ., (παρβλ. Βίη). (ἢ ἐπὶ ζ.) « Κέρην δὲ πρὸς ἄστυ φέρεν μένος ἡμιονείην, « Ὀδ. Θ.
Μενοῦν καὶ Μενοῦνγε, μόρ. Βεβαιωτ., καὶ Ἐναντ. (χωρ. εἰς τὰς ἀποκρ.) « Οὐκ ἀγνοεῖσθήσῃ μοι ἀκούων τ' ἀληθῆς Ἀσθήσομαι μὲν οὖν, « Ξεν., ὄχι μόνον δέν, ἀλλὰ (ἐκ τοῦ ἐναντίου μάλιστα) καὶ. « Τὴν χύτραν συντρίψετε. Σὲ μὲν οὖν καταλεύσομεν, « Ἀρρ. « Ἑρμένου τινὸς αὐτὸν (τὸν Ἑρμοκρ.), ὁπότε ἄγοι τὰ ἀνακαλυπτήρια, Ἐγκαλυπτήρια μὲν οὖν, ἔφη, τοιαύτην λαμβάνων, « Φλυρ. (Β. Σαφις.). « Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε. Μενοῦν γε μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ θεοῦ, « Γρρ., (παρβλ. καὶ
Μέντοι καὶ Μέντοιγε, μόρ. Ἐναντ. ἢ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὰς ἀποκρ.) Βεβαιωτ. (μὲ κάποιαν ἔμφασιν). Ὅμως· πλὴν· μάλιστα, καὶ βέβαια· τῷ ὄντι. « Ἐγὼ μέν οἶμαι εἰρεῖν μοι τὰ ὄντα πάντα πέντε μνᾶς· τὰ μέντοι τὰ πλέον ἢ ἑκατονταπλασίονα τούτου, « Ξεν. « Τά γε ῥήματα οὐκ ἔμαθον, τὴν μέν τοι διάνοιαν σχεδὸν ἁπάντων. . . δίειμι, « Πλάτ. « Περιγίγνεσθαι αὐτῷ μηδέν, μὴ μέντοι μιᾷ' ἐπιλείπειν, « Ἀρρ. « Δέγουσι μέν τι, οὐ μέντοι γε ὅσον εἶόντα, « Πλάτ. (καὶ παραλλ.) « Ὅμως γε μέν τοι σοι δι' αἰνιγμῶν ἐρῶ, « Ἀρρ. « Ὦ γέρον, αἶνος μέν τοι ἀρύμων, « Ὀδ. Ξ. « Τί μέ δ' ἐρύνεις; οὐ μέν τοι πείσομαι, « Ἰλ. Θ. « Οὐκοῦν ἀφεκτέον καὶ τούτου; Ἀφεκτέον μέν τοι, « Ξεν.
Μένω, Μ. μενῶ (ἀόρ. Ἔμεινα, πρκ. Μεμένηκα καὶ Π. Μίμνα, καὶ τὸ θετ. Μενετέον). Στέκω ἀκίνητος ἢ ἀργός· δὲν σαλεύω ἀπὸ τὸν τόπον μου· δὲν φεύγω. (μὲ αἰτ. ἄλλ. ἢ δοτ. πρόθες. ἢ ἀπαρ.) προσμένω· ἀντέχω· ἐπιμένω. (μεταγν.) κατοικῶ μονίμως, διαμένω. « Οἴκοι (« Ἔνδον, « Αὖθι) μένειν, « Ὅμ., Θκρ. « Στήλη μένει ἐμπέδον, « Ἰλ. Π. « Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι μένε, « Ἰλ. Ξ. « Μένειν κατὰ χώρην, « Ἡρ. « Μένοντες ἐν τοῖς ἄγμασιν, « Ἀρστ. « Τῶν τοιούτων γὰρ μένει τὰ βουλήματα, καὶ οὐ μεταῤῥεῖ, ὥσπερ εὔριπος, « αὐτ. « Σὺ δὲ μένε ἐν οἷς ἔμαθες, « Γαλ. « Ἐλπίδων εἰ ἐαῦλαι δέονται, ἅπως μένειν ἐθέλωσι, « Ξεν. « Μένων ἄπο ἧς ἀλόχοιο, « Ἰλ. Β. « Μαθόντος σοῦ μένειν, « Μαλαλ. « Μένετε Τρῶας ἐχεδὸν ἐλθέμεν; « Ἰλ. Δ. « Μένον δ' ἐπὶ ἑσπερον ἐλθεῖν, « Ὀδ. Α. « Μέμονεν μάχεσθαι, « Ὀδ. Γ. (καὶ ἀναλ.) « Μένοντες ἕως σφίσι κἀκεῖνοι παντὸς εἰρημένα, « Θκ. « Μένει σε δίκη, « Λξ. (καὶ δοτ. περιπ.) « Τοῦτο (τὸ κλέος) Ἀτρεΐδαισι μένει· τὰ δὲ μυρία τῆνα. . ἀΐρι κα κέκρυπται, « Θκρ. « Ἄστρα μένοντα, « Ξεν., τὰ ἀπλανῆ.
Μεράρχης, ου (ὁ), ὁ ἄρχων ἑνὸς στρατ. μέρους (2084 ἀνδρ.).
Μεραρχία (ἡ), ὁ βαθμὸς (ἡ ἀξία) τοῦ μεραρχοῦ καὶ τὸ τάγμα τὸ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του.
Μεραρχικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μεράρχην ἢ τὴν μεραρχίαν.
†Μερεία (ἡ), = Μερίς· (ἰδιωτ.) τὸ δέκατον μόριον τῆς φυλῆς.
†Νερητικός, ἡ, όν, = Μερικός. « Γῆ—, « Ἡσύχ., ἡ δουλευομένη ὑπὸ κολλήγων (μὲ μερτικόν).
Μεριδάρχης, ου (ὁ), ὁ ἄρχων μιᾶς μερίδος (ἑνὸς τμήματος) χώρας ἢ στρατοῦ.
Μεριδαρχία (ἡ), ἡ ἐπαστασία τοῦ μεριδάρχου καὶ τὸ ὑπ' αὐτὸν διατελοῦν (στρατ. ἢ διοικ.) τμῆμα.
Μερίζω, Μ. ίσω. Διαιρῶ εἰς μερίδας, χωρίζω. « Στασιάσαντες πρὸς σφᾶς, ἐμερίσθησαν, οἱ μὲν πρὸς τὸν, οἱ δὲ πρὸς τὴν, « Πλβ. « Μεμερισμένον ἄρα, εἴπερ μὴ ὅλον, « Πλάτ. ‖ (μσ.) μοιράζομαί τι πρός τινα. « Πότερα μεμερισμένος εἴη πρὸς τὸν ἀδελφὸν, ἡ κοινὴ οὐσία εἴη αὐτοῖς, « Δημ. « Ἐπειδὴ τῶν τοῦ ἀδελφοῦ ἐμερίσατο, « Ἰσ. (μτγν.) « Μερίζεσθαί τινι ἢ τινός, « Ἀπτ.
†Μερικεύω, Μ. εύσω, (μτγν.) = Μερίζω, διαιρῶ, [ἐκ τοῦ-
Μερικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ μέρος (καὶ ὄχι εἰς τὸ ὅλον), ἰδιαίτερος, ὄχι κοινός.
Μερικῶς, ἐπίῤῥ. Κατὰ μέρος, ἰδιαιτέρως.
Μέριμνα [μερίζω], ης (ἡ). φροντὶς, ἔννοια, συλλογὴ, ἀνησυχία· πρόνοια, κηδεμονία.
Μεριμνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω μέριμναν (ἀνησυχίαν) περί τινος, φροντίζω· σκέπτομαι, συλλογίζομαι· μελετῶ· ἐξετάζω· προνοῶ. « Οἱ περὶ τῆς τῶν ὄντων φύσεως μεριμνῶντες, « Ξεν. « Ὁ ἐσκεμμένος ἢ μεριμνήσας τὰ δίκαια λέγειν, « Δημ. (καὶ πθ.) « Τράπεζαι πολυτελῶς μεμερημνημέναι, « Ἀθ.
Μέριμνημα (τὸ), ἀντικείμενον μεριμνης (φροντ.ίδος κτλ.), (παρβλ.) Μέλημα.
Μεριμνηματικός, ἡ, ον. Ὁ μετὰ μεριμνήματος.
Μεριμνητής, οῦ (ὁ). ὁ μεριμνῶν (φροντίζων, σκεπτόμενος) περί τινος. « Λόγων —, « Εὐρ., φήτωρ δεινός.
Μεριμνητικός, ἡ, όν, ᾧ (ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ μεριμνᾶν
Μεριμνήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μεριμνητής.
†Μεριμνοπαιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμποιῶ μέριμναν (ἀνησυχίαν).
†Μεριμνοσοφιστὴς, οῦ (ὁ), = Μεριμνοφροντιστής.
Μεριμνοτόκος (ὁ, ἡ), Π. [μ. τίκτω], ὁ προξενῶν (ἐμβάλλων εἰς) φροντίδας.
Μεριμνοφροντιστὴς, οῦ (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Φροντιστής, σοφιστής.
Μερὶς, ίδος (ἡ). τμῆμα, μερίδιον, (Γαλλ.) portion. « Πρὸς μερίδας δεῖπνεῖν, « Ἰλ. « Ἔδυσαν εὐαγγέλια, καὶ ἀπέπεμψε μερίδας τοῖς φίλοις ἀπὸ ἐῶν τεθυμένων, « αὐτ. 2) φατρία, (ἑταλ.) partito. (ξυνωχ.) βοήθεια, ὑποστήριγμα. « Μεγάλη τοῖς ἀδικουσι μερὶς ἡ ὑμετέρα πραότης, « Δημ. « Ἀπεχωρίσθησαν τῆς Ξενοφῶντος μερίδος, « Λῴρ.
Μέρισις, εως (ἡ), = Μερισμός.
Μέρισμα (τὸ), Π. τμῆμα, μερίδιον.

Μερισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ μερίζειν, διαίρεσις, χώρισμα, μοίρασμα.
Μεριστής, οῦ (ὁ). ὁ μερίζων (διαιρῶν, χωρίζων), μοιραστός.
μεριστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μερίζειν.
μερικός, ἡ, όν, καὶ (ἐπιβ.) **-ιστῶς**. Ὁ δυνάμενος μερισθῆναι, μερισμῷ ἐπιδεκτικός, διαιρετός.
Μερίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ **Μεριστής**.
† Μεριτεύομαι, Μ. εύσομαι, Γρφ. ἀντὶ **Μερίζομαι**, μοιράζομαί τι, [ἐκ τοῦ
Μερίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων μέρος ἀπό τινος, μέτοχος.
Μερμαίρω (χ. Μ.), Π. = **Μερμηρίζω**.
;Μερμέριος, α, ον, Π. (σπαν.) ἀντὶ
Μέρμερος (ὁ, ἡ), Π. [μείρω]. ὁ ἔχων ἢ παρέχων πολλὴν φροντίδα (μέριμναν), ἀνήσυχος· (ἐπὶ πραγμ.) δύσκολος. (ἐν γέν.) δεινός, σοβερός.
Μέρμερος (ἡ), Π. φροντίς, μέριμνα, [ὀθ.
Μερμηρίζω, Μ. ίσω, Π. μεριμνῶ, φροντίζω· (μὲ αἰτ.) σχεδιάζω μὲ τὸν νοῦν μου, μελετῶ. (ἐν γέν.) σκέπτομαι, συλλογίζομαι.
Μέρμιθος (ὁ) καὶ
Μέρμις, ιθος (ἡ), Π. [εἴρω, ἕρμα], = **Μήρινθος**, σχοινὶ λεπτόν, σπάγγος, χαλινάρι.
;Μέρμνης, ου (ὁ) καὶ
Μερμνός [ῠ], οῦ (ὁ), εἶδος ἑρμακος, (ἄλλ.) Τριόρχης, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ **Περκνός**, **Περκνόπτερος**, παρβλ. **Πτερνίς**).
Μεροπήϊος καὶ **Μεροπήϊος**, α ἢ ος, ον, Π. μεσόπων ζώων, ἀνθρώπινος.
Μεροπηΐς, ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ προηγ.
Μεροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Δαμβάνω μέρος ἀπό, οἰκειοποιοῦμαι.
Μεροπoσπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σπείρων μέροπας (ἀνθρώπους) ἢ φυντελῶν πρὸς ταῦτο.
Μέρος [μείρω], εος-ους (τὸ). μόριον, μερίδιον. « Τοῦ ναυτικοῦ μέγα μέρος, « Θκ. « Πόσον μέρος; « Ξεν. « Τὸ τρίτον (« Τὸ πολλοστόν) μέρος, « Θκ., Ξεν. « Τὰ δύο μέρη, « Θκ. « Τὸ λαχὸν (« Τὸ γιγνόμενον) μέρος, « Ξεν. « Τοῦτο γὰρ ἐν βιότῳ σπάνιον μέρος, « Ἐπιγρ., σπανίως συμπίπτει. « Ἀπὸ τῶν μερῶν τὰ ὅλα εἰδέναι, « Αν. (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) « Ἐν μέρει, « Ἐπὶ μέρους, « κατὰ μέρος, ξεχωριστά. « Ἐν μέρει ἕκαστος ἐμάχοντο, « Ἡρ. « Οἱ ἐπὶ μέρους, « Πλ., οἱ μερικοί. « Τὰ ἐπὶ μέρους, « αὐτ., οἱ λεπτομέρειες. 2) ὁράδα, τάξις, (μτγν.) θέσις. « Σὸν μέρος, ἔρη, λέγειν, « Ξεν. « Ἐκεί τε οὕτω μέρος ἐγίνετο τῆς ἀπίδος παρὰ τὸν μάγον, « Ἡρ. « Τοὐμὸν (« Τὸ σὸν, « Τοὐκείνης κτλ.) μέρος, « Φρσ., ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ κτλ. « Ἐν ἄλλῳ μέρει, « Ἀθ. (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) « Ἐν μέρει, « Κατὰ μέρος, « Πρὸς μέρος, « Παρὰ μέρος, « Ἀνὰ μέρος, « (καὶ ἑλλ.) « Τὸ μέρος, « Γρφ. « Μέρος τι, « αὐτ., « Προσῶν ἐν μέρει παρ' ἑκάστην ναῦν, « Ξεν. « Ἀράμενος καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει τὸν ὄνον φέρε, « Ἀρχφ. « Ἐν παιδιᾶς μέρει ἐεξάμενος, « Στρβ. « Ἐν μέρει εὐεργεσίας τοῦτ' ἀριθμήσει, « Δημ. « Ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει, « αὐτ. « Ἐν μέρει ποιεῖσθαί τινα, « Ἀρστ., ἔχειν εἰς ὑπόληψιν, (παρβλ. **Μοῖρα**).

Μέσομ [ἡμείρω, ἧῦψ]. ὀπος (ὁ), Π. (πλθ.) οἱ ἄνθρωποι (ὡς ἔχοντες μεμερισμένην [διηρθρωμένην] φωνήν. 2) εἶδ. πτην. μελισσοφάγος.
Μεσάβειον καὶ Μέσαβον (τὸ) καὶ
Μέσαβος (ὁ), Π. [μέσος, βοῦς]. τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὁπ. εἶνε ζευμένος εἰς τὸν ζυγὸν ὁ ρυμὸς τοῦ ἁρότρου, (ἄλλ.) **Ζυγόδεσμον**, (ὀθ.
Μεσαβόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. δένω εἰς τὸν ζυγόν, ζεύγω.
;Μεσάγκεια (ἡ), [μέσος, ἄγκος], κοιλάς, (παρβλ.) **Μεσάγκεια**.
Μεσάγκυλον (τὸ), εἶδ. ἀκοντίου τὸ ὁπ. ἔχει κατὰ τὸ μέσον ἀγκύλην (λωρὶ, ἢ καϊλωμα [ἐν γέν.] π.άτιμον).
Μεσαγχών, ῶνος (ὁ). μέρος τι τῶν πολεμ. μηχανῶν εἰς σχῆμα ἀγκῶνος.
;Μεσάγρος (ὁ, ἡ). Ἰμισὸς (σχεδὸν) ἄγριος.
Μεσάγροικος (ὁ, ἡ). Ἰμισὸς (σχεδὸν) χωρ.άτης (ἄγροικος).
Μεσάζω, Μ. άσω. Εἶμαι (Εὑρίσκομαι) εἰς τὴν μέσην. « Καὶ πότερον ἄρχοιτο τὸ πάθος, ἢ μεσάζοι, ἢ λήγοι, « Ἱππκρ.
Μεσαίγεως (ὁ, ἡ), Π. = **Μεσόγεως**.
Μεσαῖος, α, ον. Ὁ ἐν τῷ μέσῳ.
Μεσαιπόλιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ **Μεσοπόλιος**, ὁ ἔχων (ἀρχίζων νὰ ἔχῃ) ἤδη ἀνάμεσα καὶ ἄσπρες τρίχες.
Μεσαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ
Μεσαίτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ **Μέσος**.
Μεσαίχμιον (τὸ), = **Μεταίχμιον**.
† Μέσακλον (κμον, κνον) καὶ **Μεσάκτιον**, ἐσφαλμ. ἀντὶ **Μεσάντιον**.
;Μεσάκτις καὶ
Μεσακτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῷ μέσῳ ἀκτὶς ἢ μεταξὺ δύο ἀκτῶν κείμενος, (ἐν γέν.) μέσος.
Μεσαμβρία (ἡ), Ἰων. ἀντὶ **Μεσημβρία**.
Μεσαμέριος, α ἢ ος, ον, Δ. ἀντὶ **Μεσημέριος**, μεσημερινός.
Μεσάντιον (τὸ), τὸ μεσαῖον (τὸ μεγαλήτερον) ἀντίον τοῦ ὑφαντ. ἐργαλειοῦ.
Μεσαραϊκός, ἡ, όν, (ἀνατομ.), Ὁ τοῦ μεσαραίου.
Μεσάραιον (τὸ), [μέσος, ἀραιά]. τὸ μεσεντέριον.
Μεσαραῖος, α, ον, = **Μεσαραϊκός**.
Μεσαριστερος (ὁ, ἡ). ὁ μέσος ἐκ τῶν ἀριστερῶν.
Μεσασμός (ὁ). τὸ μεσάζειν, ἡ ἐν τῷ μέσῳ στάσις.
;Μεσάστυλον (τὸ), = **Μεσόστυλον**.
Μεσάτιος (ὁ, ἡ) καὶ
Μέσατος, η, ον, Π. ἀντὶ **Μέσος**.
Μεσαύλη (ἡ), = **Μέσαυλον**.
Μεσαυλικόν καὶ
Μεσαύλιον (τὸ), τὸ παιζόμενον ὑπὸ τῶν αὐλητῶν ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ ᾄσματος.
Μεσαύλιος καὶ
Μέσαυλος (ὁ, ἡ). ὁ σχηματίζων ἢ ἀνήκων εἰς μεσαίαν αὐλὴν· ἢ ὁ μεταξὺ δύο αὐλῶν. ∥ (οὐσ.) « **Μέσαυλος** (ἡ), ἡ θύρα ἡ φέρουσα ἀπὸ τὴν ἔξω εἰς τὴν ἔσω αὐλὴν (δηλ. ἀπὸ τὴν αὐλὴν εἰς τὸν οἶκον), (παρβλ. **Αὔλειος**), ἢ « **Μέσαυλον** ἡ « **Μεσαύλιον** (τὸ), ἡ ἔχουσα ἑκατέρωθεν οἰκήματα (συνήθ. δὲ ἡ μεταξὺ τῆς ἀνδρωνίτιδος καὶ γυναικωνίτιδος) αὐλή, (ἴδε Ἀπλλν. Γ. 235.)· (κατ' ἔκτ.) = **Ἔπαυλις**, μάνδρα, (ἐν γέν.) ἀγροτικὸν ἢ κτηνοτροφικὸν οἴκημα. « Ὅς (ὁ Πάρις) νείκεσσε θεάς, ὅτε οἱ μέσαυλον ἔχοντο, « Ἰλ. Ω.
Μεσαύχην, ενος (ὁ, ἡ). (κυρ. σαχὸς) δερμάτινος ἀπὸ τὸ μέσον τοῦ λαιμοῦ του.
Μεσαφέτης, ου (ὁ). (ἵππος ἢ ἀγωνιστὴς) ὁ ἀφιέμενος πρὸς ἐπίδειξιν εἰς τὸ μέσον τοῦ ἱπποδρόμου.
Μέσδων, ονος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ **Μείζων**.
Μεσεγγυάω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (καὶ χ.τ. Κάμνω νὰ βαλθῇ) τι εἰς μεσέγγυον (χαιν. εἰς τρίτον χέρι), (Γαλλ.) **consigner**.
Μεσεγγύη (ἡ), = **Μεσεγγύησις** ᾗ 2; = τῷ
Μεσεγγύημα (τὸ). τὸ κατατεθὲν εἰς μεσέγγυον (εἰς τρίτον χέρι).
Μεσεγγύησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ **Μεσεγγυάω**, παρακατάθεσις εἰς μεσέγγυον, (Γαλλ.) **consignation**.
Μεσεγγυητής, οῦ (ὁ) καὶ
Μεσέγγυος (ὁ, ἡ), [μέσος, ἐγγύη]. ὁ τρίτος (ὁ μεσάζων) εἰς τὸν ὁπ. παρακατατίθεταί τι ἵνα δοθῇ εἰς ὅποιον ἀποδειχθῇ ὅτι ἀνήκει (ἁπλ.) ἐγγυητὴς· μεσίτης. « Θέσθαι τι παρὰ μεσεγγύῳ, « ἐξ 2) (ὡσ.) **Μεσέγγυον** (τὸ), = **Μεσεγγύημα**. « **Μεσέγγυον** τὴν μείρακα καταλεῖσθαι, « (Ἀρχφ. παρὰ) Ἡλιόδ.
Μεσεμβαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω ἢ ῥίπτω τι εἰς τὸ μέσον, (Γαλλ.) **intercaler**.
Μεσεμβόλημα καὶ Μεσεμβολή (τὸ). τὸ μεσεμβοληθὲν (βαλθὲν εἰς τὸ μέσον).
Μεσεντέριον καὶ Μεσέντερον (τὸ). τὸ μεταξὺ (ἀναμέσον) τῶν ἐντέρων λεπτῶν δέρμα διὰ τοῦ ὁπ. συγκρατοῦνται.
† Μεσέριος (ὁ, ἡ). (Ζεὺς) ὁ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἕρκους (τῆς αὐλῆς) ἱδρυμένος, (ἴδε **Ἕρκειος**).
Μεσεύθυς, έος (ὁ). (ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν Πυθαγορ.) ὁ ἀριθμὸς 6 ὡς μέσος τῶν δύο εὐθέων ἀριθμῶν τοῦ 2 καὶ τοῦ 10.
Μεσεύω, Μ. εύσω (μὲ γεν.). Εἶμαι εἰς τὸ μέσον (μεταξύ), κατέχω τὴν μεσαίαν θέσιν. (τρπ.) εἶμαι οὐδέτερος (ἀδιάφορος).
Μεσηγὺ καὶ Μεσηγύς, ἐπίρ. Π. ἐν μέσῳ, ἐν τῷ μέσῳ, καταμεσῆς. (μὲ γεν.) ἀνάμεταξύ. (ἐπὶ χρόνου) εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα (τὸ μεταξύ). (τρπ.) ἀντὶ **Μετρίως**. « Οὔτε τι λίην ψυχρός... οὔτε ἔμπυρος, ἀλλὰ μεσηγύς, « Ὀρφ. « Τῷ δὲ μεταστραφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν, ὤμων μεσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν, « Ἰλ. Θ. « Μεσηγὺς κόρυθός τε ἠδ' ἀσπίδος, « Ἡσ. « Μεσηγὺς Ἰθάκης τε Σάμοιό τε, « Ὀδ. Δ. (καὶ χρον.) « Μὴ τι μεσηγὺς πάθῃσι, πρὶν κτλ., « Ὀδ. Π. (ἐξ ἐνάρθρ.) « Ταχέως δὲ διήνυσε πᾶν τὸ μεσηγύ, « Ὅμ. Ὀμν. « Ἤματος ἦν τὸ μεσηγύ, « Θκρ., μεσημέρι.
Μεσήεις, εσσα, εν, Π. μεσαῖος.
Μεσηλικιότης (ἡ). ἡ τῆς ἡλικίας μεσότης· ἡ τοῦ μεσήλικος κατάστασις.
Μεσήλιξ, ικος (ὁ, ἡ). μεσαίας ἡλικίας, μεσόκοπος.
Μεσημβρία (ἡ). τὸ μεσημέρι. (Γεωγρφ.) τὸ νότιον μέρος τῆς γῆς.
Μεσημβριάζω, Μ. άσω. Ἡσυχάζω (ἀνα-

παύομαι, Σταλίζω καθὼς τὰ πρόβ.) τῷ μεσημέρι, (Γαλλ.) faire la meridienne ou la siesta. 2) (ἐπὶ ἡλίου) = Μεσουρανέω.

Μεσημβρίας, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Μεσημβρινή.

Μεσημβριάω-ῶ, Μ. άσω, Π. καὶ

Μεσημβρίζω, Μ. ίσω, μτγν. ἀντὶ Μεσημβριάζω.

Μεσημβρινός ή, όν. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν μεσημβρίᾳ, μεσημεριάτικος. ▫ Μεσημβρινὰ δ' εἰς ἔρος ἀσυμβία, ἡ Καλλίμ. (καὶ ἐπίρρ.) ▫ Κἂν ἔγερ μεσημβρινός, ▫ Ἀρχιλ. ▫ Οὐθέμις τὸ μεσημβρινὸν ἄμμιν συρίσδεν, ▫ Θκρ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ κείμενος πρὸς μεσημβρίαν. ▫ Μεσημβρινοί, ▫ Γεωγρ., οἱ διερχόμενοι διὰ τῶν πόλων καὶ τοῦ ἰσημερινοῦ κύκλοι (διότι ὅταν φθάνῃ ἐπ' αὐτῶν ὁ ἥλιος γίνεται μεσημέρι εἰς τοὺς περιεχομένους ὑπ' αὐτῶν τόπους).

;Μεσημερινός, ἡ, όν καὶ

Μεσημέριος (ῐ, ᾱ), Π. ἀντὶ Μεσημβρινός.

Μεσήπειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῷ μέσῳ ἠπείρων κείμενος, μεσόγειος.

Μεσηρεύω, Μ. εύσω. Π. εἶμαι –

Μεσήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μέσος, μεσαῖος. (τρπ.) εὐδέτερος.

Μέσης, ου (ὁ). ὁ μεταξὺ βορέου καὶ καικίου ἄνεμος, (ποιητ.) γραιοτραμοντάνα.

;Μεσήτιος (ὁ, ἡ), = Μεσίδιος.

†Μεσιδιάομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, γλσ. ἀντὶ Μεσαγγυάομαι.

Μεσίδιος (ὁ, ἡ). μέσος, εὐδέτερος· (ἐπιρ.) μεσάζων· μαΐτης· διαιτητὴς· μεσέγγυος.

Μεσιτεία (ῑ̆), τὸ οὐσ. τοῦ

Μεσιτεύω, Μ. εύσω. Γίνομαι (Ἐμβαίνω εἰς τὴν μέσην [καὶ μτδτ.] Καταρθόω τι ὡς) –

Μεσίτης, ου (ὁ) ᾗ Μέσσης, εσσος (ἡ). ὁ ἐμβαίνων εἰς τὴν μέσην (μεσολαβῶν) ἵνα συμβιβάσῃ τινὰς ἢ διαπραγματευθῇ τι, μεσάζων· διαιτητὴς ἢ Μεσέγγυος.

Μεσίτρια (ῑ̆), θηλ. τοῦ Μεσίτης.

Μεσοβασιλεία (ἡ). τὸ μεταξὺ τοῦ θανάτου τοῦ πρώην καὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου βασιλέως διάστημα ᾗ ἡ καθεζῶσα τότε βουλή, (Δτ.) interregnum.

Μεσοβασίλειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μεσοβασιλείαν.

Μεσοβασιλεύς, έως (ὁ). ὁ διοικῶν ἐν καιρῷ μεσοβασιλείας.

Μεσόβλημα (τὸ), = Μεσεμβόλημα, (ἀνατομ.) = Μεσεντέριον.

Μεσόβοιον (τὸ) = Μεσόβοιον.

Μεσόγαιος, α ἢ ος, ον, = Μεσόγειος. ▫ Μεσόγαια (ἐνν. χώρα), ▫ Ἡρ., Ξεν., τόπος (ἐπαρχία) μεσόγειος. ▫ Νέμονται δὲ οἱ Ἀρκάδες τὸ μεσόγαιον τῆς Πελοποννήσου, ▫ Παυσ.

‡ Μεσογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ), = Ζωνογάζωρ. ‖. (οὐσ.) = Μεσονεώς.

Μεσόγειος, α καὶ ος, ον. Ὁ κείμενος ἐν μέσῳ γαιῶν (ξηρᾶς), περιτριγυρισμένος ἀπὸ ἠπείρους.

;Μεσογειότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ μεσογείου.

Μεσογενής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ μεταξὺ δύο γενεῶν, μεσῆλιξ.

Μεσόγεως (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Μεσόγειος.

†Μεσογεώτης, ου (ὁ) καὶ

†Μεσογεωτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ κατοικῶν εἰς τὰ μεσόγεια.

Μεσοζωνάτιον καὶ Μεσοζώνιον (τὸ). τὸ μεταξὺ δύο γονάτων (κόμπων καλαμιοῦ κτλ.) διάστημα.

Μεσόῤῥαφος (ὁ, ἡ), (Γεωμετρ.). ἡ διὰ τοῦ μεσολάβου εὑρισκομένη μεσαία (ἀναλογική) γραμμή.

Μεσοδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ μεταξὺ (ἀναμέσον) τῶν δακτύλων. ‖. (οὐσ.) = Μεσοδάκτυλα, α Δσχρ., τὰ μεταξὺ τῶν δακτ.

Μεσοδερκής, ές (ὁ, ἡ), Π. [μ. δέρκομαι]. ὁ φαινόμενος ἀνάμεσα ἢ ἐξ ἡμισείας. ▫ Ἀστὴρ—, ▫ Μανέθ.

;Μεσόδικος (ὁ, ῐ̆), = Μεσίδιος.

Μεσόδμη (ἡ), [μέσος, δόμος]. ἡ μεσαία δοκὸς ἐπὶ τῆς ὀπ. (πλαγίως βαλμένης) στηρίζονται αἱ ἄλλαι· (συνεκδ.) ἡ ὀροφή, τὸ (Τουρκ.) ταβάνι. (ναυτ.) = Μεσόκοιλον.

Μεσόζευγμα (τὸ). τὸ συνδέον κατὰ μέσον δύο τινὰ πρὸς ἄλληλα· (ὀθ. γραμτ.) λέξις παρεντιθεμένη πρὸς ἕνωσιν δύο προτάσεων.

Μεσοζύγιος (ὁ). (ἐρέτης) ὁ κωπηλατῶν ἐπὶ τοῦ μέσου ζυγοῦ τῆς τριήρους, (ἄλλ.) Μεσόνεως.

Μεσόθεν, ἐπίῤῥ. Ἀπὸ τὴν μέσην, καὶ

Μεσόθι, ἐπίῤῥ. Εἰς τὴν μέσην.

Μεσοθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεσαίας (οὔτε κοντὰς οὔτε μακρὰς) τρίχας.

Μέσοι, ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ Μεσόθι, ἐν (τῷ) μέσῳ. ▫ Γαίας καὶ νιφόεντος ὑράνω μέσοι, ▫ Ἰλιχ.

Μεσοικέτης, ᾱ (ὁ). ὁ κατοικῶν ἐν τῷ μέσῳ. 2) Ἀττ. ἀντὶ Μέτοικος.

;Μεσοκάρπιον (τὸ), = Μετακάρπιον.

Μεσοκήκιον (τὸ). κηπίον ἐν μέσῳ οἰκίας.

Μεσοκλαστος (ὁ, ἡ), [μ. κλάω]. τσακισμένος εἰς τὴν μέσην.

Μεσόκλιτρος (ὁ, ἡ). ὁ λαχὼν (κληρωθεὶς) τὸ μέσον, μεσαῖος.

Μεσοκνήμιον (τὸ). τὸ μέσον τῆς κνήμης, (ἄλλ.) Γαστροκνημία.

Μεσόκοιλος (ὁ, ἡ). κοῖλος (βαθουλὸς) κατὰ τὸ μέσον. ‖. (οὐσ.) Μεσόκοιλον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἡ τρύπα ὅπου ἐμβαίνει τὸ κατάρτι.

Μεσόκοπος (ὁ, ἡ), [μ. κόπτω]. μέτριος τὸ μῆκος, οὔτε μακρὺς οὔτε κοντός. ▫ Δύλὰς—, ▫ Ἀθ., (ἄλλ.) Ἡμίοπος. 2) (συγχρ.) = Μεσῆλιξ.

Μεσόκουρος (ὁ, ἡ). ὁ κουρευόμενος τὸ ἥμισυ (ἤγουν τὸ ἔμπροσθεν) τῆς κεφαλῆς.

Μεσόκρανον (τὸ), τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς (τοῦ κρανίου).

Μεσοκρινὴς [μ. κρίνω], ές (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς χώρισμα εἰς τὴν μέσην. ▫ Κίων—, ▫ Πλ.

Μεσοκύνιον (τὸ), τὸ κατώτατον (παρὰ τὴν ὀπλὴν) μέρος τοῦ ποδὸς τοῦ ἵππου, (Γαλλ.) paturon.

Μεσόκωλον (τὸ). τὸ μεσεντέριον ἔντερον, ὅπου συγκρατεῖ τὸ κῶλον (τὸ κωλάντερον).

Μεσολαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Πιάνω εἰς ἀπὸ ἢ εἰς τὴν μέσην (καταμεσῆς)· κόπτω τὸν ὁρόμον· διακόπτω· σταματῶ· ἐμποδίζω.

Μεσολάβημα (τὸ). τὸ χρησιμεῦον πρὸς μεσολάβησιν.

Μεσολαβής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ πιάνων ἢ πιανόμενος (;) ἀπὸ τὴν μέσην.

Μεσολάβησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ μεσολαβεῖν, πάσιμον ἀπὸ τὴν μέσην.

Μεσολάβιον καὶ ;Μεσόλαβον (τὸ). μαθηματικόν τι ἐργαλεῖον πρὸς εὕρεσιν τῶν μέσων (συνεχῶν, ἀναλογικῶν) γραμμῶν.

Μεσόλευκος (ὁ, ἡ), = Διάλευκος, μὲ ἄσπρες φράδαες (παρβλ. Ὀξύλευκος).

†Μεσομηνία (ᾱ̆) καὶ

†Μεσομήνιον (τὸ), γλσ. τὸ μέσον του μηνός, (Λτ.) idus.

Μεσομήρια (τὰ). τὰ μεταξὺ τῶν μηρῶν, (ἄλλ.) Κάχλαι.

Μεσομφάλιος καὶ Μεσόμφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἰς τὸ μέσον ὀμφαλὸν ἢ εἶδος ὀμφαλοῦ· ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὸ μέσον ὡς ὀμφαλός, (ἐν γέν.) μέσος, (ὀθ. ‖. οὐσ.) ▫ Μεσόμφαλον, α ὁ ὀμφαλὸς (τὸ κέντρον) ὁποιασδήποτε κυκλοτερῶς σώματος. ▫ Αὐχένος—, ▫ Βτρχμ., ὁ κάτος.

Μεσόνεως (ὁ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) οἱ κωπηλατοῦντες εἰς τὸ μέσον τῆς νεώς, (ἄλλ.) Ζυγῖται, (παρβλ. Θαλαμίτης).

†Μεσονήστιμος (ὁ, ἡ), (Ἐκκλησ.) ὁ ἀνήκων ἢ συμπίπτων εἰς τὸ μέσον τῆς νηστείας, (ὀθ. ‖. (οὐσ.) (ἐνν. ἑβδομάς) τὸ Μεσοσαράκοστον.

Μεσονύκτιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ γινόμενος εἰς τὸ μέσον τῆς νυκτός. ‖. (οὐσ.) Μεσονύκτιον (τὸ), τὰ μεσάνυκτα.

Μεσοπαγής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἠμπηγμένος ἕως εἰς τὴν μέσην, (οὕτω διορθ. ἀντὶ

Μεσοπαλής, ές (ὁ, ἡ), Π. [μ. πάλλω]. ὁ κρατούμενος ἀπὸ τὴν μέσην καὶ σειόμενος. ▫ Ἔγχος—, ▫ Ἰλ. Φ. 172.

Μεσοπεντηκοστή (ἡ), (Ἐκκλησ.) ἡ μεταξὺ τοῦ Πάσχα καὶ τῆς Πεντηκοστῆς ἑορτή.

Μεσοπερσικός, ή, όν. Ἐξ ἡμισείας Πέρσης (Περσικός).

;Μεσοπετής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ πετῶν ἢ πίπτων ἀνάμεσα (μεταξύ), μεσαῖος.

Μεσόπλατος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸ μέσον πλατὺς ἢ ἐπίπεδος.

Μεσοπλεύρεος καὶ Μεσόπλευρος (ὁ, ἡ) ὁ μεταξὺ (ἀναμέσον) τῶν πλευρῶν. ‖. (οὐσ.) Μεσόπλευρα καὶ Μεσοπλεύρια (τὰ), τὰ μεταξὺ τῶν πλευρῶν.

;Μεσόπλουτος (ὁ, ἡ), μετρίως πλούσιος, οὔτε πτωχὸς οὔτε πλούσιος.

†Μεσοπόλιος (ὁ, ἡ), Σ. Μεσαιπόλιος.

†Μεσόπολις, εως (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μητρόπολις.

Μεσοπονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εἰς τὸ μέσον τοῦ ἔργου (τοῦ πόνου) μου.

Μεσοπόνηρος (ὁ, ἡ). μετρίως (ὄχι ἐντελῶς) πόνηρος.

;Μεσοπορεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Μεσοπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ ἀπὸ τὴν μέσην ἢ εἶμαι εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοιπορίας μου, [ἐκ τοῦ

Μεσοπόρος (ὁ, ἡ), ὁ ἀκολουθῶν (περνῶν ἀπὸ) τὴν μέσην ὁδὸν (περιπατῶν κατὰ μεσῆς).

Μεσοπόρφυρος (ὁ, ἡ). πορφυροῦς ἀνάμεσα, μὲ πορφυρᾶς φράδας. ▫ Στρίφιον οὐχ ὅλον λευκόν, ἀλλὰ μεσοπόρφυρον, ▫ Πλ.

Μεσοποτάμιος, α, ον. Ὁ μεταξὺ (ἐν τῷ μέσῳ) ποταμῶν, (ὀθ. ‖. οὐσ.) Μεσοποταμία

(ἐνν. γῆ ἡ χώρα), ἡ μεταξὺ τοῦ Τίγρεως καὶ Εὐφράτου.

Μεσοποταμίτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ τῆς μεσοποταμίας.

Μεσοπτερύγια (τὰ). τὰ κατὰ τὸ μέσον τῆς πτέρυγος πτερά.

Μεσοπύγιον (τὸ). τὸ μεταξὺ τῶν πυγῶν (τῶν ὀπισθίων).

Μεσόπυκνος (ὁ, ἡ). μεταίως (μετρίως) πυκνός. (μουσ.) ἴδε Πυκνός.

Μεσοπύλη (ἡ) καὶ **Μεσόπυλον** (τὸ). ἡ μεσαία (κατὰμεσῆς) πύλη.

Μεσοπύργιον (τὸ). τὸ μεταξὺ δύο πύργων διάστημα.

Μεσοπωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εἰς τὸ μέσον τοῦ φθινοπώρου, (εἰς τὸν Δεκεμβ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Μεσοπορέω).

Μεσόριον (τὸ), = Μεθόριον, σύνορον.

Μέσορος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς μεσόριον (σύνορον).

Μεσορράγής, ές (ὁ, ἡ). Π. σχισμένος (ῥαγισμένος) εἰς τὴν μέσην.

Μέσος, η καὶ (σπν.) ος, ον, (τὸ παρθ. Μεσαίτερος, -αίτατος). Ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὸ κέντρον (εἰς τὴν μέσην, μεταξὺ τῶν δύο ἄκρων ἢ τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ τέλους). (μτγμ.) μεσαῖος, μέτριος. (τρπ.) οὐδέτερος, ἀδιάφορος. ▪ Καὶ πρῶτος, καὶ πύματος, καὶ μέσος, ▪ Θκρ. ▪ Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέση δὲ χίμαιρα, ▪ Ἡσ. ▪ Μέσον ἦμαρ, ▪ Ὁμ. ▪ Μέση ἡμέρα, ▪ Ἡρ. ▪ Τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, ▪ Ξεν. τὸ μεσημέρι καὶ ▪ Μέσαι νύκτες, ▪ Ἀρχῳ., τὰ μεσάνυκτα. ▪ Χείματι μέσῳ, ▪ Θκρ. ▪ Ἔτη δὲ Χρυσὴς τοῦ πολέμου τοῦδε ἐπέλαζεν ἀκτὴ, καὶ ἔνατον ἐκ μέσου, ▪ Θκ. ▪ Μέσην (ἐνν. ὁδὸν) τέμνω ἢ βαδίζω, ▪ Γεγ., = Μεσοπορέω. (καὶ μετὰ τοῦ οὐσ.) ▪ Μηδὲν ἄγαν ἄσχαλλε. . μέσην δ' ἔρχου τὴν ὁδὸν, ▪ Θγν. ▪ Ἐν τῇ ἀγορᾷ μέσῃ, ▪ Δημ. ▪ Γενομένους δὲ κατὰ μέσον τὸν πόρον, ▪ Δξ. ▪ Ἤδη οὖσα μέσον καθ' ἁρμοστὴν, ▪ Ἐκρ. ▪ Μέση (ἐνν. χορδὴ), ▪ Μουσ., ἡ μεταξὺ τῆς νήτης καὶ ὑπάτης (εἰς τὸ ἀρχαιότ. τριχορδον). (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) ▪ Μέσον ἔχω λαβὼν σε, ▪ Ἀρχῳ. ▪ Καὶ μετ' αὐτοῦ ἐσταύρωσαν ἄλλους δύο, ἐντεῦθεν καὶ ἐντεῦθεν, μέσον δὲ τὸν Ἰησοῦν, ▪ Γρφ. (καὶ μτγμ.) ▪ Τῶν ὀφθαλμῶν οἱ μὲν μεγάλοι, οἱ δὲ μικροί, οἱ δὲ μέσοι, ▪ Ἀρχτ. ▪ Ἐπεὶ πολλαχῶς τὸ μέσον· ᾗ γὰρ τὸ κεκραμένων τῶν ἀκράτων μέσον, ὡς λευκοῦ καὶ μέλανος τὸ φαιόν, ▪ Πλ. (καὶ τρπ.) ▪ Μέσος δικαστὴς, ▪ Δξ., ὁ ἀμερόληπτος (ἀδιάφορος, κατὰ τὸ) ▪ Ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσασε, ▪ Ἰλ. Ψ. ▪ Μέσος πολίτης, ▪ Θκ., μετρίας καταστάσεως ἢ ἐπισημάτητος, (Γαλλ.) **de la moyenne classe**. (ἀναλογ. μὲ τὶ) ▪ Τῶν ἅμ πόλιν ἀνδρῶν τὰ μέσα μαχοιτέρῳ ἄλεβ τεθαλότα, ▪ Πινδ. ‖. (τὸ οὐδ.) Μέσον (τὸ) καὶ πλ. Μέσα (τὰ), ἡ μέση, τὸ κέντρον· τὸ μεταξὺ διάστημα. ▪ Πολὺ τὸ μέσον, ▪ Εὐρ., ἢ ▪ Πολὺ τοὐμεσῳ, ▪ Ἠρ. ἢ ▪ Πολλῷ (▪ Μακρῷ) τῷ μέσῳ, ▪ Δξ. (ψρσ.) = Πολλοῦ γε καὶ δεῖ. ▪ Τὰ μέσα φέρεσθαι, ▪ Φίλ., = Μεσεύειν. ▪ Φέρειν (▪ Τιθέναι) τι ἐν μέσῳ ἢ εἰς τὸ μέσον, ▪ Δξ. ▪ Εἰς τὸ μέσον (ἢ Ἐς μέσους) παρέναι, ▪ Δξ. (καὶ μὲ δοτ.) ▪ Εἰς τὸ μέσον ἀμφοτέροις κατέθηκε, ▪ Ξεν. ▪ Ἐκ τοῦ μέσου καθῆσθαι (ἐξίστασθαι), ▪ Ἡρ., Ξεν. ▪ Ἐκ τοῦ μέσου ἡμῖν ἔζεσθαι, ▪ Ἡρ., τραφῆχθῆτε ἀπὸ τὴν μέσην μὴ ἀνακατάνασθε, ▪ Ἀναιρῶ ἐκ μέσου, ▪ Δημ., σημαίνω (ἐξάγω) ἀπὸ τὴν μέσην. ▪ Ἐν μέσῳ (καὶ πλ. ▪ Ἐν μέσοις) κεῖσθαι, ▪ Δημ., Ὁμ. ▪ Ἐν μέσῳ κεῖται ταῦτα τὰ ἀγαθὰ ἆθλα ὁπόσοιπερ ἂν ἡμῶν ἄνδρες ἀμείνονες ὦσι, ▪ Ξεν. ▪ Ἐν μέσῳ πυρός τε καὶ γῆς, ▪ Ἰλ. ▪ Ἵνα τὸν μέσῳ παραλείπω, ▪ Δημ. ▪ Τί δ' ἐν μέσῳ ἐστὶ τοῦ συμμίξαι; ▪ Ξεν. (καὶ χρον.) ▪ Διὰ μέσου, ▪ Θκρ., εἰς αὐτὸ τὸ μεταξὺ (τὸ διάστημα). (καὶ γραμτ.) ▪ Διὰ μέσου, ▪ ἡ ἐν παρενθέσει λέξις ἢ φράσις. (καὶ ἑλλ.) ▪ Μέσῳ ἀμφοτέρων, ▪ Ἰλ. Π. ▪ Μέσα δ' αἰετὸς οὐρανοῦ κατᾶται, ▪ Εὐρ. (καὶ χ. κτ.) ▪ Μέσῳ γὰρ μεγάλαι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα, ▪ Ὀδ. Δ. (ᾗ ἑλλ. τῆς Κατά, ἀντὶ ἐπίρ.) ▪ Σφῆκες μέσον αἰόλοι, ▪ Ἰλ. Μ. ‖. (εἰς τὰς συνθ. ἰσοδυναμεῖ ἐνίοτε τῷ Ἥμισυς, ἴδε τὴν λέξιν.).

Μεσοσέληνον (τὸ). ἡ νέα σελήνη, (καιν.) μεσορέγγαραν.

Μεσοσκέλιον (τὸ). τὸ μεταξὺ (ἐν μέσῳ) τῶν σκελῶν, (ἄλλ.) Μεσομήριον.

Μεσοστάτης, ου (ὁ). (ἀρχιτεκτ.) ὁ σύλος (τὸ ξύλωμα) τῆς μέσης, ὁ μεσαῖος παραστάτης.

Μεσόστενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στενὴν μέσην.

Μεσοστή(στύ)λιον ἢ **Μεσοστη(στυ)λον**, ου (τὸ). τὸ μεταξὺ τῶν στηλῶν (τῶν στύλων) διάστημα, (Γαλλ.) **entre colonnement**, (παρβλ. Μετοχύλιον).

Μεσοσυλλαβέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μεσολαβέω, πιάνω (συλλαμβάνω) τινὰ ἀπὸ τὴν μέσην ἢ ἐν τῷ μέσῳ.

Μεσόσφαιρον (τὸ). τὸ μεσαῖον εἶδ. τοῦ ἰνθ. μαλακόθρου.

Μεσοσχιδὴς, ές (ὁ, ἡ). σχισμένος εἰς τὴν μέσην ἢ μισοσχισμένος (μεσοσκασμένος).

Μεσοταγὴς, ές (ὁ, ἡ). (νλγ.) ὁ τεταγμένος (τοποθετημένος) ἐν τῷ μέσῳ.

Μεσοτείχιον (τὸ). τὸ μεταξὺ τῶν τειχῶν (τῶν ὀχυρωμάτων) τοῦ στρατοπέδου διάστημα.

Μεσότης (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ μέσου· μετριότης· σὐδετερότης, (ἐν γέν.) ποιότης, (ὐθ.) ▪ Ἐπιρρήματα μεσότητος. ▪ Γραμτ.

Μεσότοιχος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς ‖. (οὐσ.) **Μεσότοιχον** (τὸ), ὁμεσαῖος (ὁ μεταξὺ δύο οἰκημάτων) τοῖχος, (Γαλλ.) **mur mitoyen**.

Μεσοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω εἰς τὴν μέσην ἢ ἀπὸ τὴν μέσην, [ἐκ τοῦ

Μεσότομος (ὁ, ἡ), κομμένος εἰς τὴν μέσην.

Μεσοτριβὴς, ές (ὁ, ἡ). μισοτριμμένος, μισοφαρεμένος, (καιν.) μισότριβος.

Μεσουρανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (καθὼς ὁ ἥλιος τῷ μεσημερι) εἰς τὴν μέσην τοῦ οὐρανοῦ, φθάνω εἰς τὸν μεσημβρινόν (κύκλον).

Μεσουράνημα (τὸ), = Μεσουράνεον καὶ

Μεσουράνησις, εως (ἡ). ἡ εἰς τὸν μεσημβρινὸν (εἰς τὴν μέσην τοῦ οὐρανοῦ) ἄφιξις τοῦ ἡλίου, (ἐπιμ.) μεσημέρι, μεσημέρισμα.

Μεσουράνιος (ὁ, ἡ). ὁ φθάνων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὸ ‖. (οὐσ.) ▪ Μεσουράνεον (τὸ), τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ, (ὐηλ.) τὸ Ζενίθ ἢ ὁ μεσημβρινός.

†**Μεσουρίαι** (αἱ), [μ. οὖρος], (ἐνν. κάλοι) τὰ σχοινιὰ διὰ τῶν ἀπ. καταιβάζουν τὰ πανιὰ τοῦ καραβιοῦ.

Μεσούριον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Μεθόριον.

Μεσοφάλακρος (ὁ, ἡ). φαλακρὸς κατὰ τὸ μέσον ἢ τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς.

Μεσοφανὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ φαινόμενος ἀνάμεσα, καταμεσῆς.

†**Μεσοφαράγγιον** (τὸ), ξξήγ. τοῦ Μεσάγκειον.

Μεσόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεσαίους (μετρίου μεγέθους) ὀφθαλμούς.

†**Μεσοφλέβιον** (τὸ). τὸ μεταξὺ δύο φλεβῶν διάστημα.

Μεσόφρυον (τὸ). τὸ μεταξὺ τῶν ὀφρύων διάστημα.

Μεσόχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μεσόγειος.

Μεσόχλοος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας χλοάζων (πράσινος).

Μεσόχορος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ μέσῳ (ὁ ἄλλ. Κορυφαῖος) τοῦ χοροῦ.

Μεσοχρόνιος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸ μέσον τοῦ χρόνου, ὁ διαιρῶν τὸν χρόνον εἰς τὰ παρελθ. καὶ τὰ μέλλ.

Μεσόχροος-ους (ὁ, ἡ). μεσαίου (μετρίου) χρώματος· μισοχρωματισμένος.

Μεσόχωρος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος εἰς τὸ ‖. (οὐσ.) **Μεσόχωρον** (τὸ), τὸ μέσον (τὸ μεταξὺ διάστημα) τινὸς τόπου.

Μεσόω-ῶ, Μ. ώσω. Εἶμαι (Φθάνω) εἰς τὴν μέσην. ▪ Μεσούσης τῆς ἡμέρας, ▪ Ἡρ. (καὶ μὲ γεν.) ▪ Μεσοῦντι δὲ καὶ τῆς ἀναβάσεος, ▪ αὐτ. (καὶ αἰτ.) ▪ Ὅτι μεσοῦντα αὐτὸν τὴν ἀρχὴν ἔγραψε στεφανοῦν, ▪ Αἰσχ. 2) ἐμβαίνω εἰς τὴν μέσην (ὡς μεσάζων), μεσιτεύω(ζ).

Μεσπίλη (ἡ), εἶδ. δένδρου, μουσμουλιά.

Μέσπιλον (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς μεσπίλης, τὸ μούσμουλον.

Μεσπιλώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ μεσπίλου, ὅμοιος μὲ μέσπιλον.

Μέσσαβον, **Μεσσαβόω**, Π. ἀντὶ Μέσαβον κτλ.

Μεσσάτιος, **Μέσσατος**, **Μέσσιλος**, **Μεσσηγύς**, Π. ἀντὶ Μεσάτιος κτλ.

Μεσσηγυδορπαχέστης, ου (ὁ), Ἑωρ. ὁ χέζων (ἀπὸ λεπαργίαν) ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ δείπνου (δόρπου) ἵνα φάγῃ πλειότερον.

Μεσσήρης, **Μεσσογενὴς**, **Μεσσόγιος**, **Μεσσόθεν**, **Μέσσος** κτλ., Π. ἀντὶ Μεσήρης, Μέσος κτλ.

Μεστοκάλαμος (ὁ, ἡ), εἶδ. καλάμου τοῦ ἀπ. τὰ μέσα εἶνε μεστὰ (γεμάτον), (ἄλλ.) Νεστὸς κάλαμος, (καιν.) τσακοκάλαμον.

Μεστός, ἡ, όν. Γεμάτος· χορτάτος (κυρ. ᾗ μεταφορ.). (μὲ γεν.) ▪ Μεστοὺς ὄντας αὐτοῦ, ▪ Πλ., τὸν ἐχόρτασαν, τὸν ἐσαρέθησαν. (καὶ μτχ.) ▪ Μεστὸς ἐγένετο ἀγαθοεργιῶν, ▪ Δημ.

Μεστότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ μεστοῦ, πλησμονή.

Μεστόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω· χορταίνω.

Μέστωμα (τὸ), πλήρωμα, γέμισμα.
Μέστωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μεστόω, γέμισμα· χόρτασμα.
Μεσύμνιον (τὸ), Σ. Μεθύμνιον.
Μέσφα καὶ Μέσφι, ἐπίρ. Π. [μέσος], = Μέχρις, ἕως. (μὲ γεν.) « Μέσφα γενεάων, « Ἀρ. » Μέσφ' ἠοῦς ἠριγενείης, « Ἰλ. Θ. (καὶ αὐτ. προθετ.) « Μέσφα παρ' αὐτὴν αὐρήν, « Ἀρ. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) « Μέσφα τοι ἐχθὲς, « Θκρ. (καὶ πρὸς ῥῆμα) « Ἐτάχετο μέσφα.. ὁπτία μοῦνον ἔλειφθεν, « Καλλ. (καὶ πρὸς ὑποτ. μετὰ τοῦ Κε) « Μέσφα κε δεῖπνα χάσηται, « Ὀππ., μέχρις ὅτου, ἕως νά.
Μεσῳδικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μεσῳδόν.
Μεσῳδὸς (ἡ)· τὸ μεταξὺ τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς περιεχόμενον μέρος ᾠδῆς ἢ ποιήματος.
Μέσωρος (ὁ, ἡ), [μ. ὥρα]. Ὁ μεταξὺ νεανικῆς καὶ ἀνδρικῆς ἡλικίας.
Μέσως, ἐπίρ. Μεσαίως, μετρίως. « Φόβον παρέσχεν ὡ μέσως ὅδε κτύπος », Εὐρ. « Οὐ μέσως, ἀλλ' εἰς ὑπερβολὴν, « Ἰσοκρ. (καὶ πρὸς γεν.) « Μέσως ἔχειν ἀρετῆς ἢ κακίας, « Γρῆγ. 2) (σπν.) ἐν τῷ μέσῳ(ι).
Μεσωτὴρ (ὁ), Π. μεσίτης, μεσάζων.
Μέτα, ἀντὶ Μέτεστι, γ', ἐν. πρσ. τοῦ Μέτειμι. 2) (κατ' ἀντιγρφ.) ἀντὶ τῆς
Μετὰ [μέσος], προθ. (συνε. μὲ γεν. καὶ αἰτ. καὶ [Π. μόνον] μὲ δοτ., καὶ σημ. ἐν μὲν συντ., μετὰ γεν. μὲν 1) τὸ Ὁμοῦ, μαζῆ, (κοιν.) Μέ. « Μεθ' ἑαυτοῦ, « Ξεν. « Ὅτι προσπλεῖ μετὰ νεῶν διακοσίων, « Δξ. « Μετά τινος εἶναι, « Δξ., εἶναι μὲ τὸ μέρος του. « Οὐδὲ μεθ' ἑτέρων ἦσαν, « Θκ., ἦσαν οὐδέτεροι. « Τὸν ἀγῶνα μεθ' ἡμῶν μᾶλλον ἢ πρὸς ἡμᾶς ἐλόμενοι καταῤῥασθαι, « Δημ. « Γενόμενος μετὰ τοῦ ξυνετοῦ καὶ δυνατὸς, « Θκ. « Καὶ σώφρονες μετὰ ἀνδρίας, καὶ ἀνδρεῖοι μετὰ σωφροσύνης, « Ἀρστ. 2) (ἀντὶ ἐπιῤ.) Τρόπον ἢ τὸ Πῶς. « Μεθ' ὅπλων, « Θκ. « Τολμᾷν μετὰ κινδύνων τὰ βέλτιστα, « αὐτ. « Μετὰ καιροῦ γίγνεσθαι, « αὐτ., ἐγκαίρως, (κοιν.) μὲ τὸν καιρόν. « Ἀγαθὸν ἐστι μετὰ καιροῦ βασανίζειν τὰ πράγματα, « Ἀντιφ. « Μεθ' ὁτουοῦν τρόπου, « αὐτ. « Ὧν μὴ μετὰ νόμων ἥμαρτεν, « αὐτ., οὐ κατὰ νόμους. « Μετὰ λογισμοῦ, « Μετὰ τοῦ δικαίου, « Δημ. ||. (μετὰ αἰτ. δέ. 1) τὸ Κατόπιν τινός, (ἐπμ.) ὕστερον, ἔπειτα ἀπό, (ἐν γέν. Π.) κίνησιν πρός ἢ διά τι ἢ κατά τινος, (ἐπμ.) τὴν τελικὴν αἰτίαν, τὸν σκοπόν, « Ἔρχεο νῦν μεθ' Ἕκτορα, « Ἰλ. Ο. « Πλέων ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκὸν, « Ὀδ. Α. « Ἔβη ἐς Πύλον μετὰ πατρὸς ἀκουήν, « Ὀδ. Β. « Μεθ' ὕδωρ ἔρχεσθε κρήνην δε, « Ὀδ. Γ. (καὶ μὲ ἀκριβέστ. προσδιορ.) « Μετὰ δόρυ ᾖει οἰόμενος, « Ἰλ. Ν. (καὶ μτνμ.) « Πόλεμον μετὰ θωρήσσοντο, « Ἰλ. Γ. « Ἀΐσσων, ὥς τ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας, « Ἰλ. Ρ. « Λαοὶ ἕπονθ' ὡσεί τε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα, « Ἰλ. Ν. (καὶ χρν.) « Αὐτίκα τοι ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος, « Ἰλ. Σ. « Μετὰ τὸν δ' ἔλαγεν Εὐμήλου, « Ἰλ. Ψ. « Τὴν δὲ μέτ' Ἀντιόπην εἶδον, .. « Τὴν δὲ μέτ' Ἰφιμέδειαν, « Ὀδ. « Πρὸ-τῳ τοι μετ' ἐμὲ, « Ἰλ. Θ. « Σωτῆρα μετὰ θεοὺς ἐκάλουν, « Ξεν. « Μετὰ ταῦτα, « Δξ. (τὸ ὁπωσοῦν εὑρηται γραφόμενον καὶ Μεταταῦτα). « Τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον, « Ξεν. (καὶ παραλλ.) « Μετὰ ταῦτα ὕστερον, « Δημ. « Μετὰ μικρὸν, « Ἀχιλλ. Τάτ. « Μετ' ὀλίγον, ἢ « Μετ' ὀλίγα, « Δξ. « Μετ' οὐ πολὺ, « Απ. (καὶ ἐπιφερομ. μτχ.) « Μετὰ δὲ Σόλωνα οἰχόμενον, « Ἡρ., ἀντὶ: Σόλωνος δὲ οἰχομένου. (καὶ τρπ.) « Κάλλιστος ἀνὴρ μετὰ Πηλεΐωνα, « Ἰλ. Β. « Βορυσθένης, ποταμὸς μέγιστος τούτων μετὰ Νεῖλον καὶ Ἴστρον, « Ἡρ. 2) τὸ Μεταξὺ, ἀνάμεσα. « Μετὰ πληθὺν, « Ἰλ. Β. « Ὡς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει, « αὐτ. « Καί σέ φασι μεθ' ὁμήλικας ἔμμεν' ἄριστον, « Ὀδ. Π. « Ἔχειν (« Φέρειν) τι μετὰ χεῖρας, « Δξ. (καὶ χρν.) « Μεθ' ἡμέραν, « Ἡρ., Δημ., Αἰσχλ., ἐν καιρῷ (εἰς τὸ διάστημα τῆς) ἡμέρας. ||. (μετὰ δοτ. δὲ Π. 1) τὸ Μεταξὺ, ἀνάμεσα, ἀναμεταξύ. (ἐν γέν.) τὸ Ἐν τ.νι, « Πίπτειν μετὰ ποσὶν, « Ἰλ. Τ. « Κεῖσθαι μεθ' αἵματι καὶ κονίῃσιν, « Ἰλ. Ο. « Ἐν πελάγει μετὰ κύμασιν, « Ὀδ. Γ. « Θῆκε μετὰ φρεσὶν, « Ἔχειν μετὰ χερσὶν, « Ὁμ. « Αἶγα λέοντε.. μετὰ γαμφηλῇσιν ἔχοντε, « αὐτ. « Μετὰ γάρ τε ξ ἄλγεσι τέρπεται ἀνὴρ, « Ὀδ. Ο. « Ἀρθμὸν ἔθεντο μετὰ σφίσιν, « Ἀπολλν. « Ὁ τὰ μὲν μετὰ πρώτοισιν, ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισιν, « Ἰλ. Α. « Μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἄνασσεν, « Ἰλ. Δ. « Μετὰ πᾶσιν ἔειπεν, « Ὁμ. (καὶ ἀντιστρφ.) « Τοῖς δὲ μέτα, « Θκρ. ||. (ἐνδὲ συνθ. 1) Μετοχήν. « Μεταβίδωμι, Μεταλαμβάνω. 2) τὸ Μεταξύ. « Μεταπύργιον, Μεταχειρίζομαι, Μεταβαίνωμαι. 3) τὸ Κατόπιν ἢ Ἔπειτα. « Μεταδιώκω, Μέτειμι, Μεταδόρκιος. 4) τὸ Ὀπίσω, (ἐπμ.) τὸ Ἀνάπαλιν, ὄπιθεν (ἐν γέν.) μετατόπισιν, (καὶ τρπ.) μεταβολήν. « Μετάφρενον, Μεταστρέφω, Μεταβαίνω, Μεταμόρφωσις, Μεταβουλεύομαι. ||. (παρὰ Π. Α'. τίθεται κατ' ἀναστροφὴν, ὅτε καὶ συνήθ. βαρυτονεῖται) « Ἐφύρους μέτα, « Ἰλ. Ν. « Πολλῶν μέτα, « Εὐρ. « Τὸν δὲ μέτ', « Ἰλ. Ρ. « Θεσσῆι μέτ', « Ἰλ. Ο. (Β'. χ. πτ. ἀντὶ) ἐπίρ. Τσπ. ἢ Χρν., μεταξὺ ἢ κατόπιν, ἔπειτα κτλ. « Ἡγεμόνες, μετὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων, « Ἰλ. Β. « Πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ πεζοί, « Ἰλ. Ψ. « Πρῶτος ἐγὼ, μετὰ δ' ὔμμες, « Ὀδ. Φ.

Μετα-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Μετέβην κτλ.). Ὑπάγω ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, (μτνμ.) κερνῶ ἀπό ἓν ἀντικείμενον εἰς ἄλλο, (ἐν γέν.) μετατοπίζω, (καὶ μτν.) μεταβάλλομαι. « Μεταβάντες ἐς ταῦτα τὰ χωρία, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) « Ἀλλ' ἄγε δὴ μεταβῆθι, καὶ ἵππου κοσμον ἄεισον, « Ὀδ. Θ. « Ὡς μεταβαίνει τυραννὶς ἐκ δημοκρατίας, « Πλάτ. (καὶ κατὰ τμσ.) « Μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει, « Ὀδ. Μ. 2) Π. (μὲ αἰτ.) = Μετέρχομαι, καταγίνομαι εἴς τι, τὰ ἔχω ἔργον, (Ὀππ.). ||. (ἐνεργ. μόνον εἰς τὸν μέλλ. Μεταβήσω καὶ εἰς τὸν ἀόρ. Μετέβησα). = Μεταβιβάζω.
Μετα-βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Μετέβαλον κτλ.). Βάλλω τι ἀλλέως (εἰς ἄλλην θέσιν, ἀνάποδα), γυρίζω· ἀλλάζω· μετατοπίζω. (ἑλλ. ἢ ἀρτθτ. καὶ μσ.) κάμνω ἀλλαξιάν, (ἐπμ.) ἐμπορεύομαι· (τρπ.) ἀλλάζω γνώμην (τρόπον τοῦ λέγειν, σύστημα κτλ.). « Μεταβάλλειν ἐν τῷ θέρει τὴν γῆν, « Ξεν., νὰ τὴν ἀναποδογυρίζῃ σκάπτων. (ἄλλ.) Βωλοστροφῶ (καὶ κατὰ τμσ. Π.) « Μετὰ νῶτα βαλών, « Ἰλ. Θ. « Ἅμα τῷ χώρῳ καὶ τὸ εὖνημα μετέβαλον, « Ἡρ. « Μεταβάλλειν τὴν τροφήν, « Ἀλέξ. Ἀφρ., χωνεύειν. « Μεταβάλλοντα τοὺς τρόπους, εἶναι πανοῦργον, ἄδικον κτλ., « Ἀρχφ. (καὶ ἄλλ.) « Εἰς τὰ κυνηγέσια μεταβάλλοντα ἄγειν, « Ξεν., ὄχι πάντα εἰς τὸ ἴδιον μέρος. « Ἐκ τούτου μεταβαλὼν ἔλεγεν, « αὐτ. « Μεταβάλλουσιν ἐκ τῶν Σκυθικῶν ἑλῶν εἰς τὰ τῆς Αἰγύπτου, « Ἀρχ., μεταβαίνουσι. (καὶ τρπ.) « Μεταβάλλον ἐς εὐνομίην, « Ἡρ. (ἢ μσ.) « Τὰ ἱμάτια μεταβάλλομαι, « Ἀρχφ., Ξεν. « Μεταβαλλομένους (τὰ ὅπλα) ὄπισθεν ἡμῶν, « Ξεν. « Μεταβαλόμενος τὰναφορον, « Ἀρχφ. νὰ τὸ μεταφέρῃ (νὰ τὸ πάρῃ) εἰς τὸν ἄλλον ὦμον. (καὶ μὲ γεν. ἑλλ.) « Σιγὴν λόγων μεταβάλοιτο, « Σοφ. « Διδυνωτὸν δὲ καὶ σμύρναν ἢ τὰ ἄλλα ἀρώματα μεταβάλλονται τοῖς ἐμπόροις, « Στρ. (καὶ ἑλλ.) « Οἱ ἐν τῇ ἀγορᾷ μεταβαλλόμενοι, « Ξεν., ἐμπορευόμενοι, οἱ μεταπωληταί. (καὶ κοπ.) « Ἀπὸ Λυτωνίου μεταβαλόμενος, « Πλ.
Μετα-βάπτω, Μ. βάψω. Βάπτω ἀλλέως (εἰς ἄλλο χρῶμα), βάπτων μεταβάλλω. « Ὀχροὶ ἅπαντες, ὑπὸ δέους μεταβαφέντες, « Δκ.
Μετα-βασανίζω, Μ. ίσω. Ἐξετάζω ἐκ νέου (ἐπαναειλημμένως).
Μετάβασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μεταβαίνω, μεταβολὴ θέσεως, μετατόπισις.
Μεταβατέον, θετ. τοῦ Μεταβαίνω.
†Μεταβάτης, ου (ὁ). ὁ μεταβαίνων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον.
Μεταβατικὸς, ἡ, όν, (ξ ἐπίῤ.)-τκῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ ἱκανότητα ἢ συνήθειαν νὰ μεταβαίνῃ. (γρμτ.) ὁ μεταβιβάζων τὴν ἐνέργειαν.
Μετα-βιάζομαι, Μ. άσομαι. Βιάζω τινὰ νὰ μεταβληθῇ, μεταβάλλῃ τι ἀπὸ τὴς βίας. « Τὴν φύσιν—, « Ἀρετ.
Μετα-βιβάζω, Μ. άσω. Κάμνω νὰ μεταβῇ τι ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, μεταφέρω.
†Μεταβιόω-ῶ, Μ. ώσομαι. Ζῶ νέαν ζωὴν, μεταβαίνω ἀπὸ βίου εἰς βίαν, ἐξαναζῶ.
Μετα-βλαστάνω, Μ. βλαστήσω. Ἐβγάλλω νέους βλαστοὺς· ξαναβλαστάνω ἀπὸ ἄλλην (νέαν) μορφήν.
Μεταβλαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ μεταβλαστάνειν. « Ψυχῆς—, « Στβ. 2) (κατ' ἄλλ.) = τῷ
Μεταβλαστικὸς, ὰ, όν, Δ. ἀντὶ Μεταβλητικός.
Μετα-βλέπω, Μ. βλέψω, Π. (μὲ αἰτ.) βέπτω βλέμμα ἐπάνω εἴς τι, ἐμβλέπω.
Μετάβλημα (τὸ), Π. ἀντὶ Μεταβολή.
Μεταβλητέον, θετ. τοῦ Μεταβάλλω.
Μεταβλητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -κῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν ἕξιν τοῦ μεταβάλλειν. « Μεταβλητικὴ, « Ἀρστ.

ἡ τέχνη τοῦ μεταβολέως, τὸ διὰ συναλλαγμάτων ἐμπόριον.

Μεταβλητός, ἡ, όν. Ὑποκείμενος εἰς ἀλλοίωσιν, ἐπιδεκτικὸς μεταβολῆς.

Μεταβλύζω, Μ. εὐσω. Μεταφορτίζω (ἀπό ἕνα βόθρον εἰς ἄλλον).

†Μεταβολεύς [μεταβάλλω], έως (ὁ). πραγματευτής (κυρ. ὁ πωλῶν λιανικῶς), μεταπράτης.

Μεταβολή (ἡ). τὸ μεταβάλλειν ἢ μεταβάλλεσθαι, μετατόπισις (ἐν γέν.) τροπή, ἀλλοίωσις. ▪ Χρημάτων—, ▪ Ἀρετή, τὸ διὰ συναλλαγῆς ἐμπόριον. ▪ Καὶ ὅστις ἐπὶ μεταβολῇ τις ἢ ἔμπορος ἢ ατρατιώτης ἥκων ἔπλει, ▪ Θκ.

†Μεταβολία (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Μεταβολή, ἐμπόριον.

Μεταβολικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς μεταβολήν, (κυρ.) ἐμπορικός.

Μετάβολος (ὁ, ἡ), = Μεταβλητός. 2) (οὐσ.) = Μεταβολεύς.

Μεταβουλεύομαι, Μ. εὑσομαι (σπν. καὶ Π. εἰς τὸ ἐνεργ.). Βουλεύομαι (Σκέπτομαι καὶ Ἀποφασίζω) ἀλλέως, ἀλλάζω γνώμην ἢ σκοπόν.

Μεταβουλία (ἡ). μεταβολὴ γνώμης (σκοποῦ), μεταμέλεια, [ἐκ τοῦ

Μεταβούλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀλλάζων ἢ ἀλλάξας βουλὴν (γνώμην, ἀπόφασιν), παλίμβουλος.

Μεταγγελός (ὁ, ἡ), Π. = Ἄγγελος, ἀγγελιαφόρος, (ἄλλ. γρφ. διγρημ. Μετ' ἄγγελος).

Μεταγγίζω, Μ. ίσω. Μεταχύνω τι ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο ἄγγος (ἀγγεῖον).

Μεταγγισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μετάγγισμα.

Μεταγείτνια [τά], [μετά, γείτων]. ἑορτή τις εἰς τὰς Ἀθ., (ἄλλ.) Μετοίκια, (ὀθ.

Μεταγείτνιος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλων (ὡς τιμώμενος εἰς τὰ Μεταγείτνια) καὶ

Μεταγειτνιών, ῶνος (ὁ), ὁ 6ος μὴν τῶν Ἀθ. (Ἀὔγ.—Σεπτ.) καθ' ὃν ἑώρταζον τὰ Μεταγείτνια καὶ μετοικίζοντα (ἀπὸ τῶν ἀγρῶν εἰς τὴν πόλιν).

Μεταγενής, ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἔπειτα (ὑστερώτερα), νεώτερος, (ὀθ. τὸ συγκρ.) Μεταγενέστερος.

Μετα-γεννάω-ῶ. Μ. ήσω. Ξαναγεννῶ μεταποιῶ, ἀνανεόνω.

Μεταγίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι. Γεννῶμαι ἢ Γίνομαι ἔπειτα (ὑστερώτερα) ἢ κατ' ἄλλον τρόπον ἢ μεταξύ (ἀνάμεσα), ἢ 2) μετοικίζομαι, μεταναστεύω. (ὀθ. ‖. ἡ μτχ.) ▪ Μεταγενόμενοι, α Γρφ., οἱ μεταγενέστεροι, ἢ μεταναστεύσαντες.

Μεταγιγνώσκω (γενώσκω), Μ. γνώσομαι. Ἀλλάζω γνώμην, Μετανοῶ, Μεταβουλεύομαι. ▪ Ἐν δὲ τῇ ὑστεραίᾳ μετέγνωσαν (οἱ Ἀθην.), ▪ Θκ. (καὶ αἰτ. ἐλλ.) ▪ Μετέγνων τὰ πρόσθ' εἰρημένα, ▪ Εὐρ. (καὶ ὅστ. πρόθετ.) ▪ Μετεγίγνωσκον ἐπὶ τῷ ἀνάκλως ἐλθεῖν, ▪ Ἡρόδ. 2) ἐννοῶ τι ἔπειτα (μετὰ ταῦτα) ▪ Ἂν ὀλίγῳ μεταγνοὺς, ▪ Αἰσχύλ.

Μετάγχεια (ἡ), = Μετάγκεια.

Μετα-γλωττίζω, Μ. ίσω. Μεταφέρω ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην γλῶσσαν, μεταφράζω, ὀθ.

Μεταγλωττιστής, οῦ (ὁ). μεταφραστής.

Μετάγνια (ἡ), Π. καὶ

Μεταγνώμη (ἡ) καὶ

Μετάγνωσις, εως (ἡ). τὸ μεταγιγνώσκειν (μεταβουλεύεσθαι), ἀλλαγὴ γνώμης, μετάνοια· ἀποσκίρτησις.

Μετα-γομφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τοὺς γομφίους ὀδόντας εἰς

Μετα-γραμματίζω, Μ. ίσω. Μεταβάλλω τὰ γράμματα λέξεως, γράφω αὐτὴν κατ' ἄλλον τρόπον.

Μεταγραμματισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Μεταγραφεύς, έως (ὁ), ἀντιγραφεύς.

Μεταγραφή (ἡ). ἀντιγραφή.

Μεταγραφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μεταγραφήν.

Μετα-γράφω, Μ. γράψω. Γράφω τι ἀλλέως, μεταβάλλω τὴν γραφὴν (τὴν ἐπιγραφὴν κτλ.). ▪ Μεταγράφειν ἀντὶ Θηβαίων Βοιωτοὺς ὁμωμοκότας, ▪ Ξεν. 2) = Μεταγραμματίζω. 3) ἀντιγράφω. ▪Τοῖς πίναξιν ὥσπερ σῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς μεταγράφειν τὰ ἐκείνου καλά, ▪ Βιογρφ. Εὐθ. 4) μεταφράζω (ἑτέρωθεν). ▪ Τὰς ἐπιστολὰς μεταγραψάμενοι ἐκ τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων ἀνέγνωσαν, ▪ Θκ.

Μετ-άγω, Μ. ἄξω [ἀόρ. Μετήγαγον κτλ.). Φέρω τι ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, μεταφέρω, μεταβιβάζω. 2) ὑπάγω (κυρ. μὲ στρατ.) κατόπιν τινός, (Ξεν. Κύρου. Ζ').

Μεταγωγή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μεταφορά, μετακόμισις.

†Μεταγωγός (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς μεταγωγήν.

Μετα-δαίνυμαι, Μ. δαίσομαι, Π. (μὲ ὄντ.) τρώγω τὸ μεριδιόν μου ἀπό τινος (Ἰλ. Ψ, 207). 2) (μὲ ὅστ.) τρώγω μετά τινος ἢ μεταξὺ τινων, συνεστιῶμαι, (Ἰλ. Σ, 468).

Μετα-δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Δειπνῶ ἔπειτα ἢ παρὰ τὸ σύνηθες.

Μεταδεέον, θετ. τοῦ Μεταδέω.

Μετα-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαί τι ἐκ μεταβολῆς ἢ ἔπειτα.

Μετα-δέω, Μ. δήσω. Δίνω τι ἀπ' ἐδῶ ἢ τὸ δέ-ω (τὸ Ξαναδένω) ἀλλοῦ.

Μεταδήμιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπάρχων ἢ συμβαίνων μεταξὺ τοῦ δήμου, Ἐνδήμιος. ▪ Οὐ γὰρ ἦν' Ἥφαιστος μεταδήμιος, ἀλλὰ που ἔξω οἶκεται εἰς Λῆμνον, ▪ Ὁδ. Θ.

Μετα-διαιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταβάλλω δίαιταν (τρόπον ζωῆς).

Μεταδιαίτησις, εως (ἡ), τὸ αὐσ. τοῦ προηγ., μεταβολὴ τῆς διαίτης (τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς).

Μετα-διδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω ἀλλέως ἢ ἄλλο τι. ▪ Χαλεποῦ δὲ ὄντος τοῦ διδάσκειν, τῷ παντὶ χαλεπώτερον τὸ μεταδιδάσκειν, ▪ Δ. Ἁλ. (καὶ πθ.) ▪ Τὴν διάλεκτον τὴν Δωρίδα μετεδιδάχθησαν, ▪ Παυσ.

Μετα-δίδωμι, Μ. μεταδώσω. (μὲ αἰτ. καὶ ἑλλ. γεν. ἐκ γ', καὶ ὅστ. περιπ. ἐκ β') Δίδω μέρος ἀπό τινος εἰς τινα, τὸν κάμνω μέτοχόν τινος, ▪ Μετάδος φίλοισι σοῖσι σῆς εὐπραξίας, ▪ Εὐρ. ▪ Χρὴ τοὺς βάρους μεταδιδόναι τοῖς φίλοις, ▪ Ξεν. 2) Π. δίδω τι ἔπειτα (ὑστερώτερα).

Μετα-δίομαι (χ. Μ), Π. ἀντὶ Μεταδιώκω.

Μεταδιώκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναται ἢ πρέπει νὰ μεταδιωχθῇ τις.

Μετα-διώκω, Μ. διώξω -ομαι. (μὲ αἰτ.) Τρέχω κατόπιν τινὸς ἵνα τὸν προφθάσω (τὸν πιάσω). 2) (χ. πτ.) ἐπιστρέφω ὀπίσω τὸν ἵππον ἀμέσως (χαν. κτυπῶ) ὀπίσω, (Ξεν. Ἑλλ. Δ', ε, 12).

Μεταδίωξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Μετα-δοκέω-ῶ, Μ. ήσω. (συνήθ. τρίτο πρ. μὲ ὅστ.) Ἀλλάζω γνώμην (σκοπόν). ▪ Μετέδοξέ σοι ταῦτα βελτίω εἶναι, ▪ Δκ. ▪ Δείσασα μή σφι μεταδόξῃ, α Ἡρ. (καὶ πθ.) ▪ Μεταδεδογμένον μοι μὴ στρατεύεσθαι, ▪ αὐτ.

Μετα-δοξάζω, Μ. άσω. Ἀλλάζω δόξαν (ἰδέαν, φρόνημα).

Μεταδόρπιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι μεταξὺ τοῦ δείπνου ἢ μετὰ τὸ δεῖπνον (δόρπον). ▪ Μεταδόρπια (τά), τὸ ἐπίδειπνον.

Μετάδοσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις καὶ

Μεταδοτέον, τὸ θετ. τοῦ Μεταδίδωμι.

Μεταδοτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ πρόθυμος εἰς τὸ μεταδιδόναι, ἐλεύθερος.

Μεταδοτός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος μεταδοθῆναι, μεταδόσιμος.

Μετάδοτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μεταξὺ κείμενος (κατὰ σύμπτωσιν, χωρὶς νὰ συντελῇ τι).

Μεταδρομάδην, ἐπίρ. Π. τρέχων κατόπιν, [ἐκ τοῦ.

Μεταδρομή (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Μετατρέχω, καταδρομή, καταδίωξις· ἐπιδρομή.

Μετάδρομος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ τρέχων κατόπιν τινός. ἐκδικητής.

Μεταδρυπάδην, ἐπίρ. [μεταδρέπομαι]. Σταχολογῶν κατόπιν.

†Μετα-δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Μετέδυν κτλ.). Δύνομαι (Παρεισδύομαι) ἔπειτα, (εἰς τὸν Ἀρ. ἀναγνωσέον· Μέτα δύεται).

†Μέταζε [μετά], ἐπίρ. Χρν. μεταξύ, ἐν τῷ μεταξὺ ἢ μετέπειτα[ι].

Μετα-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ζεύγνω ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο ὄχημα.

Μεταθύμενος, η, ον, μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Μετατίθημι.

Μετάθεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ μεταθέναι ἢ μετατίθεσθαι, μετατόπισις· μεταβολή.

Μεταθέσσαν, θετ. τοῦ Μετατίθημι.

Μεταθετικός, ἡ, όν, καὶ (ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ κατὰ μετάθεσιν.

Μετάθετος (ὁ, ἡ). ὁ μεταθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ μεταθεθῇ, ἐπιδεκτικὸς μεταθέσεως, μεταβλητός.

Μετα-θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω κατόπιν τινός, προσθέω, πιάνω. 2) (ἐνίστε) τρέχω πρὸς ἄλλο μέρος ἢ τῷδε κἀκεῖσε

†Μεταθρόα, ἐπίρ. ἀντὶ Ἀθρόως.

†Μετα-θωρήσσομαι, Μ. ήξομαι, Π. (μὲ αἰτ.) ὁπλίζομαι (ἑτοιμάζομαι) διά τι ἢ κατά τινος, (ἄλλ. ἀναγν. Μέτα θωρήσσομαι.)

Μεταίβδην, ἐπ ρ. Π. [μεταίσσω]. ὁρμῶν κατόπιν.

Μεταΐζω, Μ. ΐσω, Π. καθίζω (ξ ἁμτδτ. ἢ ἑλλ.) κάθημαι μετά ἢ μεταξύ τινων, συνεδριάζω.

Μεταίρω, Μ. αρῶ (ἀόρ. Μετῆρα κτλ.). Σηκόνω καὶ μεταφέρω τι ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, μεταθέτω· μεταβάλλω. ‖. (ἀμ-

τθτ. ἡ ἑλλ.) μεταβαίνω· ἀναχωρῶ, (παρβλ.) ἀπαίρω.

Μετ-αίσσω, Μ. ἴξω, Ο. (μὲ αἰτ.) ὁρμῶ κατά ἡ κατάνυ τινος, ἐφορμῶ.

Μετ-αιτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. καὶ ἑλλ. μὲ γεν.) Ζητῶ καὶ ἐγὼ μέρος ἀπό τινος· ζητεύω, ζητῶ ὡς -

Μεταίτης, ου (ὁ), = Ἐπαίτης, ζητιάνος.

Μεταίτιος, α ή ος, ον. (μὲ γεν.) Συναίτιος, συνένοχος, (ἐν γέν.) μέτοχος ἡ ἔνοχος. «Αὐτὸς σὺ τούτων σὺ μεταίτιος πέλεις, ἀλλ' εἰς τὸ πᾶν ἔπραξας, ὡς παναίτιος,» Αἰσχλ.

†**Μέταιτος** (ὁ), μτγν. ἀνεἰ Μεταίτης.

‡**Μεταίφνιος** (ὁ, ἡ), = Αἰφνίδιος.

‡**Μετ-αιχμέω-ῶ**, Μ. ήσω. Κοπιάζω, προσπαθῶ, (κοιν.) πολεμῶ.

Μεταίχμιος (ὁ, ἡ). ὀγινόμενος ἡ εὑρισκόμενος εἰς τὸ β. οὐσ.) **Μεταίχμιον**, τὸ μεταξὺ δύο στρατευμάτων μέρος (διάζημα), (ἐν γέν.) τὸ μεταξὺ (ἐν μέσῳ). «Ἦσαν ζάθιοι τὸ μεταίχμιον αὐτέων ἐκτὸς,» Ἡρ. (ξ μτφορ.) «Εἰσί τινες ἐν μεταιχμίῳ τῶν τε πολλῶν ἢ τῶν φιλοσόφων,» Δκ. «Νωθρὸς ἀπ' ἰξύος ἐς πόδας ἄκρης, .. ζωῆς καὶ θανάτοιο μεταίχμιον,» Ἐπιγρ. «Δοξὸς εἶ καὶ γριφώδης, καὶ πολλὰ εἰς τὸ μεταίχμιον ἀπορρίπτεις,» Δκ., ἐν ἀμφιβόλῳ, διφορούμενα.

Μετα-καθέζομαι Μ. εδοῦμαι. Κάθημαι ἀλλέως· ἀλλάζω θέσιν (κάθισμα).

Μετα-καθέζω, Μ. ίσω. Καθίζω τινά (καὶ ἀμτθτ. ἡ ἑλλ. Κάθημαι) ἀλλοῦ ἡ ἀλλέως, μετατοπίζω.

Μετα-καθ-οπλίζω, Μ. ίσω. Ὁπλίζω (Ἁρματόνω) τινὰ ἀλλέως.

Μετα-καινίζω, Μ. ίσω. Ἀνακαινίζω, ἀνανεόνω.

Μετα-καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Μηνῶ (Προσκαλῶ) τινα εἰς ἄλλο μέρος, ἀνακαλῶ. ||. (μσ.) προσκαλῶ τινα νὰ ἔλθῃ πρός με. 2) (μτγν.) = Μετονομάζω, (ἴδε Μετακλείω).

Μετακάρπιον (τὸ), τὸ μεταξὺ τοῦ καρποῦ (τῆς χειρός) καὶ τοῦ βραχίονος (ὅπου ἐμβαίνουν τὰ βραχιόλια).

Μετα-κατα-χέω, Μ. χεύσω. Περιχύνω ἔπειτα.

Μετα-κατα-ψύχω, Μ. ψύξω. Κρυόνω τι ἔπειτα.

Μετά-κειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι (Εἶμαι βαλμένος) ἀλλοῦ ἡ ἀλλέως, εἶμαι μετατοπισμένος (μεταβεβλημένος). «Ἐφ' ἡμῶν δὲ μετάκειται τὸ ἔθος· οὐ γὰρ ἡ βουλὴ διαγινώσκει τὰ ψηφισθέντα ὑπὸ τοῦ δήμου, τῶν δ' ὑπὸ τῆς βουλῆς γνωσθέντων ὁ δῆμος ἐστι κύριος,» Δ. Ἁλ. «Ἡ μεταφορὰ μετάκειται ἀκρετῶς,» Δμτρ., μετεφέρθη ἀπὸ εὐκόλες ἀντικείμενον.

Μετα-κελητίζω, Μ. ίσω. Ἁλλάζω, (Μεταβαίνω εἰς ἄλλο) ὄχημα ἡ ἵππον.

Μετα-κενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κενόνω (Ἀδειάζω) τι ἀλλοῦ, μεταγγίζω.

Μετα-κεντρίζω, Μ. ίσω. Ἐγκεντρίζω (Ἐμβολιάζω) εἰς ἄλλο δένδρον.

Μετα-κεράννυμι, Μ. κερῶ. Μεταγγίζω ὑγρόν τι ἵνα ἀνακατωθῇ· συγκιρνῶν μεταβάλλω.

Μετάκερας, ατος (ὁ, ἡ, τὸ)· συγκερασμένος, χλιαρός.

Μετακέρασμα (τὸ). μίγμα (κυρ. ὑγρῶν), κράμα.

Μετα-κηπεύω, Μ. εύσω. Μεταφυτεύω ἀπὸ κήπου εἰς κῆπον.

Μετα-κιάθω (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ.) ὑπάγω κατόπιν (πρὸς ἀναζήτησιν ἡ καταδίωξίν) τινος. (ἐν γέν.) ὑπάγω πρός (ἐπὶ ἀφύχ.) διέρχομαι. «Πᾶν πεδίον μετακίαθον,» Ἰλ. Δ.

Μετα-κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶν μεταθέτω, μετατοπίζω. (τρπ.) μεταβάλλω.

Μετακίνημα (τὸ). τὸ μετακινηθὲν (μετατοπισθὲν) πρᾶγμα. 2) = τῷ

Μετακίνησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ μετακινεῖν, μετάθεσις, μετατόπισις· μεταβολή.

Μετακινητός, ή, όν. Ὁ μετακινηθεὶς ἡ δυνάμενος νὰ μετακινηθῇ, ἐπιδεκτικὸς μετατοπίσεως, (τρπ.) μεταβλητός.

Μετα-κιρνάω-ῶ, Μ. κεράσω, Π. ἀντὶ Μεταχεράννυμι.

Μετα-κλαίω, Μ. κλαύσομαι, Π. κλαίω (λυποῦμαι) ἔπειτα.

Μετα-κλείω καὶ **Μετα-κλῄζω**, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Μετακαλέω, Μετονομάζω. «Τὸν μὲν καὶ Περσῆα μετεκλήϊσαν Ἀχαιοί, οὕνεκεν ἄζετο πέρθεν ἀπειρεσίων ἀνθρώπων,» Ἐπιμλ.

Μετάκλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μετακαλέω, ἡ διὰ μηνύματος πρόσκλησις ἡ ἀνάκλησις.

Μετάκλητος (ὁ, ἡ). ὁ μετακληθεὶς (προσκαλεσθεὶς νὰ ἔλθῃ ἡ νὰ ὑπάγῃ).

Μετα-κλίνω, Μ. κλινῶ. Κάμνω τι νὰ κλίνῃ ἀλλοῦ ἡ ἀλλέως, μετατρέπω, μεταβάλλω. ||. (μσ. αὐτοθ.) πλαγιάζω ἀλλέως, μεταβάλλω θέσιν ἐντὸς τῆς κλίνης μου.

Μετάκλισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. μετατροπή· μεταβολή.

Μετα-κλύζω, Μ. ύσω. Βάλλω ἔπειτα (Ξαναβάλλω) καὶ ἄλλο κλύσμα.

Μετα-κλώθω, Μ. κλώσω. Κλώθω ἀλλέως ἡ ἐκ νέου, ξανακλώθω, ἢ ξεκλώθω, (παρβλ. Μεταπλέκω).

Μετα-κοιμίζω, Μ. ίσω. Κοιμίζω ἀλλοῦ (εἰς ἄλλο μέρος), ἀπομακρύνω ἢ κατευνάζω.

Μετάκοινος (ὁ, ἡ), Π. ταῦ ἀπ. ἡ μετὰ τοῦ ὁπ. ἔλαβέ τις μέρος, κοινωνός, μέτοχος.

†**Μετακοίνωνος** (ὁ, ἡ), γλσ. = Συγκοινωνός.

§**Μετα-κοσμίζω**, Μ. ίσω. Ἀλλάζω (Μεταβάλλω) κοίτην.

Μετακομιδή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ –

Μετα-κομίζω, Μ. ίσω, = Μεταφέρω.

Μετακόμισις, εως (ἡ), = Μετακομιδή.

Μετακομισπέος, α, ον, θετ. τοῦ Μετακομίζω.

Μετακόνδυλα (τὰ) καὶ **Μετακόνδυλοι** (οἱ), τὰ μετὰ τοὺς κονδύλους (ἄρμους, κόμπους) τῶν δακτύλων μέρη. «Τὰ ἐπὶ τῷ μετακαρπίῳ πρὸ τῶν κονδύλων,» Πλδ.

Μετα-κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω (κυρ. νόμισμα) κατ' ἄλλον τρόπον, τὸ ξανακόπτω μὲ διαφορετικὸν χάραγμα.

Μετα-κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Διευθετῶ κατ' ἄλλον τρόπον, μεταρρυθμίζω.

Μετακόσμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μεταρρύθμισις. (ἐν γέν.) μετατοίνησις.

Μετακόσμιος (ὁ, ἡ). ὁ μεταξὺ ἡ ἐκτὸς τοῦ ἐδικοῦ μας κόσμου. «Μετακόσμια (τὰ),» Ἐπίκουρ., ὁ μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς ἄλλος κόσμος.

Μετα-κρούω, Μ. κρούσω, (ναυτ.) = Πρύμναν κρούομαι, (κοιν.) παλίζω. (μτφορ.) μεταβουλεύομαι.

Μετακτέον, θετ. τοῦ Μετάγω.

Μετα-κτίζω, Μ. ίσω. Κτίζω (Ξανακτίζω) τι ἀλλοῦ ἡ ἀλλέως.

Μετακύβευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ –

Μετα-κυβεύω, Μ. εύσω. Μεταβάλλω τι ἐπίτηδες κύβων, μετατρέπω. «Φύσει τὸ πιστὸν ἔχειν δοκούντων, καὶ μὴ πρὸς τὸ συμπίπτον τῆς τύχης τὰς γνώμας μετακυβεύεσθαι,» Νικ.

Μετα-κυκλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀλλάζω κυκλικῶς θέσιν, κυκλοφορῶ εἰς ἄλλον κύκλον· περιπλανῶμαι.

Μετα-κυλινδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυλίω τι πρὸς ἄλλο μέρος, μεταφέρω κυλίων.

Μετακυμία (ἡ), ἡ μετὰ τὴν τρικυμίαν κατάστασις τῆς θαλάσσης, καὶ

Μετακύμιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μετὰ τὸ κῦμα (μετὰ τὴν τρικυμίαν), (ἐπι.) γαλήνιος. ||. (οὐσ.) **Μετακύμιον** (τὸ), Ἡσύχ., τὸ μεταξὺ τῶν κυμάτων διάστημα (μεταίχμιον).

Μετακύνιον (τὸ), = Μεσοκύνιον.

Μετα-λαγχάνω, Μ. λήξομαι (ἀόρ. Μετέλαχον κτλ.), (μὲ αἰτ. καὶ ἑλλ. μὲ γεν.) = Μετέχω, Μεταλαμβάνω. 2) (ἐνεργ.) = Μεταδίδωμι, (Πλ. Ἀρις. 6).

Μετα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Μετέλαβον κτλ.), (μὲ αἰτ. καὶ ἑλλ. μὲ γεν.) Λαμβάνω μέρος ἢ τὸ μέρος μου ἀπό τινος· μετέχω· ἀπολαμβάνω. «Οὐδεμίαν ψῆφον μετέλαβεν,» Ἰσκρ. «Ἔνθεν ἢ τοῦνομα μετέλαβε,» Θρρ. «Τῆς λιβὸς (τῆς ὠρελείας) μεταλαμβάνει,» Ἡρ., Ἀρστ. 2) λαμβάνω τι ἀντὶ (εἰς ἀνταλλαγήν) ἄλλου, μεταλλάζω. «Ἡμάτιον μεταλαβεῖν,» Ξεν. «Ἡμέραν μεταλαβεῖν,» Πλ., νὰ ἀντ' ἄξουν ἄλλην. «Πόλεμον ἀντ' εἰρήνης μεταλαμβάνειν,» Θκ. Μετέλαβον τὴν Ἑλληνικὴν κατασκευὴν τῶν ὅπλων,» Πλβ. 3) λαμβάνω τι μετὰ (ἔπειτα ἀπό) ἄλλον, διαδέχομαι. «Μεταλαβεῖν τὴν ἀρχήν,» Δξ. «Μεταλαβὼν (μετὰ χ. τοῦ) λόγον,» Πλβ., ἐπῆρα τὸν λόγον ἵν' ἀπαντήσῃ. (καὶ ἀπρσ.) «Ἅμα τῷ μεταλαβεῖν τὸ τῆς νυκτὸς,» αὐτ., «ἅμα διεδέχθη ἡ νὺξ τὴν ἡμέραν. 4) = Ἐκλαμβάνω· ἐννοῶ ἀλληγορικῶς· ἑρμηνεύω. «Τὸν Ὀδυσσέα εἰς φιλόσοφον οἱ παλαιοὶ μεταλαμβάνουσιν,» Εὐς. 5) (μσ.) = Ἀντέχομαι, (Γαλλ.) **prétendre**. «Μεταλαμβάνονται τοῦ ὀνόματος,» Ἡρ.

Μετα-λαμπαδεύω, Μ. εύσω. Μεταδίδω τὴν λαμπάδα εἰς τὸν διάδοχόν μου ἵνα τὴν δώσῃ καὶ κεῖνος εἰς τὸν ἄλλον καθὼς οἱ ἀγωνιζόμενοι εἰς τὰ λαμπαδηφόρια.

Μετα-λαξεύω, Μ. εύσω. Μεταποιῶ λαξεύων.

Μετα-λγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. πονῶ ἔπειτα, (συνεχ.) ἀναβάλλω.

Μετ-αλθάσκω, Μ. αλθήσω, Π. φυτρόνω (βλαστάνω) μεταξὺ ἡ ὑπὸ ἄλλην μυρτήν.

Μετα-λήγω, Μ. λήξω, Π. (μὲ γεν.) παύω ἀπό.

Μεταληπτέον, θετ. τοῦ Μεταλαμβάνω.
Μεταληπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἡ ἐπιτήδειος (ἱκανὸς) πρὸς μετάληψιν.
Μεταληπτικῶς, ἐπίβ. Διὰ ἡ Ἐν εἴδει (γραμτ.) μεταλήψεως.
Μεταληπτός, ἡ, όν. Τοῦ ὁπ. μετέλαβεν ἡ δύναται νὰ μεταλάβῃ (νὰ μεθέξῃ) τις.
Μετάληψις, εως (ἡ), τὸ μεταλαμβάνειν, ἡ ἐν μέρει ἡ ἀντ' ἄλλα (κατ' ἐναλλαγήν) λῆψις, μέθεξις· διαδοχή. (γραμτ.) ἡ κατ' ἄλλον τρόπον ἐκδοχὴ ἡ ἑρμηνεία. (Νμ.) εἶδος παραγραφῆς.
Μεταλλαγή (ἡ), τὸ μεταλλάσσειν ἡ μεταλλάσσεσθαι, μεταβολή, ἀλλαξιά (κυρ. κτήματος).
Μεταλλακτέον, θετ. τοῦ Μεταλλάσσω.
Μεταλλακτήρ (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ μεταλλάσσων (μεταβάλλων) τι.
Μεταλλακτός (ά, ή). ὁ μεταλλαχθεὶς ἡ ἐπιδεκτικὸς μεταλλαγῆς, μεταβλητός.
Μεταλλαξις, εως (ἡ), = Μεταλλαγή.
Μεταλλάρχης, ου (ὁ). ἄρχων (ἐπιστάτης) μεταλλείου.
Μεταλλάσσω(ττω), Μ. άξω. Ἀλλάζω τι μετ' (ἀντ') ἄλλου, κάμνω ἀλλαξιὰν· μεταβάλλω. « Τόπον (« Χώραν) —, « Ἀξ. (καὶ μτφ.) « Μεταλλάσσειν (μετὰ καὶ χ. τοῦ) τὸν βίον, « Ἰσοκρ., ἀποθνήσκειν. « Οὔτε περὶ τοὺς ζῶντας, οὔτε περὶ τοὺς μεταλλαχότας, « Πλάτ.
Μετάλλατος (ὁ, ἡ), Π. περὶ τοῦ ὁπ. δύναται τις νὰ ἐρευνήσῃ (νὰ ἐξετάσῃ), ἐκ τοῦ
Μεταλλάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [ἴδε Μέταλλον]. ἐρευνῶ (περιέργως), ἐρωτῶ, ἐξετάζω.
Μεταλλεία (ἡ), τὸ μεταλλεύειν, ἄνοιγμα μετάλλου (μεταλλείου ἡ ὑπονόμου)· ἐρύπημα τῆς γῆς πρὸς ἀναζήτησιν ὕδατος κτλ.
Μεταλλεῖον (τὸ), τρύπα εἰς τὴν γῆν (λαγοῦμι) πρὸς ἀνόρυξιν μετάλλου, (Τουρκ.) μαδένι, (ἐν γέν.) = Μέταλλον. « Σίδηρος καὶ χαλκὸς καὶ πάντα τὰ μεταλλεῖα, « Πλάτ.
Μεταλλεύς, έως (ὁ), = Μεταλλευτής. 2) εἶδ. μύρμηκος.
Μεταλλεύσεις, εως (ἡ), = Μεταλλεία, ἄνοιγμα καὶ δούλευμα μεταλλείου.
Μεταλλευτήρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντι-
Μεταλλευτής, οῦ (ὁ). ὁ μεταλλεύων (δουλεύων ἡ ἀνοίγων μέταλλον), (Τουρκ.) μαδεντζῆς ἡ λαγουμτζῆς.
Μεταλλευτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίβ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μεταλλεύειν. « Μεταλλευτικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ μεταλλευτοῦ.
Μεταλλευτός, ἡ, όν. Ὁ μεταλλευθεὶς ἡ δυνάμενος νὰ μεταλλευθῇ (νὰ ἀναζητηθῇ καὶ ἀνορυχθῇ ὡς μέταλλον).
Μεταλλεύω, Μ. εύσω. Τρυπῶ τὴν γῆν ζητῶν μέταλλα, ἀνοίγω μέταλλον (μεταλλεῖον ἡ ὑπόνομον), μεταλλεύγω· (τρπ.) = Μεταλλάω, ἀνερευνῶ, ἐξετάζω. 2) = Μεταλλίζω.
Μεταλλήγω, Μ. Μ. λήξω, Π. ἀντὶ Μεταλλήγω.
Μεταλλίζω, Μ. ίσω. Καταδικάζω τινὰ νὰ δουλεύῃ εἰς τὰ μέταλλα (εἰς τὰ μεταλλεῖα).
Μεταλλικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἡ ἀνορυττόμενος ὡς μέταλλον « Νόμος —, « Δικ., ὁ περὶ τῶν μεταλλείων.
†Μεταλλιον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μεγάλλιον (μῦρον).
Μεταλλίτης, ου (ὁ) καὶ Μεταλλῖτις, ιδος (ἡ). ὁ περιέχων μέταλλον, μεταλλικός.
Μεταλλοειδω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι πάντῃ ἀλλοῖον, μεταβάλλω.
Μεταλλοείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Μεταλλον (τὸ), [μαίομαι;]. (ἐν γέν.) τρύπα ὑποκάτωθεν τῆς γῆς (Τουρκ. λαγοῦμι) πρὸς ἐξαγωγὴν ὁποιουδήποτε ὀρυκτοῦ ἡ ἀνατροκὴν κτιρίου, (ἰδιαιτ. καὶ συνήθ.) = Μεταλλεῖον. « Χρύσεά τε καὶ ἀργύρεα μέταλλα, « Ἡρ. « Ἄλλος (« Λίθων) μέταλλον, « αὐτ. 2) (μτγν.) ἡ ἀνορυττομένη ἐκ τοῦ μεταλλείου ὕλη, ὀρυκτόν, μεταλλικὸν (ἰδιαιτ. δὲ) μεταλλον (ὅηλ. χρυσός, ἄργυρος κτλ.).
Μεταλλουργεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου κατεργάζονται τὰ μέταλλα, μεταλλεῖον.
Μεταλλουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι μέταλλα, εἶμαι μεταλλουργός.
Μεταλλουργία (ἡ). ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ μεταλλουργοῦ.
Μεταλλουργός (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (ἐκλεύων) τὰ μέταλλα.
Μεταλλόχρυσος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων μέταλλον χρυσοῦ.
;Μεταλλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν μετάλλων, ὅμοιος μὲ μέταλλον.
Μετάλμενος, Π. Ἰων ἀντὶ Μεθαλόμενος, αόρ. β'. τῆς μτγ. τοῦ Μεθάλλομαι.
Μεταλογίζομαι, Μ. ισομαι, = Μεταβουλεύομαι.
Μεταλωφάω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω, Π. παύω ἐν τῷ μεταξύ, κάμνω διακοπήν.
Μεταμάζιος (ὁ, ἡ). ὁεὶς τὸ « Μεταμάζιον (τὸ), « τὸ μεταξὺ τῶν μαζῶν μέρος τοῦ σώματος.
Μεταμαίομαι (χ. Μ.). Π. ἀκολουθῶ κατόπιν ἀναζητῶν τι, ἐνερευνῶ, ἀνιχνεύω.
Μετα-μανθάνω, Μ. μαθήσομαι (αόρ. Μετέμαθον κτλ.). Μανθάνω ἄλλο ἀντ' ἐκεῖνο τὸ ὁπ. ἤξερα. « Ἅμα τῇ μεταβολῇ τῇ ἐς Ἕλληνας καὶ τὴν γλῶσσαν μετέμαθον, « Ἡρ.
Μεταμείβω, Μ. αμείψω. Μεταλλάσσω· μεταβάλλω, ἀλλάζω.
Μετάμειψις, εως (ἡ). μεταλλαγή· μεταβολή.
Μετα-μέλει, Μ. μελήσει, (τρπ. ρ. μέ δοτ.) = Μεταμέλομαι, μετανοῶ. « Μετεμέλεν αὐτῷ τὸ εἰρημένον, « Ἡρ., μετενόησε δ' ἐκεῖν' ὅπου εἶπε, (ἡ συχν. μέ μτχ. ἐκ δ'.) « Μετεμέλησέ φ. οὐ σχοῦσι τὴν πόλιν, « αὐτ., διότι δέν. « Οὕμοι μεταμέλει οὕτως ἀπολογησαμένῳ, « Πλάτ. (καὶ κατὰ μτχ. ἀκολούθ.) « Μεταμέλον (« Μεταμελήσαν) αὐτῷ, « Ἰσοκρ.
Μεταμέλεια (ἡ). τὸ μεταμέλεσθαι, μετάνοια· μετάγνωσις.
;Μεταμελέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι (αόρ. Μετεμελήθην κτλ.), = Μεταμέλομαι.
Μεταμελητικός, ἡ, όν. Ἐπιρρεπὴς πρὸς μεταμέλειαν.
Μεταμελητὸς ἡ, όν. Διὰ τὸ ὁπ. μεταμελεῖται (μετανοεῖ) τις.
Μεταμελίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μεταμέλεια.
Μεταμέλομαι, Μ. μελήσομαι. Μετανοῶ διά τι. (μὲ δο ἡ γεν. προθετ.) « Μεταμέλονται ἐπὶ ᾗ καταδίκῃ, « Ξεν. (καὶ μτγ.) « Καὶ μετεμέλοντο τὰς σπονδὰς ποιησάμενοι, « Θκ. (καὶ ἀναλελ.) « Μετεμελήθην ὅτι ἐποίησα αὐτούς, « Γρφ. (κατ' ἀντιδύσ.) « Τὸ μεταμεληθέν, « Ξεν. ἀντὶ Ἡ μεταμέλεια, (ἴδε ᾗ Μεταμέλει).
Μεταμέλον, μτγ. ἀπόλυτ., ἴδε Μεταμέλει.
;Μετάμελος (ὁ, ἡ). μετανοημένος.
Μετάμελος (ὁ), = Μεταμέλεια.
Μετα-μέλπομαι, Μ. μελψομαι, Π. (μὲ δοτ ψάλλω μετὰ ἡ μεταξὺ ἄλλων. (ὀρθῶς κατὰ διάστασ. « Μέτα Μέλπεται υ).
Μεταμεμελημένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Μετὰ μεταμέλειας.
Μεταμήθεια (ἡ), τὸ ἕνα τ. τοῦ Προμήθεια ἡ μετὰ τὴν πρᾶξιν σκέψις, ὑστεροβουλία, Ἐπιμήθεια.
Μετα-μίγνυμι, Μ. μίξω (μὲ δοτ.) Συίγω (Ἀνακατόνω) τι μετ' ἄλλου, συγχέω.
Μεταμίξ, ἐπίῤ. = Ἀναμίξ
Μετάμιξις, εως (ἡ), = Ἀναμιξις· (συνκδχ.) σύγχυσις, [ἐκ τοῦ
Μεταμίσγω, Μ. μίξω, Π. = Μεταμίγνυμι.
Μετα-μορφάζω, Μ. άσω, μτγν. ἀντὶ-
Μεταμορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τὴν μορφὴν τινος, μεταμορφόνω.
Μετάμόρφωσις, εως (ἡ). μεταβολὴ τῆς μορφῆς τινος.
Μεταμασχευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -
Μετα-μασχεύω, Μ. εύσω. Μεταφυτεύω διὰ μασχεύσεως.
Μεταμπίσχω (αόρ. Μετήμπισχον) καὶ
Μεταμφιάζω, Μ. άσω, = Μεταμφιέννυμι.
Μεταμφίασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -
Μετα-μφιέννυμι, Μ. αμφιέσω, = Μετενδύω. (ἐν γέν. καὶ τρπ.) μεταβάλλω.
Μετανιώλιος καὶ
Μεταμώνιος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνεμώλιος, ἀνεμοφόρητος· (συνκδχ. καὶ τρπ.) μάταιος, ἀνωφελὴς, χωρὶς ἀποτέλεσμα.
Μετα-να-γινώσκω, Μ. ανα-γνώσομαι, Π. ἀντὶ Μεταπείθω.
Μεταναιέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Μετανάστης.
Μεταναστάσιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μετανάστος, (συγχ. μετὰ, καὶ ἴσ. καὶ παρέφθαρται ἐκ τοῦ Μετανάστιος).
Μετανάστασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ μετανίστασθαι, (Γαλλ.) émigration.
Μετανάστατος (ὁ, ἡ). ὁ παθὼν μετανάστασιν· ὁ μεταφερθεὶς ἀλλοῦ ἡ ἀπ' ἀλλοῦ ὡς μετανάστης.
Μετανάστευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Μετανα-στεύω ᾗ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Ἀφίνω (Σηκόνομαι ἀπὸ) τὸν τόπον μου ᾗ ὑπάγω νὰ κατοικήσω ἀλλοῦ, γίνομαι -
Μετανάστης [μετὰ, ναίω], ου (ὁ). ὁμοτοπαικῶν ἀπὸ τοῦ τόπου (τῆς πατρίδος) του ἀλλοῦ, (Γαλλ.) émigré, (παρξλ.) Μέτοικος. (καταχρ.) « Ἀστὴρ —, « Ἀρ., ὁ πλανήτης.
Μετανάστιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς μετανάστην. 2) (σπν.) ἀντὶ Μετανάστης.
Μετανάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μετανάστης.
;Μετανείσσομαι, = Μετανίσσομαι.
Μετα-νέμω, Μ. νεμῶ. Μοιράζω τι μεταξὺ τινων, διανέμω.
Μετανέομαι (ὀθ. ἡ μτγ. Ἰων. Μετανεύμενος), Μ. νεύσομαι, = Μετανίσσομαι.

Μετ.ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταβάλλω τὸ ἄνθος (καὶ μτγν. τὸ χρῶμά) μου.

Μετ.ανθρωπίζομαι, Μ. ἰσομαι. Μεταβάλλομαι εἰς ἄλλον ἄνθρωπον, ἀλλάζω φύσιν.

Μετα.νίζω, Μ. νίψω. Χύνω ἢ Νίπτω τι ἀλλοῦ ἢ ἔπειτα ἀπὸ, (ὄθ.

Μεταν.πτρὶς, ίδος (ἡ), (ἐνν. κύλιξ), καὶ

Μετάνιπτρον (τὸ), (ἐνν. πόμα). τὸ πινόμενον μετὰ τὸ νίψιμον, (κοιν.) ἀπολοκάνι.

Μετα.νίσσομαι (χ. Μ.), Π. μεταβαίνω (πρὸς αἰτ., ἢ μάνην) »Καρκίνον ἡέλιος μετανίσσεται,« Ἐπγρ.(ἢ προθετ.) »Ῥοδανοῖο, ὅς τ' εἰς Ὠκεανὸν μετανίσσεται,« Ἀπλλν. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) »Ἥλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε,« Ὁδ. Ἡ.

Μετ.αν.ίστημι, Μ. μεταν.στήσω (μσ. ἀόρ. Μετανέστην κτλ.). Σημαίνω ἢ μεταφέρω τι (ἢ μσ. Μεταβαίνω) ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος. μεταστοπίζω. (ἰδιωτ.) ἀφίνω τὸν τόπον (τὴν πατρίδα) μου ἢ μετοικῶ ἀλλοῦ, μεταναστεύω, (Γαλλ.) émigrer. »Οὐκ ἐσθ' ὅπως ἂν ἐνθάδε μείναιμι, ἀλλὰ... μεταναστήσομαι,« Πλάτ. (καὶ μὲ προσδιορ. τοῦ τόπου). »Μεταναίσταται Πελοπαννήσου,« Κόν. »Εἰς Εὐβοιαν μεταναστῆναι,« Διόδ.

Μετα.νοέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μεταγινώσκω. Μεταβουλεύομαι (κοιν.) μετανοιόνω. »Οὐ μετανοεῖν, ἀλλὰ προνοεῖν χρὴ τὸν ἄνδρα τὸν σοφὸν,« (Ἐπίχ. παρὰ) Στό.

Μετανοητικὸς, ἡ, όν. Ὁ δείχνων (ἢ ἀνήκων εἰς) μετάνοιαν, πρόθυμος εἰς τὸ μετανοεῖν.

Μετάνοια (ἡ). τὸ μετανοεῖν, μετάγνωσις, μεταμέλεια.

Μετα.νοστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιστρέφω ὀπίσω, μεταστρέφομαι.

Μετ.αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίρνω ὑγρόν τι μὲ τὰ ἄντλημα ἀπὸ ἓν μέρος καὶ τὸ ἀ. δειάζω (τὸ γύνω) εἰς ἄλλο, μεταγγίζω.

†Μέταξα, ης (ἡ), [ξεν.], (ναλγ.). τὸ νῆμα τῶν κουκουλίων, τὸ μεταξί.

†Μετάξιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μέταξα.

†Μεταξοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων τὴν μέταξαν, μεταξουργός. » Σκώληξ—,« Μαν. Φιλ.

Μεταξὺ [μετάξ], ἐπίρ. Τοπ. ἢ Χρον., ἀναμεταξὺ, ἀνάμεσα, ἐν ᾧ. »Πολλὰ μεταξὺ σῦρεα,« Ἰλ. Δ. »Φίλος ἢ ἐχθρὸς ἢ μεταξὺ,« Ἀρστ. (καὶ μὲ γεν.) »Πολλὰ μεταξὺ κύλικος καὶ χείλεος,« Παροιμ. »Μεταξὺ τῆς Ξέρξου ἀναχωρήσεως καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦδε τοῦ πολέμου,« Θκ. » Τὰ μεγέθη μεταξὺ μακρῶν καὶ βραχέων,« Ξεν. »Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων,« Πλάτ. (φρ.) ἐν τοσούτῳ, (Γαλ.) à propos. »Μεταξὺ τοῦ ὑμᾶς λέγειν, οὐδ' ἂν τρίχα, μὴ ὅτι λόγον, ἄντις παρείρετα,« Ξεν. (ἢ ἔλλειπτ.) »Οὐ προσέχω. Ἀλλὰ μεταξὺ, πρὸς Διὸς, εἶμε φιλεῖς, Πάμφιλε, μή με φίλει«, Ἐπγρ. (καὶ ἐνάρθρ.) »Τὸ μεταξὺ,« Ἴσ., τὸ ἐν μέσῳ (εἴτε χρον. εἴτε τοπ.) διάστημα. »Τοῖς μεταξὺ Μακεδονικοῖς βασιλεῦσι,« Πλ. (ἢ πρὸς μτγ.) »Μεταξὺ δρύσεων ἐπαύσατο,« Ἡρ. »Μεταξὺ πορευομένης μήτ' ἐσθίειν, μήτε πίνειν,« Πλάτ. (ἢ κατ' ἀναζρρ.) »Πολλαχοῦ μὲ πέσσε λέγοντα μεταξύ,« αὐτ.

Μεταξυλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω παρεκβάσεις μεταξὺ τῶν λόγων μου, (ὄθ.

Μεταξυλογία (ἡ). παρέκβασις μεταξὺ λόγου, παρεμπίπτων (ἐν παρενθέσει) λόγος. »Ἀναλυπτέος γὰρ ἐξ οὗ εἰς μεταξυλογίαν μετῆλθεν ὁ λόγος,« Θ. Στά.

Μεταξύτης (ἡ). τὸ ἀφωρισμένον ταῦ Μεταξὺ (τόπ. ἢ χρν.).

Μεταξυτριγλύφιον (τὸ), Ἀρχιτεκτ. τὸ μεταξὺ τῶν τριγλύφων διάστημα.

Μετα.παιδαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Μετα.παιδεύω, Μ. εὐσω. Παιδαγωγῶ κατ' ἄλλον τρόπον, μεταδιδάσκω (τὸν ἤδη παιδαγωγηθέντα).

Μετα.παιφάσσομαι (χ. Μ.), Π. ὁρμῶ (διευθύνομαι) πότ' ἐδῶ πότ' ἐκεῖ (Γαλλ. en zig-zag) καθὼς ἡ ἀστραπή.

Μετα.πάλλομαι, Μ. παλοῦμαι, Π. ῥίπτω λαχνὸν μετ' ἄλλων, (ὀρθότ. διαρρημ. Μέτα πάλλεμαι).

Μετα.παρα.δίδωμι, Μ. παραδώσω. Παραδίδω τι ἀλληλοδιαδόχως· μεταδίδω κατὰ παράδοσιν.

Μετα.παρα.λαμβάνω, Μ. λήψομαι. Παραλαμβάνω τι ἀλληλοδιαδόχως, διαδέχομαι κατὰ παράδοσιν.

Μετα.παύομαι, Μ. παύσομαι. Παύω ἐν τῷ μεταξὺ, κάμνω ἐναλλὰξ διακοπήν.

Μεταπαυσωλὴ (ἡ), Π. ἡ ἐν τῷ μεταξὺ γινομένη παῦσις, διακοπή.

Μετα.πείθω, Μ. πείσω. Μεταβάλλω τὴν γνώμην τινὸς, τὸν καταπείθω ἀλλέως παρ' ὅ,τι ἦτο πεπεισμένος.

Μετα.πειράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι (ἀόρ. Μετεπειράθην). Δοκιμάζω ἀλλέως (κατ' ἄλλον τρόπον), κάμνω νέαν πεῖραν (δοκιμήν).

Μετάπειστος (ὁ, ἡ). ὁ μεταπεισθείς.

Μετάπειστος, ἡ ἡ ὁς, όν. Ὁ δυνάμενος μεταπεισθῆναι.

Μεταπεμπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Μεταπέμπομαι.

Μετάπεμπτος (ὁ, ἡ). ὁ μηνυθεὶς νὰ ἔλθῃ (προσκληθεὶς) δι' ἀπεσταλμένου, [ἐκ τοῦ

Μετα.πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω κατόπιν τινός. || (συνήθ. μσ.) στέλλω καὶ μηνῶ τινα νὰ ἔλθῃ ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ, προσκαλῶ δι' ἀπεσταλμένου· φέλνω ἢ φέρνω. »Πέμπω σοι χρήματα· κἂν ἄλλων δέῃ, μεταπέμπου.« Ξεν. »Συμβουλεύω σοι, ὅταν τινὰ βούλῃ πρός σε ταχὺ ἐλθεῖν, μὴ ἀπειλοῦντα μεταπέμπεσθαι,« αὐτ.

Μετάπεμψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Μετα.περι.σπάω-ῶ, Μ. άσω. Τραβῶ τι πρὸς ἄλλο μέρος.

Μετα.πεσσεύω (τεύω), Μ. εύσω. Μεταστοπίζω ταῖς πέτραις (τοὺς πεσσοὺς) τῆς δάμας ἢ ἄλλου τοιούτου παιγνιδίου· (μτφορ.) μετατρέπω, μεταβάλλω.

Μετα.πέταμαι (πέτομαι), Μ. πτήσομαι, = Μεθίπταμαι.

Μετα.πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω (στήνω) τι ἀλλοῦ. »Τὰ ὄρνεα τῆς γλαυκὸς ἐδείετο πρὸς τὰ δένδρα τὴν καλιὰν μεταπήγνυσθαι,« Δ. Χρσ. 2) μεταβάλλω τι διὰ τῆς πήξεως. »Εἰς λίθου στερρότητα μεταπήγνυται,« Σδ.

Μετα.πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, μεταβαίνω πηδῶν.

Μεταπήδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ πηδήματος μετάβασις.

Μετα.πίνω, Μ. πίομαι (ἀόρ. Μετέπιον κτλ.). Πίνω ἔπειτα (ἀπὸ ἄλλον).

Μετα.πιπράσκω, = Μεταπωλῶ.

Μετα.πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Μετέπεσον κτλ.). Πίπτω ἀλλέως ἢ εἰς ἄλλομέρος· (συνεχ. ἢ τρπ.) μεταβαίνω, κατὰ σύμπτωσιν· ἀλλοιοῦμαι, μεταβάλλομαι, (ὄθ.) = Ἐκπίπτω, νοθεύομαι. » Εἰς ὀξίνην—,« Χρσ. »Ἀνθρώπῳ ζῶντι μὲν ἐλπὶς ἐκ τοῦ κακῶς πρᾶξαι μεταπεσεῖν,« Δυκοῦργ. »Ἐξ οὐπερ ἡ Ῥωμαίων ὀνναστεία μετέπεσεν εἰς μοναρχίαν,« Ἡρωδ. » Ὀστράκου μεταπεσόντος,« Πλάτ., ἂν γράψῃ ἡ τύχη, (κοιν.) ἀλλάξουν τὰ πράγματα, (παροιμ. ἀπὸ τῆς παιδιᾶς Ὀστρακίνδα). »Μεταπίπτων λόγος,« Ἀῤῥ. Ἐπίκτ., εἶδος συλλογισμοῦ.

Μετάπλασις, εως (ἡ) καὶ

Μεταπλασμὸς (ὁ). μετασχηματισμὸς, μεταπλάσεως (ἰδιωτ. παρὰ γραμμ.) ἡ μεταβολὴ τῆς κλίσεως ὀνόματος ἢ ῥήματος κατὰ παραγωγὴν ἀπ' ἄλλου (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) ἀχρήστου, [ἐκ τοῦ

Μετα.πλάσσω (ττω), Μ. Πλάσσω. Πλάττω τι ἀλλέως, μεταποιῶ, μετασχηματίζω, (παρὰ Γραμτ.) μεταβάλλω τὸν σχηματισμὸν λέξεως κατὰ μετάπλασιν (ἴδε τὴν λέξ.).

Μετα.πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω κατ' ἄλλον τρόπον. ξεπλέκω. »Τοῦ γὰρ πλέκοντός ἐστι καὶ μεταπλέκειν,« Γοργ.

Μετα.πλέω, Μ. πλεύσομαι καὶ πλευσοῦμαι, (εὐχρηστότ. τὸ) Μεταπλώω.

†Μεταπλόμενοι (οἱ), Γλσ. [μετὰ, πέλομαι]. οἱ μεταποιηθέντες (κυρ. ἀποθεωθέντες).

Μετα.πλώω, Μ. πλώσω, Π. ἀντὶ Μεταπλέω, πλέων ἀλλάζω δρόμον, παίρνω ἄλλην διεύθυνσιν.

Μετα.πνέω, Μ. πνεύσω. Ξαναπαίρνω ἀναπνοήν, ξανασαίνω· (μὲ γεν. τρπ.) ἀνακουφίζομαι, (ὄθ.

Μεταπνοὴ (ἡ). Ξανάσασμα (κυρ. ᾠμτφορ.)

Μετα.ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι ἀλλέως (κατ' ἄλλον τρόπον), μεταφθειάνω· μεταβάλλω. 2) (μσ. μὲ γεν.) = Ἀντιποιοῦμαι, (διοποιοῦμαι, Ἰταλ.) prétends. » Οἱ ἀρετῆς τι μεταποιούμενοι,« Θκ. (Γαλλ.) ceux qui se piquaient de vertu.

Μεταποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., φθειάσιμον κατ' ἄλλον τρόπον, μεταβολὴ· μεταῤῥύθμισις.

†Μεταποιητὴς, οῦ (ὁ). ὁ μεταποιῶν τι.

Μεταποιητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μεταποιεῖν.

†Μεταποίνιος (ὁ, ἡ), (γλσ. [μετὰ, ποινή]. ὁ τιμωρῶν κατόπιν (ὕστερον), ἐκδικητής.

Μετα.ποσπνέω, Μ. ήσω, Π. (μὲ αἰτ.) ὑπηρετῶ τινα στεκάμενος ἐπ' αὐτῷ τούτῳ πλησίον του, (παρβλ.) Ἀμφιπολέω. (ὀρθότ. κατὰ διάστασ.) Μέτα ποιπν.

Μεταποτὴ (ἡ), = Μετάπεψις.

†Μεταπόντιος (ὁ, ἡ), γλσ. = Πελάγιος. Διαπόντιος.

†Μεταπορεύθην, ἐπίρ. τοῦ

Μετα.πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑπάγω κατόπιν τινός, ἀναζητῶ· καταδιώκω· (μτ-

να.) προσπαθῶ ν' ἀποκτήσω (νὰ καταφόσω) τι· ζητῶ ἐκδίκησιν, (παῤῥλ.) Μετέρχομαι.

Μετα-πορθμεύω, Μ. εύσω. Μεταφέρω (κυρ. διὰ πορθμείου, διὰ θαλάσσης ἢ λίμνης ἢ ποταμοῦ).

Μετα-ποροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἰατρ.) Ἀναλογῶ τοὺς πόρους τοῦ σώματος κατ' ἄλλον τρόπον καὶ πρὸς ἄλλον σκοπόν, (ἴδε Μετασυγκρίνω).

Μεταποροποίησις, εως καὶ

Μεταποροποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ἢ τῶν πόρων μεταποίησις, (κατὰ τὴν ἁρμην. τοῦ Πλ.).

Μεταποτέον, θετ. τοῦ Μεταπίνω.

Μετάπρασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μεταπιπράσκω, μεταπώλημα (κυρ. λιανικῶς).

†Μεταπράτης, ου (ὁ), ὁ μεταπιπράσκων, μεταπωλητής, (ὅθεν τὸ χυδ.) μαγαπάζης.

Μεταπρεπής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ δοτ.) ὁ διαπρέπων μεταξὺ τινῶν, [ἐκ τοῦ

Μετα-πρέπω (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ. ἢ ἐνὸς δοτ.) διαπρέπω (διακρίνομαι) μεταξὺ τινῶν κατά τι.

Μεταπτάμενος, η, ον, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Μεθίπταμαι.

Μετα-πτοιέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Μεταπτοέω, ἐκβίζω (ἐκπλήττω) καὶ φυγαδεύω τινα· (οὐδ. αὐτπθ.) τρομάζω (ἐκπλήττομαι) καὶ μεταβαίνω ἀλλοῦ.

Μετάπτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μεταπίπτω, μεταβολὴ θέσεως [καταζάσεως], διαφορετικὴ σύμπτωσις πραγμάτων· (ἰατρ.) ἀλλοίωσις τῶν συμπτωμάτων, (παῤῥλ.) Μετάστασις.

Μεταπτωτικός, ή, όν. Ὁ ὑποκείμενος ἢ ἐπιῤῥεπὴς εἰς μετάπτωσιν, εὐμετάβλητος, ἄστατος. « Ἡ ἄγνοια φαντασία ἐχεῖ μεταπτωτικὴ ὑπὸ λόγου, » Κλμ.

Μεταπτωτός, ἡ, όν. Μεταβλητός, εὐμετάπτωτος.

Μεταπτωτῶς, ἐπῤῥ. Εὐμεταπτώτως.

Μεταπύργιον (τὸ), = Μεσοπύργιον.

Μετα-πωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναπωλῶ, εἶμαι·

†Μεταπωλητής, οῦ (ὁ), = Μεταπράτης.

Μετα-ῥᾴτίζω, Μ. ίσω. Σρέφω τὸ αὐλάκι τοῦ ποτιστικοῦ νεροῦ πρὸς ἄλλο μέρος, Μετουρετίζω.

Μεταῤῥιθμιος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ δοτ.) ὁ συναριθμούμενος μεταξύ τινων, Ἐναρίθμιος.

Μεταῤῥάπτω, Μ. ῥάψω. Ῥάπτω (Συῤῥάπτω) κατ' ἄλλον τρόπον, ῥάπτων μεταποικίζω.

Μεταῤῥέπω, Μ. ῥέψω. Κλίνω (Γέρνω) πρὸς ἄλλο μέρος.

Μεταῤῥέω, Μ. ῥεύσω ἢ ῥεύσομαι, Τρέχω (Χύνομαι) πρὸς ἄλλο μέρος, λαμβάνω (ῥέω) ἄλλην διεύθυνσιν· (μτγμ.) μεταβαίνω ἀλλοῦ (εἰς ἄλλο ἀντικείμενον). « Ἀπὸ τοῦ Περιπάτου εἰς τοὺς σοφιστὰς μετέῤῥευ, » Φιλοσ. (καὶ μτβ.) « Οὐκ τὰ ἐν τοῖς κατόπτροις τῆς ὄψεως πάθη, ἂν ἐξιτὰ εἰς ἀφιστερὰ μεταῤῥεύσης, » Πλάτ.

Μεταῤῥιζόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεῤῥιζώνω.

Μεταῤῥιπίζω, Μ. ίσω. Ῥιπίζων μεταφέρω τι ἀλλοῦ (μεταῤῥίπτω). ‖. (πθ.) = Μεταπίπτω.

Μεταῤῥιπτάζω, Π. ἀντὶ

Μεταῤῥιπτέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ

Μεταῤῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω τι ἀλλέως ἢ ἀλλοῦ· (τρπ.) μεταβάλλω. ‖. (πθ.) = Μεταπίπτω. « Ὀλίγῳ χρόνῳ δὲ πάντα μεταῤῥίπτει θεός, » Σιμωνίδ. « Ὥσπερ ἐν πεδίῳ ψήφους, ἄλλοτε εἰς ἄλλους μεταῤῥιπτούμενα καὶ μετατιθέμενα, » Γρηγ.

Μεταῤῥοή καὶ

Μεταῤῥοια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μεταῤῥέω, παλιῤῥοια.

†Μεταῤῥυθμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μεταῤῥυθμίζω, ἴδιον

Μεταῤῥύθμησις, εως (ἡ), = Μεταῤῥύθμισις.

Μεταῤῥυθμίζω, Μ. ίσω. Μεταβάλλω τὸν ῥυθμὸν (τὴν τάξιν, τὴν κατάστασιν) τινὸς πράγματος, μεταποιῶ (κυρ. ἐπὶ τὸ κρεῖττον), οἷον καὶ μεταῤῥυθμίσαις με, ἐάν τι σοι μὴ καλῶς δοκῶ ποιεῖν, » Ξεν. « Τὰ τραγικὰ μεταῤῥυθμίζων ἐς τὸ γελοῖον, » Ἀθ.

Μεταῤῥύθμισις, εως (ἡ). μεταβολὴ (κυρ. ἐπὶ τὸ κρεῖττον), μετασχημάτισις, (Γαλλ.) réforme.

†Μεταῤῥυθμίω-ῶ, Μ. ώσω, = Μεταῤῥυθμίζω.

†Μεταῤῥυίσκομαι, Μ. ῥυήσομαι, = Μεταῤῥέω.

Μεταῤῥύσις, εως (ἡ), = Μετάῤῥοια.

†Μεταρσία (ἡ), = Μέτωρσις.

Μεταρσιολεσχέω-ῶ, Μ. ήσω, (περιφρονητ.) ἀντὶ Μετεωρολογέω, φλυαρῶ περὶ ἀφῃρημένων πραγμάτων.

Μεταρσιολέσχης, ου (ὁ). ὁ φλυαρῶν περὶ τῶν μεταρσίων, ἰδεολόγος.

Μεταρσιολεσχία (ἡ). ἡ περὶ ἀφῃρημένων πραγμάτων μεταφυσολογία, ἰδεολογία.

Μεταρσιολογέω-ῶ, Μεταρσιολογία, = Μεταρσιολεσχέω-ῶ, κτλ.

Μεταρσιολογικός, ἡ, όν. Ὁ περὶ μεταρσιολογίας, μεταρσιολόγου ἴδιος.

Μεταρσιολόγος (ὁ), = Μεταρσιολέσχης.

Μετάρσιος, α ἢ ος, ον, [μεταίρω]. (ἐν γέν.) σχωμένος ἐπάνω (ὑψηλά) (« Ναῦς ἄρμεν' ἔχουσα μετάρσια, » Θκρ. « Δεξιτερὴν γὰρ ἄνεσχε μετάρσιον, » Ἐπγρ.)· (ἀθ. ἰατρ.) πρησμένος (« Χρῶμα ἀφνωΐδες καὶ τὸ πρόσωπον μετάρσιον, » Ἱππκρ.) [ἰδιαιτ.] ὁ εἰς τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος (τῆς ἀτμοσφαίρας), (ναυτ.) ἁραγμένος ἢ ἁρμενίζων ἀνοικτά, — Πελάγιος, (παῤῥλ. Μετέωρος. (τρπ.) ὑπερόπτης, αἰθεματίας, ὑπερήφανος (« Ἡ πάρος ἀγλαΐῃσι μετάρσιος, » Ἐπγρ.) [ἐπὶ πραγμ.] ἀνεμιώλιος, μάταιος. « Μετάρσια, » Πλάτ., τὰ φαινόμενα τῆς ἀτμοσφαίρας.

Μεταρσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὑψόνω, = Μετεωρίζω.

Μέταρσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μεταίρω, ὕψωσις· σχῆμα καὶ πάροτμεν· μετατοπισμὸς· ἀναχώρησις· (ἐν γέν.) μετανάστευσις.

Μεταρσίως, ἐπῤῥ. Εἰς μετάρσιον θέσιν, ὑψηλά.

Μετα-σαλεύω, Μ. εύσω. Μετακινῶ, παραπαλεύω.

Μετα-σείομαι (χ. Μ.), Π. ὁρμῶ (ὑπάγω μετὰ σπουδῆς) κατόπιν ἢ πλησίον ἢ ἐναντίον τινός· ἀκολουθῶ, συνοδεύω.

Μετα-σεύομαι, Π. ἀντὶ Μετασείομαι, (ὅθ.

†Μετάσευτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁρμῶν κατόπιν (πρὸς καταδίωξιν) τινός.

Μετάστασις [μεθίστημι], εως (ἡ). μετάθεσις, μετατόπισις· ἀπομάκρυνσις· ἀναχώρησις· μετανάστευσις· (μτγμ.) θάνατος· (ἐν γέν.) μεταβολή, (ἰδιαιτ.) μεταῤῥύθμισις τοῦ πολιτεύματος (τῆς διοικήσεως), (Γαλλ.) révolution. (ἰατρ.) ἡ μετάβασις τῆς νόσου ἀπὸ ἓν μέρος τοῦ σώματος εἰς ἄλλο, (παῤῥλ. Ἀπόστασις καὶ Μετάπτωσις).

Μεταστατέον, θετ. τοῦ Μεθίστημι, -ίσταμαι.

Μεταστατικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιῤῥεπὴς πρὸς μετάστασιν.

Μετάστατος (ὁ, ἡ). ὁ παθὼν (μετατοπισθεὶς κατά) μετάστασιν.

Μεταστείχω (χ. Μ.), Π. [μὲ αἰτ.] = Μεταπορεύομαι, ὑπάγω κατόπιν ἢ πρὸς ἀναζήτησιν τινος.

Μετα-στέλλομαι, Μ. στελοῦμαι, = Μεταπέμπομαι.

Μετα-στένω (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ. ἢ γεν. ἑλλ.) στενάζω (λυποῦμαι, μετανοῶ) θέσ τι ἢ ἔπειτα ἀπό.

Μετα-στεφανόω-ῶ, Μ. ώσω. Στεφανόω πάλιν ἢ ἔπειτα, Ξαναστεφανόνω.

Μεταστήθιος (ὁ, ἡ). ὁ μεταξὺ τοῦ στήθους, ἢ μετὰ τὸ στῆθος (τὸ παχὺ) τοῦ ἀντίγειρος.

Μεταστοιχεί, ἐπῤῥ. Π. κατὰ στοῖχον, κατὰ σειράν, εἰς τὴν γραμμήν, εἰς κατοπιν τοῦ ἄλλου.

Μετα-στοιχειόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι ἀναλύων καὶ συνθέτων κατ' ἄλλον

τρόπον τὰ συστατικὰ αὐτοῦ μόρια (τὰ στοιχεῖά του).
μεταστοιχείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Μεταστοιχί, ἐπίῤῥ. Π. = Μεταστοιχεί.
†Μετα-στοιχίζω, Μ. ίσω, Π. = Μεταστοιχειόω.
Μετα-στοναχίζω, Μ. ίσω, Π. = Μεταζένω.
Μετα-στρακεύομαι, Μ. εύσομαι. Μεταβαίνω (ὡς στρατιώτης) ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην σημαίαν.
Μεταστρατοπεδεύω, Μ. εύσω. Μεταφέρω (ἐξ ἀμτθτ. ἡ ἑλλ. ἢ μα. Μεταβαίνω μέ) τὸ στρατόπεδόν μου ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος.
Μεταστρεπτέον, θετ. τοῦ Μεταστρέφω.
Μεταστρεπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μεταστρέφειν.
Μεταστρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω τι ἢ ἐμαυτὸν ἀλλέως (πρὸς ἄλλο μέρος), γυρίζω· (συνεχ. καὶ τρπ.) μεταβάλλω, μετατρέπω (μὲ γεν.) φροντίζω. « Ἐκ γόλου μεταστρέψειεν ἦτορ, « Ἰλ. Κ. (ἐξ ἑλλ.) » Μεταστρέψειν (ἑαυτόν) πρὸς τὸ μαλθακώτερον, « Ἀρρφ. (καὶ μσ.) » Μεταστραφεὶς πρὸς τοὺς λοχίτας, ἔφη, « Ξεν. » Πυκνὰ μεταστρεφόμενος ὡς φοβούμενος, « αὐτ. » Τῷ δέ, μεταστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν ὄρῳ πῆξεν, « Ὅμ. (καὶ μὲ γεν.) » Οὔτε χερὸς, εὖθ' ὑποδέσμων μεταστρέφουσαι, « Εὐρ., φροντίζουσαι, (παρβλ. Ἐπιστρέφομαι).
Μεταστροφάδην, ἐπίῤῥ. Ἐκ μεταστροφῆς, γυρίζοντας ὀπίσω.
Μετάστροφή (ἡ), τὸ μεταστρέφειν ἢ μεταστρέφεσθαι, γύρισμα ὀπίσω (πρὸς τὸ ἄλλο μέρος), μεταβολή.
Μετα-στρωφάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Μεταστρέφω.
Μεταζύλιον (τὸ), οἰκοδόμημα μὲ πολλοὺς κατὰ σειρὰν στύλους, (Γαλλ.) galerie.
Μετα-σειρελίζω, Μ. ίξω. Σείων δυνατὰ μετατοπίζω.
Μετα-συγ-κρίνω, Μ. κρινῶ. (Ἰατρ.) Ἀνανεόνω τὴν κρᾶσιν τοῦ σώματος διὰ τῆς διαφορήσεως τῶν νοσηρῶν χυμῶν, (ὅθ.
Μετασύγκρισις, εως (ἡ). ἡ διὰ τῆς διαφορήσεως τῶν νοσηρῶν χυμῶν ἀνανέωσις τοῦ σώματος.
Μεταση-κριτικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς μετασύγκρισιν. « Φάρμακον—, « Ἰατρ.
Μετα-συμ-βάλλομαι, Μ. βαλοῦμαι. Συνεργῶ (Συντελῶ) κατά τι, βοηθῶ, (εἰς τὸν Ἴππαρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Μένα συμβάλλ.).
Μετα-συν-τίθημι, Μ. συνθήσω. Ξαναπαραθέτω τι κατ' ἄλλον τρόπον..
Μετα-σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω τι πρὸς ἄλλο μέρος, Μεθέλκω.
Μετα-σφαιρίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω (Ἀντικρούω) τὴν σφαῖραν πρὸς ἄλλα μέρη.
Μεταφαιρισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Μετάσχεσις, εως (ἡ), = Μετοχή, μέθεξις.
Μετα-σχηματίζω, Μ. ίσω. Μεταβάλλω τὸ σχῆμά (τὴν μορφὴν) τινος πράγματος, μεταποιῶ, μετασκευάζω.
Μετασχηματίσις, εως (ἡ) καὶ
Μετασχηματισμός (ὁ), μεταβολὴ τοῦ σχήματος, μεταμόρφωσις.
Μετάταξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Μετα-τάσσω (ττω), Μ. τάξω. Μεταβάλλω τὴν τάξιν (κυρ. στρατ.), βάλλω κατ' ἄλλον τρόπον εἰς τάξιν. ‖. (μσ. μὲ αἰτ. πρόθετ.) περνῶ (μεταβαίνω) ἀπὸ τὴν ὁπ. εἶμαι τάξιν εἰς ἄλλην, περνῶ πρὸς τὸ μέρος τινός.
Μετα-τίθημι, Μ. μεταθήσω. Τοποθετῶ τι ἀλλέως ἢ εἰς ἄλλο μέρος, μεταθέτω· μεταβάλλω. ‖. (μσ.) μετατάσσομαι, ἀλλάζω γνώμην (σύζηγα), μεταβάλλομαι. » Τὸν βίον μετέθηκε, « Ἀρτ., ἀπέθανε. (καὶ μσ.) » Τὴν γνώμην (ἢ « Γνώμης) μετατίθεμαι, « Ἡρ., Ἀπρ. » Μετατίθεμαι τὰ εἰρημένα, « Ξεν. (καὶ ἀπολ.) « Γνοὺς πρόσθεν οὐκ εὖ, μετετέθην εὐβουλίᾳ, « Εὐρ. (ὀθ. ἑλλ.) » Μεταθέμενος (ἐπωνομάσθη ὁ Ἡρακλείτης Διονύσιος ὡς μεταβὰς ἀπὸ τῶν Στωϊκ. εἰς τοὺς Κυρηναϊκούς).
Μετα-τίκτω, Μ. τέξομαι, Π. γεννῶ ἔπειτα (ὑστερώτερα).
Μετα-τρέπω, Μ. τρέψω. Γυρίζω ἀλλέως (πρὸς τὸ ἄλλο μέρος)· μεταβάλλω, (μσ. μὲ γεν.) φροντίζω. « Τῶν οὔ τι μετατρέπομ', οὐδ' ἀλεγίζω, « Ἰλ. Μ., (παρβλ.) Μετατρέφω.
Μετα-τρέφω, Μ. θρέψω, Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) τρέφω (ἀνατρέφω) τινὰ μεταξὺ τινῶν.
Μετα-τρέχω, Μ. θρέξω ἢ θοέξομαι ἢ δραμοῦμαι. Τρέχων μεταβαίνω ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος. (μὲ οἰτ.) τρέχω κατόπιν τινὸς ἢ διά τι. « Βούλει Διοπείθη μεταδράμω; « Ἀρρφ.
†Μετα-τροπάζομαι, Μ. άσομαι, (γλσ.) ἓξ
Μετα-τροπαλίζομαι, Μ. ισθήσομαι, Π. = Μετατρέπομαι, (ἰδιαιτ.) φεύγων γυρίζω ὀπίσω νὰ ἰδῶ ἂν μὲ κυνηγοῦν. « Οὔ τι μετατροπαλίζεο φεύγων, « Ἰλ. Γ., ἔφευγες ἀμετατρεπτί, (παρβλ. Ἐντροπαλίζομαι).
Μετατροπή καὶ (Π.) Μετατροπία (ἡ). τὸ μετατρέπειν ἢ μετατρέπεσθαι, μεταβολή.
Μετάτροπος (ὁ, ἡ), ὁ μετατρεπὴς ἢ μετατρεπόμενος, ἀνάποδος. « Δαίμων—, « Αἰσχλ., ἡ μεταβολὴ τῆς τύχης. « Ἔργα μετάτροπα, « Ἠσύχ., τὰ ὀι' ἐκδικήσεως ἀνταποδιδόμενα.
Μετα-τρωπάω-ῶ, Μ. ήσω. Π. ἀντὶ Μετατρέπω.
Μετα-τρωχάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Μετατρέχω.
Μετα-τυπάω-ῶ, Μ. ώσω. Μετασκευῶ τι κατ' ἄλλον τύπον, μετασχηματίζω.
Μετατύπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μετασχηματίσεις. (ἰδιαιτ. παρὰ Γραμτ.) ἡ ἀπὸ συνθέτου εἰς ἁπλῆν μεταποίησις λέξεως (οἷον: Θέης ἄξιος, ἀντὶ Ἀξιοθέατος, Μέση ποταμῶν, ἀντὶ Μεσοποταμία κτλ.).
Μετ-αυγάζω, Μ. άσω, Π. βλέπω (διακρίνω) τι μακρόθεν ἢ ἀναμεταξύ. (ἀμτθτ.) λάμπω (φαντάζω) ἀνάμεσα εἰς.
Μετ-αυδάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ δοτ.) ὁμιλῶ (δημηγορῶ) μεταξύ τινων. (μὲ αἰτ.) ὁμιλῶ (ἀποτείνομαι) πρός τινα, (Γαλλ.) s'adresser.
Μεταῦθις, ἐπίῤῥ. Π. ἔπειτα. μετέπειτα.
Μέταυλος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Μέσαυλος.
Μεταύριον, ἐπίῤῥ. Μεθαύριον. « Ἢ μεταύριον (ἐνν. ἡμέρα), « ἡ μεθαυριανή.
Μεταυτίκα, ἐπίῤῥ. Εὐθὺς μετὰ ταῦτα.
Μεταῦτις, Ἰων. ἀντὶ Μεταῦθις.
†Μέταυτος, Ἐπγρφ. ἀντὶ Ματά.
Μεταυχένιος (ὁ, ἡ). ὁ μεταξὺ ἢ ἐκτὸς τοῦ αὐχένος.
Μετα-φέρω, Μ. μετοίσω (ἀόρ. Μετήνεγκα κτλ.). Φέρω τι ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο μέρος, μετακομίζω. (« Ὁ βαστίζων) μεταφέρει τὰ σκέλη, « Θρ. (καὶ μσ.) » Μεταθείτωσαν δὲ (αἱ κύνες).. πυκνὰ μεταφερόμεναι, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Ἔστι τὸ ἐρώτημα, περὶ τοῦ αὐτοῦ μέν, μετενηνεγμένον δὲ εἰς ποίησιν, « Πλάτ. 2) (ῥτρ.) ἐκφράζω τι διὰ μεταφορᾶς. « Διὰ μεταφέρων φαίη τις ἂν αὐτὴν ἀρχὴν εἶναι φιλίαν, « Ἀριστ. » Δεινοτέρα καὶ μεταφέρουσα, « Δ. Χρσ.
Μετάφημι, Μ. φήσω (ἀόρ. Μετέφην ἢ Μετέειπον κτλ.), Π. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) = Μετευδάω, ὁμιλῶ μεταξὺ τινῶν ἢ πρός.
Μετα-φημίζω, Μ. ίσω καὶ Π. ίξω, = Μετονομάζω.
Μεταφοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπάγω ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον, μεταβαίνω.
Μεταφοίτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μετάβασις.
Μεταφορά (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ μεταφέρειν, μετακόμισις. (ἰδιαιτ. ῥτρ.) ἡ μεταγωγὴ λέξεως εἰς ἄλλην παρὰ τὴν συνήθη ἢ κυρίαν αὐτῆς σημασίαν (π. χ. Νῆφος ἀντὶ Πλῆθος, Βλάστημα ἀντὶ Γέννημα κτλ.).
Μετα-φορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μεταφέρω.
Μεταφόρητός, ἡ, όν, ὁ συνήθως μεταφερόμενος (μετακομιζόμενος)· ἡ ἐπιδεκτικὸς μετακομίσεως. « Κατοικίδιος ὄπωρα καὶ μεταφορητή, « Εὐρ.
†Μεταφορίζω Μ. ίσω. Ὁμοιάζω ὡς ἂν εἰ μετεφέρθην ἀπ' ἄλλου (εἶμαι παρμένος ἀπ' ἄλλον σύγγραμμα).
Μεταφορικός, ἡ, όν. Ἐκφρασμένος διὰ μεταφορᾶς. 2) (σπν.) ὁ μεταχειριζόμενος μεταφοράς.
Μεταφορικῶς, ἐπίῤῥ. Διὰ μεταφορᾶς.
Μετα-φορτίζω, Μ. ίσω. Φορτώνω ἀντὶ τοῦ πρώτου ἄλλο φόρτωμα.
Μετα-φράζομαι, Μ. φράσομαι, Π. σκέπτομαι (στοχάζομαι) τι ἔπειτα ἢ (ἐ) μετ' ἄλλου.
Μετα-φράζω, Μ. φράσω. Ἐκφράζω τι ἄλλέως, τὸ μεταβάλλω κατὰ τὸ λεκτικὸν ὕφος, μεθερμηνεύω.
Μετάφρασις, εως (ἡ). ἡ κατ' ἄλλον τρόπον ἔκφρασις, ἡ μεταβολὴ τῆς φράσεως (τοῦ λεκτικοῦ ὕφους) λόγου· μεθερμήνευσις.
Μεταφραστής, οῦ (ὁ). ὁ μεταφράζων (μεταβάλλων [μεταφέρων κυρ. ἐπὶ τὸ σαφέστερον] τὴν φράσιν).
Μεταφραστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ συντελῶν πρὸς μετάφρασιν.
Μετάφρενον (τὸ), [μετὰ, φρήν]. τὸ ἐπάνω μέρος τῆς ῥάχης τὸ ἀντικρύζον εἰς τὸ διάφραγμα. (κατὰ δὲ τὸν Ὀλγ. Γργ.) « Τὸ μεταξὺ νώτου ἢ ὀσφύος κατὰ τὴν τῶν νεφρῶν πρόσοψιν, «
Μεταφράσσω (ττω), Μ. φρᾶξω. Ἀναπαριχνίζω ἔπειτα.

Μετα-φρενέω-ῶ, Μ ήσω. Μεταβάλλω γνώμην (φρόνημα).

Μεταφρουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω ὡς φρουρός ἢ Φυλάττομαι εἰς φρουρὰν ἀλλεῦ, μεταβάλλω φρουράν.

Μεταφρούρησις, εως (ἡ). μετάβολὴ φρουρᾶς.

‡Μεταφυσικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἀσχολούμενος εἰς τὰ μετὰ τὰ φυσικά.

Μεταφυτεία καὶ Μεταφύτευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Μετα-φυτεύω, Μ. εὐσω. Ἐβγάλλω φυτόν τι ἀπὸ πουθενὰ καὶ τὸ φυτεύω (τὸ ξαναφυτεύω) ἀλλοῦ.

Μετα-φύω, Μ. φύσω (μέλ. ἀόρ. Μετέφυν κτλ.). Φυτεύω ἢ Γεννῶμαι ἔπειτα. ‖ (μσ.) ἀλλάζω φύσιν, μεταπλάττομαι. « Φασὶ τὰς Ἠλιάδας ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ μεταφῦναι, » Φλέγ.

Μετα-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ ὑστ. ἢ αἰσ.) = Μεταυδάω, λαλῶ μεταξύ τινων ἢ πρός τινα.

Μεταφωτίζω, Μ. ίσω. Φωτίζω ἐξ ὑπαμοιβῆς.

Μετα-χάζομαι (χ. Μ.), Π. ὑποχωρῶ, ὑποσθοβρμῶ.

Μεταχάλκευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Μετα-χαλκεύω, Μ. εὐσω. Χαλκεύω ἢ Ξαναχαλκεύω (μετάλλον) τι κατ' ἄλλον τρόπον, Ξαναχύνω εἰς ἄλλο σχῆμα.

Μετα-χαρακτηρίζω, Μ. ίσω. Μεταβάλλω τὸν χαρακτῆρά (τὰ χαρακτηριστικά) τινος.

Μεταχαρακτηρισμὸς (ὁ). ἡ μεταβολὴ τοῦ χαρακτῆρος, ὁ κατ' ἄλλον τρόπον χαρακτηρισμός.

Μεταχάραξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ »

Μεταχαράσσω (ττω), Μ. άξω, (χυρ. ἐπὶ νομίσμ.) = Μετακόπτω. (ὄθ. μτφορ.) Μεταχαρακτηρίζω. « Πὰν ὅσον ἐξ ὑπαιτίου τροφῆς καὶ διαίτης ἐν ταῖς ψυχαῖς κακοδιάλεκτοι μεταχαραττόμενοι πρὸς τὸ δόκιμον, » Φίλ.

Μεταχάσασαι, Π. 6'. ἐν. προσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτ. τοῦ Μεταχάζομαι.

Μεταχείμασις, εως (ἡ). ὑστερινὸς (ὄψιμος) χειμών.

‡Μεταχείρησις, εως (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μεταχείρισις.

Μετα-χειρίζω καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Ἔχω ἢ λαμβάνω τι μετὰ χεῖρας (ἀνὰ χεῖρας), = Διαχειρίζω, (κοιν.) μεταχειρίζομαι. « Λόγων δώσεις, τῶν μετεχείρισας χρημάτων, » Ἡρ. « Τὸν ἑαυτῶν φονέα μεταχειριζόμενοι, » Ἀντιφ., συναναστρεφόμενοι φιλικῶς, (παρβλ. Χρῶμαι.). 2) (σπν.) μεταβάλλω τὴν χρῆσίν τινος πράγματος, τὸ μεταχειρίζομαι ἀλλέως. « Πρῶτοι Κορίνθιοι λέγονται ἐγγύκατα τοῦ νῶν τρόπου μεταχειρίσαι τὰ περὶ τὰς ναῦς, » Θκ.

Μεταχείριος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἔχει τις ἀνὰ χεῖρας (μετὰ χεῖρας).

Μεταχείρισις, εως (ἡ) καὶ

Μεταχείρισμός (ὁ). τὸ μεταχειρίζειν ἢ μεταχειρίζεσθαι, διαχείρισις.

Μετα-χέω, Μ. χεύσω (μόρ. Μετέχεα). Χύνω τι ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο μέρος, μεταχύνω.

Μεταχθόνιος (ὁ, ἡ), Π. = Μετέωρος, Μετάρσιος, (ἴδε καὶ Μεταχρόνιος ἢ παχύλ. Μετακόσμιος). 2) (σπν.) ἀντὶ Χθόνιος, γήϊνος, (Νόνν. Ἰωάνν. Κ', 18).

Μετάχοιρον (τὸ) καὶ †Μετάχοιρος (ὁ), τὸ μετὰ καιρὸν γεννηθὲν (ἀπρ. βεβλαμμένον) χοιρίδιον.

Μετα-χρηματίζω, Μ. ίσω, = Μετονομάζω.

Μεταχρόνιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ Μεταχθόνιος, μετέωρος (χρόνος γὰρ ὁ οὐρανὸς, κατὰ τὸν Σχλ. τοῦ Ἡσ. Θγον. 269). 2) = τῷ

Μετάχρονος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἀργὰ (μετὰ χρόνον) ἢ ἀνήκων εἰς τὸν μετέπειτα χρόνον, μέλλων. ὄψιμος. « Μεταχρόνιον τὸ τῶν ψήφων εὕρημα, » Εὐς.

Μεταχρωματίζω, Μ. ίσω, = τῷ -

Μετα-χρώννυμι, Μ. χρώσω. Βάπτω τι εἰς ἄλλο χρῶμα· (ἐν γέν.) τῷ δίδω ἄλλην μορφὴν (ἄλλο σχῆμα).

Μεταχρωστέον, θετ. τοῦ Μεταχρώννυμι.

Μετα-χυμίζω, Μ. ίσω. Μεταβάλλω τὸν χυμὸν τινος πράγματος.

Μετα-χωνεύω, Μ. εὐσω. Χώνω (σκεῦός τι μετάλλινον) εἰς ἄλλο σχῆμα.

Μετα-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταβαίνω εἰς ἄλλην θέσιν (χώραν), ἀναχωρῶ ἀλλοῦ. « Στείρεια μὲν ὅταν γέρανος κρώζουσ' ἐς τὴν Λιβύην μεταχωρῇ, » Ἀρχφ. (καὶ κατὰ διάλυσ.) « Τόπων μετὰ τῶν χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θρώνων, » Αἰσχλ. (καὶ μετμ.) « Ὅταν ἄρξηται πήγνυσθαι καὶ εἰς ὀργάκου φύσιν μεταχωρεῖν, » Δίλ.

Μεταχώρησις, εως (ἡ). ἡ εἰς ἄλλο μέρος μετάβασις, ἀναχώρησις.

Μετα-ψαίρω, Μ. ψαρῶ, Π. μετάκειρα τι ἐλαφρὰ (χωρὶς δυσκολίας), (ἴδε καὶ †Μεταψαλάσσω, Μ. άξω. Μεταπαίζω (Παραιωρίζω) τι ἐγγίζοντάς το ἐλαφρά.

Μετα-ψηφίζομαι, Μ. (σχμ. Μεταφέρω τι εἰς ἄλλον διὰ ψηφίσματος.

Μεταψήφισις, εως (ἡ), μεταβολὴ κατὰ συνέπειαν ψηφίσματος.

†Μετάψυξις, εως (ἡ), Γλσ. [μετὰ, ψύχω], = Ἀνάψυξις, (κοιν.) Ξανάσασμα.

‡Μεταψύχωσις, εως (ἡ), = Μετεμψύχωσις.

Μετ-εγ-γράφω, Μ. γράψω. Ἀντὶ τοῦ ἤδη ἐγγεγραμμένου (καταγεγραμμένου) γράφω ἄλλο ἢ ἄλλον. « Ἵνα μὴ ἀλειφθῇ τὰ πονηρὰ γράμματα μόνον, ἀλλὰ καὶ μετεγγραφῇ τὰ βέλτιονα, » Γργ.

Μετεγγνητὴς, οῦ (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Μεσεγγυητής.

Μετέγγυος (ὁ, ἡ). Ἀττ. ἀντὶ Μεσέγγυος.

Μετ-εγείρομαι, Μ. εγερθήσομαι. Στήκομαι ἐπάνω, ἐξυπνῶ.

Μετ-εγ-κεντρίζω, Μ. ίσω. Φυλλιάζω (Μβολλιάζω) κατ' ἄλλον τρόπον ἢ ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο δένδρον.

Μετεγρόμενος, Π. μσ. ἀορ. 6'. τοῦ Μετεγείρομαι.

Μετ-εγ-κλίνω, Μ. κλινῶ, Κλίνω (Ἐγκλίνω) τι πρὸς ἄλλο μέρος.

Μετεγκλισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Μετ-εγ-χέω, Μ. χεύσω, = Μεταχέω, μεταγγίζω.

Μετέειπον, Π. ἀόρ. 6'. τοῦ ἀχρ. Μετέπω ἀντὶ Μετάφημι.

Μετείησι, Π. Ἰων. ἀντὶ Μετῇ, γ'. ἑν. προσ. τῆς ὑποτ. τοῦ

Μέτ-ειμι [μ. εἰμί], Μ. μετέσομαι (παρτ. Μετήων κτλ.). Εἶμαι (Ὑπάρχω, Εὑρίσκομαι) μεταξὺ τινῶν, (καὶ ἐπὶ πραγμ.) γίνομαι ἐν τῷ μεταξύ. « Ζωοῖσι (« Φθιμένοισι. « Ἀθανάτοισι) μετεῖναι, » Ὅμ. « Οὐ γὰρ παυσωλή γε μετέσσεται, » Ἰλ. Β. 2) (τρπρσ. ἢ κατὰ μτχ. μέ γεν. ἢ δοτ.) μετέχω ἀπό ἢ ἔχω δικαίωμα εἴς τι, μοί ἀνήκει. « Ἀρετῆς οὐδὲν μέρος μέτεστι τοῖς πονηροῖς, » Ἰσοκρ. « Τούτοισι μὲν δὴ μέτεστι (τοῦ ἱροῦ)· ὅσοι δὲ ἄλλου ἔθνεός εἰσι, τούτοισι δὲ οὐ μέτα, » Ἡρ. « Ὡς οὐ μετὸν αὐτοῖς Ἀπιδάνου, » Θκ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Οὐ μετὸν αὐτοῖς κτανεῖν, » Σοφ.

Μέτ-ειμι [μ. εἶμι], Μ. μέτ-ειμι (παρτ Μετίειν κλπ.). = Μετέρχομαι (τοῦ ὑπ. χρησιμεύει ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ μέλλ.).

Μετεῖναι, ἀπαρ. τοῦ Μέτειμι (μετὰ, εἰμί)

Μετείς, Ἰων. ἀντὶ Μεθείς, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Μεθίημι.

Μετειὼν, ὁ, ον, Π. ἀντὶ Μετελθών, μσ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Μέτειμι (μετέρχομαι).

Μετ-εισ-βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐβγαίνω ἀπὸ ἓν καὶ ἐμβαίνω εἰς ἄλλο μέρος.

Μετ-εισ-δύνω καὶ (μσ.) δύομαι, Μ. δύσω, -ομαι (ἀόρ. Μετεισέδυν κτλ.). Τρυπόνω (Κώνομαι, Περνῶ μὲ τρόπον) ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, μεταβάλλω ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην φωλιὰν (ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἄλλο ὄρυγμα) καθὼς οἱ κοχλιοδύτες.

Μετ-εισ-έρχομαι, Μ. εισ-ελεύσομαι (ἀόρ. Μετεισῆλθον κτλ.). Ἐμβαίνω ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο μέρος, = Μετεισδύνω.

Μετείω, Π. Ἰων. ἀντὶ Μεθῶ, ἀόρ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Μεθίημι.

Μετ-εκ-βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐβγαίνω ἀπὸ καὶ ἐμβαίνω εἰς. « Μετεβὰς ἐκ τοῦ ἅρματος εἰς τὴν ναῦν, » Ἡρ. (ξ) « Μετεκβαίνεσκε ἐκ τοῦ ἅρματος εἰς ἁρμάμαξαν (Ἡρ. Ζ, 41) κ. (ξ μτφρ.) « Εἰ μετεκβαίμεν εἰς ἑτερόν τινα νόμων περὶ λόγον, » Πλάτ.

Μετ-εκ-βιβάζω, Μ. άσω. Ἐβγάζω ἀπὸ μεταβιβάζω εἰς, (συγχ. τῷ Μετεμβιβάζω).

Μετεκβολὴ (ἡ). ἐκβολὴ καὶ μεταβολή.

Μετεξειλόμην, μσ. ἀόρ. 6'. τοῦ Μετεξαιρέομαι.

Μετ-εκ-δέχομαι Μ. δέξομαι, Π. δέχομαι τι ἀμέσως παρ' ἄλλου, διαδέχομαι. (μτφορ.) ἕπομαι μετέπειτα.

Μετ-εκ-δίδωμι, Μ. εκδώσω. Τὸ ἐκδοθὲν εἰς ἐμὲ παρ' ἄλλου ἐκδίδω καὶ ἐγὼ πάλιν εἰς ἄλλον.

Μετέκδυμα (τὸ). φόρεμα διὰ μετάλλαγμα, (πλθ.) ἀλλαξιαῖς φορέματα, ξέχ τοῦ

Μετ-εκ-δύομαι, Μ. δύσομαι. Ἐκδύομαι ἓν φόρεμα καὶ ἐνδύομαι ἄλλο, μεταλλάζω συχνὰ φόρεμα.

Μετ-εκ-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Μετεξέλαβον κτλ.). Λαμβάνω μέρος ἀπό τινος, Μεταλαμβάνω.

Μετ-εκ-μισθόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκμισθῶ εἰς ἄλλον, ἢ καθὼς ἐσυνείθισαν νὰ λέγωσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα) Ὑπενοικιάζω.

Μετ-εκ-πυέω, Μ. πυέσω, Π. (μὲ ὑστ.) ἐκπυέω μεταξὺ (ἐν εῷ μέσῳ) τῶν.

‡Μετ-εκ-φέρω, Μ. εξοίσω (ἀόρ. Μετεξήνεγκα κτλ.). Ἐβγάλλω καὶ μεταφέρω τι ἀπό. « Τὰς δὲ μετεξέφερον (ὀρθότ. « Τὰς δὲ μετ' ἐξέφερον), » Ἰλ. Ψ.

Μετ-αγωγίω-ῶ, Μ. ήσω, = Μεταγωγίω.
Μετ-ελέγχω, Μ. ελέγξω. Δι' ἐλέγχων μεταπείθω.
Μετελεύσομαι, μέλλ. καὶ
Μετελευστέον, θετ. τοῦ Μετέρχομαι.
Μετεμ-βαίνω, Μ. βήσομαι, Ἐμβαίνω (Μεταβαίνω) εἰς ἄλλο πλοῖον. « Δότε μοι σῶμα καὶ μετεμβήσομαι, » Φλγρ.
Μετεμ-βιβάζω, Μ. άσω. Ἐμβάζω τι ἀπὸ ἑν εἰς ἄλλο πλοῖον ἢ ἀντὶ τοῦ προϋπάρχοντος ἐντὸς αὐτοῦ ἄλλο. « Ἐρέτας—, » Πολύβιν.
Μετείμενος, Δ. Π. ἀντὶ Μετεῖναι.
Μετεμ-πολάω-ῶ, Μ. ήσω, = Μεταπωλέω.
Μετέμφυτος (ὁ, ἡ), φυτευμένος ἢ ἐμβολιασμένος ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλο μέρος, μεταφυτευμένος.
Μετεμ-ψυχόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβιβάζω τὴν ψυχὴν ἀπὸ ἑν εἰς ἄλλο σῶμα.
Μετεμψύχωσις, εως (ἡ), ἡ μετάβασις τῆς ψυχῆς ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο σῶμα.
Μετένδεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μετενδέω.
Μετεν-δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ
Μετεν-δέω-ῶ, Μ. δήσω. Λύνω τι ἀπὸ πεθενὰ καὶ τὸ δένω ἀλλοῦ (εἰς ἄλλο δεσμωτήριον).
Μετ-ενδιδύσκω καὶ
Μετενδύω, Μ. δύσω (μτ. ἀόρ. Μετενέδυν κτλ.). Ἐνδύω (ᾗ μσ. Ἐνδύομαι) ἀλλέως (μὲ ἄλλο ἔνδυμα), ἀλλάζω τὰ ἐνδύματά (μου ἢ ἄλλα), μεταλλάζω. 2) (μσ. ἢ οὐτπθ.) = Μετενδύνω. « Ὡς μετενδυομένην τὰν ψυχὰν ἐς γυναικῆα σκάνεα, » Τίμ. Ακρ.
Μετενεγκεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. καὶ
Μετενεκτέον, θετ. καὶ
Μετενήνοχα, πρκ. τῆς ὁρ. τοῦ Μεταφέρω.
Μετ-εννέπω (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) = Μετάφημι, ὁμιλῶ μεταξὺ τινῶν ἢ πρός.
Μετ-ενσωματόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβιβάζω ἀπὸ ἑν εἰς ἄλλο σῶμα.
Μετενσωμάτωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἀπὸ σώματος εἰς σῶμα μετάβασις, μετεμψύχωσις.
Μετ-εν-ταφιάζω, Μ. άσω. Μεταβάλλω τὰ ἐντάφιά τινος, τὸν ἐνταφιάζω ἄλλου ἢ ἀλλέως.
Μετ-εν-τίθημι, Μ. ενθήσω. Ἐμβάλλω ἀπὸ ἑν εἰς ἄλλο μέρος.
Μετεξ-αιρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Μετεξειλόμην κτλ.). Ἐξαίρω τι ἀπὸ πουθενὰ καὶ τὸ μεταφέρω ἀλλοῦ.
Μετ-εξ-ανίστημι, Μ. αναστήσω, = Μεταναίστημι, βιάζω τινὰ νὰ μεταναστεύσῃ, μετατοπίζω διὰ τῆς βίας.
Μετεξ-αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω (ἀδειάζω) τὸ νερὸν ἀπὸ ἑν εἰς ἄλλο μέρος.
Μετεξάρτυσις, εως (ἡ). τὸ κατ' ἄλλον τρόπον στήσιμον, διόρθωμα (ἴσσεσμα) μηχανῆς ἢ ὀπ. δέν εἶνε καλῶς στημένη.
Μετεξειλόμην, μτ. ἀόρ. 6'. τοῦ Μετεξαιρέομαι.
Μετεξέτερος, η, ον, Ἰων. Π. ἄλλος (ἑτερός) τις· (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) τινὲς ἐξ αὐτῶν, μερικοί. « Λόπιμον κάζυον Εὐβοέες, βάλανον δὲ μετεξέτεροι καλέσαντο, » Ἀθ. « Ἐπετήδεια δὲ πρὸς τὰ τοιαῦτα ἦν τῶν ἐναίμων μετεξέτερα, » Ἱππκρ.
Μετεόν, Ἰων. ἀντὶ Μετόν, οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Μέτειμι.
Μετέπειτα, ἐπίρ. Π. = Ἔπειτα, μετὰ ταῦτα, ὑστερώτερα.
Μετ-επι-γράφω, Μ. γράψω. Ἐπιγράφω ἀλλέως, ἀλλάζω τὴν ἐπιγραφήν.
Μετεπίδεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Μετ-επι-δέω, Μ. δήσω. Δένω (κυρ. πληγήν) μὲ ἄλλο (νέον) δέσιμον, ἀλλάζω τὸ δέσιμον (Γαλλ. l'appareil) τῆς πληγῆς.
Μετ-επι-τηδεύω, Μ. εύσω. Ἀλλάζω τρόπον ζωῆς (ἐπιτηδεύματος).
(Μετέπω), Π. = Μετάρηται, (ἔχρ. ἐνεστ. τοῦ Μετέστην).
Μετ-εράω-ῶ, Μ. άσω, = Μεταχέω.
Μετ-έρχομαι, Μ. μετελεύσομαι (ἀόρ. Μετῆλθον κτλ.). Ὑπάγω (Μεταβαίνω) πρός (μὲ αἰτ. προθετ.) « Μετελθὼν πρὸς Λυτωνῶνον, » Ἡρωδ. « Ἀπὸ τῶν πραγμάτων εἰς τοὺς ἄνδρας μετελήλυθώς, » Αν. « Ἦρης πολεμόνδε μέτεισιν, » Ἰλ. Ν. (καὶ ἀλλ.) « Ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι, » Αν. « Ἐν ᾧ δὲ τούτους μετήϊσαν, » Ἡρ. « Ἐκέλευσε τὴν ἄνθρωπον τὴν ὑπακούσασαν μετελθεῖν αὐτὸν ὅπου εἴη, » Δημ. « Ὡς δὲ ἀφικνεῖται ὁ Θεόφημος μετελθούσης αὐτὸν τῆς ἀνθρώπου, » αὐτ. (ᾗ πρὸς μτχ.) « Μετήϊσαν ἄξοντες, » αὐτ. (καὶ δοτ. Π.) « Κυρίοισιν ἐϋπλακάμοισι μετελθών, » Ὁδ. Ζ. « Λέων ἀγέλῃφι μετελθών, » Ἰλ. Π. 2) ὑπάγω κατόπιν (ἐναντίον ἢ πρὸς ἀπάντησίν) τινος, ζητῶ· καταγίνομαι εἴς τι· κυνηγῶ, καταδιώκω· (ναυτ.) κάνω δίωξιν, « Μετῆλθον θέρας, » Σοφ. « Μετέλθετε τοὺς φῶρας ἁπανταχοῦ, » Σαν. « Πατρὸς ἐμοῦ κλέος μετέρχομαι, » Οἰδ. Γ. (ᾗ χ. πτ.) « Ἰθ', ἐγὼ δὲ μέτειμι, » Ἰλ. Ζ., ἔρχομαι κατόπιν. (ᾗ μτνμ.) « Ἀγορανομίαν [ἢ Ὑπατείαν] μετέρχει, » Πλ. « Μετῆσαν ἁρώματα, » Ἀρχφ. « Ἔργα γάμου μετέρχει, » Ἰλ. Ε. « Μετέρχομαι τὸν φονέα τοῦ πατρός, » Ἀρχφ. « Μετελθεῖν γάμους Ἑλένης ὑβρισθέντας, » Εὐρ. « Πληγαῖς μετῆλθε τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, » Συν.
3) (τροπ. μὲ δοτ. ὀργ. ἐκ 6'.) μεταχειρίζομαί (φέρομαι πρός) τινα οὕτως ἢ ἄλλως. « Ἐπεὶ μὲ λιτῇσι μετέρχεαι, » Ἡσ., μὲ παρακαλεῖς. (καὶ ἀλλ.) « Μετέρχομαί σε πρὸς θεῶν εἰπεῖν τἀληθές, » αὐτ. « Θοσίῃσι σφέας μετήϊσαν, » αὐτ., ἐτίμων μέ. « Ἀπάτῃ μετῆλθον αὐτούς, ὡς κτλ., » Παυσ., τοὺς ἠπάτησαν.
Μετέσπον, Π. ἀόρ. 6'. τοῦ Μεθίπω.
Μετέσσυτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. τοῦ Μετασεύομαι.
Μετεσσώς, ῶσα, ώς, Ἰων. ἀντὶ Μεθεσηκώς.
Μέτεστι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Μέτεμι (μετά, εἰμί).
Μετέστιχον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Μεταστείχω.
Μετέσχηκα, πρκ. τοῦ Μετέχω.
†Μετεύαδε, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μέγ' εὔαδε.
Μετεύχομαι, Μ. εὔξομαι, Π. εὔχομαι ἀλλέως, ἀλλάζω τὴν εὐχήν μου.
Μετ-έχω, Μ. μεθέξω (ἀόρ. Μετέσχον κτλ.). (μὲ αἰτ. ἢ ἄλλ. μὲ γεν.) Ἔχω ἢ λαμβάνω μέρος ἀπό τινος, γίνομαι μέτοχος, συναπολαμβάνω. ‖ (οὐσ.) « Μετέχον (τό), » Ἀρστ., τὸ συγκεκριμένον.
Μετέω, ἀντὶ Μετῶ, ὑποτ. τοῦ Μέτειμι (μετά, εἰμί).
Μετεωρία (ἡ). ῥεμβασμός, ἀπροσεξία, (Γαλλ.) distraction.
Μετεωρίζω [μετέωρος], Μ. ίσω. Σηκώνω τι ὑψηλὰ (εἰς τὸν ἀέρα), ὑψόω, ἀνυψόνω (κυρ. καὶ μτφορ.)· (ναυτ.) ἐβγαίνω (ᾗ ἄλλ. ἁρμενίζω) εἰς τὸ πέλαγος· (ἀστρ.) πρήσκω, -σκομαι. ‖ (ρημ.) εἶμαι μετέωρος (ἀμφίβολος ἢ ἄστατος ἢ ὑπερήφανος)· ἐπαίρομαι· ξεπαίρνομαι. « Μετεωριαθέντων δὲ τῶν Βοιωτῶν διὰ τὴν εὐημερίαν, » Σδ. « Ὑπὸ γὰρ λόγων φύσεις τε μετεωρίζεται ἐπαίρεταί τ' ἄνθρωπος, » Ἀρχφ.
Μετεώρισις, εως (ἡ) καὶ
Μετεώρισμα (τὸ) καὶ
Μετεωρισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὑψωσις (εἰς τὸν ἀέρα)· (μτφορ.) ἔπαρσις· ἀλαζονεία· ἀβεβαιότης.
Μετεωριστής, οῦ (ὁ). ὁ συνειθίζων νὰ μετεωρίζεται, ὑψηλάφρων, φαντασίας, ὑπερήφανος. « Συρακόσιος πεδωριστὴς πόλει, » Θκρ.
Μετεωροβάτέω-ῶ, ανος (ὁ, ἡ). ὁ βαίνων (περιπατῶν) μετέωρος, ἀεροβατῶν, ὑψηλόφρων ἢ κοῦφος, κενόδοξος.
Μετεωροβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω μεγάλας ἐλπίδας.
Μετεωροθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων μετέωρος εἰς τὸν ἀέρα (χαρακτηριστικὸν τινῶν ἱεράκων).
Μετεωροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, Κωμ. ἀντὶ Μετεωρολογέω, ὁμιλῶ ἀδιακόπως (κοπανίζω ὁλονέν) περὶ μετεώρων, ἀεροβατῶ,
Μετεωρολεσχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μεταρσιολεσχέω, [ἐκ τοῦ
Μετεωρολέσχης, ου (ὁ), = Μεταρσιολέσχης, Μετεωρολόγος.
Μετεωρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἢ πραγματεύομαι περὶ τῶν μετεώρων (τῶν φαινομένων τῆς ἀτμοσφαίρας, [ἐν γέν.] τῶν οὐρανίων).
Μετεωρολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ περὶ τῶν μετεώρων ὁμιλία ἢ πραγματεία.
Μετεωρολογικός, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τὴν μετεωρολογίαν.
Μετεωρολόγος (ὁ), ὁ ὁμιλῶν ἢ πραγματευόμενος περὶ τῶν μετεώρων (τῶν οὐρανίων ἢ ὑπερκοσμίων πραγμάτων [καὶ ἰδαιτ.] τῶν φαινομένων τῆς ἀτμοσφαίρας), ἀστρονόμος ἢ ἀστρολόγος· (συνών.) μεγαλορρήμων, ἀγύρτης. « Ἐλήλεγκται γὰρ ἡ πλάνος τῶν μετεωρολόγων τέχνη περὶ τὸ μέλλον τυφλώττουσα, » Νικηφ. Οὐράν.
Μετεωροποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μετεωρίζω.
Μετεωροπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταγίνομαι (Ἐνδιατρίβω) εἰς τὴν ἔρευναν τῶν μετεώρων (οὐρανίων) πραγμάτων, (συγχ. τῷ Μετεωροπαρέω).
Μετεωροπόλος (ὁ, ἡ), ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν ἔρευναν τῶν μετεώρων (οὐρανίων) πραγμάτων.
Μετεωροπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ μετέωρος (ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα).
Μετεωροπορία (ἡ). ἡ μετέωρος πορεία, ἀκροποδία. « Ἡ Βελλεροφόντου, » Εὐς.
Μετεωροπόρος (ὁ, ἡ). ὁ πορευόμενος διὰ τοῦ ἀέρος (μετέωρος), (συνών.) ἀεριοβατῶν, ὑψηλοφρόνων.
†Μετεωροῤῥιζωτός (ὁ, ἡ). (βοτ.) ὁ ἔχων μετέωρους (ἐπιπολῆς) τοὺς ῥίζας.

Μετέωρος (ὁ, ἡ), [μετὰ ἀείρω]. ὁ ὑπεράνω ἢ ὑπεράνωθέν τινος, ὑψηλός. « Οἰκήματα διπλᾶ, τὰ μέν, ὑπόγαια, τὰ δέ, μετέωρα ἐπ' ἐκείνοισι, « Ἡρ. » Εἰς τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὰ μετέωρα τῆς πόλεως καταφεύγει, « Θκ. « Ἀπὸ τοῦ μετεώρου, « αὐτ., ἀπὸ τοῦ ὕψους. 2) σηκωμένος ἐπάνω (εἰς τὸν ἀέρα), ἐψωμένος· πρησμένος, φουσκωμένος· ἐπιπόλαιος. (ναυτ.) ἀραγμένος ἢ πλέων ἀνοικτὰ (εἰς τὸ πέλαγος). » Ἅρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πίλνατο, ἄλλοτε δ' αὖξασκε μετώρα, « Ἰλ. Ψ. » Ἅρας μετέωρον ἐς τὸ βάραθρον ἐμβαλῶ, « Ἀρχφ. « Μετεώρους ἐξεκόμισαν τὰς ἁμάξας, « Ξεν. » Ἵππος μετέωρος, « αὐτ. σηκωμένος εἰς τὰ ἐπισινά του πόδια, (ἐν γέν.) γαῦρος, ὑψαύχην. « Φλέβες μετέωροι καὶ τεταμέναι, « Γαλ. « Μετέωρα καὶ οὐ βαθύβριζά ἐστι, « Θφρ. » Μετεωρότερον πνεῦμα, « Γαλ., κοντὰ ἀναπνοή. « Ὀλκὰς ὥρμει μετέωρος, « Θκ. « Καθορῶσι τὰς ναῦς τῶν Κερκ. μετεώρους τε καὶ ἐπὶ σφᾶς πλεούσας, « αὐτ. (καὶ μεταφορ.) « Τινὰ τῶν Καλλισθένους ὄντα οὐχ ὑψηλά, ἀλλὰ μετέωρα, « Δογγ. ‖. (ἰδιαιτ. δὲ καὶ συνήθ.) « Μετέωρα (τά), τὰ οὐράνια σώματα, ἢ τὰ φαινόμενα τῆς ἀτμοσφαίρας. 3) (μετεμ. ἐκκρεμὴς· ἀμφίρρεπής· ἀνήσυχος (καρδιακτυπῶν) διὰ τήν ἔκβασίν τινος πράγματος· ἄστατος, (κοιν.) ξυπαρμένος. (ἐνίοτε) ὑπερήφανος. « Ἔτι γὰρ τῶν πραγμάτων ὄντων μετεώρων, καὶ τοῦ μέλλοντος ἀδήλου, « Δημ. « Ὁ δὲ μετέωρος ἦν πρὸς πᾶσαν καινοτομίαν, « Σδ. » Δίκη-, « Ἡρωδ. « Ἀρχὴ -, « αὐτ., ἡ μεσοβδελυγία. « Πόλεις μετέωροι πρὸς ἀπόστασιν, « Σδ. « Ἐφ' ἑκάστῳ τῶν πραττομένων μετέωρος, « Λκ. « Ταῦρος τε γὰρ ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι, « αὐτ. « Μὴ οὕτως ἂν ἔπειτα μετήορά τι θρυλίζοι, « Ὅμ. Ἴ. -Ἀνεμώλια βάζοι.

Μετεωροσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ τὰ μετέωρα (τὰ φαινόμενα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς ἀτμοσφαίρας).

Μετεωροσκοπικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τὴν παρατήρησιν τῶν μετεώρων.

Μετεωροσκόπιον (τό). μαθηματικόν τι ἐργαλεῖον πρὸς παρατήρησιν τοῦ ὕψους (ἐξάρματος) τῶν ἀστέρων.

Μετεωροσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ παρατηρῶν τὰ μετέωρα (τὰ φαινόμενα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς ἀτμοσφαίρας).

Μετεωροσοφιστής, οῦ (ὁ), Κωμ. φιλόσοφος μετεωρολέσχης, σοφιστὴς ἀδολόγος.

Μετεωροσύνη (ἡ), Π. = Μετεωρία.

Μετεωροφανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος μετέωρος, ὑπερύψηλος.

Μετεωροφέναξ, ακος (ὁ), Κωμ. ὁ φενακίζων (ἐξαπατῶν) τοὺς ἀκροατάς του διὰ σοφιστικῆς μετεωρολογίας.

Μετεωροφρονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑψηλοφρονέω.

Μετεώρως, ἐπίρ. Ἐν μετεώρῳ· ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα. (τρπ.) ἀμφιρρέπως, (Γαλλ.) en suspens.

Μετήλυς [μετὰ, ἔρχομαι], υδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ « ἐλθὼν [μετοικήσας] ἐπ' ἄλλον τόπον « Κόλχοι, μετήλυδες Αἰγύπτιοι, « Διον.

Μετημάτιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ Μεθημερινός.

Μετηνέμιος (ὁ, ἡ), Π. ἐναέριος. 2) ταχὺς ὡς ὁ ἄνεμος.

Μετήορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μετέωρος.

Μετήσεσθαι, Ἰων. ἀντὶ Μεθήσεσθαι, μα. μέλλ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Μετῆσι ἢ (ἀρθότ.) Μετιεῖ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνεστ. τῆς ὁρ. καὶ

Μετῆστο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μα. ἢ παθ. παρατ. τοῦ

Μετ-ίημι, Μ. μετήσω, Ἰων. ἀντὶ Μεθίημι.

Μετ-ίσχω, Μ. μετασχήσω, Ἀττ. ἀντὶ Μετέχω.

Μετιτέον, θετ. τοῦ Μέτειμι (μετέρχομαι).

Μετοικεσία (ἡ), = Μετοίκησις ἢ Μετοικία.

Μετοικέσιος, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Μέτοικος.

Μετοικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλλάζω (Μεταβαίνω εἰς) ἄλλην κατοικίαν, εἶμαι (κατοικῶ πουθενὰ ὡς) μέτοικος. » Ἄνδρα τὸ μὲν γένος Μεγαρέα, μετοικοῦντα δ' Ἀθήνησι, « Δημ. « Πολὺ γὰρ ἀθλιώτερον παρὰ τοῖς αὐτοῦ πολίταις ἠτιμωμένον οἰκεῖν ἢ παρ' ἑτέροις μετοικεῖν, « Ἰσκρ. (καὶ πρὸς γεν.) « Μετοικεῖν τῆς δὲ γῆς ἡμᾶς, « Αἰσχλ., μετέχειν αὐτῆς (ὡς μετοίκους;).

Μετοίκησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μετάβασις εἰς ἄλλην κατοικίαν, μετανάστευσις.

Μετοικία (ἡ), τὸ νὰ ζῇ τις (νὰ κατοικῇ πουθενὰ ὡς) μέτοικος. « Πάντες ἂν οἱ ἀπόλιδες τῆς Ἀθήνησι μετοικίας ἐρέγοιντο, « Ξεν. 2) = Μετοίκησις (ἡ). « (Τὴν δὲ Ἀττικὴν) διὰ τὰς μετοικίας ἐς τὰ ἄλλα μὴ ὁμοίως αὐξηθῆναι, « Θκ.

Μετοικίζω, Μ. ίσω. Κάμνω (Ὑποχρεόνω) τινὰ νὰ μετοικήσῃ, μεταφέρω τοὺς κατοίκους τόπου τινὸς εἰς ἄλλον, τοὺς κατοικίζω ἀλλοῦ, (ἐν γέν.) μετατοπίζω. ‖. (μσ.) = Μετοικῶ.

Μετοικικός, ἡ, όν καὶ

Μετοίκιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς μέτοικον. « Ζεὺς —, « Φρύν., ὁ προστατεύων τοὺς μετοίκ. ‖. (οὐσ.) Μετοίκιον (τό), (ἐνν. τέλος), τὸ πληρούμενον κατ' ἔτος ὑπὸ τῶν μετοίκων καὶ « Μετοίκια (τά), ἡ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἀπὸ τῶν χωρίων εἰς τὴν πόλιν μετοικήσεως τῶν Ἀθηναίων τελουμένη ἑορτή.

Μετοίκισις, εως (ἡ), = Μετοικισμός, (συγχ. τῷ Μετοίκησις).

Μετοικισμός (ὁ). τὸ μετοικίζειν ἢ μετοικίζεσθαι.

Μετοικιστής, οῦ (ὁ). ὁ μετοικίζων τοὺς κατοίκους ἑνὸς τόπου εἰς ἄλλον.

Μετοικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκοδομῶ ἐκ νέου ἢ ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλο μέρος.

Μετοικοδόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μετοικήσας ἀπὸ ἢ ζῶν ὡς μέτοικος εἰς τὸν ἴδιόν του εἶκον (δόμον).

Μέτοικος (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) ὁ κατοικῶν ἀλλοῦ (ὄχι εἰς τὴν πατρίδα του)· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ξένος καταστημένος (ἐπὶ πληρωμῇ φόρου) εἰς τὸν τόπον, μὴ πολίτης. « Ἐσηγορίαν καὶ τοῖς δούλοις πρὸς τοὺς ἐλευθέρους ἐποιήσαμεν, ἠ τοῖς μετοίκοις πρὸς τοὺς ἀστούς, « Ξεν.

Μετοικοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ διορισμένος νὰ ἐπιτηρῇ (νὰ ἐπιστατῇ εἰς) τοὺς μετοίκους.

Μετοίσω, μέλλ. τοῦ Μεταφέρω.

Μετοίχομαι, Μ. οιχήσομαι, Π. (μὲ αἰτ.) = Μετέρχομαι, ὑπάγω κατόπιν (πρὸς ἀναζήτησίν ἢ καταδίωξίν) τινος, ἀπέρχομαι πρός.

Μετ-οιωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Μεταβάλλω τὸν οἰωνὸν (ἀπὸ κακοῦ εἰς καλόν).

Μετ-οκλάζω, Μ. άσω, Π. συχνοκάθημαι ἀνακούρκουδα, λυγοῦν πολλάκις ἐν ᾧ μεταξὺ τὰ γόνατά μου. « Τί ποτε μεταμελάζεις πωτωμένη ὄζον ἀπ' ὄζου; « Ἐπιγρ.

† Μετοκωχή (ἡ), γλσ. ἀντὶ Μετοχή.

Μετ-ολισθαίνω, Μ. ολισθήσω. Ὀλισθαίνω μεταβαίνω.

Μετόν, μτχ. οὐδ. τοῦ Μέτειμι.

Μετ-ονομάζω, Μ. άσω. Μεταβάλλω τινὸς τὸ ὄνομα· (γραμτ.) μεταχειρίζομαι ἄλλο οὐσιαστ. ὄνομα ἀντὶ ἄλλου, (ἀθέν

Μετονομασία (ἡ). μεταβολὴ τοῦ ὀνόματος· (γραμτ.) χρῆσις ἄλλου ἀντ' ἄλλου οὐσιαστ. ὀνόματος, (παρβλ. Μετωνυμία).

Μετόπη (ἡ), [μετὰ, ὀπή], (ἀρχιτεκτ.) τὸ μεταξὺ τῶν τριγλύφων διάστημα.

Μετόπιν, ἐπίῤῥ. = Μετόπισθε.

Μέτοπις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μέτ' ὄπις.

Μετόπισθε(σθεν), ἐπίῤῥ. Κατόπιν, ἀπ' ὀπίσω· (χρν.) ἔπειτα, μετέπειτα.

Μετόπωρα, ας (ἡ), = Μετόπωρον.

Μετοπωρίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω μετόπωρον.

Μετοπωρινός, ἡ, όν. Φθινοπωρινός, ἀνήκων εἰς τὸ -

Μετόπωρον (τό), [μετὰ, ὀπώρα]. τὸ φθινόπωρον, (κυρ.) τὸ τέλος τοῦ φθινοπώρου, [ἐκ τοῦ

Μετόπωρος (ὁ, ἡ), = Μετοπωρινός.

Μετορμίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Μεθορμίζω.

Μετόρχιον (τό), [μετὰ, ὄρχος]. τὸ μεταξὺ δύω σειρῶν δένδρων ἢ κλημάτων διάστημα.

† Μετοσσέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. [μετὰ, ζάω]. γυρίζω τὰ μάτια μου ἀλλοῦ.

Μετουσία (ἡ), [μέτειμι]. μετοχή, μέθεξις, ἀπόλαυσις.

Μετουσιασμός (ὁ), = Μετουσία.

Μετουσιαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἐμφαίνων μετουσίαν· (γραμτ.) ὁ συνεμφαίνων διὰ τῆς παραγωγῆς καὶ μετοχὴν τῆς οὐσίας τοῦ πρωτοτύπου του, (π. χ. Λίθινος).

† Μετουσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τὴν οὐσίαν τινὸς πράγματος· τὸ μεταβάλλω κατ' οὐσίαν (ὄχι κατ' εἶδος), (ἀθ.

† Μετουσίωσις, εως (ἡ). ἡ τῆς οὐσίας (ἢ κατ' οὐσίαν μόνον καὶ ὄχι κατ' εἶδος) μεταβολή.

Μετοχέτευσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Μετοχετεύω, Μ. εύσω. Μεταφέρω δι' ὀχετοῦ τὸ νερὸν εἰς ἄλλο μέρος.

Μετοχή (ἡ). τὸ μετέχειν, μέθεξις, κοινωνία· (γραμτ.) ἓν ἀπὸ τὰ μέρη τοῦ λόγου (ὡς μετέχον καὶ τοῦ ῥήματος καὶ τοῦ ὀνόματος).

Μετοχικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) μετοχήν. « Μετοχικὴν, « Γρμ., ἡ μετοχή.

Μετ.υγλίζω, Μ. ίσω, Π. μετατοπίζω τι διὰ τοῦ μοχλοῦ ἢ ὡς διὰ μοχλοῦ (ὑηλ. μὲ δύναμιν).
Μετ.υχμάζω, Μ. άσω, Π. μεταφέρω ἀλλαχοῦ, μετατοπίζω.
Μέτοχος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ μετέχων τινός.
†Μετραπατάω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μητραγυρτέω.
Μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίρνω τὸ μέτρον τινὸς πράγματος· (μτγν.) περνῶ, διαβαίνω· (τρπ.) κρίνω· ἐξετάζω. «Παρασάγγαις μετρεῖν,» Πλ. (καὶ μτγν.) «Πέλαγος μετρήσαντες,» Ὀδ. Γ., διαπλεύσαντες. (καὶ ἀλλ.) «Προτέρω ἐμέτρεον,» Ἀπολλν., ἔπλεον παρεμπρός· (καὶ τρπ.) «Τῇ γὰρ αὐτῶν ἀκαιρίᾳ τοὺς πέλας μετρούσιν,» Ἀρστ. «Τῇ γαστρὶ μετρεῖν τὴν εὐδαιμονίαν,» Δημ., φρονεῖν ὅτι συντίθενται εἰς τὸ τρώγειν καὶ πίνειν. (καὶ μσ.) «Μετρεῖσθαι ἔγνω τινές,» Σοφ., ἀνιχνεύειν. (καὶ πθ.) «Μακροὶ μετρηθεῖεν ἂν χρόνοι,» αὐτ., πολλὰ χρόνια εἶνε περασμένα. 2) διδω (καὶ μσ. παίρνω) τι μὲ τὸ μέτρον. «Ἐὰν ἐξ ἐπικλήρου τις γένηται, κρατεῖν τῶν χρημάτων, τὸν δὲ σῖτον μετρεῖν τῇ μητρί,» Δημ. «Τὴν ἴσην μετρεῖν τινι,» Παροιμ., ἀνταμείβειν διὰ τῶν ἴσων, (Γαλλ.) **rendre la pareille.** (καὶ μσ.) «Καθ' ἡμίεκτον μετρούμενα τὰ ἄλφιτα,» Δημ. «Τὸν κάκιστον μετρουμένους σῖτον τοὺς στρατιώτας,» Πλ.
Μετρηδόν, ἐπίρ. Μὲ ἢ Κατὰ τὸ μέτρον. «Ἔπος ἔγραφε μετρηδόν,» Νόνν., ἐμμέτρως, διὰ στίχων.
Μέτρημα (τὸ), τὸ διδόμενον ἢ λαμβανόμενον μὲ τὸ μέτρον, (ἴδιαιτ.) ταγῆνι.
Μέτρησις, εως (ἡ), μέτρημα, καταμέτρησις.
Μετρητής, οῦ (ὁ), ὁ ἔχων ἔργον τὸ νὰ μετρᾷ. 2) εἶδ. μέτρου διὰ τὰ ὑγρὰ (χωρ. 12 χόες).
Μετρητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χαρακτηριστικὸς πρὸς μέτρησιν (καταμέτρησιν).
Μετρητικῶς, ἐπίρ. Καθὼς οἱ μετρηταί.
Μετρητός, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. ἠμπορεῖται τις νὰ μετρήσῃ. «Οὐ μετρητὸς,» Εὐρ., = Ἀμέτρητος.
Μετριάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ γίνομαι μέτριος (μετριώτερος), φέρομαι μετρίως (μὲ μετριοφροσύνην). ‖ (μεθδ.) κάμνω τι ἢ τινὰ μετριώτερον, περιορίζω. 2) (Γραμ.) ἀσθενῶ (ὁλίγον), εἶμαι ἀνήμπορος, (Μένανδρ.). 3) (Βυζ.) ἀρνοῦμαι, μετριάζομαι.
Μετρίασις, εως (ἡ), τὸ μετριάζειν, ἢ ἐπὶ τὸ μετριώτερον ἀναγωγή, μετρίασμα.
†Μετριασμὸς (ὁ), τὸ μετριάζειν (κυρ. κατὰ τὴν 3 σημασ.), ἀσπεῖσμός.
†Μετριαστικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς μετριασμόν, μετριαστικός.
†Μετριάω-ῶ, Μ. αξῶ (ᾱ), Δ. ἀντὶ Μετρέω.
‡Μετρεύομαι, Μ. εύσομαι, = Μετριάζω.
Μετρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὰ μέτρα (κυρ. τῶν συλλαβῶν). «Μετρικὴ,» ἡ τέχνη τοῦ μετρεῖν κατὰ προσῳδ. τὰς συλλαβάς, ἢ «Μετρικοὶ,» οἱ εἰς τοῦτο ἀσχολούμενοι.
Μετρικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τοὺς κανόνας τῆς μετρικῆς.
Μετριολόγος (ὁ, ἡ), μέτριος εἰς τοὺς λόγους του.
Μετρίων (τὸ), ὑπακορ. τοῦ Μέτρον.
Μετριοπάθεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Μετριοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μέτριος.
Μετριοπαθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μετριάζων (ἢ μέτριος εἰς) τὰ πάθη του, εὐσυμπαθητος, εὐδιάλλακτος, κτλ.
‡Μετριόπλουτος (ὁ, ἡ), μετρίως πλούσιος.
Μετριοπρέπεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Μετριοπρεπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μέτριος, εἶμαι.
Μετριοπότης, ου (ὁ), (τὸ ὑπερθ. Μετριοπότατος, η, ον). Ὁ πίνων μετρίως (μὲ μετριότητα).
Μέτριος, α, ον. Ὁ ἔχων τὸ ἀπαιτούμενον μέτρον, ὁ μεταξὺ τῶν δύο ἄκρων (ὑηλ.) οὔτε πολὺς οὔτε ὀλίγος, οὔτε μέγας οὔτε μικρὸς κτλ., μεσαῖος, σύμμετρος· ἀρκετὸς· ἀνάλογος· (τρπ.) μετριάφρων, μετριοπαθής, (Γαλλ.) **modéré, modeste.** (ἐν γέν.) χρηστὸς, ἐνάρετος. «Μέτριος πῆχυς,» Ἡρ., ὁ κοινὸς, ὁ συνειθισμένος. «Μέτριος αἰών,» Σοφ., ζωὴ τῆς ὀπ καὶ τὰ τερπνὰ καὶ τὰ θλιβερὰ δὲν εἶνε ἄκρατα. «Μέτριος,» Ἀξ., τὰ καθήκοντα. «Μέτρια κεκτημένος,» Δημ., μετρίας καταστάσεως ἄνθρωπος. «Τὸ μέτριον,» Δοκρ., ἡ ἀπαιτουμένη δόσις ἰατρικοῦ. (τρπ.) «Μέτριος ἀνὴρ,» Πλάτ. «Μέτρια λέγειν,» αὐτ., ὁμιλεῖν μὲ μέτρα. «Μέτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις,» Λουκ., ὁμιλεῖς μετριοφρόνως.
Μετριόστιος (ὁ, ἡ), ὁ τρώγων μετρίως.
Μετριότης (ἡ), ἡ κατάστασις (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ μετρίου, μεσότης· συμμετρία· μετριοφροσύνη κτλ.
Μετριοτροφία (ἡ), μετριότης περὶ τὴν τροφήν, ὀλιγοσιτία.
Μετριοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Μέτρια φρονῶ, εἶμαι μετριόφρων.
Μετριοφροσύνη (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις μετριόφρων.
Μετριόω-ῶ, Μ. ώσω, = Μετριάζω.
Μετρίως, ἐπίρ. Μὲ μέτρον, μὲ μετριότητα, χωρὶς ἐλλείψεις ἢ ὑπερβολὰς, ἀνηκόντως· (τρπ.) μετριοφρόνως.
Μετρίωσις, εως (ἡ), = Μετρίασις.
Μετροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει μέτρου (στίχων), ὁμοιάζων ποίημα.
Μέτρον (τὸ), [συγγ. τῷ Μέσον]. (ἐν γέν.) πᾶν ὁπῆποτε ὄργανον διὰ τοῦ ὁπ. μετρεῖται τι· (ἰδιαιτ.) σκεῦός τι ὡρισμένον πρὸς μέτρησιν ὑγρῶν. «Δέδητα τέσσαρα μέτρα κεχανδυτα,» Ἰλ. Ψ. 2) ἔκτασις, μῆκος, διάστημα. «Μέτρα κελεύθου,» Ὅμ. «Μέτρα θαλάσσης,» Ἐπγρ. 3) ὁ πρὸς ὃν ὅρος, τὸ τέρμα, ἡ ἀκμή. «Μέτρον ἤβης ἔχοντο,» Ὅμ., Ἡσ. «Βίου (» Ὑπόμν.)-,» Ἐπγρ. 4) ὁ μέσος ὅρος, τὸ μέτριον. «Μέτρῳ πίνειν,» Παροιμ. 5) τὸ κατὰ χρόνον (προσῳδίαν) μέτρημα καὶ ἡ κατὰ τρόπον ταῦτον σύνθεσις τῶν στίχων ἢ συλλαβῶν. «Πᾶν μέτρον εἰς τελείαν περατοῦται λέξιν,» Μετρ. (ἴδε καὶ Ῥυθμός).
Μετρονόμιος (ὁ) (εἰς τὰς Αθ.) ὁ διωρισμένος νὰ ἐπιτηρῇ τὰ μέτρα τῶν πωλούντων εἰς τὴν ἀγοράν.
Μετροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι κατὰ τὸ μέτρον ἢ κατά τι μέτρον. 2) (γραμτ.) ῥυθμίζω συλλαβὴν ἢ στίχον πρὸς τὸ μέτρον, [ὄθεν
Μετροποιία (ἡ), (γραμτ.) ἡ κατὰ μέτρον συνθήκη τῶν στίχων ἢ τῶν συλλαβῶν.
Μετροσύνθετος (ὁ, ἡ). συνθεμένος ἐμμέτρως (διὰ μέτρων).
Μετωνυμία (ἡ). μεταβολὴ τοῦ ὀνόματος, (ῥτρ. καὶ γραμτ.) χρῆσις ἄλλης λέξεως ἀντὶ τῆς συνήθους (π. χ. Ἥφαιστος ἀντὶ πυρὸς, Διόνυσος ἀντὶ οἴνου κτλ.).
Μετωνυμικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μετωνυμίαν.
Μετωνυμικῶς, ἐπίρ. Κατὰ μετωνυμίαν. «Μετωνυμικῶς πόλιν λέγομεν τοὺς ἐν τῇ πόλει,» Βασ.
Μετωπαδὸν, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ
Μετωπηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει μετώπου, (ναυτ.) μὲ τὰς πρῷρας εἰς τὴν γραμμὴν, κατὰ μέτωπον. «Πέτανται γὰρ αἱ γέρανοι, εὐδίας οὔσης, μετωπηδὸν,» Πλ.
Μετωπιαῖος, α, ον, = Μετώπιος.
Μετωπίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων μέγα μέτωπον, εὐρυμέτωπος.
Μετωπίδιος (ὁ), Π. ἀντὶ
Μετώπιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸ μέτωπον. ‖ (οὐσ.) Μετώπιον (τὸ), = Μέτωπον. 2) = Νεττώκιον καὶ Νέτωπον, εἶδ. μύρου Αἰγυπτ., (κατὰ τὸν Διοσκορ.) τὸ πικραμυγδαλόλαδον.
Μετωπὶς, ίδος (ἡ). ὁ περὶ τὸ μέτωπον κεφαλόδεσμος, (Τουρκ.) κάσ-μακρί.
Μέτωπον (τὸ), [μετὰ, τῶπ]. τὸ ὑπὲρ τὰ ὀφρύδια μέρος τοῦ προσώπου. (ἐν γέν. καὶ μτγν.) τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος, τὸ πρόσωπον. «Τῆς (πυραμίδος) ἐστι πανταχῇ μέτωπον ἕκαστον ὀκτὼ πλέθρα,» Ἡρ. (ὅθεν) «Ἐν μετώπῳ (» Ἐπὶ μετώπου, » Εἰς μέτωπον, » Κατὰ μέτωπον) τάττειν (ἄγειν, ἐλαύνειν κτλ.), «Τακτ., = Μετωπηδόν. «Βιβλίου—,» Γαλ. τὸ ἐπάνω μέρος.
Μετωποσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ παρατηρῶν φυσιογνωμονικῶς τὸ μέτωπον τοῦ ἀνθρ. ἢ κρίνων περὶ τοῦ ἤθους του.
Μετωποσώφρων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιδεικνύμενος τὴν φρόνησιν ἢ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ ἐν τῷ μετώπῳ, σεμνοπρόσωπος.
Μετωποφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω ἐπὶ τοῦ μετώπου.
Μεῦ, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Μοῦ.
Μέχρι καὶ (συνήθ. πρὸ φων.) Μέχρις [μάκρος;], ἐπίρ. (Τοπ. ἢ Χρον.) ἕως μόρ. προθετ., = Ἄχρι, ἕως (συνήθ. μὲ γεν.) «Μέχρι θαλάσσης,» Ἰλ. Ν. » Μέχρις Ἰωνέων,» Ἡρ. » Ἀπὸ τοῦ Πόντου μέχρι Σαρδοῦς,» Ἀρχφ. «Μέχρι τίνος;» Λξ. καὶ (κατ' ἀναχρ. Π.) «Τὸ μέχριμ Ἰλ. Ω. «Ὀμφαλοῦ μέχρι,» Πλάτ. «Μέχρι τινὸς, ἢ» Μέχρι τοῦ, » Δημ. «Μέχρις εὖ καὶ» Μέχρι οὗ «Μέχρι παντὸς, » Μέχρι τοσούτου, » Μέχρι τοῦδε, » Λξ. «Μέχρι τούτου, » Μέχρις ἐκείνου, » Ξεν., Συν. κτλ. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) » Μέχρι δεῦρο, » Μέχρις ἐνταῦθα, » Πλάτ. «Μέχρι νῦν, » Λξ. (καὶ αἰτ. προθετ.) «Μέχρι πρὸς, » Θκρ. » Ἐδίωξαν μέχρι εἰς τὸ

στρατοπεδον, « Ξεν. (καὶ πρὸς βῆμα). » Μέχρις ἣν ἄπειρος τῶν τοῦ βίου κακῶν, « Ἡρ. » Μέχρι μὲν γὰρ ὥρεων ἡμέας ὅπλα ἔχοντας, « Ἡρ. (καὶ πρὸς ὑποτ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Ἂν). » Μέχρι τοῦτο ἴδωμεν, « αὐτ. (καὶ μετὰ τοῦ Οὐ πρὸς γεν.) »Μέχρις οὗ (ἢ, κατ' ἄλλ. γρφ.) » Μέχρι οὗ) ὀκτὼ πύργων, « αὐτ. »Μέχρις οὗ ἀγορῆς διαλύσιος, « αὐτ.

Μή, μόρ. Ἀπαγορ. ἢ Ἀρνητ. (κυρ. ἐπὶ ὑποθετ. ὁπωσδήποτε ἡ δισακτ. ἐννοίας, καὶ κατὰ τοῦτο διάφορ. τοῦ Οὐ). Μὴ εἶναι μήπως. » Μή μ' ἔρεθε, μή σε μεθείω, « Ἰλ. Γ. »Ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, « Ἰλ. Α. » Ἐκεῖνο μέν τοι μὴ ἀπολίπῃς, « Ξεν. » Ἐπειδή με μὴ πείθοιεν, « αὐτ. » Μὴ γένοιτο, « Αἰ. » Ἵνα μὴ λέγω, « Δημ. »Οὐ δυναμαι μὴ μεμνῆσθαι αὐτοῦ. « Ξεν. (ᾗ παραλλ.) »Μὴ οὐ τὸν ἐμὸν πατέρα ζωναγεῖν, « Σοφ. » Μὴ οὐ τοῦτο ᾖ τὸ χρηστήριον, « Ἡρ. » Ἔστι τοι οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐχ ἁπολωλέναι, « αὐτ. » Ἀπαυδῶ μὴ παριέναι, « Εὐρ. »Δέδια (Φοβοῦμαι) μὴ ᾖ, « Αἰ. »Ἀπίσχετε, μή σε νοήσῃ Ἥρη, « Ἰλ. Α. » Φοβούμενον μὴ σὺ γνῷς, « Ξεν., μήπως δέν. (καὶ ἐλλ.) »Μὴ γὰρ ἓν τῶν ἀδυνάτων ᾖ (ἐνν. Σκόπει ἡ Τύρα), « Ἀρστ. »Μὴ δυναίμην ἀναπεῖσαι, ὡς κτλ. « Ξεν. (ᾗ μετὰ τοῦ Τι) » Ἔθισαξέ με μήτε ὑπερ. πόνων ταῦτόν, « Πλάτ. (καὶ πρὸς ὁρς.) »Ἠρώτησε περὶ τῶν ὑδρίων μὴ βαρεῖς εἶοι, « Πλ. » Φοβούμεθα μὴ ἀμφοτέρων ἅμα ἡμαρτήκαμεν, « Θκ. »Ὅρα μὴ παίζων ἔλεγε, « Πλάτ. »Εἰ μὴ ἦλθον καὶ ἐλάλησα αὐτοῖς, « Γρφ. (καὶ μὲ ἄλλα μόρ.) »Μὴ ὅτι, »Μὴ γὰρ ὅτι, « Δξ. (ὁρσ.) πολλῷ μᾶλλον, ποῦ ἔμεινε πλέον. »Οὐ δὲ ἀναπνεῖν, μὴ ὅτι λέγειν τι δυνησόμεθα, « Ξεν. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Μὴ γὰρ ὅτε... ἀλλὰ καὶ.., « αὐτ., ὄχι μόνον, ἀλλά. » Εἰ μὴ, »Ὅτι μὴ, »Μὴ οὐ, « Δξ., ἐκτὸς, ἐκτὸς μόνον. »Οὔτις ἄλλων γίγνετ' ἀνέμων, εἰ μὴ εὖρός τε νότος τε, « Ὀδ. Ν. »Πόλεις χαλεπαὶ λαβεῖν μὴ σὺ χρόνῳ ᾖ πολιορκίᾳ « Δημ. (καὶ πρὸ οὐσ.) » Ἡ μὴ ἐμπειρία. « Θκ. »Τῆς μὴ προεκφοβήσεως, « Δ. Κάσσ. (καὶ ἄλλ.) »Ὅταν κρίνειν μέλλῃς φύσιν φιλόσοφόν τε καὶ μὴ, « Πλάτ. » Ὅπως εἰδοῖεν τὸν ὀρθῶς ἀποδιδόντα ᾖ τὸν μή. « Ξεν. (ᾗ κατ' ἀναγρφ.) »Διάζεσθαι μὲν μὴ, πείθων δέ, « Ξεν.

Μηδαμᾷ καὶ (ὀρθότ.) **Μηδαμά**, Δ. ἀντὶ **Μηδαμῇ**, ἐπίρ. = Μηδαμῶς, κατ' οὐδένα τρόπον, ὁλότελα. » Μὴ γένεσθαι μηδαμᾷ μέζονας ἀνθρώπους τῶν νῦν, « Ἡρ. (καὶ παραλλ.) »Μὴ προσπαίζοντας μηδαμᾷ μηδαμῶς, « Πλάτ. 2) (σπν.) = Μηδαμοῦ, πουθενά. »Μὴ φύγητε μηδαμᾷ, « Σοφ.

Μηδαμινός [ῐ = μηδαμός], ἡ, όν. Ἀτιμότατος, εὐτελέστατος.

Μηδαμόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ κάνενὸς μέρους, ἀπὸ πουθενά. »Μηδαμόθεν ἄλλοθεν ἢ κτλ. « Δημ., Ξεν.

Μηδαμόθι, ἐπίρ. (στάσ. τοπ.). Εἰς κανένα μέρος, πουθενά.

Μηδαμοῦ, ἐπίρ. Τοπ. = Μηδαμόθι, πουθενά, ἔξω τοῦ

Μηδάμος [μτ. ᾰ] (μόνον εἰς τὸ πλθ.) = Μηδεὶς, κανείς. « Μηδ' ἄλλων μηδαμὰ μηδαμῶν ἀνθρώπων, « Ἡρ.

Μηδαμόσε, ἐπίρ. (κινήσ. τόπ.). Εἰς κανένα μέρος, πουθενά. » Μηδαμόσε ἄλλοσε, « Πλάτ.

Μηδαμοῦ, ἐπίρ. = Μηδαμόθι. » Εἴ μηκέτ' ἀνατέλλοι σελήνη μηδαμοῦ, « Ἀρχρ. (ᾗ πρὸς γεν.) »Μηδαμοῦ τῶν ὄντων, « Πλάτ.

Μηδαμῶς, ἐπίρ. Κατ' οὐδένα (μὲ κανένα) τρόπον. » Τὴν γνάθον βούλει δένω; — Μηδαμῶς, « Ἀρχρ. » Καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποιήσῃς, « αὐτ. (ᾗ παραλλ.) » Ἐκ τοῦ μηδαμῇ μηδαμῶς ὄντος, « Πλάτ.

Μηδέ, ἐπίρ. Καὶ μή, καὶ ὄχι μήτε. » Ὃ μηδ' εἰπεῖν τινι θέμις, « Πλάτ. » Τί δὲ ἡ ἐπιστολὴ δηλοῖ, νομίζω ἐγὼ μηδὲ τὸν Πύθιον διαγιγνώναι, « Ἀθ.

Μηδείς ᾗ (σπν.) **Μηδὲ εἷς**, ἐνὸς (μηδεμίᾱς, μηδένος), (σπντς. τὸ πλθ. **Μηδένες**). — Οὐδείς (μὲ τὴν σημειωθ. διαφορὰν τοῦ Μὴ πρὸς τὸ Οὐ). κανείς, κανένας, μήτε ἕνας. » Ἐμὲ μὲν εἷς ἐν ἰδίαις οἰκίαις ἐκτήσθω, « Πλάτ. » Μηδὲ κατ' ἄλλον μηδὲ ἕνα τρόπον, « Ἐπιγρφ. » Μηδέν, » Τὸ μηδέν, « Ἡρ., Σοφ. τίποτε, τὸ τίποτε. »Μηδὲν ἄγαν, « Γνμ. » Οὐδὲν ὧν, τοῦ μηδὲν ἀντέχης ὑπερ, « Σοφ., μηδαμινὸς ὑπὲρ μηδαμινοῦ. ‖. (ἐπιβ.) ἀντὶ Μηδαμῶς. » Ἄφυκε σεαυτοῦ μηδὲν ἧττον ἢ καὶ τῶν ἄλλων, « Ἰσκρ.

Μηδέποτε, ἐπίρ. Ποτέ, οὐδέποτε (μὲ τὴν σημειωθεῖσαν διαφορὰν τοῦ Μὴ πρὸς τὸ Οὐ).

Μηδέπω, ἐπίρ. Ὄχι ἀκόμη.

Μηδεκόποτε, ἐπίρ. Ποτὲ ἀκόμη (ὡς τώρα).

Μηδέτερος, α, ον. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς δύο, μήτε ὁ ἕνας μήτε ὁ ἄλλος.

Μηδετέρωθεν, ἐπίρ. Μήτε ἀπὸ τὸ ἕν μήτε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἀπὸ κανένα τῶν δύο μερῶν.

Μηδετέρως, ἐπίρ. Μήτε μὲ τὸν ἕνα μήτε μὲ τὸν ἄλλον τρόπον, μὲ κανένα τῶν δύο τρόπων.

Μηδετέρωσε ἐπίρ. Μήτε εἰς τὸ ἕν μήτε εἰς τὸ ἄλλο μέρος, εἰς κανένα ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Μήδευμα (τὸ) Π. [μήδομαι], = Μῆδος, ἐπίνοια, τέχνευμα.

Μηδικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Μήδους ἢ ὁ ἐκ τῆς Μηδίας. » Μηδικὸς ὄρνις, « Σδ., ὁ τοῶς. « Μηδικὴ πόα, « εἶδ. τριφυλλίου (διὰ βοσκὴν), (Γαλλ.) luzerne. « Μηδικὸν μῆλον, « τὸ κίτρον. »Μηδικά, « οἱ πρῶτοι πόλεμοι τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Μήδων (τῶν Περσῶν).

Μήδιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ campanula).

Μηδοκτόνος (ὁ, ἡ), ὁ κτείνας (φονεύσας) πλῆθος Μήδων.

Μηδόλιος [μηδὲ, ὅλως], ἐπίρ. Καθόλου, ὁλότελα.

Μήδομαι [μῆδος], Μ. μήσομαι (ἀόρ. Ἐμησάμην). (μὲ γεν.) Φροντίζω, μεριμνῶ. (Π. μὲ αἰτ.) τεχνάζομαι, ἐπινοῶ σκέπτομαι, σχεδιάζω, μελετῶ ἐργάζομαι. » Μέλισσαν ξανθὴν μέλι μηδομένην, « Σιμ. (καὶ αἰτ. ἐκ δ'.) » Ὅσα κακὰ μήσατ' Ἀχαιούς, « Ὅμ. (καὶ ὅσε. περ.π.) » Ἀσσ' ἂν ἐμοὶ περ αὐτῇ μηδοίμην, « Ὀδ. Ε. (καὶ ἐπιβ.) » Αὐτὸς τ' εὖ μήδεο, πέμπειο τ' ἄλλῳ, « Ἰλ. Β.

Μηδοπότερος, α, ον. = Μηδέτερος.

Μηδοπωστιοῦν, ἐπίρ. Μηδόλως.

Μῆδος [†μάω], εος-ους (τὸ), Π. βούλευμα, σκέψις, (παρβλ.) Μῆτις· τέχνασμα, ἐπίνοια· σκοπὸς, σχέδιον. 2) (πλθ.) τὰ αἰδοῖα τοῦ ἀνδρὸς, (καὶ εἰς τὸν Ὁπτ.) ἡ οὐροδόχος κύστις.

Μηδ' ὅστις ἢ **Μηδοστισοῦν** (τὸ οὐδ. **Μηδοτιοῦν**), μηδουτινασοῦν ἢ μηδοτουοῦν, = Μηδείς, μήτε ἕνας κᾄν, (καὶ χωρ.) κᾄν κανένας. » Ὅπως τῶν Ἑλλήνων μηδὲ οἵτινες ἰσχυροὶ ὦσιν, ἀλλὰ πάντες ἀσθενεῖς, « Ξεν. » Ἐὰν ἄρᾳ μηδ' ὅ,τι οὖν, « Πλάτ.

Μηδοσύνη (ἡ), Π. βαλὴ, φρόνησις, τέχνη.

Μηδοφόνος (ὁ, ἡ) = Μηδοκτόνος.

Μηθείς (τὸ οὐδ. **Μηδὲν**), μηθενὸς, Ἀττ. ἀντὶ Μηδείς.

Μηκάζω [ὄνμτπ.], Μ. άσω καὶ

Μηκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Π. Ἐμακον· πρκ. Μέμηκα). Φωνάζω με-ε-ὰς (τὸ ἐλάφι, τὸ πρόβατον κλπ.), βελάζω, (παρβλ. Μυκάομαι).

Μηκάς, άδος (ἡ). Π. (κυρ.) γίδα ἡ μηκωμένη (βελάζουσα).

Μηκασμός (ὁ). τὸ μηκάζειν, ἡ φωνὴ τῶν γιδιῶν κτλ.

Μηκεδανός, ἡ, όν, Π. = Μακεδανὸς, μακρὸς.

Μηκέτι, ἐπίρ. Ὄχι πλέον (εἰς τὸ ἑξῆς).

Μηκηθμός (ὁ). = Μηκασμός.

Μηκητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ μηκᾶσθαι.

Μηκικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ (γεωγρφ.) μῆκος.

Μήκιστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Μακρὸς, πολλὰ (καθ' ὑπερβολὴν) μακρὺς, μέγιστος. ‖. (τὸ οὐδ.) **Μήκιστον** καὶ **Μήκιστα**, ἐπιρ. Δίαυ, κατὰ πολλὰ, ἢ· τέλος πάντων. » Τί μοι μήκιστα γένηται, « Ὀδ. Ε., ποῖον θέλει εἶσθαι τὸ χείριστον (ἐκφρ. τὸ τέρμα, τὸ Μὴ περαιτέρω) τῶν δεινῶν μου, (ποιν.) μὴ χειρότερα!

Μήκοθεν [μῆκος], ἐπίρ. = Μακρόθεν.

†**Μηκοποιέω**-ῶ, Μ. ήσω, = Μηκύνω.

Μῆκος, εος-ους (τὸ). μάκρος· (ἐνίοτε) ὕψος· (ἐν γέν.) ἔκτασις, μέγεθος.

†**Μῆκος**, φος-ους (τὸ), (ῐ) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μῆχος.

Μήκοτε, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ **Μήποτε**.

Μήκυνσις, εως (ἡ), = Μηκυσμός.

Μηκυντέον, θετ. τοῦ Μηκύνω.

Μηκυντικός, ἡ, όν. Ὁ συνηθίζων νὰ μηκύνῃ (τὰς συλλαβάς).

Μηκύνω [μῆκος], Μ. υνῶ, (ἀόρ. πθ. Ἐμηκύνθην, πρκ. Μεμήκυσμαι). Μακρύνω. (σπν.) ὑψόνω. (ἐν γέν.) ἐκτείνω. » Μηκύνω (μετὰ ᾗ χωρὶς εὖ) τὸν λόγον, « Ἡρ., Σοφ. = Μακρηγορῶ. » Μ. τὰ φωνήεντα, « Γραμμ., κάμνω ἢ προφέρω αὐτὰ μακρά, (ὀθ.

Μηκυσμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. εὐθ. προηγ., (ζῴων κτλ.) ἢ κατὰ προσῳδ. αὔξησις τῶν φωνηέντων.

Μήκων [μῆκος], ωνος (ἡ καὶ σπν. ὁ), εἶδ. φυτοῦ, ἡ καπαρουνα. » Μήκων' ἁπαλὰν ἐρυθρὰ πλεταγώνι' ἔχουσαν, « Θκρ. 2) (συνεκχ.) τὸ γάλα της, (ἄλλ.) Μηκώνιον. (κοιν.) ὀπιόνι, ἤτοι ὁ σπόρος της.

(κων.) μᾶκος. «Μήκωνα τρίψας.. δίδω πίνειν,» Ἱππκρ. 3) (μτγν.) ἓν ἀπὸ τῶ ἐντόσθια (τὰ ἦπαρ) τῶν κοχλιῶν, τῶν ἀζοκῶν κλπ. «Ἔχει δὲ (ὁ πολύπους) τὸν λεγόμενον θόλον, οὐ μέλανα, καθάπερ σηπία, ἀλλ' ὑπέρυθρον, ἐν τῷ λεγομένῳ μήκωνι· ὁ δὲ μήκων κεῖται ἐπάνω τῆς κοιλίας, εἶναι κύστις,» Ἀρχτ., (παρβλ. Μύτις). 4) (ἀρχιτεκτ.) εἶδ. στολίσματος εἰς σχῆμα μήκωνος. «Ἐπὶ κορυφῇ δέ ἐστι τοῦ Φιλιππείου μήκων χαλκῆ, σύνδεσμος ταῖς δοκοῖς,» Παυσ. 5) εἶδος μεταλλικῆς ἄμμου, (παρβλ.) Σίγγρος.

Μηκώνειος (ὁ, ἡ) καὶ

Μηκωνιτικός, ἡ, όν. Ὁ τῆς μήκωνος ἢ διὰ μήκωνος. «Ἄρτος—,» Φλεγρ., ὁ καυκισμένος μὲ σκόρον μήκωνος. «Τράπεσθαι μακωνείων (κατὰ διόρθ. ἴσως ἀντὶ Μηκωνίδων) ἄρτων ἐπιστέφοισαι,» Ἄλκμ.

Μηκώνιον (τὸ). ὁ ὀπὸς (τὸ γάλα) τῆς μήκωνος, (ἄλλ.) Ὄπιον, (ὀθ. τὸ Τουρκ.) ἀφιόνι. 2) ἡ πρώτη κάπρος τῶν ἀρτιγεννήτων βρέφους.

Μηκωνίς, ίδος (ἡ), εἶδ. θριδακος (μαρουλίου).

Μηκωνίτης, ου (ὁ), καὶ **Μηκωνῖτις**, ιδος (ἡ), ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς μήκωνος. ‖. (οὐσ. ἀφρ.) εἶδ. λίθου (ὃς τις φαίνεται ὡς ἂν κουκκισμένος μὲ σπόρους μήκωνος). (θηλ.) = Μηκωνίς.

Μηκωνοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) μήκωνος, ὅμοιος μὲ μήκωνα.

Μηλάγριον (τὸ). μῆλον ἄγριον, ἀγριόμηλον, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Μελάγριον).

†**Μηλάνθη** (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μηλολονθη.

Μηλατάς, ᾶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Μηλωτής.

Μηλάτων, Π. (καθ' ἑτερογεν.) ἀντὶ Μήλων, προβάτων.

Μηλαφάω-ῶ [μῆλη, ἀφή], Μ. ήσω, = Μηλάω.

Μηλέα (ἡ). τὸ καρποφορῶν τὰ μῆλα δένδρον, ἡ μηλειά. «Μ. κυδωνία,» ἡ κυδωνιά. «Μ. Περσική,» ἡ ροδακινειά.

Μηλείη (ἡ), Π. ἀντὶ Μηλέα.

Μήλειος [μῆλον], α ἡ ος, ον. Προβατήριος ἢ Μηλένιος.

Μήλη (ἡ), [μάω]. χειρουργ. τι ἐργαλ., τὸ μῆλι, (ἄλλ.) Καθετήρ. «Ἣν ἡμεῖς μήλην καλοῦμεν, αὐτὸς (ὁ Ἱππκρ.) Ὑπάλειπτρον καλεῖ,» Ἔρωτ. «Μήλην δίκρουν κατὰ τὸ ἄκρον ἐντετμημένην ἐμφερῶς χηλῇ,» Ἱππκρ. «Ὀφθαλμικὴ—,» αὐτ. «Οὐ μήλῃ, τριόδοντι δ' ἐνήλειψέν με Καρῖνος,» Ἐπιγρ.)

Μηλία (ἡ), (ἰων. γῆ), εἶδ. γώματος τῆς νήσου Μήλου τὸ ὁπ. εἰ παλαιοὶ ζωγράφοι ἀνακάτοναν μὲ τὰ χρώματά των ἵνα τὰ κάμωσι διαρκέστερα.

Μηλιαθμός (ὁ), Π. = Μηλιασμός.

Μηλιάς, άδος (ἡ), (πλθ.) αἱ νύμφαι τῶν ὀπωροφόρων δένδρων, (ἄλλ.) Ἐπιμηλίδες. ‖. «Γῆ—,» = Μηλία.

Μηλιασμός (ὁ), Π. [μῆλον, ἰαύω]. ὁ τόπος ὅπου καιμῶνται τὰ πρόβατα, μάνδρα.

Μηλίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω (κατὰ τὸ χρῶμα κτλ.) τὸ μῆλον.

Μηλινοειδής, ές (ὁ, ἡ) καὶ

Μηλινόεις, εσσα, εν, Π. ὁ ὁμοιάζων -

Μήλινος, η, ον. Ὁ ἔχων χρῶμα μήλου, κιτρινωπός. 2) καμωμένος ἀπὸ μῆλον ἢ κυδῶνι, ἢ 3) ἀπὸ μηλέας ξύλον. «Δι' ὕδατος μαλίνου,» Σπφ.

Μηλίς, ίδος (ἡ), = Μηλία (γῆ). «Τὴν μηλίδα τρέφοντα παιδάρια τὰ τοῦ Ζεύξιδος.» Αἰλ. 2) Π. ἀντὶ Μηλέα. «Αἱ κυδώνιαι μηλίδες,» ([βυκ. παρ'] Ἀθ. 3) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) -

†**Μῆλις**, ιος (ἡ), = Μᾶλις.

Μηλίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος ἀπὸ μῆλων. 2) «Ἀριθμός—,» «ἀριθμητικόν τι πρόβλημα ἔχον ἀντικείμενον μῆλα (πρόβατα).

Μηλοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἐπὶ προβ.) Βατεύω.

Μηλοβαφής, ές (ὁ, ἡ). βαμμένος εἰς χρῶμα μήλου, μήλινος τὸ χρῶμα.

†**Μηλοβολέω-ῶ**, Μ. ήσω. Πετροβολῶ μὲ μῆλα (καθὼς ἐσυνείθιζον οἱ ἐρωτευόμενοι).

Μηλοβοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Βόσκω πρόβατα (μῆλα), εἶμαι -

Μηλοβοτήρ, Π. καὶ

Μηλοβότης, ου (ὁ). βοσκὸς προβάτων, ποιμήν.

Μηλόβοτος (ὁ, ἡ). βοσκημένος ἀπὸ (ἢ ἀφημένος ἵνα βόσκωσι τὰ) πρόβατα, ἀκαλλιέργητος, ἔρημος.

Μηλοδόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος διὰ θυσίαν μῆλα (πρόβατα).

Μηλοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα ἢ χρῶμα) μήλου.

Μηλοθύτης, ου (ὁ). ὁ θυσιάζων ἢ

Μηλόθυτος (ὁ, ἡ), Π. ἐπὶ τοῦ ὁπ. θυσιάζονται πρόβατα (μῆλα).

Μηλοκίτριον (τὸ), = Μῆλον κίτριον.

Μηλοκτόνος (ὁ, ἡ), = Ὑριβατοκτόνος.

Μηλοκυδώνιον (τὸ), = Μῆλον κυδώνιον.

Μηλολόνθη ἢ (ἡ) Μηλολάνθη (ἡ), εἶδ. ἐντόμου, (ἄλλ.) χρυσοκάνθαρος, (καὶ κοιν. κατ' ὄνομ.) ζῆνα.

Μηλολόνθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μηλολόνθη.

Μηλόμαλθος (ἡ). ἡ ἔχουσα μηλοειδεῖς (κυδωνιῶντας) τοὺς μαστούς.

Μηλομαχία (ἡ). μάχη (πετροπόλεμος) μὲ μῆλα.

Μηλόμελι, ιτος (τὸ). μέλι μὲ μῆλα ἢ κυδώνια, (Τουρκ.) ρετσέλι.

Μῆλον (τὸ), ὁ καρπὸς τῆς μηλειᾶς· (ἐν γέν.) ὀπωρικὸν (κυρ. μὲ κουκκούτσια). «Μηδικὸν—,» «τὸ κίτρον ἢ τὸ λεμόνι.» «Περσικὸν—,» «τὸ ροδάκινον.» «Κυδώνιον ᾧ (Π.) χνοάζον—,» «τὸ κυδώνι. 2) (μτγν.) τὰ στρογγυλὰ μέρη τοῦ σώματος· τὰ βυζιά· τὰ μάγουλα κτλ. «Διατί τῶν περιπνευμονικῶν τὰ μῆλα ἐρυθρά ἐστιν;» «Ἀλ. Ἀφρδ.» «Τήνω τὰ σὰ ὄακρυα μᾶλα (ᾖ) ῥέοντα,» Θκρ., βρέχουν τὰ μάγουλά σου. 3) Π. (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) πρόβατον (ἐνίοτε) ῾Ίδε (ἐν γέν.) θρέμμα, βόσκημα. «Μῆλα νομεύων,» Ὅμ.

;**Μηλόνθη** (ἡ), = Μηλολόνθη.

Μηλονεμεύς, έως καὶ

Μηλονόμης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Μηλονόμος, ποιμήν.

†**Μηλονομιατον** (τὸ), = Ἐννόμιον.

Μηλονόμος (ὁ, ἡ), [μῆλον, νέμω]. ὁ βόσκων πρόβατα. ‖. (οὐσ.) ποιμήν.

Μηλόνομος (ὁ, ἡ), = Μηλόβοτος.

Μηλοπάρτιος καὶ

Μηλοπάρτος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. τὰ μάγουλα (αἱ παρειαὶ) εἶναι στρογγυλὰ ᾗ κόκκινα ὡσὰν τὸ μῆλον.

Μηλοπέπων, ωνος (ὁ), εἶδ. πεπονίου.

Μηλοπλακούντιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Μηλοπλακοῦς, οῦντος (ὁ), εἶδ. πλακοῦντος (ζυμαρικοῦ) μὲ μῆλα.

Μηλοπράτης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν μῆλα.

Μηλοσκόπος (ὁ, ἡ), Π. [μῆλον, σκοπέω] (τόπος) ἀπὸ τοῦ ὁπ. ἠμπορεῖ τις νὰ βλέπῃ βόσκοντα τὰ πρόβατά του.

Μηλοσόος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων (φυλάττων τὰ πρόβ., προστάτης τῶν προβ.

Μηλόσπορος (ὁ, ἡ), Π. σπαρμένος (φυτευμένος) μὲ μῆλα.

Μηλοσσόος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μηλοσόος.

Μηλοσφαγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. σφάζω εἰς θυσίαν πρόβατα (μῆλα).

Μηλοσφαγία (ἡ). ἁρμόζουσα [θυσίασμα] προβάτων.

Μηλοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων πρόβατα (μῆλα).

Μηλοῦχος (ὁ, ἡ), Π. [μῆλον, ἔχω]. ὁ κρατῶν τοὺς μαστοὺς δεσμούς, ζηθάδεσμος.

Μηλοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων καὶ

Μηλοφόνος (ὁ, ἡ), ὁ φονεύων πρόβατα (μῆλα).

Μηλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (κουβαλῶ) μῆλα.

Μηλοφορία (ἡ). τὸ φέρειν (καρποφορεῖν) μῆλα ἢ κρατεῖν μῆλον. [ἐκ τοῦ

Μηλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν ἢ κρατῶν) μῆλ. ‖. (οὐσ.) Μηλοφόροι, «οἱ σωματοφύλακες τοῦ βασιλέως τῶν Περσ. ὅτι εἶχον εἰς τὰς λόγχας των χρυσᾶ σφαιρώματα εἰς σχῆμα μήλων.

Μηλοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. φύλαξ μήλων ἢ προβάτων.

Μηλόω-ῶ, Μ. ώσω. ῾Ερευνῶ χειρουργικῶς ἢ ἀνακινῶ διὰ τῆς μήλης. «Τὴν φάρυγγα—,» «Σδ., ἐμβάλλω τὸν δάκτυλον εἰς τὴν φάρ., ἵνα κινήσω ἔμετον.» «Ἀρκεῖ δὲ καὶ ἕνα καθίναι δάκτυλον εἰ ἰατρός τε ἔμπειρος εἴης.. καὶ παιδίον μήλοιο,» ῾Ρούφ.

Μηλώδης, ες (ὁ, ἡ), = Μηλοειδής.

Μήλωθρον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἀμκελος λευκή, (τῆς ὁποίας ὁ βυτυρεώδης ᾗ πυρρὸς καρπὸς ἐχρησίμευε πρὸς βυρσοδεψίαν).

Μήλων, ωνος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ ῾Ηρακλῆς (διότι τῷ ἐπρόσφεραν μῆλα).

†**Μηλών**, ῶνος (ὁ). τόπος καταφυτος μὲ μηλέας ἢ ὀπωροφόρα δένδρα.

Μήλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μηλόω, ἡ διὰ τῆς μήλης χειρουργικὴ ἐργασία.

Μηλωτή (ἡ). δέρμα προβάτου (μήλου), προβιά, (ἐν γέν.) γοῦνα.

†**Μηλωτής**, οῦ (ὁ), = Μηλονόμος, ποιμήν.

;**Μηλωτις** ἡ (ὀρθότ.)

Μηλωτρίς [μηλόω], ίδος (ἡ), = Μήλη. 2) (ἐνίοτε) = Ὠτογλυφίς, (Τουρκ.) χιλάλι.

Μήλωψ, ωπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὄψιν (χρῶμα) μήλου, κιτρινωπός.

Μὴν [μέν], μόρ. Βεβαιωτ. (κυρ. ἐπὶ ὅρκων). «Ἦ μὴν καὶ πόνος ἐξίν ἀνιηθέντα νέεσθαι,» Ἰλ. Β., τῷ ἀληθείᾳ. «Ὑπεδέξατο ἦ μὴν μὴ ἀπορεῖν τροφῆς,» Ξεν. «Καὶ

κατὰ παίδων ὤμυνες ἢ μὴν ἀπολωλέναι Φίλιππον, Δη. « Ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μήν, « Θύρ 2) Ἐνστατ. ἡ Ἐναντίωματ. « Καὶ μήν, « Ἀλλὰ μήν, « Δξ., καὶ ὅμως. ᾗ μ' ἄλλα ταῦτα. « Τί μήν; « Πλάτ. διατί ὄχι; « Σώφρων μὴν ἆρ' ἐστὶ τοιοῦτος. « αὐτ., ἀλλ' ἐν τοσούτῳ. « Πῶς μήν.. ταναντία ἐδιδάσκετε; « Ξεν. (ᾗ παραλλ.) « Τοιόν δέ τι δεῖ γε ζητεῖν, οὗ πάνυ ξύνηθες οὐδὲ φαδὸν ἰδεῖν· ὅμως μὴν πειρώμεθα λαβεῖν αὐτό, « Πλάτ. (ᾗ μετὰ τοῦ Γαί) « Τούς γε μὴν ὀργεῖς δεῖ μὴ μεγάλους τὸν ῥῖπον ἔχειν. « Ξεν. « Εἰ δ' ἄγε μήν, πείρησαι, « Ἰλ. Δ. 3) Πρόσθετ. « Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον χαλεπ' ἄλγε' ἔχοντα, « Ὀδ. Δ. « Καὶ ταῦτα δὲ πεγχάνει διωρισμένα καὶ μήν γε καὶ τἄλλα πάντα, « Δ. Χρ.

Μήν, μηνός (ὁ), (κυρ.)=Μήνη, ἡ σελήνη· (ὁθ. συνήθ.) ὁ μῆνας. « Τελευτῶντος τοῦ μηνός, « Θκ., εἰς τὴν χάσιν τοῦ φεγγαρίου, (ἐπιμ.) καὶ τὰ τέλη τοῦ μηνός. 2) (πλθ.) τὰ καταμήνια τῶν γυναικῶν.

Μηναγυρτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητεύω (κυρ. ὡς

Μηναγύρτης, ου (ὁ),=Μητραγύρτης, ἱερεὺς τῆς Κυβέλης περιερχόμενος κατὰ μῆνα ἢ συνάζων (ἀγείρων) ἐλεημοσύνην, **prêtre mendiant**.

Μηναῖος, α, ον, = Μηνιαῖος.

Μήνανθος (ἡ), = Μινυανθές.

Μηνάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ

Μήνη (ἡ), Π. ἡ σελήνη, (κυρ.) τὸ ἰμισοφέγγαρον.

Μηνιαῖος, α, ον. Ὁ διαρκῶν ἕνα (ἢ ἐπαναλαμβανόμενος κάθε) μῆνα, ἑνὸς μηνός, μηνιάτικος. « Πᾶν ἀρσενικὸν ἀπὸ μηνιαίου καὶ ἐπάνω, « Γρφ.

†**Μήνισμα** (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μήνυμα.

Μηνιάω-ῶ, Μ. άσω, = Μηνίω.

Μηνίγγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μήνιγξ.

Μηνιγγοφύλαξ, ακος (ὁ), χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον διὰ προφύλαξιν τῆς μήνιγγος εἰς τὰς χειρουργικὰς διατομὰς τοῦ κρανίου.

Μήνιγξ ἡ Μῆνιγξ [μανὸς ἡ ὀμὴν], ιγγος (ἡ). (ἐν γεν.) λεπτὴ μεμβράνα, (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ περιτυλίξασα τὸν ἐγκέφαλον. 2) τὸ σχηματιζόμενον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ οἴνου πρὶν ἀναβράσῃ ἐντὸς τῶν βαρελίων, (ἄλλ.) Ἐπίπαλους.

Μηνίζω, Μ. ίσω, = Μηνίω.

Μηνιθμὸς (ὁ), Π. [μηνίω]. ὀργή, (κοιν.) μάνασμα, χάλασμα.

Μήνιμα (τὸ). αἴτιον ἢ ἀποτέλεσμα ὀργῆς καὶ ἐκδικήσεως, ἄγος, μίασμα.

Μήνιον (τὸ.) ναὸς τῆς σελήνης (μήνης).

Μῆνις, ιος ἢ ιδος (ἡ), Π. [μένος ἢ μαίνομαι]. ὀργὴ ἐπίμονος, κατάρα. « Μῆνις θεῶν, « (Μένανδρ. παρὰ Στοβ.,=θεομηνία. « Φοβούμενος μῆνιν τῶν τετελευτηκότων, « Πλάτ. « Τῶν Λακεδαιμονίοις μῆνις κατέσκηψε Ταλθυβίου, « Ἡρ.

Μήνις, ιδος (ἡ) καὶ

Μηνίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Μήνη, φεγγαρόπα, (κυρ.) μισοφέγγαρον· (μτγν.) πᾶν ὁτιδήποτε κατασκεύασμα (ἰδιαιτ. δὲ τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ἐνδριάντων χάλκινον σκιάδιον) εἰς σχῆμα μικροῦ ἡμικυκλίου « Τοὺς μηνίσκους τοὺς ἐν ταῖς τραχήλοις, « Γρφ. « Μηνίσκοι δὲ τὰ τοῦ κύκλου τμήματα, « Σξ., (παρβλ. Μανάκης).

†**Μήνισμα** (τὸ), ὑλγ. ἀντὶ Μήνημα.

Μηνίτης, ου (ὁ). ὀργίλος, θυμώδης, [ἐκ τοῦ

Μηνίω [μῆνις], Μ. ίσω. Ὀργίζομαι, θυμώνω, (καιν.) μανίζω (μὲ ὀστ.) κατά τινος.

Μηνοειδής, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. « Ὁ ἔχων σχῆμα μήνης (νέας σελήνης). « Ὁ ἥλιος ἐξέλιπε, καὶ πάλιν ἀνεπλήρωθη γενόμενος μηνοειδής, « Θκ. « Τοῦ Πειραιῶς τὸ μηνοειδές. « Νικ.

Μηνολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (εἰς ἐπιστολὴν κτλ.) τὸν μῆνα, (Γαλλ.) **dater**.

Μηνολόγημα (τὸ). ἡ σημείωσις τοῦ μηνὸς εἰς ἔγγραφον, (Γαλλ.) **date**.

Μῆνος, εος-ους (τὸ), Π. (σπυντ.) ἀντὶ Μήνεμα.

Μηνοτύραννος (ὁ). ὁ πρωτεβρεύων τῶν μηνῶν.

Μηνυανθής, ές (τὸ), ἴδε Μινυανθής.

Μήνυμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς μηνύσεως, σημεῖον, εἴδησις.

Μήνυσις, εως (ἡ). τὸ μηνύειν, μήνυμα.

Μηνυτήρ, Π. ἀντὶ

Μηνυτής, οῦ (ὁ). ὁ μηνύων (δίδων ἢ φέρων εἴδησιν)· καταδότης.

Μηνυτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μηνύειν, δηλωτικός.

Μηνύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μηνυτής.

Μήνυτρον (τὸ), τὸ διδόμενον πρὸς ἀμοιβὴν εἰς τὸν μηνύοντά (καταμηνύοντά) τι.

Μηνύτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Μηνυτής.

Μηνύω, Μ. ύσω. Δίδω εἴδησιν, γνωστοποιῶ, ἀναγγέλλω, (κοιν.) μηνῶ· (ἐνίοτε) δηλῶ, σημαίνω, (ἐν γέν.) φανερόνω. « Ὁ τῆς κορώνης κρωγμὸς χειμῶνα μηνύει. « Σχλ. Θκ. (καὶ πθ.) « Πρὶν αἰσθέσθαι αὐτοὺς ὅτι μεμήνυνται, « Ξεν.

Μῆον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Μέτον.

Μήπερ, Μήποθεν, Μήποτε, Μήπα, Μήπω, Μήπως, ἐπίρ. = Μή περ, Μή ποτε κτλ.

Μηρά (τὰ), Π. (κατ' ἑτεροιγεν.) ἀντὶ Μηραί ἢ (ὀφθότ.) Μηρία.

Μηριαῖος, α, ον. Ὁ τοῦ μηροῦ. [. (οὐσ. θηλ.) ἀντὶ Μηρός.

Μήριγξ [μηρύω], ιγγος (ἡ). τρίχα σκληρή, γουρουνότριχα.

Μηρίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ τινα εἰς τοὺς μηρούς.

Μηρίνθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ -

Μήρινθος (ἡ), (ἡ αἰτ. Π. κατὰ μετατπλ. Μήρινθα), [μηρύω]. κλωσὴ σχοινὶ λεπτόν, σπάγγος, ὁρμιά. « Αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν, « Ἀρχφ. « Ἡ θαλασσία νάρκη διὰ τῆς μηρίνθου τὸ σῶμα ναρκοῖ, « Ἀλ. Ἀφροδ.

Μηρινθώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (λεπτότητα) μηρίνθου.

Μηρίον (τὸ), ὑποκορ. (ἐνίοτε κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Μηρός, μερὶ (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ὁλοκαυτούμενα κόκκαλα (μὲ μέρος τοῦ κρέατος;) τῶν μηρῶν τοῦ ἱερείου.

Μηρακαυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Καίω εἰς θυσίαν τοὺς μηροὺς τοῦ ἱερείου.

Μηρόκλαστος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου ἐκλάσθη (ἐτσακκίσθη) ὁ μηρός.

Μηροῤῥαφής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαμβὶς ἐντὸς τῶν μηρῶν. (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου).

Μηρός (ὁ), [μέρος]. τὸ μερί, (Τουρν.) τὸ μπούτι.

Μηροταμέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Χωρίζω ἀπὸ τὸ ὅλον σῶμα) τοὺς μηροὺς.

Μηρατραφής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ τραφεὶς (αὐξήσας) ἐντὸς τοῦ μηροῦ, (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου).

Μηροτυπής, ές (ὁ, ἡ) Π. ὁ τύπτων (κτυπῶν) τοὺς μηρούς.

Μήρυγμα (τὸ), = Μήρυμα.

Μηρυκάζω, Μ. άσω καὶ

Μηρυκάομαι-ῶμαι [ἐρεύγομαι ἢ μηρύομαι.], Μ. ήσομαι. Ἀναμασσῶ (καθὼς τὰ χορτοφάγα ζῶα) τὴν τροφήν, (κοιν.) μαρκηρῶμαι, (Γαλλ.) **ruminer**.

Μηρυκίζω, Μ. ίσω, = Μηρυκάζω.

Μηρυκισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ πραγ

Μήρυμα (τὸ), [μηρύω]. νῆμα, κλῶσμα· κλωστὴ· κουβάρι νήματος. (μτγν.) ὁ ὁλκὸς τοῦ ὄφεως κτλ.

Μηρυμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μήρυμα, κουβαράκι.

Μῆρυξ, υκος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (μηρυκωμένου καθὼς ὁ) σκάρος.

Μήρυσμα (τὸ), = Μήρυμα, [ἐκ τοῦ

Μηρύω [ἐρύω], Μ. ύσω. (εὔχρηστότ. τὸ μσ.) (ἐν γέν.) Τραβῶ, ἀνέλκω. « Μ. ἀπὸ βυθῶν, « Ὀπτ. « Μ. νεὼς ἰστία, « Ὀδ. Μ., (κοιν.) σιγγάρω. 2) (συνκδχ.) ἐκτείνω. « Κασσὸς μηρύεται περὶ χειλη, « Θκρ. 3) (ἰδιαιτ.) ξετυλίζω. ξεκουβαριάζω. (συνκδχ.) ἐμπλέκω μεταξὺ τοῦ ζήμονος, ἐνυφαίνω. « Κρόκα ἐν στήμονι μηρύσασθαι, « Ἡσ.

Μῆστα, Π. (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ Ἐμέμηστο, ὑπερφ. τοῦ Μήδομαι.

Μήστωρ, ορος (ὁ), Π. [μήδομαι]. (μὲ γεν.) ὁ σχεδιάζων καὶ κατορθώνων τι· (ἐν γέν.) ἐφευρετικός· φρόνιμος· ἔμπειρος.

Μήτε, σύνδ. (συνήθ.). « Μήτε..., μήτε, « (ἡ). Μηδὲ..., μήτε, « (ᾗ σπανιότ.) « Μή..., μήτε, « Σοφ. (Ἀντ. 542).

Μήτειρα (ἡ), Π. ἀντὶ

Μήτηρ (ἡ γεν. Μητέρος-τρὸς, ἡ δοτ. Μητέρι-τρὶ, ἡ αἰτ. Μητέρα, ἡ κλ. Μῆτερ, πλθ. Μητέρες, μητέρων, μητράσι, μητέρας). ἡ μάννα, ἡ μητέρα, (Π.) ἡ μητρόπολις. « Μήτηρ θεῶν, καὶ « Μεγάλη μήτηρ, « Μυθολογ., ἡ Ῥέα. « Τῇ μητρὶ καὶ τῇ Κούρῃ, « Ἡρ., τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Περσεφόνῃ.

Μήτις ἐπίρ. Ἐρωτ. μήπως; (κυρ. οὐδ. τοῦ Μήτις, μήπως κάνεις;).

Μήτι, Π. ἀντὶ Μήτιν, δοτ. τοῦ Μῆτις.

Μητιάω-ῶ, Μ. άσω(;), Π. = Μήδομαι, βουλεύομαι, σκέπτομαι· σχεδιάζω· συμβουλεύω. « Ἕκτορι μὲν ἐκήδησαν, κακὰ μητιόωντι· Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔ τις, ὃς ἐσθλὰ φράζετο βουλήν, « Ἰλ. Σ.

Μητίετα, αο (ὁ), Π. Αἰολ. ἀντὶ

Μητιέτης, ου (ὁ), Π. βουλευτικός· φρόνιμος.

†**Μήτιμα** (τὸ), Π. [μητίομαι]. ἔργον βουλῆς (φρονήσεως).

Μητιόεις, εσσα, εν, Π. πλήρης συνέσεως· (πθ.) ὁ ἀπαιτῶν καλὸν σκέψιν, δεινός. « Φάρμακα—, « Ὀδ. Ε.

Μητιόω, Π. = Μητιάω.

Μῆτις, ιος καὶ Αττ. ιδος (ἡ), Π. [συγγ. τοῦ Μήδος], σκέψις, στοχασμὸς· φρόνησις.

βολή, συμβολή, ἐπίνοια. «Μῆτιν ὑραίνων,» Ὅμ.

Ἰητεῖω ᾰ (μσ.) Μητίομαι, Μ. ἰσω, -ωμαι (ᾰόρ. Μητισάμην καὶ Μητισάμτν), Π. = Μητιάω, βουλεύομαι. (ἐνίοτε) κατορθόνω. «Οὐ γάρ πω ἰδόμην οὐδ' ἔκλυον οὐδὲ πύθοντο, ἄνδρ' ἕνα τοσσάδε μέρμερ' ἐν ἤματι μητίσασθαι, ὅσσ' Ἕκτωρ ἔρρεξεν υἷας Ἀχαιῶν,» Ἰλ. Σ.

Μήτοι, σύνδ. Π. (πρὸς ὑποτ.) μήπως καὶ, (συγχ. τῷ Μήτι).

Μήτοιγε, ἐπίῤῥ. Ἀποτρεπτ. Ὄχι βέβαια· Μὴ γένοιτο.

Μῆτος, εος-ους (τό), Π. ἀντὶ Μῆδος, Μήτισμα.

Μήτρα (ἡ), [μήτηρ]. τὸ μέρος τῶν γυναικ. σώματος ἐν ᾧ συλλαμβάνεται καὶ χυοφορεῖται τὸ ἔμβρυον. 2) τὸ μέσα (ἡ καρδία) τοῦ ξύλου. 3) ἡ θηλυκὴ σφῆκα.

Μητραγυρτέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιέρχομαι ᾰ ζητεύω ὡς=

Μητραγύρτης, ου (ὁ). Ἱερεὺς τῆς Κυβέλης (τῆς μητρὸς τῶν θεῶν), (ἄλλ.) Μηναγύρτης.

Μητραδελφεός, Π. ἀντὶ Μητράδελφος

Μητραδέλφη (ἡ), θηλ. τοῦ

Μητράδελφος (ὁ, καὶ ἡ). ὁ ἀδελφὸς (ἡ ἡ ἀδελφὴ) τῆς μητρὸς, ὁ ἐκ μητρὸς θεῖος.

‖Μητράζω, Μ. άσω, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μητρώζω.

Μητραλοίας καὶ Ἀττ. Μητραλῴας, ου ᾰ Ἰων. Μητραλῴης, εω (ὁ), [μήτηρ, ἀλοάω]. ὁ δέρνων (ξυλοκοπῶν) τὴν μητέρα του, μητροκτόνος.

Μητράνανδρος (ἡ). ἡ γενομένη μήτηρ ἄνευ ἀνδρὸς, μήτηρ ἄνανδρος (Ἐκκλησ. ἐπίθ. τῆς Θεοτόκου).

Μητρανοίκτης, ου (ὁ), ἐργαλ. χειρουργ. πρὸς διάνοιξιν τῆς μήτρας.

†Μητράριον (τὸ), (Γλσ.) ὑποκορ. τοῦ Μήτηρ.

Μητρεγχύτης, ου (ὁ), χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον (κλυστῆρι) διὰ τὴν μήτραν.

Μήτρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μήτρα.

†Μητριάζω, Μ. άσω, = Μητραγυρτέω.

Μητριάς, άδος (ἡ), Π. μητρική.

Μητρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μήτηρ. 2) οὐδ. τοῦ=

Μητρίδιος, α, ον, Κωμ. ὁ ἔχων μήτραν. «Ἀκαλήφη—, «Ἀρχφ., ἡ απορασμένη, (ἐπιμ.) καυστικωτάτη.

Μητρίζω, Μ. ἰσω. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μητριάζω.

Μητρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μητέρα· ὁ πρὸς μητρός.

Μητρικῶς, ἐπίῤῥ. Ὡς μήτηρ, μὲ τρόπον μητρός.

Μήτριος, α ἤος, ον, = Μητρικός, ὁ τῆς μητρός.

Μητρίς, ίδος (ἡ), = Πατρίς.

Μητρογαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Νυμφεύομαι τὴν μητέρα μου.

Μητρογαμία (ἡ). ἡ μεταξὺ μητρὸς καὶ υἱοῦ ἀθεμιτογαμία.

Μητροδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ διδαχθεὶς ὑπὸ (χρηματίσας μαθητὴς) τῆς μητρὸς του.

Μητρόδοκος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁπ. ἐδέχθη ἡ μήτηρ τινός.

Μητρόθεν, ἐπίῤῥ. Πρὸς μητρὸς, παρὰ τῆς μητρός. «Ἐκάνδικά μοι δὸς μητρόθεν δεδεγμένος,» Ἀρχφ.

Μητρόθεος (ἡ), (Ἐκκλησ.) = Θεομήτωρ.

Μητροκασιγνήτη (ἡ) καὶ

Μητροκασίγνητος (ὁ), Π. ἀντὶ Μητράδελφος.

†Μητροκομέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.). Περιποιοῦμαι (Γηροκομῶ) τὴν μητέρα μου.

Μητροκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι μητροκτόνος.

Μητροκτονία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ μητροκτόνου.

Μητροκτόνος (ὁ, ἡ). (παρᾳξ.) ὁ φονεύσας τὴν μητέρα του. (προπαροξ.) ὁ φονευθεὶς ὑπὸ τῆς μητρός του.

Μητροκωμήτης, ου (ὁ). κάτοικος μητροκωμίας.

Μητροκωμία (ἡ). ἡ πρωτεύουσα (μητρόπολις) τῶν ἄλλων κωμῶν.

†Μητρόλεθρος (ὁ, ἡ), (νλγ.) καὶ

Μητραλέτης, ου (ὁ), Π. ὁ ὀλετὴρ τῆς μητρός του, μητραλοίας, μητροκτόνος.

Μητρόληπτος (ὁ, ἡ). ἐμπνευσμένος ὑπὸ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, θεόληπτος κατ' ἔμπνευσιν τῆς Ῥέας.

Μητρομανία (ἡ). μανία τῆς μήτρας, εἶδ. ὑστερικοῦ (νοσήματος).

Μητρομήτωρ, ορος (ἡ). ἡ μήτηρ τῆς μητρὸς, ἡ πρὸς μητρὸς μάμμη.

Μητρομιξία (ἡ). ἡ μετὰ τῆς μητρὸς αἰμομιξία.

Μητράμειος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤῥ. -μοίως. Ὁμοιος μὲ τὴν μητέρα του.

Μητρόξενος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ ξένης μητρὸς, νόθος.

Μητροπάρθενος (ἡ), (Ἐκκλησ.). μήτηρ ᾰ παρθένος ἐν ταυτῷ, (ἡ Θεοτόκος).

Μητροπατρῴως, α, ον. Μητρῴως καὶ πατρῴως.

Μητροπάτωρ, ορος (ὁ). ὁ πατὴρ τῆς μητρὸς, ὁ πρὸς μητρὸς πάππος. 2) (Βυζ.) πατὴρ καὶ μήτηρ ὁ αὐτός.

Μητροπολις, εως (ἡ). πόλις ἀπὸ τῆς ὁπ. ἀφῳκίσθησαν (ἐγεννήθησαν ὡς ἀπὸ μητρὸς θυγατέρες) ἄλλαι πόλεις. (ἐν γέν. καὶ μτγν.) πόλις πρωτεύουσα ἄλλων (διὰ πολυανθρωπίαν ἢ ἐπισημότητα), (Γαλλ.) capitale. 2) (κατ' ἄλλ. ἐκδ.) ἡ πόλις τῆς μητρός τινος. ἡ πρὸς μητρὸς πατρίς. «Θῆβαι Διονύσου μητρόπολις,» Εὐρ.

Μητροπολίτης, ου (ὁ). πολίτης (κάτοικος) τῆς μητροπόλεως. 2) (Βυζ.) ἐπίσκοπος μητροπόλεως.

Μητροπολιτικός, ἡ, όν. Μητροπολίτου ἢ Μητροπόλεως ἴδιος.

Μητροπόλος (ὁ, ἡ), (ἐπιθ.) ἡ παραστέκουσα τὰς μητέρας (τὰς τικτούσας), (ἐπίθ. τῆς Εἰλειθυίας). 2) (οὐσ.) Ἱερεὺς ἢ ἱέρεια τῆς μητρὸς τῶν θεῶν (τῆς Κυβέλης).

Μητροπρεπής, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.)-πρεπῶς. Ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς μητέρα.

Μητροῤῥαίστης, ου (ὁ), Π. [μήτηρ, ῥαίω], = Μητραλόας, Μητρακτόνος.

Μητρόῤῥιπτος (ὁ, ἡ), Π. ἀποῤῥιγμένος ἀπὸ τὴν μητέρα του.

Μητρότης (ἡ). τὸ εἶναι (ἡ ἰδιότης) τῆς μητρός.

†Μητροτροφῆς, έος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μητροβρεφὴς ἢ Μητροτραφής.

†Μητρατύπτης, ου (ὁ), γραμ. ἐξήγ. τοῦ Μητραλοίας.

Μητροφθόρος (ὁ, ἡ), = Μητροκτόνος.

Μητράφονος (ὁ, ἡ), = Μητράκτονος.

Μητροφόντης, ου (ὁ). = Μητροφόνος.

Μητρυιά (ἡ). ἡ δευτέρα γυνὴ τοῦ πατρὸς τινος (σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ τέκνα τῆς πρώτης).

Μητρυιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ἡ Φέρομαι ὡς μητρυιά.

†Μητρυιὸς (ὁ), καταχρ. ἀντὶ Πατρικός.

Μητρυιώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων μητρυιά. «Τὰ τῆς πενθερᾶς μητρυιώδες,» Πλ.

Μητρῳάζω, Μ. άσω. Ἑορτάζω (Ἐκτελῶ) εἰς τιμὴν τῆς Κυβέλης τὰ μητρῷα.

Μητρῳακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ μητρῷα (τὰ ὄργια τῆς Κυβέλης).

Μητρῴας, ου (ὁ), = Μήτρως.

Μητρῳασμός (ὁ), τὸ εἰσ. τοῦ Μητρῳάζω.

Μητρώζω, Μ. . . ; = Μητρωαζω.

Μητρῴϊος, α, ον, Π. ἀντὶ Μητρῷος.

Μητρωνυμικός, ἡ, όν (καὶ ἐπιῤῥ.)-ικῶς. Ὁ παρωνυμεύμενος μητρόθεν, (π. χ. Ληταΐδης ὁ Ἀπόλλων).

Μητρῷος, α, ον, = Μητρικός. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μητέρα τῶν θεῶν (τὴν Κυβέλην), (ὄθ. ‖, οὐσ.) Μητρῷον (τὸ). ὁ ναὸς, καὶ Μητρῷα (τά), (ἐνν. ἱερά) ἡ ἑορτὴ (τὰ ὄργια, τὰ μυστήρια) της.

Μήτρως, ωος (ὁ). θεῖος ἢ πάππος ἢ (ἐν γέν.) συγγενὴς πρὸς μητρός. «Μάτρωες ἄνδρες,» Πίνδ. (Ὀλ. Σγ'. 77).

Μητρωασμός (ὁ). = Μητρωασμός.

Μηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρπ.) Ἐπινοῶ τι εὐμηχάνως, μηχανεύομαι, (ἐπὶ κακοῦ) τεχνάζομαι, μεθοδεύομαι, ἐφευρίσκω, (Γαλλ. machiner. (σπν.) ἐνεργῶ τι διὰ μηχανῆς, κτίζω· (ἐν γέν.) κατορθόνω. «Τείχεα μηχανάασθαι,» Ἰλ. Θ. «Σκιὰς ἀνθρώποι μηχανώμενοι αὐτοῖς παρεστᾶσι,» Ξεν. «Ἐργάζεσθαι καὶ μηχανᾶσθαι προσόδους,» αὐτ. «Ἀναγκάζονται δι' ἔνδειαν κακόν τι μηχανώμενοι ζῆν,» αὐτ. (ᾰ πθ.) «Τὰς πρὸς ἡδονὴν μεμηχανημένας τέχνας,» Ἰσοκρ. «Ἐῶ δὲ καὶ τὸ τῶν ὀνύχων μεμηχανῆσθαι,» Ἀρχτ.

Μηχανάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (σπν.) ἀντὶ Μηχανάομαι.

Μηχανεύομαι, Μ. εύσομαι. Κατορθόνω τι διὰ μηχανῆς· (τρπ.) τεχνεύομαι, μηχανῶμαι.

Μηχάνευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Μηχανὴ (ἡ), [μῆχος]. ἐργαλεῖον, ὄργανον (ὁ χθυοβόλῳ μηχανῷ, «Αἰσχλ., τῷ δικτύῳ). (ἰδιαιτ.) πολύπλοκον τεχνικὸν κατασκεύασμα (κυρ. ἐναντίον πολιορκουμένων) (« Ἅμα δὲ τῇ χώσει καὶ μηχανὰς προσῆγον τῷ πόλει,» Θκ. «Ὥσπερ ἐν τραγῳδίᾳ μηχανὴν ἆρας,» Πλ. [ᾰδ.] «Θεὸς ἀπὸ μηχανῆς,» Παροιμ.)· (τρπ.) μέσον, τρόπος, ἐπίνοια (ὁ Ἀπὸ τῆς ποιήσιος τοῦ βίου τὴν μηχανὴν ἔχων,» Ἰσοκρ. «Καὶ νῦν [ὁ Καινὴν] ἐκπόριζε μηχανὴν ὅπως τάχιστα,» Ἀρχφ. «Πάσῃ μηχανῇ,» Πλάτ., μὲ κάθε τρόπον. «Οὐδεμία μηχανὴ ἂν εἴη,» αὐτ., εἶναι τῶν ἀδυνάτων). τέχνασμα, δόλος, πανουργία. «Εἶτ' ἐξόνοιγε μηχανὰς καὶ Σισύφου,» Ἀρχφ. «Ἀπὸ τινος πλάκων μηχανάς,» Ὑπάτ.

Μηχάνημα (τό). πᾶν ὅ,τι μηχανᾶταί τις, μηχανή, τέχνασμα, κατασκεύασμα. «Καὶ ἐν τοῖς πολεμικοῖς μᾶλλον τὰ καινὰ μηχανήματα εὐδοκιμεῖ,» Ξεν. «Ὦ μηχάνημα, Σφιγγὸς ἀπολώτερον,» Ἀνών. κρὰ Πλ.

Μηχάνησις, εως (ἡ). τὸ μηχανᾶσθαι, μηχανή, ἐπίνοια.

Μηχανητέον, θετ. τοῦ Μηχανάομαι.

Μηχανητής, οῦ (ὁ). ὁ μεταχειριζόμενος μηχανάς (μηχανικὰ κατασκευάσματα ἢ τέχνας πανουργίας), μηχανικός.

Μηχανητικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐπινοῇ μηχανάς (τρόπους), ἐφευρετικός, (μέ γεν.)

Μηχανιτὸς, ἡ, όν. Ὁ διὰ μηχανῆς κατορθωτὸς (κατασκευαστός), τεχνητός.

Μηχανοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (σηκόνων, μεταφέρων) μηχανὰς ἢ χρησίμων πρὸς τοῦτο.

Μηχανίη (ἡ), Π. ἀντὶ Μηχανή.

Μηχάνιος, ἡ, όν, (καὶ ἐπιρ.) -ικῶς. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐφευρίσκῃ (νὰ κατασκευάζῃ) μηχανάς. «Δαιδάλου τοῦ μηχανικοῦ,» Σχλ. Ὁμ. «Ὅσα τῶν προβλημάτων μηχανικὰ προσαγορεύομεν,» Ἄρχ. «Καὶ γὰρ . . ἢ μηχανικὸν τὸν στρατηγὸν εἶναι χρὴ,» Ξεν. (καὶ πρὸς γεν.) «Μηχανικωτέρους τῶν ἐπιτηδείων βουλόμενος τοὺς παῖδας ποιεῖν,» αὐτ. (ὀθ. «Μηχανική,» Ἄρχ., ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν μηχανάς.

Μηχανιώτης, ου (ὁ), Π. πανοῦργος, πολυμήχανος.

Μηχανοδίφης [μηχ. διφάω], ου (ὁ), Κωμ. ὁ σκαλίζων μηχανὰς (τρόπους).

Μηχανόεις, εσσα, εν, Π. ἐφευρετικός, εὐμήχανος.

Μηχανοίατο, Ἰων. ἀντὶ Μηχανῷντο, γ΄ πλθ. προσ. τῆς εὐκτ. τῷ Μηχανάομαι.

Μηχανοπλοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέκω μηχανάς (δόλους), μηχανορράφω.

Μηχανοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω μηχανὰς (ὡς μηχανοπυὸς), (ἐν γέν.) = Μηχανάομαι.

Μηχάνωμα (τὸ). κατασκεύασμα μηχανικὸν, μηχανή.

Μηχανοποιητικὴ (ἡ), ἡ τέχνη τοῦ μηχανοποιῶ, ἡ μηχανική.

Μηχανοποιία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ μηχανοποιῶ, κατασκευὴ μηχανῶν.

Μηχανοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων μηχανάς, (Γαλλ.) **machiniste.**

Μηχανορράφέω-ῶ [μηχ. ῥάπτω], Μ. ήσω. Ἐφευρίσκω καὶ μεταχειρίζομαι δόλους (μηχανάς, πανουργίας).

Μηχανορράφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σκευωρία, ῥαδιουργία, [ἐκ τοῦ

Μηχανορράφος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων (ὑφαίνων) δόλους (μηχανάς, πανουργίας).

Μηχανοτεκτονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μηχανοποιέω.

Μηχανουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μηχανοποιέω.

Μηχανουργία (ἡ), = Μηχανοποιία. 2) = Μηχανορράφια.

Μηχανουργὸς (ὁ, ἡ), = Μηχανοποιός.

Μηχανοφόρος (ὁ, ἡ), = Μηχανηφόρος.

Μηχάνωμα (τὸ), τὸ Μηχάνημα.

Μῆχαρ (χ- γεν.) καὶ

Μῆχος, ους-ε-: (τὸ), Π. [† Μάω ἡ μηχ-. Ἑβρ. ἡ μηχανὴ, ὅθεν παρὰ Σαγχωνιάθ. Ζεὺς μιχιος, ὁ Ἥφαιστος παρὰ Φοίνιξι], = Μηχανὴ, τρόπος, μέσον· βοήθημα, ὄφελος.

Μήων, ονος (ὁ, ἀ), Δ. ἀνεί Μείων.

Μία, μιᾶς (ἡ), θηλ. τοῦ Εἷς.

Μιαιγαμία (ἡ), Π. μίασμα γάμου, αἱμομιξία.

Μιαίνω [συγγ. τῷ Μιγνύω], Μ. ανῶ (πθ. πρκ. Μεμίασμαι, ἀόρ. Ἐμιάνθην). (Π. ἢ ἀρχ.) Ἀλείφω, βάφω· (συνεκδ. ἢ συνήθ.) μολύνω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.), λεραίνω· βεβηλόνω, (πθ. ἢ μσ.) = Ἀποσπερμαίνω, ἐνυπνιάζομαι.

Μιαιφονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. γίνομαι μιαιφόνος.

Μιαιφονία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ μιαιφόνου, μίασμα φόνου, φόνος ἀθῴου.

Μιαιφονικὸς, ἡ, όν. Μιαιφόνου ἴδιος.

Μιαιφόνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φόνως. Μεμιασμένος ἐξ αἰτίας φόνου, φονεὺς (κυρ. ἀθῴου), ἀνδροφόνος.

Μίασμα (τό), = Μίασμα.

Μίανθεν, Π. Αἰολ. ἢ Βοιωτ. ἀντὶ Ἐμιάνθησαν, γ΄ πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ἀ. τοῦ Μιαίνω.

Μίανσις, εως (ἡ). τὸ μιαίνειν ἢ μιαίνεσθαι, μολυσμὸς· βεβήλωσις.

Μιαντήριον (τὸ), = Μίασμα.

Μιαντὸς, ἡ, όν. Βαμμένος· μεμιασμένος· βεβηλωμένος.

Μιαρία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ μιαροῦ, ἀχρειότης, βδελυρία· βρῶμα, ἀκαθαρσία· (τρπ.) μίασμα (ἐγκλήματος).

Μιαρόγλωσσος (ὁ, ἡ). αἰσχρολόγος, ἀχρειόγλωσσος.

Μιαρόθρησκος (ὁ, ἡ). μιαρᾶς θρησκείας ἀπαιδὸς, δυσσεβής.

Μιαρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ μιαρὰ λόγια, αἰσχρολογῶ.

Μιαρὸς [μιαίνω], ὰ, όν. Μεμιασμένος, (Π.) βαμμένος· (συνήθ.) λερωμένος, ῥυπαρὸς, ἀκάθαρτος· (συνεκδ.) σιχαμερὸς (« Γυναῖκα, ὀρθῆναι μιαρὰν, » Ξ. Ἐφεσ.). (τρπ.) ἐναγὴς, ἀποτρόπαιος, (ἐπὶ πραγμ.) ἀπαίσιος, (ἐν γέν.) ἀχρεῖος. « Ἡμέραι —, » Ἀξ. αἱ ἀποφράδες.

Μιαρυσιτία [ἡ], = Μιαροφαγία.

Μιαρότης (ἡ), = Μιαρία.

Μιαροτρώκτης, ου (ὁ), = Μιαροφάγος.

Μιαρουργία (ἡ). ἔργον μιαρὸν, αἰσχρουργία

Μιαροφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω μιαρὰ (σιχαμερὰ ἢ ἀκάθαρτα) φαγητά.

Μιαροφαγία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., [ἐκ τοῦ

Μιαροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων μιαρὰ (αἰσχαμερὰ ἢ ἀκάθαρτα) φαγητά.

Μιαρῶς, ἐπρ. Βδελυρῶς· μὲ ἀχρειότητα.

Μίασμα (τὸ). κηλὶς, μόλυσμα· ἀποφορὰ νοσωδῶν· (τρπ.) Ἄγος, ἔγκλημα (χρῄζον καθάρσεως).

Μιασμὸς (ὁ), = Μίανσις, μολυσμός.

Μιάστωρ, ορος (ὁ), Π. ἐναγὴς, μιαρὸς· = Ἀλάστωρ, ἀλιτήριος.

Μίγα καὶ Μιγάδην, ἐπίρ. Π. = Μίγδα, Μίγδην.

Μιγάζομαι, Π. ἀντὶ Μίγνυμαι.

Μιγάς, άδος (ὁ, ἡ). μεμιγμένος, ἀνακατωμένος, ἀδιάλεκτος, σύμμικτος. (ἐκκλησ.) κοινοβιάτης.

Μίγδα καὶ Μίγδην, Π. ἀνάκατα· (μὲ δαε.) ὁμοῦ, ἐν τῷ μέσῳ.

Μιγείς, εἶσα, έν, πθ. ἀόρ. β΄, τῆς μτχ. ἢ

Μίγεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐμίγησαν, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β΄. τῆς ὑποτ. τοῦ Μίγνυμι.

Μιγῆ, ἐπίρ. Π. = Μίγδην.

Μιγήμεναι, Π. ἀ. ἀντὶ Μιγῆναι, πθ. ἀόρ β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Μίγνυμι.

Μιγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μικτός.

Μίγμα ἢ (ὀρθότ.) Μῖγμα (τὸ). πᾶν σῶμα τε (ἰδιαιτ. δὲ ἰατρικὸν) συνθεμένον ἐκ διάφορα εἴδη μεμιγμένα ὁμοῦ, (Τουρκ.) ματζούν·, (ὀθ.

Μιγματοπώλης, ου (ὁ), = Φαρμακοπώλης.

Μίγμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Μιξάμενος, μα ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Μίγνυμι.

Μιγμὸς (ὁ), = Μίξις ἢ Μῖγμα, [ἐκ τοῦ

Μίγνυμι. [τῶν Ὁμίχω], Μ. μίξω. Σμίγω, ἀνακατόνω· (ἐν γέν.) ἑνόνω, συνάπτω, (μα.) σμίγομαι, ἀνταμόνομαι, συναναστρέφομαι· φθάνω· πλησιάζω, ἰδίως συγγνωστ.) συνουσιάζομαι· (κατ' ἐχθρ. σημ.) συμπλέκομαι. « Μ. οἶνον ὕδατι, » Ἀξ. « Μίξαι χεῖράς τε μένος τε, » Ἰλ. Υ., (Γαλλ.) **en venir aux mains.** (καὶ δστ.) « Ἀμαζονίδεσσιν ἔμιξαν ὑσμίνην, » Ἀπλλ. « Μ. ἄνδρας κακότητι ἢ ἄλγεσιν, » Ὀδ. Υ. (καὶ ἀντρφ.) « Πότμον μίξαι τινί, » Πίνδ. (ἢ πθ. ἢ μσ.) « Κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη, » Ἰλ. Κ. « Κλισίῃσι μιγῆναι, » Ἰλ. Ω. « Μιχθεὶς ἀλλοίοισιν, » Ἰλ. . . « Μίξεσθαι ξείνῳ, » Ὀδ. Ω., νὰ ἀνταμωθῶμεν διὰ ἢ πρὸς ξεν. « Μίσγεσθαι νίκῃ (στεφάνοις), » Πίνδ., κερδίζειν. « Θάμβει μίσγεσθαι, » αὐτ., ἐκθαμβεῖσθαι. (ἢ ἐπίφ.) « Ἔσω μίσγεσθαι, » Ὀδ. Σ., εἰσέρχεσθαι, εἰσχωρεῖν. (ἢ ἐπὶ σαρκ. συνουσ.) « Τὴ δὲ Ποσειδάων ἐμίγη, καὶ ἐγείνατο παῖδα, » Ὀδ. Η. (ἢ ἐκ τῆς γυν.) « Ποσειδάωνι μιγεῖσα, » Ὀδ. Α. (καὶ ἄστ. ἑλλ.) « Εὐνῇ καὶ φιλότητι μιγῆναι, » Ὁμ., Ἡσ. (καὶ αἰτ. ἑλλ.) « Φιλότητα καὶ εὐνῇ, ἣν ἐμίγης, » Ἰλ. Ο. (καὶ ἐπὶ ζ.) « Βόες ταύροισι μιγεῖσαι, » Ὁμ. Ὕμν.

Μίδας, ου (ὁ). ὁ γνωστὸς βασιλεὺς τῆς Φρυγ. 2) βόλος τις πυδευτικὸς, (σαρδιν. Ὄνος). 3) εἶδ. ἐντόμου ἀσπριοφάγου.

Μιερὸς, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Μιαρός.

Μιερφόνος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μιαιφόνος.

Μικκίζομαι, Μ. ίσομαι. Εἶμαι μικρός, (ὅθεν) « Μικκιζόμενος, » Δοκων., τὸ τριετὲς νήπιον, [ἐκ τοῦ

Μικκὸς, ἁ, όν, Δ. ἀντὶ Μικρός.

Μικκύλος, η, ον, ὑποκορ. τοῦ Μικκός = Μικρός, μικρούτσικος.

Μικροδικητικός, ἡ, όν. Ὁ πράττων μικρὰς ἀδικίας.

Μικραίτιος (ὁ, ἡ). ὁ καραπονούμενος καὶ διὰ τὸ καρσμικρόν.

Μικράσπις, ίδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κρατῶν) μικρὰν ἀσπίδα.

Μικραύλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. (ἀγρὸς) τοῦ ὁποίου μικραὶ αἱ αὔλακες (μικρᾶς ἐκτάσεως).

Μικρέμπορος (ὁ, ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Μεγαλέμπορος.
Μικροβασιλεία (ἡ). μικρὸν βασίλειον.
Μικροβασίλειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς μικροβασιλέα.
Μικροβασιλεύς, έως (ὁ). μικρὸς (μικροῦ βασιλείου) βασιλεύς
Μικρόβιος (ὁ, ἡ), = Βραχύβιος, ὀλιγόζωος, (ἀντιθ. τῷ Μακρόβιος).
Μικρόβοτρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παράγων μικροὺς βότρυας.
Μικρόβωλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἐκ) μικρὰς βώλους, = Δυπρόγεως.
Μικρογένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὸν γένειον (πηγαῦνι ἢ πώγωνα).
Μικρόγενυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰς γένυς (σιαγόνας).
Μικρογλάφυρος (ὁ, ἡ). μικρὸς ἢ νόστιμος (γλαφυρὸς), μικροκάμωτος.
Μικρογνωμοσύνη (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -
Μικρογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Μεγαλογνώμων, μικρόψυχος.
Μικρογραφέω-ῶ, Μ. ήσω, (γρμτ.). Γράφω λέξιν τινὰ μὲ ο ἀντὶ ω.
Μικρογραφία (ἡ), τὸ αὐσ. τοῦ προηγ.
Μικροδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰ δάκτυλα.
Μικροδιάστατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀπέχων κατὰ) μικρὰν διάστασιν.
Μικροδοσία (ἡ), τὸ δίδειν μικρὰ (εὐτελῆ) δωρήματα.
Μικρόβουλος (ὁ, ἡ). μικρὸς (εὐτελὴς) βουλὰς.
Μικροβύναμος (ὁ, ἡ). μικρὸς τὴν δύναμιν.
‡ Μικροθαύμαστος (ὁ, ἡ), σχλ. ὁ θαυμάζων ὁ,τὰ μικρὰ (μηδαμινὰ) πράγματα.
Μικροθυμέω-ῶ. Μ. ήσω. Εἶμαι μικρόθυμος.
Μικροθυμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -
Μικρόθυμος (ὁ, ἡ), μικροῦ φρονήματος, μικρόψυχος.
Μικροκαμπής, ές (ὁ, ἡ), (ναυτ.). ὀλίγον τι κυρτὸς (καμπύλος).
Μικροκαλύβη (ἡ). μικρὰ καλύβη, καλυβάκι.
Μικροκάρδιος (ὁ, ἡ), = Μικρόψυχος, ὀλιγόκαρδος.
Μικροκαρπία (ἡ). τὸ νὰ ἦνε δένδρον τι μικρόκαρπον.
Μικρόκαρπος (ὁ, ἡ). (φυτὸν ἢ δένδρον) τὸ ὁπ. κάμνει μικροὺς καρπούς.
Μικροκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὸν κεφάλι. « Θέλω ἄρρενος μικροκεφαλώτερον, » Λουτ.
Μικροκίνδυνος (ὁ, ἡ). τολμηρὸς πρὸς τὰς μικρὰς καὶ μὲ μικροὺς κινδύνους συνωδευμένας ἐπιχειρήσεις.
Μικρόκλαδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικροὺς κλάδους.
Μικροκλέπτης, ου (ὁ). κλέπτης μικρῶν πραγμάτων.
Μικροκοίλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰν κοιλίαν ἢ κοιλότητα (γωρητικότητα).
Μικρόκομψος (ὁ, ἡ). κομψὸς εἰς τὰ μικρὰ (εἰς τὰ παρεμικρά).μικροπρεπῶς κομψός.
Μικρόκοσμος (ὁ, ἡ). μικρὸς κόσμος.
Μικροκωμία (ἡ). μικρὰ κώμη, (κοιν.) χωροπούλα.
Μικρολαμψία (ἡ). τὸ λαμβάνειν μικρὰ (εὐτελῆ) δωρήματα.
Μικρολογέω-ῶ (καὶ μσ. ὁ καὶ σύχρ.ότ.) «έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Εἶμαι μικρολόγος, λογαριάζω (παρατηρῶ) ἐξ τὸ παραμικρόν. 2) ὁμιλῶ περὶ μικρῶν (εὐτελῶν) πραγμάτων ἢ σμικρύνω τὸ ἀντικείμενον τοῦ λόγου μου. « Τὸ ἡμέτερον ποιημάτιον οὕτω γὰρ δεῖ σμικρολογεῖν τὰ ἡμέτερα, » Κοσμ. Τοπογρ.
Μικρολογία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -
Μικρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λογαριάζων (παρατηρῶν, ἐξετάζων) καὶ τὸ παραμικρόν, ἀκριβὴς ἢ ἀκριβὴς ὑπὲρ τὸ δέον, μικροπρεπής, (Γαλλ.) minutieux, (ἴδε Θρ. Χαρ. Γ'.)· (ἐπὶ χαρακτῆρος λόγου) εὐτελής.
Μικρολόγως, ἐπίρ. Μὲ μικρολογίαν.
Μικρολυπία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -
Μικρόλυπος (ὁ, ἡ). ὁ λυπούμενος εἰς τὸ παραμικρόν, (κοιν.) μυδράγγιστος.
Μικράμαστος (ὁ, ἡ). ἡ ἔχουσα μικροὺς μαστούς.
Μικρομεγέθης (ὁ, ἡ). μικρὸς τὸ μέγεθος.
Μικρομελής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰ μέλη.
Μικρομέρεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μικρομεροῦς
Μικρομερής, ές (ὁ, ἡ), ἐξ ἐπίρ. -μερῶς. Ὁ συγκείμενος ἀπὸ μικρὰ μέρη (μόρια).
Μικρόμισθος (ὁ, ἡ). ὁ λαμβάνων μικρὸν μισθόν, ὀλιγόμισθος.
Μικρόμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰ ὄμματα.
Μικρόμυρτος (ὁ, ἡ), (μυρτιὰ) καρποφοροῦσα μικρὰ μύρτα.
Μικρόνησος (ἡ). μικρὰ νῆσος.
Μικρόνοια (ἡ). μικρόττις νοός.
Μικρόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰ πτερά.
Μικροπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰς πτέρυγας.
Μικρουπόχηνος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων μικρὸν πυρῆνα (φλὰ κουκκούτσια).
Μικρόρρηξ, αγος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων μικρὰς ἐξάγας (ῥήγας).
Μικρόρρων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰν ῥῖνα (μύτην).
Μικροῤῥόπυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὸν ὀῤῥόπυγιον (ἐπὶ πτην. μικρὰν οὐράν).
Μικροῤῥώξ, ωγος (ὁ, ἡ), = Μικρόῤῥαξ.
Μικρός, ά, όν (τὸ συγκρ. Μείων ἢ Ἐλάσσων καὶ [σπν.] Μικρότερος, καὶ τὸ ὑπερθ Ἐλάχιστος καὶ [σπν.] Μικρότατος). τὸ ἐναντ. τοῦ Μέγας (καθ'ὅλας σχεδὸν τὰς διαστάσεις, κυρ. δὲ ἐπὶ μὲν ἀνθρ. 1) (κατὰ τὴν ἡλικίαν). « Μὴ λέγε τοιαῦτα, τῷ μικκῷ παρεόντος· αἰσθάνεται τὰ βρέφος, » Θκρ. 2) (κατὰ τὸ ἀνάστημα, δηλ.) κοντὸς, χαμηλός. « Μικρὸς μέν ἐστιν ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ μαχητής, » Ὅμ. « Ὅτε τῇ ἡλικίᾳ μικρὸς ἦν (ὁ Ζακχαῖος), » Γρφ. « Μεγάθει μικρός, » Ἡρ. « Λακεδαιμόνιοι τὸν βασιλέα σφῶν ἐζημίωσαν, ὅτι μικρὰν ἔγημε, » Πλ. (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) « Οἱ ἰσχνόφωνοι οὐ δύνανται θαλέγεσθαι μικρόν, » Ἀρστ., σιγανὰ, μὲ σιγανὴν φωνὴν, (παρβλ. Βραχύς). 3) (κατὰ τὴν ἠθ. ἢ κοινων. ἐπισημότητα), παραμικρός. « Ὁρᾶτε μὴ καταφρονήσητε ἑνὸς τῶν μικρῶν τούτων, » Γρφ. 4) = (ἐπὶ δὲ πραγμ. ἐν γέν. κατὰ τὴν ἔκτ. εἴτε Τοπ. εἴτε Χρν.) « Πόλις (« Μάχαιρα) μικρά, » Δξ. « Μικραὶ αἱ ἡμέραι, » Δξ. 5) (ἐπὶ ποσότ.) = Ὀλίγος. « Μικρὸν μέλιτος, » Ἀρχ. « Μικρὸν ἀργυρίδιον, » αὐτ. « Μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ, » Γρφ. (ἐξ ἐλλ. τοῦ πρᾶγμα, μέρος, χρόνος κτλ.) « Ἐκ μικρᾶς (ἐννν. ἡλικίας), » Δξ. « Τὰ μικρὰ εἰς τὴν τύχην ἀφεῖναι, » Εὐρ. « Μικρὰ (ἢ « Μικρὸν) φρονεῖν, » Πλ. (καὶ προθετ. ἀντὶ ἐπιρ.) « Εἰς (« Ἐπί, « Παρά, « Κατά, « Μετά) μικρὸν, » Δξ. « Παρὰ μικρὸν ἦλθεν ἀποθανεῖν, » Πλ. (ἐξ ἐλλ. τῆς πρθ.) « Μικρὸν ἀπέλιπεν (ἢ « Μικρῷ ἔδεησε) τοῦ μὴ παρεῖναι, » Ἰσχρ. (ἢ ἁπλ.) « Μικροῦ παρῆλθέ με, » Πλάτ. « Μικρὸν ὅσον, » Θρφ. « Ἀποκρύβηθι μικρὸν ὅσον ὅσον, » Γρφ. « Μικρὸν χρόν θεωρεῖτέ με, καὶ πάλιν μικρὸν καὶ ὄψεσθέ με, » αὐτ. « Μικρῷ πλείους, « Μικρῷ πρότερον, « Οὐ σμικρῷ χείρων, » Πλάτ. « Ὅσοι ἐν σμικρᾷ γεωμετρίᾳ ἔμπειροι, » αὐτ.
Μικρόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰν σάρκα (ὀλίγον κρέας).
Μικρόσιμος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σιμός.
Μικροσιτία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -
Μικρόσιτος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ὀλίγον.
Μικροσκελής, ές καὶ
Μικρόσκελος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰ σκέλη (πόδια).
Μικρόσοφος (ὁ, ἡ). σοφὸς (φρόνιμος ἢ ἐπιτήδειος) εἰς μικρὰ πράγματα.
Μικροσπέρματος καὶ
Μικρόσπερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικροὺς σπόρους.
Μικρόσπλαγχνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰ σπλάγχνα ἢ μικρὸν σπλάγχνον (καρδίαν).
Μικρόσταχυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων μικρὸν στάχυ.
Μικρόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὸν στόμα ἢ στόμιον.
Μικρόστομον (τὸ), τὸ μικρότερον εἶδος τοῦ μαλακοστράκου, (παρβλ. Μεσόστομον).

Μικρόσφυκτος (ὁ, ἡ), [μ. σφύζω]. ὁ ἔχων λεπτὸν (ἀδύνατον) σφυγμόν.
Μικροσφυξία (ἡ). ἀδυναμία σφυγμοῦ.
†Μικρόσχημος (ὁ, ἡ). (μοναχὸς) τοῦ μικροῦ σχήματος, ὅχι μεγαλόσχημος.
Μικροτερπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ τερπόμενος (εὐχαριζούμενος) εἰς τὰ μικρά, ὀλιγαρκής, ἡ μικρολόγος.
Μικροτέχνης, ου (ὁ). τεχνίτης ἐργαζόμενος μικρὰ (λεπτὰ ἢ πατατὰ) τεχνουργήματα.
Μικροτεχνία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μικροτέχνου.
Μικρότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μικροῦ.
Μικροτράπεζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰν (εὐτελῆ) τράπεζαν, τρώγων πτωχικά.
Μικρότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰς (κοντὰς) τρίχας.
;Μικρουροπύγιος (ὁ, ἡ), ἄλλ. ἀνγν. ἀντὶ Μικροφθροπύγιος.
†Μικροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ὀλίγον.
Μικροφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος μικρός.
;Μικροφάρυγξ, υγγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰν φάρυγγα (καὶ ἐπὶ σκευῶν) στενὸν ἢ κοντόλαιμον, (συγχ. τῷ Μακροφάρυγξ).
Μικρόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικροὺς ὀφθαλμούς.
Μικροφιλοτιμία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -
Μικροφιλότιμος (ὁ, ἡ). ὁ φιλοτιμούμενος εἰς μικρὰ (παραμικρὰ) πράγματα, (ποιν.) ξυπασμένος (ἴδε Θφρ. Χαρ. ΚΓ').
Μικροφρόνως, ἐπίρ. Μὲ μικροφροσύνην.
Μικροφροσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -
Μικρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὸν (χαμερπὲς) φρόνημα.
Μικρεφυὴς, ές (ὁ, ἡ). φύσει μικρὸς (μικροῦ ἀναστήματος), μικροκάμωτος.
Μικροφυΐα (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Μικρόφυλλος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων μικρὰ φύλλα.
Μικροφυῶς, ἐπίρ. Μετὰ μικροφυΐας.
Μικροφωνία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -
Μικρόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰν (χαμηλὴν, ἀδύνατον) φωνήν.
Μικροχαρὴς, ές (ὁ, ἡ). ὀχαίρων (ἐνδιατρίβων ἀσμένως) εἰς μικρὰ πράγματα, μικροφιλότιμος. «Ἡδονῶν ἀγενῶν καὶ μικροχαρῶν, » (Ἀντίπ. παρὰ) Στοβ.
Μικρόχρονος (ὁ, ἡ). ὀλιγοχρόνιος.
Μικρόχωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγην χώραν (ἐπέχων ἢ περιέχων ὀλίγον τόπον).
Μικροψυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μικρόψυχος. 2) = Ἀτιοψυχῶ.
Μικροψυχία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -
Μικρόψυχος (ὁ, ἡ) (ἐξ ἐπίρ.) -ψύχως. Ὁ ἔχων μικρὰν ψυχὴν (ἀγενὲς φρόνημα), δειλὸς, ὀλιγοψυχος.
Μικρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι μικρὸν, μικραίνω· ομικρύνω. §. (Γραμ.) = Μικρογραφέω.
Μικρώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ παρωνυμούμενος ἀπὸ μικροῦ ἀριθμητικοῦ ὄρου.
Μικρῶς, ἐπίρ. Μὲ μικρότητα, μὲ μικρὸν τρόπον, ὀλίγον τι, μετρίως. «Οὐ μικρῶς ἐλύπουν τὸν τοῦ Σαβήρου στρατόν, » Ἡροδ.
Μικτέον, θετ. τοῦ Μίγνυμι.
Μικτὸ, Π. ἀντὶ Ἐμέμικτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Μίγνυμι.
Μικτὸς, ἡ, ὸν. Μεμιγμένος, ἀνακατωμένος, ἢ ἐπιδεκτικὸς μίξεως.
Μικτόχρους (ὁ, ἡ). μικτοῦ χρώματος.
†Μίκυθος, γλσ. ἀντὶ -
Μικύλος, η, ον, = Μικκύλος.
†Μίλαξ, ακος (ἡ), = Σμίλαξ.
†Μίλη (ἡ), μεγν. ἀντὶ Μήλη.
Μιλησιουργὴς, ές (ὁ, ἡ). τεχνουργημένος (κατεσκευασμένος) εἰς τὴν Μίλητον ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἐκεῖ ἐργασίας.
Μιλιάζω, Μ. άσω. Μετρῶ διάστημά τι κατὰ μίλια.
†Μιλιάριον (τὸ), [Λτ.], στήλη εἰς τὴν ὁπ. εἶναι σημειωμένα κατὰ μίλιον τὰ διαστήματα. 2) σκεῦός τι (γκιαυγκιοῦμι) διάζέσταμα νεροῦ.
Μιλιασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Μιλιάζω, ἡ διὰ μιλίων καταμέτρησις.
Μιλιοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Διατρέχω ὡς δρομεὺς τὸ μίλιον (τοῦ Ἱπποδρόμου).
Μίλιον (τὸ), [Λτ. mille], μέτρον ἐκτάσεως 1000 βημάτων. 2) (συνεκδ.) = Μιλιάριον (1).
Μίλτειον (ἴσ.) Μιλτεῖον (τὸ). σκεῦος (δοχεῖον) μίλτου.
Μίλτειος, α, ον, = Μίλτινος.
Μιλτηλιφὴς, ές (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος μὲ μίλτον.
Μίλτινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ μίλτον. «Μίλτινον (ἐνν. χρῶμα), « Πλ., τὸ κόκκινον.
Μιλτίτης, ου (ὁ) καὶ Μιλτῖτις, ιδος (ἡ). (κυρ. λίθος) ὁ ἐκ τοῦ εἴδους ἢ τοῦ χρώματος τῆς μίλτου.
Μιλτοκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. κοκκινοκέφαλος.
Μιλτοπάρῳος (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ λέξ.) κοκκινομάγουλος. (συνήθ. ἐπὶ πλοίων) ἀλειμμένος ἑκατέρωθεν μὲ μίλτον· (ἀν γέν.) κοκκινοβαμμένος.
;Μιλτόπρεπος (πτος), ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λαμπρὸν (φανταχτερὸν) χρῶμα μίλτου, κόκκινος.
Μίλτος (ἡ). (κυρ.) ἡ ὀρυκτὴ κοκκίνη βαφὴ, τὴν ὁπ. μεταχειρίζονται οἱ τέκτονες (ἵν' ἀλείφωσι τὴν στάθμην των) οἱ ποιμένες (ἵνα σημαδεύωσι τὰ πρόβατά των) κτλ., (κοιν.) κοκκινόχωμα. (μτγν.) τὸ Κιννάβαρι ἢ (ὀρθοτ.) τὸ Ἄμμιον, (Λτ.) minium. 2) (μτγν.) = Ἐρυσίβη.
;Μιλτορυρὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [μ. ῥύρω]. πασαλειμμένος μὲ μίλτον.
Μιλτόχριστος (ὁ, ἡ), = Μιλτηλιφὴς.
Μιλτόχρους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα μίλτου, κόκκινον.
Μιλτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω (βάφω) μὲ μίλτον.
Μιλτώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους ἢ τοῦ χρώματος τῆς μίλτου.
Μιλτωρυχία (ἡ). ἀνόρυξις μίλτου· μεταλλεῖον μίλτου, [ἐκ τοῦ
Μιλτωρύχος (ὁ), [μ. ὀρύσσω]. ὁ σκάπτων καὶ ἐξάγων ἀπὸ τοῦ μεταλλείου τὴν μίλτον, μεταλλουργὸς μίλτου.
Μίλτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μιλτόω, ἡ διὰ μίλτου ἄλειψις.
Μιλτωτὸς, ἡ, όν. Βαμμένος ἢ Ἀλειμμένος ἢ ἢ Στρωθευμένος μὲ μίλτον.
Μίλφαι (αἱ), = Μίλφωσις.
Μιλφὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων μίλφην, μαδαρὸς τὰ βλέφαρα, τσιμπλὸς.
Μίλφωσις, εως (ἡ). τὸ πέσιμον (μάδημα) τῶν βλεφαρίδων.
Μιμαίκυλον καὶ Μιμάκυλον (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς κουμαριᾶς, τὸ καύμαρον.
Μιμαλλόνες καὶ Μιμαλόνες (αἱ), Μακεδ. αἱ Βάκχαι, [μαίνομαι ἢ μιμοῦμαι;].
Μίμαρκυς ἢ Μιμαρκυς, εως ἢ υος (ἡ), [παραβλ. Μῦμαξ], εἶδ. φαγητοῦ ἀπὸ ἐντόσθια ἢ αἷμα λαγῶν ἢ ἄλλων ζώων, (Γαλλ.) civet.
Μιμὰς, άδος (ἡ). γυνὴ ὑποκρινομένη πανταχοῦ μιμικῶς εἰς τὸ θέατρον.
Μιμαυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑποκρίνομαι εἰς τὸ θέατρον ὡς -
Μίμαυλος (ὁ). εἶδ. πανταχοῦ τοῦ ὁπ. ἡ παράστασις (ἴσως) συνωδεύετο ἢ μὲ αὐλόν.
Μιμέομαι-οῦμαι [μῖμος], Μ. ήσομαι, Σχηματίζω ἐμαυτὸν ἢ Πράττω τι κατὰ μίμησίν τινος. «Μιμεῖνται δέ με πολλοί, μιμεῖσθαι δ' οὐδεὶς τῶν ἀσόρων δύναται, « Θγν. (καὶ πθ.) « Νεκρὸν ξύλινον, μεμιμημένον ἐς τὰ μάλιστα καὶ γραφῇ καὶ ἔργῳ, « Ἡρ. « Φλυαρία ταῦτ' ἐστὶ τὰ μεμιμημένα, « Ἀρστ.
Μιμηλάζω, Μ. άσω καὶ
†Μιμηλίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι τι ὡς -
Μιμηλὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ μιμεῖσθαι, μιμητικός. « Αἰσχίνης ἢ Σωκράτης μιμηλότατος τεχνιτῶν ἁπάντων, « Δκ. 2) (πθ.) ὁ κατὰ μίμησίν τινος γενόμενος. « Εἰκὼν — , « Πλ
Μιμηλότης (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις μιμηλός.
Μιμηλῶς, ἐπίρ. Ὡς μιμηλὸς, μὲ μιμητοῦ ἐπιτηδειότητα.
Μίμημα (τὸ). τὸ κατὰ μίμησίν τινος γενόμενον, ἀντίτυπον, ὁμοίωμα.
Μίμησις, εως (ἡ). τὸ μιμεῖσθαι, « Μίμησις ὑποκριτῇ πρέπει μᾶλλον, οὐ τραφομέναις ἐπιστολαῖς, « Δημ. Φαλ.
Μιμητέον, θετ. τοῦ Μιμέομαι.
Μιμητὴς, οῦ (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ μιμούμενός τι ἢ τινα
Μιμητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν ἕξιν τοῦ μιμεῖσθαι. « Τὸ γὰρ μιμεῖσθαι σύμφυτον τοῖς ἀνθρώποις ἐκ παίδων ἐστι, καὶ τούτῳ διαφέρουσι τῶν ἄλλων ζώων ὅτι μιμητικώτατον ἐστιν, « Ἀρστ.
Μιμητικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον μιμητικόν· διὰ μιμήσεως.
Μιμητὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. ἐμιμήθη ἢ δύναται ἢ πρέπει νὰ μιμηθῇ τις.
Μιμήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Μιμητής.
Μιμίαμβοι (οἱ). μῖμοι ὁ' Ἰαμβικῶν στίχων.
;Μιμίζω [ὄνματ.], Μ. ίσω. Χρημετίζω.
Μιμικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μῖμον, ἴδιος μίμων, ἁρπεπὴς, (κοιν.) μασχαράδικος.
†Μιμιχμὸς (ὁ), γλσ. [μιμίζω], = Χρεμετισμός.
Μιμνάζω (παρτ. Ἐμίμναζον), Π. ἀντὶ Μίμνω.
Μίμνεσκον, Π. ἀντὶ Ἔμιμνον, παρτ. τοῦ Μίμνω.
Μιμνήσκω [μνάομαι], Μ. μνήσω. Ἐνθυμίζω. ||. (μσ.) Μιμνήσκομαι, Μ. μνησθήσομαι (ἀόρ. Ἐμνήσθην, πρκ. [ἀντὶ

ἐνς) Μέμνημαι). (μὲ γεν.) Ἐνθυμοῦμαι, (μὲ αἰτ.) ἀναφέρω. (Γραμ.) ἐννοῶ, διανοοῦμαι. «Μνήσθητι, ὅτι ὀργὴ σὺ χρονιεῖ,» Σειρ. Ζ', 17., (παρβλ. Ἐνθυμέομαι.)

Μιμνόντεσσι, Π. ἀντὶ Μίμνουσι, δοτ. πλθ. τῆς μτχ. τοῦ

Μίμνω (παρτ. Ἔμιμναν), Π. ἀντὶ Μένω, προσμένω· διαρκῶ· ἀνθίσταμαι, ἀντέχω. «Δέκα δ' ἐξείης ἐνιαυτοὺς μίμνεσκεν ἥμενον,» Εὔβοκ. «(Δρύες), αἵτ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετὸν ἤματα πάντα,» Ἰλ. Μ. «Ἑξαῦτις παρ' ὄχεσφιν ἠὼ μίμνον,» Ἰλ. Θ.

Μιμόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ὡς μῖμος ἢ ἀπὸ τοῦ παριστάνειν μίμους.

Μιμογράφος (ὁ). ὁ γράφων (συνθέτων) μίμους.

Μιμοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). μίμῳ ὅμοιος τὸ εἶδος.

Μιμολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ἀπαγγέλλω) μίμους. «Ποιήματα μιμολογεῖται,» Στρ., ἀπαγγέλλονται ἐν εἴδει μίμων.

Μιμολόγημα (τὸ). μιμολόγου λήρημα.

Μιμολογία (ἡ). τὸ μιμολογεῖν, ἀπαγγελία μίμων.

Μιμολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ἀπαγγέλλων) μίμους, ὑποκριτὴς μίμων. 2) ὁ μιμούμενος (ἐπαναλαμβάνων μιμητικῶς) τοὺς λόγους τινός. «Ἠχὼ—,» Ἐπγρ.

Μῖμος (ὁ καὶ ἡ), [ἀνάπτ. συγγ. τῷ Μῶμος]. γελωτοποιὸς μιμούμενος τὰ σχήματα ἢ τοὺς λόγους τῶν ἄλλων. (Τερπν.) μουσαλίτης. 2) εἶδ. κωμῳδίας (farce) ἢ τραγῳδίας εἰς τὸ πεζόν. 3) (σπν.) Π. ἀντὶ Μίμησις.

Μιμὼ, ὁος-οῦς (ἡ). ὁ πίθηκος, (κοιν.) μαϊμοῦ.

Μιμῳδὸς (ὁ), = Μίμαυλος.

Μὶν (πάντοτε ἐγκλιτ.), Π. Ἰων. ἀντὶ Αὐτὸν, ἥν, ὅ, ἣ (σπν. ἢ μτγν.) Αὐτοὺς, ἁς, ἁ, ἢ Ἑαυτὸν, ἣν, ὅ. «Παρεδίδου ἑαυτὸν ἐπικαταφάξαι μιν κελεύων τῷ νεκρῷ,» Ἥρ. «Τοὺς δὲ κελεύειν αὐτὸν διαχρᾶσθαι μιν,» αὐτ. (καὶ μετὰ τοῦ Αὐτὸς) «Αὐτὸν μὲν πλαγξῖσι δαμάσσας,» Ὁδ. Δ. (ἢ κατ' ἄλλ. ἐκδ.) «Αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος ἐκάνει,» Ἰλ. Λ., καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν, (παρβλ. Νὶν καὶ Ἑν).

Μίνθαξ, ακος (ἡ), εἶδ. θυμιάματος Περσ.

Μίνθα καὶ Μίνθη, ης (ἡ), εἶδ. ἁρωματ. φυτοῦ (ἡδύσμου), [ἐκ τοῦ

Μίνθος (ἡ), [†μύνθος, δῶρες]. ἡ κόπρος τῶν αἰγῶν ἢ τοῦ ἀνθρώπου. 2) = Μίνθη.

Μινθόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω (Μολύνω) μὲ κόπρον, (ἐν εἴδει ὕβρ.) γέζω. «Τὴν ἀφύην μίνθου πᾶσαν πλὴν τὴν ἐν Ἀθήναις,» (Ἀργέζρ. παρ') Ἀθ.

Μινωανθὴς [μινύθω, ἄνθος], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ὀλίγον καιρὸν ἀνθῶν, (ὄθ.) «Μινωανθὲς τριφύλλιον,» Βτν., εἶδ. φυτοῦ, (Γαλλ.) τριφύλλι τοῦ νεροῦ.

Μινύθεσκον, Π. παρτ. τοῦ Μινύθω.

Μινυθέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Μινύθω, (ὄθ.

Μινύθημα (τὸ). τὸ σμικρυνθὲν (ἐλαττωθέν).

Μινύθησις, εως (ἡ). ἐλάττωσις, ὀλιγόζευσις, (Ἱππκρ.)

Μινυθίζω, Μ. ίσω, = Μινύθω, (ὄθ.

Μινυθιός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ σμικρύνειν (ὀλιγοστεύειν)· ἰσχναντικός.

Μινύθω [†μινυώ], Μ. μινυθήσω, Π. Ἰων. σμικρύνω, ἐλαττόνω· καλοβάνω· (τρπ.) ἐξασθενίζω· (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) σμικρύνομαι, ὀλιγοζεύω· τήκομαι, ἀδυνατίζω.

†Μινυθώδης, εος (ὁ, ἡ), = Μινυθιώδης.

Μίνυνθα, ἐπίρ. Π. Ἰων. [μινύθω]. ὀλίγον (καὶ χρον.) ὀλίγον καιρὸν, (ὀθ.

Μινυνθάδιος, α ἢ ος, ον, Π. ὁ διαρκῶν ὀλίγον, ὀλιγοχρόνιος.

Μινυνθώδης, εος (ὁ, ἡ), = Μινυνθάδιος.

†Μινυός, ὰ, όν, (Γλω.). βραχὺς, μικρὸς, ὀλίγος, (ὀθ. τὸ Ατ.) πίτυς.

Μινύρισμα (τὸ), Π. = Μινύρισμα.

Μινυρίζω [μινυρὸς], Μ. ίσω. Ψάλλω (Κηλαδῶ ἢ Κλαίω) μὲ σιγανὴν καὶ παραπονετικὴν φωνὴν, μουρμουρίζω.

Μινύρισμα (τὸ). κλάϊσμα ἢ ᾄσμα (κηλάδισμα) μὲ σιγανὴν καὶ παραπονετικὴν φωνήν.

Μινυρισμὸς (ὁ). τὸ μινυρίζειν, ψέλισμον ἢ κηλάδισμα ἢ κλαῖσιμον σιγανὸν, μορμούρισμα.

Μινυρίστρια (ἡ). ἡ μινυρίζουσα. «Ἀηδὼν—,» «Ἐπγρ.

Μινύρομαι, Μ. υροῦμαι (;), = Μινυρίζω, (παρβλ.) Κινύρομαι.

Μινυρὸς [μινύθω], ὰ, όν. Ὁ κλαίων (κηλαδῶν κτλ.) μὲ λεπτὴν καὶ παραπονετικὴν φωνήν.

Μινυώρεος καὶ Μινύωρις (ὁ, ἡ), Π. [μινύθω, ὥρα], ὀλιγοχρόνιος· ὀλιγόζωος.

Μίξ, ἐπίρ. Π. = Μίγδην, ἀνάκατα.

Μίξαθρίη (ἡ) καὶ

Μιξαίθριον (τὸ), [μίγνυμι, αἴθρια]. καιρὸς ἀνακατωμένος, (κοιν.) μισὸς ἥλιος, μισὴ βροχή.

†Μιξαπόλιος (ὁ, ἡ), = ἡ ἑσφαλμ. ἀντὶ Μιξοπόλιος.

Μιξανόρρους (ὁ). ἀνόρρους σύμμικτος, ῥεῦμα ποταμοῦ φερόμενον ποτὲ μὲν ἄνω, ποτὲ δὲ κάτω.

Μιξάνθρωπος (ὁ, ἡ)· μικτὸς (ἐξ ἡμισείας) ἄνθρωπος.

Μιξαργαγέτας, α, Δ. ἀντὶ Μιξαρχηγέτης, ου (ὁ), ἐξ ἡμισείας ἥρως, (ἐπίθ. τοῦ Κάστορος παρ' Ἀργείοις).

Μιξέλλην, ηνος (ὁ)· μικτὸς (ἐξ ἡμισείας) Ἕλλην.

†Μιξέμβος (ὁ, ἡ). μικτὸς ἐξ ἐμβῶν, στατικός.

†Μιξίας, ου (ὁ), γλω. ὁ συγχέων τὰ πάντα, ἀνακατωτούρνης, [ἐκ τοῦ

Μίξις, εως (ἡ), τὸ ῥιζ. τοῦ Μίγνυμι, σμίξιμον, ἕνωσις, ἀνακάτωμα· ἐπιμιξία· συνουσία.

Μιξοβάρβαρος (ὁ, ἡ)· μικτὸς (ἐξ ἡμισείας) βάρβαρος.

Μιξοβόας, ου (ὁ), Π. [μίγνυμι, βοή]· ἀνακατωμένος μὲ φωνάς.

Μιξοδία καὶ Μίξοδος (ἡ). μίξις (ἕνωσις) ὁδῶν, τρίστρατον ἢ τετράστρατον. «Ἀλλὰ—,» «Ἀπλλν., τὰ μεταξὺ Σκώλης καὶ Παρύβδεως ἐπικίνδυνα ῥεύματα.

Μιξοθάλασσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχέσιν (ἐπιμιξίαν) μὲ τὴν θάλασσαν, ναύτης ἢ ἁλιεύς.

Μιξόθηλυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τι θῆλυ (θηλυπρεπὲς) μεμιγμένον ἐν ἑαυτῷ.

Μιξόθηρ, ηρος καὶ Μιξόθηρος (ὁ, ἡ). μικτὸς ἐκ θηρὸς (ζώου) καὶ ἀνθρώπου.

Μιξόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεταξὺ καὶ τρίχας ἢ καὶ λευκὰς τρίχας.

Μιξόθρους (ὁ, ἡ), Π. μεμιγμένος μὲ θροῦν (μὲ βοήν).

†Μιξιφία (ἡ), [μ. διφάω]. φαρμακὴ συνουσία.

Μιξόλευκος (ὁ, ἡ). μεμιγμένος μὲ λευκόν.

Μιξολύδιος (ὁ, ἡ). μικτὸς (ἐξ ἡμισείας) Δώδιος καὶ ἄλλου γένους. «Διάλεκτος—,» Στρβ.

Μιξολυδιστὶ, ἐπίρ. Κατὰ τὸν μιξολύδιον τῆς μουσικῆς ἁρμονίας τρόπον.

Μιξόμβροτος (ὁ, ἡ). Π. = Μιξάνθρωπος.

Μιξονόμος (ὁ, ἡ), Π. [μ. νέμω]. ὁ βάσκων μιγδὴν (συμμίκτως) μετ' ἄλλων.

†Μιξόνομος (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) εἰς τὸν ὁπ. βάσκουν κοινῶς ζῶα.

Μιξοπάρθενος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων ἐξ ἡμισείας παρθένον (κόρην).

Μιξοπόλιος (ὁ, ἡ), = Μεσαιπόλιος.

Μιξόπους (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ πόδα (ἔμπροσθεν).

Μιξοφρύγιος (ὁ, ἡ). μικτὸς (ἐξ ἡμισείας) Φρύγιος καὶ ἄλλου γένους. «Διάλεκτος—,» Στρβ.

Μίξοφρυς, υος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. αἱ ὀφρύες ἑνώνονται (συνέχονται).

†Μιξοφυὴς, ές (ὁ, ἡ). μικτὴς (συμμίκτου) φύσεως.

Μιξόχλωρος (ὁ, ἡ), [μ. χλωρός]. πρασινωπὸς, μισοπράσινος.

Μιξόχροος-ους (ὁ, ἡ). μικτὸς τὴν χρόαν μικτοῦ χρώματος.

Μισαγαθία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -

Μισάγαθος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸ ἀγαθὸν ἢ τοὺς ἀγαθοὺς, μισόκαλος.

Μισαδελφία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Μισάδελφος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν ἀδελφόν του.

Μισαθήναιος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς Ἀθην.

Μισαλαζὼν, όνος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὴν ἀλαζονείαν καὶ τοὺς ἀλαζόνας.

Μισαλέξανδρος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν Ἀλέξ.

Μισαλληλία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -

Μισάλληλος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν καὶ μισούμενος ἀμοιβαίως.

Μισάμπελος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὰς ἀμπέλους· (τόπος) ὅπου δὲν τελεσφορεῖ ἡ ἄμπελος.

Μισανδρία (ἡ), = Μισανθρωπία, [ἐκ τοῦ-

Μισάνδρος (ὁ, ἡ), = Μισάνθρωπος, (ἐκ τοῦ γεν.) ἡ μισοῦσα τοὺς ἄνδρας ἢ τὸν ἄνδρα της.

Μισανθρωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μισάνθρωπος.

Μισανθρωπία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -

Μισάνθρωπος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς ἀνθρ.

Μισαπόδημος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὰς ἀποδημίας (τὰ ταξείδια).

Μισαργυρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -

†Μισάργυρος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν (καταφρονῶν) τὸ ἀργύριον.

Μισάρετος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὴν ἀρετήν.

Μίσγα, ἐπίρ. Π. = Μίγδην.

Μισγάκεια (ἡ), Π. [μίσγω, ἄγκος]. κοιλὰς εἰς τὴν ὁπ. συρρέουσι χείμαρροι· χαράδρα.

Μίσγεσκον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔμισγον, παρτ. τοῦ Μίσγω.

†Μισγητεύω, Μ. εύσω, = Μισητεύω.

†Μισγητία (ἡ), = Μισητία

Μισγεύα (ἡ), = Μιξοδία.

Μισγόλας, α (ὁ), Π. ὰ. [μίσγω, λαός]. ὁ

προξενούμενος ἀπὸ συμβολῆν λαοῦ. «Θόρυβος—, « Ἡσύχ. , βοὴ σύμμικτος.
Μισγόνομος (ὁ, ἡ), Π. = Μιξόνομος.
Μίσγω (παρε. Ἔμισγον), = Μιγνυμι, (ΘΒ. τὸ κοιν.) σμίγω.
Μισέλλην, ηνος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς Ἕλληνας.
Μίσεργος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὴν ἐργασίαν, ἐχθρὸς τῆς δουλειᾶς, ἀκαμάτης.
Μισεταιρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -
Μισέταιρος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς ἑταίρους (τοὺς συντρόφους) του, ἀκοινώνητος.
Μισέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἔχω μῖσος (ἀπέχθειαν) κατά τινος, ἐχθρεύομαι, ἀποστρέφομαι· (Π. μὲ ἀπαρ.) φθονῶ, δὲν θέλω νὰ γένῃ τι. «Μίσησεν ὅ ἄρα μιν ὀγίων καὶ κύρμα γενέσθαι τῷ καὶ οἱ ἀμυνέμεν ὥρσεν ἑταίρους. « Ἰλ. Ρ.
Μισηδονία (ἡ), τὸ ἐναντ. τῆς φιλτδονίας, μῖσος (ἀπέχθεια) πρὸς τὰς ἡδονάς.
¦Μίσηθρον (τὸ), = Μίσητρον.
†Μισήλιος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν (ἀποφεύγων) τὸν ἥλιον.
Μίσημα (τὸ). ἀντικείμενον μίσους.
†Μισήνερως, ωτος (ὁ, ἡ), = Δυσέρως.
Μισητεία (ἡ). ἡ περὶ τὰ ἀφροδίσια ἀκρασία, ἀσέλγεια· (ἐν γέν.) ἀπληστία.
Μισητέος, α, ον. Ἀξιομίσητος.
† Μισητεύω, Μ. εὑσω. Ἀσελγαίνω, [ἐκ τοῦ
Μισητή ἢ Μισήτη (ἡ). λάγνος (ἀσελγὴς) γυνή, πόρνη, (κυρ. θηλ. τοῦ Μισητός).
Μισητής, οῦ (ὁ). ὁ μισῶν.
Μισητία (ἡ), = Μισητεία.
† Μισητίζω, Μ. ἰσω, = Μισῶ.
Μισητικός, ἡ, ὁν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ μισεῖν.
Μισητὸς, ἡ, ὁν. Μισημένος ἢ Μίσους ἄξιος, ἀπεχθὴς.
Μίσητρον (τὸ). πᾶν ὅ,τι διεγείρει μῖσος.
Μισητῶς, ἐπίρ. Μετὰ μίσους, ἀπεχθῶς.
Μισθαποδοσία (ἡ). ἡ ἀπόδοσις τοῦ μισθοῦ, ἀνταμοιβὴ, [ἐκ τοῦ
Μισθαποδοτέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἀποδίδω τὸν ὀφειλόμενον μισθὸν ὡς -
Μισθαποδότης, ου (ὁ). ὁ ἀποδίδων τὸν ὀφειλόμενον μισθόν.
Μισθάριον (τὸ), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Μισθός.
Μισθαρνευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμενος διὰ) μισθαρνίαν, μισθοφορικός.
Μισθαρνέω, Μ. ήσω καὶ
Μισθαρνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ὑπηρετῶ) ὡς-
Μισθάρνης, ου (ὁ), = Μίσθαρνος.
Μισθαρνητικός, ἡ, όν, = Μισθαρνευτικός.
Μισθαρνία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μισθαρνέω, ἡ ἐπὶ μισθῷ ὑπηρεσία, μισθοφορία.
Μισθάρνικος, ἡ, ὁν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς μισθάρνους, ἴδιος μισθωτοῦ.
Μισθάρνισσα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Μισθάρνης.
Μίσθαρνος (ὁ, ἡ), [μισθὸς, ἄρνυμι]. ὁ λαμβάνων (ὑπηρετῶν μὲ) μισθόν, μισθωτὸς, μισθοφόρος.
Μισθαρχίδης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ ζητῶν τὸ μισθοδοτούμενα (τὰ ἐκκλησιαζόμενα) ὑπουργήματα.
Μίσθιος, α ἢ ος, ον. Μισθωτὸς, μισθωμένος.
Μισθοδοσία (ἡ). δόσις (πληρωμὴ) μισθοῦ, [ἐν γέν.) μισθός.
Μισθοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω (Πληρώνω [ἐκ τοῦ Λαμβάνω) μισθόν. « Παντὸς τοῦ διδόντος μισθοδοτούμενος, « Πλδ., [ἐκ τοῦ
Μισθοδότης, ου (ὁ). ὁ δίδων (πληρώνων) μισθὸν ἢ τὸν μισθόν.
Μισθοδουλία (ἡ). ἡ ἐπὶ μισθῷ δουλεία, δουλεία μισθωτοῦ, [ἐκ τοῦ
Μισθόδουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ μισθῷ δουλεύων, δοῦλος μισθωτός.
Μισθόδωρος (ὁ, ἡ). ὁ δίδων (δωρούμενος) μισθόν.
¦Μίσθον (τὸ), εἶδ. ποτηρίου, (παρδλ.) Μασάλλες. « Μηδέποτε πιοιμ' ἀκράτου μίσθον (κατὰ διώρθ. ἀντὶ μισθὸν), « Ἀρχφ. (Σφ. 525).
Μισθὸς (ὁ). πληρωμὴ· ἀνταμοιβή. «Πεντεκαίδεκα μηνῶν τοὺς στρατιώτας τὸν μισθὸν ἀπεστέρησεν, « Ἡσιχ. « Ἀπαιτῶν παρά τινος τῶν μαθητῶν τὸν μισθόν, « Δε. « Τεκτονές τε καὶ οἰκοδόμους πολλοὺς ὁρᾷς, οἱ ἄλλοις μὲν πολλοῖς ποιοῦσιν οἰκίας, ἑαυτοῖς δὲ οὐ δύνανται ποιῆσαι, ἀλλ' ἐν μισθῷ αὐτὰς οἰκοῦσι, « Ξεν. « Τοῖς ἐμαυτοῦ σωφρονισθεῖς κακοῖς, μετὰ μεγάλων μισθῶν ἔμαθον χρῆ., « Δ. Ἁλ.
Μισθουργὸς (ὁ). μισθάρνης, μισθοφόρος.
Μισθοφορὰ (ἡ). ὁ διδόμενος ἢ λαμβανόμενος μισθὸς (κυρ. στρατ.). « Ἐπισχνοῦμαι ὑμῖν μισθοφορὰν παρέξειν κυζικηνὸν ἑκάστῳ τοῦ μηνός, Ξεν.
Μισθοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίρνω μισθόν, ὑπηρετῶ ὡς μισθοφόρος (κυρ. στρατ.). « Καὶ ταῦτα διῆλθεν μισθοφορούντες ἄλφιτα, « Ἀρχφ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Μισθοδοτῶ. « Οἰκίαν μισθοφοροῦσαν, « Ἰσ.
Μισθοφορητέον, θετ. τοῦ Μισθοφορῶ.
Μισθοφορία (ἡ), τὸ μισθοφορεῖν, ἡ ἐπὶ μισθῷ ὑπηρεσία. «Περικλέα ἀκούω πεποιηκέναι Ἀθηναίους ἀργούς... καὶ φιλαργύρους, ἐς μισθοφορίαν πρῶτον καταστήσαντα, « Πλάτ. 2) (ἐνίοτε) = Μισθοφορά. «Τὰς μισθοφορίας ἀναδιδάσας ἤθροισε μισθοφόρων πλῆθος, « Διόδ. « Ὑπόσην ἀποφέρει ἡ ναῦς τῷ δεσπότῃ... τὴν μισθοφορίαν, « Ακ.
Μισθοφορικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς μισθοφόρον, ἴδιος μισθοφόρου. «Τὸ μισθοφορικόν, « περιληπτ. ἀντὶ Οἱ μισθοφόροι (ξρατ.).
Μισθοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παίρνων [κυρ. δι] ὑπηρετῶν ὡς στρατιώτης μὲ) μισθόν, (κατὰ λέξ.) σολδάτος. « Τῷ μὴ ἔχειν μισθοφόρους καὶ συνεστὸς στρατιωτικόν, « Ἡρωδ. « Τριήρεις μισθοφόρος, « Ἀρχφ. « Μισθοφόρα κατέστησε τὰ δικαστήρια, « Ἀρχ.
Μισθόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω (Παραχωρῶ) εἰς τινα (καὶ μσ. Παίρνω) τι μὲ μισθόν ἢ κατ' ἐργαλεῖόν, πακτόνω, νοικιάζω, ναυλόνω κτλ. « Μισθώσαντων τὸν νηὸν 300 ταλάντων ἐξεργάσασθαι, « Ἡρ. [ἐκ μὲ δοτ. ἐκ δ'.) « Μισθώσας ἑαυτὸν τοῖς ..., « Δημ. (καὶ μσ.) « Μισθώσασθαι πλοῖον, « Ἡρ. « Δοὺς δύ' ὀβολοὺς μισθώσομαι, « Ἀρχφ. « Εἰ μὴ καὶ τοὺς θεριστὰς καὶ τοὺς ἄλλο τι μισθοῦ πράττοντας, φίλους καὶ ξένους δεῖ καλεῖν τῶν μισθωσαμένων, « Δημ. (καὶ πθ.) « Μεμισθωμένας αὐτῷ οὐκ ὀλίγου, « Ἡρ. « Μισθωθῆναι δὲ οὐχ ἑπὶ τούτῳ ἔφασαν, « Ξεν.
Μίσθωμα (τὸ). ὁ συμφωνηθεὶς μισθός, πληρωμὴ· ἐνοίκιον. « Ἔμεινε διετίαν ὅλην ἐν μισθώματι, « Γρφ., μὲ ἐνοίκιον. «Τὸ τ' εἶδος αὐτῆς καταμαθὼν, ἐπυνθάνετο μίσθωμα πράσσεται πόσου τῆς νυκτός, « Ἀθ. 2) τὸ δοθὲν ἢ ληφθὲν εἰς μίσθωσιν (;).
Μισθωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μίσθωμα μισθάριον.
Μισθώσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναται ν μισθώσῃ (νὰ ἐνοικιάσῃ) τις-
Μίσθωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μισθόω πάκτωμα, ἐνοίκασμα. 2) = Μίσθωμα, ἐνοίκιον. « Διακωλύει με τὰς μισθώσεις κομίζεσθαι ἐκ τῆς οἰκίας, « Δημ. (Σπαδ.).
Μισθωτεύω, Μ. εὑσω. Εἶμαι (Ὑπηρετῶ ὡς) μισθωτός.
Μισθωτήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου συνήθως διέτριβον οἱ μισθωτοὶ (ἐργάται).
Μισθωτὴς, ου (ὁ). ὁ μισθῶν (ἐκμισθῶν) τι, ἐνοικιαστής. 2) (;) = Μισθωτός.
Μισθωτικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρ. -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ πρόθυμος εἰς μίσθωσιν.
Μισθωτὸς, ἡ, όν. Μισθωμένος, συμφωνημένος (νὰ ὑπηρετῇ) μὲ μισθόν· ἐνοικιασμένος. « Οἰκία—, « Ἀθ.
Μισθώτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μισθωτής.
Μίσιππος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς ἵππους.
† Μίσκος (ὁ), = Μίσχος.
Μισοβάρβαρος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς (ἐχθροὺς τῶν) βαρβ.
Μισοβασιλεὺς, έως (ὁ). ὁ μισῶν τὸν ἢ τοὺς (ἐχθροὺς τοῦ ἢ τῶν) βασιλ.
Μισόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν γάμον.
Μισογέλως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν γέλωτα.
Μισογόης, ητος (ὁ). ὁ μισῶν τοὺς γόητας (τοὺς τσαρλατάνους).
Μισογύναιος (ὁ, ἡ), = Μισογύνης.
Μισογυνεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Μισογυνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Μισογύνης, ου (ὁ). ὁ μισῶν τὰς γυναῖκας.
Μισογυνία (ἡ), = Μισογυνεία.
Μισόγυνος (ὁ), = Μισογύνης.
Μισοδημέω (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Μισόδημος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν δῆμον ἢ τὴν δημοκρατίαν.
Μισοδημότης, ου (ὁ). ὁ μισῶν τοὺς δημότας του, ἐχθρὸς τῶν συμπολιτῶν του.
Μισοδικαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ μισῶν τοὺς δικαστάς.
Μισόδικος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὰς δίκας, ἐχθρὸς τῶν κρισαλογιῶν.
Μισοθεος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς θεούς.
Μισόθηρος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὴν θήραν (τὸ κυνῆγι).
¦Μισόθριξ, τριχος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν (ἀποστρεφόμενος) τὰς τρίχας.
†Μισοίδιος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ μισῶν τοὺς ἰδίους (τοὺς ἰδικούς, τοὺς οἰκείους) του.
Μισοινία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Μισοινος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν (ἀποστρεφόμενος τὸν οἶνον.
Μισοκαίσαρ, αρος (ὁ). ὁ μισῶν τὸν Καίσαρα, ἐχθρὸς τοῦ Καίσαρος.
† Μισοκακέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
¦Μισόκακος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸ κακὸν ἢ τοὺς κακούς.
Μισόκαλος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸ καλὸν ἢ τὸ ἀγαθὸν καὶ τοὺς ἀγαθούς.

Μισοκαρδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸ αἰσχρὸν (κυρ. τὸ ἀπὸ βαρεῖς τόκους) κέρδος.
Μισολάκων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς Λάκωνας.
Μισολάμαχος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν Λάμαχον, ἐχθρὸς τοῦ Λαμάχου, (κυρ. ἢ συνεκδ.) = Μισοπόλεμος.
Μισόλεκτρος (ὁ, ἡ) = Μισόγαμος.
Μισολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μισολόγος.
Μισολογία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Μισολόγος ἢ (δοθάτ.) Μισόλογος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν ἢ περιφρονῶν τοὺς λόγους (τὴν παιδείαν, τὰς ἐπιστήμας).
Μισόνεθος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς νέους ἢ κάν ὅ,τι νέον (μὴ γνήσιον).
Μισόνυμφος (ὁ, ἡ). Π. = Μισόγαμος.
Μισοξενέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ τοὺς ξένους, εἶμαι μισόξενος.
Μισοξενία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Μισόξενος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς ξένους, ἄξενος, ἀριλόξενος.
Μισόπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς παῖδας ἢ τοὺς ἰδίους του παῖδας.
Μισοπάρθενος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὰς παρθένους.
Μισοπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν πατέρα του.
Μισοπέρσης, ου (ὁ). ὁ μισῶν τοὺς Πέρσας, ἐχθρὸς τῶν Περσῶν.
Μισοπειράω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμποιῶ (Προξενῶ) μῖσος κατά τινος, εἶμαι -
Μισοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπνέων (ἐμποιῶν) μῖσος κατά τινος.
Μισοπόλεμος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν πόλεμον.
Μισόπολις, εως ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὴν πόλιν ἢ τὸν τόπον (τὸ ἔθνος).
Μισοπολίτης, ου (ὁ). ὁ μισῶν τοὺς πολίτας ἑνὸς τόπου ἢ τοὺς συμπολίτας του.
Μισοπονέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ τὸν κόπον (τὴν ἐργασίαν), δὲν εἶμαι φιλόπονος.
Μισοπονηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ τὴν κακίαν ἢ τοὺς κακούς, εἶμαι μισοπόνηρος.
Μισοπονηρία (ἡ), τὸ να ἦνέ τις-
Μισοπόνηρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -νήρως. Ὁ μισῶν τοὺς πονηροὺς καὶ τὴν πονηρίαν.
Μισοπονία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Μισόπονος (ὁ ἡ). ὁ μισῶν τὸν κόπον (τὴν δουλειάν), ἀφιλόπονος.
Μισοπορπακίστατος, η, ον, Κωμ. ὑπερθ. τοῦ
Μισοπόρπαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὰς ἀσπίδας (τοὺς πόρπακας), μισοπολέμαρχος.
Μισοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὰ πράγματα (τοὺς περισπασμούς, τὴν τύρβην τοῦ βίου), φιλήσυχος.
Μισοπρεσβύτερος (ὁ, ἡ). ἐχθρὸς τῶν πρεσβυτέρων (καὶ ἐν γέν.) τῶν τετραπόδων ζώων.
Μισοπροστήγορος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.) -γόρως. Ὁ μισῶν (ἀποφεύγων) τὸ προσαγορεύειν καὶ προσαγορεύεσθαι, ἀπροσήγορος, ἀνοικοιωνήτος.
Μισόπτωχος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν (βοηθῶν ἢ ἀποφεύγων) τοὺς πτωχούς.
Μισοπώγων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν γένειον (τὰ γένεια).
Μισορώμαιος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς Ῥωμαίους, ἐχθρὸς τῶν Ῥωμ.
Μισορωμαιότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μισορωμαίου.
Μίσος [συγγ. τῷ Μῦσος], ους-ους (τὸ), ἀποστροφή, ἀπέχθεια. (συνεκδ.) ἀντικείμενον μίσους. «Μίσει τῆς τυραννίδος,» Ἡρωδ., διὰ τὸ πρὸς αὐτὴν μῖσος. «Μῖσος ἔχειν πρός (παρά) τινας,» Πλ., Δν., μισεῖσθαι.
Μισόσοφος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς σοφοὺς ἢ τὴν σοφίαν, ἐχθρὸς αὐτῶν.
Μισοστρατιώτης, ου (ὁ). ὁ μισῶν τοὺς στρατιώτας, ἐχθρὸς τῶν στρατιωτῶν.
Μισοσώματος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν (μὴ περιποιούμενος) τὸ σῶμά του· ὁ περιφρονῶν τὸ σῶμα καὶ τὰ περὶ τὸ σῶμα.
Μισοτεκνία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Μισότεκνος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὰ τέκνα του.
Μισοτύραννος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς τυράννους, ἐχθρὸς αὐτῶν.
Μισότυφος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν τύφον (τὴν οἴησιν, τὴν ἔπαρσιν).
Μισοφαής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν (ἀποφεύγων, ἀποστρεφόμενος) τὸ φῶς.
Μισοφίλιππος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν Φίλιππον, ἐχθρὸς τοῦ Φιλίππου.
Μισοφιλολογος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς φιλολόγους καὶ τὴν φιλολογίαν.
Μισόφιλος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὴν φιλίαν (μὴ θέλων νὰ ἔχῃ ἢ ἀποφεύγων τοὺς ὁποίους ἔφθασε νὰ ἔχῃ φίλους).
Μισοφιλόσοφος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς φιλοσόφους καὶ τὴν φιλοσοφίαν.
Μισόφρονες, εῶν (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν (ἀποφεύγων) τὰς φρενῖτιδας.
Μισοχρηματία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Μισοχρήματος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὰ χρήματα.
Μισόχρηστος (ὁ, ἡ), = Μισόγαθος.
Μισοχριστιανός (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς χριστιανούς, ἐχθρὸς αὐτῶν.
Μισόχριστος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν Χριστόν, ἐχθρὸς τοῦ Χριστοῦ.
Μισοψευδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὰ ψεύδη.
Μιστυλά(λλά)ζομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀρύομαι (Χουλιαρίζω) διά ἢ ὡς διὰ μιστύλης.
Μιστύλη (ἡ). κομμάτι κόρας ὡμοῦ σκαμμένον εἰς σχῆμα χουλιαρίου, [ἐκ τοῦ
Μισύλλω [μίτυλος], Μ. υλῶ. Κόπτω εἰς μικρὰ κομμάτια, λιανίζω.
Μίσυ, υος καὶ εως (τὸ), εἶδος χαλκάνθου (βιτριολιοῦ), (Γαλλ.) **couperose**, ἢ (κατὰ τὸν **Hœfer Hist. de la chimie**) **sulfate de fer ou de cuivre.** 2) εἶδ. ὕφους (μανταριοῦ).
Μισυβρις, τος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὴν ὕβριν (τὴν αὐθάδειαν).
Μίσχος (ὁ), [ἴσχω, ἄσχος]. τὸ ταμνὶ τῶν φύλλων ἢ τῶν καρπῶν. 2) [εἰς τὸν Θρ., Ἀρτεμδ. κλπ.] ἐσφαλμ. ἀντὶ Δίσχος.
Μισώδης, ους (ὁ, ἡ). μισητός, ἀξιομίσητος.
Μιτόεργος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ἁπλοῦ ἔργον εἶνε ὁ μίτος (τὸ νῆμα)· «Ἀτρακτος—,» Ἐπίγρ.
Μιτορράφης, ές (ὁ, ἡ), Π. πλεγμένος ἀπὸ νῆμα, [ῥάπτω καὶ
Μίτος (ὁ). ψιλὴ κλωστή, νῆμα· σημ. ἡ φάδι κόρδα (μουσ. ὄργ.). «Κατὰ μίτον,» Κικ., καταλεπτῶς ἢ, κατὰ σειράν.
Μιτουργία (ἡ). ἡ διὰ μίτου ἐργασία, ὑφαντουργία.
Μιτόω-ῶ ᾧ (μετ.) -όομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ώμαι. Περνῶ τοὺς κλωστοὺς τοῦ ζημονιοῦ ἀπὸ τὸ μισάρι, μεταρόνω· βάλλω τὸ ταγὶ εἰς τὸν ἐργαλειόν· (μουσ.) παίζω τι εἰς τὴν λύραν κτλ., τονίζω, (παρβλ. Βρέκω).
Μίτρα [ἡ], [μίτος]. (ἐν γέν.) ραφικὰ, ταινία. (ἰδιαιτ.) δέσμαν (πλουμιστὸν) τῆς μέσης ἢ τοῦ κεφαλιοῦ, ζωνάρι (σιλαχλῆκι, στηθοπάνι κτλ.) ἢ διάδημα (ασρίκι κτλ.). «Μίτρην λύειν,» Ἀπολλ., ζώνη Ζώνη.
Μιτροφόρος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Μιτροφόρος.
Μιτρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μίτρα.
Μιτρόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος (ζωσμένος ἢ φακιολισμένος) μὲ μίτραν.
Μιτροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ μίτραν εἶμαι-
Μιτροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (εἰς τὴν μέσην ἢ εἰς τὸ κεφάλι) μίτραν.
Μιτροχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ζωσμένος ἐπάνωθεν τοῦ χιτῶνος μὲ μίτραν.
Μιτρόω-ῶ, Μ. ώσω. Στολίζω (Ζωνω ἢ φακιολίζω) μὲ μίτραν· (ἐν γέν. ΙΙ.) ζώνω, περιστοιχίζω.
Μιτρώδης, ες (ὁ, ἡ). κομμένος ἐν εἴδει μίτρας, (ὅηλ.) στενόμακρος (συγγ. τῷ Μιτώδης).
Μίτυλος (καὶ Μιτύλος; ὅθ. τὸ Λτ. **mutilus**), η, ον. Κολοβὸς (χωρὶς κέρατα) ἢ μικροκομμώτος, (παρβλ.) Μικύλος.
Μίτυλος (ὁ), Λτ. **Mitulus**, εἶδος ὀστρέου, [ἴτ.] ἢ Τελλίνη.
Μίτυς, υος (ἡ), εἶδ. κηροῦ ἢ πηλοῦ γλοιώδους μὲ τὸ ὁπ. αἱ μέλισσαι φράζουν τὰς γαραγμάδας τῆς κυψέλης των. «Τοῦτο δὲ ἐσταμέλαν ἱκανῶς, ὥσπερ ἀποκάθαρμα αὐτῆς τοῦ κηροῦ, καὶ τὴν ὀσμὴν δριμύ,» Ἀρστ. (ἴδε καὶ Πισσόκηρος καὶ παρβλ. Μύτις).
Μιτώδης, ες (ὁ, ἡ). πλεγμένος ἢ ὑφασμένος ἀπὸ μίτον (ψιλὴν κλωστήν).
Μίτωμα (τὸ), μιτώδες ὕφασμα.
Μιχθείς, εῖσα, έν, παθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Μίγνυμι.
Μνᾶ [Ἑβρ. μανέχ· τῇ γὰρ Ἑβραΐδι ὁ ἀργυροῦς μανὴ καλεῖται,» Ἐτυμολ.], ᾶς (ἡ). (ὡς βάρος) **130** ἢ **160** δράμ., (ὡς νόμισμα) **100** δραχμ. Ἀττ., τὸ ἑξηκοστημόριον τοῦ ταλάντου.
Μνάᾳ, Π. ἀντὶ Μνᾷ, 6ον. ἑν. πρσ. τοῦ Μνάομαι.
Μναστῖος, α, ον, = Μνηστῖος.
Μναδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μνᾶ.
Μναταῖος ἢ Μναϊαῖος καὶ ὄχι Μναῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων μίαν μνᾶν.
Μνᾶμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Μνῆμα.
Μνάομαι-ῶμαι [μένος], Μ. μνήσομαι (πρκ. ἀντὶ ἐνς. Μέμνημαι), Π. [μὲ γεν.] ἐνθυμοῦμαι (« Ἵνα τιὺμόν ἱμάσιαν φορῶν μεμνῆτό μου,» Ἀρχφ.) ἢ, ἐνθυμίζω, ἀναφέρω. «Οὔκουν ὅπως μνησθῆναι ἄνεις ἐτόλμησε πρός τινα περὶ Κύρου φλαῦρόν τι,» Ξεν. ο Ἐάν τις τοῦ λοιποῦ μνησθῇ δέχα τὸ στράτευμα ποιεῖν,» αὐτ. (ἴδε Μιμνήσκω). 2) (μὲ αἰτ., εὔχρ. καὶ εἰς τὸ πεζ.) προσκαλῶ ἢ ἐνεργῶ νὰ κα-

τορθώσω (ν' ἀποκτήσω) τι. (Γαλλ.) brigueг. (ὅθεν συνήθ.) ζητῶ γυναῖκα εἰς γάμον, (παροδλ.) Μνηστεύω. ■ Ἐμνῶντο δὲ ὁ μὲν Ἥραν, ὁ δὲ Ἀρτεμιν, ■ Ἀπολλ.

†Μναρός, ά, όν, Γλσ. = Μνιαρός.

Μνάσειεν, Δ. ἀντὶ Μνήσειεν, γ'. ἑν. προσ. τοῦ Ἀόλ. ἀορ. ἁ. τῆς εὐκτ. καὶ

Μνάσῃς, Δ. ἀντὶ Μνήσῃ, β'. ἑν. προσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτ. τοῦ Μιμνήσκω.

Μνασιδωρέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Μνησιδωρέω.

Μνᾶσιον (τό), εἶδος ἐλώδους φαγωσίμου φυτοῦ (κυπέρου) τῆς Αἰγύπτου, (Τουρκ.) χάμπου-λεζίζ.

†Μνασίον (τό) καὶ

†Μνασίς, (ὁεος (ἡ), εΠ. μέτρου παρὰ Κυπρ. (χωρ. 2 μεδίμν.).

Μνάσκετ', Π. ἀντὶ Ἐμνᾶτο, γ'. ἑν. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ Μνάομαι.

Μνάστειρα (ἁ), Δ. ἀντὶ Μνήστειρα.

Μνασταίω-ῶ, Δ. ἀντὶ Μνηστεύω.

Μνασταῖρα (ἁ), Δ. ἀντὶ Μνηστῆρα.

Μνάσω, γς, η, Δ ἀντὶ Μνήσω, ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Μιμνήσκω.

Μνέα (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μνᾶ.

Μνέεσθαι, Ἰων. ἀντὶ Μνᾶσθαι, ἀπαρ. τοῦ Μνάομαι.

Μνεία (ἡ), [μνάομαι]. ἐνθύμησις.

Μνεώμενος, Ἰων. ἀντὶ Μνώμενος, μτχ. τοῦ Μνάομαι.

Μνῆμα (τό), ἰὸν γέν. σημεῖον πρὸς ἐνθύμησιν, (Γαλλ.) souvenir. (ἰδιαιτ.) τάφος, μνημεῖον. ■ Ὁρῶσιν ἐκ τοῦ ἀντιπέρας σκοπούς ἐπὶ τῶν μνημάτων, ■ Ξεν. 2) Π. (μὲ γεν.) ἀντὶ Μνήμη, ἐνθύμησις. ■ Οἱ δ' ἀγαθοὶ.. μνῆμ' ἔξουσ' ἀγαθῶν καὶ χάριν ἐξοπίσω, ■ Θγν.

Μνημάτιον (τό), ὑποκρ. τοῦ Μνῆμα.

†Μνηματίτης, ου (ὁ). ὁ ἐπὶ τοῦ μνήματος. ■ Λάϊος—, ■ Εὐρ., ὁ ἐπιτάφιος.

Μνημεῖον (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ἢ γίνεται ἵνα μένῃ πρὸς ἐνθύμησιν, monument, (ὁθ. ἰδιαιτ.) μνῆμα νεκροῦ, τάφος. ■ Τύμβου δὲ χῶσον, νεκύδες μνημεῖά μοι, ■ Εὐρ. 2) μέρος ὅπου φυλάττονται μνήμης ἄξια πράγματα, (Δ. Χρσ. ἐν Ἀντων.).

Μνήμη (ἡ), [μνάομαι]. ἡ δύναμις τοῦ μεμνῆσθαι, τὸ μνημονικόν. ■ Μνήμην ἐπασκέειν, ■ Ἡρ. ἴδε καὶ Ἀναμιμνήσκω. 2) ἐνθύμησις. ■ Μνήμην ἔχειν ἢ [παιεῖσθαι] τινος, ■ Ἴλ. 3) χαρτοφυλάκιον, ἀρχειοφυλάκειον, (Γαλλ.) cabinet. ■ Ὁ τῆς βασιλείου μνήμης προεστὼς, ■ Ἡρωδ.

Μνημήϊον (τό), Ἰων. ἀντὶ Μνημεῖον.

†Μνημοθέσιον (τό). μέρος προσδιορισμένον διὰ μνήματα, ταφεῖον, κοιμητήριον.

Μνημόνειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μνήμην ἢ συντελῶν πρὸς ἐξάσκησιν τῆς μνήμης.

Μνημόνευμα (τό). πᾶν ὅ,τι μνημονεύεται, πρᾶξις ἢ λόγος ἀξιομνημόνευτος. 2) = Μνεία, ἐνθύμησις.

Μνημονευτέον, θετ. τοῦ Μνημονεύω.

Μνημονευτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ μνημονεύειν, ἔχων καλὸν μνημονικόν.

Μνημονευτός, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. ἐνθυμεῖται ἢ εἶνε δυνατὸν νὰ ἐνθυμηθῇ τις (νὰ μνημονευθῇ) τις.

Μνημονεύω [μνήμων]. Μ. εὐσω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Ἐνθυμοῦμαι. ἀναφέρω.

Μνημονικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μνήμην. 2) = Μνημονευτικός, (ὅθεν) ■ Μνημονικόν, ■ Ξεν., ἡ δύναμις (ἢ ἐπιτηδειότης) τοῦ μεμνῆσθαι, τὸ ἐνθυμητικόν, ἢ ἡ τέχνη τοῦ ἐξασκεῖν τὴν μνήμην, (ἄλλ.) ■ Τὰ μνημονικά, ■ Ἀριστ.

Μνημονικῶς, ἐπίῤ. = Μνημονευτικῶς. ■ Μνημονικῶς ἔχω, ■ Λξ., ἐνθυμοῦμαι καλά.

Μνημονίς (ὁ, ἡ), = Μνημόνειος.

Μνημόνως, ἐπίῤ. = Μνημονικῶς, ὡς μνήμων.

Μνημοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Μνήμη.

Μνημόσυνον (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς μνήμην, μνημεῖον, (κυρ. οὐδ. τοῦ) ‖Μνημόσυνος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ συντελῶν πρὸς μνήμην.

Μνήμων [μνάομαι], ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνθυμούμενός τι, ἔχων καλὸν μνημονικόν. ■ Μισῶ μνήμονα συμπάταν, ■ Παροιμ. (καὶ μὲ γεν.) ■ Φάρτου μνήμων, ■ Ὀδ. Θ., ὁ γραμματεὺς τοῦ πλοίου (τρὶν εὑρεῦῖ ἡ τέχνη τοῦ γράφειν), (παροδλ. Ἱερομνήμων), (ὁθ. ‖. εὐσ.) ἐπιστάτης· λογιστής κτλ.

Μνῆσαι, Π. μσ. ἀόρ. τῆς πρς. καὶ

Μνησαίατο, Ἰων. ἀντὶ Μνήσαιντο, γ'. πλθ. προσ. τοῦ μσ. ἀορ. τῆς εὐκτ. τοῦ Μιμνήσκω.

‖Μνησάμετος, η, ον. Ὁ ἔχων τὸν νοῦν του εἰς τὴν ἀρετήν.

Μνησάσκετο, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐμέμνητο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. (ἀντὶ παρτ.) τοῦ Μιμνήσκομαι.

Μνησιδωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσφέρω ὥραν εἰς ἀνάμνησιν (πρὸς ἀπόδοσιν) χάριτος.

Μνησίθεος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἰς τὴν μνήμην του τὸν θεὸν, ἐναρέτος, θεοφοβούμενος.

Μνησικακέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνθυμοῦμαι τὸ κακὸν τὸ ὁπ. ἔπαθα (μὲ ὁστ. ἐκ γ'. καὶ γεν. ἢ αἰτ. ἁλλ. ἐκ δ'.) φυλάττω πάθος κατά τινος διά τι καὶ καιροφυλακτῶ νὰ ἐκδικηθῶ.

Μνησικάκημα (τό). τὸ ἀντικείμενον τῆς μνησικακίας, (Γαλλ.) grief.

Μνησικακητικός, ἡ, όν. Ἐπιρρεπὴς πρὸς μνησικακίαν, φύσει μνησίκακος, φιλεκδικος.

Μνησικακία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ εἰς

Μνησίκακος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -κάκως. Ὁ ἐνθυμούμενος τὸ κακὸν τὸ ὁπ. ἔπαθε ἢ καιροφυλακτῶν νὰ ἐκδικηθῇ.

Μνησίμαχος (ὁ, ἡ), Π. [μνάομαι, μάχη]. φιλοπόλεμος.

Μνησίνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. [μνάομαι, νοῦς]. φρόνιμος.

Μνησιπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [μν. πῆμα]. ὁ ἐνθυμίζων τὰ δεινά τινος.

Μνησιπονηρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μνησικακέω.

Μνῆσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μιμνήσκω, ἐνθύμησις.

‖Μνησίτοκος (ὁ, ἡ), Π. [μν. τόκος]. γόνιμος. (εἰς τὸν Ἱπκρ. ὁ Κορ. διορθ. Κνησιτοκος).

†Μνησιχάρη (ἡ). (γλσ.). ἡδονὴ, εὐφροσύνη.

Μνήσκομαι, Π. (σπυτ.) ἀντὶ Μιμνήσκομαι.

Μνήσομαι, μέλλ. τοῦ Μνάομαι ἢ τοῦ Μιμνήσκομαι.

Μνηστεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μνηστεύω.

Μνήστειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Μνηστήρ, προξενήτρια. 2) = Μνηστή.

Μνηστέον, θετ. τοῦ Μέμνημαι.

Μνήστευμα (τό). ἀντικείμενον τῆς μνηστείας, (ὁθ. Π.) = Μνηστή. 2) = τῷ

Μνήστευσις, εως (ἡ). τὸ μνηστεύειν ἢ μνηστεύεσθαι, ζήτησις εἰς γάμον· ἀρχ. ὄνομα.

Μνηστευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μνηστείαν.

Μνηστεύω [μνῆστις]. Μ. εὐσω. Ζητῶ (γυναῖκα) εἰς γάμον· ἀῤῥαβωνίζομαι· νομφεύομαι. (ἐν γέν.) προσπαθῶ νὰ κατορθώσω (ν' ἀποκτήσω) τι. (παροδλ.) Μνάομαι. 2) γίνομαι προξενήτης τινός, μεσιτεύω διὰ γάμον· ἀῤῥαβωνίζω. ■ Ἐξόρμ' μ' ἐμνήστευον, οὖσαν ἐγγενῆ, ■ Εὐρ.

Μνηστέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. ἀντὶ Μνηστεύω.

Μνηστή (ἡ), θηλ. τοῦ Μνηστὸς, ἀῤῥαβωνιαστικὴ· (ἐνίοτε) σύζυγος.

Μνηστήρ (ὁ). ὁ μνηστεύων (γυναῖκα πρὸς γάμον)· ἀῤῥαβωνιστικός, (Γαλλ.) prétendant 2) Π. (μὲ γεν.) ὁ ἔχων κατά νοῦν (σπουδάζων περί) τι. ■ Πολέμου—, ■ Πίνδ.

Μνηστήρεος, α ἢ ας, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μνηστείαν ἢ εἰς μνηστῆρα, μνηστευτικός. ■ Ὥρα μνηστήρια, ■ Ἐπιγρ.

Μνηστηριώδης, εος (ὁ, ἡ). μνηστῆρος ἴδιος. ■ Γέλως—, ■ Ἐλμ., ὁ ἀκόλαστος.

Μνηστηροκτονία (ἡ), = Μνηστηροφονία, [ἐκ τοῦ]

Μνηστηροκτόνος (ὁ, ἡ). φονεὺς μνηστῆρος ἢ μνηστήρων.

Μνηστηροφονία (ἡ). φόνος μνηστῆρος ἢ μνηστήρων, (οὕτως ἐπιγράφεται τὸ Σ τῆς Ὀδυσ.).

Μνήστης, ου (ὁ), = Μνηστήρ.

Μνῆστις, εως (ἡ), Π. = Μνεία, Μνήμη.

Μνηστὸς [μνάομαι], ἡ, όν. Ὁ ζητούμενος εἰς γάμον· ὁ συζευχθεὶς διὰ μνηστείας.

Μνήστρια (ἡ), [μνηστήρ]· μεσίστρια γάμου, προξενήτρια.

Μνῆστρον (τό). ἀῤῥαβών· ἀῤῥαβώνισμα, ὑπανδρεῖα.

Μνηστὺς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μνηστεία. 2) = (ἡ ἀσφαλμ. ἀντὶ) Μνῆστις.

Μνήστωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Μνηστήρ. 2) ἀντὶ Μνήμων, (Αἰσχλ. Ἑπτὰ ἐπὶ Θηβ. 181). 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μήστωρ, φρόνιμος, ἔμπειρος.

Μνιαρός, ά, όν καὶ Π.

Μνιάσις, εσσα, ε.ν. Γεμάτος ἀπὸ ἢ Ὅμοιος μὲ (Ἀπαλὸν ἢ Ἀνοιδωτὸν ὡς ἂν τὸ)-

Μνίον ἢ Μνῖον (τό), [μνάομαι], εἶδ. θαλασσ. φυτοῦ (βρύου) μὲ φύλλα ὡς ἂν μαλλί, (ἄλλο παρὰ τὸ Φῦκος).

Μνιὸς, ά, όν καὶ

Μνιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Μνιόεις.

Μνοΐα (ἡ), Π. (κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Κρητ.) ἀντὶ Δουλεία, Εἰλωτεία, (ἢ περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ εἵλωτες, οἱ δοῦλοι, (ὁθ.

Μνοΐτης, ου (ὁ), Κρητ. ὁ δοῦλος.

Μνοῦς-οῦς (ὁ), Π. ἀντὶ Νοῦς, γνοῦς.

Μνώα ἢ Μνωΐα (ἡ), = Μυσία, (ὁθ.

Μνωΐτης, ου (ὁ), = Μυσίτης.

Μνώμενος, Π. ἀντὶ Μνώμενος, μτχ. καὶ

Μνώοντα, Π. ἀντὶ Ἐμνῶντα, γ΄. πλθ. ῥρα. τοῦ παρτ. τοῦ Μνάομαι.
Μνώτης, ου (ὁ),=Μνωΐτης.
Μογγὸς [ὀνμτπ. συγγ. τοῦ Γογγύζω], ὁ, ὁν. Ὁ ἔχων ἀμαυρὰν (βαθειὰν) φωνήν, (ὀθ. τὸ κοιν.) μουγγός, (παρβλ.) Σομφός.
Μογείω, Π. =Μογέω.
Μογερός, ὰ καὶ Π. ός, ὸν (ᾗ ἐπίῤ.) -ερῶς, D. [μόγος], κοπιαστικός, ἐπίπονος· ταλαίπωρος, ἄθλιος.
Μογέω-ῶ [μόγος], Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Πονέω, Μοχθέω, κοπιάζω· ταλαιπωροῦμαι. (μὲ αἰτ.) ὑποφέρω. ¤ Πάλλ' ἐμόγησα, ¤ Ἰλ. Α. (καὶ ἀντὶ ἐπίῤ.) ¤ Θεμείλια, τὰ θέσαν μογέοντες,¤ Ἰλ. Μ.
†Μόγημα (τὸ), νλγ. ἀντὶ Μόγος.
Μογηρός, ὰ, ὸν, =Μογερός. (ὀθ.
Μογηροφόρος (ὁ, ἡ), Π. μογηρῶν (δεινῶν) πρόξενος.
Μογιάω-ῶ, Μ. ήσω, Λακων. ἀντὶ Μογέω.
Μογιλαλία (ἡ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ μογιλάλου.
Μογιλάλος (ὁ, ἡ), ὁ δυμιλῶν (προφέρων) μὲ δυσκολίαν· βραδύγλωσσος· (Γρφ.) μουγγός, [λαλέω καὶ
πέτρις [μόγος], ἐπίῤ. =Μόλις.
Ἰογκασιεδάφα (ἡ), Κωμ. ἡ μόλις ἀπομένη τοῦ ἐδάφους (ἐγγίζουσα τὴν γῆν), (ἐπιθ. τῆς ποδάγρας).
Μόγος (ὁ). Π. =Μόχθος, κόπος· δυσκολία· ταλαιπωρία.
¦Μογοστοκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [μογοστόκος]. γεννῶ μὲ δυσκολίαν, =δυστοκέω.
Μογοστοκία (ἡ), Π. τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., δυστοκία, [ἐκ τοῦ
Μογοστόκος (ὁ, ἡ), Π. [μόγος, τίκτω]. ἡ παραστέκουσα εἰς τοὺς πόνους τῆς γέννας. 2) (μτγν.) ἀντὶ Δύστοκος.
Μόδιος (ὁ), καὶ Μόδιον (τὸ), [ξεν.], εἶδος μέτρου διὰ τὰ ὑγρὰ καὶ τὰ γενήματα (τὸ ἕκτον τοῦ μεδίμνου ἢ τὸ τρίτον τοῦ ἡμιφορέως), (τὸ κοιν.) μόδι (περιέχει 336 ὀκάδ.). ¤ Ὁ θαλάσσιος μόδιος, ὀφείλει χωρεῖν σίτου καθαροῦ λίτρας 40,¤ Ἀριθμ.
¦Μόδιος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ, (Ἰσ.)=Μάδυν, (ἄλλ.) Ψίλωθρον. (κατὰ τὸν Καίλ. Δύρηλ.) ἡ ῥίζα τῆς βρωνίας.
Μόθαξ, ακος (ὁ),=Μόθων.
Μόθος (ὁ), Π. [συγγ. τῷ Μόχθος ἢ Μῶλος], μάχη, πόλεμος.
Μόθων, ωνος (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ οἰκογενὴς σκλάβος· (ἰδιαιτ. εἰς τὴν Σπάρτ.) υἱὸς Λάκωνος (μὴ καθαυτὸ Σπαρτιάτου) ἀνατρεφόμενος μὲ τὰ τέκνα καὶ κατὰ τὸν τρόπον τῶν καθαυτὸ Σπαρτιατῶν. 2) (ἐπιθ.) αὐθάδης· ἀκόλαστος, (ὁποῖοι εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλ. οἱ οἰκογενεῖς δοῦλοι), (ὠθ. ||. οὐσ.) εἶδος ἀτελογοῦς χοροῦ.
†Μοθωνία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ μόθωνος, προπέτεια, θρασύτης.
Μοθωνικὸς, ὴ, ὸν. Ἴδιος μόθωνος, φορτικὸς, δουλοπρεπής.
Μοιμυάω-ῶ, Μ. άσω καὶ
Μοιμύλλω [μύω, μύλλω], Μ. υλῶ. Κλείω τὰ χείλη ὡς ἂν νὰ βυζάνω (ἴδε Μυάω)· (μτδε.) βυζάνω, πιπιλίζω.
Μοῖρα (ἡ), [μείρομαι], =Μέρος, μερτικόν· μερίδιον. ¤ Κρέα δαίστο καὶ νέμε μοῖρας, ¤ Ὅμ. ¤ Χώρης ὀλίγην μοῖραν ἔνωντες, ¤ Ἰλ. Π. ¤ Οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν, ¤ Ὀδ. Υ., ἄμοιροι αἰδοῦς, ἀναιδεῖς. ¤ Οὐ σμικρὰν συμβάλλεσθαι μοῖραν πρός τι, ¤ Πλ. ¤ Οὐδέπω τὴν μυριοστὴν μοῖραν ὧν πεπύσμεν, ¤ Ἀρχιμ., τὸ μυριοστημόριον. ¤ Δυώδεκα μοῖρας δασάμενοι Αἴγυπτον πᾶσαν, ¤ Ἡρ. 2) (τρπ.) τὸ ἀνῆκον ἑκάστῳ τάξις, σειρά. ¤ Πάντα τὸν δῆμον πρὸς τὴν ἑαυτοῦ μοῖραν προσεθήκατο, ¤ Ἡρ., εἰς τὸ μέρος του. ¤ Ἐν οὐδεμιᾷ μοίρᾳ μεγάλῃ αὐτὸν ἦγον, ¤ αὐτ. ¤ Ἡ φιλόσοφος μοῖρα, ¤ Πλάτ., τὸ τάγμα τῶν φιλοσ. (καὶ μὲ γεν.) ¤ Ἐν μοίρᾳ τινὰς τάττεσθαι, ¤ Συν., εἰς τὸν ἀριθμόν. ¤ Ἐν μοίρᾳ φαρμάκου, ¤ Πλάτ., ἐν εἴδει. ¤ Ἐν μοίρᾳ παιδιᾶς, ¤ Δημ., (παρβλ. Λόγος). 3) (ἐν γέν.) τὸ πρέπον, τὸ δίκαιον. ¤ Κατὰ μοῖραν, ἢ ¤ Ἐν μοίρᾳ, ¤ ὀρθῶς, δικαίως, εὐλόγως. ¤ Ταῦτα κατὰ μοῖραν ἔειπες,¤ Ἰλ. Α. ¤ Ἐν μοίρῃ κέσθαι, ¤ Ὀδ. Χ. (καὶ τὸ ἐναντ.) ¤ Οὐ κατὰ μοῖραν πέρων πάλιν, ¤ Ἰλ. Π., οὐκ ἐν τάξει. ¤ Οὔ τι παρὰ μοῖραν ἔειπες, ¤ Ὀδ. Ξ., (παρβλ. Δίκα). 4) ἡ τύχη (εἴτε καλὴ, εἴτε κακὴ), ἡ ἀμετάτρεπτος ἀπόφασις τοῦ θεοῦ, τὸ πεπρωμένον, (Γαλλ.) la fatalité· ὁ θάνατος. ¤ Θεοῦ (¤ Θεῶν ἢ ¤ Θεία) μοῖρα, ¤ Ὅμ., Ἀρχ. ¤ Οὔ τοι ὑμεῖς αἴτιοι, ἀλλὰ θεὸς καὶ μοῖρα, ¤ Ἰλ. Τ. ¤ Ὑπὸ μοίρας τινὸς ἀγόμενος, ¤ Ξεν. ¤ Μοῖρα βιάτοιο, ¤ Ἰλ. Α., τὸ ὡρισμένον τέρμα τοῦ βίου. (καὶ ἑλλ.) ¤ Πέπρωται δέ μιν μοῖραν ἀναπλήσειν Χαλύβων ἐν γαίῃ, ¤ Ἀπλλν. ¤ Ὑπὲρ μοῖραν, ¤ Ἰλ. Υ., παρὰ τὸ πεπρωμένον. ¤ Μοῖραν οὔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι, ¤ Ἰλ. Ζ. ¤ Ζεὺς οἶδε μοῖράν τ' ἀμμορίην τ' ἀνθρώπων,¤ Ὀδ. Υ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) ¤ Οὔ τοι μοῖρα φίλους ἰδέειν, ¤ Ὀδ. Δ. ¤ Οὔπω τοι μοῖρα θανεῖν, ¤ Ἰλ. Η. (καὶ κατὰ προσωποποιΐαν) ¤ Οὐκ ἔστιν ἀλύξαι ἀνθρώπους ὅτι Μοῖρα κατὰ κλωστῆρας ἔπειγε., ¤ Θκρ. (ὅθεν κατὰ τὴν μυθολογ.) ¤ Τρεῖς αἱ Μοῖραι, κατὰ τοὺς χρόνους μεμερισμέναι. Κατὰ μὲν τὸ γεγονός, Ἄτροπος· κατὰ δὲ τὸ μέλλον, Λάχεσις· κατὰ δὲ τὸ ἐνεστὼς, Κλωθώ, ¤ Ἀρχ. 5) =Μόρα. ¤ Μοῖραν Λακεδαιμονίων ἀπέκτεινεν, ¤ Αἰλ. 6) (μθματκ.) τὸ 360 μόριον τοῦ κύκλου. ¤ Τὸ ζῴδιον ἔχει μοῖρας τριάκοντα, ¤ Δαμασκ.
Μοιραγέτης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μοίρας, ἡγεμών. 2) διεξαγωγεὺς τῆς τύχης τῶν ἀνθρ.
¦Μοιράζω, Μ. άσω, =Μοιράω.
Μοιραῖος, α, ον (καὶ ἐπίῤ.) -αίως, =Μοιρίδιος.
Μοιράρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μιᾶς (στρατ.) μοίρας.
Μοιρὰς, άδος (ἡ), =Μοιρίς.
Μοιράω-ῶ, Μ. άσω ἢ Ἰων. ήσω (πθ. πρκ. Μεμοίραμαι). Μοιράζω· διαιρῶ. διασπῶ. ¤ Χαῖτας ἐμοιρήσαντο, ¤ Ἀπλλν., διεσπάραξαν πρὸς σημεῖον πένθους. 2) (πθ. καὶ τρπρσ. μὲ γεν. ἢ απν. αἰτ.) ἔτυχεν εἰς τὸ μεριδιόν μου, ἔφθασα νὰ ἔχω· μετέχω. (μὲ δοτ. καὶ ἀπαρ.) μοὶ εἶνε πεπρωμένον. ¤ Ὅσα ψυχῆς μεμοίρατα, ¤ Φίλ. (καὶ Δωρ.) ¤ Γᾶς μεμορακτα, ¤ Τίμ. Δκρ., ἐκ γῆς αὔγκειται, ¤ Ζῆν καὶ τεθνάνατ μεμοίρατα ἡμῖν, ¤ Ἀλκίφρ.
Μοιρηγενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ τὴν ἐπιῤῥοὴν εὐτυχοῦς μοίρας, καλότυχος.
Μοιρηγέτης, ου (ὁ), Π. =Μοιραγέτης.
Μοιραῖος, α, ον. Ὁ περιέχων μίαν (γεωμετρ.) μοῖραν.
Μοιρίδιος, α, ον, (καὶ ἐπίῤ.) -δίως, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μοῖραν, ὁ κατὰ θείαν μοῖραν.
¦Μοιρικὸς, ὴ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.) -κῶς, =Μοιριαῖος.
¦Μοίριος, α, ον, =Μοιρίδιος.
Μοιρὶς, ίδος (ἡ), Π. Ἴσα (μὲ ἀνῤῥίβειαν) μοιρασμένη.
Μοιρογνωμόνιον (τὸ). ὄργανόν τι πρὸς καταμέτρησιν τῶν (γεωμετρ.) μοιρῶν.
Μοιρογραφία (ἡ). περιγραφὴ τῶν μερῶν (τῶν μοιρῶν).
¦Μοιροδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Δέχομαι τὸ μερίδιόν μου, (ἄλλ. ἀνάγν. Μοιραλογγέω).
Μοιροθεσία (ἡ). ἡ θέσις (ὁ προσδιορισμὸς) τῶν γεωμετρ. μοιρῶν.
Μοιρόκραντος (ὁ, ἡ), Π. [μ. κραίνω]. ἀποφασισμένος ὑπὸ τῆς μοίρας.
Μοιρολαχέω-ῶ, Μ. ήσω, =Μοιρολογγέω.
Μοιρολέκτης, ου (ὁ). ὁ λέγων (προλέγων) τὴν μοῖραν τινός. =Μοιρολόγος.
Μοιρολογέω-ῶ καὶ (μσ.) έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Προλέγω εἰς τινα τὴν μοῖράν του ὡς ¤
Μοιρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (προλέγων) τὰς ἀποφάσεις τῆς μοίρας, μάντις.
¦Μοιρολογχέω-ῶ, Μ. ήσω, Μοιράζω ἢ Μοιράζομαι, συμμερίζομαι, μετέχω, [ἐκ τοῦ
Μοιρολόγχης, ου (ὁ), καὶ
Μοιρολόγχος (ὁ, ἡ), [μ. λαγχάνω]. μοιραστὴς, διανομεὺς, ἢ μέτοχος, συμμέτοχος.
Μοιρονόμος (ὁ, ἡ). ὁ διέπων τὰς μοίρας (τὴν τύχην) τῶν ἀνθρώπων.
†Μοιροφόρητος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Κηρεσσιφόρητος.
Μοῖσα, Αἰολ. ἀντὶ Μοῦσα.
Μοισαῖος, α, ον, Αἰολ. ἢ Δωρ. ἀντὶ Μουσαῖος.
Μοῖτος (ὁ), Σικελ. τὸ ἴσον, τὸ δίκαιον, [ὀθ. τὸ Λτ. mutuus]. ¤ Μοῖτον ἀντὶ μοίτου,¤ Ακ. (παροιμ.), χάριν ἀντὶ χάριτος, (Γαλλ.) rendre la pareille.
Μοιγάγριον (τὸ), [μ. ἀγρέω]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἡ ποινὴ (τὸ πρόστιμον) ὅπου ἐπιβάλλεται εἰς τὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ πιασθέντα μοιχὸν (παρβλ. Ζωάγριον).
Μοιχάζω, Μ. άσω, (μὲ γεν.) =Μοιχάω.
Μοίχαινα (ἡ), =Μοιχαλίς.
Μοιχάλειος, α, ον, =Μοιχικός.
Μοιχαλὶς, ίδος (ἡ). ἡ μοιχευομένη (ἔνοχος μοιχείας) γυνή.
Μοιχὰς, άδος (ἡ), =Μοιχαλίς.
Μοιχάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Μοιχός.
Μοιχάω-ῶ, Μ. ήσω, =Μοιχεύω.
Μοιχεῖα (ἡ), τὸ ἔγκλημα τοῦ μοιχοῦ.
Μοιχευτὴρ, Π. ἀντὶ
Μοιχευτὴς, οῦ (ὁ), =Μοιχός.
Μοιχευτὸς, ὴ, όν. Μοιχευμένος.
Μοιχεύτρια (ἡ). θηλ. εἰς Μοιχευτὴς, μοιχαλίς.
Μοιχεύω, Μ. εύσω. Πρέπτω μοιχείαν· (μτ-

γτ.) διαφθείρω ὕπανδρον γυναῖκα· (ἐν γέν.) καθεύω. (μτφορ.) ▪ Μοιχ. τὴν θάλασσαν, ▪ Σαν., σμυτερίζεσθαι δολίως τὴν ἐπ' οἴκου κυριαρχίαν θαλασσοκρατοῦντος ἄλλου (γνωστὸν εἶνε ὅτι καὶ ὁ δοῦξ τῆς Βενετ. ὑπανδρεύετο τὴν θάλασσαν), (καὶ πθ.) ▪ Τὴν θυγατέρα μεμοιχευμένην, ▪ Δμ.

Μοιχαῖος, α, ον, = τῷ

Μοιχίδιος, α, ον, = Μοιχικός, (ἰδιωτ.) Μοιχαγένητος, νόθος.

Μοιχικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μοιχόν ἢ μοιχαλίδα, μοιχοῦ ἕδος· ἐπιθετικὸς πρὸς τὴν μοιχείαν.

Μοιχικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἴδιον μοιχοῦ.

Μοίχιος, α, ον, Π. = Μοιχίδιος.

Μοιχογένητος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἐκ μοιχείας, υἱὸς μοιχαλίδος νόθος.

Μοιχοζώκτης, ου (ὁ). ὁ ζευγνύων εἰς γάμον μοιχούς.

Μοιχοζωικικός, ἡ, όν. Μοιχοζεύκτου ἴδιος.

Μοιχοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύσας μοιχὸν ἢ μοιχαλίδα.

Μοιχολέτης, ου (ὁ). ἁλετὴρ μοιχοῦ ἢ τῶν μοιχῶν, μοιχεκτάνος.

Μοιχοληπτέα καὶ Μοιχαληψία (ἡ). λῆψις (τιμήματος) μοιχοῦ ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Μοιχὸς (ὁ), [συγγ. τῷ εἰφόω]. ὁ πορνεύων μὲ ὕπανδρον γυναῖκα. 2) εἶδ. ξυρίσματος (ἐν χρῷ κουρᾷ) τῆς κεφαλῆς.

Μοιχοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Μοιχεία.

Μοιχότροπος (ὁ, ἡ), Κωμ. ἡ ἔχουσα ἦθη (τρόπους) μοιχαλίδος.

†Μοιχοτύπη (ἡ), Κωμ. = Μοιχαλίς, [κατὰ τὸ Χαμαιτύπη].

Μοκλὸς (ὁ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Μοχλός.

†Μόλγης, ου (ὁ), γλσ. ἀντὶ Μολγός.

Μόλγινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ βυρσοτόμαρον, [ἐκ τοῦ

Μολγὸς (ὁ). σάκκος ἢ ἀσκὸς ἀπὸ βυρσοτόμαρον. 2) (μτφορ.) καταβόθρα τῶν δημοσ. χρημάτων ἢ (ἐπιθετ.) κενὸς, πτωχός.

Μόλειν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Βλώσκω.

†Μολεύω, Μ. εύσω. Κόπτω τὰς περιττὰς παραφυάδας [τὰ παραβλάστηρα] ἐνύρης, (ἴδε Αὐτομολία). (κατ' ἄλλ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μοσχεύω, (ἴδε καὶ Μολεύω)

Μολέω-ῶ (χ. Μ.), Π. (σπανιότ. καὶ μτγν.) ἀντὶ Βλώσκω.

Μολιβαγθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. βαρὺς ἐξ αἰτίας μολίβδου, μολυβωμένος ἵνα βαραίνῃ. ▪ Στάθμη—, ▪ Σῶ.

Μολίβδαινα, ης (ἡ), = Μολιβὶς, κομμάτι μολίβδου. 2) εἶδ. μεταλλικοῦ [δρυκτὸν ἢ τεχνητὸν], (Γαλλ.) **plombagine.** 3) εἶδ. φυτοῦ, (λατ.) **plumbago.** 4) (εἰς τὸν Ἀθ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μολιβδίνη.

Μολίβδινος-οῦς, ἐα-ῆ, τον-οῦν, = Μολίβδινος.

Μολιβδόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ Μολιβδίζω, Μ. ίσω. Ἔχω χρῶμα μολίβδου (μελανὸν ζιφόν).

Μολιβδικὸς, ἡ, όν καὶ

Μολίβδινος, η, ον. Μολιβένιος. [-(οὐσ.) Μολιβδίνη, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μολιβδὶς.

Μολίβδιον (τὸ). σφαιρίον μολιβένιον.

Μολιβδὶς, ίδος (ἡ). (εν γέν.) κομμάτι (σφαῖρα) μολιβδοῦ, [ἰδιωτ.] τὸ βακτήριον τοῦ ξυλίτης, ἡ μολιβήθρα) τοῦ δικτύου ἢ τῆς (ναυτ.) βολίδος.

Μολιβδίτης, ου (ὁ) καὶ Μολιβδίτις, ιδος (ἡ), = Μολιβδοειδής.

Μολιβδόγεον (τὸ). εἶδ. δρυκτοῦ, μολιβδόχωμα· (κατ' ἄλλ.) τὸ Ψιμίθιον.

Μολιβδόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος μὲ μόλιβδον.

Μολιβδοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (χρῶμα) μολίβδου.

Μολιβδοκάκος (ὁ), = Μολιβδουργός.

Μόλιβδος καὶ Μόλυβδος (ὁ). τὸ γνωστὸν μέταλλον, μολύβι.

Μολιβδοτὶξ, ῆγος (ὁ, ἡ). ὁ τήκων (λυώνων) τὸν μόλιβδον.

Μολιβδουργὸς (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος τὸν μόλιβδον ἢ σκεύη ἀπὸ μόλιβδον.

Μολιβδοῦς, ῆ, οῦν, κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Μολίβδεος, μολίβδινος.

Μολιβδουφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν ἐπιφάνειαν (τὴν ὄψιν) τοῦ μολίβδου. σῶμα μολιβδουφανές, ▪ Ἀθ.

Μολιβδοχοέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω μολίβι, δίνω (συγκολλῶ) τι μὲ λυωμένον μολίβι.

Μολιβδόχρους-ους καὶ

Μολιβόχρως, ῶτος ἡ ωτος (ὁ, ἡ). μολιβδοῦς τὸ χρῶμα (τὴν ὄψιν), μολιβοῦς.

Μολιβόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω ἢ Συνδέω μὲ μόλιβδον, μολιβόνω. 2) μεταβάλλω εἰς ἢ ἀναλύω ὡς μόλιβδον.

Μολιβοώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ μολίβδου, μολιβδοειδής.

Μολίβδωμα (τὸ). κατασκεύασμα ἀπὸ μόλιβδον.

Μολίβδωσις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ Μολιβδόω, μολίβδωμα.

Μολιβδωτὸς, ἡ, όν. Σκεπασμένος ἢ Κολλημένος ἢ Δεμένος (ἵνα βαραίνῃ) μὲ μόλιβδον, μολιβδωτὸς, μολιβωμένος· μολιβδοσκέπαστος.

Μολίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μόλιβος, μολιβάκι.

Μολίβεος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μόλιβδος. (ὀθ.

Μολιβοφιγγὴς, ες (ὁ, ἡ), Π. φορτωμένος (δεμένος) μὲ μόλιβδον.

Μολιβουργὸς (ὁ, ἡ), = Μολιβδουργός.

Μολιβοῦς, ῆ, οῦν, = Μολιβδοῦς, μολιβδένιος.

Μολιβόω-ῶ, Μ. ώσω, = Μολιβδόω.

Μόλις [μόλος, μῶλις], ἐπίρ. Μὲ δυσκολίαν, μόλις. ▪ Ὑπὸ βίας καὶ μόλις, ▪ Πλ., μόλις καὶ μετὰ βίας.

†Μολίων, ωνος (ὁ). (γλσ.), πολεμιστής.

Μολόβριον (τὸ). τὸ ἄγριον γουρουνοσκυλον, τὸ μιναρὸν τοῦ ἀγριοχοίρου, (Γαλλ.) **marcassin.**

;Μολοβρὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Μολοβρός.

Μολοβρίτης, ▪ (ὁ), Κωμ. ▪ νέος ἀγριόχοιρος.

Μολοβρὸς (ὁ), Π. [μολεῖν, βορά]. λαίμαργος· ψωμοζήτης· παράσιτος. 2) [κατ' ἄλλ. συγγ. τῶ Μῶλος], ὀκνηρὸς, ἀπαμάτης.

Μολόθουρος (ὁ), εἶδ. θαλ. φυτοῦ, (κατὰ τὸν Ἡσυχ.) ὁ Ἀσφόδελος, ἢ ὁ Ὀλόσχοινος.

†Μόλος (ὁ), γραμμ. ἀντὶ Μῶλος.

Μολοσσικὸς, ἡ, όν καὶ

Μολοσσὸς (τὸς), οῦ (ὁ). ὁ ἐκ τῆς Μολοσσίας (ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου). ▪ Κύων—, ▪ Πλ. εἶδ. μεγάλου σκυλοκύλου, (Γαλλ.) dogue. ▪ Πῶς—, ▪ Μετρ., ὁ συγκείμενος ἐκ τριῶν μακρῶν συλλαβῶν.

Μολοσσὶς, ίδος (ἡ), ζμολεῖν, σῦρά]. εἶδ. ἀκρίδος, ἡ βατράχου, καὶ

Μολοσσὸς (ὁ), εἶδ. ὄφεως, (παρβλ. Ἀμφίσβαινα).

Μολούω, Μ. ούσω, = Μολεύω, (παρβλ.) Κολούω.

Μολόχη (ἡ), = Μαλάχη.

Μολόχινος, η, ον. Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς μαλάχης ἢ τοῦ ἄνθους της, (ἴδε ‖. οὐσ. οὐδ.) εἶδ ὑφασμάτων τῆς Ἰνδ.

Μολόχινον (τὸ), = Μαλάχιον.

Μολπάζω [μολπὴ], Μ. άσω, = Μέλπω ψάλλω ἀνυμνῶ.

Μολπεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων [χρησιμεύων] εἰς μολπὴν, ἀσματικὸς ἢ χορευτικός.

Μολπαστὴς [μολπάζω], οῦ (ὁ). ψάλτης, τραγουδιστὴς· κιθαριστὴς, (ἐν γέν.) καιγνιδιάτωρ. (καταχρ.) συμποσιάτωρ, συνομιλικος.

Μολπάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μολπαστὴς.

Μολπὴ (ἡ), Π. [μέλπω]. ᾠδὴ, τραγούδι· ψάλσιμον. τραγούδισμα· (ἐνίοτε) χορὸς ἢ παιγνίδι μὲ τραγούδια, (ἴδε Ὀδ. Σ. 101).

Μολπηδὸν, ἐπίρ. Π. ἐν εἴδει μολπῆς, ἀσματικῶς.

Μολπηστὴς, οῦ (ὁ), Π. = Μολπαστής.

;Μολπητὴς, ίδος (ἡ) καὶ

Μολπήτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Μολπάστρια, ψάλτρια, κιθαρίστρια ἢ ὀρχήστρις.

Μολπήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Μολπαστής.

Μόλυβδος, Μολύβδινος κτλ. καὶ

Μόλυβος, Μολυβὶς κτλ. = Μόλιβδος κτλ.

;Μολυβρὸς, ά, όν, = Μολιβρός.

†Μόλυμμα (τὸ), = Μόλυσμα.

†Μολυνὴ (ῆ), γλσ. ὁ πρωκτός.

Μολυνοπραγμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κωμ. ἀντὶ Πολυπραγμονέω, ἀνακατόνω (ἐμπερδεύω τινὰ εἰς) βρωμερὰ πράγματα.

Μόλυνσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ μολύνειν, λέρωμα· (εἰς τὸν Ἀρετ. Μετεωρολογ. Δ'. γ') ἡ κατάστασις τοῦ ἐμποδραστμένου ἢ ἐμποψημένου κρέατος.

Μολύνω, Μ. υνῶ (πδ. πρκ. Μεμόλυσμαι). Λερόνω. (μτμ. καὶ ερπ.) φθείρω, ἀτιμάζω. ▪ Μολυνόμενος ὑπὸ τοῦ ὄφεως, ▪ Στβ. ▪ Κρέα πρὸς ὀλίγον τῷ πυρὶ μεμολυσμένα, ▪ Πλ., ἐμποψημένα. ▪ Ἐν ἀμαθίᾳ μολύνεσθαι, ▪ Πλάτ., κυλίεσθαι. ▪ Μολύνεσθαι καὶ λοιδορεῖσθαι τοῖς ἐπὶ τοῦ βήματος καλινδουμένοις, ▪ Δημ.

Μολυρὶς, ίδος (ἡ), = Μολουρὶς.

Μόλυσμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μολύνσεως, λέρα, κηλὶς, ἀκαθαρσία· μίασμα.

Μολυσμὸς (ὁ), = Μόλυνσις ἢ Μόλυσμα.

†Μολυχνὸς, ὴ, όν. (Γλσ.) βρωμερὸς, ἀκάθαρτος.

Μολὼν, οῦσα, όν, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Βλώσκω.

Μομφὴ (ῆ), = Μέμψις, κατηγορία, παράπονον. ▪ Μομφὰς οὐχ ὑπὸ σπλάγχνοις ἔχειν σιγῶντα, ▪ Εὐρ.

Μόμφις, εως (ἡ) καὶ

Μόμφος (ὁ), Π. ἀντὶ Μομφή.

Μονάγκων, ωνος (ὁ, ἡ). μηχανὴ (κατεσβόλος) ἥτις ἔχει ἕνα μόνον ἀγκῶνα (μίαν σφενδόνην).

Μοναγρία (ἡ) καὶ
Μονάγριον (τὸ) καὶ
†Μοναγρος (ὁ). μοναξιά, ἐρημία.
Μονάδιμ ξμονάς], ἐπίρ. Μοναχῶς· κατὰ μόνας, (Γαλλ.) isolément.
Μοναδικός, ἡ, όν. Ὁ ἐμφαίνων (ἢ ἀνήκων εἰς) μονάδα, ἀτομικός. 2) = Μοναδιαίτος. ◦ Τὰ μὲ τῶν ζώων ἀγελαῖα· τὰ δὲ μοναδικά. Ἄρχ. (ὡδ. 3) (ἐκκλησ.) = Μοναστικός.
Μοναδικῶς, ἐπίρ. Κατὰ μονάδα. ἐτικῶς.
Μοναδιστί, ἐπίρ. Κατὰ μονάδα.
Μοναδόν, ἐπίρ. Π. = Μονάδην.
Μονάζω, Μ. ἄσω. Εἶμαι ἢ Ζῶ μόνος. ◦ Μονάσασαν ἰδών Προδικὴν ἱκέτευον, ◦ Ῥητρ. 2) (ἐκκλησ.) ζῶ ὡς μοναχός, ἀσκητεύω. 3) (ἀριθμ.) πολλαπλασιάζω διὰ τῆς μονάδος.
Μοναθλία (ἡ), [μ. ἆθλος], = Μονομαχία.
Μονάκανθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην ἄκανθαν ἢ μονακόκκαλον τὴν νωτιαίαν ἀκανθαν.
†Μονάλωσις, εως (ἡ). μονὴ (ἁπλῆ) ἁλυσαλίδα.
Μονάμπυκος (ὁ, ἡ), = Μονάμπυξ.
Μοναμπυκία (ἡ), Π. ἡ διὰ μονάμπυκος ἵππου ἢ ἡμιόνου ἁρματοδρομία.
Μονάμπυξ, υγος (ὁ, ἡ). Π. [μ. ἄμπυξ], (κυρ. ἵππος) ζευγμένος μόνος, (ἄλλ.) Μονόζυξ, (παρβλ.) Κέλης.
Μοναυδρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι Μόναυδρος (ὁ, ἡ). ἡ ἔχουσα ἢ σχοῦσα ἕνα μόνον ἄνδρα.
Μοναπλόω, ἡ, όν. Μονόπλοος, μονοειδής.
†Μόναπος (ὁ), (κατὰ διάλεκτ.) ὁ Βόνασος.
Μοναρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Βασιλεύω μόνος, εἶμαι ◦
Μοναρχης, [μόνος, ἄρχω], ου (ὁ). βασιλεὺς (ἐξουσιαστὴς) ἀπεριορίστος, μοναπράτωρ, (ὀθ. εἰς τὴν Ῥώμ.) δικτάτωρ.
Μοναρχία (ἡ). τὸ νὰ βασιλεύῃ εἷς μόνος, μοναρχικὴ διοίκησις, μονοκρατορία.
Μοναρχικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς μοναρχίαν· ὁ ἀγαπῶν (τιμῶν) ὡς εἶδος διοικήσεως τὴν μοναρχίαν.
Μόναρχος (ὁ, ἡ), = Μονάρχης. 2) Π. ἀντὶ Μοναρχικός. ◦ Μοναρχος ἐξουσία, ἡ Δ. Ἀλ. ◦ Σκάπτον μόναρχον, ◦ Διον.
Μονάς, άδος (ὁ, ἡ). μονὰς, μοναδικὸς, μεμονωμένος. β. (οὐσ. ἐπλ.) τὸ ἕν, ἡ μονάδα. (εἰς τοὺς κύβους) ὁ ἄσσος· ὡς μέτρον) ὁ δάκτυλος
Μοναστμός (ὁ), τὸ μονάζειν· ὁ μοναστικὸς βίος.
Μοναστὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Μοναστής.
Μοναστηριον (τὸ). ἐνδιαίτημα μοναστῶν, μοναστῆρι, (κυρ. οὐδ. τοῦ
Μοναστήριος, α, ον, = Μοναστικός.
Μοναστής, οῦ (ὁ). ὁ μονάζων, (ἐκκλησ.) μοναχός, καλόγηρος· ἐρημίτης.
Μοναστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς μοναστήν, μοναστοῦ ἦθος. (ἐκκλησ.) καλογερικός.
Μονάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μοναστής, μονάζουσα, (ἐκκλησ.) καλογρᾶ.
†Μονάτωρ, ορος (ὁ), (γραμτ.), = Μονάμπυξ.
Μοναυλέω-ῶ, Μ. ήσω. αὐλῶ ἢ ψάλλω μόνος, παίζω μὲ τὸν αὐλὸν τὸ λεγόμενον (Ἰταλ.) solo.
Μοναυλία (ἡ), τὸ μοναυλεῖν, ἡ διὰ τοῦ αὐλοῦ μουσική, (Ἰταλ.) solo. 2) Π. τὸ νὰ ζῇ τις μεμονωμένος (ἄγαμος), μοναξιά.
Μοναύλιον (τὸ), εἶδ. μουσ. ὀργάνου (αὐλοῦ) τὸ ὁποῖον παίζεται μόνον.
Μοναύλιος, α, ον. Μοναύλου ἴδιος, μονήμης. ◦ Βίος—, ◦ Συναξαρ.
Μοναύλος (ὁ, ἡ). ὁ αὐλῶν (ψάλλων ἢ ἠχῶν) μόνος. ||. (σύν. ἀρχ.) = Μοναύλιον. 2, Π. ὁ αὐλιζόμενος (διαιτώμενος, ζῶν) μόνος, ἄγαμος.
Μοναχή (ἡ), θηλ. τοῦ Μοναχός. ||. (σύν.) εἶδος ὑφάσματος ἐνδ.
Μοναχῇ ἢ Μοναχῆ, ἐπίρ. = Μοναχῶς.
Μοναχικῶς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς μοναχόν, μοναχοῦ ἴδιος, καλογερικός.
Μοναχόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ ἓν μόνον μέρος.
Μοναχός, ἡ, όν. Μόνος, μεμονωμένος, (ποιν.) μονάχος, (ὀθ. ἐκκλησ.) = Μοναστής, καλόγηρος.
Μοναχοῦ, ἐπίρ. Εἰς ἕνα μόνον τόπον. ◦ Ἐνταῦθα μοναχοῦ, ◦ Πλάτ., ἐδῶ μοναχά. ◦ Μοναχοῦ γίγνεται τῆς Οἴτης περὶ τὴν Πυράν, ◦ Θρρ.
Μοναχῶς, ἐπίρ. Μόνον, μοναχά, καθ' ἕνα τρόπον μόνον.
Μονείμων, ονος (ὁ, ἡ), = Μονοείμων.
Μονέντερον (τὸ). τὸ κωλάντερον.
Μονεντρεχής, ές (ὁ, ἡ). ὁ περὶ ἓν μόνον πρᾶγμα ἐντρεχὴς (ἀρραστήριος).
Μονεφέτης, ου (ὁ). μόνος ἐρέττης.
Μονή (ἡ). τὸ μένειν πουθενά, διαμονή· χρονοτριβή, ἀργοπορία. 2) (μτγν.) = Μοναστήριον.
Μονηδίς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ἀνήκουσα εἰς ἕνα μόνον. ◦ Ἀρχή—, ◦ Μανίθ., ἡμοναρχία.
Μονήκιστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μονόκοιτος.
Μονήλατος (ὁ, ἡ), [μ. ἐλαύνω] καμωμένος ἀπὸ ἓν μόνον κομμάτι, ἀτόφιος, μονοκόμματος
Μονημέριος καὶ διμέριος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν ἢ γινόμενος εἰς μίαν μόνην ἡμέραν (κοιν.) μονοήμερος), ἴδε καὶ τὸ ἑπτ.
Μονήρης [μ. ἠήρ] -εος (αὐτ.)· μονὸς, (ἐπὶ πλοίου) μονοκωπεῖον ἓν φέροντος, μονοδίκωπος. ◦ Μονήρης δὲ αὐτῷ ἡ ὁδεύσα, καθάπερ τρὶς λέγουσι, ◦ Δη. ◦ Ἐν δὲ μονήρει βηρίδιος ἐκτὸς βαρὺν κατεναίρεται. ἄνθρ (τὸ χάρμακον), ◦ Νίκ., (κυρ.) μονοήμερον.
Μονθύλευσις, Μονθύλευτὸς· Μονθυλεύω, = Ἐνθύλευσις κτλ.
Μονία (ἡ). Π. μονὰς, μοναξιά, μοναυλία. ◦ Εἰ μονίην φυγέοι καὶ ἐλευθέρου ἦμαρ (ὁ γυναῖκα σχόντος), ◦ Διοξ. περὶ ἀστρολ. 2) = Μονὴ, διαμονή.
Μονίας, ου (ὁ), = Μονος, ἄγριος, μοναδιαίτος. 2) (γλσ.) νήφων, ἀμέθυστος.
†Μονιβρίον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μονόβριον.
Μόνιμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς μονὴν (διαμονὴν) ἐπιτήδειος· σταθερὸς, ἀμετάβλητος· διαρκὴς· σταθερὸς, ἀείμονος.
Μονιμότης (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., στερεότης· διάρκεια· ἐπιμονὴ, σταθερότης.
Μονίμως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον μόνιμον, στερεῶς, διαρκῶς.
Μονις (ὁ, ἡ), Π. μονοδίκτυος, ἄγριος. (ὀθ. ἰδ. σύν.) = τῷ

Μονιὸς (ὁ). ἀγριόχοιρος ἢ μονόλυκος.
Μόνιππος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (μεταχειριζόμενος, πολεμῶν ἐφ' ἵππου εἷς) ἕνα μόνον ἵππον, (παρβλ. Ἁμάιππος) ||. (σύν.) ◦ Κέλης, ἵππος διὰ καλάμου ὄχι ἁρματος).
Μονιώδης, εσ. (ὁ, ἡ). μονὴ (λύκῳ ἢ ἀγριοχοίρῳ) ὅμοιος τὸ εἶδος.
Μονοβάλανος (ὁ, ἡ). (κλεισωνιά) ἡ ἔχουσα μίαν μόνην βάλανον.
Μονοβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαίνων (περιπατῶν) μόνος. 2) (στίχος) συγκείμενος ἀπὸ ἕνα μόνον ποδα.
†Μονόβας, αντος ὁ), γλσ. ἀντὶ Μοναβάμων.
Μονοβίβλιον καὶ Μονόβιβλον (τὸ). βιβλίον μονότομον, (κυρ. οὐδ. τοῦ -
Μονόβιβλος (ὁ, ἡ). ὁ συνεστάμενος (περιεχόμενος) εἰς μίαν μόνην βίβλον, μονότομος. ||. (σύν. ἀρχ.) = Μονόβιβλον.
Μονόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν μονήρη βίον, μοναδίαιτος.
†Μονόβολος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -βόλως. Μονὸς, μονοκόμματος.
Μονογαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μόνον μίαν φορὰν ἢ μίαν καὶ μόνην γυναῖκα ὑπανδρεύομαι, εἶμαι μονόγαμος.
Μονογαμία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Μονογάμιον (τὸ), (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρσ.) ◦ Μονογαμίου δίκη, ◦ ἡ κατὰ τοῦ μὴ ἐγναυπανδρευομένου
Μονογάμματος (ὁ, ἡ). ὁ γραφόμενος διὰ ἑνὸς μόνου γ. (Εὐς.)
Μονόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ μίαν καὶ μόνην φορὰν ἢ μὲ μίαν μόνον γυναῖκα συνελθὼν εἰς γάμον.
Μονογένεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Μονογενής, ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς μόνος (μὴ ἔχων ἀδελφοὺς, ἢ ἀδελφάς), (κοιν.) μοναχοῦὸς ἢ μοναχοκόρη. 2) Π. ὁ ἐξ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ γένους, συγγενικός.
Μονογενῶς, ἐπίρ. Καθ' ἕνα μόνον τρόπον γενέσεως.
Μονογέρων, οντος (ὁ). μονήρης (μοναδίαιτος, ἀκοινώνητος) γέρων.
Μονόγληνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μονόφθαλμος.
Μονογλωσσέω(τέω)-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἢ γνωρίζω μίαν μόνην γλῶσσαν, εἶμαι ◦
Μονόγλωσσος-ττος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ ἠξεύρων μίαν μόνην γλῶσσαν.
†Μονογνωμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μονογνωμονέω.
†Μονογνωμικός, ἡ, όν, νλγ. ἀντὶ Μονογνώμων.
Μονογνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ◦
Μονογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν (ἀκολουθῶν τὴν ἰδικήν του) μόνον γνώμην, ἰσχυρογνώμων, ἰδιογνώμων.
Μονόγονος (ὁ, ἡ), = Μονογενής, μοναδικός.
Μονογράμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἓν μόνον γράμμα. ◦ Τὸ μονογράμματον, ◦ Λξ., μονοκανδυλιά.
Μονόγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος μόνον ἀπὸ γραμμὴν ἢ σχηματισμένος μὲ μίαν γραμμὴν, (ὀθ.) ◦ Μονογράμμων. Λξ., εἶδος ζωγραφήματος, (Ἰταλ.) contour.
Μονοδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἓν μόνον δάκτυλον.
Μονοδέρατης [μ. δέρας], ου (ὁ). Π. ἀντὶ Μονοφθάλμος.
Μονοδερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἓν μόνον δέρμα.

Μονοδιαιτησία (ἡ), τὸ νὰ ζῇ τις =
Μονοδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ διαιτώμενος (ζῶν) μόνος.
Μονοδιάστατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην (τὴν κατὰ μῆκος) διάστασιν, ἁπλατής, λεπτός.
Μονοδοξέω-ῶ. Μ. ἤσω. Ἔχω μίαν μόνην ἢ ἐγὼ μόνος μίαν ὑποκειμένην δόξαν (γνώμην, ἰδέαν).
Μονόβυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποτελῶν ἕνα μόνον ἦχον (βύσσον), (μτφ. ἐπὶ στίχου) = Μονοβάμων.
Μονόβχιος, αντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα μόνον ὀδόντα ἢ σειρὰν εἰς ἕν μόνον ὁστοῦν ὅλως τοὺς ὀδόντας.
Μονόβροπος (ὁ, ἡ), Π. [μ. βρέπω], μονοστάλαχυς, μονοκόμματος, ἀτομος.
Μονοειδές (τὸ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μονοειδοῦς.
Μονοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀποτελῶν) ἓν ἢ μόνον εἶδος, ἁπλοῦς, ὁμογενής. 2) (εἰς τὸν Ξεν.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μονοειδής.
Μονοειδῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον μονοειδῆ, ἁπλῶς.
Μονοείκων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [μ. εἰκών]. ὁ ἔχων (φορῶν) ἓν μόνον ἱμάτιον.
Μονοζυγής, ές καὶ
Μονόζυξ, υγος (ὁ, ἡ). Ζευγμένος μόνος (χωρὶς ὁμόζυγον), (ἐν γεν.) μονὸς, χωρὶς ταῖρι.
Μονόζωνος (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ λέξ.) ὁ φορῶν μόνον τὴν ζώνην (χωρὶς τὸ σκαθί), (ἔκμ.) ἑλαφρὸς, ἕτοιμος διὰ δρόμον (στρατιώτης) ἐλαφροπλισμένος, (παρβλ.) Εὔζωνος. 2) Π. = Μονεζωστος, μόνος.
Μονόζωνος (ὁ, ἡ), = Μονοδίαιτος.
Μονόζωστος (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ λέξ.) ὁ ζωνόμενος μόνος του, (ὁηλ.) μόνος, χωρὶς σύντροφον (χωρὶς συναδελφόρον).
Μονοήμερος (ὁ, ἡ), = Μονήμερος.
Μονοθελήτης, ου (ὁ). αἱρετικὸς φρονῶν ἐπὶ Χριστοῦ μίαν μόνην θέλησιν, (ἀλλ.) Μονοφυσίτης.
Μονόθεν, ἐπίρ. = Μονοχόθεν, (γραμ. ἐξήγ. τοῦ Οἴθεν).
Μονοθρηνέω-ῶ, Μ. ἤσω, Σ. Μονῳδέω.
Μονόθρονος (ὁ, ἡ). ὁ καθήμενος αὐτὸς μόνος εἰς θρόνον, μὴ ἔχων συνάρχοντα.
Μονόθυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην θύραν ἢ θυρίδα. (μεταμ. ἐπὶ ἀστέρων) μονοκάτοπτος (Γαλλ.) univalve.
Μονοίκητος (ὁ, ἡ). ὁ μόνος οἰκῶν ἢ ὑφ' ἑνὸς μόνου κατοικούμενος, μεμονωμένος, ἔρημος, (ἀλλ. γεν. Μονήκοιτος).
Μονοκάλαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἕνα μόνον κάλαμον, μονοχίλεχος.
Μονόκαμπτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην καμπὴν (μίαν κλείδωσιν).
Μονόκαμπος (ὁ, ἡ), = Μονοκάλαμος.
Μονοκέλης, ητος (ὁ), = Μονάμπυξ.
Μονοκέρατος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἓν μόνον κέρατον. ‖. (οὐσ.) = τῷ
Μονόκερως, ωτος (ὁ, ἡ), = Μονοκέρατος. ‖. (οὐσ.) εἶδος τετραπόδου, (παρβλ.) Ῥινόκερως καὶ Ὄρυξ.
Μονοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην κεφαλήν.
Μονόκλαυστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλαίων μόνος. «Θρῆνος —», « Αἰσχλ., ὁ γινόμενος ὑφ' ἑνὸς μόνου, (παρβλ.) Μονῳδία.
Μονοκληρονόμος (ὁ, ἡ). μόνος κληρονόμος, χωρὶς συγκληρονόμους.
Μονοκλινον (τὸ). τὸ νεκρικὸν ξυλοκρέβατον, (κατὰ λέξ.) κλίνη δι' ἕνα μόνον.
Μονόκλιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην (εἰς ὅλας τὰς πτώσεις) κλίσιν, ἄκλιτος.
Μονόκλωνος (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ κάμνων ἕνα μόνον κλῶνον.
Μονοκοιλίας (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην κοιλίαν (ἕνα στόμαχον).
Μονοκοιτέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κοιμοῦμαι μόνος, εἶμαι μονόκοιτος.
Μονοκοίτιον (τὸ). κρεββάτι δι' ἕνα μόνον.
Μονόκοιτος (ὁ, ἡ). ὁ κοιμώμενος μόνος (χωρὶς σύγκοιτον).
Μονόκοκκος (ὁ, ἡ). μονόσπορις, μονοκούκκουτος. (οὐσ.) = Μονόκαρπα. « τὰ χονδρὰ μαργαριτάρια.
Μονοκόνδυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα μόνον κόνδυλον (ἄρμὸν, κόμπον). « Δάκτυλος —, « Ἄρτ.
Μονοκότυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην κοτύλην ἢ σειρὰν κοτυληδόνων.
Μονοκράτης, ές (ὁ, ἡ), = Μονοκράτωρ, μόναρχος.
Μονοκρατία (ἡ), Π. ἀντὶ Μοναρχία, μοναρχία.
Μονοκρατορέω-ῶ, Μ. ἤσω. Γίνομαι μονοκράτωρ, μοναρχῶ.
Μονοκρατορία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις=
Μονοκράτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μόνος τὸ κράτος (τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν), μοναρχικὸς ἀπόλυτος.
Μονοκρήτις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν μίαν μόνην κρηπῖδα, μονοσάνδαλος.
Μονόκρωτος (ὁ, ἡ). (ναῦς) ἡ ἔχουσα (ἢ, δι' ἔλλειψιν κωπηλατῶν, κενοῦσα) μονον μίαν σειρὰν κωπίων, (ἴδε Ξεν. Ἑλλ. Β'. ἀ. 28. καὶ παρβλ. Δίκροτος). «Ἀνέθηκε δεκαναῖαν ἀκροβόλιον, ἀπὸ μονοκρότου μέχρι δεκήρους, « Στρβ.
Μονοκτίστος (ὁ, ἡ). ὁ κτισθεὶς (δημιουργηθεὶς) μόνος εἰς τὸ εἶδός του.
Μονόκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα μόνον κύκλον (τροχὸν ἢ δίσκον).
Μονόκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἓν μόνον κῶλον, μονοκάμματος. « Λογος —, « Δ. Ἁλ. « Λαβεῖν ὑπόθεσιν μήτε μονόκωλον παντάπασι, μήτ' εἰς πολλὰ μεμερισμένην καὶ ἀσυνάρτητα κεφάλαια, « αὐτ. « Οἴκημα —, « Ἱππ., μονόπατον καὶ μονοπρόσωπον.
Μονόκωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην κώπην. 2) Π. ὁ κωπηλατῶν μόνος, (παρβλ.) Αὐτερέτης.
Μονολέκιθος (ὁ, ἡ). (ᾠὸν) μονόχρονον.
Μονολέχτης, ές (ὁ, ἡ), = Μονοκοίτης· (συνκ.) Μονόγαμος.
Μονολίων, οντος (ὁ), Π. μόνος (μονοδίαιτος· [ἔκμ.] ἀγριώτατος) λέων, (παρβλ. Μονόλυκος).
Μονολόχευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἄλλο εἰ παρὰ μόνον τὴν λόχευσιν, (παρβλ.) Δυτελόχευτος.
Μονολύματος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἓν μόνον λῆμμα (μίαν πρότασιν). «Συλλογισμὸς —, « Ἄρτ.
Μονολῃστής, οῦ (ὁ). ὁ λῃστεύων μόνος (χωρὶς συντρόφων), = Μονοκείρας, (κατὰ διάφθ. τοῦ Κορ. ἀντὶ Μόνον λῃστής).
Μονόλιθος (ὁ, ἡ). κατασκευασμένος ἀπὸ ἕνα μόνον λίθον, ἀτόφυος.
Μονολογία (ἡ), τὸ νὰ ὁμιλῇ τις μόνος του.
Μονολόγιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἓν μόνον συλλογιζόμενος, ἕνα μόνον ἔχων λογισμόν.
Μονολογος, ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν πρὸς ἑαυτὸ, (μόνος του).
Μονολοπος (ὁ, ἡ), [μ. λοπός]. ὁ ἔχων ἓν μόνον ὕφασμα ἢ σκέπασμα (φλοιὸν, ὄμφακον κτλ.).
Μονόλυκος (ὁ). μόνος (μονοδίαιτος, [ἔκμ.] ἀγριώτατος) λύκος, (ἀλλ.) Μυιόλυκος.
Μονολωπος (ὁ, ἡ), [μ. λώπη]. = Μονόλοπος, (ἰδιαιτ.) = Μονογίτων.
Μονόμαζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα μόνον μαζόν (βυζί).
Μονομάτωρ, ορος (ὁ, ἡ), ὁ ἀντὶ Μονομήτωρ.
Μονομαγεῖον (τὸ), = Μονομαχοτροφεῖον.
Μονομαγέω-ῶ, Μ. ἤσω. Μάχομαι μόνος πρὸς μόνον.
Μονομάχημα (τὸ). μονομαχίας ἀντικείμενον (ἐν γεν.) = Μονομαχία.
Μονομάχης, ουῦοῖ, = Μονομάχος.
Μονομαχία (ἡ). μάχη ἑνὸς μόνου πρὸς ἕνα, (ἰταλ.) duello.
Μονομαχικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μονομαχίαν, μονομάχου ἦθος.
Μονομάχιον (τὸ), = Μονομαχία· ἢ Μονομαχεῖον.
Μονομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος μόνος πρὸς μόνον. « Πάλη —, « (Ἄρχ. παρ') Ἀθην. , = Μονομαχία. ‖. (οὐσ.) ὁ ἔχων ἔργον τὴν ἐπὶ θεάτρου μονομαχίαν, (Γαλλ.) gladiateur. « Καταστήσασθαι θέαν μονομάχων, « Λκ.
Μονομαχοτροφεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐτρέφοντο ἢ ἐγυμνάζοντο οἱ μονομάχοι.
Μονομαχοτρόφος, ὁ, ἡ), ὁ τρέφων μονομάχους (διὰ τὰ θέατρον).
Μονομελὴς, ές (ὁ, ἡ, = Μονομερής.
Μονομέρεια (ἡ), τὸ ὡσ. τοῦ
Μονομερὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἓν μόνον μέρος (μάριον, ἄτομος, ἰδικὸς) ὁ μὴ κατ' ἀντιμωλίαν. «Ὑγρὰ μονομερεῖς τὰς κρίσεις ποιεῖσθαι, « Καν. Ἀποχολ.
Μονομερῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον μονομερῆ, ἁπλῶς (δικαστ.) ἐκ μονομερείας. «Μὴ μονομερῶς ἐξέταζε τὰ πράγματα, « Ἰ. Καβάσ.
Μονόμετρος (ὁ, ἡ). (στίχος) συγκείμενος ἐξ ἑνὸς εἴδους μέτρου μόνου.
Μονομήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). Π. ὁ στερηθεὶς τὴν μητέρα του, ὀρφανὸς μητρός. (κατὰ τὸν Ἡσύχ.) ὁ ἔχων ζῶσαν τὴν μητέρα του μόνου.
Μονόμιτος (ὁ, ἡ). ὑφασμένος μὲ ἕνα μόνον μίτον, ὄχι ἁπλοῦς.
Μονόμματος (ὁ, ἡ), = Μονόφθαλμος.
Μονομοιρία (ἡ), μοναδικὴ μονὰς (χωριστὴ) μερὶς μονάς (γεωμετρ.) μοῖρας διάστημα.
Μονόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ μίαν μόνην μορφὴν ἔχων, ἁπλοῦς, μονοειδής.
Μονόμαστος (ὁ, ἡ), (βτν.) μονόκλαδος.
Μόνον, ἐπίρ. ἴδε Μόνος.
Μονονού, Μονονοὺχ καὶ Μονονουχί (ἀντὶ Μόνον οὐ, οὐκ, οὐχί), ἐπίρ. Σχεδὸν, ἴδε Μόνος.

Μονόξους (ὁ, ἡ). ὁ μίαν μόνην φορὰν ξεσθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ξεσθῇ (νὰ δουκιανθῇ· τρικτανικῶς), (παρβλ. Δίξους).

Μονόζυλος (ὁ, ἡ). ἀπὸ ἓν μονον κομμάτι ξύλον· ἢ ὅλος ἀπὸ ξύλον συγκείμενος. ‖ φυτ. ‖ «Μονόζυλον (ἐνν. πλοῖον), «Ἁρπαστὸν ἀπὸ ἕνα μόνον κορμὸν δένδρου, (Γαλλ.) canot. 2) κονσέρβα χωρὶς αἴγμὴν καὶ σαρωτήρια, (ἀγλ.) μόνωμα, τὸ ξύλον.

Μονοούσιος (ὁ, ἡ). μόνος (μοναδικὸς) εἰς τὸ εἶδος σου, μὲ ἔχων ὁμοίαν κατὰ τὴν οὐσίαν. 2) (θλγ.) ὁ μίαν μόνην οὐσίαν ἔχων.

Μονοπάθεια (ἡ), τὸ νὰ πάσχῃ ἓν μόνον μέρος τοῦ σώματος.

Μονόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), = Μονότεκνος. 2) = Μοναχογενής.

Μονοπάλης, ου (ὁ), Π. ὁ μόνων μόνος νικητὴς (ἢ μὴ ἔχων ἀνταγωνιστὴν) εἰς τὸ πάλαισμα, (κατὰ τὸν Ἡσύχ.) ὁ νικῶν μόνον εἰς τὸ πάλαισμα.

Μονοπάτιον (τὸ), (Βυζ.), δρόμος στενὸς, μονοπάτι.

Μονοπέδιλος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν μονὸν πέδιλον, μονοσάνδαλος.

Μονοπειρος [μ. πεῖρα], ου (ὁ), ὁ μόνος ἀγωνιστῶν (ἀμπάζων, πειρατεύων), = Μονέλυκος.

Μονοπήλαμος (ὁ, ἡ). (ὑπόθημα) τὸ ὁπ. ἔχει ἓν μονον πέλμα (ὑχνάρι).

Μονοποπλος (ὁ, ἡ). γυμνὴ μὲ μόνον τὸν πεπλον (ἀφ. voile).

Μονοπρῶρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἄλλο παρὰ μόνην τὴν πήραν τοῦ βοῦ).

Μονοπρόσωπος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μίαν μόνην πλευρὰν (ἐν πρόσωπον), (ἴδε Μονόκωλος).

Μοναπλοια (ἡ), τὸ νὰ πλέῃ τις μονος (αὐτεξέτης).

Μονοπρόσωπος (ὁ, ἡ), ὁ καθ' ἕνα-ἕνα πόδα μέτρησις καὶ διαιρεσις τῶν στίχων, (αντιθ. τῷ ἀπιδία).

Μονοπρόσωπος, α, ον, (ζῷον) Ὁ μετρούμενος κατὰ μονοποδίαν.

Μονοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην ποινήν (ἰδιότητα), ἁπλῶς.

Μονόπους, ποδος (ὁ, ἡ). μονοπόδαρος.

Μονοπραγματεύω-ῶ, Μ. ήσω. Καταγίνομαι εἰς ἓν πρᾶγμα μόνον.

Μονοπροσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Μονοπρόσωπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπ.ρ.) = ἀώπως. Ὁ ἔχων (παριστάνων, ἐμφαίνων) ἓν μόνον πρόσωπον.

Μονόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἓν μόνον πτερὸν (κυρ. καὶ μετμ.).

Μονοπτυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην πτύχα, (κυρ. ἐπὶ ὄρρ.) = Μονόθυρος, μονοκαύκαλος.

Μονόπτωτος (ὁ, ἡ), (γραμ.), ὁ ἔχων μίαν μόνον πτῶσιν.

Μονοπύργιον (τὸ), φρούριον συγκείμενον ἀπὸ ἕνα μόνον πυργον.

Μονοπωλεῖον (τὸ), = Μονοπώλιον.

Μονοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐμπορεύομαί τι ὡς) =

Μονοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν (ἔχων προνόμιον νὰ πωλῇ) αὐτὸς μονος εἴδος τι πραγματείας.

Μονοπωλία (ἡ), ἡ πρᾶξις καὶ

Μονοπώλιον (τὸ), τὸ προνόμιον τοῦ μονοπωλεῖν, (Τουρκβαρβ.) ἀμπέλτο. «Μονοπώλιον ἔχοντος, καὶ τὰς τιμὰς ἀναβιβάζοντας, «Διϊδ. 2) τὸ μέρος ὅπου γίνεται μονοπωλία. «Καὶ γὰρ δὴ καὶ μονοπώλιον ἔχει (ἡ Ἀλεξάνδρεια). «Στρβ.

Μονόπωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἱππεύων ἢ φερόμενος ἀπὸ) ἕνα μόνον πῶλον (ἵππον).

Μονορρέπτης, ου, (ὁ, ἡ), ὁ πρὸς ἑαυτὸν μόνον ῥέπων, (εἰδ. ῥυθμοῦ μουσικοῦ).

†Μονόρραξ, ηγος (ὁ, ἡ), (γλσ.). βράχος σχισμένος (χωρισμένος) μονιμιαῖος ἀπὸ πάνω ἕως κάτω.

Μονορρίζος (ὁ, ἡ), (βοτ.). ὁ κάμνων μίαν μόνην ῥίζαν.

Μονόρρυθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἕνα μόνον ρυθμόν. 2) Π. ὁ ἔχων ἕνα μόνον κάποιον, (κοιν.) μοναχικός. «Δόμος —, «Αἰσχλ.

Μονορύχης, ου (ὁ), Π. [μ. ῥύσις], εἷς μὲ μίαν μόνην μύτην, = Μόκελλα.

Μονόρχις, εως ἢ ιδος (ὁ), ὁ ἔχων ἕνα μόνον ὄρχιν.

Μονος [εἷς, ἑνὸς, Ατ. μοῦος], η, ον, (τὸ ὑπερθ. Μονώτατος). Μοναχος. «Ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάδας. «Θηρ. «Ἀ πενία μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει, «αὐτ. «Μοῦνα δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις, «αὐτ. «Καὶ ἐσώθην ἐγὼ μόνος, «Γρφ. «Μόνος μόνῳ (ἢ) «Μόνος πρὸς μόνον, (τὸ ὑπέρθ. παρὰ τοῖς Βυζαντ. ἐξεφέρετο καὶ ἐπιρρηματικῶς ὡφ' ἓν Μοναφάσωμαι), «Αξ. (κατὰ μετὰ τοῦ βίς) «Καὶ ἀμφίπολος μια μόνη, «Ὑδ. Ψ. νῦν ἄρα μοῦνοι ἔσμεν Ἡρίδων γένος, ἀλλ' ἐπιγαῖαι εἰσὶ σύω, «Ἰσ. (καὶ γεν. πλθ. διαιρετ.) «Μόνος τῶν ὄντων ἀνθρώπων, «Δμ. (ἐξ πλησίστερον): «Μονος ἐκ πάντων (ἢ) ἀπὸ πάντων, «Αξ. «Μυρίως αὕτη ἁρμονία ἂν λεχθείη μόνη παρὰ τὰς ἄλλας, «Νικομάχ. 2 μεμονωμένος, «Ἔρημος «θεῶν μέ τις ὁλοφύρατο, μόνον φάνεα, «Ὀδ. Κ. (καὶ μὲ γεν. προθετ.) «Ταῦρος ἐβόσκετο μόνος ἀπ' ἄλλων, Ὁμ. Γεν. (ἐξ ἑλλ.) «Μόνος σοῦ, «Αξ. (χωρὶς σοῦ, «Ἡμῶν μόνος ἀπεσάμενος, «Δρσφν. ‖ (τὸ οὐδ.) Μόνον, ἐπιρ. Μοναχά. «Μονον εἰ, «Αξ., φθάνει μόνον. «Μονον οὐκ (καὶ) Μονονοὺκ, ἢ «Μόνον οὐχὶ (ἢ «Μονουχὶ, «Αξ., μόνον ὅτι δὲν, αὐτὸ μόνον ἔλειπε, σχεδόν. «Μονονοὺκ ἔτυπτε, «Αξ., μόνον ὅτι δὲν τὸν ἔβαιρεν. «Μονον οὐχὶ δικρόνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, «Αν. «Ἁπαντεῖ τὴν ἀμοιβὴν, καὶ μονονοὺκ ὀνειδίζει, «αὐτ. (καὶ κατὰ παρένθ. ἄλλων μερίων). «Πολλάκις μὲν ὑπ' αὐτῶν ἠττημένοι, μόνον δ' οὐχὶ βουλεύσαντες αὐτοῖς, «Πλθ.

Μονοσάνδαλος (ὁ, ἡ), ὁ φορῶν μονὸν (ἓν μόνον) σάνδαλον.

Μονοσέβαστος καὶ

Μονόσεπτος (ὁ, ἡ). μόνος σεπτὸς (σεβαστὸς). «Τριὰς —, «Γρ., ἡ ἐν μονάδι λαμπρυνομένη.

Μονόστιρος (ὁ), εἶδ. ὄρνεθος τῆς Αἰγύπτου.

Μονοστιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρωγω μονος ἡ ἅπαξ τῆς ἡμέρας.

Μονοστιτία (ἡ), τὸ νὰ ζνέ τις =

Μονόστιτος (ὁ, ἡ), ὁ τρωγων μονος ἡ ἅπαξ τῆς ἡμέρας.

Μονοσκελής, ές καὶ

Μονόσκελος (ὁ, ἡ), = Μονόποδος.

Μονοστατήτωρ (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μονάρχης, μονοκράτωρ.

†Μονοστολής, ές (ὁ, ἡ), = Μονόζολος (2).

Μονόστεγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνον στέγην (ὀροφὴν ἢ πατωσιὰν), μονοπάτος.

Μονοστελέχης, ους καὶ

Μονοστέλεχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ πεφυκὼς ἀπὸ ἓν μονον στέλεχος.

Μονόστεος (ὁ, ἡ), [μ. ὀστέον]. μονοκόκκαλος.

Μονοστιβής, ές (ὁ, ἡ). Π. [μ. στείβω] ὁ ὑπάγων μόνος (χωρὶς συνοδίαν), (ἐν γεν.) μάνος.

Μονόστιχος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἕνα μόνον στίχον ἢ μίαν σειρὰν.

Μονόστολος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ἓν μόνον ἔνδυμα (;) 2) Π. ὁ στελλόμενος (ὑπάγων πουθενὰ) μόνος. (ἐν γέν.) μονήρης, μεμονωμένος.

Μονόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἓν μόνον χόμα ἢ στόμιον. ὁ ἔχων μίαν μόνον πόψιν. «Πέλεκυς —, «Αξ.

Μονοστρόβυγξ, υγγος (ὁ, ἡ), Π. μονοστέλεχος, (ἐπίθ. τῶν ἀγαλμάτων τοῦ Ἡφαίστου).

Μονόστους, ου (ὁ), κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Μονόστεως.

Μονοστροφικός, ἡ, όν, (ἐξ ἐπιρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ μονόστροφα ποιήματα, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν μονοστρόφων ᾠδῶν.

Μονόστροφος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπιρ.-γράφως. Ὁ συγκείμενος ἐκ μιᾶς μόνης στροφῆς. «Ὠδὴ —, «Μετρ. 2) ὁ στρεφόμενος δι' ἑνὸς τροχοῦ. «Ἅμαξα —, «Βυζ., ἡ μονοτροχος.

Μονοσυλλαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μονοσύλλαβος.

Μονοσυλλαβεῖον (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μονοσυλλάβου.

Μονοσυλλαβικὸς, ἡ, όν καὶ

Μονοσύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) μίαν μόνην συλλαβήν. 2) ὁ διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς λέξεως σημαινόμενος (συνεννοούμενος). «Εἷς ἕκαστος δύλῳ μονοσύλλαβος, «Μ.Πλαν.

Μονοσυλλάβως, ἐπιρ. Μὲ μίαν μόνην συλλαβήν.

Μονοσχημάτιστος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ἕνα μόνον τρόπον (κατὰ μίαν μόνην κλίσιν ἢ σχηματισμὸν) σχηματιζόμενος.

Μονοσχήμων (ὁ, ἡ), = Μονομόρφος.

Μονοσχιδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα μόνον σχίσμα. «Σωτῆς —, «Ἰατρ., ἡ μὴ κολυσχιδής.

Μονότεκνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἓν μόνον τέκνον. 2) (ἐπὶ ζ.) = Μονοτόκος.

Μονότης, ου (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μονώτης.

†Μονότης (ἡ), (νλγ.). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μονα, μοναδικότης, ἀτομικότης, μοναξιά.

Μονοτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μονότοκος.

Μονοτοκία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Μονοτοκος (ὁ, ἡ). ὁ τίκτων (γεννῶν) ἓν ζ μονον εἰς κάθε γέννα.

Μονοτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μονότονος (καὶ μεταφ.) ἀγυρογνωμῶν.

Μονοτονία (ἡ), τὸ νὰ ζνέ τις =

Μονότονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἠχῶν εἷς) ἕνα

μόνον τέκνον, (ἐν γέν.) μονογ-ἥς. (τρπ.) ἐσχυρογνώμων, ἀμετάπειστος.

Μονοτέκνως, ἐπίρ. Καθ' ἕνα μόνον τέκνον, χωρὶς ποικιλίαν (τόκου).

Μονοτράπεζος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων μόνος (εἰς ξεχωριστὴν τράπεζαν). «Ξένια —,» Συρ., ἡ γινομένη ποὺς τὸν αὐτὸν ξένον.

Μονοτραφής, ἐος (ὁ, ἡ) = Μονότροπος, μονοβίωτος.

Μονοτρεπέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ζῶ Μονοτρόπως.

Μονότροπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) «τρόπως. Ὁ ἀκολουθῶν ἕνα μόνον τρόπον (μίαν γραμμήν), ἁπλοῦς τὰ ἤθη (τοὺς τρόπους) ἢ μονήρης, μονοβίωτος.

Μονοτροπία (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μονοτρόπου. (ἀθ. Ἐκκλησ.) μοναχός, (παρ' ἣν ἐκδεχὴν ἐξηγοῦσιν οἱ κατέρες καὶ τά·) «Κύριος κατοικίζει μονοτρόπους ἐν οἴκῳ,» Ψαλμ.

Μονοτροφέω-ῶ, Μ. ἥσω. Τρέφω τινὰ κατὰ μόνας (ξεχωριστὰ αὐτόν μονον). ‖. (εὐθ. αὐτοθ.) τρώγω ἅπαξ τῆς ἡμέρας ἢ (ἡ) ἑνὸς εἴδους φαγητόν, (Στρ. Ε'. γ'.), (ἀθ.

Μονοτροφία (ἡ). τὸ τρέφειν ἢ τρέφεσθαι κατὰ μόνας (εἰς ξεχωριστὴν τράπεζαν) ἢ ἅπαξ τῆς ἡμέρας.

†**Μονότροχος** (ὁ, ἡ). (ἅμαξα) μὲ ἕνα μόνον τροχόν, (Γαλλ.) **brouette**.

Μονότυπος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -τύπως. Μονότροπος, μονόσχημος.

Μονούατος (ὁ, ἡ), [μ. οὖς]. ὁ ἔχων ἓν μόνον ὠτίον ἢ πάσιμον (χεροῦλι).

†**Μονουχία** (ἡ), μονήρης βίος, μοναυλία.

Μονοφαγέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Μονοσιτέω.

Μονοφαγία (ἡ), = Μονοσιτία, [ἐκ τοῦ

Μονοφάγος (ὁ, ἡ), (τὸ ὑπερθ. Μονοφαγίστατος), = Μονόσιτος.

Μονοφαλαγγία (ἡ). μία μόνη φάλαγξ, (ἐνεκθ. τοῦ Διφαλαγγία).

Μονοφανής, ἐος καὶ

Μονόφαντος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος αὐτὸς μόνος.

Μονοφθάλμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα ἢ τὸν ἕνα μόνον ὀφθαλμόν.

Μονόφθογγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀνοδίδων) ἕνα μόνον φθόγγον. ‖. (εὐσ. ἐπλ.) ἁπλοῦν φωνῆεν, ἔχει δίφθογγος.

Μονοφόρεος (ὁ, ἡ), Π. [μ. φορεύ]. ὁ βόσκων μόνος (χωριστά).

Μονοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ἕνα μόνον ἔμπυχον.

Μονοφρούρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μόνος φρουρῶν ἢ, ὑφ' ἑνὸς μόνου φρουρούμενος, (τρπ.) διοικούμενος μοναρχικῶς.

Μονόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἴδιον (ξεχωριστὸν, διαφορετικὸν) φρόνημα, Μονογνώμων.

Μονοφυής, ἐος (ὁ, ἡ). μόνος (μονόρριζος, μοναχόμματος) ἐν φύσει. «Ἐφάνη γυάθος, ἔχουσα ὀδόντος μονοφυέας, ἐξ ἑνὸς ἑστῶτα πάντας,» Ἡσ. «Τῶν σπλάγχνων τὰ μὲν μονοφῆ, καθάπερ καρδία ἢ πνεύμων· τὰ δὲ διφυῆ, καθάπερ νεφροί,» Ἀρστ.

Μονόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἓν μόνον φύλλον ἢ μονὰ (ὄχι διπλὰ) τὰ φύλλα.

Μονόφυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτελῶν μίαν μόνην (μὴ συμμιγνύμενος μὲ ἄλλην) φυλήν, (καρβλ.) ἰδιοτυπής.

Μονοφυσίτης, ου (ὁ). αἱρετικὸς δογματίζων μίαν φύσιν ἐπὶ Χριστοῦ, (ἄλλ.) Μονοθελήτης.

Μονοφώνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην φωνὴν (ἀναδίδων ἕνα μόνον ἦχον).

Μονοχάλινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα μόνον χαλινόν, (συνεχῶς.) «Μονάμπυξ ἢ Μονίππος.

Μονόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην χεῖρα.

Μονοχήλους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην (ἔσχιστον τὴν) χηλήν, μονώνυχος, (ἀντιθ. τοῦ Δίχηλος).

Μονοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα μόνον ἢ φορῶν μόνον τὸν χιτῶνα.

Μονοχιτωνέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι ἢ Περιπατῶ μονοχίτων (κοιν. μὲ τὸ ὑποκάμισον).

Μονοχιτωνία (ἡ). τὸ μονοχιτωνεῖν.

Μονοχορδίζω, Μ. ἰσω. Παίζω ('Εξετάζω φυσικῶς καὶ μαθηματικῶς τὴν δύναμιν τῶν φωνῶν μὲ τὸ μονόχορδον.

Μονοχόρδιον (τὸ), = Μονόχορδον.

Μονόχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην χορδήν. ‖. (οὐσ. οὐθ.) εἶδος μουσ. ὀργάνου τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν ὡς κανὼν (κλίμαξ) τῶν φωνῶν τῆς μουσικῆς.

Μονοχρονέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι=

Μονόχρους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συνιστάμενος εἰς) ἢ διαφῶν ἕνα μόνον χρῶμα. 2) (τρμτ.) τὸ ἐναντ. τοῦ Δίχρους.

Μονόχρους-ους καὶ

Μονοχρώματος καὶ **Μονόχρωμος** καὶ

Μονόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἓν μόνον χρῶμα, ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ χρώματος πάντοτε «Τὸ δὲ ὠόν, ὥσπερ ἐγθύων, μονόχρουν (μονώχρων) ἐστίν,» Ἀρστ., (παρβλ. Ὁλόχρους).

Μονόψηφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀποφασίζων τὸ ἢ ἀποφασιζόμενος μὲ) μίαν μόνην ψῆφον «Νεῦμα —,» Διογλ., τὸ τοῦ μονάρχου.

Μονόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁφίνω (Κάμνω νὰ μένῃ) τι μόνον, (παθ.) μένω μόνος (καὶ μετγεν.) ξεχωρισμένος ἀπό. «Ἦσαν μεμονωμένοι συμμάχων,» ἴδτε ἐπιμέλ. «Ἦρ. ὁ Πάφιος βοηθείας μεμονωμένος,» Διόδ.

Μονύδριον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Μονή, μοναστηράκι.

Μονῳδέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ψάλλω ἢ Τραγῳδῶ μόνος· ἀπαγγέλλω (κυρ. ἐπὶ θεάτρῳ) μονῳδίαν.

Μονῳδία (ἡ). τὸ νὰ ψάλλῃ ἢ νὰ τραγῳδῇ τις μόνος. (συνήθ.) εἶδ. ᾠδῆς ἐγκωμ. ἐτραγῳδεῖτο εἰς τὸ θέατρον ἐξ μόνος. (ἀθ. μτγν.) εἶδ. θρήνου (θρηνῳδοῦσ ἐμελίας).

Μονῳδικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μονῳδίαν, τραγῳδούμενος ἢ ἀπαγγελλόμενος ἐν εἴδει μονῳδίας.

Μονῳδός (ὁ, ἡ). ὁ ψάλλων ἢ τραγῳδῶν μόνος (Ἰταλ. **solo**). 2) ὁ παριστάνων εἰς τὸ ποιημά του ἓν μονον πρόσωπον.

Μονώνυμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπ.) -ύμως. Ὁ ἔχων ἓν μονον (μοναδικὸν) ὄνομα.

Μονώνυξ, υχος καὶ

Μονώνυχος ὁ, ἡ, = Μονόχηλος, ἴδε ἐξ Μῶνυξ.

Μονωπὸς (ὁ, ἡ), = Μονώψ.

†**Μόνωπος** (ὁ, ἡ), Π. ἐσφαλμ. ἀνεὶ Μονωπὸς ἢ Μόναπος.

Μόνως, ἐπίρ. Μόνον· μοναχῶς· μεμονωμένως. «Οὕτως ἂν εἴη μόνως εἰρήνη βεβαία,» Ξεν.

Μόνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μονόω, ἡ κατάστασις τοῦ μεμονωμένου, (Γαλλ.) **isolement**.

Μονώτατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Μόνος, (κοιν. ὁλομοναχος.

Μονώτης, ου (ὁ), Μονήρης, μεμονωμένος, μονοβίωτος. «Φωνὴ μονώτις,» Ἅγιος, ξεχωριστὴ, ἰδιαιτέρα.

Μονωτί, ἐπίρ. = Μόνως, μεμονωμένως.

Μονωτικός, ἡ, όν. Μονώτην ἔθιμ μονοβίου.

Μονῶτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Μονώτης.

Μόνωτος (ὁ, ἡ), = Μονώτος. 2) ἐσφάλμ. ἀντὶ Μόναπος.

†**Μονωτός**, ἡ, όν. Μεμονωμένος (Γαλλ.) **isolé**.

Μονώψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. [μ. ὤψ], μονόφθαλμος.

Μόνωψ, ωπος (ὁ), = Μόναπος, βάθυπος.

Μόρα (ἡ), Λακων. ἀντὶ Μοῖρα, ἴσημ. τάγμα στρατιωτικὸν συνήθ. ἀπὸ 400 ἢ ἀκριβέστ. 512 ἀνδρ.), ἴδε Ἀγωγή.

Μοράζω, Μ. άξω (ὠθ. τὸ γ. ἐκκρ. τοῦ πρκ. Μεμόραπται), ἀ. ἀνεὶ Μοιράω.

†**Μοργεύω**, Μ. εύσω. Μεταφέρω εἰδικὰ τοῦ μάρτσυ.

†**Μοργή** (ἡ) καὶ

†**Μοργίον** (τὸ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀνεὶ) Μορτή, Μορτίον, τμῆμα (πλέθρου) γῆς.

Μόργνυμι, Μ. μόρξω, Π. ἀντὶ Ὀμόργνυμι, σφογγίζω. «Μυρξάμενος ἐσφογγισέ μέσωπα,» Κοντ.

Μόργος (ὁ). τὸ χοφινωτὸν σμάξιον δηλ τοῦ ὁπ. μεταφέρουν ἄχυρα.

Μορέα (ἡ). τὸ καρποφοροῦν τὸ μόρα δένδρον, ἡ μουριά.

(**Μορέω-ῶ**), Μ. ήσω, (ἀόρ. μόνος β' πθ. πρκ. Μεμόρημαι, ὅθ. ἡ μετγν. Μεμορημένος), Γλω. ἀντὶ Μείρομαι ἢ Μοίρομαι, Μοιράζω κτλ., ἴδθ.

†**Μόρημα** (τὸ), = Πόνημα.

Μορία (ἡ), = Μοῖρα, μερίς. «Ἢ ἐν τῷ Ἐκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν ἱερὰ ἐλαία ἢ ἐλαία ἀπ' αὐτῆς εἰς ἄλλα μέρη μεταφυτευθεῖσα.

†**Μορία** (ἡ), Π. σπανιότ. ἀντὶ Μορίας.

Μοριασμός (ὁ). Εἶδος μόρια (=πλοκάμου) μοιρασμός.

Μοριδιος, η, ον, = Μοιριδιος.

Μόριμος (ὁ, ἡ), Π. = Μύριμος.

Μόριον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Μόρος (μερὶς) μικρὸν μέρος (μέλος, τμῆμα (δέντρ.) αἰδοῖον. (γραμτ.) λεξείδιον διαλέκτου. (φιλοσοφ.) = Εἶδος (σχετικῶς μὲ πρὸς τὸ γένος). «Τὰ ιβ' μόρια,» Ἀρχιμ., τὰ Ἐξώδια.

Μόρος, ὁ ἢ ος, ου. Ὁ λαχὼν εἰς νὰ μεριδιοῦχῃ τινος, ἢ ὁριζόμενος ἀπὸ τὴν Μοῖραν, μόριμος. «Γῆ —,» Τύμν. ἑπτρ., ὁ τάφος.

Μόριος (ὁ), [μορία], ἐπίθ. ὁ Ζεὺς (ὡς ἔφορος τῶν ἐν Ἀθ. ἱερῶν ἐλαιῶν).

†**Μορίς**, ίδος, = Μερίς, (μόνην εἰς τὸ σύνθ.).

Μορμολύκειον (τὸ) καὶ

Μορμολύκη (ἡ). προσωπεῖον, (πλ.) μάσκα, (καιν.) μουσαμᾶς (ἐν γέν.) φόβητρον, φάντασμα. «Ταῦτα δ' ἀποδύοντο οἱ τὰς πολιτείας καταστησάμενοι, μορμολύκας τινὰς πρὸς τοὺς νηπιόφρονας» Πλάτ. «Μολοττικοὺς τρέφουσι μορμολυκεῖα τοῖς μαχαῖς κύνας,» Ἀρστ., [ἐκ τοῦ

Μορμολύττω καὶ (μσ. ὑ καὶ ὠχρηστότ.) **Μορμολύττομαι** [μορμώ], Μ. ύξω, -ομαι

Φοβίζω, φοβερίζω(κυρ. καθὼς φοβίζων τὰ μικρὰ παιδιὰ μὲ ταῖς μάσκαραις Χῆν.). Η. ἀμετβτ.) φοβοῦμαι, τρομάζω. «Διαχλευάζων τὸν μορμολυττόμενον τὸν θάνατον.» Αἰσχ. Σωκρ.

Μορμοφοβέω(ὁ, ἡ), [ψοφέω, †ὤψ]. ταραττώδης, φοβερός, τρομακτικός.

†**Μορμόροβος** (ὁ, ἡ), Ἑλλ. ὁ φοβούμενος τὴν φορμὼ, (καὶν.) φοβούμενος τὸν ἑαυτόν του, τρέμων ἀπὸ φόβον.

Μορμύλος (ὁ), = Μόρμυρος.

Μορμύρεος, α, ον, Π. ὁ κάνων μορμυρητὸν, ἀναμαρύζων.

Μορμυρίζω, Μ. ίσω, = Μορμύρω.

Μορμύρη(ὁ), αἴ]. θαλασσ. ἰχθ., (κοιν.) μορμοῦρα, [ἐκ τοῦ

Μορμύρω [ῡμπτικ.], Μ. ῡρῶ. Μορμουρίζω (καθὼς τὸ κῦμα ὅταν τρέχῃ).

Μορμύσσομαι, Μ. ὑξομαι, = Μορμολύττομαι, φοβερίζω. [ἐκ τοῦ

Μορμὼ [συγγ. τῷ Μόρος, Μοῖρα καὶ Γοργώ], ἀοιδοῦς (ἡ). φασμα, φάντασμα· ὑπόκρισις μὲ ταραττώδες σούσμα. (ἐν γέν.) φόβητρον. (συνήθ.) λέξις φοβεριστικὴ τῶν μικρῶν παιδιῶν. (καθὼς τὸ ρῆμα ἡ) μορμύσσω κτλ. «Φοβοῦνται τοὺς κελτιστὰς, ὡσὰν μορμόνας παιδάρια.» Ξεν. (καὶ ἐν εἴδει ἐπιφων.) «Μορμὼ! δόκνει καὶ ζώσας με θλῖψ.» (καὶ μὲ γεν.) «Μορμὼ, τοῦ θράσους.» Ἀρχιλ. (κοιν.) μοῦρα (τὸ διάβολο!), στὶ πόλεμη!

Μορμὼν, ῶνος (ἡ), = Μορμὼ.

Μορμωτός, ἡ, όν, Π. φοβερός, τρομακτικός.

Μορόεις, εσσα, εν, Π. [μόρος]. δουλευμένος (κατασκευασμένος) μὲ κόπον (μὲ τέχνην). «Ἅρματα.. τρίγληνα μορόεντα.» Ὁδ. Σ. «Ποτὸν—.» Νίκ. 2) ὀλεθριος, (Γαλλ.) fatal. «φρένος—.» Νίκ.

Μόρον (τὸ). ἓν καρπὸς τῆς μουρῆᾶς, τὸ μαῦρον νεοῦτι, (κοιν.) μοῦρον. «Μόρον βατοῦδες.» (Φαν. παρ.) Ἀθ., τὸ βατόμουρον.

†**Μορσκονέω-ῶ**, Μ. ήσω. Κακοπαθῶ [ποινὴ καὶ

Μόρος (ὁ), Π. [μείρομαι]. ἡ μοῖρα, τὸ πεπρωμένον· (κυρ.) ἡ κακὴ μοῖρα· συμφορά· ταλαιπωρία· ὄλεθρος· θάνατος, (ὀθ. τὸ Αν.) moris. «Τέμε μόρῳ τὸν παῖδα κατεχρήσω.» «Ἥρ. «Σοὶ δ' εἰπὲ ναῶν οἳ περιῴγασιν μόρον, ποῦ τὰς δ' ἔλιπες.» Αἰσχύλ.

Μόρυς (ὁ), σκν. ἀντὶ Μόρον, μοῦρον.

Μορφαγγής, άδος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ἀπ. τὸ φάγτος προξενεῖ μόρον ξὺλεθρον, θάνατον).

Μόρυχθος (ὁ), [ῡ]. εἶδ. γώματος (πηλοῦ) χρησιμεύοντος εἰς τὸ λεύκασμα τῶν ἱματίων.

Μορφίνα καὶ **Μορφίνη** (ἡ). ἀγγεῖον ἀπὸ εἶδος τι ταινιοῦ ἢ σκαφουρωῦ (πορτοκάλλου), (ἀπ.) **marbina**.

Μόρσιμος (ὁ, ἡ), Π. [μόρος], διωρισμένος (ἀποφασισμένος) ὑπὸ τῆς μοίρας, ἢ ὑποκείμενος εἰς μόρον (θάνατον). «Οὔ με κτανέεις, ἐπεὶ οὔ τοι μόρσιμός εἰμι.» Ἰλ. Κ. «Μόρσιμον ἦμαρ.» Ἰλ. Ο., Ὀδ. Κ., ἡ τεθορισμένη ἡμέρα. (καὶ τρόπ. ἀπαρ.) «Μόρσιμον εἶναι ἤδη τῷ Βαβυλῶνι ἁλίσκεσθαι.» Ἡρ., πεπρωμένον.

Μοστὴ (ἡ). [μεσόμαι], τὸ μερίδιον (γεώμορον) ὅ,που οἴδει εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ὁ-

†**Μορτίτης**, ου (ὁ). ὁ γεωργῶν ξένην γῆν καὶ πλουτίων εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ἐξ οὗ, τὰ δέκα, (κοιν.) καλλίγος.

Μορτόβατος, η, ῆ ος, ον. Ὅπου ἐμβαίνων οἱ νεκροί, [βαίνω καὶ

Μορτὸς (ὁ, ἡ], Π. [βαίρος]], = Βρατὸς, [θνητὸς· νεκρὸς (ὁ), (ὀθ. τὸ Αν.) mortuus.

Μορύσσω [κάρον], Μ. ὑξω, Π. = Μολύνω, λερώνω· Μαυρίζω, (ὀθ.

Μόρυχος (ὁ). κόκκινος τὸν τὸ μοῦρον, (κοιν.) μορυκὸς, (ἐπίθ. τοῦ διανύσω εἰς τὴν Σκελ., τῶν ἁγαλμάτων τοῦ ὅπ. τὰ πρόσωπα ἄλοιφαν μὲ τρύγα).

Μορφεῖς, εσσα, εν, Δ ἀντὶ Μορφῆεις.

Μορφάζω, Μ. άσω. Κάμνω σχήματα (χειρονομίας), γραδομουτσουνιάζω (πρὸς περίγελων), (Γαλλ.) faire des grimaces.

Μορφασμα (τὸ), (νλγ.). εἰκὼν, ὁμοίωμα.

Μορφασμὸς (ὁ). τὸ μορφάζειν, σχηματισμὸς τοῦ προσώπου ἐπὶ τὸ γελοιωδέστερον, γραδομουτσούνισμα, (Γαλλ.) grimaces. Ἀπὸ εἰδ. κωμικοῦ χοροῦ.

Μορφάω-ῶ, Μ. άσω, Π. μορφόνω, παριστάνω, [ἐκ τοῦ

Μορφὴ (ἡ), [συγγ. τῷ Ὀρφνη, διὰ τὴν σκιάν]. (ἐν γέν.) σχῆμα, (Λτ. κατὰ μτθ.) forma. (ἰδιαιτ.) ὄψις, θεωρία· καλὸν ἐξωτερικὸν. (μτγν.) εἰκὼν, σκιαγράφημα, (Γαλλ.) dessin. (πλθ.) σχήματα, χειρονομίαι, (Γαλλ.) grimaces.

Μορφήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων μορφὴν, μεμορφωμένος· (ἀντιπ.) ἄμορφος.

Μορφνὰς, ἡ, όν, Π. [ὄρφνος]. σκοτεινὸς· σκοτεινοῦ χρώματος.

Μορφοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). μεμορφωμένος. ἐν τάξει, (Γαλλ.) formel.

Μορφοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μορφόω.

Μορφοποιία (ἡ), = Μορφωσις.

Μορφοσκὸς (ὁ, ἡ], = Μορφωτήρ., ζωγράφος.

Μορφοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ τὴν μορφὴν (τὰ ἐξωτερ.κὰν) ὡς μορφοσκόπος.

Μορφοσκοπία (ἡ). ἡ θεωρία τῆς μορφῆς (τοῦ ἐξωτερικοῦ, τοῦ προσώπου).

Μορφοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ παρατηρῶν τὴν μορφὴν τοῦ προσώπου καὶ μαντεύων ἐξ αὐτῆς τὸ ἦθος.

Μορφοφανὴς, ὲς (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὴν μορφὴν (κατὰ τὸ σχῆμα) μόνον ἐμφανὴς. «Τύχας—.» Ἐπιγρ.

Μορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω μορφὴν εἴς τι, μορφόνω, σχηματίζω. «Εὔπρεπὲς τῷ θεῷ τὸ τὰ ἄμορφα μορφοῦν.» Φίλ., «Ἀχρὶς οὗ μορφωθῇ Χριστὸς ἐν ὑμῖν.» Γρφ. «Παρεισάγων εἰς τὸ θέατρον καὶ τύπους κακιῶν, οὐχ ἵστε μὴν μορφωθῆναί τινα πρὸς αὐτὰς, ἀλλ' ὡς ἐκτρέψασθαι.» Εὐς.

†**Μορφύνω**, Μ. υνῶ. Στολίζω, εὐτρεπίζω.

Μορφὼ, οὐς-οῦς (ἡ), (παρὰ Δακεῖ.) ἡ Ἀφροδίτη. 2) Δ. Π. ἀντὶ Μορφή.

Μόρφωμα (τὸ). τὰ μορφωθέν, εἰκὼν σχῆμα. 2) = Μόρφωσις.

Μορφὼν, ωνος (ὁ). ὁ φορῶν προσωπεῖον, μάσκαρας.

Μόρφωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μορφόω, σχηματισμὸς. «Ἦν καλοῦσιν οἱ πολλοὶ τῶν φυτῶν παιδιὰν, οἷον σχηματισμὸς ἔστε καὶ μόρφωσις τῶν θέντρων.» Θρρ.

Σ) εἰκὼν, σχῆμα, Μόρφωμα. «Ἔχοντες μορφωσιν εὐσεβείας.» Γρφ. (τὸ ὁποῖον ἐξηγεῖ ὁ Χρσ. «Σχῆμα μόνον καὶ τύπον

Μορφωτὴρ (ὁ), Π. ὁ μορφόνων (δίδων μορφὴν εἴς τι, εἰκονίζων).

Μορφωτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μορφόνειν.

Μορφώτρια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Μορφωτήρ.

Μόσσυν ἢ **Μόσυν**, υνος (ὁ). ξύλινος πύργος, ξυλόσπιτον, (ὀθ.

Μοσσύνοικοι (οἱ). οἱ κατοικοῦντες μόσυνας (ξυλόσπιτα), ἔθνος τι παρὰ τὸν Πόντον.

Μόσυνον (τὸ) καὶ **Μόσυνος** (ὁ), = Μόσυν.

Μοσχάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μόσχος, μοσχαράκι.

Μοσχὰς, άδος (ἡ). θηλυκὸν μοσχάρι, δαμαλάκι.

Μοσχέη, (ἡ), Ἰων. καὶ δωριακ. ἀντὶ Μοσχὴ.

Μοσχεία (ἡ). τὸ μοσχεύειν, ἡ διὰ παραβλαστημάτων φυτεία.

Μόσχειος, α, ον, Μοσχαρήσιος.

Μόσχευμα (τὸ). [μοσχεύω]. τὸ φυτευθὲν ἢ μεταφυτευτέον παρεβλάστημα, (ἀγγέω) τρυφερὸν φυτὸν, φυντάνι, (παρβλ. Ἐμβροχάς).

Μοσχευματικὸς, ἡ, όν. Ἀρμόδιος (Ἐπιτήδειος) διὰ μόσχευμα.

Μόσχευσις, εως (ἡ). τὸ μοσχεύειν, φύτευμα καὶ μεταφύτευμα παραφυάδων.

Μοσχευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς ἢ διὰ τῆς μοσχεύσεως.

Μοσχευτὸς, ἡ, όν. Ὁ πολλαπλασιαζόμενος διὰ μοσχεύσεως.

Μοσχεύω, Μ. εύσω. Κόπτω τοὺς μόσχους (τὰ παραβλάσταρα) τοῦ δένδρου καὶ τὰ μεταφυτεύω, πολλαπλασιάζω τὸ φυτὸν διὰ τῶν παραφυάδων του. (ἐν γέν.) καλλιεργῶ, (μτγν.) ἀνατρέφω· ἐνισχύω, ὠφελῶ. «Τυραννίδα—.» Δ. Ἁλ.

Μοσχὴ (ἡ), κατὰ κρ. ἀντὶ Μοσχέη (ἐνν. δορά), δέρμα μοσχαριοῦ.

Μοσχηδὸν, ἐπίρ. Ὡσὰν μοσχάρι.

Μοσχίας, α (ὁ). (κυρ. ἐπίζ.) τρυφερὸς (νεαρὸς) ὡς ἂν μόσχος· (ἰδιαιτ.) ὁ νέος λαγὼς καὶ ὁ τρυφερὸς κριός.

†**Μοσχιάω-ῶ**, Μ. άσω. Χορεηδῶ ὡσὰν μοσχάρι· [ἐν γέν.] νεανευομαι, (ποιν.) κάμνω τρέλλαις (σκρπετσιάς).

Μοσχίδιον (τὸ). βλαστοταράκι, φυντανάκι, (ὑποκορ. τοῦ

Μοσχίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μόσχος, μοσχαράκι ἢ βλαστοταράκι.

Μόσχιος, α, ον, Π. ἀντὶ Μόσχειος. 2) τρυφερὸς (νεαρὸς) ὡς ἂν μόσχος.

Μοσχίσης, ου (ὁ), εἶδος δικταποδίου, (παρβλ.) Ὁσμύλη.

Μοσχιθυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Θυσιάζω μόσχον (μοσχάριον).

†**Μοσχιθύτης**, ου (ὁ). ὁ θυσιάζων μόσχον (μοσχάριον).

Μοσχοκαρύδιον (ὑποκορ.) καὶ **Μοσχοκάρυον** (τὸ). [μτγν.] τὸ μοσχοκάρυδον.

Μοσχολατρέω-ῶ, Μ. ήσω. Λατρεύω μόσχον (καθὼς οἱ Ἑβραῖοι εἰς τὴν ἔρημον, κατὰ μίμησιν τῶν Αἰγυπτίων).

Μοσχοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω εἴδωλον μοσχαρίου.

Μοσχοποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρηγ.

Μόσχος (ὁ), [ζῶον]. τὸ τριφερὸν βλαστάρι φυτοῦ ἢ κλωνάρι δένδρου, (συγγ. τῷ Μισχος). 2) (μετα.) τὸ ἀρσ. ἢ θηλ. μοσχάρι, [Ἰταλ.] vitello. (Π. ἐν γέν.) νεογνὸν ζώου· παιδίον ἢ κοράσιον, (παροβλ. Ἔρση καὶ Πῶλος). 3) εἰδ. ζώου (δορκάδος) τῆς Ἀνθηρ. ᾗ Εἶναι καὶ ἡ συνεζευγμένη εἰς τὴν ὑπὸ τὴν κοιλίαν αὐτοῦ κύστιν εὐώδης ὕλη, ὁ μόσχος.

Μοσχοσφραγιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐκλέγων ᾗ σφραγίζων τὰ πρὸς θυσίαν διωρισμένα μοσχάρια.

Μοσχοσφραγιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἔργον (πραγματευόμενος περὶ τῆς τέχνης) τοῦ μοσχοσφραγιστοῦ.

Μοσχοτομία (ἡ), ἡ πρᾶξις καὶ

Μοσχοτόμιον (τὸ), ὁ τόπος ὅπου κόπτονται μόσχοι (τρυφερὰ κλαδιὰ [βέργαι] δένδρων) πρὸς καλαθοποιΐαν κτλ., ἐξ οὗ

Μοσχοτόμος (ὁ, ἡ), ὁ κόπτων μόσχους (βέργας), καλαθοποιὸς κτλ. 2) ὁ σφάζων ἢ εὐνουχίζων τὰ μοσχάρια.

Μοσχοτρόφος (ὁ), ὁ τρέφων μόσχους (μοσχάρια).

Μοσχοτρόφος (ὁ, ἡ), ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) κρέας μοσχαρίων.

†**Μοσχύνω**, Μ. υνῶ, = Μοσχύω (μεταφορ.).

Μοσσάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μοτός.

Μοτή (ἡ), Π. ἀντὶ

†**Μότον** (τὸ) καὶ

Μότος (ὁ), [ἐσυγγ. τῷ Μίτος]. ἴχνος (θυσάς πληγάς). (Γαλλ.) harpie. «Μοτὺς ἐλλυγνιωτός», «Ἱππορ., τὸ φτύλι (τῆς πληγῆς).

Μοτοφύλαξ, ακος (ὁ), (χειρουργ.). εἶδ. ἐπιδέσμου ὅστις ἐμποδίζει τὸν μοτὸν νὰ τραβηχθῇ.

Μοτόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω εἰς τὴν πληγὴν μοτόν (ξυντόν). «Αὐτὸς κατάξει ᾗ μοτώσει ὑμᾶς», «Γρ.

Μότωμα (τὸ). τὸ εἰς τὴν πληγὴν ἐντιθέμενον ξυντὸν (μοτόν).

Μότωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. ἀπὸ Μοτόω.

†**Μουΐα** (ἡ), Λακων. ἀντὶ Μυῖα.

†**Μουκηρόδακτος**, ὁ Μουκηροδάκτης, ου (ὁ), Λακων. ὁ Καρυοκατάκτης (τὸ πτηνὸν [;] ἢ τὸ ἐργαλεῖον), ἐξ οὗ

†**Μούκηρος** (ὁ), Λακων. τὸ ἀμύγδαλον ἢ τὸ κάρυον, [ἐθ. τὸ Αττ.] nut-nucis. 2) ἡ ἀμυγδαλὴ ἢ ἡ καρυά.

Μουναδόν, **Μουνάξ**, Π. ἀντὶ Μοναδόν, Μονάξ.

Μουναρχέω, **Μούναρχος**, κτλ. Ἰων. ἀντὶ Μοναρχέω κτλ.

Μουνερέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Μονερέτης, αὐτερέτης.

Μούνιος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Μόνιος.

Μουνόγαμος, **Μουνογενής** κτλ., Π. Ἰων. ἀντὶ Μονόγαμος κτλ.

Μουνονυχί, ἐπίρ. Εἰς μίαν μόνην νύκτα.

Μοῦνος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Μόνος.

Μουνοστάκος, **Μουνοφ.ής** κτλ., Π. Ἰων. ἀντὶ Μονοστάκος κτλ.

Μουνόω, Μ. ώσω, Ἰων. Μονόω.

Μουνυχία (ἡ). ἡ εἰς τὸν ὁμώνυμον λιμένα τῆς Ἀττ. τιμωμένη Ἄρτεμις, [ἐθ.

Μουνυχιών, ῶνος (ὁ). ὁ δέκατος μὴν τῶν Ἀθην. (Ἀπρίλ. «Μάϊος) καθ' ὃν ἐτελεῖτο ἡ ἑορτὴ τῆς Μουνυχ. Ἀρτέμιδος.

Μουνώψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μονώψ.

Μοῦσα [ᾠδάω ἢ μοῦλος], ης (ἡ). θεότης τῆς ποιήσεως [τῆς μουσικῆς κτλ.] (συνεχῶς) ἡ ποίησις, ἡ μουσικὴ κτλ. (ἐν γέν.) αἱ ἐλευθέριαι τέχναι καὶ ἐπιζήμιαι καὶ ὁ πρὸς αὐτὰς ἐνθουσιασμός (ἐνίοτε) ᾠδὴ· ἦχος μουσικῆς· (σπν.) ποιήτρια ἢ ᾠδάλεργον.

Μουσαγέτης, ου (ὁ), = Μουσηγέτης.

Μουσαῖος, α, ον. Ὁ τῶν Μουσῶν, = Μουσεῖος.

†**Μουσαποδετήρ**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μουσαποδέτης θήρ.

†**Μουσάριον** (τὸ), (ὑλητ.) εἶδ. ἁλιευτῆς δικτύου.

Μουσεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς Μούσας· μουσικός. ᾗ. (οὐσ.) **Μουσεῖον** (τὸ), κατοικητήριον (τέμενος, ναός) τῶν Μουσῶν· (συνεχῶς) γυμνάσιον, σπουδαστήριον. 2) (μτφ.) ἡ διὰ ψηφίδων ζωγραφία, (Γαλλ.) mosaïque, (ἐθ.

Μουσειόω-ῶ, Μ. ώσω. Ζωγραφίζω διὰ μουσείου· στολίζω μὲ mosaïque.

Μουσείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

†**Μουσηγετέω-ῶ**, Μ. ήσω. Εἶμαι «

Μουσηγέτης, ου (ὁ), ὁ ἄγων (ὁδηγῶν) τὰς Μούσας, προστάτης τῶν μουσῶν, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.).

Μουσιδίω, Αἰολ. Λακων. ἀντὶ Μυθίζω, ᾗ

Μουσίζω καὶ [μ.προ.]-ίζομαι. Μ. ίσω, -όμαι. Ψάλλω, τραγῳδῶ· παίζω μουσικὸν τι ὄργανον. «Ὅμοιον μουσίσθαι παῖσιν ἀηδονίαις», «Θεόκρ.

Μουσικεύομαι, Μ. εύσομαι. Καταγίνομαι εἰς τὴν μουσικήν, φιλοτιμοῦμαι νὰ γένω

Μουσικός, ή, όν. Ἀνήκων (ἀσχολούμενος) εἰς τὰς μούσας, ὁ σπουδάζων τὰς ὡραίας τέχνας· (ἰδιαιτ.) ψάλτης, κιθαρῳδός κτλ., ἢ ποιητής. (συνεχῶς) πεπαιδευμένος, καλλιεπὴς ἐκφράσεως, χαρίεις, κόσμιος, φιλόκαλος κτλ., (ἐπὶ πραγμ.) εὐάρεστος γοερῖς πολυτέλειαν, (Γαλλ.) de bon goût. «Ἥδιον οὐδὲν οὐδὲ μουσικώτερόν ἐστ' ἢ δύνασθαι λοιδορούμενον φέρειν», (Φιλήμ. παρὰ) Πλ. «Οἷων δ' ἐπιθυμεῖ βρωμάτων, ὡς μουσικῶν, ἡνιστρα, μήτρας, χόλικας», (Δωρίων παρ') Ἀθ. «Μουσικὴ», «(ἐν γέν.) αἱ ὡραῖαι (αἱ ἀλλ. ἐλευθέριοι) τέχναι (καὶ ἐδικαιτ.) ἡ ψαλτικὴ (πυθαριστικὴ κτλ.)

Μουσίκωμα, ατος (τὸ), Δ. ψάλτης, μουσικός.

Μουσικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τοὺς κανόνας τῆς μουσικῆς (ἐν γέν.) ἐντέχνως, ἐπιτηδείως, ἡρμοσμένως, χαριέντως, φιλοκάλως, (Γαλλ.) μὲ γοῦστον. «Μουσικῶς σκευάσαι πεῖρον», Ἀθ. «Εὔχομαι τὸν ἀγῶνα κρῖναι τοῦδε μουσικώτατα», «Ἀρχιλ.

Μουσίσδω, Δ. ἀντὶ Μουσίζω.

Μούσιμον [;], ονος (ὁ), εἶδ. ζ., ἀγριοπρόβατον, (Γαλλ.) mouflon.

Μουσόδεσμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ οἰκοδομηθεὶς ὑπὸ τῶν Μουσῶν ἢ διὰ τῆς μουσικῆς, (οὕτω διορθ. ἀντὶ Μουσόδρομος).

Μουσοδόνημα (τὸ). φαῖνε ὑπαγορευθὲν ὑπὸ συγκινήσεως (ἐμπνεύσεως) τῶν Μουσῶν.

†**Μουσόδρομος** (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μουσόδομος.

Μουσοεργὸς (ὁ, ἡ), ἴδε Μουσουργός.

Μουσοκόλαξ, ακος (ὁ, ἡ), ὁ κολακεύων (θεραπεύων) τὰς Μούσας, Μουσοπόλος.

Μουσολῃπτέσμαι-οῦμαι, Μ. ..., Γίνομαι Μουσόλῃπτος (ὁ, ἡ), [ρ. λαμβάνω], ἐμπνευσμένος, ἐνθουσιασμένος (ὑπὸ τῶν Μουσῶν).

Μουσομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι «

Μουσομανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν περισσοτέρως (ἐνθουσιασμένος διὰ) τὰς μούσας, (τὴν μουσικήν, τὴν ποίησιν κτλ.), = Μουσόλῃπτος.

Μουσομανία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις μουσομανίαν, ἐνθουσιασμὸς πρὸς τὴν ποίησιν (ἢ μουσικὴν κτλ.).

Μουσομάντις, ιος (ὁ, ἡ), Π. μάντις τῶν μουσῶν. «Ὄρνις —, «Ἀρχιλ., ἡ Ἔχω μαντικὴν φωνήν.

Μουσομήτωρ, ορος (ἡ), Π. ἡ μήτηρ τῶν μουσῶν, ἡ γεννώσα τὰς ἐπιζήμους, «Νυμφῶν μήτηρ —», «Αἰσχύλ.

Μουσοπάτακτος (ὁ, ἡ), Π. = Μουσόλῃπτος.

Μουσόπνευστος (ὁ, ἡ). Ἐμπνευσμένος ὑπὸ τῶν Μουσῶν, Μουσόλῃπτος.

Μουσοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μελοποιῶ, εἶμαι «

Μουσοποιός (ὁ, ἡ). ποιητὴς (λυρικός), μελοποιός.

Μουσοπόλος (ὁ, ἡ), [μ. πολέω]. λάτρις (θεράπων) τῶν Μουσῶν, ποιητὴς (κτλ.), (ἐπὶ πραγμ.) ποιητικός.

Μουσοπρόσωπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πρόσωπον μούσης (ἦθος, χαρακτῆρα μουσικόν).

†**Μουσόστικτος** (ὁ, ἡ), πεποικιλμένος διὰ μουσείου.

Μουσοστολὸς (ὁ, ἡ), στολισμένος ὑπὸ τῶν Μουσῶν.

Μουσοτόκος (ὁ, ἡ). γεννήτρια τῶν Μουσῶν, μουσομήτωρ.

Μουσοτροφὴς, έος (ὁ, ἡ). ἀνατεθραμμένος ὑπὸ τῶν Μουσῶν, (ἐπιμ.) φιλόμουσος, φιλόκαλος, κτλ.

Μουσουργέτης, ου (ὁ), = Μουσουργός.

Μουσουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Στιχερογῶ, Μελοποιῶ ὡς) μουσουργός.

Μουσουργία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ μουσουργοῦ, μελοποιΐα.

Μουσουργικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μουσουργίαν, ἴδιος μουσουργοῦ.

Μουσουργός (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος μουσικὸς (ψάλτης, τραγουδιστής, κιθαρῳδὸς κτλ.) ἢ, στεχουργός, μελοποιός.

Μουσοφλαρτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φρενιθεὶς ὑπὸ τῶν Μουσῶν.

Μουσοφιλής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλόμουσος. 2) = τῷ-

Μουσοφίλητος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τῶν Μουσῶν ἀγαπώμενος, (Γαλλ.) favori des muses.

Μουσόφιλος (ὁ, ἡ), = Φιλόμουσος.

Μουσοχαρὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ θεραπεύων φρενικῶς (μετὰ χαρᾶς) τὰς μούσας, εὑρίσκων ἡδονὴν εἰς τὴν σπουδὴν τῶν ὡραίων τεχνῶν.

Μουσόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι, ἢ, τινὰ ἔμμουσον, ῥυθμίζω κατὰ τοὺς κανόνας τῆς μουσικῆς· ἐκπαιδεύω μουσικῶς (ἐλευθερίως κτλ.), (ἐν γέν.) διδάσκω. «Μουσωθεὶς φωνὴν ἀνθρώπου», «Δίλ.

†**Μουστάκια** (τὰ), [Λατ. mustacea]. εἶδ. ζυμαρικοῦ μὲ μοῦστον, μουστόπηττα.

Μουσυρδὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μελιῳδός.

Μοχθέω-ῶ [μόχθος], Μ. ήσω (ἐνίοτε μὲ αἰτ. ἢ δοτ. ἀλλ.) Κοπιάζω βασανίζομαι, καλαπωροῦμαι· ὑποφέρω. «Πολλὰ πε-

ἀ τὴν στρατιὰν ἐμοχθηκότην, « Ξεν. ἐξ ἑλλειπτ. « Τέκνα, . . ἄτιμον, ἀπόχθησι, « Εὐρ. (καὶ τροπολογ.) « Περιτετὸν κόνον μοχθοῦσι, « Ξεν., (παρβλ. Μοχέω).

Μοχθήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Μοχθηρός, καταφατικὸς, ἐπίπονος.

Μόχθημα (τό), Π. ἔργον χοῖζον (ἢ κατορθωθὲν μετὰ) μόχθου, ἄγων, κόπου βάσανου. « Σκηνὰς ἀνίστη τεκτόνων μοχθήματα, « Σοφ.

Μοχθηρία (ἡ), ἀθλιότης, κακοξέξια, πλάκωμα. (συχνότ.) ἀχρειότης, κακία, πονηρία. « Περιγενέσθαι δεῖ τοὺς τὰ βέλτιστα λέγοντας τῶν δι' ἄγνοιαν ἢ μοχθηρίαν τἀναντία λεγόντων, « Δημ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) « Μὴ ῥύπου μηδὲ μοχθηρίας ὄζωδες ἔκπωμα. « Πλ., [ἐκ τοῦ

Μοχθηρός, ά, όν. Πλήρης μόχθου (παλαιπωρίας), ἐπίπονος· ἄθλιος. « Μοχθηρὰν ἐσθῆτ' ἀνδρὶ πρεσβύτῃ τέκνα (νέα), « Εὐρ. (παρὰ Στοβ.) 2) κακὸς, πονηρὸς διαθέσεως ψυχῆς ποιότητος, ἀγρεῖος· ἄθλιος. « Ἀντ' ἀγαθῶν καὶ γενναίων μοχθηρότατος ἀπέδειξε, « Ἀρρφ. (καὶ ἐπὶ πραγμ.) « Οὐκ ἔστι πρᾶξαι τι μοχθηρὸν λαθεῖν, « Εὐρ (παρὰ Στοβ.). « Μοχθηρὰς ἐλπίδας ἔχων ὑπὲρ τῶν μελλόντων, « Ηλε. « Μοχθηρότερα ἀκουσόμενοι ἢ παρελήλυθεν τὰ ἁμάρτιά τε καὶ ὑποθήματα, « Πλάτ.

Μοχθηροτέρως, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ Μοχθηρῶς, χειρότερα, ἀθλιώτερα.

Μοχθηροτροπία (ἡ), μοχθηρότης τρόπων, κακοτροπία.

Μοχθηρῶς, ἐπίρ. Ἐπιπόνως· ἀθλίως. « Ἐπιβουλευθεὶς ὑπὸ τῶν ἧττον ἐκείνου δυναμένων μοχθηρότερόν τε λεγόντων, « Ξεν.

Μοχθητέον, θετ. τοῦ Μοχθέω.

Μοχθίζω, Μ. ἰσω, Π. ἀντὶ Μοχθέω.

Μοχθισμός (ὁ), Π. = Μόχθημα.

Μόχθος (ὁ), [μογος, μάθος, ὄχθος]. κόπος· κακοκάθεια· ταλαιπωρία· ἔργον ἐπίπονον, ἄθλος.

Μοχλεία καὶ

Μόχλευσις, εως (ἡ). τὸ μοχλεύειν, ἡ διὰ τοῦ μοχλοῦ ἀνασήκωσις ἢ μετατόπισις. « Ἐς μόχλευσιν τῆς ῥίζης τοῦ κακοῦ, « Λρετ.

Μοχλευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ μοχλεύων (μετακινῶν τι διὰ τοῦ μοχλοῦ). « Γῆς—, « Ἀρρφ., ὁ Ποσειδῶν, (ἄλλ.) Ἐννοσίγαιος.

Μοχλευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ μοχλεύειν ἐπιτήδειος. « Ἐργαλεῖον μοχλευτικόν, « Σχλ. Εὐρ.

Μοχλεύω, Μ: εύσω. Κουνῶ (ἀναπηδάω καὶ Μεταφέρω) τι διὰ τοῦ μοχλοῦ. (ἐν γέν.) μετακινῶ, μετατοπίζω· (μεφορ.) ὑποκινῶ, διεγείρω. 2) = Μοχλόω, ἀμπαρώνω (τὴν θύραν).

Μοχλόω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Μοχλεύω.

Μοχλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μοχλὸν καὶ τὴν ὠ' αὐτοῦ ἐργασίαν.

Μοχλίον (τὸ) καὶ

Μοχλὶς, ίδος (ἡ) καὶ

Μοχλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ

Μοχλὸς (ὁ), [ἔχω, ὄχος, ὀχλεύς]. ξύλον ἢ σίδηρον ἐπιμηκες μὲ τὸ ὁπ. ἀνασηκώνουν ἢ μετακινοῦν βάρη, λοστὸς, μανέλλα. « Οἱ μὲν, μοχλὸν ἐλόντες ἐλάϊνον, ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ, ὀφθαλμῷ ἐνέρεισαν, « Ὀδ. Ι. 2) σίδηρον τῆς θύρας, ἀμπάρα. « Αἱ κατὰ τὴν ἀγορὰν πύλαι, τοῦ μοχλοῦ διακοπέντος, ἀνεῴγοντο, « Θκ. (καὶ μεφορ.) « Θάρσει· μέγας σοι τοῦδ' ἐγὼ φόβου μοχλός, « Ἀθ., = Φρουρὸς, ῥύτης

Μοχλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω τὴν θύραν μὲ τὸν μοχλὸν, ἀμπαρώνω.

Μῦ (τὸ), ἄκλ., τὸ ὄνομα τοῦ στοιχ. Μ.

Μῦ ἢ **Μῦ**, φωνὴ ἐκφράζουσα τὸν ἦχον τῶν μουγγριζόντων ἢ στενάζοντων μὲ κλεισμένον στόμα. « Μῦ λαλεῖν, « Ἱππων., λαλεῖν μὲ τὴν μύτην.

Μυάγρα (ἡ), [μῦς, ἀγρέω]. κλωβὸς σιδηροῦν (παγίδα) διὰ τοὺς ποντικοὺς ξυλόκαστα.

Μύαγρος (ὁ', εἴθ. Ἀφιδιῶ τὸ ὁπ. κυνηγῶ τοὺς ποντικοὺς (ἄλλ.) Ὀφρίας. 2) εἰδ. φυτοῦ, (Γαλλ.) camelius.

Μυάκανθα, ης (ἡ) καὶ

Μυάκανθον (τὸ) καὶ

Μυάκανθος (ὁ), εἶδος φυτοῦ ἀγκαθ., ἀγριοσταφύγγι.

Μυάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μύαξ, μυδάκι· (ὡς μέτρ. χωρητ.) κουταλάκι.

Μυαλὸς (ὁ), = Μυελος.

Μυαλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Μυελόω.

Μύαξ [μῦς], ακος (ὁ), εἴδ. ὀστρέου, (κοιν.) μύδι. 2) (συνεκδ.) μυδότσουλον, (ὅθεν ὡς μέτρ. χωρητ.) δύο κουταλιαῖς (χουλιαρίσιες). 3) (ἀρχιτεκτ.) κοίλωμα καμαροειδὲς ἐντὸς τοίχου, (κοιν.) κογχὴ ἢ γυάλα.

Μυάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μῦς, ποντικάκι.

Μυάω-ῶ [μῦς], Μ. ήσω. Ἀγχαίνω τὰ χείλη ἢ κλείω τὰ μμάτια μου. « Τί μοι μυᾶτε (ἄλλ. γρφ. « Τί μοι μιμᾶτε, « Ἀρρφ.

Μυγαλέη-ῆ (ἡ), [μῦς, γαλῆ], εἶδ. ποντικοῦ μὲ σουβλερὴν μύτην, (Γαλλ.) musaraigne.

Μύγμα (τὸ), ἑσφαλμ. ἀντὶ Νύγμα, ἄμυγμα. 2) = Μυγμός.

Μυγμή (ἡ), ἑσφαλμ. ἀντὶ Νυγμή.

Μυγμὸς (ὁ), [μύζω]. βογγητὸν, μούγγρισμα, (συγγν. τῷ Νυγμός).

Μυδάζομαι, Μ. άξομαι, Π. ἀντὶ Μυσάττομαι.

Μυδαίνω [μύδος], Μ. ανῶ, Π. ὀγραίνω, μουσκεύω· λειώνω (ἀμτβ.) = Μυδάω, σήπομαι.

Μυδαλέος, α, ον καὶ

Μυδαλόεις, εσσα, εν, Π. διάβροχος, κάθυγρος, σαπισμένος ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν· δυσωδὴς. « Καὶ ὃ' ἐπὶ μυδαλέην ὁρμὴν χέον, « Ἀπλλν., [ἐκ τοῦ

Μυδάω-ῶ [μύδος], Μ. ήσω. Εἶμαι κάθυγρος (μουσκεύομαι), στάζω. 2) σήπομαι ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν, λυώνω. « Τὸν νεκρὸν μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξῳθηκότα, « Δν. « Ὤμος τὸ ἕλκεα μὴ μυδήσῃ, « Ἱππαρ. (συγχ. καὶ συγγ. τῷ Μαδάω).

Μῦδες, ἑσφαλμ. ἀντὶ Ἔμυδες, πλθ. τοῦ Ἔμυς, νεροχελώνα.

Μύδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μυδάω, μούσκεμα· σῆψις.

Μύδιον (τὸ), = Μύδιον.

Μυδόεις, εσσα, εν, Π. = Μυδαλόεις.

Μύδος (ὁ), Π. σῆψις (ἐξ αἰτίας ὑγρασίας) μούχλα, (παρβλ. Μῦκος).

†Μύδος (ὁ, ἡ), [μύζω]. μουγγός· (κυρ. ἀπὸ τοῦ Λτ.) μοῦτος, (παρβλ. Μύνδος).

Μυδρίασις [ἀμυδρὸς], εως (ἡ). πάθος ἢ τῶν ὀφθαλμ., εἶδος τριπλωπίας, (ἄλλ.) Πλατυκορία.

Μυδροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ (Σφυρηλατῶ) τὸν πυρωμένον σίδηρον ἀκ.

Μυδροκόπος (ὁ), Π. χαλκεὺς, σιδηρουργὸς, [κοπέω καὶ

Μύδρος (ὁ). (ἐν γέν.) ὄγκος ἀποπερᾴποτε (ἰδικωτ. δὲ) λίθος ἢ σίδηρος πεπυρωμένος.

Μυδῶν [μύδος], ῶνος (ὁ). πρέας πλαγίως σαπημένον.

Μύειος (ὁ, ἡ), [μῦς]. ποντικήσιος.

†Μυελαυξὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ συντελῶν πρὸς αὔξησιν τοῦ μυελοῦ, μυελοποιός.

Μυέλινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ μυελὸν, ἐμφερὴς, ἁπαλός.

Μυελόεις, εσσα, εν, Π. ὁ περιέχων μυελὸν, (συνεκδ.) ἰσχυὸς, ἢ μυελώδης, ἐμφερὴς. « Ὀστέα μυελόεντα, « Ἀθ.

Μυελόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸν μυελόν.

Μυελοπαιὼς (ὁ, ἡ). ὁ ἐμποιῶν μυελὸν, θρεπτικὸς, δυναμωτικός.

Μυελὸς (ὁ). τὸ ἐντὸς τῶν κοκκάλων σῶμα, (ἰδικωτ.) ὁ ἐγκέφαλος, (κοιν.) μυαλὰς καὶ μυελὸν (ἐν γέν.) τὸ ἔνυδρον ἢ καρδιὰ, ἢ τὸ κάλλιστον, τὸ ἄνθος (φρ. Τρυφὴ καὶ Τρυφερία μυελὸν, « Θκρ., τὰς Συρακούσας)· (συνεκδ.) γυμὸς θρεπτικὸς (δυναμωτικὸς), ἰσχὺς, δύναμις. « Ὀλίγον καὶ ἄλφιτα, μυελὸν ἀνδρῶν, « Ὀδ. Β, [ὅθεν

†Μυελοτρεφὴς, έος (ὁ, ἡ). θρεμμένος μὲ μυελὸν, (ἄλλ.) καλοθρεμμένος.

†Μυελοτρόφος (ὁ, ἡ), = Μυελοπαιός.

Μυελόω-ῶ, Μ. ώσω. (Γρφ.) Γεμίζω τι μὲ μυελὸν (μὲ χυμὸς).

Μυελώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ μυελὸν.

Μυέω-ῶ [μύω], Μ. ήσω. Εἰσάγω τινὰ μὲς τὰ μυστήρια (μὲ αἰν. ἐκ δ' ὧν) διδάσκω, κατηχῶ. « Ταῦτα μέν σοι, ὥσπερ καὶ σοὶ μυηθείσῃ· τὰ δὲ τέλεα καὶ ἐποπτικά, οὐκ οἶδ' εἰ οἷός τ' ἂν εἴην, « Πλάτ. (ἢ γεν.) « Ἐρυθρίᾳ τὸ μειράκιον, ἅρτι τῶν Ἀφροδίτης μυούμενον, « Ἡλ.

Μυζάω (καὶ Ιων. -έω)-ῶ [μύζω], Μ. ήσω. Βυζάνω, πιπιλίζω.

†Μυζοβάλανον (τὸ), ἑσφαλμ. ἀντὶ Μυροβάλανον.

Μύζουρις (ἡ). [μυζάω, οὐρά]. ἡ πέρνα, (λτ.) fellatrix.

Μύζω [μῦ], Μ. μύσω ἢ μύξω. Κάμνω (μὲ τὴν μύτην ἢ κλεισμένα τὰ χείλη) μῦ μῦ, βογγῶ, μουγγρίζω. « Τὰ σπλάγχνα (ἡ) « Ἐπὶ τὰς σπλάγχνους (ἡ) Πρὸς τὰ σπλάγχνα, μύζει, « Ἱππαρ., γουργουρίζουν. (καὶ ἀπολ.) « Ὁκόταν ἅπαντες εἴη, ἔμυζεν αὐτοῦ ἐν τῇ γαστρὶ ἰσχυρῶς. . Ὁκόταν δὲ νεωστὶ βεβρωκὼς εἴη, αὐτὸν τοῦτον τὸν χρόνον ἥκιστα ἔμυζε, « αὐτ.

Μύημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐμυήθη τις, μάθημα μυστηρίωσες. 2) = τῳ

Μύησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μυέω, ἡ εἰ

τὰ μυστήρια εἰσαγωγή, κατήχησις, διδασκαλία.
Μυητής, οῦ (ὁ). ὁ μυῶν τοὺς τελουμένους, μύστης, μυσταγωγός.
Μυθαρεύομαι, Μ. εὑσομαι, =Μυθέομαι, λέγω, ὁμιλῶ.
Μυθάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μῦθος, παραμυθάκι.
Μυθεῖαι καί
Μυθέαι, Π. ἀντὶ Μυθέαι-μυθῇ, δ'. ἐν. προσ. τοῦ
Μυθέομαι-εῦμαι [μῦθος], Μ. ήσομαι, Π. λέγω· ὁμιλῶ. διηγοῦμαι. «Ἀμοιβαῖς ἀλλήλοισι μυθεῦντ'», Ἀπλλν.
Μυθέσκοντο, Ο. ἀντὶ Ἐμυθεύοντο, γ'. πλθ. παρατ. τοῦ παρατ. τοῦ Μυθέομαι.
Μύθευμα (τὸ), Π. τὸ ῥηθέν, λόγιον, μῦθος, [ἐκ τοῦ
Μυθεύω, Μ. εύσω. Πλάττω ἢ διηγοῦμαι μύθους· (ἐν γεν.) λέγω, διηγοῦμαι.
Μυθέω-ῶ, Π. σπν. ἀντὶ Μυθέομαι, (ὁῶ).
Μύθημα (τὸ), Ο. =Μύθευμα.
Μυθητήρ, ῆρος καί
Μυθητής, οῦ (ὁ), Π. ὁ λέγων (διηγούμενος), (ἐπὶ κακοῦ) λογοποιός, στασιαστής.
Μυθιάζομαι, Μ. άσομαι, =Μυθεύω.
Μυθίαμβος (ὁ). μῦθος ἐν ἰάμβοις (στίχοις). «Βαβρίας ἐν μυθιάμβοις,» Ἰζ.
Μυθίδιον (τὸ), =Μυθάριον.
Μυθίζω καί (μσν.) **-ίζομαι**, Μ. ίσω, -ισμαι, Π. =Μυθεύω ἢ Μυθέομαι.
Μυθιήτης, ευ (ὁ), Ἰων. Π. ἀντὶ Μυθητής.
Μυθικός, ή, όν, (καὶ ἐπιρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς μῦθον ἢ εἰς τὴν μυθολογίαν, μυθώδης.
Μυθιστορία [ἡ], Ἱστορία μυθώδης, διήγησις πλαστή, (καθὼς τὸ Ἰταλ.) ῥομάντζο.
Μυθιστοριογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συνθέτων) μυθιστορίας.
Μυθιτης, ευ (ὁ), Π. =Μυθητής.
Μυθογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Συνθέτω) μύθους.
Μυθογραφία (ἡ). σύνθεσις μύθων· συγγραφὴ μυθώδης.
Μυθογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συνθέτων) μύθους, συγγραφεὺς μύθων.
†Μυθολάτρις, ιος (ὁ, ἡ), (ἐκκλησ.) ὁ λατρεύων τὸν ἐνανθρωπήσαντα Θεὸν λόγον (μῦθον).
Μυθολέσχης, ου (ὁ), =Μυθολόγος.
Μυθολογεύω, Μ. εύσω, Π. διηγοῦμαι ἐν εἴδει μύθου (καταλεπτῶς).
Μυθολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (διηγοῦμαι) μῦθον ἢ ἐν εἴδει μύθου· ὁμιλῶ νὰ περνᾷ ὁ καιρός.
Μυθολόγημα (τὸ). μυθώδες διήγημα, μῦθος.
Μυθολογητέον, θετ. τοῦ Μυθολογέω.
Μυθολογία (ἡ), τὸ μυθολογεῖν, διήγησις μύθων, ἱστορία μυθώδης (τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων). (ἐν γεν.) ὁμιλία πρὸς διασκέδασιν, (Γαλλ.) causerie.
Μυθολογικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς μυθολογίαν.
Μυθολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (διηγούμενος) μύθους, ἱστορῶν τὰ κατὰ τὴν ἀρχαίαν μυθολογίαν.
Μυθόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, Π (σπνπ., ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Μυθέομαι.
Μυθοπλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω μύθους, ἐπινοῶ ἢ ὑποθέτω πράγματα ἀνύπαρκτα.
Μυθοπλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάττων (συνθέτων) μύθους, μυθοποιός.
Μυθοπλαστία (ἡ). συνήθεις μύθων διήγησις πλαστὴ (μυθώδης).
Μυθοπλόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλέκων ἐντέχνως τοὺς λόγους του, ἐπιτήδειος πρὸς συναρμογὴν τῆς σειρᾶς τοῦ λόγου.
Μυθοποιέω-ῶ. Μ. ήσω, =Μυθοπλαστέω. ‖. (πθ.) πλάττουσι περὶ ἐμοῦ μύθους, γίνομαι ἀντικείμενον διηγήσεως μυθώδους.
Μυθοποίημα (τὸ). διήγημα ποιητικὸν (μυθώδεις διηγήσεις), μῦθος ποιήματος.
†Μυθοποίησις, εως καί
Μυθοποιΐα (ἡ). τὸ μυθοποιεῖν, σύνθεσις μύθου, μυθοπλαστία.
Μυθοποιός (ὁ, ἡ). ὁ συνθέτων μύθους (μυθώδεις διηγήσεις), λογοποιός.
Μῦθος (ὁ), Π. λόγος (προφορικὸς), ὁμιλία, συνομιλία· διήγησις· ἀπαγγελία· φήμη. «Ἀγγελίαν, τὸν ὁ μέγας μῦθος ἔξει.» Σοφ. «Ἡμῶν ὁ αὐτὸς εἰσάγω δὲ τὴν δίκην· ὁ γὰρ δίκαιος, ἀστερὸς λέγων πολλά,» Δίσχλ. 2) λόγος ἐνδιάθετος, «κυπός, λογισμός. «Ἤτη, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐκπέλπεο μύθους εἰδήσειν,» Ἰλ. Δ. 3) (σπν.) φάσις· φήμη, «Οὐδέ τιν' ἄλλην μῦθον ποιησαίμι ἐπισχεσίην ἐξόπιθε,» Ὁδ. Φ., (παρβλ. Μοῦσα). 4) (λογογραφ.) διήγησις πλαστὴ (ἀλληγορικὴ ἢ ἀναμεμιγμένη εἰς τὴν σκοτεινὴν ἱστορίαν τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων). «Μῦθον βούλομαι λέξαι σὺν ὑμῖν, ὃν ποτ' ἤκουσ' αὐτὸς ἔτι παῖς ὤν,» Ἀρχφ. «Πρῶτον τοῖς παισὶ μύθους λέγομεν,» Πλάτ. «Ὁ περὶ τὴν Ἰλιάδα μῦθος,» Ἀθ.
Μυθοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ (Ἐξετάζω) τὰ λεγόμενα ὑπό τινος.
Μυθοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννῶν λόγους (μύθους).
Μυθουργέω-ῶ, Μ. ήσω, =Μυθοποιέω.
Μυθούργημα (τὸ), =Μυθοποίημα.
Μυθουργία (ἡ), =Μυθοποιΐα.
Μυθύδριον (τὸ), =Μυθάριον.
Μυθώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) -ωδῶς. Ὁ ἐν εἴδει μύθου, ὁμοιος μὲ μῦθον.
Μυθωδικός, ή, όν. Ὁ περὶ τὸ μυθώδη ἀσχολούμενος.
Μυῖα (ἡ), [μῦ, μύζω]. τὸ γνωστὸν πτερωτὸν ἔντομον, ἡ μυῖα· «Μυῖα στρατιώτις ἡ κύων,» Λκ., ἡ χρεοτόμυια ἢ σκωληκόμυια. «Ἀλλαὶ—,» Ἀλλ., εἶδ. κανόνος, Σ. Κύνος.
Μυίαγρος (ὁ). ὁ ἀγρεὺων (πιάνων) μυίας.
Μυΐδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μῦς, μυντικάκι.
Μυΐδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μυῖα, μυγίτσα.
†Μυϊκός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μυῶν ἢ εἰς τὰς μυίας.
Μυΐζα [μύω ‖], ἐπίῤῥ. «Παίζειν—,» ὁξ., εἶδος παιγνιδιοῦ, [ποιν.] συριλομάγγα.
Μύϊνος, η, ον, =Μύϊνος. «Ἱστίον, ῥάμμα σύνθετον ἐκ μέλανος καὶ λευκοῦ, ἔχον μύϊνον,» Δξ.
Μυϊσιδής, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ μυΐτσα· «Μυϊσιδῆ ῥοφῶν Νάγ., τὸ νὰ γλέπῃς τὰς ὡς ἂν μυίτσας ἐπάνω εἰς τὰ μμάτια του.
Μυισθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (κυνηγῶν) μυίας.
Μυοκέφαλον (τὸ). κεφάλι μυΐτσας. (ἱστορ. εἶδος σπυριοῦ τὸ ὁποῖον ἐξογκώνει τὴν κορυφὴν τοῦ ὀμφαλοῦ.
Μυοσοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Διώχνω τὰς μυίτσας, [ἐκ τοῦ
Μυοσόβη (ἡ), [μυῖα, σοβέω]. μυιοσκῆρ.
Μυοσόβης, ου (ὁ). ὁ σοβῶν (διώχνων) τὰς μυίας.
Μυοσόβιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μυιρόβη, μυιοκαστηρόκι.
Μυοσόβης (ὁ, ἡ), =Μυοσοβής.
Μυΐσκη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Μῦς ἢ Μύα, μυδάκι.
Μυΐσκος (ὁ) καί
Μυΐσκος, ου (ὁ, ἑ). ὁ ὄγκος εἴδους (σπῖλος) μυΐτσας, ὁμοιος μὲ μυΐτσαν.
†Μυϊών, ῶνος (ὁ), ἑσφαλμ. ἀντὶ Μυών.
Μυκάμων, ονος (ὁ, ἡ). Δ. ἀντὶ Μυκήμων.
Μυκάομαι-ῶμαι, (μκ), Μ. ήσομαι (ἀορ. Ἐμυκον, παρκ. [συγχ. τοῦ Μύω] Μέμυκα). Μουγγρίζω (ὅταν τὸ βρέφος κλ.), (ὅταμ.) βροντῶ, βυΐζω. «Μέγα δ' ἀμφὶ πίλαι μύκωνε» Ἰλ. Μ.
Μύκη (ἡ), σπν. ἀντὶ Μύκης. «Οἶδεν αἱ μῦκαι (κατὰ ῥηθ. ἀντὶ οἶδεν αἱ μύκαι) ἄρ' ἐπεκαλήκοτας πνείσαντες,» Ἀ. [Ἐπιχ παρ'] Ἀθ.
Μύκη (ἡ), Π. (σπανιότ.) ἀντὶ
Μυκηθμός (ὁ), Ο. =Μύκησις καί
Μύκημα (τὸ). ἡ φωνὴ τοῦ βρυάζω κλ., μούγγρισμα.
†Μυκήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μετὰ μυκήματος (βοῆς).
†Μυκηρύβας, αντος καί
†Μυκηρόβατος (ὁ, ἡ). =Μυκηρέβας, [ἐκ τοῦ
†Μύκηρος (ὁ). =Μύκηρος.
Μύκης [μῦκος], ητος καὶ (Π.) ευ (ὁ). τὸ μανιτάρι. 2) (μτφ.) τὸ σχηματιζόμενον εἰς τὸ φυτίλι τοῦ λύχνου κάρβουνον. 3) τὸ κομμάτι τῆς ἄκρης τοῦ δηκαριοῦ. 4) ἡ βάλανος τοῦ ἀνδρ. μορίου.
Μύκησις, εως (ἡ). τὸ μυκᾶσθαι, μούγγρισμα.
Μυκητής, οῦ (ὁ). ὁ μυκώμενος (μουγγρίζων).
Μυκητίας, ου (ὁ). =Μυκητής. «Ξειμὸς—,» Ἀρστ., ὁ συνωδευόμενος μὲ ὑπάγιαν κρύον (βοήν).
Μυκητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ μυκᾶσθαι.
Μυκήτινος, η, ον. Κατασκευασμένος ἀπὸ μύκητα (μανιτάρι).
Μυκήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ
Μυκητής
†Μύκλαι, ῶν (ἡ) καί
†Μύκλες (ὁ). ἡ μελανὴ γραμμὴ τῆς ῥάχης τοῦ γαϊδάρου, (παρβλ. Ἔγκλος). 2) (συνεκδ. καὶ ἐπιθ.) ὁ γαϊδαρος.
Μύκλος ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μύκλες, ἀσελγής.
†Μύκης (ὁ). [συγγ. τοῦ Μύδος ἢ Μῦσος] γλοιώδης ὕλη, γλίτζα, μύξα, (Δτ.) μυξώδες.
†Μυκός, ή, όν. Μύκου (Γλοιοῦ) πλήρης, μυξώδης (ἱστορ. καὶ ἐπιθ.) μορφὴ ἢ ἀνάπλασις (ἀνάλυσις) ἀνθρώπου, (παρβλ. Γλοιός).
Μυκτήρ (ὁ), [μύζω ‖]. (κυρ.) ῥουθούνι, (ἐν γεν.) μύτη, (ἐπὶ ζ.) ῥύγχος· προσοσκίς. 2) (μτφ.) ἡ ἐξέχουσα ἄκρη τοῦ λύχνου (ὅπου ἐμβαίνει τὸ φυτίλι). 3) (μετφ.)

ἀντὶ Μυκτηρισμός, σκῶμμα, εἰρωνεία. «Ἀττικὸς ὁ μυκτήρ.» Λιν.

Μυκτηριάζω, Μυκτηριασμός, Μυκτηριαστής, =Μυκτηρίζω κτλ.

Μυκτηρίζω, Μ. ίσω, =Μυχθίζω, περιπαίζω.

Μυκτήρισμα (τό), σκῶμμα, περιγέλιον.

Μυκτηρισμός (ὁ), τό μυκτηρίζειν, περίπαιγμα, περιγέλασμα.

Μυκτηριστής, οῦ (ὁ), ὁ μυκτηρίζων, περιγελαστής.

Μυκτηριστικός, ή, όν. Ὁ πρὸς μυκτηρισμὸν ἐπιτήδειος, μυκτηριστοῦ ἴδιος, χλευαστικός.

Μυκτηρόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ (ἀπό) τῶν μυκτήρων.

Μυκτηρόκομπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων κρότον (ἠχῶν) διὰ τῶν μυκτήρων.

Μυκώδης, εος (ὁ, ἡ). μύκῳ ἢ μύκητι ὅμοιος, μυξώδης ἡ ἀμανιτώδης. «Ἕλκος —, «Ἔρωτ.

Μύκων (Ἐσ. Μύγων), ωνος (ὁ). ἡ τρύπα τοῦ αὐτιοῦ. 2) (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Μύξων.

Μυλαβρίς (τρὶς), ίδος (ἡ), =Μυλακρίς.

Μυλαῖος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἀσχολούμενος εἰς τὴν μύλην.

Μυλακρίς, ίδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μύλον. «Λίθος —, «Ἔκτρ., ἡ μυλοπετρα. β. (οὐσ. θηλ.) εἶδος ἐντόμου ἀλευροφάγου, (Γαλλ.) blatte. 2) (ἀνατομ.) = Μύλη (2).

Μύλακραι (αἱ). οἱ γόμφιοι (οἱ ἄλλ. Μυλῖται) ὀδόντες.

Μύλακρον (τό). τὸ ξύλον τοῦ μύλου, (Λεν.) moiurum.

Μύλαξ [μύλη], ακος (ὁ). μυλόπετρα, (ἐν γέν.) στρογγύλη καὶ εὐμεγέθης (μυλοειδὴς) πέτρα.

Μυλεργάτης, ου (ὁ). δοῦλος (ἐργάτης) τοῦ μύλου, μυλωνᾶς.

Μυλεύς, έως (ὁ). ὁ προστατεύων τοὺς μύλους, (ἐπίθ. τοῦ Διός), [ἐκ τοῦ

Μύλη (ἡ). ἡ πέτρα τοῦ μύλου, μυλόπετρα· χερόμυλος. 2) (ἀνατ.) τὸ στρογγύλον κόκκαλον (τὸ κωνὶ) τοῦ γόνατος, (ἄλλ.) Ἐπιγονατὶς καὶ Μυλακρίς, (Γαλλ.) la rotule. 3) = Μυλόδους, (ἐν γέν.) = Ὀδούς. «Μύλαι λιθόντων, «Σδ.. 4) ἄμορφόν τι κύμα, ἔκτρωμα σκιρρώδες, (κοιν.) ἀρπάχερα. «Εἰά ἄρα ποτέ ἦ τέκεν, μύλην ἀποτικτούσης, «Εὐφ. 5) κριθὰρι χονδραλεσμένον διὰ τὰς θυσίας, (ἴδε Οὐλαί).

Μυλήκορον (τό), ἡ σκοῦπα (τὸ κόρηθρον) τοῦ μύλου.

Μυλήφατος (ὁ, ἡ), Π. [μ. πατνεῖν]. κομμένος ὑπὸ τοῦ μύλου, ἀλεσμένος.

Μυλικαῖος, α, ον, =Μυλικός.

Μυλίας, ου (ὁ). (λίθος) ἡ μυλόπετρα.

Μυλίαω-ῶ, Μ. άσω, Π. ταίζω τὰ ὀδόντια (τὰς μύλας)· (εἰς τὸν Ἡπ. ὁπαρθ. Μωλικιάω).

Μυλικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μύλον ἢ εἰς τοὺς μυλοδούτας. «Λίθος (= Κάνθων) —, «Σύγκ., Γργ.

Μύλινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἐκ μύλης (μυλοπέτρας).

Μύλιος, α, ον, =Μυλικός.

Μυλίτης, ου (ὁ), (λίθος) = Μυλίας. 2) (ὀδούς) = Μυλόδους.

Μυλλαίνω [μυλλός], ανῶ. Στραβόνω τὰ γείλη (πρὸς περιγέλιον), στραβομουτσουνάζω. (Γαλλ.) faire la moue, (παρδλ.) Σιλλαίνω.

Μυλλάκανθος (ἡ), = Μυάκανθος.

Μυλλᾶς [μύλλω], δος (ἡ). πόρνη.

Μύλλον ἡ **Μύλλος** [μύω], εος-ους (τό). (κατὰ διάλεκτ.) ἀντὶ Χεῖλος (ἰδιαιτ.) στραβομουτσούνισμα, (Γαλλ.) moue, [ἴδε καὶ

Μυλλός (ὁ, ἡ), [συγγ. τῷ Βυλλός]. στραβός, διάστροφος, ἀλλοίθωρος κτλ.

Μύλλος [ῠ], εἶδ. ἰχθ. (τὸ ὀπ. ἐπαστόνευο), μυλλοκόπι, (Γαλλ.) mulet (;), (παρδλ. Πλατύστακος).

Μυλλόω [μύλλη, μύω ;], Μ. μυλῶ; Ἀλέσω (;). 2) (γεωγρ. καὶ αὐτκ.) συνηθισμένος μὲ κλεισμένα χείλη, (παρδλ.) Μωλικιάω. 3) (κατ' ἐνερ.) = Βυτῶ, (ἀντὶ moiere.

Μυλόδους, οντος (ὁ). Γεν. ὀδόντος, τὸ ὁπισθεν ὀδόντι. «Τραπεζίτης, (ἄλλ.) Ἀγοραῖος, (Γαλλ.) dent molaire.

Μυλοειδής, ὁος (ὁ, ἡ). καὶ ὑπερ. -έστερος. Ὁ ἐν εἴδει ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς μύλης (μυλοπέτρας), στρογγύλος καὶ παλαιρός.

Μυλόεις, εσσα, εν. Π. κυκλοτερὴς ἀπὸ μύλην (μυλόπετραν) ἢ εἰς σχῆμα μύλης.

Μυλοεργός, ος (ὁ, ἡ), Π. δουλεμένος εἰς τὸν μύλον, ἀλεσμένος.

Μυλοκλαστής (ὁ, ἡ), Π. ἐμ. κλάω· τοκετοκτόνος εἰς τὸν μύλον, ἀλεσμένος.

Μυλοκόπος (ὁ), ὁ κόπτων (πελεκῶν) τὰς μυλοπέτρας, μυλογυράκτης.

Μυλοκόρος (ὁ, ἡ), ὁ κορῶν (σαρώνων) τὴν μυλοπέτραν.

Μύλος (ὁ), =Μύλη. μυλόπετρα. 2) =Μύλαξ. 3) =Μυλόδους. 4) =Μύλλος (;). Β) γένος. «Στερρῷ τυπέντα κλεῖδας εὐάρχου μύλης,» Λυκ.

Μυλοστάρξ, αρκος (ἡ), =Μύλη (5).

Μυλουργός (ὁ), =Μυλοκόπος.

Μυλόω-ῶ, Μ. ώσω, (ἰατρ.). Σκληρύνω τι ὡς μύλην (4), =Σκιρρόω.

Μυλώδης, εος (ὁ, ἡ), =Μυλοειδής, Μυλοειδής.

Μυλωθρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μυλωθρὸς (μυλωνᾶς).

Μυλωθρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μυλωθρὸν, μυλωθροῦ ἴδιος, μυλωνάδικος.

Μυλωθρίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ

Μυλωθρὸς (ὁ), μυλωνᾶς. 2) ἀντὶ Μυλοθρικός. «Ὀδή —,» Αξ., ἡ (ἄλλ.) Ἐπαμύλιος.

Μυλών, ῶνος καὶ (σπερ. ᾰ ἀόκ.) **Μύλων**, ωνος (ὁ). ὁ τόπος (τὸ εἰκήσιν) ὅπου ἀλέθονται αἱ μύλαι, (κοιν.) μύλος.

Μυλωνάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μυλώνος.

Μυλωνικός, ή, όν. Μυλῶνος ἴδιος, μυλικός. «Δίθος —, «Αξ.

Μύλωνος (τό), (κατὰ τὸν τόπον μόνον) ὑποκορ. τοῦ Μύλων. 2) οὐδ. τοῦ

Μυλώνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμοζόντων εἰς τὸν μυλῶνα, μυλωνάδικος.

Μυλωρός (ὁ), [μ. ὄρω] φύλαξ (ἐπιμελητὴς) τοῦ μύλου, μυλωνᾶς.

Μύμαρ (τό), [παρδλ. Μύμακας], εἶδός τι πολυποικίλου φαγητοῦ. (Τουρκ.) τουρλοῦ.

Μῦμαρ, αος (τό), Αἰολ. ἀντὶ Μῶμος, (ὀθ.

Μυμαρίζω, Μ. ίσω, Πλατ. ἀντὶ Μωμέομαι.

Μυνάκια, Μυνακόμαι, ἴδε Μυννάκια κτλ.

Μύνδος (ὁ, ἡ), [τὸ παρθ. -έστερος, -θέστατος), Π. [μύζω], βωβός, μογγός.

Μύνη (ἡ), Π. [μύω;], πρόφασις, προπρόφασις, ἔθος.

Μυνικός, ἡ, όν. Π. ἀδικητικός, ἀμυντήριος.

Μυννάκια (τά), εἶδος ὑποδημάτων (ἀπὸ τοῦ σκυτοτόμου Μύννανος).

Μυννακόμαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Φορῶ μυννάκια.

Μύνσαι [μυῶνη], Μ. μυνῶσαι (ἀόρ. Ἐμυνάμην), Π. προφασίζομαι.

Μύξα [μύσσω], ης (ἡ). (ἐν γέν.) = Γλοιός, γλίνιζα· (ἰδιαιτ.) ἡ ἀπὸ τῶν μυκτήρων καταῤῥέουσα γλοιώδης ὕλη, (ἄλλ.) Κόμιζα. 2) (σπν.) ἀντὶ Μυκτήρ. «Δρατὸν μύξαι,» (ἡ ἔλαφος), «(Π. Ἀνών. παρ') ὁμ. 3) ἡ φυλλάδα τοῦ λύχνου, (Ἀλλ.) Μυξωτήρ.

Μυξάζω, Μ. άσω. Γοίχνω ἡ μύξαις μου, μυξώζω, (ἄλλ.) Χαμύζω.

Μυξάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Μύξα, ἡ 2) τοῦ Μύξον.

Μυξάω-ῶ, Μ. ήσω, =Μυξάζω.

Μυξεύς, (ὁ), =Μυξοπήρ.

Μύξινος (ὁ), =Μύξων, (εἶδ. ἰχθ.).

Μύξον (τό), εἶδος καρκεῦ (κακκυμήλου), (Γαλλ.) sebeste.

Μυξοπώλης (ὁ, ἡ), ὁ κάμνων μύξαν· μυξόπωλης.

Μύξος (ὁ), =Μύξων. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μυσός.

Μυξώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ ὅμοιος μὲ) μύξαν, γλοιώδης.

Μύξων, ωνος (ὁ), (κοιν.) μυξιάρης, (ὄθεν) εἶδ. ἰχθ. (κεφάλου) μὲ γλοιώδες δέρμα, (Γαλλ.) muge.

Μυξωτήρ (ὁ), =Μοκτήρ, ῥουθοῦνα.

Μυοβρωτος (ὁ, ἡ), [μῦς, βιβρώσκω]. τοπικεφαγωμένος.

Μυογαλῆ (ἡ), = Μυγαλῆ.

Μυογαλίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Μυογαλῆ.

Μυοδόκος (χος), ου (ὁ, ἡ), [μῦς, δέχομαι]. ὁ χρησιμεύων εἰς κατοικίαν ποντικῶν. «Γρώνη —, «Νίκ. 2) ὁ θάκων τοὺς μῦας, μυοθήρας. «Ὄφις —» Θρρ.» (συγκ. τῷ Μυόχοδον).

Μυοειδής, έος (ὁ, ἡ), =Μυώδης.

Μυοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (πιάνων) ποντικούς.

Μυοκέφαλον (τό), ἴδε Μυοκέφαλον.

Μυόκοπρος (ἡ), = Μυόχοδον.

Μυοκτόνος (ὁ, ἡ), [μῦς, κτείνω]. ὁ φονεύων τοὺς ποντικούς. 2) (οὐσ.) Μυοκτόνον (τό), βότανον πρὸς φθορὰν τῶν ποντικῶν, ποντικοφάρμακον.

Μυομαχία (ἡ). μάχη ποντικῶν (μυῶν).

Μυοξός (ὁ), = Μυωξός.

Μυοπάρων [μῦς, πάρων], ωνος (ὁ), εἶδ. ἐλαφροῦ πειρατικοῦ πλοίου, (Γαλλ.) brigantin.

Μυόπτερον (τό), εἶδ. χόρτου. (ἄλλ.) Θλάσπι.

Μύος, εος-ους (τό), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μῦσος.

Μυοσώτη καὶ **Μυοσωτίς**, ίδος (ἡ) καὶ

Μυόσωτον (τό), εἶδ. φυτοῦ (καὶ ὁπ. τὰ φύλλα ἢ [;] τὰ ἄνθη ὁμοιάζουν μὲ αὐτὰ ποντικοῦ, μυὸς ὦτα), (ἄλλ.) Λιθόνη, (καὶ ὄχι Ἐλξίνη).

Μυόστομος (ὁ, ἡ). [μῦς, στόμα]. πλη-γωμένος (βεβλαμμένος) τοὺς μυῶνας.
Μυουρία (ἡ), = Μειουρία.
Μυουρίζω, Μ. ίσω, = Μειουρίζω.
Μύουρος (ὁ, ἡ), = Μείουρος, (κυρ. στίγος) λήγων εἰς βραχὺ, ξίφ τοῦ
Μύουρος (ὁ ἢ ἡ). (κατὰ λέξ.) ποντικοουρὰ, (ἀθ.) εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Μύουρον.
Μυοφόνος (ὁ, ἡ), = Μυοκτόνος.
Μυόχαλον (τὸ), [μῦς, χάλκος]. ἡ κόπρος τοῦ ποντικοῦ. ποντικοκοπρόδων, (εἰς τὸν Θρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Μυοβόχοι.
Μυόχαλος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ μυδνὸς ἄξιος, πάν-τη ἄχρηστος.
Μυόχορτον (τό), = Μυόσωτον.
Μυόομαι, -οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Εἶμαι πλήρης μυώνων. «Σπῆθος σαρκώδες, μεμυω-μένον, « Ἱππικρ., (κατὰ τὸν Κορ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Μυλόω).
Μύραινα [μύρος], ης (ἡ), εἶδ. ἰχθ., σμύρ-να, (μετφ.) κακιγυναῖκα, ςρίγγλα, (κα-θὼς) Ὕγιδνα.
Μυράκανθος (ὁ ἢ ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ὑπόγγιον.
Μυράκισον (τὸ), [μύρον, ἄκαπος]. εἶδ. θυμιαματικῆς ἢ ἐλαίου ἰατρικῆς συν-θέσεως.
Μυράλειπτρον (τό). τὸ περιεκτικὸν τοῦ μύ-ρου σκεῦος, μυροθήκη.
Μυραλειφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλείφω μὲ μῦ-ρον (μὲ μυρωδιαῖς). « Διαφέρει δὲ ὅλως τὸ μυραλειφεῖν τοῦ μύρῳ χρίεσθαι· τὸ μὲν γὰρ θηλυδριῶδες· τὸ δὲ χρίεσθαι τῷ μύρῳ, καὶ λυσιτελεῖ ἔσθ' ὅτε, « Κλημ.
Μυραλοιφία καὶ **Μυραλοιφή** (ἡ), τὸ αὐ-τοῦ κρυπτ.
Μυραπίδιον καὶ **Μυράπιον** (τὸ), εἶδος ἐδώ-δους ἀπιδίου, (Γαλλ.) poire musquée.
Μυράφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μύρον.
Μυρεῖον (τὸ), ἐργαστήριον μυρεψοῦ.
Μυρεύω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω μύρα ὡς μυρεύς.
Μυρέυμα (τὸ), μυρευτικὸν κατασκεύα-σμα, μυρωδικόν.
Μυρέυτης, ου (ὁ), = Μυρεύς.
Μυρεύω (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ μυρεύω, ἕ-ψησις (κατασκευὴ) μύρων.
Μυρευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μυ-ρεὺν ἢ τὴν μυρεύειν.
Μυρέφιον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μυρεψεῖον. 2) (ς) = Μυρεψίς.
Μυρεψὸς (ὁ). ὁ ἔχων (βράζων, κατασκευά-ζων) μύρα.
Μυρηρὸς, ά, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ μύρον. « Ἀγγεῖον—, « Δξ., τὸ χρησιμεῦον πρὸς ὑποδοχὴν μύρου.
†**Μυριαγωγέω-ῶ**, Μ. ήσω. Ἐξαι-
Μυριαγωγὸς (ὁ, ἡ), [μύριοι, ἄγω]. ὁ φέ-ρων (χωρῶν ἢ περιέχων) 10,000 ἀνθρ. ἢ λίτρας (μνᾶς κτλ.) βάρος, Μυριοφόρος.
Μυριαδικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς μυριάδος, μυ-ριοπλάσιος.
Μυριάθλος καὶ **Μυρίαθλος** (ὁ, ἡ). ὁ ὑπο-μένων μυρίους (ἀναριθμήτους) ἄθλους, πολυπαθὴς, πολύαθλος.
Μυριάκις, ἐπίρ. 10,000 φοραὶς, ἀπειρά-κις (κοιν.) χιλίων λογιῶν. « Ἐν μυρίοις μυριάκις ἀνθρώποις, « Γαλ., ἀναριθμή-τοις. « Μυριάκις μυριοστὸς (ἡ, όν), « Πλάτ., Ἀρχιμ.
Μυριάμφορος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων ἢ ἀξίζων μυρίους (10,000) ἀμφορεῖς, (ἐπιμ.) ὑπερμεγέθης ἢ βαρύτιμος.
Μυριανδρία (ἡ). μυρίων ἀνδρῶν συνοδία.
Μυρίανδρος καὶ **Μυριάνθρωπος** (ὁ, ἡ) ὁ πε-ριέχων ἢ συγκροτούμενος ἀπὸ μυρίους (10,000) ἄνδρας, (ἐν γεν.) πολυάνθρωπος.
Μυριαρίθμητος καὶ
Μυριάριθμος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ μυρίους ἀρι-θμούμενος, πολυάριθμος, ἀνεριθμητος.
Μυριάρχης καὶ **Μυριάρχος**, αρχ(ὁ). ἀρχηγὸς μυρίων (10,000) ἀνδρῶν.
Μυρὰς, άδος (ἡ), τὸ ἄρτημα. οὗτ τοῦ Μύ-ριοι. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 10,000 μονάδων (πρασ. ἢ πραγμ.) (ἐν γέν.) πλῆ-θος ἀναριθμήτων.
Μυριαχάθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ μυρίων (ἀναριθμή-των) μερῶν.
Μυριαχοῦ, ἐπίρ. Εἰς μύρια (ἄπειρα, ἀνα-ριθμητὰ μέρη.
Μυριαχῶς, ἐπίρ. Κατὰ μυρίους τρόπους, (Νέκ Χων.).
Μυρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μύρον.
Μυριέλικτος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων μυρίους (ἀνα-ριθμήτους, χιλίων λογιῶν) ἑλιγμούς. « Ὄφις—, « Εὐναπ.
Μυριετὴς, ές (ὁ, ἡ), μυρίων ἐτῶν, παμ-πάλαιος· (ἐπ' ἀνθρ.) ὑπέργηρως, (κοιν.) γελοιοχρονήτικος.
Μυρίζω, Μ. ίσω, Ἀλείφω μὲ μύρα (μὲ μυ-ρωδιαῖς).
Μυρίκη (ἡ), εἶδ. θάμνου, (Γαλλ.) bruyère ou tamaris, (παρέλ. Ἐρείκη).
Μυρικίνεος, α, ον καὶ
Μυρίκινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ κα-μωμένος ἀπὸ μυρίκην.
Μυρικώδης, ες (ὁ, ἡ), ὁ ἐν εἴδει ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς μυρίκης.
Μυρίνη (ἡ), = Μυρρίνη ἡ 2) Μορρία.
Μυρίνης (ἀντὶ) **Μυρινήσιος** ἢ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) **Μυρίτης**, ου (ὁ), (οἶνος γλυκὺς ξεύω-δης) κατεσκευασμένος μὲ μύρον ἢ μύρτα (;).
Μυρίνινος, η, ον. Ὁ ἐκ μυρίνης, μυρσινέ-νιος.
Μύρινος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) **Μαρίνος** ἢ **Μελίνος**.
Μυριόβλαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φυτρόνων ἀπὸ) μυρίους βλαστούς.
Μυριόβοτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ἀξίζων μυρίας βόας (ζῶα ἢ κομίσματα), (ἐν γέν.) πα-λαίτιμος ἢ πολυκτήμων.
Μυριοβόλος (ὁ, ἡ), = Μυριοσώρος.
Μυριογλωσσος (τος), ος (ὁ, ἡ). ὁ λαλῶν μυ-ρίας (ἀναριθμήτους) γλώσσας. « Ἔθνος —, « Ὀρ.
Μυριόγνωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (μεταβάλλων) μυρίας γνώμας.
Μυριάγραφος (ὁ, ἡ). ὁ μυριάκις (ὑπὸ μυ-ρίων ἠθῶν) γεγραμμένος.
Μυριόδοξος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ πραξινῶν μεγίστην (ἀμέτρητον) δόξαν.
Μυριόδους, οντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀναριθμή-τους ἢ ὑπερμεγέθεις ὀδόντας. « Ὄφις (« Ἐλέφας)—, « Ἐκγρ.
Μυριόεις, εσσα, εν, Π. (ἀδκμ.) ἀντὶ Μυρίος.
Μύριοι, αι, α. (προπαροξ.) δέκα χιλιάδες. (παροξ.) Ἀναριθμητοι, ἴδε Μυρίος.
Μυριόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυριοσχήμα-των εἰδῶν ἢ πλῆθος) καρπούς.
Μυριόκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυρίας (ἀνα-ριθμήτους) κέντρας.
Μυριοκέφαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μυρίας (ἀνα-ριθμήτους) κεφαλάς.
Μυριοκλινὴς (ὁ, ἡ). ὁ πραξενῶν μυρίων κλόνους (παλμούς).
Μυριόκρανος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μυριοκέφαλος.
Μυριοκυκλὴς (ὁ, ἡ). ὁ σχηματιζῶν (ἀνα-κλωμένων εἰς) μυρίους κύκλους.
Μυριονύμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ διαχείμων μυ-ρίας (ἀναριθμήτους) κύμασι.
Μυριόλβιος (ὁ, ἡ). μυριάκις ὄλβιος, μυριό-πλουτος.
Μυριόλεκτος (ὁ, ἡ), ὁ μυριάκις (ἀπειριάκις) λεχθείς, τετριμμένος, παροιμιώδης, πο-λυθρύλλητος.
Μυριολεξία (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτη-ρικὸν) τοῦ μυριολέκτου, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐ-ριολεξία).
Μυριομαθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ μαθὼν (ὀπτω-χθείς) μυρία πράγματα, πολυμαθέστατος.
Μυριομακάριστος (ὁ, ἡ). μυριάκις μακα-ριστὸς, μακαριώτατος.
Μυριόμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυρίους ὀ-φθαλμοὺς (ἀναριθμήτα ὄμματα).
Μυριόχαιρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λαμβάνων, παρισταμένους ὑπὸ) μυρίας μορφάς.
Μυριόμαχθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπομένων ἢ κατ-αρθύμενος μὲ μυρίους μόχθους, πολύ-μοχθος.
Μυριόναυς, αος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συγκροτούμε-νος ἀπὸ μυρίας ναῦς (ἀναριθμήτα καρά-βια).
Μυριόνεκρος (ὁ, ἡ). (μάχη) εἰς τὴν ὁπ. ἔ-πεσαν μυριάδες νεκροί.
Μυριόνικος (ὁ, ἡ). ὁ κατορθώσας μυριάς (ἀ-ναριθμήτους) νίκας.
Μυριονταδικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς μυριάδας.
Μυριοντάκις, ἐπίρ. = Μυριάκις.
Μυριονταπλάσιος, α, ον, (καὶ ἐπίρ) -σίως, = Μυριοπλάσιος.
†**Μυριονταρχία** καὶ **Μυριόνταρχος**, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Μυριαρχος.
Μυριοπαθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ μυρία (ἀναρι-θμητα) παθὼν, πολυπαθὴς.
Μυριόπαλαι, ἐπίρ. Μυριάκις πάλαι, πρὸ ἀναριθμήτων χρόνων.
Μυριοπλάσιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ) -σίως, καὶ
Μυριοπλασίων, ωνος (ὁ, ἡ). δέκα χιλιάδες φοραὶς τόσος, (ἐν γέν.) ἀπειροπλάσιος (μὲ γεν.) μυριάκις πλειότερος. « Μυριο-πλάσια ἡμῶν ἔχει, « Ξεν.
Μυριόπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυρίων (ἀνα-ριθμήτων) πλέθρων ἔκτασιν, καθ' ὑπερ-βολὴν ἐκτεταμένος ἢ εὐρύχωρος.
Μυριόπλεκτος (ὁ, ἡ). πλεγμένος ἀπὸ μυ-ρία (ἀναρίθμητα) εἴδη.
Μυριοπλήθεια (ἡ). πλῆθος μυρίων (ἀναρι-θμήτων).
Μυριοπληθὴς, ές (ὁ, ἡ). ἀναριθμήτος τὸ πλῆθος, ἀπειροπληθής.
Μυριόπλοκος (ὁ, ἡ). μυριάκις περιπεπλεγ-μένος, πολύπλοκος.
Μυρκόπας, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυρίους (ἀ-ναριθμήτους) πόδας. 2) ὁ ἔχων μυρίων (10,000) ποδῶν ἔκτασιν.
Μυριοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ποικίσσα-

νόμενος ὑπό) μυρία πράσωπα, πολυποίκιλος
Μυρεπήρατος, ος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (περιέχων) μυριάδας ὀστέρων ἢ πτερωτῶν ἐντόμων.
Μυρεσιος, α, ον. Παρωπώλυς, ἀμέτρητος· ἀναρίθμητος, ἄπειρος μέγας, ὑπερμεγέθης. «Μυρίος χρυσός, κ. Θκρ. «Βοῶν μυρίον ἔθνος, « αὐτ. «Πέγθος (« Ἐλέος) μυρίον, « Ὅμ. Θκρ. «Μυρίη κακότης, « Ἡρ. «Μυρίον ὄωμα, « αὐτ. «Ἐν πινίκι μυρίᾳ εἰμι, « Πλάτ. «Μυρία κέλευθος, « Πίνδ. « Μυρίος χρόνος, « αὐτ. « Πόντοιο τὸ μυρίον ὕδωρ, « Δίον. «Δράκων μυρίος, « Ἀρ. μ' Ἐπὶ μυρίαν ἀκοὴν περιαχίζομενος φθόγγος, « Πλδ. (καὶ πλθ.) « Πάλαι μυρία, « Ὀθ. Ρ., Τ. «Ἄλγεα μυρία, « Ἰλ. Δ.. « Μυρία ἔασι, « Ἀκ. ‖ (ἡ δοτ.) Μυρίοι καὶ (ἡ αἵτ.) Μυρίας, ἐπίρ., Ἀσυγκρίτως (Καθ' ὑπερβολήν), πολύ. (καὶ πρὸς συγκρ.) μυριέμενος (ἀπειράκις) πλειότερον (κολλήτερον κτλ.), « Τῶν νῦν οἱ τότε μυρίῳ πρὸς εὐδαιμονίαν διάφερον, « Πλάτ. «Μυρίῳ βέλτιον, « αὐτ. «Μυρία πλείειν, « Ἐπιγρ. (παρβλ. Μακρόβ.). 2) (ἀριθμ.) δέκα χιλιάδες. « Ἵππος [« Ἀφτὶς] μυρίας, « Ἡρ., Μιχ., 10,000 ἵππεῖς ἢ ὁπλῖται. (καὶ πλθ.) «Τρὶς μυρίοι, « Ἡσ. (παρ' ἄλλ. προπαροξ.) « Μύριοι Δακεδαιμονίων, « Ἀκ. «Μυριάκις μύριοι, « Δω., 100,000,000. «Πενταισχίλιαι ἑξ μύριαι, « Δκ., 15,000.
Μυριόταχμος, ος (ὁ, ἡ), ὁ ἐκβάλλων (ἀναδίδων) μυρίους στάχυας.
Μυριοστημόριον (τὸ), ᾧ μυριοστὸν μέρος τινὸς πράγματος, ἓν εἰς τοὺς 10,000.
Μυριόστολος (ὁ, ἡ), (στόλος) συγκείμενος ἐκ μυριάδων πλοίων.
Μυριόστομος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μυριάδας στόματα.
Μυριοστός, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τοὺς (ἢ μετ' ἄλλων) 9999ους, «Μυριοστὸν ἔτος γεγραμμένα, « Πλάτ., περὶ 10,000 γρόνων. «Εἰς μυριοστὸν ἔτος, « Ἄρχτ., μετὰ 10,000 χρόνους. «Μυριοστὴ (ἐνν. μοῖρα), « Ξεν., τὸ μυριοστημόριον, (συγχ. τῷ
Μυριοστὸς, οῦς (ἡ). = Μυριάς.
Μυριοστῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸ μυριοστὸν (τὸ μυριοστημόριον).
Μυριοσχιδής, ἐος (ὁ, ἡ), σχισμένος εἰς μυρία (ἄπειρα) μέρη.
Μυριοτευχής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [μυρίος, τεῦχος], ὁ συγκεκροτούμενος ἢ συγκροτούμενος ἀπὸ μυριάδας ἐνόπλων.
Μυριότευχος (ὁ, ἡ), Π. = Μυριοτευχής.
Μυριότης (ἡ), τὸ σφῆρ. τοῦ Μύριος, ὑπερβολή, ἀπειρία, (εἰς τὸν Φωκ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μυριότητος.
Μυριότιμος (ὁ, ἡ), μυριάκις τίμιος, ἀτίμητος.
Μυριοτόκος (ὁ, ἡ), ὁ τίκτων (καὶ μετμ. πολλαπλασιαζόμενος εἰς) μυριάδας.
Μυριότρητος (ὁ, ἡ), [μυρίος, τετρέω], τρυπημένος μὲ μυριάδας τρύπας.
Μυριότροπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = τρόπως. Ὁ γινόμενος κατὰ μυρίους τρόπους.
Μυριοτρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων μυριάδας ὄντων.
Μυριόφθαλμος (ὁ, ἡ), = Μυριόμματος.
Μυριόφιλος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μυριάδας (ἀναριθμήτους) φίλους.
Μυριοφορος (ὁ, ἡ) καὶ
Μυριόφορτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χωρῶν ἢ περιέχων μυρίων λιτρῶν (κτλ.) βάρος φορτίου, Μυριαγωγός.
Μυριόφυλλος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μυρία (ἀναρίθμητα) φύλλα. ‖ (αὐτ.) Μυριοφύλλων (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (Γαλλ.) millefeuille.
Μυριόφυλος (ὁ, ἡ), ὁ περιέχων ἢ διαιρούμενος εἰς ἀναριθμήτους φυλὰς (ἄπειρα γένη ἢ εἴδη).
Μυριοφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἠχῶν ἢ λαλῶν μὲ) μυρίας φωνάς.
Μυρόχειρ, χειρος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (μετακειριζόμενος) μυριάδας χειρῶν.
Μυρόχροος-ους (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μύρια (ἄπειρα) χρώματα.
Μυρίτνεος-ους (ὁ, ἡ), = Μυρόπνους.
Μυρὶς, ίδος (ἡ), = Μυριάκτρα, ἡ Σ) = Μυρὶς (ἡ).
Μύρισμα (τὸ), τὸ μυρίζειν ἢ μυρίζεσθαι, κάπνισμα ἢ ῥάντισμα ἢ ἄλειμμα μὲ μυρωδικά.
Μυριστικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς μυρισμὸν χρήσιμος, εὐώδης, ἀρωματικός.
Μυρώνυμος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μυρία (ἀναρίθμητα) ὀνόματα. « Ἶρις ἠ-, « Ἐπιγρ.
Μυρωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [μ. ψῶ] ἡ. = Μυριώφθαλμος.
Μυρῶς, ἐπίρ. Μυριάκις· κατὰ μυρίους τρόπους, ἀπειράκις.
Μύρμη (ἡ) ἢ Μύρμης, ωνος (ὁ), εἶδος ἰχθ., (κατὰ τὸν Ἀθ.) = Μόρμυρος.
Μύρμηξ, ηκος (ὁ), Δ. ἀντὶ Μύρμηξ.
Μυρμηδών, ῶνος (ὁ), σωρὸς μυρμήκων, μυρμηκιὰ. Σ) Δ. ἀντὶ Μύρμηξ (ὁ).
Μυρμήκειον (τὸ), = (ἢ ἐσφ. ἀντὶ) Μυρμήκιον, (κυρ. οὐδ. τοῦ-
Μυρμήκειος (ὁ, ἡ), μύρμηκος ὕδιος.
Μυρμηκία (ἡ), εἶδος ἀκροχορδώνος (εἰς τὸ πλθ.) τρεμουλιάσματα τῆς φωνῆς εἰς τὴν μουσικήν, (Γαλλ.) fredon. 2) = Μυρμηκιασμός (ἡ).
Μυρμηκιὰ (ἡ), σωρὸς μυρμήκων, μυρμηκοφωλιὰ· (μτγν. ἐν γέν.) σωρεία, ὥβριασμα. « Ἀγαθῶν —, « Ἐὺς.
Μυρμηκίας, ου (ὁ), = Μυρμήκειος. 2) (λίθος) = Μυρμηκίτης.
Μυρμηκιάσις, εως (ἡ) καὶ
Μυρμηκιασμὸς (ὁ), ἔκφυσις μυρμηκίων ἢ ἡ ἐκ τούτου φαγοῦρα ἢ μαύλισμα, (ἐκ τοῦ
Μυρμηκιάω-ῶ, Μ. ὥσω. Ἔχω ἢ Ἐδγάζω εἰς τὸ σῶμά μου τὰ λεγόμενα μυριάκια, (ἐπμ.) αἰσθάνομαι φαγοῦραν ἢ μαύλισμα.
Μυρμηκίζω, Μ. (σω. Μυκῶμαι (Περκπατῶ ὡσὰν) τὸν μύρμηκα. « Οὐ μυρμηκίζων τὰ εἰς ὁδὸν, ἀλλὰ ταχὺς ἐρέχων, « Ἐὺς. Σ) (συνήθ.) αἰσθάνομαι φαγοῦραν ἢ ἀνατριχίλαν (ὡς νὰ περιεπάτουν μύρμηκες εἰς τὸ σῶμά μου). ‖. « Σφυγμὸς μυρμηκίζων, « Ἐκτρ., ὁ τρεμουλιαστός.
Μυρμήκιον (τὸ), εἶδος φαλαγγίου μυρμηκοειδοῦς.
Μυρμηκίτης, ου (ὁ), εἶδος πολυντ. λίθου περιέχοντος στίγματα εἰς σχῆμα μύρμηκος ἢ (καθὼς τὸ ἤλεκτρον) ἀπολελιθωμένους μύρμηκας.
Μυρμηκόβιος (ὁ, ἡ), ὁ ζῶν βίον μύρμηκος.
Μυρμηκοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) μύρμηκος, ὅμοιος μὲ μύρμηκα.
Μυρμηκολέων, οντος (ὁ), (Γρφ.), εἶδ. θηρίου (λέοντος), (Ψφ.) ἢ ὕαινα (Ἱερ. μορμάκ.). 2) (Φυσ. Ἱστορ.) εἶδος ἐντόμου μυρμηκοφάγου.
Μυρμηκοῦχος, ος (ἡ), = Μυρμηκοειδής. 2) γεμάτος μύρμηκας.
Μυρμηκώδης, ες (ἡ), = Μυρμηκοειδής.
Μυρμηκώδεις, ωτος (εσσα, εν), Γεμάτος μυρμήγκας ἢ μυρμηκιάν.
Μύρμηξ, ηκος (ὁ), τὸ γνωστὸν ἔντομον, μυρμήγκι. Σ) εἶδ. τετραπόδου τῶν Ἰνδ., (ἴσ. Μυρμηκολέων). 3) τὸ χειρόκτιτον παγμάχων. 4) ὕφαλος πέτρα, ξέρα.
Μύρμης (ὁ), Π. (σπανιότ.) ἀντὶ Μύρμηξ.
Μυροβάλανος (ἡ) καὶ Μυροβάλανον (τὸ), εἴδους ἀρωματικοῦ καρποῦ τῆς Ἀσίας, τοῦ ὁπ. τὸ ἔλαιον ἐχρησίμευεν εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν μύρων, (Γαλλ.) Βάλανος μυρεψική.
Μυροβαφὴς, ἐος (ὁ, ἡ), βαπτισμένος εἰς τὰ μύρα.
Μυροβλυσία (ἡ), βλύσις (ἀναβλύσις) μύρου.
Μυροβλυτέω-ῶ, Μ. ἥσω. Βλύζω (ἀναβλύζω) μύρον.
Μυροβλύτης, ου (ὁ) ἢ Μυροβλύστης, ιδος (ἡ), ὁ βλύζων (ἀναβρύων) μύρον.
Μυροβλύτης, ου (ὁ) ἢ Μυροβλύστης, ιδος (ἡ), ὁ βλύζων (ἀναβρύων) μύρον.
Μυρόβλυτος (ὁ, ἡ), = Μυροβλύτης. « Τὰς μυροβλύτους ἁπλῶς δ' ἐκχύσεις, « Εὐρ.
Μυροβοστρυχος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. αἱ βόστρυχοι (αἱ πλεξίδες) μυρίζουν μύρα.
Μυρόβοστρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. = Μυροβόστρυχος.
Μυροβρεχὴς, ἐος (ὁ, ἡ), βρεγμένος μὲ μύρον.
Μυροβρυχος (ὁ, ἡ), = Μυροβρεχὴς.
Μυροβοστέω-ῶ, Μ. ἥσω. = Μυροβλυτέω. Σ) βλέω (διανέμομαι) εἰς τὸν λαὸν τὰ μύρα ὡς =
Μυροβότης, ου (ὁ). ὁ βλέων (διανέμων) εἰς τὸν λαὸν τὰ μύρα.
Μυροδόχος (ὁ, ἡ), ὁ δεχόμενος (περιέχων) μύρα.
Μυρεῖος, εσσα, εν, Π. ἀλειμμένος μὲ μύρον, εὐώδης, μυρωδάτος.
Μυροθήκη (ἡ), θήκη (κουτὶ) μύρου.
Μυροθήκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μυροθήκη.
Μυροκομιστρια (ἡ), = Μυροφόρος (γυνή).
Μύρομαι, μσ. τοῦ Μύρω.
Μυρόλωτος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ (λωτοῦ) ἐξώδους.
Μύρον (τὸ), (ἐν γέν.) εὐῶδες (ἐξωμάστιχόν) ἔλαιον εἰς τὸ μαγειρικὸν εἶτε καταπλαστικόν, (ἰδιωτ.) τὸ ἐκ τῆς μυόφρας. « Τῶν μύρων ἃ μὲν ἐστι χρίματα, ἃ δ' ἀλείμματα, « (Ἰδιότ. παρ') Ἀθ., ἴδε καὶ Χρίσμα. 2) (συνεκδ.) ἀντὶ Μυροπωλείου.
Μῦρον, Π. ἀντὶ Ἔμυρον, παρατ. τοῦ Μύρω.
Μυροπεσσόκηρος (ὁ), εἶδ. ἀλοιφῆς ἐκ μύρου, πίσσας καὶ κηροῦ.
Μυρόπνους-ους (ὁ, ἡ), ὁ μύρων ἀνέων, μυροχομυρίζων, μυρωδάτος.
Μυροποιὸς (ὁ, ἡ), ὁ κατασκευάζων μύρον, μυρεψός.
Μυροπώλης (ὁ, ἡ), [μ. πολέω]. ὁ κατηγορούμενος εἰς τὴν κατασκευὴν ἢ τὸ ἐμπόριον τῶν μύρων.
Μυροπωλεῖον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου πωλοῦν-

τα τὸ μύρα, τὰ ἐργαστήριον τοῦ μυροπώλου.
Μυροπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -
Μυροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (ἐμπορευόμενος μὲ) μύρα.
Μυροπώλιον (τὸ), = Μυροπωλεῖον.
Μυρόπωλις, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Μυροπώλης.
;Μυροπῶλος (ὁ, ἡ), = Μυροπώλης.
Μυρόῤῥαντος (ὁ, ἡ). ῥαντισμένος μὲ μύρον.
Μυροῤῥόας, ου (ὁ), = Μυροβλύτης.
Μύρος ἡ **Μῦρος** (ὁ), [μύω] εἶδ. ἰχθ., ἡ ἀρσενικὴ μύραινα, ἴδε Σμύρος.
Μυροσταγής, ές (ὁ, ἡ), ὁ στάζων μύρον, Ἀβροσταγής.
Μυροστάφυλον (τὸ), μοσχοστάφυλον.
Μυραρεγγής, ές (ὁ, ἡ), Π. (φανὸς) τοῦ ὁπ. τὸ φέγγος τρέρεται διὰ μύρου (ἀντὶ ἐλαίου).
Μυροφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (πρατῶν ἢ περιέχων ἢ πιπράσκων) μύρον.
Μυροχεύμων, ονος (ὁ, ἡ), ὁ χέων (προχέων) μύρον, μυροβλύτης.
Μυρόχρωτος (ὁ, ἡ), Π. χρισμένος (ἀλειμμένος) μὲ μύρον.
Μυροχυσία (ἡ), = Μυροβλυσία.
Μυρόχυτος-ους (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. τὸ δέρμα εἶν' ἀλειμμένον (εὐωδιάζει) μύρον.
Μυρόω-ῶ, Μ. ώσω, σπν. ἀντὶ Μυρίζω, ἀλείφω μὲ μύρον (ἐκκλησ.) μυρόνω.
Μύρρα (ἡ), [Ἑβρ. μόρ], ὁ εὐώδης ὁπὸς τῆς Ἀραβ. μυρσίνης, (παρβλ. Σμύρνα). 2) Μυρρίς.
Μυρρινόκανθος (ἡ), εἶδ. ἀκανθ. βάμνου, [ἄλλ.] Κεντρομυρσίνη.
Μυρρινόω-ῶ, Μ. ήσω, Κωμ. ἀντὶ Ἀρχοντιάω, [ἐκ τοῦ
Μυρρίνη καὶ **Μυρσίνη** (ἡ), [μύρρα], εἶδ. βάμνου, (κοιν.) μερσίνη ἡσμερτιά. «Στέφει δὲ νρᾶτα μυρσίνης πλάθος, « Εὐρ. 2) (συνκδ.) στέφανος ἐκ μυρσίνης (τὸν ἐφόρων συνήθως οἱ ἔρχοντες τῶν Ἀθην.). 3) ἀντὶ Μυρτὶς ἡ Μύρτον. «Πρώτιστα δὲ τῶν μυρρίνων ἐπὶ τὴν εράπεζαν βούλομαι (Ἀντιφάν. παρ') Ἀθ. « Οὐδὲν ἐσιτεῖτο ἡ μυρρίνης ὀλίγον, « αὐτ. 4) (πλθ.) τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου ἐπωλοῦντο αἱ μυρσίναι. « Στεφανηπλοκοῦσα., ἐν ταῖς μυρρίναις, « Ἀρτρ.
†Μυρρίνης, ου (ὁ), Ζ. Μυρίνης.
Μύρρινον (τὸ), Κωμ. τὸ Ἐφήβαιον.
Μύρρινος, η, ον. Κατισκευασμένος ἀπὸ μύρραν ἢ μυρρίνην. ‖ - (οὐσ. ἀρσ.) « Ἔλαιον μύρρινον, « Ἱππιατρ. « Μύρσινος ἔζος, « Καλλ., = Μύρσος « Ὁ μύρρινος μὴ ἀναπαυόμενος ἐκθαμνοῦται, « Θεόφρ.
Μυρρίνων, ῶνος (ὁ), τόπος κατάφυτος ἀπὸ μυρρίνας.
Μυρρὶς [μύρρα], ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (κοιν.) μυρῶνι.
Μυρρίτης, ου (ὁ), ὁ ἔχων χρῶμα ἢ ὀσμὴν μύρρας.
Μυρσινέλαιον (τὸ), μερσινόλαδον.
Μυρσίνη (ἡ), = Μυρρίνη.
Μυρσίνινος, η, ον, Ὁ τῆς μυρσίνης.
Μυρσινίτης, ου (ὁ), ὁ ἔχων σχῆμα ἢ ὀσμὴν μυρσίνης.
Μυρσινοειδής, ές (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) μυρσίνης.
Μύρσινος, η, ον, = Μύρρινος.
Μυρσινών, ῶνος (ὁ), = Μυρρίνων.
Μύρσος (ὁ), Π. [ῥρῖς]. καλάθι μὲ χερούλια, χεροκόφινον.
Μυρτάλη, ίδος (ἡ), ἀλλιῶς, = μυρρινόκανθος.
Μυρτάς, άδος (ἡ), = Μυρτὶς. 2 (ἐπίθετ.) ἀντὶ Μυρσινίνη. « Ὄχνη —, « Νίκ., εἶδος ἀχράδος.
†Μυρτεών, ῶνος (ὁ), = Μυρρινών.
Μυρτίδιον (τὸ), = Μυρτ.ς. 2 κοινῶς πιπέρι ἢ εἶδος πιπεριοῦ. 3) εἶδ. πρινοπευκιοῦ ἢ πευκιδιοῦ τὸ ὁπ. γίνεται εἰς τοὺς κλάδους τῆς μυρσίνης. 4) = Μύρτος (ᾧ ἢ ἄλλο εἶδος φυτοῦ μυρσινοειδοῦς. « Μυρτιδάνου χλωνία, « Ἱππιατρ.
Μυρτίνη (ἡ), = Μυρσίνη. 2) εἶδ. ἐλπιδοειδοῦς ἢ ἀπιδιᾶς (μὲ μυρτοειδεῖς καρπούς), (κυρ. θηλ. τοῦ
Μύρτινος, η, ον. Ὁ ἐκ μύρτου. « Ἔλαια —, « ἴδε τὸ προηγ.
Μυρτὶς, ίδος (ἡ). ὁ καρπὸς τῆς μύρτου, (ἄλλ.) μύρτον. 2) = Μυρτίδιον (3).
Μυρτίτης, ου (ὁ), = Μυρσινίτης.
Μυρτομιγής, ές (ὁ, ἡ), σμιγμένος (ἀναπλεκτωμένος) μὲ μύρτον.
Μύρτον (τὸ), = Μυρτὶς. 2) (ἀνατομ.) μέρος τι τοῦ γυναικείου αἰδοίου.
Μυρτοπέταλον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Πολυγόνατον, [πέταλον καὶ
Μύρτος (ἡ), τὸ χαμοδένδρον ἢ σμερτιά, (ἄλλ.) Μυρσίνη.
Μυρτόχειλα (τὰ) καὶ
Μυρτοχειλίδες (αἱ), (ἀνατομ.) τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ (γυναικ.) μύρτου σαρκώδη μόρια.
Μύρτων, ωνος (ὁ), Κωμ., μαλθακὸς θηλυδρίας, (παρβλ. Σχινοτρώκτης).
Μύω καὶ (μσν. ὀ καὶ εὐχρηστότ.) **Μύρομαι**, Μ. μυρούμαι (ἀόρ. Ἐμυράμην), Π. κλαίω παρακονετικά, θρηνῶ, μυρολογῶ, δακρύω, (μτνμ. ἐπὶ ποταμ. κλπ.) χύνομαι, ῥέω. « Δάκρυσι μῦρον (τὰ βέλη), « Ἰσ. (καὶ μσν.) « Ἔλεον μύρετο, « αὐτ. « Γοώσά τε μυρομένη τε, « Ὁμ. (ᾧ αἰτ. ἐλλ.) « Τὸν δουὸν ἐμύρατο ἄχυ, « Μόσχ. (καὶ μτνμ.) « Θεμιστοκλείον ἐπ' ἄκρων μύρεται (ὁ ποτ. Θερμώδων), « Ἀκίλλ.
Μυρφόω-ῶ [μύρω, φῶ], Μ. ήσω, = Θρηνηρόω, Μυρολογῶ.
Μυρώδης, ες (ὁ, ἡ). μύρῳ ὅμοιος τὸ εἶδος, εὐώδης. (Λέξιν.).
Μυρωδία (ἡ). ὀσμὴ μύρου, Εὐωδία.
Μύρωμα (τὸ). τὸ χρησιμεῦσαν πρὸς μύρωσιν, μύρον.
Μύρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μυρόω, ἡ διὰ μύρα χρῖσις, Μυρισμός. 2) (εἰς τὸν Ἱππκρ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μώρωσις.
Μύς [μῦ, μύζω], μυὸς (ὁ). ὁ γνωστός. « Μῦς ἐν πίτνῃ [ἐν ἅλμῃ], « Παροιμ., ἐπὶ τῶν εὑρισκομένων εἰς δεινὴν θέσιν. « Μῦς λευκός, « Παροιμ., ἐπὶ ἀστλγῶν. 2) (ἀνατομ.) = Μυών. (ὅθεν καὶ ὁ Κνίδιος Ἀπολλώνιος, περίφημος ἀνατόμος, ἐπωνομάσθη Μῦς). 3) εἶδ. ἰχθ. (ἀλλ.) Καπρίσκος. 4) εἶδος κήτους, (ἴσως) ὁ ὀξύρυγχος (τοῦ ὁποίου τὸ ταριχευτὸν τέμαχος ὀνομάζεται κοινῶς) μύδι, (ἴδε Μυστίνητες). 5) εἶδ. φυτρέως, τὸ μῦδι, (ἄλλ.) Μύκης.
Μύσαγμα (τὸ), Ο [μυσάττομαι]. λέξις ἢ πρᾶξις μύσους ἄξια (αἰσχρά).
†Μυσάζω, Μ. σω, Γλσ. ἀντὶ Μυσάττω.
Μυσακτέον, θετ. τοῦ Μυσάττομαι.
Μυσαρία (ἡ). ὀχρειότης, βδελυρία κτλ., [ἐκ τοῦ
Μυσαρὸς (τὸ παραθετ. -ότερος, -ότατος), ή, όν. Μύσους ἄξιος ἢ μέτοχος, βδελυρός, μιαρός, αἰσχρόβουλος (κυρ. ᾗ μεταφορ.). « Μήτε φθεῖρ μήτε ἄλλο μυσαρὸν μηδέν, « Ἡρ.
Μυσαρότης (ἡ), = Μυσαρία.
†Μυσάρχης ου (ὁ), (Γρφ.), μύσους [κακουργήματος] πρωταίτιος.
Μυσαρωπὸς (ὁ, ἡ). μυσαρὸς (ἀποτρόπαιος) τὴν ὄψιν.
Μυσαρώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυσαρὸν ὄνομα.
Μυσαρῶς, ἐπίρ. Μύσους ἄξίως, βδελυρῶς κτλ.
Μυσάττομαι, Μ. άξομαι. Σχαίνομαι, ἀποστρέφομαι, ἀηδιάζω, [ἐκ τοῦ
†Μυσάττω [μῦσος], Υ. άξω, (Γλσ.) μιαλύνω, μιαίνω, μαγαρίζω.
Μυσαχθής, ές (ὁ, ἡ) καὶ
Μυσαχνός (χρῦς), ἡ, όν, = Μυσαρός (ἴδιατ.) « Μυσαχνὴ ἡ Νυσάχνη, « ἡ κόρνη, (παρβλ.) Μισητή.
†Μυσερός, ά, όν, καὶ
†Μυσητός, ή, όν, (Γλσ.) = Μυσαρός.
;Μύση (τὸ), ἴδε Μίση.
;Μυσιόω-ῶ [μύζω], Μ. άσω. Φυσῶ (λέναπαίνω) μὲ τὴν μύτην, (κοιν.) μουσουνίζω. 2) = Μυκτηρίζω.
Μυσίδδω, Λακων. ἀντὶ Μυθίζω.
Μύσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ μύειν, κλείσιμον (τῶν χειλέων, τῶν ὀμμάτων κτλ.) (ἰατρ.) ἔμφραξις.
†Μυσκέλενδρον (σκέλεθρον), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μυσπέλεθος.
;Μύσκος (ἡ), (κατ' ἐκθλ.) ἀντὶ Μύζκος.
Μῦσος (ἡ ὀρθότ.) Μύσος [μύω], ους-ους (τὸ). πᾶν ὅ,τι προξενεῖ ἀποστροφὴν (ἀηδίαν), βδέλυγμα (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μεταφορ.) πρᾶξις ἀποτρόπαιος, κακούργημα, (παρβλ.) Ἄγος.
†Μυσύς, ή, όν, Γλσ. ἀντὶ Μυσαρός.
;Μυσπέλεθος (ὁ), [μῦς, σπέλεθος], = Μυσκέλενδρον, (οὕτω νομίζω διορθωτέον τὸ Μυσκέλενδρον).
Μυσταλέω-ῶ [μῦς, πολέω], Μ. ήσω. Τριγυρίζω (Τρέχω ἐδῶδε-κεῖθε) ὡσὰν τὸν ποντικόν, (Κωμ. παρῳδ. τοῦ Μυζιπολέω).
†(Μύσσω), Μ. μύξω, (ἐύχρ. μόνον εἰς τὸ σύνθ. Ἀπομύσσω, Προμύσσω κτλ.).
Μυσταγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἰσάγω τινὰ εἰς τὰ μυστήρια ὡς μυσταγωγός, (ἐκκλησ.) ἱερουργῶ.
Μυσταγώγημα (τὸ), = Μυσταγωγία.
Μυσταγωγητός, ή, όν. Ὁ μυσταγωγηθείς (κατηχηθείς εἰς τὰ μυστήρια), μεμυημένος.
Μυσταγωγία (ἡ). ἡ εἰς τὰ μυστήρια εἰσαγωγή, τὸ ἔργον τοῦ μυσταγωγοῦ, ἱερουργία.
Μυσταγωγικός, ή, όν. Μυσταγωγοῦ ἢ μυσταγωγίας ἄξιος.
Μυσταγωγὸς (ὁ, ἡ), [μύστης, ἄγω]. ὁ εἰσάγων τοὺς μυουμένους (καὶ σύν. ὁ ἐπιτετραμμένος τὸ ἔργον τοῦτο ἱερεὺς) εἰς τὰ μυστήρια (ἐκκλησ.) ἱερουργός.

†Μυστάλμης [mustus, ἡ, μιςλλόομαι, ἅλμη], ου (ὁ), Γλα. πτωχός. κακοφαιρος.
Μύσταξ, ακος (ὁ), Δ. ἀντὶ Μάστας, τὸ ἀπάνω χεῖλος, (συνκδχ.) τὸ μουστάκι.
Μυσταρχης, ου (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν μυζῶν, ἱεράρχης.
Μυσταρχικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Μυσταρχου ἴδιος, ἱεραρχικός.
Μυστὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Μύστης.
†Μυστηριάζω, Μ. ἀσω, (Γλσ.). Ἑορτάζω (ἢ εἰσάγω εἰς) τὰ μυστήρια.
Μυστηριακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ μυστήρια.
Μυστηριάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μυστηρίου ἢ τῶν μυστηρίων.
†Μυστηριασμός (ὁ). τὸ μυζηριάζειν, μύησις.
;Μυστηρικός, ἡ, όν, = Μυστηριακός.
Μυστήριον (τό), [μύς, τηρέω]. ποντικότροπα, (Κωμ. παρῳδ. τοῦ
Μυστήριον (τὸ), [μυστήρ.]. (ἐν γέν.) μυστικόν, ἀπόκρυφον (ἰδιαιτ.) θρησκευτικὴ ἀπερρήτος τελετή, ἢ δόγμα πίστεως ἀνατάλητον καὶ ἀνέκφραστον. (ὅθ. συνκδχ.) πᾶν ὅ,τι ἱερὸν (ἅγιον). « Στεμμάτων μυστήρια, « Εὐρ. τὰ ἱερὰ σήμματα τοῦ Ἱκέτου.
Μυστηρὶς, (ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Μυστηριακή. « Τελετὴ—, « Ἐπγρ.
Μυστηριοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ μυστηρίου ἢ τῶν μυστηρίων.
Μυστηριώδης, ες (ὁ, ἡ), (ἀ ἐπίρ.) -ωδῶς. Ὁ ἐν εἴδει μυστηρίου, μυστικός.
Μυστηριώτης, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Μυστηριακή. « Σπουδὴ—, « Αἰσχλ., ἢ ἐν καιρῷ τῶν ἐν Ἐλευσῖνι μυστηρίων γινομένη πανήγυρις ἀνακωχή.
Μύστης [μῦω], ου (ὁ). ὁ μυούμενος ἢ μεμυημένος (εἰς τὰ μυστήρια). 2) (μετγν.) ὁ μυσταγωγός. 3) Π. μυστηριώτης. « Σοφ. (« Μρλπ.)—, « Ἀρστρ., Ἐπγρ.
Μυστίχητος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μὺς τὸ κῆτος.
Μυστικὸς, ἡ, όν. Μύστου ἴδιος, μυστηριώδης, ἀπόκρυφος.
Μυστικῶς, ἐπίρ. Μὲ μυστικὸν (μυστηριώδη) τρόπον.
Μυστιλλάομαι, Μυστίλη κτλ., Ζ. Μυστιλλόομαι κτλ.
Μυστιπόλεια (ἡ), Π. λειτουργία μυστιπόλου, ἱερουργία.
Μυστιπολευτὴς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἑορτασθεὶς ἢ ἑορταζόμενος διὰ μυστηρίων.
Μυστιπολεύω, Μ. εὑσω. Π. [μυστιπόλος]. ἑορτάζω τὰ μυστήρια, μυστηριάζω, (ἐν γέν.) πανηγυρίζω.
Μυστιπόλος (ὁ, ἡ), Π. [μύστης, πολέω]. ὁ ἑορτάζων τὰ μυστήρια ἢ διὰ μυστηρίων, (ἐν γέν.) ἑορτασικός. « Ἡμέρα—, « Εὐδ., ἡ ἑορτάσιμος.
Μύστις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Μύστης.
Μυστογράφος (ὁ), ἀδκμ., ὁ γράφων μυστικά, γραμματεὺς τῶν ἀποῤῥήτων.
Μυστοδόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος (περιεχων) τοὺς μύστας. πᾶσμος—, « Ἀρστρ., εἰς τὸν ὑπ. ἐκτελοῦνται τὰ μυστήρια.
Μυστοδώτης, ου (ὁ), = Μυσταγωγός.
;Μυστοπολεύω, Μυστοπόλος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μυστιπολεύω κτλ.
Μύστριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μύστρον, (ὅθ.
Μυστροπώλης, ου (ὁ), = Μυστροπώλης.
Μύστρον (τό), [μῦς ‡]. εἰδ. κοχλιαρίου. (ὡς μέτρον γωρητ. ὑγρῶν) δύο χουλιαριαῖς, ἴδε Μύξ.
Μυστροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν μάστρα (κουτάλια).
Μύστρος (ὁ), « Μύστρον.
;Μυσφόνος (ὁ, ἡ), = Μυσφόνος.
†Μυσχνόσιγρός, κρὰς), ἡ, όν, = Μυσαγνός.
Μυσωδὴς, ες (ὁ, ἡ), = Μύσαρὸς, ἐναγὴς, ἀποτρόπαιος.
Μυσωτὸς (ὁ), Ζ. Μυττωτός.
Μυτακίζω, Μ. ίσω. Μεταχειρίζομαι πολλὰ συχνὰ τὸ στοιχ. Μῦ.
Μυτακισμὸς (ὁ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ μυτακίζειν, ἡ συχνὴ ἢ ἀλλεπάλληλος χρῆσις τοῦ στοιχ. Μ.
;Μυτίλος, η, ον, = Μιτύλος.
†Μύτιλος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μίτυλος.
Μύτις [ῦ], ιδος καὶ ιος (ἡ). τὸ ἐντόσθιον [ἦπαρ) τῆς σουπιᾶς κτλ., (κοιν.) μαζίχι, (παρβλ. Μήνων καὶ Μίτυς.)
Μυττὸς, ἡ, όν. (Δτ. mutus), βωβὸς, (ἴδε καὶ Μῦδος).
Μυττωτεύω, Μ. εύσω. Σκευάζω (Διανίζω ἢ Κοπανίζω) τι ὡς μυττωτόν.
Μυττωτὸν (τὸ) καὶ
Μυττωτὰς (ὁ), [μύω], εἰδ. φαγητοῦ ἢ ὑποτρίμματος (σάλτσας) ἀπὸ διάφορα δριμέα εἴδη, σκορδαλιὰ, ἐλιόλαδα, μουστέρδα κτλ.
Μυχαίτατος καὶ
Μύχατος, η, ον, Π. ὑπερβ. (ἀνμλ.) τοῦ Μύχιος, ἐνδότατος, βαθύτατα κρυμμένος, βαθύτατος. « Φρέατος ἐκ μυχάτου, « Ἐπγρ.
;Μυχὴ (ἡ), = Μυχός.
Μυχηβόρος (ὁ, ἡ), Π. [μυχὸς, βορά]. ὁ τρώγων εἰς τὸ βάθος τοῦ φωλεοῦ του (εἴς τὸ σαφές), (οὕτω διορθ. τὸ Νυχτιβόρος).
Μυχθίζω [μύζω], Μ. ίσω. Φυσῶ μὲ τὴν μύτην καὶ κλειστὰ τὰ χείλη (ἀπὸ θυμὸν, ἀγωνίαν κτλ.), μουσουνίζω· μυκτηρίζω.
Μυχθισμὸς (ὁ). τὸ μυχθίζειν, μουσούνισμα, ῥογχασμὸς ψυχορῥαγοῦντος μυκτηρισμός.
Μυχιδόης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει μυχθισμοῦ. « Πνεῦμα—, « Ἱππητρ., ἀναπνοὴ βαρειά.
Μυχιαῖος καὶ Μύχιος [μυχὸς], α, ον. Ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὸ βάθος (εἰς τὰ ἐνδότερα), βαθὺς, κρύσιος.
;Μυχλὸς (ὁ, ἡ), = Μύχλος.
Μυχμὲς (ὁ). Π. ἀντὶ Μυγμός.
Μυχόθεν, ἐπίῤῥ. Π. ἐκ τοῦ βάθους, ἀπὸ τὰ ἐνδότατα.
Μυχοῖ, ἐπίῤῥ. Π. ἐν τῷ βάθει.
Μυχοῖτατος, η, ον, Π. ἀντὶ Μυχαίτατος.
Μυχόνδε, Π. εἰς τὸ βάθος, πρὸς τὰ ἐνδότατα.
†Μυχόνους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Βρυχίνους ἢ Βαθύνους.
‡Μυχόπεδον (τὸ). τὸ βάθος τῆς γῆς, ὁδὸς.
;Μυχοπόντιον (τὸ), Π. τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, ἡ ὄβυσσος.
†Μυχορήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν βαθειὰ (βεννὰ, σκοτεινὰ), βαθύγλωσσος. [ῥῆμα ἢ
Μυχὸς (ὁ), Π. (καθ' ἑτερογέν. τὰ μυχὰ), [μύω]. τὸ βαθύτερον μέρος τινὸς τόπου, (ἰδιαιτ.) τὸ ἐνδότατον τοῦ οἴκου κτλ. (« Ἐς μυχὸν ἐξ οἴκοιο, « Ὀδ. Θ.)· (ἐπὶ θαλάσσ.) τὸ τέρμα τοῦ κόλπου (« Ἐκ τοῦ μυχοῦ τῆς Ναιήτιδος λιμνης. « Ἡρ.). (ἐν γέν.) μέσος σκοτεινὸς (παράμερον), κρυφιῶνας, (ὅθ. ερπ.) « Διὰ μυχῶν βλέπουσα ψυχὴ, « Σοφ., ἢ ὑπουλος, (κοιν.) ῾μαύρη.
†Μυχάτροπος (ὁ, ἡ). βάλιας τοὺς ερόπους, (τὸ διωρθ. Μυιχάτροπος).
Μύχουρος (ὁ, ἡ), Π. [μυχὸς, οὐρά]. φύλαξ τῶν ἐνδοτέρων.
Μυχώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυχοὺς (κοιλώματα, κρυψῶνας).
†Μυχὼν [ῦ], ῶνος (ὁ), (γραμτ.) σωρὸς, θημωνιά.
Μύω [μῦ], Μ. μύσω (ὁ παρκ. Μέμυκα δὲν κρίνει νὰ συγχέηται μὲ τὸν τοῦ Μυκάομαι). Κλείω τὰ χείλη (τὰ ῾μάτια κτλ.) (ἀμτβτ.) κλείομαι, συγκλείομαι. « Σὸν δ' ἕλκει πάντα μέμυκεν, « Ἰλ. Ω. « Ῥόδα μεμυκότα, « Γεωπον. « Ἑρόκος εἴαρι μύων, « Νίκ. »Μύσαντες εἴχομεν, « Σοφ., (κοιν.) ἐμυολλώξαμεν. « Κἦκ μεμυκότων ὀδεύσεται. « Ἐπγρ., καὶ ὑπὸ τῶν τυφλῶν.
Μυώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ μυὸς (τοῦ ποντικοῦ), μυὸς ἴδιος. « Τὸ δ' ἐμφῦναι καὶ δακεῖν μυῶδες, « Πλ.
2) πλήρης μυῶν (μυώνων), (Γαλλ.) musculeux. « Ὀρε. θατεῖν εἰωθότες, ἐῶ τονοι καὶ μυώδεις γίνονται, « Διόδ.
Μυῶν [μῦς], ῶνος (ὁ). τὸ μέρος τοῦ σώματος (π. χ. ἡ γαστροκνημία, οἱ ὦμοι κτλ. ὅπου συνέρχονται πολλαὶ ἶνες (μῦες) καὶ σχηματίζουν ὡς ἓν σαρκώδες νεῦρον, (κοιν.) ποντικὸς, (Γαλλ.) muscle.
Μυωνία καὶ
Μυωξία (ἡ), = Μυωπία.
Μυωξὸς (ὁ), εἰδ. ἀρουραίου μυὸς (ποντικοῦ), (ἀπ. ἡ Γαλλ.) marmotte, (ἴδε) ἀρκτόμυς καὶ Ἔλεός.
Μυωπάζω, Μ. άσω, = Μυωπιάζω.
;Μυωπία (ἡ), [μῦς, ὀπή]. ποντικότρυπα, ποντικοφωλιά.
Μυωπὶς (ἡ). τὸ πάθος τοῦ μύωπος, ποντικοφθαλμία.
Μυωπιάζω, Μ. άσω. Πάσχω μυωπίαν, (χυδ.) γυαλεουρίζω, εἶμαι μυωπίας, σὲ μυωπίαν, Μυωπίας, ου (ὁ), = Μύωψ (ἐπίθ.).
Μυωπίασις, εως (ἡ), = Μυωπία.
Μυωπίζω, Μ. ίσω. Κινῶ (τὸν ῎Ιππον) διὰ τοῦ μύωπος. ‖ (πθ.) πεντοῦκαι διὰ ἢ ὑπὸ τοῦ μύωπος, (ἐν γέν.) ἐνοχλοῦμαι ἢ, ἐρεθίζομαι, σἰχρηλατοῦμαι· (εἰς τὸν Ξεν. Κυνηγ. Δ. 5) μυιάζομαι (καθὼς ὁ ῎Ιππος μὲ τὴν οὐρά του)·
Μυωπὸς (ὁ), = Μύωψ.
Μυωτὸς, ἡ, όν. (χειῶν) Συνερραμμένος ἀπὸ ἢ Ἐνδυμένος μὲ δέρματα μυῶν (ῆς).
2) συγκείμενος ἐκ μυῶν (μυώνων). « Μυωταὶ σάρκες, « (Ἐλέαρχ. παρ') Ἀθ.
;Μύωτὸν (τὸ), εἰδ. φυτ., (Γαλλ.) Μυόσωτον.
Μύωψ [μύω, †ῶψ], ωπος (ὁ), (ἐπίθετ.) ὁ ᾽μισοκλείων τὰ ὄμματα ἵνα ἴδῃ τι, (ὅθ. λ.) κοντόφθαλμος· « Διατί σε μύωπες συνάγοντες τὰ βλέφαρα ὁρῶσιν; « Ἀρστ. 2) (ὡσ.) τὸ κεντρὶ ὅπου φορεῖ ὁ ἱππεὺς εἰς τοὺς πόδας του (ἵνα κεντᾷ τὸν ῎Ιππον), (Γαλλ.) éperon, (Τουρκ.) μαχμούζι, (ὅθ. μεταφορ.) ἐρεθισμὸς, ἐλατήριον. 3) (μετωνυμ.) εἶδος ἐντόμου, ἀλογόμυιγα ἢ βοβόμυιγα, (παρβλ. Οἶστρος). « Βουσσοον ὄνυ

μώπα βοών· καλέσασιν ἐμοῦ βοί.» Σαλλ. Δι τὸ μικρὸν ὄφκτυλον τῆς χειρός.

Μῶ, Ἰων. ἀντὶ Μῦ, μ.

Μῶα (ἡ), Δακων. ἀντὶ Μῶσα, μοῦσα.

Μῶβιξ, ιχος (ἡ), = Σμωβίξ.

Μῶερ, Π. ϐ'. ἐν. πρσ. παῦ Μῶμαι.

Μωκάω-ῶ καὶ (μσ. ὃ καὶ αὐχρηστότ.) **δομαι-ῶμαι** [μῶκος], Μ. ήσω, -ομαι. Κάμνω ὀχήματα (grimaces) πρὸς περίπαιγμά τινος, χλευάζω (κυρ. διὰ μορφασμῶν), περιπαίζω, (ὀθ. τὸ Γαλλ.) se moquer.

Μώκημα (τὸ). τὸ γινόμενον πρὸς χλεύην (μῶκόν) τινος, περιγέλιον.

Μωκία (ἡ), = Μώκημα, περιγέλασμα, (Γαλλ.) moquerie.

Μωκίζω, Μ. ίσω, = Μωκάομαι, [ἐκ τοῦ

Μῶκος (ὁ). [συγγ. τῷ Μῶμος] μορφασμὸς περιγέλασμα μὲ διαστροφὴν τοῦ προσώπου (grimaces), (ἐν γέν.) χλεύη, περίπαιγμα, [ὀθ.

Μωκὸς ἡ (ὀρθότ.) **Μωκὸς** (ὁ). περιγελαστὴς, (Γαλλ.) moqueur.

Μωλέω-ῶ, Μ. ήσω, (Γλσ.), Μάχομαι, [ἐκ τοῦ

Μῶλος (ὁ), [μόλος], Π. (ἐν γέν.) = Μάχθος, κακοπάθεια, (ἐξαιτ.) μάχη, πόλεμος· φιλονεικία, (παρβλ. Μόγος).

Μῶλυ, υος (τὸ). μυθῶδες τι φυτὸν (ἀφ' ἡμάρρηγμ ῥίζαν καὶ λευκὰ ἄνθη). 2) (μτγ.) εἶδος σκόρδου, [ἰσ. -ωῦ

Μωλύζω, της (ἡ). τὸ μονοκέφαλον σκόρδον.

Μωλύνω, Μ. υνῶ, (γλσ.) = Μωλῶω· ἀμβλύνω.

Μῶλυξ, υκος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Μῶλυς.

Μωλυτός, ἡ, ὁν, Γλσ. ἀντὶ-

Μῶλυς [μῶλος], υος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. Μωλύτερος, -ώτατος). Ἀτονισμένος, ἀπόκαμωμένος· χαῦνος· ἀμβλὺς (τὸν νοῦν), κουφός· ἠλίθιος.

Μωλύτης, ου (ὁ), σπν. ἀντὶ Μῶλυς.

Μωλυτικός, ἡ, όν. Ὁ μωλύων (ἀμβλύνων, ἐκνευρίζων).

Μωλυτός, ἡ, όν. Ἀτονισμένος, παρελελυμένος, ἔκλυτος, [ἐκ τοῦ

Μωλύω [μῶλος] Μ. ύσω (ὀθ. πρκ. Μεμώλυσμαι). Χαυνόνω, ἐξαντλῶ, ἀδυνατίζω, (κοιν.) κάπωτὸ ἥπαρ, (ὀθ. εἰς Λτ.) **mollio**. «Μωλυθέσα πυρί,» Αἴ, μεστωμένη, (ἴδε Μαλύνω).

Μωλωπίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ὅλον μώλωπας, (Γαλλ.) meurtrir.

Μωλωπικός, ἡ, όν. Γεμάτος μώλωπας, κατασκοτωμένος.

Μωλωπισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Μωλωπίζω.

Μωλωψ [μῶλος, ὤψ], ωπος (ὁ). σημάδι (πρήξιμον) κτυπήματος, πληγὴ χωρὶς διάσπασιν τῆς συνεχείας τοῦ δέρματος, (Γαλλ.) meurtrissure. «Φοινικοῦ («Πορφύρου») μώλωπες,» Πλ., Ἐπιγρ.

Μῶμαι (ὀθ. τὸ πρς. Μωεο, τὸ ἀπαρ. Μῶσθαι καὶ ἡ μτχ. Μώμενος), Π. ἀντὶ Μέομαι ἢ Μαίομαι, ζητῶ, θηρεύω κτλ. «Μὴ τὰ μαλακὰ μωσο,» Ἐπιχαρμ.

Μωμάομαι-ῶμαι [μῶμος], Μ. ήσομαι, = Μέμφομαι, ψέγω· γλευάζω.

Μῶμαρ (τὸ), (χ. γεν.), Π. ἀντὶ Μῶμος.

Μωμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Μωμάομαι.

Μώμευμα (τὸ). ἀφορμὴ ἢ ἀντικείμενον μώμου, (ἐν γέν.) μομφή, μῶμος, [ἐκ τοῦ

Μωμεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Μωμάομαι.

Μώμημα (τὸ), = Μώμευμα.

Μωμητεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Μωμάομαι.

Μωμητής, οῦ (ὁ). Ψέκτης, φιλοκατήγορος ἢ σκωπτικὸς, περιγελαστής

Μωμητικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιρρεπὴς πρὸς μώμησιν, μεμπτικός.

Μωμητός, ἡ, όν. Ἐπιδεκτικὸς ἢ Ἄξιος μώμου, μεμπτός.

Μῶμος (ὁ), [συγγ. τῷ Μῖμος καὶ Μῶκος], μομφὴ, κατηγορία περιγέλιον. «Εἰ νῦν γὰρ οὖν μῶμος οὐ πρωτιζάνει,» Σιμων. 2) ἀντικείμενον μομφῆς, αἶσχος, ὕβρις· ἐλάττωμα. «Μορφῆς ἄγγυες σίφλον ἢ μῶμαρ γάμου,» Αὐκ.

Μωμοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ (ἐξετάζω) φυ-

Μωμοσκόπος (ὁ, ἡ). (κυρ.) ὁ παρατηρῶν (ἐξετάζων) τὰ πρὸς θυσίαν ζῶα νὰ μὴ ἔχωσι μώμον (ἐν γέν. καὶ τρπ.) ὁ ζητῶν νὰ εὕρῃ ἐλάττωμα (νὰ μεμφθῇ), φιλοκατήγορος.

Μῶν [κατὰ συναίρ. Δ. ἐκ τοῦ Μή, οὖν], ἐπίρ. Ἐρωτ. ἡ (κατὰ τὸν ἀποτ.) Ἐπιζητ., ἆρα γε; μήπως; μήπως τόχος;

Μῶνος, α, ον, Δ. ἀντὶ Μοῦνος, μονος.

Μώνυξ, υχος καὶ **Μώνυχος**, συ (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μονώνυχος, μονόχηλος. «Ἵππος —,» Ὀθ. Ο. «Εἰσὶ γὰρ καὶ... μωνυχες ὡς... μωνυχον δὲ καὶ ὄϊστρον αὖλὸν ἡμῖν ὠνόμασεν» Λρστ. (καὶ καταχρ.) «Ἅρμα μώνυχον,» Εὐρ., τὸ συρόμενον ὑπὸ μονωνύχων ζώων (ἵππων ἀγλ. ἢ ἡμιόνων).

Μῶομαι, Ὁ. = Μάομαι, (ἴδε Μωεται).

Μωραίνω, Μ. ανῶ (πδ. πρκ. Μεμώρασμαι). (ἰσν. μτδ.) Κάμνω τι ἢ εἶναι μωρὸν (ἀνόητον ἢ ἀνόσιον). (συνήθ. ὑμτδ.) εἶμαι ἢ γίνομαι ὡς τοιοῦτ., ἀνοηταίνω. (μτ. ὑποπτ.) γίνομαι τὸν ὑβρίνην (τὴν ποδοτητά) μου, ἀνοηταίνω. «Ἐὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῇ, ἐν τίνι ἁλισθήσεται;» Γρφ.

Μωρανσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προπτ., ξεμώρασμα.

Μωρία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ μωροῦ, φύσις, ἀνοησία.

Μωρικός, ἡ, όν. Μωροῦ ἦθος.

Μώριον (τὸ), εἶδος φυτοῦ (μανδραγόρου; τοῦ ὁποίου ὅστις φάγοι μωραίνεται.

Μωρόβουλος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου αἱ βουλαὶ εἶναι μωραί.

Μωρόθεος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μωρῶς λατρεύων τοὺς ψευδωνύμους θεούς, εἰδωλολάτρης.

Μωροκακοήθης, εος (ὁ, ἡ) καὶ

Μωρόκακος (ὁ, ἡ), = Μωροπόνηρος.

Μωροκλέπτης, ου (ὁ). μωρὸς (ἀνόητος, ἀνεπιτήδειος) κλέπτης.

Μωρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω μωρολογίας, φλυαρῶ.

Μωρολόγημα (τὸ). λόγος μωρῶς (χωρὶς νόημα).

Μωρολαγία (ἡ) τὸ νὰ ὁμιλῇ τις ὡς-

Μωρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων μωρὰ (ἀνόητα) λόγια, ὁμιλῶν ὡς ἂν μωρός.

Μῶρον (τὸ), = Μῦρον, Μοῦρον.

Μωρονήπιος (ὁ, ἡ). μωρὸς ὡς νήπιον.

Μωροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσποιοῦμαι μωρίαν, [ἐκ τοῦ

Μωροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προσποιούμενος μωρίαν.

Μωροπόνηρος (ὁ, ἡ) = πονηροπόνηρος, λωβοπόνηρος, [πονηρὸς καὶ

Μωρὸς [ἐπίθ. συναίρ. Δ. ἐκ τοῦ Μόρος = Ἠλίθιος], ά, όν. (κυρ.) Ἀνόητος, ἀνόσιος· (ὀθ. μτγν.) ἀμβλὺς τὴν αἴσθησιν, εὐήθης, κουτὸς· λωλὸς, ἀνόητος.

Μῶρος, α ἢ ος, ον, Ἀττ. ἀντὶ Μωρός.

Μωροσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μωροσόφος.

Μωροσοφία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Μωρόσοφος (ὁ, ἡ). ὁ μωρὸς καὶ τοι σοφὸς ἢ σοφὸς καὶ τοι μωρός, (παρβλ.) Μωροπόνηρος.

Μωρόστομον (τὸ), = Συκόμωρον.

Μωροσυκέα, = Συκομορέα.

Μωροσύνη (ἡ). ἡ κατάστασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ μωροῦ, ἠλιθιότης.

Μωρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). μωρὸς (ἀμβλὺς τὰς φρένας, ἀνόητος.

Μωρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἢ εἶναι μωρὸν, ξεμωραίνω.

Μωρῶς. ἐπίρ. Ὡς μωρὸς, ἀνοήτως.

Μωρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ **Μωρόω** ξέμωρωμα.

Μῶσα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Μοῦσα.

Μῶσαι, ἀπαρ. τοῦ Μῶμαι.

Μωσικός, ἡ, όν, Δ. ἀντὶ Μουσικός.

Μερος Δευτερον

Νῦν, νῦ (τό), (ἑλλ.), τὸ δέκατον τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ‖ (ἀριθμ.) ν', πεντήκοντα (50) ἡ, πεντηκοστός, ἡ, όν, καὶ ,ν, πενῆντα χιλιάδες (50,000).

Νᾶας, Δ. ἀντὶ Νῆας, αἰτ. πλθ. τοῦ Ναῦς.

Νάβλα (ἡ) καὶ

Νάβλας, α (ὁ), [Ἑβρ.], εἶδος ψαλτηρίου ἢ κιθάρας.

Ναβλιστής, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τὸ ὄργανον νάβλαν.

Ναβλιστοκτυπεύς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ Ναβλιστής.

Νάβλον (τὸ),=Νάβλα.

Νάγμα(τὸ),[νάσσω]. πᾶν ὅ,τι εἶνε καλὰ στιβαγμένον (κτυπημένον, στερεὸν), [ὀθ. εἰς τὸν Ἰώσ.) λίθινον τεῖχος ἢ (πιθανώτ.) terrasse.

Ναετήρ καὶ

Ναέτης, ου (ὁ), Π. [ναίω], κάτοικος.

†Ναέτωρ, ορος (ὁ), (Γλσ.) ῥεωτὸς, ῥέων.

Ναθμὸς (ὁ), Π.=Νασμός.

;Νάθραξ, ακος (ὁ), Δ. ἀντὶ Νάρθηξ.

Ναὶ [νὴ], ἐπίῤ. Καταφατ. ἢ βεβαιωτ. «Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα κατὰ μοῖραν ἔειπες,» Ἰλ. Δ. (καὶ ἐνόρκ.) «Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον,» αὐτ. (καὶ χ. τοῦ Μά). «Ναὶ Μοῖρας,» Θκρ. «Ἤξω, ναὶ τὸν Πᾶνα,» αὐτ.

Ναΐ. Δ. ἀντὶ Νηΐ, δοτ. τοῦ ναῦς.

Ναΐας, άδος (ἡ),=Ναΐς, Νηριάς.

†Ναιβαμῶς, ἐπίῤ. Ναὶ βέβαια, (Κωμ. κατὰ τὸ Μηδαμῶς).

Ναΐδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ναός.

Ναίεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔναιε, γ'. ἐν. παρε. τοῦ Ναίω.

Ναιετάασκε, Π. Ἰων. γ'. ἐν. παρσ. τοῦ παρτ. τοῦ

Ναιετάω-ῶ (χ. Μ.), Π. [ναίω]. κατοικῶ, διατρίβω· (ἐπὶ τόπ.) κατοικοῦμαι, εἶμαι κατοικημένος· (ἐν γέν.) κεῖμαι, (συνήθ. μὲ αἰτ. ἄλλ.) «Ναιετάω δ' Ἰθάκην· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ Νήριτον· ἀμφὶ δὲ νῆσοι πολλαὶ ναιετάουσιν,» Ὀδ. Ι. (χ δοτ. προθ.) «Βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν,» Ὀδ. Ζ. (χ ἄλλ.) «Κρήτῃ ναιετάων,» Ὀδ. Ρ. (καὶ μετὰ ἐπίῤ.) «Οἷκον εὖ ναιετάοντα (ἄλλ. γρφ. εὖ ναιετάοντα),» Ὀδ. Δ.

Ναιετὴρ καὶ

Ναιέτης, ου (ὁ), Π.=Ναέτης, κάτοικος.

Ναΐος, α, ον, Δ. ἀντὶ Νήϊος.

Ναῖρον (τὸ), [ῑ̆], εἶδ. ῥοῴματος τῆς Ἰνδ.

†Ναίρω [νάω], Μ. ναρῶ, (Γλσ.) Βυζάνω.

Ναὶς [νάω], ίδος (ἡ), νύμφη τῶν ὑδάτων,=Νηρηΐς.

Ναισχάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ναΐσκος (ὁ),=Ναΐδιον.

†Ναίτειρα (ἡ),(Γλσ.) [ναιετήρ]. κάτοικος· οἰκοδέσποινα.

Ναιχὶ (ῑ̆) ἡ Ναΐχι, ἐπίῤ. Ἀττ. ἀντὶ Ναί, [κοιν.) ναίφχα.

Ναίω [συγγ. τοῦ Νάω καὶ Νάσσω], Μ. (ἄχρ.) νάσω ᾰ̔ (μσ.) νάσομαι (ἀόρ. Ἔνασα ἡ Ἔνασσα ᾰ̔ [ἀνευξ.] Νάσσα, ᾰ̔ μσ. Ἐνασάμην ᾰ̔ Νασάμην [σσάμην] καὶ παθ. Ἐνάσθην, πρκ. Νένασμαι), Π. κατοικῶ καὶ (ἀμτβτ. ἢ πθ.) κατοικοῦμαι, εἶμαι κατοικημένος· (ἐπὶ τόπ.) κεῖμαι· (μτβτ. μάναν εἰς τὸν ἀόρ.) κτίζω· κατοικίζω (πάλιν ἢ ἀποίκους), (καὶ μσ.) στήνω τὴν κατοικίαν μου θενά, (Γαλλ.) s'établir, (παρβλ.) Ἱδρύω. (μὲ αἰτ. προθετ.) «Νυμφάων, αἵ ναίουσιν ἀν' οὔρεα,» Ἡσ. (ἢ δοτ.) «Ναίων Ἰωνᾶς ἐν μυχοῖς θαλαττίοις,» Τρπ. (καὶ ἑλλ.) «Αἰθὴρ ναίων,» Ἰλ. Β. (χ ἐπίῤ.) «Νήσων, αἵ ναίουσι πέρην ἁλός, Ἠλιάδες ἄνται,» Ἰλ. Β. (καὶ μτβτ.) «Νηὸν ἔνασσαν,» Ὁμ. Ὕμν. «Ἐν Ἄργει ἔνασσεν ἐκγόνους Ἡρακλέος,» Πίνδ. (καὶ μσ.) «Νάσσατο ἄγχ' Ἑλικῶνος,» Ἡσ. (καὶ παθ.) «Ἄργεϊ νάσθαι,» Ἰλ. Ξ. (χ ἐπὶ ἀψύχ.) «Ἄστεα ναίοιντο πολῖται,» Θκρ., (παρβλ. Ναιετάω), (συγχ. τῷ Νάω)

Νάκη (ἡ),=Νάκος.

Νακοβαίμων, ονος (ὁ), Κωμ. (κατὰ παρῳδ. τοῦ Κακοδαίμων) ἀντὶ-

Νακοβέψης, ου (ὁ),=Βυρσοδέψης, [δέφω ᾰ̔

Νάκος, εος-ους (τὸ). δέρμα μὲ τὰς τρίχας του, προβατ. «Τὸ πάγχρυσον νάκος κριοῦ,» Πίνδ.

Νακοτάπης, ητος (ὁ) καὶ

Νακοτάπητον (τὸ). τάπης χνουδωτὸς ὡς νάκος.

Νακοτιλτέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαλῶ δέρματα (προβάτων) ὡς-

Νακοτίλτης [νάκος, τίλλω], ου (ὁ). ὁ μαλῶν δέρματα (προβάτων), Βυρσοδέψης (ῑ̆).

Νακότιλτος (ὁ, ἡ). μαθημένος ὡς οὖν νάκος (προβατ.).

;Νάκτης [νάσσω], ου (ὁ),=Γναφεύς.

Νακτὸς [νάσσω], ή, όν. Πατημένος, (ὀθ. ‖. οὐσ.) «Νακτὸν (τὸ),» τὸ (ἄλλ.) Πλῆμα, (Τουρκ.) κετσές, (Γαλλ.) feutre.

Νᾶμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Νῆμα, (εἰς τὸν Θκρ. συγχ. τῷ

Νᾶμα(τὸ),[νάω], ὑγρὸν ῥέον (ἀναβρύον), πηγὴ, ῥεῖθρον.

Ναμαιταῖος, α, ον. Ῥέων ὡς νᾶμα, πηγαῖος. «Ὕδωρ—,» Πολύαιν., νερὸν τρεχάμενον.

Ναμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νᾶμα, βρυσίτσα, ῥυάκιον.

Ναματώδης, εος (ὁ, ἡ), πλήρης ναμάτων (πηγῶν, ὑδάτων).

Ναμέρτεια(ἡ), Δ. ἀντὶ Νημέρτεια, [ἐκ τοῦ

Ναμερτής, έος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Νημερτής.

Νᾶν, Δ. ἀντὶ Ναῦν, αἰτ. ἑν. τοῦ Ναῦς.

Νανίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νάνος, βρέφος, (κοιν.) νηνί. 2) κοῦκλα.

Νανίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Νάνος, εἶδος πλακουντίου.

Νανν**ά**ριον (τὸ) καὶ

Νανναρίς, (ίδος (ἡ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Νάννη, θεῖτσα· (συνεκδχ.) πόρνη.

Νάννας, ου (ὁ), (χαϊδευτ.) ὁ θεῖος καὶ

Νάννη (ἡ), ἡ θεῖα, (ἴδε Νέννος, -νη).

Νανν**ί**ον (τὸ),=Νανίον.

Νάνος ἡ (ὀρθότ.) Νᾶνος [νάω, νηνέω], η, ον. Κοντὸς τὸ ἀνάστημα, μικρόσωμος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) ὁ (Τουρκ.) τζουτζές. 2) εἶδος πλακοῦντος (τυροπήττας), (ἀλλ' ἴσ. εἰς ταύτην τὴν σημασ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Νάστος).

Νανοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). φύσει κοντὸς (μικρόσωμος).

Νανώδης, έος (ὁ, ἡ). κοντὸς (μικρόσωμος) ὡς ἂν νάνος. «Νανωδέστερον τοῦ θήλεος τὸ ἄῤῥεν,» Ἀρστ.

Νάξιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς νήσου Νάξου. «Λίθος—,» Πίνδ., ἡ ἀκονόπετρα.

Ναξιουργὴς, έος (ὁ, ἡ). ἐργασμένος (κατεσκευασμένος) εἰς τὴν Νάξον ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ναξίων.

Ναοδομία (ἡ), (νλγ.) οἰκοδομὴ ναοῦ.

Ναοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω ναόν, είμαι.
Ναοποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων ναούς· ὁ ἐπιστατῶν τὴν ἐπισκευὴν καὶ διατήρησιν τῶν ναῶν.
Ναοπόλος (ὁ, ἡ), Π. [ν. πολέω]. ὁ διατρίβων εἰς (ἀσχολούμενος περὶ) τοὺς ναούς. ‖. (οὐσ.) Ναοφύλαξ, Νεωκόρος.
Ναός (ὁ), [ναίω]. οἶκος (οἰκοδόμημα προσδιωρισμένον εἰς λατρείαν τοῦ) θεοῦ (ἰδιαιτ.) τὸ μέρος ὅπου ἵστατο τὸ ἄγαλμα, (ἄλλ.) Σηκός. (ἴδε καὶ Ἱερός).
Ναός, Δ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ Νεώς, γεν. τοῦ Ναῦς.
Ναουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω ναόν.
Ναοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ τοῦ ναοῦ. 2) Δ. Π. φύλαξ τῆς νεώς, πλότος.
Ναπαῖος, α, ον. Ὁ περιέχων ἢ ἀνήκων εἰς νάπας (φάραγγας δρυμώδεις). ‖. (οὐσ.) «Ναπαῖαι,» αἱ νύμφαι τῶν ναπῶν.
Νάπειον (τὸ), Π. ἀντὶ Νᾶπυ, σινάπι.
Νάπη (ἡ), [νάω;]. κοιλὰς σύνδενδρος, φάραγξ δασώδης.
Νάπινος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Νήπινος.
Νάπος, εος-ους (τὸ), = Νάπη.
Ναπτάλιες (ἡ), = Νάυθα.
Νᾶπυ, υος (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Σίνηπι, σινάπι.
Ναπώδης, εος (ὁ). νάπῃ ὅμοιος.
Ναρδίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω τὴν νάρδον, ἔχω ὀσμὴν (σχῆμα κτλ.) νάρδου.
Νάρδινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ νάρδου.
Ναρδίτης, ου (ὁ) καὶ Ναρδῖτις, ιδος (ἡ). ὅμοιος ἢ κατεσκευασμένος μὲ νάρδου.
Ναρδολιπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀλειμμένος μὲ ἔλαιον (λίπος) νάρδου.
Νάρδον (τὸ) καὶ
Νάρδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γένος τῆς βαλεριάνας) μὲ ἀρωματικὰ ἄνθη (ὡς τῆς λαβάνδας). 2) (συνεκδ.) τὸ ἀπ' αὐτοῦ σκευαζόμενον μύρον.
Ναρδόσταχυς, υος (ὁ). τὸ σταχυοειδὲς ἄνθος τῆς νάρδου, (Δτ.) **spica nardi.**
Ναρδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν ἢ περιέχων) νάρδον.
Ναρθηκία (ἡ). τὸ μικρότερον εἶδος τοῦ φυτοῦ νάρθηκος, (Δτ.) **ferulago.**
Ναρθηκίζω, Μ. ίσω. (χειρουργ.) Σηκίζω φασκιόνων τὸ τσακισμένον κόκκαλον μὲ νάρθηκας (καλάμια), (Γαλλ.) **eclisser.** 2) κτυπῶ (δέρνω) μὲ νάρθηκα.
Ναρθήκινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ξύλον νάρθηκος.
Ναρθήκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νάρθηξ (3), κουτάκι ὁπὸ μυρωδικὰ (ἰατρικὰ κτλ.). 2) (μετνμ.) μικρὸν ἰατρεῖον.
Ναρθήκισμα (τὸ) καὶ
Ναρθηκισμὸς (ὁ). (χειρουργ.) ἡ πρᾶξις τοῦ ναρθηκίζειν, φάσκωμα (τσακισμένου κοκκάλου) μὲ καλάμια.
Ναρθηκοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ (φυτοῦ) νάρθηκος.
Ναρθηκοπλήρωτος (ὁ, ἡ), Π. διὰ τοῦ ὁπ. ἐγεμίσθη τὸ ἐντὸς κοίλον τοῦ νάρθηκος. «Πυρὸς πηγὴ —,» Αἰσχλ., ἡ μετακομισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Προμηθ. ἐντὸς νάρθηκος.
Ναρθηκοφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος (ὁμοιάζων) ὡς νάρθηξ.
Ναρθηκοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (κρατῶ) νάρθηκα ὡς-
Ναρθηκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) εἰς τὰ ὄργια τοῦ Βάκχου νάρθηκα, Θυρσοφόρος.
Ναρθηκώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ναρθηκοειδής.
Νάρθηξ, ηκος (ὁ), εἰδ. ἀκανθ. (;) φυτοῦ μὲ ἐλαφρὸν καλαμοειδῆ κορμὸν καὶ φύλλα ὡσὰν τοῦ μαράθου (τοῦ ἀπ. ἡ ψίχα ἐχρησίμευεν εἰς τοὺς παλαιοὺς ὡς ὕσκα, ἀθ. ὁ μῦθος τοῦ Προμηθ.), (κοιν.) μαγκούστα, (Γαλλ. καὶ Ἀττ.) **férule.** 2) (συνεκδ.) ράβδος ἀπὸ ξύλον νάρθ. 3) κοιτὶ εἰς τὸ ὁπ. ἐφύλαττον ἀρώματα, (ὅθεν 4) (μετνμ.) ἰατροσόφιον. 5) (ἐκκλησ.) τὸ μέρος (τὰ πρόθυρα) τοῦ ναοῦ ὅπου ἔζεκον οἱ ἀκροώμενοι, (κοιν.) νάρθηκας.
Νάρκα, Π. (κατὰ μετοπλ.) ἀντὶ Νάρκην, αἰτ. τοῦ Νάρκη.
Νάρκαφθον (τὸ), [;], εἶδος ἀρωματ. φλοιοῦ τῆς Ἰνδ., (ἴδε καὶ Λάκαφθον).
Ναρκάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Παθαίνω ἢ Δέχεσθαι νάρκην (νάρκωσιν), Ἀμυδιάζω, (μετφορ.) ἀκνῶ. «Ἐπιστολὴν δὲ ἐξ εὐθείας πρὸς αὐτὸν ἐπιθεῖναι, καὶ τοι προθυμηθείς, ἐνάρκησα,» Συν.
Νάρκη (ἡ), [ἴδε Μάλκη], νάρκωσις, Ἀμυδιασμα. «Τί ποθ', ὥσπερ νάρκη, μου κατὰ τῆς χειρὸς καταχεῖται;» Ἀρχφ. 2) εἶδος ἰχθ., (κοιν.) Ἀμυδιάστρα. «Ταύτῃ τῇ πλατείᾳ νάρκῃ τῇ θαλαττίᾳ, ἣ δὴ τὸν ἀεὶ πλησιάζοντα καὶ ἁπτόμενον ναρκᾶν ποιεῖ,» Πλάτ.
Νάρκημα (τὸ) καὶ
Νάρκησις, εως (ἡ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς νάρκης, νάρκωσις.
Ναρκίσσινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἄνθη ναρκίσσου.
Ναρκισσίτης, ου (ὁ). (λίθος) ἔχων χρῶμα ἢ σχῆμα ναρκίσσου.
Νάρκισσον (τὸ), απν. καὶ μτγν. ἀντὶ-
Νάρκισσος (ὁ καὶ σπν. ἡ), [νάρκη], εἶδος φυτοῦ καὶ ἄνθ. εἰώθασι, (κοιν.) μανοῦσι, (Τουρκ.) ζερνεκιάδες.
Ναρκοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Νάρκῃ ὅμοιος, ναρκώδης.
Ναρκότης (ἡ), σθμ. ἀντὶ Νάρκη, νάρκωσις.
Ναρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπιφέρω νάρκην (Ἀμύδιασμα), ναρκόνω, ζαλίζω. «Ὀδύνην ναρκοῖ,» Ἱππκρ.
Ναρκώδης, εος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ωδῶς. Ὁ αἰσθανόμενος ἢ ἐπιφέρων νάρκωσιν, ναρκωτικὸς ἢ νεναρκωμένος.
Νάρκωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ναρκόω, Ἀμύδιασμα, νάρκωμα. «Κοιλίης —,» Ἱππκρ. «Νάρκωσιν δ' ἀκούσωμεν τὴν περὶ τὸ πέπτειν τὰς τροφὰς ἀρρωστίαν τῆς γαστρός,» Γαλ. «Γνώμης καὶ τοῦ νοῦ—,» Ἀρετ., ἠλιθιότης.
Ναρκωτικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ ἐπιφέρων νάρκωσιν (ζάλην, Ἀμύδιασμα).
Ναρὸς, ά, όν, Π. [νάω]. ῥευστὸς, ῥιώδης, (κοιν.) τρεχάμενος.
†Νάρταλος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάρταλος.
Νάρτη (ἡ), εἶδος ἀρωματ. φυτοῦ τῆς Ἰνδ., (ἴσ.) = Νάρκαφθον.
Νᾶς, νεὼς (ἡ), Δ. ἀντὶ Ναῦς.
Νάσατο, Π. ἀντὶ Ἐνάσατο, γ'. ἑν. προστ. τοῦ μ.μ. ναι
Νάσθη, Π. ἀντὶ Ἐνάσθη, γ'. ἑν. προστ. τοῦ πθ. ἀορ. τοῦ Ναίω.
Ναστῖτις, ιδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Νησῖτις, νησιωτική.
Ναστιώτας, αο (ὁ), Δ. ἀντὶ Νησιώτης.
†Νάσκαφθον (τὸ), = (ἡ ξσφαλμ. ἀντὶ) Νάρκαφθον.
Νασμὸς (ὁ), Π. [νάω]. ῥοή· ῥεῖθρον, πηγή, νᾶμα.
†Νασμώδης, εος (ὁ, ἡ), (Γλσ.). πλήρης νασμῶν (πηγῶν, ὑδάτων), ὑγρὸς.
Νᾶσος (ἡ), Δ. ἀντὶ Νῆσος.
Νάσσα, Π. ἀντὶ Ἔνασσα, ἐνεργ. καὶ
Νασσάμην, Π. ἀντὶ Ἐνασσάμην, μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Ναίω.
Νάσσω [συγγ. τῷ Νέω, Νήθω καὶ Σάττω], Μ. νάξω (πθ. πρκ. Νένασμαι καὶ Νέννασμαι)· Σωρεύω τι ἵνα χωρέσῃ περισσά ἢ νὰ πατηθῇ (νὰ σφιχθῇ), στοιβάζω· κατόπιν. παραγεμίζω· στρώνω. «Ἵππους ἔνασσεν,» Ὑδ. Φ. «Νάττω τοῦτον τὸν θύλακον,» Ἐπίκτ. (καὶ πθ.) «Ἀμφορεῖς νενασμένοι,» Ἀρχφ., συσσωρευμένοι. «Ἵππους οἰκεῖα ὁπλιτῶν (ἐ)νέναστο,» Ἰώσ., ἦτον γεμάτη (Γαλλ. **encombrée**). «Ἐντὶ μοι στιβάς· ἐν δὲ νέναστοι καλὰ δέσματα,» Θκρ.
Νασταὶρ, ῆρος καὶ
Νάστης [ναίω], ου (ὁ), Π. = Ναιέτης, κάτοικος.
Νασταῖσχος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Νασταὸς (πλακοῦς).
Νασταοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κάπτων (κατασκευάζων) νασταοὺς πλακοῦντας.
Νασταὸς [νάσσω], ή, όν. Πατημένος γερὰ, κατωμένος· παραγεμισμένος (ἐπιμ.) πυκνὸς· σφικτὸς· στερεός. «Κάλαμος —,» «Δσκρ., ὁ (ἄλλ.) Μεστοκάλαμος. ‖. (ὡς οὐσ. ἐνν. πλακοῦς ἢ ἄρτος), εἶδος πήττας (ὄχι μὲ φύλλα [ἐπιμ.] ὄχι φυσκωτῆς), (καθὼς ἡ κοιν.) ἀγιαδοσιλόπηττα ἢ ἡ μκεμπόπα (ἴδε Νασταφάγος).
Νασταότης (ἡ). τὸ χαρακτηρικὸν τοῦ νασταοῦ, πυκνότης, ἀδρότης.
Νασταφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Νασταφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων συνήθως (τρεφόμενος μὲ) νασταὸν ἄρτον (μὲ μπαμπάτα), (ἴδε Παυσαν. Η', μβ', ὁ).
Νασταώδης, εος (ὁ, ἡ). νασταῷ ὅμοιος, πασταοὺς, πλακωτός.
Νάσω, Δ. ἀντὶ Νήσω, γεν. τοῦ Νῆσος.
Νάττω, Ἀττ. ἀντὶ Νάσσω.
Ναυαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι ναυαγὸς, καραβοτσακίζομαι. (μτφορ.) ἀποτυγχάνω. «Ἐν οἷς ἐναυάγησαν οἱ πρόσθεν ἰατροί,» Γαλ.
Ναυαγία (ἡ). καραβοτσάκισμα.
Ναυάγιον (τὸ), λείψανον ναυαγίας, ἁμμάτι συντριφθέντος πλοίου. 2) (μτγν.) = Ναυαγία.
Ναυαγὸς (ὁ, ἡ), [ναῦς, ἄγνυμι]. ὁ παθὼν ναυαγίαν, καραβοτσακισμένος. 2. Π. σπντ. [ναῦς, ἄγω]. ὁδηγὸς (διοικητὴς) πλοίου.
Ναυαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (διοικῶ πλοῖον ἢ πλοῖα ὡς) ναύαρχος.
Ναυάρχης, ου (ὁ), = Ναύαρχος.
Ναυαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ ναυάρχου.

Ναυαρχίς, ίδος (ἡ), (ἐνν. ναῦς) τὸ καράβι ἐφ' ὁποῖου φέρει τὸν ναύαρχον.

¡**Ναυαρχίτης**, ου (ὁ), ἀμφ. ἀντὶ=

Ναύαρχος (ὁ), [ναῦς, ἄρχω]. ὁ ἀρχηγὸς (διοικητὴς) πλοίου ἢ πλοίων, (Γαλλ.) **amiral**, (ταρβλ.) Στόλαρχος.

¡**Ναυάτης**, Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ναυβάτης.

Ναυβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Νηὸς ἐπιβαίνω, ταξειδεύω ὡς=

Ναυβάτης [ναῦς, βαίνω], ου (ὁ). ναύτης ἢ ἐπιβάτης (ἴδε τὴν λέξιν) πλοίου. «Γ=πολαβεῖν εἰοί τ' ἐσμὲν μισθῷ μείζονι τοὺς ξένους αὐτῶν ναυβάτας,» Θκ.

Ναύβατον (τὸ), Π. [ναῦς, βέω]. σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. εἶνε θεμένον τὸ καράβι, παλαμάρι.

Ναυηγέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ναυηγός, νηὸς ὁδηγός, ναύτης.

Ναυηγὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ναυαγός.

Ναυκληρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ναυλόνω εἰς ἄλλον ἢ Ἔχω πλοῖον ὡς) ναύκληρος· (καταχρ.) δίδω αἰχμάτα μὲ ἐνοίκιον, ἐνοικιάζω· (ἐν γέν.) ἐπιστατῶ ὡς οἰκονόμος· (μεταφορ.) διέπω, διευθύνω. «Πόλιν—,» Αἰσχλ.

Ναυκλήρημα (τὸ), σπν. ἀντὶ

Ναυκληρία (ἡ). τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ ναυκλήρου. 2) πλοῖον ναυλωμένον ὑπὸ ναυκλήρου. «Τῆς ναυκληρίας αὐτῷ συντριβείσης,» Πλ.

Ναυκληρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ναύκληρον ἢ εἰς

Ναυκλήριον (τὸ). πλοῖον ἀνῆκον εἰς ἢ ἐνοικιασμένον ἀπὸ ναύκληρον. 2) = Ναύσταθμος, (Εὐρ. Ῥῆσ. 233).

Ναύκληρος (ὁ). ἰδιοκτήτης πλοίου, καραβοκύρης. 2) (καταχρ.) κύριος ἢ ἐνοικιαζὴς οἵνε ὅστις τὸν μετενοικιάζει εἰς ἄλλες. 3) (ὡς ἐπίθ.) Π. ἀντὶ Ναυτικός.

Ναυκληρώσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναται νὰ ἐνοικιάσῃ ἢ νὰ μετενοικιάσῃ τις. «Στέγη—,» «Ἠσύχ., κάμαρα (πανδοχείου) διὰ ἐνοίκιασμα.

Ναυκράρια (τὰ), τὰ ἀρχεῖα τῶν ναυκράρων.

Ναυκραρία (ἡ). (εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ ιϐ'. μέρος τῆς φυλῆς (κατὰ τὴν ἐπὶ Σόλ. διαίρεσιν), ἢ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν ἑνὸς ναυκράρου συμμορία.

Ναυκραρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ναύκραρον ἢ τὴν ναυκραρίαν.

Ναύκραρος (ὁ). (κυρ.) Ἀττ. ἀντὶ Ναύκληρος, (ἀθ. εἰς τὰς Ἀθήν. πλθ.) οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ιϐ'. μέρους ἑκάστης τῶν 4 φυλῶν (κατὰ τὴν πρὸ τοῦ Κλεισθένους διαίρεσιν), (οἱ ὁπ. μετωνομάσθησαν ἔπειτα) δήμαρχοι. ||· (ἑκάστη ναυκραρία συνετέλει δύο ἵππεῖς καὶ μίαν ναῦν, ἀθ. ἢ ἡ ἐτυμολογ. τῆς λέξ.).

Ναυκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ (Ὑπερέχω) διὰ θαλάσσης, θαλασσοκρατέω, [ἐκ τοῦ

Ναυκράτης, εος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν (νικῶν, ὑπερισχύων) διὰ τῶν νεῶν. «Θαλάσσης—, «Ἡρ.,=Θαλασσοκράτωρ. 2) ἐξαιρετὴς νεὼς ἢ νεῶν, ναύαρχος ἢ ναύκληρος.

¡**Ναυκράτης**, ου (ὁ), εἶδος ἰχθύος, (ἄλλο παρὰ τὸ) Ἐχενηΐς.

Ναυκρατητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ συντελῶν πρὸς ναυκρατίαν.

Ναυκρατία (ἡ). ἡ διὰ τῶν νεῶν ὑπεροχὴ ἢ νίκη, θαλασσοκρατία.

Ναυκράτωρ, ορος (ὁ). =Ναυκράτης, θαλασσοκράτωρ ἢ καραβοκύριος.

†**Ναῦλα** (ἡ) καὶ **Ναύλας** (ὁ) καὶ **Ναῦλον** (τό), νλγ. ἀντὶ Νάϐλα κτλ.

Ναῦλον (τὸ) καὶ **Ναῦλος** (ὁ), [ναῦς]. τὸ πληρονόμενον ὑπὸ τοῦ ἐπιβάτου (τὸ ἀγώγιον τοῦ) πλοίου, (κοιν.) ναῦλος. 2) (καταχρ.) ἀντὶ Ἐνοίκιον (κυρ. πανδοχείου).

Ναυλοχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀραγμένος εἰς ἢ ὡς εἰς ναύλοχον καὶ ἐνεδρεύω τὸν ἐχθρόν· (μεϐατ.) ἐπιπίπτω διὰ θαλάσσης ἐξ ἀπροόπτου εἰς τὸν ἐχθρόν. 2) (μεταγν.) δίδω ἄσυλον (ναύλοχον) εἰς πλοῖον.

Ναυλοχία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., [ἐκ τοῦ

Ναυλόχιον καὶ **Ναύλοχον** (τὸ), =Ναύλοχος (οὐσ.).

Ναύλοχος (ὁ, ἡ). [ναῦς, λόχος]. (κυρ. τόπος, λιμὴν) ἁρμόδιος (χρησιμεύων) ὡς ||. (οὐσ.) **Ναύλοχος** (ὁ), μέρος ὅπου ἠμποροῦν νὰ σταθοῦν ἀραγμένα (κυρ. πρὸς ἐνέδρευσιν ἐχθροῦ) καράβια, (κοιν.) καραϐασταῖα.

Ναυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω τὸ πλοῖόν μου (καὶ μπ. Πιάνω πλοῖον) μὲ ναῦλον, ναυλόνω,

Ναυμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι μὲ καράϐια (διὰ θαλάσσης) κατά τινος, κάμνω ναυμαχίαν. «Ἐναυμάχησαν καὶ ἐπεζομάχησαν ἅμα,» Θκ. (ἐξ ἀπλ. ἀντὶ Μάχομαι) «Κακοῖς τοσούτοις ναυμαχεῖν ὁτημέραι,» Ἀρχιλ.

Ναυμάχημα (τὸ). ἄθλος ναυμάχου, θαλασσομάχημα.

Ναυμάχης, ου (ὁ), =Ναυμάχος.

Ναυμαχησείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω ὄρεξιν) νὰ ναυμαχήσω.

Ναυμαχητέον, θετ. τοῦ Ναυμαχέω.

Ναυμαχία (ἡ). ἡ διὰ νεῶν μάχη, πόλεμος μὲ καράϐια.

Ναυμαχικός, ή, όν. Ὁ πρὸς ναυμαχίαν ἐπιτήδειος.

†**Ναυμάχιον** (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀναυμάχιον.

Ναυμάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος διὰ (ἀπὸ) τῶν νεῶν, πολεμιστὴς ναυτικός.

Ναύμαχος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων εἰς ναυμαχίαν. «Δόρυ—,» «Ἡρ.

Ναῦς (καὶ ὄχι Ναυὸς), Αἰολ. ἀντὶ Ναύς. «Τὰς τῶ ναΐω κατειρώσας,» Ἐπιγρφ.

¡**Ναυπηγέτης**, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ναυπηγός.

Ναυπηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω πλοῖον ὡς ναυπηγός.

Ναυπηγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ναυπηγὸς ἢ· 2) ναυπηγικός. «Τέχνη—,» Μανέθ.

Ναυπηγήσιμος, η ή ος, ον. Ἁρμόδιος (Χρήσιμος) πρὸς ναυπηγίαν. «Ὕλη—,» «Ἡρ., Πλάτ.

¡**Ναυπήγησις**, εως καὶ

Ναυπηγία (ἡ). κατασκευὴ πλοίου· ἁρμόστωμα (ἑτοιμασία) στόλου.

Ναυπηγικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ναυπηγίαν.

Ναυπήγιον (τὸ). μέρος ὅπου ναυπηγοῦνται πλοῖα, (Γαλλ.) **chantier.**

Ναυπηγὸς (ὁ), [ναῦς, πήγνυμι]. ὁ κατασκευάζων καράϐια.

Ναύπορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ναυσίπορος.

†**Ναύπους**, οδος (ὁ, ἡ), Γλς. «Μακρόπους.

†**Ναυρίζω**, Μ. ίσω, (Γλσ.) Χλευάζω, μυκτηρίζω, [ἐκ τοῦ

†**Ναυρὸς** [ῡ], ά, όν. Κοῦφος, ἄχαρις· περιγελαστὴς· οἰκτρός. «Ἀπὸ ναυρόν,» «Ἡσύχ., εἴρηται, ἔπαρσις.

Ναῦς [νάϝ], νεώς (ἡ), (ἡ δοτ. Νηΐ, ἡ αἰτ. Ναῦν· πλθ. ἡ ὀν. Νῆες, ἡ γεν. Νεῶν, ἡ δοτ. Νανσί, ἡ αἰτ. Νῆας καὶ Ναῦς· δωϊκ. ἡ γεν. καὶ δοτ. Νεῶν). Καράϐι.

†**Ναῦσθλον** (τὸ), =Ναῦλον, ἰϐθ.

Ναυσθλόω-ῶ, Μ. ώσω, =Ναυλόω.

Ναυσία καὶ

Ναυσίασις, εως (ἡ), =Ναυτία, **Ναυτίασις**, [ἐκ τοῦ

Ναυσιάω-ῶ, Μ. άσω, =Ναυτιάω.

Ναυσιβάτης, ου (ὁ), =Ναυβάτης.

Ναυσίβιος (ὁ, ἡ). ὁ διάγων τὸν βίον του εἰς τὰς ναῦς, ὁ τρεφόμενος (ζῶν) ἀπὸ τὴν ναυτικήν.

Ναυσιδρόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπιταχύνων (συντελῶν πρὸς) τὸν δρόμον τῆς νεώς. «Οὖρος—,» «Ὀρφ.

Ναυσικλειτὴς ἢ **Ναυσίκλυτος** (ὁ, ἡ), Π. [ναῦς, κλέος], ἔνδοξος (περίφημος) διὰ τὸ καράϐιά του ἢ τὴν ναυτικήν του ἐμπειρίαν.

Ναυσιδεῖς, εσσα, εν, Π. =Ναυτιδεῖς.

†**Ναυσιπέδη** (ἡ), Λέξ. [ναῦς, πέδη], =Ναύδετον, ἕνωμενα τοῦ καραϐιοῦ.

¡**Ναυσιπέρατος** (ὁ, ἡ), Π. =Ναυσίπορος. (εἰς τὸν Ἡρ. διορθ. Νησὶ περητάς).

Ναυσίποδες (οἱ), Π. οἱ κάτοικοι τῶν νήσων (ὡς περιπατοῦντες διὰ τῶν νεῶν).

Ναυσίπλους (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλέων μὲ τὰς ναῦς, ναυτικός.

Ναυσίπομπος (ὁ, ἡ). ὁ πέμπων (κινῶν πρὸς τὸν δρόμον της) τὴν ναῦν. «Δῦρα—,» «Εὐρ. 2) (πθ.) =Ναυσιφόρητος.

Ναυσίπορος (ὁ, ἡ). (παρεξ.) ὁ περνῶν (ταξειδεύων) μὲ καράϐι· (προπαρεξ.) διὰ τοῦ ὁποίου περνῶν (ἁρμενίζουν) καράϐια. «Στρατιὰ («Ποταμὸς)—,» «Ἡρωδ., Κύρ.

Ναυστάτονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παιξένων στεναγμὸν ἐν ταῖς ναυσὶν ἢ διὰ τῶν νεῶν. «Γόρις—,» Πινδ., ἢ ναυμαχία.

Ναυσιφόρητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φερόμενος (μεταφερόμενος, ταξειδεύων) μὲ καράϐι.

Ναυσιφόβης, εος (ὁ, ἡ), =Ναυτιφόβης.

Ναυσίωσις, εως (ἡ), =Ναυτίωσις.

Ναύσταθμον (τὸ), μέρος ὅπου στέκουν (ἀράζουν) καράϐια.

Ναύσταθμος (ὁ). στόλος ἀραγμένος, ἄθροισμα πολεμικῶν καραϐίων. 2) =Ναύσταθμον.

Ναυστολέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (Διοικῶ) τὴν ναῦν· μεταφέρω τι (ἢ μπ. ἢ πϑ. μεταφέρομαι) διὰ τῆς νεώς, ταξειδεύω· (ἐν γέν.) διευθύνω (κυρ. ἢ μεταφορ.). (ἢ ἐλλ.) διευθύνομαι (ὑπάγω) πρὸς· διοδεύω. «Ἵππους ἡ κύμβα σὶ ναυστολεῖς χθόνα;» Σοφ. «Ναυστολεῖν (ἐνν. ἑαυτόν) εἰς τὸ βαλανεῖον,» Ἀκ. (καὶ μεταφορ.) «Ναυστ. τὴν πάλιν,» Εὐρ.

Ναυστόλημα (τὸ). τὸ ναυστοληθὲν (ναυτολημισθὲν διὰ τῆς νεώς), φορτίον (ἀγώγιμον) πλοίου. 2) =τῷ

Ναυστόλησις, εως καὶ

Ναυστολία (ἡ). τὸ ναυστολεῖν ἢ ναυστολεῖσθαι, ἡ διὰ θαλάσσης μετακόμισις, ναυτιλία.

Ναύετδλος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ σέλλων (μετακαμίζων, καὶ προπαροξ.) στελλάμενος (μετακαμιζόμενος, ταξιδεύων) διὰ θαλάσσης.

Ναυταρίδιον (τὸ), ὑποκορ. ἐξευτελ. τοῦ Ναύτης.

;Ναυτεπιβάτης, ου (ὁ). ἐπιβάτης πλοίου ὃς τις ὑπηρετεῖ ἐνταυτῷ ᾗ ὡς ναύτης, (παρβλ.) Αὐτερέτης.

Ναύτης [ναῦς], ου (ὁ). καραβιώτης. (Ἰταλ.) μαγνέρος. 2) Π. ἀντὶ Ναυβάτης, ἐπιβάτης πλοίου. 3) ἀντὶ Ναυτικός. «Ἄριθμος —,» Ἐπιγρ.

Ναυτία (ἡ), [ναῦς]. ἡ συμβαίνουσα εἰς τοὺς ταξειδεύοντας τὴν θάλασσαν νόσος, ζάλη μὲ ἀνακάτωσιν, (ἐν γέν.) διάθεσις πρὸς ἔμετον, ἀναγοῦλα.

Ναυτίασις, εως (ἡ), καὶ

Ναυτιασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ναυτιάω-ῶ, Ν. άσω. Πάσχω (Αἰσθάνομαι) ναυτίαν, (κοιν.) μὲ πιάνει ἡ θάλασσα. (ἐν γέν.) ἀνακατόνομαι νὰ ξεράσω, ἀναγουλιάζω.

Ναυτίησις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ναυτίασις.

Ναυτικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ ἀνήκων εἰς ναύτην· ναύτου ἴδιος· ὁ ἐπιτήδειος πρὸς ἢ ἔχων ἔργον τὴν ναυτιλίαν· θαλασσινός. «Στρατὸς —,» ὁ Ἥρ., ὁ προσδιωρισμένος διὰ τὰς ναῦς. «Τὸ ναυτικὸν,» ὁ Δξ., αἱ κατὰ θάλασσαν δυνάμεις (ὁ ζόλος κτλ.) τινὸς κράτους· (πλθ.) «Τὰ ναυτικὰ (ἐνν. ἔργα),» καὶ «Ἡ ναυτικὴ (ἐνν. τέχνη),» Δξ., ἡ τῆς ναυτιλίας ἡ (σπν.) τῆς ναυπηγίας, (Ταρκδαρβ. γκεκετζοσύνη. «Ναυτικὸν (ἐνν. ἀργύριον),» Ἀττ., τὶ δανειζόμενον εἰς τὴν τύχην τοῦ καραβιοῦ, ἀηλ.

Ναυτικῶς, ἐπῤῥ. Καθὼς οἱ ναῦται. «Ν. δανείζειν,» Ἀττ., μὲ συμφωνίαν ἂν κακοπάθῃ τὸ πλοῖον νὰ χάνεται ᾗ τὸ δάνειον, (ἐπμ.) μὲ χονδρὸν διάφορον, (Γαλλ.) **à la grosse.**

Ναυτιλία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ναυτίλου, ταξείδεμα μὲ καράβι, θαλασσοπλοΐα· «Ναυτιλίῃσι μαχοῦμαι· ἐχρήσαντο,» Ἥρ., ἐπολέμησαν μὲ μακρὰ (πολεμικὰ) πλοῖα.

Ναυτιλικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ τῆς ναυτιλίας, ναυτικός.

Ναυτιλλόμαι (παρτ. Ἐναυτιλλόμην). Ταξιδεύω μὲ καράβι ὡς-

Ναυτίλος (ὁ), —Ναύτης· θαλασσοπόρος, (Γαλλ.) **navigateur.** 2) εἶδος πολυποδος ἢ κοχλίου ὅστις μεταχειρίζεται τὸ ὄπισθεν του ὡς πλοῖον.

Ναυτιλοφθόρος (ὁ, ἡ), Π. ὀλέθριος εἰς τοὺς ναύτας (ναυτίλους).

Ναυτιόεις, εσσα, εν, Π. ὁ αἰσθανόμενος ναυτίαν.

Ναυτὶς, ίδος (ἡ), —Ναύτισσα

Ναυτιώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἢ ὑποκείμενος εἰς ἢ συνωδευμένος μὲ ναυτίαν.

;Ναυτίωσις, εως (ἡ), —Ναυτίασις. «Φλεβῶν —,» Ἱπποκρ., ἡ (ἀλλ.) Ἐκχύμωσις.

Ναυτοδίκαι (οἱ), (εἰς τὰς Ἀθ.) δικασταί, κρίνοντες τὰς ναυτικὰς καὶ τὰς κατὰ τῶν μὴ γνησίων πολιτῶν δίκας.

Ναυτοκράτωρ, ορος (ὁ), —Ναυκράτωρ.

Ναυτολεγέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω ναύτας ἢ ἐπιβάτας· (ἐν γέν.) συναθροίζω ὡς-

Ναυτολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων (συναθροίζων) ναύτας ἢ ἐπιβάτας.

;Ναυτοπαίδιον (τὸ). παιδίον τὸ ὁποῖον ὑπηρετεῖ εἰς καράβι ὡς ναύτης, (Ἰταλ.) μοῦτσος.

;Ναύτρια (ἡ), γυνὴ ναύτου.

Ναυφάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (καταπίνων, ἀφανίζων) τὰ καράβια.

Ναύφαρκτος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ναύφρακτος.

Ναυφθορία (ἡ). φθορὰ (ζημία ἢ ἀφανισμὸς) καραβιοῦ, ναυαγία, [ἐκ τοῦ

Ναύφθορος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φθείρων (ἀφανίζων, ὀλέθριος διὰ) τὰς ναῦς. 2) (προπαροξ.) «Ναυαγός.

Ναῦφι καὶ Ναῦφιν, Π. ἀντὶ Νεῶν ἢ Ναυσί, γεν. ἢ δοτ. πλθ. τοῦ Ναῦς.

Ναύφρακτος (ὁ, ἡ), Π. [ναῦς, φράσσω], ὠχυρωμένος (ἀσφαλισμένος) μὲ καράβια. «Στρατὸς —,» Ἀρχφ., τὸ ναυτικὸν στράτευμα. ‖ Ν. (οὐσ.) = Ναύσταθμος (ς). «Ναύφρακτον βλέπεις,» Ἀρχφ., ἀντὶ Ὑπερπτικόν.

Ναυφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ νεὼς (καραβιοῦ).

†Ναύω, Μ. ναύσω, Αἰολ. ἀντὶ Νάω

Νάφθα (τὸ) καὶ

Νάφθα, ης (ἡ) καὶ

Νάφθας, α (ὁ), εἶδος εὐφλέκτου ὀρυκτοῦ ἐλαίου, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Περσ.) νέφτι. «Φαρμάκου, ὅπερ Μῆδοι μὲν νάφθαν καλοῦσιν, Ἕλληνες δὲ Μηδικὸν ἔλαιον.» Ἱπκρ.

Νάω, σπν. ἀντὶ Ναίω, κατοικῶ. «Ὅς νάε Σατνιόεντος,» Ἰλ. Ζ, 34.

Νάω [συγγ. τῷ Νέω], Μ. νάσω ἢ ;ναύσω (παρτ. Ἔναον καὶ ἐναυξ. Νᾶον), Π. ἀντὶ Ῥέω· ἀναβρύω. «Νᾶον (ἄλλ. γρφ. «Ναῖον) ὃ' ὀρῷ ἄγγεα,» Ὀδ. Ι., ἦσαν ξυλελισμένα. ‖ (οἱ χρόνοι τούτου τοῦ ῥήμ. δὲν πρέπει νὰ συγχέωνται μὲ τοὺς τοῦ Ναίω).

(Νε), μόρ. ἀρνητ. ἀντὶ Νη, (ἴδε Νέπους).

Νεα (;) ἢ Νεὰ (ἡ). γῆ, ἡ ὁπ. μένει πρὸς καιρὸν ἀγεώργητος ἵνα δυναμώσῃ. «Ἡ κάχυη οὐκ ἀγαθὴ ἔσκεῖ εἶναι ταῖς χειμερηναῖς νέαις,» Ἐφρ., (ἴδε Νειός).

Νέα, Ἰων. Π. ἀντὶ Ναῦν, αἰτ. τοῦ Ναῦς.

Νεάγγελτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεωστὶ ἀγγελθεὶς (γνωστοποιηθείς).

Νεαγενὴς, ές (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Νεηγενής.

Νεάζω, Μ. άσω, (μεθτ.) = Νεάω. 2) (συνηθ. ἀμεθτ.) εἶμαι ἢ γίνομαι ἢ φέρομαι ὡς νέος. 3) ἦλθα νεωστὶ, εἶμαι νεοφερμένος.

Νέαιρα, ας (ἡ), = Νεαρὰ.

Νεαίρετος (ὁ, ἡ), Π. [ν. αἱρέω]. ὁ νεωστὶ πεσθεὶς ἢ κυριευθείς, Νεάλωτος.

Νεακὴς, ές (ὁ, ἡ), Δ. Π. ἀντὶ

Νεακόνητος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ἀκονισμένος, Νεοθηκτος.

;Νεακρᾶς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νεάκρας.

Νεαλθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ν. ἄλδω]. ὁ νεωστὶ φυτρώσας (αὐξήσας), Νεαύξητος, νεοελάστητος.

Νεαλὴς [νέος, ἅλς], ός (ὁ, ἡ). νεοαλατισμένος, ἐγκαιρόπαστος, ἢ (κατ' ἄλλ. ἑτμλγ.) = Νεάλωτος· (ἐπμ.) πράσφατος· (ἐν γέν.) νεαρὸς· (συνηθ.) ἀκμαῖος, ῥωμαλέος κτλ., ἢ πρωτοπειρος, ἀπειρόβιος.

Νεάλωτος (ὁ, ἡ), [ν. ἁλίσκω]. ὁ νεωστὶ πεσθείς.

Νεάνελκτος (ὁ, ἡ). [ν. ἀμέλγω]. ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) ἀρμεχθείς.

Νεάν, ᾶνος (ὁ), Π. ἀντὶ Νέος, νεάζων.

Νεᾶνδρας (ὁ, ἡ), Π. νέος ἀνδρὸς ἴδιος. «Ἀλκὴ —,» Λυκ.

;Νεανεία (ἡ), = Νεανιεία.

Νεανθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ἢ ἐκ νέου (;) ἀνθήσας.

Νεανία [νεᾶν], ου (ὁ), = Νέος, παλληκάρι (συνηθ. καὶ ἐπιθ.) «Νεανικός, ἀκμαῖος, ῥωμαλέος κτλ., ἢ θρασὺς, ἐταμὸς, ὁρμητικὸς κτλ. «Δώσεις σὺ τούτων δίκην ἡμῖν ἅπασι, κεἰ σφόδρ' εἶ νεανίας,» Ἀρχφ. «Ἄρτος —,» Ἀρχφ., ὁ μέγας ἢ πράσφατος.

Νεανιεία (ἡ) καὶ

Νεανίευμα (τὸ). ἔργον νεανίου, πρᾶξις τελμηρὰ ἢ ἀπροβούλευτος, παλληκαριὰ ἢ σερπετιά, [ἐκ τοῦ

Νεανιεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι ἢ φέρομαι ὡς νεανίας· πράττω ἢ ὁμιλῶ μὲ ζωηρότητα (θρασύτητα, μεγαλαυχίαν κτλ.) νεανίου. «Τῶν νεανιευομένων εἰς τοὺς πολίτας,» Ἰσοκρ.

Νεανίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ἢ Δείχνω ὅτι εἶμαι νέος, Νεάζω. «Νεανίζοντι τῷ πάλει,» Πλ., νεαρῷ, ἀκμάζοντι.

Νεανικὸς, ἡ, ὸν. Νέου (Νεανίου) ἴδιος, (καινοπαλληκαρήσιος· (ἐπμ.) ἀκμαῖος, ζωηρὸς· θαρραλέος· (ἐπὶ κακοῦ) θρασὺς, παράτολμος· (ἐπὶ πραγμ.) μεγάλος, ὑψηρὸς, δυνατὸς κτλ. «Θρασὺ νεανικὴ,» Ἀρχφ. «Ἐπεστίβει εἰς λοκάδα νεανικήν,» (Ἀλλεξ. παρ') Ἀθ.

Νεανικῶς, ἐπῤῥ. Ὡς νέος, μὲ τάλμην (ζωηρότητα κτλ.)· ὑψηρὰ, δυνατὰ, παλληκαρήσια. «Κἄτυπτε δήμε νεανικῶς,» Ἀρχφ.

Νεανιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, = Νεανεύομαι.

Νεᾶνις [νεᾶν], ίδος (ἡ). νέα κόρη, (κοιν.) κοπέλλα.

Νεανισκάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νεανίσκος.

Νεανίσκευμα (τὸ). πρᾶξις (κάμωμα) νεανίσκου, νεανίευμα, [ἐκ τοῦ

Νεανισκεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (ἀκόμη) νεανίσκος. β. (συχνότ. μπ.) φέρομαι ὡς τοιοῦτος, νεανιεύομαι. (ἐνίοτε) ἀνήκω εἰς τὴν τάξιν τῶν νεανίσκων.

Νεανίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Νεανίας, παλληκαράκι (συνηθ.) τυλιγηρὰς ἡλ., (κοιν.) φερετὸς ὡς ἂν νέος. (ἐνίοτε) νέος ὑπηρέτης, (κοιν.) κοπελλι. «Τοῦ ἐμοῦ νεανίσκου,» Ἀκ.

;Νέανσις, εως (ἡ), = Νέασις.

Νέαξ, ακος (ὁ), Π. ἀντὶ Νεανίας.

Νεαπαιδὼς (ὁ, ἡ), Π. τραγωδιστὴς ἢ τραγῳδίστρια πρωτόπειρος ἀκόμη.

;Νεαπόλις, εως (ἡ). (ὀρθότ. ὀνομ.) Νεάπολις, (ὀθ.

;Νεαπολίτης, ου (ὁ). κάτοικος (πολίτης) νέας πόλεως, (παρβλ.) Νεοπολίτης.

Νεαρονηχὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀκατελῶν νεαρόν (νεοφανῆ, ἀσυνείθιστον) ἦχον. «Λίξις —,» Φλεγ.

Νεαροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ νεαρόν, ἀναβύσσω, ἀνανεόω. «Τοῖς ὄνυξιν ἀναξάνοντες νεαροποιήσομεν τὸ Ἕλκος,» Ὀρειβ.

Νεαραπρεπής, ἐος (ὁ, ἡ), = Νεοπρεπής, καινοφανής.
Νεαρός, ά, όν, (καὶ ἐπίρ.) -αρῶς. Ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) γενόμενος, ὅλως διόλου νέος, νεοπὸς, τρυφερός, πρόσφατος.
†Νεαροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τι νεαρὸν ἢ νεωστί.
Νέαρχος (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ναύαρχος.
†Νεαρῳδὸς (ὁ, ἡ), Ἐπιγρ. = Νεοιδός.
Νεαρῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον νεαρὸν (νεανικόν).
Νέας, Π. ἀντὶ Ναῦς, αἰτ. πλθ. τοῦ Ναῦς.
†Νεάσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπαντῶν νέους, (ὑθ. ||. οὐσ.) Νεάσιμον (ἔνν. χωρίον), = Νεά.
Νέασις, εως (ἡ) καὶ
Νεασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Νεάω, ὄργωμα νέας γῆς.
†Νεασπάτωτος (ὁ, ἡ), [ν. σπατόω]. Ἐοιωτ. ἀ τι Νεοκάστευτος.
Νέαται, Π. ἀντὶ Νενίαται, Ἰων. γ'. πλθ. προσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ναίω.
Νεατὴ καὶ Νεατίς, ίδος (ἡ), (ἔνν. γῆ) = Νειά, (Γαλλ.) jachère, [ἐκ τοῦ
Νεατὸς [νεάω], ἡ, όν, (ἀγρὸς) Ἀφημένος πρὸς καιρὸν ἄργὸς (χέρσος, ἀγεώργητος). ||. (οὐσ. ἀρσ.) τὸ πρώτον ὄργωμα τῆς νεᾶς (χέρσου) γῆς, καὶ ὁ καιρὸς καθ' ὃν συνήθως ὀργόνουν τὰς τοιαύτας γαίας.
Νέατος [νέος], η, ον, Π. ἔσχατος, κατώτατος, ὀλοσχερινός, τελευταῖος. ||. (οὐσ.) Νεάτη καὶ (συναιρ.) Νήτη (ἔνν. χορδή), ἡ κατωτάτη τοῦ τριχόρδου.
Νεαύξητος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ αὐξήσας, (ἴδε) Νεαλδής.
Νεάω-ῶ, Μ. ἀσω. Ὀργάνω νεὰν (ἀφεθεῖσαν πρὸς καιρὸν χέρσον) γῆν, = Νειοποιέω.
‡Νέβραξ, ακος (ὁ), (Γλσ.) ὁ μεγαλώσας ἤδη ἀρκετὰ (μεγαλεύτσικος) νεβρὸς (ἐλάφου ἢ ὁποιουδήποτε ζώου).
Νέβρειος (ὁ). ὁ ἀνήκων εἰς νεβρόν.
Νεβρὴ (ἡ), (ἔνν. δορά), = Νεβρίς.
Νεβρίας, ου (ὁ). Ὅμοιος (χαρ. κατὰ τὰ σ/γ. ματα τοῦ δέρμ.) μὲ νεβρόν.
Νεβρίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Νεβρὸς ἢ τοῦ Νεβρίς.
Νεβριδόπεπλος καὶ
Ἠυριδάστολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν (στολισμένος μὲ) νεβρίδα.
Νεβρίζω, Μ. ίσω. Φορῶ (ὡς παντηγυριστὴς τοῦ Βάκχου) νεβρίδα.
Νεβρίς, ίδος (ἡ). δέρμα νεβροῦ (τὰ ὁποῖα συνήθως οἱ Βακχευόντες).
Νεβρισμὸς (ὁ), [νεβρίζω]. τὸ νὰ φορῇ τις νεβρίδα πρὸς πανηγυρισμὸν τοῦ Βάκχου.
Νεβρίτης, ου (ὁ), (λίθος) κατάστικτος ὡσὰν τὸ δέρμα τοῦ νεβροῦ, συγχ. τῷ Νεφρίτης.
†Νεβρόγονος (ὁ, ἡ), Π. [ν. γίνομαι]. καμωμένος ἀπὸ δέρμα ἢ κόκκαλον νεβροῦ.
Νεβροκτάνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φονεύων) νεβροὺς, Νεβροφόνος.
Νεβρὸς (ὁ καὶ ἡ), [νεαρός]. ἐλαφάκι, ἐλαφόπουλον (ἐν γέν.) κάθε νέον (νεογέννητον) ζῶον
Νεβροστόκος (ὁ, ἡ). ἡ τεκοῦσα νεβρόν.
Νεβροφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος (ὁμοιαζων) ὡς ἂν νεβρος.
Νεβροφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων νεβροὺς (ἐπίθ. τοῦ πυγάργου ἀετοῦ).
Νεβρουχρὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ν. χαίρω]. ὁ χαιρων τοὺς νεβροὺς, (ἄλλ. γρφ. Νευροχαρὴς).
Νεβρυχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν ἀντὶ χιτῶνος νεβρίδα.
Νεβρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς νεβρόν.
Νεβρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ νεβρόν.
Νέες, Π. ἀντὶ Νῆες, ἀνώμ. καὶ
Νέεσσι, Π. ἀντὶ Νυυσὶ, δοτ. πλθ. τοῦ Ναῦς.
Νεη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Νέα, (ἔνν. σελήνη) ἡ πρωτομηνιά.
Νέηας, Ἰων. ἀντὶ Νέᾳ, δ'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Νέομαι.
Νεηγενὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεογενής.
Νεηθαλὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεοθαλής.
Νεήκης, εος (ὁ, ἡ), Π. [ν. ἀκὴ] καὶ
Νεηκονὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεωστὶ ἀκονισμένος, νεοθήκτος.
†Νεηλαία (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Νεελαία.
†Νεηλάτης [ναῦς, ἐλαύνω], ου (ὁ). κωπηλάτης ἢ κυβερνήτης νεώς.
Νεήλατος (ὁ, ἡ), [νέος, ἐλαύνω]. ὁ νεωστὶ ἀλεσμένος ἢ ζυμωμένος, νωπὸς, πρόσφατος. (εἰς τὸ πλθ.) ▪ Νεήλατα, μ. ὄμ., εἰδ. ζυμαρικῶν.
Νεηλεγὴς [νέον, λέχος], ές (ὁ, ἡ), Π. νεόγαμος.
Νεηλιφὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ἀλειμμένος. ▪ Οἰκία—, π. Ἄρστ.
Νέηλυς, υδος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ἐλθών.
Νεήμελκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεάμελκτος.
Νεανίης, εω (ὁ), Π. ἀντὶ Νεανίας.
Νεᾶνις, ιδος (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Νεᾶνις.
Νεηνίσκος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Νεανίσκος.
Νεήτομος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεότομος.
Νεήφατος (ὁ, ἡ), Μ. = Νεόφατος.
Νεί, ἐπίρ. Βοιωτ. ἀντὶ Νή.
Νεῖαι, Π. ἀντὶ Νέαι, δ'. ἐν. πρσ. τοῦ Νέομαι.
Νείαιρα καὶ (Ἰων.) Νειαίρη, ης (ἡ), Π. [νέος]. ἡ κατωτάτη· ἡ ὁλοῦστερινή, ἡ τελευταία. ▪ Νειαίρη (μετὰ ξ χωρ. τοῦ) γαστὴρ, = Ὅμ., Εὐρ., ἡ κάτω κοιλία, τὸ ὑπογάστριον.
Νειάτιος (ὁ, ἡ), Π. (μεγν.) ἀντὶ Νείατος.
Νειατόθεν, ἐπίρ. Π. (μεγν.) ἀντὶ Νειόθεν, [ἐκ τοῦ
Νείατος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Νέατος.
Νεικείω (παρτ. Νεικέσκον ἀντὶ Ἐνείκεον). Π. ἀντὶ Νεικέω.
†Νεικέσιος (ὁ, ἡ), Γλσ. [νεῖκος], ἐχθρὸς ἢ ἐχθρικός.
Νεικεσίλεχης (ὁ), Π. ἐπιτιμητὴς· φιλόνεικος· φιλοκατήγορος, [ἐκ τοῦ
Νεικέω-ῶ [νεῖκος], Μ. ἐσω καὶ ἑσσω, Π. (μὲ δοτ.) ἐρίζω, φιλονεικῶ, (κοιν.) μαλώνω, (μεθτ. μὲ αἰτ.) ἐρεθίζω μὲ πειρακτικοὺς λόγους, καθάπτομαι, χλευάζω, ἐπιπλήττω, ἐνειδίζω· (ἀπν.) δικάζω· κατακρίνω.
Νείκη (ἡ), Π. (ἀπν.) ἀντὶ
Νεῖκος [†νέκω], εος-ους (τὸ). ἔρις, φιλονεικία, λογομαχία· διαφορὰ, κριτολογία· πόλεμος, μάχη. ▪ Ὅτε μοι πρὸς Καρχηδονίους νεῖκος συνῆπτε, ▪ Ἱππ.
Νειλαγαθία (τὰ), εἰδ. καρπῶν γινομένου παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου.
Νειλογενὴς, ές (ὁ, ἡ), ὁ γεννώμενος ἢ γινόμενος ἐν τῷ Νείλῳ.
Νειλοθερὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [Νεῖλος, θέρω]. ζεσταμένος (ἡλιοκαιόμενος) εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου, (κατὰ μίμ. τῶν Αἰθιόπων).
Νειλομέτριον (τὸ). τὸ μέτρον (στήλη τις σημειωμένη μὲ γραμμὰς) ὃ.ὰ τοῦ ὑπ. ἐμετροῦσαν (ἢ μετροῦν εἰσέτι ἢ σήμερον) τοὺς βαθμοὺς τῆς αὐξήσεως τοῦ Νείλου.
Νειλοπέρυτος καὶ Νειλόρυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ποτιζόμενος (περιρρεόμενος) ἀπὸ τὰ ρεῖθρα τοῦ Νείλου.
Νειλοσκοπεῖον (τὸ), = Νειλομέτριον.
Νεῖμα, Π. ἀντὶ Ἔνειμα, ἀόρ. ά. καὶ
Νεῖμον, Π. ἀντὶ Ἔνειμον, ἀόρ. β'. τοῦ Νέμω.
Νεῖν, ἀπαρ. τοῦ Νέω (πλέω).
Νειόθεν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Νεόθεν, ἐκ βάθους. ▪ Ἀνερονάγιζε.. νειόθεν ἐκ κραδίης, ▪ Ἰλ. Κ. 2) ἐκ νέου, (Ἐπγρ.)
Νειόθι, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Νεόθι, ἐν τῷ βάθει (μὲ γεν.) ▪ Μάλα νειόθι λίμνης, ▪ Ἰλ. Φ., (καὶ χ. πτ.) ▪ Δάκε θυμὸν νειόθεν, ▪ Ἡσ., τὸν ἔγγ.ξε κατάκαρδα.
Νειοκόρος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Νεωκόρος
Νείομαι, Π. ἀντὶ Νέομαι.
Νεῖον, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Νέον, νεωστὶ, πρὸ ὀλίγου, [ἴδε Νέος].
Νειοποιέω-ῶ [νειὸς, ποιέω], Μ. ήσω. Ὀργόνω (κοιν. Κάμνω, Προετοιμάζω σπείρων μὲ ὄσπρια) τὸ ἀρεθὲν πρὸς καιρὸν χέρσον χωράφι.
Νειπόλιος (ὁ), Π. (ἀδκμ.) νέος πόλος (ὑποζυγίου).
Νεῖος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Νέος.
Νειός, οῦ (ἡ), = Νειά, γῆ ἢ ὑπ. ὀργόνεται καὶ ἀφίνεται πρὸς καιρὸν ἄπαρτος· τὸ δὲ τελευταῖον ἔτος σπείρεται μόνον μὲ ὄσπρια ἵνα προετοιμασθῇ. ▪ Ταχὺ δὲ ἐκκαρπίζεται τὰ ἐδάφη ὁ ἐρέβινθος· διὸ ξ μόνον ὡς ποιεῖ νεὸν (νειὸν), ▪ Θφρ.
Νειότατος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Νεωτατος. ἔσχατος, κατώτατος. ||. (τὰ οὐδ.) Νειότατον, ἐπίρ. Ἐσχάτως· κατωτάτω.
Νειοτομεὺς, έως (ὁ), Π. ὁ τέμνων (διατέμνων) τὴν νειόν.
Νεῖρα ης, (ἡ), Π. ἀντὶ Νείαιρα, τὸ ὑπογάστριον. (καταχρ.) ἡ καρδία. ▪ Ἔρως αἱματολοιχὴς νείρῃ (ἄλλ. γρφ. νείρει) τρέφεται, ▪ Δίσχλ.
‡Νειρίττης, ου (ὁ), = Νηρίττης.
†Νειρὸς [νέος, νεαρός], ά, όν, = Νείατος, κατώτατος, ἔσχατος.
Νείσομαι, Μ. νείσομαι, Π. = Νίσσομαι.
Νεῖται, Π. ἀντὶ Νέεται.
†Νείφω, Μ. νείψω ἢ νέψω, = Νίφω.
Νεκάς, άδος (ἡ), Π. [νέκυς]. σωρὸς νεκρῶν, (καταχρ. ἐν γέν.) ἀντὶ Σειρὰ, (Γαλλ.) rangée.
Νεκράγγελος (ὁ). ἄγγελος τῶν νεκρῶν.
Νεκραγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουβαλῶ ἢ Συνοδεύω τοὺς νεκροὺς ὡς -
Νεκραγωγὸς (ὁ, ἡ), [ν. ἄρω]. ὁ μεταφέρων (κουβαλῶν) τοὺς νεκροὺς ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.
Νεκραναδημία (ἡ). ἡ ἀκαδημία τῶν νεκρῶν.
Νεκρεγερσία καὶ Νεκρέγερσις, σως (ἡ). ἔγερσις νεκροῦ ἢ τῶν νεκρῶν, (κοιν.) νεκρανάστασις.
Νεκρεγέρτης, ου (ὁ). ὁ ἐγείρων τοὺς νεκρούς.
†Νεκρία (ἡ), = Νεκροταφεῖον
Νεκρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ νεκρὸν, νεκροῦ ἕξις.

Νεκρικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἂν νεκρός.
Νεκρισμαῖος, α, ον, = Θνησιμαῖος.
Νεκροβαρής, ές (ὁ, ἡ), Π. φορτωμένος νεκρούς.
Νεκροβάρος (ὁ, ἡ). ὁ κατατρώγων (καταναλίσκων) τὰ σώματα τῶν νεκρῶν, ἢ τρεφόμενος μὲ πτώματα.
Νεκροδέγμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος (περιλαμβάνων) ἐντὸς αὐτοῦ τοὺς νεκρούς.
Νεκροδερκὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ν. δέρκομαι]. ὁ ἔχων ὄψιν νεκροῦ.
Νεκροδόκος (ὁ, ἡ), = Νεκροδέγμων.
Νεκροδοχεῖον (τὸ). μέρος πρὸς ὑποδοχὴν νεκρῶν, τόπος διὰ τοὺς νεκρούς.
Νεκροδόχος (ὁ, ἡ), = Νεκροδέγμων.
Νεκροειδὴς, ές (ὁ, ἡ), = Νεκρώδης.
Νεκράζωος (ὁ, ἡ)· νεκρὸς ζωὸς (ζωντανός), οὔτε ζῶν οὔτε νεκρός, ἡμιαπαθαμένος.
Νεκροθάπτης, ου (ὁ). ὁ θάπτων τοὺς νεκρούς.
Νεκροθήκη (ἡ). θήκη νεκροῦ, τάφος· κιβώριον· ἰδρία.
Νεκροκαύστης, ου (ὁ). ὁ καίων τοὺς νεκρούς.
Νεκροκομέω-ῶ, Ν. ήσω. Διευθετῶ σῶμα νεκροῦ ὡς -
Νεκροκόμος (ὁ, ἡ). ὁ διευθετῶν πρὸς κηδείαν τὸν νεκρόν.
Νεκροκορίνθια (τὰ). (ὠνομάζοντο εἰς Ῥώμην) τὰ ἐκ τῶν ἀρχαίων τάφων τῆς Κορίνθου ἀνορυσσόμενα πήλινα ἀγγεῖα.
Νεκροκόσμας (ὁ, ἡ). ὁ κυσμῶν (στολίζων, ἑτοιμάζων) πρὸς ἐνταφιασμὸν τοὺς νεκρούς, (διαφθ. Νεκροκόμος).
Νεκρολατρεία (ἡ). τὸ πρὸς τοὺς νεκροὺς ἢ πρὸς τὸν νεκρὸν ἀποδιδόμενον θρησκευτικὸν σέβας.
Νεκρομαντεία (ἡ). ἡ ὑποπτευομένη τέχνη τοῦ νὰ ἀνακαλῇ τις δι' ἐξορκισμῶν καὶ τελετῶν τὰ πνεύματα τῶν νεκρῶν ὥστε πληροφορηθῇ παρ' αὐτῶν τὰ μέλλοντα.
Νεκρομαντεῖον (το). μέρος ὅπου ἐγίνοντο νεκρομαντεῖαι.
Νεκρομαντικός, ἡ, όν. Νεκρομάντεως ἴδιος.
Νεκρόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μετερχόμενος (ἐπαγγελλόμενος) τὴν νεκρομαντείαν.
;Νεκρονώμης, ου (ὁ), Π. [ν. νωμάω]. νεκροθάπτης.
Νεκροπέρνας, ου (ὁ), Π [ν. πέρνημι]. ὁ πωλῶν σώματα νεκρῶν.
Νεκροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Νεκρόνω.
Νεκροποιὸς (ὁ, ἡ). νεκρώσεως πρόξενος.
Νεκροπομπὸς (ὁ, ἡ). ὁ παραπέμπων (συνοδεύων) εἰς τὸν ᾅδην τοὺς νεκρούς ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.
Νεκροπορθμεύς, έως (ὁ). ὁ διαπορθμεύων τοὺς νεκρούς.
Νεκροπράτης, ου (ὁ), = Νεκροπώλης.
Νεκροπρεπὴς, ές (ὁ, ἡ)· ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς νεκρόν, νεκροῦ ὄψις.
Νεκροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλήσας νεκρὸν ἢ πωλῶν σώματα νεκρῶν.
Νεκρορύκτης, ου (ὁ). ὁ ἀνορύσσων (ξεχώνων) τοὺς νεκρούς.
Νεκρὸς [νέκυς], ἡ ἡ ὁς, όν. Ἀποθαμένος. ||. οὐσ. ἀρσ.) σῶμα (λείψανον) νεκροῦ, πτῶμα.
Νεκροστολέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταφέρω (ἐνδύω) νεκρὸν ἢ τοὺς νεκροὺς ὡς -
Νεκροστόλος (ὁ, ἡ). ὁ στέλλων (σαβανόνων ἢ κουβαλῶν) τοὺς νεκρούς.
Νεκροσυλία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ νεκροσύλου.
Νεκρόσυλος (ὁ, ἡ). ὁ συλῶν (γυμνόνων) τοὺς νεκρούς, τυμβωρύχος.
Νεκρόταγος (ὁ), Π. [ν. ταγός]. ἄρχων (βασιλεὺς) τῶν νεκρῶν.
Νεκρότατος, η, ον, Κωμ. ὑπερθ. τοῦ Νεκρός.
Νεκροταφέω-ῶ, Μ. ήσω. Θάπτω νεκρὸν ἢ ὡς νεκρόν.
†Νεκροταφεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου θάπτουν τοὺς νεκρούς.
Νεκροτάφια (τὰ). τὰ σάβανα καὶ λοιπὰ χρήσιμα πρὸς ταφὴν νεκροῦ.
Νεκροτάφος (ὁ, ἡ), = Νεκροθάπτης.
Νεκρότερος, α, ον, Κωμ. ὑπερθ. τοῦ Νεκρός.
Νεκρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ νεκροῦ.
Νεκροτακέω-ῶ Μ. ήσω. Γεννῶ νεκρὸν τέκνον.
Νεκροτόκιον (τὸ). τὸ γεννηθὲν νεκρὸν βρέφος (ἀνθρ. ἢ ζ.).
Νεκροφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Νεκροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) πτώματα.
Νεκροφανής, ές (ὁ, ἡ). νεκρῷ ὅμοιος, νεκρὸς τὸ φαινόμενον.
Νεκροφανῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει νεκροῦ, ὡς ἂν νεκρός.
Νεκροφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύσας νεκρὸν (διότι ἐνόμιζεν αὐτὸν ζῶντα;) (Γρ. Ἐπιχ. 197).
Νεκροφορεῖον (τὸ). φορεῖον διὰ τοὺς νεκρούς, ξυλοκρέββατον, [ἐκ τοῦ
Νεκροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ) νεκρὸν ἢ τοὺς νεκροὺς, [ἐκ τοῦ
Νεκροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) εἰς τὸν τάφον τοὺς νεκροὺς ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.
Νεκρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φρονήματα νεκροῦ, νεκρὸς τὸ φρόνημα.
Νεκροφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). φύλαξ νεκροῦ.
Νεκρόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα (ὄψιν) νεκροῦ.
Νεκρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφίνω τινὰ νεκρὸν ἢ ὡσὰν νεκρόν, νεκρόνω, ἀπαναρκόνω· (μτγν.) καταδαμάζω διὰ σκληραγωγίας.
Νεκρώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (ὄψιν) νεκροῦ, (καιν.) ὁμοιάζων τὰ ψαγνά, (Γαλλ.) cadavereux.
Νεκρών, ῶνος (ὁ), = Νεκροταφεῖον.
Νεκρώσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς νεκρὸν, νεκρικὸς. 2) = Νεκρικαῖος. 3) θανατηφόρος.
Νέκρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Νεκρόω, νάρκωσις, νέκρωμα.
Νεκρωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ νεκρόνειν, νεκρώσεως πρόξενος.
Νέκταρ, αρος (τὸ). (κατὰ τὴν μυθολογ.) τὸ ποτὸν τῶν θεῶν· (μτγν.) ὁ ἐκλεκτότερος οἶνος καὶ κάθε εὐώδης καὶ ἡδὺς ποτόν· (ἰδιωνυμ.) εἶδ. μύρου.
Νεκτάρεος, η, ον. Εὐώδης (Γλυκὺς κτλ.) ὡσὰν τὸ νέκταρ, (ἐν γέν.) θεῖος. « Νεκταρέου στόματος, « Ἀπλλν. (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) » Νεκτάρεον μείδησεν, « αὐτ.
Νεκτάρειον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἐλένιον.
Νεκταρίτης, ου (ὁ), (οἶνος) ἐκλεκτὸς μὲ τὸ φυτὸν νεκτάρειον.
Νεκταροσταγὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ στάζων νέκταρ, γλυκύτατος.
Νεκταρόχυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χυμὸν νέκταρος.
Νεκταρώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γεῦσιν νέκταρος, γλυκὺς ὡς ἂν τὸ νέκταρ.
Νεκυάμβατος (ὁ, ἡ), Π. [νέκυς, ἀμβαίνω]. ὅπου ἐμβαίνουν οἱ νεκροί.
Νεκύδαλος (ὁ), [νέκυς]. ἡ ἐντὸς τοῦ βόλβου κόκος κάμπη πρὶν μεταμορφωθῇ εἰς χρυσαλίδα.
†Νεκυδὸν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νεκυηδόν.
Νεκυηγὸς (ὁ ἡ), Π. ἀντὶ Νεκραγωγός.
Νεκυηδὸν, ἐπίρ. Π. ἐν εἴδει νέκυος (νεκροῦ).
Νεκυηπόλος (ὁ, ἡ). Π. [νέκυς, πολέω]. ὁ περὶ τοὺς νεκροὺς περιπολῶν ἢ ὑπὸ νεκρῶν περιστοιχούμενος. « Δῖσα —, « Μανέθ., ὁ θάνατος.
Νεκυΐα (ἡ). ἡ περὶ νεκρῶν πραγματεία. 2) ἡ (ἄλλ.) Νεκρομαντεία καὶ ἡ πρὸς ταῦτο γενομένη θυσία.
Νεκυϊσμὸς (ὁ), Π. (ἀδκμ.) ἀντὶ Νεκρομαντεία.
Νεκυολόγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συλλέγων περὶ ἑαυτὸν τοὺς νεκρούς.
Νεκυομαντεία, Νεκυομαντεῖον, Νεκρομαντικός, Νεκυόμαντις, —Νεκρομαντεία κτλ.
Νεκυοπομπὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεκροπομπός.
Νεκυοσσόος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων (ἀνιγείρων) τοὺς νεκρούς.
Νεκυοστόλος (ὁ, ἡ), Π. = Νεκροστόλος, Νεκραγωγός. ||. (οὐσ.) = Νεκροφορεῖον.
Νεκυοφάγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεκροφάγος.
Νέκυς [†νέκω], υος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεκρός, (ὅθ.
Νεκύσιος (ὁ, ἡ), = Νεκρικός. ||. (οὐσ.) Νεκύσια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ) τὰ τελούμενα πρὸς τιμὴν τῶν τεθνεώτων.
Νεκυσσόος (ὁ, ἡ), Π. = Νεκυοσσόος.
† Νεκώριον καὶ Νεκώρων (τὸ), Γλο. = Νεκρομαντεῖον.
(Νέκω), ἄχρ. θεμαφ. (διασωθὲν εἰς τὸ Λατ. neco), ἐξ οὗ Νέκυς, Νεκρὸς, Νεῖκος κτλ.
Νέμεα (τὰ). αἱ εἰς τὴν Νεμέαν τῆς Ἀργολ. πανηγυριζόμενοι ἀγῶνες.
Νεμεαῖος, α, ον. Ὁ ἐν τῇ Νεμέᾳ ἢ ἐκ τῆς Νεμέας.
Νεμεὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Νεμεαία.
Νεμέθω [χ. Μ.], Π. ἀντὶ Νέμω.
Νεμειαῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Νεμεαῖος.
Νεμειάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Νεμεαῖος.
Νεμείη (ἡ), Π. ἀντὶ Νεμεία.
Νεμεονίκης, ου (ὁ). ὁ νικήσας εἰς τὰ Νέμεα.
Νέμεος, α, ον, Π. = Νεμεαῖος.
Νεμεσάω-ῶ (ἐξ παθ. ἢ αὐτπθ.) θυμαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ουαι. (μὲ δοτ. ἢ ἐλλ. αἰτ. ἢ ἀπαρ.) Αἰσθάνομαι νέμεσιν διά τι ἢ κατά τινος, ἀγανακτῶ· μὲ χαιρσαίνεσαι, πασμόνως παροξενεύομαι· βλέπω μὲ κακὸν μάτι, ζηλεύω· (μτ.) συστέλλομαι, ἐντρέπομαι, δὲν τολμῶ νά. « Νεμεσσᾶται δ' ἐνὶ θυμῷ ἐπισσβολίης ἀναφαίνειν ἄντα σέθεν, « Ὁδ. Δ. « Νεμεσσῶμαί γε μὴν οὐδὲν κλαίειν, ὃς κε θάνῃσι βροτῶν, « αὐτ., δὲν μὲ φαίνεται παράξενον [ἀνόμοιον], δὲν τὸ κατηγορῶ. (ἐξ αἰτ. ἐλλ.)

» Ζεὺς μάλιστα νεμεσᾶται κακὰ ἔργα, « Ὀδ. Ζ. (καὶ χ. πτ.) » Ἄρτεμι, μὴ νεμέσα, « Θκρ. (καὶ πθ.) » Παράδειγμα τοῖς ἄλλοις ἀκριβείας ἐξενεγκεῖν φιλοτιμούμενος, ἐνεμεσήθη, » Πλ., ἐφθονήθη ἀπὸ τὴν τύχην (ἀπὸ τὴν Νέμεσιν).

†Νεμίσεια (τά), (ἴων. ἑορτή) εἰς τιμὴν τῆς θεμέσεως καὶ τῶν ἀποθανόντων.

Νεμεσεῖον (τό), ναὸς τῆς Νεμέσεως.

Νεμεσήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. θυμώδης ἢ θυμωμένος (ἀγανακτισμένος)· (ἐπὶ πραγμ.) = Νεμεσητός.

Νεμεσητέος, α, ον, θετ. τοῦ Νεμεσάω.

Νεμεσητής, οῦ (ὁ). ὁ νεμεσῶν (ἀγανακτῶν ἐπὶ τοῖς κακοῖς), ἐκδικητὴς τῶν ἀναξιοπαθούντων.

Νεμεσητικός, ἡ, όν. Ἐπιρρόπης πρὸς νέμεσιν, μὴ ὑποφέρων νὰ βλέπῃ παρ'ἀξίαν εὐτυχοῦντας ἢ δυστυχοῦντας.

Νεμεσητός, ἡ, όν. Νεμέσεως (Μομφῆς ἢ Ἀγανακτήσεως) ἄξιος· ἐπίφθονος· ἐπιμεμπτος, μιαιτός· (ἐνίστε) παράξενος, δύσκολος. (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) πᾶν ὅ,τι φέρει θυμὸν (ἀγανάκτησιν). » Οὗτοι νεμεσητόν, ἁλύοντα γειμερίῳ λύκῳ, καὶ παράνουν θρεῖν, « Σοφ. » Τὸ νεμεσητὸν ἀποτροπιαζόμενος, « Δξ., ἀντὶ τὴν Νέμεσιν.

Νεμεσητῶς, ἐπίρ. Νεμέσεως ἀξίως, ἐπιφθόνως, ἐπιμέμπτως κτλ.

Νεμεσίζομαι, Μ. ἰσομαι, Π. ἀντὶ Νεμεσάω, [ἐκ τοῦ

Νέμεσις [νέμω], εως (ἡ). ἀγανάκτησις τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος (κατὰ δὲ τοὺς παλ. καὶ ὁ θεὸς) κατὰ τῶν παρ' ἀξίαν εὐτυχούντων ἢ μὴ μετριοφρονούντων εἰς τὰς εὐτυχίας των, (ὀθ. προσωποπ.) ἡ θεία δίκη ἢ τιμωροῦσα τοὺς τοιούτους ἢ (ἐν γέν.) ἐξισάζουσα τὰς εὐτυχίας μὲ δυστυχίας. » Τὴν τοῦ κατορθώματος νέμεσιν εἰς ἕτερον καιρὸν ἡ τύχη ὑπερβαλλομένη, « Πλ. » Τὰ κατ'αὐτὸν μετρίως ἐπράχθη, καὶ οὐχ ὡς ἂν κινῆσαι θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων νέμεσιν, « Συν. (Π.) ἀντικείμενον νεμέσεως (μομφῆς, ἀγανακτήσεως), ἢ· φόβος διὰ τὴν νέμεσιν, αἴσθημα σιδοῦς (φιλοτιμίας). » Οὐ νέμεσις, » Ὅμ., δὲν εἶνε παράξενον (κατηγορημένον κτλ.). » Οὐ γάρ τις νέμεσις συγγεῖν κακὸν, « αὐτ. » Ἐν φρασὶ θεσθαι ἕκαστος αἰδῶ καὶ νέμεσιν, « Ἰλ. Ν.

Νεμεσσατός, ἀ, όν, Δ. ἀντὶ Νεμεσητός.

Νεμεσσάω-ῶ, Π. ἀντὶ Νεμεσάω.

Νεμεσσητός, ἡ, όν. Π. ἀντὶ Νεμεσητός.

Νέμεσσις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Νέμεσις.

Νεμέτης, ου καὶ

Νεμέτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Νεμητής.

Νέμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Νέμω, διανομὴ, μοίρασμα, ἢ Διανομὴ, Βόσκησις, Νομὴ (κυρ. καὶ μτφ.).

Νεμητής, οῦ (ὁ). ὁ νέμων (διανέμων) ἑκάστῳ τὸ ἴσον.

Νεμητός, ἡ, όν. Ὁ κατὰ νέμησιν (διανομὴν), μοιραστός.

Νέμος, εος-ους (τό). τόπος (συνδένδρος) διὰ βοσκὴν, (ἐν γέν.) ὅσος, ἄλσος, [ἐκ τοῦ

Νέμω [συγγ. τῷ Νέω, Ναίω], Μ. νεμῶ ἢ νεμήσω (μέρ. Ἐνεμα καὶ μσ. Ἐνειμάμην καὶ [σπνπε.] Ἐνεμησάμην, πρκ. Νενέμημαι ἢ πθ. Νεμέμημαι, ἀόρ. πθ. Ἐνεμήθην καὶ Ἐνεμέθην, καὶ τὸ θετ. Νεμητέον). δίδω εἰς καθένα μέρος ἢ τὸ ἀνῆκον μέρος ἀπό τινος, μοιράζω, διανέμω· (ἐν γέν.) παρέχω, ἀπονέμω. » Ζεὺς αὐτὸς νέμει ἄλβον ἀνθρώποισιν, ἀσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλησιν ἑκάστῳ, « Ὀδ. Ζ. » Θεῶν τὰ ἴσα νεμόντων, » Ἡρ., (φρσ.) ἂν δώσῃ ὁ θεός. » Σῖτον (» Ἐλῆρον) νέμειν, « Ὅμ. » Νέμειν τὸ πλεῖστον ἡμέρας ἕνεκα, « Ἀρστ. » Νέμειν αἵρεσιν, « Σοφ. » Μηδὲν ῥᾳθυμίᾳ νέμειν, « Ἡρωδ. » Νέμειν τινὶ τὰ κράτιστα (τὰ μέγιστα), « Δξ., ἔχειν εἰς μεγίστην ὑπόληψιν. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Πυρὶ καίτοι (τὰς πόλεις) νείμαντες, « Ἡρ., παραδόντες. (ἢ μσ.) » Νέμεται πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν πατρῴαν οὐσίαν, « Λδ. (καὶ πθ.) » Τὸ ἐπ' ἡμέων οὕτω ἀκίδδηλον ἐν νέμεται ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας, « Ἡρ. 2) βόσκω (ἢ μσ.) βόσκομαι, (μτνμ.) κατατρώγω. » Μῆλα νέμων κατ' ὄρεα, « Θκρ. » Νέμειν τὰ ὄρη, « Ξεν. (καὶ ἐλλ.) » Οἱ περὶ τὴν λίμνην νέμοντες, « Ἡρ., νομαδικῶς κατοικοῦντες. (καὶ ἀντὶ οὐσ.) » Οἱ νέμοντες, « Δξ., οἱ νομεῖς. (καὶ μτνμ.) » Πυρὶ τὴν πόλιν νείμαντες, « Ἡρ., ἐμπρήσαντες. (καὶ μσ.) » Ταύτην νεμηθεῖσαι τὴν πόαν αἱ ἔλαφοι, « Δσκρ. (καὶ μτνμ.) » Ἔφαγεν ἁδ (τὸ φῦκος), ἐνέμετο πρόσω, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Πυρὶ χθὼν νέμοιτο, « Ἰλ. Β. » Τὸ ὄρος νέμεται αἰεὶ καὶ βουσὶ, « Ξεν., (ὀθ. 3) (συνκδχ.) κέκτημαι, ἔχω, καρποῦμαι, ἀπολαμβάνω, κατοικῶ. διοικῶ· ἐξουσιάζω. » Τὸ αὐτὸ ἄστυ νέμων, « Ἀρστ. » Ἣ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἠὲ Μυκήνην, « Θκρ. » Γῆς, ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω, « Σοφ. » Ἐπὶ τοῖσι κατεστεῶσι ἔνεμε τὴν πόλιν κοσμέως καλῶς, « Ἡρ. » Οἱ τὴν σύγκλητον βουλὴν νέμοντες, « Ἡρωδ., συγκροτοῦντες. (καὶ μσ.) » Νομφάων αἵ τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται, « Ἰλ. Γ. » Καὶ οἱ τέμενος τάμον, ὅρια νέμοιτο, « Ἰλ. Ζ. » Τὰ αὐτῶν νεμόμενοι ἕκαστοι, « Θκ. » Τὰ ἐμπόρια ἃ ἐνέμοντο, « αὐτ. » Οἳ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο, « Ἰλ. Β. (καὶ πθ.) » Τάδε πάντα ὑπὸ βαρβάροισι νέμεται, « Ἡρ. » Πολλὰ τῆς Ἑλλάδος τῷ παλαιῷ τρόπῳ νέμεται, « Θκ. 4) = Νομίζω, ἐκλαμβάνω ὡς. » Σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεὸν, « Σοφ. » Εἰ τήνδ' ἁμαρτίαν νέμεις, « αὐτ. » Νέμειν προστάτην τινὰ, « Ὑπόθ., (ἐκλέγειν) καθὼς οἱ μέτοικοι εἰς τὰς Ἀθ. » Τοὺς θούλους ἐν μὲν εἰρήνῃ γεωργεῖν, ἐν πολέμῳ δὲ λογίζεσθαι, ἡγεμόνα νέμοντας τὸν ἴδιον δεσπότην, « Ἀθ. (καὶ πθ.) » Ὧν τεχνητῶν καὶ ἀθλητῶν τοὺς μὴ νενεμημένους, « Πλθ., τοὺς μὴ κατ' ἐκλογὴν ἐγγεγραμμένους (γενομένους δεκτούς).

Νένασται, γ', ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Νάσσω ἢ (Π.) τοῦ Ναίω.

Νενέαται, Ἰων. ἀντὶ Νένηνται, γ', πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Νέω (ἐπισωρεύω).

Νένηκα, πρκ. τοῦ Νήθω.

Νενίηλος (ὁ, ἡ), Π. [νένος ἢ νεννός]. μωρὸς, ἀνόητος· (κατ' ἄλλ.) τυφλός.

Νένιπται, γ', ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Νίζω ἢ Νίπτω.

Νέννα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Νέννος, θεία.

†Νεννάζω [νεννάς], Μ. άσω, (Γλσ.) Ἐμβρίζω.

Νέννος (ὁ), [νάννας], θεῖος (ὀθ. κοιν.) νεωνὸς (ὁ ἀνάδοχος τοῦ βαπτιζομένου).

†Νεννός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νενός.

Νενοθευμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ἐρέθισιν νενοθευμένου, ὄχι γνησίως.

Νενομισμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατὰ τὰ νενομισμένα, νομίμως, συνήθως.

Νενός [συγγ. τῷ Νάνος], οῦ (ὁ). μωρὸς, εὐήθης.

Νένοφα, πρκ. τοῦ Νέφω.

Νένωμαι, πθ. πρκ. τοῦ Νόω, νοέω.

;Νεοαλδής, ές (ὁ, ἡ). = Νεαλδής.

;Νεοάλωτος (ὁ, ἡ), = Νεάλωτος.

Νεοαρδής, ές (ὁ, ἡ), Π. [ν. ἄρδω], = Νεοπάτωτος.

Νεαυξής, ές καὶ

;Νεαύξητος (ὁ, ἡ). = Νεαύξητος.

Νεόβαλτος (ὁ, ἡ), Π. [ν. βάλλω], = Νεάμελκτος, (συγχ. τῷ

Νεοβλαστής, ές καὶ Νεόβλαστος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ βλαστήσας, τρυφερός.

Νεόβλυτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ βλύσας (ἀναβλύσας). » Γάλα—, » (Φιλῆς), τὸ Νεόβλυτον.

Νεόβορος (ὁ, ἡ), ὁ πρὸ ὀλίγου καταφαγωθείς, Νεόβρωτος.

Νεόβουλος (ὁ, ἡ). νέος (νεωστὶ διορισθεὶς) βουλευτής.

Νεόβραχος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ βρεχθεὶς (κατασθείς).

Νεοβρώς, ῶτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου φαγών.

Νεόβρωτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου καταφαγωθείς.

Νεογάλαξ, ακτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ἀρχίσας νὰ γαλακτοτροφῆται.

Νεογαμὴς, ές καὶ

Νεόγαμος (ὁ, ἡ). νεοπανδρευμένος, νεόπανδρος, νεόγαμβρος.

Νεογενὴς, ές καὶ Νεογέννητος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) γεννηθεὶς ἢ γενόμενος (;).

;Νεογιλαῖος καὶ †Νεογιλὴς, ές (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ

Νεογιλὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Νεογνὸς, (ἐπμ.) = τῷ

Νεογλαγὴς [ν. γλάζ], ές (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου γαλακτοτροφούμενος, νεογέννητος.

Νεογλήνης (ὁ, ἡ), Ν. [ν. γλήνη]. ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) ἀναβλέψας τυφλός.

Νεογλυφὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ σκαλισμένος μὲ τὴν γλυφίδα, καινούργιος.

Νεογνὸς (ὁ, ἡ), (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Νεόγονος, (κυρ. ἐπὶ ζ.) ἀρτίτοκος, νεογέννητος, (ἐν γέν.) νέος, νεαρός.

Νεόγραπτος (ος), ου (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου γραφθεὶς ἢ ζωγραφισθείς.

Νεόγυιος (ὁ, ἡ), Π. [ν. γυῖον]. ὁ ἔχων νέα (-καρὰ) τὰ μέλη τοῦ σώματος, (ἐν γέν.) νέος, ακμαῖος.

†Νεογύνης, ου (ὁ), (Γλσ.). νεόπανδρος.

†Νεοδαμώδης, ἐος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ἐξ,γ. τοῦ Νεοδαμής.

Νεοδαμώδης [ν. δᾶμος], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ καταναγθεὶς εἰς τὸν δῆμον (γενόμενος πολίτης), (οὕτως ὠνομάζοντο εἷς τέ-

Σπάρτ. οἱ ἀπελεύθεροι δοῦλοι, ἄλλοι παρὰ τοὺς Εἵλωτας, ὅσοι εἶχον ἤδη ἀποκτήσει δι' ἀνδραγαθίας δικαιώματά τινα πολιτικά. ἴδε Ἀθήν. Α', 6).

Νεόβαρτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ γδαρμένος. «Δέρμα—,» Ὅμ.

†Νεόδερος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νεόδορος.

Νεοδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ διδαχθείς· (ἐκ δράματ.) ὁ πρὸ ὀλίγου ἢ κατὰ πρῶτον παρασταθείς εἰς τὸ θέατρον.

Νεοδμής, ῆτος καὶ Νεόδμητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεωστὶ δαμασθείς (ἐμβὰς εἰς τὸν ζυγόν, ὑπανδρευθείς· φονευθείς).

Νεόδμητος καὶ Νεοδόμητος (ὁ, ἡ). [ν. δέμω]. ὁ νεωστὶ οἰκοδομηθείς, καινούργιος.

Νεόδορος (ὁ, ἡ), = Νεόδαρτος.

Νεοδαμπής, ές (ὁ, ἡ), Π. = Νεόγαμος.

Νεοδρεπής, ές καὶ

Νεόδρεπτος καὶ Νεόδροπος (ὁ, ἡ), [ν. δρέπω]. ὁ πρὸ ὀλίγου κοπείς ἀπὸ τὸ δένδρον.

Νεοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος νέου (νεαρὰν ὄψιν).

†Νεοεργὸς, ές (ὁ, ἡ), = Νεουργής, καινούργιος.

Νεόζευκτος καὶ

Νεοζυγής, ές καὶ

Νεόζυγος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ζευχθείς (ἐμβὰς εἰς τὸν ζυγόν, [ἢ μητρ.] ὑπανδρευθείς, συζευχθείς), νεόγαμος.

†Νεόζυμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ζυμωθείς.

Νεόζυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεόζυγος.

Νεοηλὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ν. ἁλίσκω]. ὁ πρὸ ὀλίγου ἁλεσθείς, Νεήλατος.

Νεοήλιξ, ικος (ὁ, ἡ). Π. νέας ἡλικίας ἴδιος, νεανικός.

Νεοθαλὴς [ν. θάλλω], ές (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου χλοηφορήσας (ἀνθήσας, πρασινήσας), χλωρὸς, τρυφερὸς· νεαρὸς.

Νεοθανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου θανών (ἀποθανών).

Νεόθαπτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ταφείς.

Νεόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ νέου, νεωστί. 2) = Νεόθεν, ἐκ βάθους, (Νικ.).

Νεοθηγὴς [ν. θήγω], ές καὶ Νεόθηκτος (ὁ, ἡ), = Νεακόνητος. «Μάχαιρα—,» Αἰθ.

Νεοθηλὴς, ές (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Νεοθαλής. 2) = τῷ

Νεοθήλυς (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) θηλάσας ἢ θηλασθείς, νεογέννητος ἢ νεοβύζακτος. «Μαζὸς—,» Ὑπερ.

Νεοθλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεοθηγής.

Νεοθήρευτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ θηρευθείς (ἁλιευθείς).

Νεοθλιβὴς [ν. θλίβω], ές καὶ Νεόθλιπτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ἐκπιεσθείς (ἐξαχθείς διὰ στραγγίσματος).

Νεοθνὴς, ῆτος (ὁ, ἡ), = Νεοθανής.

Νεόθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ τραφείς (αὐξήσας), τρυφερός. «Ἔρνος—,» Ἀπολλιν. 2) ὁ πρὸ ὀλίγου πηγμένος. «Τυρὸς—,» Θρᾳξ., ὁ χλωρός.

Νεόθριξ, ὁτριγος (ὁ, ἡ), τοῦ ὁποίου νεωστὶ ἐφύτρωσαν αἱ τρίχες.

Νεόθυτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου θυσιασθείς.

Νεοΐη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Νεότης.

†Νεοκοζόμητος (ὁ, ἡ), = Νεοδμήτος.

Νεοικος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου κατοικηθείς ἢ κατοικήσας πρωτόνδε, νέος κάτοικος, νεοκατοικίας.

Νεοίνια (τὰ), (ἴνν. ἑρτὰ), ἡ ἑορτὴ τοῦ νέου οἴνου, (ἄλλ. γρφ. Θεοίνια).

Νεοκάθαρτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) καθαρισθείς.

Νεοκαλλιγράφος (ὁ, ἡ). νέος (πρωτόπειρος) καλλιγράφος.

Νεοκατάγραφος (ὁ, ἡ). γραμμένος ἢ καταγραμμένος ἢ ζωγραφισμένος πρὸ ὀλίγου.

Νεοκατασκεύαστος καὶ Νεοκατάσκευος (ὁ, ἡ). νεωστὶ κατασκευασμένος (καμωμένος· συγκροτημένος), καινούργιος.

Νεοκατάστατος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) καταστηθείς πουθενά, Νεοκάτοικος.

Νεοκατάχριστος (ὁ, ἡ). ὁ πρόσφατος χρισμένος (ἀλειμμένος). «Σπίγη—,» Δοκρ.

Νεοκατήχητος (ὁ, ἡ), (Ἐκκλησ.) ὁ νεωστὶ κατηχηθείς.

Νεοκάτοικος (ὁ, ἡ), = Νέοικος.

Νεοκάττυτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου μπαλωθείς μὲ νέον (καινούργιον) κάτυμα.

Νεοκαυστος (καυτος), ον (ὁ, ἡ), νεοκαυμένος.

Νεοκηδὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ν. κῆδος] ὁ πάσχων νέαν (πρόσφατον) λύπην.

Νεοκληρονόμος (ὁ, ἡ). ὁ κληρονομήσας μὲ νέον (νεοφανῆ) τρόπον ἢ πρὸ ὀλίγου.

Νεόκλωστος (ὁ, ἡ). καινουργιοκλωσμένος.

Νεοκμὴς, ῆτος καὶ Νεόκμητος (ὁ, ἡ), Π. καινούργιος, καινουργιοκαμωμένος· (ἐν γέν.) νέος, πρόσφατος.

Νεόκοπος (πτος), ον (ὁ, ἡ). καινουργιοκαμμένος.

Νεόκοτος (ὁ, ἡ), Π. ποῦ ὀπ. ὁ κότος (ὁ θυμὸς) εἶνε ἀκόμη πρόσφατος· (ἐν γέν.) νεαρὸς, ἀκμαῖος.

Νεοκρᾶς, ᾶτος καὶ Νεόκρατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεωστὶ κεκραμένος (μεμιγμένος, συγκερασμένος). «Φίλος—,» Αἰσχλ., ὁ νεωστὶ γενόμενος.

Νεόκτητος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ἀποκτηθείς.

Νεόκτιστος καὶ (Π.) Νεόκτιτος (ὁ, ἡ), ὁ νεωστὶ κτισθείς, καινουργιοκτισμένος, (ἐν γέν.) νέος, πρόσφατος.

Νεόκτονος (ὁ, ἡ), [ν. κτείνω]. ὁ πρὸ ὀλίγου φονευμένος.

Νεόκτυπος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ἀρχίσας νὰ βροντᾷ (καὶ μτγν. νὰ θημηγορῇ ἀπὸ τοῦ βήματος), νέος ῥήτωρ.

Νεολαία (ἡ), [ν. λαὸς]. (περιληπτ.) οἱ νέοι, τὸ ἄθροισμα τῶν νέων (ἐπ.θ.) ἀντὶ Νεανική. «Χειρ—,» Εὐρ.

Νεολαμπὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων μὲ νέαν (ἀσυνείθιστον) λάμψιν.

Νεολεκτος (ὁ, ἡ), [ν. λέγω]. ὁ νεωστὶ στρατολογηθείς, νεοσύλλεκτος.

†Νεολεξία (ἡ), (Γλσ.) ἡ κατάστασις τοῦ νεολέκτου (νεοσυλλέκτου).

Νεολημπτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ληφθείς (πιασθείς).

Νεολκέω, Νεολκία, Νεόλκιον, Σ. Νεωλκέω κτλ.

Νεόλλουτος, Π. ἀντὶ Νεόλουτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου λουσμένος (πλυμένος).

Νεόλουτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου λυθείς [χωρισθείς, ἀπολυθείς].

Νεολώφητις (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου λυφήσας (παύσας).

Νέομαι, Μ. νείσομαι (ἀόρ. Ἐνεισάμην), Π. πορεύομαι, ὑπάγω ἢ ἔρχομαι· ἀπέρχομαι· ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω. «Βούλομαι ἤδη νεῖσθαι ἐφ' ἡμέτερα,» Ὀδ. Ο. «Ἠῶθεν γὰρ νεῦμαι ἁμ' ἠελίῳ ἀνιόντι,» Ἰλ. Σ. «Νεῦμαί σοι, νεῦμαι ἐναύσιος, ὥστε γελιδών,» Ὅμ. Ἐπιθ., (ἴδε καὶ Νίσσομαι).

Νεομάλακτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου μαλαχθείς (ζυμωθείς).

Νεόμην, ηνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τοῦ νέου μηνός. «Σελήνη—,» Ἀρ., ἡ νέα.

Νεομηνία (ἡ), [ν. μὴν ἢ μήνη]. ἡ ἀρχὴ τοῦ μηνὸς (τῆς νέας σελήνης), ἀρχομηνιά, πρωτομηνιά.

Νεομορφοτύπωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἰς νέον τύπον μεμορφωμένος, συγκροτημένος κατὰ τὸν νέον τρόπον (κοιν. τῆς μόδας).

Νεομάστευτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ φωτευθείς διὰ μοσχεύσεως.

Νεόμαστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεωστὶ μυηθείς. «Τελετῆ—,» Ὀρφ.

Νεόνεκρος (ὁ, ἡ). νέος (νεωστὶ ἀποθανὼν) νεκρός.

Νεόνυμφος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ νυμφευθείς, νεόπανδρος.

Νεόξεντος (ὁ, ἡ), [ν. ξαίνω]. ὁ πρὸ ὀλίγου λανατισθείς ἢ ξεστισθείς ἐν εἴδει ξαντοῦ.

Νεόξεστος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ξεσθείς (πελεκηθείς, ἡμελυνθείς).

Νεοπαγὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ συναρμοσθείς ἢ πήξας, Ἀρτιπαγής.

Νεοπαθὴς, ές (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. εἶνε ἀκόμη νέον τὸ πάθος (πρόσφατος ἢ θλῖψις).

Νεοπάκτητος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) πακτηθείς.

Νεοπειθὴς, ές καὶ

Νεόπειστος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου πεισθείς (πιστεύσας, καταπεισθείς).

Νεοπένης, ητος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) πτωχεύσας, ἀσυνήθιστος εἰς τὴν πενίαν.

Νεοπενθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. τὸ πένθος εἶνε ἀκόμη νεαρόν.

Νεοπέπειρος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ὡριμάσας.

Νεόπεκτος (ὁ, ἡ), [ν. πέσσω]. νεοζύμωτος.

Νεοπευθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ν. πυνθάνομαι]. ἀρτιμαθής, νεοδίδακτος.

Νεοπηγὴς, ές καὶ

Νεόπηκτος (ὁ, ἡ), = Νεοπαγής.

Νεοπλεκὴς, ές καὶ

Νεόπλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ πλεγμένος.

Νεοπλουτοπόνηρος (ὁ, ἡ), (Ἰωαν.). πονηρὸς (ἀχρεῖος) καὶ

Νεόπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ πλουτήσας, (ἐπιμ.) ξυπασμένος.

Νεοπλωνὴς, ές καὶ

Νεόπλωτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) πλυμένος.

Νεοπνευστος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) ἀναπνεύσας. «Νεκρὸς—,» Νόνν.

Νεοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ νέον (καινούργιον), ἀνανεόνω, ἰδθ.

Νεοποίητος (ὁ, ἡ). καινουργιοκαμωμένος.

†Νεοποίκιλος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Νεοαίγαλος.

Νεόποκος (ὁ, ἡ), [ν. πείκω]. ὁ νεωστὶ κουρευθείς. «Μαλλὸς—,» Σοφ.

Νεοπολίτης, ου (ὁ) καὶ Νεοπολῖτις, ιδος (ἡ). ὁ νεωστὶ ἀπελευθερωθεὶς καὶ πολιτογραφηθεὶς δοῦλος, (παρβλ. Νεαπολίτης).

Νεοκάτιστος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ κατισμένος.
Νεόκοτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου πιών.
Νεόπους, οδος (ὁ). τὸ νέον πτερὸν τοῦ πλήματος, (ἴδε καὶ Νέπους).
Νεοπραγέω-ῶ Μ. ήσω. Πράττω νέα πράγματα, καινοτομῶ.
Νεοπρεπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς νέον, νέου ἴδιος· ὁ ἔχων τὸ ἦθος (τὸ ἐξωτερικὸν) νέου, ἐνδυόμενος (κτλ.) ὡς ἂν νέος.
Νεόπριστος (ὁ, ἡ), [ν. πρίω]. ὁ πρὸ ὀλίγου πριονισμένος (κομμένος, ξυσμένος).
Νεοπτοίητος (ὁ, ἡ). Π. [ν. πτοέω]. ὁ νεωστὶ πτοηθείς (διεγερθείς).
Νεόπτολις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Νεόπολις, νέα πόλις.
Νεοπτορθής, ές καὶ **Νεόπτορθος** (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων νέους πτόρθους (κλάδους), νεόθλαστος.
Νεοπυρίητος (ὁ, ἡ), Ἰων. [ν. πυριάω]. ὁ νεωστὶ μετα-χειρισθείς (ἐξελθὼν ἀπὸ τὸ λουτρὸν τοῦ ἀτμοῦ).
Νεόργος (ὁ, ἡ), Π. ὀργῶν ὑπὸ νεότητος, ἀκμαῖος, (ἄλλ. διορθ. Νέορτος).
Νεόρραγής [ν. ῥήγνυμι], ές (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ σχισθείς (ῥαγίσας, τσακισθείς). «Φλέψ —, « Ἀρετ.
Νεόρραντος (ὁ, ἡ), [ν. ῥαίνω]. ὁ πρὸ ὀλίγου ῥαντισθείς (ποτισθείς), νεόβρεκτος.
Νεορράφής, ές (ὁ, ἡ). καινουργιορραμμένος.
Νεορρύητος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ῥοφήσας ζωμόν.
Νεόρρυτος (ὁ, ἡ), [ν. ῥέω]. ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) χυθείς, νεόβλυτος. « Πηγὴ γάλακτος—, «Σοφ. 2) [ν. ῥόω = τρώω] ὁ νεωστὶ τραυματισμένος (ἀπὸ τὸ θηκάρι), Νεόσπαστος. « Ξίφος—, « Αἰσχύλ.
Νεόρτος (ὁ, ἡ), Π. [ν. ὄρνυμι]. ὁ νεωστὶ ἀναφυείς (ἀνακινηθείς), νέος, (ἴδε Νέοργός).
Νεόρυκτος (ὁ, ἡ), = Νεωρυχής.
Νέος [ἴδε Ἕνος], α, ον. (ἐπὶ ἀνθρ.) Ὁ μήπω γηράσας (καὶ ἀκριβέστ.) ὁ παραλλάξας τὴν ἐφηβικὴν καὶ μήπω φθάσας τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, παλληκάρι· (ἐν γέν.) μικρὸς, τρυφερὸς, ἀνήλικος. «Νέος παῖς, « Ὀδ. Δ. « Γραῦν ἔγημεν, αὐτὸς ὢν νέος, « Ἀρστ. «Εἶχε συμβίαν γεραιὰν νέαν ἔχειν, « Ξεν. (καὶ ἐπὶ ζ. καὶ φ.) « Ἅρπυια νέον, « Θρρ. «Νέον φυτόν, « αὐτ. «Φοίνικος νέον ἔρνος, « Ὀδ. Ζ. « Ἐν τῷ Λυκείῳ ἡ πλάτανος ἔτι νέα οὖσα περὶ τριῶν καὶ τριάκοντα πήχεις ἔβλαστε ἀφῆκε, « Θρρ. (ᾗ ὡς οὐσ.) «Πάντες ὁμογενεῖς ἡμεῖν νέοι ἠδὲ γέροντες, « Ἰλ. Β., Γ. (καὶ ἀντὶ ἐπ.ῥ.) « Ἐκ νέου (ἧς) « Ἐκ νέων (ἧς) « Ἐκ νέας (ἐνν. ἡλικίας), « Ἰλ. 2) (ἐπὶ πραγμ.) ὁ νεωστὶ γενόμενος, ὄχι παλαιὸς, καινούργιος, πρόσφατος· νωπὸς· (συγκρ.) παράδοξος. ἀσυνείθιστος, ἡ ἀπροσδόκητος (ἴδε Νεώτερος). « Εἰσὶ δὲ νῆες πολλαὶ ἐν Ἰθάκῃ, νέαι ἠδὲ παλαιαί, « Ὀδ. Β. « Νέον ἄλγος, « Ἰλ. Ζ. « Νέος φόνος, « Θκρ. «Τῶν λείων (κρεῶν) καὶ νέων, καὶ ἁλιστῶν, « Σαρδ. « Τὼς ἰδεῖν, ὡς τίς τε νέῳ ἐνὶ ἵππατι μήνην, « Ἀπλλν. (καὶ ὡς οὐσ.) « Νέα (ἐνν. γῆ) « ἡ (Ἄλλ.) Νεᾶ ᾗ Νεός. « Ἕνη καὶ νέα (ἐνν. μήνη), « Λξ, ἴδε Ἕνος. (καὶ ἐπιῤ.) « Ἐκ νέου (ἧς) « Ἐκ νέης (ἐνν. ἀρχῆς), « Ἡρ., (κοιν.) Ξανά. 3) Π. ἀντὶ Νεανικὸς, νέου ἤθους. «Νέα φρονῶν οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖν, « Εὐρ. ‖. (τὸ οὐδ.) « Νέον καὶ (ἐνάρθρ.) « Τὸ νέον. ἐπίῤ. ἀντὶ Νεωστὶ, προσφάτως, πρὸ ὀλίγου, ἐσχάτως. « Ζεφύροιο νέον ὀρνυμένοιο, « Ἰλ. Β. « Ὅσαι ἦδη ἔξοδοι κοιναὶ ἐγένοντο Πελοποννησίοισι ἢ τὸ παλαιὸν καὶ τὸ νέον, « Ἡρ.
Νεός (ἡ καὶ ὁ), (ἐνν. γῆ ἢ ἀγρός). = Νειὰ καὶ Νειός.
Νεοσίγαλος (ὁ, ἡ), Π. [ν. σιγαλόεις], νέος (νεαρὸς, πρόσφατος) καὶ λαμπρός.
Νεοσκαφὴς, ἐος (ὁ, ἡ). νεοσκαμμένος.
Νεοσκύλευτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ σκυλευθείς (ἁρπαγείς ὡς λάφυρον).
Νεόσμηκτος (ὁ, ἡ), [ν. σμήχω]. ὁ πρὸ ὀλίγου τριφθείς (παστρευθείς), (ἐπιμ.) ἀστράπτων, γαλίζων.
Νεοσπαδής, ές (ὁ, ἡ), Π. = Νεόσπαστος. « Ξίφος—, « Αἰσχύλ. 2) (Γλωσ.) ὁ πρὸ ὀλίγου ἐσπαργανωμένος.
Νεοσπάραχτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου σπαραχθείς (ξεσχισθείς).
Νεοσπὰς, άδος καὶ
Νεόσπαστος (ὁ, ἡ), Μ. [ν. σπάω]. ὁ πρὸ ὀλίγου ἐξαλμένος ἀπὸ τὸ θηκάρι, κομμένος (σπασμένος) ἀπὸ τὸ δένδρον. « Θαλλὸς—, « Σοφ. παρ' Ἀθ.
Νεόσπειστος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ χυθεὶς ἐν εἴδει σπονδῆς, ἢ θυσιασθεὶς (καθιερωθεὶς) διὰ σπονδῆς.
Νεόσπορος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου σπαρμένος.
Νεοσσία (ἡ). = Νεοσσιὰ (ᾗ). 2) = τῷ
Νεόσσευσις, εως (ἡ). τὸ κλώσημα καὶ ἐγκάλισμον τῶν πουλιῶν καὶ ὁ καιρὸς τοῦ κλωσσήματος, ἐκ τοῦ
Νεοσσεύω [νεοσσός], Μ. εὔσω. Κάθημαι εἰς τὴν φωλεὰν ᾗ κλωσσῶ νὰ ἐγκλωσσήσουν τὰ πουλιά.
Νεοσσιὰ (ἡ). φωλεὰ πουλιοῦ μὲ τὰ πουλάκια. (καταχρ.) ἡ κυψέλη (τὸ σίμβλον) τῶν μελισσῶν.
Νεόσσιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νεοσσός, πουλάκι (κυρ. καὶ μτγν.).
Νεοσσὶς (τίς), ίδος (ἡ). νέα ὄρνις, παλάδα. « Ἀλεκτορίδων καὶ χηνῶν νεοττιάδες, « Ἀρστ.
Νεοσσοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (ἀνατρέφω) μικρὰ πουλιά, [ἐκ τοῦ
Νεοσσοκόμος (ὁ, ἡ). ὁ περιποιούμενος (ἀνατρέφων) νεοσσούς.
Νεοσσοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἐδγάζω) πουλιά.
Νεοσσοποιΐα (ἡ). κλώσημα καὶ ἐγάλισμον πουλιῶν, = Νεοσσεία.
Νεοσσὸς (ὁ), [νέος]. τὸ μικρὸν (νεογνὸν) ζώου (καὶ ἰδιαιτ.) πτηνοῦ, πουλί. « Καὶ τεττάρων ᾠῶν μετὰ τοῦτον νεοττῶν, « Σδ. 2) ὁ κροκὸς τοῦ αὐγοῦ. « Ὥσπερ ἀκτῖνες νεοσσοί, ἀεὶ πρὸς ἀλλότριον κεχηνότες στόμα, « Πλ.
Νεοσσοτροφεῖον (τὸ). μέρος ὅπου τρέφονται νεοσσοὶ (πουλιά).
Νεοσσοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Νεοσσοκομέω, ἴδε.
Νεοσσοτροφία (ἡ). τὸ νὰ τρέφῃ (ἀνατρέφῃ) τις μικρὰ πουλιά.
Νεοσσοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (ἀνατρέφων) νεοσσούς, ἔχων μικρὰ πουλιά.
Νεόσσυτος (ὁ, ἡ), Π. [ν. σεύω]. ὁ νεωστὶ ὁρμήσας (ξετιναγθείς), (ἐν γέν.) νέος, νεαρὸς, (παρβλ.) Νέορτος.
Νεοσταθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ καταστὰς (ἀρτιστάτος). « Δῆμος—, « Ἰλ.
Νεοσφάλυξ [ν. σφάλυξω], υγος (ὁ, ἡ), (Γλωσ.), ὁ πρὸ ὀλίγου ἀκρύσας.
Νεοσφασία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐνοσφασία.
Νεόστεπτος καὶ
Νεοστεφὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ στεφανωμένος (καὶ ἐπὶ ποτηρ.) γεμισμένος ὡς ἐπάνω.
Νεοστράτευτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρώτην φορὰν) στρατεύσας.
Νεόστροφος (ὁ, ἡ). καινουργιοστριμμένος. « Χορδὴ—, « Ἰλ. Ο.
Νεοσύλλεκτος καὶ **Νεοσύλλογος** (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ συλλεχθείς (συναχθείς, [ἰδιαιτ.] στρατολογηθείς).
Νεοσύστατος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ συστηθείς (συντεθείς, καταρθωθείς).
Νεοσφαγής, ές καὶ **Νεόσφακτος** (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου σφαγμένος.
Νεοσφαγὴς, άγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεοσφαγής.
Νεοταφὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) ταφείς, Νεόθαπτος.
Νεοτελὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου λαὸν τέλος ἢ νεωστὶ τελεσθείς (εἰς τὰ μυστήρια), νεοδίδακτος.
Νεοτερπὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν νέαν τέρψιν, νέος καὶ τερπνός.
Νεότερκτος καὶ
Νεοτευχὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ν. τεύχω]. νεοποίητος, νεοκατασκεύαστος, καινούργιος.
Νεότης (ἡ). ἡ κατάστασις καὶ ἡ ἡλικία τοῦ νέου, (κοιν.) τὰ νειάτα. 2) ἡ νεολαία, οἱ νέοι. « Ἀκμάζοντάς τε (τοὺς Ἀθηναίους) νεότητι πολλῇ, « Θκ.
Νεοτήσιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τὴς νεότητος, νεανικός.
Νεότμητος (ὁ, ἡ), [ν. τέμνω]. ὁ προσφάτως κομμένος.
Νεότοκος (ὁ, ἡ). (παραξ.) ἡ νεωστὶ τεκοῦσα. (προπαροξ.) ὁ νεωστὶ τεχθείς, Ἀρτίτοκος, Νεογέννητος.
Νεότομος (ὁ, ἡ), = Νεότμητος.
Νεοτρεφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸ ὀλίγου τραφόμενος, νεογέννητος.
Νεοτριβὴς ἐος ἢ **Νεότριπτος** (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου τριφθείς (χοπανισθείς, ἁλεσθείς κτλ.), (συγκρ. τῷ Νεοθλιβής).
Νεοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Ἀνατρέφω) νέους ἀνθρ. ἢ νέα ζῶα, εἶμαι
Νεοτρόφος (ὁ, ἡ), = Κουροτρόφος.
Νεότροφος (ὁ, ἡ), Π. = Νεοτραφὴς ἢ Νεόθρεπτος.
Νεότρωτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ τρωθείς (πληγωθείς).
Νεοττεία, Νεοττεύω, Νεοττὸς κτλ., = Νεοσσεία, Νεοσσὸς κτλ.
Νεότυρος (ὁ), (νλγ.) νέον (νεόπηκτον) τυρί, χλωροτύρι.
Νεουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Νεοποιέω.
Νεούργημα (τὸ). νέον τεχνούργημα.
Νεουργὴς, ές (ὁ, ἡ), = Νεοποίητος, καινούργιος. « Ἔῃ—, «Θρρ., ἡ νεωστὶ ὀργωμένη.
Νεουργία (ἡ), = Καινουργία, ἀνανέωσις.

;Νεουργός (ὁ), =Νεουργής. 2)=Ναυπηγός.
Νεούτατος (ὁ, ἡ), Π. [ν. οὐτάω] = Νεότρωτος.
Νεοφανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρώτην φορὰν ἢ πρὸ ὀλίγου) φανείς, πρωτοφανήσιμος.
Νεοφάντης, ου (ὁ), Π. νέος (νέων μυστηρίων) ἱεροφάντης.
Νεόφαντος (ὁ, ἡ), = Νεοφανής.
Νεοφανῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον νεοφανῆ, καινοφανῶς.
Νεόφατος (ὁ, ἡ), Π. [ν. φημί]. ὁ πρώτην ἠδη φορὰν λεχθείς (ἀκουσθείς). 2) [ν. πέφνω]. ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) φονευθείς.
Νεοφεγγής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) φέγγων. « Μήνη —, « Μανέθ., ἡ νέα σελήνη.
Νεόφθαρτος καὶ Νεοφθίμενος (η, ον) καὶ Νεόφθιτος (ὁ, ἡ), Π. [ν. φθείρω, φθίω]. ὁ πρὸ ὀλίγου φονευθείς.
;Νεόφατος (ὁ, ἡ), Π. διὰ τοῦ ὀπ. πρὸ ὀλίγου ἐφαίτησε (διίδη, διώδευσέ) τις.
Νεόφονος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου φονευθείς.
Νεόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων νεανικὰ (παιδαριώδη) φρονήματα, νέος τὸ φρόνημα.
Νεοφυής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου φυτρώσας (γεννηθεὶς ἢ βλαστήσας).
Νεοφυία (ἡ). νέον (πρὸ ὀλίγου) φύτρωμα.
Νεοφύρατος (ὁ, ἡ), [ν. φυράω]. ναυζύμωτος.
;Νεοφυτεία (ἡ). φύτευμα νέων φυτῶν (δένδρων).
Νεοφυτεῖον (τὸ). μέρος φυτευμένον μὲ νέα φυτὰ (δένδρα), (Γαλλ.) pépinière.
Νεόφυτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) φυτευθείς· κατάφυτος μὲ νέα φυτά. (μεταφορ.) ὁ νεωστὶ προσελθὼν ἀπ' ἄλλης θρησκείας εἰς τὸν χριστιανισμόν.
Νεοφώτιστος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ φωτισθείς (καὶ μεταφορ.) κατηχηθεὶς ἢ βαπτισθείς.
Νεοχάλκευτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ χαλκευθείς (χαλκουργηθείς). καινούργιος.
Νεοχάραχτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ νεοχαραγμένος (ἐγκεχαραγμένος) πουθενά. οἶχνος —, « Σοφ., τὸ πρόσφατον.
Νεοχμέω-ῶ, Μ. ήσω, μτγν. καὶ ἀόχμ. ἀντὶ Νεοχμόω, (ὄθεν
Νεόχμησις, εως (ἡ), απν. καὶ ἀμφ. ἀντὶ Νεοχμώσεις.
Νεοχμία (ἡ), [νεοχμός]. νεωτερισμός, καινοτομία.
†Νεοχμίζω, Μ. (ιων. Γλσ. ἀντὶ Νεοχμόω.
Νεοχμός (ὁ, ἡ), = Νέος, νεαρός, νεοφανής, πρόσφατος κτλ. 2) (οὐσ.) ἀντὶ Νεόχμωσις.
Νεοχμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νεοχμόν, νεοποιῶ, μεταβάλλω. (κυρ.) νεωτερίζω.
Νεοχμῶς, ἐπίρ. Νεωστί, προσφάτως. 2) νεωτερικῶς, κατὰ τρόπον νέον (ἀσυνήθιστον).
Νεόχμωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Νεοχμόω, νεοποίησις· (ἰδιαιτ.) νεωτερισμός, καινοτομία.
Νεόχνους (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὀπ. ἄρχισε νεωστὶ νὰ φυτρώνῃ ὁ χνοῦς τῶν γενείων.
Νεόχριστος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ χρισμένος (ἀλειμμένος, μυρωμένος).
Νεόχυτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου χυμένος.
Νεόω-ῶ, Μ. ώσω. Νεοποιῶ, ἀνανεώνιζω. 2) (γεωργ.) = Νεάω.

Νέποδες (οἱ), Π. [ἴσως ἡ νέω, πούς]. οἱ φῶκαι (ὡς μεταχειριζόμενοι τοὺς πόδας αὐτῶν ἀντὶ πτερυγίων). (μτγν. ἐν γέν.) οἱ ἰχθύες (ὡς ἄποδες). 2) (κατ' ἄλλ.) = Νεάποδες, νέοι παραφυάδες· (μεταφορ.) ἔκγονοι, ἀπόγονοι, [ὄθ. τὸ Λτ.] nepotes.
Νέπους ἡ Νέπος, νέποδος (ὁ), Π. (σπνττ.) ἐν. τοῦ Νέποδες.
Νέρθε ἢ Νέρθεν, ἐπίῤῥ. Π. = Ἔνερθε, κάτω, ὑπακάτω (μὲ γεν.) κάτω (ὑποκάτω) ἀπό. « Γαίης νέρθε καὶ θαλάσσης, « Ἰλ. Ξ. « Νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς, « Θκρ.
Νέρτατος, η, ον, ὑπερθ. (ἐκ τοῦ Νέρθε), Κατώτατος, ἔσχατος.
Νερτέριος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τοὺς νερτέρους (τοὺς ὑπὸ γῆν), ὑποχθόνιος.
Νερτεροδρόμος (ὁ). ταχυδρόμος τοῦ ᾅδου (τῶν νερτέρων).
Νερτεροφάντις, εως (ὁ), = Νεκρομάντις.
Νερτερόμερφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων νερτέριον (ὑποχθόνιον) μορφήν.
Νέρτερος, α, ον, (συγκρ. ἀνώμ. τοῦ Νέρθε), Π. κατώτερος· (ἀντὶ θετ.) ὁ εὑρισκόμενος κάτω (ὑποκάτω)· (ἰδιαιτ.) ὁ ὑπὸ τὴν γῆν (εἰς τὸν ᾅδην), ὑποχθόνιος, (ὄθ. πλθ.) « Νέρτεραι, « οἱ νεκροὶ ἢ, οἱ θεοὶ τοῦ ᾅδου.
Νέρτος (ὁ), εἶδος σαρκοφάγου ὄρνεου.
Νετώπιον καὶ Νέτωπον (τὸ). τὸ πικραμυγδαλόλαδον.
Νεῦμα (τὸ), [νεύω]. τὸ διὰ νεύσεως (γνεψίματος) γινόμενον σημεῖον. 2) = Νεῦσις, γνέψιμον, (ἰδιαιτ.) συγκατάνευσις· (συνεκδ.) συγκατάθεσις. « Ἀετὸς τε εὐξαμένῳ ἀρίκετο, φέρων ταῖς εὐχαῖς νεῦμα, « Φλῦρ. 3) (ἐνίοτε) ἀντὶ Κλίτος. « Ἀπὸ τοῦ πρὸς λίθα νεύματος, « Ι. Λυδ.
Νεῦμαι, Ἰων. Π. ἀντὶ Νέομαι.
Νευμηνία (ἡ), Δ. ἀντὶ Νουμηνία.
Νευρά (ἡ), Π. (καὶ κυρ.) = Νεῦρον. 2) (συνήθ.) κόρδα τοῦ τόξου ἢ τῆς κιθάρας κτλ.
Νευρᾶς, ᾶδος (ὁ), = Νευρίς (2).
Νευρατή (ἡ), Π. ἀντὶ Νευρά.
Νευρένδετος (ὁ, ἡ), Π. [ν. ἐνδέω]. δεμένος (κουρδισμένος) μὲ νευράς. « Κιθάρα —, « Μανέθ.
Νευρᾶφι (φιν), Π. ἀντὶ Νευρᾷ.
Νευρία (ἡ), = Νευρά, σχοινὶ ἀπὸ νεῦρα, κόρδα.
Νευρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ νεῦρα· ὁ πάσχων (εὐερέθιστος) κατὰ τὰ νεῦρα.
Νεύρινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ νεῦρα.
Νευρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νεῦρον ἢ Νευρά.
Νευρίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Νευρά. 2) εἶδος φυτοῦ ἢ θάμνου φαρμακερῶν (μέ ἴνας).
Νευρίτης, ου (ὁ) καὶ Νευρῖτις, ιδος (ἡ), εἰδ. λίθου μὲ φλέβας (νεῦρα).
Νευροβάτης [ν. βαίνω], ου (ὁ), = Σχοινοβάτης.
Νευροβατικός, ἡ, όν, = Σχοινοβατικός.
Νευρόδετος (ὁ, ἡ), = Νευρένδετος.
Νευροειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει νεύρου. ||. (οὐσ.) Νευροειδὲς (τὸ), εἶδος φυτοῦ, ἀγριολάπαθον ἢ κεντάνευρον, (ἄλλως) Δειμώνιον.
Νευρόθλαστος (ὁ, ἡ), = Νευρότρωτος.

Νευρόκαυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων νευρώδη (ἰνώδη) καυλόν.
;Νευροκοίλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὰ νεῦρα τῆς κοιλίας, ἢ· 2) τοῦ ὀπ. τὰ νεῦρα εἶνε κοῖλα (μέτα βαθειά, ὅὲν ἐξέχουν).
Νευροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τὰ νεῦρα ἢ τὰς ἴνας· (συνεκδ.) παραλύω, ἐκνευρίζω, (καιν.) κόπτω τὰ ἥπατα. (ἐν γέν.) σακατεύω.
Νευρολάλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαλῶν (ἠχῶν) διὰ τῶν νεύρων. « Χορδὴ —, « Ἐκγρ.
†Νευρομήτρα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νεφρομήτρα
Νεῦρον (τὸ), [συγγ. τῷ Νέος, Νεαρός] (ἀρχ.) τὸ συνδέον τοὺς ἁρμοὺς τοῦ σώματος, (ὄθ. συνεκδ.) ἰσχύς, τόνος, δύναμις (« Οὐδὲν ἔσσ' ἄφελος πόλεως, ἤτι μὴ νεῦρα ἐπὶ τοὺς ἀδικοῦντας ἔχα, « Δε.)· (μτγν.) αἱ ἴνες τῶν φυτῶν. (μτγν.) νεῦρον (ὡς ὄργανον τῆς αἰσθήσεως, κατὰ τὴν ἰατρ. σημασ.). (ὁ δὲ Ἱπκρ. ὠνόμασε καὶ τὴν φλέβα· « Νεῦρον ἔναιμον. « 2) = Νευρά, κόρδα (τόξου κτλ.), (ἐν γέν.) κλωστὴ (σχοινί) ἀπὸ νεῦρα διὰ ῥάψιμον (δέσιμον κτλ.). « Εὑρίσκετο δὲ ἡ νεῦρα πολλὰ ἐν ταῖς κώμαις, « Ξεν.
Νευράνοσος (ὁ, ἡ), Π. (ἀόχμ.) ὁ νοσῶν κατὰ τὰ νεῦρα, πάσχων νευρικὰ πάθη.
Νευραπαχής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκεκαλυμμένος ἀπό) χονδρὰ νεῦρα.
Νευροπλεκής, ές (ὁ, ἡ). πλεγμένος ἀπὸ νεῦρα.
Νευροπνιητικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς σχηματισμὸν τῶν νεύρων.
Νευροραφέω καὶ Νευρορραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥάπτω (Μπαλλόνω) μὲ κλωστὰς ἀπὸ νεῦρα, εἶμαι νευρορράφος (σανδαλιορράφος).
Νευραραφία καὶ Νευρορραφία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ νευρορράφου.
Νευροραφικός (ῥαφικός), ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν νευρορράφον ἢ τὴν νευρορραφίαν.
Νευρορράφος καὶ Νευρορρράφος (ὁ, ἡ). ὁ ῥάπτων μὲ κλωστὰς ἀπὸ νεῦρα, (ὄθ. ||. οὐσ.) = Σανδαλιορράφος, καυκαφὰς ἢ Μπαλλωματᾶς.
Νευροσπαδής, ές (ὁ, ἡ), Π. [ν. σπάω] ὁ τραβηγμένος (τεντωμένος, ἕτοιμος νὰ βγῇ) διὰ τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου.
Νευρόσπασμα (τὸ), = Νευρόσπαστον.
Νευροσπαστεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ·
Νευροσπαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ τι ὡς νευρόσπαστον, (ἐν γέν.) κινῶ. « Δεῖ γὰρ κύριον εἶναι τὸν κριτὴν τῆς ἑαυτοῦ γνώμης, μὴ νευροσπαζούμενον ἀψύχων δίκην ὀργάνων, « Κλιμ.
Νευροσπάστης, ου (ὁ). ὁ παίζων τὰ νευρόσπαστα.
Νευροσπαστία (ἡ), = Νευροσπαστεία.
Νευροσπαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν νευροσπάστην ἢ τὴν νευροσπαστικήν. « Νευροσπαστικὴ, « Πλάτ., ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ νευροσπάστου.
Νευρόσπαστος (ὁ, ἡ), [ν. σπάω]. ὁ διὰ τοῦ τραβήγματος ἢ τεντώματος τῆς ἐπὶ τούτῳ χορδῆς κινούμενος, (ὄθ. ||. οὐσ.) « Νευρόσπαστον, « ἀγαλμάτιον (κούκλα) τὸ ὁποῖον κινεῖται τοιουτοτρόπως, (Γαλλ.) marionnette

Νευροτενής, ές (ὁ, ἡ). ὁ διὰ νεύρου (χορδῆς) τεντωμένος, κουρδισμένος. «Παγίς —,» Ἐπιγρ.
Νευροτομέω-ῶ, Ν. ήσω, =Νευρακοπέω.
Νευροτόμος (ὁ, ἡ). ὁ τέμνων (κόπτων) τὰ νεῦρα ἢ τὰς ἶνας.
Νευρότονος (ὁ, ἡ), =Νευροτενής. ‖. (οὐσ.) Νευρότονον, εἶδος δεσμοῦ μηχανῆς τινος, (Ὑπ. Βελοπ. 127).
Νευρότρωτος (ὁ, ἡ). ὁ τραθείς (πληγωθείς) εἰς τὰ νεῦρα, τοῦ ὁποίου οἱ τένοντες ἔπαθον ἐξ αἰτίας τραύματος.
Νευροχαρής, ές (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων (τερπόμενος) εἰς τὸ τράβηγμα τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.)
Νευροχανδρώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ νεῦρον ἢ χόνδρον ἢ, συγκείμενος ἀπὸ νεῦρα καὶ χόνδρους.
Νευρόω-ῶ, Μ. ώσω. Τεντόνω τὰ (ἢ μὲ τὰ) νεῦρα· (συνεκδχ. καὶ μεταφορ.) δίδω τόνον (δύναμιν), ἐνισχύω. «Τοῦ κάθους ἰσχὺν ἐπιδιδόντος, ὃ καὶ τοὺς ἀσθενεστάτους εἴωθε νευροῦν,» Φίλ.
Νευρώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος ἀπὸ νεῦρα, ἄλλως νεῦρα. ‖. (οὐσ.) «Νευρῶδες,» Ἰατρ., τὸ νευρικὸν σύστημα. «(Ὁ Φαλερῖνος οἶνος) κεφαλαλγικός, καὶ τοῦ νευρώδους καθάπτεται,» Ἀθ.
Νεῦσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Νέω, πλεύσιμον, κολύμβημα. «Διαφέρει δὲ πτῆσις καὶ νεῦσις,» Ἀρστ. ἢ 2) (συχνότ.) τὸ οὐσ. τοῦ Νεύω, γνέψιμον ἢ γέρσιμον (ὐθ. συνεκδχ.) κλίσις πρός τι θέλησις, συγκατάνευσις. «Θεᾶς νεύσει,» Λξ.
Νεύσομαι, μέλλ. τοῦ Νέω (κολυμβῶ).
Νευστάζω [νεύω], Μ. άσω. Κλίνω ἢ κινῶ ἀλλεπαλλήλως τὴν κεφαλὴν (καθὼς ὅταν) Νυστάζω· (ἐν γέν.) γέρνω πότ' ἐμπρὸς πότε πίσω, κάμνω νεῦμα· γνεύω. «Νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι ἐοικώς,» Ὀδ. Σ. «Νευστάζων κόρυθι,» Ἰλ. Γ., ἐκυμάτιζεν ὁ λόφος τῆς περικεφαλαίας του. «Ὀρρῶσι νευστάζων,» Ὀδ. Μ., ἴδε Νεύω.
;Νευστὰς [νέω, νεύσομαι], άδος (ἡ), =Κολυμβὰς (ἐλαία), (Λξιν.).
Νευστέον, θετ. τοῦ Νέω, πλευστέον, κολυμβητέον.
Νευστὴρ [νέω], Π. ἀντὶ Νεύστης, ου (ὁ), κολυμβητής.
Νευστικὸς [νέω], ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ (ἢ ἐπιτηδειότητα πρὸς τὸ) πλέειν, κολυμβητικός. 2)[νεύω] ὁ κλίνων (γέρνων), κατηφορικός.
Νευστὸς, ἡ, όν. Ὁ διὰ νεύματος δηλωθεὶς ἢ ἐπιβεβαιωθείς.
Νεύτω, μέλλ. τοῦ
Νεύω [συγγ. τῷ Νέω], Μ. νεύσω. Κλίνω, γέρνω (κυρ. τὴν κεφαλήν), σκύπτω («Νεύσαν ἐς πέδον κάρη,» Σοφ. «Νεύουσιν κεφαλὰς δεδεγμένοι,» Ὀδ. Σ «Ἐμοὶ δέ τ' ἄλγος οὐ μικρὸν εἰσῆκε φρενί, κἄστην νενευκώς,» Ψευδ. Εὐρ. [καὶ ἐπὶ ἀψύχ.] «Ἀδροσύνη ςάχυες νεύοιεν ἔφαζε,» Ἡσ.)· (συνήθ.) κάμνω νεῦμα, (χοιν.) γνέφω («Νεύσω μέν τοι ἐγὼ κεφαλῇ, σὺ δὲ νοήσας κτλ.,» Ὀδ. Π.). (συνεκδχ.) ἐπινεύω, συγκατανεύω· (μὲ ἀπαρ.) στέργω νὰ («Νεῦσε δὲ οἱ λαὸν σάον ἔμμεναι,» Ἰλ. Θ.)· (μὲ αἰτ.) δίδω, παραχωρῶ. «Νεῦσε θεαῖ κούρην,» Ὁμ. Ἴλ. «Νεύσατε τὴν χάριν,» Σοφ.
Νεφέλη (ἡ), =Νέφος, νέφελον, σύννεφον. (μτγν.) στυγνότης προσώπου, κατήφεια· (ὐθ. ὁ Σοφοκλ. λέγει [Ἀνεγν. 828] περὶ τῆς Ἰσμήνης κλαυσούσης)· «Νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ, αἱματοέν ῥέθος αἰσχύνει, πέγγουσ' εὐῶπα παρειάν.» 2) (μτγν.) εἶδ. λεπτοτάτου δικτύου διὰ τὰ πτηνά. «Μὴ παγίδας, μὴ νεφέλας, μὴ δίκτυα,» Ἀρχφ.
Νεφελληγερέτα, ας, Αἰολ. ἀντὶ
Νεφεληγερέτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἀγείρων (συναθροίζων, ἐπισωρεύων) τὰς νεφέλας.
Νεφεληγερὴς, έος (ὁ, ἡ), μτγν. ἀντὶ τοῦ πραηγ.
Νεφεληδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει νεφέλης, καθὼς τὰ σύννεφα.
Νεφέλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νεφέλη, συννεφάκι. (ἰατρ.) ἡ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ μικρὰ κηλὶς, (καιν.) ἀνεφέλα.
Νεφελογενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννώμενος (γινόμενος) ἀπὸ τὰς νεφέλας.
Νεφελοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει νεφέλης, ὅμοιος μὲ σύννεφον. «Κόνις —,» Πολύαιν. 2)=Νεφελώδης (ς), συννεφιασμένος. «Ὄλυμπος —,» Μανέθ.
Νεφελόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τῶν νεφελῶν.
Νεφελοκένταυροι (οἱ). οἱ Κένταυροι ὡς ἐκ τῆς Νεφέλης καὶ τοῦ Ἰξίωνος γεννηθέντες ἢ διότι ἐκ τῶν διαφόρων σχημάτων τὰ ὁπ. λαμβάνουν αἱ νεφέλαι παρωμοιάζοντό τινα μὲ αὐτούς («Ἤδη ποτ' ἀνεβλέψας εἶδες νεφέλην Κενταύρῳ ἐοικυῖαν, ἢ λύκῳ κτλ.· ; Β. νὴ Δι' ἔγωγε,» Ἀρχφ.].
Νεφελοκοκκυγία (ἡ), [νεφ. κόκκυξ.], Κωμ. ὄνομα τῆς Ὀρνιθοπόλεως τοῦ Ἀριστοφ.
Νεφελοστασία (ἡ). τὸ μέρος ὅπου στήνεται τὸ δίκτυον (ἡ νεφέλη) διὰ τὰ πουλιά.
Νεφελόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ (ἢ Σχηματίζω τι ἀπὸ) σύννεφα.
Νεφελώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ νέφος (νεφέλην) ἢ, σκεπασμένος ἀπὸ νέφη, συννεφιασμένος.
Νεφελωτὰς, ἡ, όν. Σχηματισμένος ἀπὸ νεφέλας.
Νέφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νέφος, συννεφάκι.
Νεφοβόλος (ὁ, ἡ), [ν. βάλλω]. σκεπασμένος μὲ νέφη, σκοτεινός.
Νεφοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), =Νεφελοειδὴς ἢ Νεφελώδης, σκοτεινός.
Νεφόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τῶν νεφῶν.
Νεφομήκης, ους (ὁ, ἡ). ἐκτεινόμενος ἀχρὶ τῶν νεφῶν, οὐρανομήκης.
Νεφοσκίητος (ὁ, ἡ), καμωμένος (σχηματισμένος) ἀπὸ νέφους.
Νέφος [νείφω, γνέφος. κνέφας]. σύννεφον· (συνεκδχ. καὶ μτγν.) σωρὸς, πλῆθος· σκότος. «Θανάτου μέλαν νέφος,» Ὅμ.
Νεφόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ νέφη, συννεφιάζω· σκοτίζω.
;Νεφριαῖος καὶ
Νεφρίδιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς νεφροὺς.
Νεφρικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῶν νεφρῶν.
Νεφρίτης, ου (ὁ). ὁ ὁμοιάζων ἢ ἔχων σχέσιν μὲ τοὺς νεφροὺς.
Νεφριτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων ἀπὸ ἢ ἀναγόμενος εἰς τὴν νεφρῖτιν (νόσον).
Νεφρῖτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Νεφρίτης, (ὐθ. ‖. οὐσ. ἐνν. νόσος) ἢ περὶ τοὺς νεφροὺς, λιθίασις (κοιν. πέτρα) εἰς τὰ νεφρά.
Νεφροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) νεφροῦ.
Νεφρομήτρα (ἡ), (συνήθ. εἷς τὸ πλθ.) οἱ μαῶνες τῶν νεφρῶν, [ἄλλ.] Ψόαι.
Νεφρὸς (ὁ), [συγγ. τοῦ Νεῦρον ἢ Φρήν]. ἓν τῶν σπλάγχνων τοῦ ζώου, (κοιν.) νεφρόν.
Νεφρώδης, ους (ὁ, ἡ), =Νεφροειδὴς.
Νεφρῶθραν (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νέφος, συννεφάκι.
;Νέφω, Μ. νέψω, =Νείφω.
Νεφώδης, ους (ὁ, ἡ), =Νεφελώδης. (μτγν.) «Φωνὴ —,» Ἀρστ., ἡ βαρεῖα (σκοτεινή).
Νέφωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Νεφόω, συννέφιασμα, σκοτείνιασμα· (μτγν.) σκυθρώπασμα, (χυδ.) κατσούφιασμα.
(Νέω), Μ. νεύσομαι ἢ νήσομαι, ἴδε Νέομαι.
Νέω, Μ. νεύσομαι καὶ νευσοῦμαι, =Νήχομαι, πλέω, κολυμβῶ. «Πεζῇ βαδίζω, ναῦν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι,» Δαρειμ. «Πάντες ἴσα νέομεν ψευδῆ πρὸς ἀκτὴν,» (Ἰνθ. παρ') Ἀθ. «Ἔνεον ἐν ταῖς ἐμβάσιν,» Ἀρχφ., ἐπλάτυναν τόσον ὥρε ἔπλεαν μέσα.
Νέω-νῶ, Μ. νήσω (πρκ. Νένημαι καὶ Νένησμαι). Σωρεύω, ζαιδίζω, ἐπισωρεύω. «Πυρὰν νῆσαι,» Ἡρ. «Ἀμφορεῖς νενησμένοι,» Ἀρχφ. 2)=Νήθω, γνέθω, κλώθω. «Τῇ χειρὶ νῶται μαλθακωτάτην κρόκην, Εὖς. «Νεῖ νήματ' ἀφθιτότητος ἀρράγης,» Ἐπ. (ἢ μσ.) «Ἄσσα οἱ Κεταλκῶθες νήσαντο,» Ὀδ. Ε.
Νεὼ, Ἀττ. ἀντὶ Ναοῦ, γεν. τοῦ Νεώς.
Νεωκορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμελοῦμαι τοῦ ναοῦ ὡς νεωκόρος (συνεκδχ.) λατρεύω μὲ καθαρὰν καρδίαν. (Κωμ.) γυμνόνω τὸν ναὸν, ἱερασυλῶ, (κοιν.) σκουπίζω ὁ,τι κεν εὕρω μέσα.
Νεωκορία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ὑπούργημα) τοῦ νεωκόρου.
Νεωκόρος (ὁ, ἢ ἡ), [ναὸς, κορέω]. ὁ σαρώνων (εὐτρεπίζων, ἐπιμελούμενος) τὸν ναὸν, ἐκκλησιάρχης, (καθὼς τώρα) ὁ κανδηλανάπτης ἢ, ὁ ἐκκλησιάρχης. ‖. (εἰς ἀρχ. νομίσμ. ὀνομάζονται Νεωκόροι [ἐν εἴδει τίτλου!]) οἱ κάτοικοι πόλεως ἢ ἐπαρχίας εἰς τὴν ὁπ. ἦτο ναός τινος τῶν θεοποιουμένων αὐτοκρατόρων). «Τίς γάρ ἐστιν ἄνθρωπος, ὃς οὐ γιγνώσκει τὴν Ἐφεσίων πόλιν νεωκόρον οὖσαν τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος ἢ τοῦ διοπετοῦς Γρφ.
Νεωλκέω-ῶ, Μ. ήσω. Τραβῶ τὸ καράβι ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἔξω εἰς τὴν ξηράν.
Νεωλκία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. 2)=τῷ
Νεωλκίον (τὸ). μέρος διωρισμένον ἢ ἁρμόδιον πρὸς νεωλκίαν.
Νεωλκὸς (ὁ, ἡ), [ναῦς, ἕλκω]. ὁ τραβῶν τὸ καράβι ἔξω εἰς τὴν ξηράν.
Νέωμα (τὸ), =Νεώς.
Νεών, ῶνος (ὁ), =Νεώριον, Νεώσοικος.
Νεώνητος (ὁ, ἡ), [νέος, ὠνέομαι]. ὁ νεωστὶ ἀγορασμένος.
Νεωποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω (Οἰκοδομῶ) ναὸν ἢ·=Ναυπηγῶ, [ἐκ τοῦ
Νεωποιὸς (ὁ, ἡ), Ναοποιός. 2)=Ναυπηγός.
†Νεωπὰς (ὁ, ἡ), Γλω. [νέος, ὤψ]. νεαρός. (ὐθ. κατὰ προσ. τὸ κοιν.) νεωστὶ, πρόσφατος.
Νεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι [Ἐπιρατῶ εἰς τὰ νεώρια ὡς].

Νεωρή; [νέος ὥρα], ἑος (ὁ, ἡ), Π. νέος, πρόσφατος
Νεώριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐφυλάττεοντο (ἐναυπηγοῦντο, ἐπεσκευάζοντο κτλ.) τὰ πολεμικὰ καράβια, (†παλ.) ἀρσενάλε, (ἀπὸ τοῦ Τουρκοπερσ.) τερσχανέ.
Νεωριοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ τοῦ νεωρίου.
;Νεωρίς, ίδος (ἡ), =Νεώριον.
Νεωρός (ὁ), [ναῦς, ὥρα]. ὁ ἔφορος τοῦ νεωρίου.
Νεώρυκτος καὶ
Νεωρυχής, ἑος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ὀρυχθείς ἢ ἀνορυχθείς, καινουργιοπαραμμένος.
Νεὼς, νεὼ (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Ναός.
Νεὼς, γεν. τοῦ Ναῦς.
Νέως, ἐπίρ. (σπανιότ.) = Νεωστί.
Νεωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Νεόω, ὅργωμα νεᾶς (γῆς).
Νεώσοικοι (οἱ). αἱ περὶ τὸν λιμένα στοαὶ (τὰ μαγαζειὰ τοῦ νεωρίου) ὅπου ἐναυπηγοῦντο ἢ ἐνεωλκοῦντο ἢ ἐπεσκευάζοντο τὰ πολεμ. πλοῖα καὶ ἐφυλάττοντο καὶ ἡ ἀποσκευὴ τοῦ ναυτικοῦ.
†Νεώσσω, Μ. ώξω, Γλσ. ἀντὶ Νεόω, νεοποιῶ, νεωτερίζω.
Νεωστὶ [νέος], ἐπίρ. Ἀρτίως, προσφάτως, πρὸ ὀλίγου. «Πάλαι δέδοκται ταῦτα κοὐ νεωστί μοι, » Σοφ.
Νέωτα (πάντοτε μετὰ τῆς Εἰς), ἐπίρ. Τοῦ χρόνου, τὸ ἐρχόμενον ἔτος. « Τὰ μὲν αὐτόθετα, τὰ δὲ εἰς νεώτα, » Θρρ. [κυρ. Αἰολ. ἀντὶ Νέωσε].
Νεώτατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Νέος, πολλὰ (ἔλως διόλου) νέος.
Νεωτερίζω, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἐπιχειρῶ) νεώτερα πράγματα, καινοτομῶ (κατὰ τῶν καθεστώτων), στασιάζω. (μεθ.) μεταποιῶ, μεταβάλλω. «Τὴν πολιτείαν νεωτερίσαι, » Θκ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) «Νεωτερίσαντος ὡς εἶπω πρότερον τοῦ ἀέρος, » Φίλ. (καὶ προθετ.) « Καὶ αἱ νύκτες ἐπιγιγνόμεναι ψυχραὶ τῇ μεταβολῇ ἐς ἀσθένειαν ἐνεωτέριζον, » Θκ.
Νεωτερικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Νέα (Νεωτέρου) ἕξις, νεανικός.
Νεωτερισις, εως (ἡ), = Νεωτερισμός.
Νεωτέρισμα (τὸ), νεωτερισμοῦ κίνημα.
Νεωτερισμός (ὁ), τὸ νεωτερίζειν, κλίσις (ῥοπὴ) πρὸς τὰς καινοτομίας, μεταβολὴ τῶν καθεστώτων (τοῦ πολιτεύματος).
Νεωτεριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐνεργῶν (ἢ ἐπιῤῥεπὴς πρὸς) νεωτερισμούς, στασιαστής.
Νεωτεριστικὸς, ἡ, όν. Ἐπιῤῥεπὴς πρὸς νεωτερισμούς.
Νεωτεροποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Νεωτερίζω.
Νεωτεροποιία (ἡ), = Νεωτεροποιός.
Νεωτεροποιὸς (ὁ, ἡ), = Νεωτεριστής. « Φύσει γὰρ Ἕλληνές εἰσι νεωτεροποιοί, » Ἰσμ6λ.
Νεώτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Νέος, κλίσιν νέος. «Ἄρχε, σὺ γὰρ γενεᾷφι νεώτερος, » Ἰλ. ψ. « Ὁ νεώτερος Ἀτρέως υἱὸς, » Θκρ. (καὶ μὲ γεν.) « Παίδων ὁ νεώτερος, » αὐτ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) « Νεώτερος τριάκοντα ἐτῶν, » Ξεν. ‖. (οὐσ. πλθ.) «Νεώτεροι, » Αξ., οἱ νέοι. ‖. (εἰς τὸ οὐδ.) «Νεώτερον, » τὸ νεωστὶ συμβὰν ἢ ἀπροσδόκητον (ἀσυνείθιστον) ἢ νέου ἴδιον, ἀπροβούλευτον, (ἐνγέν.) δυσάρεστον. «Πυνθανόμενος κατὰ τὴν ἀγορὰν εἴτι λέγεται νεώτερον, » Δημ. « Ποιεῖν τι νεώτερον, » Ἡρ. (καὶ πλθ.) « Νεώτερα ἐς ἐμὲ πεποιηκέναι πρήγματα, » αὐτ., = Νεωτερίζειν.
Νεωτέρως, ἐπίρ. Πλέον προσφάτως; ἢ 2) ὡς νεώτερος [ς]. « Ν. πράττειν, » Αξ. = Νεωτερίζειν.
Νεωφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω, = Νεωρέω.
Νεωφύλαξ, ακος [ὁ, ἡ], = Ναοφύλαξ.
†Νεώχερσος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἡ νεωστὶ γεωργηθεῖσα χέρσος γῆ.
Νὴ, μόρ. ἢ ἐπίρ. Κατεμφατ., ναὶ, ναὶ μὰ τόν. « Νὴ Δία, » Νὴ μὰ τὸν Δία, » Δξ. « Νὴ τὼ Δαπέρσα, νὴ τὸν Ἔρωτα τρίτον, νὴ τοὺς ἐν Ἄργει καὶ κατὰ Σπάρτην θεούς, » (Σοφ. παρὰ) Στρβ., ἴδε Ναί.
†Νη, μόρ. Στερητ. (ἀντιθ. ἀχωρ. μὲ διαφορ. λέξ., πιθαν. κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ Ἀνευ ἢ α στερητ. μετὰ τοῦ ν ὡς Ἀνηλεὴς = Νηλεής).
Νῆα, Ἰων. αἰτ. ἑν. τοῦ Ναῦς.
Νηάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ναῦς.
Νηὰς, άδος (ἡ), ἄγνωστόν τι θαλάσσ. θηρίον (περὶ τὴν Σάμον). 2) Π. = Ντιὰς, (τὸ ὀπ. ἴσως πρέπει νὰ γραφῇ Νηάς).
Νῆας, Ἰων. αἰτ. πλθ. τοῦ Ναῦς.
Νηγάτεος, η ἢ ος, ον, Π. [νέος, γέγαα, γίνομαι]. ὁ νεωστὶ γεγονὼς, καινουργιοκαμωμένος, νεοκατασκεύαστος.
Νήγρετος (ὁ, ἡ), Π. [νη, ἐγείρω], = Ἀνέγερτος. « Ὕπνος —, » Ὀδ. Ν., ἀπὸ τὸν ὀπ. δὲν δύναται τις νὰ ξυπνήσῃ (νὰ ἐξυπνήσῃ), (καὶ ἄλλ.) « Νήγρετον εὕδει, » Ὀδ. Ν., βαθειὰ κοιμᾶται, ἢ (κατὰ τοὺς μετγν. Π.) κοιμᾶται τὸν ὕπνον τοῦ θανάτου (κοιν. τὸν ἀξύπνητον).
Νήδυια ἢ Νηδύϊα (τὰ), Π. τὰ ἐν τῇ νηδύϊ (κοιλίᾳ), τὰ ἐντόσθια.
Νηδυιόφιν, Π. ἀντὶ Νηδυοφιν.
Νηδύμιος, η, ον καὶ
Νήδυμος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, δύομαι], ἀπὸ τὸν ὀπ. δὲν ἠ δυσκόλως δύναται τις νὰ ξύγῃ (νὰ γλυτώσῃ), (ὀθ.) « Ὕπνος —, » Ὅμ., ὁ βαθὺς ἢ [κατ' ἄλλ. ἀντὶ Ἤδυμος], γλυκὸς.
Νηδυόφιν, Π. ἀντὶ Νηδύος, γεν. τοῦ Νηδύς.
Νηδυπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παρευρίσκομενος ἐπὶ τῇ νηδύϊ, ευρίσκομενος μὲ τὴν κοιλίαν. «Δρώκων —, » Εὐβοκ.
Νηδὺς, ύος (ἡ). ἡ (κάτω) κοιλία, ὁ γόμφαχος· ἡ γαστὴρ (ἐν γέν.) κοίλωμα. « Ἔχει δὲ τὸ σῶμα οὐ μίαν νηδύν, ἀλλὰ πλείους... Ὅσα γὰρ τῶν μελέων ἔχει σάρκα περιφερέα, ἥν μῶν καλέουσι, πάντα νηδὺν ἔχει, » Ἱππκρ. « Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδύν, » Ὀδ. ι. « Νηδύος ἐκ μητρός, » Ἡσ. (καὶ μτγν.) « Νάρθηκος νεάτην ἐξαίνυσο νηδύν, » Νίκ.
Νηέσσαι, Μ. νηήσομαι, Π. (σπανιότ.) ἀντὶ Νέομαι, πορεύομαι, ἐκπανέρχομαι, (συγχ. τῷ Νηέω).
Νῆες, Ἰων. ἀνωμ. καὶ
Νήεσσι, Π. δοτ. πλθ. τοῦ Ναῦς.
Νηέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Νέω, σωρεύω, ἐπισωρεύω· (συνκδχ.) φορτόνω, γεμίζω. « Νῆας νηήσας, » Ἰλ. ι. (ᾠδικ. μέ γεν.) « Νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ ἀργύρου νηήσασθαι, » αὐτ.
Νήησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σώρευσις, ἐπισώρευσις.
Νήθεσκε, Π. ἀντὶ Ἔνηθε, γ'. ἑν. προπαρτ. τοῦ Νήθω.
†Νηθὶς, ίδος (ἡ). Σχλ. ἡ γνέθουσα, [ἐκ τοῦ
Νήθω [νέω], Μ. νήσω, Γνέθω, (ἴδε Νέω (2),
Νηὶ, δοτ. τοῦ Ναῦς.
Νηΐας, άδος [ἡ], Ἰων. ἀντὶ Ναΐας.
Νήϊος, η ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ναῦν, παραβήσιμος. «Δόρυ νήϊον, » Ὅμ., ξύλον ναυπηγήσιμον. (καὶ ἁπλῶς ἀντὶ οὐσ.) « Τίς ῥά σε τέχνη νήϊον ἐκτάμνησιν, » Ἰλ. Γ. « Νήϊα δ' ὡς σπέρχονται ὑπὸ πτερὰ θηρὶ κεύσῃ, » Νίκ., κωπία. « Νάϊον τελεῖν, » Ἐπγρ., φόρον ἐκ τῶν νεῶν.
Νῆϊς, ίδος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, οἶδα]. (μὲ γεν.) ὁ μὴ εἰδήμων, ἄπειρος, ἀνίδεος.
Νηΐτης, ου (ὁ) καὶ
Νηϊτικὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ναυτικός.
Νηκερδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀκερδὴς. ἀνωφελὴς· ἐπιζήμιος.
Νήκερος καὶ Νήκερως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. [νη, κέρας]. ὁ μὴ ἔχων κέρατα.
Νήκεστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνήκεστος, ἀνίατος.
Νηκηδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [νη, κῆδος]. ἀμέριμνος, ἄφροντις.
Νηκουστέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ γεν.) ἀντὶ Ἀνηκουστέω, δὲν ἀκούω, παρακούω.
Νήκουστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνήκουστος· ἄγνωστος.
;Νηκτὴρ καὶ
Νήκτης [νήχομαι], ου (ὁ), κολυμβητής.
Νηκτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νήχεσθαι, κολυμβητικός.
Νηκτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ νήχεσθαι. « Τὸ νηκτὸν —, » Ἀνκρ., ἡ δύναμις (ἢ ἰδιότης) τοῦ νήχεσθαι.
Νηκτρὶς, ίδος (ἡ), Θηλ. τοῦ Νηκτήρ. « Ἐλαίᾳ —, » Ἀθ., ἢ [ἄλλ.] Κολυμβὰς.
Νήκτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Νήκτης, κολυμβητής.
Νηλεγέως, ἐπίρ. Ἀμερίμνως ἢ Ἀνηλεῶς, [ἐκ τοῦ
Νηλεγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, ἀλέγω]. ὁ περὶ μηδενὸς φροντίζων (ἀνησυχῶν)· ἀπτόητος, (συγχ. τῷ
Νηλεὴς καὶ Νηλεὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνηλεὴς, σκληρὸς, ἀσπλαγχνος.
Νηλειῶς, Π. = Νηλεῶς.
Νηλεόθυμος (ὁ, ἡ), Π. [νηλεὴς, θυμός]. ἀσυμπαθὴς, σκληρόκαρδος.
Νηλεόποινος (ὁ, ἡ), Π. [νηλεὴς, ποινή]. ὁ τιμωρῶν ἀνηλεῶς (ἀλύπητα).
Νήλεστος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, λεύσσω]. ἄσπρατος.
Νηλεῶς, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀνηλεῶς, χωρὶς οἶκτον, ἀλύπητα.
Νηλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νηλεὴς.
†Νηλητὴς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νηλιτὴς.
Νηλίπεζος ἀντὶ Νηλιτόπεζος (ὁ, ἡ), Π. = Νηλίπους.
Νηλιποκαθλεπέλαιοι (οἱ), Κωμ. ἄλωσοι (ἐπιμ. μὴ ἀλειμμένοι μὲ λάδι) καὶ ξυπόλυτοι, [νηλίπους, καὶ, βλέπω, ἔλαιον].
Νήλιπος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, ἦλιψ]. χωρὶς ὑπόδημα, ξυπόλυτος· πάμπτωχος, ἄθλιος.

Νηλίπους, ἀντὶ Νηλειπέπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. [νήλιπος, ποῦς]. γυμνοπόδης, ἀνυπόδητος.
Νηλιτής, έος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, ἁλιταίνω]. ἀθῷος, ἀναμάρτητος.
†Νηλιτάποινος, ἑορ. ἀλμ. ἀντὶ Νηλεόποινος.
Νηλιτρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, ἀλείφω] μὴ ἀλειμμένος (μὲ λάδι), (ἐπμ.) ἄλουστος· ἄθλιος.
Νήλυπος (ὁ, ἡ), Π. ἄλυπος.
Νήλωπος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, λῶπος]. χωρὶς ἔνδυμα.
Νῆμα (τὸ), [νήθω]. γνέμα, κλωστή. ‖. (εἰς τὸν Θκρ. Εἰδ. ΙΕ' συγχ. τῷ Νᾶμα καὶ εἰς τὸν 30 στίχ. ἴσως εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ Σῆμα).
Νημασυργία (ἡ). ἐργασία (γνέσιμον) νήματος.
Νηματώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ χωριζόμενος εἰς νήματα, ἰνώδης.
Νημερτεία (ἡ), Π. [νημερτής]. ἀλήθεια.
Νημερτέως, ἐπίρ. Ἰων. ἀληθῶς, [ἐκ τοῦ
Νημερτής, ές (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. [†νή ἁμαρτάνω]. ἀψευδής, ἀλάνθαστος, ἀληθής, βέβαιος. ‖. (τὸ οὐδ.) Νημερτές, ἐπίρ. ἀντὶ Νημερτέως. «Νημερτὲς ἐέσπετε,» Ἀπλλν.
Νηνεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι νήνεμος (γαλήνιος, ἀτάραχος).
Νηνεμία (ἡ), ἔλλειψις ἀνέμου, (κοιν.) βιοδιὰ, γαλήνη. 2) Π. (ὡς ἐπίθ.) ἀντὶ
Νήνεμος (ὁ, ἡ), [†νη, ἄνεμος]. γαλήνιος, ἀτάραχος, ἥσυχος.
Νηνεμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατευνάζω τὸν ἄνεμον, κάμνω νηνεμίαν, γαληνίζω.
Νηνέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Ἰων. ἀντὶ Νηέω.
Νῆνις, ιδος (ἡ). Ἀττ. (ἀρχ.) ἀντὶ Νεᾶνις.
Νηξίπους [νήχομαι, ποῦς], οδος (ὁ, ἡ), γεμετ. ἐξήγ. τοῦ Νέπους.
Νῆξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Νήχομαι, κολυμβήθρα, πλεύσιμον.
Νηοβάτης, εω (ὁ), Π. = Ναυβάτης.
Νηοκόρος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Νεωκόρος.
Νηοπέδη (ἡ), Π. = πέδη (δεσμὸς) τῆς νηός, ἡ ἄγκυρα.
Νηοπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ὑπηρετῶ ὡς)
Νηοπόλος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ναοπόλος.
Νηοπορέω-ῶ [ναῦς, πορεύομαι], Μ. ήσω, Π. Ἰων. ταξειδεύω (ἀρμενίζω) μὲ καράβι, θαλασσοπορέω.
Νηός (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ναός.
Νηός, Ἰων. γεν. τοῦ Ναῦς.
Νηυάδες καὶ Νησάδες (ὁ, ἡ), Π. ἐφόρια τῶν ναῶν, φωτὴρ (προξάτης) τῶν πλεόντων.
Νηυῦχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κρατῶν, διοικῶν) τὴν ναῦν. «Πηδάλιον—,» «Ἔκγο.
Νηφθόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁφθείρων τὰς ναῦς.
Νηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (περιέχων ναῦν ἢ ναῦς.
Νήχος (ὁ, ἡ), Π. = Νηοῦχος.
Νηπαθής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπαθής. 2) (ἐνεργ.) ὁ καταπαύων τὸ πάθος (τὸν πόνον, τὴν θλῖψιν).
Νήπαυστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄπαυστος.
Νηπεδανὸς, ὴ, όν, Π. ἀντὶ Ἀπεδανός, (ἴδε Νήδυμος).
Νήπειος, α, ον, Π. ἀντὶ Νηπίειος.
Νηπεκτὴς [†νη, πείκω], ές, ἡ, (ὑφ. τι)
Νήπεκτος (ὁ, ἡ), (Γλσ.). ἀκτένιστος ἢ, ἀκτένευτος.
†Νηπελίω-ῶ [†νη, πέλομαι], Μ. ήσω. (Γλσ.). Δὲν ἔχω δύναμιν, δὲν ἠμπορῶ.
Νηπενθὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ (ἐπίρ.) -θῶς, Π. ὁ χωρὶς πένθος, ἄλυπος· ὁ διαλύων τὸ πένθος (τὴν θλῖψιν), (συγχ. τῷ
Νηπευθὴς [νη, πυνθάνομαι], έος (ὁ, ἡ), Π. ἄγνωστος, ἀκατανόητος.
Νηπιὰς (ἡ), Π. πρᾶξις νηπίου (μωροῦ παιδιοῦ), ἀνοησία.
Νηπιάζω ᾰ (μσ.) -άζομαι, Μ. άσω, -άσμαι. Εἶμαι ἢ Καταντῶ ἢ Φέρομαι ὡς νήπιον, ἀνοηταίνω, ξεμωραίνομαι.
Νηπίασις, εως (ἡ), τὸ νηπιάζειν, ἡ κατάστασις τοῦ νηπιάζοντος.
Νηπιαχεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Νηπιάζω, [ἐκ τοῦ
Νηπίαχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νήπιος.
Νηπιάχω (χ Μ.), Π. ἀντὶ Νηπιάζω.
Νηπιαχώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νηπιώδης.
Νηπιέη, Ἰων. ἀντὶ
Νηπιείη (ἡ). ἡ ἡλικία (ἢ κατάστασις) τοῦ νηπίου, νηπιότης, ἡ· 2) = Νηπιάς, [ἐκ τοῦ
Νηπίειος, α, ον καὶ Ἰων.
Νηπίεος, η, ον, = Νηπιώδης.
Νηπιεύομαι, Μ. εύσομαι, = Νηπιάζω, ἀνοηταίνω.
Νηπιόβουλος (ὁ, ἡ), ὁ νηπιώδη βουλευόμενος, Νηπιάρχων.
Νηπιοδύναμος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων νηπίου δύναμιν, ἀδύνατος ὡς νήπιον.
Νηπόεις, εντος (εσσα, εν), Π. ἀντὶ Νηπιώδης.
Νηπόθεν, ἐπίρ. Ἀπ' αὐτῆς ἀκόμη τῆς νηπιώδους ἡλικίας.
Νηπεκτόνος (ὁ, ἡ), ὁ φονεύσας ἢ φονεύων (κτείνων) τὰ νήπια.
Νηπιοπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ), ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς νήπιον, νηπίου ἴδιος.
Νήπιος [†νη, ἔπος], α ἢ ος, ον, (κατὰ λέξ.) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ λαλήσῃ, (ἐπμ.) μικρὸς (ἀνήλικος) ἀκόμη, νεογέννητος· (συνκδχ.) τρυφερὸς· (τρπ.) ἁπλοῦς, ἀνέξοδος, ἄπειρος· νηπιώρων, ἀνάητος, μωροπαίστατος. «Βη νηπίη,» «Ἰλ. Λ., νηπιώδης, ἀνίσχυρος. «Μηδὲν εἴπῃς νήπιον,» «Ἀρχ. ‖. (οὐσ.) μικρὸν (κοιν. μωρὸν) παιδί, τὸ ὁπ. ἀκόμη δὲν ὁμιλεῖ. (Ὁ δὲ Ἱππκρ. «νήπια λέγει καὶ τὰ μέχρις ἡβῆς,»).
Νηπιότης (ἡ), ἡ κατάσασις (ἡ ἡλικία) τοῦ νηπίου· πρᾶξις νηπίου, ἀνοησία.
Νηπιοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων (φαινόμενος ὡς) νήπιον.
Νηπιοφροσύνη (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις «
Νηπιόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φρόνημα νηπίου, ἁπλοῦς· μωρὸς κτλ.
Νηπιώδης, εος (ὁ, ἡ), καὶ (ἐπίῤ.) -ωδῶς. Νηπίου ἴδιος, μωροπαιδιακήσεως.
Νήπλεκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄπλεκτος, μὲ ξέπλεκα μαλλιά.
Νηπεινεὶ(νὶ), ἐπίῤ. Π. ἀτιμωρητὶ, [ἐκ τοῦ
Νήποινος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, ποινή]. ἀτιμώρητος· (ἐνίοτε μὲ γεν.) γυμνὸς (στερημένος) ἀπό. ‖. (τὸ οὐδ.) Νήποινον ᾰ Νήποινα, ἐπίῤ. ἀντὶ Χωρὶς ποινή.
†Νήποτμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄποτμος. 2) [εἰς τὸν Ἡσ.] ἑσσαλμ. ἀντὶ Νήϋτμος.
Νήπτης, ου (ὁ). ὁ νήφων, νηφάλιος· ἐγκρατής· προσεκτικὸς, ἄγρυπνος.
Νηπτικὸς, ἡ, όν, = Νηφάλιος· ἐγκρατὴς· προσεκτικός. «Νηπτικὰ,» «Ἐκκλσ., τὰ ἀσκητικὰ συγγράμματα.
Νήπυστος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, πυνθάνομαι]. ὁ μὴ μαθὼν (ἀκούσας) τι ἢ μὴ ἀκουσθείς, ἀνήκουστος, (παρβλ. Νηπευθής).
Νηπυτιάομαι, Μ. άσομαι, Π. ἀντὶ Νηπιάζω, εἶμαι (φέρομαι, παίζω ὡς) -
Νηπύτιος, α, ον, Π. ἀντὶ Νήπιος.
Νήριθμος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, ἀριθμός]. ἀνεξαρίθμητος.
Νήριον (τὸ), [†νηρὸς], φυτ. ἡ (ἄλλ.) Ῥοδοδάφνη, πικροδάφνη.
Νῆρις, ιδος (ἡ), φυτ., ἡ (ἄλλ.) Ὀρεινὴ ναρδος. 2) = Βράθυ. 3) Π. ἀντὶ Νήριον.
Νήρισσος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, ἐρίζω]. ἀρίζηλος, νείκητος, ἀναντίῤῥητος, βέβαιος. 2) ἀσύγκριτος· πολὺς, ἀναρίθμητος.
Νηρίτης [νηρὸς], ου (ὁ), εἶδ. θαλασσ. (κοχυλίου, μαργαρίτου· ὀστρέου.
†Νηρικόμυθος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύμυθος, [μῦθος καὶ
Νήριτος (ὁ, ἡ), Π. = Νήρισσος.
†Νηριτόφυλλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύφυλλος.
†Νηρὸς [νάω], ὰ, ὸν, Γλσ. ἀντὶ Ναρός.
Νήσας, α, αν. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Νέω (σωρεύω) καὶ Νήθω.
Νησαῖος, α, ον, = Νησιώτης· νησιώτικος. «Λίθος—,» «Αξ., ὁ σαρδόνυξ.
Νησεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ
Νησιάζω, Μ. άσω, = Νησίζω.
Νησιαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (διοικῶ ὡς) -
Νησιάρχης καὶ Νησίαρχος, ου (ὁ). ἄρχων (ἡγεμὼν) νήσου ἢ νήσων.
Νησίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νησίον, νησάκι.
Νησίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω (Σχηματίζω) νῆσον, εἶμαι ὡς ἂν νησί.
Νησίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νῆσος, νησάκι.
Νῆσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Νέω ἢ Νήθω, στοίβαγμα, ἐπισώρευσις· (συχνότ.) γνέσιμον.
Νησὶς, ίδος ἢ ἴδος (ἡ), = Νησίον.
Νῆσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Νέω ἢ Νήθω, κλῶσις ἢ ἐπισώρευσις.
Νησίτης, ου (ὁ) καὶ Νησῖτις, ιδος (ἡ), = Νησαῖος.
Νησιώτης, ου (ὁ). κάτοικος νήσου. «Οἶνος —,» «Ἀρετ., ὁ νησιωτικός.
Νησιωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς νησιώτην ἢ εἰς τοὺς νησιώτας, (κοιν.) νησιώτικος.
Νησιῶτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Νησιώτης.
Νησοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (σχηματιζόμενος εἰς) εἶδος νήσου.
Νησομαχία (ἡ), μάχη νήσων ἢ ἐν ταῖς νήσοις.
Νησοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάνω (Σχηματίζω ἢ Μεταβάλλω εἰς) νήσων.
Νῆσος (ἡ), [νεω]. νησὶ χερσόνησος.
Νησσεύω, ὰ, = ἀντὶ Νήσσω, Νίσσω, νι,

ἐλεύσονται, γ'. ἀλθ. πρα. τοῦ μέλλ. τοῦ Νίσσομαι ἢ Νέομαι.

Νησοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ (ἔφορος) νήσου ἢ τῶν νήσων.

Νησόω-ῶ, Μ. ώσω, = Νησοποιέω.

Νῆσσα [νέω, νήχομαι], ης (ἡ), πτην., ἡ κάπια.

Νησσαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς νῆσσαν, παπίσιος.

Νησσάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νῆσσα, καπί, καπάκι.

Νησσοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) νήσσης.

Νησσοκτόνος (ὁ, ἡ), = Νησσοφόνος.

Νησσοτραφεῖον (τὸ). μέρος ὅπου τρέφονται νῆσσαι (πάπιαι).

Νησσοφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων τὰς νήσσας. ‖. (οὐσ.) εἶδ. ἀετοῦ, (ἄλλ.) ἱλάγγας.

Νησσοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων (βόσκων) νήσσας.

Νηστεία (ἡ), τὸ νηστεύειν, ἀποχὴ φαγητοῦ.

Νήστειρα (ἡ), Π. ἀντὶ Νῆστις.

;Νηστεύς, έως καὶ

Νηστευτής, οῦ (ὁ). ὁ συνήθως (ἐξ ἐπαγγέλματος) νηστεύων.

Νηστεύω, Μ. εὔσω. Διαμένω νῆστις, φυλάττω νηστείαν, δὲν τρώγω, (μὲ γεν.) ἀπέχω ἀπό. ▪ Νηστεῦσαι κακότητος, ▪ (Ἐμπεδ. παρὰ) Πλ.

Νηστὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Νῆστις.

Νήστης, ου (ὁ), ἀόκλ. ἀντὶ Νῆστις.

Νήστης, ου (ὁ). ὁ νήθων (γνέθων), κλώστης.

Νηστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νήθειν (γνέθειν). ▪ Νηστική, ▪ Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ.

Νήστιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νηστείαν, νηστήσιμος. ▪ Ἡμέρα—,▪ Δξ., [ἐκ τοῦ

Νήστις [†νη, ἔδω], ιος ἡ εως καὶ ιδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φαγών, νηστικός, ἄστος. ▪ Νῆστις ἐσμὲν— ▪ Λξ., ἡ ἀποφορὰ τοῦ στόματος τοῦ νηστικοῦ, (κοιν.) νηστικάδα. ‖. (οὐσ. ὡρ. καὶ θηλ.) τὸ μεταξὺ καιλίας καὶ στομάχου ἔντερον, (Ἀτν.) jejunum. 2) Π. νηστείας πρόξενος. ▪ Νόσος (▪ Διμὰς)—, ▪ Αἰσχλ.

Νηστοποσία (ἡ), τὸ εὔσ. τοῦ

Νηστοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω νηστικός.

Νησύδιον (τὸ), = Νησίδιον.

Νήτη (ἡ), ἀντὶ Νεάτη (χορδή).

;Νήτιτος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, τίω]. ἀτιμώρητος.

Νητοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοίζων εἰς τὴν νήτην (χορδήν). ▪ Τὸ νητοειδὲς τῆς φωνῆς, ▪ Νικομ., ὁ ἦχος τῆς ἀνιούσης.

;Νῆτος, η, ον (κατὰ κρα.) ἀντὶ Νεατος, (ὀθ.) Νήτη, ἡ τελευταία χορδὴ τῆς ἀρχαίας λύρας.

Νητὸς [νέω], ἡ, όν. Συρραφησόμενος. 2) [νήθω]. γνεσμένος.

Νητρεκέως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Νητρεκῶς.

Νητρεκής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀτρεκής, ἀληθής, βέβαιος.

Νητρεκίη (ἡ), Π. ἀλήθεια.

Νητρεκῶς, ἐπίρ. Π. ἀληθῶς.

Νῆτρον (τὸ). [νήθω]. κλωστήρι, κλώστης, ἄτρακτος.

Νῆττα, ης (ἦ), Ἀττ. ἀντὶ Νῆσσα.

Νηττάριον καὶ Νήττιον (τὸ), ἀντὶ Νησσάριον, παπί, (μτγν.) ὑποκόρισμα γυναικός.

Νηττοφόνος (ὁ, ἡ), = Νησσοφόνος.

Νηττοφύλαξ, ακος (ὁ), = Νησσοφύλαξ.

†Νήϋγμος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νήϋτμος.

Νηΰς, νηὸς (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ναῦς.

Νήϋτμος (ὁ, ἡ), Π. [†νυ, αὔτμή]. ἄπνους, ἄοσμος.

†Νηφαίνω, = Νήφω.

Νηφαλέος, α, ον, = Νηφάλιος.

Νηφαλεότης (ἡ), = Νηφαλιότης.

Νηφαλεόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω νηφαλέον (νηφάλιον) τινά, ἐπιγείρω.

Νηφαλέως, ἐπίρ. = Νηφαλίως.

Νηφαλέωσις, εως (ἡ), = Νηφαλεότης.

Νηφαλιεύς, έος (ὁ), Π. ἀντὶ Νηφάλιος (ἄνθρ.)

†Νηφαλιεύω, Μ. εύσω καὶ

†Νηφαλίζω, Μ. ἰσω. Προσφέρω σπονδὰς νηφαλίους (χωρὶς οἶνον).

Νηφάλιμος, η ἢ ος, ον καὶ

Νηφάλιος [νήφω], α ἢ ος, ον. Ὁ μὴ πίνων οἶνον, ἐγκρατής· (συνκδχ. καὶ τρπ.) προσεκτικός, ζοχαστικός· ἄγρυπνος. ▪ Νηφάλια (μετὰ ᾄ χωρὶς τοῦ ἑορτά,▪ Δξ. θυσίαι: (σπονδαὶ) χωρὶς οἶνον. ▪ Βωμοί—,▪ Δξ., ἐπὶ τῶν ὀπ. ἐθύοντο νηφάλια.

Νηφαλιότης (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις νηφάλιος (νήφων, ἄγρυπνος κτλ.).

Νηφαλισμὸς (ὁ), [†νηφαλίζω], = Νηφαλιότης, προσοχὴ κτλ.

Νηφαλίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἢ ἦθος νηφάλιον, χωρὶς οἶνον· φρονίμως, ἀγρύπνως κτλ.

Νηφαντικὸς [†νηφαίνω], ἡ, όν. Ὁ φυλάττων ἢ ἐμποιῶν νηφαλιότητα, νηφάλιος.

Νηφάντως, ἐπίρ. (μτχ.), = Νηφαλίως, ἀγρύπνως κτλ.

Νήφουσι, Π. ἀντὶ Νήφουσι, ὁριστ. πλθ. τῆς μτχ. τοῦ

Νήφω, Μ. νήψω. Εἶμαι νηφάλιος (Δὲν ἤπια ἀκόμη ἢ, Δὲν σὔνω ποτέμου, Ἐγκρατεύομαι) ἀπὸ κρασί (συνκδχ. ᾄ τρπ.) εἶμαι φρόνιμος (ἐγκρατής, προσεκτικός, ἄγρυπνος).

Νηχαλέος, α, ον, = Νηκτικός, καλυμβητικός.

;Νηχεῖον (τὸ), [νήχομαι]. μέρος (Ταυρκ. χαβούζι) διὰ κολύμβημα.

†Νηχί, ἐπίρ. Γλσ. ἀντὶ Ναιχί.

Νήχομαι [νέω], Μ. νήξομαι καὶ (σπν.) νηχήσομαι. Κολυμβῶ, πλέω. ▪ Ὁλκάς.. τοσαύτης κύμασι νηξαμένη, ▪ Ἐπγρ. ▪Τῇ φύσει προσθεὶς ἄγκιστρον, σύρει πάντα τὰ νηχόμενα, ▪ αὐτ.

Νήχυτος (ὁ, ἡ), Π. [†νυ, χέω]. ὁ μὴ χυνόμενος (μὴ ἔχων ἔκρουν, διέξοδον), (ἐπιμ.) πελαγίζων, πολὺς, ἄφθονος· ἀχανής, ἐκτεταμένος. ▪ Ἀκτή—, ▪ Ποιητ.

Νήχω, Μ. νήξω, Π. καὶ (σπν.) λογαγρφ. ἀντὶ Νήχομαι.

Νῆψις, εως (ἡ), τὸ νήφειν, νηφαλιότης.

Νηὼς, Δ. ἀντὶ Ναὸς, αἰτ. πλθ. τοῦ Νεος.

Νιγλαρεύω, Μ. εύσω. Παίζω τὸν νιγλαρον, αὐλῶ. ▪ Τοιαῦτα μέν τοι νιγλαρεύων πρεύματα, ▪ Εὔπ.

Νίγλαρος (ὁ), [ῐ]. εἶδ. μικροῦ αὐλοῦ (φλογέρας) καὶ ὁ ἀπ' αὐτοῦ ἦχος, συρίγτρα (κυρ. διὰ τὰ πλοῖα). ▪Αὐλῶν, κελευσῶν, νιγλάρων, συριγμάτων,▪ Ἄρχυτ., (παρβλ. Γίγγρα).

†Νίδιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νήριον.

Νίζω, Μ. νίψω, = (καὶ κομψότερον τοῦ) Νίπτω.

Νικάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Νικήεις.

;Νικαθρον (τὸ), Δ. ἀντὶ Νικηθρον.

Νικαῖος, α, ον. Ὁ τῆς νίκης. ▪ Ζεὺς—,▪ Αξ., ὁ χορηγῶν τὴν νίκην. ▪ Παλλὰς Νικαίη, ▪ Νόνν., ἡ ἄλλ. Νίκη. ‖. (οὐσ.) ▪Νικεῖον,▪ Δ. Κόσσ., ὁ ναὸς τῆς Νίκης.

Νικαξῶ, Δ. ἀντὶ Νικήσω, μέλλ. τοῦ Νικάω.

Νικάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νίκη, ἀγαλμάτιον τῆς Νίκης. 2) (Βυζ.) τὸ ὀπισθεν μέρος τῶν αὐτοκρατόρων νομισμάτων, ὅπου πάντοτε σχεδὸν εἰκονίζετο ἡ Νίκη.

Νικατὴρ, ῆρος καὶ

Νικάτωρ, ορος (ὁ), Δ. ἀντὶ Νικητής.

†Νικαυγὴς, έος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Νυχαυγής.

Νικάω-ῶ, Μ. ήσω. Κερδίζω τὴν νίκην, γίνομαι νικητής· (τρπ.) ἔχω ἢ λαμβάνω τὰ πρωτεῖα, ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω· (ὀθν.) καρδίζω τὴν χρίσιν μου· (μτβτ. πρὸς αἰτ.) καταπονῶ, καταδαμάζω, (ὀθ. κθ.) εἶμαι ἢ ἀποδεικνύομαι κατώτερός τινος, (τρπ.) κυφεύομαι ἀπὸ (πάθος τι), (ἐν γέν.) = Ἡττῶμαι. ▪ Νόον νίκησε νεφίη, ▪ Ἰλ. Ψ. (καὶ αἰτ. ἢ δοτ. ἑλλ.) ▪ Νίκης, τήν μιν ἐγὼ νίκησα, ▪ Ὀδ. Α. ▪ Μάχῃ (▪ Ποσί, ▪ Δόλοις, ▪ Κάλλει κτλ.) νικᾶν, ▪ Ὕμν. ▪ Ἀλλ' ὁ μὲν ἀρμύθοισιν, ὁ δ' ἔγγεϊ πολλὸν ἐνίκα,▪ Ἰλ. Σ. (συνήθ.) ▪ Γνώμῃ ἢ Γνώμην νικᾶν,▪ Δξ. (καὶ γεν. ἄλλ.) ▪ Ἐνίκησε τοῦ κλήρου τοὺς ἀμφισβητοῦντας, ▪ Δμ. (καὶ ἀπολ.) ▪ Τὰ χερείονα νικᾷ, ▪ Ὅμ. ▪ Βελὴ δὲ κακὴ νίκησεν, ▪ Ὀδ. Κ. ▪ Ταῦτα ἐν ταῖς συμμάχοις ἐνίκησε, ▪ Ξεν. ▪ Ἐνίκα ἐν ἡμῖν τοιάδε τις δόξα,▪ Πλάτ. ▪ Ὅτι νικῴη ἐν τῷ κοινῷ, τοῦτο κύριον εἶναι,▪ Ξεν. ▪ Νικῴη δ' ὅ,τι πᾶσιν ὑμῖν μέλλει συνοίσειν, ▪ Δμ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) ▪ Ἐνίκα φεύγειν, ▪ Πλ., ὑπερίσχυσεν ἡ περὶ τοῦ φυγεῖν γνώμη. (καὶ κατὰ μτχ.) ▪ Ἡ νικῶσα (ἐνν. γνώμη ἢ ψῆφος), ▪ Εὐρ. ▪ Τὸν ἔμπροσθεν χρόνον ἐκ τῆς νικώσης ἔπραττον πάντα οἱ στρατηγοί, ▪ Ξεν., κατὰ πλειοψηφίαν. (καὶ πθ.) ▪ Οὐκέτ' ἄνδρες ἐκ' ἔργοις, ὡς πάρος, ἐσθλοῖς αἰνεῖσθαι σπεύδοντι· νενίκηνται δ' ὑπὸ κερδέων, ▪ Θκρ. ▪ Ἀπὸ τῶν μεγίστων νικηθέντες, τιμῆς καὶ δόξης καὶ ὠφελείας, ▪ Θκ. ▪ Πρὸς τὸ παρόντος ἡμέρου νικωμένη, ▪ (Σοφ. παρὰ) Στβ. (καὶ ἄλλ. τῆς προθ.) ▪Κρειττόνων νικώμενοι,▪ Εὐρ. ▪ Ἡμέρου (▪ Θαλάσσιου) νικώμενος, ▪ Εὐρ., Αἰσχλ.

Νίκη (ἡ). ἡ ἐν τῇ μάχῃ (κατὰ τοῦ ἐχθροῦ) ὑπεροχὴ, (ἐν γέν.) ὑπεροχαὶ. 2) (ἐπιθετ.) ἡ Ἀθηνᾶ. ▪ Νίκη τ' Ἀθηνᾶ Πολιάς,▪ Σοφ. (καὶ χωρὶς τοῦ προσηγορ.) ▪Σὲ.. Ἀθάναν ἱκετεύω· ὦ πότνα Νίκα,▪ Εὐρ.

Νίκη, Π. ἀντὶ Ἐνίκη, γ'. ἐν. πρα. τῆς παρσ. τοῦ Νικημι.

Νικήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Νικητὴς, νικηφόρος.
Νίκηθρον (τὸ), —Νικητήριον.
Νίκημα (τὸ), τὸ ἀποτέλεσμα ἢ ἔπαθλον τῆς νίκης, τὸ διὰ νίκης ἀποκτηθὲν (καταρθωθέν), (ἐν γέν.) νίκη· ὑπεροχὴ, (Γαλλ.) **avantage**. «Νικήσαντες δὲ ἐδίωκον, ὅσον ἐμβεβαιώσασθαι τὸ νίκημα τῇ φυγῇ τῶν πολεμίων.» Πλ. «Ὡς καλὸν τὸ νίκημα λέγεις,» Κέβ.
Νίκημι, Δ. ἡ Αἰολ. ἀντὶ Νικάω.
Νικητέον, θετ. τοῦ Νικάω.
Νικητήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Νικητὴς, (ῆθ.
Νικητήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νίκην ἢ εἰς τὸν νικητήν. » Ἡ νικητήριος τοῦ Σταυροῦ φωνή,» Βυζ. ‖ (οὐσ.) «Νικητήριον (ἐννν. ἆθλον) καὶ « Νικητήρια (ἐννν. ἱερὰ), τὸ βραβεῖον τῆς νίκης, ἢ ἁμοιβὴ τοῦ νικητοῦ. » Νικητήρια ἑστιᾶν, » Ξεν., συμποσιάζειν (πανηγυρίζειν) διὰ τὴν γενομένην νίκην. «Τῷ καλλικαταβοῦντι νικητήρια τίθημι, » (Σοφ. παρ') Ἀθ. » Ἐπεθύμει ζῶσάν τε συλλαβεῖν (τὴν Ζηνοβίαν), καὶ εἰς τὰ νικητήρια ἀναγαγεῖν,» Δ. Κάσσ.
Νικητὴς, οῦ (ὁ). ὁ νικῶν ἢ νικήσας.
Νικητικὸς, ἡ, ὸν, (ᾷ ἐπίῤ.) «ικῶς. Ὁ πάντοτε νικῶν, (ἐπὶ πραγμ.) = Νικητήριος.
Νικήτρια (ἡ), ἡ νικῶσα ἢ νικήσασα.
Νικήτωρ, ορος (ὁ, = Νικητήρ.
Νικηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι νικηφόρος· νικῶ, ὑπερέχω, ὑπερισχύω·
Νικηφορία (ἡ), τὸ νὰ ἔνε ἢ νὰ γένῃ τις·
Νικηφόρος (ὁ, ἡ), [νίκη φέρω]. ὁ κερδίσας νίκην, νικητὴς, τροπαιοῦχος, (ἐπὶ πραγμ.) νίκης πρόξενος.
†Νίκλαν (τὸ), Γλσ. (κατ' ἀνγρμτ.) τὸ Λίκνον.
Νικόβουλος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὀπ. ἡ βουλὴ ἢ συμβουλὴ, ἢ γνώμη) νικᾷ.
Νικομάχας, α, Δ. ἀντὶ Νικομάχης, ου (ὁ). ὁ νικῶν ἐν ταῖς μάχαις.
Νικοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (χορηγῶν τὴν) νίκην, Νικηφόρος.
Νῖκος, εος-ους (τὸ), = Νίκη. » Ὁ γὰρ κλυτὸν ἥρατο νῖκος, » Ὁμρ. » Οὔ ὁ λόγος αὐτῷ σοφώτερος, αὐτῷ δοθήσεται τὸ νῖκος,» Γρφ. «Εἰς νῖκος,» (ἀπὸ τοῦ Ἑβρ.), ἀντὶ Εἰς τέλος, εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα. » Ἐκτεποῦσθαι ὁ θάνατος εἰς νῖκος,» αὐτ. » Μὴ εἰς νῖκος καταφάγεται ἡ ῥομφαία;» αὐτ. 2) = ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Νεῖκος, διαφορὰ, φιλονεικία.
Νικοτέλεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Νικοτελὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ τελειόνων (καταρθώνων) τὴν νίκην.
Νικοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Νικηφορέω.
Νικώνυμος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα σήμαινεται ἢ παράγεται ἐκ τοῦ Νίκη.
Νίμμα (τὸ), νιφὸν διὰ νίψιμον, ἢ ἀπόνιμμα.
Νιμμὸς (ὁ), νίψιμον.
Νιν, Π. (ἀντων. πάντοτε ἐγκλιτ.) ἀντὶ Ἵν, αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτὸ, καὶ πλθ. (σπν.) αὐτοὺς, αὐτὰς, (ἴδε Μίν).
Νιπτὴρ (ὁ). ἀγγεῖον διὰ νίψιμον ἢ πλύσιμον τῶν ποδῶν, λεκάνη.
Νίπτρον (τὸ), = Νίμμα, νιφὸν διὰ νίψιμον. » Ἔπειτα δὲ παῖδες νίπτρ' ἔδοσαν κατὰ χειρῶν, σμήγματα ἐρυσιπίτοις χειροθαλπὲς ὕδωρ ἐπεγχέοντες,» (Φιλόξ. παρ') Ἀθ.
Νίπτω ξνίζω], Μ. νίψω (πθ. πρκ. Νένιμμαι). Πλύνω (κυρ. τὰς χεῖρας ἢ τοὺς πόδας), (κοιν.) νίβω καὶ νίζω. (μτνμ. ᾗ κωμ.) ἀντὶ Δοιδορῶ, (καθὼς ᾗ τὸ Γαλλ.) **laver la tête à quelcun**, (τὸ παράδειγμα ὅμως τοῦ Νικάνδρου): » Δὴ γάρ ῥα κυρὸς λήΐζορ' ἔνιπτεν (ἠμπορεῖ νὰ ἀναχθῇ ᾗ εἰς τὸ Ἐνίπτω), παρβλ. Πλύνω.
Νίσσομαι, Μ. νίσομαι ᾗ νείσομαι ἢ (ἀσυν. καὶ Δ.) νήσομαι, Π. = Νέομαι, πορεύομαι, ὑπάγω ἢ ἔρχομαι· ἀπέρχομαι· ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι. » Μελανίδες νησοῦντι ἐμὶν (νήσασί μοι) ἐκ τῶ μικρῶ λιμένος,» (Σώφρ. παρ') Ἀθ.
Νιτρία (ἡ), τόπος ὅπου ἐβγαίνει (συνάζεται) νίτρον.
Νιτρίτης, ου (ὁ) καὶ Νιτρῖτις, ιδος (ἡ), ὁ περιέχων (ἑνωμένος μὲ) -
Νίτρον (τὸ), [νίπτω]. (κυρ.) τὸ ὀρυκτὸν ἢ φυτικὸν ἅλικαλι (σοῖα ἢ ποτάσσα) τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο ὡς ἂν σαπούνι. (μτγν.) ὁ (Τουρκ.) γκιουβερτζιλὶς, (ἢ μᾶλλ. τὸ Δίγυπτ.) λατρόνε.
Νιτροπηγικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ εἰσαγόμενος εἰς τὰ μέρη ὅπου πήγνυται τὸ νίτρον. » Ἀλκὴ—, « Ἀλέξ. Τραλλ.
Νιτροπώλης (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων (παράγων) νίτρον.
Νιτρόω-ῶ, Μ. ώσω. Πλύνω μὲ νίτρον (λεσσίβαν), (καθὼς τώρα λέγομεν) σαπωνίζω.
Νιτρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ ὅμοιος μὲ) νίτρον.
Νίτρωμα (τὸ), νερὸν (λεσσίβα) ἀπὸ νίτρον.
Νίφα, Π. αἰτ. (κατὰ μτπλ.) τοῦ Νιφάς.
Νιφαργὴς, ές καὶ
Νίφαργος (ὁ, ἡ), Π. [νίφα, ἀργός]. ἄσπρος σὰν τὸ χιόνι.
Νιφὰς [νίφω], άδος (ἡ). χιόνι, (κυρ.) τελοῦπα (τοῦφα) χιονιοῦ. (συνεχ.) ἀνεμοζάλη μὲ χιόνι ἢ βροχὴν, (κοιν.) χιονιὰ, (Τυρκ.) τουφτάνε· (ἐν γέν.) χειμὼν, φορτοῦνα (κυρ. καὶ μτφορ.). «Πολέμου—,» Πίνδ. 2) Π. (ὡς ἐπίθ.) ἀντὶ Νιφόεσσα, σκεπασμένη μὲ χιόνι. « Πέτρα—,» Σοφ.
Νιφετὸς (ὁ). χιόνισμα (πυκνὴς χιόνος), καιρὸς χιονίσματος, χιονιά.
Νιφετώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος ἢ συνωδευμένος μὲ νιφετὸν, χιονιστὴς.
Νιφοβλὴς, ῆτος καὶ
Νιφόβλητος (ὁ, ᾗ), Π. [νίψ, βάλλω]. τὸν ὁπ. κτυπᾷ τὸ χιόνι, χιονισμένος, χιονόβλητος. »Ὄρος—,» Ὀπτ. ᾗ ἐνεργ. » Ὄμβρα—,« αὐτ.
Νιφοβολία (ἡ), = Νιφετὸς, [ἐκ τοῦ-
Νιφόβολος (ὁ, ἡ), = Νιφόβλητος.
Νιφόεις, εσσα, εν. Π. γεμάτος (σκεπασμένος μὲ) χιόνι, καταχιονισμένος. » Ὄρος —,« Ὅμ. 2) (συνεχ.) λευκὸς ὡς ἂν τὸ χιόνι, κατάλευκος. « Ὄπος—,» Νίκ. ἡ 3) ψυχρὸς. » Ὄφις—,« αὐτ.
Νιφόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. = Νιφόβλητος.
Νιφοστιβὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [νίψ, στείβω]. ὅπου περιπατεῖ τις ἐπάνω εἰς τὰ χιόνια. »Χειμὼν—,« Σοφ.
Νιφοψυχὴς, ές (ὁ, ἡ), (Γλσ.). ψυχρὸς σὰν τὸ χιόνι.
Νιφω, Μ. νίψω. Χιονίζω. » Ὅταν νίφῃ ὁ θεὸς,» Ξεν. (καὶ πθ.) «Νιφόμενοι ἀπῆλθον,» αὐτ., [ἐκ τοῦ
(Νίφ), νιφὸς (ἡ), «Νιφὰς, χιόνι, (ὀθ. τὸ Αὐτοκίνητο, μηχανικὸν ὄχημα ἀπὸ σίδηρον καὶ ξύλα, ἐφευρεθὲν ἀπὸ τὸν Ἕλληνα Νίκαν Ἀπόστολον Ζαχαράκην, ὁ ὁποῖος ἐπέτυχε νὰ τὸ κάμῃ νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα μέχρι τοῦ Μαραθῶνος καὶ ἐπιστρέφῃ εἰς τὰς 1 Ἰουνίου 1893 εἰς ὥρας 2 καὶ 30 λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἐπίσης ἐφεῦρε καὶ ἄλλα μηχανήματα, ὡς τὸ ἀεροπλάνον, τὸ ὁποῖον ἐπέτυχε νὰ ἀνέβῃ εἰς ὕψος 1000 μέτρων καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν τόπον τῆς ἀναχωρήσεως. Ἀπέθανε τὴν 1 Ἰουνίου 1894 εἰς ἡλικίαν 36 ἐτῶν.
Νικόλαος (ὁ), Π. ἀνήρ τις ἐπιφανὴς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν Ἀποστόλων, ὁ ὁποῖος ἐκοινώνησε τῆς ἀποστολικῆς διακονίας καὶ ἐκηρύχθη ἀρχιδιάκονος τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων. Ἐμαρτύρησε δὲ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ Συρίᾳ. Ἑορτάζεται δὲ ἡ μνήμη αὐτοῦ τὴν 4 Ἰουνίου.
Νικόλαος, ὁ Μυροβλύτης, Π. ἐπίσκοπος Μύρων τῆς Λυκίας, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ τὸν ἔτος 342 μ. Χ. Ἑορτάζεται δὲ ἡ μνήμη αὐτοῦ τὴν 6 Δεκεμβρίου.
Νικόλαος, ὁ Πλακωτὸς, Π. ἐπίσκοπος Μεθώνης, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ τὸν ἔτος 1340 μ. Χ. Ἑορτάζεται δὲ ἡ μνήμη αὐτοῦ τὴν 10 Δεκεμβρίου.
Νικόλαος, ὁ Σιονίτης, Π. ἐπίσκοπος Σιόνος τῆς Λυκίας, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ τὸν ἔτος 1420 μ. Χ. Ἑορτάζεται δὲ ἡ μνήμη αὐτοῦ τὴν 3 Ἰουνίου.
Νικόλαος, ὁ Στουδίτης, Π. ἡγούμενος τῆς Μονῆς τῶν Στουδίου, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ τὸν ἔτος 868 μ. Χ. Ἑορτάζεται δὲ ἡ μνήμη αὐτοῦ τὴν 4 Νοεμβρίου.
Νικόλαος, ὁ Χωνιάτης, Π. ἐπίσκοπος Χωνῶν, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ τὸν ἔτος 1210 μ. Χ. Ἑορτάζεται δὲ ἡ μνήμη αὐτοῦ τὴν 14 Δεκεμβρίου.
Νικολάου, ὁ Μεσοβουνίου, Π. ἐπίσκοπος Μεσοβουνίου, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ τὸν ἔτος 1350 μ. Χ. Ἑορτάζεται δὲ ἡ μνήμη αὐτοῦ τὴν 14 Δεκεμβρίου.
Νικολάου, ὁ Σωματᾶς, Π. ἐπίσκοπος Μεθώνης, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ τὸν ἔτος 1340 μ. Χ. Ἑορτάζεται δὲ ἡ μνήμη αὐτοῦ τὴν 10 Δεκεμβρίου.
Νικολάου, ὁ Τολεντίνος, Π. ἐπίσκοπος Τολεντίνου, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ τὸν ἔτος 1305 μ. Χ. Ἑορτάζεται δὲ ἡ μνήμη αὐτοῦ τὴν 10 Σεπτεμβρίου.
Νικολάου, ὁ Φιλανθρωπηνὸς, Π. ἐπίσκοπος Φιλανθρωπηνῶν, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ τὸν ἔτος 1340 μ. Χ. Ἑορτάζεται δὲ ἡ μνήμη αὐτοῦ τὴν 10 Δεκεμβρίου.
Νικολάου, ὁ Χωνιάτης, Π. ἐπίσκοπος Χωνῶν, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ τὸν ἔτος 1210 μ. Χ. Ἑορτάζεται δὲ ἡ μνήμη αὐτοῦ τὴν 14 Δεκεμβρίου.
Νικολάου, ὁ Χωνιάτης, Π. ἐπίσκοπος Χωνῶν, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ τὸν ἔτος 1210 μ. Χ. Ἑορτάζεται δὲ ἡ μνήμη αὐτοῦ τὴν 14 Δεκεμβρίου.

Νοθεία ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ νόθου, ἡ μὴ γνησιότης.

Νόθειος, α ῐ, ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς νόθον. « Τὰ νόθεια (ἐνν. χρήματα), « Ἀποκρ., τὸ μερίδιον τῶν νόθων τέκνων ἐκ τῆς πατρικῆς κληρονομίας.

Νόθευσις, εως (ἡ), τὸ νοθεύειν ἢ νοθεύεσθαι, (Ἰταλοβαρβ.) μπαστάρδιασμα.

Νοθευτής, οῦ (ὁ). ὁ νοθεύων τι,

Νοθεύω, Μ. εὐσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ νόθον (κίβδηλον κτλ.), διαστρέφω τὴν γνησιότητά του, (Ἰταλοβαρβ.) μπασταρδιάζω. « Γῆρας ἀθεράπευτος καὶ νεστητὰ· τὸ μὲν γὰρ ἐπαγγελλόμενον διέψευσαι, τὸ δὲ κεκτημένον, ἐνόθευσας, « Θεοφύλ.

Νοθηγενὴς, Π. ἀντὶ Νοθογενὴς, ἐος καὶ

Νοθογέννητος (ὁ, ἡ), = Νόθος.

Νοθοκαλλασύνη (ἡ), Π. κάλλος νόθον (ἐπίπλαστον, ὄχι φυσικόν).

Νόθος [συγγ. τῷ Νωθὴς καὶ Νάσας;], η ὴ ος, ον. Ὁ μὴ γεννηθεὶς ἀπὸ νόμιμον σύζυγον, (Ἰταλ.) μπάσταρδος, (καὶ εἰς τὴν Ἑλλ.) μοῦλος· (ἐπὶ πραγμ.) δολωμένος, μὴ γνήσιος, ψεύτικος.

Νοθως, ἐπίρ. Μὴ γνησίως.

Νοΐδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νοῦς.

Νομάδειος (ὁ, ἡ), = Νομαδικός.

Νομάδην, ἐπίρ. Κατὰ νόμους ἢ (;) Κατὰ νομοὺς, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Μονάδην).

Νομαδία (ἡ). ἄθροισμα (σῶμα) νομάδων συνδιαστωμένων, (Τουρκ.) ὁρδί.

Νομαδιαῖος, α, ον καὶ

Νομαδικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς νομάδα, ὁ ζῶν·

Νομαδικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν νομάδων.

Νομαδίτης, ου (ὁ), = Νομαδικός. «Βίος—, « Αξ.

†Νομαδόστοιχος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ ὑπάγων πρὸς ἢ ἐπιστρέφων ἀπὸ τὴν νομὴν κατὰ στοῖχον (κατὰ σειράν, ἀγεληδόν).

Νομάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Νίπω, κατοικῶ (μσν.) βόσκω.

Νόμαια (τὰ), Ἰων. ἀντὶ Νόμιμα, ἔθιμα.

Νομαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νομὴν (εἰς τὸ καπάδι), ἀγελαῖος. «Ἑρμῆλος νομαῖος, « Νίκ., ὁ φυόμενος εἰς τὰς πρὸς βοσκὴν ἀνειμένας γαῖας, ἢ· ὁ ἁπλόων τὰς βίζας του. ‖. (οὐσ.) «Νομαῖα (τὰ), « Αξ., τὰ πληρονόμενα διὰ τὴν νομὴν, τοκιάτικα.

Νομάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων (πρῶτος) ἑνὸς Αἰγυπτ. νομοῦ.

Νομαρχία (ἡ). ἡ ἀρχηγία ἑνὸς νομοῦ, τὸ ἀξίωμα τοῦ νομάρχου.

Νομάς, άδος (ὁ, ἡ). ὁ νέμων ἢ νεμόμενος (βόσκων), ἀγελαῖος. « Ἵπποι («Περιστεραὶ) νομάδες, « Σοφ., Ἠσυχ. ‖. (οὐσ.) « Νομάδες. « ἔθνη, τὰ ὁποῖα περιπλανῶνται μὲ τὰ ζῶά των ἀπὸ βοσκῆς εἰς βοσκὴν χωρὶς νὰ ἔχωσι πώποτε μόνιμον κατοικίαν, (ἄλλ.: Σκηνῖται. « Νομάδες· ἀνοΐει δ' οὐδὲν οὐδεὶς οὐδενός, « Εὐρ. « Ἄλλοτε ἄλλῃ τῆς χιόνας ἐπέρχει ὥσπερ οἱ νομάδες, « Ξεν. 2) (ἐν γέν.) χωριζόμενος (ἀποσπώμενος) ἀπό. « Κρῆναι ... Κηφισσοῦ νομάδες ῥεέθρων, « Σοφ., ἀποῤῥέουσαι.

Νομάσιος, αἰτ. τοῦ Νομεύς.

Νόμευμα (τὸ), Π. ἀντὶ Βόσκημα, θρέμμα, κοίμνιον.

Νομεὺς [νέμω], έως (ὁ). ὁ βοσκός. « Ποθ' ὅς, εἶτ' οἵων προφερέστατος, ἐξ οἵων δὲ πεπαμὴν, νῦν δὲ πατὴρ ᾧ νομέων νομέας, « Γρηγ., πεπαμὴν πεπαμένων. 2) διανομεύς. « Εὔχομαι τὸν γενόμενον νομέα τοῦ βίου, γενέσθαι καὶ τοῦ νεμηθέντος προστάτην, « Συν. 3) (πλθ.) τὰ στραβόξυλα τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου, (ἄλλ.) Ἐγκοίλια· (κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ.) τὰ ἄρμενα (σχοινιὰ κτλ.) τοῦ καραβιοῦ(;).

Νομευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν νομέα, ποιμενικός. 2) ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νομεύειν.

Νομεύω, Μ. εὐσω. Ἀφίνω τὰ ζῶα εἰς τὴν νομὴν, (ἐν γέν.) βόσκω. (μτφορ.) Διέπω, διοικῶ. « Ἅρμα —, « Νόνν., (παρβλ. Νωμάω).

‡Νομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Νέμω, διανέμω· (μσν.) μοιράζομαι μετά τινος. « Κρέα — « Θκρ., τὰ διεσπάραξαν, ἴδε καὶ Νομεύς.

Νομὴ (ἡ), [νέμω]. διανομὴ, μοιρασιὰ, μοίρασμα· μερίδιον, (πλθ.) χρήματα τὰ ὁποῖα χαρίζει τις ἵνα μοιρασθῶσι. « Τῷ δήμῳ προύθηκεν ἐπὶ ταῖς νίκαις μεγίστας νομάς, « Πλ. 2) (συχνότ.) βόσκησις (κυρ. καὶ μτνμ.). « Ἕλκους (« Πυρὸς)—, « Ἱατρ., Πλθ. 3) βοσκὴ, βοσκότοπος. «Οἱ ἵπποι, μετιέντες τὰς νομὰς νέμεσθαι, φοιτῶντες κατήσθιον (τοὺς ὄφεις), « Ἡρ. 4) κοπὴ, κοπάδι. «Νομαὶ πολλαὶ βοσκημάτων, διαβιβαζόμεναι εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ, « Ξεν.

†Νόμημα (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Νόμιμον, ἔθιμον.

Νομίζω, Μ. ἰσω (πθ. πρκ. Νενόμισμαι). Ἔχω (Φυλάττω) ἢ Πράττω ἢ Εἰσάγω τι ὡς νόμον (νόμιμον, ἔθιμον κυρ. θρησκευτικὸν), μεταχειρίζομαι συνήθως· (μὲ ἀπαρ.) συνειθίζω. « Οὓς ἡ πόλις νομίζει θεοὺς, « Ξεν., παρεδέχθη καὶ πιστεύει ὡς τοιούτους. « Γλῶσσαν οὐ τὴν αὐτὴν νενομίκασι, « Ἡρ. « Τὴν δὲ πανήγυριν ταύτην ἐκ τοῦδε νομίσαι φασί, « αὐτ. « Τὴν αἰχμάλωτον γυναῖκα ἐνόμισε, « Κάν., τὴν ἐκαμε νόμιμον γυναῖκά του. (καὶ γεν. προθετ. ἐκ δ'.) « Ἕλληνες ἀπ' Αἰγυπτίων ταῦτα νενομίκασι, « Ἡρ., παρέλαβον. (καὶ δοτ. περιπ.) « Νομίζουσι οὐδ' ἥρωσι οὐδέν, « αὐτ., οὐ τιμῶσι διὰ τελετῶν. « Εὐσεβείᾳ οὐδέτεροι ἐνόμιζον, « αὐτ., ἤσκουν, ἐπετήδευον. (ἢ ὀργαν.) « Ἀγῶσι ᾗ θυσίαις νομίζοντες, « αὐτ. « Ὑσὶ οὐδὲν νομίζουσι, « Ἡρ., δὲν τὰς μεταχειρίζονται εἰς κἀμμίαν θυσίαν. « Φωνῇ νομίζουσι Σκυθικῇ, « αὐτ. (ἰδιωτ. δέ) « Βυζάντιοι σιδήρῳ νομίζουσι. Καρχηδόνιοι σκύτεσιν, « Ἀρχ., ἔχουν (μεταχειρίζονται) νόμισμα. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Γυναῖκας νομίζουσι πολλὰς ἔχειν ἕκαστος, « Ἡρ. « Ἐσθῆτι νομίζουσι χρᾶσθαι δέρμασι, « αὐτ. « Μόνους τοὺς μοιχοὺς νομίζουσι πολλαὶ τῶν πόλεων νήπονα ἀποκτείνειν, « Ξεν. (καὶ χ. πτ.) « Ὡς Ῥωμαῖοι νομίζουσι, « Ἡρωδ. (καὶ πθ.) « Ὡς νομίζεται, « Θκρ. « Νενόμισται δέ πως ἡ ταυτὴ τῶν ὀνομάτων ὁμιλία, « Πλ. « Οὐ νομίζεται εἰς τὴν ἐμὴν οἰκίαν δεῖπνον εἰσφέρεσθαι, « Ξεν. « Οἱ νενομισμένοι θεοί, « Λξ. « Τὰ νομιζόμενα (ἢ) νενομισμένα, « Λξ., αἱ συνειθιζόμεναι τελεταὶ εἰς τιμὴν τῶν νεκρῶν. 2) στοχάζομαι, θαῤῥῶ ὅτι, φρονῶ, θεωρῶ ὡς. (μὲ ἀπαρ.) « Πολὺ τὸ κάλλιστον νομίζουσι τοὺς ἑαυτῶν νόμους ἕκαστοι εἶναι, « Ἡρ. « Νομίζοντα λέγειν, « Πλάτ., τὸ νὰ ὁμολῇ τις ἐν πεπαιδῆσθαι (καθὼς φρονεῖ). (καὶ πθ.) « Τόλμα ἀλόγιστος ἀνδρία ἐνομίσθη, « Θκ. «Τὰς ἄλλας πόλεις νομίζεσθαι καθάπερ εἰ δῆμοι εἶεν, « Ἡρ., νὰ θεωροῦνται ὡς ἂν χωρισ.

Νομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἔμπειρος εἰς τοὺς νόμους. (ὅθ.) « Νομικὴ, « ἡ ἐπιστήμη τῶν νόμων, (Γαλλ.) jurisprudence, καὶ « Νομικὸς, « ὁ ἐπαγγελλόμενος (ἀσχολούμενος εἰς) αὐτὴν, (Γαλλ.) homme de loi. (παρὰ τοῖς Βυζαντ. δὲ καὶ ὁ) Συμβολαιογράφος.

Νομικῶς, ἐπίῤῥ. Κατὰ τοὺς νόμους.

Νόμιμος, η ος, ον. Ὁ κατὰ (Σύμφωνος μὲ τοὺς) νόμους, δίκαιος, (ὅθ.) «Νόμιμον (τὸ), τὸ ἔχον ἰσχὺν νόμου ἔθιμον. « Τὰ νόμιμα, « αἱ συνήθειαι θρησκευτικαὶ τελεταὶ (κυρ. πρὸς τιμὴν νεκρῶν) ἢ· τὰ ἔθιμα (αἱ συνήθειαι) ἑνὸς τόπου. « Νόμιμον ἦν οὐ τοῖς μὴ πεύκοις, « Ξεν. « Ὠμόβρωμα νόμιμα, « Αἰσχλ. « Ὑπανδρεία ἀνηλίκῳ κόρῃ. 2) ἔξοχος, ἐπίσημος· ἄριστος. «Ἡ νομιμωτάτη τῶν ἱερέων, « Πλ. « Οἱ νομιμώτατοι τῶν συγγραφέων, « Διόδ., οἱ κλασσικοί.

Νομιμότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ νομίμου· ἢ κατὰ νόμους διαγωγὴ (χαλινωτεία).

Νομίμως, ἐπίῤῥ. Κατὰ νόμους.

Νόμιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς νομὰς ἢ τοὺς νομεῖς, ποιμενικός.

Νόμισις, εως (ἡ). τὸ νομίζειν, δόξα, δοξασία, φρόνημα. « Ἡ ἀνθρωπεία εἰς τὸ θεῖον νόμισις, « Θκ., ἡ περὶ θεοῦ ἰδία (πίστις) τῶν ἀνθρ., ἡ θρησκεία.

Νόμισμα (τὸ). (ἐν γέν.) τὸ νενομισμένον (διωρισμένον κατὰ νόμον ἢ ὑπὸ τοῦ νόμου), νόμιμον ἔθιμον· (ἰδιαιτ. ἡ ἀπὸ τοῦ Λατιν.) μονέδα (κυρ. ἡ τρέχουσα, ἔχουσα πέρασιν). «Χρήματα δὲ λέγομεν πάντα, ὅσων ἡ ἀξία νομίσματι μετρεῖται, « Ἀριστ.

Νομισματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὸ νόμισμα.

Νομισμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νόμισμα.

Νομισματοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (ἀλλάζων μὲ κέρδος) νομίσματα, = Ἀργυραμοιβός.

Νομισματοπωλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν νομισματοπώλην. « Νομισματοπωλικὴ, « Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ νομισματοπώλου.

Νομιστέον, θετ. τοῦ Νομίζω.

Νομιστεύω, Μ. εὐσω, = Νομίζω, συνειθίζω· (πθ.) συνειθίζομαι· (ἐπὶ νομισμ.) ἔχω πέρασιν. « Χαλκῷ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ νομιστευομένου τάλαντα τετρακισχίλια, « Σδ.

Νομιστὶ, ἐπίῤῥ. Κατὰ τοὺς νόμους, νομίμως, ἢ κατά τινα νόμον· (Γαλλ.) conventionnellement. «Τὸ Νόμῳ πικρὸν, ὑ μῳ γλυκὺ, « τοῦ Δημοκρίτου, ταὐτὸ

βούλεται τῷ εἶναι νομιστῇ, καὶ πρὸς ἡμᾶς, οὐ κατ' αὐτὴν τῶν πραγμάτων τὴν φύσιν,» Γαλ.

Νομιστός, ή, όν. Ὁ νομιζόμενος τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος.

Νομοαίολος (ὁ, ἡ), Π. [νόμος, αἰόλος]. ὁ ἔχων ποικίλην μελῳδίαν.

Νομογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (δίδω γραπτοὺς) νόμους, νομοθετῶ ἐγγράφως.

Νομογραφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἔγγραφος νομοθεσία.

Νομογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (δίδων γραπτοὺς) νόμους.

Νομοδείκτης, ου (ὁ). ὁ δεικνύων (ἐξηγῶν) τοὺς νόμους, νομικός, νομοδιδάσκαλος.

Νομοδιδάκτης καὶ

Νομοδιδάσκαλος, ου (ὁ), (Ἐκκλησ.). ὁ διδάσκων τὸν (Μωσαϊκ.) νόμον, ὁ διδάσκαλος (ἑρμηνεὺς) τοῦ νόμου.

Νομοδίφας [ν. διφάω], ου (ὁ). ὁ σκαλίζων (ἀνερευνῶν, σπουδάζων) τοὺς νόμους.

Νομοδοσία (ἡ), =Νομοθεσία.

Νομοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω νόμους, νομοθετῶ.

†**Νομοδότης**, ου (ὁ). ὁ δίδων νόμους, νομοθέτης.

Νομοθεσία (ἡ), =Νομοθέτησις. 2) (περιληπτ.) οἱ νόμοι, τὸ σύγγραμμα τῶν νόμων, [Γαλλ.) législation.

Νομοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (διορίζω) νόμον ἢ νόμους, διατάττω (καραγγέλλω) ὡς νομοθέτης.

Νομοθέτημα (τό). τὸ νομοθετηθέν, ἐντολὴ νόμου.

Νομοθέτης [ν. τίθημι], ου (ὁ). ὁ βάλλων (διορίζων) νόμους ἢ νόμον.

Νομοθέτησις, εως (ἡ). τὸ νομοθετεῖν, ὁποιαδήποτε νόμου ἢ νόμων.

Νομοθετητέος, α, ον, θετ. τοῦ Νομοθετέω.

Νομοθετικός, ή, όν (ᾳ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νομοθετεῖν, νομοθέτου ἴδιος.

Νομοθήκη (ἡ), Π. ἀντὶ Νομοθέτησις, νομοθεσία.

Νομοίστωρ, ορος (ὁ). Ἴστωρ (εἰδήμων) τῶν νόμων, νομομαθής.

Νομολατρεία (ἡ). Λατρεία τοῦ νόμου.

Νομομάθεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ νομομαθοῦς, ἡ μάθησις (ἐπιστήμη) τῶν νόμων.

Νομομαθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μαθὼν (γνωρίζων καλὰ) τοὺς νόμους, εἰδήμων (ἔμπειρος) τῶν νόμων.

Νομόνδε, Π. εἰς τὸν νομόν.

†**Νομοποιέω-ῶ**, Μ. ήσω. Κάμνω (Συντάττω) νόμους, νομοθετῶ, [ἐκ τοῦ

†**Νομοποιός** (ὁ, ἡ) =Νομοθέτης.

Νομός (ὁ), [νέμω]. Π.=Νομή, διανομή, μοίρασμα, ἢ 2) βοσκή· βόσκημα. «Νομὸς ὕλης,» Ὀδ. Κ. (καὶ τρπ.) «Ἐπέων πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα,» [λ. Γ., Ὕλη ἄφθονος πρὸς ὁμιλίαν. 3) (συνεκδ.) μέρος χώρας πολιτικῶς διηρημένον, ἐπαρχία (κυρ. εἰς τὴν Αἴγυπτον ὅπου ἐχωρίζοντο ἀπὸ τὰς διώρυγας τοῦ Νείλου). «Τὰ δ' ἀμοὶ ἐ' Ἄργος καὶ νομὸν τὸν Ἑλλάδος οὐχ ὧδε πορθεῖν ῥᾴδια,» Εὐρ.

Νόμος (ὁ), [νέμω]. τὸ καθεστὼς, ἡ καθεστῶσα τάξις, ἔθιμον. «Νόμος ἴδιος,» ὁ γραπτὸς, καὶ «Ν. κοινός,» Ἀρχτ., ὁ ἄγραφος. «Κατὰ τοὺς κειμένους [καθεζῶτας) νόμους,» Δξ. «Νόμον τιθέναι (ἢ) τίθεσθαι,» Ἀρχτ., Δίσχ., τὸ μὲν ὡς ἐκ τοῦ προτείνοντος αὐτὸν νομοθέτου, τὸ δὲ ὡς ἐκ τοῦ ἐπικυροῦντος αὐτὸν λαοῦ, (παρβλ. Θεσμός). «Χειρῶν νόμος,» τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου, (ἑπτμ.) τὸ δικαίωμα τοῦ παλέμου, (ὄθ.) «Ἐν χειρῶν νόμῳ διαφθείρεσθαι,» Ἡρ., φανεύεσθαι ἐν τῇ μάχῃ. «Ἐς χειρῶν νόμον ἀπικέσθαι,» αὐτ., συμπλέκεσθαι μὲ τὸν ἐχθρὸν, (ἴδε καὶ Χείρ). (καὶ ἄλλ. ἀντὶ ὁμοιωματ. ἐπῳδ.) «Νόμῳ Φοινίκων,» Ἡρωδ., κατὰ τοὺς Φ., καθὼς συνεθίζουν οἱ Φ., (παρβλ. Δίκη 2). «Ὅσον νόμου χάριν,» (Φιλήμ. παρ') Ἀθ., λόγου χάριν.

2) (μουσ. καὶ μετρ.) σκοπὸς, ἦχος· (καὶ συνεκδ.) ᾠδὴ, ὕμνος. «Λύδιος (»Φρύγιος, »Δώριος κτλ.) νόμος,» Ἀξ. «Νομοὶ ὄρθιοι καὶ ἐξίης,» Ἀρχτ. 3) Ἐπιγρφ. ἀντὶ Νόμισμα, (ὀθ. τὸ λατιν.) nummus. «Κατεδικάσθεν παρ μὲν ταν ἑλαιαν δεκα νομως ἀργυρω παρ το φυτον Γεκαζον,» Πίν. Ἡρακλ.

Νομοστάθμη (ἡ). στάθμη (κανὼν) τῶν νόμων.

†**Νομοτριβής**, ές (ὁ, ἡ), (νλγτ.) Τριμμένος (ἔμπειρος, εἰς τοὺς νόμους, νομομαθής.

Νομοφυλακεῖον (τό), τὸ μέρος ὅπου συνεδρίαζον οἱ νομοφύλακες.

Νομοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω τοὺς νόμους· εἶμαι Νομοφύλαξ.

Νομοφυλακία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἀξία) τοῦ νομοφύλακος.

Νομοφυλάκιον (τὸ), =Νομοφυλακεῖον.

Νομοφυλακίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ -

Νομοφύλαξ, ακος (ὁ). Ἄρχων διωρισμένος νὰ ἐπιτηρῇ ἂν φυλάττωνται οἱ νόμοι (ἐπιτετραμμένος τὴν διατήρησιν τῶν νόμων).

Νομῳδός, ος (ὁ, ἡ), (ἐπτ πληγ.) =Ἐρασητικός, γαγγραινώδης.

†**Νομῳδός** (ὁ). ὁ ψάλλων τοὺς νόμους, ἐξηγητὴς τῶν νόμων.

†**Νομώνης** [νομὴ, ὠνέομαι], ου (ὁ), (Ἐπιγρφ.) ὁ ἐνοικιαστὴς λιβαδίου διὰ βοσκήν.

Νοσβλαβής, ές (ὁ, ἡ), Π. βεβλαμμένος τὸν νοῦν, φρενοβλαβής.

Νοσκλαγκτος καὶ

Νοσπλανής, ές (ὁ, ἡ), Π. πεπλανημένος τὸν νοῦν, ἀπατημένος. 2) =τῷ

Νοσπλήκτος καὶ

Νοσπλῆγής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλήττων (ταράττων) τὸν νοῦν. «Μέθη —,» Ἐπιγρ.

Νοσποιὸς (ὁ, ἡ). νοὸς (φρονήσεως) ἐμποιητικός.

Νόος, ου (ὁ), Ἰων. καὶ ἀσυναίρ. ἀντὶ Νοῦς.

Νοσσφαλής, ές (ὁ, ἡ), Π. [ν. σφάλλω], =Νοσκλανής.

†**Νοσσόω-ῶ**, Μ. ώσω, (Γλσ.). Ἐμβάλλω εἰς τὸν νοῦν.

Νοσσύη (ἡ), εἶδος φυτοῦ (τιθυμάλλου).

Νοσάζω, Μ. άσω, =Νοσοποιέω. ‖ (παθ. ἢ αὐτοπθ.) εἶμαι συνήθως ἢ ὀλίγον ἄρρωστος (ἀνήμπορος), νοσηλεύομαι.

Νοσαερός, ά, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ερῶς. Φιλάσθενος, ἀρρωστιάρης.

Νόσαισις, εως (ἡ). ἀρρώστημα.

Νοσερός, ά, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ερῶς. Ὁ ὑποκείμενος εἰς νόσους, φιλάσθενος· (ἐπὶ πραγμ.) ὁ ἐπιφέρων νόσον, νοσώδης, ἢ χρήσιμος πρὸς νοσηλείαν. «Νοσερᾷ κρίτῃ,» Εὐρ.

Νόσευμα (τό), Ἰων. ἀντὶ Νόσημα, [ἐκ τοῦ

Νοσεύομαι, Μ. εὐσομαι, Ἰων. ἀντὶ

Νοσέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπίπτω εἰς ἢ πάσχω ἀπὸ νόσον, ἀσθενῶ, ἀρρωστῶ· (ἐν γέν.) πάσχω, εἶμαι εἰς κακὴν κατάστασιν. «Τὰ τῶν θεῶν νοσεῖ,» Εὐρ. «Ἡ πόλις νοσεῖ,» Δημ., Ἡρ. (καὶ προθετ.) «Οἱ περὶ δόξαν νοσοῦντες,» Πλ., οἱ δοξομανεῖς. (καὶ ἐλλ.) «Ἕντερα, . . οὕτε τῆς διαῤῥοίης νοσέει,» Ἀρετ. (καὶ τρπ.) «Οἱ τὰ Μανιγαίων νοσοῦντες,» Χρτ. ‖. (ἡ μτχ.) «Τὸ νοσοῦν,» Πλ., ἀντὶ Ἡ νόσος, τὸ νόσημα. ‖. (ὁ Ἱππκρ. μετεγκ. εἰς ᾳ τὸ πθ.) «Τὰς τεσσαράκοντα ἡμέρας τὰς νοσουμένας,» τὰς ὁποίας διήγαγέ τις νοσῶν.

Νοσηλεία (ἡ). τὸ νοσηλεύειν ἢ νοσηλεύεσθαι, ἡ κατάστασις ἢ ἡ περιποίησις ἀσθενοῦς, νοσοκομία.

Νοσήλεια (τά), =Νοσήλεα.

Νοσηλεύω, Μ. εὐσω. Περιποιοῦμαι νοσοῦντα, (καιν.) κοιτάζω (» Τοὺς κλινοπετεῖς δι' ἑαυτῆς ἐνοσήλευε, αὐτὴ καὶ χύτρας ἀπτομένη καὶ ζωμοῦ γευομένη ᾗ τρυβλίον προσφέρουσα,» Βυζαντ.), (ἐνίοτε) «Νοσοποιῶ· (σημ. ἀντὶ τοῦ ‖. μτ. ἢ πθ.) εἶμαι ἄῤῥωστος (ἀνήμπορος), (ἑπτμ.) κοιτάζομαι. «Ὁ δὲ Καῖσαρ τινὰς ἡμέρας ἐνοσηλεύετο,» Ἀππ.

Νοσήλια (τά), τὰ πρὸς θεραπείαν (νοσηλείαν) διδόμενα ἢ γινόμενα, ἰατρικὰ χρήματα.

Νοσηλός, ή, όν, =Νοσηρός, (δημ.).

Νόσημα (τό), τὸ πάθος τοῦ νοσοῦντος, νόσος, ἀσθένεια.

Νοσηματικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Φιλάσθενος, ἀῤῥωστιάρης. «Τῷ σώματι νοσηματικῇ,» Πλ. 2) (ἐπὶ πραγμ.) νοσηρὸς, νοσοποιός. «Τῶν δ' ἄλλων τῶν νοσηματικῶν ἧττον μετέσχομεν αἱ γυναῖκες,» Ἀρχτ.

Νοσημάτιον (τό). μικρὸν (ἐλαφρὸν) νόσημα, (Γνωσκ.) ζαῦρλῆκι.

Νοσηματώδης, ους (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ωδῶς. Νοσηματικὸς, ὑποκείμενος εἰς ἢ προερχόμενος ἀπὸ νόσημα· νοσώδης, φιλάσθενος.

Νοσηρός, ά, όν, (ᾳ ἐπίρ.) -ηρῶς, =Νοσερός.

Νοσηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νοσοφόρος.

Νοσίζω, Μ ίσω, =Νοσέζω.

Νοσογνωμονικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς διάγνωσιν τῆς νόσου, νοσογνώμονος ἴδιος. «Νοσογνωμονικὴ,» Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ νοσογνώμονος.

Νοσογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων ἀπὸ τῶν συμπτωμάτων τὰς νόσους, κάμνων διάγνωσιν αὐτῶν.

Νοσοεργός (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νοσοποιός.

Νοσόθυμος (ὁ, ἡ), Π. [νοσέω, θυμός]. τοῦ ἀτόμου πάσχει (νοσεῖ) ἡ ψυχὴ, ἠθικῶς ἄῤῥωστος.

Νοσοκομεῖον (τό), μέρος διωρισμένον πρὸς νοσοκομίαν, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) σπιτάλι.

Νοσοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιποιοῦμαι ἄῤῥωστον (νοσοῦντα) ἢ ἀῤῥώστους.

Νοσοκόμησις, εως καὶ
Νοσοκομία (ἡ) . κύτταγμα (περιποίησις) ἀσθενοῦς. [ἐκ τοῦ
Νοσοκόμος (ὁ, ἡ), [νόσος, κομέω]. ὁ ἐπιμελούμενος (κυττάζων) ἄῤῥωστον ἢ ἀῤῥώστους.
Νοσοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμποιῶ νόσον, κάμνω τινὰ νὰ ἀῤῥωστήσῃ, (ἐν γέν.) χαλνῶ, διαφθείρω.
Νοσοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν νόσον, νοσώδης· (ἐν γέν. ᾗ μεταφορ.) λυμεὼν, διαφθορεύς.
Νόσος (ἡ), [συγγ. τῷ Νάθος καὶ Νότος]. πάθος, ἀσθένεια, ἀῤῥωστία (κυρ. ᾗ μεταφορ.)· κακία, ἐλάττωμα· (ἐν γέν.) συμφορά, δυστύχημα.
Νοσοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρομαι μὲ τύφον (ἔπαρσιν) καὶ εἰς αὐτὴν μου τὴν νόσον, δέν ἀφίνω οὔτε τότε τὸ ὕψος (τὴν μεγαλοπρέπειάν) μου ἢ κρασποιοῦμαι ὑπὸ τύφου ὅτι νοσῶ, κάμνω ἀπὸ μεγαλοπρέπειαν τὸν ἄῤῥωστον.
Νοσοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (προξενῶν) νόσον.
Νόσσαξ, ακος (ὁ). νοσσὸς εὐμεγέθης, πελλὸς (πετεινάρι) μεγαλύτερικον.
Νοσσάς, άδος (ἡ). πουλάδα.
Νοσσεύω, Μ. εύσω, = Νεοσσεύω.
Νοσσιὰ (ἡ), = Νοσσιά.
Νόσσιον (τὸ), = Νόσσιον. « Στρουθίον εὗρεν ἑαυτῷ οἰκίαν, καὶ τρυγὼν νοσσιὰν ἑαυτῇ, οὗ θήσει τὰ νοσσία ἑαυτῆς, » Ψαλμ.
Νοσσὶς (ἀντὶ Νεοσσὶς), ίδος (ἡ), = Νοσσάς.
Νοσσοειδής, ές (ὁ, ἡ), ὁ ἐν εἴδει νεοσσοῦ, ὄμοιος μὲ ὀρνιθοπούλι.
Νοσσοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Νεοσσοποιέω, [ἐκ τοῦ
Νοσσὸς (ὁ), κατὰ συγκ. ἀντὶ Νεοσσὸς.
Νοσσοτροφέω-ῶ, ήσω, = Νεοσσοτροφέω.
Νοσταλγέω-ῶ [νόστος, ἄλγος], Μ. ήσω. Πονῶ (Ἐπιθυμῶ μέ πόνον ψυχῆς νὰ ἐπιστρέψω εἰς) τὴν πατρίδα μου.
Νοσταλγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Νοστέω-ῶ [νόστος], Μ. ήσω. Ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι (Π. ἐν γέν.) ὀκάγω· ταξειδεύω. « Ὅταν γῆν τήνδε νοστήσας τύχῃς, » Εὐρ. (καὶ μτβ.) « Οὐδ' αὖθις ἐὴν νοστήσατο πάτρην, » Κόϊντ. 2) (ἐνίοτε) γίνομαι νόστιμος (πότιμος), (Παυσ. Ζ', 6', 7).
Νόστιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν νόστον (εἰς τὴν ἐπιστροφήν). « Νόστιμον ἦμαρ, » Ὅμ., ἡ ἡμέρα τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐπανόδου. 2) ὁ τυχὼν ἢ ἐπιδεκτικὸς νόστου, ὁ ἐπιστρέψας ἢ δυνάμενος (ἔχων ἐλπίδα) νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του, (ἐπμ.) ὑγιὴς, σῶος. « Εἰ δ' ὁμὲν ὣς ἀπόλωλε καὶ οὐκέτι νόστιμός ἐστιν, » Ὀδ. Τ. (ὅθ. 3) (ἐπὶ καρπ. κλπ.) ῥιπασμένος, μεστωμένος, ὥριμος, (ἐπμ.) καλὰς εἰς τὴν γεῦσιν, (καιν.) νόστιμος· (ἐν γέν.) εὔχρηστος, ὠφέλιμος. « Οὕτω γὰρ τὸ μὲν ἐλαιῶδες καὶ νόστιμον αὐτῆς ἀπορρυήσεται, τὸ δὲ ξυλῶδες ἐν τῷ ἁθρόῳ μενεῖ, » Δοκρ.
Νόστος (ὁ), [νέομαι]. ἐπιστροφὴ (κυρ. εἰς τὴν πατρίδα), (Π. ἐν γέν.) τοξεῖδι.
Νόσφι [παρβλ. Μέσφα], ἐπίῤῥ. ἡ πρόθ. Π. χωριστά, παράμερα, μακράν· κρυφὰ, κατὰ μέρος· (μὲ γεν.) χωρὶς· ἐκτὸς· μακρὰν ἀπό. « Νόσφιν ἀφεστήκει κεχολωμένη, » Ὀδ. Α. « Νόσφιν ἀειράσας, ὡς μὴ Πρίαμος ἴδοι, » Ἰλ. Ω. « Τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκω, » Θκρ. (καὶ πρὸς γεν.) « Νόσφιν λαχαιῶν βουλεύειν, » Ἰλ. Β. (καὶ κατ' ἀποκ.) « Νόσφ' Ὠκεανοῖο, » Ὀδ. Α. (ᾗ πρόθετ.) « Νόσφιν ἀπ' ἄλλων, » Ἰλ. Ο. (καὶ παραλλ.) « Νόσφιν ἄτερ φιλότητος, » Ἡσ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἐ πρὸς ὁρστ.) « Νόσφιν ἢ ὅθεν ἦλθε, » Θκρ., ἐκτὸς μόνον τοῦ πόθεν ἦλθε.
Νοσφιδίως, α, ον, Π. [νόσφι]. ἀπομένος κρυφὰ, ἀρπαγμένος· μακρυσμένος· ἀπόκρυφος.
Νοσφιδίων, ἐπίῤῥ. Π. κρυφὰ, κλεφτὰ, ἁρπακτὰ, [ἐκ τοῦ
Νοσφίζω [νόσφι], Μ. ίσω. Χωρίζω, ξεχωρίζω· ἀπομακρύνω· (μὲ γεν. ἢ αὐτ. ἐκ ὅ.) στερῶ, ἁφαιρῶ· σηκόνω (ἐβγάλλω) ἀπὸ τὴν μέσην, ἁφανίζω. ‖ (μσ.) ἀπομακρύνομαι, ἀναχωρῶ, παραμερίζω· ξεροῦμαι· παραιτῶ, ἐγκαταλείπω· σφετερίζομαι (πθ.) φονεύομαι, ἀποθνήσκω. « Ἐνόσφισέ σε ἄνθεα, » Πίνδ. « Νοσφίσας ἁλίμαν, » Αἰσχύλ., φονεύσας· (καὶ μτ.) « Τοὺς πυναὶ νοσφίσανεο, » Διον. (καὶ αὐτπθ.) « Ὅτε πρῶτον Κρήτης ἄρεα νοσφισάμην, » Ὀδ. Τ. « Δῶμα (« Παῖδα) νοσφισαμένη, » Ὀδ. Δ. Φ. « Ὅρκον νοσφίσθης, » Ἀρχίλ., ἠθέτησας· (καὶ μὲ γεν.) « Τίφθ' οὕτω πατρὸς νοσφίζεαι, » Ὀδ. Ψ'. « Ἐπώλησε κτῆμα, καὶ ἐνοσφίσατο ἀπὸ τῆς τιμῆς, » Γρφ. (καὶ χ. πτ.) « Μή μ' ἄθαπτον καταλείπειν, νοσφισθείς, » Ὀδ. Δ. (καὶ πθ.) « Μέμνησο λουτρῶν, οἷς ἐνοσφίσθης πάτερ, » Αἰσχύλ., ἐφονεύθης.
Νόσφιν, (πρὸ φων. ἡ Π. δὲ τὸ μέτρον) ἀντὶ Νόσφι.
Νοσφισμὸς (ὁ), τὸ νοσφίζειν ἢ νοσφίζεσθαι, ἀπομάκρυνσις, χωρισμὸς· ἀφετηριασμός.
Νοσφιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ νοσφιζόμενος (ὑφαιρούμενος, ἀποστερῶν), ἀφετηριστής.
Νοσώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς νόσους, φιλάσθενος· (ἐπὶ πραγμ.) νοσηροὺς, ἐπιβλαβεῖς εἰς τὴν ὑγείαν. (Γαλλ.) **malsain**· (ἐν γέν.) βλαπτικός. « Ἀζραπὴ—, » Εὐρ.
Νοσωδῶς, ἐπίῤῥ. Ἐπιβλαβῶς ὡς πρὸς τὴν ὑγείαν.
†Νοταπηλιώτης, ου (ὁ). ὁ μεταξὺ νότου καὶ ἀπηλιώτου ἄνεμος, (ὅθεν
Νοταπηλιωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ μέρος τοῦ νοταπηλιώτου.
Νοτερὸς, ὰ, όν. Ὑγρὸς, νοτισμένος· (ἐνεργ.) νοτιστικὸς (ῑ).
Νοτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Νοτιάω.
Νοτηρὸς, ὰ, όν, = Νοτερός.
Νοτία (ἡ), Π. δροσιὰ, ὑγρασία, (κυρ. θηλ. τοῦ Νότιος), (ὅθεν
Νοτιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι ὑγρὸς (νοτισμένος).
Νοτίζω, Μ. ίσω. (μτβτ.) Ὑγραίνω· (ἀμτβτ.) ἔχω ἐπικρατοῦντα τὸν νότον ἄνεμον. « Θέρος νοτίζον, » Ἀρχ.
Νότιος, α ἢ ος, ον. Ὁ τοῦ νότου, (κοιν.) τῆς νοτιᾶς· ὁ πρὸς νότον κείμενος ἢ ἐκεῖθεν πνέων (ἐρχόμενος), μεσημβρινὸς· (συνεκδ.) ὑγρὸς, νοτερός. « Ἰδρὼς—, » Ὅμ. (ὅθεν Π.) « Νότιον, » τὸ πέλαγος. « Ὑμοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν δ' (τὴν ναῦν) ὥρμησαν, » Ὀδ. Δ., Θ., εἰς τ' ἀνοικτὰ ‖. (εὐδ.) « Νότιαν καὶ (πλθ.) « Νότια (ἐνν. πνεύματα), » οἱ νότιοι ἄνεμοι. « Ἐὰν δὲ νότιόν τε ᾖ καὶ ἥλιος ἐπελάμῃ, » Ξεν. « Γίνεται (τῶν ἐντόμων) τὰ μὲν ἐκ τῆς δρόσου... κατὰ φύσιν μὲν ἐν τῷ ἔαρι, πολλάκις δὲ καὶ τοῦ χειμῶνος, ὅταν εὐδία καὶ νότια (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Νοτία) γένηται πλείω χρόνον, » αὐτ. « Ὑπὸ τὸ ἄστρον νότια πνεῖ, » Θρφ.
Νοτὶς, ίδος (ἡ), Π. = Νοτία, ἰκμὰς, ὑγρασία.
†Νοτισμὸς (ὁ). τὸ νοτίζειν ἢ νοτίζεσθαι.
Νοτιώδης, ους (ὁ, ἡ). ὑγρὸς, νοτερός.
Νοτόθεν, ἐπίῤῥ. Π. ἐκ τοῦ νότου.
Νότος (ὁ). ὁ ἀπὸ μεσημβρ. πνέων ἄνεμος, (κοιν.) νοτιὰ· (Π.) βροχή.
Νοττάριον (τὸ), = Νεοττάριον.
Νουβυστικὸς [νοῦς, βύω], ἡ, όν, Κωμ. πλήρης νοὸς (φρονήσεως), (κατὰ λέξ.) πατωμένος (γεμισμένος) μὲ νοῦν.
Νουβυστικῶς, ἐπίῤῥ. Κωμ. μὲ πολὺν νοῦν, φρονιμώτατα.
Νουθεσία (ἡ), = Νουθέτησις.
Νουθετέω-ῶ [νοῦς, τίθημι], Μ. ήσω. Βάλλω τι εἰς τὸν νοῦν τινος, ἐνθυμίζω, παραινῶ, συμβουλεύω· σωφρονίζω, (καιν.) βάλλω γνῶσιν. « Ἅπαντές ἐσμεν εἰς τὰ νουθετεῖν σοφοί, αὐτοὶ δ' ἁμαρτάνοντες οὐ γινώσκομεν, » Στβ. (καὶ πθ.) « Ἢ ὑπὸ σοῦ ταῦτα νουθετηθῆναι, » Πλάτ.
Νουθέτημα (τὸ). συμβουλὴ, νουθεσία.
Νουθέτησις, εως (ἡ). τὸ νουθετεῖν, συμβούλευμα· συμβουλὴ, νουθεσία.
Νουθετήριος, α, ον, = Νουθετικὸς, συμβουλευτικός.
Νουθετητέος, α, ον, θετ. τοῦ Νουθετέω.
†Νουθετητὴς, οῦ (ὁ). ὁ νουθετῶν (συμβουλεύων), σωφρονιστής.
Νουθετητικὸς καὶ Νουθετικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) ικῶς. Ὁ συντελῶν (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ νουθετεῖν, συμβουλευτικός, παραινετικός.
Νουθετισμὸς (ὁ), = Νουθέτησις.
Νουμηνία (ἡ), κατὰ κρο. ἀντὶ Νεομηνία.
Νουμηνιάζω, Μ. άσω. Πανηγυρίζω τὴν νουμηνίαν ἢ κάθε νουμηνίαν (πρωτομηνιάν).
Νουμηνιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἑορτάζων (εὐωχούμενος κυρ. εἰς ἑαυτοῦ συμπόσιον) κάθε νουμηνίαν.
Νουμήνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ γινόμενος εἰς τὴν νουμηνίαν, πρωτομηνιάτικος. ‖ (οὐσ.) εἶδ. πτηνοῦ, (Γαλλ.) **corlieu**.
†Νουμμίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
†Νοῦμμος (ὁ), [νόμος], Λτ. **nummus**, Σικελ. εἶδος νομίσματος (τριώβολον), (ἀναλογ. τοῦ Λτ.) **sestarce**. « Χιλίας νούμμους, οἳ πεντήκοντα ᾗ ἑξακοσίας δραχμὰς Ἀττικὰς εὑρίσκονται, » Πλ.
Νουνέχεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
Νουνεχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ νοῦν ἔχων, φρόνιμος. ‖ (οὐσ.) « Τὸ νουνεχές, » (Μέναν δρ. παρὰ) Σδ., ἀντὶ Ἡ νουνέχεια
Νουνεχόντως καὶ Νουνεχῶς, ἐπίῤῥ. φρονίμως, μὲ νοῦν (μὲ γνῶσιν).

Νοῦς (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Νόος), νοῦ ὁ νοὸς (ὁ), (ἡ δωτ. Νῷ καὶ Νοΐ, ἡ αἰτ. Νόα ὁ Νῶν, κλθ. Νόες). ἡ δύναμις καὶ ὁ τρόπος τοῦ νοεῖν, ἡ ἐσωτερικὴ αἴσθησις· ψυχή· καρδία· πνεῦμα· λογικόν· ἐπίνοια· σκοπός, στοχασμός, φρόνημα· γνῶσις, φρόνησις. » Οἱ δὲ (ὑπὸ τῆς Κίρκης μεταμορφωθέντες) συῶν μὲν ἔχον κεφαλάς, φωνὴν τε, τρίχας τε, αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος ὡς τὸ πάρος περ, « Ὀδ. Κ. » Κόραι, οὔτε φυῆς ἐπιδευέες, οὔτε νόοιο, « Θκρ. » Πῶς ἂν μεταβάλοιτο, καὶ εἰς νοῦν ἔλθοι, « Φλζρ. » Κεῦθε νόῳ, « Ἰλ. Δ. Π. » Χόλος νοον εἰδάνει, « Ἰλ. Ι. » Ὡς τοι ἐνὶ στήθεσιν ἀτάρβητος νόος ἐστίν, « Ἰλ. Σ. » Τίν' ἔχεις με δοκεῖς νοῦν; « Θκρ., τί καρδίαν; » Ἐκ παντὸς νόου, παρεσκεύασαι μένων πολεμήσειν, « Ἡρ., ἐξ ὅλης ψυχῆς, πάσῃ προθυμίᾳ· » Ἐπὶ νόαν ποιεῖν (χρέπειν) τινι, « αὐτ., εμπνέειν, ῳωτίζειν. » Κατὰ νόον ποιεῖν τινι, « αὐτ., κατὰ τὴν γνώμην (τὴν καρδίαν) του. » Οὔ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει, « Ἰλ. Ι. » Τοῦτον ἐβούλευσας νόον αὐτῇ, « Ὀδ. Ε. » Ὃ δὲ νόον ἔσχεθε κῆν δ' ἐνὶ θυμῷ, « Ὀδ. Ξ., ἔσχεδίασε μὲ τὸν νοῦν του, ἔκαμεν (συνέλαβεν) αὐτὸν τὸν στοχασμόν. » Σαλεπὸν ἑτέρου νόον ἔβλαπτε ἀνδρός, « Θκρ. » Εἴ τιν' ἐν νῷ ἔχεις Μέλιτον, « Πλ. ἂν ἐνθυμῆσαι, (κοιν.) ἂν τὸν βάλῃ ἀ νοῦς σε. » Τί ἐν νῷ ἔχεις; » αὐτ. (καὶ ἑλλ. τῆς κροθ.) » Εἰ νῷ ἔχεις, « αὐτ. » Τί σοι ἐν νόῳ ἐστι ποιεῖν; « Ἡρ. » Καὶ σὺ μὲν ἐν πέρδιξιν ἔχεις νόον, « Ἐπιγρ. » Ἀστόργου δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰεί, « Θκρ. 2) νόημα, σημασία, αἴνιγμος δὲ ὁ νόος τοῦδε τοῦ ῥήματος, ὃ ἐθέλει λέγειν, « Ἡρ. 3) (θλγ. εἰς τὸ κλθ.) οἱ Ἄγγελοι, τὰ νοερὰ πνεύματα. «Νόες δὲ ὄντες, ἐν ναηταῖς ἢ τόποις εἰσί, « Δμασ.

Νωσαλέος, α, ον, Ἰων. φιλάσθενος, ἄῤῥωστος.

Νωσαχθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. βεβαρημένος ὑπὸ νόσου.

Νοῦσημα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Νόσημα.

Νουσοκόμος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Νοσοκόμος.

Νουσολύτης, ου (ὁ), Π. ὁ λύων (διαλύων) τὰς νόσους. » Παιὰν—, « Ἐπιγρ.

Νουσομελὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. νοσῶν τὰ μέλη.

Νοῦσος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Νόσος.

Νουσοφόρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Νοσοφόρος.

Νώ-ω, Μ. νώσω (πθ. πρκ. Νένωμαι), Π. (σπαν.) ἀντὶ Νοέω. « Οὐχ ὕβρεις λέγω τάδ', ἀλλ' ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῶ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Νῶν ἢ Νῷν), « Σοφ.

Νῦ, μάρ. ἐγκλιτ. Π. ἴδε Νύν.

Νῦ (τὸ), ἕκλ., τὸ ὄνομα τοῦ στοιχείου Ν.

Νύγδην [νύσσω], ἐπίῤῥ. Κεντῶντας, τσιμπηκά.

Νυγείς, εἶσα, ἐν, πθ. ἀόρ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ Νύσσω.

Νύγμα (τὸ), τὸ ἀποτέλεσμα τῆς νύξεως, κέντημα, σουβλιά. » Μέλισσαι νύγμασι πημαίνουσιν ὁδίτας, « Τρυφιόδ.

Νυγματώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ προξενῶν νύγματα (σουβλιές). » Πονος—, « Ἀρετ.

Νυγματωδῶς, ἐπίῤῥ. Μετὰ νύγματος, ἢ Ἐν εἴδει νύγματος.

Νυγμὴ, (ἡ) καὶ

Νυγμὸς (ὁ), = Νύξις καὶ Νύγμα, (συγγ. τῷ Μυγμός).

†Νωθὴς, ές (ὁ, ἡ) καὶ

†Νωθὸς, ἡ, ὸν καὶ

†Νωθώδης, ες (ὁ, ἡ), [συγγ. τῷ Νωθὴς καὶ Νωθὴς]. κρυφός, σκοτεινός· (ἐπὶ φωνῆς) ἀμαυρός.

†Νυκτάζω, (νομιζ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Νυχτάζω.

†Νυκταίετος (ὁ). ἀετὸς τῆς νυκτὸς, ὁ ἐρωδιός.

†Νυκταλὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀγαπῶν τὴν νύκτα (τὸ σκότος). (εἰς τὸν Ἀρτ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Νυσταλὸς, = Νυσταλέος.

Νυκταλωπάω, έω ; -ῶ, Μ. ήσω, = Νυκταλωπιάω.

‡Νυκταλώπτης, εκος (ὁ, ἡ), = Νυκτάλωψ.

Νυκταλωπία καὶ

Νυκταλωπίασις, εως (ἡ). τὸ πάθος τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ νυκταλώπους, (κοιν.) ὀρνιθοτυφλιά.

Νυκταλωπιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω νυκταλωπίαν, εἶμαι·

Νυκτάλωψ [νυκταλὸς ἡ νὺξ, ἀλαὸς, ὠψ], ωπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βλέπων θεολοῦ τὴν νύκτα, πάσχων ὀρνιθοτυφλιάν ἢ· (ἐκ τοῦ ἐναντίου) ὁ βλέπων κάλλιον τὴν νύκτα. ||. (οὐσ.) = Νυκταλωπία. » Γίνονται δὲ οἱ νυκταλώπεκες μᾶλλον τοῖς μελανοφθάλμοις, « Ἀρχ.

Νυκταυγία (ἡ). τὸ νυκτερινὸν φῶς.

Νυκτεγερσία (ἡ). σήκωμα (ἔξυπνημα [συνκθχ.] παραχὴ· ἐκστρατεία) ἐν καιρῷ νυκτός.

Νυκτεγερτέω-ῶ, Μ. ήσω. Σηκόνομαι (ἔξυπνῶ) νύκτα ἢ τὴν νύκτα· ἀγρυπνῶ φυλάττων ἢ πράττων τι ἐν καιρῷ νυκτός.

Νυκτελιος (ὁ, ἡ), = Νυκτερινὸς, (θῦ. ||. οὐσ.) Νυκτέλια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), τὰ ὄργια (αἱ τελεταὶ) τοῦ Διονύσου.

Νυκτέπαρχος (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς τῆς νυκτοφυλακῆς, (ἄλλ.) Πραίτωρ τοῦ δήμου, (κατὰ τοὺς Γραικορωμ.).

Νυκτεργασία (ἡ). ἐργασία γινομένη ἐν καιρῷ νυκτός.

Νυκτερεία (ἡ). τὸ νυκτερεύειν, νυκτέρισμα, νυκτέρι. (ἰδιωτ.) νυκτερινὸν κυνήγημα.

†Νυκτερεῖον (τὸ), = Νυκτοφυλακεῖα.

Νυκτερείσιος (ὁ, ἡ), Κωμ. (μὲ αἰσχρὰν σημασ. τοῦ Ἐρείδω) ἀντὶ Νυκτερήσιος.

Νυκτερέτης, ου (ὁ), Π. [νύξ, ἐρέσσω]. ὁ κωπηλατῶν καὶ ἁλιεύων ἐν καιρῷ νυκτός.

Νυκτέρισμα (τὸ). νυκτέρι· τόπος πρὸς νυκτερείαν (διανυκτέρευσιν).

Νυκτερευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ νυκτερεύων (κυρ. εἰς τὸ Ψάρευμα ἢ εἰς τὸ κυνήγ.).

Νυκτερευτικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὰ νυκτερεύειν.

Νυκτερεύω [νύκτερος], Μ. εύσω. Περνῶ τὴν νύκτα ἄγρυπνος (κυρ. κυνηγῶν ἢ Ψαρεύων ἢ φυλάττων).

Νυκτερήσιος ἢ (ὁ, Νυκτερίδιος (ὁ, ἡ), = τῷ

Νυκτερινὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς νυκτὸς, ὁ γινόμενος ἐν καιρῷ νυκτός. » Φυλακὴ (« Σελήνη, » Τελετὴ, « Γλαυξ) νυκτερινὴ, « Λξ. » Ἐν νυκτερινῷ καὶ φοβερῷ ἀναχωρήσει, « Θκ.

Νυκτέρος (ὁ, ἡ), Π ἀντὶ Νυκτερινός.

Νυκτερὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. ζ., νυκτερίδιον.

Νυκτερόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν (βόσκων, τρεμπιθευόμενος τὴν τροφήν του) ἐν καιρῷ νυκτός.

Νυκτεροειδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Νυκτοειδής.

Νύκτερος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νυκτερινός. «Τὰ λετὴ (« Φυλακὴ, » Μήνη) , « Ἄρστφ, Εὐρ., Διαχλ. ||. (καὶ ἀντὶ ἐπιῤῥ.) » Νύκτερον ἀείδουσα, « Ἀρ.

Νυκτεροφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέγγων τὴν νύκτα.

Νυκτερόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φοιτῶν (περιεργόμενος) τὴν νύκτα.

Νυκτερωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [ὤψ]. σκοτεινός.

Νυκτηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ (Συζητῶ, ἢ Ἀναγγέλλω) τι ἐν καιρῷ νυκτός.

Νυκτηγορία (ἡ). συνέλευσις (ἀγορία ἢ ἀγγελία) νυκτερινή.

Νυκτηγρεσία (ἡ) = Νυκτεγερσία.

Νυκτηγρετέω-ῶ, Μ. ήσω, = Νυκτεγερτέω.

Νυκτήγρετον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (Γαλλ.) **lunaire.**

†Νυκτήμερον (τὸ), (Γλσ.) ἀντὶ Νυχθήμερον.

Νυκτηρεσὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [νὺξ, ἐρέφω], σκεπασμένος μὲ σκότος· (τρπ.) σκυθρωπὸς, λυπηρός.

Νυκτίβιος (ὁ, ἡ), = Νυκτερόβιος.

Νυκτιβρομος (ὁ, ἡ), Π. [νὺξ, βρέμω]. ὁ ἠχῶν ἐν καιρῷ νυκτός.

Νυκτίγαμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπανδρευμένος ἐν καιρῷ νυκτὸς (κρυφίως).

Νυκτιδιέξοδος (ὁ, ἡ). ὁ διερχόμενος (διεξοδεύων) ἐν καιρῷ νυκτός.

‡Νυκτιδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων (ὁδεύων) τὴν νύκτα, (διορθ. Νυκτίδρομος).

Νυκτικόραξ, ακος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (μπούφου), (κοιν.) κλαψοκοῦλι. (κατὰ τὸν Ἀρστ.) = Ὦτος.

Νυκτικρυφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρυπτόμενος τὴν νύκτα ἢ εἰς τὸ σκότος.

‡Νυκτιλαθραιοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν καιρῷ νυκτὸς κρυφοτρώγων.

Νυκτιλάλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαλῶν (ἠχῶν) τὴν νύκτα. » Κιθάρα—, « Ἐπιγρ.

Νυκτιλαμπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων τὴν νύκτα· (Π.) σκοτεινὸς, (καρβλ.) Νυκτιφαὴς.

Νυκτιλόχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λοχῶν (ἐνεδρεύων) ἐν καιρῷ νυκτὸς, νυκτοκλέπτης.

‡Νυκτίλωψ, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Νυκτάλωψ.

†Νυκτίμαντις, εως (ἡ), = Νυκτόμαντις.

Νυκτιμένη (ἡ). (μυθολογ.) ἡ γλαύξ.

Νυκτίμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν μορφὴν τῆς νυκτὸς, μαῦρος, σκοτεινός.

Νύκτιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νύκτιος.

Νυκτινόμος (ὁ, ἡ). ὁ νεμόμενος (βόσκων) ἐν καιρῷ νυκτός.

Νύκτιος, α, ον. Ὁ τῆς νυκτὸς, νυκτερινός

Νυκτιπάτης, ου (ὁ), Π. [ν. πατέω], ὁ περιπλανώμενος τὴν νύκτα.

Νυκτιπήδησις (αἱ), εἶδ. ἐμβάδων (συρτὰ παπούτσια) τοῦ καιρῶνος.

Νυκτιπλαγκτος καὶ

Νυκτιπλανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπλανώμενος ἐν καιρῷ νυκτός.

Νυκτιπλανῆτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Νυκτιπλανής.
Νυκτιπλάνητος καὶ Νυκτίπλανος (ὁ, ἡ), = Νυκτίπλαγκτος.
Νυκτιπλοέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέω (Ταξιδεύω) τὴν νύκτα.
Νυκτίπλοια (ἡ). πλεύσιμον ἐν καιρῷ νυκτός.
Νυκτιπόλευτος καὶ Νυκτιπόλις (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπολῶν (περιφρόμενος) τὴν νύκτα. « Ἑκάτη —, « Ἄπλλν. « Νυκτιπόλοις βήμασιν Βάκχαις, « Εὐρ.
Νυκτιπορέω, Νυκτιπορία καὶ Νυκτιπόρος, = Νυκτοπορέω κτλ.
†Νυκτίσεμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τιμώμενος τὴν νύκτα, (ἐρθότ. διφρημ. Νυκτὶ σεμνός).
Νυκτιφαὴς καὶ
Νυκτιφανής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ φαινόμενος τὴν νύκτα ἢ ὡς ἂν νύκτα, σκοτεινός.
Νυκτίφαντος (ὁ, ἡ), Π. = Νυκτιφανής.
Νυκτίφοιτος (ὁ, ἡ), Π. = Νυκτερήφοιτος.
Νυκτιφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (προξενῶν) νύκτα, σκότους αἴτιος.
Νυκτιφρούρητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φρουρῶν (καιροφυλακτῶν) τὴν νύκτα.
Νυκτιχόρευτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χορησιμεύων εἰς τοὺς νυκτερινοὺς χορούς.
Νυκτίχροος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς νυκτός, μαῦρος, σκοτεινός.
;Νυκτοβάτης, ου (ὁ). ὁ περιπατῶν τὴν νύκτα.
Νυκτοβατία (ἡ). περιπάτημα τὴν νύκτα.
Νυκτόβιος (ὁ, ἡ), = Νυκτίβιος.
Νυκταγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Καταγίνομαι) τὴν νύκτα.
Νυκτογραφία (ἡ), τὰ οὐσ. τοῦ προηγ.
Νυκτοδεσπότις, ιδος (ἡ). δεσπότις (κυρία) τῆς νυκτός, (ἐπίθ. τῆς σελήνης).
Νυκτοδρομία (ἡ), = Νυκτοβατία.
;Νυκτοδρόμος (ὁ, ἡ), = Νυκτιδρόμος.
Νυκτοειδής, ές (ὁ, ἡ), = Νυκτιφανής, σκοτεινός.
Νυκτοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων διὰ νυκτός, (ἄλλ. ὀνγν. Νυκτοτήρης).
Νυκτοκλέπτης, ου (ὁ). νυκτερινὸς κλέπτης.
Νυκτοκλοπία (ἡ). κλοπὴ διὰ νυκτός.
†Νυκτολαμπίς, ίδος (ἡ). λαμπὰς τῆς νυκτός. 2) = Πυγολαμπίς.
†Νυκτόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτελῶν τὰς μαντείας του τὴν νύκτα.
Νυκτομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγκροτῶ μάχην τὴν νύκτα.
Νυκτομαχία (ἡ). μάχη ἐν καιρῷ νυκτός, νυκτομάχημα.
Νυκτοπεριπλάνητος καὶ
Νυκτοπλανής, ές (ὁ, ἡ), Π. = Νυκτιπλανής.
Νυκτοπλοέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέω τὴν νύκτα.
;Νυκτοπόλεμος (ὁ), = Νυκτομαχία.
Νυκτοπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ (Ὁδοιπορῶ) τὴν νύκτα.
Νυκτοπορία (ἡ). ἡ διὰ νυκτὸς ὁδοιπορία.
Νυκτοπόρος (ὁ, ἡ). ὁ περιπατῶν (ὁδοιπορῶν) τὴν νύκτα.
Νυκτοτήρης, ου (ὁ). ὁ παρατηρῶν (παραμονεύων) ἐν καιρῷ νυκτός, νυκτοφύλαξ.
;Νυκτουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (δουλεύων) τὴν νύκτα.
;Νυκτοφαὴς (φανὴς), ές (ὁ, ἡ), = Νυκτιφανής.
Νυκτοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω ὡς νυκτοφύλαξ.
Νυκτοφυλάκησις, εως καὶ ὁ
Νυκτοφυλακία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ νυκτοφύλακος.
Νυκτοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ φυλάττων (ὡς φρουρὸς) ἐν καιρῷ νυκτός.
Νυκτῷον (τὸ). ναὸς τῆς Νυκτός.
Νυκτωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [ν. †ὤψ]. = Νυκτερωπός, Νυκταειδής, σκοτεινός.
Νύκτωρ, ἐπίρ. Διὰ νυκτός, ἐν καιρῷ τῆς νυκτός, (κοιν.) νύκτα.
;Νυμφαγενής, ές (ὁ, ἡ), = Νυμφογενής.
Νυμφαγέτης, ου (ὁ), Π. ἡγεμὼν (ἀρχηγὸς) τῶν Νυμφῶν, (ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ.).
Νυμφαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδηγῶ τὴν νύμφην εἰς τοῦ γαμβροῦ ἢ, Κάμνω πρόξενον ἂν ὡς νυμφαγωγός. (ἐνίοτε) νυμφεύομαι. « Ἀγαμέμνων τὴν χρυσοῤῥόην ἐνυμφαγώγησεν, « Ὑπόθ. τῶν Εὐρ. Τρ.
Νυμφαγωγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Νυμφαγωγικός, ἡ, όν. Νυμφαγωγίας ἢ νυμφαγωγῷ ἴδιος, νυμφικός.
Νυμφαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (ὁδηγῶν) τὴν νύμφην εἰς τοῦ γαμβροῦ, παράνυμφος. προξενήτης.
Νυμφαία (ἡ), εἶδ. φυτοῦ ἐνύδρου, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἀραβ.) νούφαρον. (κυρ. θηλ. τοῦ
Νυμφαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ ἀφιερωμένος εἰς τὰς Νύμφας. ‖. (οὐσ.) Νυμφαῖον (τὸ), ναὸς (τόπος ἱερὸς) τῶν Νυμφῶν.
Νυμφὰς, άδος (ἡ), Π. ἡ ἀνήκουσα (ἀφιερωμένη) εἰς τὰς Νύμφας.
Νυμφεῖος, α, ον, = Νυμφαῖος ἢ Νυμφικός. ‖. (οὐσ.) Νυμφεῖον (τὸ), = Νυμφαῖον ἢ Νυμφῶν. « Νυμφεῖα, « Π., ὁ γάμος ἢ οἱ νεόνυμφοι.
Νύμφειον (τὸ), τὸ φυτὸν Νυμφαία, (ἀπὸ τοῦ Ἀραβ.) Νενουφάρ.
Νύμφευμα (τὸ). γάμος, συνοικέσιον.
Νύμφευσις, εως (ἡ). τὸ νυμφεύειν, ὑπάνδρευμα.
Νυμφευτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Νυμφευτής.
Νυμφευτήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νύμφευσιν, γαμήλιος. ‖. (οὐσ.) νυμφευτήρια, « Εὐρ., οἱ γάμοι.
Νυμφευτὴς, οῦ (ὁ), = Νυμφαγωγὸς ἢ 2) Νυμφίος, νεόνυμφος.
Νυμφεύτρια (ἡ). ἡ νυμφαγωγὸς, παρανύμφη· προξενήτρια. 2) (ἐνίοτε) νύμφη, νεόνυμφος. « Οὐ γὰρ, οἶμαι, νομίζεται νυμφευτρίαις βαΐζειν ἐπ' ἐκφοράν, « Συν., [ἐκ τοῦ
Νυμφεύω, Μ. εὔσω. Ὑπανδρεύω (θυγατέρα ἢ ἀδελφήν)· (σπν.) λαμβάνω ἄνδρα, ὑπανδρεύομαι. « Μέθες τὴν παῖδ' ἐν ἕδραις τὴν δὲ νυμφεύειν τινί, « Σοφ. ‖. (μσ.) λαμβάνω γυναῖκα εἰς γάμον. « Πυλάδῃ, χαίρων ἴθι, νυμφεύσω δ' ἐμὰς Ἠλέκτρας, « Εὐρ., [ἐκ τοῦ
Νύμφη (ἡ). ἡ νεόνυμφος (ἢ [κατ' ἔκτ.] κάθε νέα ἢ γάμου ὡραία) γυνὴ, (ὀθ.) « Νύμφα φίλη, « Ὀδ. Δ., λέγει ἡ Εὐρύκλ. πρὸς τὴν Πηνελόπην. 2) ἡ γυνὴ τοῦ υἱοῦ ἢ ἀδελφοῦ (σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ πενθερικά της). « Καὶ νύμφην κατὰ τῆς πενθερᾶς αὐτῆς, « Ἱππ. 3) θέσ κατωτέρας τάξεως. « Νύμφαι Ὀρεστιάδες (Νηρηΐδες, Ἁμαδρυάδες κτλ.), « 4) (μτγν.) κοῦκλα τῶν παιδιῶν, [παρβλ. Κόρη]. 5) μέλισσα καὶ κάθε ἔντομον τὸ ὁπ. εὑρίσκεται ἀκόμην εἰς τὴν πρώτην του μεταμόρφωσιν (ἐπιμ.) χωρὶς πτερὰ, (ἴδε Σχαβών). 6) μύρμηξ πτερωτός. 7) κάλυξ (βομβοῦκι) τοῦ ῥόδου μάλιστα ἀνοίγον. 8) τὸ λακκάκι τοῦ πηγουνιοῦ, (ἴσως διότι οὕτως ὠνομάζετο ἡ 9) ἡ ἐντὸς τοίχου κοιλότης, (κοιν.) χῶβα, (Γαλλ.) niche. 10) ἡ ἐπάνω ἄκρα τοῦ ὑνιοῦ. 11) (ἀνατομ.) = Μύρτον.
Νυμφῆϊον (τὸ), Π. ἴων. ἀντὶ Νυμαῖον.
Νυμφιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω νυμφολῆψίαν, τρελλαίνομαι (ἐξ ὑπερβολικῆς νύμφης).
Νυμφίδιος, α, ον, Π. ἀντὶ
Νυμφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νύμφην ἢ εἰς τὸν νυμφίον, (κοιν.) νυμφίτικος.
Νυμφικῶς, ἐπίρ. Καθὼς οἱ νεόνυμφοι.
Νυμφίος (ὁ). ὁ γαμβρὸς, ὁ νεόγαμβρος.
Νύμφιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νυμφικός. « Παρθένοι νύμφιοι, « Εὐρ., αἱ ἁρμοδιωτισμέναι ἢ ἐπίγαμοι. ‖. (οὐσ.) Νύμφια (τὰ), = Νυμφεῖα.
Νυμφίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Νυμφική, (ὀθ. ‖. οὐσ.) Νυμφίδες, αἱ ἐμβάδες (τὰ παπούτσια) τῆς νύμφης.
†Νυμφόβας, αντος (ὁ), ὁ βαίνων (βατεύων) τὰς νύμφας, (ἐπίθ. τοῦ Σιληνοῦ).
Νυμφογενής, ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ Νύμφην.
Νυμφογέρων, οντος (ὁ). νυμφίος γέρων.
Νυμφόκλαυστος (ὁ, ἡ), Π. ἐξ αἰτίας τοῦ ὁτ κλαίουν αἱ νύμφαι (αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν) τινες.
Νυμφοκομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Νυμφαστολέω. (Π.) στολίζομαι ὡς νύμφη, [ἐκ τοῦ
Νυμφοκόμος (ὁ, ἡ) = Νυμφοστόλος· (ἐν γέν.) Νυμφικός.
Νυμφοκοσμέω-ῶ, Μ. ήσω, μτγν. ἀντὶ Νυμφοκομέω.
Νυμφόληπτος (ὁ, ἡ), [νύμφη, λαμβάνω]. (κυρ.) ἐμπνεόμενος ὑπὸ τῶν Νυμφῶν, ἐνθουσιῶν (ἐν γέν.) φρενόληπτος, μανιώδης, (καθὼς καὶ τῶρα λέγουν) 'παρμένος (ὀθ. τὸ Ατν.) lymphatus.
Νυμφολῆψία (ἡ). τὸ πάθος τοῦ νυμφολήπτου, μανία ἐνθουσιῶντος, φρενοληψία.
Νυμφοπόνος (ὁ, ἡ), Π. [ν. πονέω], = Νυμφοκάμος.
Νυμφοπρεπὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς νύμφην, νύμφης ἴδιος, νυμφικός.
†Νύμφος (ὁ), = Κοῦρος, (ἀναλογ. τῷ Νύμφη).
Νυμφοστολέω-ῶ, Μ. ήσω. Στολίζω ἢ Ὁδηγῶ εἰς τοῦ γαμβροῦ τὴν νύμφην ὡς νυμφοστόλος.
Νυμφοστολία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Νυμφοστόλος (ὁ, ἡ), [ν. στέλλω]. ὁ στολίζων καὶ φέρων εἰς τοῦ γαμβροῦ τὴν νύμφην.
Νυμφότιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τιμῶν τὴν νύμφην ἢ τοὺς νυμφευομένους.
Νυμφοτομία (ἡ). (ἀνατομ.) ἡ ἐκτομὴ τῆς νύμφης (11).
Νυμφῶν, ῶνος (ὁ). ὁ κοιτὼν τῶν νεονύμφων.
Νῦν, ἐπίρ. Χρν. τῶρα (ὄχι μόνον ἐπὶ ἐνεστ.), κατὰ τὸ παρὸν, αὐτὴν τὴν στιγμήν.

« Ὁ νῦν χρόνος, » Δξ. » Οἵδε νῦν βροτοί εἰσιν, » Ἰλ. Δ. (καὶ περιφρ.) » Τὸ νῦν ἔχον, » Τὸ νῦν εἶναι, (καὶ ἑλλ.) » Τὰ νῦν (ἢ, ὑρ' ἓν. » Ταυῦν, » Λξ. » Ἀπὸ τοῦ νῦν, » Γρφ. (ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παρελθ., ἀντὶ) Ἀρτίως, τῶρᾳ πρὸ ὀλίγου. » Νῦν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησε σὺν Ἀθήνῃ, » Ἰλ. Γ. « Ἄ νυν διειλέγμεθα, » Πλάτ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ. ἐπὶ βεβαίως ἐλπιζομένων) » Νῦν ὤλετο (ἀντὶ Ὀλεῖται) πᾶσα κατ' ἄκρης Ἴλιος, » Ἰλ. Ν. (ἢ ἐπὶ μέλλ., ἀντὶ) Αὐτίκα, τῶρᾳ μετ' ὀλίγον. « Νῦν αὖτ' ἐγχείῃ πειρήσομαι, » Ἰλ. Ε. « Νῦν δὲ δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει, » Ἰλ. Γ., ἴδε καὶ

Νύν, μόρ. (ἐγκλιτ.) Συλλογ., Ἐκφαντ. ἢ Παραπληρωμ. (χωρ. = Νῦν) » Δεῦρό νυν, « Ἰλ. Ψ. » Λέγε νυν ἅμα θαρρῶν, » Ἀρχφ. » Πάντα νοήματα, ὅσα που νυν ἐέλπεται, « Ἰλ. Κ. » Τίνυ σ' ἔτερφαν; Ἰλ. Α. » Μιλήσιοι μέν νυν οὕτω λέγουσι, » Ἡρ. » Ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο; « Ἰλ. Δ.

Νυγαῖ καὶ

Νυνί, Ἀττ. (κατ' ἔκτ.) ἀντὶ Νῦν (χωρ. μόνον ἐπὶ τοῦ ἑνός).

Νυνμενί, Ἀττ. = Νυνί.

Νύξ [μύω, μυχός]: νυκτός (ἡ), ἡ νύκτα, τὸ σκότος τῆς νυκτός. (Π. ἐν γέν.) σκότος. (συνεχῶς καὶ τρπ.) θάνατος· (ἐνίοτε) ἡ δύσις. » Οὐ τὸ κλέος διῆλθε κλῃτὶ νύκτα καὶ πρὸς ἀῶ, « Θκρ. » Μέσῃ νυκὶ ᾗ (συνηθέστ.) » Μέσαι νύκτες, « Δξ., τὰ μεσάνυκτα. » Ἀωρὶ τῶν νυκτῶν, « Ακ.

Νύξις, εως (ἡ), τὸ φύσ. τοῦ Νύσσω, κέντημα, (μτφρ.) ἐρεθισμός, παρόρμησις.

Νυός (ἡ), Π. ἀντὶ Νύμφη, ἡ γυνὴ τοῦ υἱοῦ ἢ τοῦ ἀδελφοῦ, (ἐν γέν.) συγγενὴς ἐξ ἐγχιστείας. (κατ' ἔκτ.) νέα γυνή. » Καλὴ νυὸς, σὰς με κηδίζει ἕκαστος, « Ἐπγρ.

Νύσσα, ης (ἡ). ἡ περὶ τὸ τέρμα τοῦ ζαβίς στήλη (περὶ τὴν ὁπ. ὑποχρεωμένοι νὰ στρέψουν οἱ ἁμιππαλατοῦντες ἐκεντοῦσαν ὀυσατὰ τὸν δεξιὸν ἵππον)· (μτφρ.) τὸ τέλος, ὁ σκοπός, [ἐκ τοῦ

Νύσσω, Μ. νύξω. Τρυπῶ μὲ ὁπιοιονδήποτε συβλερὸν πρᾶγμα. » Χθόνα δ' ἔκτυπον ἵπποι νύσσοντες χηλῇσιν, « Ἡσ. » Δόγχῃ αὐτοῦ τὴν πλευρὰν ἔνυξε, « Γρφ. (ἢ πθ.) » Νηχόμενον ἐν τῷ Ἀλφειῷ, νυχθῆναι καλάμῳ, » Ἀρτ. 2) Π. κουντῶ. » Τρὶς δ' αὐτὸν ἀπεστυφέλιξε, χείρεσσιν ἀσπίδα νύσσων, « Ἰλ. Π. » Προσηλθον μιν ἐγγὺς ἐόντα, ἀγκῶνε νύξας, » Ὀδ. Ξ.

Νύσταγμα (τὸ). Ὕπνος τὸν ὁπ. ἐπιτρέπεις χωρὶς νὰ πλαγιάσῃ (κοιν. εἰς τὸ ποδάρι).

Νυσταγμός (ὁ). νύσταγμα, νύσταγμα, [ἐκ τοῦ

Νυστάζω [νευω], Μ. άξω. Κλείουν τὰ μάτια μου, γέρνει τὸ κεφάλι μου, κοιμοῦμαι ἀπὸ νύχτα, θέλω νὰ κοιμηθῶ (συνεχῶς καὶ τρπ.) πράττω τι μὲ νωθρότητα καὶ ἀπροσεξίαν. « Χρὴ πολυμαθοῦς καὶ οὐ νυστάζοντας ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς πράγμασιν ἄνδρας, » Πλ.

Νυστακτής, οῦ (ὁ). ὁ νυστάζων (πάσχων ἢ ἐπιφέρων νύσταν).

Νυστακτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κτικῶς. Ὁ ἔχων τὸ ἴδιωμα νὰ νυστάζῃ ἢ νὰ κάμνῃ νὰ νυστάζουν· ὑπνωτικός (ς).

Νυσταλέος, α, ον. Ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ νυστάζειν, ὑπνηλός· (συνεχῶς καὶ τρπ.) νωθρός.

Νυσταλεοτερόπνιον (τὸ). γεροντάκι τὸ ὁπ. πάντα κοιμᾶται (ἀγαπᾷ τὸν ὕπνον).

†Νυστελωπιάω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νυκταλωπιάω.

Νύσταξις, εως (ἡ), = Νυσταγμός, νύστα.

Νύττω, Μ. νύξω, Ἀττ. ἀντὶ Νύσσω.

†Νύχα, ἐπίρ. = Νύκτωρ.

Νυχαῖος, α, ον καὶ

Νυχάλιος α, ον, Π. = Νύχιος, Νυκτερινός.

Νυχαγτὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [νὺξ, αὐγή]. ὁ φέγγων τὴν νύκτα.

Νυχεγερσία (ἡ), Π. ἀντὶ Νυκτεγερσία.

Νυχεία (ἡ) καὶ

Νύχευμα (τὸ), Π. νυκτέρευμα, ἀγρυπνία, [ἐκ τοῦ

Νυχεύω, Μ. εύσω. Ἀγρυπνῶ, Νυκτερεύω.

†Νυχτιβόρος (ὁ, ἡ), Π. [νὺξ, βιβρώσκω]. ὁ κατατρώγων διὰ νυκτός.

Νυχθημερήσιος, α, ον καὶ

Νυχθημερινός, ἡ, όν. Ὁ διαρκῶν ἓν νυχθήμερον.

Νυχθήμερον (τὸ). τὸ διάστημα μιᾶς νυκτὸς ᾗ μιᾶς ἡμέρας, ἡμερόνυκτον, (χωρ. οὐδ. τοῦ

Νυχθήμερος (ὁ, ἡ), = Νυχθημερινός. » Νυχθήμερον διάστημα, « Τζ.

Νύχιος, α, ον, Π. ἀντὶ Νυκτερινός, (συγχ. τῷ Μύχιος).

Νύχμα (τὸ), Π. ἀντὶ Νύγμα.

Νύχος, εος-ους (τὸ), Γλσ. καὶ σπν. ἡ νύξ, τὸ σκότος.

Νὼ ἡ Νῶι, ἀντὶ Νῶϊ, ἀνμς. ᾗ αἰτ. δυϊκ. τοῦ Ἐγώ.

Νῶ, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Νόω.

Νῷ, δοτ. τοῦ Νοῦς.

Νωγάλευμα (τὸ), = Νωγάλισμα, [ἐκ τοῦ

Νωγαλεύω, Μ. εύσω καὶ

Νωγαλίζω, Μ. ίσω. Τρώγω νώγαλα (γλιγούδια). » (Ν)ενωγάλιζαι σεμνὸς ἀλλᾶντος τόμος, « (Εὐδ. παρ') Ἀθ.

Νωγάλισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι τρώγεται ὡς -

Νώγαλον (τὸ), [ᾰ]. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) πᾶν ὅ,τι τρώγεται (συνήθ. μετὰ τὴν τράπεζαν) διὰ νοστιμάδαν, γλιγοῦδι, (Γαλλ.) friandise. » Βότρυς, ῥόας, φοίνικας, ἕτερα νώγαλα, » (Ἀντιφάν. παρ') Ἀθ.

Νωδογέρων, οντος (ὁ). γέρων νωδός.

Νωδὸς [ὀδύνη, ὀδούς], ἡ, όν. Ὁ χωρὶς ὀδόντια· (συνεχῶς καὶ τρπ.) ἀμβλύς· ἀναίσθητος, (παρβλ. Νωθής).

Νωδυνία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνωδυνία, [ἐκ τοῦ

Νώδυνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνώδυνος.

Νώε, Π. ἀντὶ Νῶϊ, Νώ.

Νωθεία (ἡ), = Νωθρότης, [ἐκ τοῦ

Νωθὴς [ὀδύνη, ὠθέω ἢ συγγ. τῷ Νόθος ᾗ Νωδὸς], ους (ὁ, ἡ). βραδὺς, ἀργοκίνητος· ὀκνὸς, ἀδρανὴς· ἀμβλὺς τὸν νοῦν, εὐήθης, κοιμισμένος, χονδροκέφαλος.

Νώθητι, Ἰων. ἀντὶ Νοήθητι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς κρς. τοῦ Νοέω.

Νωθίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Νωθεία.

† Νώθουρος (ὁ), [νωθὴς, οὐρά]. ἀμβλὺς (ἀνίκανος) πρὸς συνουσίαν, (Γαλλ.) impotent.

Νωθρεία (ἡ), = Νωθρότης.

Νωθρεπιθέτης [νωθρὸς, ἐπιτίθημι], ου (ὁ). ὁ ἀρχινῶν (ἐπιχειρίζομενος) μὲ νωθρότητα τὸ ἔργον του.

Νωθρεύω καὶ [μσ.]-εύομαι, Μ. εύσω, = ομαι. Εἶμαι νωθρὸς, φέρομαι (πράττω τι) μὲ νωθρότητα.

Νωθρία (ἡ), = Νωθρεία.

Νωθρόω-ῶ, Μ. ήσω, = Νωθρεύω.

Νωθροκάρδιος (ὁ, ἡ), (Γρφ.). νωθρὸς τὴν καρδίαν, ἀμβλὺς τὸν νοῦν, = Βαρυκάρδιος.

†Νωθροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν νωθρότητα, χαυνωτικός.

Νωθρὸς, ά, όν, = Νωθὴς, χαῦνος, ὀκνὸς· ἀδρανὴς, ἄτονος κτλ.

Νωθρότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ νωθρῶ, χαυνότης, ἀκηρία, δυσκινησία.

Νωθρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἦθος νωθροῦ, κοιμισμένος.

Νωθρῶς, ἐπίρ. Μὲ νωθρότητα.

Νωθώδης, εος (ὁ, ἡ), = Νωθρώδης.

Νῶϊ, ἀντωνμ. δυϊκ. (ὀνμς. καὶ αἰτ.) τοῦ Ἐγώ, ἡμεῖς οἱ (ἢ ἡμᾶς τοὺς) δύο, οἱ δύο (ἢ τοὺς δύο) μας, (Ἰταλ.) noi. 2) (σπν.) ἀντὶ Νῶϊν (ς). « Τοῦτον μὲν ἐσάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν νῶϊ γάμον, » Θκρ. (ΚΒ'. 166).

Νῶϊν, γεν. καὶ δοτ. τοῦ Νῶϊ, ἡμῶν τῶν (ἢ ἡμῖν τοῖς) δύο.

Νωΐτερος [νῶϊ], α, ον, Π. ὁ ἀντίχων εἰς ἡμᾶς τοὺς δύο, (ἐν γέν.) = Ἡμέτερος.

Νῶκαρ, αρος (τὸ), Π. [συγγ. τοῦ Νάρκη]. θῦθος, ὕπνος θανάτου, κάρωσις. 2) (ἐπιθετ.) ἀντὶ Νωθρὸς, κοιμισμένος.

Νωκαρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Νωθρώδης, κοιμισμένος.

Νωλεμέως, ἐπίρ. Π. συνεχῶς, ἀδιακόπως, ἀλλεπαλλήλως, [ἐκ τοῦ

Νωλεμὴς [ὀλωλός], ές (ὁ, ἡ), Π. συνεχὴς, διαρκὴς, ἀκατάπαυστος· ἀλλεπάλληλος, (εὔχρ. κυρ. μόνον || τὸ φύδ.) Νωλεμές, ἐπ.φ. ἀντὶ Νωλεμέως.

Νῶμα (τὸ), Ἰων. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Νόημα.

Νωμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Νέμω, μοιράζω, διανέμω. » Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, « Ὅμ. 2) (συνεχῶς) διέπω, διευθύνω· (ἐν γέν.) κινῶ· μεταχειρίζομαι. « Νηὸς οἰήϊα νωμᾷς, « Ὀδ. Ν. » Σκῆπτρον δ' οὔτ' ὄπιθεν οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα, ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκεν, « Ἰλ. Γ. » Ἄλειστον μετὰ χερσὶν ἐνώμα, ἄρτα πίοι, « Ὀδ. Χ. » Πυρεῖα χερσὶν ἐνώμων, « Θκρ. (ἢ ἑλλ. ἢ ἀμετθτ.) » Κόρυς ἐν αἰθέρι νωμῶν (ἐνν. ἑαυτὸν ἢ τὰς πτέρυγας), « Ἐπγρ., κινούμενος. (καὶ μτγμ.) » Ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμα, « Ὀδ. Σ. » Ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα νωμῶν, « Ὀδ. Ν. (καὶ ἁπλ.) » Κέρδεα νωμῶν, « Ὀδ. Γ., στρέφων κατὰ νοῦν, στοχαζόμενος, (ὑθ 3) παρατηρῶ μὲ προσοχήν, σκέπτομαι, στοχάζομαι. » Νωμῶντες ὧν αὖτα ἀναιρτομένους, « Ἡρ. » Τὸ νωμᾶν καὶ τὸ σκοπεῖν ταὐτόν, « Πλάτ. » Ὦ πάντα νωμῶν, Τειρεσία, διδακτά τ', ἄῤῥητά τ', οὐράνιά τε, « Σοφ.

Νωμεύς, ῆος (ὁ), Π. ἀντὶ Νομεύς.

Νωμέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Νωμάω.

Νωμήσιμος (ὁ, ἡ', Π. ὁ συνήθως ἢ συνεχῶς κινούμενος (πετῶν).

Νώμησις, εως (ἡ). τὸ νωμᾶν, διανομή· κίνησις, διεύθυνσις.

Νωμητὴς, οῦ καὶ Νωμήτωρ, ορος (ὁ), Π.

ὁ ὁδηγῶν (διευθύνων) ἢ κινῶν ἢ κινούμενος.

Νῶν, κατὰ κρ. (Ἀττ.) ἀντὶ Νάον, οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Νάω, ἀναβρύω. ▫ Σκῶρ, ἀεὶ νῶν (ἄλλ. γρφ. ἀείνων), Ἀρχφ.—Ἀέννασον.

Νῷν, ἀντὶ Νῷϊν, γεν. καὶ δοτ. δυϊκ. τοῦ Ἐγώ.

Νωνυμία (ἡ), Π. τὸ νὰ ξενέ τις.

Νώνυμνος καὶ **Νώνυμος** (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνώνυμος· (συνήθ. τρπ.) ἀσήμαντος, ἄγνωστος, ἄδοξος· (μὲ γεν.) ὁ μὴ ἔχων (μὴ ἀναφέρων) τὰ ὀνομά τινος. ▫ Οὔτις ἔσται Σαπφοῦς νώνυμος ἡλίου, ▫ Ἐπιγρ., δὲν θὰ περάσῃ μέρα καθ' ἣν νὰ μὴ ἀναφερθῇ τὸ ὀνομά της.

Νωπάω-ῶ [ἴνη, ὤψ], Μ. ήσω. Θαμβόω· ἐκπλήττω.

Νώρωψ ἢ Νώρωφ, οπος (ὁ, ἡ), Π. [ἀνήρ, †ὦψ]. ὁ ἁρμόζων (πρέπων) εἰς ἄνδρα, ἀνδρὸς ἴδιος. 2) (κατ' ἄλλ.) = Ὄψοψ, θαμβόων τὴν ὄψιν, ὑαλιστερός.

Νωσάμενος, Π. ἀντὶ Νησάμενος, μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. καὶ

Νώσασθαι, Π. ἀντὶ Νήσασθαι, μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Νέω, = Νάω.

Νῶσις, εως (ἡ), Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Νῆσις.

Νωταγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Σηκόνω (κουβαλῶ) τι εἰς τὴν ῥάχιν μου, [ἐκ τοῦ

Νωταγωγός (ὁ, ἡ), [νῶτος, ἄγω]. ὁ φέρων (κουβαλῶν) τι εἰς τοὺς ὤμους (μὲ τὴν ῥάχιν) του.

Νωταῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος ἐπάνω εἰς τὰ νῶτα (εἰς τὴν ῥάχιν).

Νωτάκμων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. Κωμ. τοῦ ὁπ. τὰ νῶτα εἶναι σκληρὰ ὡς ἄκμων.

†**Νωτάρης** [νῶτος, αἴρω], ου (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Νωτοφόρος, χαμάλης.

†**Νωτεύς**, έως (ὁ), = τῷ προηγ. ▫ Ὄνος—, ▫ Γλσ., = Καυθήλιος.

Νωτηγὸς (ὁ, ἡ), = Νωταγωγός.

Νωταῖος, α, ον, = Νωταῖος.

Νωτιδανὸς (ὁ), εἰδ. ἰχθ., ἴδε Ἐπινωτιδεύς.

Νωτίζω, Μ. ίσω, Π. στρέφω ἢ κάμνω τινὰ νὰ στρέψῃ τὰ νῶτα, τρέπω (ἢ ἑλλ. ἢ ἀμτθτ. τρέπομαι) εἰς φυγήν. ▫ Πρὸς φυγὴν ἐνώτισα, ▫ Εὐρ. 2) σκεπάζω (τὰ νῶτα), †παίρνω εἰς τὸν ὦμόν μου, ἐνδύω (ἢ μσ.) ἐνδύομαι. ▫ Ἐνώτισε ὃν χλωρηφόραις ἔρνεσιν ἐνώτισεν, ▫ Εὐρ., ἐσκέπασεν.

Νώτισμα (τὸ), Π. πᾶν ὅ,τι φέρει (ἔχει) τις εἰς τοὺς ὤμους του.

Νωτοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναβαίνω εἰς τὰ νῶτα (εἰς τὴν ῥάχιν) βουνοῦ ἢ ζώου.

Νωτόγραπτος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. τὰ νῶτα εἶναι ζωγραφισμένα (παρδαλά, κατάστικτα). ▫ Ἰχθύς—, ▫ Ἄρστ.

Νωτοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ (Ξυλοκοπῶ) τινος τὰ νῶτα.

Νῶτον (τὸ), (κυρ. μόνον εἰς τὸ πλθ.) ἀντὶ Νῶτος.

Νωτοπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ). ὁ δέρνων ἢ δαρμένος εἰς τὰ νῶτα, = Μαστιγίας, [πλήσσω καὶ

Νῶτος (ὁ), (εἰς τὸ πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἑνικοῦ τὰ Νῶτα). ▫ τὸ ἐξόπισθεν ἀπὸ τοῦ αὐχένος μέχρι τοῦ μεταφρένου, ▫ Ῥοῦφ. Ἐφέσ., ἡ ῥάχη (ἀνθρ. ζώου καὶ [μτνμ.] βουνοῦ)· (ἐπὶ ἀψύχ.) ἡ ἐπιφάνεια. ▫ Νῶτα θαλάσσης, ▫ Ὅμ., Ἡσ. ▫ Δεῖξαι τὰ νῶτα, ▫ Πλ., νὰ δείξῃ τὴν ῥάχιν του, (δηλ.) νὰ φύγῃ. ▫ Κατὰ νώτου ἢ ▫ Καὶ ἀπὸ νώτου ἐγένετο, ▫ Ἡρ., ὄπισθεν.

Νωτοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σηκόνω (Κουβαλῶ) τι εἰς τὴν ῥάχιν μου.

Νωτοφορία (ἡ). στήκωμα εἰς (κουβάλημα μὲ) τὴν ῥάχιν.

Νωτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τι ἐπὶ τῶν νώτων. ‖ (οὐσ.) ▫ Νωτοφόρον, ▫ Ξεν., ζῶον φορτηγόν, (καιν.) σαμαριάρικον.

Νυκτοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων τὰ νῶτα στρατεύματος, τεταγμένος εἰς τὴν ὀπισθοφυλακήν.

Νωχαλής, έος (ὁ, ἡ), = Νωχελής.

Νωχέλεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ νωχελοῦς, νωθρότης. (Γαλλ.) nonchalance.

Νωχελεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι (Φέρομαι ὡς)-

Νωχελὴς [†νή, ὠκὺς ἢ συγγ. τῷ Νωθὴς], έος (ὁ, ἡ), ὁ βραδύς, ἀργοκίνητος, ἀκνός, νωθρός, ἀδρανής, (Γαλλ.) nonchalant. ▫ Οἶνος καὶ σαρκῶν ἐμφορήσεις σῶμα μὲν ῥωμαλέον ἀπεργάζονται, ψυχὴν δὲ νωχελεστέραν, ▫ (Ἀνδροκύδ. παρὰ) Κλμ.

Νωχελία (ἡ), Π. ἀντὶ Νωχέλεια.]

†**Νωχελίζω**, Μ. ίσω, Γλσ. = Νωχελεύομαι.

ΞΑΝ ΞΑΝ ΞΑΝ

Ξ, ξ, ξῦ ἢ ξεῖ (τὸ), ἕκλ., τὸ δέκατον τέταρτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ‖ (ἀριθμ.) ξ΄, ἑξήκοντα (60) ἢ, ἑξηκοστός, ἡ, όν, καὶ ͵ξ, ἑξήντα χιλιάδες, (60,000).

Ξαίνω [ξέω], Μ. ξανῶ (ἀόρ. Ἔξηνα, πρκ. Ἔξαγκα καὶ πθ. Ἐξάσμαι καὶ Ἐξάμμαι, ἀόρ. πθ. Ἐξάνθην, καὶ τὸ θετ. Ξανθέον). Κτενίζω (Λαναρίζω, Τινάζω, Ἀνοίγω [ἐν γέν.] Ἑτοιμάζω διὰ γνέσιμον) τὸ μαλλί (συνεχ. καὶ μτνμ.) κτυπῶ, δέρνω. ▫ Εἰπούσης τι καὶ ὁκκρυσάσης ἐκείνης, περιῤῥήξας τὸν χιτωνίσκον ὁ οἰκέτης ξαίνει κατὰ τοῦ νώτου πολλάς, ▫ Δημ. (καὶ πθ.) ▫ Θαλασσαίῃ ξανθὲν ὑπὸ σπιλάδι, ▫ Ἐπιγρ., δαρμένον (καταφαγωμένον) ἀπὸ τὰ κύματα τῆς θαλ.

Ξάιμα (τὸ). μαλλὶ ἀνοιγμένον (λαναρισμένον).

Ξανάω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Ἀπόκαμαν τὰ χέρια μου (ξαίνοντας μαλλί), (ἐν γέν.) = Ναρκάω, εἶμαι κομμένος (ἀποκαμωμένος)· κουράζομαι, κοπιάζω. ▫ Ἠδύ ξανῆσαι καὶ προγυμνάσαι χέρα, ▫ Σοφ.

Ξάνησις, εως (ἡ). ἀποκαμωμὸς (κυρ. τῶν χεριῶν ἐξ αἰτίας λαναρίσματος), (ἐν γέν.) κούρασις· νάρκωσις.

Ξανθίας, ου (ὁ), εἶδος θύννου.

Ξανθίζω, Μ. ίσω. Βάφω (Κάμνω τι νὰ γένῃ) ξανθόν, ξανθαίνω (μτνμ.) κοκκινίζω εἰς τὴν φωτιὰν τὸ ψητόν· (ἑλλ. ἢ ἀμτθτ. ἢ μσ.) γίνομαι ἢ φαίνομαι ξανθός. ▫ Θρὶξ ξανθίζουσα, ▫ Σχλ

Ξανθικὸς (ὁ), [ἄνθος]. ὁ ἀπρίλιος μὴν κατὰ τοὺς Μακεδ. καὶ ▫ Ξανθικὰ (ἑορτὴ ἱερά), ▫ ἡ τελουμένη κατ' αὐτὸν τὸν μῆνα ἑορτὴ καὶ ἐπιθεώρησις γενικὴ τῶν στρατευμάτων.

Ξάνθιον (τὸ), εἰδ. φυτοῦ (Γαλλ. lampourde;) τὸ ἀποῖον ἐχρησίμευεν εἰς ξανθὴν βαφὴν τῶν μαλλιῶν, (καθὼς τώρα ἡ) κνᾶ.

Ξάνθισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ξανθίζειν, βάψιμον μὲ ξανθὴν βαφήν.

Ξανθογένειος (ὁ). ὁ ἔχων ξανθὸν τὸ γένειον, ξανθογένης.

Ξάνθισμα (τὸ). ξανθὴ βαφὴ καὶ πᾶν ὅ,τι ἐβάφη μὲ αὐτήν. 2) = Ξάνθισις. ▫ Ἐμὲ μὴ—, ▫ (Εὐρ. παρὰ) Στβ.

Ξανθόγεως (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ γῆ (τὸ χῶμα) εἶναι ξανθ.

Ξανθοέθειρος (ὁ, ἡ), Π. ξανθομάλλης.

Ξανθόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξανθὰς τρίχας, ξανθός.

Ξανθοκάρηνος Π. ἀντὶ

Ξανθοκάμης, ου (ὁ) καὶ

Ξανθόκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξανθὴν κόμην (ξανθὰ μαλλιά).

Ξανθόλοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξανθὸν λόφον (περικεφαλαίας).

Ξανθόμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξανθὰ ὄμματα ἢ ὀμματοφρύδα.

Ξανθόπουλος (ὁ, ἡ). σγουρὸς (οὐλος) καὶ ξανθός.

Ξανθοπώγων, ωνος (ὁ), = Ξανθογένειος.

Ξανθὸς, ἡ, όν. Κιτρινωπὸς ἢ κοκκινωπός· κοκκινοκίτρινος, (κοιν.) ξανθός.

Ξανθότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ξανθοῦ.

Ξανθοτριχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ξανθόθριξ, ἔχω ξανθὰς τρίχας.

Ξανθοφαὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξανθὸν (ξανθίζον) φῶς.

Ξανθοφυὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. φύσει ξανθός.

Ξανθοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ξανθὰ χιτῶνα· (Π. ἐπὶ καρπ.) ξανθόφλοιος.

Ξανθοχολικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ξανθὴν χολήν.

Ξανθόχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (πλειοτέραν, ἐπικρατοῦσαν ἐν αὐτῷ τὴν) ξανθὴν χολήν.

Ξανθόχροος-ους καὶ

Ξανθόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξανθὸν χρῶμα (ξανθὴν ἐπιφάνειαν).

Ξανθόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (θίφω) τι ξανθόν, ξανθίζω.
Ξανθωπός (ό, ή), Π. ξανθός τὴν ὄψιν.
Ξάνιον (τὸ). ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁπ. ξαίνων τὰ μαλλιά, λανάρα. 2) κτέν (πρὸς χωλισμὸν) τοῦ κεφαλιοῦ. 3) = Ἐπίξηνον.
Ξάνας, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ξαίνω, ξάσιμον (λανάρισμα) μαλλιοῦ.
Ξάντης, ου (ὁ). ὁ ξαίνων μαλλιά.
Ξαντικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ξαίνειν (μαλλί). «Ξαντικὴ, » Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ ξαίνειν ἔρια.
Ξάντρια (ἡ). ἡ ξαίνουσα ἔρια.
Ξάσμα (τὸ). μαλλὶ ξασμένον.
Ξεναγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Ἰων. ἀντὶ Ξεναγέω.
Ξεναπάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ξεναπάτης.
Ξείνη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ξένη, θηλ. τοῦ Ξένος.
Ξεινηβόκος, Π. Ἰων. ἀντὶ Ξενοβόκος.
Ξεινηθεν, ἐπίρ. Π. Ἰων. ἀπὸ ξένον τόπον, ἀπὸ τὴν ξενητειάν.
Ξεινήϊος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ξένιος.
Ξεινίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Ξενίζω.
Ξείνιος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Ξένιος.
Ξεινοδόκηη (ἡ), Π. ἡ Μήδεια, ὡς Βακχευθεῖσα (ἐρελλαθεῖσα) ὑπ' ἔρωτος δι' ἕνα ξένον (τὸν Ἰάσονα).
Ξείνος, η, ον (καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ σύνθ.), Ἰων. Π. ἀντὶ Ξένος κτλ.
Ξειρὶς, ίδος (ἡ), = ξῆ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ξυρίς.
Ξεναγέτης, ου (ὁ), = Ξεναγός.
Ξεναγέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Ὁδηγῶ ἢ Περιπατοῦμαί τινα ὡς ξένον, τοῦ γίνομαι ξεναγός. «Ξενάγητόν με νέηλυν ὄνσα,» Δκ. (καὶ πθ.) « Ὥστε ἀριστᾶσαι ἐξενάγησαν, » Πλάτ. 2) (μὲ γεν.) Ἔχω ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν μου ἢ στρατολογῶ ξένους (μισθωτοὺς) στρατιώτας, (κατὰ τὸ σύστημα τῶν Δακεδ.) εἶμαι ἀρχηγὸς τῶν ξένων (τῶν συμμάχων, τῶν ἐπικούρων) στρατ.
Ξενάγησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., στρατολογία ξένων (μισθωτῶν) στρατ.
Ξεναγία (ἡ). τὸ ἀξίωμα (ἢ ἐπιστασία) καὶ 2) τὸ στρατ. τάγμα τὸ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ξεναγοῦ. 3) = Ξενάγησις, στρατολογία. « Τῶν φόρων καὶ τῆς ξεναγίας ἀφεῖσθαι, » Ἀκπ.
Ξεναγὸς (ὁ). ὁ ὁδηγῶν ἢ περιποιούμενός τινα ὡς ξένον. 2) ὁ ἀρχηγὸς τῶν ξένων (καὶ μισθωτῶν ἢ ἐπικούρων) στρατιωτῶν.
Ξεναγωγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ξεναγέω.
Ξεναγωγία (ἡ), = Ξεναγία.
Ξεναγωγὸς (ὁ, ἡ), = Ξεναγός.
†Ξενάκουστος (ὁ, ἡ), (νλγ.) παράξενος, ἀνήκουστος.
Ξεναπάτης, ου (ὁ). ὁ ἀπατῶν τοὺς ξένους (μετνμ.) ἄνεμος ἀπατηλὸς πνέων εἰς τὸν λιμένα ἐν ᾧ ἔξω πνέει ἄλλος.
Ξεναπατία (ἡ). τὸ ἀπατᾶν τοὺς ξένους.
Ξεναρχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βοηθῶν (ὑπερασπ.ζόμενος) τοὺς ξένους.
†Ξενεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ξένος, ξενητεύω.
Ξενήκουστος (ὁ, ἡ), = Ξενάκουστος.
Ξενηλασία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Ξενηλατέω-ῶ [ξ. ἐλαύνω], Μ. ήσω. Διώχνω (Δὲν δέχομαι εἰς τὸν τόπον μου) τοὺς ξένους.
Ξενια, (ἡ). τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ξένου (τοῦ μὴ ἐντοπίου). 2) περιποίησις ξένου καὶ ἡ δι' αὐτῆς συνδεομένη μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ξενοδόχου του εἰκαιότης, δικαίωμα ἀμοιβαῖον πρὸς φιλοξενίαν, (χυρ. θηλ. τοῦ Ξένιος).
Ξενίζω, Μ. ίσω. Δέχομαι εἰς τὸν οἶκόν μου (Φιλεύω, Περιποιοῦμαι) ξένον, φιλοξενῶ, καὶ (πθ.) φιλοξενοῦμαι. « Ἐξένισεν ἡμᾶς πολλοῖς ἀγαθοῖς, » Ξεν. 2) ταράττω (ἐκπλήττω ᾖ μα. ἢ πθ. ἐκπλήττομαι, [καιν.] παραξενεύομαι) διὰ τὸ ἀσυνείθιστον. « Μὴ ξενίζεσθε τῇ ἐν ὑμῖν καινώσει, . . ὡς ξένου ὑμῖν συμβαίνοντος, » Γρφ. » Οὐ χρὴ τὰς καινότητας (ἤθους) ποικιλίᾳ τῶν νομίμων καὶ τῶν ὑδάτων ξενίζειν, » Ἱππιατρ. (καὶ μσ.) «Ξενισθεὶς ᾖ διαπορήσας ἀπὸ τὸ παράδοξον,» Πλιθ. 3) (ἀμτβτ.) φαίνομαι (ὁμοιάζω) ξένος (παράξενος, ἀσυνείθιστος). « Ἐν τοσούτῳ πλήθει μόνος ξενίζων τῷ τρίβωνι, » Λκ. « Δίξις ξενίζουσα, » αὐτ. » Τῷ ξενίζοντι τῆς λέξεως ἐξέπληξε τοὺς Ἀθηναίους (Γοργίας ὁ Λεοντῖνος), » Διόδ.
Ξενικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) «κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ξένον, ξένου ἴδιος. » Τὸ ξενικὸν (ἔνν. στράτευμα), « Ξεν., οἱ ξένοι (μισθωτοὶ) στρατιῶται.
Ξένιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ξένον ἢ σχετιζόμενος μετά τινος διὰ φιλοξενίας. « Ζεὺς —, » Ὅμ., Πίνδ., Αἰσχλ., ὁ προστατεύων τοὺς ξένους. » Ξενία (μετὰ ᾖ χωρὶς τοῦ) τράπεζα ἢ οἰκία, » Αἴξ., ἢ τοῦ φιλοξενοῦντος. « Ἡ σὴ ξενία καταπλεύσαντι ἐκλείσθη, » Δίων. Ἔπιστ. » Ξενίᾳ (ἢ ὁ Ἐπὶ ξενίᾳ ἢ » Ἐπὶ ξένια) δέχεσθαι (καλεῖν) τινα, « Ἡρ., φιλοξενεῖν, ᾗ. (σύστ.) » Ξένιον (τὸ), « (ἔνν. δῶρον), τὸ διδόμενον πρὸς ἐνθύμησιν εἰς τὸν φιλοξενηθέντα. « Καὶ ἥκει τις ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ, . . φέρων ἀεί τι μοι ξένιον, ὁ μὲν ἠγκιστρωμένον ἰχθύδιον, ὁ δὲ ἄλλο ἄλλο τι, » Σων,
Ξένισις [ξενίζω], εως (ἡ). Ὑποδοχὴ (περιποίησις) ξένου, φιλοξένημα.
Ξένισμα (τὸ). πᾶν ὅτι δίδεται (προσφέρεται) πρὸς ξένισιν, ξένιον.
Ξενισμὸς (ὁ). τὸ ξενίζειν ἢ ξενίζεσθαι, φιλοξένημα. « Τὸν Πάριδος ξενισμόν, » Λκ. 2) τὸ παράξενον (ἀσυνείθιστον) τινος πράγματος καὶ ἡ ἐκ τούτου προξενουμένη βλάβη ἢ ταραχή. « Καὶ πρὸς τοὺς ξενισμοὺς τῶν ὑδάτων ἀρμόζει, » Διοσ.
Ξενιστέον, θετ. τοῦ Ξενίζω.
Ξενιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ξενίζων (φιλοξενῶν) τινα.
Ξενιτεία (ἡ). ἡ εἰς ξένον τόπον διαμονὴ ἢ ἀποδημία, (κριν.) ξενιτειὰ, ξενίτεμα. 2) τὸ νὰ ὑπηρετῇ τις ὡς ξένος (μισθωτὸς) στρατιώτης, ἐκ τοῦ
Ξενιτεύω καὶ (μσ.)-εύομαι, Μ. εύσω, -εύμαι. Διατρίβω ἢ Ἀποδημῶ πουθενὰ ὡς ξένος, (κοιν.) ξενιτεύομαι ἢ εἶμαι (Ἀλλεπαπ) εἰς τὴν ξενιτειάν. «Μὴ τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν, » Λκ. 3) (κθ. ἢ μσ.) ὑπηρετῶ στρατιωτικῶς εἰς ξένον ἔθνος. « Ἐγὼ ξενιτευόμενος ἐστρατευόμην, » (Ἀντιφάν. παρὰ) Σθ.
Ξενοδαίκτης, οῦ (ὁ), Π. [ξ. δαΐζω]. ὁ φονεύων τοὺς ξένους.
Ξενοδαίτης, ου (ὁ), Π. [ξ. δαίνυμι]. ὁ τρώγων τοὺς ξένους.
Ξενοδίκης, ου (ὁ). δικαστὴς τῶν ξένων. «Πραίτωρ ὁ λεγόμενος Περεγρῖνος, οἱονεὶ ξενοδίκης,» Ι, Λυδ.
Ξενοδοκεῖον, Ξενοδοκέω, Ξενοδόκος, = Ξενοδοχεῖον κτλ.
Ξενοδοχεῖον (τὸ). τὸ μέρος (οἴκημα ἢ δωμάτιον) ὅπου δέχονται τοὺς ξένους, τὸ ἐπίτης ὅπου κοιμῶνται οἱ διαβάται, Πανδοχεῖον.
Ξενοδοχέω-ῶ, Μ, ήσω. Δέχομαι καὶ Φιλεύω ξένον ἢ τοὺς ξένους, εἶμαι ξενοδόχος. 2) Π. βεβαιόνω (ἐγγυῶμαί) τι ὡς μάρτυς.
†Ξενοδόχημα (τὸ), (νλγ.) = Ξενοδοχεῖον.
Ξενοδοχία (ἡ). ἡ ὑποδοχὴ καὶ περιποίησις ξένου ἢ τῶν ξένων.
Ξενοδοχικὸς, ἡ, όν. Ξενοδόχου ἴδιος.
Ξενοδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος ᾖ φιλεύων ξένον ἢ τοὺς ξένους. ‖. (σύστ.) = Πανδοχεύς. 2) Π. μάρτυς ἢ ἐγγυητής. «Ξενοδόκων δ' ἄριστος χρυσὸς ἐν αἰθέρι λάμπων,» Πίνδ.
Ξενοδώτης (Π. ἀντὶ Ξενοδότης), ου (ὁ). ὁ δίδων ἀφορμὴν εἰς τὸ νὰ σχετίζωνται πρὸς ἀλλήλους οἱ ξένοι.
Ξενόεις, εσσα, εν, Π. πλήρης ξένων.
Ξενόθηλυς, εος (ἡ), Π. θαμασκὴ γυνή.
Ξενοθυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Θυσιάζω ξένους.
†Ξενοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ (Συλλοκοπῶ, Κακομεταχειρίζομαι) τοὺς ξένους, (φαίνεται ἐσφαλμ. ἐκ τοῦ Ξυγκόπτω).
†Ξενοκυρίτης, ου (ὁ), καρφωμένος εἰς ἄλλο (ξένον) μαναστήριον.
Ξενοκρατέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Εἶμαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ξένων στρατευμάτων.
†Ξενοκρατία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ξενοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω τοὺς ξένους, εἶμαι ξενοκτόνος.
Ξενοκτονία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ξενοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φονεύων) τοὺς ξένους.
Ξενοκυσταπάτη (ἡ), [ξ. κύστη, ἀπατάω], Κωμ. ξελόγισμα (πρὸς μοίχευσιν) ξένων γυναικῶν.
Ξενολεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταχειρίζομαι ξένας λέξεις, Ξενοφωνέω.
†Ξενολεξία (ἡ), (Ἐκκλησ. ξένη (ψευδὴς, ἐσφαλμένη) ἑρμηνεία ῥητοῦ κτλ., Ἑτεροδιδασκαλία.
Ξενολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω (ἰδιαιτ. Στρατολογῶ) ξένους.
Ξενολόγησις, εως καὶ
Ξενολογία (ἡ). στρατολογία ξένων στρατιωτῶν.
Ξενολόγιον (τὸ). σῶμα ξένων νεοσυλλέκτων στρατιωτῶν.
Ξενολόγος (ὁ, ἡ). ὁ στρατολογῶν ξένους στρατιώτας.
Ξενομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω μανίαν (Τρελλαίνομαι) διὰ τὰ ξένα ἤθη καὶ ἔθιμα.
Ξενομανία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Ξενομανὴς, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μανιω-

δῶς (ερελλαινόμενος) διὰ τοὺς ξένους ἢ τὰ ἤθη των.
Ξενομανία (ἡ). ἀγάπη μανιώδης πρὸς τοὺς ξένους καὶ τὰ ξενικὰ ἤθη ἢ ἔθιμα.
Ξενοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Αἰσθάνομαι δυσάρεστον αἴσθημα διὰ τὸ ξένον (ἀσυνήθιστον) τοῦ πράγματος, ταράττομαι, παραξενεύομαι.
Ξενοποικιλόπτερος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος μὲ ξένα πτερά.
Ξενοπολίτης, ου (ὁ). πολίτης ξένης πόλεως, (ἐν γέν.) Ξενικός.
Ξενοπρεπής, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πρεπῶς. Ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς ξένον ἢ φαινόμενος (ἁρμόζων) ξένος, καινοφανής, παράξενος, ἀσυνήθιστος. «Τὸ ξενοπρεπὲς αὔπω ξυνιέντες εἰ χρηστὸν, μᾶλλον ἐπαινέσουσιν ἢ τὸ ξύνηθες, ὃ ἤδη οἴδασιν ὅτι χρηστόν,» Ἵππακρ.
Ξενόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξένα πτερά.
Ξένος, η, ον, (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος.) Ὁ μὴ ἐντόπιος, ἀλλοδαπός· (ἐπιμ.) ἀγνώριστος· ἀσυνείθιστος, παράξενος. (μέ γεν. ἢ προθ. αἰτ.) ἀνίδεος, ἄπειρος. «Ἀγὼ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ' ἐξ-ρῶ, ξένος δὲ τῶ πραχθέντος,» Σοφ. «Ἡ ξένη (ἐνν. γῆ), ἡ ξενιτειά. «Εὖ μὲν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξένης ξένον ὄντα,» Θκρ. ||. (οὐσ.) ὁ φιλοξενῶν ἢ (συχνότ.) φιλοξενούμενος, (Τουρκ.) μισαφίρης, (ὁ ὁποῖος εἰς τοὺς ἀρχ. ἀναλογοῦσιν, ὡς πρὸς τὴν μετὰ τοῦ φιλοξενοῦντος οἰκειότητα, σχεδὸν καθὼς τώρα) ὁ κυρμπάρος. «Ὦ ξένε,» «Ὦ φίλε! (συνήθ. προσφών. πρὸς τὸν φιλοξενούμενον ἢ [ἀπλ.] πρὸς ἀλλοδαπὸν ἢ ἀγνώριστον). 2) στρατιώτης ὑπηρετῶν μὲ μισθὸν εἰς ξένον ἔθνος.
Ξενόσπορος (ὁ, ἡ). ὁ σπαρεὶς (τεχνωθεὶς) ὑπὸ ξένου.
Ξενόστασις, εως (ἡ). μέρος ὅπου σέκουν (κωνεύουν) οἱ ξένοι, ξενοδοχεῖον.
Ξενοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ξενία, οἰκειότης μεταξὺ ξένων, δικαίωμα πρὸς ἀμοιβαίαν φιλοξενίαν.
Ξενοτάφιον (τὸ). ταφεῖον ξένου ἢ τῶν ξένων, κοινοτάφιον.
Ξενότιμος [ὁ, ἡ]. ὁ τιμῶν τοὺς ξένους, φιλόξενος.
Ξενοτοκος (ἡ). ἡ ξένως (ξενοπρεπῶς) τεκοῦσα.
Ξενότροπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τρόπως. Ξένος (ἀσυνείθιστος) τὸν τρόπον, παράξενος.
Ξενοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω ξένους (μισθοφόρους) στρατιώτας, ἔχω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου ξενικὸν στράτευμα.
Ξενοτροφία (ἡ). τὸ νὰ τρέφῃ τις πρὸς ὑπηρεσίαν του ξενικὰ στρατεύματα.
Ξενοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (ἔχων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του) ξενικὸν στράτευμα.
Ξενουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω ξένα (ἀσυνήθη) ἔργα.
Ξενοφανής, ές (ὁ, ἡ), =Καινοφανής, ἀσυνήθιστος.
Ξενοφρενέω-ῶ, Μ. ήσω, =Ξενοκτονέω.
Ξενοφονία (ἡ), =Ξενοκτονία, [ἐκ τοῦ
Ξενοφόνος (ὁ, ἡ), =Ξενοκτόνος.
Ξενοφυής, ές (ὁ, ἡ). ξένης (ἀσυνήθους) φύσεως ἢ μορφῆς, φύσει ἀλλόκοτος (παράξενος).

Ξενοφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταχειρίζομαι εἰς τὴν ὁμιλίαν μου ξένας φωνάς (λέξεις), ὁμιλῶ ἢ προφέρω μέ τρόπον παράξενον (ἀσυνείθιστον), φαίνομαι ὡς ἀπὸ τῆς φωνῆς (τῆς ὁμιλίας) μου ξένος. ||. (παθ.) παραξενεύομαι ἀκούων ξένην (ἀσυνείθιστον) φωνήν. «Ἐμοῦ δὲ πρὸς τοῦτον ξενοφωνουμένου τὸν λόγον καὶ τι σαφέστερον ἀξιοῦντος μαθεῖν,» Γρηγ.
Ξενοφωνία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ξενόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ προφέρων ὡς ξένος (μὲ τρόπον ἀσυνείθιστον ἢ παράξενον).
Ξενόχρους-ους (ὁ, ἡ). ξένος τὴν χροιάν, καινοφανής, ἀσυνείθιστος.
Ξενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἢ τινὰ ξένον, φυγαδεύω. (μὲ γεν. ἐκ ὅ.) ὀφαρῶ τι ἀπό τινος, ἀποξενόνω. «Πατρίδος τε καὶ πόλεως τῶν φιλτάτων ἐξένωσας,» Ἴλ. 2) (μσ.) δέγομαι (περιποιοῦμαι) τινα ὡς ξένον, φιλοξενῶ, (ἢ παθ. μὲ δοτ. μετὰ καὶ χωρὶς προθ.) καταλύω παρά τινι ὡς ξένος· φιλοξενοῦμαι. «Οὐ ξενοῦμαι τοὺς θεῶν σωλήτορας,» Αἰσχλ. (καὶ παθ.) «Ξενοῦνται τῷ Ξενορώντι,» Ξεν. «Πάλιες γὰρ αὗται μάλιστα δὴ τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, ἀλλήλησι ἐξενώθησαν,» Ἡρ. (καὶ μσ. ἀντὶ παθ. μετὰ ἐπίρ.) «Οὐ γάρ τις ὁρμᾶς, ὅποι τις ξενώσεται,» Σοφ.
Ξυνόβριον καὶ Ξενύλλιον (τὸ), Κωμ. ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Ξένος.
Ξενών, ῶνος (ὁ). τύπος (οἴκημα ἢ δωμάτιον) διὰ τοὺς ξένους, (Τουρκ.) μισαφιρόδας, ἢ =Ξενοδοχεῖον.
Ξενώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξένον (ξενικὸν ἢ παράξενον) ὄνομα.
Ξένως, ἐπίρ. Ἀσυνήθως, ὡς ἂν ξένος. «Ξένως ἔχω τῆς ἐνθάδε λέξεως,» Πλάτ., μοῦ εἶνε ξένον (ἀσυνείθιστον) τὸ εὔφωνος τοῦ λέγειν.
Ξένωσις [ξενόω], εως (ἡ), Π. ξένη (παράδοξος) ἀλλοίωσις, μεταβολὴ ἀλλόκοτος.
Ξερός, ά, όν, Π. ἀντὶ Ξηρός. «Ποτὶ ξερὸν ἠπείρια,» Ὁδ. Ε., εἰς τὸ πετρῶδες μέρος τοῦ αἰγιαλοῦ.
Ξέσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ξέειν, ξακίνισμα (δούλεμα) ξύλου, σκάλισμα (πελέκημα) πέτρας κτλ.
Ξέσμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς ξέσεως κατασκευασθὲν ἢ ἀποκοπέν, ξακανέδιν (Ο.) ξόανον, ἄγαλμα. «Ἴμμιν ταῦτα πόρεν δαμόστρατος ξέσματα,» Ἐπιγρ.
Ξεσμός (ὁ), =Ξέσις.
Ξέσσε, Π. ἀντὶ Ἔξεσε, γ' ἐν. προσ. τοῦ ἀόρ. ά. τοῦ Ξέω.
Ξεστὴρ (ὁ). ἐργαλεῖον πρὸς ξέσιν ἐπιτήδειον, ξέστρον.
†Ξέστης [Ἀτιν. sex, sextus, ἐκ τοῦ Ἓξ, ἕκτος], ου (ὁ), (νλγ.) εἶδος μέτρου διὰ τὰ ὑγρὰ (χωρ. 20 σύγγ. ἢ ὀλίγω κατώτερα), (Γαλλ.) setier, (ἐκ τοῦ Ἀτιν.) sextarius, (κοιν. εἰς τὴν Ἀττικ. ἢ Βοιωτ.) ξεστή. «Ἔοικε δὲ λέγειν λέβητα τὴν πρόχουν, ἤτοι τὸν ἰδιωτικῶς λεγόμενον ξεστην,» Εὐς. (Ὀδ. Γ). «Παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οὔτε τὸ μέτρον ἦν, οὔτε τοὔνομα τοῦ ξέστου, πρὶν δὴ Ῥωμαῖοι ἐκράτησαν· νυνὶ δὲ τὸ μὲν ὄνομα παρὰ πᾶσίν ἐστι ταῖς Ἑλληνικῇ διαλέκτῳ γρωμένοις ἔθνεσιν· αὐτὸ δὲ τὸ μέτρον οὐκ ἴσον τῷ Ῥωμαϊκῷ· χρῶνται γὰρ ἄλλοι ἄλλῳ ξεστιαίῳ μέτρῳ,» Γαλ.
Ξεστιαῖος, α, ον. Ὁ ἀντίκων εἰς τὸν (ἢ ἴσος μέ) ξέστην, ἴδε τὸ προηγ.
†Ξεστίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ξέστης.
Ξεστός [ξέω], ἡ, όν. Πελεκητός· λεῖος, ὁμαλωτός· (μτγν.) φαλακρός.
Ξεστουργία (ἡ), ἡ διὰ τοῦ ξέστου ἐργασία, τὸ ἔργον τοῦ λεπτουργοῦ (τοῦ λιθοξόου κτλ.).
;Ξέστρον (τὸ), ἐργαλεῖον ἐπιτήδειον πρὸς ξέσιν ξύλων (λίθων κτλ.), ροκάνη, ὁμάλυντρον, [ἐκ τοῦ
Ξέω, Μ. ξέσω (παθ. προκ. Ἔξεσμαι). Πελεκῶ (Σκαλίζω, Ροκανίζω, Στιλπνόνω) ξύλα, λίθους κτλ., (παρβλ.) Ξύω.
†Ξηνός (ὁ), [ξαίνω]. =Ἐπίξηνον.
Ξηραίνω, Μ. ανῶ (παθ. προκ. Ἐξήραμαι καὶ Ἐξήραμμαι, ἀόρ. Ἐξηράνθην). Κάμνω τι νὰ γένῃ ξηρόν, ξεραίνω· γεγόνω. (ἐπὶ ποταμ. κλπ.) στερεύω. «Οὐδὲν θᾶσσον ξηραίνεται θακρύου,» Παροιμ. (ἢ μτφ.) «Ὁ δαιμονιζόμενος) ἀφρίζει.. ἢ ξηραίνεται,» Εὐαγγ., μένει ἀκίνητος.
Ξηραλειπτέω-ῶ, Μ. ήσω, «Ξηραλοιφέω.
†Ξηράλειψις, εως (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ξηραλοιφία.
Ξηραλοιφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλείφομαι μὲ λάδι χωρὶς νὰ λασθῶ (καθὼς ἀλείφονται συνήθως οἱ παλαισταί, ἴδε ἢ Ἀλειψις) (ὅθ. ἐν γέν.) γυμνάζομαι (σωμασκῶ) ἀθλητικῶς.
Ξηραλοιφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τὸ στεγνὸν (χωρὶς λουτροῦ) λάδωμα ἢ τρίψιμον τοῦ σώματος (κατὰ τὸν τρόπον τῶν παλαιστῶν), (ὅθ. ἐν γέν.) σκληραγωγία.
;Ξηραλουτρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταχειρίζομαι ξηρὰ (δηλ. ἀπὸ ζεστὴν ἄμμον) λουτρά, ἐμβαίνω εἰς τὴν ἄμμον.
Ξηραμπέλινος, η, ον. Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ξηροῦ (πορφυρίζοντος) ἀμπελοφύλλου.
†Ξηρανθισμός (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐξανθισμός.
Ξήρανσις, εως (ἡ). τὸ ξηραίνειν ἢ ξηραίνεσθαι, ξέρασμα, στεγνωμα.
Ξηραντέον, θετ. τοῦ Ξηραίνω.
Ξηραντικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιοσηταν) τοῦ ξηραίνειν.
Ξηρασία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ξηροῦ, (κοιν.) ξεραΐλα.
;Ξήρασις, εως (ἡ) καὶ
Ξηρασμός (ὁ), =Ξήρανσις, (κοιν.) ξερασμός.
Ξηράφιον (τὸ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τόπον μόνον) τοῦ Ξηρίον.
Ξηρὴ (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Ξηρά.
Ξήριον (τὸ). ἰατρικὸν ἀπὸ ξηρὰς σκόνας, (ἀλλ.) Κατάπασμα.
;Ξηρίς, ίδος (ἡ), =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ξυρίς
Ξηροβατικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων φύσει τὴν ἰδιότητα τοῦ βαίνειν (περιπατεῖν) ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, χερσαῖος (ἀντιθ. τῷ Ὑγροβατικός).
;Ξηροβιωτικός, ἡ, όν. Ὁ καμωμένος ὑπὸ τῆς φύσεως ἵνα ζῇ [βιόω] εἰς τὴν ξηράν, (διορθ. Ξηροβατικός).
Ξηροκαζηλία (ἡ). τὸ ξηρὸν καὶ ἐναύτιον κακόζηλον ὕφος τοῦ λόγου.
Ξηρόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν ξηροὺς καρπούς.

Ξηροκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξηρὸν (ἐλευθέραν ἀπὸ πληθώραν ὑγρασίας) κεφαλήν.
Ξηροκαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοιμοῦμαι εἰς ξηρὸν στρῶμα (κατὰ γῆς), (Γαλλ.) **coucher sur la dure.**
Ξηροκαστία (ἡ), τὸ ξηροκαστεῖν, χαμευνία.
†Ξηροκόλλα, ης (ἡ). ἡ κόλλα τῶν χρυσοχόων.
Ξηροκολλούριον (τὸ). κολλούριον (ἰατρικὸν διὰ τὰ ῥεύματα) συνθετμένον ἀπὸ ξηραντικὰ εἴδη.
¦Ξηρολουτέω(τρέω)-ῶ, Μ. ήσω, = Ξηραλοιφέω.
Ξηρόμυρσον (τὸ), = Ξήριον.
Ξηρονομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων φύσει τὴν ἰδιότητα τοῦ νέμεσθαι (βόσκειν, ζῷν) ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, χερσαῖος.
Ξηροποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ξηραίνω.
†Ξηροποιὸς (ὁ, ἡ), = Ξηραντικός.
Ξηροπόταμος (ὁ). χείμαρρος ξηρὸς τὸ θέρος, (κοιν.) ξεροπόταμον.
Ξηροπυρία (ἡ) καὶ Ξηροπύριον (τὸ). λοπρὸν χωρὶς νεροῦ (μόνον διὰ ῥόφημα).
Ξηροπυρίτης, ου (ὁ). ὁ (ἄλλ.) Δύτυπυρος ἄρτος.
Ξηρὸς [σχερὸς, σκιρρὰς], ά, όν. Ὁ χωρὶς ἐκμάδας (ὑγρασίας), στεγνὸς, (κοιν.) ξερός· λιγνὸς· σκληρός. (συνδχ.) νησιακὸς· (ἐν γέν.) κενὸς, ἄβιος· (ἐπὶ φωνῆς) τραχύς. ¤ Ξηρὸς ὕπαλ θέρος, ¤ Θκρ. ¤ — ὑπὸ βίψωνες, ¤ Δξ. ¤ Ξηρὸς ἰδρὼς, ¤ Δξ., ὁ διὰ μόνης τῆς σωματικῆς ἰσχυρᾶς λουτροῦ). ¤ Ξηροὶ τρόποι, ¤ Ἀρχιφ., τὸ αὐστηρὸν (ἀπέριττον) ἢ ἀφιλόκαλον τῆς διαίτης. ¤ Τὸ περὶ τὴν λέξιν ξηρὸν, ¤ Δ. Φλρ., ἡ ξηρότης τοῦ λεκτικοῦ ὕφους (ἀντ' ἐναντ. τῷ Ἀνθηρόν). ¤ Ἐπὶ ξηροῖς καθίζειν τινά, ¤ Θκρ., νὰ τὸν ἀφήσῃ χωρὶς τίποτε (κοιν. 'ς τὴν ξέρην). ¤ Ξηρὰ (ἐλλ. τοῦ Γῆ), ¤ Γρφ., ἡ στερεὰ, ἡ ἠπειρος. ¤ Ξηρὸν, ¤ Λξ., τὰ ψυχὰ τῆς θαλάσσης. ¤ Ἐκάθισαν πρὸς τὸ ξηρὸν αἱ νῆες αὐτοῦ, ¤ Πλθ.
Ξηροσάρκης (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξηρὰν σάρκα, ἰσχνὸς, ξηρακιανός.
Ξηροσιτέω,-ῶ, Μ. ήσω, = Ξηροφαγέω.
Ξηροτήγανον (τὸ). τηγάνι διὰ τηγάρισμα ἢ καβούρδισμα, (παρβλ.) Φρύγετρον.
Ξηρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ξηροῦ, στεγνάδα, λιγνάδα κτλ.
Ξηροτριβέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρίβω στεγνὰ (χωρὶς νερὸν ἢ χωρὶς λάδι), (παρβλ.) Ξηραλοιφέω.
Ξηροτριβία (ἡ). τρίψιμον ξηρὸν (στεγνόν).
Ξηροτροφικὸς, ἡ, ον. Ὁ ἔχων φύσει τὴν ἰδιότητα τοῦ νὰ ζῇ εἰς τὴν ξηρὰν ἢ νὰ τρέφηται μὲ ξηρὰ φαγητά.
Ξηροφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Νηστεύω μέ) ξηρὰ φαγητά.
Ξηροφαγία (ἡ). τὸ ξηροφαγεῖν, νηστεία μὲ ξηρὰ φαγητὰ (παξιμάδι κτλ.).
Ξηροφθαλμία (ἡ). φλόγωσις ξηρὰ τῶν ὀφθαλμῶν, εἶδ. ὀφθαλμίας.
Ξηρόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ξηροφθαλμίαν.
Ξηρόφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξηρὸν φλοιὸν (ἐξώφλιον).
Ξηρόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξηρὰν (τραχεῖαν, βραγχνὴν) φωνήν.
Ξηρόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξηρὰν (ἐξηραμένην) τὴν χεῖρα ἢ ξηρὰς τὰς χεῖρας.
†Ξηρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ξηραίνω.
†Ξηρώδης, εος (ὁ, ἡ). ξηρὸς τὸ εἶδος.
Ξηρῶς, ἐπίῤῥ. Ξηρὰ, (ἰδιαιτ.) μὲ ξηρὸν ὕφος.
Ξήρωσις, εως (ἡ), = Ξήρανσις.
¦Ξίβις, ίδος (ἡ), Ζ. Ξυρίς.
Ξιφείδιον (τὸ), = Ξιφίδιον.
Ξίφη (ἡ). τὸ σιδήριον τοῦ βανάυσου κτλ.
Ξιφήρης [ξίφος, †ἄρω], εος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν γυμνὸν τὸ ξίφος, Ξιφηφόρος, (κοιν.) μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι.
Ξιφηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεατῶ σπαθὶ (ξίφος).
Ξιφηφορία (ἡ), τὸ νὰ ἢνέ τις =
Ξιφηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν, φορῶν, ὡπλισμένος μὲ) ξίφος.
Ξιφίας, ου (ὁ). ὅμοιος μὲ ξίφος, (ἀθ. ||. οὐσ.) εἶδ. ἰχθ., (κοιν.) ξιφιάς. 2) εἶδ. κομήτου. 3) εἶδ. ἱέρακος.
Ξιφίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ξίφιον, σπαθάκι.
Ξιφίζω, Μ. ίσω. Χορεύω μιμούμενος διὰ τῶν χειρῶν μου τὰ κινήματα τῆς ξιφομαχίας.
Ξίφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ξίφος, σπαθάκι.
Ξίφιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (κρίνου) μὲ σπαθοειδῆ φύλλα, (τὸ κοιν.) σπαθόχορτον (εἶναι τὸ Ὑπερεικόν).
†Ξιφιὸς (ὁ', = Ξιφίας (ἰχθ.).
Ξίφισμα (τὸ) καὶ
Ξιφισμὸς (ὁ), εἶδ. πολεμικοῦ χοροῦ [ἴδε Ξιφίζω].
Ξιφιστὴρ, ῆρος καὶ Ξιφιστὴς, οῦ (ὁ). τὸ λουρὶ ἀπὸ τοῦ ὁπ. εἶνε κρεμασμένου τὸ σπαθὶ, ὁ ζωστὴρ τοῦ ξίφους, (Γαλλ.) **baudrier.**
†Ξιφιστὺς, ὑος (ἡ). Ἰων. = Ξιφισμός.
Ξιφοβλήτας (ὁ, ἡ), Π. [ξ. βάλλω]. ὁ βλάπτων διὰ τοῦ ξίφους. ¤ Θάνατος —, ¤ Αἰσχύλ., ὁ διὰ ξίφους.
Ξιφοβρέπανον (τὸ). ξίφος κυρτὸν ὡς ἂν δρέπανον.
Ξιφοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤῥ. -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ξίφους.
Ξιφοθήκη (ἡ· θήκη (θηκάρι) ξίφους.
Ξιφοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω διὰ τοῦ ξίφους.
Ξιφόκτονος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ κτείνων (φονεύων, καὶ προπαροξ. φονεύθεις) διὰ τοῦ ξίφους.
Ξιφομάχαιρα, ας (ἡ). μάχαιρα εἰς σχῆμα καὶ χρῆσιν ξίφους.
Ξιφοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων ξίφη.
Ξίφος [ξέως], εος-ους (τὸ). τὸ σπαθί. ¤ Ἡ αἰχμὴ τοῦ δόρατος. ¤ Ὁπλίζεσθαι γοῦν αὐτοὺς παρασκευάζων, περιῄρει μὲν τῶν δοράτων τὰ ξίφη, ¤ Νικηφ. Βρυέν. 2) τὸ κόκκαλον τῆς ῥάχης τινῶν ὀψαρίων καὶ ζώων π. χ. τῆς τευθίδος.
Ξιφουλκία (ἡ). τράβηγμα τοῦ ξίφους, ξεσπάθωμα, [ἕλκω τοῦ
Ξιφουλκὸς (ὁ, ἡ), [ξ. ἕλκω]. ὁ σύρων ἀπὸ τὴν θήκην τὸ ξίφος, ξεσπαθωμένος.
Ξιφουργὸς (ὁ), = Ξιφοποιός.
Ξιφοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ξιφηφορέω.
Ξιφοφόρος (ὁ, ἡ) = Ξιφηφόρος.
Ξιφύριον (τὸ), = Ξιφίδιον. 2) εἶδ. ὀρτυκιᾶς, (ἄλλ.) Τελλίνη.
Ξυναγλύφος (ὁ). ὁ γλύφων (σκαλίζων μὲ τὴν γλυφίδα, κατασκευάζων) ξόανα, ἀγαλματοποιός.
Ξόανον (τὸ), [ξέω]. (ἐν γέν.) κάθε πελεκητὸν τεχνούργημα (ἰδιαιτ.) ἄγαλμα, εἴδωλον.
Ξοανοποιία ἢ Ξοανουργία (ἡ). κατασκευὴ ξοάνων, ἀγαλματοποιία.
Ξυὲς [ξέω], ἴδος (ἡ). ἐργαλεῖον λιθοξοϊκῶν, σμίλη.
Ξίος (ὁ', Π. ἀντὶ Ξίσις.
Ξυνθόπτερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ξανθὰ (κιτρινωπὰ) πτερὰ, [πτερὸν καὶ
Ξουθὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ξανθὸς, κιτρινωπός. 2) [ξαίνω, ξυίομαι] ταχὺς, ἐλαφρὸς· (ἐπὶ φωνῆς) ὀξύς.
¦Ξυλάη (ἡ), = Ξυλήη.
Ξυγγενὴς (καὶ ὅλα τὰ ἀπὸ τοῦ Ξυγγ.), Ἀττ. ἀντὶ Συγγενὴς κτλ.
Ξυλήη (ἡ). [ξύω]. ῥοκάνι ἢ σμιλάρι τῶν ξυλουργῶν· (παρὰ Δακεδ.) εἶδ. μαχαίρας, (κοιν.) λάζος.
¦Ξυηρὸς, ά, όν. Ῥοκανισμένος, λεῖος. (εἰς τὸν Ξεν. [Κυνηγ. Γ. 3] ἐσφαλμ. ἀντὶ Συρήκης).
Ξυλαλόη (ἡ). τὸ εὐθαγάτσι ἢ (ἀκριβέστ.) τὸ καλεμπέκι, ξύλον εὐώδες τῆς Ἰνδ., (ἄλλ.) Ἀγάλλοχον.
Ξυλάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ξύλον, ξυλάκι, ξυλαράκι.
Ξυλεία (ἡ), τὸ ξυλεύεσθαι, μάζωμα ξύλων. ¤ Τοὺς ἐπὶ τὰς ξυλείας καὶ χορτολογίας ἐκπορευομένους, ¤ Πλθ. 2) ξυλικὴ (οἰκοδομήματος). ¤ Τῇ δὲ ξυλείᾳ τῶν οἰκοδομημάτων εἰς τὰς μηχανὰς κατεχέχρητο, ¤ Ἡρωδ.
Ξυλεύομαι, Μ. εύσομαι. Κόπτω καὶ Μαζόνω (κοιν. Κάμνω) ξύλα.
Ξυλεύς, έως (ὁ). ὠνομάζετο εἰς τὴν Ἠλιδα ὁ προμηθεύων (πωλῶν) τὰ πρὸς θυσίαν ξύλα. 2) (ἐν γέν.) = τῷ
Ξυλευτὴς, οῦ (ὁ), = Ξυλουργός.
†Ξυληβόρος (ὁ, ἡ), = Ξυλοφάγος.
Ξυληγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουβαλῶ ξύλα, εἶμαι =
Ξυληγὸς (ὁ, ἡ). ὁ κουβαλῶν ξύλα, ξυλοφόρος.
¦Ξυληφθόρος (ὁ, ἡ), = Ξυλοφθόρος.
Ξυλήφιον (τὸ), = Ξυλάριον.
¦Ξυλία (ἡ), = Ξυλεία.
Ξυλίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ξυλεύομαι.
Ξυλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος ἀπὸ ξύλον. ¤ Καρπὸς ξυλικὸς, ¤ Ἀρτεμιδ., τὰ ἀκρόδρυα. ¤ Τάλαντον ξυλικὸν, ¤ Ἡρ., τὸ (Τουρκ.) τσεκὶ τῶν ξύλων. ¤ Ὕλη ξυλική, ¤ Ἐπιγρ., (ἡ παρ' ἡμῖν χωρὶς τοῦ οὐσ.) ξυλική.
Ξύλινος, η ῆ ος, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ξύλον ἢ ξυλείριον, ξυλένιος ἢ βαμβακερός. ¤ Ξύλινον ποτήριον, ¤ Πλ. ¤ Καρπαὶ ξύλινοι, ¤ Στρβ., Ἀκ., Ἀθ., τὰ ἀκρόδρυα. ¤ Ξυλίνη κώνων, ¤ Χρησμ., ἡ Κυνόσβατος. ¤ Λῖνα ξύλινα, ¤ Λξ., πανιὰ βαμβακερά.
Ξυλισμὸς (ὁ), = Ξυλεία.
Ξυλίτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ ξύλου· ὅμοιος μὲ ξύλον. ||. (οὐσ.) εἶδ. ζυθύου.
Ξυλλέγω (καὶ ὅλα τὰ ἀπὸ τοῦ Ξυλλ.), Μ. λέξω, Ἀττ. ἀντὶ Συλλέγω κτλ.
Ξυλοβάλανον (τὸ). ξύλον καὶ ξένδρου βαλανιδίου.
Ξυλοβόμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων ἐπὶ ξύλων (φορῶν ξύλινα πετήλια ἢ ξυλοπλάδαρα).

Ξυλόβολον (τὸ), Γλσ. = Ξυλοθήκη.
Ξυλοβρώς, ῶτος (ὁ, ἡ), = Ξυλοφάγος.
Ξυλογλύφος (ὁ, ἡ), = Ξυλουργός.
Ξυλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ἐπάνω εἰς ξύλον (εἰς πινακίδα).
Ξυλοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ξύλον.
Ξυλοθήκη (ἡ). ἀποθήκη (μαγαζεῖ) διὰ τὰ ξύλα.
Ξυλοκανθήλια (τὰ). ξύλινον σαμάρι διὰ φόρτωμα.
Ξυλοκασσία (ἡ), εἶδ. κανέλλας, (Ἴδε Κασσία).
Ξυλοκέρατον (τὸ), (νλγ.) = Κεράτιον.
Ξυλοκινναμώμων (τὸ). τὸ ξύλον τοῦ κανελλοδένδρου.
Ξυλοκλασία (ἡ), [ξ. κλάω]. κλείσιμον ὁδοῦ διὰ δενδροτομίας, εἶδος ἐχυρώσεως.
Ξυλόκοκκον (τὸ). ἀσπόρος τοῦ ξυλοκεράτου.
Ξυλοκόλλα, ης (ἡ). ἡ κόλλα τῶν ξυλουργῶν, (ἄλλ.) Ταυροκόλλα.
Ξυλοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ μὲ ξύλον, ξυλοκοπανίζω.
Ξυλοκοπία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ πρόηγ., ξυλοκόπημα, (Γαλλ.) bastonnade
Ξυλοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων ξύλα ἢ κτυπῶν μὲ ξύλον. (ἐπὶ στεν.) ὁ κτυπῶν μὲ τὸ ῥάμφος του τὰ ξύλα (τοὺς κορμοὺς) τῶν δένδρων. ■Ἔστι δὲ (ὁ κολοιὸς) ξυλοκόπος σφόδρα, ■ Ἀρ. Ἱ. ‖. (οὐσ.) ξυλουργός. 2) τὸ πτην. δρυοκολάπτης. 3) ἐργαλ. ξυλουργικόν.
Ξυλοκύμβη (ἡ). ξυλοπότηρον (ματν. ἐπὶ γυναικός) καντὴ καὶ ἀσχημοκαμωμένη.
Ξυλολυχνοῦχος (ὁ). ξύλινος λυχνοστάτης.
Ξυλομανέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἐπὶ φυτ.) = Γλομανέω.
Ξυλομάχαιρα, ας (ἡ). ξυλίνη μάχαιρα, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Ξιφομάχαιρα).
Ξυλομιγής, ές (ὁ, ἡ). σμιγμένος (ἀναπατωμένος) μὲ –
Ξύλον (τὸ), [ξέω; [παρβλ. Δόρυ] ἡ ὕλη]. τὸ σῶμα τοῦ δένδρου· κομμάτι ξύλου· κούτσουρον· βόπαλον. 2) (συνεχ.) πᾶν ὅ,τι εἶνε κατεσκευασμένον ἀπὸ ξύλον, (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ (Τουρκ.) Τομπροῦκι (ὅπου ἔβαινον τοὺς κακούργους)· ἡ κρεμαστάρια· ἡ τράπεζα, (τὸ ἀσπρορράπιδον) τῶν τραπεζιτῶν· τὸ κάθισμα (στασίδι) εἰς τὸ θέατρον, (ἀθ.) ■ Πρῶτον ξύλον, ■ Ἀρχ., ἡ πρωτοκαθεδρία. 3) εἶδ. μέτρου (ἑκτάρ. 4 3/8 ποδ.). 4) τὸ βαμβακόδενδρον, (ἀθ.) ■ Εἴρια ἀπὸ ξύλου, ■ Ἡρ., τὸ βαμβάκι, καὶ ■ Εἵματα ἀπὸ ξύλων, ■ αὐτ., τὰ βαμβακερὰ ἢ (κατ' ἄλλ.) βύβλινα, λινᾶ. 5) Π. καὶ Γρφ. ἀντὶ Δένδρον. ■ Ξύλον κάρπιμον, ■ Γέν.
Ξυλοπαγής [ξ. πήγνυμι], ές (ὁ, ἡ). συνηρμοσμένος (κατεσκευασμένος) ἀπὸ ξύλων.
†Ξυλοπέδη (ἡ). δεσμὸς ξύλινος, ὄργανον τιμωρητικόν. Τουμπροῦκι ἢ, φάλαγγας.
Ξυλόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξυλίνους πόδας. ‖. (οὐσ.) = Ἐλόπους, ξυλοπόδαρον, ἢ ποδοκάκκη.
Ξυλοπριστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πριόνισμα τῶν ξύλων. ■ Πῆχυς—, ■ Ἱερ., ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ μέτρημα τῶν πριονιζομένων ξύλων.
Ξυλοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ξύλα, ξυλᾶς.
Ξυλοσπόγγιον (τὸ) καὶ
Ξυλόσπογγος (ὁ). σφογγάρι δεμένον εἰς τὴν ἄκραν ξύλου.
Ξυλοστεγής, ές καὶ
Ξυλόστεγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξυλίνην στέγην, σκεπασμένος μὲ ξύλα.
Ξυλόσφυρον (τὸ). σφυρίον ξύλινον, (Τουρκ.) τοκμάκι.
†Ξυλοσχίστης, ου (ὁ), (νλγ.). ὁ σχίζων ξύλα.
Ξυλοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων (κόπτων) ξύλα ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.
Ξυλότονος (ὁ, ἡ). ὁ τεντωμένος ἢ τεντονόμενος διὰ τῆς ἐλαστικότητος ξύλου, (ὀθ.) ■ Ξυλότονα, ■ ὅσα μηχανήματα ἔχουν ξύλινον ἐλατήριον.
‡Ξυλοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (παράγων) ξύλα. ■ Ὄρος—, ■ Στρ.
Ξυλοτρώκτης, ου (ὁ), = Ξυλοφάγος.
Ξυλουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι ξύλα, εἶμαι ξυλουργός.
Ξυλουργής, οῦς (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ ξύλου εἰργασμένος (κατεσκευασμένος), ξύλινος, [ἰ. Λυδός].
Ξυλουργία (ἡ). ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ ξυλουργοῦ.
Ξυλουργικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ξυλουργὸν ἢ τὴν ξυλουργίαν. ■ Τέκτων γὰρ ὢν ἔπραττες οὐ ξυλουργικά, ■ (Εὐρ. παρδ.) Πλ.
Ξυλουργός (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (θελεύων) ξύλα, κατασκευάζων διάφορα τεχνουργήματα ἀπὸ ξύλον. ‖. (οὐσ.) λεπτουργός, μαραγγός κτλ.
Ξυλοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (καταπρώγων) τὸ ξύλον.
Ξυλοφανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων (φαινόμενος ὡς ἄν) ξύλον.
Ξυλοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (καταπρώγων, ἀφανίζων) τὸ ξύλον.
Ξυλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ) ξύλον ἢ· Κουβαλῶ ξύλα.
Ξυλοφορία (ἡ), ρ. οὐσ. τοῦ πρωτ.
Ξυλοφόριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ξυλοφορίαν. ■ Ἑορτή—, ■ Ἰωσ., ἡ τῆς ἀκηνοπηγίας τῶν Ἰουδ. (διότι κρατοῦν κλάδους δένδρων).
Ξυλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) ξύλον, ἢ· κουβαλῶν ξύλα.
‡Ξυλοφορτηγὸς (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς φορτηγωγίαν ξύλων.
Ξυλόφρακτος (ὁ, ἡ). φραγμένος (ἀσφαλισμένος ἢ κατεσκευασμένος) μὲ ξύλα. ■ Γέφυρα—, ■ Δ. Ἀλ.
†Ξυλοχάρτια (τὰ), (νλγ.). πινακίδια διὰ γράψιμον ἢ χαρτόνι ἐκ ξυλείου ἢ παπύρου. ■ Ὀφείλουσι τὰ συμβόλαια ἐν ξυλοχαρτίοις γράφεσθαι, ■ Σχλ. Βασιλ.
Ξυλοχίσδομαι, Μ. ιξοῦμαι, Δ. ἀντὶ Ξυλίζομαι, [ἐκ τοῦ
Ξύλοχος (ὁ, ἡ), [ξ. ἔχω]. πλήρης ξύλων, δρυμώδης, συνδενδρος. ‖. (οὐσ.) = Λοχμή, βάσσα πυκνόν, δρυμών, (κατὰ λέξ.) ξυλάτοπος.
Ξυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς ξύλον, (πθ.) ξυλιάζω. ■ Ξυλοῦται σκληφυνόμενα (τὰ ὑγρὰ τῶν φυτῶν), οἷον ἐν τοῖς φοίνιξι, ■ Θφρ. 2) κτίζω μὲ ξύλα. ■ Γ-περῶα ἐξυλωμένα ἐν πίδρῳ, ■ Γρφ.
Ξυλώριον (τὸ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ξυλήφιον.
Ξυλώδης, ες (ὁ, ἡ), = Ξυλοειδής, ὅμοιος μὲ ξύλον, ἢ· 2) γεμάτος (πλούσιος ἀπὸ) ξύλα.
†Ξυλών, ῶνος (ὁ), = Ξυλοθήκη.
†Ξυλώροφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξυλίνην (ἐκ ξύλων) ὀροφήν.
Ξύλωσις, εως (ἡ). τὸ ξύλα (ἡ ξυλεία) οἰκοδομήματος.
†Ξυλωτὴς, οῦ (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ξυλευτής.
Ξυμβαίνω (καὶ ἄλλα τὰ ἀπὸ τοῦ Ξυμ), Μ. βήσομαι, Ἀττ. ἀντὶ Συμβαίνω κτλ.
†Ξύμη (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ξυσμή.
Ξύν, Ἀττ. ἀντὶ Σύν.
Ξυνάν, ᾶνος καὶ
Ξυνάων, ωνος (ὁ). Δ. ἀντὶ Ξυνήων.
Ξυνεῖκοσι, Π. ἀντὶ Συνείκοσι, εἴκοσι ὁμοῦ.
Ξυνερρύηκε, γ'. ἐν. προσ. τοῦ Ἀττ. μσ. ὑπερσ. τοῦ Συῤῥήγνυμι.
Ξυνεών, ῶνος (ὁ), Ἰων. = Ξυνήων.
Ξυνῇ, ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ Κοινῇ, ὁμοῦ, ἐκ συμφώνου, (κυρ. ἐστ. θηλ. τοῦ Ξυνός).
Ξυνῇ, Ἀττ. ἀντὶ Συνῇ. γ'. ἐν. προσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Σύνειμι.
Ξυνήϊος, η, ον. Π. Ἰων. ἀντὶ Ξυνός, κοινός, ἀνήκων εἰς τὸ κοινὸν ἢ εἰς πολλούς, συντροφικός.
Ξυνήων, ονος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. [ξύν]. κοινωνός, σύντροφος, (μὲ γεν.) μέτοχος (ἐνίοτε) συντροφικὸς, ἐναπαμικός.
‡Ξύνιε, Π. ἀντὶ Ξυνίει, προσ. τοῦ Ξυνίημι.
Ξυνίει δ'. ἐν. προσ. τοῦ ἑνς. τῆς προσ., ἢ γ'. ἐν. προσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρᾶς. καὶ
Ξύνιον, Π. ἀντὶ Ξυνίεσαν, γ'. πλθ. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ξυνίημι = Συνίημι.
Ξυνοδοτὴρ (ὁ), Π. ὁ δίδων (χαρίζων) κοινῶς εἰς ὅλους, (συνεκδ.) = Ξυνοχαρής.
Ξυνὸς [ξύν], ἡ, όν, Π. (ἡ απν. λαογρφ.) ἀντὶ Κοινός, ἀνήκων εἰς ὅλους ἢ εἰς πολλοὺς κοινῶς, γενικός, συντροφικός.
Ξυνόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κοινόφρων.
Ξυνοχαρὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαροποιῶν κοινῶς τοὺς πάντας, προξενῶν καινὴν χαράν.
Ξυνόω-ῶ ᾷς (μσ.) -όομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ωμαι, Π. ἀντὶ Κοινόω, -ωμαι.
Ξυνωνίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Κοινωνία.
Ξυνωνὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κοινωνός.
Ξυνῶς, ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ Κοινῶς, ὁμοῦ, ἐκ συμφώνου κτλ.
Ξυραῖος, α, ον. Ὁ διὰ ξυροῦ (ξυραφιοῦ).
†Ξυράφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ξυρόν, (σ. γχ. τῷ Ξηράφιον].
Ξυράω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω μὲ τὸ ξυρόν (μὲ τὸ ξυράφι). ξυρίζω, ξυραφίζω. ■ Ξυρεῖν λέοντα, ■ Παροιμ., ἐπιχειρίζειν τι ἐπικινδυνον. ■ Ξυρεῖν ἐν χρῷ, ■ Ἀξ., ξυρίζειν βαθειὰ, (καὶ παροιμ.) ■ Ξυρεῖ ἐν χρῷ ταῦτα, ■ Σοφ., ἐγγίζει κατάκαρδα ἢ, εἶνε κίνδυνος.
Ξυρήκης [ξυρόν, ἀκή], ές (ὁ, ἡ). κοπτερὸς ὡσὰν τὸ ξυράφι. ■ Ἀκόντια ἔχοντα τὰς λόγχας εὐπλατεῖς καὶ ξυρήκεις, ■ Ξεν. 2) Π. [ξ. ἰκνέομαι], ξυρισμένος ἢ
Ξυρήσιμος (ὁ, ἡ). ἐπιδεκτικὸς ἢ ἔχων ἀνάγκην ξυρίσματος.
Ξύρησις, εως (ἡ). ξύρισμα, ξυράφισμα.
†Ξυρίας, ου (ὁ). ξυρισμένος ἢ ξυρήσιμος.

Ξυριάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω ἀνάγκην ἢ ξυρεῖξιν ξυρίσματος, εἶμαι ἀξύριστος.
Ξυρίζω, Μ. ίσω, μτγν. ἀντὶ Ξυρέω.
Ξύριον (τὸ), ὑποκρ. τοῦ Ξυρόν, ξυράφιον.
Ξυρίς, ίδος (ἡ). εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἄφιον.
Ξύρισμα (τὸ), μτγν. ἀντὶ Ξύρησις.
Ξυροδόκη (χη) καὶ
Ξυροθήκη (ἡ). ἡ θήκη τῶν ξυραφίων.
Ξύρομαι, Μ. ξυρήσομαι (ἀόρ. Ἐξυράμην), = Ξυράομαι, ξυρίζομαι. «Ὡς ξύρεσθαι μέλλων, κατέβρεχε τὰ γένεια, » Πλ.
Ξυρόν (τὸ) καὶ Ξυρός (ὁ), [ξύω]. ξυράφι. «Ἐπὶ ξυροῦ ἵζεται ἀκμῆς, » Αἰλ. Κ. «Ἐπὶ ξυροῦ τύχης βέβηκε, » Σοφ., εἶνε εἰς κρίσιμον περίστασιν (εἰς κίνδυνον). «Ἐπὶ ξυροῦ ἡ πόλις ἡ μηκέτ' εἶναι ἢ περισωθῆναι, » Γργ.
Ξυροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Ἔχω, Βαστῶ) μαζῦ μου ξυράφι.
Ξυρράπτω (καὶ ὅλα τὰ ἀπὸ τοῦ Ξυρ.), Μ. ράψω, Ἀττ. ἀντὶ Συρράπτω.
Ξύσελος (ὁ, ἡ), ὁ πάντοτε ξυόμενος (ἀπὸ τὸν ψωριάρην), [ἐκ τοῦ
Ξύσις ἡ (ὀρθότ.) Ξῦσις, εως (ἡ), τὸ ξύειν ἢ ξύεσθαι, ξύσιμον. 2) ἀντὶ Ξέσις, σκάλισμα (εἰς πέτραν ἢ ξύλον).
Ξύσμα ἢ (ὀρθότ.) Ξῦσμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς ξύσεως ἀφαιρούμενον, τριῖμα (μόριον ὁποιασδήποτε ὕλης) λεπτότατον (κατ' ἔκτ.) ξαντὸν, ξέσμα (ἰατρ.) ἐντερόξυσμα, ἴδε Ξυσματώδης. 2) ἴχνος ξυσίματος· χάραγμα· σημεῖον (στίγμα) μάστιγος.
Ξυσμάτιον (τὸ), ὑποκρ. τοῦ Ξύσμα.
Ξυσματώδης, ους (ἡ). ὅμοιος μὲ ξύσμα (χυρ. ἐντερόξυσμα). «Κοιλίη ξυσματώδεα διαχωρέουσα, » Ἀρετ. «Ξυσματώδεα, ὡς ἀπ' ἐντέρων, » αὐτ.
Ξυσμὴ (ἡ), σπν. ἀντὶ Ξύσμα ἢ
Ξυσμὸς (ὁ), = Ξύσις, ξύσιμον. 2) = Κνησμὸς, φαγοῦρα.
Ξυσοστεό-ῶ (καὶ τὰ πλειότερα τῶν ἐκ τοῦ Ξυσ), Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ Συσοστέω.
Ξυσταρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ξυσάρχης.
Ξυστarχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα (ἢ ἐπιστασία) τοῦ ξυστάρχου.
Ξυστάρχης, ου (ὁ). Ἄρχων (ἐπιστάτης) ξυστοῦ, = Γυμνασιάρχης.
Ξυστάς, άδος (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Συστάς.
Ξυστὰς, ᾶσα, ὰν, Ἀττ. ἀντὶ Συστὰς, ἀόρ. τῆς μτχ. καὶ
Ξυστῆναι, Ἀττ. ἀντὶ Συστῆναι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συνίσταμαι.
Ξυστήρ (ὁ). ὁ ξύων. ||. (σύσ.) ἐργαλ. σιδηροῦν ὀπὲ ξύσιμον (ἀποκάνισμα κτλ.), ξύστης, ξύστρα. «Τέκτονος ἄρμενα ταῦτα, .. αἵ τ' ἀρίδες ξυστήρ τε, » Ἐπιγρ.
Ξυστηρίδιον (τὸ), ὑποκρ. τοῦ Ξυστήριον.
Ξυστήριος (ὁ, ἡ). ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ξύνῃ (ῥινίζῃ, βακανίζῃ κτλ.). ||. (σύσ.) Ξυστήριον (τὸ), = Ξυστήρ.
Ξυστὴς, οῦ (ὁ), = Ξυστήρ.
Ξυστιδωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐν εἴδει ξυστίδος.
Ξυστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ξύειν. (μετνμ.) «Δηκτικός, (χρδ.) τσαχτερός. «Χυμὸς —, » Ἀθ. 2) ὁ ἀνήκων ἢ γυμναζόμενος (διατριβῶν συνήθως) εἰς τὸν Ξυστόν, (παρέλ. Στωϊκός).
Ξυστὶς, ίδος (ἡ), = Ξυστρὶς.
Ξυστὶς [ξύω], ίδος ἡ, Ξύστις, ίδος (ἡ). λεπτὸν καὶ μακρὺ γυναικ. ἔνδυμα (φουστάνι).
Ξυστοβόλος (ὁ), Π. ὁ βάλλων (ῥίπτων, ἀκοντίζων) τὸ
Ξυστὸν (τὸ). (κυρ.) τὸ κονταρίξυλον· (συνεκδ.) τὸ κοντάρι· (ἐν γέν.) κάθε μακρὺ καὶ ἴσον ξύλον, (ἄλλ.) Κάμαξ. 2) ἐργαλ. οἰκοδομ., (κοιν.) μυστρὶ (καθ' ὅσον μὲ αὐτὸ καραβαΐδιάντες ἰσάζουν συγχρόνως καὶ τὰς πέτρας οἱ κτίσται). 3) = Ξυστὸς, [ἐκ τοῦ
Ξυστὸς [ξύω], ὴ, όν. Ξυσμένος (ἰσασμένος) μὲ τὸν ξυστῆρα, πελεκητός· (καταχρ.) ξεφτυσμένος. ||. (οὐσ.) Ξυστὸς (ἔνν. δρόμος), «Ξεν., (εἰς τὰ γυμνάσια) μακρυνάρι μὲ κολώνας (galerie) σκεπασμένον ὅπου ἐγυμνάζοντο καὶ περιεπάτουν ἐν καιρῷ χειμῶνος· (οἱ Ῥωμ. ὠνόμαζον) xystus, εἶδος περιβάτους τῶν χωριῶν οἰκημάτων.
Ξυστοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) ξυστὸν (κοντάρι) ἢ σηκόνων τι διὰ τοῦ ξυστοῦ.
Ξύστρα, ης καὶ
Ξυστρὶς, ίδος (ἡ). ἐργαλεῖον διὰ ξύσιμον, ξυστρὶ (Τουρκ. κασαί) τῶν ἁλόγων, τρίφτης ἢ βούρτσα τοῦ λουτροῦ, κτλ., (παρέλ.) Στλεγγίς.
Ξυστρέφω (καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἀρχομένων ἀπὸ Ξυστρ), Μ. στρέψω, Ἀττ. ἀντὶ Συστρέφω κτλ.
Ξυστροειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ξύστρας ἢ ξύστρου.
‡Ξυστραλήκυθος (ὁ). ὁ κουβαλῶν τὴν ξύστραν (τὸν τρίφτην) καὶ τὴν λήκυθον τοῦ λουτροῦ δοῦλος.
Ξύστρον ἢ (ὀρθότ.) Ξῦστρον (τὸ), = Λίγδην καὶ = Ξύστρα (ι).
Ξυστροποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων ξύστρα ἢ ξύστρας.
Ξυστροφύλαξ, ακος (ὁ ἢ ἡ). ἡ θήκη τῆς ξύστρας (τοῦ λουτροῦ).
Ξυστρωτὸς, ἡ, όν. Ἰσασμένος (δουλευμένος, σκαλισμένος) μὲ τὸ ξύστρον. (κυρ. ἐπὶ στύλων) βαθδωτὸς, αὐλακωτὸς, (Λτ.) striatus.
†Ξύφος, εος-ους (τὸ), Ἐτυμολογ. ἀντὶ Σίφος, [ὡς ἐκ τοῦ
Ξύω, Μ. ξύσω (πθ. πρκ. Ἔξυσμαι), (κυρ.) = Ξέω (συνήθ.) ξύνω [«Ταὐτόν ἐστι τό τε Ξύειν καὶ τὸ Κνίζειν, » Ἡρωδ. «Ξυόμενοι δ' ἄνθρωποι ἥδονται, » Δημόκρ.), (συνεκδ.) ἀφαιρῶ διὰ τοῦ ξυσίματος, (ἐκτμ.) Ἰσάζω (« Διστροχιὴν δάπεδον ξύον, » Ὀδ. Χ.). (ἐν γέν.) ψθειρίνω, κατασκευάζω. «Ἔανόν, ὃν οἱ Ἀθήνη ἔξυσ' ἀσκήσασα, » Ἰλ. Ε., ὕφανεν, (ὀθ. κατά τινας ἡ Ξυστὶς).

O

Ο, ο, ὀμικρὸν (τὸ), τὸ δέκατον πέμπτον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου. ||. (ἀριθμητ.) ὁ, ἑβδομήκοντα (70) ἢ, ἑβδομηκοστὸς, ὴ, όν, καὶ ˏο, ἑβδομήντα χιλιάδες, 70,000.
Ὁ, ἡ, τὸ, ἄρθρ. (προτιθ. Α', καὶ κυρ. τῶν οὐσιαστ. καὶ ἐπιθ. Β', τῶν ἀπαρεμφ., θεωρουμένων ὡς τοιούτων, ἢ Γ', ᾧ τῶν ἐπιθ., τὰ ὁπ. ὅμως ἢ μεταβάλλει εἰς οὐσιαστ., ἢ ἀναφέρεται εἰς ὑπονοούμενόν τι οὐσιαστικόν). «Ὁ πατήρ μου καὶ ἡ μήτηρ μου ἐγκατέλιπόν με, ὁ δὲ Κύριος προσελάβετό με, » Γρφ. «Τὸ φαγεῖν, τὸ πιεῖν, » Λξ., ἀντὶ Ἡ βρῶσις, ἡ ποσις. «Ὁ μὲν ἀνὼκων ἐγὼ, ὁ δὲ φεύγων οὐτοσί, » Λξ. «Τὸ μὲν ἡμέτερα τοιαῦτα, » Δξ. (Δ'. πρὸ ὁλοκλήρου περιόδου, ἐκλαμβανομένης ὡς μιᾶς λέξεως ἢ, κατὰ τοὺς Γραμματικοὺς, ἀρικῶς). «Καταχρήσασθαι δεῖ αὐτὸν τῷ, Πῶς δ' ἂν ἐγὼ τοιὰ δὲ τοιῷ δε ἐπεχείρησα; » Πλάτ. (Ε'. πρὸ ἐπιρ., ἐλλ. τοῦ Ὧν, Θέσα κτλ.) «Θεμιστίου τὸν πάνυ, » Λξ. «Οἱ τότε (νῦν) ἄνθρωποι, » Λξ. «Ἡ ἐγγὺς, » Δξ. «Ἡ ἄνω πόλις, » Λξ. «Τὸ (ἢ «Τὰ) νῦν, » Τὸ πρὶν, » Τὸ πρῶτον, » Τὸ ἐντεῦθεν, » Τὸ πάλαι, » Τὸ ἀπὸ τοῦδε » Τὰ μάλιστα κτλ. (τὰ ὁπ. εὑρίσκονται καὶ ἑνωμένα. «Τανῦν, «Τοπρὶν κτλ.), « Λξ. « Τὸ σήμερον μέλλει μοι, τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν, » Ἀνακρ. ||. (ἐνίοτε, τὸ οὐσ. ἐλλείπει ὑπονοούμενον) «Μή τι οὐ τοιοῦτον ὁ (ἔνν. υἱὸς) τοῦ Διός; » Πλ. « Ἀριστόδημος ὁ (ἔνν. ἀπόγονος) Ἡρακλέους, » Ξεν. « Τὸ (ἔνν. ἔπος) τοῦ Σόλωνος, » Ἡρ. « Τὰ (ἔνν. πράγματα) τῶν Ἑλλήνων (τῆς πόλεως κτλ.) περὶ πλείστου ποιεῖσθαι, » Λξ. ||. (παρὰ μέν Ποιητ. σχεδὸν πάντοτε, παρὰ δὲ λογογρφ. μόνον μετὰ [καὶ σπν. χωρὶς] τοῦ Μέν καὶ Δέ, ἀντὶ Δεικτ. ἢ Ἀναφορ. ἢ Ἐρωτημ. ἀντωνυμ.) « Ὁ γὰρ ἦλθεν ἐπὶ νῆας, » Ἰλ. Α. « Σίσυφος, ὁ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν, » Ὅμ. « Ταῦ γὰρ ᾧ γένος ἐσμέν, » Ἀρ. « Οὗρος, τῷ ὄνομα Ἄτλας, » Ἡρ. « Αὕτη, τῆς περὶ λέγεται ὅδε ὁ λόγος, αὐτ. « Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, » αὐτ. « Θάλαμον τὸν ἁρίκετο, τόν ποτε τέκτων ξέσσεν, » Ὅμ. « Τῶν ὅσσι δυκίην ναιετάουσιν, » Ἰλ. Ρ. « Τάων αἵ πάρος ἦσαν, » Ὅμ. (καὶ παρὰ λογογρφ.) « Τῶν ὅσα πυρὶ καὶ γῇ κεράννυται, » Πλάτ. « Νήσους ἐκ τῶν ὁ κασίτερος ἡμῖν φοιτᾷ, » Ἡρ. « Καὶ τὸν

ἀποκρίνασθαι λέγεται. «Ἐννοῶ γάρ Ζη..» Ξεν. « Ἀλλὰ γὰρ τὰ μὲν καλῶς ἔμοιγε δοκεῖ λέγεσθαι· ἐκεῖνο δὲ κτλ., « Ξεν. « Οὐ συνήνεγκεν οὔτε τρὰς οὔτε τοῖς, « Πλάτ. (καὶ ἐρωτηματ.) « Ὑπὸ τοῦ; ἔφην ἐγώ. Ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἔφη, « αὐτ. « Τῷ τοῦτο τεκμαίρῃ; « Ἀρσφ. (καὶ κατὰ σχῆμα ἀποσιωπήσεως) « Μὰ τὸν, « Μὰ τὴν, « Αξ. (καὶ χάριν συντομ.) « Εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν, οὐκ ἂν ἀπέθανε, « Δημ. (συνήθ. δὲ) « Ὁ μὲν, ὁ δὲ, « Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, « Αξ. « Τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν ἀγαθοί, οἱ δὲ φαῦλοι, « Αξ. « Πηγὴ ἡ μὲν εἰς αὐτὸν ἔδυ, ἡ δὲ ἔξω ἀποῤῥεῖ, « Πλάτ. « Νόμισισι τὰ μὲν Κρητικεῖσι, τὰ δὲ Καρικοῖσι, « Ἡρ. «Τῷ μὲν αἰσχύνονται, ἐπὶ δὲ τῷ ἀγάλλονται, « Θκ. ||. (παρὰ Ποιητ. ἐνίοτε προτίθεται ἐμφαντ.) « Τὸν Χρύσην ἠτίμησεν, « Ἰλ. Α., ἐκεῖνον ἀγλ. τὸν σεβάσμιον. « Νέστωρ ὁ' ὁ γέρων, « Ἰλ., ὁ ἔνδοξος. « Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης, κρατερὸς Διομήδης, « Ἰλ. Α. ||. (ἐνίοτε ἀπαντᾶται καὶ ὡς περιττεῦον:) « Τὴν μὲν αἰτίην οὐ μᾶλλον ἐξέφαινε, ὁ δὲ ἔλεγέ αφη, « Ἡρ. « Δάθει ἂν ἦτος μενεῖς, ἢ ἄγε ἀπόπληκτος γενόμενος, « αὐτ. « Μέχρι μὲν οὖν οἱ τοξόται εἶχον τὰ βέλη.., οἱ δὲ ἀντεῖχον, « Θκ. ||. (ἡ δοτ. καὶ γεν. ἐκλαμβάνεται ἐλλ. καὶ ἀντὶ Τοπ. ἢ Χρν. ἐπιῤῥ.) « Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον, « Ἡσ. « Τῇ περ ῥιγίστη βιοτή, « Ὅμ. « Τῇ περ τελευτήσεσθαι ἔμελλεν, « αὐτ. « Τό (ἐλλ. τῆς διά) ἡ « Τῷ (ἐλλ. τῆς ἐπί), « ἀντὶ Διό, Διὰ τοῦτο. « Τῷ μήτις πρὶν ἐπειγέσθω οἶκόν δε νέεσθαι, « Ἰλ. Θ. « Τῇ μὲν, τῇ δέ, « Αξ., ἀντὶ Ἐνταῦθα μέν, ἐκεῖ δέ. « Ἐν τῷ, « Αξ., ἀντὶ Τότε. « Ἐκ τοῦ, « Αξ., ἀντὶ Ἐκτοτε. « Τὰ μὲν βάδην, τὰ δὲ ἀποθρωμῶν, « Ξεν.

Ὅ, οὐδ. τῆς ἀντων. Ὅς.

Ὁ ὃ ὄ, ἐπιῤῥών. (ἐκῤῥάζον εὐαρέστησιν), ὄχ, ὄχ!

Ὀά, ἐπιῤῥών. Σχτλ., = Φεῦ, ὄχ!

Ὄα, ας καὶ ης (ἡ), ὀένδ., ἡ σουρβιά.

Ὄα, ας (ἡ), = Οἶα ἡ Ὀΐα, προβηὰ ἡ 2) = Ὦα, ὠΐα.

Ὄα (τὰ), πληθ. τοῦ Ὄον.

Ὄαρ, αρος (ἡ), Π. [†ἄρω]. σύντροφος, συντρόφισσα· (ἰδιαιτ.) σύζυγος, γυνή, « Ἀνδράσι μαρνάμενος ὄαρων ἕνεκα ᾠκτεραίων, « Ἰλ. Σ., (συγχ. τῷ Ὄαρος).

Ὀαρίζω, Μ. (ἀω, Π. [ὄαρος]. συναναστρέφομαι ἢ ὁμιλῶ φιλικῶς (ἐρωτικῶς) μετά τινος. (μὲ δοτ.) « Παρθένος ἡΐ θεος τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοιϊν, « Ἰλ. Χ. (ᾧ προθετ.) « Μετ' ἀθανάτοις ὀαρίζειν, « Ὅμ. Ὕμν., « Μετὰ τῶν μετρακυλίων καθεζόμενον ὀαρίζειν, « Λκ., (ὀθ.

Ὀάρισμα (τὸ) καὶ

Ὀαρισμὸς (ὁ), Π. = Ὀαριστύς.

Ὀαριστὴς, οῦ (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ συνομιλῶν (συναναστρεφόμενος) φιλικῶς μετά τινος, συνήθης, οἰκεῖος, σύντροφος.

Ὀαριστύς, ύος (ἡ), Π. συναναστροφὴ, συνομιλία (κυρ. μεταξὺ φίλων ἢ ἐρωμένων), (ἐν γέν.) συνδιάλεξις. (κατ' ἔκτ.) εἶδος, συνήθεια. « Ἦ γὰρ πολέμου ὀαριστύς, « Ἰλ. Ρ.

Ὄαρος (ὁ), Π. = Ὀαριστύς. « Μειλιχίοισι καταῤῥήχων ὀάροισιν, « Ἀπλλν. « Τερπόμενον νυχίοις ἠθέων ὀάροις, « Ἐπτρ., (συγχ. τῷ Ὄαρ).

Ὄασις, εως (ἡ), = Δῦσις.

Ὀδάη (ἡ), Π. (σπν.) ἀντὶ Ὀψις, (εὔχρ. μένον ἀντὶ ἐπιβ. εἰς τὴν φρσ.) « Εἰς ὀδὸν ἢ « Ἐσόδην ἐλθεῖν τινι, « (Καλλιπαρὰ τῷ) Ἐτυμλγ.

;Ὀδελαῖος καὶ

Ὀβελιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων σχῆμα ὀβελοῦ, (σαΐβλας). « Ῥαφὴ—, « Ἀνατομ., ἡ κατὰ μῆκος τοῦ κρανίου, ἡ (ἀλλ.) Ῥαβδοειδής.

Ὀβελίας, ου (ὁ). (ὄρτος) Ψημένος εἰς τὴν σοῦβλαν, ἢ = Ὀβελιμαῖος.

Ὀβελιαφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) εἰς τὰς βακχικὰς πομπὰς τοὺς ὀβελίας (ἄρτους).

Ὀβελίζω, Μ. (σω. Σημειόνω τι μὲ ὀβελὸν (3) ὡς ὕποπτον.

Ὀβελισκολύχνειον (τὸ) καὶ Ὀβελισκόλυχνος (ὁ). ὀβελίσκος (λύχνος) ὅστις ἐχρησίμευε καὶ ὡς λυχνοστάτης, ἢ λύχνος εἰς σχῆμα ὀβελίσκου.

Ὀβελίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ὀβελὸς, σουβλίτσα κτλ.· ἢ λάμα τοῦ σπαθιοῦ· ἢ αἰχμὴ τοῦ ὄῤῥατος. « Ξύλα προμήκη σιδηροῦς ὀβελίσκους ἔχοντα, « Δ. Ἁλ.

2) εἶδ. νομίσματος ἔχον ἐγκεχαραγμένον ὀβελόν. « Οὐδὲν γὰρ οἴκοι τελευτήσαντος (τοῦ Ἐπαμινώνδου) πλὴν εἰφθῆναι ὀβελίσκον σιδηροῦν λέγουσι, « Πλ. 3) πυραμὶς ἐπιμήκης (σουβλερή).

Ὀβελισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὀβελίζω, σημάδευμα στίχου ἢ χωρίου νέου μὲ τὸ κριτικὸν σημεῖον τοῦ ὀβελοῦ.

Ὀβελίτης, ου (ὁ), = Ὀβελίας.

Ὀβελὸς (ὁ), [βέλος]. σοῦβλα. « Τὸ θερμὸν τοῦ ὀβελοῦ, « Παροιμ., τὸ χειρότερον μέρος τοῦ πράγματος 2) ὀβελίσκος (3). « Περὶ τὴν πυραμίδα, ἣν νῦν ὀβελὸν καλοῦσι, « Δευρ. Δυδ. 3) σημεῖόν τι (γραφὴ ὁριζόντιος) διὰ τοῦ ὑπ. ἐσημείωναν οἱ κριτικοὶ τὰ νοθα ἢ ἐσφαλμένα χωρία τῶν συγγραφέων.

;Ὀβολαῖος καὶ

Ὀβολιμαῖος, α, ον. [ος (τὴν ἀξίαν ἢ τὸ μέγεθος) μὲ ἕνα ὀβολόν.

Ὀβολιμαῖος, α, ον, = Ὀβελιαῖος. (συνεχῶς.) σιφοτένιος, πρόστυχος, (κοιν.) ἀσπρου, ἐναῦ παρᾶ κτλ.

†Ὀβολολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνάζω χρήματα ἀπὸ ὀβολὸν-ὀβολόν.

Ὀβολὸς (ὁ), (κυρ.) = Ὀβελὸς (διότι, πρὶν χαραχθοῦν νομίσματα, μετεχειρίζοντο ἀντ' αὐτῶν μεταλλίνους ὀβελίσκους), (συνήθ.) εἶδ. νομίσματος (τὸ ἑκατημόριον τῆς δραχμῆς) ἀξίζον 8 χαλκοῦς.

Ὀβολοστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Δανείζω ἢ Φιλαργυρέομαι ὡς =

Ὀβολοστάτης [ὀβολὸς, ἵστημι], ου (ὁ), ὁ ζυγίζων (δανείζων μὲ τὸ ζύγι) ὀβολοὺς, (Τουρκ.) σαῤῥάφης· (συνεχῶς.) φιλάργυρος, μικρολόγος, τσιγλήφος.

Ὀβολοστατικὴ (ἡ). ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ ὀβολοστάτου, (Τουρκ.) σαῤῥαφλῆκι.

Ὀβολοστάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὀβολοστάτης.

Ὀβρίχαλον (τὸ), Π. [συγγ. τῷ Μολόβδιον]. νεογνὸν ζώου (κυρ. θηρίου), σκυμνίον κουταβάκι.

Ὀβριμόγυιος (ὁ, ἡ), Π. [ὄβριμος, γυῖον] ὁ ἔχων ἰσχυρὰ μέλη.

Ὀβριμόεις, εσσα, εν, Π. = Ὄβριμος.

Ὀβριμοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ πράττων μεγάλα (φοβερὰ) ἔργα, τολμητίας.

Ὀβριμόθυμος (ὁ, ἡ), Π. μεγαλόψυχος γενναιόκαρδος.

Ὀβριμόπαις, αιδος (ἡ), Π. ὁ ἔχων ἰσχυροὺς (ἐνδόξους) παῖδας.

Ὀβριμοπάτηρ (ἡ), Π. θυγάτηρ μεγάλου (ἰσχυροῦ) πατρός.

Ὄβριμος, η ἡ ος, ον, Π. [βρίθω], ἰσχυρὸς· σφοδρὸς· δεινὸς, φοβερός.

;Ὀβριμόφωνος (ὁ, ἡ), Π. = Μεγαλόφωνος, βροντόφωνος, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀβριμόθυμος).

Ὄβρυζον (τὸ), [ἀΐγυπτ.]. (χρυσίον) τὸ λαγαριαμένον, καθαρόν.

†Ὀγάστριος καὶ Ὀγάστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἀντὶ Ὁμογάστριος, -γάστωρ.

Ὀγδοαδικὰς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὀγδοάδα.

Ὀγδοαῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ ἐρχόμενος εἰς 8 ἡμέρας ἢ τὴν ὀγδόην ἡμέραν, ὀκταήμερος.

Ὀγδοὰς, άδος (ἡ), τὸ ἀφηρ. οὐσ. τοῦ 8 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (κατάστης) 8 μονάδων (πρα. ἢ πραγμ.).

Ὀγδόατος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὄγδοος.

Ὀγδοήκοντα (οἱ, αἱ, τὰ), (ἄκλ.) ἀριθμητ. (80), (κοιν.) ὀγδοῆντα καὶ ὀγδώντα.

Ὀγδοηκονταετὴς, έος ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ διαρκῶν 80 ἔτη.

Ὀγδοηκοντάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 80 πηχῶν.

Ὀγδοηκοντὰς, άδος (ἡ), τὸ ἀφηρ. οὐσ. τοῦ 80 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 80 μονάδων (πρα. ἢ πραγμ.).

Ὀγδοηκοντατάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίων 80 τάλαντα.

Ὀγδοηκοντούτης, ου (ὁ) καὶ Ὀγδοηκοντοῦτις, ιδος (ἡ), 80 χρόνων ἡλικίας, (κοιν.) ὀγδωντάρης, -εσσα.

Ὀγδοηκοσθέβδομος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς 86.

Ὀγδοηκοσταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ ἐρχόμενος τὴν ὀγδοηκοστὴν ἡμέραν (εἰς 80 ἡμέρας).

Ὀγδοηκοστὸς, ὴ, όν. Ὁ μετὰ τοὺς 79.

Ὀγδοὸς, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς ἢ μετ' ἄλλων 7.

Ὀγδώκοντα, Π. ἀντὶ Ὀγδοήκοντα, (ὀθ.

Ὀγδωκονταετὴς, εος ἢ έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀγδηκονταετὴς.

Ὄγε, ἦγε, τόγε (ἡ γεν. τοῦγε κτλ.), Π. ἀντὶ Οὗτος, αὕτη, τοῦτο, ἀντων. Δεικτ. (παρὰ τοῖς λογογρφ. μὲ κάποιαν ἔμφασιν). « Ἀκάθαρτος γὰρ τὴν ψυχὴν ὄγε κακὸς, καθαρὸς δὲ ὄγ' ἐναντίος, « Πλάτ. « Ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν, ὁ τὰν τῆς ἁμαρτίας θάνατον· πῶς γὰρ ὄγε ἀναμάρτητος; ἀλλὰ τὰν τοῦ σώματος, « Χρσ.

Ὄγκα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Ὄγκη. ||. [κατὰ τοὺς Φοίνικ. καὶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς Βοιωτ.] ἐπίθετ. ἡ Ἀθηνᾶ, ἀφ' ἧς καὶ Ὄγκαι, κώμη τῆς Ἀρκαδ. (εἰς τὴν ἀπ. ἐτιμᾶτο). (ὀθ.

Ὀγκαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ τιμώμενο.

εἰς ἣ φέρων πρὸς τὰς Ὄγκας, ἢ· ἀφεμενος εἰς τὴν Ἀθηνᾶν Ὄγκαν.

Ὀγκάομαι-ῶμαι [ὄνμτπ.], Μ. ήσομαι. Ἐγκαρύζω.

†Ὄγκη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ἀγκὼν ἡ· Ὄγκος.

Ὀγκηθμός (ὁ) καὶ

Ὄγκημα (τὸ). ἡ φωνὴ (τὸ ἐγκάρυσμα) τοῦ γαδάρου.

Ὀγκηρός, ά, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ρῶς. Ὀγκώδης, φουσκωμένος (κυρ. καὶ μτφορ.).

Ὄγκωσις, εως (ἡ), = Ὀγκηθμός.

Ὀγκηστής, οῦ (ὁ). ὁ ὀγκώμενος (ἐγκαρύζων).

Ὀγκητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὸ ἰδίωμα τοῦ ὀγκᾶσθαι.

Ὀγκητής, οῦ (ὁ), = Ὀγκηστής.

Ὀγκητικός, ή, όν, = Ὀγκηστικός.

Ὀγκινίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ

Ὄγκινος [ὄγκος], η, ον. Κυρτός, ἀγκιστρωτός. || (οὐσ.) ἀντὶ Ὄγκος, ἄγκιστρον (ἄλλ. γλῶχιν) τοῦ βέλους.

Ὀγκίον (τὸ), [ὄγκος]. βελοθήκη, (ἐν γέν.) = Ἀγγεῖον, σανδοῦκι κτλ.

Ὀγκοειδής, έος (ὁ, ἡ), = Ὀγκώδης.

†Ὀγκολογέω, Μ. ήσω. Ὀμιλῶ μὲ ὄγκον (μὲ ἔμφασιν) ἢ ὡσὰν μουγγός.

†Ὀγκοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀγκόω. ● Τῇ ὑπερβολῇ πλεονάζει Δημοσθένης ἐν τῷ ὀγκοποιεῖν καὶ ἐπαίρειν τὸν λόγον, ● Ἑρμογ.

Ὄγκος (ὁ), [συγγ. τῷ Ἐνεγκεῖν]. βάρος, μέγεθος· σωρός· (ἐν γέν.) σῶμα. (φιλοσοφ.) = Ὕλη, Ἄτομον. 2) φούσκωμα· (μτφορ.) ἐμβρίθεια· μεγαλοπρέπεια· (ἐπὶ κακοῦ) ἔπαρσις· (ἐπὶ ὕφους λόγου) μεγαληγορία, κομποῤῥημοσύνη. ● Ἐς ὄγκον αἴρεται, ● Ἀριστ., ἐξογκοῦται, πρήσκεται.

Ὄγκος (ὁ), [συγγ. τῷ Ἀγκών]. ἀγκίδα, ἄγκιστρον· (ὀθ.) = Γλῶχιν (τοῦ βέλους).

(Ὀγκός), ή, όν, (ὀθ. εὔχρ. μόνον τὸ συγκρ. -ότερος, -ότατος), ἀντὶ Ὀγκώδης.

Ὀγκόφωνος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων ὀγκώδη φωνήν, βαρύφωνος.

Ὀγκόω-ῶ, Μ. ώσω. Λύξάνω τι κατὰ τὸν ὄγκον, τὸ πάνω ὀγκώδες· ὕψωνω εἰς σχῆμα φωμῶν πρήσκω, φουσκόνω (κυρ. καὶ μτφορ.) ἐμπνέω ἔπαρσιν, μεγαλοποιῶ, ἐκθετάζω. ● Τὸ δ' Ἄργος ὀγκῶν, οἷά περ καὶ νῦν λέγεις, ● Εὐρ. ● Ὀγκωθῆναι τάφῳ, ● αὐτ., νὰ τιμηθῇ μὲ ὑψηλὸν (εἰς σχῆμα λόφου) μνῆμα.

Ὀγκύλλομαι, Μ. υλοῦμαι, = Ὀγκόομαι, φουσκόνω, πρήσκομαι· (μτφορ.) ἐπαίρομαι, ἀλαζονεύομαι· μεγαληγορῶ. ● Οὐ ξυλλήψεσθ' εἴ' ὀγκύλεσθ'; ● Ἀρχφ.

‡Ὄγκυλος, ου καὶ

Ὀγκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγαν ὄγκον (βάρος ἢ περιφέρειαν σώματος)· (μτφορ.) πλήρης ὄγκου, ὑπερήφανος. (ἐπὶ λόγ.) πομπώδης.

Ὄγκωμα (τὸ), = Ὄγκος, φούσκωμα (κυρ. ἢ μτφορ.). ● Ὅθεν ἢ κύβιτον τὸ ὄγκωμα φωμαΐστί, ● Εὐς.

Ὄγκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὀγκόω, ἡ αὔξησις τοῦ ὄγκου τινὸς σώματος, φούσκωμα· (μτφορ.) ἔπαρσις.

Ὀγκωτός, ή, όν. Ὀγκωμένος, φουσκωμένος· ὑψωμένος δι' ἐπισωρεύσεως. ● Τάφος—, ● Ἐπιγρ.

Ὀγμεύω, Μ. εύσω. Κάμνω ὄγμον (κυρ.) ὀργόνων ἢ θερίζων (ἐν γέν.) ὑπάγω (περιπατῶ) κατ' εὐθεῖαν.

Ὄγμος (ὁ). [ἄγω]. ἡ σειρὰ τὴν ὁπ. κάμνει ὁ θερίζων ἢ ὀργόνων, αὐλακιά, (ἐν γέν.) γραμμὴ κατ' εὐθεῖαν, ἀράδα· δρόμος. ● Ἥλιος μέγαν ὄγμον ἐλαύνων, ● Ἀρ.

Ὄγχνη (ἡ), [ἄγχω]. ἡ ἀγριαπιδιὰ καὶ ὁ καρπός της, (ἄλλ.) Ἀχράς.

Ὁδαγμός (ὁ), [ὀδάζω]. δάγκαμα· (μτφορ.) τσούξιμον· φαγοῦρα· σουβλιὰ (πόνου).

Ὁδαγός (ὁ), Δ. ἀντὶ Ὁδηγός.

Ὀδάζω, Μ. άξω = Ὀδαξάω.

Ὁδαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων διὰ τὴν ὁδόν. ● Ὁδαῖα, ● Ὀμ., τὰ ἐφόδια ἢ, αἱ πραγματεῖαι.

Ὀδακτάζω, Μ. άσω, Π. = Ὀδαξάω.

‡Ὀδακτίζω, Μ. ίσω, = Ὀδακταζω.

Ὀδάξ [ὀδούς]. ἐπιρ. δαγκανοντας, μὲ τὰ δόντια, (ἴδ.

Ὀδαξάω(ίζω)-ῶ, Μ. ήσω. (αὐτοπθ.) Αἰσθάνομαι ὀδηγμὸν (φαγοῦραν, τσούξιμον)· μὲ τσουζει καὶ μὲ τρωγει. ● Ἑντέρων πονος ἰσχυρὸς μετὰ τοῦ δοκεῖν ὀδάζεσθαι τὰ ἐντός, ● Δοκρ. ● Καρδίαν ὠδαγμένος, ● (Σοφ. παρὰ) Ἑλλ.

Ὁδαξησμός (ὁ), = Ὁδαγμός.

Ὁδαξητικὸς ἢ Ὁδαξητικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν ὀδαξησμόν, τσουχτερός.

†Ὀδάζω, Μ. ὀδαξήσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὀδάζω, Ὀδαξάω.

Ὁδαξώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ὁδαξητικός.

Ὁδάω-ῶ [ὀδός], Μ. ήσω. Πωλῶ. || μσ.) ἀγοράζω.

Ὅδε, ἥδε, τόδε (ἡ γεν. τοῦδε κτλ.), ἀντων. δεικτ. = Οὗτος, αὕτη, τοῦτο.

Ὁδεία (ἡ), τὸ ὁδεύειν, πορεία, ὁδοιπορία.

Ὁδελὸς (ὁ), Βοιωτ. ἀντὶ Ὀβελὸς καὶ Ὀβολός.

Ὅδευμα (τὸ), = Ὁδός, δρόμος, ὁδοιπορία.

Ὁδευσιμος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου δύναται τις νὰ ὁδεύσῃ.

Ὁδευτέον, θεσ. τοῦ Ὁδεύω.

Ὁδευτής, οῦ (ὁ), = Ὁδίτης, ὁδοιπόρος.

Ὁδευτός, ή, όν, = Ὁδεύσιμος.

Ὁδεύω [ὁδός], Μ. εύσω. Ὁδοιπορῶ, ταξειδεύω. ● Ὁδεύειν καὶ ἐπὶ θαλάσσης ᾗ ἐπὶ ξηρᾶς, ● Σχλ. Εὐρ. (ᾗ πθ.) ● Γεωύραις καὶ παρθμείοις ὁδευομένη, ● Στρβ.

Ὁδηγετέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὁδηγέω.

Ὁδηγέτης, ου (ὁ), = Ὁδηγός.

Ὁδηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Δείχνω εἰς τινα τὸν δρόμον, τοῦ γίνομαι ὁδηγός (κυρ. ἢ μτφορ.).

Ὁδήγησις, εως (ἡ), = Ὁδηγία.

Ὁδηγητήρ, Π. ἀντὶ

Ὁδηγητής, οῦ (ὁ), = Ὁδηγός· (μτφορ.) διδάσκαλος.

Ὁδηγητικὰς, ή, ον. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὁδηγεῖν.

Ὁδηγήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ὁδηγητήρ.

Ὁδηγία (ἡ), τὸ ὁδηγεῖν, (μτφορ.) διδασκαλία.

Ὁδηγὸς (ὁ, ἡ), [ὁδός, ἄγω]. ὁ δείχνων εἰς τινα τὸν δρόμον, (μτφορ.) διδάσκαλος.

Ὁδί, ἡδί, τοδί, Ἀττ. ἀντὶ Ὅδε.

Ὅδιος (ὁ, ἡ), = Ὁδεῖος. ● Ἑρμῆς —, ● ὁ (ἄλλ.), Ἐνόδιος.

Ὅδισμα (τὸ), Π. μέρος ὁδεύσιμον.

Ὁδίτης, ου (ὁ). ὁδοιπόρος διαβάτης.

Ὁδμαλέος, α, ον, Π. ὁ ἀνοδίδων βαρεῖαν ὀδμήν (ἀποφοράν). ● Σκόροδα ἤ τι ἄλλο ὁδμαλέον βρῶμα, ● Ἱππκρ.

Ὀδμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Ὀσμάομαι, [ἐκ τοῦ

Ὀδμή (ἡ), = Ὀσμή.

Ὀδμήεις, εσσα, εν, Π. = Ὀδμαλέος.

Ὀδμώδης, εος (ὁ, ἡ), Γλσ. = Ὀδμαλέος.

Ὁδοδείκτης, ου (ὁ). ὁ δείχνων τὸν δρόμον, ὁδηγός.

Ὁδοιδοκέω-ῶ. Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ὁδοσκοπέω, [ἐκ τοῦ

Ὁδοιδόκος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ὁδοσκόπος.

Ὁδοιπλανέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. περιπλανῶμαι ἀπὸ ὁδοῦ εἰς ὁδὸν χάνω τὸν δρόμον.

Ὁδοιπλανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπλανώμενος ἀπὸ ὁδοῦ εἰς ὁδὸν ἔχων χαμένον τὸν δρόμον.

Ὁδοιπλανία (ἡ), Π. χάσιμον τοῦ δρόμου.

Ὁδοιπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ ὡς ὁδοιπόρος, ταξειδεύω. ● Ἅπαντες ὃ' ἀπὸ θαλάσσης μέχρι μέν τινος ὡδοιπόρουν, ● Φιλ. (καὶ αὐτ. προθετ.) ● Ὡδοιπόρεον ἐς τὴν οἰκουμένην, ● Ἡρ. (καὶ ἀλλ. τῆς προθ.) ● Ὁδοιπορεῖς δὲ πρός τι τοὺς δε τοπους; ● Σοφ. (καὶ πθ.) ● Οὐχ ἑκανὰ σῶν σοι ὄρωται καὶ ὡδοιπόρηται, ● Δκ.

Ὁδοιπορία (ἡ). τὸ ὁδοιπορεῖν, δρόμος, ταξεῖδι.

Ὁδοιπορικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὁδοιπόρον ἢ τὴν ὁδοιπορίαν. ● Ὁδοιπορικὸν (ἐνν. βιβλίον), ● τὸ περιέχον τὴν διαγραφὴν ὁδοιπορίας, [Γαλλ.] itinéraire.

Ὁδοιπορικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ὁδοιπορίας, ὡς ὁδοιπόρος.

Ὁδοιπόρος (ὁ, ἡ), = Ὁδοιπορικός. ‖ (οὐσ.) ● Ὁδοιπόρων, ● Ὁδ. Ω, τὸ διοδάμενον ἢ γινόμενον διὰ τὴν ὁδοιπορίαν, ἐφοδιον· (ἐνίοτε) ἀγώγιον.

Ὁδοιπόρος (ὁ), [ὁδός, περάω]. ὁ περιπατῶν εἰς δρόμον, διαβάτης, ταξειδιώτης, (Τουρκ.) γυλτζῆς.

†Ὁδοίτης, ου (ὁ), = Ὁδίτης.

Ὁδόμετρον (τὸ), ἐργαλεῖον διὰ τοῦ ὁπ. μετροῦν κάποιον δρόμον ἔκαμαν.

†Ὁδόμετρος (ὁ, ἡ), ὁμετρῶν τὴν ὁδὸν, ὁδοιπόρος. ‖ (οὐσ. ἀρσ.) = Ὁδόμετρον (ὁ).

Ὁδοντάγρα [ὀδούς, ἄγρα], ας (ἡ), ἐργαλ. μὲ τὸ ὁπ. ἐξαγάλλουν τὰ ὀδόντια.

Ὁδονταγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐξάγων (ἐξαγάλλων) ὀδόντια ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο, (ὀθ. ‖ οὐσ.) Ὁδονταγωγὸν (τὸ), = Ὁδοντάγρα.

Ὁδονταλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Μοῦ πονοῦν τὰ ὀδόντια, πάσχω ὁδοντοαλγίαν.

Ὁδονταλγία (ἡ), [ὀδ. ἄλγέω]. Ὁδοντόπονος.

Ὁδοντιασις, εως (ἡ), = Ὁδοντοφυΐα, [ἐκ τοῦ

Ὁδοντιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ὁδοντοφυέω.

Ὁδοντίζω, Μ. ίσω. Ὁπλίζω μὲ ὁδόντια, Ὁδοντόω.

Ὁδόντιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὀδούς, Ὁδοντάκι.

Ὁδοντικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ὀδόντας.

Ὁδόντισμα (τὸ) καὶ

†Ὁδοντισμὸς (ὁ), εἶδ. αὐλήματος μιμουμένου τὸν ἀξὺν συριγμὸν τοῦ ὄφεως.

Ὁδοντιγλυφὶς, ίδος (ἡ). ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁπ. ξύνουν (σκαλίζουν) τὰ ὀδόντια, [Γαλλ.] cure-dent.

Ὀδοντόγλυφον (τό), = Ὀδοντογλυφίς
Ὀδοντοειδής, ές (ὁ,ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ὀδόντος.
Ὀδοντομάχης, ου (ὁ). ὁ μαχόμενος (πολεμῶν) μὲ τοὺς ὀδόντας. « Κάπρος —, « Εὐτ.
† Ὀδοντοξέστης, ου (ὁ), = Ὀδοντογλυφίς.
† Ὀδοντοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀδοντοφυέω.
Ὀδοντόσμηγμα καὶ Ὀδοντότριμμα (τό). σκόνη διὰ τρίψιμον τῶν ὀδόντων, (Λτν.) **dentifricium.**
Ὀδοντοτύραννος (ὁ). σκώληξ τις τοῦ ποταμοῦ Γάγγου εἰς τὴν Ἰνδίαν.
Ὀδοντοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (χαλνῶν, ἀφανίζων) τοὺς ὀδόντας.
Ὀδοντοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (ζολισμένος μὲ) ὀδόντια.
Ὀδοντοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυτρώνων (Ἐβγαίνων) πρώτην φορὰν τὰ Ἰδόντιά μου.
Ὀδοντοφυΐς, ές (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου φυτρόνουν πρώτην φορὰν τὰ Ἰδόντια. 2) ὁ φυτρώσας ἀπὸ σπαρμένα ὀδόντια.
Ὀδοντοφυΐα (ἡ). τὸ φύτρωμα τῶν ὀδόντων καὶ οἱ ἐκ τούτου πόνοι.
Ὀδοντόφυτος (ὁ, ἡ), = Ὀδοντοφυΐς (2).
Ὀδοντόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ ἔχῃ ὀδόντια (νὰ ᾖνε ὀδοντωτόν).
Ὀδοντωτός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ὀδόντια, (τροχός, κτένι κτλ.) μὲ Ἰδόντια.
Ὀδοποιέω-ῶ, Μ. ήσω (πθ. πρκ. Ὡδοποίημαι). Κάμνω (Ἀνοίγω, Ἑτοιμάζω) δρόμον· (μὲ δοτ. κεφ. ἐκ θ'.) εὐκολύνω εἴς τινα τὸν δρόμον. (μτγμ.) βάλλω τι εἰς τὸν δρόμον του· (ἐν γέν.) προβιβάζω. ‖. (πθ.) προχωρῶ, προοδεύω· (μτγμ.) ὑποβάλλομαι εἰς μέθοδον, κανονίζομαι.
Ὀδοποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἄνοιγμα δρόμου· (μτφορ.) προπαρασκευή, προβίβασίς τινος πράγματος.
Ὀδοποιητικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ὁδοποιεῖν, προβιβαστικός, προπαρασκευαστικός.
Ὀδοποιΐα (ἡ), τὰ ἔργον τοῦ ὁδοποιοῦ, ἄνοιγμα (φθειράσιμον) δρόμου· (μτφορ.)—Ὁδοποίησις, [ἐκ τοῦ
Ὀδοποιός (ὁ, ἡ). ὁ ἀνοίγων δρόμον· (μτφορ.) = Ὁδοποιητικός. ‖. (οὐσ.) ὁ ἐπιστάτων ἢ ἐργαζόμενος εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν δημοσίων δρόμων. « Ἦσαν δὲ ᾗ ὁδοποιοί, καὶ ἀγεφύρωτὴν ὅλην διοίκησιν εἶχον τῆς πολεως. « Αἰσχ.
Ὁδός (ἡ), [ἴδος, οὐδ.]. δρόμος, στράτα· πορεία, ἀδιπορία· ταξείδευμα, ταξείδι. « Δέγυπτένδ' ἐέναι δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε. « Ὁδ. Δ. « Ἐπαρωμένη κακὰς ὁδοὺς αὐτῷ, κακὰς δ' ἐπανόδους. « Πλ. « Ὁσαῦ πάρεργον, « Δξ., ἐν παρόδῳ. « Πρὸ ὁδοῦ, « Δξ., πᾶν ὅ,τι εὐκολύνει (χρησιμεύει εἰς) τι. « Πρὸ ὁδοῦ ἔσῃ ταῦτο εἰς τὰ ἄλριτα πεπονηκώς, « Λκ. 2) (τρπ.) τρόπος, μέσον· μέθοδος. « Καθ' ὁδόν, « Δξ., μεθοδικῶς, μὲ τρόπον. 3) (Γρφ. ἀπὸ τοῦ Ἑβρ.) σύστημα, δόγμα, αἵρεσις. « Ἐάν τινας εὕρῃ τῆς ὁδοῦ ὄντας, « Πράξ, τοῦ αὐτοῦ φρονήματος (δόγματος). « Κακολογοῦντες τὴν ὁδὸν ἐνώπιον τοῦ πλήθους, « αὐτ., τὸ χριστιανικὸν δόγμα.
Ὁδός (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Οὐδός, κατώφλιον τῆς θύρας (μτφορ.) ἀρχή, ἢ τέλος.
Ὁδοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ (Παραφυλάττω) τὰς ὁδοὺς ὡς-
Ὁδοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ παραμονεύων (ἐνεδρεύων) εἰς τὰς ὁδοὺς, λῃστής.
Ὁδοστασία (ἡ), Πρᾶξις ὁδοστάτου, λῃστεία.
Ὁδοστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Στέκω (Φυλάττω) εἰς τὸν δρόμον, ἢ σταματῶ τινα εἰς τὸν δρόμον ὡς -
Ὁδοστάτης, ου (ὁ). ὁ στεκόμενος (ἢ σταματῶν τινα) εἰς τὸν δρόμον, λῃστὴς τῶν μεγάλων δρόμων.
Ὁδοστρωσία (ἡ). στρώσιμον δρόμου (μὲ πέτρας), (Τουρκ.) καλδιρίμιμα.
Ὁδουρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ὁδοσκοπέω, [ἐκ τοῦ
Ὁδοῦρος καὶ Ὄθουρος (ὁ, ἡ), Π. [ὁδός, οὖρος]. = Ὁδοφύλαξ ἢ = Ὁδοσκόπος.
Ὁδούς [συγγ. τῷ Ἔδω], όντος (ὁ). Ὀδόντι (κυρ. καὶ μτνμ.). 2) (ἀνατμ.) ὁ δεύτερος σφάνδυλος τοῦ τραχήλου.
Ὁδοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω τὰς ὁδοὺς ὡς-
Ὁδοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ τῶν ὁδῶν. 2) (ἐνίοτε) = Ὁδοσκόπος.
Ὁδόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Φέρω) τι ἢ τινα εἰς τὸν δρόμον του, ὁδηγῶ· (πθ. ἢ μσ.) προχωρῶ, προοδεύω· εὐοδοῦμαι, ἐπιτυγχάνω.
Ὀδύναμα (τό), Δ. ἀντὶ Ὀδύνημα.
Ὀδυνάω, Ἰων. ἀντὶ-
Ὀδυνάω-ῶ, Μ. ήσω. Προξενῶ (καὶ πθ. Αἰσθάνομαι) ὀδύνην, πονῶ, πάσχω. θλίβομαι, στενοχωροῦμαι.
Ὀδύνη (ἡ), [ὀδύσσομαι]. πόνος (σωματ. ἢ ψυχ.), θλῖψις. (συνδχ.) πόνεμα, πληγὴ προξενοῦσα πόνον. « Πολλάκις δ' ἐξ ὀλίγης ὀδύνης μέγα γίγνεται ἕλκος, « (Σόλ. παρὰ) Στβ., [ἴδε καὶ Θκρ. 18', 5).
Ὀδύνημα (τό), = Ὀδύνη, πόνος, πόνημα.
Ὀδυνηρός, ά, όν, (καὶ ἐκίρ.)-ηρῶς. Ὀδύνης πρόξενος, ἀλγεινός, λυπηρός, δυσάρεστος.
Ὀδυνήφατος (ὁ, ἡ), Π. [ὀδύνη, πεφυεῖν]. ὁ καταπαύων (καταπραΰνων) τοὺς πόνους.
Ὀδυνηφόρος καὶ Ὀδυνοποιός (ὁ, ἡ). ὀδύνης πρόξενος.
Ὀδυνοσκάς, άδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σκώμενος (βασανιζόμενος, βιαζόμενος) ὑπὸ τῆς ὀδύνης.
Ὀδυνώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ὀδυνηρός.
Ὄδυρμα (τό). ἀντικείμενον ὀδυρμοῦ, παρόπονον. 2) = τῷ
Ὀδυρμός (ὁ), τὸ ὀδύρεσθαι, θρῆνος, κλαυθμός.
Ὀδύρομαι [ὀδύσσομαι], Μ. υρεῦμαι (ἐόρ. Ὠδυράμην). Κλαίω, θρηνῶ, θρηνολογῶ· (μὲ αἰτ. ἢ γεν. ἑλλ.) ἐλεεινολογῶ· παραπονοῦμαι.
Ὀδυρτέον, θστ. τοῦ Ὀδύρομαι.
Ὀδύρτης, ου (ὁ). ὁ εὐκόλως ὀδυρόμενος, κλαυσιάρης, παραπονιάρης.
Ὀδυρτικός, ἡ, όν. Διεγερτικὸς ἢ Ἐπιρρεπὴς πρὸς ὀδυρμόν, παραπονετικός, παραπονιάρης.
Ὀδυρτικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ὀδυρτικόν, παραπονετικά.
Ὀδυρτός, ἡ, όν. Ὀδυρμῶν ἄξιος, ἀξιοθρήνητος.
Ὀδύσσομαι, Μ. Δύσομαι (εὔχρ. μόνον ὁ ἀόρ. Ὠδυσάμην καὶ ὁ πρκ. Ὀδώδυσμαι), Π. [δύη]. (μὲ δοτ.) εἶμαι θυμωμένος (ἢ ἔχω ἀντιπάθειαν) κατά τινος· (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) παροργίζω (γίνομαι μισητός εἰς) τινα. « Ὠδύσατο Ζῆνα ξέπιον, « Ἡρ.
Ὄδωδα, μσ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Ὄζω.
Ὀδωδή (ἡ). ὀσμή, ἀποφορά.
† Ὀδωδής, ές (ὁ, ἡ), (ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀδωδώς.
Ὀδώδυσται, Π. καὶ Ἀττ. γ'. ἐν. πρκ. τοῦ πρκ. τοῦ Ὀδύσσομαι.
Ὀδών, όντος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ὀδούς.
Ὀδωρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀδουρέω.
Ὀδωτός [ὀδόω], ἡ, όν, = Ὀδούσιμος, (μτφορ.) κάτορθωτός.
Ὄεσσι, Π. δοτ. πλθ. τοῦ Οἷς.
Ὀζαινα [ὄζω], ης, (ἡ), εἶδ. ἀκταποδίας μὲ βαρειὰν μυρωδιάν, (ἄλλ.) Βολβίταινα ἢ Ὀσμύλη. 2) σκιρρώδές τι καὶ θυσώδες ἀπόστημα (κοιν. ἀκταπόδι) τῆς μύτης. 3) εἶδ. θυσωδους φυτοῦ, (κοιν.) βρωμοῦσα.
Ὀζαινεκδς, ἡ, όν. Ὁ ὑποκείμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὸ πάθος ὄζαινα.
Ὀζαινίτης, ου (ὁ) καὶ Ὀζαινῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ὀζαίνης.
Ὀζαλέος, α, ον, Π. ὁ ἔχων πολλοὺς ὄζους (κλώνους ἢ ῥόζους), (συγγ. τῷ Ἀζαλέος).
† Ὄζεια (ἡ), Γλσ. [ὀζέω]. θεραπεία.
Ὄζη (ἡ). ὀσμὴ βαρεία, ἀποφορά (κυρ. τοῦ στόματος), θυσωδία. 2) τὸ ἐργαστρένον δέμα τοῦ ἀνάγρου, (κοιν.) σαγρί.
Ὀζηθήκη (ἡ). καπρῶν, (Τουρκ.) γκεριζι (κατὰ λέξ.) βρωμοθήκη.
Ὀζόλης [ὄζω], ου (ὁ). ὁ βρωμῶν, θυσώδης.
Ὄζολις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὀζόλης. ‖. (οὐσ.) = Ὄζαινα.
Ὄζος (ὁ), [συγγ. τῷ Ὄσχος]. ῥόζος (κόμπος) ἢ κλωνάρι δένδρου. (« Ὡς γὰρ ὁ ὄζος ἐν τοῖς ἄλλοις, οὕτω καὶ ὀφθαλμὸς ἐν ἀμπέλῳ, ᾗ ἐν καλάμῳ γόνυ. « Θφρ.) (μτφορ.) οἷός ἢ ἀπάτορες. « Ὄζος Ἄρηος, « Ὅμ., ἀνδρεῖος πολεμιστής.
Ὀζόστομος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὀκ. βρωμᾷ (ὄζει) τὸ στόμα.
Ὀζόσμαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Σχηματίζομαι εἰς εἶδος ὄζου (κόμπου, ἢ κλάδου).
† Ὀζόχρωτος (ὁ, ἡ), (Γλσ.) τοῦ ὀκ. ὁ χρὼς (τὸ σῶμα ἢ τὸ δέρμα) μυρίζει.
† Ὄζυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀμόζυξ.
Ὄζω [συγγ. τῷ Ἀόζω], Μ. ὀζήσω ᾗ ὀζέσω (πρκ. ἀντὶ ἐνς. Ὄδωδα, ὑπερσ. Ὠδώδειν). Ἔχω (Ἀναδίδω) καλὴν ἢ (συχνότ.) κακὴν ὀσμήν, βρωμῶ, μυρίζω « Τὰ μὲν χλωρὰ (τῶν ζώων) πόρρωθεν ὄζει, « Θφρ. (καὶ μὲ γεν. ἑλλ.) « Μύρου ὄζει, « Ἀρχφ., μοσχομυρίζει. (καὶ τρπ.) « Κρονίων ὄζειν, « αὐτ., εἶνε γεμάτος ἀπὸ παλαιὰς προλήψεις, (κοιν.) μυρίζει σκαυριά. (καὶ αἰτ.) « Κακὸν ὄζειν τοῦ σώματος, « Δξ. « Ὥμην τιεῦτεν ἅπαντας ὄζειν, « Πλ., ὅτι παρομοίως βρωμοῦν ἄλλοι· (καὶ μσ. σπντ.) « Κακὸν ὀζόμενος, « Ἐπκρ. (καὶ χ. πτ.) « Τηλόθι δ' ὀδμὴ ὀδώδει, « Ὀδ. Ε. (καὶ ἀπρσ.) « Οὐκ ὄζει αὐτῶν (τῶν ἰχνῶν), « Ξεν., δὲν ἀναδίδεται ἡ ὀσμή των.
Ὀζώδης, εος (ὁ, ἡ). θυσώδης, βρωμερός. 2) = τῷ

Ὀζωτός, ἡ, όν. Γεμάτος ὄζους (βόζους ἢ κλώνους).
Ὄη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὄα.
Ὄθ', (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Ὅτι.
Ὄθεν [ὄς], ἐπίρ. Τοπ. ἀπ' ὅπου. «Ἐξ Ἐνετῶν, ὄθεν ἡμιόνων γένος,» Ἰλ. Β. «Κεῖθεν ὄθεν περ ἦκει,» Σοφ. «Εἴτε ἀπὸ τοῦ στασιάζειν τοὺς ἀγωνιζομένους, εἴτε ὀθνοῦν,» Ἔφημ. 2) Σύνδ. Αἰτιολογ. ἢ Συλλογιστ. λοιπόν, διὰ τοῦτο. «Ὄθεν δή, κἂν ἐκ κακοῦ, πορίζειν δεῖ,» Σοφ.
†Ὄθη (ἡ), [ὄθω]. φρονεῖς, προσοχή.
Ὄθι [ὄς], ἐπίρ. Π. Τοπ. Ὅπου.
Ὀθμα (τὸ), Αἰολ. Π. ἀντὶ Ὄμμα.
Ὀθνεῖος [ξένος ἢ νόθος], α, ον. Ξένος, ἀλλοδαπός· ἀλλότριος. (συγχ. τῷ Ὀθόνινος).
Ὀθνειότυμβος (ὁ, ἡ), Π. [ὄθνεῖος, τύμβος]. θαμμένος εἰς ξένον τάπον (εἰς τὴν ξενιτειάν).
Ὄθομαι (παρτ. Ὠθόμην καὶ πλέον οὖ), Π. [ὄθω ἢ ὄσσομαι]. ὠρυντίζω, μαί μέλλει· (μὲ γεν.) «Οὐκ ἄθομαι κατέοντος,» Ἰλ. Α., ἀδιαφορῶ· (ἢ πρὸς ἀπαρ.) «Οὐκ ὄθεται ἶσον ἐμοὶ φάσθαι,» Ἰλ. Ο., δὲν τὸν μέλει, δὲν φοβεῖται.
Ὀθόνη (ἡ), πανὶ λευκὸν (διὰ λαμπάδα κτλ.), πανὶ (τοῦ καραβιοῦ), τραπεζομάνδηλον, μανδήλι. «Τοῖς μὴ ἐπαινοῦσι μηδὲ ὡς ἐν τοῖς θεάτροις κατασείσασι ταῖς ὀθόναις.. ἐπιτιμῶν,» Εὐσ.
Ὀθόνεος, η, ον. Ἀπὸ πανὶ (ὀθόνην), καινένιος.
Ὀθόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὀθόνη, κομμάτι πανιοῦ, πανάκι, κουρελάκι (κυρ. διὰ ξαντὸν ἢ δέσιμον).
Ὀθονιοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν ὀθόνια, πανᾶς.
Ὄθονναι [ῐ], ης (ἡ), εἶδος φυτοῦ, γαρεύφαλον τῆς Ἰνδίας (ῐ). 2) εἶδος ἰατρικοῦ (ἀγνώστου κατασκευῆς).
Ὀθονοποιός (ὁ), [ὀθ. ποιέω]. ὑφάντης λινῶν πανίων.
Ὀθονοσκαπής, ές (ὁ, ἡ). σκεπασμένος μὲ πανὶ (ὀθόνην).
Ὀθούνεκα (ἢ κατ' ἄλλ. Ὄθ' οὕνεκα), συνδ. Π. ἀντὶ Ὅταν ἕνεκα, ὅτι· ἐπειδή.
Ὄθριξ, ὄτριχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁμόθριξ.
†Ὄθρασος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ὁμόθρασος.
Ὀθρυάδες, εσσα, εν, Π. =Θρυόεις, [ἐκ τοῦ
Ὄθρυς, υος (ἡ), Κρητ. βουνὸν ὁρυμῶδες ἢ κρημνώδη.
†Ὀθῶ), Γλσ. κινῶ, (ἄχρ. θεμ. τοῦ Ὠθέω καὶ Ὄθομαι).
Οἴ, ἐπιφών. (ἐκφρ. πόνου, λύπην ἢ θαυμασμόν), Ὀχ! ἄχ! «Οἴ ἐγώ,» Εὐρ., Ἴδε Οἶμοι.
Οἱ, ὀνομ. πλθ. τοῦ ἄρθρου Ὁ.
Οἱ, ἐγκλιτ. ἀντὶ Οἷ, (ἀντων.).
Οἷ, ὀνομ. πλθ. τῆς ἀναφορ. ἀντων. Ὅς. 2) (πρὸ ἐγκλιτ.) ἀντὶ Οἱ, [ἄρθρ.].
Οἱ, δοτ. τῆς πρσωπ. ἀντων. Οὗ, ἀντὶ Αὐτῷ, αὐτῇ, αὐτῷ.
Οἳ [ὅς], ἐπιρ. Τοπ. (κυρ. ἐπὶ κινήσ ὡς ἡ τὸ Ἧ ἐπὶ στάσ.) (ἐκεῖ) ὅπου. «Διωκόμενος.. κατὰ πίστιν οἳ χωρεῖν,» Θκ. (μὲ γεν. τρπ.) μέχρι τίνος βαθμοῦ. «Οἳ κακῶν,» Ξεν. Ἐφεσ.
Οἳ, κατ' ἀποκ. ἀντὶ Οἷα, οὐδ. τοῦ Οἷος.
Οἴα ἡ Οἶα (ἡ), [ὄϊς]. πρωτὰ τ' οὔτια.
Οἶα (ἡ), —Ὄα, σουρδηλὰ (δένδρ.).
Οἶα (ἡ). κώμη, χωροπούλα, (κυρ. θηλ. τοῦ Οἷος).
Οἷα, θηλ. καὶ
Οἶα, οὐδ. πλθ. τοῦ Οἷος.
Οἰαζόν, ἐπιφ. Π. [οἷος]. μόνως, κατὰ μόνας.
Οἰακηδόν, ἐπίῤῥ. Ἐν εἴδει οἴακος, ὡς ἂν τιμόνι.
Οἰακίζω, Μ. ίσω. Διευθύνω τὸν οἴακα (τὸ τιμόνι) ἢ διὰ τοῦ οἴακος, κυβερνῶ (κυρ. καὶ μτφορ.).
Οἰάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Οἴαξ.
Οἰάκισις, εως (ἡ) καὶ
Οἰάκισμα (τὸ), καὶ
Οἰακισμός (ὁ), ἡ τοῦ οἴακος ἢ διὰ τοῦ οἴακος διεύθυνσις, τιμάνισμα· (μτφορ.) διοίκησις.
Οἰακιστής, οῦ (ὁ). ὁ οἰακίζων, τιμονιέρης, κυβερνήτης.
Οἰακονομέω-ῶ, Μ. ήσω, =Οἰακίζω, [ἐκ τοῦ
Οἰακονόμος (ὁ, ἡ), [οἴαξ, νέμω]. ὁ κρατῶν τοὺς οἴακας, διοικῶν τὸ πλοῖον διὰ τοῦ οἴακος, τιμονιέρης.
Οἰακοστροφέω-ῶ, Μ. ήσω, =Οἰακίζω, [ἐκ τοῦ
Οἰακοστρόφος (ὁ, ἡ), =Οἰακονόμος, [στρέφω καὶ
Οἴαξ [ῐ τοῦ ῐ], ακος (ὁ). (κυρ.) τὸ δοιάκι τοῦ τιμονιοῦ· (κατ' ἐκτ.) τὸ τιμόνι (κυρ. καὶ μτφορ.)· (κατοχρ.) οἱ κρίκοι τοῦ ζυγοῦ τῆς ἁμάξης.
Οἰάτης, ου (ὁ) καὶ Οἰᾶτις, ιδος (ἡ). ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῆς Οἴης (ἐν τῇ Ἀττικῇ). 2) Π. χωρικός, (ἴδε Οἴη).
†Οἶδος (ὁ). κομμάτι κρέατος ἀπὸ τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ λαιμοῦ τοῦ βραδιοῦ, [παρβλ. Ἴδος].
Οἴγνυμι (παρτ. Ἐφ́γνυν καὶ Ἐώγνυον) ἢ
Οἴγω (παρτ. Ἔφγον), Μ. οἴξω (σόρ. Ὤξα καὶ Ἔωξα), Π. ἀντὶ (τοῦ συνθ. καὶ εὐχρηστοτ.) Ἀνοίγω. «Οἴξασα κληῖδι θύρας,» Ἰλ. Ζ. (καὶ πθ.) «Πᾶσαι δ' ὠίγνυντο πύλαι,» Ἰλ. Β.
Οἶδα (οἶδας ἢ οἶσθα, οἶδε· πλθ. [ἐκ τοῦ Ἴσημι] ἴσμεν, ἴστε, ἴσασι), Μ εἴσομαι καὶ εἰδήσω (παρτ. Ἰδέειν, προς. Ἴσθι, ἴστω, εὐκτ. Εἰδείην [τὸ πλθ. Εἰδαίμεν], ὑποτ. Εἰδῶ, ἀπαρ. Εἰδέναι, μτχ. Εἰδώς καὶ τὸ θετ. Ἰστέος), (κυρ.) μα. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ †Εἴδω. (μὲ αἰτ.) ἠξεύρω· γνωρίζω· εἶμαι πληροφορημένος, (Π.) φρονῶ. «Πρότερος γενόμην, ἢ πλείονα οἶδα,» Ἰλ. Ρ. «Εἰδέναι οὐκ οἶσμαι ἃ μὴ οἶδα,» Πλάτ. «Δύτοι εἰδήσεσθαι ἃ χρὴ πράττειν,» Αἰσχ. «Ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν, ἴδμεν δὲ καὶ ἀμφοτέρους,» Ἰλ. Γ. «Καὶ οἶονται, ἴσασι δὲ οὐδέν,» Ἄρστ. «Ἐριχθόνιον οἶσθα, γέρον;» Εὐρ. «Δεινὸν ποιούμενοι, εἰ τοὺς ἐπιβουλεύοντας σφῶν τῷ πλήθει μὴ εἴσονται,» Θκ. «Ἴστωσαν Ζεὺς αὐτός,» Ὅμ., (εἰδ. ὅρκος) μάρτυς μοι ὁ θεός!» (καὶ δοτ. περιπ.) «Χάριν ὑμῖν εἴσεσθαι ταύτην,» Ξεν. (ἢ πρὸς μτχ.) «Οὕπω ἤδεε Πάτροκλον τεθνηκότα,» Ἰλ. Ρ. «Οἶδα ἐμαυτὸν ἥττονα ὄντα,» Ξεν. «Οἶδα ἐξαπατώμενος,» Ἀρχφ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. τελ.) «Ἵν' εἰδῇ μὴ πατεῖν τὰ τῶν θεῶν ψηφίσματα,» Ἀρχφ.
(κοιν.) Ἵνα μάθῃ. (καὶ εἰδέπ. ἀναλ.) «Καὶ κατεγέλων ἀ' εὖ οἶδ' ὅτι,» αὐτ. «Χαίρει γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως τὰ τοιαῦτα λεπτολογῶν,» Ακ. (καὶ ἐπιφερομ. πρς) «Οἶσθ' οὖν ὃ δράσον,» Εὐρ. «Οἶσθα νῦν ἅμοι γενέσθω;» αὐτ. (ἴδε Δράω). (ἢ μὲ γεν. Π.) «Εὖ εἰδότε χάριτος,» Ἰλ. Ε., πολλὰ ἐμπεπορπόλεμαι. «Οὐ πρὸν εἰδυῖα τόκοιο,» Ἰλ. Ρ., ἄπειρος. (καὶ ἀπολ.) «Εἰδυίῃσι πραπίδεσσιν,» Ἰλ. Α. «Μαχητηρεῖν ἐν εἰδόσιν οὐ βούλομαι,» Θκ. «Θηπιά τις οἶδεν,» Ὀδ. Ν. Ο., ἀγαθὰ φρονεῖ. 2) (μὲ ἀπαρ. τελ.) ἠπατῶ, ἔχω δύναμιν ἢ ἱκανότητα· συνειθίζω. «Τοῦτο οἶδε διεγείρειν τοὺς ὕπνῳ κατεφερομένους,» Ἀλέξ. Τραλλ. «Τὸν ἄξιον οὐδὲ γῆρας οἶδε φιλεῖν,» Σοφ. «Εἴδείην σεγᾷν περὶ ὧν ἄμεινον,» Στβ.
Οἰδαίνω, Μ. οἰδήσω. Πρήσκω ἢ Πρήσκομαι, φουσκόνω (κυρ. καὶ μτφορ.). «Οἰδαίνουσα θάλασσα,» Ἀρ., ἡ (κοιν.) φασκοθάλασσα. «Μέγα δὲ φρένες Αἰακίδαο νεῖθεν οἰδαίνεσκον,» Ἀπλλ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) «Ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ ὁπποτ' ἐκείνου μνήσομαι,» Ἰλ. Ι., (ἴδε καὶ Οἰδάω).
Οἰδαλέος, α, ον, Π. πρησμένος, φουσκωμένος.
Οἰδάνω, Μ. οἰδήσω, Ἰων. Π. ἀντὶ Οἰδαίνω.
†Οἶδαξ [οἰδάω], ακος (ὁ). σῦκον ἄγουρον, (ἀλλ.) φήλιξ.
Οἴδας καὶ Αἰολ. Οἴδασθα (ῐ), ὅθεν τὸ Οἴσθα, δ'. ἐν. πρσ. τοῦ Οἶδα.
Οἰδέω (καὶ Ἰων. Οἰδέω)-ῶ, Μ. ήσω (πρκ. Ὠδήκα), [οἶδος]. Πρήσκομαι, φουσκόνω, εἶμαι πρησμένος (φουσκωμένος)· (μτφορ.) εὑρίσκομαι εἰς ταραχήν (εἰς ἀναβρασμόν). «Οἰδεόντων ἔτι τῶν πραγμάτων,» Ἡρ. Ἴδε καὶ Οἰδαίνω.
Οἴδημα (τὸ), [οἰδάω]. πρήξιμον, φούσκωμα.
Οἰδηματόεις, εσσα, εν, Ἰων. καὶ
Οἰδηματώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ὅμοιος μὲ οἴδημα, πρησμένος.
Οἴδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Οἰδάω, πρήξιμον, φούσκωσις, ἐξόγκωσις.
†Οἰδίον (ἐκ τοῦ Οἰδίων (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Οἶς, πρόβατον.
Οἰδίσκω, Μ. οἰδήσω (ῐ). Πρήσκω, φουσκόνω.
Οἶδμα (τὸ), Π. ἀντὶ Οἴδημα, φούσκωμα· (ἰδιαιτ.) κῦμα ὑψωμένον, φουσκοθάλασσα· (ἐν γέν.) πέλαγος.
Οἰδματόεις, εσσα, εν, Π. [οἶδμα]. κυματώδης.
Οἶδνον (τὸ), =Ὄγδνον.
†Οἰδοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. =Οἰδαίνω, [ποιῶ καὶ
Οἶδος, εος (τὸ), Π. ὄγκος, πρήξιμον, φούσκωμα.
Οἰέανος (ὁ, ἡ), Π. [οἶος, ἐανός], =Οἰοχίτων.
Οἴειος [ὄϊς], α, ον. Πρόβειος, προβατήσιος.
Οἰέσμαι, Ἰων. ἀντὶ Οἶμαι.
Οἴεος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Οἴειος. Π. (οὐσ.) Οἰέη (ἡ), (ἐνν. δορά), προβατή.
Οἴεσσι καὶ (διαλ.) Οἴεσσαι, Π. δοτ. πλθ. τοῦ Οἶς.
Οἰέται, Ἰων. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Οἴομαι.

Οἰέτης, ους (ὁ, ἡ), Π. [οἶος, ἔτος]. συνομήλικος.
Ὀΐζυος (ὁ, ἡ) καὶ
Ὀϊζυρός καὶ (Ἀττ.) Οἰζυρός, ά, όν, (τὸ καρδ. -ότερος, -ότατος καὶ -ώτερος, -ώτατος), (τὸ ἐπίρ.) -ρῶς, Π. δυστυχής, ἀλεεινός, ἀξιοθρήνητος, ταλαίπωρος, ἄθλιος, ξὲκ τοῦ
Ὀΐζύς καὶ (Ἀττ.) Οἰζύς, ύος (ἡ), Π. [οἴ]. θρῆνος· θλῖψις· δυστυχία, ἀθλιότης, ταλαιπωρία.
Ὀϊζύω, Μ. ύσω, Π. [ὀΐζύς]. ὑποφέρω (κόπους, δυστυχίας), ταλαιπωροῦμαι· θλίβομαι.
Οἶη (ἡ), Ϝ χωρίον (μεμονωμένον), συγχ. τῷ
Οἴη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὅα, (δένδρ.) ἡ σκαρδιά.
Οἰήϊον (τὸ), Π. ἀντὶ Οἰαξ, οἰάκιον.
Οἴηκα, Ἰων. ἀντὶ Οἴακα, αἰτ. τοῦ Οἴηξ
Οἰήκιον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Οἰάκιον.
Οἰηκίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Οἰακίζω.
Οἴημα (τὸ), [οἴομαι]. γνώμη τὴν ὁποίαν ἔχει τις περί τινος, φρόνημα, (ἰδιωτ.) = Οἴησις, ἔπαρσις.
Οἰημασίας, ου (ὁ). πλήρης οἰήματος (οἰήσεως), φαντασμένος.
Οἰημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Οἴημα.
Οἴηξ, ηκος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Οἴαξ.
Οἴησις, εως (ἡ), τὸ οἴεσθαι, φρόνημα. (ἰδ. ἀποτ.) ἡ περὶ τῆς ἰδίας ἱκανότητος πρόληψις, φαντασία, ἔπαρσις.
Οἰησίσοφος (ὁ, ἡ), = Δοκησίσοφος.
Οἰησιφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην περὶ τῆς φρονήσεώς του οἴησιν.
Οἰητέον, θετ. τοῦ Οἴομαι.
Οἰητής, οῦ (ὁ). ὁ οἰόμενος (φρονῶν, νομίζων).
†Οἰήτης, ου (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Οἰάτης, κωμήτης, χωρικός.
Οἰητός [οἴομαι] ή, όν. Τὸν ὁπ. ὑπέλαβεν ἡ δύναται νὰ ὑπολάβῃ τις· ὁ κατὰ φαντασίαν μόνον ὑπαρκτός, ἰδανικός.
Οἶς, ἰδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ὄϊς.
Οἴκαδε, ἐπίρ. Εἰς (Πρὸς) τὸν οἶκον· (μτγν.) = Οἶκοι.
Οἰκάδις, Δ. ἀντὶ Οἴκαδε.
Οἰκάριον (τὸ), = Οἰκίδιον.
Οἶκε, Π. ἀντὶ Ἔοικε.
†Οἰκεικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς οἰκεῖον ἢ τοὺς οἰκείους. » Οἰκειακὴ μαρτυρία, ἃ λέγουσιν οἱ νομικοὶ **domesticum testimonium**, « Ἰνστιτ. Θεοφ. 2] = ἡ ἐφαλμ. ἀντὶ Οἰκιακός. » Ἄλλο μὲν ὄνομα οἰκεικόν, ἄλλο δὲ ἐν ταῖς ἐκτός, « Εἰς.
Οἰκειόγραφος (ὁ, ἡ), = Ἰδιόγραφος, ἰδιόχειρος.
Οἰκειοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκειοποιοῦμαι τὰ παθήματά τινος, συμπάσχω ὡς οἰκεῖος.
Οἰκειοπρεπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰδιοπρεπέω.
Οἰκειοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω τὰ οἰκεῖα (τὰ ἐμαυτοῦ) πράγματα, (κοιν.) κυνταζω τὴν δουλειάν μου, (ἀλλ.) Ἰδιοπραγέω.
Οἰκειοπραγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πραγ., = Ἰδιοπραγία.
Οἰκεῖος, α, ον. Ὁ ἐκ τοῦ οἴκου ἢ ἐν τῷ οἴκῳ, ἐσπιτικός, οἰκιακός· συγγενὴς, ἐδικός. » Πρότερον ὄντες αὐτοῦ φίλοι, κατέστημεν οἰκεῖοι, « Ἰσ. » Εἴ τις ἐπιθυμεῖ τοὺς οἰκείους ἰδεῖν, « Ξεν. »Οὔτε γὰρ οἰκεῖος, οὔτε συγγενὴς, οὔτε ἀναγκαῖός σοι τούτων εἶ, « Δημ. » Ἐργαζώμεθα τὸ ἀγαθὸν πρὸς πάντας, μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως, « Γρφ. (καὶ ὑπερθ.) » Σωζέσθαι ὑπὸ τοῦ οἰκειοτάτου ἑωυτῇ, « Ἡρ. ‖ (οὐδ.) »Τὸ οἰκεῖον, » Θκ. ἀντὶ Ἡ οἰκειότης. 2] ὁ ἀνήκων εἴς τινα, ἰδικός του, ὄχι κοινὸς (δημόσιος). » Συνέσπετο οἰκηΐη τε τριήρεϊ καὶ οἰκηΐῃ ἀνδρῶν δαπάνῃ, « Ἡρ. » Τὰ ἑαυτοῦ ἀγαθὰ τοῖς φίλοις οἰκεῖα παρέχειν, » Ἰσοκρ. (ἔθεν) » Ἡ οἰκεία (ἐνν. γῆ), « Θκ., ἡ πατρὶς· καὶ « Οἰκήϊα (τά), « Ἠθ., ὁ οἶκος, ἡ οἰκία. 3] (μὲ γεν.) πρέπων, προσφυὴς, ἁρμόδιος, ἀνάλογος. »Ὁ ὁπλισμὸς αὐτῶν ἐστιν οἰκεῖος τῆς τε χώρας καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων, » Στρ. » Οἰκείαν ἔσχε τῆς ἀσθενείας τὴν τοῦ βίου καταστροφήν, » Διόδ. « Οἶδε καλὸν εὐδεῖν, εὖδ' εἰκήϊον, « Ἡρ.
Οἰκειότης (ἡ). ἡ σχέσις τοῦ οἰκείου, συγγένεια, φιλία στενὴ, (Γαλλ.) **familiarité**.
Οἰκειοτονέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι, (Γραμμ.). Λαμβάνω οἰκεῖον (ἴδιον) τόνον, τονίζομαι ἰδιαιτέρως.
†Οἰκειοφώνως (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν τὴν οἰκείαν (τὴν πάτριόν του) φωνὴν, (ἔθεν
Οἰκειοφώνως, ἐπίρ. Μὲ τὴν ἰδίαν (ἢ τὴν πάτριόν) του φωνήν.
†Οἰκειόχειρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -χείρως, (μτγν.) = Ἰδιόχειρος.
Οἰκειόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ β'.) Κάμνω τι οἰκεῖον εἴς τινα, σχετίζω, φιλιόνω· ἰδιοποιῶ· (καὶ μσ. ἢ ἑλλ.) ἰδιοποιοῦμαι, οἰκειοποιοῦμαι. »Δώροις αὐτοὺς ᾠκειώσατο, « Ἡρωδ. » Διγύπτιοι οἰκειοῦνται Καμβύσεα, « Ἡρ.
Οἰκείω, Π. Ἰων. ἀντὶ Οἰκέω.
Οἰκείωμα (τὸ). μέσον οἰκειώσεως, διάθεσις ἢ ὁρμὴ πρὸς οἰκείωσιν, φιλοφροσύνη κτλ.
Οἰκείως, ἐπίρ. Μὲ οἰκειότητα, φιλικῶς, οἰκιακῶς· προσφυῶς, πρεπόντως· ἀνηκόντως κτλ. » Οἰκείως ἔχειν εἰνί ἢ πρός τινα (ἢ) χρῆσθαί τινι, « Ξεν., Πλ. κλπ., ἔχειν σχέσιν μετά τινος. « Εὗρον ἐπισκεψάμενος πάνυ οἰκείως ταῦτα γιγνόμενα, « Ξεν.
Οἰκείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Οἰκειόω, σχετισμὸς· φιλίωσις· οἰκειοποίησις.
Οἰκειωτικὸς, ὴ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ταῦ οἰκειόνειν (οἰκειοποιεῖν, σχετίζειν κτλ.).
Οἰκετεία (ἡ). τὸ ἄθροισμα τῶν οἰκετῶν, οἱ ὑπηρέται μιᾶς τινος οἰκείας, (κοιν.) τὸ κοκκαλόλογι.
Οἰκετεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Οἰκῶ, κατοικῶ. 2) (συχνότ. μσ.) εἶμαι οἰκέτης (ὑπηρέτης) παρά τινι.
Οἰκέτης, ου (ὁ). (κυρ.) οἰκιακὸς, μέλος τῆς οἰκογενείας· (θῆλ. συνήθ.) δοῦλος οἰκογενὴς, (ἐν γέν.) ὑπηρέτης. » Παραπλήσιον ἐποίησαν τοῖς παρὰ μὲν τῶν ἄλλων τοὺς οἰκέτας εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρουμένους, σφίσι δ' αὐτοῖς δουλεύειν ἀναγκάζουσιν, « Ἰσοκρ. 2) (ἐπιθετ.) ἀντὶ Οἰκειακός. « Βίος —, « Εὐρ. 3) ἀντὶ Κατοικίδιος. »Περιστερὰ οἰκέτις, « (Σοφ. παρὰ) Πλδ.
Οἰκετίδιον (τὸ), ὑποκορ. (ἐξεντελ.) τοῦ Οἰκέτης.
Οἰκετία (ἡ), ἡ κατάστασις τοῦ οἰκέτου. » Ἐλευθέραν δὲ εἶναι καὶ τῆς οἰκετίας ἀπαλλάττεσθαι, « Κλμ. 2) = Οἰκετεία.
Οἰκετίδιον (τὸ), ὑποκορ. (ἐξεντελ.) τοῦ Οἰκέτης.
†Οἰκετιεὺς (ἀντὶ Οἰκετιδεὺς), ἑως (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Οἰκέτης, (παρφθ. τοῦ Ὁ Κατιεύς).
Οἰκετικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς οἰκέτας, δουλικός. » Τὸ οἰκετικὸν, « Πλ., ἀντὶ Οἱ οἰκέται.
Οἰκέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Οἰκέτης, δούλη οἰκογενὴς, ὑπηρέτις. » Γυναικὸς οἰκέτις μουσοεργὰς, « Ἱππκρ. 2) (εἰς τὸν Θκρ.) ἡ ὕπανδρος γυνὴ, (κοιν.) οἰκοκυρά.
Οἰκεύς, έως ἡ τος (ὁ), Π. ἀντὶ Οἰκέτης, ἡ Οἰκέτις. » Οἰκεύς' ἐσελεύσομαι, δῦρ' ἂν ἴδωμαι οἰκῆας ἄλοχόν τε φίλην, « Ἰλ. Ζ. » Πρὸς ἑσχατιὰς ἀκρωρείης, ἃς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἦμαρ, ἢ δίκτη οἰκήων, εἶσιν βίος ἔπλετ' ἐπ' ἀγροῦ, « Θκρ.
Οἰκέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ. (μὲ δατ. ἢ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) » Ἐν δὲ δόμῳ ἑνὶ δώμασιν οἰκῆς, » Θκρ. » Οἰκήσεις κατὰ Πλάτωνα, « αὐτ. » Ὑπωρείας ᾤκεον ἶφι, « Ἰλ. Υ. (καὶ παθ. ἢ μσ.) » Τοῖσι τὰς νήσους οἰκημένοισι Ἴωσι, « Ἡρ. (ξ ἐπίρ.) » Τίνες ἐόντες, καὶ πῇ γῆς ᾠκημένοι, « αὐτ. (ξ ἀποκλ.) » Ἡ οἰκουμένη (ἐνν. γῆ), « Αξ., ἡ κατοικημένη ἢ κατοικήσιμος, (ἀντιθ. τῷ Ἀοίκητος). 2) (μὲ αἰτ. καὶ ἐπίρ.) διοικῶ, οἰκονομῶ. » Οἰκονόμου ἀγαθοῦ δοκεῖ εἶναι εὖ οἰκεῖν τὸν ἑαυτοῦ (καὶ τὸν ἄλλου δέ, εἰ ἐπιτρέπει τις αὐτῷ) οἶκον, « Ξεν. » Ἀρετῇ πόλεις τε ξ οἴκους εὖ οἰκοῦσιν, « αὐτ. (καὶ ἀμτβτ.) » Ἡ πόλις εὖ οἰκεῖ (ἀνεὶ οἰκεῖται), « αὐτ. » Ἐπὶ σφῶν αὐτῶν αὐτόνομοι οἰκήσειαν, « Θκ., διοικηθῶσιν, (ξ πθ.) » Οἷς οἰκεῖται καλῶς σκηνὴ στρατιωτική, « Ξεν.
Οἰκηακὸς, ά, όν, Δ. ἀντὶ Οἰκειακός.
Οἰκῆας, Ἰων. αἰτ. πλθ. τοῦ Οἰκεύς.
Οἰκηϊεύμενος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Οἰκειούμενος, μτχ. καὶ
Οἰκηϊεῦνται, Ἰων. ἀντὶ Οἰκειοῦνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνστ. τῆς ὁρστ. τοῦ Οἰκειοῦμαι.
Οἰκήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Οἰκεῖος.
Οἴκημα (τὸ). μέρος πρὸς κατοικίαν, ἐσπίτι, κάμαρα. (Ἀττ. κατ' εὐφημ.) φυλακὴ, δεσμωτήριον, ἢ σαρκοστάσιον.
Οἰκηματικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ οἴκημα. » Σκεύη —, « Δρτ., τὰ οἰκιακά.
Οἰκημάτιον (τὸ). μικρὸν οἴκημα, ἐσπιτάκι· καμαράκι.
Οἰκήσιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος νὰ κατοικηθῇ, κατοικήσιμος. ‖ (οὐδ.) » Οἰκήσιμον, « Θκ., ἀντὶ Οἴκημα.
Οἴκησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Οἰκέω, κατοίκησις (» Ὡρέγεσθαι τῆς Ἀθήνησιν οἰκήσεως, « Ξεν.)· (συχνότ.) κατοικία. » Εἰλεόν, οὐκ οἴκησιν, « Θκρ. » Δίθερ' οἴκησιν Διός, « Ἀρχ.
Οἰκήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Οἰκητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Οἰκητὴς, οἰκήτωρ.

Οἰκητήριον (τὸ). μέρος πρὸς οἴκησιν, κατοικητήριον.
Οἰκητής, οῦ (ὁ). κάτοικος.
Οἰκητικός, ἡ, όν. Ὁ συνεθίζων (ἔχων φύσει τὸ ἴδιωμα) νὰ ἔχῃ μόνιμον οἴκησιν (κατοικίαν). ◆ Τῶν ζώων τὰ μέν, οἰκητικά, οἷον ἀσπάλαξ, μύρμηξ κτλ· τὰ δὲ ἄοικα. ◆ Ἀρχ.
†Οἰκητόρια (τὰ), [οἰκήτωρ]. τὰ οἰκιακὰ σκεύη (ἔπιπλα), (κοιν.) νοικοκυριά.
Οἰκητός, ἡ, όν. Κατοικημένος ἢ, Κατοικήσιμος.
Οἰκήτωρ, ορος (ὁ), = Οἰκητήρ, κάτοικος.
Οἰκία (ἡ), = Οἶκος, σπίτι, κατοικία (ἀνθρ. καὶ ζ.). 2) (συνεδχ.) γένος· οἰκογένεια, (Λτ.) familia. ◆ Οἰκίης ἐόντα ἀγαθῆς, « Ἡρ. ◆ Δημότην ἐόντα καὶ οἰκίης οὐκ ἐπιρρενέος, « αὐτ. 3) κατάστασις σπιτικοῦ, περιουσία. ◆ Κατεφθείρουσι τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν, « Γρφ., (παρβλ. Οἶκος).
Οἰκιακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν οἰκίαν, σπιτικός = Οἰκεῖος, ἐδικός. ◆ Καὶ ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου οἱ οἰκιακοὶ αὐτοῦ, « Γρφ.
Οἰκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Οἰκίον, σπιτάκι.
Οἰκίδιος, α, ον, Π. ὁ κατ' οἶκον, ἰδιαίτερος, ὄχι δημόσιος.
Οἰκίζω, Μ. ίσω, = Κατοικίζω.
Οἰκιήτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Οἰκέτης.
Οἰκίον (τὸ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Οἶκος, (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) = Οἰκία, κατοικία. (ἐπὶ ζ.) φωλεά.
Οἴκισις, εως (ἡ), = Κατοίκισις.
Οἰκίσκη (ἡ) καὶ
Οἰκίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Οἶκος, σπιτάκι, σπιτόπουλον· καμαράκι.
Οἰκισμός (ὁ), = Κατοικισμός.
Οἰκιστήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Οἰκιστής.
Οἰκιστήριον (τὸ), = Οἰκητήριον.
Οἰκιστής, οῦ (ὁ). ὁ κατοικίζων τόπον τινά (κυρ.) μὲ ἀποίκους, κτίστης (ἀρχηγὸς) ἀποικίας.
Οἰκιστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ συντελῶν πρὸς οἰκισμόν, οἰκιστοῦ ἴδιος.
†Οἰκιστεύς, έως (ὁ), Ζ. Οἰκιστεύς.
Οἰκόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν (διατρίβων πάντοτε) εἰς τὸν οἶκον.
†Οἰκοβουκόλος (ὁ, ἡ), διορθ. Οἰκβουκόλος.
Οἰκογενής, ἐος (ὁ, ἡ). (κυρ.) δοῦλος ὁ γεννηθεὶς εἰς τὸν οἶκον τοῦ κυρίου του, (ἐν γέν.) σπιτικός. ◆ Δίλωρος,— « Ἐπγρ., ὁ (ἄλλ.) Κατοικίδιος. ◆ Σῶμα γυναικεῖον οἰκογενές, « Ἐκγρφ.
Οἰκοδέγμων, ονος καὶ
Οἰκοδέκτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ δεχόμενός (φιλοξενῶν) τινα εἰς τὸν οἶκόν του.
Οἰκοδέσποινα, ης (ἡ). ἡ οἰκοκυρά.
†Οἰκοδεσποσύνη (ἡ). ἡ ἐξουσία τοῦ οἰκοδεσπότου.
†Οἰκοδεσποτεία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Οἰκοδεσποσύνη.
Οἰκοδεσποτέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἀστρλγ.) Ἔχω ἐπιβροήν, ἐπικρατῶ· (κατὰ λέξ.) εἶμαι Οἰκοδεσπότης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς οἴκου (οἰκογενείας), οἰκοκύρης, εἰς τὴν Γρφ. εὑρηται καὶ ◆ Οἰκίας οἰκοδεσπότης, ◆ (ἀστρλγ.) ὁ ἐπικρατῶν εἰς τὸν Ζωδιακὸν πλανήτης.
Οἰκοδεσποτία (ἡ), = Οἰκοδεσποσύνη· (ἀστρλγ.) ἡ ἐπιρροὴ τοῦ ἐπικρατοῦντος ἀστέρος.
Οἰκοδεσποτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν οἰκοδεσπότην.
Οἰκοθίτιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν (τρεφόμενος, διατώμενος) ἐν τῷ οἴκῳ, σπιτικός. ◆ Ἀλεκτρυὼν—, « Γαλ.
Οἰκοδομέω-ῶ, Μ. ίσω. Κτίζω (κυρ. οἶκον καὶ ἐν γέν. ὁποιονδήποτε κτίριον)· (μεταφορ.) στηρίζω (καταρτίζω) εἰς τὴν πρὸς θεὸν πίστιν, (Γαλλ.) édifier.
Οἰκοδομή (ἡ), = Οἰκοδόμησις καὶ
Οἰκοδόμημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι οἰκοδομήθη, κτίριον.
Οἰκοδόμησις, εως (ἡ). τὸ οἰκοδομεῖν, κτίσιμον εἶχον (μεταφορ.) στηριγμὸς (καταρτισμὸς) εἰς τὴν πρὸς θεὸν πίστιν, (Γαλλ.) édification.
Οἰκοδομητέον, θετ. τοῦ Οἰκοδομέω.
Οἰκοδομητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ οἰκοδομεῖν.
Οἰκοδομητός, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. ᾠκοδόμησεν ἢ δύναται ἢ πρόκειται νὰ οἰκοδομήσῃ τις.
Οἰκοδομία (ἡ), σπν. ἀντὶ Οἰκοδόμησις.
Οἰκοδομικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) = ικῶς. Ἔμπειρος (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ οἰκοδομεῖν. ◆ Οἰκοδομική (ἡ), « ἡ τέχνη τοῦ οἰκοδόμου.
Οἰκοδόμος (ὁ, ἡ), [οἶκος, δέμω]. ὁ κτίζων (κατασκευάζων) οἶκον. ‖. (οὐσ.) κτίστης ἢ τεκτων, (κυρ.) ἀρχιτέκτων.
Οἴκοθεν, ἐπίρ. Ἐκ τοῦ οἴκου, ἀπὸ τ' ὁσπίτι· ἀπὸ τὴν πατρίδα· ἐξ ἰδίων· (τρπ.) ἀφ' ἑαυτοῦ, αὐθορμήτως· (ἐνίοτε) ἀπ' ἀρχῆς, ἀνέκαθεν.
Οἰκοθι, Π. = Οἶκοι.
Οἰκόθρεπτος (ὁ, ἡ), = Οἰκοτροφής.
Οἴκοι, ἐπίρ. Ἐν τῷ οἴκῳ, εἰς τὸ σπίτι, εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὰ ἴδια.
Οἰκοκερδής, ές (ὁ, ἡ), = Οἰκωφελής.
Οἰκοκρατέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Διοικοῦμαι κατ' οἶκον (οἰκογενειακῶς).
Οἰκολόγος (ὁ, ἡ), = Οἰκονόμος
Οἰκονδε, Π. ἀντὶ Οἴκαδε.
†Οἰκονέμων, ονος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Οἰκοδέγμων.
Οἰκονομεῖον (τὸ), Βυζ. τὸ μέρος ὅπου κατοικεῖ ὁ οἰκονόμος (μοναστηρίου).
Οἰκονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Διευθύνω οἶκον, ἐπιστατῶ ὡς οἰκονόμος· (ἐν γέν.) διέπω, διοικῶ· διευθετῶ. (θλγ.) κατορθόνω διὰ τῶν τρόπων τῆς θείας οἰκονομίας.
Οἰκονομητέον, θετ. τοῦ Οἰκονομέω.
‡Οἰκονομητικός, ἡ, όν, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Οἰκονομικός.
Οἰκονομία (ἡ). διεύθυνσις οἴκου. (ἐν γέν.) διοίκησις, ἐπιστασία· διευθέτησις, τακτοποίησις. (θλγ.) ὁ μυστηριώδης καὶ κατὰ συγκατάβασιν τρόπος δι' οὗ ἐκτελεῖται θεία τις βουλή, μέσον ἀνιχνευόμενον τὸ ὁποῖον μεταχειρίζεται ἡ θεία Πρόνοια πρὸς ὁδηγίαν καὶ σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, (ἴδε καὶ Οἰκονομικῶς).
Οἰκονομικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς οἰκονομίαν. ◆ Τὰ οἰκονομικὰ (ἐν. ἔργα), « Ξεν., πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν οἰκονομίαν. ◆ Οἰκονομική, « ἡ τέχνη τοῦ οἰκονομεῖν, καὶ ◆ Οἰκονομικὰ (ἐν. βιβλία), « τὰ περὶ αὐτῆς πραγματευόμενα.
Οἰκονομικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον καλοῦ οἰκονόμου. (θλγ.) κατ' οἰκονομίαν (ἴδε τὴν λέξιν). ◆ Οἰκονομικῶς λέγομεν γίνεσθαί τε,... ᾧ ὅτε γίνεται πρᾶγμα τῷ πάντως ὠφέλιμον γίνεσθαι, γίνεται δὲ διὰ συγκατάβασιν καὶ οἰκονόμον σωτηρίας τινῶν, « λξ. χειργρφ.
Οἰκονόμος (ὁ, ἡ). ὁ νέμων (διευθύνων) οἶκον. ‖. (οὐσ.) ἐπιστάτης τοῦ οἴκου, [Γαλλ.] intendant. ◆ Ἔραστος, ὁ οἰκονόμος τῆς πόλεως, « Γρφ., ὁ ταμίας, (Λτν.) arcarius.
Οἰκοπεδικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς οἰκόπεδον. ◆ Πῆχυς—, « Ἐπγρφ.
Οἰκόπεδον (τὸ). ἔδαφος (γήπεδον) οἴκου, σπιτότοπος.
Οἰκοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθειρόνω σπίτι (οἶκον), [ἐκ τοῦ
Οἰκοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων (ἐξ πθ. κατεσκευασμένος εἰς τὸν) οἶκον.
†Οἰκοπορεῖα (τὰ), = Οἰκητόρια.
Οἰκοριᾶν, ὁ. ἀντὶ Οἰκουρίων, γεν. πλθ. τοῦ Οἰκούριος.
Οἶκος (ὁ). σπίτι· κάμαρα· ναός· φωλεά· καλύβα· (ἐν γέν.) κατοικία. (συνεδχ.) ἡ πόλις (ἡ πατρίς, τὰ ἴδια) ἑκάστου, [ὅθεν] ◆ Οἱ δὲ ἐν οἴκῳ Ἀθηναῖοι, ἐπειδὴ ἠγγέλθη ἡ ναυμαχία, « Ξεν. ◆ Ἀπεχώρησαν ἐπ' οἶκου, « Θκ. ◆ Νῆες ἐπ' οἴκου ἀνακομιζόμεναι, « αὐτ. 2) (συνεδχ.) γένος, οἰκογένεια. ◆ Ὅς κακὰ μὲν πλεῖστ' Ἑλλήνων εἰργάσατο τὸν ὑμέτερον οἶκον, « Θκ. ◆ Τριακοσιομεδίμνοις ἐπαινέοις οἴκου, « Πίνδ. ◆ Ἀνετράφησαν δὲ ᾗ ἄλλοι οἶκοι διὰ γυναῖκας, « Ἀθ. 3) περιουσία. ◆ Τὸν οἶκον αὔξειν ἀπὸ τῆς γεωργίας, « Ξεν., ◆ Τοὶ δὲ σθινύθουσιν ἔοντες οἶκον ἐμόν, « Ὀδ. Α., (παρβλ. Οἰκία).
Οἰκός, ἴων. ἀντὶ Ἑοικός, οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Ἔοικα.
Οἰκοσιτία (ἡ). τὸ νὰ ᾖμέ τις =
Οἰκόσιτος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος εἰς τὸν οἶκόν τινος, οἰκιακός. ◆ Μῦς—, « Μιθ. 2) ὁ τρεφόμενος (ζῶν) ἐξ ἰδίων ἢ εἰς τὸν πατρικόν του οἶκον. ◆ Γάμοι οἰκόσιτοι—, « (μέν. παρ') Ἀθ., οἱ τελούμενοι κατ' οἶκον (Γαλλ.) en famille.
†Οἰκοσκευή (ἡ). ἡ σκευή (Γαλλ. l'ameublement) τοῦ οἴκου, (καιν.) τὸ νοικοκυρειόν.
Οἰκοσκοπικόν (τὸ). ἡ διὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ κατ' οἶκον συμβάντος (οἰωνοῦ) μαντεία.
Οἰκοσσόος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σῴζων τὸν οἶκον, κάμνων (μὲ τὴν οἰκονομίαν του) νὰ εὐτυχῇ τ' ὁσπίτι.
Οἰκοτραφής, ές (ὁ, ἡ), = Οἰκόσιτος· Οἰκογενής.
‡Οἰκοτρίβιος (ὁ, ἡ), = Οἰκότριψ.
Οἰκοτριβέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιφέρομαι ὡς οἰκότριψ.
Οἰκοτρίβης, ου (ὁ), = Οἰκότριψ.
‡Οἰκοτριβία (ἡ). ἡ κατάσασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ οἰκότριβος.
Οἰκοτριβικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς οἰκότριβα, οἰκότριβος ἴδιος.
‡Οἰκοτρίβιος (ὁ, ἡ), = Οἰκοτριβικός.

Οἰκάτριὸ, ώδος (ὁ, ἡ). δοῦλος (σκλάβος) γεννημένος εἰς τ' ὁσπίτι τοῦ αὐθέντου σου. (ἐπίθ.) ὁ ἀφανίζων (κατασυντρίβων) τὸν οἶκον.

Οἰκόβιτος (ὁ, ἡ). = Οἰκόσιτος.

Οἰκοδέσποινα (ἡ), Π. κυράννα τοῦ οἴκου.

Οἰκουμένη (ἡ), ἴδε Οἰκέω.

Οἰκουμενικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μόνην ἢ εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην (γῆν), ὅλου (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη) τοῦ κόσμου.

Οἰκουρέω-ῶ [οἶκουρὸς], Μ. ήσω. Φυλάττω (μένω πάντα εἰς) τ' ὁσπίτι, ζῶ τραβηγμένος (ἀπὸ τὰ πράγματα), διάγω ἐν ἀργίᾳ, ἀπρακτῶ. «Ἑβδομον ἐκεῖνον οἰκούρουν μῆνα πολιορκοῦντες,» Πλ.

Οἰκούρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι μένει πουθενὰ πρὸς οἰκουρίαν.

Οἰκουρία (ἡ). τὸ οἰκουρεῖν (μένειν πάντα εἰς τὸν οἶκον), βίος ἀπράγμων. «Χελώνη, οἰκουρίας σύμβολον,» Πλ.

Οἰκουρικός, ἡ, όν. Οἰκουροῦ ἢ Οἰκουρίας ἕξεως, ὁσπιτικός, οἰκιακός.

Οἰκούριος, α ἢ ος, ον, = Οἰκουρικός. ‖ (οὐσ.) Οἰκούρια (τά), (ἐνν. δῶρα) τὰ διδόμενα πρὸς ἀμοιβὴν εἰς τὸν οἰκουροῦντα· παιγνίδια τὰ ὁπ. δίδει ἡμέρησις εἰς τὰ τέκνα της ἵνα παίζωσιν ὅταν λείπουσα τὰ ἀφήνῃ εἰς τ' ὁσπίτι.

Οἰκουρός (ὁ, ἡ), [οἶκος, οὖρος]. = Οἰκουρίλαξ. (συγκεχ.) ὁ μένων πάντα εἰς τ' ὁσπίτι ἢ εἰς τὸ ἴδιον μέρος· ἀπράγμων, φιλήσυχος.

†Οἰκουρότης (ἡ), = Οἰκουρία.

Οἰκοφθορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθείρω (ἀφανίζω) τὸν οἶκον, κατεξοδεύω, (ἐν γέν.) φέρω ἄνω κάτω, (τρπ.) διαφθείρω.

Οἰκοφθορία (ἡ). φθορὰ (ἀφανισμὸς) οἴκου, κατεξόδευσις τῆς περιουσίας· ξελιγιασμα γυναικὸς ὑπάνδρου, [ἐκ τοῦ

Οἰκοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (ἀφανίζων) τὸν οἶκον, διαφθείρων τὴν μεταξὺ τῶν συζύγων ἁρμονίαν· (ἐν γέν.) βλάβης (ζημίας) πρόξενος.

Οἰκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων οἶκον, = Φερέοικος (ξ).

Οἰκοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω (ἢ μένω εἰς) τὸν οἶκον.

Οἰκοφυλάκιον (τὸ). ἡ πληρωμὴ τοῦ οἰκοφύλακος.

Οἰκοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). φύλαξ τοῦ οἴκου.

†Οἰκτείρημα (τὸ). ἔργον οἰκτιρμοῦ (φιλανθρωπίας).

‡Οἰκτειρησις, εως (ἡ), = Οἰκτιρμός.

‡Οἴκτιρμα [τὸ], = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Οἰκτείρημα.

Οἰκτείρω [οἶκτος], Μ. οἰκτερῶ καὶ (συνήθ.) οἰκτειρήσω (ἀόρ. Ὠκτειρα ᾗ μεταγν. Ὠκτείρησα). Εὐσπλαγχνίζομαι, συμπονῶ· λυποῦμαι, ἐλεῶ.

Οἰκτίζω, Μ. ίσω, = Οἰκτείρω. ‖ (μσ.) ἐλεεινογῶ ἐμαυτὸν ἵνα κινήσω εἰς οἶκτον.

†Οἰκτικός, ή, όν, (νλγ.). Ὁ χρησιμεύων εἰς ἐλάλωσιν οἴκτου.

Οἰκτιρμόνως, ἐπίρ. Ὡς οἰκτίρμων, συμπαθῶς.

Οἰκτιρμός (ὁ), [οἰκτείρω]. συμπάθεια, εὐσπλαγχνία. «Χωρὶς οἰκτιρμῶν,» Γρφ. κλύπητα.

Οἰκτιρμοσύνη (ἡ), = Οἰκτιρμός.

Οἰκτίρμων, ονος (ὁ, ἡ). συμπαθητικός, εὐσπλαγχνος.

Οἴκτισμα (τὸ), Π. παράπονον κινοῦν εἰς οἶκτον.

Οἰκτισμὸς (ὁ), τὸ οἰκτίζεσθαι, ἐλεεινολογία πρὸς παρακίνησιν οἴκτου, οἰκτρολογία.

Οἴκτιστος, η, ον, (καὶ ἐπίρ.) -ίστως, ὑπερθ. (ἀνωμαλ.) τοῦ Οἰκτρὸς, ἐλεεινότατος.

Οἰκτοπάτωρ, ορος (ὁ), Π. πατὴρ οἰκτιρμων.

Οἶκτος (ὁ), [†οἰζω=αἰζύω]. Ἔλεος, συμπάθεια· ἐλεεινολογία.

Οἰκτοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Οἶκτος.

†Οἰκτότερος, α, ον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Οἰκτρότερος.

Οἰκτράδιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν οἰκτρὸν (ἐλεεινὸν) βίον.

†Οἰκτραγοέω-ῶ, Μ. ήσω, = Οἰκτραγορέω, ἐβγάλλω οἰκτρὰς (γοερὰς) φωνὰς, θρηνολογῶ πικρά, [ἐκ τοῦ

Οἰκτράγορος (ὁ, ἡ). ὁ κλαίων ἢ συνωδυρμένος μὲ οἰκτρὰς (γοερὰς) φωνάς.

Οἰκτροκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. [οἶκτ. κέλευθος], τοῦ ὁπ. εἶνε οἰκτρὸν (δυστυχές, ἐλεεινὸν) τὸ ταξίδι.

Οἰκτρολογία (ἡ), ὁμιλία κινοῦσα εἰς οἶκτον, ἐλεεινολογία.

Οἰκτραμέλαθρος (ὁ, ἡ), Π. [οἰκτ. μέλαθρον]. ὁ ἀνήκων ἢ κατοικῶν εἰς ἐλεεινὸν οἶκον, (ἀντίθ. τῷ Ὀλβομέλαθρος).

Οἰκτρὸς, ὰ, όν, (τὸ συγκρ. Οἰκτρότερος, ᾗ τὸ ὑπερθ. Οἰκτρότατος ᾗ Οἰκτιστος). Ὁ κινῶν εἰς οἶκτον, λύπης ἄξιος, ἐλεεινός, ἀξιοθρήνητος, ἢ λυπητερὸς, παραπονετικός. ‖ (τὸ οὐδ.) Οἰκτρὰ, ἐπίρ. ἀντὶ Οἰκτρῶς. «Οἰκτρ' ὀλοφυρόμενοι,» Ὅμ.

Οἰκτρότης (ἡ). ἡ κατάσασις τοῦ οἰκτροῦ, ἀθλιότης, ἐλεεινότης, (Ατν.) miseria.

Οἰκτρόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μὲ οἰκτρὰν φωνήν.

Οἰκτραχαίω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [οἰκτρ. χέω]. «Φωνὴν —,» Ἄρχυ., ἐβγάλλω (χλαίω μὲ) οἰκτρὰν φωνήν.

Οἰκτρῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπαν οἰκτρὸν (ἐλεεινὸν)· λυπητερὰ, παραπονετικά.

Οἰκὼς, ῦῖα, ὸς, ἴων. ἀντὶ Ἐοικὼς.

Οἰκωφελής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ὠφελῶν τὸν οἶκον, συνεργῶν πρὸς αὔξησιν τοῦ οἰκιακοῦ πλούτου. «Γυνὴ —,» Θκρ.

Οἰκωφελία (ἡ). ὠφέλεια τοῦ οἴκου· ἀσχολία πρὸς αὔξησιν τῆς περιουσίας (καλλιέργειαν τῶν κτημάτων κτλ.).

Οἰκωφελῶς, ἐπίρ. Πρὸς ὠφέλειαν τοῦ οἴκου (τῆς οἰκιακῆς περιουσίας).

Οἶμα (τὸ), Π. [†οἴω=φέρω]. ὁρμὴ, ἐφόρμησις, (Γαλλ.) élan.

Οἶμαι, Ἀττ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Οἴομαι.

Οἰμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [οἶμα], ὁρμῶ, ἐφορμῶ.

Οἶμη (ἡ), Π. = Οἶμος.

Οἴμημα (τὸ), Γρμτ. = Οἶμα.

Οἴμοι καὶ Οἶμοι [ἴδε Οἶ]. ἐπιφών. Ἐλεεινολογ. Ἀλήμων ἐγὼ εἰς ἐμένα! (Ἰταλ.) oime! «Οἶμοι δείλαιος,» (καὶ μὲ γεν.) «Οἶμοι τῶν κακῶν,» Ἄρχιλ.

Οἶμος (ὁ καὶ σπν. ἡ), Π. [οἴω=φέρω]. ὁδὸς, δρόμος· (μτγμ.) σειρὰ, ἀράδα. (ἐπὶ λόγ. καὶ σκέψ.) ῥυθμὸς, (ὁδ. ἐν γέν.) ὡδὴ, ᾆσμα.

Οἰμωγὴ (ἡ), τὸ οἰμώζειν, φλογερὰ μὲ ἀναστεναγμοὺς, θδυρμὸς.

Οἴμωγμα (τὸ) καὶ

Οἰμωγμὸς (ὁ), Π. = Οἰμωγὴ, [ἐκ τοῦ

Οἰμώζω [οἴμοι], Μ. ώξω καὶ (εὐχρηστότ.) -άξομαι (ἀόρ. Ὤμωξα). Κλαίω μὲ πόνον ψυχῆς (μὲ ἀναστεναγμούς), θδύρομαι. «Ὤμωξεν δ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὃν κατελήγετο μῆρον. . ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα,» Ἰλ. Ο. (καὶ αἰτ. ἐλλ.) «Ἴσως τοὺς κακῶς βλέποντα μὴ πάθουν, θανόντ' ἂν οἰμώξειαν,» Σοφ. (καὶ σθ.) «Οὐδ' ἐπὶ τύμβῳ οἰμωχθεὶς ὑπὸ γῆν εἶσι τύραννος ἀνήρ,» Θγν. (αἰ φρα.) «Οἰμώζειν (ἢ) «Οἰμωζέτω,» (εἰδ. κατάρας), κακὸν κατερὸν νάχῃ!» «Οἰμώξεται,» Λξ., θὰ τὸν πάρῃ ὁ διάβολος!» «Πανηροῦ σφαιστοῦ ᾗ οἰμωξομένου,» Δρ., χαμένου, ἄξιου ὀλέθρου.

Οἰμοκτεί(κτί), ἐπίρ. Μετ' οἰμωγῆς, πικρὰ, μὲ πολὺ παράπονον.

Οἰμωκτὸς, ή, όν. Οἰμωγῆς ἄξιος, ἀξιοθρήνητος. ἯΙ(ἐνεργ.) ὁ οἰμώζων (θρηνῶν, στενάζων).

†Οἰμωξία καὶ

†Οἰμωξις, εως (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Οἰμωγή.

Οἰμώσσω(ττω), Μ. ώξω, (νλγ.) = Οἰμώζω

Οἶν, Ἀττ. ἀντὶ Ὀΐν, αἰτ. τοῦ Ὀΐς.

Οἶνα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Οἶνη.

Οἰναγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) οἶνον ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Οἰνοβαθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων οἰνάδας (ἀγριοπερίστερα).

Οἰνανθάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Οἰνάνθη (ἡ), [οἶνη, ἄνθος]. τὸ ἄνθος τῆς ἀμπέλου (κυρ. τῆς ἀγριαμπέλου)· τὸ βαμβοῦκι τοῦ κλήματος. (μτγμ.) αἱ πρῶται τρίχες τῶν γενείων εἰς τὰ μάγουλα τῶν νέων, (ἀλλ.) Ἴουλος. (Π. καὶ κατεχρ.) τὸ κλῆμα, ἡ ἄμπελος. «Βότρυν ἀπ' οἰνάνθης,» Ἐπγρ. 2) εἰδ. φυτοῦ σκαθηφόρου μὲ κοκκινωπὰ ἄνθη. 3) εἰδ. πτηνοῦ, (Γαλλ.) vitrec ou cul-blanc, (παρβλ.) Οἰνάς.

Οἰνάνθινος, η, ον. Κατασκευασμένος ἀπὸ οἰνάνθην.

Οἰνανθὶς, ίδος (ἡ), Π. = Οἰνάνθη, ἄμπελος

Οἰνάρεον (τὸ), Π. ἀντὶ Οἴναρον.

Οἰνάρεος, α, ον. Καμωμένος ἀπὸ οἴναρα (κληματαΐδες ἢ κληματόφυλλα).

Οἰναρίζω, Μ. ίσω. Κόπτω τὰ οἴναρα (= κληματόφυλλα).

Οἰνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Οἶνος, ὀλίγον ἢ ἀποστέγνιον (ἀχρεῖον) κρασί.

Οἰναρὶς, ίδος (ἡ). ἡ ψαλὶς ἢ ἡ κλῆματὶς τῆς ἀμπέλου, [ἐκ τοῦ

Οἴναρον (τὸ), [οἶνη]. κληματόφυλλον ἃ κληματόβεργα (μὲ τὰ φύλλα της), (ἐν γέν.) κλῆμα, ἄμπελος.

†Οἴναρος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κόμαρος.

Οἰνὰς, άδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων σχέσιν ἢ ὁμοιότητα μὲ) τὸν οἶνον. «Ἔμμος —,» Ἐπγρ. ‖. (οὐσ. θηλ.) = Οἴνη, ἡ Οἴναρον. 2) εἰδ. πτηνοῦ, ἀγριοπερίστερον. 3) (πλθ.) = Μαινάς, Βάκχη.

Οἰναχθὴς, έος (ὁ, ἡ), = Οἰνοβαρής.

Οἰνέλαιον (τὸ), μίγμα οἴνου καὶ ἐλαίου (πρὸς ἰατρ. χρῆσιν).

Οἰνέμπορος (ὁ), ἔμπορος οἴνων, κρασᾶς.

Οἰνεραστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐραστὴς τοῦ οἴνου.
Οἰνεύομαι, Μ. εὔσομαι. Πίνω οἶνον.
Οἰνιών, ῶνος (ὁ), = Οἰνών.
Οἰνέων, γεν. πλθ. τοῦ
Οἴνη (ἡ), Π. (ἡ ἀρχ.) ἡ ἄμπελος, τὸ κλῆμα τῆς ἀμπέλου. 2) (συνεκδ.) ὁ οἶνος.
Οἴνη (ἡ), [οἶος]. ἡ μονὰς εἰς τοὺς κύβους, ὁ ἅσσος, (ἀθ. τὸ Αγγλ. unio).
Οἰνηγία (ἡ), [οἶνος ἄγω]. κουβάλημα (μεταφορὰ) οἴνου.
Οἰνηρός, ά, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν οἶνον, οἰνώδης. «Κεφάλαιον —,» Ἡρο., κρασολάγηνον. » Οὐ γὰρ παντάχοῦ ἔσα τὰ οἰνηρὰ ἢ σιτηρὰ μέτρα—, » Ἀρστ. 2) εὔφορος εἰς οἶνον. » Χίος —,» Ἐπιχ.
Οἰνήφυσις [οἶνος, ἀρύω], εως (ἡ). ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁπ. ἐβγάλλουν κρασὶ ἀπὸ τὸ πιθάρι.
†Οἰνιάς, άδος (ἡ), = Οἰνὰς, ἀγριοπερίστερον, ἢ εἶδος κορακος.
Οἰνίδιον (τὸ), = Οἰνάριον.
Οἰνίζω, Μ. ίσω. Ἔχω γεῦσιν ἢ δομὴν οἴνου. 2) (μσ.) ἀντλῶ ἢ ἀγοράζω οἶνον.
Οἰνικός, ή, όν, = Οἰνηρός.
Οἴνινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ οἶνον. » Ὄξος—, » Ἀθ.
Οἰνίς, ίδος (ἡ), = Οἰνάς.
Οἰνίσκος (ὁ), = Οἰνάριον.
Οἰνιστηρία (ἡ), [οἰνίζομαι]. τὸ σκεῦος μὲ τὸ ὁπ. ἔπιναν εἰς τὰ-
Οἰνιστήρια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), τὰ κέρασματα τὰ ὁπ. ἔκαμναν εἰς τιμὴν τοῦ Ἡρακλέους οἱ γονεῖς τῶν παίδων ὅσοι ἔμελλον νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τοὺς ἐφήβους.
Οἰνοβαρέων, οντος (ὁ), = Οἰνοβαρὴς, (ἰων. μτχ. τοῦ
Οἰνοβαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Οἰνοβαρὴς, ές (ὁ, ἡ). βαρὺς (ζαλισμένος) ἀπὸ οἶνον, μεθυσμένος.
Οἰνοβαφὴς, ές (ὁ, ἡ), [οἶνος, βάπτω]. βουτημένος εἰς τὸν οἶνον (εἰς τὸ μεθύσι).
Οἰνοβρεχὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. = Οἰνοβαφὴς.
Οἰνοβρὼς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων γεῦσιν οἴνου.
Οἰνόγαλα, ακτος (τὸ). γάλα ἀναπαπτωμένον μὲ οἶνον.
Οἰνόγαρον (τὸ). εἶδ. πάλτας ἀπὸ κρασὶ καὶ γάρον.
Οἰνογευστέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεύομαι (δοκιμάζω) τὸν οἶνον, [ἐκ τοῦ
Οἰνογεύστης, ου (ὁ). ὁ γευόμενος καὶ δοκιμάζων τὸν οἶνον.
Οἰνογευστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ δοκίμασμα τοῦ οἴνου.
Οἰνοδόκος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς δοχεῖον οἴνου.
Οἰνοδοσία (ἡ). δόσις (μοίρασμα) οἴνου.
Οἰνοδότειρα (ἡ). θηλ. τοῦ Οἰνοδότης.
Οἰνοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω (Μοιράζω) οἶνον, [ἐκ τοῦ
Οἰνοδότης, ου (ὁ). ὁ δίδων οἶνον.
Οἰνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος τὸ εἶδος μὲ οἶνον.
Οἰνόεις-εῦς, εσσα-εῦσσα, όεν-εῦν, = Οἰνηρὸς, κατεσκευασμένος ἀπὸ οἶνον.
Ψἰνοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Στραγγίζω (διαχωρίζω τὸν οἶνον, [ὀθ.
Οἰνοηθητὴς, οῦ (ὁ). ὁ διϋλίζων (λαγαρίζων διὰ τοῦ στραγγιστηρίου) τὸν οἶνον.
Οἰνοθήκη (ἡ), ἀποθήκη οἴνου

Οἰνοθήρας, ου (ὁ) καὶ Οἰνοθηρὶς, ίδος (ἡ). εἶδ. φυτοῦ τοῦ ὑπ. ἡ ρίζα ἔχει ὀσμὴν οἴνου, (παρβλ. Ὑποθήρα).
Οἰνόθρυπτος (ὁ, ἡ), [οἶν. θρίπτω]. ζαλισμένος (ἀποτελειωμένος) ἀπὸ τὸν οἶνον, [οὕτω ὀρθ. τινες τὸ Δινόθρυπτος).
Οἰνοκάπηλος (ὁ), = Οἰνοπώλης.
†Οἰνοκάχλη (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Οἰνομάχλη.
Οἰνόληπτος (ὁ, ἡ), [οἶν. λαμβάνω]. κυριευμένος ἀπὸ τὸν οἶνον, μεθυσμένος.
;Οἰνολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυγῶ. 2) λαλῶ (πραγματεύομαι) περὶ οἴνου.
Οἰνομανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μανιωδῶς τὸν οἶνον.
;Οἰνομανία (ἡ). ἀγάπη μανιώδης πρὸς τὸν οἶνον.
Οἰνομάχλη (ἡ). γυνὴ μάχλος (ἀκρατὴς) πρὸς τὸν οἶνον ἢ ἐξ αἰτίας τοῦ οἴνου. μέθυσος.
Οἰνόμελι, ιτος (τὸ). μέλι μὲ οἶνον, εἶδ. μεθαστικοῦ ποτοῦ (μελικρατου).
Οἰνομετρέω-ῶ, Μ ήσω, = Οἰνοδοτέω.
Οἰνομήτωρ, ορος (ὁ), Π. μήτηρ τοῦ οἴνου, (ἐπίθετ.) ἡ ἄμπελος.
Οἶνον (τὸ), = Οἴναρ.
Οἰνοπέδη (ἡ) καὶ
Οἰνόπεδον (τὸ). μέρος ἀμπελόφυτον, ἀμπελότοπος. (κυρ. οὐδ. τοῦ
Οἰνόπεδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέδον (ἔδαφος) οἰναφόρον, ἀμπελόφυτος.
Οἰνοπέπαντος (ὁ, ἡ), Π. [οἶν. πεπαίνω]. ὥριμος διὰ οἶνον. » Βότρυς,— « Ἐπιχ.
Οἰνοπίπης, ου (ὁ), Κωμ. [οἶν. ἀπιπτεύω]. ὁ ἐμπατιάζων (ἐπιθυμῶν, ἔχων τ' ὀμμάτι του εἰς) τὸν οἶνον, μὲς τὸν Ἀρχ. διορθ. Οἰνοπάτης).
Οἰνοπλάνητας (ὁ, ἡ), Π. = Οἰνοφαλὴς.
Οἰνοπληθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ γέμων (πλήθων) οἴνου.
Οἰνόπληκτος καὶ
Οἰνοπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ). κτυπημένος (ζαλισμένος) ἀπὸ τὸν οἶνον, μεθυσμένος.
Οἰνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Κατασκευάζω) οἶνον.
Οἰνοποίησεν, θεν. τοῦ Οἰνοποιέω.
Οἰνοποΐα (ἡ). κατασκευὴ οἴνου, [ἐκ τοῦ
Οἰνοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων οἶνον.
Οἰνοπόρος (ὁ, ἡ), Π. [οἶν. πορεῖν]. = Οἰνοδότης.
Οἰνοποσία (ἡ). τὸ πίνειν οἶνον.
;Οἰνοπόσιον (τὸ). ποτὸν οἴνου, μεθύσι.
Οἰνοποτάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ
Οἰνοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω οἶνον, μεθοκοπῶ.
Οἰνοποτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ
Οἰνοπότης, ου (ὁ) καὶ Οἰνοπότις, ιδος (ἡ), ὁ πίνων οἶνον, μέθυσος.
Οἰνοπράτης, ου (ὁ), = Οἰνοπώλης.
Οἰνόπτης, ου (ὁ). ἐπιζήτης συμποσίου (κατὰ λέξ.) ἐποπτης (ἐπιτηρητὴς) τοῦ οἴνου.
Οἰνοπωλεῖον (τὸ), = Οἰνοπώλιον.
Οἰνοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ οἶνον, εἶμαι =
Οἰνοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν οἶνον, κρασοπώλης.
Οἰνοπώλιον (τὸ). κρασοπωλεῖον.
Οἰνοπῶλις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Οἰνοπώλης.
Οἰνορόδινον (τὸ). μίγμα οἴνου καὶ ῥοδίνου (ἐλαίου).
Οἶνος (ὁ). τὸ κρασί. (κυρ.) » Οἶνος ἀμπέλινος, » Θρ. (διότι καταχρ. λέγεται)

οἴνινος (καὶ ὁ) ἐκ κριθῶν, » Θεοφρ., ὁ (Ἄλλ.) Ζύθος κτλ. 2) (συνεκδ.) = Οἰνοπωλεῖον » Τρέχ' εἰς τὸν οἶνον, » Πλδ. 3) μεθύσι. φαγοπότι. » Ἐν (Παρ') οἴνῳ, » Δξ.
Οἰνόσπονδος (ὁ, ἡ). (θυσία) εἰς τὴν ὁπ. σπένδεται οἶνος (καὶ ὄχι ὕδωρ).
Οἰνοσσίος καὶ Οἰνοστὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ φώλων (διατηρῶν) τὸν οἶνον.
Οἰνότευκτος (ὁ, ἡ), Π. [οἶν. τεύχω], καμωμένος ἀπὸ οἶνον, ἢ προξενηθεὶς ἐξ αἰτίας οἴνου.
Οἰνοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ἡ τίκτουσα (γεννῶσα, παράγουσα) οἶνον, οἰνοφόρος.
Οἰνοτρόπαι (αἱ), [κατὰ τὴν μυθολογ.] γυναῖκες δυνάμεναι νὰ μεταβάλωσι τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον.
Οἰνοτροπικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ γνωρίζειν τὸν οἶνον, (Γαλλ.) gourmet.
Οἰνοτρόφος (ὁ, ἡ), ὁ τρέφων (παράγων) τὸν οἶνον. «Βότρυς—,» Ἐπιχ.
Οἰνουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Οἰνοποιέω.
Οἰνουργία (ἡ), = Οἰνοποΐα.
Οἰνοῦς, οῦσα, οῦν, (κατὰ κρᾶσ.) ἀντὶ Οἰνόεις, (ὀθ.
Οἰνοῦττα, Ἀττ. ἀντὶ Οἰνοῦσσα (ἐνν. μάζα), εἶδ. πλακοῦντος (χιλατήττας) μὲ κρασὶ, ἅλάδι καὶ μέλι.
†Οἰνοφαγία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Οἰνοφλυγία. [Εἰς τὸν Δκ. Ἀληθ. Ἑρ. Δ΄.) βρῶσις φαγητῶν ἐχόντων δύναμιν οἴνου.
Οἰνοφερὴς, ές (ὁ, ἡ). κατωφερὴς πρὸς οἶνον, φιλοινος.
Οἰνοφλυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι οἰνόφλυξ (μέθυσος).
Οἰνοφλυγία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις =
Οἰνόφλυκτος καὶ
Οἰνόφλυξ [οἶν. φλύω], υγος (ὁ, ἡ). ἔκδοτος εἰς τὸν οἶνον (εἰς τὴν οἰνοποσίαν), μέθυσος· μεθυσμένος.
Οἰνοφορεῖον (τὸ). οἰναφόρον ἀγγεῖον, κρασελάγυνον, κρασοβάρελον κτλ.
Οἰνοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Παράγω ἢ Περιέχω) οἶνον.
Οἰνοφόρεον (τὸ), = Οἰνοφορεῖον.
Οἰνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων ἢ περιέχων) οἶνον.
Οἰνοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων τὸν οἶνον.
Οἰνόφυτος (ὁ, ἡ). κατάφυτος μὲ οἴνας (ἀμπέλους), ἀμπελόφυτος. ||. (οὐσ.) Οἰνόφυτον (τὸ), = Οἰνοπέδον. 2) Π. ὁ φυτεύων οἴνας (ἀμπέλους), (Νόν.).
Οἰνοχαρὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (χαίρων εἰς) τὸν οἶνον.
Οἰνοχάων, ωνος (ὁ), Κωμ. ὁ φουσκώνων (φαγωμακόνων) διὰ τοῦ οἴνου, (παρφδ. τοῦ Οἰνοχαρὴς).
Οἰνοχοεῖα (ἡ). κέρασμα οἴνου κτλ., [ἐκ τοῦ
Οἰνοχοεύω, Μ. εὐσω, Π. ἀντὶ
Οἰνοχοέω-ῶ, Μ. ήσω. Κερνῶ (κρασὶ κτλ.) ὡς οἰνοχόος ἢ διὰ τῆς οἰνοχόης. » Νέκταρ ἐφυσοχόει,» Ἰλ. Δ.
Οἰνοχόη (ἡ). ποτῆρι διὰ κέρασμα. 2) τὸ (Ἄλλ.) Κυλικεῖον (μὲ τὰ ἐν αὐτῷ σκεύη). 3) γυνὴ οἰνοχόος
Οἰνοχόημα (τὸ). τὸ οἰνοχοούμενον κέρασμα. «Παρεῖχεν οἰνοχόημα Δθηναίοισιν,» Πλ.
Οἰνοχοΐα (ἡ). = Οἰνοχοεῖα.

Οἰναγρίκλη, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν οἰναγρόν, οἰναγρόου ἴδιος.
Οἰναγρός (ὁ, ἡ), [τίν. χέω]. κεφαστής.
Οἰνάγρους-ους καί
Οἰναγρώς, ῶτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ οἴνου, χρασάτος.
Οἰνάζυτος (ὁ, ἡ), Π. ζυμένος (πεπασμένος ἢ πεκραμένος) ἐν εἴδει οἴνου. 2) (ἐνεργ.) =Οἰναχύος.
Οἰνωψ, ωπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὄψιν (χρῶμα, θεωρίαν) οἴνου, κόκκινος βαθύς· μελαγχινός, μαυροκόκκινος· (ἐπὶ θαλάσσ.) μαῦρος διὰ τὸ πολὺ βάθος. «Πόντος—,» Ὅμ., (παρβλ. Πορφύρεος).
Οἰνόω-ῶ, Μ. ώσω, =Μεθύσκω. «Οἰνωθήσεσθαι δὲ τὸν σαρὸν φασιν [οἱ Στωϊκοί], οὐ μεθυσθήσεσθαι δέ,» Ἀρτ. 2) μεταβάλλω εἰς οἶνον. «Κάματος οἰνωθέντος,» Νόνν.
Οἰνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γεῦσιν ἢ χρῶμα οἴνου, (Γαλλ.) vineux. 2) εὔφορος εἰς οἶνον.
Οἰνών, ῶνος (ὁ), =Οἰνοθήκη.
;Οἰνώνης [οἰν. ὠνέομαι], ου (ὁ). ὁ ἀγοράζων (ἴνα μεταπωλήσῃ) οἶνον, οἰνοπώλης.
Οἰνωπός, ἡ, ὁν, =Οἰνοψ.
;Οἰνωρός (ὁ, ἡ), =Οἰνοφύλαξ.
Οἴνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Οἰνόω, μέθη, μέθυσμα.
Οἰνωτός, ἡ, όν, =Οἰνωμένος, μεθυσμένος. 2) κατεσκευασμένος μὲ οἶνον.
Οἴνωτρον (τὸ), [οἶνος]. στύλωμα κληματαρίας, στεντωτά.
Οἰνώψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. =Οἰνωπός.
Οἴξω, μέλλ. τοῦ Οἴγω, Οἴγνυμι.
Οἷο, Π, Ἰων. ἀντὶ Οὑ, γεν. τοῦ Ὅς ἀντὶ Ἑός ἢ 2) τοῦ Ὁ ἀντὶ Αὐτός, (Ἀπλλν. Α', 1325).
Οἰοβάτης, ου (ὁ), Π. [οἷος, βαίνω]. ὁ περιπατῶν μόνος ἢ –
Οἰόβατος (ὁ, ἡ), Π. [οἴς, βαίνω]. ὅπου περιπατοῦν μόνον πρόβατα· (ἐν γέν.) μεμονωμένος, ἔρημος.
Οἰόβιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μονόβιος.
Οἰοβότης, ου (ὁ), Π. =Οἰοβώτης.
Οἰόβοτος (ὁ, ἡ), Π. =Μηλόβοτος.
Οἰοβουκόλος (ὁ), Π. [οἷος ἢ οἴς, βουκόλος]. ὁ ποιμένων μόνος ἢ πρόβατα.
;Οἰοβώτης, ου (ὁ), Π. [οἷος, βόσκω]. ὁ βόσκων μόνος (χωρὶς σύντροφον). «Φρενὸς —,» Σοφ., ἰδιογνώμων, ἰδιόρρυθμος, ἢ στερημένος, ἔρημος.
Οἰόγαμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μονόγαμος.
Οἰζυγονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μονόζυγος,
Οἰόθεν, ἐπίρ. Π. [οἷος]. ἀπὸ μέρους ἑνὸς μόνου ἢ ἀπὸ ἓν μέρος μόνον, μοναχόθεν. «Οἰόθεν οἷος,» Ὅμ., μόνος πρὸς μόνον ἢ, ὁλομόναχος.
Οἰόθι, ἐπίρ. Π. [οἷος]. μόνως, κατὰ μόνας.
Οἰοκερεύς, έως (ὁ), Π. ὁ μονόκερως.
Οἰόκερως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. [οἷος, κέρας], μονοκέρατος.
Οἴομαι καὶ (κρσ.) Οἶμαι (τὸ Ϝ. πρσ. Οἴει), Μ. οἰήσομαι (παρτ. Ὠόμην ᾠ [κρσ.] Ὠμην, φόρ. Ὠήθην). (κυρ. μετ. τοῦ Οἴω), φρονῶ, στοχάζομαι· θαρρῶ, νομίζω, ὑποθέτω, ὑποπτεύω. «Καὶ οἰονται, ὅσοι δὲ οὐδέν,» Ἀρστ. «Οὐδὲν μὲν εἰδότα τῶν ἀπηγγελμένων, οἰόμενον δέ,» Ἡρωδ.
«Πρῶτον τότε ὅπλα ἐνδὺς, οὔπω τελόμενος,» Ξεν. «Ὡς ἐγῷμαι (κατὰ κρτ. ἀντὶ ἐγὼ οἶμαι) ἢ ἁπλ. «Οἶμαι,» Φρσ. («ἀποστατικῶς ἐπενεθυμένη κατ' ἐνδοιασμὸν εὐλαβῆ,») κατὰ τὴν ἰδέαν μου, μέ φαίνεται ἴσως, πιθανόν, ἢ βέβαια, ἀναμφιβόλως. «Τὰ τοιαῦτα ζηλωτά ἐστιν, οἶμαι, καὶ λαμπρά,» Δημ. (ᾠ μεταξὺ τοῦ ἄρθρου καὶ τοῦ ὀνόματος) «Ἡ δέ γε οἶμαι φύσις,» Πλάτ. «Οἱ γὰρ οἶμαι βέλτιστοι,» Δημ. (ἢ τῆς προθ. ᾠ τοῦ ὀνόμ.) «Ἐξ οἶμαι τῆς ἀκροτάτης ἐλευθερίας,» Πλάτ. (καὶ κατὰ δ'. πρσ.) «Διατί οἶει δικαίως ῥᾴστ,» Πλάτ. «Πάσων οἴεσθε θυγατέρας ἐξέδωκεν,» Αἰξ., ἴδε καὶ Ὀΐω.
Ὀΐομαι, Μ. οἰήσομαι ἢ οἰσομαι [παρτ. Ὠϊόμην, φόρ. Ὠϊσάμην καὶ Ὠϊσθην), Π. ἀντὶ Οἴομαι, (ἴδε καὶ Ὀΐω).
Οἷον, οὐδ. τοῦ Οἷος.
Οἷου, Π. οὐδ. τοῦ Οἷος.
Οἱονεί καὶ
Οἷονεί, ἐπίῤ. Ὡς ἂν νά, τρόπον τινά,
†Οἰονοϊστική (ἡ), [οἶμαι, νοῦς]. ἡ τέχνη τοῦ συμπεραίνειν διὰ τοῦ νοὸς τὸ μέλλον (σατιρικοστρόπως μετεπλάσθη πρὸς ἐτυμολογίαν ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ἡ Οἰωνιστική).
Οἰονόμος (ὁ, ἡ), Π. =Οἰοβώτης.
Οἷοντε, οὐδ. τοῦ Οἷός τε.
Οἰοπέδη (ἡ), Π. [οἴς, πέδη]. δεσμὸς μάλλινος (ῆς).
Οἰοπέδιλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μονοπέδιλος.
;Οἰοπόκος (ὁ, ἡ), Θ. [οἴς, πέκω]. ἐπαρμένος (κουρευμένος) ἀπὸ πρόβατα. «Μαλλὸς—, «Σοφ., (μλλ. δωρθ. Νεόποκος).
Οἰοπολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. βόσκω πρόβατα, ἢ· ζῶ (περιφέρομαι) μόνος, [ἐκ τοῦ
Οἰοπόλος (ὁ, ἡ), Π. [οἷος, πάλομαι]. ὁ ἐλάχιστα μόνος, (ἐν γέν.) μεμονωμένος, ἔρημος. 2) [οἴς, πολέω]. ὁ βόσκων πρόβατα, ποιμήν.
Οἰός, Π. γεν. τοῦ Οἷς. Ὄϊς, πρόβατον.
Οἷος, η, ον, Π. [ἕος]. μόνος. «Οἷος ἀνευθ' ἄλλων,» Ἰλ. Σ. (καὶ προθτ.) «Οἷος ἀπ' ἄλλων,» Ὀδ. Ι. «Οἴη ἐν ἀθανάτοισιν,» Ἰλ. Α. (καὶ ἀλλ.) «Τῶν οἷος,» Ἰλ. Δ. ||. (καὶ ἐπιῤ.) «Γαστέρες οἷον,» Ἡσ.
Οἷος [ὅς]. α, ον. Ὁποῖος, ποίου εἴδους (κτλ.), τί (ὅτι) λογῆς. (πρὸς ἀπαρ.) ὥστε. «Ὁ δὲ ἀπολεσχὸς τοιοῦτος, οἷος κτλ.,» Θφρ. «Οἵπερ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν,» Ἰλ. Ζ. «Εἴπερ ἔστι τι τοιοῦτο γένος οἷον ἄνευ ἄῤῥενας γεννᾷν,» Ἀρστ. (καὶ χωρὶς τοῦ ἀνταποδ.) «Οἷοθ' οἷος ἐκεῖνος,» Ἰλ. Δ. «Πίε οἷνον, ὄῤῥ' εἰδῇς, οἷον τε ποτὸν τόδε,» Ὀδ. Ι. «Σκέψαι δὲ ὧῳ ἄντι μοι περὶ σὲ οἷός ὢν περὶ ἐμέ, ἔπειτα μοι μέμφῃ,» Ξεν. «Ξυγγράφεσθαι λόγους οἵους εἰς τὰ δικαστήρια,» Πλάτ. «Οὐχ' οἷα γέλωτος ἄξια πράττομεν,» Εὐρ. «Οἵ' ἔργα ἐράσας οἷα λαγχάνει κακά,» Σοφ. «Οἷος ἀστὴρ εἶσι,» Ἰλ. Χ., ὅ,τι λογῆς, καθώς. «Οὐδὲν οἷον ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμου,» Δημ., τίποτε δὲν ὠφελεῖ τόσον, ὅσον (καθὼς) τὸ νά, (δηλ.) τὸ καλλιώτερον ἀπ' ὅλα εἶναι νά. «Οὐδὲν οἷον τὰ ἐπισκοπεῖσθαι,» Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Τε) «Τοῖς οἵοις τε ἡμῖν καὶ ὑμῖν,» αὐτ. (ᾠ θαυμαστ.) «Θαυμαστὸν οἷον,» Ἀχιλλῆα, ὅσσος ἔην, οἷός τε,» Ἰλ.
Ω. «Ὦ πόποι, οἷον τοῦτο [τὸν κύνα] ἦ καὶ ποίησιν θηρίον ὡς ἐπιμηθές!» Θφρ. «Οἷον καὶ τὸν μῦθον ἐπεφράσθη ἀγορεῦσαι,» Ὀδ. Ε. «Ὦ οἷα ἀκραλῆ,» Μιλ. (καὶ πρὸς ὑπερθ. ἐπιτατ.) «Οἷος κράτιστος,» Ἀρστ. (καὶ ἀοριστολογ. μετὰ τοῦ Οὖν, Δήποτε κτλ.) «Οἷος οὖν, «Οἷος δήποτε, «Οἷος δήποτ' οὖν. 2) (πρὸς ἀπαρ.) ἱκανὸς ἢ συνειθίζων νά. «Οὐχ οἷος ποιεῖν ἀγαθούς,» Ἀρστ. «Ἠκεσεν δ' ὧν οἷος μεγαληγορεῖν,» Ξεν. «Οἷος μηδὲν ἧσσον ἥδεσθαι ὑφ' αὐτοῦ, ἢ ὑπ' ἄλλων, ἐπαινούμενος,» αὐτ. (συνήθ. μετὰ τοῦ Τε) «Οἷός τε ἦν αὐτὸν μὴ ἄγεσθαι,» Παρθ. «Σμικρὰ δὲ (πεῖν) οἷός τε ἦν,» Πλάτ. «Οὐχ οἷόν τέ ἐστι ἡμῖν διατρίβειν,» Ἀρστ., ἓν εἶναι δυνατόν, ἓν ἡμφοῦμεν. «Ὡς οἷόν τε,» Πλάτ. «Οὐχ οἷόν τε γενέσθαι πασῶν τῶν τεχνῶν ἔμπειρον,» Ξεν. (ᾠ ἐλλ.) «Ὅταν ἢ πρῶτον οἷόν τε,» Δημ., ἅμα ἠμπορέσωσιν, μὲ πρώτην εὐκαιρίαν. (καὶ πλθ.) «Ἀνὰ τὸν ποταμὸν γὰρ δὴ οὐκ οἷά τέ ἐστι πλώειν οὐδενὶ τρόπῳ,» Ἡρ. || (τὸ οὐδ.) Οἷον καὶ Οἷόν περ (τε), (καὶ πλθ. Οἷα καὶ Οἷά γε (τε, δή), «Ἐπιφ. Καλῶς λόγου (παραδείγματος) χάριν. «Ὦ κύμορος ἔστασι, οἵ' ἀγορεύεις,» Ἰλ. Σ., καθὼς ὁμιλεῖς. «Σαυρήλατος οἷα καλεῖται,» Θκρ. 2) σχεδόν, περίπου. «Οἷον δέκα σταδίους,» Θκ. 3) (μετὰ τοῦ Οὐ), ἔχει μόνον. «Οὐχ οἷον ὠφελεῖν δύναιτ' ἂν τοὺς φίλους, ἀλλ' οὐδὲ αὐτόν,» Πλθ. «Οἷά τε λῃστῆρες,» Ὀϊ. Γ. «Πριάμενος οἷον ἑταίρην,» Ξεν. 4) (ὡς θαυμαζ.) πῶς! τί! «Οἷον ἑρπήκει κεῖται,» Ἰλ. Ω. 5) (πρὸς μτχ. αἰτιολογ.) ἐπειδή, μὲ τὸ νά. «Οἷα ἐμβλόπτος τοῦ ὕδατος,» Ἡρ. «Οἷά τε χρόνου ἐγγεγονότος πολλοῦ,» αὐτ. 6) (ἐπιτατ.) λίαν, πάνυ. «Θαυμαστὸν οἷον,» Δῆ
Ὅϊος, γεν. τοῦ Ὄϊς.
Ὄϊος [ὄϊς], α, ον. Πρόβειος, προβατήσιος. ||. (ᾠδ.) Ὄϊα (ἐννν. δορά), προβεία.
Οἱοσπερ, Οἵοστε, ἀντὶ Οἵπερ (τε), ἴδε Οἷος.
†Οἰοφάγος (ὁ, ἡ), Π. [οἴς, τρώγω]. προβατοφάγος.
Οἰόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [οἷος, φρήν]. =Μοναγνώμων, ἰσχυρογνώμων. (συνεχ.) σκληρὸς ἢ ἔρημος. «Πέτρα—,» Αἰσχλ.
Οἰοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μονοχίτων.
Οἰόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. [οἷος], = Μονόω.
†Ὄϊπτωτον (τὸ) καὶ Ὀϊπτώτος (ὁ). Γλε = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὀϊσπάτη, κόπτος προβάτου.
Οἷς καὶ (Π.) Ὄϊς, οἰὸς ἡ ὗς (ἡ ᾧ σπ. ὁ), (ἡ δοτ. Οἳ, ἡ αἰτ. Οἶν καὶ Ὄϊν· πλθ. ἡ ἀνμ. Οἷες καὶ Οἷς ἢ Ὗες, ἡ γεν. Οἰῶν καὶ Ὀΐων, ἡ δοτ. Οἶσι καὶ Ὀΐεσσι [σσι] καὶ Ὄεσσι, ἡ αἰτ. Οἷας καὶ Οἷς ἢ Ὗας καὶ Ὄϊς). πρόβατον· (κυρ.) προβατίνα.
Οἵς, δοτ. πλθ. τοῦ Ὅς,
Οἶσαξ, ακος (ὁ), =Οἰσάξ.
Οἶσατο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Οἴομαι
Οἶσε, Π. φόρ. τῆς πρς. καὶ
Οἰσέμεν καὶ Οἰσέμεναι, Π. ἀντὶ Οἴσειν μέλλ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Οἰσήμας, Δ. ἀντὶ Οἴσομεν, ἀ. πλθ. προσ. τοῦ μέλλ. τῆς ὀρ. τοῦ Φέρω.
Οἶσθα. Αἰολ. (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Οἶδασθα), ἀντὶ Οἶδας, β'. ἐν. προσ. τοῦ Οἶδα.
Οἰσθείς, εἶσα, ἐν, Π. ἀόρ. τῆς παθ. μετχ. τοῦ Οἴω.
Οἰσθήσομαι, Π. μέλλ. παθ. τοῦ Φέρω.
Οἰσύκαρπον (τὸ). ὁ καρπὸς τοῦ οἴσου (τῆς λυγαριᾶς), (ἄλλ.) λγνοκοκκον.
Οἴσομαι, μσ. μέλλ. καὶ
Οἴσων, Π. ἀόρ. ά. τῆς πρς. τοῦ Φέρω.
Οἶσον (τὸ). σχοινί, ἁλμυρόσχοινον, καρσόσχοινον, [ἐκ τοῦ
Οἶστός (ὁ), εἶδ. λυγαριᾶς, (ὀθ.) τὸ Δτ. νίπτις, ἴδε Οἰσύα.
Οἰστοφάγος (ὁ). [οἶσω φαγεῖν]. τὸ κανάλι ὁ ἀπ' οὗ ἐμβαίνει ἡ τροφὴ ἀπὸ τοῦ στόματος εἰς τὸν στόμαχον, ὁ φάρυγξ, (κοιν.) καταπώνας.
†Οἴσπάτη, Οἴσπη καὶ Οἰστό(πώ)τη, ης (ἡ), Γλσ. ἡ κάπρος (ὁ ἀποπατος) ἡ ἡ λέαινα τοῦ μαλλιοῦ τῶν προβάτων, (ἄλλ.) Οἴσυπος.
Οἰσσάμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Οἰσάμενος, μσ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Οἴω.
Οἴτε (τὰ), πλθ.(καθ' ἕτερογέν.)τοῦ Οἶτος.
Οἰστέος [οἶσω], α, ον, θετ. τοῦ Φέρω.
Οἴστευμα, (τὸ), [οἰστεύω]. σαγιττεία· σαγίττευμα.
Οἰστευτήρ, Π. ἀντὶ
Οἰστευτής, οῦ (ὁ). ὁ δούτεύων (βέπτων σαγίττας), τοξευτής.
Οἰστευτύς, ύος (ἡ), Ἰων. ἡ τέχνη τοῦ οἰστεύειν, ἡ τοξευτική.
Οἰστεύω, Μ. εὐσω. Ῥίπτω οἰστούς, τοξεύω, σαγιττεύω.
Οἰστικὸς [οἶσω], ἡ, όν. (μὲ γεν.) Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ φέρειν (χαμίζειν, ἐπανάγειν κτλ.)· παρακτικός.
Οἰστικῶς, ἐπίβ. Μὲ τρόπον οἰστικόν (παρακτικόν). ▪ Οἰστικῶς ἔχω, ▪ Ἰάμβλ., δύναμαι νὰ παραγάγω.
Οἰστοδέγμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιέχων οἰστούς, χρησιμεύων ὡς-
Οἰστοδόκη (ἡ), = Οἰστοθήκη.
Οἰστοδόχος (ὁ, ἡ). ὁ ἐσχάτως ἐντὸς αὐτοῦ οἰστούς, χρησιμεύων ὡς -
Οἰστοθήκη (ἡ)· θήκη οἰστῶν, φαρέτρα.
Οἰστοκόμος (ὁ, ἡ), = Οἰστοφόρος.
Οἰστός [οἶσω], ἡ, όν. Φερτός· (τρπ.) ὑποφερτός, ἀνεκτός. ▪ Καῦμα οὐδεμὴ οἰζύν, ▪ Θκ., ἀνυπόφορον.
Οἰστὸς καὶ (Αττ.) Οἰστὸς (ὁ καὶ ἡ), (τὸ πλθ. Π. καθ' ἕτερογέν. Οἰστά), [οἶσω]. βέλος, σαγίττα. ▪ Ἡ οἰστὸς φερομένη, ▪ Ἀρχτ.
Οἰστοῦχος καὶ Οἰστοῦχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιέχων οἰστούς.
Οἰστοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (κρατῶν) οἰστούς.
Οἰστράω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ) οἶστρον· (τρπ.) εἶμαι τῆς ἐνθουσιαστικῆς (ὁρμῆς, παραφορᾶς) πάθους. (μτβτ.) = Οἰστρηλατέω. ▪ Αὐτὰς ἐκ βόμων οἰστρησ' ἀγώ, ▪ Εὐρ. (ὅθ. πθ.) ▪ Θηλυγενὴς ὄχλος... οἰστρηθεὶς Διονύσῳ, ▪ αὐτ.
Οἰστρηδόν, ἐπίρ. Μανιωδῶς, καθὼς τὸ ζῶον ὅταν ἔχῃ οἶστρον.
Οἰστρήεις, εσσα, εν, Π. = Οἰστρήλατος.
Οἰστρηλασία (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ
Οἰστρηλατέω-ῶ [οἶστρος, ἐλαύνω], Μ. ἴσω. Ταράττω (Ἐξαγριόνω, Βάλλω εἰς κίνησιν μανιώδη) καθὼς ἡ μυῖγα τὰ βόϊα κλπ.
Οἰστρηλάτημα (τὸ), = Οἴστρημα, Οἰστρηλασία.
Οἰστρήλατος (ὁ, ἡ). ὁ κεντηθεὶς ἢ διωκόμενος ὑπὸ τοῦ οἴστρου· (τρπ.) κυριευμένος ὑπὸ σφοδροῦ πάθους, μανιώδης. (Π.) οἴστρου (μανίας) πρόξενος.
Οἴστρησις [οἰστρέω], εως (ἡ). μανία (παραφορὰ) πάθους, οἰστρηλασία.
Οἰστροβλής, ῆτος (ὁ, ἡ), = Οἰστροπλήξ, Οἰστρήλατος.
Οἰστροβολέω-ῶ [οἶστρος, βάλλω], Μ. ήσω. = Οἰστρηλατέω.
;Οἰστροδίνητος καὶ
Οἰστροδόνητος καὶ Οἰστρόδονος (ὁ, ἡ), Π. [οἶστρ. δινέω, δονέω], = Οἰστρήλατος.
Οἰστρομανής, ές (ὁ, ἡ). μανιώδης ὑπὸ (ἢ ὡς ὑπὸ) οἴστρου.
Οἰστρομανία (ἡ). μανία οἰστρηλατουμένη, οἰστρηλασία.
Οἰστροπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. = Οἰστρήλατος, [πλήσσω καὶ
Οἶστρος (ὁ), [οἰστός, οἴστός]. εἶδ. ἐντόμου τὸ ὀπ. κεντᾷ τὰ ζῶα, βοϊδόμυγα, (καὶ ἄλλ.) στρίγγλα, (Γαλλ.) mouche asile), {συγχ. τῷ} Μύωψ. ▪ Βοηλάτην μύωπα κινητῆρα, οἶστρον καλοῦσιν αὐτὸν οἱ Νείλου πέλας, ▪ Αἰσχλ. ▪ Οἱ οἶστροι καὶ οἱ μύωπες, ▪ Ἀρχτ. ▪ Ὁ μὲν γὰρ μύωψ ἐκ τῶν ξύλων ἀπογεννᾶται, ὁ δὲ οἶστρος ἐκ τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς ἐπιπλεόντων ζωστῶν, ▪ Σχλ. Ἀπλλν.
2) (μτφρ.) νύξις· ἐρεθισμός, ὁρμή, παραφορὰ πάθους· σφοδρὰ (ἀκάθεκτος) ἐπιθυμία. ▪ Μὴ σέ γ' ἀπειρεσίων οἶστρος ἕλῃ κτεάνων, ▪ Ἔπγρ. 3) εἶδ. μικροῦ πτηνοῦ (σκωληκοφάγου), (Γαλλ.) pouillot.
Οἰστροφόρητος (ὁ, ἡ), = Οἰστρήλατος, Οἰστροδόνητος.
Οἰστροφόρος (ὁ, ἡ), Π. [οἶστρ. φέρω]. οἴστρου (μανίας) πρόξενος.
;Οἰτρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Οἰτρέω, οἰτρηλατῶ.
Οἰστρώδης, ες (ὁ, ἡ)· ὡς ἂν οἰστρήλατος, μανιώδης. ▪ Ἐπιθυμία, ▪ Πλάτ.
Οἰστῶς, ἐπίβ. Ἀνεκτῶς, ὑποφερτά.
Οἰσύα (ἡ), = Οἰστός, εἶδος λυγαριᾶς ἢ ἰτιᾶς.
Οἰσύϊνος, η, ον. Καμωμένος (Πλεγμένος) ἀπὸ κλάδους οἰσύας. ▪ Κύρτος —, ▪ Ὀππ. ▪ Ἀσπὶς —, ▪ Εὐριπ.
Οἴσυον (τὸ). κλαδὶ (βεργὶ) οἰσύας.
Οἰσυοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων καλάθια κλπ. ἀπὸ οἰσύας.
Οἰσυουργός (ὁ, ἡ), = Οἰσυοπλόκος.
Οἰσύπειος (ὁ, ἡ), = Οἰσυπηρός, [ἐκ τοῦ
Οἰσύπη (ἡ), Ἰων. = Οἴσυπος.
Οἰσυπηρός, ά, όν. Πλήρης ἀκαθαρσίας. ▪ Ἔριον —, ▪ Ἱππκρ., τὸ ἄπλυτον.
Οἰσυπὶς, ίδος (ἡ), = Οἴσυπος.
Οἰσυπόεις, εσσα, εν, Ἰων. = Οἰσυπηρός, [ἐκ τοῦ
Οἴσυπον (τὸ), καὶ
Οἴσυπος (ὁ), [οἶς]. ἡ λίπα τοῦ μαλλιοῦ καὶ αὐτὴ ἡ κόπρος τῶν προβάτων, (ἄλλως) Οἰσπάτη. (κοιν.) σαρκά. (ανικόχ.) μαλλὶ ἄπλυτον. ▪ Ἔρια οἰσύπῳ πεναρὰ, ▪ Ἀρετ., τὰ (μονολεκτ.) οἰσυπηρά. ▪ Τὰ δὲ πεπλυμένα ἔρια καὶ μηκέτι ἔχοντα τὸν οἴσυπον (καὶ ὄχι ὕσπορον, μετὰ τοῦ ὁποίου συγχέεται πολλάκις), ▪ Γαλ.
Οἰσυποῦντα, κατὰ κρᾶσ. ἀντὶ Οἰσυπάοντα ἢ Οἰσυπώοντα, (ἐὰν ἦνε μτχ. τοῦ-
Οἰσυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Εἶμαι πλήρης οἰσύπου.
Οἰσυπώδης, ες (ὁ, ἡ), = Οἰσυπηρός.
Οἴσω, μέλλ. τοῦ Φέρω, [ἐκ τοῦ ἀχρ. Οἶσω).
Οἰτόλινος (ὁ)· ἄσημα πένθιμον εἰς τὸν θάνατον (οἶτον) τοῦ Λίνου.
Οἶτος (ὁ), Π. Ἰων. [οἶσω]. τύχη, μοῖρα φορὰ τῆς τύχης· (ἰδιαιτ.) συμφορά, δυστύχημα· ἄλεθρος. ▪ Γαρέων εἶτον ἀπλονίδων, ▪ Καλλ. ▪ Οἱ δὲ φειδωλοὶ τὸν τῆς μελίσσης οἶτον ἔχουσιν, ἐργαζόμενοι ὡς φασὶ βιωσόμενοι, ▪ (ἄκρτ. παρὰ) Στβ.
Οἰφάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω, [συγγ. τῷ Ὀχεύω], = Βινέω.
Οἰφόλης, ου (ὁ) καὶ
Οἰφόλις, ίδος (ἡ). ἀσελγής.
;Οἴφω, σπν. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Οἰφέω.
Οἰφώλης, Οἰφωλίς, ἐσφαλμ. ἀντὶ
Οἰβόλης, Οἰφόλις.
Οἰχέομαι, Π. ἀντὶ Οἴχομαι.
Οἰχητέον, θετ. τοῦ Οἴχομαι.
Οἰχνεσκον, Π. παρτ. τοῦ
Οἰχνέω-ῶ, Π. Ἰων. ἀντὶ Οἴχομαι, ὑπάγω, πορεύομαι. ▪ Παρὰ Λίδιον ἅρμα πεζὸς οἰχνεύων, ▪ (Πίνδ. παρὰ) Πλ.
Οἰχόατο, Ἰων. ἀντὶ Οἴχοιντο, γ'. πλθ. προσ. τοῦ ἐνς. τῆς εὐκτ. τοῦ
Οἴχομαι [ἔκω ἢ ὄχος, ὀχέομαι], Μ. οἰχήσομαι (παρτ. Ὠχόμην, πρκ. Ὄχημαι καὶ Οἴχωκα). Ὑπάγω· ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ· γίνομαι ἄφαντος, χάνομαι· ἀποθνήσκω. ▪ Ὤχετο ἀπιών, ▪ Δημ. ▪ Ὤχετ' ἀποπτάμενος, ▪ Ἰλ. Β. ▪ Ὦ μὲν δὴ πήρυξ οἰχώκει ἀγγελέων ταῦτα Δαρείῳ, ▪ Ἡρ. ▪ Ὤχετο νηὶ Πύλονδε, ▪ Ὀδ. Π. ▪ Οἴχοντο πλέοντες ἐς Λακεδαίμονα, ▪ Ἡρ. ▪ Βλητὸς δὲ οὐδὲ μετεστράφη, ἀλλ' ὥχετο ἐφ' ὅπερ ἐτάχθη, ▪ Ξεν. (ἐξ ἄλλ. τῆς πρεθ.) ▪ Οἰχομένου σέθεν δυλιχὴν ὁδόν, ▪ Ὀδ. Δ. (καὶ ἐπ' ἀφύχ.) ▪ Ἀνὰ στρατὸν ὤχετο κῆλα, ▪ Ἰλ. Α. ▪ Πᾷ δή τοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχεσκες; ▪ Ἰλ. Ε. ▪ Πῇ δή τοι φρένες οἴχονται; ▪ Ἰλ. Ω. ▪ Ἐπ' ὀλίγου οἴχεται (ἡ σωτηρία), ▪ Ἀρχρ., (Κωμ. παρῳδ.) ἀντὶ Ὀχεῖται (καὶ ἁπλ.) ▪ Διαλεγεσθαι ὡς περ οἰχομένου, ▪ Πλάτ. ▪ Τήνως οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένης, ▪ Θκρ. (ὁ πρκ. ▪ Οἴχωκα, ▪ Σοφ., εἶμαι χαμένος, ἐχάθηκα) ▪ Τὸ μὲν ἐπ' ἐμοὶ οἴχομαι, τὸ δ' ἐπὶ σοὶ σέσωσμαι, ▪ Ξεν.
Οἴχωκα, πρκ. καὶ
Οἰχώκεε, Ἰων. ἀντὶ Οἰχώκει, ὑπερσ. τοῦ Οἴχομαι.
†Οἴω, ἄχρ. θεματ. τοῦ Οἴσω, μέλλ. τοῦ Φέρω.
Ὀΐω, Π. ἀντὶ Οἴομαι, νομίζω· μοὶ φαίνεται κτλ. ▪ Ἔπειτα γ', ὀΐω, γνώσεαι, ▪ Ὀμ. (καὶ μσ.) ▪ Δεῖ δίεαι, οὐδέ σε λήθω, ▪ Ἰλ. Α., ὑποπτεύεις. ▪ Ὀϊόμενος ὀλίγον εἶναι, ▪ Ὀδ. Κ. ▪ Πόλλ' ἀνὴρ ὀϊόμενος ὀλίγην ἐπιφέρεσθαι, τοῦ γὲ ἀφθόνην εἶναι

τοῖσι θηρίοισι τὴν γέουραν, μή τινα δόλον δόσθαι [ἡ, κατ' ἄλλ. γρφ., οἰσθῶσι], » Ἀρβ. « Οἶνον, ὃν σὺ φυλάσσεις, κεῖνον οἴομένη τὸν κάμμορον, » Ὀδ. Β, ἱλπίζουσα, προσμένουσα. « Οὐκ ἄφρων ὁ ξεῖνος δίεται, » Ὀδ. Ρ, δοκεῖ, φαίνεται.

†Οἰῶ, Ἀκκων. ἀντὶ Ὀΐω. « Ἐξέβαλ', οἰῶ, τὸ ξίφος, » Ἀρχφ.

Οἰωβότας, α [ὁ], Δ. Β, ἀντὶ Οἰοβά(βω)της.

Οἰωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Προμαντεύω τι ἀπὸ τὸ πέταγμα κτλ. τῶν πτηνῶν [τῶν οἰωνῶν]. « Ἐκώλυεν οἰωνίζεσθαι μετὰ τὸν Σεξτίλιον μῆνα, » Πλ. 2) (συνήθ.) ἐκλαμβάνω τι ὡς [κυρ. κακόν] οἰωνόν. « Ὅτινες οἰωνίζοντο ἀνεπιτήδειον εἶναι τῇ πόλει, » Ξεν. « Ὃν οἰωνίσαιτ' ἄν τις μᾶλλον ἐδών, ἢ προσεῖπεῖν βούλοιτο, » Δμ.

‡Οἰωνικός, ή, όν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Οἰωνιστικός.

Οἰώνισμα [τὸ], = Οἰωνός.

Οἰωνισμὸς [ὁ], ἡ πρᾶξις τοῦ οἰωνίζεσθαι, ἡ διὰ τῶν οἰωνῶν μαντεία.

Οἰωνιστὴρ [ὁ], Π. ἀντὶ Οἰωνιστής.

Οἰωνιστήριον [τὸ], τὸ μέρος ὅπου ἐγίνοντο οἱ οἰωνισμοί. 2) = Οἰωνός, σημεῖον, [κυρ. οὐδ. τοῦ]

Οἰωνιστήριος, α, ον, = Οἰωνιστικός.

Οἰωνιστής, οῦ [ὁ], = Οἰωνοσκόπος.

Οἰωνιστικός, ή, όν, Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ οἰωνίζεσθαι, οἰωνιστοῦ ἴδιος. « Οἰωνιστικὴ, » Πλάτ., Dλ., ἡ τέχνη τοῦ οἰωνίζεσθαι, Οἰωνομαντεία.

Οἰωνόβρωτος [ὁ, ἡ], [οἰωνὸς, βιβρώσκω]. ὁ φαγωθεὶς ὑπὸ τῶν ὀρνέων.

Οἰωνοθέτης, ου [ὁ], [οἰων. τίθημι], = Οἰωνοσκόπος.

Οἰωνόθροος [ὁ, ἡ], Π. [οἰωνὸς, θροέω]. κραυγὴ (θόρυβος) τῶν ὀποίων κάμνουν τὰ ὄρνεα.

Οἰωνοκτόνος [ὁ, ἡ], Π. [οἰων. κτείνω]. ὁ φονεύων τὰ ὄρνεα.

Οἰωναμαντεία [ἡ]. ἡ διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν οἰωνῶν [τῶν ὀρνέων] μαντεία.

Οἰωναμαντικός, ή, όν, Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν οἰωνεμαντείαν, οἰωνεμάντεως ἴδιος. « Οἰωνομαντικὴ (τέχνη), » ἡ [ἄλλ.] Οἰωνιστική.

Οἰωνόμαντις, εως [ὁ, ἡ]. ὁ διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν οἰωνῶν μαντεύων.

Οἰωνόμικτος [ὁ, ἡ], Π. [οἰων. μίγνυμι]. σχηματισμένος εἰς εἶδος ὀρνέου ἢ ἄλλου ζώου, ἐξ ἡμισείας ὄρνεον.

Οἰωνοπολέω-ῶ, Μ. ήσω, = Οἰωνοσκοπέω, Οἰωνίζομαι.

Οἰωνοπόλησις, εως καὶ

Οἰωνοπολία [ἡ], = Οἰωνομαντεία, [ἐκ τοῦ]

Οἰωνοπόλος [ὁ, ἡ], [οἰων. πολέω]. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν παρατήρησιν τῶν οἰωνῶν. ‖. (οὐσ.) = Οἰωνοσκόπος.

Οἰωνὸς [ὁ], [οἰος]. πτηνὸν σαρκοφάγον, ὄρνεον. « Θῆρές τ' οἰωνοί τε καὶ ἰχθυοβρέμονες ἰχθῦς, » Ἐμπεδ. « Τόν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν κειμενον ἐν αἰδίῳ, » Ὀδ. Γ. 2) (συνήθ.) σημεῖον (κυρ. τὸ λαμβανόμενον ἀπὸ τὸ πέταγμα κτλ. τῶν τοιούτων ὀρνέων) εἰς προγνωσιν τοῦ μέλλοντος. « Τῶν ἐπ' οἰωνοῖς ἱερέων, τοὺς Δύτικας κρότερον, Δύγορας δὲ νῦν καλοῦσι, » Πλ. « Νῦν δὲ δὴ εὐφημεῖσθω μὲν χάριν οἰωνῶν, » Πλάτ. « Δαιμονίη τύχη, καὶ δέχομαι τὸν οἰωνὸν, » Πλ. « Εἰς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, » Ἰλ. Μ.

Οἰωνοσκοπεῖον [τὸ]. τὸ μέρος ὅπου ἐγίνοντο οἱ οἰωνοσκοπίαι.

Οἰωνοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ τὸ πέταγμα κτλ. τῶν ὀρνέων πρὸς οἰωνομαντείαν, Οἰωνίζομαι.

‡Οἰωνοσκόπημα [τὸ]. τὸ διὰ τῆς οἰωνοσκοπίας ληφθὲν σημεῖον.

Οἰωνοσκοπητικός, ή, όν, = Οἰωνοσκοπικός.

Οἰωνοσκοπία [ἡ]. τὸ ἔργον τοῦ οἰωνοσκόπου.

Οἰωνοσκοπικός, ή, όν, Οἰωνοσκόπου ἴδιος, Οἰωνιστικός. « Οἰωνοσκοπικὴ, » ἡ τέχνη τοῦ οἰωνοσκόπου.

Οἰωνοσκόπιον [τὸ], = Οἰωνοσκοπεῖον.

Οἰωνοσκόπος [ὁ, ἡ], [οἰωνὸς, σκοπέω]. ὁ παρατηρῶν τὰ ὄρνεα [κυρ. πρὸς μαντείαν]. ‖. (οὐσ.) = Οἰωνόμαντις, (Λτν.) **auspex**.

Οἶος, ἐπίρ. [οἷος]. Πῶς, τίνι τρόπῳ, εἰς ποίαν κατάστασιν. « Ὦ δύσμορ' Αἶας, οἷος ὢν, οἷως ἔχεις! » Σοφ.

†Οἰωτός [οῖς], ή, όν, Γλσ. καμωμένος ἀπὸ προβατίας.

Ὄκα, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ὅτε.

Ὀκελλάω, Μ ὀκελῶ [ἀόρ. Ὤκειλα], = Κέλλω, πλησιάζω (κυρ. τὸ πλοῖον) εἰς τὴν ξηράν, σράζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.)· καθίζω εἰς ξέραν, (μετφ.) καταζαλάζω, κατανεῶ. « Ἐς γλαστὸν ἢ ἀσφὺν ὀκέλλει τὸ ἄλγημα, » Ἀρετ. « Ὀκέλλει τὸ κακὸν ἐς ἀνήκεστον, » αὐτ.

Ὄκη ἡ Ὀκη, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ὅπη (πῃ).

Ὄκκα, ἐπίρ. Π. Δ. ἀντὶ Ὅκα.

†Ὄκκαβος [ὁ], κατὰ διάλεκτ. ὁ Κρίκος.

†Ὄκκος [ὁ], [ὄσσομαι], κατὰ διάλεκτ. ὁ ὀφθαλμὸς, (ὅθεν τὸ Λτν.) **ocus, oculus**.

Ὀκλαδίας [ὀκλάζω], ου [ὁ]. (δίφρος) ὃς τις διπλόνεται [μαζόνεται] καὶ πάλιν ἀνοίγεται, (Γαλλ.) **chaise pliante**.

Ὀκλαδιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι εὔκολος ἢ ἕτοιμος νὰ καθήσω.

;Ὀκλαδιστὶ καὶ

Ὀκλαδὸν, ἐπίρ. Π. λυγῶντας τὰ [ἢ μὲ λυγισμένα] γόνατα, (χυδ.) ἀγκοῦρκουδα, [ἐκ τοῦ]

Ὀκλάζω [κλάω], Μ. άσω. Συγκάμπτω, λυγίζω [κυρ. τὰ γόνατα], (ὀθ. συνήθ. ἀλλ. κάθημαι ἀγκοῦρκουδα· (συνεχῶς) καταπίπτω, ἀποκάμνω. « Ὤκλαζε τῆς ἄγαν φορᾶς ὁ ἄνεμος, » Ὅλ., ἄρχιζε νὰ καταπέσῃ. (καὶ τρπ.) « Μή, φύλακας τὸν ἐπ' ἐμοὶ πόδαν ὑπὸ τῶν συμφορῶν, » αὐτ.

Ὀκλάς, ἐπίρ. Π. = Ὀκλαδόν.

;Ὄκλαξ, ακος [ἡ], Π. ἀντὶ-

Ὄκλασις, εως [ἡ]. τὸ ὀκλάζειν, λύγισμα (κυρ. τῶν γονάτων)· κάθισμα εἰς τὰ γόνατα, συγκάθισμα.

Ὄκλασμα [τὸ], = Ὄκλασις. εἶδος χοροῦ, (καιν.) συγκαθιστός.

Ὀκλαστὶ, ἐπίρ. Π. = Ὀκλαδόν.

Ὀκναλέος, α, ον, [καὶ ἐπίρ.] · λέως, Π. ἀντὶ Ὀκνηρός.

Ὀκνεῖω, Π. ἀντὶ-

Ὀκνέω-ῶ [ὄκνος], Μ. ήσω. Βαρύνομαι ἢ φοβοῦμαι νὰ, συχέλλομαι, διστάζω· ὑπατεύω. « Ὀκνῶν τοὺς πολίτας, » Ξεν. « Θαρρῶν πλείονα ἔθυεν, ἢ ὀκνῶν ἠύχετο, » αὐτ. « Εἰ δὲ θατέρα τούτων ὀλιγωρήσητε, ὀκνῶ μὴ μάταιος ὑμῖν ἡ στρατεία γένηται, » Δμ.

†Ὀκνηρία [ἡ], Γλσ. ἀμέλεια, ῥᾳθυμία, [ἐκ τοῦ]

Ὀκνηρὸς [ὄκνος], ά, όν. Ἀμελὴς ἢ δειλὸς, (κεν.) ὀκνὸς, ἀκαμάτης· (Π.) ὄκνου αἴτιος. « Δέος ὀκνηρὸν, » Θκρ. « Ἤρεν μὲν ταῦτ' ὀκνηρά, » Σοφ.

Ὀκνηρῶς, ἐπίρ. Μὲ ὀκνηρίαν, ἀμελῶς. « Ὀκν. ἔχω (διάκειμαι) πρός τι, » Βσσ., Δμ., = Ὀκνέω.

Ὀκνητέον, θετ. τοῦ Ὀκνέω.

†Ὀκνὸς, ἡ, όν, = Ὀκνηρός.

Ὄκνος [ὁ], [ἔχω]. βραδύτης διὰ φόβου ἢ ῥᾳθυμίαν, (ἐνγέν.) ἀμέλεια, ἀβράντια, ὀκνηρία· συστολή. « Ὄκνου ἔχω, ἢ « Ὀκνός μ' ἔχει, » Ἀξ., = Ὀκνέω, συστέλλομαι κτλ. 2) εἶδος πτηνοῦ [ἐρωδιοῦ], (ἄλλ.) Ἀστερίας, (Γαλλ.) **butor**, (ἀλλ' εἰς τὴν σημασίαν ταύτην εἶναι τῶν ἐκδόσεων ἔχουσιν ὀρθότερον Ὀκνάς).

†Ὀκνόφιλος [ὁ, ἡ]. φίλος τοῦ ὄκνου (τῆς ὀκνηρίας).

Ὀκνώδης, εος [ὁ, ἡ], = Ὀκνηρός.

Ὀκόθεν, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ὁπόθεν.

Ὀκοῖος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ὁποῖος.

Ὀκόσος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ὁκόσος.

Ὀκότε, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ὁπότε.

Ὄκου, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ὅπου.

‡Ὀκριάζω καὶ

Ὀκριάω-ῶ, Μ. άσω, Π. [ὄκρις]. τραχύνω, ἐρεθίζω. ‖. (παθ.) ἐρεθίζομαι, τραχύνομαι, θυμόνω.

Ὀκρίβας [ὄκρις, βαίνω], αντος [ὁ], [ἐνγέν.] = Ἴκριον· (ἰδιαιτ.) τὸ βῆμα τῶν ὑποκριτῶν (τὰ ἄλλ. Λογεῖον) τοῦ θεάτρου, (Λτ.) **pulpitum**, (παρβλ.) Θυμέλη. 2) τὸ ὑψηλὸν κάθισμα τοῦ ἀμαξηλάτου. 3) τὸ τριπόδι ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔχουν ἀκουμβισμένην οἱ ζωγράφοι τὴν εἰκόνα τὴν ὁπ. ζωγραφίζουν, (Γαλλ.) **chevalet**, (παρβλ.) Κιλλίβας.

Ὀκριοειδὴς, ές [ὁ, ἡ]. ὀκριώδης [σουβλερὸς] τὸ εἶδος.

Ὀκριώδης, εσσα, εν, Π. [ὄκρις]. γεμάτος ἄκρας, τραχὺς, σουβλερὸς, ἀνώμαλος. « Λίθος —, » Ὅμ., (συγχ. τῷ Ὀκριόεις).

Ὀκριόωντα, Π. ἀντὶ Ὠκριῶντο, γ', πλθ πρτ. τοῦ παρτ. τοῦ Ὀκριάομαι.

Ὄκρις [ὄκρος], ιος [ἡ], Π. Ἰων. ἄκρα ἐξέχουσα, τραχύτης εἰς ἐπίπεδον σῶμα. « Ἡ ὑπερέχουσα ὄκρις τοῦ ὀστέου, » Ἱππκρ.

Ὀκρὶς, ίδος [ὁ, ἡ], Π. = Ὀκριόεις, τραχὺς, ἀπάκρηγνος. « Φάραγξ —, » Αἰσχλ.

Ὀκρίωμα [τὸ], = Ὄκρις.

Ὀκριόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Κρυβαῖος· προξενῶν ῥῖγος (φρίκην), φοβερὸς, (συγχ. τῷ Ὀκριώδης).

Ὀκτάβελος [ὁ, ἡ]. ὁ συνεστάμενος εἰς [συγκείμενος ἀπὸ] ὀκτὼ βιβλία.

Ὀκτάβλωμος [ὁ, ἡ]. ὁ ἀποτελῶν ὀκτὼ βλωμοὺς (βούπαις). « Ἄρτος —, » Ἱππ.

Ὀκτάγλωσσος [ὁ, ἡ]. ὁ γραμμένος εἰς ὀκτὼ γλώσσας, ἢ σχηματίζων (διατεταμένος εἰς) ὀκτὼ γλωσσοειδεῖς ἄκρας.

Ὀκτάγωνος [ὁ, ἡ]. ὁ ἔχων ὀκτὼ γωνίας.

;Ὀκταδακτυλιαῖος, α, ον καὶ

Ὀκταδάκτυλος (ὁ, ἡ), =Ὀκτωδάκτυλος.
Ὀκτάδραχμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων 8 δραχμάς.
Ὀκτάεδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 8 ἕδρας (βάσεις, πρόσωπα, πλευράς).
Ὀκταετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον 8 ἔτη.
Ὀκταέτης, εος ἢ ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 8 ἔτη, (ἴδε Δεκαέτης).
Ὀκταετία (ἡ). 8 ἔτη.
Ὀκταέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὀκταέτης.
Ὀκτάζυγος καὶ Ὀκτάζυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἢ διαιρούμενος εἰς 8 ζυγὰ (ζεύγη), Ὀκταπλοῦς.
Ὀκταήμερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 8 ἡμέρας, ὀκτὼ ἡμερῶν (ἡλικίας).
Ὀκτακάτιοι, αι, α, Δ. ἀντὶ Ὀκτακόσιοι.
Ὀκτάκις, ἐπίρ. Ὀκτὼ φοραίς.
Ὀκτακισμύριοι, αι, α. Ὀκτὼ μυριάδες, (δηλ.) 80,000.
Ὀκτακισχίλιοι, αι, α. Ὀκτὼ χιλιάδες. ‖. (εἰς τὸ ἐν.) ● Ὀκτακισχιλίη ἀσπὶς (ἵππος), « Ἡρ., 8,000 στρατιῶται ἀσπιδοφόροι ἢ ἱππεῖς.
Ὀκτάκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων ὀκτὼ κλίνας.
Ὀκτάκνημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀκτὼ κνήμας (ἀκτῖνας). ● Τροχὸς—, « Ἰλ. Ε.
Ὀκτακόσιοι, αι, α. (ὁ ἀριθμ.) 800.
Ὀκτακοσιοστός, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 799.
Ὀκτακότυλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων 8 κοτύλας.
Ὀκτάκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 8 κῶλα (μέλη ἢ μέρη).
Ὀκταμερής, ές (ὁ, ἡ). ὁ συνιστάμενος ἀπὸ 8 μέρη.
Ὀκτάμετρος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἐξ 8 μέτρων (στίχων).
Ὀκταμηνιαῖος, α, ον καὶ
Ὀκτάμηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν ἢ γινόμενος εἰς 8 μῆνας, ὀκτὼ μηνῶν, ὀκτωμηνιάτικος.
Ὀκτάπαδος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ὀκτάπους.
Ὀκτάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὀκτὼ πηχῶν.
Ὀκταπλασιάζω Μ. άσω. Κάμνω τι ὀκταπλάσιον ἀφ' ὅ,τι εἶνε.
Ὀκταπλάσιος, α, ον καὶ
Ὀκταπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). ὀκτὼ φοραῖς τόσος.
Ὀκτάπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 8 πλέθρων ἔκτασιν.
Ὀκτάπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 8 πλευρὰς (8 πρόσωπα).
Ὀκταπλόος-οῦς (ὁ, ἡ), =Ὀκταπλάσιος.
Ὀκταπόδης, ου (ὁ) καὶ
Ὀκτάπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 8 πόδας ἢ 8 ποδῶν ἔκτασιν. ● Σκορπίος (ὁ Ἄξων) —, « Μάξιμ., Ὑσ.
Ὀκτάῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀκτὼ ῥίζας ἢ κλάδους. ● Κέρατα—, « Ἐπιγρ.
Ὀκτάῤῥυμος ἢ Ὀκτάρυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀκτὼ ῥυμοὺς (ῥούνταις). ● Ἅρμα —, « Ξεν.
Ὀκτάς, άδος (ἡ), τὸ ἀφῃρ. οὐσ. τοῦ 8 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 8 μονάδων (πρᾶ. ἢ πραγμ.).
Ὀκτάσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) 8 σημεῖα (χαρακτῆρας, σχήματα, [καὶ εἰς τὴν μουσ. καὶ μετρ.] χρόνους).
Ὀκταστεγής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (διηρημένος εἰς) 8 σκέλη.
Ὀκταστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀκτὼ σταδίων ἔκτασιν. ‖. (οὐσ.) Ὀκταστάδιον (τὸ), διάστημα 8 σταδίων (σχεδὸν ἓν μίλιον).
Ὀκτάστιχος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος εἰς) 8 στίχους.
Ὀκτάστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στηριζόμενος εἰς) 8 στίλους.
Ὀκτασύλλαβος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -συλλάβως. Ὁ περιέχων (συγκείμενος εἰς) 8 συλλαβάς.
Ὀκτάτευχος καὶ
Ὀκτάτομος (ὁ, ἡ). διηρημένος εἰς ὀκτὼ τεύχη (τόμους).
Ὀκτάτονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 8 τόνους. ● Ἕλικες ὀκτάτονοι, « Ἐπιγρ., οἱ 8 πλοκαμοὶ τοῦ ὀκταποδιοῦ.
Ὀκτάφορος (ὁ, ἡ), = Ὀκτώφορος.
Ὀκτάχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 8 χορδάς.
Ὀκταχῶς, ἐπίῤ. Κατὰ ὀκτὼ τρόπους, ὀκτὼ λογιῶν.
Ὀκτήρης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 8 σειρὰς (8 κατώματα). ‖. (οὐσ. θηλ.) πλοῖον (κάτεργον) μὲ 8 κωπὰ ἢ 8 ζυγοὺς κωπιῶν, (ἴδε Διήρης).
Ὀκτὼ (οἱ, αἱ, τά), (ἀριθμ.) ἄκλ. (8).
Ὀκτωδακτυλιαῖος, α, ον καὶ
Ὀκτωδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 8 δακτύλων ἔκτασιν.
Ὀκτωκαίδεκα (οἱ, αἱ, τὰ), (ἀριθμ.) ἄκλ. (18).
Ὀκτωκαιδεκάδραχμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων 18 δραχμάς.
Ὀκτωκαιδεκαέτης, εος ἢ ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 18 ἔτη· 18 ἐτῶν, (ἴδε Δεκαέτης).
Ὀκτωκαιδεκάκις, ἐπίῤ. Δεκαοκτὼ φοραίς.
Ὀκτωκαιδεκάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 18 πηχῶν.
Ὀκτωκαιδεκαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). 18 φοραῖς τόσος.
Ὀκτωκαιδεκάς, άδος (ἡ), τὸ ἀφῃρ. οὐσ. τοῦ 18 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 18 μονάδων (πρᾶ. ἢ πραγμ.).
Ὀκτωκαιδεκάσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) 18 σημεῖα (χαρακτῆρας, σχήματα, [καὶ ἐν τῇ μουσ. καὶ μετρ.] χρόνους).
Ὀκτωκαιδεκαταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 18 ἡμέρας· 18 ἡμερῶν.
Ὀκτωκαιδέκατος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς ἢ μετ' ἄλλων 17, δέκατος ὄγδοος.
Ὀκτωκαιδεκέτης, ου (ὁ, ἡ) καὶ
Ὀκτωκαιδεκέτις, ιδος (ἡ), = Ὀκτωκαιδεκαέτης.
Ὀκτωκαιεικοσαετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον 28 ἔτη.
Ὀκτωκαιεικοσάκις, ἐπίῤ. 28 φοραίς.
Ὀκτωμηνιαῖος, Ὀκτώμηνος, Ὀκτώπους, =Ὀκταμηνιαῖος κτλ.
Ὀκτώπηχυς, εος (ὁ, ἡ), =Ὀκτάπηχυς.
Ὀκτωστάδιος (ὁ, ἡ), =Ὀκταστάδιος.
Ὀκτώφορος (ὁ, ἡ). ὁ φερόμενος (βασταζόμενος) ὑπὸ 8 ἀνθρώπων. ‖. (οὐσ. ἀρσ. καὶ οὐδ.) εἶδος φορείου ἢ ὀχήματος.
Ὄκχ', κατ' ἀποκ. (πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Ὄκκα.
Ὀκχέω-ῶ, Μ. ήσω, Δ. Π. ἀντὶ Ὀχέω, στηρίζω, βαστῶ, στηρίνω· (μεταφ.) ὑποφέρω, [ἐκ τοῦ
Ὄκχη (ἡ), Δ. Π. ἀντὶ Ὀχή, στήριγμα, ὑποστήριξις. «Σκηπάνιον, ὃ δὴ πέλεγήραος ὄκχη,» Καλλ.
Ὄκχος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ὄχος, ὄχημα.
Ὅκως, ἐπίῤ. ἰων. ἀντὶ Ὅπως.
‡Ὀκωχεύω, Μ. εύσω, Γλσ. κρατῶ, στηρίζω, [ἐκ τοῦ
‡Ὀκωχὴ (ἡ), Γλσ. =Ὀκχή, (ὀθ. τὸ σύνθ. Ἀνοκωχή).
Ὀλαὶ (αἱ), Ἀττ. ἀντὶ Οὐλαί.
Ὀλάργυρος (ὁ, ἡ). ὅλος ἀργυροῦς.
‡Ὀλά(‡Ὀλᾰ́)χνιον ἢ Ὄλαι Ὀλᾰ́χνιον ἢ Ὀλᾰχνεῖον (τὸ), Σικελ. ἀντὶ Οὐλοχύτιον.
Ὀλβήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὄλβιος.
Ὀλβία (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Ὄλβιος (συνήθ.) «Μακαριότης. «Βάλλ' εἰς ὀλβίαν,» Κωμ., ἄμε ς' τὸ καλὸν (κατ' εὐφημ. ἢ εἴρων. ἀντὶ) ς' τὸν διάβολον, ς' τ' ἀνάθεμα κτλ., (ἴδε Μακαρία).
ςὈλβιάζω, Μ. άσω καὶ
Ὀλβίζω [ὄλβος], Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ὄλβιον (εὐτυχῆ). «Ἐν ἡμέρᾳ μ' ὤλβισ', ἐν δ' ἀπώλεσεν,» Εὐρ. 2) (συνήθ.) =Μακαρίζω, εὐδαιμονίζω, καλοτυχίζω. «Μηδὲν' ὀλβίζειν πρὶν ἂν τέρμα τοῦ βίου περάσῃ μηδὲν ἀλγεινὸν παθών,» (Σωφ. παρὰ) Σδ.
Ὀλβιόγαμος (ὁ, ἡ). Ὄλβιος (εὐδαίμων) διὰ τὸν γάμον του.
Ὀλβιογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Κωμ. [ὄλβιος, γαστήρ], τοῦ ὁποίου ἡ εὐτυχία συνίσταται εἰς τὴν κοιλίαν (εἰς τὸ φαγεῖν), λαίμαργος.
Ὀλβιοδαίμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐδαίμων, καλότυχος.
Ὀλβιοδό(δώ)της, ου (ὁ) καὶ Ὀλβιοδό(δώ)τις, ιδος (ἡ), Π. =Ὀλβοδότης.
ςὈλβιόδωρος (ὁ, ἡ), Π. =τῷ προηγ.
Ὀλβιοργός (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων ὄλβιόν τινα, εὐτυχίας πρόξενος.
Ὀλβιόθυμος (ὁ, ἡ), Π. εὐτυχισμένος, εὔθυμος.
ςὈλβιόκαιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν τὴν εὐτυχίαν τοῦ κόσμου.
Ὀλβιόμοιρος (ὁ, ἡ), Π. =Ὀλβιοδαίμων, καλόμοιρος.
Ὀλβιόπλουτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ τὸν πλοῦτόν του ὄλβιος. «Εὐωχίαι—,» Ἀθ., λαμπραί, πλουσίαι.
Ὀλβιόπολις, εως (ἡ), Π. ὄλβια πόλις.
Ὄλβιος [ὄλβος], α ἢ ος, ον. Εὐτυχισμένος, πλούσιος· καλότυχος. ‖. (τὸ αὐτ.) Ὄλβια, ἐπίῤ. ἀντὶ Ὄλβιος. «Ὄλβια ζώειν,» Ὁμ., Η.
Ὀλβιόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φρονῶν ὄλβια (ἔχων τὸν νοῦν του εἰς τὸν πλοῦτον καὶ τοὺς πλουσίους). «Παῦρα—,» Λυκ.
Ὀλβιόχειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὄλβίας (εὐτυχίαν φερούσας) χεῖρας.
Ὄλβιστος, η, ον, Ὑπερθ. ἀνάλ. τοῦ Ὄλβιος.
Ὀλβίως, ἐπίῤ. Εὐτυχῶς, εὐδαιμόνως.
Ὀλβοδότειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Ὀλβοδοτήρ καὶ
Ὀλβοδότης, ου (ὁ) καὶ Ὀλβοδάτις, ιδος (ἡ), Π. δοτὴρ (χορτηγὸς, πρόξενος) ὄλβου (πλούτου, εὐτυχίας).
Ὀλβοθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφόμενος ἀπὸ τοῦ ὄλβου (πλούτου), ἔχων ἀντικείμενον τῆς ὀλεθρίας ἐπιῤῥοῆς τοὺς πλουσίους.
Ὀλβομέλαθρος (ὁ, ἡ), Π. [ὄλβος, μέλαθρον]. ὁ ἀπὸ πλούσιον εἶκον, ἢ προξενῶν τὴν εὐτυχίαν τοῦ οἴκου.
Ὀλβονομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. διάγω εὐτυχῶς.
Ὄλβος (ὁ), [ὄλφω ἢ ὀφέλλω]. πλοῦτος, ἀφθονία ἀγαθῶν· εὐτυχία, εὐδαιμονία.
Ὀλβοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (προξενῶν) ὄλβον (πλοῦτον, εὐτυχίαν).
Ὀλέεσθαι, Ἰων. ἀντὶ Ὀλεῖσθαι, μσ. μέλλ. καὶ
Ὀλέεσκε, Ἰων. ἀντὶ Ὤλλυ ἢ Ὤλλος, γ'. ἐν. παρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρ. τοῦ Ὄλλυμι.
Ὀλέθριος, α ἢ ος, ον. Ὀλεθρου πρόξενος, φθοροποιός. 2) ὑποκείμενος εἰς ὄλεθρον, (ἰδίως ἐπὶ ἀσθενοῦς) ἀνιάτως ἔχων, ἀποθνησκόμενος, μὴ βιώσιμος, (ἴπποκρ.). 3) Π. δυστυχής, ἄθλιος.
Ὀλεθρίως, ἐπίῤ. Πρὸς ὄλεθρου.
Ὀλεθροκτόνος (ὁ, ἡ), Σχλ. ὀλέθρου πρόξενος, ὀλέθριος.
Ὄλεθρος (ὁ). φθορά, χαμός, ἀφανισμός, θάνατος. «Οὐκ εἰς ὄλεθρον.» Φρσ., Ἤδη ἀᾶς νὰ χαθῇς; Ἤδη ἀᾶς ἂ τὸν διάβολον; κτλ. 2) (ἐπιθετ.) ὀλέθρου ἄξιος, ἀχρεῖος, (κοιν.) χαμένος. «Ὄλεθρος γραμματεύς.» Δημ., (παρβλ. Βάραθρος).
Ὀλεθροτόκος καὶ
Ὀλεθροφόρος (ὁ, ἡ), = Ὀλεθροποιός, ὀλέθρου πρόξενος.
Ὄλει, γ'. ἐν. προσ. τοῦ 6'. μέλλ. ἢ 2) Ἀττ. ἀντὶ Ὀλῇ, 6'. ἐν. προσ. τοῦ μσ. μέλλ. 6'. καὶ
Ὀλεῖται, γ'. ἐν. προσ. τοῦ μσ. μέλλ. 6'. τοῦ Ὄλλυμι.
Ὀλεκρανίζω, Μ. ίσω, = Ὠλεκρανίζω.
Ὀλέκρανον (τὸ), = Ὠλέκρανον.
Ὀλέκω (παρατ. Ὤλεκον καὶ πλέον οὐ), Π. ἀντὶ Ὄλλυμι.
†Ὀλερὸς [ὀλὸς], ἀ, ὸν, Γλσ. = Θολερός, μέλας, βορβορώδης, (ἀπ' ἐδῶ ἴσως ἀπεκίπη καὶ ὁ παρ' ἡμῖν) λερός.
Ὀλέσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ
Ὀλέσας, ασα, αν, ἀόρ. τῆς μτχ. ᾆ
Ὀλέσσιας, ε, Αἰολ. ἀντὶ Ὀλέσσας, αι, ἀόρ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ὄλλυμι.
Ὀλεσήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [ὄλλυμι, ἀνήρ]. ὁ ἀφανίζων τοὺς ἀνθρώπους.
Ὀλέσθαι, μσ. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὄλλυμι.
Ὀλεσίβωλος (ὁ, ἡ), Π. [ὄλλυμι, βῶλος]. ὁ φυντρίβων τοὺς βώλους.
Ὀλεσιαλοκάλαμος (ὁ, ἡ), ὁ ὀλεθρίως (ἀθλίως) αὐλῶν διὰ τῶν καλάμων, (ἄλλ. γρφ. Ὀλεσιαλοκάλαμος).
Ὀλεσίβωλος (ὁ, ἡ). ὀλέθριος εἰς τὰς γεωργικὰς βώλους, ἄφορος.
Ὀλεσιθήρ, ηρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀφανίζων (ἐξιλοθρεύων) τὰ θηρία ἤ, φονεύτας θηρίων.
Ὀλεσίκαρπος (ὁ, ἡ), = Ὠλεσίκαρπος.
Ὀλεσίμβροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀφανίζων τοὺς ἀνθρώπους (τοὺς βροτούς).
Ὀλεσίνους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπολέσας τὸν νόῦν (τὰς φρένας) τινος.
Ὀλεσίοικος (ὁ, ἡ), Π. ὀλετὴρ (ἀφανιστὴς) οἴκου.
Ὀλεσίπτολις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀφανίζων τὰς πόλεις.
Ὀλεσιτύραννος (ὁ, ἡ), εὔχρ. μόνον τὸ Ὀλεσσιτύραννος.
Ὄλεσσε, Π. ἀντὶ Ὤλεσε, γ'. ἐν. προσ. τοῦ ἀόρ. καὶ
Ὀλέσσει, Π. ἀντὶ Ὀλέσει, γ'. ἐν. προσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ὄλλυμι.
Ὀλεσσίνους (ὁ, ἡ), ἴδε Ὀλεσίνους.
Ὀλεσσιτύραννος (ὁ, ἡ), Π. ὀλετὴρ τυράννου ἢ τῶν τυράννων.
Ὀλέσσω ᾖ Π. Ὀλέσσω, μέλλ. τοῦ Ὄλλυμι.
Ὀλέτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Ὀλετὴρ (ὁ), [ὄλλυμι]. ἀφανιστὴς, ἐξολοθρευτής.
Ὀλετήριος (ὁ, ἡ). ὀλέθρου πρόξενος, ὀλέθριος.
Ὀλέτις, ιδος (ἡ), Π. = Ὀλέτειρα.
Ὄληαι, Π. ἀντὶ Ὄλῃ, 6'. καὶ
Ὄληται, γ'. ἐν. προσ. τοῦ μσ. ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ὄλλυμι.
Ὀλεγαιμία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ὀλίγαιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον αἷμα.
Ὀλιγαιμότης (ἡ). ὀλιγότης αἵματος, ὀλεγαιμία.
Ὀλιγάκις, ἐπίῤ. Ὀλίγαις φοραῖς, σπανίως.
Ὀλιγάμπελος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα ἀμπέλια.
Ὀλιγανδρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ὀλίγους ἄνδρας, δὲν εἶμαι πολυάνθρωπος.
Ὀλιγανδρία (ἡ). σπάνις (ὀλιγότης) ἀνδρῶν, λειψανδρία, [ἐκ τοῦ
Ὀλίγανδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγους ἄνδρας (ἀνθρώπους), ὄχι πολυάνθρωπος.
Ὀλεγανθρωπεύω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀλιγανδρέω.
Ὀλιγανθρωπία (ἡ), = Ὀλιγανδρία.
Ὀλιγάνθρωπος (ὁ, ἡ), = Ὀλίγανδρος.
Ὀλιγάριθμος (ὁ, ἡ). ὀλίγος τὸν ἀριθμὸν, ὄχι πολυάριθμος.
Ὀλιγαριστία (ἡ). ὀλιγοφαγία εἰς τὸ γεῦμα (ἄριστον).
Ὀλιγάρκεια (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις ὀλιγαρκής.
Ὀλιγαρκέω-ῶ (ᾗ συχνότ. τὸ μσ.) -ομαι -οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Εἶμαι-
Ὀλιγαρκὴς, ἐς (ὁ, ἡ) ὁ ἀρκούμενος (εὐχαριστούμενος) εἰς τὰ ὀλίγα, μέτριος εἰς τὰς ἀνάγκας του. 2) ὁ μόλις ἀρκῶν (ἐξαρκῶν) δι' ὀλίγους.
Ὀλιγαρκία (ἡ), = Ὀλιγάρκεια.
Ὀλιγαρτία (ἡ). σπάνις (ὀλιγότης) ἄρτου, σιτοδεία.
Ὀλιγαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Διοικῶ (καὶ μσ. Διοικοῦμαι) ὀλιγαρχικῶς.
Ὀλιγάρχης, ου (ὁ), μέλος (ἄρχων) ὀλιγαρχικῆς κυβερνήσεως.
Ὀλιγαρχία (ἡ). εἶδος διοικήσεως καθ' ἣν ἄρχουσιν (ἐξουσιάζουσιν) ὀλίγοι.
Ὀλιγαρχικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ θέλων (ἀγαπῶν, κλίνων πρὸς) τὴν ὀλιγαρχίαν.
Ὀλιγαύλαξ ἡ Ὀλιγαύλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π (ἀγρὸς) ὁ ἔχων ὀλίγην ἢ λυπρὰν (ἄπαγον) γῆν.
Ὀλιγαχυθεν, ἐπίῤ. Ἀπ' ὀλίγα μέρη.
Ὀλιγαχοῦ, ἐπίῤ. Εἰς ὀλίγα μέρη.
Ὀλιγαχῶς, ἐπίῤ. Κατ' ὀλίγους τρόπους.
Ὀλιγεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀλίγα κέκτημαι, ἔχω μικρὰν περιουσίαν (ὀλίγα κτήματα).
Ὀλιγεξία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις ὀλίγα, μετρία περιουσία.
Ὀλιγήμερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν ὀλίγας ἡμέρας, ὀλίγων ἡμερῶν.
Ὀλιγηπελέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Ὀλιγηπελὴς [ὀλίγος, πέλομαι], ἐος (ὁ, ἡ). ἀτονισμένος, ἀδύνατος.
Ὀλιγηπελία (ἡ). ἀτονία, ἀδυναμία· λιποθυμία.
Ὀλιγήρης, εος καὶ
Ὀλιγήριος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀλίγος.
Ὀλιγηροσία (ἡ), Π. ὀλίγη ἀρόσιμος γῆ, μικρὸν χωράφι.
Ὀλιγηπάχυος (ὁ, ἡ), Π. [ὀλ. σιπύα], ὁ ἔχων μικρὰν ἢ ἄθειαν σιταποθήκην, πτωχὸς (ἀντιθ. τῷ Εὐσίπυος).
†Ὀλίγινθα, ἐπίῤ. = Μίνυνθα.
Ὀλιγίστατος (ὑπερθ. ἐκ τοῦ) Ὀλίγιστος, η, ον, ὑπερθ. (ἀνωμ.) τοῦ Ὀλίγος. «Νοῶν οὐδὲ τὸν ὀλιγίστατον, κ Φίλ.
Ὀλιγίστως, ἐπίῤ. Πολλὰ ὀλίγου· πολλὰ σπανίως.
Ὀλιγόαιμος (ὁ, ἡ), = Ὀλίγαιμος.
Ὀλιγόβαθμος (ὁ, ἡ). (κλίμαξ) ἔχουσα ὀλίγους βαθμούς.
Ὀλιγοβαρὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον βάρος, ὄχι πολλὰ βαρύς.
Ὀλιγόβιος (ὁ, ἡ), ὀλιγόζωος, ἢ πτωχός.
Ὀλιγιβούλος (ὁ, ἡ), μικροῦ νοὸς ἄνθρωπος.
Ὀλιγογνώμιων, ονος (ὁ, ἡ), = Ὀλίγωρος.
Ὀλιγογόνατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγας ἢ μικροὺς κόμπους (γόνατα).
Ὀλιγογονία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ὀλιγόγονος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν ὀλίγα.
Ὀλιγοδάπανος (ὁ, ἡ). ὁ δαπανῶν ὀλίγα, ὀλιγοέξοδος.
Ὀλιγοδεής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ χρειαζόμενος ὀλίγα, ὀλιγαρκής, ζῶθεν
Ὀλιγόδεια ἢ Ὀλιγοδεΐα (ἡ), = Ὀλιγάρκεια.
Ὀλιγόδενδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα δένδρα.
Ὀλιγοδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ διαιτώμενος (ζῶν) μὲ ὀλίγον.
Ὀλιγόδουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγους δούλους.
Ὀλιγοδρανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Ὀλιγοδρανὴς [ὀλ. δραίνω], ἐος (ὁ, ἡ). Ἀλιγωμένος, ἀτονισμένος· μόλις κινούμενος, ἀδύνατος.
Ὀλιγοδρανία (ἡ). ἀτονία, ἀδυναμία.
Ὀλιγοδυναμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ὀλίγην δύναμιν, εἶμαι-
Ὀλιγοδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγην δύναμιν.
Ὀλιγέδωρος (ὁ, ἡ). ὁ ὀλίγα δωρούμενος, ὄχι μεγαλόδωρος.
Ὀλιγοέλαιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (παράγων) ὀλίγον ἔλαιον.
Ὀλιγοελαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἔχω ἢ κάμνω ὀλίγον λάδι (ἔλαιον).
Ὀλιγοεξία (ἡ), = Ὀλιγεξία.
Ὀλιγοεργὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Ὀλιγοδρανὴς, ἀδύνατος.
Ὀλιγοέτης, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγων ἐτῶν.
Ὀλιγοετία (ἡ). ὀλιγότης ἐτῶν, νεότης.
Ὀλίγοζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγους ὄζους (κλάδους).

Ὀλιγοζωΐα (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ὀλιγόζωος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ὀλίγον, βραχύβιος.
Ὀλιγοήμερος (ὁ, ἡ),=Ὀλιγήμερος.
Ὀλιγόθερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγαν θερμῶν (ὀλίγην θερμότητα).
Ὀλιγόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγας τρίχας.
Ὀλιγοθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Ὀλιγόθυμος(ὁ,ἡ). μικρόψυχος,ἄτολμος.
Ὀλιγοΐνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγας ἴνας ἢ μικρὰ καὶ ἀσθενῆ νεῦρα.
Ὀλιγόκαιρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον καιρὸν εἰς τὸ νὰ πράξῃ τι.
Ὀλιγοκάλαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγους καλάμους ἢ μικρὸν καλάμι.
Ὀλιγοκάρπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καρπυφορῶν) ὀλίγους καρπούς.
Ὀλιγόκαυλος (ὁ, ἡ),=Ὀλιγοκάλαμος.
;Ὀλιγόκερως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα (μικρὰ) κέρατα.
Ὀλιγοκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ ὀλίγον (ὀλιγάκις) κινούμενος.
Ὀλιγόκλαδος(ὁ,ἡ). ὁἔχων ὀλίγα κλαδιά.
Ὀλιγόκληρος (ὁ,ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον κλῆρον (ὀλίγην περιουσίαν).
Ὀλιγοκρατέομαι-οῦμαι,=Ὀλιγαρχέομαι
Ὀλιγοκτήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα κτήματα.
Ὀλιγοκύμαντος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ὀλίγα κύματα,ἄχι πολυκύμαντος.
Ὀλιγολαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ ὀλίγα, εἶμαι-
Ὀλιγόλαλος καὶ
Ὀλιγόλογος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ὀλίγα λόγια, βραχύλογος.
Ὀλιγομαθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μαθὼν (ἢξεύρων) ὀλίγα.
Ὀλιγομαθῶς,ἐπίρ. Ὡς ὀλιγομαθής. »Ὀλιγομαθῶς ἔχειν περί τι,« Σωκρ.
Ὀλιγομετρία (ἡ). ὀλιγότης μέτρων (σίγου).
Ὀλιγομήκης, ες (ὁ, ἡ). ὀλίγας τὸ μῆκος.
Ὀλιγόμισθος (ὁ, ἡ). ὁ λαμβάνων (ὑπηρετῶν δι') ὀλίγον μισθόν, εὐθηνός.
Ὀλιγομυθία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ὀλιγόμυθος (ὁ, ἡ),=Ὀλιγόλογος.
Ὀλιγόνειρος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων ὀλίγα ἢ σπανίως ὄνειρα.
Ὀλιγόνοια(ἡ). ὀλιγότης νοός,μικρόνοια.
Ὀλιγόξυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα ξύλα.
Ὀλιγοπαιδία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ὀλιγόπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα παιδία, πατὴρ ἢ μήτηρ ὀλίγων τέκνων.
Ὀλιγοπιστία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ὀλιγόπιστος (ὁ,ἡ). ὁἔχων ὀλίγην πίστιν.
;Ὀλιγοπρεπέω-ῶ, Μ. ήσω. Σμικρύνω, ἐλαττόνω, ὀλιγοστεύω.
†Ὀλιγοπτόλις (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγας πολιάς (τρίχας), (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Σπαρνοπόλιος).
Ὀλιγοπονία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ὀλιγόπονος (ὁ, ἡ). ὁ ὀλίγον κοπιάζων (ἐργαζόμενος).
Ὀλιγοποσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ὀλιγοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Ὀλιγοπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων ὀλίγον, μετριοπότης.
Ὀλιγοπρεπία (ἡ), Ἰων. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀλιγοποσία.
Ὀλιγόποτος (ὁ, ἡ),= Ὀλιγοπότης. »Τὸ τῶν ὀρνίθων γένος πᾶν ὀλιγόποτον,« Ἄρστ.
Ὀλιγοπραγμοσύνη (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ὀλιγοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων (ἀσχολούμενος εἰς) ὀλίγα πράγματα, ἔχε πολυπράγμων.
Ὀλιγόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα ἢ μικρὰ πτερά.
Ὀλιγόπυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παράγων ὀλίγον πυρὸν (σῖτον).
Ὀλιγορρημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ ὀλίγα, εἶμαι ὀλιγόλογος.
Ὀλιγόρριζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγας ἢ μικρὰς ῥίζας.
Ὀλίγος [λισσός], η, ον, (τὸ συγκρ. Μείων καὶ σπν. Ὀλιγώτερος ᾖ σπντ. Π. Ὀλίζων, καὶ τὸ ὑπερθ. Ὀλίγιστος ἢ Ἐλάχιστος). (τὸ ἐναντ. τοῦ Πολὺς ᾖ Μέγας, δηλ.) μικρὸς (κατὰ τὴν ποσότητα ἢ κατὰ τὴν ἔκτασιν). »Ὀλίγοι ἐκ πολλῶν,« Ἡρωδ., Θκ. »Ὀλίγοι,« Ἀξ., οἱ ἄρχοντες ἐν ὀλιγαρχίᾳ,« »Ὀλίγος καιρός,« Θκρ., ἀνήλικος. » Ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ,« Ἰλ. Ρ. »Τὸ μέγεθος ὄντες αἰετῶν οὐκ ὀλιγώτεροι,« Ἀλλ. »Ὀλίγος χρόνος,« Ὅμ., Θκ. »Κατ' ὀλίγους ἀνεχώρουν,« Ἡρωδ. »Δι' ὀλίγων(ἐννοημάτων),« Γρ., μὲ ὀλίγα λόγια. ‖. (τὸ οὐδ.) Ὀλίγον (ἔλλ. προθ.), ἐπιρ. »Ὀλίγον ζῇ,« Θκρ. » Ὀλίγου μοι μέλλει,« Ἄρρφ. »Ὀλίγου (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) δεῖν,« Ξεν., σχεδόν, παρ' ὀλίγον, ὀλίγου ἔλειψε. » Ὀλίγους κύνες διεσπλήσαντο,« Ὀδ. Ξ. »Ὀλίγου ἦλθεν ἐλεῖν,« Παυσ. »Ὀλίγου κατέπεσον,« Ἀ. Ἀλ. (ᾖ πρὸς συγκρ.) »Ὀλίγον (ἢ »Ὀλίγῳ) πρότερον,« Ἀξ. »Ὀλίγῳ πλείους,« Ἡρ. (καὶ ἐλλ. τοῦ συγκρ.) » Ὀλίγῳ ἐς χιλίους,« Θκ. (ᾖ προθετ.) »Ἐξ (»Πρό, »Ἐντὸς, »Δι') ὀλίγου,« Ἀξ. » Ἐν ὀλίγῳ,« Ἀξ. » Πρὸς (»Κατ', Μετ', Παρ') ὀλίγον,« Ἀξ. » Εἰς ὀλίγον ἀφίκετο νικηθῆναι,« Θκ. (καὶ μὲ γεν.) » Μετ' ὀλίγον ὅτ' τούτων ,« Ξεν. , (παρδλ. Μικρός).
Ὀλιγοσαρκία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ὀλιγόσαρκος(ὁ,ἡ). ὁἔχων ὀλίγην σάρκα (ὀλίγον κρέας).
Ὀλιγοσθενής, ές (ὁ, ἡ), [ὁλ. σθένος], = Ὀλιγοδύναμος.
Ὀλιγοσιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω ὀλίγον, εἶμαι ὀλιγόσιτος.
Ὀλιγοσιτία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ὀλιγόσιτος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ὀλίγον.
Ὀλιγόσπερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον σπέρμα.
Ὀλιγοστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγων σταδίων ἔκτασιν.
Ὀλιγοστιχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ὀλιγόστιχος (ὁ,ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ὀλίγους στίχους.
Ὀλιγοστός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ὀλίγους μεθ' ἑαυτοῦ· εἷς ἐκ τῶν ὀλίγων. 2)=Ὀλίγος ἢ Ὀλίγιστος.
Ὀλιγοσυλλαβία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ὀλιγοσύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ὀλίγας συλλαβάς.
Ὀλιγοσύνδεσμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγους συνδέσμους.
Ὀλιγοσχιδής, ές (ὁ,ἡ). ὁ εἰς ὀλίγα σχιζόμενος. »Ὄζες—,« Εὐρ.
Ὀλιγοσώματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον(μικρὸν) σῶμα.
Ὀλιγοτεκνία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ὀλιγότεκνος (ὁ, ἡ),=Ὀλιγόπαις.
Ὀλιγότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὀλίγου.
Ὀλιγοτιμία (ἡ). ὀλίγη τιμὴ (ὑπόληψις).
Ὀλιγοτοκέω-ῶ,Μ.ήσω.Εἶμαιὀλιγοτόκος.
Ὀλιγοτοκία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ὀλιγοτόκος (ὁ, ἡ). ἡ γεννῶσα ὀλίγα.
Ὀλιγοτροφῆς, ές (ὁ, ἡ). ὀλίγον θρεμμένος.
Ὀλιγότριχος (ὁ, ἡ),=Ὀλιγόθριξ.
;Ὀλιγοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὀλιγοτρόφας.
Ὀλιγοτροφία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ὀλιγότροφος (ὁ, ἡ). (παραξ.) ὁ τρέφων ὀλίγον. 2) (παροπαρ.)=Ὀλιγόσιτος.
Ὀλιγούδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον ὕδωρ.
†Ὀλιγοΰλιος(ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγην ὕλην.
Ὀλιγοϋπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὀλιγόϋπνος.
Ὀλιγοϋπνία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ὀλιγόϋπνος (ὁ, ἡ). ὁκοιμώμενος ὀλίγον.
Ὀλιγοφαγία (ἡ),=Ὀλιγοσιτία, ἐκ τοῦ
Ὀλιγοφάγος (ὁ, ἡ),=Ὀλιγόσιτος.
Ὀλιγοφαής,ές(ὁ, ἡ).ὁ ἔχων ὀλίγον φῶς.
Ὀλιγοφιλία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις ὀλίγους φίλους.
Ὀλιγοφόρος(ὁ, ἡ). ὁ φέρων(καρποφορῶν ἢ ὑποφέρων) ὀλίγον. »Οἶνος—,« Σχλ. Ἀρρφ., ὁ μὴ σηκόνων πολὺ νερόν,ἀδύνατος, (ἀντιθ. τῷ Πολυφόρος).
Ὀλιγοφραδής,ές (ὁ,ἡ),=Ὀλιγορρήμων, ὀλιγόλογος.
Ὀλιγοφρενία (ἡ). ὀλιγότης φρενῶν,ὀλιγόνοια.
Ὀλιγοφρόνως, ἐπίρ. Ὡς-
Ὀλιγόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγην φρόνησιν, ὀλιγόνους.
Ὀλιγόφυλλος(ὁ,ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα φύλλα.
Ὀλιγόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγην (μικράν) φωνήν.
Ὀλιγοχοέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι –
Ὀλιγόχοος-ους (ὁ, ἡ), [ὁλ. χέω], ὁ δίδων ὀλίγον καρπόν, (ἀντιθ. τῷ Πολύχους).
Ὀλιγοχορδία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ὀλιγόχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγας χορδάς.
Ὀλιγογραμματία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ὀλιγογράμματος(ὁ,ἡ). ὁἔχων ὀλίγα γράμματα.
Ὀλιγογρόνιος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν ὀλίγον (χρόνον).
Ὀλιγοχρονιότης (ἡ). ὀλιγότης χρόνου, μικρὸν διάστημα καιροῦ.
;Ὀλιγόχρονος (ὁ, ἡ),=Ὀλιγοχρόνιος.
Ὀλιγοστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγων σταδίων ἔκτασιν.
Ὀλιγόχυλος καὶ
Ὀλιγόχυμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). ὁ ἔχων ὀλίγον χυμὸν ἢ χυλόν.
Ὀλιγοψυχέω-ῶ, Μ. ήσω, =Μικροψυχέω.
Ὀλιγοψυχία (ἡ),=Μικροψυχία.
Ὀλιγόψυχος (ὁ, ἡ),=Μικρόψυχος, ὀλιγόκαρδος.
Ὀλιγόω-ῶ, Μ. ώσω,=Ὀλιγοποιέω. 2) (ἀμτθτ.)=Λειποθυμῶ,(κοιν) λιγόνομαι.

Ὀλιγῶλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ὀλιγαῦλαξ.
Ὀλιγωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀλίγον φροντίζω περί τινος, παραμελῶ· περιφρονῶ· ἀφοράω.
Ὀλιγώρησις, εως (ἡ), = Ὀλιγωρία.
Ὀλιγωρητέον, θετ. τοῦ Ὀλιγωρέω.
Ὀλιγωρία (ἡ). τὸ ὀλιγωρεῖν, παραμέλησις, περιφρόνησις, ἀπροσεξία, ἀδιαφορία. « Ἐν ὀλιγωρίᾳ ποιεῖσθαί τι, » Αξ., = Ὀλιγωρεῖν.
Ὀλίγωρος (ὁ, ἡ), [ὀλίγη, ὦρα]. ὁ ὀλίγον φροντίζων περί τινος, παραμελῶν ἢ περιφρονῶν τι, ἀπρόσεκτος, ἀδιάφορος.
Ὀλιγώρως, ἐπίρ. Μὲ ὀλιγωρίαν (ἀδιαφορίαν), περιφρονητικῶς. « Ὀλιγώρως ἔχειν τινός (ἢ) περί τι, » Δα., = Ὀλιγωρεῖν.
Ὀλίγως, ἐπίρ. Π. καὶ σπν. ἀντὶ Ὀλίγον. « Οὐκ ὀλίγως με κινίζει, » Ἐπιγρ.
Ὀλίγωσις, εως (ἡ), = Ἐλάττωσις, ὀλιγόστευσις.
Ὀλιγωφελής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ὀλίγου (μερίως; ὠφελῶν, ὄχι πολλὰ ὠφέλιμος.
Ὀλιζότερος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὀλίζων, συγκρ. τοῦ Ὀλίγος.
† Ὀλιζόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Ὀλιγόω, ὀλιγοστεύω, [ἐκ τοῦ
Ὀλίζων, ονος (ὁ, ἡ), Π. συγκρ. τοῦ Ὀλίγος, μικρότερος, ὀλιγώτερος.
Ὀλικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Γενικός, καθολικός. (Γαλλ.) **universel.**
† Ὀλίος, α, ον, (κατὰ διάλεκτ.) ἀντὶ Ὀλίγος.
Ὄλισθος (ὁ), [ὄλισθος]. μίμημα δερμάτινον τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου.
Ὀλισθάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ
Ὀλισθαίνω καὶ Ὀλισθάνω [ὄλισθος], Μ. ὀλισθήσω (ἀόρ. Ὤλίσθησα καὶ Ὤλισθον, πρκ. Ὠλίσθηκα). Γλιστρῶ καὶ πίπτω (κυρ. καὶ μτφορ.)· ξεγλιστρῶ, διαφεύγω (χειρουργ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν τόπον μου.
Ὀλισθανός, ή, όν, σπν. ἀντὶ Ὀλισθηρός, εὔολισθος.
Ὀλισθήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὀλισθηρός.
Ὀλίσθημα (τὸ). Γλίστρημα καὶ πέσιμον, ξεγλίστρημα, [μτφορ.] παράπτωμα.
Ὀλισθηρός, ά, όν, (ᾰ ἐπίρ.) -ηρῶς. Γλιστερός· (μτφορ.) ἐπικίνδυνος· ξεγλιστρῶν εὔκολα, ἄστατος.
Ὀλίσθησις, εως (ἡ), τὸ ὀλισθαίνειν, γλίστρημα καὶ πέσιμον (κυρ. καὶ μτφορ.).
Ὀλισθητικός, ή, όν. Ὁ κάμνων τι νὰ γένῃ ὀλισθηρόν (γλιστερόν).
Ὀλισθογνωμέω (καὶ Ὀλισθογνωμονέω)-ῶ, Μ. ήσω. Ξεγαίνω ἀπὸ τὰς φρένας μου, πλανῶμαι· ξελογιάζομαι, (λίχν.).
Ὄλισθος (ὁ), [λισσός]. Γλίστρα· γλιστρότοπος· γλίστρημα. « Ἄρθρου ὄλισθος, » Ἀρετ. ἐξάρθρωσις. 2) εἶδος ὀφαρίου, (ἴσως) Γλῆνος.
Ὀλισθόω, Μ. άσω, = Ὀλισθάζω.
Ὀλισθών, ἀόρ. Β΄, τῆς μτχ. τοῦ Ὀλισθαίνω.
Ὀλίσσων, ονος (ὁ, ἡ), = Ὀλίζων.
Ὀλκαδικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ὁλκάδα. « Ὅλοῖον ὁλκαδικόν, » Ἀρστ., = Φορτηγόν, εἰς σχῆμα ὁλκάδος.
Ὀλκάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὁλκάς.
Ὀλκαδοχρίστης, ου (ὁ), Π. ὁ χρίων (πισσόνων) τὰς ὁλκάδας.
† Ὀλκάζω, Μ. άσω, = Ἕλκω.
Ὀλκαῖος [ὁλκή, ὁλκός], α, ον. Ὁ συρόμενος ἢ, δυνάμενος νὰ συρθῇ (νὰ τραβηχθῇ), καμωμένος ἵνα σύρεται. « Ἁτραπὸν ὁλκαίην, » Νίκ., τὴν ἐπιμήκη. (ὀθ. [|. ὡσ.) Ὁλκαία (ἡ), Π. ἡ μακρὰ σὰρξ μερικῶν ζώων, καὶ « Ὁλκαῖον (τὸ), » τὸ ἐξέχον κατὰ μῆκος τῆς τράπεζης τοῦ πλοίου ξύλον (εἰς τὸ ὁπ. ἐφαρμάζεται ἡ τὸ) πηδάλιον καὶ 2) ἀγγεῖον (κρατῆρ, λαυτὴρ κτλ.) μὲ εὐρύχωρον κοιλίαν.
Ὁλκάς (ἡ). πλοῖον φορτηγὸν (εἶδος μαγούνας) τὸ ὁπ. ρυμουλκεῖται. 2) (ἐπίθετ.) Π. ἀντὶ Ὁλκαῖος.
Ὁλκεῖον (τὸ), = Ὁλκαῖον (κυρ. πλοῖον).
† Ὁλκεύς, έως (ὁ), ὁ σύρων τὸν γρίπον, γριπάρης, ἁλιεύς, (παρβλ. Ἀσπαλιεύς).
Ὁλκή (ἡ), τὸ ἕλκειν ἢ ἕλκεσθαι, τράβηγμα· (μτφορ.) ῥοπή, τάσις πρός. (συνήθ.) βάρος (τῆς ζυγαριᾶς), ὅσον ζυγίζει (τραβᾷ) ἓν πρᾶγμα, (κυρ. δὲ) νόμισμα (ἢ ξύσεις τ.) δραχμή, (ὀθ.) « Μνᾶ ὁλκὴ Αἰγινητικὴ, » Πλ., κατὰ τὸ βάρος τῆς Αἰγινητικῆς.
Ὁλκήεις, εσσα, εν, Π. [ὁλκή]. Βαρύς.
Ὁλκήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ὁλκεῖον.
Ὁλκήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [ὁλκή]. συρόμενος, ἕρπων.
Ὅλκιμος (ὁ, ἡ). Ὁ ἑλκόμενος εὐκόλως, ἐπιδεκτικὸς ὁλκῆς (τραβήγματος), γλοιώδης, ἐλαστικός, (Γαλλ.) **ductile.** 2) (σπν.) = Ἑλκυστικός. « Σικώα—, » Π. Αἰγιν.
† Ὁλκίον (τὸ), = Ὁλκαῖον, πηδάλιον. 2) ἀγγεῖον (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. χαλκοῦν) μὲ μεγάλην κοιλίαν.
Ὁλκός, ή, όν. Ὁ ἕλκων τι πρὸς ἑαυτόν, ἑλκυστικός. 2) ἀργοκίνητος, (Γαλλ.) **traînant.** « Ὁλκὰ προβαίνειν, « Ἴλ., ἀργοπατεῖν.
Ὁλκός (ὁ). Ἕλξις, τράβηγμα· σύρσιμον. « Ὕδατος—, » Σδ., ὁ ὑγετός. « Δρέκοντος (« Γλώσσης)—, Αξ. « Δάφνης ὁλκοί, « Εὐρ., σάρωμα ἀπὸ δάφνην. 2) ἴχνος συρομένου σώματος. « Ἀρότρου—, « Ἀπλλν., ἡ αὐλακιά. (ὀθ.) « Σμίλης—, « Ἀριστφ., τὰ χαράγματα τῆς γλυφίδος, 3) (ἐνεργ.) πᾶν ὅ,τι ἕλκει ἢ χρησιμεύει πρὸς ἕλξιν, (ὀθ.) « Τμητοὶ ὁλκοί, « Σοφ., οἱ χαλινοί. « Νεῶν ὁλκοί, « Θκ., τὰ ξύλα ἐπὶ ἡ διὰ τῶν ὁπλίων σύρονται τὰ πλοῖα εἰς τὴν ξηράν, (Τουρν.) κεζάκια, (συνηθ.) = Νεώλκιον, Νεώριον, « Ἀλλὰ προσμίξω νεῶν ὁλκοῖσι νυκτὸς τῆσδ' ἐπ' Ἀργείων στρατῷ, » Εὐρ. 4) εἶδος ἀράχνης, (ἀλλ.) Αὐκος.
Ὄλκις [ῐ], ιος (ὁ), εἶδ. ξυλίνου πετηρίου.
Ὄλλυμι [συγγ. τῷ Εἴλλω καὶ Ἀλέω], Μ. ὀλέσω καὶ Ἀττ. ὀλῶ (ἀόρ. Ὄλεσα ᾰμσ. αὐτπθ. Ὠλόμην, πρκ. Ὀλώλεκα ᾰ μσ. [ἀντὶ ἑνς.] Ὄλωλα). Χάνω· ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. ||. (μσ. αὐτπθ.) χάνομαι· ἀφανίζομαι· ἀποθνήσκω· (καὶ εἰς τὸν πρκ.) εἶμαι χαμένος! ἐχάθηκα!
† Ὀλλύω (μόνον εἰς τὸ Προσαπολλύω), ἀντὶ Ὄλλυμι.
Ὁλμειός (ὁ), = Ὅλμος.
Ὁλμίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ὅλμος.
Ὁλμοκαπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (ἐνεργανίζω) εἰς ὅλμον (γδί).
Ὁλμοποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων ὅλμους (γδ.ά).
Ὅλμος (ὁ) [εἴλλω]. (κυρ. καὶ ἀρχ.) λίθος στρογγυλὸς, κύλινδρος· (ὀθ. μτνμ.) κορμὶ ἀνθρώπου χωρὶς κεφαλὴν χέρας καὶ πόδας, (Γαλλ.) **tronc.** (συνκόχ.) ἄνθρωπος ἠλίθιος, (κοιν.) κούτσουρον. (συνήθ.) γουδί. (μτνμ.) τὸ θηλυκὸν μέρος τοῦ στρεφέως (ἀεζέ) τῆς θύρας· τὸ κοίλωμα τῶν μασητήρων ὀδόντων, (ἄλλ.) Βόθριον· τὸ κοῖλον μέρος τοῦ δελφ. τρίποδος, (ὀθ. « Ἐν ὅλμῳ καιμᾶσθαι, « παροιμ., = Μανευέιν)· τὸ περιστόμιον τοῦ αὐλοῦ.
Ὁλοάργυρος (ὁ, ἡ), = Ὁλάργυρος.
† Ὁλόβρυζος (ὁ, ἡ). ὅλος βάρυζος (ἀπὸλεγαρισμένον μάλαμμα), ὁλόχρυσος.
Ὁλοβρύχιος (ὁ, ἡ). ὅλος ὑποβρύχιος.
Ὁλογράμματος (ὁ, ἡ) καὶ ἐπίρ. -μμάτως Γραμμένος μὲ ὁλόκληρα γράμματα, Ὁλόγραφος.
Ὁλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω τι ἀκέραιον (μὲ ὁλόκληρα γράμματα), [ἐκ τοῦ
Ὁλόγραφος (ὁ, ἡ), ᾰ ἐπίρ. -γράφως. Γραμμένος καθ' ὁλοκληρίαν (χωρὶς συγκοπάς).
Ὁλόγυμνος (ὁ, ἡ), μτγν., ἀντὶ Γυμνὸς ὅλος.
† Ὁλόγυρος (ὁ, ἡ). ὁλοστρόγγυλος.
Ὁλοδάκτυλος (ὁ, ἡ). (στίχος) συγκείμενος ὅλος ἐκ δακτύλων.
Ὁλόεις, εσσα, εν, Π. (σπν.) = Ὁλοός.
Ὁλοεργής, ές καὶ
Ὁλοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. [ὅλος, ἔργον]. κακοποιὸς, ὀλέθριος.
Ὁλοήμερος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -μέρως. Ὁ διαρκῶν ὅλην τὴν ἡμέραν.
Ὁλοθανὴς, ές (ὁ, ἡ). ἐντελῶς ἀπολαμένος, νεκρὸς ὅλος.
Ὁλοθούριον (τὸ), = Ἁλσούριον, εἶδ. θαλασσ. ζωοφύτου.
Ὁλόθρευσις, εως (ἡ). ἀφανισμὸς, ἐξολόθρευσις.
Ὁλοθρευτὴς, οῦ (ὁ). ἐξολοθρευτής.
Ὁλοθρευτικός, ή, όν. Ἐξολοθρευτικός.
Ὁλοθρεύω, Μ. εύσω. Ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω.
Ὁλόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων ὅλας τὰς τρίχας του, ἀκούρευτος.
Ὁλοΐϊος, η, ον καὶ
Ὁλοιὸς, ή, όν, Ἰων. Π. ἀντὶ Ὁλοός.
Ὁλοίστροφος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁλόστροφος.
Ὁλοίτροχος ἢ Ὁλόιτροχος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ὁλότροχος (κυρ. λίθος), πέτρα μεγάλη ἢ εὐκύλιστος, (κοιν.) κατρόνι.
† Ὁλοκαρπόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσφέρω
† Ὁλοκάρπωμα (τὸ), = Ὁλοκαύτωμα.
Ὁλοκάρπωσις, εως (ἡ), = Ὁλοκαύτωσις.
Ὁλόκαυστος (ὁ, ἡ), = Ὁλόκαυτος.
Ὁλοκαυτέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ
Ὁλοκαυτίζω, Μ. ίσω, (νλγ.), = Ὁλοκαυτόω.
Ὁλοκαυτισμὸς (ὁ), = Ὁλοκαύτωσις.
Ὁλόκαυτος (ὁ, ἡ). ὁ καυθεὶς ἢ καιόμενος ὁλόκληρος. ||. (οὐσ.) Ὁλόκαυτον καὶ Ὁλόκαυστον (τὸ), = Ὁλοκαύτωμα καὶ Ὁλοκαύτωσις.
Ὁλοκαυτόω-ῶ, Μ. ώσω. Θυσιάζω τι ὡς Ὁλοκαύτωμα (τὸ). θῦμα τὸ ὁπ. καίεται ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ὁλόκληρον.

Ὁλοκαύτωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ὁλοκαυτόω, θυσία ὁλοκαύτου θύματος.
Ὁλοκληρία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τι ὁλόκληρον, ἀκεραιότης.
Ὁλόκληρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὅλα του τὰ μέρη σῶα, ἀνελλιπής, ἀκέραιος.
Ὁλοκληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἐντελὲς (ὁλόκληρον).
Ὁλοκλήρως, ἐπίρ. Ἐξ ὁλοκλήρου, ἐντελῶς, ἀνελλιπῶς.
Ὁλόκνημος (ὁ, ἡ). ὁ μὲ ὅλην τὴν κνήμην. «Σκελὶς —, « Ἀθ., τὸ χοιρομέρι καθὼς εἶναι ὁλόκαιρον.
Ὁλόκοπος (ὁ, ἡ). κομμένος (κοπανισμένος) ὁλόκαιρος (καθὼς εἶνε)· χανδροκομμένος(ζ).
Ὁλόκυκλος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ὁ κύκλος εἶνε πλήρης (ὁλόκληρος). «Σελήνη —, « Θεοφίλ., ἡ πανσέληνος.
Ὁλοκυκλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὁλόκυκλον, ἀναπληρῶ τὸν κύκλον του.
Ὁλόκυρον (τὸ), (κατὰ τοὺς Ποντ.) τὸ φυτ. Χαμαίπιτυς.
Ὁλοκωνῆτις[ῑ], εδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (Ἱππακρ.).
Ὁλολαμπὴς, ές (ὁ, ἡ). ὅλος λάμπων (φέγγων).
Ὁλόλευκος (ὁ,ἡ). ὅλος λευκὸς,κάτασπρος.
Ὁλόλιθος (ὁ, ἡ). ὅλος λίθινος.
†Ὁλόλος (ὁ, ἡ), = Βάκηλος, ἠλίθιος, (ὅθ. τὸ κοιν.) λολός.
Ὁλολυγαῖος, α, ον, Π. ὁ ὁλολύζων. «Νυκτερὶς —, « Ἐπιγρ.
Ὁλολυγὴ (ἡ). φωνὴ ὁλολύζοντος, ξεφωνητό.
Ὁλόλυγμα (τὸ), = Ὁλολυγή.
Ὁλολυγμὸς (ὁ). τὸ ὁλολύζειν, ξεφώνεσμα (ἀπὸ χαρὰν ἢ λύπην). «Ἐφυμνῆσαι γένοιτό μοι κωκύσεντ' ὀλολυγμὸν ἀνδρός.« Αἰσχλ. « Ὁλολυγμὸς ἕστακε, πῦρ τ' ἀνάψουσιν θεοῖς, « Εὐρ.
Ὁλολυγών, ὄνος (ἡ), (ἐν γέν.) = Ὁλολυγή, (ἰδιωτ.) ἡ φωνὴ τοῦ ἀρσ. βατράχου. 2) Π. (ὡς ἐπίθ.) ἡ ὁλολύζουσα, (ὅθ. [ῠ. οὐσ.) εἶδ. πτηνοῦ. « Ἡ δ' ὁλολυγὼν τρύζει, τρυζ—) ἔαις ἐνδιάουσα βάτοις, « Ἐπιγρ. « Ὁλόλυ, ὧν τρύζουσα ἐωθινόν, χειμῶνα δηλοῖ, « Γεωπον. 3) εἶδ. χερσαίου βατράχου.
Ὁλολύζω [ῠ̆μπ.], Μ. ύξω καὶ ύξομαι. Φωνάζω ἀπὸ χαρὰν ἢ λύπην, ξεφωνίζω (κυρ. ἐπὶ γυναικ.). « Εὐφημεῖν χρὴ καὶ μὴ φλαῦρον μηδὲν γρύζειν, ἀλλ' ὁλολύζειν,« Ἀρρφ. « Ὁλολύξατε φαναρέναι-σιν ταῖς ἀρχαίαισιν Ἀθήναις,« αὐτ. «Μὴ γὰρ οἴεσθ' αὐτὸν φθέγγεσθαι· μὲν οὕτω μέγα, ὁλολύζειν δ' οὐχ ὑπέρλαμπρον, « ἀμ.
Ὁλόλυες (ὁ), = Ὅλολυες.
Ὁλολύσσω(ττω), Μ. ύξω, = Ὁλολύζω.
Ὁλομέλεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὁλομελοῦς, ὁλότης ἡ ὁλοκληρία μελῶν.
Ὁλομελέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὁλομελής, ἔχω (ως τὰ) ὅλα μου τὰ μέλη.
Ὁλομελὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σῶα (ἀκέραια) ὅλα του τὰ μέλη.
Ὁλομελία (ἡ), ἴδε Οὐλομελία.
Ὁλομελῶς, ἐπίρ. Καθ' ὁλοκληρίαν (ὁλομέλειαν), ἐντελῶς.
Ὁλομέρεια (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ὁλομερῆς, ὁλοκληρία.
Ὁλομερὴς, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίφ. -μερῶς. Ὁ ἔχων ὅλα του τὰ μέρη, ὁλ' ἀκέραιος· ὁ συγκείμενος ἀπὸ μεγάλα καὶ ὁλάκαιρα κομμάτια.
Ὁλομην, Π. ἀντὶ Ὡλόμην, μα. φορ. Β'. τοῦ Ὄλλυμι.
†Ὁλονθος (ὁ, ἡ), [ὅλος, ὄνθος], πλήρης κόπρου, καταβρωμισμένος. « Γνάθος—,« Βύς. ἀχρειολόγον στόμα.
Ὁλονύκτιος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν ὅλην τὴν νύκτα.
†Ὁλονυκτίως, ἐπίρ. Διὰ ὅλης τῆς νυκτός.
Ὁλοοίτροχος ἢ Ὁλοοίτροχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁλοίτροχος.
Ὁλοὸς, ἡ, όν, Π. [ὄλλυμι]. φθοροποιὸς, ὀλέθριος.
Ὁλοόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ὀλοὸς, φρήν]. ὁ ἔχων ὀλεθρίους σκοποὺς, φυσερὸς (ἐπὶ καλοῦ) ὁ ἔχων φυσερὸν νοῦν, (κοιν.) διαβολεμένος, φρόνιμος.
Ὁλοπαγὴς, ές (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου πηκτὸς ἢ παγωμένος.
Ὁλοπάλιος (ὁ,ἡ). ὅλος πολιὸς, κάτασπρος (τὰς τρίχας).
Ὁλοπόρφυρος (ὁ,ἡ). ὅλος πορφυροῦς.
Ὁλόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁλόκληρα (ἄσχιστα, ἀκέραια τὰ) πτερά. «Τὰ ἔντομα ὁλόπτερα, « Ἀριστ. « Περιστερὰς ὁλοπτέρους, « Στρ., χωρὶς νὰ ἦνε κομμένα ἢ ἐγαλμένα τὰ πτερά των.
Ὁλόπτω [λοπὸς], Μ. ὄψω. Μαδῶ· ξεσχίζω, τσουγρανίζω· ἠδέρνω, ξεφλουδίζω. « Χλοερὸν νάρθηκος ἀπαὶ μέσον ζῆτρον ὁλόψας, « Νίκ.
Ὁλόπτωτος (ὁ, ἡ). ὅλος πεπτωκὼς, κατακρημνισμένος.
Ὁλόπυρος (ὁ, ἡ), (χυρ. σῖτος) τοῦ ὁπ. τὸ σπυρὶ εἶνε ὁλόκληρον, ὅλεστος, ἀκοπάνιστος. (ὕθ. [ῠ. οὐσ.) = Πύανος.
Ὁλορριζεὶ(ζι), ἐπίρ. Μὲ ὅλην τὴν ρίζαν.
Ὁλόρριζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ξερριζωθεὶς μὲ) ὅλην του τὴν ρίζαν.
Ὁλορρίζως, ἐπίρ. = Ὁλορριζεί.
Ὁλὸς (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Θολὸς, τὸ μελάνι τῆς σουπιᾶς· αἷμα· μαῦρον· (ἐν γέν.) ρύπος, βόρβορος.
†Ὁλὸς, ἡ, όν, Π. = Ὁλοὸς.
Ὅλος [ἔλλω, σῦλος], η, ον. Ὁλόκληρος. « Τὸ ὅλον (ἡ) « Τὰ ὅλα. « Πλ., Ξεν. κλπ., τὸ πᾶν, ὁ κόσμος. « Ὅλον πλάσμα ἡ διαθήκη, « Δημ. « Ἐκπιεῖν ὅλον πίθον,« Εὐρ. « Ἓν τριῶν ἢ καὶ δέκα οὐχ ὅλοις ἔτεσι,« Δημ. «Περὶ τῶν ὅλων κινδυνεύειν,« Πλούτ. « Τοῖς ὅλοις (ἡ) « Δι' ὅλων, « ἐπίρ. ἀντὶ Ὅλως. « Τὸ ὅλον. « Τὸ δὲ ὅλον, « φρσ., ἐν γένει.
Ὁλοσήρικος, ἡ, όν. Ὁλομέταξος.
†Ὁλοσιαλοκάλαμος (ὁ, ἡ). (αὐλητὴς) τοῦ ὁποίου ὁ κάλαμος εἶνε ὅλος (γεμάτος) σάλιο, (ἄλλ. γρφ. Ὁλεσιαλοκάλαμος).
Ὁλοσίδηρος (ὁ, ἡ). ὅλος (καμωμένος) ἀπὸ σίδηρον.
†Ὁλόσκιος (ὁ, ἡ). ὅλος σκεπασμένος ἀπὸ ἴσκιον.
Ὁλοσπαδὴς, ές καὶ
Ὁλοσπάς, άδος (ὁ, ἡ), [ὅλος, σπάω]. ὁ τραβηχθεὶς ὅλος ἔξω. « Σπάθη —, « Γλσ.
Ὁλοσπόνδειος (ὁ, ἡ). (στίχος) συγκείμενος ὅλος ἐκ σπονδείων.
Ὁλόστεος (ὁ, ἡ). ὅλος κόκκαλα ἢ κόκκαλον. ||. (οὐσ.) Ὁλόστεον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (πευτάνευρον).
Ὁλοστήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὅλος συγκείμενος ἀπὸ κλωστὴν στημονίου. « Τολύπη —, « Ἡσύχ.
Ὁλόστομος (ὁ, ἡ). ὅλος στόμα (στόμωμα) « Σίδηρος—,« Ἁρπακτ.
Ὁλοστρόγγυλος (ὁ, ἡ). ὅλος (ἐντελῶς) στρογγύλος, κατάστρογγυλος.
†Ὁλόστροφος (ὁ, ἡ). ὅλος στροφὴ (παναργία), εὔστροφος.
Ὁλόσφαλτος (ὁ,ἡ). ὅλος ἐσφαλμένος (λανθασμένος).
Ὁλοσφύρατος (ὁ,ᾱ), Δ. ἀντὶ Ὁλοσφύρητος.
Ὁλοσφυρήλατος καὶ
Ὁλοσφύρητος (ὁ, ἡ). ὅλος δουλευμένος μὲ τὸ σφυρὶ (ὄχι χυτὸς). (Γαλλ.) massif.
Ὁλοσφύριον (τὸ). ἄγκος μετάλλου σφυρήλατος.
Ὁλοσφύριστος, Π. ἀντὶ
Ὁλόσφυρος (ὁ, ἡ), = Ὁλοσφύρητος.
Ὁλοσχέρεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὁλοσχεροῦς, ὁλότης, ὁλικότης ὁλοκληρία. 2) (συνήθ.) λογαριασμὸς γινόμενος ὁλοσχερῶς(κεφαλαιωδῶς,ὡς ἔγγος).
Ὁλοσχερὴς [ὅλ. σχερός,] ές (ὁ, ἡ), = Ὁλοκληρος· ἐντελὴς, ἀνελλιπὴς· (ἐνίοτε) συνοπτικὸς, γενικὸς, κεφαλαιώδης.
Ὁλοσχερῶς, ἐπίρ. Ἐξ ὁλοκλήρου, ἐντελῶς, (κοιν.) μὲ τὴν ὁλότητα· γενικῶς, κεφαλαιωδῶς, (Γαλλ.) en masse. « Ὁλοσχερῶς κόπτειν, « Δασκρ., χονδροκοπανίζειν.
Ὁλόστιστος (ὁ, ἡ). σχισμένος ὅλως διόλου ἢ καθ' ἓν ὁλόκληρον κομμάτι.
Ὁλοσχοινος (ὁ, ἡ), εἶδος σχοίνου (βούρλα) τοῦ ὁπ. τὸ μέσα εἶνε γεμάτον. « Ὁλόσχ. ἄβροχος, « Αἰσχ., ὁ αμεύσκευτος ἢ καινούργιος, (ἐπιμ.) σκληρὸς ἢ ἄγνερος.
Ὁλόσχος (ὁ), [ὁλ. ὄσχη]. σακκοῦλι ὁλομάτενον. 2) Π. = Κύστις.
Ὁλοσώματος καὶ Ὁλόσωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ὅλον τὸ σῶμα. 2) μὲ ὅλον του τὸ σῶμα.
Ὁλοτελὴς (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -τελῶς. Ἐντελὴς, ὁλόκληρος, τέλειος.
Ὁλότης (ἡ). ἡ κατάσασις (ἀφῃρημ.) τοῦ ὅλου.
Ὁλότμητος (ὁ,ἡ). κομμένος εἰς ὁλόκληρα (μεγάλα) κομμάτια. « Δεῖπνον —, « Λξ., εἰς τὸ ὁπ. παρατίθενται τοιαῦτα.
Ὁλότροπος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὅλους τοὺς τρόπους, ἐντελὴς, (ὅθεν
Ὁλοτρόπως, ἐπίρ. Καθ' ὅλους τοὺς τρόπους, ἐντελῶς.
†Ὁλότροχος (ὁ, ἡ), Σ. Ὁλοίτροχος.
Ὁλοφαὴς, ές (ὁ, ἡ). ὅλος φωτεινὸς (φαεινὸς), ὁλόφωτος.
Ὁλόφακος (ὁ), φακῆ ἔκσπορος (ὁλάκαιρη).
Ὁλοφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁλοφάνερος.
Ὁλοφανῶς, ἐπίρ. Ὁλοφάνερα.
Ὁλοφλυκτὶς [ὁλὸς, φλυκτὶς], ίδος (ἡ). Φλύκταινα.
†Ὁλοφυγὸς, ἡ, όν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὁλοφυὸς.
Ὁλοφυγὼν, ονος (ἡ), = Ὁλοφυκτὶς

Ὀλοφωνός, ή, όν, Π. ὁλοφυρμοῦ ἄξιος, λυπηρός, ὀδυνηρός, ἐλεεινός, [ἐκ τοῦ
Ὀλοφύζω, Μ. ύξω, Π. ἀντὶ Ὀλοφύρομαι.
Ὀλοφυής, ές (ά, ή), Π. ἀτόφυος, μονοκόμματος.
Ὀλοφυκτίς, ίδος (ή), = Ὀλοφλυκτίς.
Ὀλόφυλος (ὁ, ἡ), Γλσ. = Ὀλόκληρος.
Ὀλοφυρμός (ὁ). θρῆνος, κλαυθμός, ὀδυρμός· παράπονον, [ἐκ τοῦ
Ὀλοφύρομαι [ὀλίπτω], Μ. υρεῦμαι. Θρηνῶ, ὀδύρομαι· (μέ γεν. ἐλλ. ἡ ἀπ.) παραπονοῦμαι πικρά δι' τι· (μέ αἰτ. ἐλλ.) οἰκτείρω, ἐλεῶ. (συνδχ. πρὸς ἀπαρ.) ὑμνῶ, ἐπαινῶ. « Θεῶν μέ τις ὀλοφύρατο μοῦνον ἐόντα, καί μ' ἐσάωσεν, » Ὀδ. Κ. Δ. « Κεῖνά γε ἰδὼν ὀλοφύρασο θυμῷ, » Ὀδ. Α., ἤθελε λυπηθῇ ἡ ψυχή σου. « Ταῖς αὐτοῦ κακοῖς ὀλοφυρθείς, » Θκ. (ξ πρὸς ἀπαρ.) « Ὀλοφύρεται ἄλγιμος εἶναι, » Ὀδ. Χ., ἀκαδειλιᾷ, δέν τολμᾷ.
Ὀλόφυρσις, εως (ἡ), = Ὀλοφυρμός.
Ὀλοφυρτικός, ή, όν, (ξ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἐπιρρεπὴς ἢ δίδων ἀφορμὴν πρὸς ὀλοφυρμόν, θρηνητικός, παραπονιάρης.
Ὀλόφυτον (τό). [ὅλος, φυτόν], εἰδ. φυτοῦ, συνών. ἡ κάππαρις τῆς Περσ.
Ὀλοφώϊος (ὁ, ἡ), Π. [ὀλέπτω, ἡ ὄλεθος, ωϊκός], φθοροποιός, ὀλέθριος. (ὡς οὐσ.) « Ὀλοφωΐα εἰδώς, » Ὀδ. Δ. Ρ., = Ὀλεόφρων.
Ὀλόφωνος (ὁ, ἡ), ὁ φωνάζων μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν, ὅλος φωνή. « Ἀλέκτωρ —, » Ἀθ.
Ὀλόφωτος (ὁ, ἡ), = Ὀλολαμπής, ὅλος φῶς.
Ὀλόχαλκος (ὁ, ἡ), ὅλος χάλκινος.
Ὀλόχλωρος (ὁ, ἡ), ὅλος χλωρός (πράσινος), καταπράσινος.
Ὀλοχρόνιος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -νίως. Ὁ διαρκῶν ὁλόκληρον χρόνον (δι' ὅλου τοῦ χρόνου), ὁλοχρονικός.
Ὀλόχροος-ους (ὁ, ἡ), ὅλος ἑνὸς χρώματος, μονόχρους.
Ὀλόχρυσος (ὁ, ἡ), ὅλος χρυσοῦς.
Ὀλόψυχος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) ψύχως. Ὁ ἐξ ὅλης ψυχῆς.
Ὀλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλον (ὁλόκληρον).
Ὄλπη καὶ Ὄλπις [λεπίς], ιδος (ἡ), = Λήκυθος (κουτίνη), ληκυθικὴ λαγῆνι (σερμπέτινον), (Γυρκ.) ματαρᾶς.
Ὀλύμπια (τά), οἱ εἰς τὴν Ὀλυμπίαν πάλαι τῆς Ἠλείας πανηγυριζόμενοι κατὰ πεντετηρεσίαν ἀγῶνες, (κυρ. οὐδ. τοῦ Ὀλύμπιος).
Ὀλυμπιακός, ή, όν, = Ὀλυμπικός.
Ὀλυμπιάς, άδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ὀλυμπιος. « Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, » Ἱπ., Ὄμ. (καὶ ἀπλ.) « Ἦν δ' εἶδες Ὀλυμπιάδεσσιν ἐμοίην, » Πα., ταῖς θεαῖς τοῦ Ὀλύμπου. ‖ (οὐσ.) νίκη εἰς τὰ Ὀλύμπια. « Ὀλυμπιονεικέσθαι, » Ἡρ. 2) (συνήθ.) διάστημα χρονικὸν (πεντετηρίς) μετρούμενον ἀπὸ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος νίκης (776 πρὸ Χριστοῦ).
Ὀλυμπιεῖον (τό), ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διός.
Ὀλυμπικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἢ εἰς τὸ Ὄλυμπια.
Ὀλυμπιονίκης καὶ Π. Ὀλυμπιόνικος ου (ὁ). ὁ νικήσας εἰς τὰ Ὀλύμπια, νικητὴς στεφανωθεὶς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας.
Ὀλύμπιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ἢ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ· ὁ κατοικῶν ἢ βασιλεύων εἰς τὸν Ὄλυμπον· οὐράνιος.
Ὄλυμπος (ὁ), ὄρος ὑψηλὸν τῆς Θεσσαλ. (κατὰ τὴν Μυθολογ. κατοικητήριον τῶν θεῶν. ΘΘ. 2) ὁ οὐρανός.
Ὀλυνθάζω, Μ. άσω, = Ἐρινάζω.
Ὀλυνθηφόρος (ὁ, ἡ), = Ὀλυνθοφόρος.
Ὄλυνθος (ὁ), σῦκον ἄγευστον ἀκόμην ἢ χειμωνιάτικον τὸ ὁπ. δὲν ὡριμάζει, (ἄλλ.) ἐρινός. « Ὅλως δὲ παλυνθίδες τε τὸ τῶν συκῶν ἔργον· αἱ μὲν γὰρ ὀλυνθοφόροι μόνον, σῦκα δὲ οὐ φέρουσιν, οἷον αἱ τοὺς λευκοὺς ὀλύνθους φέρουσαι τοὺς ἐδωδίμους· ἕτεραι δὲ φέρουσι καὶ σῦκα καὶ ὀλύνθους μέλανας, ἀβρώτους ἢ καὶ ἐδωδίμους, » Θκρ.
Ὀλυνθοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Ὀλυνθοφορος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) ὀλύνθους, (ἴδε Ὄλυνθος).
Ὄλυρα [λέω, ὅλαι], ας (ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) εἰδ. γεννήματος (ξειὰς ἢ κριθῆς). « Ζειὰ, σίφι, ὄλυρα, καὶ εἴτι ἕτερον ὁμοιότυπον, » Θφρ. « Ἡ κριθὴ ἑξάστιχος, ὁ σῖτος τετράστιχος, ἡ δὲ ὄλυρα δίστιχος καὶ ὄψιμος, » Ἐτμλγ.
Ὀλύρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ὄλυρας.
Ὀλυρίτης, ου (ὁ) καὶ Ὀλυρῖτις, ιδος (ἡ). καμωμένος ἀπὸ ὄλυρας.
Ὀλώδης, εος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Θολώδης, ὀλῷ (=θολῷ) ὅμοιος τὸ εἶδος.
Ὀλώϊος, α, ον, Π. (σπν.) ἀντὶ Ὀλοός.
Ὄλωλα, μσ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Ὄλλυμι.
Ὅλως, ἐπίρ. Ἐντελῶς, ἐξ ὁλοκλήρου· ἐν γένει· [ἐν] ἐνὶ λογῳ. βεβαίως. γενικῶς, κεφαλαιωδῶς, (ΘΘ.) « Οὐδ' ὅλως, » Δξ., οὔτε κἂν ὡς ἔγγιστα, (δηλ.) παντελῶς, (κοιν.) μὲ τὴν ὁλότητα.
Ὄλωσις [ὀλόω], εως (ἡ). συμπλήρωσις, τελειοποίησις.
† Ὁμᾶ, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ὁμῇ ἢ Ὁμοῦ.
Ὁμαγυρὴς, εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁμηγυρής.
Ὁμαγύριος, α ἢ ος, ον. Ὁμηγύρεως ἴδιος. « Ζεὺς —, » Παυσ., [ἐκ τοῦ-
Ὁμάγυρις, ιος (ἡ), Δ. ἀντὶ Ὁμήγυρις.
† Ὁμαδεύω [ὁμάς, ὁμάδος], Μ. εύσω, Γλσ. ἀθροίζω, συναθροίζω, (ΘΘ. τὸ κοιν.) μαζεύω.
Ὁμαδέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [ὁμαδος]. κάμνω ταραχήν, θορυβῶ.
Ὁμάδην καὶ
Ὁμαδὸν [ὁμὰς], ἐπίρ. Ὅλοι ὁμοῦ, διὰ μιᾶς.
Ὅμαδος (ὁ), Π. [ὁμὰς]. ἄθροισμα (ὁμήγυρις. πλῆθος) ἀνθρώπων. « Ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν ἦε, ὁ δ' ἐς Τρώων ὅμαδον κιε, » Ἰλ. Η. « Τετρήχει δ' ἀγορὴ, ὅμαδος δ' ἦν, » Ἰλ. Β. 2) (συνεχ.) θόρυβος· φωναὶ πολλῶν ἀνθρώπων. « Ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς ἄν τις ἀκούσας ἢ εἴποι, » Ἰλ. Τ. 2) συμπλοκὴ μάχης, πόλεμος. « Θερμὴν ἐξ ὁμάδου κεφαλὴν ἔτι, » Ὀρφ.
Ὁμάζω [ὁμιτπ], Μ. άσω. Μαγγανίζω (κυρ. ἐπὶ ἀκακίᾳ).
Ὁμαίμιος (ὁ, ἡ), Π. = Ὅμαιμος. 2) ὁ ἀδελφικός, συγγενικός.
Ὅμαιμις, ιδος (ἡ), Π. ἀδελφή, [ἐκ τοῦ
Ὅμαιμος (ὁ, ἡ), [ὁμός, αἷμα]. ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος. « Τὸ μητρὸς αἷμ' ὅπαμον, » Αἰσχλ. ‖. (οὐσ.) ἀδελφὸς, ἀδελφή· συγγενὴς (ἐξ αἵματος).
Ὁμαιμοσύνη (ἡ), Π. συγγένεια (ἐξ αἵματος), ἀδελφοσύνη.
† Ὁμαιμότης (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ὁμαιμοσύνη
Ὁμαίμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ὅμαιμος.
Ὁμάϊον (τό), [ὁμοῦ, ἄω], = Ὁμακοεῖον
Ὁμαιχμέω-ῶ [ὁμαιχμος], Μ. ήσω. (μέ δοτ.) Συμμαχῶ μετά τινος, τὸν βοηθῶ εἰς τὸν πόλεμον.
Ὁμαιχμία (ἡ). συμμαχία. 2) [εἰς τὸν Ἀπ.] συμπλοκὴ μάχης, [ἐκ τοῦ
Ὁμαιχμος (ὁ, ἡ), [ὁμοῦ, αἰχμή]. βοηθὸς (σύντροφος) εἰς τὸν πόλεμον, σύμμαχος.
Ὁμακοεῖον καὶ Ὁμακοῖον (τό), κοινὸν ἀκροατήριον (σχολεῖον, ἐκκλησία) τῶν Πυθαγορείων, [ἐκ τοῦ
Ὁμάκοος (ὁ), [ὁμοῦ, ἀκούω]. συμμαθητὴς, συνακροατὴς, (λέξις τῶν Πυθαγορ.).
Ὁμαλὴ, ἐπίρ. = Ὁμοῦ.
Ὁμαλὴς, ές (ὁ, ἡ), [ὁμοῦ, ἀλή]. ὁμοῦ, ἑνωμένος, -έστατος, = Ὁμαλός.
Ὁμαλία (ἡ), = Ὁμαλότης.
Ὁμαλίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ὁμαλὸν (λεῖον, ἐπίπεδον [καὶ μτφρ.]) ὁμοιόμορφον), ἰσάζω, (Γαλλ.) niveler. (« Μᾶλλον γὰρ δεῖ τὰς ἐπιθυμίας ὁμαλίζειν ἢ τὰς οὐσίας, » Πλάτ.)· (μτφρ.) καταπραΰνω, καθησυχάζω. ‖. (οὐδ.) εἶμαι ὁμαλὸς· ἐνεργῶ ὁμοιομόρφως. « Τῆς πείθεως οὐχ ὁμαλιζούσης, » Ἀθ. Μέχρις οὗ ἂν ὁ ἀὴρ ὁμαλίζῃ. » Θφρ.
Ὁμαλισμὸς (ὁ), τὸ ὁμαλίζειν, ἴσασμα, ἐπιπέδωσις κτλ. (παρὰ Γρμτκ.) ἡ ὁμαλότης (τὸ ἴσον) τοῦ τόνου τῆς φωνῆς. « Κατὰ θ' ὁμαλισμὸν ἀναγνωστέον τὸ Νυν καὶ ἄνευ τόνου, ἵνα ᾖ ἀντὶ τοῦ δή, » Σχλ.
Ὁμαλιστέον, θετ. τοῦ Ὁμαλίζω.
Ὁμαλιστὴρ (ὁ). ὁ ὁμαλίζων. ‖. (οὐσ.) = τῷ
Ὁμαλιστρα (ἡ) καὶ
Ὁμάλιστρον (τό). ἐργαλεῖον διά τοῦ ὁπ. ὁμαλίζουν (ἰσάζουν).
Ὁμαλόθρεμμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεῖον (ὁμαλὸν) θέρμα.
Ὁμαλὸς [ὁμὰς], ἡ, όν. Ἴσος, ἐπίπεδος, λεῖος (μτγν.) μέτριος, οὔτε ἄριστος οὔτε κάκιστος, (Ἰταλ.) ὁριζόντιος. (Π. μέ δοτ.) ὅμοιος, σύμφωνος. « Ἀλλάλοις ὁμαλοί, » Θκρ., συνεννοημένοι. ‖. (οὐσ. οὐδ.) πεδιάς, (κοιν.) ἴσωμα. « Κατεβίβασαν εἰς τὸ ὁμαλὸν τὸ στρατόπεδον ἀπὸ τῆς ἀκροωυχίας τῶν ὄρεων, » Ξεν.
Ὁμαλότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὁμαλοῦ. « Ἡ τοῦ σφυγμοῦ ὁμαλότης, » Γαλ.
Ὁμαλόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ
Ὁμαλύνω, Μ. υνῶ, = Ὁμαλίζω.
Ὁμαλῶς, ἐπίρ. Ἴσα, ἐξ ἴσου· ὁμοίως· ὁμοιομόρφως (« Ὁ δὲ πρὸς τοῦτο τεταγμένος δι' ἡμερῶν μεταστρεφέτω τὰ ὡὰ ἵνα πάντοθεν ὁμαλῶς θάλπωνται, » Γεωπον.). (ἐνίοτε) = Σχεδὸν ἢ, ἀνεξαιρέτως. « Ἔπεισον δὲ καὶ τοῦ κίμωνος οἱ φίλοι πάντες ὁμαλῶς, » Πλάτ. « Τῶν δὲ τοῦ

δήμου πραγμάτων ὁμαλῶς ἁπάντων ὑπὸ τῷ Περικλεῖ γενομένων, « αὐτ.

Ὁμαρῆς [ὁμός, †ἄρω], ές (ὁ, ἡ), Π. συνηρμοσμένος· σύμφωνος· ὁμοιόμορφος. ‖ (τὸ οὐδ.) Ὁμαρές, ἐπ.ρ. ἀντὶ Ὁμοῦ, ὁμοίως, ἐκ συμφώνου.

†Ὁμαρτάζω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὁμοργάζω.

Ὁμαρτέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ὡμάρτησα ᾗ ϐ΄. Ὤμαρτον), Π. [ὁμός, ἀρτάω]. (μὲ δοτ.) συμπορεύομαι, ἀκολουθῶ· συναντῶ, συναπαντῶμαι [καὶ τρπ.] συνεννοοῦμαι (συμφωνῶ) μετά τινος.

Ὁμαρτῇ(τῇ), ἐπίρ. Π. [ὁμαρτέω]. ὁμοῦ, συγχρόνως, ἐνταυτῷ· ἐκ συμφώνου (ι).

Ὁμαρτήθην, ἐπίρ. Π. = Ὁμαρτῇ.

Ὁμαρτήτην, Π. γ΄, θυϊκ. πρσ. τοῦ

Ὁμαρτον, Β. ἀντὶ Ὤμαρτον, ἀόρ. ϐ΄, τοῦ Ὁμαρτέω.

Ὁμάς [ὁμός], άδος (ἡ). ἡ ἁλότης. ἄθροισμα, ὅμιλος. « Καθ' ὁμάδα, « Γεωπον., ὁμοῦ. (Γαλλ.) en corps, en masse.

Ὁμασπις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. ἀσπίς], = Ὁμαιχμος, σύμμαχος.

Ὁμαύλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. αὔλαξ]. ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς αὔλακος (χώρας), συντοκίτης.

Ὁμαυλία (ἡ), = Συναυλία, συγκατοίκησις, ἡ 2) συμφωνία αὐλῶν, [ἐκ τοῦ

Ὁμαυλος (ὁ, ἡ), [ὁμ. αὐλή]. σύναικος, συγκάτοικος. 2) [ὅμ. αὐλός]. σύμφωνος (χυρ. καὶ μεταφρ.), (παρβλ.) Σύναυλος.

Ὁμβρέω-ῶ [ὄμβρος], Μ. ήσω. Βρέχω (μεσ. καὶ ἀμτϐτ.). « Διὸς ἄσπετον ὄμβρησαντος, « Ἀπλλν.

Ὁμβρηγενής, ές (ὁ, ἡ), Π. [ὄμβρος, γενάω]. ὁ γινόμενος (προξενούμενος) ὑπὸ τῆς βροχῆς.

Ὁμβρήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὄμβριος.

Ὄμβρημα (τὸ), [ὀμβρέω]. πᾶν ὅ,τι πίπτει ὡς βροχή.

†Ὁμβρηνός, ἡ, όν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀμβρηρος.

Ὁμβρήρης, εος (ὁ, ἡ) καὶ

Ὁμβρητρός, ά, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ηρῶς, Π. [ὄμβρος], βροχερός.

Ὁμβρησις, εως (ἡ). ὄμβρου κατάπτωσις, βροχή.

Ὁμβρίζω, Μ. ἰσω. Βρέχω, ραντίζω, καταβρέχω.

†Ὁμβρίκια (τὰ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὀβρίκαλα.

Ὁμβριμαῖος, α, ον, = Ὄμβριος.

†Ὁμβριμεργός, Ὁμβριμοπάτρη κτλ., ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀβριμεργὸς κτλ., [ἐκ τοῦ

†Ὁμβριμος (ὁ, ἡ), Π. (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὄβριμος.

Ὄμβριμος (ὁ, ἡ), Π. = Ὁμβρήρης ἡ

Ὄμβριος (ὁ, ἡ)· τῆς βροχῆς, βρόχινος. 2) βροχερός.

†Ὁμβροβλυτέω-ῶ [ὄμβρος, βλύω], Μ. ήσω. Χύνω βροχὴν ἡ ὡσὰν βροχήν (ἐν ἀφθονίᾳ).

Ὁμβροδέκτης, ου (ὁ). δοχεῖον ὄμβρου (βροχίνου ὕδατος), κισττέρνα.

Ὁμβροδόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος ἢ περιέχων βρόχινον (ὄμβριον) ὕδωρ.

Ὁμβροδοσία (ἡ). δόσις ὄμβρου, βροχή.

Ὁμβροκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνωδευμένος (μὲ κτύπον ὄμβρου (βροχῆς ραγδαίας). « Ζεὺς —, « Αἰσχλ.

†Ὁμβροποιὸς (ὁ, ἡ), Σχλ. ὁ προξενῶν τὸν ὄμβρον.

Ὄμβρος (ὁ), [συγγ. τοῦ Ὄρφνος, ἐϑ. τὸ Λτ. umbra]. βροχὴ (ραγδαία πλὴν ὄχι διαρκὴς μὲ βροντὰς ἢ ἀστραπάς). (ϑθ.) « Ὄμβροι καὶ ὑετοί, « Ξεν.

†Ὁμβροτοκία (ἡ), αἰτία ὄμβρου (βροχῆς), [ἐκ τοῦ

Ὁμβροτόκος (ὁ, ἡ), [ὄμβρ. τίκτω]. ὁ γεννῶν (προξενῶν) τὴν βροχήν.

Ὁμβροφορος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ὄμβρον (βροχήν).

Ὁμβροχαρής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (χαίρων εἰς) τὴν βροχήν.

Ὁμβρώδης, εος (ὁ, ἡ). βροχερός.

†Ὁμέθνιος (ὁ, ἡ), = Ὁμοεθνής.

Ὁμεῖται, γ΄, ἐν. πρσ. τοῦ Ὁμοῦμαι, μέλλ. τοῦ Ὄμνυμι.

Ὁμέστιος (ὁ, ἡ), [ὁμός, ἑστία]. σύνοικος, συγκάτοικος. 2) (εἰς τὴν Ἀνθλγ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὁμέψιος.

Ὁμευνατος (ὁ, ἡ), = Ὁμευνος, ἢ· ὁμεύνων ἴδιος.

†Ὁμευνετέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγκοιμοῦμαι μετά τινος ὡς-

Ὁμευνέτης, ου (ὁ) καὶ Ὁμευνέτις, ιδος (ἡ), καὶ

Ὁμευνήτης, ου (ὁ) καὶ Ὄμευνις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ -

Ὄμευνος (ὁ, ἡ), [ὁμοῦ, εὐνή). ὁ συγκοιμώμενος εἰς τὴν αὐτὴν κλίνην μετά τινος, (ϑθ. ‖ οὐσ.) σύζυγος. « Δίαντος ὁμευνέτις, « Σοφ.

Ὁμέψιος (ὁ, ἡ), Μ. [ὁμ. ἑψιά]. συμπαίκτωρ, σύντροφος εἰς τὸ παιγνίδι.

Ὁμῆ, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ὁμοῦ.

Ὁμηγερής καὶ Ὁμηγυρής, ές (ὁ, ἡ), Π. συναγμένος (εἰς ὁμήγυριν), συνηθροισμένος.

Ὁμηγυρίζω, Μ. ίσω. Συγκαλῶ (Συναθροίζω) εἰς ὁμήγυριν.

Ὁμήγυρις [ὁμ. ἀγείρω, ἄγυρις], εως (ἡ). σύναξις (συνάθροισις) ἀνθρώπων, μάζωμα, (Γαλλ.) réunion.

Ὁμήθεια (ἡ), Π. = Συνήθεια, συγκατοίκησις, συνδαίτησις, [ἐκ τοῦ

Ὁμήθειος, α, ον, Π. (ἀδχμ.) ἀντὶ-

Ὁμήθης, ες (ὁ, ἡ), Π. = Συνήθης, σύνοικος, συγκάτοικος· οἰκείας· Ὁμοήθης.

Ὁμηλικία (ἡ)· συνηλικιότης· (περιληπτ.) ἡ ὁμήλιξ νεολαία, (κυρ. ϑηλ. τοῦ

Ὁμηλίκιος, η, ον, Π. ἀντὶ-

Ὁμήλιξ, ικος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν (ὁμοίαν) μὲ ἄλλον ἡλικίαν, συνομήλικος. (συνκδχ. καὶ καταχρ.) ἰσομεγέθης.

Ὅμηλος, ωδος (ὁ, ἡ), Π. [ὅμ. ἦλυθον]. ὁ ὁμοῦ (μετ' ἄλλου) ἐλθών, συνοδοιπόρος, σύντροφος.

Ὁμηλυσία (ἡ), Π. τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συντροφιὰ (καϑ' ὁδόν), συνοδία.

†Ὁμηραπάτης, ου (ὁ), διώρθ. Ὁμηροπάτης.

Ὁμηρεία (ἡ), τὸ ὁμηρεύειν, ἡ δι' ὁμήρων ἐξασφάλισις.

Ὁμήρειον (τὸ). ναὸς ἢ τέμενος εἰς τιμὴν τοῦ Ὁμήρου, (χυρ. οὐδ. τοῦ

Ὁμήρειος (ὁ, ἡ), = Ὁμηρικὸς, (ὅϑεν

Ὁμηρείως, ἐπίρ. = Ὁμηρικῶς.

Ὁμηρετης, ου (ὁμ. = Συνηρέτης· σύντροφος.

Ὁμήρευμα (τὸ), πᾶν ὅ,τι δίδεται (χρησιμεύει) ὡς ὅμηρος, ἐνέχυρον, [ἐκ τοῦ

Ὁμηρεύω, Μ. εύσω. (σπν.) Παίρνω τι ὡς ὅμηρον. « Τῶν δ' ὁμηρεύσας τέκνα, « Εὐρ. (καὶ πϑ.) « Πολις ὁμηρευομένη, « Αἰν. Πολιορκ. 2) (συνήϑ.) εἶμαι (δίδομαι ὡς) ὅμηρος. « Δακεδαιμόνιοι νῦν ὁμηρεύσοντες μέλλουσιν ὡς Ἀλέξανδρον ἀναπέμπεσθαι, « Αἰσχ. 3) Π. = τῷ

Ὁμηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. (μὲ δοτ.) συναντῶ, συναπαντῶ· [τρπ.] συμφωνῶ (εἶμαι σύμφωνος, ἑνωμένος) μετά τινος. « Φωνῇ ὁμηρεῦσαι (ἀντὶ ὁμηρέουσαι), « Ἴσ., ἑνώνουσαι τὴν φωνήν των, κάμνουσαι (μουσικ.) συμφωνίαν, [ἐκ τοῦ

Ὁμήρης, ες (ὁ, ἡ), Π. = Ὁμαρῆς, ἑνωμένος, σύμφωνος.

Ὁμηρίδεω, Μ. εξῶ, Δ. ἀντὶ Ὁμηρίζω

Ὁμηρίδης, ου (ὁ). ἀπόγονος ἢ μιμητὴς τοῦ Ὁμήρου, Ὁμηριστὴς, ῥαψῳδός.

Ὁμηρίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι τὸν Ὅμηρον. ῥάλλω ἢ στιχουργῶ (ῥαψῳδῶ) καϑὼς ὁ Ὅμηρος, μεταχειρίζομαι λέξεις ἢ ὕφος Ὁμηρικόν. 2) (ἰατρ.) = Σχίζω, χαράζω. 3) [ὅμ. μηρός] = Διαμηρίζω, [Ἀχιλ Τάτ.].

Ὁμηρικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ Ὁμήρου ἴδιος.

Ὁμηρικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον (τ' ὕφος) τοῦ Ὁμήρου.

Ὁμηρις, ίδος (ἡ). γυνὴ (ποιήτρια) Ὁμηρίζουσα.

Ὁμηριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ Ὁμηρίζων, μιμητὴς τοῦ Ὁμήρου. 2) ἰατρὸς μεταχειριζόμενος χαράγματα καὶ βεντούζας.

Ὁμηροκέντρα (τὰ) καὶ

Ὁμηροκέντρωνες (αἱ), κέντρωνες (ἴδε τὴν λέξ.) συνϑεμένοι ἐκ στίχων τοῦ Ὁμήρου.

Ὁμηρομάστιξ, ιγος (ὁ). μάστιξ (πικρὸς κατήγορος) τοῦ Ὁμήρου, (οὕτως ἐπωνομάσθη ὁ κριτικὸς Ζωΐλος).

Ὅμηρον (τὸ), = Ὄμηρος, ἐνέχυρον.

Ὁμηροπάτης, ου (ὁ). ὁ πατῶν (καταπατῶν, περιφρονῶν) τὸν Ὅμηρον.

Ὅμηρος (ὁ, ἡ), Π. = Ὁμήρης, συνηρμοσμένος, σύμφωνος, σύντροφος, (ϑθ. 2) (οὐσ.) ὁ διδόμενος πρὸς ἐξασφάλισιν (ὡς ἐνέχυρον) τῆς εἰρήνης, (Τουρκ.) ῥεχέμ.

Ὁμιλαδὸν, ἐπίρ. Π. = Ὁμιληδόν.

Ὁμιλέω-ῶ [ὅμιλος], Μ. ήσω. Εἶμαι μετὰ ἢ μεταξὺ τινῶν, παρευρίσκομαι· συχνάζω ἢ πηγαίνω ἢ διατρίβω πουϑενά· συναναστρέφομαι· πλησιάζω· ἔχω σχέσιν· (μὲ ἐπίρ.) συνδιαλέγομαι, συνομιλῶ· (ἐπὶ πραγμ. μτγν.) λαμβάνω πεῖραν· καταγίνομαι εἴς τι· φέρομαι οὕτως ἢ ἄλλως πρός τινα· (σπν.) συνέρχομαι. « Τοιαδεῖνα δ' οὐκ ἄν γνοίης, ποτέροισι μετείη· ἦέ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλέοι, ἢ μετ' Ἀχαιοῖς, « Ἰλ. Ε. « Πάρ παύροισι δ' οὐκ ἀγαθοῖσιν ὁμιλεῖς, « Ὀδ. Σ. « Ὁ βουλόμενος ἀνϑρώποις χρῆσϑαι ᾗ ὁμιλεῖν. « Ξεν. « Πράγμασιν ὁμιλεῖν καὶ ἀνϑρώποις, « Ἰσοκρ. « Γυναιξὶ ὁμιλεῖν, « Ξεν., Ἀν. συνευρίσκεσθαι. (ᾗ ἐπὶ ϑύρ.) « Ἐπεὶ διαβάντες τὸν Ἅλυν ποταμὸν, ὡμίλησαν τῇ Φρυγίᾳ, « Ἡρ. « Τῷ χωρῃ πολλὰ ὡμιληκὼς εἶη, « αὐτ. « Πᾶσιν πολίεσσιν λάγος ὁμιλεῖ, « Πινδ. « Ὁμιλεῖν παρ' οἰκείας ἀρούρας, « αὐτ., διατρίβων (ᾗ τρπ.) « φρονοῦσι (τοῦ Πολέμου) ὁμιλεῖν, « Δίων. « Ξ

ε'ρίσκεσθαι εἰς. «Ὅτιως ὠμίλει τῶν πόλεων πρὸς τὰς ἥττους,» Ἰσοκρ., προσενέγκατο. ||ξ ἐπιρ.|| «Ἐνθάδ' ὁμιλέομεν,» Ὀδ. Φ. (καὶ προθ.) «Περὶ κείνων ὑμῖν ὁμίλεον,» Ὀδ. Ω., Ἰλ. Π. (ξ χωρὶς πτ.) «Εὖτ' ἂν πρῶτον ὁμιλήσωσι φάλαγγες ἀνδρῶν,» Ἰλ. Τ., ἐλθοῦσινεἰς χεῖρας.

Ὁμιληδόν, ἐπίρ. Π. [ὅμιλος], σωρηδόν, ὑγεληδόν κτλ., (Γαλλ.) **en foule**. «Τῶν καὶ ὁμιληδὸν στίχες ἦσαν,» Ἀπολλ.

2) (ἐνίοτε μὲ δοτ.) ἀντὶ Ὁμοῦ. «Ἀνδράσι νοστήσαντες ὁμιλαδόν,» αὐτ.

Ὁμίλημα (τό), ἀντικείμενον ὁμιλίας. (καθ' ὅλας τῆς λέξ. τὰς σημασ.). «Γυνὴ.. εὐάγκαλον ἀνδράσιν ὁμίλημα,» Δκ.

Ὁμιλητέον, θετ. τοῦ Ὁμιλέω.

Ὁμιλητήρ, ῆρος Π. ἀντὶ=

Ὁμιλητής, οῦ (ὁ). ὁ ἔχων σχέσιν (συναναστροφήν) μετά τινος· μαθητής, ὀπαδός, συνόμιλος.

Ὁμιλητικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὁμιλεῖν (συναναστρέφεσθαι), κοινωνικός. «Ὁμιλητικὴ (ἐνν. τέχνη),» Πλ., (Γαλλ.) l'esprit de société.

Ὁμιλητός, ἡ, όν. Μὲ τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ ὁμιλήσῃ (νὰ σχετισθῇ, νὰ συναναστραφῇ) τις, εὐπρόσιτος.

Ὁμιλήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ὁμιλητήρ, φίλη, μαθήτρια κτλ.

Ὁμιλία (ἡ), =Ὅμιλος, δημήγυρις. «Ἀνδρῶν τῶν ἀρίστων ἐπιλέξαντος ὁμιλίην,» Ἡρ.

2) (συνήθ.) σχέσις φιλική, οἰκειότης· κοινωνία· συναναστροφή, συνουσία. «Αἱ δὲ γυναῖκες αὗται λέγονται ἀνδρῶν αὐταμῶν ἐς ὁμιλίην φοιτᾶν,» Ἡρ. 3) τρόπος καταπειστικὸς (ἕλκυστικός, ὑπογρεωτικός), θεραπεία· «Δώροις ἢ δι' ἄλλης ὁμιλίας,» Δημ. «Ἐξ ὁμιλίας προσαγαγέσθαι,» αὐτ. 4) συνομιλία· (μτγν.) λόγος (ἀπ' ἄμβωνος, ἀπὸ τοῦ βήματος), δημηγορία· «Κατέλαβε διαλεγόμενον (τὸν Πλάτωνα) .. ἐπεὶ δὲ ἐπαύσατο τῆς ὁμιλίας,» Δίλ.

Ὅμιλος (ὁ), [ὁμός, ἴλλη]. πλῆθος (μάζωμα) ἀνθρώπων· δημήγυρις· λαός, ὄχλος· (συνήχ.) θόρυβος· συμπλοκὴ μάχης (συνηχοῦν κατά τι τῷ Γαλλ.) **mêlée**· (σπν. ἐπὶ πραγμ.) σωρός. «Τίς ὅμιλος δδ' ἔκλετο; εἰλαπίνη, ἠὲ γάμος;» Ὀδ. Α. «Ἵππων καὶ ἀνδρῶν ὅμιλος,» Ἰλ. Κ. «Προελθὼν ἐπὶ βῆμα ὑψηλόν, ὅπως ἀκούσαιτο ὡς ἐπὶ πλεῖστον τοῦ ὁμίλου,» Θκ. «Ἐζημίωσαν αὐτὸν χρήμασιν· ὕστερον δ' αὖθις οὐ πολλῷ (ὅπερ φιλεῖ ὅμιλος ποιεῖν), στρατηγὸν εἵλοντο,» αὐτ. «Τίς ἐπιτελέσειε ταῦτα σοφίᾳ, καὶ μὴ βίῃ τε καὶ ὁμίλῳ;» Ἡρ. «Αἱματόεντα καθ' ὅμιλον,» Θκρ.

Ὁμιχέω-ῶ [ἰθ. ὀμίχω], Μ. ήσω ἡ ὀμίξω (ἀόρ. Ὤμιξα), Ἰων. κατ. ουρ. «Ὤμιξεν αἷμα, ἢ χολὴν ἐτίλησεν,» (Ἵππων. παρὰ τῷ) Ἐτυμολ.

Ὁμίχλη καὶ (εὐχρηστότ. Ἰων.) Ὀμίχλη (ἡ). [ὁμίχω]. καταχνιά, (ἐν γέν.) ἀτμός, ἀχνός.

Ὁμιχλήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὁμιχλώδης.

Ὁμιχλοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁμίχλῃ ὅμοιος τὸ εἶδος, ὁμιχλώδης.

Ὁμιχλόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ ὁμίχλην.

Ὁμιχλώδης, ες (ὁ, ἡ). σκεπασμένος ἀπὸ ὁμίχλην. κατάχνιασμένος. «Νὺξ ὁμιχλώδης καὶ δυσχείμερος,» Ἰλ.

Ὄμιχμα (τό). οὖρον, κάτουρον, [ἐκ τοῦ (Ὀμίχω), Μ. ὁμίξω (ἀόρ. Ὤμιξα), ἄγρ. (κατ' ἐνεργ.) πρωτότ. τοῦ Ὁμιχέω, κατουρῶ (ἐν γέν.) νοτίζω, ὑγραίνω. [ἰθ. πιθαν. συγγ. τῷ Μίγνυμι: ἢ τῷ Λτ. **mingo**].

Ὄμμα (τό), [†ὄπτομαι]. ὀφθαλμός, (κοιν.) μάτι. (Π.) κἂν ὅ,τι βλέπει τις, ὄψις, θέαμα· (ἰδιωτ.) φέγγος, λάμψις, φῶς· (συνεκδοχ.) τὸ κάλλιστον, τὸ ἄνθος. «Ὄμμα Θησηίδος γῆς,» Αἰσχλ.

Ὀμμάδην καὶ Ὀμμαδόν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὁμάδην, Ὁμαδόν.

Ὀμμακόϊον (τό). τὸ ὄμμα καὶ ἡ ἀκοή.

†Ὁμμάτειος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τῶν (ἢ ὁλόκ τῶν) ὀμμάτων.

Ὁμματίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Ὁμμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ὄμμα, μματάκι.

Ὁμματογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (ζωγραφίζων) τὰ ὁμμάτια, χρησιμεύοντα πρὸς βάψιμον τῶν βλεφαρίδων.

Ὁμματολαμπής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λαμπρὰ (λάμποντα) ὁμμάτια.

Ὁμματόπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ πλουτῶν ὁμμάτων, πολυόμματος.

†Ὁμματοπτεὺς (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἀναίσθητος τινὸς τὰ ὁμμάτια. «Τῆς ψυχῆς—,» Δημόκλ.

Ὁμματοστερὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ στερῶν τινα τῶν (ἢ στερημένος αὐτὸς) ὁμμάτων. «Φλογμὸς (ἡλίου)—,» Αἰσχλ., Εὐρ.

†Ὁμματουργός (ὁ, ἡ), =Ὁμματοποιός.

Ὁμματόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ ἔχῃ (ἢ ἀνοίγω τινὸς τὰ) ὁμμάτια· (μεταφορ.) ἐξηγῶ, σαφηνίζω.

Ὁμματώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ὄμματος.

Ὁμμάτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὁμματόω.

Ὄμνυμι καὶ (σπν.) Ὀμνύω, Μ. ὁμόσω ἢ (ὀρθοτ.) ὀμοῦμαι (παρτ. Ὄμνυν καὶ Ὄμνυς, ἀόρ. Ὤμοσα, πρκ. Ὀμώμοκα καὶ [ὀρθότ.] Ὀμώμοκα, πθ. πρκ. Ὀμώμοσμαι [τὸ γ'. πρσ. Ὠμόμοσται ἢ Ὀμώμοται] καὶ τὸ θετ. Ὀμοτέον). Ὁρκίζομαι, (κοιν.) ὁμόνω· ὑπόσχομαι μεθ' ὅρκου. ἐπικαλοῦμαι (θεόν) τινα μάρτυρα ἢ ἐκδικητὴν τοῦ ὅρκου μου. «Ὀμνύειν ἐπί τινι (ἢ) εἴς τι (ἢ) κατά τινος,» Ἀξ. (ξ περιπ.) «Ὀμνύναι τινὶ (ἢ) πρός τινα,» Ἀξ. (καὶ χ. προθ.) «Ὄμνυμι Ἀπόλλωνα καὶ Ἀσκληπιόν,» Ἱππκρ. «Μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι,» Ὅμ. «Ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅς τις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ,» Ἰλ. Γ. «Ὄμνυμι ταῦτα,» Ἰλ. Τ. «Ὄμνυμί σοι,» Θκρ. (συνήθ. πρὸς ἀπαρ.) «Ὄμνυμι πάντας θεούς, μὴ ἐλέσθαι ἂν τὴν βασιλέως ἀρχὴν ἀντὶ τοῦ..,» Ξεν. (ξ πθ.) «Ζεὺς ὀμώμοσται,» Εὐρ.

Ὁμοβασίλειος (ὁ, ἡ). ὁ βασιλεύων ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Ὁμόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ὁμοίως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον, =Σύμβιος.

‡Ὁμοβίστος (ὁ, ἡ), Π. =(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὁμοδίαιτος.

Ὁμοβλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλαστάνω συγχρόνως, εἶμαι=

Ὁμοβλαστὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ βλαστάνων ὁμοῦ (συγχρόνως) μετ' ἄλλου.

Ὁμοβουλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω τὴν αὐτὴν βουλὴν (γνώμην, θέλησιν) μὲ ἄλλον τινά, εἶμαι ὁμόβουλός του. 2) συμβουλεύομαι μετά τινος(;).

Ὁμόβουλος (ὁ, ἡ). [ὁμός, βουλή]. ὁ συμβουλευόμενος μετά τινος, ἢ ὁμογνώμων.

Ὁμόβρομος (ὁ, ἡ), Γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀ. βρομος.

Ὁμοδώμητος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λατρευόμενος εἰς) τὸν αὐτὸν μετ' ἄλλου βωμόν.

Ὁμογάλακτος καὶ

Ὁμογάλαξ, ακτος (ὁ, ἡ). ὁ θηλάσας τὸ αὐτὸ γάλα μετά τινος, ἀδελφὸς ἐκ γάλακτος· (κατ' ἔκτ.) συγγενής.

Ὁμόγαμβροι (οἱ). οἱ νυμφευθέντες δύο ἀδελφάς, σύγγαμβροι.

Ὁμόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ γάμου σχετισμένος μετά τινος, σύγγαμβρος. 2) σύζυγος, σύγγαμος.

Ὁμογάστριος καὶ

Ὁμογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἐκ τῆς αὐτῆς γαστρὸς μετ' ἄλλου, ἀδελφὸς ὁμομήτριος.

Ὁμογένεια (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὁμογενοῦς, ταυτότης γένους (καταγωγῆς), συγγένεια.

Ὁμογενέτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἀδελφός, [ἐκ τοῦ

Ὁμογενὴς, ές (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.)=γενοῦς Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, συγγενής. (ἐπὶ πραγμ.) ὁμοειδής.

‡Ὁμογέρων, οντος (ὁ, ἡ). γέρων σύγχρονος (συνομήλικος) μὲ ἄλλον γέροντα, (συγχ. τῷ Ὁμογέρων).

Ὁμογλωσσέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὁμόγλωσσός τινος, λαλῶ τὴν αὐτὴν γλῶσσαν.

Ὁμόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ λαλῶν τὴν αὐτὴν (ὁμοίαν) μὲ ἄλλον γλῶσσαν.

Ὁμόγνητος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμός, γίγνομαι] ἀδελφός.

Ὁμόγνιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁμογάνιος, ὁμογενὴς, ἀδελφός, συγγενής. «Θεοὶ ὁμόγνιοι,» οἱ προστατεύοντες τὴν συγγένειαν ἢ τὴν οἰκογένειαν.

Ὁμογνιότης (ἡ). συγγένεια.

Ὁμογνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὁμόφρων (ὁμογνώμων, σύμφωνος μετά) τινος, ἔχω τὴν αὐτὴν γνώμην. «Περὶ τῶν ἄλλων ἀντιλέγοντας ἑαυτοῖς, τοῦθ' ὁμογνωμονεῖν ἀεί,» Δημ.

Ὁμογνωμόνως, ἐπίρ. Ὁμοθυμαδόν, συμφώνως.

Ὁμόγνωμος (ὁ, ἡ), =Ὁμογνώμων.

Ὁμογνωμοσύνη (ἡ). ταυτότης γνώμης ὁμοφροσύνη, [ἐκ τοῦ

Ὁμογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον γνώμην, ὁμόφρων.

Ὁμόγονος (ὁ, ἡ), =Ὁμογενὴς, συγγενής (ἐξ αἵματος).

Ὁμόγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὰς αὐτὰς γραμμὰς ἢ τὰ αὐτὰ γράμματα μὲ ἄλλον. «Ἀθληταὶ—,» Δκ., οἵ λαχόντες τὰ αὐτὰ γράμματα εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ποδὸς μὲ σκοπὸν νὰ ἀγωνισθῇ διαιτήσωσιν.

Ὁμόγραυς, ως (ἡ). γραῦς σύγχρους (συνομήλικος) μὲ ἄλλην γραῖαν.
Ὁμογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ὁμοίως (κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον).
Ὁμόγραφος (ὁ, ἡ). ὁ γραφόμενος ὁμοίως μὲ ἄλλον. «Ὁμόφωνον καὶ οὐχ ὁμόγραφον, « Γραμ.
Ὁμοδείπνος (ὁ, ἡ). = Σύνδειπνος.
Ὁμοδέλφος (ὁ, ἡ), Π. = Ὁμογάστριος.
Ὁμοδέμνιος (ὁ, ἡ), Π. = Ὁμευνέτης, σύζυγος.
Ὁμοδημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνήκω ἢ Συζῶ εἰς τὸν αὐτὸν δῆμον μετ' ἄλλου, εἶμαι ὁμόδημός του.
Ὁμοδημία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ὁμόδημος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἐνωμένος εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν δῆμον μετ' ἄλλου.
Ὁμοδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον δίαιταν (τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦ ζῆν), συγκατοικος, ὁμοτράπεζος.
Ὁμόδιφρος (ὁ, ἡ). ὁ καθήμενος εἰς τὸν αὐτὸν δίφρον (εἰς τὸ αὐτὸ ὄχημα) μὲ ἄλλον, σύνθρονος.
Ὁμοδογματέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Πρεσβεύω) τὰ αὐτὰ δόγματα μὲ ἄλλον, εἶμαι τοῦ αὐτοῦ δόγματος.
Ὁμοδογματία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὁμοδοξία.
Ὁμοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω τὴν αὐτὴν γνώμην (δόξαν, Εἶμαι τοῦ αὐτοῦ φρονήματος) μὲ ἄλλον.
Ὁμοδοξία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις =
Ὁμόδοξος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -δόξως. Ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν γνώμην (δόξαν, δοξασίαν) μὲ ἄλλον. 2) (μτγν.) ὁ ἀπολαμβάνων τὴν αὐτὴν δόξαν, δοξαζόμενος ἐπίσης.
Ὁμοδόρπιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σύνδειπνος, ὁμοτράπεζος.
Ὁμόδουλος (ὁ, ἡ), = Σύνδουλος.
Ὁμόδρυπος (ὁ, ἡ), Π. συνηγχῶν, ὁμόφωνος.
Ὁμοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. (μέσ.) Τρέχω ἐπίσης ἢ τὸν αὐτὸν δρόμον μὲ ἄλλον, εἶμαι ὁμόδρομός (καὶ μτφρ. ὅμοιός) του, ἐξισοῦμαι.
Ὁμοδρομία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις ὁμόδρομος (ἰσοταχῆ [καὶ τρτ.] ὅμοιος) μὲ ἄλλον.
Ὁμόδρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ἐπίσης (κάμνων τὸν αὐτὸν δρόμον) μὲ ἄλλον· (μτφρ.) ὅμοιος.
Ὁμοδυναμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Ὁμοδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁμοίαν (τὴν αὐτὴν) δύναμιν μὲ ἄλλον, ἰσοδύναμος.
Ὁμόεδρος (ὁ, ἡ), = Σύνεδρος, συγκάθεδρος.
Ὁμοεθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι τοῦ αὐτοῦ ἔθους (γένους) μὲ ἄλλον.
Ὁμοεθνής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους, ὁμογενής. (ἐπὶ πραγμ.) ὁμοειδής.
Ὁμοεθνία (ἡ), τὸ νὰ ἀνήκῃ τις εἰς τὸ αὐτὸ μὲ ἄλλον ἔθνος· (μτγν.) ἡ μεταξὺ τῶν μερῶν (μελῶν) τοῦ ὅλου σώματος συμπάθεια. «Μάλιστα δὲ καὶ οἱ μαζοὶ ἀείρονται κατὰ τὴν ὁμοεθνίην, « Ἱππκρ.
Ὁμοέθνος (ὁ, ἡ), = Ὁμοεθνής.
Ὁμοειδεία (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὁμοειδοῦς, ἡ κατὰ τὸ εἶδος ὁμοιότης. «Διὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους ὁμοειδίαν εἷς μίαν ἅπαντες ἀνεδεσμούμενοι φύσιν, « Κύριλλ.
Ὁμοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος τὸ εἶδος, ὁμοιομόρφος. «Σκληρὸς μὲν ἢ πρόσκορὴς ὁ ὁμοειδὴς λόγος, ἡδὺς δὲ καὶ ποικιλώτατος ὁ ποικίλος καὶ πολυσχημάτιστος, « Ἑρμγ.
Ὁμοειδία (ἡ), = Ὁμοειδεία.
Ὁμοειδῶς, ἐπίρ. Ὁμοίως τὸ εἶδος, ὁμοιομόρφως.
Ὁμοεργής, ές (ὁ, ἡ). συγχρόνως μετ' ἄλλου ἢ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δημιουργοῦ ἐργασθείς.
Ὁμοεργία (ἡ), τὸ ὁμοῦ ἐργάζεσθαι, συνεργία.
Ὁμοερκής, ές (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὸ αὐτὸ μὲ ἄλλον ἕρκος (περίφραγμα, δεσμωτήριον) εὑρισκόμενος.
Ὁμοέστιος (ὁ, ἡ), = Ὁμέστιος, σύνοικος.
Ὁμόζευκτος (ὁ, ἡ). συνεζευγμένος, συνηνωμένος.
Ὁμοζηλία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις ὁμόζηλος ἄλλου.
Ὁμόζηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κινούμενος ἀπὸ) τὸν αὐτὸν ἄλλου ζῆλον. (ἐν γέν.) ὁμότροπος, ὅμοιος.
Ὁμοζυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὑπὸ τὸν αὐτὸν ζυγὸν μὲ ἄλλον· σύρω τι μὲ ἄλλους ἢ ἄλλον μὲ τὴν αὐτὴν δύναμιν· (ἐν γέν.) πράττω τι ἐκ συμφώνου.
Ὁμοζυγής, ές (ὁ, ἡ), = Ὁμόζυγος.
Ὁμοζυγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ὁμόζυγος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὸν αὐτὸν ζυγὸν μετ' ἄλλου, Σύζυγος (κυρ. καὶ μτφρ.)· (ἐν γέν.) ταιριασμένος, συνηνωμένος, σύμφωνος.
Ὁμόζυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁμόζυγος.
Ὁμοζωέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζῶ ὁμοῦ, συζῶ.
Ὁμοζωΐα (ἡ), τὸ ζῆν ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συμβίωσις.
Ὁμοζωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Κεῖμαι ὑπὸ τὴν αὐτὴν (γεωγρφ.) ζώνην.
Ὁμοζωΐα (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ὁμόζωνος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὴν αὐτὴν (γεωγρφ.) ζώνην κείμενος.
Ὁμοήθεια (ἡ). ὁμοιότης ἠθῶν (χαρακτήρος). [ἐκ τοῦ
Ὁμοήθης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὰ αὐτὰ μὲ ἄλλον ἤθη (τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα).
Ὁμοθλιξ, ικος (ὁ, ἡ), = Ὁμήλιξ.
Ὁμοθάλαμος (ὁ, ἡ). συγκάτοικος εἰς τὸν αὐτὸν θάλαμον, (κατὰ λέξ.) camarade.
Ὁμοθαμνέω-ῶ [ὁμός, θάμνος], Μ. ήσω. Αὐξάνω ὁμοῦ (συγχρόνως).
Ὁμόθεν, ἐπίρ. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους (τόπου, γένους). «Ἑλληνικόν τοι τὸν ὁμόθεν τιμᾷν φέλ, « Εὐρ. 2) ἐγγύθεν, ἐκ τοῦ πλησίον. «Ὁμόθεν διώκοντες, « Ξεν.
Ὁμόθεος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν ἐπίσης (ὁμοῦ μὲ ἄλλον) θεός.
† Ὁμόθηλος (ὁ, ἡ), = Ὁμογάλακτος.
Ὁμόθηρος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοῦ (μετ' ἄλλου) θηρεύων.
Ὁμόθρησκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (πρεσβεύων) τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον θρησκείαν, ὁμόπιστος.
Ὁμόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ), = Ὁμοιόθριξ.
Ὁμόθρονος (ὁ, ἡ), = Σύνθρονος.
Ὁμόθρους-ους (ὁ, ἡ), Π. [ὁμός, θρόος]. ὁ λαλῶν ἢ ἠχῶν ἐνταυτῷ ἢ ἐκ συμφώνου μὲ ἄλλον.
Ὁμοθυμαδόν [ὁμόθυμος], ἐπίρ. Μὲ τὴν αὐτὴν προθυμίαν, ἐκ συμφώνου.
Ὁμοθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι σύμφωνος
Ὁμοθυμία (ἡ). ὁμόνοια, ὁμοφροσύνη, [ἐκ τοῦ
Ὁμόθυμος (ὁ, ἡ', [ὁμ. θυμός]. ὁμόφρων, σύμφωνος, (Γαλλ.) unanime.
Ὁμοθύμως, ἐπίρ. = Ὁμοθυμαδόν.
† Ὁμοιάζω, Μ. άσω, (Γρφ.). Εἶμαι ὅμοιος.
Ὁμοίδιος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὅμοιος.
† Ὁμοιόαρκτος (ὁ, ἡ). Ἀχλ. ὁ ὁμοίως ἀρχίζων.
Ὁμοιοβαρής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος κατὰ τὸ βάρος, ἰσοβαρής.
Ὁμοιόβιος καὶ Ὁμοιόβιστος (ὁ, ἡ). ὁ διάγων ὁμοίαν ἄλλοβίον (ζωὴν παρομοίως)
Ὁμοιοβλαστέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὁμοβλαστέω.
Ὁμοιογένεια (ἡ). ὁμοιότης γένους, [ἐκ τοῦ
Ὁμοιογενής, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -γενῶς. Ὅμοιος τὸ γένος.
Ὁμοιογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ὁμογνώμων.
Ὁμοιογονία (ἡ), τὸ γεννᾶν (παράγειν) ὅμοια ὄντα ἢ σώματα.
Ὁμοιογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ὁμοίως (παρομοίως).
Ὁμοιόγραφος (ὁ, ἡ). γραμμένος ὁμοίως (παρομοίως).
Ὁμοιόδους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁμοίαν (τὴν αὐτὴν) μὲ ἄλλον ὀδόντα.
Ὁμοιόδουλος (ὁ, ἡ) ὁμοίως δοῦλος, σύνδουλος.
Ὁμοιοδύναμος (ὁ, ἡ). = Ὁμοδύναμος.
Ὁμοιοειδής, ες (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὅμοιος τὸ εἶδος. «Αὐτῶν δὲ τῶν ὁμογενῶν τὰ ὁμοιοειδέστερα πολυγονώτερα, « Θφρ.
Ὁμοιόθερμος (ὁ, ἡ). ὁμοίως (ἐπίσης) θερμός.
† Ὁμοιόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁμοίας (ὁμοίου χρώματος) τρίχας.
Ὁμοιοκαρπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Ὁμοιόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) ὁμοίους καρπούς.
Ὁμοιοκαταληκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Ὁμοιοκατάληκτος (ὁ, ἡ), (γραμμ.). ὁ ἔχων ὁμοίαν κατάληξιν.
Ὁμοιοκαταξία (ἡ). ὁμοιότης (λέξεως ἢ φράσεως) ὡς πρὸς τὴν κατάληξιν.
Ὁμοιοκάταρκτος (ὁ, ἡ), = Ὁμοιόαρκτος.
Ὁμοιοκλεής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁμώνυμος.
Ὁμοιοκριθής (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κριθήν.
Ὁμοιολεπτομερής, ές (ὁ, ἡ). συγκείμενος ἀπὸ ἐπίσης λεπτὰ μόρια, ὅμοιος ὡς πρὸς τὴν λεπτομέρειαν.
Ὁμοιόληκτος (ὁ, ἡ), = Ὁμοιοκατάληκτος.
Ὁμοιολογία (ἡ). τὸ λέγειν (ἐκφράζεσθαι) ὁμοιομόρφως.
Ὁμοιομέρεια (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὁμοιομεροῦς, ἡ πρὸς ἄλληλα ὁμοιότης τῶν συγκρατούντων τι μερῶν (μορίων).
Ὁμοιομερής, ές (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. -μερῶς. Ὁ συγκείμενος ἐξ ὁμοίων μερῶν. « Τὸ φυτὰ τῶν ζώων μᾶλλον ὁμοιομερῆ, « Θφρ.
Ὁμοιόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁμοίαν μορφήν.
Ὁμοιοούσιος (ὁ, ἡ). ὅμοιος τὴν οὐσίαν, (παρβλ. Ὁμοούσιος).
Ὁμοιοπαθεία (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ὁμοιοπαθοῦς, ὁμοιότης αἰσθημάτων κτλ.

Ὁμοιοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πάσχω τὰ αὐτὰ πάθη (λ.χ. αἰσθάνομαι τὰ αὐτὰ αἰσθήματα, κτλ.) μὲ ἄλλον, τοῦ εἶμαι ὁ-

Ὁμοιοπαθής, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -παθῶς. Ὁ ἔχων τὰ αὐτὰ πάθη (τὰ αὐτὰ αἰσθήματα) μὲ ἄλλον, διακείμενος ὁμοίως.

Ὁμοιοπλατής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ πλάτος, ἰσοπλατής.

Ὁμοιοπρεπής, ές (ὁ, ἡ). ἐπίσης εὐπρεπής, (ἐν γέν.) ὅμοιος ἢ φαινόμενος τοιοῦτος.

Ὁμοιοπροσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ὁμοιοπρόσωπος (ὁ, ἡ). (γραμτ.) τοῦ αὐτοῦ προσώπου.

Ὁμοιόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὅμοια πτερὰ (καὶ μτγν. μαλλιά) μὲ ἄλλον.

Ὁμοιόπτωτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -πτώτως. (γραμτ.) τῆς αὐτῆς πτώσεως. 2) = Ὁμοιοκατάληκτος.

Ὁμοιόπυρος (ὁ,ἡ). ὅμοιος μὲ σῖτον (πυρόν).

Ὁμοιόρρυσμος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὁμοιόρυθμος.

Ὅμοιος καὶ (Ἀττ.) Ὁμοῖος [ὁμὰς], α, ον. [σος (Παρόμοιος) μὲ ἄλλον. (μὲ δοτ.) «Κἀστορι οὔ τις ὁμοῖος πολεμιστὴς ἄλλος ἔην,» Θκρ. (χ. πτ.) «Δεῖ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον,» Ὁδ. Ρ. «Τὴν ὁμοίαν [= Τὸ ὁμοῖον] διδόναι τινί,» Ἡρ., (Γαλλ.) **rendre la pareille**. «Ἐν ὁμοίῳ ποιεῖσθαί τι,» αὐτ. «Ὁμοῖον ἡμῖν ἔσται,» αὐτ., μὰς εἶνε ἀδιάφορον. (καὶ ἀναφορ. πρὸς τὸ Οἷος) «Ὁμοῖόν τί μοι δοκεῖ εἶναι, οἷον πυρ εἰ κτλ.,» Ξεν. (ἢ ἀντὶ ἐπίρ.) «Γνώμῃσι ἐχρέωντο ὁμοίῃσι ἢ σύ,» οὐτ. ||. «Ὅμοιοι,» (ὠνομάζοντο εἰς τὴν Σπάρτην] οἱ ἔχοντες δικαίωμα εἰς τὰ πολιτικὰ ἀξιώματα, (παρβλ. Ὁμότιμος). ||. (τὸ οὐδ.) «Ὅμοιον καὶ (πλθ.) «Ὅμοια, ἐπίρ. ἀντὶ Ὁμοίως, «Ὁμοῖον μαστίσδοι ταῖσιν ἀηδονίαι,» Θκρ. «Κυνῶν ὅμοια λύκοις ὠρυομένων,» Πλ. 2) κοινὸς εἰς πολλοὺς ἢ εἰς ὅλους. «Θάνατος (= Πότμος)—,» «Ὅμ.,» Πινδ. «Γῆρας ὁμοῖον,» «Ἰλ. Δ.» «Νεῖκος ὁμοῖον,» Θκρ., Ὅμ. 3) ὁμόφρων, σύμφωνος. «Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοῖος, οὐδέ τι παῖδες, » Ἡσ.

Ὁμοιόσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁμοίαν σημασίαν.

Ὁμοσκελής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος τὰ σκέλη.

Ὁμοιόσκευος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁμοίαν σκευὴν (ζολὴν), συγχρισμένος (ἁρματωμένος κλπ.) παρομοίως.

Ὁμοιοστάδιος (ὁ,ἡ). ὁ ἔχων ἢ ἀπέχων τὸν αὐτὸν τῶν σταδίων ἀριθμόν.

Ὁμοιόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὅμοιον ζόμα ἢ στόμιον.

Ὁμοιόστροφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν στροφήν.

Ὁμοιοσύλλαβος (ὁ, ἡ), = Ἰσοσύλλαβος.

†Ὁμοιοσύντακτος (ὁ, ἡ), (γραμτ.) ὁ παρομοίως συντασσόμενος.

Ὁμοιοσχημονέω-ῶ Μ. ήσω. Εἶμαι ὁμοιόσχημος, μένω ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σχήματος.

Ὁμοιοσχημόνως, ἐπίρ. Ὁμοιομόρφως.

Ὁμοιόσχημος (ὁ, ἡ). ὅμοιος τὸ σχῆμα ἢ τὴν θέσιν, ὁμοιόμορφος.

Ὁμοιοσχημοσύνη (ἡ). ὁμοιότης ὡς πρὸς τὸ σχῆμα ἢ τὴν θέσιν. «Τοῦτο δὲ ἐποίησεν Ὅμηρος διὰ ποικιλίαν καὶ τὸ ἐκκλίνειν τὴν ὁμοιοσχημοσύνην,» Εὐς. ἐκ τοῦ

Ὁμοιοσχήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ὁμοιόσχημος.

Ὁμοιοταχής, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ταχῶς. Ὅμοιος κατὰ τὴν ταχύτητα, ἐπίσης ταχύς.

Ὁμοιοτελεύτος (ὁ, ἡ), [ὁμ. τελευτάω], = Ὁμοιοκατάληκτος.

Ὁμοιότιχνος (ὁ, ἡ), = Ὁμότεχνος.

Ὁμοιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὁμοίου.

Ὁμοιότονος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -τόνως. (γραμτ.). Ὁ παρομοίως τονιζόμενος.

Ὁμοιοτρεπία (ἡ). ὁμοιότης τρόπου (ἤθῶν, χαρακτῆρος), [ἐκ τοῦ

Ὁμοιότροπος (ὁ, ἡ). ὅμοιος τὸν τρόπον (τὰ ἤθη, τὸν χαρακτῆρα). ||. (τὸ οὐδ.) Ὁμοιότροπα, ἐπίρ. ἀντὶ-

Ὁμοιοτρόπως, ἐπίρ. Παρομοίως (ὡς πρὸς τὸν τρόπον τοῦ ζῆν).

Ὁμοιοτύπωτος (ὁ, ἡ). μορφωμένος παρομοίως [κατὰ τὸν αὐτὸν τύπον), σχηματισμένος καθ' ὁμοίωσίν τινος.

Ὁμοιούσιος (ὁ, ἡ), = Ὁμοιοούσιος.

Ὁμοιοφαντής, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ὅμοιος.

Ὁμοιόφθογγος (ὁ, ἡ). Ὅμοιος τὸν φθόγγον (τὸν ἦχον).

Ὁμοιόφλοιος (ὁ, ἡ). ὁμοιάζων κατὰ τὸν φλοιόν, ἔχων παρομοίαν φλοιόδαν.

Ὁμοιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) παρομοίως, ἐπίσης καρποφόρος.

Ὁμοιόφρων, ονος (ὁ, ἡ), = Ὁμόφρων.

Ὁμοιοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὁμοιόφρων.

Ὁμοιοφωνία (ἡ). ὁμοιότης ὡς πρὸς τὴν φωνήν, [ἐκ τοῦ

Ὁμοιόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ λαλῶν ἢ ἔχων παρομοίως, ὅμοιος κατὰ τὴν φωνήν.

;Ὁμοιόχροια (ἡ), = Ὁμόχροια.

Ὁμοιόχρονος (ὁ, ἡ), (γραμτ.). ὅμοιος ὡς πρὸς τὸν χρόνον τῆς φωνῆς.

Ὁμοιόχροος καὶ

Ὁμοιοχρώματος (ὁ, ἡ). ὅμοιος τὸ χρῶμα, τοῦ αὐτοῦ χρώματος.

Ὁμοιόχωρος (ὁ, ἡ), [ὁμ. χώρα]. ὁ κατέχων τὴν αὐτὴν χώραν.

Ὁμοιόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ. ἐπ ὅ'.) Κάμνω τι ὅμοιον μὲ· παρομοιάζω· παραβάλλω· (κ. ἢ μσ.) γίνομαι ὅμοιος, ἐξισοῦμαι, ὁμοιάζω. «Ἄγριον πήγανον ὁμοιοῦται τῷ ἡμέρῳ,» Διοσκ.

Ὁμοίωμα (τὸ). τὸ γενόμενον καθ' ὁμοίωσιν ἄλλου, εἰκών, ἀντίτυπον.

Ὁμοιωματικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἐμφαίνων ὁμοίωσιν, χρησιμεύων πρὸς δήλωσιν ὁμοιότητος.

Ὁμοίως, ἐπίρ. Μὲ τὸν ὅμοιον τρόπον, παρομοίως· (πρὸς δοτ.) «Μέθην δὲ ἧς ὕπνον ὁμοίως ἐνέβρῳ φυλάττεσθαι,» Ξεν. «Ὁμοίως ὥσπερ,» αὐτ. (καὶ μετὰ τοῦ Καὶ) «Μέθης ἀποχέσθαι ὁμοίως χρὴ ἧς μανίας,» αὐτ. «Οὐδὲν ὁμοίως ἧ ὅσοι λέγουσιν,» Παυσ.

Ὁμοίωσις, εως (ἡ), τὸ αὐσ. τοῦ Ὁμοιόω, παρομοίωσις· ἐξίσωσις.

Ὁμοιωτής, οῦ (ὁ). ὁ κάμνων τι ὅμοιον (κατ' ὁμοίωσιν) ἄλλου, πλάστης, ἀγαλματοποιός, ζωγράφος.

Ὁμοιωτικός, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ὁμοίωσιν· μιμητικός.

;Ὁμόκαπνος (ὁ, ἡ), [ὁμός, καπνός], = Συνέστιος, συγκάτοικος· συντράπεζος· (ἐν γέν.) σύντροφος, (κατ' ἄλλ. ἐσχάλμ. φυτ.

Ὁμόκαπος (ὁ, ἡ), [ὁμ. κάπη], = Ὁμοτράπεζος, σύντροφος, (ἴδε τὸ προηγ.)

Ὁμοκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαδίζων τὴν αὐτὴν ὁδὸν (κέλευθον), συνοδοιπόρος.

Ὁμόκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ κέντρον μετ' ἄλλου, (Γαλλ.) **concentrique**

Ὁμοκινήτος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοῦ (μετ' ἄλλου) κινούμενος.

Ὁμοκλάω (κλέω)-ῶ, Μ. ήσω. Π. παρακινῶ φωνάζων (φοβερίζων), ἐμψυχόνω (ἐρεθίζω) μὲ τὰς φωνὰς καὶ ἐπευλάς μου (ἴδε Ὁμοκλή).

Ὁμοκλὴ καὶ Ὁμοκλὴ (ἡ), Π. [ὁμὰς, καλέω], προσφώνησις ἀπειλητικὴ ἢ παρορμητική, φοβερισμὸς ἢ ἐπίπληξις πρὸς ἐγκαρδίωσιν· (ἐν γέν.) κραυγή, (ἐπὶ ἀψύχ.) ἦχος, κρότος. «Δύλων ὁμοκλαῖς,» Πινδ.

Ὁμοκληρία (ἡ). ἡ ἐξίσου συμμετοχή, τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ὁμόκληρος (ὁ, ἡ). ὁ συμμεριζόμενός τι ἐξ ἴσου, συμμέτοχος, συγκληρονόμος.

Ὁμοκλήτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ

Ὁμοκλητὴρ (ὁ), Π. [ὁμοκλέω]. ὁ παρορμῶν (ἐγκαρδιόνων) διὰ φωνῶν ἢ ἀπειλῶν.

Ὁμόκλητος (ὁ, ἡ). ὁ προσκληθεὶς ἢ παρακληθεὶς συγχρόνως (ὁμοῦ μὲ ἄλλον).

2) ὁ ἔχων (ὀνομαζόμενος μὲ) τὸ αὐτὸ ὄνομα.

Ὁμοκλινὴς, ές καὶ Ὁμόκλινος (ὁ, ἡ). ὁ συγκαθήμενος (συγκατακείμενος) ἐπὶ τῆς αὐτῆς κλίνης μετά τινος εἰς τὴν τράπεζαν.

;Ὁμόκλιτος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμὸς, κλίνω], συγκάτοικος, (συγχ. τῷ Ὁμόκτιτος).

Ὁμοκοίλιος (ὁ, ἡ), = Ὁμογάστριος.

Ὁμοκοιτία (ἡ). τὸ νὰ κοιμᾶταί τις μὲ ἄλλον ὡς-

Ὁμόκοιτις, εως (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Ὁμόκοιτος (ὁ, ἡ), [ὁμὸς, κοίτη] σύνευνος, σύζυγος.

Ὁμόκραιρος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. κραῖρα]. ὁ ἔχων ὅμοια (συμμεγέθη) κέρατα.

Ὁμόκτιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατοικῶν ὁμοῦ (συγχρόνως) ἢ μὲ τὸν ὅμοιον τρόπον.

Ὁμόλεκτρος (ὁ, ἡ), [ὁμ. λέκτρον], = Ὁμόκοιτος.

;Ὁμολεξία (ἡ). ταυτότης (συμφωνία) λόγων, ὁμολογία.

;Ὁμόλεχος (ὁ, ἡ), = Ὁμόλεκτρος.

Ὁμολογιω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω τὰ αὐτὰ (μὲ ἄλλον)· ὁμιλῶ τὴν αὐτὴν γλῶσσαν (ὅδ. συνήθ.) εἶμαι σύμφωνος (τῆς αὐτῆς γνώμης), σύμφημι, συναινῶ, συγκατατίθεμαι· ἀποδέχομαι, ἀναγνωρίζω· βεβαιώνω· ὑπόσχομαι· κάμνω συνθήκην (συμφωνίαν) (ἐπὶ πραγμ.) ταιριάζω, ἔχω σχέσιν (ἀναλογίαν) μὲ ἄλλα τι. (μὲ δοτ.) «Οὕτω μέν Κρῆτες λέγουσιν· οὐ μέν τοι γε ὁμολογέουσι ταύτῃσι οἱ Κᾶρες.» Ἡρ. «Φά-

μενει οὐδὲν κοινὸν εἶναι σφίσι τε ᾗ Αἰγυπτίοισι· ὡ γὰρ ὁμολογέειν αὐτοῖσι, α αὐτ., δὲν ὁμολοῦν τὴν αὐτὴν γλῶσσαν. » Ὁμολογέοντας κατ' ἰκνῆϊότητα αὐτῷ οὐδέν, » αὐτ. » Ὁμολογήσαντος δὲ αὐτοῦ ἐπὶ τούτοισι, » αὐτ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Πολιορκούμενοι δὲ ὡμολόγησαν, ἢν ἑκάστου ἔχων ἕκαστος ἀπιέναι τῶν ἐλευθέρων, τὰ δ' ἄλλα παραδοῦναι, » Ξεν. » Τῶν μὲν γὰρ πολεμικῶν ἔργων ὁμολογοῦμεν αὐτὸν ἐπιμελεῖσθαι, » αὐτ. (καὶ πθ.) » Ὁμολογεῖται κρεῖττον εἶναι . . . ἐλεύθερον εἶναι μᾶλλον ἢ δουλεύειν, » αὐτ., εἶνε γενικῶς ἀποδεδειγμένον (ἀναντίῤῥητον). » Ὡς ἐμβεβληκότων αὐτῶν οὐκ εἰς τὴν ἀμφισβητησίμην, ἀλλ' ἐς τὴν ὁμολογουμένην φίλην τε καὶ σύμμαχον εἶναι, » αὐτ. (ὅπ.) » Ὁμολογούμενα, » Αξ., αἱ γενικῶς ἀναντίῤῥητοι ἀλήθειαι, καὶ » Ὡμολογημένα, » Αξ., αἱ συμφωνίαι.

Ὁμολόγημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ὡμολόγησε (ἀπεδέχθη) τις ὡς βέβαιον.

Ὁμολογησία καὶ

Ὁμολόγησις, εως (ἡ), τὸ ὁμολογεῖν, συναίνεσις· συμφωνία κτλ.

Ὁμολογητής, οῦ (ὁ). ὁ ὁμολογῶν (βεβαιόνων, ὑποσχόμενος)· (ἐκκλησ.) ὁ ἐν καιρῷ διωγμοῦ ὁμολογήσας ἑαυτὸν Χριστιανόν, μάρτυς (βασανισθεὶς μὲν ἀλλὰ μὴ θανατωθεὶς ὑπὲρ) Χριστοῦ.

Ὁμολογητικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ πρὸς τὸ ὁμολογεῖν ἐπιτήδειος, ὁμολογίας ἐμφαντικός (ἐκφραστικός).

Ὁμολογία (ἡ). συναίνεσις, συγκατάθεσις· ὑπόσχεσις· συμφωνία, (ἰδιαιτ.) συνθήκη (κυρ. ἄγραφος) περὶ εἰρήνης· (ἐνίοτε) βεβαίωσις (διὰ λόγου).

Ὁμόλογος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμολογῶν (συναινῶν) εἴς τι ἢ μετά τινος, σύμφωνος (ἐπὶ πραγμ.) ἁρμόδιος, ἁρμοδίως, ἑταιριασμένος, ἀνέλογος. » Δοκοῦμεν ἐ' ἂν μοι πάντες ὁμόλογοι γενέσθαι περὶ ὧν λέγω, » Ξεν. (ᾗ ἐπὶ αὐχ.) » Ἐν ταῖς δίκαι σχισθείσαις πέντε ταῖς κατὰ τὴν ἑτέραν ἐξοχάς, ὁμολόγους εἶναι συμβαίνει ταῖς κατὰ τὴν ἑτέραν εἰσοχαῖς, » Στρ. (καὶ ἀντὶ ἐπίῤῥ.) » Ἐξ ὁμολόγου, » Πλδ., = Ὁμολόγως, ἐκ συνθήκης, φανερά.

Ὁμολογουμένως καὶ Ὡμολογουμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Προδήλως, ἀναντιῤῥήτως. (μὲ δοτ.) συμφώνως· ἀναλόγως. Ὁμολογουμένως τῇ φύσει ζῆν, » Αρτ.

Ὁμολόγως, ἐπίῤῥ. Κατὰ κοινὴν ἢ ἀμοιβαίαν συγκατάθεσιν (ὁμολογίαν), ἐκ συμφώνου, ἁρμοδίως.

Ὁμόλοχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (τεταγμένος) εἰς τὸν αὐτὸν λόχον.

Ὁμομαθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μαθών τι ὁμοῦ (συγχρόνως) μὲ ἄλλον.

Ὁμομαστιγίας, ου (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Σύνδικος, (κατὰ λέξ.) ὁμοῦ μαστιγούμενος.

Ὁμομήλις, ιδος ἡ ἴδος (ἡ), = Ἀμάμηλις.

Ὁμομήτριος, α ἢ (ᾱ) ος, ον. Ἀδελφὸς Ἀδελφὴ) ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς, ὁμογάστριος.

Ὁμομήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.

Ὁμόναος (ὁ, ἡ). ὁ λατρευόμενος ὁμοῦ (εἰς τὸν αὐτὸν ναὸν) μὲ ἄλλον, (παρβλ.) Σύνναος.

Ὁμόνεκρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπίσης ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους ὁμοίους του νεκρός.

†Ὁμονηδύϊος (ὁ, ἡ), = Ὁμογάστριος.

Ὁμονοεῖον (τὸ). ὁ (ἐν Ῥώμῃ) ναός τῆς Ὁμονοίας.

Ὁμονοέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὁμόνους (ὁμογνώμων, σύμφωνος) μετά τινος. (μετμ.) » Δύλος ὁμονοεῖ χαρεῖς, » Ἀθ., συμφωνεῖ.

Ὁμονοητικός, ή, όν, (ᾗ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ συντελῶν ἢ ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ ὁμονοεῖν.

Ὁμόνοια (ἡ). τὸ ὁμονοεῖν, ὁμοφροσύνη, (εἰς τὴν Ῥώμην ἐλατρεύετο ὡς θεότης ἀλληγορικὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα) **Concordia**.

Ὁμόνομος (ὁ, ἡ). ὁ βόσκων ὁμοῦ (εἰς τὰς αὐτὰς νομὰς) μὲ ἄλλον ἢ· ἔχων (διοικούμενος μὲ) τοὺς αὐτοὺς νόμους.

Ὁμόνους-ους (ὁ, ἡ), [ὁμὸς, νόος]. ὁμόφρων, ὁμογνώμων, σύμφωνος.

Ὁμονόως, ἐπίῤῥ. Μὲ ὁμόνοιαν, συμφώνως, ὁμοψύχως.

Ὁμόνυμφος (ὁ, ἡ), Π. συγγενὴς ἐξ ἀγχιστείας, συμπένθερος.

†Ὁμόοικος (ὁ, ἡ), γραμ. ἐξήγ. τοῦ Ὁμέστιος, σύνοικος.

†Ὁμοουσία (ἡ), = Ὁμοουσιότης, τὸ ὁμοούσιον.

Ὁμοουσιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ πρεσβεύων τὸ δόγμα τῆς ὁμοουσιότητος.

†Ὁμοούσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν (μὲ ἄλλον) οὐσίαν.

†Ὁμοουσιότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὁμοουσίου, ταυτότης οὐσίας.

Ὁμοουσίως, ἐπίῤῥ. Καθ' ὁμοουσιότητα.

Ὁμόπαγος (ὁ, ἡ), [ὁμ. πάγος]. ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου (δήμου).

Ὁμοπάθεια (ἡ), = Ὁμοιοπάθεια.

Ὁμοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Συμπάσχω, συναισθάνομαι, συνδιατίθεμαι αὐτοῖς ἢ ἄλλως, (ἐν γέν.) εἶμαι-

Ὁμοπαθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ὑπακείμενος εἰς τὰ αὐτὰ πάθη ἢ αἰσθήματα, = Ὁμοιοπαθής.

†Ὁμοπαίκτωρ, ορος (ὁ, ἡ), = Συμπαίκτωρ, σύντροφος.

Ὁμοπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ μετ' ἄλλον παιδοποιηθείς, δίδυμος.

Ὁμοπάτριος, α ἢ ος, ον. Ἀδελφὸς (Ἀδελφὴ) ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρός.

Ὁμόπατρος καὶ

Ὁμοπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ), = Ὁμοπάτριος

Ὁμόπεδος (ὁ, ἡ), = Ἰσόπεδος.

Ὁμοπιστία (ἡ), τὸ αὐσ. τοῦ

Ὁμόπιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (πρεσβεύων) τὴν αὐτὴν πίστιν μὲ ἄλλον, ὁμόθρησκος.

Ὁμοπλεκὴς, έας (ὁ, ἡ). Π. πλεγμένος ὁμοῦ ἢ ὁμοίως, συνδεδεμένος.

Ὁμόπλεκτος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.

Ὁμοπληθὴς, έας (ὁ, ἡ). ἴσος τὸ πλῆθος (τὴν ποσότητα), ἰσάριθμος.

Ὁμοπλοέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέω ὁμοῦ (μὲ τὸ αὐτὸ πλοῖον ἢ πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν) μὲ ἄλλον, συμπλέω.

Ὁμόπλοια (ἡ), τὸ πλέειν ὁμοῦ, συνταξείδευμα.

Ὁμόπλοκος (ὁ, ἡ), = Ὁμοπλεκής.

Ὁμόπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων ὁμοῦ (εἰς τὸ αὐτὸ πλοῖον ἢ πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν) μὲ ἄλλον, συνταξειδιώτης.

Ὁμοπλωτὴρ (ὁ), Π. ὁ πλέων (κολυμβῶν ἢ ταξειδεύων) ὁμοῦ.

Ὁμόπνοια (ἡ), = Σύμπνοια.

Ὁμόπνοος-ους (ὁ, ἡ), = Σύμπνους.

Ὁμοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ποιῶν (παράγων) τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα. » Ἀριθμὸς—, » Ἰάμβλ.

Ὁμοπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ ἢ Κινοῦμαι ὁμοῦ.

†Ὁμοπόληξις, εως (ἡ). ἡ ὁμοῦ πάλησις (κίνησις), συμπεριφορά.

Ὁμοπολις, ιδος (ὁ, ἡ), = τῷ·

Ὁμοπολίτης, ου (ὁ) καὶ Ὁμοπολίτις, ιδος (ἡ), = Συμπολίτης.

Ὁμοπόρευτος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοῦ πορευόμενος, συνοδοιπόρος.

Ὁμοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμπράττω (Ἀσμ. βάνω μέρος] εἰς πρᾶξίν τινα, συμπράττω.

Ὁμοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). συμμέτοχος εἰς πρᾶξίν τινα, συμπράκτωρ, συνεργάτης, σύντροφος.

Ὁμόπτερος (ὁ, ἡ), Π. = Ὁμοιόπτερος, (συνοχ.) συνομήλικος (ᾱ)· (ἐν γέν.) ὅμοιος.
2) ἐπίσης πτερωτὸς (ἐπτερωμένος), (συνοχ.) = Ἰσοταχής. » Ναῦς—, » Δ. σχλ. » Τῶν ἐμῶν ὁμοπτέρων, » Ἄρρφ., τῶν ὁμοίων (τῶν συντρόφων) μου πτηνῶν.

Ὁμόπτολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁμόπολις.

Ὁμόπτωτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤῥ. -πτώτως, = Ὁμοιόπτωτος.

Ὁμοργάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ὁμόργνυμι.

Ὁμόργμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι σφογγίζει· ἢ πρέπει νὰ σφογγίσῃ τις ἀπὸ πάνω του, λέρα, ἀκαθαρσία, ἔκ τοῦ

Ὁμόργνυμι [συγγ. τῷ Ἀμέργω], Μ. ὁμόρξω (σόρ. Ὡμορξα). Σφογγίζω, ἀφαιρῶ διὰ τοῦ σφογγίσματος, ἀποσφαγγίζω. » Δάκρυ (» Ἰδρῶ) ὁμόρξασθαι, » Ὅμ. (ᾗ ἑλλ.) » Ὁμόργνυμαι (ἐνν. τὰ δάκρυα], » Καίντ., σφογγίζω τὰ μμάτιά μου.

Ὁμορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὅμορος, συνορεύω, γειτνιάζω· πλησιάζω [γυναικί)· συζῶ (συνοικῶ) ὡς σύζυγος.

Ὁμόρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., γειτνίασις.

Ὁμόριος καὶ Ὅμορος (ὁ, ἡ), [ὁμ. ὅρος]. (μὲ δοτ.) ὁ συνορεύων μετά τινος, γείτων, πλησιόχωρος. » Οἱ Φωκεῖς ἔθνος ὅμορον τῇ Εὐβοίᾳ, » Λιδ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Γειτονικός. » Πόλεμος—, » Δημ., ὁ μεταξὺ ὁμόρων.

Ὁμορφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ὁμορόφιος (ὁ, ἡ), = Ὁμωρόφιος.

Ὁμορρέιθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ῥείθρου (ποταμοῦ ἢ ὀχετοῦ) ἀρυόμενος· ὁ κατοικῶν τὴν αὐτὴν παραπόταμίαν.

Ὁμόῤῥητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμοῦ ῥηθείς (λαληθείς), σύμφωνος.

Ὁμορρόη (ἡ), = Ὁμόῤῥοια.

Ὁμορροθέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω κρότον ὁμοῦ (συγχρόνως)· (ἰδιαιτ.) κωπηλατῶ ἐν συμφώνου (ἐν γέν.) συμπράττων (τρπ.) εἶμαι σύμφωνος, = Ὁμοφρονέω, [ἐκ τοῦ

Ὁμορρόθιος καὶ Ὁμόῤῥοθος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ, ῥοθέω]. ὁ κρατῶν ὁμοῦ (συγχρόνως)· (ἰδιαιτ.) ὁ κωπηλατῶν ἐν συμφώνου (μὲ τὸν αὐτὸν ῥυθμόν)· (ἐν γέν.) συνεργὸς (μεταφορ.) σύμφωνος. » Στείχοντες ὁμορρόθοι, » Θκρ., δρῶντες ὁμοῦ (ἐν συμφώνου).

Ὁμορρόια (ἡ), = Σύῤῥοια, [ἐκ τοῦ

Ὁμορρους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων ὁμοῦ (εἰς τὸ

αὐτὸ βεῖθρον ἢ εἰς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν] μὲ ἄλλον.

Ὁμοῤῥυθμία (ἡ), ἡ ὁμοιότης, τὸ ὁμοιόμορφον, ἐκ τοῦ

Ὁμοῤῥύθμος καὶ Ἰων. **Ὁμορρύσμιος** (ὁ, ἡ), ὅμοιος [τὸν ῥυθμόν], ἀνάλογος, ὁμοιόμορφος. « Ἀρτηρίη, ἐξ ἑκατέρου φαρυγγέηος τὴν ἔκφυσιν ποιευμένη, ἐς ἄκρον πυεύμονος τελευτᾷ, κρίκας ξυγκειμένη ὁμορρύσμιους (κατὰ διόρθ. ἀντὶ: ὁμορυσμοῖς), τῶν περιηγέων ἁπτομένη, » Ἱππ. πνρ.

Ὁμορρυσμίη ἡ **Ὁμορυσμίη** (ἡ), Ἰων. ἀντὶ **Ὁμορρύθμια**.

Ὁμορῥύσμιος ἡ **Ὁμόρυσμος** (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ **Ὁμορύθμος**.

Ὁμὸς ξυγγ. τῷ **Ἅμα**]. ὴ, ὀν, Π. = **Ὅμοιος**· κοινός, ὁ αὐτός. « Ὁμὰ χθὼν ὧδε καλύπτει. » Ἐπγρ. « Ὁμὰ φρονέειν, » Ἡσ., = Ὁμοφρονεῖν. (καὶ προθετ. ἀντὶ ἐπιρ.) « Ἐς ὁμὰ τινί, » αὐτ., = Ὁμοῦ.

Ὁμόσαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ **Ὀμνυμι**.

Ὁμόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁμοίαν ἢ τὴν αὐτὴν σάρκα.

Ὁμόσε [ὁμὸς], ἐπίῤῥ. Πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος, πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν. « Ὁμόσ' ἦλθε μάχῃ, » Ἰλ. Ν., συνεκροτήθη. « Ὁμόσε ἰέναι [χωρεῖν κτλ.] τοῖς ἐχθροῖς, » Λξ, ὁρμᾶν κατὰ ἢ συνέρχεσθαι εἰς χεῖρας (συμπλέκεσθαι) μετ' αὐτῶν. « Ὁμόσε χωρῶμεν αὐταῖς, ξυνταξάμενοι, » Ἀεσῤῥ. 2ῤ | ἀκυρολεκτ. μὲ δοτ.) ἀντὶ **Ὑμέας**, [Πλδ.].

Ὁμόσημος (ὁ, ἡ). ταυτόσημος, **Ὁμοιόσημος**.

Ὁμοσθενής, ἐος (ὁ, ἡ), = Ἰσοδύναμος.

Ὁμοσίπυος (ὁ, ἡ), [ὁμ. σιπύη], = **Ὁμόσιτος**, ὁμοτράπεζος, [παρβλ. **Ὁμόκαπος**].

Ὁμοσιτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Συντρώγω, εἶμαί τινος·

Ὁμόσιτος (ὁ, ἡ). ὁμοτράπεζος· (κατὰ λέξ.) σύντροφος.

Ὁμοσκευος (ὁ, ἡ). ἐνδυμένος (ἁρματωμένος, συγυρισμένος) παρομοίως, = **Ὁμοιόσκευος**.

Ὁμοσκηνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Συγγενικῶ εἰς τὴν αὐτὴν σκηνὴν μετά [εἶμαι ὁμόσκηνος] τινος.

Ὁμοσκηνία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις μετά τινος·

Ὁμόσκηνος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ.) ὁ κατοικῶν εἰς τὴν αὐτὴν σκηνὴν μὲ ἄλλον, [ἐν γέν.] σύνοικος.

Ὁμοσκηνόω-ῶ, Μ. ώσω, = **Ὁμοσκηνέω**.

Ὁμόσκιος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὴν αὐτὴν σκιὰν μετ' ἄλλου ἀναπαυόμενος (ὡς ἐπὶ τοῦ κοντοφορείου) ὁ σκιάζων [καλύπτων] πολλοὺς ὁμοῦ.

Ὁμοπλαγχνος (ὁ, ἡ), Π. = **Ὁμογάστριος**.

Ὁμοσπονδέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαί τινος·

Ὁμόσπονδος (ὁ, ἡ). συμμέτοχος τῆς σπονδῆς (ἰδ. συνηθ. τῶν σπονδῶν, τῆς συμμαχίας). (μὲ δοτ.) « Ὁμοτράπεζός τε μοι καὶ ὁμόσπονδος ἐγένετο, » Ἡρ.

Ὁμόσπορος (ὁ, ἡ), [ὁμ. σπείρω]. ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπέρματος· (μτγν.) ἀδελφός.

Ὁμοσπόρος (ὁ, ἡ). ὁ σπείρων ὁμοῦ (καὶ μτγν. ὁ πνεύματα ἐκ τῆς αὐτῆς γυναικὸς) μὲ ἄλλον, [Σιφ. Ο'ὃ Τ. 438].

Ὁμόσποτος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. σπουδή]. ὁμαγνώμων, σύμφωνος.

Ὀμόσσαι, **Ὀμόσσας**, Π. ἀντὶ **Ὀμόσαι**, **Ὀμόσας**.

Ὁμοσσυτος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. σεύομαι]. ὁ συμφώνως μετ' ἄλλου ὁρμῶν.

Ὁμοστεγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαί τινος

Ὁμόστεγος (ὁ, ἡ), = **Ὁμώροφος**.

Ὁμοστεφής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ αὐτοῦ στέφους μέτοχος.

Ὁμοστιβής, ἐος καὶ **Ὁμόστιβος** (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. στείβω]. ὁ πορευόμενος ὁμοῦ ἢ τὴν αὐτὴν ὁδὸν μὲ ἄλλον· (μτφορ.) σύμφωνος.

Ὁμοστιχάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ δοτ.) ἀκολουθῶ, συμπορεύομαι, συνοδεύω, [ἐκ τοῦ

Ὁμοστιχής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. στείχω]· ὁ πορευόμενος ὁμοῦ, συνοδοιπόρος.

Ὁμόστιχος ἢ **Ὁμάστοιχος**, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ζοίχως. (μὲ δοτ.) Ὁ εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν (εἰς τὸν αὐτὸν στίχον), ὁμοταγής.

Ὁμόστολος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ εἰς τὸ αὐτὸ μέρος στελλόμενος [ὑπάγων ἢ πεμπόμενος], ἀκόλουθος, σύμφωνος, ἢ ὁμοίως ἐσταλμένος [ἐνδυμένος], (ἐν γέν.) ὅμοιος.

Ὁμόστοργος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοίως ἢ ἀμοιβαίως ἀγαπῶν (ἔχων τὴν αὐτὴν στοργήν).

†**Ὁμόστφυρος** (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. στφυρόν]. συνοδοιπόρος· ὁμόχωρις. (μτγν.) ἀδελφός.

Ὁμοσχήμων, ονος (ὁ, ἡ), = **Ὁμοιόσχημος**, ὁμοιόμορφος.

Ὁμόσχολος (ὁ, ἡ). συμμαθητής.

Ὁμόσωμος (ὁ, ἡ). ἑνωμένος σωματικῶς μὲ ἄλλον.

Ὁμοταγής, ἐος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίῤῥ.) -ταγῶς. Τεταγμένος εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν (τάξιν)· κατεσκευασμένος παρομοίως.

†**Ὁμοτάλαντος** (ὁ, ἡ), = **Ἰσοσθενής**, ἰσοδύναμος, (γραμμ. ἐξήγ. τοῦ **Ἀτάλαντος**).

Ὁμόταφος (ὁ, ἡ). θαμμένος ὁμοῦ (εἰς τὸν αὐτὸν τάφον).

Ὁμοταχής, ἐς καὶ

Ὁμόταχος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) -ταχῶς, = **Ἰσοταχής**.

Ὁμοτέλεστος (ὁ, ἡ), = **Ὁμοιοτέλεστος**.

Ὁμοτελής ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) -τελῶς. Ὁ πληρώνων τὰ αὐτὰ τέλη [τοὺς αὐτοὺς φόρους].

Ὁμοτέρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. τέρμα], = **Ὅμορος**.

Ὁμοτεχνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαί τινος·

Ὁμότεχνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐπαγγελλόμενος, μεταχειρίζόμενος) τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον τέχνην, συντεχνίτης.

†**Ὁμοτήθης** (ὁ, ὁ), Σχλ. = **Ὁμόθηλος**.

†**Ὁμοτης**, ου (ὁ), Γλσ. ὁ ὁμώνυμος, ὁρκωμότης.

Ὁμοτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ὁρκωμοσίαν.

Ὁμοτιμία (ἡ), = **Ἰσοτιμία**, [ἐκ τοῦ

Ὁμότιμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) -τιμως. Ὁ ἀπολαμβάνων τὰς αὐτὰς τιμάς, ἰσότιμος. (ἐν γέν.) ἴσος, ὅμοιος. « Ὁμότιμα τὴν ἀσέβειαν, » Γρηγ. ||. (ὑπὸ τοῦ Ξεν. ὀνομάζονται) « Ὁμότιμοι, » οἱ πρῶτοι μετὰ τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν (ὄντες μεταξὺ τῶν ἰσοβάθμων, καθὼς εἰς τὴν Σπάρτ. οἱ Ὅμοιοι).

†**Ὁμότιτθος** (ὁ, ἡ), Γρμτ. = **Ὁμόθηλος**.

Ὁμότοιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοινὸν τοῖχον, χωρισμένος μὲ μεσότοιχον. « Γείτων — » Αἰσχλ.

Ὁμοτονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι ἰσόπαλος τεντωμένος· (ἐπιμ.) ἔχω τὸν αὐτὸν τόνον (τὴν αὐτὴν δύναμιν ἢ [μουσ.] τὸν αὐτὸν φθόγγον), (ἐν γέν.) εἶμαι «

Ὁμότονος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) -τόνως. (μὲ δοτ.) Ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν τόνον (τὴν αὐτὴν δύναμιν, [μουσ.] τὸν αὐτὸν φθόγγον)· (χ. πτ.) μονότονος.

Ὁμοτονούντως, ἐπίῤῥ. = **Ὁμοτόνως**.

Ὁμοτράπεζος (ὁ, ἡ). ὁ συντρώγων εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν μετά τινος.

Ὁμοτραφής, ἐος (ὁ, ἡ), = **Ὁμότροφος**.

Ὁμότρητος (ὁ, ἡ), [ὁμ. τιτράω]. ὁ συγχρόνως ἢ παρομοίως τρυπηθείς.

Ὁμότριχος (ὁ, ἡ), = **Ὁμόθριξ**.

Ὁμοτροπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὁμότροπος τινος, ἔχω τὰ αὐτὰ ἤθη (τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦ ζῆν).

Ὁμοτροπία (ἡ). ταυτότης ἠθῶν [τρόπων].

Ὁμότροπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦ ζῆν (τὰ αὐτὰ ἤθη) μὲ ἄλλον, **Ὁμοιότροπος**.

Ὁμοτρόπως, ἐπίῤῥ. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, συμφώνως, παρομοίως.

Ὁμοτροφία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις ὁμότροφός τινος, συνδαιτησις.

Ὁμοτρόφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ τρέφων ἢ ἀνατρέφων τινὰ (καὶ παροξ. τρεφόμενος ἢ ἀνατρεφόμενος) ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους. [μὲ δοτ.] « Ὁμότροφα τοῖσι ἀνθρώποισι θηρία, » Ἡρ., τὰ ἀγελαῖα ζῶα.

†**Ὁμοτροχάω-ῶ** (χ. Μ.), Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) **Ἁμαξοτροχάω**, τρέχω ὁμοῦ ἢ ἐπίσης ὀγλίγωρα.

Ὁμοτυπία (ἡ). ὁμοιότης τύπου (σχήματος, μορφῆς).

Ὁμοῦ [κορ. γεν. τοῦ **Ὁμός**], ἐπίῤῥ. Μιζῆ, ἀντάμα· συγχρόνως, ἐνταυτῷ· παρομοίως, ἴσα μέ· πλησίον· (καὶ ἀριθμ.) περίπου, σχεδόν. « Ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς, » Ἰλ. Δ. (καὶ πρὸς δοτ.) « Ὁμοῦ νεκύεσσιν, » Ἰλ. Ο. « Ὁμοῦ τῷ εἵκτεν (τῷ θανάτῳ), » Μέν., Δ[λ., = Πρός. (καὶ πρὸς γεν.) « Νεώς ὁμοῦ τῆς ἐμῆς, » Σοφ., πλησίον. (ἰδ μεῖα τοῦ Τι) « Ὁμοῦ τι πίσσαις, » Πλ., σχεδόν.

Ὁμοῦλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς ὕλης.

Ὁμοῦμαι, μτ. μέλλ. τοῦ **Ὀμνυμι**.

†**Ὁμοϋπόστατος** (ὁ, ἡ), [ἐκκλησ.], ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν [μὲ ἄλλον] ὑπόστασιν.

Ὁμουρέω, Ἰων. ἀντὶ **Ὁμορέω**, [ὄθεν

Ὁμούρημις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ **Ὁμόρημις**.

Ὁμούριος καὶ **Ὁμουρος** (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ **Ὅμορος**.

†**Ὁμούσιος**, **Ὁμουσιότης**, = **Ὁμοούσιος**, -ότης.

Ὁμοφεγγής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέγγων ἐπίσης ἢ συγχρόνως μὲ ἄλλον.

†**Ὁμοφήτωρ**, ορος (ὁ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ **Ἀφήτωρ**.

Ὁμόφθογγος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. φθόγγος]. ὁ συγχρόνως ἢ συμφώνως ἠχῶν, ὁμόφωνος.

Ὁμοφλεγής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ καίων (φλέγων) συγχρόνως ἢ ἐν τῷ ἅμα.

†**Ὁμοφλοιος** (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ **Ὁμοφύλιος**.

Ὁμόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμοῦ σειτῶν (πορευόμενος), ὁπαδός, ἀκόλουθος.
ἡ Ὁμοφραδής, ές καὶ
Ὁμοφράδμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. φράζω]. ὁμόφρων, σύμφωνος (κυρ. καὶ μεταφορ.).
Ὁμοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φρονῶ τὰ αὐτά, εἶμαι ὁμόφρων τινός. (καὶ δοτ. ἀργ.) • Ὁμοφρονέοντες νοήμασιν, α Ὀδ. Ζ., = Ὁμονοοῦντες.
Ὁμοφρόνως, ἐπίρ. Ἐν ὁμοφροσύνῃ, συμφώνως.
Ὁμοφροσύνη (ἡ). ταυτότης (συμφωνία) φρονημάτων, ὁμόνοια.
Ὁμόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ παρομοίως (τὰ αὐτὰ) φρονῶν, σύμφωνος.
Ὁμοφυής, ές (ὁ, ἡ). ὁ τῆς αὐτῆς φύσεως (τοῦ αὐτοῦ γένους· τοῦ αὐτοῦ ἀναστήματος).
Ὁμοφυΐα (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὁμοφυοῦς, ταυτότης φύσεως (γένους· ἀναστήματος).
Ὁμοφυλία (ἡ), ἡ κατὰ φυλὴν (κατὰ γένος ἢ εἶδος) οἰκειότης, [ἐκ τοῦ
Ὁμοφύλιος καὶ Ὁμόφυλος (ὁ, ἡ), ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς (ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους ἢ εἴδους). • Ὄρνιθες ὁμόφυλοι, • Ξεν., οἱ ὁμοειδεῖς. • Τὸ ὁμόφυλον, • Ἀρχετ., ἡ ὁμοφυλία.
Ὁμόφυτος (ὁ, ἡ), = Σύμφυτος.
Ὁμοφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ τὴν αὐτὴν (γλῶσσαν)· ἠχῶ συγχρόνως ἢ παρομοίως (ἐν γέν.) εἶμαι ὁμόφωνος, συμφωνῶ (κυρ. καὶ μεταφορ.).
Ὁμοφωνία (ἡ), = Συμφωνία, [ἐκ τοῦ
Ὁμόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὁμιλῶν) τὴν αὐτὴν φωνήν, ἁρμόγλωσσος· (μουσικ.) ὁ ἠχῶν ὁμοῦ ἢ ὁμοίως· (ἐν γέν.) = Σύμφωνος (κυρ. καὶ μεταφορ.).
Ὁμοφώνως, ἐπίρ. Συμφώνως.
Ὁμόφωτος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοῦ ἢ ὁμοίως φωτίζων (φέγγων).
Ὁμοχοΐνις, ικος (ὁ, ἡ), = Σύνδουλος, (κατὰ λέξ.) ὁμοῦ τροφοδοτούμενος (λαμβάνων τὴν χοινικά του, τὸ ταγῆνί του), (παρβλ.) Ὁμόκαπος.
Ὁμοχορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν αὐτὸν χορόν.
Ὁμοχροέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι τοῦ αὐτοῦ χρώματος. • Αἱ ὁμοχροοῦσαι τῶν ποικίλων αἱρετώτεραι, • Γεωπον.
Ὁμόχροια καὶ (Ἰων.) Ὁμοχροΐη (ἡ). ὁμοιότης χρώματος. • Ἀδηλον διὰ τὴν ὁμόχροιαν, • Ξεν. 2) (Ἰων.) ἡ ἐπιφάνεια τοῦ χρεὼς (τοῦ δέρματος). • Ἐπειδὰν τοὺς βραχίονας ἐτιτάμωνται ἐς τὴν ὁμοχροΐην (ἢ ὁμοχροιΐην), • Ἡρ., ἐπιπολαίως.
Ὁμοχρονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι ὁμόχρονος (σύγχρονος) τινος· (μουσ.) ἀκολουθῶ τὸν αὐτὸν χρόνον (ῥυθμόν). • Τῇ γλώττῃ τὸ σλῆκτρον ὁμοχρονεῖν, • Λκ.
Ὁμόχρονος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, σύγχρονος.
Ὁμόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ ἢ ὁμοιόμορφον χρῶμα.
Ὁμοχρώματος καὶ Ὁμόχρωμος καὶ
Ὁμόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Ὁμόχροος.
Ὁμοχώριος καὶ Ὁμόχωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας, συντοπίτης, ἢ· πλησιόχωρος.

Ὁμοψηφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὁμόψηφός τινος, ὁμοφρονῶ.
Ὁμόψηφος (ὁ, ἡ), = Ἰσόψηφος, σύμφωνος ἢ· ἰσότιμος (ἔχων τὸ αὐτὸ πρὸς ψηφοφορίαν δικαίωμα).
Ὁμοψυχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὁμονοέω, εἶμαι σύμφωνος (ὁμόψυχος).
Ὁμοψυχία (ἡ). ὁμόνοια, ὁμοφροσύνη, [ἐκ τοῦ
Ὁμόψυχος (ὁ, ἡ). ὁμόφρων, σύμφωνος.
Ὁμοψύχως, ἐπίρ. Μὲ ὁμόνοιαν, συμφώνως.
Ὁμόω-ῶ, Μ. ὁσω, (σπανιότ.) = Ὄμνυμι.
Ὁμόω-ῶ [ὁμός], Μ. ώσω. Ἑνόω· ἀντιμόνω.
Ὄμπη (ἡ), = Ὄμπνη.
Ὄμπνειος, α, ον, Π. = Ὄμπνιος.
Ὀμπνειόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀφθονοπάροχος.
Ὄμπνη (ἡ), Π. [συγγ. τῷ Λτ. ops, opis] (ἐν γέν.) τροφή, (ἰδιαιτ.) σῖτος, κριθὴ κτλ. • Πολυωπὸς—, • Νίκ. • ἡ μελόπηττα.
Ὀμπνηρός, ά, όν, Π. = Ὄμπνιος.
Ὀμπνιακὸς καὶ Ὀμπνικός, ἡ, όν, Π. (σπανιότ.) ἀντὶ-
Ὄμπνιος, α ἢ ος, ον, Π. [ὄμπνη]. θρεπτικός· καρποφόρος· ζαψιλής, πλουσιοπάροχος, (ἀθ. τὸ Λτ.) opimus. (ἐν γέν.) καλός, μέγας, ἄφθονος. ‖. • Ὄμπνια, α ἡ Δήμητρα (ὡς τροφοδότις).
Ὀμφᾶος, α, ον, Π. [ὀμφή]. προφητικός, μαντευτικός.
Ὀμφάκη (ἡ). ζωικὸ ὄμφακος (ἀγουρίδας).
Ὀμφακηρός, ά, όν καὶ
Ὀμφακίας, ου (ὁ). ὄμπιος μὲ ὄμφακα, ἄγουρος· στυφὸς καὶ ξινὸς (μτφορ.) αὐστηρός, κακόγνωμος.
Ὀμφακίζω, Μ. ίσω. Ἔχω γεῦσιν ὄμφακος, εἶμαι ἄγουρος. 2) (μτ.) τρυγῶ ἄγουρα σταφύλια· (μτγμ.) ἀπολαμβάνω τι πρόωρα (πρὶν ὡριμάσῃ).
Ὀμφάκινος, α, ον. Καμωμένος ἀπὸ ὄμφακας (ἀώρους καρπούς). • Ἔλαιον ὀμφάκινον, α Γεωπον. τὸ (ἀλλ.) Ὀμφάκιον.
Ὀμφάκιος (ὁ, ἡ). ἄγουρος (σκληρὸς) ὡς ὄμφαξ. ‖. (ὡσ.) • Ὀμφάκιον, • Δακρ., = Ὀμφάκη. (ἔνν. ἔλαιον), • Πλίν., τὸ (κοιν.) Ἀγουρόλαδον.
Ὀμφακίς, ίδος (ἡ). ἡ δακτυλήθρα τοῦ βελανιδιοῦ μὲ τὴν ὀπ. ἐργάζουν τὰ τομάρια οἱ βυρσοδέψαι.
Ὀμφακίτης, ου (ὁ) καὶ Ὀμφακίτις, ιδος (ἡ), = Ὀμφάκινος ἢ Ὀμφάκιος. • Κήκις—, • Δακρ., τὸ ἄγουραν (ἐπιμ. καλλήτερον) κηκίδι.
Ὀμφακόμελι (τὸ). εἶδος σιροῦ ἀπὸ μέλι καὶ ὀμφάκην (ἀγουρίδας ζωμόν).
Ὀμφακορᾳξ (ῥᾶξ), ᾶγος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. αἱ φῶγες εἶνε ὄμφακες (δὲν ὡρίμασαν) ἀκόμη.
Ὀμφακώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ὀμφακίας.
Ὀμφαλητομία (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὀμφαλοτομία.
Ὀμφαλητόμος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὀμφαλοτόμος.
Ὀμφάλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὀμφαλός, ἢ· οὐδ. τοῦ
Ὀμφαλικός, ἡ, όν, καὶ
Ὀμφάλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν (ἢ ὅμοιος μὲ) ὀμφαλόν, ὀμφαλοειδής.

Ὀμφαλιστήρ (ὁ), ἐργαλ. πρὸς ἀποτομὴν τοῦ ὀμφαλοῦ.
† Ὀμφαλοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ὀμφαλοῦ.
Ὀμφαλόεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων ὀμφαλὸν ἢ κεκαμωμένος εἰς σχῆμα ὀμφαλοῦ, ὀμφαλωτός. • Ἀσπὶς—, α Ὅμ. • Σῦκον—, • Νίκ.
Ὀμφαλόκαρπος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ καρποφορῶν ὀμφαλοειδεῖς καρπούς.
ἡ Ὀμφαλοκήλη (ἡ). πάθος (πρήξιμον) τοῦ ὀμφαλοῦ, (ἴδε Ἐξόμφαλος).
Ὀμφαλός (ὁ), [ὄμπνη ἢ ἄμπη]. τὸ μέρος διὰ τοῦ ὁπ. τρέφεται τὸ ἔμβρυον, (καιν.) ἀφαλός· (συνεκδ.) τὰ μέσον, τὸ κέντρον. 2) (μετγν.) τὸ ὀμφαλοειδὲς κύρτωμα τῆς ἀσπίδος. 3) ἡ ἄκρα τοῦ ἄξονος περὶ τὸν ὁποῖον ἐτυλίσσοντο τὰ βιβλία τῶν παλαιῶν. • Ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοῖ μὲν οἱ ὀμφαλοί, πορφυροῦν δ' ἑκατέσθεν ἡ διφθέρα, α Λκ. • Μὴ ταχὺς Ἡρακλείτου ἐπ' ὀμφαλὸν εἶλει βιβλίον, α Ἐπιγρ. 4) τὸ ἐξέχον κατὰ μέσον τοῦ ζυγοῦ τῆς ἁμάξης ἵνα κρατῇ τὸ ζυγόδεσμον. 5) ὁ κόμπος εἰς τὴν βάσιν ἢ τὴν κορυφὴν καρποῦ ἢ ἄνθους. • Βίων ζῶσι τῶν ῥόδων, ὧν ὀμφαλὸς τρώγλη, • Ἀρχετ., (παρβλ. Ὀμφή).
Ὀμφαλοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τὸν ὀμφαλὸν βρέφους.
Ὀμφαλοτομητέον, θετ. τοῦ Ὀμφαλοτομέω.
Ὀμφαλοτομία (ἡ). τὸ κόψιμον τοῦ ὀμφαλοῦ, [ἐκ τοῦ
Ὀμφαλοτόμος (ὁ, ἡ), [ὀμφ. τέμνω]. ὁ κόπτων τὸν ὀμφαλόν, (ἀθ. ‖. οὐσ. θηλ.) • Μαῖα, μαμμή.
Ὀμφαλώδης, εος (ὁ, ἡ) καὶ
Ὀμφαλωτός, ἡ, όν, = Ὀμφαλόεις, ὀμφαλοειδής.
Ὄμφαξ [ὠμός], ακος (ὁ, ἡ). ἄωρος, ἀγένωτος, (ἐπιτ.) ζωρός, ξυνός, σκληρός, (ἐν γέν.) ἄγουρος, (μτγμ.) ἀνήλικος, πρόωρος, (τοπ.) δύσπεπτος, δύσκολος. ‖. (οὐσ. θηλ. ἡ [σπανιότ.] ἄρσ., ἐνν. σταφυλή ἢ βότρυς) ἡ ἀγουρίδα (ἐνν. ἐλαία) ἢ πράσινη.
Ὀμφή (ἡ), Π. [ἔπω, ὄψ]. φωνή· (κυρ.) φωνὴ θεοῦ (προφητική), χρησμός, μαντεία, αἰωνός, (παρβλ.) Κλῆδών. (ἀθ. 2) = Φήμη, δόξα. 3) = Ὀσμή, εὐωδία, (ἀθ. Εὐόμφαλον, κατὰ τοὺς Ἀρκάδ., τὸ ῥόδον).
Ὀμφῆεις, εσσα, εν, Π. = Ὀμφᾶος.
Ὀμφητήρ (ὁ), Π. προφήτης, μάντις.
Ὀμῶλαξ, ακος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Ὁμαῶλαξ, συνορείων πλησιόχωρος.
Ὄμωμαι (τὸ), ἄκλ. [Περσ.], = Ἄμωμον.
Ὀμώμοκα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Ὄμνυμι.
Ὁμωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἔχω τὸ αὐτὸ ὄνομα, εἶμαι ὁμώνυμός τινος.
Ὁμωνυμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις ὁμώνυμος τινος, ταυτότης ὀνόματος.
Ὁμωνύμιος, α, ον, Π. ἀντὶ-
Ὁμώνυμος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ. ἢ σπαν. γεν.) ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ μὲ ἄλλον ὄνομα. • Λέξις—, • Ἀθην., ἡ ἐφαρμοζομένη εἰς διαφορετικὰ ἀντικείμενα, (ἐπιτ.) ἀμφίβολος (ὡς πρὸς τὸ σημαινόμενον). (Γαλλ.) équivoque.
Ὁμωνύμως, ἐπίρ. Μὲ ὁμωνυμίαν.
Ὁμωρόφιος καὶ Ὁμώροφος (ὁ, ἡ). [μὲ δοτ.]

ὁ κατοικῶν ὑπὸ τὴν αὐτὴν ὀροφὴν (ξένην) μὲ ἄλλον, συγκάτοικος.

Ὁμῶς, ἐπίῤῥ. Π. [ὁμὸς], = Ὁμοίως, παρομοίως, ἐπίσης· (μὲ ὀστ.) καθὼς· ὁμοῦ συγχρόνως μέ. « Πάντες (καὶ ἐπὶ τοπ. « Πάντῃ) ὁμῶς, « Ὅμ., Ἡσ. (καὶ ὀστ.) « Τοὺς ὁμῶς θεοῖσι κυδάνει· , « Ἰλ. Ξ., ἴσα μέ.

Ὅμως [ὁμός], σύνδ. Ἐναντιωματ. πλήν· μ' ὅλον τοῦτο. « Οὐκ ἐπ' ἐμοὶ μέν, ὅμως φυλάξομαι , « Θκρ. (καὶ μὲ ἄλλα μόρ.) « Ὅμως γε μὲν (μέντοι, μέντοι γε , γε μέντοι), « Ἀξ. , καὶ μ' ὅλα ταῦτα, πλὴν καὶ μ' ὅλα ταῦτα. « Ἐὰν ὅμως (πρὸς ὑποστ.), « Σοφ. « Ἐξελοῦντα αὐτοὺς, ὅμως καὶ ἐμοὶ ἐχθροὺς ὄντας, « Ἡρ.

Ὁμωχέτας, ὁ ἢ αο (ὁ), Δ. Αἰολ. [ὁμός, ἔχω]. συγκάτοικος, (ἐπὶ θεῶν) = Ὁμόναος.

Ὤν, ὄντος (τό), οὐδ. τοῦ Ὤν, μτχ. τοῦ Εἰμί.

Ὤν, αἰτ. ἐν. τοῦ ἀναφορ. Ὅς.

Ὤν, Π. οὐδ. ἢ αἰτ. ἀρσ. τοῦ Ὅς ἀντὶ Ἑός.

Ὀναγός (ὁ), Δ. ἀντὶ Ὀνηγός.

Ὀνάγρα (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἅλλ.) Ὀνοθήρα.

Ὀνάγρινος, η, ον. Ὀνάγρου ἴδιος.

Ὀναγράβυστος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου βόσκων ὄναγροι.

Ὄναγρος (ὁ). ἄνος ἄγριος, ἀγριογάϊδαρος. 2) εἶδ. μηχανῆς τοξοβόλου, (παρβλ.) Μονάγκων.

Ὀναίμην, αιο, αιτο κτλ., ἀόρ. β΄. τῆς εὐκτ. τοῦ Ὀνίναμαι,

Ὄναρ, ὀνείρατος (τό). ὄνειρον, ἐνύπνιον. « Σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος, « Πινδ. , « Οὐδ' ὄναρ ἐλευθερίας (φόβου κτλ.) , « Πλ., Ἐπιγρ. « Ἐάν τι ὄναρ ἀγαθὸν ἴδῃς, « Ξεν. « Ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ ἐφάνη αὐτῷ, « Γρῳ. (ἑβδ. συνήθ. ἑλλ. ἀντὶ ἐπιῤῥ.) « Ἡ θεὸς ὄναρ φανεῖσα, « Ὁλ. « Ἰδόντες καὶ καθόντες ἃ μηδὲ ὄναρ ἠλπίσαμεν. « Σων. « Ὄναρ καὶ ὕπαρ, « Δημοκρ., εἰς τὸν ὕπνον καὶ εἰς τὰ ὕπνον του, ἡμέρα-νύκτα.

Ὀνάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ὄνος, γαδουράκι.

Ὀνασεῖ, Δ. ἀντὶ Ὀνήσει, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ μέλλ. τῆς ὀῤῥ. καὶ

Ὀνασθαι, μι. ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ὀνόσεις, Π. ἀντὶ Ὀνήσῃς, β΄. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ὀνίνημι.

Ὄνδε, Π. ἀντὶ Εἰς ὅν (=ἑόν), εἰς τὸν ἑαυτοῦ.

Ὀνεία (ἡ). θηλ. τοῦ Ὄνειος.

Ὀνειαρ, ὀνείατος (τό), Π. [ὀνίνημι]. ὄφελος, κέρδος· ἀπόλαυσις· (ὀπ.) τροφαί, φαγητά· χρήματα, κτημάτια, κτλ. « Εἴ τις σε ἴδοιτο διὰ νύκτα τισσόθ' ὀνείατ' ἄγοντα, « Ἰλ. Ω. 2) (σπν. καὶ καταχρ.) ἀντὶ Ὄναρ, ὄνειρον. « Οἱ δὲ λέγουσι. , τοὺμὲν ὄνειαρ ἐμοὶ, « Καλλ.

Ὀνειδείη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ὀνειδος.

Ὀνείδειος (ὁ, ἡ), Π. αἰσχρός, ὑβριστικός, ὀνειδιστικός.

Ὀνειδείω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ -

Ὀνειδίζω, Μ. ἰφω. (μὲ ὀστ. ἐκ γ΄. ᾗ αἰτ. ἢ γεν. ἐκ δ΄.) Λέγω (Ἀναφέρω) τι πρὸς ὄνειδός τινας, (κοιν.) τοῦ τὰ κτυπῶ εἰς τὸ πρόσωπον. (μὲ αἰτ. ἐκ γ΄.) ὑβρίζω, ἐκπλήττω. « Μήποτε πενίην ἀνδρὶ τελαθ' ὀνειδίζειν, « Ἡσ. « Τὸ δὲ τὰς ἰδίας εὐεργεσίας ὑπομιμνήσκειν καὶ λέγειν, μικροῦ δεῖν ὁμοίον ἐστὶ τῷ ὀνειδίζειν, « Δημ.

‡ Ὀνειδίη (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀνειδείη.

Ὀνείδισις, εως (ἡ), = Ὀνειδισμός.

Ὀνείδισμα (τό). τὸ λεγόμενον ἢ γινόμενον πρὸς ὀνειδισμόν τινος.

Ὀνειδισμός (ὁ), τὸ ὀνειδίζειν, μέμψις, ἐπίπληξις, λοιδορία· κατηγορία.

Ὀνειδιστέον, θετ. τοῦ Ὀνειδίζω.

Ὀνειδιστήρ, Π. καὶ

Ὀνειδιστής, οῦ (ὁ). ὁ ὀνειδίζων (λοιδορῶν, κατηγορῶν), ὑβριστής. ὀνειδιστικός. Δόντος—, « Εὐρ.

Ὀνειδιστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ ὀνειδίζειν, ὑβριστικός.

Ὀνείδιστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -ίστως. Μεμπτός, ἐπονείδιστος.

Ὄνειδος [ὄνομαι], εος-ους (τό). μέμψις (βρισιὰ) κατὰ πρόσωπον, λοιδορία, κατηγορία· ἀντικείμενον ὕβρεως (ἀτιμίας), αἶσχος. 2) Π. (ἐπὶ καλοῦ) φήμη, ἔπαινος. « Τὴν ἀπὸ ὀρίκοντος γένναν ὀδαντοφυῆ, Θήβαις κάλλιστον ὄνειδος, « Εὐρ.

Ὄνειον (τὸ) , Π. οὐδ. τοῦ Ὀνείων.

Ὄνειος (ὁ, ἡ) , ὁ ἐξ ὄνου , γαδουρήσιος. ‖ (οὐσ.) Ὀνεία (ἐνν. ὁρά), θέρμα ὄνου.

Ὄνιος (ὁ, ἡ). Π. (σπν.) = Ὀνήϊος.

Ὀνείρειος, α, ον καὶ

Ὀνειρήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ὄνειρα ἢ· φανεὶς ἐν ὀνείρῳ. « Ὄφις—, « Ὁμ.

Ὀνειρογενὴς , έος (ὁ , ἡ). ὁ γενηθεὶς ἐν ὀνείρῳ.

Ὀνειροδότης, ου (ὁ) καὶ Ὀνειροδότις, ιδος (ἡ). δοτὴρ (πρόξενος) ὀνείρων.

Ὀνειροκρισία (ἡ). κρίσις (ἐξήγησις) ὀνείρων.

Ὀνειροκρίτης, ου (ὁ), καὶ Ὀνειροκρίτις, ιδος (ἡ). κριτὴς (ἐξηγητὴς) ὀνείρων.

Ὀνειροκριτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὴν κρίσιν (ἐξήγησιν) τῶν ὀνείρων.

Ὀνειρολογία (ἡ). λόγος (πραγματεία) περὶ ἐξηγήσεως ὀνείρων.

Ὀνειρόμαντις, εως (ὁ, ἡ), Π. ὁ μαντεύων δι' ὀνείρων.

Ὄνειρον (τὸ), = Ὄνειρος.

Ὀνειρόπληκτος καὶ

Ὀνειροπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ἐκπεπληγμένος (τρομαγμένος) ἐξ αἰτίας ὀνείρου.

Ὀνειροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (κάμνων νὰ βλέπῃ τις) ὄνειρα.

Ὀνειροπολέω-ῶ, Μ. ἠσω. Ὀνειρεύομαι (κυρ. καὶ μεταφορ.), φαντάζομαι· (ἐνίοτε μετ.) ἀπατῶ, (πθ.) τρομάζω βλέπων τι εἰς τὸν ὕπνον μου.

Ὀνειροπόλημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ὀνειροπολήσεως, ὄνειρον.

Ὀνειροπόλησις, εως καὶ

Ὀνειροπολία (ἡ). τὸ ὀνειροπολεῖν, ὀνείρευμα· ὄνειρον.

Ὀνειροπολικὸς, ἡ, όν. Ὀνειροπολίας ἴδιος.

Ὀνειροπόλος (ὁ, ἡ), [ὄνειρ. πολέω]. ὁ καταγινόμενος εἰς τὰ ὄνειρα, ὀνειροκρίτης, ὀνειρόμαντις. 2) ὁ ὀνειροπολῶν (ὀνειρευόμενος).

Ὀνειροσκοπία (ἡ). κατάπεμψις (θείου εἰς ἄνθρωπον) ὀνείρου.

Ὀνειροσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ πέμπων (ξέλλων) εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ ὄνειρα.

Ὄνειρος (ὁ) , = Ὄναρ , Ὄνειραρ. (μτφ.) φαντασιώδες (ἀνύπαρκτον) τι.

Ὀνειροσκοπικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἀντικείμενον τὴν ὀνειροσκοπίαν.

Ὀνειροσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ παρατηρῶν ἢ ἐξηγῶν τὰ ὄνειρα , ὀνειροκρίτης.

Ὀνειρόσοφος (ὁ , ἡ). σοφὸς περὶ τὰ ὄνειρα (περὶ τὴν ἐξήγησιν τῶν ὀνείρων).

Ὀνειρατόκος (ὁ, ἡ). Π. ὁ γεννῶν ὀνείρους, ὀνειροπολίας.

Ὀνειροφαντασία (ἡ). ἡ ἐν ὀνείρῳ φαντασία.

Ὀνειρόφαντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καθ' ὕπνους (ἐν ὀνείρῳ) φαινόμενος.

Ὀνειρόφοβος (ὁ, ἡ). φοβούμενος ἐξ αἰτίας ὀνείρου.

Ὀνειράφορον, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐννοῶν καὶ ἐξηγῶν τὰ ὄνειρα.

Ὀνειρωγμα (τὸ). ὀνειρωγμοῦ ἀποτέλεσμα, ὄνειρον.

Ὀνειρωγμὸς (ὁ), = Ὀνειρωξις.

Ὀνειρώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἀνύπαρκτος ὡς ἄν) ὄνειρον, φαντασιώδης. 2) ὑποκείμενος εἰς τὸ νὰ βλέπῃ ὄνειρα.

Ὀνειρωκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐξ αἰτίας ὀνειρώξεως ἢ ἀνήκων εἰς αὐτήν.

† Ὀνείρωμα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀνειρωγμα.

Ὀνείρωξις, εως (ἡ). ὀνείρευμα· (ἴδιατ.) ἡ καθ' ὕπνον ῥεῦσις, ἀνυστιασμός, [ἐκ τοῦ

Ὀνειρώσσω(τεω), Μ. ώξω. Ὀνειρεύομαι (ἰδιατ.) ἀποσπερματίνω καθ' ὕπνους, ἐνυπνιάζομαι.

‡ Ὀνειρωτικὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀνειρωκτικός.

Ὀνειων, ονος (ὁ, ἡ), Π. συγκρ. ἀνμλ. ἀντὶ Ὀνηΐων.

Ὀνέλαφος (ὁ), εἶδ. ζώου ἔχον σχῆμα ὄνου καὶ ἐλάφου.

Ὄνειος (ὁ). Σχλ. εἶδ. μηχανῆς , (ἅλλ.) Ὄνος(Ξ), [ἐκ τοῦ

Ὀνεύω, Μ. εύσω, Σύρω ἢ Στρέφω τι μὲ τὴν μηχανὴν τὴν ὀνομαζομένην ὄνον (ἐργάτην).

Ὀνηγήσιος, Ἰων. γεν. ταῦ

Ὀνήγησις , εως (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις-

Ὀνηγός (ὁ), [ὄνος, ἄγω]. ὁδηγὸς ὄνου ἢ ὄνων, ἀνηλάτης.

Ὀνήϊος (ὁ,ἡ), Ἰων = Ὀνήσιμος, ὠφέλιμος, χρήσιμος.

Ὀνήϊστος, η, ον, Ἰων. ὑπερθ. ᾗ ; Ὀνήϊων ονος (ὁ, ἡ), Ἰων. συγκρ. τοῦ Ὀνήϊος, ὠφελιμώτατος, ἄριστος. « Περὶ ὀνήϊστον « Ἀρετ. « Ἡμέων μηδὲ εἷς ὀνήϊος ἔστω· (Ἡράκλ. παρὰ) Ἀρτ., ὑπερέχων.

Ὀνηλασία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ὀνηλάτου.

Ὀνηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀδηγῶ ὄνον ἢ ὄνους ὡς -

Ὀνηλάτης [ὄνος, ἐλαύνω], ου (ὁ). γαϊδουριάρης.

Ὀνήμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὠνημένος, κρητικῆς μτχ. τοῦ Ὀνίναμαι. ‖. (ὡς ἐπίθ.) εὐτυχής, (κοιν.) εὐλογημένος.

† Ὄνημι, ἔχρ. θεματ. τοῦ Ὀνίνημι.

Ὄνησα, Π. ἀντὶ Ὤνησα, ἀόρ. ά. τοῦ Ὀνίνημι.

Ὀνησίδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὄνησιν (ὠφέλειαν)δωρούμενος, εὐεργετικός, ὀνησιφόρος.
Ονήσιμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) «ίμως, [ὄνησις]. Ὠφέλιμος, χρήσιμος.
Ὀνησίπολις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὠφέλιμος εἰς τὴν πόλιν.
Ὄνησις [ὀνίνημι], εως (ἡ). ὠφέλεια. «Τοσοῦτον ὀνήσιος ἀντέσχεν, ὡς οὗτός ποτε δυνήσεται κτλ., α Ὀδ. Φ., (κοιν.) τόσον καλὸν (τόσην προκοπὴν) νὰ ἴδῃ!
Ὀνησιφόρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) «φόρως. Ὁ ὀρέγων (προξενῶν) ὄνησιν, ὠφέλιμος «Τὰ πράσσειν ὀνησιφόρα, « Ἀρετ.
Ὄνησο, Π. ἀντὶ Ὄνησο, γ'. ἑν. προστ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ὀνίνημι.
Ὀνητικός, ἡ, όν, = Ὠφελητικός, ὀνήσιμος.
Ὀνητός, ἡ, όν, Π. = Ὀνήσιμος. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὠνητός.
Ὀνήτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ ὠφελῶν, εὐεργέτης.
Ὄνθος (ὁ καὶ ἡ), [ὄζω;]. κόπρος.
Ὀνθύλευμα, ατος (τὸ). τὸ ὀνθυλεύειν, μαγείρευμα παραγεμιστόν.
Ὀνθυλευτός, ἡ, όν. Παραγεμιζὸς, [ἐκ τοῦ
Ὀνθυλεύω [ὄνθος], Μ. εὐσω. Παραγεμίζω [μαγειρικῶς]· (ἐν γέν.) καρυκεύω· (ἐπὶ ὄνου) νηθεύω, (παρβλ. Πηλός).
Ὀνιαία (ἡ), = Ὀνίς.
Ὀνίας, ου (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (σκάρος) διὰ τὸ ζακτερόν χρῶμά του.
Ὀνίδιον (τὸ), = Ὀνάριον.
Ὀνικός, ἡ, όν. Ὄνου ἴδιος, γαιδουρήσιος. 2) = Μυλικός. « Μύλος —,« Γρφ., ἡ μυλόπετρα.
Ὀνίνημι καὶ (μσ.) Ὀνίναμαι, Μ. ὀνήσω, -ομαι (ἀόρ. Ὤνησα ᾠμσ. Ὠνάμην [ὀθ. τὸ εὐκτ. Ὀναίμην] καὶ [σπανιότ.] Ὠνησάμην, ὑπερσ. [ἀντὶ ἀόρ.] Ὠνήμην). Ὠφελῶ, χρησιμεύω· βοηθῶ· εὐφραίνω, εὐαρεστῶ, ὑπαγρεύω. « Εἴποτέ σε ὤνησα, ἢ ἔπει, ἢ ἔργῳ, « Ἰλ. Α., ἂν σε ἐχρησίμευσα. « Κακώτατοι κακῶσαι μὲν ἐχθρούς, ὀνῆσαι δὲ φίλους, α Ξεν. (καὶ μσ. πρὸς γεν.) « Δαιτὸς ὄνησο, α Ὀδ. Τ., ἀπολάμβανε, (ὀθ. συχνότ. ὁ μσ. ἀόρ. δ'. τῆς εὐκτ.) «Οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων,« Ἀρχφ., (κοιν.) ἔτσι νὰ χαρῶ τὰ παιδιά μου! (καὶ ἀπολ.) « Ὄναιο,« Σοφ., καλὸν νάχῃς! νὰ ζήσῃς! « Νὴ νῦν ὀναίμην, εἴτι σε δέδρακα ὧν ἐκαιτιᾷ με, « Σοφ., ναμὴ χαρῶ τὴν ζωήν μου! νὰ μὴ ἰδῶ καλόν. « Ὄναιο μέν τ' ἄν εἴ τις ἐκπλώνειέ σε,α Ἀρχφ., καλὸν θὰ σέ. « Ὤνησε (ἡ Ἴνησας) διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐκήρυσσέ σου,« Ακ., κάτι καλὰ ὅπου δὲν τὰ ἤκουσε. (καὶ κθ.) « Ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον, « Θκρ., κάτι καλά! ὁ θεὸς ἔσωσε καὶ ἔμεινε! (καὶ κατ' μτχ.) « Ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος, « Ὀδ. Β., ὁ εὐλογημένος! ἂς ἔχῃ καλόν! (συγχ. τῷ Ὄνομαι, ὁποῦ ἴδε).
Ὀλίς [ἴδος (ἡ). κόπρος ὄνου.
Ὀνίσκη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ
Ὀνίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ὄνος.
Ὀνίσκω, Μ. ὀνήσω. (σπανιότ.) ἀντὶ Ὀνίνημι.
Ὀνίτης, ου (ὁ) καὶ Ὀνῖτις, ιδος (ἡ),= Ὀνικός. ἡ. (οἶνος ἄρα.) εἶδ. λίθου (μυλίτης) τῆς Σκυθ. (θηλ.) εἶδ. ὀριγάνου. « Ὀνῖτις, τὸ ἥμερον ὀρίγανον, ὃ καὶ οἱ ὄνοι ἐσθίουσι, « Σχλ. Νικάνδρ.
Ὀνοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω ὄνον νὰ βαστεύσῃ φορτίον (ὡς ἐκ τοῦ ὄνου) = Βαστεύω.
Ὀνοβάτης, ου (ὁ) καὶ Ὀνοβάτις ιδος (ὁ), ὁ βαίνων (καβαλικεύων) εἰς ὄνον (ὡς εἶδος ποινῆς) γαϊδουροκαθισμένος.
Ὀνοβλίτον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (βλίτου), τὸ σπανάκι (ι)
Ὀνοβρυχίς [ὄνος, βρύχω], ίδος ἡ ιδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (ἡδυσάρου ἢ ἀστραγάλου).
Ὀνογάστερις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄνου (γαδουρινὴν, πολλὰ μεγάλην) γαστέρα.
Ὀνόγυρος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ (γαϊδουράγκαθον), (ἄλλο παρὰ τὸν Ἀνάγυρον).
Ὀνοειδής, ἐος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. «ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ὄνου.
Ὀνοθήρα (ἡ) καὶ Ὀνοθήρας, ου (ὁ), καὶ Ὀνοθαυρὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ὀνάγρα καὶ Ὄνυρος, (παρβλ. Ὀνοθήρα).
Ὀνοκένταυρος (ὁ), εἶδ. κιθήκου.
Ὀνοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κεφαλὴν ὄνου.
Ὀνοκίνδης καὶ Ὀνοκίνδιος, ου (ὁ), Κωμ. [ὀν. κινέω], = Ὀνηλάτης.
Ὀνόκλεια (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ὀνοχειλὶς καὶ Ἄγχουσα, (παρβλ. Ὀνομα).
Ὀνοκαίτης, ου (ὁ). ὁ πλαγιάζων εἰς κοίτην (φάτνην) ὄνου.
Ὀνοκόπος (ὁ), = Μυλοκάπος.
Ὀνοκρόταλος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ ἐνυδροβίου (τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ ὁμοιάζει τοῦ γαδάρου),(Γαλλ.) cormoran, (κατὰ τοὺς νεωτ.) φαλακροκόραξ.
Ὀνοκώλη καὶ Ὀνοκωλὶς, ίδος (ἡ), = Ὀνοσκελὶς, (ἐπιθετ.) ἡ Ἔμπουσα, [ὡς-
Ὀνόκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κῶλα (μέλη, πόδας) ὄνου.
Ὄνομα (τὸ), [συγγ. τοῦ Λίνος ἢ Ὄνομαι]. ὀνομασία· φήμη· (ὀθ. « Ὁ ἐν ὀνόματι ὤν,α = Ὀνομαστὸς, περίφημος)· λόγος μόνον (χωρὶς ἔργον), πρόσχημα, πρόφασις· λέξις (« Ἐξ ὀνομάτων συγκείμενος ἄνθρωπος, καὶ τούτων πικρῶν,α Αἰσχ. « Ὀνόματα οὐκ ἂν παιδεύσειαν, γνῶμαι δέ,α Ξεν.)· (γραμτ.) ἓν τῶν μερῶν τοῦ λόγου. «Λόγος τέλειος γένοιτ' ἂν ἐξ ὀνόματος μόνου καὶ ῥήματος,« Γραμτ. « Περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ ἅττ' ἄρρεν' ἐστὶν, ἅττα δ' αὐτῶν θήλεα,« Ἀρχφ.
Ὀνομάζω, Μ. άσω. Δίδω εἴς τι (πρόσ. ἢ πρᾶγμα) ὄνομα· χαρακτηρίζω τι ἢ προσκαλῶ τινα ἐξ ὀνόματος, λέγω τὸ ὄνομά του, (ἐν γεν.) λέγω, προφέρω (« Τὰ μὲν ἄλλα καὶ βλασφημίαν ἔχει τινά, καὶ ὀνομάζειν ὀκνήσαιμ' ἂν ἐν ὑμῖν ἔνια, « Δημ.)· (παθ.) φημίζω. (ὀθ.) « Ὠνομασμένος,« Ἱππικ., = Ὀνομαστὸς, ἐξακουσμένος. «Οὐ γὰρ δικαιόν ἐστιν ἐλάττους πεισθῆναι τὰς τιμωρίας ὑπὲρ τῶν ἀδίκων ἢ τῶν ὠνομασμένων,« Ἰσαῖ.
Ὀνομαθετέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀνοματοθετέω, [ἐκ τοῦ
Ὀνομαθέτης, ου (ὁ), = Ὀνοματοθέτης.
Ὄνομαι [ἴδε Ὄνομα], Μ. ὀνάσομαι (ἀόρ. Ὠνάμην καὶ Ὠνασάμην), Π. ὀνειδίζω, μέμφομαι, κατηγορῶ· ὑβρίζω· περιφρονῶ. « Ἔτυχε ὄνονται τοὺς χειροτέχνας,« Ἥρ. (καὶ πρὸς γεν.) «Οὐδ' ὧς σε ἔολπα ὀνόσασθαι κακότητος,« Ὀδ. Ε., δὲν θέλεις παραπανεθῇ διά, θέλεις μείνῃ εὐχαριστημένος. «Ἦ οὔνασθ', ἔτι; Ἰλ. Ω., ἐνυβρίζεσε; (συγχ. τῷ Ὀνίνημι): «Οὐδέ μέν οὐδ' Ἀπερήνωρ ἧς ἥδης ἀπόνητ', οὐδὲ μ' ὤνατο,« Ἰλ. Ρ. (ὅπου ὁ Σχλ. σημειοῖ ὅτι ὁ Ποιητὴς « ἐν στίχῳ ἑνὶ Ὤνητο εἰκὼν καὶ Ὤνατο.., διαφορὰν τῶν τοιούτων δοῦναι λέξεων δακεῖν ἀρέσκει· γὰρ τοῖς παλαιοῖς διὰ τοῦ η μὲν γράφειν ἐπ' ὠφελείας, διὰ δὲ τοῦ α ἐπὶ μέμψεως,α Εὐς.).
Ὀνομαίνω, Π. ανέω, Π. ἰων. ἀντὶ Ὀνομάζω, λέγω· προφέρω· ὑπόσχομαι. διορίζω.
Ὀνομακλήδην, ἐπίρ. Π. ὀνομαστὶ, ἐξ ὀνόματος.
Ὀνομακλήτωρ, ορος (ὁ), ὁ ἐπιφορτισμένος νὰ ἀνακαλῇ εἰς τὴν μνήμην τοῦ κοιτῶντος τὰ ὀνόματα τῶν διαφόρων ὑποκειμένων ὑπηρέτης, καὶ ὁ προσκαλῶν ὀνόματι καὶ τοποθετῶν εἰς τὸ δεῖπνον τοὺς κεκλημένους, (Λτ.) nomenclator.
Ὀνομάκλυτος, ἡ ἤ ος, ον, Π. ὁ ἔχων περίφημον ὄνομα, ἐξακουστός· (ἐνεργ.) ὁ προξενῶν φήμην (ὄνομα).
Ὀνομασία (ἡ). τὸ ὀνομάζειν, ὁ δι' ὀνόματος προσδιορισμὸς τῶν ἀντικειμένων.
Ὀνόμασις, εως (ἡ), = Ὀνομασία.
† Ὄνόμασμα (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μάτμα.
Ὀνομαστέον, θετ. τοῦ Ὀνομάζω.
Ὀνομαστήρια (τὰ), (ἑορτ. ἱερά). ἑορτὴ καθ' ἣν ἡμέραν δίδουν τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ.
Ὀνομαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὀνομάζων (δίδων ὄνομα εἰς πρόσωπον ἢ πρᾶγμα).
Ὀνομαστὶ, ἐπίρ. Κατ' ὄνομα, ἐξ ὀνόματος.
Ὀνομαστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ ὀνομάζειν, (ὀθ. || αὐστ.) « Ὀνομαστικὴ (πτῶσις),α Γραμτ. ἢ « Ὀνομαστικὸν (βιβλίον), α κατάλογος λέξεων (ὀνομάτων), λεξικὸν διηρημένον κατὰ κεφάλαια καὶ ὄχι κατ' ἀλφάβητον, (Γαλλ.) vocabulaire.
Ὀνομαστὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ῶς. Ὁ ὠνομασμένος ἢ δυάμενος νὰ ὀνομασθῇ (νὰ ἐκφρασθῇ)· (συνήθ.) περίφημος, ἐξακουστός.
Ὀνοματίζω, Μ. ίσω, μτγν. ἀντὶ Ὀνομάζω.
† Ὀνοματικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων βάσιν τὸ ὄνομα.
Ὀνομάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄνομα, λεξείδιον.
Ὀνοματογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (καταγράφω) τὸ ὄνομά τινος.
Ὀνοματογραφία (ἡ). καταγραφὴ ὀνομάτων ἢ τοῦ ὀνόματός τινος, ὀνοματικὸς κατάλογος.
Ὀνοματογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (καταγράφων) ὀνόματα ἢ τὸ ὄνομά τινος.
Ὀνοματοθεσία (ἡ). τὸ ὀνοματοθετεῖν, ὀνόμασμα.
Ὀνοματοθέσια (τὰ), = Ὀνομαστήρια.
Ὀνοματοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω ὄνομα εἴς τι (πρᾶγμα ἢ πρόσ.) ὡς-
Ὀνοματοθέτης [ὄνομα, τίθημι], ου (ὁ). ὁ δίδων ὄνομα, προσδιορίζων τὰ ὀνόματα τῶν πραγμάτων.
Ὀνοματοθετικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς

Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς ὀνοματοθεσίαν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὀνοματοθετεῖν.

Ὀνοματοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (κυνηγῶν) ὀνόματα, λεξιθήρας.

Ὀνοματοθηράω-ῶ, Μ. άσω. Θηρεύω (Κυνηγῶ) ὀνόματα, σκαλίζω λέξεις.

†Ὀνοματοκλήτωρ, ορος (ὁ), =Ὀνομακλήτωρ.

Ὀνοματολόγος (ὁ, ἡ), =Ὀνοματοθήρας. 2) Ὀνομακλήτωρ.

Ὀνοματομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος (φιλονεικῶν) περὶ ὀνομάτων (λέξεων).

Ὀνοματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω (ὁ παθ. πρκ. Ὠνοματοπεποίημαι). Δημιουργῶ (κυρ. κατὰ μίμησιν τοῦ φυσικοῦ ἤθους τῶν πραγμάτων) ὀνόματα, φθείγγομαι λέξεις.

Ὀνοματοποίησις, εως καὶ Ὀνοματοποιία (ἡ). κατασκευὴ νέας λέξεως (κυρ. εἰς τρόπον ὥστε ὁ ἦχος τῶν συλλαβῶν νὰ χαρακτηρίζῃ τὸ σημαινόμενον).

Ὀνοματοποιός (ὁ, ἡ). ὁ ἐπινοῶν (δημιουργῶν) νέας λέξεις, κατασκευάζων (κυρ. κατὰ μίμησιν τοῦ φυσικοῦ ἤθους τῶν πραγμάτων) ὀνόματα.

Ὀνοματουργέω-ῶ, Μ. ήσω, =Ὀνοματοποιέω, ἐκ τοῦ

Ὀνοματουργός (ὁ, ἡ), =Ὀνοματοποιός.

Ὀνοματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὀνόματος.

Ὀνόπορδον (τὸ), [ὄνος, πέρδομαι], εἶδος φυτοῦ (γαιοδουράγκαθον).

Ὀνοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄνου πρόσωπον.

Ὀνάρυγχος (ὁ ἢ ἡ), εἶδος φυτοῦ, (κατὰ λέξ.) ῥύγχος ὄνου.

Ὄνος (ὁ), εἶδος ζώου, ὁ γαΐδαρος· (ἡ) ἡ γαΐδαρα. «Ὄνος λύρας (ἢ πρὸς λύραν),» παροιμ., διὰ τοὺς ἀπειροκάλους ἢ ἀναισθήτους εἰς τὰ θέλγητρα τῆς μουσικῆς καὶ τῶν ὡραίων τεχνῶν. «Περὶ ὄνου σκιᾶς,» Παροιμ., περὶ μηδενός, (κοιν.) γιὰ ψύλλου πήδημα. «Ἀπ' ὄνου καταπεσεῖν,» Παροιμ., κακοπαθαίνειν ἐξ ἐδίας ἀνοησίας, (παρήχ. τοῦ Ἀπὸ νοῦ καταπεσεῖν). 2) (μτγν.) εἶδος ὀψαρίου, (κοιν.) μπακαλάος. 3) εἶδος ἐντόμου, (κοιν.) κανθαρίδα, (παρβλ. Ἴουλος). 4) εἶδος ἀκρίδος (χωρὶς πτερά), (ἄλλ.) Ἀσίρακος. 5) εἶδος μηχανῆς, (κοιν.) ἀργάτης καὶ (χυδ.) μποτζαργάτης. 6) μυλόπετρα (κυρ. ἡ ὑπεράνω ἢ ἀλήθουσα). 7) ῥόπαλον ἢ ἀβράκτι (;). 8) ἀγγεῖον διὰ ψροϊ, πρασκανάτα. 9) ἡ μονὰς (ὁ ἄσσος) εἰς τοὺς κύβους, (εἰς ἄλλα εἴδη παιγνιδίων, π. χ. εἰς τὸ κότσι.) ὁ χάνιον τὸ παιγνίδι καὶ (καθὼς λέγουν καινοῦς) γινόμενος γαΐδαρος. 10) (πλθ.) Ὄνοι, ἀστερισμός τις εἰς τὸ Ζῴδιον τοῦ Καρκίνου (ἑκατέρωθεν τῆς Φάτνης, ἄλλου ἀστερισμοῦ).

Ὄνασις, εως (ἡ), Π. [ὄνομαι] μέμψις, ἀνειδισμός, περιφρόνησις, κατηγορία.

Ὀνοσκελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκέλη (πόδας) ὄνου.

Ὀνοσκελίς, ίδος (ἡ). ἡ ἔχουσα σκέλη (πόδας) ὄνου, (ἄλλ.) Ὀνακωλή), (ἐπίθ. τῆς Ἐμπούσης).

Ὀνοσκελος (ὁ, ἡ), =Ὀνοσκελής.

Ὄνοσμα (τὸ), εἶδος φυτοῦ (γαιοδουράγκαθον), (ἄλλ.) Ὄνωνις.

Ὀνοστάμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὀνοσάμενος, ἀόρ. τῆς μτχ. καὶ

Ὀνόσεσθαι, Π. ἀντὶ Ὀνίσεσθαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὄνομαι.

Ὀνοστάσιον (τὸ). σταῦλος ὄνων.

Ὀνοστός, ἡ, όν, Π. [ὄνομαι]. μεμπτός, ἐπονείδιστος, ἀξιοκαταφρόνητος.

Ὀνοσφαγία (ἡ). σφάξιμον (θυσίασμα) ὄνου ἢ ὄνων.

Ὀνοστάζω καὶ (μσ.) -άζομαι, Μ. άσω, -σομαι, Π. =Ὄνομαι, ὁρίζω, περιφρονῶ, ἀτιμάζω, δέν καταδέχομαι. «Ὀνοστάζόμενος γάμον,» Αἰσχλ., [ἐκ τοῦ

Ὀνοστός, ἡ, όν, Π. Ὀνοστός. ‖. (οὐσ.) ἀντὶ Ὄνος.

Ὄνουρις, ιδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ὀνοθήρας.

Ὀνουροβῆς (ὁ, ἡ). ὁ βόσκων (φέρβων) ὄνους. ‖. (οὐσ.) γαιοδουραβοσκός.

Ὀνοχειλές, έος-οῦς (τὸ) καὶ

Ὀνοχειλίς, ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ὄνοσμα.

Ὀνόχειλον ἢ

Ὀνόχηλον (τὸ), =Ὀνοχειλίς, [ἐκ τοῦ

Ὀνόχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χηλὴν (νύχι) ὄνου. ‖. (οὐσ.) =Ὀνόχηλον.

Ὄντα, πλθ. εὐδ. τοῦ Ἄω, μτχ. τοῦ Εἰμί.

Ὀντοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Παράγω τι εἰς τὸ εἶναι.

Ὀντότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὄντος.

Ὄντως, ἐπίρ. (μτχ.) Πραγματικῶς, τῷ ὄντι, «οὐχ ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἀλλ' ὄντως,» Πλάτ.

Ὄνυμα (τὸ), Αἰολ. ἀντὶ Ὄνομα, (ὀθ.

Ὀνυμάζω καὶ Ὀνυμαίνω, Αἰολ. ἀντὶ Ὀνομάζω.

Ὄνυξ [νύσσω], υχος (ὁ). νύχι (ἀνθρ. ἢ ζ.). «Ἐξ ὄνυχος τεκμαίρεσθαι,» Παροιμ., ἐκ τοῦ ἐλαχίστου μέρους τὸ ὅλον. «Ἐξ ὀνύχων φιλεῖν,» Παροιμ., ἐξ ὅλης καρδίας. «Ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων,» Παροιμ., παιδόθεν. «Δι' (ἢ Ἐπ') ὄνυχος (ἢ)» Εἰς ὄνυχα,» Φρσ., μὲ τὴν ἐνδεχομένην ἀκρίβειαν καὶ ἐπιμέλειαν (ἀπὸ μεταφορ. τῶν τεχνιτῶν οἱ ὁπ. ἐπιξυργάζονται μὲ τὸ νύχι τὰ ἐλάχιστα μέρη τοῦ ἔργου των). «Ἐκμέμακται τὸν λυσσικὸν χαρακτῆρα εἰς ὄνυχα,» Δ. Ἁλ., τὸν ἐμιμήθη ἀκριβέστατα. «Ἢ εἰς ὄνυχα σύμπηξις,» Γαλ. «Ἐπ' ὄνυχος συμβεβλημέναι γωνίαι,» Μαθημ. 2) (μτμ.) τὸ κυρτὸν μέρος τῆς ἀγκύρας (τοῦ ταγγελιοῦ κτλ.). 3) τὸ κάτω μέρος (ἢ ῥίζα) τῶν ἀνθρωπεταλίων τοῦ τριανταφύλλου κτλ. 4) μέρος τι τοῦ ἥπατος. 5) κηλὶς λευκὴ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, (ἄλλ.) Νεφέλωμα. 6) εἰδ. πολυτ. λίθου, (ὀθ. ὁ Σαρδώνυξ) ἢ μαρμάρου διαφανοῦς. (συνήθ.) σκεῦος (βάπτ. μυροθήκη) ἀπὸ τοιοῦτον λίθον.

Ὀνυχαῖος, α, ον. Ἴσος μὲ ὄνυχα.

Ὀνυχίζω, Μ. ίσω. Κόπτω τὰ νύχια. «Οὐκ ἐνυχίσατε τοὺς πόδας αὐτοῦ οὐδὲ ὠνυχίσατο,» Γρη. 2) (μτφρ.) ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, ξελαύζω. «Καὶ γὰρ ὀνυχίζεσθαι φαμὲν τὸν ἐπὶ βλάβῃ ὑπό τινος ἐξαπατηθέντα,» Ἀρτεμιδ. 3) κόπτω, σημαδεύω ἢ σκαλίζω μὲ τὸ νύχι. «Ῥάδιον ὠνυχισμένον,» Π. Δίγιν., (ὀθ. Δ) (συνηθ. καὶ μτφρ.) ἐξετάζω μὲ λεπτομέρειαν, Διονυχίζω. «Ἐπὶ πλεῖον ὀνυχίζοντες τὸν τόπον,» Κλίμ. Δ) (Γρφ.) ἔχω σχισμένον νύχι,» Διχηλέω. «Πᾶν πτῆνος διχηλοῦν καὶ ὀνυχίζον,» Δευίτ.

Ὀνυχιμαῖος, α, ον. Ἴσος μὲ κοψίδι (ἀπόκομμα) ὀνύχων, ψιλοκομμένος.

Ὀνύχινος, η, ον. Κατασκευασμένος ἐκ ὄνυχα (λίθον).

Ὀνύχιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄνυξ, νυχάκι 2) (ἰδιωτ.) =Ὄνυξ (λίθος). «Τὸ ὀνύχιον μικτὴ λευκῷ καὶ φαιῷ καρ' ἄλληλα,» Θεωρ.

Ὀνυχισμὸς (ὁ). τὸ ὀνυχίζειν ἢ ὀνυχίζεσθαι (μτφρ.) ἢ λεπτομερὴς (δι' ὄνυχος) εἰξέτασις.

Ὀνυχιστὴρ (ὁ). ὁ ὀνυχίζων, (ὀθ. 2) (Γρφ.) τὸ σχίσμα τῆς ἀθλῆς τῶν δεχηλευόντων ζώων.

Ὀνυχιστήριον (τὸ). ἐργαλεῖον πρὸς ὀνυχισμὸν χρήσιμον, μαχαῖρι ἢ ψαλίδι διὰ τὰ νύχια.

Ὀνυχίτης, ου (ὁ) καὶ Ὀνυχῖτις, ιδος (ἡ), =Ὀνυχοειδής.

Ὀνυχογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Σημαδεύω) μὲ τὸ νύχι, ταουγγρανίζω.

Ὀνυχοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ) ὄνυχος, ὅμοιος μὲ νύχι (ἀνθρ. ἢ ζ.) ἢ λίθον ὄνυχα.

Ὀνυχόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Δυγίζω) τι εἰς σχῆμα ὄνυχος (2).

Ὀνώδης, εος (ὁ, ἡ), =Ὀνοειδής.

Ὄνωνις, ιδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (γαιοδουράγκαθον).

Ὀξάλεος (ὁ, ἡ). ὑπόξινος, ξανθούτσικος. ‖. (οὐσ.) εἶδ. σύκων, [ἐκ τοῦ

Ὀξαλίς [ὄξος], ίδος (ἡ). κρασὶ ἢ κατάκρασον ξυνισμένον. 2) εἶδος φυτοῦ, (ἄλλο παρὰ τὸ) Ὀξυλάπαθον.

Ὀξάλμη (ἡ). ζωμὸς φαγητοῦ (σάλτσα) ἀπὸ ξείδι καὶ ἅλμην.

Ὀξέα (ἡ), μτγν. ἀντὶ Ὀξύα.

Ὀξεῖα (ἡ), θηλ. καὶ (Π.) οὐδ. πλθ. τοῦ Ὀξύς.

Ὀξείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄξος, κρασὶ ξυνισμένον, ξεδάκι.

Ὀξείνος, η, ον, μτγν. τοῦ Ὀξύινος.

Ὀξέλαιον (τὸ). μίγμα ὄξους καὶ ἐλαίου, λαδόξειδον.

Ὀξηφόρος, ου (ὁ). (τυρὸς) ἀπὸ ξυνόγαλον, ξυνοτύρι.

Ὀξέως, ἐπίρ. Μὲ ὀξύτητα (πάντοτε σχεδὸν μτφρ.), ταχέως. (ἐπὶ φων.) δυνατά, μὲ διαπεραστικὸν τόνον.

Ὀξυβόας, ᾶ, όν. Ὁ ἔχων γεῦσιν ἢ χρησιμεύων ὡς δοχεῖον ὄξους, (κοιν.) τοῦ ξειδιοῦ.

Ὀξίδιον (τὸ), =Ὀξείδιον.

Ὀξίζω, Μ. ίσω. Ἔχω ἢ Ἀποκτῶ γεῦσιν ὄξους, ξινίζω.

†Ὀξίνη [ὀξύς], ης (ἡ). ἐργαλ. γεωργικόν, βωλοκόπι.

Ὀξίνης [ὀξίζω], ου (ὁ). (οἶνος) ξινός, ξυνισμένος.

Ὄξινος (ὁ, ἡ). Ξινός, ξυνισμένος.

Ὀξίς, ίδος (ἡ). ἀγγεῖον διὰ ξείδι, ἐξ ὀστράκου. 2) εἶδ. καπέλου. 3) (ἀνθρ.) ξύλα τοῦ στομάχου.

Ὀξοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ὄξος. Ἐξεπώλησε.
ὄξος [ὄξυς], εος-ους (τὸ). Ἐξείδι.
Ὀξύα (ἡ), [ὀξύς], εἶδ. δένδρου (φηγοῦ), (χειν.) ὀξυά. 2) (συνεκδχ.) σοῦβλα (καλιᾶχι, κουτάρι) ἀπὸ ξύλον ὀξυᾶς.
Ὀξυάκανθα, ης (ἡ) καὶ
Ὀξυάκανθος, ου (ἡ ἢ ὁ), εἶδ. θάμνου ἀκανθώδους, (Γαλλ.) épine-vinette, (Βλαχ.) ὀρεπανηά.
Ὀξυακουσταλαγος (ὁ, ἡ). ὁ ὀξέως ἀκούων λόγων, ὀξὺς (προθυμος) εἰς τὸ ἀκούειν.
Ὀξυαύγεια (ἡ). ὀξύτης αὐγῆς (λάμψεως), λάμψις πλήττουσα ὀξέως τὸν ὀφθαλμόν.
Ὀξυβαφής, ές (ὁ, ἡ). βαπτμένος μὲ ὀξὺ (ἀνοικτὸν πορφυροῦν) χρῶμα.
Ὀξυβάφιον καὶ Ὀξύβαφον (τὸ), [ὄξος, βάπτω]. ἀγγεῖον μὲ Ἐξείδι ἢ ἄλλο βουτυρῶν εἰς τράπεζαν, (παρβλ. Ἐμβάφιον). 2) εἶδ. μέτρου (τὸ ὀ. τῆς κατύλης).
Ὀξυβελής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σουβλερὴν ἄκραν. ◦ Οἱ στὸς —, α Ἰλ. Δ. 2) ὁ ῥίπτων (πυνάζων) ὀξέα ἢ ὀξέως (μὲ ὁρμὴν) βέλη, [ὀθ. ‖ οὐσ.] Ὀξυβελής (ὁ) καὶ Ὀξυβελὲς (τὸ), = τῷ
Ὀξυβελικὸν (τὸ), (ἐνν. μηχάνημα), εἶδος καταπέλτου.
Ὀξυβλεπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -
Ὀξυβλέπτης, ου (ὁ). ὁ βλέπων ὀξέως, ἔχων ὀξὺ (διαπεραστικὸν) βλέμμα, ὀξυδερκής, (ὀθ.
Ὀξυβλεψία (ἡ), = Ὀξυδέρκεια.
Ὀξυβόας ᾱ (Ἰων.) Ὀξυβόης, [ὀξὺς βοάω], ου (ὁ). ὁ ἔχων (φωνάζων μὲ) διαπεραστικὴν φωνήν. ◦ Κώνωψ —, α Ἐπγρ.
Ὀξυβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (Τινάζω βέλη) ὀξέως, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὀξυλοβέω.
Ὀξύγαλα, ακτος (τὸ). γάλα Ἐνισμένον, Ξινόγαλον, (Τουρκ.) γιαοῦρτι.
Ὀξυγαλάκτινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ὀξύγαλα.
Ὀξυγαρίζω, Μ. ίσω. Σκευάζω ἀπ' ὀξυγάρι.
Ὀξύγαρον (τὸ). ζωμὶ (σάλτσα) ἀπὸ Ἐξείδι καὶ γάρον.
Ὀξύγγιον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀξούγγιον, Ξύγγι.
Ὀξυγένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξὺ (σουβλερὸν) γένειον ἢ πηγοῦνι, (ἄλλ.) Σφηνοπώγων.
Ὀξύγη (ἡ), (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀξυγόη ἢ Ὀξύγονος), εἶδ. βατράχου, (ἄλλ.) Φυτάλος, (παρβλ.) Ὀλολυγών.
Ὀξυγλυκὲς, έος-οῦς (τὸ) καὶ
Ὀξύγλυκον (τὸ), εἶδος ποτοῦ (λεμονάδας) ἀπὸ μέλι καὶ Ἐξείδι, [ἐκ τοῦ
Ὀξύγλυκος, εια, υ. Ξενόγλυκος, Γλυκόξινος.
Ὀξύγονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βρηνῶν [μυρολογῶν] μὲ γοερὰς φωνάς.
Ὀξυγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ὀγλίγωρα (ὡς ὀξυγράφος).
Ὀξυγραφία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ προτέρημα) τοῦ ὀξυγράφου.
Ὀξυγράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων ὀξέως (ὀγλίγωρα), ταχυγράφος.
Ὀξυγώνιος (ὁ, ἡ), (μθμτκ.) ὁ ἔχων ὀξείας γωνίας, (ἀντίθ. τῷ Ἀμβλυγώνιος).
Ὀξυγωνιότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὀξυγωνίου.
Ὀξυδέρκεια (ἡ). τὸ νὰ ἢνέ τις ὀξυδερκής.
Ὀξυδερκέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -
Ὀξυδερκὴς [ὀξὺς, δέρκομαι], ές (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων καθαρὰ καὶ μακρυὰ (ἔχων διαπεραστικὸν βλέμμα). 2) = Ὀξυδερκικός. ◦ Τοῦ κισσοῦ ὁ χυλὸς ὀξυδερκὴς, α Διοσκορ.
Ὀξυδερκία (ἡ), = Ὀξυδέρκεια.
Ὀξυδερκικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς ὀξυδέρκειαν.
Ὀξυδερκῶς, ἐπίρ. Μὲ ὀξυδέρκειαν.
Ὀξυδορκεία, Ὀξυδορκέω, Ὀξυδορκὴς, Ὀξυδορκικὸς, = Ὀξυδέρκεια κτλ.
Ὀξύδουπος (ὁ, ἡ), Π. [ὀξὺς, δοῦπος]. ὁ κάμνων ὀξὺν (διαπεραστικὸν) κρότον. ◦ Κύμβαλον —, π Ἐπγρ.
Ὀξυδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω ταχέως, εἶμαι -
Ὀξύδρομος (ὁ, ἡ). [ὀξὺς, δρόμος]. ὁ τρέχων ταχέως, ὀγλίγωρος (εἰς τὸ τρέξιμον).
Ὀξυέθειρος, Π. (κατὰ μετάπλ.) ἀντὶ Ὀξυέθειρα, πλθ. τοῦ
Ὀξυέθειρος, α ἢ ος, ον, Π. [ὀξὺς, ἔθειρα]. ὁ ἔχων σουβλεραὶς τρίχας (ἀκάνθια ἀντὶ τριχῶν).
Ὀξύη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὀξία.
Ὀξυηκεῖα (ἡ). τὸ νὰ ἢνέ τις -
Ὀξυήκοος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξεῖαν ἀκοήν, [κοιν. καλὰν αὐτί]. ‖ (οὐσ.) ◦ Τὸ ὀξυήκοον, α Βασ., ἡ ὀξυηκοΐα.
Ὀξυηχὴς, ές καὶ
Ὀξύηχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξὺν (διαπεραστικὸν) ἦχον.
Ὀξυθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ θνήσκων ἢ θανατόνων ὀξέως (ταχέως).
Ὀξύθηκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = θήκτως, [ὀξὺς, θήγω]. Καλὰ ἀκονισμένος, κοπτερός. (Π.) ἐρεθισμένος ὑπὸ σφοδροῦ πάθους, (Σοφ. Ἀντιγ. 1301).
Ὀξυθρήνητος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ὀξυκώκυτος.
Ὀξυθυμέω-ῶ, καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ησμαι. Θυμόνω (Μὲ πλέρνει ὁ θυμὸς) ἀμέσως, εἶμαι ὀξύθυμος.
† Ὀξυθύμησις, εως (ἡ), νλγ. ἀντὶ
Ὀξυθυμία (ἡ). τὸ νὰ ἢνέ τις ὀξύθυμος.
Ὀξυθύμια (τὰ), [ὀξὺς, θυμός]. τὸ μέρος ὅπου ἀκέθετον καὶ κατέκαιον εἰς τὰς τριόδους πρὸς τιμὴν τῆς Ἑκάτης τὰ περισσεύματα τῶν θυσιῶν (μὲ ξύλα ἀγρίου θύμου;).
Ὀξυθυμίας, ου (ὁ), = Ὀξύθυμος.
Ὀξυθυμόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι, = Ὀξυθυμέομαι.
Ὀξύθυμος (ὁ, ἡ), [ὀξὺς, θυμός]. ὁ ταχέως θυμώνων (ὀργιζόμενος), (χειν.) ἀψύς.
Ὀξύϊνος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ξύλον ὀξυᾶς.
Ὀξυκαμπὴς, ές (ὁ, ἡ). ὀξὺς (σουβλερὸς) καὶ καμπύλος. ◦ Ἀγκιστρον ὀξυκαμπές, Ἀντυλλ. παρ' Ὀριβ.
Ὀξυκάρδιος (ὁ, ἡ), = Ὀξύθυμος.
Ὀξυκάρηνος (ὁ, ἡ), = Ὀξυκέφαλος.
Ὀξύκεδρος (ὁ, ἡ), εἶδ. πεύκου μὲ ἀγκάθια ἀντὶ φύλλων, (χειν. εἰς τὴν Ἑλλάδα) κέντρον.
Ὀξυκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀξύδρομος.
Ὀξυκέντητος (ὁ, ἡ). ὁ ὀξέως κεντῶν.
Ὀξύκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὡπλισμένος μὲ) ὀξέα κέντρα. ◦ Τρίβολος —, α Ξ Μανασσ.
Ὀξυκέρατος καὶ
Ὀξύκερως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σουβλερὰ κέρατα.
Ὀξυκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξεῖαν κεφαλήν, σουβλοκέφαλος.
Ὀξυκινησία (ἡ), τὸ νὰ ἢνέ τις -
Ὀξυκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ ὀξέως κινούμενος ταχυκινήτου.
Ὀξύκομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σουβλερὸν κίμηνα (σουβλερὰ κέρατα ἢ ἀκάνθια ἀντὶ κόμης).
Ὀξυκόρακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξὺν (σουβλερὸν) τὸν κόρακα (τὴν κορακοειδῆ αὐτοῦ ἄκραν).
Ὀξύκρατον ᾱ (Ἰων.) Ὀξύκρητον (τὸ), κρᾶμα ὕδατος καὶ ὄξους.
Ὀξυκώκυτος (ὁ, ἡ), [ὀξὺς, κωκύω]. ὁ ὀξέως (μὲ γοερὰς φωνὰς) θρηνῶν ἢ θρηνούμενος.
Ὀξυλάβεια (ἡ). τὸ ὀξέως λαμβάνειν (ὁράττεσθαι) τῆς εὐκαιρίας, ὀραζηριότης, [ἐκ τοῦ
Ὀξυλαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀξέως λαμβάνομαι (ὁράττομαι) τῆς εὐκαιρίας, ἐπιχειρίζομαί τι μὲ ταχύτητα (ὀραζηριότητα).
Ὀξυλάβη (ἡ), = Ὀξύλαβος.
Ὀξυλαβὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ὀξέως λαμβάνων (ὁραττόμενος) τῆς εὐκαιρίας, ταχὺς εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του, ὁραστήριος.
Ὀξυλαβία (ἡ), = Ὀξυλάβεια.
Ὀξύλαβος (ὁ, ἡ), = Ὀξυλαβὴς.
Ὀξύλαβος (ὁ), Σχλ. = Πυράγρα, τσαπίδα.
Ὀξυλάλης (ὁ, ἡ). ὁ ὀξέως (ταχέως, ἐκ τοῦ προχείρου) λαλῶν, πολύλογος ἢ ἑταιμόλογος.
Ὀξυλάπαθον (τὸ) καὶ Ὀξυλάπαθος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ, Ξινήθρα, Ξυναλάπαθον.
Ὀξύλευκος (ὁ, ἡ), Βυζαντ. ὁ μεταξὺ λευκοῦ καὶ ὀξέος (πορφυροῦ ἀνοικτοῦ), ἢ ῥαβδωτὸς μὲ μίαν σειρὰν λευκὴν ἢ μίαν ὀξεῖαν, (παρβλ. Μεσοπόρφυρος).
Ὀξυλίπαρος (ὁ). Ξένος καὶ λιγδερὸς, (ὀθ.) ◦ Ὀξυλίπαρον (μετὰ χ γωρὶς τοῦ) τρίμμα, α Ἀθ., σάλτσα ἀπὸ Ἐξείδι καὶ λίπος (πάχος).
Ὀξυλιπὴς, ές (ὁ, ἡ). (ἄρτος) κατεσκευασμένος μὲ ὄξος καὶ λίπος ἢ (κατ' ἄλλ.) ὀλίγον Ξένος, ὑπόξενος, [ἐκ τοῦ Ὀξὺς καὶ λείπω].
† Ὀξυλοβέω-ῶ [ὀξὺς, λοβὸς], Μ. ήσω Γλω. ἀντὶ Ὀξυηκοέω.
Ὀξυμάθεια (ἡ), τὸ νὰ ἢνέ τις -
Ὀξυμαθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ μανθάνων (ἐννοῶν) τι ἀμέσως, ὀξὺς (ταχὺς) εἰς τὸ μανθάνειν.
Ὀξυμαθία (ἡ), = Ὀξυμάθεια.
Ὀξύμαλον (τὸ), Δ. ἀντὶ Ὀξύμηλον.
Ὀξυμελὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ μελῳδῶν ἢ μελῳδούμενος μὲ ὀξὺν (ὑψηλὸν) τόνον.
Ὀξύμελι, μέλιτος (τὸ). εἶδος ποτοῦ ἀπὸ ὄξος καὶ μέλι, (καθὼς παρ' ἡμῖν ἡ λεμονάδα.
Ὀξυμελίκρατον καὶ (Ἰων.) Ὀξυμελίκρητον (τὸ), = Ὀξύμελι.
Ὀξυμέσιμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δίδυμον ἀφορμὴν εἰς ὀξείας μερίμνας, ἀπαιτῶν πολλὴν σκέψιν (ὀξύνοιαν).
Ὀξύμηλον (τὸ), Λακων. τὸ Ξύλον κοκκυ-

μηλον, (δηλ.) τὸ ἀβράμηλον ἢ τὸ κορύμηλον, (κατὰ λέξ.) ξενόμηλον.

Ὀξυμήνιτος (ὁ, ἡ), Π. [ὀξύς, μηνίω], = Ὀξύθυμος· (ἐπὶ πράγμ.) ὀξυθυμίας ἀποτέλεσμα.

Ὀξυμόλπας (ὁ, ἡ), Π. = Ὀξυμελής.

Ὀξυμορφος (ὁ, ἡ), ὀξὺς τὸ σχῆμα (τὴν μορφήν), ἢ ὀξέως (ταχέως) σχηματισμένος.

Ὀξυμυρσίνη (ἡ), εἶδος θάμνου, ἀγρία (ἀγκαθωτὴ) μυρσινή, (Ταλλ.) bruso.

Ὀξύμωρος (ὁ, ἡ). ὀξὺς (πνευματώδης) καὶ τοι φαινόμενος μωρός, (ὅθεν ‖. Ὀξύμωρον (τὸ), Γραμ., σχῆμα λόγου συνιστάμενον εἰς τὴν ἀγχίνουν ἕνωσιν δύο ἀντιφατικῶν ἐννοιῶν [π. χ. Σπεῦδε βραδέως].

Ὀξυνας (ὁ, ἡ), = (ἡ ἔσφαλμ. ἀντὶ) Ὀξινας.

Ὀξυντέος, α, ον, θετ. τοῦ Ὀξύνω.

Ὀξυντὴρ (ὁ), Π. ὁ ὀξύνων (κάμνων σουβλερὸν) τι. « Δυνάκων —, « Ἐπιγρ., τὸ κονδυλομάχαιρον.

Ὀξύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὀξὺ (σουβλερὸν ἢ κοπτερὸν), ἀκονίζω. (μτφορ.) ἐρεθίζω, (πθ.) παροργίζομαι, θυμόνω. 2) Ξενίζω (μτθτ. καὶ ἀμτθτ. αὐτπθ.). 3) (γραμτ.) βάλλω (γράφω μὲ) ὀξεῖαν. « Οἱ μὲν ὀξύνουσι τὴν τελευταίαν, οἱ δὲ παροξύνουσιν, « Ἀθ.

Ὀξυόδους, ὀδόντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξεῖς (σουβλεροὺς) ὀδόντας.

Ὀξυόεις, εσσα, εν, Π. = Ὀξύεις, ἢ (κατ' ἄλλ.) = Ὀξύς, σουβλερός.

† Ὀξυόστρακος (ὁ, ἡ), Δξμ. Ὁ ἔχων ὀξὺ (σουβλερὸν ἢ κοπτερὸν) ὄστρακον.

Ὀξυπαγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὀξὺς, σουβλερὸς, (ἐπιμ.) ἐμπηγόμενος εὐκολώτερα.

Ὀξυπαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ἐγγιγμένος (πειραγμένος) καιρίως ἢ παλλὰ εὐαίσθητος (εὐπαθής).

Ὀξυπαθῶς, ἐπίρ. « — ἔχειν περί τι, « Θεοφύλ., εἶναι πολλὰ εὐαίσθητος εἴς τι ἢ πειραγμένος κατά τινος.

Ὀξυπειντὴς καὶ
Ὀξύπεινος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως ἢ πολὺ πεινῶν, πολυφάγος.

Ὀξυπέπερι, εως (τὸ). Ξηρὸν ἢ πεπέρι (εἰδ. βοτάνημα).

Ὀξυπετὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως (ὀξέως) πετῶν, Ὠκυπετής.

Ὀξυπεχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ
Ὀξύπεχρος (ὁ, ἡ). ὀξὺς (κοπτερὸς) ἢ πικρός.

Ὀξυπλὶξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. [ὀξὺς, πλήσσω]. ὁ σφοδρῶς ἢ ταχέως προσβάλλων, ὁρμητικός. « Χειμαρρος —, « Σοφ.

† Ὀξυποδέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὀξύπους (ταχύπους), τρέχω ὀγλίγωρα, (ἐπὶ ζῴπ.) καλπάζω.

† Ὀξυποδία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις ὀξύπους (ὀγλίγωρος εἰς τὰ πόδια).

Ὀξυπόριον καὶ Ὀξύπορον (τὸ), Ἰατρικὸν ἐπιταχύνον τὴν χώνευσιν, [ἐκ τοῦ
Ὀξυπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὀξέως περνῶν (διαπερνῶν)· (ὀθ. συνκβχ.) σουβλερὸς· ἀγκαθωτός. « Πῖτυς —, « Ἐπιγρ. (ὅπου ἄλλ. ἀνγν. Ὀξύτορος).

Ὀξυπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὀξὺς (ἀνοικτὸς) πορφυροῦς, ἴδε Ὀξύς.

Ὀξύπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ταχύπους.

Ὀξυπρῳρος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων σουβλερὴν πρῷραν ἢ (ἐν γέν.) ἄκραν, μυτερός.

Ὀξύπτερος (ὁ, ἡ), = Ὠκύπτερος, ταχύπτερος.

Ὀξυπύθμενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξὺν πυθμένα (πάτον).

Ὀξυπυκνος (ὁ, ἡ), (μουσικ.), ἴδε Πυκνός.

Ὀξυπύνδαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀξυπύθμενος.

Ὀξυρεγμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀξυρεγμιάω.

Ὀξυρεγμία (ἡ), [ὀξύς, ἐρευγμός]. Ξενὸν ῥέψιμον (ξενίλα τοῦ στομάχου) διὰ κακοχωνευσίαν. (Κωμ.) ἀντὶ Ὀξυθυμία. « Καὶ μὴν ἄκουσον, ὦ γύναι, θυμοῦ δίκην, ἄκρητον αὐτὴ μὴ μέτ' ὀξυρεγμίας, « (Ἀρχῳ. παρὰ) Φωτ.

Ὀξυρεγμιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω ὀξυρεγμίας, πάσχω ὑπὸ δυσπεψίας.

Ὀξυρεγμιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (ἢ ὑποκείμενος εἰς) ὀξυρεγμίας.

Ὀξυρεπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀξυρρεπής.

Ὀξυρίας, ου (ὁ), = Ὀξερίας.

Ὀξυρόδινον (τὸ), = Ὀξυῤῥόδινον.

Ὀξυῤῥεπὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ὀξύῤῥοπος.

Ὀξύρρις, ινος καὶ
Ὀξυῤῥίνος καὶ
Ὀξύῤῥις, ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σουβλερὴν μύτην (ῥῖνα) ἢ ὀξεῖαν ὄσφρησιν.

Ὀξυῤῥόδινον (τὸ). μίγμα ὄξους καὶ ῥοδίνου (ἐλαίου), τριανταφυλλόξυδον.

Ὀξυῤῥοπία (ἡ). ὁρμή, ταχύτης· δραστηριότης, [ἐκ τοῦ
Ὀξύῤῥοπος καὶ Ὀξύῤῥεπος, ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίῤ.) -ρόπως. Ὁ ῥέπων ὀξέως (γέρνων ἀμέσως, μὲ τὸ παραμικρὸν βάρος)· (μτφορ.) εὐαίσθητος, εὐερέθιστος· εὐμετάβλητος. (ἐν γέν.) ταχύς, ὁρμητικός, εὐκίνητος. « Ῥαγδαῖον ἡ πάρδαλις καὶ ὀξύῤῥοπον ταῖς ὁρμαῖς, « Βασ. « Πρὸς τὰς ὀργὰς (« Περὶ τὸ πταίειν) ὀξύῤῥοπος, « Πλάτ., Ἀριστοτ.

Ὀξυφέγγχος καὶ Ὀξύγγχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξὺ (σουβλερὸν) ῥύγχος. « Ῥαφὶς —, « Ἀθ. ‖. (οὐσ.) εἶδος ἰχθύος (μαρτσινέου), (ἀθ. τὸ κοιν.) Ὑυρύγχι.

Ὀξὺς [συγγ. τῷ Ὠκὺς], έος (εῖα, ύ). Σουβλερὸς, μυτερὸς· κοπτερὸς· διαπεραστικός. (μτφορ.) ζωηρὸς· (συνκβχ.) ταχύς· σφοδρὸς, ὁρμητικός· ὀραστήριος· ὀξύνους, πνευματώδης, ἢ ὀξύθυμος, εὐερέθιστος. (ἐπὶ πραγμ.) πικρὸς, ἀλγεινὸς, ὀδυνηρός. (ἐπὶ χυμ.) Ξυνός. (ἐπὶ χρωμ.) φανταχτερὸς, (κοιν.) κτυπῶν εἰς τὰ μάτια (ὅθεν παρὰ τοῖς Βυζαντ. ἰδίως Ὀξύ, τὸ ἀνοικτὸν πορφυροῦν, τὸ φέσι-βεγκί) (« Τὰ ῥόδα ἰδίως ὀξυφεγγῆ ἐκάλεσεν [ὁ ποιητὴς Χαιρήμων]· ἔνθα ὁρᾶ τὸ ὀξυφεγγῆ, χρήσιμον δν εἰς τὸ νοῆσαι τοῦνομα τῆς ὀξείας βαφῆς, « Βυσταθ. Ὀδυσσ. Ε.]· (ἐπὶ φων.) ψιλὸς ἢ Ὑψηλὸς· (ἐπὶ νόσ.) ἐπικίνδυνος. « Ὀξὺν ἄκουτα, « Θκρ. « Ὀξεῖῃ κορυφῇ (ὄρους), « Ὀδ. Μ. « Φάσγανον ὀξύ, « Θκρ. « Ἵππους ὀξυτάτους, « Ἰλ. « Θυμοῦ μένος ὀξύ, « Ὁμ. « Ὀξέος ἠελίοιο, « Ἡσ. « Κνέφας διαφαίνεται ὀξὺ πάντα, « Ἀρ., στιλπνὰ (τὰ ἄστρα). « Τὸ πῦρ μόνον ποιεῖτε τιῖς ὀπτοῖσι μήτ' ἀνεμένον· τὰ γὰρ τοιοῦτ' οὐκ ὀπτὸν ἀλλ' ἑφθὸν ποιεῖ· μήτ' ὀξὺ καταικάει γὰρ ὃς' ἂν ἔχω λάβῃ, « (Φιλήμ. παρ') Ἀθ. « Ὀξεῖα πορφύρα, « Πλ. « Ὀξείαις ὀδύναις, « Ἰλ. Α. « Ὀξεῖα αἰδὼ ἦ, « Ἰλ. Ο. (ὅθεν) « Ὀξεῖα (ἐνν. προσῳδία), « Γραμτ., ὁ ὀξὺς τόνος (ἴδε Βαρύς). « Ὀξὺ νόσημα, « Ἰατρ. « Ἐστε δὲ ταῦτα ὀξέα, ὧν οἱ πυρετοὶ τὸ ἐπίπαν ξυνεχέες ἄνευ κτείνουσι, « Ἱππκρ. « Δι' ὀξείας βραμεῖν, « Παροιμ., τρέχειν μέγαν κίνδυνον. « Οἱ δέ μου κατήγοροι, ἅτε δεινοὶ καὶ ὀξεῖς ὄντες, « Πλάτ. ‖. (τὸ οὐδ.) Ὀξὺ καὶ (πλθ. παρὰ Π.) Ὀξέα, ἐπιῤ. ἀντὶ Ὀξέως. « Ὡς ὀξὺ κεκράγατον, « Ἀριστοφ. « Τὸν δ' ἆρ' ὀξὺ νόησεν, « Ὁμ., Ἡσ. « Ὀξὺ δ' ἄκουσεν, « Ἰλ. Ρ. (καὶ ὑπερθ.) « Αἰετὸς, ὃν ῥά τε φασιν ὀξύτατον δέρκεσθαι πετεηνῶν, « Ἰλ. Ρ.

Ὀξυσιτία (ἡ). Ξένισμα τῆς τροφῆς (τῶν σιτίων) εἰς τὸν στόμαχον ὑπὸ δυσπεψίας, (παρβλ.) Ὀξυρεγμία.

Ὀξύστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξὺ (σουβλερὸν) στόμα. « Κώνωψ —, « Ἐπιγρ. 2) Π. (ἐν γέν.) ὀξὺς, σουβλερὸς, κοπτερός. « Ξίφος —, « Λξ.

Ὀξύσχοινος (ὁ), εἶδος σχοίνου (βούρλου) μὲ σουβλερὰ φύλλα.

Ὀξυτελὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ λήγων εἰς ὀξύ, ὀξυγώνιος. « Διάφραγμα ξυλουργὲς ἀπὸ σχιδάκων μακρῶν ἀντιπλαγιαζομένων ἐφ' αὑτούς, καὶ διάπτρας ὀξυτελεῖς, καθάπερ ὀικτύα τινός, ἀποτελούντων, « Ι. Λυδός.

Ὀξυτενὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ τεινων (καταλήγων) εἰς ὀξύτητα, σουβλερός.

Ὀξυτέρως, ἐπίῤ. συγκρ. τοῦ Ὀξέως.

Ὀξύτης (ἡ), ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικόν) τοῦ ὀξέος, κοπτερότης κτλ., (ἐπὶ χυμ.) Ξινάδα· (μτφορ.) ταχύτης, σφοδρότης· ὀξυθυμία· ζωηρότης· ὀξύνοια· (Γραμτ.) = Ὀξεῖα.

Ὀξυτόκιον (τὸ), = Ὠκυτόκιον, [ἐκ τοῦ
Ὀξυτόκος (ὁ, ἡ), = Ὠκυτόκος.

Ὀξυτόμος (ὁ, ἡ), [ὀξὺς, τέμνω], κοπτερός.

Ὀξυτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὀξύτονος (σουβλερός). 2) (ἐνεργ. ποιᾶ γραμτκ.) γράφω ἢ προφέρω λέξιν τινὰ μὲ ὀξὺν τόνον (μὲ ὀξεῖαν).

† Ὀξυτονήσεις, εως (ἡ), γραμτ. τὸ τονίζειν λέξιν τινὰ ὀι' ὀξείας.

Ὀξυτονητέον, θετ. τοῦ Ὀξυτονέω.

Ὀξύτονος (ὁ, ἡ), = Ὀξυτενὴς, σουβλερός, (ἐν γέν.) = Ὀξύς. « Γόος —, « Π., σωνὴ διαπεραστική. 2) (γραμτ.) ὁ τονιζόμενος (χαρ. ἐπὶ τῆς ληγούσης) μὲ ὀξεῖαν.

Ὀξυτόνως, ἐπίῤ. Μὲ ὀξεῖαν (ἐπὶ τῆς ληγούσης).

Ὀξύτορος [ὁ, ἡ), [ὀξὺς, τείρω]. ὁ ὀξέως διατρυπῶν (διαπερνῶν), σουβλερός.

Ὀξυτριφύλλιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, τριφύλλι μὲ μυτερὰ φύλλα.

Ὀξύτριχος (ὁ, ἡ), = Ὀξυθέθειρος.

Ὀξύφαγρος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (φαγγριοῦ), (παρβλ.) Ἀγριόφαγρος.

Ὀξυφαὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀξυδερκής.

Ὀξυφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων μὲ ὀξὺ φέγγος (μτφ.) μὲ ζωηρὸν χρῶμα. « Ῥοδον, — « (Χειρήμ. παρ') Ἀθ.

Ὀξύφθογγος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκπέμπων (ἠχῶν μὲ) ὀξὺν φθόγγον, ὀξύτονος.

Ὀξυφλεγμασία (ἡ), δριμύτης (φλεγμονῆς) τῶν λιμφατικῶν χυμῶν τοῦ σώματος.
Ὀξύφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀξύνους.
Ὀξύφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξέα (σουβλεοειδῆ) φύλλα.
Ὀξυφωνέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ὁμιλῶ μὲ ὀξεῖαν (διαπεραστικὴν) φωνήν.
Ὀξυφωνία (ἡ), τὸ οὐδ. τοῦ
Ὀξύφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξεῖαν (ψιλὴν ἢ διαπεραστικὴν) φωνήν, (ἴδε Βαρύφωνος).
Ὀξύχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), ὀξὺς τὰς χεῖρας, ταχὺς εἰς τὸ ἔργον του (εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του), δραστήριος. (ἰδιαιτ.) εὔκολος εἰς τὸ νὰ σηκώνῃ χέρι (νὰ κτυπήσῃ), πλήκτης.
Ὀξυχειρία (ἡ). ὀξύτης (ταχύτης) χειρῶν, εὐχειρία· δραστηριότης.
Ὀξυχολέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι ὀξύχολος.
Ὀξυχολία (ἡ), τὸ νὰ ἔνέ τις –
Ὀξύχολος (ὁ, ἡ), [ὀξὺς, χολή], = Ὀξύθυμος.
Ὀξυωπέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι ὀξυωπὸς (ὀξυδερκὴς). (μτφ.) βλέπω μὲ ὀξυδέρκειαν.
Ὀξυωπὴς [ὀξὺς, †ὤψ], έος (ὁ, ἡ), = Ὀξυδερκής. «Οἱ ὑδριποτοῦντες ὀξυωπέστεροι,» Ἀλ. Ἀφρ. 2) (ἐνεργ.) = Ὀξυδερκικός. «Τὸ πήγανον ὀξυωπές,» Δσκρ.
Ὀξυωπία (ἡ), = Ὀξυδέρκεια.
Ὀξυωπίας, ου (ἡ) καὶ
Ὀξυωπὸς (ὁ, ἡ), = Ὀξυωπής.
Ὀξυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὄξους, ξινός. «Εἰ φλέγμα ὀξυῶδες, τῶν ὀξωδῶν ἀρεγονται,» Ἀλ. Ἀφρ.
Ὀξωτὸς, ἡ, όν. Ἐσκευασμένος μὲ ὄξος, ξειδάτος.
Ὄον (τὸ), ὁ καρπὸς τῆς Ὄας (τῆς σουρδοῦς), τὸ σοῦρδον. «Οὔσ᾽ ἐξ μέσπιλα καὶ κράνα,» Ἐπαχρ. «Ὥστερ εἰ τὰ ὄα (καὶ ὄχι ὠά) σίμναντες καὶ μέλλοντες ταριχεύειν,» Πλάτ.
Ὄου, Π. ἀντὶ Οὗ, γεν. τοῦ ἀναφορ. Ὅς.
Ὀπά, ᾶς (ἁ), Δ. ἀντὶ Ὀπή.
Ὄπα, Π. αἰτ. τοῦ Ὄψ.
Ὄπα, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ὅπη(πῃ).
Ὀπαδεύω, Μ. εύσω, καὶ
Ὀπαδέω-ῶ [ὀπαδὸς], Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἕπομαι, ἀκολουθῶ, (μὲ δοτ.).
Ὀπάδησις, εως (ἡ), Π. τὸ ἕπεσθαι (ἀκολουθεῖν) τινι.
Ὀπαδητήρ (ὁ), Π. ἀντὶ –
Ὀπαδὸς (ὁ, ἡ), ὁ ἀκολουθῶν τινα. ‖. (οὐσ.) σύντροφος· ἀκόλουθος, [ἐκ τοῦ
Ὀπάζω, Μ. άσω, Π. δίδω τινὰ ὡς ὀπαδὸν (σύντροφον) τινος, (ἐν γεν.) δίδω, προσθέτω· προξενῶ· κάμνω νὰ ὑπάρχῃ τι, παράγω. [σπν. ἀμτβτ.] ἀκολουθῶ· καταδιώκω. (μσ.) παίρνω μαζῦ μου (εἰς τὴν συνοδίαν μου, ὡς σύντροφόν μου)· (μὲ δοτ.) συνοδεύω. «Οὔτε σ᾽ ἄνωγα ἐμοὶ πομπᾶς ὀπάζειν,» Οἰδ. Γ. «Σοὶ γὰρ μὲ πατὴρ ἅμα πομπὸν ὄπασσεν,» Ἰλ. Ω. Ἀλλά μοι ἅμ᾽ ἠγερόνα ἑσθλὸν ὄπασσον, ὅς με κεῖσ᾽ ἀγάγῃ,» Ὀδ. Ο. «Πίμπε δέ μιν πόλεμόν δε, πολὺν δ᾽ ἅμα λαὸν ὄπασσεν,» Ἰλ. «Ἔργῳ δ᾽ ἔργον ὄπαζεν,» Θκρ. «Ἀγρην θεὸς ὄπασε πολλὴν,» Ἡρ. «Χάριν δ᾽ ἅμ᾽ ὄπασσον ἀοιδῇ,» Ὁμ. Ἡμν. «Ὦ Ζεῦ, γυναικῶν οἷον ὤπασας γένος,» Αἰσχλ. (καὶ ἀμτβτ.) «Χόλος ὤπαζε Φυτιρίδης,» Ἀπλλν. «Χαλεπὴν δέ σε γῆρας ὀπάζει,» Ἰλ. Θ. «Ἕκτωρ ὤπαζεν Ἀχαιοὺς, αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον,» Ἰλ. «Πολὺν καθ᾽ ὅμιλον ὀπάζων,» Ἰλ. Ε. P. (καὶ μσ.) «Τότ᾽ ἐγὼ κήρυκά τ᾽ ὑποστάμενος καὶ ἑταῖρον ἔβην ἐς Αἴολου,» Ὀδ. Κ. (χ κθ.) «Ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι χειμάρρους κατ᾽ ὄρεσφιν ἀκαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ,» Ἰλ. Λ.
Ὀπαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ὀπὴν (τρύπαν). «Ὀπαία κεραμὶς (ἡ) θυρὶς, (ἡ ‖. οὐσ.) «Ὀπαῖον (τὸ), ἡ ἐπὶ τῆς σέγης τρυπαδιὰ τὸν καπνὸν ἢ τὸ φῶς· φεγγίτης εἰς τὴν ὀροφὴν ἢ εἰς τὸ μέτωπον κτιρίου.
Ὀπάλλιος (ὁ), εἶδ. πολυτ. λίθου ἔχοντος χρῶμα σαρκὸς τρυφερᾶς, (ὅθεν ᾗ Παιδέρως.
Ὀπανίκα, ἐπίρ. δ. ἀντὶ Ὀπηνίκα.
Ὀπάτριος καὶ Ὄπατρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁμοπάτριος.
Ὀπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁμοπάτωρ.
Ὀπάων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ὀπάζω], = Ὀπαδὸς, ἀκόλουθος, σύντροφος.
Ὄπεας [ὀπὴ], ατος [τὸ], Ἰων. τὸ σουβλὶ τῶν κουντουράδων, τσαγγαράσουβλον.
Ὄπερ, οὐδ. τοῦ Ὅσπερ. 2) Π. ἀντὶ Ὥσπερ.
Ὀπεύσομαι [†ὤψ], Μ. εύσομαι, Π. βλέπω, θεωρῶ, (συγχ. τοῦ Ὀπτεύομαι).
Ὀπέων, ονος (ὁ), Ἰων. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀπάων.
Ὀπὴ (ἡ), [ὀπ, ὄπτομαι]. τρύπα (κυρ. εἰς τὴν στέγην ὡς) καπνοδόχη ἢ φεγγίτης.
Ὄπη ἢ Ὅπῃ [πῃ], ἐπίρ. Τοπ. = Ὅπου, εἰς ὁποιαν ἢ εἰς ποίον (ὁποῖον) μέρος. «Ὅπῃ τ᾽ ἰθύσῃ τῇ, τ᾽ εἴχουσι στίχες ἀνδρῶν,» Ἰλ. Μ. «Ἀλλ᾽ ὅπῃ ἂν ὁ λόγος ὥσπερ πνεῦμα φέρῃ, ταύτῃ ἰτέον,» Πλάτ. «Εἴρωτᾶν ἑκάστην αὐτέων ἄκῃ εἴη ὁ ἑωυτῆς ἀνήρ,» Ἡρ. «Ὅπῃ σέθεν ἔστατε αὖλις,» Θκρ. (καὶ μὲ γεν.) «Ὅπῃ χθονὸς,» Ἀπλλν. 2) Τοπ. = Ὅπως, καθ᾽ ὃν (ὁποῖον) τρόπον. «Ἔρξον, ὅπῃ δή τοι νοος ἔπλετο,» Ἰλ. Σ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἂν πρὸς ὑποτ.) «Ὅπῃ ἂν κάλλιστον ὑμῖν δοκῇ εἶναι, ταύτῃ ἅπαξ δεῖ καταστήσασθαι,» Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Περ) «Ὅπῃ περ (ἢ «Ὁπῃπερ) ἂν αὐτὸς ἐθέλῃ,» Πλάτ. ‖. «Ἔσθ᾽ ὅπῃ,= Ἐνίοτε, ποτὲ, (ἴδε Εἰμί). ‖. (φοξιστολογ. μετὰ τοῦ Οὖν, Δήποτε κτλ.) «Ὅπῃ οὖν ἡ «Ὁπηοῦν, «Ὅπῃ δήποτε ἢ «Ὁπῃδήποτε, «Λξ., εἰς ὁποιονδήποτε μέρος ἢ καθ᾽ ὁποιονδήποτε τρόπον, ὁπωσδήποτε. «Ἔπειτα ὅπῃ δύῃσθ᾽ ἐδυνάμην,» Πλάτ.
Ὀπηδέω ἢ Ὀπηδέω, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὀπαδεύω, -έω), ἕπομαι, «κολουθῶ (κατόπιν). «Κήρυξ. . ὃς εἰ ὀπήδει,» Ἰλ. Β. «Μῆλα ὀπηδεύοντα νομῆϊ,» Ἀπλλ. «Πλούτῳ δ᾽ ἀρετὴ ᾗ κῦδος ὀπηδεῖ,» Ἡσ. «Οὐδέποτ᾽ ἐθυδίκαισι μετ᾽ ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ,» αὐτ.
Ὀπηδητήρ καὶ
Ὀπητὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ὀπαδὸς.
Ὀπήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων ὀπὴν (τρύπαν).
Ὀπηλίκος, η, ον καὶ (κατὰ πρόσθεσ.) Ὁπηλικοσοῦν, ηοῦν, ονοῦν, = Ἡλίκος, ὅσον μεγάλος. «Ὁπηλικοσοῦν,» Λξ. ὅσον μεγάλος κεν ἦνε.
Ὀπῆμος, ἐπίρ. Π. ἀντὶ
Ὁπηνίκα, ἐπίρ. Καθ᾽ ὃν καιρὸν, ὅταν, ὁπότε, (καὶ ἐρωτημ.) πότε; Τί ὥρα; (ἴδε Πηνίκα).
Ὀπηοῦν ἢ Ὁπηοῦν, ἐπίρ. ἀντὶ Ὁπηοῦν. (ἴδε Ὅπη).
Ὅπηπερ ἢ Ὁπῃπερ, ἐπίρ. = Ὅπῃ.
Ὀπτηρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Ὀπήτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄπιας, σουβλάκι κουντουράδικον. «Ὁ σκυτεὺς, κάσαγμα κεντῶν ὑπητίῳ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ ὁ ἐπὶ τῷ πιτύῳ) ἐκέντησεν αὐτὸν ἐπάνω τοῦ γόνατος,» Ἐπικτ.
Ὀπητιοῦν, ἐπίρ. = Ὀπηοῦν.
Ὄπιας, ου (ὁ). (τυρὸς) πηγμένος μὲ δπὸν (γάλα) συκῆς, (Εὐρ.). ‖. (εἰς τὸν Ἀριστοφ. Σφ. 353, λογοπαίγνιον ἐκ τοῦ Ὀπή).
Ὀπιδνός, ἡ, όν, Π. σεβαστός· φοβερός, [ἐκ τοῦ
Ὀπίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. [ὄπις]. προσέχω εἰς τὸ φοβοῦμαι, εὐλαβοῦμαι, αἰδοῦμαι, (κυρβλ.) Ἐπιστρέφομαι. (μὲ αἰτ.) «Διὸς δ᾽ ὠπίζετο μῆνιν,» Ὀδ. Ξ. (ἢ γεν.) «Θεῶν ἀθανάτων μηδὲν ὀπιζομένοι,» Θγν. 2) (σπνττ.) ἀντιποδίζομαι (;). «Χάρις ὀπιζομένη,» Πινδ.
Ὀπιζῶ, Μ. ίσω. Παίρνω τὸν ὀπὸν φυτοῦ ἢ δένδρου (χαράζοντάς τε). 2) πήζω γάλα μὲ ὀπὸν συκῆς κτλ.
Ὄπιθε(θεν), ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ὄπισθεν.
Ὀπιθόμβροτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀπισθόμβροτος, ὁ μένων (ὀπαμένων) μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνθρώπου. «Δῦχημα – ,» Πινδ., ἡ ὑστεροφημία.
Ὄπιον (τὸ), ὁ ὀπὸς (τὸ γάλα) τῆς μήκωνος, (Τουρκ.) ἀφιόνι.
Ὀπιπευτὴρ (ὁ), Π. (μτγν.) = Ὀπιπτευτὴρ, [ἐκ τοῦ
Ὀπιπεύω, Μ. εύσω, Π. = Ὀπιπτεύω.
†Ὀπίτης, ου (ὁ), Π. (εὔχρ. μόνον εἰς τὸ σύνθ.) = τῷ
Ὀπιπτευτὴρ (ὁ), Π. ὁ κυττάζων (κυρ. μὲ περιέργειαν καὶ κακὸν σκοπὸν), θεατής. «Ἑζόμενος στεγηδὸν ὀπιπευτῆρες ἀγῶνος,» Νόνν., [ἐκ τοῦ
Ὀπιπτεύω, Μ. εύσω, Π [†ὄπτομαι]. κυττάζω μὲ περιέργειαν, παρατηρῶ, παραμονεύω. «Γυναῖκας—,» Ὀδ. Τ., βλέπω μὲ κακὸν σκοπὸν (ἵνα τὰς ξελογιάσω).
Ὄπις ιδος (ἡ), (ἡ αἰτ. Ὄπιδα καὶ Ὄπιν), Π. [ἕπομαι]. ἡ παρεπομένη εἰς τὰς κακὰς πράξεις τιμωρία, ἡ θεία δίκη, (παρβλ.) Νέμεσις. (συνκδχ.) φυλὸς τῆς θείας ὀργῆς, (ἐν γέν.) σεβας, εὐλάβεια· (συνκδχ.) ἀντικείμενον σεβασμοῦ· ἱερὸν, χάρις. «Θεῶν ὄπιν αἰτέω,» Πινδ.
†Ὀπισαμβῶ, ὡς-οῦς (ἡ), Γλσ. [ὄπίσω, ἀμβαίνω]. ὀπισθοβατοῦσης.
Ὄπισθα, ἐπίρ. Δ. Αἰολ. ἀντὶ Ὄπισθε.
†Ὀπισθάγκων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τοὺς ἀγκῶνας (δεμένους) ὀπίσω εἰς τὴν ῥάχιν, (κων.) δεμένος πισθάγκωνα.
†Ὀπισθάμβωνος (ὁ, ἡ), (Ἐκκλησ.). Ὁ ὀπισθεν τοῦ ἄμβωνος.
Ὄπισθε, Π. ἀντὶ Ὄπισθεν [ὄπις, ἕπομαι]. ἐπίρ. Τοπ. Ὀπίσω· ὀπ᾽ ὀπίσω. (ἢ Χρον.) ἔπειτα, ὕστερον, (μὲ γεν.) μετά (ὕστερον ἀπό) τι. «Προσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων,» Ἰλ. Ζ. «Στῆ δ᾽ ὄπισθεν,» Ἰλ. Π. «Πρασσησάμενος τὰ ἅρματα, αὐτὸς δὲ σὺν τοῖς ἵπποισιν ὄπισθεν γενόμενος,»

Ξεν. «Ὄπισθε μένων» «Ἰλ. Ι. «Ὄπισθε κατέλιπεν», «Ὀδ. Ο. (ξ μὲ γεν.) «Φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἕκτορος, ἄλλοτε δ' ὄπισθεν», «Ἰλ. Ε. «Ἕκτορα δχεσάσκετο δίφρου ὄπισθεν», «Ἰλ. Ω. (καὶ Χρον.) «Ἅμα τ' αὐτίκα πᾶλλὰ δίδοτ· τὰ δ' ὄπισθεν ὑπέστη», «Ἰλ. Ι. (καὶ πρὸς γεν.) «Μάχης ὄπισθεν», «Ὁμ., μετὰ τὴν (καὶ πρὸς δοτ.) «Πολλοῖς ὄπισθεν ἐνισσυτοῖς», «Θκρ. (ξ ἐνάρθρ.) «Οἱ ὄπισθεν», «Ὀδ. Α., οἱ μένοντες εἰς τὰν οἰκὸν τινες ἀποδημοῦντος. «Ἐν τοῖσι ὄπισθε λόγοισι», «μανέω», «Ἡρ.

Ὀπισθέναρ, αρος (τὸ). τὸ ὄπισθεν τοῦ θέναρος (τῆς παλάμης), τὸ ἐκάνω μέρος τῆς χειρός.

Ὀπισθίδιος, Π. ἀντὶ

Ὀπίσθιος, α ἢ ος, ον, (καὶ ἐπίρ.) -σθιως καὶ (Π.) «σθιῶς. Ὁ εὑρισκόμενος ὄπισθεν, ὀπισινός· κατοπινός, (καὶ χρον.) ὑστερινός.

Ὀπισθιβάμων, ονος (ὁ, ἡ), «Ὀπισθοβάτης.

Ὀπισθοβαρής, ἐος (ὁ, ἡ). βαρὺς (φορτωμένος ἐκ τῶν ἢ βαρυνων πρὸς τὰ) ὄπισθεν.

Ὀπισθοβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (περικατῶν) ὀπισθόκωλα.

Οπισθοβατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ᾠδὴν τὸ ἰδίωμα τοῦ περιπατεῖν ἢ βαστεύεσθαι ὀπισθόκωλα.

Οπισθοβολος (ὁ, ἡ). ὁ ῥιφθεὶς (βληθείς) εἰς ἢ πρὸς τὰ ὄπισθεν.

Ὀπισθοβριθής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀπισθοβαρής.

Οπισθόγραφος (ὁ, ἡ). γραμμένος εἰς (ἢ ξ ἀπὸ) τὸ ὄπισθεν μέρος.

Οπισθοδάκτυλος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου τὰ δάκτυλα εἶνε γυρισμένα πρὸς τὰ ὄπισθεν.

Ὀπισθόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος ὄπισθεν.

Ὀπισθοδίωξις, εως (ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Παλίνδιωξις.

Ὀπισθόδομος (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) ὁ ὄπισθεν οἶκος (δόμος)· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ ὄπισθεν τοῦ Παρθενῶνος οἰκοδόμημα ὅπου ἦτον ὁ δημόσιος θησαυρός.

Ὀπισθοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω πρὸς τὰ ὄπισθεν, ἀναχωρῶ ἀναποδίζων.

Ὀπισθοκάλυμμα (τὸ). κάλυμμα (σκέπασμα) τῆς ῥάχης.

Ὀπισθόκαρπος (ὁ, ἡ). (δένδρον) τοῦ ὁπ. ὁ καρπὸς εἶνε ὄπισθεν τῶν φύλλων.

Ὀπισθοκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὀπισθοδρομῶν ἢ ἀκολουθῶν ὄπισθεν.

Ὀπισθόκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κέντρον (κεντρί) εἰς τὰ ὀπίσθια τοῦ σώματος, χαρακτηριστικὸν τῶν ἐντόμων.

†**Ὀπισθοκέφαλον** (τό). τὸ ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς. (Λτ.) occiput.

Ὀπισθοκόμης, ου καὶ **Ὀπισθόκομος** (ὁ, ἡ). ὁ ὄπισθεν μόνον τῆς κεφαλῆς κομῶν (ἔχων μαλλιά).

Ὀπισθοκράνιον καὶ **Ὀπισθόκρανον** (τό). τὸ ὄπισθεν (τὸ ὀπισινὸν μέρος) τοῦ κρανίου.

Ὀπισθοκρηπῖδες (αἱ, εἴδος γυναικ. ὑποδημάτων, κουντούραις.

Ὀπισθονύφωσις, εως (ἡ). κύφωσις (κομπούρεσμα) τῆς ῥάχης.

Ὀπισθόμβροτος (ὁ, ἡ), Ζ. Ὀπιθόμβροτος.

Ὀπισθομήριον καὶ **Ὀπισθομήριον** (τό). τὸ ὄπισθεν τοῦ μηροῦ μέρος τοῦ σώματος.

Ὀπισθονόμος (ὁ, ἡ). ὁ νεμόμενος (βόσκων) ὀπισθοποδητί.

Ὀπισθονυγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νύσσων (κεντῶν ἢ προσβάλλων) ἐκ τῶν ὄπισθεν.

Ὀπισθοπόρος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀπισθοκέλευθος.

Ὀπισθόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὄπισθέν τινος πορευόμενος, ἀκόλουθος· (ἐπὶ τῶν Ἐρινν.) = Ὑστεροπους. 2) ὁ ἀναχωρῶν (ἀπερχόμενος), ἀντιθ. τῷ Ἐμπροσθόπους.

‡**Ὀπισθορμέω-ῶ**, Μ, ήσω. Ὁρμῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, ὀπισθιδρομῶ.

†**Ὀπισθόρμητος** (ὁ, ἡ) καὶ ἐπίρ. -μήτως. Ὁ ὀπισθοδρομῶν, (Γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Παλίνορσος καὶ Ὀπισθοκέλευθος).

Ὀπισθοσφενδόνη (ἡ). ὁ γυναικεῖος κεφαλοδεσμὸς (ἡ σφενδόνη) ὅταν ἐφορεῖτο ὄπισθεν ἢ, τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ τοιούτου κεφαλοδέματος.

Ὀπισθοτέλεια (ἡ). φόρος καθυστερῶν. «Περὶ παρελθόντων δημοσίων ἢτοι ὀπισθοτελειῶν οὐκ ἐνάγεται τις μετὰ τεσσαράκοντα ἔτη, «Ἁρμενόπ.

Ὀπισθότερος, α, ον, Π. ἀντὶ Ὀπίσθιος.

Ὀπισθοτίλη [ὄπισθεν, τιλάω], ας (ἡ). ἡ σηπία (ὡς χύνουσα τὴν μελάνην της ἐκ τῶν ὄπισθεν).

Ὀπισθοτονία (ἡ). (Ἰατρ.) εἶδος σπασμοῦ συγκάμπτοντος τὸ σῶμα πρὸς τὰ ὄπισθεν.

Ὀπισθοτονικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς ὀπισθοτονίαν. «Ὀπισθοτονικῶς σπώμενος, «Δοκρ.

Ὀπισθότονος (ὁ, ἡ). τεντωμένος ἢ τεντούμενος πρὸς τὰ ὄπισθεν, (παρβλ.) Παλίντονος. «Τέξεν—, «Νονν. ‖ (ὡσ. ἀρσ.) = Ὀπισθοτονία, (ὅθεν Ἀμφισθότονος).

Ὀπισθοτονώδης, ους (ὁ, ἡ), = Ὀπισθοτονικὸς, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὀπισθοτόνου.

Ὀπισθουργικὸς, ἡ, όν. Ὁ κατουρῶν πρὸς τὰ ὄπισθεν (καθὼς ἡ κάμηλος) ἢ ἄλλα τετράποδα).

Ὀπισθοφάλακρος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὰ ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς φαλακρός.

Ὀπισθοφανής, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φανῶς. Ὁ φαινόμενος ἐκ τῶν (γυρισμένος πρὸς τὰ) ὄπισθεν. «Καὶ ἐποιεῖθησαν ὀπισθοφανῶς, καὶ τὰ πρόσωπον αὐτῶν ὀπισθοφανές, «Γρφ. ‖. «Κάτοπτρον—, «Ὀλυμπόρ., τὰ δεικνύοντα τὰ ἀντικείμενα ὀπισθοφανῶς.

Ὀπισθοφόρος (ὁ, ἡ), (παροξ.) ὁ φέρων (στηκόμενος) τι εἰς τὰ ὄπισθέν του. (κραπαροξ.) ὁ φερόμενος (βασταζόμενος) ἐπὶ τῶν ὄπισθεν (ἐπὶ τῶν νώτων) τινός.

Ὀπισθοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω (Εἶμαι τεταγμένος εἰς στρατεύμα) ὡς ὀπισθοφύλαξ.

Ὀπισθοφυλακία (ἡ). τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ στρατεύματος ὅπου εἶνε τεταγμένοι οἱ ὀπισθοφύλακες, (Γαλλ.) l'arrière-garde.

Ὀπισθοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων εἰς τὰ ὄπισθεν (κυρ. στρατεύματος), στρατιώτης τεταγμένος εἰς τὴν ὀπισθοφυλακήν.

Ὀπισθοχειμών, ῶνος (ὁ). ὄψιμος (ἐξώρας γενόμενος) χειμών.

Ὀπισθοχειρ, ειρος (ὁ). ὁ ἔχων δεμένας τὰς χεῖρας ὄπισθεν (εἰς τὴν ῥάχιν).

Ὄπισμα (τὸ). τὸ ἐξαγόμενον διὰ τοῦ ὀπισμοῦ ὑγρόν.

Ὀπισμὸς (ὁ), [ὀπίζω]. ἡ εἰς ἐντομὴν ἐξαγωγὴ τοῦ ἀπαῦ (τοῦ γαλακτωδους χυμοῦ) τῶν φυτῶν.

Ὀπίσω, Π ἀντὶ Ὀπισω.

Ὀπίστατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Ὀπίστερος, α, ον, συγκρ. (ἀνωμλ.) τοῦ Ὀπίσω, κατοπινὸς, ὑστερινὸς· (ὑπερθ.) ὁ λοιὸστερινὸς, ἔσχατος.

Ὀπίσω [ὄπις, ἕπομαι], ἐπίρ. Τοπ. εἰς ἢ πρὸς τὰ ὄπισθεν. «Μή τις ὀπίσω τετρόφθω, «Ἰλ. (καὶ χρον.) «Οὔτ' ἄρνῶν, οὔτ' ἄρ' ὀπίσω, «Ἰλ. Ζ., εἰς τὸ μέλλον, ἔπειτα. (καὶ τρπ.) «Ἅμα πρόσω ἢ ὀπίσω λεύσσει, «Ἰλ. Γ., παρατηρεῖ ἢ τὰ μέλλοντα καὶ τὰ παρελθόντα καὶ κρίνει ἐξ ἀμφοτέρων, (κοιν.) ἔχει μετάτιο μετρὸς καὶ μετάτια πίσω· (καὶ ἐνάρθρ.) «Βλέπων εἰς τὸ ὀπίσω, «Γρφ. (καὶ μὲ γεν. ἀντὶ Κατόπιν, ἔπειτα ἀπό) «Ὁ ὀπίσω μου ἐρχόμενος, «αὐτ. 2) ἀντὶ Πάλιν, (κοιν.) ξανά. «Ἀνακτᾶσθαι ὀπίσω τὴν τυραννίδα, «Ἡρ. «Ἀνοίξας δὲ τὴν σορὸν καὶ μετρήσας τὸν νεκρὸν, συνέχωσε ὀπίσω, «αὐτ.

‡**Ὀπίων**, ονος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀπτίων.

Ὀπλάριον [τὸ], ὑποκορ. τοῦ Ὅπλον.

Ὀπλενδυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνδύομαι (φορῶ) ὅπλα, ἁρματώνομαι.

Ὀπλέω, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ὀπλίζω, ἑτοιμάζω.

Ὀπλὴ (ἡ), [ὅπλον]. τὸ νύχι τοῦ βιβλιοῦ (τοῦ ἀλόγου κτλ.).

Ὁπλήεις, εσσα, εν, Π. ὡπλισμένος, ἁρματωμένος.

Ὀπλίζω [ὅπλον], Μ. (σω. Ἁρματόνω· ἑτοιμάζω. «Ἅμαξαν ὁπλίσαι, «Ἰλ Ω. «Ἡ Κύπρις ὡπλισεν εὐνὰν, «Ἐπγρ. «Οἰνέμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεὶ ῥα ὥπλισε κυκεῶ, «Ἰλ. Λ. (καὶ μσ.) «Ὡπλίσαθ' ἵππους, «Ἰλ. Ψ. (καὶ πθ.) «Ὅπλισθεν δὲ γυναῖκες, «Ὀδ. Ψ. «Νῆες ὁπλίζονται, «Ὀδ. Ρ. (καὶ αἰτ. ἐκ δ'.) «Θράσος ὁπλίζεσθαι, «Σοφ. «Κρεσσῶν οὖν παθόντος ὑπὲρ ὑμῶν σαρκὶ, καὶ ὑμεῖς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ὁπλίσασθε, «Γρφ. (καὶ δοτ. ἀντιπερικ.) «Ἐλάφοις κύνας ὁπλίζεσθαι, «Ὀππ.

Ὁπλικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς, σπ., ἀντὶ Ὁπλιτικός.

Ὅπλισις, εως (ἡ). τὸ ὁπλίζειν ἢ ὁπλίζεσθαι, ἁρμάτωμα. (συνεκδ.) ἁρματωσία.

Ὅπλισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ὡπλίσθη (ἑτοιμάσθη) ἢ χρησιμεύει πρὸς ὅπλισιν, ὅπλον· ὁπλισμὸς· στόλος ἢ στρατὸς ὡπλισμένος (ἕτοιμος).

Ὁπλισμὸς (ὁ), = Ὅπλισις.

Ὁπλιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὁπλίζων (ἁρματόνων· ἑτοιμάζων).

Ὁπλιταγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κυβαλῶ, Μεταφέρω) ὁπλίτας ὡς -

Ὁπλιταγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (κυβαλῶν) ὁπλίτας ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. «Νῆες —, «Θκ.

Ὁπλιτάρχης, ου, (ὁ). ἀρχηγὸς τῶν ὁπλιτῶν.

Ὁπλιτεία (ἡ). ἡ ὁπλιτικὴ ὑπηρεσία. «Ναυτικὴ —, «Πλάτ., ἢ δι' ὁπλιτῶν ναυμαχία.

Ὁπλιτεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Ὑπηρετῶ στρατιωτικῶς ὡς) ὁπλίτης. (εἰς τὸν Θκ. Γ'. 73) διοικῶ σῶμα ὁπλιτῶν.

Ὁπλίτης, ου (ὁ). στρατιώτης πεζὸς βαρέως ἁρματωμένος (φέρων τὸ ὅπλον, τὴν μεγάλην ἀσπίδα), (παρβλ. Πελταστής). ¤ Δρόμος (¤ Δίαυλος) —, ¤ Θρ., τὸν ὁποῖον διατρέχουσιν ἔνοπλοι. ¤ Κόσμος—, ¤ Εὐρ., ὁ τοῦ ὁπλίτου.

Ὁπλιτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ὁπλίτας, ὁπλίτα ἴδιος. ¤ Τάξις—, ¤ Ξεν., τὸ τάγμα (σῶμα) τῶν ὁπλιτῶν. ¤ Ὁπλιτική, ¤ Πλάτ., ἡ τέχνη (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ ὁπλίτου. ¤ Τὸ ὁπλιτικόν, ¤ (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ ὁπλῖται, (Γαλλ.) **la grosse infanterie.**

Ὁπλῖτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὁπλίτης. 2) Π. ἀντὶ Ὡπλισμένη. ¤ Χείρ—, ¤ Εὐρ.

Ὁπλιτοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω ὡς

Ὁπλιτοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων τὸ ἀγῶνα ἁρματωμένος ὡς ὁπλίτης.

Ὁπλιτοπάλης, ου (ὁ), Π. ὁ παλαίων (μαχόμενος) ὡς ὁπλίτης ἢ πρὸς ὁπλίτας, ἀνδρεῖος πολεμιστής.

Ὁπλοδιδάκτης, οῦ καὶ Ὁπλοδιδάσκαλος (ὁ), ὁ διδάσκων τὴν ὁπλομαχίαν, (Γαλλ.) **maitre d'armes.**

Ὁπλοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Δίδω ὅπλα εἴς τινα, ἁρματόνω.

Ὁπλόδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων κρότον (δοῦπον) μὲ τὰ ὅπλα του.

Ὁπλοθήκη (ἡ). ἀποθήκη ὅπλων.

†Ὁπλοκαθαρμός (ὁ) καὶ

Ὁπλοκαθορσία (ἡ) καὶ

†Ὁπλοκαθάρσιον (τὸ). τελετὴ πρὸς θρησκευτ. καθαρμὸν καὶ ἐπιθεώρησις γενικὴ τοῦ στρατοῦ (τῶν ὅπλων), (Λτ.) **armilustrium.**

Ὁπλόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. = Ὁπλόδουπος.

†Ὁπλολογέω-ῶ, Μ. ήσω. (Γρφ.) Συλλέγω ὅπλα ἢ στρατιώτας (ὁπλίτας).

Ὁπλομαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ὁπλίζω, ἑτοιμάζω. ¤ Δεῖπνον—, ¤ Ὅμ.

Ὁπλομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ὁπλομανίαν, ἀγαπῶ καθ' ὑπερβολὴν τὰ ὅπλα ἢ τὸν πόλεμον. 2) μάχομαι μανιωδῶς, ξίφ τοῦ

Ὁπλομανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μανιωδῶς τὰ ὅπλα ἢ τὸν πόλεμον.

Ὁπλομανία (ἡ). μανία (ἀγάπη ὑπερβολικὴ) πρὸς τὰ ὅπλα καὶ τὸν στρατιωτικὸν βίον.

Ὁπλομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι ἢ Γυμνάζομαι ὡς-

Ὁπλομάχης, ου (ὁ), = Ὁπλομάχος.

Ὁπλομαχητής, οῦ (ὁ), = τῷ προηγ., (ὅθεν

Ὁπλομαχητικός, ἡ, όν, = Ὁπλομαχικός.

Ὁπλομαχία (ἡ). μάχη δι' ὅπλων. 2) γύμνασις τῆς χρήσεως τῶν ὅπλων, (Γαλλ.) **escrime.** 3) (ἐν γέν.) ἡ τέχνη τοῦ πολέμου (τῶν ὅπλων).

Ὁπλομαχικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων ἀντικείμενον) τὴν ὁπλομαχίαν. ¤ Ὁπλομαχική, ¤ ἡ τέχνη τῆς ὁπλομαχίας.

Ὁπλομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος μὲ ὅπλα (βαρέα). 2) (σύν.) διδάσκαλος τῆς ὁπλομαχίας.

Ὅπλον (τὸ), [αυγγ. τῷ Ἔπιπλον]. (ἐν γέν.) = Σκεῦος, σύνεργον· (ἰδ.αιτ.) ὅργα. (καὶ κατ' ἐξοχ.) ἀσπὶς ἢ θώραξ (κυρ. ὁπλίτου), (ὅθεν συνεχῆ, καὶ εἰς τὸ πλθ.) στράτευμα (κυρ. ὁπλιτῶν)· στρατόπεδον· (ἐνίοτε) μάχη, πόλεμος. ¤ Ὅπλα νηός, ¤ Ὁμ., Ἡσ., τὰ σχοινιὰ κλπ. (κοιν. ἡ ἁρματωσιά, [Γαλλ.] **les agrès**) τοῦ καραβιοῦ. (ὅθεν) ¤ Ὅπλα ἐς τὰς γεφύρας βύβλινά τε καὶ λευκαλίνου, ¤ Ἡρ., τὰ παλαμάρια. ¤ Χαλκεῖς, ὅπλ' ἐν χεροὶν ἔχων χαλκεῖα, ἄκμονα, σφῦραν, πυράγρην, ¤ Ὀβ. Γ. ¤ Σκίπωνα γεροντικὸν ὅπλον, ¤ Καλλ. (συχν.) ¤ Ἐν (¤ Σὺν τοῖς) ὅπλοις, ¤ βλέθ' ὅπλων, ¤ Λξ., ¤ Ὅπλα θέσθαι (ἢ τίθεσθαι), ¤ Λξ., ὁπλίζεσθαι ἢ στρατοπεδεύειν (ἐν τοῖς ὅπλοις), ἢ· ῥίπτειν κάτω τὰ ὅπλα, παραδίδεσθαι. ¤ Πρὸ (ἢ ¤ Εἴσω) τῶν ὅπλων, ¤ Ξεν., τοῦ στρατοπέδου ἢ τοῦ παρατεταγμένου στρατεύματος.

†Ὁπλοπάροχος (ὁ), Γλσ. [ὅπλον, παρέχω], ὁ φέρων τὰ ἅρματά τινος, (Γαλλ.) **écuyer.**

Ὁπλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω ὅπλα (ἅρματα) ὡς ὁπλοποιός. ¤ Ὁπλοποιήσει τὴν κτῆσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν, ¤ Γρφ., (ἢ 2) (κατ' ἄλλ. ἀνάγν.) ὁπλίζω, ἁρματόνω. ¤ Ὁπλοποιήσει τὴν κτῆσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν, ¤ Γρφ.

Ὁπλοποιητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ὁπλοποιΐαν.

Ὁπλοποιΐα (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τοῦ ὁπλοποιοῦ, κατασκευὴ ὅπλων.

Ὁπλοποικός, ἡ, όν, = Ὁπλοποιητικός.

Ὁπλοποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων ὅπλα (ἅρματα).

Ὁπλοραχηστής, οῦ (ὁ). ὀρχηστὴς ἔνοπλος.

Ὁπλοσκοπία (ἡ). [ὅπλον, σκοπέω]. ἐπιθεώρησις τῶν ὅπλων (τοῦ στρατεύματος), (Γαλλ.) **revue.**

Ὁπλόσμιος, α, ον. Ὡπλισμένος, ἔνοπλος, (ἐπίθ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας).

Ὁπλότατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Ὁπλότερος, α, ον, συγκρ. (ἀνμλ.) Π. ὁ ἁρμοδιώτερος (-ώτατος) εἰς τὰ ὁπλοφορεῖν, (ὀηλ.) νεώτερος-ώτατος· (κατ' ἔκτ.) μεταγενέστερος. ¤ Ἐν ἀνδράσιν ὁπλοτέροις, ¤ Θκρ.

Ὁπλουργία (ἡ), = Ὁπλοποιΐα.

Ὁπλοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ κατατρώγων τὰ ὅπλα (τὰς ἀσπίδας).

Ὁπλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ ὅπλα (ἅρματα), εἶμαι (περιπατῶ) ἁρματωμένος. 2) (μτβτ.) δορυφορῶ τινα ὡς ὁπλοφόρος.

Ὁπλοφορία (ἡ). τὸ ὁπλοφορεῖν.

Ὁπλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (φορῶν) ὅπλα, ἁρματωμένος. 2) = Δορυφόρος, σωματοφύλαξ.

Ὁπλοφυλάκιον (τὸ), = Ὁπλοθήκη, [ἐκ τοῦ

Ὁπλοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων (ἐπιστατῶν εἰς) τὰ ὅπλα, φύλαξ (ἔφορος) τῆς ὁπλοθήκης.

Ὁπλοχαρὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (χαίρων εἰς) τὰ ὅπλα, φιλοπόλεμος.

Ὁπλοχελώνη (ἡ). χελώνη (μηχανὴ πολεμικὴ) ἔνοπλος.

Ὁπλοβάλσαμον (τὸ) ὁ ὀπὸς τοῦ δένδρου βαλσάμου, τὸ καθαρώτερον βάλσαμον.

Ὁποδαπός, ἡ, όν, = Ποδαπός, ἀπὸ ποῖον τόπον, (μετὰ τοῦ Ἄν) ἀπὸ ὁποιονδήποτε τόπον κεν.

Ὁποειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (ἢ ἐν τοῦ εἴδους τοῦ) ὁποῦ.

Ὁπόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὁποῖος ἢ Ὁποιοδήποτε. ¤ Ἐρινὺς—, ¤ Νίκ.

Ὁπόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ ποῖον τόπον ἢ Ἀπὸ ποίαν αἰτίαν. ¤ Ὁπόθεν δήποθεν, καὶ

Ὁποθενοῦν, ἐπίρ. Ἀπὸ ὁποιονδήποτε τόπον ἢ Ἀπὸ ὁποίαν δήποτε αἰτίαν κεν.

Ὁπόθι, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ὅπου.

Ὅποι, ἐπίρ. Εἰς (Ὀρθ.) ὁποῖον μέρος, ὅπως. ¤ Ὅποι ἄν (πρὸς ὑποτ.), ¤ Ὅποι ποτέ, ¤ Ὅποι δήποτε, ¤ Λξ., εἰς ὁποιον μέρος κεν. ¤ Ὅποι πρασωτάτω, ¤ ὅσον τὸ δυνατὸν μακρύτερα. (καὶ μὲ γεν.) ¤ Ὅποι γῆς, ¤ Λξ. (καὶ ἐρωτημ. κατ' ἐπανάληψιν τῆς ἐρωτήσεως τοῦ ἄλλου) ¤ Ποῖ αὐ καταβαίνεις;—Ὅποι; ¤ Ἄρχφ. 2) = Ὅπως (;), μὲ ὁποιον τρόπον, (παρβλ. Ὅκη).

Ὁποῖος, α, ον, = Οἷος, ὅστις λαγῆς. ¤ Ὁποῖον κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖον κ' ἐπακούσαις, ¤ Ἰλ. Γ. ¤ Ὁποῖ' ἔσσα, ¤ Ὀδ. Τ., ἀκοῦό τινα, ὅσον τί λαγῆς. ¤ Ὁππαίης ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο, ¤ Ὀδ. Ξ., μὲ τί καράβι. ¤ Ὁποῖος δὴ (ὁδήποτε, ὁτιδήποτε), ¤ Ὁποιοσοῦν, ¤ Ὁποιοστισοῦν, ¤ Ὁποιασοῦν δὴ ¤ ὅ,τι λαγῆς κεν. [(τὸ αὐξ.) Ὁποῖος, ἐπίρ. ἀντὶ Ὁποίως. ¤ Ὁποῖα κεσσὸς ὄρνὺς ὅπως τῆσδ' ἔξομαι, ¤ Εὐρ.

Ὁποιάτης (ὁ), = Ποιάτης.

Ὁποίως, ἐπίρ. Μὲ ποῖον ἢ Μὲ τὸν ὁποῖον τρόπον. ¤ Ὁποίως ἄν (πρὸς ὑποτ.), ¤ Ὁποιωσοῦν, ¤ Ὁποιωσδήποτε, ¤ μὲ ὁποιονδήποτε τρόπον.

Ὁποκάλπασον καὶ Ὁποκάρπασον (τὸ). ὁ φαρμακερὸς ὀπὸς τοῦ φυτοῦ καλ(καρ)πάσου.

Ὁποκινάμωμον καὶ

Ὁποκινάμωμον (τὸ). ὁ ὀπὸς τοῦ κινναμώμου.

Ὁποπάναξ, ακος (ὁ). ὁ ὀπὸς τοῦ φυτοῦ πάνακος.

Ὁπός (ὁ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ δι' ἐντομῆς ἐκρέων ἀπὸ τῶν φυτῶν ἢ δένδρων γαλακτώδης χυμός. ¤ Ὁ τῆς συκῆς ὁπὸς πηκτικός ἐστι γάλακτος, ὥσπερ ἡ πυτία, ¤ Δοκ. (καὶ μτνμ.) ¤ Ὁπός ἤδης, ¤ Παῦλ. Σιλ. 2) (εἰς τὸν Ἱππκρ. ἰδιαιτ.) ὁ ὀπὸς τοῦ σιλφίου, (Λτ.) **laserpitium.** ¤ Ἐμβαλὼν σκυρόβων τρεῖς κεφαλάς, ἔπειτ' ἔρλα ἐν τῇ θυείᾳ, ξυμπαραμιγνύων ὀπόν, ¤ Ἀρχφ. ¤ Ὀπὸν βλέπειν, ¤ αὐτ., = Δριμὺ καὶ πικρόν.

Ὀπός, Π. γεν. τοῦ †Ὄψ.

Ὁποσάκις, ἐπίρ. = Ὁσάκις, ὅσαις φοραῖς. ¤ Ὁποσακισοῦν, ¤ ὅσαις φοραῖς κεν.

Ὁποσάμηνος (ὁ, ἡ). πόσων (ὁποσων) μηνῶν.

Ὁποσαπλάσιος, α, ον καὶ

Ὁποσαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). ὁποσάκις πλειότερος ἢ μεγαλήτερος· ποσάκις ἐπανειλημμένος. ¤ Ὁποσαπλασιοσοῦν, ¤ = Ὁποσακισοῦν τοσοῦτος.

Ὁποσάπους, οδος (ὁ, ἡ). πόσων (ὁποίων) ποδῶν ἐκτάσεως.

Ὁποσαχῆ, ἐπίρ. Εἰς πόσα (ὁπόσα) μέρη, ἢ· κατὰ πόσους (ὁπόσους) τρόπους.

Ὁπόσε, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ὅποι.

Ὁπόσος, η, ον. Ὅσος ἢ Πόσος. ¤ Ὁπόσον, α τόσου (διὰ πόσων) πωλεῖται τι,

πόσον ἔχει. ■ Ὁπίσσος πλεῖστος, ■ ὅσον τὸ δυνατὸν πολύς. ■ Ὁπόσος τις, ■ ὡς ἂν πόσος (πόσον μεγάλος ἢ πολύς). ■ Ὁπόσος ἄν, ■ Ὁπόσος δὴ (δήποτε), ■ Ὁποσοῦν, ■ Ὁποσοστισοῦν, ■ ὅσον μεγάλος ἢ πολύς κεν. ■ Ἄντε διακοσίους, ἄντε χιλίους, ἄνθ' ὁπόσους ἂν ἡ πόλις καθίσῃ, ■ Δη. ■ Ὁπόσας δὴ ἡμέρας, ■ Αξ., ὅσας δήποτε.

Ὁποσάτης (ἡ), = Ποσότης.

Ὁπίσσος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὁπόσος.

Ὁποσταῖος, α, ον. Εἰς ταῖς πόσαις (Ἐπάνω εἰς ταῖς πόσαις) ἡμέραις, [ἐκ τοῦ

Ὁπόσος, η, ον. Πόσος (Ὁπόσος) κατὰ τὴν ἀριθμητικὴν τάξιν. ■ Ὁποστοσοῦτος, ■ Αξ., ὅσος ὁπότε κεν ἦνε κατὰ τὴν τάξιν τῶν ἀριθμῶν. ■ Οὐ τρίτος, οὐ τέταρτος, οὐ πέμπτος. οὐχ ἕκτος, οὐχ ὁποστοσοῦν, ■ Δη. ■ Ὁποσονοῦν μέρος, ■ Αξ., ὁποστημόριον.

Ὁπόταν, ἐπίρ. ἀντὶ Ὁπότε ἄν, (ἴδε τὸ ἐπιμ.)

Ὁπότε, ἐπίρ. Καθ' ὃν ἢ Εἰς ποῖον καιρόν, ὅταν, ἢ ποτε· (ἐνίοτε κατ' αἰτιολογ.) ἐν ᾧ, ἢ ἀφ' οὗ. ■ Ὥρη χειμερίη, ὁπότε κρύος ἀνέρας εἴργει, ■ Ἡσ. ■ Ὁπότε ποταμὸς χειμάρρους πεδιονδε κάτεισιν, ■ Ἰλ. Δ. ■ Ὁπότε θεῦρο ἐπόμην, ■ Ἰλ. Γ. (ᾗ κατ' αἰτιολογ.) Οὐ γὰρ ἄκων, ἔφη, ὁπότε.. παρακαλοῦσι μὲν, φεύγουσι δὲ; ■ Ξεν. (καὶ ἀοριστολογ. μετὰ τοῦ Οὖν) ■ Ὁπότε οὖν (ἢ) Ὁποτοῦν, ■ Αξ., ὅταν κεν ἦνε. (καὶ πρὸς ὑποτ. ὑποθετικῶς) ■ Ὁππότ' ἔρις καὶ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρηται, ■ Ἡσ. (ᾗ μετὰ τοῦ Ἄν) ■ Ὁπότ' ἄν (συνήθ. ■ Ὁπόταν) ἴδῃς, ■ Θκρ. ■ Ὁπάς ἄν τὸ πρῶτον ἴδῃ φάος ἠελίοιο, ■ Ὁμ. Ἰλ. (καὶ πρὸς εὐχ.) ■ Δεδεγμένος ὁππόθ' ἵκοιτο, ■ Θκρ. ■ Ὁπότε ψεγόντων ἢ ἐπαινούντων τινὲς ἀκούοι, ■ Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Ἄν) ■ Ποτεδέγμενοι ὁππότ' ἂν ἔλθοι, ■ Ἰλ. Π.

Ὁπότερος, α, ον. Ποῖος ἢ Ὁποῖος ἀπὸ τοὺς δύο. ■ Ἠμὲ καὶ Μενέλαον συμβάλλετε μάχεσθαι· ὁπότερος δέ κε νικήσῃ, ■ Ἰλ. Γ. (καὶ πλθ.) ■ Ὁπότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια σημήνειαν, ■ αὐτ. ■ Ὁπποτέρωσε Ζεὺς κῦδος ὀρέξῃ, ■ Ἰλ. Ε. ■ Ἐὰν δὲ μὴ ἐθέλωσι ποιεῖν ὁπότεροι ταῦτα, τότ' ἤδη μετὰ εὖν ἐθελόντων γίγνεσθαι, ■ Δη. (ᾗ ἀοριστολογ. μετὰ τοῦ Οὖν κτλ.) ■ Ὁποτεροσοῦν, ■ Ὁποτερασοῦτοτε, ■ Δξ., ὁποιος τῶν δύο κεν. ■ Ὅν δὲ κάμῃ ὁποτερασοῦν, ■ Ξεν., ἂν ἤθελεν ἀρξιμήσῃ ἢ ὁ ἕνας ἢ ὁ ἄλλος των. ‖. (τὸ οὐδ.) Ὁποτέρων ἢ (πλθ.) Ὁπότερα, ἐπίρ. ἀντὶ Ὁποτέρως. ■ Ὁπότερα τὴν γνώμην ἔχει, τὰς ἐμπέδας κατὰ τὸ στόμ' ἕλκειν ἢ κατ' ἀρρωπύγιον, ■ Ἀρχ. ■ Ὁπότερον δέ, εἴτ' ὑπὸ πάντων αἱρεθεὶς, εἴτ' αὐτὸς κτησάμενος, οὐκ ἔχω λέγειν, ■ Ἰσχρ.

Ὁποτερωθεί(δε)ν, ἐπίρ. Ἀπὸ ποῖον ἢ ὁποῖον τῶν δύο μερῶν.

Ὁποτερωθενοῦν, ἐπίρ. Ἀπὸ ὁποιονδήποτε τῶν δύο μερῶν κεν.

Ὁποτερωθι, ἐπίρ. Εἰς ὁποῖον ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Ὁποτέρως, ἐπίρ. Καθ' ὁποιον τῶν δύο τρόπων. ■ Ὁποτερωσοῦν, ■ Ὁποτερωσοῦτοτε, ■ καθ' ὁποιονδήποτε τρόπον ἀπὸ τοὺς δύο κεν.

Ὁποτέρωσε, ἐπίρ. Πρὸς ὁποῖον ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Ὅπου, ἐπίρ. Τοπ. εἰς ὅποιον (καὶ ἐν ἐρωτήσει, ποῖον) μέρος. (ἡ Χρον.) ὅταν. (ᾗ αἰτιολογ.) ἀφ' οὗ. ■ Ἔσθ' ὅπου, ■ Αξ., εἴς τι μέρος ἢ εἰς μερικὰ μέρη, (ᾗ Χρον.) ἐνίοτε, ■ Ὅπου μὲν, . . ὅπου δὲ, ■ Αξ., ἐξοῦ μὲν, ἐκεῖ δὲ, ἢ· κατὰ μὲν, ποτὲ δὲ. ■ Ὅπου (ἢ Ὅπουπερ) ἂν ᾖ, ■ Αξ., ὅπου κεν ἦνε. (ᾗ μὲ γεν.) ■ Ὅπου γῆς, ■ Αξ., εἰς ὅποιαν μέρος τῆς γῆς. (ᾗ ἀοριστολογ. μετὰ τοῦ Οὖν κτλ.) ■ Ὁπουοῦν, ■ Ὁπουδή. ■ Ὁπουδήποτε, ■ Αξ., ὅπου κεν ἦνε· ■ Ἦν δ' ἐρωτᾷ ὅπου εἰμί, λέγε ὅτι ἐπὶ ταῖς ὁρίαις, ■ Ξεν. (ᾗ μτφ.) ■ Εὕροις δ' ἂν οὐδὲν τῶν ἀπάντων ἀγαθὸν, ὅπου τι μὴ πράσσεται καὶ κακὸν, ■ (Μέν. παρὰ) Στϐ. (καὶ κατ' αἰτιολογ.) ■ Ὅπου ταῖνυν ᾗ τῶν λόγων τιμωρίαν ἀξίουν λαμβάνειν, ἦπου τὸν ἔργῳ προδόντα τὴν πόλιν αὖ μεγάλαις ἂν ζημίαις ἐκόλασαν ἢ Λυκοῦργ.

Ὁποφύλλον (τὸ). τὸ φύλλον τοῦ ὀπῶ (ὁ σπόρος τοῦ σιλφίου).

Ὅππα, Δ. ἀντὶ

Ὅπαγη, Π. ἀντὶ Ὅπῃ,

Ὁππῆμος Ὁπποθεν κτλ., Ζ. Ὁπῆμος, Ὁπόθεν κτλ.

†Ὁπτάζομαι, Μ. ὀφθήσομαι, Γρφ. = Ὀπτάνομαι.

Ὁπταίνω καὶ (μσ.) -αίνομαι Μ. ἀνῶ -οῦμαι, Π. = Ὄσσομαι, βλέπω. ■ Ἡ ἀτονοῦσα ὄψις μελάντερα ὁπταίνεται τὰ λευκά, ■ Βλεμμ.

Ὁπταλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Ὀπτός.

Ὁπτανεῖον (τὸ), [ὀπτανός]. τὸ μέρος ὅπου ψήνουν τὰ κρέατα, φοῦρνος, μαγειρεῖον. 2) ξύλα ξηρὰ διὰ ψήσιμον κρέατος.

Ὁπτανεύς, έως (ὁ). ὁ ψήνων κρέατα κτλ.

Ὁπτανήϊον (τό), Ἰων. ἀντὶ Ὁπτανεῖον.

Ὁπτανία (ἡ), Π. ἀντὶ -

Ὁπτάνιον (τὸ), Λετ. ἀντὶ Ὁπτανεῖον.

Ὁπτανός, ἡ, όν. Ψημένος ἢ Διὰ ψήσιμον. ■ Ἀπὸ ὀβελίσκων ὁπτανά, ■ (Χωτάδ. παρ') Ἀθ.

†Ὁπτάνομαι [ὁπταίνω], Μ. ὀφθήσομαι, Φαίνομαι.

Ὁπτάνω, Μ. ὀπτήσω, σπν. ἀντὶ Ὀπτάω.

Ὁπτασία (ἡ), = Ὄψις, θέα. 2) (συνήθ.) ὅραμα, (Γαλλ.) vision.

Ὁπτάω-ῶ [ὁπτός], Μ. ήσω. Ψήνω, (μτφορ.) φλογίζω. ■ Τὸν καρδίαν ὀπτεύμενος, ■ Θκρ.

Ὀπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ὁράω.

Ὁπτεύω, Μ. εύσω, Π. = Ὁπταίνω.

Ὁπτέω, Ἰων καὶ Δ. ἀντὶ Ὁπτάω.

Ὁπτὴρ (ὁ), [ὄψις, ὄπτομαι]. παρατηρητὴς, (Λτ.) βιγλάτωρ, κατάσκοπος· ἐπιτηρητὴς, ἐπιστάτης.

Ὑπτήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ὁρᾶν (θεωρεῖν). ■ Ὑπτήρια (ἔνν. δῶρα), ■ τὰ ὑπ. δίδει τις ἵνα ἴδῃ ἢ διότι εἶδέ τι, (ἴδ.) ὅσα ἔδωκεν ὁ γαμβρὸς εἰς τὴν νύμφην ὅταν τὴν πρωτοείδεσκεν ἀσκεπῆ, (ἄλλ.) Θεώρητρα καὶ Ἀνακαλυπτήρια.

Ὀπτήσιμος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ ψήσιμον (ὀπτησιν).

Ὄπτησις, εως (ἡ). τὸ ὀπτᾶν ἢ ὀπτᾶσθαι, ψήσιμον.

Ὀπτήτειρα (ἡ). ἡ ὀπτῶσα (ψήνουσα) ἢ χρησιμεύουσα πρὸς τοῦτο. ■ Κάμινος —, ■ Καλλ.

Ὀπτητέον, θετ. τοῦ Ὀπτάω.

Ὀπτητικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ὄπτησιν.

Ὀπτητὸς ἡ, όν, ἴδε Ὀπτός.

Ὀπτίζω, Μ. ίσω, = Ὀπταίνω.

†Ὀπτίκια (τὰ), (νλγ.) τὰ ἀξιώματα (Λτ. ὀφφίκια) τῆς αὐλῆς (τοῦ παλατίου).

Ὀπτικὸς, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων (εἰς τὴν ὅρασιν). ■ Ὀπτικὴ (ἔνν. τέχνη), ■ Ἀρχ. ἡ πραγματευομένη περὶ ὁράσεως, καὶ Ὀπτικὰ (ἔνν. βιβλία), ■ αὐτ., τὰ περὶ ὀπτικῆς.

†Ὀπτιλέτις, ιδος (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἀθηνᾶ, [ἐκ τοῦ

†Ὀπτίλλος ἢ Ὀπτίλος (ὁ), Δ. ὀζόφθαλμός.

†Ὀπτίων, ονος (ὁ), (ἐξελλην. τοῦ Λτ. optio), συνεργάτης (βοηθὸς· τοποτηρητὴς) στρατηγοῦ κτλ., (Γαλλ.) adjudant.

(Ὄπτομαι), Μ. ὄψομαι, Γρμτ. ἀντὶ Ὄσσομαι.

Ὀπτὸς κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Ὀπτητὸς [ἕψω], ἡ, όν. Ψημένος, ψητός. (ἐν γεν.) κατεσκευασμένος διὰ τοῦ πυρός. ■ Πλίνθος ὀπτὴ, ■ Ξεν., τοὐβουλον, ᾗ. (αὐσ.) ὀπτόν, ■ Ἀθ., τὸ ψητὸν κρέας), ἴδε Ὀξύς.

†Ὀπτὸς [ὄσσομαι], ἡ, όν, (σπν. ᾔβγρ.) ἀντὶ Ὁρατός. (ὅθεν καὶ τὸ καρ' Ἀθηναίῳ λογοπαίγνιον) ■ Τὸν ὦμὸν ἰχθὺν ὀπτὸν εἶναι. . Ὁ γὰρ ἐστὶν ἰδεῖν, τοῦτο εἶναι ὀπτόν· ὥστ' ἐπειδὴ τὸν ἰχθὺν ἦν ἰδεῖν, ὀπτὸν αὐτὸν εἶναι ■.

Ὀπυίω καὶ Ὀπύω [ὀφάω], Μ. ύσω [πθ. πρκ. Ὠπύϊσμαι), = Θνάω, (Π.) ἔχω γυναῖκα, εἶμαι νυμφευμένος. ‖. (πθ. ώ; ἐκ τῆς γυν.) λαμβάνω ἄνδρα, ὑπανδρεύομαι· (μτγν.) πορνεύομαι.

Ὀπώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ὀποειδὴς, ἢ περιέχων ὀπὸν (χυλὸν), πλήρης ὀπῶ, (Γαλλ.) succulent.

Ὄπωπα, Π. Ἰων. πρκ. τοῦ Ὄσσομαι, (ὄθ.

Ὀπωπάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ὁράω.

Ὀπωπὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Ὄψις.

Ὀπωπητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀπτήρ.

Ὀπώπιος (ὁ, ἡ), Ἰων. [ὀπωπή]. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὀφθαλμόν.

Ὀπώρα [ἔπομαι ἢ ὀπὸς, ὥρας], ας (ἡ). ὁ καιρὸς τοῦ ἔτους καθ' ὃν ὡριμάζουν τὰ ὀπωρικὰ (εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸν Ἰούλιον ἕως τὸν Νοέμβριον). 2) (συνεκδ.) τὰ ὀπωρικὰ (■ Ὄψε δὲ χειμῶνος μέσου σικύους, βότρυς, ὀπώραν [Ἀρχφ. παρ] Ἀθ. ■ Σῦκα καὶ σταφυλαὶ τῆς ὀπώρας ὥσπερ κεφάλαιόν εἰσι, ᾗ τρέφουσι μᾶλλον ἁπάντων τῶν ὡραίων, ■ Γαλ.)· (ᾗ. μτφορ.) ἡ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας, (ἄλλ.) Ὥρα. ■ Ἐμῆς δ' ὀπώρας οὕνεκ' εὐθάρσει, πάτερ, ■ Δίσχλ.

Ὀπωραῖος, α, ον, = Ὀπωρινός.

Ὀπωρίζω ᾗ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Κάπτω (Τρυγῶ) Ὀπωρικά. ■ Ἐν χειμῶνι μὲν τὰ ἄνθη ζητεῖν, ἔαρος δὲ ποθεῖν ὀπωρίζεσθαι, ■ Κικ. Ξων. (καὶ μτφορ.) ■ Τοῖς τὰν ὥραν αὐτῶν βαλλομένοις ὀπωρίξασθαι, ■ (Δῖος παρὰ) Στϐ.

Ὀπωρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὀπώραν (τὸ φθινόπωρον ἢ τὰ ὀπωρικά).
Ὀπώριμος (ὁ, ἡ), = Ὀπωρικός· (συνεχ.) εὔφορος (εἰς ὀπωρικά), καρποφόρος, ὀκωροφόρος.
Ὀπωρινός, ἡ, όν. Ὁ τῆς ὀπώρας ἢ ἐν καιρῷ τῆς ὀπώρας. «Ἀστὴρ ὀπωρινός,» Ὅμ., ὁ (ἄλλ.) Κύων καὶ Σείριος (ἀπὸ τῆς ἐπιτολῆς τοῦ ἐπ. ἀρχίζουν τὰ ὀπωρικὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα). «Ὀπωρινῆσι τροκῇσι,» Ὀππ.
Ὀπωρισμός (ὁ)· τὸ ὀπωρίζειν, μάζωμα (τρύγημα) ὀπωρικῶν.
Ὀπωροβασιλίς, ίδος (ἡ), ἡ βασίλισσα τῶν ὀπωρικῶν, εἶδ. ἐκλεκτοῦ σύκου.
Ὀπωροδοτέω-ῶ, Μ. ήσω Δωρῶμαι (Προσφέρω) ὀπωρικά.
Ὀπωροθήκη (ἡ). ἀποθήκη ὀπωρικῶν.
Ὀπωροκάπηλος (ὁ), = Ὀπωροπώλης.
Ὀπωρολόγος (ὁ, ἡ), ὁ συλλέγων (τρυγῶν) ὀπωρικά.
Ὀπωροπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν ὀπωρικά.
Ὀπωροπώλις, ίδος (ἡ)· γυνὴ πωλοῦσα ὀπωρικά.
Ὀπωροτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Καρποφορῶ) ὀπώρας.
Ὀπωροφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μέ) ὀπωρικά.
Ὀπωροφαγία (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ προηγ.
Ὀπωροφθισία (ἡ), = Φθινόπωρον.
Ὀπωροφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων τὰς ὀπώρας. «Μὴν—,» Ε. Μανασσ., ὁ τοῦ φθινοπώρου.
Ὀπωροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρποφορῶ ὀπωρικά, εἶμαι=
Ὀπωροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων, καρποφορῶν) ὀπωρικά.
Ὀπωροφυής, ές (ὁ, ἡ), = Ὀπωροφόρος.
Ὀπωροφυλάκιον (τὸ), = Ὀπωροθήκη. 2) ἡ καλύβη τοῦ ὀπωροφύλακος.
Ὀπωροφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων τὴν ὀπώραν (τὰ ὀπωρικά, τὰ ζαφύλια κτλ.), ὀραγάτης.
Ὀπωρώνης [ὀπώρα, ἰωνέσμαι], ου (ὁ). ὁ ἀγοράζων (πρὸς μεταπώλησιν) ὀπωρικά, ὀπωροκάπηλος.
Ὅπως, ἐπίρ. Τρπ. = Πῶς, μὲ ποῖον ἢ καθ' ὃν ἢ μέ ὁποιον τρόπον· εἰς ποίαν κατάστασιν. «Εἰπέ ὅπως τάδε θηρίον ἐτεφνες,» Θκρ. «Γνῶναι, ὅ,τι τε ποιητέον, καὶ ὁπότε, καὶ ὅπως,» Ξεν. «Καὶ ὅπη, καὶ ὅπως βιωσόμεθα,» Βασ. «Ἐπυνθάνετο, ὅπως ἔχοι,» Μυθ. «Ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις,» Ἰλ. Δ. «Ὅπως φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς,» Ὀδ. Ο. (καὶ μετὰ τοῦ Ἂν ἢ [ἴ] Κεν· πρὸς ὑποτ.) «Ὅπως κεν ἐθέλῃσιν,» Ἰλ. Γ. «Φράζεσθαί σε, ὅππως κεν νῆας σάῃς καὶ λαόν,» Ἰλ. Ι. (καὶ πρὸς εὐκτ.) «Μερμήριζεν, ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι νῆες,» Ὀδ. Ι. (ἢ πρὸς μέλλ. ὁριστ.) «Οὔπω ἴσμεν ὅπως ἔρξας τάδε ἔργα,» Ὅμ. (ἢ ἀριστολογ. μετὰ τοῦ Δὴ κτλ.) «Ὅπωδή,» «Ὁπωσδήποτε» καὶ «Ὁπωσδήποτε, » Ὁπωσοῦν, «Ὁπωσδηποτοῦν,» Λξ, καθ' ὁποιονδήποτε τρόπον, «Οὐδ' ὁπωστιοῦν,» Λξ, ὁλότελα. (ἢ ἐρωτημ. κατ' ἐπανάληψιν τῆς ἐρωτήσεως τοῦ ἄλλου) «Πῶς;—Ὅπως;» Ἀρχῳ. (παρβλ. Ποῖ). «Οὐκ ἔσθ' ὅπως,» Λξ., ἀδύνατον (δὲν εἶναι τρόπος) νά. «Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ,»

Λξ., ἀδύνατον νὰ μή, ἀφεύκτως θά. «Οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως οὐδ' αὖκ Ὀρέστης ἐστί,» Σοφ. «Ἀλλὰ οὐκ ἔστιν, οὐκ ἔχειν ὅπως ἡμάρτετε,» Δμ. «Οὐκ ἔχω ὅπως ἐμαυτὸν ἐπίσχω τοῦ διηγήματος,» Γργ. Ν. «Οὐχ' ὅπως, ἀλλὰ,» (φρσ.) ὄχι μόνον. «Οὐχ ὅπως χάριν αὐτοῖς ἔχεις, ἀλλὰ καὶ κατὰ τοῦτον πολιτεύει,» Δημ. «Οὐχ ὅτι οὐχ ὅπως τιμωρήσαιντο, ἀλλὰ καὶ ἐπαινέσαιεν αὐτόν,» Ξεν. 2) Χρον. καθὼς, ἀφ' οὗ, εὐθὺς ὁπού. (πρὸς ὁρ. χρόνου ἀόρ.) «Ἐβρίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν,» Ἰλ. Μ. «Εὐθὺς ἄϋσεν, ὅπως καλὰ θηρὶ' ἀνέγνω,» Θκρ. «Ὅπως δὲ ταῦτ' ἐδράσεν, εὐθὺς, ψαύσας ὧν παίδων, λέγει,» Σοφ. «Μετὰ ταῦθ', ὅπως νῷν ἐγένεθ' υἱὰς σῶσαι,» Ἀρχῳ. (ἢ αἰτιολογ.) «Ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίσεται,» Ὀδ. Δ., ἀφ' οὗ, ἐπειδή. 3) (πρὸς ὑπερθ.) ἀντὶ τοῦ Ὡς, Ὅσον. «Ὅπως ἡδιστα,» Σοφ. «Δότε μοι ξίφος ὅπως τάχιστα,» Ἀρχῳ. πρὸ (ὅσον τὸ) ὀγλιγωρότερον. (καὶ ἑλλ.) Σοῦσθε ὅπως (ἐνν. τάχιστα ἔχετε) ποδῶν,» Σοφ. 4) (ὡς σύνδ.) ἀντὶ τοῦ Ἵνα. (πρὸς ὑποτ.) «Αἰσθεσθαι δ' αὐτόν, ὅπως νημερτέα εἴπῃς,» Ὀδ. Γ. «Φραζόμεθ', ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται,» Ὀδ. Ν. Ψ. (καὶ ἑλλ. ἐν εἴδει παρακελ.) «Ἀλλ' ὅπως ἀνὴρ ἔσῃ (ἐνν. σκόπει ἡ ὅρα),» Λξ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἂν ἢ [Ο.]Κεν.) «Ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις σου,» Γρρ. «Πεῖρα, ὅπως κεν σὴν πατρίδ' ἵκηαι,» Ὀδ. Δ. (ἢ πρὸς ὁρ. ἀπαρ.) «Πειρᾶσθαι, ὅπως τὰ προσήκοντα διαπράττεσθαι,» Ξεν. (καὶ πρὸς εὐκτ.) «Βούλευον, ὅπως ὄχ' ἄριστα γένοιτο,» Ὀδ. Ι. (ἢ πρὸς ὁρ. μέλλ.) «Ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται,» Ὀδ. Δ. «Ὅπως ξεῖνον ἐμὸν τιμήσομ' ἰδών,» Θκρ. «Σῴζεσθ' ὅπως μὴ πεύσεταί τις,» Αἰσχύλ. (καὶ πρὸς παρωχ.) «Τέθηπ'.. οὐκ ἐρρίμψ' ἐμαυτήν, ὅπως.. τῶν πάντων πόνων ἀπηλλάγην;» Ἀρχῳ. (ἢ κατ' ἀνάλ. ἀπαρέμφ.) «Δεῖ σ' ὅπως ζείξεις,» Σοφ.

5) (ἐνίοτε) Περιγραφ. ἀντὶ τοῦ Ὅτι. «Καὶ οὐκ ἴσμεν ὅπως τάδε τριῶν τῶν μεγίστων ξυμφορῶν οὐκ ἀπήλλακται,» Θκ.

Ὅραμα (τὸ), [ὁράω]. πᾶν ὅ,τι βλέπει τις θεαμα· (Γρρ.) ὀπτασία.
Ὅραμενος (ὁ), Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ὁράομενος.
Ὅρανος (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Οὐρανός. «Ἐκ δ' ὀράνω μέγας χείμων,» Ἀλκ.
Ὅρασις, εως (ἡ). ἡ δύναμις ἢ αἴσθησις τοῦ ὁρᾶν. 2) (συνεχ.) οἱ ὀφθαλμοί.
3) = Ὅραμα.
Ὁρατέος, α, ον. θετ. τοῦ Ὁράω.
Ὁρατής, οῦ (ὁ). ὁ ὁρῶν, θεωρός, θεατής.
Ὁρατικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ συντελῶν πρὸς ὅρασιν, ὀπτικός. 2) ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα (τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἕξιν) τοῦ ὁρᾶν.
Ὁρατός ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ατῶς. Ὁ ὁρώμενος (ἢ συχνότ.) δυνάμενος νὰ ὁραθῇ, (Γαλλ.) visible.
†Ὁραυγέσμαι-οῦμαι [ὁρῶ, αὐγή], Μ. ήσομαι, (νλγ.) Βλέπω (Λαμβάνω ὑπ' ὄψιν) τι, παρατηρῶ, ἐξετάζω.
Ὁράω-ῶ, Μ. (ἐκ τοῦ Ὄσσομαι) ὄψομαι ἢ ὀψθήσομαι (παρτ. Ἑώρων, πρκ. Ἑώρακα καὶ ᾠπ. Ἑώραμαι καὶ [συνηθέστ.] Ὦμμαι, ἀόρ. [ἐκ τοῦ †Εἴδω] εἶδον [ὄθ. πρς. Ἰδὲ καὶ ἐπίρ. Ἴδε, εὐκτ. Ἰδοίμι, ὑποτ. Ἴδω, ἀπαρ. Ἰδεῖν καὶ μτχ. Ἰδών] καὶ μτ. Ἰδόμην [ὄθ. πρς. Ἰδοῦ καὶ ἐπίρ Ἰδοὺ ἢ ἀπαρ. Ἰδέσθαι] καὶ πθ. Ὤφθην ἢ φπτ. Ἐωράθην καὶ τὸ θετ. Ὀπτέον καὶ Ὁρατέον), = Βλέπω, κυττάζω· παρατηρῶ. «Ἀμελῶ καὶ ἐπὶ σμικρὸν ὁρώντων,» Ὀλάτ. (καὶ μτθτ.) «Ἀνδρας ὁρῶ, τοὺς μήποτ' ὄπαπα,» Θκρ. «Οὐκ ἄλλων κάρα κλύουσα, τοῖς δὲ ὄ' εἶδον ὄμμασιν αὐτὴ κατασφαγέντα,» Εὐρ. «Εἶδον γάρ, σκοπὴν εἰς παιπαλόεσσαν ἀνελθών, νῆσον,» Ὀδ. Κ. «Σὲ ἐπανοθεσόμενος ἔτι ὁποῖός τις ποτε φαίνῃ ἰδεῖν.» «Πλάτ. «Οὐκ ἴδον, ἀλλὰ στόνον εἶον ἄκουον,» Ὀδ. Ψ. (καὶ προθετ.) «Ἐς πόντον ἐρῶν,» Θκρ. «Ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,» Ὅμ. (καὶ μσ.) «Ἐς ἀλλήλους δὲ ἰδόντες,» Ἰλ. Ω. «Οὔπω τοίους ἴδον ἀνέρας οὐδὲ ἴδωμαι,» Ἰλ. Δ. (καὶ ἐπίρ.) «Στάσκον, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε κατὰ χθονός,» Ἰλ. Γ. «Ἔστο κάτω ὁρέων,» Ὀδ. Ψ. (ἢ μτνμ.) «Ἔκρ ὁρώσα,» Θκρ., ἔχουσα θελκτικὸν βλέμμα, (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) «Ἀλόχων κουρίδιος οὔτι χάριν ἴδεν,» Ἰλ. Α., δὲν τὴν ἐχάρηκε. 2) (συνεχ.) ἀνταμώνω τινά, ἵνα τὸν ὁμιλήσω). «Ἠρώτησε τοὺς προφύλακας, ποῦ ἂν ἴδοι Κλέαρχον,» Ξεν. «Οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν,» Λκ. «Ἰδεῖν σε θέλοντες,» Γρφ. 3) ἔχω τὸν νοῦν μου, προσέχω. «Ὁρὸς πλοῦν ὁρᾷν,» Εὐρ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) «Ὁρᾶν (τὸ ὁπ. ὅμως νομίζω ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀχᾶν) πρὸς βλάστησιν,» Γεωπον. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) «Ὁρᾷ πρὸς Πελοπόννησον,» Θκ., εἶνε τετραμμένη πρός. κεῖται κατάντικρυ. 4) κυττάζω νὰ εὕρω τι, (ερμ.) φροντίζω, κάμνω τρόπον. «Σπεῦσον κἀπεπάν τιν' ἰδεῖν τῷδε,» Σοφ., «Ὅρα δίφρον αὐτῇ,» Θκρ. «Καὶ τὸ καλὸν καὶ τὰ προσῆκον ὁρῶν,» αὐτ., προνοούμενος. (καὶ κατ' ἀνάλ. ἀπαρ.) «Ὁρᾶν ὅπως σωθήσεται ἡ Πελοπόννησος,» Θκ.

5) παρατηρῶ [μὲ τὸν νοῦν μου], σκέπτομαι· παραβάλλω· ἐννοῶ· ἐξετάζω. «Ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ δαείω,» Ἰλ. Φ. «Οὐχ ὁράς ὅτι..;» «Ὅμ. «Πρὸς τοὺς νῦν ῥήτορας ὅρα με,» Δμ. 6) σπν.) ἀντὶ Θεῶμαι, θεωρῶ. «Τὰς ἱπποδρομίας χωρὶς μὲν οἱ βουλευταὶ, χωρὶς δὲ οἱ ἱππεῖς ἀπὸ τοῦ λοιποῦ πλήθους εἶδον,» Δ. Κάσσ. ‖. (ἐνίοτε τὸ ἀπαρ.) Ὁρᾷν ἢ (πθ.) Ὁρᾶσθαι, «(ἀντὶ οὐσ.) ἡ ὄψις. «Ὁρᾶν ζυγὸς ἦν,» Ξεν. «Δίσχραι ὁράσθαι,» αὐτ.

Ὀρβικλάτον (τὸ), (ἐκ τοῦ Λτ. orbiculatum), εἶδος στρογγυλοῦ μήλου.
Ὀργά, ᾶς (ἡ), Δ. ἀντὶ Ὀργή.
Ὀργάζω, Μ. άσω. Ἐργάζομαί τι (κυρ. ζυμονόντας το), (ὄθ. τὸ κοιν.) ἀργάζω, «Πηλὸν ὄργασον,» Ἀρχῳ. (καὶ πθ.) «Ὅταν ὁ κηρὸς μετρίως ὠργασμένος ᾖ,» Πλάτ.
Ὀργαίνω, Μ. ανῶ, Ο. κινῶ εἰς ὀργήν, παροργίζω. ‖. (ἀμτθτ.) ὀργίζομαι. Θυμόνω.
Ὀργάνη (ἡ), Π. = Ἐργάνη. «Χείρ—,» Εὐρ.
Ὀργανικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων ὡς ὄργανον· ὁ γινόμενος δι' ὀρ-

γάνων (χυρ. μουσικῶν), (Γαλλ.) instrumental.
Ὀργανικῶς, ἐπίρ. Δι' ὀργάνου ἢ ὀργάνων.
Ὄργανον (τό), ὑποκορ. τοῦ
Ὄργανον (τό), [ἔργον]. ἐργαλεῖον· μηχανή, (κυρ.) πνευστήριον. «Μουσικῆς—,» Ἀρχ. «Ὄργανα Μουσῶν τὰ βιβλία,» Ἐπιγρ. (καὶ μτγν.) «Τὰ τῶν αἰσθήσεων ὄργανα,» Δξ., τὰ αἰσθητήρια. 2) Π. ἀντὶ Ἔργον, κατασκεύασμα. «Μελίσσης—,» Σοφ.
Ὀργανοπήκτωρ, ορος (ὁ), Π. [ὄργ. πήγνυμι],=Ὀργανοποιός.
Ὀργανοποιητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ὀργανοποιΐαν.
Ὀργανοποιΐα (ἡ), ἡ τέχνη, (τὸ ἐπιτήδευμα) τοῦ ὀργανοποιοῦ, κατασκευὴ ὀργάνων, «Γλῶττα καὶ στόμα καὶ ἡ ἄλλη πᾶσα τῆς φωνῆς ὀργανοποιΐα,» Πλάτ.
Ὀργανοποιικός, ἡ, όν. Ὀργανοποιϊκῶ ἴδιος.
Ὀργανοποιός (ὁ), ὁ κατασκευάζων ὄργανα (μηχανάς, ἐργαλεῖα).
Ὀργανόω-ῶ, Μ. ὡσω. Εὐτρεπίζω τι μὲ τὰ ἀναγκαῖα ὄργανα, διοργανίζω.
Ὀργάνωσις, εως (ἡ). ὀργανισμός.
Ὀργάς [ὀργάω], άδος (ἡ). (ἐπιθ.) ἁρμοδία πρὸς ἐργασίαν, ἐργάσιμος. (μτγν.) «Θυγατέρες εἰς λέχος ὀργάδες,» Νικήτ., ἐπίγαμοι, [ὀθ. ‖ συνήθ. ὡσπ.] ἡ λιπαρὰ καὶ καρποφόρος (καλλιεργήσιμος) γῆ· (κατ' ἐξοχ. δέ) «Ἱερὰ ὀργάς,» ἡ μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος ἀφιερωμένη εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος ἀκαλλιέργητος.
Ὀργασμός (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἐργάζειν (ἀναπαλύνειν διὰ ζυμώσεως, (κοιν.) ἄργασμα. 2) ἡ κατάστασις τοῦ ὀργῶντος, ὁρμὴ φυσικὴ διὰ πλησμονὴν χυμῶν, (τρπ.) σφοδρὰ (ἀκράτητος) ἐπιθυμία.
Ὀργαστήριον (τό), Π. ἀντὶ Ὀργαζήριον, μέρος ὅπου τελεῖνται ὄργια.
Ὀργάω-ῶ [ὀργή]. Μ. ήσω. Εἶμαι πλήρης ζωηρότητος χυμῶν ὁρμώντων πρὸς διέξοδον, εὐφίσκομαι εἰς ἔξαψιν (ἐπιθυμίαν συνουσίας), βαρβατιάζω. (ἐπὶ φυτ.) εἶμαι εἰς ἀκμὴν (διὰ τρύγημα). (μτφρ.) κινοῦμαι ἀπὸ πάθος (ἀπὸ σφοδρὰν ἐπιθυμίαν [ὁρμὴν] πρός τι). «Διὰ τὸ ὀργῶντες κρίνειν τὰ πράγματα,» Θκ., ἐμπαθῶς, ὄχι de sang froid. «Οὐδεὶ μὴ ὀργῶντα οὔτε ἀφροδισιάζειν, οὔτε ἐμεῖν, οὔτε πτάρνυσθαι, οὔτε φύσαν ἀφιέναι,» Ἀρχ. (καὶ αἰτ., πρόθετ.) «Πρὸς ἐκεῖνον τὸν λόγον ὀργῶντας,» Δ. Βρσ. (μὲ πρὸς ἀναφ.) «Ὀργᾷ μαθεῖν,» Αἰσχλ. (καὶ μὲ γεν.) «Παρθενίου αἵματος ὀργῷ,» αὐτ., ὠφῷ.
Ὀργεών [ὄργια; ἢ ἔρδω], ῶνος (ὁ). (εἰς τὰς Ἀθ.) ἐδ. ἱερέως (θύτου) τὸν ὁπ. εἶχεν ἑκάστη φατρία. (Π. ἐν γεν.) ἱερεύς.
Ὀργεώνη (ἡ), θηλ. τοῦ Ὀργεών, ἱέρεια.
Ὀργεωνικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ὀργεῶνας.
Ὀργή, [ἡ], [ὀρέγω ἢ ὁρμή]. (ἐν γέν.) ἦθος, χαρακτήρ, διάθεσις (ἐπὶ ζ.) ἰδίωμα («Παυλίνου ὀργὴν ἴσχε,» Θγν. [τὸ ὁποῖον ἄλλως εἶπε] «Πολυδάμαντος νόον ἴσχε. «Κηφῆνες ἦσαν ἴκελοι ὀργήν,» Ἐσ.). (συνήθ.) πάθος (ὁρμή) φυσικὴ, πρός τι, συγκινήσεις ψυχῆς πάθος, ἰδιαιτ.) θυμός, ἀγανάκτησις, ἐπιθυμία ἐκδικήσεως. «Δι' ὀργῆς (ἢ «Ἐν ὀργῇ) ἔχειν ἢ πιστεῦσαί τινα,» Φρσ., «Ὀργίζεσθαι κατ' αὐτῷ» «Ὀργὴν οὐκ ἄκρος,» Ἱππ., ἴδε Ἄκρος. «Διὰ τὴν τοῦ πράγματος ὀργήν,» Δημ., τὴν πρὸς αὐτὸ ἀκαιρεφήν. (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) «Ὀργῇ,» Λξ., μὲ θυμόν, μὲ πάθος. «Ὀργὰς ἐπιφέρειν τινί,» Θκ., ἐμπνέειν συμπαθείας καὶ ἀντιπαθείας.
‡Ὄργημα (τό), Σχλ. ὀργῆς αἴσθημα.
Ὀργητής, οῦ (ὁ). ὀργίλος, ὀξύθυμος.
Ὄργια (τά), [ἔρδω]. (ἐν γέν. ᾗ κατὰ λέξ.) θύματα (συνήθ.) τελεταὶ θρησκευτικαὶ (μυστηριώδεις). (ἰδιαιτ.) τὰ ἐνθουσιώδη μυστήρια τοῦ Βάκχου, (ὀθ. μτγν. ᾗ τρπ.) «Ἔρωτος (=Φιλοσοφίας)—,» Ἐπιγρ., Συν.
Ὀργιάζω, Μ. άσω. Ἐκτελῶ τὰ ὄργια, τελετουργῶ, μυστηριάζω. (μτθτ.) τιμῶ διὰ τελετῶν θρησκευτικῶν, ἢ· μυσταγωγῶ. «Αὐτόν τε ᾗ τοὺς ἀδελφιδοῦς ὠργίαζε,» Φίλ.
Ὑργιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ὀργιαστική.
Ὀργιασμός (ὁ). τὸ ὀργιάζειν, μυστηριασμός, τελετουργία.
Ὀργιαστήριον (τό), ἴδε Ὀργαστήριον.
Ὀργιαστής, οῦ (ὁ). ὁ ὀργιάζων, μύστης, μαθητής, θιασώτης. «Μυστηρίων (=Φιλοσοφίας, «Τῆς Ἀκαδημίας)—,» Πλ.
Ὀργιαστικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς ὀργιασμὸν ἐπιτήδειος, ἐνθουσιαστικός, ἐνθουσιώδης.
Ὀργιαστίς, [δος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὀργιαστής.
Ὀργιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ὀργάω ἢ 2) Ὀργιάζω.
Ὀργίζω, Μ. ίσω. Κινῶ εἰς ὀργήν, θυμόνω, παροργίζω.
Ὀργίλος, η, ον. Ἐπιρρεπὴς πρὸς ὀργήν, θυμώδης. «Γυναῖκες ἀνδρῶν ὀργιλώτεραι,» Ἀρχ.
Ὀργιλότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ὀργίλου, ὀξυθυμία.
Ὀργιλώδης, ους (ὁ, ἡ). ὀργίλου ἴδιος, θυμώδης.
Ὀργίλως, ἐπίρ. Μὲ ὀργιλότητα.
Ὀργιοφάντης, ου (ὁ). τελεστουργὸς (ἱεροφάντης) τῶν ὀργίων.
Ὀργιστέον, θετ. τοῦ Ὀργίζω.
Ὀργιστικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὀργίζειν ἢ ὀργίζεσθαι.
Ὀργιστός, ἡ, όν. Ὀργῆς δεκτικός.
Ὀργίων, ονος (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀργιών, ἱερεύς, θύτης.
Ὀργυιά ᾗ (ἀρχαιότ.) Ὄργυια (ἡ), [ὀρέγω]. τὸ διάστημα μεταξὺ τῶν ζώο χειρῶν ἁπλωμένων, μέτρον ἐκτάσεως 6—7 (καὶ κατὰ τὸν Πλίν. 10) ποδῶν.
Ὀργυιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων μιᾶς ὀργυιᾶς ἔκτασιν.
Ὀργυιαῖος, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὀργυιαῖος.
Ὀργυιόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἐκτείνω τὰς χεῖρας (εἰς ὀργυιάν), δένω τοιουτοτρόπως, (ἐν γέν.) ἁπλώνω. «Φώσσωνας ὠργυιωμένους,» Δυκ.
Ὀργεανόμος (ὁ, Π.=Ὀργεωκόμος.
Ὀρέγθην, ἐπ μ. [ὀρέγω]. Ἁπλώνοντας τὰ χέρια (συνήθ.) μὲ προθυμίαν ἢ ἐπιθυμίαν, ἀσμένως, προθύμως.
Ὄρεγμα (τό). ἡ πρᾶξις τοῦ ὀρέγειν (ἁπλώνειν, προσφέρειν). «Παρηΐδων—,» Εὐρ. 2) βῆμα, διασκελιά. «Κοῦφον ὄρεγμα ποδός,» Αἰσχλ. «Τὸ μῆκος τοῦ ὀρεγ-

ματος (=τῆς καμήλου),» Ἀρχ. 2) Ἐπιγρ., εἶδος μέτρου ἐκτάσ., (ἴσως) =Ὀργυιά. «Ἀμπέλων δὲ τέττορες σχοῖνοι, ὀρέγματα δέκα ἕν, πάδες τρεῖς,» Πίν. Ὑρακλ.
Ὀρέγνυμι, Π. ἀντὶ
Ὀρέγω [συγγ. τῷ Ὄρνυμι], Μ. ὀρέξω (πρκ. Ὀρώρεχα καὶ πθ. Ὠρώρεγμαι, ἀόρ. Ὠρέχθην ἢ Ὠρεξάμην). Ἐκτείνω, ἁπλώνω (συνήθ.) προσφέρω· [ἐν γέν.] δίδω, παρέχω. ‖ (μσ.) προτείνω τὰς χεῖρας, (Π.) ἁπλώνω νὰ φθάσω (νὰ πιάσω)· (συνήθ.) εὑρίσκω (πληγώνω) σημαδεύων, =Καθικνοῦμαι, (χ. πτ.) τινάζομαι, ὁρμῶ κτυπῶ (καθὼς κτυπᾷ ὁ αἰγυπιός), σπαράζω (παρβλ. Ὀρεχθέω)· (τρπ. μὲ γεν.) ἐπιθυμῶ, (κοιν.) λαχταρῶ. «Χεῖρας ὀρέγνυς,» Ἰλ. Α. Σ. (καὶ προθετ.) «Εὔχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανόν,» Ἰλ. Ο., Ὀδ. Ι. (ᾗ μὲ δοτ.) «Χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας,» Ὀδ. Μ. «Νίκην ἁπάσαι, καὶ κύδος ὀρέξαι,» Ἡσ. «Οὐκ αὐτῷ τὰν αὐριγγ' ὤρεξα,» Θκρ. (καὶ μσ.) «Ὠρέξατο χερσίν, οὓ δ' ἔλαθεν,» Ἰλ. Ψ. «Ὀρεξαμένη ἀπὸ πασσάλου αὐτὸ τόξον,» Ὀδ. Φ. «Ἔγωγε ὀρέγεσθαι,» Ἰλ. Δ. Ε., προτείνειν τὴν λόγχην. «Ἵπποι πυκνοὶ ὀρωρέχαται κορυθμίζειν, Ἰλ. Π., κινοῦνται, προχωροῦν. «Τρὶς ὀρέξατ' ἰών, τὸ δὲ τέτρατον ἴκετο τέκμωρ,» Ἰλ. Ν., ἔκαμε τρία βήματα, καὶ εἰς τὸ τέταρτον ἔφθασεν ὅπου ἤτον νὰ φθάσῃ. (καὶ προθετ.) «Δράκοντες ὑρωρέχατο πρητὶ θειρῇ,» Ἰλ. Α., ἐκτείνοντο πέριξ. (καὶ μὲ γεν.) «Οὐ παιδὸς ὠρέξατο,» Ἰλ. Β. (καὶ τρπ.) «Πάντες ἄνθρωποι τοῦ εἰδέναι ὀρέγονται φύσει,» Ἀρχ. «Τίς τῶν μεγίστων δειλὸς ὢν ὠρέξατο; (Εὐρ. παρὰ) Στβ. (καὶ αἰτ.) «Σῖτον ὄρεξαι,» Εὐρ., πάρε (νὰ φάγῃς), φάγε. «Φόνιον αἵμα ῥιπτὸν διὰ δέρης ὀρέξομαι,» Εὐρ., θὰ πάρω νὰ βάλω τὴν θελειὰν εἰς τὸν λαιμόν μου, θὰ πνιγῶ. (ᾗ χ. πτ.) «Θυμὸς ὀρέξατο γηθοσύνης,» Ἀπλλν., ἐκτύπησεν ἡ (πιθανώτ.) ἀπλωσιὰ (κοιν.) ἄνοιξεν ἡ καρδιά του, εὐχαριστήθη.
Ὀρειαῖος, α, ον,=Ὄρκιος, Ὀρεινός.
Ὀρειαλώτος (ὁ, ἡ), [ὄρος, ἁλίσκω]. ὁ συλλαβεῖς εἰς τὰ βουνὰ (ὅπου περιεπλανᾶτο).
Ὀρειάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς τῶν ὀρεινῶν (τῶν ὀρέων).
Ὀρειᾶς, άδος (ἡ),=Ὀρεία. ὀρεινή. ‖ (αὐτ.) «Ὀρειάδες,» αἱ Νύμφαι τῶν ὀρέων, αἱ (ἄλλ.) Ὀρεστιάδες.
Ὀρείαυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αὐλιζόμενος (κατοικῶν, διατρίβων) εἰς τὰ ὄρη.
‡Ὀρειβάς, άδος (ὁ, ἡ), Ἑλλ.=Ὀρειβάτης.
Ὀρειβασία (ἡ). τὸ ὀρειβατεῖν (περιπατεῖν εἰς τὰ βουνά).
Ὀρειβάσια (τά), (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ καθ' ἣν περιεφέροντο εἰς τὰ ὄρη.
Ὀρειβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ εἰς τὰ βουνά, εἶμαι=
Ὀρειβάτης [ὄρος, βαίνω], ου (ὁ). ὁ περιπατῶν εἰς τὰ βουνά.
Ὀρειβατικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὀρειβατεῖν.
Ὀρειβάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὀρειβάτης.
Ὀρεμέτης, ου (ὁ), Π. [ὄρος, βρεμ-

ὁ κάμνων νὰ ἀντηχῶῦν (νὰ μπομπονίζουν) τὰ βουνα.
Ὀρείγανον (τὸ) καί
Ὀρεῖγανος (ὁ', =Ὀρίγανον.
Ὀρειγενής, ές (ὁ, ἡ), Π. γεννημένος εἰς (καταγόμενος ἀπό) τὰ ὄρη, βουνήσιος.
Ὀρειγέννητος (ὁ, ἡ), =Ὀρειγενής.
Ὀρειδρομία (ἡ), Ο. τρέξιμον εἰς τὰ βουνά, [ἐκ τοῦ
Ὀρειδρόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων τὰ ὄρη (τὰ βουνά).
Ὀρειθαλής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ θάλλων (ἀνθῶν) εἰς τὰ ὄρη.
Ὀρείκοιτος (ὁ, ἡ), =Ὀρειλεχής, Ὀρεσίκοιτος.
Ὀρεικός [ὀρεύς], ή, όν, =Ἠμιονικός. «Ζεῦγος ὀρεικόν,» Αξ., τὸ συρμένον ἀπὸ μιλάρια.
Ὀρείκτιτος (ὁ, ἡ), Ζ. Ὀρίκτιτος.
Ὀρειλεχής, ές (ὁ, ἡ), Π. [ὄρος, λέχος]. ὁ κοιμώμενος (κατοικῶν) εἰς τὰ βουνα. «Θήρ —,» Σιμπλ.
Ὀρειμαλίδες (αἱ), =Ὀρομαλίδες.
Ὀρειμανής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν μανιωδῶς ἢ τρέχων ὡς μανιώδης τὰ βουνά.
Ὀρεινομέω-ῶ, Μ. ήσω. Βόσκω ἢ Κατοικῶ εἰς τὰ βουνά, εἶμαι -
Ὀρεινόμος (ὁ, ἡ). [ὄρος, νέμω]. ὁ βόσκων ἢ κατοικῶν (διατρίβων) ἢ ευρισκομενος εἰς τὰ βουνά. «Αἶξ —,» Ἱππ.
Ὀρεινός, ή, όν. Ὁ ανήκων (ζῶν, εὑρισκόμενος) εἰς τὰ ὄρη, βουνήσιος (ἐπὶ τόπ.) βουνώδης, γεματος ὄρη. «Ἐπορεύθη εἰς τὴν Ὀρεινήν,» Γρ.
Ὀρειοβάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀρειβάτης.
Ὀρείοικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατοικων εἰς τὰ ὄρη, Ὀρεσίοικος.
Ὀρειομανής, ους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀρειμανής.
Ὀρειονέμης, α (ὁ), καὶ
Ὀρειονόμας (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀρεινόμος.
Ὀρειος, α, ον, =Ὀρεινός.
Ὀρειοχαρής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων (εὐχαριστούμενος, διατρίβων ἀσμένως) εἰς τὰ ὄρη.
Ὀρειπέλαργος (ὁ), εἶδος γυπὸς ἢ ἀετοῦ, (ἄλλ.) Γυπαίετος, (κατὰ λέξ.) πελαργὸς τοῦ βουνοῦ.
Ὀρειπλαγκτος καὶ
Ὀρειπλανής, ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπλανώμενος (περιφερόμενος) εἰς τὰ ὄρη.
Ὀρειποληέω-ῶ, Μ. ήσω, =Ὀρεοπωλέω.
Ὀρειπτελέα (ἡ), εἶδος δένδρου, πτελέα τοῦ βουνοῦ.
Ὀρεῖται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ θ'. μέλλ. τοῦ Ὄρνυμαι.
Ὀρείτης, ου (ὁ), Π. κάτοικος ὄρους, (Γαλλ.) **montagnard**.
Ὀρειτρεφής, ές καὶ
Ὀρείτροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφόμενος (ἀναθρεμμένος) εἰς τὰ βουνά, βουνήσιος, ἄγριος.
Ὀρειτυπία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ὀρειτύπου, ὑλοτομία ἢ (;) λιθοτομία.
Ὀρειτύπος (ὁ, ἡ), [ὄρος, τύπτω]. ὁ κτυπῶν μὲ τὸν πέλεκυν καὶ κόπτων ξύλα εἰς τὰ ὄρη, ὑλοτόμος ἢ (;) λιθοτόμος.
2: Ἡ «Ὀρειτύποι γαντες,» οἱ μαχόμενοι (λιθοβολούμενοι) πρὸς ἀλλήλους μὲ κομμάτια βράχων (βουνῶν).
Ὀρείτωρ, ορος (ὁ), Γλσ. =Ὀρείτης.
Ὀρειφοιτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. συχνάζω (κανονικῶς συνήθως) εἰς τὰ ὄρη, εἶμαι -
Ὀρειφοίτης, ου (ὁ) καὶ
Ὀρείφοιτος (ὁ, ἡ), [ὄρος, φοιτάω]. ὁ περιπατῶν (συχνάζων) εἰς τὰ ὄρη.
Ὀρειχάλκινος, η', ον. Κατεσκευασμένος ἐξ ὀρειχάλκου, μπρούντζινος.
Ὀρείχαλκος (ὁ, ἡ), εἶδ. (φυσικῶ ἢ τεχνητοῦ) χαλκοῦ, (κοιν.) μπρούντζος.
Ὀρειχάλκος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀρειχάλκινος.
Ὀρειώτης, ου (ὁ), Π. =Ὀρείτης.
Ὀρεκτέον, θετ. τοῦ Ὀρέγω.
†Ὀρεκτέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ.=Ὀρέγομαι.
†Ὀρέκτης [ὀρέγω], ου (ὁ). ὁ ἐκ τοῦ πλησίον (ἐκ τοῦ συστάδην) μαχόμενος.
†Ὀρεκτιάω-ῶ, Μ. άσω, Γλσ. = Ὀρέγομαι.
Ὀρεκτικός, ή, όν (καὶ ἐπῤῥ.) -κῶς. Ὁ ανήκων εἰς τὴν ὄρεξιν, ἐπιθυμητικός (ἰατρ.) ὁ ἀνοίγων (ἐρεθίζων) τὴν ὄρεξιν. «Τὸ ὀρεκτικόν,» Ἀρετ., αἱ ὀρέξεις, αἱ ἐπιθυμίαι. «Ὀρεκτικῶς ἔχω,» Αξ., =Ὀρεκτιάω.
Ὀρεκτός, ή, όν. Τὸν ὁπ. δύναται τις νὰ ὀρέξῃ (νὰ ἐκτείνῃ). «Δόρυ —,» «Στρβ., τὸ χρησιμεῦον εἰς τὴν ἐκ τοῦ συστάδην μάχην, (ἀντιθ. τῷ Παλτόν). 2) ἐπιθυμητός, (κοιν.) ὀρεκτικός.
Ὀρεμπόται (οἱ), Π. ἐπιθετ. αἱ ποταμοὶ ὡς ἐμπίνοντες (βροχοῦντες, σχηματιζόμενοι ἀπὸ) τὰ νερὰ τῶν ὀρέων.
Ὄρεξις, εως (ἡ). τὸ ὀρέγεσθαι, ἐπιθυμία.
Ὀρεοζεύκτης, Ὀρεοκομέω, Ὀρεοκομία, Ὀρεοκόμος, Ζ. Ὀρεοξεύκτης κτλ.
Ὀρέοντο, Π. γ', πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ †Ὀρέομαι ἀντὶ Ὄρνυμαι.
Ὀρεοπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ (Περιφέρομαι) εἰς τὰ ὄρη, εἶμαι -
Ὀρεοπόλας (ὁ, ἡ), [ὄρος, πολέω]. ὁ περιπολῶν (διατρίβων) εἰς τὰ βουνά.
Ὀρεοσέλινον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, σέλινον βουνήσιον, (παρβλ.) Πετροσέλινον.
Ὀρεοτύπος (ὁ), =Ὀρειτύπος.
†Ὀρεοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ τοποθετημένος (ἔχων τὴν σκοπιάν του) ἐπάνω ὄρους.
Ὀρέσβιος (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ὀρεσίβιος.
Ὀρεσιβάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀρειβάτης.
Ὀρεσίβιος (ὁ, ἡ), Ω. ὁ ζῶν (διάγων) εἰς τὰ βουνά.
Ὀρεσίβοτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βόσκων (βοσκόμενος) εἰς τὰ ὄρη.
Ὀρεσιγενής, ές καὶ Ὀρεσίγονος (ὁ, ἡ), Ο. = Ὀρειγενής.
Ὀρεσιδρόμος (ὁ, ἡ), Π. =Ὀρειδρόμος.
Ὀρεσικοίτης, ου καὶ
Ὀρεσίκοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τὴν κοίτην (τὴν κατοικίαν, τὴν φωλεάν) του εἰς τὰ ὄρη, ὀρεσίοικος.
Ὀρεσινομία (ἡ). ἡ ἐν ταῖς ὕλαις διατριβή, [ἐκ τοῦ
Ὀρεσινόμος (ὁ, ἡ), Π. =Ὀρεονόμος.
Ὀρεσίοικος (ὁ, ἡ), Π. =Ὀρειοικος.
Ὀρεσιπάτης, ου (ὁ), Π. [ὄρος, πατέω], = Ὀρεσιβάτης.
Ὀρεσίτροφος (ὁ, ἡ), Π=Ὀρειτρεφος.
Ὀρεσιφοίτης, ου (ὁ) καὶ Ὀρεσιφοῖτις, ιδος (ἡ), =τῷ
Ὀρεσίφοιτος (ὁ, ἡ), =Ὀρείφοιτος.
Ὀρεσίχυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χυνόμενος ἐκ τῶν ὀρέων.
Ὀρεσκεύω, Μ. εύσω, Π. ζῶ (κατοικῶ, διατρίβω) εἰς τὰ ὄρη.
Ὀρέσκιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σκιαζόμενος ἀπὸ ὄρη καὶ δάση (διατρίβων ὑπὸ τὰς σκιὰς τῶν ὀρέων καὶ δρυμώνων), ἄλλ. διορθ.
Ὀρέσκοος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ
Ὀρέσκορος καὶ
Ὀρεσκῷος (ὁ, ἡ), Π. [ὄρος, κέω, κεῖμαι], =Ὀρεσίκοιτος, ὀρεσίοικος, ἄγριος.
Ὀρέσσαυλος (ὁ, ἡ), Π. =Ὀρείσαυλος.
Ὀρεσσιβάτης, ου (ὁ), Π. =Ὀρεσιβάτης.
Ὀρεσσίβιος (ὁ, ἡ), Π. =Ὀρεσίβιος.
Ὀρεσσίβοτος (ὁ, ἡ), Π. =Ὀρεσίβοτος.
Ὀρεσσιγενής, έος καὶ Ὀρεσσίγονος (ὁ, ἡ), Π. =Ὀρεσιγενὴς κτλ.
Ὀρεσσιδρόμος, Ὀρεσσινόμος κτλ. Π = Ὀρεσιδρόμος κτλ.
Ὀρεσσιπάτος (ὁ, ἡ), Π. =Ὀρεσιπάτης.
Ὀρεσσιπόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπολῶν (περιφερόμενος) τὰ ὄρη.
Ὀρεσσίχυτος (ὁ, ἡ), Π.=Ὀρεσίχυτος.
Ὀρέστερος, α, ον, Π. ἀντὶ Ὀρεινός, ἄγριος.
Ὀρεστιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ὀρεία, ὀρεινή. «Νύμφαι ὀρεστιάδες,» Ὅμ., αἱ (ἄλλ.) Ὀρειάδες. 2) ὑλὴ ἔχουσα ἀντικείμενον τὰ κατὰ τὸν Ὀρέστην.
Ὀρέστιαν (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Νεκτάριον καὶ Ἐλένιον.
Ὀρεστίς, ίδος (ἡ), =Ὀρεστιάς.
Ὄρεσφι(σφιν), Π. γεν. ἡ δοτ. ἐν. ἢ πλθ. τοῦ Ὄρος.
Ὀρεύς [ὄρος], έως (ὁ), Π. καὶ ἐπιθ.=Ὀρεινός. (ὈΠ. 2) (συνήθ.) τὸ μουλάρι.
Ὄρευς, Δ. ἀντὶ Ὄρεος-εως.
Ὀρεύω, Μ. εύσω, =Ὠρεύω, ἐπαγρυπνῶ, φυλάττω.
†Ὀρεφοίτης, ου (ὁ), =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὀρειφοίτης ἢ Ὀρεσφοίτης.
Ὀρεχθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ὀρέγομαι, (μὲ ἀπαρ.) ἐπιθυμῶ, λαχταρῶ, (χ. πτ.) =Ἀλλόμαι, πτυχῶ. «Πῶς οἴεσθέ μου τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν;» «Ἀρατφ. «Ὡς ὀρίχθεον σφαζόμενοι,» Ἰλ. Ψ., ἐσπάραζαν, (τὸ ὁπ. ἄλλ. ἀναφέρουν εἰς τὸ 2) =Ῥοχθέω, μουγγρίζω, βούζω. «Τὴν θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν,» Θκρ., (τὸ ὁποῖον ὅμως ἠμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ) νὰ κτυπᾷ εἰς τὸν αἰγιαλὸν (ὥστε ἡ θ'. σημασ. καταντᾷ ἀμφ.).
Ὀρέω, Ἰων. ἀντὶ Ὁράω.
Ὀρεωζεύκτης [ὀρεύς, ζεύγνυμι], ου (ὁ), μουλαρᾶς.
Ὀρεωκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι Ὀρεωκόμος.
Ὀρεωκομία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ὀρεωκόμου.
Ὀρεωκόμος (ὁ), [ὀρεύς, κομέω]. ὁ περιποιούμενος τοὺς ἡμιόνους, μουλαρᾶς, βορδωνάριος.
Ὀρεωπολέω-ῶ, Μ. ήσω, =Ὀρεοκομέω.
Ὀρεωπώλης, ου (ὁ), [ὀρεύς, πωλέω]. ὁ πωλῶν ἡμιόνους, (συγχ. τῷ Ὡραιοπώλης).
Ὄρεχ, πλθ. τοῦ Ὄρομαι.

Ὀρη, Δ. ἀντὶ Ὄρα, 6ʹ. ἑν. πρσ. τῆς πρς. καὶ
Ὀρῆαι, Ἰων. ἀντὶ Ὁρᾶ, 6ʹ. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἐις, τῆς ὁρς. τοῦ Ὁράω.
Ὀρήεις, εσσα, εν, γρμτ. = Ὀρεινός.
Ὄρημι, Δ. Αἰολ. ἀντὶ Ὁράω.
Ὄρηται, Π. γʹ. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. 6ʹ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ὄρνυμι.
ιιρῆτο, Δ. ἀντὶ Ἐωρᾶτο, γʹ. ἑν. ῥσ. τοῦ μσ. παρτ. τοῦ Ὁράω.
Ὁρητός, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Ὁρατός.
Ορθαγγελέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναγγέλλω τι ὀρθῶς (ἀληθῶς, ἀκριβῶς).
†Ὀρθάγης, ου (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀρθάντης.
Ὀρθαγορίσκειος (ὁ, ἡ), = Χαίρειος, γρουνήσιος.
Ο,θαγορίσκος (ὁ), [ὄνμτπ.], Ακκων. τὸ γαιρίδιον, τὸ γρουνάκι.
Ορθάδιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὄρθιος.
Ὄρθαι, Π. ἀντὶ Ὀρέσθαι, μσ. ἀόρ. 6ʹ. τῆς ὑπαρ. τοῦ Ὄρνυμι.
;Ὀρθάκανθος (ὁ, ἡ), = Ὀρθσάκανθος. (κατ' ἄλλ. διορθ. Πτερθάκανθος).
Ὀρθάνης [ὀρθός], ου (ὁ), δαίμων τις Πριαπώδης.
Ὄρθαστον (τὸ), [ὀρθός, ἅπτομαι]. προσόψι μάλλινον διὰ σφιγγίσματος τοῦ σώματος.
Ὀρθεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Ὀρθόω.
Ὀρθῇ, δωτ. θηλ. τοῦ Ὀρθός.
;Ὀρθηλός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ὀρθός.
Ὀρθὴν, αἰτ. θηλ. τοῦ Ὀρθός.
Ὀρθία (ἡ), θηλ. καὶ
Ὀρθια (τὰ), πλθ. οὐδ. τοῦ Ὄρθιος.
Ὀρθιαδε(ζε), ἐπίρ. Πρὸς τὰ ὀρθία (τὰ ἄνω), τὸν ἀνήφορον. ▪ — ἀναβαίνειν, ▪ Ξεν.
Ὀρθιάζω [ὄρθιος], Μ. άσω. Ὑψόνω τὴν φωνὴν, ξεφωνίζω, (ἴδε καὶ Ἀναρθιάζω).
2) (μὲ αἰτ.) σηκόνω τι ὄρθιον, ὀρθώνω.
Ὄρθιαξ, ακος (ὁ). τὸ κατώτατον μέρος τοῦ καταρτιοῦ.
Ὄρθιασις, εως (ἡ), τὸ ὀρθιάζειν, σήκωμα. 2) (ἰατρ.) ἔντασις τοῦ αἰδοίου, (Γαλλ.) érection, (Ἀρετ.).
Ὀρθίασμα (τὸ). φωνὴ ὀρθιάζοντος, κραυγή. ξεφωνητόν.
†Ὀρθιάω-ῶ, Μ. άσω, γρμτ. ἀντὶ Ὀρθιάζω.
;Ὀρθίκωπος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ κωπηλατῶν ὄρθιος.
Ὄρθιος, α ἡ ος, ον, = Ὀρθός, στημένος ἴσια, σηκωμένος ἐπάνω (εἰς τὸ πεδάρι). (ὁρόμος) ἀνηφορικός· (φωνὴ) ὑψηλή· (στράτευμα) διατεταγμένον κανονικῶν, (Γαλλ.) en colonne· (μτφορ.) ▪ Ὄθη ὄρθια, ▪ Πλ., τὰ χρηστά. || (τὸ οὐδ.) Ὄρθιον καὶ (πλθ.) Ὀρθία, ἐπίρ. Ἴσα τὸν ἀνήφορον. ▪ Εἰ ὀ' ἔφυγεν ὄρθιον, ὀλιγάκις ἂν ἔπαιχε τὸ τοιοῦτον νῶν δὲ περιβάλλων τοὺς τόπους, ἐν οἷς ἐτράφη, ἁλίσκεται, ▪ Ξεν. 2) μὲ ὑψηλὴν φωνὴν, μεγαλοφώνως. ▪ Ὄρθιον φώνασε, ▪ Πινδ. ▪ Ἴαχησε δ' ἄρ' ὄρθια φωνῇ, ▪ Ἀπλλν. (ς).
Ὀρθιόκανθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀρθὰς (ἴσα στημένας) ἀκάνθας.
Ὀρθοδετέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ ὀρθὸς ἢ τὴν εὐθεῖαν (τὴν ὀρθὴν) ὁδόν.
Ὀρθοδόας, ου (ὁ). ὁ βοῶν (φωνάζων) δυνατά, ὀρθιάζων, (συγχ. τῷ Ὀρθροβόας).
Ὀρθόδαλος (ὁ, ἡ). ὁ βαλλόμενος (ῥιπτόμενος, σκαζόμενος) κατ' εὐθεῖαν, (γραμτ. ἐξήγ. τοῦ βωπτίων).
Ὀρθοβουλία (ἡ). ὀρθὴ βουλὴ (γνώμη, συμβουλὴ), ὀρθότης περὶ τὸ βουλεύεσθαι, κρίσις ὀρθὴ, φρόνησις, [ἐκ τοῦ
Ὀρθόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ ὀρθῶς, συμβουλεύων ἢ βουλευόμενος, φρόνιμος.
Ὀρθογνωμέω (γνωμονέω)-ῶ, Μ. ήσω. Φρονῶ (Κρίνω, Σκέπτομαι) ὀρθῶς, εἶμαι-
Ὀρθογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀρθὴν γνώμην, φρονῶν (κρίνων) ὀρθῶς, φρόνιμος.
Ὀρθογόη, Ζ. Ὀρθρογόη.
Ὀρθόγραμμος (ὁ, ἡ). ὀρθῶς περιγεγραμμένος.
Ὀρθογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ὀρθῶς (κατὰ κανόνας).
Ὀρθογραφία (ἡ), ἡ ὀρθὴ (κατὰ κανόνας) γραφὴ τῶν λέξεων. 2) ἀρχιτεκτ.) σχεδίον (ζωγραφία) τοῦ κατὰ κάθετον μέρους οἰκοδομήματος, (ἀντιθ. τῷ Ἐγκαγραφία).
Ὀρθογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων ἢ περιγράφων ὀρθῶς.
Ὀρθογωνία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τι ὀρθογώνιον.
Ὀρθογώνιος καὶ Ὀρθόγωνος (ὁ, ἡ). (γεωμετρ.) ὁ ἔχων (σχηματίζων) ὀρθὴν γωνίαν, [Γαλλ.] rectangle.
Ὀρθοδαής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὀρθῶς, διδάσκω]. ὁ μαθὼν (γνωρίζων, πληροφορημένος) τι ἀκριβῶς.
Ὀρθοδίκαιος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀκριβοδίκαιος.
Ὀρθοδίκης, ου (ὁ), Π. ὁ κρίνων ὀρθῶς (δικαίως), δικαιοκρίτης.
Ὀρθοδοξαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὀρθῶς δοξάζων [φρονῶν].
;Ὀρθοδοξαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ὀρθοδοξαστήν.
Ὀρθοδοξαστικῶς, ἐπίρ. Ὡς ὀρθοδοξαστὴς, ὀρθῶς.
Ὀρθοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Δοξάζω (Φρονῶ) ὀρθῶς, εἶμαι ὀρθόδοξος.
Ὀρθοδοξία (ἡ), τὸ νὰ δοξάζῃ (νὰ φρονῇ) τις ὀρθῶς (νὰ ἦνε -
Ὀρθόδοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀρθὴν δόξαν περὶ τινος, φρονῶν (πιστεύων) ὀρθῶς.
Ὀρθοδόξως, ἐπίρ. Ὡς ὀρθόδοξος.
Ὀρθοδότειρα (ἡ), Π. ἀγαθοδότις, (μὲ γεν.) ▪ Διονύσου —, ▪ Ὀρφ., χορηγὸς ὀρθῶν φρονημάτων (ὑγιῶν νοῦς).
Ὀρθοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εὐθυδρομέω, [ἐκ τοῦ
Ὀρθόδρομος (ὁ, ἡ), = Εὐθύδρομος.
Ὀρθοδώρεον (τὸ), [ὀρθὸς, δῶρον 2ᾗ. μέτρον ἐκτάσεως ἴσον μὲ τὸ μῆκος τῆς παλάμης.
Ὀρθοέθειρος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀρθόθριξ.
Ὀρθοέκεια (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ -
Ὀρθοεπέω-ῶ [ὀρθ. ἔπος], Μ. ήσω Ὁμιλῶ (Ἐκφράζομαι) ὀρθῶς (κυριολεκτικῶς).
Ὀρθόθριξ, ὀτριχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων νὰ σηκόνωνται αἱ τρίχες (προξενῶν φρίκην). ▪ Φόβος (▪ Κεραυνὸς) — ▪ Αἰσχλ., Ὀρφ.
†Ὀρθοθύρη, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀρσοθύρη.
Ὀρθοκάθεδρος (ὁ, ἡ). ὁ καθήμενος ὀρθός (Γαλλ. sur son séant).
;Ὀρθοκάθειδος (ὁ, ἡ). ὁ καθεύδων (κοιμώμενος) ὀρθός, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀρθοκάθεδρος).
†Ὀρθοκαθήμενος, η, ον, = Ὀρθοκάθεδρος
;Ὀρθοκάλαμος (ὁ, ἡ), = Ὀρθόκαυλος.
Ὀρθοκάρηνος (ὁ, ἡ), = Ὀρθόκρατος.
Ὀρθόκαυλος (ὁ, ἡ), (βτν.). τοῦ ὀπ. ὁ καυλὸς (τὸ καλάμι) εἶνε ἴσιος.
Ορθοκέρατος καὶ Ὀρθόκερως, ωτος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ὀρθὰ (ἴσια) κέρατα. 2) Π. = Ὀρθόθριξ.
Ὀρθοκέφαλος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ὀρθόκρατος.
Ὀρθόκιστος (ὁ, ἡ), εἶδ. κισσοῦ, (ἀντιθ. τοῦ Χαμαίκισσος).
†Ὀρθόκοιλος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀρθόκυλλος ἢ Ὀρθόκυλος.
Ὀρθοκόρυδος (ὁ). ὁ ὀρθῶς (κυρίως, καθαυτὸ ἢ αὐτάχρημα) κορυδός, (ἄλλ. διορθ.
;Ὀρθοκόρυζος (ὁ, ἡ), [ὀρθ. κόρυζα] αὐτόχρημα συνάγχη, (ἐπὶ ἀνθρ. κακοφώνου).
Ὀρθόκορυς, υθος (ὁ, ἡ), ὁ φορῶν ὀρθὴν τὴν κόρυν (τὴν περικεφαλαίαν) τρω.
Ὀρθόκρατος (ὁ, ἡ), Π. [ὀρθ. κραῖρα] ἔχων (κρατῶν) ὀρθὴν τὴν κεφαλὴν ἢ ὀρθὰ τὰ κέρατα· (μτνμ. ἐπὶ πλοίων) = Ὀρθόπρυμνος.
Ὀρθόκρανος (ὁ, ἡ), Π. [ὀρθ. κράνον] ὁ ἔχων ὑψηλὴν κορυφὴν, (ἐν γέν.) ὑψηλός. ▪ Τάφος —, ▪ Σοφ.
Ὀρθοκρισία (ἡ). ὀρθὴ (δικαία) κρίσις, τὸ δικαίως κρίνειν.
Ὀρθόκυλλος (ὁ, ἡ), [ὀρθ. κυλλός], τοῦ ὀπ. εἶνε πιασμένα τὰ μέλη εἰς τρόπον ὥστε δὲν λυγοῦν, (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀγκύλος), (ἄλλ. διορθ.
;Ὀρθοκωλος (ὁ, ἡ), τοῦ ὀπ. εἶνε ὀρθὰ (ἄκαμπτα) τὰ μέλη. ▪ Τῶν σκληρὰ ἐχόντων (τὰ γόνατα ἴσκιων) καὶ ὁμοια τοῖς ὀρθοκώλοις ἢ Παισάλοις λεγομένοις, ▪ Ἱππιατρ.
†Ὀρθολάλος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀρθρολάλος.
Ὀρθολεκτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀρθοεπέω.
Ὀρθολεκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ κατ' ὀρθολεξίαν, κυριολεκτικός.
Ὀρθολεξία (ἡ), = Ὀρθοέπεια.
Ὀρθολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀρθοεπέω.
Ὀρθολογία (ἡ), = Ὀρθοέπεια, κυριολεξία.
Ὀρθομαντεία (ἡ). ὀρθὴ (ἀλάνθαστος) μαντεία, [ἐκ τοῦ
Ὀρθόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὀρθὸς (ἀψευδὴς, ἀλάνθαστος) μάντις.
Ὀρθομαρμαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω κατ' ὀρθομαρμάρωσιν.
Ὀρθομαρμάρωσις, εως (ἡ). σκέπασμα (καπλάδισμα) τοίχου μὲ μάρμαρα, ἢ χρίσμον (σοβάδισμα) μὲ μαρμάρινον ἀσβέστην.
Ὀρθόμφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀρθὸν (ἐξέχοντα) ὀμφαλόν. ▪ Ἀσπὶς —, ▪ Δξ.
Ὀρθονόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νέμων (διανέμων ἢ διοικῶν) δικαίως, (ἐν γέν.) δίκαιος.
Ὀρθόνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀρθὸν νοῦν (ἐννοιῶν τὸ ὀρθόν).
Ὀρθοπαγὴς, έος (ὁ, ἡ). Ἠκηγμένος (στημένος) ὀρθός. ▪ Κίταρις —, ▪ Πλ.
†Ὀρθοπάλη (ἡ), λξφν. παλαισμα ὄρθιον, (παρβλ. Κλινοπάλη).
Ὀρθοπεριπατητικὸς, ἡ, όν. Ὁ περιπατῶν ὀρθὸς (στωμένος, ὄχι σκυφτός).
†Ὀρθοπληγιάω-ῶ, Μ. άσω. Σηκόνομαι

ὀρθὸς (ἐπὶ τὰ ὀπισθιὰ πόδια) ἀνὰ τὸ ἄλογον. (Γαλλ.: se cabrer, ἐξ τοῦ
Ὀρθοπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ). (ἵππος) ὃς τις σηκόνεται ὀρθὸς καὶ πλήττει (κτυπᾷ).
Ὀρθοπλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέω (Ἀρμενίζω) ἴσιαν (συναίσχ.) κάμνω εὐτυχισμένον ταξείδι· (τρπ.) εὐδοκιμῶ, εὐδοκιμῶ, ἐπιτυγχάνω, [ἐκ τοῦ
Ὀρθόπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων ἴσια (κατ' εὐθεῖαν) ἢ εὐτυχῶς (μεταφρ.) ἐπιτυχής.
Ὀρθοπνοιάω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ὀρθόπνοιαν, δὲν ἠμπορῶ νὰ ἀναπνεύσω εἰμὴ ὄρθιος.
Ὀρθόπνοια (ἡ). τὸ πάθος τοῦ ὀρθόπνου, εἶδος δυσπνοίας (ἕκθετικός).
Ὀρθοπνοϊκός, ή, όν. Ὁ πάσχων (ὑποκείμενος εἰς) ὀρθόπνοιαν, ἀσθματικός.
Ὀρθόπνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀναπνεύσῃ ἂν δὲν ἦν ὄρθιος.
Ὀρθοποδέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ ὀρθὸς (μὲ ὀρθοὺς πόδας) ἢ τὴν εὐθεῖαν ὁδόν.
Ὀρθοπόδης, ου (ὁ). ὁ ἔχων ὀρθοὺς (ἀκάμπτους) πόδας. ■ Ἐλεύθας —, ■ Νόνν.
Ὀρθόπολις, ιδος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ὀρθῶν (ἀναγεθῶν, διευθύνων) τὴν πόλιν ἢ τὰς πόλεις.
Ὀρθόπορος (ὁ, ἡ). ὁ πορευόμενος ὀρθὸς ἢ τὴν ὀρθὴν (εὐθεῖαν) ὁδόν.
Ὀρθόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ στεκόμενος ὀρθὸς εἰς τοὺς πόδας του (ἐν γέν.) = Ὄρθιος, (μτγμ.) ὑψηλός, ἀντηφορικός.
Ὀρθοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω (Διάγω) ὀρθῶς.
Ὀρθοπρῴων, ονος (ὁ), εἶδος χειρουργ. ἐργαλείου (τρυπάνου).
Ὀρθοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (βλέπων μὲ) ὀρθὸν πρόσωπον.
Ὀρθόπρυμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀρθὴν (ὑψηλὴν) πρύμνην.
Ὀρθόπτερος (ὁ, ἡ), Π. (χυρ. ἀκανθόμηκα) ἐσῦ ἀπ. αἱ πτέρυγες εἶνε ὀρθαὶ (ὑψηλαί).
Ὀρθόπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ κατ' ὀρθὴν (εὐθεῖαν) πτῶσιν ἐκφερόμενος.
Ὀρθοπυγιάω-ῶ [ὀρθὸς, πυγή], Μ. ήσω, = Ὀρθοπληγιάω, περιπατῶ εἰς τὰ νύγια ἵνα φαίνωμαι ὑψηλός.
Ὀρθορρημονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀρθοεπέω.
Ὀρθορρήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ὀρθοέπεια.
Ὀρθός [ὄρνυμι], ή, όν. Σηκωμένος ἐπάνω (εἰς τὸ ποδάρι), στημένος, (κοιν.) ὁλόρθος· ἴσιος (συνεκδ. καὶ μεταφρ.) προσεκτικός, ἄγρυπνος, ἢ χρηστός, δίκαιος· (ἐπὶ πραγμ.) εὔλογος· ἀληθής. ■ Ὀρθὸν πρὸς τὸν οὐρανὸν βλέπων, ἢ ἐς πλάγιον τι, ■ Ξεν. ■ Ὀρθὸς ἀνέστη, ■ Θκρ. ■ Ὀρθαὶ δὲ τρίγες ἔσταν, ■ Ἰλ. Ω. ■ Τῇ καθαρέσει τοῦ Παναίτιου, ὃ ἔδει ὀρθὸν παραδοῦναι, ■ Θκ. ■ Ὀρθοὶ οἱ στίχοι τῶν δένδρων, ■ Ξεν. ■ Ὀρθῷ μετρήσω κανόνι, ■ Ἀρχφ. (ἐξ ἀτυπ.) ■ Τὴν Ἑλλάδα ὀρθὴν οὖσαν, ■ Ἰσοκρ., εἰς καλὴν (ἀκμαίαν) κατάστασιν. ■ Ὀκνῶ δ' οὐκ ἐμὲ πρέσσειν κακῶς, ὀρθῷ δὲ βῆναι ποδί, ■ Εὐρ., νὰ ὀρθοποδήσω. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδ.) ■ Τῆς πόλεως ὀρθῆς γενομένης ἐπὶ τούτοις, ■ Ρτρ., ταραχθείσης, ἀναπτοηθείσης, (κοιν.) ἐσηκώθη ἐ' τὸ ποδάρι. ■ Ἀναβλέψωμεν ὀρθοῖς ὄμμασι, ■ Ξεν., ὡς ἀπορρίψωμεν τὸ μέχρι τοῦδε ὄνειδος, ὡς σηκώσωμεν κεφάλι. ■ Ὀρθῷ λόγῳ, ■ Ἡσ., κατ' ἀλήθειαν, τῷ ὄντι. ■ Κατ' ὀρθὸν δικάζων, ■ αὐτ., μὲ δικαιοσύνην, (κοιν.) μὲ τὴν ἰσιάδα. ■ Ὀρθὸν ἔλεξας, ■ Αἰξ. ■ Ὀρθὸν ἡ ἀλήθεια ἀεί, ■ Σοφ. ■ Ὀρθὴ μανία, ■ Αἰλ., καθαυτό, καθαρά. (καὶ ἀντιἐπιρ.) ■ Δι' ὀρθῆς (ἐννοῦ ὁδοῦ), ■ Αἰξ (καὶ ἁπλ.) ■ Ὀρθήν, ἢ ■ Ὀρθά, ■ Αἰξ., ἴσια, κατ' εὐθεῖαν. ■ Οὔποτε ποιήσεις τὸν καρκῖνον ὀρθὰ βαδίζειν, ■ Ἀριστοφ. (ἔβεν) ■ Ὀρθὴ (πτῶσις), ■ Γραμμ., ἡ ὀνομαστική.
Ὀρθοστάδην [ὀρθὸς, ἵστημι], ἐπίρ. Εἰς τὸ ποδάρι. ■ Οὐδὲ ὀρθοστάδην διανοστέον τὸ πᾶν τῆς ζωῆς ἀκατάκαμπτον, ■ Εὐρ. ■ Πολλοὶ μὲν κατεκλίθησαν, οἱ δ' αὐτῶν ὀρθοὶ ὑπεφέροντο, ■ Ἵππαρ.
Ὀρθοστασίας, ου (ὁ) καὶ
Ὀρθοστάδιον (τὸ) καὶ
Ὀρθοστάδιος (ὁ). χιτὼν μακρὺς (ποδήρης) ὁ ὁπ. δὲν ἐζώνετο, (ἄλλ. Στάδιος καὶ Στατός).
Ὀρθοσταδόν, ἐπίρ. = Ὀρθοστάδην.
Ὀρθοστάς, άδος (ἡ), = Ὀρθοστάτης (2).
Ὀρθοστασιάζω, καὶ
Ὀρθοστασία (ἡ). τὸ νὰ στέκῃ τις ὄρθιος.
Ὀρθοστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἵσταμαι ὀρθός, [ἐκ τοῦ
Ὀρθοστάτης, ου (ὁ). ὁ στεκόμενος ὀρθὸς (ἴσιος). ὁλόρθος. ‖. (ὑπτ.) στύλος, ζύλωμα (σκηνῆς). 2) εἶδος ζυμαρικοῦ τὸ ὁπ. ἐπροσφέρετο εἰς τοὺς τάφους τῶν νεκρῶν, (παρβλ. Ἀνάστατος).
Ὀρθοστατος (ὁ, ἡ). ὁ ἱστάμενος ἢ ἱστώμενος (στηνόμενος) ὀρθός. ■ Κλίμαξ —, ■ Εὐρ.
Ὀρθοστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ὀρθά.
Ὀρθοστρωτος (ὁ, ἡ). [τοῖχος] στρωμένος μὲ ὀρθομαρμάρωσιν.
Ὀρθοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ὀρθότης.
† Ὀρθόσφυρος (ὁ, ἡ), γραμ. ἐξήγ. τοῦ Τανύσφυρος.
Ὀρθοτανής, ές (ὁ, ἡ). τεντωμένος ἴσια, ὁλόρθος, ἴσιος.
Ὀρθότης (ἡ). ἡ στάσις τοῦ ὀρθοῦ, ἰσιάδα, (μεταφρ.) εὐθύτης, ἀκρίβεια, δικαιοσύνη κτλ.
Ὀρθοτίτθιος καὶ Ὀρθότιτθος (ἡ). ἡ ἔχουσα ὀρθοὺς τιτθοὺς (μαστούς), (ἀντιθ. τῷ Χαλαρότιτθος).
Ὀρθοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τέμνω (Περικατῶ) τὴν εὐθεῖαν ὁδόν, ἀκολουθῶ τὸν ὀρθὸν δρόμον (καὶ μεταφρ. τὸ ὀρθὸν δόγμα).
Ὀρθοτομία (ἡ). τὸ ὀρθοτομεῖν· (μεταφρ.) ὀρθοδοξία, [ἐκ τοῦ
Ὀρθότομος (ὁ, ἡ). (παρεξ.) ὁ τέμνων (κόπτων) τι ὀρθῶς· (προπαροξ.) ἴσια κομμένος, (μεταφρ.) Ὀρθοδόξος. ■ Θρησκεία —, ■ Δημοκ.
Ὀρθοτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Τονίζω ὀρθῶς (μὲ ὀξύνω [καθαυτὸ] τόνον). (πβ.) ■ Ὀρθοτονούμενον, ■ Γραμ., = Ὀξύτονον.
Ὀρθοτόνησις, εως (ἡ), τὸ ὀρθοτονεῖν ἢ ὀρθοτονεῖσθαι, ὁ ὀρθὸς τονισμὸς λέξεως.
Ὀρθοτονητέον, θετ. τοῦ Ὀρθοτονέω.
Ὀρθότονος (ὁ, ἡ). (γραμ.) τονισμένος μὲ ὀρθὸν (καθαυτὸ) τόνον, (ἀντιθ. τῷ Ἐγκλιτικός).
Ὀρθοτονουμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ ὀρθὸν τόνον, ὄχι ἐγκλινομένως.
Ὀρθοτριχέω-ῶ, Μ. ήσω. Σηκώνονται ὀρθαὶς ἡ τρίχες μου
Ὀρθοτριχία (ἡ). σήκωμα τῶν τριχῶν, ἀνατρίχιασμα.
Ὀρθοτριχόω-ῶ, Μ. άσω, = Ὀρθοτριχέω.
Ὀρθοτροπία (ἡ). ὀρθότης τρόπου (ἤθους), εὐθύτης.
Ὀρθοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φρονῶ ὀρθά, εἶμαι ὀρθόφρων.
Ὀρθοφρόνως, ἐπίρ. Μὲ ὀρθὰ φρονήματα ὡς
Ὀρθόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀρθὴν (ὑγιᾆ) φρόνημα. 2) ὁ εὑρισκόμενος εἰς ἀναισχυσίαν (ἐλπίδος, προσδοκίας κτλ.), ἀνεπιτήδευτος.
Ὀρθοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι
Ὀρθοφυής, ές (ὁ, ἡ). ὁ φυτρώνων ἴσια ὀρθὸς τὸ ἀνάστημα.
Ὀρθοφυΐα (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὀρθοφυοῦς, ὀρθότης ἀναστήματος.
Ὀρθοχαίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων ὀρθὴν (ὀρθοτριχιῶσαν) χαίτην.
Ὀρθόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τι εἰς ὀρθίαν θέσιν, στήνω ὀρθὸν (■ Ὅ δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη· τὸν δ' αἶψ' ὄρθωσεν Ἀπόλλων, ■ Ἰλ. Δ)· ἐπαίζω (■ Ὀρθῶσαι τὸν κυρτὸν ὑποσχόμενος, ■ Ἐπιγρ.)· ἀνεγείρω (κτίριον πεπτωκός)· (μεταφρ.) ἐπαναφέρω τι εἰς τὴν πρώτην του ἀκμήν, ἐυθαρρύνω, ἐγκαρδιόνω· διορθόνω· διευθύνω. ■ Καὶ νέγας ὀρθοῖθ' ὑπὸ μικροτέρων, ■ Σοφ. ‖. (πβ.) σηκόνομαι ὀρθὸς (μεταφρ.) εὐτυχιῶ, κροπόπτω, (κοιν.) ὀρθοποδῶ, εὐδοκιμῶ, ἐπιτυγχάνω· ἀληθεύω. ■ Ὀρθοῖς ἂν ὁ λόγος, ■ Ἴδ., συμβιβάζεται (εἶναι σωστὸς) ὁ λογαριασμός, ὑπάρχει ἀνταλλαγή. ■ Ἦν ἡ διάσασις ἡ ἐπὶ Μυσσαγέτας μὴ ὀρθωθῇ, ■ αὐτ., ἂν ἐπιτύχῃ.
Ὀρθαγορίσκος (ὁ), = Ὀρθαγορίσκος.
Ὀρθρεύω, Μ. εύσω. Σηκόνομαι ἢ Πράττω τι πολλὰ πρωΐ (μὲ τὸν ὄρθρον)· (Π.) ἀγρυπνῶ, ἔχω ἀϋπνίαν.
Ὀρθρίδιος, α, ον, Π. ἀντὶ Ὄρθριος.
† Ὀρθρίζω, Μ. ίσω. Γρφ. ἀντὶ Ὀρθρεύω.
Ὀρθρινὰς, ή, όν, = Ὄρθριος. ‖. (οὐδ.) νΤὸ ὀρθρινόν. ■ ἀντὶ Ὁ ὄρθρος, (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) ■ Ὀρθρινόν, ■ πολλὰ πρωΐ, μὲ τὸν ὄρθρον.
Ὀρθριοκόκκυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κακκύζων ὄρθριος (ἐν καιρῷ τοῦ ὄρθρου). ■ Ἀλεκτρυὼν —, ■ Διφιλ.
Ὄρθριος, α ἢ ας, ον, (τὸ παρθ. Ὀρθριαίτερος,-αίτατος). Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι πολλὰ πρωΐ (μὲ τὸν ὄρθρον). ■ Ὀρθρία (ἡ), (ἐννοῦ ὥρα), ὁ ὄρθρος.
Ὀρθριφοίτης, ου (ὁ), Π. ὁ φοιτῶν (ὑπάγων ἢ ἐρχόμενος) ἐν καιρῷ τοῦ ὄρθρου.
Ὀρθρόβας (ὁ), Π. ὁ βοῶν (φωνάζων) ἐν καιρῷ τοῦ ὄρθρου. ■ Ἀλεκτρυόνων —, ■ Ἀθ.
Ὀρθρογόη (ἡ), Π. [ὄρθρος, γοάω]. ἡ θρηνοῦσα καὶ
Ὀρθραλέας (ὁ, ἡ), ἡ λαλοῦσα ἀπὸ πρωΐας (μὲ τὸν ὄρθρον). ■ Χελιδών —, ■ Ἡσ.
Ὄρθρος (ὁ). [ὄρνυμι]. ἡ πρὸ τῆς αὐγῆς ὥρα, τὰ χαράγματα. ■ Ὄρθρου βαθέος, Γρφ., ἀκριβῶς νύκτα, πρὶν ἀρχίσῃ νὰ χαράζῃ.
Ὀρθώνυμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὀρθὸν (ἀληθῆ) ὄνομα, ὄχι ψευδώνυμος.
Ὀρθῶς, ἐπίρ. Μὲ ὀρθὸν τρόπον, ἴσια, δικαίως, εὐλόγως, τῷ ὄντι, προσηκόντως.

« Ὀρθώσατε ἵππους προσφέρεσθαι (χρῆσθαι), « Ξεν.
Ὀρθωσία (ἡ), ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ
Ὀρθώσιος (ὁ), ἐπίθ. τοῦ Διός, (Λατ. stator), [ἐκ τοῦ
Ὄρθωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὀρθόω, στήριγμα, στήσιμον· (μεταφορ.) διόρθωσις· διεύθυνσις, διεξαγωγή· ἐπιτυχία. « Παρὰ θεῶν αἰτούμεθα, ὀρθώσιν λόγων ἢ ἔργων τῶν ἀρίστων, « Πλ.
Ὀρθωτήρ (ὁ), Π. ὁ ἀνορθῶν [διευθύνων, ἐπιτελῶν] τι.
Ὁριαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων ὡς ὅριον. « Λίθος—, « Νίκ.
Ὁρίβακχος (ὁ), Π. ὁ Βάκχος [τοῦ ὁποίου αἱ τελεταὶ ἐγίνοντο εἰς τὰ ὄρη].
† Ὁριβάτης, κτλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀρειβάτης κτλ.
Ὁριβεμέτης, ου (ὁ), = [καὶ κατὰ τὸν Εὐστ. ὀρθότ. τοῦ] Ὁριεβρεμέτης.
Ὁριγανίζω, Μ. ἰσω. Ὁμοιάζω τὸ ὀρίγανον, ἔχω γεῦσιν [ὀσμὴν κτλ.] ὀρίγανου.
Ὁριγανίς, ίδος (ἡ), τὸ ἄλλ. Μάραθον, (φυτόν).
Ὁριγανίτης, ου (ὁ). (οἶνος) ἐσπεισασμένος μὲ ὀρίγανον.
Ὁριγανοειδής, ές (ὁ, ἡ, ὀριγάνῳ ὅμοιος· τὸ εἶδος.
Ὁριγανώδης, εσσα, εν, Π. ὁ περιέχων ἢ κατεσκευασμένος μὲ
Ὀρίγανον (τὸ) καὶ
Ὀρίγανος (ἡ), καὶ ὁ [ὄρος, γάνος]. εἶδος φυτοῦ (ἐκ ἁρμείων ἀρωματικήν ὀσμήν), [κατ.] Ἀρίγανη, [ὅθεν] « Ὀρίγανον βλέπειν, « Κωμ., ἀγριακυπαίζειν.
Ὁριγνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Ὀρίγομαι.
† Ὁριδρίμας κτλ., = [καὶ κατὰ τὸν Εὐστ. ὀρθότ. τοῦ] Ὁρειδρόμας κτλ.
Ὁρίζω [ὅρος]. Μ. ἰσω. Βάλλω (Χωρίζω μὲ σύνορα, [μὲ γεν. ἢ μόνην ἡ προθετ. ἐκ δ'.] διαχωρίζω (μεταφορ.) διορίζω, διατάττω, προσδιορίζω, ἀποφασίζω. « Πέτρας ὁρίσασα, « Εὐρ., περάσασα. « Σὲ γὰρ θεὸν ὥρισε δαίμων, « Ἐπιγρ. (καὶ γεν. ἐκ δ'.) « Ὁ Νεῖλός ἐστιν ὁ τὴν Λιβύην ὁρίζων τῆς Λιβύης, « Ἡρ. « Ὡς ἡμᾶς πέλαγος ὁρίζῃ τῆς Ὀδυσσέως νεώς, « Σοφ. (καὶ μεσ.) « Βωμοὺς ὁρίζεται, « αὐτ., διευθετεῖ, ἑτοιμάζει. « Οἱ πλεῖστοι ὁρίζονται τοὺς εὐεργέτας αὐτῶν ἄνδρας ἀγαθοὺς εἶναι, « Ξεν. (καὶ πθ.) « Ἡ ὡρισθεῖσα ἡμέρα, « Λξ. « Γὴν γυναικωνῖτιν ὡρισμένην ἀπὸ τῆς ἀνδρωνίτιδος, « Ξεν. ‖. (ἡ μεχ.) « Ὁρίζων (ἐνν. κύκλος), « ὁ περιορίζων τὴν ἔκτασιν (τὴν ἐκτασόνειαν) ὅσην δύναται νὰ περιλάβῃ ἡ ὄρασις.
Ὁρικός, ή, όν, = Ὁρειτικός.
Ὁρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ὅρον (ὁρισμόν), ἐκλαμβανόμενος ὁρικῶς.
Ὁρίκτειος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀρείκτειος [ὄρος, κτίζω]. ὁ τροφεὺς εἰς τὰ βουνά, ὀρεσίτροφος.
Ὁρίκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτυπῶν (βοῶν, ἀντηχῶν) εἰς τὰ ὄρη.
Ὁρικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ὅρου.
§ Ὁριμαλίδες (αἱ), = Ὁρομαλίδες.
† Ὁρινδα, κτλ. (κοιν.), Γλω. ἀντὶ Ὄρυζα [ῦῦ
Ὁρίνδης, ου (ὁ), (ἄρτος) καμωμένος ἀπὸ ἀμύλαλευρον.
Ὁρίνω, Μ. ινῶ, Π. [ὄρνυμι]. κινῶ, διεγείρω· ταράττω· ἐρεθίζω. ‖. (μεσ. ἢ πθ.) κινοῦμαι, ταράττομαι· φεύγω ὁρμαίως (τρομαγμένος).
† Ὁριοδείκτης, ου (ὁ), Γλω. ὁ δείχνων τὰ ὅρια, ὁριστής.
† Ὁριοθετέω-ῶ, Μ. ήσω, (Γρφ.). Βάλλω (τίθημι) ὅρια.
Ὅριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄρος, βουνάκι.
Ὅριον (τὸ), τέρμα· σύνορον, (χωρ. ἐπίθ. τοῦ
Ὅριος (ὁ, ἡ), ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ὅρους (εἰς τὰ σύνορα). « Ζεὺς—, « Πλάτ., ὁ φύλαξ τῶν ὁρίων.
† Ὁριπέδιον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀρειπέδιον.
† Ὁρίπλαγκτος καὶ Ὁριπλανής, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀρείπλαγκτος κτλ.
Ὅρισμα (τὸ), [ὁρίζω]. σύνορον· (μεταφορ.) γνώμη ὡρισμένη, νόμος, ἀπόφασις.
Ὁρισμός (ὁ), τὸ ὁρίζειν ἢ ὁρίζεσθαι, ὁροθεσία· (μεταφορ.) προσδιορισμός, (Γαλλ.) définition. (Βυζ.) προσταγή, διαταγή.
Ὁριστέον, θετ. τοῦ Ὁρίζω.
Ὁριστής, οῦ (ὁ). ὁ ὁρίζων (προσδιορίζων τὰ σύνορα), ὁροθέτης· (μεταφορ.) ὁ εἰδὼς τοὺς ὁρισμοὺς (les définitions) τῶν πραγμάτων ἢ ὀνομάτων. (ἐνν. κύκλος) ὁ ὁρίζων.
Ὁριστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ὁρισμόν (προσδιορισμόν), (ὀθ.) « Ὁριστικὴ ἔγκλισις, « Γρμτ.
Ὁριστός, ή, όν. Ἐπιδεκτικὸς ὁρισμοῦ, οὐχὶ ἀόριστος.
† Ὁριτρεφὴς ἢ Ὁρίτροφος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀρειτρεφὴς κτλ.
† Ὁρίχαλκος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀρείχαλκος.
Ὁρκάνη (ἡ), Π. = Ἑρκάνη, περίφραγμα· εἰρκτή· δίκτυον.
Ὁρκαπάτης, ου (ὁ). ὁ ἀπατῶν δι' ὅρκου (λαθετῶν τὸν ὅρκον του), ἐπίορκος.
§ Ὁρκη (ἡ), = Ἔρκη, (ὀθ. τὸ Ατ. orca).
Ὁρκίζω, Μ. ίσω. Βάλλω εἰς ὅρκον. ‖. (μεσ.) κάμνω ὅρκον.
Ὁρκιητομέω, Ὁρκιητόμος, Ἰων. ἀντὶ Ὁρκιστομέω κτλ.
Ὁρκιηφόρος (ὁ, ἡ), Ἰων. [ὅρκιον, φέρω]. ὁ κάμνων ὅρκον, ὁρκωμότης.
Ὅρκιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ὅρκον· εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ὁρκίζεταί τις. « Θεοὶ ὅρκιοι, « Αἰ. « Τίν' οὖν ἐπάμυνε ὅρκιον θεῶν; « Εὐρ. « Ὅρκιον ἐμοὶ ξίφος, « αὐτ. (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) « Ὅρκιος δέ σοι λέγω, « Σοφ., ἐνόρκως, μεθ' ὅρκου. « Κατήνεσε τάδ' ὅρκιος δράσειν, « αὐτ. ‖. (τὸ οὐδ.) Ὅρκιον (τὸ) καὶ Ὅρκια (τὰ), (ἐνν. ἱερά) τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν τελετὴν τοῦ ὅρκου· θύματα ὅρκ., (συνκδχ.) ἀντὶ Ὅρκος, συνθήκη (συμφωνία) ἔνορκος· (ἐν γέν.) βεβαιότης. « Τὰ μενεῖν ὅρκια (ἢ) ὅρκιον, « Ὅμ., Ἡρ., κάμνειν ὅρκον (μὲ θυσίαν καὶ ἄλλας ἱεροπραξίας). « Ἐπὶ τούτοισι ἔταμον ὅρκιον· τὸ δὲ ὅρκιον ὧδε εἶχε (αὐτοῖσι), « Ἡρ. « Ὅρκια τοι δώσω; ἴσχω νῦν Ζεὺς κτλ., « Ὀδ. Τ. « Ὅρκια ψευσάμενοι, « Ἰλ. Η. « Κατὰ δ' ὅρκια κάτησαν, « Ἰλ. Δ. « Ὅρκια ποιησάμενοι, « Ἡρ. (καὶ πρυθτ.)
« Πείς μοὐνους γὰρ τούτους ὅρκιον ἐ. ποιήσατο, « αὐτ.
Ὁρκιστομέω-ῶ, Π. ήσω, = Ὅρκια τέμνω, κάμνω διὰ θυσίας ὅρκον (συνθήκην κτλ.), ἐκ τοῦ
Ὁρκιστόμος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ὅρκον (συνθήκην κτλ.) διὰ θυσίας.
Ὁρκισμός (ὁ). τὸ ὁρκίζειν, ὅρκισμα, ὅρκιες.
Ὁρκιστής, οῦ (ὁ). ὁ ὁρκίζων (βάλλων τινὰ εἰς ὅρκον).
Ὅρκος (ὁ), [ἔργω, ἔρκος]. ἐπίκλησις τοῦ ὀνόματος θεοῦ (ἢ πράγματος ὄντος ἢ θεωρουμένου ἱεροῦ) πρὸς ἐπιβεβαίωσιν λόγου (ὑποσχέσεως κτλ.). (Π.) τὸ καθ' οὗ ὁρκίζεταί τις. « Στυγὸς ὕδωρ, ὃς τε μέγιστος ὅρκος πέλει θεοῖσιν, « Ἰλ. Ο. « Ὅρκους διδόναι (ἀποδιδόναι, ἀπολαμβάνειν κτλ.), « ὁμ.
Ὁρκοσφάλτης [ὅρκος, σφάλω]. ου (ὁ), = Ὁρκοκάτης, ἐπίορκος.
§ Ὁρκοτόμος (ὁ, ἡ), = Ὁρκιστόμος.
§ Ὁρκοῦρος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἕρκουρος.
Ὁρκόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ὁρκίζω.
Ὅρκυνος καὶ
Ὄρκυς, υνος (ὁ), εἶδ. ἰχθ., θύννος μέγας, πετσοῖδα.
Ὅρκωμα (τὸ), [ὀρκόω]. ὁ δοθεὶς ἢ ληφθεὶς ὅρκος.
† Ὁρκωμοσία (ἡ), Γρφ. ὅρκος, ὁρκισμός.
§ Ὁρκωμοσιάζω, Μ. άσω, = Ὁρκωμοτέω.
§ Ὁρκωμόσιος, α, ον, = Ὅρκιος. ‖. (οὐσ.) Ὁρκωμόσιον (τὸ), μέρος ὅπου ἔγειναι ὁρκωμοσία (συνθήκαι), καὶ « Ὁρκωμόσια (τὰ), (ἐνν. ἱερά), ἡ θυσία (ἢ τελετὴ) τοῦ ὅρκου· (ἐν γέν.) ὅρκος, βεβαίωσις διὰ ὅρκ.
Ὁρκωμοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁρκίζομαι, ὀμνύω.
Ὁρκωμοτήριον (τὸ), = Ὁρκωμόσιον.
Ὁρκωμότης [ὅρκος, ὄμνυμι], ου (ὁ). ὁ ὁρκιζόμενος (δίδων ὅρκον).
Ὁρκωμοτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (χρησιμεύων πρὸς) ὁρκωμοσίαν.
Ὁρκωμοτικῶς, ἐπίρ. Δι' ὁρκωμοσίας.
Ὁρκώμοτος (ὁ, ἡ), ἐπὶ τοῦ ὑπ. ἢ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὑπ. ὡρκίσθη (ὁρκωμότησέ) τις.
Ὅρκιος.
Ὁρκωτής [ὁρκόω]. οῦ (ὁ). ὁ ὁρκίζων τινά.
Ὁρκωτός, ή, όν. Ὡρκισμένος, ἔνορκος.
Ὁρμάζω, Μ. άσω, μτγν. ἀντὶ Ἁρμόζω, ἁρμοδιάζω.
Ὁρμαθίζω, Μ. ίσω. Ἁρμαθιάζω.
Ὁρμάθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Ὁρμαθός (ὁ), [ὅμος]. ἁρμαθιά, σειρά. « Παλλοὺς ὁρμαθοὺς ποιούμενος τῶν ἀμαξῶν, « Ξεν.
§ Ὁρμάθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ὀρμάομαι, (πιθανώτ. ἐσφαλμ. ἀντὶ=
Ὁρμαθῶ, Δ. ἀντὶ Ὁρμηθῶ.
Ὁρμαίνω, Μ. ανῶ, Π. κινῶ, βάλλω εἰς κίνησιν· διεγείρω· (συνήθ.) γράφω τι κατὰ νοῦν, σχέπτομαι· (μὲ αἰτ. ἢ ἄπαρ. ἐπιθυμῶ. (ἀτέλ. ἢ ἐλλ.) κινοῦμαι ὁρμῶ. « Ἵππος ὁρμαίνει, « Αἰσχλ. (καὶ μὲ ἄπαρ.) « Φεύγειν ὁρμαίνων, « Θκρ.
§ Ὁρμάστειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ὁρμαχής.
Ὁρμαστή (ἡ), Βυζ. ἀντὶ Ἁρμοστή, ἁρμοδιαστική.
Ὁρμαχής (ὁ), Π. [ὁρμαίνω]. ὁ κινῶν (παρορμῶν, διεγείρων).

Ὁρμαστρα (τά), Βοΐ. οἱ ἀρράβωνες.
Ὁρμάω-ῶ [ὁρμή], Μ. ήσω. Κινῶ, βάλλω εἰς κίνησιν· παρακινῶ, διεγείρω. ‖Ι. (συνήθ. ἀμτθτ. ἡ ἑλλ. ἡ μσ.) κινοῦμαι νὰ πάω τι ἢ νὰ ὑπάγω που· κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν πρός τι ἢ κατά τινος· (ἰδιωτ. μσ.) ἐπιθυμῶ μὲ ὑπερβολὴν· προθυμοῦμαι· (μὲ αἰτ. πρσθετ. ἢ ἀπαρ. ἐκδ.) ■ Νῦν δέ με παρεικοῦσ' ἐπέεσιν ὥρμησ' ἐς πόλεμον,■ Ἰλ. Ζ. ■ Ὡς δὲ τὸ στράτευμα τὸ Περσ. ὥρμα βασιλεὺς ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, ■ Ἡρ. (ξ ἐπί πραγμ.) ■ Εἰ δ' οὖ καὶ πόλεμόν ποθεν ὁρμήσειε Κρονίων, ■ Ἰλ. Σ. (ξ ἀμτθτ. ἢ ἑλλ.) ■ Ἐπὶ σφέας ὁρμήσασιν,■ Ἡσ. ■ Ὥρμησε μετὰ ξίφος,■ Θκρ. ■Νομίσας ἐπὶ τὸν αὐτοῦ οἶκον ὁρμήσειν αὐτόν,■ Ξεν. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) ■ Ῥηξ. ὃς ὁρμήσῃ διώκειν ὄρνεον ἄλλο, ■ Ἰλ. Ν. ■ Ὁπόκε δ' ὁρμήσετε ᾖμεν ἐναντίβιον,■ Ἰλ. Φ. ■ Ὡρμηκότε προεξάναι τῆς πολεως,■ Ξεν. (καὶ πθ. ἢ μσ.) ■ Ἵπποι ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῆσιν ἰμάσθλης,■ Ὁδ. Ν. ■ Ὥρμᾶτ' ἐκ θαλάμοιο,■ Ἰλ. Γ. ■ Ἐξ Ἀνδρου ὁρμεώμενος,■ Ἡρ. (ξ κρός ἀπαρ.) ■ Φεύγειν ὡρμάθη ποτὶ σῆμα πατρὸς,■ Θκρ. ■ Ἐν δέσι ἦτορ ὡρμᾶτο μάγεσθαι,■ Ἰλ. Φ. (καὶ πρὸς ἐπ. ῥ.) ■ Ὅπως ἂν ὁρμῶμαι,■ Ξεν. (ξ μτνμ.) ■Φάτις (■ λόγος) ὥρμηται,■ Ἡρ.
Ὁρμεά (ἡ), Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὁρμιά.
Ὁρμενόεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων μεγάλα βλαστάρια, εὐαυξής, [ἐκ τοῦ
Ὄρμενος καὶ Ὁρμένος (ὁ), (τὸ πλθ. καθ' ἑτερογέν. Ὁρμενα). βλαστάρι φυτοῦ (τὸ ὁπ., καθὼς λέγουν οἱ γεωπόνοι, ἐβγαίνει εἰς τὸν σπόρον), (ἰδιωτ.) τὸ βλαστάρι τῆς κράμβης καὶ τοῦ ἀσπαράγου, [ἐκ τοῦ
Ὄρμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὁρόμενος, μσ. ἀορ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ὄρνυμι.
Ὁρμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀραγμένος (εἰς ὅρμον). ■ Οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς (ἐνν. ἀγκύρας) ὁρμεῖ τοῖς καλλίστοις,■ Δημ., (μτφορ.) δὲν ἐπιστηρίζεται εἰς τὰς αὐτὰς ἐλπίδας. ■Ἐπὶ ζυεῖν (ἐνν. ἀγκύρην) ὁρμεῖν, ■ Αξ., εἶναι εἰς πλήρη ἀσφάλειαν.
Ὁρμή (ἡ), [ὄρνυμι]. ἡ σφοδρὰ τάσις (ἢ βοπή) ταῦ βαίως φερομένου σώματος (■ Ἔγχεος [■ κύματος, Πυρὸς ■ Θηρὸς κτλ.] — ■ Ὁμ.). ἐξάρμησις ρατεύματος (■ Ἐγὼ δὲ θύσομαι ἐπὶ τῇ ὁρμῇ· ὅταν δὲ τὰ τῶν θεῶν καλῶς ἔχῃ, σημανοῦμεν,■ Ξεν.)· (μτφορ.) κίνησις βαία τῆς ψυχης (ἀπόφασις) πρὸς ἐπιχείρησιν ὄρεξις, προθυμία, ἐπιθυμία. ■ Ἐπὶ μείζω τις αὐτὸν ἄγοι ὁρμὴ θειοτέρα,■ Πλάτ. ■Τοὺς στρατιώτας ὁρμὴ ἐσέπεσε.. ἐκτειχίσαι τὸ χωρίον,■ Θκρ.
Ὁρμηδόν, ἐπίρ. Μὲ ὁρμήν.
Ὄρμημα (τό). κίνημα πρὸς ἐφόρμησιν· (μτφορ.) τὸ ἀντικείμενον τῆς ὁρμῆς (τοῦ κύθου, τῶν φρονεῖσθων) τινός. ■ Ἑλένης ὁρμήματα,■ Ἰλ. Γ., αἱ περὶ αὐτὴν προσπάθειαι.
Ὄρμησις, εως (ἡ). ■ Ὁρμή.
Ὁρμητήρια (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὁρμητηρία.
Ὁρμητήριον (τό), μέφον πρὸς παρόρμησιν (πρὸς ἐρεθισμόν), ἀλαστήριον. 2) μέρος ὀχυρὸν (φρούριον κτλ.) ἀπὸ τοῦ ὁπ. ὁρμῶνται εἰς καὶ εἰς τὸ ὁπ. ἠμποροῦν νὰ καταφύγῃ.
Ὁρμητίας, ου (ὁ), ὁρμητικός.
Ὁρμητικός, ή, όν. Ὁ φερόμενος μὲ ὁρμὴν πρός τι, σφοδρός· εὐκατάφορος.
Ὁρμητικῶς, ἐπίρ. Μὲ ὁρμήν, μὲ σφοδρότητα. ■Ὁρμ. ἔχω πρός τι,■ Αξ., εἶμαι πολλὰ εὐκατάφορος.
Ὁρμιά (ἡ), [ὅρμος]. τριχιὰ διὰ ψάρευμα, (κοιν.) βόλτα, (ξ εἰς τὸ Λίγ. Πελαγ.) ὁρμίδι.
Ὁρμιευτής, οῦ (ὁ). ὁ ψαρεύων μὲ τὴν ὁρμιάν (μὲ τὸ ὁρμίδι), [ἐκ τοῦ
Ὁρμιεύω, Μ. εύσω. Ψαρεύω μὲ τὴν ὁρμιάν (μὲ τὸ ἀγκίστρι).
Ὁρμίζω, Μ. ίσω. Φέρω τὸ πλοῖον εἰς τὸν ὅρμον, ἀράζω· (μτφορ.) ἀσφαλίζω (καὶ μσ. ἀσφαλίζομαι) ὡς εἰς ὅρμον. ■ Ἐκ τύχης ὡρμισμένους,■ Εὐρ., πεποιθότας (ἐπιστηριζομένους) εἰς τὴν τύχην.
Ὁρμιηθόλος (ὁ, ἡ), Ἰων. [ὁρμιά, βάλλω], = Ὁρμιευτής.
Ὅρμινον (τό), εἶδ. φυτοῦ (πρασίου ἢ φασκομηλιᾶς), (Γαλλ.) orvale.
Ὁρμινώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ὅρμινον.
Ὅρμισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὁρμίζω, ἄραγμα· (μτφορ.) ἐξασφάλισις. 2) = Ὅρμος.
Ὁρμίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ὅρμος, ἀλυσιδίτσα τοῦ λαιμοῦ.
Ὅρμισμα (τό). μέρος πρὸς ὅρμισιν, ἀγκυροβόλιον· (μτφορ.) καταφύγιον ἀσφαλές, ἄσυλον.
Ὁρμιστέον, θετ. τοῦ Ὁρμίζω.
Ὁρμιστηρία (ἡ). σχοινὶ ἢ ἁλυσίδα διὰ σήκωμα βάρους.
Ὁρμοδοκήρ (ὁ), Π [ὅρμος, δέχομαι]. ὁ φέρων εἰς τὸν λιμένα (χορηγῶν ἀσφάλειαν).
Ὅρμος (ὁ), [εἴρω, ἅρμα]. ἁλυσίδα τοῦ λαιμοῦ, χαϊμάλι· ἁρμαθιά (μτνμ.) εἶδος αὐτοῦ χορδῶν. 2) μέρος ὅπ. ἄραγμα, λιμὴν (κυρ. καὶ μτφορ.).
†Ὁρμός (ὁ), [εἴρω]. τὸ λουρὶ τῶν ταμπουργιῶν.
†Ὀρνακέτιον (τὸ), Βοιωτ. ἀντὶ Ὄρνεον.
Ὀρνεάζομαι, Μ. άσομαι. Θηρεύω ὄρνεα· (φυσικόν.) κυνηγάζω τὸν ἀνήφορον (καθὼς ὁ ὀρνιθοθήρας) (Γαλλ.) avoir le nez au vent.
†Ὀρνεακός, ή, όν, Γλπ. = Ὀρνιθιακός.
Ὀρνεόβρωτος (ὁ, ἡ). φαγωμένος ἀπὸ τὰ ὄρνεα.
Ὀρνεοθηρευτικός, ή, όν, = Ὀρνιθοθηρευτικός.
Ὀρνεοθυσία (ἡ). θυσία ὀρνέων (πτηνῶν).
Ὀρνεοκράτης, ου καὶ
Ὀρνεοκράτωρ, ορος (ὁ). βασιλεὺς τῶν ὀρνέων (τῶν πτηνῶν). ■Λεττὸς —,■ Κ. Μανασσ.
Ὀρνεόμαντις, εως (ὁ, ἡ), = Οἰωνόμαντις.
Ὀρνεομιγής, ές καὶ
Ὀρνεόμικτος (ὁ, ἡ), = Οἰωνόμικτος.
Ὀρνεόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν ὀρνέου.
Ὄρνεον (τό), = Ὄρνις. ‖ (πλθ.) Τὰ ὄρνεα, συνηθ. ἀντὶ Τὰ ὀρνεοπωλεῖα.
Ὀρνεοπάτακτος (ὁ, ἡ). ὁ κτυπηθεὶς (πατασχθεὶς) ὑπὸ ὀρνέου.
Ὀρνεοπωλεῖον καὶ Ὀρνεοπώλιον (τό), τὸ μέρος ὅπου πωλοῦνται τὰ ὄρνεα (τὰ πωλιά), [ἐκ τοῦ
Ὀρνεοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ὄρνεα (πωλιά), ὀρνιθοπώλης.
Ὀρνεοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Οἰωνοσκοπέω.
Ὀρνεοσκοπία (ἡ), = Οἰωνοσκοπία.
Ὀρνεοσκοπικός, ή, όν, = Οἰωνοσκοπικός
Ὀρνεοσκόπος (ὁ), = Οἰωνοσκόπος.
Ὀρνεοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων ὄρνεα (πωλιά) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. ■ Κέγχρος —,■ Ψευδάχρα. ‖ (οὐσ.) = Ὀρνιβοτρόφος.
Ὀρνεόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου φοιτῶσι τὰ ὄρνεα. ■ Καλαμὶς —,■ Ἐπγρ., ἡ τοῦ ὀρνιθοθήρου.
Ὀρνεύω-ῶ, Μ. ώσω, = Ὀρνιθάω.
Ὀρνεώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ὄρνεον.
Ὀρνιθαγρευτής [ὄρνις, ἀγρεύω], οῦ (ὁ), = Ὀρνιθοθήρας.
Ὀρνιθάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ὀρνίθιον.
Ὀρνίθαρχος (ὁ), Κωμ. ὁ ἄρχων (ἀρχηγὸς) τῶν ὀρνίθων.
Ὀρνιθεία (ἡ), τὸ ὀρνιθεύειν, Ὀρνιθοθήρα ἢ Ὀρνιθοσκοπία.
Ὀρνιθεῖον (τό), = Ὀρνιθών.
Ὀρνίθειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ὄρνιθα, ὄρνιθος ὕδιος, ὀρνιθήσιος. ■ Ζωμὸς —,■ Ἀθ. ■ Ὠὰ ὀρνίθεια,■ αὐτ.
Ὀρνίθες (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀρνίθεος.
Ὀρνιθευτής, οῦ (ὁ), = Ὀρνιθοθήρας.
Ὀρνιθευτικός, ή, όν, = Ὀρνιθοθηρευτικός.
Ὀρνιθεύω, Μ. εύσω. Θηρεύω ὄρνιθας, κυνηγῶ πουλιά. 2) (μσ.) = Οἰωνοσκοπέω.
Ὀρνιθιακός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ὄρνιθας (εἰς τὰ πουλιά), ὄρνιθος ὕδιος.
Ὀρνίθιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ὄρνις, πουλάκι· μικρὸν ὀρνιθοκοῦλι.
Ὀρνιθοβοσκεῖον (τό), μέρος ὅπου βόσκουν ὄρνιθες (πουλιά), ὀρνιθοτροφεῖον, [ἐκ τοῦ
Ὀρνιθοβοσκός (ὁ), ὁ βόσκων (τρέφων) ὄρνιθας, Ὀρνιθοτρόφος.
Ὀρνιθόγαλον (τό), εἶδ. φυτοῦ, (κατὰ λέξ.) γάλα ὄρνιθος.
Ὀρνιθογενής, ές (ὁ, ἡ), = Ὀρνιθόγονος.
Ὀρνιθογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων τοὺς ὄρνιθας (τὰ πουλιά).
Ὀρνιθογονία (ἡ). γέννησις ὀρνίθων (πουλιῶν), [ἐκ τοῦ
Ὀρνιθόγονος (ὁ, ἡ). γεννημένος ἀπὸ ὄρνιθα (ἀπὸ πτηνόν).
Ὀρνιθοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ὄρνιθος· ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ὀρνίθων (τῶν πτηνῶν).
Ὀρνιθοθήρα, ας (ἡ). θήρα (κυνηγι, πάσιμον) πουλιῶν.
Ὀρνιθοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (πιάνων) πουλιά.
Ὀρνιθοθηράω-ῶ, Μ. άσω. Θηρεύω ὄρνιθας (πουλιά).
Ὀρνιθοθηρευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν θήραν τῶν ὀρνίθων. ■ Ὀρνιθοθηρευτικὴ, ■ ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ ὀρνιθοθήρου.

Ὀρνιθοθηρεία (ἡ), = Ὀρνιθοθήρα.
Ὀρνιθοκάπηλος (ὁ), μεσαιωνικὴ ὀνομασία τοῦ πωλητοῦ ὀρνίθων (πουλιῶν), ὀρνιθοπώλης.
Ὀρνιθοκομεῖον (τὸ), = Ὀρνιθοτροφεῖον, Ὀρνιθών, [ἐκ τοῦ
Ὀρνιθοκόμος (ὁ, ἡ), [ὄρνις, κομέω], = Ὀρνιθοτρόφος.
Πρωιθοκόρος (ὁ, ἡ), Ιων. [ὄρνις κορέω], ὁ ἐννοιῶν (γνωρίζων) ἀπὸ ὄρνιθας, οἰωνομαντεύομενος.
Ὀρνιθοκρίτης, ου (ὁ), ὁ κρίνων (μαντεύων) ἀπὸ τὰ κινήματα τῶν ὀρνίθων, οἰωνομάντις.
Ὀρνιθολόγος (ὁ, ἡ), ὁ ὁμιλῶν (πραγματευόμενος) περὶ ὀρνίθων, (συγχ. τῷ
Ὀρνιθολάχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λογῶν (παραμυθούμενος) τοὺς ὄρνιθας, παυλολόγος.
Ὀρνιθομανέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀγαπῶ μὲ ὑπερβολὴν (Τρελλαίνομαι διὰ) τὰ πουλιά, ἔγω ὀρνιθομανίαν, [ἐκ τοῦ
Ὀρνιθομανής [ὄρνις, μαίνομαι], ές (ὁ, ἡ), ὁ ἀγαπῶν μέχρι μανίας (τρελλὸς διὰ) τὰ πουλιά.
Ὀρνιθομανία (ἡ), μανία (ἀγάπη ὑπερβολικὴ) διὰ τὰ πουλιά.
Ὀρνιθομαντεία (ἡ), = Οἰωνομαντεία.
Ὀρνιθομαντεῖον (τὸ), μέρος ἁρμόδιον πρὸς ὀρνιθομαντείαν.
Ὀρνιθομάντις, εως (ὁ), = Οἰωνόμαντις.
Ὀρνιθομορφος (ὁ, ἡ), = Ὀρνεόμορφος.
Ὀρνιθονομεῖον (τὸ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὀρνιθοκομεῖον.
Ὀρνιθόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Ὑ. = Ὀρνιθογενής, Ὀρνιθόμορφος. ‖ (οὐδ.) ὀρνιθοπωλεῖ.
Ὀρνιθοπεδὴ (ἡ), θηλ. (πέδη) θέα πιάσιμον πουλιῶν.
Ὀρνιθοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν ὄρνιθας (πουλιά).
Ὀρνιθοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Οἰωνοσκοπέω.
Ὀρνιθοσκοπία (ἡ), = Οἰωνοσκοπία.
Ὀρνιθοσκόπος (ὁ, ἡ), = Οἰωνοσκόπος.
Ὀρνιθοτροφεῖον (τὸ), μέρος ὅπου τρέφονται ὄρνιθες (πουλιά), Ὀρνιθών.
Ὀρνιθοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω, Τρέφω ὄρνιθας (πουλιά), ἔχω ὀρνιθοτροφεῖον.
Ὀρνιθοτροφία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ ὀρνιθοτρόφου.
Ὀρνιθοτρόφος (ὁ, ἡ), ὁ τρέφων ὄρνιθας (πουλιά).
Ὀρνιθοφάγος (ὁ, ἡ), ὁ τρώγων (τρεφόμενος μέ) ὄρνιθας.
Ὀρνιθογενής, ές (ὁ, ἡ), = Ὀρνιθογενής, ἢ Ὀρνιθοειδής, Ὀρνιθόμορφος.
Πρνιθών-ῶνος, Μ. ώνος. Μεταβάλλω εἰς ὄρνιθα (εἰς πτηνόν).
Ὀρνιθώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ὀρνιθοειδής.
Ὀρνιθών, ῶνος (ὁ), τόπος ὅπου φυλάττονται (τρέφονται) ὄρνιθες.
(Ὄρνιξ, ιγος, Δ. ἀντὶ Ὄρνις.
Ὄρνιος, α, ον, Π. (σπν.) ἀντὶ Ὀρνίθειος.
Ὄρνις [ὄρνυμι], ιθος (ὁ καὶ ἡ), (ἡ αἰτ. Ὄρνιθα καὶ Ὄρνιν, πλθ. ἡ ὀνομ. Ὄρνιθες καὶ Ὄρνεις, καὶ ἡ αἰτ. Ὄρνιθας ἢ Ὄρνεις ἡ Ὄρνις). (ἐν γέν.) πτηνόν, πουλί· (ἰδιαιτ.) περιστερὰ ἢ ὄρνιθα. (κατ' ἔκτ.) = Οἰωνός, μαντεῖα, σημεῖον. (Π. ἐν γέν.) τύχη, συμπτώσεις. «Μουσῶν ὄρνιθες», «θκρ., οἱ ποιηταί. «Ὀρνίθων γάλα», παροιμ., ἀφθονία ἀγαθῶν, (καιν.) τοῦ παλιοῦ τὸ γάλα. (ἰδιωνυμ.) τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ, ἢ εἰδ. ἐκλεκτοῦ φαγητοῦ (μτφ.) «Ὀρνίθες», «Ἀρχ. αντὶ Ὀρνιθοπωλεῖον.
Ὄρνιχς, Δ. ἀντὶ Ὄρνιθες καὶ
Ὄρνιχς, Δ. ἀντὶ Ὄρνιθι, (ἐκ τοῦ ἀχρ. Ὄρνιξ).
Ὀρνιχολάγος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ὀρνιθολόχος.
Ὄρνιχος, Δ. ἀντὶ Ὄρνιθος.
Ὄρνυμι, Μ. ὄρσω καὶ (μσ.) ὄρσομαι καὶ ὀρούμαι (ἀόρ. Ὦρον [ἄθ. ἡ μτχ. Ὀρούσα] καὶ συχνότ. μσ. Ὠρόμην [ἄθ. τὸ γ'. πρσ. Ὧρτο ἀντὶ Ὄρετο καὶ ἡ μτχ. Ὀρόμενος ἀντὶ Ὀρέμενος], πρκ. ὠρμαι ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἑνς. Ὄρωρα καὶ ὑπερσ. Ὀρώρειν), Π. κινῶ, βάλλω εἰς κίνησιν· σηκώνω, (μτφορ.) παρορμῶ, παρακινῶ· διεγείρω, (ἐν γέν.) κάμνω νὰ γένῃ τι, παράγω, προξενῶ. ‖ (μσ.) κινοῦμαι· σηκώνομαι· ὁρμῶ· γίνομαι. (κυρ. εἰς τὸν πρκ. καὶ ὑπερσ.) = Εἰμί. «Εἵνεκα μὲν θεὰς ὄρωρεν ἔμεν ἐς Πύλον», « Ὀδ. Δ. « Καὶ οἱ ἐπ' αἰτὸν ὦρσεν», « Θσ. « Κύματα, τὰ μὲν νότος ὄρωρεν», « Ἰλ. Β. « Πολεμον μετ' ἀμφοτέροισιν ὄρσωμεν», « Ἰλ. Δ. « Ὡς ὅτε τις εἵπεσκε, μένος δ' ὦρσασκεν ἑκάστῳ», « Ἰλ. Ρ. « Κύκνου νεβρὸν ὄρτας ἐξ εὐνῆς», « Ἰλ. Σ. (καὶ μσ.) « Ὦρνυτ' ἐξ εὐνῆς», « Ὀδ. Β. « Ἀπὸ θρόνου ὦρτο», « Ἰλ. Α. « Ὦρτο δ' ἀπ' Ὀλύμποιο», « Ἴσ. « Ἀπὸ μεγάλου πέτρη πρηῶνος ὀροῦσα», « αὐτ. « Ὦρτο δ' ἐπ' αὐτούς», « Ἰλ. Ε. (ἐξ ἀπολύτ.) « Ὀρνυμένοιο ἄνακτος», « Θσ. « Πῦρ, ἔρμενον ἐξιόντες», « Ἰλ. Ρ. « Ἔνισαλες ὦρνυτο», « Ἰλ. Γ. « Εἰσόκε μοι γαῦναι' ὀρώρει», « Ὅμ. « Καί μοι μένος ὄρωρεν», « Ἰλ. Ν. « Νεῖκος ὀρώρει (καὶ μσ. ὀρώρηται)», « Ἰλ. Σ. Ν. « Ἐπεὶ μὲ ὁρώρεσαν ἐνδοθι θυμὸς κήδεσιν», « Ὀδ. Τ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Ὦρτο εἶναι», « . . . « Ἤματι χειμερίῳ», ὅτε τ' ὦρετο Ζεὺς νιφάεν». « Ἰλ. Μ. (ἐξ πρὸς μτχ.) « Ὄρσο κέων», « Ὀδ. Η., σήκω νὰ κλαυσιάσῃς. (ἐξ ἁπλ. ἀντὶ ὑπάρκτ.) «θεοῖς φίλον ὄρωρεν», « Ἀπλλν., ἔστιν.
Ὀρνύφιον (τὸ), = Ὀρνίθιον.
Ὀρνύω (παρτ. Ὄρνυον), Π. ἀντὶ Ὄρνυμι.
Ὀρεβάγχη (ἡ), [ὄρεβος, ἄγχω], εἶδ. φυτοῦ (παραφιτικεῖ), (ἄλλ.) Ὑσπριαλέων, (καὶ καιν.) λύκος.
Ὀρέβακχος (ὁ), = Κύτισος ἢ ζίζυφον. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὀρεβάγχη, ἢ 3) Ὀρειβάκχος.
Ὀρεβιαῖος, α, ον, [σαμαγέθης μὲ ὄρεβον.
Ὀρυβίας, ου (ὁ), ὅμοιος μὲ ὄρεβον.
† Ὀρεβίζω, Μ. ίσω, Ταγίζω μὲ ὄρεβον (ζῶα ἵνα παχύνωσι).
Ὀρόβινος, η, ον, Καμωμένος ἀπὸ ὄρεβον.
Ὀρόβιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Ὄρεβος.
Ὀρειβίτης, ου (ὁ) ἢ Ὀρεβῖτις, ιδος (ἡ) = τῷ
Ὀρεβοειδής, ές (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων εἴδος ἢ ὢν ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὀρέβου.
Ὄρεβος (ὁ), [ἔρεβος], εἶδ. ἀσπρίου, (καιν.) ῥόβι.
Ὀρεβοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω, Τρώγω ῥόβι (ὄρεβον).
Ὀρεβώδης, ες (ὁ, ἡ), = Ὀρεβοειδής.
Ὀρογενής [ὄρος, γίνομαι], ές (ὁ, ἡ), γεννημένος ἢ κείμενος εἰς τὰ ὄνοματα.
Ὀρόγκη (τὰ) καὶ
Ὄρογκοι (οἱ), Ὑ. [ὄρος, ὄγκος], κορυφαὶ βουνῶν, ἀκρώρειαι.
Ὀρογλυφέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀποσπῶ (Ἀφαιρῶ ἢ ὑφαιροῦμαι) ὄγλιθος καὶ κατ' ὀλίγον τοὺς ὄρους (καὶ συνεκδ.) τὰ κτήματα τινός. « Πανηρεύσατο, ὅπως ὀρογλυφήσας ἀναγκάσῃ τὸν ἔχοντα (τὸν ἀγρὸν) τοῦ μηδενὸς ἀποδόσθαι αὐτῷ», « Διατάξ. Ἀποστολ. (ἐξ πβλ.) « Ὀρογλυφούμενα προφανῶς ὑπὸ τῶν πολλῶν», « Ἐξ.
Ὀρόγυια (ἡ), Π. ἀντὶ Ὀργυιά.
Ὀροδαμνίς, ίδος (ἡ), Π. ὑποκορ. τοῦ
Ὀρόδαμνος (ὁ), Π. [ῥάδαμνος]. κλειδί, κλωνάρι.
Ὀροδεμνιάδες (αἱ), Π. [ὄρος, δέμνιον], αἱ (ἄλλ.) Ὀρεστιάδες Νύμφαι.
Ὀροθεσία (ἡ) καὶ
Ὀροθέσιον (τὸ), θέσις (βάλσιμον, προσδιορισμὸς) συνόρων· (συνεκδ.) = Ὅριον, σύνορον, [ἐκ τοῦ
Ὀριθετέω-ῶ, Μ. ήσω, Θέτω (Βάλλω) σύνορα ὡς –
Ὀροθέτης [ὄρος, τίθημι], ου (ὁ), ὁ βάλλων (διορίζων τὰ) σύνορα.
Ὀροθύνω, Μ. υνῶ, Π. = Ὄρνυμι, βάλλω εἰς κίνησιν, διεγείρω.
Ὀροκάμιον (τὸ), εἶδος δένδρου, καριδιὰ τοῦ βουνοῦ.
Ὀροκτύπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτυπῶν (ἀνεχῶν) εἰς τὰ ὄρη.
Ὄρεμαι (χ. Μ.), Π. [οὖρος, ὦρα]. Π. ἐπαγρυπνῶ· πρασέχω, φυλάττω.
Ὀρομηλίδες (αἱ), Δ. ἀντὶ Ὀρεμηλίδες, ἀγριομηλιὰ ἢ κορόμηλα, (ἴδε Ὀρεμαλίδες).
Ὀρόντιον (τὸ), [Ὀράντης], εἶδος φυτοῦ.
Ὀροπέδιον (τὸ), πεδιὰς ἐπάνω εἰς βουνὰ (ὄρη), (Γαλλ.) plateau.
Ὀροπύγιον (τὸ), = Ὀρρωπύγιον.
Ὄρος (ὁ), [εἴρω, χωρίζω], τὸ ὑψηλότερον μέρος (τὸ τυρόγαλον, ὁ τυρὸς) τοῦ γάλακτος ἢ (ὁ ἄλλ., ἰχώρ.) τοῦ αἵματος, (ἐν γέν.) sérosité.
Ὄρος (ὁ), = Ὄρρος.
Ὄρος, εος-ους (τὸ), βουνόν, [συγγ. τῷ
Ὄρος (ὁ), [εἴρω], ὅρον, σύνορον· στήλη χρησιμεύουσα ὡς σύνορον ἢ μνημεῖον· στύλος μὲ ἐπιγραφὴν ἢ ἄλλο τι σημεῖον πρὸς δήλωσιν ὅτι τὸ κτῆμα εἶνε εἰς ὑποθήκην. 2) (μτφορ.) τέρμα, σκοπός, τέλος· ἀρμπέμασμα· κανών· ὁρισμὸς λέξεως (ἢ πράγματος), ἑρμηνεία.
Ὀροσπίζης, ου (ὁ), εἶδος πτηνοῦ, σπίζα (σπίνος) τοῦ βουνοῦ.
Ὀροτύπος (ὁ, ἡ), εὐχρηστόν. τὸ Ὀρεκτύπος.
† Ὄρσομα (τὸ), Γλσ. = Ὄρμημα.
Ὀρσῦσα, μτχ. θηλ. τοῦ ἀορ. δ'. τοῦ Ὄρνυμι.
Ὄρουσις, εως (ἡ), φορὰ (κίνησις, ὁρμὴ) πρὸς τι, [ἐκ τοῦ
Ὀρούω, Μ. ούσω, = Ὄρνυμαι, σηκώνομαι ἐπάνω, τινάζομαι, ὁρμῶ, (ἄθ. τὸ Ἀντ. | πυο καὶ irruo.
Ὀρεφὴ (ἡ), [ἐρέφω]. ἡ σκεπὴ τοῦ οἴκου (συνεκδ.) τόπος σκεπασμένος, ἄσυλον.
Ὀροφηφάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (ἀρπάζων) τὴν ὀροφὴν τοῦ οἴκου. «Πῦρ —, « Ἐπιγρ.
Ὀροφηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (σκεπασμένος μὲ) ὀροφήν. « Κελώνη —, « Ἡσύχ.
Ὀροφιαῖος, α, ον, Ὁ τῆς ὀροφῆς. « Δι' ἔθος —, « Ἐπιγρ.
Ὀροφίας, ου (ὁ), ὁ ζῶν (διατρίβων) εἰς τὰς

ὀροφὴς τῶν οἴκων. » Μῦς (« Ὄφις!—, « Ἀρχφ., Εὐς.
Ὀροφικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὴν ὀροφήν.
Ὀρόφινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ὄροφος (καλάμια τῆς ὀροφῆς).
Ὀρόφιον (τὸ). μικρὸς ὄροφος, κυβούκλιον.
Ὀρεφοίτης, ου (ὁ), = Ὀρειφοίτης.
Ὀροφοκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω τὴν κοίτην μου (Φωλεύω) ἐπὶ τοῦ ὀρόφου.
Ὄροφος (ὁ), [ἐρέφω], = Ὀροφή. 2) εἶδος καλάμου διὰ τὰς ὀροφάς.
Ὀροφουργὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων ὀροφὴν οἴκου, οἰκοδόμος.
Ὀροφόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ ὀροφήν, στεγάζω, (Τουρκ.) τσαντσώνω. «Ἐρίνεος φατνώμασιν ὠρόφωντο (οἱ βάλαμοι),» Ἰων.
Ὀρόφωμα (τὸ). τὸ φανίδωμα τῆς ὀροφῆς, (Γαλλ.) toiture.
Ὀρέφωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ὀροφόω, (Τουρκ.) τσαντσώνωμα.
Ὀροφωτής, οῦ (ὁ). ὁ κατασκευάζων τὴν ὀροφήν.
Ὀροφωτός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων (σκεπασμένος μὲ) ὀροφήν, (Τουρκ.) τσαντσωμένος.
Ὄρυγβοι (οἱ), = Ὄρυγκα.
Ὀρύω, Π. ἀντὶ Ὀράω.
Ὀρύωντι, Δ. ἀντὶ Ὀρώσι-ῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ὀράω.
Ὄρ αξ, ακος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ὄρπηξ.
Ὄρπετον (τὸ), Αἰολ. ᾳ Δ. ἀντὶ Ἑρπετόν.
†Ὄρπη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ἅρπη.
Ὄρπηξ ᾳ Ὄρπιξ [ὄρνυμι], ηκος (ὁ). βλαστάρι, κλωνάρι (εἰς τὸν Ἀπλίν.) θάμνος, χαμόκλαδον (μεταφ.) ἀπόγονος. 2) Π. κοντάρι, καὶ 3) (εἰς τὸν Ἡσ.) βακέντρι.
Ὄρρα, Π. ἀντὶ Ὃ βα ἡ Ὃ ἄρα.
Ὀρρόπισσα, ης (ἡ). ὁ ὀρρὸς (τὸ ὑδατῶδες μέρος) τῆς πίσσας τὸ ὁποῖον χωρίζεται ὅταν τὴν λαγαρίζουν.
Ὀρροποσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ὀρροποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω ὀρρὸν (τυρόγαλον, ταύρρον).
Ὀρροποτία (ἡ), = Ὀρροποσία.
Ὀρροπύγιον (τὸ), [ὄρρος, πυγή]. ἡ κατωτάτη ἄκρα (ὁ ἔσχατος ἀπόδυλος) τοῦ βαγκασκάλου, τὸ (κοιν.) κωλοκούκερον· (εἰς τὰ ζῶα) ἡ οὐρά. « Οἱ ὄρνιθες οὐράν μὲν οὐκ ἔχουσιν, ὀρροπύγιον δέ,» Ἀρστ.
Ὀρροπυγόστικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σίγματα (βούλας) περὶ τὸ ὀρροπύγιον. « Ὀρρόπ. δὲ τῶν ἰχθύων μελάνουρος ᾳ σαργός,» Ἀρστ.
Ὀρρὸς (ῐ), = Ὀρός.
Ὄρρος (ὁ), [αἴρω;]. ἡ ὑπὲρ τὸν πρωκτὸν ἄκρα τοῦ βαγκασκάλου, τὸ (κοιν.) κωλοκούκερον, (Γαλλ.) croupion.
Ὀρρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τὸ γάλα (ντλ.) νὰ γένῃ ὀρρός (νὰ κύψῃ).
Ὀρρωδέω-ῶ [ὀρρωδὴς], Μ. ήσω. φοβοῦμαι (μὲ ὑπερβολήν), φοίττω.
Ὀρρωδέως, ἐπίβ. Ἰων. μὲ φόβον, μὲ φρίκην, [ἐκ τοῦ
Ὀρρώδης [ὄρρος, ἡ ὀνμτπ. σχγ. τῷ Ατ. horreo], εος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸ ὀρρὸν (τὸ ὀρροπύγιον)· ὁ συστέλλων (ὑπὸ φόβου) τὸ ὀρροπύγιον. δειλὸς ἢ (ἐνεργ.) φρικτός, φοβερός.
Ὀρρώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ ὁμοιος μὲ ὀρρὸν (τυρόγαλον), κομμένος, (Γαλλ.) séreux.
Ὀρρωδία (ἡ), [ὀρρωδέω]. φόβος μέγας, φρίκη. « Ἐν ὀρρωδίᾳ ἔχω,» Θκ., (περιφρ.) ἀντὶ Ὀρρωδέω.
Ὄρσας, ασα, αν, Π. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. ᾳ
Ὄρσακας, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. (ἀντὶ παρε.) καὶ
Ὄρσεο, Π. καὶ
Ὄρσευ, Δ. Π. β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τῆς πρς. τοῦ Ὄρνυμι.
Ὀρσιγύναικα, αἰτ. τοῦ ἀχρ. Ὀρσιγύναιξ, αικος (ὁ, ἡ), Π. [ὄρνυμι, γυνή]. ὁ κινῶν (παρώτρυνε, ἐνθουσιάζων) τὰς γυναῖκας, (ἐπίθ. τοῦ Βάκχου).
Ὀρσικτύπος (ὁ, ἡ), Π. [ὄρνυμι, κτύπος]. ὁ κάμνων κρότον (βροντήν).
Ὀρσινεφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ὄρνυμι, νέφος]. ὁ κινῶν τὰ νέφη, (παρβλ.) Νεφελιγερέτης.
Ὀρσίπεδος (ὁ, ἡ), Π. [ὄρνυμι, πέδον]. ὁ κινῶν (σείων) τὴν γῆν.
Ὀρσιπετὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ὄρνυμι, πέτομαι], = Ἀερσιπέτης, ὑψιπέτης.
Ὀρσίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. [ὄρνυμι, πούς] ὁ κινῶν (βάλλων εἰς κίνησιν) τοὺς πόδας. 2) = Ταχύπους.
Ὀρσίτης [ὄρνυμι], ου (ὁ), εἶδος χρεοῦ τῶν Κρητῶν.
Ὄρσο, Π. μσ. ἀόρ. τῆς πρς. τοῦ Ὄρνυμι.
Ὀρσοδάκνη (ἡ), [ὄρσος, δάκνω], εἶδος ἐντόμου τὸ ὁποῖον κατατρώγει ταῖς φύτραις τῶν φυτῶν, καὶ ἰδίως τῆς κραμβης. (Γαλλ.) mordelle.
Ὀρσοθύρη (ἡ), Π. Ἰων. [ὄρνυμι, θύρα]. θύρα ὑπερέχουσα τοῦ ἐδάφους χωρὶς σκαλοπάτιον.
Ὀρσολοπεύω, Μ. εύσω καὶ
Ὀρσολοπεω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ταράττω, διεγείρω, ἐρεθίζω, [ἐκ τοῦ
Ὀρσόλοπος (ὁ, ἡ), Π. [ὄρνυμι, λόφος]. ὁ ἔχων ἀνασηκωμένας (ἀπὸ θυμὸν) τὰς τρίχας ἢ, κάμνων νὰ σηκώνωνται (ἀπὸ φόβον) αἱ τρίχες, (ἐν γέν.) φοβερὸς, ἄγριος.
Ὄρσος (ὁ), [ὄρνυμι]. φύτρα, βλαστάρι (μτγν.) νεογνὸν ζῶον.
Ὀρσοτριαινης, ου (ὁ), Π. [ὄρνυμι, τρίαινα]. ὁ κινῶν (σείων) τὴν ἢ μὲ τὴν τρίαιναν.
Ὀρσύδρα [ὄρνυμι, ὕδωρ], ας (ἡ), Σγλ. σίφων ὑδραγωγείου, μαγάρι (Τουρκ. μασλούκι) βρύσης.
Ὄρσω, Π. μέλλ. τοῦ Ὄρνυμι.
Ὀρτάζω, Μ. άσω, Ἰων. ἀντὶ Ἑορτάζω.
Ὀρταλίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ τὰ πτερὰ μου (Παίζω, Χοροπηδῶ) ὡς·
Ὀρταλὶς, ίδος (ἡ) καὶ
Ὀρταλιχεύς, ῆος καὶ
Ὀρταλιχὸς (ὁ), Π. [ὀρσός]. μικρὸν πτηνόν, πουλάκι, (ἰδιαιτ.) κοτσυφάκι (τὸ νεογνὸν μικρὸν ζῶον), (παρβλ.) Νεοσσός.
Ὀρτὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἑορτή.
Ὀρτύγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ ὄρτυξ, ὀρτυκάκι.
Ὀρτυγοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (κυνηγῶν) ὀρτύκια.
Ὀρτυγοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Διασκεδάζω κάπτων (κτυπῶν ἐπιδέξια εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ φονεύων ἢ βάλλων μὲ στοίχημα νὰ μάχωνται μεταξύ των) ὀρτύκια (παιγνίδι τὸ ὁποῖον ἐσυνήθιζον νὰ παίζουν οἱ ἀρχαῖοι εἰς τὰς Ἀθήνας). (φυλλάδ.) χαίνω τὸν καιρόν μου καὶ καταξοδεύομαι εἰς τὸ παιγνίδι τοῦτο.
Ὀρτυγοκοπία (ἡ), εἶδος παιδιᾶς (ἴδε τ. προηγ.).
Ὀρτυγοκοπικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ὀρτυγοκοπίαν, ὀρτυγοκοπικοῦ ἴδιος.
Ὀρτυγοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων (κτυπῶν ἐπιδέξια εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ φονεύων) ἐν εἴδει παιδιᾶς ὀρτύκια. (συνεκδχ.) ἄεργος ἢ, ἄσωτος.
Ὀρτυγομανία (ἡ). μανία (ἀγάπη ὑπερβολικὴ) διὰ τὸ παιγνίδι τῶν ὀρτυκίων.
Ὀρτυγομήτρα, ας (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ (ὡσὰν μεγάλον ὀρτύκι) τὸ ὁπ. ἔρχεται καὶ ἀναχωρεῖ μὲ τὰ ὀρτύκια, (κατὰ λέξ.) ὀρτυκομάννα, (Τουρκ.) τσαΐλι, (Γαλλ.) râle.
Ὀρτυγοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ὀρτύκια (κυρ. διὰ τὴν ὀρτυγομαχίαν).
Ὀρτυγοτροφεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου τρέφουν (φυλάττουν) ὀρτύκια, [ἐκ τοῦ
Ὀρτυγοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω ὀρτύκια, [ἐκ τοῦ
Ὀρτυγοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων ὀρτύκια (διὰ πούλημα).
Ὄρτυξ [ὄρνυμι], υγος καὶ υκος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ, ὀρτύκι. 2) εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Στελεφοῦρος.
Ὀρύξ (ἡ), εἶδ. μαχαιριδίου ἀπὸ ἔντερα ἢ, λουκάνικον.
Ὄρυγγος (ὁ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Τραγοπώγων, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρυγγος).
Ὀρυγὴ (ἡ), = Ὀρυχή.
Ὀρύγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄρυξ.
Ὄρυγμα (τὸ), [ὀρύσσω]. τρύπα σκαμμένη εἰς τὴν γῆν, λάκκος· λαγοῦμι, (εἰς τὰς Ἀθ.) φυλακὴ ὑπόγαιος, (καθὼς εἰς τὴν Σικελ.) αἱ λατομίαι, (ὀθ.) « Ὁ ἐπὶ τοῦ ὀρύγματος (ἢ) πρὸς τῷ ὀρύγματι,» Πλάτ., Δείν., ὁ δήμιος.
Ὀρυγμαδὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀρυμαγδός.
Ὀρυγμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄρυγμα.
Ὄρυγξ, υγγος (ὁ), = Ὄρυξ.
Ὄρυζα, ης (ἡ), εἶδος γεννήματος, (κοιν.) ῥύζι.
Ὀρύζιον (τὸ), μτγν. ἀντὶ Ὄρυζον.
Ὀρυζίτης, ου (ὁ), ὁ ἐξ ὀρύζης κατασκευασμένος. « Πλακοῦς—,» (Σύσιπ. παρ') λθ.
Ὄρυζον (τὸ), = Ὄρυζα.
Ὀρυζοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Καρποφορῶ) ὀρύζιον.
Ὀρυκτέον, θετ. τοῦ Ὀρύσσω.
Ὀρυκτὴ (ἡ), = Ὄρυγμα. 2) (κυρ.) θηλ. τοῦ Ὀρυκτος.
Ὀρυκτὴρ, ῆρος (ὁ), = Ὀρύκτης.
Ὀρυκτήριον (τὸ). ἐργαλεῖον χρὰς ὄρυξιν, σκαφεῖον.
Ὀρύκτης, ου (ὁ). ὁ δρέπανον (σκάπτων), (ὁπ. 2) ἐργαλ. γεωργικὸν, σκαφεῖον, τσάπα· ὑνί.
Ὀρυκτὸς, ἡ, όν. Σκαμμένος, σκαπτός. 2) τὸν ὁπ. πρέπει νὰ σκάψῃ ἕνα ἐδγάλῃ τις, εὑρισκόμενος ἐντὸς τῆς γῆς, (ὀθ.) « Ὀρυκτὰ,» Ἀρστ., les minéraux.
Ὀρυκτὴρ, ῆρος (ἡ). θηλ. τοῦ Ὀρυκτήρ.

» Χελώνη —, » Ἄνια Κομν., μηχανὴ πολεμική.

Ὀρύκτωρ, ορος (ὁ), = Ὀρύκτης.

Ὀρυμαγδός (ὁ), Π. [ὀρύσσω, ἀράσσω], κρότος, θόρυβος.

Ὀρυξ [ὀρύσσω], υγος (ὁ), ἐργαλεῖον διὰ σκάψιμον, τσαπεῖ· σφυρὶ τῶν λιθοξόων. 2) εἶδος ἀγριόγιδας (gazelle) μὲ ὀρθὰ κέρατα. 3) εἶδος κήτους. (Ἰσλανδ.) narwal (τοῦ ὁποίου τὸ πρόσθιον ὡς ταῦ ξιφίου σουβλερὸν κόκκαλον ἐνομίζετο κέρατον τοῦ μονόκερω, ΐδε. Γαλλ.) licorne de mer.

Ὄρυξις, εως (ἡ), σκάψιμον, [ἐκ τοῦ

Ὀρύσσω (ττω), Μ. ὀρύξω (πρκ. Ἀττ. Ὀρώρυχα καὶ πθ. Ὠρώρυγμαι), [συγγ. τῷ Ῥήσσω καὶ Ἀράσσω]. Σκάπτω, τρυπῶ τὴν γῆν, ἀνοίγω χανδάκι (λαγοῦμι κτλ.), σκάπτων ἐβγάζω, ἀνασκάπτω. » Τὸν κυκλάμινον ὄρυσσε, » Θεοφρ. (καὶ μεταφ.) » Ἔνθεν ὀρύξασθαι θέμενοί τ' εἰς ἄγχος ἀολλεῖς, » (Νουμέν. παρ') Ἀθ. 2) (ὡς λέξις παλαιϊκὴ) τρυπῶ. «Μήτ' ὀρχίπεδ' ἑλκειν, μήτ' ὀρύττειν, » Ἀρχφ.

Ὀρυχή (ἡ), = Ὄρυξις. 2) (ἴσ. κατὰ παραγωγὴν) τὸ ῥύγχος τῆς ὑός. » Πρώτη γὰρ σχίσασα τῷ προύχοντι τῆς ὀρυχῆς (ὡς φασι) τὴν γῆν, ἔγνως ἀρότου ἔθηκε, ᾗ τὸ τῆς ὕνεως ὑφηγήσατο ἔργον, » Πλ.

Ὀρύχω. Μ. ὀξω. Π. ἀντὶ Ὀρύσσω.

Ὀρφακίνης, ου (ὁ). μικρὸς ὀρφὸς (ὑάρκ).

Ὀρφάνεμμα (τὸ). ὀρφανία, [ἐκ τοῦ

Ὀρφανεύω, Μ. εύσω. Ἀναπτέρωσα (Περιποιοῦμαι ὡς κηδεμὼν κτλ.) ὀρφανόν. «Πανύρατόν σε προσπιτνοῦσ' αἰτήσομαι, τέκν' ὀρφανεῦσαι τάμά, » Εὐρ. ‖ (πθ.) εἶμαι ἢ ἀνατρέφομαι ὡς ὀρφανός » Ἐρῆμος οἶκος, καὶ τέκν' ὀρφανεύεται, » Εὐρ.

Ὀρφανία (ἡ), ἡ κατάστασις τοῦ ὀρφανεῦ, (καιν.) ὀρφάνια. (Π. ἐν γέν.) στέρησις, ἐλλειψις. » Στερφάνων —, » Πίνδ.

Ὀρφανίζω, Μ. ίσω. (μὲ γεν. ἐκ ὅ'.) Κάμνω (Ἀφίνω) τινὰ ὀρφανόν. (μτγμ.) χωρίζω· στερῶ, ἀφαιρῶ. » Πνεύματος ὠρφάνισεν, » Ἐπιγρ.

Ὀρφανικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ὀρφανόν, ὀρφανοῦ ἴδιος. » Ὀρφανικὰ συμβόλαια, » Πλάτ. 2) Π. ἀντὶ Ὀρφανός. » Μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θείης, χήρην τε γυναῖκα, » Ἰλ. Ζ. » Οὐ μέν τάσω ὑμέας ὀρφανικούς, » Νόνν.

Ὀρφανικῶς, ἐπίρ. Ὡς ὀρφανός.

Ὀρφάνιος, α ή ος, ον, Π. ἀντὶ Ὀρφανικός.

Ὀρφανιστής, οῦ (ὁ). ἐπίτροπος (κηδεμὼν) ὀρφανοῦ.

Ὀρφανός [ὀρφός], ἡ, όν. Ὁ στερηθεὶς τοὺς γονεῖς του, μείνας χωρὶς πατέρα ἢ μητέρα· (ἐν γέν.) στερημένος· (μὲ γεν.) » Γενεᾶς ὀρφ., » Πίνδ., ἄτεκνος.

Ὀρφανοτροφεῖον (τὸ), μέρος ὅπου τρέφονται (ἀνατρέφονται) ὀρφανά, [ἐκ τοῦ

Ὀρφανοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Ἀνατρέφω) ὀρφανὸν ἢ ὀρφανά, [ἐκ τοῦ

Ὀρφανοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (ἀνατρέφων) ὀρφανά.

Ὀρφανοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). φύλαξ (κηδεμὼν) ὀρφανοῦ.

Ὀρφανόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ὀρφανίζω.

Ὀρφεοτελεστής, οῦ (ὁ). μυσταγωγὸς (κατηχητὴς) τῶν τελουμένων εἰς τὰ Ὀρφικὰ μυστήρια.

Ὀρφέες, Π. ἀντὶ Ὀρφοί.

Ὀρφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ὀρφέα.

Ὄρφιον (τὸ) καὶ

Ὀρφίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ὄρφος.

Ὀρφναῖος, α, ον, Π. μαῦρος, σκοτεινός· νυκτερινός, [ἐκ τοῦ

Ὄρφνη (ἡ), Π. [ἐρέφω]. σκότος, σκοτάδι· νύκτα· (μτφορ.) θλῖψις, κατήφεια.

Ὀρφνήεις, εσσα, εν, Π. = Ὀρφναῖος.

Ὄρφνηθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τοῦ σκότους.

Ὄρφνινος, η, ον. (κυρ. ἐπὶ χρωμ.) Σκοτεινός, βαθύς, μουντός.

Ὄρφνιος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀρφνός.

Ὀρφνίς, ίδος (ἡ). μαῦρον ἢ μουντὸν φόρεμα.

Ὀρφνίτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀρφανός· κενός.

Ὀρφνός, ἡ, όν, Π. [ἐρέφω]. μαῦρος, σκοτεινός· (ἐπὶ χρωμ.) βαθύς, μουντός.

Ὀρφνώδης, ους (ὁ, ἡ). ὀρφνὸς τὸ εἶδος (τὸ χρῶμα), μουντός.

Ὀρφοβότης, ου (ὁ), Π. [ὀρφός, βόσκω], = Ὀρφανοτρόφος, (ΐδε.

† Ὀρφοβοσία (ἡ), Γλτ. ἀντὶ Ὀρφανοτροφία.

Ὀρφός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ὀρφανός· στερημένος.

Ὀρφός (ὁ), [Ὄρφνος, διὰ τὸ μαῦρον χρῶμά του], εἶδ. ἰχθύος, (κοιν.) ὀρφὸς καὶ ῥοφός.

Ὀρφόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. [ὀρφός], = Ὀρφανόω· στερῶ.

Ὀρφώς, ώ (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Ὄρφος.

Ὀργάμη (ἡ), Γλσ. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὀργάνη.

Ὄργαμος (ὁ), Π [ἄρχω ἢ, ὄρχας]. ὁ πρῶτος (τῆς σειρᾶς), ἄρχων, καρυφαῖος.

† Ὀργάνη (ἡ), Γλσ. = Ὀρκάνη, δενδρόφυτον (δάσος) περιφραγμένον, (Γαλλ.) parc.

Ὀργὰς [ὄρχις], άδος (ἡ), εἶδ. ἐλαίας. 2) = Ὀργάνη(ις).

Ὄργαστος (ὁ), Π. [ὄργας]. κῆπος περιφραγμένος, περίβολι μὲ δένδρα.

Ὀργείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄρχις.

Ὀργέομαι-οῦμαι [ὄρχος ἢ ὄρνυμι], Μ. ήσομαι. Χορεύω· χοροπηδῶ· (μὲ αἰτ.) παριστάνω τι ὡς παντομῖμος. » Ἠέθεοι καὶ παρθένοι ὠργεῦντο, ἀλλήλων χεῖρας ἔχοντες, » Ἰλ. Σ. (καὶ πρὸς αἰτ.) » Ὀργοῦντο πρὸς τὸν αὐλὸν σχήματα, » Ξεν. (καὶ ἐπὶ παντομίμου) » Δάφνιν ᾗ Νιόβην ὠρχήσατο, » Ἐπιγρ. (καὶ μτγμ.) » Παρθ' ἃ ὀργεῖται φόβῳ, » Αἰξ., τρέμει, πτοᾶται. » Θεσσαλίην ὠρχήσατο, » Καλλ., ἐταράχθη, ἐσηκώθη εἰς τὸ ποδάρι. ‖ (καὶ ἐνεργ. σπανιότ.) » Ὄρχησε φρένας, » Ἀθ., ἐτάραξε.

Ὀρχηδόν, ἐπίρ. [ὄρχος], = Κατ' ἀνδραδόλους κατὰ σειρὰν (οἱ ἄρρενες).

Ὀρχηθμός (ὁ), Π. ἀντὶ Ὄρχησις.

Ὄρχημα (τὸ). χορὸς παντομίμου.

Ὀρχηματικός, ἡ, όν. Ἁρμόδιος πρὸς ὄρχημα, χορευτικός.

Ὄρχησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὀρχέομαι, χορός, χόρευμα (παντομίμου), χοροπηδητὸς ὄρχημα (μτγμ.) κίνημα σφιδρὸν (ὁρμητικόν).

Ὀρχησμός (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Ὀρχηθμός.

Ὀρχηστήρ, Π. ἀντὶ =

Ὀρχηστής, οῦ (ὁ). χορευτής, (κυρ.) παντομίμος· χοροδιδάσκαλος (Πλάτ. Εὐθύδ.)· (ἐν γέν.) ὁ σφοδρῶς καὶ ἐπιτηδείως κινούμενος, (ΐδε.) » Πολέμου —, » Αἰξ., ὁ ἐμπειροπόλεμος. 2) εἶδ. ἰχθ., (πφρβλ.) Σκάρος.

Ὀρχηστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς τὴν ὄρχησιν, χορευτικός. «Ὀρχηστική, » ἡ τέχνη τοῦ ὀρχηστοῦ, ἡ χορευτική (κυρ. ἡ παντομιμική).

Ὀρχηστικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ὀρχήσεως, χορευτικῶς.

Ὀρχηταδιδάσκαλος (ὁ), διδάσκαλος τῶν ὀρχηστῶν (τῆς ὀρχηστικῆς), χοροδιδάσκαλος (παντομίμων).

Ὀρχηστομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω μανίαν διὰ τὴν ὄρχησιν, τρελλαίνομαι διὰ τὸν χορόν (κυρ. τῶν παντομίμων).

Ὀρχηστοπόλας (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀρχηστής.

Ὀρχηστοφιλοπαίγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς χοροὺς καὶ τὰ παιγνίδια.

Ὀρχήστρα (ἡ). (ἐν γέν.) τύπος διὰ χορόν (ἰδιαιτ.) τὸ μέρος τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου (» τὸ κάτω ἡμικύκλιον, τὸ νῦν λεγόμενον Σίγμα, » Αἰξ.) ὅπου ὠρχεῖτο ὁ χορός.

Ὀρχήστριη (ἡ), θηλ. τοῦ Ὀρχηστής, χορεύτρια.

Ὀρχηστρικός, ἡ, όν. Ὀργήστου ἢ Ὀρχηστρίας ἴδιος, χορευτικός.

Ὀρχήστριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὀρχίς.

Ὀρχιστρίς, ίδος (ἡ), = Ὀρχήστρια.

Ὀρχηστύς, ύος (ἡ), Π. ἀντὶ Ὄρχησις, χορός, ἡ τέχνη τοῦ χορεύειν.

Ὀρχίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄρχις.

Ὀρχίλος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ, (ἄλλ.) Τροχίλος.

Ὀρχιπεδάω-ῶ, Μ. ήσω. Κωμ. πιάνω τινὰ ἀπὸ τοὺς ὄρχεις.

Ὀρχιπέδη (ἡ), [ὄρχις, πέδη]. ἀδυναμία πρὸς συνουσίαν.

† Ὀρχιπεδίζω, Μ. ίσω, Γλσ. ἀντὶ Ὀρχιπεδάω.

Ὀρχίπεδον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ σανχοῦλι τῶν ὄρχεων, (ἄλλ.) Ὄσχεον, οἱ ὄρχεις. » Ὀρχίπεδ' ἑλκειν, » Ἀρχφ., = Ὀρχιπεδίζειν.

Ὄρχις, εως (ὁ). τὸ ἀρχαῖον. 2) εἶδος φυτοῦ βελβοῤῥίζου, (ἄλλ. Κυνόσορχις), (πφρβλ. Σατύριον).

Ὀρχίς, άδος (ἡ). = Ὀργὰς (ἐλαία).

† Ὀρχμὴ (ἡ), Γλσ. = Ὀργάνη.

Ὄρχος (ὁ), [ἕρκος]. σειρὰ δένδρων εἰς περίβολι (» Φυτεύουσι δὲ ἐν ταῖς περιβόλοις αὐτὰ κατ' ὄρχους· διὸ ᾗ πόρρωθεν ἀφορῶσιν ἄμπελοι φαίνονται, » Θεοφρ.) ἢ μεταξὺ τῶν κλημάτων ἢ δένδρων ὁρμος, (Γαλλ.) allée. (ἐν γέν.) τόπος περιφραγμένος ᾗ δενδρόφυτος.

Ὀρχοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τέμνω τοὺς ὄρχεις, εὐνουχίζω.

Ὀρχοτομία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., εὐνουχισμός.

Ὀρωδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀρρωδέω.

† Ὀρωδὴς [ὄρος], εος (ὁ, ἡ). βουνώδης, ὀρεινός.

;Ὀρσοβία (ἡ), = Ὀρβωδία.
Ὀρῴην, ης, η, Ἀττ. ἀντὶ Ὀρῷμι, εὐκτ. τοῦ Ὁράω.
Ὀρωμένως, ἐπίρ. (μτχ.), = Ὁρατῶς.
Ὀρῶν, κατὰ κρσ. ἀντὶ Ὀρέων, γεν. πληθ. τοῦ Ὄρος.
Ὁρῶν, ῶσα, ῶν, μτχ. τοῦ Ὁράω.
Ὄρωρα, μσ. πρκ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐνεσ.) τοῦ Ὄρνυμι.
Ὀρώρεγμαι, Ἀττ. πθ. πρκ. τοῦ Ὀρέγω.
Ὀρώρειν, μσ. ὑπερσ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ παρτ.) τοῦ Ὄρνυμι.
Ὀρώρεγα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Ὀρέγω.
Ὀρώρηται, Π. γ'. ἑν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ὀρώρεμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ὄρνυμαι, (εὐχρ. μόνον τὸ γ'. ἑν. πρσ.).
Ὀρωρέχαται, Ἰων. καὶ Ἀττ. γ'. πληθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ὀρέγω.
Ὄρωρον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ὄρνυμι.
Ὀρώρυγμαι. πθ. καὶ
Ὀρώρυχα, ἐνεργ. πρκ. Ἀττ. τοῦ Ὀρύσσω.
Ὀρώρω, ῃς, ῃ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ὄρνυμι.
Ὅς, ἥ, ὅ, ἀντωμ. Ἀναφορ., ὁ ὁποῖος, ἡ ὁποία, τὸ ὁποῖον. « Ἄνδρα, ὃς μέγα πάντων κρατέει,» Ἰλ. Α. « Ἰχθύες, οἳ κατὰ δίνας κυβιστῶν, » Ἰλ. Φ. « Μέταλλον, ἐξ οὗ τάλαντον ἀργυρίου αὐτῷ ἡμέρης ἑκάστης ἐφοίτα,» Ἡρ. (καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσ. ἐλλ.) « Ὃ δὲ πάντων δεινότατον,» Αξ. (καὶ μετὰ τοῦ Δή ἢ Περ ἢ Τε) « Μηδὲ πυρφόρον, ὃ δὴ φασιν, ὑπολειφθῆναι, » Γργ. « Τοῦθ' ὅπερ, » Αξ. « Ἵν' ὀρθὴν ἥν περ ἔρχῃ τὴν ὁδόν, » Ἀριστφ. « Ἀποσεμνύνεται ἅ περ ἑκάστοτε ἐπεφατεύετο, » αὐτ. « Χειμάῤῥῳ, ὅς τ' ὦκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας, » Ἰλ. Ε. « Ἄρης, ὅς τ' εἶσιν πόλεμόν δε, » Ἰλ. Η. « Θεῶν τάων, αἵ τ' ἀνδρῶν πόλεμον κάτα κοιρανέουσιν, » Ἰλ. Ε. « Οἰνωπελίη, ἥ τε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα, » Ὀδ. Ξ. ‖. (ἐλλ. ἀντὶ ἐπιρ.) « Ἐξ (ἢ Ἀφ') οὗ (ἐνν. χρόνου),» Αξ. « Ἀφ' οὗ γεγόνασιν ἄνθρωποι, » Δμ. « Ἐξ οὗ χρόνος οὐ πολύς, » Θκ. (καὶ χ. πρωθ.) «(ἐφ') Οὗ (ἐνν. τόπου),» Αξ., ὅπου, ἐκεῖ ὅπου. « Ἔστιν οὗ, » Αξ., εἰς μερικὰ μέρη ἢ Ἐνίοτε. « Ἧ (ἐνν. ὁδῷ ἢ μεθόδῳ), » Αξ., ὅπου (καὶ τρπ.) ὅπως ἢ καθώς. « Ἧ ῥᾶστα, » Αξ., ὅσον τὸ δυνατὸν εὐκολώτερα. « Ἧ μάλιστα, » Αξ., ὅσον τὸ δυνατὸν πλειότερον. (τὸ οὐδ.) « Ὃ καὶ (μ.πθ.) Ἃ (ἐλλ. τῆς Κατά ἢ τῆς Διά) ἢ Ὧ (ἐλλ. τῆς Ἐπί), ἀντὶ Ὅθεν, διὰ τοῦτο ἢ Ὅτι, διότι. « Γιγνώσκων ὅ οἱ αὐτὸς ὑπείρεχε χεῖρας Ἀπόλλων, » Ἰλ. Ε. « Ὃ καὶ δέδοικα μὴ σκοπῶν ὀρθῶς θεοί, » Εὐρ. « Χωόμενος, ᾧ οἱ ποτ' ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἕκτωρ, » Ἰλ. Ω. 2) Ἀοριστολογ. ἀντὶ τοῦ Τίς ἢ Ὅστις, ὁποῖος. « Δηλοῖ ὅς ἐστι, » Αξ. « Ὁρᾷς τὰ Θερσέων πρήγματα, ἐς ὃ δυνάμιος προκεχώρηκε, » Ἡρ. « Γενομένης λέσχης, ὃς γένοιτο αὐτέων ἄριστος,» αὐτ. « Ἐκέλευε τοὺς μάγους τὸ θέλει προφαίνειν τὸ φάσμα, » αὐτ. « Τότε γνώσεαι ἵππους, οἳ δεύτεροι, οἵ τε πάροιθεν, » Ἰλ. Ψ. (καὶ μετὰ τοῦ Κέν ἢ Ἄν πρὸς ὑποτ.) « Κλαίειν, ὅς κε θάνῃσιν, » Ὀδ. Δ. « Ἄφρων ὅς κ' ἐθέλῃ πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν, » Ἡσ. « Ὃς ἂν ποιήσῃ καὶ δόξῃ, » Γρφ. « Ἔστι δ' αὐτῶν ἃ καὶ ἐφύτευσα αὐτός, » Ξεν., = Ἔνια, μερικά. « Ἃς μὲν κατείληφε πόλεις, τινὰς δὲ πορθεῖ, » Δμ. (καὶ μετὰ τοῦ Δή ποτε) « Ὡ δήποτε τρόπῳ, » Ἐπγρφ. « Ἀφ' ἧς δήποτε γωνίας καὶ πρὸς ἣν δήποτε, » Μθμτκ. 3) (παρὰ Π. συχνότατα· παρὰ λογρφ. δὲ σπν. καὶ εἰς τὴν ὀνομ. μόνον ἀντὶ) Προσωπ. ἢ Δεικτ. « Σὺ δὲ δή, ἔφη, τί ἔχεις εἰπεῖν; Καὶ ὃς εἶπε, » Ξεν. (συχν.) « Ἡ δ' ὅς, » Πλάτ. (καὶ κατ' ἐπιμερ.) « Ὃς μέν, ὃς δέ, » Δμ. « Ἄλλα δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν τὴν καλήν· καὶ ἐδίδου καρπόν, ὃ μὲν ἑκατόν, ὃ δὲ ἑξήκοντα, ὃ δὲ τριάκοντα, » Εὐαγγ. ‖. (οἱ Ποιηταὶ μεταχειρίζονται τὸ οὐδ. Ὅ, ἀντὶ τοῦ ἀρσ. Ὅς): « Ἔρως, ὃ κατ' ὀμμάτων στάζεις πόθον, » Εὐρ. « Θεός, ὃ καὶ πτερόεντ' οἰετὸν κίχε, » Πιδ.
Ὅς, ἥ, ὅν, Π. ἀντωμ. Κτητ. (κυρ.) γ'. πρσ. ἀντὶ Ἑός. « Εὔξατο ὃν κατὰ θυμόν, » Ὀδ. Ε. « Καὶ καπνὸν νοῆσαι ἧς γαίης,» Ὀδ. Α. « Ἧε πρὸς ὃν λέχος, » Ἰλ. Α. « Κατὰ ἄστυ μένει παρὰ οἷς πολιταις, » Θκρ. « Χαίρων ἐν φρεσὶν ᾗσιν, » αὐτ. (σπν. α'. πρσ.) ἀντὶ Ἐμός. « Αἰεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ ἀλώμην,» Ὀδ. Ν. (ἢ β'. πρσ.) ἀντὶ Σός. «Κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις, καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσοις, » Ὀδ. Α.
Ὅσα, ἐπίρ. ἴδε Ὅσος.
Ὀσάκι καὶ Ὁσάκις, ἐπίρ. Ὁσάκις φοραῖς. « Ὁσσάκι . . . τοσσάκι, » Ἰλ. Φ. Χ.
Ὁσαπλάσιος, α, ον καὶ
Ὁσαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). ὅσαις φοραῖς ἄλλος τόσος ἢ μεγαλήτερος.
Ὀσάπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὅσων ποδῶν (ἐκτάσεως).
Ὁσάτιος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὅσος.
Ὀσαχῆ, ἐπίρ. Καθ' ὅσους τρόπους.
Ὁσαχοῦ, ἐπίρ. Εἰς ὅσα μέρη.
Ὁσαχῶς, ἐπίρ. = Ὁσαχῆ.
Ὄσδος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ὄζος.
Ὀσδω, Δ. ἀντὶ Ὄζω.
Ὀσέτειος καὶ Ὀσέτιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ὅσα ἔτη (καθ' ὃν χρόνον).
Ὁσημέραι, ἀντὶ Ὅσαι ἡμέραι, ἐπίρ. Καθ' ἡμέραν.
;Ὁσιεύω, Μ. εύσω, = Ὁσιόω.
Ὁσιόμαρτυς, υρος (ὁ, ἡ). Ὅσιος (Ἀσκητής) μαρτυρήσας ὑπὲρ Χριστοῦ.
Ὁσιοπρεπῶς, ἐπίρ. Καθὼς πρέπει εἰς Ὅσιον.
Ὅσιος [σιός=θεός], α, ον. Σύμφωνος μὲ τοὺς θείους νόμους (μὲ τὰς θρησκευτικὰς διατάξεις)· ἐπιτετραμμένος ὑπὸ τῆς θρησκείας· (σπν. ἐπὶ ἀνθρ.) εὐσεβής, ἐνάρετος· (ἐν γέν.) θεῖος, ἱερός, ἡγιασμένος. «Θεοὺς ὅσιόν τι δράσας,» Εὐρ. διὰ τελετῆς τινος ἐξιλεωσας. « Ὅσιον (καὶ πληθ. «Ὅσια») ἐστιν,» Αξ., εἶνε (θρησκευτικῶς) συγκεχωρημένον. « Οὐκ ὅσιον ποιεῦμαι, » Ἡρ., δὲν τὸ νομίζω εὐσεβές. «Χωρίον ὅσιον,» Ἀρφφ., τὸ βέβηλον(ἄχ. ἄβατον). «Χρήματα ἱερὰ καὶ ὅσια,» Δμ., τὰ ἀφιερωμένα εἰς τοὺς θεοὺς καὶ τὰ δημόσια. «Ὅσια καὶ δίκαια,» Αξ., τὰ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα νόμιμα. (καὶ πρὸς γεν.) «Ἱερῶν πατρῴων ὅσιος,» Αἰσχλ., εὐσεβὴς (εὐλαβὴς) πρὸς ‖. (οὐσ.) Ὁσία (ἡ). τελετὴ θρησκευτική, θυσία κτλ., (ἰδιαιτ.) ἐνταφιασμὸς (κτλ.) νεκροῦ, κηδεία. «Ὡς γὰρ τὰ πρῶτ' οὐδ' ὁσίη γένετο,» Π. « Ἡ τῆς θυγατρὸς ὁσία,» Αθ. 2) πρᾶγμα ὅσιον (δίκαιον, ἐπιτετραμμένον θρησκευτικῶς, θεάρεστον). « Οὐχ ὁσίη κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι,» Ὀδ. Χ. « Τοῖσι (Αἰγυπτίοισι) οὐκ ὁσίη θύειν κτήνεα,» Ἡρ. « Πολλὴν ὁσίαν τοῦ πράγματος νομίσας,» Ἀρφφ., ὅτι ἦτον πολλὰ συγκεχωρημένον. « Φιλεῖ δέσε ἐκ πάσης ὁσίης, » Ὁμ. Ὕμν., μὲ ὑπερβολήν, (παρβλ. Ἐκνομίως). 3) (συνκδχ.) τὰ γενόμενον κατὰ συνήθειαν καὶ διὰ τὸν τύπον μόνον, (κοιν.) διὰ τὰ μάτια. «Ὁσίας ἕνεκα (ἢ δίκην) ποιεῖν τι,» Αξ., (Γαλλ.) pour la forme, par manière d'acquit, (ἴδε καὶ Ἀφοσιοῦμαι). 4) (μτγν.) ἀντὶ Ὁσιότης, (Ἰαμβλ.). ‖. (τὸ οὐδ.) Ὅσια, « τὰ νομιζόμενα νεκροῦ, (ἴδε Ὁσία). 2) (Γρφ.) αἱ ἐπαγγελίαι τοῦ θεοῦ.
Ὁσιότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν (ἡ ἀρετή) τοῦ ὁσίου, εὐσέβεια, θεοσέβεια· δικαιοσύνη κτλ. (ἐπὶ πραγμ.) θειότης, ἱερότης.
Ὁσιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσφέρω ὅσιον (θυσίαν), ἱερουργῶ. 2) εὐσεβῶ, δικαιοπραγῶ, [ἐκ τοῦ
Ὁσιουργός (ὁ, ἡ), [ὅσιος, ἔργον], θύτης, ἱερουργός. 2) ὁσιότητος πρόξενος.
Ὁσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅσιον (ἱερόν), καθαρίζω θρησκευτικῶς (διὰ τελετῆς), ἁγιάζω. ἀφιερόνω. (ἐνίοτε) Ἀφοσιοῦμαι. « Ὁσιῶσέ τῇ γῇ,» Φλσρ, σὲ ἐνταφιάζω. (καὶ μσ. ἢ πθ.) « Στόμα εὔφημον πᾶς ὁσιούσθω, » Εὐρ. ἐχέτω. «Ἀνδρῶν ὡσιωμένων θεῷ, » Εὐρ. « Μετὰ ὁσίου ὁσιωθήσῃ, » Γρφ.
Ὀσιράζω, Μ. άσω. Ἐκτελῶ τὰ μυστήρια (εἶμαι θιασώτης) τοῦ Ὀσίριδος.
Ὁσίωμα (τό). ἔργον ὅσιον, ἀρετή, δικαιοπραγία.
Ὁσίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ὅσιον, εὐσεβῶς, δικαίως, κτλ.
Ὁσίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὁσιόω, καθαρισμὸς διὰ τελετῆς θρησκ., ἁγνισμὸς καθιέρωσις, (ἰδ.)
Ὁσιωτήρ (ὁ), τὸ θυσιαζόμενον πρὸς ὁσίωσιν (καθιερωσιν) τινος σφάγιον.
Ὀσμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ γεν.) λαμβάνω ὀσμήν (μυρωδιάν), ὀσφραίνομαι· (μτφρ.) ἐννοῶ, αἰσθάνομαι. « Λεγω—, » Θφρ.
Ὀσμάς, άδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, ἄλλ. Ὀνοσμα.
Ὀσμή (ἡ), [ὄζω], μυρωδιά, ἀποφορά. 2) (συνκδχ.) = Ὄσφρησις. 3) μυρωδικόν. « Τῶν πολυτελῶν ὀσμῶν τούτων, » Ξεν. χρίεσθε, » Ξεν.
Ὀσμηρός, ά, όν, καὶ
Ὀσμήεις, εσσα (ὁ, ἡ), Π. = Ὀσμώδης
Ὄσμησις, εως (ἡ), τὸ ὀσμᾶσθαι, μύρισμα, ὄσφρησις, (ἴδε).
Ὀσμητός, ή, όν. Τὸν ὁποῖον δύναταί να μυρισθῇ τις, ὀσφραντός.
Ὀσμύλη (ἡ), εἶδ. ἐκταποδιοῦ μὲ βαρεῖαν μυρωδιάν, (ἄλλ.) Ὄζαινα.
Ὀσμυλίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ
Ὀσμύλιον (τό), ὑποκορ. τοῦ
;Ὀσμύλος (ὁ), = Ὀσμύλη

Ὀσιώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἀναπέμπων ξεμὴν καλὴν ἢ κακήν), εὐώδης ἢ δυσώδης.
Ὀσο-ού, ἀντὶ Ὅσον οὐ.
Ὀσο-ῶν, Ἰων. ἀντὶ Ὀσονῶν, ὁπωσῶν.
Ὅσσος [ᾰ], η, ον. Ὁποίου μεγέθους, ὁποίας ἐκτάσεως ἢ ποσότητος, (μετὰ χ χωρίς τοῦ Τοσοῦτος). « Τοσαύτην παρασκευὴν ἔσην οὐκ οἶδ' εἴ τις ἔχει, » Δημ. « Οὔτις (γαῖα) τόσσα φύει, ὅσσα Αἴγυπτος, » Θκρ. « Λίμνη τίς ἐστι, μέγεθος ὅση περ ἡ ἐν Φάλῳ, » Ἡρ. « Ὅσην τ' ὄρεος κορυφὴν, » Ὀδ. Κ. « Ὅσαι ὧραι, » Ὅσα ἔτη, » Λξ., κάθε ὥραν, κάθε χρόνον. « Ἄγε μοι μνηστῆρας ἀριθμήσας καταλέξω, ὁρῇς εἴδεά, ὅσσοί τε καὶ οἵτινές εἰσιν, » Ὀδ. Π. (ἐκ πρὸς γεν. διαφερ.) « Δένθεος ὅσσον, » Ἰλ. Δ. (καὶ ἀριστολογ. μετὰ τοῦ Δή, Δήποτε κτλ.) « Ὅσων δὴ μηνῶν, » Ἡρ.

2) (ἀπολύτ. ἢ θαυμαστ.) πόσων πολὺς (μεγάλος κτλ.)! « Ὦ Ζεῦ, τὸ μῆκος τῶν νυκτῶν ὅσον, » Ἀρχφ. « Τῶν ῥητόρων ὅσας ἔχει, » αὐτ. « Θάσοι, ὅσας ἄμιλος, » Θκρ. « Θαύμαζ' Ἀχιλῆα, ὅσσος ἔην, » Ἰλ. Ω. « Ὅσης σοφίας ἀναπέπλησαν αὐτούς, » Χρυσ. (ὑθ. ὡς ἐπιτατ. μὲ ἐπίθ. μεγέθους ἢ ποσότητος σημαντ.) « Θαυμαστὸς ὅσος, » Λξ. « Ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος, » Ἀρχφ. « Ἀφθονοι ὅσοι, » Ἡρ. « Ὅσας ἂν πλείστας δύναιντο τῶν πολίων, » αὐτ. « Μυρία ὅσα, » Δκ. 3) (περιληπτ. ἀντὶ ἀναφορ. ἀντων. συνήθ. μετὰ τοῦ Πᾶς). « Πάντες ὅσοι, » Θκρ. « Πᾶν ὅσον ἦν ὁρατὸν, » Πλάτ. « Πάντα ὅσα, » Γρφ. « Τῶν, ὅσοι Δυκίην ναιετάουσιν, » Ἰλ. Ρ. « Τῶν αἰχμαλώτων ὅσοι ἦσαν Ἀθηναῖοι, » Ξεν. (καὶ ἑλλ.) « Τῶν ὅσοι (ὅσαι, ὅσα), » Πλάτ. « Ὅσων φειδόμεθον, » Γοργ. « Ἵππων, ὅσοι ἔασιν ὑπ' ἠῶ τ' ἠέλιόν τε, » Ἰλ. Ε. ‖. (τὸ οὐσ.). Ὅσον καὶ (πλθ.) Ὅσα καὶ (ἢ δοτ.) « Ὅσῳ (ἐλλ. πρωθ. ἀντὶ) ἐπιβ. Ποσότ. ἴσα μέ. « Τόσον, ὅσον, » Θκρ. « Τοσοῦτον ὅσον, » Θκ. « Ὅσῳ μᾶλλον ὁ Κλέων ὑπέψυχε, .. τόσῳ ἐπεκελεύοντο τῷ Νικίᾳ, » αὐτ. « Ἐμοὶ γ' ἴσον μέτεστι τῆς δε, ὅσον περ ὑμῖν, » Ἀρχφ. (ἐξ ἀπολύτ.) « Ἀρχέτω τοσοῦτα ὅσα ἐθέλει, » Ἡρ. « Δάκρυε ὅσα θέλεις, » Θκρ. « Ὅσον ἦν ἐπ' ἐκείνῳ, » Δημ. (καὶ ἑλλ.) « Ὅσον καθ' ἕνα ἄνδρα, » αὐτ. « Ὅσον τὰ ἐπ' αὐτῷ, » Ἑρμγ. « Ὅσα (« Ὅσα γε) κἀμὲ εἰδέναι, » Λκ. (ἐξ προθετ.) « Εἰς (« Ἐφ', « Καθ', « Παρ') ὅσον, » Λξ. « Ἐν ὅσῳ, » Λξ. (καὶ ἑλλ.) « Τοσούτῳ ὕστερος, » Ἡρ. « Ἀνθρώποις τισὶν ἐγγίγνεται, ὅσῳ ἂν ἐκπλέω τὰ ὄντα ἔχωσι, τοσούτῳ ὑβριστοτέρους εἶναι, » Ξεν. « Ἔτι δὲ μᾶλλον ὑμῖν, ὅσῳ προσετάξατε τῆς Ἑλλάδος, » Ἡρ., καθ' ὅσον. « Ὅσῳ πλέον χρόνου παντός, » Ὑπ. 4) Ἐλαττωτ. σχεδὸν (ἐπὶ τόπ. ἢ χρόν. ἢ ποσότ.), περίπου. « Ὅσον τ' ὄργυιαν, » Ὀδ. Δ. Κ. « Ὅσον τ' ἐπὶ ἥμισυ, » Ὀδ. Ν. « Ὅσον τε πολλαπλασίοις, » Θκρ. « Ὅσον διαχίλιοι, » Λκ. « Λιπεῖχον ἀλλήλων ὅσον σταδίου, » Ξεν. « Ὅσον μόνον, » Πλάτ. « Ὅσον σχόντας μόνον ἐς τὴν Λακωνικὴν, » Θκ. « Ὅσον ἐπιψαύσας, » Ἐπιχρ. « Ὅσον εἰσῆλθε κῶμα τ', » αὐτ. « Τυτθὸν δ' ὅσσον ἀπωθεν » Θκρ. « Μικρὸν ὅσον ὅσον, » Γρφ. « Ὅσον οὐ (ἢ) » Ὀσονοὺ, » ἐξ (πρὸ εων.) « Ὀσονούκ, » Λξ, παρ' ὀλίγον. « Ἦξει δ' Ὀδυσσεὺς ὅσον οὐκ ἤδη, » Εὐρ. « Τὸ τεῖχος ὀσονοὺκ ἀπηρτισμένον ἦν, » Θκ. (παρὸλ. Μόνον οὔ). « Ἐλέγετο ὅτι ὅσον οὐκ ἤδη παρείη, » Ξεν., ἐντὸς ὀλίγου. « Ὅσον αὐτίκα, » Ἐπιχρ. (καὶ ἀντὶ τοῦ Ὥστε) « Ἀριστῶ, ὅσα μήτε κενὸς μήτε ἄγαν πλήρης διημερεύειν, » Ξεν. Ὅ,τι (θαυμαστ.) ἀντὶ τοῦ Πόσον (πολὺ, μέγα κτλ.)! « Οὐκ οἴει ὅσον ὅσον αὐτίς; » Θκρ. « Ὅσον διαφέρουσιν, » Ἱππκρ. (ὑθ. 6) Ἐπιτατ. « Θαυμαστὸν ὅσον, » Λξ. « Ὅσον τάχιστα, » αὐτ. 7) (Ὁμοιωματ.) ἀντὶ τοῦ Ὡς, Καθὼς. « Φιλεῖ δ' ὅσα σαόφρονες, » Θκρ. (καὶ μετὰ τοῦ Περί.—Ὥσπερ. « Νυκτὶ μὲν ὅσαπερ ἡμέρᾳ ἐχρῆτο, ἡμέρᾳ δὲ ὅσαπερ νυκτί, » Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Καὶ) « Τῇ δὲ ἕλικι ὁράττεται ἡ ἄμπελος, ὅσα χ' χειρὶ τῶν παραπεσυκότων, » Λξ.

Ὁσοσπερ, ἐσηπερ, ὅσονπερ, ἀντὶ Ὅσος περ κτλ. (ἴδε Ὅσος).
Ὁσπερ, ἥπερ, ὅπερ, ἀντὶ Ὅς περ κτλ. (ἴδε Ὅς).
Ὀσπριοδόχος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ὄσπρια, χρησιμεύων ὡς δοχεῖον ὀσπρ.
Ὀσπριοθήκη (ἡ). θήκη ἢ ἀποθήκη ὀσπρίων.
Ὀσπριολέων, οντος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ὀροβάγχη.
Ὄσπριον (τὸ), [συγγ. τῷ Ὀστρεον]. ἀπόρος φυτοῦ περιεχόμενος εἰς θήκην (λοβὸν, γέννημα ἀπὸ τοῦ ἀρότου δὲν γίνεται ψωμὶ, (ἰδιαιτ. δὲ) ὁ κύαμος. « Σῦκον μετ' ἰχθῦς, ὄσπριον μετὰ κρέας, » Ἀθ. « Τὰ δέ, χεδροπὰ, οἷον κύαμος, ἐρέβινθος, πισὸς, καὶ ἄλως τὰ ὄσπρια προσαγορευόμενα, » Θρρ.
Ὀσπριοπώλης, ου (ὁ) καὶ Ὀσπριόπωλις, ιδος (ἡ). ὁ πωλῶν ὄσπρια.
Ὀσπριοφαγέω-ῶ, Μ. ἤσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) ὄσπρια.
Ὀσπριοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) ὄσπρια.
Ὀσπριώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ὀσπρίων, ὅμοιος μὲ ὄσπριον.
Ὀσπρολέων, οντος (ὁ). =καὶ Ἰσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀσπριολέων, [ὄλλυμι καὶ -
†Ὄσπριον (τὸ) ἢ Ὄσπρος (ὁ), Γλσ. πρωτότ. τοῦ Ὅσπριον.
Ὄσσα, ης (ἡ), Π. [ὄψ]. (ἐν γεν.) φωνὴ ἠχος (ἰδιαιτ.) φήμη, ἀδόμενον, (ὑθ. συνήθ.) φωνὴ προφητικὴ, χρησμὸς κτλ. (παρβλ.) Κληδὼν. « Ἔλθοι δ' ἡμῖν ἀπόπροθεν ἠέ τις ὄσσα ἠὲ τις ἄγγελος ὄρνις, » Ἀπλλν. « Δειδιότων ὅτταν τινὰ ἡ φήμην, » Αἰλ.
Ὄσσα, Π. ἀντὶ Ὅσα, οὐδ. πλθ. τοῦ Ὅσος.
Ὀσσάκι, ἐπίβ. Π. ἀντὶ Ὀσάκις.
Ὀσσάτιος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὀσάτιος =Ὅσος.
Ὄσσε (τὼ), γεν. Ὀσσέων ἢ Ὄσσων, δοτ. Ὄσσοις, αἰτ. Ὄσσε, Π. [ὄψις]. οἱ ὀφθαλμοί, τὰ ὄμματα. (σπάνιον εἰς τὰς πλάγ. πτώσ. καὶ συντασσ. ἀδιαφόρως μὲ δυϊν. ἢ πλθ. ἐπίθετον).
Ὀσσεία (ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Ἀττ. Ὀττεία, [ἐκ τοῦ
Ὀσσεύομαι καὶ (Ἀττ.) Ὀττεύομαι, Μ. εὔσομαι. Μαντεύω. προβλέπω, προαισθάνομαι. (συνκδχ.) φοβοῦμαι. Ὑποπτεύω) διὰ τὸ μέλλον, (παρβλ.) Οἰωνίζομαι. « Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀποφράδα τίθεται.. τὴν τότε συμβᾶσαν αὐτῇ τύχην ὀττευομένη, » Δ. Ἁλ. « Καὶ ὀττεύονταί γε πρὸς τὴν ἐκείνου βοὴν οἱ συνιέντες ὀρνίθων ᾗ ἕδρας καὶ κλαγγάς, » Αἰλ.
Ὀσσίχος, η, ον, Π. ὑποκορ. τοῦ Ὄσσος, πόσον μικρὸς, (κοιν.) κοσούτσικος.
Ὄσσομαι [ὄσσε], Μ. ὄψομαι (παρα. Ὄπωπα. πθ. πρκ. Ὤμμαι, ἀόρ. πθ. Ὤθην καὶ τὸ θετ. Ὀπτέον), Π. βλέπω, θεωρῶ παρατηρῶ μὲ τὸν νοῦν μου, σκέπτομαι· προβλέπω· προμαντεύω. (ἐν γέν. Ἐποπτεύω, [ἴδε καὶ Ὁράω).
Ὄσσος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὅσος.
Ὀστᾶ, πλθ. τοῦ Ὀστέον-οῦν.
Ὀστάγρα [ὀστοῦν, ἀγρέω], ας (ἡ), ἐργλ. χειρουργ. πρὸς ἐξαγωγὴν τῶν τσακισμένων κοκκάλων. 2) =Ὀστεοκόπος.
Ὄστακος (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Ἀστακός.
Ὀστάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὀστέον, κοκκαλάκι.
Ὀσταφὶς, ίδος (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἀσταφίς.
Ὅστε, ἥτε, ὅτε, Π. ἀντὶ Ὅς, ἥ, ὅ.
Ὀστεΐνος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ὀστέον. κοκκαλένιος. « Ὀστεινον δεῖ λέγειν, οὐκ ὀστέινον, » Φρύν., Φιλοστ. κλπ.
Ὀστεογενὴς [ὀστέον, γίνομαι], ές (ὁ, ἡ) ὁ γινόμενος (ἔχων τὴν πρώτην του ἀρχὴν) ἀπὸ τὰ κόκκαλα. « Ὀστεογενὲς, » Ἀριστ., ὁ μυελός.
Ὀστεόκαλλον (τὸ). κάλλα τῶν κοκκάλων ἢ ἀπὸ κόκκαλα.
Ὀστεοκόπος (ὁ, ἡ), =Ὀστοκόπος.
Ὀστεολογία (ἡ). πραγματεία (διδασκαλία) περὶ ὀστέων. 2) =Ὀστολογία, [ἐκ τοῦ
Ὀστεολόγος (ὁ, ἡ). ὁ πραγματευόμενος (ὁμιλῶν ἢ συγγράφων) περὶ ὀστέων. 2) =Ὀστολόγος.
Ὀστεον-οῦν (τὸ), [συγγ. τῷ Ὄστρεον]. κοκκαλον. « Θανόντος ὀστέα λέξαις, » Πινδ. (καὶ μτνμ. ἢ καταχρ.) « Γῆς ὀστέα, » (Ἰσιρίλλ παρ') Εὐρ., εἰ λίθοι 2) (μτνμ.) κουκκοῦται Ἰπωρικοῦ. « Πεφυκὼν τὰ ὀστᾶ, » Δτχρ., κουκούτσι ἀρνακίνων.
Ὀστεουλκὰς (ὁ), [ὀστέον, ἕλκω], =Ὀστάγρα.
Ὀστεόφιν, Π. ἀντὶ Ὀστέων ἢ Ὀστέοις.
Ὀστεῦν (τὸ), Δ. ἀντὶ Ὀστέον-οστοῦν.
Ὀστεώδης, εος (ὁ), =Ὀστώδης,
Ὀστέωσις, εως (ἡ). σχηματισμὸς ὀστοῦ (κοκκάλου). 2) (συνκδχ.) τὸ σύνολον (ἡ συναρμογὴ) τῶν ὀστέων. « Ἡ φύσις ἄλλως αὐτὸν ἢ κατὰ τοὺς λοιποὺς ἰχθῦς ἐρέωσεν, εἰς ὀστέωσιν ἀβρὰν καὶ ὡς ἐπὶπλὴν λεαντὸν ἀπευθύνασα ἑαυτήν, » Εὐρ.
Ὀστινος, η, ον, Ἀττ. ἀντὶ Ὀστέϊνος.
Ὅστις [ὅς, τις], ἥτις, ὅ,τι ἢ ὅ τι, (γεν. Οὑτινος, ἧστινος κτλ., κλινομένων καὶ τῶν δύο λεξεων· Ἀττ. ἡ γεν. Ὅτου ἢ Ὀτευοῦν, ἡ δοτ. Ὅτῳ, καὶ Ὀτωοῦν, καὶ τὸ οὐδ. πλθ. Ἄττα, καὶ ἡ γεν. Ὅτεων, ἀντων. Ἀόρ. Ὁπουος, α, ον. « Ὅν τινα κιχείη, ἐρωτήσασκεν, » Ἰλ. Β. « Ὅν τινα ἴδωμι καλὸν, τοῦτο προσφέρειν, » Ξεν. « Καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτά γε ἐρίζοι, » Ὀδ. Δ. « Ὅ,τι ἔτυχε, » Λξ. « Κυθ' ἥντινα

φρέφασιν,» Μ. Ἀντ. «Οὐδείς ὅστις οὐ,» φρε., κἀνεῖς ἐὰν εἶν' ὅπου νὰ μὴ, (ὑγλ.) πάντες. » Οὐκ ἔστιν ὅς τις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ,» Ἀρχφ. » Οὐδὲν ὅ,τι οὐκ. » Ἡρ., Θκ., (ὑγλ.) πάντα. «Φύσει μέν εἰσιν αἵτινες εἰσί,» Συν. (χωστὰ τοῦ Ποτὲ, ἀὴ ἀήποτε κτλ.). «Ὅστις ποτέ,» «Ὁστισοῦν, » Ὅ,τι δήποτε | δηποτοῦν], » Ὅ,τι ἂν λέγῃ,» κτλ. «Ὅ,τι δ' ἂν τούτων παραβαίνωσιν ἑκάτεροι τοῦ ἑτέρου, τότε λελύσθαι τὰς σπονδάς,» Θκ., ὅ,τι δήποτε τούτων καὶ καθ' ὁποιονδήποτε τρόπον. «Καὶ ἵππου καὶ ἑτεροῖον ἔργον,» Πλάτ. » Εἴτε στρατοπέδῳ, εἴτε ἄλλῳ ὑτῳοῦν,» αὐτ. 2) Ἀναφορ. ὁ ὁποῖος, ἡ ὁποία, τὸ ὁποῖον. » Ἅπας δὲ τραχύς, ὃς τις ἂν νέαν κρατῇ, » Αἰσχύλ. » Οὐδὲ ἀνθρώπων τις ἦλν φανόμενος, ὅντιν' ἐραίμην,» Θκρ. «Τὸ μέν, ὅ,τι με πρῶτον ἀνήρου,» αὐτ. » Ἐξ ὅτου (ἐνν. χρόνου),» Λξ., —Ἀφ' ὅτου, ἀφ' οὗ. «Ἐξ ὅτου περ ὁ πολεμος,» Ἀρχφ. 3) (εἰς μερικὰς διατακτ. ἢ ἐρωτηματ. φρασ.) ποῖος; ποῖός τις; τί λαγῆς; τίς » Εἰρησόμεθ', οἵτινές ἐστον, » Ὀδ. Δ. » Ἥρώτα ἕκαστον, ἥντινα ἐλπίδα ἔχει,» Θκ. «Θηεῖτο, ἥντινα οἱ κτεάνων κομεδὴν ἐπίθεντο νομίζες,» Θκρ. «Εἶπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, ὃς τις οὐ' ἐστιν,» Ἰλ. Γ. » Τίς εἶ; —Ὅστις; πολίτης,» Ἀρχφ. » Οὗτος, τί ποιεῖς; —Ὅ,τι ποιῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἢ ...» αὐτ. «Ἐρωτᾷ τις ὅ,τι ποιῶν καὶ ὅ,τι διδάσκων ὁ Σωκράτης τοὺς νέους διαφθείρει,» Ὀλάτ.

Ὀστείτης, ου (ὁ). ὁ τῶν ὀστῶν. » Μυελὸς —,» Ῥοῦφ.

Ὀστλιγξ [βόστρυχος], ιγγος (ἡ). τὸ σγεμόν (κατσαρὸν) τῶν μαλλιῶν· (μτγμ.) τὸ ψαλιδωτὸν μέρος (ἄλλ. Ἔλιξ) τῶν φυτῶν· ὁ πλοκαμὸς τῆς σουπιᾶς κτλ., ἡ ἑλικοειδῶς κινουμένη φλὸξ ἢ ἀκτίς.

†Ὀστοδοχεῖον (τὸ), δοχεῖον ὀστέων (νεκρῶν).

Ὀστοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ὀχέα (κοκκάλου), Ὀστωδής.

Ὀστοθήκη (ἡ), = Ὀστοδοχεῖον.

Ὀστοκατάκτης [ὀστῶν, κατάγνυμι] καὶ Ὀστοκλάστης [ὀς. κλάω], ου (ὁ). ὁ τσακκίζων κόκκαλα, (μτφρ. τοῦ Λτ. ossifragus).

Ὀστοκόπος (ὁ, ἡ), [ὀς. κόπτω]. ὁ κόπτων (τσακκίζων, περνῶν ὡς) τὰ κόκκαλα, (ζῶ. ||. ὠσ.) κούφας μεγάλη, ἀποκαμωτὸς (ὥστε φαίνονται κομμένα τὰ κόκκαλα [καὶ καθὼς λέγουν κοινῶς] τὰ ἤπατα).

Ὀστοκεπῶδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς ἢ συνοδευόμενος ἀπὸ ὀστεοκεπίαν (ἀποκαμωμόν). » Πυρετὸς —,» Παλλάδ.

Ὀστοκόραξ, ακος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ, (ἴδε Φήνη).

Ὀστολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω τὰ ὀστᾶ νεκροῦ (μετὰ τὴν κατάσβεσιν τῆς πυρᾶς).

Ὀστολογία (ἡ), τὸ οὐδ. τοῦ προηγ. 2) = Ὀστεολογία.

Ὀστολόγιον (τὸ), μέρος ὅπου συλλέγονται τὰ ὀστᾶ νεκροῦ καυθέντος, (μτφρ. τοῦ Λτν.) ossilegium.

Ὀστολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων τὰ ὀστᾶ νεκροῦ (τοῦ ὁπ. ἐκάη τὸ σῶμα).

Ὀστομαχία καὶ Ὀστομάχιον (τὸ), εἶδ. παιγνιδίου μὲ 14 κοκκαλάκια διαφόρων σχημάτων.

Ὀστοποιητικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς σχηματισμὸν τῶν ὀστῶν.

Ὀστυῶν, κατὰ κρᾶσ. ἀντὶ Ὀστέων.

Ὀστουαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω κόκκαλα (ὀστᾶ).

Ὀστοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ὀστᾶ (κόκκαλα).

Ὀστοφανέω-ῶ, Μ. ήσω. Φαίνονται (ἀπὸ τὴν λιγνάδα) τὰ κόκκαλά μου.

Ὀστοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐντὸς αὐτοῦ ὀστᾶ (κουκούτσι). » Ὀπώρα—, » Ἅγλ.

Ὀστοφυής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φύσιν ὀστοῦ (κοκκάλου).

Ὀστράκεος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Ὀστράκινος.

Ὀστρακεύς, έως (ὁ), Π. [ὄστρακον], = Κεραμεύς.

Ὀστρακηρός, ά, όν. Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους ἢ τοῦ χρώματος τοῦ ὀστράκου. 2) σκεπασμένος μὲ ὄστρακον. » Ὀστρακηρὰ (ἐνν. ζῶα),» Ἀρστ., τὰ ὀστρακόδερμα.

Ὀστρακίας, ου (ὁ). ἅμοιος μὲ ὄστρακον. » Λίθος—, » Πλίν., (ἄλλ.) Ὀστρακίτης.

Ὀστρακίζω, Μ. ίσω. Καταδικάζω τινὰ ψηφοφορῶν δι' ὀστράκου (ἴδε τὴν λεξ.), ἐξορίζω, ἐξοστρακίζω.

Ὀστρακίνδα, ἐπίρ. (ὡς ὄνομα). εἶδ. παιδιᾶς, (ἐρρίπτον ὄστρακον καὶ εἰ μὲν ἔπιπτε μὲ τὸ μαῦρον μέρος ἐπάνω ἐφευγαν οἱ στεκόμενοι πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος καὶ τοὺς ἐκυνηγοῦσαν οἱ ἄλλοι, εἰ δὲ μή τὸ λευκὸν, τὸ ἀνάπαλιν). 2) Κωμ. ἀντὶ Ὀστρακισμός, (ὀθ.) » Ὀστρακίνδα βλέπειν,» Ἀρστφ.

Ὀστράκινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ὄστρακον, πήλινος. » Ὀστράκινος τὸ θέρμον, » Λξν. , ἀντὶ Ὀστρακοῦν θερμος.

Ὀστράκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄστρακον.

Ὀστρακίς, ίδος (ἡ). τὸ κουκκουνάρι· ἢ ἡ σκληρὰ φλοιὸδα ἤτις τὸ σκεπάζει, (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Ὄστρακον.

Ὀστρακισμός (ὁ), [ὀστρακίζω]. ἐξορισμὸς (εἰς μέρος καὶ καιρὸν προσδιωρισμένον) πολίτου τῶν ὀπ. ἡ ἐπιρροὴ ἐνομίζετο ὑπερτος ἢ ἐπιφθονος. (πρὸς τοῦτο ἔπρεπε νὰ γνωμοδοτήσωσιν 6000 πολῖται ἐγγράφοντες τὸ ὄνομα τοῦ ἐξορίστου εἰς ὄστρακον).

Ὀστρακίτης, ου (ὁ) καὶ Ὀστρακῖτες, ιδος (ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ὀστράκου, ἅμοιος μὲ ὄστρακον. » Λίθος—, » Δσκρ., εἶδ. παλυτ. λίθου, (κατά τινας) τὸ κόκκαλον τῆς σουπιᾶς ἀπολιθωμένον. » Πλακοῦς—, » Ἀθ., εἶδ. ζυμαρικῶν.

Ὀστρακοδέρματος καὶ

Ὀστρακοδέρμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀντὶ δέρματος ὄστρακον. » Ὀστρακόδερμα, » Ζωολγ., τὰ θαλασσινὰ ὅσα εἶνε σκεπασμένα μὲ σκληρὸν (ὀξυακῶδες) περικάλυμμα.

Ὀστρακόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὀστράκινος.

Ὀστρακοκονία (ἡ). ἄλειμμα τοίχου ἢ ἐδάφους μὲ τριμμένα ὄστρακα (κεραμιδοκόμματα), (Τουρκ.) μὲ χαραπάνι.

Ὄστρακον (τὸ), [ὄστρεον]. τὸ σκληρὸν περικάλυμμα τῶν ὀστρακοδέρμων, τὸ καύκαλον τοῦ γαιοῦ (τοῦ κοχλιοῦ, τῆς χελώνας κτλ.)· στρειδότσοφλον αὐγότσοφλου, κτλ. (συνεκδχ.) = Ὄστρεον, ὀστρακόδερμον. 2) ἀγγεῖον πήλινον κεραμιδοκόμματον, (ὀθ. 3) = Ὀστρακισμός (διότι ἡ ψηφοφορία ἐγίνετο μὲ κεραμιδοκόμματα ἐπὶ τῶν ὀπ. ἔγραφεν ὁ ψηφοφορῶν τὸ ὄνομα τοῦ ἐξοστρακιζομένου) καὶ 4) τὸ κεραμιδοκόμματον ἢ στρειδότσοφλον τὸ ὀπ. ἔρριπτον εἰς τὸ λεγόμενον παιγνίδι Ὀστρακίνδα, (ὀθ.) » Ὀστράκου μεταπεσόντος, » Παραμ., ἂν γυρίσῃ ἡ τύχη.

Ὀστρακόνωτος (ὁ, ἡ), ταῦ ὀπ. τὰ νῶτα εἶνε σκεπασμένα μὲ ὄστρακον, ὁ ἔχων ὀστρακίνην ῥάχιν.

Ὀστρακοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων ὄστρακα (πήλινα σκεύη), κεραμεύς.

Ὀστρακόφρινος (ὁ, ἡ), Π. [ὄστρακον, ῥινός], = Ὀστρακόδερμος.

Ὀστρακοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψηφοφορῶ δι' ὀστράκου, ἴδε Ὀστρακισμός.

Ὀστρακοφορία (ἡ). ἡ δι' ὀστράκου ψηφοφορία.

Ὀστρακόχροος-ους (ὁ, ἡ), Π. [ὄστρακον, χρόα], = Ὀστρακόδερμος.

Ὀστρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκληρύνω τὰ ὡς (ἢ Σκεπάζω μὲ) ὄστρακον. » Τὸ ζῶον ὀστρακοῦται, » Λξ., σκληρύνεται τὸ δέρμα του. 2) μεταβάλλω πήλινον σκεῦος εἰς ὄστρακα (κεραμιδοκόμματα), (ὑγλ.) τὸ σπάνω, (ὀθ.) » Ὀστρακουμένη, » (Αἰσχύλ. παρ') Ἀθ., = Θραυομένη, συντριβομένη.

Ὀστρακώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (σκληρὸς ὡς ἂν) ὄστρακον.

Ὀστρεῖνος η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ὄστρεον· ὁ ζῶν ἐντὸς ὀστρέου (ὀστράκου).

Ὀστρειογραφὴς, έος (ὁ, ἡ). ζωγραφισμένος μὲ-

Ὄστρειον (τὸ), εἶδ. πορφυρᾶς βαφῆς ἀπὸ ὄστρια. 2) ἀρχ. ἀντὶ Ὄστρεον, (ὀθ.

Ὀστρειώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ὀστρεώδης.

Ὄστρεον (τὸ), [συγγ. τῷ Ὀστέον], (ἐν γέν.) ὀστρακόδερμον, (ἰδιαιτ.) ὀχρεῖδιον.

Ὀχρειώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ὀστρέων, ὅμοιος μὲ ὄστρεον.

Ὄστριμον (τὸ), Π. [ῐ]. ταῦλος βωδιοῦ κλπ., ἀχαῦρι.

Ὀστρίτης, ου (ὁ), εἶδ. λίθου τὸν ὁπ. εὑρίσκουν εἰς τὰ ὄστρεα, (ὀθ. ἴσ.) μαργαρίτης, (παρδλ. Ὀστρακίτης).

Ὄστρυα καὶ

Ὀστρυάς, ίδος ἡ

Ὄστρυς, υος (ἡ), εἶδ. δένδρου (φηγοῦ ἢ ὀξύας).

Ὀστώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ὀστοῦ (κοκκάλου) ἢ συγκείμενος ἀπὸ ὀστῶν, σκληρὸς· κοκκαλᾶς (ἰ).

Ὄστρις [ῐ], ιδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ θαμνώδους, (κατὰ τὸν Κούμ. κοιν.) ἄξυρις (ῐ).

†Ὄσφρα, ας (ἡ), νλγ. ἀντὶ Ὄσφρησις ὀσμή.

†Ὀσφράδιον (τὸ), νλγ. ἀντὶ Ὀσφρητήριον, (κοιν.) μυρωδικόν. » Τὰ ἐκ τῶν κήπων ὀσφράδια,» Σχλ.

Ὀσφραίνομαι, Μ. ὀσφρήσομαι (ἀόρ. Ὠσφρησάμην, πρκ. Ὄσφρημαι καὶ Ὄσφραμαι [ᾰ], ἀόρ. παθ. Ὠσφράσθην). (μὲ γεν.) ἢ αἰτ.) Παίρνω ὀσμήν, μυρίζομαι, ||. (ἐνεργ.) Ὀσφραίνω, Μ. ανῶ, (μτγν.) ὀσμίζω τινὸς νὰ μυρίσῃ (νὰ μυρισθῇ). » Ὀσφραίνειν τινὰ ὄξει,» Γαλ. (καὶ παθ.) » Ὀσ-

φρονομένη δύναται φωνήσαι, ε Ἀλεξ. Ἀφρ.

Ὀσφραντις, εως (ἡ). τὸ ὀσφραίνεσθαι, μύρισμα.

Ὀσφραντήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀσφραντής.

Ὀσφραντήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς ὄσφρησιν, (ὅπ.) »Ὀσφραντήριον (ἐνν. φάρμακον), « Λξ., τὸ κινοῦν (ἐξυπνοῦν) τὴν ὄσφρησιν.

Ὀσφραντής, οῦ (ὁ). ὁ ὀσφραινόμενος (χυρ. πρὸς ἀνίχνευσιν).

Ὀσφραντικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ὄσφρησιν. « Τὸ ὀσφραντικόν, « Λξ, ἡ δύναμις τοῦ ὀσφραίνεσθαι, ἢ ὄσφρησις.

Ὀσφραντο, Ἰων. ἀντὶ Ὠσφροντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ὀσφραίνομαι.

Ὀσφραντύς, ή, όν. Τὸν ὁπ. ὀσφραίνεται ἢ δύναται νὰ ὀσφραίνθῇ τις, ὑποπίπτουσις εἰς τὴν ὄσφρησιν.

Ὀσφρασία (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Ὄσφρανσις.

Ὀσφρήσασθαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὀσφραίνομαι.

Ὄσφρησις, εως (ἡ), ἡ δύναμις τοῦ ὀσφραίνεσθαι, (ὅθ.) || Ὀσφρήσεις, « τὰ ῥουθούνια (ὡς ὄργανα τῆς ὀσφρήσεως).

Ὀσφρητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων ὄσφρησιν (τὴν δύναμιν τοῦ ὀσφραίνεσθαι). »Οἱ κύνες ὀσφρητικώτατοι, « Λρτ. 2)= Ὀσφραντικος. »Τοὺς ὀσφρητικοὺς πόρους, « Γαλ.

Ὀσφρτός, ή, όν = Ὀσφραντός.

Ὀσφρόμενος, ή, ον, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ὀσφραίνομαι.

Ὀσφύα, Π. ἀντὶ Ὀσφύν, αἰτ. τοῦ Ὀσφύς.

Ὀσφυαλγέω-ῶ, Μ ἤσω. Πονῶ ἢ μοι ἢ μου, εἶμαι =

Ὀσφυαλγής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀλγῶν τὴν ὀσφύν (ἔχων πόνους εἰς τὰ μέσα).

Ὀσφυαλγία (ἡ). πόνος εἰς τὴν ὀσφύν (εἰς τὰ μέσα), (κατν.) πίσιμον τῶν νεφρῶν.

Ὀσφυΐξ [ὀσφύς, ἄγνυμι], ῆγος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. εἶνε κεκμηκώς (τσακκισμένος) τὰ μέσα, κουτσαίνων ψυφ)μαδισμένος ἢ ἀποκαμωμένος.

Ὀσφύς [ἔχω, ὄχος], ύος (ἡ). τὸ ὑπὲρ τὰς λαγόνας μέρος τοῦ σώματος, (κοιν.) ἡ μέση ἢ τὰ μέσα, (παρβλ. ἰξύς). »Ζῶσαι ὥσπερ ἀνὴρ τὴν ὀσφύν σου, « Γρφ. »Ἀναζωσαμένη ἰσχυρῶς τὴν ὀσφὺν αὐτῆς, ἤρεισε τοὺς βραχίονας αὐτῆς εἰς ἔργον, « αὐτ. (καὶ καταγρ.) « Καὶ βασιλεῖς ἐκ τῆς ὀσφύος σου ἐξελεύσονται, « αὐτ.

Ὀσχέα-ῆ (ἡ) καὶ
Ὄσχεον (τό) καὶ
Ὄσχεος (ὁ). τὸ σκληρὸν τῶν ὄρχεων.

Ὄσχη ᾗ (κατὰ κρα. ἐκ τοῦ Ὄσχεα) Ὀσχῆ (ἡ), = Ὄσχεον. 2) = Ὄσχος.

Ὄσχη (τά), πλθ. κατὰ κρα. ἐκ τοῦ Ὄσχεα.

† Ὄσχιον (τό), τὸ περὶ τὸ σῶμον τῆς μήτρας ἑλικοειδῶς ἐξέχον χεῖλος, (ἄλλ.) λέγουν καὶ Ἀμφίδεον.

Ὄσχις, ιος (ἡ), = Ὄσχεον.

Ὀσχοβόρος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Σαρκοβόρος. 2) (ἐξηγεῖται ἐπὶ συνήθως) ὁ καταπατῶν τοὺς τρυφερούς κλάδους (τὰ βλαστάρια), [βιβρώσκω καὶ

Ὄσχος (ὁ), [ἔχω]. κλάδος δένδρου μὲ ὀπωρικά, (ἐπίτ.) κλῆμα τῆς μὲ σταφύλια.

Ὀσχοφορέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κρατῶ ὄσχον (κλῆμα μὲ σταφύλια) εἰς τὰ -

Ὀσχοφορία (τά), (ἐνν. ἱερά), θρησκευτική τις τελετὴ καθ' ἣν οἱ ἐκλεκτότεραι τῶν Ἀθην. παῖδες ὑπήγαινον μὲ παράταξιν ἀπὸ τὸν ναὸν τοῦ Βάκχου εἰς τὸν τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς κρατοῦντες ὄσχους (κλήματα μὲ σταφύλια).

Ὀσχοφορικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ συνειθιζόμενος εἰς τὰ ὀσχοφόρια, τῶν ὀσχοφόρων ἴδιος.

Ὀσχοφόριον (τό). τὸ μέρος (ἢ πλατεῖα) ὅπου ἐπόμπευον οἱ ὀσχοφόροι εἰς τὰς Ἀθήνας. (κατὰ δὲ τὸν Ησύχ.) « Τόπος Ἀθήνησι Φαληροῦ, ἔνθα τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερόν.

Ὀσχοφορικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὰ ὀσχοφόρια.

Ὀσχοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) ὄσχον εἰς τὴν πομπὴν τῶν ὀσχοφορίων.

† Ὄσῳραι (ἀντὶ Ὅσαι ὧραι), ἐπίρ. Κάθε ὥραν, (κατὰ τὸ Ὁσημέραι).

Ὅτα, ἐπιφ. Αἰολ. ἀντὶ Ὅτε.

Ὅταν (ἀντὶ Ὅτε ἄν, Ὅτ' ἄν), ἐπίρ. Καθ' ὃν καιρόν, ὁπόταν· ἀφ' οὗ· (κυρ. πρὸς ὑποτ.) »Ὅταν (ἄλλ. γρφ. »Ὅτ' ἄν) εὐφροσύνη μέν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα, ὀαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζωντ' ἀοιδοῦ, παρὰ δὲ πλήθουσι τράπεζαι κτλ., Ἡσ. Ι. « Ἔσσεται ἦμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἰρή, « Ἰλ. Ζ. (καὶ κατὰ παρένθ. ἄλλων μορ.) « Ὅτε γὰρ ἂν (ἀντὶ »Ὅταν γάρ) τὸν ἐκεῖσε πέλεμον ἀποτρίψωνται, « Πλδ. (καὶ πρὸς εὐκτ.) »Ὅτον νεῶν φθαρέντας νῆσον ἐκσωζοίατο, « Αἰσχλ. (καὶ πρὸς ὁρς. παρὰ τοῖς μεταγν. ἢ σπανιότ. ἢ ἀμφ. παρὰ τοῖς ἀρχ.) »Ὡς ὅτ' ἂν ἐν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι λέων χρέσται, « Ἰλ. Μ. (ἢ ἐπιφορμ. ἐπίρ.) »Ὅταν τάχιστα, « Αξ., = Ἐπειδὰν ταχιστα, εὐθὺς ἀφοῦ.

Ὅτε, ἐπίρ. Χρον. καθ' ὃν καιρόν, ὅταν, (ἐνίοτε) ἀφ' οὗ· (συνήθ. πρὸς ὁριστ. χρον. παρελθ.) « Ὑμᾶτι τῷ, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ, « Ἰλ. Ζ. « Ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν ἠγερθέντο, « Ἰλ. Β. (καὶ Δωρ.) « Ὄκα δάφνες ἑτάκετο, « Θκρ. »Ὄκα οἱ τὰν φάσαν ἔδωκα, « αὐτ. (ἢ ἐλλ.) « Ἦν ὅτε, « Αξ., ποτέ, ἕνα καιρόν. (ἢ ἐλαττωτ. μετὰ τοῦ Γε) « Ὅτε γε μητὸ' ὑμᾶς ὄντιμαι πεθεῖν, « Πλάτ. « Ἀπόλοιο δῆτ' ὦ πόλεμ', . . ὅτ' οὐδὲ κολάσ' ἔξεστί σοι τοὺς οἰκέτας, « Ἀριστοφ. (καὶ ἑνς.) « Ὥρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἀγγεα δεύει, « Ἰλ. Β. « Ὅτε φρισσωσιν ἄρουραι, « Ἰλ. Ψ. (καὶ ἐν εἴδει αἰτιολογ.) »Ὅτε τοίνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει, « Δημ., ἀφ' οὗ « Ἦν ὅτε σὰς τὸ Βοιωτῶν ἔθνος ἔνεπον, « Σχλ. Πινδ. « Ἦν μὲν ὅτε ἐπιμελοῦντο, νῦν δὲ κτλ., « Ξεν. « Τοὺς ἦν ὅτε πολεμιωτάτους, « Εὐστ. « Οὐκ ἔστιν ὅτε, « προσ., = Πάντοτε, (ἢ κατ' ἐπαναδίπλ.) « Οὐκ ἔστι ὅτε οὐ δύο ἢ τρεῖς ἀπέθνησκον, « Ἡρ., δὲν ἠτονήμερα ὅπου νὰ μὴν. (καὶ ἑλλ.) »Ἔσθ' ὅτε, « Αξ., ἐνίοτε. « Οὐκ ἔχει (ἢ »Οὐκ ἔσθ') ὅτε, « Ἡρ., ἑκάστοτε, πάντοτε (ἢ κατὰ μέλλ.) « Νὺξ ἔσται, ὅτε γάμος ἀντιβολήσει, ἐμέθεν, « Ὀδ. Σ. (καὶ πρὸς εὐκτ. ἐπιθετ.) »Ὅτε μιν ὕπνος ἱκάνοι, « Ἰλ. Α. « Πίειν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι, « Ἰλ. Δ. »Ὅτ' ἐν κονίῃσι μιγείης, « Ἰλ. Γ. (ἢ ὑποτ.) « Ὅτ' ἐπιδρομὰς Διὸς ὄμβρος, « Ἰλ. Ε. »Ὅτ' ὑπιοῦμένοιο πύθηται, « Ἰλ. Υ. (ἢ Δωρ.) « Ὄκα γλυκὺς ὕπνος ἀμῦναι μοι, « Θκρ. « Ὄκκ' ἀφίκῃ φίλος ἥξεις, « αὐτ. (καὶ μετὰ τοῦ Μὴ) ἀντὶ Εἰμή, ἐκτὸς μόνον. « Οὔτοι σπενδέσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διί, « Ἰλ. Π. (παρβλ. Ὅτι)· (ἢ μετὰ τοῦ Πρίν) « Πρὶν γ' ὅτε, « Πρὶν γ' ὅτε δή, « Ὁμ., προτοῦ (ἕως οὗ) νά. « Πρίν γ' ὅτ' ἄν. ἐνδεκάτῃ τε γένηται, « Ὀδ. Β. (καὶ μετὰ τῆς Εἰ) « Εἰς ὅτε κέν μιν, « Ὀδ. Β., Τ., ὅταν ἤθελε τόν. (καὶ ἐπιφερομ. τοῦ Τότε) « Ἀλλ' ὅτε δή . . , καὶ τότε δή . . , « Ὁμ. (καὶ μετὰ τοῦ Ὡς) « Ὡς ὅτε μὲν κατέκταν, « Ἰλ. Δ. (καὶ ἐλλειπτ.) « Ἔβραπε δ' ὡς ὅτε πύργος, « Ἰλ. Δ. « Ἤ μέ τις ἄνεμος ἔξω πλόου ἔβαλεν, ὡς ὅτ' ἄκαιρον εἰναλίαν, « Πίνδ. (ἐνίοτε ἠμπαρεῖ νὰ ἐξηγηθῇ) ὅτι. « Οὐ μέμνη, ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν κτλ.; « Ἰλ. Ο. « Οἰσθ' ὅτε χρυσέοις ἐφάνη σὺν ἅρμασι, « Εὐρ., [κυρ. = σῶ

Ὅτε ἢ Ὅτε, Π. οὐδ. τοῦ Ὅστε. 2) (ἐνίοτε. ἀντὶ Ὅστε.

Ὁτέ, ἐπιφ. Χρον. ἀντὶ Ποτέ, ἐνίοτε. (κυρ. μόνον εἰς τὴν φρα.) « Ὁτὲ μὲν, ὁτὲ (ἢ ἄλλοτε) δέ, « Αξ. « Ὁτὲ μὲν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν, ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισιν, « Ἰλ. Λ. (καὶ συνεπτυγμ.) « Ἔχων ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον, « Σοφ. (καὶ ἐλλ. τοῦ πρώτου μορ.) « Ἐν μέσαις, ὁτὲ δὲ πρόσθεν, « Ξεν. « Ὁτὲ δὲ ᾗ ἐν τῷ θαλάσσῃ διαφθαρτῶν, « αὐτ.

Ὁτέοισιν, Π. ἀντὶ Οἵστισιν, δοτ. πλθ. ἢ Ὅτεῳ, Ἰων. ἀντὶ Ὅτου = Οὔτινος, γεν. ἢ Ὅτῳ, Ἰων. Π. ἀντὶ Ὅτῳ = Ὧτινι, δοτ. ἢ Ὁτέων, Ἰων. Π. ἀντὶ Ὧν τινων, γεν. πλθ. τοῦ Ὅστις.

Ὅτι, σύνδ. Περιγραφ. πῶς, ὅτι πῶς. (συνήθ. πρὸς ὁρς.) »Ὅτι δὲ ἀληθῆ λέγω, τῶν νόμων ἀκούσατε, « Δημ. « Καὶ τοῦτ' ἔστι γιγνώσκειν, ὅτι, εἰ μέλλει ἀγαθὴ ἡ νεὼς ἔσεσθαι, ὕλης δεῖ καθαρᾶς αὐτὴν εἶναι, « Ξεν. (καὶ ὡς παρέλκον). « Ἀπεκρίνατό τις ὅτι, ὦ δέσποτα, οὐ ζῇ, « αὐτ. « Ἐγὼ δὲ τούτῳ ἀντείποιμ' ἄν, ὅτι, οὐ καλῶς λέγεις, ὦ ἄνθρωπε, « Πλάτ. « Πολιορκοῦντος δὲ πόλιν αὐτοῦ, τῶν ἀπὸ τοῦ τείχους τινὲς ἐλοιδοροῦντο, λέγοντες, ὅτι, Ὦ κεραμεῦ, τὸν μισθὸν πόθεν ἀποδώσεις τοῖς στρατιώταις; « Πλ. (καὶ ἐλλειπτ. τοῦ ἀφηγήματ.) « Ἐδίδασκον τοὺς ἀδελφοὺς, ὑπ. ἐὰν μὴ περιτέμνησθε κτλ., « Γρφ. (ἢ πρὸς εὐκτ.) »Εἴπατέ μοι, ὅτι οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκοιμι εἰ οἰοίμην. . , « Ξεν. « Εὖ οἶδ' ὅτι, « Εὖ οἶσθ' ὅτι, « Αξ., Οὐχ ὁρᾶις, ὅτι. . ; « Ἰλ. Υ. « Δῆλον ὅτι, « Δῆλον δὴ ὅτι, (καὶ μονολεκτ.) « Δηλαυόσι, « Αξ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Εἶπον ὅτι πρῶτον ἐμὲ χρῆναι πειρατῆναι κατ' ἐμαυτόν, « Πλάτ. « Ἐνόμισεν ὅτι, εἴτε οὗτος πάθοι, αὐτὸς ἂν λαβεῖν παρὰ τοῦ Ἀσυσίου πάντα τὰ ἴσα, « Ξεν. (καὶ πρὸς μεχ.) « Αἰσθανομαί σου ὅτι οὐ δυναμένου, « Πλάτ. « Ἀντὶ τούτων ἑλωμαί τι ὧν εὖ οἶδ' ὅτι κακῶν ὄντων, « αὐτ. « Καὶ πάντων εὖ οἶδ' ὅτι φησάντων γ' ἔν, « Δημ. (ἢ ἐνάρθρ

ἐκλαμβανομένων τοῦ μορίου ἀρικῶς:) « Ζητοῦμεν δὲ τέτταρα, τὸ ὅτι, τὸ διότι, εἰ ἔστι, τί ἐστιν, » Ἀρχ., 2) Αἰτιολογ. διότι, ἐπειδή. (καὶ εἰς ἐρωτημ. φρ.) διατί; » Νῦν δ' ὅτι ῥιπτέω, κακὰ δὲ χροὶ εἵματα εἵματ, τοὔνεκ' ἀτιμάζει με, » Ὀδ. Ψ. « Τίπτ' οὖν ἐκεῖνος . . πλείω κατώρθωσεν ἡμῶν; ὅτι ὁ μὲν αὐτὸς ἐμαυτὸν ἔστησε καὶ ταλαιπωρεῖ κτλ., » Δημ. « Τὸ γὰρ σῶμα φύσει σπαρτόν, ὅτι περ καὶ τοιχῶ δυνατόν, » Φίλ. « Τοῦτον οὐκ οἶδ' ὅτι βέσκομεν, » Ἀν. « Οὐχ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι, » αὐτ. « Ὅτι μάλιστα' ἐλήλυθας λέγειν σ' ἐχρῆν, » Λῆρφ. (ἢ πρὸς παρελθ.) « Ὅτι ἐώρακάς με πεπιεσμένον, » Γρφ. (καὶ πρὸς εὐκτ.) « Διὰ αὐτὸ τοῦτο, ὅτι δεσπότας οὐκ ἔχομεν, » Ξεν. (καὶ ἐρωτημ.) « Ἐξεφαίτα ἔκαγον ὅτι κάθοι, » Ὁμ. « Ἠρώτησάς με, ὅτι γελῶην, » Ἀν. (καὶ ἀπολύτ.) « Τί ὅτι; « Ὅτι τί; « Ὅτι δή τί; Ὅτι τί δή; » Λξ. 3) (μετὰ ὑπερβ. καὶ σπανιότ. συγκρ.) Ἐπιτατ. « Βουλευσόμεθα περὶ τῶν τέκνων, ὅπως ὅτι βέλτιστα παιδεύσομεν αὐτά, » Ξεν. « Ὅτι πλεῖστα, » αὐτ. « Ὅτι μάλιστα, » αὐτ. « Ὅτι πλεῖστον χρόνον, » αὐτ. « Ὅτι τάχιστα, » Ὁμ. (καὶ πρὸς συγκρ.) Ὅτι θᾶττον, » Θκρ. (καὶ πρὸς θετ.) « Ὅτι τάχος, » Ἡρ., Σοφ. « Κλίνας ὅτι λαμπρῶς ἐσταλμένας καὶ μαλακῶς, » Εὐμαθ. « Μετὰ δαψιλείας ὅτι πολλῆς, » Λουκ. (καὶ προθετ.) « Ὅτι ἐπ' ἐλάχιστον, » Θκ. « Ὅτι ἐν βραχυτάτῳ, » αὐτ. (παρβλ. Ὅσον καὶ Ὡς). 4) (πρὸ τοῦ Μή) ἐξαιρετ. ἀντὶ Εἰμὴ, ἐκτὸς μόνον. « Οὐκ ἦν κρήνη ὅτι μὴ μία, » Θκ. « Ὅτι γὰρ μὴ Ἀθῆναι, ἦν οὐδὲν (τότε) ἄλλο πάλισμα λόγιμον, » Ἡρ. « Οὐδαμοῦ αὐτοῖσι τὸν πόλεμον τοῦτον συνεπιλάφρυνον, ὅτι μὴ Χῖοι μοῦνοι, » αὐτ. « Ἀπάλλαξις οὐκ ἦν ὅτι μὴ κατὰ στεινόν, » αὐτ. « Ὥστε μηδὲν ἰατρικῆς δεῖσθαι ὅτι μὴ ἀνάγκη, » Πλάτ. « Ὅτι μὴ παιδιᾶς χάριν, » αὐτ. 5) (μετὰ τὸ Μὴ ἢ Οὐ, συνήθ. ἐπιφερομ. τοῦ Ἀλλά) « Μὴ ὅτι ἰδιώτην τινά, ἀλλ' οὐδὲ τὸν μέγαν βασιλέα, » Πλάτ. « Οὐχ ὅτι ἡμῶν τινα προσβλέπουσας, ἀλλ' οὐδὲ ἀλλήλους, » Ἀθ. (ἢ ἀντιστροφ.) « Οὐδὲ ἀναπνεῖν, μὴ ὅτι λέγειν τε δυνησόμεθα, » Ξεν., (κοιν.) « Ἐν θὰ δυνηθῶμεν οὔτε νὰ ἀναπνεύσωμεν ὄχι νὰ ὁμιλήσωμεν. » Τὸ δὲ πῶς, οὐδὲ ἀγγέλοις ἐννοεῖν, μὴ ὅτι γέ σοι συγχωρήσομεν, » Γρ. (καὶ ἀσυνήθ.) « Τοὺς ἐλέγχους δὲ οὐ διέφυγεν, ὅτι μὴ μᾶλλον τούτοις ἑαυτὸν ὑποθεὶς ἠγνόησεν, » αὐτ. [κυρ. — τῷ

Ὅτε ἡ, Ὅτι, οὐδ. τοῦ Ὅστις. « Ὅτι ἂν λέγωσιν ὑμῖν κεῖνοι, ποιεῖτε, » Γρφ. « Πάντων, ὅς κ' εἴπαι, ὅτι τοσσον ἐχωσατο φοίβος Ἀπόλλων, » Ἰλ. Δ.

Ὅτειή [ὅτε δή], Ἀττ. Ὅτι, ἐπειδή. « Ὅτειή σε (ἡ) Ὀτειτής; » διατί;

Ὅτεινα, Π. ἀντὶ Ὅντινα ἢ Ἅτινα.

Ὅτεινας, Π. ἀντὶ Οὕστινας ἢ Ἅστινας, αἰτ. πλθ. ἀρσ. καὶ θηλ. τοῦ Ὅστις.

Ὅτεις, ὅτεινος, ὅτεινι, ὅτεινα, Π. ἀντὶ Ὅστις, ὁτεινος, ᾧ τεινι, ὅντεινα. « Ὅτεινός κε δέωνται, » Ἐπιγρφ.

Ὀτλεύω, Μ. εὔσω καὶ

Ὀτλέω-ῶ Μ. ήσω, Π. [ὄτλος]. ὑποφέρω κόπους (παλαιπωρίας), κακοπαθῶ.

†**Ὄτλημα** (τό), Γλσ. = Ὄτλος, μοχθος, κακοπάθημα.

†**Ὀτλήμων**, ονος (ὁ, ἡ), Γλσ. = Τλήμων, ἄθλιος, ταλαίπωρος, [ἐκ τοῦ

Ὄτλος (ὁ), Π. [τλάω]. κόπος, μόχθος, κακοπάθεια, ταλαιπωρία, (παρβλ.) Ἄθλος.

Ὀτοβέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κτυπῶ, κάμνω κρότον, ἠχῶ, βούζω, θορυβῶ, [ἐκ τοῦ

Ὄτοβος (ὁ), Π. [ὀνομτπ.] κτύπος, κρότος, βοή, θόρυβος, ἦχος. « Αὐλῶν (ἢ Κροτάλων, ἢ Ἀρμάτων) — , » Σοφ., Ἐπιγρ., Αἰσχλ.

Ὀτοτοῖ καὶ **Ὀτοτοτοῖ** ἢ **Ὀτοτοτοτοῖ** [ὀνμτπ.]. ἐπιφων. θρηνητικόν, (κοιν.) Πλ, πο, πα!

Ὀτοτύζω, Μ. ύξω. Φωνάζω ὀτοτοῖ, κλαίω, θρηνολογῶ, (παρβλ.) Ὀλολύζω. « Εἰμωζ', ὀτότυζε, » Ἀρχφ. (καὶ μσ.) « Ὀτοτύζῃ τοι μακρὰ τήν κεφαλήν, » αὐτ. (καὶ πθ.) « Ὀτοτύζεται δ' ὁ θυτήρων, » Αἰσχλ., (ἀθ.

Ὀτοτύξιος (ὁ, ἡ), Κωμ. παρῳδ. τοῦ (ἐθν.) Ὀλοφύξιος.

Ὅτου, Ἀττ. ἀντὶ Οὑτινος ἢ (ἐρωτημ.) τίνος. « Ἀφ' (= Ἐξ) ὅτου, » = Ἀφ' οὗ » Ἕως (= Μέχρις) ὅτου, » Λξ. (ἢ ἐρωτημ.) « Ὅτου χάριν; » Λξ. (καὶ ἀοριστολογ. μετὰ τοῦ Δή κτλ.) « Ὅτου δή (δήποτε), » Ὁ-τουοῦν, » « Ὁτουδήποτε ἕνεκα, » Λξ.

Ὀτραλέος, α, ον, Π. = Ὀτρηρός, ταχύς, δραστήριος, πρόθυμος.

Ὀτραλέως, ἐπίρ. Π. ταχέως, προθύμως.

Ὀτρηρός, ά, όν, Π. [ὑτρύνω]. ταχύς, δραστήριος, πρόθυμος (« Θεράπων—, « Ἡμ.). ὀξύς, (καταχρ.) ῥοιμβὸς (« Ὀτρηραῖς ὀδύναις, « Ὀπτ.) ἐκ τοῦ προχείρου (βιαστικὰ) καμωμένος, αὐτοσχέδιος. « Μάζῃ ὀτρηρῇ, » Ἀθ.

Ὀτρηρῶς, ἐπίρ. Π. ταχέως, προθύμως, ἐρασταρίως.

Ὄτριχες, Π. ὀνομ. πλθ. τοῦ Ὄθριξ.

Ὀτρυνέω-ῶ, μέλλ. τοῦ Ὀτρύνω.

Ὄτρυνσις, εως (ἡ). τὸ ὀτρύνειν, παρόρμησις, παρακίνησις.

Ὀτρυντήρ, Π. ἀντὶ

Ὀτρυντής, οῦ (ὁ) ὁ ὀτρύνων (παροτρύνων), παρακινητής.

Ὀτρυντικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὀτρύνειν, παρακινητικός.

Ὀτρυντύς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὄτρυνσις.

Ὀτρύνω [ὠθέω;], Μ. υνῶ. Παροξύνω, παρακινῶ· διεγείρω (ἐπὶ πραγμ.) ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω. [πρὸς αἰτ.) « Ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας, » Ἰλ. Π. « Ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου, » Ἰλ. Ε. (ἢ πρὸς ἀπαρ.) « Ὀτρύνοντα μάχεσθαι, » Ἰλ. Δ. (ἢ αἰτ. πρόθετ.) « Ὀτρυνων κόλεμον δε, » Ἰλ. Β. (καὶ ἐπὶ πραγμ.) « Ἵμερον ὀτρύνει, » Ὀδ. Η. Θ. (ἢ πθ.) « Ὑπὸ μιᾶς ῥοπῆς ὀτρυνομένων ἱππάνεων, » Ἀρχ.

Ὄττα (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ὅστις.

Ὀτταβός (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Κότταβος.

Ὀττεία (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ὀσσεία, οἰωνισμός· πρόγνωσις (προαίσθησις) κακοῦ τινος καὶ ὁ ἐκ τούτου φόβος. « Ὀνείρατα ὀττείας καὶ δειμάτων μεστά, » Δ Ἀλ.

Ὄττευ καὶ (συγκρ.) Ὄττευ, Π. Ἰων. ἀντὶ Οὗ τινος.

Ὀττεύομαι, Μ. εύσομαι, Ἀττ. ἀντὶ Ὀσσεύομαι.

Ὄττι, Π. ἀντὶ Ὅτι.

Ὅ,ττι, Π. ἀντὶ Ὅ,τι.

†**Ὀττοβέω-ῶ**, Μ. ήσω, Π. ἠ ἐσταλμ. ἀντὶ Ὀτοβέω, [ἐκ τοῦ

†**Ὄττυβος** (ὁ), Π. ἡ ἐσταλμ. ἀντὶ Ὄτοβος.

Ὄτταμαι, Ἀττ. ἀντὶ Ὄσσομαι.

Ὀττοτοῖ, ἐπιφών. = Ὀτοτοῖ, (ὅθεν

Ὀττοτύζω, Μ. ύξω, = Ὀτοτύζω.

Ὅτῳ, Ἀττ. ἀντὶ Ὧ τινι, ὁστ. τοῦ Ὅστις. « Τὶς ὅτῳ χεῖρας συνεείσω; » Θκρ. (καὶ ἀοριστολογ. μετὰ τοῦ Δή κτλ.) « Ὅτῳ δή (δήποτε), » Ὅτῳ ποτέ, » Ὁτῳοῦν, ».

Ὅτων, Π. ἀντὶ Ὧν τινων, γεν. πλθ. τοῦ Ὅστις.

Οὐ καὶ (πρὸ φων. ψιλομ. μὲν) Οὐκ (δασ. δὲ) Οὐχ, ἐπίρ. Ἀρνήσ. (κυρ. ὄχι τῆς ἰδέας, ἀλλὰ τῆς ὑπάρξεως τοῦ πράγματος ἀπολύτως, καὶ κατὰ τοῦτο διαφορ. τοῦ Μή), ὄχι, ὄν. (κυρ. πρὸς ὁρ.) « Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, » Ὁμ. « Οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, » Πλ. « Οὐ μὴν ἐνταῦθ' ἑστήκει τὸ πρᾶγμα. » Δημ. (καὶ μετὰ τὸ ῥῆμα) « Σὲ γὰρ προσηύδων οὐκ ἂν, ὄνθ' ὑπερθύμην, » Αἰσχλ. « Σὺ δὲ ἡμῶν ἐπιλήσιμων ἐγένε . . χρὴν δὲ σιγᾶν, » Συν. (καὶ ἐνν. τοῦ ῥήμ.) « Μάρψεν δ' ἐξείης, ὅστ' αἴτιος, ἠὲ τε καὶ οὐκί, » Ἰλ. Ο. (καὶ ἐρωτηματ., ὑποτιθ. ἀφεύκτως καταφατικῆς ἀποφ.) « Οὐ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι νεώτεροι; » Ἰλ. Ε. (καὶ πρὸς μέλλ. ἀντὶ προς. ἢ παρακελ.) « Οὐσίγ' ἀνέξῃ; » Σοφ. « Οὐ σκίψει, ἔφη, ᾗ εἰσάξεις Σωκράτη; » Πλάτ. « Οὐ σπαράξομαι κόμην, οὐκ ἐπιθήσομαι δ' ἐμῷ κάρᾳ κτύπημα χειρός; » Εὐρ., ἴδε ᾗ κατωτέρω. (καὶ πρὸς ἀόρ. εὐκτ. μετὰ τοῦ Ἄν) « Οὐκ ἂν δὴ τόνδε μάχης ἐρύσασο; » Ἰλ. Ε. « Οὐκ ἂν μοι δοκῶ ἡγήσασθαι Ἀλκινόου; » Ὀδ. Η. (καὶ παρελλ.) « Οὔτ' αὐτὸς ἐξαρνοῦμαι τὸ μὴ οὐ γεγονέναι, » Αἰσχ. (καὶ ὡς παρέλκ.) « Οὐδὲν μᾶλλον Ἀθηναῖοι ἢ οὐ καὶ σῴοις, » Ἡρ. (καὶ πρὸς πλειστέραν ἔμφασιν) « Μὴ γὰρ οἷω οὕσε θεῶν θέκητι γενέσθαι, » Ὀδ. Γ. « Οὐ μά Δι' οὐχὶ δεῖ, » Λξ. « Τοὺς οὔτε νιφετὸς, οὐκ ὄμβρος, οὐ καῦμα, οὐ νὺξ ἔργει μὴ οὐ κατανύσαι τὸν προκείμενον ὅρμον, » Ἡρ. (καὶ ἀντὶ μιᾶς καταφάσεως) « Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔχετε, » Ἀρχφ. « Οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι, » Ἰλ. Δ. « Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ οὐχὶ μισεῖν αὐτὸν, » Λξ. (καὶ πρὸς ὑποτ. διαστακτ.) « Μὴ νῦ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον, » Ἰλ. Α. « Φοβοῦμαι μὴ οὐ κωλὸν ᾖ. » Λξ. ||. (τὸ Οὐ μή, δίδει εἰς τὸν ἀόρ. τῆς ὑποτ. καὶ ἐνίοτε τῆς εὐκτ. δύναμιν μέλλ.) « Οὔ μοι, παύσωμαι, » Πλάτ. « Οὐ μὴ λάθω, » Σοφ. « Τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον οὔτι μὴ λίκω ποτέ, » Αἰσχλ. « Θεόν, ὅ,τι ποτέ ἐστι τὴν φύσιν ᾗ τὴν οὐσίαν, οὔτε τις εὗρεν ἀνθρώπων, οὔτε μὴ εὕρῃ, » Γρφ. « Θαῤῥεῖ, οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον δικαιοσύνης ταύτης συμπαρούσης, » Πλάτ. « Νικᾷς δέ πᾶς γε ἀεὶ ἄνω, καὶ οὐ μή ποτε ἔξω τῶν αὑτοῦ γένοιτο, » Πλωτ. ||. (εἰς δὲ τὸν μέλλ. τῆς

δος. δύναμιν προστακτικὴν ἀποτρεπτικῶς) « Οὐ μὴ καλήσεις, ἀλλ' ἀκουσθήσεις ἐμοί. « Ἀρχῳ. (ᾗ ἐρωτημ.) «Οὐχὶ συγκλήσεις στόμα, καὶ μὴ μεθήσεις αὖθις κίσγιστους λόγους; « Εὐρ., (ἴδε ᾗ ἀνωτέρω) ||. (ἐνίοτε ἡ ἄρνησις ἀφορᾷ βλόκληρον τὴν πρότασιν) « Οὐκ εἶπον μὲν ταῦτα, οὐκ ἔγραψε δέ, « Δημ. « Οὐ γὰρ δήπου Κτησιφῶντα μὲν δύναται δικάσειν ἑκὼν ἐμοὶ, ἐμὲ δ' αὐτὸν οὐκ ἂν ἐγράψατο. « αὐτ. (καὶ ἄλλοτε φέρεται ὄχι εἰς τὸ προσεχὲς ἀλλ' εἰς τὸ ἀπωτέρω ῥῆμα) « Οὔ φημι δώσειν, α Ἰλ., Π., ἀντὶ Φημὶ μὴ δώσειν. « Ἦν δέ σὺ τῷ Ἀγησιλάῳ ἀχθομένῳ ταῦτα, « Ξεν., οὐκ ἦν αὐτῷ ἀχθομένῳ, οὐκ ἦχθετο τούτοις. ||. (μὲ διάφορα μόρια τροπολογεῖ διαφόρως τὴν φρ.) «Οὐδέ τοῦτό με θέμις εἰδέναι; — Οὐ γάρ, « Λκ., ὄχι βέβαια. (ᾗ πρὸς εὐκτ. μετὰ τοῦ Ἄν) «Οὐ γὰρ ἂν δυναίμην, « Πλάτ. (ἡ ὁρᾷ.) «Οὐ γὰρ ἂν τοσοῦτον ἐνέχοιτο ἡμῖν, « Ἀρχῳ. (καὶ ἐρωτημ. ἐν εἴδει διαπορήσ.) « Οὐ γάρ ἔοικ' ἐμοί, ἔφη, αὐτὰ ταῦτα διατελεῖν μελετῶντι; « Ξεν., (κοιν.) Καὶ πῶς; νομίζεις ὅτι κτλ.; « Πῶς οὖν οὐκ ἐπίσταμαι ταῦτα; Οὐ γάρ σύ, ἔφη, ἐπίστασαι. αὐτ. (καὶ ἀλλ.) « Οὐ γάρ; « Πλάτ., δὲν εἶν' ἔτσι; « Ὅμοιόν γε, οὐ γάρ; τοῦτο τοῖς πρατέροις ἐπιγράμμασι; « Δημ. «Καλά γε, οὐ γάρ; ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὰ γεγραμμένα, « αὐτ. (μετὰ τοῦ Ἀλλὰ) « Οὐ γὰρ ἀλλὰ (ἀλλ. ἀντὶ «Οὐ γὰρ ἄλλως ἔχει, ἀλλ' οὕτως), « ἐξ ἅπαντος, τῷ ὄντι. « Οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, « Ἀρχῳ. « Οὐ γὰρ ἀλλὰ τοῦ παραβέντος ἡ χάρις, « αὐτ. (μετὰ τοῦ Μενοῦν, Μήν, Μὴν ἀλλὰ κτλ., ἴδε ἐν ἐκείῳ τόπῳ ἕκαστον). « Οὐχ ὅπως (ὅσον, ὅτι), « ἴδε Ὅπως κτλ. ||. (τὸ Οὔ τονίζεται ἡ πρὸ ἐγκλιτ. ἢ εἰς τὸ τέλος τῆς φράσ. ἢ ὅταν εἰς τὰς ἀποκρίσ. ἐπαναλαμβάνηται μόνον). « Οὔ μοι δοκεῖ, ὦ Ἱππία, οὐκ, εἰ ταῦτά γε κτλ., « Πλάτ. « Ἦν μέγας μὲν οὗ, καλὸς δὲ, « » Θεσεὺς τίθυηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὗ, « Σοφ. « Ἐρρήθη ταῦτα, ἢ οὔ; « Πλάτ. « Πῶς γὰρ (« Τί γὰρ) οὔ; « Λξ. « Οὐκ αἰσχρὸν ἡγεῖ δῆτα τὰ ψευδῆ λέγειν; — Οὔκ, εἰ τὸ σωθῆναί γε τὸ ψεῦδος φέρει, « Σοφ. « Ἔστιν ὅτι σε ἠδίκησα; Ἀπεκρίνατο ὅτι οὔ, « Ξεν.

Οὐ, γεν. ἑνικ. τοῦ ἀναφορ. Ὅς. ||. (συχν. ἀλλ. ἀντὶ) ἐπιρ. Τοπ., = Ποῦ ἢ Ὅπου, (Γαλλ.) où. « Καὶ Δωρίδ' αἶαν Μηλιᾶ τε κόλπου, οὗ Σπερχειὸς ἄρδει πεδίον, « Αἰσχλ. « Ἤγγισαν εἰς τὴν κώμην οὗ ἐπορεύοντο, « Γρφ. « Ἐάν πως αἴσθῃ οὗ εἶ, « Πλάτ. « Συνιδὼν οὗ κακῶν ἦν, « Δη. « Ἔστιν οὗ τῶν βιβλίων, « Συν. 2) Χρον. ὅτε, ὅταν. « Οὗ δὴ τὸ δεινὸν παρακέλευσμ' ἠκούσαμεν, « Εὐρ.

Οὗ, Π. γεν. τῆς κτητ. ἀντων. Ὅς ἀντὶ Ἑός. « Οὗ πατρὸς ἀμείνων, « Ὅμ.

Οὐά ἡ Οὐᾶ, ἐπιφών. Ἐκκλήξ. ἡ Ἀποστροφ., ἰκαν.) μετὰ ! (Δατ.) vah ! « Οὐά, ὁ καταλύων τὸν ναόν, « Ἱερ. « Ὀλυμπιονίκα, οὐᾶ· Πυθονίκα. οὐᾶ, « Δ. Κόσσ. « Οὐᾶ, βασιλεῦ, « Ἀρρ. Ἐπικτ.

Οὐαί, ἐπιφών. Σχετλ., καλήμωνω ! (συνήθ. μὲ δοτ.) « Οὐαί μοι, « = Οἴμοι !

Οὐας, ατος (τὸ), Π. Ἰων. ἀντὶ Οὖς, αὐτὶ (μτγμ.) λαβὴ σκεύους. « Ἀπ' οὔατος εἶναι ἡ ἀρᾷν, « Ὅμ., [παροχ., ἀπόφημον, οὐκ ἀκουστόν, ἀχέτλιον.

Οὐατόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὠτώεις, ὁ ἔχων (ἢ ἔχων μεγάλα) αὐτιά (οὔατα, κυρ. καὶ μτγμ.).

Οὐατοκάστης, ου (ὁ), Π. [οὖας, κείτη]. ὁ κοιμώμενος κλάγια ἢ ἡσυχα (κατὰ λεξ. ἐπάνω εἰς τὸ αὐτί του), (παρβλ. Ἐνωτοκαίστης).

†**Οὐγγ-ια** ἡ Οὐγκία (ἡ), Λτ. uncia, (κοιν.) οὐγγιά, μέτρ. βαρύτ. Θ δραχμ.

Οὐγὼ, Π. Ἀττ. ἀντὶ Ὄ ἐγώ.

Οὐδαῖος, α, ον, Π. [οὖδας], = Χθόνιος, ἐπίγειος ἢ ὑπόγειος.

Οὐδαμά [κυρ. πλθ. οὐδ. τοῦ Οὐδαμός], Π. καὶ

Οὐδαμᾷ, δ. ἀντὶ

Οὐδαμῇ, ἐπιρ. Τοπ. = Οὐδαμοῦ, Οὐδαμόθι, πουθενά. « Ἔτ-ει οὐδαμῇ ἐστήρικτο, « Ἡσ. « Οὐδαμῇ ἄλλῃ, « Ὑρ. (καὶ γεν.) « Οὐδαμῇ Αἰγύπτου, « αὐτ. ἡ 2) Τρπ. = Οὐδόλως, καθόλου, ὁλότελα. « Ὅτι οὐδαμῇ προσίοιντο οἱ θεοὶ τὸν πόλεμον, « Ξεν. « Τοῦτο μὲν οὐδαμῇ συγχωρῶ, « Πλάτ. « Οὐδαμῇ οὐδαμῶς, « Πλάτ. «Οὐ γὰρ ἂν ἄλλη λύσις ἐκ πόνων γένοιτ' οὐδαμὰ τῶνδε, « (Ἀναχρ. παρ') Ἥρα ς. « Μῦθον οὐδαμῇ πιστόν, « Λκ., [κυρ. δοτ. θηλ. τοῦ Οὐδαμός].

Οὐδαμινέστερος, α, ον, συγκρ. (σπν.) τοῦ-

Οὐδαμινός [οὐδαμός], ἡ, όν. Οὐδενὸς ἄξιος, πάντῃ ἀνίκανος, τιποτένιος, μηδαμινός.

†**Οὐδαμινότης** (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ οὐδαμινοῦ, ἐλεεινότης, ἀνικανότης.

Οὐδαμόθεν, ἐπιῤῥ. Ἀπὸ κάνεν μέρος, ἀπὸ πουθενά. « Οὐδαμόθεν ἀλλόθεν, « Ἀρχῳ.

Οὐδαμόθι, ἐπιῤῥ. = Οὐδαμοῦ. « Οὐδαμοῦ ἐτέρωθι, « Ἡρ. « Οὐδαμόθι πάσης τῆς ἐμπροσθε Εὐρώπης, « αὐτ.

Οὐδαμοῖ, ἐπιῤῥ. = Οὐδαμοῦ, (ἐπιμ. συγχ. τῷ) Οὐδαμῇ.

Οὐδαμός [οὐδέ, ἀμός;], ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Οὐδείς, κανείς. (κυρ. μόνον εἰς τὸ πλθ.) « Ἐβουλεύσαντο δὲ αὐτοῦ μεταδοῦναι μηδαμοῖσι ἀλλοισι Ἰώνων, οὐδ' ἐδεήθησαν δὲ οὐδαμοὶ μετασχεῖν, « Ἡρ. «Οὔτε ἐξηλάθητε ὑπὸ οὐδαμῶν ἀνθρώπων, οὔτε ἐξελάσαντες ἑτέρους αὐτοὶ οἰκέετε, « αὐτ.

Οὐδαμόσε, ἐπιῤῥ. (κινήσ. τόπ.) Εἰς κάνεν μέρος, πουθενά. « Ἀποδημῆσαι οὐδαμόσε, « Πλάτ.

Οὐδαμοῦ [κυρ. γεν. τοῦ Οὐδαμός], ἐπιῤῥ. (στάσ. τόπ.) Εἰς κανέν μέρος, πούποτε, πουθενά. « Ἀποδημῆσαι οὐδαμοῦ ἐξῆν, « Ξεν. (καὶ μὲ γεν.) « Οὐδαμοῦ γῆς, « Ἡρ. 2) Τρπ. ἀντὶ Οὐδόλως, Οὐδαμῶς. «Θεοὺς νομίζων οὐδαμοῦ, « Αἰσχλ. «Τούτων οὐδαμοῦ λέγω, « Σοφ., δὲν τὸν λογαριάζω καθόλου (ὁ,τι τίποτε).

Οὐδαμῶς [οὐδαμός], ἐπιῤῥ. Ἀρνητ. ἢ Ἀποτρεπτ. Κατ' οὐδένα (μὲ κάνένα) τρόπον· ὁλότελα, καθόλου. « Οὐδαμῶς ἠθέλησεν, « Ἡρ. « Οὐδαμῶς μοι ξύμφορον, « Ἀρχῳ. (ᾗ παραλλ. πρὸς πλείονα ἔμφα.) « Θεὸς οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἄδικος, « Πλάτ. «Δέδοικα μὲν οὐδαμῇ οὐδαμῶς κατολαμβάνουσα, « Φίλ.

Οὐδας [οὐδός], εὔδεος (τό), (ἡ δοτ. Οὐδεῖ -εὔδει), Π. = Ἔδαφος· ὑπερθεν. (ἐν γέν.) ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς. « Ἄστεον οὐδας, « Ὁδ. Ν. « Οὐδὰς δε, « Ἰλ. Φ. Ὁδ. Κ., κατὰ γῆς. « Ἐν Διὸς οὔδει, « Ἰλ. Ω., εἰς τὸν οἶκον τοῦ. « Ἐπ' οὔδεϊ καθίζειν τινὰ, « Ὅμ. "Τμν., νὰ τὸν ἀφήσῃ χωρὶς τίποτε (νὰ τοῦ γυμνώσῃ τὸ σπίτι), (παρβλ. Ξηρός).

Οὐδέ [οὐ, δέ], ἐπίῤῥ. Ἀρν. οὔτε. « Οὐδ' Ἡρακλῆς πρὸς δύο, « Παροιμ. « Ταυτί δ' ὅτι ἔστιν, οὐδ' ἂν Ἀπέλλων μάθοι, « (Π. παρ') Ἀθ. « Οὐ δέομαι, οὐδὲ φυὴν, « Ἰλ. Δ. « Οὐδ' ἠδαίου, « Ὅμ. « Οὐδ' ἀρχὴν, « Πλατ. « Οὐδ' ὁπωσοῦν (ὁπωσοῦν). « Δξ. « Οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, « Δημ. « Οὐδ' εἴ τι (« Οὐδ' ἂν εἴτι, « Οὐδ' ἄν ὁτιοῦν) γένοιτο, « αὐτ. « Οὐδ' ἂν ὁτιοῦν παιᾷ, « αὐτ. « Ὥσπερ οὐδὲ γεωργοῦ ἀργοῦ οὐδὲν ὄφελος, οὕτως οὐδὲ στρατηγοῦ ἀργοῦ, « Ξεν. « Οὐδὲ ἐγὼ σε κατακρίνω, « Γρφ. « Οὐδὲ οἱ ἄγγελοι τοῦ θεοῦ, « αὐτ. « Οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος. « Οὔτε οὖ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἕως τοῦ νῦν, οὐδ' οὐ μὴ γένηται, « αὐτ. « Οὐ τέθνηκας οὐδὲ περ θανών, « Π. (ᾗ μετὰ τοῦ Ἄν πρὸς ὑποτ.) «Οὐδ' ἂν ὁτιοῦν γένηται, « Δημ. (καὶ παραλλ.) « Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱός, « Ἰλ. Ζ. « Οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν, « Ἰλ. Μ. «Διόδους μὲν οὐδὲν, οὐδὲ γὰρ οὐ' ὅμοιος ἦν ἔχοντι, δείξας δὲ, « Συν. « Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἄκων οὐδὲν ἔθηκεν ὀρθῶς ἔχον, « Δημ.

Οὐδεί καὶ Οὐδεῖ, Π. δοτ. τοῦ Οὖδας.

Οὐδείς [οὐδέ εἷς], ενὸς (οὐδεμία, οὐδέν), (τὸ πλθ. Οὐδένες), = Μηδείς (μὲ τὴν σημειωθ. διαφορὰν τοῦ Οὐ πρὸς τὸ Μή), κανείς, κανένας, οὔτε ἕνας, (συνηθ.) = Οὐδαμινός, τιποτένιος. « Εἷς ἀνὴρ οὐδεὶς ἀνήρ, « Παροιμ. « Οἵ τ' ἀμείνονες βροτῶν, οἵ τ' οὐδὲν ὄντες, « Εὐρ. «Τούτων ἢ τινὰ ἢ οὐδένα οἶδα, « Ξεν. «Οὐδεὶς (ἕνν. ἐστιν) ὅστις οὐ παρήσει, « Ἡρ., δὲν εἶνε κάνεις, ὅπου νὰ μὴ, (θηλ.) ἄλαι (καθένας) θά. « Οὐδεὶς (ὃς) οὐκ ἔπασχέ τι τὴν ψυχὴν, « Ξεν. « Εἷς οὐδεὶς ξίφος οὔτε ἐβαλεν οὔτε ἔφερεν, « Ἡλ. « Οὐδένα ἔφασαν ὄντιν' οὐ δακρύοντα ἀποστρέφεσθαι, « αὐτ. « Οὐδένα κίνδυνον ὄντιν' οὐχ ὑπέμειναν, « Δη. « Ἐφοβούμην προσβλέπων ὡς οὐδεὶς ἐν αἰτίαις ὢν Σπαρτιάτης Λακωνικὴν σκυτάλην, « Θεσ. « Οὐδὲν κωλύει, « Δξ. « Οὐδὲν ἄλλ' ἢ βουλόμενος δοκεῖν, « Δη. « Οὐδὲν δὲ οἷον ᾗ ἡδυσμά τι προσθεῖναι τῷ λόγῳ μικρὸν ἀφήγημα. « Γργ. « Παρ' οὐδὲν ἦλθεν εὐθὺς ἀπολέσαι τὰ πράγματα, « Πλ., ὀλίγου ἐλείψε νά. « Οὐδὲν ἔργον, « Λξ, δὲν εἶνε δουλειά, δὲν ὠφελεῖ. « Οὐδὲν πρᾶγμα, « δὲν εἶνε εὔκολον. (καὶ κατ' ἀναστρφ. ἢ ὑπερβιβασμόν) « Οὐδ' ὑφ' ἑνὸς, « » Οὐδὲ δι' ἓν ἄλλο, « Πλάτ. « Οὐδ' ἐξ ἑνὸς λόγου αὐτ. « Οὐδὲ καθ' ἕνα (τὸν) τρόπον. « Λδν. (καὶ κατὰ παρένθ. ἄλλ. μορ.) « Οὐδ' ἓν εἷς. « Δξ. (ᾗ πλθ.) « Διὶ δέξαν τε οὐδένες,

ἐόντες.» Πρ., ὅτιεἶνε τίποτε. »Ἀτοκήμασι ζ παρὰ τοῖςοὐδέσι τῶν ἀνθρώπων ὑπηγορευμένοις.» Εὐάγρ. ‖. (τὸ οὐδ.) Οὐδέν ᾗ (κατὰ διάςασ., τὸ ὁποῖον καὶ μόνον ἀρθρόνεἶναι γνωματεύει ὁ Φρύνχ.) Οὐδὲ ἕν, ἐπίῤ. ἀντὶ Οὐδόλως, (ὕθ. τὸ κοιν.) ὄεν. »Νεμεσῶμαί γε μὲν οὐδὲν κλαἰειν ὅς κε θάνῃσιν,» Ὀδ. Δ. »Πλησιώτερος μὲν ἂν εἴη, οἰκειοτεμικώτερος δὲ οὐδὲν ἄν,» Ξεν. »Ἀνδρὸς... ἀδικοῦντος οὐδὲ ἓν,» αὐτ. » Ἐγείρατε γὰρ τόνδε τὸν πόλεμον ὑμεῖς, οὐδὲν ὑμέων βουλομένων,» Ἡρ. (συχνόε. δὲ μετὰ τοῦ Παύομαι). »Ὀργούμενος οὐδὲν παύεται,» Ἀρςφ. »Οὐδὲν παύομαι, ἔφη, λέγειν μελετῶν,» Ξεν. (καὶ πρὸς ἐπίθ.) »Οὐδὲν αἰτίων ἀνδρῶν,» Ἀρςφ., ἀναιτίων. (καὶ πρὸς ἐπίῤ. συγκρ.) » Οὐδὲν ἧττον τιμῶσιν αὐτός,» Ξεν. » Οὐδὲν (»Οὐδέν τι) μᾶλλον,» Αξ., ἐπίσης. »Τοῦτο εἰδὼς οὐδέν τι μᾶλλον ἐκπεπαίκμην γράμματα,» Ξεν. «Οὐδέν τι, »Οὐδέν γε,» Αξ. » Οὐδέν τι χαλεποῦ πράγματος ἐπιθυμεῖς,» Ξεν.

Οὐδέκοτε, Ἰων. ἀντὶ Οὐδέποτε.

Οὐδένας, αἴτ. πλθ. τοῦ Οὐδείς

Οὐδενάκι, καὶ Οὐδενάκις [οὐδέν], ἐπίῤ. (μτγν.). Οὔτε ἅπαξ.

Οὐδένεια (ἡ), [οὐδέν],=Οὐδαμινότης.

Οὐδένες, ὀνμς. πλθ. τοῦ Οὐδείς.

Οὐδενία (ἡ),=Οὐδένεια.

‡Οὐδενίζω, Μ. ἰσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ οὐδέν, μηδενίζω, ἀφανίζω· ἐξουθενῶ.

Οὐδενόσωρος (ὁ,ἡ), Π. [οὐδείς. ὦρα]. οὐδεμιᾶς φροντίδος ἄξιος, ἀσήμαντος, μηδαμινός, ἀξιοκαταφρόνητος.

Οὐδενότης (ἡ),=Οὐδένεια, μηδαμινότης.

Οὐδενόω-ῶ, Μ. ὠσω,=Οὐδενίζω, ἀφανίζω, (Γαλλ.) **anéantir**.

Οὐδένων, γεν. πλθ. τοῦ Οὐδείς.

Οὔδεος, Π. γεν. τοῦ Οὖδας.

Οὐδέπη, ἐπίῤ. = Οὐδαμῶς, κατ' οὐδένα τρόπον. »Οὐδέπη (ἡ κατ' ἄλλ. » Οὐδέπη) ἐςἰν,» Ὅμ. Ἴλ., δὲν εἶνε τρόπος.

Οὐδέποτε, ἐπίῤ. Ποτέ, οὐδεμίαν φορὰν (μὲ τὴν σημειωθ. διαφορὰν τοῦ Οὐ πρὸς τὸ Μή). (συνήθ. πρὸς μέλλ.) »Οὐδέποθ' ἡμέρα γενήσεται,» Ἀρςφ. (ἀλλὰ πρὸς παρφχ.) » Οὐδέποκ' εἶδον,» Θκρ. (καὶ ἐνεστ.) » Οὐδέποτ' ἐλέγχεται,» Πλάτ. »Οὐδέποτε σφετέρης ἐπιλήθεται ἕδρης,» Καλλ.

Οὐδέπω, ἐπίῤ. Ὄχι ἀκόμη (ἕως τώρα). »Οὐδέπω τρία ἔτη ἐστί,» Πλάτ. »Παρῆσαν δὲ οὐδέπω,» Ξεν. »Οὐδέπω τὴν μυριοστὴν μοῖραν ὧν ποιοῦμεν,» Ἀρςφ. (ᾗ κατὰ διάςασ., παρεντιθεμένων ἄλλ. μορ.) «Οὐδὲ γέγραπταί μοί πω,» Ξεν. » Ἐσθλὸν δ' οὐδέ τι πω εἶπας,» Ἴλ. Α.

Οὐδεπώποτε, ἐπίῤ. Ποτὲ ἀκόμη (ἕως τώρα). » Πῶς γὰρ κάτοιθ' ὃν γε εἶδον οὐδεπώποτε;» Σοφ.

Οὐδέτερος, α, ον. Κάνεἷς ἀπὸ τοὺς δύο, οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος. (ὕθ.) »Οὐδέτερον (γένος).» Γρμτ., τὸ μήτε ἀρσ. μήτε θηλ.

Οὐδετέρωθεν, ἐπίῤ. Οὔτε ἀπὸ τὸ ἕν οὔτε ἀπὸ ἄλλο μέρος, ἀπὸ κανέν τῶν δύο μερῶν.

Οὐδετέρωθι, ἐπίῤ. Οὔτε εἰς τὸ ἕν οὔτε εἰς τὸ ἄλλο μέρος, εἰς κανέν τῶν δύο μερῶν.

Οὐδετέρως, ἐπίῤ. Οὔτε μὲ τὸν ἕνα οὔτε μὲ τὸν ἄλλον τρόπον, μὲ κανένα τῶν δύο τρόπων. (Γρμτ.) εἰς οὐδέτερον γένος. » Λύχνα δὲ οὐδετέρως εἴρηκεν Ἡρόδοτος,» Ἀθ.

Οὐδετέρωσε, ἐπίῤ. Οὔτε εἰς τὸ ἕν οὔτε εἰς τὸ ἄλλο μέρος, εἰς κανένα ἀπὸ τὰ δύο μέρη. »Οὐδετέρωσε κλινόμενος,» Θγν.

Οὐδήεις, εσσα, εν, Π. [οὖδας]. ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) εἰς τὴν γῆν, ἐπίγειος, (οὕτως ἀνέγνωσάν τινες τὸ Αὐδήεις τοῦ Ὅμ. Ὀδ. Ε, 334).

Οὐδήπου (δήπουγε, δήπουθεν), ἀνγν. ἰαλελ. Οὐ δήπου κτλ.

Οὐδοκοτερος, α, ον,=Οὐδέτερος.

Οὐδοπωσοῦν, Οὐδοπωστιοῦν, [οὐδέ, ὅπως, τί, οὖν], ἐπίῤ. Παντάπασιν, ἐλάτελα.

Οὐδός (ὁ), [συγγ. τῷ Ἕδος καὶ Ὀδός]. τὸ κατώφλιον (τῆς θύρας)· (μτφρ.) ἡ ἀρχὴ ἢ τὸ τέλος. »Ἐπὶ γήραος οὐδῷ.« Ὅμ., εἰς ἔσχατον γῆρας. » Βιότου οὐδὸν ἱκέσθαι,» Κόϊντ., εἰς τὸ τέρμα τοῦ βίου· (δὲν πρέπει νὰ συγχ., καὶ τοι συγγ. μὲ τὸ-

Οὐδὸς (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὁδός. «Δὸς ἑέ μοι ῥόπαλον ἀκηρίατεσθ', ἐπειδὴ φάτ' ἀριστῆα λέ' ἔμμεναι οὐδόν.» Ὀδ. Ρ.

Οὐδοστισοῦν, οὐδηστισοῦν, οὐδοτιοῦν. Κάνεἷς. »Οὐδ' ἀμπέλων ἂν πολλῶν δέοι, οὐδ' ἥτινι πόλει,» Πλάτ.

Οὐδοτιοῦν (ιοῦδ. τοῦ Οὐδοστισοῦν), ἐπίῤ. =Οὐδοπωστιοῦν, παντάπασι, διόλου.

‡Οὐδών [Λε. ud-ū], ῶνος (ὁ), εἶδ. ὑποδημάτων ἀπὸ γοῦναν ἢ μαλλί.

Οὔθ', κατ' ἀποκ. (πρὸ φων. ὅασ.) ἀντὶ Οὔτε.

Οὔθαρ, οὔθατος (τὸ). βυζί (κυρ. ζώου διὰ ἄρμεγμα)· (ἐν γέν.) μαστὸς (»Ὡς οὖσα θῆλυς εἰκότως οὔθαρ φέρω, « [Τηλεκλείδ. παρ'] Ἀθ.). (μτφρ.) τὸ παχύτερον (καλλήτερον) μέρος ἀγροῦ κτλ. (ᾗ ἴσ. ἀπ' ἐδῶ παρεφθάρη ὁ κοιν.) Ἀθέρας. » Οἰνὰς ἀπώρῃ οὔθατος ἐκ βοτρύων, ξανθὸν ἄμελξε γάνος,» Ἐπγρ.

Οὐθάτιος, η, ον, Π. [οὔθαρ]. ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς μαστούς.

Οὐθαυδεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων μεγάλα ἠγεμάτα γάλακτος βυζιά (οὔθατα), (μτφορ.) καρποφόρος. »Γάλα—,» Ὀπτ.

Οὐθείς (τὸ οὐδ. Οὐθέν), ενός, = Οὐδείς (Οὐδέν).

Οὐθένεια (ἡ),=Οὐδένεια.

Οὐθέτερος [οὔτε ἕτερος], α, ον,= Οὐδέτερος.

Οὔθην ἡ (ὀρθότ.) Οὐ θήν, ἐπίῤ. Π. ὄχι βέβαια, (ἴδε Θήν).

Οὐϊγγον ἡ Οὐΐπον ἢ Οὔϊτον (τὸ), Λίγυπτ. τὸ κολοκάσιον, εἶδ. φυτοῦ.

Οὐκ (πρὸ φων. ψιλ.) ἀντὶ Οὐ.

Οὐκ, Π. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Ὁ ἐκ.

Οὐκέτι (ἀντὶ Οὐκ ἔτι), ἐπίῤ. Ὄχι (Δέν..) πλέον. »Οὐκέτι κατήει,» Αξ. »Οὐκέτι σου τῆς τροφῆς ἀπολαύσω,» Ὅμ.

Οὐκί, ἐπίῤ. Ἰων. ἀντὶ Οὐχί.

Οὔκουν (ἀντὶ Οὐκ οὖν), ἐπίῤ. Ἀρν. Δὲν (»Ὄχι).. λοιπόν, ὄχι βεβαία, τοὐλάχιστον δέν . . , ἤ (ἐρωτημ.) δέν . . λοιπόν; »Οὔκουν γέλως ἦδιστος εἰς ἐν-

θρὸς γελᾶν; Σοφ. (καὶ ἀποφατ.) «Οὔκουν (αἰσχρὸς φανῇ) ἐν οἷς γε ὀργᾷς,» αὐτ. » Οὔκουν λέγεταί γε οὐδ' ὑπ' αὐτῶν Ὁμηριδῶν,» Πλάτ. (εἰς τὴν τελευτ. ταύτην ἐκδχ. συγχ. τῷ

Οὐκοῦν, σύνδ. Συμπερασμ. ἄρα, λοιπόν. (κυρ.) ἆρ' οὐχὶ ἡ δένειν ἐστί); λοιπόν. »Κυνικοῦδραχμὴν αἰτήσαντος αὐτόν. 'Ἀλλ' οὐ βασιλικόν, εἶπε, τὸ δόμα' τοῦ δ' εἰπόντος, Οὐκοῦν (Οὐκ; οὖν) τέλαντον δός μοι,» Πλ. «Οὐκοῦν, ὅταν δὲ μὴ σθένω, πεπαύσομαι,» Σοφ. (κυρ. κατὰ σχῆμα πρωθύςερ. ἀντὶ »Ὅταν δὲ μὴ σθένω, πεπαύσομαι· οὔκουν;» [κοιν.]; δὲν εἶν' ἔτσι;) » Οὐκοῦν ἦν τε τοιοῦτον εἶπη, « Δκ. «Οὐκοῦν δῆπου φαμέν,» Ἀρςφ.

Οὔκω, Ἰων. ἀντὶ Οὔπω.

Οὔκων (ὀρθότ. Οὐκ ὤν) Ἰων. ἀντὶ Οὔκουν.

Οὐκῶν, Ἰων. ἀντὶ Οὐκοῦν.

Οὔκως, Ἰων. ἀντὶ Οὔπως.

Οὐλαὶ (αἱ), [ἀλέω;]. (ἐνν. κριθαὶ) τὸ χονδραλεσμένον κριθάρι τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο ἀνακατωμένον μὲ ἅλας εἰς τὰς θυσίας πασπαλίζοντες δι' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν τοῦ ζώου πρὶν τὸ θυσιάσωσι (Λτν.) **mola** ἢ **mola salsa**, (παρβλ. Προχυσις).

Οὐλαμηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (ὁδηγῶν) στράτευμα, [φέρω καὶ

Οὐλαμὸς (ὁ), (εἴλλω, ὅλος). ἄθροισμα πολεμιστῶν, σῶμα στρατ. (κυρ. ἱππέων), (παρβλ.) Ἴλη. »Μελισσαῖος—,» Νίκ., τὸ σμῆνος τῶν.

Οὐλαμώνυμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολεμικὸν (οὐλαμοῦ) ὄνομα.

Οὐλάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Οὐλη, θηλ. τοῦ Οὔλος. 2) (οὐσ.)=Ἥρα, ταγάρι. »Οὐλὰς (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Οὖδας) δὲ σκίπωνας συνέμπορος,» Ἐπγρ.

Οὖλε, Π. (κυρ.) πρς. τοῦ ἀχρ. Οὖλος, ἢ Οὐλέω, εἶμαι οὖλος (σῶος, ὁλόκληρος), ὑγιαίνω, (ὅθεν συνήθ. ἐν εἴδει χαιρετισμοῦ), ὑγιαίνε! » Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε,» Ὀδ. Ω.

Οὐλὴ (ἡ). (οὔλω). πληγὴ ἰατρευμένη, σημάδι πληγῆς (ἰατρευθείσης).

Οὔλημα (τὸ), Π. ἀντὶ Οὐλαί.

†Οὔλιμος, η, ον, Γλσ.=τῷ

Οὔλιος, α, ον, Π. [ὄλλυμι], = Ὀλεθρος, φθοροποιός, ὀλέθριος. »Ἄρης—,» Ἡσ. 2) [†οὔλω] ὑγείας καρκτικός, σωτήριος. »Ἀπόλλων—,» Εὐρ.

†Οὔλις, ιδος (ἡ), νλγ. ἀντὶ Οὖλον, γοῦλι.

Οὐλεβόρος (ὁ, ἡ), Π. [οὖλος, βιβρώσκω], τοῦ ἀπ. τὸ δάγκαμα εἶνε φοβερὸν (ὀλέθριον). »Ἔχις—,» Νίκ.

Οὐλοδέτης [οὖλος, δέω], ου (ὁ),=Ἁμαλλοδέτης.

Οὐλοδετον (τὸ). δέμα τῶν χεροβόλων.

Οὐλοέθειρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

Οὐλόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὖλας (κατσαρὰς) τρίχας, σγουρομάλλης.

†Οὐλόθυμος (ὁ, ἡ), Γλσ. [οὖλος, θυμὸς], =Ὁλοόφρων.

†Οὐλοθυτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὁλοκαυτόω, ἢ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Οὐλοχυτέω.

Οὐλοκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Οὐλόθριξ. 2) ὁ ἔχων ὅλην (οὖλον, σῶον) τὸ κεφάλι. »Οὐλόκαρ', οὐλοκάρη·,» "Ὅμ. "Γμν., ὅλα καθὼς ἦταν ποθάρια καὶ κεφάλια μαζί.

Οὐλόκειρος, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὖλα (κυρτὰ, γυαλιστὰ) κέρατα.
†Οὐλοκέφαλος (ὁ, ἡ), = Οὐλοκάρηνος.
Οὐλοκίκιννα (τὰ), Π. οὖλοι κικινναι, σγουρὰ (κατσαρὰ) τζουλούφια.
Οὐλοκομάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω σγουρὰ (κατσαρὰ) μαλλιὰ, εἶμαι.
Οὐλοκομης καὶ Οὐλοκομος, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὖλην (σγουρὴν) κόμην, σγουρομάλλης.
Οὐλόκρανος (ὁ, ἡ), Π. = Οὐλοκάρηνος, οὐλόθριξ.
Οὐλομέλεια (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὁλομέλεια.
Οὐλομελὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὁλομελὴς, ἀκέραιος.
Οὐλομελίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὁλομέλεια, ὁλοκληρία. ‖ (ἡ ὀστ.) Οὐλομελίη, ἐπιφ. Καθ' ὁλοκληρίαν, ἐν γένει.
Οὐλόμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὀλέμενος, μεσ. αὐξ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ Ὄλλυμι, (κυρ. ὡς ἐπιθ.) φθοροποιὸς, ὀλέθριος, ἢ (παθ.) χαμένος, ἄθλιος, ὀλέθρου ἄξιος. « Οὐλομένῳ θανάτῳ, « Ἐπγρ.
Οὖλον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἡ ὀδοντοκαλιὰ, (κοιν.) τὰ γούλια.
Οὐλοξυσόκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὖλος ἢ ξανθὰς κομας.
Οὐλοός, ἡ, όν, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὁλοός.
†Οὐλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι οὖλον (σγουρὸν), σγουραίνω, ἐῤῥ.
Οὐλοποίησις, εως (ἡ). στρίψιμον τῶν μαλλιῶν, κατσάρωμα.
Οὐλόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ὁ ἔχων ολοκλήρους τοὺς πόδας, (ἔδε Οὐλοκάρηνος).
Οὐλοπώγων, ωνος (ὁ). ὁ ἔχων οὖλον (ζρησμένον) πώγωνα (κατσαρὰ γένεια).
Οὖλος, η, ον, Ἰων, ἀντὶ Ὅλος, ὁλόκληρος. σῶος, ἀκέραιος· (συνδύαζ.) ἰσχυρὸς, δυνατὸς· (κοιν.) ἱερὸς· (κατ' ἐκτ.) φοβερὸς. «Οὖλος Ἄρης,» Ἰλ. Ε. «Οὖλος ὄνειρος, « Ἰλ. Β. ὁ ἀναργὴς, ἢ σκοτεινὸς (ὅτι τὴν ἀπώλειαν)· (καὶ ἐπιφ.) « Ψᾶρες ἢ κυλικοὶ οὖλων κακὰ ἡγόντες,» Ἰλ. Ρ., φωνάζοντες φοβερὰ (δυνατὰ), (ἔδε πρέπει νὰ συγχ. μὲ τὸ
Οὐλος [ὑλλω], η, ον. Στρυμμένος, σγουρὸς (« Βοστρύχος—, « Ἐπγρ. « ἐριβάκχων οὖλων,» αὐτ. « Σελίνων οὐλοτέρη, « αὐτ.)· (ἐπὶ ὕφασμ.) πυκνὸς, κρεχὸς (« Πάτης—«, Ἰλ. Π. «Χιτῶνα.. οὖλον ἐρίων,» ἀλ. ἐρ.). (ἐπὶ λόγων) = Συνεστραμμένος « Οὖλα φθεγγομένους,« Ἰλ. « Οὖλα δὲ κουρῆτές σε περὶ πρώλιν ὠρχήσαντο,« Καλλ. ἐν περιστερῷ, ἢ φοβερὰ, θερμοῦ ὡς· (ἴδ.
Οὖλος (ὁ), = Ἶουλος (3), δράγμα (δεμάτι) σταχύων, γερδάλον.
Οὐλότης (ἡ), [οὖλος]. σγερὰδα (τῶν μαλλιῶν). πυκνότης (ὑφασματος). συγερφὴ (ξύλου), ῥίζος.
Οὐλοτριχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω οὖλας (σγουρὰς) τρίχας, εἶμαι.
Οὐλοτρυχος (ὁ, ἡ), = Οὐλοθριξ.
Οὐλοφώνος (ὁ, ἡ), Π. [οὖλος φονεύω]. θανατηφόρος, ὀλέθριος. ‖ (οὐσ.) Οὐλοφώνιον (τὸ), « Δακρ., εἰδ. φυτοῦ φαρμακερῶ, (ἄλλ.) ἶδε.
Οὐλυφοῦς (ὁ, ἡ), Π. [οὖλος, φέρω]. ὁ φέρων (κρατῶν) δρέπανα ἀστοχούων = Ἀμαλλοφόρος.
Οὐλόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ὁλόφρων, (οὕτω διωρθ. ὁ Welck. τὸ Δουλόφρων τοῦ Αἰσχλ. Ἱκέτ. 650).
Οὐλοφυὴς, ἐος (ὁ, ἡ). Π. [οὖλος, φύω]. ὅλος (ἀνέραιος) καθὼς ἐκλάσθη ἀπὸ τὴν φύσιν, ἀσχημάτιστος.
Οὐλόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὖλα (σγουρὰ) φύλλα.
Οὐλογεῖον καὶ Οὐλογεῖν (τὸ). τὸ σκεῦος τὸ ὁπ. περιεῖχε τὰ Οὐλόχυτα.
Οὐλόχυτα (τὰ) καὶ
Οὐλοχύται (αἱ), [οὐλαὶ, χέω]. τὸ χονδροκοπανισμένον κριθάρι μὲ τὸ ὁπ. ἐπασπαλίζετο πρὶν τῆς θυσίας ἡ κεφαλὴ τοῦ θύματος καὶ τὸ θυσιαστήριον. Ἀμ = Προχυσις, ἐῤῥ.
Οὐλοχυτέομαι-οῦμαι, Μ ήσομαι. Πασπαλίζω τὸ θῦμα καὶ τὸν βωμὸν πρὶν τῆς θυσίας μὲ τὰ οὐλόχυτα.
Οὐλόω-ῶ [οὐλὴ], Μ. ήσω. Ἰατρεύω ἐντελῶς πληγὴν, (Γαλλ.) cicatriser.
Οὔλυμπος (ὁ), Ἰων. Π. ἀντὶ Ὄλυμπος.
†Οὖλω, (ἄχρ.). Ἔμαι καλὰ (γιερὰ), ὑγιαίνω, (ἴδε Οὖλος).
Οὐλώ [οὐλος], ούς-οῦς (ἡ), = Ἰουλὼ, (ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος).
Οὔλωμα (τὸ), = Οὐλὴ, (πληγῆς).
Οὔλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Οὐλόω, κλείσιμον πληγῆς, (εὐχρησ. τὸ) Συνουλωσις.
Οὔμενουν ἢ Οὐμενοῦν (ἀντὶ Οὐ μὲν οὖν), ἐπίῤῥ. Ἀρν., ὄχι (δέν...) βεβαια. « Οὔμενουν με προσδοκας ἀναγνώναί σ' ἔτι,» Ἀρχφ. « Μεγάλαις, οὔμενουν ἐγούσαις ὑπερβολὴν,» Βασ. « Οὔμενουν εἶπει τις ἄν,« Γργ. (ξ μετὰ τοῦ Γ) « Οὐμενοῦν πάντα γε ἀφανισθῆναι,« Παυσ. (καὶ εἰς τὰς ἀποκρ.) « Δάκνεις ὡς αἱ γυναῖκες. — Οὐμενοῦν, ἀλλ' ὡς αἱ λέοντες,« Πλ.
†Οὐμές, (ἡ γεν.) ὑμείων, Βοιωτ. ἀντὶ Ἡμεῖς, ἡμῶν.
Οὐμὴν, ἀντὶ Οὐ μὴν, ὄχι ὅμως· ἀλλὰ μᾶλλον. « Οὐ μὴν ἐνταῦθ' ἔσχηκε τὸ πρᾶγμα,« Δημ. « Ὑπο τινος τῶν συνήθων εὖ μὴν ἐπιεικῶν,« Πλ. « Οὐ μὴν οὐδὲ ἐρασιχρήματους γε τοὺς συνόντας ἐποίει,« Ξεν. « Ἐσθίειν δὲ τοὺς μὲν ἐπὶ ταῖς κόπαις πυρέξαντας ἐνδέχεται πολλάκις, εὖ μὴν οὔτε τοὺς στεγνωθέντας, οὔτε τοὺς ἐπιβουβῶσι πυρέξαντας· ἀλλὰ τούτοις ἀμφοτέροις ἡ λεπτὴ δίαιτα χρηστὴ,« Γαλ. «Οὐ μὴν ἀλλὰ, « ἴδε Ἀλλὰ.
Οὐμὸς, Ἀττ. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Ὁ ἐμός.
Οὖν [ὄν, μτχ. οὐδ. τοῦ Εἰμὶ], συνδ. Συλλογ. (κυρ. μετὰ μακρὰν παρένθ.) λοιπόν· ἑπομένως. « Ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ὁρῶ καὶ ἄνω βλαστάνοντα τὰ φυτα. Καὶ τοὺς κατὰ γῆν οὖν ὀφθαλμοὺς ἡγοῦμαι τὸ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖν,« Ξεν. « Ἐπεὶ οὖν τοῦτον ἦκουον πρὸς πάντων καλόν τε κἀγαθὸν ἐπονομαζομένον, ἐβουλόμην τούτῳ πειραθῆναι συγγενέσθαι. Ἰδὼν οὖν ποτε αὐτὸν ἐν τῇ στοᾷ καθήμενον κτλ.,« αὐτ. « Ἦσαν δέ τινες Ἕλληνες. . . οὗτοι οὖν κτλ., « Γρφ. 2) Βεβαιωτ. τῷ ὄντι. « Εἰδ' ἐστὶν, ὥσπερ οὖν ἐστι, θεὸς ὁ ἔρως,« Πλάτ. « Ἐλπίζων αὐτοὺς ἐλθόντας εἰ παραχωρήσεσθαι τῆς βασιλείας· ὅπερ οὖν καὶ ἐποίησαν,« Παυσ. 3) Ἐλαττωτ. ἢ Ἐνδοτ. (μετὰ τοῦ Γε, δὲ κτλ.), τοὐλάχιστον. « Ἥμοι γ' οὖν δικαίως,« Ξεν. « Εἰ καὶ πεπλευνάκαμεν, ἀλλ' οὖν γε τὰ μάλιστα θαυμαζόμενα, διεκρινήκαμεν,« Διόδ. « Καλεπῶς μέν καὶ μόλις, ἔπεισε δ' οὖν τοὺς στρατιώτας αὐτοκράτορα αὐτὸν ἀνειπεῖν,« Πλ. 4) (μετὰ τὰ ἀναφορ.) Ἀφιζολογ. « Ὁστισοῦν, « Ὁπωσοῦν, « Ὁποθενοῦν, κτλ. 5) (ἐνίοτε) Παραπληρωμ. ἢ Ἐμφαντ. « Οὐ γὰρ ἀεὶ αἰτιολογεῖ ὁ Οὖν, ἀλλ' ἐν μυρίοις καὶ παραπληροῖ,« Εὐς. « Οὔτ' οὖν παρδάλεως τόσον μένος εὖτε λέοντος,« Ἰλ. Ρ. « Ἐπεὶ οὔ τινα δείδιμεν ἔμπης, οὔτ' οὖν Τηλέμαχον, οὔτε κτλ. « Οὔ θ. « Μαιομένους δ' ἂν οἱ προαήκοντες φυλαττόντων ὅτῳ ἂν ἐπιστῶνται τρόπῳ, ἢ ζημίαν ἐκτινόντων, ἐαν τ' οὖν θοῦλον, ἐάν τ' ὢν ἐλεύθερον ἀφιορῶσι,« Πλάτ. (καὶ κατὰ παρένθ., μάλιστα παρὰ τοῖς Ἴωσιν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ.) « Ἐς χρέα τόνδε κώψας πάντα κατ' οὖν μοῦνος ἐδαίσατό νιν,« (Δωρ. παρ') Ἀθ. « Ἢ μὲν κατ' οὖν ἐθάμασσεν,« Ἐπγρ.
Οὐ'ν, Ἀττ. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Ὁ ἐν ἢ Οἱ ἐν. « Περίσσοι πάντες εὖν μέσῳ λόγοι,« Μένανδρ.
Οὕνεκα καὶ Οὔνεκεν, Π. ἀντὶ Οὗ ἕνεκα (ἕνεκεν), διότι. ἐπειδὴ (μὲ γεν.) ἀντὶ Ἕνεκα, διά. (ἐνίοτε) ἀντὶ Ὅτι. « Ἴσθι τοῦτο πρῶτον, οὕνεκα Ἕλληνές ἐσμεν,« Σοφ. « Ἦλυθ' ἐνθαδ' ἀνὴρ τις, ὃς δὴ μυθεῖτο, οὕνεκεν Ἀργείων τις ὄλεσσε θηρίον, αἰνολέοντα, « Θκρ. (καὶ παραλλ.) « Ὄθ' εὕνεκα (ἕνεκεν), « αὐτ.
Οὔνεσθε, Π. ἀντὶ Ὄνεσθε, ἐῤῥ. πλθ. προσ. τοῦ Ὄνημαι.
Οὔνημα (τὸ), Ἰων. Π. ἀντὶ Ὄνημα.
Οὐνομάζω, Μ. άσω, Ἰων. ἀντὶ Ὀνομάζω.
Οὐνομαίνω, Μ. ανῶ, Ἰων. ἀντὶ Ὀνομαίνω
Οὐνομαστὸς, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Ὀνομαστὸς
Οὐ'ς, Ἀττ. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Ὁ ἐξ.
Οὖον (τὸ), = Ὄον, σοῦρδον.
Οὖπα, ἐπίῤῥ. Δ. ἀντὶ Οὔπω.
Οὔπερ, ἐπίῤῥ. = Οὗ περ.
Οὖπερ, γεν. τοῦ Ὅστις. ‖ (ὡς ἐπίῤῥ.) « Ὅπου.
Οὔπη ἢ Οὐ πη, ἐπῤῥ. Π. ἀντὶ Οὐδαμοῦ, ἢ Οὐδαμῶς. « Ἔκδασις οὔπη γαίνεται,« Ὀδ. Ε. «Οὐδέ πη ἐξ Κρονίωνα φῶτα.. πεπαλαγμένον εὐχετάασθαι,« Ἰλ. Ζ.
Οὔπιγγος (ὁ), [σύριγξ]. ὄμνος εἰς τιμὴν τῆς Ἀρτέμ.
†Οὐπιλινευτὴς, Π. κατὰ κρ. ἀντὶ Ὁ ἐπιλινευτὴς.
Οὖπις, ιος (ἡ), = Ὄπις, (ἐπίθετ.) ἡ Νέμεσις καὶ ἡ Δρυάς.
Οὐπιτρίπτος, Ἀττ. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Ὁ ἐπίτριπτος.
Οὔπιθι, ἐπίῤῥ. Π. = Οὐδαμοῦ, οὐδαμοῦ
Οὔπικα, Δ. ἀντὶ-
Οὔποτε, ἐπίῤῥ. = Ποτὲ, οὐδέποτε. « Οὔποτ' κάμιμ' ἂν ἀρχόμενη,« Ἀρχφ. « Τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους φύσει,« Ἰλ. Δ. «Οὔποκ' ἐν τουτῷ μενεῖ,« (Ἐπιχ. παρὰ) Ἀρτ.
Οὔπω, ἐπίῤῥ. Ὄχι ἀκόμη.
Οὐπώποτε, ἐπίῤῥ. Ποτὲ (Οὐδέποτε) ὡς τῷ-

ρε ἡ τότε. « Πάρος δ' οὐ πώποτ' ὀπώπει,» Ὀδ. φ.

Λίπως, ἐπίρ. Παντάπασι, διόλου, κατ' οὐδένα τρόπον. « Ἐνθ' οὕτως ἔστιν κατεδύμεναι, » Ἰλ. Μ. (ἢ κατὰ διάστασ. παρεντιθεμ. ἄλλων μορ.) « Οὐ μέν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδε,» Ἰλ. Β. 2) = Οὔποτε.

Οὐρά (ἡ), [ὀρός]. τὸ γνωστὸν μέλος τῶν ζώων. (μετνμ.) τὸ ἀνθρώπειον μόριον (ὀθ. Κώθουρος). (ἐν γέν.) ἡ ὄπισθεν ἄκρα τινὸς πράγματος, (π. χ.) ἡ πρύμνη τοῦ πλοίου· ἡ ὀπισθοφυλακὴ στρατεύματος κτλ., (ὀθ.) « Εἰς οὐράν, » Τακτ., Ὀπίσω. « Κατ' οὐρὰν ἔπισθαι,» αὐτ., κατοπιν.

Οὐρα, Π. πλθ. τοῦ Οὐσαν.

Οὐραγέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι οὐραγὸς ἢ τεταγμένος εἰς τὴν οὐραγίαν (στρατεύματος.) (μετωρ.) εἶμαι ἔσχατος, ἢ = Ὑστεροίζω. « Ἐν ὥρᾳ ἐξεγείρου ἢ μὴ οὐράγει,» Γρφ.

Οὐράγημα (τὸ), τὸ περὶ τὴν οὐραγίαν τεταγμένον σῶμα στρατεύματος, ἡ ὀπισθοφυλακή.

Οὐραγία (ἡ), τὸ ἔργον (ἡ ἐπιστασία) τοῦ οὐραγοῦ. 2) ἡ ὀπισθοφυλακὴ στρατεύματος.

Οὐραγὸς (ὁ), [οὐρά. ἄγω]. ὁ ὀδηγῶν ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὴν ὀπισθοφυλακὴν στρατεύματος, ἀρχηγὸς ἢ στρατιώτης τῆς ὀπισθοφυλακῆς. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Οὐρίαχος, ταμιεῖ ὀπωρικοῦ, ἢ 3) = Οὐραχός.

Οὐράδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Οὐρόν, οὐρίτσα.

Οὐραία (ἡ), Π. ἀντὶ (οὐρά, (ἴδε-

Οὐραῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς (ἢ διευθυνόμενος πρὸς, ἢ φθάνων ἕως) τὸν οὐρανόν. (συνεκδ.) ὑπερβολικὸς· ὑπέρμετρος. « Θεοὶ οὐράνιοι, « Ὅμ.. Ἡρ., οἱ (ἄλλ.) Οὐρανίωνες. « Ὕδωρ οὐράνιον,» Θφρ. (ἢ ἄλλ. τοῦ οὐσ.) « Ἐὰν μὴ κατὰ καιρὸν τὰ πνεύματα καὶ τὰ οὐράνια γένηται, » αὐτ. τὸ βρόχινον. « Ἄνεμος—, « Ἴμν., ἡ πρὸς τὸν οὐρανὸν. (συνεκδ.) « Ἄχος οὐράνιον, « Αἰσχλ., ὑπέρμεγα. (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) « Ῥίπτε σκέλας οὐράνιαν, « Ἀρχφ., πήδα ὑψηλά. « Οὐράνιον ὅσον. « αὐτ., ἀντὶ θαυμαστὸν ὅσον, μὲ ὑπερβολήν· (ἢ πλθ.) « Ἴδον οὐράνια βρέμοντα,» Εὐρ., (παρβλ. Ἀέριος). ‖. (οὐσ.) « Οὐρανία, « Ἀρστ., τὸ μετέωρον ὁ Σίφων. 2) = Οὐρανὸς κοιλοκυκλίου. ‖. (πλθ.) « Οὐράνια (ἐνν. ἱερά), « Ἐπιγρφ., ἑορτή τις ἐν Σπάρτῃ. « Ἀγωνοθέτης τῶν μεγάλων (τῶν μεγίστων) Οὐρανίων, « Ἐπιγρ. 2) (ἐν γέν.) τὰ μετέωρα. « Τῶν οὐρανίων φροντιστὴν γίγνεσθαι ἀπέτρεπε. « Ξεν. 3) (ὡς ἀπὸ τοῦ Οὐρανὸς 4) ὁ τοῦ οὐρανίσκου. « Ἀπὸ μὲν πυγῆς Εὐρὺ (σὶ τάδ' ἀνέθηκεν)... Ἀτθὶς δ' ἀπ' οὐρανίων, « Ἐπιγρ.

Οὐρανὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Οὐρανία. « Τελετὴ —, « Ἐπιγρ.

Οὐρανίσκος (ὁ), κυρ. ὑποκορ. τοῦ Οὐρανὸς (« Οἱ Πλατωνικοὶ μυθεύοντας τὴν ψυχὴν, ἐκπεσοῦσαν τῶν ἄνω,.. ἐνοικισθῆναι τῷ κεφαλῷ, πλασθείσῃ πρὸς τύπον οὐρανίου σφαιρώματος, ὡς ἂν.., τῷ μικρῷ τούτῳ οὐρανίσκῳ ἐγκατοικοῦσα, ἔχει μεμνῆσθαι οὗπερ ἦν, » Εὐς.) (ἰδιαιτ.) τὸ στρογγύλον (οὐρανοειδὲς) σκέπασμα σκηνῆς (θρόνου κτλ.), Γαλλ. ciel (« [Ἡ δὲ τοῦ συμποσίου στέγη] ἐνεπετάσθη κατὰ μέσον οὐρανίσκῳ ποικίνδαφεῖ περιλεύκῳ, » Ἀθ.) (ἰδιωνυμ.) τὸ ἄνω μέρος τῆς ἐντὸς κοιλότητος τοῦ στόματος, ἡ (ἄλλ.) Ὑπερῷα, (Γαλλ.) le palais.

Οὐρανίων, ωνος (ὁ), Π. (κυρ.) υἱὸς (συνήθ. κάτοικος) τοῦ οὐρανοῦ, οὐράνιος. « Οὐρανίωνες (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) θεοί, « Ὅμ. (πατρωνυμ.) « Οὐρανίωνες, « Ἰλ. Ε., οἱ Τιτᾶνες.

Οὐρανίως, ἐπίρ. Θείως.

Οὐρανοβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [οὐρανὸς, βαίνω]. ὁ ἀναβὰς ἢ περιπατῶν εἰς ἢ φθάνων ἕως τὸν οὐρανόν. « Κλίμαξ—, « Εὐς.

Οὐρανοβατέω-ῶ, Μ. ἥσω. Περιπατῶ εἰς τὸν οὐρανόν.

Οὐρανοβαφὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα, τὴν βαφὴν) τοῦ οὐρανοῦ, (κοιν.) οὐρανοῦς, οὐρανογάλαξος.

Οὐρανογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων τὰ κατὰ τὸν οὐρανόν, ἀστρονόμος ἢ μετεωρολόγος.

Οὐρανογραφία (ἡ). περιγραφὴ τοῦ οὐρανοῦ.

;Οὐρανόδεικτος (ὁ, ἡ). ὁ δεικνύμενος (φαινομενος) εἰς τὸν οὐρανὸν ἢ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ.

Οὐρανοδρομέω-ῶ, Μ. ἥσω. Τρέχω (κυκλοφορῶ καθὼς οἱ πλανῆται) εἰς τὸν οὐρανόν, [ἐκ τοῦ

Οὐρανοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων διὰ τοῦ οὐρανοῦ, Οὐρανοβάμων.

Οὐρανοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα ἢ τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, βολωτὸς, καμαρωτὸς, ἢ οὐρανόχρους.

Οὐρανόεις, εσσα, εν, Π. ὁ τοῦ οὐρανοῦ ἢ τοῦ οὐρανίσκου. « Ἀτραπὸς (« Ὑπήνη) —, « Μανεθ, Νίκ.

Οὐρανόθεν, ἐπίρ. Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.

Οὐρανοθεσία (ἡ), ὁ προσδιορισμὸς τῆς θέσεως ἑκάστου τῶν οὐρανίων σωμάτων.

Οὐρανόθι, ἐπίρ. Ἐν τῷ οὐρανῷ.

†Οὐρανοκάτοικος (ὁ, ἡ), Γλσ. κάτοικος τοῦ οὐρανοῦ.

Οὐρανόκτητος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κτῆσιν τὸν οὐρανὸν ἢ ἀνήκων ὡς κτῆμα εἰς αὐτόν.

†Οὐρανολέσχης, ου (ὁ), Σχλ. = Μετεωρολέσχης.

Οὐρανομέτρης, ου (ὁ). ὁ μετρῶν τὸν οὐρανόν, ἀστρονόμος.

Οὐρανομήκης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μῆκος ἴσα μὲ τὸν οὐρανόν, ὑπερύψηλος· (μεταφορ.) ὑπερμεγέθης. « Κλέος οὐρανόμηκες, « Ἀρχφ. « Τὰ δὲ κατορθωθέν οὐρανόμηκες πανήσουσι, « Ἰσοκρ.

Οὐρανομίμητος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ μίμησιν τοῦ οὐρανοῦ κατεσκευασμένος.

Οὐρανονίκος (ὁ, ἡ), Ω. ὁ νικῶν (ὑπερισχύων) εἰς τὸν οὐρανόν.

Οὐρανοπαὶς, αιδος (ὁ, ἡ), Π. υἱὸς ἢ θυγάτηρ τοῦ οὐρανοῦ.

Οὐρανοπετὴς, ές (ὁ, ἡ). πεσμένος ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Οὐρανόπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. [κυρ. πλάζομαι]. ὁ περιπλανώμενος (κυκλοφορῶν) εἰς τὸν οὐρανόν.

Οὐρανοποιία (ἡ). ἡ εἰς τὸ εἶναι παραγωγὴ (ἡ δημιουργία) τοῦ οὐρανοῦ.

Οὐρανοπολέω-ῶ, Μ. ἥσω. (περιπολῶ τὸν οὐρανόν, Οὐρανοβατῶ.

Οὐρανόπολις, εως (ἡ). πόλις τοῦ οὐρανοῦ (οὐράνια).

Οὐρανοπολίτης, ου (ὁ), καὶ Οὐρανοπολῖτις, ιδος (ἡ). πολίτης (κάτοικος) τοῦ οὐρανοῦ.

Οὐρανοπορία (ἡ). ἡ ἐν οὐρανῷ ἢ διὰ τοῦ οὐρανοῦ διοικησις.

Οὐρανοπόρος (ὁ, ἡ). ὁ διαπορευόμενος (περιπολῶν) τὸν οὐρανὸν, οὐράνιος.

Οὐρανοπράκτης, ου (ὁ). ὁ πολῶν τὸν οὐρανὸν (καπηλεύων, ἐμπορευόμενος τὰ θεῖα).

Οὐρανοπρόβλητος (ὁ, ἡ), = Θεοπρόβλητος.

Οὐρανόπτης, ου (ὁ). ὁ βλέπων [ὅσομαι] τὸν οὐρανόν. « Ὁ ἄνθρωπος—,» Καισάρ.

Οὐρανόρροφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀροφὴν εἰς σχῆμα οὐρανοῦ. « Σκηνὴ—, « Ἀθ.

Οὐρανὸς (ὁ), [ὄρος, ὁρίζων]. τὸ ὑπὲρ τὴν γῆν καὶ τοὺς ἀστέρας κυρτοειδῶς σχηματιζόμενον, (κατὰ τὴν μυθολογ.) κατοικία τῶν θεῶν. (καταχρ.) ἡ ἀτμόσφαιρα. « Ὕδωρ ἐξ οὐρανοῦ, « Θκ 2) (συνεκδ.) τὸ κλῖμά τινος τόπου. 3) ὁ ἔναστρος κόσμος, τὸ πᾶν. « Ὥστε εἷς ἂν εἴη ὁ πρῶτος οὐρανὸς, « Ἀρστ. « Εἴ τε κόσμον εἴτε οὐρανὸν ἐν ἡδονῇ τῳ λέγειν, « Πλάτ. 4) (μτνμ.) τὸ ἔσωθεν τῆς ὀροφῆς οἰκοδομήματος θολωτοῦ ἢ σκηνῆς. « Τῶν υἱῶν αὐτοῦ πεζῇ πορευομένων καὶ οὐρανὸν ὑπερθεν τοῦ βασιλέως οἰωρούμενον κατιχάντων, « Συρίπ., (ὅθεν 5) (ἐνίοτε) ὁ οὐρανίσκος,

» Ὑπὸ δὲ τὸν οὐρανὸν ἐν τῷ στόματι ἡ γλῶσσα τοῖς ζώοις ἐστίν, « Ἀρχ.

Οὐρανάσε, ἐπίῤῥ. Πρὸς τὸν οὐρανόν.

Οὐρανοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ σκοπῶν (παρατηρῶν, βλέπων πρὸς) τὸν οὐρανόν, (ἴδε Ἀστρ. ‖, σύν.) εἶδος ἰχθ. τοῦ ὑπ. τὰ ὄμματα εἶνε τοποθετημένα εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς καὶ γυρισμένα πρὸς τὰ ἄνω.

Οὐρανοστεγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [οὐρ. στέγω]. ὁ βαστάζων (σηκόνων) τὸν οὐρανόν. » Ἄθλος —, « Αἰσχλ., ὁ τοῦ Ἄτλαντος.

Οὐρανοτίμητος (ὁ, ἡ). οὐρανόθεν τετιμημένος, θεοτίμητος.

Οὐρανοῦχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἐξουσιάζων ἢ κατοικῶν εἰς) τὸν οὐρανόν.

Οὐρανοφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαίνων (φέγγων) ἢ φαινόμενος ἐν τῷ οὐρανῷ.

Οὐρανοφάντωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [οὐρ. φαίνω]. ὁ φανερόνων (ἑρμηνεύων, ἀποκαλύπτων) εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ μυςήρια τοῦ οὐρανοῦ, ἢ 2) τοῦ ὑπ. ἡ λάμψις φαίνεται (φθάνει) ἕως τὸν οὐρανόν.

Οὐρανοφεγγὴς, ές (ὁ, ἡ), = Οὐρανοφανὴς.

†Οὐρανοφοιτάω-ῶ, Ν. ήσω, = Οὐρανοβατέω, [ἐκ τοῦ

Οὐρανοφοίτης, ου (ὁ), Π. καὶ

Οὐρανόφοιτος (ὁ, ἡ). ὁ φοιτῶν (περιφερόμενος) διὰ τοῦ οὐρανοῦ, Οὐρανοβάμων, (παρβλ.) Περίφοιτος. » Τὸ τοῦ πυρὸς οὐρανοφοίτου, « Εὐς.

Οὐρανοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν σημαίνων) τὸν οὐρανόν, (ἴδε Οὐρανοστεγὴς).

Οὐρανόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρενῶν τὰ τοῦ οὐρανοῦ (ἔχων οὐράνιον φρόνημα).

Οὐρανοψύστευτος καὶ Οὐρανόψυτος (ὁ, ἡ). φυτευμένος (δημιουργημένος) ἢ κατασκευασμένος ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Οὐρανόχροος-ους καὶ

Οὐρανοχρώματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ. ‖. (εἰς τὸν Ἀθ. διορθ. Οὐρανοχρώματος).

†Οὐρανόω-ῶ, Μ. ώσω, (νλγ.). Τοποθετῶ εἰς τὸν οὐρανόν, θεοποιῶ, (ὀῤῥ.

†Οὐράνισις, εως (ἡ). θεοποίησις.

Οὐραξ [οὐρᾶ], ακος (ὁ), τὸ πτηνὸν Τέτραξ.

Οὐραχὸς ἢ Οὔραχος (ὁ). (ἀνατομ.) τὸ ἐν εἴδει οὐρᾶς παρεκτεινόμενον μέρος διαφόρων ἐντοσθίων. » Εἰ δέ ἐς λεπτὸν ᾖ εὐμήκη ὑμένα τελευτᾷ κιονὶς, οἷόν τι οὐραχὸν κατὰ πέρας ἰσχουσα, κράσπεδον τὴν ἐπωνυμίην ἴσχει, « Ἀρετ. (ἰδίως νομ.) » Ὁ καλούμενος οὐραχὸς, ἀγγεῖον βραχὺ καὶ ἀμφίστομον, ἀπὸ τοῦ πυθμένος τῆς κύστεως εἰς τὸ χορίον ἐμβάλλον, « Ῥοῦφ.

Οὔρεα, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὄρη, βουνὰ, πλθ. τοῦ Οὖρος = Ὄρος.

Οὐρεάς, άδος, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὀρεάς.

Οὐρεβάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀρεβάτης.

Οὐρεϊθρεπτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀρειθρεπτος.

Οὐρειος, α, ον, Π. ἀντὶ Ὀρειος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Οὔριος.

Οὔρειος, α ἢ ος, ον, (σπν.). Ὁ τοῦ οὔρεως. » Βῆκος —, « (Ἀντισθ. παρὰ) Φωτ.

Οὐρεσιφοιτὰς, άδος (ἡ), Π. θτλ τοῦ

‡Οὐρεσίφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀρεσίφοιτος.

Οὐρεσιβώτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀρεσιβώτης

Οὐρεσίοικος, Οὐρεσιφοίτης, Οὐρεσίφοιτος κτλ, Π. = Ὀρεσίοικος κτλ.

Οὐρεύς, ῆος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ὀρεύς, μουλάρι. » Οὐρῆας μεγαλᾶν ὑπέλυσαν ἁμαξᾶν, « Καλλ. 2) (σπν.) ἀντὶ Οὖρος, φύλαξ. » Ἤέ τιν' οὐρῆων ὀϊζήμενος ἢ τιν' ἐτείρων, « Ἰλ. Κ.

Οὐρέω-ῶ [οὖρον], Μ. ήσω καὶ ήσομαι (παρτ. Ἐούρουν, ἀορ. Οὔρησα). Κατουρῶ. » Ἂν αἷμα ἢ πῦον οὐρέῃ, « Ἱππκρ. (καὶ πθ.) » Ὁ αὐστηρὲς (αὖος) μᾶλλον οὐρεῖται, « Ἀθ. (καὶ ἁπλ.) » Τὰ οὐρούμενα, « Ἰατρ., τὰ μετὰ τοῦ οὔρους ἐκκρινόμενα.

‡Οὐρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀρμενίζω ἰμὲ οὔριον ἄνεμον).

Οὐρὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Οὐρᾶ.

Οὐρῆας, αἴτ. πλθ. τοῦ Οὐρεὺς = Ὀρεύς.

Οὐρηβόρος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (δαγκάνων) τὴν οὐρὰν του. » Αἰγύπτιοι καθ' ἱερὸν λόγον ὁράκοντα οὐρηβόρον (κατὰ διορθ. ἀντὶ Οὐροβόλον) ταῖς πυραμίσιν ἐγγλύφουσιν, « Ἱ. Λυδ.

Οὐρηδόχος (ὁ, ἡ). Ἰων. ἀντὶ Οὐροδόχος.

Οὐρήθρα (ἡ). ὁ σωλὴν (ὁ ὀχετὸς) διὰ τοῦ ὑπ. ἐξέρχεται τὸ οὖρον, ἡ κατουρήθρα.

Οὔρημα (τὸ), [οὐρέω]. τὸ ἀποτέλεσμα τῆς οὐρήσεως, τὸ κατουρον.

Οὐρηρὸς, ά, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ οὖρον. » Ἄγγος οὐρηρὸν, « Αξ., οὐροδόχον.

Οὐρησείω (χ. Ν), = Οὐρητιάω.

Οὔρησις, εως (ἡ), τὸ οὐρεῖν, κατούρημα. » Οἱ ἀξεῖς καὶ ἑρμαῖς (χυμοὶ) λύουσι τὴν οὔρησιν, « (Νοσηλ. παρ') Ἀθ. 2) = Οὖρον, οὔρημα. » Οὔρησις αἱματώδης (ὑμενώδης, δυσκολαίνουσα κτλ.), « Ἱππκρ.

Οὐρητὴρ (ὁ), ὁ σωλὴν (ὁ ὀχετὸς) διὰ τοῦ ὑπ. περνᾷ τὸ οὖρον ἀπὸ τῶν νεφρῶν εἰς τὴν κύστιν.

Οὐρητιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω ἀνάγκην νὰ κατουρήσω, (κοιν.) κατουρησοῦμαι.

Οὐρητικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς (εὐκολύνων τὴν) οὔρησιν, διουρητικὸς. » Τὰ δ' ἀμύγδαλα οὐρητικά, « Ἀθ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ οὔρημα ἢ τὴν οὔρησιν. » Πόρος —, « Ῥοῦφ., ἡ οὐρήθρα. 3) ὁ κατουρῶν συχνὰ ἢ εὔκολα. » Οὕτω γὰρ ἂν οὐρητικώτατος εἴη, « Ἱππκρ.

Οὐρητρὶς, ίδος (ἡ), = Οὐροδοχεῖον.

Οὐρία, θτλ. τοῦ Οὔριος.

Οὐρία (ἡ), [οὐρά]. εἶδ. πτηνοῦ (ἀγριόπαπιας).

Οὔρια, Ἰων. ἀντὶ Ὄρια.

Οὐριαγὰς (ὁ), Π. [οὐρά]. ἡ ὄπισθεν τοῦ λερὴ ἄκρα (ὁ ἄλλ. Σαυρωτὴρ) τοῦ ὁράτος, ἴδε Οὐραχός.

Οὐρίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Ὁρίζω.

Οὐρίζω, Ν. ίσω, Π. [οὖρος]. φέρω (ὁδηγῶ) τὸ πλοῖον μὲ οὔριον ἄνεμον. (μτφρ.) κάμνω νὰ ἐπιτύχῃ τι, διευθύνω ἀνηκόντως.

†Οὐριθρεπτος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Οὐρεϊθρεπτος.

Οὔριος, ἴδε Οὔριος.

Οὐριοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω (ἀρμενίζω) μὲ οὔριον ἄνεμον, [ἐκ τοῦ

Οὐριοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων (ἀρμενίζων) ἐξ οὐρίας (κοιν. πρύμνα).

Οὔριος [οὖρος], α ἢ ος, ον. (κυρ. ἄνεμος) Καλὸς διὰ ταξείδι, πρύμος. » Ἐξ οὐρίων ἢ Ἐν οὐρίῳ ἢ Ἐς οὐρίαν (ἔνν. πνοὴν) ἱέναι Οὔρια πλεῖν (θεῖν, δραμεῖν), Αξ., ἀρμενίζειν πρύμα. (καὶ συνεκδ.) » Οὔρια τρόπις, « Αἰσχλ., ἡ ταῦ οὐριοδρομοῦντος πλοίου. » Οὔρια ῥιπὶς, « Ἀρχφ., ἡ διευθύνουσα φορὰν πρὸς τὰ κάρβουνα τὸν ἄνεμον. » Ἀλλ' ἁλιεὺς στέλλοιτο λέσυν πνοῇσι πετάσσας οὔριον, « Ὀπτ. (καὶ μτφορ.) » Οὐρία πρᾶξις, « Αἰσχλ., ἡ ἐπιτυχὴς. ‖. » Ζεὺς οὔριος, « Ἐπιγρ., ὁ πέμπων οὔριον ἄνεμον. ‖. (ἐπίῤῥ.) » Οὔρια θεῖτε, « Ἀρχφ., Οὐριοδρομεῖτε. 2) (ἐπὶ ὠῶν) ἄγονος, κλούβιος, (ἄλλ.) Ὑπηνέμιος. » Διαφθείρεται δὲ τὰ ᾠά, καὶ γίνεται τὰ καλούμενα οὔρια, μᾶλλον κατὰ τὴν θερμὴν ὥραν, μιγνυομένης τῆς λεκίθου . . . Τοῖς δὲ γαμψώνυξιν ἁλιγοτόκοις οὖσιν, οὐδὲν ἦσταν συμβαίνει τούτου· πολλάκις μὲν γὰρ τοῖν δυοῖν θάτερον οὔριον γίνεται, τὸ δὲ τρίτον, ὡς εἰπεῖν, ἀεί, « Ἀρχ.

Οὐριοστάτης, ου (ὁ), Π. [οὔριος, ἵστημι]. εὐτυχίας παραίτιος, αἴσιος (ῳ).

Οὐριάτης (ἡ). τὸ οὐριοδρομεῖν, εὐθοκίμησις, ἐπιτυχία.

Οὐριόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. [οὔριος]. ἀφίνω τι εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἀνέμων, = Ἐξανεμόω.

Οὖριμα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ὅρισμα.

‡Οὔρισμα (τὸ). οὔριος ἄνεμος.

Οὐροβοχεῖον (τὸ). ἀγγεῖον διὰ τὸ οὖρον, κατουροκένατον.

Οὐροδόχη (ἡ) καὶ

Οὐροδόχιον (τὸ), = Οὐροδοχεῖον, [ἐκ τοῦ

Οὐροδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος ἢ περιέχων τὸ οὖρον.

Οὐρομαθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) οὐρᾶς.

Οὖρον (τὸ), [θρός]. τὸ κατουρον.

Οὖρον (τὸ), Π. ἀντὶ Ὅρος, ὅριον, διάστημα μέχρι τοῦ ὑπ. φθάνει τι.

‡Οὐροπύγιον (τὸ), = Ὀρφανύγιον.

Οὐρὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ὀρὸς ἢ Ὀρρὸς.

Οὖρυς (ὁ), χανδάκι (σκάλακι) διὰ τοῦ ὑπ. ἐτραβοῦσαν τὰ πλοῖα ἀπὸ τὴν θάλασσαν εἰς τὴν ξηρὰν ἢ τὸ ἀνάπαλιν, (παρβλ.) Ὠλκάς, [συγγ. τῷ

Οὖρος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ὄρος, σύνορον.

Οὖρος (ὁ), Π. [αὖρα]. ἄνεμος (κυρ. πρύμος), [θθ. μτφορ.] εὐτυχία. » Νῦν δ' ἐγένετό τις οὖρος ἐκ κακῶν, « Εὐρ.

Οὖρος (ὁ), Π. [οὖρα]. ἐπιτηρητὴς, ἔφορος, φύλαξ. » Βούλομαι ἤδη νεῖσθαι ἐφ' ἡμέτερ' οὐ γὰρ ὄπισθεν οὖρον ἐὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσιν, « Ἰλ. Ο.

Οὖρος (ὁ), εἶδος ζ., ἀγριόβδηλον ἢ ἀγριοβούβαλον, (ἄλλ.) Bonasus, [Πολων.] urochs.

Οὖρος, εος-ους (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ὄρος, βουνόν.

Οὐροτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Τέμνω) τὴν οὐράν. » Ἵππον —, « Γλκ.

‡Οὐρόω-ῶ, Μ. ώσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Οὐρίόω, (εὔχρ. κυρ. μόνον εἰς τὸ οὐρώθ Κατουρῶ).

Οὐρώδης, ους (ὁ, ἡ). οὐρᾷ ἢ οὐρῳ ὅμοιος τὸ εἶδος. » Οὐρεὺς παρὰ τὸν οὐρώδη γενὴν ἔχειν, « Ἐτυμολ.

Οὖς, ὠτὸς (τὸ). τὸ αὐτί. » Εἰς ὦς, « φρ., εἰς τὸ αὐτί, κρυφά. 2) (μτφ.) χερῶ-

«(πάσιμον) ἀγγεῖον. » Κύλικα οὐκ εἶναι· οὐ γὰρ ἔχειν ὦτα,» Ἀθ. » Ἀπείκαζε τοὺς τοιούτους ἀμφορεῦσιν, ὑπὸ τῶν ὤτων βαδίως μεταφερομένοις, « Πλ. 3) » Οὖς θαλάσσιον, » Ἀρχτ. , εὐδ. ὀρφέως (μονοθύριον) , (ἄλλ.) Λεπὰς ἀγρία.

Οὖς, αἰτ. πλθ. τοῦ Ἀναφορ. Ὅς.

Οὖσα, θηλ. τοῦ Ὤν, μτχ. τοῦ Εἰμί.

Οὖσα, Π. πλθ. τοῦ Οὖσον.

Οὐσία (ἡ). τὸ εἶναι, ἡ ὕπαρξις· τὰ συγκτικὰ τῆς ὑπάρξεως , (ὀθ. συχνότ.) τὰ ὑπάρχοντα, κατάστασις, περιουσία. »Τὰς ἄπαιδας οὐσίας, « Σωφ., τὴν κατάσχεσιν τῆς ἀτεκνίας.

Οὐσιαρχία (ἡ). (θλγ.) ἡ, ἐπὶ τῶν οὐσιῶν (τῶν ὄντων) κυριαρχία, ἡ ἡ ἀρχὴ τῆς οὐσίας, ἡ πρώτη (ἀρχικὴ) αἰτία τῆς ὑπάρξεως τῶν ὄντων.

Οὐσίδιον (τὸ). μικρὰ οὐσία (περιουσία).

Οὐσιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Οὐσιάω.

Οὐσιοποιὸς (ὁ, ἡ), (θλγ.). ὁ ποιητὴς (δημιουργὸς) τῆς οὐσίας τῶν ὄντων.

Οὐσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω οὐσίαν (ὕπαρξιν) εἴς τι, παράγω εἰς τὸ εἶναι, δημιουργῶ. » Φωνὴ οὐδεμία οὐσίωται, εὐτυχεῖν δὲ ᾗ δυστυχεῖν οὐσίαις τισὶν ἐπιλέγεται,« Εὐς. » Ὁ κατὰ ζωὴν λογικὴν οὐσιωμένος, » Σιμπλ. , ὁ δημιουργηθεὶς ζῶον λογικόν.

Οὐσιώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ κατ' οὐσίαν ὑπαρκτός.

Οὐσιωδῶς, ἐπίρ. Κατ' οὐσίαν.

Οὐσιωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀνομάζω τι κατ' οὐσίαν.

Οὐσιωνυμία (ἡ). ἡ κατ' οὐσίαν ἐπωνυμία.

Οὐσίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Οὐσιάω, οὐσιοποίησις.

Οὖσον (τὸ), Π. ἀντὶ Οἶσον, σχοινίον, φλαμουρόσχοινον.

Οὖτα, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ (ἀνμλ.) ἀορ. β'. τοῦ

Οὐτάζω, Μ. άσω, = Οὐτάω.

Οὐτάμεν καὶ Οὐτάμεναι, Π. ἀντὶ Οὐτᾶσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ

Οὐτάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [συγγ. τοῦ Ὠθέω]. κτυπῶ (κυρ. μὲ ἀγχέμαχαν ὅπλον), τρυπῶ, πληγόνω. » Οὔτ' ἄρ' βεβλημένος δεξιῇ χαλκῷ , οὔτ' αὐτοσχεδίην οὐτασμένος, « Ὀδ. Δ. » Ἕλκος ὅμε βροτὸς οὐτασεν ἀνὴρ, « Ἰλ. Ε. » Οὐτασμένη ὠτειλῇ, « Ἰλ. Ξ., Ρ., ἡ ἀνοικτὴ πληγή.

Οὔτε [οὐ, τέ], ἐπίρ. Ἀρν. = Οὐδέ. (συνήθ.) » Οὔτε.. οὔτε, « (ἢ) » Οὔτε... οὐ, « (ἢ) » Οὔτε... καὶ (καὶ σπν.) » Οὔτε... δέ, « Ἡρ. » Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,« Ἰλ. Β. » Οὔτε γὰρ ἐξήγετο οὐδέν , οὔτ' εἰσήγετο, « Δμ. » Καὶ οὐ περιόψεσθαι πάθους οὐδὲν ἀνάξιον οὔθ' ὑμῶν, οὔτε τοῦ πατρός, « αὐτ.

Οὔτερος, Ἀττ. καὶ Ἰων. ἀντὶ Ὁ ἕτερος.

Οὐτήσασκε, Π. ἀντὶ Οὐτάζε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οὐτάζω.

†Οὔτησις , εως (ἡ) , τὸ οὐσ. τοῦ Οὐτάω, πλήγωμα.

Οὐτήτειρα (ἡ), Π. [οὐτάω], ἡ πληγόνουσα. » Ἔχιδνα—, « Ἐπγρ.

Οὔτι, εὐδ, τοῦ Οὔτις.

Οὐτιδανός [οὔτις] , ἡ ἡ ὸς, όν, = Οὐδαμινός , τιποτένιος· δαήμαντος· ἄνανδρος. (ἐπὶ πραγμ.) ἄχρηστος , πράστιχος.

Οὔτινος, γεν. τοῦ Οὔτις.

Οὔτινος, γεν. τοῦ Ὅστις καὶ Ὅ,τι.

Οὔτιπου, ἐπίρ. Ἐρωτημ. μήπως; ὄψαγε; μήπως τάχα;

Οὔτιπω, ἐπίρ. = Οὔπω.

Οὐτίς, ίδος (ἡ), = ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὠτίς.

Οὔτις (τὸ οὐδ. Οὔτι) , ἡ γεν. Οὔτινος, = Οὐδείς, κανείς. » Ἐλεύθερος γὰρ οὔτις ἐστι πλὴν Διός , « Αἰσχλ. » Οὔτις ἐξ-ὸς τις ἐξαιρήσεται, « Εὐρ. » Μήτηρ γὰρ οὔτις ἔστιν ἡ μ' ἐγείνατο, « Αἰσχλ. » Ὅν εἰδέσιν ἥρασσαν οὔτις ἔσθ' ὅς οὔι," Σοφ. »Πρᾶξαι δ' ἔμπας οὔτι δυνήσεαι« Ἰλ. Α. ||. (τὸ οὐδ.) Οὔτι, ἐπίρ. Ἀρν., παντάπασι, ἀόλου. » Τὴν δ' οὔτι προσέφη, « Ἰλ. Α. (ἢ ἁπλῶς ἀντὶ) Οὐ. » Οὔτι χαίρων,« Ἥρ. » Οὔτι παντὶ ἀνδρὶ, ἀλλὰ τῷ ἐπιεικεῖ,« Πλάτ. , (συγχ. τῷ

Οὔτοι, ἐπίρ. Ἀρν. Ὄχι βέβαια. « Οὔτοι ἔβην μάχην, « Ἰλ. Ρ. » Οὔ τοι τι μάχης ἀδήμονές ἐσμεν, « Ἰλ. Ν. » Οὔτοι καταπροίξει μὰ τὸν Ἀπόλλω,« Ἀρχμ.

Οὗτος [ὁ, αὐτός], αὕτη, τοῦτο (ἡ γεν. Τούτου, ταύτης, τούτου, ἡ δατ. Τούτῳ, ταύτῃ, τούτῳ, ἡ αἰτ. Τοῦτον, ταύτην, τοῦτο. πλθ. ἡ ὀνμς. Οὗτοι, αὗται, ταῦτα· ἡ γεν. Τούτων· ἡ δατ. Τούτοις, ταύταις, τούτοις· ἡ αἰτ. Τούτους, ταύτας, ταῦτα), ἀντων. Δεικτ. (χωρ. πρὸς ἔνδειξιν τοῦ πλησιεστέρου ἀντικειμένου). Αὐτός. » Ἐκεῖνα Λεωκόριον, τοῦτο Θησεῖον , « (Ἡγήσ. παρὰ) Στρβ. »Οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτὸς πάντα νοήσει· ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος, ὃς εὖ εἰκόντι πίθηται, « Ἡσ. » Περᾶχθαι μὲν ταῦτα , βεβουλεῦσθαι δ' ἐκεῖνα, « Πλ. (ᾗ ἐμφαντ.) » Οὗτος ἐγὼ, πάρειμι, « Λξ. » Δείξει σε τῷ δακτύλῳ, Οὗτος ἐκεῖνος, λέγων, « Λκ. (συχν. ἐπιπφέρεται πρὸς ἐπανάληψιν διακοπείσης φρσ. ἢ καλλωπισμοῦ) » Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀριστείης, τοῦ περ πρότερον ἐμνήσθην, οὐδὲ οὗτος προσωτέρω ἔφησε ἀπεχέσθαι,« Ἥρ. » Οἱ πρῶτα εὖ πεπονθότες , οὗτοι ἀεὶ ἡδέως ὑπηρετοῦσι, « Ξεν. (ᾗ Κλητ.) «Οὗτος, ὦ οὗτος, σέ φημι,« Αξ. » Ὦ οὗτος, Αἶαν, « Σοφ. » Ἐπίσχες, οὗτος, « Ἀρχμ. ||. (ἡ θηλ. δοτ.) Ταυτῃ, (ἀλλ. χώρᾳ ἢ ὁδῷ ἢ μεθόδῳ, ἐκλαμβ. ἀντὶ ἐπίρ. Τοπ. ἢ Τροπ. ἢ Ὁμοιωματ. ἀντὶ Ἐνταῦθα, Ἐντεῦθεν, Οὕτω. » Οἱ ταύτῃ Ἕλληνες καὶ βάρβαροι, « Ξεν. »Οὐ ταῦτ' ἐστί πω ταύτῃ, « Ἀρχμ. , δὲν ἔρθωσεν ἀκόμη τὸ πρᾶγμα ὡς ἐδῶ. » Οὔτι ταῦτα ταύτῃ , « Εὐρ., δὲν εἶν' ἔτσι, δὲν ἐτελείωσεν ὡς ἐδῶ. » Ταύτῃ καλεῖσθαι,« Πλάτ. »Ὅπῃ κάλλιστον, ταύτῃ καταστήσασθαι, « Ξεν. »Ἔστω ταύτῃ ὅπῃ τις ὑπολαμβάνει, « Πλάτ. ||. (τὸ οὐδ.) Τοῦτο (ἢ) Ταῦτα (ἐλλ. προθ. ἢ ῥημ. ἀναλόγως, ἐκλαμβ. διαφόρως). » Τοῦτο μέν, τοῦτο δέ, « ἀντὶ Μέρος μέν,—δέ. » Τοῦτο μέν, ἔπειτα δέ, « ἀντὶ Πρῶτον μέν. »Καὶ ταῦτα φίλος ὤν, « Λκ., ἀντὶ Καὶ μάλιστα ἐνῷ (ἀφ' οὗ). » Ἀνδρα γενναῖον θανεῖν, καὶ ταῦτα πρὸς γυναικός, « Αἰσχλ. »Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα , « φρσ. ἀντὶ Εἶεν. » Ταῦτ' (ἐνν. ποιήσω ἢ ἔσται) ὡδέποτα,« Ἀρχμ., (κ.ν.) ἂς εἶναι ! ὁριστικὸς Σας ! (καὶ συχνότ.) »Ταῦτ' ἄρα (δὴ, οὖν),« διὰ τοῦτο λοιπόν. » Ταῦτ' ἄρα καὶ ἐνεώρας μοι , « Ξεν. » Ταῦτά τοι καὶ λεπτότερός ἐστι, « Πλάτ.

Οὗτοσί (καὶ σπνμ. Οὑτοσί), αὑτηῒ, ταυτί, Ἀττ. (κατὰ παρέκτ. ἢ προσαχθ. μτσμόν) ἀντὶ Οὗτος, αὕτη, τοῦτο, πρὸς πλειοτέραν ἐπίτασιν τῆς δείξεως) » Καὶ τῷ ξυναντᾷς δῆτα πρώτῳ; — Τουτῳί, « Ἀρχμ. »Ἔπειτα γοῦν εἰσὶν λύγκοις αὐτοεὶ μάκητες, « αὐτ. » Τουτὶ δέ τί, « αὐτ. »Τουτοὶ κρεάδιον, αὐτ.

Οὕτω ᾠ (πρὸ φων. ὄχι σῶμ. πάντοτε) Οὔτως [οὗτος], ἐπίρ. Ὁμοιωματ. (ἀναφέρ. συνήθ. εἰς τὸ Ὡς). Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἔτσι. » Ταῦτα μὲν οὕτω τελέω, ὡς σὺ κελεύεις, « Ὀδ. Δ. (καὶ χωρὶς τοῦ Ὡς). » Ἔσεται οὕτως, « Ὀδ. Π. » Οὐχ οὕτως ἔσται, « Ὀδ. Φ. » Οὐδὲ ταῦθ' οὕτως ἔχει, « Ξεν. (ἐνίοτε παρελκύεται) » Ὁρῶ δ', ὥσπερ γεωργοῦντας, καὶ τὰς ἄλλας τέχνας ἐργαζομένους ἀνθρώπους, « αὐτ. (καὶ προθυστέρως) » Καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, « Ἰλ. Γ. » Ἐπὶ ἀδύνατον ἀμύνεσθαι οὕτω πόλιν ἐρχόμεθα, « Θκ. (καὶ πρὸς ὑπερθ.) » Οὕτω κουφότατος πέλεν, ὥς' ἐκιλλύμβα, τοῦ ποδὸς ἐκχρεμάσας.. μολίβδου, « Ἐπγρ. (καὶ κατ' ἐπιμερ.) » Οὕτω μὲν, οὕτω δέ, « ἀντὶ Μέρος μέν— δέ. » Τότε μὲν ἐκεῖνος , νῦν δ' οὕτως διαλεχθέντα περὶ αὐτῶν,« ἰσοκρ., (παρβλ. Οὗτος). 2) Ἐπιτατ. (ἐπομ. συνήθ. τοῦ Ὥστε), τόσον, τόσον πολλὰ (καλὰ, δυνατὰ κτλ.). »Ἦν γιὼν πολλὴ καὶ ψῦχος οὕτως ὥστε τὸ ὕδωρ.. ἐπήγνυτο,« Ξεν. (ᾗ ἄλλ. τοῦ Ὥστε) » Αἱ τῶν Λίγυπτ. κεφαλαὶ εἰσὶ οὕτω δή τι ἰσχυραί, μόγις ἂν λίθῳ παίσας διαῤῥήξειας,« Ἡρ. (ἡ ἐνίοτε τοῦ Οὕτω) » Καὶ ὥσπερ οὐδὲ γράμματα πᾶσι τὰ αὐτὰ, οὐδὲ φωναὶ αἱ αὐταί, « Ἀρχτ. (ᾗ ἐν εἴδει ἐπιφωνήμ.) »Οὕτω μεγάλας τὰς ὑπερβολὰς ποιοῦμαι , « Ἰσοκρ. «Οὕτω δή τι ὁ Ἀχιλλεὺς ἐσωφρόνει, « Φλάκ. (καὶ ἀπολ.) » Σὺ τὴν θύραν ἔκοπτες οὕτωσί σφόδρα ; « Ἀρχμ. (καὶ ἐπιφερομ. τοῦ Ὅς) » Οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος, ὃς θανεῖν ἐρᾷ,« Σοφ. (ἢ τοῦ Ὅστις), Τίς οὕτω ῥᾴθυμός ἐστιν ὃς τις οὐ βουλήσεται; « Ἰσοκρ.

3) Εὐκτ. (ἐνν. τοῦ Ὡς). » Οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων, « Ἀρχμ., ἔτσι νὰ χαρῶ τὰ παιδιά μου ! » Οὕτω σαυτῆς ὄναιο, « Λκ., ἔτσι νὰ χαρῇς τὴν ζωήν σου ! 4) Συμπερασμ. ἢ Ἀκόλουθ. (ἐννοίας), (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μετὰ τοῦ Δή), ἔτσι λοιπόν , ἐπομένως. (καὶ εἰς μεμιγμ. φρσ.) ᾗ τότε, (καὶ) μετὰ ταῦτα. » Τινὰς ὕτι (τὸ καὶ τὸ), οὕτω δὴ κρίνας, « Ξεν. » Ἐπεὶ τε δὲ οὐκ ἀνιέναι τὸ κακόν, οὕτω δὴ κτλ., « Ἡρ. (καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς φρσ.) » Οὕτως ἡ ἀνθρωπίνη σοφία οὐδὲν μᾶλλον εἶδε τὸ ἄριστον αἱρεῖσθαι κτλ., « Ξεν. (καὶ ἐρωτημ.) » Οὕτω δὴ μέμνας Τρῶων πολιν καλλείψειν; Σῖγα κτλ., « Ἰλ. Ξ. » Ἐν κλιβάνῳ πνίξαντες, οὕτω τρώγουσι,« Ἡρ. » Ἐοικόμενος τῇσ ἀνδραγαθίας, οὕτω τὰς χάριτας ἀποίτει , « Αἰσχ. » Προσευξάμενοι.., οὕτω διέβαινον τὰ ὅρια, « Ξεν. 5) Καταφατ. (εἰς τὰς ἀποκρ. καὶ κατ' ἐλλ.) μάλιστα, βέβαια, ἔτσι εἶνε. » Σὺ ἄρα τὰ μὲν ὡς φιλοῦντα χρήματα ἡγῇ, τὰ δὲ βλάπτοντα

ναῦ γράμματα.— Οὕτως, «Ξεν. 6) Ἐμφανῶς. (ἀντὶ τοῦ) Ἁπλῶς, ἔτσι τοῦ κάτου (χωρὶς νόημα). ἐκ τοῦ προχείρου, ἐξ ἀπροόπτου. » Μάλ' οὕτως, «Ἰλ. Β. «Κεῖσ' εὕτως.» Ἰλ. Φ. » Ὅμως οὕτως ἀκοῦσαι, ἔχεις τινὰ λόγον, » Δημ. » Νῦν μὲν οὕτως οὐκ ἔχω εἰπεῖν, » Πλάτ. » Εἴ τις ἔροιτο νῦν οὕτως ἐν τῷ παρόντι, « αὐτ. » Οὕτως ἐπελθεῖν αὐτῷ, μηδὲν ἐπιτηδεύσαντι, « Ἀκ., (κοιν.) ἔτσι τοῦ ἦλθε (τὸν φάνηκε). (καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν λ. τηγ.) » Οὕτω ποτ' ἦν μὺς καὶ γαλῆ, « Ἀρχῳ. » Ἦν οὕτω γέρων ᾧ γραῦς,» αὐτ. (-ωσι (καὶ πρὸ φων. ἐνίοτε) Οὕτωσιν, ἐπίρ. Ἀντ. (κατ' ἐκτ.) ἀντὶ Οὕτως.

Οὐγ, ἐπίρ. (πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Οὐκ.

Οὐχί, ἐπίρ. = Οὔ, (κοιν.) ὄχι.

Ὀφείδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ὄφις, φιδάκι.

Ὀφειλέσιον (τό), = Ὀφείλημα, χρέος.

Ὀφιλέτης, ου (ὁ) καὶ Ὀφειλέτις, ιδος (ἡ). ὁ ὀφείλων, χρεώστης

Ὀφειλετικός, ἡ, όν, (ᾰ ἐπίρ.) -κῶς. Ὀφειλέτου ἴδιος, χρεωστικός.

† Ὀφειλὴ (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Ὀφείλημα [ῑ].

Ὀφείλημα (τό). τὸ ὀφειλόμενον, χρέος, [ῖλις Ὄφλημα].

† Ὀφείλιμος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀφέλιμος.

Ὀφειλομένως καὶ

Ὀφειλόντως, ἐπίρ. (μεχ.) Πρεπόντως, ἀνηκόντως· ἀφεύκτως, κατὰ χρέος, ἐκ τοῦ Ὀφείλω [ὀφέλλω], Μ ὀφελήσω (ἀόρ. Ὠφείλησα καὶ β'. Ὤφελον καὶ [συγκ.] Ὤωλον, πρκ. Ὤφληκα καὶ πθ. Ὤφλημαι, ἀόρ. πθ. Ὠφειλέθην). Ἔγω | Εἶμαι εἰς | χρέος, χρεωστῶ. (τρπ.) εἶμαι ὑπόχρεως (ἀναγκασμένος ἠθικῶς) νά. (μὲ εἰτ. ἢ ἀπαρ. ἐκ γ'. ᾗ ὅτ. (ἐκ δ'.) » Μηδενὶ μηδὲν ὀφείλετε, ἀλλ' ἢ τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους, » Γρφ. » Πολλέοις χρεῖος ὄφειλον,» Ἰλ. Α. » Ὀφειλέτω τῷ δημοσίῳ τεσσοῦτον ἕτερον, » Πλάτ (καὶ ἐνν. τῆς ὁτ.) «Ὁ νόμος κελεύει τοὺς λέγοντάς τι τῶν ἀπορρήτων, πεντακισχιλίας δραχμὰς ὀφείλειν,» Ἰσκρ. (παρβλ. Ὄφλω). (καὶ τρπ.) «Χάριτας ὀφείλειν τινί,» Θκρ. «Ἀγαθὸν ἢ Κακὸν (»Βλάβην) ὀφείλειν τινί,» Δξ., χρεωστῶ νά ἀνταποδώσω (κοιν.) τὸ φυλάττω. «Ὀφείλεσι τὴν ψυχὴν πᾶσιν,» Αἰλ., τοὺς χρεωστοῦν τὴν ζωήν των. (ᾗ πρὸς ἀπαρ.) » Ὀφείλεις, ἐμοῦ προπαιδεύσαντος χρηστὰ ἐς σὲ, χρηστοῖσι με ἀμείβεσθαι, « Ἡρ. » Σφάλλεσθαι ὀφείλεις, « αὐτ., ἀνάγκη πᾶσα (εἶν' ἀφεύκτως ἐπιμενέον) νά. » Ἐγὼ δὲ λέγειν ὀφείλω τὰ λεγόμενα, « αὐτ., εἶνε χρέος μου. «Νῦν ὄφελλεν πονέεσθαι λισσόμενος, « Ἰλ. Ε., τώρα ἔπρεπε. (καὶ ἐρωτημ.) » Οὐκ ὄφελλον Τρώεσσι κοτεσσαμένη, κακὰ βάψας; « Ἰλ., δὲν εἶχα δίκαιον; [παρβλ. Μέλλω 2]. (καὶ πθ.) » Βροτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀφείλεται, « Εὐρ., πρέπει ἀφεύκτως. (καὶ κατὰ μτχ.) » Τὸ ὀφειλόμενον,» ἀντὶ Τὸ ὀφείλημα, τὸ χρέος, τὸ καθῆκον. ‖ (συχνότ. ὁ ἀόρ. β') Ὤφειλον καὶ Ὤφελλον καὶ Ὤφελον καὶ (πρβ. Π. ἀναξ.) Ὄφελον(λλον), (μετὰ ἀπαρεμφ. πρὸς δήλωσιν εὐχῆς). « Ὄφελον ἐκλιπεῖν βίον, « Σοφ., εἴθε νά. » Τὴν ὄφελ' ἐν νήισσι κατακτάμεν Ἄρτεμις, « Ἰλ. Τ. (ᾗ μὲ εὐκτ. μόρ.) » Αἴθ' ὄφελες ἄγονός τ' ἔμμεναι, ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι. « Ἰλ. Γ. » Δῖθ' ἅμα πάντες ὄφελλετε πεφάσθαι, « Ἰλ. Ω. » Εἴθε σου εἶναι ὤφελεν οὕτωσὶ θερμὸς ὁ πλεύμων,« Ἄρχφ. » Ὡς ὄφελον θανέειν αὐτῷ, « Ὀδ. Ξ. » Ὡς μὴ ὤφελλε τεκέσθαι, « Ἰλ. Χ. » Εἶδον τὸ μὴ ἰδεῖν ὄφελον, » Ἡρ. (καὶ ἑλλ.) « Τοῦτον δ' εὖ ὄφελ' εἰ γέγονε εἰδώς, ὡς μηδὲ νῦν ὤφελον (ἐνν. εἰδέναι),« Δημ. (ἀθ. μεγν. ἀπλ. ἀντὶ ἐπιρ.) εἴθε! ἄμποτε! «Ὄφελον κατευθυνεῖσαν αἱ ὁδοί μου,» Γρφ. «Κατέχει εἴς τι τῶν αὐτῶν ὡς ὄφελόν γε καὶ εἰς ᾄδου, « Γργ.

Ὀφέλλιμος (ὁ, ἡ), Π. [ὀφέλλω] ἀντὶ Ὠφέλιμος, χρήσιμος.

Ὄφελλον, Π. ἀντὶ Ὄφελον, ἀόρ. β'. τοῦ Ὀφείλω.

Ὀφέλλω, Μ, ελῶ (ἀόρ. Ὤφελα), Π. [ὄμπη, Ατ. ops, opes]. αὐξάνω, τρέφω, πλουτύνω· (τρπ.) προάγω· (κατ' ἔκτ.) σαρόνω, συγυρίζω· (πθ.) αὐξάνομαι κτλ. (μτφορ.) προκόπτω. προοδεύω. «Ἄνεμος κύματ' ὀφέλλει,» Ἰλ. Ο. «Οἶκον ὀφέλλειν,» » Ὀδ. Ο. » Μοῦνον (» Πάνυ) ὀφέλλειν,» Ἰλ. Π. » Τὴν στέγην ὀφέλλοντα (οὐ γὰρ παρὴν ὄφελμα) πυθμένι στοιβῆς, « Ἱππών. (καὶ πθ.) «Λήϊον ὀφελλόμενον ὄμβρῳ,» Θκρ. 2) ἀντὶ Ὀφείλω. » Χωάγχιά μοι ὀφέλλετε, » Ὀδ. Θ. (καὶ πθ.) » Χρεῖός μευ ὀφέλλεται, « Ὀδ. Γ., (ὅπ. Ὀφελμα (τό), Π. αὔξησις· κέρδος, ὠφέλεια. 2) = Ὄφελτρον, σάρωμα, ἴδε Ὀφέλλω.

Ὄφελον, ἐπίρ. Εἴθε, ἄμποτε ! (ἴδε Ὀφείλω, περὶ τὸ τέλος).

Ὄφελος [ὀφέλλω], εος-ους (τό), απν. εἰς τὰς πλαγ. πτ.). Κέρδος, ὠφέλεια. » Τί δῆτ' ἂν εἴης ὄφελος ἡμῖν; « Ἀρχφ. (καὶ μὲ γεν.) » Οὐδὲν ὄφελος τοῦ κτήματος, « Ξεν. » Τῶν ὄφελός ἐστι οὐδέν, « Ἡρ., δὲν ἀξίζουν (χρησιμεύουν) τίποτε. » Ἀνὴρ, ὅτου τί ᾖ σμικρὸν ὄφελος, « Πλάτ., ὁπωσοῦν χρήσιμος. « Ὅτι περ ὄφελος ἦν τοῦ στρατεύματος,« Ξεν., τοὺς καλλητέρους, τὸ ἄνθος.

Ὀφέλσιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀφέλιμος.

† Ὀφελτρεύω, Μ. εύσω, Σχλ. σκουπίζω, συγυρίζω, [ἐκ τοῦ

† Ὄφελτρον (τό), Σχλ. [ὀφέλλω], σάρωθρον, σάρωμα.

Ὀφεώδης, εος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ωδῶς, = Ὀφιώδης.

Ὀφθαλμία (ἡ). νόσος τῶν ὀφθαλμῶν, πονόματος.

Ὀφθαλμίας, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων μεγάλους ἢ ἐξεβερκεῖς ὀφθαλμούς, (ὀθ. ‖. ούσ.) εἰδ. ἀετοῦ ἢ ἱέρακος ἢ 2) (κατ' ἄλλ.) εἰδ. ἰχθύος, (παρβλ.) Βόωψ.

Ὀφθαλμίασις, εως (ἡ), = Ὀφθαλμία, [ἐκ τοῦ

Ὀφθαλμιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω ὀφθαλμίαν. 2) (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) ἔχω 'ς τ' ὀμμάτι (ἢ τ' ὀμμάτι μου εἰς) τι, βλέπω τι μὲ κακὸν 'μμάτι, ζηλεύω, βασκαίνω. « Πάλαι τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πόλεως ὀφθαλμιῶντες, « Πλθ.

Ὀφθαλμίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ὀφθαλμός, 'μματάκι.

Ὀφθαλμίζομαι, Μ. ίσομαι, Κολιν. (Μολύνομαι ἀπὸ]ὀφθαλμίαν. 2) = Ἐνοφθαλμίζω, 'μπολιάζω. 3) ἔχω ἐνημμοσμένον τι ἐπάνω μὲ ἐνεῖδε ὀφθαλμοῦ. «Κλινάπιδες ἀνθρακι καὶ ἠλέκτροις ὠφθαλμισμένοι, « Σδ.

Ὀφθαλμικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. «Ὀφθαλμικὸν (μετὰ ᾗ χωρὶς τοῦ) φάρμακον, « Ἰατρ.

Ὀφθαλμῖτις, ιδος (ἡ), = Ὀπτιλέτις.

Ὀφθαλμοβαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιβάλλω βάσκανον ἢ ὕποπτον ἢ ἐρωτικὸν ὀφθαλμὸν εἴς τι, (κοιν.) ρήχνω 'ματιαίς, (παρβλ.) Ἐποφθαλμίζω.

Ὀφθαλμοβόρος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων τὰ μμάτια (τῶν ζώων). « Ἡ φῶτγξ μάλιστά ἐστιν ὀφθαλμοβόρον τῶν ὀρνίων, « Ἀρετ.

Ὀφθαλμοδουλεία (ἡ), (Γρφ.) τὸ νά δουλεύῃ (νὰ ὑπηρετῇ) τις μόνον ὅταν ἡμόνου ἴνα τὸν βλέπουν (κοιν. διὰ τὰ 'μμάτια).

† Ὀφθαλμοδοῦλος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπηρετῶν κατ' ὀφθαλμοδουλείαν.

Ὀφθαλμοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ὀφθαλμοῦ. 2) = Ὀφθαλμοφανής.

Ὀφθαλμοκλέπτης, ου (ὁ), = Ὀφθαλμοπλάνος.

Ὀφθαλμοπλανία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ὀφθαλμοπλάνου.

Ὀφθαλμοπλάνος (ὁ, ἡ). ὁ πλανῶν (ἀπατῶν) τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν θεωμένων. (Τουρκ.) Γκιὸζ-μπαχγιτζῆς.

Ὀφθαλμορύκτης, ου (ὁ). ὁ ἐξορύπτων τοὺς ὀφθαλμοὺς (ἐβγάλλων τὰ μμάτια).

Ὀφθαλμὸς (ὁ), [ὄσσομαι, ὀυθῆναι]. τὸ 'μμάτι. « Ἐὸν ὀφθαλμοῖσιν, « Ὅμ. « Ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει, « Θκρ. « Ἄλλετοι ὀφθαλμὸς μευ ὁ δεξιός, « Θκρ. « Ἐξ ὀφθαλμῶν τινὸς (ἢ τινι) γίγνεσθαι,« Ξεν., Ἡρ., χάνεται ἀπὸ τὰ 'μμάτιά τε « Κατ' ὀφθαλμοὺς κατηγορεῖν, « Ξεν., κατὰ πρόσωπον, « Θουκιλέως ὀφθαλμὸς, « Ἀρχφ., (εἰς τὴν Περσ.) βασιλικὸς ἔφορος [ἀπεσταλμένος]· (Π.) » Ἡμέρας (» Νυκτὸς) ὀφθαλμὸς, « ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη.

2) (μτφορ.) τὸ κάλλιστον, τὸ πολυτιμότατον. παρηγορία, (παρβλ.) Φῶς. «Σικελίας ὀφθαλμὸς, « Πίνδ. » Ὀφθαλμὸς ἀνθῶν τὸ ῥόδον, « Δξ. « Εἷς πατὴρ ὀφθαλμὸς βίου, « Εὐρ. 3) (μτνμ.) τὸ βουμπούκι τῶν φυτῶν, ὁ κόμπος ἀπὸ τὸν ὁπ. φυτρώνουν τὰ φύλλα (ἢ ῥίζαις κτλ.), (κοιν.) τὸ 'μμάτι. « Ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἄνω ὁρῶ βλαστάνοντα τὰ φυτά· ᾧ τοὺς κατὰ γῆς οὖν ὀφθαλμοὺς ἡγοῦμαι τὸ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖν,« Ξεν. 4) ἡ ῥογγυλὴ τρύπα διὰ τῆς ὁπ. περνᾷ τὸ κοπίδι. « Ἀσκωμ' ἔχειν περὶ τὸν ὀφθαλμὸν,» Ἀρχφ. « Αὕτη (ἡ ναῦς) σκεῦος ἔχει αὐθις εὐθ' οἱ ὀφθαλμοὶ ἐνεισιν, « Ἐπγρ.

Ὀφθαλμόσοφος (ὁ), Δξρν. σοφὸς τὰ περὶ τοὺς ὀφθαλμούς, ἰατρὸς τῶν ὀφθαλμῶν, (Γαλλ.) **oculiste.**

Ὀφθαλμοστεγκτος (ὁ, ἡ), Π. [ὀφθ. στέγγω] ὁ βρέχων ἢ τοῦ ὁπ. εἶνε βρεγμένα (κλαυμένα) τὰ 'μμάτια.

Ὀφθαλμοφάνεια (ἡ). ἡ κατάφασις τοῦ ὀφθαλμοφανοῦς, (Γαλλ.) **apparence.**

Ὀφθαλμοφανής, ές (ἡ). ὁ πρὸ ὀφθαλμῶν, ὁλοφάνερος, προφανής.

Ὀφθαλμοφανῶς, ἐπίρ. Πριφανῶς, ὀλοφάνερα.
Ὀφθαλμώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ὀφθαλμοῦ.
Ὀφθαλμώρυχος (ὁ, ἡ), Π. [ὀρθ. ὀρύσσω] ὁ ἐξαλλων τὰ ὀμμάτια.
Ὀφθῆναι (ἐκ τοῦ ὄσσομαι), παθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὁράω.
Ὀφιακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ὄφιν. ||. Ὀφιακά (ἐνν. βιβλία), = σύγγραμμα περὶ ὄφεων.
Ὀφίασις, εως (ἡ). πάθος τι, μάθημα (πάσιμον) τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς. = Ὀφίασιν λέγουσι τὴν ἐκβέρουσαν τοὺς ἀλόντας ὡς ὄφεις, = Γαλ., (ἴδε Ἀλωπεκία).
Ὀφίδιον (τό), = Ὀφείδιον.
Ὀφιήτης, ιδος (ἡ), Π. = Ὀφίτης.
Ὀφιοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (κτυπῶν φονεύων μὲ τὸ βέλη του) τοὺς ὄφεις.
Ὀφιοβόρος (ὁ, ἡ), [ὄφ. βιβρώσκω], = Ὀφιοφάγος.
Ὀφιογενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἢ καταγόμενος ἀπὸ ὄφιν.
Ὀφιογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γνώμην (ἦθος) ὄφεως, φαρμακώδης, δόλιος.
Ὀφιόδειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δειρὴν (στόμιον) ὄφεως, (ἄλλ. διορθ. Ὀφεοδόρας).
Ὀφιόδηκτος (ὁ, ἡ). δηγκασμένος ἀπὸ ὄφιν.
Ὀφιοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ὄφεως· ἑλικοειδής.
Ὀφιόεις, εσσα, εν, Π. ὁ εἰς ὄφιν ἢ εἰς τοὺς ὄφεις ἀνήκων. 2) πλήρης ὄφεων. «Τήνεω τ' ὀφιόεσσης, » (Ἀντίμ. παρὰ τῷ) Σχλ. τοῦ Ἀρχφ.
Ὀφιόθριξ, ὀτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄφεις ἀντὶ τριχῶν.
Ὀφιοκτόνη (ἡ), εἶδ. σκαλοπένδρας, [ἐκ τοῦ
Ὀφιοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φονεύων) τοὺς ὄφεις.
Ὀφιομάχης, ου (ὁ) καὶ
Ὀφιομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος μὲ τοὺς ὄφεις, ἐχθρὸς τῶν ὄφεων.
Ὀφιόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν ὄφεως.
Ὀφιόνεως (τὸ ι μακρ.), α, ον, Π. [ὄφιων]. ὀφιώδης ἢ ὀφιοειδής.
Ὀφιοπλόκαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀντὶ πλοκάμων (πλεξίδων) ὄφεις.
Ὀφιόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄφεις ἀντὶ ποδῶν (ὀφιοειδεῖς πόδας).
Ὀφιοπρόσωπος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πρόσωπον ὄφεως.
Ὀφιοσκόροδον καὶ Ὀφιόσκορδον (τὸ), εἶδ. ἀγριοσκορόδου, (ἄλλ.) Ἐλαφροσκόροδον.
Ὀφιόσπαρτος καὶ (κατὰ μετάθ.) Ὀφιόσπαρτος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀφιογενής.
Ὀφιοσταφυλὴ (ἡ) καὶ
Ὀφιοσάφυλον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἄμπελος λευκὴ, (Γαλλ.) couleuvrée.
Ὀφιότροπος (ὁ, ἡ). ὀφιώδης τὸν τρόπον.
Ὀφιοτρόφος (ὁ, ἡ), ὁ τρέφων ὄφεις (ἔχων κλῆθος ὄφεων).
Ὀφίουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὐρὰν ὄφεως (ὀφιοειδῆ). ||. (οὐσ.) εἶδ. πτηνοῦ τῆς Αἰθιοπ.
Ὀφιῶσα (ἡ), κατὰ κρᾶσ. ἀντὶ Ὀφιόεσσα, Βηλ. τοῦ Ὀφεις.
Ὀφιούχεος, η, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν (ἀστερ.) Ὀφιοῦχον, (ἁπλῶς) ἀντὶ Ὀφιοειδής.
Ὀφιοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κρατῶν) ὄφιν, (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ). ||. (οὐσ.) εἷς τῶν ἀστερισμῶν, (Γαλλ.) le serpentaire.
Ὀφιοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ὄφεις.
Ὄφις [Αἴγυπτ. χαφὴ χρό], εως (ὁ, ἡ). εἶδος ἑρπετοῦ ζ., φείδι. 2) (ἀστρονομ.) εἷς τῶν ἀστερισμῶν. 3) εἶδ. φυτοῦ. 4) = Ὀφίασις, πάθος. 5) ὀφιοειδὲς βραχιόλιον, (ἄλλ.) Δράκων.
Ὀφίτης, ου (ὁ) καὶ Ὀφῖτις, εδος (ἡ). ὀφεως ὕδατος, ἡ ὄφεσιος μὲ ὄφιν. ||. (οὐσ.) εἶδ. λίθου ποικίλου ὡς ἂν τὸ δέρμα τοῦ ὄφεως.
Ὀφιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ὀφιοειδὴς ἢ Ὀφιώδεις, ὅμοιος μὲ ὄφιν ἢ γεμάτος ὄφεων.
Ὀφίων, ωνος (ὁ), εἶδ. μυθωδους ζώου.
Ὀφλέω, Μ. ήσω. Ἰων. ἀντὶ Ὀφλω.
Ὄφλημα (τό), = Ὀφείλημα, χρέος· (κυρ.) πρόστιμον. «Ὄφλημα ᾗ Ὀφείλημα διαφέρει· ὄφλημα γὰρ τὸ ἐκ καταδίκης λέγεται, ὀφείλημα δὲ ὃ ἐδανείσατό τις, » Ἡρωδ.
Ὄφλησις, εως (ἡ), = Ὀφειλή· ποινὴ πραστίμου.
Ὀφλητὴς, οῦ (ὁ), = Ὀφειλέτης.
Ὀφλισκάνω (παρτ. Ὠφλίσκανον) ἀντὶ (Ὄφλω), Μ. ὀφλήσω (ἀόρ. Ὤφλον, πρκ. Ὤφληκα), = Ὀφείλω, χρεωστῶ (κυρ. εἰς τὸ δημόσιον), (ὀθ. συνήθ.) χάνω τὴν κρίσιν μου, καταδικάζομαι εἰς πρόστιμον (καὶ ἐν γέν. εἰς ποινήν), ἀποδεικνύομαι ἔνοχος. «Ἐὰν ὀφλῇ τῷ δημοσίῳ, » Δημ. « Ζημίαν (« Δίαιταν, « Τάλαντα δέκα) ὤφλε, » Ρτρ. « Θανάτου δίκην ὄφλων, » Πλάτ., καταδικασθεὶς εἰς θάνατον. «Ὤφλε τὴν δίκην ἐρήμην, » Πλ. (καὶ μτνμ.) « Γέλωτα (« Δισχύντην) ὀφλ.. » Λξ., γίνεται καταγέλαστος, καταισχύνεται. « Ἥλίκην ἂν ὠφληκότες παράνοιαν ἦτε, » Δημ., πόσον ἀνόητοι ἤθελατε νομισθῇ! (καὶ πληρέστερ. μὲ δοτ.) « Μώρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω, » Σαφ., νομίζομαι μωρὸς ἀπὸ μωρόν. (καὶ μὲ γεν. ἢ δοτ. προθετ.) «Δεδίττην ὤφλες πρὸς βασιλῆας, » Ἡρ., ἐνομίσθη ἄτιλος. » — παρά τινι, » Αἰλ.
Ὄφρα [ὅ, ᾗ, ᾗ], Π. σύνδ. Ἀποτελεσματ., ὅπως, ἵνα· (πρὸς ὑποτ. ἢ εὐκτ. καὶ σπνπ. ὁρ.) « Ἀχλὺν τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον, ὄφρ' εὖ γιγνώσκῃς ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα, » Ἰλ. Ε. «Ἔρχεο, κικλήσκει σε πατὴρ ἐμός, ὄφρα τι εἴπῃ, » Ὀδ. Ξ. « Ἐμοὶ ταῦτα μελήσεται, ὄφρα τελέσσω, » Ἰλ. Α. (καὶ μὲ ὑστακτ. μόρ.) «Ὄφρα κεν ἐς κλισίην ἀφικωμαι, » Ἰλ. Ω. (καὶ πρὸς εὐκτ.) « Ὄφρα τις καὶ οὐκ ἐθέλων ἀναγκαίῃ πολεμίζοι, » Ἰλ. Δ. «Τέμενός οἱ τάμον, ὄφρα νέμοιτο, » Ἰλ. Ζ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἂν) «Ὄφρ' ἂν ἄγοιεν, » Ὀδ. Ρ. (καὶ πρὸς ὁρ. μέλλοντ.) «Θάρσυνον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν, ὄφρα καὶ Ἕκτωρ εἴσεται, » Ἰλ. Π. « Δεῦθ' ἄγε δὴν ἐθέλοντε νεὺν ἠμὰρ ἀπὸ ψυχὴν μεθέμεν, ὄφρα αὐτός με τεῦξαι φίλαις ταρχύσαι χερσίν, » Ἀπλλν. 2) ἐπιρ. Χρον. ἕως, ἕως ὅτου ἐν ὄφρῳ. (πρὸς ὁρ. καὶ σπνπ. ὑποτ. ἢ εὐκτ.) « Ὄφρα ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο, » Ἰλ. Σ. « Οἶνον πῖνεν, ὄφρ' ἔθελε αὐτὸς, » Ὀδ. Γ. « Ὄφρα οἱ αἷμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξώτειλῆς, » Ἰλ. Α. «Ἤϊεν, ὄφρα στείος ἵκετο, » Ὀδ. Ε. (ἐξ ἀνταποδοτ. πρὸς τὸ Τόφρα) « Ὄφρα μὲν οὖν Μενέλαος πολέμιζε, τόφρα ἐξ Ἐκρήτεσσι κακῶς ἦν, » Ἰλ. Ι. (καὶ ἀντιστρφ.) « Τόφρα δ' ἔχ', ὄφρα σε νόσφιν ἀπήγαγεν, » Ὀδ. Δ. « Ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσει, » Ἰλ. Α. (καὶ πρὸς ὑποτ.) «Οὔ φησι κακὸν πείσεσθαι, ὄφρα γένηαι' ὁρώρῃ, » Ὀδ. Ξ. « Ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσῃ, » Ἰλ. Δ. (ἐξ μετὰ τοῦ Ἂν κτλ.) « Τοῦ οὐκ ἐπιλήσομαι, ὄφρ' ἂν ζωοῖσιν μετέω, » Ἰλ. Χ. « Ἐπίμεινον, ὄφρα κεν ἐνδεκάτη γένηται, » Ὀδ. Δ. «Ἀνιχνεύει, ὄφρα κεν εὕρῃ, » Ἰλ. Σ. (καὶ μετὰ τοῦ Τόφρα) « Τόφρα κτήματ' ἔδονται, ὄφρα κε κεῖνος τὸν ἔχῃ νόον, » Ὀδ. Β. (ἐξ ἀπολύτ. ἀντὶ τοῦ Τέως) « Ὁ δ' ὄφρα βυὸς βάσκεν ἐν Περκώτῃ, » Ἰλ. Ο. (καὶ πρὸς αἰτ. προθετ.) «Ὄφρα ποτὶ στόμα, » Ἀπλλν., μέχρι τοῦ στόματος.
Ὀφρύα, Π. (μτγν. καὶ σπν.) ἀντὶ Ὀφρῦν, αἰτ. τοῦ Ὀφρύς.
Ὀφρυάζω, Μ. άσω. Ἀναστῶ ἢ Συστέλλω τὰς ὀφρῦς, σκυθρωπάζω, ἢ· ὑπερηφανεύομαι, (κατν.) ψηλώνει ἡ μύτη μου.
Ὀφρυαναστατοίδης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ ἀναστῶν τὰς ὀφρῦς (δι' οἴησιν), ὑπερήφανος.
Ὀφρυόεω-ῶ, Μ. όσω. Ἔγω πολλὰς ὀφρῦς (λόφους). « Κόρινθος ὀφρυῷ τε καὶ κοιλαίνεται, » (Ἡγήσ. παρὰ) Στρβ. ἔχει πολλὰ ψηλώματα καὶ λακκώματα, κεῖται εἰς ἀνώμαλον τοποθεσίαν.
† Ὀφρύδιον (τὸ), (μτγν.) ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Ὀφρῦς.
Ὀφρύη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὀφρῦς (2).
Ὀφρύκνηστος (ὁ, ἡ), [ὀφρὺς, κνάω]. ὁ ξύνων τὰ ὑφρύδιά του (τὸ μέτωπόν του) ἀπὸ ἔντροπὴν ἴνα μὴ φανῇ ὅτι κοκκίνησεν.
Ὀφρυόεις, εσσα, εν, Π. ὁ κείμενος εἰς ὀφρῶν ὄρους ἢ εἰς ἀνώμαλον (διακοπτομένην ἀπὸ πολλὰς ὀφρῦς) θέσιν· (μτφορ.) σοβαρὸς ἢ, ἀγέρωχος, ὑπερήφανος. « Ὀφρυόεσσα Κόρινθος, » Ὑρ., ἴδ. Ὀφρυόεν. « Ὀφρυόεσσα ἀοιδὴ, » Ἐπτρ., ἡ τοῦ Αἰσχύλου.
Ὀφρυόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, = Ὀφρυάζω, ὑπερηφανεύομαι, (κατν.) ψηλώνει ἡ μύτη μου, ἔχω ὕφος. (ὀθ. ἡ μτχ.) « Ὠφρυωμένος, η, ον, » Κατηρὴς ἢ Ἀγέρωχος.
Ὀφρυόσκιος (ὁ, ἡ). σκιαζόμενος ὑπὸ τῶν ὀφρύων.
Ὀφρὺς, ύος (ἡ), (ἡ αἰτ. πλθ. Ὀφρύας καὶ συνήθ. Ὀφρῦς). τὸ φρύδι (συνκδχ.) ὕφος, ἔπαρσις, ὑπερηφάνεια, σοβαρότης, ὑπερωψία. «Νεύειν (« Γελᾷν) ὀφρύσιν, » Ὅμ., Πίνδ. « Λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις, » Θκρ. « Ἀναπάσῃ (« Ἀΐρειν « Ἐπαίρειν, « Συνάγειν κτλ.) τὰς ὀφρῦς, » Λξ., σοβαρεύεσθαι ἢ ὑπερηφανιέσθαι· (ᾗ τὸ ἐναντ.) « Καταβάλλειν (« Μεθιέναι) τὰς ὀφρῦς, » Εὐρ., μεταβάλλειν ἐπὶ τὸ ἱλαρώτερον. « Τούτοις ὀφρύας οὐκ ἔπρεπον, » Στρατ. Ἐπγρ., δὲν ἤρμοζεν ἡ σοβαρότης. 2) (καταχρ. καὶ Κωμ.) ὁ ὀφθαλμός. « Ἐβήχθην ὑπὸ κονίης τὰς ὀφρῦς, » Ἀρχφ. 3) (μτνμ.) μέρος ἐξέχον τοῦ ἐδάφους τῆς γῆς, ψήλωμα, λοφος. ὄχθος· « Ὀφρὺς ὄρους, » Γρφ., ἢ προέχουσα

ἄκρα τῆς κορυφῆς. «Ῥείθρου μετὰ βραχείας ὀφρύος,» Πλδ., ὄχθης. «Τάφρου (αἰγιαλοῦ) ὀφρύς,» Στρ., Ἀπλλν. «Ὀφρὺς γεώδης παρατείνουσα πόῤῥω,» Πλ.

Ὀφρυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (ἢ ἐξέχων ἐν εἴδει) ὀφρύος, (ἐν γέν.) = Ὀφρυόεις, (Γαλλ.) sourcilleux.

Ὀφρύωμα (τὸ), = Ὀφρύς, σοβαρότης, ὑπεροψία.

Ὀφρύωσις [ὀφρυόομαι], εως (ἡ), (νλγ.) ὕψωμα ὀφρύος (ὄχθου), προτείχισμα.

Ὄχα, ἐπίῤ. Π. [ἔχω, ὄχος]. ἐξόχως, κατ' ἐξοχὴν, ἐξαιρέτως. «Ὄχ' ἄριστος,» Ὀμ.

Ὀχάνη (ἡ) καὶ

Ὄχανον (τὸ), [ἔχω]. τὸ πιάσιμον (τὸ λαβὶ) τῆς ἀσπίδος, (παρβλ.) Πόρπαξ. (ἐν γέν.) λαβὴ, χερούλι.

Ὀχεὰ (ἡ), Π. [ὀχὴ], = Σειὰ, τρύπα (φωλεὰ) θηρίου.

Ὀχέεσκον, Ἰων. Π. παρτ. τοῦ Ὀχέω.

Ὀχεία (ἡ), τὸ ὀχεῖσθαι ἢ ὀχεύειν, συνουσία (ζώων), βάτευμα.

Ὀχεῖον (τὸ). τὸ πρὸς ὀχείαν τῶν θηλ. τρεφόμενον ἀρσ. ζῶον, (Τουρκ.) ἄτι κλ. 2) (ἐνίοτε) τὸ μέρος ὅπου συνήθως βάλλουν τὰ ζῶα νὰ βατευθοῦν. 3) Π. = Ὄχημα, [κυρ. οὐσ. τοῦ

;Ὀχεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ὀχείαν. «Ἄγκυρα ὀχεία,» Ἡσ., ἡ κρατοῦσα τὸ πλοῖον.

Ὄχεσκον, Ἰων. Π. παρτ. τοῦ Ὀχέω.

Ὄχεσφι(ν), Π. ἀντὶ Ὄχεσι, δοτ. πλθ. τοῦ Ὄχος.

Ὀχεταγωγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀχετηγέω.

Ὀχεταγωγία (ἡ), = Ὀχετηγία, [ἐκ τοῦ

Ὀχεταγωγὸς (ὁ, ἡ), = Ὀχετηγός.

Ὀχετεία (ἡ). τὸ ὀχετεύειν ἢ ὀχετεύεσθαι, ὀχετηγία. 2) = τῷ

Ὀχέτευμα (τὸ). ὕδωρ ὀχετευόμενον. 2) = Ὀχετός.

Ὀχετεύω, Μ. εύσω καὶ

Ὀχετηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Ὁδηγῶ) τὸ ὕδωρ δι' ὀχετοῦ, γυρίζω τὸ νερὸν (ποταμοῦ κτλ.) μὲ αὐλάκι.

Ὀχετηγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ δι' ὀχετοῦ ὑδραγωγεία.

Ὀχετηγὸς (ὁ, ἡ), [ὀχετὸς, ἄγω]. ὁ μεταφέρων τὸ ὕδωρ (ποτίζων κῆπον κτλ.) δι' ὀχετοῦ, κηπουρός. (τρπ.) «Ἔρωτος (Ἀνίης) —,» Ἐπγρ., ὁ διασκεδάζων τὸν ἔρωτα (τὴν θλίψιν).

Ὀχέτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὀχετὸς, αὐλακάκι νεροῦ.

Ὀχετογνώμων, ονος (ὁ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) κλεῖθρον ὀχετοῦ πρὸς αὐξομείωσιν τοῦ ὕδατος, (Τουρκ.) μπένι.

Ὀχετοκράνιον καὶ Ὀχετόκρανον (τὸ). ἡ ἀρχὴ (τὸ ἐπάνω ἄνοιγμα, ἡ κεφαλὴ) τοῦ ὀχετοῦ.

Ὀχετὸς (ὁ), [ὄχος]. κανάλι (αὐλάκι) νεροῦ· στρῶμα (ῥεῖθρον) ποταμοῦ· ὑδραγωγεῖον. (εἰς τὰς Ἀθ.) γκερίζι. «Παρεκτρέποντες ὀχετόν,» Εὐρ., = Παροχετεύοντες.

Ὄχευμα (τὸ), = Ὀχεία, βάτευμα· ἐγγάστρωμα. 2) τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὀχείας, τὸ συλληφθὲν ἔμβρυον, (Ἀρστ.).

Ὀχεὺς [ὀχέω], έως (ὁ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ κρατῇ τι, (π. χ.) θηλυκωτῆρι ζωναριοῦ κτλ., σύρτης τῆς θύρας, ἀμπάρα.

Ὀχευτής, οῦ (ὁ). (ἵππος, ταῦρος κτλ.) ὁ τρεφόμενος πρὸς τὸ ὀχεύειν τὰς θηλ., (μτνμ.) ἄνθρωπος ἀσελγής.

Ὀχευτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ὀχείαν, ἀσελγής, ἀφροδισιακός.

Ὀχευτὸς, ή, όν. Βατευμένος, ἐγγαστρωμένος, [ἐκ τοῦ

Ὀχεύω, Μ. εύσω. Καβαλλικεύω, βατεύω, βάλλω νὰ βατευθῇ (ζῶον), [ἐκ τοῦ

Ὀχέω-ῶ [ὄχος], Μ. ήσω. Φέρω (Μεταφέρω) τινὰ μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ ὄχημα· (Π. ἐν γέν.) ἔχω, κρατῶ, σηκόνω· (θ. τρπ.) ὑποφέρω. «Ἣν ἄτην ὀχέων,» Ὀδ. Φ. «Νηπιάας ὀχέειν,» Ὀδ. Φ., = Νηπιάζειν, μωραίνειν. «Φρουρὰν ὀχεῖν,» Αἰσχλ., = Ἔχειν, φυλάττειν. ‖. (συνήθ. μσ. ἢ πθ.) φέρομαι (κάθημαι) ἐπάνω εἰς ἢ ὡς ἂν εἰς ὄχημα, ἐπιβαίνω, καββαλικεύω. «Ἵπποισιν ὀχεῖτο,» Ὀμ. Ὕμν. «Οἱ δὲ (ἵπποι) ἀλεγεινοὶ ὀχέεσθαι ἄλλῳ ἢ Ἀχιλλῆϊ,» Ἰλ. Κ. Ρ. «Νηυσὶν ὀχήσονται,» Ἰλ. Ω. «Κύμασιν ὀχεῖσθαι,» Ὀδ. Σ. (ἐν μτφρ.) «Ἐπὶ λεπτῆς ἐλπίδος ὀχεῖσθαι,» Ἀριστ. 2) Π. = Ὀχεύομαι, (Ἀρ.).

Ὀχὴ (ἡ), Π. [ἔχω]. τροφὴ, φαγητόν. 2) κατοικία (κυρ. θηρίου), τρύπα, σπήλαιον, (παρβλ.) Ὀχεά. 3) (σπν.) ἀντὶ Ὀχεία, (Ἀρ.).

Ὄχημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ ὀχεῖν (φέρειν, σηκόνειν), ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὀχεῖταί τις, ἁμάξι, ἵππος. «Κροῦσας δὲ πλευρὰ πτεροφόρων ὀχημάτων, μεθῆκεν αἱ δ' ἔπτατ' ἐπ' αἰθέρος πτυχάς,» Εὐρ. «Ναὸς ὄχημα,» Σοφ. (περιφρ.) ἡ ναῦς. «Γῆς ὄχημα,» Εὐρ., ὁ κρατῶν τὴν γῆν, (μονολεκτ.) Γαιήοχος.

Ὀχηματικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὄχησιν ἢ εἰς τὸ ὄχημα.

Ὀχημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄχημα.

Ὄχησις, εως (ἡ). τὸ ὀχεῖν ἢ ὀχεῖσθαι. «Ὄχησιν ποιεῖσθαι,» Στρ., = Ὀχεῖσθαι.

Ὄχθα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Ὄχθη.

Ὀχθέω-ῶ [ἄχθ?], Μ. ήσω, Π. = Ἄχθομαι, βαρύνομαι, ἀδημονῶ, στενοχωροῦμαι, δυσαρεστοῦμαι.

Ὄχθη (ἡ), [ἔχω]. (ἐν γέν. καὶ Π.) μέρος ἐξέχον τοῦ ἐδάφους, ὕψωμα, (κοιν.) ὄχτος· (ἰδιαιτ. καὶ συνήθ.) χεῖλος ὑψηλὸν ποταμοῦ (θαλάσσης, λάκκου κτλ.), παρβλ. Ἀκτή.

Ὀχθηρὸς, ά, όν, Π. ὁ ἔχων ὄχθους ἢ ὄχθας ὑψηλάς, Ὀχθώδης.

†Ὄχθησις [ὀχθέω], εως (ἡ), Γλσ. ἀδημονία, ἀγανάκτησις.

Ὀχθίζω, Μ. ίσω, Π. μτγν. καὶ Γρφ. ἀντὶ Ὀχθέω, πονῶ.

Ὀχθοιβος (ὁ, ἡ). πορφυρᾶ οὖα (κενάρι) τοῦ χιτῶνος, [ἐκ τοῦ

Ὄχθος (ὁ), [ἔχω, ὄχος]. μέρος ἐξέχον τοῦ ἐδάφους τῆς γῆς, ὕψωμα, λόφος ἢ ὄχθη (ποταμοῦ κτλ.) ἀπόκρημνος. «Ἐπ' ὄχθους ἀνορούειν, ἀπ' ὄχθων καθάλλεσθαι,» Ξεν. «Τὸν καταντίον τῆς Ἀκροπόλιος ὄχθον,» Ἡρ. «Ἄρεως (Ἄρειος) ὄχθος,» Εὐρ., ὁ Ἄρειος Πάγος. 2) τύλος (ῥόζος) τοῦ δέρματος. «Χροιὴν μὲν φορέουσιν ἀμετροβίων ἐλεφάντων, ὄχθους δ' ἀμφὶ δέμας κακοελκέας ἀμφιβαλόντας,» Μανέθ. 3) Π. ἀντὶ Ἄχθος, πόνος, μόχθος. «Ὄχθους κακοελκέας,» Μανέθ., κακοήθεις πληγάς.

Ὀχθοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). φύλαξ (φρουρὸς) τοποθετημένος εἰς ὄχθον ἢ ὄχθην.

Ὀχθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄχθους ἢ ἐξέχων ἐν εἴδει ὄχθου. «Ὀχθώδης τε ὢν τὸ κρανίον καὶ λειπόσαρκος τὴν ὀσφῦν,» Συν.

†Ὀχλαγωγεὺς, έως (ὁ), Γλσ. = Ὀχλαγωγός, [ἐκ τοῦ

Ὀχλαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνάγω τριγύρω μου ἢ Διεγείρω τὸν ὄχλον, (παρβλ. Δημαγωγέω).

Ὀχλαγωγία (ἡ). τὸ ὀχλαγωγεῖν, συναγωγὴ (μάζωμα) ὄχλου, (παρβλ. Δημαγωγία).

†Ὀχλαγώγιον (τὸ). συῤῥοὴ (μάζωμα) ὄχλου.

Ὀχλαγωγὸς (ὁ, ἡ), [ὄχλος, ἄγω]. ὁ συνάγων (συναθροίζων) περὶ αὑτὸν τὸν ὄχλον, ἀγύρτης ἢ δημεγέρτης, (παρβλ.) Δημαγωγός.

†Ὀχλάζω, Μ. άσω, (νλγ.). Θορυβῶ, ὀχλοπειῶ.

Ὀχλαρχικὸς, ή, όν. Ὁ προσπαθῶν νὰ ἄρχῃ διὰ τοῦ ὄχλου (δι' ὀχλαγωγίας), ὀχλοκόπος.

Ὀχλεῦνται, Ἰων. ἀντὶ Ὀχλοῦνται, γ' πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἐνς. τοῦ Ὀχλέω.

†Ὀχλεὺς, έως (ὁ), = Μοχλὸς, λοστός· ἀμπάρα (τῆς θύρας) κτλ., [ἐκ τοῦ

†Ὀχλεύω, Α. εύσω, Γλσ. ἀντὶ Ὀχλίζω.

Ὀχλέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἐν Π.) = Ὀχλίζω, μετακινῶ, μετακυλίω· (θ. συνήθ.) ταράττω, ἐνοχλῶ, πειράζω· (πθ.) ταράττομαι, ἀνησυχῶ. «Ὁδὸς ὀχλουμένη,» Κ.Δ., πλήρης ὄχλου, πολυάνθρωπος.

Ὄχλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προξενεῖ ἐνόχλησιν.

Ὀχληρία (ἡ). πλῆξις, βάρος, ἐνόχλησις, [ἐκ τοῦ

Ὀχληρὸς, ά, όν. Ὁ προξενῶν ὄχλον (ἐνόχλησιν), βαρετὸς, ἐνοχλητικός. (ἐνίοτε) θορυβώδης· ταραχοποιὸς (;).

;Ὀχληρώδης, εος (ὁ, ἡ). σχεδὸν ὀχληρός.

Ὀχληρῶς, ἐπίῤ. Μὲ ὀχληρὸν τρόπον, βαρετά.

Ὄχλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὀχλέω, ἐνόχλησις.

;Ὀχλητικὸς, ή, όν, = Ὀχληρὸς, Ἐνοχλητικός.

Ὀχλίζω, Μ. ίσω, Π. μετακινῶ (ἀνασηκόνω) διὰ τοῦ μοχλοῦ, μετασαλεύω, ἀναμοχλεύω. «Ὀχλίζειν στόμα,» Νικ., ἀνοίγειν διὰ τῆς βίας.

Ὀχλικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὄχλον, τοῦ ὄχλου (τοῦ χυδαίου πλήθους) ἴδιος.

;Ὀχλοαρέσκης, ου (ὁ). ὁ ἀρέσκων ἢ φιλοτιμούμενος νὰ ἀρέσῃ εἰς τὸν ὄχλον.

Ὀχλοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοπιάζω (Προσπαθῶ) παντοιοτρόπως νὰ κερδήσω τὴν εὔνοιαν τοῦ ὄχλου.

Ὀχλοκοπία (ἡ). τὸ πολίτευμα τοῦ ὀχλοκόπου, ῥᾳδιουργία πρὸς ἀπόκτησιν τῆς εὐνοίας τοῦ ὄχλου.

Ὀχλοκοπικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὀχλοκοπίαν, ὀχλοκόπου ἴδιος. «Ὀχλο-

κοπική, « Σξτ., ἡ τέχνη τοῦ ὀχλοκόπου.

Ὀχλοκόπος (ὁ, ἡ), [ὄχλος, κόπτω]. ὁ ὀχλοκοπῶν, ταράττων (κολακεύων) τὸν ὄχλον, δημοκόπος.

Ὀχλοκρασία (ἡ). σχέσις (ἀνακάτωμα) μὲ τὸν ὄχλον.

Ὀχλοκρατέ-ομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Διακεῖμαι (Ἐξουσιάζομαι) ὑπὸ τοῦ ὄχλου, ζῶ εἰς ὀχλοκρατίαν.

Ὀχλοκρατία (ἡ). τὸ νὰ ἐξουσιάζῃ (νὰ ἔχῃ τὸ κράτος) ὁ ὄχλος, κακὴ δημοκρατία.

Ὀχλολοίδορος (ὁ, ἡ). ὁ λοιδορῶν τὸν ὄχλον.

Ὀχλομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιθυμῶ ἢ ἐνεργῶ μανιωδῶς τὴν παρὰ τοῦ ὄχλου δόξαν.

Ὀχλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Διεγείρω τὸν ὄχλον, κάμνω ὀχλαγωγίαν.

Ὀχλοποίησις, εως (ἡ). τὸ ὀχλοποιεῖν, ὀχλαγωγία.

Ὀχλοπολιτεία (ἡ). πολίτευμα ὀχλοκρατικόν, ὀχλοκρατία.

Ὄχλος (ὁ), [μυχλός]. θόρυβος, ταραχή, ἀνησυχία· ἐνόχλησις, « Ὄχλον παρέχειν (« Δι' ὄχλου εἶναί) τινι, « Ἀξ., = Ἐναχλεῖν. « Ὄχλε περὶ ἕκτην ἢ ἑβδόμην, « Ἱππκρ., ἀνησυχία, στεναχωρία. 2) (συνκθχ.) ἄθροισμα πραγμάτων ἀτάκτως ἐπιφερομένων, βάρος περιττόν, (Ταυρκ.) καλαμπαλῆκι. « Γέροντες οὐδὲν ἐσμεν, πλὴν ὄχλος, « (Εὐρ. παρὰ) Στϐ. ϑϑ. 3) (συνήθ.) πλῆθος ἀνθρώπων (συνωθουμένων καὶ θορυβούντων)· (ἐν γέν.) ὁ κοινὸς λαός, (Γαλλ.) le bas peuple. « Δι' ὄχλου ἤδη τοῦτό γε, « Πλϐ., εἶνε πασίγνωστον.

Ὀχλοτερπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ τέρπων (ἀρέσκων εἰς) τὸν ὄχλον.

Ὀχλοχαρής, ές (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων (εὐχαριστούμενος) εἰς τὸν ὄχλον, δημοτικός.

Ὀχλώδης, ες (ὁ, ἡ). πλήρης ὄχλου· θορυβώδης· ὀχληρός. (απν.) = Ὀχλικός.

†**Ὄχμα** (τὸ), Γλ. [ἔχω], = Ἔγμα, ἴϑθεν

Ὀχμάζω, Μ. άσω, Π. βαστῶ, κρατῶ, συνέχω· πιάνω (« Δαλοῦ κώπην ὀχμάσας, « Εὐρ.)· ἐσμεύω. « Τὸν δὲ πρὸς πέτραις ὀχμάσαι, « Αἰσχλ., (συγχ. τῷ Αἰχμάζω).

Ὀχμὴ (ἡ), Π. = Ὀχάνη, ἡ λαβὴ τῆς ἀσπίδος.

Ὄχμος (ὁ), Π. [ὄχος]. πύργος, ὀχύρωμα.

Ὀχνη (ἡ), μτγν. ἀντὶ Ὀγχνη.

Ὄχος, εος-ους (τὸ) καὶ

Ὄχος (ὁ), Π. (ἐν γέν.) = Ὄχημα· (ἰδιαιτ.) ἁμάξι. « Ἀπήνης ὄχοι, « Εὐρ., οἱ τροχοί. « Ἁρμάτων ὄχος, « αὐτ., (περιφρ.) ἀντὶ Ἅρματα. « Ὄχος ταχυήρης, « Αἰσχλ., ναῦς ταχύπλους, [ἐκ τοῦ

Ὀχὸς (ὁ, ἡ). [ἔχω]. ὁ κρατῶν (συνέχων, περιέχων). « Αἰμένες νηῶν ὀχαί (ἄλλ. γρφ. Ὄχοι), « Ὀδ. Ε., περιεκτικοί. 2) μὴ διαλυόμενος, μόνιμος. « Ὀχὸν καὶ βεβαίαν τὴν φύσιν τῶν δένδρων συμφυλάσσειν, « Φίλ.

Ὀχυροποιέω-ῶ καὶ (μσ.) έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω,-ομαι. Ὀχυρόνω, ἀσφαλίζω.

Ὀχυρός [ἔχω], ά, όν, = Ἔχυρός, ἰσχυρός. γιερός, βαστακτερός (συνήθ. ἐπὶ τόπ.) ἀσφαλής, ὅπου δύναταί τις νὰ φυλαχθῇ ἀπὸ τὸν ἐχθρόν. ||. (αὐτ.) « Ὀχυρά, « Ξεν., τὰ ὀχυρώματα.

Ὀχυρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ὀχυροῦ.

Ὀχυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω κάπου τινὰ ὀχυρὰν, ὀχυρόνω.

Ὀχύρωμα (τὸ), μέρος ὠχυρωμένον ἢ χρησιμεῦον πρὸς ὀχύρωσιν, τεῖχος, φρούριον.

Ὀχυρωματίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὀχύρωμα.

Ὀχυρῶς, ἐπίρ. Ἀσφαλῶς.

Ὀχύρωσις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ Ὀχυρόω, ὀχυροποίησις.

Ὀχυρωτικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ὀχύρωσιν.

Ὄψ, ὀπὸς (ἡ), Π. [†ὄσσομαι]. = Ὄψις, βλέμμα· πρόσωπον (;).

Ὀψαμάτης, ου (ὁ), Π. [ὀψέ, ἀμάω]. ὁ θερίζων ἀργὰ ἢ ἐξώρας.

Ὀψανθής, ές (ὁ, ἡ), = Ὀψιανθής.

Ὄψανον (τὸ), Π. (σπαντ.) ἀντὶ Ὄψιμα.

Ὀψάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Τρώγω τι ὡς ὄψον (προσφάγιον).

Ὀψαρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ὀψάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄψον.

†**Ὀψαριοπωλεῖον** (τὸ). μέρος ὅπου πωλοῦνται ὀψάρια, ψαρακάδικον.

Ὀψαράτης, ου (ὁ), Π. [ὀψέ, ἀρόω]. ὁ ὀργόνων ἀργὰ (ἐξώρας, ὄψιμα).

†**Ὀψάρτυμα** (τὸ), (νλγ.). φαγητὸν ἀρτυμένον (ἑτοιμασμένον) ὡς ὄψον.

Ὀψαρτυσία (ἡ). τὸ ἀρτύειν (καρυκεύειν) τὰ ὄψα καὶ ἡ περὶ τούτου τέχνη, ὀψαρτυτική.

†**Ὀψαρτυτής**, οῦ (ὁ), (νλγ.) ὁ ἀρτύων τὰ ὄψα, μάγειρος.

Ὀψαρτυτικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸν ὀψαρτυτὴν ἢ τὴν ὀψαρτυσίαν ἀνήκων, μαγειρικός. « Ὀψαρτυτική, « ἡ μαγειρική, καὶ « Ὀψαρτυτικά (ἐνν. βιβλία), « σύγγραμμα περὶ ὀψαρτυσίας.

Ὀψαρτύω, Μ. ύσω. Ἀρτύω (Ἑτοιμάζω) τὰ ὄψα, μαγειρεύω.

Ὀψὲ [ὄπαστε], ἐπίρ. Ἀργά, μετὰ παρέλευσιν καιροῦ· ἐξώρας (κυρ.) τὸ βράδυ. « Ὀψὲ δύων, « Ὅμ. « Ὀψὲ γίγνεσθαι, « Ἀξ., = Ὀψίζω. « Οὐ γὰρ πάνυ ὀψὲ ἦν, « Δκ. (καὶ μὲ πρόθ.) « Ἐς (« Ἔως) ὀψέ, « Ἀξ. (καὶ συχν. μὲ γεν.) « Ὀψὲ τῆς ὥρας (τῆς ἡμέρας), « Ἀξ. « Ὀψὲ σαββάτων, « Γρφ., « Ὀψὲ τῆς ἡλικίας, « Ἀξ. « Ὀψὲ τῶν Τρωϊκῶν, « Ἀξ., πολὺν καιρὸν μετά. « Ὀψὲ ποτε, « Ἀξ., μᾶλλον ὕστερον ἀπὸ πολὺν καιρόν. ||. (τὸ παραθετ.) Ὀψιαίτερον ἢ Ὀψιαίτατα, πλέον ἀργὰ (ἐξώρας), ἀρχύτερα, ἢ· πολλὰ ἀργὰ (ἐξώρας) « Οἱ ὀψιαίτατα κοιμώμενοι, « Ξεν.

Ὄψει, Ἰων. ἀντὶ

Ὄψει (Ἀττ. ἀντὶ τοῦ ἀχρ. Ὄψῃ), 6ον. ἐν. προσ. τοῦ Ὄψομαι.

Ὄψει, δατ. τοῦ Ὄψις.

Ὀψείω (χ. Μ.). (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω, (ἐφετ. τοῦ Ὄψομαι).

Ὀψεσθαι, μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὁράω, [ἐκ τοῦ Ὄσσομαι).

†**Ὄψιμα** (τὸ), [ὀψάω]. = Ὄψον, (συγχ. τῷ Ἔψημα).

Ὀψημέρα (ἡ). τὸ ὀψὲ τῆς ἡμέρας. ἢ (ἄλλ.) Ὀψία.

†**Ὀψητὴρ**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἑψητήρ.

Ὄψι, ἐπίρ. Αἰολ. ἀντὶ Ὀψέ.

Ὄψια (ἡ), ἴδε Ὄψιος.

Ὀψιαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Ὀψιαίτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Ὄψιος.

†**Ὀψιανθέω-ῶ**, Μ. ήσω. Ἀνθίζω ἐξώρας (ἀργά), εἶμαι -

Ὀψιανθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ὀψὲ (ὄψιμα) ἀνθῶν.

Ὀψιανὸς (ὁ), (λίθος). εἶδ. μαύρης πέτρας (ἔσ.) γαγάτης.

Ὀψιβλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλαστάνω ἀργά, εἶμαι -

Ὀψίβλαστος, ον καὶ

Ὀψιβλαστὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ βλαστάνων ἀργὰ (ὄψιμα).

Ὀψιγαμία (ἡ). ἡ ὀψὲ τῆς ἡλικίας ὑπανδρία.

Ὀψιγάμιον (τὸ), (μόνον εἰς τὴν Μμ. φρσ.) « Ὀψιγαμίου δίκη, « ἡ κατὰ τῶν ὀψιγάμων.

Ὀψίγαμος (ὁ, ἡ), ὁ συνάπτων (συνεχόμενος εἰς) γάμον ὀψὲ τῆς ἡλικίας.

Ὀψιγένεθλος καὶ

Ὀψιγενὴς, ές καὶ

†**Ὀψιγονία** (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις «

Ὀψίγονος (ὁ, ἡ). ὁ ὀψὲ (μετὰ παρέλευσιν καιροῦ, παρηλίκων ἤδη τῶν γονέων του) γεννηθείς, νεώτερος, μεταγενέστερος. « Σὺ δέ πατρ' ὀψιγόνου μάθε γέρων ὤν, « Αἰσχλ. « Ἀλκιμος ἔσσ' ἴνα τις σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ, « Ὁϐ. Α.

Ὀψιέστερος, α, ον, = Ὀψιαίτερος.

Ὀψίζω, Μ. ίσω. Πράττω τι ὀψὲ (ἐξώρας ἢ βράδυ), ἀργῶ, βραδυάζομαι, ἐωρίζω.

Ὀψικαρπέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρπίζω ἀργὰ (ἐξώρας), εἶμαι ὀψίκαρπος.

Ὀψικαρπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ «

Ὀψίκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν ὀψὲ (ἀργὰ), ὄψιμος.

Ὀψικέλευθος (ὁ, ἡ), Π. [ὀψὲ, κέλευθος]. ὁ ἐρχόμενος (πορευόμενος) ἀργὰ, ἀργοπορῶν.

†**Ὀψίκλωψ**, ωπος (ὁ, ἡ), = Νυκτοκλέπτης

Ὀψίκοιτος (ὁ, ἡ), Π. [ὀψὲ, κοίτη]. ὁ κοιμώμενος ἀργὰ (ἐξώρας).

Ὀψιμάθεια (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὀψιμαθοῦς· σχολαστικότης· ἡμιμάθεια.

Ὀψιμαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Μανθάνω (Διδάσκομαι) τι ὀψὲ τῆς ἡλικίας μου.

Ὀψιμαθής [ὀψὲ, μανθάνω], ές (ὁ, ἡ). ὁ μαθητεύων (διδασκόμενος) ἢ διδαχθείς τι εἰς περασμένην ἡλικίαν, (ἐπμ.) ἡμιμαθής· σημαντίας, ἐξπασμένος· (Γαλλ.) pédant. (μὲ γεν.) ὁ μαθὼν ἢ συνθίσας τι ὀψέ. « Κακῶν—, « Ἱππκρ.

Ὀψιμαθία (ἡ), = Ὀψιμάθεια.

Ὀψιμαθῶς, ἐπ.φ. Ὡς ὀψιμαθής. « Ἤδη κατέγνω καὶ ὁ βασιλεὺς ὀψιμαθέστερον, « Εὐς.

Ὀψίμαθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὀψὲ ἢ βραδέως μαχόμενος.

Ὀψίμορος (ὁ, ἡ), Π. [ὀψέ, μόρος]. ὁ ἀποθνήσκων ἀργὰ ἢ δύσκολα.

Ὄψιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀψίος.

†**Ὀψίμως**, Π. ἀντὶ Ὀψέ.

Ὀψινοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὀψὲ (ἀργὰ) φρονιμεύων ἢ ἐννοῶν τι.

†**Ὀψινὸς**, ἡ, όν, ἀδκμ. ἀντὶ Ὀψίος.

Ὄψιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄψον.

Ὄψιος (τὸ παρθ. αἰτερος ἢ ἕστερος -αιτατος), α, ον. Ὁ συμβαίνων (γινόμενος)

ὀψέ, ἀργῶν (ἀργοπορῶν) νὰ γένῃ· βραδύνω. ‖. (οὐσ.) Ὀψία (ἐννν. ὥρα), ἡ ἑσπέρα, τὸ βράδυ. «Δείλη ὀψία. «Ὀψία βαθεῖα,» Αξ.

Ὀψιότης (ἡ). τὸ ἀφῆρημ. οὐσ. τοῦ Ὄψιος, ἀργοπορία εἰς τὸ νὰ γένῃ τι· (βτν.) ὀψικαρπία.

Ὀψιπέδων, ωνος (ὁ), Π. [ὀψέ, πέδη]. ὁ πολὺν καιρὸν μένων εἰς τὰ δεσμὰ ἢ εἰς τὴν ἀουλείαν, σκλάβος πολυχαιρινός.

Ὀψίπλουτος (ὁ, ἡ), ὁ ὀψὲ πλουτήσας, (ἑπμ.) ξυπόπαμένος.

Ὄψις [ὄψομαι], εως (ἡ). ἡ δύναμις ἢ ἡ ἐνέργεια τοῦ βλέπειν, ὅρασις. (ὀθ. πλθ.) οἱ ὀφθαλμοί. «Διπλᾶς ὄψεις ὁράξας,» Σοφ. 2) τὸ φαινόμενον, ἡ μορφή, τὸ ἐξωτερικόν, τὸ πρόσωπον. «Παραμυθητικὸν γὰρ ὁ φίλος καὶ τῇ ὄψει καὶ τῷ λόγῳ,» Ἀρις. 3) Ὀπτασία, ὄνειρον. «Ὄψιν εἶδεν ἐν ὕπνῳ,» Ἡρ.

Ὀψισμός (ὁ), τὸ ὀψίζειν, ὁ μετὰ παρέλευσιν καιροῦ ἐρχομός· (βτν.)=Ὀψικαρπία.

Ὀψισπορέω-ῶ, Μ. ἤσω. Σπείρω ἐξώρας (ὄψιμα), [ἐκ τοῦ

Ὀψίσπορος (ὁ, ἡ). ὁ ὀψὲ (ἀργὰ) σπαρείς ἢ σπειρόμενος· (μτφρ.) ὀψιγενής.

Ὀψίτεκνος (ὁ, ἡ). ὁ ὀψὲ τῆς ἡλικίας τεκνοποιήσας. (πθ.)=Ὀψίγονος.

Ὀψιτέλεστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὀψὲ (ἀργὰ, μετὰ παρέλευσιν καιροῦ) ἐκτελούμενος.

†Ὀψιτέλευτος (ὁ, ἡ). ὁ τελευτῶν (τελειόνων) ἀργά.

Ὀψίτερον, ἐπίρ. (συγκρ. τοῦ Ὀψέ), ἀργότερα, ὑστερώτερα, βραδυνότερα.

Ὀψιτοκία (ἡ,). τὸ ὀψὲ τίκτειν, ἡ ὀψὲ τῆς ἡλικίας παιδοποιία.

Ὀψίτομος (ὁ, ἡ), [ὀψέ, τέμνω]. ὅστις ἐκόπη ἢ πρέπει νὰ κόπτεται ἀργὰ (μετὰ παρέλευσιν καιροῦ).

Ὀψίτυχος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁπ. ἐπέτυχε (ἀπήλαυσε) εἰς ἔπειτα ἀπὸ πολὺν καιρόν.

Ὀψιφανής, ές (ὁ, ἡ), ὁ φαινόμενος ὀψὲ (ἀργὰ, τὸ βράδυ).

Ὀψιφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τι ἢ καρποφορῶν ὀψέ.

Ὀψίφυγος (ὁ, ἡ). ὁ ὀψὲ (ἀργὰ ἢ ὕστερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους) φεύγων.

†Ὀψιχά, ἐπίρ. (Βυζ.) ἀντὶ Ὀψέ.

†Ὀψίβαφον (τὸ) ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ Ἐξύβαφον

Ὀψοδαίδαλος (ὁ, ἡ), [ὄψον, δαίδαλος]. ταχυίτης ἐπιτηδειότατος εἰς τὰ καλὰ φαγητά.

†Ὀψεδεία (ἡ). ἔνδεια ὄψων, ἔλλειψις καλῶν φαγητῶν.

Ὀψοδόκος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς ὑποδοχὴν (ὡς δοχεῖον) ὄψων. ‖. (οὐσ.) Ὀψοδόκη,=Ὀψοθήκη.

†Ὀψόδουλος (ὁ, ἡ). δοῦλος τῶν καλῶν φαγητῶν (τῶν ὄψων), κοιλιόδουλος.

†Ὀψοθήκη (ἡ). σκεῦος (ταγάρι ἢ ζεμπίλι) πρὸ ἐναποθέσεως ὄψων.

Ὀψολογίας (ἡ). ὁμιλία ἢ πραγματεία περὶ ὄψων, [ἐκ τοῦ

Ὀψολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ συγγράφων περὶ ὄψων (φαγητῶν).

Ὄψομαι, μέλλ. τοῦ Ὁράω, (ἐκ τοῦ Ὄσσομαι).

Ὀψομανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μανιωδῶς (μὲ ὑπερβολὴν) τὰ ὄψα (τὰ νόστιμα φαγητά).

Ὀψομανία (ἡ). τὸ πάθος (τὸ ἐλάττωμα) τοῦ ὀψομανοῦς.

Ὄψον (τὸ), [ὄψω]. πᾶν ὅ,τι σκευάζεται διὰ τοῦ πυρὸς πρὸς τροφὴν, φαγητὸν, μαγείρευμα (κυρ. καρυκευμένον ἢ φύσει ὀρεκτικὸν, νόστιμον), (ὀθ. κατ' ἐξοχὴν) τὸ ὀψάριον. (ἐν γέν.)=Προσφάγιον. «Ἐπεσθίων μικρῷ σίτῳ πολὺ ὄψον,» Ξεν. «Ἁράμμυον ποτῷ ὄψον,» Ὅμ., (Τερπ.) σαράπ-μεζεσί. 2) (συνεκδ.) τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου ἐπωλοῦντο τὰ ὄψα. «Ἔπειτ' ἐπὶ τοὔψον ,,ε τὴν σκυρίδα λαβών,» (Ἀρχῳ. παρὰ) Ἰλιάδ.

Ὀψονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐπιστατῶ ὡς)-

Ὀψονόμος (ὁ), [ὄψον, νέμω]. ὁ διωρισμένος νὰ ἐπιτηρῇ τὴν τιμὴν καὶ ποιότητα τῶν φαγητοπωλῶν (καὶ ἰδιαιτ.) τῶν ὀψαρίων.

Ὀψοκλύνιον (τὸ). τὰ σκεῦος (ἢ σκάφη τοῦ μαγειρείου) ὅπου πλύνονται τὰ ὄψα.

Ὀψοποιεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου σκευάζονται τὰ ὄψα.

Ὀψοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἑτοιμάζω ἢ Καρικεύω τὸ) φαγεῖ', μαγειρεύω, ἐξ οὗ

Ὀψοποίτμα (τὸ). φαγητὸν καρυκευμένον (νοστιμοκαμωμένον), μαγείρευμα.

Ὀψοποιητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ὀψοποιΐαν, μαγειρικός,=Ὀψαρτυτικός.

Ὀψοποιΐα (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὀψοποιέω,= Ὀψαρτυσία.

Ὀψοποικός, ἡ, όν,=Ὀψοποιητικός.

Ὀψοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων ὄψα (φαγητά). ‖. (οὐσ.) μάγειρος.

Ὀψοπόνος (ὁ, ἡ), Π. [ὄψιν, πένομαι],= Ὀψοποιός.

Ὀψοπωλεῖον (τὸ). τὸ μέρος ἢ τὸ ἐργαστήριον ὅπου πωλοῦνται τὰ ὄψα (τὰ φαγώσιμα καὶ ἰδιαιτ. τὰ ὀψάρια), [ἐκ τοῦ

Ὀψοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ὄψα (φαγητὰ, φαγησιμὰ καὶ ἰδιαιτ. ὀψάρια).

Ὀψοπωλία (ἡ),=τῷ

Ὀψοπώλιον (τὸ),=Ὀψοπωλεῖον.

Ὀψοπώλις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὀψοπώλης. «Ἀγορά—,» Αξ., τὸ Ὀψοπωλεῖον.

Ὀψοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω ὄψα (νόστιμα φαγητὰ) ἢ τὸ ὄψον (τὸ προσφάγιον) χωρὶς ψωμί, (ἐν γέν.) εἶμαι λαίμαργος (ὀψοφάγος).

Ὀψοφαγία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις ὀψοφάγος, λαιμαργία.

Ὀψοφαγίστατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Ὀψοφαγίστερος, α, ον, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ

Ὀψοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων συνήθως ἢ ἀγαπῶν νὰ τρώγῃ ὄψα (νόστιμα φαγητὰ καὶ κατ' ἐξοχ. ὀψάρια), ὁ τρώγων τὸ ὄψιον (τὸ προσφάγιον) του χωρὶς ψωμί, (ἐν γέν.) λαίμαργος, κοιλιόδουλος.

†Ὀψόφαγρος, Π. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀξύφαγρος.

Ὀψοφιλία (ἡ). ἀγάπη πρὸς τὰ ὄψα (τὰ νόστιμα φαγητὰ, τὰ ὀψάρια), ὀψοφαγία.

Ὀψοφάρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κομβαλῶν) τὰ ὄψα ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Ὀψών, ῶνος (ὁ). σκεῦος ὀψοφόρον, ζεμπίλι ἢ καλάθι διὰ τὰ ὀψωνιζόμενα φαγώσιμα.

Ὀψωνάτωρ, ορος (ὁ), (νλγ.) ἀντὶ Ὀψώνης, (ὅθεν τὸ Λτ.) obsonator.

Ὀψωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγοράζω ὄψα (φαγώσιμα πράγματα), (ὅθεν τὸ κοιν.) ψωνίζω, [ἐκ τοῦ

Ὀψώνης, ου καὶ (μτγν.) Ὀψωνητής [ὄψον, ὠνέομαι], οῦ (ὁ). ὁ ἀγοράζων τὰ ὄψα (τὰ φαγησιμὰ), ψωνιστής, (Τουρκ.) παζαρὰ-γκιδένης.

Ὀψωνητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ὀψωνίαν.

Ὀψωνία (ἡ). ἀγόρασμα ὄψων (φαγησερῶν), ψώνισμα.

Ὀψωνιάζω, Μ. άσω. Προμηθεύω τινὰ μὲ ὀψώνια, δίδω τὸν μισθὸν καὶ τὸ ταγῆνι τῶν στρατ., τροφοδοτῶ, ἐφοδιάζω, (πθ.) λαμβάνω (ὡς στρατ.) τὸ ταγῆνί μου.

Ὀψωνιασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐφοδιασμὸς (μισθοτροφοδότησις) στρατεύματος.

†Ὀψωνίζω. Μ. ίσω, Βυζ. ἀντὶ Ὀψωνιάζω.

;Ὀψωνισδόκος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ὀψοδόκος.

Ὀψώνιον (τὸ),=Ὀψωνία. 2) (μτγν.) σιτηρέσιον (ταγῆνι) ἢ μισθὸς στρατ., μισθοτροφοδοσία. (ἐν γέν.) κέρδος. «Τὰ γὰρ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος,» Γρφ.

†Ὀψωνισμός (ὁ), = Ὀψωνιασμός.

Π

Π, π, πῖ (τό), ἄλλ. τό δέκατον ἕκτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβ. ‖ (ἀριθμ.) π′, ὀγδοήκοντα (80) ἡ ἐγδοηκοστός, ἡ, ὂν καὶ ,κ, ὀγδώντα χιλιάδες (80,000).

Πᾶ καὶ ἐγκλ. Πα, Δ. Αἰολ. ἀντὶ Πῆ ἡ Πη, « Πᾶ ποκα; « Θκρ.,=Πῆ ποτε; Ἀρά γέ πα; « αὐτ.,=Ἀρά γέ πη.

†Πᾶ, Αἰολ. καὶ Δ. (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ Πατήρ ἢ Πάτερ, (παρβλ. Μᾶ).

†Πᾶα, Ἀσκων. ἀντὶ Πᾶσα,θηλ. τοῦ Πᾶς.

Παγά, ᾶς (ἁ), Δ. ἀντὶ Πηγή.

Πάγασος (ὁ), Δ. ἀντὶ Πήγασος.

Παγγάληνος (ὁ, ἡ). γαληνὸς ὅλος, γαληνότατος.

Πάγγειος (ὁ,ἡ),=εὔχρηστότ. τοῦ Πάγγεως.

Παγγέλαστος καὶ

Παγγέλοιος (ὁ, ἡ). πάντῃ (ὅλως διόλου) γελοῖος, γελοιωδέστατος.

Παγγενεί[παγγενής],ἐπίρ Μὲ ὅλον (πᾶν) τὸ γένος,

Παγγενέτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Παγγενέτης, ου καὶ Π. Παγγενετῆρ,=τῷ

Παγγενέτωρ, ορος (ὁ). γενέτης (γεννήτωρ) τοῦ παντὸς, πατὴρ ἁπάντων.

Παγγενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπ') ὅλα τὰ γένη.

Παγγενῶς, ἐπίρ.=Παγγενεί.

Πάγγεως (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πάγγεος.

Παγγέραστος (ὁ, ἡ).=Πάνσιμος

Πάγγεως (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Πάγγειος, ὁ περιέχων ἢ διατρέχων πᾶσαν τὴν γῆν.

Παγγέωργος (ὁ, καὶ ἡ). ὁ γεωργῶν (καλλιεργῶν) πάντα τὰ εἴδη τῶν φυτῶν, γενικὸς γεωργός.

Παγγήρως, ω (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν γέρων, ὑπέργηρως.

Παγγλύκερος, α ἢ ος, ον. Πάντῃ γλυκὺς (γλυκερός), γλυκύτατος, ποθεινότατος.

Παγγλωσσία (ἡ), Π. τὸ νὰ λαλῇ τις ὅ,τι φθάσῃ, φλυαρία.

Πάγγλωττος (ὁ, ἡ). ὅπου λαλοῦνται πᾶσαι αἱ γλῶσσαι.

Πάγγυμνος (ὁ, ἡ). ὁλόγυμνος.

Παγγυναικί, ἐπίρ. Μὲ ὅλας τὰς γυναῖκας ὁμοῦ.

Παγγώνιος (ὁ, ἡ). ὅλος (πανταχόθεν) γωνιώδης.

Παγείς, εἶσα, ἐν, πθ. φόρ. 6′. τῆς μτχ. τοῦ

Πᾶγεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐπάγησαν, γ′. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. φορ. 6′. τῆς ὁριστ. τοῦ Πήγνυμι.

Παγερός, ὰ, όν. Παγωμένος· κατάψυχρος. 2) ἐπιθετικὸς πήξεως. « Ἄμυλος γὰρ ξὺν τῷ λείῳ καὶ τὸ παγερὸν ἴσχει, « Ἀρετ.

Παγετός (ὁ), [πάγος]. παγωνιά.

†Παγετώτερος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παγερώτερος.

Παγετώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν παγετόν· ψυχρὸς ἢ σκληρὸς ὡσὰν τὸν πάγον.

Πάγη, ἡ), [πήγνυμι]. θηλειὰ, παγίδα· (μτφρ.) ὄβλος, ἀπάτη,(παρβλ.) Παγίς.

Πάγη, Π. ἀντὶ Ἐπάγη, γ′. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. 6′. τοῦ Πήγνυμι.

Παγίδευμα (τό), τὸ οὐσ. τοῦ Παγιδεύω, παγίδευσις.

Παγιδευτήριον (τό). μέρος ἢ μέσον πρὸς παγίδευσιν.

Παγιδευτικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς παγίδευσιν.

Παγιδεύω, Μ. εύσω. Πιάνω εἰς τὴν παγίδα (κυρ. καὶ μτφρ.).

Πάγιος [πήγνυμι], α, ον. Στερεὸς· γερός· (τρπ.) ἀσφαλὴς, μόνιμος.

Παγιότης (ἡ), τὸ ἀφῃρημ. οὐσ. τοῦ προηγ., στερεότης, μονιμότης.

Παγιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι πάγιον (μόνιμον), στερεόνω, ἀσφαλίζω.

Παγίς[πήγνυμι],ίδος (ἡ). παγίδα (κυρ. καὶ μτφορ.). 2)(Π. μὲ γεν.) πᾶν ὅ,τι κρατεῖ τι. « Ἄγκυρα παγὶς νεῶν, « Ἐκφρ.

Παγίως ἐπίρ. Μὲ τρόπον πάγιον, μονίμως, ἀσφαλῶς. «Παγ. λέγειν, « Ἀρστ., μὲ πεποίθησιν (βεβαιότητα), ὡρισμένως, θετικῶς.

Παγίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παγιόω, στερέωσις.

;Παγκαής,έος(ὁ,ἡ). ὁ καίων (καταναλίσκων) τὰ πάντα, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Παγκαλής).

Παγκαίνιστος (ὁ, ἡ), Π. [πᾶν, καινίζω]. ἐντελῶς ἀνανεωμένος, ὅλως διόλου ἢ πάντοτε νέος (καινούργιος).

Παγκάκιστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ

Πάγκακος (ὁ, ἡ). πάντῃ (ὅλως διόλου) κακὸς, κάκιστος.

†Παγκάκουργος (ὁ, ἡ), Γραμ. πάντῃ κακοῦργος, κακοποιὸς παντοιοτρόπως.

Παγκάκως, ἐπίρ. Πάντῃ κακῶς, κακηνοκάκως.

;Παγκαλής(λλῆς), ές (ὁ, ἡ) καὶ

Πάγκαλος, η ἡ ος, ον. Πάντῃ ἢ Πάνυ καλὸς, κάλλιστος· ὡραιότατος.

Παγκάλως, ἐπίρ. Πάνυ καλῶς, κάλλιστα, ὡραιότατα. « Παγκάλως λέγει (ἀπεκρίνω), « Πλάτ.

;Παγκάρπεια ἡ (ὀρθότ.)

Παγκαρπία (ἡ). συνάθροισις ἢ ἕνωσις παντὸς εἴδους καρπῶν, πανσπερμία· (συνδγ.) ἀφθονία. « (Τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας) βρύειν ἐκ τοῦ κοίλου τὴν παγκαρπίαν, « Γρηγ. 2;(ἐπιθετ.)θηλ. τοῦ

Παγκάρπιος, α, ον,=Πάγκαρπος. 2) συνθεμένος ἀπὸ παντὸς εἴδους καρπούς, (ὄθεν ‖ οὐσ. θηλ. ἑνν. Μελιτοῦττα), εἶδος ζυμαρικοῦ μὲ διαφόρων εἰδῶν καρπούς.

Πάγκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν παντὸς εἴδους καρπούς, εὔφορος.

Παγκαταγέλαστος (ὁ, ἡ). πάνυ καταγέλαστος, καταγελαστότατος.

;Παγκατακύγων, ονος (ὁ, ἡ). πάνυ κατακύγων, ἀκολαστότατος.

Παγκατάρατος (ὁ, ἡ). πάντῃ [καθ' ὅλους τοὺς λόγους) κατηραμένος, τρισκατάρατος.

Παγκευθής, έος (ὁ, ἡ). Π. [πᾶς, κεύθω], ὅλως διόλου κρυμμένος, ἢ' (ἐνεργ.) κρύπτων τὰ πάντα.

†Παγκλαδία (ἡ). ὁ καιρὸς τοῦ γενικοῦ κλαδεύματος τῶν ἀμπέλων (εἶδος ἑορτῆς) εἰς τὴν Ῥόδον.

Πάγκλαυστος καὶ Πάγκλαυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντῃ (ὅλως διόλου) ἀξιοθρήνητος, ἢ' (ἐνεργ.) πάντοτε κλαίων. « Ὑφρὺς—«, Σοφ.

Παγκλέϊστος καὶ

Πάγκλειτος (ὁ, ἡ), Π. πάντῃ περίφημος, ἐξάκουστος.

Παγκληρία (ἡ). ὅλη ἡ κληρονομία (ἡ περιουσία), [ἐκ τοῦ

Πάγκληρος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-κλήρως. Εἰς τὸν ἀπ. ἀνήκει ὅλη ἡ κληρονομία.

;Πάγκλυτος (ὁ, ἡ), Π. = Πάγκλειτος.

Πάγκοινος (ὁ, ἡ),καὶ ἐπίρ.-κοίνως. Κοινὸς εἰς πάντας. « Χώρα—, « Πίνδ., ὅπου συντρέχουν οἱ πάντες (διὰ πανήγυριν).

Παγκοίρανος (ὁ, ἡ), Π. κύριος πάντων, ἐξουσιαστὴς ἁπάντων.

Παγκοίτης, ου (ὁ), Π. ὁ κοιμίζων τὰ πάντα, ὅπου κοίτονται πάντες. « Ἅιδης—, « Σοφ.

Παγκόινιτος (ὁ, ἡ), Π. [πᾶς, κονίομαι]. ὁ κατορθούμενος διὰ πολλῶν ἀγώνων.

Παγκόσμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἐκτεινόμενος εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

;Πάγκοσμος (ὁ, ἡ),=Παγκόσμιος.

Παγκρατευτής,οῦ (ὁ),=Παγκρατιαστής.

Παγκρατής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παντοκράτωρ, παντοδύναμος.

Παγκρατησία (ἡ), = Παντοκρατορία (μὲ γεν.) παντοτεινὴ ἐξουσία.

Παγκρατιάζω, Μ. άσω. Ἀγωνίζομαι παγκράτιον· (μτφορ.) νικῶ εἰς ὅλους τοὺς ἀγῶνας.

Παγκρατιαστής, οῦ (ὁ). ἀθλητὴς ἀγωνιζόμενος παγκράτιον.

Παγκρατιαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παγκρατιάζειν, παγκρατιαστοῦ ἴδιος.

Παγκρατιαστικῶς, ἐπίρ. Ὡς παγκρατιαστής.

Παγκράτιον (τό), [παγκρατής]. ἀγὼν πάλης καὶ πυγμῆς ὁμοῦ. 2)=Σκιλλα, [φυτ.].

Παγκράτιστος, η, ον. Κατὰ πάντα κράτιστος (ἄριστος).

Παγκρατορικός, ἡ, όν, =Παντοκρατορικός, [ἐκ τοῦ

Παγκράτωρ, ορος (ὁ), = Παντοκράτωρ.

Πάγκρεας,ατος (τό), τὸ ὑπὸ τῶν στομαχου μεταξὺ τοῦ ἥπατος καὶ τῆς σπληνὸς σαρκώδες (ἀδενώδες) μόριον.

Παγκρότως, ἐπίρ. Π. μὲ πολὺν κρότον

;Πάγκρυφος (ὁ, ἡ),=Παγκεύθης.

Παγκτήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ κεκτημένος τὰ πάντα.

Παγκτησία (ἡ), γραμ. ἐξήγ. τοῦ Πομπηΐα.

Παγκύνιον (τό), εἶδ. φύκους φαρμακόνοντος τοὺς θαλασσ. κύνας.

†**Πάγκυφος** (ὁ, ἡ), ὅλως ὑπόλευκ. κυφὸς (κυρτός).

Παγξένος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος πάντα ξένον.

Παγάλυτος (ὁ, ἡ). λυωμένος (ἀναλυόμενος) ἀπὸ πάγου. ¤ Ἔβαρ—, ¤ Ὀρεσ.

Παγοπληξία (ἡ). νάρκωσις τοῦ σώματος ὑπὸ ψύχους, ξεπάγιασμα, ξπλήσσω καί

Πάγος, τος-ους (τό), = **Πάγος**, παγωνιὰ κερούσαλλον.

Πάγος (ὁ). [πήγνυμι]. (ἐν γέν.) σῶμα πετρηγὲς (στερεόν), (ἴδ. ἰδιαιτ.) λόφος πετρώδης, βράχος. (καθὼς εἰς τὸν Ἄρ.) ¤ Ὁ Ἄρειος πάγος, ¤ Παυσ. 2) νεφὸν (ἐν γέν. ὑγρὸν) παγωμένον, κρύσταλλον, παγωνιά. ¤ Καὶ ποτε ὄντος τοῦ πάγου οἷον δεινοτάτου, καὶ πάντων, ἢ οὐκ ἐξιόντων ἔνδοθεν, ἢ εἴ τις ἐξίοι, ἡμφιεσμένων θαυμαστὰ δὴ ὅσα, ¤ Πλάτ. 3) ἅλας (θαλάσσιον)· (ἴδ. συνεκδ. ἐκ Π.) ἡ θάλασσα, (Λυκ.). 4) ἡ σχηματιζομένη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν πηκτῶν ταύπα, (ἄλλ.) Ἐπίταγος. 5) (ἀνατομ.) τὸ Περιτόναιον.

Πάγουρος (ὁ), [πάγος]., εἶδ. μεγάλου θαλασσ. καβούρου, (κοιν.) παγοῦρι.

Παγόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς πάγον, παγώνω.

Πάγρος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ, [φάγρος].

Παγχάλεπος (ὁ, ἡ), ἐπίρ. -λέπως. Πάνυ τι (Πάνυ) χαλεπός, δυσκολώτατος, κάκιστος.

Παγχάλκειος καὶ

Παγχάλκεος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Πάγχαλκος.

Παγχαλκεύς, έως (ὁ). ὁ χαλκεύων (κατασκευάζων) τὰ πάντα (παντὸς εἴδους τεχνουργήματα).

Πάγχαλκος (ὁ, ἡ). ὅλος χάλκινος.

Παγχαρὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὅλος χαρούμενος ἢ χαρμόσυνος.

†Πάγχι, ἐπίῤῥ. Π. = **Πάγχυ**.

Πάγχορτος (ὁ). Π. [πᾶς, χόρτος]. ὁ προμηθεύων παντὸς εἴδους τροφάς. ¤ Σῖτα πάγχορτα, ¤ Σοφ., ἅλα τὰ εἴδη τῶν φαγητῶν.

Πάγχρηστος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς πάντα χρήσιμος (ὠφέλιμος).

Πάγχριστος (ὁ, ἡ). ὅλος χρισμένος ἢ (Π.) πρὸς παντὸς πάθους θεραπείαν ἐπιχρ. ομένος, (ὅθ. ||. οὐσ.) **Πάγχριστον** (ἔνν. φάρμακον), ¤ Σοφ., Πανάκεια.

Πάγχρυσ-οος (ὁ, ἡ). χρωματισμένος μὲ ὅλα τὰ χρώματα.

Παγχρύσεος, Π. ἀντὶ -

Πάγχρυσος (ὁ, ἡ). ὁλόχρυσος.

Πάγχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. = **Πάγχρους**.

Πάγχυ, ἐπίῤῥ. Π. Ἰων. ἀντὶ Πάνυ, κατὰ πολλά, ὅλως, διόλου.

Παγῶ, πθ. ἀόρ. β΄. τῆς ὑποτ. τοῦ **Πήγνυμι**.

Παγώδης, εος (ὁ, ἡ). κρύος ἢ σκληρὸς ὡσὰν πάγος.

Παγῶν, Δ. ἀντὶ **Πηγῶν**, γεν. πλθ. τοῦ **Πηγή**.

Παδάω-ῶ, Δ. ἀντὶ **Πηδάω**.

Πάδη, Δ. ἀντὶ Ἐπήδα, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρ. καὶ

Παῖδτε, Δ. ἀντὶ **Πηδᾶτε**, β΄. πλθ. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Πηδάω.

Πάϊος (ἡ), εἶδ. δένδρ. (κερασηᾶς ἢ δαμασκηνιᾶς) κορυμβοφόρου, (ζδε **Πήϊος**).

Πάθα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ **Πάθη**.

Παθαίνω (παρτ. Ἐπάθαινον καὶ πλέον οὖ). Κινῶ εἰς πάθος. ||. (μσ. ἢ παθ.) κινοῦμαι ἐσωτερικῶς ἀπὸ σφοδρόν τι αἴσθημα (πάθος), ἐξάπτομαι· ἐνθουσιάζομαι· (μετγν.) δεισιδαιμονῶ. ¤ Τοὺς ῥήτορας ἐν ταῖς ἀριστοκρατίαις εἰ ἄρχοντες οὐκ ἐῶσιν παθαίνεσθαι, ¤ Πλ. ¤ Ἔστι περιουσία ἐνεργείας, ὁμιλοῦντα ταῖς χείρσι μένειν ἐπὶ τῆς φύσεως, καὶ μηδένα τρόπον παθαίνεσθαι, ¤ Συν.

Πάθε, Π. ἀντὶ **Ἔπαθε**, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὁρ. καὶ

Παθέειν, Ἰων. Π. ἀντὶ **Παθεῖν**, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ **Πάσχω**,

Πάθη (ἡ), Π. ἀντὶ **Πάθησις** ἢ -

Πάθημα (τό). πᾶν ὅ, τι πάσχει ἢ ἔπαθέ τις, συμφορά (¤ Τὰ δέ μοι παθήματα., μαθήματα γεγόνασι, ¤ Ἡρ.)· νόσος (¤ Δοκοῦσι δ' οὐδὲν ἡ νόσου ἢ νόσημα λέγειν, ὥσπερ οὐδὲ πάθος ἢ πάθημα, ¤ Γαλ.)· (ἐν γέν. αἴσθημα ἐποιονδήποτε, διάθεσις (τῆς ψυχ. ἢ τοῦ σώμ.), πάθος. ¤ Δηλοῦν τὰ παθήματα τῇ φωνῇ ἢ τῷ λόγῳ, ¤ Ξεν. ¤ Οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ, τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις, ¤ Γρφ.

Παθηματικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς πάθημα. ¤ Τὸ παθηματικὸν τῆς ψυχῆς μόριον, ¤ Ἰαυλ.

Πάθησις, εως (ἡ). τὸ πάσχειν, αἴσθημα (ὡς ἐπὶ τὸ πλ., δυσάρεστον), (Γαλλ.) affection.

Παθητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ὑποκείμενος εἰς πάθησιν, ἐπιδεκτικὸς παθήματος (αἰσθήματος). ¤ Τῶν αἰσθημάτων ἡ ἀκοὴ παθητικώτατον, ¤ Πλ. 2) ὁ ἐμφαίνων (ἢ κινῶν εἰς) πάθος, πάθους ἐκφραστικός. ¤ Λέξις παθητικὴ, ¤ Δ. Ἁλ. ¤ Ἃς (διηγήσεις) Θουκυδίδης, αὐτὸς αὑτοῦ παθητικώτατος περὶ ταῦτα (τὰ κατὰ τὴν Σικελίαν) γενόμενος, ἀμιμήτως ἐξήνεγκε, ¤ Πλ. ¤ Ῥῆμα παθητικὸν, ¤ Γραμ., τὸ σημαῖνον πάθος.

Παθητικῶς ἐπίῤῥ. Μὲ παθητικὸν τρόπον (γραμ.) εἰς παθητικὴν διάθεσιν.

Παθητὸς, ἡ, όν. Ὅς τις εἶνε δυνατὸν νὰ πάθῃ, ἐπιδεκτικὸς παθήματος. ¤ Παθητὸς ἐσσι πᾶς τις εὐπρεσήγορος, ¤ Μένανδρ.

Παθικεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι ἡ Πάσχω ὡς -

Παθικὸς, ἡ, όν, = **Πασχητῶν**, Κιναιδος.

Πάθη (ἡ), Π. (κατὰ διάλεκτ.) ἀντὶ Φάτνη.

Παθογνωμικὸς καὶ **Παθογνωμονικός**, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) διάγνωσιν τοῦ πάθους. ¤ Σημεῖον—, ¤ Ἰατρ., τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς νόσου σύμπτωμα, ξἐκ τοῦ

†**Παθογνώμων**, ονος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων (ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ γνωρίζῃ) τὰ πάθη.

Παθοκράτεια καὶ **Παθοκρατορία** (ἡ). τὸ νὰ κρατῇ τις τὰ πάθη του, ἐγκράτεια.

Παθοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (νεκρώνων) τὰ πάθη.

Παθολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἢ πραγματεύομαι περὶ παθῶν (ψυχ. ἢ σωμ.).

Παθολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Παθολογικὸς ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ χρησιμεύων, ἐπιτήδειος πρὸς) παθολογίαν, (ἴδ.) ¤ Παθολογικὴ (ἐπιστήμη), ¤ μέρος τῆς Ἰατρικῆς.

Παθοποιία (ἡ). διέγερσις (κίνησις) πάθους, ξἐκ τοῦ

Παθοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐμποιῶν (διεγείρων εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ θεατοῦ ἢ τοῦ ἀκροατοῦ) πάθος.

Πάθος (τὸ). πᾶν ὅ,τι πάσχει ἢ ἔπαθέ τις, συμβὰν (κυρ. λυπηρὸν), συμφορὰ (¤ Τὰ Νιόβης πάθη ἢ τὰ Πελοπιδῶν, ¤ Πλάτ. ¤ Ὁ τὰ Θηβαίων ὀδυρόμενος πάθη, καὶ διεξιὼν ὡς οἰκτρά, ¤ Δημ.)· νόσος (¤ Δυσεντερικὰ πάθη, ¤ Ἀρτ.)· (ἐν γέν.) διάθεσις παθητικὴ τῆς ψυχῆς ἢ τοῦ σώματος· (ἰδιαιτ.) αἴσθημα σφοδρὸν τὸ ὁπ. διεγείρει εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀκροατοῦ ὁ ῥήτωρ. ¤ Τὸ πάθος πολὺ μὲν ἐν ποιήσει τραγικῇ κτλ., ¤ Δογγ. ¤ Καὶ ὅταν πάθος παιζῇς, μὴ λέγε ἐνθύμημα, ¤ Ἀρστ. (παρβλ. Ἦθος).

Παθὼν, οὖσα, όν, ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ **Πάσχω**.

Παιάν, ᾶνος (ὁ). (ἐν γέν.) = **Παιὼν**, Ἰατρός, (ἴδ. 2) (ἐπίθετ.) ὁ Ἀπόλλων. ¤ Τὸν Παιᾶνά τε καὶ τὰς Μούσας ἐπικαλούμενον, ¤ Πλάτ. ¤ Ἰήιε Δάλιε Παιάν, ¤ Ἀρχ. 3) ὕμνος εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλ. ἢ ἄλλου ὁποιουδήποτε θεοῦ ἢ μεγάλου ἀνδρός· ᾆσμα ἐπινίκιον, εἶδος δοξολογίας (le deum· ἢ ἐμβατήριον (εἰς τιμὴν τοῦ Ἄρεως), (Γαλλ.) marche. ¤ Ἀντὶ δὲ θρήνων ἐπιτυμβίδιον παιὰν μελάθροις ἐν βασιλείοις, ¤ Αἰσχλ. ¤ Ἐθεσπεσιοῦντό τε καὶ εὐθυμοῦντο, καὶ σπονδὰς καὶ παιᾶνας, ὡς εἰρήνης γενομένης, ἐκαροῦντο, ¤ Ξεν. 4) πεζὸς μετρ. συγκείμενος ἢ ἐκ μιᾶς μακρ. καὶ τριῶν βραχ. συλλαβῶν, ἢ τὸ ἀνάπαλιν.

Παιανίζω, Μ. ίσω. Ψάλλω παιᾶνα (δοξολογίαν, κυρ. πρὸ τῆς μάχης ἢ εἰς τὸ τέλος συμποσίου).

Παιανικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς παιᾶνα.

Παιανισμὸς (ὁ). τὸ παιανίζειν, ψάλσιμον παιᾶνος. ¤ Ἀφ' οὗ τὸν παιανισμὸν οὕτως ἐξ ἔθους παραδοθῆναι τοῖς μέλλουσι συμπίπτειν εἰς παράταξιν, ¤ Στρβ.

Παιανιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παιανίζων.

Παιανογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συνθέτων) παιᾶνας.

Παιάων, ονος (ὁ), Δ. ἀντὶ **Παιήων**.

Παῖγμα (τό). παιγνίδι· παίξιμον.

Παιγμονὴ (ἡ) καὶ

Παιγμὸς (ὁ), = **Παιδιὰ**, **παῖγμα**.

Παιγμοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ **Παιδιά**.

Παιγνιμόνως, ἐπίῤῥ. Μετὰ παιγνιμοσύνης ἐν εἴδει παιδιᾶς.

†**Παιγνήμων**, ονος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ **Παιγνιήμων**.

Παίγνια (ἡ), σπν. ἀντὶ **Παίγνιον** ἢ **Παιδιά**· (Κωμ.)—Ἑορτὴ, (Ἀρχ. Δυσ. 700.

Παιγνιαγράφος (ὁ, ἡ), = **Παιγνιογράφος**.

Παιγνιήμων, ονος (ὁ, ἡ). Ἰων. φιλοπαίγμων, ἀστεῖος, παιγνιώδης.

Παιγνικός, ή, όν, καὶ ἐπίῤ.) «ικῶς, =Παιγνιώδης.
Παιγνιογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συνθέτων) παίγνια (παιγνιώδη ποιήματα).
Παίγνιον (τὸ). παιγνίδι, παιδιά· ἀστεϊσμός. 2) ποιημάτιον παιγνιῶδες (κοπτέον). «Τὰ διὰ τῶν ἀκροαμάτων εἰς αὐτὸν ἀδόμενα παίγνια κατὰ τὴν πόλιν,» Πλ. «Τὸ ᾆσον τοῦ Σιμίου καὶ ἄλλα παίγνια,» Ἥφαις. 3) τὸ ἀντικείμενον ἐμπαιγμοῦ (γέλωτος). «Καλλίμαχος, τὸ κάθαρμα, τὸ παίγνιον,» Ἐπιγρ., (κατν.) ὁ μασκαρᾶς, (κυρ. οὐδ. τοῦ
Παίγνιος (ὁ,ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων πρὸς παιδιάν (διασκέδασιν).
Παιγνιώδης, εος (ὁ,ἡ). ὁ ἐν εἴδει παιγνίου, ἀστεῖος· (ἐπὶ ἀνθρ.) φιλοπαίγμων. «Τὸ παιγνιῶδες,» Ξεν., ἡ πρὸς ἀστεϊσμὸν διάθεσις, (Τυφκ.) κέϊφι.
Παιγνιωδῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει παιγνίου, πρὸς διασκέδασιν.
Παιδαγωγεῖον (τὸ). τὸ καταύτημα (τὸ σχολεῖον) τοῦ παιδαγωγοῦ· (περιλητπ.) οἱ ἐν αὐτῷ μαθηταί.
Παιδαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Διδάσκω (Ὁδηγῶ, Ἀνατρέφω) ἐνα ὡς παιδαγωγός. (ἐν γέν.) διδάσκω, ὁδηγῶ. «Γέρων γέροντα παιδαγωγήσω σ' ἐγώ,» Εὐρ. «Τὸ θέατρον παιδαγωγοῦν τὰ ἤθη τῶν ἀρώντων,» Λκ. (καὶ κθ.) «Παιδὸς ἑνὸς ἢ ξ χοροῦ παιδαγωγηθέντος,» Πλάτ.
Παιδαγώγημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γίνεται ἢ χρησιμεύει πρὸς παιδαγωγίαν· τὸ ἀντικείμενον τῆς παιδαγωγίας, ὁ παιδαγωγούμενος μαθητής.
Παιδαγώγησις, εως (ἡ). τὸ παιδαγωγεῖν ἢ παιδαγωγεῖσθαι.
Παιδαγωγία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ παιδαγωγοῦ, ὁδηγία (διδασκαλία, ἀνατροφὴ) παιδός. «Ἐν ταῖς ἀναγνώσεσι μᾶλλον ἢ ταῖς ἀδοῖς παιδαγωγίας δέονται (οἱ παῖδες),» Πλ. (ἐξ κατοχρ.) «Δένδρου (νοσήματος) παιδαγωγία,» Θφρ., Εὐρ.
Παιδαγωγικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) παιδαγωγίαν, παιδαγωγῶ ἴδιος. «Τῇ τῶν νοσημάτων παιδαγωγικῇ ταύτῃ τῇ νῦν ἰατρικῇ,» Πλάτ.
Παιδαγωγικῶς, ἐπίῤ. Καθὼς ὁ
Παιδαγωγός (ὁ, ἡ). ἀγωγός (ὁδηγός, ἐπιστάτης τῆς ἀνατροφῆς ἢ διδάσκαλος) παιδός, (Τουρκ.) λαλᾶς. «Ἐκείνων τάγιστα αὐτοῖς οἱ παῖδες τὰ λεγόμενα ξυνιᾶσιν, αὐθὶς ἐπ' αὐτοῖς παιδαγωγοὺς θεράποντας ἐφιστᾶσι,» Ξεν.
Παιδαρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Παιδάριον.
Παιδαριεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι (Πράττω) ὡς-
Παιδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Παιδίον, μικρὸν παιδάκι· σκλαβάκι, κοπελλάκι.
Παιδαρίσκος (ὁ). =τῷ πραηγ.
Παιδαριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ ἁρμόζων εἰς παιδάριον, μικροῦ παιδιοῦ ἴδιος, παιδιακήσιος.
Παιδαριωδῶς, ἐπίῤ. Ὡς ἂν παιδάριον, κατὰ τὸν τρόπον τῶν παιδαρίων.
Παίδδω, Λακων. ἀντὶ Παίζω, (ἀθ.) «Παιδδωᾶν,» Ἀρχῤ., ἀντὶ Παιζουσῶν, (γεν. πλθ. τῆς μτχ. τοῦ Παίζω).
Παιδεία (ἡ), [παιδεύω]. ἀνατροφὴ παιδός, παιδαγωγία· (ἐν γέν.) διδασκαλία· σκυδὴ, μάθησις· (καταχρ.) ἀνατροφὴ ζώων καλλιέργεια φυτοῦ. (συνκδχ. καὶ μτγν.) τιμωρία. «Μὴ ὀλιγώρει παιδείας Κυρίου,» Γρῤ.
Παίδειος (ὁ, ἡ), =Παιδικὸς, παιδὸς ἴδιος.
Παιδεραστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Παιδεραστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν (ἐρωτικῶς) τοὺς παῖδας.
Παιδεραστία (ἡ). τὸ πάθος τοῦ παιδεραστοῦ.
Παιδεραστικός, ἡ, όν. Παιδεραστοῦ ἴδιος.
Παιδεράστρια (ἡ), τὸ θηλ. τοῦ Παιδεραστής.
Παιδεύειος, ωτος (ὁ). εἶδ. φυτοῦ τοῦ ὁποίου τὸ ἄνθος ἐχρησίμευεν εἰς τοὺς στεφάνους. 2) φυκιασίδι, κοκκινάδι. «Λευκόχρως λίαν τις ἐστὶς παιδέρως· ἐντρίβεται,» (Ἄλλ. παρ') Ἀθ. 3) εἶδ. πολυτ. λίθου, (ἄλλ.) Ὑπάλλιον, (στέρεμα χρὸς παιδὸς ἔχοντα,» Ὀρφ.).
Παίδευμα (τὸ). πᾶν ὅ, τι παιδεύεται (διδάσκεται) τις, μάθημα. 2) τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐκπαιδεύσεως, μαθητής. «Θεῶν γεννήματα καὶ παιδεύματα,» Πλάτ. (καὶ καταχρ.) «Μῆλα, φυλλάδος Παρνασίας παιδεύματα,» Εὐρ.
Παίδευσις, εως (ἡ). τὸ παιδεύειν ἢ παιδεύεσθαι, ἐκπαίδευσις, διδασκαλία· παιδεία, μάθησις· (ἐνίοτε) ἀντὶ Παιδευτήριον. «Τὴν πόλιν (τῶν Ἀθην.) τῆς Ἑλλάδος παίδευσιν εἶναι,» Θκ.
Παιδευτέος, α, ον, θετ. τοῦ Παιδεύω.
Παιδευτήριον (τὸ). μέρος ὅπου ἐκπαιδεύονται, σχολεῖον. 2) (μτγν.) «Κολαστήριον, βασανιστήριον.
Παιδευτής, οῦ (ὁ). ὁ παιδεύων (ἐκπαιδεύων), διδάσκαλος. 2) (μτγν.) τιμωρός, κολαστής.
Παιδευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς παίδευσιν, διδακτικός, ἐκπαιδευτικός. «Τὸ παιδευτικὸν,» Πλ., ἢ πρὸς τὸ παιδεύειν (διδάσκειν) ἱκανότης.
Παιδευτικῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει παιδεύσεως (ἐκπαιδεύσεως), διδακτικῶς.
Παιδευτὸς ἡ, όν. Μέτοχος ἢ Ἐπιδεκτικὸς παιδεύσεως, πεπαιδευμένος ἢ δυνάμενος νὰ παιδευθῇ (νὰ διδαχθῇ, νὰ βελτιωθῇ). 2) ὁ διὰ παιδεύσεως ἀποκτώμενος. «Παιδευτὴν εἶναι ἀρετήν,» Πλάτ.
Παιδεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Παιδευτής.
Παιδεύω [παῖς], Μ. εύσω. (κυρ.) Παιδαγωγῶ, διδάσκω (ἀνατρέφω) παῖδα ἢ ὡς παῖδα· μορφόνω, γυμνάζω, συνειθίζω. «Διαίτῃ δὲ τοιᾷδε τήν τε ψυχὴν ἐπαίδευσε καὶ τὸ σῶμα,» Ξεν. (καὶ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) «Παιδεύειν τινὰ πρὸς ἀρετὴν (εἰς τὸ στρατηγεῖν),» αὐτ. (ἐξ ἐλλ. τῆς προθ.) «Καὶ τὸ προθυμεῖσθαι δὲ σωφρονεῖν τὸν εἶκοντ' ἐπαιδεύσαμεν αὐτὴν,» αὐτ. (καὶ πθ.) «Πολιτικὴν παιδεύεσθαι,» Ἀρστ. «Μουσικὴν ὑπὸ λάμπρου παιδευθεὶς,» Πλάτ. (καὶ κατὰ μτχ.) «Τὰ ἐρρ γράμματα πεπαιδευμένος,» Βασ. (ἐξ ἁπλ. ἀντὶ ἐπιθ.) «Πεπαιδευμένος, ὁ πρακτικὸς, γραμματισμένος, (ἢ ἁπλ.) καλοναθρεμμένος. «Τίνι διαφέρουσιν οἱ πεπαιδευμένοι τῶν ἀπαιδεύτων,» Πλ. 2) (συνκδχ. καὶ μτγν.) τιμωρῶ (κυρ. πρὸς σωφρονισμὸν καὶ διόρθωσιν), (παρβλ.) Κολάζω. «Τίς ἐστιν υἱὸς ὃν οὐ παιδεύει πατήρ;» «Γρῤ. «Ὃν ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει,» αὐτ.
Παιδίδιξος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Παίδειος
Παιδιὰ (ἡ). παιγνίδι (παιδιοῦ)· ἀστεϊσμός, διασκέδασις.
Παιδία (ἡ). ἡ παιδικὴ ἡλικία· (περιλητπ.) τὰ παιδιά, ἡ νεολαία τῶν παίδων.
Παιδικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχω ἀντικείμενον) παῖδα, παιδιάτικος, παιδιακήσιος. «Κάλλος τὸ παιδικὸν,» Θ . «Παιδικὴ νύξ,» Λκ., μία ἀπὸ τὰς νύκτας τῆς παιδικῆς ἡλικίας τινός. «Παιδικὸς λόγος,» Ξεν., ὁ περὶ παιδὸς ἢ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, (ἐν γέν.) ἀστεῖος ἢ ἐρωτικός. ||. (συχν.) Παιδικά, τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτός (κυρ. δὲ ὁ ἐρώμενός) τινος. «Ἐν τοῖς παιδικοῖς ἀφροδισίοις μᾶλλον ἢ τοῖς τεκνοποιοῖς μαίνεται ὁ τύραννος,» Ξεν.
Παιδικῶς, ἐπίῤ. Ὡς ἂν παιδί, παιδιακήσια.
Παιδιμούσια (τὰ). ὁ καιρὸς τῶν διακοπῶν τοῦ σχολείου καθ' ὃν σχολάζουν οἱ παῖδες καὶ φιλοδωροῦνται οἱ διδάσκαλοι
Παιδόθεν, ἐπίῤ. Ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, (κοιν.) ἀπὸ παιδί.
Παιδίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Παῖς, μικρὸν παιδί, παιδάκι· (ἐνίοτε) κοπελλάκι. «Παῖ, παιδίον,» Ἄρχῤ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Τέκνον. «Ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδία· δύο γὰρ αὐτῷ υἱεῖς σμικροὶ ἦσαν, εἷς δὲ μέγας,» Πλάτ. «Τῆς μητρὸς (ἢ) «Τοῦ πατρὸς τὸ παιδίον,» Παροιμ., ἐντελῶς ὅμοιον, τῷ ἀντὶ τέκνον τοῦ ἢ τῆς, (κοιν.) κατὰ μάννα κατὰ κύριν.
Παιδιοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. = Παιδοτροφέω.
Παιδισκάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Παιδίσκη, δουλευτρίτσα.
Παιδισκεῖον (τὸ). τὸ οἴκημα ὅπου ἦσαν αἱ δημόσιαι παιδίσκαι, πορνοστάσιον.
Παιδίσκη (ἡ). κόρη νέα, κορῆτσι, κορητσάκι· (συνήθ.) σκλαβοπούλα ἢ δουλευτρα νέα· (ἐνίοτε) ἑταίρα, (κυρ. θηλ. τοῦ
Παιδίσκος (ὁ καὶ ἡ), ὑποκορ. τοῦ Παῖς, ἀγοράκι ἢ κορητσάκι· (ἐνίοτε) κοπελλάκι.
Παιδιστί, ἐπίῤ. =Παιδικῶς, (κυρ.) καθὼς λαλοῦσι τὰ παιδία.
Παιδιώδης, εος (ὁ, ἡ). παιδίου ἴδιος, παιδικὸς, παιδαριώδης. 2) ἐκτετος εἰς τὰς παιδιὰς (τὰ παιγνίδια), παιγνιώδης. «Ἦν δὲ (ὁ Σοφοκλῆς) παιδιώδης παρ' οἶνον (ζῶν παρ') Ἀθην.
Παιδνός, ἡ ἡ ὰς, ον, Π. ἀντὶ †Παιδινός, παιδικός· παιδαριώδης. «Τίς ὢν παιδνὸς ἢ φρενῶν κεκαμμένος;» Αἰσχλ. ||. (οὐσ.) ἀντὶ Παῖς, μικρὸ παιδί. «Ἔτι παιδνὸς ὢν ἐφράσαμην πάντα τέλεια,» Καλλ.
Παιδοβόρος (ὁ, ἡ), Π. [παῖς, βιβρώσκω]. ὁ τρώγων τοὺς παῖδας ἢ, φαγὼν τοὺς ἰδίους του παῖδας.
†Παιδοβοσκὸς (ὁ, ἡ), Αἰχν. ἀντὶ Παιδαγωγὸς, (κατὰ λέξ.) βοσκὸς παίδων.
Παιδοβρὼς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. =Παιδοβόρος.
Παιδοβρωσία (ἡ), Π. τὸ οὐσ. τοῦ κρατγ., παιδοφαγία.
Παιδοβρώτος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου τρώγει τις παιδιὰ ἢ τὰ ἰδικά του παιδιά. «Θοίνη—,» Λυκ.
†Παιδογέρων, οντος (ὁ), γέρων παλίμπαις· (ἐξαμωραμένος).
Παιδογονία (ἡ). γέννησις παίδων, τεκνοποιΐα.
Παιδογόνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ

συντείνων πρὸς παιδαγωγίαν. «Τὰ παιδαγώγια (ἑορτὴ διὰ τὴν γέννησιν παιδὸς, (κοιν.) γενεθλιακά.

Παιδαγώγος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν παῖδας ἢ χρήσιμος πρὸς τοῦτο.

Παιδογραφία (ἡ). ἐγγραφὴ τοῦ γεννηθέντος παιδὸς εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία.

†Παιδοδιδάσκαλος (ὁ). διδάσκαλος παιδὸς ἢ παίδων.

;Παιδόεις, εσσα, εν. (κυρ. εἰς τὸ θηλ.) Ἡ παῖδας ἔχουσα ἢ τίκτουσα, κυοφορεῖσα.

Παιδόθεν, ἐπίρ. Ἐκ παιδὸς, παιδιόθεν.

Παιδοθετέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑιοθετέω.

Παιδοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμελοῦμαι (ἀνατρέφω) παιδιά.

†Παιδοκομία (ἡ). κομιδὴ (ἀνατροφὴ, ἐπιμέλεια) παίδων, [ἐκ τοῦ

Παιδοκόμος (ὁ, ἡ), [παῖς, κομέω]. ὁ ἐπιμελούμενος (ἀνατρέφων) παῖδας.

Παιδοκόρας, ακος (ὁ). ὁ ἐντρέφων (ἐπιβουλευόμενος) πολὺ παῖδας.

Παιδοκράτωρ, ορος (ὁ). κηδεμὼν (ἐξουσιαστὴς) παιδὸς ἢ παίδων.

Παιδοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω παῖδας ἢ τοὺς παῖδάς μου, γίνεμαι παιδοκτόνος.

Παιδοκτονία (ἡ). τὸ νὰ γένῃ τις =

Παιδοκτόνος (ὁ, ἡ). [παῖς, κτείνω]. φονεὺς παιδὸς ἢ τῶν ἰδίων του παίδων.

Παιδολέτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Παιδολέτηρ (ὁ), Π. [παῖς, ὄλλυμι], = Παιδοκτόνος.

Παιδολέτις, ιδος καὶ

Παιδολέτρια (ἡ), = Παιδολέτειρα.

Παιδολέτωρ, ορος (ὁ), Π. = Παιδολετήρ.

Παιδολογία (ἡ). ἐκλογὴ παίδων.

Παιδολύμας, α (ὁ), Π. = Παιδολετὴρ ἢ Παιδοφθόρος.

Παιδομαθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ μαθών τι (διδαχθεὶς) εἰς τὴν παιδικήν του ἡλικίαν, (ἐπιτ.) ἐντελῶς εἰδήμων (ἔμπειρος) τοῦ πράγματος, (ἀντιθ. τῷ Ὀψιμαθὴς).

Παιδομαθία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις παιδομαθὴς, μάθησις (διδασκαλία) τὴν ὁπ. ἔνλαβέ τις παιδόθεν, (ἀντιθ. τῷ Ὀψιμαθία).

Παιδομανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ μανιωδῶς (εἰς ὑπερβολὴν) παιδεραστής.

Παιδομανία (ἡ). μανιώδης (ὑπερβολικὴ) παιδεραστία.

Παιδομήτωρ, ορος (ἡ). μήτηρ παίδων.

†Παιδομόρος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁποῖον ὑποφέρει τις διὰ τὸν θάνατον (μοῦρον) τοῦ παιδὸς ἢ τῶν παίδων του. «Μόχθος—, Αἰσχύλ., (διορθ. Παιδοβόρος).

;Παιδομυσεῖα (τὰ), = Παιδιμεῖα, διδακτρα.

Παιδονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐπιχωρίως) παιδονόμος.

Παιδονομία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἐπιστασία) τοῦ παιδονόμου.

Παιδονόμος (ὁ), [παῖς, νέμω]. (εἰς τὴν Σπάρτην καὶ ἀλλοῦ) ὁ διωρισμένος νὰ ἐπιστατῇ εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν παίδων, ἔφορος τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως.

Παιδοπίπης [παῖς, ὀπιπτεύω], ου (ὁ). ὁ κυττάζων (ἔχων εἰς τ' ὄμματι τοὺς παῖδας, παιδεραστὴς, (κατὰ μίμησιν τοῦ Παρθενοπίπης).

Παιδοποιέω-ῶ καὶ (μσ.) ὁμαι-οῦμαι, Μ. ήσω καὶ ήσομαι. Κάμνω (Γεννῶ) παῖδας, τεκνοποιῶ. 2) (μσ.) κάμνω τινὰ παιδί μου, υἱοθετῶ.

Παιδοποιήσιμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς παιδοποίησιν ἐπιτήδειος.

Παιδοποίησις, εως (ἡ), = Παιδοποιία.

Παιδοποιητέον, θετ. τοῦ Παιδοποιέω.

Παιδοποιητικὸς, ἡ, όν, = Παιδοποιικός.

Παιδοποιία (ἡ), τὸ παιδοποιεῖν, τεκνογονία. 2) εἰσποίησις παιδὸς, υἱοθέτησις.

Παιδοποιικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς παιδοποιίαν συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος.

Παιδοπαὶς (ὁ, ἡ). ὁ ποιῶν (γεννῶν, κάμνων) παιδιὰ ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο, τεκνοποιὸς. «Ἡδονὴ—, Εὐρ.

Παιδοσπαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπείρω παῖδας, τεκνοποιῶ.

Παιδοσπορία (ἡ), = Παιδογονία.

Παιδοσπόρος (ὁ, ἡ), = Παιδογόνος.

Παιδοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Παιδεία.

;Παιδοτέκνωσις, εως (ἡ). παιδὸς ἢ παίδων τέκνωσις, τεκνογονία.

;Παιδοτεκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ παιδί, (κοιν.) Παιδοκομῶ.

;Παιδοτοκία (ἡ). γέννησις παιδὸς, παιδοκόμησις, [ἐκ τοῦ

Παιδοτόκος (ὁ, ἡ). ὁ τίκτων παῖδας. ||. (οὐσ. θηλ.) ἡ παιδοκομήσασα γυνὴ, λεχώνα.

Παιδοτριβεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου γυμνάζονται οἱ παῖδες, [ἐκ τοῦ

Παιδοτριβέω-ῶ, Μ. ήσω. Γυμνάζω τοὺς παῖδας εἰς τὴν πάλην κτλ., (ἐν γέν.) ἐξασκῶ, συνειθίζω, [ἐκ τοῦ

Παιδοτρίβης [παῖς, τρίβω], ου (ὁ). διδάσκαλος (γυμναστὴς) τῶν παίδων εἰς τὴν πάλην κτλ., (ἐν γέν.) διδάσκαλος, ὁδηγός.

Παιδοτριβία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ παιδοτρίβου.

Παιδοτριβικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν παιδοτρίβην, παιδοτρίβου ἴδιος. «Παιδοτριβικὴ,» Ἀρετ., ἡ τέχνη τοῦ παιδοτρίβου, ἡ γυμναστική.

Παιδοτριβικῶς, ἐπίρ. Καθὼς οἱ παιδοτρίβαι, γυμναστικῶς.

;Παιδότριψ, ιβος (ὁ). δοῦλος διωρισμένος νὰ ἐπιμελῆται τὰ παιδία ἢ νὰ γυμνάζῃ τοὺς ἄλλους δούλους (παῖδας) τοῦ αὐθέντου του. (εἰς τὸν Πλούτ., νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Παιδοτρίβαι, εἰς δὲ τὸν Λκ. ἀντὶ Πεδότριψ.

Παιδοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Ἀνατρέφω) παῖδας ἢ σκλάβους.

Παιδοτροφία (ἡ). ἀνατροφὴ παίδων, [ἐκ τοῦ

Παιδοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (ἀνατρέφων) παῖδας, (παρβλ.) Κουροτρόφος.

Παιδότρωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τῶν παίδων ἢ τοῦ παιδός τινος ὡς τραῦμα ἐπιφερόμενος, (Αἰσχύλ. Εὐμ. 499).

Παιδουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παιδοποιέω.

Παιδουργία (ἡ), = Παιδοποιία.

Παιδουργὸς (ὁ, ἡ), = Παιδοποιός.

Παιδοῦσσα, κατὰ κρᾶσ. ἐκ τοῦ Παιδόουσα.

Παιδοφαγία (ἡ), = Παιδοβρωσία.

Παιδοφάγος (ὁ, ἡ), = Παιδοβόρος.

Παιδοφθορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθείρω (Διαφθείρω) παῖδα ἢ τοὺς παῖδας. 2) = Παιδεραστέω.

Παιδοφθορία (ἡ), τὸ φύσ. τοῦ προηγ., φθορὰ παιδὸς ἢ παιδοκτονία.

Παιδοφθόρος (ὁ, ἡ). φθορεὺς παιδὸς ἢ παιδοκτόνος.

Παιδοφιλέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Παιδεραστέω, [ἐκ τοῦ

Παιδόφιλης καὶ Παιδόφιλος, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς παῖδας, παιδεραστής. 2) ὁ ἀγαπῶν τοὺς παῖδας του, φιλότεκνος. «Γέλλιος παιδοφιλωτέρα,» Παρεμβ. μετὰ τῶν φιλοτέκνων μὲν, τροφῇ δὲ διαφθειρόντων αὐτὰ, » Ζηνόδ.

Παιδοφονεὺς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ Παιδοφόνος

Παιδοφονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παιδοκτονέω γίνομαι παιδοφόνος.

Παιδοφονία (ἡ), = Παιδοκτονία.

Παιδοφόνος (ὁ, ἡ), = Παιδοκτόνος.

Παιδοφόντης, ου (ὁ), = Παιδοφόνος.

Παιδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ εἰς τὰς χεῖράς μου ἢ Μεταφέρω) παῖδα, [ἐκ τοῦ

;Παιδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ ὀχῶν) παῖδα ἢ παῖδας· ἢ φέρουσα ἐν γαστρὶ, ἔγκυος.

Παιδοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ τῶν παίδων, (εἶδος ἀξιώματος ἐν Στρατονικείᾳ τῆς Καρίας).

Παιδόω-ῶ [παῖς], Μ. ώσω. Ἐγγαστρόω. (ᾧ πθ.) ἐγγαστρόνομαι. «Παιδωθῆναι ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος,» Δ. Ἁλ.

†Παιδώναξ [παῖς, ἄναξ], ακτος (ὁ), = Παιδαγωγὸς, ἢ Παιδοκράτωρ.

;Παίδωσις [παιδόω], εως (ἡ), = Παιδοποιία, παιδοκόμισμα.

Παίζω, Μ. παίξομαι ἢ παιχθήσομαι (ἀόρ. Ἔπαιξα καὶ Ἀττ. Ἔπαισα, πρκ. Πέπαιχα καὶ πθ. Πέπαισμαι ξ Ἀττ. Πέπαισμαι, ἀόρ. Ἐπαίχθην καὶ τὸ θετ. Παικτέον), Παίζω (κυρ. Ἀὰν παιδί)· διασκεδάζω μὲ ὁποιονδήποτε παιγνίδι· (Π.) χορεύω, (ἐν γέν.) εὐθυμῶ. «Σφαίρῃ ἔπαιζον,» Ὀδ. Ζ. «Παίζειν ἀστραγάλοις,» Πλ. (ξ αἰτ. προθετ.) «Βούλει πρός με παῖσαι;—Παιδιάν τίνα;» Ἀρχῳ. «Ἔπειτα παίζουσιν πρὸς ἀλλήλους,» Ξεν. «Ὧμα περιεναγίζετο πεσόντων ἀνδρῶν παιζόντων καὶ λιζόντων τε γυναικῶν,» Ὀδ. Ψ. «Νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ, τοί γε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ, τοί γε μὲν αὖ γελῶντες,» Ἡσ. 2) παίζω μουσικόν τι ὄργανον ἢ τραγουδῶ (σκοπόν). «Μέλος παίζειν,» Λξ. 3) μεταχειρίζομαί τι ὡς παίγνιον, περιπαίζω· ἀστεΐζομαι, χωρατεύω. «Ὡς ἄγρια παίσασα,» Θκρ. «Εἰώθει γὰρ παίζειν μου εἰς τὰς τρίχας,» Πλάτ. «Λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις,» Θκρ., εἶπε παίζων. «Εἰμὴ ξ τοῦτο ὁ Ἀντιφ. πέπαιγε,» Δημ. «Παίζειν σπουδῇ,» Ξεν., παίζειν σπουδαῖα παιγνίδια. «Σπουδάζει ταῦτα ἢ παίζει,» Πλάτ., μὲ τὸ ὅλα του ἢ χωρατεύει; (καὶ πρκ.) «Ἡ τύχη τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα παίζει,» Λκ. (καὶ πθ.) «Ταῦτα μὲν οὖν πεπαίσθω ἡμῖν,» Πλάτ., καὶ ταῦτα μὲν ἐν εἴδει ἀστείσμοῦ (ξ κατὰ μτχ.) «Τοῦτο δὴ τὸ παιζόμενον,» Πλ., καθὼς λέγουν συνήθως χωρατεύοντες.

Παιηόνιος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Παιωνιος.

Παιηονὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Παιηονίη.

Παιηονίη (ἡ). ἡ ἰατρεύουσα, [ἐκ τοῦ

Παιήων, ονος (ὁ), Ἰων. Π. ἀντὶ Παιών, [ατρός, ἡ· 2) Παιάν, ὕμνος. 3) (ἐπιθ.) ἀντὶ Παιηόνιος, ἐαματικός ἢ· 4) Παιανίζων, παιανιστής.

Παικτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Παίκτης.

Παικτέον, θετ. τοῦ Παίζω.

Παίκτης, ου (ὁ). ὁ παίζων· (ἰδιαιτ.) κυβευτής, χαρτοπαίκτης.

Παικτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) =κῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ πρόθυμος ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παίζειν· ἀγαπῶν νὰ ἀστεΐζεται, (Ταρκ.) χωρατατζῆς, ἢ περιγελαστής· (ἐπὶ πραγμ.) ἀστεῖος.

Παικτός, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇ τις ὡς παίγνιον (ἀντίθ. μαῦ ἀντικείμενον).

✝Παίκτωρ, ορος (ὁ), Σχλ. ἀντὶ Παίκτης, (ἐξηγ. εἰς τὸ Συμπαίκτωρ].

Παίπαλα (τὰ), Π. πλθ. οὐδ. τοῦ Παίπαλος.

Παιπαλάω-ῶ, Μ. ήσω. Πανουργεύομαι, εἶμαι παιπάλημος, [ἐκ τοῦ

Παιπάλη (ἡ), [πάλλω]. τὸ λεπτότατον ἀλεύρι· (ἐν γεν.) πᾶν ὅ,τι εἶνε τριμμένον (ψιλὸν) ὡσὰν σκόνι, (παρβλ.) Παιπάλη· (μεταφορ.) ἄνθρωπος πανοῦργος, (καινοτ.) τριμμένος, πολύξερος, τετραπέρατος. «Παιπάλῃ λέγειν,» Ἀριστοφ., =τῷ

Παιπάλημα (τὸ), [παιπαλάω]. =Παιπάλη. «Λόγων —,» Ἀθ., ῥήτωρ παμπόνηρος, σοφιστής.

✝Παιπάλιμος (ὁ, ἡ), [παιπάλη ἢ παίπαλος]. παμπόνηρος, ὅλιος.

✝Παιπάλλω, Μ. παλῶ, Γλσ. ἀντὶ Πάλλω.

Παιπαλόεις, εσσα, εν, Π, τραχὺς, πετρώδης, ὀρεινός, ἀπόκρημνος, δύσβατος, [ἐκ τοῦ

Παίπαλος (ὁ, ἡ), Μ. [παίπω ἢ πάλλω]. =Παιπαλόεις, (ὀθ. ‖. οὐσ.) «Παίπαλα (τὰ),» Καλλ., μέρη πετρώδη (δύσβατα), κακοτοπιαίς.

Παιπαλώδης, ες (ὁ, ἡ), =Παιπάλιμος.

Παῖς, αιδὸς (ὁ, ἡ). (ἡ γεν. πλθ. Παίδων). ὁ ἄνθρωπος ἕως 15 ἐτῶν, παιδί (ἀρσ. ἢ θηλ.) ἀγόρι, ἡ κορῆτσι. «Ὅν ἐγὼ, παῖδα ἔτι ὄντα, ἐδίδασκον,» Θκρ. «Ἔγγραμας δὲ αὐτὴν παῖδα νέαν μάλιστα,» Ξεν. «Μὴ παιδὶ μάχαιραν,» Περιπ. (ἐξ συνκδχ.) «Παῖδα ἀπέδειξεν αὐτὸν τῇ ἀπάτῃ,» αὐτ. «Ὀλὲν ἡμῖν παῖς,» Πλάτ., τὸ παιδαριώδες μέρος τοῦ ἀνθρώπου. «Ἐκ παιδὸς (ἢ) «Ἐκ παίδων,» Αἰξ, παιδιόθεν. «Ἡλικίαν ἔχει τὴν ἄρτι ἐκ παίδων,» Ξεν., =Ἀρτίπαις ἐστ. 2) τέκνον, υἱὸς ἢ θυγάτηρ, (ἐνίοτε) ἀπόγονος. «Ἕκτωρ, Ἐκάβης ὁ γεραίτερος εἴκοσι παίδων,» Θκρ. «Παῖδες παίδων,» Ὅμ., οἱ ἀπόγονοι· (ἐξ περιφρ.) «Ἑτρῶν (« Φιλοσόφων, «Γραφίων) παῖδες,» Αἰξ., ἀντὶ Ἑτροὶ κτλ. (καθὼς ἐξ εἰς τὸ Ἑβραϊκόν) «Υἱοὶ ἀνθρώπων,» Γρφ., ἀντὶ Ἄνθρωποι. «Οἱ υἱοὶ τῶν προφητῶν,» αὐτ., ἀντὶ Οἱ προφῆται. (ἐδῶ ἀναφέρουν τινὲς καὶ τὸ) «Δυνατήτων παῖδες,» Ὅμ. 3) (κατ' εὐφημ.) ἀντὶ Δοῦλος (σκλάβος), (ὀθ. τὸ κοιν.) κοπέλι· (θηλ.) ἑταίρα. «Παῖ, δεῦρο. — Διῶλον οὐκ ἄγω,» Ἀριστοφ. «Καὶ ἅμα πρὸς τὸν ἀκόλουθον, παῖ, ἔφη, κάλει Χαρμίδην,» Πλάτ. «Τί γὰρ ἔχθιον ἢ παῖ παῖ καλεῖσθαι παρὰ πάτου;» (Ἐκφρ. παρ') Ἀθην. «Κόρε, εἰ εὗρον χάριν ἐναντίον σου, μὴ παρέλθῃς τὸν παῖδά σου,» Γρφ.

Παΐς (ἡ κλητ. Πάϊ καὶ ἡ αἰτ. Πάϊν), Π. ἀντὶ Παῖς.

Παίσδω, Μ. παιξοῦμαι, Δ. ἀντὶ Παίζω.

Παιστέον, θετ. τοῦ Παίζω.

Παιστικός, ἡ, όν, =Παικτικός.

Παίστρια (ἡ). γυνὴ παίζουσα (ὄργανον).

Παιφάσσω (παρτ. Ἐπαίφασσκον ἢ πλ. οὐ), Π. τρέχω ἔνθεν κακεῖθεν (ὡς ἐνθουσιασμένος)· κινοῦμαι μὲ ὁρμήν· ταράττομαι· φοβάζω, σπαρταρῶ. «Ἀλείψανα παιφάσσοντα ἢ ἀσπαίροντα φόνοισιν,» Ὑπ.

Παίω, Μ. παίσω καὶ (σπανιότ.) παίσω (πθ. πρκ. Πέπαισμαι, παρβλ. Παίζω), δτκ. πῶ. «Ἀρπάζει μέσον, καὶ ἐξάρας παίει ἐς τὴν γῆν,» Ἡρ. «Τὰς δὲ λαισπὰς (ναῦς) ἡ θάλασσα παίουσα πρὸς χωρία δύσφορα, πάσας διέφθειρε,» Πλ. «Καὶ ἔπαισε τὸν Ἰωὼ ἕλκει πονηρῷ,» Γρφ. (καὶ μτ.) «Ἐπαίσατο τὸν μητρόν,» Ξεν. (ἐξ ἀμετδ. ἢ ἑλλ.) «Λόγοι παίουσιν εἰκῇ πρὸς κύμασιν,» Αἰσχλ. (ὀθ. 2) (συνηθ.) ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ. «Πειρᾶσθε παίειν ἐφ' ἁλίτην (ἄλλ. γρφ. ἁλί τὸν) μάδδακα,» Ἀριστοφ., νὰ πίπτετε (νὰ κτυπήσετε) ἐπάνω της. 3) (ὡμτ.) συνουσιάζομαι, (παρβλ. Ἐρείδω). 4) (Λακων.) ἀντὶ Παίζω (ς). «Οὐ λῶν τι παίειν, ἀλλὰ μαστιγῶντί με,» (Ἐπίχ. παρ') Ἀθ.

Παιὼν [ῆπιος], ῶνος (ὁ). (ἐν γεν.) ὁ ἰατρεύων (κυρ. ἐκ γοητειῶν), ἰατρὸς, (ὀθ. ἐπίθετ.) ὁ Ἀπόλλων. 2) =Παιάν, ὕμνος ἢ ποὺς μετρ.

✝Παιωνεῖον (τὸ), Σχλ. ἀντὶ Ἰατρεῖον

Παιώνειος (ὁ, ἡ), =Παιώνιος.

Παιωνία (ἡ), Ζ. Παιώνιος.

Παιωνιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Παιωνία (ἐπιθ.)

Παιωνίζω [παιὼν 2], Μ. ίσω, =Παιανίζω. «Ἐπαιώνιζον τε ἅμα πλέοντες ὡς νενικηκότες,» Θκ.

Παιωνικὸς, ἡ, όν, καὶ

Παιώνιος [παιὼν], α, ον. Ἰατρός· ἰαματικὸς, (ὀθ. ‖. οὐσ) Παιωνία (ἐνν. πόα ἢ βοτάνη), εἶδ. φυτ. (ἰατρ.), (Γαλλ.) pivoine.

Παιωνὶς, ίδος (ἡ), =Παιωνικὴ, Παιωνία.

Παιωνισμὸς (ὁ), =Παιανισμός.

Πακτὰ, ᾶς (ἡ), Δ. ἀντὶ Πηκτή.

Πακτὰ, ῶν (τὰ), Δ. ἀντὶ Πηκτά.

Πακτὶς, ίδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Πηκτίς.

Πακτὸς, ὰ, όν, Δ. ἀντὶ Πηκτός, (ὀθ.

Πακτόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω καλὰ, 'σφαλῶ· στουππόνω· [Π.] δένω σφικτὰ, (ἐν γεν.) στηρίζω, ἀσφαλίζω. «Ὅσα ἦν τετρημένα ἐνεβύσαμεν ῥακίοισι κἀπακτώσαμεν,» Ἀριστοφ. «Καίρια πακτωτὰ,» Ἐπιγρ., ἁπλώσας (δέσας σφιγκτὰ, τεντώσας διὰ τῶν σχοινίων) τὰ πανιά.

Πάκτων [πακτὸς], ωνος (ὁ), εἶδος πλοίου ἐλαφρὸν (τὸ ὁποῖον διαιρεῖται πρὸς μετακόμισιν εἰς κομμάτια καὶ πάλιν συναρμόζεται).

Πάκτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πακτόω, δέσιμο, κλείσιμο, στούππωμα κτλ.

Παλαγμὸς (ὁ), Π. [παλάσσω]. κηλὶς, μολυσμός.

Παλάθη (ἡ), [παλάσσω, πλάσσω;] σῦκα πατημένα ἢ ἁρμαθιασμένα κατὰ μῆκος, τσακέλα (chapelet) σύκων (ἐν γεν.) ὁποιαδήποτε μάζα σχηματισμένη παρομοίως, (ἴδε Ἱερ. Δ'. 23).

Παλάθιον (τὸ) καὶ

Παλαθὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Παλάθη.

Παλαθώδης, ες (ὁ, ἡ). πατημένος (σχηματισμένος) εἰς εἶδος παλάθης.

Πάλαι [συγγ. τῷ Πάλιν], ἐπίρ. Χρόνῳ τὸν παρεληλυθότα (τὸν παλαιὸν) καιρὸν· πρὸ χρόνων, πρὸ πολλοῦ (Π. ἐν γεν.) πρότερον. «Πάλαι, οὗτι νέον γε,» Ἰλ. 1. «Ἦ μὲν πάλαι, ἦ δ' ἔτι ἢ νῦν,» αὐτ. «Ἄρτι ἦκες, ἢ πάλαι;» — Ἐπεικῶς πάλαι,» Πλάτ. «Οὐ πάλαι, ἀλλὰ κρώην,» Αἰσχ. «Πάλαι ἂν ἀπολώλειτε,» Δημ. «Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι,» Ἀρχφ. (ἐξ ἐνάρθρ.) «Ὁ (« Ἡ, «Τὸ) πάλαι (ἐνν. ὢν κτλ.),» Αἰξ., ὁ πρὸ πολλοῦ ὑπάρξας ἢ γενόμενος, περασμένος, παλαιός. «Ἀρχίλοχον τὸν πάλαι ποιητὰν,» Θκρ. (τὸ οὐδ.) «Τὰ πάλαι (ἐξ ὑφ' Ἓν) «Τοπάλαι,» «Πάλαι, «Τὰ γὰρ τοπάλαι μεγάλα ἦν, σμικρὰ γέγονε· τὰ δὲ ἐπ' ἐμοῦ ἦν μεγάλα, πρόσθεν ἦν σμικρὰ,» Ἡρ., (παρβλ. Παλαιὸς).

Παλαιγενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πάλαι (πρὸ πολλοῦ) γεννηθείς, γέρων, παλαιός.

Παλαιγονία (ἡ). ἀρχαιότης, [ἐκ τοῦ

Παλαίγονος (ὁ, ἡ). =Παλαιγενής.

Παλαιετὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ παλαιῶν ἐτῶν, πολλῶν χρόνων, παλαιός.

Παλαίθεος (ἡ), =Παλαιὰ θεὸς, [ἡ Ἑστία).

Παλαίθετος (ὁ, ἡ), [πάλαι, τίθημι]. ὁ πρὸ πολλοῦ ἀποτεθειμένος ἢ συνθεμένος, (ἐν γεν.) παλαιός. «Γάμος —,» Ἀθ.

Παλαιμάτωρ, ορος (ὁ), Π. Δ. ἀντὶ Παλαιομήτωρ, ἀρχαία μήτηρ, πρώτη προμήτωρ.

Παλαιμονίω-ῶ [παλαίμων], Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Παλαίω.

Παλαιμόνια (τὰ), (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Παλαίμονος.

Παλαίμων [πάλη], ονος (ὁ), ἐπίθετ. =Παλαιστής. ‖. (ὡς κύρ. ὄν.) φυσικὸς τῆς ἀνομοθεσίας, (ἄλλ.) Μελικέρτης (ὑαίμων θαλάσσ.).

Παλαιογενὴς, έος (ὁ, ἡ), =Παλαιγενής.

Παλαιόγονος (ὁ, ἡ), =Παλαίγονος.

Παλαιόδουλος (ὁ). παλαιόθεν δοῦλος.

Παλαιόθεν, ἐπίρ. Ἐκ παλαιοῦ (χρόνου).

Παλαιοθέτης [παλ. τίθημι], ου (ὁ), =Παλαιοπράγμων.

Παλαιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἢ Πραγματεύομαι περὶ παλαιῶν (ἀρχαίων) πραγμάτων.

Παλαιομήτωρ, ορος (ἡ), Δ. Παλαιμάτωρ.

Παλαιομιώλωψ, ωπος (ὁ). παλαιὸς πανοῦργος, παληὰ ἀλωποῦ.

Παλαιοπενθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. τὸ πένθος εἶνε παλαιὸν, ὁ πρὸ πολλοῦ πενθηφορῶν.

Παλαιόπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παλαιὰ (παλαιόθεν θησαυρισμένα) πλούτη, ἔκπαλαι πλούσιος.

✝Παλαιοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ παλαιοῦ χρόνου γυμνασμένος εἰς τὰ πράγματα, (κοιν.) παληὸς λύκος, (Γαλλ.) vieux routier.

✝Παλαιορράφος (ὁ). ὁ ῥάπτων (παλλόνων) παλιόρουχα ἢ παληοπάπουτσα, μπαλωματᾶς.

Παλαιόριζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παλαιὰς ῥίζας, παλαιόθεν ῥιζωμένος.

Παλαιός, ά, όν, (τὸ παρθ. **Παλαιότερος**, -ότατος καὶ **Παλαίτερος**, -αίτατος). Ὁ πάλαι (πρὸ πολλοῦ) γενόμενος ἢ διαρκῶν, ἀρχαῖος, περασμένος· πολυκαιρινός, (ἐπὶ ἀνθρ.) γέρων· (συνεκδχ.) ἄχρηστος, (ποιν.) παλιός. «Τίς οὕτως, ἢ νέος ἢ παλαιός, ῥᾴθυμός ἐστιν; » Ἰσοκρ. «Οἶνος παλαιός, » Ὀδ. Β. « Ἀτοπόν γε τὸν μὲν οἶνον εὐδοκιμεῖν ἀεὶ παρὰ ταῖς ἑταίραις τὸν παλαιόν, ἄνδρα δὲ μὴ τὸν παλαιὸν ἀλλὰ τὸν νεώτερον, » [Ἀλεξ. παρ'] Ἀθ. « Ἐκβάλλει ἐκ τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ καινὰ καὶ παλαιά, » Γρφ. ||. (τὸ οὐδ.) « Τὸ παλαιὸν, ἐπίρ. ἀντὶ Τὸ πάλαι. « Ὅσαι ἦδη ἐξόδου ἐγένοντο, ἢ τὸ παλαιὸν, καὶ τὸ νέον, ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου, » Ἡρ. (παρβλ. Πάλαι.), (καὶ παρθ. μὲ προθ.) « Ἐκ παλαιτέρου, » Ἡρ « Ἐκ παλαιτάτου, » Θκ.

Παλαιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ παλαιοῦ· ἀπλότης τῶν παλαιῶν ἀνθρώπων, (Εὐρ. Ἑλ. 1062).

Παλαιότοκος (ὁ, ἡ). (παρυξ.) ἡ πρὸ παλαιοῦ τεκοῦσα, (ἐπμ.) ἐξηντλημένη, (προπαροξ.) ὁ πρὸ πολλοῦ τεχθείς, = **Παλαιογενής**, προβεβηκώς.

Παλαιοτροπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Παλαιότροπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκολουθῶν (ἢ γενόμενος κατὰ) τὸν παλαιὸν τρόπον, (καιν.) τῆς παλιᾶς μόδας.

†**Παλαιουργός** (ὁ, ἡ). ὁ παλαιὰ ἐργαζόμενος. ||. (οὐσ.) = **Παλαιοράφος**.

Παλαιοφανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ὡς ἂν παλαιός.

Παλαιόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. παλαιὸς (γέρων) τὰς φρένας, (ἐν γέν.) ἀρχαῖος.

Παλαιόχρονος (ὁ, ἡ). παλαιὸς τοὺς χρόνους, πολυκαιρινός.

Παλαιοχώριον (τὸ). παλαιὸν χωρίον, (καιν.) παληοχώρι.

Παλαιόω-ῶ, Μ. ώσω. **Κάμνω τι νὰ γένῃ παλαιόν, παληόνω· καταργῶ ὡς ἄχρηστον.**

Παλαιπλούσιος (ὁ, ἡ). = **Παλαιόπλουτος**.

Παλαίπολις, εως (ἡ). παλαιὰ πόλις.

Πάλαισμα (τὸ). ἔργον ἢ μηχάνημα παλαιστοῦ, ἄθλος, ἀγώνισμα. « **Πάλαισμ'** ἄρρηκτον τοῖς ἐναντίοις ἔχει, » Αἰσχλ., μέσον πρὸς ἀντίχρουσιν, στρατήγημα.

Παλαισμοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Πάλη.

Παλαισταγής, ές (ὁ, ἡ), Π. (οἶνος) ὁ πρὸ πολλοῦ σταφυλὰς (ἀπὸ τὰ σταφύλια), παλαιός.

Παλαιστάω-ῶ [παλαιστὴς], Μ. ήσω, = **Παλαίω**.

Παλαιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ (ι) ἢ Σπρώχνω μὲ τὴν παλάμην, [ἐκ τοῦ

Παλαιστὴ (ἡ). παλάμη, μέτρον 4 δακτ.

Παλαιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παλαίων, (ἐν γέν.) ἀθλητής, ἀγωνιστής. 2) (Ἀλεξ.) ἀντὶ Παλαιστή.

Παλαιστιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ἔκτασιν μιᾶς παλαιστῆς (4 δακτ.).

Παλαιστικὸς ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παλαίειν, παλαιστοῦ ἕξις, γυμναστικός.

Παλαιστὶς, ίδος (ἡ). = **Παλαιστή**.

Παλαίστρα (ἡ). ὁ τόπος ὅπου παλαίουσιν, μέρος προσδιωρισμένον διὰ πάλαισμα (ἢ ἐν γέν. διὰ κάθε εἶδους σωματασκίαν), γυμναστήριον (κυρ. καὶ μτνμ.) « Ξενοφῶν ἢ Πλάτων ἐκ τῆς Σωκράτους ἀντες παλαίστρας, « Λογγ.

Παλαιστρικὸς, ἡ, όν, = **Παλαιστικός**, γυμναστικός.

Παλαιστρικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν παλαιστικῶν, ὡς εἰς παλαίστραν.

Παλαιστρίτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ τῆς παλαίστρας. (ἐν γέν.) = **Παλαιστρικός**.

Παλαιστροφύλαξ, ακος (ὁ), ὁ φύλαξ (ἐπιστάτης) τῆς παλαίστρας, γυμνασιάρχης.

Παλαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Παλαίτερος, α, ον, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ **Παλαιός**.

Παλαίφαγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τὸ πάλαι τρωγόμενος (χρησιμεύων πρὸς τροφήν), ἢ 2) φαγωμένος ἀπὸ τὴν παλαιότητα (πολυκαιρίαν). « Δρῦς—, « Ὀδ. Υ., (οὕτω διορθ. τινὲς ἀντὶ

Παλαίφατος (ὁ, ἡ), [πάλαι, φημί]. ὁ τὸ πάλαι λεγόμενος (ῥηθέντος) ἢ προ πολλοῦ ῥηθείς (προφητευθείς), (ἐν γέν.) ἀρχαῖος, παλαιός. « **Παλαίφατον** (ἐννν. λόγιον), « Λξ. , παλαιὰ παροιμία. « Δρῦς παλαίφατος, « Ὀδ. Τ., ἢ ἐκ παλαιοῦ πεφημισμένη, (ἄλλ. διόρθ. **Παλαίφαγος**, καὶ ἄλλ., πολὺ ἐπιτυχέστερον, **Παλαιφωτος**).

Παλαιφάτως, ἐπίρ. Κατὰ παλαιὰν φήμην, ὡς ἐκ παραδόσεως ἀρχαίας.

;**Παλαίφοιβος** (ὁ, ἡ), Π. ὁ φοιβάζων (μαντεύων, χρησμοδοτῶν) τὸ πάλαι, (εἰς τὸν Σοφ. διορθ. **Παλαίφατος**).

Παλαίφυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸ πολλοῦ φυτευμένος, παλαιός. « Δρῦς —, « Ὀδ. Τ. (οὕτω διώρθ. τινὲς ἀντὶ **Παλαίφατος**).

Παλαίχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. παλαιὸς κάτοικος ἢ κύριος γῆς (χθονός), (παρβλ.) **Αὐτόχθων**.

Παλαίχρονος (ὁ, ἡ), Π. = **Παλαιόχρονος**.

Παλαίω [πάλη]. Μ. παλαίσω (αόρ. Ἐπάλαισα καὶ Ἐπάλησα, πθ. πρκ. Πεπάλαισμαι). Ἀγωνίζομαι ὡς παλαιστὴς (κυρ. καὶ μτφρ.), παλαίβω. « **Παλαίειν** τινὶ (ἢ) πρός τινα, « Λξ. (καὶ μτφρ.) « **Παλαίσαντες** πολλαῖς ζημίαις, « Ξεν. «Πενίᾳ παλαίειν ἐσχάτη, « Χρσ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Ἐπαλαίομεν τὴν ναῦν εἰς τὸ ἀντίῤῥοπον καθελεῖν, « Ἀχιλλ. Τάτ. (ἢ χ. πτ.) « Εἰ παλήσειε ὁ ναυτικὸς στόλος, « Ἡρ., ἂν συμπλακῇ εἰς μάχην (ι) ἢ νεκηθῇ (ἀποτύχῃ). (καὶ πθ.) «ἐκεῖνος γὰρ οἶνος καὶ παλαίεσθαι βαρύς, « Εὐρ.

Παλαίωμα (τὸ), [παλαιόω]. τὸ πεπαλαιωμένον μέρος ἢ πρᾶγμα. 2) (συχνότ.) ἀντὶ **Παλαίωσις**, (ὀθ. τὸ κοιν.) πάληωμα.

†**Παλαιῶρ**, Λακων. ἀντὶ **Παλαιός**.

Παλαίωσις, εως (ἡ). πάληωμα. « Οἴνου (« ἱματίων) —, « Πλ., Ἀχμ.

Παλαιμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. **Κάμνω τι μὲ τὸ χέρι μου, ἐργάζομαι· καταρθόνω.** « **Ταῖς χερσὶ παλαιᾶσθαι** τὸ δίον, « Ξεν. (ὀθ. 2) (μτφρ.) τεχνεύομαι, μηχανῶμαι. « Τόλμημα παλαμ. , « Ἀρρφ. (ὀθ. καὶ τὸ χαρακτηριστικὸν ὄνομα τοῦ πολυμηχάνου **Παλαμήδους**), [ἐκ τοῦ

Παλάμη (ἡ), [πάλλω]. τὸ μέσα μέρος τῆς χειρός. (κατ' ἔκτ.) ἡ χείρ. (συνεκδχ. τὸ ἔργον τῆς χειρός, τεχνούργημα· τρόπος, μέσον. (ἐν γέν.) τέχνη, μηχανή (ἐπὶ κακοῦ) δόλος, πανουργία. « **Μοιρεδίῳ παλάμᾳ**, « Πίνδ., θείᾳ δυνάμει (βοηθείᾳ).

Παλάμημα (τὸ), ἔργον, κατόρθωμα· μηχάνημα.

Παλαμήφιν), Π. ἀντὶ **Παλάμῃ**.

Παλαμηφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = **Παλαμοφορέω**.

Παλαμναῖος [παλάμη], α, ον. Αὐτόχειρ (φόνου), (ἐπμ.) ἐναγής, (ἐν γέν.) λυμεών, ἀποτρόπαιος, ἀλιτήριος. « Προστάττει τὴν παρθένον δίχα τιμεῖν ὁ **παλαμναῖος**, « Σδ. « Τὰς παλαμναιοτάτας ἀρὰς, « Συν. « Τὸ παλαμναῖον, « Εὐρ., τὸ ἄγος, μίασμα φόνου. 2) ἐκδικητὴς φόνου, (παρβλ.) Ἀλάστωρ «Ζεὺς—, « Λξ. « Τὰς δὲ ὧν ἄδικα παθόντων ψυχὰς οὔκω κατεναήσατε αἵους μὲν φάσους τοῖς μιαιφόνοις ἐμβάλλουσιν, οἵους δὲ παλαμναίους τοῖς ἀνοσίοις ἐπιπέμπουσι, « Ξεν.

Παλαμοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ) ἐν τῇ παλάμῃ μου.

Παλάσιον (τὸ), = **Παλάθιον**.

Παλάσσω [πάλλω], Μ. άξω. **Κινῶ, κουνῶ· ἀναπαύομαι ζυμώνω.** « Ἐγκέφαλος ἔνδον ἅπας πεπάλακτο, « Ὅμ. (ὀθ. 2' (συνεκδχ.) ῥίπτω λαχνὸν (πάλον). «Ἥλιῳ πεπάλαχθε, ὅς κε λάχῃσιν, « Ἰλ. Η. 3) (συνήθ.) θαλάσσω. λερνω. (μτφ.) βρέχω· ἀλείφω, (παρβλ.) Μιαίνω. « Δίματι παλαξίμεν οὖδας, « Ὀδ. Ν. (ᾱ μισ.) « Λύθρῳ παλάσσετο χεῖρας, « Ἰλ. Α. (ᾱ πθ.) «Νίφετῷ πεπαλαγμένον ὕδωρ, « Εὐρ.

Παλαχεύω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ **Παλαιόω**, [ἐκ τοῦ

Παλαχὴ (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ **Παλαιστή**, (ὀθ.

Παλαιστιαῖος, α, ον, Ἀττ. ἀντὶ **Παλαιστιαῖος**.

Παλαχὴ (ἡ), Π. [παλάσσω 3], = **Πάλος** λαχνός· (συνεκδχ.) τὸ διὰ λαχνοῦ ἀποκτηθέν, (παρβλ.) **Κλῆρος**. (ἐν γέν.) τύχη· (ἰδιωτ.) ἀξίωμα (κληρωτόν)· (κατ' ἔκτ.) = **Ἀρχή**, (Γαλλ.) **principe**, (ὀθ.

Παλαχῆθεν, ἐπίρ. Π. ἐξ ἀρχῆς, ἐκ πρώτης ἀρχῆς, ἔκπαλαι.

Πάλευμα (τὸ), [παλεύω]. μέσον ἐλαυνικόν, δόλεαρ.

Παλευτὴς, οῦ (ὁ). (ἐνν. ὄρνις) τὸ πουλὶ διὰ τοῦ ὁπ. οἱ κυνηγοὶ ἀπατοῦν καὶ πιάνουν τὰ ἄλλα πουλιά, κράκτης, (Γαλλ.) **appeau** ἢ **chanterelle**. 2) ἀπιάνων μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον πουλιά. (μτφρ.) ἀπατεών.

Παλευτικὸς, ἡ, όν. **Παλευτοῦ ἕξις**, θηρευτικός.

Παλεύτρια καὶ Παλευτρὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ **Παλευτὴς** (ὄρνις), [ἐκ τοῦ

Παλεύω, Μ. εύσω **Πιάνω δι' ἀπάτης** (ὁ παλευτὴς) πουλιά. (ἐν γέν. καὶ μτφρ.) ἀπατῶ, δολεάζω, παγιδεύω. « Σύλλας δὲ ταῖς εἴκοσι σπείραις, ὥσπερ ἠθάσιν ὄρνισι, τεσσαράκοντα τὰς τῶν πολεμίων παλεύσας, ἀπήγαγεν εἰς τὸ στρατόπεδον ἅπαντας, « **Πλ.**, [ἐκ τοῦ

Πάλη (ἡ). πάλαισμα· (ἐν γέν.) ἀγὼν μάχη. « Τεχνικώτατον καὶ πανουργότατον τῶν ἀθλημάτων ἡ πάλη, « Πλ. [συγγ., κατ' ἐτυμολογ. μόνον, τῷ

Πάλη ἡ **Παλὴ** (ἡ), [πάλλω], ἡ λεπτοτάτη σκόνι (ἄμμος, ζάκτη κτλ.). «Ἀλφίτων πάλη,» Ἱππερ., ἡ (ἄλλ.) **Παιπάλη.**

Πάλημα (τὸ), =Πάλη, παιπάλη, ἀλεῦρι τρίψιλον· μαγείρευμα (κουρκοῦτι) μὲ τοιοῦτον ἀλεῦρι.

Παλημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ **Πάλημα.**

Πάλης, Αἰολ. ἀντὶ **Παλαιὰς,** (ὀθ. τὸ κοιν.) **Παληάς.**

Παλῆσαι, ἀόρ. ἀ, τῆς ἀπαρ. τοῦ **Παλαίω.**

Πάλι, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ **Πάλιν.**

Παλιβλαστὴς, ἐος καὶ **Παλίβλαστος** (ὁ, ἡ), =**Παλιμβλαστής.**

Παλίβολος (ὁ, ἡ)=**Παλίμβολος.**

Παλιγγέλως, ωτος (ὁ). τὸ ἀμοιβαῖον περιγέλασμα.

Παλιγγενεσία (ἡ). ἡ πάλιν (ἐκ νέου) γέννησις, ἀναγέννησις, ἀνανέωσις· (ὀθ. ἐκκλησ.) ἡ διὰ τοῦ θείου βαπτίσματος ἀναζώωσις.

Παλιγγενὴς, ές (ὁ, ἡ). Ἐξαναγεννημένος· (Ἐκκλησ.) ἀναγεννημένος διὰ τοῦ θείου βαπτίσματος, νεοφώτιστος.

Παλίγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ μιλῶν τὰ ἐναντία, ἀντιφατικός, ψευδής. «Ἀγγελία —,» Πίνδ. 2) ὁ ὁμιλῶν ξένην γλῶσσαν, ἀλλόγλωσσος. «Πόλις —,» Πίνδ.

Παλίγγναμπτος (ὁ, ἡ), [πάλιν, γνάμπτω]. λυγισμένος πρὸς τὰ ὀπίσω.

Παλίγγνωστος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (ἐκ νέου) γνωσθείς, ἀναγνωρισθείς, (γραμτ. ἐξήγ. τοῦ **Παλινδικής**).

Παλιγκαπηλεύω, Μ, εὐσω. Ἐξαναπωλῶ ἀκριβώτερα, μεταπωλῶ ὡς-

Παλιγκάπηλος (ὁ). πάλιν πωλῶν (μεταπωλῶν) τι, μεταπράτης (κυρ. ὁ ἀγοράζων ἀπὸ δεύτερον ἢ τρίτον χέρι).

Παλιγκινὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (πρὸς τὰ ὀπίσω) κινούμενος, στρεφόμενος ἀλλοῦ (πρὸς ἄλλο μέρος).

Παλίγκλαστος (ὁ, ἡ), [π. κλάω]. γυρισμένος ὀπίσω δι' ἀντανακλάσεως.

Παλιγκοταίνω ἢ **Παλιγκοτάω**(έω)→ῶ, Μ. ἤσω. Γίνομαι παλίγκοτος, ξαναθυμόνω· (ὀθ. μετμ. ἐπὶ νόσ. καὶ πληγ.) κακοφορμίζω ἐκ νέου, χειροτερεύω.

Παλιγκότησις, εως καὶ

Παλιγκοτία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., Ἐξαναθύμωμα (κυρ. πληγῆς ἢ νόσου), Ἐξανακύλημα, (Γαλλ.) recrudescence.

Παλίγκοτος(ὁ, ἡ), [πάλιν, κότος]. ὁ ἀνανεόνων παλαιὸν πάθος (ἀναξέων παλαιὰν πληγὴν), Ἐξαναθυμόνων, (ἐπμ.)=**Βαρύθυμος**· (μετμ.). «Παλίγκοτον πάθημα,» Ἱππκρ., τὸ ἐπανερχόμενον (ἀνανεούμενον) νόσημα, Ἐξανακύλημα.

Παλιγκότως, ἐπίῤ. Ὡς παλίγκοτος, βαρυθύμως. «Φέρειν τὰ συμπίπτοντα μὴ παλιγκότως,» Εὐρ.

Παλίγκραιπνος (ὁ, ἡ), Π. [π. **κραιπνός**]. πολλὰ ταχὺς (ταχυκίνητος).

Παλίγκτιστος (ὁ, ἡ). πάλιν (ἐκ νέου) κτισμένος, Ἐξανακτισμένος.

Παλίγκυρτος (ὁ),=**Κύρτος,** ψαροκόφινον.

Παλίγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. (μτγν.) ἀντὶ **Παλίγγλωσσος.**

Παλίγναμπτος (ὁ, ἡ), Π. (μτγν.) ἀντὶ **Παλίνγναμπτος.**

Παλίγξεστος καὶ **Παλίγξυστος** (ὁ, ἡ), [π. ξέω]. Ἐξανακεκομμένος,(παρβλ.) **Παλίμψηστος.**

Παλιδερκὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [π. **δέρκομαι**]. ὁ βλέπων ὀπίσω.» Δίκη —,« Ὀρφ.,(νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ **Παλίδερκής**).

Παλίζωος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ **Παλίνζωος.**

Παλικαμπὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων (γερμένος) πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπανακάμπτων, (παρβλ.) **Παλιγκινής.**

†**Παλίλληπτος** (ὁ, ἡ), [π. **λαμβάνω**]. Σχλ. ἐξήγ. τοῦ **Παλινάγρετος.**

Παλιλλογέω→ῶ, Μ. ἤσω. Πάλιν λέγω, ἐπαναλαμβάνω τὸν λόγον μου, ξαναλέγω, ἐπαναλέγω.

Παλιλλογία (ἡ). τὸ πάλιν λέγειν, ἐπανάληψις τῶν εἰρημένων. 2) τὸ λέγειν τὰ ἐναντία (τῶν προειρημένων), ἀντίφασις ἢ παλινῳδία, [ἐκ τοῦ

Παλίλλογος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (κατ' ἐπανάληψιν) λεχθείς, ἐπαναληφθείς. 2) ὁ πάλιν (ἐκ νέου) συλλεχθείς, ἀναθείς ὀπίσω. 3) (ἐνεργ.) ὁ λέγων τὰ ἐναντία, ἀντιφάσκων εἰς ἑαυτόν· ἀντιφατικός.

Παλίλλυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάλιν (ὀπίσω) λυθείς.

Παλιμβάκχειος (ὁ). (ποὺς) συγκείμενος ἐκ θέσ μακρῶν καὶ μιᾶς βραχείας συλλαβῆς, (θηλ.) ἀνάπαλιν τοῦ **Βακχείου.**

;**Παλιμβαλὴς** [π. **βάλλω**], ές (ὁ, ἡ). πεσμένος (πλαγιασμένος) ἀνάσκελα, βαλμένος ἀνάποδα,

Παλίμβαμος (ὁ, ἡ), Π. [π. **βαίνω**]. ὁ ὑπάγων ἁμπρὸς-ὀπίσω, ὀπισθοδρομῶν ἢ πηγαινοερχόμενος,

Παλίμβιος (ὁ, ἡ). ἀεπανελθὼν πάλιν εἰς τὸν βίον (ἀναβιώσας), νεκρανάστητος.

Παλιμβλαστὴς, ές καὶ **Παλίμβλαστος** (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (ἐκ νέου) βλαστήσας ἢ βλαστάνων, ἐξαναφυτρόνων. «Παλιμβλαστῆ κύνα ὕδραν,» Εὐφ.

Παλιμβολία(ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ παλιμβόλου, τὸ εὐμετάβλητον, ἀσταθὲς γνώμης (χαρακτῆρος)· διπροσωπία,

Παλίμβολος (ὁ ἡ), [π. **βάλλω**]. βαλμένος (γυρισμένος) ἀνάποδα ἢ ἐκ νέου. «Ἰατὸς —,» «Ἄρστ.,ὁ τῆς Πηνελόπης. «Δυσὶ λος —,» «Ἀρχ.,ὁ ἀχρεῖος,(ἐπμ.) **Παλίμπρατος.**» Πέδιλα παλίμβολα,« Νίκ., τὰ παληοπάπουτσα. 2)(μτφορ.) =**Παλίμβουλος** (ὁ), διπρόσωπος, ἄστατος. « Τὸ παλίμβολον,« Λξ., ἡ παλιμβουλία.

Παλιμβόλως, ἐπίῤ.=**Παλιμβούλως,** ὄχι μὲ σταθερότητα.

Παλιμβουλία (ἡ),=**Παλιμβολία,** [ἐκ τοῦ

;**Παλίμβουλος** (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (ἀνάποδα, τὰ ἐναντία) βαλευόμενος, ἀλλάζων γνώμην, ἄστατος, διπρόσωπος, εὐμετάβλητος

;**Παλιμβούλως** ἐπίῤ. Ἀστάτως· μὲ διπροσωπίαν.

;**Παλιμμεταβολὴ** (ἡ). ἀλλεπάλληλος (συχνὴ) μεταβολή.

;**Παλιμμέλεια** (ἡ). ἀμέλεια.

Παλιμμήκης, εος (ὁ, ἡ). Ἄλλο τόσον μακρὺς, (ἐν γεν.) πολλὰ μακρὺς,=**Παμμήκης.**

Παλίμπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ γενόμενος πάλιν (ἐκ δευτέρου) παῖς, ξαναμωραθείς.

Παλίμπαλτος (ὁ, ἡ) [π. **πάλλω**]. ὁ ῥιφθεὶς (τιναχθεὶς) ἐκ δευτέρου ἢ ἐναντίον τοῦ ῥίψαντος.

Παλίμπεμπτος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (ὀπίσω) πεμφθείς.

Παλίμπεπτος (ὁ, ἡ), [π. **πέπτω**]. Ἐξαναβρασμένος.

Παλιμπετὴς [π. **πίπτω**], ές (ὁ, ἡ). πεσμένος ὀπίσω (ὀπισθοθρομῶν) ἢ Ἐξαναπεσμένος. ‖. (τὸ οὐδ.) **Παλιμπετές,** Π, ἀντὶ ἐπιῤ. **Πάλιν ὀπίσω.**» Οὐ γὰρ ἔμελλεν οὔτ' αὐτὸς Σκυθίηνδε παλιμπετὲς. . νοστήσειν,« Καλλ.

Παλιμπτηγὴς [π. **πήγνυμι**], ές καὶ **Παλίμπηγος**(ὁ, ἡ), συνηρμοσμένος ἐκ νέα.

Παλίμπηξις, εως (ἡ). ἡ ἐκ νέου συναρμογὴ (**σύμπηξις**), διάρθωμα, (Τουρκ.) μερεμέτισμα. « Ὑποδημάτων —,« Θρρ., τὸ Ἐξαναμπάλλωμα.

Παλίμπισσα, ης (ἡ). παλαιὰ (Ἐξαναλυμένη) πίσσα.

Παλίμπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάλιν (ἐκ νέου ἢ ἐν τῷ ἐπιστρέφειν) περιπλανώμενος. « Δρόμος —,« Αἰσχλ. , ὁ τοῦ περιπλανωμένου τοιουτοτρόπως, [ἐκ τοῦ

Παλιμπλάζομαι, Μ. πλάγξομαι, Π. πάλιν πλάζομαι, ἐπιστρέφω περιπλανώμενος· ὀπίσω, (ὑπερ. κυρ. μόνον ὁ ἀόρ. **Παλιμπλαγθείς**).

Παλιμπλανὴς, ές (ὁ, ἡ), Π.=**Παλίμπλαγκτος.**

Παλιμπλεκὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. πάλιν (ἐκ νέου ἢ Ἐξανάστροφα) πλεγμένος, Ἐξαναπλεγμένος.

Παλίμπλους-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων πρὸς τὰ ὀπίσω.

Παλίμπλυτος (ὁ, ἡ), [π. **πλύνω**]. Ἐξαναπλυμένος, (ἐπμ.) ξεπλυμένος, ξεθωριασμένος, (μτφορ.) ἀσήμαντος.

Παλίμπλωτος (ὁ, ἡ), Π. [π. **πλώω**], ἀντὶ **Παλίμπλους.**

Παλιμπνοὴ, (ἡ),=**Παλίμπνοια.**» Ἡ γὰρ τροπαία καθάπερ παλιμπνοὴ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ : πάλιν πνοὴ) τις ἐστι πνεύματος,« Θρρ.

Παλιμπνοία, Π. ἀντὶ

Παλίμπνοια (ἡ), [π. **πνέω**]. ἐναντίον φύσημα (ἀντίπνοια) ἀνέμου, (ἴδε **Παλιμπνοὴ** καὶ παρβλ. **Τροπαία**).

Παλίμπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν πνέων (ἀναπνέων).

Παλίμποινος (ὁ, ἡ), Π. [π. **ποινή**]. ὁ ἀνταποδίδων (ἐκδικούμενος). « Τὸ παλίμποινον,« Αἰσχλ., ἡ ἀνταμοιβὴ ἢ ἐκδίκησις.

Παλιμπόρευτο καὶ

Παλίμπορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πορευόμενος ὀπίσω, ὀπισθοδρομῶν, ἢ πηγαινοερχόμενος.

Παλίμποτον (τὸ), εἶδος ποτηρίου.

Παλίμπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ὀπισθοδρομῶν (ἀναποδίζων),(συνεκδ.) ἄστατος. «Τύχη —,« Ἰώσ.

;**Παλιμπράτης,** ου (ὁ), = **Μεταπράτης.**

Παλίμπρατος (ὁ, ἡ), [π. **πιπράσκω**]. (κυρ. σκλάβος) ὁ παλλάκις Ἐξαναπωλημένος, (ἐπμ.) ἀχρεῖος.

Παλιμπροδοσία (ἡ). ἡ ἀμοιβαία ἢ ἐπανειλημμένη προδοσία· διπλὴ (ἀλλεπάλληλος) προδοσία.

;Παλιμπρόδοσις, εως (ἡ), = Παλιμπροδοσία.
Παλιμπροδότης, ου (ὁ). ὁ προδίδων ἀλλεπαλλήλως ἢ καὶ τὰ δύο μέρη.
Παλιμπρομνηδόν, ἐπίρ. (Ὀπισθοδρομῶν) κατὰ τὴν πρύμνην.
Παλίμπρυμνος (ὁ, ἡ). ὁ στρέφων (ἢ ὀπισθοδρομῶν μᾶλ.) τὴν πρύμνην, (καιν.) ποδίζων. (παράβλ. Κρούω).
Παλιμπυγηδόν [π. πυγή], ἐπίρ. Ὀπισθοπεδητί, (κατὰ λέξ.) πισόκωλα.
Παλίμπωλος (ὁ, ἡ), = Παλίμπρατος.
Παλιμπωλης, ου (ὁ), = Παλιμπράτης, Παλιγκάπηλος.
Παλίμφημος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (ἐκ τοῦ ἐναντίου) λεγόμενος, ἀναιρετικὸς τῶν προσιγορημένων, ἀντιφατικὸς ἢ = Δύσφημος.
Παλίμφοιτος (ὁ, ἡ), Π. = Παλιμπόρευτος.
Παλίμφορων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀλλάζων ἢ ἀλλάξας γνώμην (φρόνημα).
Παλιμφυὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναθλαστήσας ἢ ἀναγεννηθεὶς (ἀναβιώσας).
Παλίμψηστος (ὁ, ἡ), [π. ψάω]. ξυσμένος ἐκ δευτέρου, (ὀθ. ‖ οὐσ.) μεμβράνα (χειρογράφος) τῆς ἀπ. ἐξαλείφουν τὰ γράμματα ἵνα τὴν ξαναγράφουν.
Παλίμψυχος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν ἐμψυχωθεὶς (ἀναβιώσας).
Πάλιν, ἐπίρ. Ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω. «Ὦ ξεῖνε, πάλιν χώρει, μηδ' ἔσιθι ἐς τὸ ἱρόν, « Ἡρ. « Οὐδεὶς τῶν πρὸ αὐτοῦ ἀγγέλων πάλιν ἀφίκετο, « Θκ. «Πάλιν εἶκαδ' ἀπῆλθον, « Θκρ. « Ὅθεν πάλιν τυχεῖτε νόστος, « αὐτ. « Ἐθέλω δόμενδε πάλιν, « Ἰλ. Α. (καὶ μὲ γεν.) « Πάλιν τράπετ' υἱὸς ἑοῖο, « Ἰλ. Σ., ἐτραβήχθη (ἀνεχώρησεν) ἀπὸ τὸν (καὶ παραλλ.) « Ἄψ πάλιν εἶσ' ἐπὶ νῆας, « Ἰλ. Σ. « Πάλιν εἶσιν ὀπίσω, « Ὀδ. Α. (καὶ ἐνάρθρ.) « Τῆς πάλιν μέμνησ' ὁδοῦ, « Εὐρ. 2) ἀλλοῦ, πρὸς ἄλλο μέρος. «Ὅσσε πάλιν κλίνασα, « Ἰλ. Φ. (μὲ γεν.) « Δόρυ πάλιν ἕλκε' Ἀχιλῆος, « Ἰλ. Υ. 3) ἀνάποδα, τὸ ἐναντίον. « Οὔτις τοι τόν μῦθον ὀνήσεται, οὐδὲ πάλιν ἐρεῖ, « Ἰλ. Ι. « Πάλιν λάζετο μῦθον, « Ἰλ. Δ., ὡμίλησεν ἀλλέως, ἐγύρισε τὰ λόγιά του. (μὲ ἐνάρθρ.) « Τὰ πάλιν νεότητος, « Πίνδ., τὸ ἐναντίον. 4) (συχν. μὲ συνῴθ.) « Αὖθις, δευτέραν φορὰν, ἐκ νέου, (καιν.) πάλαι. « Κατατιθέναι πάλιν, ὅθεν περ ἂν ἕκαστ λαμβάνῃ, « Ξεν. (μὲ παραλλ.) « Πάλιν αὖ, « Αἰ. « Πάλιν καὶ πάλιν, « αὐτ., ἐπανειλημμένως. « Ἀναμετρεῖσθαι πάλιν καὶ πάλιν, « Στρβ.
Παλινάγγελος (ὁ, ἡ), [π. ἀγγέλλω]. ὁ φέρων ὀπίσω ἀπόκρισιν τῆς εἰδήσεως τὴν ὁπ. ἐστάλη νὰ ἰδῇ, ἀγγελιαφόρος ὑπάγων καὶ ἐπιστρέφων.
Παλινάγρετος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἀγρέω]. ὁ λαμβανόμενος ἢ δυνάμενος νὰ ληφθῇ ὀπίσω (νὰ ἀναιρεθῇ). 2) (ἐνεργ.) ὁ λαμβάνων ὀπίσω (ἀθετῶν) τὸν λόγον του· ἄστατος.
Παλιναίρετος (ὁ, ἡ), [π. αἱρέω]. (ἄρχων) ἀποβληθεὶς τὸ πρῶτον καὶ ἐπειτα (εἰς ἄλλην ψηφοφορίαν) ἐκλεχθείς· (οἰκοδομὴ) ἐπισκευασθεῖσα ἢ ἔχουσα χρείαν ἐπισκευῆς, ὑπόστεγος. (ῥήτωρ) ὁ τις παρατιῶν τὸν πελάτην του λαμβάνει τὸ μέρος τοῦ ἀντιδίκου, (ἐν γεν.) ἀχρεῖος.
Παλιναυξὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάλιν αὐξάνων (ξαναγινόμενος). « Χρόνου παλιναυξεῖ κύκλῳ, « Νόνν.
Παλιναυτόμολος (ὁ, ἡ). ὁ αὐτομολῶν (ἐπιστρέφων) πάλιν εἰς ἐκεῖνον ἀπὸ τὸν ὁπ. εἶχεν αὐτομολήσει.
Παλινδαὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [π. διδάσκω], τὸν ὁπ. μανθάνει (γνωρίζει) τις ἐκ νέου, παλίγγνωστος.
Παλινδικέω-ῶ, Μ. ἤσω. Δικάζομαι ἐκ νέου, ζητῶ ἀναθεώρησιν τῆς δίκης μου, ἀνανεόνω τὴν κρισολογίαν μου.
Παλινδικία (ἡ). ἀνανέωσις (ἀναθεώρησις) τῆς δίκης· δικαίωμα πρὸς ἀναδίκασιν· (ἐν γέν.) στρεψοδικία, [ἐκ τοῦ
Παλίνδικος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (ἐκ νέου) δικαζόμενος, ἀναθεωρούμενος δικαστικῶς ἢ ἀνακινῶν δεδικασμένην ὑπόθεσιν.
Παλινδίνητος (ὁ, ἡ), Π. [π. δινέω]. ὁ περὶ τὴν αὐτὴν τροχιὰν ἢ περὶ τὸν ἴδιον ἄξονα κυκλοφορῶν (περιστρεφόμενος). «Κόσμου παλινδίνητος ἀνάγκη, « Δίον. 2) = Παλίντροπος. « Θαλάσσα—, « Ἐκγρ., ἡ ἔχουσα παλιρροίας.
Παλινδινία (ἡ). ἡ περὶ τὰ αὐτὰ σημεῖον περιστροφὴ (κυρ. ὕδατος ἢ ἀνέμου).
Παλινδίωξις, εως (ἡ), λογογραφ. ἀντὶ Παλίωξις.
Παλινδρομέω-ῶ, Μ. ἤσω. Τρέχω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπιστρέφω, ὀπισθοδρομῶ· (ναυτ.) ποδίζω.
Παλινδρομὴ (ἡ), = Παλινδρομία.
Παλινδρομὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Παλίνδρομος. (Ἀρετ.)
Παλινδρόμησις, εως (ἡ), = Παλινδρομία.
Παλινδρομητέον, θετ. τοῦ Παλινδρομέω.
Παλινδρομία (ἡ), τὸ παλινδρομεῖν, ἡ εἰς τὰ ὀπίσω ἐπιστροφὴ, ὀπισθοδρόμησις.
Παλινδρομικὸς, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος διὰ παλινδρομίας. «Κίνησις—, « Στρ., ἡ ὀπισθοδρομική.
Παλίνδρομος (ὁ, ἡ), [π. δραμεῖν]. ὁ τρέχων (ἐπιστρέφων) πρὸς τὰ ὀπίσω, Παλινόρμητος.
Παλινδρόμως, ἐπίρ. Πάλιν ὀπίσω.
Παλινδωμήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτίζων ἐκ νέου ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο.
‡Παλινέμπορος (ὁ), = Παλιγκάπηλος.
Παλινζωΐα (ἡ). ἐπιστροφὴ εἰς τὴν ζωὴν, ξαναζωντάνεμα, [ἐκ τοῦ
Παλίνζωος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιστρέψας πάλιν εἰς τὴν ζωὴν (ἀναβιώσας).
Παλινῆρυσις, εως (ἡ). ἡ ἐκ νέα τερέωσις (τοποθέτησις) ἢ καταπράϋνσις.
Παλίννοσος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (ἐκ νέα) νοσῶν ἢ νοσήσας.
Παλιννόστησις, εως (ἡ). ἡ εἰς τὰ ὀπίσω (πάλιν) ἐπάνοδος, παλινδρόμησις, [ἐκ τοῦ
Παλίννοστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παλίνοστος.
Παλινοδία (ἡ), [π. ὁδός]. ἐπιστροφὴ, ἐπάνοδος, (συγχ. τῷ Παλινῳδία).
Παλίνοπτος (ὁ, ἡ), [π. ὄπτομαι]. ὁ θεωρηθεὶς ἀνάποδα (ὑπὸ ἐναντίαν πρόσοψιν).
;Παλινόρμενος [π. ὄρνυμι], η, ον, Π. ἀντὶ Παλινόρμητος. (μτγμ.)
Παλινόρμητος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (πρὸς τὰ ὀπίσω) ὁρμῶν, ἐπιστρέφων (ὁρμαῖος), παλίνδρομος.
;Παλίνορος (ὁ, ἡ), = Παλινόμητος. (μτγμ.) ξεχορθωμένος. «Τὸ σφυρὸν παλίνορον ἔξ, εκόκκισεν, « Ἱππ., ἔβγαλε τὸ ποδάρι του, (συγγ. τῷ Παλίνωρος).
Παλίνορσος (ὁ, ἡ), Π. = Παλινόρμητος. «Ἆγε νῆα.. κεῖσέ τε καὶ παλίνορσον ἰὼν Ἑλλάδα, « Ἄπολλ. «Πλημμυρὶς παλίνορσος ἀνερχομένη, « αὐτ., ἡ παλίρροια ‖. (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) «Παλίνορσον ἀναπνεύσασα, « Ἐπιγρ.
Παλινοστέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἐπιστρέφω ἐπίσω, ἐπανέρχομαι.
Παλινόστημος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλίνων πρὸς ἡ ἀνήκων εἰς τὸ παλινοστεῖν, ἔχων ἐλπίδα νὰ ἐπιστρέψῃ. « Ἡμέρα—, « Ὑπερ., ἡ τῆς ἐπιστροφῆς.
Παλίνοστος (ὁ, ἡ), Π. [π. νόστος]. ὁ ἐπιστρέφων πάλιν ὀπίσω, ἐπανελθὼν ἢ ἐπανερχόμενος.
;Παλίνουρος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν καταυρῶν, (Μαρτιάλ.).
Παλινπροδοσία (ἡ), = Παλιμπροδοσία.
Παλινρύμη (ἡ), Παλιρρύμη.
Παλίνσκιος (ὁ, ἡ). σκιασμένος ἀπὸ πυκνὴν σκιάν, κατάσκιος· σκοτεινός. « Ἄντρον —, « Ὕμν. Ὅμ. «Χειμὼν—, « Σοφ.
;Παλίνσσους (ὁ, ἡ), Π. πάλιν φῶς (βλόκλῆρος).
Παλινστομέω-ῶ, Μ. ἤσω, Π. ἀντὶ Παλιλλογέω· ἀντιλέγω· ἀντιφάσκω.
Παλίνστρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ στρεφόμενος εἰς τὰ ὀπίσω, ὃν τρακεῖς εἰς φυγήν.
Παλινστρόβητος (ὁ, ἡ), Π. [π. στρόβος]. = Παλινδίνητος ἢ
Παλίνστροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στρεφόμενος (γυρίζων) ὀπίσω ἢ ἀνάποδα· ἄστατος.
Παλίντιτος (ὁ, ἡ), Π. [π. τίω]. ὁ γινόμενος πρὸς ἀνταπόδοσιν τῆς τιμωρίας (πρὸς ἐκδίκησιν). « Παλίντιτα ἔργα, « Ὀδ. Α., τὰ ἀντίποινα, (Γαλλ.) représailles. (μτγν.) «Πνεύματα παλίντιτα, « Ἐμπεδ., οἱ ἀντιπνέοντες ἄνεμοι.
Παλιντοκία (ἡ). ἀνάπραξις τῶν πληρωθέντων ἤδη τόκων. 2) = Παλιγγενεσία.
Παλίντοκος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἀνόμοιος τοῖς γεννήτορσι.
Παλίντονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τεντωμένος ἢ τεντονόμενος πρὸς τὰ ὀπίσω κυρτός. ἢ ἐλαστικός. «Τόξων—, « Ὅμ. «Ἴνίας ἠῦθυνε παλιντόνους, « Ἄρατ. ‖. (οὐσ.) Παλίντονα, εἶδος μηχανῆς λιθοβόλου.
Παλιντραπελία (ἡ), Π. ἀντὶ Παλιντραχία, [ἐκ τοῦ
Παλιντράπελος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = πάλιν. = Παλίντροπος.
Παλιντριβὴς, ἐος καὶ
Παλίντριψ, ιβος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάλιν (πολλάκις) τριμμένος ἢ ξαρμένος· (συνεχ. ‖ μεταφορ.) ἄχρεῖος, διεφθαρμένος· παμπόνηρος.
Παλιντροπάομαι-ῶμαι, Μ. ἤσομαι, Π. ἀντὶ Πάλιν τρέπομαι, γυρίζω ὀπίσω, ἐπιστρέφω, ἀναποδίζω.
Παλιντροπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παλίντροπος.
Παλιντροπία (ἡ). τὸ πάλιν τρέπεσθαι, γύρισμα πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπιστροφὴ· (μεταφορ.) μεταβολή· (τρπ.) ἀστασία χαρακτῆρος, διπροσωπία, ἢ· ἀμφιβολία, ἀνησυχία, [ἐκ τοῦ
Παλίντροπος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -τρόπως. Ὁ

πάλιν τρεπόμενος, γυρίζων ὀπίσω ἢ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, ἐπιστρέφων· (μεταφ.) λαμβάνων ἄλλην μορφήν, μεταβαλλόμενος· (τρπ.) ἀμφιρρεπής, ἄστατος. «Ἡ μάχη παλίντροπος ἐγένετο, οἱ μὲν γὰρ διώκοντες ἔφευγον, οἱ δὲ φεύγοντες ἐδίωκον,» Διοδ. «Παλιντρόπου τῆς ἐλπίδος αὐτοῖς ἀποβαινούσης πρὸς τὰς ἐξ ἀρχῆς ἐπιβολάς,» Πλθ.

Παλιντυπής, ές (ὁ, ἡ), Π. [π. τύπτω], ὁ κτυπῶν εἰς σκληρὸν σῶμα καὶ ἀποθούμενος ὀπίσω (ἀντικρουόμενος).

Παλινευχής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἐναντίαν τὴν εὐχήν ἢ, ὑποκείμενος εἰς τὰς μεταβολὰς τῆς τύχης.

Παλινῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψάλλω πάλιν· (ἐπαναλαμβάνω) τὴν αὐτὴν ᾠδὴν εἰς ἄλλον τόνον ἢ σκοπόν· (μεταφ.) ἀναιρῶ ὅσα εἶπα, λέγω τἀναντία, (Γαλλ.) rétracter.

Παλινῳδία (ἡ) 1. τὸ παλινῳδεῖν (ψάλλειν τὴν αὐτὴν ᾠδὴν εἰς ἄλλον τόνον)· (μετνμ.) ἀναίρεσις τῶν προειρημένων.

Παλινῳδικός, ἡ, όν. Ὁ κατὰ παλινῳδίαν τονισμένος ἢ στιχουργημένος.

Παλίνωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπανερχόμενος (ἐξαναγινόμενος, ἐξαναφαινόμενος) εἰς τὴν αὐτὴν ὥραν.

Παλιούρινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ξύλον παλιούρου.

Παλίουρος (ὁ), εἶδος θάμνου ἀκανθώδους, (κοιν.) παλιούρι, παλιουρηά.

Παλιουροφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σκοβλερὰς ἄκρας εἰς σχῆμα (ἢ λαβὴν ἀπὸ ξύλον) παλιούρου. «Θρῖναξ—,» Ἐπιχ.

Παλιρρόεω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥέω ἐμπρὸς-ὀπίσω καθὼς ἡ θάλασσα εἰς τὴν παλίρροιαν· (τοπ.) κυματίνομαι, ἀστατῶ.

Παλιρροθία (ἡ), Π. ἀντὶ Παλίρροια, (κυρ. θηλ. τοῦ

Παλιρρόθιος, α ἢ ος, ον, καὶ

Παλιῤῥόθος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παλίρροος, ὑποκείμενος εἰς παλίρροιαν, κυματινόμενος. «Ὕδωρ—,» Ὀδ. Ε. 1., τὸ προσβάλλον εἰς τὴν ξηρὰν καὶ πάλιν ἀποσυρόμενον. «Παλιρροθίῃ καθάπτεται ἠπείροιο,» Ἀρ. «Τῇ εἰς τοὐναντίον κωπηλασίᾳ καθωρμίζεται τῇ ἠπείρῳ,» Σχλ.

Παλίῤῥοια (ἡ), [παλίῤῥοος]. τὸ περιοδικὸν πλημμύρισμα καὶ πάλιν τράβηγμα τῆς θαλάσσης εἰς μερικὰ παράλια (καθὼς π. χ. εἰς τὴν Εὔβοιαν)· (μεταφ.) τὸ ἄστατον (ἀναποφάστιστον) τῆς γνώμης (τῆς τύχης κτλ.).

Παλιῤῥοιώδης καὶ

Παλιῤῥοϊζος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μετὰ κρότου κυματίζων (παλιῤῥοῶν).

Παλίῤῥοιος, η, ον, Π. ἀντὶ

Παλίῤῥοος-ους (ὁ, ἡ), [π. ῥέω]. ὁ πλημμυρῶν καὶ πάλιν ἀποσυρόμενος ὀπίσω (καθὼς ἡ θάλασσα εἰς τὴν παλίῤῥοιαν)· (μεταφ.) ἀμφιῤῥεπής, ἀναποφάστιστος, ἄστατος.

Παλίῤῥοπος (ὁ, ἡ), Π. [π. ῥέπω]. ὁ κλίνων (λυγῶν) πρὸς τὰ ὀπίσω. «Γόνυ—,» Εὐρ., τὸ τοῦ γέροντος.

Παλιῤῥύμη [ῡ] ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ὁρμὴ (ῥοῦ), παλίῤῥοια.

Παλίῤῥυτος (ὁ, ἡ), Π. [π. ῥέω], = Παλίῤῥοος. 2) [π. ῥύω = ἑλκύω] σπασμένος ὀπίσω, ἀπομυζεῖς.

Παλίσκιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παλλήνιος.

Παλισσυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιστρέφω μὲ ὁρμὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀπισθοδρομῶ, [ἐκ τοῦ

Παλίσσυτος (ὁ, ἡ), Π. [π. σεύομαι], = Παλινόρμητος· Παλινδυτής.

Παλίστερπτος (ὁ, ἡ), Π. = Παλίνστερπτος· Παλίῤῥοος.

† **Παλισύλλεκτος** (ὁ, ἡ), Γραμ. ἐξήγ. τοῦ Παλίλλογος (2).

Παλισύβδαπτος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (ἐκ νέου) συνερράμμένος, ξαναῤῥαμμένος, ξαναμπαλλωμένος.

Παλίσυρτος (ὁ, ἡ). ὁ συρόμενος πάλιν (ὀπίσω), παλινόρμων ἐκ' ὀχήματος, (συγχ. τῷ Παλίσσυτος).

† **Παλιφράδμων**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολυφράδμων.

Παλίψηστος (ὁ, ἡ), = Παλίμψηστος.

Παλίωξις [π. ἰώκω = διώκω], εως (ἡ). ἐπιζορὴ τῶν διωκομένων κατὰ τῶν διωκόντων, ἐξ ἀναστροφῆς διωξ.

Πάλλα (ἡ), Π. [πάλλω]. φαίρα· μπάλλα.

Παλλάδιον (τὸ). τὸ ἄγαλμα τῆς Παλλάδος (Ἀθηνᾶς). 2) μέρος εἰς τὰς Ἀθ. ὅπου συνεδρίαζαν οἱ Ἔφεται, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Παλλάδιος, α, ον. Ὁ τῆς Παλλάδος (Ἀθηνᾶς), ὁ ἀνήκων (ἀφιερωμένος) εἰς αὐτήν.

Παλλακεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Παλλακεύω καὶ (σχνότ.) **Παλλακεύομαι**, Μ. εύσω, -ομαι. (μὲ αἰτ.) Ἔχω παλλακίδα· (μσ. μὲ ῥοτ.) εἶμαι παλλακή τινος.

Παλλακή (ἡ), [πάλλαξ]. ἡ μὴ νόμιμος γυνή τινος, παλλακίδα. (Τουρκ.) ὀδαλίσκισσα.

† **Παλλακία**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παλλακεία.

Παλλακίδιον (τὸ), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Παλλακίς.

Παλλακίνος (ὁ), Γλσ. υἱὸς παλλακίδος, νόθος.

Παλλάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πάλλαξ, μειράκιον.

Παλλακίς, ίδος (ἡ), = Παλλακή.

Παλλακὸς (ὁ). ὁ ἐρώμενός (τὰ παιδικά) τινος, [ἐκ τοῦ

Πάλλαξ [ᾰλ], ακος (ὁ, ἡ). νέος, (κοιν.) παλληκάρι, ἡ κοράσιον, νεᾶνις, (παρβλ.) Μείραξ.

Παλλάς, άδος (ἡ), (ἐν γέν.) = Πάλλαξ, κόρη· (ἰδ. αἰτ.) ἡ Ἀθηνᾶ. ‖ (πλθ.) «Παλλάδες,» Στρβ., αἱ νεάνιδες ἢ παρθένοι ἑρέαι.

† **Πάλλας**, αντος (ὁ), κατ' ἐτυμολογ. = Πάλλαξ.

Πάλλευκος (ὁ, ἡ), Π. [πᾶς, λευκός], = Ὁλόλευκος, κάτασπρος.

Πάλληξ, ηκος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Πάλλαξ.

Παλλίζω, Μ. ίσω, Γλσ. ἀντὶ Σφαρίζω.

Πάλλω [συγγ. τοῦ Βάλλω ἢ Ἄλλομαι]. Μ. παλῶ (ἀόρ. Ἔπηλα κτλ.). κουνῶ, τραντάζω· (συνκδχ.) κρατῶ (σηκόνω) τι μὲ εὐκολίαν εἰς τὰς χεῖράς μου· ἠξεύρω νὰ τὸ μεταχειρισθῶ. (ἀμτβτ. ἢ παθ.) κινοῦμαι, σείομαι· τρέμω· σπαράζω. «Δόρυ (» Σάκος, » Λίθον κτλ.) πάλλειν,» Ὅμ., Ἡσ. » Ἐκιστάμενος ὄφρα πάλλειν,» Θκρ., ἐμπειροπόλεμος. » Πῆλε χαμαὶ δ' ἐν φίλαν υἱόν. » Ἰλ. Ζ., τὸν ἐγὼ ῥευσεν εἰς τὰ χέρια του. » Κλήρους ἐν κυνέῃ πάλλον,» Ἰλ. Γ. (καὶ συνκδχ.) » Κλήρους ἔπηλαν αὐτούς. Σοφ., τοὺς ἐτοποθέτησαν κατὰ κλῆρον. (καὶ ἁπλ.) » Πάλλω ἢ Παλλαίνω,» Ὅμ., βίπτω λαχνόν. » Ἐρίζοντας δὲ αὐτοὺς καταλάβανε, κελεύουν πάλλεσθαι· παλλομένων δὲ, λαγχάνει ἐκ πάντων θαγητός,» Ἡρ. » Ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο,» Ἰλ. Ω., συνεπρόσθη. » Ἐπαλλευτό τε ᾗ ἤπαιρον, ὄχως πρὶ ἔχθιες νεάλεστοι,» Ἡρ. » Δείματι παλλόμενοι,» αὐτ., τρέμοντες ἀπὸ τὸν φόβον τους. (καὶ οὐδ.) » Δείματι πάλλων,» Σοφ. (ἐξ αἰτ. ἑλλ. ἐκ δ'.) » Παλλομένη κραδίην,» Ἰλ. Χ. καρδιοκτυποῦσα.

Πάλμα (τὸ), = Παλμὸς, κούνημα, τίναγμα κτλ.

Παλματίας, συ (ὁ). (σεισμὸς) ὁ ἐν εἴδει παλμοῦ, τρεμουλιαστός.

Παλματικός, ἡ, όν, = Παλμικός.

Πάλμη (ἡ), εἶδος ἀσπίδος, (Λτ.) parma, (παρβλ.) Γέῤῥον.

Παλμικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν παλμόν. » Οἰώνισμα παλμικόν,» Σδ., ἡ διὰ τῆς παλμοσκοπίας μαντεία.

Παλμὸς (ὁ), τὸ πάλλειν ἢ πάλλεσθαι· κούνημα τοῦ σφυγμοῦ (τῆς καρδίας).

Παλμοσκοπία (ἡ). παρατήρησις τοῦ παλμοῦ τῶν ἐντοσθίων τοῦ θύματος (πρὸς μαντείαν). [ἐκ τοῦ

Παλμοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ παρατηρῶν (καὶ μαντεύων ἀπὸ) τὸν παλμὸν τῶν ἐντοσθίων τοῦ θυσιασθέντος ζώου.

Πάλμυς, υος (ὁ), Ἰων. ὁ Βασιλεύς.

Παλμώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος ἢ συνοδευόμενος μὲ παλμόν. » Σφυγμός—,» Ἀρετ.

Πάλος (ὁ), [πάλλω]. κούνημα (κυρ. τῶν κλήρων), (ὅθεν ἐν γέν.) λαχνός, κλῆρος. » Πάλῳ λαχόντα,» Ἡρ.

Πάλσις, εως (ἡ), τὸ πάλλειν ἢ πάλλεσθαι, κούνημα, τράνταγμα.

‡ **Παλτάζω**, Μ. άσω, Γλσ. τινάζω ἢ κτυπῶ μὲ τὸ παλτὸν (δόρυ), ἀκοντίζω.

† **Παλτάριον** (τὸ), (Ἱστ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολτάριον.

Πάλτα, Π. γ'. ἐν. προσ. τοῦ (κατὰ συγκ.) μσ. ἀόρ. ἢ ὑπερσ. τοῦ Πάλλω.

Παλτὸν (τὸ), τὸ ἀκόντιον, (Τουρκ.) τζιρίτι. » Τὰ κρανάϊνα παλτά, καὶ ἰσχυρότερα τοῦ δόρατος καὶ εὐφοιώτερά ἐς ἄξιον Ξεν., (κυρ. εὐθ. τοῦ

Παλτὸς [πάλλω], ή, όν. Τινακτός. » Παλτὸν πῦρ,» Σοφ., ὁ κεραυνός.

‡ **Παλυντὴ** (ἡ). polenta, μαμαλίγκα, [ἐκ τοῦ

Παλύνω, Μ. υνῶ, Π. πασπαλίζω μὲ ἀλεῦρι ἢ σκόνιν (πάλυν). ζυμονω, ἀνακατόνω· (μτγν.) ὑγραίνω· ἁλείφω, (παρβλ.) Παλάσσω. » Κάρηνα ἐρῶτε παλύνεται,» Διον. » Χὰ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται,» Θκρ.

Παλῶ, Δ. ἀντὶ Πηλοῦ, γεν. τοῦ Πηλός.

Πᾶμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Κτῆμα, [κάομαι].

Παμβασιλεία (ἡ). ἡ ἀπόλυτος βασιλικὴ ἐξουσία, μοναρχία ἀπεριόριστος· παντοκρατορία.

Παμβασίλεια (ἡ). βασίλισσα τοῦ παντός, ἐξουσιάζουσα τὰ πάντα. » Ἀνάγκη—,» Ὀρφ.

Παμβασιλεύς, έως (ὁ). βασιλεὺς τοῦ παντὸς (τῶν ἁπάντων)· μοναρχης ἀπολυτος, παυσάναξ, παντοκράτωρ.
Παμβέλτυρός, ά, όν. Ὅλως διόλου βέλτυρος (σχημερδής), ἀχρειότατος.
Παμβέβηλος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πάντα βέβηλος (μιαρός, ἀκάθαρτος), παγκάκιστος, ἀχρειότατος.
Παμβίας, ου (ὁ), Π. ὁ τὰ πάντα καταπονῶν (βασζόμενος)· εἰς τὴν βίαν (ὁρμὴν) τοῦ ὁπ. τίποτε δὲν ἀντέχει. ¤ Κεραυνὸς —, ¤ Πίνδ.
Παμβλαβής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τὰ πάντα βλάπτων, ὅλως διόλου ἐπιβλαβής, ὀλεθριώτατος. 2) (παθ.) πάντη βεβλαμμένος (ζημιωμένος). ¤ Παμβλαβέας ῥέζει καὶ ἀκτεάνους, ¤ Μανέθ.
Παμβόητος (ὁ, ἡ). παντοῦ φημισμένος, διαβόητος.
Παμβόρος (ὁ, ἡ). = Παμφάγος.
Πάμβορος (ὁ, ἡ). ὁ τρωγόμενος ἀπὸ ὅλους, κοινὸς εἰς βρῶσιν. «Τὸ παμβόρον,» Ἰώσ., τροφὴ πάγκοινος.
Παμβότανος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πᾶν εἶδος βοτάνης, πλήρης παντοδαπῶν χόρτων, κατάφυτος. «Τὸ παμβότανον τοῦ ἀγροῦ,» Γρφ., ὅλα ἐν γένει τὰ βότανα (τὰ χόρτα) τῆς γῆς.
Πάμβοτος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου βόσκουν (τρέφονται) πάντες, ἡ (κατ' ἄλλ.
Παμβόσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βόσκων (τρέφων) τοὺς πάντας, (ἐν γέν.) εὐφορώτατος.
;Πάμβουλος (ὁ, ἡ), Π. [π. βουλή]. φρονιμώτατος.
Παμβῶτις, ιδος (ἡ). Π. ἡ τροφὸς πάντων. ¤ Γαῖα—,» Σοφ., (ἰδιαιτ. θηλ. τοῦ
Παμβώτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [π. βόσκω], = Παμβότος.
‡Πᾶμμα (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πᾶμα.
Παμμάκαιρα, θηλ. τοῦ
Παμμάκαρ, αρος (ὁ, ἡ). καθ' ὅλα μακάριος (εὐδαίμων, καλότυχος).
Παμμακάριστος (ὁ, ἡ), Π. κατὰ πάντα ἀξιομακάριστος.
Παμμάταιος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου μάταιος (ἄχρηστος)· Παμβέβηλος.
Παμμαχί, ἐπίρ. = Παμμάχως.
Παμμαχία (ἡ) καὶ
Παμμάχιον (τὸ). ἀγὼν εἰς τὸν ὁπ. εἶνε ἐν χρήσει πᾶν εἶδος μάχης, (ὁθ.)—Παγκράτιον, [ἐκ τοῦ
Πάμμαχος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς πᾶν εἶδος μάχης ἱκανός ἢ εὔχρηστος· ὁ τὰ πάντα καταπονῶν, ὑπερέχων, ἀκαταμάχητος. ¤ Ἀγὼν πάμμαχος. ¤ Πλάτ., τὸ παγκράτιον, (ὅθεν ‖. οὐσ.) Πάμμαχος,=Παγκρατιαστής, (τὸ βαρύτον. ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυγμάχος).
Παμμάχως, ἐπίρ. Μὲ κάθε εἶδος (Μὲ ὅλους τοὺς τρόπους τῆς) μάχης.
Πάμμεγας, γάλη, μεγα. Πολλὰ μεγάλος ‖. (τὸ οὐδ.) Πάμμεγα, ἐπ.ρ. Κατὰ πολλά, καθ' ὑπερβολήν.
Παμμεγεθής, ους (ὁ, ἡ). πολλὰ μεγάλος (ὑψηλός, ἐκτεταμένος κτλ.), ὑπερμεγέθης. ‖. (τὸ οὐδ.) Παμμέγεθες, ἐπίρ. = Πάμμεγα. ¤ Διηρκότα τὸ στόμα, καὶ παμμέγεθες κεχηνότα, ¤ Λκ.
Παμμέγιστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Πάμμεγας.
Παμμεδέουσα, ης (ἡ). = Παμβασίλεια, (θηλ. τοῦ
Παμμεδέων, οντος (ὁ), Π. = Παμβασιλεύς.
Παμμείλιχος (ὁ, ἡ), Π. ὅλως διόλου μείλιχος (μειλίχιος), ἱλαρώτατος.
Παμμέλας, λαινα, λαν. Ὅλως διόλου μέλας, κατάμαυρος.
Παμμελὴς, ες (ὁ, ἡ). πολλὰ ἐμμελὴς (μελῳδικός), παναρμόνιος. 2) = Ἀρτιμελής, ἀκέραιος.
Πάμμετος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ἐντελῶς μέτος (γεμάτος).
Πάμμετρος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) ὅλα τὰ εἴδη τῶν στιχηρῶν μέτρων.
Παμμήκης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑπέρμετρον μῆκος, καθ' ὑπερβολὴν μακρὺς (ἐκτεταμένος). ¤ Χρόνος (¤ Λόγος)—, ¤ Ἀρχ., Γαλ.
Πάμμηνις, εως (ὁ, ἡ), Π. [π. μήνη]. ὁ φωτιζόμενος ἀπὸ τὴν πανσέληνον. «Νὺξ —, « Ἀρ., ἡ ιδ'. τοῦ μηνός.
Πάμμηνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διαρκῶν ὅλους τοὺς μῆνας τοῦ ἔτους, ἀδιάκοπος.
Παμμήστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸς πᾶν εἶδος τέχνης ἐπιστήθειος, ἐφευρετικός, παμμήχανος.
Παμμήτειρα (ἡ), Π. = Παμμήτωρ.
Παμμῆτις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τὰ πάντα γινώσκων ἢ ἐφευρίσκων· σοφώτατος, φρονιμώτατος.
Παμμήτωρ, ορος (ἡ), Π. μήτηρ τῶν ὅλων (πάντων τῶν ὄντων). ¤ Γαῖα (¤ Νὺξ)—,» Ὀρφ. 2) (μὲ γεν.) τῷ ὄντι (καθ' ὅλην τὴν σημασίαν) μήτηρ τινός.
Παμμήχανος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς πᾶν εἶδος μηχανῆς (ἐπινοίας) ἐπιτήδειος, ἐφευρετικώτατος.
Παμμίαρος (ὁ, ἡ). μιαρώτατος, ἀχρειότατος.
Παμμιγὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ συγκροτῶν μίγμα τι (συγκείμενος) ἀπὸ ὅλα τὰ εἴδη, συγκεχυμένος. ¤ Βοή—, « Ἠλ. ‖. (ἡ πλθ. αἰτ. τοῦ οὐδ.) Παμμιγῆ, ἐπίρ. Μίγδην ἐκ παντὸς γένους.
Πάμμικρος (ὁ, ἡ). πολλὰ (καθ' ὑπερβολὴν) μικρός.
Πάμμικτος (ὁ, ἡ), = Παμμιγής.
Παμμίσητος (ὁ, ἡ). πάνυ μισητός.
Πάμμορος (ὁ, ἡ), Π. [π. μόρος]. κακόθλιος, δυστυχέστατος.
Πάμμορφος (ὁ, ἡ). παντοδαπὸς τὴν μορφήν, πολυποίκιλος.
Πάμμουσος (ὁ, ἡ). πάνυ ἔμμουσος, μουσικώτατος, μελῳδικώτατος.
Παμμόχθηρος (ὁ, ἡ). πάνυ μοχθηρὸς, παγκάκιστος.
Παμμύριοι, αι, α. Πάνυ μυρίοι, ἀναρίθμητοι.
Παμμυσταρός, ά, όν, = Παμβδελυρός, παμμίαρος.
;Παμευχέω-ῶ, Σ. Παμεύχω.
;Παμεῦχος (ὁ, ἡ), Σ. Παμεύχης.
Παμπαθής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παντοπαθής, ὁ τὰ πάντα πάσχων.
Παμπαΐδι, ἐπίρ. Μὲ ὅλα του τὰ παιδιά.
Παμπάλαιος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου παλαιός· ἀρχαιότατος.
;Παμπάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [π. πάομαι]. ὁ κεκτημένος τὰ πάντα.
Πάμπαν, ἐπίρ. Παντάπασι, κατὰ πάντα, ἐξ ὁλοκλήρου.
;Πάμπανυ, ἐπίρ. = Πάμπαν.
Παμπειθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πείθων (καταπείθων) τοὺς πάντας.
†Παμπήγην', ἐσφαλμ. ἀντὶ
Παμπήδην, ἐπίρ. Π. [πάμπαν, ἡ πᾶς, πάσμαι;], ὁλοσχερῶς, ἐξ ὁλοκλήρου.
Παμπησία (ἡ), Π. [π. κτῶμαι]. ἡ ὁλοσχερὴς κτῆσις, τὸ ὅλον τῶν κτημάτων παντοίων ἀγαθῶν περιουσία.
Πάμπλειστος (ὁ, ἡ), = Παμπληθὴς, παραπολύς. ‖. (κυρ. εἰς τὸ πλ.) = Πάμπλειστοι, « πλῆθος ἄπειρον.
Πάμπλεως, ω (ὁ, ἡ). ὅλος ἔμπλεως.
Παμπληθεί, ἐπίρ. Εἰς πλῆθος· ὅλον τὸ πλῆθος, [ἐκ τοῦ
Παλπληθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ εἰς πολὺ πλῆθος, ὑπέρμετρος, ἄπειρος. ‖. (τὸ οὐδ.) Πάμπληθες, « ἐπίρ. παρὰ πολύ. «Πάμπληθες ἀπέσχε τοῦ.. , « Δ. Κάσσ., πολλὰ μακρὰν ἦτον.
Παμπληθία (ἡ). πλῆθος ἄπειρον, ὅλον τὸ πλῆθος.
Πάμπληκτος (ὁ, ἡ), Π. ἐξ αἰτίας τοῦ ὁπ. λαμβάνει ἡ ὕδρα τις πάσης πολλὰ πτοήματα (παντὸς εἴδους πλαγάς).
Παμπλήρης, εος-ους (ὁ, ἡ), = Πάμπλεως.
Παμπλούσιος καὶ Πάμπλουτος (ὁ, ἡ). = Ὑπερπλούσιος, ὑπέρπλουτος.
Παμπόθητος (ὁ, ἡ). πάνυ ποθητός, περιπόθητος.
Παμποίκιλος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος μὲ διάφορα (ὅλα τὰ εἴδη τῶν) χρωμ., πολυποίκιλος (μτφορ.) πολύτροπος.
Πάμπολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εὑρισκόμενος ἢ κυριεύων (ἐπικρατῶν) εἰς πολλὰς πόλεις, κοινὸς ὅλων τῶν πόλεων. ¤ Νόμος —,« Σοφ.
Πάμπολυς (παμπόλλου), παμπόλλη, πάμπολυ. Παρὰ πολύς, πλεῖστος· μέγιστος. ‖. (τὸ οὐδ.) Πάμπολυ ᾗ (πλθ.) Πάμπολλα, ἐπίρ. Κατὰ πολλά, μὲ ὑπερβολήν.
Παμπόνηρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = πάνηρος. Εἰς τὸ ἄκρον πονηρός, παγκάκιστος. ¤ Ἐν ἐσχάτοις οὖσα, καὶ παμπονήρως ἔχουσα,« Λκ.
Παμπόρφυρος (ὁ, ἡ), Π. = Ὁλοπόρφυρος.
Πάμποτε, ἐπίρ. Π. αἰωνίως, πάντοτε.
Παμπότνια (ἡ), Π. σεβασμιωτάτη.
†Παμπρασία (ἡ). πρᾶσις (πώλησις) ὅλων τῶν ὑπαρχόντων ἢ κάθε εἴδους πραγματείας.
Πάμπρεπος (ὁ, ἡ), Π. κατὰ πάντα διαπρέπων, εὐπρεπέστατος, μεγαλοπρεπέστατος, (παρβλ. Εὔπρεπτος).
;Πάμπροσθε (σθεν), ἐπίρ. Πολὺ πρωτήτερα (ἀρχύτερα).
Παμπρύτανις, εως (ὁ). πρύτανις ἁπάντων, παμβασιλεὺς, παντοκράτωρ.
Παμπρώτιστος καὶ
Πάμπρωτος, η, ον, Π. ὁ πρῶτος (πρωτεύων) ἁπάντων. ‖. (τὸ οὐδ.) Πάμπρωτον ᾗ (πλθ.) Πάμπρωτα, ἐπίρ. Πρὸ πάντων, ὦν πρώτιος, (κοιν.) πρῶτα-πρῶτα.
Πάμπυος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὁμπυασμένος, ὅλος ἔμπυος.
Παμφαγὴς, έος (ὁ, ἡ), σπν. ἀντὶ
Παμφάγος (ὁ, ἡ). πολυφάγος· (συνηθ.) πο-

λυίξοδος. 2) ὁ ἐρώγων ἀπ' ὅλα, (Γαλλ.) omnivore.

Παμφαής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὅλος φῶς, φαεινότατος· ἀκτινεστατος, διαφανέστατος.

Παμφαίνω, Μ. φανῶ; Π. φέγγω μὲ πολλὴν λάμψιν, φαίνομαι (ἀνατέλλω) λαμπρότατος, ἀκτινοβολῶ.

Παμφαλάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Ἰων. [φάω].= Παπταίνω, κυτάζω τρομαγμένος ὁλόγυρά μου.

Παμφανάω-ῶ (εὔχρ. μόνον ἡ μτχ. Παμφανόων), Π. ἀντὶ Παμφαίνω.

Παμφάρμακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (γνωρίζων) παντὸς εἴδους φάρμακα, (ἐπίθ. τῆς Μηδείας).

Πάμφαυλος (ὁ, ἡ), = Παγκάκιστος.

Παμφαῶς, ἐπίῤ. Π. μὲ πολλὴν λάμψιν, μὲ ὅλην τὴν ἐνδεχομένην λαμπρότητα.

Παμφεγγής, ές (ὁ, ἡ), Π. = Παμφαής,

Παμφθαρτος (ὁ, ἡ), Π. πάντη φθοροποιὸς (ὀλέθριος). (πθ.) ἀφανισμένος ὁλότελα, (ἐν γέν.) = Πανώλεθρος.

Πάμφθερσις, ιος (ὁ, ἡ), Π. (σπανιότ.) ἀντὶ Πάμφθαρτος.

Πάμφθυγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκπέμπων παντὸς εἴδους φθόγγον (ἦχον), πάμφωνος.

;Πάμφι, ἐπίῤ. Γλσ. ἀντὶ Πάγχυ.

Παμφίλητος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πάντων φιλούμενος (ἀγαπώμενος).

Πάμφιλος (ὁ, ἡ). φίλος πάντων, ἀρεστὸς εἰς (ἀγαπώμενος ἀπ') ὅλους.

Παμφίλτατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Πάμφιλος, ἀγαπητότατος.

Πάμφλεκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φλέγων (καταφλέγων) τὰ πάντα· ὅλος φλόγα, διάπυρος.

Παμφόβερος (ὁ, ἡ), πολλὰ (καθ' ὑπερβολὴν) φοβερός, φρικτότατος.

;Παμφολύζω, Μ. ύξω, = Πομφολύζω.

Πάμφορβος, η ἡ ος, ον, Π. [π. φέρβω]. ὁ πάντας (τὰ πάντα) τρέφων, (ἴδε Παμβώτις).

Πάμφορος (ὁ, ἡ). εὔφορος εἰς πᾶν εἶδος καρπῶν (προϊόντων). 2) (παροξ.) πανταχόθεν συμπεφορημένος (συσσωρευμένος), (Πίνδ.).

Παμφύγοην, ἐπίῤ. Π. εἰς παντελῆ φυγὴν (τροπήν), φεύγοντας ὅλοι ὁμοῦ (σωρηδόν), (ἄλλ. ἀνγν. Παμφύρδην).

Παμφυλία (ἡ), ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, (κυρ.) μίγμα (συρροὴ) παντοδαπῶν φυλῶν, [ἐκ τοῦ

Πάμφυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ συγκείμενος ἀπ' ὅλας τὰς φυλὰς (ὅλα τὰ γένη)· παντὸς εἴδους ἢ γένους (φύλου), παντοδαπός.

Παμφύρδην, ἐπίῤ. Ὅλως διόλου συγκεχυμένως, ἄνω-κάτω, [ἐκ τοῦ

Πάμφυρτος (ὁ, ἡ), [π. φύρω], = Παμμιγής, συγκεχυμένος.

Πάμφωνος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -φώνως, Π. ὁ λαλῶν (μιμούμενος) ὅλας τὰς φωνάς. ■ Δῆλος —, ■ Πίνδ. ■ Σειρῆνες πάμφωνοι, ■ Ἐπιγρ., αἱ πλήρεις παντομιμικῆς ἐκφράσεως.

Πάμφωτος (ὁ, ἡ), = Ὁλόφωτος.

Παμψεκτος (ὁ, ἡ), [π. ψέγω]. πολλὰ ἀξιοκατηγόρητος.

Παμψέκτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ψέγων (κατηγορῶν) τὰ πάντα.

Πανψηφεί, ἐπίῤ. Μὲ ὅλας τὰς ψήφους, κοινῇ γνώμῃ, ὁμοφώνως.

Πάμψογος (ὁ, ἡ), = Πάμψεκτος.

Πάμψυχος (ὁ, ἡ), Π. ὅλος ἔμψυχος [ζωηρὸς], ἀλυζώντανος. ■ Πάμψυχος ἀνάσσει, ■ Σοφ., ἐξήχει ὡς τοιοῦτος μεταξὺ ὅλων τῶν ἐν ᾅδῃ ψυχῶν (ὅμοιον τῷ Ὁμηρ. ■ Οἷος πέπνυται, τοὶ δὲ σκιαὶ αἰσσουσιν, ■).

Πάμψυχρος (ὁ, ἡ). πάνυ ψυχρὸς, κατάψυχρος.

Παμωχέω καὶ (Λακων.) Παμοχάω-ῶ, Μ. ήσω, Δ. ἔχω κατάστασιν [κτήματα], εἶμαι.

Παμῶχος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Παμοῦχος [πᾶμα, ἔχω], κτηματίας, πλούσιος (εἰς κτήματα), εὐκατάστατος. (ἐν γέν.) κύριος κτήματος. ■Τὰ Φενεᾶτα ὁ Κρατῖνο παμωχεῖ, ■ Ἐπιγρ.

Πᾶν, ανός (ὁ). ὁ θεὸς τῶν βοσκῶν (τῶν δρυμῶνων κτλ.).

Πᾶν, αντὸς (τὸ), οὐδ. τοῦ Πᾶς.

Πάναβρος (ὁ, ἡ). πάντη ἁβρὸς (κομψὸς, τρυφερὸς, δελικάτος).

Παναγαθία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Πανάγαθος (ὁ, ἡ), ἐντελῶς ἀγαθὸς, αὐτόχρημα ἀγαθότης.

Πανάγαστος (ὁ, ἡ), Π. κατὰ πάντα ἀγαστὸς (ἐξεπαινος).

Παναγήρατος (ὁ, ἡ), Π. ἐντελῶς ἀγήρατος [ἀθάνατος].

Παναγὴς, ές (ὁ, ἡ), = Πανάγιος, Πάναγνος. 2) πάντη ἁγνὸς, παμπάναρος.

;Πανάγητος (ὁ, ἡ), Π. = Πανάγαστος· πάνσεπτος.

†Παναγία (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Παναγιείσα, [κυρ. θηλ. τοῦ

Πανάγιος, α, ον. Ἐντελῶς (κατὰ πάντα) ἅγιος. ‖. ■ Παναγία, ■ Ἐκκλησ., ἡ θεοτόκος, (συνεκδ.) ὁ εἰς ὄνομα αὐτῆς ἱδρυόμενος μετὰ τὸ γεῦμα ἄρτος.

†Παναγιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ παναγίου, ἡ ἐντελὴς ἁγιότης.

;Πάναγις, ιδος (ἡ), (ἐνν. ἡμέρα) ἡ ἁγία, ἀφιερωμένη εἰς λατρείαν τῆς θεότητος.

Παναγιστία (ἡ), [κ. ἁγίζω]. ἐντελὴς ἁγιότης, παναγιότης.

Πάναγνος (ὁ, ἡ). πάντη ἁγνὸς (καθαρὸς), πανάγιος.

Πανάγρειος (ὁ, ἡ), Π. [πάναγρος]. ὁ πρὸς πᾶν εἶδος ἄγρας ἁρμόδιος. ■ Σκύλαξ —, ■ Φωκυλ., (συγχ. τῷ Πανάγριος).

;Πανᾰγρεύς, έως (ὁ), Π. = Πάναγρος ἢ Πανάγρειος.

Πανᾰγρὴς, ές (ὁ, ἡ), = Πανάγρειος.

Πανάγριος (ὁ, ἡ). πάντη ἄγριος, ἀγριώτατος. ‖. (τὸ οὐδ. πλθ.) Πανάγρια, ἐπίῤ. Π. μὲ τρόπον ὅλως διόλου ἄγριον, μὲ πολλὴν ἀγριότητα.

Πάναγρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγρεύων πᾶν εἶδος ἄγρας. ‖. (οὐσ.) Πάναγρον (ἐνν. λίνον), ■ Ὑπερ., εἶδ. ἁλιευτικοῦ δικτύου, τρίκκος. (ἐνίοτε) ὀρνιθοσοφεῖον, (παρβλ.) Ζωντανὸν. ■ Ὥσπερ ἐν πανάγρῳ τινὶ στιοῦνται, καθάπερ οἱ πολυτιμητοτατοι ὄρνιθες, ■ Ἀθ.

Πανάγρυπνος (ὁ, ἡ), Π. ὅλως διόλου ἄγρυπνος ἢ ἄϋπνος.

Πανάγυρις, ιος (ἡ), Δ. ἀντὶ Πανήγυρις.

Πανάδηλος (ὁ, ἡ). πάντη ἄδηλος (ἀκατανόητος).

Πανεργὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἀκατέργαστος (ἐπὶ φαγ. ἀχώνευτος).

Παναθέμιτος καὶ

Παναθέσμιος καὶ Πανάθεμις (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἄθεμις (ἀθέμιτος), ἀνομώτατος· ἀσεβέστατος.

†Πανάθεστος (ὁ, ἡ), Γλσ. [τ. θέσασθαι]. ἐντελῶς ἀδυσώπητος (ἀπαραίτητος).

Παναθήναια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἑορτὴ μεγάλη τῶν Ἀθην. εἰς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς.

Παναθηναϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ὑπόθεσιν) τὰ Παναθήναια.

Πανάθλιος, ον (καὶ ἐπίῤ.) -θλίως. Πάντη (Ἐντελῶς) ἄθλιος.

Πανάθρους, η, ον. Ὅλος ὁμοῦ (διὰ μιᾶς), πολλὰ (σωρηδὸν) πεπυκνωμένος, παλυάριθμος.

Παναιγλήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Πάμφαος, λαμπρότατος.

Πάναιθος, η, ον, Π. [π. αἴθω]. πολλὰ λαμπρὸς (ὑαλιστερὸς), ἀκτινοβόλος.

;Παναίμυλος (ὁ, ἡ), [π. αἱμύλος]. θελκτικώτατος.

Παναίολος (ὁ, ἡ), Π. = Παμποίκιλος.

;Παναίρετος (ὁ, ἡ). [π. αἱρέω]. ὁ ἐκλεκτότερος πάντων, ἐξαίρετος.

†Παναίσιος (ὁ, ἡ), Γλσ. παγκάκιστος.

Παναισχὴς, ές καὶ

Πάναισχρος (ὁ, ἡ), (τὸ ὑπερθ. Παναίσχιστος), Π. αἰσχρότατος· ἀσχημότατος.

Παναίτιος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ παντὸς (πάντων τῶν ὄντων) αἴτιος. ■ Ζεὺς —, ■ Αἰσχύλ.

2) ὁ μόνος αἴτιος (ἔνοχος). ■ Σὺ τούτων οὐμεταίτιος, ἀλλὰ παναίτιος, ■ αὐτ.

Πανακαρπὴς, ές καὶ

;Πανάκαρπος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἄκαρπος (ἀτελεσφόρητος).

Πανάκεια (ἡ). ἰατρικὸν τὸ ὁπ. θεραπεύει κάθε πάθος, [ἐκ τοῦ

Πανάκειος (ὁ, ἡ), = Πανακὴς.

Πανάκη (ἡ), = Πανάκεια.

Πανακήρατος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἀκήρατος (ἄφθαρτος).

Πανακὴς [πᾶν ἄκος], ές (ὁ, ἡ). ὁ ἰατρεύων πᾶσαν νόσον (κάθε πάθος), (ὀθ. ‖. οὐσ.) Πανακὲς (τὸ), = Πανάκεια, (ὄνομα διαφόρων ἰαματικῶν φυτῶν).

Πανακίτης, ου (ὁ). (οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ πανακὲς (θώτανον).

Πανακρὶς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ἐπικαθίζουσα εἰς τὴν ἄκραν (κορυφὴν) παντὸς ἄνθους. ■Μέλισσα —, ■ Καλλ.

Πανάκτιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πανάκειος.

†Πάνακτος (ὁ), Γλσ. ὁ ὀρίγανος.

Παναλάστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἀλάστωρ (ἔνοχος) παντὸς ἐγκλήματος, παγκάκουργος.

Πανᾰληθὴς, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-ληθῶς. Ἐντελῶς (Κατὰ πάντα) ἀληθὴς, ἀληθέστατος.

Πανᾰλήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἀλήμων]. ὁ πάντοτε καὶ παντοῦ περιπλανώμενος.

Πανᾰλθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [π. ἄλθω], = Πανακὴς.

;Πανᾰλίγκιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πανόμοιος, (νομίζεται μᾶλλον ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσαλίγκιος].

Πανᾰλκὴς, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -κῶς.

Π. [π. ἀλκή]. πάντη ἰσχυρὰς, παντοδύναμος.
Παναλευρὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ὁλοπόρφυρος.
Παναλίωτος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἁλίσκω]. ὁ πάντων (κυριεύων, καταπονῶν) τα πάντα, τὸν ὁπ. πάνυ δὲν διαφεύγει.
Παναμεῖδητος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἀμείδητος (ἀγέλαστος), σκυθρωπότατος.
Παναμείλικτος καὶ Παναμείλιχος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἀμείλικτος (ἀνηλεὴς, ἀδυσώπητος).
Παναμέρτος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Πανήμερος
Πανάμερος, α, ον, Δ. ἀντὶ Πανημέριος.
Πανάμμορος (ὁ, ἡ), Π. (μέγεν.) πάντη ἀμοιρῦς (ἐσπερημένος) τινος (κυρ. ἀγαθοῦ), (ὀθ.) = Πανάθλιος, (κοιν.) ὁλότελα ἄμοιρος.
Πανανώμητος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -μήτως, =τῷ
Πανάνωμος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -μως. Ἀπὸ πάντα ἄνωμος (ἄμεμπτος).
Πανάνθρωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντίχων (κοινὸς) εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους. ▪ Ἡ ἐκ νεκρῶν πανάνθρωπος ἀνάστασις. ▪ Ἐκκλησ., ἡ τῶν ἀνθρώπων ἁπάντων.
Πανάνυτος (ὁ, ἡ), [π. ἀνύω]. ὁ κατορθόνων τὰ πάντα, τελεσιουργὸς· (πθ.) τελειωμένος (ἐντελὴς) καθ' ὅλα.
Πάναξ, ακος (ὁ), = Πάνακες, (ὀθ. τοῦ Ὁποπάναξ).
Πανάξιος (ὁ, ἡ). κατὰ πάντα ἄξιος.
Πανοσίδιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παρὰ πάντων ἐγκωμιαζόμενος, παντοῦ καὶ πάντοτε ἀοίδιμος.
Πανάπαλος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἁπαλὸς (νεαρὸς, τρυφερός).
Πανάπαστος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἄπαστος (ἄστιτος), (κοιν.) θεομήστωρ.
Πανάπειθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἀπειθὴς (ἀπείθαρχος, ἀπίστευτος).
Πανάπειρος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἀπείρατος (ἀμέτρητος), ἀχανής.
Πανάπειρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ προηγ.
Πανάπενθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἀπένθὴς (ἄλυπος), (ἄλλ. διορθ. Ταλαπενθὴς).
Πανάπημων, ονος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἀπήμων (ἀβλαβὴς, ἀπείρατος ἐνεργ. καὶ πθ.).
Πανάπηρὴς, έος (ὁ, ἡ). Π. πάντη ἀπηρὴς (ἀκέραιος, ἀκολόβωτος).
Πανάπιστος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἄπιστος (ἀπιστευτος).
‡Πανάποινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάσης ποινῆς ἀπηλλαγμένος, ἐντελῶς ἀτιμώρητος.
‡Πανάπταιλήκτος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἀπόπαλήκτος (παραλογισμένος, ἠλιθιος).
Πανάπορος (ὁ, ἡ). πάντη ἄπορος (ἐνδεὴς), εὑρισκόμενος εἰς ἐντελῆ ἀπορίαν (ἀμηχανίαν).
Πανάποτμος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἄποτμος]. πανάθλιος, δυστυχέστατος.
Πανάπυστος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἄπυστος (ἀνήκουστος, ἄγνωστος, ἠνίδεος, ἄπειρος).
Πανάργυρος (ὁ, ἡ), Π. ὅλος ἀργυροῦς, (Γαλλ.) **d'argent massif.**
Πανάρετος (ὁ, ἡ). ὅλος ἀρετὴ, πάντη ἀνάρετος.
Πανάριον (τὸ), μτφρ. τοῦ Λτ. **panarium**, ἀρτοθήκη, ὡμοκάνιστρον, (ὀθ. τὸ κοιν.) καναῖρι.
Πανάριστος (ὁ, ἡ), Π. κατὰ πάντα ἄριστος (ἐξοχος, ἐξαίρετος).
Πανάρκετος, η, ὁ, ος, ον καὶ
Πανάρκητος, η, ὁ, ος, ον. Πανάρκης, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸς πᾶν ἀρκῶν (ἀρκετὸς), ὠφελῶν παντοῦ, (ἐπικ.) μέγας. ▪ Νάσος—, ▪ Αἰσχλ.
Πανάρμονιος, α ἡ ος, ον. Τοῦ ὁπ. ὅλα τὰ μέρη εἶνε εἰς ἐντελῆ ἁρμονίαν πρὸς ἄλληλα· πλήρης ἁρμονίας. ‖. (οὐσ.) Πανάρμονιος (μουσικὴ), ▪ Πλάτ., ἡ ἑνώσασα ὅλα τὰ εἴδη τῆς ἁρμονίας (ὅλους τοὺς τόνους) καὶ ▪ Πανάρμόνιον (τὸ), Γλω., εἶδ. μουσικοῦ ὀργάνου.
Πανάρπετὴς, έος (ὁ, ἡ), πάντη ἁρπετὴς (ἀκλινὴς), εὐσταλέστατος.
Πανάρρητος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς ἄρρητος (μυστηριώδης, ἀνέκφραστος).
Πανάρχαῖος, α, ον. Παμπάλαιος, ἀρχαιότατος.
Πάναρχος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἀρχός]. ἄρχων (δεσπότης) τῶν ἁπάντων, παντοκράτωρ.
Πανάρχων, οντος (ὁ). ὁ πάντων ἄρχων, παντοκράτωρ.
Πανασεβὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἀσεβὴς, ἀσεβέστατος.
Πανασθενὴς, έος (ὁ, ἡ). πάντη ἀσθενὴς (ἀδύναμος), ἀσθενέστατος.
Πανασιτία (ἡ). παντελὴς ἀπιτία (πεῖνα, σιτοδεία).
‡Πανασκε(σκη)θὴς, έος (ὁ, ἡ). Γλω. πάντη ἀσκηθὴς (σῶος, ἀβλαβὴς).
Πανασμενέστατα, ἐπίρ. ὑπερθ. (ἀνυμλ.) τοῦ-
‡Πανάσμενος, η, ὁ, ος, ον. Πάνυ ἄσμενος.
Πανάστερος (ὁ, ἡ). πλήρης ἀστέρων, ὅλος κατάστερος.
Πανατρεκὴς, έος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Πανάληθὴς, (ὀθ.
Πανατρεκέως, Ἰων. ἀντὶ
Πανατρεκῶς, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πανάληθῶς.
‡Παναύγεια (ἡ), Γλω. ἐντελὴς (γενικὴ) λάμψις, [ἐκ τοῦ
Πανανγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Παμφανὴς, πλήρης φωτὸς (αὐγῆς), ὁλόφωτος.
Πανάϋλος (ὁ, ἡ). ὅλος (ἐντελῶς) ἄϋλος.
Πανάϋπνος (ὁ, ἡ). πάντη ἄϋπνος.
Παναφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἀφανὴς (ἀόρατος).
Παναφῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντη ἀφῆλιξ (μεμακρυσμένος τῶν ὁμηλίκων τοι), χωρὶς συντρόφους (συμπαίκτορας), ἔρημος.
Πανάφθιτος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἄφθιτος (ἄφθαρτος), αἰώνιος.
Πανάφθορος (ὁ, ἡ). πάντη ἄφθορος (ἄφθαρτος).
Παναφρὰδὴς, έος (ὁ, ἡ). Π. πάνυ ἀφρὰδὴς (ἄφρων, ἀσυλλόγιστος).
Πανάφυκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ δυνάμενος ν' ἀποφύγῃ τι ἢ τὸν ὁποῖον δὲν δύναται ν' ἀποφύγῃ τις, πάντη ἄφυκτος (ἄφευκτος).
Πανάφυλλος (ὁ, ἡ), Π. ὅλως διόλου χωρὶς φύλλα (ἄφυλλος).
Παναχαΐς, ίδος (ἡ), Π. ὅλη ἡ Ἀχαΐς (χώρα), ἡ Ἑλλὰς ἅπασα.
Παναχαιοὶ (οἱ), Π. ὅλοι οἱ Ἕλληνες (οἱ Ἀχαιοὶ) ὁμοῦ, τὰ πανελλήνιον.
Πανάχραντος (ὁ, ἡ), Π. ἐντελῶς ἄχραντος (ἀμόλυντος, ἀκηλίδωτος).
Πανωρίως (ὁ, ἡ), Π. πάντη ὥρως (πρόωρος, παράκαιρος), προωρισμένος εἰς πολλὰ πρόωρον θάνατον, πανάθλιος, (ἴδε κ
‡Πανάωρος (ὁ, ἡ), Π. ὅλως διόλου παρημελημένος, μηδεμιᾶς φροντίδος (ὥρας) ἄξιος· [εἰς τὸν Αἰσχλ. Προμ. ἐφαλμ. ἀντὶ Παρήορος].
Πανδαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντα εἰδὼς (διδαχθείς), παντομαθὴς, πάνσοφος.
Πανδαίδαλος (ὁ, ἡ), Π. μὲ πολλὴν τέχνην κεκαιωμένος, τεχνικώτατος. ‖. (οὐσ.) τεχνίτης ἄριστος (ἐντελὴς εἰς τὸ εἶδός του).
Πανδαισία (ἡ), [π. δαὶς]. συμπόσιον μὲ ὅλα τὰ εἴδη τῶν φαγητῶν ἢ μὲ πλῆθος καλεσμένων (ἐν γέν.) λαμπρὸν (πολυτελὲς, πλουσιοπάροχον). ‖. (εἰς τὸν Ἀρχφ. πιθαν.) εἶδος φαγητοῦ ἢ ζυμαρικοῦ ἀπὸ διάφορα κρέατα κλπ.
‡Πανδαίσιον (τὸ), μεγν. ἀντὶ Πανδαισία, λαμπρὸν συμπόσιον.
Πανδαχέτης, ου (ὁ). ὁ πάντας δάκνων, καλὰ δαγκανιάρης (κυρ. καὶ μτφρ.).
Πανδάκρυτος (ὁ, ἡ), Π. πολλῶν δακρύων ἄξιος, πάντη ἀξιοθρήνητος, πλήρης θλίψεων.
Πανδάλητος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Πανδήλητος.
Πανδαμάτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Πανδαμάτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ πάντας ἢ τὰ πάντα δαμάζων (καταπονῶν), εἰς τοῦ ὁπ. τὴν δύναμιν τίποτε δὲν ἀντέχει. ▪ Χρόνος (▪ Ὕπνος, ▪ Κεραυνὸς κτλ.)—, ▪ Ὅμ.
Πάνδειλος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου δειλὸς ἢ δείλαιος, δειλότατος ἢ πανάθλιος.
‡Πάνδειμα (τὸ), Π. μέγα δεῖμα, γενικὸν ἢ φρικώδες φόβητρον.
Πανδείμαντος (ὁ, ἡ), Π. [π. δειμαίνω] τὸν ὁποῖον ὅλοι φοβοῦνται, φοβερώτατος
Πάνδεινος (ὁ, ἡ). πολλὰ δεινὸς (φοβερὸς διὰ τὴν κακίαν ἢ τὴν ἐπιτηδειότητά του. ▪ Τὰ πάνδεινα πεπονθέναι, ▪ Δ. Κάσσ., τὰ μεγαλήτερα δεινά.
Πανδέκται (οἱ), ἴδε Πανδέκτης.
Πανδεκτείρα (ἡ), θηλ. τοῦ
Πανδεκτὴρ, Π. ἀντὶ
Πανδέκτης, ου (ὁ). ὁ τοὺς πάντας ἢ τὰ πάντα δεχόμενος (χωρῶν ἢ περιέχων). ▪ Ἅδης—, ▪ Π. ‖. (οὐσ.) Πανδέκται (οἱ), βίβλοι περιέχουσαι παντὸς εἴδους ἀντικείμενα. (ἰδιαιτ.) ἡ ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ δημοσιευθεῖσα συλλογὴ ὅλων τῶν Ῥωμαϊκῶν νόμων. (ἀπὸ τὸν Συν. ὀνομάζονται εἰρων.) ▪ Πανδέκτας, ▪ οἱ τὰ πάντα εἰδότες ἢ δοκοῦντες εἰδέναι γραμματικοί.
Πανδέκτωρ, ορος (ὁ), = Πανδέκτης.
Πανδέξιος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πάντα δεξιὸς (αἴσιος ἢ ἐπιδέξιος).
Πανδερκέτης, ου (ὁ), Π. καὶ
Πανδερκὴς [π. δέρκομαι], έος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων (ἐφορῶν) τὰ πάντα, παντεπόπτης.
Πανδεχὴς, έος (ὁ, ἡ), = Πανδέκτης, χωρητικώτατος.
‡Πανδήλητος (ὁ, ἡ), Π. [π. δηλέομαι]. πάντη βεβλαμμένος (διεφθαρμένος) ἢ βλαπτικὸς (φθοροποιός).
Πάνδηλος (ὁ, ἡ). ὁ τοῖς πᾶσι δῆλος (γνωστὸς), πασίδηλος, ὁλοφάνερος.

Πανδημεί(μεί), ἐπίρ. Ὅλος ὁ λαὸς ὁμοῦ· ἐνώπιον (εἰς τὴν συνέλευσιν, [ἐπιμ.] μὲ τὴν γνώμην) ὅλου τοῦ λαοῦ, γενικῶς, δημοθημαδόν.

Πανδημία (ἡ). ὅλος ὁ δῆμος (ὁ λαός)· γενικὴ συνέλευσις τοῦ δήμου. ‖. (ἡ δοτ.) Πανδημίᾳ, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πανδημεί, (κυρ. θηλ. τοῦ

Πανδήμιος, α ἡ ος, ον, Π. ἀντὶ

Πάνδημος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος ἀπὸ ὅλον τὸν δῆμον, κοινὸς παντὸς τοῦ δήμου, γενικὸς, δημόσιος· δημώδης, πάγκοινος. ▪ Πανδήμιον ἦμαρ, ▪ Νονν., γενικὴ (δημοτελὴς) ἑορτή.

Πανδήμιος, ἐπίρ. = Πανδημεί.

Πάνδια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἑορτὴ τοῦ Διὸς εἰς τὰς Ἀθήνας.

Πάνδικος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-δίκως, Π. κατὰ πάντα δίκαιος, δικαιότατος.

Πανδῖος (ὁ, ἡ), Π. ὅλως θεῖος (δῖος), θειότατος.

Πανδοκεία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ πανδοκέως.

Πανδοκεῖον (τό). μέρος κρὰς ὑποδοχὴν παντὸς ἐρχομένου, γενικὸν κατάλυμα τῶν ὁδοιπόρων, ξενοδοχεῖον, (Τουρκ.) χάνι, [ἐκ τοῦ

Πανδοκεύς, έως (ὁ). ὁ τοὺς πάντας δεχόμενος (ὑποδεχόμενος). ‖. (οὐσ.) ὁ κρατῶν ξενοδοχεῖον, (Τουρκ.) χαντζῆς.

Πανδόκευσις, εως (ἡ), = Πανδοκία.

Πανδοκεύτρια (ἡ). γυνὴ ξενοδόχος (κρατοῦσα πανδοχεῖον), [ἐκ τοῦ

Πανδοκεύω, Μ. εύσω. Δέχομαι ὡς πανδοκεύς (δίδω κατάλυμα κτλ. εἰς) πάντας τοὺς ἐρχομένους, κρατῶ πανδοχεῖον (ξενοδοχεῖον). (πθ.) ▪ Ὅσα μέρη πανδοκεύεται, ▪ Δ. Ἀλ., ὅπου εἶνε πανδοχεῖα.

Πανδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Δέχομαι τὰ πάντα.

†Πανδοκία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πανδοκεία.

Πανδόκιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πανδοκεῖον.

Πανδόκισσα, ης (ἡ), Βυζ. ἀντὶ Πανδοκεύτρια.

Πανδόχος (ὁ, ἡ). ὁ τοὺς πάντας δεχόμενος (χωρῶν ἢ περιέχων), = Πανδέκτωρ. ‖. (οὐσ.) = Πανδοκεύς.

Πανδοξία (ἡ). ἐντελὴς δόξα (τιμὴ, ὑπόληψις), [ἐκ τοῦ

‡Πάνδοξος (ὁ, ἡ). παντοῦ καὶ κατὰ πάντα ἔνδοξος, πανένδοξος.

Πάνδουλος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς (κατ' ὅλην τὴν σημασίαν) ἢ παντὸς ἑκάστου δοῦλος.

Πανδοῦρα, ας καὶ

Πανδουρὶς, (δος (ἡ), τρίχορδόν τι μουσικὸν ὄργανον, (Γαλλ.) mandore.

Πανδουρίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὴν πανδοῦραν.

Πανδουριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τὴν πανδοῦραν.

Πανδουρίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ προηγ.

‡Πάνδουρον (τό), = Πανδοῦρα, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πανδούριον).

Πάνδουρος (ὁ). = Πανδουριστής.

Πανδοχεῖον, Πανδοχεύς, Πανδοχεύω, μεταγν. ἀντὶ Πανδοκεῖον κτλ.

Πανδοχὶς, ίδος, (ἡ). Π. θηλ. τοῦ

Πάνδοχος (ὁ, ἡ), = Πάνδοκος.

Πανδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ πάντα δυνάμενος, παντοδύναμος.

Πάνδυρτος (ὁ, ἡ), Π ἀντὶ Πανόδυρτος.

Πανδύσια (ἡ), Π. ἐντελὴς δύσις ἀστέος· (ἰδιαιτ.) ὁ καιρὸς τῆς δύσεως τοῦ ἀστερισμοῦ τῶν Ἐρίφων.

Πανδώρα (ἡ), Π. (μυθολογ.) ἡ ὑπὸ πάντων τῶν θεῶν φιλοδωρηθεῖσα γυνὴ τοῦ Ἐπιμηθέως· (ἐπιθετ.) ἡ Γῆ (ὡς-

Πάνδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντα δωρούμενος, δοτὴρ παντὸς ἀγαθοῦ.

Πανδωτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Πανδώτης, ου καὶ

Πανδώτωρ, ορος (ὁ), Π. = Πάνδωρος.

Πανεθνεί(θνεί;) ἐπίρ. Ὅλον (= ὅλον) τὸ ἔθνος ὁμοῦ, = Πανδημεί.

Πανεῖα (τὰ), (ἐνν. δείματα), ὁ Πανικὸς φόβος. ‖. (ἐνν. ἱερὰ) τὰ ἐν Ῥώμῃ **lupercalia** εἰς τιμὴν τοῦ Πανός.

Πανεῖδατος (ὁ, ἡ), Π. [π. εἶδος] συγκείμενος ἀπὸ ὅλα τὰ εἴδη τῶν φαγητῶν. ▪ Δόρπος—, ▪ Κρῆντ., = Πανδαισία.

‡Πανείδεος καὶ

Πανειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ λαμβάνων ὅλα τὰ εἴδη (ὅλας τὰς μορφάς).

Πανεικέλιος, η ἡ ος, ον καὶ

Πανείκελος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πανόμοιος.

Πάνειος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ Πανὸς, Πανικός.

Πανελεύθερος (ὁ, ἡ). πάντη (ἐντελῶς) ἐλεύθερος.

Πανέλληνες (οἱ) ὅλοι οἱ Ἕλληνες ὁμοῦ, ὅλον τὸ-

Πανελλήνιον (τὸ). τὸ ἄθροισμα (τὸ ἔθνος) τῶν Ἑλλήνων.

Πανέλοψ, οπος (ὁ), Δ. ἀντὶ Πηνέλοψ.

Πάνεμος (ὁ). (κατὰ τοὺς Κορινθ.) ὁ Βαηδρομιών (κατὰ δὲ τοὺς Βοιωτ.) ὁ Μεταγειτνιών μὴν τῶν Ἀθην.

Πανένδοξος (ὁ, ἡ). Πάνυ ἔνδοξος,

Πανέντιμος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἔντιμος (τιμώμενος).

†Πανέξαλλος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἔξαλλος (παράξενος, ἀλλόκοτος).

Πανέξοχος (ὁ, ἡ). κατὰ πάντα ἔξοχος (ὑπερέχων). ‖. (τὸ οὐδ.) ▪ Πανέξοχον, ▪ ἐπίρ. Π. κατ' ἐξοχὴν, πρὸ πάντων.

Πανέορτος (ὁ, ἡ). ὅλος ἑορτάσιμος (πανηγυρικὸς, χαρμόσυνος).

†Πανεπάρκιος (ὁ, ἡ), ὁ ἐπαρκῶν πρὸς πάντα ἢ εἰς πάντας, ἱκανώτατος.

Πανεπήρατος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἐπήρατος]. κατὰ πάντα ἀξιέραστος.

Πανεπήτριμος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἐκήτριμος]. οὗ ὁποίου τὸ ὕφασμα εἶνε πολλὰ πυκνὸν (χρωστόν).

†Πανεπίθυμος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Παντεπίθυμος.

Πανεπίκλοπος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἐπίκλοπος]. πολλὰ πανοῦργος.

Πανεπίσκοπος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπισκοπῶν τὰ πάντα, παντεπόπτης, παντεφορος.

Πανεπιστήμων, ονος (ὁ, ἡ), ὁ τὰ πάντα γινώσκων (ἐπιστάμενος).

Πανεπίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π πολλὰ φρόνιμος. ▪ Τὰ πανεπίφρονα, ▪ Ὀππ., μεγάλη πανουργία.

Πανεπάκτης, ου (ὁ), = Παντεπάκτης.

Πανεπόρφνος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἐπὶ, ὄρφνη]. ὁ φαινόμενος πολλὰ νύκτα (πολὺ πρὶν ἐξημερώσῃ). ▪ Ἠὼς—, ▪ Ἐπγρ., ὁ βαθὺς ὄρθρος, τὰ πρῶτα χαράγματα τῆς αὐγῆς.

Πανεπόψιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πανεπόπτης.

Πανεργέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Πανεργος.

Πανέρημος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἔρημος, παντέρημος.

Πανέσπερος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν ὅλην τὴν ἑσπέραν.

Πανέστιος (ὁ, ἡ), [π. ἑστία]. ὁ ἀνήκων εἰς ὅλην τὴν οἰκογένειαν. ‖. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐπίρ.) μὲ ὅλην τὴν οἰκογένειαν, μὲ ὅλον τὸ ἀπιτικὸν, πανοικεί.

Πανέσχατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντων ἔσχατος (τελευταῖος), ὁλοϋστερινός.

Πάνετες, ἐπίρ. Π. δι' ὅλου τοῦ ἔτους, ὁλοχρονικῆς.

Πανετήτιμος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἐτήτιμος], = Παναληθὴς, βεβαιότατος.

Πανετώσιος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἐτώσιος]. πάντη μάταιος (ἀνωφελὴς). ‖. τὸ (οὐδ.) Πανετώσιον, ἐπίρ. Ὅλως διόλου εἰς μάτην (ἀνωφελῶς).

Πανευαγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -αγῶς. Πάνυ εὐαγὴς, εὐαγέστατος, ἁγιώτατος.

Πανευδαίμων, ονος (ὁ, ἡ). κατὰ πάντα (εἰς τὸ ἄκρον) εὐδαίμων, εὐτυχέστατος.

Πανεύδιος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου εὔδιος (γαλήνιος).

Πανευέφοδος (ὁ, ἡ). πολλὰ εὐέφοδος (εὐκολοπάτητος).

Πανεύκηλος (ὁ, ἡ), Π. [π. εὔκηλος]. ὅλος διόλου ἥσυχος (ἀταραχος), γαληνότατος. ▪ Δίθηρ—, ▪ Ἀπολλ.

Πανευκλεὴς, ές (ὁ, ἡ), = Πανένδοξος.

Πανευλαβῶς, ἐπίρ. Μετὰ πάσης εὐλαβείας, πάνυ εὐλαβῶς,

Πανεύμορφος (ὁ, ἡ). Πάνυ εὔμορφος, εὐμορφότατος.

Πανεύνοος-ους (ὁ, ἡ). πάνυ εὔνους, εὐνοϊκώτατος.

†Πανεύοσμον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πᾶν εὔοσμον,

Πανευπρεπὴς, ές (ὁ, ἡ), πάνυ εὐπρεπὴς, εὐπρεπέστατος.

Πανευσεβὴς, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -σεβῶς. Πάνυ εὐσεβὴς, εὐσεβέστατος.

Πανευσθενὴς, ές (ὁ, ἡ). πάνυ εὐσθενὴς, εὐσθενέστατος, ἰσχυρότατος.

Πανευτελὴς, ές (ὁ, ἡ). πάντη εὐτελὴς (μηδαμινὲς), εὐτελέστατος.

Πανεύτονος (ὁ, ἡ). πολλὰ καλὰ (δυνατὰ) τεντωμένος· ἰσχυρότατος· γερώτατος, (ἄλλ. γρφ. Τὰν εὔτονον).

Πανευτυχὴς, ές (ὁ, ἡ). πάνυ εὐτυχὴς, εὐτυχέστατος.

Πανεύφημος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πάντων εὐφημούμενος ἢ, κατὰ πάντα ἀξιέπαινος.

†Πανεύφρων, ονος (ὁ, ἡ), Γλσ. [π. εὔφρων], = Πάνυχος.

Πανευρὼς, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -φυῶς. Πάνυ εὐρυὴς, εὐρυσέστατος.

Πάνεφθος (ὁ, ἡ), [π. ἑφθός]. ἐντελῶς βρασμένος, καλοβρασμένος. (Π.) ἐντελῶς λαγαρισμένος (διὰ τοῦ πυρός). ▪ Κασσίτερος—, ▪ Ἡσ., (παρβλ. Ἄπεφθος).

Πανεχθὴς, ές (ὁ, ἡ), (τὸ ὑπερθ. Πανέχθιστος), Π. πάντη ἀπεχθὴς (μισητὸς), ἐχθρότατος.

Πάνζοφος (ὁ, ἡ). πάνυ ζοφώδης, φοβερώτατος.

Πανηγεμὼν, όνος (ὁ). ὁ πάντων ἡγεμὼν (πρῶτος), ὁ ἀνώτατος ἀρχηγός.

Πανηγυριαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Πανηγυριάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων (πρῶτος, πρόεδρος) τῆς πανηγύρεως.

Πανηγυρίζω, Μ. ίσω. Ἐκτελῶ [Παρευρίσκομαι εἰς] πανήγυριν· (ἐν γέν.) ἑορτάζω· (συνοδ.) εὐφραίνομαι (εὐθυμῶ) ὡς εἰς πανήγυριν· (μτγν.) ἐγκωμιάζω τὸν πανηγυρικόν τινος [κυρ. εἰς πανήγυριν], (ἐν γέν.) ἐγκωμιάζω.

Πανηγυρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς [ἁρμόδιος διὰ] πανήγυριν, (ἐπιμ.) λαμπρός, παμπάοδης, ἐπιδεικτικός ἢ πανδημος, πάγκοινος. ▪ Δόγος —, ▪ Ῥτρ., ὁ ἐκφωνούμενος εἰς πανήγυριν καὶ πρὸς ἔπαινόν τινος, ἐγκωμιαστικός, (ἐπιμ.) καλλωπισμένος μὲ πολλὴν ῥητορ. κομψότητα. ▪ Ὁ Ἰσοκρατικὸς λόγος πανηγυρικώτερός ἐστι μᾶλλον ἢ δικανικώτερος. ▪ Δ. Ἁλ.

Πανηγυρικῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει πανηγύρεως· μὲ πανηγυρικὸν ὕφος, πρὸς ἐπίδειξιν.

Πανηγύριον (τὸ), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ

Πανήγυρις [πᾶς, ἀγείρω ἄγυρις], εως (ἡ). πάγκοινος (γενικὴ) ἀμήγυρις, συνάθροισις πλήθους λαοῦ εἰς τόπον προσδιωρισμένον (κυρ. χάριν ἑορτῆς), (ἐπιμ.) χαρά, παιγνίδια, συμπόσια, κτλ., (κοιν.) πανηγύρι. (τρπ.) ▪ Πανήγυρις κακῶν, ▪ Παροιμ., πλῆθος (φωρεία) κακῶν.

Πανηγυρισμός (ὁ). τὸ πανηγυρίζειν, ἐκτέλεσις πανηγύρεως (ἑορτῆς)· (συνοδ.) ἐπίδειξις.

Πανηγυριστής, οῦ (ὁ). ὁ πανηγυρίζων (παρευρισκόμενος καὶ ἑορτάζων εἰς πανήγυριν)· ὁ ἀκροωνῶν τὸν πανηγυρικὸν [ἐγκωμιαστής] τινος.

Πανήκοος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκούων τὰ πάντα, μηδενὸς ἀκούσματος ἀνήκοος, ἢ ὅλος ἀκοή. ▪ Ὅτι μὴ πανηκόους τινάς, ὡς εἰπεῖν, ἀνέδειξεν ἡ φύσις, ὥσπερ οὖν τοὺς κανόπτας οἱ μῦθοι, ▪ Ν. Γρ.

Πανήλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντελῶς ὑπὸ τοῦ ἡλίου φωτιζόμενος, λαμπρότατος. ▪ Ἡμέρα —, ▪ Δίλ.

Πανημαδὸν καὶ

Πανῆμαρ, ἐπίῤ. Π. δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, ἢ κάθε ἡμέραν.

Πανημάτιος, η, ον, Π. = Πανημέριος.

Πανημερεύω, Μ. εύσω. Περνῶ ὅλην τὴν ἡμέραν (διημερεύω) εἰς, ἐκτελῶ τι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. ▪ Θιάσους —, ▪ Εὐρ.

Πανημέριος, η ἡ ος, ον, Π. ἀντὶ

Πανήμερος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν (ἢ ζαπανῶν εἴς τι) ὅλην τὴν ἡμέραν, γινόμενος ἢ πράττων τι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. ‖. (τὸ οὐδ.) Πανήμερον ἡ (Π.) Πανημέριον, ἐπιῤ. = Πανῆμαρ.

Πανήμερος (ὁ, ἡ), Π. ἐντελῶς ἥμερος (ἀγαθότατος). ▪ Ἀστὴρ —, ▪ Μανεθ.

† Πανήπορος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Πανάπορος.

† Πανήργης, εος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ πᾶσιν ἁρέσκων ἢ ἁρμόζων πρὸς πᾶν ἔργον ἕτοιμος· (ἐπὶ κακοῦ) = Πανοπτοιός.

Πανθαρσὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πλήρης θάρσους, θαρραλεώτατος.

Πανθαύμαστος (ὁ, ἡ). κατὰ πάντα θαυμαστός.

Πανθέατος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πάντων θεωρούμενος ἢ, κατὰ πάντα ἀξιοθέατος.

Πάνθειον (τὸ), = Πάνθεον, [ἐκ τοῦ

Πάνθειος (ὁ, ἡ). κοινὸς ὅλων τῶν θεῶν. 2, ὅλος θεῖος, θειότατος, ἁγιώτατος.

Πανθελγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντας θέλγων (ἑλκύων, μαγεύων), θελκτικώτατος. ▪ Φωνὴ —, ▪ Νόνν.

Πανθελκτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Πανθελκτὴρ (ὁ), Π. = Πανθελγής.

Πάνθεον (τὸ), (ἐνν. ἱερὸν), ναὸς ἀφιερωμένος εἰς τὴν λατρείαν ὅλων ὁμοῦ τῶν θεῶν.

Πανθέψης [π. ἕψω], ου (ὁ), Γλσ. εἶδ. χύτρας, [Τουρκ.] τεφὶ ἢ γκιουβέτσι.

Πάνθητος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς ἀκονισμένος (τεθηγμένος).

Πανθηλὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὅλος θάλλων, καταπράσινος ἀπὸ διάφορα δένδρα.

Πάνθηλος (ὁ, ἡ). ὅλος ἐκτεθηλυμένος.

Πάνθηρ, ηρος (ὁ), εἶδος θηρίου [ῥήσσουσ].

Πανθηρία (ἡ). γενικὸν κυνήγι, παντὸς εἴδους θήρα.

Πανθήριον (τὸ) καὶ

Πανθηρίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πάνθηρ.

Πάνθηρος (ὁ, ἡ). ὁ θηρεύων κάθε εἴδους ζῶα. ‖. (οὐσ.) Πάνθηρον (τὸ), εἶδος δικτύου πρὸς θήραν διαφόρων ζώων, (παρ-ἐλ. Πάναγρον).

Πανθοινεῖ, ἐπίῤ. Εἰς πανθοινίαν.

Πανθοινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω πανθοινίαν (λαμπρὰν εὐωχίαν).

Πανθοίνη (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Πάνθοινος.

Πανθοινὶ, ἐπίῤ. = Πανθοινεῖ.

Πανθοινία (ἡ). λαμπρὰ (πολυτελὴς ἢ κάνουσα ὄνομα) εὐωχία. = Πανδαισία, [ἐκ τοῦ

Πάνθοινος (ὁ, ἡ), [π. θοίνη]. (τράπεζα) μὲ ὅλα τὰ εἴδη τῶν φαγητῶν ἢ μὲ πλῆθος φιλευομένων, λαμπρὰ, πλουσιοπάροχος. ▪ Δαὶς —, ▪ Ὕ, = Πανδαισία.

Πάνθροος (ὁ, ἡ), Π. [π. θρόος]. ὁ φλυαρῶν ὅτι τύχῃ· ὁ ταράττων τὸ πᾶν μὲ τὰς θορυβώδεις κραυγάς του. ▪ Δῆμος —, ▪ Ἠσύχ.

Πανθυμαδὸν, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ὁμοθυμαδὸν, ἐξ ὅλης καρδίας.

Πάνθυτος (ὁ, ἡ), Π. εἰς τὸν ὁπ. ὅλοι θυσιάζουν· (ἐπιμ.) = Πάνσεπτος.

† Πανία (ἡ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Πλησμονὴ καὶ

Πάνια (τὰ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Πλήσμια, (ἴδε Πανός).

Πανιὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Πανική, θηλ. τοῦ Πανικος.

Πανίερος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -έρως. Ὅλος ἱερὸς, ἁγιώτατος.

Πανικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προξενούμενος ἀπὸ τὸν Πᾶνα. ▪ Πανικὸν (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) δεῖμα, ▪ Λξ., ὁ σωματικὸς φόβος ἀπὸ τὸν Πᾶνα. ▪ Ἐμπίπτει πανικὸν, ▪ Πλβ.

Πανιλαδὸν [π. Ὕλη], ἐπίῤ. = Παντρεπιδῶν, σωρηδόν.

Πανίλεως καὶ Πανίλαος (ὁ, ἡ), Π. ὅλως ἵλεως (ἥμερος, εὐδιάθετος).

Πανίμερος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἱμείρω]. κατὰ πάντα ἐπιθυμητὸς (ἀξιέραστος).

Πανίον (τὸ), Δ. ἀντὶ Πηνίον.

† Πάνιος, α, ον, Γλσ. [π. ὗς]. μονόχροος, μονότονος, (ἐπιμ.) βαρετός.

Πανίσαω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ Πηνίζω.

Πανίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πάν.

‡Πανισμὸς (ὁ). Πανικὸς φόβος.

† Πανίσχυρος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἰσχυρὸς, παντοδύναμος.

Πανίσχυον (τὸ), Π. τὸ ὅλον τῶν ἰσχυρῶν (τοῦ θηρευομένου ζώου).

Πανίωνες (οἱ) ὅλοι οἱ Ἴωνες ὁμοῦ, ὅλον τὸ

Πανιώνιον (τὸ). τὸ κοινὸν (ἡ γενικὴ συνέλευσις) τῶν Ἰώνων καὶ τὸ μέρος ὅπου συνηθροίζοντο. ‖. (πλθ.) Πανιώνια (ἐνν. ἱερὰ), πανήγυρις τὴν ὁπ. ἐώρταζον συναθροιζόμενοι ὅλοι οἱ Ἴωνες.

Πάνλευκος (ὁ, ἡ), Π. = Πάλλευκος.

Πάνλογον (τὸ). τὸ σύνολον τοῦ λογαριασμοῦ, τὸ γενικὸν ἄθροισμα τῶν μερικῶν ἀθροισμάτων.

Πανλώβητος (ὁ, ἡ), [π. λωβητός]. αἴσχιστος· παμμίαρος, βδελυρώτατος.

Παννέφελας (ὁ, ἡ), Π. ἐντελῶς συννεφωμένος.

Πανόητος (ὁ, ἡ). ὅλως νοητός.

Πάννυχα, ἐπίῤ. Π. ἴδε Πάννυχος.

Πανυχεύω, Μ. εύσω. = Πανυχίζω.

Πανυχὶ ἐπίῤ. Δι' ὅλης τῆς νυκτὸς.

Πανυχίζω, Μ. ίσω. Ἀγρυπνῶ ὅλην τὴν νύκτα ἀσχολούμενος εἴς τι, νυκτερεύω. διανυκτερεύω· ἐκτελῶ πανυχίδα ἑορτῆς (ὁλονυκτίαν). ▪ Φίλοι πανυχίζει, ▪ Πόθ., καίει δι' ὅλης τῆς νυκτός.

† Πανυχικὸς, ἡ, όν, [καὶ ἐπίῤ.] ▪ εἰκῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς πανυχίδα, πανυχίδος ἕδνα.

Πανύχιος, α ἢ ος, ον. Ὁ διαρκῶν ἢ πραττων [ἀσχολούμενος εἴς τι] δι' ὅλης τῆς νυκτός, ὁλονύκτιος, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐπίῤ.)] ▪ Οὐ χρὴ πανύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα, ▪ Ἰλ. Β. ▪ Τὸ ἐλλύχνιον καίεται πανύχιον, ▪ Ἴρ.

Πανυχὶς, ίδος (ἡ). ἑορτὴ διαρκοῦσα διὰ ὅλης τῆς νυκτὸς, ἀγρυπνία τελουμένη τὴν παραμονὴν ἑορτῆς, ὁλονυκτιά.

Πανύχισμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τοῦ πανυχισμοῦ, τὸ πρᾶγμα μὲ ἢ διὰ τὸ ὁπ. πανυχίζει (διανυκτερεύει) τις. ▪ Σελήνη πλειόντων πανύχισμα, ▪ Ἀθ.

Πανυχισμὸς (ὁ). τὸ πανυχίζειν, διανυκτέρευσις [κυρ. εἰς ὁλονύκτιον ἑορτήν], ἑόρτασμα πανυχίδος.

Πανυχιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ πανυχίζων (κυρ. εἰς ὁλονύκτιον ἑορτήν), ἐκτελεστὴς πανυχίδος.

Πανυχίως, ἐπίῤ. = Πανυχί.

Πάννυχος (ὁ, ἡ), = Πανύχιος. ▪ Σελήνη —, ▪ Εὐρ., ἡ φέγγουσα ὅλην τὴν νύκτα, πανσέληνος. ‖. (τὸ οὐδ.) Πάννυχον καὶ (πλθ.) Πάννυχα, ἐπίῤ. Δι' ὅλης τῆς νυκτός, ὁλονυκτί. ▪ Τοῖά μοι πάννυχα καὶ φαέθοντ' ἀνατέναζες, ▪ Σαφ., ὁλονυκτὶ καὶ ὁλημερίς.

Πανύχως, ἐπίῤ. = Πανυχί.

Πανόδυρτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντοτε ἢ πολλὰ παραπονετικὰ ὀδυρόμενος. (πθ.) κατὰ πάντα ἀξιοθρήνητος, πολλῶν ὀδυρμῶν ἄξιος.

Πανοίζὺς, ύος (ὁ, ἡ), Π. [π. οἴζὺς]. παναθλιος, δυστυχέστατος.

Πανοικεὶ(κὶ), καὶ

Πανοικεσία(κησία) καὶ Πανοικία, ἐπίῤ. Μὲ ὅλον τὸν οἶκον, μὲ ὅλον τὸ σπιτικόν σὺν γυναικὶ καὶ τέκνοις, [κυρ. θηλ. δοτ. τοῦ

Πανοίκιος, α, ον. Ὁ μεθ' ὅλου τοῦ οἴκου του, πανέστιος· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐ-

πιβ.) » Πανοικίους χορεύειν, « Στρ., ἀντὶ Πανοικεί.
‚Πάνοικος (ὁ, ἡ). = Πανοίκιος.
‚Πανοκατίομων, ονος (ὁ, ἡ). κατὰ πολλὰ οἰκτίρμων (σημαθητικός), πολυσύσπλαγχνος.
Πανοίκτιστος (ὁ, ἡ). παντὸς οἴκτου ἄξιος, ἀθλιώτατος.
Πανοίμοι, ἐπίρ. Πάντα τρόπον εἶμοι.
Πανόλβιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -όβιος, (τὸ ὑπερθ. Πανόλβιστος). Κατὰ πάντα ὄλβιος (εὐδαίμων, καλότυχος), εὐτυχέστατος.
Πάνολβος (ὁ, ἡ), = Πανόλβιος.
Πανολεθρία (ἡ), σπν. ἀντὶ Πανωλεθρία, ‖ἐκ τοῦ
Πανολέθριος καὶ Πανόλεθρος (ὁ, ἡ), σπν. ἀντὶ Πανώλεθρος.
Πανομελεί, ἐπίρ. Π. [π. ὅμιλος], = Πανδημεί, ωρηδόν, ὅλοι ὁμοῦ.
Πανόμματος (ὁ, ἡ). πλήρης ὀμμάτων, ὅλος ὀμμάτια.
Πανομοίτως, ης, ον, Π. ἀντὶ-
Πανόμοιος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς (κατὰ πάντα) ὅμοιος, ἀπαράλλακτος.
Πανομοίως, ἐπίρ. Μὲ ἐντελῆ ὁμοιότητα, ἀπαραλλάκτως.
Πανομφαῖος (ὁ), Π. ὁ πάσης ὁμφῆς (φήμης, κληδόνος, προφητείας) ἔκτήρ καὶ αἴτιος. » Ζεὺς —, « Ἰλ. Θ.
[Πανομφής, έος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἀντὶ Πανομφαῖος.
Πανοπλία (ἡ). ὁλόκληρος ἡ ἁρματωσιὰ τοῦ ὁπλίτου.
Πανοπλίτης, ου (ὁ), Π. ὁπλίτης ἐντελῶς (μὲ τὴν πανοπλίαν του) ἁρματωμένος.
Πάνοπλος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς ὡπλισμένος.
Πανοπλότατος, η, ον, Π. ὁ πάντων νεώτατος (ὁπλότατος).
Πανόπτης [π. ὄσσιμι], ου (ὁ). ὁ βλέπων τὰ πάντα, πανόμματος.
Πάνοπτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πάντων ἢ πανταχόθεν ὁρώμενος· πανθέατος.
Πανόπτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Πανόπτης.
Πανόρατος (ὁ, ἡ), = Πάνοπτος.
†Πανορκία (ἡ). χρῆσις παντὸς ὅρκου.
Πανορμεί(μί), ἐπίρ. Μὲ ὅλην τὴν ὁρμήν.
Πανορμία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ (τόπος) τις –
Πάνορμος (ὁ, ἡ). ὅπου δύναται νὰ ὁρμίζῃ (νὰ προσορμισθῇ) κάθε πλοῖον καὶ μὲ κάθε καιρόν.
Πανός (ὁ). (κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Μεσσηνίων) ὁ ἄρτος, (ὁθ. τὸ Δ.τ.) **pain**.
Πανός (ὁ'), Π. ἀντὶ Φανός.
Πανός, γεν. τοῦ Πάν.
Πανόσιος (ὁ, ἡ), κατὰ πάντα ὅσιος, ὁσιώτατος.
Πανόσμιος, α, ον. Ὅλες ὁσμή, εὐωδέστατος. ‖. (οὐσ.) Πανόσμιον (τό), εἶδ. ἄνθους.
Πανοσπορία (ἡ), = Πανσπερμία (χυρ. καὶ μτφρ.).
†Πανουλεύς, έως (ὁ) καὶ
†Πανούλιος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Παυώλης.
Πανούργευμα (τό), πανουργία ἢ κακούργημα, ‖ἐκ τοῦ
Πανουργεύομαι, Μ. εὐσημα καὶ
Πανουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρομαι πανούργως, δολιεύομαι· κακουργῶ ῥᾳδ. ἀργῶ.
Πανούργημα (τό), = Πανούργευμα.
†Πανουργής, έος (ὁ, ἡ), = μφ. ἀντὶ Πανοῦργος.
Πανουργία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἢ κακοήθεια) τοῦ πανούργου, διαβολιά, πονηρία, ἀπάτη, γοητεία. » Πᾶσα ἐπιστήμη χωριζομένη δικαιοσύνης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς, πανουργία, οὐ σοφία φαίνεται, « Πλάτ.
Πανουργικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Πανούργου ἴδιος.
Πανοῦργος (ὁ, ἡ). [χυρ. καὶ κατὰ λέξ.] ὁ πρὸς πᾶν ἔργον ἱκανός, = Παντοῦργος. (συνήθ. ἐπὶ κακοῦ) ὁ μηδὲν ἀποφεύγων (ὑποστελλόμενος)· βρωτοῦργος, διαβολεμένος. » Διὸ καὶ τοὺς φρονίμους δεινοὺς καὶ πανούργους φαμὲν εἶναι, « Ἀρετ. » Τὰ μὲν (τῶν ζώων) πανοῦργα ἢ κακοῦργα, οἷον ἀλώπηξ, « αὐτ.
Πανούργως, ἐπίρ. Μὲ πανουργίαν, δολίως. «Πέπερι πανούργως κατασκευαζόμενον,« Γαλ.
Πανούριος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς οὔριος (ἁρμόδιος). » Ἄνεμος –, « Ἡσύχ.
Πανούσιος (ὁ, ἡ). ὅλος (αὐτόχρημα) οὐσία.
Πανόψιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν ὄψει πάντων, λαμπρός, ἀξιοθέατος.
Πανσαγία (ἡ), Π. [π. σάγη] ἀντὶ Πανοπλία. ‖. (ἡ ὀστ.) Πανσαγίφ, ἐπίρ. = Παντρατιᾷ.
Πανσεβάσμιος καὶ
Πανσέβαστος (ὁ, ἡ). κατὰ πάντα σεβασμίος (σεβάσμιος).
Πανσεβής, ους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πανσέβαστος.
Πανσελληνεύζω, Μ. άσω. Εἶμαι πανσέλληνος.
Πανσελληνιακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πανσέληνον.
Πανσέληνος (ὁ, ἡ). ὁ φωτιζόμενος ὑπὸ (ἢ γινόμενος ἐν καιρῷ) τοῦ πανσελήνου. (Π. κατὰ μτγν.) ὁλοστρόγγυλος ὡς » Ἡ πανσέληνος καὶ » Τὸ πανσέληνον, « ἢ σελήνης εἰς τὴν γέμισίν της (εἰς τὰς 14).
Πάνσεμνος (ὁ, ἡ). πολλὰ σεμνός ἢ σεβαστός,
Πανσεμνοστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ πάνυ σεμνῶς.
Πάνσεπτος (ὁ, ἡ). κατὰ πάντα σεβαστός, ἁγιώτατος.
Πανσθενεί, ἐπίρ. Παντὶ σθένει, ὅλαις δυνάμεσι.
Πανσθενὴς [π. σθένος], έος (ὁ, ἡ). ἰσχυρότατος, παντοδύναμος.
Πανσθενῶς, ἐπίρ. Παντοδυνάμως.
Πανσθενωργός (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανσθενῶς ἐργαζόμενος, παντοδύναμος.
Πανσθενωργόφωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πανσθενωργὸν φῶς.
Πανσκαφεία (ἡ). γενικὸν ἄλτης τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἀγροῦ) σκάψιμον.
Πάνσκιος (ὁ, ἡ). ὅλος ἡ ὅλ' ὅλα τοιοῦτος σκιερός.
Πάνσκοπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σκοπῶν (θεωρῶν, παρατηρῶν) τὰ πάντα.
Πάνσμικρος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου σμικρός, μικρότατος.
Πανσαθητος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν ἢ μανιάκως σοβούμενος (κινούμενος, ταραττόμενος).
Πάνσοφος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)· σόφως. Ἐντελῶς (εἰς τὸν ἄκρον) σοφός, ὅλος σοφία.
Πανσπερμηδόν, ἐπίρ. Π. κατὰ πανσπερμίαν, ἀν, ἀπ' ὅλα τὰ εἴδη (τῶν σπερμάτων).
Πανσπερμία (ἡ). μίγμα παντὸς εἴδους σπερμάτων.
Πάνσπιρμος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἐκ παντοδαπῶν σπερμάτων.
Πανστρατελίτης, μτγν. ἀντὶ
Πανστρατιᾷ, ἐπίρ. Μὲ ὅλον τὸ στράτευμα ὁμοῦ, (κυρ. ὀστ. τοῦ
(Πανστρατιά). (εὔχρ. μόνον ἡ γεν. Πανστρατιᾶς). γενικὴ ἐκστρατεία, (Γαλλ.) **levée en masse**, (Θκ. Δ. 94).
Πανστρατίᾳ, Ἰων. ἀντὶ Πανστρατιᾷ.
Πανσυδεί(δί) καὶ
Πανσυδίᾳ, ἐπίρ. Π. Ἰων. [π. σεύομαι], (τρέχοντες) ὅλοι ὁμοῦ, =Πανστρατιᾷ, ὁμοθυμαδόν· ἐξ ὁλοκλήρου, (εὐχρηστ. τὸ Πασσυδεί, -δίᾳ).
Πάνσυρτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπισωρευθεὶς ἀπὸ διαφόρους ὕλας τὰς ὁποίας ἔσυρεν πανταχόθεν τὰ ὕδατα· (τρπ.) παντοδαπός, πολυσύσκελος.
Πάνσχημος καὶ Π.
Πανσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λαμπρὰ ἐνδύματα) ὅλα τὰ σχήματα.
Πάνσωμος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ παντὸς τοῦ σώματος.
Πανσώμως, ἐπίρ. (Ἐκκλησ.) Μὲ ὅλον τὸ σῶμα, σύσσωμος.
Πανσωστικός, ἡ, όν. Ὁ σώζων τοὺς πάντας, σωτὴρ (σωστικὸς) τῶν ὅλων.
Πάντα, αἰτ. ἀρσ. καὶ οὐδ. πλθ. τοῦ Πᾶς. ‖. (ὡς ἐπίρ.) = Πάντοτε.
Παντᾶ, Δ. ἀντὶ Πάντη.
Πανταγαθος (ὁ, ἡ), ‖ἐπίρ. -γάθως, = Παναγαθος.
†Πανταγήρως (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντοτε ἀγήρως, μηδέποτε γηράσκων. » Ὕπνος —, Σοφ. (οὕτω διώρθ. τινὲς τὸ Παντογήρως)
Παντάδικος (ὁ, ἡ). Πάντη ἄδικος.
;Παντάδουσα (ἡ), εἶδ. φυτοῦ ἀκανθ. (ἡ εἶναι ἀράγε Πενταδους;)
;Πάνταθλος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς πάντα ἆθλον (ἀγῶνα) ἐπιτήδειος, (παρβλ. Πένταθλος).
Παντάϊτιος, α ἢ ος, ον. Ὁ τοῦ παντὸς ἢ πάντων πάντων αἴτιος.
Παντάλας, αινα, αν, = Πανάθλιος.
Παντάναξ, ακτος (ὁ), Ἐκκλησ. ἀντὶ Παμβασιλεύς.
Παντάνασσα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Παντάναξ, Παμβασίλισσα.
Παντάπαν, σπν. ἀντὶ =
Παντάπασι(σιν), ἐπ.β. Κατὰ πάντα, ἐντελῶς, ἐξ ὁλοκλήρου· (εἰς τὰς ἀποκρ.) βεβαιότατα, μάλιστα. » Παντάπασι νέος (βλάξ), « Ἰσοκρ., Ξεν. » Παντάπασι ὀλίγος, « Πλάτ. » Σκύθαι δὲ καὶ Θρᾷκες ἀκράτῳ παντάπασι χαίρουσι, « αὐτ., καθ' ὑπερβολήν. » Παντάπασι μὲν οὖν ἔγωγε βούλομαί τε ἃ εὔχομαι ἃ λέγεις,« αὐτ. (καὶ ἐνάρθρ.) «τῷ παντάπασιν,« Θκ.
Παντοπώλεια (ἡ). παντελὴς ἀπώλεια.
Παντορθής, έος καὶ
Πάνταρθος (ὁ, ἡ), Π. [π. σαρδάνη] ὁ τὰ πάντα φοβούμενος, (συγχ. τοῦ
Παντάρκης, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τοῖς πᾶσιν ἢ πρὸς πάντα ἐπαρκῶν, βοηθῶν εἰς κάθε τι.
Πάνταρχος, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Παντάρχης.
Παντάρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (» Ἄρχω ὡς) =

Παντάρχης, ου (ὁ), Π. ὁ πάντων ἄρχων (τεπάζω), παντοκράτωρ.
Πανταρχία (ἡ), ἡ τοῦ παντὸς κυριαρχία, παντοκρατορία.
Πάνταργος (ὁ, ἡ). = Παντάρχης.
†Παντάσκιος (ὁ, ἡ), Γλσ. πάντη ἄσκιος (χωρὶς ἴσκιον).
Παντασγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βλέπων ἢ φωτίζων τὰ πάντα.
†Παντάφοβος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Παντόφοβος.
Πανταχῆ, ἐπίρ. «Πανταχοῦ. « Λεῦσσε νιν, προσθέρκου πανταχῆ, « Σοφ. » Τῆς (πυραμίδος) ἐστι πανταχῆ τὸ μέτωπον ἕκαστον ὀκτὼ πλέθρων, « Ἡρ. (καὶ πρὸς γεν.) » Πανταχῆ τοῦ Ἑλλησπόντου, « αὐτ. » Πανταχῆ γὰρ ἄστεως ζητῶν νιν ἐξέπλαγα, « Εὐρ. 2) (τρπ.) παντοιοτρόπως· καθ' ὅλους τοὺς λόγους, ἐν γένει· « Δηλοῖ δὲ οὐ κατ' ἓν μοῦνον, ἀλλὰ παντα χῆ, ἡ ἰσχυρίη ὡς ἐστι χρῆμα σπουδαῖον, « Ἡρ.
Παντα χόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ παντοῦ (παντα χοῦ), ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.
Παντα χόθι, ἐπίρ. Εἰς κάθε μέρος, παντα χοῦ.
Παντα χοῖ, ἐπίρ. = τῷ
Παντα χόσε, ἐπίρ. πρὸς ὅλα τὰ μέρη. «Πρεσβευομένοις αὐτοῖς παντα χόσε, « Πλάτ. » Πρὰς Ἀρτάβαζον καὶ παντα χοῖ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ παντα χοῦ) μᾶλλον οἴχεσθαι πλέοντα, « Δη.
Παντα χοῦ, ἐπίρ. Εἰς ὅλα τὰ μέρη, εἰς κάθε μέρος, παντοῦ. (εἰς τὸν Ἡρ. Γ'. 117. ἐσφαλμ., κατὰ τὸν Σ.εὔξερον, ἀντὶ Παντα χοῦ). «Πάντων παντα χοῦ κρατοῦμεν, « Δη. « Οἱ παντα χοῦ πάντες Ἰουδαῖοι, « Φίλ. (καὶ μὲ γεν.) » Παντα χοῦ γῆς, « Πλάτ.
Παντα χῶς, ἐπίρ. Παντοιοτρόπως, καθ' ὅλους τοὺς τρόπους. « Παντα χῶς συμφέρει, « Δη. « Πάντη παντα χῶς ἀδιάστατον, « Σξτ.
Παντέλεια (ἡ). ὁ ἀκρότατος βαθμὸς τῆς ἐντελείας. ‖ (κατὰ τοὺς Πυθαγορ.) ἡ δεκάς.
Παντέλειος (ὁ, ἡ). = Παντελὴς, (ὀθ.
Παντελείως, ἐπίρ. = Παντελῶς.
Παντελέως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Παντελῶς.
Παντελὴς, έος (ὁ, ἡ). κατὰ πάντα τέλειος, πληρέστατος, ἐντελέστατος. « Συνέβη δὲ Λακεδαιμονίων ἦτταν παντελῆ γενέσθαι, « Πλ. » Εἰς τὸ (« Κατὰ τὸ) παντελὲς, « Γρφ., Ἀέλ., ἐπίρ. ἀντὶ -
Παντελῶς, ἐπίρ. Μὲ ἐντέλειαν, ἐντελῶς. « Παντελῶς ἀγαθὸς, « Ξεν. » Παντελῶς ὀλίγος, « Πλάτ. «Ὡς οἱ παντελ. εἶχε τὸ σῆμα. « Ἡρ., ἀφ' οὗ τὸ ἐτελείωσε, (εἰς τὴν Εὔδοκ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολυτελῶς).
Παντενέργητος (ὁ, ἡ), ὁ τὰ πάντα ἢ ἐν πᾶσιν ἐνεργῶν.
Παντεξουσία (ἡ). ἡ ἐπὶ πάντων ἐξουσία.
Παντεξούσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξασκῶν τὰ πάντα.
;Παντεπίθυμος (ὁ, ἡ). ὁ τὰ πάντα ἐπιθυμῶν, πλεονέκτης.
Παντεπίσκοπος (ὁ, ἡ). = Πανεπίσκοπος.
Παντεπόπτης, ου (ὁ). ὁ τὰ πάντα ἐποπτεύων (ἐπιβλέπων).
Παντεποπτικὸς, ἡ, όν. Παντεπόπτης ἴδιος.
Παντεργάτης, ου (ὁ). = Πανεργάτης
Παντερπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), ὁ τέρπων τοὺς πάντας, τερπνότατος.
Πάντερπνος (ὁ, ἡ). πάνυ τερπνὸς, τερπνότατος.
Πάντεσσι, Π. ἀντὶ Πᾶσι, δοτ. πλθ. τοῦ Πᾶς.
Παντευεργέτης, ου (ὁ). ὁ τοὺς πάντας εὐεργετῶν.
Παντευχία (ἡ), [π. τεῦχος]. = Πανοπλία. ‖ (ἡ δοτ.) Παντευχίᾳ, ἐπίρ. = Παυροπαντευχίᾳ.
Πάντευχος (ὁ, ἡ), Π. = Πάνοπλος.
Παντεφορος (ὁ, ἡ). ὁ ἐφορῶν (ἐπιβλέπων) τὰ πάντα, παντεπόπτης.
Παντεχνήμων, ονος (ὁ), Π. ὁ πάσης τέχνης εἰδήμων· τεχνίτης (δημιουργὸς) τοῦ παντός.
Παντεχνὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Παντεχνήμων.
Παντεχνίτης, ου (ὁ). πάσης τέχνης τεχνίτης.
Πάντεχνος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς πᾶσαν τέχνην χρήσιμος. « Πῦρ —, « Αἰσχλ. 2) ὁ γνωρίζων κάθε τέχνην ἢ, ἱκανὸς πρὸς πᾶν ἔργον διὰ τῆς τέχνης του.
Πάντη καὶ Πάντῃ, ἐπίρ. Τοπ. Παντοῦ. » Πάντη ὅσσε φέρων, « Θκρ. (ᾠ μὲ γεν.) » Πάντη τοῦ σώματος ἀντισχὼν, « Γαλ. 2) (τρπ.) καθ' ὅλους τοὺς τρόπους· ἐν γένει. » Πέφυκε δ' οὐ τῇ μὲν, τῇ δ' οὔ, ἀλλὰ πάντῃ, καθ' ὅσον ἐστὶ τοιοῦτον, « Ἀρστ. « Πολλοὺς δ' ἐδοκιμάσαμεν καταμεμαθηκέναι, ἔχοντας οἰκέτας καὶ πάνυ ὀλίγους, καὶ ὅμως οὐδὲ τοῖς ὀλίγοις τούτοις πάντῃ (ἄλλ. γρφ. ἑρθοτ. πάντη) δυναμένους χρῆσθαι, « Ξεν.
Παντήκοος (ἡ). = Πανήκοος.
†Παντῆμαρ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πανῆμαρ.
Πάντιμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πάντων τιμώμενος, πανέντιμος.
†Παντίτεφ καὶ Παντίτῳ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παντί τεφ, παντί τῳ, δοτ. τοῦ Πᾶς τις.
Παντλάμων, ονος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ -
Παντλήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παντάλας, Πανάθλιος.
Παντοβίης(ας), ου (ὁ), Π. εἷς τὴν δύναμιν (βίαν) τοῦ ὅπ. τὰ πάντα ὑποκύπτων.
Παντογένεθλος (ὁ, ἡ), Π. παντοίου γένους (εἴδους), παντοδαπός. 2) = Παντογόνος(ος).
Παντογήρως (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντας γηράσκων (καταπονῶν). « Ὕπνος —, « Σοφ. (ἄλλ. ὀρθότ. Πανταγήρως).
Παντογόνος(ὁ, ἡ), ὁ τὰ πάντα γεννῶν(παράγων).
Παντοδαὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. = Πανδαὴς, Πανταδίδακτος.
Παντοδαπὴς, ἔος (ὁ, ἡ) καὶ
Παντοδαπὸς [πᾶς, ὁἀπεδος], ἡ, όν. Ἀπὸ κάθε λογῆς τοπον (πατρίδα)· (ἐν γέν.) παντὸς εἴδους, κάθε λογῆς, (παρβλ.) Παντοῖος. « Σοφῆτάς τε ᾗ ὀθόνας παντοδαπὰς, « Ἡρωδ. « Ἄνδρα δυνάμενον παντοδαπὸν γίγνεσθαι ᾗ μιμεῖσθαι πάντα χρήματα, « Πλάτ. « Ἐν παντοδαποῖς ἀνθρώποισι, « αὐτ. » Παντοδαπὰς ἐν ὥραις, « Ἀρχρ., εἰς κάθε καιρὸν (ξυγκρ.) » Τῶν δὲ καρκίνων παντοδαπώτερον τὸ γένος, « Ἀρστ. (καὶ ὑπερθ.) » Ἄκιος δὲ ᾗ μελέαι ἐν τῷ πόντῳ ᾗ παντοδαπῶνται καὶ χρηνται, « Θρφ.
Παντοδαπῶς, ἐπίρ. Μὲ κάθε λογῆς τρόπον, παντοιοτρόπως.
Παντοδερκὴς, ἐος (ὁ, ἡ). = Πανδερκὴς.
;Παντοδήλητος (ὁ, ἡ), Πανδήλητος.
Παντοδίαιτος (ὁ, ἡ), Π. [π. δίαιτα]. = Παμβόρας, παμφάγος.
Παντοδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ διδαχθεὶς (μαθὼν) τὰ πάντα, πολυμαθὴς.
Παντοδότειρα (ἡ), Π. = Πανδώτειρα.
Παντοδόχος (ὁ, ἡ), = Πανδέκτωρ.
†Παντοδύναμος (ὁ, ἡ). (Ἐκκλησ.) ὁ τὰ πάντα δυνάμενος, πανσθενὴς.
Παντοδυνάστης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Παντοκράτωρ, Παντοδύναμος.
†Παντοεπὴς, ἐος (ὁ, ἡ). (νλγ.) ὁ πάντα ἢ περὶ πάντων ὁμιλῶν, λέγων ὅ,τι τοῦ καταίβη, φλύαρος.
Παντοεργὸς (ὁ, ἡ), = Παντουργός.
Παντοθαλὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντοτε θάλλων, ἀειθαλὴς, ἢ ὁ κάμνων τὰ πάντα νὰ θάλλουν (νὰ ἀκμάζουν).
Πάντοθεν(θες), ἐπίρ. = Πανταχόθεν, ἀπὸ παντοῦ.
Πάντοθι, ἐπίρ. = Πάντη, παντοῦ.
Παντοθρέπτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ ;Παντοθρέπτωρ, ἡ τὰ πάντα τρέφουσα, παντοτρόφος.
Παντοῖος, α, ον. Παντὸς εἴδους, κάθε λογῆς. « Πολλὰ καὶ παντοῖα κεκτημένης ἔκπλα, « Ξεν. (συχνότ.) » Παντοῖος γίγνομαι, « φρσ., κάμνω (μεταχειρίζομαι) κάθε τρόπον· ἀλλάζω διαφόρων εἰδῶν μορφὰς (ἀπὸ εἶν ξενοχωρίαν μου ἢ τὴν χαρὰν μου)· δὲν ἠξεύρω τί νὰ κάμω ἵνα καταρθώσω ἢ ν' ἀποφύγω τι. « Παντοῖοι ἐγένοντο, δεόμενοι, « Ἡρ. » Παντοῖος ἐγένετο οὐ βουλόμενος δρῶναι, « αὐτ. » Παντοίη ἐγένετο μὴ ἀποδημῆσαι αὐτὸν, « αὐτ. » Παντοίους ὑπ' εὐφροσύνης γιγνομένους, « Αν., (παρβλ. ᾗ Πᾶς).
;Παντοιοτρόπος (ὁ, ἡ). κάθε λογῆς, παντοδαπὸς, (ὀθ.
Παντοιοτρόπως, ἐπίρ. Μὲ κάθε λογῆς τρόπον, μὲ παντοίους τρόπους.
Παντοίως, ἐπίρ. = Παντοιοτρόπως.
Παντοκράτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Παντοκράτωρ, ἡ πάντων κρατοῦσα (δεσπόζουσα, κυριεύουσα). « Φύσις —, « Ὀρφ.
Παντοκρατὴς, έος (ὁ, ἡ), = Παντοκράτωρ.
Παντοκρατορία (ἡ). ἡ ἐπὶ πάντων κυριότης (δεσποτεία).
Παντοκρατορικὸς, ἡ, όν. Παντοκράτορος ἴδιος.
Παντοκρατορικῶς, ἐπίρ. Μὲ παντοκρατορικὴν ἐξουσίαν.
Παντοκράτωρ, ορος (ὁ). ὁ πάντων κρατῶν (δεσπόζων), κύριος (ἐξουσιαστὴς) τῶν πάντων.
;Παντοκτίστης, ου (ὁ). ὁ κτίστης (δημιουργὸς) τοῦ παντός.
;Παντολάβος (ὁ, ἡ). ὁ λαμβάνων κάτι ἢ, τι δήποτε ᾗ παρὰ πάντων, αἰσχροκερδής.
Παντολέτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Παντολέτωρ καὶ
Παντολέτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ φθείρων (φαν(ζων) τὰ πάντα.
Παντολιγοχρόνιος (ὁ, ἡ). πάντα ὀλιγοχρόνιος (ἴδε Πανωφέλιος).
Παντολμία (ἡ), τὸ νὰ ᾖ τις «
Πάντολμος (ὁ, ἡ). ὁ τὰ πάντα τολμῶν, μηδὲν ὑποστελλόμενος. « Ἀνάγκη —, « Ἐπιχρ

†Παντολδγος (ὁ, ἡ), = Παντοεπής.
;Παντομάντειρα (ἡ), Π. ἡ τὰ πάντα μαντεύουσα (προμαντεύουσα), (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παντοκράντειρα ἡ Πανδαμάτειρα).
†Παντομεττάβολος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Παντοπώλης.
Παντομήτωρ, ορος (ἡ). ἡ μήτηρ πάντων τῶν ἀνθρ., (ἄλλ. γρφ. Πρωτομήτωρ).
Παντομιγὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ πάντων σύμμικτος, Παμμιγής.
Παντόμιμος (ὁ, ἡ). ὁ τὰ πάντα μιμούμενος. «Ὄρχησις—,» Σδ. ‖. (οὐσ.) ὑποκριτὴς θεάτρου ὅς τις μὲ τὰς χειρονομίας ἢ τὰ κινήματα τοῦ σώματός του παριστάνει σκωπτικῶς κωμικόν τι δρᾶμα. «Οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρχηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ ὑρωμένου σχεδόν,» Ακ.
Παντομισὴς, ἐος (ὁ, ἡ)μ ὁ ὑπὸ πάντων μισούμενος.
Παντόμορφος (ὁ, ἡ), Π. = Πάμμορφος.
Παντόμωρος (ὁ, ἡ). ὁλότελα μωρὸς, ἢ ὑποκείμενος εἰς ὅλα τὰ εἴδη τῆς μωρίας.
Παντονίκης, ου (ὁ). ὁ ἐν πᾶσι νικῶν, νικητὴς εἰς ὅλα τὰ εἴδη τῶν ἀγώνων.
Παντοπάθεια (ἡ), τὸ ἀσυρ. οὐσ. τοῦ
Παντοπαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Παμπαθής.
†Παντοπλανὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ παντοχοῦ περιπλανώμενος, (ἐσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παντοπλανής).
Παντοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ πάντα ποιῶν, πρὸς πᾶσαν ἐπιχείρησιν ἕτοιμος (πρόθυμος), τολμητίας, ἀδιάντροπος.
Παντόπομπος (ὁ, ἡ). ὁ παντοῦ πεμπόμενος.
Παντοπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εὑρίσκων πόρον (τρόπον) εἰς κάθε τι, παμμήχανος.
Παντόπτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Πανόπτης.
Παντοπωλεῖον (τὸ). μέρος (ἀγορὰ) ὅπου πωλοῦν ἀπ' ὅλα τὸ ἐργαστήριον τοῦ παντοπώλου, (καθὼς τώρα τὸ) μπακάλικον ἢ ἀκτάριον.
Παντοπωλέω=ῶ, Μ. ἤσω. Πωλῶ ἀπ' ὅλα, εἶμαι.
Παντοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν λιανικῶς παντὸς εἴδους πραγματείας, (καθὼς τώρα ὁ) μπακάλης ἢ ἀκτάρης.
Παντοπωλία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ παντοπώλου, ἐμπόριον μὲ κάθε εἴδους πραγματείας.
Παντοπώλιον (τὸ), = Παντοπωλεῖον.
Παντοπῶλις, ιδος, (ἡ), θηλ. τοῦ Παντοπώλης.
Παντοραίστης, ου (ὁ), Π. [π. ῥαίω], = Παντολέτωρ.
Παντορέκτης [π. ῥέζω], ου (ὁ). = Παντοποιός. 2); [π. ὀρέγομαι], = Παντεπίδυμος.
Πάντοσε, ἐπίῤ. = Πάντη, πάντοθι. «Καὶ πῦρ πολλὰ τραύματα ἔχων πάντοσε,» Ξεν.
Παντόσεμνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πάνσεμνος.
Παντοσοφος (ὁ, ἡ), = Πάνσοφος.
Παντοσφαγὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ παντὸς εἴδους στεγάσματος συγκείμενος, ἢ τὰ πάντα σκεπάζων (περιέχων).
Παντοστικτος (ὁ, ἡ). ὅλος κατάστικτος (βούλλαις-βούλλαις).
Παντόσυνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παντεῖος. 2) (εἰς τὸν Εὐρ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Παντοσυνίς.
Παντοτάρβητος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁποῖον ὅλοι τρομάζουν.
Πάντοτε, ἐπίῤ. Διὰ παντὸς, καντοτεινά.
Παντοτέκτων, ονος (ὁ, ἡ). τέκτων παντὸς ἔργου.
Παντοτελὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παντελής.
Παντοτεχνὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πάντεχνος.
Παντοτινάκτης, ου (ὁ), Π. ὁ σείων (τινάζων) τὸ πᾶν.
Παντοτόκος (ἡ). ἡ τὰ πάντα τίκτουσα, Παντογόνος.
Παντότολμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πάντολμος.
Παντοτρόφος (ὁ, ἡ), = Παντρόφος.
Παντουργικὸς, ἡ, όν. Παντουργοῦ ἴδιος, παντοδύναμος. «Τὸ παντουργικὸν,» Κύριλλ., ἡ παντοδυναμία.
Παντουργικῶς, ἐπίῤ. Μὲ δύναμιν παντουργοῦ, παντοδυνάμως.
Παντουργὸς (ὁ, ἡ), Π. = Παντοποιὸς, πανοῦργος. 2); (συνήθ. οὐσ.) ὁ δημιουργὸς τοῦ παντός, ὁ θεός.
Παντοφαγία (ἡ). τὸ νὰ φαγῇ τις ἀπ' ὅλα ἀδιαφόρως (χωρὶς παρατήρησιν), [ἐκ τοῦ
Παντοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ἀπ' ὅλα ἢ καταπίνων τὰ πάντα, παμφάγος. «Πῦρ—,» Γρ.
Παντοφανὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ παντοχοῦ φαίνων, παμφανής.
Παντόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὅλος πλήρης ὀφθαλμῶν, πανόμματος.
Παντόφοβος (ὁ, ἡ). ὁ φοβούμενος τὰ πάντα, (ἴδε Παντάφοβος).
Παντοφόρος (ὁ, ἡ), = Παμφόρος.
Παντοφυὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [π. φύω], = Πανσεγόνος· Πάμφορος.
Παντόφυρτος (ὁ, ἡ), Π. = Πάμφυρτος, παμμίγης.
Παντόχρους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (χρωματισμένος μὲ) ὅλα τὰ εἴδη τῶν χρωμάτων.
Παντέχυτος (ὁ, ἡ). χυμένος παντοῦ.
Πάντρητος (ὁ, ἡ), [π. τιτράω]. τρυπημένος ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ὅλος τρύπας. ‖. (οὐσ.) Πάντρητον, «Πλ., μέρος τι τοῦ αὐλοῦ, τὸ ὁπ. προστιθέμενον ἢ ἀφαιρούμενον κάμνει βαρυτέραν ἢ ἐξυτέραν τὴν φωνήν.
Πάντρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέμων ὅλος (ὑπὸ φόβου), δειλότατος. «Πελειὰς—,» «Αἰσχλ., (τὸ ὁποῖον ἄλλ. γρφ. Πάντροφος, ἀλλὰ παρβλ. Τρήρων).
Πάντροπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέπων πάντας εἰς φυγήν. «Φυγὴ—,» «Αἰσχλ., ἡ γενικὴ.
Πάντροφος (ὁ, ἡ), Π. (παραξ.) ὁ τρέφων τὰ πάντα, τροφοδότης (εὐεργέτης) τοῦ παντός. (προπαροξ.) ὁ τρεφόμενος μὲ παντὸς εἴδους τροφὴν, παντοφάγος.
†Παντώνυμος (ὁ, ἡ), παντοῦ ὀνομαστός, περιώνυμος.
Παντως, ἀπίῤ. Βέβαια, ἐξ ἅπαντος, ἀφεύκτως, δίχως ἄλλο· ἐν γένει, χωρὶς ἐξαίρεσιν. (εἰς τὰς ἀποκρ.) μάλιστα. τῷ ὄντι· (ἀόριστ.) ὅπως κεν ἔχῃ, τουλάχιστον. «Ἐὰν παντως ὑπάρχει μοι γυναικεία στολὴ,» Αρρ.
Πάνυ [πᾶς], ἐπίῤ. Ἐπιτατ. Πολλὰ, κατὰ πολλὰ. (πρὸς μτχ.) ὅσον καὶ ἄν. «Πάνυ ζητῶν,» Ξεν. (καὶ πρὸς ἐπίῤ.) «Πάνυ καλῶς,» Αξ. «Πάνυ πολὺ,» Ξεν., Πλάτ. (καὶ ἀντιφρ.) «Μόγις πάνυ,» Πλάτ. (καὶ πρὸς οὐσ.) «Πάνυ σπουδῆς,» Αξ. «Διὰ τὸ πάνυ ἐφ' ὑψηλοῦ εἶναι,» Ξεν. (καὶ ἐνάρθ.) «Ὁ πάνυ (ἐνν. θαυμαζόμενος),» Αξ., ὁ μέγας, ὁ περίφημος. «Περικλεῖ τῷ τοῦ πάνυ Περικλέους υἱῷ,» Ξεν. «Ἠλέκτραν ἐκείνην τὴν πάνυ,» Αν. «Τὸ σῶμα ἴσα τοῖς πάνυ τῶν στρατιωτῶν ἔρρωτο,» Δ. Κάσσ. «Τὸ δὲ ὄρος ἐν τοῖς πάνυ ὀχυρόν τε καὶ ὑψηλόν ἐστι,» Δ. Αλ. (μετὰ τοῦ Οὐ) «Οὐ πάνυ,» «Οὐ πάνυ τι,» Αξ., ὄχι τόσον. «Οὐ πάνυ εὖ διακείμενος,» Θκ. «Ἡ μὲν γὰρ οὐσία οὐδὲ τριῶν ταλάντων πάνυ τι ἦν,» Δημ. (εἰς τὰς ἀποκρ. καὶ μάλιστα μετὰ τοῦ Γε ἢ τοῦ Μὲν οὖν) «Πάνυ γε,» «Πάνυ μὲν οὖν,» Αξ., μάλιστα, βεβαιότατα.
Πάνυγρος (ὁ, ἡ). καταβρεγμένος, κάθυγρος, (παρβλ. Πάρυγρος).
Πανύμνητος (ὁ, ἡ). παντὸς ὕμνου ἄξιος, πάνυ ἀξιύμνητος.
Πανυπείραχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πάντα ὑπερέχων, Πανέξοχος.
Πανυπέραγνος (ὁ, ἡ). πάνυ ὑπέραγνος.
Πανυπέρλαμπρος (ὁ, ἡ). πάνυ ὑπέρλαμπρος.
Παυυπέρτατος, η, ὴ ος, ον, Π. ὁ κατέχων τὴν πρωτίστην ἢ τὴν ἀνωτάτην θέσιν, πρωτιστος ἢ ἀνώτατος πάντων.
Πανυπέρφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ὑψηλόφρων (ὑπερήφανος).
†Πάνυσσα, ης (ἡ), Γλτ. [πᾶνος Δ. ἀντὶ Πῆνος]. ταινία ἀπὸ τὰ μαλλιά, Ἀνάδεσμος.
Πανυστάτιος, α, ον καὶ
Πανύστατος, η, ον, Π. ὁ πάντων ὕστατος (ἔσχατος), ὁλοϋστερινός. ‖. (τὸ οὐδ.) Πανστάτιον καὶ Πανύστατον καὶ (πλθ.) Πανύστατα, ἐπίῤ. Διὰ ὁλοϋστερινὴν φορὰν, (καιν.) ὁλοϋστερα. «Τῶργος ἐσοψεῖται τοῦτο πανυστάτιον,» Καλλ. «Οὖς πανύστατ' ὄμμασιν προσδέρκομαι,» Εὐρ.
Πανύψηλος (ὁ, ἡ). πάνυ ὑψηλός, ὑπερύψηλος.
Πανώδυνος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ὀδυνηρός, ὀδυνηρότατος.
Πανωλεθρία (ἡ). παντελὴς (ἐξ ὁλοκλήρου) ἀφανισμός. ‖. (συνήθ. ἡ δοτ. ἀντὶ ἐπίῤ.) «Πανωλεθρίᾳ διέφθειραν (ἀπώλεσαν τοὺς,» «Δ. Κάσσ., Ἡρ., [ἐκ τοῦ
;Πανωλέθριος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πανολέθριος.
Πανώλεθρος (ὁ, ἡ). ἀφανισμένος κατὰ κράτος. 2) ἐντελῶς ἀφανισμοῦ (ὀλέθρου) ἄξιος, ὀλεθριώτατος, ὀλιτήριος.
Πανωλεθρῶς, ἐπίῤ. = Πανωλεθρίᾳ.
Πανώλεια (ἡ). παντελὴς ἀπώλεια, Πανωλεθρία, [ἐκ τοῦ
Πανώλης [π. ὄλλυμι], εος (ὁ, ἡ). χαμένος (ἀφανισμένος) ὁλότελα. «Πανώλης ἀπόλλυμαι,» Εὐρ. 2) παντελοῦς ὀλέθρου (ἀφανισμοῦ) πρόξενος ἢ ἄξιος· ἐντελῶς ὀλέθριος. «Ἡ πανώλης Τυνδαρίς,» Ἐὐρ.
Πανωλία (ἡ), Π. ἀντὶ Πανώλεια.

Παωνία (ἡ), [Π. ὠνέομαι], ἀγορὰ ἢ πώλησις παντὸς εἴδους πραγματειῶν.
Παώνυμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάμπαν ἀνώνυμος (ἀκατονόμαστος), ἢ 2) (ἡ) ὀνομαζόμενος μὲ ὅλα τὰ ὀνόματα.
Παωπής, εσσα, εν, Π. = Παυόψιος, Παυθέατος.
Πάωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἰς πάσαν ὥραν (τοῦ ἐνιαυτοῦ) γινόμενος.
Πάξ [παύω;], ἐπιῤῥ. Στωπή! φθάνει! ἢ, καλά! (περίεργον ἐὰν τῷ ὄντι ἔχῃ τι κοινὸν μὲ τὸ Λτν.) pax, (ἴδε Οὐιναροῦ, **Myst. d' Éleusis**, σελ. 108, κ. ε.).
Πᾶξαι, Δ. ἀντὶ Πῆξαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. ᾖξαι
Πάξαιθ', Δ (κατ' ἀποκοπ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Πήξαιτο, γ', ἐν. πρσ. τοῦ εὐκτ. τοῦ ἀορ. τῆς ἐνεργ. τοῦ Πήγνυμι.
(Πάομαι', (τὸ α μακρόν), (εὔῤῥ. μόνον ὁ ἀόρ. Ἐπασάμην καὶ ὁ πρκ. [ἀντὶ ἐνεστ.] Πέπαμαι), Δ. Π. ἀντὶ Κτῶμαι, Κέκτημαι, ἔχω (ἐξουσιάζω) τι ὡς κτῆμά μου, ἀποκτῶ, (δὲν πρέπει νὰ συγχ. μὲ τὸ Πατέομαι).
Παὸς (ὁ), Δ. Π. ἀντὶ Πηός.
Παπαῖ, ἐπιῤῥ. Σχετλ. (ἐκφράζ. πόνου ἢ θλίψιν), πῶ πῶ! ὤ ἀλήμων ἐγώ! ◦ Ἀπολλώλα, τέκνον, παπαῖ, ἀπαπαπαῖ, ◦ Σοφ. 2) Θαυμαστ. = Βαβαῖ! ◦ Παπαῖ, κοίους ἐπ' ἄνδρας ἤγαγες μαχουμένους ἡμέας!, ◦ Ἡρ., (παρβλ. Πύπαι).
Παπαιάξ, Κωμ. (κατ' ἐπέκτ.) ἀντὶ Παπαῖ. (ἐκφράζ. εὐχαρίστησιν καὶ ἡδονήν), ὄχ ὄχ! ◦ Παπαιάξ, ὡς καλὴν ὁσμὴν ἔχει! ◦ Εὐρ. (Κύκλ.).
Πάπας ἢ Παππᾶς (ὁ), ἴδε Πάππας.
Παππάζω, Μ. ἀσω. Χαϊδεύω τὸν πατέρα μου φωνάζοντάς τον πάππα (καθὼς τὰ μικρὰ παιδιά). 2) φωνάζω ὡσὰν τὴν πάππιαν.
Πάππας, α (ὁ), (κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν νηπίων) ὁ πατήρ, (κοιν.) μπαμπᾶς ◦ Ὁ παπᾶς.. εἰς ταυτὸν ἄγειν φέρεται τῷ πάπα.. Πάππας δὲ ἅπας.. θεῖα κλῆσις ἔλαχεν εἶναι· διὸ ᾧ θεῷ ἐπίκειται τοὔνομα, ◦ Εὐς. (ὅθεν 2) (Βυζ.) ὁ ἐπίσκοπος τῆς Ῥώμης.
Παππασμός (ὁ). τὸ παππάζειν (φωνάζειν, καθὼς τὰ μικρὰ παιδία, πάππα).
Παππεπίπαππας (ὁ, ἡ), ὁ πάππος τοῦ πάππου ἢ τοῦ προπάππου.
Παππίας, ου (ὁ), Ὑποκορ. τοῦ Πάππας, (κοιν.) μπαμπάκας.
Παππίδιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Παππίας.
Παππίζω, Μ. ἴσω, = Παππάζω.
Παππικός, ἡ, όν, = Παππῶος.
Παππόθεν, ἐπιῤῥ. Ἀπὸ τοῦ πάππου.
Παποκτόνος (ὁ, ἡ), ὁ κτείνας (φονεύσας) τὸν πάππον του.
Πάππος (ὁ), [πάππας]. ὁ πατὴρ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός, (κοιν.) παπποῦς. 2) (μτγμ.) ὁ χνοώδωτὸς σπόρος μερικῶν φυτῶν (καθὼς τοῦ ζυχοῦ, τοῦ μαρουλιοῦ κτλ.). 3) τὸ πρῶτον χνοῦδι τῶν γενείων. 4) (ἐνίοτε) τὸ πτηνὸν ὑποπύλαις.
Παππροσπέρματος (ὁ, ἡ), (βτν.), ὁ ἔχων παππώδεις (χνουδωτοὺς) σπέρμα.
Παππόφονος (ὁ, ἡ), = Παποκτόνος.
Παππώδης, ους (ὁ, ἡ), (βοτ.) ὁ ἔχων ἢ ὅμοιος μὲ πάππον (χνοῦδι), χνουδωτός, γενειώδης.
Παππωνυμικός, ἡ, όν, ᾗ ἐπίῤῥ. -κῶς. Ὁ παρωνομούμενος ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ πάππου του.
Παππῷος, α, ον. Ὁ τοῦ πάππου, προγονικός.
Παπταίνω [συγγ. τῷ Πτήσσω], Μ. ανῶ (ἀόρ. Ἐπάπτηνα). Κυττάζω ἁλαστρόγυρα μὲ περιέργειαν (ἐάν νὰ σκαλίζω ἢ νὰ ὑποπτεύω τι), (μὲ αἰτ.) ἀναζητῶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, (κοιν.) κυττάζω νὰ ἰδῶ (νὰ εὕρω) τινα. (μτγμ.) ἔχω τὸν νοῦν μου εἴς τι· προσέχω. ◦ Παπταίνων δέδηχε, ◦ Ἰλ. Ρ. ◦ Τὸν δ' ἀγρίαις ὄσσοισι παπτήνας ὁ παῖς, ◦ Σοφ. ◦ Τοὺς δ' ὑπὸ τρόμου ἔλαβε, πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπῃ φύγοι, ◦ Ἰλ. Ξ. (καὶ αἰτ. πρόθετ.) ◦ Παπταίνων μεθ' ὁμήλικας, ◦ Ἡσ. (παρβλ. Πτοέω). (καὶ ἐπιφερομένου τοῦ Μὴ) ◦ Πάντοσε παπταίνων, μή τις χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ, ◦ Ἰλ. Ν. (ὅθ. τρπ.) ◦ Παπτάνε μή τι πημανθῇς, ◦ Αἰσχλ.
Παπταλάω-ῶ, Π. (μτγν. καὶ απντ.) ἀντὶ Παπταίνω.
Παπύρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ πάπυρον.
Πάπυρος (ὁ), εἶδος φυτοῦ τῆς Αἰγύπτου, τὴν φλοῦδαν τοῦ ὁποίου μετεχειρίζοντο ὡς χαρτὶ (συγκολλῶντες τὴν ταυρωτὰ) ἢ ὡς φλαμουράσχινον (στήφοντες τὴν), ἴδε Βύβλος.
Παπυροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) τὰ φύλλα ἢ τὴν ρίζαν τοῦ παπύρου.
Παπυρώδης, ες (ὁ, ἡ), ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ παπύρου.
Πάρ, Π. (πρὸ συμφ.) καὶ Δ. (εἰς ἐπιγρφ.) ἀντὶ Παρά. 2) ἀντὶ Πάρεσιν ἢ Πάρεστι.
Παρ', (κατ' ἀποκοπ. πρὸ φων.) ἀντὶ ◦
Παρά, πρόθ. (συντ. μὲ γεν. δοτ. καὶ αἰτ., ᾗ σημ. ἐν μὲν συντ. μετὰ γεν. μέν. 1) κίνησιν ἀπό τινος (συνων. προσ.) ◦ Ἐμοὶ ἀγγελίη ἦκε παρὰ βασιλῆος, ◦ Ἡρ. (καὶ ἐνν. τοῦ ῥήμ.) ◦ Οἱ πρέσβεις οἱ παρὰ βασιλέως, ◦ Ἀρχῳ. ◦ Ταῦτα μὲν ὁ παρ' ἐμοῦ λέξει, τοῖς δὲ παρ' ὑμῶν ὑμεῖς οὐ ἐπιστέλλετε ὅ,τι ὑμῖν δοκεῖ συμφέρον εἶναι, ◦ Ξεν. ◦ Φάσγανον ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, ◦ Ἰλ. Α. ◦ Τοῖς παρ' αὐτοῦ ἑπομένοις, ◦ Ξεν. (ὅθ. 2) (τρπ. ᾗ μάλιστα μὲ τὰ πθ. ῥήμ.) τὸ ὑφ' οὗ γίνεται ἢ ἀφ' οὗ προέρχεταί τι. ◦ Παρὰ πάντων ὁμολογεῖται, ◦ Ξεν. ◦ Ταῖς ἐπιθυμίαις αὐτῶν (τῶν θούλων) προσχαριζόμενος ἄν, πολλὰ ἀνύτοις παρ' αὐτῶν ◦ αὐτ. ◦ Ὁκότεροι παρὰ τῶν ἑτέρων ἐξέμαθον, ◦ Ἡρ. ◦ Ταῦτα πυνθάνονται οἱ Ἕλληνες παρὰ τυφσῶν, ◦ αὐτ. (ᾗ ἐνν. τοῦ ῥήμ.) ◦ Αἱ παρὰ θεῶν τιμωρίαι, ◦ Δημ. ◦ Πάντα τιμᾶντα τὰ πὰρ φίλων. ◦ Θκρ. ‖ (μετὰ δοτ. δὲ) τὸ Πλησίον (ἐγγύς, ἐνώπιον, εἰς τὸν εἰκόν [καὶ τρπ.] εἰς τὴν ἐξουσίαν) τινος. ◦ Ἦειδε παρὰ μνηστῆρσιν, ◦ Ὀδ. Α. ◦ Παρ' ἔμοι γε ᾗ ἄλλοι, ◦ Ἰλ. Α. ◦ Κείμενα ἔρξαι μοι παρὰ σὸν φῶτα (τὰ χρήματα), ◦ Ἡρ. (καὶ τρπ.) ◦ Παρὰ σοὶ κεῖται, ◦ Αἰξ., εἶνε εἰς τὸ χέρι σου (εἰς τὴν ἐξουσίαν σου). ◦ Παρ' ἔμοιγε κριτῇ, ◦ Αἰξ. ◦ Μαινομένων οἷδε τρόποι.. παρ' ἔμοιγε φωτῶν, ◦ Εὐρ. ◦ Ἦν ἐπικρατήσῃ αὐτοῦ παρὰ τῷ βασιλεῖ ◦ Ἡρ. ◦ Τοὺς παρὰ σφίσι αὐτοῖσι δοκίμους εἶναι, ◦ αὐτ. ◦ Παρ' αὐτῷ γενόμενος, ◦ Πλ., ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτοῦ τόπον. ◦ Οὔτε ἦκουον οὔτε ἦσαν παρ' ἑαυτοῖς, ἀλλ' ἔκφρονες κτλ., ◦ αὐτ. (καὶ ἐπὶ κινήσ.) ◦ Εἶναι παρὰ Τισαφέρνει, ◦ Ξεν. ‖. (μὲ τὰ αἰτ. δὲ 1) τὸ Πλησίον (ἢ ἐγγύς.) ◦ Οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός, ◦ Ὀδ. Μ. ◦ Παρὰ τὸν πατέρα ἐκαθέζετο, ◦ Ξεν. ◦ Παρὰ τὸν ποταμὸν τεταγμένοι (τὸ στρατόπεδον), ◦ Ἡρ. ◦ Τὴν νῦν παρ' ἐμὲ ἐοῦσαν δύναμιν, ◦ αὐτ. ◦ Ἔδειξέ μοι, τὰ ἡμίσεα τῆς οὐσίης ἐξεργυρώσαντα, θέσθαι παρὰ σέ, ◦ αὐτ. ◦ Καὶ ἐτίθουν παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων, ◦ Γερ. (ἢ ἐπὶ κινήσ.) ◦ Τὸ δ' οὔτις ἔτην παρὰ νῆας, ◦ Ἰλ. Δ. ◦ Ἀνέβαινε παρὰ τὸν πατέρα, ◦ Ξεν. ◦ Δεῦρο παρ' ἡμᾶς φοίτα, ◦ Πλάτ. ◦ Παρὰ Ἄμμωνα ἀπέστειλε ἄλλους χρησομένους, ◦ Ἡρ. ◦ Ἤγαγον αὐτὸν παρὰ Κῦρον, ◦ αὐτ. ◦ Παρὰ τὴν Βαβυλῶνα παριέναι, ◦ Ξεν. (ᾗ μτγν.) ◦ Ἥκοντες παρ' αὐτὰ τοῦ θανεῖν, ◦ Ἐπτλ. Σωκρ. ◦ Παρ' αὐτὰ τὰ ἐκτήματα, ◦ Δημ. (ὅθ. τὸ κοιν. Πάραυτα). ◦ Παρὰ τοσοῦτον ἦ Μιτυλήνη ἦλθε κινδύνου, θκ. ◦ Παρὰ μικρὸν ἦλθον ἀπιθανεῖν, ◦ Ἡρκρ., ὀλίγου ἔλειψεν, (ὅθ. 2) τὸ Μᾶλλον, πλειότερον, (ἀντὶ τῆς) Ὑπέρ. ◦ Ἐπόνει παρὰ τοὺς ἄλλους, ◦ Ξεν. ◦ Παρὰ δύναμιν, ◦ Ὁμ. ◦ Πυῤῥῶ καὶ παρὰ πολὺ τῆς ἐλπίδος, ◦ Γοργ. ◦ Ταῦτα μέν τοι τὸ μάθημα παρ' ὀντινοῦν παιδεῦσαι δεινὸς εἶναι, ◦ Πλάτ. (καὶ τρπ. 3) τὸ ἐκτὸς τινα (ἔξω) τοῦ ἀπαιτουμένου. ◦ Παρ' ὃ δεῖ, ◦ Πλ. ◦ Παρὰ μοῖραν, ◦ αὐτ. ◦ Οὐτ' ἂν ποιητὴς ἀγαθὸς εἴη, παρὰ μῖτος ᾄδων· οὔτ' ἂν χρηστὸς ἄρχων, παρὰ νόμον κρίνων, ◦ Πλ. ◦ Παρὰ τὸ βέλτιστον πράττειν, ◦ Ξεν. ◦ Οὐ δυνατὸν δὲ εἶναι, παρ' ἃ ὁ βασιλεὺς ἐπέστελλεν αὐτῷ, ἄλλα ποιεῖν, ◦ Εὐρ. ◦ Παρὰ δόξαν, ◦ Πλ. ◦ Παρὰ ἃ προσεδέχετο, ◦ Θκ. ◦ Ἄδειν παρὰ μέλος, ◦ Αἰξ. ◦ Ἔστις παρ' ἃ ὁ θεὸς ἔφυσε, ποιεῖ, δίκην δίδωσιν, ◦ αὐτ. ◦ Παρὰ φύσιν, ◦ αὐτ. ◦ Παρ' ἡλικίαν, ◦ Πλ. (ἢ 4) Ἐξαίρεσιν, τὸ Ἐκτός, πλήν, (κοιν.) παρά, (πολλῷ ὅμοιον μὲ τὸ Γαλλ.) près. ◦ Γεμεῖ δὲ ἡ ναῦς παρὰ πάντα (τὰ προειρημένα) φορτίων, ◦ Ξεν. ◦ Οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα, ◦ Ἀρχῳ. ◦ Παρὰ ἓν πάλαισμα ἔδραμε νικᾶν Ὀλυμπιάδα, ◦ Ἡρ. ◦ Παρὰ τρεῖς ψήφους, ◦ Δημ. ◦ Παρὰ μίαν τεσσαράκοντα, ◦ Γρ. ◦ Θαυμάζω τῶν ψήφων εἷν γεγονότα ἀριθμόν· οὐ γὰρ ᾤμην οὕτω παρ' ὀλίγον ἔσεσθαι, ἀλλὰ παρὰ πολύ, ◦ Πλάτ. ◦ Μάρκος, θηρίον εἶ παρὰ γράμμα, ◦ Ἐπιγρ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) ◦ Ἡμέραν παρ' ἡμέραν, ◦ Δημ. ◦ Τὰ τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν Ἅιδου εἰσί, ◦ Δτ. (ἴδε ᾗ ii.) ◦ Παρὰ τετάρτην ἡμέραν, ◦ Πλβ. κάθε 4 ἡμέρας. ◦ Ἡ δὲ ὄγχνης ἐφίβων τε καὶ παρθένων παρ' ἕνα χορευόντων, ◦ Λκ. ἂν παλληκάρι καὶ ἓν κορίτσι. ◦ Ἦρ' ἕνα γερόντια καὶ νεανίαι συμπορευόμενοι, ◦ Αἰξ. (ἢ 5) Σύγκρ. (ἀντὶ τῆς Πρός). ◦ Πορφύρα παρὰ πορφύραν κεῖται, ◦ Παροιμ. ◦ Παρὰ τὰ ἄλλα ζῶα ὥσπερ θεοὶ οἱ ἄνθρωποι βιοτεύουσι, ◦ Ξεν. ◦ Παρὰ

γυναῖκας δὲ αὐτὰς ἄνδρες ἂν οἱ ἐκείνων γυναῖκας φαυεῖεν.» Πλάτ. «Τοσοῦτον τοῦ κινδύνου κατεφρόνησε παρὰ τὸ αἰσχρόν τι ὑπομεῖναι.» αὐτ. «Ἥλίου τε ἐκλείψεις πυκνότεραι παρὰ τὰ ἐκ τοῦ πρὶν χρόνου μνημονευόμενα.» Θκ. (ἐνῶ ὑπάγονται ᾗ αἱ φρσ.) «Παρ' αὐδὶν (»Παρὰ μικρόν) ποεῖσθαι (ἡγεῖσθαι, ἄγειν, τίθεσθαι) τι.» Δξ. «Τὸ πρᾶγμ' ἄγειν οὐχ ὡς παρ' αὐδὶν.» Σοφ., νὰ μή τὸ νομίσῃ πάρεργον (τίποτε). «Παρὰ πολὺ ἐλάττων (ἀμείνων κτλ.), Δξ. «Ἐλάττωσας αὐτὸν βραχύ τι παρ' ἀγγέλους.» Γρφ. (ἢ 6) Δίκαιον (ποιητ.) ἢ τὸ Οὗ ἕνεκα, (ἀντὶ τῆς Διά.» Οὐ παρ' ἕνα τὰ Σπάρτας.» Πλ. «Παρὰ τὴν αὐτοῦ ἀμέλειαν.» Θκ. «Οὐ παρὰ τὴν αὐτοῦ ῥώμην τοσοῦτον ἐπηύξηται, ὅσον παρὰ τὴν ἡμετέραν...» Δμ. «Παρ' αὐδὲν οὕτως, ὡς τὸ τὰ τοιαῦτα ποεῖν ἀπολώλασιν.» αὐτ. «Πᾶς ἁμαρτάνων παρ' ἑαυτὸν ἁμαρτάνει.» Πλ. «Παρὰ τὰ τῶν θεσπισμάτων μάντις.» Ἀρχ. «Τὸ δὲ ὅλον, ἡ εὐσωμία καὶ ἡ εὐχροια (τῶν ῥόδων) παρὰ τοὺς τόπους ἐστί.» Θφρ. (ἐνῶ ὑπάγονται ᾗ αἱ φρσ.) «Παρὰ τοσοῦτον οὐκ ἐξέφυγε τοὺς διώκοντας.» Ἡρωδ. «Παρὰ τοσοῦτον οὐ κατελήφθη, παρ' ὅσον οἱ διώκοντες τῆς εὐθείας ἐξετράπησαν.» Δξ. (καὶ ἴσως καὶ ἡ ἐξῆς:) «Παρ' ἡμέραν γὰρ καὶ αἱ ἄμπελοι πολὺ ἐκιδήλως αὔξονται.» Ἀρχ. (ὀθ. 7) (παρὰ Γρμτ.) παραγωγήν. «Δημοσθένης παρὰ τὸ σθένος.» Δξ. 8) Χρόνον. «Παρὰ πότον.» Ξεν. «Παρὰ τὸν πόλεμον.» Πλ. «Παρ' οὐτὰ τἀδικήματα.» Δμ. «Παρὰ πᾶσαν τὴν ὁδόν.» Ἰσκρ. «Παρὰ πᾶσαν τὴν χορηγίαν.» Δμ. «Παρὰ πάντα τὸν βίον.» Δκ. «Τὸ παρ' ἑκάστην ἡμέραν ἡδύ.» Πλάτ. ‖. (ἐν δὲ συνθ. κυρ. 1) τὸ Πλησίον. » Πάρειμι, Παρακάθημαι, Παρέρχομαι, Παραβάλλω, Παραθαλάσσιος· Παραδίδωμι· Παρακινδυνεύω.

2) τὸ Ἐκτὸς ἢ Ὑπέκεινα (ὀθ. τρπ.) Ἀποτυχίαν ἢ τὸ Ἐναντίον. Παράγω, Παραπείθω, Παραβαίνω, Παραράω, Παρανοέω, Παρανομέω, Παρατραγῴδος. 3) Ὑπερβολὴν καὶ ἐπίτασιν. »Παράτολμος. ‖ - (παρὰ Π. Α΄. τίθεται κατ' ἀναγρφ.) » Τοῦ κεν δὴ παρ δῶρα φέροιτο.» Ἰλ. Δ. (καὶ Β΄. χωρίζεται κατὰ τμσ. τοῦ συνθ. ῥήματος). «Λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας.» Ἰλ. Τ. (ἀντὶ) Παρέθηκας.

▪ Πάρα, Π. (κατ' ἀναγρφ.) ἀντὶ Παρά. 2) (ἑλλ.) ἀντὶ Πάρεστιν. » Οὔτε εἰπὸς ἐξ., οὔτε τὸ βουλεσθαι πάρα, » Ἡρ. «Πάρα λεύσσειν πτώματα νεκρῶν, » Σοφ.

Παραβαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Παρέβην κτλ.), (μὲ δοτ.) Στέκω πλησίον τινός. » Παραβεβήκατε δὲ ἡνίοχος. » Ἡρ. »Ἐκτορι παρβεβαὼς, » Ἰλ. Δ. (ἴδε Παραβάτης). 2) (χ. πτ.) περνῶ παρεμπρός· παρέρχομαι· διαβαίνω. » Παρέβη τρεῖς ἡμέρας, » Ἀρχτ. » Ὁ κειρὸς παρέβατο τὸν ἐὸν δρόμον, » Θκρ. (ὀθ. 3) (συνήθ. μὲ αἰτ. πρόθετ.) παρουσιάζομαι. » Παρέβη πρὸς τὸ θέατρον λέξων,» Ἀρχρ. » Στρόβει παράβαινε κύκλω,» αὐτ. (ἴδε Παράβασις). 4) (συνήθ. μὲ αἰτ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν δρόμον μου, (κατὰ λέξ.) παραπατῶ, παρατραντίζω. » Λέγεται γοῦν ὁδοιπορῶν,.. παραβῆναι τὴν ὁδὸν ἐπιπλέον,» Στρβ. » Οὕτω στέργουσι τὸν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν βίον, ὥστε τινὰς ἐπὶ δύο καὶ τρεῖς γενεὰς..μὴ παραβεβηκέναι τὸ παράπαν εἰς Ἄλειαν.» Πλθ., (ὀθ. 5) (συχνότ. τρπ.) ἐκβαίνω ἔξω τοῦ πρέποντος, ὑπερβαίνω τὸ καθῆκον, παρεκτρέπομαι· ἀθετῶ· παραμελῶ. »Τίνα δαιμόνων παραβάντες, τάδε ἀναπίμπλαμεν; « Ἡρ. (καὶ ἐπ.ρ.) » Πῶς παρέβην; » Πυθαγ. (καὶ πθ.) » Τῷ τῶν Ἑλλήνων νόμῳ ὑπὸ τῶνδε παραβάθεντι, » Θκ.

‡Παράβακτρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παθηγητῶν τινα διὰ τοῦ βάκτρου (τῆς βακτηρίας).

Παράβακχος (ὁ, ἡ), ὁ πλησιάζων εἰς βακχικὸν ἐνθουσιασμόν, σχεδὸν μανιώδης (βεβακχευμένος).

‡Παραβαλέταιρος ἢ Παραβαλλέταιρος (ὁ, ἡ), ὁ ἐκθέτων εἰς κίνδυνον (προδίδων, ἀπατῶν) τοὺς φίλους του, [ἑταῖρος καὶ

Παραβάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Παρέβαλον κτλ.), Βάλλω (θέτω ἢ Ῥίπτω) τι πλησίον τινός. » Κριθὰς τῇ ὄρνιθι παραβάλλειν, » Μυθ. (χ κατὰ τμσ.) » Πὰρ δ' ἔβαλον ζειὰς (τοῖς ἵπποις), » Ὀδ. Δ. «Τοῖσι δὲ Κίρκη παρ' ἄκολον βάλανόν τ' ἔβαλεν, » Ὀδ. Κ. » Ταῖς ἀμπέλοις κάκρον παραβάλλειν, » Θφρ. (καὶ μσ. μτφορ.) » Παραβαλλόμενος ἀρχὴν ἐλευθερίας πόῤῥωθεν Σφακουσίοις, » Δ. Κασσ. 2) βάλλω ἢ ἀκκουμβῶ τι πλαγίως, κλίνω· πλησιάζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.). » Παραβάλλειν τὼφθαλμὼ, » Ἀρχφ., γυρίζειν. » Τὴν κεφαλὴν παραβάλλειν, » Πλάτ., γέρνειν. » Παραβάλλει (ὁ λαγὼς) τὸ ἕτερον οὖς πλάγιον, » Ξεν. » Ἐμοῖς λόγοις παράβαλλε σὸν οὖς, » Γρφ. » Παραβάλλειν τὸ θυρίον,» Δξ., κλείειν, (παρβλ. Κλίνω). » Ναῦς, παραβαλοῦ τὼ κωπίω, » Ἀρχφ., ἀκκούμβισε πλαγίως τὰ κουπιὰ (καθὼς κάμνουν συνήθως οἱ κωπηλάται ἀράζοντες). (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδοχ.) » Παραβαλοῦ τὴν ἄκατον, » αὐτ., ἑτοίμασέ την· (καὶ ἄλλ.) » Ὠδὶ, παραβαλοῦ, » αὐτ. (καὶ προθετ.) » Τὰς ναῦς παραβάλλειν εἰς Ἰωνίαν, » Θκ., πλησιάζειν (διευθύνειν) πρός. (ᾗ ἄλλ.) » Παρέβαλε νησοὶ δέκα ἴθὺ Σκιάθου, » Ἡρ. » Βουλόμενος ταῖς ναυσὶν εἰς τὸν Ἑλλήσποντον παραβαλεῖν,» Ἐπις. Φιλ. (ᾗ πθ.) » Εὔβοια.. κατὰ μῆκος τῇ ἠπείρῳ παραβεβλημένη, » Στρβ. 3) (μτνμ.) παραδίδω (ἐμπιστεύομαί) τι εἴς τινα. » Παῖδας παρέβαλε αὐτοῖσι Αἰγυπτίους, τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν ἐκδιδάσκεσθαι, » Ἡρ. (καὶ ἄλλ.) » Γενόμενος Ἀθήνησιν Ἀντισθένη παρέβαλε, » Δρτ. 4) καταθέτω ποσότητα χρημάτων εἰς τὸ παιγνίδι, βάλλω τι ὡς στοίχημα. (ὀθ. μτφορ.) ἐκθέτω εἰς κίνδυνον, διακινδυνεύω. (Γαλλ.) compromettre. (ᾗ συνήθ. μσ.) ῥιψοκινδυνεύω. » Οὐδὲν πώποτε αὐτὸν ἐν ταῖς πρὸς τὸν βασιλέα διακονίαις παραβάλοιτο,» Θκ., (παρβλ. 6). «Κρεῖττον εἶναι εἰς αὐτὸν θαλάττῃ παραβάλλειν ἢ γυναικί, » Διόδ. (καὶ μσ.) » Ἀεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζω,» Ἰλ. Λ. «Παραβαλλομένων ἀμφοτέρων ἡμέων τὰ τέκνα,» Ἡρ. » Οἵ ἂν παῖδας παραβαλλόμενοι κινδυνεύωσι,» Ξεν. » Παραβαλλόμενοι οὐκ ἴσα,» Θκ. «Παραβάλλεσθαι κίνδυνον, » αὐτ. (καὶ προθετ.) » Πρὸς κῦμα (» Πρὸς ῥεῦμα) παραβάλλεσθαι,» Πλ.,(παρβλ.Παρατίθημι).

6) (συνήθ.) συγκρίνω (κατὰ παράθεσιν). » Ἓν ἑνὶ παραβάλλειν, » Ἡρ. (ᾗ πθ.) » Δοκέει δέμοι οὐδ' ἀρετὴν εἶναι τις ἡ Δεδὴ σπουδαίη, ὥστε ἡ Ἀσίη ἡ Εὐρώπῃ παραβληθῆναι, » αὐτ. 7)=Παρακρούομαι, ἀπατῶ. » Μηδὲ ἐμέ τε παραβάλῃ, » Ἡρ. (παρβλ. 4).

‡Παραβαπτίζω, Μ. ἰσω. Βαπτίζω ψευδῶς (παρὰ τὰς ὡριαμένας διατυπώσεις). [ὀθ.

Παραβάπτισμα (τὸ), ψευδὲς (παρὰ κανόνας) βάπτισμα καὶ

Παραβαπτιστὴς, οῦ (ὁ), ὁ βαπτίζων ἢ βαπτισμένος (ᾗ παρὰ κανόνας.

Παράβαπτος (ὁ, ἡ). βαμμένος ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ὡς ἐν παρέργῳ (εἰς περισσεύουσαν ἀπ' ἄλλου ὑφάσματος βαφὴν), [ἐκ τοῦ

Παραβάπτω, Μ. βάψω. Βάπτω καὶ ἄλλο τι ἐκτὸς τοῦ καθαυτὸ βαπτομένου, (ἐπιμ.) βάπτω μὲ νοῦν (κατώτερον, ξεθωριασμένον) χρῶμα.

‡Παραβασία (ἡ), εὔγρ. μόνον τὸ Π. Παραιβασία ἀντὶ Παράβασις.

Παραβασιλεύω, Μ. εὐσω. Βασιλεύω παρὰ τὸ πρασῆκον, σφετερίζομαι παρανόμως τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν.

Παράβασις, εως (ἡ). τὸ παραβαίνειν ἢ παραβεβαίνεσθαι, (κατὰ λέξ.) πέρασμα παρεμπρὸς ἢ παρεμπάτημα, παρεμβάτημα. (συνήθ. μτφορ.) παρεκτροπὴ, ἀθέτησις. (ἐνίστε)=Παρέκβασις, (εἰς τὰς κωμῳδ.) τὸ μέρος τοῦ δράματος ὅπου ὁ χορὸς ὡμίλει ὡς ἐκ μέρους τοῦ ποιητοῦ καὶ ἐκτὸς τοῦ προκειμένου πρὸς τοὺς θεατάς.

Παραβάσχω, Π, ἀντὶ

Παρεμβατίω-ῶ, Μ. ήσω. Κάθημαι πλησίον (εἰς τὴν αὐτὴν ἅμαξαν μετά) τινος ὡς-

Παραβάτης [παραβαίνω], ου (ὁ). (κατὰ λέξ.) ὁ παρακαθήμενος ἢ παριστάμενος ἢ παρακολουθῶν τινι. (ἰδιαιτ.) ὁ πλησίον τοῦ ἡνιόχου ἱστάμενος πολεμιστὴς ἢ (σπν.) ὁ πλησίον τοῦ πολεμιστοῦ καθήμενος ἡνίοχος. »Ἀνὸ' ἔβανέν διφροισι παραιβάται, ἡνίοχοί τε, » Ἰλ. Ψ. « Καὶ τὸν μὲν προπάροιθε Πελαὼ ἵβυνε, τινάσσων ἡνία, σὺν δέ οἱ ἔσκε παραιβάτις ἱπποδάμεια, » Ἀπλλν. 2) (εἰς τὸν Πλ. ἐν βίῳ Π. Αἰμιλ.)=Ἄμιπτος. 3) (σπνττ.) ἀντὶ Καταιβάτης. 4) (συνήθ. μτφορ.) ὁ παραβὰς (ἀθετήσας) τὴν ὑπόσχεσίν του· παράνομος, ἐπίορκος.

Παραβατικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ὁραματ.) παράβασιν, ἢ παραβάτου ἴδιος.

Παραβάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Παραβάτης.

Παραβατὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναται τις νὰ παραβῇ (νὰ ἀθετήσῃ).

†Παραβαφὴς [παραβάπτω], έος (ὁ, ἡ). = Παραλουργής.

Παραβῆναι, ἀορ, 6΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραβαίνω.

Παραβεβλημένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.),=Παραβλήδην.

Παραβιάζομαι, Μ ἀσομαι. Πράττω τι ἐμ-

δαίνω πουθενά) διά τῆς βίας· (μτγν.) διαστρέφω τὴν ἔννοιαν φράσεως ἤ, νόμου (ἐν γέν.) μεταχειρίζομαι βίαν ἵνα καταρθώσω τι.

Παρα-βιάσομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, = Παραβιάζομαι.

Παραβίας, ου (ὁ), εἶδ. ποτοῦ ἀπὸ κεχρί καὶ κνίζαν.

Παραβιασμός (ὁ). τὸ παραβιάζεσθαι, παραβίασις.

Παρα-βιβάζω, Μ. άσω. Κάμνω νά προχωρήσῃ ἤ νά παραστρατήσῃ τινά· ἐκτρέπω, ἀφαιρῶ· μετακινῶ, παραμερίζω. (τρπ.) συγχωρῶ. « Καὶ Κύριος παρεβίβασε τὸ ἁμάρτημά σου, » Γρφ.

Παρα-βλάπτω, Μ. βλάψω, Βλάπτω κατά τι.

Παρα-βλαστάνω, Μ. βλαστήσω. (μέ δοτ.) Βλαστάνω πλησίον τινός, ἐβγάλλω παραβλάσταρα ἤ φυτρώνω ὡς παραβλάσταρα.

Παραβλάστη (ἡ) καὶ

Παραβλάστημα (τό), παραφυάς, παραβλάσταρον

Παραβλάστησις, εως (ἡ). τὸ παραβλαστάνειν, φύτρωμα παραφυάδων ἤ ἐν εἴδει παραφυάδες.

Παραβλαστητικός καὶ Παραβλαστικός, ἡ, όν. Ὁ παραβλαστάνων (ἐβγάλλων παραφυάδας ἤ φυτρόνων ἐν εἴδει παραφυάδος).

Παράβλεψις, εως (ἡ), τὸ παραβλέπειν ἤ παραβλέπεσθαι.

Παράβλεμμα (τό), βλέμμα ριπτόμενον πλαγίως (ἐν παρόδῳ)· κύτταγμα ἀλλοίθωρον· ζραδοκύτταγμα, ἀγριοκύτταγμα, [ἐκ τοῦ

Παρα-βλέπω, Μ. βλέψω. Βλέπω στραβά (ἀλλοίθωρα) ἤ πλαγίως· στραβοκυττάζω ἤ κρυφοκυττάζω. 2) βλέπω ἤ προσποιοῦμαι ὅτι βλέπω ἐν παρόδῳ (ἀπροσέκτως). (ὄθ. συνοδ.) παραμελῶ, περιφρονῶ.

Παράβλεψις, εως (ἡ), τὸ παραβλέπειν, κύτταγμα πλαγίως ἤ ἐν παρόδῳ· περιφρόνησις.

Παραβλήδην, ἐπίρ. Π. πλαγίως· παραλλήλως. (μτφρ.) παραβλωπικῶς· μέ εἰρωνείαν, ὑπούλως ἤ διά συγκρίσεως (παραβάσεως).

Παράβλημα (τό), (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι βάλλεται πλησίον ἤ ἔμπροσθέν τινος. (ὄθ.) τὸ ριπτόμενον πρός τροφήν εἰς τά ζῶα. (ναυτ.) παρασέτασμα διά προφύλαξιν, (ἄλλ.) Παράβλημα.

Παραβλής, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. = Παραπλήξ, παράφρων.

Παραβλητέος, α, ον, θετ. τοῦ Παραβάλλω.

Παραβλητικός, ἡ, όν. Ὁ πρός παράθεσιν (παραβολήν) ἁρμόδιος ἤ ἐπιτήδειος.

Παραβλητικῶς, ἐπίρ = Παραβλήδην.

Παραβλητός, ἡ, όν ἡ

Παράβλητος (ὁ, ἡ), ὁ παραβληθείς ἤ δυνάμενος νά παραβληθῇ (νά προστεθῇ, νά συγκριθῇ, νά ἀπαιτηθῇ), ἐπιδεκτικός συγκρίσεως κτλ.

Παρα-βλύζω, Μ. ύσω. Ἀναβρύω τι ὡς ἀπό πηγῆς· ξερνῶ ἀπό πληθωρισμόν.

Παραβλώψ [παραβλέπω], ῶπος (ὁ, ἡ). ὁ κυττάζων πλαγίως, ἀλλοίθωρος.

Παρα-βοάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Φωνάζω ἐκ τοῦ πλησίον, (συνοδ.) θορυβῶ· (μτβτ.) καταλαλῶ.

Παραβοήθεια (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ

Παρα-βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Βοηθῶ τινα ἐκ τοῦ πλησίον (ἐκ τοῦ παραχρῆμα, ἐπάνω εἰς τόν κίνδυνον), τρέχω ἀμέσως πρός βοήθειάν του.

Παραβοήθημα (τό). ἡ ἐν καιρῷ ἀνάγκης (ἐκ τοῦ παραχρῆμα) βοήθεια.

Παραβολάδην, ἐπίρ. Π. = Παραβλήδην.

Παρα-βολεύομαι, Μ. εύσομαι, Γρφ. = Παραβάλλομαι, ριψοκινδυνεύω ἤ 2) ἀναφέρομαι ἐν εἴδει παραβολῆς, (οὕτω διορθ. τό Παραβουλεύομαι).

Παραβολή (ἡ). τό παραβάλλειν ἤ παραβάλλεσθαι, ἡ ἐκ τοῦ σύνεγγυς προσβολή (συμπλοκή) εἰς ναυμαχίαν. « Τῶν κυβερνητῶν ἐκ παραβολῆς τόν ἀγῶνα συνεταμένων, » Διόδ., (ὄθ. 2) διακινδύνευσις. « Δι' ἐλεγμῶν καί παραβολῶν (ὅπου τινές διορθ. Παραβολῶν) περαίνοντος πρός τό τεῖχος, » Πλ. 3) (συνήθ. τρπ.) παράθεσις· σύγκρισις· (ὄθ.) ὁμιλία ἀλληγορική (ἐκ παραθέσεως γνωστῶν πραγμάτων). « Ἔθου ἡμᾶς εἰς παραβολήν ἐν τοῖς ἔθνεσι, » Γρφ. 4) (γεωμετρ.) καμπύλη τις γραμμή εἰς τάς κωνικάς τομάς. 5) (ἀριθμητ.) διαίρεσις.

Παραβολικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἤ χρησιμεύων πρός παραβολήν (σύγκρισιν).

Παραβολικῶς, ἐπίρ. διά παραβολῆς (συγκρίσεως), μέ παραβολάς.

Παραβόλιον, μτγν, άντί

Παράβολον (τό). ἡ ποσότης (τό εἴδημα τῆς δίκης) τήν ὁπ. προκατέβαλλεν ἐν εἴδει παρακαταθήκης ὁ ἐκκαλῶν τήν κρίσιν του εἰς ἀνώτερον δικαστήριον· (ἐν γέν.) ὑποθήκη, παρακαταθήκη. (κυρ. οὐδ. τοῦ

Παράβολος (ὁ, ἡ). [παραβάλλομαι δ]. παράτολμος, ριψοκίνδυνος· (ἐπί πραγμ.) ἐπικίνδυνος. « Φιλοκίνδυνος καί παράβολος ἐν ταῖς μάχαις, » Διόδ. « Ἀγώνισμα (« Φάρμακον)—, » Πλούτ., Πλ. « Τά παράβολα καί μεγάλα πράττειν ἔλεγεν (ὁ Καῖσαρ) δεῖν, ἄλλα μή βουλεύεσθαι, » Πλ.

Παραβόλως, ἐπίρ. Ῥιψοκινδύνως. 2) παρ' ἐλπίδα, ἀπροσδοκήτως, ἤ παρά λόγον, (Γαλλ.) par caprice.

Παρα-βομβέω-ῶ, Μ. ήσω. Βομβῶ πλησίον ἤ κατά μίμησίν τινος, (παρβλ.) Προσηχέω.

Παράβορβος (ὁ, ἡ), τόν ὁπ. κτυπᾷ ἀπό τά πλάγια ὁ βυρβός.

Παρα-βόσκω, Μ. βοσκήσω, = Παρατρέφω.

Παρα-βουκολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ, ξελογιάζω, (παρβλ.) Ἀποβουκολέω.

Παρα-βουλεύομαι, Μ. εύσομαι. Βουλεύομαι παραλόγως ἤ παραβόλως· (ἐπιμ. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντί) Παραβουλεύομαι.

Παρα-βραβεύω, Μ. εύσω. Δικάζω (κυρ. ὡς βραβευτής, ἀγωνοθέτης) παρά τό δίκαιον· στερῶ τινα ἀδίκως (κατά προσωποληψίαν) τῶν ἀνήκοντος αὐτῷ βραβείου (μτγν.) παρεμποδίζω. « Τήν παραβραβεύουσαν φάραγγα, » Θεοφύλ.

Παραβρέχω (ἀντί Παρά βρέχω), ἐπίρ. Παρ' ὀλίγον, σχεδόν.

Παράβυσμα (τό), [παραβύω]. πᾶν ὅ,τι χώνεται (κυρ. ἀπό τά πλάγια) πρός ἀποφράγισμα, στούπωμα, παραγέμισμα (μτφρ.) παραπλήρωμα.

Παράβυστος (ὁ, ἡ). ὁ χωνόμενος ἤ χωμένος πλαγίως (μέ τρόπον ἤ διά τῆς βίας) πουθενά, παρεμβεβλημένος (ὡς παράβυσμα), παρείσακτος· (ἐπί τόπ.) παράμερος, (ὄθ. Κόλαξ μέν τις ἐπωνομάσθη) « Παράβυστος, » Ἀθ., διότι καί χωρίς νά τόν θέλουν ἐχώνετο εἰς ὅλας τάς συναστροφάς· (εἰς δέ τάς Ἀθ.) « Παράβυσον, » Παυσ., τό δικαστήριον τῶν ἐνδεκα (ἐκεῖ ἔκειτο εἰς μέρος ἀπόκεντρον), (ὄθ.) « Ἐν παραβύστῳ ποιεῖν τι, » κρυφίως· (εἰς τόν Ἀρστ. Τοπ. Η', ά, 22) τυχαίως, ἀλλεπαλλήλως, [ἐκ τοῦ

Παρα-βύω, Μ. βύσω. Χώνω τι ἐκ πλαγίου (μέ τρόπον ἤ διά τῆς βίας) πουθενά· στουπώνω καλά, παραγεμίζω· (Γαλλ.) foutrer.

Παραβώμιος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον εἰς τό πλάγιον) βωμοῦ. « Ἀκτή—, » Σοφ., ἡ πλησίον τό βωμόν.

Παραγαγών, ἀόρ. β'. τῆς ἀκαρ. τοῦ Παράγω.

Παραγγαρεία (ἡ), ἴδε Ἀγγαρεία.

†Παραγγελεύς, έως (ὁ), ὁ παραγγέλλων (καταγγέλλων, καταμηνύων) τι, [λτ.] denunciator.

Παραγγελία (ἡ), = Παράγγελσις, εἰδοποίησις· ἐντολή, (Γαλλ.) commission. πρόσταγή, διαταγή· κίνημα φατριαστικόν (ῥαδιουργία) πρός ἐπιτυχίαν δίκης ἤ ἀπόλαυσιν δημοσίας θέσεως, σπουδαρχία, (Γαλλ.) brigue. « Ἐν αἷς ἡμέραις ὑπατείας ἦσαν παραγγελίαι, » Ἀππ. « Οὐδέν ἐστιν ὄφελος πολιτείας, ἐν ᾗ συγγνώμη καί παραγγελία τῶν νόμων μείζον ἰσχύουσι, » Δημ.

Παρ-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Δίδω εἴδησιν (κυρ. ἀπό ἕνα εἰς ἄλλον), γνωστοποιῶ, ἀναγγέλλω· ἐντέλλομαι· προτρέπω (κυρ. ὡς στρατηγός) προστάζω, διατάττω τί πρέπει νά γένῃ, δίδω (κυρ. διά ζώσης φωνῆς) τάς ἀπαιτουμένας παραγγελίας εἰς τό φρατέυμα· (ὡς δημαγωγός) προπαθῶ (ὀργανίζω) διά συνεργείας τῶν φίλων καί συμφατριαστῶν μου νά κερδίσω τήν κρίσιν μου ἤ νά λάβω ἀξίωμα, σπουδαρχῶ. (Νμ. ἐπί γυναικός διεζευγμένης) εἰδοποιῶ τόν σύζυγόν μου ὅτι εἶμαι ἔγκυος (παρβλ. Ἀντιπαραγγέλλω). « Παρηγγείλαμεν ἀλλήλοις ἥκειν ὡς πρωϊαίτατα, » Πλάτ., ἐδώσαμεν ἀμοιβαίως λόγον, ἐσυμφωνήσαμεν. « Ἀγαθόν δέ, πρός τῷ διά παραγγέλσεως ἐξάγειν, καί τό δεκαδάρχους καθιστᾶναι ἐκ πεντεδάρχους, ἵνα ὡς ἐλαχίστοις ἑκάστοις παραγγέλλῃ, » Ξεν. (καί ἀλλ.) « Παραγγέλλειν εἰς τά ὅπλα, » αὐτ. « Στρατιάν ὡς πλείστην εἰς τόν πόλεμον παραγγέλλων, » αὐτ. « Παραγγέλλειν εἰς τόν κατάλογον ἅπαντας τούς ἐν ἡλικίᾳ, » Λκ. « Πολλάκις οὐ παρεγγείλας τήν βούλησιν ἐποιήσατο, » Ξεν., (παρβλ. Παράγγελσις), (ὄθ. μτφρ.) « Ἐνοχλεῖν καί παραγγέλλειν τινί, » ὡ. Ἀλ., (Γαλλ.) briguer. « Μάριος ἀγαπανομίαν τήν μείζονα παρήγγελλεν· αἰσθόμενος δέ ὅτι λείπεται, τῆς αὐτῆς ἡμέρας τήν ἐλάσ-

φονα μετῆλθε, » Πλ. (καὶ προθετ.) «Αἰτούμενος διαθῆναι αὐτῷ παραγγέλλειν εἰς ὑπατείαν, ἀπόντι, διὰ τῶν φίλων, » αὐτ. » Εἰς ἄνδρας παραγγέλλειν, » Συν. φθάνειν (μεταβαίνειν ἀπὸ τῆς νεανικῆς) εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, ‖θ. 2)ἁπλῶς) ἀνεῖ Φθάνω. «Πρὶν αὐτοὺς ἐκεῖ παραγγεῖλαι, » Παχυμ. » Τῶν πρέσβεων εἰς τὴν πόλιν παραγγειλάντων, » αὐτ. (καὶ καταχρηστικώτ. χωρὶς τῆς προθ.) «Τὴν Οὐγγρίαν παραγγείλαντες,» Γ. Ἀκροπολ.

Παράγγελμα (τὸ), τὸ παραγγελλόμενον· εἴδησις· ἐντολή· διαταγή (κυρ. στρατ.), παραγγελία. » Τῶν τριηράρχων ἐχόντων παράγγελμα μὴ χωρίζεσθαι,» Δημ. «Ὥσπερ ἐκ παραγγέλματος ὁ δῆμος ἐπεφώνησε τοῦτο δὴ τὸ. . » Πλ.

Παραγγελματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ διδόμενος ὡς παράγγελμα, προσακτικὸς ἢ προτρεπτικός.

Παραγγελματικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει παραγγέλματος, προστακτικῶς.

Παράγγελσις, εως (ἡ), τὸ παραγγέλλειν, μήνυμα· πρόσταγμα· προτροπὴ ἢ ἀποτροπή, ἐντολή, παραγγελία· (κυρ. ἐπὶ στρατ.) διαταγὴ διδομένη διὰ ζώσης φωνῆς (διὰ συνθήματος), (ὀθ.) » Διὰ («Ἀπὸ) παραγγέλσεως ἐξάγειν,» Τακτ. » Ἐγείρεσθαι νύκτωρ εἰς τὰς φυλακὰς καὶ παραγγέλσεις,» Πλάτ. (ἴδε **Παραγγέλλω**). » Τὰς γεμὴν ἐξαγωγὰς τοῦ ἱππικοῦ ἦτον ἂν οἱ πολέμιοι αἰσθάνοιντο, εἰ ἀπὸ παραγγέλσεως γίγνοιντο μᾶλλον, ἢ εἰ ἀπὸ κήρυκος ἢ γραφῆς,» Ξεν.

Παραγγελτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς παράγγελσιν (παραγγελίαν κτλ.), προτρεπτικὸς ἢ ἀποτρεπτικός. » Λόγον τὸν τῶν πρακτέων παραγγελτικόν, » Εὐσ.

Παράγειος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τῆς γῆς (τῆς ξηρᾶς).

Παραγενέσθαι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ **Παραγίνομαι**.

Παραγένησις [παραγίνομαι], εως (ἡ). ἔρχομὸς ἡ παρουσία, (ὀθ.) » Οὐ παραγένησις, » Ἐπίκουρ., ἡ ἀπουσία.

Παραγεύω, Μ. εὔσω. (μὲ γεν. ἐκ β'.) Βάμνω (Διδωσεῖς) τινα νὰ γευθῇ τι μὲ τρόπον (ἀπ' ὀλίγου ὀλίγου), (μεταφ.) τὸν ἐμπνέω (τὸν συνειθίζω εἴς) τι βαθμηδὸν καὶ ἀνεπαισθήτως. ‖. (μσ.) = Ἀπογεύομαι, (μεταφ.) λαμβάνω ἀκριθιγῶς πως πεῖράν τινος πράγματος.

Παραγήρεσμα (τὸ). παραλειτεμὲς γέροντος, ξαναμώρεμα· (συνηθ.) γέρων ξαναμωρεμένος, [ἐκ τοῦ

Παραγηράω-ῶ Μ. άσω. **Παραλαλῶ** ἢ **Παραρρονῶ** ἀπὸ τὸ πολὺ γῆρας, ξαναμωραίνομαι.

Παραγίγνομαι(γίνομαι), Μ. γενήσομαι (ἀόρ. Παρεγενόμην κτλ.). Φθάνω πουθενά, ἔρχομαι (ἀπ' ἄλλου)· (μὲ δοτ.) παρευρίσκομαι εἰς· (συνηθ.) βοηθῶ, παραστέκω. (Νμ.) καταντῶ εἰς χεῖρας τινος, προστίθεμαι. (ἐπὶ φυτ.) μεστόνω, φθάνω εἰς τὸν καιρὸν (εἰς τὴν ἀκμήν) μου. ὡριμάζω. » Ἡ ψυχὴ ἐὰν σκίλλῃ φρενεύθῃ, θάττων παραγίνεται, » Θφρ.

Παραγιγνώσκω(γινώσκω), Μ. γνώσομαι (ἀόρ. Παρέγνων κτλ.). (κατὰ λέξ.) Δὲν καλογνωρίζω, παραγνωρίζω· (ὀθ. μτφρ.) ἔχω (σχηματίζω) περί τινος ἐσφαλμένην γνώμην, ἀπατῶμαι. » Ὑπὲρ τούτων περὶ αὐτοῦ παραγνῶναι τοὺς δικαστάς, » Ξεν. (καὶ μὲ γεν.) » Παραγνῶναι τοῦ δικαίου, » Φίλιππ., ἀπηφασίζειν παρὰ τὸ δίκαιον, 2) (συγχ. τῷ **Παραγιγνώσκω**).

Παραγκαλίζομαι, Μ. ισομαι. Κρατῶ τι ἀγκαλισμένον εἰς τὸ πλάγι μου, (ὀθ.

Παραγκάλισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἔχει τις ἀγκαλισμένον εἰς τὸ πλάγι του. » Ψυχρὸν παραγκάλισμα γίγνεται γυνὴ κακὴ, » Σοφ.

Παραγκιστρόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω ἑκατέρωθέν τινος ἄγκιστρα, σχηματίζω τι ἀπὸ τὰ πλάγια ὡς ἄγκιστρον. » Βέλη παρηγκιστρωμένα, » Πλ., τὰ ἔχοντα ἑκατέρωθεν τῆς αἰχμῆς ἀγκιστροειδεῖς ἐντομάς.

Παραγκωνίζω καὶ (μσ. ὃ καὶ ελχρηστότ.) **-ίζομαι**, Μ. ίσω, **-ισμαι**. Κουντῶ μέ τὸν ἀγκῶνα· (συνηθ.) ἀποβρίπτω (ἀπομακρύνω) τι ὑπεροπτικῶς ἢ μὲ αὐθάδειαν. 2) (πθ.) ἔχω πρὸ ἐμοῦ ἐξέχοντα ἀγκῶνα. » Ἀκτὴ παρηγκωνισμένη, » Ἡλ., κειμένη ἄπωθεν ἀγκῶνος (ἀκρωτηρίου).

Παραγκωνιστέον, θετ. τοῦ **Παραγκωνίζω**.

Παραγκωνιστής, οῦ (ὁ). ὁ παραγκωνίζων τὸν τυχόντα, χωνόμενος παντοῦ, (παρεθ. **Παράβυστος**).

Παράγλουτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παρεξέχοντας γλουτούς.

Παραγλύφω, Μ. γλύψω. Γλύφω (Σκαλίζω) ἄλλην σφραγῖδα παρὰ τὴν καθαυτό, κάμνω ψεύτικην βοῦλαν. 2) καταλάνω τι πλαγίως ἢ ὀλίγον τι διὰ τῆς γλυφίδος.

Παραγναθίδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων διὰ τὰ ἑκατέρωθεν τῶν γνάθων μέρη. (ὀθ. ‖. σύσ.) **Παραγναθίδιον** (τὸ), τὸ ψάλιον (**la gourmette**) ἢ μᾶλλον αἱ πτέρυγες (**les branches**) τοῦ χαλινοῦ, (κυρ. ὑποκορ. τοῦ

Παραγναθὶς, ίδος (ἡ). τὸ μέρος τῆς περικεφαλαίας τὸ ὁπ. σκεπάζει τὰ μάγουλα (τὰς γνάθους), (εἰς τὰ Ἱπποτρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ **Παρακανθίς**.)

Παραγνάμπτω, Μ. γνάμψω. Λυγίζω τι πλαγίως ἢ πρὸς τὰ ἐναντίον μέρος (ἀλλέως παρ' ὅ,τι πρέπει νὰ ἦνε λυγισμένον), (τρπ.) = **Παρατρέπω**.

Παράγνυμι, Μ. παράξω (ἀόρ. **Παρέαξα**, ‖ πθ. **Παρεάγην**). Παρατρέπων συντρίβω.

Παραγνῶναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ **Παραγιγνώσκω**.

Παραγονάτιον (τὸ). τὸ μεταξὺ δύο γονάτων (κομπων) τοῦ καλαμιοῦ (τῆς κλιματίδος κτλ.) διάστημα.

Παραγοράζω, Μ. άσω, =**Παροψωνέω**.

†**Παραγόρευσις**, εως (ἡ), Γλωσ. ἄρνησις, ἀπαγόρευσις, ζῶς ἐκ τοῦ

Παραγορεύω, Μ. εύσω, =**Ἀποφημι**, ἀρνοῦμαι, ἢ =**Ἀπαγορεύω**.

Παράγραμμα (τὸ). τὸ παραγραφὲν (προσγραφὲν) εἴς τι, πρόσθετον (δεύτερον) ὄνομα, ἐπίθετον. » Ἐπὶ γὰρ τῷ Ἀλεξάνδρῳ παράγραμμα ἦν ἡ πατρίς, » Ἀρχδ. 2) τὸ παρὰ τοὺς κανόνας γεγραμμένον, σφάλμα (κατὰ παραδρομὴν ἢ ἀπειρίαν) περὶ τὴν ὀρθογραφίαν λέξεως, **Παραγραμματισμός**, λογοπαίγνιον.

Παραγραμματίζω, Μ. ίσω. Κάμνω (ἐπιτηδὲς) παράγραμμα, διαστρέφω διὰ μεταβολῆς ἢ ἀντιμεταθέσεως τῶν στοιχείων λέξιν ἐπὶ τὸ κωμικώτερον (π. χ. Βυρσίνη ἀντὶ Μυρσίνη, **Caldius** ἀντὶ **Claudius**, κτλ.). » Ἀστεῖος παραγραμματισθείς, πολυκενθὴς ἀντὶ πολυθενθὴς κληθήσεται, » Σχλ.

Παραγραμμάτισις, εως (ἡ) καὶ

Παραγραμματισμός (ὁ), τὸ παραγραμματίζειν, ἢ διὰ παραγράμματος διαστροφὴ λέξεως. » ὡς ὅταν ἀντὶ κόλακος κόρακος εἴπῃς παίζων,» Τζ., (παρβλ. **Παρωδία**).

‡**Παραγραμματιστής**, οῦ (ὁ). ὁ παραγραμματίζων (σατυρίζων ἢ ἀστεΐζόμενος διὰ παραγραμμάτων), διαστρέφων τὰς λέξεις ἐπὶ τὸ γελοῖον.

Παραγραμματίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ προηγ.

‡**Παραγράμμως**, ἐπίρ. Διὰ παραγράμματος (παραγραμματισμοῦ) λέξεως (εἰς τὸν Στβ. ἐσφαλμ. ἀντὶ **Παρ' Ἀμμωνος**).

†**Παράγραπτος**, ἐσφαλμ. ἀντὶ **Παρέγγραπτος**.

Παραγραφὴ (ἡ), τὸ παραγράφειν· σημείωσις (παρατήρησις) ἢ διόρθωσις εἰς τὸ περιθώριον βιβλίου ἢ ἐγγράφου. » Σελίδες, τὰ ἐν τοῖς βιβλίοις μεταξὺ τῶν παραγραφῶν, » Ἡσύχ. » Ὁ τὰ νόθα ἐπαιτιώμενος τῶν ἐπῶν τῇ παραγραφῇ τῶν ὀβελῶν, » Δκ. 2) (Γραμτ.) σημεῖον (ὑποστιγμὴ ἢ μεσοστιγμὴ) ὅτι τελειόνει ἡ περίοδος. » Δεῖ δὲ καὶ δῆλον εἶναι τὴν τελευτήν, οὐ διὰ τὴν παραγραφήν, ἀλλὰ διὰ τὸν ῥυθμόν, » Ἀρστ. » Ἀρξάμενος ἀπὸ (τῆς) παραγραφῆς, ἀνάγνωθι τὰ περὶ τῆς ἡγεμονίας,» Ἰσοκρ., (παρβλ. **Παράγραφος**), (ὀθεν 3) ἀντὶ Τέλος. » Κακῶν—, » Ἰώσ. 4) (ῥτρ.) σύντομος ἐπανάληψις τῶν εἰρημένων πρὶν μεταβῶμεν εἰς τὰ περαιτέρω. » Ὡς μέλλων δὲ ἑτέρων μεγάλων ἐνάρχεσθαι πραγμάτων, παραγραφὴν ἐνέβαλε τὸν στίχον, » Σχλ. Ὀμ. Ἰλ. Π, 1. » Ἔχει δὲ παραγραφὴ σχῆμα λόγου καταστατικῶν ἐννοιῶν ἐν ἐπιλόγοις, » Εὐς. 5) (Νμ.) ἐξαίρεσις (ἀπόκρουσις) τῆς δίκης ὡς μὴ εἰσαγωγίμου (κυρ. διὰ τὸ ἐκπρόθεσμον ἢ διὰ προγεγονότα μεταξὺ τῶν διαφερομένων συμβιβασμὸν ἢ διὰ τὸ ἀναρμόδιον τοῦ δικαστηρίου), (Γαλλ.) **prescription**. «Διαφέρει δὲ Μετανλήψεως ἡ Παραγραφή, καθ' ὃ παντελῶς ἐκβάλλει τὴν κρίσιν, ὅτι οὐ δεῖ περὶ τῶν αὐτῶν ἀγωνίζεσθαι, » Οὐλπ. 6) (ἐνίοτε) σύγκρισις, (Διόδ.).

Παραγραφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τὴν (κυρ. Νμ.) παραγραφήν. » Ἀγὼν (ᾠδὸς) —,» Ῥτρ., ὁ πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ἡ δίκη εἶνε παραγράψιμος.

Παραγραφικῶς, ἐπίρ. Διὰ (Νμ.) παραγραφῆς.

†**Παραγραφὶς**, ίδος (ἡ). ἐργαλεῖόν τι διὰ τὰς παραγραφὰς (παρασημειώσεις).

Παράγραφος (ἡ), (ἐνν.) γραμμὴ μὲ στιγμὴν ἐπάνω σημειωμένη εἰς τὸ περιθώριον πρὸς δήλωσιν τῶν διαφόρων μερῶν

τοῦ χοροῦ εἰς τὰς παλαιὰς κωμῳδ. καὶ τραγῳδ. 2) (ὡς σημ. ὑποδιαστολῆς ἢ διαστίξεως, ἴσ.] = Παράγραφή, [ἐκ τοῦ

Παραγράφω, Μ. γράφω. Γράφω τι πλησίον (εἰς τὸ πλάγι) ἄλλου, προσθέτω εἰς τὰ ἤδη γεγραμμένον, γράφω ἄλλ' ἀντ' ἄλλων. « Ἢ πατρὸς ἄλλον σαυτὸν παραγράφειν, » Δημ., νὰ γράφῃς ἄλλα πατρὸς ὄνομα πλησίον τοῦ ἰδικοῦ σου, νὰ ὑπογράφεσαι ἄλλου πατρὸς υἱός, (ἴδε ἢ Προσαναγράφω). » Περὶ τῶν παραγεγραμμένων νόμων, » Δημοσθ. (ὅπου ὁ Σχολ. σημειοῖ:) «Νόθων .. παρ' οἷς παρέγραψε τὸ ψήφισμα. » (ἀλλ' ἐκ τοῦ Αἰσχίνου κατὰ Κτησιφ. φαίνεται ὅτι εἶναι προκριτωτέρα ἡ πρώτη σημασία:) » Ἐν ταῖς γραφαῖς τῶν παρανόμων παράκειται κανὼν τοῦ δικαίου, τοῦτ' τὸ σανίδιον, καὶ τὸ ψήφισμα, καὶ οἱ παραγεγραμμένοι νόμοι. » 2) (γρμτ.) σημειόω διὰ παραγράφου τὸ τέλος τῆς στροφῆς ἢ τῆς περιόδου, ἢ 3) μιμοῦμαι ἄλλον ποιητὴν ἢ συγγραφέα. 4) (συνήθ. μτ. μετὰ ἢ χωρὶς τοῦ Γραφήν) ἀποκρούω τὴν δίκην ὡς μὴ εἰσαγώγιμον, λέγω ὅτι δὲν ἔχει τὸν τόπον της (ἴδε Παραγραφή). (ἐν γέν.) ἀπορεύγω (δι' ἀπάτης) » Τοὺς δανειστάς—, » Ξεν., (ὅθεν 5) ἀναιρῶ, μηδενίζω. » Τὰ γὰρ κρὸς Ἀντίγονον καὶ Φίλιππον ἡμῖν ὑπάρχοντα φιλάνθρωπα παρεγράφη, » Πλδ., (παρβλ. Περιγραφω, μετὰ τοῦ ὀπ. συγχ.).

Παραγράψιμος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. δύναται ἢ πρέπει τις νὰ παραγράψῃ (νὰ ἀναιρέσῃ διὰ παραγραφῆς), ἀπαράδεκτος, ἀκυρόϊψιμος.

Παραγρυπνέω-ῶ, Μ. ἤσω. Παρατηρῶ ἀγρύπνως.

Παράγυιος (ὁ, ἡ), διάστριφος τὰ γυῖα (μέλη τοῦ σώματος), παραμόσερος.

Παραγυμνάζω, Μ. άσω. Γυμνάζω κατ' ὀλίγον ἢ ἀνεπαισθήτως.

Παράγυμνος (ὁ, ἡ). σχεδὸν (παρ' ὀλίγον) γυμνός.

Παραγυμνόω-ῶ, Μ, ώσω. Γυμνόνω παρρησίᾳ ἢ κατ' ὀλίγον [μεταφορ.] φανερόνω.

Παραγύμνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Παραγύρωσις, ἐπίρ. Γυρίζοντας εἰς τρόπον ὥστε ἑκάστη κυκλοφορία νὰ ἐγγίζῃ ἔσωθεν ἢ ἔξωθεν τὸν προδιαγραφέντα ἤδη γῦρον.

Παράγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Παρήγαγον κτλ.). Φέρω τι παρεμπρὸς ἢ πλησίον τινος, ἐμβάζω, παρωθῶ. (ἐπὶ στρατ.) μεταφέρω κατὰ τάξιν τοὺς στρατιώτας ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος τῆς φαλαγγος. » Παρῆγε τοὺς πρέσβεις εἰς τὸν δῆμον, » Αἰξ. » Παρῆγε τοὺς ἄνδρας ἔσω, » Ἡρ. » Παραγαγὼν τοὺς ἐπὶ κέρως παρεσκευασμένους λόχους εἰς μέτωπον, ἰσχυρὸν ἐποιήσατο τὸ περὶ ἑαυτὸν ἔμβολον, » Ξεν. (καὶ μτνμ.) » Ὁ θεὸς ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι τὰ πάντα παρήγαγε, » Δαμασκ. 2) διαβιβάζω (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβ. διαβαίνω) πλησίον τινός, (ἐν γέν.) παυέρχομαι, περνῶ (συνηθ.) ἐλαύνω. » Διαράγει τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, » Γρφ. [καὶ πθ.] » Καὶ ὁ κόσμος παράγεται καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ, » αὐτ. » Παράγειν (μετὰ καὶ χωρὶς) τὸν χρόνον, » Πλ., = Χρονοτριβεῖν, (Γαλλ.) temporiser. » Ὁ μὲν εὐθὺς δεῖν ᾤετο κολάζεσθαι τοὺς ἀδικήσαντας, ὁ δὲ ἐξέκρουε καὶ παρῆγεν, » αὐτ. 3) κάμνω τι νὰ λάβῃ ἄλλην διεύθυνσιν· (τρτ.) μεταπείθω. » Παραγαγὼν τὸ ὕδωρ ὀρύγμασιν εἰς τὸ πεδίον, » Πλ. » Οὐκ οἷόν τε ἐγένετο παραγαγεῖν μοίρας, » Ἡρ., (ὅθεν 4) (τρπ.) ἀπατῶ· παρασύρω· δελεάζω. » Τῇ δεινότητι καὶ ταῖς παρασκευαῖς ταῖς τοῦ λόγου παραγαγεῖν τοὺς οἰκέτας, » Λυκοῦργ. » Τοὺς στρατιώτας ἐλπὶς παρῆγεν ὡς ἀποδώσοντος, » Πλ. (καὶ πθ.) » Μεθαῖσι παρηγμένη, » Σοφ., (ὅθεν 5) τέρπω, διασκεδάζω. » Παίζων καὶ παράγων ἑαυτὸν ἐν τῷ σχολάζειν, » Πλ., (κοιν.) ἵνα περνᾷ τὸν καιρόν, [παρβλ. Διάγω 4). 6) (γραμτ.) ἐξάγω ἐτυμολογικῶς λέξιν τινὰ ἀπ' ἄλλης λέξεως.

Παραγωγεύς, έως (ὁ). ὁ παράγων ἢ παραγαγὼν (εἰς τὸ εἶναι) τι. » Τῶν τῶν ἁπάντων παραγωγέα τε καὶ συνοχέα (θεόν), » Ν. Σων.

Παραγωγή (ἡ), τὸ παράγειν ἢ παράγεσθαι, πέρασμα παρεμπρὸς ἢ πλησίον τινός, ἐμφάνισις, παρουσίασις. (Ταχτ.) ἡ κατὰ στίχον μετατόπισις τῶν στρατιωτῶν ἀπὸ ἓν μέρος εἰς ἄλλο τῆς φάλαγγος. » Παραγωγὴ κώπης, » Ξεν., τὸ σύραιμον τοῦ κωπεῖου εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης διὰ τοῦ ὀπ. εἰδοποιοῦνται μεταξὺ των οἱ κωπηλάται. » Παραγωγὴ ὑστοῦ, » Ἰατρ., ἡ διὰ τῆς γειρὸς ἀποκατάστασις αὐτοῦ (ἐξαρθρωθέντος) εἰς τὸν φυσικὸν τόπον. » Γένεσιν γὰρ ἡμεῖς κόσμου μόνην τὴν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παραγωγὴν ὀνομάζομεν, » Φιλοπ. εἰς Πρόκλ. «Χρόνου—, » Πλ., = Χρονοτριβή, (Γαλλ.) temporisation. 2) (μτφορ.) ἡ ἀπὸ τοῦ εὐθέος παρεκτροπή, ἐξαπάτησις· (πθ.) παράπτωσις. » Ἵν' αἱ ἑκάστοτε παραγωγαὶ γιγνόμεναι μὴ λανθάνωσιν αὐτούς, » Πλάτ. » Λόγος ταῦτα ἢ παραγωγὴ τοῦ πράγματος, » Δημ. » Οὐ παραπλησίας εὐεξίας παραγωγὰς, ἀλλ' ἄντικρυς ἔφη σφετέλθων, » Πλ. 2) (ἐν γέν.) μεταβολή· διαφορά. » Γλῶσσαν οὐ τὴν αὐτὴν νενομίκασι (οἱ Ἴωνες), ἀλλὰ τρόπους τέσσαρας παραγωγέων, » Ἡρ., (ὅθεν 3) (γραμτ.) ἡ ἀπὸ τῆς πρωτοτύπου ἐξαγωγὴ ἄλλης λέξεως (κυρ. διὰ παρασχηματισμοῦ τῆς λήγούσης). » Ἐπετηδεύθη δὲ ἡ παραγωγὴ τῶν λέξεων διὰ τὴν τῶν ὀνομάτων ἐνδειαν, » Εὐστ.

Παραγωγιάζω, Μ. άσω. Φορολογῶ τοὺς διαβαίνοντας, συνάζω τὸ-

Παραγώγιον (το), (ἐνν. τέλος) τὸ πληρωνόμενον διὰ τὴν παραγωγὴν (τὸ πέρασμα) τῶν πραγματειῶν, (ἄλλ.) Διαγώγιον.

Παραγωγίς, ίδος (ἡ), μέρος τῆς τελεβόλου μηχανῆς τὸ ὀπ. ἐχρησιμευε πρὸς μετατόπισιν αὐτῆς (παρβλ. Περιαγωγίς).

Παραγωγός (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος παράγειν (παρασύρειν), ἀπατηλός. » Ὦ προδότι ἢ παραγωγὲ ἢ μύσαινα σύ, » Αἰξ. 2) ἐπιτήδειος πρὸς παραγωγήν, (Γαλλ.) ductile. 3) (πθ.) = Εὐπαράγωγος. » Παραγωγότερα τὰ ὀστέα, » Ἱππκρ.

Παράγωγος (ὁ, ἡ). ὁ παραγόμενος ἢ δυνάμενος νὰ παραχθῇ (κυρ. γραμτ.), ἐκ δεκτικὸς παραγωγῆς.

Παραγώγως, ἐπίρ. [Γρμτ.] Διὰ παραγωγῆς· (κυρ.) κατὰ παρασχηματισμόν ἢ προσχηματισμὸν τῆς λήγούσης.

Παρα-γωνίζω, Μ. (ἀω. Εἶμαι ὀλίγον γωνιώδης, σχηματίζω εἴδος γωνίας, (εἰς τὸν θφρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρακανθίζω).

Παρα-δαίνυμι (δαίνυμαι), Μ. δαίσομαι, Π. (μὲ δοτ.) δειπνῶ παρά τινι, μὲ κρατεῖ τις εἰς τὸ σπίτι του ἢ μὲ φιλεύει.

Παρα-δακρύω, Μ. ὑσω. (μὲ δοτ.) Κλαίω πλησίον τινός.

Παρα-δαρθάνω, Μ. δαρθήσομαι (ἀόρ. Παρέδαρθον κτλ.). Κοιμῶμαι πλησίον τινός, συγκοιμῶμαι.

Παράδειγμα (τὸ), [παραδείκνυμι]. τὸ προκείμενον εἰς μίμησιν πρωτότυπον, (Γαλλ.) modèle. » Ἐξεργάσαντο τὸν νηὸν τοῦ παραδείγματος κάλλιον, » Ἡρ. 2) (μτνμ.) ἡ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς προτάσεως φερομένη μαρτυρία. » Παραδείγματείσιν, ὡς Ζήνων φησί, γενομένου πράγματος ἀπομνημόνευσις εἰς ὁμοίωσιν τοῦ νῦν ζητουμένου, » Ἑρμγ. » Ἐπὶ παραδείγματος, » Αἰσχ., παραδ. χάριν, (Γαλλ.) par exemple.

Παρα-δειγματίζω, Μ. (ἀω. Προτείνω τι ὡς (κυρ. δὲ Γιαωρῶ τινὰ πρὸς) παράδειγμα, θεατρίζω. » Ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, δίκαιος ὤν, καὶ μὴ θέλων αὐτὴν παραδειγματίσαι, » Εὐαγγ.

Παραδειγματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀ ἦκων τις ἢ χρησιμεύων ὡς παράδειγμα· συνιζάμενος εἰς παραδείγματα.

Παραδειγματικῶς, ἐπίρ. Διὰ παραδειγμάτων· ἐν εἴδει παραδείγματος.

Παραδειγμάτιον (τὸ). μικρὸν παράδειγμα.

Παραδειγματισμός (ὁ). τὸ παραδειγματίζειν ἢ παραδειγματίζεσθαι, τιμωρία πρὸς παράδειγμα, θεατρισμός.

Παραδειγματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἢ χάριν παραδείγματος.

Παραδειγμάτωσις, εως (ἡ), = Παραδειγματισμός, (ἴδε ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραδειγμάτωσις).

Παρα-δείκνυμι καὶ Παρα-δεικνύω, Μ. δείξω. Δείχνω τι ἐκ τοῦ πλησίον, (ἐκμ.) δείχνω προφανῶς, ἀποδείχνω. » Παρέδειξεν αὐτῷ τοὺς φυσεῖς, » Ξεν., τοὺ ἔδειξεν ἀπὸ κοῦ νὰ τοὺς λάβῃ. 2) δείχνω τι βάλλωντάς το (ὡς παράδειγμα) κοντὰ εἰς ἄλλο, (ἐπμ.) συγκρίνω διὰ παραθέσεως, παραβάλλω, (Γαλλ.) mettre en regard. » Παραδεικνύειν αὐτὰ τοῖς Ἀπολλωνίου, » Φίλστρ. » Τοὺς γραμματιστὰς τοὺς παραδείκνυντας τοῖς παισὶ τὰ γράμματα, » Ἀρχῖ.

Παραδεικτέον, θετ. τοῦ Παραδείκνυμι.

Παράδειξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραδείκνυμι, ἐπίδειξις, ἀποδειξις.

Παρα-δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Δειπνῶ παρά τινι (ᾳ), (ὀθ.) = Παρασιτέω. 2. (πθ.) δὲν προφθάνω ἐν καιρῷ εἰς τὸ δεῖπνον, (ἐκμ.) μένω νηστικὸς (χωρὶς νὰ δειπνήσω).

Παραδείπνια (τὰ), τὰ παντοῖα τῶν καθαυτὸ φαγητῶν παρατιθέμενα εἰς τὸ δεῖπνον, (Τουρκ.) μεζελίκια.

Παράδειπνις, ιδος (ὁ, ἡ), =Παράσιτος.

Παραδεισος (ὁ), [«Ἔστι δὲ τοὔνομα Περσικὸν καὶ λέγεται φαρδαισὶ (Pardews), » Φώτ.], κῆπος μὲ δένδρα καὶ ζῶα διὰ κυνῆγι, θάσος περιφραγμένον, (Γαλλ.) parc· (ἐνγέν.) περιβόλι, (Τουρκ.) μπαγτσὲς· (Ἐκκλησ.) ἡ μετὰ θάνατον κατοικία τῶν δικαίων. «Κἤποι οἱ Παράδεισοι καλούμενοι, πάντων καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν μεστοί, ἁπάσῃ ἡ γῆ φύειν ἐθέλει, » Ξεν. » Παραδείσους δένδρων καὶ θηρίων μεστοὺς, » αὐτ. » Κύρου ὄντος, ἐπέτρεψε τοῖς στρατιώταις ἐκ τοῦ παραδείσου ξυλίζεσθαι . . . μήτε πεύκης μήτε κυπαρίττου φειδομένους, » Πλ.

Παραδεκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Παραδέχομαι.

Παραδεκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἐξιν τὴν ἐπιτηδειότητα τοῦ παραδέχεσθαι.

Παραδεκτικὸς (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. δύναται ἢ πρέπει νὰ παραδεχθῇ τις, ἄξιος παραδοχῆς.

Παραδέρω, Μ. δαρῶ. Γδέρνω ὀλίγον (ἐπιπολαίως).

Παραδέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι (λαμβάνω) τι παρά τινος, παραλαμβάνω· ἀναδέχομαι. «Τοῦτον τὸν μισθὸν παραδεδόμενον Χαρίνῳ τῷ προδότῃ ταῦτα πράττειν, » Δημ. 2) (τρπ.) ἐγκρίνω τι ὡς εὔλογον, στέργω, ἀποδέχομαι.

Παραδέω, Μ. δήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Δένω τι πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιον τινός.

Παραδηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Φανερόνω (δηλοποιῶ) τι μὲ τρόπον, (Γαλλ.) dire à entendre· παραστήνω.

Παράδηλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ τρόπου δήλωσις (παράστασις, ἔκθεσις).

Παραδιαζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Χωρίζω (διαζευγνύω) τι παρὰ τὸν συνήθη τῆς διαζεύξεως τρόπον, χωρίζω ἀτελῶς (κατ' ἐπιφάνειαν μόνον).

Παραδιαζευκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ σημαίνων (χρησιμεύων πρὸς) παραδιάζευξιν. «Σύνδεσμος—, » Ἑρμ. ὁ καταχρηστικῶς διαζευκτικὸς (π. χ. » Βούλομαι ἐγὼ λαὸν σῶον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι, » Ἰλ. Α).

Παραδιάζευξις, εως (ἡ), ἡ κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον (ὄχι καθαυτὸ) διάζευξις.

Παραδιαιτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ζῶ (τρέφομαι) συνήθως μετά τινος, εἶμαι ὁμοτράπεζός του, (μὲ δοτ.).

Παραδιακονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Διακονῶ (Ὑπηρετῶ) παρά τινι· (χ. πτ.) ὑπηρετῶ κακῶς (ἀμελῶς, παρὰ τὸ καθῆκον ὑπηρέτου).

Παραδιαστέλλω, Μ. στελῶ. Διαχέλλω (διαιρῶ) καταχρηστικῶς (παρὰ τὸν συνήθη τῆς διαστολῆς τρόπον).

Παραδιαστολὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ καταχρηστικῶς λεγομένη (ὄχι καθαυτὸ) διαστολή.

Παραδιατάσσομαι (τάττομαι), Μ. τάξομαι. Διατάττω (διαθέτω) τι ἀλλέως ἢ παρὰ τὸ σύνηθες, μεταβάλλω τὴν καθεστῶσαν (τὴν ὑπάρχουσαν) διάταξιν.

Παραδιατριβὴ (ἡ). διατριβὴ (ἀσχολία) παράλογος, ματαιοπονία· λογοτριβὴ ἀνωφελής.

¿Παρα διδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, διδάσκω διδασκαλίας παραλόγους ἢ ἀνωφελεῖς, (παρβλ.) Ἑτεροδιδασκαλέω.

Παραδίδωμι, Μ. παραδώσω (ἀόρ. Παρέδωκα κτλ.). Δίδω τι εἰς χεῖράς τινος. (Τουρκ.) κάμνω τεσλίμι. » Παραδέχεσθαι τὰ γράμματα καὶ παραδιδόναι, » Ξεν. (ὅθεν συγγ. εἰς τὰς Ἐπιγρ.) » Τάδε οἱ ταμίαι παρέδοσαν, . . παραδεξάμενοι παρὰ τῶν προτέρων ταμιῶν, » Τάδε ἀνελάβομεν σκεύη. . καὶ παρέδομεν, κτλ. 2) δίδω (ἀφίνω) τι εἰς τὴν ἐξουσίαν ἄλλου· ἐπιτρέπω (« Ὅπως ἂν οἱ καιροὶ παραδιδῶσιν, » Ἰσοκρ. » Τῆς ὥρας παραδιδούσης . ἀνέζευξε » Πλούτ.) (Γρφ.) προδίδω. » Καὶ Ἰούδας, ὁ ὑὸς παραδοὺς αὐτὸν, » Εὐαγγ. 3) (μτγν.) μεταδίδω (κοινοποιῶ) προφορικῶς εἰς ἄλλον ὅ,τι γνωρίζω, (ὅθ. ἐπὶ διδασκ.) παραδίδω. » Ὅσοις ἐνετύχομεν ταῦτα γνόντες ἐκείνῳ, οὐκ ἐξαλείφομεν ἐκ τῶν ἡμετέρων, ἀλλὰ πολὺ ἥδιον παραδώσομεν αὐτὰ τοῖς φίλοις, » Ξεν. (καὶ συχνότ. πθ.) » Τοιόνδε τι περὶ αὐτοῦ παραδίδοται, » Δ. Κάσσ., Ἱστόρηται κατὰ παράδοσιν.

Παραδιηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διηγοῦμαί τι ἐν παρόδῳ (ὡς ἐπεισόδιον τῆς καθαυτὸ διηγήσεως).

Παραδιήγημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι διηγεῖταί τις ἐν παρόδῳ, ἐπεισόδιον διηγήσεως.

Παραδιήγησις, εως (ἡ), τὸ διηγεῖσθαί τι ἐν παρόδῳ (ἐκτὸς τοῦ προκειμένου). 2) = Παραδιήγημα.

Παραδικάζω, Μ. άσω. Δικάζω παρὰ τὸ δίκαιον.

Παραδικέω-ῶ, Μ. ήσω. Δικεῖω κατά τι.

Παραδιοικέω-ῶ, Μ. ήσω. Διοικῶ κακῶς (παρὰ τὸ καθῆκον διοικητοῦ).

Παραδιορθόω-ῶ καὶ (μσν.) ὁμαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ομαι. Διορθόνω τι κακῶς ἢ ἐκ παραδόσεως· κάμνω ἄλλην (ἢ καὶ ἄλλην) διόρθωσιν ἐκτὸς τῆς ὑπαρχούσης, μεταβάλλω τὴν διόρθωσιν.

Παραδιόρθωμα (τὸ). τὸ κακῶς ἢ ἐκ παραδόσεως διορθωθέν, διόρθωσις ἐσφαλμένη ἢ μεταγενεστέρα.

Παραδιόρθωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραδιορθόω.

Παραδιώκω, Μ. διώξομαι. Διώκω παρὰ πόδας (ἐκ τοῦ πλησίον).

Παρα-δογματίζω, Μ. ίσω. Δογματίζω τι παρὰ τὸ πρόσηκον, πρεσβεύω ἢ κηρύττω παράλογα δόγματα.

Παραδοκέω-ῶ, Μ. δοξω. Κρίνω (ὑποπτεύω) ἄλλως πως ἢ λανθασμένως, ἔχω διαφορετικὴν ἢ ἐσφαλμένην δόξαν (ἰδέαν) περί τινος, (κυρ. τρπρ.) « Ἐκτὸς δὲ παρέδοξεν αὐτοῖς δημοκρατεῖσθαι, » Ξεν., ἀφ' οὗ τὸ ἀπεφήσαντο οὕτω, καὶ τοι κακῶς, (ἄλλ. διορθ. « Ἐκεῖνό περ δὲ ἔδοξεν αὐτοῖς).

Παρ-αδολεσχέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλυαρῶ προσέτι ἢ ἐκτὸς τοῦ προκειμένου.

†Παρ-αδοξάζω, Μ. άσω, (Γρφ.). Κάμνω τι νὰ φανῇ (τὸ παραστήνω ὡς) παράδοξον, = Μεγαλύνω, Θαυμαστόω. 2) = Παραδοκέω (ι).

†Παραδοξασμὸς (ὁ), Γρφ. (παραδοξάζω). πρᾶγμα θαυμαστὸν (παράδοξον).

Παραδοξία (ἡ). τὸ παράδοξόν τινος πράγματος.

Παραδοξολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (διηγοῦμαι) παράδοξα πράγματα ἢ μὲ τρόπον παράδοξον, εἶμαι παραδοξολόγος. «Τοῦτο παραδοξολογοῦντος μᾶλλον ἔργον ἢ ἀληθεύοντος, » Φίλ. (καὶ πθ.) «Περὶ τῶν Πιθηκουσσῶν ὑπὸ τῶν παλαιῶν πολλὰ παραδοξολογεῖται, » Στρβ.

Παραδοξολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., διήγησις παραδόξων πραγμάτων ἢ μὲ παράδοξον τρόπον. » Εἰς παραδοξολογίαν τοῖς ἑσομένοις (μεθ' ἡμᾶς ἐροῦμεν, » Αἰσχ.

Παραδοξολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (διηγούμενος) παράδοξα πράγματα ἢ μὲ τρόπον παράδοξον (παράξενον). ||. (οὐσ.) γελωτοποιός, μυθολόγος.

Παραδοξονίκης, ου (ὁ). ὁ νικήσας παράδοξον νίκην. «Τῶν ἀθλητῶν τοὺς ἡμέρᾳ μιᾷ πάλῃ καὶ παγκρατίῳ ἐνεφανισμένους ἔθει τινὶ παραδοξονίκας καλοῦσι, » Πλ.

Παραδοξοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω παράδοξα πράγματα.

Παραδοξοποιία (ἡ). ἐκτέλεσις ἔργων παραδόξων· θαυματουργία.

Παραδοξοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ πράττων παράδοξα πράγματα· θαυματουργός· θαυματοποιός.

Παράδοξος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὴν κοινὴν δόξαν (ἰδέαν, προσδοκίαν), ἀνέλπιστος, (Ἰταλ.) ἐξτραορδινάριος· (ἐπμ.) θαυμάσιος· ἀπίστευτος· (ἐπὶ κακοῦ) παράξενος, ἀλλόκοτος. ||. (οὐσ.) = Παραδοξονίκης ἢ (ἁπλ.) Ὀλυμπιονίκης. «Χαῖρε παράδοξε, » Ἐπικτ.

Παραδοξότης (ἡ), = Παραδοξία.

Παραδόξως, ἐπίρ. Παρὰ δόξαν (ἐλπίδα, προσδοκίαν)· μὲ τρόπον παράδοξον (θαυμαστὸν ἢ παράξενον). «Παραδόξως ἀπαγγέλλειν, » Φλυαρτ., = Παραδοξολογεῖ.

Παραδόσιμος (ὁ, ἡ), τὸν ὁποῖον δύναται ἢ πρέπει νὰ παραδώσῃ τις. «Πάντες, ἐπιβουλεύσας Φιλίππῳ, καταφύγῃ πρὸς Ἀθηναίους, παραδόσιμον εἶναι τοῦτον, » Δημ.

2) ὁ κατὰ παράδοσιν μεταδοτέος ἢ μεταδιδόμενος. «Παραδόσιμος τοῖς ἐπιγιγνομένοις ἡ τῶν εὐεργετησάντων τὴν πατρίδα γίνεται ἀρετή, » Πλούτ.

Παράδοσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραδίδωμι, ἐγχείρισις· παραχώρησις εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός. » Πόλεως—, » Θκ.

2) ἡ ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱὸν διαδιδομένη ἐκπαλαι ἰδέα, παραγγελία ἢ ἐνθύμησις τὴν ὁποίαν παρέλαβέ τις ἐκ προγόνων, πατροπαράδοτον δόγμα ἢ ἔθιμον, διδασκαλία ἄγραφος, (ἰταλ.) tradition. » Κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς παρελάβετε, » Γρφ.

Παραδοτέος, α, ον, θετ. τοῦ Παραδίδωμι. » Πατέρες ἡ πόλις παραδοτέα, » Πλάτ. (καὶ πλθ.) » Παραδοτέα αὐτοῖς τοῖς Ἀθηναίοις οὐκ ἔστι, » Θκ.

†Παραδότης, ου (ὁ), = Προδότης.

Παραδοτὸς, ἡ, όν, ἡ

Παράδοτος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος νὰ παραδοθῇ. μεταδόσιμος διὰ παραδόσεως.

Παραδοχή (ἡ), τὸ παραδέχεσθαι, ἀποδοχή, συγκατάθεσις. «Παραδοχῆς ἀξιωθῆναι ἐκ πίστεως,» Πλό. 2) (συνηθ.) πᾶν ὅ,τι παρεδέχθη τις. «Πατρίους παραδοχάς,» Εὐρ., τὰς ἐκ προγόνων παραδόσεις, τὰ πατροπαράδοτα ἔθιμα.

Παραδραθεῖν καὶ Παραδραθέειν, Π., ἀντὶ Παραδαρθεῖν, ἀόρ. β', τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραδαρθάνω.

Παραδρομεῖν, ἀόρ. β', τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραστρέχω.

Παρα-δράω-ῶ, Μ. δράσω, Π. (μὲ δοτ.) ὑπηρετῶ παρά τινι.

Παρα-δριμύσσομαι (ύττομαι), Μ. ύξομαι. Ἐρεθίζομαι κατ' ὀλίγον, ὑπεραθίζομαι.

Παραδρομάδην, ἐπίρ. Π. ἐν παρόδῳ, (Γαλλ.) **en passant, ἐκ τοῦ**

Παραδρομὴ (ἡ), τὸ παρατρέχειν, ἡ ἐκ τοῦ πλησίον δρομαία διάβασις· (συνηθ.) λάθος ἐξ ἀπροσεξίας. (μτγν.) πέρασμα καιροῦ. «Μετὰ τὴν δεκαετίας παραδρομήν,» Πανδ. «Κολάκων παραδρομή,» Ἀθ., οἱ παρακολουθοῦντές τινα κόλακες, συνοδία κολάκων. «Ἐκ παραδρομῆς, ἡ» «Ἐν παραδρομῇ,» «Ἄρτι.», – Παραδρομάδην.

Παράδρομις (ἡ), τὸ μέρος ὅπου ἐγυμνάζοντο οἱ ἀθληταὶ εἰς τὸ ὕπαιθρον, (παρβλ.) Ξυστός. 2) τὸ ἐπὶ τοῦ πλάτους τοῦ τείχους ἐδεύσιμον μέρος, (παρβλ.) Περίδρομος.

Παράδρομος (ὁ, ἡ). ὁ παρατρέχων (διαβαίνων δρομαῖος ἐκ τοῦ πλησίον). ||. (ὑδρ.) τόπος διὰ τοῦ ὁπ. δύναταί τις νὰ παραδράμῃ, πάροδος. «Παράδρομα,» Ξεν., τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ κυνηγ. θηρεύσ. ἀφειμένα πρὸς διάβασιν διαστήματα.

Παραδρύπτω, Μ. δρύψω. Ξεσχίζω ἀπὸ τὸ πλάγιον.

Παραδρώσαι, Π. ἀντὶ Παραδρῶσι, γ'. πλθ. προσ. τοῦ Παραδράω.

Παραδύμεναι, Π. ἀντὶ Παραδῦναι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραδύνω.

Παραδυναστεία καὶ

Παραδυνάστευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Παρα-δυναστεύω, Μ. εὐσω. Ἰσχύω παρά τινι· εἶμαι δεύτερος τῷ δυνάστου (τοῦ ἡγεμόνος). «Οἱ παραδυναστεύοντες,» Θν., οἱ ἀμέσως μετὰ τὸν ἡγεμόνα, οἱ μεγιστάνες ἑνὸς τόπου.

Παρα-δύνω καὶ Παρα-δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Παρέδυν κτλ.). Χύνομαι καὶ περνῶ πουθενά, εἰσχωρῶ μὲ τρόπον (ἐκ πλαγίου), παρεισδύομαι, (Γαλλ.) **s'insinuer.**

Παράδυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐκ πλαγίου καὶ βαθμηδὸν εἰσχώρησις, – Παρείσδυσις.

Παρ-άδω. (μὲ δοτ.) Ψάλλω ἢ Τραγῳδῶ πλησίον τινός, εἶμαι τραγῳδιστής του.

Παρα-θωσείω (χ. Μ.). Ἔχω διάθεσιν (Εἶμαι ἕτοιμος) νὰ παραθώσω (νὰ παραχωρήσω) τι, (Θκ. Δ', 28).

Παρ-αείδω, Μ. ἀείσω, Π. ἀντὶ Παρᾴδω.

Παρ-αείρω, Π. ἀντὶ Παραίρω.

Παρ-αέξω, Π. ἀντὶ Παραύξω.

Παρα-ζάω-ῶ, Μ. ζήσομαι ἢ βιώσομαι (ἀόρ. Παρέζησα ἢ Παρεβίων κτλ.). Ζῶ πλησίον (ἢ μετά) τινος, συζῶ ἢ ἐπιζῶ (ζ). (μὲ δοτ.) «Ψυχὴ τῷ σώματι παραζῶσα,» Πλ. 2) (χ. πτ.) ζῶ παρὰ τὸ δέον (ὄχι καθὼς πρέπει), καταχρῶμαι τοῦ ζῆν. «Ζῆν οὐ παραζῆν χρή,» Πλ. 3) ζῶ χωρὶς νὰ πρέπῃ (βίον ἀδίωτον), (Γαλλ.) **vivoter.** «Ὡς τις πίνης ὢν ζῇ, παραζῇν (γρφ. ζῇ παρ' ὃ ζῇν) βούλεται,» Φιλήμ.

Παρα-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ζεύγω (κυρ. ὑποζυγιόν) τι πλησίον ἄλλου (ἐν γέν.) συνδέω, συνάπτω.

Παράζευξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., αὔζευξις, συνένωσις.

Παρα-ζέω, Μ. ζέσω. Ζεσαίνω ὀλίγον, συχλαίνω.

Παρα-ζηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ ζηλεύῃ, τοῦ διεγείρω τὴν ζηλοτυπίαν· (ἐν γέν.) πειράζω, παροργίζω. ||. (παθ.) συνερίζομαι, ζηλεύω, μιμοῦμαι. «Μὴ παραζήλου ἐν πονηρευομένοις,» Γρφ.

Παραζήλωσις, εως (ἡ), συνερισμός, ἀντιζηλία.

Παρα-ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ (Ἐξετάζω, Ἐρωτῶ) τι παρὰ τὸ δέον, κάμνω παράλογα ἢ ἀνωφελῆ ζητήματα (ἐρωτήματα).

Παράζυξ [παραζεύγνυμι], υγος (ὁ, ἡ) (κυρ. ἵππος) ὅστις σύρεται πλησίον τῶν ἐζευγμένων ἵνα χρησιμεύσῃ ἐν καιρῷ, (ἄλλ.) Παρήορος· ὁ περιπλέον τοῦ ἀπαιτουμένου ἀριθμοῦ («Ἔχειν χρὴ ἡμᾶντας παράζυγας,» Ξεν.). ||. (εἰς τὸν Ἄρστ.) «Παράζυγες,» ἡ κατωτάτη τάξις τῶν πολιτῶν, οἱ Θῆτες, (παρβλ. Ζευγίτης).

Παρα-ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφῶ τι πλησίον ἄλλου ζωγραφῶ ὡς πάρεργον.

Παραζώνη (ἡ). ἡ παρὰ τὴν καθαυτὸ ζώνην δευτέρα ζώνη (τὸ λωρὶ τοῦ σπαθιοῦ, (Γαλλ.) **le baudrier**) τῶν στρατ., (Τουρκ.) τὸ σιλαχλῆκι.

Παραζωνίδιος καὶ

Παραζώνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (κρεμάμενος ἀπὸ ἢ κρεπαύμενος μὲ) τὴν παραζώνην. ||. (οὐσ.) Παραζώνιον καὶ Παραζωνίδιον (ἐνν. ξίφος), ἡ (ἄλλ.) Παραζωστρίς.

Παρα-ζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω τι ὑπὲρ τὴν παραζώνην εἰς τὴν μέσην μου. ||. (μσ.) φορῶ ζωσμένον εἰς τὴν μέσην μου (ἢ κρεμασμένον εἰς τὸ πλάγι μου) σπαθὶ κτλ. «Τῷ ξίφει ὃ παρέζωστο.» Δ. Κάσσ. 2) ζώνω (πτριχλεῖο) τι πλαγίως. «Ὅταν τὰ νέφη πρὸς τὴν θάλασσαν αὐτὰ (τὰ ὄρη) παραζωννύῃ,» Θρφ.

Παραζωστρίς, ίδος (ἡ), (ἐνν. μάχαιρα) ἡ ἄλλ. Παραξιφίς, (Γαλλ.) **dague.**

Παραθαλασσίδιος (-ττίδιος) καὶ

Παραθαλάσσιος (-ττιος), α, ον. Ὁ πλησίον τῆς θαλάσσης (παρὰ τὴν θάλασσαν). ||. (οὐσ.) Παραθαλάσσιον (τὸ), ἡ ὄχθη τῆς θαλάσσης, τὸ παραιγιάλιον.

Παρα-θάλπω, Μ. θάλψω. Θερμαίνω ἐκ τοῦ πλησίον· (μτγν.) προθύνω, θεραπεύω. «Παραθαλπομένη φρένα μύθοις,» Εὐρ., παρηγορουμένη.

Παρα-θαρρύνω (θαρσύνω), Μ. υνῶ. Ἐνθαρρύνω (ἐκ τοῦ πλησίον), ἐγκαρδιόνω προθύμως ἐν καιρῷ κινδύνου.

Παρα-θεάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Θεωρῶ τι πλησίον ἄλλου· (ἐπμ.) συγκρίνω, παραβάλλω.

Παρα-θέλγω, Μ. θέλξω. Θέλγων παρασπέλθω, ἐξιλεόνω, καταπραΰνω.

Παράθεμα (τὸ), τὸ παρατιθέμενον (κυρ. ἐπὶ τῆς τραπέζης), (παρβλ.) Παράθεσις.

Παρα-θεμιστεύω, Μ. εύσω. Πράττω τι παρὰ τὸ δίκαιον, παρανομῶ· (ἐν γέν.) παραβαίνω.

Παράθεναρ (τὸ), Ζ. Παραίθεναρ.

Παρα-θερίζω, Μ. ίσω. Θερίζω (Ἀποκόπτω) μέρος τινὸς πράγματος περνῶν μὲ δρεπάνην ἀπὸ πλησίον του.

Παρα-θερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω ἐκ τοῦ πλησίον ἢ βαθμηδὸν ἢ καθ' ὑπερβολήν, ἐξάπτω.

Παράθερμος (ὁ, ἡ). πολλὰ θερμός· (συνήθ. μτγν.) πολλὰ ὀξὺς (ὑρμητικός), ὀξύθυμος, εὐερέθιστος.

Παράθεσις [παρατίθημι], εως (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ πλησίον ἢ ἐκ πλαγίου ἢ κατὰ μέρος τοποθέτησις· (ἰδιαιτ.) βάλσιμον τοῦ φαγητοῦ εἰς τὴν τράπεζαν, (συνηθ.) αὐτὸ τὸ παρατιθέμενον φαγητόν. «Τοὺς τὰς παραθέσεις κομίζοντας διακόνους,» Πλό.

2) ἀποταμίευσις, ἀνατίθεσις· (συνηθ.) ἀνατιθήκη. «Κύριος τῆς φρουρᾶς ἐκ τῆς τοῦ σίτου παραθέσεως,» Πλό. 3) (μτφορ.) παραλληλισμός, σύγκρισις, παραθεώρησις. «Ἐκ παραθέσεως,» Πλό., κατὰ σύγκρισιν. 4) ἀναφορὰ μαρτυρίας συγγραφέως πρὸς ἀπόδειξιν, (Γαλλ.) **citation.** «Τὴν χρῆσιν ἐπάγων καὶ ταύτην πιστούμενος ἐκ παραθέσεων Πλατωνικῶν,» Ἀπλλν. 5)(ἐνίοτε) ἀντὶ Παραίνεσις, ὑποβολή, (Γαλλ.) **suggestion.** «Τὴν Δαυΐδου φύσιν οὐ μόνον ἡ τῶν φίλων παράθεσις, ἔτι δὲ μᾶλλον ἡ τῶν πραγμάτων περίστασις ἐβιάζετο,» Πλό. 6)(Ἐκκλησ.) οὐσία πιστοῦ εἰς τὴν θείαν χάριν ἢ τὴν ἀγάπην τῶν ἀδελφῶν. «Ἐπαγωγῆσαι χωρὶς τῆς τοῦ ἁγίου παραθέσεως,» Συνοξάρ. «Τὸν ἀδελφόν... παρακαλοῦμεν ἔχειν σε αὐτὸν ἐν παραθέσει, ζηλωτὴν ὄντα τῆς διαθήκης τοῦ Χριστοῦ,» Εὐσ.

Παραθετέος, α, ον, θετ. τοῦ Παρατίθημι.

Παραθέτης, ου (ὁ). ὁ βάλλων τὰ φαγητὰ (τὰ παραθέματα) εἰς τὴν τράπεζαν, ἐπιστάτης τῆς τραπέζης.

Παραθετικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς παράθεσιν (σύγκρισιν).

Παρα-θέω, Μ. θεύσομαι (μὲ δοτ.) Τρέχω πλησίον ἢ εἰς τὸ πλαγιόν τινος· (μὲ αἰτ.) ἀφίνω τι πλαγίως τρέχων, τρέχω παρεμπρός, ξαπερνῶ· διαβαίνω τρέχων, διατρέχω, (Γαλλ.) **parcourir.** (μτφρ.) «Παρατρέχω.

Παρα-θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) Θεωρῶ τι πλησίον ἄλλου ἢ ἐκ τοῦ πλησίον· θεωρῶ ἐκ παραθέσεως, συγκρίνω, παραβάλλω. «Πρὸς μόνον τὸν Ἡρακλέα ἐκ τὰ ἐκείνου ἔργα παραθεωρῶν αὐτόν,» Δ. Κάσσ. «Ἂν μὲν ὑμεῖς Πολυδάμαντι ἢ Γλαύκῳ ἢ Μίλωνι παραθεωρῆτέ με,» Λκ. 2) (μὲ αἰτ.) θεωρῶ ἀπροσέκτως, παραβλέπω. «Εἰ δέ τις παραθεωροίη ταῦτα ὡς μικρὰ καὶ φαῦλα,» Δ. Ἁλ. «Ἐγένετο γογγυσμός, ὅτι παρεθεωροῦντο,» Γρφ.

Παραθεώρησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προ-

ηγ., ἡ ἐκ παραθέσεως θεώρησις, παρατήρησις.
†Παράθιγμα (τό). μῦσον πρὸς παράθιξιν (ἐγκαρδίωσιν).
Παραθήγω. Μ. θήξω, = Παρακονάω, (μεταφορ.) Παροτρύνω, Παραβρύνω.
Παραθήκη (ἡ), [παρατίθημι]. παρακαταθήκη. 2) προαθήκη. « Παραθήκην λόγων τὸ βλασφημεῖν καὶ ψέγειν παιζόμενος, « Πλ., παράρτημα.
Παράθηξις, εως (ἡ), τὸ παραθήγειν, ἀκόνημα (ἐκ τοῦ προηγείρου). (τρπ.) παροξύνησις, ἐγκαρδίωσις.
Παρα-θησαυρίζω, Μ. ίσω. Θησαυρίζω ὡς παραθήκην, ἀποθησαυρίζω.
Παρα-θιγγάνω, Μ. θιξω (ἀόρ. Παρέθιγον κτλ.). Ἐγγίζω ἐπιπολαίως ἢ ἐν παρόδῳ, (Γαλλ.) éffleurer.
Παρα-θλίβω, Μ. θλίψω. Θλίβω ἐκ πλαγίου ἢ ἐκ τοῦ πλησίον (τρπ.) στενοχωρῶ πανταχόθεν, καταθλίβω.
Παράθλιψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐκ πλαγίου θλίψις, σύνθλιψις.
Πάραθλον (τό). τὸ ἐν παρόδῳ (ἐκτὸς τοῦ προκειμένου) ἆθλον, ἀγὼν ἐπουσιώδης.
Παράθρανος (ὁ, ἡ). ὁ μεταξὺ ἢ πλησίον τῶν θρανίων. « Ὀδὸς —, « Πλ., ἡ μεταξὺ τῶν θρανιτῶν πάροδος.
Παρα-θρασύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τινὰ παρὰ τὸ δέον τολμηρὸν (θρασύν). ||. (μσ.) θρασύνομαι παρὰ καιρόν.
Παράθρασις, εως (ἡ), τὸ παραθρασύνειν ἢ παραθρασύνεσθαι.
Παράθρασμα (τό). κομμάτι τὸ ὁπ ἀπεκόπη διὰ παραθρασύνσεως.
Παρα-θραύω, Μ. θραύσω. Τσακίζων ἀφαιρῶ (ἀποκόπτω) μέρος ἀπό τινος. « Τὸ ἐπιεικὲς τοῦ τελέου καὶ ἀκριβοῦς ἐστι παρατεθραυσμένον, « Πλάτ., εἶνε παράθρασμα.
Παραθρέξας, ὁρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Παρατρέχω.
Παρα-θρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παροράω.
Παρα-θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνῶ πλησίον τινός.
Παρα-θριγκίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω διὰ ἢ ὡς διὰ θριγκοῦ (περιφράγματος). « Οἱ βότρυες ἐκ πλαγίων τὸν καυλὸν παραθριγκίζουσι, « Θφρ., φυτρονουσιν ἐν εἴδει θριγκοῦ.
Παρα-θρίζω, Μ. θρίσω, Ἀττ. Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Παραθερίζω.
Παρα-θρώσκω, Μ. θροῦμαι, Π. πηδῶ πλησίον ἢ παρεμπρός, (κατ' ἔκτ.) Παρεκτείνομαι. « Ἐρκυνίου δρυμοῖο παραθρώσκοντες ὀρόγκους, « Διον., (καρδλ. Παραθέω).
Παρα-θυμιάω-ῶ, Μ. άσω. Θυμιῶ ἐκ τοῦ πλησίον.
¡Παραθύρα (ἡ). πλαγινὴ (δευτέρα, κρυφὴ) θύρα, (κοιν.) παραπόρτι.
Παραθύριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Παράθυρος, μικρὸν παραπόρτι.
Παραθυρίς, ίδος (ἡ), = Παράθυρος.
Παράθυρος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τῆς (ἢ ἐκτὸς τῆς καθαυτὸ) θύρας. « Πύλη —, « Πλ., = Παραθύρα.
Παρα-θύω, Μ. θύσω, Π. ὁρμῶ (διαβαίνω μὲ ὁρμὴν) παρεμπρός, ἐκπερνῶ εἰς τὸ τρέξιμον, = Παρατρέω.
Παρα-ί, πρόθ. Π. ἀντὶ Παρά.
¡Παραιβάτας, α (ὁ), Π. ἀντὶ Παραιβάτης, (ἄλλ. διορθ. Παρβάτας).
Παραιβοδὼν [παραβαίνω], ἐπίρ. Π. (μὲ γεν.) ὑπάγοντας παρέκει (παρεμπρὸς) ἢ πλησίον τινός.
Παραιβασία (ἡ), Ω. ἀντὶ Παράβασις (παρανομία).
Παραίβασις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Παράβασις, κάραβος· (μεταφορ.) τρόπος ἀποφυγῆς. (μὲ γεν.) « Ὀλέθρου —, « Ἀπλλν.
Παραιβατέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Παραβατέω, [ἐκ τοῦ
Παραιβάτης, ου (ὁ), καὶ Παραιβάτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Παραβάτης, -βάτις.
Παραίβολος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παράβολος. ||. (τὸ οὐδ. πλθ.) Παράβολα, ἐπιρ., = Παραβλήδην.
Παραιγιάλιος (ὁ, ἡ) καὶ
Παραιγιαλίτης, ου (ὁ) καὶ Παραιγιαλῖτις, ιδος (ἡ). ὁ πλησίον τοῦ αἰγιαλοῦ (τῆς θαλάσσης), παραθαλάσσιος.
Παραιγίαλος (ὁ, ἡ), = Παραιγιάλιος.
†Παραιετὶς, ίδος (ἡ), ἡ πλησίον τοῦ ἀετοῦ (τοῦ ἀετώματος). « Παραιετίδες ἡγεμόνες λεοντοκέφαλοι, « Ἐπιγρ., αἱ ἑκατέρωθεν τοῦ ἀετώματος προεξέχουσαι πλίνθοι.
Παραίζω, Π. ἀντὶ Παρίζω.
Παραίθεναρ, αρος (τό). τὸ ἀπὸ τοῦ μικροῦ δακτύλου μέχρι τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς διάστημα.
Παραιθύσσω, Μ. ύξω, Π. (μὲ αἰτ.) ἐξάπτω· (μτφ.) διεγείρω. « Θόρυβον —, « Πινδ. 2) (χ. πτ.) παφέρχομαι ὡς ἀστραπή. « Λείψει πάντ' ἐτίναξε παραιθύξας πτερύγεσσιν, « Ἀπλλν. 3) (συνεκδ.) ἀναλάμπω· (μτφ. ἐπὶ λόγῳ) ἐξέρχομαι τοῦ στόματος.
Παραίνεσις, εως (ἡ), τὸ παραινεῖν, συμβουλὴ, νουθεσία· παρακίνησις· (Π.) παρηγορία.
Παραινετὴρ, Π. ἀντὶ Παραινέτης.
Παραινετήριος, α, ον, = Παραινετικός.
Παραινέτης, ου (ὁ). ὁ παραινῶν, παρακινητὴς, συμβουλάτωρ.
Παραινετικὸς, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος ἢ χρησιμεύων πρὸς παραίνεσιν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ παραινεῖν, προτρεπτικὸς, συμβουλευτικός.
Παραινετικῶς, ἐπίρ. Μὲ παραινετικὸν τρόπον, ἐν εἴδει συμβουλῆς.
Παραινέω-ῶ, Μ. αινέσω (ἀόρ. Παρήνεσα κτλ.). Παρακινῶ, συμβουλεύω. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'.) « Παρῄνει τοιάδε, « Θκ. (καὶ δοτ. ἐκ δ'.) « Εἰ μή σοι πρότερόν τις ἐτύγχανον παρηνηκώς, « Ἡσκρ. (ἢ ἀπαρ.) « Παραινῶ σοι σιωπᾶν, « Ἀρστ. (ἢ κθ'.) « Παρῄνηται μὲν οὖν τὸ πᾶν, « Γαλ.
Παραινίσσομαι (ττομαι), Μ. αινίζομαι. Λέγω τι πλαγίως (αἰνιγματωδῶς), ὑπαινίττομαι.
†Παραίνυμαι (χ. Μ.), Γλσ. = Παραιρέομαι, ἀφαιροῦμαι.
Παρ-αιολίζω, Μ. ίσω, Π. [παρά, αἰόλος]. ἀπατῶ.
Παραίρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραιρέω, ἀφαίρεσις. « Ὅπλων —, « Ἀρστ., ἀφοπλισις.
Παραιρ/ω-ῶ καὶ (μσ.) Παραιρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι (ἀόρ. 6'. Παρεῖλον κτλ.). Ἁπαίρω τι ἀπό τινος, στερῶ, ἀφαιρῶ. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) « Τὰ ὅπλα τοῦ πλήθους παφηροῦντο, « Ξεν. (ἢ αὐτ.) « Παρελέσθαι αὐτὸν τοὺς συνεπιαχάς, « αὐτ. (ἢ ἀοτ.) « Ἢ μέγα μοι τὰ θεῶν μαλεδήματα.. λύπας παιρεῖ, « Εὐρ. (ἢ πθ.) « Παρῃρημένοι τὰ ὅπλα, « Δμ.
Παραίρημα (τό), τὸ παραιρεθὲν (ἀφαιρεθέν) ἀπό τινος· κομμάτι (Θκ. Δ', 48).
¡Παραίρω, Μ. αρῶ. Παίρνω (ἀφαιρῶ, ἀποκόπτω) τι πλαγίως. [συγχ. εὐκόλως μετὰ (ἢ ἴσως εἶνε καὶ ἐσφαλμ. ἀντὶ] τοῦ Παραιρέω).
†Παραισαδάζω, Μ. . . ; = Παραμαίνομαι.
Παραισθάνομαι, Μ. αισθήσομαι (ἀόρ. Παρησθόμην κτλ.). (μὲ γεν.) Αἰσθάνομαί τι ἐν παρόδῳ, καταλαμβάνω (πληροφοροῦμαι) μὲ τρόπον. « Ἤδη τις κικραίνεται, οὐχὶ παρῆσθευ; « Θκρ. 2) (χ. πτ.) κακῶς αἰσθάνομαι, ἀπατῶμαι περὶ τὴν αἴσθησίν τινος ἀντικειμένου. « Οἱ φρενητικοὶ παραισθάνονται, καὶ τὰ μὴ παρεόντα ὁρέουσι ὄθεν ὡς παρ, « Ἀρετ.
Παραίσιμος καὶ Παράϊσιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπαίσιος, κακοῦ οἰωνοῦ.
Παραΐσσω, Μ. αΐξω, Π. περνῶ μὲ ὁρμὴν (τινάζομαι) παρεμπρὸς, ἐκπερνῶ. (ἁπλ.) = Παρέρχομαι. « Ἀπέκρυψαν αὐτὴν ἕως παρῆξαν οἱ διώκοντες, « Πλ. (καὶ αὐτ.) « Ὅς κε παραΐξῃσι θύρην αὐλῆς, « Νόνν. « Ἵπποι γάρ με παρῆΐξαν, « Ἰλ. Α.
Παραιτέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ζητῶ τι παρά τινος, ἐξαιτοῦμαι· (ἐν γέν.) παρακαλῶ. (μὲ αἰτ. ἐκ δ'.) « Χρήματα μὲν προϊέντα σφε, ψυχὴν δὲ παραιτεόμενον, « Ἡρ. « Παραιτοῦμαί σε συγγνώμην, « Μέν. (ἢ ἀπαρ.) « Συγγνώμην παραιτέετο τὸν θεὸν αὐτῷ σχεῖν τῶν ῥηθέντων, « Ἡρ. « Παραιτήσῃ τοὺς θεοὺς συγγνώμονάς σοι εἶναι, « Ξεν. « Παραιτήσασθαι δ' ὑμᾶς μηδὲν ἀχθεσθῆναί μοι, « Δμ. (καὶ ἑλλ.) « Ἐτεῖν' οὐ παραιτοῦμαί σε, « Εὐρ. (ἢ γεν. προθετ.) « Παραιτεῖσθαι περὶ τῶν αὐτῶν πολλάκις, « Ἀρστ. (ἢ κθ.) « Παραιτηθεὶς δὲ διὰ τῶν φίλων τοῦτον ἀπέλυσε τῆς αἰτίας, « Σδ. 2) ζητῶ συγγνώμην, παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσουν διότι δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ ἢ νὰ κατορθώσω τι, ἀποφεύγω (ἀποποιοῦμαι) εὐσχήμως. (Γαλλ.) S'excuser. « Ἐδόκει γάρ νυκτὸς ὑπὸ Καίσαρος εἰς δεῖπνον καλεῖσθαι, παραιτούμενος δὲ, ἄγεσθαι τῆς χειρὸς ὑπ' αὐτοῦ μὴ βιαζόμενος, « Πλ. « Τὴν δυσκολίαν παραιτούμενος, « Θφρ., περιφασιζόμενος. « Τοὺς μὲν ἄρχοντας παρῃτήσατο, πρὸς δὲ τὸν Ἄρατον καταλύσας, « Πλθ. (κ. ἀ πθ.) « Ἔχεμε παρῃτημένον, « Γρθ.
Παραίτησις, εως (ἡ), τὸ παραιτεῖσθαι, ἡ διὰ παρακλήσεων ἀποφυγὴ· ἀποποίησις εὐσχήμος· παράκλησις· μεσιτεία· ζήτησις συγχωρήσεως, ἀπολογία. « Ῥηθήσεται δὲ οὐ παραιτήσεως μᾶλλον ἕνεκα ἢ μαρτυρίου, « Θκ.
Παραιτητέος, α, ον, θετ. τοῦ Παραιτέομαι.
Παραιτητὴς, οῦ (ὁ). ὁ παραιτούμενός τινα (παρακαλῶν ὑπέρ τινος), μεσίτης.
Παραιτητικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιβεβλημένος εἰς τὸ παραιτεῖσθαι (παρακαλεῖν μεσιτεύειν κτλ.).

Παραιτητός, ή, όν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ὑποφύγῃ ἢ νὰ ἐξιλεώσῃ παραιτούμενος (παρακαλῶν, μεσιτεύων κτλ.), κατορθωτὸς διὰ παρακλήσεων.

Παραιτία (ἡ). Δευτερεύουσα (ὄχι καθαυτὸ) αἰτία.

Παραίτιος, α ῆ ος, ον. Ὁ κατά τι αἴτιος, συνεργός, συναίτιος, [ἐν γέν.) αἴτιος.

Παραιφάμενος, Π. ἀντὶ Παραρράμενος, μτχ. μέ. τοῦ Παράφημι.

Παραιφασία καὶ

Παραίφασις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Παράφασις.

†Παραιφάσω (χ. Μ.), Γλ. ἀντὶ Ἀλλοφάσω, παραλαλῶ, παραφρονῶ.

Παραιφρονέω-ῶ Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Παραφρονέω.

Παραιωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρεμῶ τι πλησίον (εἰς τὸ κλάγκον) τινος· (μσ.) ἔχω τι κρεμασμένον εἰς τὸ πλάγι μου. « Παρῃωρήντο ξιφίδια, » Ἡρ. (καὶ πθ.) « Ἐγχειρίδια παρὰ τὸν δεξιὸν μηρὸν, παραιωρεύμενα ἐκ τῆς ζώνης, » αὐτ. « Ἐσθῆτες κοῦφαι ἢ παρῃωρημέναι, » Ἡροδ., ῥηγμέναι ἀπὸ πάνω (ἴσως τὰ λιγόμενα μπουρνούζια τῶν Ἀλγερίνων κλπ.).

Παραιώρημα (τὸ). τὸ πλησίον ἢ ἐκ πλαγίου τινὸς κρεμάμενον, παράρτημα. 2) κρεμαστὴ σκηή.

Παραιώρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραιωρέω.

Παρακάββαλε, Π. ἀντὶ Παρακατέβαλε, ἀόρ. τοῦ Παρακαταβάλλω.

Παρακαθάπτω, Μ. ἅψω. Προσάπτω (Προσαρμόζω) τι πλησίον τινός.

Παρακαθέζομαι, Μ. εδοῦμαι, = Συγκάθημαι, Παρακάθημαι.

Παρακαθεκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ (Ἐπιτήδειος εἰς τὸ) παρακατέχειν.

Παρακαθεύδω, Π. ευδήσω, = Παρακοιμάομαι.

Παρακάθημαι, Μ. καθεδήσομαι. Κάθημαι πλησίον τινός.

Παρακαθεζάνω, Μ. ιζήσω, = Παρακάθημαι.

Παρακαθίζω, Μ. ίσω. Καθίζω τινὰ ἢ (ἐλλ.) Κάθημαι πλησίον τινός· (μσ.) βάλλω τινὰ νὰ καθήσῃ πλησίον μου ἢ κάθημαι ἐγὼ πλησίον ἄλλου· (ἰδιωτ.) πολιορκῶ (ἐκ τοῦ πλησίον). (μέ αἰτ. συνεκδ.) βάλλω (διορίζω) αἱρετοκρατήν μου, [εἰς τὸν Θρρ. ἐσαλμ. ἀντὶ Παρακαθίζω).

Παρακαθίημι, Μ. καθήσω. Καταιβάζω ἢ ἀφίνω νὰ κρίμαται τι ἀπὸ τὸ πλάγιον. « Τὰς χεῖρας—, » Πλ. « Ὁ μὲν ἡνιοχὴ παρανθλιε τὸν ζακτύλιον, » Πλ., τὸν ἔρριξε νὰ πέσῃ κατὰ γῆς.

Παρακαθίστημι, Μ. κατα-στήσω (ἀόρ. Παρακατέστησα καὶ μπ. Παρακατέστην κτλ.). Τοποθετῶ τι πλησίον τινός· βάλλω (διορίζω) τινὰ νὰ φυλάττῃ πρόσωπά. (τρκ.) συστήνω τινὰ παρά τινι. « Ὃν ἀνθ' ἑαυτοῦ τῷ ἀδελφῷ παρακατέστησε, » Πλ.

Παρακαινοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Καινοτομῶ τι παρὰ τὸ καθεξῆς (παρὰ τὸ σύνηθες).

Παρακαίρως καὶ

Παράκαιρος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ (τὸν πρέποντα ἢ τὸν συνήθη) καιρόν· ὑπερβολικός, ὑπέρμετρος· παράλογος, ἄτοπος. « Παρακαίρια λέζων, » Ἡρ. « κακουργῶν. » Τὸ παράκαιρον αὐτῶν (τῶν ῥόδων) καὶ τὸ παράκαιρον (ὅπου ἄλλοι γραπτέον μᾶλλον ἡγήσαντο: παρὰ καιρὸν ἀγαπῶντας, » Αλκ.

Παρακαίρως, ἐπίρ. Παρὰ (τὸν πρέποντα) καιρόν· παρὰ τὸ δέον· καθ' ὑπερβολήν, ὑπὲρ τὸ μέτρον. « Τὸν πλοῦτον παρακαίρως ἠγάπα, » Ἰσοκρ.

Παρακαίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Παρέκηρα κτλ.). Καίω τι ἀπὸ τὰ πλάγια (εἰς ταῖς ἄκραις). 2) καίω παραπολύ, κατακαίω.

Παρακαλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Καλῶ τινα πλησίον μου ἢ εἰς τὸ μέσον, προσκαλῶ. « Ἐάν τις κάμνῃ, παρακαλεῖς ἰατρούς, » Ξεν. « Πάντας ἐπὶ τὸ μνῆμα τοὺμὸν παρακαλεῖτε, » αὐτ. « Παρελθών τις, καὶ παρακαλέσας τὸν Νικίαν, » Θκ. « Παρακαλῶ δὲ Εὔβουλον συνήγορον, » Αἰσχ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) « Ὁ θάλαμος τὰ πλείστου ἄξια παρακαλεῖ, » Ξεν., ζητεῖ, ἀπαιτεῖ. [ἢ πθ.) « Οἱ ῥαστηγοὶ παρεκλήθησαν εἶσω, » αὐτ. (ἢ ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον τῆς παρακλήσεως) « Συγκατετίθετο τοῖς παρακαλουμένοις, » Πλθ. 2) προσκαλῶ εἰς βοήθειάν μου· ἱκετεύω· ἐπικαλοῦμαι. « Ὅταν τὸν Ἐνυάλιον παρακαλέσωμεν, » Ξεν. « Οὔτε παρακαλοῦντας αἰσχύνεσθαι, » Θκ., μεσιτεύοντας ὑπὲρ τῶν ἀδικουμένων. 3) παρακινῶ· (μτνμ.) ἐρεθίζω, διεγείρω. « Οὐκ ἐπὶ πάλην καὶ δρόμους παρακλητέον αὐτὰς [τὰς γυναῖκας), « Κλιμ. « Παρακαλοῦντες ἐπὶ τὰ κάλλιστα ἔργα, » Ξεν. « Πίστιν καὶ ὀμπτέον, ἃ ταχὺ παρακαλεῖ πολλὴν φιλότητα, » αὐτ. 4) παρηγορῶ. « Ὁ παρακαλῶν ἡμᾶς ἐπὶ πάσῃ τῇ θλίψει ἡμῶν, » Γρρ.

Παρακαλλύνω, Μ. υνῶ, = Παρακορέω.

Παρακαλπάζω, Μ. άσω. Τρέχω πλησίον (κρατῶν πλαγίως τὸν χαλινὸν) τοῦ ἅλογου, παρακολουθῶ τὸ ἅλογον ὅταν καλπάζῃ.

Παράκλυμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ παρακαλύπτῃ τι, σκέπασμα, παραπέτασμα· (μτφρ.) πρόφασις, πρόσχημα. « Ὁ πλοῦτός ἐστι παράκλυμμα τῶν κακῶν, » Σ-ό.

†Παρακαλύπτρα (ἡ). εἶδος γυναικείας καλύπτρας (voile), ξίκ τοῦ

Παρακαλύπτω, Μ. ὑψω. Σκεπάζω τι ἐκ τοῦ πλησίον ἢ ἐκ πλαγίου, συγκαλύπτω· (τρπ.) σιακιάζω.

Παράκλυψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Παρακαμμύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Παρακαταμύω.

Παρακάμπτω, Μ. κάμψω. Λυγίζω τι ἀπὸ ἢ πρὸς τὰ πλάγια· παρατρέπω· (ἐλλ.) ἐκκλίνω, παρεκτρέζω, (κτνν.) κάμνω παρέκει· (συνεκδ.) ἀποφεύγω.

Παρακανθίζω, Μ. ίσω. Ἔχω ἀκάνθας ἀπὸ τὰ πλάγια.

Παρακανθίς, ίδος (ἡ). ἡ πλησίον τοῦ καυθοῦ ὑπερφάρκωσις, (παρβλ.) Ἔγκανθις.

†Παρακανθόφυλλος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων φύλλα πλησίον τῶν ἀκανθῶν.

Παρακατα-βαίνω, Μ. βήσομαι. Καταβαίνω πλησίον τινός ἢ ἐν ᾧ γίνεταί τι· (συνεκδ.) παρουσιάζομαι μετὰ τοῦ ἀντιδίκου μου εἰς τὸ δικαστήριον (ἰδ.

Παρακατα-βάλλω, Μ. βαλῶ (ἰδ. ποιήτω) τι κατὰ γῆς πλησίον τινός. 2) ῥίπτω (ἀφίνω νὰ μοῦ πέσῃ) τι πλησίον ἢ ἀπὸ τὸ πλάγιον. 3) (Νμ.) προκαταβάλλω εἰς τὸ δικαστήριον τὴν ὡρισμένην ποσότητα τὴν ὁποίαν χάνω ἂν δὲν κερδίσω τὴν κρίσιν μου, (ὅθεν) « Παρακαταβάλλω τινὶ τοῦ κλήρου, » Ἰσ., κρισολογοῦμαι μετά τινος περὶ κληρονομίας ἀφ' οὗ προκατέβαλε εἰς τὸ δικαστήριον τὴν πρὸς τοῦτο προσαπαιτουμένην ποσότητα.

†Παρακατάβασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ παρακαταβαίνειν, ἡ πλησίον τινος κατάβασις· ἡ ἐπὶ δικαστηρίου πρὸς ἀπολογίαν παρουσίασις.

Παρακαταβολή (ἡ), τὸ παρακαταβάλλειν. (Νμ.) ἡ προκαταβαλλομένη εἰς τὸ δικαστήριον ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ποσότης τὴν ὁπ. ἔχανεν ἂν δὲν ἐκέρδιζε τὴν δίκην του.

Παρακαταγωγή (ἡ), εἶδος παλαίσματος, (Εὐστάθ. Ἰλ. στλ. 1327).

Παρακαταθετέον, θετ. τοῦ Παρακατατίθημι.

Παρακαταθήκη (ἡ), [παρακατατίθημι] ἐκεῖνο τὸ ὁπ. παραδίδει (ἐμπιστεύεται) τις εἴς τινα ἵνα τοῦ τὸ φυλάξῃ καὶ, ὅταν τοῦ τὸ ζητήσῃ, νὰ τοῦ τὸ ἐπιστρέψῃ ἀκέραιον, (Δτ.) δεπόζιτον.

Παρακαταθνήσκω, Μ. θανοῦμαι. Ἀποθνήσκω πλησίον τινός.

Παρακατα-κείμαι, Μ. κείσομαι (μέ δοτ.) Κάθημαι (Εἶμαι πλαγιασμένος κυρ. εἰς τὴν τράπεζαν) πλησίον τινός.

Παρακατα-κλίνω, Μ. κλινῶ. (μέ δοτ. ἐκ δ'.) Βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ ἢ νὰ πλαγιάσῃ (καὶ μσ. Πλαγιάζω) πλησίον τινός.

Παρακατα-λέγομαι, Μ. λέξομαι, Π. (μέ δοτ.) πλαγιάζω (κοιμῶμαι) πλησίον τινος, συνευνάζομαι. « Τῷ ὄγε παρκατέλεκτο, » Ἰλ. Ι.

Παρακατα-λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω πλησίον τινός.

Παρακαταλογή (ἡ). (μουσ.) ἡ μεταβολὴ τοῦ τόνου καὶ τοῦ ῥυθμοῦ εἰς τὴν καταλογήν (ἴδε τὴν λέξ.).

Παρακατα-πήγνυμι, Μ. πήξω Ἐμπήγω τι πλησίον τινός, (Θκ. Δ, 90).

Παρακατα-ρτύομαι. Συγκροτῶ (Διευθετῶ) τι παρεκτὸς ἢ πλησίον τοῦ ἤδη κατηρτυσμένου.

Παρακατα-σκευάζω, Μ. άσω. Εὐτρεπίζω. ἑτοιμάζω.

Παρακατάστασις [παρακαθίστημι], εως (ἡ), = Παρακαταβολή.

Παρακατάσχεσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Παρακατέχω, κράτημα.

Παρα-κατα-τίθημι, Μ. κατα-θήσω. Παραδίδω (Ἐμπιστεύομαι) τι εἴς τινα ἵνα μοῦ τὸ φυλάξῃ ὡς παρακαταθήκην. (μέ δοτ. ἐκ δ'.) « Οἱ ἥρωες τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας, ᾗσπερ τισιν, ὡς σώφρασι φυλακὴν προκατετίθεντο, » Σίτ.

Παρα-κατα-χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι Μεταχειρίζομαί τι εἰς ἑτέρους χρήσεις. « Τῶν κέρκων διαφορὰς τ' εἰσπλείους, καὶ ἡ φύσις παρακατεσχρῆται καὶ ταύταις ἐπὶ πλείονα, » Ἀριστ.

Παρακατάχρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

πραγγ., ἡ κατὰ διαφόρους τρόπους χρῆσις.

Παρα-κάτειμι, Μ. εἰμι. Κατεβαίνω παρακάτω, προχωρῶ τὸν κατήφορον.

Παρα-κατ-εσθίω, Μ. κατ-έδομαι (φόρ. Παρακατέφαγον κτλ.). Καταβρώγω τι ἀπὸ τὰς ἄκρας ἢ μαζὶ μὲ ἄλλο τι (ὡς παρόψημα).

Παρα-κατ-έχω, Μ. καθέξω (φόρ. Παρακατέσχον κτλ.). Κρατῶ τι πλησίον μου, ἐμποδίζω, ἀναβάλλω. «Τὴς Ἀλκμήνης παρακατασχεῖν τὰς ὠδῖνας, » Διόδ. «Παρακατεῖχον ἐκεῖ τοὺς καταπλέοντας διὰ ταύτην τὴν ἐλπίδα, καὶ συνεῖχον ἐν τῇ πόλει, » Πλθ. « Τῇ μνήμῃ—, » Διόδ., ἔχω (φυλάττω) εἰς τὴν μνήμην μου.

Παρακατηγόρημα (τὸ). (Διαλεκτ. Στωϊκ.) τὸ ἐκτὸς τοῦ καθαυτὸ κατηγορήματος, ἐπουσιώδες κατηγόρημα, (παρβλ.) Παρασύμβαμα.

Παρακάτθετο, Π. ἀντὶ Παρακατέθετο.

Παρακατιών, οὖσα, όν, μτχ. τοῦ Παρακάτειμι.

Παρα-κατ-οικίζω, Μ. ἰσω. Κατοικίζω τινὰ πλησίον (εἰς τὸ πλάγιον) τινος.

Παρα-κατ-ορύσσω(ττω), Μ. ορύξω. Παραχώνω πλησίον.

Παρα-κατύω, Μ. ύσω. Ἁπαλλύνω (ἐνγέν. διορθόνω, Ἐσσιμάζω) τι ἐκ τοῦ προχείρου. « Ἡμῶν δ' ἕκαστος στιβάδα παρεκατύετο, » Ἀρχῳ., ἐτοίμαζε (μὲ φύλλα) τὸ στρῶμά του.

Παρα-καυλίζω, Μ. ίσω. (βτυ.). Ἐβγάλλω καὶ ἄλλον καυλὸν ἀπὸ τὸ πλάγιον, φυτρώνω παραβλάσταρα.

Παρά-κειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι (Εὐριπ. κείσομαι, Εἶμαι βαλμένος) πλησίον (ἢ τρπ. Εἶμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν) τινός· (ἐπὶ τόπ.) γειτνιάζω, συνορεύω. (ἐν γέν.) συνέχομαι. (μὲ δοτ.) « Ἀνελόμενος τοὺς παρακειμένους αὐτῷ ἄρτους, » Ξεν. (καὶ τρπ.) « Ἡμῖν παράκειται, ἢ φεύγειν, ἢ μάχεσθαι, » Ὁδ. Χ., παρ' ὑμῖν κεῖται, εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν σας νὰ ἐκλέξετε ἓν ἐκ τῶν δύο. «Παρακείμενα, » τὰ παραπιθέμενα εἰς τὴν τράπεζαν φαγητά. « Πάντων ἀπογευόμενος τῶν παρακειμένων, » Πλθ. «Παρακείμενος χρόνος, » Γρμ., ὁ σημαίνων τὸ τετελεσμένον μὲν ἀλλὰ διαρκοῦν εἰσέτι τῆς πράξεως, ὅθεν ἐνίοτε ἀντὶ ἐνεστῶτος.

Παρακειμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Εὐθὺς μετά τι, ἐτοιμένως. « Παρακειμένως τῷ περὶ θεῶν λόγῳ τὸν περὶ δαιμόνων ἱστρητέον, » Πλ. « Ἵνα ἑτοίμως ὄντῃσι καὶ παρακειμένως πρὸς τὰ ἐμπίπτοντα ἅπασιν, » Ἐπίκτ., ἐκ τοῦ προχείρου, ἐξ ἑτοίμου.

Παρακεκαλυμμένως [παρακαλύπτω], ἐπίρ. (μτχ.). Σκεπαστά, κρυφίως.

Παρακεκινδυνευμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον ῥιψοκίνδυνον, (παρβλ.) Παραβόλως.

Παρακέκλημαι, πθ πρκ. τοῦ Παρακαλέω.

Παρακέκλιμαι, πθ. πρκ. τοῦ Παρακλίνω ἄθεν

Παρακεκλιμένως, ἐπίρ. Σχλ. ἀντὶ Παρακλιδόν.

Παρακεκομμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Κατ' ἐπιτομήν, συντόμως, (Δίφνι).

Παρακέλευμα (τὸ). μέσον πρὸς παρακέλευσιν, λόγος παρορμητικός· σύνθημα (σάλπισμα) πολεμιστήριον. « Παρακέλευμα δ' ἦν παύμενθεν Ἑλένης, Ποῦ τὸ Τρωϊκὸν κλέος; » Εὐρ. « Ὡς ἐξ ἑνὸς παρακελεύματος, » Δ. Ἁλ.

Παρα-κελεύομαι, Μ. εὔσομαι (τὸ ἐνεργ. σπν.). Παρακινῶ· συμβουλεύω· προστάζω· λέγω ἵνα ἐγκαρδιώσω (ἐνίοτε) — Παραγγέλλω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) « Παρακελεύεσθαι πολλάκις οὐδὲν ἧττον δεῖ τοῖς ἐργάταις τὸν γεωργὸν ἢ τὸν στρατηγὸν τοῖς στρατιώταις, » Ξεν. (καὶ ἀπαρ. ἀναλ.) « Παρεκελεύετο αὐτοῖς, ὅτι ἀνάγκη εἴη καὶ ναυμαχεῖν, καὶ πεζομαχεῖν κτλ., » αὐτ. (καὶ πρὸς αἰτ. ἐκ δ'. σπνητ.) « Ὃ δή κεν ἐγὼ παρακελεύσαιμι περὶ αὐτοῦ τοὺς καθ' ἡμᾶς ἢ τοὺς ἐπιγιγνομένους, » Πλθ.

Παρακέλευσις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ προηγ., προτροπή, παρακίνησις· ὠθισμὸς πρὸς ἐγκαρδίωσιν. (ἐνίοτε) — Παραγγελία. « Ἐπεμελεῖτο ὅπως μήτ' ἀνεπιτήδειος μήτ' ἐκ παρακελεύσεως ἢ καὶ δεκασμοῦ ἀποδεικνύωνται, » Δ. Κάσσ.

Παρακέλευσμα (τὸ). = Παρακέλευμα.

Παρακελευσματικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς παρακέλευσμα, Παρακελευστικός.

Παρακελευσματικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει παρακελεύσματος.

Παρακελευσμός (ὁ), = Παρακέλευσις.

Παρακελευστής, οῦ (ὁ). ὁ παρακελευόμενος (φωνάζων ἵνα παρακινήσῃ, ἐγκαρδιώσῃ).

Παρακελευστικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων (ἁρμάδιος) πρὸς παρακέλευσιν. « Σάλπισμα—, » Δξ., τὸ πολεμιστήριον.

Παρακελευστικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει παρακελεύσεως. « Ἀμφότερα δὲ (δεῦτ' ἄγε) παρακελευστικῶς παρ' Ὁμήρῳ κεῖται, » Σχλ.

Παρακελευστός, ἡ, όν. Ὁ γενόμενος (κατορθωθείς) διὰ παρακελεύσεως. « Ἄρχων—, » Θκ., Δ. Κάσσ., ὁ ἐκλεχθεὶς διὰ συστάσεως φατρίας.

Παρακελεύω, Μ. εύσω, σπν. ἀντὶ Παρακελεύομαι.

Παρα-κελητίζω, Μ. ἰσω. Τρέχω ἔφιππος πλησίον ἢ ἐπέκεινά τινος· ἐξαπερνῶ εἰς τὴν καβάλλαν.

Παρακέλομαι, Μ. κελήσομαι (φόρ. Παρεκελόμην), Π. ἀντὶ Παρακελεύομαι, φωνάζω πρός τινα. ἐπικαλοῦμαι.

Παρα-κενόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀδειάζω (Εὐκαιρόνω) τι κατ' ὀλίγον (ὡς ἐκ τοῦ πλαγίου).

Παρα-κεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ πλαγίως· (ὅθεν χειρουργ.) τρυπῶ τὸ ὑπογάστριον ὑδρωπικοῦ κτλ. ἵνα χυθῇ τὸ περιεχόμενον ὑγρόν. (μτφορ.) σκοφαντῶ τι πλαγίως, διαστρέφω.

Παρακέντημα (τό), καὶ

Παρακέντησις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ προηγ., (κυρ.) τὸ χειρουρ. τρύπημα τοῦ ὑπογαστρίου τῶν ὑδρωπικῶν κλπ., (Γαλλ.) la ponction.

Παρακεντητήριον (τό). τὸ γε φουργ. ἐργαλ. διὰ τοῦ ὁπ. γίνεται ἡ παρακέντησις.

Παρακεντητής, οῦ (ὁ). ὁ ἔμπαλιν τὴν χειρουργ. παρακέντησιν.

Παρα-κέρμαι, Ἰων. ἀντὶ Παράκειμαι.

Παρα-κερδαίνω, Μ. κερδανῶ ἢ κερδήσω. Κερδίζω παρὰ τὸ δίκαιον, περισσότερον ἀπ' ὅ,τι πρέπει), ἀπολαμβάνω ἢ πρόσπαθῶ ν' ἀπολαύσω καὶ ἄλλο (παρὰ τὸ καθαυτὸ καὶ νόμιμον) κέρδος.

Παρακερκίς, ίδος (ἡ). τὸ μικρὸν κόκκαλον τῆς κνήμης τοῦ ποδός, (ἄλλ.) Περόνη καὶ Στήριγξ. 2) τὸ παρὰ τὴν κερκίδα τοῦ ἵππου σχηματιζόμενον ἀπόστημα.

Παρακέχρωσμαι, πθ. πρκ. τοῦ Παρακρώννυμι.

Παρα-κιβδηλεύω, Μ. εύσω, = Κιβδηλεύω, παραχαράσσω.

Παρακίναιδος (ὁ). παραπολὺ κίναιδος.

Παρακινδύνευμα (τὸ) καὶ

Παρακινδύνευσις, εως (ἡ). τὸ παρακινδυνεύειν, παράτολμος (ῥιψοκίνδυνος) ἐπιχείρησις.

Παρακινδυνευτικός, ἡ, όν. Πρόθυμος εἰς τὸ παρακινδυνεύειν, ῥιψοκίνδυνος. (ἐπὶ πραγμ.) ἐπικίνδυνος. « Λόγος—, » Πλάτ.

Παρακινδυνευτικῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον παράτολμον, ῥιψοκινδύνως. «Εἰ δεῖ παρακινδυνευτικώτερον λέξαι, » Λογγ.

Παρα-κινδυνεύω, Μ. εύσω. Ἐμβαίνω εἰς προφανῆ κίνδυνον, ῥιψοκινδυνεύω παραβόλως. « Ὅς τις παρεκινδύνευσ' εἰπεῖν ἐν Ἀθηναίοις τὰ δίκαια, » Ἀρχ. « Δίνῃς, ἐς Ἰωνίαν ἐκείνοις βοηθοῖ τολμήσασαι παρακινδυνεῦσαι, » Θκ. « Παρακεκινδυνευμένον (ἔργον ἢ ῥῆμα), » Λξ., τὸ πολλὰ τολμηρόν (ῥιψοκινδυνον). «Τοιοῦτονί τι παρακεκινδυνευμένον; » « Δίθεσα Διὸς δωμάτιον, ἢ « Χρόνου πύδα, » Ἀριστοφ.

Παρακίνδυνος (ὁ, ἡ). πολλὰ κινδυνώδης, ἐπικίνδυνος.

Παρακινδύνως, ἐπίῤ. Ἐπικινδύνως, ῥιψοκινδύνως.

Παρα-κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ τι παρεμπρὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ δρόμου του, μετακινῶ, παραπαλεύω (« Οἷς ἂν νεωτερίζειν ἢ παρακινεῖν τι βουλομένοις ἦ, » Δ. Ἁλ. «Ἔτι καὶ ἐν τούτοις βασανιστέον εἰ ἐμμενοῦσιν ἑλκόμενοι παντάγοσε, ἢ τι ἂν παρακινήσουσι, » Πλάτ. « Ἡμεῖς δὲ τὰ παρ' ἑκατέρων ἀναγράψαμεν, ὀλίγα τῆς λέξεως συντομίας ἕνεκα παρακινοῦντες, » Παῤῥ.· (χειρουργ.) ἐξαρθρίω· (μτφορ.) διαστρέφω· (πθ. ἀμτβτ.) παραφρονῶ, (κοιν.) σαλεύει ὁ νοῦς μου. «Γέροντα, παρακεκινηκότα τὴν γνώμην, » Ἀν. (καὶ δοτ. ερσθτ.) «Ἐῶν ἐπὶ τοῖς ὠφελίοις παρακεκινηκότα, » Ξεν. (ἂν ἀπόλ.) «Νουθετεῖται ὑπὸ πολλῶν ὡς παρακινῶν, » Πλάτ. (καὶ ἐπὶ οἴνου) « Ὅταν.. περὶ τὴν τοῦ ἄρρου ἐπιτολὴν παρακινήσῃ, » Θῤῥ., χαλάσῃ, κόψῃ, Ἐσυίστ· (ἢ μτβτ.) «Τὸν στρύχνον ὥσπερ παρακινεῖν καὶ ἐξιζοῦν, » Θῤῥ. 2) [Γρμ.] — Παράγω, νομαι. «Παρακεκίνηται γὰρ ἐκ τοῦ..., » Ε'Ετ.

Παρακίνημα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παρακινήσεως· (χειρουργ.) μέλος ἐξαρθρωμένου· (γραμτ.) λέξις παρηγμένη ἀπ' ἄλλης, κτλ.

Παρα-κινησείω (χ. Ν.). Κλίνω (Ἔχω διάθεσιν) πρὸς νωθερισμούς.

Παρακίνησις, εως (ἡ), τὸ παρακινεῖν, παρασάλευμα· διαστροφή· ἐξάρθρωσις· νωθερισμός, καινοτομία· παραφρόνησις· (γραμτ.) παραγωγὴ λέξεως.

Παρακινητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιρρεπὴς πρὸς παρακίνησιν (παραφροσύνην). παρορμητικός. «Πρὸς ἔρωτα —,» Σχλ. Θκρ.

Παρακινητικῶς, ἐπίρ. Μὲ διάθεσιν πρὸς παραφροσύνην. «Παρακινητικῶς ἔχειν,» Πλ., εἶναι σαλευμένος ὁ νοῦς του.

Παρα-κιρνάω ἢ Παρα-κίρνημι ἀντὶ Παρακεράννυμι, Μ. κεράτω. Ἀνακατόνω ὑγρόν τι μὲ ἄλλο, συγκιρνῶ κατ' ὀλίγον.

Παρακιών, οῦσα, όν, Π. ἀντὶ Παριών, (ἴδε ἰέναι).

Παρα-κλαίω, Μ. κλαύσομαι καὶ κλαυσοῦμαι. (μὲ δοτ.) Κλαίω πλησίον τινὸς ἢ διά τι· κλαίω παραλόγως (χωρὶς αἰτίαν).

Παράκλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρακλάω, παραγωγὴ λέξεως.

Παρακλαυσίθυρον (τὸ). (ἄνν. ᾄσμα ἢ μέλος), τραγῳδία παρασπανιστικὸν τὸ ὁποῖον τραγῳδεῖ ὁ ἐραστὴς παρὰ τὴν θύραν τῆς ἐρωμένης του, (κατ' ἀντ.) πατινάδα. (παραδείγματα τοιούτου εἴδους τραγῳδίων σώζονται τοῦ Ἀριστοφάν. τὸ ἐν Ἐκκλησ. στίχ. 948 κ. ἑ. καὶ τοῦ Θκρ. τὸ Γ'. Εἰδύλλ.).

Παρα-κλάω, Μ. κλάσω. Τσακίζω ἀπὸ τὰ πλάγια, Συγκλάω.

Παρακλείδιον (τὸ). κλεῖδίον παραπεποιημένον, ἀντικλείδιον.

Παρα-κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω ἔξω, ἀποκλείω· (συνεκδχ.) ἀφίνω κατὰ μέρος, παραγκωνίζω.

Παρα-κλέπτω, Μ. κλέψω. Κλέπτω ἐν παρόδῳ ἢ κατ' ὀλίγον. «Ταῦτ' ἄρα τῶν ἡμερῶν παρεκλεπτέτην,» Ἀρχφ. 2) = Παρακρύπτω. «Τὴν θέαν νυκτὶ —,» Σιμμ.

Παρα-κλήω, Μ. ἥσω, Ἰων. ἀντὶ Παρακλείω.

Παράκλησις, εως (ἡ), τὸ παρακαλεῖν, κάλεσμα πρὸς βοήθειαν· πρόσκλησις· παράκλησμα· παρακίνησις· παρακάλεσμα· (Ρῆτ.) παρηγορία. «Τοῦ πένθους τίνα ἂν τις ἄλλην ἱκανωτέραν ὑμῖν παράκλησιν εἰσενεγκαίτο ἢ τὴν ἀρετὴν τοῦ γενέσθαι με Φιλιππ.» Ἔπις.

Παρακλητέον, θετ. τοῦ Παρακαλέω.

†Παρα-κλητεύω, Μ. εύσω, Γλω. ἀντὶ Παρακαλέω.

‡Παρακλητήριος, α, ον καὶ

Παρακλητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς παράκλησιν, παρακινητικός· παρακλαστικός· παρηγορητικός.

Παρακλητικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει παρακλήσεως.

Παράκλητος (ὁ, ἡ). ὁ παρακαλούμενος (προσκαλούμενος) εἰς βοήθειάν τινος, ὑπερασπιστής, βοηθός· παρήγορος· (ἰδιωτ.) συνήγορος, (Λτιν.) advocatus. «Ἐάν τις ἁμάρτῃ, παράκλητον ἔχομεν πρὸς τὸν Πατέρα Ἰησοῦν Χριστόν,» Ἰωάνν. Ἔπις., (ὅθ. ‖. παρὰ τοῖς Θλγ. ἰδιωνυμ.) τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. «Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ Παράκλητος, ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ Πατρός,» Εὐαγγ.

Παρακλήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ-

Παρακλήτωρ, ορος (ὁ). ὁ παρακαλῶν (παρακινῶν, παρηγορῶν κτλ.), = Παράκλητος. «Εἰς τρεῖς Πατέρας καὶ εἰς τρεῖς Υἱοὺς καὶ εἰς τρεῖς Παρακλήτορας,» Νόμακ.

Παρα-κλῆω, Ἀττ. ἀντὶ Παρακλείω.

Παρακλιδόν [παρακλίνω], ἐπίρ. Π. πλάγια, πρὸς τὸ ἄλλο μέρος· (τρπ.) ἀπατηλῶς, παρὰ τὴν ἀλήθειαν. «Οὐκ ἂν ἐγὼ' ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδόν, οὐδ' ἀπατήσω,» Ὀδ. Ρ.

Παρακλιτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Παρακλίτης.

Παρα-κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω τι πλαγίως· βάλλω τινὰ νὰ καθήσῃ (κυρ. εἰς τὴν τράπεζαν, [καὶ πθ.] εἶμαι πλαγιασμένος) πλησίον τινός· παραστρατίζω. (ἄλλ.) παραστρατίζω. «Ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν ἐπὶ δεξιὸν ὦμον,» Θκρ. «Ὀλίγον τι παρακλίναντες τὴν ἑτέρην πύλην,» Ἡρ., = Παρανοίξαντες. (καὶ ἄλλ.) «Καὶ γὰρ ἐκεῖναι (αἱ μοιχευόμεναι γυναῖκες) παρακλίνασαι τῆς αὐλείας παρακύπτουσιν,» Ἀρχφ. (ᾧ πθ.) «Εἴτε γυνὰ τήνω παρακέκλιται,» Θκρ. (ᾠμνμ.) «Πελοπῆς ὅση παρακέκλιται ἁθμῷ,» Καλλ., = Παράκειται. (καὶ μτφρ.) «Ἄλλῃ παρκλίνουσι δίκας,» Ἡσ., διαστρέφουσι. (συγχ., καθὸ καὶ συνωνυμεῖ, τῷ Παρεκκλίνω).

Παρακλίτης, ου (ὁ). ὁ πλαγιασμένος ἢ καθήμενος εἰς τὴν τράπεζαν πλησίον τινός, παρακαθήμενος, (παρβλ. Συγκλίτης).

‡Παρα-κλύζω, Μ. κλύσω, = Προσκλύζω. (εἰς τὸν Τζ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Περικλύζω).

‡Παράκλυτος (ὁ, ἡ). δυσφημισμένος, ξένος τοῦ

Παρα-κλύω, Μ, κλύσω, Π. (μὲ γεν.) ἀντὶ Παρακούω, δὲν ὑπακούω, ἢ δὲν καλοακούω.

Παρα-κλώθω, Μ. κλώσω. Κλώθω κατ' ὀλίγον.

Παρ-ακμάζω, Μ. άσω. Κάνω τὴν ἀκμήν (τὴν δύναμίν, τὴν ζωηρότητά) μου, περνῶ ἀπὸ τὸν καιρόν μου, παλιόνω, ξεθυμαίνω. «Τὸ τῆς ὥρας ἄνθος (»Τὸ κάλλος) ταχὺ παρακμάζει,» Ξεν. «Τὸ δ' ἀμυγδάλινον (ἔλαιον) παρακμάζει ταχύ,» Θφρ. «Ὅταν παρακμάζῃ τὰ τῆς ὀργῆς,» Πλάτ. «Παρακμάζοντος τοῦ κινδύνου,» Δσκρ. (ἢ μτχ.) «Παρηκμακώς,» ἀντὶ Παρήλιξ. «Τοὺς μὲν ἀτελεῖς, τοὺς δὲ παρηκμακότας,» Ἀρχτ.

Παράκμασις, εως (ἡ), τὸ παρακμάζειν, παρακμή.

Παρακμαστικός, ή, όν. Ὁ εὑρισκόμενος ἢ ὑποκείμενος εἰς παρακμήν, ἐγγίζων εἰς τὴν παρακμήν του, ἀρχίζων νὰ ἐκπίπτῃ. «Παρακμαστικὴ ἡλικία,» Γαλ., ἡ τοῦ παρακμάζοντος.

Παρακμή (ἡ). ἡ παρέλευσις τῆς ἀκμῆς, ὁ καιρὸς καθ' ὃν ἀρχίζει τὸ πρᾶγμα ἢ ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐκπίπτῃ (νὰ χάνῃ τὴν δύναμίν του, νὰ γηράσκῃ, νὰ ἐλαττοῦται). «Πυρετοῦ —,» Γαλ., τὸ πέσιμον τῆς θερμότητος.

Παρα-κνάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρίνω ἢ Τρίβω τι περνῶν πολλὰ κοντά, Παρατρίβω.

Παρακνημίδιος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὴν κνήμην ἢ τὴν κνημῖδα. ‖. (οὐσ.) «Παρακνημίδια,» Πλδ., τὰ σκεπάσματα τῶν κνημίδων.

Παρακνήμιον (τὸ). (ἔνν. ὀστοῦν), τὸ μικρότερον τῶν δύο κοκκάλων τῆς κνήμης. (ἄλλ.) Παρακερκίς. (παρβλ. Προκνήμιον).

Παρακνημίς, ίδος (ἡ). = Παρακνήμιον.

Παρα-κνίζω, Μ. ίσω. Τσιμπῶ κρυφίως παράζω (ἐγγίζω) μὲ τρόπον, ἐρεθίζω.

Παρα-κοάω (κοέω), Ἰων. ἀντὶ Παρακούω.

Παρακοή (ἡ), τὸ παρακούειν, ἀκοὴ (διάσκαλία) σφαλερά. 2) τὸ ἐναντ. τῆς ὑπακοῆς, παράβασις συμβουλῆς ἢ παραγγελίας, ἀπείθεια. «Πᾶσα παράβασις καὶ παρακοὴ ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν,» Ἀπόκ. 3) (ἰατρ.) = Παράκουσις.

Παρα-κοιμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Κοιμῶμαι πλησίον ἢ μετά τινος. 2) (μτνμ.) φυλάττω ὡς φρουρὸς τὴν νύκτα πουθενὰ ἢ μετά τινος.

Παρακοίμημα (τὸ) καὶ

Παρακοίμησις, εως (ἡ), τὸ νὰ κοιμᾶταί τις παρά τινι, ἢ μετά τινος συγκοίμησις· συνουσία.

Παρακοιμητής, οῦ (ὁ). ὁ κοιμώμενος παρά τινι (συγκοιμώμενος). 2) νυκτοφύλαξ, (ἄλλ.) Παρακοιμώμενος.

Παρα-κοιμίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ (νὰ πλαγιάσῃ) πλησίον τινός. «Παρακοιμίσαι αὐτῷ τὴν παιδίσκην,» (Ἀλέξ. παρ') Εὐσ., ἰδθ.

Παρακοιμιστής, οῦ (ὁ). ὁ παρακοιμίζων τινὰ παρά τινι, προαγωγός, μαστροπός.

Παρα-κοινάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ Παρα-κοινέομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. (μὲ δοτ.) Κοινωνῶ τι εἴς τινα, = Ἀνακοινόομαι.

Παρα-κοιτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παρακοιμάομαι.

Παρακοίτης, ου (ὁ). ὁ παρακοιμώμενος, σύνευνος, σύζυγος.

‡Παρακοιτία (ἡ), τὸ παρακοιτεῖν, ἡ μετά τινος συγκοίμησις. 2) ἡ πρὸς ψευδῆ νυκτερινὴν μετά ἢ πλησίον τινος ἐπαγρύπνησις.

Παράκοιτις, τος (ἡ), θηλ. τοῦ Παρακοίτης. γυνὴ σύζυγος.

Παράκοιτος (ὁ, ἡ), = Παρακοίτης, -άκοιτις.

Παρα-κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολλῶ τι μετά ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος, προσκολλῶ, συγκολλῶ.

Παρακόλλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προσκολλᾶται εἴς τι, (ἰδιαιτ.) πλουμίδι κολλημένον εἰς σκεῦος κτλ.

Παράκολλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρακολλάω, προσκόλλησις.

Παρακολλητικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς παρακόλλησιν· ἐξώθης, γλοιώδης.

Παράκολλος (ὁ, ἡ). ὁ κολλημένος ἢ ἔχων τι προσκολλημένον ἀπὸ τὸ ἓν πλάγιον. «Χαμεύνη —,» «Ὑσμίν., κλίνη ἔχουσα ἀπὸ τὸ ἓν μέρος μόνον ἀνακαμπτῆριον, (ἀντίθ. τῷ Ἀμφίκολλος).

Παρ-ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀκολουθῶ τινα ἐκ τοῦ πλησίον· συναδεύω· (ἐπιφρ. τοῦ Ὅτι) παρέπομαι· (τρπ.) ἐννοῶ, καταλαμβάνω· εἶμαι σύμφωνος, ὁ-

,ολογῶ. » Οὐ ῥᾴδιον παρακελευθεῖν βιβλίοις παλαιοῖς ἄνευ τῶν ἐξηγουμένων αὐτὰ, « Γαλ. (καὶ μτχ.) » Οὐ παρακολουθεῖ ἐλεγχόμενος, « Ἀρρ. Ἐπίκτ. (ξ μετὰ τοῦ Ὅτι). » Εἰ δὲ παρακολουθεῖς αὐτῷ, ὅτι ἀποβάλλεις τινὰ δόγματα φαῦλα, « αὐτ. » Οὐ παρακολουθῶν ὅτι τὸ ὠρον. . χλιαρόν ἐστι, « Γαλ.

Παρακολούθημα (τὸ). τὸ παρακολουθοῦν τινι, παρεπόμενον, (Γαλλ.) **conséquence**. » Καπνοῦ παράγωγον τὸ καπνίζειν, ὅ ἐστι θύειν, ὡς ἐκ παρακολουθήματος, « Εὐστ.

Παρακολούθησις, εως (ἡ), τὸ παρακολουθεῖν (παρέκτασθαι) τινι, συνέπεια.

Παρακολουθητικός, ἡ, όν. (ξ ἐπίρ.) -κῶς. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ παρακολουθεῖν, ἀκολουθῶν εὐκόλως (φυλάττων) τὴν σειρὰν τοῦ λόγου.

Παρακολουθία (ἡ), = Παρακολούθησις, συνέπεια.

Παρακόλουθος (ὁ, ἡ). ὁ παρακολουθῶν τινι ἢ χρησιμεύων ὡς συνέπεια τινός.

Παρακολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω. **Κολυμβῶ** πλησίον (εἰς τὸ πλάγιόν) τινος.

Παρακομιδή (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ -

Παρα-κομίζω, Μ. ίσω. **Φέρω** (**Μεταφέρω**, **Μετακομίζω**) τι ἐκ τοῦ πλησίον ἢ κρυφίως ἢ κατάπιν ἢ παρὼν ὤν ἔμπροσθέν τινος. » Γέρων γέροντα παρακόμιζε, « Εὐρ. » Ἐν τῇ πομπῇ. . νῆες ἑκατὸν καὶ δέκα ἅμα παρεκομίσθησαν, « Πλ. » Εὐπόρως ἤδη οἱ Θηβαῖοι σῖτον παρεκομίζοντο, « Ξεν.

Παρακομιστής, οῦ (ὁ). ὁ παρακομίζων (μετακομίζων κρυφίως ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος) τι ἢ τινα.

Παράκομμα (τὸ). τὸ παρακεκομμένον (παρεπεποιημένον) νόμισμα, παραχάραγμα. » Ὀχλοκρασίαι παράκομμα τῆς ἀρίστης ἐκμοκρατίας, « Φίλ.

Παράκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κόμην (μελλιά).

Παρ-ακονάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκονίζω τι ἐπάνω εἴς τι ἢ ἐξ ἑτοίμου (ἐν γέν.) = **Παρατρίβω** (μτφρ.) παροξύνω, διεγείρω.

Παρακοντίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω τὸ ἀκόντιον ἐπέκεινά τινος ἢ ἐν παρόδῳ.

Παρακοπή (ἡ). τὸ παρακόπτειν, παραχάραξις (νομίσματος)· (συνήθ. μτνμ.) παραφροσύνη.

Παράκοπος (ὁ, ἡ). ὁ παρακεκομμένος· (μτνμ.) φρενοβλαβής, παράφρων.

Παρακοπτικός, ἡ, όν. Ὁ ὑποκείμενος εἰς ἢ ἐπιφέρων παρακοπήν (παραφροσύνην).

Παρακόπτω, Μ. κόψω. **Κόπτω** τι ἀπὸ τὴν ἄκραν (ἀπὸ τὰ πλάγια) ἢ παρὰ τὸ δέον· ἀκρωτηριάζω· (κυρ. ἐπὶ νομισμ.) κακοτεύω ἢ παραχαράττω· (ἐν γέν.) κακεύω, διαφθείρω· ἀπατῶ· (μὲ γεν. ἐκ δ'.) ςεφῶ, ἀπατεφῶ· (ἀμτβτ.) παραφρονῶ. « Ἀκρατον πολὺν ἐμφορηθείς, καὶ παρακόψας, « Ἀρτ. » Παρακόπτειν τῇ διανοίᾳ, « Ἀρχε. (καὶ πθ.) » Παρακεκομμένος τὸν νοῦν, « Νικ.

Παρα-κορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἁρπάζω μὲ τὴν σκοῦπαν, σαρόνω ἐκ τοῦ προχείρου.

Παράκοσμος (ὁ, ἡ), = Ἄκοσμος, ἄτακτος, (ὁθ.

Παρακόσμως, ἐπίρ. = Ἀκόσμως, ἀτάκτως.

Παρα-κοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξάπτομαι ἀπὸ θυμὸν ἢ φυλάττω πάθος (κότον), μνησικακῶ.

Παράκουσις, εως (ἡ), τὸ παρακούειν (μὴ καλοακούειν), σφάλμα περὶ τὴν ἀκοήν. » Ἐπὶ δὲ τῆς ἀκουστικῆς (δυνάμεως ὀνόματα ἔχομεν). . ἔτι σε παρακούσεις ἢ παρακοὰς ἢ παρακούσματα· διαφέρει γὰρ οὐδὲν εἴς γε τὰ παρόντα χρῆσθαι τοῖς ὀνόμασιν ὅπως ἂν θέλῃ τις, « Γαλ.

Παράκουσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι παρήκουσέ (ὅ,τι ἤκουσεν ἐν παρόδῳ, δὲν καλοήκουσέ) τις, ἄκουσμα λανθασμένου (κακῶς ἐννοημένον). » Οὔτ' ἀληθὲς ὂν οὔτε πιθανόν, ἐκ παρακούσματός δέ τινος πεπλασμένον ὑπὸ τοῦ πλήθους, « Δ. Ἁλ.

Παρακουστέον, θετ. τοῦ -

Παρ-ακούω, Μ. ακούσομαι. Ἀκούω τι ἐν παρόδῳ· (ἐπμ.) δὲν καλοακούω. » Προσέχετε καὶ μὴ παρακούετε, « Κέβ. » Τὰ μὲν ἄλλα ὀρθῶς ἤκουσας, τοῦτο δὲ παρήκουσας, « Πλάτ., ἴδε καὶ Παροράω.

2) ἀκούω κατὰ τύχην, ἀκούω νὰ λέγουν. » Παρακούσας τις πρότερον ἔτι ἐν Σάρδεσι τοῦ Δημοκήδεος τὴν τέχνην, « Ἡρ. 3) ἀκούω κρυφὰ, βάλλω αὐτί ν' ἀκούσω τί λέγουν. » Παρακούων δεσποτῶν ἅττ' ἂν λαλῶσιν, « Ἀρχφ. 4) (συνδέχ.) δὲν ὑπακούω, παραβαίνω (δὲν πείθομαι εἰς) τὰ παραγγελθέντα. » Χρὴ πάντα πείθεσθαι τοῖς γονεῦσιν, ἢ ἔστιν ἃ χ παρακουστέον αὐτῶν; « Μουσών.

Παρακρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ τι πλησίον τινός. 2) κρατῶ ὀπίσω, σταματῶ, ἐμποδίζω. » Τρίχας ῥεούσας παρακρατεῖ, « Δσχρ. 3) (ἀμτβτ.) βαστῶ, ἀντέχω· ἐπιμένω, (συγχ. τῷ Παρακρατέω).

Παρα-κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω. Κρεμνῶ τι πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος. « Παρακρεμάμενα, « τὰ ἐπουσιώδη μέρη τινὸς πράγματος, τὰ προστιθέμενα ἐν εἴδει παραρτήματος, τὰ πάρεργα.

Παράκρημνος (ὁ, ἡ). πολλὰ κρημνώδης, ἀπόκρημνος.

Παρα-κρίνω, Μ. κρινῶ. Βάλλω τι πλησίον ἄλλου ἵνα τὰ συγκρίνω, παραλληλίζω· (ἐπὶ στρατ.) παρατάττω· (ἐνίοτε) κρίνω ἐσφαλμένως (ἰ).

Παρ-ακροάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, = **Παρακούω**, ἀφηγκράζομαι κρυφὰ, ἢ παρεξηγῶ τὸ ἀκουσθέν, ἐν καλοακούω.

Παρακρόασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀκοὴ σφαλερά· παρακοή, ἀνυποταξία.

Παρακροατής, οῦ (ὁ). ὁ παρακροώμενος (παρακούων), κακὸς (ἀκρόατος ἢ ἀπειθὴς) ἀκροατής, παραβάτης ἢ παρεξηγητὴς τῶν ἀκουσθέντων.

Παρα-κρούζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω ὀλίγον (παραφέρνω) ὡς ἄν κρόκος.

Παρα-κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ ἐλαφρὰ ἢ ἀπὸ τὸ πλάγι· κτυπῶ εἰς τὸν ἀέρα· χειροκροτῶ ἵνα ἐγκαρδιώσω τινά, ἐνθαρρύνω διὰ χειροκροτήσεως.

Παράκρουσις, εως (ἡ), τὸ παρακρούειν ἢ παρακρούεσθαι, ἢ ἐκ πλαγίου ἢ πρὸς τὰ πλάγια κρούσις· ἢ παρὰ μέλος κρούσις μουσικοῦ ὀργάνου· (χημ.) = **Κατάκρουσις**, (Γαλλ.) **précipitation**· (μτφρ.) ἀπάτη, γέλασμα· (ἐνίοτε) = **Παρακοπή**, παραφροσύνη.

Παρακρουσιχόλικος (ὁ, ἡ). ὁ παρακρούων τὴν χολικὰ (ἀπατῶν εἰς τὸ μέτρημα γεννήματος), (παρβλ.) **Κρουσίμετρος**.

Παρακρουσμὸς (ὁ), = **Παράκρουσις**. » Διανοίας —, « Μοσχί.

Παρακρουστικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παρακρούειν (ἀπατᾷν). 2) (ἰατρ.) ὁ ἐπιφέρων παράκρουσιν (παραφροσύνην). = **Παρακοπτικός**.

Παρακρουστικῶς, ἐπίῤῥ. διὰ παρακρούσεως· (ἀπάτης ἢ παραφροσύνης).

Παράκρουστος (ὁ, ἡ). ὁ παρακεκρουσμένος (κυρ. τὰς φρένας), παραλελογισμένος, φρενόληπτος.

Παρα-κρούω καὶ (μσ.) κρούομαι, Μ. κρούσω, -ομαι. **Κτυπῶ** (καὶ ἐπὶ ὑπτ. **Κλωτσῶ**) ἀπὸ τὸ πλάγιον· κτυπῶν παραμερίζω· ἀποκρούω· (μουσ.) κρούω κακῶς (παρὰ μέλος) τὴν κιθάραν κτλ. (ἰδιαιτ.) κτυπῶ τὴν ζυγαριὰν ἵνα βγαίνῃ, ἢ τὸ καλὸν ἵνα χυθῇ (παρβλ. **Κρουσιμετρέω**). (ὀθ. ἐν γέν.) ἀπατῶ· ἐβγάλλω τινὰ ἀπὸ τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν ἢ ἀπὸ τὰς φρένας του, παρεκτρέπω, παρασύρω. » Οὐκ ἄν σε παρακρούσαι ἡ παροῦσα ξυμφορὰ, « Πλάτ. (καὶ πθ.) » Παρακεκρούσθαι (τῶν φρενῶν) μοι δοκεῖς, « Λξ., παρεσάλευσεν ὁ νοῦς σου, τὰ ἔχασες, (παρβλ. **Παρακινέω** καὶ **Παρακόπτω**). » Ὁ ἑστὸς ὠρθωται καὶ ἡ ὀθόνη παρακέκρουσται, « Δκ. κρουσημάσθη στερεῶς εἰς τὴν καρίαν.

Παρα-κρύπτω, Μ. κρύψω. **Κρύπτω** τι ὀπωσοῦν, κρύπτω ὅπως δύναμαι.

Παρα-κρώζω, Μ. κρώξω. **Κρώζω** πλησίον τινός.

Παρακτεῖος, α, ον, = **Παράκτιος**.

Παρα-κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. **Ἀποκτῶ** ἄλλα παρὰ τὰ ὁπλῖα ἢ καὶ ἄλλα παρεκτὰς τῶν ὅσων ἔχω. (εἰς τὸν παρ.) ἔχω κτήματά τι εἰς μέρος πλησιόχωρον ἢ παρεκτὸς τῶν ἄλλων μου κτημάτων.

Παράκτης, ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ παράγων (παρακομίζων), (ἰδιαιτ. ὲὲ) ὁ ὁδηγῶν τὰ λαγωνικά.

Παράκτησις, εως (ἡ). τὸ παρακτᾶσθαι, πρόσκτησις κτήματος· (συνεκδ.) ἰδιοκτησία κειμένη πλησίον ἢ ἀποκτηθεῖσα παρεκτὸς τῶν ἄλλων κτημάτων.

Παρακτίδιος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ **Παράκτιος**.

Παρακτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ παράγειν.

Παράκτιος, α, ον. Ὁ παρὰ τὴν ἀκτὴν (τὸν αἰγιαλὸν) κείμενος. » Δεσμῶν —, « Σοφ. » Κῦμα —, « Ἐπιγρ., τὸ ὁπ. κτυπᾷ εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν.

Παράκυκλος (ὁ), (εἰς τὸ πλθ. **Παράκυκλοι** καὶ [καθ' ἑτερογέν.] **Παράκυκλα**). μέρος τι τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης.

Παρα-κυλίω, Μ. ίσω. **Κυλίω** τι πλησίον τινός.

Παρακυμάτιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁλοτρόγυρα κυμάτιον (παρυφήν). » Χιτὼν —, « Ἐπιγρ., (ἄλλος τὸ ἐξηγοῦσιν: ἔχων ἐντὸς αὐτοῦ κυμάτια, νερὰ, [Γαλλ.] **ondé, moiré**).

Παρακυπτικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς παράκυψιν. » Θυρὶς —, « Βυζ., παραθυράκι. (καὶ χωρὶς τοῦ οὐσ.) » Τὰς τῶν εἰκοδεσμάτων παρακυπτικάς, « Παχυμ.

Παρα-κύπτω, Μ. κύψω. **Σκύπτω** πλησίον ἢ ἀπὸ τὸ πλάγιον τινος· **σκύπτω** ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον νὰ ἰδῶ· **αυτεύζω** κρυ-

φὰ ἡ ἐκ τοῦ πλησίον· βλέπω ἐν παρόδῳ, (κανν.) ῥήγνω μίαν μεματιάν, (συγκδχ.) μόλις φαίνομαι καὶ φεύγω (χάνομαι), ἢ φαίνομαι (φυτρόνω) ἑξαφνα πουθενά. ■ Ὅτε δὴ παρέκυψε Χαῖρις ἐπὶ τὸν ὄρθιον, ■ Ἀρρφν. (παρβλ. Προκύπτω).

Παρα-κωρέω-ῶ, Μ. κυρήω καὶ κύρεω, Π. ἀντὶ Παρατυγχάνω.

Παράκυψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρακύπτω, σκύψιμον ἀπὸ τὸ πλάγι (ἀπὸ τὸ παράθυρον κτλ.).

Παρα-κωμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κωμῳδῶ τινα ἐν παρόδῳ (παρεισάγων αὐτὸν εἰς τὴν κωμῳδίαν μου).

Παράκωφος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κωφός, ὑπόκωφος.

Παρακωχὴ (ἡ), = Παροχή.

Παρα-λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Δαλῶ ἄλλ' ἀντ' ἄλλων (ἐκτὸς τοῦ προκειμένου), φλυαρῶ ὅ,τι τύχῃ. 2) λέγω (ὀνομάζω) τι κατὰ παραγωγήν. ■ Καὶ τοὺς Νικολάους τὰ μελίπηκτα ἐκ τινος ὁμωνύμου ἀνδρὸς εὑρόντος παραλαλοῦσί τινες, ■ Ἐξ.

Παρα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Παρέλαβον κτλ.). Λαμβάνω τι πλησίον μου (μαζῆ μου) ἢ παρά τινος (■ Κελεύει σε Περίανδρος, ἔφη, καὶ θάλλην παραλαβόντα τοῦτον, ■ Πλ. ■ Τοῦτον, ἔφη, παραλαβών, οἰδάσκειν ἐργάτην εἶναι λίθων, ■ Αν. ■ Τὰ χρήματα παρ' ἐμοῦ παραλαβεῖν, ■ Ισχρ.)· λαμβάνω τι τῷ ὀπ. μαῖ παραδίδει τις· ■ παίρνω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου (■ Ψηφίσματα παραλαβόντες τὴν πόλιν, ■ Ισχρ.)· διαδέχομαι (■ Πότερον, ὧν κέκτησαι, τὰ πλεῖω παρέλαβες, ἢ ἐπεκτήσω; ■ Πλάτ.)· (μτγν.) μανθάνω ἐκ παραδόσεως. ■ Ἐγὼ γὰρ παρέλαβον ὑπὸ τοῦ Κυρίου, ὃ καὶ παρέδωκα ὑμῖν, ὅτι κτλ., ■ Γ΄ ἐπ.

Παρα-λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω ἐκ τοῦ πλησίον ἢ ἐκ πλαγίων λάμπω ἀμυδρῶς.

Παραλάμψεσθαι, Ἰων. ἀντὶ Παραλήψεσθαι, μσ. μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραλαμβάνω.

Παράλαμψις, εως (ἡ), τὸ παραλάμπειν, ἢ ἐκ τοῦ πλησίον λάμψις. 2) (ἰατρ.) ἡ σχηματιζομένη εἰς τὴν ἴριν τοῦ ὀφθαλμοῦ κτλ. (παρβλ.) Λεύκωμα.

Παρα-λανθάνω, Μ. λήσω (ἀόρ. Β΄. Παρέλαθον κτλ.). Εἶμαι κρυμμένος πλησίον που· (μὲ αἰτ.) μένω ἀγνώριστος. ■ Ὡς οὐδὲ σε τοῦτο παρέλαθεν, ■ Ισχρ. 2) (μσ. μὲ γεν.) = Ἐπ.λανθάνομαι, λησιομανῶ, (ᾗ).

Παρα-λεαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου λεῖον (ὁμαλόν)· μαλῶ τὰς τρίχας τοῦ σώματος.

Παραλεαντικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ παραλεαίνειν· (ἰατρ.) μαλακτικός (ᾗ).

Παρα-λέγω, Μ. λέξω. (σπν. ἐνεργ.) Παραλαλῶ. (Ἱππκρ.) 2) (συνήθ. μσ.) συλλέγω ἐν παρόδῳ = Παρατίλλω, ■ Σὺ δέ, γραῦ, παραλέλεξαι κἀντέτριψαι, τῷ θανάτῳ μέλημα, ■ Ἀρρφν. 3) (ναυτ.) παραπλέω, (Γαλλ.) cotoyer. ■ Κἀκεῖθεν ἤδη παρελέγοντο τὴν Ἰταλίαν, ■ Διόδ. 4) (Π. μὲ δοτ.) κοιμῶμαι μετά τινος· (κατ' εὐφημ.) συνευρίσκομαι. ■ Ἀθανάτῳ παρέλεκτο θεᾷ βροτός, ■ Ὅμ. Ἴλ.

Παράλειμμα (τὸ). τὸ παραλειπόμενον, ἐπίλειπον, ἀπομεινάρι.

Παραλειπτέον, θετ. τοῦ Παραλείπω.

Παραλειπτικός, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ παραλείπῃ (νὰ παρατρέχῃ)· (ῥτρ.) ὁ γινόμενος ἐν εἴδει παραλείψεως.

Παραλειπτός, ἡ, όν. Ἄξιος παραλείψεως. ■ Κἀθὼν δ' οὐ παραλειπτὸς ἀσύμβολος, ἀλλὰ διωκτός, ■ (Χρύσιππ. παρ') Ἀθ.

Παρα-λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω τι κατὰ μέρος (εἰς τὸ πλάγιον τοῦ δρόμου μου)· παρατρέχω· (μτγν.) παρασιωπῶ. ■ Πολλὰ τοίνυν ἕτερ' ἔχων εἰπεῖν περὶ αὐτοῦ, παραλείψω, ■ Δη. ■ Ἀλλὰ μὴν καὶ τῇ μεγαλοφροσύνῃ γε ὡς ἐχρῆτο, οὐ παραλειπτέον, ■ Ξεν. (καὶ πθ.) ■ Ἕκαιον, εἴτινι παραλειπομένῳ ἐνευγχάνοιεν, ■ αὐτ., ὅ,τι ἔμενε.

Παρ-αλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω τι ἐκ πλαγίου ἢ ἐκ τοῦ παρατυχόντος, πασαλείφω.

Παράλειψις, εως (ἡ), τὸ παραλείπειν, ἄφημα κατὰ μέρος· (ῥτρ.) παρασιώπησις.

Παραλελογισμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Παραλόγως, ὡς παραλογισμένος.

Παράλευκος (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων (πλησιάζων) πρὸς τὸ λευκόν, ἀσπρειδερός.

Παρα-λεύσσω (χ. Μ.). Π. ἀντὶ Παρορῶ.

Παρα-λήγω, Μ. λήξω. Εἶμαι παρατελευταῖος. ■ Παραλήγουσα, ■ Γρμ., ἡ πρὸ τῆς τελευταίας συλλαβή. ■ Παραλήγει (καὶ πθ. ■ Παραλήγεται) διφθόγγῳ, ■ αὐτ., ἔχει δίφθογγον εἰς τὴν παραλήγουσαν.

Παράληξις, εως (ἡ), τὸ παραλήγειν. 2) διττὴ κατάληξις μιᾶς λέξεως.

Παραληπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Παραλαμβάνω.

Παραλήπτης, ου (ὁ). ὁ παραλαμβάνων τι, (ἰδιωτ.) ὁ συνάζων τοὺς φόρους, (ἄλλ.) Ἀποδέκτης.

Παραληπτός, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναται ἢ πρέπει νὰ παραλάβῃ τις.

Παραλήπτωρ, ορος (ὁ). ὁ παραλαμβάνων (ἀναλαμβάνων) τι.

Παρα-ληρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραλαλῶ, φλυαρῶ ὅ,τι τύχῃ, ὅν ἠξεύρω τί λέγω.

Παραλήρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι λέγει τις παραληρῶν, φλυαρία, παραλάλημα.

Παραλήρησις, εως (ἡ), τὸ παραληρεῖν, παραλήρημα, (Λτ.) Delirium.

Παράληρος (ὁ, ἡ). ὁ παραλαλῶν (φλυαρῶν ἄλλ' ἀντ' ἄλλων). ‖. (οὐσ.) = Παραλήρημα.

Παράληψις, εως (ἡ), τὸ παραλαμβάνειν ἢ παραλαμβάνεσθαι, ἢ κατὰ διαδοχήν ἢ κατὰ παράδοσιν λήψις, ■ κάρσιμον ἀπὸ τὰς χεῖρας τινος κτλ., ἀκρόασις μαθήματος. ■ Καθ' ἑκάστου σχήματος παράληψιν τριῶβολον ἐπιδιδούς, ■ Ἰαμβλ.

Παραλία (ἡ), Ζ. Παράλιος.

Παραλιθάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ὀλίγον τι ἢ ἀπὸ τὰ πλάγια λιθώδης (πετρώδης).

Παράλιμνος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) πλησίον λίμνης.

Παρα-λιμπάνω, Ἀττ. ἀντὶ Παραλείπω.

Παράλιος [παρὰ, ἅλς], α ἢ ος, ον. Ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) πλησίον τῆς θαλάσσης, παραθαλάσσιος. ■ Ὄρνιθες παράλιοι, ■ Σοφ., τὰ θαλασσοπούλια. ■ Παράλιοι, οἱ κάτοικοι τῆς Παραλίας. ■ Παραλία (ἐνν. χώρα), (ἐν γέν.) ἡ παραθαλασσία, (ἰδιωτ.) ἡ τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς. ■ Παράλια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἑορτή τις τῶν Ἀθην., (τὸ ὁποῖον ὅμως φαίνεται ὅτι εὐθ' ἐφαλλ. ἐν τοῦ Λατιν. Parilia), (ἴδε καὶ Πάραλος).

Παρ-αλίσκομαι, Μ. αλώσομαι. Πάνομαι ἐπάνω εἰς τὸ ἔργον ἢ ἐν παρόδῳ.

Παρ-αλιταίνω, Μ. αλιτήσω (ἀόρ. Β΄. Παρήλιτον κτλ.), Π. ἀντὶ Παραμαρτάνω, (μὲ αἰτ. ἄλλ. πρθ.) ■ Ἦ ῥᾳ θεοὺς παρήλιτες ἀφραδίῃσιν, ■ Ἀπλλν.

Παραλίτης, ου (ὁ). ναύτης τῆς ἱερᾶς τριήρους τῆς λεγομένης Παράλου.

Παραλιώτης, ου (ὁ). κάτοικος τῶν παραλίων.

Παραλλαγὴ (ἡ), = Παράλλαξις.

Παράλλαγμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον ἢ ἀποτέλεσμα τῆς παραλλαγῆς. 2) = Παραλλαγή.

Παραλλακτέον, θετ. τοῦ Παραλλάσσω.

Παραλλακτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς παράλλαξιν.

Παράλλακτος (ὁ, ἡ). παρηλλαγμένος, ἢ ἐπιδεκτικὸς παραλλαγῆς (ἀλλοιώσεως). ■ Οὐ παραλλακτός, α = Ἀπαράλλακτος, (εἰς τὸν Πλ. ὁ Ῥείσκ. διώρθ. Ἀπαράλλακτος).

Παραλλάξ, ἐπίρ. Κατὰ παραλλαγήν, ἐναλλάξ. ■ Βλαστάνει δὲ (ὁ νάρθηξ) παραλλὰξ τὰ φύλλα· λέγω δὲ παραλλάξ, ὅτι οὐκ ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους τῶν γονάτων, ἀλλ' ἐναλλάξ, ■ Θκρ.

Παράλλαξις, εως (ἡ), τὸ παραλλάσσειν, ἢ ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην θέσιν ἢ κατάστασιν μετάβασις, μεταβολή· διαφορά κτλ.

Παρ-αλλάσσω [ττω], Μ. αλλάξω. Ἀλλάζω (Κάμνω νὰ διαφέρουν ἐναλλὰξ μεταξύ των) πράγματα τὰ ὁπ. κεῖνται παράλληλα. ■ (Ὁ χαλκεὺς) παραλλάττει ἀλλήλων τοὺς ὀδόντας (τοῦ πρίονος), ■ Θκρ. κάμνει τὸν ἕνα ἐξέχοντα ἀπὸ τὸν καὶ τὸν ἄλλον ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. 2) (ἐν γέν.) ἀλλοιῶ, μεταβάλλω (κυρ. ἐπὶ τὸ χεῖρον). (ἀμτβτ.) διαφέρω. (ἐνίοτε) ταλαντεύομαι, διστάζω. ■ Παραλλάσσει ὠφένας χρηστὸς πρὸς αἰσχρὰ πράγματα, ■ Σοφ. (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) ■ Τὸ τεύτλιον παραλλάττει πρὸς τὰς ὥρας, ■ Θφρ., φυτρόνει ποτὲ μὲν πρωϊμώτερα, ποτὲ δὲ ὀψιμώτερα, κατὰ τὸν καιρόν. ■ Ἡ δὲ ῥίζα τοῦ κυπείρου πολύ τι τῶν ἄλλων παραλλάττει ἀνωμαλίᾳ, ■ αὐτ. (καὶ πρὸς γεν.) ■ Γυναῖκα, μηδὲν φρονούσας παραλλάττουσαν, ■ Πλ., (καὶ ἀπρ.) ■ Παραλλάττει, ■ Πλάτ., ἔχει διαφοράν, διαφέρει. (καὶ πθ.) ■ Παρηλλαγμένος μεγέθει, ■ Δ.Ἀδ., παρὰ φύσιν μεγάλος, παράξενος διὰ τὸ μέγεθός του. ■ Τὸ τῆς διαίτης.. παρηλλαγμένον, ■ Γρ., (παρβλ. Ἐξαλλάσσω). 3) περνῶ παρεμπρός, παρέρχομαι· ὑπερβαίνω τὸ ῥιζόμυρι, ἐξαγαίνω ἀπὸ τὸν ὁρόμον μου· ἀποπλανῶμαι, παρεκτρέπομαι· (μτγν.) παραφρονῶ. ■ Ἐπεὶ δὲ παρήλλαξαν αἱ πρῶτοι τὴν ἐνέδραν, ■ Ξεν. (καὶ πρόθετ.) ■ Καθ' ἑτέρας ὁδοὺς παρηλλάξατε, ■ Πλ. (καὶ μτγν.) ■ Νεανίας, ἅρπ τὸν μείραχα παρηλλάξας. ■ Παραλλάξαι φασὶν αὐτὸν

οὐχ ὑπὸ γήρως ἢ νόσου, ἀλλὰ φαρμάκ.., « αὐτ.

Παραλληλεπίπεδον (τὸ), σχῆμα γεωμετρ. ἐκ τριῶν παραλληλογράμμων, ὧν τὰ δύο ἀντίστοιχα εἶνε ἴσα πρὸς ἄλληλα.

Παραλληλία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παράλληλος.

Παραλληλίζω, Μ. ἰσω. Τοποθετῶ παραλλήλως· συγκρίνω (πρὸς ἄλληλα), παραβάλλω.

Παραλληλισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ παράλληλος τοποθέτησις· ἡ πρὸς ἄλληλα (κατὰ παράθεσιν) σύγκρισις.

Παραλληλόγραμμον (τὸ), σχῆμα γεωμετρ. συνιστάμενον ἀπὸ 4 παραλλήλους γραμμάς.

Παραλληλογράμμως, ἐπίρ. Εἰς σχῆμα παραλληλόγραμμον.

‡**Παραλληλοποιὸς** (ὁ, ἡ). ὁ συντελῶν πρὸς παραλληλισμόν.

Παράλληλος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον ἢ κατεναντικρὺ ἄλλου ἰσομήκως κείμενος (μὲ ἴσην δι' ὅλου τοῦ μήκους ἀπόστασιν παρεκτεινόμενος). « Προσθέσθαι χάρακα παράλληλον τῷ τείχει, « Πλθ. » Ἀπὸ δὲ τῶν ἀνατολίων παράλληλος ὁ Ῥῆνος τῇ Πυρήνῃ, « Στρβ. 2) ἀλλεπάλληλος, [ὀθ. παρὰ Γρμτκ.] « Ἐκ παραλλήλου σχῆμα, ὅταν δύο λέξεις ἐπάλληλοι τεθῶσι, τὸ αὐτὸ σημαίνουσαι, ὡς » Δηθά τε καὶ δολιχόν, « Ἡρωδ. ‖. (τὸ οὐδ.) Παράλληλα, ἐπίρ. ἀντὶ Παραλλήλως.

Παραλληλότης (ἡ), = Παραλληλία.

Παραλλήλως, ἐπίρ. Πλησίον ἢ κατεναντικρὺ ἀλλήλων εἰς θέσιν παράλληλον. « Πολλάκις τὰ ἰσοδυναμοῦντα παραλλήλως τίθεται εἰς πλείονα ἔμφασιν, « Ἀπλλν.

‡**Παραλογή**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραγωγή.

Παραλογία (ἡ), τὸ ἐναντ. τῆς ἀναλογίας. « Μετὰ παραλογίας, « Σχλ., = Παραλόγως.

Παραλογίζομαι, Μ. ἰσομαι. Κάμνω κακὸν (ἐσφαλμένον) λογαριασμὸν ἢ συμπέρασμόν, λανθάνομαι λογαριάζων ἢ συλλογιζόμενος, δὲν συλλογίζομαι καλά· ἀπατῶ (κυρ. διὰ ψευδοῦς λογαριασμοῦ ἢ συλλογισμοῦ)· (ἐν γέν.) ἀπατῶ (καὶ πθ.) ἀπατῶμαι, (κοιν.) τὰ χάνω, παραλογιάζω. « Ἐπισκοτούμενος καὶ παραλογιζόμενος τοῖς λογισμοῖς, « Πλθ.

Παραλογισμός (ὁ), τὸ παραλογίζεσθαι, κακὸς (ἐσφαλμένος) λογαριασμός· ψευδὴς ἢ ἀπατηλὸς συλλογισμός (σόφισμα) καὶ ἡ δι' αὐτοῦ ἀπάτη.

Παραλογιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παραλογιζόμενος (ἀπατῶν διὰ παραλογισμῶν) τινα, ἀπατεών.

Παραλογιστικῶς, ἡ, ὸν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀπατᾶν (διὰ παραλογισμῶν), σοφιστικός. « Παραλογιστικὰ ἐρωτήματα, « Ἄρστ.

Παραλογιστικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον σοφιστικὸν (παραλογιστικόν), ἀπατηλῶς.

‡**Παραλογιστὰς**, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναται νὰ ἀπατήσῃ τις διὰ παραλογισμοῦ, εὐαπάτητος. « Καὶ μοι δοκεῖ πάντων τῶν ζώων παραλογιστότατον (διορθ. εὐπαραλογιστότατον) ὑπάρχειν ἄνθρωπος, δαιμόνων εἶναι σανουργότατον, « Πλθ.

Παράλογος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ λόγον (ἐκτὸς ἢ ἐναντίον τοῦ λογαριασμοῦ), ἀνέλκιστος, ἀπροσδόκητος· ὁ χωρὶς λόγον (αἰτίαν εὔλογον), ἢ ἐναντίως εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον, ἄτοπος, (Γαλλ.) absurde. ‖. (οὐσ.) « Ὁ παράλογος, « Θκ., ἀντὶ Τὸ παράλογον.

Παραλογότης (ἡ), αὔξμ. ἀντὶ Τὸ παράλογον.

Παραλόγως, ἐπίρ. Παρὰ λόγον, ἐκτὸς τοῦ λογαριασμοῦ, παρ' ἐλπίδα· χωρὶς λόγον (αἰτίαν εὔλογον), ἐναντίον τοῦ ὀρθοῦ λόγου. « Τὸ Μόγις ἀναλογώτερον διὰ τοῦ γ γράφεται... οἱ γὰρ Ἴωνες παραλόγως διὰ τοῦ λ. ἐκφέρουσι, « Φὼτ. « Τὴν τύχην, ὅσα ἂν παραλόγως συμβῇ, εἰώθαμεν αἰτιᾶσθαι, « Ἄρστ.

‡**Παράλοιπος** (ὁ, ἡ). ὁ παραλειφθείς (μέλος κατὰ μέρος), ὑπόλοιπος.

Παραλοξαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὀλίγον λοξόν.

Πάραλος (ὁ, ἡ), = Παράλιος. « Στρατὸς —, « Ἡρ. » Ἡ πάραλος (ἐνν. ναῦς ἢ τριήρης), « ἓν ἀπὸ τὰ δύο ἱερὰ ταχύπλοα τῶν Ἀθην., τὸ ὁπ. μετέφερε συνήθως τὰς θεωρίας εἰς τὴν Δῆλον, χρησιμεῦον παρεκτὸς τούτου καὶ εἰς ἄλλας κατεπειγούσας δημοσίας ὑποθέσεις. « Ἡ Σαλαμινία ναῦς Ἀθήνῃσι καὶ ἡ Πάραλος, οὐκ ἐπὶ πᾶν ἔργον, ἀλλ' ἐπὶ τὰς ἀναγκαίας ἢ μεγάλας κατεσπῶντο πράξεις, « Πλ. « Πάραλοι, « Ἱρ., οἱ κάτοικοι τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς, ἢ οἱ ναῦται τῆς Παράλου τριήρους, (ἄλλ.) Παραλῖται. ‖. (οὐσ.) » Πάραλον, « Ἐπιγρ., εἶδος φυτοῦ (τιθυμάλλου) παραλίου.

Παραλουργής, ές (ὁ, ἡ). (χιτὼν) ἔχων ἑκατέρωθεν παρυφασμένην ἁλουργίδα, Παραπόρφυρος. ‖. « Παραλουργεῖς, « ἡ δευτέρα κλάσις τῶν πολιτῶν εἰς τὴν Περσίαν φερούντες πρὸς διάκρισιν παραλουργῆ καὶ οὐχὶ ἁλοπόρφυρα, καθὼς οἱ τῆς πρώτης τάξεως, ἱμάτια).

Παραλουργίς, ίδος (ἡ). φόρεμα παραλουργόν, ἁπλοῦς παραπόρφυρος.

Παραλουργὶς (ὁ, ἡ), = Παραλουργής.

Παραλοῦται, κατὰ κρα., ἀντὶ Παραλούεται, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ἐνδ. τῆς ὁρ. τεῦ

Παραλούω, Μ. λούσω. Δούω τινὰ πλησίον ἄλλου. ‖. (συνήθ. μσ.) Παραλούομαι-λοῦμαι, Μ. λούσομαι. Δούομαι πλησίον ἢ μετά τινος, συλλούομαι.

Παραλοφιὰ (ἡ). τὸ ὄπισθεν κυρτὸν μέρος τοῦ λαιμοῦ (κυρ. τοῦ ἵππου) ἀπὸ τὸ ἰνίον ἕως τὴν ἀρχὴν τῆς ῥάχης.

Παραλυγίζω, Μ. ίσω. Λυγίζω τι πρὸς τὸ πλάγιον, στραγγουλίζω, = Παραγρέφω.

Παραλυκίζω, Μ. ίσω. Ἁλμυρίζω ὀλίγον.

Παραλυμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι, = Παραβλάπτω.

Παραλυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Λυπῶ τινα ἐκ τοῦ σύνεγγυς, παρενοχλῶ, παραπικραίνω.

Παραλύπησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Παράλυπρος (ὁ, ἡ). σχεδὸν λυπρός, οὐχὶ τόσον πολλὰ παχὺς (εὔφορος).

Παράλυσις, εως (ἡ), τὸ παραλύειν ἢ παραλύεσθαι, λύσιμον (χάλασμα) ἀπὸ τὸ πλάγι, Ἐξήλωμα· (ἰατρ.) χαύνωσις (ἀνενεργεία) τῶν μελῶν τοῦ σώματος, παράλυσία.

Παραλυτέον, θετ. τοῦ Παραλύω.

Παραλυτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-κῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ παραλύειν, χαυνωτικός. 2) (ἰατρ.) ὁ πάσχων ἢ ὑποκείμενος εἰς παράλυσίαν.

Παράλυτος (ὁ, ἡ). παραλελυμένος, Ἐξηλωμένος (χαλασμένος) ἀπὸ τὸ πλάγι· (ἰατρ.) ὁ πάσχων ἀκινησίαν τῶν μελῶν (παράλυσιν).

Παραλυτρόω-ῶ καὶ (μσ.) λυτρόομαι-ῶμαι, Μ. ώσω,-ομαι. Ἐξαγοράζω (Ἐλευθερώνω διὰ λύτρων) καὶ ἄλλον τινὰ ἐκτὸς τοῦ καθαυτὸ λυτρουμένου, λυτροῦμαι ἐν παρόδῳ.

Παραλύω, Μ. λύσω. Δύνω (Ξηλόνω) τι ἀπὸ τὸ πλάγι, (ἐν γέν.) χαλνῶ, χρημνίζω κτλ. « Τοῦ δὲ θώρακος ἐπιτηδὲς ὑπέφαινέ τι παραλύσας ἐκ τῶν ὤμων τοῦ χιτῶνος, « Πλ. » Παραλύσας τὰ σαγμία, « αὐτ. « Παραλύσας τὰ πηδάλια τῶν νεῶν, « Ἡρ., τὰ ἔθγαλε. (καὶ πθ.) « Σμύρνη παρελύθη ὑπὸ Ἰώνων, « αὐτ. (ὅθεν 2) (μετνμ.) πράξεώ παραλυσίαν· (ἐν γέν.) χαυνόνω, ἐκνευρίζω (κυρ. καὶ μεταφορ.). « Τοὺς ἔρωτας τῶν καμμήλων εἶναι γὰρ ἥδιστον θεῖν τῶν θηλέων, παραλύεσθαι, « Ἡρ. « Ὡς ἔχθετο τραυμάτων πλήθει παραλυόμενον ἑαυτόν, « Πλ., (παρβλ. Ἐκλύω). 3) λύνω καὶ ἄλλο τι προσέτι· ἢ παρεκτός. « Λῦσαι μίαν κύνα· ἐὰν δὲ λάθῃ τὸ ἴχνος, παραλῦσαι καὶ ἑτέραν, « Ξεν. 4) (συνεχόχ. καὶ τρπ. μὲ γεν.) ἀπαλλάττω (ἐλευθερώνω) ἀπό, ἀπολύω. « Ἐπειράτο παραλύειν τοὺς Ἀθ. τῆς ἐπ' αὐτὸν ὀργῆς, « Θκ. « Παραλύει αὐτὸν τῆς στρατηγίας, « Ἡρ., τὸν ἔθγαλε (τὸν ἀπέβαλεν) ἀπό, τὸν ἔπαυσε. « Τῶν μοι παίδων ἕνα παράλυσον τῆς στρατηγίας, « αὐτ. « Παρέλυσεν αὐτὸν τῆς καταδίκης, « Λκ. « Παρέλυσε τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ τῶν βασιλικῶν ἀφειλημάτων, « Πλθ. « Τὸ τυχεῖν πειρώμενος ἀγωνίας παραλύει δυσφορωτέρου, « Πινδ. « Ἔρθη, φαρμάκῳ παρελύσας ἑαυτὸν τοῦ ζῆν, « Στρβ.

‡**Παράλωμα** (τὸ), Γλσ. [παρά, λῶμα]. οὖγια (κενάρι) φορέματος.

Παραμαίνομαι, Μ. μανοῦμαι ἢ μανήσομαι (ἀόρ. Παρεμάνην, πρκ. Παραμέμηνα). Σχεδὸν μαίνομαι.

Παραμαρμαίρω (χ. Μ.). Λάμπω (Ἀκτινοβολῶ) πλησίον ἄλλου φωταυγοῦς σώματος.

Παραμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι (ἀόρ. Παρήμαρτον κτλ.). Ἁμαρτάνω (Σφάλλω) ἐξ ἀπροσεξίας· ἁμαρτάνω χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῶ· ἀποτυγχάνω.

Παραμαρτυρία (ἡ), [Νμ.] = Παραγραφὴ (κυρ. διὰ ζώσης φωνῆς).

Παραμασήτης καὶ (ἀρθρ.) **Παραμασούντης** [παρά, μασάομαι], ου (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Παράσιτος.

Παραμαχαιρίδιον (τὸ), = Παραξιφίς.

‡**Παραμβλύνω**, Μ. υνῶ. Ἀμβλύνω ὀλίγον.

Παραμεθίημι, Μ. μεθήσω (ἀόρ. Παρεμέθηκα κτλ.). Ἀφίνω τι κατὰ μέρος, παραλείπω· ξεστενόνω (χαλαρόνω) ὀλίγον.

Παραμείβω καὶ (μσ.) **αμείβομαι**, Μ. αμείψω, -ομαι, = Παραλλάττω (κυρ. τόπον), διαβαίνω πλησίον τινός, παρέρ-

γομαι, (ἐπὶ πατ.) παραῤῥέω· Ἐκπερνῶ εἰς τὸ τρέξιμον. « Παραμειβομένου τοῦ στρατεύματος τὴν πόλιν, « Ξεν. « Καὶ θαλασσαῖον παραμείβεται ὀλιγῶνα, « Πίνδ. (καὶ ἀπολ.) « Ὥρη παραμείβεται, « Ἴσ., περνᾷ.

Παραμείψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραμείβομαι, παραλλαγή. « Σελήνης—, « Ν. Χουμν.

Παρα-μελέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἀμελῶ τι ὅλως διόλου· (χ. πτ.) ἀδιαφορῶ παντάπασι, δέν μοι μέλει διόλου.

Παραμέμβλωκα, Π. πρκ. (ἀντὶ ἐνες.) τοῦ Παραβλώσκω, (ἴδε Παραμολεῖν).

Παραμέμνημαι, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Παραμιμνήσκομαι.

Παρα-μένω, Μ. μενῶ. (μὲ δοτ.) Μένω πλησίον τινός· ἐπιμένω εἴς τι· (χ. πτ.) μένω μέχρι τέλους· (ἐπὶ ἀῤῥύχ.) βαστῶ, διαρκῶ, δὲν χάνω τὴν δύναμίν (τὴν ποιότητά) μου.

Παρόμεσος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τοῦ μέσου. « Δάκτυλος—, « ὁ μετὰ τὸν μέσον. « Παραμέση (ἐνν. χορδή), « ἡ δευτέρα τοῦ πενταχόρδου (ἱερὰ τοῦ Ἄρεως).

Παρα-μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ τι πλησίον ἢ κατὰ τὸ μῆκός τινος· μετρῶ παραλλήλως ἢ μὲ τὸ αὐτὸ μέτρον, ἀντιαποδίδω τὸ ἴσον· συγκρίνω ἐκ παραβέσεως· (συνεχ.) διαβαίνω πλησίον τινός, παραμείβομαι. « Ὁ τὴν τοῦ κύκλου κίνησιν παραμετρῶν χρόνος, « Πλ., κινούμενος κυκλικῶς (χωρὶς ἀρχὴν ἢ τέλος).

Παραμέτρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ πρὸς ἄλλο τι ἐκ τοῦ πλησίον καταμέτρησις (σύγκρισις). « Ἡ γὰρ πρὸς τοὺς ἥττους ἑαυτοῦ παραμέτρησις καὶ ἀντεξέτασις τὸ φρόνημα πάντως μετεωρίζει, « Γρ.

Παραμετρητέον, θετ. τοῦ Παραμετρέω.

Παραμεύω, Μ. μευσῶ, Δ, ἀντὶ Παραμείβω.

Παραμηκέως, ἐπίῤῥ. Ἰων. Εἰς παραμήκη ἔκτασιν, κατὰ μῆκος.

Παραμήκης, εος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ μῆκός τινος παρεκτεινόμενος (ἐν γέν.) ἐπιμήκης, (Γαλλ.) oblongue.

Παρα-μηχύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι παράμηκες, τραβῶ εἰς μάκρος, παρατείνω· (συνεχ.) ἀργοπορῶ.

Παραμηνύω, Μ. ύσω. Δηλοποιῶ τι πλαγίως, ἀφίνω μέ τρόπον ἵνα ἐννοήσωσι.

Παραμήρια (τὰ). τὰ ἔσωθεν (τὰ πλάγια μέρη) τῶν μηρῶν.

Παραμηριαῖος, α, ον καὶ

Παραμηρίδιος καὶ **Παραμήριος** (ὁ, ἡ). ὁ ἑκατέρωθεν τῶν μηρῶν ἐφαρμοζόμενος. ‖ (οὐσ.) **Παραμήριον** (τὸ), =Παραξιφὶς, ἡ (πλθ.) « Παραμηρίδια (τὰ), « Ξεν., τὰ θωρακοειδῆ τῶν μηρῶν σκεπάσματα, (Γαλλ.) cuissards.

Παρα-μηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μηχανῶμαί τι παρὰ κανόνας ἢ παραβάλλων αὐτὸ πρὸς ἄλλο (κατὰ μίμησιν).

Παρα-μίγνυμι (μιγνύω), Μ. μίξω. Σμίγω (Ἀνακατόνω) καὶ ἀπὸ ἄλλο τι ὀλίγον, προσθέτω μέρος, παρενείρω. « Παραμιγὴς βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα, « Ἀχ.

Παραμικρόν, ἐπίῤῥ. ἀντὶ Παρὰ μικρόν, παρ' ὀλίγου, ὀλίγου ἐλλείπει, σχεδόν.

Παρα-μιλλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀμιλλῶμαι πρός τινα, (μὲ αἰτ.) νικῶ ἀμιλλώμενος, ὑπερβαίνω. « Παρημιλλήσατο δὲ ἢ τὴν τούτων ἀπόνοιαν ἡ τῶν Ἰδουμαίων, « Ἰώσ.

Παράμιλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀμιλλώμενος (συναγωνιζόμενος) πρός τινα, ἀνταγωνιστὴς, ἐράμιλλος.

Παρα-μιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Μιμοῦμαι κατά τι (πλαγίως).

Παρα-μιμνήσκομαι, Μ. μνήσομαι. (μὲ γεν.) Ἐνθυμοῦμαι· (Ἀναφέρω) τι ἐν παρέργῳ ἢ εἰς περίστασίν τινα.

Παραμίμνω, Π. ἀντὶ Παραμένω.

Παραμινυθέω, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἐλαττοῦμαι παραβαλλόμενος πρός ἄλλο τι, εἶμαι μικρότερος, (Ἱππκρ.).

Παραμίξ [παραμίγνυμι], ἐπίῤῥ. Ἀνακατόνοντας ἁμάμεσα.

Παρα-μιξολυδιάζω, Μ. άσω. Μιμοῦμαι κατά τι (Παρενείρω καί τινας φθόγγους ἀπὸ) τὸν μιξολύδιον τῆς μουσικῆς τρόπον.

Παρα-μίσγω (παρε. Παρέμισγον), =Παραμίγνυμι.

Παραμολεῖν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραβλώσκω, παρακολουθῶ, συνοδεύω, παραστέκομαι.

Παραμονή (ἡ). τὸ παραμένειν, ἢ συνήθης παρά τινι διαμονή· ἐπιμονή· προσκαρτέρησις. διατήρησις. « Οἶνον τὸν πρὸς παραμονὴν ἐπιτήδειον, « Ἀθ.

Παραμόνιμος (καὶ ἐπίῤῥ. =ιμως), =τῷ

Παράμονος (ὁ, ἡ). ὁ παραμένων (προσκαρτερῶν) εἴς τι, σταθερός, ἐπίμονος. (ἐπὶ πραγμ.) διαρκὴς, βαρυαγερός. « Καλλίστην τε καὶ παραμόνιμον ἀλοιφὴν, « Γαλ.

Παραμόνως, ἐπῤῥ. Ἐπιμόνως.

Παρα-μορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τὴν μορφὴν τινος ἐπὶ τὸ χεῖρον.

Παράμουσος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συμβιβαζόμενος μὲ τὰς μούσας καὶ τὴν μουσικὴν· παρατράγῳδος· ἄμουσος, ἀφιλόκαλος· (μὲ ὀσ. ἢ γεν.) ἀσύμφωνος, ἀνάρμοστος. « Βρομίου ἑορταῖς παράμουσος, « Εὐρ., ἀντιχῶν τὸ ἐναντίον μέλος.

Παρ-αμπέχω καὶ **Παρ-αμπίσχω**, Μ. αμφέξω. Ἐνδύω (Σκεπάζω) ὕπως ἠμπορῶ· μεταχειρίζομαί τι ὡς πρόσχημα (παρακάλυμμα) αἰσχροῦ τινος.

Παρ-αμπυκίδδω, Μ. ιξῶ, Δ, ἀντὶ

Παρ-αμπυκίζω, Μ. ίσω. Δένω ἐπάνω (Ἀναστυκόνω) τὰ μαλλιά μου μέ ἢ ὡς ἂν μὲ

Παραμπύκιον (τὸ), τὸ δέσιμο (ἡ κορδέλλα) τοῦ ἄμπυκος.

Παρα-μυθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Λέγω τι ἵνα ἐγκαρδιώσω ἢ καθησυχάσω, παρακινῶ, συμβουλεύω· (συνήθ.) παρηγορῶ (μτγν.) ἐπανορθόνω· μετριάζω, ἀνακουφίζω. « Πῦρ ἀνάψαντες τὸ πικρὸν τοῦ κρυμοῦ παραμυθούμεθα, « Ἀλκίφρ. « Παραμυθούμενος τῷ εἰκότι τὸ τοῦ λόγου παράδοξον, « Πλ.

Παραμύθημα (τὸ). μέσον πρὸς παραμυθίαν, παρηγόρημα.

Παραμυθητέον, θετ. τοῦ Παραμυθέομαι.

Παραμυθητὴς, οῦ (ὁ)· ὁ παραμυθούμενος (παρηγορῶν, παραθαῤῥύνων).

Παραμυθητικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς παραμυθίαν, παρηγορητικός.

Παραμυθητικῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ παρηγορητικὸν τρόπον, πρὸς παραμυθίαν.

Παραμυθητὸς, ἡ, όν. Ἐπιδεκτικὸς παραμυθίας, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ) Παραῤῥητός.

Παραμυθήτωρ, ορος (ὁ), =Παραμυθητὴς

Παραμυθία (ἡ). ἡ διὰ λόγων ἐγκαρδίωσις, παρηγορία. 2) πρόφασις εὐσχήμος πρὸς δικαιολογίαν, (Γαλλ.) excuse. 3) ; ῥητ.) ἡ τροποποίησις (διὰ παραδειγμάτων κλπ. ὑποστήριξις) τῆς πρτάσεως. « Τοῦτο παραμυθίας δεῖται καὶ πίστεως, « Πλάτ.

†**Παραμυθικὸς**, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) =ικῶς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραμυθητικός.

Παραμύθιον (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ἢ γίνεται πρὸς παραμυθίαν, ἀφορμὴ παρηγορίας, μέσον πρὸς παρακίνησιν. « Πληρωμονῆς παραμύθια, « Πλάτ., τὰ διεγείροντα τὴν ὄρεξιν φαγητά.

Παρα-μυκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μουγγρίζω ἐκ τοῦ πλησίον.

Παρ-αμύσσω, Μ. ύξω. Ξεσχίζω (Τσουγγρανίζω) τι ἀπὸ τὰ πλάγια ἢ ὀλίγον τι.

Παρα-μύω, Μ. μύσω. Μισοκλείομαι, εἶμαι μισοκλεισμένος.

†**Παράμωρος** (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι μωρὸς, (κοινῶς) ἐλλούτσικος.

Παρ-ανα-βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἀναβαίνω πλησίον τινός, κάθημαι εἰς ἄκραξαν μετά τινος ὡς παραβάτης (ἴδε τὴν λέξ.).

Παρ-ανα-βλαστάνω, Μ. βλαστήσω, =Παραβλαστάνω.

Παρ-ανα-γιγνώσκω (γινώσκω), Μ. γνώσομαι (ἀόρ. β'. Παρανέγνων κτλ.). Ἀναγινώσκω τι ἐξ ἑτοίμου (πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λεγομένων). « Γραμμήσας αὐτὸν τὸ σανίδιον λαβεῖν, καὶ τοὺς νόμους τῷ ψηφίσματι παραναγνῶναι, « Αἰσχ. « Δίκην δὲ ἐπαγόντων τινῶν αὐτῷ φόνου, παρανέγνω νόμον Ῥαδαμάνθυος, « Ἀπολλόδ. 2) ἀναγινώσκω τι κατὰ παράθεσιν πρὸς ἄλλο, παραβάλλω δύο ἐγγραφα πρὸς ἄλληλα, (Γαλλ.) collationner. « Μάλιστα δ' ἂν τις συνίδοι τὸ μέγεθος τῆς μεταβολῆς, εἰ παραναγνοίη τὰς συνθήκας τὰς τ' ἐφ' ἡμῶν γενομένας καὶ τὰς νῦν ἀναγεγραμμένας, « Ἰσκρ. 3) (ᾗ) ἀναγινώσκω τι ἐσφαλμένως (ἂχι καθὼς εἶνε γραμμένον).

Παρ-αναγκάζω, Μ. άσω. Ἀναγκάζω τινὶ ἐκ τοῦ πλησίον εἴς τι· καταπονῶ (ᾗ)· παραβιάζω.

Παρανάγνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραναγινώσκω, ἀνάγνωσις ἐγγράφου (νόμων κτλ.) πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λεχθέντων· παραλληλισμὸς δύο ἐγγράφων.

Παρ-ανα-δύομαι, Μ. δύσομαι. Ἐβγαίνω ἐπάνω (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ξετρυπώνω) πλησίον τινός.

Παρ-αναιετάω (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ.) κατοικῶ πλησίον τινος· (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιναιετάω).

Παρ-αναίω (ἀόρ. Παρένασα), Π. κατοικίζω τινὰ πλησίον τινός. ‖ (μσ.)=Παραναιετάω.

Παρα-να-κλίνω, Μ. κλινῶ, = Παρακατακλίνω.

Παρα-να-λέγομαι, Μ. λέξομαι, = Παραλέγομαι (2), παραπλέω.

Παρ-αν-αλίσκω, Μ. παραναλώσω (παρε. Παρανήλισκον καὶ Παρηνάλισκον κτλ.). Ἐξοδεύω παρὰ τὸ δέον ἢ εἰς μάτην. « Παραναλώσετε πάνθ' ὅσ' ἂν δαπανήσητε, » Δημ.

Παρανάλωμα (τὸ). τὸ παραναλωθὲν (ἐξοδευθὲν ὑπὲρ τὸ δέον ἢ ἐπὶ ματαίῳ), δαπάνη πλειοτέρα ἢ ἀνωφελὴς, πάρεργον ἀνάλωμα. « Ξέρξους γεγόναμεν παρανάλωμα, » Ἠλιάθ.

Παρα-να-πίπτω, Μ. ἀναπεσοῦμαι (ἀόρ. Παρανέπεσον κτλ.). Ἀναπίπτω πλησίον τινός.

Παρ-αν-αστέλλω, Μ. στελῶ. Ἀναστέλλω (Ἀναστηκόνω) ὀλίγον ἐκ πλαγίου. « Τῆς γλαινίδος—, » Εὐσ.

Παρ-αν-αστείνω, Μ. τενῶ. Ὑψόνω (ᾗ ἑλλ. ἡ ἀμτβτ. Ὑψοῦμαι) πλησίον ἢ ἐκ παραλλήλου τινός.

Παρ-αν-αστέλλω, Μ. στελῶ. Ἀναστέλλω (Ἀναστηκόνω) πλησίον τινὸς ἢ συγχρόνως μὲ ἄλλο τι. « Παρανεστειλάσης εὐθὺς ἡμέρας, » Συν.

Παρ-ανδρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι ἢ ωθήσομαι. (χυρ. ἐπὶ παρθ.) Περνῷ ἡ ἀρμοδία πρὸς ὑπανδρείαν ἡλικία μου, δὲν ὑπανδρεύομαι ὅταν πρέπῃ.

Παρανείσομαι, Π. μέλλ. τοῦ Παρανίσσομαι.

Παρα-νέμω, Μ. νεμῶ. Βόσκω (ᾗ μτ. Βόσκομαι) πλησίον. 2) διανέμω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Παρα-νέομαι, Π. = Παρανίσσομαι.

Παρα-νευρίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τὴν κόρδαν νὰ ξεφτίσῃ. « Χορδαὶ παρανευρισμέναι, » Ἀρστ., ξεφτισμέναι (φαγωμέναι) ἀπὸ τὴν πολυκαιρινὴν χρῆσιν, (ἐπμ.) ἐκλίβουσαι σαθρὸν ἦχον.

Παρα-νεύω, Μ. νεύσω. Γέρνω πλαγίως.

Παρ-αν-έχω, Μ. ἕξω (ἀόρ. Παρανίσχον κτλ.). Ὑψόνω τι (καὶ ἑλλ. ἡ ἀμτβτ. Ὑψόνομαι) πλησίον τινός. « Ἵππος παρανίσχοντος, » Σιμοκ., ἀρχομένου.

Παρα-νέω, Μ. νεύσομαι ἢ νευσοῦμαι, = Παρανήχομαι.

Παρα-νέω, Μ. νήσω καὶ Ἰων.

Παρα-νηέω(νηνέω), Μ. ήσω. Ἐπισωρεύω τι πλησίον τινός.

Παρανήτη (ἡ). ἡ παρατελευταία (ἢ πλησίον τῆς νήτης) χορδὴ τῆς λύρας κτλ.

Παρα-νήχομαι, Μ. νήξομαι. Κολυμβῶ πλησίον (ἢ διαβαίνω κολυμβῶν ἀπ' ἔμπροσθεν) τινος. « Ἔτι πρότερω παρανήξομαι, » Ὀδ. Ε. « Κύνα τὸν εἰς Σαλαμῖνα τῇ τριήρει παρανηχόμενον, » Πλ. (καὶ παραλλ.) « Τοὺς ἵππους παρὰ τὰ πλοῖα παρανηχομένους, » αὐτ. (ᾗ μτφορ.) « Τῆς ἡδυς τὸ πλεῖον παρανήχεται, » Ἐπιγρ.

Παρα-νηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνθίζω ἀλλεπαλλήλως, ἔχω πάντοτε νέα ἄνθη. « Τεσσαράκοντα γὰρ ἡμερῶν ἀνθεῖν λέγουσι, πλὴν ἀεὶ παρανθοῦντος ἑτέρου καὶ ἑτέρου· κατὰ μέρος γὰρ ἀνθεῖν, » Θρφ. 2) χάνω (πίπτουν) τὰ ἄνθη μου, παρέρχεται ὁ καιρὸς τῆς ἀνθήσεώς μου (μτφορ.) παρακμάζω· ξεθυμαίνω. « Ὅταν παρακμάζῃ ᾖ παρανθῇ τὸ τῆς ὀργῆς, » Πλ.

Παρα-νίημι, Μ. ανήσω (ἀόρ. Παρανῆκα κτλ.). Ἐβγάλλω (Ἀναβιόω) συγχρόνως ἢ ἐκ παραλλήλου μὲ ἄλλο τι. « Φθόγγον—, » Πλ.

Παρα-νικάω-ῶ, Μ. ήσω. (μέ γεν.) Ὑπερνικῶ, ὑπερβαίνω.

Παρανίσσομαι, Μ. νεῖσομαι., Π. ὑπάγω παρεμπρὸς, παρέρχομαι, διαβαίνω.

Παρανίστημι, Μ. αναστήσω (ἀόρ. Παρανέστην κτλ.). Σηκόνω τι (καὶ μτ. Σηκόνομαι) ἐπάνω εἰς τὸ πλάγιον τινος ἢ συγχρόνως μετ' αὐτοῦ.

Παρα-νίσχω, = Παρανίχω.

Παρανοέω-ῶ, Μ. ήσω. Κακῶς ἐννοῶ. « Παρακούσαι καὶ παρανοῦσι πλεῖζα, » Πλάτ. 2) χάνω τὸν νοῦν μου, παραφρονῶ. « Οὐ γὰρ ταὐτὸν παρανοεῖν καὶ παραπαίειν καὶ μεμηνέναι, » Δκ.

Παρανόθευμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παρανοθεύσεως.

Παρα-νοθεύω, Μ. εύσω. Νοθεύων παραποιῶ, παραμορφόνω.

Παράνοια (ἡ). τὸ παρανοεῖν, παραφροσύνη.

Παρ-αν-οίγνυμι καὶ **Παρ-αν-οίγω**, Μ. οίξω (ἀόρ. Παρανέωξα κτλ.). Ἀνοίγω ὀλίγον τι ἢ κατ' ὀλίγον, μισανοίγω.

Παρα-νομέω-ῶ, Μ. ήσω (παρτ. Παρενόμουν καὶ Παρηνόμουν κτλ.). Πράττω παρὰ (Παραβαίνω) τοὺς νόμους, φέρομαι παρανόμως· (μτβ. μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ πρθετ.) κακομεταχειρίζομαί τινα, ἐνυβρίζω. (ἐνίοτε ἐπὶ ἐμπορευμ.) δολόνω, νιθεύω. « Οὐ γὰρ ἂν ἐς τὸν νεκρὸν ταῦτα παρενόμησε, » Ἡρ. (καὶ πδ.) « Εἰς τὸ σῶμα ὑπὸ τῶν πολεμίων παρανομηθεῖσα, » Πλ. (« Τὸ ὠμοτάριχον) ἐνίοτε ὑπὸ τῶν ταῖς κτησίαις παρεδρευόντων ἀνδρῶν παρανομεῖται, » (Δίφιλ. παρ') Ἀθ.

Παρανόμημα (τὸ). τὸ πραχθὲν παρανόμως, ἔργον παράνομον, παρανομία. « Τὸ ἐς Καισάδρην παρανόμημα Δέοντος, » Παυσ.

Παρανόμησις, εως (ἡ). τὸ παρανομεῖν, νόμου παράβασις, παρανομία.

Παρανομητικὸς, ἡ, όν. Ἐπιρρεπὴς ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παρανομεῖν.

Παρανομία (ἡ). τὸ νὰ ζῇ (νὰ φέρηται) τις παρανόμως, παρεκτροπὴ ἀπὸ τῶν καθεστώτων νόμων· πρᾶξις παράνομος, βιαιοπραγία. « Ὅτι ἀπούδει μετελθεῖν τὴν Περσῶν παρανομίαν εἰς τοὺς Ἕλληνας, » Πλθ.

Παράνομος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων ἢ γινόμενος παρὰ τοὺς νόμους, παραβάτης ἢ ἐναντίος τῶν νόμων· ἄχρειος, διεφθαρμένος· (ἐπὶ πραγμ.) ἄδικος, ἀθέμιτος. ‖. (οὐσ.) Παράνομον (τὸ), ψήφισμα ἐναντίον τῶν καθεστώτων νόμων, (ἄθ.) « Παρανόμα γράφειν (ξυγγράφειν). » Ξεν., τὸ καθυποβάλλειν σχέδιον τοιούτου νόμου ᾗ « Παρανόμων γράφεσθαί τινα, » Ρτρ., τὸ ἐγκαλεῖν τινα ὡς προτείναντα τοιοῦτον νόμον· « Ἦν τρὶς ἡλωκὼς παρανόμων, » Διωδ.

Παρανόμως, ἐπ.β. Μὲ τρόπον παράνομον, ἐναντίον τῶν νόμων (τῶν ἐθίμων, τῆς δικαιοσύνης), ἀθεμίτως. « Ἰόνδς τοσοῦτῳ παρανομωτέρως Αἰγίσθου γέγονεν, » Ἀνεκδ.

Παρα-νοσφίζομαι, Μ. ίσομαι. Νοσφίζομαι παρὰ τὸ δίκαιον, ἀποστερῶ (τινάς τι).

Παράνους-τους (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων παράνοιαν, φρενιβλαβὴς, παραλογισμένος.

Πάραντα [παρά, ἄντα], ἐπίρ. Δίπλα, πρὸς τὰ πλάγια, (ἴδε καὶ Κάταντα).

Παρ-αντέλλω, Π. ἀντὶ Παρανατέλλω.

Παρα-νυκτερεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Περνῶ τὴν νύκτα ἀγρυπνῶν (Διανυκτερεύω) πλησίον τινός.

Παρανύμφιος (ὁ). ὁ συνοδεύων τὸν νυμφίον (καθήμενος μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν αὐτὴν ἅμαξαν) ὅταν μετέφερε τὴν νύμφην εἰς τὸν οἶκόν του, (ἐν γέν.) παρεστεκάμενος τοῦ γάμου.

Παράνυμφος (ἡ). ἡ συνοδεύουσα τὴν νύμφην εἰς τοῦ γαμβροῦ, παραστεκάμενη τοῦ γάμου, προξενήτρια, (κων.) παράνυμφη. ‖. (ὀρσ.) = Παρανύμφιος.

Παρα-νύσσω(ττω), Μ. νύξω. Κεντῶ ἢ Κεντῶ ἐκ τοῦ πλησίον, (μτφορ.) ἐγγίζω (ἐρεθίζω) κρυφίως. δίδω ἐν παρόδῳ νύξιν.

Παρα-ξενόομαι-ῶμαι, Μ. ωθήσομαι. Καταλύω ὡς ξένος (Ξενίζομαι) παρὰ τινι.

Παράξενος (ὁ, ἡ). ξένος ὃς τις παρεισέφρησε πουθενά, παρέγγραπτος· ὅλως διόλου ξένος (ἀσυνείθιστος).

Παρα-ξέω, Μ. ξέσω. Σύνω τι ἐκ τοῦ πλησίον ἢ ὡς ἀγαλματοποιὸς, μορφόνω (σχηματίζω) τι κατὰ παράδεσιν πρὸς ἄλλο, (ἐν γέν.) παρακολουθῶ, μιμοῦμαι, (Γραμτ.) παράγω. « Ἐντεῦθεν Σοφοκλῆς παραξέσας παιεῖ τὸν Οἰδίποδα λέγοντα κτλ., » Εὖς. « Ἐκ τούτων δέ ᾗ παροιμία παρέξεσται ὕστερον, » αὐτ., (παρβλ. Παρατρίβω).

Παρα-ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω (ᾗ πθ. Ξηραίνομαι) κατ' ὀλίγον, γίνομαι-

Παράξηρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ξηρός.

Παραξιρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Παραξιφὶς, ίδος (ἡ). μάχαιρα πρόχειρος τὴν ὁποίαν ἔχει τις κρεμασμένην ἢ παρεζωσμένην πλησίον τοῦ ξίφους.

Παραξονὶς (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τοῦ ἄξονος ‖. **Παραξόνιον** (τὸ), τὸ σιδήριον τὸ ὁπ. ἐμπήγεται εἰς τὸ πλάγιον τοῦ ἄξονος ἁμάξης ἵνα μὴ ἐβγαίνῃ ὁ τροχός. « Σχινοδαλμῶν παραξόνια, » Ἀρρφ., περιττὴ λεπτολογία, βεβασμένα σοφίσματα, (κατὰ λέξ.) σφῆνες ἀπὸ πελεκούδια.

Παραξονίτης, ου (ὁ) καὶ **Παραξονῖτις, ιδος** (ἡ), = Παραξόνιος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) = Παραξόνιον. (θτλ.) τὰ καταμεσὶς τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης κυλινδροειδὲς, (ὕλλ.) Πλήμνη.

Παραξύνεσις, εως (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Παρασύνεσις (ἰδιοίως καὶ ὅλα τὰ ἀρχ. ἀπὸ τοῦ Παρασύνω).

Παραξυράω (ᾗ Ἰων. -έω)-ῶ. Μ. ήσω. Ξυρίζω ἢ Ψαλιδίζω τι ἀπὸ τὰ πλάγια, πάιρνω μὲ τὸ ξυράφι.

Παράξυσμα (τὸ), [παραξύω]. τὸ διὰ παραξύσεως ἀφαιρούμενον. 2) στιλπνασμὸς ἐπουσιώδης εἰς πελεκητὸν τεχνούργημα.

†Παράξυστον (τὸ), = Ξυσόν (2).

Παραξύω, Μ. ξύσω. Ξύνω ἢ Πελεκῶ τι ἐν παρόδῳ ἢ ἀπὸ τὰ πλάγια· (συνκδχ.)

περνῶ πολλὰ πλησίον τινὸς, περνῶν ἐγγίζω.
Παράορος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Παρήορος.
Παρα-όρνυμι, Μ. ὄρσω, Π. = Παροργάω.
Παράπαγος (ὁ), [παραπήγνυμι]. ὁ μάνδαλος ἢ ὁ (Τουρκ.) σουρμὲς τῆς θύρας.
Παραπαίγνιον (τὸ). πάρεργον, παίγνιον.
Παρα-παιδαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Παιδαγωγῶ τινα κατ' ἄλλον (διαφορετικὸν) τρόπον ἢ ὡς ἐν παρόδῳ, μεταπείθω ἐπὶ τὸ βέλτιον (σωφρονίζω) βαθμηδὸν καὶ ἀνεπαισθήτως. » Πολλοὺς καὶ τὸ σχῆμα παραπαιδαγωγεῖ μὴ ἁμαρτάνειν,« Ἑλμ.
Παρα-παιδεύω, Μ. εύσω. Παιδεύω βαθμηδὸν καὶ ὡς ἐν παρόδῳ.
Παρα-παίζω, Μ. παιξοῦμαι. Παίζω ἢ Περιπαίζω ἐν παρόδῳ.
;Παραπαιόντως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον παραπαίοντος (τρελλοῦ).
Παράπαισμα (τὸ). ἔργον ἢ λόγος παραπαίοντος (τρελλοῦ).
Παράπαιστος (ὁ, ἡ), = Παράφρων, φρενόπληκτος, [ἐκ τοῦ
Παρα-παίω, Μ. παίσω. Κτυπῶ πλάγια (ξύλον εἰς τὴν μέσην, ἐκεῖ ὅπου πρέπει)· (μὲ γεν.) ἐξαίνω ἀπὸ τὸν δρόμον μου, δὲν πάγω ἴσια, παρασπρατίζω. (τρπ.) παρεκτρέπομαι. (μὲ γεν.) » Πολὺ τῆς ἀληθείας παραπαίεις,« Πλθ. (ἀθ. συντ.) » Φρενῶν—,« Αξ., = Παραφρονεῖν. (καὶ χ. πτ.) « Ὦ δέσποθ', ὡς παραπαίεις,« Ἀρχῤῥ.
Παρα-πάλλω, Μ. παλῶ. Σείω (Κουνῶ) τι ἐκ τοῦ πλησίον· τινάζω παρεμπρὸς (παρέχει).
Παράπαν, ἐπίῤῥ. ἀντὶ Παρὰ πᾶν, ἐξ ὁλοκλήρου· ἐν γένει· συνήθως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. (προηγ. ἀρνήσ.) ὁλότελα, παντάπασι, διόλου. (συνήθ. μετὰ τοῦ ἄρθρ. τὸ) » Οὐδὲ κινεῖται τὸ παράπαν (ἢ ὅφ' ἕν,) τοπαράπαν,« Γαλ. »Καὶ ταῦτ', ἀποκρινομένου τὸ παράπαν οὐδὲ γρῦ,« Ἀρχῤῥ. » Ἐπὶ διηκόσια τὸ παράπαν ἀποδοῦναι,« Ἡρ. » Ἀπαλλάσσεται ἐκ τῆς χώρης τὸ παράπαν,« αὐτ.
Παρα-παντάω-ῶ, Μ. αντήσομαι, = Προϋπαντῶ.
Παρα-πάσσω, Μ. πάσω. Κουκκίζω (Πασπαλίζω) τι ἀπ' ἐδῶ, καὶ ἀπ' ἐκεῖ.
Παρ-απάσσω, Ἰων. ἀντὶ Παραφάσσω.
Παραπαστὸς, ἡ, ον. Πασπαλισμένος ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ. ‖. (οὐσ.) Παραπαγὸν,« Ἱππκρ., εἶδος κολλυρίου.
Παρα-πατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶν παραπείθω, ξεπλανῶ.
Παρ-απαφίσκω, Μ. παραπαφήσω (ἀόρ. β'. Παρήπαφον κτλ.), Π. = Παραπατάω. » Μολπῆς παρήπαυον πέτρας,« Ὀρφ. (καὶ κατὰ διάλυσ.) » Παφὰ μ' ἤπαφε δαίμων,« Ὀδ. Ξ.
Παρα-πεζεύω, Μ. εύσω. Ὁδοιπορῶ πεζὸς πλησίον τινός.
Παρα-πείθω, Μ. πείσω. Καταπείθω (κυρ. τὶ ἢ ἀπάτῃς), μεταπείθω.
Παρα-πειράω-ῶ καὶ (μσν.) πειράζω, -ῶμαι, -ομαι. Δοκιμάζω μὲ τρόπον, ἀποπειρῶμαι.
Παράπειρος, ρως (ἡ), τὸ παρεκπεῖθειν, ἢ ἐξ' ἀπάτης μετάπεισις, (οὕτως ἐξηγεῖ ὁ Σχλ. τὸ Φάρφασις).
Παραπειστέον, θετ. τοῦ Παραπείθω.
Παραπειστικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ παραπείθειν (μεταπείθειν).
Παρα-πελεκάω-ῶ, Μ. ήσω, Πελεκῶ ἀπὸ τὰ πλάγια, παραξέω.
Παραπεμπτέον, θετ. τοῦ
Παρα-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω παρεμπρὸς· διαβιβάζω· συνοδεύω· (τρπ.) παρατρέχω. ‖. (μσν.) μακρύνω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, Ἀποπέμπομαι· χωρίζω (τὴν γυναῖκά μου). » Παραπέμπων ἑαυτὸν πάντοις καὶ μανικῇ,« Πλ., ἐπερνοῦσε τὸν καιρὸν τῆ, διεσκέδαζε, (παρβλ. Παράγω).
Παράπεμψις, εως (ἡ), τὸ παραπέμπειν ἢ παραπέμπεσθαι.
Παραπεπλεγμένως [παραπλέκω], ἐπίῤῥ. (μτχ.). Ἀνάκατα, ἐμπερδεμένα· ὁμοῦ, ἀντάμα, ἐνταυτῷ.
Παραπεπαιημένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Σφαλερῶς, οὐχὶ γνησίως.
Παραπέπταμαι, πθ. πρμ. τοῦ Παραπετάννυμι.
Παρα-περι-πατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ πλησίον (εἰς τὸ πλάγιόν) τινος, παρακολουθῶ τινα εἰς τὸν περίπατον.
Παραπέταλος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος (Τουρκ. καπλαδισμένος) μὲ πέταλα (φύλλα) μετάλλου.
Παρα-πέταμαι, = Παρίπταμαι.
Παρα-πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἁπλόνω (Ἐξαπλόνω) τι πλησίον ἢ ἐμπροσθέν τινος, σκεπάζω μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ παραπέτασμα. »Τῆς παραπεπετασμένης αὐλαίας,« Πλθ. (καὶ μτνμ.) » Ἐκ δὲ τοῦ οἰγόμενος παραπέπταται ἀνδράσι Πάντος,« Διον., ἐκτείνεται.
Παρα-πετάομαι-ῶμαι, Ἰων. ἀντὶ Παραπέτομαι.
Παραπέτασμα (τὸ). [παραπετάννυμι]. τὸ ἐμπροσθέν τινος ἁπλωμένον σκέπασμα, (Τουρκ.) περδές· (μτφορ.) πρόσχημα, παραπέτασμα.
Παρα-πετάομαι, Μ. πτήσομαι, = Παρίπταμαι, πετῶ πλησίον ἢ ἐπέκεινά τινος, ὑπερβαίνω ἢ παρέρχομαι πετῶν. » Τὰ μὲν φεύγοντα διώκειν οἶδε, τὰ δ' ἐν μέσῳ κείμενα παρπέταται,« Καλλ.
;Παράπεψις [παρά, πέπτω], εως (ἡ). ἐντελὴς χώνευσις.
Παράπηγμα (τὸ). [ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι ἐμπήγεται (καρφώνεται ἢ κρεμᾶται) πλησίον ἢ ἔμπροσθέν τινος· (ἰδιωτ.) πίναξ περιέχων ἐγκεχαραγμένους νόμους, συνθήκας καὶ ἄλλας δημοσίας διατάξεις ἢ ἀστρονομικὰς, χρονολογικὰς, κλπ. παρατηρήσεις (εἴς εἶδος καλανταρίου) ἢ τοὺς κανόνας ἐν συνόψει ὁποίας δήποτε ἐπιστήμης καὶ ἐκτιθέμενος πρὸς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ· (μτφορ.) ὑπόδειγμα, διατύπωσις. 2) ἀστρονομικόν τι ἐργαλεῖον πρὸς παρατήρησιν τῆς ἐπιστολῆς ἢ ξύσεως τῶν ἀστέρων. 3) (εἰς τὸν Μ. Ἀντ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Παράθημα, [ἐκ τοῦ
Παρα-πήγνυμι, Μ. πήξω. (ἐν γέν.) Ἐμπήγνυ (Καρφώνω) τι πλησίον τινός· (ἰδιωτ.) σημειώνω τι εἰς πίνακα καὶ τὸ ἐκθέτω (Γαλλ. afficher) πρὸς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ, ἢ ἐκθέτω εἰς συνοπτικὸν (πρόχειρον) πίνακα τὰ στοιχειώδη μέρη ὁποιασδήποτε ἐπιστήμης (ἐν γέν.) συνάπτω.
Παρα-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ παρεμπρὸς, [μτφορ. μὲ αἰτ.] καταπατῶ, παραβαίνω. » Τοὺς νόμους—,« Αἰσχλ.
Παραπηλωτὸς, ἡ, όν, [γεωπον.). Ἀλειμμένος μὲ πηλὸν (λάσπην).
Παρα-πήχιον (τὸ). (ἀνατομ.) τὸ μικρότερον τῶν δύο κοκκάλων τοῦ πήχεως (τοῦ κάτω βραχίονος).
Παράπηχυς, εως (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τοῦ πήχεως τῆς χειρός. ‖. (οὐσ.) Παράπηχυ (τὸ), εἶδ. λευκοῦ γυναικείου ἱματίου μὲ παρυφὴν (οὖγιαν) εἰς τὰ πλάγια.
Παρα-πιέζω, Μ. έσω. Θλίβω (Πιέζω) ἀπὸ τὰ πλάγια. » Δεῖ ἑκατέρωθεν δὰ τῶν χειρῶν παραπιέζειν τὴν κεφαλήν,« Στερωργ. Παλ. 2) (μτφορ.) στενοχωρῶ κατὰ πολλά, παρενοχλῶ, παραβιάζω, (ὀθ.
Παρακίεσμα (τὸ) καὶ
Παραπιεσμὸς (ὁ). ζούλιγμα ἀπὸ τὰ πλάγια μέρη· (μτφορ.) στενοχώρημα, παρενόχλησις.
Παρα-πικραίνω, Μ. ανῶ. Πικραίνω (Λυπῶ) τινα ἐκ τοῦ πλησίον, παροργίζω.
Παραπικρασμὸς (ὁ). τὸ παραπικραίνειν ἢ παραπικραίνεσθαι, παροργισμός.
‡Παράπικρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πικρὸς, πικρίζων, πικροόπσικος.
Παρα-πίμπρημι, Μ. παραπρήσω. Καίω ἀπὸ τὰ πλάγια· συγκαίω (καὶ πθ.) συγκαίομαι. 2) (εἰς τὸν Ξεν. Ἀνα. καὶ Στρβ. ΙΕ', ὁ Courier ἐξηγεῖ se gorger.) πρήσκομαι, ἴδε Παράπρησμα.
Παρα-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. β'. Παρέπεσον κτλ.). Πίπτω πλάγια (βιπλα) ἢ εἰς τὸ πλάγι τινος. » Οἱ ἰχθύες πάντες, ἔξω τῶν πλατέων, παραπίπτοντες, πρὸς τὰ ὕπτια πριοῦνται τὸν συνδυασμόν,« Ἀρχτ. 2) πίπτω παράμερα (ἐκτὸς τῆς συνήθους ἢ ἀντικούσης θέσεώς μου), ἐκπίπτω, χάνομαι, (κοιν.) παραπάφτω, (τρπ.) σφάλλω, λανθάνομαι (μὲ γεν.) ἀπομακρύνομαι, ἀπομπλανῶμαι. »Εἶναι δὲ τὸ συνοδάλιαν ἔφασκε παραπεσὸν ὑπὸ τῇ κιθωτῷ,« Δκ. (Φιλοξ.). (ἐξ τρπ.) » Ὅτι οἱ Λακεδαιμόνιοι μάλιστα παραπίπτουσιν ἐν τῷ διαλλάττειν τοὺς ναυάρχους,« Ξεν. (καὶ μὲ γεν.) » Παραπίπτειν τῆς ἀληθείας,« Αξ., (παρβλ. Διαπίπτω). 3) (τρπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) εὑρίσκομαι (ἐβγαίνω) κατὰ περίπτωσιν ἐμπροσθέν ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος διαβαίνοντος, μὲ συναπαντᾷ τις ἐν παρόδῳ· (τρπ.) = Συμπίπτω, συμβαίνω. » Συνεκύρησε κατὰ τύχην παραπεπλεῦσα ἡ νηῦς,« Ἡρ. » Θηρίων ἀκοντίσαι ὅπου ἂν παραπίπτῃ,« Ξεν. » Καιροῦ παραπεπόντος,« αὐτ. (καὶ ἀπολ.) » Ὁ παραπεσών,« Πλ., ὁ τυχών. (καὶ πθ.) » Τὰ παραπίπτοντα,« Αξ., τὰ κατὰ τύχην συμβαίνοντα, αἱ περιστάσεις.
‡Παρα-πλαγιάζω, Μ. άσω. Βάλλω τι δίπλα (πλάγια) πλησίον τινὸς ἢ ὀλίγον τι, [ὀθ.
‡Παραπλαγιασμὸς (ὁ). τὸ παραπλαγιάζειν, (ἰδιωτ.) παλαιστικόν τι κίνημα.
Παραπλάγιος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πλάγιος.
Παρα-πλάζω, Μ. πλάγξω, Π. κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὰ νερά του (νὰ ἔβγῃ ἀπὸ τὸν δρόμον του, νὰ παραστρατίσῃ)· (μτφορ.)

ἀποπλανῶ, (καὶ πθ. ἡ ἐμτζτ.) ἀποπλανῶμαι.

Παρα-πλανάω-ῶ, Μ. ήσω. Πλανῶν παρατρέπω (παρασύρω), ἀποπλανῶ, ξελογιάζω.

Παράπλασις, εως (ἡ), = Παραπλασμός, παραποίησις.

Παράπλασμα (τὸ), [παραπλάσσω], τὸ προσκολλώμενον εἴς τι (κυρ. ἐπὶ) κηρίον χρωματισμένον τὸ ἀπ. προσεκόλλων εἰς τὸ περιθώριον βιβλίου ὡς σημεῖον λέξεως ἀμφιβόλου ἢ ὑπόπτου. 2) πλάσμα παράμορφον, τέρας. ἑκτρωμα.

Παραπλασμός (ὁ), τὸ παραπλάσσειν, ἡ ἐκ πλαγίου προσκόλλησις ἢ μεταπλασμός (ἐπὶ τὸ χεῖρον), παραποίησις. ‖. (μουσικ.) τὸ προσκολλώμενον ἐπίτηδες κτρίον ἢ ἡ συναζομένη ἀπὸ τὴν κολυκαιρίαν λέρα παρὰ τὸ στόμιον καὶ τὰς κρύπας τοῦ αὐλοῦ.

Παρα-πλάσσω (ττω), Μ. πλάσω. Προσκολλῶ τι εἰς τὰ πλάγιά τινος· προσθέτω. (εἰς τὴν σημασ. ταύτην νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιπλάσσω). 2) μεταποιῶ (κυρ. ἐπὶ τὸ χεῖρον), παραποιῶ· παραμορφόνω. «Ὁποῖα πολλὰ νὺξ παραπλάσσειν θέλει, « Πτωχοπρόδρ. (καὶ πθ.) « Εἰσὶ δ' οἵ φασι παραπεπλάσθαι τὸ ὄνομα (τῆς Ἀμαλθείας), « Ἐτμλ.

Παράπλαστος (ὁ, ἡ), παραπεπλασμένος (παραπεποιημένος), μὴ γνήσιος.

Παράπλεγμα (τὸ), πλεκτὸν τὸ ὁπ. προστίθεται εἰς τὰ πλάγια ἄλλου ὑφάσ. διὰ στρώσιμον, [ἐκ τοῦ

Παρα-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω τι ἀνάμεσά ἢ ἀπὸ τὰ πλάγιά τινος, ἐμπλέκω· κάμνω πλεξίδας (κυρ. προσθέτων καὶ ξένα μαλλιά). (ἐν γέν.) = Παρεμβάλλω, (μτνμ.) παρενείρω. « Τοῖς ἱστορουμένοις παραπλέκει καὶ μύθους, « Εὐς. (ξ κατ-χρ.) « Τῆς ἱερᾶς βοτάνης μικρόν τι παραπλέκων, « Γαλ.

Παραπλευρίδια (τὰ), τὰ σκεπάσματα τῶν πλευρῶν τοῦ καταφράκτου ἵππου, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Παραπλευρίδιος καὶ

Παράπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τῶν πλευρῶν κείμενος ἢ φορούμενος· πλαγινός.

Παρα-πλευρόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσθέτω (ἁρμόζω) τι εἰς τὰ πλευρὰ (εἰς τὰ πλάγιά) τινος.

Παραπλευστέος, α, ον, θετ. τοῦ =

Παρα-πλέω, Μ. πλεύσομαι ἢ πλευσοῦμαι. Πλέω (διαβαίνω μὲ τὸ πλοῖόν μου) πλησίον τινός, πλέω τὴν ἄκρην ἄκρην, (Γαλλ.) cotoyer. 2) πλέω [κερνῶ μὲ πλοῖον] παρεμπρός. 3) πλέω ὁμοῦ, συμπλέω, (ὀθ.) « Παραπλέων, « Ξεν. Ἐφ., ὁ (Ἰταλ.) σύπρα-κάρικος τῶν ἐμπορικῶν πλοίων.

Παραπληγία (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Παραπληγία, = Παρακληξία.

Παραπληγικός καὶ

Παραπληκτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ κτυπημένος ἀπὸ ἢ ὑποκείμενος εἰς παρακληξίαν. « Παρελύθη παραπληγικῶς, « Ἱππκρ.

Παράπληκτος καὶ

Παραπλὴξ [παραπλήσσω], ῆγος (ὁ, ἡ). κτυπημένος ἀπὸ τὰ πλάγια. « Ἠιὼν —, « Ὀδ., Ε. « παραιγιάλιον ὁμαλὸν (ὅπου τὰ κύματα προσβάλλουν ἡσυχώτερα). 2) (συνήθ. μτνμ.) παράφρων ἢ ἠλίθιος. « Ὑπὸ τοῦ ὑοσκυάμου καλουμένου οἱ φαγόντες παραπλῆγες γίνονται, « Ξεν. 3) (ἰατρ.) = Παραπληκτικός.

Παραπληξία (ἡ). (ἰατρ.) ἀπαπληξία (παραλυσία) τοῦ ἑνὸς μέρους τοῦ σώματος, ἡμιπληξία. 2) παραφροσύνη ἢ ἠλιθιότης (κυρ. ἐξ αἰτίας ἀποπληξίας).

Παρα-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω τὰ μείναντα κενὰ μέρη, ἀπογεμίζω, παραγεμίζω. (Γρμτ.) περιττεύω, χρησιμεύω ὡς-

Παραπλήρωμα (τὸ). τὸ προστιθέμενον πρὸς παραπλήρωσιν (ἵνα γεμίζῃ τὸν τόπον), πάρεργον.

Παραπληρωματικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς παραπλήρωμα.

Παραπληρωματικῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει παραπληρώματος.

Παραπλήρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραπληρόω, παραγέμισμα (χωρὶς ἀνάγκης).

Παρα-πλησιάζω, Μ. άσω, = Πχρομοιάζω, εἶμαι =

Παραπλήσιος, α ἢ ος, ον. Ὁ πλησιάζων ἀμέσως, ὅλως διόλου πλησίος· (συνκδχ.) ὁ ἔχων κἄποιαν ὁμοιότητα, σχεδὸν ὁ αὐτός, παρόμοιος. « Λίθους παραπλησίους ἁπλοῦς τὸ μέγεθος, « Ξεν. « Παραπλήσιοι ἀμφοτέροις τὸ πλῆθος, καὶτ. (καὶ ὑπερθετ.) « Ἐσθῆτι τῇ Κορινθίᾳ παραπλησιωτάτῃ, « Ἡρ. ‖. (τὸ οὐδ.) Παραπλησία, ἐπίῤ. ἀντὶ =

Παραπλησίως, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον παραπλήσιον, σχεδὸν ἐπίσης ἢ ὁμοίως, παρομοίως. « Ἀγωνιζόμενος οὕτω παραπλησίως, « Ἡρ., ἰσορρόπως, χωρὶς ν' ἀποφασισθῇ πῶς ἐνίκησε.

Παρα-πλήσσω, Μ. πλήξω. Κτυπῶ εἰς τὸ πλάγι (ὄχι ἐκεῖ ὅπου πρέπει)· κτυπῶ (παίζω) τὴν κιθάραν κτλ. παρὰ μέλος· (μτνμ.) πάσχω παραπληξίαν· παραφρονῶ, (παρβλ.) Παρακρούω. « Παραπεπληγμένην τὴν φύσιν ἔχων, « Ἀρχ. « Γέλωτι παραπεπληγμένῳ, « Εὐρ.

Παραπλόκαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλοκάμους (πλεξίδας) ἀπὸ τὰ πλάγια τῆς κεφαλῆς.

Παραπλοκή (ἡ), τὸ παραπλέκειν, ἡ ἐκ πλαγίου ἢ κατὰ προσθήκην πλοκή· (μτνμ.) = Παρεισαγωγή. « Χυμῶν —, « Σξτ.

Παράπλους-ους (ὁ), τὸ παραπλέειν, πέρασμα μὲ τὸ πλοῖον ἐκ πλαγίου ἢ ἐκ-είνά τινος· (συνκδχ.) ὁ τόπος (αἰγιαλός) τὸν ὁπ. παραπλέει τις. ‖. (ἐπιθετ.) ὁ παραπλέων (πλέων πλησίον τινός). « Παράπλους κομισάμενος τοὺς παρόντας, « Σὸ., διατάξας να τὸν συντροφεύουν παραπλέοντες.

Παρ-απλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω πλαγίως.

Παρα-πλώω, Ἰων. ἀντὶ Παραπλέω.

Παρα-πνέω, Μ. πνεύσω. Φυσῶ (Ἐβγαίνω ὡς ἄνεμος) ἀπὸ τὸ πλάγι· ξεφυσῶ. « Παραπνευσάσης δὲ τῆς σκύας, « Ἥρων. 2) (μὲ γεν.) μυρίζω ὡς ἄν, ἔχω ὀσμὴν σχεδὸν ὁμοίαν μέ. « Ὀπυθαλσάμου —, « Δσκρ.

Παραπνοή (ἡ), τὸ παραπνέειν, φύσημα (ξεφύσημα) ἀπὸ τὸ πλάγι· (συνκδχ.) τρύπα διὰ τὴν ὁπ. παραπνέει (ξεφυσᾷ, ξαθμαίνει) τι. « Περ. πλέττοντες κηρῷ, παράπνοὴν μὴ ἀπολείποντες, « Γεωπον.

Παραπίδιος, ἐπίῤ. ἀντὶ Παρὰ πόδας, εὐθὺς (ἀμέσως) κατόπιν, ἐκ τοῦ σύνεγγυς· ἐν τῷ ἅμα.

Παρα-ποδίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ νὰ παραστρατίσῃ, (μτφρ.) ἀποπλανῶ. 2) βάλλω πρόσκομμα, Παρεμποδίζω.

Παραπόδιος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ πόδας (ἑξῆς εἰμου), παρὼν, πρόχειρος.

Παραποδισμός (ὁ), τὸ παραποδίζειν, ἐμποδισμός.

Παραποδιστός, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ παραποδίσῃ (παρεμποδίσῃ), ἐπιδεκτικὸς κωλύσεως.

Παρα-ποδύομαι, Μ. δύσομαι. Ξεγυμνόνομαι καὶ ἐγὼ συγχρόνως (Ἑτοιμάζομαι) ἵνα παλαίσω.

Παρα-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι παρὰ τὸν καθεστὼτα τύπον, κατασκευάζω (μὲ κακὸν σκοπὸν) τὸ ὅμοιον· νοθεύω. « Παραποιησάμενος σφραγῖδα, « Θκ., ἔκαμε ψεύτικην βούλλαν.

Παραποίημα (τὸ), (ἐν γέν.) τὸ παραπεποιημένον (ψευδῶς μεμιμημένον, νενοθευμένον). (ἰδιαιτ.) λέξις παραπεποιημένη ἐπὶ τὸ χειροτέρον, (ἄλλ.) Παράγραμμα, (Γαλλ.) calembourg. (Ἀρχτ.). (εἰς τὴν Ἱππκρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραπύημα).

Παραποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραποιέω, ψευδὴς μίμησις, νόθευσις.

Παραποιητικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς παραποίησιν.

Παρα-πολαύω, Μ. λαύσω. (μὲ γεν.) Ἀπολαμβάνω τι ἐν παρόδῳ (κατὰ περίστασιν), ὠφελοῦμαι ἢ βλάπτομαι κατὰ σύμπτωσιν.

Παραπόλλυμι, Μ. ολέσω. Χάνω (ξ μσ. Χάνομαι) ἐπὶ ματαίῳ. « Παραπόλωλε, « Δμ., ἐχάθη ἄδικως.

Παραπολύ, ἐπίῤ. ἀντὶ Παρὰ πολύ, κατὰ πολλά, μὲ πολλὴν μεταξὺ διαφοράν.

Παρα-πομένω, Μ. μενῶ. Μένω (διατηροῦμαι) παρά τινι.

Παραπομπή (ἡ), τὸ παραπέμπειν ἢ παράπεμπεσθαι, συνόδευσις (χάριν ἀσφαλείας), συμπαρακόμισις, (Ἰταλ.) convojo.

2) σημείωσις τοῦ ἀναφερομένου ἀπὸ σύγγραμμα χωρίου ἵνα τὸ ζητήσῃ ἐκεῖ ὁ ἀναγνώστης, (Γαλλ.) renvoi.

Παραπόμπιμος (ὁ, ἡ). Ὁ χρησιμεύων πρὸς παραπομπήν τινος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ παραπέμπειν (συνοδεύειν).

Παραπομπός (ὁ, ἡ). ὁ παραπέμπων (συνοδεύων πρὸς ἀσφάλειάν) τι ἢ τινα.

Παρα-πονέμαι, Μ. ονήσομαι. (μὲ γεν.) Ὠφελοῦμαι ἐν παρόδῳ ἀπό.

Παραπόντιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παράλιος, παραθαλάσσιος.

Παρα-πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Περνῶ (Διαβαίνω) πλησίον ἢ ἀπ' ἐμπρός τινος. (συνκδχ.) παρατρέχω. « Ἀκρόαμα οὐδὲν οὐδέκοτε παρεπορεύετο, « (Φύλαρχ. παρ') Ἀθ. 2) = Παρακαλουθῶ. « Παρεπορεύοντό τινες τῶν φίλων συνηγορήσοντες τῷ Φωκίωνι, « Διόδ.

Παρα-πορφύπτω, Μ. ρίψω. Ῥίπτω μὲ τρόπον ἀπὸ πάνω μου, ἀπορρίπτω διακαίνων.

Παραπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἰς τὸ πλάγιον πορφύραν, στολισμένος μὲ πορφυρᾶν οὖγιαν, (συγχ. τῷ Περιπόρφυρος).

Παραποτόμιος, α ή ος αν. Ὁ πλησίον (εἰς τὰς ὄχθας) ποταμῷ κατοικῶν ἢ κείμενος.

Παρα-πράσσω(ττω), Μ. πράξω. Πράττω τι παρὰ τὸ δέον (ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, παρά τὰς ὁδηγίας μου). » Παρὰ τὰ μεμαντευμένα πρήσσων διεφθάρη·· εἰ γὰρ μὴ παρέπραξε μηδὲν κτλ. « Ἡρ. 2) εἰσπράττω (ἀργυρολογῶ) παρανόμως, (Πλ. Ἀγ. 16). 3) ἀντενεργῶ (ἐξωθεν), ἀντιπράττω. » Οὔτε πολυπραγμονῶν τε, οὔτε παραπράττων, « Δ. Κάσσ.

Παραπρεσβεία (ἡ), τὸ παραπρεσβεύειν, ἢ παρὰ τὰς ὁδηγίας καὶ ἐναντίον τῶν συμφερόντων τοῦ ἐντολέως ἐκτελεσθεῖσα πρεσβεία.

†**Παραπρεσβευτής**, οῦ (ὁ). ὁ παραπρεσβεύσας, ἔνοχος παραπρεσβείας.

Παρα-πρεσβεύω καὶ (μα.) **-εύομαι**, Μ. εύσω,-ομαι. Ἐκτελῶ κακῶς (Ἐμπορεύομαι πρὸς ἴδιον ὄφελος) τὴν ὁπωσιανένεπιστεύθην πρεσβείαν, παραβαίνω τὰς ὁδηγίας ἢ προδίδω τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους ὑπὲρ τοῦ ὁπ. πρεσβεύω.

Παράπρησμα (τὸ), [παρα- πίμπρημι], εἶδος φύματος (πρηξίματος, κιρσοῦ) τῶν ἁρμῶν τοῦ ποδὸς τῶν ἵππων, (ἅλλ.) Μελικηρὶς καὶ Ὑδατίς.

Παρα-πρήσσω, Μ. πρήξω, Ἰων. ἀντὶ Παρακράσσω.

Παράπρισμα (τὸ). πριονίδι ξύλου (κτλ.) πριονιζομένου πλαγίως ἢ στραβά. 2) (Ἱππιατρ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Παράπρημα, [ἐκ τοῦ

Παρα-πρίω, Μ. πρίσω. Πριονίζω τι πλαγίως ἢ στραβά.

Παρα-προθεσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω τι παρὰ τὴν προθεσμίαν, παραβαίνω τὴν προθεσμίαν.

†**Παραπροθεσμία** (ἡ). παραμέλησις τῆς προθεσμίας.

‡**Παρα-προ-νοέω-ῶ**, Μ. ήσω. Προνοῶ (Προστοχάζομαι) τι παρεκτὸς τοῦ προκειμένου.

‡**Παρα-προσ-δέχομαι**, Μ. δέξομαι. Παραδέχομαί τι ἀπροσέκτως ἢ ἐν παρέργῳ.

†**Παρα-προσ-ποιέομαι-οῦμαι**, Μ. ήσομαι. Προσποιοῦμαί τι παρὰ τὴν ἀλήθειαν, ὑποκρίνομαι.

†**Παραπροσποίησις**, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ προηγ., ὑπόκρισις.

†**Παραπρόσωπις**, ῖδος (ἡ), = Προσωπεῖον, προσωπίδα.

Παρα-πρωτανεύω, Μ. εύσω, = Παραβασιλεύω

Παράπτωσιμα (τὸ). λάθος, σφάλμα, παράπτωμα, [ἐκ τοῦ

Παρα-πταίω, Μ. πταίσω. Σκονδάπτων παραστρατίζω (τρπ.) ἀποτυγχάνω, (μὲ γεν.) ἀποκλανῶμαι· παρεκτρέπομαι. » Πολὺ τῆς ἀληθείας παρεπταίων, « Πλδ., (ἅλλ. διορθ. Παρεπταίων).

Παράπτερον (τὸ). ἡ πλαγία πτέρυξ οἰκοδομήματος.

†**Παρα-πτερυγίζω**, Μ. ίσω, Γλσ. κτυπῶ (ἀπὸ γαρὰν) τὰς πτέρυγάς μου, ἢ πτερυγίζω πλησίον τινὸς (καθὼς οἱ πτηνοὶ περὶ τὰς ὄρνιθας), (ὅθεν μεταφορ.) κολακεύω.

Παρ-άπτομαι, Μ. ἅψομαι. (μὲ γεν.) Ἐγγίζω τι ἐκ πλαγίου ἢ ἐν παρόδῳ ἢ ἐπιπολαίως· χαϊδεύω [ς]. » Ὀπισθαλασσίμῳ παραπτόμενος ἐν τῷ ἀναπλάττειν, « Γαλλ., βρέχων ὀλίγον τὰ δάκτυλά σου μὲ δποδάλσ. ἐν ᾧ τὰ πλάθεις.

Παρα-πτύω, Μ. πτύσω. Φτύνων ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὰ πλάγια τοῦ στόματός μου (ὑ Ἀφρὸν—, « Φλεγρ.)· (μτγμ.) προφέρω λέξεις ἀσήμους, (ἐν γέν.) λέγω ὅ,τι μοῦ καταίβῃ, ἁμιλῶ ἐν παρόδῳ. » Φιλόσοφος.. τοὺς τῶν σοφιστῶν ἐξ ἐπιδρομῆς μετὰ χάριτος παρέπτυσε βίους, « Εὐνάπ. (καὶ πθ.) » Τῆς συγκλήτου βουλῆς παραπτυσθέντες ἐξεβράσθησαν, « Εὐς., (παρβλ. Παραβλύζω).

Παρ-άπτω, Μ. ἅψω. Προσαρμόζω τι πλησίον ἢ ἐπάνω εἰς. » Ἐώπα χερσὶ παραπτομένα, « Σοφ. 2) ἀνάπτω ἐν παρόδῳ. » Ἐγὼ τὸν νέμον παράπτω, αὐτὸς δὲ τὴν χάριν φωταγωγεῖ, « Ἱππόλ.

Παράπτωμα (τὸ). σκόνταμμα· (μτφρ.) σφάλμα, ἁμάρτημα. (ἐπὶ πολέμου) ἦττα, ἀποτυχία.

Παράπτωσις, εως (ἡ), τὸ παραπίπτειν (πίπτειν πλάγια ἢ παρόμερα)· χάσιμον τοῦ δρόμου· παραστράτισμα· (μτφορ.) παράβασις· ἀποτυχία. » Διὰ τὴν τοῦ τόπου παράπτωσιν, « Πλδ., διότι ἔπιπτε παρόμερα.

Παραπύημα (τὸ). ἀπόστημα σχηματιζόμενον εἰς τὰ πλάγια, [ἐκ τοῦ

Παρα-πύσκω (χ. Μ.). Ἐμπυάζω ἐκ πλαγίου. » Παρὰ τὸ οὖς—, « Ἱππικρ.

Παραπύλη (ἡ). θύρα (πύλη) μικροτέρα εἰς τὸ πλάγι ἄλλης μεγαλητέρας, παράπορτα.

Παραπύλιον (τὸ) καὶ

Παραπυλίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Παραπύλη.

Παράπυξος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. τὰ πλάγια εἶνε κατεσκευασμένα ἀπὸ πίξον (τσιμισίρι). » Κλίνη—, « Πλδ.

Παρα-πωμάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω τι ἀπὸ τὰ πλάγια μὲ πῶμα (στούππωμα).

Παρα-ραθυμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παραῤῥαθυμέω.

Παρα-ραίνω, = Παραῤῥαίνω.

Παράραμμα (τὸ), = Παράῤῥαμμα.

Παρα-ρέγχω, = Παραῤῥέγχω.

Παρα-ρέω, = Παραῤῥέω.

Παραρρητός, ή, όν, = Παραῤῥητός.

Παρ-αρθρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρασαλεύω ὀλίγον τὸ κόκκαλον ἀπὸ τὸν τόπον (ἀπὸ τὴν κλείδωσίν) του, στραγγουλίζω.

Παράρθρημα (τὸ). τὸ στραγγουλισμένον μέλος (κόκκαλον). 2) = τῷ

Παράρθρησις, εως (ἡ). παρασάλευμα κοκκάλου, ἐλαφρὰ ἐξάρθρωσις, στραγγούλισμα.

Παρ-αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Παραρθρέω.

Παρ-αριγόω-ῶ, = Παραῤῥιγόω.

Παρ-αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ τι κατὰ προσθήκην (ἐκτὸς τοῦ ὡρισμένου ἀριθμοῦ), συναριθμῶ. 2) (νλγ.) ἀπατῶ εἰς τὸ μέτρημα. » Τὸν σοφὸν.. οὔτε παραριθμεῖν, οὔτε ὑφ' ἑτέρου παραριθμεῖσθαι, « Στό.

Παρ-αριπτέω-ῶ καὶ

Παρ-αρίπτω, = Παραῤῥίπτω.

†**Παρ-αρκέω-ῶ**, Μ. αρκέσω, = Ἀρκῶ, Ἐξαρκῶ.

Πάραρμα (τὸ), = Παραίρημα.

Παρ-αρμόζω, Μ. όσω. Ἁρμόζω (Προσαρμόζω) τι εἰς τὸ πλάγιον τινός.

Πάραρος (ὁ, ἡ), [παραίρω]. παράφορτος, (καιν.) Ἐπαρμένος, (παρβλ. ἢ Παράορος).

Παρ-αρπάζω, Μ. άσω ἢ άξω. Ἁρπάζω ἐν παρόδῳ ἢ ἀπὸ τὰ πλάγια.

Παραβράγελος, εἶσα, ἐν, πθ. σόρ. ἔ, κῆς μτχ. τοῦ Παραβρήγνυμι.

Παραβρεχθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Παραμελῶ.

Παραβράινω, Μ. ράνῶ. Ῥαίνω (Ῥαντίζω) ὀλίγον.

;**Παράβραμμα** (τὸ)· τὸ παρεβραμμένον (βαμμένον κατὰ μῆκος) εἰς φορεμα, φαιρῆτι, κενάρι, κλπ. (νομίζεται ὅμως ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραίρημα), [ἐκ τοῦ

Παραβράπτω, Μ. ράψω. Ῥάπτω τι εἰς τὰ πλάγια φορέματος (ὡς ἂν προφύλι ἢ κενάρι). » Ἐνύδριες, εἶν τὰ δέρματα περὶ τὰς σισύρνας παραβράπτεται, « Ἡρ.

Παραβρέγχω, Μ. ρέγξω. Ῥαχαλίζω κοιμώμενος πλησίον τινός.

Παραβρέω, Μ. ῥεύσομαι. Διέρχομαι ῥέων ἀπὸ τὰ πλάγιον τινος, (καιν.) περνῶ δίπλα ἀπό. » Πιεῖν ἀπὸ τοῦ παραβρέοντος ποταμοῦ, « Ξεν. (καὶ κατὰ διάλυσ. Π.) » Παρά τε ῥείων ὑδόνα Σιδύσιν, « Διον. 2) λυόνω καὶ χύνομαι. » Ἀλεξινόν ἐστι χιὼν ἐκπεπτωκυῖα, ὅτῳ μὴ παραῤῥυείη, « Ξεν., (ὅθεν 3) (μτγμ. ἐπὶ χρόνου) παρέρχομαι· (μὲ γεν.) ἐκπίπτω. » Τῶν φρενῶν παραῤῥυείς, « Στό. (καὶ ἀπολ.) «Εἴ μοί τι τεύξων τῶνδ' ἀπημελημένον παραῤῥύηκε, « Σοφ. » Μήποτε παραῤῥυῶμεν, « Γρφ. » Ἵνα μὴ ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γένηται τὰ καλά, καὶ μὴ παραῤῥυῇ, λήθης βυθοῖς ἀμαυρούμενα, « Ἰργ. 4) (μὲ αἰτ. πρθετ.) ἐμβαίνω κρυφίως. » Ὁ φάρυγξ.. τῆς τροφῆς εἰσιούσης ἐπιπτωσσόμενος, ἵνα μηδὲν παραῤῥυῇ παρὰ τὴν ἀρτηρίαν, « Ἀρετ. » Παραῤῥυεὶς εἰς τὸν νεών, « Πλ. (καὶ ἀποτ.) » Δευτέρῳ δὲ καὶ τοῦτο τῇ μαχῇ καὶ αὐτοσχεδίῳ τῆς ποιήσεως χύσει, καθ' ἣν ἀνάγκη καὶ τοιαῦτά τινα τῇ φράσει παραῤῥυίσκεσθαι, « Εὐς.

Παραβρήγνυμι, Μ. ῥήξω (μσ. πρκ. Παρέῤῥωγα). Σχίζω τι ἀπὸ τὰ πλάγια, ξεσχίζω. (ἐπὶ στρατευμ.) διασπῶ τὰς τάξεις· (πθ. ἢ ἀμτθτ.) σκάνω, ξεσχίζομαι. » Φωνὴ παρεῤῥωγυῖα, « Θφρ., ἢ τραχεῖα, (κατὰ λέξ.) ἐσχισμένη. » Τὰ κρημνώδη καὶ παρεῤῥωγότα τῆς ὀρεινῆς, « Πλ., αἱ χαράδραι. (καὶ μτφορ.) «Νόμος παραβράγελις, « Λυκάπ., ἀκυρωθείς.

Παράῤῥηξις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ προηγ., ξέσχισμα ἢ σκάσιμον ἀπὸ τὰ πλάγια, ξέσπασμα. διάσπασις. » Τῆς φάλαγγος —, « Ἀῤῥ.

Παράῤῥησις, εως (ἡ). ῥῆσις (ἔκφρασις) παρατράγῳδος.

Παραῤῥητός [παρά, ῥηθῆναι], ή, όν. Τὸν ὁποῖον δύναται τις νὰ μεταπείσῃ διὰ λόγων (νὰ ἐξιλεώσῃ). 2) (ἐκκλησ.) πρὸς τὸν ὁποῖον προσεύχεταί τις. || · (οὐσ.) Παραῤῥητὰ (τὰ), Π. λόγια παραινετικὰ συμβουλαί. » Παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι, « Ἰλ. Ν.

Παραβριγόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ ἐοτ.) Τρέμω

ἀπὸ τὸ ψύχος πλησίον τινός. «Προθύροις—,» Ἐπιγρ.

Παραῤῥιπίζω, Μ. ἴσω. Ῥιπίζων παρεκτρέπω. «Τοῦ ὀρθοῦ λόγου—,» Γρ.

Παραῤῥιπισμός [ὁ], τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ῥεμβασμός, παρεκτροπή.

Παραῤῥιπτέω-ῶ καὶ

Παραῤῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω παράμερα, ἀποῤῥίπτω. «Καθάπερ τοῖς κυσὶ παραῤῥιπτοῦντες αὐτὰ,» Ἀλκίφρ. «Παραῤῥίψόν με ἐπὶ μίαν τῶν ἱερατειῶν σε,» Γρφ. 2) (ἀλλ.) ῥιψοκινδυνεύω. «Τίς παραῤῥίψει τέκνα, τοιαῦτ' ὀνείδη λαμβάνων;» Σοφ., (παρβλ.) Ἀναῤῥίπτω ἢ Παραβάλλω.

Παραῤῥοή καὶ Παράῤῥοια (ἡ), τὸ παραῤῥέειν, ῥοὴ παράλληλος. «Περὶ τὰς παραῤῥοίας τοῦ Ἴστρου,» Γ. Ἀκροπολ.) (μτφρ.) παρέλευσις. «Χρόνου—,» Βύς.

Παραῤῥοιζέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ῥοῖζον (Βοΰζω) διαβαίνων, παραῤῥέω μὲ ἀρότον.

Παφαῤῥυείς, εῖσα, έν, ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Παραῤῥέω.

Παράῤῥυθμος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὸν ῥυθμὸν (παρὰ τὸ μέλος), ἐναντίον τῆς ῥητορικῆς εὐρυθμίας, παρατράγῳδος.

Παραῤῥύθμως, ἐπίῤ. Παρὰ τὸν ῥυθμὸν (παρὰ τὸ μέλος), παρὰ τοὺς κανόνας τῆς εὐρυθμίας.

Παραῤῥύομαι, Μ. ῥυήσομαι (ἀόῤ. Παρεῤῥύην), =Παραῤῥέω, Παρεισδύομαι.

Παράῤῥυμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἁπλώνεται ἀπὸ τὰ πλάγια ἵνα σκεπάσῃ ἢ προφυλάξῃ τι, παραπέτασμα· (ναυτ.) σκέπασμα δερμάτινον ἢ τρίχινον τὸ ὁποῖον ἁπλώνετο ἑκατέρωθεν τῶν πολεμ. πλοίων ἵνα ἐμποδίζῃ τὰς ἐχθρικὰς βολάς. (ἄλλ.) Παράβλημα, (Γαλλ.) pavesade. «Ποδὸς—,» Σοφ., ὑπόδημα μὲ κνημίδα, [ἐκ τοῦ

Παραῤῥύομαι [παρά, ῥύομαι=ἐρύω], Μ. ῥύσομαι. Τραβῶ τι ἀπὸ τὰ πλάγιά τινος ὡς σκέπασμα (παραπέτασμα).

Παραῤῥυτόω-ῶ, Μ. ώσω. Δερόνω τι ἀπὸ τὰ πλάγια· σημειόνω εἰς τὸ περιθώριον βιβλίου τὰ ἀξιοσημείωτα χωρία, ([ἴδε Παράπλασμα).

Παράῤῥυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραῤῥύομαι. 2)=Παράῤῥυμα. «Νεὼς—,» Αἰσχλ.

Παραρτάω (ᾷ) ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ἑρμηνῶ τι πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος· προσθέτω ὡς παράρτημα. ‖· (μσ.) πρεμνῶ τι εἰς τὸ πλάγι μου· (συνηθ.) ἁρματόνομαι· (ἴδε ἐν γέν.) ἑτοιμάζω ἢ ἑτοιμάζομαι. «Τὰς νέας παραρτέεσθαι,» Ἡρ. «Παραρτέετο στρατιὴν ᾗ τὰ πρόσφορα τῷ στρατῷ,» αὐτ. «Πᾶς τις παρήρτητο ὡς ἐς πόλεμον,» αὐτ.

Παράρτημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἁρέμαται ἢ κρέμαται εἰς τὸ πλάγιόν τινος· φυλακτὸν τὸ ὁποῖον ἔχει εἰς χρειαζομένου ἐπάνω του· (μτγν.) προσθήκη εἰς τὸ τέλος συγγράμματος.

Παραρτίζομαι, Μ. ίσομαι, =Παρασκευάζομαι, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραρτύομαι).

Παράρτυμα (τὸ). μέσον πρὸς παράρτυσιν, ἄρτυμα (ἤδυσμα) πάρεργον.

Παράρτυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραρτύω, ἄρτυμα πάρεργον. (ἐν γέν.) ἑτοιμασία. «Βελῶν—,» Ἰουδ.

Παρ-αρτύω, Μ. ύσω, «Παρασκευάζω. «Ναῦς, ὅπλων καὶ βελῶν γεμούσας παραρτυσάμενος, ἐνέβαλεν εἰς Βιθυνίαν,» Πλ. 2) καρυκεύω τὸ φαγητὸν προσθέτων διάφορα ἀρτύματα. «Ὄψον δὲ ἅλες, οἷς οἱ ἀβρούβιαιοι παραρτύσιν ὑσσώπῳ,» Φίλ. (καὶ μτφορ.) «Προγενεστέρας ἱστορίαις παραρτύειν τὴν ποίησιν,» Εὐς.

Παράρυθμος (ὁ, ἡ), Π. ἀνεπ. Παράῤῥυθμος.

Παραρύθμως, ἐπῤ. Π. ἀνεπ. Παραῤῥύθμως.

Παράρυμα (τὸ), =Παράῤῥυμα.

Παρα-ρυπόω-ῶ, Μ. ώσω, =Παραῤῥυπόω.

Παρασάγγης [Περσ.], ου (ὁ), μέτρον ἐντάσ. εἰς τὴν Περσίαν διὰ τὰ διαστήματα τῶν ὁδῶν (περιέχον 30 στάδια ἢ 3750 βήματα, δηλ. 4 μίλια).

Παρα-σαλεύω, Μ. εύσω. Κουνῶ (Σαλεύω) τι ἐλαφρά· μετακινῶ, μετασαλεύω. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) «Παρασαλεῦσαι ἢ παραγαγεῖν ἀνεμπαίσους ψυχάς,» Εὐσ. «Παρασαλεύειν παλαιοὺς νόμους,» Φίλ. ‖. (ἀμτβτ. μὲ ὀστ.) εἶμαι ἀραγμένος (εἰς τὸ σίδερον) πλησίον τινός.

Παρα-σαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκάφνω ἐν παρόδῳ, ᾽καίρνω μὲ τὴν σκοῦπαν.

Παρα-σάττω, Μ. σάξω. Χώνω ἀπὸ τὰ πλάγια ἵνα γεμίσω τι, παραγεμίζω.

Παράσειον (τὸ), [παρασείω]. τὸ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ καταρτίου μονόμακρον φλάμπουρον, (Γαλλ.) la flamme.

Παράσειρος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἔπος) ὁ εἰς τὸ πλάγιον ἢ ἐκτὸς τῶν ἐζευγμένων συμπαρασυρόμενος, (ἄλλ.) Σειραφόρος. (μτφ.) ὁ παρακολουθῶν τινα, συνοδοιπόρος, σύντροφος. ‖. (οὐσ.) Παράσειρον (τό), (ναυτ.) τὸ προσερράμμενον εἰς τὰ πλάγια τοῦ πανιοῦ τοῦ καραβιοῦ καὶ κατὰ διαστήματα ἀρκετὰ ὡς ἔξω σχοινίον διὰ τοῦ ὁποίου ἁπλώνεται· ἢ μαζώνεται τὸ πανὶ (εἰς ταύτην τὴν στιμασ. κατ' ἄλλους, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παράσειον). 2) (ἀνατομ.) Παράσειρα καὶ Παρασείρια (τὰ), αἱ ἑκατέρωθεν τῆς γλώσσης χοιλότητες.

Παράσεισμα (τὸ). τὸ κούνημα τῶν χειρῶν ἐν τῷ περιπατεῖν, [ἐκ τοῦ

Παρα-σείω, Μ. σείσω. Σείω (Κουνῶ) τι εἰς τὰ πλάγιόν τινος. (κυρ.) κουνῶ περιπατῶν τὰ χέρια μου. «Οἱ θέοντες θᾶττον θέουσι παρασείοντες τὰς χεῖρας,» Ἀρεστ., (ὅθεν ἑλλ.) «Φεύγειν παρασείσαντα,» Θφρ., φεύγειν ὅσον τάχος. «Εἰς τὰς ἑαυτοῦ σιαγόνας ἅλους ἔγκυψιν, Γαμὴ παρασείων τὰς γνάθους ὅπως,» Μάχ. παρ', Ἀθ.

Παρασεσωπημένως, ἐπίῤ. (μτγ.). Σιωπηλῶς, ἐν εἴδει παρασιωπήσεως.

Παρασεσυρμένως, ἐπίῤ. (μτγ.). Ἀναισχύντως, χλευαστικῶς.

Παρα-σεύω (χ. Μ.), Π. διώκω μὲ βίαν παρεμπρός, παρσμῶ. ‖. (πθ.) περνῶ τρέχων ἀπ' ἔμπροσθέν τινος, περνῶ βιαστικὸς, διαβαίνω. «Βροτοὶ παρεσσύμενοι,» Κίνν., οἱ ταχέως παρερχόμενοι.

Παρα-σημαίνω, καὶ (μσ.) -αίνομαι, Μ. ανῶ, -ανοῦμαι. Σημαδεύω τι μὲ ἄλλο (παρὰ τὸ καθιστὸ) σημάδι, βουλλόνω μὲ ψεύτικην βούλλαν· σημαδεύω εἰς τὰ πλάγια· σημειόνω εἰς τὸ περιθώριον ἢ εἰς σημειωματάριον, λαμβάνω σημείωσιν· (ἰδιωτ.) σημειόνω τι ὡς ἐπιλήψιμον· σημειόνω συγχρόνως ἢ ὡς ἐν παρόδῳ· (ἐνίοτε) προσθέτω εἰς τὸ ἤδη ὑπάρχον καὶ ἄλλο σημεῖον. «Τὰ κεσημασμένα παρασημαίνει,» Πλάτ. «Τὰ σημεῖα ἐξῆν τῶν αἰκισμάτων, ἃ παρεσημηνάμην,» Δη. (καὶ πθ.) «Νομίσματα παρασεσημασμένα,» Λξ., τὰ παρακεχαραγμένα.

Παρασήμανσις, εως (ἡ), =Παρασημασία.

Παρασημαντέον, θετ. τοῦ Παρασημαίνομαι.

Παρασημαντικὸς, ἡ, όν. Ὁ κατὰ παρασήμανσιν. ‖. (οὐσ.) ἡ Παρασημαντική,» Μουσ., ἡ διὰ γραπτῶν σημείων ἐκφράζουσα τὴν δύναμιν τῶν φωνῶν.

Παρασημασία (ἡ), τὸ παρασημαίνεσθαι (σημειόνειν τι ὡς ἄξιον παρατηρήσεως)· σημεῖον ἀποδοχῆς ἢ ἀποδοκιμασίας· ἐπίκρισις.

Παράσημεῖον (τὸ). ψευδὲς (παραπεποιημένον, ἄλλο παρὰ τὸ καθαυτὸ) σημεῖον.

Παρα-σημειόω-ῶ, καὶ (μσ. ὅ καὶ μόνον εὔχρηστον)-όομαι-οῦμαι, Μ. ώσω,-ομαι. Σημαδεύω τι ἐν παρόδῳ ἢ ἐκ προσθήκης· σημειόνω ἂν εἶναι παρατηρήσεως, σχολιάζω.

Παρασημείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐν παρόδῳ ἢ κατὰ πρόσθεσιν σημείωσις (παρατήρησις), σχόλιον.

Παράσημος (ὁ, ἡ), [παρὰ, σῆμα]. ὁ ἔχων ἐπάνω του ἢ εἰς τὰ πλάγιά του σημεῖον (σημαδευμένος) ἵνα διακρίνεται· (μτφορ.) ἐπίσημος, ἔνδοξος. «Πλοῖον παράστημον Διοσκούρεις,» Γρφ., ἔχον σημεῖον (εἰς τὴν πρῶραν) τὰς εἰκόνας τῶν Δ. ‖. (οὐσ.) Παράσημον (τὸ), τὸ διακριτικὸν σημεῖον, σύμβολον, γνώρισμα. «Τὰ τῆς ἀρχῆς παράσημα,» Πλ. 2) σημαδευμένος μὲ ψευδὲς (παραπεποιημένον) σημεῖον, παραχεχαραγμένος, ἀδόκιμος, κίβδηλος· (μτφορ.) ἀχρεῖος. «Ῥῆτωρ—,» Λξ. «Ἔπος παράσημον,» Πλ., στίχος σημειωμένος εἰς τὸ πλάγιον ὡς ὕποπτος ἢ ἐπιλήψιμος. «Πλούτου δύναμις παράστημος αἰῶνι,» Αἰσχλ., ἐπὶ κακῷ διαδόητος.

Παρασήμως, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον παράσημον (διακεκριμένον, ἐπίσημον). «Παρασήμως καλοῦσι,» Θφρ., μὲ προσθήκην ἢ ἄλλου ὀνόματος πρὸς διάκρισιν.

Παρα-σιγάω-ῶ, Μ. σιγήσομαι, =Παρασιωπῶ.

Παρασίτειον (τὸ). τὸ οἴκημα ὅπου συνήρχοντο οἱ παράσιτοι (ἱερεῖς)· τὸ ἀρχεῖον τῶν παρασίτων (τὸ ὁπ. ἐχρησίμευε συγχρόνως ἢ ὡς) ἀποθήκη τοῦ ἱεροῦ σίτου.

Παρα-σιτεύω, Μ. εύσω, σπν. ἢ ἀόκμ. ἀντὶ

Παρα-σιτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ ὀστ.) Τρώγω εἰς τὴν τράπεζάν τινος, εἶμαι συντράπεζός (καὶ ἐπὶ κακοῦ παρασίτου) του. (ἀρχ.) τρέφομαι (ἔχω σίτησιν) ἀπὸ τὸ δημόσιον.

Παρασιτία (ἡ), τὸ παρασιτεῖν, τὸ ἔργον τοῦ παρασίτου.

Παρασιτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς παράσιτον, παρασίτου ἕξεις. «Παρασιτι-

κτλ. «Ἀκ., ἡ τέχνη (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ παρασίτου.

Παράσιτος (ὁ, ἡ), [παρά, σῖτος]. ὁ συντρώγων μετά τινος, σύνδειπνος, ὁμοτράπεζος. (ἰδιωτ.) ὁ κολακεύων ἢ γελωτοποιῶν ἵνα τρώγῃ δωρεάν εἰς τὴν τράπεζάν τινος· (ἀρχ.) ὁ διορισμένος νὰ συνάζῃ τὸν ἱερὸν σῖτον (τὰς ἀπαρχάς) ἢ νὰ ὑπηρετῇ εἰς τὰς θυσίας, συμβοηθὸς τοῦ ἱερέως· (ἐν γέν.) δευτερεύων ἄρχοντος, (Γαλλ.) **adjudant**. «Παράσιτος τοῖς μὲν ἄρχουσι δύο καθ' ἕκαστον ἦσαν, τοῖς δὲ πολεμάρχοις εἷς, « Ἀρχτ. « Τῶν δὲ βασιν τὰ δύο μέρη τὸ μὲν ἕτερον τῷ ἱερεῖ, τὸ δὲ τοῖς παρασίτοις,» Λθ.

Παρασιωπάω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ (παρατρέχω) τι μὲ σιωπήν, ἀποσιωπῶ, δὲν ἀναφέρω. « Τὴν ἀληθινὴν αἰτίαν παρασιωπῶν,» Πλθ. (καὶ πθ.) « Τοῦτο μὲν ὅπως καὶ παρεσιωπήθη, οὐκ ἔγνων, « Ἀνών. « Κατὰ τὸ παρασιωπώμενον, « Κλημ., =Κατὰ παρασιώπησιν.

Παρασιώπησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐκείνη δὲ (κατὰ ῥητορ. σχῆμα) ἀποσιώπησις πράγματος τὸ ὁποῖον ἡ σειρὰ τοῦ λόγου ἀπαιτεῖ νὰ εἴπῃ τις.

Παρασκαίρω, Μ. σκαρῶ, =Παρασκιρτῶ.

Παρασκέλιον (τὸ). μέρος τῆς μηχανῆς.

Παρασκέπασμα (τὸ), =Παρακάλυμμα, Παραπέτασμα.

Παρασκεπάστρα (ἡ), εἶδ. κεφαλοδέματος.

Παρα-σκέπω, Μ. σκεπάσω. Σκεπάζω τι ἀπὸ τὰ πλάγια, παρακαλύπτω.

Παρα-σκευάζω, Μ. άσω. Ἑτοιμάζω· διαθέτω οὕτως ἢ ἄλλως· διευθετῶ, συγυρίζω· προμηθεύω· προξενῶ· καταρθώνω· ἀναδεικνύω. ‖ (μπ.) ἑτοιμάζομαι, συγυρίζομαι κτλ., γυμνάζομαι· προσπαθῶ. (ῥτρ.) σχηματίζω φατρίαν πρὸς ὑπεράσπισίν μου· (Γρφ.) «Ἀποσκευάζομαι, Ἀποπατῶ. «Δεῖπνον (« Σιτία κτλ.) παρασκευάζειν, « Ξεν., Ἡρ. « Τὸ πεινῆν ἀλκίμους παρασκευάζει, « αὐτ. « Ὅσα ἐλευθερίαν ταῖς πόλεσι παρασκευάζει,» αὐτ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Ἡ γῆ ἀντὶ τοῦ τρέφειν πεινῆν παρασκευάζει, « αὐτ. (ἢ πρόθετ.) « Τὴν φύσιν παρεσκεύασεν ὁ θεὸς τῆς γυναικὸς ἐπὶ τὰ ἔνδον ἔργα,» αὐτ. (καὶ μπ.) «Παρεσκευάζετο δὲ ἡ ὅπλα ἐς τὰς χεῖρας,» Ἡρ. (ἢ κατ' αὐτοπάθ.) «Παρεσκευάζοντο ἐς ναυμαχίην,» αὐτ. «Παρήγγειλεν αὐτοῖς παρασκευάζεσθαι, ὡς μάχης ἐσομένης,» Ξεν. «Παρεσκευάζετο ὡς ἀπιοῦσα πάλιν,» αὐτ. (ἢ χωρὶς τοῦ Ὡς) « Παρεσκευάζετο προπηλακιῶν αὐτόν,» Θκ. (ἢ ἀπολύτ.) « Ἐξ εὐνῆς ἐξανιστάμενοι, πρὶν παρασκευάσασθαι, « Ξεν., πρὶν συγυρισθοῦν. (καὶ ῥῆμ.) « Ἐπεὶ αὐτοῖς παρεσκεύαστο,» αὐτ., ἀφ' οὗ προϋτέθεσαν (τὰ περὶ τῆς πραδοσίας). «Οἱ ἀήτορες ὧς οὗτοί μοι παρεσκεύασται ἐπ' ἐμέ, « Δημ. «Λέγειν δεινοί, καὶ παρασκευάσασθαι ἱκανοί, « Ἰσ. «Εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπήλαιον παρασκευάσασθαι,» Γρφ., πρὸς χρείαν του.

Παρασκεύασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἑτοίμασμα, συγύρισμα κτλ. (παρβλ. Παρασκευή).

Παρασκεύασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει (γίνεται) πρὸς παρασκεύασιν, (Γαλλ.) **préparatif**.

Παρασκευασμός (ὁ), =Παρασκεύασις.

Παρασκευαστής, οῦ (ὁ). ὁ παρασκευάζων (ἑτοιμάζων, προδιαθέτων κτλ.).

Παρασκευαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ παρασκευάζειν, συντελεστικός, κατορθωτικός. (πρὸς γεν.) «Εὐχροίας —,» Δσκρ. «Τὰ κρέμβαλα κράτου παρασκευαστικά,» Λθ.

Παρασκευαστός, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον δύναται νὰ παρασκευάσῃ τις, ἐπιδεκτικὸς παρασκευῆς, κατορθωτός. «Παρασκευαστὸν εἶναι ἀρετήν,» Πλάτ. «Μάχη ἐκ παρασκευῆς, « αὐτ., τακτική.

Παρασκευή (ἡ). (ἐν γέν.) ἑτοιμασία. «Δείπνου —, « Ἡρ. « Ἐν παρασκευῇ ἦσαν,» Θκ., ἑτοιμάζοντο. « Μὴ ἐκ προνοίας μηδ' ἐκ παρασκευῆς γενέσθαι τὸν θάνατον,» Ἀντιφ., ἐκ προμελέτης. « Ἄνευ παρασκευῆς,» Πλάτ. «Ἀπὸ παρασκευῆς οὐδεμιᾶς,» Ἀντιφ., ἐξ αὐτοσχεδίου. 2) (ἰδιωτ.) ἑτοιμασία πολέμου, στρατεύματα, πολεμοφόβια κτλ. « Νομίζοντες μείονα τὴν παροῦσαν αὐτῷ δύναμιν τῆς βασιλέως παρασκευῆς εἶναι,» Ξεν. 3) (μτγμ.) σκοπός, σχέδιον. « Διαθόμενοι τὴν παρασκευὴν αὐτοῦ,» Ξεν. 4) σχηματισμὸς φατρίας, φαβιουργία. « Διὰ παρασκευὴν φίλων, « Δμ. « Βουλευτὰς ὧν ἐκ παρασκευῆς,» Αἰσχ. (παρβλ. Παραγγελία). 5) (ἰατρ.) =Σύμπτωμα· «Πυρετοῦ, « Δσκρ. 6) (ἐκκλησ. ἀπὸ τοῦ Ἑβρ.) ἡ ἕκτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος (διότι κατ' αὐτὴν γίνεται ἡ προετοιμασία διὰ τὸ σάββατον). 7) (σπν.) ἀπόπατος, (Τουρκ.) γκερίζι, (Στρβ. 1Δ', ά).

Παρα-σκηνάω-ῶ, Μ. ήσω, Παρασκηνόω.

Παρα-σκηνέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. σκηλόνω τι πέριξ τινὲς ἐν εἴδει σκηνῆς.

Παρασκήνια (τὰ). αἱ ἑκατέρωθεν τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου εἴσοδοι (διὰ τῶν ὁποίων ἔμβαιναν οἱ ὑποκριταὶ εἰς τὴν ὀρχήστραν), (ἀναλογ. κατά τι μὲ τὸ Γαλλ.) **les coulisses**.

Παρα-σκηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἔχω τὴν σκηνήν μου (κατασκῶ) πλησίον τινός, εἶμαι γείτων ἢ ὁμοτράπεζός τ. (μτγμ. ἐν γέν.) ἐγγίζω, πλησιάζω. «Οἱ φυλλοχόοι μῆνες ἤδη τῷ χειμῶνι παρασκηνοῦντες, « Ἰλ.

Παρα-σκήπτω, Μ. σκήψω. Πίπτω (ὡς κεραυνός) πλησίον τινὸς ἢ πλαγίως.

Παρα-σκιάζω, Μ. άσω. Σκιάζω διὰ τῆς γειτνιάσεώς μου, συσκιάζω.

Παρα-σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πηδῶ (Χορεύω) πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος.

Παρα-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλέπω ἐκ τοῦ πλησίον, παρατηρῶ, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Περισκοπῶ). 2) (Π.) παρὰ σκοπὸν βάλλω, δὲν ἐπιτυγχάνω τὸ στημάδι· (τρπ.) δὲν ἐμβαίνω εἰς τὸ νόημα, δὲν καταλαμβάνω.

Παρα-σκοτέω-ῶ, Μ. ώσω, καὶ

Παρα-σκοτίζω, Μ. ίσω. Σκοτίζω ὅλως διόλου ἢ δι' ἐπιπροσθήσεως, κατασκοτίζω, ἐπισκοτίζω.

Παρα-σκυθρωπάζω, Μ. άσω. Ἀρχίζω νὰ σκυθρωπάζω.

Παρα-σκώπτω, Μ. σκώψω. Σκώπτω (ἅλευάζω, ἀγείζομαι) πλαγίως (μὲ τρόπον ἐπιτήδειον).

Παρασμήχω, Μ. σμήξω. Τρίβω ἐλαφρὰ, τρίβων ἀποσφαγίζω.

Παρα-σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζων (ἵππάζων) διώκω τι πρὸς τὰ πλάγια. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) περνῶ μὲ ὑπερηφάνειαν (μὲ ὑπεροπτικὸν ὕφος) πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος.

Παρα-σοφίζομαι, Μ. ίσομαι. Σοφίζομαι παρὰ τὸ δέον, δείχνω (μεταχειρίζομαι) τὴν σοφίαν μου ὅπου δὲν πρέπει· (μτβτ.) φαίνομαι ἢ προσπαθῶ νὰ φανῶ σοφώτερός τινος· ἀπατῶ διὰ σοφισμάτων, παραλογίζομαι.

Παρασόφισμα (τὸ). τέχνασμα παρασοφιζομένου, Παρεξεύρημα.

Παρα-σπαίρω, Μ. σπαρῶ. Ἀσπαίρω [Σπαρταρῶ] ὀλίγον, μόλις σπαρταρῶ ἀκόμη.

Παράσπασις [παρασπάω], άσεως (ἡ). παραφυὰς ἀποσπωμένη πρὸς μεταφύτευσιν.

Παράσπασις, εως (ἡ) καὶ

Παρασπασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Παρα-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶν [παίρνω (Ἀποσπῶ) τι ἀπὸ τὸ πλάγιον· ξεμασχαλίζω κλαδὶ δένδρου [ἵνα τὸ μεταφυτεύσω]· (ἐν γέν.) ἀφαιρῶ πλαγίως (μὲ τρόπον). « Τῶν πόλεων παρεσπάτό τινας τοῦ Φαρναβάζου, « Ξεν.

Παρα-σπειράω-ῶ, Μ. άσω. Τυλίζω (Κουλουριάζω, [καὶ μπ.] Κουλουριάζομαι) πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος.

Παρα-σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω πλαγίως (ἔνθεν κἀκεῖθεν) ἢ ἀνόμισα· παρενείρω (μτφορ.) διανέμω φειδωλῶς (μὲ οἰκονομίαν).

Παρα-σπίζω, Μ. ίσω. Μάχομαι κρατῶν τὴν ἀσπίδα πλησίον τινος· παρατέκνω ὡς φίλος (σύμμαχος κτλ.)· (ἐν γέν.) παρακολουθῶ, συνοδεύω, δὲν λείπω ἀπὸ τὰ πλάγι.

Παρασπιστής, οῦ (ὁ). ὁ παρασπίζων (μαχόμενος μὲ τὴν ἀσπίδα εἰς τὸ χέρι πλησίον τινός), σύμμαχος· (ἐν γέν.) σύντροφος, (παρβλ.) Παραστάτης.

Παράσπονδειος (ὁ, ἡ). (ὅρκος) ὁ παρὰ ταῖς σπονδαῖς ἀδόμενος. « Ὑμνῳδοὶ, δειπνοῦντες ἀπάρχονται τοῖς γονεῦσιν, ὡς ἡμεῖς τοῖς θεοῖς, παρασπονδείοις, « Ν. Δμσκ.

Παρα-σπονδέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραβαίνω τὰς σπονδὰς (τὰς συνθήκας), γίνομαι παράσπονδος· (μτβτ.) ἀδικῶ τινα (παρὰ τὰς σπονδὰς) ἀθετῶ τὴν πρὸς αὐτὸν φιλίαν (συμμαχίαν). « Παρασπονδηθεὶς ὑπό,» Πλ. (ἢ ἀπολ.) « Τὰ παρεσπονδημένα,» Δξ., ἡ παράβασις τῶν συνθηκῶν.

Παράσπόνδημα (τὸ), τὸ παρὰ τὰς σπονδὰς πραχθέν, παράβασις συνθήκης (συμφωνίας), ἀδίκημα, παρανομία.

Παρασπόνδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρασπονδέω, παράβασις συνθήκης.

†Παρασπόνδιος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρασπόνδειος.

Παράσπονδος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὰς σπονδὰς (τὰς ἐνόρκους συνθήκας) πράττων ἢ γινόμενος, παραβάτης ἢ ἐναντίος τῶν σπονδῶν. « Μηδὲν παράσπονδον παίζειν,» Ξεν., παρὰ τὰς σπονδάς.

Παρασπόνδως, ἐπίρ. Ἐναντίον τῶν σπον-

δῶν (τῆς ἐνόρκου συνθήκης), ἀδίκως, παρανόμως.
Παρασπορά (ἡ), τὸ παρασπείρειν (παρενείρειν), ἀνάμιξις.
Παρασποράδην, ἐπίρ. **Σποράδην**, σκορπιφά.
Παράσπορον, ἐπίρ. **Π.** [παρά, ἄσαν]. παρευθύς, ἐν τῷ ἅμα.
Παραστάδην, ἐπίρ. **Π.** [παρίστημι]. πλησιάζων, ἐκ τοῦ πλησίον.
Παραστάζω, **Μ.** στάξω. Στάζω (Χύνω τι ἀπὸ ζαλαγματιάν - ζαλαγματιάν) ἐπάνω εἰς.
Παρα-ζαθμίζω, **Μ.** ίσω. Συγίζω τι πλησίον (πρὸς σύγκρισιν) ἄλλου. 2) ζυγίζω μὲ λεπτὸν ζύγι.
‡**Παραστα̃θμις**, ίδος (ἡ), ἡ (ἄλλ.) **Παραστὰς** τῆς θύρας.
Παράσταθμος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὸν ζαθμόν, ἐλλιπὴς κατὰ τὸ (προσῆκον) βάρος, λειψός. « Νόμισμα—, « Νομ. Ῥωμ.
Παραστὰς, ᾶσα, ὰν, ἀόρ. **Β'.** τῆς μτχ. τοῦ **Παρίσταμαι**.
Παραστάς, άδος (ἡ), [συνήθ. εἰς τὸ πλθ.] τὰ ἑκατέρωθεν τῆς θύρας ὀρθὰ ξύλα ἐπὶ τῶν ὁπ. ζηρίζεται τὸ ἀνώφλιον, (καιν.) παραστάτες, (Γαλλ.) **montant, jambage** (ἀρχιτεκτ. ἐν γέν.) κίονες τετράγωνοι προσπερμοσμένοι εἰς τὸν τοῖχον, (Γαλλ.) **pilastres** (ἰδιαιτ. δὲ) οἱ μεσαῖοι δύο στύλοι τοῦ μεσαίου κτιρίου (μεταξὺ τῶν ὁπ. ἦτον ἡ εἴσοδος), (ὀθ.) « Ναὸς ἐν παραστάσι, « **Βτρβ.**, (Λτ.) **templum in adis**. « Τὰς παραζάδας καὶ.. τὰ ἐπάνω αὐτῶν ἐπιστύλια καὶ βάσεις, « **Ἐκγρφ.** 2) **Π.** (κατὰ συνεκδ.) ἡ θύρα· τὰ πρόθυρα, (παρβλ.) **Πρόστασις**. « Ἀΐρᾶσον δ' ἦλθον ἐς παραστάδας, « **Εὐρ.** « Ἔχ' αὐτοῦ πόδα σὸν ἐν παραστάσιν, « αὐτ. « Παραστάδος κρεμαστὰ τεύχη παισάλων καθήρπασαν, αὐτ. 3) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) **Παστάς**, στοά. « Πόλιν, τείχεσί τε ᾗ νεῴοις καὶ παραστάσι (κτλ.) κεκοσμημένην, « **Ξεν.** « Καὶ ἡ τοῦ βαλανείου παραὶ τοὺς μὲν ἔξωθεν εἰσιόντας θερμαίνει, ψύχει δὲ τοὺς ἐξιόντας, εἰ ἐν αὐτῇ διατρίβοιεν, « **Σξτ.**
Παραστάσιμος (ὁ, ἡ). ὁ παριστάμενος εἰς δίκην, ἀντίκλητος ἢ (ς) ὁμόδικος, (ἴδε τὸ ἑπμν.).
Παράστασις, εως (ἡ). (ἐν γέν.) τὸ παριστάνειν ἢ παρίστασθαι, παρουσία· (ἰδιαιτ.) παρουσίασις (εἰς τὸ κριτήριον). « Ἐγγυητὴν δοῦναι ἐπὶ παραστάσει, « **Πανδ.** « Ἐπὶ δὲ παραστάσεως εὔπορος νομίζεται ἐγγυητὴς οὐ μόνον ἐκ τῆς οὐσίας, ἀλλ' ἐκ τῆς εὐχερείας τοῦ ἐνάγεσθαι, « αὐτ. 2) ἡ δραχμὴ τὴν ὁποίαν προκατέβαλλον οἱ διάδικοι (διότι ἐχρησιμοποιοῦντο κυρίως πρὸς ἀντιμισθίαν τῶν συνέδρων). « Εὐθὺς ἔδωκα παράστασιν, « **Ἀνδκδ.** « Οὔτε κρουσεῖα οὔτε παράστασις οὐδεμία τίθεται τῶν εἰσαγγελιῶν, « **Ἰσ.** 3) ἔκθεσις πραγματειῶν εἰς ἐργαστήριον (Γαλλ. **étalage**) καὶ ἡ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πώλησις, μικρὸν ἐμπόριον, λιανσοῦλι. (ἐν γέν.) ἐπίδειξις, (ὀθ. παρὰ τοῖς **Βυζ.**) πομπὴ βασιλικὴ (**Γερκ.**) ἁλαῖ. « Καὶ εἶδε τὴν δόξαν Σίμωνος, καὶ κυλικεῖον μετὰ χρυσωμάτων καὶ ἀργυρωμάτων, καὶ παράστασιν ἱκανὴν, « **Γρφ.** 4) ἡ κατὰ μέρος στάσις ἢ τοποθέτησις, ἀπομάκρυνσις, παραμέρισμα, ἐξορία. « Ἀποδημητικὰς ποιεῖσθαι τὰς παραστάσεις, « **Ἀρστ.** 5) (μτφρ.) τὸ παριστάνειν τι κατὰ νοῦν, στοχασμὸς, ἔννοια. (ἐν γέν.) ἀπόδειξις. « Πρὸς παράστασιν τοῦ μηδὲν εἶναι ὄνατὸν κτλ., « **Ἐπίκτ.** 6) (ἰδιαιτ.) ἀπόφασις στερεὰ, πεποίθησις τῆς ψυχῆς, εὐτολμία, (παρβλ.) **Λῆμα**. « Πνεύματος—, « **Δξ.**, τὸ νὰ μὴ τὰ χάνῃ τις εἰς καιρὸν κινδύνου, (Γαλλ.) **présence d'esprit**, ἢ 7) ἐνθουσιασμὸς, παραφορά. « Ἠγωνίζοντο μετὰ παραζάσεως, « **Πλθ.** « Διὰ τὴν παράστασιν τῆς διανοίας ὁρμῶντες ἐπὶ τὸ νήχεσθαι σὺν τοῖς ὅπλοις, ἀπεπήδησαν, « αὐτ. « Τῇ δὲ μητρὶ τῶν πράγματος ἄφνω προσπεσόντος, περιχαρὴς οὖσα, πρὸς τὰς θύρας ἀπῆντα, καὶ μετὰ παραστήσεως (sic) ἠσπάζετο, « αὐτ.
Παραστατέον, θετ. τοῦ **Παρίστημι**.
Παρα-στατέω-ῶ, **Μ.** ήσω. (μὲ δοτ.) Στέκομαι πλησίον (εἰς τὸ πλάγιον) τινος· (συνεκδ.) βοηθῶ, παραστέκω, [ἐκ τοῦ
Παραστάτης, ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ στεκόμενος πλησίον (εἰς τὸ πλάγιόν) τινος· (ἰδιαιτ.) ὁ πλαγινὸς ἑκάστων τῶν παρατεταγμένων στρατιωτῶν ἢ· ὁ τεταμένος εἰς τὰ πλάγια τῆς φάλαγγος· (ἔνιοτε) πεζὸς τεταγμένος πλησίον ἱππέως. « Οὐκ ἐγκαταλείψω τὸν παραστάτην ᾧ ἂν στοιχῶ, « (Ὁμ. παρὰ) **Πλδ.** « Ὁ γὰρ ἰσχυρὸς στρατιώτης οὐ μόνον ἑαυτῷ ἀρκέσει ὀνατὸς ὤν, ἀλλὰ καὶ τὸν παραστάτην διαφυλάξει, « **Χρσ.**, (ὀθ. 2) (συνεκδ. καὶ μτφρ.) συνεργός, βοηθὸς, [καιν.] παραστεκάμενος. « Διόσκουροι.. σωτῆρες κἀγαθοὶ παραστάται, « (**Π. παρ'**) **Αἰλ.** « Ἐκεῖνον ἐπικαλοῦ βοηθὸν καὶ παραστάτην, ὡς τοὺς Διοσκούρους ἐν χειμῶνι οἱ πλέοντες, « **Ἐπίκτ.** || (οὐσ. ἀρχιτεκτ.) = **Παραστάς**, (ὀθ. 2) (ἀνατομ.) = **Παρακνήμιον**. 3) τὸ περὶ τὴν ῥίζαν τῆς γλώσσης διχαλωτὸν κόκκαλον, τὸ (ἄλλ.) **Γοειδές**, (« διὰ τὸ παρεστηκέναι ταῖς ἀντιάσιν, « **Ἡροφιλ.** παρὰ **Πλδ.**). 4) (πλθ.) αἱ φλέβες τῶν ὄρχεων, (παρβλ. **Ἐπιθυμίς**)· (συνεκδ.) οἱ ὄρχεις, (**Ἀθ. Θ', 385**). 5) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) **Πυροστάτης**.
Παραστατικὸς, ἡ, όν. (μὲ γεν.) Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ παριστάνειν, ἐνδεικτικὸς, ἀποδεικτικὸς ἢ ἐμπαιητικὸς (« Μέλος παραστατικὸν φρενῶν ἐνθουσιώδους, « **Πλ.**)· (χωρὶς πτ.) πρόξενος ἢ πλήρης θάρσους (τόλμης, παραστήματος, **présence d'esprit**)· ἐνθουσιαστικὸς ἢ ἐνθουσιασμένος. « Ἀλλ' ἀπορθηκεῦσθαι τὰ τελευταῖα καὶ παραστατικὴν λαμβάνειν διάθεσιν, « **Πλδ.** || (Νμ.) « Δίκη παραστατικὴ, « ἢ διὰ παραστάσεως [παρουσιάσεως] πραγμάτων (ἐγγράφων κτλ.) ἢ προσώπων, (Λτ.) **actio ad exhibendum**.
Παραστατικῶς, ἐπίρ. Μετὰ παραστήματος, ἀφόβως, εὐτόλμως, ἢ· ἐνθουσιαστικῶς. « Παραστατικώτερον τὸν κίνδυνον ὑπέμειναν, « **Διόδ.**
Παραστάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ **Παραστάτης**, ἡ παραξέκουσα, (παρακολουθοῦσα, βοηθοῦσα κτλ.).
Παρα-σταυρόω-ῶ, **Μ.** ώσω. Ἐμπήγω σταυροὺς (παλούκια) πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος, περικλείω μὲ φραγμὸν, ἐχυρόνω.
Παρα-στείχω, **Μ.** στείξω (ἀόρ. **Παρέστιχον**), **Π.** ἀντὶ **Παρέρχομαι**, διαβαίνω πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος. « Παραστίχων δὲ κελεύθου ἥμενον ἄνδρ' ἐνόησε, « **Νόνν.** « Παραστίχοντες ἔχευαν ἄνθρωποι λέθινον σωρὸν, « **Ἐπιγρ.** (καὶ μτνμ.) « Παρέστιχε δίζυγας Ἥβης ἑρόμας, « **Νόνν.**, παρῆλθον δύο ἡμέρας· ἢ 2) προσέρχομαι, πλησιάζω.
Παρα-στέλλω, **Μ.** στελῶ. Συστέλλω τι πλαγίως. « Τὸ καταπίτασμα μικρὸν παραστείλασα, θεωροὶ τῶν ὁρωμένων ἐγίνοντο, « **Ἡλ.** 2) = **Ἀναστέλλω**. « Στυπτηρίᾳ ἐν ἀρχῇ παραστέλλει. « **Ἱπποκρ.** « Ἀνατείνων τε ἅμα ᾗ παραστέλλων τὴν γαστέρα, « **Γαλ.**
Παρα-σχενάχω, (χ. **Μ.**), **Π.** (μὲ δοτ.) ἀναστενάζω πλησίον τινός.
Παράστημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι παρίσταται· ἐκ τοῦ παραγρῆμα εἰς τὸν νοῦν (εἰς τὴν ψυχὴν), στοχασμὸς τὸν ὁπ. κάμνει τις εἰς τὴν στιγμὴν, (Γαλλ.) **présence d'esprit** (ἐν γέν.) τόλμη, θάρσος. « Θεῖον παράστημα, « **Δ. Ἀλ.**, θεία ἐμπνευσις· ἐνθουσιασμός. 2) (πλθ.) δόγμα, λόγιμα ἢ· γνώμη, παράγγελμα, (**Μ. Ἀντν. Γ'. 11**).
Παρα-στίζω, **Μ.** στίξω. Σημαδεύω τι βάλλων στιγμὴν εἰς τὸ πλάγιον. « Τῶν ἀτακτούντων τὰ ὀνόματα παρέστιζον καὶ ἐζημίουν, « **Ἡσύχ.** (τὸ ἐπίτον σαφηνίζεται ἐκ τῶν ἑξῆς τοῦ **Πελυδεύκους**: « Οἱ ταξίαρχοι γεγραμμένους ἔχοντες τοὺς ἐκ τοῦ καταλόγου, παρεστιγμαίναντο τὰ τῶν ἀφιστερούντων ὀνόματα, ἢ]. 2) στίζω παρὰ τοὺς (γρμτ.) κανόνας.
Παρα-στίλβω, **Μ.** στίλψω. Λάμπω πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος.
Παραστιχίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Παραστιχίς, ίδος (ἡ). τίτλος ἢ πίναξ (ς) βιβλίου (διότι εἰς τὰ παλαιὰ χειρόγραφα ἐγράφετο εἰς τὰ πλάγια τῆς σελίδος ἢ καὶ εἰς χωριστὸν φύλλον).
Παρα-σομόω-ῶ, **Μ.** ώσω. Σταμόνω (Ἀκονίζω) ἑκατέρωθεν ἢ ἐκ τοῦ προχείρου.
Παρα-σορένυμι καὶ **Παρα-σόρνυμι**, **Μ.** σορέσω καὶ Ἀττ. σορῶ. Στρόνω (Ἁπλόνω) τι κατὰ γῆς, τεντόνω, (συνεκδ.) φονεύω 2) ἀκονίζω (τὸ μαχαῖρι κτλ.) ἐπάνω εἰς δέρμα.
Παρα-στοχάζομαι, **Μ.** άσομαι. Σημαδεύω ἀπὸ τὸ πλάγι, (μτνμ.) προσέχω ὥστε. « Παραστοχάζεσθαι μέν τοι δεῖ τοῦ τὸ προειλημμένον ὑγρὸν ἀνῆφθαι, « **Ὀριβ.** 2) (μὲ γεν.) ἀποτυγχάνω. « Τοῦ σκοπιοῦ—, « **Γρ. Νύσσ.**
Παράστροβος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι στροβὸς (ἀλλοίθωρος).
Παρα-στρατεύομαι, **Μ.** εύσομαι. Παρακολουθῶ τὸ στράτευμα· στρατεύομαι ὡς ἐθελοντής.
Παρα-στρατηγέω-ῶ, **Ν.** ήσω. Εἶμαι διωρισμένος συνάρχων ἢ συμβοηθὸς (adjoint) στρατηγοῦ, Συστρατηγῶ. 2) ἀνακατόνομαι χωρὶς νὰ πρέπῃ εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ στρατηγοῦ.

Παρα-στρατεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. (μὲ δοτ.) Στρατοπεδεύω πλησίον ἢ καταντικρύ τινος.

Παράστρεμμα (τό). στραγγούλισμα. «Προσωπου—.» (παρ., στραβοστόμισμα κτλ., ἀπὸ τοῦ

Παρα-στρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω τι πλαγίως· στραγγουλίζω (μτφορ.) διαστρέφω. « Καθεζόμενος παραστρέφας τὸν τρίβωνα, ὃν αὐτὸς φορεῖ, » Θφρ., τὸν γυρίζει ἀνάποδα, ἵνα μὴ τὸν λερώσῃ. «Παρέστραπται δέ οἱ ὄσσε, » Νίκ., ἀλλοιθωρίζει. « Εἰσὶ δ' ὥσπερ παρεστραμμέναι αὐτῶν αἱ ψυχαὶ τῆς κατὰ φύσιν ἕξεως, » Ἀρετ.

Παρα-στρόφιγγος (ὁ, ἡ). σχεδὸν στραγγούλος.

Παραστροφή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραστρέφω, γύρισμα πρὸς τὰ πλάγια. « Ὑμμάτων —, » Γρηγ. Νύσσ.

Παρα-στρώνυμι, Μ. στρώσω, = Παρατρέννυμι.

Παραγραφάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Παραστρέφω.

Παρα-στύφω, Μ. στύψω. Εἶμαι ὀλίγον τι στυφός, στυφίζω.

Παρα-συγγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω παρὰ τὴν συγγραφήν (ἐναντίον τοῦ συμφωνητικοῦ), παραβαίνω τὴν μετά τινος ἔγγραφον συμφωνίαν μου. «Καὶ προσαποτείσαι τὸν παρασυγγραφοῦντα (SIG) τῷ ἐμμένοντι τάλαντα λ, » Ἐπιγρφ.

†Παρασυγγραφή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., παράβασις συγγραφῆς (συμφωνητικοῦ).

Παρα-συγ-χέω, Μ. χεύσω. Συγχέω ὅλως διόλου.

Παρα-συ-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ζεύγω τι πλησίον ἄλλου.

Παρα-συκοφαντέω-ῶ, Μ. ήσω. Συκοφαντῶ πλαγίως ἢ ἐν παρόδῳ.

Παρα-συλάω-ῶ Μ. ήσω. Κλέπτω (Ἐγγυμνόω τινὰ) πλαγίως καὶ μὲ τρόπον, (Εὐστάθ. Ἰλ. Ζ. σελ. 621, 57).

Παρα-συλ-λέγω, Μ. λέξω. Συναθροίζω τι πρὸς τοῖς ἄλλοις, συνεπισωρεύω (πθ. ἢ μτ.) συναθροίζομαι εἰς μέρος παράμερον μὲ πολλοὺς ἄλλους.

Παρα-συμ-βάλλω, Μ. βαλῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Παραβάλλω τι μετ' ἄλλου· (πθ. ἢ μτ.) συγκρίνομαι, ἐξισοῦμαι.

Παρασύμβαμα (τὸ). (κατὰ τοὺς Διαλεκτ.) πρότασις ἀτελής, παρακατηγορημα. 2) = τῷ

Παρασύμπτωμα (τό), (κατὰ τοὺς Στωϊκ.) τὸ παρεκτὸς τοῦ ἠθῆ συμβαῖνον ἄλλο σύμπτωμα.

Παρασυνάγχη (ἡ), εἶδ. συνάγχης (σκαφαντείας).

Παρα-συνάγω, Μ. ἄξω. Συνάγω (Συναθροίζω) τι εἰς μέρος ἢ μὲ τρόπον ἀπηγορευμένον, κάμνω παρανόμους συναθροίσεις.

Παρασυναγωγή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σύναξις (συνάθροισις) παράνομος.

Παρασύναξις, εως, (ἡ), = τῷ προηγ.

Παρασυναπτικός, ἡ, όν. Ὁ παρασυνάπτων. « Σύνδεσμος—» Γρμτ.

Παρα-συνάπτω, Μ. ἅψω. Συνάπτω (Προσθέτω) καὶ ἄλλο τι εἰς τὰ ἠθῆ συνημμένα, προσεπισυνάπτω.

Παρασύνθεσις, εως (ἡ). ψευδὴς σύνθεσις (γνῶσις)· σφαλερὰ κατανόησις, παρεννόησις· (μτγν.) ψυχρότης (διαφωνία) μεταξὺ φίλων, (Γαλλ.) mésintelligence (ἰδ.

Παρασύνθεσις, εως (ἡ). παραγωγὴ λέξεως ἀπὸ ἄλλην σύνθετον, (ἴδε τὸ ἑπμν.).

Παρασύνθετος (ὁ, ἡ). λέξις παρασχηματισμένη ἀπ' ἄλλης συνθέτου. « Αὐτοκασίγνητος σχήματός ἐστι συνθέτου· τὸ γὰρ κατ' ἀρχὰς συντιθέμενον μένει ὡσαύτως σύνθετον· τὸ δὲ κατὰ τὸ τέλος συντιθέμενον λέγεται παρασύνθετον, ὡς τὸ Φιλιππος Φιλιππίζω, » Ἐτμλγ. «Τὰ ἀπὸ συνθέτων ὀνομάτων παραγόμενα ῥήματα οὐκέτι μένουσι σύνθετα, ἀλλὰ γίνονται παρασύνθετα, οἷον Ἀπιστος Ἀπιστῶ, » αὐτ.

Παρασυνθέτως, ἐπίρ. Κατὰ παρασύνθεσιν.

Παρασύνθημα (τό). τὸ παρεκτὸς τοῦ καθαυτὸ συνθήματος διδόμενον πρὸς πλειοτέραν ἀσφάλειαν καὶ ἄλλο (συνήθως εὐωπηλὸν) σύνθημα.

Παρα-συρίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Παίζω τὴν σύριγγα πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος.

Παρα-σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω τι διὰ τῆς βίας ἀκόμη πρὸς τὸ πλάγιον, περνῶν μὲ ὁρμὴν τραῦμα μαζῆ μου· σύρω ἐκτὸς τοῦ προκειμένου· (μτφορ.) ἀποπλανῶ, παρεκτρέπω. « Παρέσυρας ἔπος, » Αἰσχ., παρὰ τὸ πρόσθεν ἐξέφρασας.

Παρασφαγίς, ίδος (ἡ). τὸ παρὰ τὴν σφαγὴν (παρὰ τὸν λάρυγγα) τοῦ ζώου μέρος, ἴδε Θύμος (3).

Παρα-σφάζω, Μ. σφάξω. Σφάζω ἀπὸ τὸ πλάγιον τοῦ λαιμοῦ.

Παρασφαλείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ Παρασφάλλω.

Παρασφαλής, ές (ὁ, ἡ). ὁ παρασφάλλων (περιπατῶν μὲ ἀκρασφαλὲς βῆμα).

Παρα-σφαλίζω, Μ. ίσω. Ἀσφαλίζω (Ὀχυρόω) τι ἐκ τοῦ πλησίον ἢ ἐκ πλαγίου ἢ ἐκ τοῦ προχείρου.

Παρα-σφάλλω, Μ. σφαλῶ. Κάμνω τι ἢ τινὰ νὰ πέσῃ πρὸς τὸ πλάγιον (νὰ ἐβγῇ ἀπὸ τὸν ὁρόμον του, νὰ ἀποτύχῃ)· (πθ.) παραπατῶ (σκοντάπτω) καὶ πάπτω πλάγια, (μτφορ.) ἀποτυγχάνω.

Παρα-σφηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σφίγγω τι ἀπὸ τὰ πλάγια, περιδένω μὲ κρίκον· (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Περισφηκόω).

Παρα-σφηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Σφίγγω τι ἀπὸ τὰ πλάγια μὲ ἢ ὡσὰν μὲ σφῆνας.

Παρα-σφίγγω, Μ. σφίξω. Σφίγγω τι πλησίον ἄλλου, συνδέω, συσφίγγω· σφίγγω δυνατά (ς).

Παρα-σφραγίζω, Μ. ίσω. Σφραγίζω μὲ παραπεπιεσμένην σφραγίδα· παραχαράττω (κυρ. καὶ μτφορ.). 2) σφραγίζων ἀποθέτω (ἀποταμιεύω).

Παρασφράγισις εως (ἡ) καὶ Παρασφραγισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., παραχάραξις.

Παρασφύρας (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τῶν σφυρῶν, συνεχόμενος μὲ αὐτά.

Παράσφυρος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων (ἔχων ἀπόστημα) παρὰ τὸ σφυρόν.

;Παρα-σχάζω, Μ. άσω. Κρατῶ, ἐμποδίζω· (ἀμτβ.) ἀργοπορῶ, ἐνδιατρίβω. (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραγάζομαι).

Παρα-σχεδιάζω, Μ. άσω. Σχεδιάζω τι παρὰ τὸ δέον ἢ ἐκ τοῦ παρατυχόντος· Ἀ. ρατσῶ, παραχαράττω.

Παρασχεδόν, ἐπίρ. Πολλὰ κοντά. (γρον.) παράχρῆμα, παρευθύς· (τοπ.) παρ' ὀλίγον. « Τὰ μὲν παρασχεδὸν ἐλθόντας παθεῖν, » Δ. Ἁλ.

Παρα-σχέθω, Π. ἀντὶ Παρέχω.

Παρασχεῖν καὶ Π.

Παρασχέμεν, ἀόρ. Β'., τῆς ἀπαρ. καὶ

Παρασχετέος α, ον, θετ. τοῦ Παρέχω.

Παρα-σχηματίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω τι κατ' ἄλλον τρόπον, μεταφέρω ἀπὸ τοῦ καθ' αὐτὸ σχήματος εἰς ἄλλο. ||. (μσ. μὲ αἰτ.) εἶμαι σχηματισμένος κατὰ μίαν μορφήν τινος. « Καλύβης σχῆμα παρεσχηματισμένος ναός, » Παυσ.

Παρασχηματισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (γρμτ.) σχηματισμὸς νέας λέξεως διὰ μεταβολῆς τῆς ληγούσης (τοῦ γένους κτλ.).

Παρα-σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω τι κατὰ μῆκος ἢ ἀπὸ τὰ πλάγιον.

Παρασχίς, ίδος (ἡ). πελεκοῦδι ξύλου (κτλ.) παρασχισμένου.

†Παρασχιστεία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ παρασχίστου.

Παρασχίστης, ου (ὁ). ὁ παρασχίζων (κυρ. εἰς τὴν Αἴγυπτ. τὰ πτώματα πρὸς ἐμβαλσάμωσιν)· ὁ ξεχαλιάζων ὀψάρια, παραμαγείρος· ὁ σχίζων θύρας, κλέπτης.

Παρασχιστικός, ἡ, όν. Παρασχίστου ἴδιος.

Παρα-σχοινίζω, Μ. ίσω. Καταμετρῶ ἢ διαχωρίζω τι διὰ παρεκτάσεως σχοινίου.

Παραστχοίνισμα (τὸ). τὸ πρὸς καταμέτρησιν ἢ διαχωρισμὸν παρεκτεινόμενον σχοινίον.

Παρα-σχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσχολοῦμαι εἰς κάργα ἢ παράλογα πράγματα.

Παρασχὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ Παρέχω.

Παρα-σώζω, Μ. σώσω. Σώζω ἐπιμελῶς, διασώζω.

Παρα-σωρεύω, Μ. εύσω. Σωρεύω εἰς τὸ πλάγιον.

Παρα-τανύω, Μ. ύσω. Τεντόνω τι πλαγίως. « Τὰς χεῖρας παρατανύσαντα πρὸς τὸ σῶμα προσδῆσαι, » Ἱππκρ.

Παράταξις, εως (ἡ), τὸ παρατάττειν ἢ παρατάττεσθαι, ἡ ἐν τάξει τοποθέτησις στρατεύματος· (συνεδρ.) στράτευμα παρατεταγμένον εἰς μάχην· μάχη ἐκ παρατάξεως· (μτγν.) σχηματισμὸς φατρίας πρὸς ἀντιπολίτευσιν, ἀντίστασις, (παρὰ ὁλ.) Παρασκευή.

;Παρα-ταράσσω(ττω), Μ. άξω. Ταράττω (Συγχύζω) ἐκ τοῦ πλησίον· διασκάπτω κάμνων σύγχυσιν· κατατρομάζω.

Παράτασις, εως (ἡ), τὸ παρατείνειν ἢ παρατείνεσθαι, τράβηγμα εἰς μάκρος. «Χρόνου (ὁ Φθόγγος)—, » Γρμτκ., συνέχεια, διάρκεια.

Παρα-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Τοποθετῶ τι ἐν τάξει πλησίον ἢ κατ' ἔμπροσθέν τινος, (κυρ.) βάλλω εἰς τάξιν πολέμου τὸ στράτευμα· (ἐν γέν.) ἀντιτάττω, (καὶ μσ.) ἀντιφέρομαι· (μτγν. πρὸς ἀπαρ.) κάμνω στερεὰν καὶ ἀμετάθετον ἀπόφασιν. « Παρετάξαντο παντὶ τρόπῳ καταλῦσαι τὸν Μέτελλον, » Πλ. « Ὅταν τις

παρατεταγμένος ἢμὴ ἐπινεύειν τοῖς ἐναργέσιν, « Ἐπίκτ.

Παρατατικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ παρατείνειν. ‖ (γραμτ.) ὁ σημαίνων παράτασιν (διάρκειαν) τῆς πράξεως ἐν τῷ παρελθόντι.

Παρατατικῶς, ἐπίρ. Διὰ πατάσεως· (Γραμτ.) εἰς παρατατικὸν χρόνον.

Παρα-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω τι (ἐξ πθ. ἡ ἀμτθτ. Ἐκτείνομαι) πλησίον ἢ κατὰ μῆκός τινος. » Διὰ τοῦ πεδίου παρατεῖναι τὴν φάλαγγα, « Ξεν. (καὶ ἀμτθτ.) » Τὸ πρὸς ἑσπέρην τῆς Κασπίης θαλάσσης ὁ Καύκασος παρατείνει, « Ἡρ. » Ἡ γὰρ νῆσος ἡ Σφακτηρία καλουμένη, τὸν λιμένα (τῆς Πύλου) παρατείνουσα, καὶ ἐγγὺς ἐπικειμένη, ἐχυρὸν ποιεῖ, ἢ τοὺς ἔσπλους στενούς, « Θκ. (καὶ πρὸς δοτ.) » Τῷ Καρνθιακῷ κόλπῳ παρατεῖνον, « Στρ. » Ἡ Εὔβοια παρατέτακται μακρὰ πάρῳ πάνυ, « Ἀρρ. » Παρετέτατο ἡ τάφρος διὰ τοῦ πεδίου ἐπὶ 12 παρασάγγας, « Ξεν. 2) τεντόνω παρὰ πολύ· τραβῶ (τὸν καιρόν) εἰς μάκρος, ἀναβάλλω· (συνεκδχ. καὶ τρπ.) τυραννῶ, βασανίζω· (πθ. ἡ ἀμτθτ.) ἀποκάμνω· διαρκῶ· (πρὸς μτχ.) ἐξακολουθῶ νά. » Παρατείνειν ἔπαστον τῶν ὀνομάτων, « Δκ., προφέρειν ἀργά ἢ, διατρέφειν, (Γαλλ.) torturer. » Ἕως ἂν παρατείναιμι ταῦτον, ὥσπερ αὖτος ἐμὲ παρατείνει, « Ξεν., (κοιν.) νά τοῦ βγάλω τὴν ψυχήν. (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτθτ.) » Τὸν Τειρεσίαν ἡ τραγῳδία μέχρις ἐξ γενεῶν παρατεῖναι (ἐνν. τὸ ζῆν) λέγει, « Δκ. (καὶ πθ.) » Παρεκάθη μακρὰν ὁδὸν πορευθείς, « Ξεν., ἀπέκαμε. » Γέλῳ τε ὀλίγου παρετάθησαν, « Πλάτ., ξελιγώθηκαν. » Τῷ λιμῷ παρατεινόμενα (τὰ ζῶα), ὥστ' ἐκεῖνα (τὰ νεογνὰ αὐτῶν) τρέφειν, « Πλάτ. » Πολιορκίᾳ παρατενεῖσθαι ἐς τεῦχος τὸν, « Θκ. » Εἰ καὶ ἡμῖν παρατείνοιτο ὑπὸ σοῦ τὸ ὄφλημα, « Δκ., ἀναβάλλεται ἡ ἐξόφλησίς του. » Εἰ δὲ ὁ πλοῦς παρατείναιτο, « Συν. (ἐξ πρὸς μτχ.) » Ποῖ παρατενεῖς δεδιὼς ταῦτα; « Φλγρ., ἕως πότε θὰ ἐξακολουθεῖς νά.

Παρα-τειχίζω, Μ. ίσω. Κτίζω τεῖχος (φρούριον) πλησίον ἢ εἰς τὰ πλάγιον τινός.

Παρατείχισμα (τὸ). φρούριον κτισμένον πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιον τινος.

Παρα-τεκταίνω ἢ (μσ.) -αίνομαι, Μ. ανῶ, -οῦμαι. Οἰκοδομῶ τι πλησίον ἄλλου ἢ ὡς ἐν παρέργῳ, (Πλ.). 2) οἰκοδομῶ ἀλλέως (κατ' ἄλλον τρόπον), μεταποιῶ, μεταβάλλω. » Ταῦτα γ' ἀτοῖμα τετεύχαται, οὐδέ κε Ζεὺς αὐτὸς ἄλλως παρατεκτήναιτο, « Ἰλ. Ξ. » Ἔπος παρατεκτήναι, « Ὀδ. Ξ., νὰ πλάσῃς ψευδῶς.

Παρατελευταῖος, α, ον. Ὁ πλησίον (πρὸ) τοῦ τελευταίου. » Παρατελευταία συλλαβή, « Γρμτ., ἡ παραλήγουσα.

Παρα-τελευτάω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Παρατέλευτος (ὁ, ἡ), = Παρατελευταῖος.

Παρα-τελωνέω-ῶ καὶ (μσ.) έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω,-ομαι. Λαμβάνω πλειότερον τοῦ νενομισμένου τελώνιον, σφετερίζομαι (δολιεύομαι εἰς) τὰ τελωνιακὰ δικαιώματα.

Παρα-τέμνω, Μ. τεμῶ (ἀόρ. 6'. Παρέτεμον κτλ.). Κόπτω τι ἀπὸ τὸ πλάγιον ἢ κατὰ μῆκος ἢ πλειότερον τοῦ δέοντος. » Ἔστι δὲ ὥσπερ μέτρα τῶν ῥιζοταμίων αὐτῆς.. οὐκ ἔζι γὰρ οὔτε παρατέμνειν, ὥστε πλεῖον τῶν τεταγμένων, « Θφρ. » Ποταμοὶ τὴν γῆν παρατέμνοντες, « Σχλ., παρασύροντες. (καὶ κατ' ἄλλην ἐκδχ.) » Γῆν παρατεμνόμεθα, « Βασ., ἀρχιρρύμην δείκνυσι τοῦ γείτονος ἡμῶν, (παρβλ. Ἀποτέμνομαι).

Παρατεταγμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ παλεμικὴν παράταξιν, ἐντελῶς προετοιμασμένος (ὡπλισμένος).

Παρατέτακται, πθ. πρκ. τοῦ Παρατείνω.

Παρατετηρημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ προσοχήν (παρατήρησιν), ἐπιτηδες οὕτω μᾶλλον ἢ ἄλλως.

Παρα-τεχνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Παρατεκταίνομαι.

Παρα-τεχνολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Τεχνολογῶ (Παρενείρω τι) ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, ὁμιλῶ ἐν παρεκβάσει.

Παρα-τηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλέπω (κοιν. Τηρέω) τι ἐκ τοῦ πλησίον, (ἐπιμ.) βλέπω μὲ προσοχήν· ἐπιτηρῶ, παραφυλάττω. (ἐκκλησ.) φυλάττω μὲ ἀκρίβειαν θρησκευτικόν τι ἔθιμον.

Παρατήρημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς παρατηρήσεως, (ἰδιωτ.) σίωνός. 2) = Παρατήρησις.

Παρατηρησιμος (ὁ, ἡ). ἄξιος παρατηρήσεως.

Παρατήρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρατηρέω, κύτταγμα ἐκ τοῦ πλησίον (προσεκτικόν), παρατήρημα· (ἰδιωτ.) οἰωνοσκοπία.

Παρατηρητέον, θετ. τοῦ Παρατηρέω.

Παρατηρητής, οῦ (ὁ). ὁ παρατηρῶν (ἐπιτηρῶν, παραφυλάττων κτλ.).

Παρατηρητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος ἢ προθυμος εἰς τὸ παρατηρεῖν, ἀκριβὴς παρατηρητής.

Παρατηρητικῶς, ἐπίρ. Μετὰ παρατηρήσεως, ὡς παρατηρητής.

Παρα-τίθημι, Μ. παρα-θήσω (ἀόρ. Παρέθηκα κτλ.). Θέτω (βάλλω τι) πλησίον τινός· (κυρ.) βάλλω τραπέζι ἢ τὰ φαγητὰ εἰς τὸ τραπέζι. (μὲ δοτ. ἐκ δ') » Καὶ σφιν δαῖτα παραθήσομεν, « Ἰλ. Ψ. » Τράπεζαν παρέθηκεν, « Ὀδ. Ε. (ἐξ κατὰ διάλυσ.) » Πὰρ δὲ σφι τίθει δαῖτα, « Ἰλ. Ι. (καὶ μσ.) » Τράπεζαν Μηδικὴν παρετίθετο, « Θκ. » Μηδέποτε ἄνευ πόνου εἶτον παράθεσθε, « Ξεν. » Ὅσῳ ἂν πλείω τις παραθῆται τὰ περιτὰ τῶν ἐκανῶν, τοσούτῳ καὶ θᾶττον κόρος ἐμπίπτει τῆς ἐδωδῆς, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Τὰ παλλὰ ταῦτα ἃ παρατίθεται τοῖς τυράννοις, ὀξέα καὶ ὁριμέα κτλ., « αὐτ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Πᾶν τὸ παρατιθέμενον ὑμῖν ἐσθίετε, « Γρφ. (ὅθεν ἀπολύτ.) » Παρατιθέμενα, « Δξ., τὰ φαγητά. 2) παρατίθεμαι (ἐν γέν.) χορηγῶ, παρέχω. (ἰδιωτ.) προσφέρω. » Δῖ γὰρ ἐμοὶ θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν, « Ὀδ. Γ. (καὶ κατὰ τμσ.) » Ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω, « Ὁμ. 3) προτείνω· παρατείνω· ἐξηγῶ· ἀναφέρω. » Διῆλθες μοι παραθεὶς ἕκαστον τι εἶς ὅρκους, « Ξεν. (καὶ μτ. ἡ πθ.) » Παραδείγματος ἕνεκα μόνον ἄξια τοῦτα παραθέσθαι τῷ λόγῳ, « Πλάτ. » Ὡς Νίκανδρός φησι, παρατιθέμενος τὸ ἐκ Νεφελῶν Ἀριστοφάνους, « Ἀθ. » Ἃ ἤκουσας παρ' ἐμοῦ, ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, « Γρφ. » Διελέγετο αὐτοῖς ἀπὸ τῶν Γραφῶν, διανοίγων καὶ παρατιθέμενος ὅτι τὸν Χριστὸν ἔδει παθεῖν, « αὐτ. 4) συγκρίνω, παραβάλλω, παραλληλίζω. » Παραθέντας τἀκεῖ καθεστῶτα τοῖς ἐνθάδε, « Ἰσοκρ. (ἐξ αὐτ. προθετ.) » Οὐδὲ γὰρ ἂν εἴχομεν πρὸς ὅ, τι ἔλαττον παραθῶμεν αὐτόν, « Ακ. 5) (μτ.) βάλλω τι πλησίον μου. » Ἐπὴν δαῖδας παραθεῖτο, « Ὀδ. Β. Τ. Ω. » Παραθέμενος τὰ ὅπλα, σπείρει, « Ξεν. 6) (συνεκδχ.) μεταχειρίζομαι. » Μήτε τὴν ὄψιν παρατιθέμενος ἐν τῷ διανοεῖσθαι, Πλάτ. 7) ἀποταμιεύω, Ἀποτίθεμαι. » Παρετίθεντο τῶν ἀναγκαίων πρὸς τὸν πόλεμον, « Πλ. » Τὰ χρήματα παρετίθετο εἰς τὰς ἰδίας ἐπιβολάς, « Πλθ. 8) παρακαταθέτω, ἐμπιστεύομαι τι εἴς τινα νὰ τὸ φυλάξῃ· (Γρφ.) συστήνω εἰς τὴν προστασίαν τινος, (Γαλλ.) recommander. » Παρακαταθήκην παραθέσθαι, « Ἡρ. » Φάσκοντες οὐδενὶ προήσεσθαι τὰ χρήματα.. πλὴν αὐτῷ τῷ παραθεμένῳ, « Πλθ. » Παρατίθεμαι ὑμᾶς τῷ θεῷ, « Γρφ. 9) (ἀπὸ μτφορ. τῶν κυβευόντων ἢ στοιχηματιζόντων) ριψοκινδυνεύω. » Σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλάς, « Ὀθ. Ρ. » Δηΐοντῆρες ὑπὲρ ἄλλα ἀλόωνται, ψυχὰς παρθέμενοι, « Ὀδ. Ι., (κοιν.) βάλλων τὸ κεφάλι τους σ' τὸν τορβᾶ, (παρβλ. Παραβάλλω).

Παρα-τίλλω, Μ. τιλῶ. Ἁπλῶ εἰς τρίχας (κυρ. τῶν κρυφίων μελῶν τοῦ σώματος). » Ὁ μοιχὸς ἀλοὺς παρατίλλεται, « Ἀρρ.

Παρατιλμὸς (ὁ) καὶ

Παράτιλσις, εως (ἡ). τὸ παρατίλλειν ἢ παρατίλλεσθαι, μάθημα τῶν τριχῶν τοῦ σώματος.

Παρατιλτέον, θετ. τοῦ Παρατίλλω.

Παράτιλτος (ὁ, ἡ). ὁ παρατετιλμένος (μαθημένος τὰς τρίχας τοῦ σώματος).

Παρατίλτρια (ἡ). ἡ παρατίλλουσα (ἔχουσα ἔργον τὸ παρατίλλειν), (καθὼς τώρᾳ ἡ) χνουδίστρα.

†Παρα-τιμωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Τιμωρῶ ἐκ τοῦ παραχρῆμα, (ἄλλ. διαφθ. Πάρα [πάρεστι] τιμωρεῖν).

Παρα-τιτρώσκω, Μ. παρα-τρώσω. Διαφθείρω, = Παραβιάζω. » Τὸν νόμον—, « Ι. Λυδὸς (ἐν τῷ περὶ ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν).

Παρατμηθείς, εῖσα, έν, ἀόρ. ά. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Παρατέμνω.

Παρ-ατμίζω, Μ. ίσω. Ἀχνίζω ὀλίγον.

Παρα-τολμάω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω ἢ λέγω τι μὲ παρὰ πολλὴν (παράδοξον) τόλμην.

Παρατόλμημα (τὸ). ἔργον παράτολμον, τόλμημα παράβολον.

Παράτολμος (ὁ, ἡ). παρὰ πολὺ (μὲ ὑπερβολὴν) τολμηρός, ῥιψοκίνδυνος.

Παρατόλμως, ἐπίρ. Μὲ παράδοξον (ὑπερβάλλουσαν) τόλμην, παραβόλως.

Παράτονος (ὁ, ἡ), [παρατείνω]. παρὰ πολὺ τεντωμένος· πρὸς τὸ κλάγιον μέρος ἁπλωμένος. « Χεῖρες παράτονοι, » Εὐρ., αἱ τοῦ νεκροῦ. 2) (Μουσ.) — Παράφωνος, (ἐν γέν.) σόλοικος, παρατράγῳδος.

Παρατόξευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Παρα-τοξεύω, Μ. εὔσω. Τοξεύω ἐκ πλαγίου ἢ ἐν παρόδῳ, τοξεύω ἐπίκαιρα ἢ ἑκατέρωθεν (ἐπιμ. ἀποτυγχάνω) τοῦ σκοποῦ.

Παράτοπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σὺν τόπον του, ἔκτοπος, ἄτοπος. ‖. (τὸ οὐδ.) Παράτοπον, ἐπίρ. ἀντὶ

Παρατοπῶς, ἐπίρ. Ὄχι εἰς τὸν πρέποντα τόπον· παράμερα (ς)· (μτγν.) = Ἐκτόπως.

Παρατραγεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παρατρώγω.

†Παρα-τραγικεύομαι, Μ. εύσομαι, Σχλ. ἀντὶ

Παρα-τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Διηγοῦμαι ἢ Παραστήνω τι μὲ τρόπον παρατράγῳδον, μεγαλοποιῶ ὑπὲρ τὸ δέον.

Παρατράγῳδος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὸ δέον τραγικός (ἐμφατικός), ὑπερβολικός, βεβιασμένος. « Δέξις —, » Πλ. « Οὐ τραγικὰ ταῦτα, ἀλλὰ παρατράγῳδα, » Λογγ.

Παρ-ατρακτέω-ῶ, Μ. ώσω, = Παρακλώθω.

Παρατραπέζιον καὶ Παρατράπεζον (τὸ). τὸ πλησίον τῆς (ἁγίας) τραπέζης μικρὸν τραπέζιον, (Γαλλ.) **crédence.**

Παρα-τραυλίζω, Μ. ίσω. Τραυλίζω ὀλίγον.

Παρατραχηλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Παρατράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παρεγραμμένον τὸν τράχηλον, στραβολαίμης.

Παρα-τραχύνω, Μ. υνῶ. Τραχύνω ὀλίγον.

Παρα-τρέπω, Μ. τρέψω. Τυρίζω τι πρὸς τὸ πλάγιον μέρος, κάμνω νὰ λάβῃ ἄλλην διεύθυνσιν· (μτφορ.) μεταπείθω· μεταβάλλω· (ἐπὶ κακοῦ) ἀπατῶ· διαστρέφω· (ἴλλ. ἢ ἀμτθ. καὶ παθ. ἢ μ.) ἐξαλίνω ἀπὸ τὸν δρόμον μου, παρεστρατίζω, (μτφορ.) παρεκτρέπομαι, ἀποπλανῶμαι. » Παρατρέπειν τινὰ τῆς ὁδοῦ, » Αἰλ. « Παρατρέψαι ἄλλῃ τὸ ὕδωρ, » Θκ. (καὶ μτφορ.) « Ἐπ' ἄλλον βίον αὐτὸν τοῦ βελτίστου παρατρέψαι, » Πλάτ. « Οὕτω δεδύκηται γίνεσθαι, καὶ οὐκ εἰά τε αὐτὸ παρατρέψαι, » Ἡρ. « Ἐμμέλειαν παρατρέπειν, » Αἰλ. « Βαρβάρων ὀνόματα . . τὰ μὲν μηκύνων, τὰ δὲ συναιρῶν, τὰ δὲ ἄλλως παρατρέπων, » Δ. Χρσ. (καὶ μσ.) « Ἄνδρα παρατρέψασθε (δώρ.), » Θκρ. (καὶ παθ.) « Παραὶ οἱ ἑτράπετ' ἔγχος, » Ἰλ. Ν. (καὶ μτνμ.) « Παρατραπόμενος τοῦλόγου, » Ξεν. « Παρετράπη ἐκ τοῦ νοῦ, » Παυσ. « Οἶνος παρατραπείς, » Γεωπον., κομμένος, (Γαλλ.) **tourné.**

Παρα-τρέφω, Μ. θρέψω. Τρέφω πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἐπὶ ματαίῳ (ὡς περιττόν τι). « Τὴν μὲν Ἄτοσσαν εἶχε . . γυναῖκα . ., ἑξήκοντα δὲ καὶ τριακόσιαι παρετρέφοντο παλλακίδες, » Πλ.

Παρατριγόντως, ἐπίρ. (μτχ.), = Ἐπιτροχάδην, ἐν παρόδῳ.

Παρα-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι ᾧ (συνήθ.) ἔδραμον. (ἀόρ. β'. Παρέδραμον κτλ.). Τρέχω παρεμπρὸς, παρῳχῶ τρέχων πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος, (ἐπιμ.) ἀφίνω κατόπιν μου, ξαπερνῶ, (μτνμ.) ὑπερβαίνω· (μτφορ.) ἀπατῶ· (συνεκδ.) παραβλέπω· (ἐπὶ χρόνου) παρέρχομαι. » Παρὲξ ὁδοῦ κλινθήτην, ὁ δὲ παρέδραμεν, « Ἰλ. Κ. « Οὐχ ἡσυχῇ βαδίζοντες, ἀλλὰ παρατρέχοντες, » Ξεν. (ᾧ ἐπὶ χρόνου) « Τριῶν ἡμερῶν παραδραμουσῶν, « Ἡρ. « Καί μ' ὅτι βωκόλος εἰμὶ παρέδραμε καὶ οὐ προσακούει, » Θκρ. « Ὀλίγῳ χρόνῳ τοσοῦτον παρέδραμε τοὺς καθ' αὑτόν, » Πλδ. (καὶ πθ.) « Πολλάκις ἰδεῖν ἐξ τὴν φιλίαν ὑπὸ τῆς κολακείας παρατρεχομένην, » Πλ. 2) παρακολουθῶ (συνοδεύω) τρέχων· (μὲ αἰτ. προθετ.) τρέχων περνῶ εἰς τὸ πλάγι ἢ φθάνω πλησίον τινός. « Παρατρέχοντά τινα κελεύοντες παίειν, » Ξεν. « Οἱ πελτασταὶ ἐπὶ τὸ κέρας ἑκάτερον παραδεδραμήκεσαν, » αὐτ. « Διέκειρε τοὺς δυναμένους παρατρέχειν τοῖς βουλομένοις, » αὐτ. (ὅθεν) « Παρατρέχοντες, » Γρφ., οἱ δορυφορεῖντες κατ' ὀδὸν ἡγεμένα κτλ. (Λτν.) **præcursores.**

Παρα-τρέω, Μ. τρέσω. Ξιππάζομαι (Τρομάζω) καὶ φεύγω πρὸς τὸ πλάγιον.

Παράτρητος (ὁ, ἡ). [παρὰ, τιτράω]. τρυπημένος (ἔχων τρύπας) ἀπὸ τὰ πλάγι. « Αὐλὸς —, » Πλδ., εἶδος αὐλοῦ διὰ τὰς πενθίμους τελετάς.

Παρατριβή (ἡ), –Παράτριψις· (μτφορ.) σύγκρουσις, λογατριβή, λογομαχία.

Παρα-τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω τι πλησίον ἢ μετ' ἄλλου, τρίβω δύο σώματα πρὸς ἢ παρ' ἄλληλα. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) « Τὸν ἀμείνω χρυσὸν διαγινώσκομεν, ἐπὴν παρατρίψωμεν ἄλλῳ χρυσῷ, » Ἡρ. (καὶ πθ.) « Ἐς βάσανον παρατρίβομαι, ὥστε μαλίβδῳ χρυσός, « Θγν. 2) (μσ. αὐτπθ. μτφορ.) συγκρούομαι μετά τινος, (κοιν.) τὰ χαλνῶ, τὰ ταραχρύζω. « Εὐθέως ἐξηλοτύπει καὶ παρετρίβετο πρὸς αὐτόν, » Πλδ. 3) τρίβων (διὰ συχνῆς τριβῆς) ἀφαιρῶ ἢ φθείρω τι, (ὅθεν μτφορ.) « Τῷ βρίχῳ τὸν βίον παρατρίψας (ς), » Πλ., καταστρέψας, (παρβλ. Ἐκτρίβω). (ᾧ μσ. αὐτπθ.) « Παρατρίβομαι τὸ μέτωπον, » Στρβ., « Ἀπαναισχυντέω, (κοιν.) Ἑστσιπόνομαι.

Παράτριμμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παρατρίψεως· (ἰδιωτ.) σύγκαμμα.

Παράτριψις, εως (ἡ). τὸ παρατρίβειν ἢ παρατρίβεσθαι, τρίψιμον δύο σωμάτων πρὸς ἄλληλα· (μτφορ.) σύγκρουσις, (Γαλλ.) **collision.**

Παρατριπτέον, θετ. τοῦ Παρατρίβω.

Παρα-τροπέω-ῶ, Π. ἀντὶ Παρατρέπω.

Παρατροπή (ἡ). τὸ παρατρέπειν ἢ παρατρέπεσθαι, γύρισμα πρὸς τὸ κλάγιον μέρος, παραστράτισμα· (μτνμ.) παρεκβασις· (μτφορ.) ἀποπλάνησις ἢ νόθευσις, (Γαλλ.) **dégénération,** (πθ.) παρεκτροπή.

†Παρατροπικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ παρατρέπειν, ἀποτρεπτικός.

Παράτροπος (ὁ, ἡ). ὁ παρατραπείς (μακρυνθείς ἀπὸ τὸν εὐθὺν δρόμον). (μτφορ.) παράξενος. Ἔκτοπος, ἡ· ἀλληγορικὸς, κινηματώδης· (τρπ.) παράνομος· (Π. μὲ γεν.) ἀποτρεπτικός. « Μόρου —, » Εὐρ.

Παράτροφος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος παρά τινι ἢ μετά τινος.

Παρα-τροχάζω καὶ Π. Παρα-τροχάω-ῶ, Μ. άσω, = Παρατρέχω, τρέχω παρεμπρὸς, ξαπερνῶ εἰς τὸ τρέξιμον.

Παρατρόχιος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τοῦ τροχοῦ. ‖. (οὐσ.) « Παρατρόχια, » τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ ἄξονος ἐξέχοντα δερμάτια.

Παρα-τρυγάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυγῶ κρυφὰ ἢ παράκαιρα, (μτνμ.) = Ὠμοφαγίζομαι.

Παρα-τρύζω, Μ. τρύξω (ς). Τρύζω (Μωρμουρίζω κτλ.) πλησίον τινός.

Παρατρύπημα (τὸ). τρύπα εἰς τὸ πλάγιον (αὐλοῦ κτλ.), παρβλ. Παράτρητος.

Παρα-τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυφῶ πλησίον ἄλλου τρυφῶντος· τρυφῶ (ἀπαλαύω) ἐν παρόδῳ.

Παρα-τρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. Παρέτραγον κτλ.). Τρώγω ('Ρωκανίζω) μέρος ἀπό τινος (« Τῶν ἑαυτοῦ πλοκάμων παρέτραγεν, » Δίλ. [καὶ μτνμ.] « Οἱ προνενευκότες ἐν ἄκρῳ τινὶ τοπῳ, οὓς αἱ χαράδραι παρατρώγουσαι καταρρίπτουσιν, « Εὐς.)· (μτφορ.) = Παρασκώπτω (« Ὁ δὲ Τίμων παρέφαγεν [τὸν Ἀρίστιππον] ὡς θρυπτόμενον, « Αρτ.)· (μὲ γεν.) μετέχω. » Καὶ σὺ τῆς ἀρχῆς ἡμῶν παρατρώξῃ, « Σουετ., θὰ μεθέξῃς, (κοιν.) θὰ γλύψῃς κάνένα κόκκαλον.

Παρατρώκτης, ου (ὁ). ὁ παρατρώγων (κυρ. τὰ νομίσματα), παραχαράκτης.

Παρα-τρωπάω-ῶ, Π. ἀντὶ Παρατρέπω.

Παρα-τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Παρέτυχον κτλ.). Τυχαίνω νὰ ἤμαι παρών (πλησίον τινός), παρευρίσκομαι (κατὰ τύχην). (μὲ δοτ.) « Παρατυχὼν τῷ πάθεϊ τῷ γεγονότι, » Ἡρ. « Μὴ δύνασθαι παρατυχεῖν τῇ μάχῃ, « Πλδ. « Λαβόντες ὅ,τι ἑκάστῳ παρέτυχεν ὅπλον, » Πλάτ. (καὶ χ. πτ.) « Ἐδόθησαν σφᾶς αὐτοὺς Λακεδαιμονίοισι παρατυχοῦσι, » Ἡρ. « Φυλακὴν ἔχειν, ἔως ἂν τις παρατύχῃ διαφυγῆ ἐπιτηδεία, « Θκ. (συχνότ. δὲ κατὰ μτχ.) « Ὁ παρατυχὼν, » Λξ., ὁποιος ἤθελε τύχῃ καιρὸν. « Ἀνδρῶν μάρτυρας τοὺς παρατετυχηκότας, » Λξ. (καὶ ἀπολύτ.) « Παρατυχὸν (ε_ὐ) τι χρήσασθαι, « Θκ., ἂν τύχῃ καιρίσασις (εὐκαιρία), ἂν τὸ καλέσῃ ὁ καιρός. « Τὰ παρατυχόντα, « Λξ., τὰ κατὰ τύχην (ἐξ ἀπροόπτου) συμβαίνοντα. (καὶ ἀντὶ ἐπῤ.) « Ἐκ τοῦ παρατυχόντος (ἡ) « Ἐν (τῷ) παρατυχόντι, « Θκ., κατὰ τύχην· ἐκ τοῦ προχείρου, αὐτοσχεδίως, ὅπως τύχῃ τὴν ὥραν ἐκείνην. « Πρὸς τὸ παρατυχόν, » αὐτ., κατὰ τὰς περιστάσεις, καθὼς ἤθελε τὸ ἀπαιτήσῃ ὁ καιρός.

†Παράτυπος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὸν καθαυτὸ τύπον καλωμένος, παραπεποιημένος, (ἰδιωτ. ἐπὶ νομισμ.) παρακεκομμένος· παράστημος.

Παρα-τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι παρὰ τὸν καθαυτὸ τύπον· μ. μοῦμαι (εἰκονίζω, παριστάνω) τι ἀτελῶς ἢ ψευδῶς.

Παρατύπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀτελὴς ἢ ψευδὴς ἀπομίμησις.

Παρατυπωτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-κῶς. Ὁ παριστάνων (εἰκονίζων) τι ἀτελῶς.

Παρατυχών, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Παρατυγχάνω.

Παρ-αυγάζω, Μ. άσω. Φωτίζω τι (ἢ πθ. Φωτίζομαι ἢ Φαίνομαι) πλαγίως ἢ ἀπό τινος ἄκρας. « Ὁ κατὰ τὰς ἄρκτους τόπος . . παραυγάζεται ὑπὸ τοῦ ἡλίου, » Στρ. 2) Π. ἀντὶ Παραφαίνω (2), παριστάνω τρόπον τινά. « Τὸ ἀντικρὺ Ῥόδου ἀκρωτήριον, ὃ τριήρους παραυγάζει σχῆμα τῆς πόρρωθεν βλέπουσιν, » Εὐς.

Παρ-αυδάω-ῶ, Μ. ήσω, = Παραμυθέομαι, παρηγορῶ, συμβουλεύω.

†Παρ-αυλακίζω, Μ. ίσω. Μετακινῶ τοὺς αὐλακας (τὰ ὅρια) ἀγροῦ.

†Παραυλακιστής, οῦ (ὁ). ὁ παραυλακίζων (ἀγρόν).

Παρ-αυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Αὐλῶ πλησίον τινός ἢ παρὰ μέλος.

Παρ-αυλίζω καὶ (μσ.)-ίζομαι, Μ. ίσω, -ίσομαι. (μὲ δοτ.) Αὐλίζομαι (Κατοικῶ ἢ Διατρίβω, Διανυκτερεύω) πλησίον τινός· (ἐν γέν.) γειτνιάζω. « Παραυλίζουσα πέτρα Νηρηΐς, » Εὐρ.

Παραύλιον (τὸ), = Προαύλιον, (κυρ. οὐδ. τοῦ

†Παραύλιος (ὁ, ἡ), Γλω. ἀντὶ

Πάραυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον τῆς αὐλῆς (τῆς ἐπαύλεως) τινος, (ἐν γέν.) γείτων. « Βοὴ—, » Σοφ., ἡ ἀκουομένη πλησίον που, (ἴδε καὶ

Πάραυλος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ συμφωνῶν μὲ τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ, (ἐν γέν.) κακόηχος, (Γαλλ.) **discordant**, ἡ (κατὰ τὸν Εὐστ.) ᾠεδὸν ὁμοίως (παραφέρνων) μὲ τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ, ὀξὺς, γοερός. « Βοή—, » Σοφ.

Παρ-αυξάνω καὶ Παρ-αύξω, Μ. αυξήσω. Αὐξάνω τι ἐν παρόδῳ ἢ ἔτι μᾶλλον (διὰ προσθήκης), (ὅθεν

Παραύξη, Ἀττ. ἀντὶ-

Παραύξησις, εως (ἡ), τὸ παραυξάνειν, ἡ διὰ προσθέσεως ἢ ἐν παρόδῳ αὔξησις.

Παραυξητικῶς, ἐπίρ. Κατὰ παραύξησιν.

Παρ-αύξω, Μ. αυξήσω, = Παραυξάνω.

Παραύστηρος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ λόγον ἢ παρὰ πολὺ αὐστηρός.

Παραυτά, ἐπίρ. ἀντὶ Παρ' αὐτὰ (ἐνν. τὰ πράγματα ἢ γιγνόμενα), εὐθύς, ἐν τῷ ἅμα, (κοιν.) πάραυτα. (ἐνίοτε μὲ γεν.) « Παραυτὰ τοῦ θανεῖν, » Ἐπιχ. Σωκρ., εἰς τὴν στιγμὴν (εἰς τὴν ἀκμήν) τοῦ.

Παραυτίκα, ἐπί. Πάραυτα, ἐν τῷ ἅμα τότε ἢ τῶρα ἀμέσως, εὐθύς. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐνάρθρ.) « Ὁ (« Ἡ, « Τὸ κτλ.) παραυτίκα, » Ἀξ., ὁ παρὼν ἢ, στιγμιαῖος. « Αἱ παραυτίκα ἡδοναί, » Ξεν. (καὶ μονολεκτ. ἀντὶ ἐπίρ.) « Καὶ τοπαραυτίκα μὲν λόγος οὐδεὶς ἐγένετο· μετὰ δὲ χρ., » Ἡρ., (παρβλ. Παραχρῆμα).

Παραυτόθεν, ἐπίρ. = Αὐτόθεν.

Παραυτόθι, ἐπίρ. = Αὐτόθι.

Παρ-αυχενίζω, Μ. ίσω. Κλίνω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) πλαγίως τὸν αὐχένα, = Παρακλίνω.

Παραυχένιος, α ἢ ος, ον. Ὁ παρὰ τὸν αὐχένα (ἐκ ἢ ἐπὶ τοῦ αὐχένος).

Παρ-αφαγεῖν, ἀόρ. β'. τοῦ Παραπέρνημι.

Παρ-αφαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (Κάμνω ἢ Ἀφίνω νὰ φανῇ) τι (καὶ πθ.) Φαίνομαι (Παρουσιάζομαι) πλησίον ἢ ἔμπροσθέν τινος. « Ἐξαίνης παραφαινόμενοι, » Ξεν. 2) δείχνω ὀλίγον τι (ἀπὸ τὸ πλάγιον), (πθ.) φαίνομαι ἀμυδρῶς πως. « Ἐκεῖθεν δ' ἐς βορέην Ζεφύρου παραφαίνεται ἄκρη, » Διον. 3) (μὲ δοτ.) φέγγω τινὰ ἐκ τοῦ πλησίον, παρακολουθῶ κρατῶν φανὸν ἢ λαμπάδα, φωταγωγῶ. « Τούτῳ δὲ παραφαίνουσι νυκτὸς οἱ θρασύτατοι τῶν πολιτῶν, » Πλ.

†Παραφαίρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

;Παρ-αφαιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀφαιρῶ πλαγίως (κρυφὰ, μὲ τρόπον), = Ὑφαιροῦμαι, (ὅθεν.

Παραφανείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Παραφαίνω.

Παρ-αφανίζω, Μ. ίσω. Ἀφανίζω ὅλως θ' ὅλου ἢ ὡς ἐν παέργῳ.

Παραφάσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραφάσσω.

Παράφασις [παράφημι], εως (ἡ). παραίνεσις· παρηγορία. (ἐπὶ κακοῦ) ὁμιλία ἀπατηλὴ (παραπειστική). 2) [παραφάσσω] ψεῦσις ἐπιπόλαιος τῶν πλαγίων μερῶν. 3) [παραφαίνω] ἡ ἐξεικόνισις τῶν ἀντικειμένων εἰς τὸν καθρέπτην.

Παρ-αφάσσω, Μ. αφάσω. Ἅπτομαι (Ἐγγίζω) ἐπιπολαίως τὰ πλάγια μέρη τινὸς σώματος.

;Παρ-αφάσσω (χ. Μ.), Ἰων. = Ἀλλοφάσσω.

Παρ-αφάω-ῶ, Μ. άσω, = Παραφάσσω.

Παράφερνα (τὰ). ὅσα παίρνει ἡ νύμφη παρεκτὸς τῆς φερνῆς (τῆς προικός), (κοιν.) παραπρίκια.

Παρα-φέρω, Μ. παροίσω (ἀόρ. ά. Παρήνεγκα κτλ.). Φέρω τι πλησίον ἢ ἔμπροσθέν τινος· φέρω εἰς τὸ μέσον, παρουσιάζω· (ἐπὶ φαγητ.) = Παρατίθημι· (μτνμ.) κάμνω μνείαν, ἀναφέρω, (Γαλλ.) **citer**. (μὲ δοτ.) « Πολλὰ αὐτῷ παραφέρειν θηρία, » Ξεν. « Ἅπαντα σοὶ παρεφόρουν, » Ἀρχρ. « Καὶ καινὰ ᾧ παλαιὰ παραφέροντες ἔργα, » Ἡρ. « Λόγους παραφέρουσα, » Εὐρ. (καὶ πθ.) « Ἀπὸ δείπνου σφι οὐδὲν παραφορέεται, » Ἡρ. « Οἱ λίχνοι τοῦ φέρ' ἐπὶ παραφερομένου ἀπογεύοντας, » Πλάτ. 2) φέρω τι πρὸς τὸ πλάγιον μέρος. « Δεξιὴ τὴν χεῖρα παρήνεγκα, » Δμ. « Παραφέρειν τὸν ὀφθαλμόν, » Λξ., γυρίζειν σὰν τρελλός. (καὶ πθ.) « Ἐν ταῖς οἰνώσεσι παραφερόμενος τοῖς σκέλεσι, » Ἀρτ., ἐκοντεβολοῦσεν. « Αὐτὰς ἐγὼ σε, Βάκχε, φέρων, ὑπὸ σοῦ τοὐμπαλι παρφέρομαι, » Ἐπιγρ.

3) φέρω παρέκει (παρεμπρός), (συνκδχ.) ὑπερβαίνω· (τρπ.) παρατρέχω· περνῶν παίρνω μαζή μου, παρασύρω· (μτφορ.) ἀποπλανῶ, παρατρέπω· (πθ.) παρεκτρέπομαι· (ἰατρ.) παραφρονῶ, (ναυτ.) παραλογιάζω· (ἀμτβτ.) διαφέρω· μεταβάλλομαι· (ἐπὶ χρόν.) παρέρχομαι. « Ὤχετο παραφέρων (ὁ μάγειρος τὸ ὄψον), » Ξεν. « Ἦν τινα τοῦ χειμῶνος ὁ ποταμὸς παραφέρῃ, » Ἀν. (καὶ μτφορ.) « Τοῦ χρόνου καθάπερ φεύματος ἕκαστα παραφέροντος, » Πλ. (καὶ πθ.) « Παρενεχθέντες (ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ) ἀπώλοντο, » αὐτ., τοὺς ἐκῆρε τὸ ῥεῦμα (τὸ ποτάμι), (καὶ μτνμ.) « Παρενεχθεὶς, » Ἐπιχ., παραφρονήσας. « Πάντος βασιλίας παρ-

ενεγκόντος, » Ἀρστ. (καὶ τρπ.) « Παρήνεγκε τὸ ἄρθιον, » Πλ., παρέτρεξε. « Τὰς ὥρας τῆς θυσίας παρηνέγκατε, » Δμ., ἀφήνετε νὰ παρέλθουν, παρημελήσατε. (καὶ ἀμτβτ.) « Παρενεγκόντος τοῦ ὀνόματος, Δίνος ἐκλήθη, » Κέν., μεταβληθέντος. « Τούτων ἡ γλῶσσα ὀλίγον παραφέρει, » Δ. Ἁλ. « Ἑπτὰ καὶ ἑξήκοντα ἡμέρας ἐμβαλὼν (τῷ ἔτει), ὅσας περ ἐς τὴν ἀπαρτιλογίαν παρέφερον, » Δ. Κασσ. « Ἡμερῶν ὀλίγων παρενεγκουσῶν, » Θκ., παρελθουσῶν. 4) Π. (σπν.) ὑποφέρω. « Ἐν πυμάτῳ δ' ὀλόγιστα παροίσομεν, » Σοφ.

Παρα-φεύγω, Μ. φεύξομαι καὶ φευξοῦμαι (ἀόρ. Παρέφυγον κτλ.). Φεύγω περνῶ πλησίον ἢ ἔμπροσθέν τινος.

†Παρα-φηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Παραλογίζομαι, ἀπατῶ.

Παράφημι, Μ. φήσω (ἀόρ. Παρέπασν), Π. (μὲ δοτ.) παραινῶ, συμβουλεύων (μσ. μὲ αἰτ.) μεταπείθω· (ἐπὶ κακοῦ) παραλογίζομαι, ἀπατῶ, παραπείθω. « Μητρὶ παράφημι πατρὶ ἐπίηρα εἰρεῖν, » Ἰλ. Α. (καὶ μτ.) « Εἴ τις μ' ἐνίπτοι, . . σὺ τον γ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες, » Ἰλ. Ψ. (καὶ ἐπὶ κακοῦ) « Μητρὸς μαλακοῖς ἐπέεσσιν παρφάσθαι, » Οὐ. Π. « Εἴ δέ τινα παφάμενος ἐπέεσσιν, ἀποτρέψεις καλέσασιο, » Ἰλ. Μ. « Θεῶν δ' ὅρκον μὴ παφάμεν, » Πινδ., παραβῆναι.

Παραφθάδην, ἐπίρ. Π. [παραφθάνω], προφθαίνοντας· καταφθάνοντας.

Παραιφθίγαι, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. καὶ

Παραφθάμενος, η, ον, μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ

Παρα-φθάνω, Μ. φθάσω (ἀόρ. Παρέφθασα καὶ δ'. Παρέφθην). Προφθάνω· προλαμβάνω· περνῶ παρεμπρός, ξεπερνῶ. « Εἰ δ' ἅμμε παραφθαίησι πάθεσσιν, » Ἰλ. Κ. « Κέρδεσσιν, αὖτε τάχες γε, παραφθάμενος Μενέλαον, » Ἰλ. Ψ. (καὶ πρὸς μτχ.) « Παρέφθασεν ἑσπέρα γενομένη, πρὶν σχολάσαι, » Ξεν.

Παραφθαρτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ παραφθείρειν.

Παραφθάς, ἀόρ. β'. καὶ

Παραφθάσας καὶ Π. Παραφθάσσας, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Παραφθάνω.

Παρα-φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Ὁμιλῶ ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, ἀποκρίνομαι ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, (μουσικ.) ἐβγάλλω ἦχον ἀνάρμοστον· κάμνω παραφωνίαις. 2) ὁμιλῶ ἐξ ἑτοίμου, λέγω ἀμέσως· διακόπτω. 3) λέγω τι πλαγίως (μὲ τρόπον) ἢ ἐν παρόδῳ, (Γαλλ.) **dire un mot**. 4) = Προσλαλῶ, συνομιλῶ, (ὅθ.

†Παραφθεγκτήρια (τὰ), (ἐνν. δῶρα ἢ ἱερά), τὰ διδόμενα ἢ τελούμενα εἰς τὴν πρώτην συνέντευξιν τοῦ νυμφίου μὲ τὴν νύμφην.

Παράφθεγμα (τὸ). λόγος ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, παράλογος ἐρώτησις ἢ ἀπόκρισις. (μουσικ.) παραφωνία.

Παρα-φθείρω, Μ. φθερῶ. Φθείρω (Νοθεύω) ὀλίγον τι. « Μεγαρικοὺς κεράμους διὰ τοῦ ε χρὴ λέγειν, οὐ διὰ τοῦ α, ὡς οἱ ἔμποροι τὴν ἄρχουσαν παραφθείροντες, » Στρ. Βυζ.

Παραφθορά (ἡ). ἡ ἐν μέρει φθορά (διαφθορά, νόθευσις).

Παράφθορος (ὁ, ἡ). παραφθαρμένος, διεφθαρμένος, (συγχ. τῷ **Παράφορος**).

Παρ-αφίημι, Μ. αφ-ήσω (ἀόρ. **Παραφῆκα** κτλ.). Ἀφίνω τι κατὰ μέρος (εἰς τὸ πλάγι), παραιτῶ· παρασυρῶ.

Παραφίμωσις, εως (ἡ). πάθος τι περὶ τὸ ἀνδρ. αἰδοῖον (ὅταν ἡ ἀκροβυστία δὲν ἀνασπᾷται τὴν βάλανον). ἴδε **Φίμωσις**.

Παραφλιγίζω, Μ. ίσω. Βράζω τι εἰς τὴν φλόγα, τηγανίζω, τηγανίζω, (ὀθ.

Παραφλόγισμα (τὸ). μαγείρευμα (φαγητόν) βραστὸν εἰς τὴν φλόγα, τσιγαρισόν, τηγανητόν.

Παραφορά (ἡ). τὸ παραφέρειν ἢ παραφέρεσθαι, περιπάτημα μεθυσμένου· (μτφ.) παραφροσύνη. ὁρμὴ παράλογος, (Γαλλ.) **emportement**.

Παρα-φορέω-ῶ, Μ. ήσω, = **Παραφέρω**.

Παράφορος (ὁ, ἡ). ὁ παραφερόμενος (κλονούμενος ἐν τῷ περιπατεῖν, φερόμενος ἔνθεν κἀκεῖθεν), παράφρων, μανιώδης. ▪ **Γλῶσσα —**, ▪ Γρ., ἡ τραυλίζουσα ὑπὸ μέθης. ‖ (τὸ οὐδ.) **Παράφορον**, ἐπίρ. ἀντὶ **Παραφόρως**. ▪ **Παράφορον βλέπων** (δεν δορκώς), ▪ Ακ., μὲ βλέμμα μανιώδους. ▪ **Παράφορον βαδίζειν**, ▪ Φλαρ., περιπατεῖν σὰν μεθυσμένος. 2) (ἐνεργ.) ὁ πρὸξενῶν παραφοράν. ▪ **Παράφορος καὶ ταραχτικός**, ▪ Ολ. (καὶ μὲ γεν.) ▪ **Τῆς γνώμης παράφορος**, ▪ Ἱππκρ.

Παραφορότης (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις παράφορος. ▪ **Σώματος —**, Πλάτ., ἡ ἀσυμμετρία.

Παρα-φορτίζομαι, Μ. ίσομαι. Φορτώνω ἀκόμη περισσότερον, βάλλω ἢ παίρνω (ξ) καὶ ἄλλο φόρτωμα, (ἐν γεν.) προσθέτω. ▪ **Τῷ λόγῳ —**, ▪ Πλ.

Παραφόρως, ἐπίρ. Ὡς παράφορος (μανιώδης).

Παράφραγμα (τὸ). [**παραφράσσω**]. τὸ μεταξὺ ἢ ἑκατέρωθεν ἢ κατὰ μῆκος ἄλλου ὑγιρώματος χαράκωμα (Γαλλ. **palissade**). ▪ **Ναῶν μυριοφόρων, πύργας ξυλίνους ἔχουσαν ἢ παραφράγματα**, ▪ Θκ., (Γαλλ.) **parapets** (ἴδε ἢ Θαυματοποιός).

Παρα-φράζω, Μ. φράσω. Λέγω τι ἀλλέως (μὲ ἄλλας λέξεις), παραλλάσσω (ἀναπτύσσω) τὴν φράσιν, ἐκφράζω ἐπὶ τὸ σαφέστερον.

Παραφρακτικός, ἡ, όν, = **Ἐμφρακτικός**.

Παράφρασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ **Παραφράζω**, ἡ δι' ἄλλων λέξεων ἐκφρασις τοῦ αὐτοῦ νοήματος, μεταβολὴ ἐπὶ τὸ σαφέστερον (ἀνάπτυξις) τῆς φράσεως.

Παρα-φράσσω (ττω), Μ. φράξω. Κλείω (Ὀχυρόνω) διὰ παραφράγματος, ἀσφαλίζω ἑκατέρωθεν ἢ κατὰ μῆκος μὲ χαράκωμα· (ἐν γεν.) κλείω καλὰ (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Παραφραστής, οῦ (ὁ). ὁ παραφράζων (ἀναπτύσσων τὴν φράσιν ἐπὶ τὸ σαφέστερον), ἐξηγῶν τὸ κείμενον διὰ παραφράσεως.

Παραφραστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) **-ικῶς**. Ὡ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς παράφρασιν.

Παρ-αφρίζω, Μ. ίσω. (μὲ ὑποτ.) ἀφρίζω ἀπὸ τὸ πλάγιόν τινος, ἐβγάλλω ἀφρὸν ἐκατέρωθεν τοῦ στόματός μου.

Παρα-φρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι παράφρων, χάνω (ἐβγαίνω ἀπὸ) τὰς φρένας μου. (μὲ γεν. Π.) δὲν ἐννοῶ, παφανοῶ (ζ).

Παραφρόνησις, εως (ἡ). τὸ νὰ παραφρονήσῃ τις, παρασάλευμα τοῦ νοὸς, φρένιασμα, (Γαλλ.) **délire**

Παραφρόνιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ **Παράφρων**.

Παραφρόνως, ἐπίρ. Ὡς παράφρων.

Παραφροσύνη (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ παράφρονος, τρέλλα, μανία.

Παρα-φρουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω (ὡς φρουρὸς) πλησίον τινός, παραφυλάττω. ▪ **Ἤγυβε παραφρουρούμενος**, ▪ Ἡλ.

Παρα-φρύγω, Μ. φρύξω. Φρύγω ἐκ τοῦ πλησίον, ξεροψήνω (μτφρ.) σκάνω ἀπὸ τὰ κακὰ μου, τήκομαι.

Παραφρυκτωρεύομαι, Μ. εύσομαι, καὶ

Παραφρυκτωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι ἄλλον (ἀδαιτερον) φρυκτὸν πρὸς εἰδοποίησιν τῶν ἐχθρῶν μὲ τοὺς ὁπ. εἶμαι συνεννοημένος, φρυκτωρῶ διὰ προδοσίαν.

Παράφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὅς τις ἔχασε (ἐβγῆκεν ἀπὸ) τὰς φρένας του, τρελλός. ▪ **Τοὺς ἀπ' αὐτῆς πάντας παράφρονας γίνεσθαι**, ▪ Ἀντίγ. Καρύσ. 2) Π. ὁ μὴ κρίνων (ἐννοῶν) ὀρθῶς. ▪ **Μάντις —**, ▪ Σοφ., = **Ψευδόμαντις**.

Παραφυάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ –

Παραφυάς [**παραφύω**], άδος (ἡ). κλαδὶ τὸ ὁπ. φυτρόνει ἀπὸ τὸ πλάγι τῆς ρίζης ἑνὸς δένδρου, παραβλάστημον (ἐν γεν.)– **Παράφυσις**. «(Τῶν δὲ φυτῶν) ὅσων αἱ γενέσεις, ἢ ἀπὸ παραστάδος, ἢ ἔτι μᾶλλον ἀπὸ παραφυάδος,» Θφρ. ▪ **Οἱ δὲ πρὸς τῷ στόματι τάδες** (τοῦ ἀσκοῦ) **εἰ ἔασεις ἔχουσι καὶ παραφυάδας λεπτὰς**, ▪ Ἀρστ. (καὶ μτφρ.) ▪ **Διοῦν τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς φυτῶν ὄντων, ἡδονῆς τε καὶ πόνου, πολλαὶ τούτων εἰσὶ παραφυάδες**, ▪ Ἰωσ.

Παραφυής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει παραφυάδος. ‖ (οὐσ.) ▪ **Παραφυές**, ▪ Ἀρστ., = **Παραφυάς**.

†Παρα-φυκίζω, Μ. ίσω. Φυκιασιδόνω (μτφρ.) παραποιῶ, νοθεύω, (ὀθ.

Παραφυκιασμός (ὁ), φυκιασίδωμα· (μτφρ.) ψευδὴς καλλωπισμός, (ἐν γέν.) παραποίησις, νόθευσις.

;Παράφυκτος, ἡ ἡ ος, ὁν ἡ ον, Ζ. **Πάφυκτος**.

Παραφύλαγμα (τὸ), μτγν. ἀντὶ

Παραφυλακή (ἡ). τὸ παραφυλάττειν, προφύλαξις· παραφύλαξις· προσοχή, παρατήρησις· (ἔνιοτε) φρουρά.

Παραφυλακτέον, θετ. τοῦ **Παραφυλάσσω**.

Παραφυλακτικός, ἡ, όν. Ὠφελιμαῖον ἢ ἐπιτήδειος εἰς παραφύλαξιν (παρατήρησιν κτλ.), προφυλακτικός.

†Παραφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ παραφυλάττων, φρουρός, φύλαξ.

Παραφύλαξις, εως (ἡ), = **Παραφυλακή**.

Παρα-φυλάσσω (ττω), Μ. άξω. Φυλάττω ἐκ τοῦ πλησίον, παρατηρῶ, παιρι-φυλακτῶ. παραμυνεύω· προφυλάττομαι, προσέχω

Παραφυλλίς, ίδος (ἡ). κλωναράκι μὲ φυλλαράκια (τὸ ὁπ. φυτρόνει εἰς τὸ πλάγι καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πρὸς βλάβην ὅλλου μεγαλυτέρου).

Παρα-φυσάω-ῶ, Μ. ήσω **Φυσῶ** (**Φουσκόνω**) τι ἀπὸ τὸ πλάγιον (μτφρ.) ἐμπνέω δυμὸν ἢ ἔπαρσιν μὲ τὰς εἰσηγήσεις μου.

Παράφυσις [**παραφύω**], εως (ἡ). τὸν ὅ,τι φυτρόνει παρὰ φύσιν, περιττὸν παραφύτρωμα.

Παραφύτευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ –

Παραφυτεύω, Μ. εύσω. Φυτεύω τι πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγι ἄλλου. ▪ **Γλυκεῖα ὀρμέσι παραφυτεύουσι**, ▪ Συν.

Παράφυτος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον (εἰς τὸ πλάγιόν) τινος φυτρώσας, ὁ ἐν εἴδει παραφυάδος. [ἐκ τοῦ

Παραφύω, Μ. φύσω (μσν. ἢ Ε'. ἀόρ. **Παρέφυν** κτλ.). Φυτρόνω ἢ **Κάμνω** νὰ φυτρώσῃ τι εἰς τὸ πλάγιόν τινος, φυτρόνω παρὰ φύσιν ἢ ἐν εἴδει παραφυάδος. ▪ **Δάκτυλοι** (▪ **Ὀδόντες**) **παραφυόμενοι**, ▪ Πλίν., Γαλ., οἱ περιττοὶ (ὑπὲρ τὸν συνήθη ἀριθμόν).

Παρα-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω πλησίον τινὸς ἢ πρὸς τινα. 2) ὁμιλῶ εἰς τὸν αὐτί. 3) (μουσ.) κάμνω παραφωνίας.

Παραφωνή (ἡ). ἀπήχημα φωνῆς.

Παραφώνησις, εως (ἡ). τὸ παραφωνεῖν, φώναγμα ἐπάνω εἴτι, ἐπιφώνησις.

Παραφωνία (ἡ). ἡ παρὰ μέλος (παρὰ τὸν ρυθμὸν) ἠχοῦσα φωνή, κακοφωνία. 2) ἡ συνηχοῦσα (συγχεομένη μὲ ἄλλην) φωνή, [ἐκ τοῦ

Παράφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἠχῶν παρὰ μέλος (παρὰ τὸν ρυθμόν), (Γαλλ.) **discordant**. ἢ 2) ἀκουόμενος συγχρόνως (συνηχῶν μὲ ἄλλον) φθόγγος. ▪ **Ἐν μουσικῇ δὲ τῶν παραφώνων καλουμένων ὁ κύριος φθόγγος ἡδίων ἀποτελεῖται**, ▪ Δογγ.

†Παραφωτισμα (τὸ), Ἐκκλησ. ἀντὶ **Παραβάπτισμα**.

Παραφωτισμός (ὁ). ψευδὴς φωτισμός, νόθος (ἀμυδρὰ) λάμψις.

†Παρα-χάζομαι, Μ. χάσομαι. Τραβηχοῦμαι εἰς τὸ πλάγι, κάμνω τόπον, παραμερίζω.

Παραχάλασμα (τὸ), [**παραχαλάω**]. ξεκένωμα, ξεκούρδισμα, χαλάρωμα.

Παραχαλασμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ.

Παρα-χαλάω-ῶ, Μ. άσω. Ξεντενόνω, χαλαρώνω (ἀμτβ.) γίνομαι χαλαρός, ξεντενόνομαι· (μτφρ.) χαυνώνομαι.

;Παρα-χαλκεύω, Μ. εύσω. Χαλκεύω τι πλησίον τ.ν . (μτφρ.) ὀργανίζω πλαγίως.

Παραχάραγμα (τὸ). παράσημον (παραποιημένον) χάραγμα· παρακεχαραγμένον νόμισμα.

Παραχαράκτης, ου (ὁ). ὁ παραχαράττων (κόπτων ψεύτικα) νομίσματα.

Παραχαράξιμος (ὁ, ἡ). ἐπιδεκτικὸς παραχαράξεως, ἀδόκιμος.

Παρα-χαράσσω (ττω), Μ. άξω. Κόπτω παράσημα (ὄχι τοῦ καθαυτὸ χαράγματος νομίσματα, (ἐν γεν.) παραποιῶ, νοθεύω, διαφθείρω. ▪ **Οὐ παραχαράττων τὰ ἐς τὴν δίαιταν, ἀλλ' ὁμοδίαιτος ἅπασι**, ▪ Λκ.

Παρα-χάσκω (χ. Μ.). Χάσκω πλησίον τινός. ▪ **Εἰ μικρός τις παραχάσκει βόθυνος**, ▪ Εὐς.

Παραχειμάδιον (τὸ). μέρος πρὸς παραχείμασιν, χειμαδιον.

Παρα-χειμάζω, Μ. άσω. Περνῶ τὸν χειμῶνα, ξεχειμάζω, ξεχειμωνιάζω

Παραχείμασις (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

ξεχειμώνιασμα. 2) (συνηθ.) τόπος διά παραχείμασίαν, χειμαδιό.

Παραχειμαστικός, ή, όν. Άρμόδιος πρός παραχειμασίαν. « Λιμήν—,» Γεωγρ.

Παραχέω, Μ. χεύσω (άόρ. Παρέχεα Ἤχ.). Χύνω τι πλησίον ή εἰς τό πλάγιόν τινος· χύνω ἄλλου εἴδους ὑγρόν εἰς ἀγγεῖον γεμισμένον· χύνω νίψιμον· βρέχω μέ βαδύσταμα κτλ· κερνῶ(;). « Τόν ὀρυσσόμενον χοῦν ἐκ τοῦ ὀρύγματος παρά τά χείλεα τοῦ ποταμοῦ παραχέουσα, » Ἡρ. « Τό μύρον ἤδη παράχεον, » Ἀθ. (ΙΕ'. 1).

Παράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ παρά τήν χηλήν τοῦ ἵππου.

Παρα-χλιαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νά γένῃ ὀλίγον χλιαρόν, (κοιν.) σχλιαίνω.

Παρα-χναύω, Μ. χναύσω. (μέ γεν.) Κάφτω τι ἀπό τό πλάγι, ἁρπάζω λαιμάργως κάνέν κομμάτι ἀπό τήν ἄκραν, Παρατρώγω.

Παραχορδίζω, Μ. ίσω. Ἐγγίζω (παίζων τήν κιθάραν κτλ.) ἄλλην ἀντ' ἄλλης χορδήν, (ἐπιμ.) κάμνω παραφωνίας. (μεταφορ.) λέγω (ὁμιλῶ) ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, Παρεφθέγγομαι, [ἐκ τοῦ

Παράχορδος (ὁ, ἡ). ὁ κρούων (ἤ ἠχῶν εἰς) ἄλλην παρά τήν καθαυτό χορδήν, (ἐπιμ.) παράφωνος, Γαλλ. discordant (ἐν γέν.) ἐσφαλμένος, ἄσκοπος.

[Παρα-χορεύω, Μ. εύσω. Χορεύω (Συγχορεύω χορόν) πλησίον ἤ εἰς τό πλάγιόν τινος. (τό τοῦ Εὐρ. [Ἴων, 463] πρέπει νά ἀναγνωσθῇ κατά διάστασιν: παρά χορευομένῳ).

Παρα-χορηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξοδεύω ὡς χορηγός ἐξ ἰδίων μου πλειότερα τῶν προσδιορισμένων ὑπό τοῦ δημοσίου, χορηγῶ παρεκτός τῶν προμηθευθέντων ἀλλαχ.

Παραχρήγημα (τό). πρόσωπον τό ὁπ. παρουσιάζεται εἰς τήν σκηνήν ἅπαξ μόνον ὁλόκληρου τοῦ δράματος ἤ χωρίς νά φαίνεται εἰς τήν σκηνήν (καθώς οἱ Θάτραχοι εἰς τήν οὕτως ἐπιγραφομένην κωμῳδίαν τοῦ Ἀριστοφάνους).

Παρα-χραίνω, Μ. χρανῶ. Μολύνω (λερόνω) ἐγγίζων ἀπ' ἐδῶ καί ἀπ' ἐκεῖ, χραίνω διά παραψαύσεως.

Παρα-χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι. (μέ δοτ.) Μεταχειρίζομαί τι παρά τό δέον ἤ παρά πολύ, (ἐπιμ.) = Καταχρῶμαι, (μέ αἰτ.) μεταχειρίζομαί τι ὡς πάρεργον, ὀλιγωρῶ. « Παραχρησάμενοι τόν χρησμόν, ὡς οὐδέν λέγοντα, » Ἡρ. (καί ἀκυλύτ.) « Ἐμάχοντο παραχρώμενοι, » αὐτ., ἀφειδοῦντες ἑαυτῶν, ἁπλᾶ ἐπιμ.

[Παράχρεος, Π. ἀντί-

Παραχρῆμα, ἐπίρ. Παρ' αὐτό τό πρᾶγμα (τό χρῆμα), πάραυτα, τότε ἤ τῶρα εὐθύς, ἐν τῷ ἅμα. « Ὡς μήτε παραχρῆμα, μήτε ὕστερον ἔχειν λέγειν, » Πλ. « Καί παραχρῆμα μέν οὐδέν ἐπαγγελλομένους μεταιτέειν· ἐπεί δέ κτλ., » Ἡρ. (καί ἐνάρθρ.) « Τήν ἐν τῷ παραχρῆμα διώκοντες ῥᾳστώνην, » Πλάτ., τήν πρόχειρον ἤ προσωρινήν. « Ὑπό τῆς παραχρῆμα ἀνάγκης, » Θκ., τῆς ἐπικειμένης. « Τῶν τε παραχρῆμα ἄριστος γνώμων, καί τῶν μελλόντων ἄριστος εἰκαστής, » αὐτ. (καί προθετ. ἀντί ἐπίρ.) « Ἐν τῷ παραχρῆμα, » Ξεν., πρός τό (κατά τό) παρόν. « Ἐκ (= Ἀπό) τοῦ παραχρῆμα, » ἐξ ἑτοίμου, ἐκ τοῦ προχείρου. « Λέγειν, τά μέν ἀπό τοῦ παραχρῆμα, τά δέ βουλευσαμένους, » Ξεν. (καί πρός γεν.) « Οἱ δέ τῶν ἔργων τελευταῖον εἶναι (φασί) τό ἐν Πλαταιαῖς· καί τοι γε ἐγράφη παραχρῆμα τῶν ἔργων, » Δ. Χρον. (παρβλ. Παραυτίκα).

Παράχρησις, εως (ἡ). τό παραχρᾶσθαι, ἡ παρά τό δέον χρῆσις, κατάχρησις.

Παρα-χρηστηριάζω, Μ. άσω. Χρηματοδοτῶ παρά τό προσῆκον, δίδω χρησμούς ἀπατηλούς, βολιεύομαι περί τό χρηστήριον.

Παρα-χρίω, Μ. χρίσω. Χρίω ἐπιπολαίως, ἐπιχρίω.

Παραχρηστικός, ή, όν, (καί ἐπίρ.) -ικῶς, = Καταχρηστικῶς.

Παράχρους-ους καί

Παράχρωμος (ὁ, ἡ). κακοχρωματισμένος ἤ ξεθωριασμένος· χωρίς χρώματος, χλωμός.

Παρα-χρώννυμι, Μ. χρώσω. Χρωματίζω μέ ψευδῆ χρώματα, (μτγν.) παραφθείρω τήν μουσικήν διά τῆς χρωματικῆς ἁρμονίας. « Τά παρακεχρωσμένα καί σύντονα τῶν μελῶν, » Ἀρστ.

Παράχρωσις, εως (ἡ), τό οὐσ. τοῦ προηγ., ὁ διά ψευδῶν χρωμάτων χρωματισμός· βαφή ξεπλυμένη (ξεθωριασμένη)· (μτγν.) παραφθορά τῆς μουσικῆς διά τῆς χρωματικῆς ἁρμονίας.

Παράχυμα (τό). τό παραχεόμενον ὑγρόν. « Οἶνος χωρίς παραχύματος, » Ἐπιλγ.

[Παράχυσις, εως (ἡ), τό οὐσ. τοῦ **Παραχέω**, χύσιμον νεροῦ ἤ νίψιμον ἤ λούσιμον· κέρασμα, (παρβλ.) Ἐπίχυσις. (= σφαλμ. ἀντί Παρέκχυσις).

Παραχυτέον, θετ. τοῦ Παραχέω

Παραχύτης, ου (ὁ). ὁ παραχέων (κυρ. ὕδωρ εἰς τούς λουομένους), ὑπηρέτης βαλανείου.

Παράχωμα (τό). σωρός χώματος εἰς τά πλάγια δι' ὀρύγματος ἤ τάφρου· μόλος· πρόχωμα, [ἐκ τοῦ

Παρα-χώννυμι, Μ. χώσω. Ἐπισωρεύω χοῦν (χῶμα) εἰς τά πλάγια ὀρύγματος· μολόνω. « Χῶμα δέ παρέχωσε παρ' ἑκάτερον τοῦ ποταμοῦ τό χεῖλος, » Ἡρ.

Παρα-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Τπάγω εἰς τό πλάγι, τραβηχῶμαι ἀπό τόν δρόμον (κάμνω τόπον) ἵνα περάσῃ τις· παραμερίζω· (μέ γεν. προθετ.) ἀναχωρῶ· (συνεκδ.) παραιτῶ τι (καί μτφορ. ὑπερχωρῶ τά πρωτεῖα) εἰς ἄλλον· ἐνδίδω· (μέ ἀπαρ.) συγχωρῶ, ἐπιτρέπω· (μέ δοτ. ἐκ γ', καί γεν. ἐκ δ'.) « Ὅπως ὑπηρετῶσι μέν ὑμῖν πάντες πάντα, ὑπανιστῶνται δ' ἀπό τῶν θάκων, οὓς τε παραχωρῶσι κτλ., » Ξεν. (ᾗ προθετ.) « Ἐκ τῆς πόλεως παραχωρεῖν, » Δ. Ἁλ. (ᾗ ἀπαρ.) « Καί τῶν θεραπόντων τῷ δεσμένῳ παρεχώρει (διαλέγεσθαι αὐτῷ), » αὐτ. (ᾗ ἄλλ.) « Παραχωροῦσιν Ὁμήρῳ πάντες, » Ἑρμογ. (καί πθ.) « Τό ἀπό τοῦ χρόνου πρωτεῖον ἀζηλοτύπητόν ἐστι καί παραχωρούμενον, » Πλ. 2) (σπν.) ὑπάγω παρεμπρός, προχωρῶ· (μέ αἰτ. προθετ.) φθάνω (καταντῶ) εἰς. « Ἐς τό γῆρας—, » Χρσ.

Παραχώρημα (τό). πᾶν ὅ,τι παραχωρεῖ τις εἴς τινα ἤ (τρπ.) καθ' ὃ ἐλαττοῦται τινος (ὑποχωρεῖ τά πρωτεῖα εἰς τινα.). 2) ἐφαλμ. ἀντί Παραχωρήγημα.

Παραχώρησις, εως (ἡ). τό παραχωρεῖν (ἐνδίδειν, ἐπιτρέπειν κτλ.), παραμέρισμα καραίτησις· ὑποχώρησις κτλ.

Παραχωρητέον, θετ. τοῦ Παραχωρέω.

Παραχωρητικός, ή, όν. Ὁ παραχωρῶν (ἐνδίδων, ὑποχωρῶν) εὐκόλως.

Παραχώριος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος πλησίον πλησιόχωρος.

Παρα-ψαλίζω, Μ. ίσω. Ψαλιδίζω ἀπό τό πλάγι, κόπτω ὀλίγως (κλοπιμαίως) μέ τό ψαλίδι, (ὀθ.

Παραψαλιστής, οῦ (ὁ). ὁ κουρεύων φλωρίδι ἤ κλέπτων μέρος τοῦ ἐνδύματος ἐν ᾧ τό κόπτει (ἵνα τό βάψῃ).

Παρα-ψάλλω, Μ. ψαλῶ. Ἐγγίζω ἐλαφρά (ἐν παρόδῳ, διά δοκιμήν) τάς χορδάς μουσ. ὀργάνου· παίζω πλησίον ἤ ἔμπροσθέν τινος τήν κιθάραν κτλ.

Παράψαυσις, εως (ἡ), τό οὐσ. τοῦ

Παρα-ψάω, Μ. ψαύσω. (μέ γεν.) Ἐγγίζω ἐν παρόδῳ ἤ ἐπιπολαίως, σχεδόν ἐγγίζω (πλησιάζω). « Τῆς τῶν Ἀγγέλων ὡς περ παραψαύειν ἀϋλίας, » Δ. Διάκ.

Παρα-ψάω-ῶ, Μ. ψήσω. Τρίβω τι ἐλαφρά (ἐπιπολαίως) ἵνα τό ἰσάσω, (ἴδε Παράψηστος καί παρβλ. Παραψήχω).

Παρα-ψελλίζω, Μ. ίσω. Ψελλίζω (κοιν. Τσηβίζω ἤ [καθώς τό προφέρ. εἰς τήν Πελασκόν.] Ψευδίζω) ὀλίγον τι· παραλαλῶ ψελλίζων.

Παρα-ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. Ἀπατῶ τινα μέ τάς ψευδολογίας μου, = Παραλογίζομαι.

Παράψησις, εως (ἡ), τό οὐσ. τοῦ Παραψάω.

Παράψηστος (ὁ, ἡ), [παραψάω]. ἰσασμένος μέ τό κτένι ἤ μέ τήν βούρτσαν. « Θεραπαινίδιον παράψηστον, » Πλδ., πρόσωπόν τι γυναικός εἰς τό θέατρον τοῦ ὁπ. τά μαλλιά ἦσαν ἐπιτηδείως χωρισμένα ἤ κατσαρά (;) ἑκατέρωθεν.

Παραψηφίζομαι, Μ. ίσομαι. Παρακρούομαι διά τῶν ψήφων, ἀπατῶ, Παραλογίζομαι.

Παραψηφισμός (ὁ), τό οὐσ. τοῦ προηγ., ὁ διά τῶν ψήφων παραλογισμός.

Παρα-ψήχω, Μ. ψήξω. Τρίβω ἐλαφρά (ἐπιπολαίως) τι ἵνα τό ἰσάσω, χαϊδεύω τά γενειά (τά μαλλιά) τινος, (συνεκδ.) καλοπιάνω. « Φᾶ δέ παραψήχασα κακόν καί ἀναιδέα φῶτα, » Καλλ.

Παράψογος (ὁ, ἡ). ψόγος γινόμενος ἐν παρόδῳ ἤ ἐκτός τοῦ προκειμένου, [λέξις ἀποδοκιμαζομένη ὑπό τοῦ Πλάτωνος].

[Παρα-ψυχάομαι-ῶμαι, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντί) Παρεψύχομαι.

Παρα-ψυχή (ἡ), = Ἀναψυχή, παρηγορία.

Παρα-ψύχω καί (μτ.)-ψύχομαι, Μ. ψύξω, -ομαι, = Ἀναψύχω, Παρηγορῶ.

Παρβάτης, ου (ὁ), Π. ἀντί Παραβάτης.

Παρβατός, ή, όν, Π. ἀντί Παραβατός.

Παρβεβαώς, Π. ἀντί Παραβεβαώς.

Παρβολάδην, Π. ἀντί Παραβολάδην.

Παρβακός [ἄρδω;], ή, όν, Κωμ. ὑγρός νοτισμένος.

Παρβάλειος, α, ον καί Ἰων.

Παρβάλεος, α, ον. Ὁ ἐκ παρβόλεως, (ὀθ

[ι. αὐσ.) Παρβαλέη (ἰων. δωρ.), τὸ δέρμα τῆς παρδάλ.

Παρβαλῆ(ἡ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Παρβαλέη (δωρ.).

Παρβαλήφορος (ὁ, ἡ). (παρῳδ.) ὁ φέρων (φορῶν) παρβαλῆν. 2)(παροπαρῳδ.) ὁ φερόμενος (σφερόμενος) ὑπὸ παρδάλεως. ■ Παρβαλήφορον δέρας, ■ Σοφ.,=Παρβαλῆ.

Παρβαλιαγχές, ἐος-οῦς (τὸ), ἐπιθ. τὸ φυτὸν ἀκόνιτον (διότι πνίγει [ἄγχει] τὴν παρβαλιν).

Παρβαλίδεῦς, ἑος (ὁ), τὸ μικρὸν τῆς παρδάλεως.

Παρβαλιοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας πάρδαλιν ἢ κτείνων τὰς παρδάλεις.

Παρδάλιον (τὸ), εἶδος ζώου ἀγνώστου, ἢ μᾶλλον τὸ γένος τῆς παρδάλεως, (Ἀρχ. 2. Ἱς. Β'. 11).

Πάρδαλις [πάρδος]. εως (ἡ), εἶδος ζ. θηριώδους μὲ κατάστικτον (παρδαλὸν) δέρμα, (Τουρν.) καπλάνε. 2)εἶδος κήτους (σκυλόψαρου).

Πάρδαλος (ὁ), εἰδ. πτηνοῦ [μὲ ατακτερὰ μελανόστικτα[;] πτερά].

Παρδαλώδης, εος(ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς παρδάλεως, ὁμοιάζων κατά τι μὲ πάρδαλιν.

Παρδαλωτὸς, ἡ, ὁν. Παρδαλὸς (κατάστικτος) ὡς ἡ πάρδαλις.

Παρδεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Παρδήσομαι, μέλλ. τῆς ὀρς. τοῦ Πέρδομαι.

Παρδίας, ου (ὁ), εἶδος κήτους ἢ ἰχθ., (ἴσ.) =Πάρδαλις (2).

Πάρδιον (τὸ), εἶδος ζώου ἀγνώστου, (Ἀρχ. 2. Ἱς. Β'. 1).

Πάρδος (ὁ), εἶδος ζ. θηριώδους, (κατά τινας) τὸ ἀρσ. τοῦ Πάνθηρος.

Παρέασι, Π. ἀντὶ Πάρεισι, γ'. πλθ. τοῦ Πάρειμι, Μ. παρέσομαι.

Παρεάω-ῶ, Μ. ἀσω. Ἀφίνω τι πλαγίως (κατὰ μέρος)· ἀφίνω νὰ περάσῃ τις.

Παρεγγίζω, Μ. ἰσω. Πλησιάζω ὀλίγον τι.

Παρεγγλύφω, Μ. γλύψω. Ἐγγλύφω (Ἐγκολάπτω) τι πλησίον ἄλλου.

Παρέγγραπτος καὶ Παρέγγραφος (ὁ, ἡ). ὁ παρανόμως ἐγγεγραμμένος (καταγεγραμμένος), (κυρ.)ἐπείσακτος [μὴ γνήσιος] πολίτης· (ἐν γέν.) ψευδής, νόθος, ἐπίπλαστος, [ἐκ τοῦ

Παρεγγράφω, Μ. γράψω. Γράφω τι πλησίον καὶ μεταξὺ ἄλλων, (ἰδιαιτ.) ἐγγράφω (περνῶ εἰς τὸν κατάλογον, καταγράφω) δολίως ἢ παρανόμως.

Παρεγγυάω-ῶ καὶ (μσ.) άσμαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ασμαι. Παραδίδω ἀπὸ χέρι εἰς χέρι ἢ ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, παραγγέλλω· συμβουλεύω· συστήνω. (Γαλλ.) **recommander**. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ■ Παρεγγυήσας τὸν ξεῖνον τοῖσι φίλοισι, ■ Ἡρ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) ■ Ἦν δ' ἄρα ὑμᾶς εἰ ἔμπροσθεν ἀναπαλιξάντες ἕπεσθαι παρεγγυῶσιν, ὑπακούετε αὐτοῖς, ■ Ξεν.

Παρεγγύη, σπν. ἀντὶ Παρεγγύησις.

Παρεγγύημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς παρεγγυήσεως, παράγγελμα, παραγγελία.

Παρεγγύησις, εως (ἡ). τὸ παρεγγυᾶν, παράδοσις· παραγγελία, (ἰδιαιτ.) ἡ ἀπὸ χέρι εἰς χέρι ἢ ἀπὸ στόματος εἰς στόμα κοινοποίησις τοῦ φατευτικοῦ συνθήματος, (Γαλλ.) **passe-parole**.

Πάρεγγυς, ἐπίρ. Ἐκεῖ κατὰ πολλὰ πλησίον· ὡς ἔγγιστα.

Παρεγείρω, Μ. εγερῶ. Σηκώνω ἐκ πλαγίων τι, ἀνασηκόνω, (εἰς τὸν Πλ. [Εὐμεν. 11) διορθ. Παραείρω).

Παρεγκάθημαι, Μ. καθεσθήσομαι. Κάθημαι (Κοντοκάθομαι) πλησίον τινός.

Παρεγκάμπτω, Μ. κάμψω. Λυγίζω τι ἐκ πλαγίων πρὸς τὰ ἔνδον.

Παρεγκάπτω, Μ. κάψω. Κάπτω (Καταπίνω) ἐν τῷ μεταξὺ ἢ ἐν παρόδῳ.

Παρέγκειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι ἐν τῷ μεταξύ, εἶμαι παρεντεθειμένος. ■ Γράμμα τι παρέγκειται, ■ Πλ.

Παρεγκελεύομαι, Μ. εύσομαι,=Παρακελεύομαι, παραγγέλλω, παρακινῶ, παροθαρρύνω.

Παρεγκεράννυμι, Μ. κεράσω. Χύνων ἀναμεστόνω τι ἐκ πλαγίου μέσα εἰς.

Παρεγκεφαλίς, ίδος (ἡ). τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ ἐγκεφάλου, ὁ μικρὸς ἐγκέφαλος, (Γαλλ.) **cervelet**. ■ Ὄργανον δὲ τοῦ μνημονευτικοῦ ἡ ὀπίσθεν κοιλία τοῦ ἐγκεφάλου, ἣν καὶ παρεγκρανιδίδα καλοῦσι, ■ Νεμέσ.

Παρεγκλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω ὀλίγον τι πρὸς τὸ πλάγιον· παραμερίζω ὀλίγον.

Παρέγκλισις, εως (ἡ). τὸ παρεγκλίνειν, ἡ πρὸς τὰ πλάγια βραχεῖα κλίσις.

Παρεγκόπτω, Μ. κόψω,=Παρεμποδίζω (ἐμβάλλων τι μεταξύ).

Παρεγκρανίς, ίδος (ἡ),=Παρεγκεφαλίς.

Παρεγκύκλημα (τὸ).=Παρεπιγραφή, σκηνὴ ἐκείσακτος, ἐπεισόδιον.

Παρεγκρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω τι πλησίον καὶ ἀνάμεσά τινος. ■ Ἀσπαλιεῦς ..., τροφὴν προβεικνὺς καὶ παρεγκρύπτων (κατὰ διόρθ. ἀντὶ: παρεγκύπτων) φόνον, ■ Θ. Πράδρ.

Παρεγκύπτω, Μ. κύψω,=Παρακύπτω.

Παρεγχειρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιχειρῶ τι ἀνεπιτηδείως ἢ ἐκτὸς τοῦ προκειμένου· προσπαθῶ ν' ἀποδείξω τι μὲ ψευδῆ (ἀσύστατα) ἐπιχειρήματα, κάμνω περιστατὰς (σοφιστικὰς) ἐνστάσεις· ἐπιχειρίζομαι τὸ αὐτὸ ἔργον τὸ ὁπ. ἄλλος πρὸ ἐμοῦ ἐπραγματεύθη ἐξ ἐπαγγέλματος.

Παρεγχείρησις, εως (ἡ). τὸ παρεγχειρεῖν· ψευδὲς συμπέρασμα (ἐπιχείρημα).

Παρεγχέω, Μ. χεύσω. Χύνω τι ἐν παρόδῳ ἢ ἀπὸ τὰ πλάγια μέσα εἰς, χύνω ἄλλης οὐσίας ὑγρὸν παρὰ τὸ ἐνυπάρχον.

†Παρεγχρίμπτομαι, Μ. χρίψομαι. Ἐγγίζω (Πλησιάζω) πλαγίως εἰς.

†Παρεγχρώννυμι, Μ. χρώσω. Παρεισάγω ἀντικείμενόν τι εἰς ζωγραφίαν, (μετν.) παρενείρω τι εἰς τὴν ἱστορίαν μου.

Παρέγχυμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παρεγχύσεως· (ἰατρ.) τὰ κατὰ παρέγχυσιν τοῦ αἵματος σχηματιζόμενα σαρκώδη μόρια· ■ Ἔνιοι τῶν ἰατρῶν τὴν ἐν τοῖς σπλάγχνοις σάρκα παρέγχυμα καλοῦσι, ■ Γαλ.

Παρ-εγχωματίζω, Μ. ἰσω. Χύνω τι μέσα εἰς ἐν εἶδει παρεγχύματος.

Παρεγχωμίζω, Μ. ἰσω. Παρεμβάλλω χωμόν τινα εἰς.

Παρέγχυσις, εως (ἡ). τὸ σύσ. τοῦ Παρεγχέω, τὸ ἐκ πλαγίου ἢ ἐν παρόδῳ χύσιμον μέσα εἰς. (ἰατρ.) ἔγχυσις ἐτερογενοῦς ὑγροῦ εἰς μέρος τι τοῦ σώματος (καθὼς, π. χ. τῶν ὑδρωπικῶν), ἴδε καὶ Παρέγχυσις.

Παρ-εγ-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνδίδω κατά τι· (συνήθ. τρπρσ.) εἶμαι κατά τι ἐνδεχόμενον.

Παρεδρευτικὸς, ἡ, όν. Ἐπίμονος εἰς τὸ ἔργον του, (Γαλλ.) **assidu**· (ἐπὶ πραγμ.) διαρκὴς, μόνιμος, [ἐκ τοῦ

Παρ-εδρεύω, Μ. εύσω,=Παρακάθημαι (πρὸ τοῖς κάμνουσι παρεδρεύοντες, ■ Διόδ. ■ Παρήδρευε τῇ ὠδινούσῃ μέχρις ἀποτέξαιτο, ■ Σξτ.)· εἶμαι πάρεδρος τινος· εἶμαι ἐπίμονος (assidu) εἰς τὸ ἔργον μου, (πθ.) ἔχω τινὰ καθήμενον πλησίον μου (εἰς τὸ πλάγι μου), (ὅθεν μετν.) ■ Τὰ εἰς ξ διεύλλαβα ὅταν τῷ ω παρεδρεύηται, ■ ἥρυξ, ὄρτυξ, ■ Ἀθ.

Παρ-εδρήσω, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Παρεδρεύω παρακάθημαι.

Παρεδρία (ἡ), τὸ παρεδρεύειν· τὸ ἄξιωμα τοῦ παρέδρου (μετν.) ἐπιμονὴ εἰς ἔργον τι, (Γαλλ.) **assiduité**.

Παρ-εδριάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Παρεδρεύω.

Πάρεδρος (ὁ), [παρὰ, ἕδρα]. ὁ καθήμενος πλησίον (εἰς τὸ πλάγιόν) τινος, παρακαθήμενος· βοηθὸς (δευτερεύων) ἄρχοντος ἢ δικαστοῦ, (Γαλλ.) **assesseur** (ἰσ γέν.) μέτοχος, σύντροφος.

Παρ-έζομαι, Μ. εδοῦμαι, (μὲ δοτ.)=Παρακάθημαι.

Παρεθείς, εῖσα, ἐν, ἀόρ. εἷς πθ. μτχ. τοῦ Παρίημι.

Πάρει, β'. ἐν. πρσ. τῆς ὀρς. τοῦ Πάρειμι.

Παρειὰ (ἡ), [παρά]. τὸ πλαγινὸν μέρος τοῦ προσώπου, τὸ μάγουλον (πάντοτε σχεδὸν εἰς τὸ πλθ.) ■ Ἐλείβετο αὐτῇ τὰ δάκρυα κατὰ τῶν παρειῶν, ■ Ξεν.

Παρείας, συ(ἡ), εἶδος ὄφεως, [■ παρὰ τὸ παρειὰς μείζους ἔχειν. Φασὶ δὲ τοὺς ὄφεις τούτους τοὺς ἔχεις κατεσθίειν· ὅθεν ὁ Ὑπερίδης τοὺς ῥήτορας ὁμήνη τοῖς ὄφεσιν εἶναι ἔλεγεν, ■ Ἁρποκρ.), πρβλ. Παρῶας.

Παρείατο, ἰων. ἀντὶ Παρεῖντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Παριημι.

Παρείδαν, ἀόρ. β'. τοῦ Παροράω.

Παρείην, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Παρίημι, Μ. Παρείσμαι.

Παρείθην, πθ. ἀόρ. ά. καὶ

Παρεῖκα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Παρίημι.

Παρεικάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Παρομοιάζω, παραβάλλω, παραλληλίζω ■ Ταύρῳ παρεικάζουσι τὸν Διόνυσον, ■ Ἀθ. (καὶ πθ.) ■ Ταῦτα καὶ κύμασι ἐλάσσης παρεικάσθη, ■ Γρ.

Παρεικάθω, Ἀττ. ἀντὶ Παρείκω.

Παρεικασμὸς (ὁ), τὸ παρεικάζειν ἢ παρεικάζεσθαι, παρομοίωσις.

Παρεικαστέον, θετ. τοῦ Παρεικάζω.

Παρείκω, Μ. ἕξω. Παραμερίζω (συνκδχ καὶ τρπ.) ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· συγχωρῶ· ἐπιτρέπω. (μὲ δοτ.) ■ Δεκτέον, ὅπως ἂν ἡμῖν παρείκωσιν οἱ θεοί, ■ Πλάτ. (καὶ

(παρα.) « Τὸν βουλομένων ἡδέως ζῆν. κἀκέτι παρείκει ἐκόντα γε ἀκολάστως ζῆν. « αὐτ., δὲν πρέπει, δὲν εἶνε συγχωρημένον. « Πόλλ' ἂν λίγειν ἔχει μοι, εἴ μοι παρείκοι. « Σοφ., ἂν μοὶ τὸ εὐτυγχάνει ὁ καιρός. « Ἥκιστ' ἂν δυναίμεθα, κεἰ ἑκάστῳ παρείκοι. « Θκ., καθόσον τὸ συγχωρήσαν αἱ περιστάσεις. « Ὅση παρείκει. « Πλάτ., ὁσάκις τύχη περίστασις (εὐκαιρία), (ἴδε καὶ Παρήκω).

Παρ-ειλίσσω, Μ. ίξω, Π. ἀντὶ Παρελίσσω.

Παρεῖμαι, πθ. πρκ. τοῦ Παρίημι, (ἴδε).

Παρειμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ ἀδράνειαν, ἀμελῶς, ἀπροθύμως.

Πάρ-ειμι, Μ. ἔσομαι (παρ. Παρῆν, ἀπαρ. Παρεῖναι κτλ.). Εἶμαι πλησίον τινός, εἶμαι παρών, παρευρίσκομαι· (συνεκδ.) βοηθῶ, παραστέκω. (μὲ δοτ.) « Μάχῃ δέ τε καὶ σὺ παρῆσθα, « Ὀδ. Δ. (καὶ προθετ.) « Δεῖ δ' ἐν δαΐτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται, « Ἰλ. Ε. « Πάρεσθί μοι ἐπὶ δεῖπνον, « Ἀρ. (καὶ ἀπολ.) « Μὴ λέγε τοιαῦτα, τῷ μικκῷ παρεόντες. « Θκρ. « Αὖλιν ἔρυντο (οἱ κύνες), αὐτοῦ γ' οὐ παρεόντος, « αὐτ., ἀπόντος· (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) « Ὅση δύναμίς γε πάρεστιν, « Ὅμ., ὑπάρχει. « Εἴ μοι δύναμίς γε παρείη, « Ὀδ. Β., ἂν εἶχα δύναμιν, ἂν ἠμποροῦσα. (καὶ κατὰ μτχ.) « Τὰ παρόντα φυσι πρήγματα, « Ἡρ., τὴν ἐνεστῶσαν κατάστασίν των. (καὶ ἄλλ.) « Πρὸς τὸ παρὸν βουλεύεται, « αὐτ., κατὰ τὰς περιστάσεις. « Παρεσκεύασεν ἐκ τῶν παρόντων τὸ δεῖπνον, « Πλ., (παρβλ. Ἔνειμι). « Ὁ παρὼν καιρός, « Δημ. (καὶ ἄλλ.) « Ἐν τῷ παρόντι (ἐνν. χρόνῳ), « Θκ. 2) (μὲ αἰτ. προθετ.) ἔρχομαι, παραγίνομαι, φθάνω· καταντῶ. « Ἐκ δὲ ἡμέρης παρῆν ἐς τὴν Ἀσίην, « Ἡρ. (καὶ ἄλλ. τῆς προθ.) « Πόθεν Σικελίαν πάρει; « Εὐρ. (καὶ ἀπολ.) « Μετὰ δ' ἐμὲ ἐστελθόντα, παρέσται ἡ γυνή, « Ἡρ. « Ἑταῖρε, ἐφ' ᾧ πάρει; « Γρφ. (ἡ πρὸς μτχ.) « Φιλίαν ἐπιδεικνύμενος πάρει, « Ξεν. (καὶ μτνμ.) « Πάρεστι πρὸς τοῦτα καιρῷ τὰ πράγματα, « Δημ., ἔφθασαν, κατήντησαν. 3) (τροπ. ἡ κατὰ μτχ.) εἶνε δυνατόν (εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός) ἢ συγχωρημένον, — Ἔξεστιν, ἠμπορεῖ τις. (πρὸς ἀπαρ.) « Ἐπεί γε μὴν ἀληξεν ἡ μάχη, παρῆν θεάσασθαι νεκρούς, ἀσπίδας, βόρατα κτλ., « Ξεν. (καὶ κατὰ μτχ.) « Παρὸν αὐτῷ πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς χρῆσθαι, .. ὅμως ὑπ' οὐδενὸς τούτων ἐκρατήθη, « αὐτ. « Παρεῖν αὐτοῖς ἀπακτεῖναι τοὺς Πελασγούς, οὐκ ἐθελῆσαι, « Ἡρ. « Παρεὸν αὐτῷ βασιλέα γενέσθαι, « αὐτ.

Πάρ-ειμι, Μ. εἶμι (παρατ. Παρῄειν κτλ.). Περνῶ ἀπὸ πουθενά, διαβαίνω· περνῶ παρεμπρός· ξαπερνῶ· παρουσιάζομαι (κυρ.) εἰς τὸ βῆμα νὰ ὁμιλήσω, (ἐν γέν.) = Παρέρχομαι. « Τὸ σύνθημα παρῇει, « Ἀξ., ἐπερνοῦσε διαδιδόμενον ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλον. « Ταχὺ μὲν ἐς τὸ ἴσαν ἀφίκετο, .. ταχὺ δὲ παρῄει, « Ξεν., ὑπερέβη, (καὶ κατὰ μτχ.) « Βίᾳ παριέναι εἰς οἰκίαν, « Δξ. (καὶ κατὰ μτχ.) « Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται, ὡς παριόντι ἀνγγείλῃ, « Θκρ. (καὶ ἀπολ.) « Παριόντες, οἱ διαβάται. (ἐξ κατ' ἄλλ. ἐκδ.) οἱ ῥήτορες οἱ παρουσιαζόμενοι εἰς τὸ βῆμα.

Παρεῖναι, ἀπαρ. τοῦ Πάρειμι, Μ. παρέσομαι.

Παρεῖναι, ἀόρ. τῆς ἀπαρεμφ. καὶ

Παρεῖναι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. (ἀντὶ μσ.) πρκ. τοῦ Παρίημι.

Παρεῖπον, ἀόρ. β'. τοῦ Παράφημι.

Παρ-ειργω, Μ. είρξω. Ἀπομακρύνω· παρεμποδίζω.

Παρ-ειρύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Παρερύω.

Παρ-ειρω (χ. Μ.). Βάλλω (χώνω) ἀνάμεσα, παρενείρω. « Μεταξὺ τοῦ ὑμᾶς λέγειν, οὐδ' ἂν τρίχα, μὴ ὅτι λόγον ἄν τις παρείρειε, « Ξεν.

Παρεὶς, εἶσα, ἐν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Παρίημι. 2) κθ. ἀόρ. β'. τοῦ Πείρω.

Παρ-εισ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Παρεισήγαγον κτλ.). Ἐμβάζω κρυφίως (ἀπὸ τὸ πλάγι)· παρουσιάζω ἢ ἀναφέρω τι ἐκτὸς τοῦ πρανεμένου (ὡς ἐπεισόδιον)· παρενείρω.

Παρεισαγωγὴ (ἡ). τὸ παρεισάγειν ἢ παρεισάγεσθαι, ἔμβασμα κρυφίως (ἀπὸ τὸ πλάγι), παρείσδυσις.

Παρεισακτέον, θετ. τοῦ Παρεισάγω.

Παρείσακτος (ὁ, ἡ). ὁ παρεισαχθεὶς (εἰσαχθεὶς ἢ εἰσχωρήσας κρυφίως οὐχὶ διὰ τῆς θύρας), (Γαλλ.) intrus. « Τοὺς παρεισάκτους ψευδαδέλφους, οἵτινες παρεισῆλθον κατασκοπῆσαι τὴν ἐλευθερίαν ἡμῶν, ἵνα ἡμᾶς ὑποβουλιώσωνται, « Γρφ.

Παρ-εισ-βαίνω, Μ. εισ-βήσομαι (ἀόρ. Παρεισέβην κτλ.). Ἐμβαίνω κρυφίως, παρεισδύομαι.

Παρ-εισ-βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Παρεισέβαλον κτλ.). Βάλλω ἢ Ῥίπτω τι μὲ τρόπον μέσα εἰς· (ἄλλ. ἢ ἀμτβτ.) ἐμβαίνω ὡς ἐχθρὸς (εἰσβάλλω) κρυφίως προθενά.

Παρείσβασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρεισβαίνω, παρεισαγωγὴ, παρείσδυσις.

Παρεισβατικὸς, ἡ, ον. Ὁ ἐπιτήδειος ἢ χρησιμεύων πρὸς παρείσβασιν.

Παρ-εισ-διάζομαι, Μ. άσομαι. Παρεισέρχομαι διὰ τῆς βίας.

Παρεισγραφὴ (ἡ). παράνομος ἐγγραφὴ (εἰσγραφή).

Παρ-εισ-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι κρυφίως ἢ παρεκτὸς τοῦ ὡριαμένου.

Παρ-εισ-δύνω καὶ (συχνότ.) Παρεισ-δύομαι Μ. δύσομαι (ἀόρ. Παρεισέδυν κτλ.). Ἐμβαίνω (εἰσχωρῶ) κρυφίως, χώνομαι κρυφὰ (μὲ τρόπον) πουθενά.

Παρείσδυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἔμβασμα μὲ τρόπον καὶ ἀπὸ μέρος κρυφόν (συνεκδ.) παραπόρτι.

Παρεισεῖδον, ἀόρ. β'. τοῦ Παρεισοράω.

Παρ-είσ-ειμι, Μ. εἰμι, = Παρεισέρχομαι.

Παρεισενένεγκας, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Παρεισφέρω.

Παρεισελθὼν, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Παρεισέρχομαι.

Παρεισενηνεγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. καὶ

Παρεισενήνοχα, ἐνεργ. πρκ. τῆς ὀρς. τοῦ Παρεισφέρω.

Παρ-εισ-ερπύζω, Μ. ήσω. Παρεισέρχομαι ἕρπων, παρεισδύομαι.

Παρ-εισ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Παρεισῆλθον κτλ.). Ἐμβαίνω κρυφίως (μὲ τρόπον) πουθενὰ, παρεισδύομαι.

Παρεισίτω, γ'. ἐν. πρσ. τῆς προτ. καὶ

Παρεισιών, ιοῦσα, ιόν, μτχ. τοῦ Παρείσειμι.

Παρ-εισ-κομίζω, Μ. ίσω. Ἐμβάζω (εἰσκομίζω) τι κρυφίως.

Παρ-εισ-κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἀφίνω νὰ εἰσχωρήσῃ τι, παρεισάγω, (καὶ ἄλλ. ἢ ἀμτβτ.) παρεισδύομαι.

Παρ-εισ-κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρεισάγω τι μὲ τρόπον (ὡς διὰ μηχανῆς). « Λόγους—, « Ἐξ., ὁμιλῶ μὲ πολλὰς περιστροφάς.

Παρείσθω, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. προτ. τῆς προ. τοῦ Παρίημι.

Παρ-εισ-οδεύω, Μ. εύσω. Ἐμβαίνω κρυφίως ἢ παρακολουθῶν τινα.

Παρ-εισ-οδιάζω, Μ. άσω, = Παρεισοδιάζω.

Παρεισοίσω, μέλλ. τοῦ Παρεισφέρω.

Παρ-εισ-οράω-ῶ, Μ. όψομαι (ἀόρ. Παρεισεῖδον κτλ.). Κυττάζω κρυφὰ (μὲ τὴν ἄκρην τοῦ ὀμματιοῦ μου).

Παρ-εισ-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω τι ἢ τινὰ κρυφίως μέσα εἰς

Παρεισπεσὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ

Παρ-εισ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Ἐμβαίνω κρυφίως, ῥίπτομαι μέσα ἔξαφνα. « Τὴν νύκτα παρεισπεσοῦσαν τὸν ἀλλᾶντα καταφαγεῖν, « Λκ. (καὶ μεταφορ.) « Τρυφὴ παρεισπεσοῦσα τῷ βίῳ, « Εὐς.

Παρ-εισ-πλέκω, Μ. πλέξω. Παρεισάγω πλέκων, παρεμβάλλω τι δι' ἐμπλοκῆς.

Παρ-εισ-πνέω, Μ. πνεύσω. Παρεισέρχομαι πνέων, ἐμβαίνω ὅπου καθὼς ὁ ἄνεμος. « Δόγος τις παρεισέπνευσε, « Ν. Εὐγ.

Παρ-εισ-πορεύομαι, Μ. εύσομαι, = Παρεισέρχομαι.

Παρ-εισ-πράσσω (ττω), Μ. πράξω. Εἰσπράττω πλέον τοῦ νενομισμένου, φορολογῶ δόλιως ἢ παρανόμως.

Παρ-εισ-ρέω, Μ. ρεύσομαι καὶ ρυήσομαι. Χύνομαι μέσα κρυφίως· (μτνμ.) παρεισδύομαι. « Ἐάν τι παρεισρυῇ ξηρὸν ἢ ὑγρὸν εἰς τὴν ἀρτηρίαν, « Ἀρχ. (καὶ μεταφορ.) « Οὗ ἂν διαβολὴ παρεισρυῇ, « Θμ.

Παρ-εισ-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Παρεισέδραμον κτλ.). Παρεισέρχομαι τρέχων, παρεισάγομαι.

Παρεισφέρω, Μ. εισ-οίσω (ἀόρ. Παρεισήνεγκα κτλ.), = Παρεισάγω. « Νόμον—, « Ῥτρ., προτείνω (καθ-υποβάλλω εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ δήμου) σχέδιον ἄλλου νόμου παρὰ τὸν ὑπάρχοντα.

Παρ-εισ-φθείρομαι, Μ. φθαρήσομαι. Ἐμβαίνω κρυφίως (Παρεισδύομαι) πουθενὰ πρὸς βλάβην ἐμαυτοῦ ἢ ἄλλου.

Παρ-εισ-φορέω-ῶ, καὶ Παρ-εισ-φρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἰσφορῶ πλαγίως (μὲ τρόπον), παρεισάγω.

Παρείσφρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Παρ-εισ-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Παρεισέχεα κτλ.). Χύνω τι πλαγίως (κατ' ὀλίγον) μέσα εἰς.

Παρὲκ (καὶ πρὸ φων.) παρέξ, καὶ (μτγν.) Παρὲξ, ἐπίῤ. ἢ πρόθ. Ἰων. Π. ἔξω· ἐκτός· (μτνμ.) χωρὶς, ἐκτὸς, παρεκτός. « Λαβὼν περιμήκεα κοντὸν, ὥστε παρ-

ξ, « Ὀδ. Ι. (μὲ γεν.) » Παρέξ ὀδοῖο κλινθήτην, « Ἰλ. Κ. » Παρὲξ δὲ ἀργύρεον χρυσὸν ἔκλετον ἀνέβησε, » Ἡρ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἤ) » Παρὲξ ἦσον (χρόνον) οἱ Σκύθαι, ἦρχον, « αὐτ. (ἢ αἰτ.) » Ἄνεμος πάντου ὁρίνοντες, πολλὸν παρὲξ ἅλα ῥῶκος ἔχευαν, « Ἰλ. Ι., ἐξέχεαν παρὰ τήν. (ἢ κατ' ἀναγρφ.) » Ἐπεὶ δὲ σῆμα παρὲξ Ἴλιον ἔλασσαν, « Ἰλ. Ω., = Παρεξήλασαν. (καὶ μετμ.) » Παρὲκ νόον μ' ἤγαγεν, « Ἰλ. Κ. (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) » Παρὲκ νόον, « Ἰλ. Ψ., Ὕμν. Ἑρμ., παρ' ἐλπίδα (προσδοκίαν), ἢ χωρὶς νοῦν, ἀνοήτως. » Δῶρα παρὲξ Ἀχιλῆα δέξασθαι, « Ἰλ. Ω., παρὰ τὴν γνώμην (τὴν εἴδησίν) του. » Μὴ τλῆτ' οἰωνοῖσι πάρεξ ἐτὶ νηῒ περῆσαι, « Ἀπολλν. » Μηδὲν πολυπραγμονεῖν πάρεξ τῶν προστεταγμένων, « Πλθ. » Οὐδεὶς παρέμεινε πάρεξ Εὐάνδρου, « Πλ.

Παρ-εκβαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Παρεξέβην κτλ.). Ἐβγαίνω παραέξω, παρασταθίζω· (μτγμ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὸ προκείμενον (ἀπὸ τὴν σειρὰν τῆς ὁμιλίας μου), κάμνω παρέκβασιν· (τρπ.) παρεκτρέπομαι· παραβαίνω. (μὲ γεν.) » Παρεκβέβηκε γὰρ ἡ φύσις ἐν τούτοις (τοῖς τέρασι) τοῦ γένους, « Ἀρχτ. «Παρεκβαίνουσι δίκαιον, « Ἡσ. (ἢ αἰτ.) » Διὸς σέβας παρεκβάντες, « Αἰσχλ. (καὶ κατὰ τμσ.) » Μὴ τλῆτε παρὲξ ἐμὰ βέσφατα βῆναι, « Ἀπολλν.

Παρ-εκβάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐβγάζω τι ἀπὸ πανθενὰ ἢ τὸ βάλλω εἰς τὸ πλάγι, ἐκβάλλω τοῦ εὐθέος δρόμου, παραστρατίζω· (μτγμ.) συνάπτω κατ' ἐκλογὴν σχόλια (ὑπομνήματα) εἰς συγγραφέα. » Παρεκβ. τὰ εὔχρηστα ὡς ἐν ἐκλογῇ, « Εὐς. (καὶ πθ.) » Τὰ περὶ τῶν διαλέκτων παρὰ Κορίνθου παρεκβληθέντα, « Γρμτ.

Παρέκβασις, εως (ἡ), τὸ παρεκβαίνειν, ἐβγαλμα ἀπὸ τὴν σειρὰν τῆς ὁμιλίας, διήγησις ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, (Γαλλ.) **digression**· (τρπ.) παρεκτροπή· παράβασις. » Παρέκβασις δὲ, βασιλείας μέν, τυραννὶς, « Ἀρχτ.

Παρεκβατικός, ἡ, όν. Ὁ παρεκβαίνων (ἐβγαινων ἀπὸ τὸ προκείμενον)· ὁ γινόμενος »

Παρεκβατικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει παρεκβάσεως. » Ταῦτα παρεκβατικώτερον εἰρήκαμεν, « Τζ.

†Παρ-εκβολεύομαι, Μ. εύσομαι, = Παρεκβάλλω, ἐκ τοῦ

Παρεκβολή (ἡ), τὸ παρεκβάλλειν. ‖. (πλθ.) συλλογὴ σχολίων (σημειώσεων) εἰς συγγραφεῖς.

Παρεκβολικός, ἡ, όν. (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς παρεκβολήν· ἐπιτηδειος εἰς τὸ συντάττειν παρεκβολάς. » Παρεκβολικὸν, « Εὐς., ἡ πρὸς τὸ συντάττειν παρεκβολὰς ἐπιτηδειότης.

Παρεκδεκτέον, θετ. τοῦ »

†Παρ-εκδέχομαι, Μ. δέξομαι. Ἐκδέχομαι (Ἐκλαμβάνω) τι ἀντὶ ἄλλου· ἐκλαμβάνω κακῶς (ἀνάποδα)· παρεξηγῶ.

Παρεκδοχή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ κατ' ἄλλον τρόπον (παρὰ τὸ προσῆκον) ἐκδοχή· (γρμτ.) τὸ νὰ ἐννοῆται τὸ ἡγούμενον ἐκ τῶν ἑπομένων, εἶδος συνεκδοχῆς.

‡Παρεκδοχικός, ἡ, όν. Ὁ λεγόμενος ἢ ἐννοούμενος –

Παρεκδοχικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει (κατὰ σχῆμα) παρεκδοχῆς.

Παρεκδραμεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παρατρέχω.

Παρεκδρομὴ (ἡ), τὸ παρεκτρέχειν, ἢ πρὸς τὰ πλάγια ἐκδρομὴ, (μτγμ.) παρέκβασις.

Παρ-εκ-δύνω (δύομαι), Μ. δύσω, -ομαι (ἀόρ. Παρεξέδυν κτλ.). Ἐβγαίνω καὶ φεύγω κρυφὰ, (χσν.) ξεγλιστρῶ.

Παρεκέκλετο, γ'. ἐν. πρα. τοῦ ἀόρ. τῆς ὁρς. τοῦ Παρακέλομαι.

Παρεκέκετο, Π. ἀντὶ Παρέκειτο, γ'. ἐν. πρα. τοῦ παρτ. τοῦ Παράκειμαι.

†Παρέκθεσις, εως (ἡ), ἄλλη (παρεμβεβλημένη) ἔκθεσις δράματος.

Παρ-εκθέω, Μ. θεύσομαι, = Παρεκτρέχω.

Παρ-εκ-κλίνω, Μ. κλινῶ. Παραμερίζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) ὀλίγον, παρεγκλίνω· (συνεκδ.) ἀποφεύγω. » Ὅταν ὀργῶσιν (αἱ ἔλαφοι), παρεκκλίνουσιν ἀλλήλας, « Ἀρστ. (καὶ μεταφ.) » Εἰς ἡρωϊκοὺς μύθους παρεκκλίνει, « Εὐς.

Παρεκκοπή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ»

‡Παρ-εκ-κόπτω, Μ. κόψω. Ἐκκόπτω (Ἀποκόπτω) ἐκ διαλειμμάτων.

Παρ-εκ-λέγω, Μ. λέξω. Συνάζω ἐκλέγων ἔνθεν κἀκεῖθεν. » Μικρὰ καὶ τοῦ μηδενὸς ἄξια, ὥσπερ οἱ ὄρνιθες παρεξελεγες, « Λρξδ. 2) ἐκλέγων παραβλέπω, ἀπορρίπτω. » Τὸ θνητὸν σκοπεῖσθαι, τὸ ἀθάνατον παρεκλέγουσιν, « Εὐνάπ. 3) ἀργυρολογῶ παρανόμως, εἰσπράττω πλειότερον τοῦ διωρισμένου, κάμνω καταχρήσεις εἰς τὴν σύναξιν τῶν φόρων κλπ. » Κλέπτην ἢ παρεκλέγοντα τὰ κοινὰ, « Δμ.

Παρ-εκ-λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω τι κατὰ μέρος, παραλείπω· (ἀμτβτ.) ἐκλείπω.

Παρ-εκ-νέομαι, Μ. νεύσομαι, (Π. μὲ αἰτ.) περνῶ μὲ τὸ πλοῖόν μου πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος, (συγχ. τῷ –

Παρ-εκ-νεύω, Μ. εύσω. Ἐκνεύω πρὸς τὰ πλάγια, παρεκκλίνω, παραμερίζω. «Τῆς εὐθείας ὁδοῦ μικρὸν πρὸς τὰ λαιὰ παρεκνεύσαντες, « Κ. Πορφυρογ. (καὶ μτφρ.). » Μὴ παρεκνεύειν αὐτοὺς ἧς ἐκύρωσαν πολιτείας, « Εὐς.

Παρ-εκ-πέμπω, Μ. πέμψω, = Παραπέμπω.

Παρ-εκ-περάω-ῶ, Μ. περάσω, Π. περνῶ παρέκει.

Παρ-εκ-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶν ἐβγαίνω ἔξαφνα ἀπὸ τὸ πλάγι.

Παρ-εκ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Ἐβγαίνω κρυφίως (φεύγω) ἀπὸ πανθενά. 2) ἐκπίπτω πρὸς τὸ πλάγιον.

Παρ-εκ-προ-φεύγω, Μ. φεύξομαι ἢ φευξοῦμαι, Π. (μὲ αἰτ.) φεύγω ἀπὸ τὰ πλάγια (ἀπὸ τὰς χεῖρας) τινος.

Παρ-εκ-πυρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἐκπυροῦμαι εἰς αὐτὸ τὸ μεταξύ.

Παρ-εκ-ρέω, Μ. ρεύσομαι (ἀόρ. Παρεξέρρύην κτλ.). Ἐκρέω (ξύνομαι) κατ' ὀλίγον ἢ ἀπὸ τὰ πλάγια.

Παρέκστασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρεξίστημι, παραλόγισμα, παραφροσύνη.

Παρεκστροφή (ἡ), [παρὰ, ἐκστρέφω]· γύρισμα ἀνάποδα ἢ πρὸς τὸ πλάγιον.

Παρέκταμα (τὸ), » Παρέκτασις.

Παρ-εκ-τανύω, Μ. ὑσω, Π. ἀντὶ Παρεκτείνω.

Παρέκτασις, εως (ἡ), τὸ παρεκτείνειν ἢ παρεκτείνεσθαι· (γρμτ.) ἢ κατὰ παρένθεσιν συλλαβῆς ἔκτασις λέξεως (π. χ. Ἐτήτυμος ἀντὶ Ἔτυμος). » Ὅμηρος ἐν προσηνέμοιν αἰγιαλῶν τῇ παρεκτάσει τῶν συλλαβῶν τὸν ἄπαυστον ἐμφαλεῖν βουλόμενος ἦχον, « Δ. Ἁλ.

Παρεκτείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω τι πλησίον ἢ κατὰ μῆκός ἢ ἐπέκεινά τινος· ἐκτείνω ὑπὲρ τὸ δέον. » Τῷ ἀναγκαίῳ πολὺ παρεξετάθης, « Ἐπγρ. » Ἐπὶ πολὺν χρόνον παρεκτείνων, « Θρρ. (καὶ ἄλλ.) » Μέχρι τῆς Φιλίππου δυναστείας παρεξέτεινε (ἐνν. τὸ ζῆν), « Δ. Ἁλ.

Παρ-εκ-τελέω-ῶ, Μ. έσω. Ἐκτελῶ τι παρὰ γνώμην (παρὰ τὰς εὐχὰς) τινος.

Παρεκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Παρέχω.

Παρ-εκ-τίθημι, Μ. εκθέσω (ἀόρ. Παρεξέθηκα κτλ.). Ἐκθέτω τι εἰς τὸ πλάγιόν τινος· ἐκθέτω ἐν εἴδει παραδείγματος.

Παρεκτικός, ἡ, όν. Ὁ πρόθυμος (ἑτοιμόδεκτος) εἰς τὸ παρέχειν· (γρμτ.) ὁ ἐπιρρίζων παροχὴν (δόσιν).

Παρέκτισις, εως (ἡ). ἔκτισις προστίμου, ἱκανοποίησις.

Παρέκτοπος (ὁ, ἡ). ὁ παρεκκλίνας ἀπὸ τὸν τόπον (ἀπὸ τὸν δρόμον) του.

Παρεκτὸς, ἐπίρ. (μὲ γεν.) Ἐκτὸς, ἐξω μόνον, πλήν.

Παρ-εκ-τρέπω, Μ. τρέψω. Στρέφω τι (καὶ μσ. Στρέφομαι) πρὸς ἄλλο μέρος (πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν), παραστρατίζω (μτφορ.) παραβαίνω τὸ καθῆκόν μου, ἀποπλανῶμαι.

Παρ-εκ-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Τρέχω παρέκει, διαβαίνω ἢ ὑπερβαίνω τρέχων.

Παρεκτρίβιον (τὸ). τὸ παρὲξ τῆς τρίβου (τῆς ὁδοῦ) κατάλυμα, εἴκημα (καθ' ὁδὸν) παράμερον.

Παρεκ-τρίβω, Μ. τρίψω. Ἐκβάλλω (ἐδέμνω νὰ ἐξέλθῃ) τι διὰ παρατρίψεως. » Τῶν καρύων τὰ μὲν παρεκτέτριπται τοῦ ἐλύτρου, « Φλςρ.

Παρεκτροπή (ἡ), τὸ παρεκτρέχειν ἢ παρεκτρέπεσθαι, παραστράτισμα· (μτφορ.) παράβασις τοῦ καθήκοντος (συναβ.) παραλλάδι στράτας, μαναπάτι.

Παρ-εκ-τροχάζω, Μ. άσω, = Παρεκτρέχω

Παρ-εκ-φαίνω, Μ. φανῶ. Ἐκφαίνω (δείχνω, τι ἀμυδρῶς ἢ κατ' ὀλίγον. ‖. (μσ.) φαίνομαι πλησίον τινὸς ἢ κατὰ μέρος.

Παρ-εκ-φέρω, Μ. εξοίσω (ἀόρ. Παρεξήνεγκα κτλ.). Φέρω παρέκει, ἐβγάλλω παρὲξ· (πθ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν δρόμον μου (καὶ μτφορ. ἀπὸ τὰ ὅριά μου), παραφέρομαι.

Παρ-εκ-χέω, Μ. χεύτω (ἀόρ. Παρεξέχεα κτλ.). Χύνω (ἢ πθ. Χύνομαι) ἀπὸ τὸ πλάγι ἔξω ἢ πλησίον τινος, (ἐπὶ κατ.) πλημμυρῶ ὑπὲρ τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην ὄχθην. » Τὰ πρὸς τῷ Πηλουσίῳ βάραθρα, ἃ ποιεῖ παρεκχεόμενος ὁ Νεῖλος, « Στρβ.

Παρέκχυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ξεχείλισμα (πλημμύρισμα) καὶ χύσιμον ἀπὸ τὰ πλάγι, (ἰατρ.) = Παρεγχυσις. «Αἱ παρεκχύσεις τοῦ σίγματος, ἃς δὴ καὶ ἐκχυμώσεις ἀνομάζομεν, « Γαλ.

Παρ-ελαττόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλαττόνω κατὰ τι.

Παρ-ελαύνω, Μ. ελάτω ἢ Ἀττ. ελῶ. Κτυπῶ (τὸ ἄλογόν μου) παρεμπρός, προχωρῶ ἢ διαβαίνω (κυρ. ἔρ. πτος), (μτγμ.) παραπλέω· (ἐν γέν.) περνῶ πλησίον ἢ ἐπέκεινά τινος, ξεπερνῶ, (μτφορ.) ὑπερβαίνω. « Πλήθει δὲ βελίων σχεδὸν ἅπαντας παρελήλακε τοὺς καθ' αὑτόν, » Ἀρτ.

Παρ-ελέγχω, Μ. ελέγξω, = Ἐλέγχω.

Παρελεύσει, μσν. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραιρέω.

Παρελεύσεαι, Ἰων. ἀντὶ Παρελεύσῃ. 6'. ἑν. προσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Παρέρχομαι.

Παρέλευσις, εως (ἡ), τὸ παρέρχεσθαι, πέρασμα πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος, πέρασμα παρεμπρός.

Παρελήλυθα, πρκ. τῆς ὁρ. καὶ

Παρελθεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παρέρχομαι.

Παρ-ελίσσω(ττω), Μ. ελίξω. Τυλίζω (Περιχρέφω) τι πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος.

Παρελκόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Ὡς παρέλκων (περιττεύων)· ἐκ περισσοῦ, πλεοναζόντως· μὲ χρονοτριβάς, βραδέως.

Παρέλκυσις, εως (ἡ), τὸ παρέλκειν ἢ παρέλκεσθαι, τράβηγμα εἰς μάκρος, παράτασις καιροῦ, χρονοτριβή, ἀργοπορία.

Παρελκυσμός (ὁ), = Παρέλκυσις.

Παρελκυστής, οῦ (ὁ), ὁ παρέλκων (παρατείνων) τὸν καιρόν, (Γαλλ.) temporiseur.

Παρελκύστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Παρελκυστής.

Παρ-ελκύω, Μ. ύσω, μτγν. ἀντὶ-

Παρ-έλκω, Μ ἑλξω (ἀόρ. Παρείλκυσα κτλ.). Σύρω τι παρέκει ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος· τραβῶ εἰς μάκρος, παρατείνω (κυρ. τὸν καιρόν), χρονοτριβῶ, (Γαλλ.) temporiser· (ἑλλ.) σύρω (καὶ πθ. σύρομαι) εἰς τὸ πλάγι τῆς ἁμάξης ὡς παρήορος ἵππος (Τοορκ. ὡς ἂν γεδέκι), (ὕβρ. μτνμ.) χρησιμεύω ὡς παραπλήρωμα, περιττεύω. « Ὅτε μὲν ἱερὰ ἡ δεκὰς παρέλκει λέλεκται τανῦν, » Κλημ. « Τὰ παρελκόμενα τοῖς ἐπιτηδεύμασι, » Πλθ., τὰ ἐπουσιώδη μέρη τῶν τεχνῶν.

Παρ-ελλείπω, Μ. λείψω, = Παραλείπω.

Παρέλλειψις, εως (ἡ). παράλειψις (ἄφημα) τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν δύο παραλλήλως κειμένων γραμμάτων λίξεως.

Παρελῶ, Ἀττ. μέλλ. τοῦ Παρελαύνω.

Παρέλω, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Παραιρέω.

Παρ-εμβαίνω, Μ. βήσομαι. Παρακολουθῶ τινα μὲ τὸ ἅμαξι 2) (μτγν.) ἐμβαίνω εἰς τὴν μέσην, μεσολαβῶ.

Παρεμ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω μέρος ἀπό τινος μέσα εἰς· ἐμβάζω ἀνάμεσα, παρεντίθημι (μσν.) παρεμβαίνω ὡς μεσίτης, μεσολαβῶ· (ἐπὶ στρατ.) τοποθετῶ εἰς τὰ μεταξὺ διαστήματα τῆς φάλαγγος· (ἐν γέν.) παρατάττω (ἐνίοτε) χρονοτριβῶ. «Παρεμβάλλειν τῷ ὀρύγῳ σκεμμῶνίας ἑλάχιστον, » Γαλ. « Ἐκκαλέσασθαι παρὰ τῶν δικαστῶν θορύβους, παρεμβάλλων τὰς ἐμὰς δημηγορίας, » Αἰσχ. « Παρεμβάλλειν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἑτέρου, » Νμ. « Παρενέβαλον τοὺς πεζούς, » Πλθ. « Τὴν δύναμιν πρὸ τῆς πόλεως παρεμβαλών, » αὐτ. (καὶ ἑλλ.) « Παρενιβάλοντο δὲ ἐκεῖ πρὰ τὰ ὕδατα, » Γρφ. ο Παρεμβεβληκότων αὐτῶν εἰς Μακεδονίαν, ο Πλθ., εἰσβαλόντων ἐν τάξει.

Παρέμβασις, εως (ἡ), τὸ παρεμβαίνειν, μεσολάβησις· (γρμτ.) παρένθεσις.

Παρεμβατικός, ἡ, όν (κατ' ἐπίρ.) -κῶς, ἐφαλμ. ἀντὶ Παρεκβατικῶς.

Παρεμ-βλαστάνω, Μ. βλαστήσω (ἀόρ. β'. Παρενέβλαστον). Βλαστάνω πλησίον ἢ μεταξύ τινων.

Παρ-εμ-βλέπω, Μ. βλέψομαι. Βλέπω ἀπὸ τὰ πλάγιαν, στραβοκυττάζω, ἀγριοκυττάζω.

Παρεμβολή (ἡ), τὸ παρεμβάλλειν ἢ παρεμβάλλεσθαι, παρένθεσις· (Τακτ.) τοποθέτησις στρατιωτῶν εἰς τὰ μεταξὺ διαστήματα τῆς φάλαγγος· (ἐνίοτε) στρατοπεδεία· (ἐν γέν.) στράτευμα παρατεταγμένον ἢ στρατοπεδευμένον, (Τουρκ.) ὀρδί, (παλαιστ.) εἴδ. συμπεδίσματος· (ἐνίοτε) = Παρεξειρασία (ζ).

Παρεμβολικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ γενόμενος εἰς τὴν (ἰατρικ.) παρεμβολήν.

Παρεμβόλιμος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ παρεμβολήν, παρείσακτος, (Γαλλ.) intrus.

Παρεμβόλιον (τό). εἶδος ἢ μέρος τι τοῦ κυνηγετικοῦ δικτύου.

Παρεμβολοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τόπῳ παρεμβολῆς (παρενθέσεως).

Παρεμβύω, Μ. βύσω. Χώνω τι ἀνάμεσα εἰς, παραγεμίζω.

Παρεμ-μαίνομαι, Μ. μανήσομαι. Γίνομαι σχεδὸν μανιώδης, ἐνθουσιάζομαι.

Παρεμμανής, ές (ὁ, ἡ). σχεδὸν ἐμμανής.

Παρέμμενα, Π. ἀντὶ Παρεῖναι, ἀπαρ. τοῦ Πάρειμι, Μ. παρέσομαι

Παρ-εμ-μίγνυμι, Μ. μίξω. Σμίγω (Ἀνακατόνω) τι ἀνάμεσα, παρεμβάλλω.

Παρεμ-παίζω, Μ. παίξω. Ἐμπαίζω μέ τρόπον.

Παρ-εμ-πάσσω, Μ. πάσω. Πασπαλίζω τι ἀνάμεσα.

Παρ-εμ-πεδόω-ῶ, Μ. ώσω. Βεβαιόνω (Ἐπικυρόνω) τι πλαγίως ἢ ἔτι μᾶλλον.

Παρεμ-πελάζω, Μ. άσω, = Προσπελάζω (μὲ τρόπον).

Παρεμπεσών, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Παρεμπίπτω.

Παρ-εμ-πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω ἐκ τοῦ πλησίον.

Παρεμ-πίνω, Μ. πίομαι. Πίνω παρὰ πολὺ (ὑπὲρ τὸ δέον), παραπίνω.

Παρ-εμ-πίμπλημι, Μ. εμ-πλήσω. Γεμίζω παρὰ πολὺ ἢ κρυφίως καὶ κατ' ὀλίγον. « Τὸ τεῖχος παρεμπλήσας ὅπλων, » Πλ.

Παρεμ-πίμπρημι καὶ Παρεμπίπρημι, Μ. εμπρήσω. Καίω, (καὶ αὐτπ. Καίομαι ἢ Πρήσκομαι) ἀπὸ τὰ πλάγια, συγκαίω, -ομαι, ἴδε Παραπίμπρημι.

Παρεμ-πίνω, Μ. πίομαι. Πίνω ὑπὲρ τὸ δέον.

Παρ-εμ-πίπτω, Μ. εμ-πεσοῦμαι. Πίπτω ἔξαφνα ἢ ἀπὸ τὰ πλάγια μέσα εἰς· ἐμβαίνω εἰς τὴν μέσην (εἰσχωρῶ) κατὰ σύμπτωσιν· συμβαίνω ἐν τῷ μεταξύ· (μὲ δοτ.) συμπίπτω κατὰ τύχην μὲ ἄλλο τι. « Ἡ τύχη τῷ ἐφ' ἡμῖν παρεμπίπτει, » Πλ.

Παρεμ-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Γεμίζω τὸ μεταξὺ κενὸν (Φράζω) μὲ λάσπην· (μτνμ.) κάνω νὰ πλείσῃ (νὰ πιάσῃ κρέας) ἡ πληγή.

Παρεμπλαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ παρεμπλάσσειν, χρησιμεύων ὡς ἰατρικὸν εἰς κλεῖσιμον (πάρκωμα) πληγῆς.

Παρεμ-πλέκω, Μ. πλέξω. Ἐμπλέκω τι ἀνάμεσα· παρενείρω. « Μύθους τῇ ποιήσει—, » Εὐς.

Πρεσ-πλήσας, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Παρεμπίκλημι.

Παρεμπλοκή (ἡ), τὸ παρεμπλέκειν (παρενέρειν) τι· παρεισαγωγὴ ἐπεισοδίου.

Παρεμποδίζω, Μ. ίσω. Γίνομαι ἐμπόδιον

Παρεμποδισμός (ὁ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ.

Παρεμποδών, ἐπίρ. = Ἐμποδών.

Παρεμ-παιέω-ῶ, Μ. ήσω. Προξενῶ μέ τρόπον (πλαγίως).

Παρεμ-πολάω ῶ, Μ. ήσω. Ἐμπορεύομαι παρανόμως (διὰ λαθραμπορίας).

Παρεμπόρευμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐμπορεύονται τις ἐν παρόδῳ, πραγματεία τὴν ὁπ. ἀγοράζει τις ἐκτὸς τοῦ λογαριασμοῦ, (Γαλλ.) pacotille· (συνεκδ.) κέρδος ἐκ προσθήκης (πάρεργον), ἔξ τοῦ

Παρεμ-πορεύομαι. Μ. εύσομαι. Ἐμπορεύομαί τι ἐν παρόδῳ, ἀγοράζω δι' ἐμπόριον παρεκτὸς τῶν καθαυτὸ καὶ ἄλλα τινὰ εἴδη πραγματειῶν· (μτφορ.) νῦν ἐν ἡ ἱστορία τὸ τερπνὸν παρεμπορεύηται, « Ἀλκ., τὸ μεταχειρίζηται ὡς πάρεργον.

Παρέμπτωσις, εως (ἡ), τὸ παρεμπίπτειν, ἔμβασμα εἰς τὴν μέσην· μεσολάβησις· (μτφορ.) σύμπτωσις· (ἰατρ.) παρέγχυσις· (γρμτ.) παρένθεσις (στοιχείου, π. χ. πτόλεμος ἀντὶ πόλεμος).

Παρεμ-φαίνω, Μ. φανῶ. Ἐμφαίνω (Δείχνω, Παραστήνω) τι ἐκ τοῦ πλησίον ἢ ὀλίγον τι· εἰκονίζω ἀμυδρῶς πως· ὁμοιάζω ὁπωσοῦν, (κοιν.) παραφέρνω. « Ἐλέγετο δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὄψιν Σειληνῷ παρεμφαίνειν, » Ξεν. « Μὴ λίαν παρεμφαῖνον τὴν τῆς τήλεως ὀσμήν, » Δσκ. (ᾗ πθ.) « Γόωρ παρεμφαινόμενον, » Ἀρστ., εἰς τὸ ὁπ. παραστήνονται (εἰκονίζονται) τὰ πλησίον ἀντικείμενα.

Παρεμφαντικός, ἡ, όν. Ὁ παρεμφαίνων (εἰκονίζων, παριστάνων) τι.

Παρέμφασις, εως (ἡ), τὸ παρεμφαίνειν ἢ παρεμφαίνεσθαι, ἢ ἐκ τοῦ πλησίον δεῖξις, παράστασις· παρομοίωσις.

Παρεμφατικός, ἡ, όν, = Παρεμφαντικός· (γρμτ.) παρατατικὸς ὁποιασδήποτε ἐδέας ὡρισμένης, (ἀντιθ. τῷ Ἀπαρέμφατος).

Παρεμφερής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κάποιαν ὁμοιότητα, ὁπωσοῦν ὅμοιος, [ἐκ τοῦ

Παρ-εμ-φέρω, Μ. ενοίσω (ἧ). Ὁμοιάζω κατά τι, (κοιν.) παραφέρνω. « Βοτάνη τῷ πρασίῳ παρεμφέρουσα, » Γαλ.

Παρεμφερῶς, ἐπίρ. Παρομοίως.

Παρ-εμ-φράσσω(ττω), Μ. φράξω. Παρεμβάλλω τι ἐν εἴδει φραγμοῦ, (ἰατρ.) προξενῶ εἶδος ἐμφράξεως.

Παρεμ-φύομαι, Μ. φύσομαι. Φυτρόνω πλησίον ἢ προσκολλῶμαι εἰς τὸ πλάγιόν τινος.

Παρέμφυσις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ.

Παρεναλλαγή (ἡ). ἡ κατά τι μεταβολὴ (ἐναλλαγή).

Παρεν-αλλάσσω(ττω), Μ. άξω. Ἀλλάζω (Συναλλάζω) ὀλίγον

Παρεν-δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω τι (κατ'

ἑλλ. ἡ πθ. Φαίνομαι] ἐκ τοῦ πλησίον ἢ πρὸς ἐπίδειξιν.

Παρενδιάω-ῶ, Μ ἀσω. Διατρίβω πλησίον ἢ μεταξὺ τινων.

Παρενδίδωμι, Μ. ενδώσω. Ἐνδίδω ὀλίγον τι, φέρομαι μετριώτερον, γίνομαι συγκαταβατικώτερος.

Παρενεγκεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραφέρω.

Παρενδύνω[δύομαι], Μ. δύσομαι (ἀόρ. Παρενέδυν κτλ.). Ἐμβαίνω κατ' ὀλίγον ἢ ἀναισθήτως, παρεισδύομαι.

Παρενεῖδον, ἀόρ. 6'. τοῦ Παρενοράω.

Παρενείρω [χ. Μ.]. Πλέκω ἢ Ὑφαίνω ἀνάμεσα ἢ ἄλλο τι, παρεμπλέκω· (ἐν γέν.) παρασάγω· (μτφρ.) ἀναφέρω ἐν παρενθέσει.

‡Παρενεισάγω, Μ. άξω. Εἰσάγω τι μεταξὺ μὲ τρόπον, Παρεισάγω, παρευσίρω, [ὄθεν:

Παρενεισαγωγή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατ' ὀλίγον ἢ μετὰ τρόπου εἰσαγωγή.

Παρενεκτέον, θετ. τοῦ Παραφέρω.

Παρενήνεον, Ἰων. παρτ. τοῦ Παρανηνέω.

Παρενήνοθε, Π. ἀντὶ Παρῆλθεν. « Ἡμετέρη μέν νυν τοίη παρενήνοθε μῆτις, » Ἀπλλ., προτείνεται, παρουσιάζεται, (ἐν γέν.) εἶνε, (ἴδε Ἐνήνοθα).

Παρενήνοχα, πρκ. τοῦ Παραφέρω.

Παρενθείην, ἀόρ. 6'. τῆς εὐκτ. τοῦ Παρεντίθημι.

Παρένθεν, Δ. ἀντὶ Παρελθεῖν.

Παρένθεσις [παρεντίθημι], εως (ἡ). βάλσιμον ἀνάμεσα [γραμτ.] πρόσθεσις φωνήεντος ἐν τῷ μέσῳ λέξεως· (συνκόπ.) φράσις (περιόδου λόγου) παρεντεθειμένη μεταξὺ ἄλλης τῆς ὁπ. διακόπτεται συνήθως διὰ τοῦ ὁμωνύμου σημείου ( ).

Παρένθετος (ὁ, ἡ). ὁ παρεντεθειμένος (παρεμβεβλημένος), παρείσακτος· (ὀθ. γραμτ.) ὁ περικλεισμένος ἐντὸς παρενθέσεως.

Παρενθέτως, ἐπίρ. Κατὰ παρένθεσιν.

Παρενθήκη (ἡ). = Παρένθεσις· (συνκόπ.) ἔργον ἢ λόγος ἐκ προσθήκης, πάρεργον, ἐπεισόδιον· (εἰς τὸν Ἡσύχ.) = Παρεμπόρευμα.

Παρ-ενθυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Δὲν ἐνθυμοῦμαι (δὲν προσέχω) ἢ προσποιοῦμαι ὅτι δὲν προσέχω, παρεβλέπω· περιφρονῶ. « Ἐνθέχεται ἕνα (μάρτυρα) καὶ παριδεῖν τι καθ' ἑκούσιον καὶ παρενθυμηθῆναι καὶ ἀπατηθῆναι, » Φίλ.

Παρενθύμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀπροσεξία, παράβλεψις, προπαίδησις.

Παρένθυρσος (ὁ, ἡ). ἐνθουσιασμένος παρέκαιρα, (ὀθ.) « Παρένθυρσον, » Ἀσγγ., τὸ παρὰ καιρὸν ὀγκώδες ὕφος τοῦ λόγου, ἡ ἀνάρμοστος ὑψηγορία.

Παρεντιφορέω (ὁ, ἡ). ὁ παρφορῶν καρ' ἑνιαυτόν (κάθε δύο χρόνους).

Παρ-ενύπτω ἢ Παρ-ενέπτω [χ. Μ.]. Π. = Παρανύω.

Παρ-ενοπλίζω, Μ. ίσω = Ἐνοπλίζω.

Παρ-ενοράω-ῶ, Μ. ὄψομαι [ἀόρ. Παρενεῖδον κτλ.]. Βλέπω τι ἐν παρόδῳ ἢ κρυφίως (ἀπὸ τὸ πλάγι), (καιν.) παίρνει τὸ μάτι μου.

Παρ-ενοχλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐνοχλῶ ἐκ τοῦ πλησίον (ἐπιμ. συχνά, κάθε ὥραν), ἐνοχλῶ ἐν καιρῷ ἀσχολίας· παραβαρύνω.

Παρενόχλημα (τὸ). ἀντικείμενον παρενοχλήσεως.

Παρενόχλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐν καιρῷ ἀσχολίας ἐνόχλησις.

Παρ-ενόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐνόνω ἐκ πλαγίων.

‡Παρ-ενράπτω, Μ. ράψω. Ῥάπτω τι πλησίον τινὸς, προσθέτω ἐν εἴδει μπαλλώματος, προσράπτω.

Παρενσάλευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ =

Παρ-ενσαλεύω, Μ. εύσω. Κουνῶ (Σαλεύω) τι ἔνθεν κακεῖθεν. « Παρενσ. τοῖν ποδοῖν, » Ἀρχρ., κτυπῶ τοὺς πόδας χορεύων. (καὶ ἑλλ.) « Πρὸς αὐλὸν παρενσαλεύει, » Φλγρ.

Παρ-ενσπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω τι ἐν παρόδῳ μέσα εἰς· παρενείρω.

Παρ-ενστάζω, Μ. στάξω. Στάζω τι ἐκ πλαγίων ἢ κατ' ὀλίγον μέσα εἰς.

Παρέντασις, εως (ἡ), = Παρένθεσις. 2]= Παρεμβολή, [ἐκ τοῦ

Παρ-εντάσσω(ττω), Μ. τάξω. Βάλλω μὲ τάξιν (Ἀραβιάζω) τι ἀνάμεσα, παρεντίθημι, παρεμβάλλω.

Παρ-εντείνω, Μ. τενῶ. Τεντώνω τι πλησίον ἢ μεταξὺ ἢ κατὰ μῆκός τινος, παρενείρω. (μουσ.) ζάλλω μὲ πλήρη τόνον (Γαλλ. à pleine voix)

Παρέντι, δοτ. τοῦ ἀορ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Παρίημι, ἢ 2]τοῦ πθ.ἀορ.6'. τοῦ Πείρω.

Παρέντευξις, εως (ἡ). = Παρεντυξία.

Παρεν-τίθημι, Μ.ενθήσω. Βάλλω τι προσέτι (παρεκτὸς τῶν ἤδη πεσεχομένων) μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς. « Παρεντίθεσθαι ἀγοράσματα εἰς τὴν ναῦν, » Δμ., νὰ βάλῃ ἐκτὸς τοῦ συμφωνημένου φορτίου καὶ ἄλλα εἴδη πραγματειῶν. 2) ἐκβάλλω παρὰ τὸ προσῆκον, παρενείρω ψευδεπιγράφως. «Οἱ τούτους τοὺς ἀφορισμοὺς παρενθέντες, » Γαλ.

Παρ-εν-τρίβω, Μ. τρίψω. = Παρατρίβω.

Παρ-εντρώγω, Μ. τρώξομαι. Τρώγω (Ῥοπανίζω) τ. ἐν τῷ μεταξὺ ἢ παρεκτὸς τῶν ἄλλων φαγητῶν, τρώγω ἐν εἴδει τραγήματος (μεζελικιοῦ).

Παρεν-τυγχάνω, Μ. εντεύξομαι (ἀόρ. Παρενέτυχον). Εὑρίσκω (Συναπαντῶ) κατὰ τύχην ἢ ἐν παρέργῳ.

†Παρεντυχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατὰ τύχην συνάντησις ἢ παρουσία.

‡Παρέντων, Αἰολ. ἀντὶ Παρόντων, (ἴδε Εἶς).

Παρενυφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω παρενείρων μεταξύ. « Ὡς κρόκην ζήμονι—, » Ἀλ. Ἀφρόδ.

Παρέξ (πρὸ συμφ.) ἀντὶ Παρέκ. ‖. (ὡς ἐπίρ. πρέπει νὰ γράφεται βαρυτόνως Πάρεξ) « Πάρεξ ἔχε δίφρον, » Ἡσ., παραμέρισέ τον.

†Παρ-εξ-αγορεύω, Μ. εύσω, Π. ὁμιλῶ παρὰ τὴν ἀλήθειαν (ἵνα ἀπατήσω), (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρέξ ἀγορεύω).

Παρεξ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Παρεξήγαγον κτλ.). Φέρω παρέξω· ἐβγάλλω ἀπὸ τὸν δρόμον· (μτφρ.) ἀποπλανῶ. (ἐπὶ στρατ.) κινῶ ἢ κινοῦμαι (μὲ τὸ στράτευμά μου) ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. ‖. (ἀμτδ. ἢ ἐλλ.)= Παρεξέρχομαι.

Παρεξαγωγή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (ἰδιωτ.) ξεκίνημα στρατεύματος ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ ἢ (πιθανώτ.) ἡ πρὸς ἐπιθεώρησιν διάβασις τῶν στρατ. ἐνώπιον τοῦ στρατηγοῦ.

Παρ-εξ-αιρέω-ῶ, Μ. αιρέσω καὶ ελῶ (ἀόρ. Παρεξεῖλον κτλ.). Ἐξαιρῶ ἀπὸ τὰ πλάγια.

Παρ-εξ-αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω (Ὑψόνω) τι πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγι τινος. » Πυρσοὺς—, « Λξ., = Παραφρυκτωρέω. 2](πθ.) ἀποκτῶ εἴδησιν (ἔπαρσιν), (καιν.) ξιππάζομαι, ψηλόνει ἡ μύτη μου.

Παρ-εξ-αλλάσσω(ττω), Μ. άξω. Ἀλλάζω τι ὅλως διόλου, παραλλάζω, (ὄθεν ἡ πθ. μτχ.) « Παρεξηλλαγμένος, » ε.= Ἔξαλλος, παράξενος, ἀσυνείθιστος.

Παρ-εξ-αμείβω, Μ. αμείψω, (κατὰ λέξ.)= Παρεξαλλάσσω· (συνήθ. ἐπὶ τόπ.) περνῶ πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος, ἀφήνω (δίπλα μου) εἰς τὰ πλάγι μου, Παρεξέρχομαι.

Παρ-εξ-αρκέω-ῶ, Μ. αρκέσω. Παρατείνομαι διαρκῶς, διαρκῶ μέχρι.

Παρ-εξ-αυλέω-ῶ, Μ. ήσω. (εὔχρ. μόνον ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Παρεξηυλημένος, η, ον. (κυρ. ἐπὶ αὐλῶν) Ἄχρηστος πλέον, τριμμένος ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν· (ἐν γέν.) παλαιὸς, χαλασμένος.

Παρ-εξ-ειμι, Μ. ειμι, = Παρεξέρχομαι· (χ. πτ.) προχωρῶ.

Παρεξεῖναι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παρεξίημι.

‡Παρεξ-επεῖν, ἀόρ. 6'. τοῦ Παρεξαγορεύω, (ὀρθότ. Παρὲξ εἰπεῖν).

Παρεξειρεσία (ἡ), [παρέξ, εἰρεσία]. τὸ μέρος τῆς τριήρους ὅπου δὲν εἶνε κωπά, ἡ ἄκρα τῆς πρώρης ἢ τῆς πρύμνης.

Παρεξειρέσιον (τὸ), = Παρεξειρεσία.

Παρ-εξ-ελαύνω, Μ. ελάσω. Κτυπῶ (Ὑπάγω μὲ τὸ ἄλογόν μου) πλαγιοπρόσ., περνῶ (κυρ.) ἔφιππος καὶ ἐβγαίνω ἢ διαβαίνω ἀπὸ πουθενά (μτφρ. ἐν γέν.) ὑπερβαίνω. » Τοὺς τριάκοντα χρόνους—, « Τζ.

Παρεξέλεγχος (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ=

Παρ-εξ-ελέγχω, Μ. ελέγξω. Ἐλέγχω τινὰ μὲ ψευδεῖς συλλογισμοὺς, ἀναιρῶ μὲ σοφιστικὰ ἐπιχειρήματα.

Παρεξελθεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παρεξέρχομαι.

Παρ-εξ-έλκω, Μ. ελκύσω. Τραβῶ (μὲ τρόπον) παραέξω.

‡Παρεξίμεν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρείμεν.

Παρεξηγορεύω, (ὀρθότ. Παρὲξ ἠρέω).

Παρ-εξ-ήρτω, Μ. ερτύσω (ἀόρ. Παρεξήρτυσα κτλ.). Συρόμενος ἐβγαίνω κρυφὰ ἀπὸ πουθενά, ξετρυπάνω (σὰν τὸ ψεῖλι).

Παρεξ-έρχομαι, Μ. εξελεύσομαι (ἀόρ Παρεξῆλθον κτλ.). Ἐβγαίνω κρυφὰ (χωρὶς νὰ μ' ἐννοιώσουν)· περνῶ πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος καὶ ὑπάγω παρέκει· (μὲ γεν.) ἀπομακρύνομαι· (μτφρ.) ἀθετῶ, παραβαίνω. « Οὕτως ἔστι διὸς νοῦν παρεξελθεῖν, » Ὀδ. Ε.

Παρεξιστηκώς, ῶτα, ός, μσ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Παρεξίστημι.

Παρ-εξ-ετάζω, Μ. άσω. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. ἢ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐξετάζω τι κατὰ παράβλε-

σιν πρὸς ἄλλο, παραλληλίζω, (Γαλλ.) confronter.
Παρεξέτασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κατὰ παράθεσιν ἐξέτασις, παραλληλισμός.
Παρεξεύρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι παρεξεῦρε (εὗρεν ἐκτὸς τοῦ προκειμένου ἢ παρὰ τὸ προσηκόν) τις.
Παρεξευρίσκω, Μ. εὑρήσω. Πλησίον ἢ Παρεκτὸς τοῦ ἤδη εὑρεθέντος εὑρίσκω (ἀνευρίσκω ἀνακαλύπτω) καὶ ἄλλο τι.
Παρεξηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐξηγοῦ κακῶς, παρεξηγῶ.
Παρεξήγημα (τὸ). παρεξηγημένον ῥῆμα ἢ πρᾶγμα. 2) = τῷ-
Παρεξήγησις, εως (ἡ). κακὴ (ψευδὴς, ἐσφαλμένη) ἐξήγησις.
Παρεξῄδε, γ'. ἐν. πρφ. τοῦ παρτ. τοῦ Παρέξειμι.
Παρεξηλάκησε, Ἰων. ἀντὶ Παρεξηλάκει, γ'. ἐν. πρφ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Παρεξελαύνω.
Παρεξῆς, ἐπῤῥ. = Ἐξῆς, ἐφεξῆς, ἀκολούθως κτλ.
Παρ-εξήκω, Μ. εξ-ήσω (ἀόρ. Παρεξῆκα κτλ.). Ἀφίνω νὰ περάσῃ (νὰ παρέλθῃ) τι (μτγμ.) παραμελῶ, παραβλέπω.
Παρεξίμεν, Π. ἀντὶ Παρεξεῖναι, ἀόρ. Ε'. τῆς ἀπαρεμφ. τοῦ Παρεξίημι.
Παρεξιών, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ Παρέξειμι.
Παρέξις, εως (ἡ), τὸ παρέχειν, δόσις· προμήθευσις.
Παρ-εξ-ισάζω, Μ. άσω καὶ
Παρ-εξ-ισόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐξισόω, παραβάλλω.
Παρ-εξ-ίστημι, Μ. εκ-στήσω. Ἐβγάλλω (Μετακινῶ) τι ἀπὸ τὴν φυσικήν του θέσιν· μεταβάλλω (καὶ μσ. μεταβάλλομαι) ἐπὶ τὸ χεῖρον· (μτγμ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὰς φρένας μου· (ἐπὶ οἴνου) χαλνῶ, κοπτω.
Παρ-εξ-οδεύω, Μ. εύσω. Ὁδεύω ἐκτὸς (παρεκτὸς) τῆς εὐθείας (τῆς προκειμένης) ὁδοῦ, παρασπρατίζω.
Παρέξοδος (ἡ). κρυφὴ (πλαγία) ἔξοδος, παρακάρτι· (ἐνίοτε) ἑτοιμασία διὰ ταξειδι (ῆς).
Παρ-εξ-οκέλλω (χ. Μ.), = Ἐξοκέλλω.
Παρ-εξ-ουθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξουθενῶ καθ' ὁλοκληρίαν.
Παρέξω, μέλλ. τοῦ Παρέχω.
Παρ-εξ-ωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω. Σπρώχνω εἰς τὸ πλάγι, στρυμώνω.
Παρ-έοικα, πρκ. (ἀντὶ ένς.) τοῦ ἀχρ. †Παρείκω, ἔχω κάποιαν ὁμοιότητα μέ· φαίνομαι ὡς ἂν (ἀπρσ.) ταιριάζει, ἔχει τὸν τόπον του, εἶνε εὔλογον, (παρβλ. Παρήκω).
Παρεοικότως, ἐπῤῥ. (μτχ.). Παρομοίως.
Παρεοῦσα, Δ. ἀντὶ Παρεοῦσα.
Παρεόν, Ἰων. ἀντὶ Παρόν, οὐδ. καὶ
Παρεοῦσα, Ἰων. ἀντὶ Παροῦσα, θηλ. μτχ. τοῦ Πάρειμι, Μ. παρέσομαι.
Παρέπαινος (ὁ). ὁ ἐν παρόδῳ (ἐν εἴδει ἐπεισοδίου) ἔπαινος, (ἴδε Παράφογος).
Παρ-επ-άλλομαι, Ἰων. ἀντὶ Παρεφάλλομαι.
Παρ-επ-εισ-οδιάζω, Μ. άσω. Παρενείρω τι ὡς ἐπεισόδιον.
Παρ-επι-βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐρχομαι ἢ Ὑπάγω πρὸς βοήθειάν τινος ἀπὸ τὸ πλάγιον.
Παρεπιγραφή (ἡ). τὸ παρεπιγράφειν· (συνεκδ.) τὸ παρεπιγεγραμμένον· (ἴδε αὐτ.) σημείωσις εἰς τὸ περιθώριον ἢ ἐν παρενθέσει εἰς τὸ κείμενον χειρογράφου δραματικοῦ κειμένου πρὸς ὁδηγίαν τοῦ ὑποκριτοῦ ἢ τοῦ μηχανοπιεῶ (π. χ. εἰς τὸν στίχ. 233 τῶν Ὀρν. τοῦ Ἀριστοφ. αἱ λέξεις « Δῶλεῖ τις»).
Παρ-επι-γράφω, Μ. γράψω. Γράφω τι πλησίον, σημειόνω ἐκτὸς τοῦ κειμένου (εἰς τὸ περιθώριον).
Παρ-επι-δείκνυμαι, Μ. δείξομαι. Δείχνω τι ἐν παρόδῳ καὶ πρὸς ἐπίδειξιν. « Οἱ δ' ἐν οἷς οὐ χρὴν παρεπιδείκνυνται αὐτὴν [τὴν διαλεκτικὴν], » Γαλ.
Παρ-επι-δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθάνω ἢ Διατρίβω πουθενὰ ὡς παρεπίδημος.
Παρεπιδημία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ἴδε τοῦ
Παρεπίδημος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιδημῶν (φθάνων ἢ διατρίβων) πουθενὰ διὰ ὀλίγον καιρόν, περαστικός.
Παρ-επι-κουρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παρεπιβοηθῶ· παραστέκω, χρησιμεύω.
Παρ-επι-νεύω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπινοῶ πρόσθετα (παρεκτὸς τούτου) καὶ ἄλλο τι.
Παρ-επι-πλέκω, Μ. πλέξω. Περιπλέκω ἔτι μάλλον.
‡Παρ-επι-πνείω, Π. ἀντὶ-
‡Παρ-επι-πνέω, Μ. πνεύσω καὶ πνευσοῦμαι, (ἐπὶ ἀνέμου) Φυσῶ ἀπὸ τὸ πλάγι ἢ ἐλαφρὰ ἢ εἰς αὐτὸ τὸ μεταξύ.
‡Παρ-επι-παρέρχομαι, Μ εύσομαι. Ὑπάγω (Προχωρῶ, Πλησιάζω) πουθενὰ ἀπὸ τὸ πλάγιον, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραπορεύομαι).
Παρ-επι-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ τι ἐν παρόδῳ· ἐξετάζω βιαστικὰ ἢ ἐπιπολαίως, ἢ ἐκ παραλλήλου πρὸς ἄλλο.
Παρ-επι-σπάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐπισύρω τι εἰς ἐμαυτὸν ἐν παρόδῳ (ὡς ἐπεισόδιον ἄλλου).
Παρ-επι-στείβω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Παρεπιπορεύομαι.
Παρ-επι-στρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω τι ὀλίγον πλάγια ἢ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος· (ἄλλ. ἢ ἀμτβτ. καὶ μσ.) γυρίζω ὀλίγον ἕνα (δῶ ὀπίσω μου ἢ εἰς τὸ πλάγι μσ.
Παρεπιστροφή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., γύρισμα ὀλίγον πρὸς τὸ πλάγι, γύρισμα κρυφὰ (μὲ τρόπον). « Προσώπου —, » Πλ.
Παρεπ-φαίνομαι, Μ. φανήσομαι. Φαίνομαι (Ἐπιφαίνομαι) ἀμυδρῶς πως.
Παρ-επι-φέρω, Μ. εποίσω (ἀόρ. Παρεπήνεγκα κτλ.). Φέρω τι παρεκτὸς τῶν ἄλλων ἢ πλαγίως εἰς τὸ μέσον, παρασπάζω προσέτι ἢ μὲ τρόπον.
Παρ-επι-χέω-ῶ, Μ. χεύσω. Χύνω κατ' ὀλίγον ἢ ἀπὸ τὸ πλάγιον ἐπάνω εἰς.
Παρ-επι-ψαύω, Μ. ψαύσω. Ἐγγίζω τι πλαγίως (μὲ τρόπον) ἢ ἐπιπολαίως καὶ ἐν παρόδῳ.
Παρέπλαγξα, ἀόρ. τοῦ Παραπλάζω.
Παρέπλαξα, Δ. ἀντὶ Παρέπληξα, ἀόρ. ά. τοῦ Παραπλήσσω.
Παρέπλω, Π. γ'. ἐν. πρφ. τοῦ (ἀνμλ.) ἀορ ά. τοῦ Παραπλώω.
Παρεπόμενα, Ν. ἑψομαι (μὲ δοτ.) Ἀκολουθῶ τινα ἐκ τοῦ πλησίον ἢ ἐκ πλαγίου παρακολουθῶ· (μτγμ.) εἶμαι ἢ ἔμεσος συνέπεια (τὸ παρακολούθημα) τινός.
Παρέπτην, ἀόρ. Β'. τοῦ Παρίπταμαι.
Παρεργάτης, ου (ὁ), Π. κακὸς (ἀνεπιτήδειος) δημιουργός. (μὲ γεν.) « Λόγων —, » Εὐρ.
‡Παρ-εργογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω τὰ πάρεργα (τὰ πρὸς στολισμὸν μόνον) τῆς εἰκόνος.
Παρ-εργολαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργολαβῶ τι ὡς ἐν παρέργῳ, ἀναδέχομαι (ὡς ἐργολάβος) καὶ ἄλλο τι παρεκτὸς τοῦ πρκειμένου ἔργου.
Πάρεργον (τὸ). τὸ μὴ καθαυτὸ (κυρίως) ἔργον, ἔργον τὸ ὁποῖον κάμνει τις ὅταν δὲν ἔχῃ ἄλλο (ἢ ὅταν εὐκαιρῇ ἀπὸ τὸ καθαυτὸ ἔργον· (ἐν γέν.) ἐπασιῶδες (ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, περιττὸν ἢ ὄχι τόσον ἀναγκαῖον) ἔργον· παραπλήρωμα. «Πάρεργον (εἰκόνος),» Ἀλλ., τὸ μὴ καθαυτὸ ἀντικείμενον. « Ὁδοῦ πάρεργον, » ἀκ., τὸ ἐν παρόδῳ γινόμενον. « Δόμων πάρεργον παιεῖται μέ,» Εὐρ., μὲ θεωρεῖ ὡς νοθον. « Πρίαμον δὲ φασι πάρεργον Νεοπτολέμῳ γενέσθαι,» Παυσ., ἐρωτεύθη ὄχι ἐπίτηδες καὶ μὲ σκοπὸν προμελετημένον, ἀλλ' ὡς ἐν παρόδῳ ἢ τρόπον τινὰ ὡς ἐπίμετρον τῶν ἄλλων φονευθέντων. Ἐν παρέργῳ (ἢ) « Ἐκ παρέργου (καὶ ἄλλ.) « Πάρεργον,» Λξ., = Παρέργως. « Ἐν παρέργῳ θοῦ με, » Σοφ., ῥίψε με εἰς μίαν ἄκραν τοῦ πλοίου σου ὡς παραφόρτωμα, (κυρ. οὐδ. τοῦ
Πάρεργος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀνήκων εἰς τὸ ἔργον, ὁ ἐκτὸς τοῦ προκειμένου. « Λόγος —, » Πλάτ., ὁ ἐν παρόδῳ ἢ κατὰ παρέκβασιν. « Ἀνάλωμα —, » Πλ., τὸ παρεκτὸς τοῦ λογαριασμοῦ.
Παρέργως, ἐπῤῥ. Ὡς πάρεργον, (ἐπιπ.) χωρὶς ἐπιμέλειαν· ἐπιπολαίως· ἐν παρόδῳ.
Παρ-ερεθίζω, Μ. ίσω. Ἐρεθίζω ἔτι μᾶλλον, παροξύνω.
Παρ-ερέσσω (ττω), Μ. ερέσω. Κωπηλατῶ πλαγίως (μὲ αἰτ.) κινῶ τι μὲ τὰ κωπία ἢ ὡσὰν μὲ κωπία πλησίον ἢ ἀπ' ἐμπροσθεν τινος.
Πάρερμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι βάλλεται εἰς τὸ πλάγιόν τινος ὡς στήριγμα, (εἰς τὸν Ἑπκρ. ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρείρημα).
Παρερμηνεία (ἡ). ἑρμηνεία ἐσφαλμένη, παρεξήγησις.
Παρερμηνευτής, οῦ (ὁ). ὁ παρερμηνεύων (παρεξηγῶν) τὰς Γραφὰς, αἱρετικὸς, [ἐκ τοῦ
Παρ-ερμηνεύω, Μ. εύσω. Ἑρμηνεύω ψευδῶς (ἐσφαλμένως), παρεξηγῶ.
Παρ-ερπύζω, Μ. ερπύσω καὶ
Παρ-έρπω, Μ. ἑρψω (ἀόρ. Παρεῖρπυσα κ.λπ.). Εἰσχωρῶ ἢ Πλησιάζω συρόμενος (κρυφίως) πουθενὰ, ἐμβαίνω (σὰν τὴν γάτα) (σὰν τὸν κλέπτην). (Π.) ἀντὶ Παραπορεύομαι, διαβαίνω. « Τάνδε [τὴν πλάτανον] παρέρπων,» Ἐπγρ.
Παρερριμμένως, ἐπῤῥ. (μτχ.). Παρημελημένως.
Παρέρρωγα, μσ. (μὲ σημασ. παθ.) πρκ. τοῦ Παραῤῥήγνυμι.
Παρ-ερῶ, Μ. ερύσω. Τραβῶ κατὰ μῆκος

τινος ἢ πρὸς τὸ πλάγιον. « Φραγμὸν παρεῖρυσαν,» Ἡρ. (ᾗ πθ.) « Παρειρύσθη τὸ στόμα,» Ἱππκρ., ἐστραβοστόμησε.

Παρ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Παρῆλθον κτλ.). Περνῶ πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος (μὲ αἰτ. πρόθετ.) περνῶ καὶ ὑπάγω (ἐμβαίνω) πουθενά· (χ. πτ.) περνῶ καὶ ὑπάγω τὸν δρόμον μου, διαβαίνω· (μτγν.) περνῶ ᾗ γίνομαι χωρὶς νὰ ἐπανέλθω πλέον, ἐκλείπω· (συνεκδχ.) διαφεύγω τὴν προσοχήν τινος, ἢ· παραπρέχω· λησμονῶ. (συνήθ. μὲ αἰτ.) «Οὔ ποτε τὸν βωμὸν νηὶ παρῆλθον,» Ἰλ. Θ. (καὶ ἐπιρ.) «Τῇ οὐδὲ ποτ' ἠτὰ παρέρχεται,» Ὅμ. (καὶ μὲ αἰτ. πρόθετ.) «Εἰς τὴν πόλιν βᾶφ παρελήλυθότας,» Ξεν. «Ἐκεῖ δὲ παρῆλθον ἐς τὴν αὐλήν,» Ἡρ. (καὶ χ. πτ.) «Φυλακὰς χαλεπὰς παρελθεῖν,» αὐτ. « Δεσθάμενος τῆς νυκτὸς παρελήλυθότας αὐτούς,» Ξεν. (ᾗ μτγμ.) «Τάχα σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἠδή,» Θκρ. «Ὁ παρελήλυθὼς χρόνος,» Δημ. (καὶ ἀπολ.) «Τὸ παρελθόν,» Ἀξ. (καὶ συνεκδχ.) « Μή μοι παρέλθῃς,» αὐτ. «Οὐδὲν παρῆλθεν,» Ἀρρφ., δὲν ἄφησε (δὲν λησμόνησε) τίποτε. « Μικροῦ μὲ παρῆλθεν εἰπεῖν,» Ἀξ., μοῦ διέφυγε τὴν μνήμην. 2) περνῶ παρεμπρός· ξαπερνῶ (κυρ. καὶ μεταφ.)· (συνεκδχ.) ἐξαγάγω εἰς τὴν μέσην, παρασιάζομαι (κυρ. εἰς τὴν σκηνήν ὡς ὑποκριτὴς, ἢ εἰς τὸ βῆμα ὡς ῥήτωρ). «Παρῆλθεν ὡς νύμφη κεκοσμημένη,» ᾗ ἐκαθέζετο ἐπὶ τοῦ θρόνου,» Ξεν. «Παρελθὼν δέ τις ἔρη,» αὐτ. « Εἰς τὸν δῆμον («Εἰς τὴν ἐκκλησίαν, « Εἰς τὸ βουλευτήριον) παρῆλθεν,» Πλάτ., Αἰσχ., Πλδ. « Δύλιχοὶ παρῆλθον,» Ἀθ. « Οὐκ ἔσθ' ὅς σε παρέλθῃ (ποσεῖν), » Ἰλ. Ψ., Ὀδ. Θ. (καὶ μτγμ.) «Παρελθεῖν ἐῇ δόξῃ τὸν Κάμιλλον μὴ δυνάμενος,» Ὑπ. «Οὐκ ἔστι παρελθεῖν Διὸς νόον,» Ὅσ. «Ἰδρίῃ μέγαν ἄνδρα παρῆλυθες,» Θκρ., ὑπερέβης, ἐνίκησας (καὶ ἐλλ.) «Μή δ' οὕτως κλέπτε νόῳ· ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις,» Ἰλ. Α.

Πάρεσαν, Π. ἀντὶ Παρῆσαν, γ'. πλθ. πρτ. τοῦ παρτ. τοῦ Πάρειμι, Μ. παρέσομαι.

Παρ-εσαρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐναρμόζω τι ἀνάμεσα εἰς, παρενείρω.

Παρεσθίω, Μ. παρ-έδομαι (ἀόρ. Παρέφαγον κτλ.). Τρώγω τι κρυφίως ἢ δίμοῦ μὲ ἄλλο, (παρβλ.) Παρατρώγω. « Τὰ παρεσθίοντα ἐν τῷ θηλάζειν ῥᾴων φέρει τὸν ἀπογαλακτισμὸν,» Ἱππκρ.

Πάρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρίημι (κυρ.) χαύνωσις, παράλυσις. « Διὰ τὴν κάρτσιν τῶν προγεγενόσιν ἁμαρτημάτων,» Γρηγ., τὴν νέκρωσιν ἢ (κατ' ἄλλ.) τὴν ἄφεσιν. « Τὴν πάρεσιν αὐτῶν τὴν ἐπὶ σφᾶς, ὄντας ἐκπόδους καὶ συγγενεῖς,» (ἅπ. παρὰ) Σδ.

Παρεσκευάδατε, Ἰων. ἀντὶ Παρεσκευασμένοι εἰσί, γ'. πλθ. πρτ. τοῦ πθ. πρκ. ᾗ

Παρεσκεύαδατο, Ἰων. ἀντὶ Παρεσκευασμένοι ἦσαν, γ'. πλθ. πρτ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Παρασκευάζω.

Παρεσκευασμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ἐκ παρασκευῆς, ἐκ προμελέτης· μετὰ προετοιμασίας.

Παρέσσεται, Π. ἀντὶ Παρέσται, γ'. ἐν. πρτ. τοῦ μέλλ. τοῦ Πάρειμι.

Παρεστάμεν καὶ Παρεστάμενα, Π. Αἰολ. ἢ Δ. ἀντὶ Παρεστάναι, μτ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παρίστημι.

Παρεστεῶς, Ἰων. ἀντὶ Παρεστὼς ἢ Παρεστηκώς.

Παρεστήξω, -ομαι, μτ. μέλλ. τοῦ Παρίστημι.

Παρέστιος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὴν ἑστίαν, (συνεκδχ.) οἰκιακὸς, = Ἑφέστιος.

Παρεστώς, ῶσα, ός, Ἀττ. ἀντὶ Παρεστηκώς, μτ. πρκ. τοῦ Παρίστημι.

Παρεσχαρίτης, ου (ὁ), = Παραμάγειρος.

Παρέσχατος (ὁ, ἡ). = Παρτελευταῖος. «Παρέσχατος ὁ ἐννέα ἐν μοναδικοῖς ἀριθμοῖς,» Εὔζ.

Παρ-ετάζω, Μ. άσω, = Παρεξετάζω.

Παρετέος, α, ον, θετ. τοῦ Παρίημι.

Παρ-ετοιμάζω, Μ. άσω. Ἑτοιμάζω τι ἐκ τοῦ παραχρῆμα, προετοιμάζω.

Παρετοιμασία (ἡ). ἡ ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἑτοιμασία, προετοιμασία.

Πάρετος (ὁ, ἡ), [παρίημι]. ἀκονισμένος, ἐκνευρισμένος· ἀποκαμωμένος· παράλυτος. (μτγν.) μωρὸς, παράφρων.

Παρ-ετυμολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Παράγω λέξιν τινὰ ἑτυμολογικῶς ἀπ' ἄλλης. 2) ἑτυμολογῶ ἐσφαλμένως (ἰ).

Παρ-ευδιάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀπολαμβάνω εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα γαλήνης (εὐδία), (μτφρ.) ζῶ ἡσύχως (ἀταράχως).

Παρευδιαστής, οῦ (ὁ). ὁ φαινόμενος (παρὼν) ἐν καιρῷ εὐδίας. « Ὄρνιθες παρευδιάσται,» Ἀθ., ὅσα θαλάσσια πτηνὰ βόσκουν ἐν καιρῷ γαλήνης εἰς τὴν ξηράν.

Παρ-ευδιάω-ῶ, Μ. άσω, = Παρευδιάζομαι.

Παρ-ευδοκιμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐδοκιμῶ πλειότερον ἄλλα τινός, τὸν ἐξαπερνῶ εἰς τὴν ὑπόληψιν.

Παρευδοκίμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Παρ-ευημερέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπερβαίνω τινὰ κατὰ τὴν εὐημερίαν, παρευδοκιμῶ.

Παρ-ευθύνω, Μ. υνῶ, Π. παρεκτρέπω τινὰ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, παραβιάζομαι.

Παρευθὺς ᾗ **Παρευθύ**, ἐπίρ. Εὐθύς, ἐν τῷ ἅμα, πάραυτα.

Παρ-ευκηλέω-ῶ, Μ. ήσω. Γλυκομιλῶν καταπραΰνω, καθησυχάζω, (κοιν.) καλοπιάνω.

Παρευλαβέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ αἰτ.) Προσέχω (Προφυλάττομαι) ἀπό τινος, ἀποφεύγω μὲ τρόπον.

†Παρ-ευμαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀλιγωρῶ, παραμελῶ, περιφρονῶ.

Παρ-ευνάζομαι, Μ. άσομαι. (μὲ δοτ.) Πλαγιάζω πλησίον τινός, συγκαθεύδω ὡς πάρευνος.

Πάρευνος, α, ον, = Πάρευνος.

Παρ-ευνάομαι-ώμαι, Μ. άσομαι, Π. ἀντὶ Παρευνάζομαι.

Παρευναστήρ, ῆρος καὶ

Παρευναστής, οῦ (ὁ), = Παρακοιμώμενος, (θυζ. ἀπὸ τοῦ Λτν. Cubicularius).

Παρευνέτης, ου (ὁ) καὶ

Παρευνέτις, ιδος (ἡ), = τῷ

Πάρευνος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον (εἰς τὴν αὐτὴν εὐνὴν μετά) τινος κοιμώμενος, σύζυγος.

Παρεύρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρευρίσκω, ἐφεύρεσις ψεύδους πρὸς ἐξαπάτησίν τινος, πρόφασις.

Παρεύρημα (τὸ). ψεῦδος (πρόφασις) πρὸς ἐξαπάτησιν.

Παρευρημένως, ἐπίρ. Μὲ παρευρέσεις, δολίως, (εἰς τὸν Ζηνοδ. ᾗ Σουΐδ. ὁ Schneider διορθ. Πρτερμενῶς), [ἐκ τοῦ

Παρ-ευρίσκω, Μ. εὑρήσω. Εὑρίσκω (ἀνακαλύπτω) τι κατὰ τύχην. 2) ἐφευρίσκω τι ἐκ τοῦ προχείρου· εὑρίσκω ἀφορμήν, πλάττω αἰτίας (προφάσεις)· (Γαλλ.) controuver.

Παρεύσας, Δ. ἀντὶ Παρούσης, γεν. τῆς θηλ. μτχ. τοῦ Πάρειμι.

Παρ-ευτακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρευρίσκομαι τακτικὰ (Εἶμαι πάντοτε παρὼν) εἰς τὴν χρείαν τῆς ὑπηρεσίας μου.

Παρ-ευτρεπίζω, Μ. ίσω, = Παρετοιμάζω, προετοιμάζω.

Παρ-ευτυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἢ λαμβάνω εὐτύχημά τι παρὰ τὸ προσδόκητον (ἀπροσδοκήτως).

Παρ-ευωχέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Εὐωχοῦμαι ἐν παρόδῳ.

Παρ-εφάλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Πηδῶ κατεπάνω τινὸς ἀπὸ τὸ πλάγιον.

Παρ-εφάπτομαι, Μ. άψομαι (μὲ γεν.) Ἐγγίζω τι ἐλαφρὰ ἢ ἐν παρόδῳ.

Παρ-εφεδρεύω, Μ. εύσω. Φυλάττω ὡς φρουρὸς πλησίον τινός, (μὲ δοτ.) παραμονεύω.

Παρεφθαρμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ κάποια παραφθορά.

Παρεχέμεν, Π. ἀντὶ Παρέχειν.

Παρέχοντι, Δ. ἀντὶ Παρέχουσι.

Παρ-έχω, Μ. ἕξω (ἀόρ. δ'. Παρέσχον κτλ.). (κυρ.) Κρατῶ τι πλησίον τινός (ἕτοιμον). « Τῷ μάλα πολλ' ἐπέτελλε παρισχέμεν (τοὺς ἵππους), ὁππότε κέν μιν γαῖα λάβοι κάματος,» Ἰλ. Δ. (καὶ ἐλλ.) « Πάσχ' (ἐνν. σεαυτὸν) ἐκποδὼν,» Ἀρρφ., φύσου (τραβήξου) παρέχει, παραμέρισε, ἔβγα.

2) (συνήθ. μὲ δοτ. ἐκ δ'.) δίδω, χαρίζω· προμηθεύω· συνεισφέρω (καὶ τρχ. μὲ αἰτ. ἐκ δ'.) κατορθώνω· ἀναδεικνύω· (ἐν γέν.) κάμνω νὰ γένῃ τι, δίδω αἰτίαν, προξενῶ· ἐπιτρέπω (ᾗ μσ.) δείχνω ἐμπράκτως· παρασιάζω (ἐπιχ.) ἔχω (ἐπὶ ἀριθμ.) φέρω, παράγω (καὶ ἀπρσ. ἡ κατὰ μτχ.) εὑρίσκω καιρὸν (εὐκαιρίαν), εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, μοὶ εἶνε εὔκολον, ἡμπορῶ. « Δῶρα μὲν αἶψ' ἐθέλησθα παρασχέμεν, ἢ τ' ἐχέμεν, πάρα σοι,» Ἰλ. Γ. « Γέλωτα (ὡ Πράγματα, « Ὄχλον. « Δίσθησιν) παρέχειν τινί, Ὅμ., Ἡρ., Ξεν. (ἐπὶ αἰσχρ. ἐνν.) « Παρέχειν (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ἑαυτήν,» Λκ., Ἀρτεμδρ. «Κἀκεῖνος παρέξει, κοὐχὶ προσκινήσομαι,» Ἀρρφ. « Παρέχειν ἑαυτὸν δίκαιον (ἐξεταστὴν κτλ.),» Ξεν. «Παρέχοντος δὲ αὐτοῦ εἰρήνην τοῖς ἔργοις,» αὐτ. (ᾗ ἀπαρ.) «Παρέξει τοι θυήσασθαι κατ' ἡσυχίην,» Ἡρ. (ᾗ ἀπρσ.) « Καί μοι παρέχει (ἐνν. ὁ καιρὸς ἢ ἡ τύχη) νῦν ὑμέων ἄρχειν,» αὐτ., εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, μοὶ εἶνε εὔκολον. « Ἐν νῷ μὲν εἶχε ᾗ πρότερον αὐτομολήσειν,» ἀλλ' οὐ γὰρ οἱ παρέσχε, ὡς τότε, « αὐτ., δὲν τὸν ἔτυχεν εὐκαιρίαν· (καὶ κα-

τὰ μτχ.) « Παρέχον τῆς Ἀτίκης ἄρχειν, ἄλλο τι αἱρήσεσθε; « αὐτ. (ξ ἐπιρ.) «Εὖ δὲ παρασχὼν, « Θκ., ἂν ἔλθωσι τὰ πράγματα ὀξέα. (καὶ μσ.) « Μάρτυρας παρέχομαι, « Πλάτ. « Δεύτερος οὗτος (ὁ ἐνδὸς) ποταμῶν ἁπάντων, κρασοβδέλλους παρέχεται, « Ἡρ. « Χῖοι δὲ παρείχοντο νῆας ἑκατόν, αὐτ. « Εἰμὴ τὰς ἀρετὰς ἐκείνας ἐν Μαραθῶνι παρέσχοντο οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι, « Δη. (καὶ αἰτ. ἐκ δ'.) « Ὅστις παρέχοιτο ἵππον καὶ ὅπλα καὶ ἄνδρὰ δόρμον, « Ξεν. « Οὓς ἂν αἰσθάνηται τῶν ἀρχόντων συναιτιωμένην τε τὴν χώραν παρεχαμένους καὶ ἐνεργὸν τὴν γῆν, καὶ πλήρη δένδρων κτλ., τούτοις χώραν τε ἄλλην προστίθησι ξ θώραις κοσμεῖ, « αὐτ. « Ἡμᾶς, καὶ πόλιν ἀξιόχρεων παρεχομένους, καὶ σύνεσιν δοκοῦντας ἔχειν, « Θκ., ἔχοντας. « Πυνθανόμενος, ὃ παρέχεται, « αὐτ., πρατείνει, ὑπάρχεται. « Ἑβδομήκοντα ἐνιαυτοὶ παρέχονται ἡμέρας (τόσας), « Ἡρ., κάμνουν. « Ἄνυτος σχῆμα ὡπλισμένου παρεχόμενος, « Παυσ., εἰκονισμένος εἰς σχῆμα ἐνόπλου ἀνδρός. « Παρασχέσθαι δεῶν εὐμενῆ, « Εὐρ., (παρθλ. Παρασκευάζω).

‖Παρέψημα (τό). ἔψημα (φαγητόν) τὸ ὀπτρώγεται ὡς ἐν παρέργῳ (διὰ ἡδονὴν μόνον), (κτεν.) γλιγοῦδι, (Τουρκ.) μεζελίκι, (ἴδ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Παρόψημα.

Παρέψησις, εως (ἡ), = Ἕψησις, βράσιμον (ἰατρ.) = Πυρίασις.

Παρέω, Ἰων. ἀντὶ Παρῶ, ἀόρ. ϵ'. τῆς ὑποτ. τοῦ Παρίημι.

Παρεῶν, Ἰων. ἀντὶ Παρών.

Παρεωσμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Παρωθέω.

Παρηβάω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακμάζω, γίνομαι-

Πάρηβος (ὁ, ἡ), τοῦ ὀπ. παρῆλθεν ἡ ἥβη (ἡ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας), παρῆλιξ.

Παρηγμένως, ἐπίρ. (μτχ.) = Παραγώγως.

Παρηγορέατο, Ἰων. ἀντὶ Παρηγόρηντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ

Παρ-ηγορέω-ῶ, καὶ (μσ.) έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ημαι, Π. ἀντὶ Παραινῶ, συμβουλεύω· (μὲ δοτ. ὀργαν.) καταπραΰνω, ἐξιλεώνω. (ἰατρ.) θεραπεύω διὰ μαλακτικῶν· (συνήθ.) = Παραμυθέομαι. « Ἐπειρᾶτο πραΰνειν καὶ παρηγορεῖν αὐτούς, « Πλ. « Παρηγοροῦντας τὴν τροφὴν ἀναγκαίῳ προσφήματι, « Φίλ. « Ὀλεῖς μάτην με, κοὐμὸπως παρηγορῶν, « Αἰσχλ. « Οἴκτιστον, ἐλθὼν δ' εἰς Ἀχαϊκὸν στρατὸν, παρηγόρησον ὡς ἀποκτείνειν φθόνος γυναῖκας, « Εὐρ. (ξ μσ.) « Παρηγορέεντες αὐτὸν μὴ κινδυνεύειν, « Ἡρ. « Παρηγορέοντα αὐτὸν ἀπίζεσθαι ἀπὸ βασιλῆος, « αὐτ.

Παρηγόρημα (τό). πᾶν ὅ,τι λέγεται ἢ γίνεται πρὸς παρηγορίαν (εἰς τὸν Σχλ. τοῦ Ἀρρφν. [Βατράχ. 213] ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραχορήγημα).

Παρηγόρησις, εως (ἡ), σπν. ἀντὶ Παρηγορία ἢ Παρηγόρημα.

Παρηγορητικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρ. -ικῶς. = Παρηγορικός.

Παρηγορία (ἡ), τὸ παρηγορεῖν, παραίνεσις, συμβουλὴ· ἀνακούφισις ὀλίψεως, θεραπεία· παραμυθία. « Φαρμασσομένη χρήματος παρηγορίαις, « Αἰσχλ. 2) (εἰς τὸν ἑῶτ.) ἐπωνυμία· παρωνύμιον.

Παρηγορικός, ἡ, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος, Συντελῶν) πρὸς παρηγορίαν, παρηγορητικός· (ἰατρ.) μαλακτικός, κατα-πραϋντικός. « Κατάπλασμα παρηγορικόν, « Ὀριβ., Γαλ. (καὶ πρὸς γεν.) « Βηχὸς (« Κεφαλαλγίας) παρηγορικόν, « Ἱππκρ.

Παρηγορικῶς, ἐπίρ. Μὲ παρηγορικὸν (παρηγορητικὸν) τρόπον, ἐνείδει παρηγορίας. « Προσάγειν οὐ βιαίως ἀλλὰ παρηγορικῶς. « Ἱππκρ.

Παρήγορος (ὁ, ἡ). ὁ παρηγορῶν (συντελῶν πρὸς παρηγορίαν)· παρηγορητικός. «Μῦθος —, « Ἀκλλν. (καὶ πρὸς γεν.) « Δίψης καὶ λιμοῦ παρήγορα, « Μ. Αὐρ.

Παρ-ῆδα, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Παρῄδα ἢ Παρῇδες, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Παρῄδες, αἰτ. ἑν. καὶ ὁμς. πλθ. τοῦ Παρῄς.

Παρ-ηδύνω, Μ. υνῶ. Γλυκαίνω (Νοστιμεύζω) τι ἐκ τοῦ προχείρου, καρυκεύω ὀλίγον τι.

Παρῆεν, παρτ. τοῦ Πάρειμι, Μ. εἰμι.

Παρ-ηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ ἀπὸ τὸ φαρυγγιστῆρι· (ἰατρ.) ἐβγάλλω τὴν τροφὴν ἀχώνευτον.

Παρήθημα (τό). ἀποστραγγίδι, καταπάτι.

Παρ-ηιρέθαι, Π. ἀντὶ Παραίρεμαι.

Παρηέρθαι, Π. πθ. ἀόρ. τῆς ἐπαρ. τοῦ Παραείρω.

Παρῄτε, Ἰων. ἀντὶ Παρῆτε.

Παρῄξα, Π. ἀόρ. ἀ. τοῦ Παραΐσσω.

Παρήϊον (τό), Π. Ἰων. μέρος τοῦ χαλινοῦ, (ἄλλ.) Παραγναθίδιον. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Παρειά. «Μέχρι συνηλοίησε παρήϊα, « Θκρ., τοῦ κατεσύντριψε τὰ μάγουλα.

Παρηΐς, ΐδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Παρειά. «Φοινίσσουσα παρῇδ' αἰσχύνῃ, « Εὐρ.

Παρῆκα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Παρίημι.

Παρηκοΐα (ἡ), μτγν. ἀντὶ Παρακοή.

Παρήκον, παρτ. τοῦ Παρήκω.

Παρήκοος (ὁ, ἡ). ὁ παρακούων (μὴ καλοακούων ἢ μὴ ὑπακούων), ἀπειθής, ἀπρόσεκτος.

Παρηκουσμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἀπειθῶς· χωρὶς ὑπακοὴν ἢ χωρὶς προσοχήν.

Παρήκω, Μ. ήξω. Προέρχομαι, προβαίνω· (συνηθ. καὶ τρπ.) φαίνομαι, ἀποδεικνύομαι· (ἐπὶ χρόν.) παρέρχομαι. « Ἔξω παρήκειν, « Σοφ. « Ἀλλὰ τὰ μὲν παρήκει, « Πίνδ., παρῆλθον. (καὶ τρπ.) « Τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ παρῆκε, « Σοφ., ἐφάνη, ἀπεδείχθη. 2) ἐκτείνομαι κατὰ μῆκός τινος, παρεκτείνομαι. « Παρῆκε δὲ αὐτοῦ τὸ στρατόπεδον, ἀρξάμενον ἀπὸ Ἐρυθρέων, ἐς Πλαταιάς, « Ἡρ. « Πρὸς δύνοντα δὲ ἥλιον παρήκει ἡ Αἰθιοπὶς χώρη, « αὐτ. 3) (τρπ.) = Προσήκω. « Εἰς τὸ παρῆκον τοῦ χρόνου, « Πλάτ., ἐν καιρῷ τῷ δέοντι, τυχούσης εὐκαιρίας. « Ἐκ τοῦ παρήκοντος λέγειν τι, « Γενν., ἐκ τοῦ παραχρῆμα, (εἰς ταύτην τὴν σημασ. συγχ. τῷ Παρείκω, π. χ.) « Κατὰ τὸ ἀεὶ παρῆκον (ὀρθότ. παρεῖκον) τοῦ κρημνώδους προσβαίνων, « Θκ. (δ'. 36).

Παρήλασα, ἀόρ. τοῦ Παρελαύνω.

Παρῆλθον, ἀόρ. δ'. τοῦ Παρέρχομαι.

Παρήλθοσαν, θουκ. καὶ Ἀλεξανδρ. ἀντὶ Παρῆλθον (πλθ.).

‖Παρηλικία (ἡ), παρακμὴ, ξέκ τοῦ

Παρῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ). παρακμάσας τὴν ἡλικίαν, βάσγλιος.

Παρήλιος (ὁ) καὶ Παρήλιον (τό), ὁ πλησίον τοῦ ἡλίου φαινόμενος ἐνίοτε (κατ' ἀντανάκλασιν τῶν νεφῶν) ἄλλος ἥλιος.

Παρηλλαγμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον ὅλως διόλου διαφορετικόν (παρηλλαγμένον, ἀσυνήθιστον).

Πάρ-ημαι (παρτ. Παρήμην), Π. ἀντὶ Παρακάθημαι. (μὲ δοτ.) « Σύεσσι παρήμενον, « Ὀδ. Ν. (καὶ χ. πτ.) « Γύπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἦπαρ ἔκειρον, « Ὀδ. Λ. « Παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος, « Ὀδ. Σ.

Παρημελημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἀμελῶς, ἀπροσέκτως, ἀπρονοήτως.

Παρήμεν ἢ Παρῆμες, Δ. ἀντὶ Παρεῖναι, ἀπαρ. τοῦ Πάρειμι.

Παρ-ημερεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Διημερεύω πλησίον τινος· ἀσχολοῦμαι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἢ καθημερινῶς εἴς τι.

Παρήμερος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἡμέραν παρ' ἡμέραν (κάθε δύο ἡμέρας), = Ἑτερήμερος. 2) Π. = Ἐφήμερος, πρόσκαιρος. 3) επν. ἀντὶ Παράκαιρος, ὥρος. « Ὀμφακα βότρυν ἢ παρήμερον στάχυν, « Ν. Εὐγ.

‖Παρημεσύνη (ἡ), Π. [παρίημι]. παράβλεψις, συγκατάβασις, (ἄλλ.) Μεθημοσύνη, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παιημοσύνη).

Παρήνεσσα, Π. ἀντὶ Παρήνεσα, ἀόρ. τοῦ Παραινέω.

Παρηνόμουν, παρτ. καὶ

Παρηνόμησα, ἀόρ. τοῦ Παρανομέω.

Παρηνώχλουν, παρτ. καὶ

Παρηνώχλησα, ἀόρ. τοῦ Παρενοχλέω.

Παρηξις, εως (ἡ), Π. [παρήκω]. ἄρξις, φθάσιμον (εἰς τὸν λιμένα), ἄραγμα.

Παρηορίτης, ου (ὁ) καὶ Παρηορίτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Παρηϊανίτης, -ῖτις, παραιγιαλίτης.

Παρηορία (ἡ). τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὁπ. εἶνε δεμένος εἰς τὸν ῥυμὸν τῆς ἁμάξης ὁ παρήορος ἵππος. 2) ἡ ἄκρα ἢ τὸ πλάγιον τοῦ πλοίου. 3) (μτνμ.) μωρία, ἀνοησία, (κυρ. θηλ. τοῦ-

Παρτόριος, α, ον, Π. = τῷ

Παρήορος (ὁ, ἡ), Π. [παρὰ, αἴρω ἢ ἀ ἄρω]. ὁ ἐκτὸς ἢ ἐκ πλαγίου τῆς σειρᾶς (τῆς γραμμῆς)· (ἐπμ.) ἀνάρμοστος· παράδοξος, ἀσυνήθιστος, (καρβλ.) Ἔκτοπος. « Πολλὸς δέ τις ἔκειτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα, « Ἰλ. Ι., παρὰ φύσιν μέγας, (κτην.) θεώρατος. (ξ μέ γεν.) « Νόα παρήορος, « Ἀρχίλ., = Παράφρων, (κτην.) ἀπαρμένος. (καρβλ.) Πάραρος. ||. (σύα) Παρήορας (ἵππους), « Ἰλ. Π., ὁ ἄλλ. Παράσειρος.

Παρήπαρε, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Παραπαφίσκω.

‖Παρηρίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Παρηορίη, μωρία, παραφροσύνη, ξέκ τοῦ

‖Πάρηρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πάραρος.

(Παρῆς), ῆδος (ἡ), Π. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Παρῄς.

Παρῆσθα, δ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Πάρειμι, Μ. ἔσομαι.

Παρῆσθιν, Π. ἀντὶ Παρῆσθον, δ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. δ'. τοῦ Παραισθάνομαι.

Παρηυχάζω, Μ. άσω, = Καθηυχάζω. (ἐνίοτε) = Παρασιωπῶ. « Ἄξιον δὲ μηδ' ἐκεῖνο παρηυχασθῆναι, « Φίλ.

Παρήω, μέλλ. τοῦ Παρίημι.

Παρηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠχῶ παρομοίως, ὁμοιάζω ὀπωσοῦν κατὰ τὸν ἦχον, προφέρομαι σχεδὸν μὲ τὸν ἴδιον ἐρώτησιν. « Τὰ δὲ ἰατία παρηχεῖται πρὸς τὸν ἑστῶτα, « Εὐς. 2) ἠχῶ παρὰ μέλος, Παραφωνῶ, (ὄθεν) « Παρηχημένος, « Γρ. Νύσ., ὁ ἐκμελής, (Γαλλ.) dissonant.

Παρήχημα (τό). λέξις ἠχοῦσα παρομοίως, (ἑκμ.) χρησιμεύουσα ὡς λογοπαίγνιον (Γαλλ. calembourg). (π. χ. « Οὐκ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀλλ' ἐν ταῖς κοινοῖς, « Δημ. « Βιβλίου καινοῦ, βιβλίου καὶ νοῦ, « « Οὐ βουλεύειν, ἀλλὰ δουλεύειν ἄξιος, « Αἰσ. κτλ.), ἴδε καὶ τὸ ἑπμ.

Παρήχησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρηχέω, ὁμοιότης ὡς πρὸς τὸν ἦχον, (Γραμτ.) σχῆμα λόγου « ὅταν δύο ἢ τρεῖς ἢ τέσσαρες λέξεις ἢ ὀνόματα εἴπῃ τις ὁμοίως μὲν ἠχοῦντα, διάφορον δὲ τὴν δήλωσιν ἔχοντα, « Ἑρμογ. (οἷον: « Σαμία μία ναῦς, « Ἰλ. Ω. « Ἀνέπλασσε Πλάτων πεπλασμένα ὀνόματα, « Τίμ., κτλ.).

Παρθέμενος, Π. ἀντὶ Παραθέμενος, μσ. ἀόρ. δ'. τῆς μτχ. τοῦ Παρατίθημι.

Παρθενεία (ἡ), τὸ παρθενεύειν, ἡ ἐν παρθενίᾳ διαθέωσις.

Παρθενεῖον (τὸ). ᾆσμα ψαλλόμενον ὑπὸ παρθένων καὶ συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ παρθενίου αὐλοῦ. 2) = Παρθενοκομεῖον, μοναστήριον γυναικεῖον. 3) (ἐνίοτε εἰς τὸ πλθ.) ἤθη παρθενικά, παρθενία. « Καταβύσσομαι ἐπὶ τὰ ὕδη καὶ κλαύσομαι ἐπὶ τὰ παρθενεῖά μου, ἐγὼ καὶ αἱ συνεταιρίδες μου, « Γρφ.

Παρθένειος (ὁ, ἡ), = Παρθενικός. Παρθένιος. « Δέγος παρθένειον, « Εὐρ.

Παρθένευμα (τὸ). ἔργον (ἐπασχολήμα, διασκέδασις) παρθένου· (Π.) κόρη παρθενευομένη. « Νύθον με παρθένευμ' ἔτι κατὰ σόν, « Εὐρ.

Παρθένευσις, εως (ἡ). τὸ παρθενεύειν ἢ παρθενεύεσθαι, ζωὴ παρθένου, παρθενία. « Τὴν Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθένευσιν, « Ἀκ.

Παρθενεύω, Μ. εύσω. Φυλάττω κόρην τινὰ παρθένον, ἄχρι τὴν ὑπανδρεύω (ἀμετβτ.) διάγω (εἶμαι ἀθῷος ὡς ἄν) παρθένος. « Νέμας ταῖς Ἑστιάσιν ἀεὶ παρθενεύσεσθαι, « Πολύαιν.

Παρθενιών, ῶνος (ὁ), = Παρθενών.

Παρθενία (ἡ). ἡ κατάστασις τῆς παρθένου. 2) θηλ. τοῦ Παρθένιος, (ἐπίθ. τῆς Ἀθην. καὶ τῆς Δήμητρ.).

Παρθενίας, ου (ὁ). υἱὸς γυναικὸς νομιζομένης παρθένου (γεννηθεὶς πρὶν ὑπανδρευθῇ ἡ μήτηρ του).

Παρθενικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς παρθένον, παρθένου ἴδιος. ‖. (οὐσ.) Παρθενική, « Π. ἀντὶ Παρθένος. « Μελεδήματα παρθενικῶν, « Ἐπιγρ.

Παρθενικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἂν παρθένος, καθὼς αἱ παρθένοι.

Παρθένιον (τό., εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἐλξίνη καὶ Περδίκιον, (κοιν.) παρθενοῦδι, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Παρθένιος. α ἢ ος, ον, = Παρθενικός (συνκδχ.) καθαρός. (ἐνίοτε) = Παρθενίας. ‖. (ἀντὶ ἐπιφ.) « Παρθένιον βλέπων, « Ἀνακρ., ἔχων βλέμμα παρθένου. ‖. (πλθ.) Παρθένια (τὰ), τὰ σημεῖα τῆς παρθενίας. « Ἐξίσασιν τὰ παρθένια τῆς παιδὸς πρὸς τὴν γερουσίαν, « Γρφ.

Παρθενίς, ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἀρτεμισία.

Παρθενισκάριον (τὸ), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Παρθένος, (κοιν.) παλληκαρόπουλον.

Παρθενογενής, ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ γυναῖκα ἀνύπανδρον (νομιζομένην παρθένον).

Παρθενοκομεῖον (τὸ), = Παρθενών, μοναστήριον γυναικεῖον.

Παρθενοκομία (ἡ). κομιδὴ (ἀνατροφὴ, ἐπιμέλεια) παρθένου ἢ παρθένων.

Παρθενοκτονία (ἡ). φόνος παρθένου ἢ παρθένων, ἔκ τοῦ

Παρθενοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύσας (θυσιάσας) παρθένον· ὁ φονεύων τὰς παρθένους.

Παρθενόκτονος (ὁ, ἡ). ὁ φονευθεὶς ὑπὸ παρθένου.

Παρθενολύσης, ου (ὁ). ὁ λύων τὴν παρθενίαν. « Γάμος—, « Ἰαπδ.

Παρθενομήτωρ, ορος (ἡ). (Ἐκκλησ.) παρθένος καὶ μήτηρ ἐνταὐτῷ, ἡ Θεοτόκος.

Παρθενοπίπης, ου (ὁ), Π. [παρθ. ὑπ. πτεύω]. ὁ κυττάζων μὲ κακὸν σκοπὸν (κυνηγῶν) τὰς παρθένους, (Τουρκ.) ζαμπαρτᾶς.

Παρθενοπρεπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς παρθένον, παρθένου ἴδιος.

Παρθένος (ἡ), [συγγ. τῷ †Ἀρήν, ἀρνός;]. κόρη ἀπειράνδρος, κορῆται (ἐν γέν.) καράσεων. « Ἔστι μοι θυγάτηρ παρθένος, « Ξεν. « Παρθένος ἔνθα βέβηκα, γυνὴ δ' εἰς οἶκον ἀφερψῶ, « Θκρ. « Παρθένος ἐξαέτις, « αὐτ. 2) (ἐπιθ.) παρθενικός, (συνκδχ.) ἁθῷος, (μτγν.) καθαρός. « Πηγή—, « Αἰσχλ. « Παρθένοι τριήρεις, « Ἀρρφ., αἱ πρωτόπλοι. (Ὁ Δογγῖνος κακίζει καὶ τὸν Ξενοφῶντα ὡς ὀνομάσαντα μετωνυμικῶς καὶ τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν παρθένους, « Ἀμφοτέρατε [λέγων] καὶ οὐ Ξενοφῶντι ἔπρεπε τὰς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν κόρας λέγειν παρθένους αἰδήμονας. « Ἀλλὰ τὸ χωρίον τοῦ Ἱστορικοῦ, τὸ ὁποῖον ἐννοεῖ ὁ κριτικός, διωρθώθη;) « Αἰδημονεστέρους δ' ἂν αὐτοὺς ἡγήσατο καὶ αὐτῶν τῶν ἐν τοῖς θαλάμοις (ἀντὶ ὀφθαλμοῖς) παρθένων. « ‖. (εἰς τοὺς ἐκκλησ. συγγρ.) « Παρθένος (ὁ), ὁ φυλάττων παρθενίαν.

Παρθενοσφαγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπὸ σφαγὴν παρθένου.

Παρθενοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Ἀνατρέφω) παρθένον· φυλάττω τινὰ ὡς παρθένον, Παρθενεύω.

Παρθενοτροφία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀνατροφὴ παρθένου.

Παρθενοφθόρος (ὁ, ἡ). φθορεὺς παρθένου.

Παρθενόφυτος (ὁ, ἡ). ὁ βλαστήσας ὡς ἐκ φυτοῦ τῆς παρθενίας.

Παρθενόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων παρθένου χρῶμα, τρυφερός.

Παρθενωδής, ες (ὁ, ἡ), = Παρθενικός· τρυφερός, προσηνὴς κτλ.

Παρθενών, ῶνος (ὁ). τὸ μέρος τοῦ οἴκου ὅπου κάθηνται αἱ παρθένοι. ‖. (εἰς τὰς Ἀθην.) ὁ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς.

Παρθενωπός (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄψιν (μορφὴν, ἐξωτερικὸν) παρθένου.

Πάρθεσαν, Π. ἀντὶ Παρέθεσαν, γ'. πλ. πρσ. τοῦ ἀορ. δ'. τοῦ Παρατίθημι.

Παρθεσία (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Παραθήκη, παρακαταθήκη.

Πάρθενος (ἡ), Π. ἀντὶ Παρθένος.

Παρθρέξιας, Π. ἀντὶ Παραθρέξειας, Αἰολ. ἀόρ. τῆς εὐκτ. τοῦ Παραθρέχω.

Παρθύω, Π. ἀντὶ Παραθύω.

Παριαμβίς, ίδος (ἡ). κιθαριστικόν τι μέλος ἢ ᾆσμα εἰς τὸ ὁπ ἐκεκράτουν αἱ παρίαμβοι πόδες. 2) εἶδος ἐγχόρδου ὀργάνου.

Παρίαμβος (ὁ). (ποῦς μετρ.) συγκείμενος ἀπὸ δύο βραχείας, (ἄλλ.) Πυρρίχιος.

Παριαύω, Μ. εύσω, Π. (μὲ δοτ.) κοιμῶμαι πλησίον ἢ εἰς τὸν οἶκόν τινος.

Παριδεῖν, ἀόρ. δ'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παροράω.

Παριδρύω, Μ. ύσω ἢ ύσομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Στήνω (Τοποθετῶ) μονίμως πλησίον τινός.

Παριέρη (ἡ). ἡ χρηματίσασα (ὑπηρετήσασα τὸν προσδιορισμένον καιρὸν) ἱέρεια, πρώην ἱέρεια (κυρ. τῆς Ἥρας. Ἀρτέμ.).

Παρίζω, Μ. ίσω. Καθίζω (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἑλλ. Κάθημαι) πλησίον τινός· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) « Παρίζει ἀνδρὶ ἄνδρα, « Ἠρ.

Παρίες, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὀρς. ἢ δ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἑνς. τῆς πρς. καὶ

Παριέναι, ἑνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παρίημι.

Παριών, μτχ. τοῦ Πάρειμι, Μ. εἰμι.

Παρίημι, Μ. παρήσω (ἀόρ. Παρῆκα χῆ.). Ἀφίνω τινὰ νὰ περάσῃ (νὰ ἔμβῃ πουθενὰ, νὰ ἀναχωρήσῃ)· (ἐπὶ χρόν.) ἀφίνω νὰ παρέλθῃ. (μὲ αἰτ. προθ. ἐκ δ'.) « Μηδένα παριέναι εἰς τὴν ἀκρόπολιν, « Ξεν. « Οὐ παρίει αὐτὸν πρὸς τὸν κάπηλον, « αὐτ. « Ἔδεισαν, μὴ τῶν ἐνδοθέν τινες παρείησαν εἰς τὴν πόλιν αὐτούς, « αὐτ. (καὶ μσ.) « Παρίενται τοὺς καταλύτας αἱ πανδοχεῖς, « Πλθ., εἰσδέχονται. (καὶ μτγν.) « Μὴ παριῶμεν εἰς τὴν ψυχὴν « Πλάτ. « Καιρὸν παριέναι, « αὐτ., Θκ., Δημ. « Οὐ παρίει σκιὰν ὁ θεὸς, « Παυσ., οὐ διέλειπεν. 2) (ἐπὶ πραγμ.) Ξεστεντόνω, χαλαρόνω· (συνκδχ.) ἐκνευρίζω, (κοιν.) κόπτω τὰ ἥπατα, (πθ.) ἀποκάμνω· (τρπ.) παραμελῶ. « Τοῦ ποδὸς παρεῖσι, « Ἀρχφ., (ναυτ. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) μόλα σκότα! (καὶ πθ.) « Παρεῖθη μήρινθος ποτὶ γαῖαν, « Ἰλ. Ψ. « Κόπῳ παρεῖναι, « Εὐρ. « Πληγεὶς περὶ τὸν τράχηλον ἔπεσε καὶ παρείθη, « Πλ. « Οἱ δὲ ὑπὸ τοῦ οἴνου παρεῖνται, « Φλεγρ. (ἐξ κατὰ μτχ.) « Εὖδον δὲ πᾶσαι σώφρασι παρειμέναι, « Εὐρ. (ὅθ ἐξ Παρειμένος), (οὔ). 3) (μτφορ.) ἀφίνω, ἐπιτρέπω· (ρπ.) ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· στέργω. « Οὐ παρήκ-

τω τῷδ' ἐμὴν τυραννίδα.» Εὐρ. » Ἄλλῳ δὲ κτησόμεσθ' οὐδενὶ ναυστολεῖν, » Ἡρ. » Παρίει τούτους διαλέγεσθαι αὐτῷ, » Ξεν. (καὶ ια.) » Παριέμεσθα ἃ φαμὲν κακὰ φρονεῖν, » Εὐρ. » Οὐκ ἂν παρείμην, εἰσί μὴ δοκῶ φρονεῖν, » Σοφ. 4) (μσ. μὲ γεν. ἐκ δ'.) παρακαλῶ· μεσιτεύω. » Τοῦτο ἡμῶν δέομαι καὶ παρίεμαι, » Πλάτ. » Οὐδέν σου παρίεμαι, » αὐτ. » Παρέμενος (κατὰ διάρθ. ἀντὶ: Παραιτησάμενος) τοὺς ἄρχοντας ἀπώδημείτω, » αὐτ., (παρβλ. Παραιτοῦμαι).

†**Παριατός**, ἡ, όν. Περαστικός, [ἐκ τοῦ

Παρίκω, Π. (απν.) ἀντὶ Παρήκω.

†**Παριλλαίνω**, = Παραβλέπω, στραβοκυττάζω.

Πάριμεν, πλθ. ά. πρα. τοῦ **Πάρειμι**, **Μ.** εἰμι.

Παρεπαύζομαι, **Μ.** άσομαι καὶ

Παρεπαύω, **Μ.** εύσω. (μὲ δοτ.) **Παρακαλουθῶ** (μὲ αἰτ. Περνῶ) ἔφιππος πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος, (ἐν γέν.) ἵππερνῶ, ὑπερβαίνω (ἐπὶ χρόνου) = **Παρέρχομαι**. » Τοῦ μηνὸς παριπτεύσαντος, » Ἀνν. Κομν., (παρβλ.) **Παρελαύνω**.

Πάριππος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων πλησίον (εἰς τὸ πλάγι) ἵππου, παρακολουθῶν ἔφιππος· ‖ ἢ πεζὸς ἔφιππον. ‖, (οὐσ.) **Πάριππος** (ἔνν. ἵππος), « ὁ συρόμενος εἰς τὸ πλάγιον τοῦ ὀχήματος τρίτος παρακτὸς τῶν δύω ἐζευγμένων. » Ἄξει δέ σε ὁ δημόσιος δρόμος, ὀχήματι χρώμενον ἑνὶ καὶ παρίππῳ, » Ἰουλ.

Παρ-ίπταμαι, **Μ.** παρα-πτήσομαι (φόρ. Παρίπτην κτλ.). (μὲ δοτ.) Πετῶ πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν (μὲ αἰτ.) πετῶ ἐκεῖθέν (ἐκείνα) τινος, περνῶ ἢ παρακολουθῶ πετῶν (μτγμ.) παρέρχομαι ταχέως. » Στεροπή τις ὥκα παριπταμένη, » Γργ. (καὶ μτφορικώτ.) » Ἐσθλοῖς τοῖς οὐχ ἑσταμένοις, ἀλλὰ παριπταμένοις, » αὐτ.

Παρισάζω, **Μ.** άσω, = **Παρισόω**.

Πάρισθι, δ'. πρσ. τοῦ ενς. τῆς πρς. τοῦ **Πάρειμι**, **Μ.** ἔσομαι.

Παρίσθμιον (τὸ), [παρά, ἰσθμός]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) αἱ βαλανίδες (γαργαλήθρας) τῶν λαιμοῦ (κυρ. ὅταν ἦνε πρησμέναις).

Πάρισος (ὁ, ἡ). σχεδὸν ἴσος (ὅμοιος). «Οἱ ἀντακαῖοι, δελφῖνες πάρισοι· τὸ μέγεθος,» Στρβ. » Πάρισα, « Ῥτρ., δύο ἢ ἓξ πλειότερα κῶλα μιᾶς φράσεως ὅταν συμφωνοῦν κατὰ τὸν ῥυθμὸν (τὴν κατάληξιν κτλ.) πρὸς ἄλληλα.

Παρισότης (ἡ). τὸ ἐφαρμοσμένον οὐσιαστικὸν τοῦ **Πάρισος**.

Παρισόω-ῶ, **Μ.** ώσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κάμνω τι ἴσον ἢ σχεδὸν ἴσον μὲ ἄλλο· ἐξισάζω· παρομοιάζω· (πθ.) ἐξισοῦμαι, ἰσομετροῦμαι. παραβάλλομαι. » Τὰν οὔτις ἔμωμος, ἐπεὶ χ' Ἑλένᾳ παρισωθῇ, » Θκρ. » Παρισωθείη μὲν ἄν, ὑπερβάλοι δὲ οὐκ ἄν, » (Ὀνόμ. παρ') Εὐσ.

Παρεστάνω, μτγν. καὶ Γρφ. ἀντὶ

Παρ-ίστημι, **Μ.** παραστησω καὶ μσ. παρεστήξω, -ομαι (μσ. πρκ. Παρέστηκα καὶ δόρ. Παρέστην κτλ.). Στήνω τι πλησίον τινός· (συνεκδ.) παραβάλλω, παραλληλίζω. » Ταῖς πόλεσι δεῖ παρίστασθαι μὴ τὰς μικρὰς ταῖς μεγάλαις, » Ἰσοκρ. (καὶ μτ.) «Παραστησάμενος δύο ἱππεῖς,» Ξεν. » Θύων, παρεσήσατο τὸν (μάντιν.) Εὐκλείδην, » αὐτ. 2. φέρω εἰς τὸ μέσον, παρουσιάζω· ἀποδεικνύω· ἐκθέτω, παραστήνω· (καὶ τρτρσ. ἢ κατὰ μτχ.) φαίνομαι· συμβαίνω. » Παραστησώμεθ' αὐτὸν εἰς κρίσιν, » Πλάτ. » Μάρτυρας παρίστασθαι, » Λξ. (καὶ ἐνν. τοῦ ἐκ γ'.) » Παραστησάμενος οὐδένα τούτων, ὅτε διέθετο, » Ἰσ. (καὶ τρτρσ.) » Παρέστη αὐτῷ ξενών, « Λξ., τῷ ἐφάνη. » Παρέστηκ' ἀγὼν μέγας, « Εὐρ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Τοῦ παρεστῶτος θέρους, » Σοφ. » Τῶν παρεστώτων κακῶν, » Εὐρ. » Ὁ νῦν παρεστηκὼς ἡμῖν λόγος, » Πλάτ. » Πρὸς τὸ παρεστὸς, » Ἀρχφ., κατὰ τὰς περιστάσεις. 3) φέρω τι εἰς τὸν νοῦν (εἰς τὴν μνήμην) τινος, ἐμπνέω τὴν ἰδέαν, καταπείθω. » Ὅταν παραστήσῃς τινὶ τοῦτο ὅτι δεῖ ἐπιμελεῖσθαι ὧν ἂν σὺ βούλει, » Ξεν. » Τοῦτο παρέστησεν Ἀθηναίους τὸν θησέα τιμᾶν, » Πλ. »Εὔχομαι.. πᾶν ὅ,τι μέλλει συνοίσειν, τοῦτο παρασ-ῆσαι τοὺς θεοὺς ὑμῖν, » Δημ. (ἐξ μσ.) » Μηδενὶ τοῦτο παραστῇ ὡς..,» Λσ. » Δίξα παρίσταταί μοι, « Λξ. (καὶ ἀπαρ.) » Παρίστατό μοι φιλοσοφεῖν, » Λξ. (καὶ ἀπολ.) » Λέγειν ἀδεῶς τὸ παριστάμενον, » Πλ., ὅ,τι τοῦ ἔλθοι (τοῦ καταίβῃ) εἰς τὸν νοῦν, ὅ,τι τοῦ φανῇ, (ὅθεν 4) ἐμπνέω, ἐρεθίζω, διεγείρω, (ἐξ μσ. αὐτπθ.) λαμβάνω τόλμην (θάρρος), ἐνθουσιάζω, -ομαι (ὅθ. ἐπὶ εἶνα) ἀποκτῶ τὴν ἀπαιτουμένην καλότητα, γίνομαι, (ἐν γέν. ἐπὶ καρπ.) ὡριμάζω, εἶμαι εἰς τὸν καιρόν μου. » Ἡ κριθὴ παρεστηκεῖα, καὶ τὸ λῖνον σπερματίζον,» Γρφ. (ἀντιθ. τῷ Ἐξίσταμαι). » Ὁρμὴν παραστήσας, » Πλθ. » Παρίστηται δὲ καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια, » Δσκρ. (καὶ μσ.) » Βουλόμενος παραστῆσαι καὶ τοὺς ἀκούοντας εἰς τὸ μᾶλλον αὐτῷ συναγανακτεῖν, » Πλθ (καὶ αὐτπθ.) » Ὅταν ὁρμὴ παραστῇ αὐταῖς συμφρονεῖν,» Πλθ. » Ταῖς ψυχαῖς οὕτω παρέστησαν εἰς κίνδυνον, ὥςε θανάτου καταφρονῆσαι,» Διόδ., (ὅθεν Παράστημα). δ) ἔρχομαι ἢ στέκω πλησίον τινός· φθάνω πουθενά· πλησιάζω· (συνεκδ.) βαθῶ, παραζώνω· (ἐπὶ κακοῦ) ἐπίκειμαι. (μὲ δοτ.) » Τῷ δ' οὔτε γυνὴ καὶ τέκνα οἶκαδε νοστήσαντε παρίστατε, οὐδὲ γάνυνται, » Ὀδ. Μ. » Ἐξείης πάντεσσι παρίσταται. « Ὀδ. Ρ. » Ἦ τοι αἰεὶ ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίσταμαι, ἠδὲ φυλάσσω, « Ὀδ. Ν. » Ταιάνδ' ἀεὶ μοι ξύμμαχον παρεστάναι, » Σοφ., » Ἴθι μοι παράστηθ', ἀντιβολῶ πρὸς τῶν θεῶν, » Δρχφ. (ἐξ ἐπίφ.) » Δεῦρο παρέστης, « Ἰλ. Γ. (ἐξ χ. πς.) » Ὡς εὖ παρέστης, » ερσ., καλῶς ὥρισες. (καὶ παραλλ.) » Ἄγχι παραζὰς,» Ὅμ. » Τοῖόν τοι φοβοσυτῆσα παρέηκε παρεστάμεναι ἠμύνειν, « Ἰλ. Ο. «Τὸν Ἀπόλλωνα ἐπικαλεσόμενος, παραστῆναι καὶ φύσασθαί μιν ἐκ τοῦ παρεόντος κακοῦ, « Ἡρ. » Παρίστατο δ' εἴτις συμφορὰ συμβαίνη. « Ξεν. (καὶ ἐπὶ κακοῦ) » Ἀλλά τοι ἤδη ἄγχι παρέστηκεν θάνατος, « Ἰλ. Π. (καὶ μτφορ.) » Τῇ Πλάτωνος παραστησάμενος δόξῃ, » Φίλ. » Ἐς ἃ καὶ οὗτοι παρέστησαν ἐς τὴν γνώμην αὐτέων. « Ἡρ. (ὅθεν 6) φέρω τινὰ εἰς τὸ θέλημά μου, διαθέτω εὖτως ἢ ἄλλως· (συνήθ.) κυριεύω, καθυποτάττω· (ἐν γέν.) ἀναγκάζω. » Δεῖ γάρ, ὅτε οὐκ ἐκόντας ἐθέλον ἐς μάχην καταστασθαι, δέκοντας αὐτοὺς παραστήσασθαι, « Ἡρ. » Τὸν ξεσκότην ὑμέων ἡμεῖς παραστησώμεθα οὕτω, ὥστε ἐπὶ μηδαμοὺς ἔτι ἀνθρώπους αὐτὸν στρατεύσασθαι, » αὐτ. » Περιστρατοπεδευσάμενος ἐπολιόρκει, καὶ ἐν ὀκτὼ μησὶ παραστήσατο αὐτούς, » Ξεν. » Καὶ ἔχουσαν τὴν ὑμετέραν πόλιν δυναίμην ἂν παραστήσασθαι, » αὐτ. » Εἴπερ αὐτοὶ ἦσαν (καὶ αὐτὸν παραστήσασθαι,» Ἡρ. (ἐξ αὐτπθ.) » Πολιορκούμενοι, χρόνῳ παρέστησαν, » αὐτ. 7) (κατ' ἄλλην σημασ. τῆς προθ.) στήνω (καὶ μσ.) ςέκω παρέχει· ἐζγάζω (καὶ μσ.) ἐβγαίνω ἔξω ἀπό. Ἐξίσταμαι. » Ὁ κίνδυνος καὶ διαλογισμὸν παρίστησιν, « Αἰσχ. (ἐξ μέ γεν.) » Φρενῶν παρεστηκέναι, « Ὀλβ (καὶ ἐλλ. μὲ ὀστ.) » Παρεστηκέναι τῇ διανοίᾳ, » αὐτ., = Παραφρονεῖν.

†**Παριστίς** (ἡ), Ἰων. καὶ κοινολεκτ. ἀντὶ Παρατία· (ὅθεν τὸ κοιν.) πυροστιά.

Παριστίδιος, α, ον. Ὁ πλησίον τοῦ ὑφαντοῦ (τοῦ ἐργαλείου).

Παριστορέω-ῶ, **Μ.** ήσω. Ἐξετάζω ἢ διηγοῦμαί τι ἐν παρόδῳ (κατὰ περίστασιν). » Ηαec te volui Παριστορῆσαι, » Κικ. 2) ἐξιστορῶ (διηγοῦμαι) ἄλλ' ἀντ' ἄλλων. » Μή τις οἰέσθω παριστορεῖν ἡμᾶς τὰ κατὰ τούτους τοὺς χρόνους, » Σιμοκ.

Παριστορία καὶ ‡**Παριστόρησις**, εως (ἡ). τὸ παριστορεῖν, ψευδὴς (παραπεποιημένη) ἐξιστόρησις.

Παρισχναίνω, **Μ.** ανῶ. Διηγεύω ὀπωσοῦν ἢ βαθμηδόν.

Παρίσχω, **Μ.** παρα-σχήσω. = **Παρέχω**.

Παρισώδης, ες (ὁ, ἡ). πλήρης παρίσων (σχημάτων), σχεδὸν πάρισος.

‡**Παρίσωμα** (τὸ), = **Παρίσωσις**.

Παρίσως, ἐπίρ. Σχεδόν, ὡς ἔγγιστα, περίπου.

Παρίσωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ **Παρισόω**, ἐξίσωσις· παρομοίωσις· (ῥτρ.) σχηματισμὸς παρίσων φράσεων.

Παρισωτικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς παρίσωσιν.

Παριτέον, θετ. τοῦ **Παρίημι**, ἀφίνω, καταλείπω. » Τὰ δὲ καίρια σὺ παριτέον,» Φίλ.

Παριτέον καὶ ‡**Παριτητέον**, θετ. τοῦ **Πάρειμι**, **Μ.** εἰμι. » Παριτητέα ἔδοξεν ἐς τοὺς Ἀχαιοὺς εἶναι, » Θκ.

Παριτητός, ἡ, όν, ρημ. τοῦ **Πάρειμι**, **Μ.** εἰμι, ἢ τοῦ **Παρίημι**. » Μηδὲ παριτητὸν εἶναι πρὸς τὸν πατέρα τῷ πλακοῦντι, » Ὠριγ.

Παριτός, ἡ, όν. Ὅπου δύναταί τις νὰ περάσῃ (νὰ ἔμβῃ, νὰ εἰσχωρήσῃ).

Παριχνεύω, **Μ.** εύσω. Βαδίζω κατὰ τὰ ἴχνη τινός, παρακολουθῶ· μιμοῦμαι.

Παρκατέλεκτο, Π. ἀντὶ Παρακατέλικτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ **Παρακατα-λέγομαι**.

Πάρτειμαι, Π. ἀντὶ **Παρέωμαι**.

Παρκλίνω, Π. ἀντὶ Παρακλίνω.
Παρκύπτω, Π. ἀντὶ Παρακύπτω.
Παρμεμβλωκε, Π. ἀντὶ Παραμεμβλωκε, πρκ. (ἀντὶ ἑνς.) τοῦ Παραβλώσκω. (μὲ δοτ.) παρίσταμαι, παραστέκω, κτλ.
Παρμένω, Π. ἀντὶ Παραμένω.
†Πάρμη (ἡ), [Δτ.], εἶδος μικρᾶς ἀσπίδος.
Παρμένιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παρμόνιμος.
Πάρμονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παράμονος.
Πάρνοψ, οπος (ὁ), εἶδος ἀκρίδος, (ἄλλ.) Κόρνοψ.
Παρὸ (ἀντὶ Παρ' ὅ), σύνδ. Διτταλογ., ὅθεν, διὰ τοῦτο. 2) ἐπίρ. Ἐξαιρ. ἐκτὸς, ἔξω μόνον, (κοιν.) παρὰ, (εἰς ταύτην τὴν σημασ. ἴσ. ὀρθοτ. τὸ Παρ' ὅ).
Παροδεία (ἡ), τὸ παροδεύειν, πέρασμα (διαβάτου).
Παροδεύσιμος (ὁ, ἡ), ὁ πρὸς παρόδευσιν ἐπιτήδειος.
Παροδεύσις, εως (ἡ), = τῷ προηγ.
Παροδεύω, Μ. εὐσω. (μὲ αἰτ.) Περνῶ ἀπὸ πουθενὰ ὡς ὁδοιπόρος, περνῶ, ὑπάγω παρεμπρὸς, (ἐν γέν.) Παρέρχομαι. « Ὡς μνεία καταλύτου μονοημέρου παρώδευσε, » Σοφ. Σολ. (καὶ πθ.) « Γνοὺς δὲ νιν... καλοῦσα παροδεύεται πολλάκις, » Πλ.
Παροδηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδηγῶ παρὰ τὸ πρασσόμενον, παρεκτρέπω τῆς εὐθείας ὁδοῦ.
Παροδία (ἡ), βρόμος πλάγιος, παραζράτε.
Παροδικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ γινόμενος ἐν παρόδῳ, περαστικός. « Οὐχ ὁρμένην ζωὴν, ἀλλὰ παροδικὴν, » Βασ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πάροδον (κυρ. τοῦ χοροῦ εἰς τὸ θέατρον). « Μέλος—, » Ὑπόθ. Περσ. Αἰσχλ.
Παρόδιος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὴν ὁδὸν. « Θυρὶς—, » Πλ., παράθυρον τοῦ δρόμου (δηλ.) ὅπου βλέπει εἰς τὸν δρόμον. « Λόγος—, » Λξ., δημώδης ἔκφρασις, καινὴ παροιμία.
Παροδίτης, ου (ὁ) καὶ Παροδῖτις, ιδος (ἡ). (ἐπιθ.) ὁ παρὰ τὴν ὁδόν. « Ἀηδὼν—, » Ἐκφρ. || (οὐσ.) = Ὁδοιπόρος, διαβάτης. « Τοὺς παροδίτας λῃστεύοντος, » Ἰάμβλ.
Πάροδος (ἡ). πέρασμα, διάβασις. « Ὥστε πάροδον μὴ εἶναι παρὰ κύργον, ἀλλὰ δι' αὐτῶν μέσων διῆγεν, » Θκ. « Ἐν παρόδῳ (ἡ) » Ἐκ παρόδου (ἡ) » Κατὰ πάροδον, » Λξ., περαστικῶς, (Γαλλ.) en passant. 2) διέρχομαι, ἐμφάνισις· (ἴδιωτ.) ἡ παρουσίασις τοῦ χοροῦ εἰς τὴν ὀρχήστραν καὶ τὸ πρῶτον ᾆσμα τὸ ὁπ. ἔψαλλε παρουσιαζόμενος, (περιβλ. Στάσιμος). « Δαμπρὰν ποιεῖται τὴν πάροδον ὥσπερ ἀφάματος τῆς πολιτείας, » Πλ. « Ὥστε μηδεμίαν ἐπίστασιν γενέσθαι (τῆς) παρόδου ἐπὶ τὴν πόλιν, » Πλϐ. « Ἃ τῶν σωτῆρας ἡμῶν εἰς ἀνθρώπους πάροδος, » Κύρ. 3) δρόμος, (κυρ.) στενὸν, μονοπάτι, (ναυτ.) μακρυνάρι διὰ τοῦ ὁπ. ἐπερνοῦσαν μεταξὺ τῶν θρανιτῶν, (Λτ.) agea. « Μία αὕτη πάροδος, ἠνορᾷς· ὅταν δὲ τις ταύτῃ πειρᾶται παριέναι, κυλινδοῦσι λίθους, » Ξεν.
†Πάροδος (ὁ), Γρφ. ἀντὶ Παροδίτης, διαβάτης.
Παροδύρομαι, Μ. υροῦμαι. Ὀδύρομαι ἐν παροδῷ ἢ πλησίον τινός, προσκλαίομαι.
Παρ-οίγνυμι καὶ Παροίγω, Μ. οίξω (ἀόρ. Παρῴξα). Ἀνοίγω κρυφὰ (μὲ τρόπον), μισανοίγω. (μὲ αἰτ.) « Τίς ὁ παροίξας τὰς πύλας; » Εὐρ. (καὶ μὲ γεν. ἑλλ.) « Σκέψομαι, τηδὶ παροίξας τῆς θύρας, ἵνα μή μ' ἴδῃ. » Ἀρρφ.
Παροιδαίνω, Μ. αιδήσω. Πρήσκομαι (Εἶμαι πρησμένος) ὀλίγον τι ἢ ἀπὸ τὸ πλέον. « Παροιδαίνειν τὰ παρίσθμια, » Ὀλδ.
Παροιδαίσκω, Μ. αίδήσω. Πρήσκω (ᾗ αὐτὸ πθ. Πρήσκομαι) ὀλίγον τι. « Μετρίως ἐρεθίζει τε (ἡ κνίδη) καὶ παροιδαίσκει, » Ἀρετ.
Πάροιθε(θεν), ἐπίρ. Π. [πάρος]. ἔμπροσθεν· (ἐπὶ χρόν.) πρότερον, προτοῦ· (μὲ γεν.) « Πάροιθ' αὐτοῦ καθέζετο, » Ἰλ. Α. (καὶ χρν.) « Πάντ' ἤδη σοι τελέω τὰ πάροιθεν ὑπέσχεν, » Ἰλ. Ψ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Πάροιθ' ἐπὶ νᾶμα κατελθεῖν, » Θκρ., προτοῦ νά. (καὶ ἐνάρθρ.) « Μᾶλλον ἢ τὸ πάροιθεν, » Ὀδ. Α. (καὶ ἑλλ.) « Οἳ δεύτερος, εἴτε πάροιθεν, » Ἰλ. Ψ.
†Παροικεσία (ἡ), Γρφ. = Παροίκησις· παροικία.
Παροικέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κατοικῶ πλησίον (εἰς τὸ πλάγιον) τινος, γειτνιάζω. « Ἀπὸ Κνίδου μέχρι Σινώπης Ἕλληνες τὴν Ἀσίαν παροικοῦσιν, » Ἰσοκρ. (καὶ μτφορ.) « Ἐκ γειτόνων τῆς μεγαλοφροσύνης παροικοῦσαν τὴν ἀλαζονείαν, » Σων. 2) (ἐπρ. ἡ πρωθυστ.) κατοικῶ πουθενὰ πρὸ ὀλίγου ἢ πρὸς καιρὸν (ὡς πάροικος). « Εὖ μόνος παροικεῖς ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ οὐκ ἔγνων τὰ γενόμενα ἐν αὐτῇ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις, » Εὐαγγ.
Παροίκημα (τὸ), μτγν. ἀντὶ Παροικία.
Παροίκησις, εως (ἡ). τὸ παροικεῖν (κατοικεῖν πλησίον τινὸς ἢ πρὸς καιρὸν εἰς μέρος τι).
Παροικία (ἡ). τὸ μέρος ὅπου παροικεῖ τις, κατοικία παροίκου (ἐνίοτε) γειτνίασις, γειτονία.
Παροικίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κατοικίζω τινὰ (καὶ πθ. Ἔρχομαι καὶ κατοικῶ, Ἀποικῶ) πλησίον τινός.
Παροικικὸς, ἡ, όν. Παροίκου ἴδιος. « Παροικικὸν δίκαιον, » Πανδ., jus colonarium.
Παροικὶς, ίδος (ἡ), = Παροικική. « Πόλις—, » Στρϐ.
Παροικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκοδομῶ πλησίον τινός· κτίζω ἀπὸ τὰ πλάγια. « Δεῖ μέλεσσαι τὰς τοῦ σμήνους εἰσόδους παροικοδομοῦσι τῷ κηρῷ ἐὰν εὑρεῖαι ὦσιν, » Ἀρστ.
Παροικοδόμημα (τὸ). οἰκοδόμημα ἀνεγερθὲν πλησίον ἄλλου.
Πάροικος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν πλησίον εἰνός, γείτων. « Ποταμῷ παροίκους Ἄλυϊ, » Ἀρτ. (καὶ μτφορ.) « Πάροικος πόλεμος. » Ἡρ., ὁ πρὸς τοὺς πλησιοχώρους. 2) ὁ κατοικῶν πρὸς καιρὸν ἢ κατοικισθεὶς πρὸ ὀλίγου πουθενὰ, (παρϐλ. Μέτοικος). « Οὐκ ἐστὲ ξένοι ᾗ πάροικοι, ἀλλὰ συμπολῖται καὶ οἰκεῖοι, » Γρφ.
Παροιμία (ἡ), [παρὰ, οἶμη]. λόγος κοινὸς (κατὰ λέξ. παρϐόσιος), παραίνεσις σύντομος ἐκφράζουσα ἀλληγορικῶς καὶ χαριέντως βιωτικήν τινα ἀλήθειαν ἢ περιφερομένη κατὰ παράδοσιν εἰς τὰ στόματα (κυρ.) τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, (Γαλλ.) proverbe. (Γρφ.) = Παραβολή. « Ταύτην τὴν παροιμίαν εἶπεν αὐτοῖς, » Εὐαγγ.
Παροιμιάζω καὶ (μτ.) Παροιμιάζομαι, Μ. άσομαι. Κάμνω τι νὰ γένῃ (καὶ πθ. Γίνομαι, Καταντῶ) παροιμία· (μτ.) ὁμιλῶ παροιμιωδῶς, ἀναφέρω παροιμίαν ἢ ἐν εἴδει παροιμίας. « Δι' οὓς ἡ Σκιθῶν ἐρημία πεπαροιμίασται, » Σων.
Παροιμιακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ κατάντησις εἰς παροιμίαν. || « Στίχος—, » Μετρ., ὁ δε' ἀναπαίστων δίμετρος καταληκτικός.
Παροιμιακῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει παροιμίας, παροιμιωδῶς.
Παροιμιαστὴς, οῦ (ὁ), ὁ συνειθίζων νὰ λέγῃ ἢ νὰ συντάττῃ παροιμίας. « Ἀρκαδίαν μ' αἰτεῖς, εἶπεν τις ἂν παροιμιαστὴς ἀνὴρ, » Φώτ.
Παροιμιογράφος (ὁ, ἡ). ὁ συντάκτων συλλογὴν (ἢ συγγράφων περὶ) παροιμιῶν.
Παροιμιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω ἢ Ἐξηγῶ παροιμίας, ὁμιλῶ (πραγματεύομαι) περὶ παροιμιῶν.
Παροίμιον (τὸ), = Παροιμία.
Παροιμιώδης, εος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.) -ωδῶς. Ὁ ἐν εἴδει παροιμίας, παροιμιακός, [Γαλλ.] proverbial.
†Πάροιμος (ὁ, ἡ), Γλσ. = Παρόδιος.
Παροινέω-ῶ, Μ. ήσω (κυρ. Ἐπαρῴνουν· πρκ. Πεπαρῴνηκα). Ἀτακτῶ (ᾗ μτϐτ. Κακομεταχειρίζομαί τινα) ἐπάνω εἰς τὸ μεθύσι, (ἐν γέν.) = Ὑβρίζω, (καὶ μτϐτ.) περιυβρίζω. (πθ.) « Τὰ πεπαρῳνημένα, » Λξ, ὅσα εἶπέν ἢ ἔπραξέ τις (ἁπλῶς ἢ κατά τινος) μεθύων.
Παροίνημα (τὸ). τὸ πραχθὲν ἢ λεχθὲν ἐν καιρῷ παροινίας· ὁ περιυβρισθεὶς ὑπὸ τοῦ παροινοῦντος (γενόμενος ἀντικείμενον τῆς παροινίας του).
Παροινία (ἡ). ἡ παρ' οἶνον (ἐπάνω εἰς τὸ μεθύσι) ἀταξία· κακὸν (ἀχρεῖον) μεθύσι (ἐν γέν.) φέρσιμον βάρϐαρου, ὕβρις, ψράσύτης. « Τὸ παρ' οἶνον λυπεῖν τοὺς συνόντας, τοῦτ' ἐγὼ κρίνω παροινίαν, » Ξεν. « Ἐντελὲς δεῖπνον οὐ ποιεῖ παροινίαν, » (Ἀμφ. παρ') Ἀθ.
†Παροινιάζω, Μ. άσω, Γρμτ. = Παροινέω.
Παροινικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς = τῷ
Παροίνιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος παρ' οἶνον (παρὰ πότον). « Παροίνια (ἐνν. μέλη), » Σχλ., τὰ ἄλλ. Βακχικὰ καὶ Σκόλια. 2) (ἐπὶ ἀνθρ.) = τῷ
Πάροινος (ὁ, ἡ). ἔκδοτος εἰς τὸν οἶνον, μέθυσος, (κυρ.) ὁ κάμνων κακὸν μεθύσι (ἐν γέν.) ὑβριστὴς, ἄτακτος· παραλυμένος, ἄσωτος.
Παροινοχοέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰνοχοῶ παρά τινι, εἶμαι οἰνοχόος του.
Παροινοχόος (ὁ). ὁ δευτερεύων οἰναχόος, βοηθὸς τοῦ οἰνοχόου.
Παροίνως, ἐπίρ. Μετὰ παροινίας, ὡς πάροινος, ἀτάκτως, ὑβριστικῶς κτλ.
Παροισθεὶς, εῖσα, ἐν, Π. πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Παραφέρω.
Παροιστράω(έω)-ῶ, Μ. ήσω, = Οἰστράω.
Παροίστρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., οἰστρηλάτησις, οἰστρηλασία.

Παρ.οιστρίζω. Μ. ίσω Οἰστρηλατῶ, ἐρεθίζω.
Πάροιστρος (ὁ, ἡ), [παρά, οἶστρος]. ὁρμητικός, μανιώδης.
Παροίτατος η, ον, Π. ὑπερθ. καὶ
Πάροιτερος, α, ον, Π. συγκρ. τοῦ Πάρος, Πάροιθεν. Ἐπροσθινώτερος· (χρν.) πρεσβύτερος· ἀρχαιότερος,-ότατος.
Παροιτέρω, ἐπίρ.=Προτέρω, περαιτέρω· (χρον.) ἀρχήτερα, προτήτερα, μπροσθινώτερα.
Παρ.οιχνεύω, Μ. εὔσω καὶ
Παρ.οιχνέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. Ἰων. ἀντὶ
Παρ.οίχομαι, Μ. οιχήσομαι, (μέλ/τ.) Περνῶ παρεμπρός, ξαπερνῶ, ὑπερβαίνω· (μὲ γεν.) ἀπομακρύνομαι· ἀποτυγχάνω, ἀποφεύγω· (ἐν γέν. χ. πτ.)=Παρέρχομαι· (συνκδ.) ἐκλείπω, χάνομαι. » Δείματε —, « Αἰσχλ. (καὶ μὲ γεν.) » Ὅσον μοίρας παροίχη, « Εὐρ., ἐξέπεσες. (συνήθ. χ. πτ.) » Νὺξ παρῴχηκεν, Ἰλ. Κ. » Τὰ Ὀλύμπια παροιχώκεε, « Ἡρ. » Τοὔστρακον παροίχεται, » (Κρατῖν. παρὰ) Πλ., τοῦ ἐξοστρακισμοῦ, συνήθεια παρῆλθε. (καὶ κατὰ μτχ.) » Ὑπάτην παροιχομένην νύκτα, « αὐτ. » Παρῳχημένος (χρόνος), « Γρμ., ὁ ἐκφράζων τὸ « Παρῳχηκώς, « τὸ παρελθόν.
Παροιχώκει, Ἰων. ἀντὶ Παρῳχώκει, γ', ἐν πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Παροίχομαι.
Παρ.οκλάζω (ομαι), άσω, -ομαι. Γονατίζω ὀλίγον τι, (μτφορ.) ἀρχίζω νὰ κλίνω (νὰ ἐκπίπτω, ἢ νὰ ἐνδίδω).
Παροκωχὴ (ἡ),=Παρακωχή.
Παρολίγον (ἀντὶ Παρ' ὀλίγον), ἐπίρ. Σχεδόν, ὀλίγου Ἔλειπε, ἡ ἔλλειψε.
Παρ.ολιγωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀλιγωρῶ ὅλως διόλου, παραμελῶ, περιφρονῶ.
Παρ.ολισθαίνω (σθάνω), Μ. ολισθήσω. Γλιστρῶ καὶ πίπτω πλάγια, παραπίπτω (κυρ. ᾗ μτφορ.)· παρεκτρέπομαι. 2) ἐμβαίνω χοιρφὰ (εἰσχωρῶ) πεθενὰ, παρεισθύομαι.
Παρολίσθημα (τὸ),=Παράπτωμα.
Παρολίσθησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., παρείσδυσις, παράπτωσις.
Παρολκὴ (ἡ), τὸ παρέλκειν, ἀναβολὴ καιροῦ· (γρμτ.) πλεονασμός.
Πάρολκος (ὁ). τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. τραβοῦν τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν.
Παρ.ομαρτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Παρακολουθῶ.
Παρομήριος, α, ον. Ὁ κατὰ μίμησιν (παρῳδίαν) τῶν Ὁμηρικῶν στίχων.
Παρ.ομοιάζω, Μ. άσω. (μτγν.) Παρισόω· παραβάλλω· (ἀμετβ.) ὁμοιάζω σχεδόν (κατά τι), εἶμαι παρόμοιος, παραφέρνω.
Παρομοιῶος, η, ον, Π. ἀντὶ
Παρόμοιος (ὁ, ἡ). σχεδὸν ὅμοιος, Παραπλήσιος. » Παρόμοιοι ταῖς Ἕλλησι τὸν ἀριθμόν, « Ξεν., ἰσάριθμοι ὡς ἐγγύτατα. » Κῶλα παρόμοια, « Δ. Φαλ., τὰ πάρισα.
Παρ.ομοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Παρισόω, παρομοιάζω.
Παρομοίως, ἐπίρ. Σχεδὸν ὁμοίως, παραπλησίως.
Παρομοίωσις εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρομοιόω, (Ῥτρ.) ἡ κατὰ τὸ ὁμοιοκατάληκτον παρίσωσις τῆς φράσεως.
Παρ.ομολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμολογῶ ἐκ τοῦ παραχρῆμα· σύμφημι (μετὰ τῶν ἄλλων). 2) παραδέχομαι διὰ μίαν στιγμὴν (συγκατατίθεμαι ἐπίσης εἰς) τὰ λεγόμενα, (ὀθεν
Παρομολογία (ἡ). (Ῥτρ.) ἡ πρὸς καιρὸν παραδοχὴ (ὁμολογία) τῶν λεγομένων ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου ἐπὶ σκοπῷ συστηματικωτέρας ἔπειτα ἀναιρέσεως.
†Παρόμφημα (τὸ), Γλσ. [παρά, ὀμφή]. παρώνυμα, παρωνύμιον.
Παρόν, οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Πάρειμι, Ν. ἔσμαι.
Παρ.ονειδίζω, Μ. ίσω. Ὀνειδίζω ἀποτόμως ἢ πλαγίως.
Παρ.ονομάζω, Μ. άσω. Παράγω λέξιν τινὰ ἀπὸ ὀνόματος. » Ὁ ἀνελεύθερος καὶ ἀφ' παρωνόμαζται τῇ ἀνελευθεριότητι, « Σχλ. 2) (ἐνίοτε) ἐπονομάζω (ς)· (συνήθ.) παίζω ἐπάνω εἰς ὄνομα ἢ λέξιν. » Ἀκτικὴν τὴν νῦν Ἀττικὴν παρωνομασθεῖσαν, « Στρβ., (ὀθεν
Παρονομασία (ἡ). παίγνιον λέξεων (κυρ. παραλλήλως τεταγμένων), π. χ. Πρόθους θεός, » Σκιμπαμία ναῦς, « Ὅμ. » Ὡς ἔχει καὶ τὰ ῥηθέν ὑπό τινος πρὸς τὸν διωκόμενον συνεχῶς δι' ἀμπέλους, Οὐ κλήματα φέρουσιν, ἀλλ' ἐγκλήματα, « Ἀρις., (παρβλ. Παρήχησις).
Παρ.οξίζω, Μ. (σω. Ξινίζω ὀλίγον τι, ἀρχίνω νὰ ξινίζω.
Παροξίς, ίδος (ἡ), εἶδος μέτρου (ἓν ἥμισυ κεράτιον).
Παροξυντέον, θετ. τοῦ Παροξύνω.
Παροξυντής, οῦ (ὁ). ὁ παροξύνων (παροργίζων).
Παροξυντικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων στὴν ἰδιότητα (τὸ ἰδίωμα) τοῦ παροξύνειν, ἐρεθιστικός, παρορμητικός.
Παροξυντικῶς, ἐπίρ. Μὲ παρορμητικὸν (ἐρεθιστικὸν) τρόπον.
Παρ.οξύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Παρώξυμμαι), Παροργίζω, ἐρεθίζω· παρορμῶ, διεγείρω· (πθ.) ἐξάπτομαι· (ἰατρ.) καυστικοφορμίζω ἢ (ἐπὶ πυρετοῦ διαλείποντος) εἰσβάλλω, ἐπέρχομαι· (Γρμτ.)= Παροξυτονέω.
Πάροξυς, εος (ὁ, ἡ). ἀψύς, ὀξύθυμος, εὐερέθιστος.
Παροξυσμὸς (ὁ). τὸ παροξύνειν ἢ παροξύνεσθαι, ἐρεθισμός· διέγερσις· παρακίνησις (» Κατανοῶμεν ἀλλήλους, εἰς παροξυσμὸν ἀγάπης ᾧ καλῶν ἔργων, « Γρφ.)· σύγχυσις (λογοτριβὴ) μεταξὺ φίλων (» Ἐγένετο οὖν παροξυσμός, ὥστε χωρισθῆναι αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων, « Ἰφρ.)· (ἰατρ.) ἔφοδος πυρετοῦ· φλεγμονὴ (κακοφορμισμα) πληγῆς, χειροτέρευσις ἀσθενείας, (ἢ κατὰ τὸν Ἀέτ.) » κίνημα νοσήματος μερικὸν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἀπὸ ἀνέσεως. «
Παρ.οξυτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ἢ Προφέρω λέξιν τινὰ παροξυτόνως, τονίζω μὲ ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης.
Παροξυτόνησις, εως (ἡ) τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τονισμὸς λέξεως δι' ὀξείας ἐπὶ τῆς παραληγούσης.
Παροξυτονητέον, θετ. τοῦ Παροξυτονέω.
Παροξύτονος (ὁ, ἡ). (γραμτ.) ἐγκλινόμενος μὲ ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης, γραφόμενος ἢ προφερόμενος.
Παροξυτόνως, ἐπίρ. (γρμτ.) Μὲ ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης.
Παρ.οπλίζω, Μ. ίσω, =Ἀφοπλίζω. 2) Π. ἀντὶ Προετοιμάζω. » Παροπλίσασθαι δὲ μῶρα, « (Νουμέν. παρ') Ἀθ.
Παρ.οπτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ψήνω ὀλίγον (ἐπιπολαίως), τσηγαρίζω, καψαλίζω (ς)
Παροπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Παροράω.
Παρόπτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παροπτάω, τσιγάρισμα, καψάλισμα· (ἰατρ.) =Πυρίασις.
†Παρόπτομαι, (εὔχρ. μόνον ὁ) Μ. παρόψομαι,=Παροράω.
Παρόραμα (τό). τὸ ἀντικείμενον ἢ ἀποτέλεσμα τῆς παροράσεως, λάθος ἐκ παραβρομῆς, ἀπροσεξία.
Παρόρασις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Παροράω, παράβλεψις· παραβρομή, ἀπροσεξία. (συνκδ.) περιφρόνησις.
Παρορατέον, θετ. τοῦ Παροράω.
Παρορατικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὸ ἰδίωμα τοῦ παρορᾶν (παραβλέπειν), ὑπεροπτικός ἢ ἀπρόσεκτος.
Παρ.οράω-ῶ, Μ. παρόψομαι (ἀόρ. Παρεῖδον κτλ.). (μὲ αἰτ.) Βλέπω χωρὶς νὰ βλέπω (παρὰ τὸ προσῆκον), δὲν καλοβλέπω. » Τὸ γὰρ παρορᾶν καὶ παρακούειν, ὁρῶντος ἀληθῶς τι καὶ ἀκούοντός ἐστιν, οὐ τοῦτο δέ ὃ οἴεται, « Ἀριστ. 2) βλέπω τι ἐν παρόδῳ (ἀπροσέκτως, μὲ ἀδιαφορίαν), προσποιοῦμαι ὅτι δὲν βλέπω, παραβλέπω· (συνκδ.) παραμελῶ, περιφρονῶ· (ἐκκλ.) συγχωρῶ. « Ἐξόν μοι παριδεῖν ἅπαν ἐζημιώθην, « Ἀλκίφρ. (καὶ πθ.) » Ὀλίγου μὲν γάρ πανηρὸν παρορᾶται· πολὺ δὲ γενόμενον, ἐν ὀφθαλμοῖς μᾶλλόν ἐστιν, « Ἀριστ. « Ταῦτα τότε ἐαθέντα καὶ παρορθέντα ἀπώλεσε Θρᾴκην, « Δημ. 3) (μὲ αἰτ. προθετ.) βλέπω πλαγίως (μὲ τρόπον ἢ ἐκαιρωθέν μου)· στρέφω συχνὰ τὰ βλέμματά μου πρός· βλέπω τι τὸ ὁπ. ἀρχίζει νὰ φαίνεται μακρόθεν, (καιν.) ξανοίγω. » Ἤρχοντο ἤδη τὰ τῶν πολεμίων στράτευμα ἀντιπρόσωπον παρορᾶν, « Ξεν. (καὶ δοτ. τρπ.) » Χρηστὰν ἐξεῖπόν, ὅ, τι μοὶ παρορᾷς, « Ἀριστ., προνοεῖς ὅ, τι εἶνε συμφέρον μου· (καὶ προθετ. αἰτ.) « Τὰ δὲ πρόκομιον (τοῦ βοτάνου) καθήκει ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς· ὥσθ' εἰς τὸ πλάγιον παρορᾶν μᾶλλον, ἢ εἰς τὸ πρόσθεν, « Ἀρητ.
Παρ.οργίζω, Μ, ίσω. Κινῶ (καὶ μσ. αὐτπθ. Κινοῦμαι) εἰς ὀργήν, θυμόνω, ἐρεθίζω, -ομαι.
Παρόργισμα (τὸ) καὶ
Παροργισμὸς (ὁ). τὸ παροργίζειν ἢ παροργίζεσθαι, ἐρεθισμός, θύμωμα.
Παρ.ορέγω, Μ. έξω. Ἐκτείνω (Προτείνω) πλαγίως τὴν χεῖρα ἢ ἐν εἴδει χειρός τι πρός.
Παρόρειος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος πλησίον ἢ εἰς τὴν πλευρὰν ὄρους.
Παρόρθιος (ὁ, ἡ). σχεδὸν (ὄχι ἐντελῶς) ὄρθιος, (Λτ.) subrectus.
†Παρορία (ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Παρώρεια.
Παρ.ορίζω, Μ. ίσω. Ὑπερβαίνω (Ἐκχαίνω ἀπὸ τὸ ὅριόν μου) ἐπεκτείνομαι τὴν γῆν

τοῦ γείτονός μου· (μτφρ.) παραβαίνω, παρεκτρέπομαι. 2) (μτβτ.) περιλαμβάνω, περιορίζω, προσδιορίζω. « Παρώρισε τὸν κίνδυνον, εἶπεν » Ξύλον Αἶδ' ἑρύκει, « Λογγ.

¦Παρόριος, α, ον, = Παρόρειος. 2| = Ἀγχιτέρμιος, Πρόσορος.

Παρορισμός (ὁ), τὸ Παρορίζειν, ὑπέρβασις τῶν ὁρίων πρὸς σφετερισμὸν γειτνιάζοντος γηπέδου· (μτφρ.) παρεκτροπή, παράβασις.

Παροριστέον, θετ. τοῦ Παρορίζω.

Παροριστής, οῦ (ὁ), ὁ παρορίζων, σφετεριστὴς τῆς γῆς τοῦ γείτονός του· (μτφρ.) παραβάτης.

¦Παρορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραβαίνω τὸν ὅρκον μου· πράττω παρὰ τοὺς ὅρκους (παρὰ τὰς συνθήκας), παρασπονδέω.

Παρορκία (ἡ). παράβασις ὅρκου, ἐπιορκία.

Παρορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακινῶ· προτρέπω· διεγείρω. (μσ. ἢ ἀμτβτ.) κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν (μὲ προθυμίαν) εἴς τι.

Παρορμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀράζω ἢ εἶμαι ἀραγμένος πλησίον τινος.

Παρόρμημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς παρόρμησιν (παρακίνησιν), μέσον παρορμητικόν, ἐλατήριον.

Παρόρμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρορμάω, προτροπή, παρακίνησις.

Παρορμητέον, θετ. τοῦ Παρορμάω.

Παρορμητικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ πρὸς παρόρμησιν (παρακίνησιν) ἁρμόδιος, προτρεπτικός, διεγερτικός.

¦Παρορμίζω, Μ. ίσω. Ἀράζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ. ἀλλ.) πλησίον τινος.

Πάρορνις, εθος (ὁ, ἡ), Π. [παρά, ὄρνις], = Παράσιτος, ἀκαίσιος.

Παρόρνυμι, Μ. παρόρσω, Π. = Παρορμῶ, παρακινῶ.

Παροργὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ·

Παρ-ορύσσω (ττω), Μ. ορύξω. Σκάπτω πλησίον ἢ ἐπέκεινά τινος. 2) γυμνάζομαι σκάπτων κατὰ συνερισμὸν καθὼς ἐγυμνάζοντο οἱ πάλαι. 3) (παλαιότ.) κτυπῶ εἰς τὰς πλευράς.

Παρ-ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χορεύω παρὰ τὸν ῥυθμὸν· παρασταίνω (ὑποκρίνομαι) τι ὡς παντομίμος ἀνεπιτηδείως.

Πάρος, ἐπίρ. ἢ πρόθ. Π. [πρὸ ἢ παρά]. ἔμπροσθεν· (Χρον.) προτήτερα, (μὲ ἀπαρ.) πρίν, προτοῦ νά. (μὲ γεν.) « Στεῖχε δωμάτων πάρος, » Σοφ. « Πάρος κατέβηκε πόδοῖν πατρὸς ἐοῦ, » Θκρ. (καὶ χρν.) « Δίετὰς ἦν πάρος, νῦν αὖτε κτλ., » Ὀδ. Γ. « Οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος ἴμεν, οὔτε πη ἄλλη, πρὶν κτλ., » Ὀδ. Β. (ᾗ συχνότ. πρὸς ἀπαρ.) « Πάρος τάδε γενέσθαι, » Ἰλ. Ζ. « Πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι, » Ὀδ. Α. « Πάρος ἐμὲ κεῖνον ἰδέσθαι, » Θκρ. (καὶ ἐνάρθρ.) « Τὸ πάρος, » Ὑμ. « Πάντα γὰρ, τά τ' οὖν πάρος, τά τ' εἰς ἔπειτα, σῇ κυβερνῶμαι χερί, » Σοφ. (παρβλ. Πάροιθε καὶ Πρίν).

Παρασοφραίνω, Μ. σοφρήσω. Δίδω τι συχνάκις ἢ ἐκ τοῦ πλησίον εἴς τινα νὰ μυρίζῃ.

Παρότρυνσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παροτρύνω, παρόρμησις, παρακίνησις.

Παροτρυντικός, ἡ, όν, Παρορμητικός, διεγερτικός. Ἐκ τοῦ

Προτρύνω, Μ. υνῶ. Προτρέπω, παρορμῶ, παρακινῶ, ἐρεθίζω. « Ἅπασα πρόφασις [κανὴ τὰς ὑστέρας παροτρύνασι, ἢν ἔχωσί τι φλαῦρον, » Ἱππκρ. (ᾗ κατὰ τιμ.) « Ἐμὲ δ' ὧν πὰρ θυμὸς ὀτρύνει φάμεν, » Πίνδ.

Παρουάτος, α, ον, Π. [παρά, οὖς]. ὁ ἔχων κρεμασμένα αὐτιά. « Κύων—, » Καλλ.

Παρουλίς, ίδος (ὁ). πρήξιμόν τι τῶν οὐλῶν (τῶν ὀδοντοκοιλιῶν), (παρβλ. Ἐπουλίς).

Πάρουλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι οὐλὸς (σγουρός).

Παρουλότριχος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι οὐλόθριξ (σγουρομάλλης, κατσαρός).

Πάρουρος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὴν οὐράν.

Παροῦσα, θηλ. τοῦ Παρών, (ὤθεν

Παρουσία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις παρών· ἄφιξις, ἔρχομός, ἐμφάνισις· (ἐνίοτε) οἱ παρόντες (εἰς συνανεστροφὴν ἢ ἀκρόασιν). « Παρουσίαν ἔχω, « Σοφ., = τῷ

¦Παρουσιάζω, Μ. άσω. (Ἐκκλησ.) εἶμαι παρών· πλησιάζω, ἔρχομαι.

¦Παρ-οφθαλμίζω, Μ. ίσω. Ἀπατῶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν θεατῶν ὡς·

¦Παροφθαλμιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀπατῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν θεατῶν, θαυματοποιός, ψηφοπαίκτης, (Τσρκ.) γκιόζ-μπαγιτζῆς, (ἴδε καὶ παρβλ. τὸ παράδ. τοῦ Γρ. εἰς τὸ Κλέπτω).

†Παροφθαλμιστικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παροφθαλμίζειν. « Παροφθαλμιστικὴ, « Σχλ. Συν., ἡ τέχνη τοῦ παροφθαλμιστοῦ, (Τσρκ.) γκιόζ-μπαγιτζιλίκι.

Παρ-οχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Εἶμαι (Συνοδεύω κυρ. τὸν υμρίον ὡς) πάροχος.

Παρ-οχέτευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Παρ-οχετεύω, Μ. εύσω. Γυρίζω (Παρατρέπω) τὸ ὕδωρ ἀπὸ τὸν συνήθη ἀχετόν του ἀλλοῦ· τρυπῶ κρυφὰ (χωρὶς ἄδειαν) τὸ ὑδραγωγεῖον καὶ κλέπτω τὸ νερόν. « Τῶν Ἀθήνηθεν ὑδάτων ἐπιστάτης ὤν, εὑρὼν τοὺς ὑφηρημένους τὸ ὕδωρ καὶ παροχετεύσαντας, » Πλ. (καὶ μτφρ.) « Τοῦτ' αὖ παρωχέτευσας, « Εὐρ., διέστρεψας σοφιστικῶς.

†Παροχεύς, έως (ὁ). = Πάροχος (2).

Παρ-οχεύω, Μ. εύσω. Μοιχεύω (καὶ πθ.) Μοιχεύομαι· (ἐπὶ ζ.) βατεύω ἄλλην ἢ βατεύομαι μὲ ἄλλον παρὰ τὸ 'ταῖρι μου, (Λρχτ.).

Παρ-οχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταφέρω τινὰ ἐπ' ὀχήματος περαιτέρω ἢ καθήμενον εἰς τὸ αὐτὸ ὄχημα πλησίον ἄλλου. ||. (μσ.) καθήμαι πλησίον τινος εἰς τὸ αὐτὸ ὄχημα ὡς πάροχος. « Παρωχεῖτο δὲ αὐτῷ ἡνίοχος, » Ξεν.

Παροχὴ (ἡ), τὸ παρέχειν, δόσις· προμήθεια· χορηγία· χάρισμα· φιλοδώρημα· (ἰδιαιτ.) ταχθὲν τὸ ὁπ. οἱ σύνδικοι (πράοχοι) τῶν κωμοπόλεων καὶ χωρίων ὑπεχρεοῦντο νὰ δίδουν εἰς τοὺς ταξιδεύοντας μὲ ἔξοδα τοῦ δημοσίου, (Δτ.) **salarium.**

Παροχλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνοχλῶ (ὡς ἐκ τῆς γειτνιάσεώς μου), παρενοχλῶ.

Παρ-οχλίζω, Μ. ίσω. Μετακινῶ διὰ τοῦ μοχλοῦ, (ἐν γεν.) μετατοπίζω.

Πάροχος (ὁ), [παρά, ὄχος]. ὁ καθήμενος πλησίον τινὸς εἰς τὸ αὐτὸ ὄχημα, (ἰδιαιτ.) ὁ παρακαθήμενος εἰς τὸν νυμφίον ὅταν μετέφερεν ἐπ' ὀχήματος τὴν νύμφην εἰς τὸν οἶκόν του, Παρανύμφιος. (Ἴδε ᾗ Παραιβάτης). 2) « Ἵππος—, « Εὐάγρ. ὁ (ἄλλ.) Παρήορος, (Λτ.) **dextarius.**

3) [παρέχω] δοτὴρ, χορηγός· (ἰδιαιτ.) τροφοδότης, φροντιστής· (καὶ κατ' ἐξοχ.) ἐπιστάτης (Τσρκ. κεχαγιᾶς, Γαλλ. syndic) χωρίου ἢ κωμοπόλεως διωρισμένος νὰ προμηθεύῃ τὰ ταγήνια τῶν ταξιδευόντων μὲ ἔξοδα τοῦ δημοσίου, (Δτ.) **parochus.**

Παρ-οψάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Τρώγω τι μὲ τὸ ψωμί μου ὡς ὄψον (προσφάγιον), (κοιν.) προσφαγίζω, (ὄθεν

Παρόψημα (τὸ). προσφάγιον, καλὸν (ἐκλεκτὸν) φαγεῖ·

Παροψημάτιον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ προηγ.

Παροψίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Παροψίς.

Παροψίδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς παροψίδα, παρατιθέμενος εἰς τὴν τράπεζαν ἐπὶ παροψίδος.

Παρόψιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ·

Παροψὶς [παρά, ὄψον], ίδος (ἡ). πιάτον (σκουτέλι ἢ γαβάθα) διὰ φαγεῖ·. « Παρατίθησιν ἐν παροψίδι, » (Ἀντιφ. παρ' Ἀθ. 2) (συχνότ. συνεκδχ.) = Παρόψημα, φαγητὸν ὀρεκτικὸν ἢ πολυποίκιλον, (Τσρκ.) μεζελῆκι. « Τὰ δ' ἀλλότρι' ἔσθ' ὅμοια ταῖς παροψίσι· φραχὺ γάρ τι τέρψαντ' ἐξανάλωται ταχύ, » (Πλάτ. παρ') Ἀθ. « Παροψίδας καὶ παντοδαπὰ ἐμβάμματα, « Ξεν.

Πάροψις, εως (ἡ). παράβλεψις. « Ἐν παρόψει, » Θεόδ. Ἀναγν., = Ἐν παρόψῳ.

Παρόψομαι, μέλλ. τοῦ Παροράω.

Παρ-οψωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψουνίζω κρυφίως καλὰ φαγητά.

Παροψώνημα (τὸ). καλὸν (ἐκλεκτὸν) φαγεῖ· τὸ ὁπ. ὀψωνίζει τις παρεμπὸς τῶν ἄλλων συνηθισμένων φαγητῶν· (ὀθ. μτφρ.) « Εὐνῆς παροψώνημα, « Αἰσχλ., ἡ παλλακίς.

Πάρπαγος (ὁ), Π. ἀντὶ Παράπαγος.

Παρπιπιθών, οῦσα, όν, Π. ἀντὶ Παρακιθών, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Παραπείθω.

Παρ-πέταμαι, Π. ἀντὶ Παρίπταμαι.

Παρπόδιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παραπόδιος, ὁ παρὰ πόδας (πρὸ ποδῶν), παρών, προκείμενος, ἐπικείμενος.

Παρράλιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ Παράλιος.

Παρρέκτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Παντορέκτης.

¦Παρ-ρέω, Π. ἀντὶ Παραρρέω.

Παρρησία (ἡ), [πᾶς, ῥῆσις]. τὸ νὰ λέγῃ τις ἐλευθέρως (θαρρετὰ) ὅ,τι θέλει, τὸ νὰ ὁμιλῇ εἰλικρινῶς (ἔντιμα) τὴν ἀλήθειαν, ἐλευθεροστομία· (ἐν γέν.) θάρρος, πεποίθησις, ἀφοβία. ||. (ἡ δοτ.) Παρρησίᾳ, ἐπίρ. Μετὰ παρρησίας, ἐλευθέρως· φανερά.

Παρρησιάζομαι, Μ. άσομαι. Ὁμιλῶ μετὰ παρρησίας (εἰλικρινῶς, θαρρετὰ, τὴν ἀλήθειαν). « Τῶν παρρησιαζομένων οὐδένα ἤκουσε, « Ξεν. (ᾗ μτβτ.) « Πολλὰ ἐπαρρησιασάμεθα πρὸς ἀλλήλους, » αὐτ., ἐξηγήθημεν φιλικῶς μεταξύ μας. (καὶ πθ.) « Τὰ πεπαρρησιασμένα, « ἀξη

τὰ μετὰ παῤῥησίας λεχθέντα. 2) (μτγν.) φαίνομαι· παῤῥησίᾳ· ἐμφανίζομαι, παρουσιάζομαι. « Ὁ θεὸς ἐπαῤῥησιάσατο, » Γρφ.

Παῤῥησιαστής, οῦ (ὁ) καὶ

Παῤῥησιαστικός, ἡ, όν. Ὁ παῤῥησιαζόμενος (συνηθίζων νὰ ὁμιλῇ εἰλικρινῶς, νὰ λέγῃ ἐλευθέρως τὴν ἀλήθειαν).

Παῤῥησιαστικῶς, ἐπίῤ. Μετὰ παῤῥησίας, εἰλικρινῶς, θαῤῥετά.

Παῤῥησις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Παράῤῥησις.

Παῤῥησιώτης, εος (ὁ, ἡ). = Παῤῥησιαστικός.

Παῤῥησιωδῶς, ἐπίῤ. = Παῤῥησιαστικῶς.

Παρσένος (ᾰ), Δακων. ἀντὶ Παρθένος.

Παρσταίη, Π. ἀντὶ Παρασταίη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. δ'. τῆς εὐκτ. καὶ

Παρστήετον, Π. ἀντὶ Παραςῆτον, δ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. δ'. τῆς ὑποτ. τοῦ Παρίστημι.

Παρτέμνω, Π. ἀντὶ Παρατέμνω.

Παρτιθεῖ, Π. ἀντὶ Παρατιθῇ = Παρατίθησι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁριστ. τοῦ Παρατίθημι.

†Παρτομίς [παρατέμνω], ίδος (ἡ). μικρὸν τομίδιον βιβλίου, ἐγχειρίδιον.

Παρυβρίζω, Μ. ἰσω. Ὑβρίζω ἐν παρόδῳ, περιϋβρίζω.

Παρυγραίνω, Μ. ανῶ. Ὑγραίνω ὀλίγον τι, νοτίζω, [ἐκ τοῦ

Πάρυγρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὑγρὸς, νοτερός, νοτισμένος.

Παρυδάτιος (ὁ, ἡ). ὁ φυτρόνων (διατρίβων, εὑρισκόμενος) πλησίον τῶν ὑδάτων, (Γαλλ.) aquatique.

Πάρυδρος (ὁ, ἡ). = Πάρυγρος. 2) = Παρυδάτιος, (Ἀρστ.).

Παρυπαντάω-ῶ, Ν. ήσω. (μὲ δοτ.) Συναντῶ· Προϋπαντῶ.

Παρυπάρχω, Μ. άρξω, (Σχλ.). Εἶμαι παρών, πάρειμι· παρευρίσκομαι· παραστέκω, (μὲ δοτ.).

Παρυπάτη (ἡ). ἡ πλησίον τῆς ὑπάτης (τῆς ἀνωτάτης) χορδὴ τῆς λύρας, ἡ δευτέρα μετὰ τὴν ὑπάτην.

Παρυπεμφαίνω, Μ. φανῶ. Ἐμφαίνω τι πλαγίως.

Παρυπνόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. κοιμῶμαι πλησίον τινός.

Παρυποδείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω ἀμυδρῶς πως.

Παρυποζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ζεύγνω πλαγίως, ἑνώνω ἐκ πλαγίου ἢ μὲ τρόπον.

Παρυποκλέπτω, Μ. κλέψω. Κλέπτω μὲ τρόπον, ὑποκλέπτω· ὑποκρύπτω.

Παρυποκρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω μὲ τρόπον, ὑποκρύπτω.

Παρυπολαμβάνω, Μ. λήψομαι. Ἐκλαμβάνω τι παρὰ τὸ δέον, ἐννοῶ ἐσφαλμένως.

Παρυπομιμνήσκω, Μ. υπομνήσω. Ἐνθυμίζω ἐν παρόδῳ ἢ εἰς περίστασίν τινα.

Παρυπόμνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐν παρόδῳ ἢ κατὰ περίστασιν ὑπόμνησις.

παρυπόστασις [παρυφίσταμαι], εως (ἡ). ἡ κατὰ συμβεβηκὸς (ὄχι καθαυτὸ) ὑπόστασις. « Διὸ οὔτε ὑπόστασιν ἔχει τὸ κακὸν, ἀλλὰ παρυπόστασιν, τοῦ ἀγαθοῦ ἕνεκα καὶ οὐχ ἑαυτοῦ γινόμενον, » Διον. Ἀρεοπαγ.

Παρυποφαίνω, Μ. φανῶ, = Παρυπεδείκνυμι.

Παρυποψύχω, Μ. ψύξω. Δροσίζω (Κρυόνω) ὀλίγον τι.

Παρυφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω τι ἀνάμεσα ἢ εἰς τὸ πλάγιον ἐν εἴδει παρυφῆς· (κατ' ἔκτ.) παρεντίθημι· παρενείρω. « Ἐσθὴς παρυφασμένη, » Διόδ., μὲ κεντάρια. 2) Ὑπερνῶ τινα ὑφαίνων, ὑφαίνω (ταλαιπωρῶ τὸ ὕφασμά μου) προτήτερα, (Φλῳρ.).

Παρυφαιρέομαι-οῦμαι, Μ. αιρήσομαι. Ὑφαιροῦμαί τι πλαγίως (μὲ τρόπον).

Παρύφαντος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) ἢ χρησιμεύων ὡς-

Παρύφασμα (τὸ) καὶ

Παρυφὴ (ἡ). εἶδος (κεντάρι) κυρ. ἀπὸ πορφύραν. « Παρυφὴ διαφανὴς, ᾗ νῦν ὁ γυναικῶν ἀβρύνεται βίος, » Ἀθ.

Παρυφὴς, ἑος (ὁ, ἡ). Ὁ φορῶν ἢ στολισμένος ὁλοτρόγυρα μὲ παρυφὴν (κυρ. πορφυρᾶν).

Παρυφιζάνω, Μ. ιζήσω. Καταλαμβάνομαι ὀλίγον τι.

Παρυφίστημι, Μ. παρυποστήσω. Δίδω ὑπόστασιν εἴς τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλο τι. ‖. (συνήθ. μσ. μὲ δοτ.) ὑφίσταμαι (ὑπάρχω) ὡς παρεπόμενον ἄλλου τινός, (ἐτυμ.) ὑπάρχω καταχρηστικῶς (καθόσον μόνον ὑπάρχει καὶ ἄλλο τι), δὲν εἶμαι αὐθυπόστατος.

Πάρυφος (ὁ, ἡ). = Παρύφαντος. ‖. (οὐσ. θηλ.) = Παρυφή.

Παρύψηλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὑψηλός. ‖. (οὐσ.) Παρύψηλα, « τὰ πλησίον πεδιάδος λοφίδια (ψηλώματα).

Παρ-ψάω-ῶ, Ν. ώσω. Ὑψόνω βαθμηδόν, ἀνυψόνω.

Παρύψωμα (τὸ). μέρος (κτίριον) παρυψωμένον.

Παρφάμεν, Δ. Π. ἀντὶ Παραφάναι, ἀπαρ. καὶ

Παρφάμενος, Π. ἀντὶ Παραφάμενος, μτχ. καὶ

Παρφάσθαι, Π. ἀντὶ Παραφάσθαι, μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παράφημι

Παρφασία καὶ

Πάρφασις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Παράφασις.

Παρφέρομαι, Π. ἀντὶ Παραφέρομαι.

Παρφυγέειν, Π. ἀντὶ Παραφυγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραφεύγω.

Πάρφυκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παράφυκτος, τὸν ὁπ. δύναται ν' ἀποφύγῃ τις. « Τὸ γε μόρσιμον οὐ παρφυκτόν, » Πίνδ.

Παρῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Παρέημι.

Παρῴας, ου (ὁ). ὄφις χαλκόχρους (παρῷος) ἱερὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, (παραβλ.) Παρεῖας.

Παρ-ῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄδω κατὰ μίμησίν τινος παραποιῶ (ἐπὶ τὸ κωμικώτερον)· τὴν ᾠδὴν ἄλλου ποιητοῦ, κάμνω παρῳδίας. « Παντοχοῦ γὰρ ὁ Πλάτων παρῳδεῖ τὰ Ὀρφέως, » Ὀλυμπιόδ. « Πέφυκα γὰρ οὐδαμῶς ἐπιτήδειος οὔτε σκώπτειν οὔτε παρῳδεῖν οὔτε γελοιάζειν, » Ἰουλ. 2) Φδω (ἀναφέρω) τι ἐν παρόδῳ. « Παρῳδοῦντες τὴν νίκην, » Διόδ.

Παρῳδή (ἡ). = Παρῳδία.

Παρῳδία (ἡ). ᾠδὴ κατὰ μίμησιν (κυρ. γελοίαν) ἄλλης ᾠδῆς, παραποίησις ἐπὶ τὸ κωμικώτερον τῶν στίχων ἄλλου ποιητοῦ.

Παρῳδικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς παρῳδίαν ἢ, ἐπιτήδειος εἰς τὸ παρῳδεῖν, (συγχ. τῷ Παρῳδικός).

Παρῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς τοῦ προκειμένου). 2) (οὐσ.) ποιητὴς παρῳδιῶν.

Παρ-ωθέω-ῶ καὶ (μσ. ῶ καὶ εὔχρηστοτ.) έομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσω καὶ ώσω, -ομαι. Σπρώχνω (Κουντῶ) τι παρέκει ἢ πρὸς τὸ πλάγιον· (συνεχ.) ἀποβιβάζω· ἀποποιοῦμαι. 2) (ἐνίοτε) ἀναβάλλω τι ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ὑπερτίθεμαι.

Παρωκεάνιος (ὁ, ἡ) καὶ

Παρωκεανίτης, ου (ὁ) καὶ **Παρωκεανῖτις**, ιδος (ἡ). ὁ κείμενος ἢ κατοικῶν (ἐν γέν. εὑρισκόμενος) πλησίον (εἰς τὰ παράλια) τοῦ Ὠκεανοῦ.

Παρωλένιος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον ἢ κατὰ μῆκος τῆς ὠλένης (τοῦ ἐπάνω βραχίονος). ‖. (οὐσ.) « Παρωλένια, » τὰ παρὰ τὴν ὠλένην μέρη (ἐν γέν.) αἱ ὠλέναι.

Παρώμαλος (ὁ, ἡ). σχεδὸν ὁμαλὸς (ἴσιος). « Παρώμαλος τὸ πλάτος καὶ τὸ μῆκος, » Σερβ., σχεδὸν ἰσοπλατὴς καὶ ἰσομήκης.

Παρωμίς, ίδος (ἡ). εἶδος φορέματος τὸ ὁπ. σκεπάζει τοὺς ὤμους, (παραβλ.) Ἐτωμὶς καὶ Περωμίς.

Παρὼν, όντος (οῦσα, όν), μτχ. τοῦ Πάρειμι, Μ. ἐσομαι.

Πάρων, ωνος ἡ ῶνος (ὁ), εἶδος ἐλαφροῦ πλοίου, τριχαντῆρες.

‡Παρωνομασία (ἡ), = Παρονομασία.

‡Παρ-ωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παρωνυμίζω.

Παρωνύμησις, εως καὶ

Παρωνυμία (ἡ). παραγωγὴ λέξεως παρωνύμου. 2) (ῥτρ.) = Παρονομασία. 3) = Παρωνύμιον. « Πολλὰ τῶν ὀνομάτων ἀποκρύπτουσιν αἱ παρωνυμίαι, » Πλ.

Παρ-ωνυμίζω, Μ. ίσω. Παράγω λέξιν τινὰ (κυρ. ὄνομα) ἀπὸ ὀνόματος, σχηματίζω τι παρωνύμως. « Ὁ θρασὺς παρὰ τὸ θάρσος παρωνυμίζεται, » Ἀρστ., (ἴδε καὶ Παρωνύμως).

†Παρωνυμίασμα (τὸ). λέξις παρώνυμος· παρωνύμιον.

†Παρωνυμίζω, Μ. ίσω, = Παρωνυμίζω.

Παρωνύμιος καὶ

Παρώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ παραγόμενος ἀπὸ ὀνόματος. « Τὸν δὲ λάθυρον καὶ τὸν ἐρέβινθον ὡς παρωνύμους τοῦ ἐρέβους καὶ τῆς λήθης, » Πλ. 2) ὁ παρεκτὸς τοῦ καθαυτὸ ὀνόματος, ὁ προστιθέμενος εἰς τὸ ὄνομα, (ὅθεν ‖. οὐσ.) Παρωνύμιον ἢ Παρώνυμον (τὸ), τὸ ἀπὸ συμβεβηκότος ἐπωνύμιον, (κοιν.) παρανόμι, (καὶ ἐπὶ κακοῦ) παρατσούκλι. « Λέγεται ἐν Ἀθήναις τὸν πρῶτον προκεκριμένον παρωνύμιον ἔχειν Κόραγον, » Ἀθ. (καὶ ἀλλ. ἐν εἴδει ἐπιρ.) « Σάτυρος ἐν Θέσῃ παρωνύμιον ἐκαλέετο Γρυπαλωπηΐς, » Ἱππαρ.

Παρωνυμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Παρωνυμίζω.

Παρωνύμως, ἐπίῤ. Διὰ παρωνυμίας. « Ὁ θρασὺς παρὰ τὸ θάρσος λέγεται παρωνύμως

νύμως. « Ἄρστ., (ὃς καὶ Παρωνυμάζω).
Παρωνυχία καὶ
Παρωνυχίς, ίδος (ἡ). παρωνυχίδα (ᾳ). 2) (σημ.) ἀπόστημα γινόμενον παρὰ τοὺς ὄνυχας, (κοιν.) τριγωρίστρα (καὶ τὸ κακόηθες) καλαγκάθι ἢ θεριάγκαθον, (ὁμων νύμως μὲ τὸ 3) φυτὸν (διότι ἐχρησιμευεν ὡς) ἰατρικὸν τῆς παρωνυχίδος.
Πάρῳδος (ὁ, ἡ). πυρρὸς (χαλκόχρους) κλίνων πρὸς τὸ σταχτερόν(ᾳ). « Ἵππος—, « Ἀρστ., (Τουρν.) doroù, (Γαλλ.) alezan.
Παρωπία (ἡ), [παρά, ὤψ]. ἡ ἔξω κώγχη (ὁ πρὸς τὰ μηνίγγια κανθὸς) τοῦ ὀφθαλμοῦ.
Παρώπιον (τὸ) καὶ
Παρωπίς, ίδος (ἡ). τὸ ἑκατέρωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ ἵππου προσηρμοσμένον ὄργανον διὰ προφύλαξιν τῶν ὀφθαλμῶν, (ἄλλ.) λιθήλιον 2) εἶδος προσωπίδος [τῆς ἀπολ. τὸ ἥμισυ παρίστανε γυναικεῖον πρόσωπον(ᾳ).
Παρώρεια (ἡ). πλάγιον (πλευρὰ) βουνοῦ ἢ σειρᾶς βουνῶν, [ἐκ τοῦ
Παρώρειος (ὁ, ἡ), = Παρόρειος.
Παρωρείτης, ου (ὁ). ὁ κατοικῶν ἢ κείμενος(ᾳ) εἰς παρώρειαν.
Παρωρμημένως [παρορμάω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ παρατραβάν· πρεθύμως(ᾳ).
Πάρωρος (ὁ, ἡ), [παρά, ὥρα]. ὁ ἐκτὸς τοῦ ἁρμοδίου καιροῦ, παράκαιρος· τοῦ ὀπ. παρῆλθε πλέον ὁ καιρός, (κοιν.) περασμένος, (παρδλ.) Ἔξωρος. « Οὔτε ἄωρος οὐδεὶς ἔστιν οὔτε πάρωρος πρὸς τὸ κατὰ ψυχὴν ὑγιαίνειν, « (Ἐπίκ. παρὰ Δστ. β. (τὸ οὐδ.) Πάρωρον καὶ (πλθ.) Πάρωρα, ἐπῤ. Παρὰ καιρόν, παράκαιρα.
Παρωροφίς, ίδος (ἡ). τὸ ἐπέκεινα τοῦ τοίχου ἐξέχον μέρος τῆς ὀροφῆς, (Γαλλ.) **la corniche** | **qui dans l'architecture égyptienne, comprend la partie placee au dessus du tore de l'architrave**, κατὰ τὴν ἐξήγ. τοῦ μακαρίτου **Letronne**· (παρδλ. Γείσον).
Παρώτιον (τὸ). τὸ πλησίον τοῦ ὠτὸς φορούμενον ἢ κρεμάμενον ψαλίδιον. (συγχ. τῷ Παρώπιον).
Παρωτὶς, ίδος (ἡ), (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) αἱ παρὰ τὸ οὖς ἀδένες (κυρ. ὅταν πρησθοῦν), (κοιν.) μαγουλήθρες, παραμαγούλες, (Γαλλ.) **oreillons**. 2) τὰ παρὰ τοὺς κροτάφους κρεμάμενα σγουρὰ τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς, (ἄλλ.) Κίκινοι. 3) (σπν.) ἡ κάτω ἄκρα (ὁ λοβὸς) τοῦ ὠτίου.
Παρωχηκὼς, υῖα, ὸς, ἐνεργ. καὶ
Παρωχημένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Παροίχομαι.
Πάρωχρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὠχρὸς, χλωμός.
Πᾶς (πᾶσα, πᾶν), παντὸς, πάσης, παντὸς (ἡ γεν. πλθ. Πάντων). Ὅλος· ὁλόκληρος· ἕκαστος, (κοιν.) πᾶς ἕνας. « Οὐχ ὁ μὲν, ὁ δ' οὔ, ἀλλὰ πάντες, « Ἡρ. « Ἅμα πάντες, « Ὅμ. « Διὰ παντὸς (ἐνν. τοῦ χρόνου), « Δξ., παντοτεινά, ἀδιακόπως. « Ἐκ παντὸς (ἐνν. τρόπου), « Δξ., μὲ κάθε τρόπον. « Οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες, πρόσω πᾶς πέτεται, « Ἰλ. Π., ἕκαστος. « Τοῦτο τοῦ παντὸς ἐξ, « Δξ., καθὼς καὶ ὁ τυχὸν δύναται νὰ τὸ κάμῃ. « Τὸ μὲν οὖν ἐπιτιμᾶν ῥᾴδιον ᾖ παντὸς, « Δμ. (καὶ ἐκ τοῦ ἐναντ.) « Ἀλλεπόν τι ᾖ οὐχὶ παντὸς, « Πλάτ. « Σιώπα πᾶς ἀνὴρ, « Ἀρῤῥφ. « Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς, « Ακ., ἀντὶ Πάντες. (ᾳ μετὰ γεν.) « Πάντες τῶν δούλων, « Διόδ. « Πάντας ὑπερβαλέσθαι πλούτῳ βασιλέων, « Δ. Ἁλ. « Ἀπάξει Ῥωμαίων ἅπαντας ἐκ τῆς πόλεως, « αὐτ. (ᾳ μετὰ τοῦ Τις) « Τοιαῦτα πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν, « Σοφ. « Ἔκτεινον πάντα τινὰ τῶν μάγων τὸν ἐν ποσὶ γιγνόμενον, « Ἡρ. « Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα εἶπε, « Θγν. « Παντὶ τῷ δῆλον, « Φίλ. « Δῆλον δὲ ἐποίουν παντὶ τῷ, « Ἡρ. (ἡ τοῦ Ἕκαστος) « Καὶ πάνθ' ἕκαστα ἐπεξῆλθον, « Βασ. « Ἔδοξε σκηψὰν πεσεῖν εἰς τὴν πατρῴαν οἰκίαν καὶ ἐκ τούτου λάμπεσθαι πᾶσαν, « Ξεν. « Εἰσ' ἄγε δή μοι πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον, « Ἰλ. Ω. (καὶ μὲ τὰ ἀριθμ. πρὸς δήλωσιν ἀκριβείας). « Ἐννέα πάντες, « Ὁδ. Θ., (κοιν.) ἐννηὰ πωστοί, (Γαλλ.) **neuf en tout**. « Ἐννέα πάντ' ἔτεα, « Ἡσ., κατὰ συνέχειαν. « Χρυσοῦ δὲ στήσας δέκα πάντα τάλαντα, « Ἰλ. Τ. « Ἐτυράννευσε ὀγδώκοντα ἔτεα, ἐβίωσε δὲ πάντα εἴκοσι καὶ ἑκατόν, « Ἡρ. « Πᾶν ἐστι ἄνθρωπος συμφορὴ, « αὐτ. « Πᾶς γίγνομαι, « Δξ., δὲν ἠξεύρω τί νὰ γένω (τί νὰ κάμω). « Ὅλος καὶ πᾶς εἰμι πρός τι, « Δξ., βάλλω ὅλα μου τὰ δυνατὰ ἵνα τὸ κατορθώσω. (καὶ ἐνάρθρ.) « Ὁ πᾶς ἄναλκις οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη, « Σοφ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) « Ἐδωρήσατο αὐτὸν πᾶσι δέκα, « αὐτ., ἀπ' ὅλα ἀπὸ δέκα. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) « Βασιλεύσας τὰ πάντα ἐνὸς δέοντα τριήκοντα ἔτεα, « αὐτ., (κοιν.) ὅλα-ὅλα. « Διέβησαν ἐς τὴν νῆσον 600 μάλιστα οἱ πάντες, « Θκ. « Τρεῖς οἱ πάντες, « Ἀθ. « Τὰς νέας τὰς πάσας ἐκόμισαν ἐς Ἄδῦρα, « αὐτ. « Ἐπιλίποι δ' ἂν ἡμᾶς ὁ πᾶς χρόνος, « Ἰσκρ. ‖ (τὸ οὐδ.) « Τὸ πᾶν, « Α'. τὸ ὅλον τῆς ὑποθέσεως· Β', (ἀφηρημ.) ἡ ὁλότης· Γ', (περιληπ.) ὅλα τὰ ὄντα, ἡ κτίσις, ὁ κόσμος, (Γαλλ.) **l'univers**, (ἀθ. ‖. αἱ φρσ.) « Τὸ πᾶν ἐκφέρει, « Ξεν. « Τὸ πᾶν μοι μέλει, « Πλάτ. « Ἐν παντὶ κακοῦ (ἀπορίας, δέους, κινδύνου κτλ.) εἶναι ἢ γίγνεσθαι, « Δξ. « Εἰς πᾶν (μετὰ ᾳ χωρὶς τοῦ κακοῦ) ἀφικνεῖσθαι, « Ἡρ., καταντᾶν εἰς τὴν ἐσχάτην ἀθλιότητα (εἰς μέγαν κίνδυνον). « Ὑπὸ τῆς μετὰ Κύρου ἀναβάσης δυνάμεως, καὶ τῆς μετ' Ἀγησιλάου, εἰς πᾶν ἀφίκετο βασιλεύς, « Ξεν. « Εἰς πᾶν θυμοῦ ἀφίκετο, « Παυσ., ἐθύμωσε μὲ ὑπερβολήν. « Εἰς πᾶν προελήλυθε μοχθηρίας, « Δμ. « Ἐν παντὶ ἀθυμίας ἦσαν, « Θκ., ἦσαν εἰς ἄκραν λύπην. (καὶ ἄλλ.) « Ἐν παντὶ εἶναι, « Δξ., εὑρίσκεσθαι εἰς μέγαν (ἄκρον) φόβον. « Ἐν παντὶ ἦσαν, μὴ λελοιδορημένος εἴη ὑπ' αὐτοῦ, « Ξεν. « Τῷ παντὶ κρατεῖν, « αὐτ., ἐντελῶς, κατὰ πάντα. « Ταῦτα τῷ παντὶ ἐκείνων ἀδικώτερα, « αὐτ. « Εἰκὼς τῷ παντὶ, « αὐτ., ἕπεται καθ' ὅλους τοὺς λόγους. « Τῷ παντὶ πλέονες, « αὐτ., ἀσυγκρίτως πλειότερα. « Ἄνδρα ἐόντα τὰ πάντα δόκιμον, « Ἡρ. « Τὰ πολλὰ πάντα, « Ἡρ., σχεδὸν πάντοτε ἢ καθ' ὅλα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. « Διακοσίους εἶχε σφραπιώτας εἰς πᾶσαν, « Θκ., (κοιν.) ὅλο-ὅλο. « Παντὸς μᾶλλον (μάλιστα), « Παντός γε μᾶλλον, « Πλάτ., πρὸ πάντων. « Ἐξ γὰρ.. παντὸς μᾶλλον οὕτω, « αὐτ. « Τοῦ παντὸς δέω (ἐλλείπω), « Αἰσχλ. « Τῷ παντὶ κρείσσων, « Ξεν. « Πάντα εἶναί τινι, « αὐτ., εἶναι τὸ πᾶν. « Πάντα ἦν αὐτοῖσι Ζώπυρος, ᾧ στρατάρχης τε οὗτος ἔφη καὶ τειχορύλαξ ἀπεδέδεκτο, « αὐτ. « Περὶ παντὸς ποιῆσαί τι ἢ τινα, « Δξ., ἔχειν εἰς τὴν μεγίστην ὑπόληψιν, φρονεῖν ὅτι αὐτὸς ἢ αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. « Περὶ παντὸς ποιητέον ὅπως.. τὸν πόλεμον.. διαφανῶμεν, « Ξεν. « Τοῦ παντὸς τιμᾶσθαί τι, « Δξ., προτιμᾶν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο. « Πᾶν (« Πάντα) ποιεῖν, « Δξ. « Πάντα ποιοῦντες οὐκ ἐδύναντο σγεῖν τὸ αἷμα, « Ξεν. « Πάντα ποιήσαι ἐν ὥστε σύμμαχοι ἡμῖν γενέσθαι, « αὐτ. « Χρὴ δὲ πᾶν ἔρδοντ' ἀμαυρῶσαι τὸν ἐχθρὸν, « Πινδ. « Πάντ' ἄριστος, « Σοφ. (καὶ ἄλλ.) « Ὁ διὰ πάντων, « Ἐπιχ., ὁ ὑπὲρ πάντας, ὁ ἀνώτατος.
Πασᾶν, Δ. ἀντὶ πασῶν, γεν. πλθ. τοῦ Πᾶς.
Πάσασθαι, Π. (τὸ α βρχ.) μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πατέομαι ἢ 2) (τὸ α μακρ.) τοῦ Πάομαι.
Πασάων καὶ
Πασέων, Π. ἀντὶ Πασῶν, γεν. θηλ. πλθ τοῦ Πᾶς.
Πασιάναξ, ακτος (ὁ), Π. ἀντὶ Πανσάναξ.
†Πασίγνωστος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ τοῖς πᾶσι γνωστὸς καὶ
†Πασίδηλος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ τοῖς πᾶσι δῆλος, (κοιν.) ὁλοφάνερος.
†Πασιθρύλλητος (ὁ, ἡ). (νλγ.). ὁ τοῖς πᾶσι θρυλλούμενος, περιβόητος, πολυθρύλλητος.
Πασίκλητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον ἐπικαλοῦνται (πρὸς βοήθειαν) οἱ πάντες.
Πασιμέλουσα (ἡ), Π. ἡ τοῖς πᾶσι μέλουσα (διαφέρουσα), περὶ τῆς ὁπ. ὅλοι φροντίζουν (ἐνδιαφέρονται), πασίγνωστος, (ἐπίθ. τῆς Ἀργοῦς).
†Πασίπρωτος (ὁ, ἡ). Ἐπιγρ., πρῶτος ἐν πᾶσι, πάντων πρώτιστος.
Πασίῤῥοτος (ὁ, ἡ). ὁ μετὰ πάσης ῥοπῆς (ὁρμῆς) φερόμενος πρός.
†Πᾶσις, εως (ἡ), Γλσ. τὸ αὐτ. τοῦ Πάομαι, κτῆσις.
Πασιφέσσα, ης (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Πασιφαὴς καὶ Πασιφανὴς, ές (ὁ, ἡ), Π ὁ τοῖς πᾶσιν ὁρατὸς (φαινόμενος). « Σελήνη—, « Μάξ., ἡ πανσέληνος, (ἄλλ.) Πλησιφαής.
‡Πασίφιλος (ὁ, ἡ), = Πάμφιλος.
Πάσμα (τὸ), [πάσσω], = Διάπασμα.
Πασπαλέτης (δι' ὑφων. ἀντὶ Παστοφόρος), ου (ὁ). ὁ ἀλέθων πασπάλην, = Κεγχραλέτης.
Πασπάλη (ἡ), = Παιπάλη, ὁ ἀδέρας (τὸ λεπτότατον) τοῦ ἀλευριοῦ, (συνεκδχ.) τὸ ἐλάχιστον. « Οὐδὲ πασπάλην, « Ἀρῤῥφ., οὔτε ψίχαλον.
Πασπαλιῤῥάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) πασπάλην. « Γρόμφις—, « Ἡσυχ.

Πασαγία (ἡ), Π. = Παναγία.
Πασαλίζω, Μ. ίσω, = Πασσαλεύω, [ἐκ τοῦ
μασσάλιον (τὸ). παλουκάκι, (ὑποκορ. τοῦ
†**Πάσσαλος** (ὁ), = Πάσσαξ.
Πασσαλευτός, ἡ, όν. Καρφωμένος μὲ παλούκια, [ἐκ τοῦ
Πασσαλεύω, Μ. εύσω. Ἐμπήγω (καρφώνω μὲ) πάσσαλον ἢ ὡς πάσσαλον. «Ὀφθαλμοὺς —, » Ν. Σων. , ἐξορύττειν. (ἐκ κατ' ἄλλ. ἐκδοχ.) » Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τὴν γῆν ἐπασσάλευσεν, « Εὐμ., ἐκάρφωσε τὰ μμάτιά της κατὰ γῆς.
†**Πασσαλίζω**, Μ. ίσω, Πασσαλεύω.
Πασσάλιον (τὸ) καὶ
Πασσαλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ **Πάσσαλος**, παλουκάκι.
Πασσαλιστής, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τοὺς πασσάλους.
Πασσαλοκοπία (ἡ). κτύπημα καὶ ἔμπηγμα παλουκιοῦ, [κόπτω καὶ
Πάσσαλος (ὁ), [πήγνυμι]. παλοῦκι· ξυλοκάρφι· (κατ' ἔκτ.) καρφί. (μτγν.) = Πέος. » Ταῖς πρεσβυτέραις γυναιξὶν ἔστω τὸν νέον ἕλκειν ἀνατὶ λαβομέναις τοῦ παττάλου, « Ἀρχ.
Πασσαλόφιν, Π. ἀντὶ **Πασσάλου** ἢ **Πασσάλῳ**.
Πασσαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐμπήγω πάσσαλον. « Ξύλον πεπασσαλωμένον , « Σχλ. Ἀρχ., ξύλου ὀρθὸν εἰς τὸ ὁποῖον εἶν' ἐμπηγμένα πλαγίως ἄλλα ἵνα κρεμνοῦν ῥοῦχα κτλ.
Πασσάμενος, η, ον, Π. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ **Πάομαι**.
Πάσσαξ, ακος (ὁ), = **Πάσσαλος**.
Πάσσασθαι, Π. ἀντὶ **Πάσασθαι**, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ **Πατέομαι**.
Πασσυδεί(δί), ἐπίρ. = **Πανσυδεί**.
†**Πασσυδιάζω**, Μ. άσω, (Ἐπγρ.). Συναθροίζω τὸν λαὸν εἰς ἐκκλησίαν, = Ἁλιάζω, [ἐκ τοῦ
Πασσυδίη καὶ **Πασσυδίην**, ἐπίρ. Π. Ἰων. = **Πασσυδεί**.
Πασσυρεί(ρί) καὶ †**Πασσύριον** ᾧ †**Πασσύρως**, ἐπίρ. [πᾶς, σύρω], = **Πασσυδεί**, σωρηδὸν πανταχοῦ.
Πάσσω, Μ. πάσω (πθ. πρκ. **Πέπασμαι**). **Πασσίζω**, **πασπαλίζω**· κουκκίζω· ῥαίνω· σκορπίζω. » Ἅλατι πάσσειν τὰ κρέα, « Ἀξ. » Πάττε πολλοῖς τοῖς ῥόδοις, « Ἀρχ. » Ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσεν, « Ἰλ. Χ., ἐκεντοῦσε ῥηχτὰ κλαδιά, (παρβλ. Ἐμπάσσω). (καὶ πθ.) » Κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται, « Ἀκ. (ἐκ μσ.) » Σποδῷ καὶ κόνει τὰς κόμας πασάμενοι, « Γρρ.
Πάσσων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. (ἀνώμ. καὶ σπν.) τοῦ **Παχύς**.
Παστάς [πάσσω ἢ παραστάς], άδος (ἡ). οἴκημα ἢ δωμάτιον περίστυον, στοά· (ἐν γέν.) κάμαρα, κοιτών (κυρ. νυμφικός), (ὄθεν) = **Παστός** (συνεκδοχ.) γάμος. (ἰδιωτ.) = Αἴθουσα, (Τερκ.) χαγιάτι, (Ἀτν.) **atrium**. » Τοῦ χειμῶνος ὁ ἥλιος εἰς τὰς παστάδας ὑπολάμπει, « Ξεν. » Ἐκ τῶν οἰκημάτων ἐς παστάδας, ἐς στέγας τε ἄλλας ἐκ τῶν παστάδων, « Ἡρ.
†**Πασταίλη** (ἡ), Γλσ. [πᾶς, τέλος]. ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ ἔτους.
Παστέος, α, ον, θετ. τοῦ **Πάσσω**.
†**Πάστη** (ἡ), εἶδος φαγητοῦ ἢ ζυμαρικοῦ, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) πάστα, (Γαλλ.) **pâté**, [ἴδε **Παστός**].
†**Παστοπηγία** (ἡ) καὶ
†**Παστοπήγιον** (τὸ). παστοῦ (γάμου) συγκρότησις, (ἐν γέν.) γάμος.
Παστός [πάσσω], ή, όν. Καυκισμένος, πασπαλισμένος ἢ· δυνάμενος νὰ πασπαλισθῇ, ἁρμόδιος πρὸς τοῦτο. «Φάρμακον παστόν, « Ἀρχ. ‖. (οὐσ.) **Παστὸς** (ἐνν. θάλαμος), ὁ κοιτὼν ἢ τὸ κρεββάτι τῶν νεονύμφων (διότι ἐστολίζετο μὲ πολυποίκιλα [ζωγραφιστὰ ἢ κεντητὰ, ἴδε **Πάσσω**] παραπετάσματα). 2) δωμάτιον κινητὸν εἰς σχῆμα ναοῦ περιέχον τὸ εἴδωλον θεοῦ ἢ θεᾶς, (παρβλ.) Σηκός.
Παστοφορεῖον καὶ
Παστοφόριον (τὸ). φορεῖον περιέχον τὸν παστὸν (τὸ προσκυνητάριον) εἰδώλου. 2) ὁ πρὸ τοῦ ναοῦ οἰκίσκος τοῦ παζοφόρου, ἔνθεν 3) (Γρῳ.) τὸ κατοικητήριον τοῦ ἐφημερεύοντος Δευίτου. » Ἄρχουτες .. τῶν Λευιτῶν ἐν τῷ παστοφορίῳ διατεταγμένοι εἰς ἐφημερίας, « Παραλειπ. (Δ', 9, 33).
Παστοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τὸν παστὸν εἰδώλου, ἱερεὺς περιφέρων ἐντὸς παζοῦ (κινητοῦ ναοῦ) εἴδωλον. 2) ἐπίθ. τῆς Ἀρροδ. ὡς ἐφόρου τοῖς παστοῖς (τοῦ γάμου).
Πάσχα (τὸ), ἄκλ. [Ἑβρ.]. ἡ μεγάλη ἑορτὴ (Τουρκ. τὸ χαμουρσοῦζι) τῶν Ἑβρ., (Ἐκκλησ.) ἡ ἑορτὴ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ἡ λαμπρά.
Πασχάζω, Μ. άσω. Ἑορτάζω τὸ πάσχα.
Πασχάλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πάσχα, πασχαλινός.
Πασχητισμὸς (ὁ). τὸ πάθος (ἡ ἐπιθυμία) τοῦ πασχητιῶντος.
Πασχητιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἐπιθυμῶ νὰ πάσχω ὡς κίναιδος. « Πασχητιῶντα ἐδέσματα, « Κλμ., τὰ πολλὰ καρυκευμένα, (ἄλλ.) Ὑποδινιῶντα.
Πάσχω, Μ. πείσομαι (ἀόρ. β'. Ἔπαθον, πρκ. Πέπονθα καὶ πθ. Πεπάθημαι, μσ. ἀόρ. απντ. Ἐπαθόμην). Εἶμαι (Εὑρίσκομαι) εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην διάθεσιν· ἔχω τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον αἴσθημα· δοκιμάζω (μοὶ συμβαίνει) τι κακὸν ἢ (μὲ προσθορ.) καλὸν, (ἐν γέν.) παθαίνω. (ἐπὶ αἴσχρ. ἐνν. ἀντιθ. τῷ Ἐνεργῶ), = Περαίνομαι· (κατὰ δὲ τὴν φιλοσοφ. τῶν Στωϊκ.) λαμβάνω (ἀδιαφόρως) τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἐντύπωσιν ἀπὸ τὰ ἐξωτερικὰ ἀντικείμενα, (ἐπμ.) φαντάζομαι (φρονῶ) οὕτως ἢ ἄλλως. (συνήθ. ἐπίρ.) «Κακῶς πάσχω, « Ἀξ., εἶμαι εἰς κακὴν κατάστασιν ἢ, μὲ κακομεταχειρίζεταί τις. » Εὖ πάσχω, « Ἀξ., = Εὐεργετοῦμαι ἢ Εὐπαθέω. » Οὐ γὰρ πάσχοντες εὖ, ἀλλὰ δρῶντες, κτώμεθα τοὺς φίλους, « Θκ. » Παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα, « Σοφ. » Οἱ πρόσθεν εὖ πεπονθότες, οὗτοι ἀεὶ ῥᾳδίως ὑπηρετοῦσι τῷ εὐεργέτῃ, « Ξεν. » Πάντες οἴδασιν ὅτι γῆ, εὖ πάσχουσα, εὖ ποιεῖ, « αὐτ. » Τὰ ζῶα ἐκ δύο τούτων τὸ πείθεσθαι μανθάνουσιν, ἔκ τε τοῦ, ὅταν ἀπειθῶσιν ἐπιχειρῶσι, κολάζεσθαι, καὶ ἐκ τοῦ, ὅταν πρεσθύμως ὑπηρετῶσιν, εὖ πάσχειν, « αὐτ. (ᾗ γεν. πρσθετ.) » Ἐξ ἐμοῦ μὲν ἔπαθες οἷα φὴς παθεῖν, « Εὐρ. » Ἵνα ὠφελείην αὐτόν, ἀνθ' ὧν εὖ ἔπαθον ὑπ' ἐκείνου, « Ξεν. (καὶ μὲ γεν.) » Τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὖ πασχέμεν, « Θγν., ἀπολαμβάνειν. (συχνότ. δὲ μὲ αἰτ.) » Ὅσα' ἔρξαν τ', ἔπαθόν τε, « Ὁδ. Θ. » Οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ πάθοι, « Ἰλ. Χ., προσπαθήσῃ. » Ὅτων μάτων γὰρ ἄξια πάσχω τε ᾧ πέπονθα κἄτι πείσομαι, « Εὐρ. » Ὅπερ αἱ παρ' ἡμῖν νῦσοι πρὸς ταῦτα τὰ πελάγη πεπόνθασι, τοῦτο ἦδε ἡ οἰκουμένη πρὸς τὴν Ἀτλαντικὴν θάλασσαν, « Ἀρχτ., ὁ λόγον ἔχουσι. » Πάσχει δ' αὐτὸ τοῦτο (τὸ ἕλκειν τὴν ἰκμάδα) καὶ τὰ κάρβαμα, « Ἀρχ., τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς. » Ἀγαθοῦ κυβερνήτου πάθος πάσχω, « Πλάτ. » Ὅπερ ἂν οἱ πολλοὶ πάθοιεν, « Θκ. » Μηδαμῶς, μηδὲν ἀδελτερον ὑμεῖς, πάθοιτε, « Δημ. » Πάσχουσι δὲ ᾗ ἀγαθὰ οὐκ ὀλίγα, « Ἡρ., ἀπολαμβάνουν. » Ὅσ' ἄνδρα χρὴ παθεῖν εὐθαίμονα, πέπονθας, « Εὐρ. » Γῆκόν πάσχει, « Ξεν., = Κινδυνεύει. » Ὅτι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι, « Ῥτρ., εἰς ὁποίαν σωματικὴν ἢ χρηματικὴν ποινὴν νὰ καταδικασθῇ. (ἰδιαιτ. μετὰ τοῦ Τί, ἐν εἴδει ἀθημονίας ἢ ἀπορίας ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰρων.) » Πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακόν; « Θκρ. (ᾗ ἑλλ. τοῦ οὐσ.) » Ὤμοι ἐγὼ, τί πάθω, « Θκρ., τί νὰ γένω ἢ, τί θὰ γένω! ἢ, τί νὰ κάμω! (παρβλ. Μήκιστα). » Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὅταν ὑπὸ φίλων βιάζηται; « Συν., τί (ἠμπορεῖ) νὰ καμῃ; » Τί ἂν οὖν τις πάθοι πρὸς ἀνθρώπους, μήτε ἔργῳ, μήτε λόγῳ πεισθῆναι δυναμένους; « Ἀξ. » Τί παθόντες γαῖαν ἔδυτε, πάντες κεκριμένοι ᾗ ὁμήλικες; « Ὁδ. Ω., τί ἐπάθετε; τί σᾶς συνέβη; » Ὅτι παθὼν σεαυτὸν εἰς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες; « Ακ., (κοιν.) τί διάβολον ἔπαθες; τί σε φάνηκε! (παρβλ. Μανθάνω). » Τί (» Τί χρῆμα) πάσχεις; » Ἀρχ., πῶς πάντων αἱ ὑποθέσεις σου; τί κάμνεις; (καὶ κατ' εὐφημ.) » Εἴ τι πάθοιμι, « Ἀρχ., ἂν πάθω τίποτε (ἀπευκταῖον), ἂν μοι συμβῇ θάνατος κλπ., ἂν κακοπάθω. » Ἐάν δέ τι ἡ ναῦς πάθῃ ἀνήκεστον, « Δημ. (καὶ προθετ.) «Πάσχειν τι πρός τι ἢ τινά, « Ἀξ., διατίθεσθαι περιπαθῶς, (ἰδιαιτ. δὲ) ἐρωτεύεσθαι, λαμβάνειν συμπάθειαν. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδοχ.) » Πέπονθεν ὀστοῦν πρὸς ἄκανθαν, καὶ ὄνυξ πρὸς ὀπλὴν, καὶ χεὶρ πρὸς χηλὴν, « Ἀρχτ., ἀναλογεῖ μέ. (καὶ [κατὰ τὴν ἐκδοχ. τῶν Στωϊκ.] μὲ ἄπαρ. ἀναλ. ἐκ τοῦ ὅτι). » Οἶσθ' ὅτι νῦξ ἐστιν, « Ἀρρ., φαντάσου. » Εἰ πέπονθα, ὅτι ταῦτα οὐδέν ἐστι πρὸς ἐμὲ, « αὐτ., ἂν ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι, (παρβλ. καὶ Ἀποπάσχω). (καὶ κατὰ μτγ. ἀπολ.) » Πάσχοντες, « Ἱππκρ., Κέβ., οἱ νοσοῦντες. » Τὰ πεπονθότα, « Γεωπον., τὰ βεβλαμμένα μέρη. (καὶ ἠθ.) » Σώφρων ὁμὴ πάσχων, « Ἀρχ., ὁ ἀνεπίδεκτος ἐφοβοῦ πάθους.
Παταγεῖον (τὸ). χρυσὸν σειρῆτι γυναικείου φορέματος, [ἐκ τοῦ
Παταγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω πάταγον

(χρότου), βούζω. « Παταγεῖ δὲ θάλασσα, κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ χαλάζαι, « Θκρ. » Ὁ κάτυφος ἐν μὲν τῷ ὄρει. ὄζει, τοῦ δὲ χειμῶνος παταγεῖ, ᾧ θορυβώδες φθέγγεται, « Ἀρστ. « Καλὰ δὴ παταγεῖς, « φρσ., (κοιν.) τὸ ἐπιτυγχες | (ἄλλ. γρφ. « Καλὰ δὴ πάνυ ἄγεις: «), (ἴδε Πλαταγέω).

Παταγή (ἡ), = Πάταγος.

Παταγίτα (τὸ). κρότος, πάταγος· (μετγν.) φλυαρία· (συνηθ.) φλύαρος, (παρὰ θλ. Κράταλον).

Παταγητικός, ἡ, όν. Ὁ κάμνων πάταγον (κρότον), θορυβώδης.

Παταγμός (ὁ). τὸ πατάσσειν ἢ πατάσσεσθαι, κτύπημα (μὲ κρότον). « Σανίθους —, « Νείλ. Ἐπιζ.

Παταγοβρόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων μὲ κρότον (πάταγον).

Πάταγος (ὁ), [πατάσσω]. κρότος (κυρ. τοιμάτων συγκρουομένων). « Ὀδόντων (« Ἀσπίδων) —, « Ὅμ. « Ὀνομάτων —, « Δκ.

Παταικίων, ωνος (ὁ). αἰσχρὸς ἢ πανοῦργος συκοφάντης ἢ, κλέπτης ἀναίσχυντος, (ἀπό τινος Ἀθην. περιφήμου διὰ τὴν ἀχρεωστητά του), [ἐκ τοῦ

Πάταικοι (οἱ). γελοιόμορφά τινα εἰδώλια εἰς τὰς πρώρας τῶν πλοίων των, (ὅμοια μὲ τῶν Ἰνδ. καὶ Κιν. τὰς) **pagodes**.

Παταικτικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ πατάσσειν ἐπιτήδειος.

Πατάκτρια (ἡ). ἡ πατάσσουσα (κλήττουσα).

Πατάνη (ἡ), = Βατάνη, πάπον ἁπλωτόν, ἁπλάδα, (Λτ.) **patina**.

Πατάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πάτανον (τὸ), = Πατάνη.

Πατάξ, ἐπιφών. Κωμ. ἐκ τοῦ-

Πατάσσω [ὀνμτπ.], Μ. άξω. Κτυπῶ (μὲ κρότον)· κτυπῶν τρυπῶ (πληγόνω)· (ἀμτβτ.) = Πάλλομαι. « Ἐταραμένου δὲ τὴν βακτηρίαν ὡς πατάξοντος, « Πλ. « Ἐπάταξε βουπόρῳ τις ὀβελίσκῳ διαμπερὲς τὸν μηρόν, « Ξεν. « Μέλιττα τῆς Κλεινοῦς ἐπάταξε τὴν χεῖρα, « Ἀχ. Γάτ. (καὶ ἀμτβτ.) « Καρδίη οἱ ἐν στέρνοισι πατάσσει, « Ἰλ. Ν. (καὶ προθετ.) « Λογισμὸς εἰς μέσον παταξάτω τις, « Λθ., (κοιν.) ἂς πεταχθῇ.

†**Πάταγον** (τὸ), Γλα. = Πέταγον.

†**Πατέλλα** [πέταλον;], ας (ἡ) καὶ

†**Πατέλλιον** (τὸ). πιάτον ἁπλωτόν, σκυτέλι, (Ἰταλ.) **piatella**. « Εἰς πατέλλιον βαλὼν καὶ εὐήσας. « Ἰπποιατρ. (ὅθεν ὁ Πατελλαχάρων, ὄνομα κύριον παρὰ τῷ Ἀλκίφρ.).

Πατέομαι, Μ. πάσομαι (πρκ. Πέπασμαι), Π. ἰων. τρώγω· γεύομαι, (μὲ αἰτ.) « Σαλάγγια (« Νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην) ἐπάσαντο, « Ὅμ., Ἡσ. « Κυάμους οὔτε τρώγουσι, οὔτε ἕψοντες πατέονται, « Ἡρ. (καὶ μὲ γεν.) « Ἰχθύων δὲ οὔ σοι ἔξεστι πάσασθαι, « αὐτ. « Σίτου πασάμην, « Ἰλ. Ω.

Πατερίζω. Μ. ἰων. Φωνάζω συχνὰ (ἐκνευριλημμένως) πάτερ πάτερ.

Πατέριον (τὸ), ὑποκορ. (χαϊδευτ.) τοῦ Πατήρ.

Πατέω-ῶ [πάτος]. Μ. ήσω. Πατῶ, καταπατῶ (« Ὑπ' ἀλλήλων ὠθούμενοί τε καὶ πατούμενοι, « Ἡρωδ.)· (μτφορ.) ἐξουθενῶ, καταφρονῶ· παραβαίνω (« Καὶ πάντα ταῦτα λάξ ὁρῶ πατούμενα, « Δίσχλ. « Δεξιάν τε παραβάς, ᾗ ὅρκους πατήσας, « . .)· (ἐνίοτε) ἔχω ἢ ἀποκτῶ ἕξιν (τριβὴν) εἴς τι (« Ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς. . ὡδ' Αἰσωπιν πεπάτηκας, « Ἀρστ. [ὀθ.] « Λέξις πεπατημένη, « Φώτ., ἢ τετριμμένη, [Γαλλ.] **triviale**) ἴδε καὶ Πάτος. (μτγν.) εἰσβάλλω πυθέσθαι ὡς κλέπτης ἢ ἐχθρός. (Π.) διατρίβω συνήθως, διάγω, κατοικῶ· (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ. μὲ αἰτ. πρσθ.) βαδίζω, ὑπάγω. « Πρὸς βωμὸν—, « Δίσχλ.

Πάτημα (τὸ). τὸ πατηθὲν ἢ πατούμενον, λάσκη, κόπριον· (μτφορ.) πρᾶγμα ἢ ἄνθρωπος ταῦ οὐδενός, ἀπιστέντος. 2) (σπν.) ἡ πρᾶξις τοῦ πατεῖν, (κοιν.) πάτημα.

Πατήρ (ἡ γεν. πατέρος-τρός, ἡ δοτ. πατρί, ἡ αἰτ. πατέρα, ἡ κλτ. πάτερ· πλθ. πατέρες, πατέρων καὶ Β. πατρῶν, πατράσι, πατέρας). Ὁ γεννήτωρ, ὁ πατέρας (ἐν γέν.) πρωτουργός, πρωταίτιος. « Πατρὸς πατήρ, « Ξεν., ὁ πάππος. « Βουλῆς πατήρ, « Ἐπγρ., ὁ (μονολεκτ.) Πατρόβουλος, (Λτν.) **caput senatus**. « Βασιλέως πατήρ, « Βιζ., ὁ (μονολεκτ.) Βασιλεοπάτωρ. « Ὁ τῆς βίβλου πατήρ, « Ἀθ., ὁ συγγραφεύς. (πλθ.) « Πατέρες, « Διόδ. κλπ., οἱ πρόγονοι, οἱ προκάτοροι. « Ἐξ ἑπτὰ πατρῶν, « Ὀδ. θ, ἐκ προγόνων.

Πάτησις, εως (ἡ), καὶ

Πατητός (ὁ), Π. τὸ πατεῖν, πάτημα.

Πατητήριον (τὸ). τὸ πρᾶγμα ἐντὸς ἢ διὰ τοῦ ὁπ. πατοῦν σταφύλια κτλ.

Πατητής, οῦ (ὁ). ὁ πατῶν σταφύλια κτλ.

Πατητός, ἡ, όν. Ὁ πατούμενος, ἐπιδεκτικὸς πατήματος. « Φοῖνιξ—, « Γαλ. « Ληνὸς— , « Γρφ., τὸ πατητήριον, (ἀλλ' ἴσως τοῦτο εἶνε, πιθανώτερον: « Πατητὸν ληνοῦ, « ἐτλ. γλεῦκος).

Πάτνη (ἡ), = Φάτνη.

†**Πάτνωμα** (τὸ), = Φάτνωμα.

Πάτος (ὁ). ἡ πεπατημένη ὁδός, δρόμος. « Ἔξω πάτου ἀνόματα, « Δκ., τὰ γλωσσηματικὰ ᾗ σπάνια, (ἐπιμ.) μὴ τετριμμένα. 2) Μ. λάσπη, κόπρια, κόπρος. « Πάτον στρουθοῦ κατακάδος, « Νίκ. (καὶ μτφ.) « Πηλὸν Ὀδυσσείην ᾗ πάτον (παρὰ διόρθ. ἀντὶ βάτον) Ἰλιάδα, « Ἐπγρ.

Πάτος, εος-ους (τὸ), επν. ἀντὶ Πέπλος (ποδήρης;). « Ἥρης—, « Καλλ.

Πάτρα (ἡ), = Πατρίς. « Εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, « Ἰλ. Μ. 2) γενεά, οἰκογένεια, = Πατριά. « Ἀμφοτέρωσιν (τῷ Διΐ καὶ τῷ Ποσειδῶνι) ὁμὸν γένος ἠδ' ἴα πάτρη, « Ἰλ. Ν.

Πατραγαθία (ἡ). ἀνδραγαθία τοῦ πατρὸς ἢ τῶν προγόνων τινός.

Πατραδελφεός (ὁ), Π. ἀντὶ Πατράδελφος.

Πατραδέλφη (ἡ). ἡ ἀδελφὴ τοῦ πατρός, ἡ πρὸς πατρὸς θεία.

Πατραδελφία (ἡ). συγγένεια μεταξὺ ἢ ἐξ αἰτίας πατραδέλφων, ἐξαδελφάτον.

Πατράδελφος (ὁ). ὁ ἀδελφὸς τοῦ πατρός, ὁ πρὸς πατρὸς θεῖος.

Πάτραθε, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Πάτρηθεν.

Πατραλοία (ἡ), θηλ. σπν. τοῦ-

Πατραλοίας καὶ Πατραλῴας [πατήρ, ἁλοάω], συνήθ. (ὁ), ὁ θέρων (ξυλοκοπῶν) τὸν πατέρα του· πατροκτόνος.

Πάτραρχος (ὁ). ἄρχων τῆς πάτρης (τῆς πατριᾶς), θεὸς ἑφέστιος.

Πατρεπωνυμία (ἡ). ἡ τοῦ πατρὸς ἢ πρὸς πατρὸς ἐπωνυμία.

Πάτρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πάτρα.

Πάτρηθε(θεν), ἐπίρ. Π. ἐκ τῆς πατρίδος ἢ τῆς πατριᾶς (τῆς οἰκογενείας).

Πατριὰ (ἡ), [πατὴρ]. ἡ πρὸς πατρὸς γενεά, καταγωγή. « Ἐγενεηλόγησε τὴν πατριὴν τὴν Κύρου, « Ἡρ. 2) συγγενολόγ. 3) (συνήθ.) φυλή, φατρία. « Εἰσὶ δὲ τῶν Βαβυλωνίων πατριαὶ τρεῖς. « Ἡρ. « Τοὺς ἄρχοντας τῶν πατριῶν τῶν φυλῶν Ἰσραὴλ, « Γρφ. « Ἐξ οὗ πᾶσα πατριὰ ἐν οὐρανοῖς καὶ ἐπὶ γῆς ὀνομάζεται, « αὐτ.

Πατριάζω, Μ. άσω. **Μιμοῦμαι** ἢ Ὁμοιάζω τὸν πατέρα μου, **Πατρώζω**.

Πατριαρχεῖον (τὸ)· τὸ ἀρχεῖον (τὸ οἴκημα) τοῦ πατριάρχου.

Πατριαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Πατριάρχης, ου (ὁ). Ὁ πρῶτος (ἀρχηγὸς) τῆς πατριᾶς, γενάρχης, φύλαρχος. 2) (ἐκκλησ.) ὁ πρῶτος τῶν πατέρων (τῶν ἐπισκόπων).

Πατριαρχία (ἡ). ἀρχηγία πατριᾶς (φυλῆς ἢ οἰκογενείας). 2) (ἐκκλησ.) ὁ βαθμὸς (τὸ ἀξίωμα) τοῦ πατριάρχου.

Πατριαρχικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πατριάρχην, πατριάρχου ἴδιος.

Πατριαρχικῶς, ἐπίρ. Ὡς πατριάρχης.

Πατρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πατήρ.

†**Πατρίκιος** (ὁ), (νλγ.) εὐγενὴς (γερουσιαστής, [Ἀγγλ.] λόρδος) τῆς Ῥώμης.

Πατρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πατέρα, ὁ τοῦ πατρὸς ἢ πρὸς πατρός. « Πατρικὰ (ἐνν. κτήματα), « Ἐπγρ., ἡ πατρικὴ περιουσία.

Πατρικότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πατρικοῦ.

Πατρικῶς, ἐπίρ. Μὲ πατρικὴν φιλοστοργίαν, ὡς πατήρ.

Πάτριος, α ἢ ος, ον. Πατρὸς ἴδιος. « Πατρικὸς ἢ Προπατορικός· πατροπαράδοτος. « Πάτριοι νόμοι, (ἡ) « Πάτρια νόμιμα, « Πλάτ., Ἀρστ. (καὶ ἑλλ.) « Κατὰ τὰ πάτρια, « Θκ., Ξεν., Ἀρστ. κλπ., τὰ πατροπαράδοτα ἔθιμα. « Πάτριόν ἐστιν αὐταῖς, « Λξ., τὸ ἔχουν (τὸ συνειθίζουν) ἐκ παραδόσεως. (ᾗ συγκρ.) « Τίς ἂν ἡγεμονίαν ἐπιδείξειε πατριωτέραν; « Ἰσκρ.

Πατρὶς, ίδος (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Πάτριος. (ὅθεν συνήθ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Γῆ) ὁ τόπος εἰς τὸν ὁπ. ἐγεννήθη τις, ἡ πατρίδα. « Πατρὶς γάρ ἐστι πᾶσ' ἵν' ἂν πράττῃ τις εὖ, « Ἀρστ.

Πατρίως, ἐπίρ. Κατὰ προπατορικὴν συνήθειαν, πατροπαραδότως.

Πατριώτης [πάτριος], ου (ὁ). ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος, συντοπίτης, συμπατριώτης. « Οἱ βάρβαροι ἀλλήλους, οὐ πολίτας, ἀλλὰ πατριώτας λέγουσιν, «

πλθ. • Ἕκτους, οἳ ἂν ὦσιν ὧδε οὐχ οἵ ἂν πατριῶται, τούτους ζητεῖτε, • Ξεν.

Πατριωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πατριώτην, πατριώτου ἴδιος· ζηλωτὴς διὰ τὰ συμφέροντα τῶν συμπατριωτῶν του.

Πατριῶτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ **Πατριώτης**. • Γῆ, • Εὐρ., ἡ πατρίς. • Στολὴ—, • Δι., ἡ τῆς πατρίδος.

Πατρόβουλος (ὁ), ἴδε **Πατήρ**.

Πατρογένειος, Π. ἀντὶ

;Πατρογενής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ καταγόμενος πατρόθεν· συγγενὴς πρὸς πατρός. 2) = **Πατρῷος**. • Θεοί—, • Σοφ., οἱ τῆς πατρίδος [κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ **Προγενής**].

Πατρογέννητος (ὁ, ἡ), (Ἐκκλησ.) ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ πατρός.

Πατροδίδακτος (ὁ, ἡ), ὁ διδαχθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός του, μαθητὴς τοῦ πατρός του.

†Πατρόδοτος καὶ

Πατροδώρητος (ὁ, ἡ). ὅστις εἶναι πατροπαράδοτον δῶρον.

Πατρόθεν, ἐπίρ. Πρὸς πατρός.

Πατρόθεος (ὁ), = **Θεοπάτωρ**.

Πατροκασίγνητος (ὁ), Π. ἀντὶ **Πατράδελφος**.

Πατροκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τοῦ **Πατρὸς** κινούμενος (πηγάζων, προερχόμενος).

Πατροκόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιποιούμενος (γηροκομῶν) τὸν πατέρα του.

Πατροκτονέω—ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι πατροκτόνος.

Πατροκτονία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ πατροκτόνου.

Πατροκτόνος (ὁ, ἡ). [παροξ.] ὁ φονεύσας τὸν πατέρα του· (προπαροξ.) ὁ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός του.

Πατρολέτωρ, ορος (ὁ), Π. = **Πατροκτόνος**.

Πατρομάχος (ὁ, ἡ). ὁ πολεμῶν τὸν πατέρα του.

Πατρομήτωρ, ορος (ὁ). ὁ πατὴρ τῆς μητρός, ὁ πρὸς μητρὸς πάππος. (θηλ.) ἡ μήτηρ τοῦ πατρός, ἡ πρὸς πατρὸς μάμμη.

;Πατρομίμητος (ὁ, ἡ), (εὔχρ. μόνον τὸ ἐπίρ.) **-μιμήτως**. Ὁ κατὰ μίμησιν τοῦ πατρός του.

Πατρομύστης, ου (ὁ). πατὴρ τῶν μυστῶν (τῶν μεμυημένων), (τίτλος τιμῆς παρὰ τοῖς Ἀσιανοῖς διδόμενος εἰς τὸν πρῶτον τῆς ἑταιρείας τῶν μυστικῶν τοῦ Βάκχου).

Πατρονομέσμαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διοικοῦμαι πατρικῶς (καθὼς ἡ οἰκογένεια ὑπὸ τοῦ οἰκοδεσπότου)· διοικοῦμαι κατὰ τὰ πάτρια (μὲ νόμους πατροπαραδότους).

Πατρονομία (ἡ). ἡ πατρονομικὴ διοίκησις· (εἰς τὴν Σπάρτ.) τὸ ἀξίωμα τοῦ πατρονόμου.

Πατρονομικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πατρονόμον ἢ τὴν πατρονομίαν.

Πατρονομικῶς, ἐπίρ. Κατὰ πατρονομίαν, ἐν εἴδει πατρονομίας.

Πατρονόμος (ὁ, ἡ), [πατὴρ, νέμω]. ὁ διοικῶν πατρικῶς (μὲ πατρικὴν [οἰκοδεσπότου] ἐξουσίαν). ‖. (σύν.) **Πατρονόμοι**, (ὠνομάζοντο εἰς τὴν Σπάρτ.) οἱ βουλευταί, οἱ πατρίκιοι, (παρβλ. **Πατδανόμοι**).

Πατροπαράδοτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. παρέλαβέ τις κατὰ παράδοσιν ὑπὸ τοῦ πατρός ἢ τῶν προγόνων του.

Πατροπαραδότως, ἐπίρ. Κατὰ παράδοσιν ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱόν.

Πατροπάτωρ, ορος (ὁ). ὁ πατὴρ τοῦ πατρός, ὁ πρὸς πατρὸς πάππος.

;Πατροπάθητος (ὁ, ἡ). παθητὸς (ἀγαπητὸς) τῷ πατρὶ αὐτοῦ, (ὕθεν:

Πατροποθήτως, ἐπίρ. Μὲ πατρὸς (πατρικὸν) πόθον.

Πατροπροίεμαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Εἰσποιοῦμαι ἑαυτῷ πατέρα, υἱοθετῶ ἑαυτὸν κινί.

Πατρόπολις, εως (ἡ), Κωμ. ἀντὶ **Μητρόπολις**.

;Πατροπρόβλητος (ὁ, ἡ), (Ἐκκλησ.). ὁ ὑπὸ τοῦ **Πατρὸς** προβαλλόμενος (ἐκπορευόμενος), (ὕθεν:

;Πατροπροβλήτως, ἐπίρ. Ἐκ προβολῆς τοῦ πατρός.

†Πατρορρᾴστης [πατὴρ, ῥαίω], ου (ὁ), = **Πατραλοίας, Πατροκτόνος**.

Πατροστερὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στερηθεὶς τὸν πατέρα του, ὀρφανὸς (ἀπὸ πατρός).

Πατρότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πατρός. 2) (Βυζ.) προσφώνησις τιμητικὴ πρὸς πατέρα.

Πατροτύκτης, ου (ὁ). ὁ τύπτων τὸν πατέρα του, πατραλοίας.

Πατροσυλία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ πατροτύπτου.

Πατροῦχος (ὁ, ἡ), [πατὴρ, ἔχω]. ὁ κληρονομήσας ὅλην τὴν πατρικήν του περιουσίαν, μόνος κληρονόμος τοῦ πατρός του, (θηλ.) = **Ἐπίκληρος**.

Πατροφαὴς καὶ **Πατροφεγγὴς**, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκ τοῦ **Πατρὸς** ὡς φῶς ἐκλάμψας.

Πατροφίλα (Δ. ἀντὶ) **Πατροφίλη** (ἡ). ἡ ἀγαπῶσα τὸν πατέρα της.

Πατροφονεὺς, ῆος (ὁ), Π. ἀντὶ **Πατροφόνος**.

Πατροφονία (ἡ), = **Πατροκτονία**.

Πατροφόνος (ὁ, ἡ), = **Πατροκτόνος**.

Πατροφόντης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ **Πατροφόνος**.

Πατρόφωτος (ὁ, ἡ), Π. = **Πατροφαής**.

Πατρυιὸς καὶ **;Πατρυὰς** (ὁ), = **Πατρῳός**.

Πατρώζω, Μ. ώσω. Μιμοῦμαι ἢ Ὁμοιάζω τὸν πατέρα μου.

Πατρώϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ **Πατρῷος**.

†Πάτρων, ωνος (ὁ). (εἰς τοὺς Ῥωμ.) ὁ ποτὲ αὐθέντης τοῦ ἀπελευθέρου δούλου· (Νμ.) συνήγορος· (ἐν γέν.) προστάτης.

†Πατρωνεύω, Μ. εύσω. Προστατεύω τινὰ ὡς πάτρων.

Πατρωνία (ἡ). ἡ ὑπὸ τοῦ πάτρωνος χορηγουμένη προστασία.

†Πατρωνικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πάτρωνα, πάτρωνος ἴδιος.

Πατρωνυμέω—ῶ, Μ. ήσω. Παρωνυμοῦμαι ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρός μου, ἔχω (ὀνομάζομαι μὲ) πατρωνυμικὸν ὄνομα.

Πατρωνυμία (ἡ). ἡ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς παρωνυμία.

Πατρωνυμικός, ἡ, όν. Σχηματισμένος διὰ πατρωνυμίας.

Πατρωνυμικῶς, ἐπίρ. Διὰ πατρωνυμικοῦ ὀνόματος, κατὰ πατρωνυμίαν.

Πατρωνύμιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ **Πατρωνυμικός**· (μὲ ὁρ.) σχετισμένος μετά τινος ἢ διὰ πατρωνυμίας, (θηλ.) συγγενὴς πατρόθεν.

Πατρώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ τοῦ ἰδίου πατρὸς παρωνυμούμενος.

Πατρῷος, α ἢ ος, ον, = **Πάτριος**, πατρικὸς ἢ πρεπατορικὸς (κυρ. κατὰ κληρονομίαν). • Ἀθηναίοις πατρῷος Ἀπόλλων ἐστί, • Δημ., ἀνέκαθεν πατροπαραδότως λατρευόμενος. • Πατρῷον αὐτῷ τὸ δεδέσθαι, • αὐτ., τὸ ἔχει κατὰ κληρονομίαν. (συνήθ.) • Τὰ πατρῷα (ἐνν. χρήματα ἢ κτήματα), • Δξ., ἡ πατρικὴ περιουσία.

Πατρωὸς (ὁ). ὁ ἀνὴρ τῆς μητρὸς (σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ τέκνα τοῦ πρώτου ἀνδρός), (κοιν.) μητρυιός.

Πάτρως, πάτρωος καὶ πάτρω (ὁ), (ἡ ἔστ. **Πάτρη**, ἡ αἰτ. **Πάτρων**). ὁ πρὸς πατρὸς θεῖος ἢ πάππος ἢ (ἐν γέν.) συγγενής.

Πατταλεύω, Μ. εύσω, Ἀττ. ἀντὶ **Παττάλλω**.

Παττᾰλίας, ου (ὁ). ἔλαφος τοῦ ὁποίου τὰ κέρατα ἄρχισαν ἤδη νὰ χωρίζωνται εἰς κλαδιά (εἰς εἶδος παττάλου), (παρβλ. **Σπαθίνης**).

Πάττᾰλος (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ **Πάσσαλος**.

Πάττω, Ἀττ. ἀντὶ **Πάσσω**.

Παύεσκον, Π. ἀντὶ **Ἔπαυον**, παρατ. καὶ

Παύθην, Π. ἀντὶ **Ἐπαύσθην**, πθ. ἀόρ. τοῦ **Παύω**.

Παῦλα, ης (ἡ), = **Παῦσις**, τέλος.

†Παῦλος (ὁ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ **Παῦρος**, μικρός· κοντός.

Παυράκις, ἐπίρ. Β. [παῦρος]. σπανίως, ὀλιγάκις.

Παυρᾰ, ᾶδος (ἡ), Π. ἀντὶ **Παύρη**, θηλ. τοῦ **Παῦρος**.

Παυρίδιος, η, ον, Π. ἀντὶ **Παῦρος**. ‖. (τὸ οὐδ.) **Παυρίδιον**, ἐπίρ. ἀντὶ **Παῦρον**, ὀλίγον.

Παυροεπής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμιλῶν (λαλῶν) ὀλίγα, βραχυλόγος, [ἔπος καὶ

Παῦρος, α, ον, Π. [φαῦλος]. μικρός· ὀλίγος, ὀλιγάριθμος· (ἐπὶ χρόν.) σύντομος. • Ἰχθῦς ἔμμιγα παύροις ἅπλετος, • Ἀπολλ. • Ἀγόρευε παῦρα μέν, ἀλλὰ μάλα λιγέως, • Ἰλ. Γ. (καὶ συγκρ.) • Μίσγονται παυρότεροι πλεόνεσσιν, • Ἰλ. Ν. • Ἄλλοτε πόλλ' ἔξεις, ἄλλοτε παυρότερα, • Θγν. ‖. (τὸ οὐδ.) **Παῦρον** καὶ (πλθ.) **Παῦρα**, ἐπίρ. Μικρόν, ὀλίγον τε.

Παυσάμενος (ὁ, ἡ). ὁ παύων (καταπαύων) τὸν ἄνεμον.

Παυσίκακος (ὁ, ἡ). ὁ παύων (καταπαύων) τὰ κακά.

Παυσικάπη (ἡ), [παύω, κάπη]. καλαθοειδές τι πλεκτὸν τὸ ὁπ. ἔβαλλον εἰς τὸ στόμα τῶν ἀλεθόντων ζώων ἡ σκλάβων ἵνα μὴ τρώγωσι τὰ ἄλφιτα.

Παυσίλυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παύων (διασκεδάζων ἢ καταπραΰνων) τὴν λύπην.

Παυσίμαχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παύων (καταπαύων) τὴν μάχην.

Παυσιμέριμνος (ὁ, ἡ). ὁ παύων (καταπαύων) τὰς μερίμνας.

Παυσίνοσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παύων (θεραπεύων) τὰς νόσους.

Παυσινύσταλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παύων τὴν νύστα (ἀποδιώκων τὸν ὕπνον).

Παυσίπονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παύων (ἀπαλλάττων ἀπὸ) τοὺς πόνους ἢ τὸν κόπον.

Παῦσις, εως (ἡ). τὸ παύειν ἢ παύεσθαι, τέλος ἢ διακοπὴ πράξεως, κατάπαυσις· ἀνακεύφισις.

Παυστέος, α, ον, θετ. τοῦ Παύω.

Παυστήρ (ὁ), ὁ παύων (καταπαύων, καταπραΰνων) τι. (μὲ γεν.) » Νόσου—, « Σοφ.

Παυστήρριος (ὁ, ἡ) καὶ

Παυστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ παύειν.

Παυσώδυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παύων τὰς ὀδύνας (καταπραΰνων ἢ θεραπεύων τοὺς πόνους).

Παυσωλὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Παῦσις.

Παύω, Μ. παύσω καὶ (μσ.) παύσομαι καὶ (εὐχρηστότ.) πεπαύσομαι (πθ. ἢ μσ. πρκ. Πέπαυμαι καὶ ἀόρ. Ἐπαύσθην καὶ Ἰων. Ἐπαύθην καὶ τὸ θετ. Παυστέον). Κάμνω νὰ παύσῃ τις ἢ τι· τελειόνω· καταπραΰνω· (μσ. ἢ πθ. καὶ ἀμτβτ.) τραβῶ χέρι ἀπό· ἡσυχάζω· (ἐπὶ ἀνέμ. κτλ.) καταπέφτω. » Ἵνα παύσωμεν ἄνδρα, ὃς νῦν κρατέει, « Ἰλ. Φ. (καὶ μὲ γεν. ἄλλ. ἐκ δ'.) » Παύσειν χεῖρας πολέμου, « Ἰλ. Φ. » Φάρμαχ' ἄ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων, « Ἰλ. Δ. » Ἦν μή σε παύσῃ τῆς ὕβρεως, « Ἀρχ. » Οὓς δ' ἂν εὕρωσι τῶν ἀρχόντων καταμελοῦντας ἢ κατακερδαίνοντας, τούτους παύων τῆς ἀρχῆς, ἄλλους καθίστησι, « Ξεν. » Παύσαντες αὐτὸν τῆς στρατηγίας, ἰφικράτην ἀνθαιροῦνται, « αὐτ. » Δίκαιος εἶ ἢ παῦσαί με τῆς λυγγός, ἢ λέγειν ὑπὲρ ἐμοῦ ἕως ἂν ἐγὼ παύσωμαι, « Πλάτ. (καὶ μετὰ τῆς προθ.) » Παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ, « Σοφ. (καὶ μτχ.) » Παύσω σε λαλοῦντα, « Λξ. (καὶ ἀπαρ.) » Ἐμ' ἔπαυσας μάχεσθαι, « Ἰλ. Δ. » Θνητοὺς ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον, « Αἰσχλ. (καὶ μετὰ τοῦ Μή) » Παύσας ὑμᾶς μὴ ἐξαπατᾶσθαι, « Ἀρχφ. (καὶ ἀμτβτ ἢ ἄλλ. μὲ γεν.) » Κάθισαν καὶ παῦσαν δέθλων, « Ὀδ. Δ. » Παῦε μάχης, « Ἡσ. » Παῦε, παῦε τοῦ λόγου, « Ἀρχφ. » Παῦε, παῦε, μὴ βόα, « αὐτ. » Παῦε τῶν παρλαμοιάτων, « αὐτ. (καὶ προθετ.) » Παῦ' ἐς κόρακας, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Τοσαῦτα εἰπὼν, ἐπέπαυτο, « Ἡρ. » Ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἠδὲ γαλήνη ἔπλετο, « Ὀδ. Μ. » Ἐπαύσατό τε ὁ ἄνεμος, ᾗ τὸ κῦμα ἔστρωτο, « Ἡρ. » Φλοὶς παύσατο, « Ἰλ. Ψ. (καὶ μὲ γεν. ἄλλ. ἐκ δ'.) » Παύθη χόλου, « Ἡσ. » Παυσάμενος ἔργοιο, τὸ οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο, « Θκρ. (καὶ μτχ.) » Παύσασθ' ἀνάνυτα κωτίλλουσαι, « αὐτ. » Ζέφυρος ἐπαύσατο λαίλαπι θύων, « Ὀδ. Μ.

Παφλάζω [φλάζω], Μ. ἀσω. Βράζω, χολακίζω· (μτφορ.) βράζω ἀπὸ θυμόν· ὁμιλῶ ἀδιάρθρωτα· φλυαρῶ, μεγαληγορῶ. » Βύματα παφλάζοντα, « Ἰλ. Ν. » Λιτὰς παφλάζει βαρβάρῳ λαλήματι, « (Εὐθ. παρ') Ἀθ. » Ὅσοι τῇ φωνῇ παφλάζουσι, « Ἀκπκρ. (τὸ ὀπ. ἐξηγεῖ σαφέστερον ὁ Ἀρετ.) » Ἅμαρ (τὰ χείλη) ξυμπεσόντα παφλάζει, « (μτφορικώτ.) » Ἀνὴρ παφλάζει· ὠφελητέον τι τῶν ξύλων, « Ἀρχφ.

Πάφλασμα (τὸ), χολάκισμα· (μτφορ.) μεγάλα λόγια, ἀλαζονεύματα.

Πάχετος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Παχύς. » Θάμνος . . ἐλαίης . . πάχετος δ' ἦν ἠΰτε κίων, « Ἰλ. Ψ.

Πάχετος (τό), Π. ἀντὶ Πάχος. » Τοῦ πάχετος μῆκός τε καλύτροπον, « Ὁππ.

Παχέως (τὸ συγκρ. Παχύτερον), ἐπίρ. Παγειὰ, χονδρά. » Παχέως διατάσθαι, « Φλγρ. (καὶ συγκρ.) » Παχύτερον ἔχω τῆς ἀκαῆς, « Ἡλ., = Εαρτηκοέω.

Πάχθην, Δ. Π. ἀντὶ Ἐπήχθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Πήγνυμι.

Πάχιστος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Παχίων, ονος, συγκρ. (ἀνωμλ.) τοῦ Παχύς.

Πάχνη (ἡ), [πήγνυμι]. ἡ παγωμένη δρόσος, (καιν.) πάχνη· (Π.) φρίκη, τρόμος, ἡ· θλῖψις.

Παχνήεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος (σκεπασμένος μὲ) πάχνην.

Παχνίζω, Μ. ἰσω. (κυρ. τρπρσ.) Ῥίπτει πάχνην, πέφτει πάχνη.

Παχνόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ πάχνην (« Χρὴ νίτρον . . διὰ κοσκίνου πάσσειν, ὡς δοκεῖν αὐτὴν πεπαχνῶσθαι, « Γεωπον.)· (ἐν γέν.) πήζω· πυκνόνω (« Παχνουμένου τοῦ πνεύματος, « Πλ.)· (μτφορ.) θλίβω, ἢ· τρομάζω. » Τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ παχνοῦται, « Ἰλ. Ρ.

Παχνώδης, εος-ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ σκεπασμένος ἀπὸ πάχνην.

Πάχος, εος-ους (τὸ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ παχέος, χόνδρος. « Πάχος δὲ τὸ χαλκῆϊον τοῦτό ἐστι δακτύλων ἓξ, « Ἡρ. » Ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλίνθου εἰκάσαντες τὸ μέτρον, « Θκ.

Παχύαιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχὺ (πυκνὸν) αἷμα.

Παχυδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχέα (χονδρὰ) δάκτυλα.

Παχυδένδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχέα (φουντωτὰ) δένδρα.

Παχυδερμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω χονδρὸν δέρμα, εἶμαι παχύδερμος.

Παχυδερμία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις-

Παχύδερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχὺ (χουφτὸν) δέρμα, χονδρόκετσος· (συνκδχ. καὶ τρπ.) νωθρὸς, εὐήθης, ἀναίσθητος.

Παχύθριξ, ύτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χονδρὰς ἢ πυκνὰς τρίχας (κηκτέν, φουντωτὸν μαλλί).

Παχυκάλαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχὺ (χονδρὸν) καλάμι.

Παχυκάρδιος (ὁ, ἡ), = Βαρυκάρδιος.

Παχύκαυλος (ὁ, ἡ), – Παχυκάλαμος.

Παχύκνημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχεῖας κνήμας (χονδρὰς ἄντζιας).

Παχυλὸς, ἡ, όν. Ἀρκετὰ παχὺς (χονδρός), » λίνων μᾶλλον εἰς τὸ παχύτερον (κυρ. καὶ μτφορ.).

Παχυλῶς, ἐπίρ. Μὲ παχυλὸν τρόπον, ὄχι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν, (Γαλλ.) grossièrement.

Παχυμέρεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ παχυμεροῦς.

Παχυμερὴς, ές (ὁ, ἡ). συγκείμενος ἀπὸ χονδρὰ (παχέα) μέρια, χονδρός· (συνκδχ.) ἀκατέργαστος, ἀνεπεξέργαστος.

Παχυμερῶς, ἐπίρ. = Παχυλῶς.

Παχυνευρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω παχέα (χονδρὰ ἢ σκληρὰ) νεῦρα, σφίγγομαι, ἢ σκληρύνονται (πιάνονται) τὰ νεῦρα μου.

Παχυνέφελος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ παχείας νεφέλης περιεχόμενος. » Ἀχλὺς—, « Μ. Μανασσ.

Παχύνους-ους (ὁ, ἡ). παχὺς τὸν νοῦν, χονδροκέφαλος.

Παχύνους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παχύνους.

Πάχυνσις, εως (ἡ). τὸ παχύνειν ἢ παχύνεσθαι.

Παχυντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ παχύνειν.

Παχύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Πεπάχυσμαι· Κάμνω τι νὰ γένῃ παχὺ (χονδρόν), π.χ. χαίνω· (μτφορ.) ἀμβλύνω. » Τὸν νοῦν—, « Φλγρ. » Ἐπαχύνθη ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου, « Γρφ.

Παχύπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχεῖς (χονδροὺς) πόδας.

Παχύραβδος ἢ (ὀρθότ.) Παχύῤῥαβδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχεῖς (χονδρὰς) ῥάβδους (βέργες ἢ ἁράβδες).

Παχύρις ἢ (ὀρθότ.) Παχύῤῥις, ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχεῖαν ῥῖνα (χονδρὴν μύτη).

;Παχύῤῥαβδος (ὁ, ἡ), = Παχύραβδος.

Παχύῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχείας (χονδρὰς) ῥίζας.

;Παχύῤῥις, ινος (ὁ, ἡ), = Παχύρις.

Παχύῤῥυγγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχὺ (χονδρὸν) ῥύγχος, (Κωμ.) = Παχύρις.

Παχὺς [πήγνυμι], έος (εῖα, ὺ), (τὸ παρθ. Παχύτερος, -ύτατος καὶ [ἀνωμλ.] Παχίων καὶ Πάσσων, Πάχιστος). Χονδρός· θρεμμένος, σωματώδης· (ἐπὶ πραγμ.) πηχτὸς ἢ λιπαρὸς· (μτνμ.) πλούσιος, εὐκατάστατος· (συνκδχ.) νωθρὸς, εὐήθης, χονδροκέφαλος. » Ὅς τε τὰς τέχνας παχέες καὶ οὐ λεπτοὶ οὐδὲ ὀξέες, « Ἱπποκρ. » Ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ, « Θκρ., στιβαρῇ. » Παχεῖα δραχμὴ, « Πλδ., ἡ Αἰγινάια, (ὡς μείζων τῆς Ἀττικῆς, δέκα γὰρ ἴσχυεν ὀβολούς). ‖ (τὸ οὐδ.) Παχὺ καὶ (πλθ.) Παχέα, ἐπίρ. ἀντὶ Παχέως. » Παχέα κρώζειν, « Ἀρ., μὲ χονδρὴν (τραχεῖαν) φωνήν.

Πάχυς, υος (ὁ), Δ. ἀντὶ Πῆχυς.

Παχύσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχείας σάρκας, παχὺς, καλύσαρκος.

Παχυσκελὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχέα (χονδρὰ) σκέλη, παχύπους.

;Παχυσμὸς (ὁ), – Πάχυνσις.

Παχυστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ παχὺ στόμα (μὲ χονδρὴν, ἀχρείαν προφορὰν), (Γαλλ. d'une bouche empâtée), ;ὅθεν κατά τινας ἐσφαλμ. ἀντὶ Τραχυστομέω.

Παχυστομία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. καὶ τοῦ ἑξῆς.

Παχύστομος (ὁ, ἡ), ὁ ὁμιλῶν μὲ παχὺ στόμα (μὲ σκληρὰν [χονδρὴν] προφοράν), (ὅθεν κατά τινας ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τραχύστομος. 2) (μτνμ.) ὁ ἔχων χονδρὸν στόμα (χεῖλος). » Κώθων—, « Ἀθ.

Παχύσχοινος (ὁ, ἡ). καμωμένος ἀπὸ χονδρὸν (παχὺ) σχοινί.

Παχύτης (ἡ). χόνδρος, πάχος· (συνκδχ.) νωθρότης, εὐήθεια.

Παχυτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχὺν τράχηλον, χονδρολαίμης.

Παχύτριχος (ὁ, ἡ), = Παχύθριξ.
Παχύφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχὺν φλοιόν, χονδρόφλουδος.
Παχύφρων, ονος (ὁ, ἡ). παχὺς τὸν νοῦν (τὰς φρένας), παχυκάρδιος.
Παχύφυλλος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων παχέα (χονδρὰ ἢ πυκνὰ) φύλλα.
Παχύφωνος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων ἢ προφερόμενος μὲ παχεῖαν (χονδρὴν) φωνήν.
Παχυχειλής, ἐος καὶ
Παχύχειλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχέα (χονδρὰ) χείλη.
Παχύχυλος καὶ
Παχύχυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχὺν (πηκτὸν ἢ λιπαρὸν) χυλὸν (χυμόν).
Παώτας, α (ὁ), Λακων. ἀντὶ Παῖς-Παηός.
Πεβά, πρόθ. Αἰολ. καὶ Δ. ἀντὶ Μετά.
Πεβάα, Π. ἀντὶ Πεβᾶ, γ', ἐν. πρσ. τοῦ ἐνε. τῆς ὁρς. καὶ
Πεβάασκον, Π. ἀντὶ Ἐπέβων, παρτ. τοῦ Πεβάω.
Πεβάγρετος (ὁ, ἁ), Αἰολ. Π. ἀντὶ Μετάγρετος [μετά, ἀγρέω], πιασμένος ἐν ᾧ φεύγει.
Πεβάειρω, Μ. ἔρσω, Αἰολ. ἀντὶ Μεταίρω.
Παιβαίχμιος (ὁ, ἡ), Αἰολ. ἀντὶ Μεταίχμιος.
Πεβάμαρος ἢ (ὁρθότ.) Πεβάμερος (ὁ, ἁ), Αἰολ. ἀντὶ Μεθήμερος ἢ Μεθημέριος, (ἄλλ. διορθ. Πεβάορος)·
Πεβ-αμείβω, Μ. αμείψω, Αἰολ. ἀντὶ Μεταμείβω.
Πεβανός [πέδον], ἡ, όν. Χαμηλός, πρόσγειος.
Πεβάοικος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Μέτοικος.
Πεβάορος (ὁ, ἁ), Αἰολ. ἀντὶ Μετάορος.
Πεβάρσιος (ὁ, ἁ), Αἰολ. Π. ἀντὶ Μετάρσιος.
Πεβαρτάω-ῶ, Μ. άσω, Δ. ἀντὶ Μεθαρμόζω. « Ἐκάλουν δέ (οἱ Πυθαγόρειοι) τὸ νουθετεῖν πεβαρτᾶν (κατὰ διορθ. ἀντὶ Πεβαρτᾶν), » Ἰάμβλ.
Πεβ-αυγάζω, Μ. άξω, Αἰολ. καὶ Δ. ἀντὶ Μεταυγάζω.
Πέβαυρος (ὁ, ἁ), Αἰολ. = Πεβάορος.
Πεβάφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. Αἰολ. Ω. ἀντὶ Μετάφρων, ἀστόχαστος, ὑστερόβουλος, (εἰς τὸν Πίνδ. διορθ. Πεβ' ἀφρόνων).
Πεβάω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω μὲ πέδας, βάλλω εἰς τὰ δεσμά, (Γαλλ.) garotter· (συνηθ.) κρατῶ ἀκίνητον, ἐμποδίζω. « Πέδησε γυῖα, » Ἰλ. Ν. « Πῆγα πέδησ' ἀνὶ πόντῳ, » Ὀδ. Ν. (καὶ μτνμ.) « Ὕπνος μ' ἐπέδησεν, » Ὀδ. Ψ. (καὶ γεν. προθετ. ἐκ δ'.) « Θεοί με πεδήσαιεν ἐμῆς ἀπὸ πατρίδος αἴης, » Ὀδ. Ψ. (ᾗ μεταφορ.) « Δόλῳ πεδᾶται, » Πίνδ.
†Πεβαωριστής, οῦ (ὁ), ἀντὶ Μετεωριστής. « Ἵππος—, » Γλσ., ὁ ἀηκονίμενος εἰς τὰ ὀπισινὰ ποδάρια.
Πεβεινός, ἡ, όν, = Πεδινός
Πεβ-έρχομαι, Αἰολ. καὶ Δ. ἀντὶ Μετέρχομαι.
Πεβέχω, Αἰολ. ἀντὶ Μετέχω.
Πεβέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Πεδάω.
Πέβη (ἡ), [πέζα]. δεσμὸς τῶν ποδῶν (κυρ. τῶν ἵππων), πέδιλον, (Τουρκ.) παϊδάνι. 2, εἶδος ἱππασίας, (Γαλλ.) à la grecque, (ἴδε Ξεν. Ἱππ. Σ', 13, 14).
Πεβήορος (ὁ, ἡ), Π. Αἰολ. ἀντὶ Μετήορος.
Πεβητής [πεβάω], οῦ (ὁ). ὁ δεσμεύων (ἐν πέδαις), πεδικλόνων, ἐμποδίζων.
Πεβήτης, ου (ὁ). δεδεμένος ἐν πέδαις, αἰχμάλωτος, δέσμιος.
Πεβιάτης, α, ον. Ὁ κατοικῶν ἢ εὑρισκόμενος εἰς πεδιάδα, καμπήσιος.
Πεβιακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον τὸ) ἐπίπεδον. « Πεβιακὴ [κατὰ διόρθ. ἀντὶ Πεδικὴ] μέτρησις, » Στρβ., ἡ καταμέτρησις τοῦ ἐδάφους, (Γαλλ.) arpentage. 2) (ἀμφ.) ἀντὶ Πεδινός.
Πεβιάς [πέδον], άδος (ἡ), (ἐπιθ.) = Πεδινή, ὁμαλή· (ὅθεν συνήθ. ἐνν. γῆ ἢ χώρα) ἴσωμα, κάμπος. « Λάγχη—, » Σοφ., μάχη συγκροτουμένη εἰς πεδιάδα, (Γαλλ.) en rase campagne.
Πεβιάσιμος καὶ
Πεβιάσιος (ὁ, ἡ), = Πεδιαῖος.
Πεβιάσινος, ἡ, όν, = Πεδινός.
Πεβιεύς, έως (ὁ). κάτοικος πεδιάδος.
Πεβιήρης, ους (ὁ, ἡ), Π. πλήρης πεδιάδων, ὅλος πεδιάς.
Πεβιλάς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πεδιακός.
Πέβιλον (τὸ), [πέδη ; ἢ πέζα]. παπεῦται τὸ ὁποῖον ἐξέτασε, τσαρούχι· ὑπόβλημα. « Πέδιλα ἐς γόνυ ἀνατείνοντα, » Ἡρ. 2) Ο. ἴχνος, (ὄθ. μτνμ.) ῥυθμός, μέλος. « Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ, » Πίνδ. 3) = Πέδη, πέδιλον, [καθ' ἣν σημασ. ἐξηγ. πιθαν. τὰ Καλοπέδιλα τοῦ Θκρ. ΚΕ', 103).
Πεβινός [πεδίον], ἡ, όν. Ἴσιος (Ὁμαλός) ὡς ἂν κάμπος, ἐπίπεδος. « Τὴν ἀγορὰν πεδινὴν κατεσκεύασε, » Δ. Κάσσ. 2) = Πεβιαῖος, καμπήσιος. « Τῶν δορατων τὰ μὲν ἕλκειν καὶ τὰ πεδινὰ χείρω, τὰ δὲ ὄρειπ κρείττω, » Συν.
Πεβιόθεν, ἐπίῤ. Π. ἐκ τοῦ πεδίου (τῆς πεδιάδος).
Πέβιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πέδη.
Πεβίον (τὸ), [πέδον]. πεδιάς, ἴσωμα, ἐπίπεδον. 2) (μτνμ.) τὸ μετατάρσιον τοῦ ποδός.
Πεβίονδε, ἐπίῤ. Π. εἰς τὸ πεδίον.
Πεβιονόμος (ὁ, ἡ), Π. [πεδίον, νέμω]. ὁ κατοικῶν εἰς πεδιάδα ἢ εἰς τὰς πεδιάδας (εἰς τοὺς κάμπους), χωρικός.
†Πεβιοπλόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντηχῶν εἰς τὴν πεδιάδα ἀπὸ τὰς ὁπλὰς τῶν ἵππων. « Βοή—, » Αἰσχύλ. (τὸ ὁποῖον ὅμως ἀνεδείχθη ἐσφαλμένον, ἴδε Ἑλεδαμώς).
†Πεβιοῦχος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων πεδιάδας, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Στερνοῦχος).
†Πεβ-ώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἴσος, ὁμαλὸς ὡς ἄν) πεδιάδα.
Πεδοβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. Δ. [πέδον, βαίνω]. ὁ περιπατῶν ἐπὶ τῆς γῆς, χερσαῖος.
Πεδόβροχος (ὁ). βρόχος δεσμεύων [πέδη].
Πεδόεις, εσσα, εν, Π. [πέδον]. χαμηλός, πρόσγειος.
Πεδόθεν, ἐπίῤ. Π. [πέδον]. ἀπὸ τῆς γῆς, χαμόθεν. 2) (συνηθ.) ἀπὸ τὰ θεμέλια· (μτνμ.) ἀπ' ἀρχῆς.
Πεδόσε καὶ Πεδοῖ, ἐπίῤ. Π. εἰς τὴν γῆν, κατὰ γῆς.
Πεδοτιχέω, Αἰολ. καὶ Δ. ἀντὶ Μετοικέω.
Πέδοτικος (ὁ, ἁ), Αἰολ. καὶ Δ. ἀντὶ Μέτοικος.
Πεδοκοίτης, ου (ὁ), Π. ὁ κοιμώμενος κατὰ γῆς, ξυλίτης καὶ
Πέδον (τὸ). [συγγ. τῷ Ποῦς, Πέζα]. τὸ ἔδαφος τῆς γῆς· (Π.) χώρα, κατοικία.
Πέδονδε, ἐπίῤ. Π. πρὸς τὴν γῆν, πρὸς τὰ κάτω.
Πεδόσε, ἐπίῤ. Π. = Πέδονδε.
Πεδοσκαφής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σκάπτων τὴν γῆν. « Μάκελλα—, » Νμ., (παρβλ. Πεδοτρεφής).
Πεδοστεβής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [πέδον, στείβω]. ὁ πατῶν τὴν γῆν, πεζός· γεραιτὸς ἕρπων ἢ ἐξαπλωμένος κατὰ γῆς. « Εὑρόμεν πεδοστιβεῖς, » Εὐρ.
Πεδοτρεφής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων τὴν γῆν. « Ὕδωρ—, » Νόν., (παρβλ. Πεδοσκαφής).
Πεδοτριβής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [πέδον, τρίβω], = Πεδοστιβής, πεζός. 2) (πθ.) τριβόμενος ἢ τριμμένος κατὰ γῆς. « Ψυχρὸς—, » Γρη.
Πεδοτριψ, ιβος (ὁ, ἡ), Κωμ. [πέδη, τρίβω]. ὁ ἔχων πάντοτε σχεδὸν τὰ αἴτια εἰς τοὺς πόδας, ἀχρεῖος.
†Πέδουρος (ὁ, ἡ), Αἰολ. ἀντὶ Μετέωρος.
Πέδων, ωνος (ὁ), δοῦλος ἀχρεῖος τὸν ὁποῖον βάλλουν συχνὰ εἰς τὰς πέδας [εἰς τὰ αἰδηρα].
Πεδωριστάς, ᾶ (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Μετεωριστής, φρυαγματίας, ὑπερήφανος, (ἴδε ᾗ †Πεδαωριστής).
†Πεδωρύχος (ὁ, ἡ), Π. [πέδον, ὀρύσσω]. ὁ σκάπτων τὴν γῆν.
Πέζα [ποῦς], ης (ἡ). τὸ ὑποκάτω (τὸ ἄλλ. πέλμα) τοῦ ποδός, (κατ' ἔκτ.) ὁ πεζός. 2) (μτνμ.) ἡ ἄκρα ὁπωσδήποτε πράγμ., (κυρ. δὲ 3) ἡ εὐγία [τὸ προφύλ., ὁ πεδέγυρος] φαρέματος, καὶ 4) ἡ ὀχθη, ὁ αἰγιαλός, ἡ 5) ἡ ὑπώρεια. 6) ὁρόμος στενὸς, μονοπάτιον. 7) εἶδος δικτύου, (καιν.) πεζόβολος.
Πεζακονιστής, οῦ (ὁ). ἀκοντιστὴς πεζός.
Πεζαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Διοικῶ στράτευμα) ὡς-
Πέζαρχος (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς τῶν πεζῶν (τοῦ πεζικοῦ).
Πεζέμπορος (ὁ). ὁ ἐμπορευόμενος διὰ ξηρᾶς.
Πεζέταιροι (οἱ). ἐκλεκτοὶ πεζοὶ στρατιῶται οἱ ὁπ. μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν ἱππέων (τῶν ὀνομασθέντων πρὸς τιμὴν ἑταίρων τοῦ βασιλέως) συνεκρότουν τὴν βασιλικὴν φρουρὰν (la garde royale) τῆς Μακεδονίας.
†Πέζευμα (τὸ). τὸ πεζικὸν στράτευμα.
Πεζευτικός, ἡ, όν. Ὁ φύσει ὀργανισμένος πρὸς (ἢ ἐπιτήδειος εἰς) τὸ πεζεύειν.
Πεζεύω, Μ. εύσω. Περιπατῶ πεζός· ὑπάγω διὰ ξηρᾶς· περιπατῶ εἰς τὴν ξηράν ἢ ὡς εἰς ξηράν. « Ὁδὸς πεζευομένη, » Στρβ., δρόμος διὰ ξηρᾶς. « Ἐπεὶ δὲ δυσανάπλους ὁ Ῥοδανός, τινὰ τῶν ἐντεῦθεν φορτίων πεζεύεται ταῖς ἁμαξαις, » αὐτ., μεταχειρίζονται διὰ ξηρᾶς.
Πεζῇ, ἐπίῤ. ἴδε Πεζός.
Πεζικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πεζὸν ἢ εἰς τοὺς πεζούς· ὁ γενόμενος εἰς τὴν ξηρὰν ἢ διὰ ξηρᾶς. « Τὸ πεζικὸν (ἐνν. στράτευμα), » Ξεν., ἢ πεζοῦρα, ἢ τὸ στράτευμα τῆς ξηρᾶς, καὶ « Πεζικὰ

(ἐνν. πράγματα). « Ξεν., ἡ τέχνη τοῦ πεζομαχεῖν. » Ἀγαθὸς τὰ πεζικά, « Ξεν.

‖Πεζίς ἡ Πέζις, ικος (ὁ), εἶδος ὑμενίου (χοιρ. καυλόν).

Πεζίς, ίδος (ἡ), = Πέζα.

Πεζίτης, ου (ὁ), πεζός (στρατιώτης).

Πεζοβατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πεζοπορέω.

Πεζοβάτης, ου (ὁ, Δ. Ο. [π. βαίνω], πολεμιστὴς πεζός.

Πεζογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Συγγράφω) εἰς τὸ πεζόν, [ἐκ τοῦ

Πεζογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συγγράφων) εἰς τὸ πεζόν. ‖ (οὐσ.) συγγραφεὺς πεζός, λογογράφος.

Πεζοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω πεζός.

Πεζοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων πεζός.

Πεζοθηρία (ἡ). κυνηγὶ διὰ ξηρᾶς ἢ τῶν θηρίων τῆς ξηρᾶς.

Πεζοθηρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πεζοθηρίαν.

Πεζολεκτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πεζολογέω.

Πεζολέκτης, ου (ὁ), = Πεζολόγος.

Πεζολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἢ Γράφω εἰς τὸ πεζόν.

Πεζολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πεζολογέω.

‖Πεζολογικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πεζολογίαν, πεζολόγου ἴδιος.

Πεζολογικῶς, ἐπίρ. Διὰ πεζολογίας, εἰς τὸ πεζόν.

Πεζολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ὁμιλῶν) εἰς τὸ πεζόν, πεζογράφος.

Πεζομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολεμῶ πεζὸς ἢ διὰ ξηρᾶς.

Πεζομάχης, ου (ὁ), = Πεζομάχος.

Πεζομαχία (ἡ). μάχη μεταξὺ πεζῶν ἢ διὰ ξηρᾶς.

Πεζομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος πεζὸς ἢ διὰ ξηρᾶς.

Πεζονομικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς κτηνοτροφίαν, [ἐκ τοῦ

Πεζονόμος (ὁ, ἡ), [πεζός, νέμω]. ὁ βόσκων εἰς τὴν ξηράν, (ἐν γέν.) χερσαῖος, τῆς ξηρᾶς.

†Πεζοπουεοπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Πεζοπορῶ τὸν πόντον (τὸ πέλαγος), περνῶ πεζὸς τὴν θάλασσαν.

Πεζοπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ πεζός.

Πεζοπορία (ἡ). ὁδοιπορία πεζοῦ ἢ διὰ ξηρᾶς.

Πεζοπόρος (ὁ, ἡ). ὁ περιπατῶν (ὁδοιπορῶν) πεζός.

Πεζόπτερος (ὁ, ἡ). πεζὸς καὶ ἐν ταὐτῷ πτερωτός. « Λιμὴς —, « Ε. Μανασσ.

Πεζὸς [πέζα], ἡ, όν. Ὁ περιπατῶν μὲ τὰ ἴδιά του πόδια (ὄχι ἔφιππος ἢ μὲ πλοῖον). Ὁ πεζὸς καὶ « Τὸ πεζόν, » Λξ., τὸ «πεζικὸν στράτευμα (ἀντιθ. τῷ ἱππικῷ ἢ Ναυτικόν). » Πεζὸν μέλος, « Εὐρ., τὸ χωρὶς μουσ. ὀργάνων. » Πεζαὶ ἑταῖραι, « Θεμιστ., αἱ καινόταται καὶ αὐτὸ τοῦτο ἑταῖραι (πρὸς διαστολὴν τῶν ὑπὸ τὸ πρόσχημα αὐλητρίδων καὶ μουσουργῶν). (μετνμ.) » Πεζὸς λόγος, « Λξ., ὁ μὴ ποιητικός, (ὅθεν συνεζ.) » Πεζοί, « οἱ λογογράφοι. β. (ἡ θηλ. δοτ.) Πεζῇ (ἐνν. ὁδῷ), ἐπίρ. ἀντὶ Πεζῶς, μὲ τὰ πόδια ἢ, διὰ ξηρᾶς. (καὶ μετνμ.) ἁπλᾶ, εἰς τὸ πεζόν. » Ὀδοῦσιν μὲν ἁβρᾶς, ἀλλὰ πεζῇ μοι φρᾶσον, « Κωμ.

Πεζοφανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος (ὁμοιάζων) πεζός, λογοειδής. «Ἔμβος—« Λξ.

Πεζοφόρος (ὁ, ἡ). [πέζα, φέρω], = Διάπεζος (χιτών).

Πεζῶς, ἐπίρ. Εἰς τὸ πεζόν, (ἴδε Πεζός).

Πεῖ, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Πῇ ἢ Ποῦ.

Πεῖθ', Ο. (κατ' ἀποκοπ.) ἀντὶ Ἔπειθε.

Πειθανάγκη (ἡ). πειθὼ συνωδευμένη μὲ βίαν (μὲ ἀνάγκην), ὑπακοὴ ἐξ ἀνάγκης (ὅταν βιάζεται τις νὰ κάμῃ, καθὼς λέγουν, τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν).

Πειθάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Ο. [πείθω, ἀνήρ]. εὐπειθής, πειθήνιος.

Πειθαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Πείθομαι εἰς τὰς ἀρχὰς (εἰς τὴν καθεστῶσαν ἐξουσίαν, εἰς τοὺς ἀνωτέρους μου), (ἐν γέν.) ὑπακούω.

Πειθάρχησις, εως καὶ

Πειθαρχία (ἡ). τὸ πειθαρχεῖν, ὑπακοὴ (εἰς τὰς ἀρχάς), εὐπείθεια.

Πειθαρχικός, ἡ, όν. Ὁ συνειθισμένος νὰ πειθαρχῇ, ὑπακούων προθύμως (εὐπειθής) εἰς τοὺς ἀνωτέρους του.

Πειθάρχος (ὁ, ἡ). ὁ πειθόμενος εἰς τὰς ἀρχὰς (εἰς τοὺς ἀνωτέρους του), (ἐν γέν.) εὐπειθής, πειθήνιος.

Πειθήμι, Αἰολ. ἀντὶ Πείθω.

Πειθήμων, ονος (ὁ, ἡ). εὐπειθής. « Λαὸς —, « Νόνν. 2) εὐπιστος. 3) (μτδτ.) καταπειστικός. «Ὀρυσέφη πειθήμονι φωνῇ, « Τριφιοδ.

Πειθήνιος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ίως [πείθω, ἠνία]. εὐπειθής. « Τὸ πειθήνιον, « Ἡρωδ., Ἰωσ., ἡ εὐπείθεια.

Πειθήνωρ, ορος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Πειθάνωρ.

†Πειθός, ἡ, όν. Πειθανός, καταπειστικός. » Λόγος—, « Γοργ.

Πείθω, Μ. πείσω (μα. πρκ. [ἀντὶ ένς.] Πέποιθα ἢ πθ. Πέπεισμαι, ἀόρ. Ἐπεισθην καὶ τὸ θετ. Πειστέον). Κάμνω τινὰ διὰ τῶν λόγων μου νὰ στέρξῃ ἢ νὰ πιστεύσῃ, πληροφορῶ, καταπείθω· ἐλκύω εἰς τὸ θέλημά μου, ἐξιλεόνω· (μὲ ἀπαρ.) παρακινῶ, συμβουλεύω. (μσ. μὲ δοτ.) στέργω· πιστεύω· ἐνδίδω· ὑπακούω. (καὶ εἰς τὸν μσ. πρκ. καὶ ὑπερσ.) εἶμαι πεπεισμένος (πληροφορημένος) περί τινος, ἢ ἐπιστηρίζομαι (ἔχω τὸ βάρος μου) εἰς τι, (μὲ αἰτ.) » Οὔμε πείσεις, « Ὅμ. (ἢ δοτ. ὀργ. ἢ ἀπαρ. ἐκ δ'.) » Μισθῷ πείσας τινὰ καταβῆναι, « Ἡρ. » Πείθω ἐμαυτόν, « φρσ., = Πέπεισμαι, πιστεύω. (καὶ μὲ δύο αἰτ.) » Ὡς ταῦτο οὐκ ἔπειθεν αὐτούς, « φύτ. » Οὐδείς γέ μ' ἂν πείσειεν ἀνθρώπων τὸ μὴ οὐκ ἐλθεῖν ἐπ' ἐκεῖνον, « Ἀρχφ. » Ἀλλ' ἐκεῖνό γε οὐκ ἂν ἐτι πείσαις οὐδένα, ὡς κτλ., « Ξεν. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Οἱ δὲ ταῦτα αὐτῷ συμβουλεύσαντι πείθονται, « αὐτ. » Ταῦτ' ἐγὼ σε οὐ πείθομαι, « Πλάτ., δέν σε πιστεύω. » Οἱ πλεῦνες γάρ οὐκ ἐπείθοντο τὰ ἐξαγγελθέντα, « Ἡρ. (καὶ μὲ δύο δοτ.) » Πῶς τέ τοι ἔπεσιν πείθηται; « Ἰλ. Δ. » Σοὶ γὰρ μάλιστα λαὸς πείσονται μύθοισιν, « Ἰλ. Ψ. (ἢ μτνμ.) » Γήραϊ (« Νυκτὶ) πείθεσθαι, « Ὅμ. (καὶ μὲ γεν. σπν.) » Βουλομένοισι ἑμεῖο πείθεσθαι, « Ἡρ. (καὶ κατὰ προς.) » Πείθου καὶ (εἰς τοὺς Κωμ.) » Πιθοῦ, « ἄκουσε (καταπείσου εἰς) τοὺς λόγους μου. (καὶ μσ. οὐτπθ. μὲ δοτ.) » Ἔμμεν ἑτοῖμος πέπεσα, « Ἰλ. Ν. » Τεῖχος κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν, « Ἰλ. Ξ. (ἢ ἀπαρ.) « Χρήμασι ἐπεπείθεσαν διωθεῖσθαι, « Ἡρ. (ἢ αἰτ. προθ.) » Μὴ πεποίθατε ἐπ' ἄνδρωπον, « Γρφ. (καὶ ἀπολ.) » Ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄρκα πεποίθως, « Ἰλ. Α., ἵνα καταπεισθῇς (νὰ πιστεύσῃς).

Πειθώ, οῦς-οῦς (ἡ). τὰ προτέρημα τοῦ πείθειν (καταπείθειν), χάρις (δύναμις) λόγου καταπειστική, εὐγλωττία, (προσωποποιουμένη ἐλατρεύετο ὡς θεότης). «Χάριτές τε θεαὶ καὶ ποθεινὰ Πειθώ, « Ἡσ. 2) μέσον (τρόπος) πρὸς κατάπεισιν, (ἐν γέν.) κατάπεισις, (ὅθεν ἡ δοτ.) » Πειθοῖ, ἀντὶ ἐπίρ. Μὲ καταπειστικὸν τρόπον, (κοιν.) μὲ τὸ καλόν. « Εἴ τις ἀργύριον παρά του πειθοῖ λαβών, « Ξεν. 3) ὑπακοή, εὐπείθεια. » Ἀγασθεὶς τοῦ μὲν ταξιάρχου τὴν ἐπίνοιαν, τῶν δὲ τὴν πειθώ, « Ξεν.

Πεῖκος, εος-ους (τὸ), Ο. ἀντὶ Πέκος.

Πείκω, Μ. πέξω. Κουρεύω ἢ Κτενίζω (« Καὶ κτένα .. ὡς ἀπὸ χαίταν πέξηται, « Καλλ.)· ξαίνω, λαναρίζω· (συνεκδχ.) ξυλακοπῶ, (κοιν.) τινάζω τὴν προβιάν.

Πεῖν, χυδ. ἀντὶ Πιεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πίνω.

Πεῖνα [συγγ. τῷ Πένης], ης (ἡ). (ἐν γέν.) ἔλλειψις, στέρησις· (ἰδιαίτ. καὶ συνήθ.) ἔλλειψις καὶ ἐπιθυμία τροφῆς, λιμός.

Πεινάλεος, α, ον, (καὶ ἐπίρ.)-λέως. Πεινασμένος, λιμασμένος.

Πεινάσαι, ἀρχ. ἀορ. τοῦ Πεινάω.

Πεινάοντι, Δ. ἀντὶ Πεινῶντι, δοτ. τῆς μτχ. τοῦ Πεινάω.

Πεινατικός, ἡ, όν, = Πεινητικός.

Πεινάω (καὶ Ἰων. Πεινέω), Μ. ήσω καὶ άσω (τὰ συνῃρημ. σχηματίζονται ὀρθότερα ᾱ, ὅθεν καὶ τὸ ἀπαρ. Πεινᾶν). Πάσχω ἀπὸ πεῖναν, ἔχω ἀνάγκην τροφῆς, εἶμαι πεινασμένος· (μὲ γεν.) ἐπιθυμῶ μὲ ὑπερβολὴν, λιμάζω διά. « Χρημάτων —, « Ξεν.

Πείνη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πεῖνα.

Πεινήμεν, καὶ Πεινήμεναι, Δ. Ο. ἀντὶ Πεινῆν, ἀπαρ. τοῦ Πεινάω.

Πεινητικός, ἡ, όν, = Πεινατικός, λιμασμένος. 2) διεγερτικὸς ἐρέξεως (πείνας).

Πεινῶντι, Δ. ἀντὶ Πεινῶσι, γ'. πλθ. ρστ τοῦ Πεινάω.

Πεῖρα [πείρω], ας (ἡ). δοκιμὴ, δοκιμασία· ἀπόπειρα· προσπάθεια. » Πείρᾳ πάντα τελεῖται, « Θκρ. » Πεῖραν λαμβάνω (ἢ » Διὰ πείρας ἔρχομαι) τινος, « Λξ., = Πειρῶμαι. » Πεῖραν δίδωμι (ἐμαυτοῦ), « Θκ., δοκιμάζομαι καὶ φαίνομαι τί ἄνθρωπος εἶμαι. 2) σκοπὸς, ἐπιχείρησις. » Τί τήνδ' ἐφορμᾶς πεῖραν; « Σοφ.

Πειρά, ᾶς (ἡ), Π. [πείρω]. ἡ ἄκρα. «Κεπάνου—, « Αἰσχύλ., ἡ μύτη τοῦ σκαφιδίου

Πειράζω, Μ. άσω (πθ. πρκ. Πεπείρασμαι καὶ ἀόρ. Ἐπειράσθην), = Πειράω, δοκιμάζω (» Λαιῷ ἀνασχόμενος κίθαριν πείραζεν ἀοιδῆς, « Ἀπλλν. » Πειράζουσι μὲν τὰς πτέρυγας, ἵπτασθαι δὲ οὐ δύνανται, « Ἀρστ.)· (ἰδιαιτ.) πειρασμοῖς δι' πλαγίων ἐρωτήσεων νὰ ἐξακριβώσω τι (κοιν. νὰ 'πάρω λόγια) (» Ὡς φάτο πει

ράζων, ἐμὲ δ' οὔ λέθεν εἰδότα πολλά,» Ὀδ. Ι. « Προσῆλθον αὐτῷ οἱ Φαρισαῖοι, πειράζοντες αὐτὸν καὶ λέγοντες, εἰ ἔξεστιν ἀνθρώπῳ ἀπολῦσαι τὴν γυναῖκα αὐτοῦ κατὰ πᾶσαν αἰτίαν, » Εὐαγγ.· δοκιμάζω νὰ ξελογιάσω γυναῖκα, (κοιν.) ῥήχνω λόγια, (Τουρκ.) ὁλαζίζω· (ἐν γέν.) ἐνοχλῶ, (κοιν.) πειράζω. « Τί πειράζετε τὸν θεόν; » Γρῤ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) «Τί πειράζεις λευκὸν ἰδεῖν κόραξ; » Ἐπιγρ., τί προσπαθεῖς εἰς μάτην; (ᾗ πθ.) » Πειράζεσθαι νόσῳ, » Στρ. (ις'· δ'.) «Ὑποχούσι πειράζεσθαι, » Ἀλιέ. Ἀρραδ. » Πειρασθῆναι ὑπὸ τοῦ διαβόλου, » Γρῤ. (ὕθεν) » Πειράζων, « αὐτ., ὁ Διάβολος.

Πειραίνω, ανῶ, Π. ἀντὶ Περαίνω, τελειόνω. 2) περνῶ τὴν ἄκραν τινὸς πράγματος ἀπό. « Σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε, » Ὀδ. Χ.

Πείραμα (τὸ), [πειράω]. τὸ γινόμενον πρὸς πεῖραν (δοκιμήν).

Πεῖραρ καὶ **Πεῖρας**, ατος (τὸ), Π. ἀντὶ Πέρας.

Πείρας, ασα, αν, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Πείρω.

Πείρασις, εως (ἡ) καὶ

Πειρασμός (ὁ), τὸ πειράζειν, δοκίμασμα· παρακίνησις εἰς τὸ κακόν· μέσον διὰ τοῦ ὁπ. δοκιμάζεταί τις, περίστασις δεινή· (ἐν γέν.) πείραξις, ἐνόχλησις.

†**Πειραστής**, οῦ (ὁ). ὁ πειράζων (παρενοχλῶν, δοκιμάζων), ὁ Διάβολος.

Πειραστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) «ικῶς. Ὁ συνειθίζων ἢ ἐπιτήδειος νὰ πειράζῃ (νὰ δοκιμάζῃ)· ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος πρὸς ταῦτο.

Πειρατέα, = **Πειρατέαν**.

Πειρατεία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ πειρατοῦ, ἡ διὰ θαλάσσης λῃστεία.

Πειρατέον, θετ. τοῦ Πειράω.

Πειρατεύω, Μ. εύσω. Λῃστεύω ὡς πειρατής, μετέρχομαι τὴν πειρατείαν. «Τυμβωρυχεῖν ἢ πειρατεύειν, » Γρ. (εὕρηται καὶ τὸ πθ.) » Ὑπὸ Αἰγινητῶν πειρατευομένους, « Σχλ. Εὐρ.

Πειρατήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Πειρατής.

Πειρατηρία (ἡ), = **Πεῖρα**, **Πειρασμός**, δοκιμασία. » Ἀθεεῖς κάλων κατὰ πειρητηρίην, « Ἡρ., (ἄχου ὅμως θεώρθ. καταπειρητηρίην].

Πειρατήριον (τὸ). μέσον πρὸς πεῖραν (ἀπόπειραν), δοκιμαστήριον, κριτήριον. » Πειρατήριον ἀψευδὲς τῶν καθαρευόντων, « Ἠλ. 2) ἁρμητήριον πειρατῶν, λῃστήριον.

Πειρατὴς [πειράω ἢ παράω], οῦ (ὁ). λῃστὴς τῆς θαλάσσης, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) κουρσάρος.

Πειρατικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πειρατήν, πειρατοῦ ἴδιος, (κοιν.) κουρσάρικος. » Τὸ πειρατικόν, καὶ » Τὰ πειρατικά, « Πλ., περιληπτ. ἀντὶ Οἱ Πειραταί.

Πειρατικῶς, ἐπίῤ. Ὡς πειρατής, κατὰ τρόπον τῶν πειρατῶν.

Πειράω—ῶ ᾷς (μσ. ῶ καὶ εὐχρηστότ.) **Πειράομαι**—ῶμαι, Μ. άσω, -ομαι (πρκ. Πεπείραμαι, ἀόρ. Ἐπειρασάμην ᾗ Ἐπειράθην, καὶ τὸ θετ. Πειρατέον). Δοκιμάζω πεῖραν τινος, δοκιμάζω· προσπαθῶ νὰ κατορθώσω τι· (ἴδιωτ.) πειράζω ἐρωτικῶς, (κοιν.) ῥήχνω λόγια. (μὲ αἰτ.) «Καὶ τοὺς καλοὺς οὐ πειρᾷν, ἀλλὰ πειρώμενον ὑπ' αὐτῶν ἀνέχεσθαι ἂν σε δέοι, « Ξεν. (καὶ μσ.) « Διὸς ἄκοιτιν ἐπειρᾶτο, « Πίνδ. » Πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν, ὀλίγοις χαρίσασθαι, « Ἀρρ. (ὕθ. μτνμ.) » Πειρᾷν τὴν θάλασσαν, « Λσ., λῃστεύειν πειρατικῶς, (παρβλ. Μιχαήλ). (καὶ ἀπολ.) » Ἤτοι ἔγωγε πειρήσω, « Ὅμ., πειρατεύω. (καὶ γεν.) «Πειρᾷν τῆς πόλιος, « Ἡρ., προσβάλλειν ἐξ ἐφόδου. » Πειράσαντες τοῦ χωρίου καὶ οὐχ ἑλόντες, « Θκ. (καὶ μσ.) «Πειρώμεθα τῆς Πελοποννήσου, « Ἡρ. » Τόξον δὲ χειρὶ λαβὼν, πειρήσατο νευρῆς, « Ὀδ. Φ. » Ἀηδονῆες πωτῶντο πτερύγων πειρώμενοι, « Θκρ. » Παλαισμοσύνης πειρήσαντο, « Ὀδ. Θ. » Εἰκὼς ὧν, ἀμφοτέρων (τῶν βίων) πεπειραμένον, εἰδέναι σε μᾶλλον ἐμοῦ, « Ξεν. » Πειρᾷ ἐμεῖο, καὶ εἴρεαι, « Ἰλ. Ω., ζητεῖς νὰ μοῦ πάρῃς λόγια. » Πατρὸς πειρήσεαι, αἴκέ μ' ἐπιγνείῃ, ἠέ κεν ἀγνοίησιν, « Ὀδ. Ω. » Πειρῶ τῶν φίλων, « Ἰσχρ., δοκιμάζω. » Ἐπειρῶντο κατὰ τὸ ἰσχυρὸν ἀλλήλων, « Ἡρ. » Οὐ πεπειραμένοι πρότερον εἰ ἀζύγπτιοι Ἑλλήνων, « αὐτ. (καὶ ἔστ.) » Ἕκτορι πειραθῆναι ἀντιβίην, « Ἰλ. Φ., (Γαλλ.) se mesurer avec. (καὶ ὄργαν.) » Ἐγχείῃ (« Πέδεσιν κτλ.) πειρηθῆναι, « Ὅμ. (ᾗ ἀπαρ.) «Πειρᾷν ἐς τὴν Μηδικὴν ἐσβαλεῖν, « Ἡρ. (καὶ μσ.) » Ἐπειρῶντο ἐξαναστᾷν (τὰ ἀγάλματα), « αὐτ. (ᾗ ἀναλελυμ.) «Πειρᾷν ὡς πεπίθοιεν, « Ἰλ. Ι. (καὶ μτχ.) » Ἐπειρᾶτο συλλαμβάνων, « Ἡρ. «Πειρησόμεθα αὐτοῖς τινα σωτηρίαν μηχανεώμενοι, « αὐτ.

Πείρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πεῖρα.

Πειρήνας, ασα, αν, Π. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Πειράνω.

Πειρήσω, Ἰων. ἀντὶ Πειράσω, μέλλ. τοῦ Πειράω.

†**Πειρητηρίη** (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πειρατηρία.

Πειρητήριον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Πειρατήριον.

Πειρητίζω, Μ. ίσω, Ἰων. Π. ἀντὶ Πειράω, δοκιμάζω κτλ. » Μή τι μευ ἦύτε παιδὸς πειρήτιζε ἠὲ γυναικός, « Ἰλ. Π.

Πείρινθος, μεγ. ἀντὶ

Πείρινς, ινθος (ἡ). πλεκτόν τι εἰς εἶδος κόφας τὸ ὁπ. ἐδένετο ὄπισθεν τῆς ἀμάξης πρὸς ἀναπάθεσιν φορτίων, (παρβλ. Ὑπερτερία καὶ Κάναθρον), [ἐκ τοῦ

Πείρω, Μ. περῶ (ἀόρ. Ἔπειρα, πρκ. Πέπαρκα καὶ πθ. Πέπαρμαι, ἀόρ. δ'. Ἐπάρην). Περνῶ εἰς τὸ σουβλὶ ἢ μὲ τὸ σκοβλί, τρυπῶ πίρα-πίρα, σουβλίζω, πειρουνιάζω. » Ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρον, « Ὅμ. (καὶ πθ.) » Πεπαρμένη περὶ δουρὶ (ἀμφ' ὀνύχεσσιν), « Ὅμ., Ἡσ. 2) περνῶ, διαβαίνω. » Κύματα (» Κέλευθον) πείρειν, « Ὅμ.

Πειρώατο, Ἰων. ἀντὶ Πειρῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς εὐκτ. τοῦ Πειράομαι.

Πεῖσα, ης (ἡ), Π. [πείθω]. ὑπακοή, ὑποταγή. « Τῷ δ' ἄρ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε, « Ὀδ. Γ., (παρβλ. Πείσμα), ἡ 2) (;) = **Πῖσα**, μέρος (ἔκτασις) γῆς ὅπου λιμνάζουν τὰ ὕδατα, (ἑπτ.) πεδιάς, (ὕθεν) » Μένειν ἐν πείσῃ, = Μένειν κατὰ χώραν, (παρβλ. καὶ

;**Πείσεα** (τὰ), (νομίζετ. κοιν.) ἐφάλμα. ἀντὶ Πίσεα, (ἴδε ὅμως τὸ προηγ.).

Πείσεσι, Ἰων. ἀντὶ Πείσῃ, δ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. μέλλ. τοῦ Πείθω.

Πεισίβροτος (ὁ, ἡ), Π. [πείθω, βροτός]. ὁ καταπείθων (χρατῶν εἰς ὑπακοήν) τοὺς ἀνθρώπους.

Πεισιδίκης (ὁ, ἡ), Π. ὁ πείθων τοὺς δικαστάς.

Πεισιθάνατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πείθων τινὰ εἰς θάνατον.

;**Πεισίμβροτος** (ὁ, ἡ), ἴδε Πεισίβροτος.

Πεῖσις, εως (ἡ)· τὸ πείθειν, πείθω, καταπεισις.

Πεῖσις [πάσχω, πείσομαι], εως (ἡ). πάθος (« Ἡ χολέρα πεῖσις ἐστι τοῦ στομάχου, « Καασ. Προβλ.)· (φιλοσοφ.) ἡ παθητικὴ κατάστασις τῆς ψυχῆς, τὸ αἴσθημα (ἡ διάθεσις) οὗ φανταζόμεθά τι. » Ἐκ τῶν περὶ αὐτῷ πείσεων ᾗ παθῶν, « Σέξ.

Πεισιχάλινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πειθόμενος (ὑποτασσόμενος) εἰς τὸν χαλινόν, (κατὰ λέξ.) πειθήνιος, εὐάγωγος.

Πεῖσμα (τὸ), [πείθω]. πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς κατάπεισιν ἢ πεποίθησιν. (ἐν γέν.) = **Πεισμονή**, πεποίθησις. « Δυκοῦργος ταῦτα τὰ πείσματα ἐνεποίησεν αὐτοῖς διὰ τῶν νόμων, « Ἐπίκτ. 2) (μτνμ.) τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. εἶνε δεμένον εἰς τὴν ξηρὰν (ἐραγμένον) τὸ πλεῖον, παράγγ. (ἐν γέν.) σχοινί, παλαμάρι. « Λιμὴν εὔορμος, ἵν' οὐ χρεὼ πείσματος ἐστὶν, οὔτ' εὐνὰς βαλέειν, οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι, « Ὀδ. Ι. » Μηδὲ ταῖς νανσὶ ξυγχωρεῖν πεῖσμα ἐκ τῆς νήσου βάλεσθαι, « Φλερτ. 3) τὸ τσουνὶ τῶν ὠρικῶν. « Ἀφαιροῦν τὰ οὖκα μικρὸν ὠμότερα μετὰ τῶν πεισμάτων, « Γεωπον., (παρβλ. Πέλμα).

Πεισματικός, ή, όν. Ὁ μετὰ πείσματος (πεισμονῆς) γινόμενος ἢ πράττων τι.

Πεισματικῶς, ἐπίῤ. Μετὰ πείσματος (πεισμονῆς), (κοιν.) πεισματικά.

Πεισμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πεῖσμα.

†**Πεισμάτιος**, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὰ πείσματα (τὰ παλαμάρια) τῶν πλοίων.

Πεισμονή (ἡ). πεποίθησις, πληροφορία· (συνήθ.) ἰσχυρογνωμία.

Πεισμονικός, ή, όν. Ὁ μετὰ πεισμονῆς, πεισματικὸς ἢ πεισματάρης.

Πείσομαι, μέλλ. τοῦ Πάσχω ᾗ Πείθομαι.

;**Πεῖσος** (τὸ), = **Πῖσος**, (ἴδε Πείσεα).

Πειστέον, θετ. τοῦ Πάσχω καὶ Πείθομαι.

;**Πειστὴρ** (ὁ), Π. ὁ πείθων (καταπείθων) 2) (εἰς τὸν Θκρ.) = **Πεῖσμα**, σχοινί.

Πειστήριος, α, ον καὶ

Πειστικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πείθειν, καταπειστικός.

Πειστικῶς, ἐπίῤ. Μὲ καταπειστικὸν τρόπον.

Πέκος [πέκω], εος-ους (τὸ), = **Πόκος**, μαλλὶ κουρευμένον, ποκάρι. 2) (συνεκδ.) δέρμα (χωρὶς μαλλί), πετσί.

Πεκτέω—ῶ, Μ. ήσω, = Πέκω, ξαίνω, κτενίζω· κουρεύω· (συνεκδ.) τυράζω τὴν προβιάν.

†**Πεκτὴρ** (ὁ)· κουρευτὴς (προβάτων).

Πεκτὰς, ή, όν. Κουρευμένος ἢ Κτενισμένος, λαναρισμένος, [ἐκ τοῦ

†**Πέκω**, Μ. πέξω, σπν. ἀντὶ Πείκω.

;Πέλα(λλα), ας (ἡ), Μακεδ. ἀντὶ Φίλλα, πέτρα.
;Πελαγαῖος (ὁ, ἡ), ἀμφ. ἀντὶ
Πελάγειος, α, ον, = Πελάγιος.
Πελαγίζω, Μ. ἰσω. Πλημμυρίζων σχηματίζω πέλαγος. « Ὁ ποταμὸς ἀνὰ τὸ πεδίον πᾶν πελαγίζει, « Ἡρ. 2: ἁρμενίζω μακρὰν τῆς ξηρᾶς εἰς τὸ πέλαγος, φέρομαι πελάγιος. « Ἐν τριήρει.. ὅταν πελαγίζωσι, « Ξεν.
Πελάγιος, α ἢ ος, ον. « Ὁ τοῦ πελάγους, πελαγήσιος. « Ἔχουσι δὲ οἱ ἄνεμοι τάξιν οἱ πελάγιοι, « Στρβ. « Ποσειδῶν—, « ὁ (ἄλλ.) Πόντιος. 2) ὁ εὑρισκόμενος ἢ ἁρμενίζων εἰς τὸ πέλαγος. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐπιρ.) « Ἀνήγοντο πελάγιοι, « Ξεν. 3) ὁ ὁμοιάζων πέλαγος. « Λίμνην πελάγιαν τῷ μεγέθει, « Στρ. (ΙΖ', ἐ. 552).
Πελάγισμα (τὸ). πλημμύρα (ποταμοῦ κτλ.), ὕδωρ πελαγίσαν.
Πελαγισμός (ὁ), = Ναυτία.
Πελαγίτης, ου (ὁ) καὶ Πελαγῖτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Πελάγιος.
Πελαγοβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (περιπατῶν) ἐπὶ τοῦ πελάγους.
Πελαγοδρομέω-ῶ, Μ. ἡσω. Τρέχω (ἁρμενίζω) εἰς τὸ πέλαγος, [ἐκ τοῦ
Πελαγοδρόμος (ὁ, ἡ), ὁ τρέχων (ἁρμενίζων) εἰς τὸ πέλαγος.
Πελαγολιμὴν, ένος (ὁ). λιμὴν κατεσκευασμένος εἰς τὸ πέλαγος, (ἴδε Δίοντ. Τακτ. Ε', 190, καὶ Πολύαιν. Γ', 6', 38).
Πελαγόπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων ἐν τῷ πελάγει (πελάγιος).
Πέλαγος [πελὸς, μέλας], εος-ους (τὸ). (ἐν γέν.) ἡ θάλασσα μακρὰν τοῦ αἰγιαλοῦ, τὰ ἀνοικτὰ τῆς θαλάσσης· (ἰδιαιτ.) μέρος θαλάσσης κυριωνυμούμενον ἀπό τινος τῶν περὶ αὐτὸ παραλίων. « Αἰγαῖον (« Ἰόνιον, « Ἰκάριον κτλ.) πέλαγος, « (παρβλ. Πόντος). 2) (μτφρ.) πλῆθος ἀμέτρητον, (παρβλ.) ἄβυσσος. « Λόγων (« Πραγμάτων, « Οἰκτιρμῶν κτλ.)—, « Πλάτ., Μένανδρ., Χρσ.
Πελαγόσδε, ἐπίρ. Π. πρὸς τὸ πέλαγος.
Πελαγοστολος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τοῦ πελάγους ἁρμενίζων (στελλόμενος].
Πελαγότροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιστρεφόμενος (περιφερόμενος) εἰς τὸ πέλαγος, θαλασσινός, ἔμπορος, (ἄλλ. γρφ.
Πελαγότροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφόμενος (ζῶν) εἰς τὸ πέλαγος.
Πελαγόω-ῶ, Μ. ὡσω. Μεταβάλλω εἰς πέλαγος, κατακλύζω. 2) ῥίπτω εἰς τὸ πέλαγος, (κοιν.) πελαγόνω· « Θῆρες ἐφέροντο νεκροὶ πελαγωθέντες, « Κ. Μανασσ.
Πελάζω [πέλας], Μ. άσω. Φέρω τι (καὶ ἄλλ. Φέρω ἐμαυτὸν, Ἔρχομαι) πλησίον τινὸς, πλησιάζω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) « Νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον, « Ἰλ. Δ. (καὶ προθ.) « Κτήματα δ' ἐν σπείσασι πελάσσατε, « Ὀδ. Κ. (καὶ αἰτ. προθ.) « Δεκάτῃ δέ με νυκτὶ νήσου ἐς Ὠγυγίην πέλασαν θεοί, « Ὀδ. Μ., Π. (καὶ ἐπιρ.) « Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κῦμα πέλασσεν, « Ὀδ. Ε. (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἄλλ.) « Τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ φέρει πελάζει, « Πλάτ. (καὶ μτ. μὲ γεν.) « Φύλακος πελασθείς, « Σοφ.
Πελάθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Πελάζω.
Πέλανος (ὁ), (τὸ πλθ. καθ' ἑτερογέν. Πέλανα), [παλύνω]. ζυμαρικὸν (ἀπὸ ψιλὸν ἀλεῦρι) διὰ τὰς θυσίας (ἐν γέν.) ὑγρὸν πηγμένον, (ὅθεν) μίλι· θρόμβος αἵματος· χόνδρος λιβανωτοῦ κτλ., (ὅθεν ἴσ. διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) ὀβολός.
Πελαργάω-ῶ, Μ. ήσω, (κατὰ τοὺς Πυθαγορ.) = Κουβετῶ, ἴδε Πεδαρτάω.
Πελαργεδεὺς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν τοῦ πελαργοῦ.
Πελαργικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς πελαργοὺς, τῶν πελαργῶν ἴδιος. « Νόμος—, « Σχλ. Ἀρχ., ὁ διατάττων νὰ γηροκομοῦν οἱ παῖδες τοὺς γονεῖς (καθὼς λέγεται ὅτι κάμνουν οἱ πελαργοί).
Πελαργῖτις, ιδος (ἡ), εἶδος (ἀπροσδιόριστον εἰσέτι) χόρτου.
Πελαργὸς (ὁ), [πελὸς, ἀργός]. εἶδ. πτηνοῦ (μὲ μελανόλευκα πτερὰ), (κοιν.) λελέκι.
Πελαργοχρὼς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ πελαργοῦ, μελανόλευκος.
Πελαργώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν πελαργῶν, ὅμοιος μὲ πελαργόν.
Πέλας [πέλω], ἐπίρ. Πλησίον, σιμά. (μὲ γεν.) « Οἴκησαν πέλας τῶν λεγομένων Κήπων Μίδεω, « Ἡρ. (ἐκ ἐνάρθρ.) « Δαῶλάς ἐστι τῶν πέλας, « Σοφ. « Ἰέναι ἐπὶ τοὺς πέλας, « Θκ. « Πᾶς τις ἑαυτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ, « Εὐρ.
Πελασείω (χ. Μ.). Προσπαθῶ νὰ πελάσω (νὰ πλησιάσω) που.
Πέλασις, εως (ἡ), = Πλησίασις.
Πελάσσαι, Π. ἀντὶ Πελάσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πελάζω.
Πελασστάτω, ἐπίρ. (ὑπερθ. τοῦ Πέλας), = Ἐγγυτάτω, Πλησιαίστατα.
Πελάστης, ου (ὁ), = Πελάτης.
Πελατεία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ πελάτου.
Πελάτης [πελάζω], ου (ὁ). γείτων, πλησίον, προσοικος· (συνκδχ.) θὴς, (κοιν.) ἐμπορος, καλλίγος· (ἐν γέν.) μισθωτὸς ὑπηρέτης· (εἰς τοὺς Ῥωμ.) ὁ προσκυνούμενος ὑπό τινος (ἴδε Πάτρων), (Γαλλ.) client.
Πελατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πελάτην, πελάτου ἴδιος. « Τὸ πελατικὸν, « (περιληπτ.) οἱ πελάται, ἡ τάξις τῶν πελατῶν.
Πελάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πελάτης.
Πελάω, Μ. πελῶ, Π. ἀντὶ Πελάζω.
Πέλεθος [συγγ. τῷ Πελὸς]. εος-ους (τὸ). κόπρος (ἀνθρώπου), σκατόν.
Πελεθρίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Πλεθρίζω, (ὕδευ
†Πελέθρισμα (τὸ), Π. ἀντὶ Πλέθρισμα.
Πέλεθρον (τὸ), Π. ἀντὶ Πλέθρον.
Πέλεια [πέλειος], ας (ἡ). περιστέρα, ἀγριοπερίστερον. ‖ « Πέλειαι, « Π. αἱ ἱέρειαι τῆς Δωδώνης.
Πελειάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Πέλεια. ‖ (πλθ.) « Πελειάδες, « Π. ἀντὶ Πλειάδες.
Πελειοθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων πελειάδας, ἔχων πλῆθος ἀγριοπερίστερα.
†Πέλειος [πελὸς], α, ον, Γλσ. μαυρειδερὸς, σταχτομέλανος, (ὅθεν
†Πελειώτης, εος (ὁ, ἡ). πέλειος τὸ εἶδος, μαυρειδερός.
Πελεκάν [πελεκάω], ᾶνος (ὁ), τὸ πτηνὸν Δρυοκολάπτης. 2) ἄλλο εἶδος μεγάλου ἐνυδρείου πτηνοῦ τὸ ὁπ. ἔχει ὑπὸ τὸ ῥάμφος του μέγα σακκοβόλιον ὅπου ἐναποθέτει τὴν τροφήν του, [Τουρκ.] σακά-κεσισού ἢ ἄκ-μακαμᾶς.
;Πελεκάνος (ὁ), ἀμφ. ἀντὶ Πελεκάν.
Πελεκᾶς, ᾶντος, Ἀττ. καὶ
Πελεκὰς, ᾶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Πελεκάν.
Πελεκάω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω μὲ τὸν πέλεκυν. (ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐνν.) = Βινέω. « Ὅτε ἐκεῖνος αὐτὴν ἐπελέκα, « Ἀρχῳ.
Πελέκημα (τὸ). κομμάτι ξύλου κτλ. πελεκωρέου, πελεκιοῦδι.
Πελέκησις, εως (ἡ), τὸ αὐσ. τοῦ Πελεκάω, πελέκημα.
Πελεκητὴς, οῦ (ὁ). ὁ πελεκῶν ξύλα κτλ πελεκάνος.
Πελεκητὸς, ὴ, όν. Πελεκημένος ἢ Δυνάμενος νὰ πελεκηθῇ.
Πελεκήτωρ, ορος (ὁ), = Πελεκητής.
Πελεκίζω, Μ. ίξω, Π. [πέλλω;]. κουνῶ δυνατὰ, σείω, τραντάζω· (συνκδχ.) ἀποσείομαι, ἀποπροῶ. « Τρὶς μὲν μιν (τὸ δουρυ) πελέμιξεν, ἐρύσσασθαι μενεαίνων « Ἰλ. Φ. (καὶ πθ.) « Τῷ δ' ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετ' Ὄλυμπος, « Ἰλ. Θ. « Τπό βροντῆς πελεμίζεται χθών, « Ησ. « Χασσάμενος πελεμίχθη, « Ὅμ., ἀπεκρούσθη, ἀπεσύρθη.
Πέλεκκε, Π. ἀντὶ Ἔπελε, γ'. ἐν. προσ. τοῦ παρτ. καὶ
Πέλευ, Π. ἀντὶ Πέλου, β'. ἐν. προσ. τοῦ μσ. ἐνς. τῆς προς. τοῦ Πέλω.
Πελιάς, άδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πελειάς.
;Πελία (ἡ), = Πελίωμα.

Πελιαίνομαι, Μ. ανθήσομαι. Γίνομαι πελιός, μελανιάζω.
πελιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Πελιάς, θηλ. τοῦ Πελιός.
Πελίας, ου (ὁ), = Πελιός.
Πελιδναῖος, α, ον καὶ
Πελιδνήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ-
Πελιδνός [πελός, πελιός], ή, όν. Μελανός.
Πελιδνότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ πελιδνοῦ, μαυρακιτρινάδα.
Πελιδνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ (καὶ παθ. Γίνομαι) πελιδνὸς, μελανιάζω.
Πελίδνωμα (τὸ). κηλὶς πελιδνή, μελανάδα.
Πελίδνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πελιδνόω, μελάνισμα.
Πελικέγιον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ
Πελίκη (ἡ), = Πέλιξ, ξυλοπινάκα, (ἴδε καὶ
Πελίνη (ἡ), (εἰς τὰς Ἀθήν.) εἶδος μέτρου χωροῦντος 8 ἡμικοτύλας, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πελίκη).
Πέλιξ, ικος (ἡ), = Πέλλα, καρβάρι· καυκὶ· ξυλοπινάκα.
Πελιός, ὰ, ον, = Πελιδνός, (ὅθεν
Πελιότης (ἡ), = Πελιδνότης.
Πελιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Πελιδνόω.
Πέλλις, ιδος ἡ ίδος (ἡ), = Πέλιξ, (ὅθεν τὸ Λτ. pelvis). «Ἐκ πελλίδος πίνοντες· οὐ γὰρ ἦν αὐτοῖς κύλιξ, « (Ἱππών. παρ') Ἀθ. [; συγγ. τῷ
Πελίχνη (ἡ), = Πέλικη, (μὲ τύπον ὑποκορ.).
Πελίωμα (τὸ), = Πελίδνωμα.
Πελίωσις, εως (ἡ). = Πελίδνωσις.
Πέλλα, ης (ἡ). ἀγγεῖον ξύλινον ὅπου ἀρμέγουν τὸ γάλα, (κοιν.) καρβάρι. «Μοῦσαι σταλμῷ ἑνὶ βρομέουσι περιγλαγίας κατὰ πέλλας, « Ἰλ. Π. 2) γαβάθα, καυκὶ· ξυλοπινάκα.
†Πέλλα, ης (ἡ). δέρμα, (Λτ.) pellis.
†Πέλλα, ης (ἡ), = Πέλα.
†Πελλαῖος, α, ον καὶ
†Πελλαιχνός, ἡ, όν καὶ
†Πελλαιχρὸς [πελός], ὰ, όν. Μελαγχροινός· μελαψός, μαυρειδερός.
Πελλαντὴρ (ὁ), Π. [πέλλα], = Ἀμολγεύς, καρβάρι.
†Πελλάς, άδος (ἡ), = Πέλλα.
Πελλασσὴ (ἡ), = Πέλυτρον.
Πελλητὴρ (ὁ), Π. = Πελλαντήρ.
†Πελλὶς, ίδος (ἡ), = Πελίς.
Πελλόομαι-οῦμαι, σπν. ἀντὶ Πελιόομαι, [ἐκ τοῦ
Πέλλος, η, ον ἡ Πελλός, ἡ, όν, σπν. ἀντὶ Πελιός, μαυρειδερός· μαυροκίτρινος.
Πέλλυτρον (τὸ), = Πέλυτρον.
Πέλλωμα (τὸ), = Πελίωμα.
Πέλμα (τὸ), [πέλλα]. τὸ ὑποκάτω τοῦ ποδὸς ἢ τῶν ὑποδημάτων χονδρὸν δέρμα, (Τουρκ.) κισελές. « Πέλμασιν, οἷσι πέδιλα παλίμβολα κατασύρασι, « Νίκ. Σ) (συνεκδ.) πατοῦνα. Β) τσουνὶ Ἰπωρικοῦ (ἴδια π. μήλου ἢ ἀπιδιοῦ), (παρβλ. Παῖσμα). 4) (ἐν γέν.) ἄκρον. « Δακτύλων— , « Ἀλ. Ἀρβ. « Τὸ πέλμα τοῦ Ἰππικοῦ, ὅπου ἔπαιζον οἱ μῆμοι, « Βυζ.
†Πελματίζω, Μ. ίσω. Βάνω (Γαργαλίζω;) τὸ πέλμα τοῦ ποδός.
Πελματοει-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Πρεσαρμόζω) πέλματα εἰς τὸ ὑπόδημ.
Πελματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πέλμα (ποδός).
Πέλομαι, ἴδε Πέλω.
†Πελὸς, ἡ, όν, = Πελλός.
Πελτάζω, Μ. άσω. Κάμνω (Εἶμαι ἁρματωμένος μὲ] πέλτην, ὑπηρετῶ στρατ. ὡς πελταστὴς (ἀκροβολιστής).
Πελτάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πέλτη.
Πελταστὴς, οῦ (ὁ). στρατιώτης ἁρματωμένος μὲ πέλτην, (ἐν γέν.) πεζὸς ἐλαφρὸς ἁρματωμένος, ἀκροβολιστής. « Οἱ πρότερον ἀπὸ τῶν ἀσπίδων ἁπλῖται καλούμενοι, τότε ἀπὸ τῆς πέλτης πελτασταὶ μετωνομάσθησαν, « Διόδ
Πελταστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πελταστὴν, πελταστῶν ἴδιος. « Πελταστικὴ, « Πλάτ., ἡ τέχνη ἢ ἡ ὑπηρεσία τοῦ πελταστοῦ. « Τὸ πελταστικὸν, « Ξεν., (περιληπτ.) οἱ πελτασταὶ, τὸ τάγμα τῶν εὐζώνων (τῶν ἀκροβολιστῶν).
;Πελταστικῶς, ἐπίρ. Ὡς πελταστὴς, (ὄθ. τὸ ὑπερθ.
Πελταστικώτατα, ἐπίρ. Ὡς ἐπιτηδειότατος πελταστής.
Πελταφόρος (ὁ, ἡ), = Πελτοφόρος.
Πέλτη (ἡ), [πάλλω;]. ἀσπὶς ἐλαφρὰ (χωρὶς ἴτυν) πρὸς χρῆσιν τῶν εὐζώνων στρατιωτῶν· (συνεκδ.) στράτευμα πελταζῶν, (παρβλ. Ἀσπὶς, Δόρυ κτλ.). 2) «Παλετὸν, ἀκόντιον. « Λεπὸν χρυσοῦν ἐπὶ πέλτης ἀνατεταμένον, « Ξεν. 3) εἶδ. κοσμήματος τῶν ζπτων, « (Εὐρ. Ῥῆσ. 301).
Πέλτης, ου (ὁ). ὁ ἁλατισμένος κορακῖνος.
Πελτίδιον (τὸ), = Πελτάριον.
Πελτοφόρος (ὁ, ἡ), [πέλτη, φέρω], = Πελταστής.
Πελύκειον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πέλυξ, πελέκιον.
Πελύντριον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πέλυτρον.
Πέλυξ, υκος (ἡ), = Πέλιξ. 2) (Γρφ.) Πέλεκυς.
Πέλυτρον (τὸ), [†πέλλα]. λωρὶ μὲ τὸ ὁπ. οἱ δρομεῖς ἐτύλιγαν τοὺς πόδας των.
Πέλω καὶ (μσ. ὁ καὶ εὐχρηστότ.) Πέλομαι (χ. Μ.), Π. [συγγ. τῷ Πάλλω]. (ἀρχ. καὶ σπνότ.) κινοῦμαι, (συνεκδ.) εὑρίσκομαι συνήθως πουθενά, ἀναστρέφομαι, (παρβλ.) Πολέω. (ὅθεν συνήθ.) εἶμαι· ὑπάρχω. « Ζεῦ πάτερ, σέο ἐκ πάντα πέλονται, « Ἰλ. Ν. « Οὔτις πρῆξις πέλεται γόοιο, « Ἰλ. Ω. « Θνατοὶ πελόμεσθα, « Θκρ. « Φίλος ἔπλες Μοίσαις, « αὐτ. « Ἄλλοτε δ' αὖτε πελέσκετο . . μύρμηξ, « Ὅσ. (καὶ ὡς ἁπλ. βιοῦμαι.) « Ἐμοῖο λελασμένος ἔπλευ, « Ἰλ. Ψ.
Πέλωρ, ωρος (τὸ), Π. [πέλω]. τέρας, δυσειδὲς τερατῶδες. « Γοργείη κεφαλή, δεινοῖο πελώρου, « Ἰλ. Ε. « Γαῖα τρέφει αἰνὰ πέλωρα (τοὺς Γίγαντας), « Ἀπλλν. (καὶ ἐπιθετ.) « Πέλωρ τρόμος, « Νόνν. « Γαίης πέλωρ τέκος, « Ἀπλλν., ἀντὶ Πελώριον.
†Πελωρεύω [πέλωρ], Μ. εύσω, Γλσ. γνωστοποιῶ, ἀποκαλύπτω.
†Πελωριὰς, άδος (ἡ), = Πελωρὶς.
Πελώριος [πέλωρ], α ἡ ας, ον. Τερατώδης, ὑπερμεγέθης, (καιν.) θεώρατος. (Π.) θαυμαστὸς· ἓν γένῃ μέγας, φοβερός. « Τὰ κρὶν πελώρια, « Αἰσχύλ., ἰσχύοντα νόμιμα. « Πελώριον ἔλλαβεν ἅρπην, « Κόϊντ. « Πελωρίῃ ὑψόθι πεύκῃ, « Ἀπλλν.
Πελωρὶς, ίδος (ἡ), εἶδος μεγάλης ἀχηβάδας, (κοιν.) μεθύστρα.
Πέλωρον (τὸ), Π. = Πέλωρ, (κυρ. οὐδ. τοῦ
Πέλωρος, η ἡ ας, ον, Π. ἀντὶ Πελώριος. « Χῆνα πέλωρον, « Ὀδ. Ο. « Δράκοντα πέλωρον, « Ἰλ. Μ.
Πέμμα (τὸ), [πέπτω]. ζυμαρικὸν, γλύκυσμα, (παρβλ.) Πόπανον.
Πεμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πέμμα.
Πεμματολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ συγγράφων περὶ πεμμάτων (ζυμαρικῶν).
Πεμματουργὸς (ὁ, ἡ), [πέμμα, ἔργον]. ὁ κατασκευάζων ζυμαρικὰ (γλυκύσματα).
Πεμπαδάρχης καὶ
Πεμπάδαρχος (ὁ, ἡ). ὁ ἄρχων μιᾶς στρατ. πεμπάδος.
Πεμπάζω ἢ [μσ.] -άζομαι, Μ. -άσω, -ομαι. Μετρῶ (κυρ. ἀπὸ πέντε-πέντε ἢ μὲ τὰ πέντε δάκτυλά μου), (ἐν γέν.) μετρῶ· (τρπ.) ἀναπολῶ εἰς τὸν νοῦν μου· καλοστοχάζομαι, [ἐκ τοῦ
Πεμπὰς [πέμπε], αδος (ἡ), = Πεντάς.
Πεμπαστὴς, οῦ (ὁ), Π. [πεμπάζω]. ὁ μετρῶν, λογαριαστής.
Πέμπε, Δίωλ. (σπνότ.) ἀντὶ Πέντε.
Πέμπελος (ὁ), [πέπτω ἢ πέμπω]. Ὑπέργηρως, ἐσχατόγηρως (παρβλ. Πέμφελος).
Πεμπταῖος, α, ον. Ὁ γενόμενος ἢ πρᾶξάς τι εἰς πέντε ἡμέρας· ὁ ἔχων πέντε ἡμέρας ἀφ' οὗ (ἐν γέν.) πέντε ἡμερῶν. « Τὰ βρέφη τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς ἢ δεκαταῖα, « Λκ. « Ἔκρινε (ὁ πυρετὸς) πεμπταίοισι, « Ἱππκρ. « Πεμπταῖοι ὀ' Αἴγυπτον ἱκόμεσθα, « Ὀδ. Ξ.
Πεμπτάκις, ἐπίρ. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πεντάκις.
Πεμπτάμερος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Πενθήμερος.
Πεμπτὰς [πέμπτος], άδος (ἡ), = Πεντάς.
Πεμπτάφυλλον (τὸ), σπν. ἀντὶ Πενταφύλλον.
Πεμπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Πέμπω.
Πεμπτημόριον (τὸ). τὸ πέμπτον μέρος τινὸς πράγματος, ἓν εἷς τὰ πέντε.
Πεμπτήριος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς πομπὴν (προπομπὴν) ἐπιτήδειος, προπεμπτήριος.
Πεμπτὸς, ἡ, όν. Ὁ πεμφθείς, σταλμένος. « Πρέσβυς —, « Θκ. « Πεμπτὸς ἔλεγεν ἥκειν ὑπὸ τοῦ Ἀννούβεδος, « Ἰώσ.
Πέμπτος, η, ον. Ὁ μετὰ τὸν τέταρτον. « Πέμπτος αὐτὸς, « Δξ., αὐτὸς μὲ ἄλλους τέσσαρας. « Πέμπτος ἐπὶ εἴκασι, « Πίνδ., ὁ 25ος « Πέμπτῃ ἐπὶ δέκα, « Δξ ἡ 15η τοῦ μηνός.
Πέμπω, Μ. πέμψω (παρκ. Πέπομφα καὶ πθ. Πέπεμμαι). Στέλνω· ξεκινῶ, ξεπροβοδῶ, ξεβγάζω· προπέμπω, συνοδεύω· (ἐπὶ πλείου) μεταφέρω, μετακομίζω· (ἐπὶ ἀψύχ.) ῥίπτω, τινάζω· (μσ.) = Μεταπέμπομαι. « Πέμψει ἄγγελον, « Ἱερ., Θκρ. (καὶ ἀλλ.) « Πέμπει πρὸς αὐτὸν, καὶ ἐρωτᾷ πότερον εἰρήνην ἢ πόλεμον ἔχειν βούλεται, « Ξεν. (καὶ πρὸς ἀπροσπάτ' ἄλλ. ἄλλ.) « Πέμπουσιν οἱ ἔφοροι, ἀπολιπόντα Δᾴριον, στρατεύεσθαι καὶ Καρίαν, « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) « Χρὴ ξείνων παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν, « Ὀδ. Ο. « Ὄφρα σε πέμπω-

οι νῆες, « Ὀδ. Θ. (καὶ δοτ. ξκδ'.) » Ἑκατὸν πέμπτην ἑκάστῳ, « Ἰλ. Ο. (ἡ αἰτ. προθετ.) » Τὸν ξεῖνον πέμπωμεν ἐὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, « Ὀδ. Ν. (καὶ ἑλλ. τῆς προθ.) » Ἀγρούς σφι πέμψαι, « Σοφ. (ἡ κατ' ἄλλ. ἐκδ.). » Πέμπειν ἐπ' ὄδωρ, « Ἡρ. (καὶ δοτ.) » Ὄρρα καὶ αὐτὸν . . πάλιν πέμψωσι βερέθρῳ, « Νόνν. (ᾧ ἐπίρ.) » Ἔπαρον πέμπ' ἀΐδος δε, « Ἰλ. Ψ., τὸν συνώδευεν εἰς τὸν τάφον. (ᾧ ἐπὶ ἀψύχ.) » Πέτρας στιβαρῶν ἀπὸ χειρῶν πέμπον ἐπασσυτέρας, « Θσ. » Πομπὴν πέμπειν, « Πλάτ. = Πομπεύειν. (καὶ ἐνν. τοῦ ὤσ.) » Ὀρώην γοῦν, ἡνίκ' ἔπεμπεν, τὸ κράνος πρῶτον περιθησάμενος, τὸν λόφον ἠμελλ' ἐπιθήσειν, « Ἄρχφ., « Ἐπάμπευε. (καὶ πθ.) » Τὸν πεμπόμενον τῷ Διονύσῳ, « Ἡρ., τὸν εἰς τὴν πομπὴν αὐτοῦ φερόμενον. « Ἐμμεῖναι τοῖς λόγοις τοῖς ὑπὸ τῆς πόλεως πεμφθεῖσιν, « Ἰσχφ. » Τὰ πεπεμμένα βεβλία, « Ακ. (καὶ μσ.) » Χρῆμ' ἐπὶ τὸν ἄνδρα πέμψασθαί τινα, « Σοφ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδ.) » Πῶς σ' ἂν πεμψαίσθ', ὥστ' οἰκεῖν δίχα; « αὐτ., μεταπέμψαιντο.

Πεμπώβολον (τό), ἐργαλ. μαγειρ. (πειφοῦνε μεγάλον, καμάκι) μὲ πέντε ὀβολούς.

Πέμφελος (ὁ, ἡ), εὔχρ. μόνον τὸ σύνθ. Δυσπέμφελος, δύσκολος.

Πεμφηρίς, ίδος (ἡ), εἶδος ἰχθ., (Ἀθ. Σ'. 84).

Πεμφιγωβής καὶ **Πεμφιδώβης**, ους (ὁ, ἡ), = Φλυκταινώδης, [ἐκ τοῦ

Πέμφιξ, ιγος καὶ

Πεμφίς, ίδος (ἡ), = Πομφὸς, παμφόλυξ, φυσκαλίδα· (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι ἐξατμίζεται ἢ διαλύεται (γίνεται καὶ ἀπογίνεται) εὐκόλως, (ὅθεν Π.) ῥανὶς (ὕδατος)· σύννεφον· ἀκτὶς (φωτός)· πνοὴ (ἀνέμου)· (κατ' ἔκτ.) πνεῦμα ζωτικόν, ψυχή. » Πεμφίδων ὅπα, « Αυκ.

Πεμφρηδών, όνος (ἡ), = Τενθρηδών, ἀγριομέλισσα.

Πέμψις, εως (ἡ), τὸ πέμπειν ἢ πέμπεσθαι, στάλσιμον, ξεκίνημα κτλ.

Πενεστεία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ πενέστου, θητεία, Εἱλωτεία. (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ πενέσται.

Πενέσταστος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Πενέστερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Πένης.

Πενέστης [πένης], ου (ὁ). (εἰς τὴν Θεσσαλ.) σκλάβος ἐργαζόμενος τὴν γῆν, δουλοπάροικος, (Γαλλ.) serf, (παρβλ.) Εἵλως. (ἁπλ.) = Πένης. » Ἐκ τε πενέστεω καὶῆ ὀλιγηστιπύου, « Ἐπιγρ.

Πενεστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς πενέστας, πενέστου ἴδιος, δουλικός. » Τὸ πενεστικόν, « Πλάτ., (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ πενέσται.

Πένηαι, Ἰων. ἀντὶ Πένῃ, β'. ἑν. προσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Πένομαι.

Πενηθεία (ἡ). πενία (ὀλιγότης, ἔνδεια) θεῶν, ὀλιγοθεία.

Πένης [πένομαι], ητος (ὁ). πτωχός, (ἴδε τὴν διαφορὰν εἰς τὸ Πτωχός)· (κατὰ λέξ.) ζῶν ἀπὸ τῶν κόπων του· (μὲ γεν.) στερημένος (ἐνδεὴς) τινος. » Χρημάτων (ἀφίλων)—, « Εὐρ., Πλάτ. (καὶ συγκρ.) » Οἴκου—, « Πλ.. ὁ τοῦ πένητος.

Πενήτεσσα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Πένης.

Πενητεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι πένης, = Πένομαι.

Πενητοκόμος (ὁ, ἡ), [πένης, κομέω]. ὁ περιποιούμενος (περιθάλπων) τοὺς πτωχούς.

Πενητοτροφεῖον (τό), = Πτωχοτροφεῖον.

Πενητοτρόφος (ὁ, ἡ), = Πτωχοτρόφος.

Πενθαίνω (χ. Μ.), = Πενθέω.

Πενθαλέος, α, ον, Π. πένθους ἄξιος, πένθιμος. » Ζωὴ—, « Γργ. Ζ. Ἀλυπημένος. » Πενθαλέα βλέφαρα, « Μ. Πλνδ.

Πενθάς, άδος, Π. ἀντὶ Πενθαλέα, πένθιμος. » Νιόβης . . πενθάδα πέτρην, « Διον. » Φωνὴ—, « Νόνν.

Πένθεια (ἡ), Π. (σπνστ.) ἀντὶ Πένθος.

Πενθείδαν, Π. ἀντὶ Πενθεῖτον, γ'. ὑϊκ. πρσ. τοῦ παρε. τοῦ Πενθέω, (ἄλλ. ἀναγν. Πενθήετον).

Πενθείω, Π. ἀντὶ Πενθέω.

Πενθερά (ἡ). ἡ μήτηρ τῆς γυναικὸς (σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν γαμβρόν της) ἢ τοῦ ἀνδρὸς (σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν νύμφην της), (κοιν.) πεθερά.

Πενθερίδης, ου (ὁ). ὁ υἱὸς τοῦ πενθεροῦ, (δηλ.) ὁ γυναικάδελφος ἢ ἀνδράδελφος (σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν γαμβρὸν ἢ τὴν νύμφην του).

Πενθερικός, ή, όν. Ὁ τοῦ πενθεροῦ ἢ τῆς πενθερᾶς.

Πενθέριος (ὁ, ἡ), = Πενθερικός.

Πενθεροκτόνος (ὁ, ἡ), (παροξ.) ὁ κτείνας (φονεύσας) τὸν πενθερὸν ἢ τὴν πενθερὰν ἢ (ἐν γέν.) συμπένθερόν του. (παραπαρξ.) ὁ φονευθεὶς ὑπ' αὐτῶν.

Πενθερὸς (ὁ). ὁ πατὴρ τῆς γυναικὸς (σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν γαμβρόν του), ἢ τοῦ ἀνδρὸς (σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν νύμφην του), (κοιν.) πεθερός, (παρβλ. Ἐκυρός).

2) (ἐνίοτε) ὁ γαμβρὸς (ἐπ' ἀδελφῇ) ἢ, ὁ σύγγαμβρος· (ἐν γέν.) συμπένθερος, (παρβλ.) Κηδεστής.

Πενθεροφθόρος (ὁ, ἡ), = Πενθεροκτόνος.

Πενθέω-ῶ [πένθος], Μ. ήσω. Κλαίω (κυρ. νεκρόν)· (ἀμτβτ.) εἶμαι λυπημένος (μαυροφορῶ) διὰ τὸν θάνατόν τινος. » Πενθῆσαι τριχί, « Αἰσχλ., = Ἀποκείρασθαι ἐπὶ πένθει. (συνκδ.) » Οἰκία πενθοῦσα, « Πλ., ἡ τῶν πενθούντων.

Πενθήετον, ἴδε Πενθείετον.

Πένθημα (τό). ἀνακείμενον πένθους (θρήνου).

Πενθήμεναι, Π. ἀντὶ Πενθεῖν.

Πενθήμερος (ὁ, ἡ). πέντε ἡμερῶν. ||. (σύν.) » Κατὰ πενθήμερον, « Ξεν., κάθε πέντε ἡμέρας.

†**Πενθημίγυον** (τό). πέντε ἡμίγυα.

Πενθημιμερής, έος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πέντε ἡμίσεα ἢ δύο-ἥμισυ μέρη. » Τομὴ ἡ Ἄρσις—, « Μετρ., ἡ μετὰ τοὺς πρώτους δύο-ἥμισυ πόδας τοῦ ἑξαμέτρου καὶ τοῦ Ἰαμβικοῦ στίχου, ᾗ « Πενθημιμερὲς (τό), « τὸ πρῶτον μέρος τῶν στίχων τούτων.

Πενθημιποδιαῖος, α, ον. Ὁ περιέχων ἑνὸς πενθημιποδίου ἔκτασιν (δηλ. 2 ½ πόδας).

Πενθημιπόδιον (τό). ἔκτασις (διάστημα) πέντε ἡμιποδίων ἢ δύο-ἥμισυ ποδῶν, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Πενθημιπόδιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἔχων 5 ½ ποδῶν ἔκτασιν. » Πλίνθους . . πήχεις τριημιποδίους, « Ἐπιγρ. » Πλάτος πενθημιποδίῳ (καὶ ὄχι Πενθημιποδίοις, καθὼς ἐνόμισεν ἀναπληρωτέαν τὴν λέξιν ὁ μακαρίτης Μύλλερ) διαλείποντας, ἰαὐτ.

Πενθημισπίθαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε ἡμίσεως σπιθαμῆς ἢ δύο-ἥμισυ σπιθαμῶν ἔκτασιν.

Πενθημιταλαντιαῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων πέντε ἡμίσεα ταλάντου ἢ δύο-ἥμισυ τάλαντα.

Πενθημιχρῖνις, ικος (ἡ). μέτρον χωρούν πέντε ἡμίσεα τῆς χοίνικος, ἢ 2 ½ χοίνικας. » Οἱ ἀθληταὶ ἐν μὲν τῇ Βοιωτίᾳ τριημιχοίνικα μόλις ἀναλίσκουσιν· Ἀθήναζε δὲ ὅταν ἔλθωσι, πενθημιχοίνικα ῥᾳδίως, « Θφρ. (ὅπου ὅμως ὁ Schneider διώρθ. τρί' ἡμιχοίνικα καὶ πένθ' ἡμιχοίνικα).

Πενθήμων, ονος καὶ

Πενθήρης, εος (ὁ, ἡ). πενθηφορῶν ἢ πένθιμος. » Κουρὰ (» Στολή)—, « Εὐρ., Χρσ.

Πενθηρός, ά, όν. Πένθιμος.

Πένθησις, εως (ἡ), ἀόκμ. ἀντὶ Πένθος.

Πενθητέον, θετ. τοῦ Πενθέω.

Πενθητὴρ (ὁ), Π. ὁ πενθῶν, θρηνητής.

Πενθητήριος, α, ον καὶ

Πενθητικός, ή, όν. Πενθοῦντος ἕξεως, θρηνητικός, πένθιμος· (ἐπὶ ἀνθρ.) εὐδιάθετος πρὸς πένθος, λυπημένος.

Πενθητικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον πένθιμον.

Πενθήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Πενθητὴρ, μοιρολογήτρια.

Πενθήτωρ, ορος (ὁ), = Πενθητήρ.

Πενθικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς, = Πενθητικός.

Πένθιμος, η ἢ ος, ον, (καὶ ἐπίρ.) » ἵμως. Ὁ ἀνήκων εἰς πένθος, πένθους δηλωτικὸς ἢ αἴτιος. » Τὸ πένθιμον, « Εὐρ., αἴτια πένθους.

Πένθος [συγγ. τῷ Πάθος], εος-ους (τό). βλίψις· (κυρ.) λύπη διὰ νεκρόν, θρῆνος, μαυροφόρεμα κτλ., (Γαλλ.) deuil. » Οὐκ ἐπὶ παντὶ θανάτῳ τὰ πένθη δεῖν ὤοντο γενέσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἀώροις, « Πλ. 2) (ἐνίοτε) = Πάθος, συμφορὰ, δυστύχημα. » Τὸ τοῦ ἑταίρου πένθος ἄξιον ἦν δακρύων, « Ἡρ.

Πενία καὶ Ἰων. **Πενίη** (ἡ), [πένης]. πτωχεία, ἔνδεια.

Πενιχραλέος, α, ον, Π. ἀντὶ

Πενιχρός, ά, όν. Πτωχός, πτωχικός.

Πενιχρότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πενιχροῦ, πτωχεία.

Πενιχρῶς, ἐπίρ. Ὡς πενιχρὸς, πτωχικά.

Πένομαι (παρτ. Ἐπενόμην καὶ πλέον σύν. Εἶμαι πένης (πτωχός)· (μὲ γεν.) στερῶμαι (ὁ Κεφαλῆς τριχῶν πενομένης, « Σχλ. Ἀρχφ.)· (ἐπμ. Π.) δουλεύω, κοπιάζω (μὲ αἰτ.) κάμνω καταβόνω (ᾧ προθετ.) καταγίνομαι εἰς. » Περὶ δεῖπνον πένοντο, « Ὀδ. Δ.

Πενόμαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι πένης, πτωχαίνω, (εὕρηται μόνον ὁ ἀόρ. τῆς μτχ. Πενωθείς).

Πενταβίβλος (ὁ, ἡ). ὁ συνιστάμενος εἰς (συγκείμενος ἀπὸ) πέντε βίβλους. » Πενταβίβλος (ἡ), « τὰ πέντε πρῶτα βιβλία

τῆς Π. γραμῆς, ἡ (ἄλλ.) Πευτάτευχος.
Πενταδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ πέντε βοτίας (βραδυτάμερα).
Πενταέμβολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε γομβρούς.
Πενταέγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ πέντε γραμμάς. ‖ **Πεντάγραμμον** (σχῆμα), Μαθημ., ⛤, (κοιν.) **Πεντάλφα**.
Πενταγωνικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) **-κῶς**. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πεντάγωνον.
Πεντάγωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχηματίζων) πέντε γωνίας.
Πενταδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε δακτύλους ἢ πέντε δακτύλων ἔκτασιν.
Πενταδάρχης καὶ **Πενταδάρχος**, ου (ὁ), = **Πεμπαδάρχης**.
Πενταδεκαέτης, έος ἢ εος (ὁ, ἡ), = **Πενταεκαιδεκαέτης**.
Πενταδεκαετία, ιδος (ἡ), τὰ θηλ. τοῦ προηγ.
Πενταδικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) **-κῶς**. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν **πενταδα**, συγκείμενος ἀπὸ (διηρημένος κατὰ) **πενταδας**.
Πενταδιον (τὸ), = **Πενταδ**.
Πενταδραχμία (ἡ). ἡ ποσότης πέντε δραχμῶν.
Πενταδραχμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων πέντε δραχμάς. ‖. (οὐσ.) **Πενταδραχμον** (τὸ). νόμισμα 5 δραχμῶν.
Πενταδωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε δώρων (παλαιστῶν) ἔκτασιν.
Πενταεθλιον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ **Πένταθλον**, ἐκ τοῦ
Πενταεθλος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ **Πένταθλος**.
Πενταετηρὶς, ος (ὁ, ἡ), = **Πενταετήρος**.
Πενταετηρία (ἡ), = **Πενταετηρίς**.
Πενταετηρικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) **-κῶς**. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ συμβαίνων κατὰ **πενταετηρίαν**.
Πενταετήρος (ὁ, ἡ), = **Πενταετηρικός**.
Πενταετηρὶς, ίδος (ἡ), διάστημα χρονικὸν περιέχον πέντε ἔτη.
Πενταέτηρος (ὁ, ἡ), **Π.** ἀντὶ
Πενταέτης, ους ἢ έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν πέντε ἔτη, (παρβλ. **Δεκαέτης**).
Πενταετία (ἡ). πέντε ἔτη. ● Τὰ προπύλαια ἐξηργάσθη ἐν **πενταετίᾳ**, ● **Πλ.**
Πενταετίζω καὶ **Πενταετίζομαι**, **Μ.** ίσω, **-ομαι**. Εἶμαι πέντε ἐτῶν, (κοιν.) περιπατῶ εἰς τὰ πέντε ἔτη.
Πενταέτις, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ **Πενταέτης**.
Πενταετῶς, ἐπίρ. Ἐπὶ **πενταετίαν**.
Πενταζωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε ζώνας.
Πενταθλεύω, **Μ.** εύσω καὶ
Πενταθλέω-ῶ, **Μ.** ήσω. Ἀγωνίζομαι πένταθλον (ὡς **πένταθλος**).
Πενταθλητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ **πένταθλον**.
Πενταθλία (ἡ) ἢ **Πενταθλιον** (τὸ), = **Πένταθλον**.
Πένταθλον (τὸ). οἱ πέντε ἆθλοι (ἅλμα, δίσκος, ὁρόμος, πάλη καὶ πυγμὴ ἢ ἀκόντιον) τοὺς ὁπ. ἠγωνίζοντο εἰς τὰ Ὀλύμπια κλπ., (ἀθεν
Πένταθλος (ὁ, ἡ). ὁ νικήσας ἢ γυμνασμένος εἰς τὸ **πένταθλον** (συνηθ. καὶ μεταφορ.) ὑπερέχων ἢ φιλοτιμούμενος νὰ ὑπερέχῃ εἰς ὅλα τὰ εἴδη, (ὅθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) μένων ὀπίσω, ἀλαττούμενος.
Πενταιχμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὡπλισμένος μὲ) πέντε αἰχμὰς (πέντε ὄγυιας).
Πενταικαττὶς, ίδος (ἡ), **Δ.** ἀντὶ **Πεντηκοστίς**.
Πενταπέλευθος (ἡ), **Π.** ὁδὸς διαιρουμένη εἰς πέντε, πεντάστρατον.
Πενταπέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε κεφαλάς.
Πενταπλ-, **Π.** ἀντὶ **Πεντάκις**, ἐπίρ. Πέντε φοράς.
Πενταπισμύριοι, αι, α. Πέντε μυριάδες. 50,000.
Πενταπισχιλιάκις, ἐπίρ. 5000 φοράς.
Πενταπισχίλιοι, αι, α. Πέντε χιλιάδες. 5,000.
Πενταπισχιλιοστὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 4999.
Πενταπλαδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (χωρισμένος εἰς) πέντε πλάδους.
Πενταπλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν πέντε κλίνας.
Πενταπλοκόμφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε κομφούς. ● Τὸ **π.** κράτος τῆς ἐκκλησίας, ● **Θ. Στουδ.**, διὰ τοὺς πέντε πατριάρχας.
Πενταπλοκώνως (ὁ, ἡ), **Κων.** ὁ ζῶν ἢ ζήσας πέντε φορὰς τόσον ἔγον ἢ κορώνη, πενταπλοῦς μακροβιώτερος τῆς κορώνης, ὑπέργηρως, (ἴδε **Τρικόρωνος**).
Πενταπλοσ-άρχης, ου (ὁ). Ἄρχων (ἀρχηγὸς) 5000 στρατιωτῶν.
Πενταπλοσιαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ **πενταπλοσιάρχου**. 2) τὸ τάγμα (τῶν 5000 στρατιωτῶν) τὸ ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν του.
Πενταπλοσίαρχος (ὁ), = **Πενταπλοσιάρχης**.
Πενταπλόσιος, ας, α, (ὁ ἀριθμ.) 5000. ‖ **Πενταπλοσία ἵππος**, ● **Ἀγγ.**, 5000 ἱππεῖς.
Πενταπλοσιομέδιμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐτήσιον εἰσόδημα 500 μεδίμνων (εἰς τὰς **Ἀθ.** οἱ τοιοῦτοι ἐσχημάτιζον τὴν πρώτην τάξιν τῶν πολιτῶν).
Πενταπλοστοστὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 4999ον. ‖. ● **Πενταπλοσιαστὴ** (ἐννν. μοῖρα), ● τὸ **πενταπλοσιαστημόριον**, ἓν εἰς τὰ 5000, εἶδος φόρου εἰς τὰς **Ἀθ.**
Πενταπλοσιοντάκις, ἐπίρ. 5000 φοραῖς.
Πενταπλοσιοστὺς, ύος (ἡ). Ἄθροισμα (ποσότης) 5000 μονάδων (πρᾶ. ἢ πραγμ.), **πενταπλοσιάς**.
Πενταπλόχειρος (ὁ, ἡ), ἴδε **Πενταπλόχειρος**.
Πενταπλυσία (ἡ). πέντε κύματα ἀλλεπάλληλα, (ὑπερβολὴ τοῦ **Τριπλυσία**).
Πενταπλόχειρος (ὁ, ἡ), **Π.** ξπέντε, λέκτρον]. ἡ ὑπανδρευθεῖσα πέντε ἄνδρας.
Πενταπλιθίζω, **Μ.** ίσω. Παίζω τὰ **πενταπλίθια**.
Πενταπλίθια (τὰ), εἶδος παιγνιδίου μὲ πέντε λιθάρια, (κοιν.) **πενταπλόλα** ἢ **γονδρίβολα**.
Πενταπλιτρος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων πέντε λίτρας.
Πενταπλοσ-ής, ἐς, ῆ-ῆ, ὀν-ῶν = **Πενταπλάσιος**. ‖. (οὐσ.) ● **Πενταπλόα** (κύλιξ), ● εἶδος ποτηρίου τὸ ὁπ. ἐξίδεσο ὡς βραδεῖον εἰς τοὺς νικητὰς βρομεῖς.
Πενταπλοσ-ότης, ητος (ἡ). (ἐπαρχία) περιέχουσα (ἢ συγκροτουμένη ἀπὸ) πέντε πόλεις.
Πενταπλοσ-όρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε πόρους (σωλῆνας, διεξόδους).
Πενταπλοσ-ους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε ποδῶν ἔκτασιν.
Πενταπρωτεία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ **Πενταπρώτου**.
Πενταπρωτος (ὁ). εἷς τῶν πέντε πρώτων τῆς πολεως (ἐπὶ τῶν **Βυζ.**), δημογερόντων (παρβλ. **Δεκάπρωτος**).
Πενταριθμος (ὁ, ἡ), πέμπτος (ἢ περιέχων πέντε τινά) τὸν ἀριθμόν.
Πενταράβδος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ πέντε ράβδους (σειρὰς, ἁράδας).
Πενταράγγος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πέντε ράγας (ῥώγας).
Πενταρχία (ἡ). ἀρχὴ (διοίκησις) συγκειμένη ἀπὸ πέντε μέλη.
Πεντὰς, άδος (ἡ), τὸ ἀφηρημ. οὐσ. ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ. Διάθροισμα (ποσότης) πέντε μονάδων (πρᾶ. ἢ πραγμ.).
Πενταστημος (ὁ, ἡ), ἴδε **Πεντάστημος**.
Πενταστοιχος (ὁ, ἡ). (πλοῖον) μὲ πέντε σκαλμοὺς (κωπία).
Πενταστιβαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε στιβαμῶν ἔκτασιν.

Πενταστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε στα-δίων ἔκτασιν. ‖. (σύσ.) **Πενταστάδιον** (τὸ), διάστημα πέντε σταδίων.

Πενταστάτηρος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξί-ζων πέντε στατῆρας.

Πεντάστιχος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἢ περιεχόμενος εἰς πέντε στίχους ἢ σειράς.

Πενταστοιχος (ὁ, ἡ). ὁ σχηματίζων (σχη-ματισμένος εἰς) πέντε στοίχους (σειράς).

Πεντάστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε στό-ματα (στόμια, ἐκβολάς).

Πεντάστους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε στοάς.

Πενταστυλλαβία (ἡ). ἄθροισμα πέντε συλ-λαβῶν.

Πενταστύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμε-νος ἀπό) πέντε συλλαβάς.

Πενταστυλλάβως, ἐπίρ. Εἰς πέντε συλ-λαβάς.

Πενταστύριγγος (ὁ, ἡ). = **Πεντεστύριγγος**.

Πεντάσφαιρος (ὁ, ἡ). ὁ σχηματίζων (σχη-ματισμένος εἰς) πέντε σφαῖρας.

Πεντάσχημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε σχή-ματα.

Πεντάσχοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε σχοί-νων (μέτρ. τῆς Περσ.) ἔκτασιν.

Πεντατάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων (χωρίζων) ἢ ζυγίζων πέντε τάλαντα.

Πεντάτευχος (ἡ). (βιβλος) διῃρημένη εἰς πέντε τεύχη (τόμους), (ἰδιωτ.) ἡ **πεντάβιβλος** τοῦ **Μωϋσέως**.

Πεντάτονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πέντε τόνους. ‖. (σύσ.) **Πεντάτονον** (τὸ), **Μουσικ.**, ἡ μικρὰ ἑβδόμη (Γαλλ. **septième mineure**).

Πενστάτροπος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πέντε τρό-πους ἐνεργῶν ἢ γινόμενος.

Πενταφάρμακος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγ-κείμενος ἀπὸ) πέντε φάρμακα (εἴδη ἀ-ρωμάτων). ‖. (σύσ.) **Πενταφάρμακον** (τὸ), εἶδ. φαγητοῦ ἢ ζυμαρικοῦ, **pouddinq**(;).

Πενταφυὴς, ἐος (ὁ, ἡ), **Π.** [π. φυή]. πεν-ταμερής.

Πενταφύλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε φύλ-λα (εἰς κάθε κλάδον;). ‖. (οὐσ.) **Πεντά-φυλλον** (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (Γαλλ.) **quin-tefeuille**.

Πενταφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε φωνάς, ἀντηχῶν πεντάκις τὴν αὐτὴν φωνήν.

Πενταφώτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λάμπων μὲ) πέντε φῶτα. « **Δυχνία—**, « **Μεθόδ.**

Πένταχα, ἐπίρ. **Π.** ἀντὶ **Πενταχῆ**.

Πενταχάλκων (τὸ), εἶδος νομίσματος ἀξί-ζον πέντε χαλκοῦς.

Πενταχῆ, ἐπίρ. Εἰς πέντε μέρη (μερίδια)· κατὰ πέντε τρόπους.

Πενταχιλιοστὰς, ἡ, ὁν. Ὁ μετὰ τὸν **4999ον**.

Πενταχοίνικος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν πέντε χοί-νικας.

Πενταχόρδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε χορ-δάς. ‖. (οὐσ.) **Πενταχόρδον** (τὸ), εἶδος μουσ. ὀργάνου.

Πενταχοῦ, ἐπίρ. Εἰς πέντε μέρη (τόπους), (συγχ. τῷ **Πανταχοῦ**).

Πενταχρόνος (ὁ, ἡ). (μουσικ.) ὁ ἔχων (συγ-κείμενος ἀπό) πέντε χρόνους.

Πενταχῶς, ἐπίρ. = **Πενταχῆ**, κατὰ πέντε τρόπους, πέντε λογῆς.

Πέντε (οἱ, αἱ, τά), (ἄκλ.) ἀριθμ. (**5**).

Πεντεβάθμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε βαθ-μούς.

Πεντεβόειος (ὁ, ἡ), = **Πενταβόειος**.

Πεντεγκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) πέντε ἐγκεφάλους. « **Φαῖν:ξ—**, « **Θφρ.**

Πεντέγραμμος (ὁ, ἡ), = **Πενταγράμμος**.

Πενταδάκτυλος (ὁ, ἡ), = **Πενταδάκτυλος**.

Πενταδέκατος, η, ον, ἐσφαλμ. ἀντὶ **Πεντε-καιδέκατος**.

Πενταδραχμία (ἡ), = **Πενταδραχμία**.

Πεντεκαίδεκα (οἱ, αἱ, τά), (ἄκλ.) ἀριθμ. (**15**), δεκαπέντε.

Πεντεκαιδεκάγωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχη-ματίζων) **15** γωνίας.

Πεντεκαιδεκαετηρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πεντεκαιδεκαετηρίδα.

Πεντεκαιδεκαετηρὶς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον **15** ἔτη.

Πεντεκαιδεκαετὴς, ἐος ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔ-χων ἢ διαρκῶν **15** ἔτη, **15** ἐτῶν, (ἴδε **Δεκαετής**).

Πεντεκαιδεκάκις, ἐπίρ. **15** φοραῖς, δε-καπεντάκις.

Πεντεκαιδεκαμναῖος, α, ον, Ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων **15** μνᾶς.

Πεντεκαιδεκαναῦς (ἡ). στολίσκος συγκεί-μενος ἀπὸ **15** ναῦς.

Πεντεκαιδεκαπηχυαῖος, α, ον καὶ

Πεντεκαιδεκάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων **15** πηχῶν ἔκτασιν.

Πεντεκαιδεκαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). **15** φοραὶς τόσος.

Πεντεκαιδεκαταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς **15** ἡμέρας, **15** ἡμε-ρῶν. « **Πεντεκαιδεκαταία** γάρ ἐστιν (ἡ σελήνη) πληρωθεῖσα, « **Ἀχ. Τάτ.**

Πεντεκαιδεκατάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων **15** τάλαντα.

Πεντεκαιδεκατημόριον (τὸ). τὸ δέκατον πέμπτον μέρος τινὸς πράγματος, ἓν εἰς τὰ **15**.

Πεντεκαιδέκατος, η, ον. Ὁ μετὰ τὸν **14**.

Πεντεκαιδεκάχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων **15** χορδάς.

Πεντεκαιδεκήρης, εος-ους (ἡ). ναῦς μὲ **15** σειρὰς κωπῶν ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε **Τριήρης**).

Πεντεκαιδεχήμερος (ὁ, ἡ). **15** ἡμερῶν.

Πεντεκαιεικοσάσημος (ὁ, ἡ), ἴδε **Ὀκτά-σημος**, ἐκ τοῦ

Πεντεκαείκοσι (οἱ, αἱ, τά), (ἄκλ.) ἀριθμ. (**25**), εἰκοσιπέντε.

Πεντεκαεικοσαετὴς, ἐος ἢ εος-οῦς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν **25** ἔτη, **25** ἐτῶν (ἡλικίας).

Πεντεκαεικοστὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν **24**, εἰκοστὸς πέμπτος.

Πεντεκα.πεντηκονταετὴς, ἐος ἢ εος-οῦς (ὁ, ἡ). **55** ἐτῶν (ἡλικίας ἢ χρονικοῦ διαστήματος).

Πεντεκαιτεσσαρακονθήμερος (ὁ, ἡ). **45** ἡμερῶν.

Πεντεκαιτριακοντάμετρος (ὁ, ἡ). (κυρ. σί-χος) ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) **35** μέτρα.

Πεντεκαιτριακονταύτης, ου (ὁ) καὶ **Πεντε-καιτριακοντοῦτις**, ιδος (ἡ). **35** ἐτῶν (ἡ-λικίας ἢ χρονικοῦ διαστήματος).

Πεντεκαιτὴς, εος (ὁ, ἡ) καὶ

Πεντέκτενος (ὁ, ἡ). ὁ ὑφασμένος μὲ πέν-τε κτένια, πλουμιστός.

Πεντέμηνος (ὁ, ἡ), = **Πενταέμηνος**.

Πεντέμορφος (ὁ, ἡ), = **Πενταμορφος**.

Πεντεμυριομέδιμνος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων πέντε μυριάδας μεδίμνους.

Πεντεναῖα (ἡ), = **Πενταναῖα**.

Πεντενιαύσιος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν **πέντε ἐ-νιαυτούς**, πενταετής. « **Σιγή—**, « **Τζ.**, ἡ τῶν **Πυθαγορείων**.

Πεντεπάλαιστος ἢ **Πεντεπάλαστος** (ὁ, ἡ), = **Πενταπάλαιστος**.

Πεντεπένιχρος (ὁ, ἡ), **Κωμ.** πέντε φορὰς πενιχρός, πτωχότατος, (εἰς τὴν Ἀνθλγ διορθ. **Πέντε πενιχρότερος**).

Πεντεπεκαιδέκατος, η, ον, **Π.** ἀντὶ **Πεν-τεκαιδέκατος**.

Πεντέπους, οδος (ὁ, ἡ), = **Πεντάπους**.

Πεντεσύριγγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε σύ-ριγγας (σωλῆνας, τρύπας). « **Ξύλου πεν-τεσύριγγον**, « **Ἀρχ.**, καύτσουρον (**Ταρκ.** τσαπραοῦκι) μὲ πέντε τρύπας ὅπου ἐμ-βάζουν αἱ χεῖρες οἱ πόδες καὶ ὁ λαιμὸς τοῦ κατάδικου. (μτγν.) « **Νόσος—**, « ἀρχ., εἶδος γενικῆς παραλυσίας.

Πεντετάλαντος (ὁ, ἡ), = **Πενταπάλαντος**.

Πεντετηρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πεντετηρίδα, γινόμενος κατὰ πενταετίαν.

Πεντετηρὶς, ίδος (ἡ), = **Πενταετηρίς**.

Πεντέτης, εος (ὁ, ἡ), = **Πενταέτης**.

Πεντετριάζω, **Μ.** άσω, **Π.** νικῶ πεντάκις κατὰ σειρὰν (ἴδε **Τριάζω**).

Πεντέχαλκον (τὸ), = **Πενταχάλκον**.

Πεντέχους (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πέντε χόας.

Πεντηκονθήμερος (ὁ, ἡ). **50** ἡμερῶν.

Πεντήκοντα (οἱ, αἱ, τὰ), (ἄκλ.) ἀριθμ. (**50**), πενῆντα.

Πεντηκοντάβραχμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων (κο-στίζων) ἢ ζυγίζων **50** ὁραχμάς.

Πεντηκοντατηρὶς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον **50** ἔτη.

Πεντηκονταετὴς, ἐος ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν **50** ἔτη, **50** ἐτῶν (ἡλικίας).

Πεντηκονταετία (ἡ). **50** ἔτη.

Πεντηκονταέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ **Πεν-τηκονταέτης**.

Πεντηκονταήμερος (ὁ, ἡ), = **Πεντηκονθή-μερος**.

Πεντηκονταεκαετηρικὸς, ἐος (ὁ, ἡ). **53** ἐτῶν (ἡλικίας).

Πεντηκοντακάρηνος, **Π.** ἀντὶ

Πεντηκοντακέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων **50** κεφαλάς.

Πεντηκοντάκις, ἐπίρ. **50** φοραῖς.

Πεντηκοντάλιτρος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων **50** λίτρας. ‖. (οὐσ.) **Πεντηκοντάλιτρον** (τὸ), **50** λιτρῶν βάρος.

Πεντηκοντομηναῖος, α, ον. Ὁ κατὰ **πεντή-κοντα** μῆνας.

Πεντηκονταμναῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων **50** μνᾶς.

Πενηκοντάπαις, παιδος (ὁ, ἡ), = **Πεντη-κοντόπαις**.

Πεντηκονταπέλεθρος (**Π.** ἀντὶ) **Πεντηκοντά-πλεθρος** (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων **50** πλέθρων ἔκτασιν.

Πεντηκονταπηχυαῖος, α, ον καὶ

Πεντηκοντάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). **50** πηχῶν

Πεντηκονταρχέω-ῶ, **Μ.** ήσω. Εἶμαι-

Πεντηκοντάργης, ου (ὁ), = **Πεντηκόνταρχος**.

Πεντηκονταρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ πεντηκοντάρχου.

Πεντηκοντάρχος (ὁ, ἡ). ἄρχων (διοικητὴς) 50 στρατιωτῶν ἢ μιᾶς πεντηκοντόρου.

Πεντηκοντάς, άδος (ἡ), τὸ ἀφῃρημ. οὐσ. τοῦ 50 ἀριθμοῦ, πενηνταριά. **2)** ἄθροισμα (ποσότης) 50 μονάδων (πρᾶ. ἢ πραγμ.).

Πεντηκονταλαντία (ἡ). ἄθροισμα ἢ βάρος 50 ταλάντων.

Πεντηκοντατάλαντος (ὁ, ἡ), ὁ ζυγίζων (κοστίζων) ἢ ἀξίζων 50 τάλαντα.

Πεντηκοντατέσσαρες, ων (οἱ, αἱ). 54.

Πεντηκοντατήρ ἢ **Πεντηκοντῆρ** (ὁ). (παρὰ Δακεδ.) πεντηκόνταρχος.

Πεντηκονταέτης-ους (ὁ, ἡ). ὁ διῶν (παράγων, γεμίζων, πολλαπλασιαζόμενος εἰς) 50 χρόνια, πεντηκονταπλάσιος.

Πεντηκονταΐμορος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν πεντήκοντα ὥρας, 50 ὡρῶν.

Πεντηκονταΐω, ἐσφαλμ. ἀντὶ **Πεντηκοστεύω**.

Πεντηκοντήρ (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) **Πεντηκοστατήρ**.

Πεντηκοντήρης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 50 κωπιά. ‖. (οὐσ. θηλ. ἐνν. ναῦς) = **Πεντηκόντορος**.

Πεντηκοντηρικός, ἡ, όν. Ὁ ἁρματωμένος ἐν εἴδει πεντηκοντήρους (δηλ. μὲ 50 κωπιά). ★ **Πλούτ.** πεντηκοντηρικόν, ★ **Πλβ.**, = **Πεντηκόντορος**.

Πεντηκοντόγυος (ὁ, ἡ). **Π.** [πρ. γύα], = **Πεντηκοντασπέλεθρος**.

Πεντηκοντοκάρηνος (ὁ, ἡ), **Π.** = **Πεντηκονταπάρηνος**.

Πεντηκοντομέσοδμος (ὁ, ἡ), **Π.** ὁ ἔχων (στηριζόμενος εἰς) 40 μεσόδμας, (συνεκδ. ἐπὶ οἰκοδομ.) ὑπερμεγέθης.

Πεντηκοντόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), **Π.** ὁ ἔχων 50 παῖδας, πατὴρ ἢ μήτηρ 50 τέκνων.

Πεντηκοντοπέλεθρος (ὁ, ἡ), **Π.** = **Πεντηκονταπέλεθρος**.

Πεντηκοντόργυιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 50 ὀργυιῶν ἔκτασιν.

Πεντηκόντορος (ἡ). (ναῦς) μὲ 50 κωπιά, κάτεργον.

Πεντηκοντούτης, ους (ὁ) καὶ **Πεντηκοντοῦτις**, ιδος (ἡ), = **Πεντηκονταέτης**.

Πεντηκόσιοι, αι, α, Ἰων. ἀντὶ **Πεντακόσιοι**.

Πεντηκοσταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 50 ἡμέρας.

Πεντηκοστάρχης (ὁ). ὁ κρῶτος (ἀρχηγὸς) τῶν πεντηκοστολόγων.

Πεντηκοστεύω, Μ. εὔσω, = **Πεντηκοστολογέω**.

Πεντηκοστήρ (ὁ), (παρὰ Δακεδ.) = **Πεντηκόνταρχος**.

Πεντηκοστίς, ίδος (ἡ), = **Πεντηκοστύς**, **πεντηκοντάς**.

Πεντηκοστολογέω-**ῶ**, Μ. ήσω. Συλλέγω (καὶ μσ. ἢ πθ. Πληρόνω) τὸ δέσιμον λεγόμενον πεντηκοστή, εἶμαι πεντηκοστολόγος.

Πεντηκοστολόγιον (τὸ). τὸ μέρος (τὸ κατάστημα) ὅπου ἐγίνετο ἡ πεντηκοστολογία, τὸ τελωνεῖον τῶν πεντηκοστολόγων.

Πεντηκοστολογία (ἡ). ἡ φοραλογία τῆς πεντηκοστῆς, τὰ ἔργον τῶν πεντηκοστολόγων.

Πεντηκοστολόγος (ὁ). ὁ συλλέγων τὸ ὁσιμον λεγομένον πεντηκοστή, ὁσιμολόγος.

Πεντηκοστοπάπαις, αιδος (ὁ, ἡ), **Π.** = **Πεντηκοντόπαις**.

Πεντηκοστός, ή, όν. Ὁ μετὰ τὸν 49 ★ **Πεντηκοστή** (ἐνν. μοῖρα ἢ μερὶς), ★ τὸ πεντηκοστημόριον (εἰς τὰς Ἀθ.) εἶδ. φόρου (2 ἐπὶ τοῖς 100) ἀπ' ὅλα τὰ εἰσαγόμενα καὶ ἐξαγόμενα, (καθὼς τώρα εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ) δημοτικὸς φόρος. ★ **Τὴν π. τοῦ σίτου ἐωνημένος**, ★ **Δμ.** ★ **Πεντηκοστὴ** (ἐνν. ἡμέρα). ★ **Τρφ.**, ἡ ἑορταζομένη εἰς τὰς 50 μετὰ τὸ Πάσχα.

Πεντηκοστύς, ύος (ἡ), = **Πεντηκοντάς**, πενηνταριά.

Πεντηκοστωνής [πεντηκοστή, ὠνέομαι], ου (ὁ). ὁ ἀγοράζων κατ' ἔτος (ἐργολαβῶν) τὸ δόσιμον λεγόμενον πεντηκοστή, τελώνης, δασμολόγος.

Πεντήρης, εος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ πέντε σειρὰς κωπιῶν ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε **Τριήρης**).

Πεντηρικός, ἡ, όν. Ὁ ἐν εἴδει πεντήρους. ★ **Πλοῖον πεντηρικόν**, ★ **Πλβ.**, = τῷ

†**Πεντηρὶς**, ίδος (ἡ), = **Πεντήρης**. (ναῦς) (εἰς τὸν Ἡρόδ. ἐσφαλμ. ἀντὶ **Πεντετηρίς**).

Πεντόβολος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἢ ἄμφ. ἀντὶ **Πεντώβολος**.

Πέντοζος (ὁ, ἡ), = **Πεντάοζος**.

Πεντόργυος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 5 ὀργυιῶν ἔκτασιν.

Πεντόροβον (τὸ) καὶ

Πεντόροβος (ἡ), [πέντε, ὄροβος], εἶδ. φυτ., (ἄλλ.) Γλυκυσίδη.

Πεντόρροφος (ὁ, ἡ), εὐχρηστότ. τὸ **Πεντώροφος**.

Πεντώβολος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ κοστίζων 5 ὀβολούς. ‖. (οὐσ.) **Πεντώβολον** [τὸ], ποσότης ἢ νόμισμα πέντε ὀβολῶν, (καινούργ.) πεντάρα.

Πεντώνυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε ὄνυχας.

Πεντώροφος (ὁ, ἡ). (κυρ. οἶκος) μὲ πέντε ὀροφὰς (πατώματα), πενταόροφος.

†**Πεντώρυγος** (ὁ, ἡ), Ἐκγρφ. ἀντὶ **Πεντόργυιος**.

Πέξαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ **Πείκω**.

Πέξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ **Πείκω**. κούρεμα· (Κωμ.) ὄφελιμον, ξυλοκόπημα.

†**Πεοίδης**, ου (ὁ). ἀσελγής, [οἰδάω καὶ **Πέος**, εος-ους (τὸ). τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός.

Πεπάγασι, Δ. ἀντὶ **Πεπήγασι**, γ'. πλθ. πρα. τοῦ **Πήγνυμι**.

Πεπαγωμένως, ἐπίρ. = **Παγίως**, **στερεά**.

Πεπαθῶς, υῖα, ὸς, **Π.** ἀντὶ **Πεπονθώς**, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ **Πάσχω**.

Πεπαιδευμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ὡς πεπαιδευμένος, κοσμίως, ἐπιτηδείως, κτλ.

Πεπαίνω [πέπτω], Μ. ανῶ (πθ. μέλλ. **Πεπανθήσομαι**). Μαλακώνω· ὡριμάζω (μτνμ. καὶ τρπ.) καταπράῢνω. ★ **Πεπαίνει ὁ ψὴν τὴν βάλανον ἐσθίουσιν**, α Ἡρ. (ἐξ ἀμτδ. ἢ ἄλλ.) ★ **Διασκοπῶν τὰς ἀμπέλους, εἰ πεπαίνουσιν ἤδη**, ★ **Ἀρχφ.** (ἐξ πθ.) ★ **Τραῦμα πεπανθέν**, ★ **Ἐπγρ.** (καὶ μτφρ.) ★ **Ἡ ὀργὴ ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν πεπανθήσεται**, ★ **Ξεν.**

Πεπαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Πεπαίτερος, α, ον, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ **Πέπων**, ἀπαλώτερος· ὡριμώτερος κτλ.

Πεπάλαχθε, Π. 6ʹ. πλθ. πρκ. τοῦ πθ. πρκ τοῦ **Παλάσσω**.

Πεπαλών, οῦσα, όν, **Π.** ἀόρ. 6ʹ. τῆς μτχ. τοῦ **Πάλλω**.

Πέπαμαι, **Π.** πρκ τοῦ **Πάομαι**.

Πεπᾶναι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ **Πεπαίνω**.

Πέπανος (ὁ, ἡ) ἢ **Πεπανός**, ή, όν, = **Πέπων**.

Πέπανσις, εως (ἡ), τὸ πεπαίνειν ἢ πεπαίνεσθαι, ὡρίμασμα (κυρ. καὶ μτνμ.), χώνευσις.

Πεπαντικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ πεπαίνειν, μαλακτικός, χωνευτικός κτλ.

Πεπαρεῖν, **Π.** ἀόρ. 6ʹ. τῆς ἀπαρ. τοῦ **Πείρω**, (εἰς τὸν **Πίνδ.** διορθ. **Πεπορεῖν**), (ἴδ.

†**Πεπαρεύσιμος** (ὁ, ἡ), Γλω. σαφὴς, εὔφραστος.

Πεπαρμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ **Πείρω**.

Πεπαρρησιασμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μετὰ παρρησίας, εὐτόλμως, ἐλευθέρως.

Πεπαρώνηκα (καταχρ. ἀντὶ **Παρώνηκα**), πρκ. τοῦ **Παροινέω**.

Πέπασμαι, **Π.** πρκ. τοῦ **Πατέομαι**.

Πεπασμὸς (ὁ), = **Πέπανσις**.

Πεπαστικός, ἡ, όν, = **Πεπαντικός**.

Πεπείθατε, Ἰων. ἀντὶ **Πεπεισμένοι εἰσὶ** γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ **Πείθω**.

Πέπειρος (ὁ, ἡ), [πέπτω]. ὡριμος (μτνμ.) φθασμένος, εἰς τὸν καιρόν του· (μτφρ.) κατευνασμένος. ★ **Ὀργὴ—**, α **Σοφ.**

Πέπεισμαι, πθ. πρκ. τοῦ **Πείθω**.

Πεπεισμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ πλήρη πεποίθησιν, βεβαιότατα.

Πέπεμμαι, πθ. πρκ. τοῦ **Πέπτω**.

Πεπέραγκα, πρκ. τοῦ **Περαίνω**.

Πεπερασμενάκις, ἐπίρ. Κατ' ἀριθμὸν ὡρισμένον, [ἐκ τοῦ

Πεπερασμένος, η, ον, πθ. πρκ. τοῦ **Περαίνω**.

Πεπερασμένως, ἐπίρ. (μτχ.), = **Πεπερασμενάκις**.

Πεπερημένος, η, ον, Ἰων. πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ **Περάω**.

Πέπερι [Ἰνδ. ἢ Περσ.], εως ἢ ιος ἢ ιδος (τὸ), (ἡ αἰτ. **Π.** πέπεριν). εἶδος ἀρώματος, πιπέρι.

Πεπερίζω, Μ. ίσω. Ἔχω γεῦσιν ἢ ὀσμὴν πεπέρεως, πιπερίζω.

Πεπέριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ **Πέπερι**, πικεράκι.

Πεπερὶς, ίδος (ἡ). κόκκος πεπέρεως. **2)** (εἰς τὸν Φλεγρτ.) τὸ δένδρον τοῦ πεπέρεως (ἰλ

Πεπερίτης, ου (ὁ) καὶ **Πεπερῖτις**, ιδος (ἡ). ὅμοιος (τὴν γεῦσιν κτλ.) μὲ πέπερι· πιπεράτος.

Πεπερύγαρον (τὸ). γάρον κατασκευασμένο μὲ πέπερι.

Πεπερόπαστος (ὁ, ἡ). κουκκισμένος (ἀρωματισμένος) μὲ πιπέρι· πιπεράτος.

Πεπέφθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ **Πέσσω**.

Πέπηγα, μσ. (ἀντὶ πθ.) πρκ. τοῦ **Πήγνυμι**.

Πεπασμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ **Πιαίνω**.

Πεπιθεῖν, Π. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. καὶ
Πεπιθήσω, Π. μέλλ. τῆς ὁρς. καὶ
Πέπιθμαι, Π. ἀντὶ Ἐπέπιθμεν, ά, πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. καὶ ὑπερσ. καὶ
Πέπιθον, ἀντὶ Ἔπεπθον, Π. ἀόρ. 6'. τοῦ Πείθω.
Πεπινωμένως [πινόω], ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ τρόπον εὐπινῆ, μὲ ἀρχαϊκὴν ἀφέλειαν καὶ χάριν.
Πεπιστευμένως, ἐπίῤ. Μὲ πίστιν (ἐμπιστοσύνην).
Πεπλανημένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Ὡς πεπλανημένος, περιπλανώμενος ἔνθεν κἀκεῖθεν, σποράδην· ἐσφαλμένως. « Ῥίγεα πᾶσιν ἀτάκτως ἢ π. ἐγίνοντο, » Ἱππαρ.
Πεπλασμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ τρόπον πεπλασμένον (προσποιημένον), μὲ ὑπόκρισιν.
Πεπλατυσμένως [πλατύνω], ἐπίῤ. (μτχ.). Κατ' ἔκτασιν, μὲ πολλὰς λέξεις, εἰς πλάτος.
Πέπληγα, μα. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) καὶ
Πεπληγέμεν καὶ **Πεπληγέμενας**, Π. ἀντὶ Πεπλῆγέναι, ἀπαρ. καὶ
Πέπληγον, Π. ἀόρ. 6'. καὶ
Πεπλήγοντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἢ πθ. πρκ. τῆς ὁρς. καὶ
Πεπληγώς, υῖα, ὸς, μσ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Πλήσσω.
Πεπληθυσμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Εἰς πλῆθος, πυκνῶς.
Πεπλημένος, η, ον, Π. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Πίλνημαι.
Πεπληρωμένως, ἐπίῤ. Ἐντελῶς, (καιν.) γεμάτα.
Πέπλιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, ἀγριοσανδράκλα.
Πεπλίς, ἴδος (ἡ), ἴδε Πέπλος (3).
Πεπλοδάκος (χος), ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐναπόθεσιν πέπλων ἢ τοῦ πέπλου.
Πέπλος (ὁ), (τὸ πλθ. Πέπλοι καὶ [καθ' ἑτερογέν.] Πέπλα), [συγγ. τῷ Ἔπιπλον], (ἐν γέν.) σκέπασμα· σενδάνι· ἐπανωφόρι (σενδονειδές)· (ἰδιατ.) μεγαλοπρεπές τι γυναικεῖον περιβόλαιον τὸ ὁποῖον ἐφόρουν ἢ ὡς τὸ Γαλλ. voile ἢ ὡς ἂν φουστάνι. « Πέπλον μὲν κατέχευεν ἐπ' ὤδεσι· χιτῶνα δ' ἑνέδυ, » Ἰλ. Σ. « Πέπλους ἐκ ζωστῆρος ἐπ' ἰγνύην εἱρύσατο, » Θκρ. 2) (μτνμ.) = Ἐπίπλοον, (κοιν.) σκέπη, (Ὀρφ. Ἀργον. 310). 3) εἶδ. φυτοῦ (εὐφραδίου), (ἄλλ.) Πεπλίς, (παρβλ. Πέπλιον).
Πεπλώθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πλύνω.
Πέπλωμα (τὸ), Π. = Πέπλος, σκέπασμα, ἐπανωφόρι.
Πέπνυμαι, Π. πθ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Πνέω ἢ τοῦ Πινύσκω, ἔχω νοῦν (πνεῦμα, σύνεσιν), εἶμαι ζωηρὸς ἢ φρόνιμος, (ὀθ. ἡ μτχ.
Πεπνυμένος, η, ον. Νουνεχής, συνετός, στοχαστικός, καὶ
Πεπνυμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ πνεῦμα, μὲ στόχασιν, φρονίμως.
Πεποιημένως [ποιέω], ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ τρόπον ἐπιτετηδευμένον, μὲ πολλὴν ἐπεξεργασίαν· πεπλασμένως.
Πέποιθα, μσ. πρκ. (μὲ σημασ. ἐνστ.) τοῦ Πείθω, ὅθεν
Πεποίθησις, ως (ἡ), τὸ πεποιθέναι, πίστις, βεβαιότης, πληροφορία.
Πεποιθία (ἡ), = Πεποίθησις.
Πεποιθότως, ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ πεποίθησιν.
Πέπομφα, πρκ. τοῦ Πέμπω.
Πεπονέαται, Ἰων. ἀντὶ Πεπόνηνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παραχ. καὶ
Πεπονέατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐπεπόνηντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Πονέω.
Πεπονημένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Μετὰ πόνου, ἐκπόνως, ἐπιμελῶς.
Πέπονθα, πρκ. τοῦ Πάσχω.
Πέπορδα, πρκ. τοῦ Πέρδομαι.
Πεπορεῖν, Π. ἀντὶ Πορεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πορέω.
Πεπορθημένως [πορθέω], ἐπίῤ. (μτχ.). Ἐν εἴδει πόλεως διαρπαγείσης (λεηλατηθείσης).
Πέποσθε, Π. ἀντὶ Πεπόνθατε, 6'. πλθ. πρσ. τοῦ Πέπονθα.
Πεποτήαται, Π. Ἰων. ἀντὶ Πεπότηνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Ποτάομαι.
Πέπραγα, πρκ. τοῦ Πράσσω.
†**Πεπραδίλη** (ἡ), [πέπορδα], πορδή. 2) εἶδος εὐτελοῦς ἰχθύος.
Πέπρακα, ἐνεργ. καὶ
Πέπραμαι, πθ. πρκ. τοῦ Πιπράσκω.
Πέπρασα, πρκ. τοῦ Πράσσω.
Πεπρηγέναι, Ἰων. ἀντὶ Πεπραγέναι, πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πράσσω.
Πέπρημαι, πθ. πρκ. τοῦ Πρήθω ἢ Πίμπρημι.
Πεπρωμένος, η, ον, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ
Πέπρωται {ἀντὶ Πεπόρηται γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀνωμαλ. ἢ κατὰ συγκ. πθ. πρκ. τοῦ Πορεῖν}. (τρπρσ.) Εἶνε προωρισμένον (ἀποφασισμένον) ἀπὸ τὴν μοῖραν. «Οὕτως ἐπέπρωτο. » Λξ., ἔτσι ἦτον τῆς τύχης. » Τίς γὰρ οἶδ' ἡμῶν τὸ μέλλον ὁ,τι παθεῖν πέπρωθ' ἑκάστῳ; » (Ἀντιφάν. παρ') Ἀθ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Τὴν πεπρωμένην μοίρην, » Πρ. » Τὸ πεπρωμένον τέλος, » Ξεν., ὁ θάνατος. (καὶ ἀπολ.) » Ἡ πεπρωμένη, καὶ » Τὸ πεπρωμένον, » ἡ τύχη, τὸ γραπτόν. «Οὐκ ἔσθ' ὑπαλύξαι, ἃ δὴ πεπρωμένα κεῖται, » Γρφ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Ἄμφω πέπρωτ' ἀμοίρην γαῖαν ἐρεῦσαι, » Ἰλ. Σ.
Πέπταμαι, πθ. πρκ. τοῦ Πετάννυμι.
Πεπτεώς, Π. ἀντὶ Πεπτηκώς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Πτήσσω ἢ Πτώσσω.
Πεπτήριος, α, ον, = Πεπτικός.
Πεπτηώς, Ἰων. = Πεπτεώς.
Πεπτικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς πέψιν, χωνευτικός.
Πεπτός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ χωνευθῇ, ἐπιδεκτικὸς πέψεως.
Πέπτω [πέψω], θ. πέψω (πθ. πρκ. Πέπεμμαι). Ψήνω (καθὼς ὁ ἥλιος τὰ ὀπωρικά), ὡριμάζω (ἐπὶ φαγητ.) βράζω ἢ ζυμόνω (ἔθεν) χωνεύω (κυρ. καὶ μτφρ.). «Πλοῦτον πέψαι, » Πίνδ., τὸ νὰ τὸν ἀπολαμβάνῃ τις φρονίμως (χωρὶς ὕβρεως, νὰ ἔξῃ νὰ τὸν μεταχειρισθῇ).
Πέπτωκα, πρκ. τοῦ Πίπτω.
Πεπτῶς, Ἀττ. ἀντὶ Πεπτεώς.
Πεπύθοιτο, Π. ἀντὶ Πύθοιτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. 6'. τοῦ Πυνθάνομαι.
Πεπυκνωμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Πυκνῶς.
Πεπύσθην, Π. ἀντὶ Ἐπεπύσθην, γ'. θὰ πρσ. τοῦ ὑπερσ. καὶ
Πέπυσμαι, πρκ. τοῦ Πυνθάνομαι.
Πεπωκα, πρκ. τοῦ Πίνω.
Πέπων [πέπτω], ονος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. Πεπαίτερος, -αίτατος). Ὡριμένος (μαλακωμένος) ἀπὸ τὸν ἥλιον, ὥριμος· (ἐν γέν.) φθασμένος, ἔγκαιρος· (συνεκδ.) τρυφερός· (τρπ.) πρᾶος· μέτριος· (ἐξ εἰς τὴν κλητ. ὡς φιλικὴ προσφών.) προσφιλής, ἀγαπητός· (καὶ ἐπὶ κακοῦ) χαῦνος, ἄνανδρος. « Μόρων πεπαίτερος, » Αἰσχλ. (ἐξ μτνμ.) « Πέπανα φαρμακεύειν οὐκ ὠμὰ, » Ἱππαρ. » Ἐξοίγνυται ὥσπερ πέπων δοθιήν, » (Ἕρμιππ. παρ') Ἀθ. ‖. (ὡς) Πέπων (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ σικυός), ὃ τὸ πεπόνι (διότι τρώγεται ὡριμον, ἐν ᾧ ὁ καθαυτὸ σίκυος [τὸ ἀγγοῦρι] τρώγεται ἄγουρον).
Πέρ [περί], μόρ. ἐγκλ. (καὶ ἐν γέν.) Ἐπιτατ. ἢ Ἐμφαντ. (πρὸς μτχ. ἢ ἐπίθ.). Καί τοι, μ' ὅλον ὅτι. « Ἀγαθός περ ἐών, » Ὅμ. « Κρανατὴ περ ἐοῦσα, » αὐτ. « Ἀχνύμενός περ, » αὐτ. « Κρατερόν περ ἐρύκει, » αὐτ. « Οὔδ' ὑμῖν ποταμὸς περ ἐδρήνυσ' ἀρκέσει, » Ἰλ. Φ. (καὶ πρὸς ἐπίῤ.) « Μίννυθα (« Ὀλίγον) περ, » αὐτ. 2) (πρὸς ὁρς. ἢ αὐθυπότ. ἐν εἴδει παρακελ.) κἄν, τοὐλάχιστον. « Τιμὴν πέρ μοι ὀφελλεν ἐγγυαλίξαι, » Ἰλ. Α. « Εἰ δέ τι αὐτὸς ἀπήχθετο, σὺ δ' ἄλλους περ ἐλέαιρε, » Ἰλ. Ι. « Σπεύσομεν, αἴ κε νέκυν περ προφέρωμεν, » Ἰλ. Ρ. « Ἡμεῖς δ' αὐτοὶ περ φραζώμεθα, » Ἰλ. Π. 3) (ὡς Ἀριστολογ. ἢ Παραπληρωμ. προστίθεται εἰς τὰ ἐπίῤ. καὶ εἰς τὰς ἀναφορ. ἢ δεικτ. ἀντωνυμ.) « Ἔνθα (« Ὅπου « Ὅτῳ περ, » Ὥσπερ, « Εἵπερ, « Ὅς (« Ὅστις « Οἵτις) περ, κτλ.
Πέρα, Π. ἀντὶ Πέρατα, αἰτ. πλθ. τοῦ Πέρας.
Πέρα (ἡ), Π. (σπανιότ.) ἀντὶ Πέρας, ἄθεν
Πέρα, ἐπίῤ. Ἐπέκεινα, μακρύτερα, παρέκει, (καὶ μτφορ.) ὑπὲρ τὸ θέσιν. «Μέχρι τοῦ μέσου καθέναι, πέρα δ' οὔ, » Πλάτ. (καὶ μὲ γεν.) » Τούτου πέρα μὴ προβαίνειν, » Ἀρχιτ. (καὶ χρν.) » Πέρα μεσούσης ἡμέρας, » Ξεν., (καιν.) περασμένων τὸ μεσημέρι. (καὶ ἀπολ.) » Οὐκέτι πέρα ἐπολιόρκησαν, » αὐτ. (καὶ μτνμ.) » Παῦε, μὴ λέξῃς πέρα, » Σοφ. «Οἵ τοι πέρα στέρξαντες οἴδε καὶ πέρα μισοῦσιν, » Ἀρχιτ. » Πέρα δίκης, » Αἰσχλ., μὲ ὑπερβολήν. Εὐρ. » Πέρα ἀνθρώπου, » Φλιάρ., ὑπὲρ ἄνθρωπον (καὶ μετὰ τοῦ "Η). « Καὶ πέρα γ' ἢ λέγω, » Σοφ., (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὰ πέρα τιμή, » Δίλ., ἡ ὑπέρμετρος, (παρβλ. Πέραν).
Περάαν, Ἰων. Π. ἀντὶ Περᾶν, ἀπαρ. καὶ
Περάασκε, Π. ἀντὶ Ἐπέρα, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Περάω.
Πέραθεν, ἐπίῤ. Ἀπὸ τὸ πέραν (τὰ ἀντικρυνὸν) μέρος, ἀπὸ πέρα.
Περαίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Περαία, (ἴδε Περαῖος).
Περαίης, ου (ὁ), εἶδος ἰχθ. (μυξίνου ἢ αστρέως), κέφαλος πελαγήσιος.
Περαίνω, Μ. ἀνῶ. Φέρω εἰς πέρας, τελειόνω· ἐκπληρῶ, πραγματοποιῶ· κατορθόνω. (λαγιν.) ἐξάγω πόρισμα συμ-

περιτινω (ἐπὶ κίαχρ. ἐνν.) = βινέω. (μοχ. πθ.) λαμβάνω ἐκβασιν· προχωρῶ· εὐοδοῦμαι, (ἐξ ἀμετβτ. μὲ αἰτ. προθετ.) φθάνω (καταντῶ) ἕως εἰς. ■ Παραίνουσι δὲ αἱ ὀφθαλμοὶ εἰς τὸν ἐγκέφαλον,■ Ἀρστ. ■ Πέραινε τοίνυν ὅ,τι λέγεις ἀνύσας κατὰ, ■ Ἀρχῳ. ■ Περαίνει δ' οὐδὲν ἡ προθυμία, ■ Εὐρ. ■ Ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἐπέραινε πρὸς τὸ καταστρέφεσθαι, ■ Ξεν. (καὶ πθ.) ■ Καλὰ μὲν ταῦτα τὰ ψηφισματα, ἀλλ' οὐ δυνατὰ ταχὺ περανθῆναι,■ αὐτ. ■ Ὁ χρησμὸς (■ Τὰ λοιπα) περαίνεται,■ Εὐρ., Ἀρχῳ., (καιν.) ἐβγαινεν, ἀληθεύεται.

Περαιόθεν, Π. ἀντὶ **Πέραθεν**, [ἐκ τοῦ

Περαῖος, α, ον. Ὁ κείμενος πέραν ποταμοῦ (ποταμοῦ κτλ.). ■ Περαία (ἐνν. χώρα), ■ Ἡρ., τὰ ἀντικρυνὰ μέρη παραλίας κτλ., (Π. ἐν γέν.) = Περάτη.

Περαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβιβάζω (ἐξ πθ. Μεταβαίνω) εἰς τὴν περαίαν, περνῶ ἀντικρυ (εἰς τὸ πέραν μέρος), διαπορθμεύω, -ομαι. ■ Περαιωσάμενοι τὸν Ἀδρίαν, ■ Λξ. 2) = Περαίνω, τελειόνω. ■ Ἡ προθεσμία ἐμελλεν αὐτῷ περαιοῦσθαι, ■ Ψίλ. ■ Ὧδε καὶ τὸ πέμπτον τῶν ὑπομνημάτων παραιώσθω, ■ Κλμ.

Περαίτερος, α, ον. Ὁ περαιτέρω κείμενος ἢ ἐκτεινόμενος, μακρύτερος. ■Ἄλλαι ὁδῶν ὁδοὶ περαίτεραι, ■ Πίνδ. ||. (τὸ οὐδ.) Περαίτερον, ἐπιρ. ἀντὶ

Περαιτέρω, ἐπίρ. (συγκρ. τοῦ Πέραν), μακρύτερα, παρακέρα· (μὲ γεν.) ἐπέκεινά τινος. ■ Περαιτέρω προβαίνειν, ■ Πλάτ. (καὶ χρον.) ■ Περαιτέρω ἑνὸς ἔτους, ■ Ἀρετ. ■ Βουλυτὸς ἡ περαιτέρω, ■ Ἀρχῳ. (καὶ τρπ.) ■ Περαιτέρω τοῦ πρασήκοντος (τοῦ μετρίου, τοῦ δέοντος), Ξεν. Αἰσχ. κλπ. ■ Ἐχίδνης καὶ πυρὸς περαιτέρω, ■ Εὐρ.

Περαίτης, ου (ὁ). κάτοικος τῆς περαίας, περατιανός.

Περαίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περαιόω, πέρασμα εἰς τὰ ἀντικρυνὰ μέρη, διαπόρθμευσις. ■ Συμπράττοντος τοῦ φοῦ πρὸς τὴν περαίωσιν, ■ Στρβ. 2) = Περάτωσις, τελείωμα. τελειοποίησις. ■Τὴν τοῦ νόμου (■ Τὴν τοῦ βίου) περαίωσιν,■ Ἀνδρ. Ερτ.

Περαιωτικός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος περαιωθῆναι, ἐπιδεκτικὸς περαιώσεως.

Πέραμα (τὸ), μεγν. ἀντὶ Πορθμός, (χυδ.) περαντζάδα, ἡ Περαία.

Πέραν, ἐπίῤῥ. = Πέρα, ἐπέκεινα· (κυρ.) ἀντικρύ, εἰς τὸ ἀντικρυνὸν μέρος, (καιν.) πέρα. (μὲ γεν.) ■ Πίραν γε πόντου τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν, ■ Εὐρ. ■ Ἐχινάδων νήσων, αἳ ναίουσι πέρην ἁλός, Ἴλιδος ἄντα,■ Ἰλ. Β. ■ Δοκρῶν, οἳ ναίουσι πέρην Εὐβοίης, ■ αὐτ. ■ Πέραν δὲ τοῦ ποταμοῦ ἦν πόλις μεγάλη, ■ Ξεν. (καὶ ἀντιῤῥφ.) ■ Χαλκίδος πέρην, ■ Αἰσχλ. (καὶ προθετ.) ■ Πέρην εἰς τὴν Ἀχαΐην διεπεμψαν, ■ Ἡρ. ■ Πέραν εἰς τὴν Ἀσίαν διαβῆναι, ■ Ξεν. (καὶ ἀπολ.) ■Ἐκ θάσου διαβαλόντες πέρην, ■ Ἡρ. ■Τρυπήσας τὸ δένδρον πέραν, ■ Γεωπον. (καὶ ἐνάρθρ.) ■ Τὰ πέραν τοῦ ποταμοῦ,■ Ξεν.

Περαντέον, θετ. τοῦ Περαίνω.

Περαντικός, ἡ, όν. Ἱκανὸς εἰς τὸ περαίνειν (καταρθώνειν ἢ συμπεραίνειν), διαλεκτικὰς ἐπιτηδείως.

Πέρας [πείρω], ατος (τὸ). ὁ ἔσχατος (ὁ πρὸς ὃν) ὅρος, τὸ τέρμα· (ἐν γέν.) τέλος, ἄκρον. ■ Ἐκ περάτων γῆς, ■ Ξεν. ||. (ἐπιῤῥ.) Πέρας (ἐνν. κατά), ■ ἐνὶ λόγῳ, τέλος πάντων. ■ Πέρας πείθουσιν ἀναστῆναι ἀπὸ τοῦ βωμοῦ (τὸν ἄνθρωπον),■ Αἰσχ. (καὶ ἐνάρθρ.) ■ Οὐδὲν κωλύει μέθυσον καὶ ἀκρατῆ εἶναι καὶ φιλάργυρον καὶ προδότην καὶ τὸ πέρας ἄκρονα, ■ Κέβ. (καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς περιόδου) ■ Πέρας οὖν, λαβὼν ὁ Παρμενίσκος τὰ ταύτου γράμματα, ■ Δημ.

Περάσιμος (ὁ, ἡ), ὁ ἀπὸ τοῦ ὀπ. δύναται νὰ περάσῃ τις, διαβατός.

Πέρασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περάω, πέρασμα, διάβασις. 2)Π. ἀντὶ Πέρας, τέλος.

Περασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Περαίνω, τελείωμα· συμπερασμός.

†Περατεύω, Μ. εὐσω, Γλσ. = Περατόω.

Περάτη (ἡ), ἴδε Πέρατος.

Περάτηθεν, ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ Πέραθεν, ἀπὸ τὴν πέραν ἄκραν (κυρ. τοῦ ὁρίζοντος).

Περάτης, ου (ὁ). ὁ περνῶν (διαβαίνων ἢ διαβιβάζων εἰς τὸ πέραν), διαβάτης ἢ περαματάρης. ■ Τίς ἀπήγγειλεν Ἄδραστῷ περάτης; ■ Γρφ. ■ Ἐπειδὴ γὰρ πέραν τοῦ Σίμφρατου τὴν κατοίκησιν εἶχε, διὰ τοῦτο καὶ περάτης ἐλέγετο, ■ Χρσ.

Περατικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ κατοικῶν εἰς τὴν περάτην (τὴν πέρα μερίαν θαλάσσης ἢ ποταμοῦ), περατιανός. ■Φορτία περατικά, ■ Ἀῤῥ., τὰ ἐξαγώγιμα.

Περατοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). φύσεως (εἴδους) πεπερασμένης (περιωρισμένης).

Πέρατος, η, ον, Π. ὁ κείμενος εἰς τὸ πέρας (εἰς τὴν πέρα ἄκραν), ἀκρινός. ||. (οὐσ.) Περάτη (ἐνν. χώρα), ἡ ἀντικρυνὴ, (κοιν.) ἡ πέρα μεριά. (ἰδιωτ.) ἡ ἄκρα τοῦ ὁρίζοντος (πρὸς δυσμὰς ἢ ἀνατολὰς)· (ἐν γέν.) ἡ δύσις· (καὶ εἰς τὸν Ἀρ.) τὸ ἄλλο (τὸ κάτω) ἡμισφαίριον.

Περατός, ἡ, όν, = Περάσιμος.

Περατόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω ἢ Φέρω εἰς πέρας, τελειόνω· ὁροθετῶ, περιορίζω.

Περάτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τελείωμα, ὁροθέτησις. 2) (σκν.) ἀντὶ Πέρας, τέλος, ἄκρα. ■Φλεβὸς —,■ Ἀρετ.

Περατωτικός, ἡ, ον. Ὁ συντελῶν πρὸς περάτωσιν, τελειωτικός.

Περάω-ῶ, Μ. άσω καὶ ήσω (τὸ α μακρ.) Περνῶ, διαπερνῶ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.)· διαβαίνω. ■ Πύλας Διὸς περῆσαι, ■ Ὅμ. Θγν. ■ Φυλακὰς περῆσαι,■ Ἡρ. ■ Νηυσὶν περῶσι θάλασσαν, ■ Ὀδ. Ι. ■ Τάφρος ἀργαλέη περάαν,■ Ἰλ. Μ. (καὶ μτνμ.) ■ Θάμνους, τοὺς οὔτ' ἄνεμος αὖτ' ὄμβρος περάασκε διαμπερές· ὡς ἄρα πυκνοὶ ἔφυν, ■ Ὀδ. Ε. ■ Τοῖς τὴν ἡβητικὴν ἡλικίαν πεπερακόσι, ■ Ξεν. (ἐξ τρπ.) ■Κίνδυνον περᾶν,■ Αἰσχλ. (ἐξ ἑλλ. μὲ αἰτ. προθ.) ■Ἑτέρωσε διὰ προτάφου (■Ὀστέον εἴσω) πέρησεν αἰχμή,■ Ἰλ. Δ. Ζ. ■Πάλιν ἀπὸ χαλκὸς πέρασεν,■ αὐτ. ■ Περάσαν ὁ στρατὸς εἰς ἀντίπορον χώραν, ■ Αἰσχλ. (καὶ τρπ.) ■Σαυτὸν γινώσκων εὐδαίμων περάσεις (ἐνν. τὸν βίον), ■ Ξεν. (καὶ μὲ γεν. προθετ.) ■ Ἐπαινῶ σε γήρως περῶντες,■ αὐτ. (καὶ ἄλλ.) ■ Θυμοῦ περᾶν, ■ Σοφ., θυμόνειν μὲ ὑπερβολήν. 2)Β. (τὸ α βραχ.) διαβιβάζω τι ἐπέκεινα τῶν ὁρίων ἢ πέραν τῆς θαλάσσης ἵνα τὸ πωλήσω, (συνεχῶς) πωλῶ, (ὅθεν τὸ συγγ.) Πιπράσκω ■ Πολλοὺς ζωοὺς ἔλων, ἡ δ' ἐπέρασσα,■ Ἰλ. Φ. (καὶ πλυτέρ.) ■ Ὅτε μ' εἵλε καὶ μ' ἐπέρασε ἐς Λῆμνον, ■ αὐτ. ■Ἀλλά μ' ἀνήρπαξαν λῃστῆρες· πέρασαν δέ τε δεῦρ' ἀγαγοντες, ■ Ὀδ. Ο. (ἐξ πθ.) ■ Ἐς Λῆμνον πεπερημένος,■ Ἰλ. Φ., (ἴδε καὶ Πέρνημι).

Περγαμηνή (ἡ). δέρμα λεπτὸν τὸ ἐποῖον χρησιμεύει ὡς χαρτί, μεμβράνα, [Γαλλ.: **parchemin**, (διότι ἐτελειοποιήθη εἰς τὴν πόλιν **Πέργαμον**).

Πέργαμον (τὸ) καὶ

Πέργαμος (ἡ), [Φρυγ.], = Πύργος, παλαιὸν φρούριον ἀκρόπολις.

Πέρδησις, εως (ἡ), τὸ πέρδεσθαι, κλέος. -μον. ■ Φύσαν ἄνευ κρότου καὶ περδήσιος διεξιέναι, ἄριστον, ■ Ἱππκρ.

Περδίκειος (ὁ, ἡ). ὁ τῆς πέρδικος, παρόμοιος.

Περδικάς, άδος (ἡ), (ἐνν. βοτάνη), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Παρθένιον, (καιν.) Παρθενοῦδι, (καὶ εἰς μερικὰ μέρη) περδικάκι.

Περδικιδεύς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν τῆς περδίκος, περδικόπουλον.

Περδικικός, ἡ, όν, = Περδίκειος.

Περδίκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πέρδιξ, περδίκι, περδικάκι. 2)=Περδικιάς (βοτάνη).

Περδικίτης, ου (ὁ), εἶδος λίθου.

Περδικολήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων πέρδικας.

Περδικοτροφεῖον (τὸ). μέρος ὅπου τρέφονται (φυλάττονται) πέρδικες.

Περδικοτροφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων πέρδικας ἔχων περδικοτροφεῖον· (τόπος) ἁρμόδιος διὰ τροφὴν περδίκων, γεμάτος πέρδικας.

Πέρδιξ [ὀνμτπ.], ικος (ὁ καὶ ἡ), εἶδ. πτηνοῦ, πέρδικα.

Πέρδω καὶ (μτ. δ καὶ εὐχρηστότ.) **Πέρδομαι** [ὀνμτπ.], Μ. παρδήσομαι (ἀόρ. Ἔπαρδον, πρκ. Πεπορδα). Κλάνω.

Πέρηθεν, ἐπίῤῥ. Ἰων. ἀντὶ Πέραθεν.

Πέρην, ἐπίῤῥ. Ἰων. ἀντὶ Πέραν.

Περῆσαι, Ἰων. ἀντὶ Περᾶσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περάω.

Περητήριον (τὸ), [περάω]. τρυπάνι, τρητῆρι.

Περηταί, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Περατάς.

Πέρθαι, Π. ἀντὶ Πεπέρθαι = Πεπορθῆσθαι πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ

Πέρθω [συγγ. τῷ Πορθέω], Μ. πέρσω (ἀόρ. ἔ, Ἔπαρθον καὶ Ἔπραθον, πρκ. [μτγν.] Πέπορθα), Π. ἀντὶ Πορθέω, ἐκπορθῶ, λεηλατῶ· αἰχμαλωτίζω· (ἐν γέν.) ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω.

Περί, πρόθ. (συντ. μὲ γεν. δοτ. καὶ αἰτ., καὶ στμ. ἐν μὲν συντάξει μετὰ γεν. μέν 1) Αἰτίαν. (Ποιητ. ἢ Τελ.), τὸν σκοπὸν (τὸ ἀντικείμενον) τῆς πράξεως· τὴν ἀφορμὴν ἢ τὸ Οὗ ἕνεκα. ■ Οὐ περὶ χρημάτων τὸν ἀγῶνα ποιοῦνται, ἀλλὰ περὶ ἀρετῆς, ■ Ἡρ. ■ Ἐπειγόμενοι περὶ νίκης, ■ Ἰλ. Ψ. ■ Θέειν περὶ ψυχῆς, ■ Ἰλ. Χ. ■ Περὶ τοῦ παντὸς ἤδη θέοντες,■ Ἡρ., διακινδυνεύοντες. (ἐδῶ ὑπάγονται καὶ αἱ φρ.) ■ Περὶ πολλοῦ (πλείονος, πλείστου, ἐλαχίστου κτλ.) ποιεῖσθαί τι

ἢ εἶναί τινι, « Αξ. » Γίνονται αἱ στάσεις οὐ περὶ μικρῶν, « Ἀρστ. « Πέμπειν περὶ συμμαχίας, « Ξεν. « Περὶ καλοῦ ἔργου οὐ λιθάζομέν σε, ἀλλὰ περὶ βλασφημίας, « Γρφ. « Ἀμύνεσθαι περὶ τέκνων (περὶ πάτρης), « Ἰλ. Μ. « Ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἔροιτο, « Ὀδ. Δ. « Ἐμαντεύοντο περὶ τῶν ἱρῶν χρημάτων, « Ἡρ. (ᾗ κατ' ἀντιγρ.) « Σφέων αὐτέων πέρι ἐφρόντιζον, « αὐτ. « Ἔπειτα δὲ ᾗ περὶ πομπῆς μνησόμεθα, « Ὀδ. Π. « Οὐ μόνον περὶ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ ᾗ περὶ ἐμοῦ καὶ περὶ πάντων τῶν τέκνων δουλείας φοβεῖται, « Ξεν. « Ἐμαρνάσθην ἔριδος πέρι, « Ἰλ. Η., ἐξ αἰτίας. « Περὶ ὀργῆς, « Θκ., ὑπ' ὀργῆς. 2) τὸ ὑπεράνω (μεταφορ.) ὑπεροχὴν (ἀντὶ τῆς Ὑπέρ). « Περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων, « Ἰλ. Α. 3) (σπανιότ. καὶ Π.) τὸ Πέριξ. « Ἡ μερὶς τετάνυστο περὶ σπείους, « Ὀδ. Ε. « Περὶ τρόπις βεβᾶκεν, « αὐτ. ᾗ 4) τὸ Πλησίον. « Ἐσόμενον περὶ σεῖο, « Μόσχ. ||. (μετὰ δοτ. δὲ 1) Τόπον ἢ τὸ Περίξ, τριγύρω εἰς, ἢ (ἁπλ.) τὸ Περί τι. « Μάρναντο περὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν, « Ἰλ. Σ. « Ἑστάοτες περὶ Πατρόκλῳ, « Ἰλ. Ρ. « Δακτύλιον περὶ τῇ χειρὶ φέρειν, « Πλάτ. « Στρατεύονται θώρακα περὶ τοῖς στέρνοις ἔχοντες, « Ξεν. « Περὶ τοῖς στόμασι τῶν σμηνίων εὑρίσκεται, « Δτχρ. « Περὶ δουρὶ πεπαρμένη (πάρδαλις), « Ἰλ. Φ. « Περὶ δουρὶ ἤσπαιρεν, « Ἰλ. Ν. « Πεπτῶτα περὶ ξίφει, « Σοφ., πεσμένον ἐπάνω (εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐμπηχθῇ εἰς τὸ σῶμά του). « Ἀργαλέον ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχήσασθαι περὶ δαιτί, « Ὀδ. Β., — Παρὰ πόνον, ἐν ᾧ τρώγουν ᾗ πίνουν. 2) (συνεκδ.) Αἰτίαν (ἢ Τελ.) τὸ Οὗ ἕνεκα. « Περὶ οἵου μαχόμενος κτεάτεσσιν, « Ὀδ. Ρ. (καὶ συχνότ. μὲ τὰ φόβου σημαντ. ῥήμ.) « Περὶ σφίσιν αὐτοῖσι δειμαίνοντες, « Ἡρ. « Περὶ τῇ πάσῃ πόλει δεδιέναι, « Θκ. (ἢ ποιητ.) « Περὶ τάρβει (δείματι), « Αἰσχλ., ἀπὸ φόβον, ἐξ αἰτίας φόβου. « Κεῖνον ᾗ λέοντες περὶ δείματι φύγον, « Πίνδ. « Περὶ χάρματι, « Γμν. Ὁμ., ἐξ ὅλης καρδίας, μὲ ὑπερβολήν. « Τὴν περὶ κῆρι φίλησε πατὴρ ᾗ μήτηρ, « Ἰλ. Ν. « Περὶ κῆρι ἐχολώθη, « Ἰλ. Ν. (ἴδε καὶ Β'). ||. (μετὰ αἰτ. δὲ 1) Τόπον ἢ τὸ Πέριξ, τριγύρω· ἐκεῖ κοντά, ἐκεῖ τριγύρω, εἰς τὰ πέριξ. (ἐν γέν.) τὸ Οὗ (χωρὶς ἀκριβῆ προσδιορισμόν). « Ἑστάμεναι περὶ τοῖχον, « Ἰλ. Σ. « Ἑλκεσόμενοι περὶ δίνας, « Ἰλ. Φ. « Ταῦτ περὶ τὰ ἕλεα οἰκέουσι, « Ἡρ. « Εἰσὶ δὲ ᾗ περὶ Ἰωνίην δύο σπῆλαι, « αὐτ. « Ἡ περὶ Κνίδον ναυμαχία, « Αξ. « Τούτους ἀγαπᾷ καὶ περὶ αὑτὸν ἔχει, « Δημ. (καὶ παραλλ.) « Περὶ τ' ἀμφί τε τάφρον, « Ἰλ. Ρ. « Περὶ τ' ἀμφί τε κύματα, « Ἡσ. (ὅθεν 2) (μετγμ. ἐπὶ χρόν. καὶ ποσότ.) τὸ Πότε ἢ Πόσα (χωρὶς ἀκριβῆ προσδιορισμόν, ἀλλ') ὡς ἔγγιστα, σχεδόν. (ἰταλ.) circa. « Περὶ ὄρθρον (δείλην, μέσας νύκτας κτλ.), « Ξεν. « Περὶ λύχνων ἁφάς, « Αξ. « Περὶ τὰς αὐτὰς ἡμέρας, « Θκ. « Περὶ τὰ Μηδικά, « Αξ. « Περὶ τριακοσίους. « Αξ. « Περὶ ΤΟ ναῦς, « Θκ. « Ἀνθρώπους περὶ ΠΟ παρεκαλέσας, « Ἰσοκρ. (ᾗ μετὰ τοῦ Ποῦ) « Ἔτη γεγονὼς περὶ που ἑκκαίδεκα, « Ἡρωδ. 3) (μεταφορ.) τὸ Περί τι ἢ Πρός τι, (δηλ.) σχέσιν ᾗ ἀναφοράν. « Περὶ δεῖπνον πονέονται, « Ὁμ. « Ἔχειν (καὶ σπανιότ. « Εἶναι) περί τι, « Αξ., καταγίνεσθαι ἢ εὑρίσκεσθαι εἰς. « Περὶ νόσον εἰμί, « Πλάτ., νοσῶ, ἀσθενῶ. « Εἶναι περὶ ἀναγωγήν, « Αξ. « Περὶ τοὺς ἑαυτοῦ γονέας κακουργεῖν, « Ἀρχφ. « Ἡ φιλοσοφία περὶ ἀλήθειάν ἐστι, « Αξ., ἔχει σκοπούμενον (ἀντικείμενον) τὴν ἔρευναν τῆς ἀληθ. « Ἦν δέ ᾗ Θέογνις περὶ ἡδυπάθειαν, « Ἀθ., ἦτον ἔκδοτος. (καὶ ἄλλ. τοῦ ὑπαρκτ.) « Ἡ περὶ τοὺς θεοὺς εὐσέβεια, « Ἰσοκρ. « Αἱ περὶ τὸ σῶμα ἡδοναί, « Πλάτ. « Τὰ περὶ ἐμὲ πράγματα, « αὐτ., αἱ ὑποθέσεις μου. « Ἡ περὶ τὰς τιμὰς εὐφροσύνη, « Ξεν. (καὶ περιφρ.) « Οἱ περὶ τὴν φύσιν (μουσικὴν, φιλοσοφίαν κτλ.), « Αξ., ἀντὶ Οἱ φυσικοὶ (μουσικοί, φιλόσοφοι κτλ.). « Οἱ περὶ λόγους, « Αξ., οἱ λόγιοι ἢ οἱ ῥήτορες. (μὲ κύριο δὲ ὀνόματα) « Οἱ περὶ Πλάτωνα, « Αξ. (σημ. ποτὲ μέντοι) οἱ φρονοῦντες τὰ τοῦ Πλάτωνος, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ συστήματός του· (ποτὲ δὲ) ὁ Πλάτων αὐτὸς μόνος (ὡς ἀρχηγὸς ὅμως σχολῆς), (ὁμοίως ἐξηγ. ᾗ αἴφρα.) « Οἱ περὶ Ἀναξαγόραν, « Ἀρστ. « Αἱ περὶ Μάρθαν ᾗ Μαρίαν, « Γρ. « Διά τί αἱ περὶ Φρύνιχον ἦσαν μᾶλλον μελαποιοί; « Ἀρστ., οἱ σύγχρονοί του. (παρβλ. Ἀμφί). ||. (ἐν δὲ συντ. κυρ. 1) τὸ Πέριξ. « Περιβάλλω, Περιβλέπω, Περιέρχομαι καὶ 2) (συνεκδ.) Ἐπίτασιν ἢ Ὑπεροχὴν (ἀντὶ τῆς Ὑπέρ). « Περίβουτος, Περικαλλής, Περιγίγνομαι. ||. (παρὰ Π. ἡ Περί, Α', χωρίζεται τοῦ συνθ. ῥήματος, παρεντεθεμένων ἄλλων μορίων·) « Περὶ δ' ἦρα πουλὺν ἔχευεν, « Ὁμ. ἀντὶ Περιέχευε· (Β', ἐκλαμβάνεται ἀντὶ ἐπιρ. Ἔπειτ., ὅτε καὶ συνήθ. βαρυτονεῖται·) « Τὸ δὲ πέρι θεῖμα τέτυκτο, « Ἰλ. Σ. « Πέρι μέν σε τίον, « Ἰλ. Θ. « Τὸν πέρι Μοῖρ' ἐφύλαξεν, « Ὀδ. Θ. (καὶ συχνότ.) « Πέρι κῆρι (θυμῷ), « Ὁμ., μὲ ὑπερβολήν. (ᾗ μὲ γεν.) « Αἴας, ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο τῶν ἄλλων Δαναῶν, « Ἰλ. Ρ., ὑπερεῖχε. (παρβλ. Α', 2)· Γ', τάττεται παραλλ., ὡς ἰσοδυναμοῦσα, μὲ τὴν Ἀμφί·) « Περί τ' ἀμφί τε κάλλος ἄητο, « Γμν. Ὁμ. (καὶ Δ'. ὡς ἁπλ. ἐπιτατ. μὲ τὴν Πρός) « Περὶ κρὰ γὰρ ἔγχει θύεν, « Ἰλ. Δ. (καὶ ὑφ' ἕν) « Πολλὸν ἐπαπρὸ φέρων, « Ἰλ. Π. ||. (ἡ Περὶ ἐπιφ. ὄνομ. δὲν ἀποβάλλει τὸ ι, εἰμὴ σπαν. καὶ Π.).

Πέρι, κατ' ἀναστρ. (προηγ. δηλ. τοῦ πτωτ.) ἀντὶ Περί. « Τυραννίδος πέρι, « Εὐρ. (καὶ κατὰ παρένθ. ἄλλων λέξ.) « Ὧν ἐγὼ οὐδὲν οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν πέρι ἐπαίω, « Πλάτ. 2) Π. ἀντὶ ἐπιρ. Ἔπειτ., ἴδε Περὶ (εἰς τὸ τέλος). 3) ἡ Τάπα, ἀντὶ τοῦ Πέριξ. « Τέλασσε δὲ κᾶσα πέρι χθών, « Ἰλ. Τ. 4) ἀντὶ Περίεστι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Περίειμι, Μ. ἔσομαι, (παρβλ. Πάρα).

Περι-άγαμαι, Μ. ἀγασθήσομαι. Θαυμάζω (Τιμῶ, Σέβομαι) μὲ ὑπερβολήν, ὑπεράγαμαι.

Περι-αγαπάζω, Μ. ἄσω καὶ

Περι-αγαπάω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἀγαπῶ πολὺ πολὺ (μὲ ὑπερβολήν), ὑπεραγαπῶ.

Περι-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Ἀναγγέλλω ἢ Παραγγέλλω τι εἰς τὰ πέριξ, εἴδοποιῶ ἢ διατάττω παντοῦ (δι' ἐγκυκλίου). « Σίδηρον περιήγγελλον κατὰ τοὺς ξυμμάχους, « Θκ.

Περι-αγείρω, Ν. αγερῶ. Περιερχόμενος συνάζω (ζητεύω)· (παθ.) συνάζονται τριγύρω μου ἵνα μὲ ἰδῶσι καὶ φιλοδωρήσωσιν ἢ, μὲ περιφέρουσιν ἐπὶ τούτῳ.

Περιαγείς, εἶσα, ἐν, Δώρ. ᾱ', τῆς μτχ. τοῦ Περιάγνυμι.

Περιαγή (ἡ), [περιάγνυμι]. καμπή, λύγισμα, (Γαλλ.) sinuosité.

Περιαγής [περιάγνυμι], ἐώς (ὁ, ἡ). τὸν κεκαμένος (ἔχων πολλὰς καμπὰς)· ὁλοτρόγυρα. (Γαλλ.) sinueux. 2) Δ. ἀντὶ Περιαγής, περιφερής.

Περιαγκωνίζω, Μ. ίσω. Γυρίζω καὶ δένω ἀπίσω τὰς χεῖρας (τοὺς ἀγκῶνάς) τινος, δένω ἀπισθάγκωνα.

Περιαγκώνισμα (τὰ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ. δέσιμον ἀπισθάγκωνα.

Περιαγνίζω, Μ. ίσω. Καθαρίζω τι (θρησκευτικῶς) ὁλοτρόγυρα. « Ὕδατι —, « Δ. Ἀλ., ῥαντίζω πρὸς καθαρισμόν.

Περιαγνίστρια (ἡ), ἡ περιαγνίζουσα (θρησκευτικῶς). = Ἐγκυκλιάστρια.

Περι-άγνυμι, Μ. ἄξω. Τσακίζω τι ὁλοτρόγυρα ἢ ὅλως διόλου, κατασυντρίβω (πθ. ἐπὶ φωνῆς) ἀντηχῶ, ἀντανακλῶμαι.

Περιαγορᾶος, α, ον, Ὁ περιερχόμενος ἀρτὸς καὶ φλυαρῶν εἰς τὴν ἀγοράν, (ἄλλ.) Περίττωμα ἀγορᾶς.

Περι-άγω, Μ. ἄξω. Σφίγγω ἀπὸ τὸν λαιμόν, πνίγω.

Περι-άγω, Μ. ἄξω (ὁρ. Περιήγαγον Ἀμφ.). Φέρω τι ὁλόγυρα, περιφέρω, (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) περιφέρομαι, περιέρχομαι, τριγυρίζω· (μσν.) περιφέρω (κουβαλῶ ὅπου πάγω) μαζῦ μου, σύρω κατόπιν μου. « Ἀκολούθους πολλοὺς περιάγονται, « Ξεν. 2) γυρίζω τι ἀνάπηδα (πρὸς τὸ ἄλλο μέρος). « Τῶ χεῖρε περιαγάων, « Λόγγ. 3) (μὲ αἰτ. προθετ.) κάμνω τι νὰ καταντήσῃ (τέλος πάντων) εἰς. « Περιήγαγεν εἰς τὸ ὁμολογεῖν, « Αξ., τὸν κατάφερε νά.

Περιαγωγεύς, έως (ὁ), = Περιαγωγός. ||. (εὐσ.) εἶδ. μηχανῆς, (ἄλλ.) Περιαγωγίς.

Περιαγωγή, (ἡ), τὸ περιάγειν ἢ περιάγεσθαι, ἢ ἐν κύκλῳ κίνησις, περιφορά, κυκλοφορία· διαγραφὴ κύκλου· περιγραφή· περιέλευσις. (μεταφορ.) μακρὰ γραφὴ (περίοδος) λόγου, (Γαλλ.) circonlocution. « Δικλάδης τινὸς ἔδει καὶ περιαγωγῆς καὶ ἀσαφείας, « Πλ.

Περιαγωγίς, ίδος (ἡ). μηχανὴ πρὸς περιαγωγήν (περιστροφήν) χρήσιμος, ἀργάνη, ροδάνι.

Περιαγωγός (ὁ, ἡ). ὁ περιάγων (περιγράφων κτλ.) ἢ χρησιμεύων πρὸς ταῦτο.

Περιάδω, Μ. ᾄσομαι. Ἄδω πέριξ τινός· κάμνω νὰ ἀντηχοῦν τὰ πέριξ ἀπὸ τὰς φωνάς μου· περιέρχομαι ἐγκωμιάζω, διαφημίζω.

Περι-αθρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυττάζω

τρόγυρα, θεωρῶ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, παρατηρῶ προσεκτικῶς (μὲ περιέργειαν).
Περιάθησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., αὐτοτελὲς ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), παρατήρησις προσεκτικὴ (μὲ περιέργειαν).
Περιαθρητέον, θέτ. τοῦ Περιαθρέω.
†**Περιαθροίζω**, Μ. οἱσω. Ἀθροίζω (Συνάζω ἢ Συναθροίζω τι) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.
Περιαθρισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ καταγίνεσι (ἀπὸ τῶν πέριξ) συνάθροισις.
‡**Περιαθυσω**, Μ. αθυρῶ (‡) Παίζω τριγύρω (πέριξ) τινός, (ἄλλ. διορθ. Περιθυρέω).
Περιαίνομαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Περιαιρέω, ἀφαιρῶ.
Περιαίρεμα (τὸ), τὸ περιαιρεθὲν μόριον, περίκομμα.
Περιαίρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιαιρέω, Ἀπάρσιμον (ἀπὸ τριγύρω), ἀφαίρεσις ξεγύμνωμα.
Περιαιρετέος, α, ον, θετ. τοῦ Περιαιρέω.
Περιαιρετὸς, ἡ, ὸν. Ὁ δυνάμενος νὰ περιαιρεθῇ (νὰ ἀφαιρεθῇ), καμωμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ χωρίζεται ἀπὸ τριγύρω καὶ νὰ ἀπαίρεται.
Περι-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Περιεῖλον κτλ.). Ἀπαίρω (Ἐξαγω) τι τὸ ὁποῖον κεῖται τριγύρω τινὸς (ὡς ἐν φόρεμα) ἢ (ἐν γέν.) ἀφαιρῶ. ¤ Περιεῖλε φρέαν τὸ τεῖχος, ¤ Ἡρ. τὰ ἐκρήμνισε. (καὶ μετν.) ¤ Περιελὼν αὐτῶν τὸ μελετᾶν, ¤ Ξεν. ¤ Περιελῶ σ' ἀλαζονείας, ¤ Ἀρρ. (καὶ μτφ.) ¤ Περιελόμενος τὴν αφροντίδα (τὸν στέφανον), ¤ Ἡρ., Πλ. ¤ Περιελέσθαι αὐτῶν τὰ ὅπλα, ¤ Ξεν. ¤ Βιβλίον περιαιρέσομαι, ¤ Ἡρ. ἀνοίγω (ξεβαυλλόνω) γράμμα (καὶ πδ.) ¤ Περιῃρτημένοι τὰ χρήματα, ¤ Δημ.
Περιαίρημα (τὸ), = Περιαίρεμα.
Περιαίρω, Μ. αρῶ. Περιστρέφων σηκόνω, (συγχ. τῷ Περιαιρέω).
Περιακμάζω, Μ. άσω. Ἀκμάζω κατὰ πολλά, εἶμαι εἰς μεγάλην ἀκμήν.
Περι-ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω, (μὲ δοτ.) = Παρακολουθῶ, συνοδεύω, (μὲ αἰτ.) περικυκλόνω.
Περιακοντίζω, Μ. ίσω. Ἀκοντίζω πανταχόθεν (ἀπ' ὁλοτρόγυρα).
Περιακτέον, θετ. τοῦ Περιάγω.
Περίακτος (ὁ, ἡ). ὁ περιαγόμενος (περιστρεφόμενος) ἢ, δυνάμενος νὰ περιαχθῇ, καμωμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ περιστρέφεται (νὰ γυρίζεται). ¤ Δίφρος —, ¤ Ἀλ. ¤ Τοῦτο δὴ τὸ περίακτον, ¤ Πλ., τὸ περιφερόμενον (ὡς παροιμία) εἰς τὰ στόματα τῶν πολλῶν. ‖ (οὐσ.) **Περίακτον** (τὸ), εἶδ. μηχανῆς (πολεμ. ἢ θεατρ.), (Τουρκ.) Δουλάπ, (παρδλ. Ἐγκύκλημα).
Περι-αλγέω-ῶ, Π. ήσω. Πονῶ (Ἀνησύχημαι) μὲ ὑπερβολήν, ὑπεραλγῶ.
Περιαλγὴς, ές (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν λυπημένος, καταλυπημένος.
Περιαλγῶς. ἐπίρ. Μὲ πολὺν πόνον ἢ μὲ μεγάλην θλῖψιν ψυχῆς. ¤ Ἐπὶ σκίρρῳ δὲ ὠκύτερον σπλήνος καὶ περιαλγέστερον (κατὰ διορθ. ἀντὶ περιεργέστερον) κτείνει, ¤ Ἀρετ.
Περιάλειμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀλείφεται τριγύρω εἴς τι, βαφὴ (ἀσβέστωμα) τοίχου κτλ., [ἐκ τοῦ
Περιαλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω τι ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).
Περιαλλόκαυλος (ὁ, ἡ). (φυτὸν) τοῦ ὁποίου ὁ καυλὸς τυλίζεται πέριξ ἄλλου φυτοῦ.
Περίαλλος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπέρ τοὺς ἄλλους ἔξοχος, ὑπέρτερος. ‖ (τὸ πλθ οὐδ.) **Περίαλλα**, ἐπίρ. ἀντὶ Περιάλλως, κατ' ἐξοχήν, πρὸ πάντων.
†**Περιάλλως**, ἐπίῤ. ἴδε τὸ προηγ.
Περιαλουργὴς, ές καὶ
Περιαλουργὸς (ὁ, ἡ). ὅλος ἁλουργός, βαμμένος γύρω-τριγύρω μὲ ἁλουργὸν (βαθὺ κόκκινον) χρῶμα· (συνηθ.) ποτισμένος ἀπό, βυθισμένος εἰς. ¤ Κακοῖς —, ¤ Ἀρρφ.
Περιαμάω-ῶ, Μ. ήσω. Θερίζω ὁλοτρόγυρα· συνάζω πανταχόθεν· ἐπισωρεύω.
Περίαμμα (τὸ), = Περιαπτον, φυλακτόν.
Περιαμπέχω, ᾗ Περιαμπέσχω Μ. αμφέξω. Ἐνδύω, περιβάλλω· σκεπάζω ὁλοτρόγυρα, περικαλύπτω. ¤ Τὴν κεφαλὴν χρυσῷ περιήμπισχε, ¤ Φιλ. (ᾗ μτφρ.) ¤ Τὴν ἀτοπίαν εὐφήμοις περιαμπέχειν ὀνόμασι., ¤ Πλ.
Περιαμύνω, Μ. υνῶ. Ὑπερασπίζομαί τινα στεκόμενος πλησίον του (ἐχοντάς τον τριγυρισμένον), τὸν προφυλάττω ἀπὸ τοὺς περιστοιχοῦντας αὐτὸν κινδύνους.
Περιαμύσσω (ττω), Μ. ξω. Ξεσχίζω (Τσαγγρανίζω) ὁλοτρόγυρα, κεντῶ (πλῃγόνω) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.
Περιαμφιέννυμι, Μ. έσω, = Περιαμπέχω.
Περιάμφοδος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν ὑπὸ ὁδῶν (ἀμφόδων) περιεχόμενος. ¤ Οἰκία —, ¤ Ἡσύχ., ἡ ἔχουσα ᾗ ἀπὸ τὰ τέσσαρα μέρη δρόμον (μὴ συνεχομένη μὲ ἄλλας), (συνηθ.) μεγάλη, σχηματίζουσα μόνη μίαν συνοικίαν.
Περι-αναγκάζω, Μ. άσω. Περιάγω (Περιστρέφω) τι διὰ τῆς βίας.
Περι-αν-άπτω, Μ. ψω. Ἀνάπτω ὁλόγυρα ¤ Ξύλα —, ¤ Ι. Δαμασκ.
Περι-ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνθίζω πέριξ (ὁλοτρόγυρά) τινος.
Περιανθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀνθῶν (ἀνθίζων) πέριξ τινός.
Περι-ανθίζω, Μ ίσω. Στολίζω ὁλοτρόγυρα μὲ ἄνθη ἢ πλουμίδια.
Περι-ανίσταμαι, Μ ανα-στήσομαι (ἀόρ. Περιανέστην κτλ.). Ἐγείρομαι πέριξ τινός.
Περι-αν-οίγω, Μ. οίξω. Ἀνοίγω ὁλοτρόγυρα.
Περι-αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω εἰς ὁλόγυρά τινος, περιχύνω.
‡**Περίαξις**, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιάγνυμι, ταράκτισμα, λύγισμα τῆς φωνῆς, (ἴδε Περίασις).
Περι-απλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω ὁλοτρόγυρα.
Περιαπτέον, θετ. τοῦ Περιάπτω.
Περιάπτης, ου (ὁ). ὁ κατασκευάζων περίαπτα.
Περίαπτος (ὁ, ἡ). προσηρτημένος περιγύρω εἰς πρόσθετος. ¤ **Περίαπτον** (τὸ), ¤ τὸ κρεμάμενον ἀπό τινος (κυρ. πρός ἀποτροπὴν κακοῦ, θεραπείαν ἀσθενείας κτλ.), φυλακτόν, (Τουρκ.) χαμαΐλι, ξέκ τοῦ
Περιάπτω, Μ. ψω. Ἐπεριόζω τι τριγύρω εἰς τι, κρεμνῶ (καὶ μτ. κρεμνῶ ἐπάνω) εἰς φυλακτόν. (μτφρ.) Προσάπτω, προξενῶ, περιποιῶ. (μὲ ὀνοτ. ἐκ ὑ.) ¤ Τιμὴν (¤ Δύναμιν, ¤ Δεσχύνην) περιάπτειν τινί, ¤ Ξεν., Πλάτ., Δημ. (ἢ αἰτ. προθετ.) ¤ Περιάπτουσι τὰ ἐρινᾶ πρὸς τὰς συκὰς οἱ γεωργοί, ¤ Ἀρετ.
Περι-αράσσω, Μ. άξω. Κτυπῶ καὶ συντρίβω τι πέριξ τινός.
Περιάργυρος (ὁ, ἡ). ἀργυρωμένος ὁλοτρόγυρα, ὁπλισμένος ἢ (Τουρκ.) καπλαδισμένος μὲ ἀσῆμι.
Περι-αργυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω ὁλοτρόγυρα (Τουρκ. Καπλαδίζω) μὲ ἀσῆμι, ἀσημόνω.
Περι-αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Διαρθρόω πανταχόθεν (ἀκριβῶς).
Περι-αρμόζω (ᾗ Ἀττ. -αρμόττω), Μ. όσω. Ἐφαρμόζω τε πέριξ τινός, προσαρμίζω ὁλοτρόγυρα.
Περιάρσις, εως (ἡ), τὸ φ'τ. τοῦ
Περι-αρόω-ῶ, Μ. αρόσω. Ὀργόνω πέριξ (ὁλόγυρά) τινος.
Περι-αρπάστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἁρπαστῶ βαρέως, εἶμαι πολλὰ ἅρπαστος.
Περι-αρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμνῶ τριγύρω προσαρτῶ. ¤ Πήραν περιηρτημένος, ¤ Σέξτ.
Περι-ασθμαίνω, Μ. ανῶ. Ἀνασαίνω πέριξ τινός.
‡**Περίασις**, εως (ἡ), τὸ περιφέρειν, ἢ ἐν εἴδει ᾄσματος (μὲ λιγυρὰν φωνὴν) κακόζηλος ἀναγνωστικὸς (ἄλλ. διορθ. Περίαξις).
Περι-ασπάζομαι, Μ. άσομαι. Περιλαμβάνων (Ἀγκαλιάζων) ἀσπάζομαι, περιστύσσομαι.
Περι-αστράπτω, Μ. άψω. Ἀστράπτω ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), περιβάλλω μὲ λάμψιν.
Περι-αυγάζω, Μ. άσω. Λάμπω (Φεγγοβολῶ) πέριξ τινός, περικυκλόνω μὲ τὴν λάμψιν μου. ¤ Τὰ ἀμυδρὰ φέγγη ἐναυγάζεται τῷ ἡλίῳ περιαυγούμενα, ¤ Λογγ.
Περιαύγασμα (τὸ). τὸ τῆς περιαυγείας ἀποτέλεσμα· σῶμα περιαυγαζόμενον.
Περιαύγεια (ἡ). λάμψις ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, φωτισμὸς ὅλου τοῦ περιέχοντος.
Περιαυγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Περιαυγάζω.
Περιαυγὴ (ἡ), = Περιαύγεια.
Περιαυγὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων πανταχόθεν περικυκλούμενος ἀπὸ λαμψιν, ὁλόφωτος.
Περίαυγος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.
Περι-αυθαδίζομαι, Μ. ίσομαι. Αὐθαδίζομαι μὲ ὑπερβολήν. εἶμαι πλήρης αὐθαδείας (ὀλήσεως, ἰσχυρογνωμίας).
Περι-αυλακίζω, Μ. ίσω. Αὐλακόνω ὁλοτρόγυρα, περικυκλόνω μὲ αὐλακας.
Περι-αυλίζω, Μ. ίσω. Στήνω τὴν αὐλὴν (τὴν σκηνὴν, τὴν ἐπαυλὴν) μου πέριξ τινός.
Περιαύλιον (τὸ). τὸ πέριξ τῆς αὐλῆς κενὸν διάστημα· αὐλὴ πέριξ οἰκίας.
Περιαύλισμα (τὸ). οἴκημα περιτριγυρισμένον μὲ αὐλὴν (περίαυλον).

Περίαυλος (ὁ, ἡ). περιτριγυρισμένος μὲ αὐλήν. || (οὐσ.) Περίαυλον, =Περιαύλιον.

Περιαυτίζομαι, Μ. ἰσομαι. Ἔχω μεγάλην περὶ ἐμαυτοῦ ἰδέαν. 2) ἐνδιατρίβω εἰς τὸ αὐτὸ ἀποκείμενον. 3) προσηλόω εἰς ἐμαυτόν. «Λαμπρᾷ τῇ φιλοφροσύνῃ τούτους περιαυτίζεται,»

Περιαυτισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ περὶ ἑαυτοῦ ἰδέα, περιφιλαυτία, περιαυτολογία.

Περιαυτολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ πάντοτε (Μεγαλορρημονῶ) περὶ ἐμαυτοῦ, ἐπαινῶ αὐτὸς ἐμαυτὸν εἰς κάθε ὁμιλίαν.

Περιαυτολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ἡ περὶ ἑαυτοῦ ὁμιλία (μεγαληγορία).

Περιαυτολογικός, ἡ, όν. Ὁ ἐκφράζων περιαυτολογίαν.

Περιαυτολόγος (ὁ, ἡ). ὁ περιαυτολογῶν, ἐπαινέτης αὐτὸς ἑαυτοῦ.

Περιαυχενίζω, Μ. ἰσω. Βάλλω περὶ τὸν αὐχένα. «Κλοιὸν (=Ἅλυσιν) —, » Θεοδούλ.

Περιαυχένιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸν αὐχένα (φορούμενος). «Στρεπτὸς —, » Ἡρ., Δ. Ἀλ. || (οὐσ.) «Περιαυχένιον (τὸ), » Ἀρχν., τὸ λαιμοδέτι.

Περιαφίημι, Μ. αφήσω. Ἀφίνω (Συγχωρῶ) καθ' ὁλοκληρίαν.

Περιαφορίζω, Μ. ἰσω. Ἀφορίζω πέρις τινός, ἀφορίζων περικυκλόνω.

Περιάχε, Π. (σπαντ.) ἀντὶ Περίαχε, γ'. ἐν. προσ. τοῦ κρτ. τοῦ Περιάχω.

Περιαχέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Περιηχέω.

Περιαχυρίζω, Μ. ἰσω. Ἐβγάλλω τριγύρω (Ξεφλουδίζω ἀπὸ) τὸ ἄχυρον.

Περιβάδην, ἐπίρ. Καβαλικευτά, μὲ ἀνοικτὰ σκέλη, καθὼς καβαλικεύουν οἱ ἄνδρες, (Γαλλ.) à califourchon. « Οὐ περιβάδην, ἀλλὰ κατὰ πλευράν, » Ἀχ. Τάτ. [ἐκ τοῦ

Περιβαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Περιέβην κτλ.). Στέκω πλησίον ἢ ἐμπροσθέν τινος (τὸν ὁποῖον θέλω νὰ ὑπερασπισθῶ), στέκω μὲ ἀνοικτὰ πόδια (ἑτοιμος πρὸς ἀντίσταση). (μὲ αἰτ.) καβαλικεύω, (Γαλλ.) enfourcher. « Κάλαμον περιεβήκως, » Πλ.

Περιβάλλω, Μ. ῶ. Βάλλω τι τριγύρω εἰς (κυρ. ὡς ἂν φόρεμα), ἐνδύω· ἀγκαλιάζω, περιλαμβάνω· (μτγν.) ζώνω, περιαλείφω, περιχυκλόνω· (μτφορ.) προσάπτω· προξενῶ· περιποιῶ· περιπλέκω εἰς· (μσ) περιποιῶ τι ἐμαυτῷ· ἀποκτῶ· εἰκειοποιοῦμαι. (ᾗ τρπ.) λαμβάνω κατὰ νοῦν, χαϊδεύω. «Δακτὺν ἀμφιβλήστρον, καὶ περιβάλλειν πλῆθος ἰχθύων, » Ἡρ. «Περιέβαλλον ἀλλήλους, δακρύοντες, » Ξεν. «Ἂν ἴδῃς γυμνόν, περίβαλε, » Γργ. (καὶ μτγν.) « Περιβάλλων καὶ ἀγαπῶν τοὺς τόπους (ὁ λαγώς), » Ξεν., περιέρχεται (ἐνδιατρίβει) ἀσμένως (ἴδε ᾗ κατωτέρω περὶ τὸ τέλος). (καὶ ἀόρ. ἐκ β'.) « Βράχῳ περὶ ὧν ἔβαλε τὸν αὐχένα, » Ἡρ. « Δεσμὰ τοῖς φιλοις περιβάλλειν, » Γαλ. (καὶ αἰτ. προθετ.) «Μή, οὐ προϊόντων τις (τοὺς καταπεπηγότας ἐν τῇ θαλάσσῃ σταυρούς), ὥσπερ περὶ ἕρμα, περιβάλῃ τὴν ναῦν, » Θκ., τὴν καρφώσῃ ἐπάνω. (καὶ μτφορ.) « Μήδων τέρ περιβαλεῖν τοῦτο τὸ ἀγαθόν » Ἡσ. (ᾗ ἀντιστρόφ.) «Κινδύνῳ (=Συμφοραῖς, «Ὀιείδεσι) περιβάλλειν τινά, » Αἰξ. (καὶ μσ.) «Περιβαλοῦ τὸ ἱμάτιόν σου, » Γρφ. «Ὅσου ἂν μείζω χωρίον περιβάλωνται, » Ξεν. «καὶ πρίβατα πολλὰ περιεβάλοντο, » αὐτ. « Ἐκέλευσε περιβαλλομένους ὅπῃ τις ἐντυγχάνοι ἐλαύνειν πρὸς ἑαυτόν, » αὐτ. (καὶ ὅστ. τῆς προθέσ.) «Εἶπος ὦμοις περιεβάλετο, » Ὀδ. Ξ. (καὶ μτγν.) « Ταῖς πόλεσιν ἐρύματα περιβάλλονται, » Ξεν. (καὶ κατ' αὐτοπαθ.) « Καὶ τινες καὶ τείχη περιεβάλοντο, » Θκ. (καὶ μὲ δύο αἰτ.) « Τεῖχος περιβαλέσθαι τὴν πόλιν, » Ἡρ. (καὶ μτγν.) « Πολλὰ τῶν χρημάτων περιεβάλετο, » Ἡρ. « Περιεβέβλητο οὐσίαν πλειόνων ἢ διακοσίων ταλάντων, » Στρ. « Ἀποναι πόλιν καλλίστην περιεβλήατο, » Ἡρ. (καὶ μτφορ.) «Ἰδίᾳ περιβαλλόμενος ἑωυτῷ κέρδεα, » αὐτ. (καὶ τρπ.) « Τὰ λοιπὰ τῶν πραγμάτων ἐκεῖνος περιβαλλόμενος, » Δημ., συνέλαβε (περιέλαβε) κατὰ νοῦν, ἐφαντάσθη, (ἴδε Περιβολή).

2) κάμνω τὸν γῦρον τόπου τινός, (ἐπὶ θαλάσσ.) «Περιπλέω. «Τὸν Ἄθων περιβάλλον, » Ἡρ. « Περιβαλοῦσαι Σούνιον, » Θκ. (καὶ μτφορ.) « Μακρὸς καὶ ἀνηνύτους τοῦ πολέμου κύκλους περιεβάλλοντο, » Ἀρχδ. « Οὐδὲν οὕτω ταῦτα δεῖν σημαίνειν οὐδ' ἀνάγειν ἄνω μακρὰν περιβαλλομένους, » Πλάτ. (ἴσως ἐδῶ μᾶλλον πρέπει ἵνα ἀναχθῇ ᾗ τὸ ἀνωτέρω γωρίον τοῦ Ξενοφ.): « Περιβάλλων καὶ ἀγαπῶν τοὺς τόπους (ὁ λαγώς), » γυρίζων ὁλοτρόγυρα 3) Π. ἀντὶ Ὑπερβάλλω, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω. «Ὁ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας δωρεισιν, » Ὀδ. Ο. (καὶ ἀπολ.) « Ἴστε γὰρ ὅσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι, » Ἰλ. Ψ.

Περίβαρον (τὸ) καὶ

Περιβαρίς, ίδος (ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) εἶδος ὑποδημάτων ἢ (πιθανώτ.) περισκελίδων, (παρβλ. Σαράβαρα).

Περίβαρος, εος (εια, υ). Π. πολλὰ βαρύς.

Περιβάς, ᾶσα, άν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Περιβαίνω.

Περιβασία (ἡ), ἐπίθ. τῆς ἐν Ἄργει Ἀφροδίτης (τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα ἵζατο περιβάδην) κατὰ τὴν παρ' Ἀργε. [Λυσ. 978] ἔννοιαν τῆς λέξ., ὅθεν ὁ Σχλ. τῶν Ἑλμ. ἑρμηνεύει τὸ Περιβασὼ διὰ τοῦ Ἀκχημοποιός).

Περίβασις, εως (ἡ), τὸ περιβαίνειν, φάσιμον μὲ τὰ πόδια ἀνοικτὰ, καβαλίκευμα· (συνκδχ.) στάσιμον ἔμπροσθεν (πρὸς ὑπερασπισιν) τινος, κτλ. (ἐπὶ τόπου) γῦρος, περιφέρεια. « Κήπῃ τᾶς Καλυλάκκας τὴν περίβασιν, » Ἐπιγρφ.

Περιβασῶ, ους-οῦς (ἡ), =Περιβασία.

Περιβεβλημένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Περιβάλλω, ἐδθ.

Περιβεβλημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ὑποκάτωθεν ἐνδύματος (περιβλήματος), σκεπαστά.

Περιβεβρωμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Περιβιβρώσκω.

Περίβη, Π. ἀντὶ Περιέβη, γ'. ἐν. προσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Περιβαίνω.

Περιβιβρώσκω, Μ. περιβρώσομαι. Τρώγω τι ὁλοτρόγυρα, κατατρώγω.

Περιβόα-ῶ, Μ. ώσω. Διατηρῶ εἰς τὴν ζωήν, ἀφίνω ζωντανὰ (περιόντα) τινα «Φαρμακοὺς οὐ περιβιώσετε, » Γρφ.

Περιβιώναι, ὁ ὁ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Περιβιώσομαι, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Περιζάω

Περιβλαστάνω, Μ. βλαστήσω. Βλαστάνω (Ἐβγάλλω βλαστάρια ἢ Φυτρώνω) τριγύρω.

Περίβλεκτος (ὁ, ἡ), [περιβλέπω]. ὁ βλεπόμενος ὁλοτρόγυρα, περίοπτος. (ἐπμ.) ἐξέχων, ἐλκύων ὅλων τὰ βλέμματα, ἀξιοθέατος· (μτφορ.) διαπρέπων, διαπρεπέστατος, ἐπίσημος, ἔνδοξος.

Περιβλεπτότης (ἡ), τὸ ἀφηρημ. οὐσ. τοῦ προηγ., ἐπισημότης.

Περίβλεπτος, ἐπίρ. Μὲ τρόπον περιβλεπτον (διακεκριμένον), ἐπισήμως.

Περιβλέπω, Μ. βλέψω. Βλέπω ὁλοτρόγυρα· κυττάζω μὲ θαυμασμὸν (μὲ σέβας, μὲ περιέργειαν)· παρατηρῶ· σκαλίζω (κυττάζω) νὰ εὕρω τι· (μσ. συνκδχ.) καμαρώνω.

Περίβλεψις, εως (ἡ), τὸ περιβλέπειν ἢ περιβλέπεσθαι, κύτταγμα ὁλόγυρα ἢ μὲ θαυμασμὸν καὶ περιέργειαν, (συνκδχ.) καμάρωμα.

Περίβλημα (τό), πᾶν ὅ,τι περιβάλλεταί τις, ἔνδυμα. «Περιβόλαιον. » Περίβολος τοίχου, αὐλότοιχος. «Πάντα ὅσα γῆϊνα περιβλήματα καὶ λίθινα, » Πλάτ.

Περιβλητέον, θετ. τοῦ Περιβάλλω.

Περιβλητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ περιβάλλειν, χρησιμεύων ὡς περίβλημα. «Λόγας —, » Ῥτρ. ὁ (ἄλλ.) Ἐμπερίβολος.

Περιβλητικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον περιβλητικόν, ἐμπεριβόλως.

Περίβλητος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων (φορούμενος τριγύρω εἴς τι) ἢ δυνάμενος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς περίβλημα.

Περίβληχρος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ βληχρός (νωθρός, ἀδύνατος). || (τὸ οὐδ.) Περίβληχρον, » ἐπίρ. Μὲ πολλὴν νωθρότητα (ἀδυναμίαν).

Περιβλύζω (βλύω), Μ. βλύσω. Ἀναβρύω (συνκδχ. Σχολιαζ.) πέριξ τινός. «Περιβλύσαι αὐτῷ λίμνην, » Φλγ. «Ὕδατα περιβλύει σπιλάδεσσιν, » Ἀπλλν.

2) (ἀμτβτ.) ἀναβρύω παντοχόθεν, εἶμαι γεμάτος βρύσας. « Γῆ νάμασι περιβλύζουσα, » Ἀρχτ.

Περιβοάω-ῶ, Μ. ήσω, -ομαι. Φωνάζω ὁλοτρόγυρα, κάμνω νὰ ἀντηχοῦν τὰ πέριξ ἀπὸ τὰς φωνάς μου· διαφημίζω, κηρύττω παντοῦ, θαλαλῶ.

Περιβοησία καὶ

Περιβόησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., φώναγμα παντοῦ (ὁλοτρύγυρα), διαλάλημα· (ἐν γέν.) φωναί, θόρυβος.

Περιβόητος (ὁ, ἡ). φημισμένος παντοῦ (εἰς ὅλα τὰ πέριξ), ἐξακουσμένος, διαβόητος (ἐπὶ καλοῦ ᾗ ἐπὶ κακοῦ). «Καὶ τότε μὲν ἄρα, ἵνα μὴ περιβόητος εἴην, ἡσυχίαν ἦγον, » Λσ. 2) Π. περιχυλιωμένος ἀπὸ βοὴν (φωνάς, θόρυβον). « Ἄρης —, » Σοφ.

Περιβοήτως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐξακουστόν (διαβόητον). « Περιβοήτως ἐξηλέγχθη κλέπτης ὤν, » Δίσχ.

Περιβρέω, Μ. εύσω καὶ

Περιβαθρέω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνοίγω ὁλοτρόγυρα λαγκόνι(βάθρον), ἀνοίγω τι ἐν εἴδει στρογγύλου βόθρου. «Γῆ δὲ τὸ χῶμα περιεβάθρευε καὶ πλατὺν ὑπέχαινε φαρυγγα,» Νικηφ.

Περιβόλαιον (τό). ἔνδυμα, φόρτμα, σκέπασμα. «Σκηνὰς—,» Εὐρ., ‖ἐκ τοῦ

Περιβολή (ἡ', τὸ περιβάλλειν ἢ περιβάλλεσθαι, ἐνδύσιμον, ἔνδυμα κ.τ.λ. «Κάσμιος τὴν περιβολὴν,» Λξ. «Περιβολὴ ἀνδρὸς ἀναγγέλλει τὰ περὶ αὐτοῦ,» Γρφ. 2) τριγύρισμα, περικύκλωσις (στρατ.) τόπος περικλεισμένος, περιοχή, περίβολος (ἐν γέν.) γύρος (απν.) περίοδος (χρον.). «Οἰκίης πολυτελέος περιβολὴ,» Ἡρ. «Μείζω τὴν περιβολὴν ποιεῖσθαι,» Ξεν. «Κύκλον τινὰ καὶ περιβολὴν ἔχουσαν ἄδον ἀγόμενος,» Πλ. «Τοῦ χωρίου τοῦ περὶ τὸ Κυνὸς σῆμα ὀξεῖαν ἢ γωνιώδη τὴν περιβολὴν ἔχοντος,» Θκ. (ὀθ. μετγν.) ‖ Περιβολὴ λόγου, τὸ ἀναστρέφειν τὰ πράγματα, καὶ τὰ δεύτερα πρῶτα λέγειν, εἶτα ἐπιβάλλειν τὰ πρῶτα, » Οὐλπ., (ἴδε ἢ Ἐμπερίβολος).

3) ἀγκάλιασμα. «Τῶν μητέρων ἢ τὸ γάλα ἀγαθὸν, καὶ αἱ περιβολαὶ φίλαι» Ξεν., ‖ὀθ. 4) ‖μετωρ.) σχέδιον (προσπάθεια) πρὸς ἐπιτυχίαν σκοποῦ (ἐν γέν.) ἐπιβολή, ἐπιχείρησις, ἢ σκοπός, ἀντικείμενον, πρόθεσις. «Λόγου—,» Ἰσοκρ.

Περίβολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιβάλλων ἢ περιβαλλόμενος (φορεύματος τριγύρω). «Στέμματα περίβολα.» Εὐρ., (ὀθ. ‖. συνηθ. οὐσ. ἀρσ.) φραγμὸς ἢ τεῖχος περικλεῖον τὴν περιοχὴν οἰκίας (πόλεως κτλ.), αὐλόγυρος· ὀχύρωμα, περιτείχισμα.

Περιβομβέω-ῶ, Μ. ήσω. Βαΐζω (κυρ. ὡσὰν τὴν μέλισσαν) πέριξ τινός.

Περιβόμβησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Περιβόσκω, Μ. βοσκήσω. Βόσκω (ἢ μσ. Βόσκομαι, [συνεκδ.] Κατοικῶ) πέριξ τινος. «Τίστα μὲν Αὐτονίην περιβοσκεται ἔθνεα γαῖαν,» Διον. (καὶ μετωνομιακώτερον) «Ἀθιζὸν περιβόσκεται ἄνθρακα τέφρη,» Καλλ.

†Περιβοτανίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω (Ξεριζόνω) τὰ πέριξ τινὸς ἄγρια βοτανα, σκαλίζω τὸ φυτὸν ὁλοτρόγυρα.

Περίβουνος (ὁ, ἡ). περιστοιχισμένος ἀπὸ βουνὰ (ἀπὸ λόφους).

Περιβράσσω, Μ. βράσω. Βράζω (Ζουλαπίζω) πέριξ τινός, (παρβλ. Περιβλύζω). ‖. (μσ.) σείομαι ὅλος ἀπό (μὲ δοτ.) «Τέλαστι περιβρασσόμενος,» Νίκ., ἔχοντες σπασμὸν γέλωτος.

Περιβραχιόνιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸν βραχίονα (φορούμενος), [ὀθ. ‖. οὐσ.) » Περιβραχιόνιον,» ακέπασμα (διὰ προφύλαξιν ἢ στολισμὸν) τοῦ βραχίονος, βραχιόλι.

Περιβρέμω καὶ (μσ.) -βρέμομαι (χ. Μ.), Π. βαΐζω πέριξ τινός. «Κῦμα.. νήσοισι περιβρέμεται Σποράδεσσι,» Διον. «Λείρια περιβρεμέται μέλισσαι,» Ἀπλλν. (καὶ ἀπολ.) » Δεινὸν δὲ περιβρομέεσκον ἀκουαί,» αὐτ.

Περιβρέχω, Μ. βρέξω. Βρέχω (Νοτκιτώ, Καταβρέχω) τι ὁλόγυρα.

Περιβριθής, έος (ὁ, ἡ). Π πολλὰ βαρὺς, (Συνίσ. περὶ Βασιλ.)

Περι-βρίθω, Μ. βρίσω (μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνεργ. Περιβεβρίθα), Π. κάμνω τι νὰ βαραίνῃ ὁλόγυρα, καταφορτώνω (αὐθ. αὐτπθ.) βαραίνω (εἶμαι καταφορτωμένος) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. «Πλούτῳ—,» Κ. Μανασσ.

Περιβρομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Περιβρέμω.

Περιβρυής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βρύων παντοχόθεν, βέματος (φορτωμένος) ἄνθη ἢ φύλλα θάλλοντα. » Πηγάνιον περιβρυὲς,» Νίκ.

Περιβρύχιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πέριξ τινὸς βυθίζων (βρυχόμενος). » Οἴδματα περιβρύχια,» Σοφ., τὰ μετὰ κρότου κατακλύζοντα τὸ πλοῖον κύματα ἢ καταπίνοντα ἐν τὸ ἄλλα.

Περι-βρύχω καὶ (μσ Βρύχομαι, Μ. βρύξω, -ομαι. Μουγγρίζω πέριξ τινὸς, κάμνω νὰ ἀντηχῶν τὰ πέριξ ἀπὸ τὰ βρυχήματά μου.

Περίβρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιβιβρώσκω, φάγωμα ὁλοτρόγυρα

Περίβρωτος (ὁ, ἡ). φαγωμένος ὁλοτρόγυρα, καταφαγωμένος ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περιβυρσόω-ῶ, Μ. ώσω. Περικαλύπτω μὲ βύρσαν (μὲ βυρσοτόμαρον).

Περιβύω, Μ. βύσω. Κόνω (Στουππόνω) ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

†Περιβωμίζω, Μ. ίσω. Περιάγω τινὰ ἐπὶ βωμοῦ (;), πομπεύω.

Περιβώμιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸν βωμόν.

Περίβωτος (ὁ, ἡ). Ἰων. ἀντὶ Περιβόητος.

Περι-γάννυμαι (χ. Μ.). Καμαρόνω μὲ ὑπερβολὴν, ὑπερεμπύνεμαι.

Περι-γανόω-ῶ, Μ. ώσω. Γανόνω ὁλοτρόγυρα. «Ἐπετήδευσεν ἡ φύσις πιμελώδη τινὰ καὶ φλεγματικὴν ὕλην, καὶ περιεγάνωσε καὶ ἐπέπλασεν αὐτὰ (τὰ ἔντερα),» Μελέτ. 2) (μτγν.) τέρπω (χαροποιῶ) κατὰ πολλὰ, καταφαιδρύνω. «Περιγανοῦντος τοῦ οἴνου τοὺς ἀνδρίλογας καὶ ἐκκαίοντος,» Θεοφύλ.

Περιγάστριος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὴν γαστέρα. «Εἰς τὸν περιγάστριον κυθμένα τοῦ κήτους ἐχώρησε,» Πορφυρογ.

Περιγέγονα, πρκ. τοῦ Περιγίγνομαι.

Περιγεγονότως, ἐπίρ. Νικητικῶς, (Γολλ.) victorieusement.

Περιγεγραμμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον περιγεγραμμένον (περιωρισμένον), συνοπτικῶς.

Περίγειος (ὁ, ἡ), ὁ πέριξ ἢ πλησίον (ὡς ἔγγιστα) τῆς γῆς· σχεδὸν πρόσγειος. «Περίγειον [ἐνν. διάστημα], » Ἀρχιμ., ἢ ὅσον ἔνεστιν ὀλιγωτέρα ἀπόστασις ἀπὸ τῶν πλανητῶν ἀπὸ τὴν γῆν.

Περιγειότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τῶν περιγείων σωμάτων.

†Περιγέλαστος (ὁ, ἡ), =Καταγέλαστος, ‖ἐκ τοῦ

†Περι.γελάω-ῶ, Μ. άσω, =Καταγελάω.

Περιγενητικὸς [περιγίγνομαι], ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ νικᾶν (μὲ γεν.) ὁ συνήθως θριαμβεύων κατά (ἀνώτερός) τινος.

Περιγηθὴς [περὶ, γέγηθα], ἐος (ὁ, ἡ), περιχαρὴς, καταχαρούμενος. (Π.) πολλὰ χαροποιὸς, πανευφρόσυνος.

Περιγηράσκω, Μ. γηράσω. Γηράσκω ἀλλεπαλλήλως. » Καρποὺς διὰ τοῦ ἔτους ὅλου περιγηράσκοντας ἑαυτοῖς,» Ἰωσ., ὡριμάζοντας ἀδιακόπως χωρὶς νὰ τοὺς τρυγᾷ κάνεὶς (κατὰ τὸ «Ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ,» Ὁδ. Ω).

Περιγίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι (ἀόρ. Περιεγενόμην κτλ.). Μένω ὑπάλοιπος, περισσεύω· μένω ὡς κέρδος· καταντῶ· διασώζομαι, γλυτώνω, ἐπιζῶ· εἶμαι ἀνώτερος, ὑπερισχύω κατά τινος, νικῶ, ὑπερτερῶ· (μὲ γεν.) » Τετρακόσια ἢ ἑβδομήκοντα τάλαντα περιεγένοντο τῶν φόρων,» Ξεν. «Μοῦνος περιεγένετο τούτου τοῦ πάθεος,» Ἡρ. » Ὧν οὐ ῥᾴδιον εὐπόρως περιγενέσθαι,» Ξεν. «Πολυπραγμοσύνῃ τοῦ βασιλῆος περιγενέσθαι,» Ἡρ. (καὶ προθετ.) » Τί σοι περιγίγνεται ἐκ φιλοσοφίας;» Ἀρετ., τί ἐνέρβασες; (καὶ ἀπολ.) «Τοῦ στρατοπέδου διαφθαρέντος, ἕνα τοῦτον μόνον περιγενέσθαι,» Ἡρ. » Οἷα δὲ ἐπιστάμενοι αὐτὸν τελευτῆσαι, ἰσόρεον, ὅτεῳ τρόπῳ περιγένοιτο,» αὐτ. (καὶ ἀποτελεσματ.) » Περιεγένετο ὥστε καλῶς ἔχειν,» Ξεν., κατήντησεν εἰς καλὸν (οἰκονομήθη) τὰ πρᾶγμα, (παρβλ. Περίειμι).

Περιγλαγής, ές (ὁ, ἡ), Π. [π. γλάγος]. πλήρης γάλακτος.

Περι-γλαγνόομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. [π. γλᾶγνος]. περιστρέφω τοὺς ὀφθαλμούς μου, βλέπω τριγύρω μου.

Περιγλαγνὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. γλάγνη] πολλὰ λαμπρὸς (ἁλιστερὸς), ἢ 2) περικεκασμημένος μὲ ἁλίστερα κοσμήματα (πετράδια ἢ ἄστρα).

†Περίγλαγνος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυρίγλαγνος.

Περίγλαισχρος (ὁ, ἡ). πολλὰ γλίσχρος (γλοιώδης).

Περιγλύκαστος (ὁ, ἡ), ὑπερθ. τοῦ

Περίγλυκυς, εος (εῖα, υ). πολλὰ γλυκὺς, γλυκύτατος.

Περιγλυκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Περιγλύφω.

Περίγλυφος (ὁ, ἡ). γεγλυμμένος (σκαλισμένος, ἀνάγλυμμένος μὲ πλουμίδια) ὁλόγυρα.

Περιγλύφω, Μ. γλύψω. Σκαλίζω μὲ τὴν γλυφίδα (Πελεκῶ, Ξεφλοιδίζω) ὁλόγυρα.

Περίγλωσσος (ὁ, ἡ). εὔγλωττος, εὔλαλος.

Περίγλωττις, ίδος (ἡ). περικάλυμμα τῆς γλώσσης.

Περι-γναμπτω, Μ. γνάμψω, =Περικάμπτω.

Περιγογγύζω, Μ. ύσω, Π. γογγύζω (μφρ. μουρμουρίζω) πέριξ τινός.

Περίγοργος (ὁ, ἡ). πολλὰ γοργὸς (στρικτους, ἔξυπνος).

‡Περίγρα (ἡ), [περὶ, γράω]. ἐργαλεῖόν τι πρὸς ξυγγύλευσιν τῶν τροχῶν τῆς ἁμάξης· (κοιν.) περιγέλι, διαβήτης, (ἄλλ. γρφ. Πυράγρα).

Περίγραμμα (τό). πᾶν ὅ,τι εἶνε γεγραμμένον πέριξ τινός· γραμμὴ περιορίζουσα· σύνορον· σῶμα ἢ μέρος περιγεγραμμένον (περικλεισμένον)· περιοχή, περιφέρεια.

Περιγραπτέον, θετ. τοῦ Περιγράφω.

Περιγραπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς περιγραφὴν (περιορισμόν).

Περιγραπτὸς (ὁ, ἡ). περιγεγραμμένος, πε-

ριωρισμένος, ἢ· δυνάμενος νὰ περιγραφῇ (νὰ περιορισθῇ).

Περιγραφεύς, έως (ὁ). ὁ περιγράφων (περικλείων μὲ ὅρια).

Περιγραφή (ἡ), τὸ περιγράφειν· ἡ τῶν πέριξ (τῶν ὁρίων, τῆς περιφερείας) διαγραφή· σχέδιον· ἔγνος· ὑποτύπωσις· ὁρισμός· περιορισμός. τέλος. «Τῶν κακῶν—», «Ἰώσ. (συγχ. τῷ Παραγραφή). «Κατὰ περιγραφήν,» Νεμέσ., «Περιγεγραμμένως. 2) ἐξαπάτησις. «Πρὸς περιγραφὴν τῶν δανειστῶν,» Θεοφ. Ἐγκλτ.

Περιγραφικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχλων ἢ συντελῶν πρὸς περιγραφήν.

Περι-γράφω, Μ. γράψω. Γράφω (Τραβῶ γραμμὴν) πέριξ τινός· ἰχνογραφῶ, σχεδιάζω· περικλείω ἐντὸς γραμμῆς· περιορίζω· σβύνω (κατ' ἔκτ.)· ἀναιρῶ τελείως. «Ἐνὸς δ' ἔτι μενηαθείς περιγράψω τὸν λόγον,» Εὐσ. «Ἀγγόνη τὸ ζῆν περιγράψας,» Ἀθ., (παρλλ. Διαγράφω). (καὶ πθ.) «Περιεγέγραπτο γάρ, ὡς ἔοικεν, ὑπὸ τοῦ θεοῦ, μέχρις ὅσου ἡ νίκη ἐδέδοτο αὐτοῖς,» Ξεν., (συγχ. τῷ Περιγράφω).

Περι-γυμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Γυμνόνω ἐντελῶς, ἀπογυμνόνω.

Περι-γυρεύω, Μ. εύσω. Γυρνῶ ὁλόγυρα, τριγυρίζω.

Περι-γυρίζω, Μ. ίσω. Γυρίζω τι ἀνάποδα.

†Περιγυρίς, ίδος (ἡ). περιφέρεια.

Περι-γυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω γῦρον ἢ ὡς ἂν γῦρον πέριξ τινός.

‡Περιγώνιον (τὸ) καὶ

‡Περιγωνίσκος (ὁ), = Παραγωνίσκος.

Περιδαΐδαλος (ὁ, ἡ). πολλὰ τεχνικῶς (τεχνικὰ καμωμένος).

Περι-δαίω, Μ. δαίσω, Ο. καίω τι ὁλοτρόγυρα· κατακαίω· (μσ. μὲ ἄρτ. μτφορ.) καίομαι (φλογίζομαι) ἀπὸ ἔρωτα πρός τινα.

Περίδακρυς (ὁ, ἡ). κατάδακρυσμένος· πολλῶν δακρύων ἄξιος ἢ αἴτιος.

Περι-δάμναμαι (χ. Μ.), Π. καταδαμάζω, καταβλίβω. βασανίζω.

Περι-δαρδάπτω, Μ. άψω. Π. ξεσχίζω καὶ τρώγω ὁλοτρόγυρα, κατατρώγω.

Περιδδείσαφα, Π. ἀντὶ Περιδείσασα, ἀόρ. ά. τῆς θηλ. μτχ. τοῦ Περιδείδω.

‡Περιδέος (ἡ). μεγας (ὑπερβολικὸς) φόβος. [ἐκ τοῦ

Περιδεής [π. δέος], ές (ὁ, ἡ). κυριευμένος ἀπὸ μίαν φόβον, κατατρομαγμένος. 2) ξένιστε] πολλὰ φοβερός. «Μὴ βούλου περιδεὴς εἶναι τοῖς μηδὲν ἀδικοῦσιν,» Ἰσοκρ.

‡Περιδείδω, Μ. δείσω ἢ δείσομαι (ἀόρ. Περιέδδεισα, πρκ. [ἀντὶ ἑνς.] Περιδέδοικα [δέδια] ἢ Περιδείδια), Π. φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολήν, εἶμαι κατατρομαγμένος· (μὲ γεν. ἢ δοτ.) φοβοῦμαι πολλὰ περί τινος.

†Περίδεινος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Περίδινος.

Περι-δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἢ Παρευρίσκομαι εἰς «

Περίδειπνον (τὸ). τὸ μετὰ τὴν κηδείαν γινόμενον δεῖπνον πρὸς παρηγορίαν τῶν συγγενῶν καὶ φίλων τοῦ ἀποθανόντος.

Περίδεμον (τὸ). [π. δεσμός]. τὸ κάτω μέρος (τὸ γύρισμα) τοῦ λαιμοῦ.

Περιδέξιον (τὸ). τὸ περὶ τὴν δεξιὰν χεῖρα φορούμενον βραχιόλιον.

Περιδέξιος (ὁ, ἡ), = Ἀμφιδέξιος· πολλὰ ἐπιδέξιος (ἐπιτήδειος), ἁρμοδιώτατος. «Ἠὼς μὲν τέτατται περιδέξιος ἀγρευτῆρι,» Ὀππ., (ὀθ.

Περιδεξιότης (ἡ). μεγάλη δεξιότης (ἐπιτηδειότης).

Περιδεξίως, ἐπίρ. Λίαν δεξιῶς (ἐπιτηδείως).

Περιδέραιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὴν δέρην (τὸν λαιμὸν) φορούμενος, (ὀθ. || οὐσ.) **Περιδέραιον** (τὸ), δέμα ἢ κόσμημα τοῦ λαιμοῦ, χαρχάλι, λαιμοδέτι.

Περιδερίς, ίδος (ἡ), = Περιδέραιον.

Περι-δέρκομαι, Μ. δέρξομαι, Π. ἀντὶ Περιβλέπω, βλέπω τριγύρω μου, κυττάζω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περι-δέρω, Μ. δαρῶ. Τδέρνω ὁλοτρόγυρα, ξεδέρνω. «Περιδείρας βᾳδίως ὡς ἐγχέλεις.

Περίδεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιδέω, δέσιμον ὁλόγυρα.

Περι-δεσμεύω, Μ. εύσω καὶ

Περι-δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω ὁλοτρόγυρα.

Περιδέσμιος (ὁ, ἡ), Π. δεμένος πέριξ τινός, περιδεδεμένος.

Περίδεσμος (ὁ). ἁλυσίδα τοῦ λαιμοῦ, δεσμὸς περιδέραιος ἢ περιγίθ.ος, φασκιά.

Περίδετος (ὁ, ἡ). δεμένος ἢ δενόμενος ὁλόγυρα.

†Περιδευκής, ές (ὁ, ἡ), = Περίγλυκυς.

Περι-δεύω, Μ εύσω. Βρέχω ὁλόγυρα, περιβρέχω.

Περι-δέω, Μ. δήσω. Δένω τι ὁλοτρόγυρα. «Τὸ κράνος πρῶτον περιδησάμενος, τὸν λόφον ἡμελλ' ἐπιθήσειν,» Ἀρρφ. (ἐξ πθ.) «Καὶ ἡ ὀφρὺς αὐτοῦ σουδαρίῳ περιεδέδετο,» Εὐαγγ.

Περιδεῶς, ἐπίρ. Μὲ μέγαν φόβον. «Π. ἔχω,» Ἀξ., εἶμαι κατατρομαγμένος.

Περίδηλος (ὁ, ἡ). πολλὰ φανερός, παρίδηλος, ὁλοφάνερος.

‡Περίδημα (τὸ), [περιδέω]. πᾶν ὅ,τι δένεται τριγύρω· περίδεσμος· ὁ ἀδ μα Ἀγ.

Περιδηριάω, Π, μάχομαι ἐπιμόνως.

Περιδήριτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περιμάχητος, [π. ἔριδμαι].

Περι-διαιρέω-ῶ, Μ. αιρέσω, Χωρίζων ὁλόγυρα ἀφαιρῶ.

Περι-διδύσκω, Μ. περιδύσω. Ἐνδύω, περιβάλλω.

Περι-δίδωμι, Μ. δώσω. Δίδω τι ὁλοτρόγυρα. || (μσ.) βάλλω στοίχημα, στοιχηματίζω, (κατὰ λεξ.) δίδω εἰς τρίτον χέρι τὴν τιμὴν τοῦ στοιχήματος. (μὲ γεν. προθετ. ἐκ δ'.) «Περιδοῦ νῦν μοι περὶ θυμικῶν ἁλῶν,» Ἀρρφ. «Ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι,» αὐτ., (καιν.) βάζω τὸ κεφάλι μου. (καὶ ἄλλ. τῆς πρκ.) «Δεῦρο νῦν ἡ τρίπους περιδώμεθον ἠὲ λέβητος,» Ἰλ. Ψ.

Περιδοιάρω (χ. Μ.). Καταπιάνω τι μὲ τὴν βελόνην ὁλοτρόγυρα, περιῤῥάπτω.

Περι-δινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γυρίζῃ ὁλοτρόγυρα, περιστρέφω (μσ. μὲ αἰτ.) ἔχομαι ὁλόγυρα, περιέρχομαι.

Περιδινήεις, εσσα, εν, καὶ

Περιδινής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιδινούμενος (περιστρεφόμενος), (συνκδ.) κυκλοτερής· (μτφορ.) ἄστατος, εὐμετάβολος.

Περιδίνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιδινέω, ἡ ἐν κύκλῳ περιαγωγή, περιγραφή

‡Περιδίνητος (ὁ, ἡ). ὁ περιδινούμενος (περιστρεφόμενος) ἢ δυνάμενος νὰ περιγραφῇ, ἐπιδεκτικὸς περιδινήσεως (εἰς τὸν Δίον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολυδίνητος).

Περίδινος (ὁ, ἡ), [π. δῖνος]. ὁ περιπλανώμενος (γυρίζων ἔνθεν κακεῖθεν). (οὐσ.) τυχοδιώκτης· (ἰδιωτ.) πειρατής.

Περι-διπλόω-ῶ, Μ. ώσω. Διπλόνω ὁλοτρόγυρα.

Περι-διώκω, Μ. ώξω. Διώκω (Κυνηγῶ) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περι-δνοφέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. σκοτίζω παντοχόθεν, περικαλύπτω μὲ σκότος.

Περίδομημα (τὸ), [π. δέμω]. τὸ πέριξ τινὸς ἐκτισμένον οἰκοδόμημα. «Τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς—,» Στοβ.

Περι-δονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Περιδινέω, Περιστρέφω. 2) = Περιηχέω. «Αἱ σάλπιγγες περιεδόνουν,» Γργ.

Περιδόνησις, εως (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Περιδίνησις.

Περίδοξος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = Δόξως. Λίαν ἔνδοξος, περιφημότατος.

Περίδοσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιδίδωμι, στοίχημα.

Περίδου, μτ. ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Περιδέω.

Περι-δραπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω δρόμον (χρόνον) πέριξ τινός, ἀντιχῶ. [ἐκ τοῦ

Περίδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιτρέχων ἢ περιηχούμενος.

Περιδραμεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Περίδραμον, Π. ἀντὶ Περιέδραμον, ἀόρ. τῆς ὁρς. τοῦ Περιτρέχω.

Περίδρασις, εως (ἡ), χώφτισμα, [ἐκ τοῦ

Περι-δράσσομαι (τσομαι), Μ. δράξομαι. Περιλαμβάνω εἰς (Παίρνω μὲ) τὴν ροῦχαν μου, φουχτίζω.

Περιδρομάς, άδος (ὁ, ἡ), Π. (ἐπιθετ.) ἡ περιτρέχουσα (περικυκλοῦσα). || (οὐσ.) = Δρομάς, (Γαλλ.) **coureuse.**

Περιδρομεύς, εως (ὁ). ὁ περιτρέχων, (συνκδ.) ῥαδιουργός.

Περιδρομή (ἡ). τὸ περιτρέχειν, τρέξιμον τριγύρω· γύρος τόν ὁπ. κάμνει τις πέριξ τοῦ καθυτὸ δρόμου, ἵνα προλάβῃ ἢ συλλάβῃ τινὰ (νὰ ἐβγῇ ἔξαφνα ἐμπρός του) (ὅθεν μτφορ.) ἀμιλία τὴν ὁπ. ἀρχίζει τις ἐπίτηδες ἐκτὸς τοῦ προκειμένου ἵνα καταστήσῃ ἀκοὴ ὅπου θέλει (κρὸς ἀπάτην τοῦ ἄλλου). || «Ἐκ περιδρομῆς,» Πλ., = Ἐν παρόδῳ, (ὀθ. διορθ. Περιδρομῆς).

Περίδρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων (καὶ μτνμ. ἐκτεινόμενος) πέριξ τινός· ὁ τρέχων ἔνθεν κἀκεῖθεν («Ἐγθαίρω γυναῖκα περίδρομον,» Θγν.) (πθ.) τοῦ ὁπ. δύναται νὰ κάμῃ τις τὸν γῦρον, πανταχόθεν περιοδευτὸς, μὴ συνεχόμενος μὲ ἄλλο, στρογγυλὸς, περιφερής. «Οὖρεσι περίδρομος,» Ἀπλλν., περικυκλωμένος ἀπὸ βουνά. || (οὐσ.) = Περιδρομή, γύρος. 2) μέρος διὰ περίπατον (κυρ. περὶ τὰς ἐπάλξεις τείχους ἢ περὶ τὰ δῶμα οἰκίας). 3) (ἀρχιτεκτ.) τὸ μεταξὺ τοῦ τοίχου καὶ τοῦ περιστυλίου (κυρ. τῶν νεών) διάστημα

(Γαλλ.) galerie. 4) (πλθ.) τὰ σχοινιὰ διὰ τῶν ὀπ. ἀνοίγοντες τὸ κυνηγ. δίκτυον, (ἄλλ.) Ἐπίτρεμες.

Περιδρύπτω, Μ. δρύψω. Ξεσχίζω (Τσαγγρανίζω) ὁλοτρόγυρα, κατασκατόνω.

Περιδύω, Μ. δύσω (μσ. ἀόρ. Περιέδυν κλπ.). Ἐκδύω, ξεγυμνόνω (ἐν γέν.) στερῶ, ἁρπαίρω. 2) ἐνδύω· περικαλύπτω· (μσ.) σκεπάζομαι· φορῶ (ἱ).

Περιδώσεθον, Π. ά. δυϊκ. προσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Περιδίδωμι.

Περιεγείρω, Μ. ἐγερῶ. Σηκόνω τι ὁλόγυρα (περὶξ τινός)· σηκόνω εἰς τὸ πόδαρ., διεγείρω.

Περιεθέσθαι, πθ. (Ἀττ.) προκ. τοῦ Περιτίθεσθαι.

Περιεθρέω, Μ. εὐσω, = Περικάθημαι, πολιορκῶ.

Περιειδέω, Π. ἀντὶ Περιεσθίω

Περιέζομαι, Μ. ἐσοῦμαι, (μὲ εἰτ.) Κάθημαι πέριξ τινός.

†Περιεθέλω, Μ. εὐλήσω, Θέλω κατὰ πολλά, ὑπερεπιθυμῶ.

Περιειδον, ἀόρ. β'. τοῦ Περιοράω.

Περιειλλός, άδος (ἡ), Π. περιτυλίσσουσα ἢ περιτυλιγμένη, [ἐκ τοῦ

Περιειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιτυλίσσω.

Περιείλημα (τό). τὸ πρᾶγμα τὸ ὀπ. περιτυλίσσει τις ἢ διὰ τοῦ ὀπ. περιτυλίσσεταί τι.

Περιείλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιειλέω, περιτύλιγμα. 2) = Περιείλημα.

Περιειληφα, πρκ. τοῦ Περιλαμβάνω.

Περιειλίσσω, Μ. ίξω. (ων. ἀντὶ Περιελίσσω.

Περιειλίσσω, Μ. εἰλήσω, = Περιειλέω.

Περιειμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Περιέννυμι.

Περίειμι, Μ. περι-έσομαι (παρτ. Περιῶν κτλ.). Εἶμαι ἀνώτερός (ἰσχυρότερός κτλ.) τινος· ὑπερέχω, ὑπερτερῶ· ὑπερισχύω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) « Τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν περιέσεσθαι τῆς βασιλῆος, « Ἡρ. (ἐξ αὐτ. ἡ δοτ. ἐλλ. ἐκ δ'.) « Γυναικῶν ἀλλάων περίειμι νόον καὶ μῆτιν, « Ὀδ. Τ. « Ἄρχοντι προσῆκει καρτερίᾳ τῶν ἰδιωτῶν περιεῖναι, « Ξεν. « Πολλὸν γὰρ περίεσαν πλήθει οἱ Πέρσαι, « Ἡρ. 2) (χωρὶς πτ.) ἐπιζῶ· διασώζομαι. διαμένω. « Τεττίων αὐλεῖς ἐς ἑκατοστὸν ἔτος περιέσται, « Ἡρ., δὲν θὰ μείνῃ (ζωντανός)· (καὶ κατὰ τιμῆσιν Ο.) « Τόσσον ἐγὼ περὶ τ' εἰμὶ θεῶν, περί τ' εἰμ' ἀνθρώπων Ὅμ. (Ἰλ. Θ. 27). « Τὴν Ἑλλάδα περιεῖναι ἐλευθέρην, « Ἡρ. « Ἔστ' ἂν σὺν θάνηται περιόντα τὸν πατέρα, « αὐτ. « Ὅσοι μὲν νυν ἔφθησαν τὸν χειμῶνα ἀναπάσαντες τὰς νέας, καὶ αὐτοί τε περιέσαν καὶ αἱ νέες αὐτέων, « αὐτ. 3) (τρτφρ. ἡ κατὰ μτχ.) μένω ὑπόλοιπος, μένω ὡς κέρδος (καὶ τρπ. ὡς ἀποτέλεσμα), περισσεύω. « Τὰ περιόντα τῶν χρημάτων, « Δμ. « Τὸ περιὸν τοῦ χρεωτοῦ, « Θκ. (καὶ δοτ. περιπ.) « Τοῦτό μοι περιεστὶν ἀναφίρετον· τὰ δ' ἄλλα πάντα ἀπωτέρημαι, « Πλ. « Ψηφίσματα ὑμῖν περίεσται, « Δμ., θὰ σᾶς μείνουν ἄφθονα. « Τοσοῦτον αὐτῷ περιῆν (τῆς ὕβρεως), « αὐτ., τοσαύτην περιουσίαν ὕβρεως εἶχε. « Τούτοις δὲ τοσοῦτον περιέστιν, ὥστε προσαυχοφαντεῖσιν, « αὐτ. (καὶ ἀπαρ.) « Περίεστί μοι, ἰαθέντι, ἕως τοῦ μὴ πεινῆν ἀφικέσθαι, « Ξεν., κατορθόνω εὐκολώτατα. Ὅθεν) α' Ἐκ τοῦ περιόντος ταῦτα ποιῶ, « Δμ., ἐκ περιουσίας. « Ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος ἔσται αὐτῷ τὰ τῆς μάχης, « Ἡλ., (παρβλ. Περιγίγνομαι).

Περίεσμι, Μ. εἰμι (παρτ. Περιὼν κτλ.). Ἔρχομαι ὁλόγυρα, περιέρχομαι, τριγυρίζω· (συνεκδχ.) μετά τινα περίοδον φθάνω πάλιν εἰς, (ὅθεν μτφ.) καταντῶ τέλος πάντων ἢ κατὰ διαδοχὴν εἰς χεῖράς τινος· (ἐπὶ χρόν.) ἐπανέρχομαι (περιοδικῶς). « Περιὸν τῷ θέρει (τῷ ἐνιαυτῷ), « Θκ., Ξεν.

Περιείργνυμι καὶ Περιείργω, Μ. εἴρξω. Περικλείω, περιφράττω· περιορίζω.

Περιείρω, Μ. ερῶ. Προσαρμόζω (Περιπλέκω) τι ὁλόγυρα.

Περιεκατέατο, Ἰων. ἀντὶ Περιεκάθηντο.

Περιεκδέχομαι, Μ. δέξομαι. Ἐκδέχομαί (Περιμένω) τι βλέπων μὲ προσοχὴν ὁλόγυρα, παραμονεύω.

Περιεκτικός, ἡ, όν. Ὁ περιέχων (περιλαμβάνων) ἢ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ περιέχειν, χωρητικός· (συνεκδχ.) γενικός, καθολικός. ||. Περιεκτικόν, « Γραμ., τὸ μέσον ρῆμα. 2) (εἰς τὸν Ἱππικ.) σωτήριος, (ἴδε Περιεστικός).

Περιεκτικῶς, ἐπίρ. Ἐν γένει, καθόλου. 2) (εἰς τὸν Ἱππικ. κατὰ διορθ. ἀντὶ Περιεστικῶς), σωτηρίως. « Περιεκτικῶς διακειμένου τοῦ ἀνθρώπου, « Ἱππικ.

Περιέλασις, εως (ἡ), τὸ περιελαύνειν, ἢ ἐφ' ἵππου ἢ ὀχήματος περιφορὰ (περιέλευσις).

Περιελαύνω, Μ. ελάσω. Κάμνω νὰ γυρίζῃ τι πέριξ τινός· (ἰδιαιτ.) κτυπῶν βιάζω τὸ ἄλογόν μου νὰ ἔρχεται ὁλόγυρα, (ὅθεν ἐλλ.) περιέρχομαι ἔφιππος ἢ μὲ ὄχημα. « Περιελαύνων ἐθεᾶτο τοὺς πεπτωκότας, « Ξεν. Διώκω ὁλοτρόγυρα (κυρ. ζῶα τὰ ὀπ. ἥρπασα), (ἐν γέν.) λεηλατῶ· (τρπ.) ξενοχωρῶ παντοῦ. « Περιελαυνόμενος τῇ στάσει, « Ἡρ.

Περιελεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περιαιρέω.

Περιέλευσις, εως (ἡ). τὸ περιέρχεσθαι, περιφορά.

Περιελήλυθα, πρκ. τοῦ Περιέρχομαι.

Περιέλιξις, εως (ἡ). περιστροφή· περιτύλιγμα. [ἐκ τοῦ

Περιελίσσω, Μ. ελίξω. Τυλίζω τι ὁλόγυρα, περιτυλίζω· (μετνμ.) κόπτω τὸν δρόμον· περικυκλόνω.

Περιελκυσμός (ἡ). σύρσιμον ὁλόγυρα ἢ πέριξ τινός· τράβηγμα ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ· (μτφορ.) περισπασμός. [ἐκ τοῦ

Περιέλκω, Μ. έλξω καὶ (συχνότ.) ελκύσω (ἀόρ. Περιεῖλκυσα κτλ.). Σύρω τι πέριξ τινός· τραβῶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ· τραβῶν παίρνω μαζῆ μου (ἁφαιρῶ), ἀποσπῶ· παρασύρω· (μτφορ.) σύρω τὴν προσοχὴν τινος εἰς ἄλλο ἀντικείμενον ἢ εἰς διάφορα συγχρόνως, ἀπασχολῶ.

Περιελλείπω, Μ. λείψω. Εἶμαι ἐλλιπὴς (Ἐλαττοῦμαι) κατά τι.

Περιέλλειψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατά τι ἔλλειψις.

Περιελῶ, μέλλ. τοῦ Περιελαύνω.

Περιελών, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Περιαιρέω.

Περιενέγκας, ασα, αν, ἀόρ. ά. εἰς μτχ. καὶ

Περιενεγκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περιφέρω.

Περιέννυμι, Μ. έσω, Π. = Ἀμφιέννυμι, ἐνδύω, περιβάλλω.

Περιεξανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκβάλλω (Γεμίζω ἀπὸ) ἐξανθήματα ὁλόγυρα.

Περιεοῦσαι, Ἰων. ἀντὶ Περιοῦσαι, ὑπαντ. πλθ. τῆς θηλ. μτχ. τοῦ Περίειμι, Μ. ἐσομαι.

Περιεπάρην, πθ. ἀόρ. τοῦ Περιπείρω.

Περιέπεσον, ἀόρ. β'. τοῦ Περιπίπτω.

Περιεπτισμένως [περιπτίσσω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ὀγαλμένον τὸ ἐξώφλειον, χωρὶς περικάλυμμα, καθαρά.

Περιέπω, Μ. έψω καὶ (μσ.) έψομαι (παρτ. Περιεπτάν, ἀόρ. Περιέπτον καὶ πθ. Περιέφθην καὶ μέλ. Περιεφθήσομαι). Παρακολουθῶ (Συνοδεύω) τινα πρὸς ὑπεράσπισιν· (συνεκδχ.) ἔχω περὶ πολλοῦ, περιποιοῦμαι, περιβάλλω· (ἐπὶ πραγμ.) ἀσχολοῦμαι μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν εἴς τι· (ἐν γέν.) μεταχειρίζομαι οὕτως ἢ ἄλλως. « Εὖ περιέπειν τινά, « Ἡρ. « Τοὺς δὲ ἄλλους περιεῖπον ὡς ἀνδράποδα, « αὐτ. « Τοῦτον ἡμεῖς ὡς εὐεργέτην καὶ φίλον, οὐχ ὡς δοῦλον, περιέψομεν, « Ξεν. « Τοῦτον ταῖς μεγίσταις τιμαῖς περιέπειν, « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) « Μάλα περιεῖπον αὐτόν, « αὐτ. (καὶ ἐκ τοῦ ἐναντ.) « Τρηχέως κάρτα περιέσπε μαστιγέων αὐτόν, « Ἡρ. (καὶ μσ.) « Ἄτε πολεμίους περιέψεσθαι, « αὐτ. (ξ πθ.) « Τρηχέως δὲ περιεφθέντων αὐτῶν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, « αὐτ. (ξ μσ. ἀντὶ πθ.) « Ὥσπερ πτωχὸς περιέπετο, « Ξεν.

Περιεργάζομαι, Μ. εργάσομαι. Ἐργάζομαί τι περιέργως (μὲ παραπολλὴν [περιττὴν] ἐπιμέλειαν), ἐπεξεργάζομαι ὑπὲρ τὸ δέον (μὲ πολλὴν ἐπιτήδευσιν)· (κυρ.) ἐξετάζω τι τὸ ὀπ. δὲν μοι ἀνήκει, πολυπραγμονῶ· (ἐν γέν.) ἀσχολοῦμαι εἰς περιττὰ πράγματα, κοπιάζω τοῦ κακοῦ (μὲ δοτ.) προσθέτω περιττόν τι εἰς, προσθέτω τι τὸ ὀπ. ἠμποροῦσε καὶ νὰ λείπῃ, (ὅθεν ἐνίοτε εἰς τὸν πθ. πρκ. ἀμτθ.) εἶμαι περιττός. « Τῷ θυλάκῳ περιεργάσθαι, « Ἡρ., ἀρκετὸς ἦτον ὁ θύλακος, (καὶ ἐπμν.) οἱ λόγοι περιττοί. « Περιεργάζεσθαι γὰρ καὶ τῷ οἰκιδίῳ ἢ τῷ σκιμποδίῳ, « Δίλ. 2) (εἰς τὸν Ξεν. Ἑλλ. Δ'. ά, 16) ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιείργω.

Περιεργασία (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Περιέργεια.

Περιεργαστέον, θετ. τοῦ Περιεργάζομαι.

Περιεργάστατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Περιεργέστερος, α, ον, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Περίεργος.

†Περιεργής, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυριεργής

Περιεργία (ἡ), τὸ περιεργάζεσθαι, περιττὴ ἐργασία, προσπάθεια διὰ παραμικρὰ ἢ περιττὰ πράγματα, μικροπρεπὴς ἐπιτήδευσις, (Γαλλ.) affectation. (ἰδιαιτ.) τὸ ἐλάττωμα τοῦ περιέργου, σπουδὴ (ἐπιθυμία) εἰς τὸ νὰ ἐξετάζῃ τις καὶ νὰ

μανθάνω τὰ τοῦ ἄλλου, πολυπραγμοσύνη, [ἐκ τοῦ
Περίεργος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -άτερος, -ότατος ἢ ἀνμλ. -έστερος, -έστατος). Ὁ ἐργαζόμενός τι μὲ ὑπερβολικὴν καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον περιττὴν ἀκρίβειαν· ὁ ἀσχολούμενος εἰς πράγματα τὰ ὁπ. δὲν τῷ ἀνήκουν, (ἰδιαιτ.) ὁ ἀφίνων τὸ ἔργον του καὶ ἐξετάζων τί κάμνει ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, πολυπράγμων· (ἐπὶ πραγμ.) ὁ κεκαμωμένος μὲ πολλὴν ἐπιτήδευσιν, ἐπεξειργασμένος ὑπὲρ τὸ δέον, (ἐν γέν.) περιττός, ἐπιτετηδευμένος, (Γαλλ.) recherché. ▪ Τὸ γλωσσηματικὸν ἢ περίεργον τῆς Θουκυδίδου λέξεως, ▪ Δ. Ἁλ. ▪ Οὐθὲν ποιεῖ περίεργον οὐδὲ μάτην ἡ φύσις, ▪ Ἀρστ.
Περιέργω, Μ. ἐρξω, Ἰων. καὶ (ἀρχ.) Ἀττ. ἀντὶ Περιείργω.
Περιέργως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον περίεργον (περιττὸν), μὲ πολλὴν ἐπιτήδευσιν· μὲ περιέργειαν.
Περι-ερέσσω(ττω), Μ. ερέσω. Κωπηλατῶ ἀμφοτέρωθεν, κωπηλατῶ δι-ὰ ἢ ἀριστερὰ ἕνα γυρίσῃ τὸ πλοῖον.
Περίερκτος (ὁ, ἡ), [περιέργω]. περικλειόμενος ὁλοτρόγυρα, περιφραγμένος.
;Περίερμα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Περὶ ἕρμα.
Περι-έρπω, Μ. ἑρύσω (ἀόρ. Περιείρπυσα κτλ.). Ἕρπω (Σύρομαι ᾽σὰν τὸ φείδι) ὁλοτρόγυρα· περιτυλίσσομαι. (Π.) Περιέρχομαι.
Περι-έρρω, Μ. ερρήσω. Περιφέρομαι τῆδε κακεῖσε, περιπλανῶμαι. ▪ Ζητῶ περιέρρων αὐτὸν ἐξ ἐωθινοῦ, ▪ (Φερεκρ. παρὰ) Σδ.
Περιέρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Περιῆλθον κτλ.). (μὲ αἰτ.) Ἔρχομαι πέριξ τινός, (χ. πτ.) ἔρχομαι ὁλόγυρα, περιφέρομαι, τριγυρίζω· κάμνω τὸν γῦρόν μου, καταντῶ πάλιν ἐκεῖ ἀπ᾽ ὅπου ἤρχισα· κυκλοφορῶ. ▪ Ἡ σελήνη τὸν ἑαυτῆς κύκλον περιέρχεται, ▪ Πλάτ. ▪ Πᾶσαν γὴν περιέρχονται, ▪ Ξεν. (καὶ ἑλλ.) ▪ Ἐπεὶ περιῆλθεν ὁ ἐνιαυτὸς, ▪ αὐτ. ▪ Ἐπειδὴν οἱ προκείμενοι λόγοι περιέλθωσιν, ▪ αὐτ., κάμουν τὸν γῦρόν τους, τελειώσουν. (καὶ πρὸς μτχ.) ▪ Περιέρχεται λαγαπαιῶν, ▪ Δημ. 2) (τρπ.) κόπτω τὸν δρόμον τινός, κιάνω ἀπ᾽ ὅλα τὰ μέρη· (τρπ.) παρακρούομαι, ἀπατῶ. ▪ Σοφίᾳ μὲν περιῆλθε, ▪ Ἀρ. ▪ Ταὐτὸν μὲν οὕτω περιῆλθεν ἡ τέχνις, ▪ αὐτ., τὸν ἥρωα (τέλος πάντων). ▪ Ταῦτα ἰσχυρῶς περιελήλυθε τοὺς πολλούς, ▪ Ἀκ., τοὺς ἔχουν προκατειλημμένους. 3) (μὲ αἰτ. πρόθετ.) καταντῶ (μετὰ παρέλευσιν καιροῦ ἢ κατὰ διαδοχήν) εἰς χεῖράς τινος· φθάνω τέλος πάντων (ἐπὶ κακοῦ) περιπίπτω εἰς· (ἐπερ.) λαμβάνω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἔκβασιν. ▪ Μέχρις οὗ ἐς αὐτὸν περιῆλθεν ἡ βασιληίη, ▪ Ἡρ. ▪ Ἔδει γὰρ πάντα (τὰ πράγματα) εἰς Καίσαρα περιελθεῖν, ▪ Πλ. ▪ Ἐς φθίσιν περιῆλθεν ἡ νοῦσος, ▪ Ἀρ., (παρέλ. Περίειμι, Μ. ειμι).
Περιεσθίω, Μ. έδομαι (ἀόρ. Περιέφαγον κτλ.). Τρώγω τι ὁλοτρόγυρα, κατατρώγω ἀπ᾽ ὅλα τὰ μέρη.
Περιεσκεμμένως [περισκέπτομαι], ἐπίρ. (μτχ.). Προσεκτικῶς, μετὰ περισκέψεως.
Περιέσπον, ἀόρ. β᾽. τοῦ Περιέπω.
Περιεσπάσθαι, Π. ἀντὶ Περιέσπασθαι, μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περιέννυμι.
Περιέσσει, Π. ἀντὶ Περίεισι, β᾽. ἐν. πρσ. τοῦ Περίειμι, Μ. ἔσομαι.
Περιεσταλμένως [περιστέλλω], ἐπίρ. (μτχ.). Σκεπασμένα, συμμαζωγμένα· μὲ συστολήν.
Περιέστηκα, μσ. πρκ. καὶ
Περιέστην, μσ. ἀόρ. τοῦ Περίστημι.
Περιεστιγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Περιστίζω.
Περιεστικὸς [περίειμι], ή, όν. (ἰατρ.) Ὁ σημαίνων ὅτι δύναται (εἶνε ἐλπὶς) νὰ σωθῇ (νὰ γλυτώσῃ, νὰ ἀναλάβῃ) ὁ ἀσθενὴς, σωτηρίας δηλωτικός, (ἄλλ. διορθ. Περιεκτικός).
Περιεστικῶς, ἐπίρ. Εἰς κατάστασιν ἥτις δίδει ἐλπίδα σωτηρίας. ▪ Π. διακεῖσθαι, ▪ Ἱππκρ., (ἄλλ. διορθ. Περιεκτικῶς).
Περιεστῶς, ῶσα, ός, Ἀττ. ἀντὶ Περιεστηκώς, μσ. πρκ. τοῦ Περίστημι.
Περιεστραμμένως [περιστρέφω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἐν εἴδει περιστροφῆς, κυκλοειδῶς.
Περιέσχατος, η, ον. Ὁ τελευταῖος τῶν πέριξ, ὁλοκληρικός. ▪ Τὰ περιέσχατα, ▪ Ἡρ., αἱ ἄκραις ὁλοτρόγυρα.
Περιέσχαμεν, ἐνεργ. ἀόρ. β᾽. καὶ
Περιετέτμητο, γ᾽. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Περιτέμνω.
Περιέτυχον, ἀόρ. β᾽. τοῦ Περιτυγχάνω.
Περι-ευρίσκω, Μ. ευρήσω. Εὑρίσκω τι περιπλέον (ὡς περίσσευμα).
Περίεφθος (ὁ, ἡ). βρασμένος ἀπ᾽ ὅλα τὰ μέρη, καλοβρασμένος.
Περιεχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (περιλαμβάνων) τι· περιφερὴς (ς).
Περιέχω, Π. έξω καὶ σχήσω (ἀόρ. Περιέσχον κτλ.). Κρατῶ τι ὁλοτρόγυρα, ἔχω εἰς τὴν μέσην· ζώνω ἀπ᾽ ὅλα τὰ μέρη, περικλείω, περικυκλόνω. ▪ Ἦν δὲ ἡ ἔξοδος ἐκ τοῦ πεδίου στενὴ διὰ τὰ κύκλῳ περιέχοντα ὄρη, ▪ Ξεν. ▪ Περισχὼν αὐτὴν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ, ▪ Πλ. ▪ Τὸ οἴκημα περιέσχεν ἔξωθεν, ▪ αὐτ. (καὶ πθ.) ▪ Περιεχόμεθα ὑπὸ τῶν πολεμίων κύκλῳ (πανταχόθεν), ▪ Ἡρ. ▪ Γαλιλαίαν τήν τε ἄνω καὶ τὴν κάτω προσαγορευομένην περισχεῖ ἡ Φοινίκη καὶ Συρία, ▪ Ἰώσ. (ὅθεν μτχ.) ▪ Ὁ περιέχων (ἐνν. ἀήρ) καὶ ▪ Τὸ περιέχον (ἐνν. στοιχεῖον), ▪ Πλδ., ἡ ἀτμόσφαιρα· (καὶ φιλοσοφ.) ▪ Τὸ Περιέχον, ▪ Ἀρστ., τὸ καθόλου, τὸ γενικόν. (ἢ προθετ. ἀντὶ ἐπιρ.) ▪ Ἀπὸ τοῦ περιέχοντος καλοῦσιν, ▪ Ἀθ., ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον, ἐκ τοῦ γενικοῦ ὀνόματος. 2) (χ. πτ.) ἀντὶ Ἔχω, (μὲ γεν. τρπ.) ὑπερέχω, ὑπεμισχύω. ▪ Περιέσχον τῷ κέρᾳ, καὶ ἐκυκλοῦντο τὸ δεξιὸν τῶν ἐναντίων, ▪ Θκ. ▪ Ὡς τῷ ἀσφαλεῖ, ἢν ἀναγκάζηται, περισχήσων, ▪ αὐτ., νὰ ὑπερισχύσῃ διὰ τῆς ἀσφαλείας. 3) (μσ. μὲ γεν.) ἔχω τὰς χεῖράς μου τριγύρω εἰς, βαστῶ ἢ βαστιοῦμαι δυνατὰ, κρατῶ καὶ μὲ τὰ δύο χέρια, (μτφορ.) προστατεύω ἐπιμόνως ἢ, εἶμαι ὅλως διόλου προσηλωμένος εἴς τι, δὲν ξεκολλῶ ἀπό, ἐπιμένω νὰ κατορθώσω (νὰ ἀπολαύσω κτλ.) τι. ▪ Περίσχεο παιδὸς ἤδη, ▪ Ἰλ. Δ. ▪ Περιεχόμενος τῆς γυναικός, ▪ Ἱππ. ▪ Οὕτω περιέχεσθε τῆς ἡγεμονίας, ▪ αὐτ. ▪ Γευσάμενοι γὰρ τῶν ἡμετέρων ἀγαθῶν, περιέξονται, οὐδὲ ἀπωστοὶ ἔσονται, ▪ αὐτ. (ἢ πρὸς ἀπαρ.) ▪ Περιείχετο μὴ ἐκλιπεῖν τὴν τάξιν, ▪ αὐτ.
Περιεών, εοῦσα, εόν, Ἰων. ἀντὶ Περιών, μτχ. τοῦ Περίειμι, Μ. ἔσομαι.
Περιέωσμαι, (Ἀττ.) πθ. πρκ. τοῦ Περιωθέω.
Περιζαμενῶς, ἐπίρ. Π. [π. ζαμενής]. Μὲ πολλὴν ὁρμὴν (σφοδρότητα), μὲ ὑπερβολὴν, φοβερά.
Περι-ζάω-ῶ, Μ. ζήσομαι ἢ βιώσομαι (ἀόρ. Περιέζησα ἢ Περιεβίων). (μὲ γεν.) Ζῶ πλειότερον ἄλλου τινός, ἐπιζῶ.
Περιζείω, Π. ἀντὶ Περιζέω.
;Περι-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Συνάπτω δένων ὁλοτρόγυρα, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραζεύγνυμι).
Περι-ζέω, Μ. ζέσω. Βράζω (Κοχλάζω) πέριξ τινός, (ἴδε Περιβλύζω). ▪ Γπέρ κρήνης· ὅλῳδον περιέζεεν ὕδωρ, ▪ Ὀρφ. 2) βράζω δυνατά, ζεματῶ. ▪ Ἔρια περιζέσας ὄξει, ▪ Γαλ. (καὶ μτφορ.) ▪ Τῷ θυμῷ περιζέοντα, ▪ Εὐνάπ.
Περίζηλος (ὁ, ἡ). πολλὰ ζηλευτὸς, περιζήτητος, περισπούδαστος.
Περι-ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ πανταχόθεν ἢ περιέργως, ἐρευνῶ.
Περιζήτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρηγ.
;Περίζυγος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὰ ζεῦγος, περιττὸς, παραπανίσιος, (πορβλ. Παράζυγος).
†Περίζυξ, υγος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ περὶ τὸν αὐτὸν ζυγὸν, ὁμάζυγος, σύζυγος.
Περίζωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι περιζώννυταί τις, παδιὰ, μπροστέλλα, κεστεμάλι κτλ. ‖ ▪ Ἐκ περιζώματος ἀσκεῖν τι, ▪ Δ. Ἁλ., παρέργως, ἐν παρόδῳ, (ἀπὸ μεταφορ. τῶν παραμαγείρων, οἱ ὁπ. ἅμα φορέσουν τὸ περίζωμα, νομίζουν ὅτι ἔμαθον καὶ τὴν μαγειρικήν· ἢ ἐῶν ἱππέων τῆς Ῥώμης, οἱ ὁποῖοι) ▪ Ἐν περιζώμασιν ἐκινδύνευον, ▪ Πλδ., ἄνευ θώρακος.
Περιζωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Περίζωμα.
Περι-ζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω τι ὁλόγυρα (ἀπ᾽ ὅλα τὰ μέρη)· (μσ.) ζώνομαι, φορῶ τὸ ζωνάρι μου· (μὲ αἰτ.) φορῶ ἢ κρεμῶ τι εἰς (σφίγγω μὲ) τὴν ζώνην μου· (ἰδιαιτ. δὲ) φορῶ (ὡς μάγειρος ἢ σπαχειοκόμος) τὴν ἐμπροσθέλλαν μου. ▪ Ἔφοντε αὐτῷ γόγγρων λοπάδα καὶ περιεζωσμένῳ, ▪ (Ὑπηναιπ. παρ᾽) Ἀθ. ▪ Αὐτὸν δὲ Κάτων περιεζῶσθαι, ζωμόν τε φέρειν ἐν χοῒ χρυσῇ, ▪ (Ἀναξανδρ. παρ᾽) αὐτ. ▪ Περιζωσάμενος τὴν ἐσθῆτα, ▪ Πλ. ▪ Περίζωσαι τὴν ῥομφαίαν σου, ▪ Γρφ.
Περίζωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ζώσιμον· ζώνη· (μτνμ.) περίφραγμα.
Περιζώστρα (ἡ). ζωνάρι· περίζωμα· ταινία, καρδέλλα. ▪ Λεύκαν.. πορφυρέῃσι περιζώστρῃσιν ἑλικτὰν, ▪ Θκρ.
Περι-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὁδηγῶ τινα πέριξ τινός, τὸν περιφέρω (ἵνα ἴδῃ) ὅλα τὰ μέρη, τὸν τριγυρνῶ παντοῦ, τῷ δείχνω (τῷ ἐξηγῶ) πᾶν ὅ,τι ἄξιον παρατηρήσεως. ▪ Ὥσπερ οἱ τοὺς ἀγθεὶς τῶν πόλεων τῆς χειρὸς λαβόμενοι περ-

ριηγοῦνται, « Βασ. 2) = Διηγοῦμαι. « Περιηγοῦνται τὸ ἔργον τὸν τρόπον τοῦτον, « Αἰλ. (καὶ πθ.) « Τοῦτο δὲ δεήσει συμπλησιῶν ἡμᾶς τὸ περιηγηθέν, « Πλάτ.

‚Περιήγημα (τὸ). ἀντικείμενον περιηγήσεως

Περιηγηματικός, ἡ, όν. Ὁ ἐν εἴδει περιηγήσεως, περιγραφικός. « Δόγος—, « Ἀρθν.

Περιηγής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [περιάγω]. κείμενος ἐν κύκλῳ· περιφερὴς, κυκλοτερής· κοῖλος. « Χεῖρας περιηγέας, « Ἐπιγρ., τὰς ὄπισθεν δεδεμένας. « Ἀψίδες περιηγέες, « Ἀπλν., καμαρωταὶ, (συγχ. τῷ Περιαγής).

Περιήγησις, εως (ἡ), τὸ περιηγεῖσθαι, ἡ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ὁδήγησίς τινος πρὸς παρατήρησιν· (μτγν.) περιγραφὴ λεπτομερὴς· διαγραφὴ τοῦ ἐξωτερικοῦ σχήματος, σκιαγραφία, (Γαλλ.) **contour**. « Δίετῷ περιήγησιν ὁμοιότατος, « Ἱππ.

Περιηγητής, οῦ (ὁ). ὁ περιηγούμενος (ὁδηγῶν τινα εἰς διάφορα μέρη καὶ ἐξηγῶν αὐτῷ πᾶν ὅ,τι ἀξιοπαρατήρητον), (μτγν.) ὁ περιγράφων τὰ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου.

Περιηγητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς περιήγησιν, περιγραφικός. « Περιηγητικὴ (βίβλος), ἡ « Περιηγητικὰ (βιβλία), « τὰ ὁδοιπορικά, (Γαλλ.) **itinéraire**.

Περιηγητικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν περιηγητῶν, περιγραφικῶς.

†Περιήγητος (ὁ, ἡ). περιτριγυρισμένος. « Χιτὼν—, « Πλδ., ὁ περιπόρφυρος (τὸ ὁποῖον ἔχει πλῆρες Ἀττικήν τινα ἐπιγραφὴ) « Χιτωνίσκων περιήγητον ἐκπλύτῳ ἀλουργεῖ. «

Περιήδη, Ἀττ. ἀντὶ Περιῇδεν, παρτ. τοῦ Περίοιδα.

Περιὲν, παρτ. τοῦ Περίειμι, Μ. εἰμι.

Περιηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ ἀπὸ τὸ ζραγγιστῆρι, σουρόνω.

Περιήθημα (τὸ). τὸ περασμένον ἀπὸ τὰ πανὶ (ἀπὸ τὸ στραγγιστῆρι), λαγαρισμένον. 2) ἀπομεινάρι λαγαρίσματος, ἀποστραγγίδι.

Περιήκης [περὶ, ἀκή], εος (ὁ, ἡ). πολλὰ συνδλερὸς (κοπετρός).

Περι-ήκω, Μ. ήξω. Φθάνω (Ἔρχομαι) παθειὰ ἀρ' οὗ κάμω τὸν γῦρόν μου, καταντῶ κατὰ διαδοχὴν (κατὰ σειρὰν κτλ.) εἴς τινα. (ἐν γέν.) συμβαίνω, συμπίπτω, (μὲ αἰτ. προθετ.) « Ὡς οὖν περιῆκεν εἰς αὐτὸν ἡ φυλακή, « Ἀρρ., ἦλθεν ἡ ἰράδα του. « Ἐπεὶ δ' εἰς αὐτὸν ἡ ἀρχὴ περιήκει, « Ξεν. (ἢ χωρὶς τῆς προθ.) « Ταῦτά σε ἀμφότερα περιήκοντα, « Ἡρ., συνίδραμον εἰς σέ, τὰ ἔχεις. « Τοῦτον φαμὲν τά τε ἄλλα πάντα τὰ πρῶτα περιήκειν, καὶ δὴ κτλ., « αὐτ. (ἢ ἐπὶ χρν.) « Ἔτεσι δεκάτῳ περιήκοντι, « Ἀρχδ., (παρβλ. Περιέρχομαι).

Περιήλυσις, εως (ἡ), = Περιέλευσις, περίοδος· κυκλοφορία. « Τὴν Περσικὴν ἐκείνην περιήλυσιν καὶ κύκλωσιν ὁ Κάτων εἰς νοῦν βαλόμενος, « Πλ.

Περιημεκτέω, Μ. ήσω, Ἰων. (μετὰ ἢ χωρὶς ὀρτ.) λυποῦμαι μὲ ὑπερβολὴν, μὲ κακοφαίνεται παραπολὺ, ἀγανακτῶ, ἀδημονῶ, δυσφορῶ. (μὲ ὀοτ.) « Τῇ συμφορῇ (« Τῇ βουλοπόνῳ, « Τῇ ἀπάτῃ)—, « Ἡρ.

Περιήνεικα, Ἰων. ἀντὶ Περιήνεγκα.

Περι-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ ἀντηχῇ (καὶ ἀμτβτ. Ἀντηχῶ) πέριξ τινὸς ἢ εἰς ὅλα τὰ πέριξ, θρυλῶ. (πθ.) ἀκούω, Ἐνηχοῦμαι. « Περιηχηθεὶς τὰ περὶ ταπεινοφροσύνης, « Ὠριγ. « Οἱ περιηχημένοι, « (Φίλ. παρ') Εὐσ., οἱ περιδόητοι.

Περιήχημα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς περιηχήσεως, βοὴ, κρότος.

Περιηχὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ περιηχῶν (ἀντηχῶ), βροντώδης, εὔηχος, (Γαλλ.) **sonore**.

Περιήχησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιηχέω, ἀντήχησις.

Περιηχητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ περιηχεῖν ἢ περιηχεῖσθαι, ἀντηχῶν.

‚Περιθαλπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ζεστὸς, ζεστὸς ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, (κατ' ἀλλοίωσιν ἀντὶ Περιθαλπὴς), [ἐκ τοῦ

Περι-θάλπω, Μ. θάλψω. Ζεσταίνω ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), ζεσταίνω καλὰ (μτφορ.) περιποιοῦμαι.

Περίθαλψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., περιποίησις.

Περι-θαμβὴς, ἐος (ὁ, ἡ). πλήρης θάμβος, ὅλος ἔκθαμβος (ἐκπεπληγμένος).

Περιθαρσήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ-

Περιθαρσὴς, ἐος (ὁ, ἡ). πλήρης θάρσους (εὐτολμίας).

Περιθάρσυνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περιθαρσὴς.

‚Περι-θαρσύνω, Μ. υνῶ. Ἐμπνέω θάρσος (εὐτολμίαν), ἐνθαρρύνω, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραθαρσύνω).

‚Περίθειος (ὁ, ἡ). ἅλως θείας, θειότατος.

Περι-θειάω-ῶ, Μ. ώσω. Καπνίζω (πρὸς καθαρισμὸν) ὁλοτρόγυρα μὲ θειάφι.

Περιθείωμα (τὸ), τὸ τῆς περιθειώσεως ἀποτέλεσμα.

Περιθείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιθειόω, κάπνισμα (καθάρισμα) ὁλοτρόγυρα μὲ θειάφι.

Περιθέλγω, Μ. θέλξω. Θέλγω πολυτρόπως, καταθέλγω.

Περίθεμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι περιτίθεται (βάλλεται πέριξ τινὸς), στεφάνι· περίφραγμα κτλ.

Περι-θεμελιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀσφαλίζω διὰ θεμελίων ὁλοτρόγυρα.

Περι-θερμαίνω, Μ. θερμανῶ. Θερμαίνω ὁλοτρόγυρα.

Περίθερμος (ὁ, ἡ). πολλὰ θερμὸς, θερμότατος.

Περιθέσιμος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος πρὸς περίθεσιν, καμωμένος ἵνα βάλληται ὁλόγυρα (ὡς ἂν στεφάνι κτλ.).

Περίθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιτίθημι. βάλσιμον ὁλόγυρα, ρόβεμα στεφάνου κτλ.

Περιθετέον, θετ. τοῦ Περιτίθημι.

Περιθετὸς, ἡ, όν καὶ

Περίθετος (ὁ, ἡ). βαλμένος ἢ δυνάμενος νὰ βληθῇ πέριξ τινός. « Κεφαλὴ περίθετος, ἣν ἐγὼ νύκτωρ φορῶ, « Ἀρχφ., σκούφια νυκτερινή, (καὶ ἄλλ.) « Περιθετὴ (ἐνν. κόμη), « Πολύαιν., ἢ περβούκα.

Περιθέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω ὁλόγυρα, περιτρέχω, περιέρχομαι· δρομικῶς (μτγν.) ἐκτείνομαι πέριξ τινός. « Ἕτερον δὲ ἔσωθεν τεῖχος περιθεῖ, « Ἡρ. (ἢ κατὰ τμ.) « Περὶ δὲ κλισίαν θέε πάντη, « Ὀδ. Ω.

Περι-θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιεχόμενος θεωρῶ (παρατηρῶ).

Περιθήκη (ἡ), = Περίθεμα· σκούφια· σπέπασμα.

Περίθημα (τὸ), = Περίθεμα.

Περίθλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιθλάω, ζούλιγμα ὁλοτρόγυρα (ἰατρ.) πλήγωμα χωρὶς αἷμα, (Γαλλ.) **contusion**.

Περι-θλάω-ῶ, Μ. θλάσω. Ζουλίζω πάνω τι ὁλοτρόγυρα, (ἰατρ.) πληγώνω χωρὶς νὰ αἱματώσω.

Περιθλιβὴς, ἐος ὁ, ἡ!. λίαν τεθλιμμένος, καταλυπημένος.

Περι-θλίβω, Μ. θλίψω. Ζουλίζω τι ὁλόγυρα, συνθλίβω.

Περίθλιψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιθλίβω, ζούλιγμα ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, σύνθλιψις.

Περιθοῦ, μσ. ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Περιτίθημι.

Περι-θρασύνω, Μ. υνῶ. Ἐμπνέω θράσος (τόλμην)· (μτ.) γίνομαι-

‚Περί-θρασος, ἐος (εῖα, υ). πολλὰ θρασὺς (τολμηρός).

Περιθρέψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Περι-θρέπτω, Μ. θρέψω. Στάνω (Γιακκίζω) τὰ ὁλόγυρα ἢ πέριξ τινος. « Περιθρεφθεῖσα καρήνῳ ἐλάσθη τροφάλεια, « Καίντ. (καὶ μτφορ.) « Καὶ φήμη τις ἦδη περιέθρεψε τούτους, ὡς εἴη γάμων οὐκ ἐκ τυχαίων ἡ κόρη, « Κίνν.

Περιθρεκτέον, θετ. τοῦ Περιτρέχω.

Περι-θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνῶ πέριξ τινός· περιέρχομαι θρηνῶν· (μεθ.) κάμνω νὰ ἀντηχῶσι τὰ πέριξ ὑπὸ τῶν θρήνων μου.

Περι-θριγκόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω πέριξ τινὸς (Περικλείω μὲ) θριγκόν· περιφράττω.

‚Περίθριξ, ίθριχος (ὁ). πλεξίδα μαλλιῶν ἢ ὁπ. παιδιόθεν δέν ἐκόπη.

Περι-θρομβόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω νὰ πήξῃ (καὶ μσ. ἡ πθ. Πήζω) ὅλον τυρὶ ὁλόγυρα· τυριάζω.

Περιθρόνιος, α, ον. Ὁ πέριξ τοῦ Θρόνου.

Περι-θρυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρυλῶ (Βυΐζω) πέριξ τινὸς· κωδωνίζω τι παντοῦ, διαθρυλῶ· (συνήθ. κθ.) ἀντηχεῖ τι εἰς τὸ ὠτά μου, βαρέθηκα νὰ τὸ ἀκούω.

Περιθρύλητος καὶ

†Περίθρυλλος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχοῦ θρυλούμενος, περίφημος, περιδόητος.

Περι-θρύπτω, Μ. θρύψω. Κάμνω τι θρύμματα (Κατασυντρίβω) πέριξ τινός.

Περίθυμος (ὁ, ἡ). πλήρης θυμοῦ, καταθυμωμένος. ‖. (τὸ οὐδ.) Περίθυμον, ἐπίρ. ἀντὶ-

Περιθύμως, ἐπίρ. Μὲ ὑπερβολικὸν θυμόν. « Π. ἔχω, « Ἡρ., εἶμαι καταθυμωμένος.

Περι-θυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Στέκομαι (Διατρίβω) περὶ τὴν θύραν. « Περιποτῶνται τινες αἰθέσι καὶ εἴωσι περιθυρεῖν, « Αἰλ., (ἴδε καὶ Περιαθύρω).

Περι-θύω, Μ. θύσω. Θυσιάζω πέριξ τινός

περικαθαίρω τινὰ διά θυσιῶν, [παρβλ. Περιθεύω].

Περιθωρακίδιον (τὸ). τὸ περὶ τὸν θώρακα φορούμενον, = Ἐπιθωρακίδιον.

Περιθωρακίζω, Μ. (σω. Θωρακίζω πανταχόθεν, περιβάλλω θώρακα.

Περι-ιάπτω, Μ. ιάψω, Π. πληγόνω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, κατατληγόνω.

Περιαδέω, Μ. ησω, Π. ἀντὶ Περιηχῶ, βούζω (ἀντηχῶ) ὁλόγυρα.

Περιαδεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περιαράω.

Περιάδμεναι, Π. ἀντὶ Περιειδέναι, ἀπαρ. τοῦ Περίοιδα.

Περι-ιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἱδρόνω ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), εἶμαι κατάϊδρωμένος.

Περίιδρωσις, εως (ἡ). ἵδρωμα γενικόν (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη) τοῦ σώματος.

Περιείναι, ἀπαρ. τοῦ Περίειμι, Μ. εἶμαι.

Περι-ίζω καὶ (μετ.)-ίζομαι, Μ. ιξήσω, = Περικάθημαι· πολιορκῶ.

Περι-ικνέομαι-οῦμαι, Μ. ίξομαι (ἀόρ. Περιικόμην), = Ἱκνέομαι.

Περι-ιππεύω, Μ. εύσω. Γυρίζω πέριξ τινὸς (Περιέρχομαι) ἔφιππος.

Περι-ίπταμαι, Μ. περι-πτήσομαι (ἀόρ. Περιέπτην κτλ.). Πετῶ ὁλόγυρα (πέριξ τινός).

Περι-ίστημι, Μ. περιστήσω (ἀόρ. Περιέστησα καὶ μσ. [αὐτκθ.] Περιέστην, πρκ. Περιέστηκα κτλ.). Στήνω τι (καὶ μσ. Στέκομαι) πέριξ τινός, βάλλω εἰς τὴν μέσην, περικυκλόνω. « Τῷ Καπιτωλίῳ φρουρὸν περιέστησε. « Πλ. (καὶ μτνμ.) « Κίνδυνον περιστῆσαι τῇ πόλει. « αὐτ. (καὶ ἑλλ. ἡ μτ.) « Μέγιστος κίνδυνος περιέστη τὴν πόλιν. « Θκ. « Περίστησαν γὰρ ἑταῖροι. « Ἰλ. Δ. (ξ αἰτ.) « Πολλοὺς δὲ χορὸν περίσταθ' ἅμιλλος. « Ἰλ. Σ. « Μή με περιστήῃσ' ἕνα πολλοί. « Ἰλ. Ρ. « Περιστάντες κύκλῳ τὸ θηρίον. « Ἡρ. (ὅθεν ἀπολ.) « Οἱ περιεστῶτες. « Λξ. 2) (μὲ αἰτ. προθετ.) κάμνω νὰ καταντήσῃ τις ἤ τι (καὶ μσ. καταντῶ) εἰς. « Τοὺς πλείστους εἰς πενίαν περιστῆσαι. « Ἡρ. « Εἰς ἑαυτὸν περιέστησε τὴν πολιτείαν. « Ἀρχ. « Εἰς ἐναντίον με τῷ λόγῳ περιέστησας. « Αἰσχν. Σωκρ. (καὶ ὑποτ. ενεστ.) « Ἐνδείᾳ περιστάναι. « Ἡρωδ. (καὶ μσ.) « Τὸ τέλος τῆς δίκης εἰς τοῦτο περιέστη. « Δυκοῦργ. « Καὶ τὸ πρᾶγμα εἰς ὑπέρδεινόν μοι περιέστη. « Δημ. « Μὴ εἰς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περιστῇ. « Αἰσχ. « Τὰ τῆς ἀπολογ. εἰς ἐμὲ περίσταται. « Συν. (καὶ πρὸς μτχ.) « Περιέστηκεν ἡ δικοῦσα ἡμῶν πρότερον σωφροσύνη νῦν ἀβουλία φαινομένη. « Θκ. (ἢ ἀπαρ.) « Περιεστήκει τῷ μὲν ὑπάτῳ μήτε καιροῦ εἶναι κυρίῳ .. μήτε τόπου. « Δ. Ἁλ. 3) (μσ.) τραβηγοῦμαι (στέκομαι) πλάγια, παραμερίζω ἴν' ἀποφύγω τι· (ὅθεν ἐν γέν.) ἀποφεύγω, ἢ (πρὸς ὑποτ. μετὰ τοῦ Μὴ) φοβοῦμαι (ὑποπτεύω) μή πως. « Τὰς βεβήλους πενοφωνίας περίστασο. « Γρφ. « Χρὴ τὸ εἰκῆ ἢ μάτην περίστασθαι. « Μ. Ἀντων. « Περιστήσομαι ὥσπερ τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν. « Λκ. « Περιέστατο μὴ πολλοὶ μιμηταὶ γένωνται. « Ἰώσ. 4) (μὲ δοτ.) μένω ὡς κέρδος εἰς τινα. « Ἡμῖν δὲ ἐκ τοῦ ἐπεικοῦς ἀξία τὸ πλέον ἡ ἔπαινος περιέστη. « Θκ. (ὅθεν) « Περιεστηκὸς νόσημα. « Ἱππαρ., τὸ μὴ θανατῶδες, καὶ « Περιεστηκυῖα πλευρῖτις ἀπὸ περιπνευμονίης. « Ἀρετ., ἡ καταντήσασα εἰς, χρονική, (παρβλ. Περιγίγνομαι).

Περι-ισχναίνομαι, Μ. (σχναν)θήσομαι Ἰσχναίνομαι (Ναρκόνομαι) πέριξ τινός.

Περικάχω, Ἀττ. ἀντὶ Περιέχω.

Περιτέον, θετ. τοῦ Περίειμι, Μ. εἶμαι.

Περι-ιχνεύω, Μ. εύσω. Περιερχόμενος ἀνιχνεύω, (δυσρθ.) σοῖν, ἀγνοῶ διατί, Περιλιχνεύω).

Περικάββαλεν, Π. ἀντὶ Περικατέβαλεν, ἀόρ. τοῦ Περικαταβάλλω.

Περι-καγχαλάω-ῶ, Μ. άσω, Π. γελῶ (χαχλανίζω) πέριξ τινὸς ἢ δυνατά.

Περικαῆς, έος (ὁ, ἡ). καόμενος ὁλοτρόγυρα, κατακαόμενος· καίων μὲ ὑπερβολήν, ὅλος πῦρ (κυρ. καὶ μτφορ.), διακαής.

Περι-καθαίρω, Μ. αρῶ. Παστρεύω (Καθαρίζω) ὁλοτρόγυρα (μτνμ.) = Περιαγνίζω.

Περι-καθ-άπτω, Μ. ἅψω. Προσάπτω τι πέριξ τινός, περιάπτω. « Τῷ ἀγκίστρῳ περικαθάπτειν ἰχθῦς τῶν πρεσβυτέρων. « Πλ. (καὶ μσ.) « Νεβρίδας περικαθάπτονται. « αὐτ.

Περι-καθαρίζω, Μ. ίσω, = Περικαθαίρω.

Περικάθαρμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς περικαθάρσεως ἀφαιρούμενον, λέρα, σκουπιδι. « Ὡς περικαθάρματα (ὅπου ἄλλ. γρφ. « Ὥσπερεὶ καθάρματα) τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περίψημα. « Γρφ

Περικαθαρμός (ὁ) καὶ

Περικάθαρσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περικαθαίρω, καθάρισμα ὁλοτρόγυρα, (μτφορ.) ἁγνισμὸς διὰ περιμάξεως κτλ.

Περικαθαρτὴς, οῦ (ὁ). ὁ περικαθαίρων, (ἄλλ.) Ἀπομάκτης.

Περι-καθ-έζομαι καὶ

Περι-κάθημαι, Μ. εδοῦμαι. (μὲ αἰτ.) Κάθημαι πέριξ τινός, (κυρ.) « Πόλιν—, « Ἡρ., πολιορκῶ. « Περικατέατο τὴν Ἄνδρον. « αὐτ. « Πᾶς Ἰσραὴλ περικάθηντο ἐπὶ Γαβαθών. « Γρφ., (ὅθεν

†**Περικάθημα** (τὸ). Γρφ. πολιορκία.

†**Περικάθησις**, εως (ἡ). ἐσφαλ. ἀντὶ Περικάθισις.

Περι-καθίζω, Μ. ίσω. Καθίζω τινα πέριξ τινός· (ἀμτδτ. ἡ ἑλλ. καὶ μσ.) = Περικάθημαι, (ὅθεν

Περικάθισις, εως (ἡ). πολιορκία.

Περι-καίνυμαι (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ.) ὑπερέχω κατὰ πάντα, ὑπερνικῶ, ὑπερτερῶ.

Περικαίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Περιέκηα κτλ.). Καίω τι ὁλόγυρα ἢ ὅλως διόλου, κατακαίω, (καὶ παθ.) κατακαίομαι· (μτφορ. μὲ γεν.) φλογίζομαι ἀπὸ ἔρωτα πρός τινα· (ἐν γέν.) κάνομαι ὑπὸ πάθους. « Τί ποτε οὗτοι περικαίονται, εἴ τι ὑμᾶς χρὴ ἀγαθὸν ἐμοῦ ἐπαίρεσθαι; « Ἀνδκδ.

Περικακέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εἰς τὴν χειροτέραν κατάστασιν (εἰς ἀπελπισίαν), ἀμηχανῶ ὑπὸ πλήθους κακῶν.

Περικάκησις, εως (ἡ). ὑπερβολὴ κακῶν, κατάστασις ἀπελπισίας, ἀμηχανία.

Περίκακος (ὁ, ἡ). εἰς τὸ ἄκρον (καθ' ὑπερβολήν) κακὸς ἢ δυστυχής.

Περι-καλαμῖτις, ίδος (ἡ). ἡ φλοῦδα (τὸ πέριξ) τοῦ καλάμου.

Περι-καλενδέω-ῶ, Μ. ήσω. = Περικυλινδέω.

Περικαλίνδησις, εως (ἡ), = Περικυλίνδησις.

Περικάλλεια (ἡ). ἄκρα καλλονή (ὡραιότης), ἐκ τοῦ

Περικαλλὴς, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ καλὸς (εὔμορφοκαιμωμένος, εὔμορφος), ὡραιότατος.

Περικάλλιπε, Π. ἀντὶ Περικατέλιπε, γ'. ἑν. πρτ. τοῦ ἀόρ. 6'. τοῦ Περικαταλείπω.

Περι-καλλύνω, Μ. υνῶ. Καλλύνω (Καλλωπίζω) περιττῶς, καθωραίζω.

Περικαλλῶς, ἐπίρ. Ὡραιότατα.

Περικάλυμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς περικάλυψιν, περίβλημα, σκέπασμα· (μτφορ.) πρόσχημα, ἐκ τοῦ

Περι-καλύπτω, Μ. ὑψω. Σκεπάζω τι ὁλόγυρα.

Περικαλυφὴ (ἡ), = τῷ

Περικάλυψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περικαλύπτω, σκέπασμα ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Περικαμπὴ (ἡ), = Περίκαμψις. || (εἰς τὸν Ἱππ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Περὶ καμπή).

Περικαμπὴς, ές (ὁ, ἡ). κυρτὸς ὁλόγυρα, στρογγύλος.

Περι-κάμπτω, Μ. κάμψω. Γυρίζω (μεθτ. καὶ ἁμτθτ.) πέριξ τινός, κάμνω τὸν γῦρον (ἀκρωτηρίου κτλ.)· (μτφορ.) ἀποφεύγω πλαγίως τι.

Περίκαμψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., γύρισμα (γύρος τὸν ὁπ. κάμνει τις) πέριξ τινός· (μτφορ.) ἀποφυγὴ μὲ τρόπον (πλαγίως).

Περι-καπνίζω, Μ. ίσω. Καπνίζω τριγύρω.

Περικάπτισε, Ο. ἀντὶ Περικατέπεσε, γ'. ἑν. πρτ. τοῦ ἀόρ. 6'. τοῦ Περικαταπίπτω.

Περικάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὴν καρδίαν. « Τὸ περικάρδιον αἷμα. « Ἐπιλγ. || « Περικάρδιον (τὸ). « ἀνατομ., τὸ μεμβρανῶδες περικάλυμμα τῆς καρδίας. || μτνμ. « Σκίλλης—. « Γεωπον.

Περικαρπιάκανθος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων ἀκανθώδεις περικάρπιον.

Περικάρπιος (ὁ, ἡ). ὁ πέριξ τοῦ καρποῦ. || Περικάρπιον (τὸ), βτν., τὸ περικάλυμμα (τὸ ἐξώφλοιον) τοῦ καρποῦ (ὁθ. ἐνίοτε) τὸ φαγώσιμον μέρος τοῦ ὠρικοῦ (ὡς περιέχον τὸν σπόρον, τὸ κουκκοῦτσι, τὸν καρπόν). 2) τὸ περὶ τὸν καρπὸν (τῆς χειρὸς) κόσμημα, βραχιόλιον.

Περικαρφισμός (ὁ). ἡ συνήθεια τῶν ὀρνίθων αἱ ὁπ. ἀφ' οὗ γεννήσουν ἢ βατεύθοῦν καθαρίζουν ἑαυτὰς ἐκ τῶν αὐγάτων περιτριβόμενοι μὲ κάρφος (ξύλον).

Περι-κατα-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ῥίπτω κάτω τι πέριξ τινός. « Κάρη κόλποις περικάββαλεν. « Ἀπλλν., ἔρριψε τὸ κεφάλι της εἰς τὰ στήθη της. (καὶ μτφορ.) « Ἐπειή με κακὴ περικάββαλεν ἄτη. « Κόϊντ., περιέπλιξεν, ἔρριψεν.

Περι-κατ-αγνυμι, Μ. ἄξω (ἀόρ. Περικατέαξα κτλ.). Κατασυντρίβω τι ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός. « Μεθύοντας οὐ-

τοὺς, τὰς ἀμίδας ἀλλήλας περικατα-γνύναι, « Ἀθ.

Περι-κατα-κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Κατατασσε-κίζω τι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη (ὁλοτρόγυρα).

Περι-κατα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι. Πιάνω τι ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), πιάνω τινὰ κόπτων τὸν δρόμον του (ἐξαίφνης ἐμπρός του, βάλλοντάς τον εἰς τὴν μέσην), κιάνω ἔξαφνα (ἐπάνω εἰς τὴν πρᾶξιν)· (ἐν γέν.) προφθάνω, καταφθάνω. « **Περικαταλαμβάνει** ὁ νέος καιρὸς ἀεὶ τὸν ἕνον, « Θφρ. (καὶ πθ.) « **Περικατα-λαμφθέντες** ὑπὸ τοῦ ῥεύματος, « Ἀρστ. (καὶ μεταφορ.) » **Περικαταλαμβανόμενος** τοῖς καιροῖς, « Πλθ., βιαζόμενος. (καὶ ἄλλ. ἡ ἀμτθτ.) « Ἐνιαυτοῦ παρελθόντος, καὶ περικαταλαβούσης τῆς ὥρας, ἐν ᾗ τὴν ἀκμὴν λαμβάνει τὸ ἄνθος, « Θφρ.

Περι-κατα-λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω πέριξ τινός, τὸν περικυκλόνω μὲ τὴν λάμψιν μου.

Περικατάλαμψις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ προηγ., ἡ παντοχόθεν κατάλαμψις.

Περι-κατα-λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω τι κατάλοιπον (ἐπίλοιπον)· ἀφίνω ὅλως διόλου, ἐγκαταλείπω.

Περικατάληπτος (ὁ, ἡ), ξ περικαταλαμ-βάνω]. πιασμένος ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Περικατάληψις, εως (ἡ). τὸ περικατα-λαμβάνειν ἢ περικαταλαμβάνεσθαι, πιάσιμον ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· κατάφθασιμα.

Περικατάξαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περι-κατάγνυμι.

Περι-κατα-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω τριγύρω εἴς τι. (μὲ δοτ.) « **Περικάπεσε** δουρὶ, « Ἀπολλ., ἔπεσε κάτω κτυπημέ-νος ἀπὸ τὸ δόρυ.

Περι-κατα-ῥέω, Μ. ῥυήσομαι. Κύνομαι (ξ μτνμ. ἐπὶ κτιρίων Κρημνίζομαι ὑπὸ παλαιότητος) παντοχόθεν. « Τὰ τείχη περικαταῤῥέοντα, « Λσ.

Περι-κατα-ῥήγνυμι, Μ. ῥήξω. Ξεσχίζω ἢ Ῥαγίζω τι ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), κατασπάνω, κατάξεσχίζω.

Περι-κατα-στρέφω, Μ. στρέψω. Καταστρέ-φω (Ἀναποδογυρίζω) τι ἐκ θεμελίων.

Περι-κατα-σφάζω (σφάττω), Μ. σφάξω. Σφάζω τινὰ πέριξ (ἐπάνω, πλησίον, μέσα εἰς τὰς ἀγκάλας) τινός, ἢ· σφάζω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη (ὄπισθεν-ζερβά), κάμνω μεγάλην σφαγήν.

Περι-κατα-τίθημι, Μ. καταθήσω (ἀόρ. Περι-κατέθηκα κτλ.). Βάλλω (Τοποθετῶ) τι ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός.

Περι-κατα-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Περικα-τέχεα κτλ.). Χύνω τι ὁλόγυρά τινος περιχύνω.

Περικατέατο, Ἰων. ἀντὶ Περικάθηντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Περικάθη-μαι.

Περι-κατέχω, Μ. καθέξω (ἀόρ. Περικατ-έσχον κτλ.). Κρατῶ τι ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), περιλαμβάνω παντοχόθεν· πολιορκῶ στενά.

Περι-κάτημαι, Ἰων. ἀντὶ Περικάθημαι.

Περίκαυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περι-καίω, καύσιμον ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Περικαυστέον, θετ. τοῦ Περικαίω

†**Περίκαυστος**, ἐσσαλμ. ἀντὶ Πυρίκαυστος

Περι-κάω, Μ. καύσω, Ἀττ. ἀντὶ Περικαίω.

Περικαῶς, ἐπίῤῥ. Σφοδρῶς, διακαῶς. «Περι-καῶς ἔχω τινός, « Εὐν., ἐπιθυμῶ σφο-δρῶς, καίομαι διά.

Περίκειμαι, Π. κείσομαι. (μὲ δοτ.) Κεῖ-μαι πέριξ τινός, κρατῶ περικυκλωμένον, περιέχω. » Γωρυτὸς τόξῳ περίκει-το, « Ὀδ. Φ. » Τεῦχος περίκειται ἀμ-φοτέρωθεν, « Ἡσ. » Εὗρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ὃν φίλον υἱόν, « Ἰλ. Τ. 2) Π. κεῖμαι ἀποβλητὸς ὡς περίσσευμα κέρ-δους. « Οὔτι μοι περίκειται, « Ἰλ. Ι., λέν μοι ἔμεινε τέποτα ὡς κέρδος ἢ κειμή-λιον, (παρβλ. Περιγίγνομαι καὶ Περικει-μένως]. 3) (συνήθ. ὡς πθ. μὲ αἰτ.) ἔχω τι κείμενον περὶ ἐμέ, εἶμαι περι-κυκλωμένος ἀπό, φορῶ. « Δάφνην (ὑ Γ-ποβήματα) περικείμενος, « Αν. » Πίνε καὶ ἔσθιε καὶ περίκεισο ἄνθεα, « Ἐπγρ. » Ἕνεκεν τῆς ἐλπίδας τοῦ Ἰταλὴ τὴν ἄλυσιν ταύτην περίκεισαι, « Γρφ. (καὶ μτνμ.) » Ὕβριν (« Ἀσθένειαν) περικ., « Θφρ., Γρ.

Περικειμένως, ἐπίῤ. Ἐκ περισσοῦ, ἐκ πε-ρουσίας. « Τοῦτο δὲ περικειμένως διε-κρινώσατο, « Κασσ. Πρόβλ.

Περι-κείρω, Μ. κερῶ. Κουρεύω ὁλοτρόγυρα· (μτνμ.) ξενδροτομῶ ὅλα τὰ πέριξ, (ἐν γέν.) βλάπτω ὅσον δύναμαι. « Τίς σε, ὦ καλὴ, περιέκειρε; « Φλγρ. (καὶ μτνμ.) « Τὴν ἀκρόπολιν περικείρας, « Αἰλ., (Γαλλ.) raser les fortifications.

Περικεκαλυμμένως [περικαλύπτω], ἐπίῤ. (μτχ.). Κρυφίως, σκεπαστά.

Περικεκομμένως [περικόπτω], ἐπίῤ. (μτχ.). Κατ' ἐπιτομὴν, συνοπτικῶς, ἐν συντομίᾳ.

Περι-κελαδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κελαδῶ ὁλο-τρόγυρα.

Περι-κεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Κεντῶ (Τρυπῶ, Σουβλίζω) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ἢ ἔνθεν κἀκεῖθεν. « Ἐκ ῥακωμάτων τινῶν τοὺς χιτῶνας ἑαυτοῖς περικεντοῦντες συῤῥάπτουσι, « Γρ., τρυπάνοντες, καταπιά-νοντες.

Περι-κεράννυμι, Μ. κεράσω. Χύνω κιρνῶν (μιγνύων) τι κέριξ τινός.

Περι-κεράω-ῶ, Μ. άσω. Ἐκτείνω τὰ κέ-ρατα (τὰς πτέρυγας) τῆς φάλαγγός μου πρὸς περικύκλωσιν τοῦ ἐχθροῦ, (ἐν γέν.) περικυκλόνω, (παρβλ.) Ὑπερκεράω.

†**Περικερδής**, ές (ὁ, ἡ), Σχλ., πολλὰ φι-λοκερδής, κακὸς (πλεονέκτης) κερδοσκό-πος, (ἄλλ. γρφ. κατὰ διάστασ. Περὶ κέρ-δη).

Περικεφαλαία (ἡ). σκέπασμα τῆς κεφα-λῆς (κυρ. τῶν στρατιωτῶν), (Γαλλ.) casque. 2) εἶδος τυλίγματος τῶν πλεξί-δων περὶ τὴν κεφαλὴν ἢ· σκούφια μὲ μαλλιὰ, κερβοῦκα. 3) εἶδος κεφαλαλ-γίας, (κυρ. ἡμιλ. τοῦ

Περικεφάλαιος, α, ον. Ὁ περιλαμβάνων τὴν ἢ περιβαλλόμενος εἰς τὴν κεφα-λήν. || (οὐσ.) **Περικεφάλαιον** (τὸ), πᾶν ὅ,τι φορεῖται περὶ τὴν κεφαλήν, = Περι-κεφαλαία.

Περικέφαλος (ὁ, ἡ), = Περικεφάλαιος.

Περι-κήδομαι (χ. Μ.), Π. (μὲ γεν.) φρον-τίζω (ἐννοιάζομαι) κατὰ πολλὰ περί τι-νος.

Περίκηλος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ξηρὸς, κατα-ξηρος.

Περίκηπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέριξ ἑαυτοῦ κῆπον· οἶκος ἐν μέσῳ κήπου· ἢ κῆπος πέριξ πόλεως ἢ οἴκου· ἢ δρόμος (allée) ὁλόγυρα εἰς κῆπον.

Περι-κίδνημαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Περισκε-δάννυμαι.

Περι-κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ τι ὁλοτρόγυρα.

Περικιόνιος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Βάκχος (διότι στεφανίσης τῆς οἰκίας ὅταν ἐκφαινώθη ἡ Σεμέλη, ἐσώθη ὑπὸ τοῦ κιστοῦ ὅστις περιτυλιχθεὶς εἰς τοὺς κίονας τοὺς ἐκράτησε καὶ δὲν ἔπεσον).

Περικίων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέριξ (ὁλο-τρόγυρα) κίονας, περίστυλος. || (οὐσ.) **Περιστύλιον**, (Γαλλ.) galerie.

Περι-κλαδεύω, Μ. εύσω. Κλαδεύω ὁλοτρό-γυρα.

Περικλαδής, ές (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πολλοὺς (πυκνοὺς) κλάδους.

Περι-κλάζω, Μ. κλάγξω. Βοΐζω (Γαυγί-ζω κτλ.) πέριξ τινός.

Περι-κλαίω, Μ. κλαύσομαι καὶ κλαυσοῦ-μαι. Κλαίω πέριξ τινός, μυρολογῶ νε-κρὸν προκείμενον.

Περίκλασις, εως (ἡ). τσάκισμα πέριξ τι-νός· καμπή· ἀνωμαλία (ἐδάφους), (Γαλλ.) **anfractuosité**, ξἐκ τοῦ

Περι-κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Λυγίζω τσακε-κίζω τι ὁλόγυρα· (μτνμ.) γυρίζω (περι-καμπτω) ἀκροτήριον κτλ., (Γαλλ.) **doubler**. ||. (παθ.) » Τόπος περικεκλασμέ-νος, « Πλθ., ἀνώμαλος. « φύλλα περι-κεκλασμένα, « Θφρ., τὰ κλίνοντα πρὸς τὴν γῆν.

Περικλεής, ές (ὁ, ἡ), περίσημος, ἔνδοξος.

Περι-κλείζω, Μ. ίσω. Ἐπαινῶ παντοῦ, κάμνω περίφημόν τινα.

Περίκλεισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περι-κλείω, κλείσιμον ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Περίκλεισμα (τὸ). μέρος περικλεισμένον, περιοχὴ, περίβολος.

Περικλειστικὸς, ἡ, όν. (μὲ γεν.) Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ περικλείειν (περιλαμ-βάνειν). « Ὁ κύκλος περικλειστικὸς ἐστι παντὸς πολυγώνου ἐπιπέδου σχήματος, « Εὐκλ.

Περίκλειστος (ὁ, ἡ). κλεισμένος ὁλοτρό-γυρα (παντοχόθεν), περικλεισμένος, (εἰς τὸν Πλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Περίκλυστος).

Περικλείστος [περικλείζω], ος, ον καὶ

Περικλειτὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Περικλεής.

Περι-κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω τι ὁλοτρό-γυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), περικυκλόνω.

Περικλείζω, κατὰ κρα. ἀντὶ-

Περι-κλῄζω, Ἰων. ἀντὶ Περικλείζω.

Περικλήιστος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Περικλεί-στος.

Περικλῄω, Ἰων. ἀντὶ Περικλείω.

†**Περικλῆτες**, ιδες (ἡ), = Ἐπίκληρος.

Περικλίνω, Ἀττ. Ἰων. ἀντὶ Περικλείω.

Περικλινής, ές (ὁ, ἡ). γυρτὸς ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, κατηφορικὸς ὁλοτρόγυρα, θολωτός.

Περίκλινον καὶ Περίκλιντρον (τὸ). τραπέ-ζι στρογγυλὸν (περὶ τοῦ ὁπ. βάλλονται αἱ κλῖναι, τὰ καθίσματα)· κάθισμα (κλί-νη) διὰ τοιοῦτον τραπέζι, (παρβλ. Τρί-κλινον).

Περι-κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω πλαγίως, (συγχ. τῷ Παρεκκλίνω, Παρακλίνω καὶ Ὑπερκλείω).

Περικλισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Περικλιτέον, θετ. τοῦ Περικλίνω.

Περι-κλονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κλονῶ (σείω, ταράττω) τι ὁλοτρόχυρα.

Περικλόνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Περικλόδην, ἐπιρ. Ἐν εἴδει περικλύσεως, πρόχυτα, [ἐκ τοῦ

Περι-κλύζω, Μ. κλύσω. Βρέχω ὁλοτρόχυρα (Ξεπλύνω) μὲ πολὺ νερόν, περιχέω. ||. (πθ.) εἶμαι παντοχόθεν περικυκλωμένος ἀπὸ νερά. « Ὑγρωτάτης οὔσης διὰ τὸ παντοχόθεν περικλύζεσθαι τῇ λίμνῃ. « Ι. Καντακουζ. (ᾧ μεταφρ.) « Περικλύζῃ κακοῖς πίνε κώφειον. « Λδ.

Περικλύμενον (τό), εἶδ. φυτοῦ (περικλεκ.) (καιν.) ἀγκιστρίμημα, (Γαλλ.) chèvre-feuille.

Περίκλυσις, εως (ἡ), = Περικλυσμός.

Περίκλυσμα (τό). ὑγρὸν χρησιμεῦον ἢ χρησιμεύσαν εἰς περίκλυσιν, ἀπόπλυμα.

Περικλυσμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Περικλύζω, περέχυμα.

Περικλύστη (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Περίκλυστος (ὁ, ἡ). ὁ παντοχόθεν ὑπὸ τῆς θαλάσσης βρεχόμενος (περικλυζόμενος). « Νῆσος—, « Δίοχλ.

Περικλυτός, ἡ, ὄν, Π. [περί, κλύω]. ὁ ἀκουόμενος παντοῦ (ὁλοτρόχυρα), ἐξάκουστος, (μεταφρ.) ὀνομαστός, περίφημος.

Περι-κλώζω, Μ. κλώξω. Κλώζω τινά (χυρ. εἰς τὸ θέατρον) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ἐκσυρίττω.

Περι-κλώθω, Μ. κλώσω. Κλώθω ὁλοτρόχυρα, κλωθογυρίζω (εἰς τὸ ΚΒ', κεφ. ἐδαφ. 11 τῆς Ἐξόδου, ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Περικεκυκλωμένους).

Περικνημίδιος καὶ Περικνήμιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὴν κνήμην. ||. (νῦν.) « Περικνήμια, « Ἐκκλ., τὰ περὶ τὴν κνήμην μέρη τοῦ σώματος.

Περικνημίς, ῖδος (ἡ). σκέπασμα τῆς κνήμης, καλτσοῦνι, τσουλοῦκι.

Περικνίδιον (τό). τὸ τριμερὲς μέρος τοῦ φυτοῦ (τὸ ὁπ. ἠμπορεῖ τις νὰ κόψῃ μὲ τὸ νύχι), [ἐκ τοῦ

Περι-κνίζω, Μ. κνίσω. Τσιμπῶ ὁλοτρόχυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη)· περιτρώγω (μεταφρ.) ἐγγίζω διὰ σκωμμάτων.

Περι-κνυζάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Κνυζῶμαι (Μουρμουρίζω χαϊδευτικῶς, ὡς ἂν τὰ σκυλάκια,) περί τινος.

Περι-κνύω, Μ. κνύσω. Ξύνω ὁλοτρόχυρα.

Περικοκκύζω, Μ. ύσω. Κοκκύζω (Ψωνάζω σὰν τὸν πετεινόν) γυρίζων πέριξ τοῦ νικηθέντος ἐχθροῦ, (ἐν γέν.) περιφρονῶ.

Περι-κολάπτω, Μ. ψω. Σκάπτω (Βαθουλάνω) ὁλόγυρα.

Περικολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολνῶ τι ὁλοτρόχυρα ἢ πέριξ τινός.

Περικολούω, Μ. ούσω. Κολιβόνω. ὁλοτρόχυρα, περικόπτω· (μεταφρ.) σμικρύνω, ταπεινόνω.

Περι-κολπίζω, Μ. ίσω. Περιπλέω ἐντὸς κόλπου.

Περικόλπιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸν κόλπον φερόμενος ἢ φερόμενος.

Περικομβή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Περι-κομίζω, Μ. ίσω. Φέρω (Κουβαλῶ) τι ὁλοτρόχυρα. ||. (μσ. ἢ κθ.) περιφερομαι· περιπλέω (Θκδ. Γ', 81).

Περίκομμα (τό). κεφτὲς κομμάτι κρέατος ψιλοκομμένου φαγητὸν ἀπὸ τοιοῦτον κρέας, (Τουρκ.) κιμᾶς.

Περικομμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ προηγ. « Κεκκυλμάτια, τὰ τῶν βυρσῶν περικομμάτια, « Ἡσύχ.

Περίκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν κόμην (καὶ μτγν. ἐπὶ δένδρ.) τὰ κλαδιὰ ἢ φύλλα του πέριξ τῆς κορυφῆς.

Περι-κομπέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαθρυλλῶ κομπάζων, μεγαλοπαιῶ (Θκ. ς', 17, Ἰώσηπ.).

Περικομψος (ὁ, ἡ), πολλὰ κομψός.

Περικονδυλοπωρεχίλια, ας (ἡ). ἡ ἀγαπῶσα νὰ σκληρύνῃ ὡσὰν πωρὶ τοὺς ἄρμους (κονδύλους) τῶν δακτύλων, (Κωμ. ἐπίθ. τῆς Ποδάγρας).

Περικοπή (ἡ). τὸ περικόπτειν, κόψιμον ὁλοτρόχυρα (μτγν.) λῃστεία, ἁρπαγή, λεηλασία. 2) πᾶν ὅ,τι δὲν χρησιμεύει εἰμὴ πρὸς ἐπίδειξιν μόνον καὶ μεγαλοπρέπειαν (ἐκμ.) ἠμπορεῖ νὰ περικοπῇ (νὰ ἀφαιρεθῇ) ὡς περιττόν, (Γαλλ.) trait, retrait. 3) τὸ ἐξωτερικὸν σχῆμα (Γαλλ. le contour) τῆς εἰκόνος, (σπρβλ.) Περιγραφή. 4) (στρ.) ἀκρίβεια περὶ τὴν ἔκφρασιν, ὕφος συνοπτικὸν (περιεκτικόν), ὁριαμὸς ἀκριβής. 5) (μιγν.) μέρος συγγράμματος (λίγα κτλ.) περισωθισμένον δι' ἀνάγνωσιν.

Περίκοπος (ὁ, ἡ). πολλὰ κοπιασμένος, ἀπυκαμωμένος.

Περικοπτέον, θετ. τοῦ Περικόπτω.

Περικόπτης, ου (ὁ). λῃστής, [ἐκ τοῦ

Περι-κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω τι ὁλόγυρα, ἀφανίζω (ἰδιαιτ. δενδροτομῶ) τόπον τινά· λεηλατῶ, λῃστεύω (μεταφρ.) σμικρύνω, ταπεινόνω, ἐξασθενίζω. συντέμνω. « Κἂν αἱ ῥίζαι περικοπῶσι, « Θφρ. « Ὅσοι Ἑρμαῖ ἦσαν λίθινοι ἐν τῇ πόλει τῶν Ἀθηναίων, μιᾷ νυκτὶ οἱ πλεῖστοι περιεκόπησαν τὰ πρόσωπα. « Θκ. « Εἰς τὴν Γορδιανὴν ἐμβεβληκὼς, καὶ περικόπτων τοὺς ὑπὸ Τιγράνῃ, « Πλ. « Τῶν πολιτῶν περικόπτος τὰς οὐσίας, « Δ. Ἁλ. « Τὸ ἐπιτηδεύειν ἐν τούτοις μόνον πίνειν, ὡς ἀλαζονικὸν, περικόπτομεν τοῖς παρατυχοῦσι, « Ἐλμ. « Ἐν τῷ κρώτῳ τῶν ἐπιδημίων παμπάλλας ἤθροισεν ἡμέρας εἰς ταυτόν, ἃς ἐν τῷ Προγνωστικῷ . . περικόπτειν φαίνεται, « Γαλ.

†Περι-κορδακίζω, Μ. ίσω. Χορεύω (ἐρχόμενος ὁλόγυρα) τὸν κόρδακα.

Περι-κορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σαρώνω (Παρσεύω) ὁλοτρόχυρα, (ὅθεν

Περικόρημα (τό), = Περίψημα, σκουπίδι.

Περι-κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Στολίζω ὁλοτρόχυρα (μὲ ἐπιμέλειαν), καταστολίζω. « Θυγατέρες περικεκοσμημέναι ὡς ὁμοίωμα ναοῦ, « Γρφ.

Περικοσμημα (τό). στολίδιον δι' οὗ περικοσμεῖται τις, (μεταφρ.) πρόφασις εὐσχήμως.

Περικόσμιος, α ἢ ος, ον. Ὁ πέριξ τοῦ κόσμου, ὁ περιέχων τὸν κοσμον.

Περίκουρος (ὁ, ἡ), [περικείρω]. κουρευμένος ὁλοτρόχυρα. 2) (Γλα.) ὁ περικλωθεὶς καὶ πασθεὶς εἰς τὸν πόλεμον ἀχμάλωτος.

Περικράγλιον (τό). τὸ θηλυκὸν μέρος τοῦ κοχλίου (τῆς βίδας), (Γαλλ.) écrou.

Περι-κράζω, Μ. κεκράξομαι (μ. σ. πρκ. ἀντὶ ἑνὸς Περικέκραγα, Φωνάζω πέριξ τινός. (συγχ. μετὰ ᾗ ἴσως εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ Περικρώζω).

Περικράνιος, α, ον. Ὁ περὶ τὸ κρανίον, (ὅθεν ||. οὐσ. θηλ.) ¦Περικρανία (ἐνν. μῆνιγξ), « ἡ περικαλύπτουσα τὸ κρανίον μεμβράνα, καὶ « Περικράνιον, « Ἀνατομ., τὸ πέριξ τοῦ κρανίου.

Περίκρανος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὴν κεφαλήν, (ὅθεν ||. οὐσ.) Περίκρανον (τό), Στρ., σκέπασμα ἢ δέσιμον τῆς κεφαλῆς, διάδημα ἢ περικεφαλαία. « Περίκρανον ἐξ ἀρναικίδων, « Πλό.

Περι-κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω, [ἐκ τοῦ

Περικρατής, έος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ κατοφθόνων τι (ἐπικρατῶν τινός)· (χ. πτ.) πολλὰ κραταιός (ἰσχυρός).

†Περικράτησις, εως (ἡ). (μὲ γεν.) κράτημα, ἐμπαθισμα. « Οὔρων—, « Σχλ. Νικ., = Ἰσχυρία. 2) (χ. πτ.) τὸ ὑπερκρατεῖν, ὑπερισχυσις. « Μῆλα, πάντα τὰ τετράποδα· κατὰ περικράτησιν δέ, τὰ προβατα καὶ αἱ αἶγες, « Ἐτυμολ.

Περικρατητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα τοῦ περικρατεῖν, ἐπικρατητικός.

Περικρατῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον περικρατῆ, ἐγκρατῶς.

Περι-κρέμαμαι, μσ. αὐτνθ. τοῦ

Περι-κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω καὶ Ἀττ. κρεμάω-ῶ. (μὲ ὁτ.) Κρεμνῶ τι περὶ τινός. « Λαγαρὸν δειρῇ δέρμα περικρέμαται, « Ἐπιγρ.

Περικρεμάω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ Περικρεμάσω, μέλλ. τοῦ προηγ.

Περικρεμὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ κρεμάμενος πέριξ τινός· ὁ ἔχων πέριξ ἑαυτοῦ κρεμάμενα πλῆθος πραγμάτων, γεμάτος ὁλοτρόχυρα ἀπό, (μὲ ὁτ.) « Ναὸς ἀναθήμασι περικρεμὴς, « Ἀκ.

Περίκρημνος (ὁ, ἡ). περιτριγυρισμένος ὑπὸ κρημνῶν, κρημνώδης ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περικροτάφιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τοὺς κροτάφους. « Βοστρυχος—, « Γργ. Νύσ.

Περι-κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόμνω κρότον (Ἀντηχῶ) ὁλοτρόχυρα, [ἐκ τοῦ

Περίκροτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντηχῶν ὁλοτρόχυρα (κάμνων μέγαν κρότον), πολλὰ βροντερος. « Ἀδεψήτοιο περίκροτα νῶτα βοείης, « Νόνν.

Περι-κρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶ τι ὁλοτρόχυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη)· κτυπῶν δοκιμάζω πήλινον σκεῦος ἂν ἦνε ῥαγισμένον. « Εἴ πῇ τι σαθρὸν ἔχει, πᾶν περικρούομεν, « Πλάτ. 2) (μὲ ὁτ. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) κτυπῶν περιβάλλω τι εἰς ἢ ἀφαιρῶ ἀπό. « Πέδας περικρούειν τινί, « Πλ. (καὶ πθ.) « Περικρουσθεῖσα πέτρα καὶ ὕστερα, « Πλάτ., ἀποσκασθέντων ἀπ' αὐτῆς.

†Περι-κρύβω, Μ. κρύψω, Γρφ. ἀντὶ Περικρύπτω.

†Περι-κερυερός, ά, ού Πολλά κρυερός, κατάψυχρος.
Περι-κρυπτω, Μ. κρύζω. Κρύπτω (Σκεπάζω) τι ὅπ' ὅλα τὰ μέρη, συγκρύπτω. « Περιέκρυβεν ἑαυτὴν μῆνας πέντε, « Εὐαγγ.
Περι-κρώζω, Μ. κρώξω. Φωνάζω πέριξ τινὸς ὡσὰν τὸν κόρακα.
†Περι-κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ τι περὶ ἐμαυτόν ἢ προσέτι, ἀποκτῶ περιουσίαν, προσκτῶμαι.
Περι-κτείνω, Μ. κτενῶ. Φονεύω ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινος.
Περίκτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περικτάομαι, ἀπόκτησις (περιουσίας), πρόσκτησις.
Περικτητικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος πρὸς περίκτησιν (ἀποκτησιν).
¡Περίκτητος (ὁ, ἡ, —(ἡ πιθανώτ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Περικτητικός
Περικτίονες καὶ Περικτῖται οἱ), Π. [π. κτίζω]. οἱ οἰκοῦντες πέριξ τινός, περίοικοι, γείτονες.
Περι-κτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω κτύπον (Ἀντηχῶ) εἰς ὅλα τὰ πέριξ· κτυπῶ δυνατά, βούζω· (συνδύαζ.) παραζαλίζω. « Βροντὴν ἐξαισίαν ὑφ' ἧς καὶ περικτυπηθῆναι τὰς ἀκοάς, « Ν. Χων.
Περι-κυδιατάω-ῶ, Μ. ήσω. Κυδιατῶ πέριξ τινός.
Περι-κυδαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἐγκωμιάζω παντοχοῦ, διαφημίζω, [ἐκ τοῦ
Περι-κυδής, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. κῦδος]. ὁ παντοχοῦ ἢ κατὰ πολλὰ ἔνδοξος, περίφημος.
Περι-κυκάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακατόνω παντοχόθεν, (μτγν.) συνταράττω.
Περικυκλάς, άδος (ἡ), Π. ἡ κυκλικῶς κινουμένη (κυκλοφορεῖσα).
Περι-κυκλέω, Μ. εύσω. Περιστρέφομαι ἐν κύκλῳ, κυκλοφορῶ πέριξ τινός· περιστοιχῶ.
Περι-κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ τι ἐν κύκλῳ, περιστρέφω. ||. (μσ.) =Περικυκλόομαι.
Περικύκλησις, εως (ἡ). ἡ ἐν κύκλῳ περιφορὰ, περιστροφὴ, κυκλοφορία.
Περικύκλιος καὶ Περικυκλος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς κυκλοτερὴς, ὁλοστρόγγυλος. ||. (οὐσ. ἀρσ.) γύρος, στεφάνι, περιφέρεια.
Περι-κυκλόω-ῶ καὶ (μσ.)-όομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ωμαι. Σχηματίζω κύκλον πέριξ τινός, βάλλω εἰς τὴν μέσην, περικυκλώνω.
Περικύκλῳ, ἐπίρ. Ὁλόγυρα, ὁλοτρόγυρα.
Περικύκλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περικυκλόω, βάλσιμον εἰς τὴν μέσην, περικύκλωμα.
Περι-κυλινδέω-ῶ, Μ. ήσω, =Περικυλίω.
Περικυλίνδησις καὶ
Περικύλισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Περι-κυλίω, Μ. ισω. Κυλίω τι πέριξ τινὸς ἢ ὁλοτρόγυρα.
Περι-κυμαίνω, Μ. ανῶ. Κυματίζω πέριξ τινός, περιῤῥέω, [ἐκ τοῦ
Περικύμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. βρεχόμενος παντοχόθεν ὑπὸ τῶν κυμάτων, περίβρυτος.
Περίκυρτος (ὁ, ἡ). κυρτὸς ὁλοτρόγυρα.
« Τοῦ ποτηρίου κύλον μὲν τὸ ἐντὸς, περίκυρτον δὲ τὸ ἐκτὸς, « Σξτ.
Περι-κυρτόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κυρτὸν ὁλοτρόγυρα.
Περι-κύρω, Μ. κύρσω, =Περιτυγχάνω, περιπίπτω εἰς.
†Περι-κυτόω-ῶ, Μ. ώσω. Περικαλύπτω μὲ δέρμα (κύτος).
Περίκυφος (ὁ, ἡ), =Περίκυρτος.
Περι-κυφόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κυφὸν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, (παρδλ.) Περικυρτόω.
Περι-κωδωνίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ τὸν κώδωνα (καὶ ἀμτβτ. Ἀντηχῶ ὡς κώδων) πέριξ τινός· (συνδύαζ. καὶ τρπ.) δοκιμάζω, (ἴδε Κωδωνίζω).
Περι-κωκύω, Μ. ύσω. Κλαίω (Ξεφωνίζω) πέριξ τινὸς, κάμνω νὰ ἀντηχοῦν τὰ πέριξ ἀπὸ τὰ ξεφωνητά μου.
Περι-κωμάζω, Μ. άσω. Περιέρχομαι κωμάζων, (κοιν.) γυρίζω πατινάδαν.
Περι-κωνέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἴσως) ἐσφαλμ. ἀντὶ
Περι-κωνίζω, Μ. ίσω. Ἀλείφω ὁλοτρόγυρα μὲ πίσσαν, (κυρ.) ἀλείφω τὰ ὑποδήματα ἵνα ἀλίζουν, τὰ πασταρώνω.
†Περι-λακίζω, Μ. ίσω. Ξεσχίζω ὁλοτρόγυρα, καταξεσχίζω, κατακομματιάζω.
Περι-λακτίζω, Μ. ίσω. Κλωτσῶ ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ).
Περι-λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ ἐδῶ ᾗ ἐκεῖ (ὁλοτρόγυρα). λαλῶ ἀδιακρίτως, φλυαρῶ, καταζαλίζω μὲ τὴν πολυλογίαν μου. « Τίς περιλαλήσει μὴ ταχέως συγκατατεθεῖσθαι, « Μ. Ἀντ.
Περιλάλημα (τό). τὸ περιλαλούμενον, φλυάρημα· μωρολογία.
Περιλάλησις, εως (ἡ), τὸ περιλαλεῖν, περιττὴ λαλιὰ, περιττολογία. πολυλογία.
Περιλάλητος (ὁ, ἡ). ὁ περιλαλούμενος, περίφημος, περιβόητος.
†Περίλαλος (ὁ, ἡ). ὁ λαλῶν ἐδῶ ᾗ ἐκεῖ ὅ,τι φθάσῃ, πολύλογος, φλύαρος.
Περι-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Περιέλαβον κτλ.). Πιάνω τι ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη)· ἀγκαλιάζω· χωρῶ μέσα μου· βάλλω εἰς τὸ χέρι (εἰς τὴν μέσην), περικυκλόνω. « Μηνυσιδὲς πιστώσαντες τῶν νεῶν, ἐκυκλοῦντο ὡς περιλάβοιεν αὐτούς, « Ἡρ. « Περιλαβὼν αὐτὸν.. κατεσκάζετο, « Αἰλ. « Περιλαβὼν (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Περιβαλὼν) τάφρῳ καὶ χάρακι τὴν παρεμβολὴν, « Πλθ. « Διφθέρας περιλαμβάνοντες τάπον ἐν ταῖς στρατοπεδείαις ἐγυμνάζοντο, « (Κλέαρχ. καρ') Ἀθ. « Σχῆμα τὸ περιειλῆφὸς ἐν αὑτῷ πάντα ὁπόσα σχήματα, « Πλάτ. (ᾗ τρπ.) « Περιλαμβάνειν τῇ διανοίᾳ, « Γρ., καταλαμβάνειν. « Τῶν πρὸ αὐτῆς βασιλέων οὐδὲ τὴν Αἰγυπτίων ἀνασχομένων περιλαβεῖν διάλεκτον, « Πλ.
Περιλαμπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, πολλὰ λαμπρὸς (φωτερός). (μτφρ.) ἐπίσημος, ἔνδοξος.
Περίλαμπρος (ὁ, ἡ). πολλὰ λαμπρὸς (ᾗ μτφρ.) φαντασμερὸς, μεγαλοπρεπὴς· ἐπίσημος, ἔνδοξος.
¡Περιλάμπρως, ἐπίρ. Μὲ πολλὴν λαμπρότητα (μεγαλοπρέπειαν).
Περι-λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ἀκτινοβολῶ παντοχόθεν· (μτβτ.) φωτίζω τ. ὁλόγυρα, περικυκλόνω μὲ λάμψιν. « Οὓς ἀπῆλθεν εὐθὺς ἀστραπὴ περιλάμψασα, « Γρ. (καὶ πθ.) « Οὐ φθάνω τὸ ἔν νοῆσαι, καὶ τοῖς τρισὶ περιλάμπομαι, « αὐτ. « Οἶκοι παντοδαποῖς μαρμάροις περιλαμπόμενοι, « Βσσ.
Περίλαμψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ παντοχόθεν διαχεομένη ἢ περισσοχοῦσα λάμψις, περιαύγεια.
†Περιλεγντής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁλοτρόγυρα λέγνον (ζώγιαν, σειρῆτι), περισκίλας.
Περι-λέγω, Μ. λέξω. Λέγω (Ἐκφράζω) τι περιφραστικῶς, περιφράζω· (ἀμτβτ.) μεταχειρίζομαι (ἀφιλῶ μὲ) περιφράσεις· πολυλογῶ, περιττολογῶ.
Περι-λείβομαι (χ. Μ.). Χύνομαι ὁλόγυρα, στάζω παντοχόθεν πέριξ τινός.
Περίλειμμα (τό). ἐπίλοιπον, ἀπομεινάρι, [ἐκ τοῦ
Περι-λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω τι ὡς περισσεῦσαν· (πθ.) περισσεύω, ἀπομένω. « Ὅσοι πελίμιοι περιλίπωντα, « Ἰλ. Τ., μείνουν, γλυτώσουν, ἐπιζήσουν.
Περι-λείχω, Μ. λείξω. Γλείφω ὁλοτρόγυρα. (μσ.) γλείφω τὰ χείλη μου, ξερογλείφομαι (κυρ. κατ' μτφρ.).
Περίλεξις, εως (ἡ), τὸ περιλέγειν (λιμελεῖν ἢ ἐκφράζειν τι διὰ περιφράσεων), περιττολογία, πολυλογία.
Περι-λεπίζω, Μ. ίσω ᾗ
Περι-λέπω, Μ. λέψω. Ἀφαιρῶ ὁλόγυρα τὸ λέπος (τὴν φλοῦδαν, τὸ περικάλυμμα), ξεφλοιδίζω.
Περιλεσχήνευτος (ὁ, ἡ), [περιλ. λεσχηνεύω], =Περιλάλητος, περιβόητος.
Περι-λευκαίνω, Μ. ανῶ. Ἀσπρίζω τι ὁλόγυρα.
Περίλευκος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἢ ὁλόγυρα λευκός, κάτασπρος.
Περίλημμα (τό). πᾶν ὅ,τι περιλαμβάνει ἢ περιέλαβέ τις· τὸ περιεχόμενον.
Περιληπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ περιλαμβάνειν « Ὄνομα περιληπτικὸν, « Γρμτ., τὸ ἐκφράζον δι' ἑνικοῦ ἀριθμοῦ πλῆθος προσ. ἢ πραγμ., (Γαλλ.) collectif.
Περιληπτικῶς, ἐπίῤ. Ἐν περιλήψει· διὰ περιληπτικοῦ τρόπου.
Περιληπτός, ἡ, όν. Τὸν ἀπ. δύναται νὰ περιλαβῇ (νὰ χωρέσῃ, [καὶ τρπ] νὰ καταλάβῃ) τις.
Περιληπτῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον περιληπτόν (καταληπτόν).
Περίληψις, εως (ἡ), τὸ περιλαμβάνειν ἢ περιλαμβάνεσθαι· (τρπ.) κατανόησις.
Περι-λιμνάζω, Μ. άσω. Λιμνάζω πέριξ τινός.
Περι-λιμπάνω, Ἀττ. ἀντὶ Περιλείπω.
Περιλιπής έος (ὁ, ἡ), =Περίλοιπος.
Περι-λιχμάζω, Μ. άσω ᾗ
Περι-λιχμάω-ῶ ᾗ (μσ.) λιχμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ωμαι, =Περιλείχω. « Καὶεἰς τὸν δάκτυλον, τοῦ ζωμοῦ περιελιχμήσατο, « Δκ.
Περιλίχμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., γλείψιμον ὁλόγυρα.
Περι-λιχνεύω, Μ. ευσω. Τρώγω λαιμαρ-

γως ἡ Λιμάζω, κοιν. τρέχουν τὰ ἀέλια μου διά τι. (συγχ. τῷ Περιεχνεύω).
‡Περιλογισμός (ὁ), = Ἐπιλογισμός.
Περίλοιπος (ὁ, ἡ). ὁ περιλειπόμενος (περισσεύτας, ἐπιζήσας κτλ.), ἐπίλοιπος.
Περίλοξος (ὁ, ἡ). πολλὰ λοξός, στραβοπόδης.
Περιλοπίζω, Μ. ίσω, = Περιλεπίζω.
Περιλούω, Μ. λούσω. Λούω ὁλοτρόγυρα ἢ μὲ ἐπιμέλειαν, λούω πασχαλιά.
Περιλυγίζω, Μ. ίσω. Λυγίζω μὲ τρόπον.
Περιλυμαίνομαι, Μ. ανθμαι. Χαλνῶ (ἀφανίζω) τι ὁλοτρόγυρα· βλάπτω καθ' ὅλους τοὺς τρόπους ἐσαφθείρω.
Περιλυπία (ἡ). μεγάλη λύπη, ὑπερβολὴ λύπης, [ἐκ τοῦ
Περίλυπος (ὁ, ἡ). πολλὰ λυπημένος, βυθισμένος εἰς τὴν λύπην, καταλυπημένος.
†Περιλωπίζω, Μ. ίσω. Περιβάλλω μὲ λῶπος (φόρεμα), ἐνδύω.
Περιμάδαρος (ὁ, ἡ). μαδαρὸς (φαλακρὸς) ὁλοτρίγυρα.
Περιμαθής, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ πεπαιδευμένος, πολυμαθής.
Περιμαιμάω-ῶ (χ. Μ.), Π. ἀναζητῶ τι ὁλοτρόγυρα (μὲ πολλὴν ἐπιθυμίαν), κυττάζω πέριξ τινὸς νὰ εὕρω (ν' ἀρπάσω) τι.
Περιμαιμώων, ωσα, Π. μτχ. τοῦ Περιμαιμάω.
Περιμαίνομαι, Μ. μανοῦμαι (μὲ αἰτ.) Μαίνομαι (Κινοῦμαι ὡς μανιωδὴς) πέριξ τινός· (μὲ δοτ.) ἐπιθυμῶ μανιωδῶς (χάνω τὸν τρελλὸς διά) τι.
Περιμάχεια, Δ. ἀντὶ Περιμήχη, αἰτ. τοῦ Περιμήχης.
Περιμάχτρια (ἡ), [περιμάσσω]. γυνὴ καθαρίζουσα διὰ μαγικῶν τελετῶν τοὺς δεισιδαίμονας.
Περιμανής, ές (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν μανιώδης, ἐκμανής.
Περιμανῶς, ἐπίρ. Μὲ ὑπερβολικὴν μανίαν, ὅλως διόλου μανιωδῶς.
Περιμάργαρος (ὁ, ἡ). στολισμένος ὁλοτρόγυρα μὲ μαργαριτάρια.
Περιμαρμαίρω, Μ. αρῶ. Ἀκτινοβολῶ ὁλοτρόγυρα.
Περιμάρναμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Περιμάχομαι.
Περιμάσσω(ττω), Μ. μάξω. Παστρεύω (Σφουγγίζω) ὁλοτρόγυρα = Περικαθαίρω. «Περιβυόμενος εἶχοι κάθηται καὶ περιματτόμενος.» Πλ.
Περιμάχητος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁποίου μάχονται (ποιός νὰ τὸν πρωτοπάρῃ), (ἐπιμ.) ζηλευτός, ἐπιθυμητός· (ἐνίοτε) ἀμφισβητήσιμος, [ἐκ τοῦ
‡Περιμάχομαι, Μ. μαχίσομαι ἢ μαχήσομαι. (μὲ αἰτ.) Μάχομαι πέριξ (πρὸς ὑπερασπισίν) τινος, ὑπερμαχῶ, ὑπερασπίζω. (μὲ γεν.) μάχομαι περί τινος (ἵν' ἀκολασύσω, ἀποκτήσω τι).
Περιμελαίνω, Μ. ανῶ. Μαυρίζω τι ὁλόγυρα.
Περιμεμφής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μεμφόμενος (παραπονούμενος) εἷς κάθε τι, μεμψίμοιρος, δύστροπος.
Περιμενεαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἐπιθυμῶ μὲ ὑπερβολήν, ὑπεραπιθυμῶ.
Περιμενετέον, θετ. τοῦ-
Περιμένω, Μ. μενῶ. (μετὰ ᾗ χωρὶς αἰτ.) Προσμένων εἶμαι φυλαγμένος (προσδιωρισμένος) διά. «Περιμένε. αὐτοὺς τὰ κατὰ γῆς κολαστήρια.» Σων.
‡Περιμέριμνος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπιθ. -ίμνως. Ὁ πολλὰ μεριμνῶν, φροντιστικὸς, ἐπιμελής.
Περίμεσος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸ μέσον, σχεδὸν μεσαῖος.
Περίμεστος (ὁ, ἡ). γεμάτος ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), γεμάτος ὡς ἐπάνω.
Περιμετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ ὁλοτρόγυρα.
‡Περιμέτρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Περίμετρον (τὸ), = Περίμετρος (ἡ).
Περίμετρος (ὁ, ἡ), = Ὑπέρμετρος. «Στησαμένη (ἡ Πηνελόπη) μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινε, λεπτὸν καὶ περίμετρον.» Ὀδ. Β. Τ. «Κήτεα . . πλεῖστά τε καὶ περίμετρα.» Ὀππ. 2|= Περιφερὴς, ὁλοστρόγγυλος. ||. (οὐσ. θηλ.) Περίμετρος (ἐνν. γραμμὴ), ἡ σχηματίζουσα (ἐκτεινομένη περὶ) τὴν περιφέρειάν τινος σώματος, (ἐν γιν.) ἡ ἔκτασις (τὸ μέτρον) τῆς περιφερείας.
Περιμηχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μηκῶμαι (Φωνάζω ὡσὰν τὰ γίδ. κτλ.) πέριξ τινός, (συγχ. τῷ Περιμυκάομαι).
Περιμήχετος, Π. ᾗ
Περιμήχης, ες (ὁ, ἡ), = Ὑπερμήχης, ὑπερμεγέθης, ὑπερύψηλος. «Πυραμὶς (»Ἐλάτη, «Κώνος κτλ.) —, «Ἐὸς, Ὅμ. κλπ. «Γηΐνεον περιμήκεα.» Ὀδ. Ζ.
†Περιμήριον καὶ Περιμηρίδιον (τὸ). περικάλυμμα τῶν μηρῶν, βράκα, ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Παιδαμήριον, -ίδιον).
Περιμηρύομαι, Μ. ύσομαι. Τυλίζω (Τυλιγαδιάζω) πέριξ τινός.
‡Περιμήτριος ᾗ
Περίμητρος (ὁ, ἡ). ὁ πέριξ τῆς μήτρας (τῆς καρδίας) τοῦ ξύλου. «Ξύλα περίμητρα, «Θύρ, τὰ ἔχοντα μήτραν, κομμένα ἀπὸ τὴν μέσην τοῦ δένδρου, ὑγιερά.
Περιμηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Μηχανῶμαί τι πέριξ ἢ κατά τινος.
Περιμίγνυμι, Μ. μίξω. Σμίγω (Ἀνακατώνω) καλῶς.
Περιμινύθω (χ. Μ.), Π. σμικρύνομαι (ὀλιγοστεύω) πανταχόθεν, φθείρομαι βαθμηδὸν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.
Περιμορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μορφόνω (Σχηματίζω) τι πανταχόθεν.
Περιμοτόω-ῶ, Μ. ώτω. Γεμίζω ὁλοτρόγυρα τὴν πληγὴν μὲ μοτὸν (ξυντόν).
Περιμότωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Περιμοχθέω-ῶ, Μ. ήσω ᾗ
Περιμοχθίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Πάσχω (Ταλαιπωροῦμαι) πέριξ ἢ ἕνεκά τινος.
Περιμυκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μουγγρίζω (Βούζω, Ἀντιχῶ) πέριξ τινός.
Περιμυκής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ μυκώμενος (μουγγρίζων) δυνατά.
Περιμύριμαι, Μ. μυροῦμαι, Π. θρηνολογῶ πέριξ τινός. «Ὡς δ' ὅτ' ἐρημαίην περιμύρεται ἀμφὶ καλιὴν.. ἀηδών,» Κόϊντ.
Περινοστέω (χ. Μ.), Π. κατοικῶ πέριξ τινός, περιηκῶ. «Πάλαι, αἳ περινοστέουσιν,» Ὀδ. Δ, κεῖνται πέριξ.
Περιναιέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Περίοικος, πρόσοικος.
Περίναιος (ὁ, ἡ), = Περίναος. ||. [οὐσ. ἐκ] = Περίνεον.
Περιναίω (χ. Μ.), Π. = Περιναιετάω.
†Περίναος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸν ναόν. «Στοὰ —,» «Ἔπτρφ.
Περιναύβιος καὶ Περιναύτιος (ὁ, ἡ). ὁ πέσχων (ἔχων διάθεσιν πρὸς) ναυτίαν.
Περινεάω, Μ. . . Ἀναβρύω πέριξ τινός.
Περινεάομαι, Μ. νεισηθήσομαι. Βόσκω ὁλοτρόγυρα· (μτγν.) κατακαίω ὅλα τὰ πέριξ.
Περινεναημένως [περινεάω], ἐπίρ. (μτγ.) Μὲ πολλὴν αὔνεσιν (περίνοιαν), ἐμφρόνως, ἐσκεμμένως.
Περίνεον (τὸ), [πηρίν]. τὸ μεταξὺ τῆς ἕδρας καὶ τῶν αἰδοίων μέρος.
Περίνεος (ὁ), = Περίνεον. 2) τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός. «Τῷ θήλει ἡ ὑσξέρα, τῷ δ' ἄρρενι ὁ περίνεός ἐστιν.» Ἀρετ.
Περινεύσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ =
Περινεύω, Μ. νεύσω. Γέρνω ὁλοτρόγυρα, κλίνω πότε πρὸς τὸ ἕν πότε πρὸς τὸ ἄλλο μέρος· σκύπτω καὶ κυττάζω ὁλοτρόγυρα. «Περινεύοντες ἐκ τοῦ λόφου,» Ἀπκ.
Περινέφελος (ὁ, ἡ). περικεκαλυμμένος ἀπὸ σύννεφα· πολλὰ συννεφιασμένος.
Περίνεφρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχεῖς (περιτυλιγμένους ἀπὸ πάχος τοὺς) νεφρούς. 2) ὁ εὑρισκόμενος πέριξ τῶν νεφρῶν.
Περινέω, Μ. νεύσομαι. Πλέω (Κολυμβῶ, Κυματίζω) πέριξ τινός, περιπλέω, περιῤῥέω.
Περινέω, Μ. νήσω, = Περινηέω.
Περίνεως (ὁ, ἡ), [περί, ναῦς]. Ἐπιβάτης πλοίου, ναύτης (ἁπλῶς, ὄχι καὶ στρατιώτης ὁ αὐτός;). «Ἄρχει δὲ περίνεως μὲν ὁ τοιχαρχος, τοιχάρχου δὲ ὁ πρωρεύς κτλ.» Ἀρτεμδρ.
Περινηέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἐπισωρεύω τι πέριξ τινός, περισωρεύω. «Περινηῆσαι τὴν οἰκίην ὕλῃ,» «Ἡρ. (καὶ μα.) «Φέρων ἄσπετον ὕλην. . πάντῃ δὲ νέκυν περινηήσαντο,» Κόϊντ.
Περίνημα (τὸ), [περινέω]. τὸ περισωρευμένον πέριξ τινός, περισώρευμα, (συγχ. τῷ Περίνιμμα).
†Περίνηπος (ὁ, ἡ). περιτριγυρισμένος ἀπὸ θαλασσίαν (ἀληθινὴν) πορφύραν, περιπόρφυρος. ||. (οὐσ.) Περίνηπον (ἱμάτιον), εἶδ. γυναικείου φορέματος μὲ πορφυρᾶν σῦγιαν ἢ ποδόγυρον.
Περινήχομαι, Μ. νήξομαι (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) Κολυμβῶ πέριξ τινος.
‡Περινήω, Μ. νήσω, = Περινέω(νηέω).
Περινίζω καὶ (σπαν.) Περινίπτω, Μ. νίψω. Νίπτω (Πλύνω) τι ὁλοτρόγυρα, περιπλύνω, (ἀθ.
Περίνιμμα (τὸ), = Περίπλυμα, (Ἰατρ.) Περίκλυσμα.
Περινίσσομαι, Μ. νεῖσομαι, Π. [μὲ αἰτ.] περιέρχομαι πέριξ τινός, περιπορεύομαι
Περινοστέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιλαμβάνω τι εἰς τὸν νοῦν μου, ἐννοῶ καλὰ (κατὰ βάθος) ἢ ἐκ παρισσοῦ (ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, ἐκ περιουσίας). «Ἡμεῖς μὲν γὰρ

ενενοεῦμεν, ὡς κτλ.. σὺ δὲ γλαφυρώτερον περιενοήσω, ὡς κτλ.,» Εὐς. (ὀθενεν) » Περιενενοημένον, » Ῥτρ., «τὸ ἐξ ἐπινοίας τοῦ λέγοντός τι προσλαμβάνων.» (κατὰ τὸν Σχλ. τοῦ) Ἑρμγ.

Περινόησις, εως (ἡ), τὸ περινοεῖν, ἀκέψις βαθεῖα, μελέτη· κατανόησις·

Περινοητικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ περινοεῖν, βαθύνους, συνετός, ἐπινοητικός.

Περίνοια (ἡ). περιουσία νοὸς, πνεῦμα, ὀξύνοια.

Περινομή (ἡ). περιοχὴ (τόπος ἀφιερωμένος πέριξ) ναοῦ, (ἐν γέν.) γύρος, περιφέρεια. » Ἐκ περινομῆς, » Δ. Ἁλ., κατὰ σειρὰν, ὁλοτρόχυρα, (Γαλλ.) à la ronde.

Περίνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων περιουσίαν νοὸς, ἐφευρετικὸς, ὀξύνους, πνευματώδης, (εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ ὑπερθ. Περινοώστατος).

Περινοστέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπλανῶμαι, περιφέρομαι· (μεθ. μὲ αἰτ.) τριγυρῶ πέριξ τινός, κάμνω τὸν γύρον τοῦ. «Ἀλλώπηξ ἀπάτῃ περινόησε τὸν κόρακα,» Μυθ.

Περινόστησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τριγύρισμα.

Περινοτίζω, Μ. ίσω. Νοτίζω (Γγραίνω) τι ὁλοτρόχυρα.

Περινόστιος, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Περινοώστατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ (ἀλλ. ἀχρ.) Περίνους.

Περινύμφιος (ὁ ἢ ἡ). ὁ περιστεφόμενος ἢ ὢν περὶ παλαιῶ εἰς τὸν νυμφίον ἢ τὴν νύμφην. » Στέφανος—,» Ἀλ.

Πέριξ [περί]. επίρ. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Τριγύρω, ὁλόγυρα, ὁλοτρόχυρα. » Πέριξ δὲ τοῦ ἱροῦ φοίνικες πεφύκασι, » Ἡρ. (ἢ αἰτ.) «Πέριξ τὴν λίμνην εἰκέσαι,» αὐτ. (καὶ χ. πτ.) «Πέριξ τοῦτον λοβοῦσος,» αὐτ., = Περιλοβοῦσας. (καὶ μτφρ.) «Ἐλικτὰ κοὐδὲν ὑγιὲς, ἀλλὰ πᾶν πέριξ φρονοῦντες, » Εὐρ. (ἢ ἐνάρθρ.) «Ὁ (τ' Ὦ, » Τὰ) πέριξ, » Ἀξ.

Περιξαίνω, Μ. ξανῶ. Ξαίνω (Καταξεσχίζω) τι ὁλοτρόχυρα, καταπληγάνω δέρμων.

Περίξεστος, ἡ ἡ η, ον ἢ ον. Ξυσμένος (Πελεκημένος) ὁλοτρόχυρα, [ἐκ τοῦ

Περιξέω, Μ. ξέσω. Ξύνων (Πελεκῶν) ὁμαλύνω τι ὁλοτρόχυρα. » Τὰ δὲ ἀγάλματα ῥινᾶται, πρίεται, περιξέεται, γλύφεται,» Κλημ. (ὀθ. μτνμ.) «Περιεξεσμένων τι ἔχει ἡ ἑρμηνεία καὶ εὐσταλές,» Δμτρ.

Περιξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω τι παντοχόθεν (ὅλως διόλου) ἢ πέριξ τινός, καταξηραίνω, [ἐκ τοῦ

Περίξηρος (ὁ, ἡ). ξηρὸς ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, κατάξηρος.

Περι-ξηράω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ξηρίζω ὁλοτρόχυρα.

Περίξυεμα (τὸ). τὸ ἀποπίπτον τοῦ περιξεομένου σώματος.

Περιξυσετήρ (ὁ). χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁπ. ξύνων ὁλόγυρα τὰ κόκκαλα, [ἐκ τοῦ

Περι-ξύω, Μ. ξύσω. Ξύνω τι ὁλόγυρα, ξύνων ἰσάζω (ὁμαλίζω) ἢ ἀφαιρῶ.

Περίογκος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὀγκώδης.

Περιογκόω-ῶ, Μ. ώσω. Πρήσκω (Φουσκώνω) μὲ ὑπερβολήν.

Περιοδεία (ἡ). τὸ περιοδεύειν. περιέλευσις, γύρος (ὅρόμος) τὸν ὁπ. κάμνει τις περιοδεύων, περιήγησις, (Γαλλ.) tournée.

†**Περιοδεύσιμος** (ὁ, ἡ). (ὁρόμος) διὰ τοῦ ὁπ. δύναται ἢ πρέπει νὰ περιοδεύσῃ τις. γυριστὸς, περιοδευτός.

Περιόδευσις, εως (ἡ), = Περιοδεία.

Περιοδευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ περιοδεύων (περιερχόμενος, περιηγούμενος κτλ.), (ἰδιαιτ.) ἰατρὸς ἢ πραγματευτὴς περιφερόμενος ἀπὸ τόπο εἰς τόπον, (Γαλλ.) ambulant. (ἐκκλησ.) κληρικὸς περιοδεύων τὴν ἐπισκοπὴν ἐν μέρους τοῦ ἀρχιερέως, (ἄλλ.) Ἔξαρχος, (Βαλσ. εἰς τὸν 37 καν. τῆς ἐν Δαοδικ. Συνόδου).

Περιοδευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ περιοδεύειν.

Περιοδευτός, ἡ, όν, = Περιοδεύσιμος.

Περιοδεύω, Μ. εύσω. Περιπατῶ τριγύρω, κάμνω περίοδον, περιέρχομαι καὶ παρατηρῶ, περιηγοῦμαι· (μτφορ.) περιεργάζομαι μὲ τὸν νοῦν μου, μελετῶ· (ἐνίοτε) ἀπατῶ, (Γαλλ.) circonvenir. (ἰατρ.) θεραπεύω (κυρ. διὰ περιοδικῆς μεθόδου)· (ῥτρ.) γράφω μὲ (μακρὰς) περιόδους, μεταχειρίζομαι ὕφος περιοδικόν. » Γελοῖον γὰρ (ἐπιστέλλοντα) περιοδεύειν, ὥσπερ οὐκ ἐπιστολὴν, ἀλλὰ δίκην γράφοντα, » Δμτρ.

Περιοδία (ἡ), = Περιοδεία, περιήγησις (κυρ. διὰ ξηρᾶς)· περιγραφὴ ὁδοιπορίας· (ἰατρ.) θεραπεία διὰ περιοδικῆς μεθόδου.

Περιοδίζω, Μ. ίσω. Ἔχω χαρακτῆρα περιοδικὸν· συμβαίνω περιοδικῶς. » Ποσειτὸς περιοδίζων, » Γαλ.

Περιοδικός, ἡ, όν. Ὁ συμβαίνων κατὰ περιόδους, (ἰατρ.) ὁ εἰς τακτικὴν ὥραν παύων ἢ πάλιν ἐπανερχόμενος· (ῥτρ.) γραμμένος μὲ περιόδους, στορνευμένος.

Περιοδικῶς, επίρ. Ὡς περιοδικὸς· μὲ περιοδικὴν ὕφος, κατὰ περιόδους. «Ἀστέρες περιοδικῶς ἀνατέλλοντες,» Πλ. «Οἱ περιοδικῶς νοσοῦντες, » Κασσ. Προβλ.

Περιοδοιπορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Ὁδοιπορῶ πέριξ τινός.

Περιοδονίκης, ου (ὁ). ὁ νικήσας τὴν περίοδον (τῶν 4 ἀγώνων).

‡**Περίοδος** (ὁ, ἡ), (ναγγ.). ὁ περιοδεύων (κυρ. τὰς φρουρὰς ἢ ὡς φρουρὸς), περίπολος.

Περίοδος (ἡ). ἡ ἐν κύκλῳ περιφορὰ· ἡ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον ἐπάνοδος· κυκλοφορία. » Ἀγρῶν (μᾶλλον) —, » Πλάτ. Ξεν. » Χρόνου —, » Ἀξ. » Τὸ πυρετῶδες πολέμων περιόδοισι, » Ἱππκρ. (τὸ ὁπ. ἐξηγεῖ ὁ Γαλην. «Βραδέσι περιπάτοις ἐπὶ πλείονα χρόνον ἐκτεινομένοις.) «Τὴν νυκτερινὴν φρουρὰν ἐκ περιόδου ἐγκεχειρισμένος,» Ἡρώδ., (Γαλλ.) à son tour, ἢ à tour de rôle. 2) ὁ πέριξ τινὸς γινόμενος ἢ περιστρεφόμενος δρόμος· (ἐν γέν.) γύρος, περιφέρεια. » Τοῦ οὔρεος ἡ κατάβασις συντομωτέρη ἐστὶ πολλῶν, ἢ περ ἡ περίοδός τε καὶ ἀνάβασις. » Ἡρ. » Ἡ περίοδος τοῦ τείχεος οὐκ ὀλίγοι σταδιοί εἰσι, » αὐτ. 3) περιγραφὴ περιηγητοῦ, τοπογραφία· πίναξ γεωγραφικός. «Χάλκεον πίνακα, ἐν τῷ γῆς ἁπάσης περίοδος ἐνετέτμητο, » Ἡρ. 4) (ἰατρ.) ἡ εἰς καιρὸν ὡρισμένον διακοπὴ ἢ πάλιν ἐπάνοδος τοῦ παροξυσμοῦ· «Ἴσαιρ περιόδου ἢ καταβολὴ πυρετοῦ ἢ τινος ἄλλου κακοῦ, » Δμ. 5) ἡ τακτικὴ ζύμωσις, ὁ συνήθης τρόπος τοῦ ζύμης (Πλάτ. Πολιτ. Γ', 15). 6) (περιληπτ.) οἱ 4 κοινοὶ ἀγῶνες τῆς Ἑλλάδος, (ὅθ.) «Νεμεονικηκὼς τὴν περίοδον, » Ἀξ., ὁ (ἄλλ.) Περιοδονίκης. (καὶ μτφορ.) «Πολιτικῆς περιόδου κατάλυσιν, » Πλ. 7) (ῥτρ.) φράσις συγκροτουμένη ἀπὸ διάφορα κῶλα πρὸς ἀπαρτισμὸν ὁλοκλήρου ἰδέας. «Ἔστι γὰρ περίοδος σύγκριμα ἐκ κώλων ἢ κομμάτων εὐκαταστρόφων, πρὸς τὴν διάνοιαν τὴν ὑποκειμένην ἀπηρτισμένον, » Δμτρ.

‡**Περιοδυνάω-ῶ**, Μ. ήσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντ.) Περιωδυνάω.

Περιοδᾶμαι, Μ. εἰσομαι (παρτ. Περιοδεύμενος κτλ.). Ἐξεύρω τι πολλὰ καλὰ (καλήτερα παρὰ κάθε ἄλλον), ὑπερέχω κατὰ τὴν γνῶσιν τινος πράγματος. » Ἔχνεσι περιῴδη (ὁ κύων),» Ὀδ. Ρ.

Περιοιδαίνω ᾷ

Περι-οιδέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι πρησμένος (φουσκωμένος) ὁλοτρόχυρα ἢ κατὰ πολλά. «Ὅταν μὴ ἔχῃ τὸ ἔντερον ὑγρασίαν, περὶ τὸν ἀπόπατον περιοιδῆσαν, ὑπερῴσσει τὰς διεξόδους, » Ἱππκρ. (καὶ μτφορ.) » Τῷ ὀργῷ περιοιδαίνων,» Γρ. Νύσσ.

Περιοικέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Κατοικῶ πέριξ ἢ εἰς τὰ πέριξ τινός.

‡**Περιοίκημα** (τὸ). οἴκημα κείμενον πέριξ ἢ εἰς τὰ πέριξ τινός.

Περιοικία (ἡ), τὸ περιοικεῖν· ἡ κατάσασις τοῦ περιοίκου (εἴδος εἱλωτείας εἰς τοὺς Κρῆτας). 2) τὰ πέριξ (τὰ περίχωρα) πόλεως, (Γαλλ.) banlieue.

Περιοικιον (τὸ). περιοχὴ οἴκου ἢ πόλεως· (ἐνίοτε) ἐνοίκιον(;).

Περιοικὶς, ίδος (ἡ). πόλις κειμένη πέριξ (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὑπαγομένη εἰς τὴν δικαιοδοσίαν) ἄλλης πόλεως, (Λτ.) municipia. «Ὧν (πόλεων) αἱ πλεῖσται περιοικίδες γεγένασιν ἢ καὶ πᾶσαι τῆς Νικοπόλεως, » Στρβ. ‖. (οὐσ.) τὰ περίχωρα. » Παρῆν ὅμιλος ἐπισκόπων ἐκ τῆς περιοικίδος, ἄλλως κατ' ἄλλην χρείαν συνειλεγμένων, » Συν.

Περιοικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκοδομῶ ὁλοτρόχυρα· περιλείω δι' οἰκοδομήματος, περιτειχίζω. » Περιῳκοδόμησε τὸ χωρίον [τὴν αἰμασιάν], » Δμ. (καὶ πθ.) » Περιοικοδομηθέντες ἐν τῷ ἱερῷ ἀπέθανον, » Θκ.

Περιοικοδόμημα (τὸ). τὰ πέριξ τινὸς οἰκοδόμημα, κτιστὸν περίφραγμα.

Περιοικοδομητέος, α, ον, θετ. τοῦ Περιοικοδομέω.

Περιοίκιον (τὸ). τὸ περὶ τὴν καθαυτὸ οἰκίαν ἄλλο οἴκημα.

Περίοικος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν πέριξ ἢ εἰς τὰ πέριξ τινός· (ἰδιαιτ. εἰς τὴν Σπάρτ.) » Περίοικοι, » ὅλοι οἱ ἄλλοι παρεκτὸς

τῶν Σπαρτιατῶν ἐλεύθεροι Λακεδαιμόνιοι· (γεωγρ.) οἱ κατοικοῦντες τὸν αὐτὸν (χωρ. μὲ ἡμᾶς τοὺς κατοίκους τῆς εὐκράτου Ζώνης) παράλληλον.

Περιοιστέος, α, ον, θετ. ἡ

Περοίσω, μέλλ. τοῦ Περιφέρω.

Περιοχνέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Ἰων. ἀντὶ Περιέρχομαι, περιπορεύομαι.

Περιοκέλλω, Μ. οκελλῶ. (μὲ κἰτ. προθετ.) Περιπίπτω (Ἐξοκέλλω) εἰς.

Περιοκωχὴ (ἡ), = Περιοχή.

Περιολισθαίνω(άνω), Μ. ολισθήσω. Γλιστρῶ καὶ πίπτω (πέριξ τινός)· πίπτω (καταπίπτω) πανταχόθεν.

Περιολίσθημα, ατος (τό), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ., γλίστρημα ἢ πέσιμον.

Περιολκή (ἡ), τὸ περιέλκειν, τράβηγμα ὁλοτρόχυρα (ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ)· περισπασμός, (Γαλλ.) **diversion** (ἐν γέν.) ἀπασχόλησις.

Περιομματοποιὸς (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἀνοίγων τινὸς τὰ ὄμματα. (μὲ γεν.) «Ψυχῆς —, « ἰατρός.

Περιομφακώδης, εος (ὁ, ἡ), ἀκόμη ὅλως διόλου ἀμφακώδης (ἄγουρος).

Περιὸν, οὐδ. τοῦ Περιών.

Περιονυχίζω, Μ. ίσω. Περικόπτω (Περιαιρῶ) τινος τοὺς ὄνυχας.

Περιοπάζω, Μ. άσω, Π. διώκω τι κατόπιν, καταδιώκω.

Περιοπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Περιοράω.

†Περιόπτομαι, ἄχρ. ἀντὶ Περιοράω, (ὅπ. ὁ) Μ. Περιόψομαι.

Περίοπτος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν ὁρατός, (συνεκδ.) ἐξέχων, ὑψηλός· (μεταφρ.) ὁ ἀπρέπων, θαυμάσιος, ἀξιοθέατος, (παρεμβ.) Περίβλεπτος. 2) (ἐνεργ.) ὁ παρεμβλέπων, ἀπρόσεκτος.

Περιόπτως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον περίοπτον, περιβλέπτως ἢ 2) ἀπροσέκτως(;).

Περιόρασις, εως (ἡ). κύτταγμα ὁλόγυρα, περιβλεψις. 2) (συνεκδ. ἢ τρπ.) παρεμβλεψις, παραμέλησις(;).

Περιορατέον, θετ. τοῦ

Περιοράω-ῶ, Μ. ὄψομαι (πρκ. Περιόφακα, ἀόρ. Περιεῖδον καὶ πθ. Περιώφθην κτλ.). Βλέπω τριγύρω μου ἢ ὁλοτρόχυρα· παρατηρῶ προσεκτικά. « Περιιδεῖν τὸ μέλλον, « Θκ. (καὶ μσ.) « Καὶ τοὺς Μ. ἑπομένους περιορωμένους, ὁποτέρων ἡ νίκη ἔσται, « αὐτ. 2) (συνήθ.) βλέπω μὲ ἀδιαφορίαν· (συνεκδ.) ἀνέχομαι, ἀφίνω νὰ γίνῃ τι, παρεμβλέπω, παρέρχομαι· παραμελῶ. (μὲ μτχ. ἢ ἀπαρ. ἐκδ'.) « Μὴ περιίδητε ἡμᾶς διαφθαρέντας, « Ἡρ. « Περιιδεῖν αὐτὸν ἀεῖσαι, « αὐτ. « Οὐ περιορῶντας ἀπέλκειν τοὺς ἱκέτας ἐκ τοῦ ἱροῦ, « αὐτ. 3) (μσ. μὲ γεν.) φροντίζω περί τινος, προσέχω. « Περιορώμενος τῆς Μένδης, μή τι πάθῃ, « Θκ. « Σφίσι δὲ περιοπτέον εἶναι, τοῦτο μάλιστα, ὅπως μὴ στασιάσωσι, « αὐτ. 4) χάνω τὸν καιρόν μου βλέπων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὀκνῶ, διστάζω. « Μὴ περιορᾶσθε τοὺς πολεμικοὺς κινδύνους, « Θκ. (καὶ χ. πτ.) « Διανοούμενοι μὲν ἢ πρότερον στρατεύειν, μέλλοντες δὲ ἔτι ἢ περιορώμενοι, « αὐτ.

Περιοργὴς, ές (ὁ, ἡ). πλήρης ὀργῆς, κατὰ πολλὰ θυμωμένος, (εἰς τὸν Θκ. ἄλλ. ἐσφαλμ. γρφ. Περὶ ὀργῆς).

Περιοργίζομαι, Μ. οργισθήσομαι. Ὀργίζομαι (θυμώνω) μὲ ὀργήν, παροργίζομαι.

;Περίοργος (ὁ, ἡ), = Περιοργὴς.

Περιοργυιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκτείνω τὰς χεῖράς μου εἰς ὀργυιὰν πέριξ τινός (ἵνα μετρήσω τὴν περιφέρειάν του).

Περιόργως, ἐπίρ. Μὲ πολλὴν (ὑπερβολικὴν) ὀργήν.

Περιόρθριος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸν ὄρθρον. ‖. Περιόρθριον (τὸ), τὸ περὶ τὸν ὄρθρον μέρος τῆς νυκτός.

Περίορθρον (τὸ), = Περιόρθριον.

Περιορίζω, Μ. ίσω. Περικλείω (Περιλαμβάνω) ἐντὸς ὁρίων· (τρπ.) διορίζω μὲ ἀκρίβειαν, προσδιορίζω· (ἐνίοτε) ἐξορίζω.

Περιόρισις, εως (ἡ), = Περιορισμός.

Περιόρισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε περιωρισμένον (προσδιωρισμένον χλ.).

Περιορισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ περιορίζειν, ὁ ἐντὸς ὁρίων περικλεισμός· (τρπ.) ἀκριβὴς προσδιορισμός· (Νμ.) ἐξορία εἰς μέρος προσδιωρισμένον, (Γαλλ.) **déportation**. « Ἐὰν ὁ ἐξορισθεὶς μὴ πεισθῇ τῇ ἐξορίᾳ, ἀντὶ τῆς ἐξορίας διηνεκῶς τὸν περιορισμὸν ὑφίστασθαι, « Πανδ.

Περιοριστέος, α, ον, θετ. τοῦ Περιορίζω.

Περιοριστικὸς, ἡ, όν. Περιορισμοῦ δηλωτικός, προσδιοριστικός.

Περιοριστὸς, ἡ, όν. Περιωρισμένος ἢ δυνάμενος νὰ περιορισθῇ (ἐξ τρπ. προσδιορισθῇ, ἐξηγηθῇ), καταληπτός.

Περιορμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀραγμένος πέριξ τινός. 2) = (ἡ συγχ.) τῷ

Περιορμίζω, Μ. ίσω. Φέρω ἢ ἀράζω τὸ πλοῖόν μου πέριξ τινός, μεταφέρω τὸ πλοῖον ἀπὸ ὁρμου εἰς ὁρμον (κυρ. περικάμπτων ἀκρωτήριον).

Περιορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω ὁλοτρόχυρα μὲ ὄροφον. « Ναὸς στεῷ περιορφούμενος, « Ι. Φωκ.

Περιορύσσω(ττω), Μ. ορύξω. Σκάπτω (ἀνοίγω λάκκον) ὁλόγυρα, περικλείω μὲ χανδάκι· (γενικ.) ξελακκόνω.

Περιορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ αἰτ.) Χορεύω πέριξ τινός.

Περίορμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναβίβασις παλλὴν (βαρεῖαν) ὁσμήν.

Περιόστεος (ὁ, ἡ). ὁ περιεχόμενος ἀπὸ ὀστέα ἢ· ὧν πέριξ ὀστέου. ‖. (οὐσ.) Περιόστεον (τὸ), « Ἀνατομ., ὁ ὑμὴν ὁ περικαλύπτων τὰ ὀστᾶ.

Περιοσφραίνομαι, Μ. οσφρανθήσομαι. Ὀσφραίνομαί τι ὁλοτρόχυρα.

Περιοστρύνω, Μ. υνῶ, = Παροτρύνω.

Περιουσία (ἡ), [περιών, -οῦσα]. ἡ περισσεύουσα κατοχὴ, περίσσευμα κέρδους, πλοῦτος· ἀφθονία. « Ἀχρήματός τις ἢ ἀπὸ παντὸς περιουσίαν κεκτημένος, « Πλάτ. (συνήθ.) « Ἐκ περιουσίας, « φρσ., ἐκ τοῦ περισσεύματος, (ἐπιμ.) ἀφθόνως· χωρὶς κόπον, εὐκόλως· ἀκινδύνως. « Ἐκ περιουσίας μου κατηγορεῖ, « Δημ., χωρὶς νὰ χάνῃ (χωρὶς νὰ κοπιάζῃ) τίποτε. « Ἐκ περιουσίας πονηροί, « αὐτ., χωρὶς ἀνάγκης ἢ εὐλογοφανοῦς αἰτίας, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ ἀχρειότητα ψυχῆς. 3) τὸ περιεῖναι, σωτηρία· ὑγιεινὴ κατάστασις, (ἐπικρ.).

Περιουσιάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Ἔχω περιουσίαν (ἀφθονίαν) τινὸς πράγματος, εἶμαι πλούσιος ἀπό· διαπρέπω εἴς τι (μὲ αἰτ. προθετ.) ἐξοδεύω τὸ περίσσευμα τῆς καταστάσεώς μου εἰς.

Περιουσιασμὸς (ὁ), τὸ περιουσιάζειν, ἀπόλαυσις πλήθους ἀγαθῶν· ἀφθονία· περιουσία.

Περιουσιαστέον, θετ. τοῦ Περιουσιάζω.

Περιουσιαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀποτελῶν περιουσίαν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τοῦτο

Περιούσιος (ὁ, ἡ). πλούσιος, ἄφθονος. 2) ἐκλεκτός. « Λαὸς —, « Γρφ.

Περιοφθάλμιος ἢ Περιόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τοὺς ὀφθαλμούς.

Περιοφθήσομαι, πθ. μέλλ. τοῦ Περιοράω.

Περιοχεὺς, έως (ὁ). χερούλι (πιάσιμον) ἀγγείου.

Περιοχέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιφέρω (καὶ μσ. Περιφέρομαι) ἐπ' ὀχήματος· (πθ.) μὲ περιέρχεταί τις ἔποχος.

Περιοχὴ (ἡ), τὸ περιέχειν ἢ περιέχεσθαι· περικύκλωσις· πολιορκία. « Ὄντος τοῦ Δαβὶδ ἐν τῇ περιοχῇ, « Γρφ. 2) τὸ περιέχον· περίβολος (« Θύρα [« Πύλη] κεκμοχῆς, « Ψαλμ., περιπεφραγμένη, ὠχυρωμένη)· περιφέρεια· ἐξώφλιον, περικάλυμμα. « Ὅσα κάθυγρα καὶ ψυχρὰ, καὶ τοῖς καρποῖς ἢ τοῖς περικαρπίοις ξυλώδη καὶ ξηρὰ, καὶ ὧν αἱ περιοχαὶ ταιοῦνται καὶ ὅμα πλείους, « Θφρ. 3) τὸ περιεχόμενον· ὄγκος· ἄθροισμα· περικοπὴ ὑπόθεσις συγγράμματος· (ῥτρ.) = Περίοδος. « Ἡ δὲ περιοχὴ τῆς γραφῆς, ἣν ἀνεγίνωσκεν, ἦν αὕτη, « Εὐαγγ. « Περιοχὴν εἰς τὰ ἔθνη ἀπέστειλε, « Γρφ., σύντομον ἐγκύκλιον.

Περίοχος (ὁ, ἡ). περικεκλεισμένος, περιτριγυρισμένος.

Περιόψομαι, μέλλ. τοῦ Περιοράω.

Περιπάθεια (ἡ). ἀρυδρότης πάθους, συγκίνησις, παραφορά.

Περιπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Αἰσθάνομαί τι περιπαθῶς, εὑρίσκομαι εἰς σφοδρὰν συγκίνησιν πάθους (παραφοράν, ἀνησυχίαν)· ἐκφράζω μὲ σχήματα ἢ λέξεις τὴν ταραχὴν τῆς ψυχῆς μου, (παρβλ.) Παθαίνομαι.

Περιπαθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς (κυριευμένος ἀπὸ) σφοδρὸν πάθος, (Γαλλ.) **passionné**.

Περιπάθησις, εως (ἡ), = Περιπάθεια.

Περιπαθῶς, ἐπίρ. Μὲ πολὺ πάθος, μὲ μεγάλην ταραχὴν (ἀνησυχίαν) ψυχῆς, μὲ παραφορὰν πάθους.

Περι-παιφάσσω (χ. Μ.), Π. στρέφω τοὺς ὀφθαλμούς μου (κουτάζω μὲ ἄγριον βλέμμα) ὁλοτρόχυρα.

Περι-παίω, Μ. παίσω. Κτυπῶ ὁλοτρόχυρα.

Περι-πάλλω, Μ. παλῶ, Π. εἶμαι τι ὁλοτρόχυρα. ‖. (πθ. ἢ ἀμτθ.) σείομαι (τρέμω) ὅλος.

Περιπέμπαν, ἐπίρ. Π. = Πάμπαν (μὲ πλεοτέραν ἔμφασιν).

Περι-παμφανόων, Π. μτχ. τοῦ ἀχρ. Περιπαμφανάω, λάμπω (ἀκτινοβολῶ) πανταχόθεν.

Περι-παπταίνω, Μ. ανῶ, Π. κουτάζω φοβισμένος ὁλοτρόχυρα· (μτθ.) περιφέρω τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τὰ

Περι-πάσσω (ττω), Μ. πάσω. Κονιάζω (Παπαλίζω) ὁλοτρόγυρα.

Περίπαστος (ὁ, ἡ). κασπαλισμένος γύρω-τριγύρω.

Περι-πατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιέρχομαι πρὸς περίπατον, περιδιαβάζω· περιπατῶν συνδιαλέγομαι (κυρ. περὶ φιλοσοφικῶν ἀντικειμένων)· (μτγν. ἐν γέν.) βαδίζω, (κοιν.) περπατῶ. «Καὶ εἰσῆλθε σὺν αὐτοῖς (ὁ χωλὸς) εἰς τὸ ἱερὸν περιπατῶν,» Γρφ. (καὶ μτφορ.) «Περιπατεῖν κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων,» αὐτ., διάγειν, πολιτεύεσθαι.

†**Περικάτημα** (τὸ). κίνημα περιπατοῦντος.

Περιπάτησις, εως (ἡ), τὸ περιπατεῖν, περιπάτημα, περιδιάβασις· (συνηθ.) συζήτησις (συνδιάλεξις) περὶ φιλοσοφικῶν ἀντικειμένων.

Περιπατητής, οῦ (ὁ). ὁ περιπατῶν (περιδιαβάζων).

Περιπατητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀγαπῶν (συνεθίζων ἢ καμωμένος) νὰ περιπατῇ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν ἀπὸ τοῦ Περιπάτου (ἴδε τὴν λεξ.) φιλοσόφων, ὁ παδὸς τοῦ συζήματος τοῦ Ἀριστοτέλης. «Ἀριστοτέλης καὶ Ξενοκράτης ἢ Θεόφραστος καὶ πάντες οἱ Περιπατητικοί,» Πλ.

Περιπατητικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸ σύστημα τῶν περιπατητικῶν, ὡς περιπατητικός.

Περίπατος (ὁ), τὸ περιπατεῖν, περιδιάβασις· τόπος πρὸς περιδιάβασιν. «Πορεύομαι.. πρὸς περίπατον ἔχω τείχος,» Πλάτ. 2) (συνηθ.) συνδιάλεξις (κυρ. περὶ φιλοσοφικῶν ἀντικειμένων)· μέρος ὅπου συνήθως ἐγίνοντο τοιαῦται συνδιαλέξεις, (ἰδιαιτ.) τὸ Λύκειον (γυμνάσιον τῶν Ἀθηνῶν) ὅπου ἐδίδασκε περιπατῶν ὁ Ἀριστοτέλης· (ἐν γέν.) σχολεῖον φιλοσοφίας. «Ἀναπεπταμένα τοῦ Πλάτωνος περιπάτου,» Ἀθ. «Οἱ τὸν Ἀριστοτέλους περίπατον ἐπιγραφόμενοι,» Λκ.

Περι-παύω, Μ. παύσω. Παύω (Καταπαύω) τι παντοχόθεν. ‖. (μσ. ἢ κθ.) Παύω (παύομαι) ὅλως διόλου.

Περι-παχύνω-ῶ, Μ. ύσω. Πήζω τι ὁλοτρόγυρα.

Περιπεδινός, ἡ, όν. Περιτριγυρισμένος ἀπὸ πεδιάδας.

Περιπεζία (ἡ). Ἴδε Περιπέζιος.

Περιπεζίδες (αἱ). στολισμὸς εἰς τῶν ποδῶν· εἶδ. ἐμβάδων ἢ περικνημίδων(;), [ἐκ τοῦ

Περιπέζιος, α, ον. Ὁ περὶ τὴν πέζαν (τοῦ κοδόβ ἢ τοῦ ἐνδύματος)· (συνηθ. καὶ κρτ.) τακτικός, κράσγειος. 2) ὅπου δύναται τις νὰ περιπατήσῃ, πορευτός. ‖. (οὐσ.) Περιπεζία (ἡ), μέρος χαμηλόν.

Περιπεζίως, ἐπίρ. Χαμηλά· (μτγν.) κοινολεκτικῶς.

Περίπεζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέριξ πέζαν (κοδόγυρον). «Σιτῶν—,» Ἰλ., (παρβλ.) Διάπεζος.

Περι-πείρω, Μ. περῶ. Περνῶ τι εἰς τὴν ἢ ὡς εἰς σοῦβλαν. «Ἑαυτῷ τὸ ξίφος περιέπειρε,» Χρσ. (καὶ μτγν.) «Περιέπειρεν ἑαυτοὺς ὀδύναις,» Γρφ. (καὶ κθ.) «Περιακάρη τῷ ἀγκίστρῳ,» Ἀκ. (ἢ μτγν.) «Αὐτὸς αὑτῷ περιπείρεται,» Κλμ., πιάνεται ἀπὸ τοὺς λόγους του, ἀντιφάσκει εἰς ἑαυτόν.

Περι-πέλομαι (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ.) εἶμαι πέριξ τινός, ἔχω περικυκλωμένον τι, περιπολῶ. (μὲ αἰτ.) «Ἄστυ περιπλομένων δηΐων,» Ἰλ Σ. (ἢ ὀστ.) «Μίτραν μαστοῖς περιπλομέναν,» Ἐπιγρ. 2) (μὲ γεν.) = Περιγίνομαι, διατρίζομαι· ὑπερέχω κτλ. 3) (χ. πτ.) κυκλοφορῶ· κάμνω τὴν περιοδόν μου. «Περιπλομένων ἐνιαυτῶν,» Ὅμ., (παρβλ. Ἐκπέλομαι ἢ Περιτέλλομαι).

Περίπεμπτος (ὁ, ἡ). σταλμένος εἰς ὅλα τὰ πέριξ. [ἐκ τοῦ

Περι-πέμπω, Μ πέμψω. Στέλνω ὁλοτρόγυρα, στέλνω εἰς μέρη ὅπου ἴσα ῥιάζῃ τις πρέπει νὰ περιπλεύσῃ (Θκδ. Δ', 27)· στέλνω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ (εἰς ὅλα τὰ πέριξ) πρὸς ἀναζήτησίν τινος.

Περι-πένομαι (χ. Μ.), Π. = Ἀμφιπένομαι, καπιάζω (καταγίνομαι) εἴς τι.

Περίπεπαρμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Περιπείρω.

Περιπεπαμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Περιπίπτω.

Περιπέπταμαι, πθ. πρκ. τοῦ Περιπετάνυμαι.

Περίπεπτος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος μὲ πρόσχημα, ἐπίπλαστος, [ἐκ τοῦ

Περι-πέπτω καὶ **Περι-πέσσω**, Μ. πέψω. (κυρ.) Σκεπάζω (Παπαλίζω) ὁλοτρόγυρα τὸ ζυμάρι μὲ ἀλεῦρι ἕνα κάμη κόραν εἰς τὸν φοῦρνον τὸ ψωμί· (συνήθ. μτφορ.) περικαλύπτω μὲ εὔσχημον πρόσχημα, (συνηθ.) ἀπατῶ, δελεάζω. «Τούτοις τοῖς ῥήμασιν περικεφθείς,» Ἀρρφ.

Περιπεφάδην, ἐπίρ. Ἐν εἴδει περιπεπτάσματος, [ἐκ τοῦ

Περι-πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἁπλόνω τι γύρω-τριγύρω ἢ πέριξ τινός. «Προσκεφάλαια ξθηκε, καὶ φοινικίδας περιεπέτασεν,» Αἰσχ. (καὶ πθ.) «Φορεῖον χρυσῷ περιπεπετασμένον πορφύραν,» Σύγκ.

Περιπέτασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἁπλόνεται πέριξ τινός, σκέπασμα, παραπέτασμα· (μτφορ.) πρόσχημα. «Σεμνότητος—,» Εὐρ.

Περιπεταστός, ἡ, όν. Ἁπλωμένος ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός. «Περιπεταστὸν,» Ἀρρφ., εἶδος ἐρωτικοῦ φιλήματος, (παρβλ. Μανδαλωτός).

Περιπέτεια (ἡ). μεταβολὴ ἀνέλπιστος τῆς τύχης (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ τὸ χεῖρον), συμβεβηκὸς παράδοξον, (ἐν γέν.) περίστασις, περίπτωσις· (ἰδιαιτ.) συμβεβηκὸς ἀνέλπιστον πρὸς λύσιν τῆς περιπλοκῆς τοῦ δράματος. «Αἱ δὲ ἐκ περιπετείας ἀναγνωρίσεις, ὥσπερ ἡ ἐν Οἰνεῖ τρισί, βελτίους,» Ἀρστ., [ἐκ τοῦ

Περιπετὴς [περιπίπτω], ές (ὁ, ἡ). πεσμένος τριγύρω εἰς ἢ ἔχων πεσμένον τριγύρω του εἴ. «Περιπετὴς γίνεσθαί τινι,» Λξ., περιπίπτειν εἰς. «Πέπλοισι περιπετής,» Αἰσχλ., σκεπασμένος ὁλοτρόγυρα μέ. «Ἔγχος περιπετές,» Σοφ., ἁπλόνω εἰς τὸ ὁπ. ἐκτοξ τις (εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐμπηχθῇ εἰς τὸ σῶμά του). (καὶ τρπ.) «Περιπετεῖς τύχαι,» Εὐρ., αἱ περιφάσεις, αἱ περιπέτειαι τῆς τύχης. «Περιπετῆ ἐποιήσαντο σφίσι αὐτοῖσι τὰ πρήγματα,» Ἡρ., ἔγιναν μόνοι των αἴτιοι τῆς συμφορᾶς των.

Περι-πέτομαι, Μ. πτήσομαι, = Περίπτομαι.

†**Περιπετρίζομαι**, Μ. ίσομαι. Κτυπῶ ὁλόγυρα ἢ ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας ἢ συντρίβομαι.

Περίπετρος (ὁ, ἡ). περικυκλωμένος παντοχόθεν ἀπὸ πέτρας (βράχους).

Περι-πέττω, Μ. πέψω, Ἀττ. ἀντὶ Περιπέπτω(-πέσσω).

Περιπευκής, ές (ὁ, ἡ), Π. [περὶ, πεύκη]. πολλὰ πικρός (φαρμακερός)· «Βέλος —,» Ἰλ. Α.

Περιπεφρασμένως [περιφράζομαι], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ πολλὴν ἀτοχασιν (προσοχήν, φρόνησιν), περισκεμμένως.

Περιπηγής, ές (ὁ, ἡ). πηγμένος ὁλοτρόγυρα (εἰς παλὰς ἄκρας).

Περίπηγμα (τὸ). ξύλον ἐμπηγμένον πέριξ τινός, [ἐκ τοῦ

Περι-πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω τι πέριξ τινός· περικλείω ἢ φυλάνω ὁλοτρόγυρα μὲ παλούκια. «Περὶ δὲ πάξαις (τὸ ἄλσος),» Πίνδ. 2) πήγω (κάμνω νὰ πήξῃ) τι εἰς τὰς ἄκρας ὁλοτρόγυρα, (χυδ.) περιτσυκρώνω. «Περιπήγνυται ῥᾳδίως τὸ ὕδωρ παντὶ τῷ βαπτισθέντι εἰς αὐτό,» Στρβ. «Τὰς ἔξωθεν αὐταῖς περιπηγνυμένας σάρκας,» Γαλ.

Περι-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ πέριξ τινός.

Περιπήδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Περι-πηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω ὁλόγυρα μὲ πηλόν. «Χυτρίδιον καινὸν ἐμβάλλοντας, εἶτα περιπηλοῦντες ἔξωθεν,» Γαλ.

Περίπηξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιπήγνυμι, ἐμπήγμα ὁλοτρόγυρα· πῆξιμον εἰς παλὰς ἄκρας, (χυδ.) περιτσύκωμα· (μτφορ.) παγίωσις, (Γαλλ.) consolidation.

Περι-παχύνομαι [π. πῆχυς], Μ. υνοῦμαι. Ἀγκαλιάζω, περιλαμβάνω.

Περι-παίνω, Μ. ανῶ. Παχύνω τι μὲ ὑπερβολήν.

;**Περιπιέσματα** (τὰ), [π. πιέζω], ἴδε Περιπίσματα.

Περίπικρος (ὁ, ἡ). πολλὰ πικρός.

Περιπίμελος (ὁ, ἡ). πολλὰ παχύς.

Περι-πίμπλημι, Μ. περι-πλήσω. Γεμίζω ὅλως διόλου.

Περι-πίμπρημι, Μ. περι-πρήσω. Καίω (Καταπαίω) ὁλοτρόγυρα, παραπολῶ ὅλα τὰ πέριξ.

Περι-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Περιέπεσον κτλ.), Πίπτω τριγύρω ἢ ἐπάνω εἰς τι (εἰς τρόπον ὥστε τὸ σκεπάζω παντοχόθεν)· (μτφορ.) πίπτω (καταντῶ) εἰς δυστυχίαν τινά, μὲ εὑρίσκει (εὑρίσκομαι περικυκλωμένος ἀπό) κακόν τι· (ἐν γέν.) συναντῶ, συναπαντῶ. (μὲ ὀστ.) «Περιπεσοῦμαι τῷ ξίφει,» Ἀρρφ., θὰ πέσω ἐπάνω εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐμπηχθῇ εἰς τὸ σῶμά μου, θὰ σκοτωθῶ μέ. «Δηϊοταῖς περιέπεσε,» Γρφ. «Γράμματίῳ περιπεσών,» Πλ., συνέπεσε (καὶ τὰ δυστυχίαν του) νὰ εὑρῇ. «Καὶ αὐτῷ

περὶ τὸ Παρθένιον ὄρος ὁ Πὰν περιπίπτει, « Ἡρ. (καὶ μεταφ.) » Ἐγὼ τοῖς ἐμαυτοῦ λόγοις περιπίπτω, « Αἰσχλ., πιάνομαι ἀπὸ τὰ λόγιά μου. » Ὁ λόγος αὐτὸς ἑαυτῷ περιπίπτει, « Ἡρ., ἀντιράσκει. » Μὴ ἐξ ὑστέρης σοι ἑαυτῷ περιπέσῃς, » αὐτ., γένῃς μόνος αἴτιος τῆς δυστυχίας σου, ἐπισύρῃς κακόν τι εἰς σαυτόν. » Οὕτως εὐάλωτόν ἐχει ἡ πονηρία, καὶ πανταχόθεν ἑαυτῇ περιπίπτουσα, « Γρηγ. (καὶ πρόθετ.) » Ἐν σφίσιν αὐτοῖς περιπεσόντας ἐσφάλησαν, « Θκ. (καὶ αὐτ. πρόθετ.) » Ταρασσομένων τῶν νεῶν καὶ περιπιπτουσῶν περὶ ἀλλήλας, « αὐτ. (καὶ γεν. πθ.) » Πόλιν δουλοσύνῃ περιπεσοῦσαν πρὸς ἀνδρῶν βαρβάρων, « Ἡρ. (καὶ μτγν.) » Τὰς περιπετείας εἰς τὴν ταῦ συμφέροντος μερίδα περιπεπτωκέναι, « Πλθ., κατήντησαν, ἀπέβησαν. (καὶ τρτπρσ.) » Ἤν μοί τι περιπίπτῃ κακόν, « Ἀρχφ., ἂν μοι συμβῇ. (καὶ ἀπολ.) » Ἀλαγηθῆναι καὶ περιπεσεῖν, « Πλθ., σφαλῆναι, δυστυχῆσαι.

‡**Περιπίσματα** (τά), Σχλ. Ἀρχφ., τὰ ταήπουρα τῶν στοφυλιῶν ἢ τῶν ἐλαιῶν, (ἅπαξ ἄλλ. διορθ. **Περιπιέσματα** ἢ ἄλλ. **Περιπτίσματα**).

Περι-πισσόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω ὁλοτρόγυρα μὲ πίσσαν, = **Περικονίζω**.

Περι-πιτνάω-ῶ, Π. ἀντὶ **Περιπίπτω**.

Περι-πλάζω, Μ. πλάξω, Π. ἀντὶ **Περιπλανάω-ῶ**, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ νὰ περιφέρεται (ἐξ μσ. ἢ πθ. **Περιφέρομαι**) τῆδε κἀκεῖσε. » Κατὰ τὸν Ὀδυσσέα περιπλανηθέντων καὶ περιπλανώμενος, « Δπ. (ἐξ μτγν.) » Τόδε μὲ δίρμα περιπλανᾶται θηρός, « Πίνδ., = **Περίκειται**, μὲ σκεπάζει ὁλόγυρα.

Περιπλανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ περιπλανώμενος (περιφερόμενος).

Περιπλάνησις, εως (ἡ), τὸ **περιπλανᾶσθαι** ἢ **περιπλανᾶσθαι**.

Περιπλάνιος, α, ον, Π. ἀντὶ **Περιπλανής**, πολυπλάνητος. » Βίος —, « Ἐπιγρ., ὁ τοῦ περιπλανωμένου.

Περίπλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. ταῦ **Περιπλάσσω**, ἢ πάρξ τινὸς ἐρράθεσις πηλοῦ κτλ.

Περίπλασμα (τό). πᾶν ὅ,τι περιπλάσσεται (προσκολλᾶται ὡς κατάπλασμα) εἴς τι. » Ψιμμυθίου —, « Εὐρ. (καὶ μεταφρ.) » Μὴ πρόσεχε τῷ ἔξω ἀνθρώπῳ· περίπλασμά ἐστι τοῦτο, « Γρηγ. Νύσσ.

Περι-πλάσσω (ττω), Μ. πλάσω. Ἀλείφω τι ὁλοτρόγυρα. » Πηλῷ (= Ψιμμυθίῳ) —, « Ἀρστ., Ἀθ.

‡**Περίπλαστος** (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος ὁλοτρόγυρα· (μεταφρ.) ψευδής, ἐπίπλαστος, (συγχ. τῷ **Παρέπλαστος**).

Περι-πλαταγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κάμνω κρότον πέριξ τινός, ἀντηχῶ εἰς ὅλα τὰ πέριξ.

Περιπλέγδην, ἐπίῤῥ. **Περιπλεκτά**, ἀγκαλιαστά· ἐν εἴδει περιπλοκάδος, (συγχ. τῷ **Περιπλήγδην**).

†**Περι-πλέγνυμι**, Γλσ. ἀντὶ **Περιπλέκω**.

Περίπλειος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ **Περίπλεος**.

Περιπλεκής, ές (ὁ, ἡ), = **Περίπλεκτος**.

Περιπλεκτικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ περιπλέκειν ἢ περιπλέκεσθαι ἐπιτήδειος

Περίπλεκτος (ὁ, ἡ). περιπλεγμένος.

Περι-πλέκω, Μ. πλέξω. Ὀλέκω τι πέριξ τινός· πλέκω ἓν μετ' ἄλλου· (μεταφρ.) ἐμπερδεύω, δυσκολεύω. (ἴδιαιτ.) ὁμιλῶ ἀλληγορικῶς (μὲ περιπλοκάς). ‖. (μσ. ἢ πθ.) τυλίζομαι πέριξ τινός, σφιχταγκαλιάζω. (μὲ δοτ. ἐν δ'.) » Περιπλακέντες ἀλλήλοις, « Ἄρστ. » Περιπλέκονται δ' ἀλλήλοις οἱ ὄφεις, δι' ἀφυΐαν τῆς παραπτώσεως, « αὐτ. » Ἐτῷ περιπλεχθείς, « Ὀδ. Σ. (καὶ χ. πτ.) » Τί δεῖ περιπλέκειν, « Ἀρρ., (κοιν.) τί τὰ κλωθογυρίζεις;

Περίπλεξις, εως (ἡ), τὸ περιπλέκειν ἢ περιπλέκεσθαι, ἀγκάλιασμα, περιτύλιγμα περιπλοκάδος.

Περίπλεος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἢ ἐντελῶς γεμάτος, (κοιν.) γεμάτος πέρα-πέρα· περισσεύων, (κοιν.) παραπανίσιος. » Ἔχειν δὲ χρὴ καὶ ξύλα περίπλεα ξ ἄρμασι καὶ ἁμάξαις, « Ξεν. ‖· (τὸ οὐδ.) **Περίπλεον**, ἐπίῤῥ. Πληρέστατα, ἀφθόνως.

Περιπλευμονία, **Περιπλευμονιάω**, **Περιπλευμονικός**, Ἀττ. ἀντὶ **Περιπνευμονία** κτλ.

Περιπλευρίδιον (τό). σκέπασμα (περικάλυμμα) τῶν πλευρῶν, ἴδε **Παραπλευρίδιον**.

Περι-πλευρίζω, Μ. ίσω. Ἀγκαλιάζω.

‡**Περιπλευριτικός**, ἡ, όν, = **Πλευριτικός**.

Περίπλευρος (ὁ). ὁ περὶ τὰς πλευράς (περὶ τὰ πλάγια), (Γαλλ.) **latéral**.

Περι-πλέω, Μ. πλεύσομαι ἢ πλευσοῦμαι. Πλέω πέριξ τινός· κάμνω διὰ θαλάσσης τὸν γῦρον τινὸς τόπου· (χ. πτ.) περιέρχομαι μὲ τὸ πλοῖόν μου, (Γαλλ.) **croiser**· (μτγν.) κινοῦμαι τῇδε κἀκεῖσε, κυμαίνομαι, κλονοῦμαι. (μὲ αἰτ.) » Περιπλέοντες τὴν Εὔβοιαν, « Ἡρ. (καὶ αἰτ. προθετ. ἢ ἐπίῤῥ. ἴσου.) » Τριήρεις περιπλεούσας ἀπὸ Ἰωνίας εἰς Κιλικίαν, « Ξεν. » Αὐτὸς μὲν πεζῇ ἦλθεν (ἀπὸ Καρδίας) εἰς Σηστόν, τὰς δὲ ναῦς περιπλεῖν ἐκέλευσεν, « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) » Περιπλέων ἐλάμβανεν ὅ,τι ἠδύνατο, « αὐτ. » Ὡς μὴ περιπλέῃ τὰ ἐπιδείσματα, « Ἱππκρ., ἵνα μὴ σαλεύωσιν ὡς χαλαρωμένα.

Περίπλεως (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ **Περίπλεος**.

Περιπληθής, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ γεμάτος· πολυπληθής, πολυάνθρωπος· (συνεκδ.) εὐρύχωρος, ἐκτεταμένος· (μὲ δοτ.) πλήθων ἀπό. » Αἱ τιτθαὶ περιπληθεῖς τότε μάλιστα γίνονται τῷ γάλακτι, « Κλημ.

Περι-πλήθω, Μ. πλήσω. Εἶμαι πολλὰ ἢ ἐντελῶς γεμάτος (Ἔχω πλῆθος) ἀπό. (μὲ γεν.) » Πόλις.. νεκρῶν περιπλήθουσα, « Τρωϊόδ.

Περιπλίγδην καὶ **Περιπλίξ**, ἐπίῤῥ. Μὲ τὰ σκέλη ἀνοικτὰ πέριξ (πρὸς περιπλοκὴν) τινός, (παρβλ.) **Περιβάδην**, [ἐκ τοῦ

Περι-πλίσσομαι, Μ. πλίξομαι. **Περιπλέκω** (**Περιλαμβάνω**) τι μὲ τὰ σκέλη μου, (παρβλ.) **Περιβαίνω**.

Περιπλοκάδην, ἐπίῤῥ. = **Περιπλέγδην**.

Περιπλοκή (ἡ). τὸ περιπλέκειν ἢ περιπλέκεσθαι, ἀγκάλιασμα· (μτγν.) ἐμπέρδεμα. » Λόγων —, « Εὐρ.

Περίπλοκος (ὁ, ἡ). περιπλεγμένος, περιτυλιγμένος· ἐμπερδεμένος.

Περιπλόμενος, η, ον, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ **Περιπελόμενος**, μτχ. τοῦ **Περιπέλομαι**.

Περιπλοος-ους (ὁ, ἡ). (ἐνεργ.) ὁ περιπλέων· (πθ.) τὸν ὁποῖον δύναται νὰ περιπλεύσῃ τις. » Αὕτη περίπλους ἐστὶν ἡ γῆ τὰ ξυνομώτατα, νηῒ στρογγύλῃ, τεσσάρων ἡμερῶν ξ ἴσων νυκτῶν, « Θκ. ‖. (οὐσ.) τὸ περιπλεῖν, πλεύσιμον πέριξ τινὸς τόπου (κυρ. πρὸς περιήγησιν)· (συνεκδ.) περιγραφὴ τοιαύτης περιηγήσεως. 2) (ἀνατομ.) = **Περιτόναιον**.

Περίπλυμα (τό). τὸ καθαρισθὲν διὰ περιπλύσεως· τὸ ὑγρὸν διὰ τοῦ ὁποίου ἔγινεν ἡ περίπλυσις, τὸ ἀπόπλυμα. » Τέφρας —, « Ἀξ., ἡ θολερὰ στακτή.

Περι-πλύνω, Μ. πλυνῶ. Πλύνω τι ὁλοτρόγυρα ἢ μὲ ἐπιμέλειαν, πλύνω καστρικά, ξεπλύνω. » Τὰς χύτρας —, « Παλλάδ. (καὶ πθ.) » Ὅταν ἡ ἅλμη περιπλυθῇ, « Θφρ.

Περίπλυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πλύσιμον ὁλοτρόγυρα, ξέπλυμα. » Κοιλίης —, « Ἀρετ., ἡ ὑπερβολικὴ διάῤῥοια. 2) = **Περίπλυμα**. » Κοιλίης περίπλυσις ἐξέρυθρος, « Ἱππκρ.

Περι-πλώω, Μ. πλώσω, Ἰων. Π. ἀντὶ **Περιπλέω**.

Περι-πνείω, Π. ἀντὶ **Περιπνέω**.

‡**Περιπνευματικός**, ἡ, όν, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) **Περιπνευμονικός**.

Περιπνευμονία (ἡ). νόσος περὶ τὸν πνεύμονα, φλόγωσις τοῦ πνεύμονος.

Περι-πνευμονιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω (**Περιπίπτω** εἰς) περιπνευμονίαν.

Περιπνευμονικός, ἡ, όν. Ὁ πάσχων ἢ ὑποκείμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὴν περιπνευμονίαν.

Περι-πνέω, Μ. πνεύσω, -ομαι. (μὲ αἰτ.) Φυσῶ πέριξ τινός· (πθ.) ἔχω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ἀέρα. 2) (μὲ γεν.) μυρίζω (ἀναδίδω ὀσμὴν) πανταχόθεν.

Περιπνιγής, ές (ὁ, ἡ). πνιγμένος ἢ πνιγόμενος ἀπὸ στενοχωρίαν, κλεισμένος ὁλοτρόγυρα.

Περι-πνίγω, Μ. πνίξω. Στενοχωρῶν πανταχόθεν πνίγω.

Περιπνοὴ ἢ **Περίπνοια** (ἡ). τὸ περιπνέειν, φύσημα τοῦ ἀέρος ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, [ἐκ τοῦ

Περίπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ περιπνέων (ἢ ἡ περιπνεόμενος, ἔχων ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ἀέρα.

Περιπόδιος, α, ον. Ὁ πέριξ τοῦ ποδὸς ἢ τῶν ποδῶν. » Κάμπος —, « Ἐπιγρφ., «τῷ ‖· οὐσ.) **Περιπόδιον** (τό). ὁ ποδόγυρος.

Περιπάθητος (ὁ, ἡ). πολλὰ ποθητὸς (ἀγαπητός, ἐπιθυμητός).

Περι-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω νὰ μείνῃ (νὰ περισσεύσῃ) τι ἢ νὰ γλυτώσῃ (νὰ ἐπιζήσῃ) τις, σώζω, διασώζω· οἰκονομῶ. » Ὡς δὲ πεσὼν οὐκ ἀπέθανε, οἱ Πέρσαι περιποιῆσαί μιν περὶ πλείστου ἐποιήσαντο, ἰώμενοι τὰ ἕλκεα, « Ἡρ. » Ἐπὶ τούτοισι ἡ στρατιὴ ἐγένετο διαφθεῖραι καὶ περιποιῆσαι, « αὐτ. (ἢ χωρὶς πτ.) » Τὰν ἀπ' ὀλίγων περιποιοῦνται ἐλπίς ἐστιν ἀπὸ πολλῶν γ' ἂν πάνυ ῥᾳ-

διως πολλὴν περιουσίαν ποιῆσαι, « Ξεν. 2) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) πορίζω (προμηθεύω) τι εἴς τινα, προξενῶ, (ἐπὶ κακοῦ) προσάπτω· (μσ.) πορίζομαι δι' ἐμαυτὸν, ἀποκτῶ· (ἐνίοτε) οἰκειοποιοῦμαι. « Τιμὴν (« Αἰσχύνην κτλ.) περιποιεῖν τινι, « Αἰ. (καὶ μσ.) « Ἑαυτῷ ὄνομα καὶ δύναμιν περιποιήσασθαι, « Ξεν. (καὶ κθ.) « Τὸ περιποιηθὲν, « Αἰ., τὸ ἀποκτηθέν. 3) κάμνω (κατασκευάζω) τι περιττῶς (μὲ πολλὴν ποικιλίαν, λεπτολογίαν). « Ὄργανον περιπεπονημένον, « Θρ. (Ἱστορ. Φυσ. Θ', 3, 4), πολυποίκιλον, (Γαλλ.) très-compliqué.

Περιποίησις, εως (ἡ), τὸ περιποιεῖν, περίσωσις· διατήρησις· προμήθευσις· ἀπόκτησις κτλ.

Περιποιητικὸς, ἡ, ὸν. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ περιποιεῖν· (μὲ γεν.) ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ προξενεῖν τι. « Πολλῶν ὄντων τῶν εἰς ὑγείας περιποιητικῶν, « Γαλ.

Περιποιητικῶς, ἐπίρ. (Γρμτ.). Κατὰ τρόπον περιποιήσεως.

Περιποικίλλω, Μ. ελῶ. Στολίζω παντοχόθεν μὲ πολυποίκιλλα πλουμίδια.

Περιποικίλλος (ὁ, ἡ). παρδαλὸς ὁλοτρόγυρα ἢ, ὅλως διόλου παρδαλός.

Περι-ποιπνύω, Μ. ύσω, Π. (μὲ αἰτ.) καταγίνομαι ἐπιμόνως (μετὰ σπουδῆς) εἴς τι. « Θῶπας ἔλαφον περιποιπνύεσθαι ἀγραμένους, « Ὀππ.

‡Περι-πολάζω, Μ. άσω, ἅμρ. ἀντὶ Ἐπιπολάζω.

Περιπολάρχης καὶ Περιπόλαρχος, ου (ὁ). ὁ ἄρχων (ἀρχηγὸς) τῶν περιπόλων.

Περιπολευτὶς, εως (ἡ). = Περιπόλησις.

Περι-πολεύω, Μ. εύσω καὶ

Περιπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινοῦμαι ὁλοτρόγυρα, περιέρχομαι· κυκλοφορῶ· (μτβ.) κάμνω τὸν γῦρον τινὸς τόπου· (ἰδιωτ.) περιοδεύω τὴν χώραν λιτανεύων ἢ ὡς περίπολος.

Περιπόλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιπολέω, τριτύρισμα, περιόδευσις, κυκλοφορία κτλ.

Περι-πολίζω, Μ. ἰσω. Περιέρχομαι (Περιοδεύω) τὰς πόλεις.

Περιπόλιος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος πέριξ πόλεως. ‖. (οὐσ.) Περιπόλιον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου φυλάττουν (στιθμεύουν) οἱ περίπολοι, φρούριον (πέριξ πόλεως), (Ταρκ.) δερβένι. (πλθ.) « Περιπόλια, « Φλ., τὰ πέριξ παλίγνια ἢ χωρία τὰ ὁπ. χρησιμεύουν ὡς προπύργια τῆς καθαυτὸ πόλεως, (ἐν γέν.) τὰ περίχωρα. 2) περιοχὴ (τέμενος πέριξ) ναοῦ. « Τὸ περιπόλιον (ἴσ. πιθανώτ. Περιβόλιον) τῆς θεοῦ, « Δ. Ἁλ., (παρδλ. Περίβολος).

Περίπολις, ιος (ὁ, ἡ). ὁ περιφερόμενος ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν (κυρ. ὡς ἀθλητὴς, κωμῳδὸς κτλ.), (Γαλλ.) ambulant. ‖. (θηλ.) ἡ (ἄλλ.) ἁρμὰς πόρνη.

Περιπολιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς περίπολον ἢ, συνειθίζων νὰ περιφέρεται ὡς περίπολος. « Σύνοδος περιπολιστικὴ, « Ἐπιγρ., ἑταιρία κωμῳδῶν (κλπ.) περιφερομένων τὰς πόλεις.

Περιπολλὸν, Π. καὶ

Περιπολλοῦ (ἀντὶ Περὶ πολλοῦ), ἐπίρ. κατὰ πολλὰ, παραπολύ.

Περίπολος (ὁ, ἡ). ὁ τριγυρνῶν (περιπολῶν κυρ. ὡς φρουρὸς ἢ ἐπιτηρητὴς), (Γαλλ.) qui fait la ronde. « Ναῦς—, « Ταχτ., ἡ περιπλέουσα καὶ φυλάττουσα τὸν γύρον· (ἰδιωτ.) « Περίπολος, « ὁ περιερχόμενος πρὸς φρουρὰν ἢ εὐταξίαν τῆς πόλεως, (Γαλλ.) la ronde, la patrouille, (Τουρκ.) τὸ κόλλι, (παρδλ. Κωδωνοφόρος). (εἰς τὰς λθ.) « Περίπολοι, « Ξεν. Θε., οἱ δεκαοκταετεῖς νέοι διωρισμένοι νὰ περιέρχωνται δύο ἔτη πρὸς φύλαξιν τῶν ὁρίων (προγυμναζόμενοι τοιουτοτρόπως εἰς τὰ στρατιωτικά).

‡Περι-πομπεύω, Μ. εύσω. Περιέρχομαι ἢ Περιφέρω τι μὲ πομπὴν (μὲ παράταξιν).

‡Περιπομπὴ (ἡ). τὸ περιπέμπειν ἢ περιπέμπεσθαι, στάλαιμον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ (εἰς διάφορα μέρη), ἀποστολὴ μὲ παραγγελίαν ἢ πρὸς ἀναζήτησιν.

Περικόνηρος (ὁ, ἡ). πολλὰ (καθ' ὑπερβολὴν) πονηρός.

Περιπόνησις, εως (ἡ). θλῖψις ὑπερβολικὴ, κόπος ψυχῆς.

Περι-ποππύζω, Μ. ύσω. Καϊδεύω παρὰ πολὺ, κολακεύω μὲ ὑπερβολὴν, (ὅθεν

Περιποππύσματα (τὰ). χαΐδια, χαϊδεύματα, κολακεῖαι.

‡Περιπορεία (ἡ), τὸ περιπορεύεσθαι, περιοδεία, περιπάλησις.

Περι-πορεύομαι, Μ. εύσομαι (ἀόρ. Περιεπορεύθην). Περιπατῶ ὁλόγυρα, περιοδεύω, περιέρχομαι (μὲ αἰτ.) κάμνω τὸν γῦρόν τινος τόπου.

Περιπόρευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Περι-πορ. άομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι καὶ άσομαι. Φορῶ (κυρ. φόρεμα τὸ ὁπ. συναρμόζεται μὲ πόρπην, θηλυκόνεται), ἐνδύομαι (μανδύαν ἢ ἄλλο τι ὅμοιον), (ὅθεν

Περιπόρπημα (τὸ). φόρεμα συγκρατούμενον διὰ πόρπης

Περιπόρπητος (ὁ, ἡ). ὁ συναρμοζόμενος διὰ πόρπης (θηλυκουμένης). « Ἱμάτιον περιπόρπητον, « Ἡσύχ., τὸ (ἄλλ.) Ἐμπόρπημα.

Περιπόρφυρος (ὁ, ἡ). περιτριψυρισμένος μὲ πορφύραν [πορφυρᾶν οὖγιαν]. ‖. (οὐσ.) Περιπόρφυρος (ἐνν. ἐσθὴς), « τὸ φόρεμα τῶν εὐγενῶν καὶ ἰδιαιτ. τῶν Πατρικίων τῆς Ῥώμης, (Λτ.) toga praetexta. « Τὴν περιπόρφυραν ἀνασείων ἐσθῆτα (τήβεννον αὐτὴν Ῥωμαῖοι καλοῦσιν), « Εὐνάπ. 2) ὁ φορῶν τὴν περιπόρφυρον (ἐσθῆτα), πατρίκιος τῆς Ῥώμης. « Ὁμήρους ἔδωκαν ἐξ εὐπατριδῶν περιπορφύρους ἑκατόν, « Πλ.

‡Περιπορφυρόσημος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν περιπόρφυραν ἐσθῆτα.

Περι-πορφύρω, Μ. υρῶ, Π. = Πορφύρω (μετ' ἐπιτάσεως).

Περιποτάμιος, α, ον. Ὁ κείμενος ἢ κατοικῶν πέριξ ποταμοῦ, ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὰ πέριξ τῶν ποταμῶν.

Περι-ποτάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ Περιπέτομαι.

Περίποτος (ὁ, ἡ). ὁ κινούμενος ἢ κινούμενος ἐν κύκλῳ (Γαλλ. à la ronde).

Περίπου (ἀντὶ Περὶ που), ἐπίρ. Σχεδὸν ὡς ἔγγιστα, (Ἰταλ.) circa.

Περίπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ περιλαμβάνων (ἐφαρμοζόμενος εἰς) τὸν πόδα· (μτφορ. ἐν γέν.) πρόσφυλις, ἁρμόδιος.

Περιπρεπὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ εὐπρεπὴς, ἀριπρεπὴς.

Περι-πρήθω, Μ. πρήσω, Π. ἀντὶ Περιπίμπρημι πρτμ.

‡Περιπρὸ, ἐπίρ. Π. κατὰ πολλὰ, καθ' ὑπερβολὴν, (ὀρθότ. διηρτμ. Περὶ πρό).

Περι-προ-βάλλω, Μ. βαλῶ, Π. βάλλω τι πανταχόθεν ἔμπροσθέν τινος, περιβάλλω.

Περι-προ-θέω, Μ. θεύσομαι, Π. τρέχω προτήτερα ἀπ' ἄλλον (τρέχω ὅσον ἠμπορῶ) πέριξ τινός.

Περι-προχέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. κθ. Περιπροεχύθην), Π. χύνω τι ἀφθόνως πέριξ τινὸς, πλημμυρῶ, κατακλύζω.

‡Περι-πρωκτιάω-ῶ, Μ. άσω. Περιπατῶ κινῶ θηλυπρεπῶς τὰ ὀπίσθιά μου, (παρδλ.) Σαυλοπρωκτιάω.

Περι-πταίω, Μ. πταίσω. (μὲ δοτ.) Πταίω (Σκοντταίω) εἴς τι, προσπταίω· (μτφορ.) δίδω ἀφορμὴν ἐχθροπαθείας, προσκρούω. « Οὐκ ἐβούλετο τῷ Πύρρῳ περιπταῖσαι, « Πλ.

‡Περιπτέρνιον (τὸ). τὸ περὶ τὴν πτέρναν (τὴν βάσιν) τοῦ ἱστοῦ τῆς μηχανῆς.

Περίπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁλοτρόγυρα πτερὰ (πτέρυγας), (ἀρχιτεκτ.) « Περίζωλας. 2) (συνεκδ.) ὁ πεπτῶν ὁλοτρόγυρα. « Πυρὸς περίπτερα, « Γρηγ., οἱ τινάζοντες ὁλοτρόγυρα σπινθῆρες.

Περίπτισμα (τὸ). τὸ ξεφλουδισμένον τῶν καρπῶν (ὀσπρίων κλπ.) περικάλυμμα, Ἐπαώφλιον· τσήπουρον, [ἐκ τοῦ

Περι-πτίσσω, Μ. πτίσω. Καπανίζω ξεφλουδίζω (Χωρίζω ἀπὸ τὸ Ἐπαώφλιον τὰ ὄσπρια κτλ., ξεδιαλέγω, (ὀθ. ἡ μτχ.) « Περιεπτισμένος, « Ἀρχιτ., ξεδιαλεγμένος· (καὶ μτνμ.) Ψηλόλιγνος, (Γαλλ.) dégagé, (Φλωρ.).

Περίπτυγμα (τὸ), [περιπτύσσω]. ἐκπαγωμα, περικάλυμμα, ἡ περιφέρεια.

Περίπτυξις, εως (ἡ). περιβολὴ, ἀνκάλιασμα, (ὡς οὐσ. τοῦ

Περι-πτύσσω, Μ. πτύξω. Διπλόνω ολοτρόγυρα· σκεπάζω· περιβάλλω· περικυκλόνω· ἀγκαλιάζω. « Ὡς σε περιπτύξω καὶ χείλεα χείλεσι μίξω, « Βίων. (καὶ μσ.) « Περιεπτύξατο φύτὸν ᾗ κατησπάσατο, « Πλ.

Περίπτυστος (ὁ, ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ Κατάπτυστος.

Περιπτυχὴ (ἡ). ἀσκέπασμα ὁλοτρόγυρα, περίβλημα, περικάλυμμα· (μτνμ.) περιοχή. « Τειχέων (« Πέπλων) περιπτυχαὶ, « Εὐρ., Ἀθ.

Περίπτυχὴς [περιπτύσσω], ὑος (ὁ, ἡ). ἐντυλιγμένος (σκεπασμένος) ὁλοτρόγυρα, περικυκλωμένος, περιβεβλημένος. « Φαεγάνῳ—, « Σοφ., = Περικτὴς.

Περι-πτύω, Μ. πτύσω. Φτύνω τι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· (συνεκδ. καὶ τρπ.) περιφρονῶ, ἀποστρέφομαι.

Περίπτωμα (τὸ). τὸ περιπίπτον τινί, συμβὰν, σύμπτωμα· συμφορὰ, δυστύχημα.

Περίπτωσις, εως (ἡ), τὸ περιπίπτειν εἰς

τι, (μτφρ.) περίστασις, σύμπτωσις· εὐκαιρία. « Ἀπὸ περιπτώσεως (ἡ) » Κατὰ περίπτωσιν, α Σξτ., κατὰ εὐχήν.

Περιπτώσσω (πρκ. Περιπέπτηχα), Π. φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολήν, καταπτοιάζω.

Περιπτωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀντίκων εἰς (συμβαίνων κατὰ) περίπτωσιν, τυχαῖος. « Ἔκκλισις —, « Ἐπίκτ., ἡ περιπίπτουσα (καταντῶσα) εἰς.

Περιπτωτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ περίπτωσιν.

†Περιπυγής [π. πυγή], ές (ὁ, ἡ), = Πυγαστόλος.

Περιπύημα (τὸ). τὸ περὶ τὴν πληγὴν σχηματιζόμενον ἐμπύημα.

Περιπυκάζω, Μ. άσω. Πυκνόνω τι ὁλοτρόγυρα, σκεπάζω μὲ πυκνὸν περίβλημα.

Περι-πυκνόω-ῶ, Μ. ώσω, Πυκνόνω ὁλοτρόγυρα.

Περι-πυργόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀχυρόνω ὁλοτρόγυρα μὲ πύργους.

‡Περιπυρήνιον (τὸ). τὰ περικάλυμμα τοῦ πυρῆνος (τοῦ κουκκουτσιοῦ).

Περίπυστος (ὁ, ἡ), [π. πυνθάνομαι]. γνωστὸς παντοῦ, ἐξακουσμένος, περίφημος.

Περι-πωμάζω, Μ. άσω καὶ

Περι-πωματίζω, Μ. ίσω. Σκεπάνω τι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, στηπάνω καλά.

Περιῤῥαγὴς [περιῤῥήγνυμι], ές (ὁ, ἡ). σχισμένος (σπασμένος, ῥαγισμένος) ὁλοτρόγυρα· (Π.) ὁ σχιζόμενος [ῥαγίζων) πέριξ τινός.

Περιῤῥαίνω, Μ. ῥανῶ. Ῥαντίζω τι ὁλοτρόγυρα· (ἐθιακτ.) ῥαντίζω μὲ ἁγίασμα. « Θαλλοὺς διαῤῥύχους κατέχων ὁ ἱερεὺς περιέῤῥαινε τοὺς εἰσιόντας, « Σωζ.

Περιῤῥάκις, ίδος (ἡ). κλάδος φυτοῦ (κυρ. δὲ φοίνικος) ἀπεσπασμένος.

Περιῤῥάμμα (τὸ). τὸ περιεῤῥαμμένον ὕφασμα.

Περιῤῥάνσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιῤῥαίνω, ῥάντισμα ὁλοτρόγυρα.

Περιῤῥαντήριον (τὸ). ἐκεῖνος διὰ ἡ ἀπὸ τοῦ ὁπ. περιῤῥαίνονται (κυρ. πρὸς ἁγνισμόν), [καθὼς τώρα εἰς τὰς ἐκκλησ. τὸ) ἁγιασματάριον.

Περιῤῥαντίζω, Μ. ίσω, = Περιῤῥαίνω.

Περιῤῥαντισμὸς (ὁ), τὸ περιῤῥαντίζειν ἡ περιῤῥαντίζεσθαι, ῥάντισμα ὁλοτρόγυρα (κυρ. πρὸς ἁγνισμόν).

Περιῤῥαπίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ μὲ τὴν (ἡ ὡς ἂν μὲ) βέργαν ὁλοτρόγυρα.

Περιῤῥάπτω, Μ. ῥάψω. Ῥάπτω ὁλοτρόγυρα.

Περιῤῥέζω, Μ. ῥέξω, (Γλσ.) Περικαθαίρω διὰ θυσίας.

Περιῤῥεμβάζομαι, Μ. άσομαι καὶ

Περιῤῥέμβομαι (χ. Μ.). Περιφέρομαι τῷδε κἀκεῖσε, περιπλανῶμαι (ναυρῶς).

Περιῤῥεκὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων (κατηφορικὸς) παντοῦθεν, ἐκ τοῦ

Περιῤῥέπω, Μ. ῥέψω. Κλίνω (Γέρνω) πρὸς τὸ ἕν ἢ πότε πρὸς τὸ ἕν πότε πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.

Περιῤῥέψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Περιῤῥέω, Μ. ῥεύσω ἢ ῥυήσομαι. Τρέχω (Κύνομαι καὶ μτφ. Κυματίζω) πέριξ τινός. « Ποταμὸς περιῤῥεῖ τὸ τεῖχος, α (καὶ αἰτ. προθετ.) » Λέγεται κύκλῳ τὸν τόπον ἐκεῖνον περιῤῥεῦσαι τὸ πῦρ, « Φυκοῦργ. (καὶ πθ.) « Νῆσος ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιῤῥεομένη, « Ἀρχτ. ᾗ (μτφ.) » Κόμη τῷ μετωφρένῳ περιῤῥέουσα, « Πλό. « Ἐσθὴς περιῤῥέουσα, α Γρ. « Στρωμνὴ —, « Πλό., ἡ μελανή. « Αἵματι (« Ἰδρῶτι) περιῤῥέων ἢ περιῤῥεόμενος, « Λξ., (καιν.) βουτημένος εἰς (καὶ τρπ.) » Σοὶ περιῤῥείτω βίος, « Σοφ., νὰ ἔχῃς ἄφθονα τὰ πρὸς τὸν βίον (περιουσίαν βίου). 2) ξεδένομαι (ξεκαρφώνομαι κτλ.) καὶ πίπτω πίπτω (καθὼς τὰ μαλλιὰ κτλ.), χύνομαι. « Περιεῤῥύησαν αὐτῷ αἱ κόμαι, δίκυλοί τε ᾗ ὄνυχες, « Ἀρετ. « Πολλοῖσι δὲ βραχίων ᾗ πῆχυς ὅλος περιῤῥέει, « Ἱππκρ. « Ὀργουμένου δὲ αὐτοῦ ὁ ἀκινάκης περιεῤῥέει, « Σδ. « Ἡ ἄσπις περιεῤῥύη εἰς τὴν θάλασσαν, « Θκ.

Περι-ῤῥήγνυμι (ῥηγνύω), Μ. ῥήξω. Σχίζω (Σπάνω) τι πέριξ τινός· ξεσχίζω ὁλοτρόγυρα. « Περιῤῥήξας τὸν χιτωνίσκον, α Δη. (καὶ μσ.) » Τὴν ἐσθῆτα περιῤῥηξάμενος, « Φίλ. (καὶ ἐνν. τοῦ πνωτ.) » Περιῤῥηξαμένους τύπτεσθαι τὰ στήθη, « Λῤῥ. » Περιῤῥήγνυναι τινά, « Παῤῥ., νὰ τοῦ κατεξ σχίσουν τραβῶντας τὰ φορέματα. (καὶ πθ.) « Τοῦ Δέλτα δὲ τούτου κατὰ τὸ ὀξὺ περιῤῥήγνυται ὁ Νεῖλος, « Ἡρ., σχιζόμενος λαμβάνει διαφόρους ἐυθύνσεις.

Περιῤῥήδην, ἐπίῤ. Π. κυκλοτερῶς. « Περιῤῥήδην ἐτέρωσε κλινομένης ἢ πείρατα, α Ἀπλλν., σχηματιζούσης ἀκρωτήριον, [ἐκ τοῦ

Περιῤῥηθὴς [περιῤῥήγνυμι], ές (ὁ, ἡ), Π. (μσ. πρκ. Περιέῤῥαδα). ὁ γέρνων ἢ πίπτων ἔδῶ καὶ ἐκεῖ, περικεκλασμένος ἐφ' ἑκάτερα. « Ὡς μὴ περιῤῥηδὲς ἔῃ τὸ σῶμα, « Ἱππκρ., ἵνα μὴ γέρνῃ ἔνθεν κακεῖθεν.

Περιῤῥῆξις, εως (ἡ). σχίσιμον (σπάσιμον) ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός, [ἐκ τοῦ

Περιῤῥήσσω (ττω), Μ. ῥήξω, = Περιῤῥήγνυμι.

Περιῤῥινέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥινίζω (Πείρνω μὲ τὸ ῥινὶ) ὁλοτρόγυρα.

Περιῤῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω πέριξ τινὸς ἢ πολλὰ μακράν, Ἀποῤῥίπτω.

Περιῤῥογχάζω, Μ. άσω. (μὲ αἰτ.) Περιγελῶ, περιπαίζω, (παρβλ.) Μυκτηρίζω.

Περιῤῥοὴ καὶ Περιῤῥόα (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιῤῥέω, ἢ ἐν κύκλῳ κίνησις ὕδατος ἢ ὁποιασδήποτε ὑγρᾶς (ἑατρ.) ἢ εἰς ἓν μέρος τοῦ σώματος συῤῥοὴ τῶν (κυκλοφορούντων) ὑγρῶν πρὸς ἔκκρισιν, (ἄλλ. « ἀποστάσεις κατ' ἔκρουν, « Ἱππκρ.) ᾗ αὐτὰ τὰ οὕτως ἐκκρινόμενα ὑγρά. « Περιῤῥόαι μετὰ πόνου χαλώδεες, ἐυσματώδεες κτλ., α Ἱππκρ.

Περι-ῤῥιζόω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Βιάζω) τι νὰ στρέφηται μετὰ βοῆς (ῥιζοῦν). « Λίθοι ῥιψεπάλξιδες.. περιῤῥιζοῦντες τῶν λαστῶν ἀέρα τῇ κινήσει, α Κ. Μανασσ.

Περιῤῥιγδόω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γυρίζῃ ὡς ἂν ῥόμβος, στριφογυρίζω.

Περιῤῥοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ περιῤῥέων ἢ περιῤῥεόμενος, = Περιῤῥυτός. « Ἐούσης τε πάσης Κνιδίης, πλὴν ὀλίγοις, περιῤῥόου, « Ἡρ. « Περιῤῥόων διαχώρημα, « Ἱππκρ. ||. (οὐσ.) = Περιῤῥοια. « Ποτα-

μοῦ —, « Ἰώσ. « Ἀπὸ δὲ κοιλίης πολλὰ κάτεστα διῆλθε σὺν περιῤῥόῳ πολλῷ, « αὐτ.

Περιῤῥυῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περιῤῥέω.

Περιῤῥυής, ές (ὁ, ἡ), = Περιῤῥυτός.

Περιῤῥυτός, ἡ, όν. Περιῤῥυής (πεπερασμένος, πλήρης ῥύπου, (παρφδ. τοῦ Περιῤῥύτος).

Περιῤῥύπαρος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν ῥυπωμένος, πλήρης ῥύπου, (παρφδ. τοῦ Περιῤῥύτος).

Περιῤῥύπτω, Μ. ῥύψω. Πλύνω (Παστρεύω) ὁλοτρόγυρα.

Περιῤῥύσις, εως (ἡ), = Περιῤῥοή.

Περιῤῥύτος (ὁ, ἡ). ὁ περιῤῥέόμενος, ἐχων ὁλόγυρα νερόν, τριγυρισμένος ἀπὸ θάλασσαν. « Ἡ Λιβύη περιῤῥύτος ἐστὶ πλὴν ὅσον αὐτῆς πρὸς τὴν Ἀσίην αἰρίζει, « Ἡρ.

Περι-ῤῥώξ [περιῤῥήσσω], ῶγος (ὁ, ἡ). κομμένος ἐν εἴδει βράχου ὁλοτρόγυρα, κρημνώδης ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περι-σαίνω, Μ. σανῶ. Καυνῶ πέριξ τινὸς τὴν οὐρὰν (καθὼς τὰ σκυλιὰ), χαϊδεύω. « Γλώσσῃσιν μειλίσσοι περισαίνεν (οἱ ὀρέκοντες), σκύλακες ὥς, « Ὀππ.

Περι-σαλεύω, Μ. εύσω, = Παρασαλεύω.

Περι-σαλπίζω, Μ. ίσω. Σαλπίζω ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός, (πθ.) ἀντηχεῖ τριγύρω μου ἡ σάλπιγξ. « Οὐ περισαλπάσας, « Πλ., δὲν ἤκουσε τριγύρω του ἠχούσας τὰς σάλπιγγας, δὲν παρευρέθη εἰς πόλεμον.

Περισαλπισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

‡Περισαλπιστὸς, ἡ, όν. Ὁ περισαλπισθείς (ἀκούσας πολλάκις τριγύρω του ἠχούσας τὰς σάλπιγγας), συνειθισμένος εἰς τὸν πόλεμον.

Περίσαμος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Περίσημος.

Περισαξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περισάττω· (γεωπον.) ἐπιφόρτισις τοῦ χώματος περὶ τὴν ῥίζαν τοῦ δένδρου.

Περι-σαρκίζω, Μ. ίσω. (χειρουργ.) Κόπτω ὁλόγυρα τὰς σάρκας (τὰ κρέατα) πληγῆς.

Περισαρκισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Περίσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς σάρκας, σωματώδης.

Περι-σαρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι τὰ πάντῃ ὁλόγυρα σάρκας (νὰ σαρκώσῃ).

Περισάρκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σάρκωμα (πληγῆς).

Περισάρωμα (τὸ), = Περικόρημα, ἐκσωπίδι.

Περι-σάττω, Μ. σάξω. Σωρεύω καὶ πατῶ τι πέριξ τινός· (γεωπον.) σωρεύω τὸ χῶμα περὶ τὴν ῥίζαν τοῦ δένδρου, (Γαλλ.) **echausser.**

Περι-σβέννυμι (σβεννύω), Μ. σβέσω. Σβύνω ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός.

Περι-σείω, Μ. σείσω. Σείω τι παντοχόθεν, κουνῶ (καὶ μσ. κουνηοῦμαι) ὁλοτρόγυρα, κυματίζω. « Φύλλα τοῖς κλάδοις περισειόμενα, « Βιθ.

Περίσειστος (ὁ, ἡ) πολλὰ σεισμὸς (μεγαλοπρεπής).

Περίσεπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ σεπτὸς (σεβαστός).

Περίσημος (ὁ, ἡ). πολλὰ διακεκριμένος (ἐπίσημος).

Περισβήνω, Μ. σβήνω. Σβρίζω (καὶ πθ. Σβήσομαι) ὅλως διόλου.

Περι-σθενέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ὑπερέχω κατὰ τὴν δύναμιν, ὑπερισχύω. ‖ἐκ τοῦ

Περισθενής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μέγα σθένος, πολλὰ ἰσχυρὸς, δυνατὸς, ἀκαταμάχητος.

Περι-σκαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω πέριξ τινὸς σιάλωμα (ἴδε τὴν λέξ.), ὄφνω μὲ μάλαγμα κτλ.

†**Περι-σιγάω-ῶ**, Μ. ήσω. Παρασιωπῶ.

Περισίδηρος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος ὁλοτρόγυρα (καπλαδισμένος) μὲ σίδηρον.

Περι-σκαίρω, Μ. σκαρῶ. Πηδῶ (Χοροπηδῶ) ὁλόγυρα· σπαρταρῶ πέριξ τινός.

Περι-σκάλλω, Μ. σκαλῶ. Σκαλίζω (Σερφ.ζόνω) τὰ χόρτα ὁλοτρόγυρα.

Περι-σκάπτω, Μ. σκάψω. Σκάπτω (Κάμνω λάκκον) ὁλοτρόγυρα.

Περισκαρίζω, Μ. ίσω, = Περισκαίρω.

Περίσκαψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περισκάπτω, σκάψιμον ὁλόγυρα.

Περι-σκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω ἢ σκεδάω-ῶ. Κάνω (Σκορπίζω) πέριξ τινός. « Ἀχλὺν —, « Κλημ.

Περισκέλεια (ἡ). τραχύτης· (μτφορ.) δυσχέρεια, δυσκολία, ‖ἐκ τοῦ

Περισκελὴς [πρ. σκέλλω], ές (ὁ, ἡ). πολλὰ σκληρὸς (τραχὺς καὶ μτφορ. δύσκολος) ἢ στερεὸς, γιερός. « **Περισκελεῖς** φρένες, « Σοφ., (παρβλ. ‖

Περισκελὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φθάνων ἕως τὰ σκέλη, = Ποδήρης, (ΐδε ‖. οὐσ. πλθ.) **Περισκελῆ** (τὰ), « Γρφ., βρακιά, περισκελίδες. 2) ὁ ἔχων (στεκόμενος μὲ) ἀνοικτὰ τὰ σκέλη, (ἀλλ.) Διαβεβηκὼς, (ἐν γέν. καὶ συνεκδ.) μακρὺς, διεξοδικὸς. « Ἀποδείξεις περισκελεῖς καὶ δυσκατανόητοι, « Νεμέσ., (παρβλ. **Μακροσκελής**). ‖· (οὐσ.) **Περισκελές**, « Ἐπιγρ., εἶδ. τρίκωδος, τρισκέλι(;)

;**Περισκελία** (ἡ), = Περισκέλεια.

Περι-σκελίζω, Μ. ίσω. Περιλαμβάνω μεταξὺ τῶν σκελῶν μου, (ἐπμ.) = Ὑποσκελίζω. 2) περικόπτω μεταξὺ τῶν σκελῶν τινος. « Ὁ ἵππος ὡς αὐτὸν οἱ σύες περισκελίζον, πέπτωκε, « Συναξάρ.

Περισκέλιον [τὸ] καὶ

Περισκελὶς, ίδος (ἡ). περικάλυμμα τῶν σκελῶν, βρακί. « Τὰς κόρας φορεῖν περισκελίδας, « (Μένανδρ. παρὰ) Πλδ. 2| καλτσοδέτα (;). « Εἰς συγκοπὴν ψελλίων καὶ περισκελίδων, « Ἀρρ.

Περισκελισμα (τὸ), = Περισκέλιον, βρακί.

;**Περισκελιστὴς**, οῦ (ὁ). ὁ φορῶν βρακιὰ (περισκελίδας). (εἰς τὸν Στρβ. ἄλλ. χειρόγρ. ἔχουν ὀρθότ. Περισκυθιστής).

‖**Περι-σκέλλω**], εὔχρ. μόνον ὁ πρκ. **Περίσκληκα**. Καταξηραίνομαι ὡς σκληρὸν πέριξ τινός. « Ῥυσοῦ τοῖς ὀστέοις περισκληκότος δέρματος, « Γργ.

Περισκελῶς, ἀπίρ. Δυσκόλως, δυσχερῶς. « Π. φέρειν, « Μέν., = Δυσφορεῖν.

Περι-σκεπάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω ὁλοτρόγυρα· (μτφορ.) περιφρουρῶ, προστατεύω.

Περισκεπὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ σκεπάζων ἢ σκεπασμένος ὁλοτρόγυρα. « Πύργος —, « Καλλ. « Ὁ ἀὴρ περισκεπὴς, « Θφρ., συνεφιασμένος.

Περι-σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Κυττάζω μὲ προσοχὴν (Παρατηρῶ) ὁλοτρόγυρα· (μτφορ.) καλοστοχάζομαι, (ὅθεν ἡ μτχ.) **Περισκεμμένος**, η, ον. Πολλὰ στοχαστικὸς (προσεκτικὸς, φρόνιμος). « Οἱ δ' αὐτοί μοι δοκοῦσι ῥᾳδίως ἂν καὶ τὸν ἀνδρεῖον καλέσαι θρασύν, καὶ δειλὸν τὸν περισκεμμένον, « Γργ.

Περίσκεπτος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν βλεπόμενος, ἁρμάδιος πρὸς περίσκεψιν, ὑψηλὸς, (μτφορ.) πολλοῦ λόγου ἄξιος, περιπαύδεστος. « Χαρίεσσι—, « Ἐπιγρ.

Περισκέπω, = Περισκεπάζω.

Περίσκεψις, εως (ἡ), τὸ περισκέπτεσθαι, κύτταγμα ὁλοτρόγυρα· (μτφορ.) σκέψις ἀκριβὴς, προσοχὴ, φρόνησις.

Περισκήνιον (τὸ). σκέπασμα ἐν εἴδει σκηνῆς (τέντας)· (μτφορ.) = Σκῆνος.

Περι-σκήπτω, Μ. σκήψω. Ἀκκουμβῶ ὅλα κατὰ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ἐπάνω εἰς, σφίγγω ὁλοτρόγυρα, περιθλίβω.

Περι-σκιάζω, Μ. άσω. Κάμνω ἴσκιον ὁλοτρόγυρα, ἐσκιάζω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη

Περισκιασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἴσκιασμα ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περίσκιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁλοτρόγυρα σκιὰν (κάμνων ἴσκιον ἀπ' ὅλα τὰ μέρη). « **Περίσκιοι**, « Γεωγρφ., οἱ κάτοικοι τῶν καταψυγμένων ζωνῶν, διότι ἡ σκιὰ των εἰς 24 ὥρας σχηματίζεται πρὸς ὅλα τὰ μέρη τοῦ ὁρίζοντος, (παρβλ. Ἀμφίσκιος).

Περι-σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Σκιρτῶ (Χοροπηδῶ) ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός.

Περίσκληρος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ ἢ ὁλοτρόγυρα σκληρός. « Καρκίνωμά ἐστιν ὄγκος κακοήθης καὶ περίσκληρος, « Γαλ.

Περι-σκληρύνω, Μ. υνῶ. Σκληρύνω τι ὁλοτρόγυρα ἢ ὅλως διόλου.

Περισκόπευσις, εως (ἡ), = Περισκόπησις.

Περι-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυττάζω ὁλοτρόγυρα, παρατηρῶ (ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος) ὅλα τὰ πέριξ. (μτφορ.) παρατηρῶ, καλοστοχάζομαι. « Τὸν καιρὸν [« Τὸ μέλλον]—, « Πλμ., Ἰών.

Περισκοπὴ (ἡ). μέρος πρὸς περισκόπησιν, σκοπιά.

Περισκόπησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περισκοπέω, κύτταγμα ὁλοτρόγυρα (ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος), παρατήρησις.

Περι-σκυθίζω, Μ. ίσω. Κόπτω ὁλοτρόγυρα καὶ ἐβγάζω τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς (καθὼς ἔκαμναν οἱ Σκύθαι τοὺς αἰχμαλώτους των)· (ἐν γέν.) Ὑδέρνω, (παρβλ.) **Περισκυτίζω**. (ἐπὶ αἰσχρ. ἐνν.) = Ἀποσκυλεύω.

Περισκυθισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὑδέρσιμον τῆς κεφαλῆς (κατὰ τὸν τρόπον τῶν Σκυθῶν)· εἶδος χειρουργικῆς ἐργασίας (opération).

Περισκυθιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ περισκυθίζων (ἀφαιρῶν τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς καθὼς ἔκαμναν οἱ Σκύθαι).

Περισκυλακισμὸς (ὁ). ὁ διὰ θυσίας σκυλακίου θρησκευτικὸς περικαθαρμός.

†**Περι-σκυτίζω**, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ ὁλοτρόγυρα τὸ δέρμα (σκύτος). Ὑδέρνω, (παρβλ.) Περισκυθίζω.

Περισμαραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Βοΐζω ὁλοτρόγυρα, ἀντηχῶ εἰς ὅλα τὰ πέριξ.

Περισμήχω, Μ. σμήξω. Τρίβων καθαρεύω (Σφουγγίζω) ὁλοτρόγυρα.

Περι-σμύχω, Μ. σμύξω. Καίω ὁλοτρόγυρα (Κατακαίω) μὲ κρυφὸν πῦρ· (μτφ.) φθείρω κατ' ὀλίγον, κατατήκω.

Περι-σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ ἔρχεται ὁλόγυρα (νὰ περιστρέφεται) ταχέως· (καὶ ἀλλ. μὲ αἰτ.) περιέρχομαι ὁρμαίως (ὅταν νὰ κυνηγῶ τινά).

Περι-σοφίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀπατῶ διὰ σοφισμάτων, (Γαλλ.) circonvenir.

Περι-σπαίρω, Μ. σπαρῶ. Τρέμω ὅλον τὸ ψάρι ἢ Χοροπηδῶ πέριξ τινός, (ἐν γέν.) σπαράζω, παραδέρνω. « Τάβη δ' ἐπὶ νηδὺν δουρὶ περισπαίρουσα, « Κόϊντ.

Περι-σπαράσσω, Μ. άξω. Σχίζω τι πέριξ τινός. « Ἑαυτῷ τὴν ἐσθῆτα περισπαράσσοντα, « Γργ.

Περίσπασις, εως (ἡ), τὸ περισπᾶν, τονισμὸς λέξεως μὲ περισπωμένην. 2)=τῷ

Περισπασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Περισπάω, τράβηγμα ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ· (συνεκδ. καὶ τρπ.) ἀπασχόλησις τῆς προσοχῆς τινος εἰς ἄλλο ἀντικείμενον ἢ εἰς πολλὰ συγχρόνως, ὄχλος πραγμάτων (ἀσχολιῶν)· (εἰς τὸν πόλεμ.) diversion. (Γρμτ.) ὁ διὰ περισπωμένης τονισμὸς λέξεως. « Τὸ Ὦμοι οὐκέτι τοῦ Ὦ τὸν περισπασμὸν ἐφύλαξεν, « Ἀπλλν.

Περισπαστέος, α, ον. (Γρμτ.) Τονιστέος μὲ περισπωμένην, (ὡς θετ. τοῦ Περισπάω).

Περισπαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν περισπασμὸν (ἀπασχόλησιν), διασκεδαστικός.

Περι-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ· τραβῶν ἐβγάζω (ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ)· (μτφορ.) σύρω τὴν προσοχὴν τινος εἰς ἄλλο ἀντικείμενον ἢ εἰς πολλὰ συγχρόνως, προξενῶ περισπασμόν (diversion), ἀπασχολῶ· (Γρμτ.) τονίζω μὲ περισπωμένην (ἐνν. προσῳδίαν).

Περι-σπειράω-ῶ, Μ. άσω. Τυλίζω (Κουλουριάζω) τι πέριξ τινός, περιτυλίζω. (μτνμ.) περικυκλόνω.

Περι-σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω (Σκορπίζω) ὁλοτρόγυρα, διασπείρω, διαδίδω. « Περιέσπειρε δέ μιν ᾗ περὶ τῶν ὅλων, « Ἀχ. Τάτ.

Περισπερχεία (ἡ). ταχύτης, ‖ἐκ τοῦ

Περισπερχὴς, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ ταχὺς (βιαστικὸς ἢ κατεπείγων). « Περισπερχέων ἐόντων (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Περιεσπερχεόντων ἢ Περισπερχθέντων) τῇ γνώμῃ ταύτῃ, « Ἡρ., ταραγμένων, ‖ἐκ τοῦ

Περι-σπέρχω (χ. Μ.). Βάλλω τι πανταχόθεν εἰς ταχεῖαν κίνησιν, βιάζω, κατεπείγω. ‖. (ἀμτβτ.) βιάζομαι, τρέχω ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ.

Περι-σπεύδω, Μ. σπεύσω. (μὲ αἰτ.) Βιάζω πανταχόθεν, καταδιώκω. (μτνμ.) κατεπείγω· (ἀμτβτ. μὲ ἀοτ.) τρέχω μετὰ σπουδῆς ἢ πανταχόθεν πρὸς ἀναζήτησίν τινος.

Περίσπλαγχνος (ὁ, ἡ). πολλὰ γενναῖος, μεγαλόψυχος.

Περισπογγίζω, Μ. ίσω. Σφογγίζω ὁλοτρόγυρα, παστρεύω (κοιν. Καθαίρω) μὲ τὸ σφογγάρι.

;**Περισπόρια** (τὰ). τὰ κείμενα ἀπορράπτου

πέριξ πόλεως οἰκήματα ἢ χωρίδια, (ἐν γέν.) τὰ περίχωρα, (ἄλλ. διορθ. Περιπόλια].

Περισπουδάζω, Μ. ἀπω. Σπουδάζω περί τι.

Περισπούδαστα (τὰ), πράγμ. περισπουδαστέα (περισπουδαζόμενα).

Περισπούδαστος (ὁ, ἡ), τοῦ ὑπ. ἐπιθυμεῖ ἢ πρέπει νὰ ἐπιθυμῇ τις τὴν ἀπόλαυσιν μὲ πολλὴν σπουδὴν (προσπάθειαν).

Περισπουδάστως, ἐπίρ. Μὲ πολλὴν σπουδὴν (προθυμίαν, προσπάθειαν).

Περίσπουδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ σπουδαῖα, ἐμβριθής· (μὲ γεν.) ὁ ἔχων ἢ δείχνων πολλὴν σπουδὴν (προσπάθειαν) εἴς τι.

Περισπωμένως, ἐπίρ. Μὲ περισπωμένην (προσῳδίαν).

Περισσαίνω, Π. ἀντὶ Περισσεύω. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Περισσεύω.

Περισσάκις, ἐπίρ. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀρτιάκις, δηλ.) Μὲ περιττὸν ἀριθμόν, (κοιν.) μονά.

Περισσάρτιος (ὁ, ἡ). (ἀριθμὸς) συγκείμενος ἐξ ἑνὸς περιττοῦ καὶ ἑνὸς ἀρτίου (οὗ ἐναντ. ὁ Ἀρτιοπέρισσος).

Περισσαχῶς, ἐπίῤ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν περιττῶν ἀριθμῶν. = Περισσάκις.

Περισσεία (ἡ), τὸ περισσεύειν, περίσσευσις, πλεονασμός, ἀφθονία· (τρπ.) ὑπεροχή. = Εἶδον ὅτι ἐστὶ περισσεία τῇ σοφίᾳ ὑπὲρ τὴν ἀφροσύνην, « Ἑκαλλησ. 2) = Περίσσευμα, ἀπομεινάρι. » Τὴν περισσείαν ἀποδοὺς πᾶσαν τῇ πόλει τῶν ἀγωνιστικῶν χρημάτων, « Ἐπγρ.

Περίσσευμα (τὸ), τὸ περισσεῦον (μένον περιττὸν), ἀπομεινάρι· = Περίττωμα.

Περισσευσις, εως (ἡ), = Περισσεία, περίσσευμα.

Περισσεύω (τεύω), Μ. εὐτω. (μὲ γεν.) Ὑπερβαίνω κατὰ τὸν ἀριθμόν, εἶμαι περισσότερος (» Περισσεύουσιν ἡμῶν οἱ παλέμιοι, « Ξεν.)· (χ. πτ.) μένω περιπλέον (παραπανιστός), (κοιν.) περισσεύω. (»Μύριοί εἰσιν ἀριθμὸν [οἱ ὄλυνθοι]... εἰς δὲ περισσεύει, « [Ἡσ. παρὰ] Στϐ. » Ὁμὲν ἀρκοῦντα ἔχει καὶ περισσεύοντα τὰ τῆς δαπάνης, ὁ δὲ τοῦ παντὸς ἐνδεῖται, « Ξεν.)· (τρπρσ. μὲ δοτ.) ἔχω μεγάλην ἀφθονίαν ἐνὸς πράγματος, (ἐκμ.) ἐξέχω (ὑπερέχω) κατὰ τοῦτο, μοὶ περισσεύει τι. » Εἰ μὴ τὸ ἀνδρεῖον ἐπερίσσευεν αὐτῇ, « Δ. Ἁλ. » Τοσοῦτον τῷ Περικλεῖ ἐπερίσσευσε τότε, « Θκ., τόσον μεγάλη (περιττὴ, ὑπερβάλλουσα, ὑπερέχουσα) ἐφάνη ἡ φρόνησίς του. » Τί ἐπερίσσευσεν ὁ ἄνθρωπος παρὰ τὸ κτῆνος; Γρφ. (Ἑκαλησ. Γ'), κατὰ τί εἶνε ἀνώτερος (ὑπερέχει); ||. (μτϐτ.) προμηθεύω (χορηγῶ) ἐν ἀφθονίᾳ, (Γρφ.).

Περισσόβοτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων περισσὰ βοτὰ (φαγητά). » Τράπεζα—, « Νόνν.

Περισσογωνία (ἡ). περισσότης (ἄνισος ἀριθμὸς) γωνιῶν.

Περισσοδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων περισσότερα τοῦ συνήθους ἀριθμοῦ ἢ περιττὰ τὸν ἀριθμὸν (μονὰ) δάκτυλα.

Περισσοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). (ἀριθμὸς ἄρτιος) ἔχων εἶδος περιττοῦ.

Περισσολογία (ἡ), = Περισσολογία.

Περισσολογέω-ῶ, Μ. ἠσω, = Περιττολογέω.

Περισσολογία (ἡ), = Περισσολογία.

†Περισσοκαλλής, ἐος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὡραῖος, περικαλλής.

Περισσόκομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων περισσὴν κόμην (παρὰ πολλὰ μαλλιά).

Περισσολογέω-ῶ, Μ. ἠσω. Ὁμιλῶ παρὰ πολλὰ ἢ περιττὰ λόγια, ταυτολογῶ, περιττολογῶ. 2) ὁμιλῶ μὲ ἐπιτεταδευμένον ὕφος.

Περισσολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πολυλογία, ταυτολογία, περιττολογία. 2) ὕφος λόγου τεταρνευμένου (ἐπιτετηδευμένου).

Περισσολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν πολλὰ ἢ περιττὰ λόγια ἢ μὲ ἐπιτεταδευμένον ὕφος, πολυλογᾶς ἢ ὑπερβολολόγος.

Περισσόλοφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων περιττὸν (μέγαν, φουντωτὸν, κυματίζοντα) λόφον (περικεφαλαίας).

Περισσομελὴς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων περιττὰ ἢ ὑπερμεγέθη μέλη.

Περισσόμυθος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περισσολόγος. ||. » Δόγας—, « Εὐρ., περιττολογία.

Περισσόνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν (περισσὸν) νοῦν, ἐξόχου νόος (φρονήσεως).

Περισσοπαθέω-ῶ, Μ. ἠσω. Πάσχω μὲ ὑπερβολὴν ἢ περισσότερον τῶν ἄλλων.

Περισσόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα πόδα περισσότερον ἢ περιττοὺς τὸν ἀριθμὸν πόδας.

Περισσοπραγτέω-ῶ, Μ. ἠσω. Εἰσπράττω περισσότερον τοῦ δέοντος (τοῦ ὀφειλομένου).

Περισσοπραγτία ἢ Περισσοπραξία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., εἰσπραξις περισσοτέρου φόρου.

Περισσὸς [περί], ἡ, όν. Ὁ ὑπερβαίνων κατά τι (ἔχων τι περισσότερον παρὰ) τοὺς ἄλλους, ἀνώτερος· περισσότερος, (κοιν.) παραπανιστός· (ἐν γέν.) πολὺς, μέγας, ἄφθονος· (τρπ. ἐπὶ καλοῦ) ἐξέχων, ἀσυνήθης, διακεκριμένος, ἐξαίρετος· (ἐπὶ κακοῦ) ὑπὲρ τὸ δέον καλλωπισμένος, ἐπιτετηδευμένος, (ἐν γέν.) ὑπερβολικὸς, ὑπέρμετρος, (ὄθεν) περιττὸς, ἀνωφελὴς, ἢ· ἀλλόκοτος, παράξενος· (ἐπὶ ἀριθμ.) ὁ μὴ διαιρούμενος εἰς δύο ἴσα μέρη, μονὸς, (ἀντιθ. τῷ Ἄρτιος). » Τὴν δὲ Ζεὺς εἵμασε, περισσὰ δὲ ὤμοι ἔδωκεν, « Ἡσ. » Πλείω τὰ περιττὰ τῶν ἱκανῶν, « Ξεν. » Εἴκοσι περιττά, « Δξ., εἴκοσι καὶ παραπάνω, ὑπὲρ τὰ 20. (καὶ μτνμ.) » Τὸ μέγα καὶ σεμνὸν καὶ περιττὸν ἐν τῇ λέξει, « Δογγ. (καὶ μὲ γεν.) » Ἐπειδὴν περισσὰ τῶν ἀρκούντων κτήσωνται, « Ξεν. » Ὁρᾷς ὅ,τι σὺ τῶν ἔνδον εἰ περισσή; « Σοφ., κατὰ τί ὑπερβαίνεις τὰς λοιπάς; » Πάντες ὅσοι περιττοὶ γεγόνασιν, ἄνδρες ἢ κατὰ φιλοσοφίαν, ἢ πολιτικὴν, ἢ ποίησιν, ἢ τέχνας, φαίνονται μελαγχολικοὶ ὄντες, « Ἀρστ. » Ἔχει δὲ καὶ ὁ ναυτίλος πολύπους τῷ τε φύσει καὶ οἷς ποιεῖ περιττός, « αὐτ. » Τὰ δὲ καλούμενα τήθια τούτων πάντων ἔχει τὴν φύσιν περιττοτάτην, « αὐτ. (τὸ οὐδ.) » Τὸ περιττὸν, « Δξ., ἀντὶ Ἡ περιττότης. » Τὸ περιττὸν τῆς διαίτης, « Δξ., ἡ περὶ τὴν δίαιταν (τὸν τρόπον τῆς ζωῆς) ὑπερβολικὴ πολυτέλεια. (ἐνίοτε πλθ.) » Περισσὰ (τὰ), « Ἐπγρ., τὰ περιττώματα ἢ τὰ περισσώματα. ||. » Περισσοῦ καὶ Περισσὰ καὶ (προθετ.) » Ἐκ περισσοῦ, ἐπίῤ. = Περισσῶς, παρὰ πολύ, καθ' ὑπερβολὴν, ἐκ περιουσίας. » Τῇ περίσσ' εὐκαιρίᾳ, « Εὐρ. (καὶ συγκρ.) » Περισσότερον, « Γρφ. καὶ μτγν., ἔτι μᾶλλον, πλειότερον. » Προφήτης καὶ περισσότερον προφήτου, « Εὐαγγ. (ἐνῶ τὸ ἁπλ. θετικὸν ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ συγκρ.) » Τὸ δὲ περισσὸν τούτων, ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστιν, « αὐτ.

Περισσόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς (περιττὰς) σάρκας, ὑπὲρ τὸ δέον παχὺς (σωματώδης).

Περισσοσοφέω-ῶ, Μ. ἠσω. Περισσεύω (Πλεονάζω) κατὰ τὴν σοφίαν, εἶμαι περισσὰ σοφός.

Περισσοσυλλαβέω-ῶ, Μ. ἠσω. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) Ἔχω μίαν συλλαβὴν περισσότερον, εἶμαι=

Περισσοσύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (προσλαμβάνων ἐν τῷ κλίνεσθαι) μίαν συλλαβὴν περισσότερον.

Περισσοσυλλάβως, ἐπίῤ. Μὲ μίαν συλλαβὴν περισσότερον, κατὰ τὸν τρόπον τῶν περιττοσυλλάβων.

Περισσοταγὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ τεταγμένος μεταξὺ τῶν περιττῶν ἀριθμῶν.

Περισσότερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Περισσός.

Περισσοτέρως, ἐπίῤ. Πολὺ περισσότερον, καθ' ὑπερβολήν. » Τὴν ἀγάπην ἣν ἔχω περισσοτέρως εἰς ὑμᾶς, « Γρφ.

Περισσοτεχνία (ἡ). περιττὴ (ὑπὲρ τὸ δέον) ἀκρίβεια περὶ τὴν τέχνην, ὑπερβολὴ ἐχνης, ἀποτήδευσις.

Περισσότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ περισσοῦ, πλεονασμὸς, ὑπερβολὴ· (ῥτ.) περιττολογία.

‡Περισσοτρύφητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ τρυφῶν (τρυφηλὸς, πολυτελὴς). (τῶν Τίμ. τὸ) » Ἑλλήνων ἡ κάπα περισσοτρύφητος ὄζὺς, (ὁ Valck. διορθωτέον ἡγήσατο » πᾶσ' ἀπερισσοτρύφητος). «

Περισσοφρονέω-ῶ, Μ. ἠσω. Φρονῶ περιττῶς, ὑπερφρονῶ, ὑψηλοφρονῶ.

Περισσόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Περισσόνους.

Περισσόψυχος (ὁ, ἡ). περίσσια εὔψυχος, μεγαλοψυχος, γενναιόκαρδος.

Περίσσωμα (τὸ), (εὐχρηστότ. τὸ) Περίττωμα.

Περισσωματικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ)-ικῶς, = Περιττωματικὸς, -ικῶς.

Περισσωνυμέω-ῶ, Μ. ἠσω. Ὀνομάζομαι μὲ ὄνομα περιττοῦ ἀριθμοῦ, (ἀντιθ. τῷ Ἀρτιωνυμέω).

Περισσῶς, ἐπίῤ. Παρὰ πολύ· κατ' ἐξοχὴν· καθ' ὑπερβολήν. μὲ τρόπον περιττὸν (ἐπιτετηδευμένον). » Π. ἀμηχάνως, « Πλ. (ἢ ὑπερθ.) » Περιττώτατα δὲ πάντων ὁ θελφὶς ἔχει ζώων, « Ἀρστ. 2) (ἐνίοτε παρὰ τῇ Γρφ.) ἀντὶ Περισσότερον. » Οἱ δὲ περισσῶς ἔκραζον λέγοντες κτλ., « Εὐαγγ.

Περίσωσις, εως (ἡ), = Περίσσευσις· περίττωμα.

Περιστάδην, μτγν. ἀντὶ

Περιστάδὸν [περὶ, ἵσταμαι], ἐπίῤ. Στήκοντας πέριξ (ὁλοτρόχυρα). » Οὐ γεροῖς

μελέσσαι περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος μύροντα, « Τρ.

Περιστάζω, Μ. στάξω. Στάζω ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός· περιῤῥαίνω.

Περισταθῆναι, κθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περιίστημι.

Περισταλάδην καὶ **Περισταλαδόν**, ἐπίῤῥ. Π. στάζοντας (σταλάζοντας) ὁλόγυρα.

Περισταλτικός, ἡ, όν (καὶ ἐπίῤῥ.) -κῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ περιστέλλειν ἢ περιστέλλεσθαι.

Περιστάσιμος (ὁ, ἡ). ὅπου συνειθίζουν ἢ ἠμποροῦν νὰ στέκωνται πολλοὶ ὁλοτρόγυρα (κυρ. πρὸς ἀκρόασιν). ‖ἐκ τοῦ

Περίστασις, εως (ἡ), τὸ περιίστασθαι, χάσιμον ὁλόγυρα· συνάθροισις (μάζωμα ἀνθρώπων) πέριξ τινός, κύκλος περιεστώτων. (Γαλλ.) **cercle, attroupement.** « Τίς ἦδε κραυγὴ καὶ δήμων περίστασις; « (Τηλεκλ. ὁ παρὰ) Φρυν. 2) περιοχή, περίβολος· (ἀρχιτεκτ.) περιστύλιον. « Αἱ δὲ τῆς περιστάσεως θύραι, τὸν ἀριθμὸν εἴκοσιν οὖσαι, θυέναις κατεκεκάλληντο σανίσιν, « Ἀθ., (παρβλ. Παραστάς). 3) (μτγν.) τὰ πέριξ τινὸς πράγματα (σκεύη κτλ.), οἱ περὶ αὐτὸν ἑτοιμασίαι, (Γαλλ.) **cortège, entourage.** « Χώρα βασιλικὴν ἔχουσα περίστασιν, « Πλὸ. 4) (τρπ.) ἡ στάσις εἰς τὴν ὁπ. εὑρίσκεταί τις, κατάστασις· σύμπτωσις πραγμάτων εὐκαιρία· (ἰδιαιτ.) περίπτωσις δεινή (κατεπείγουσα), συμφορά, κίνδυνος. « Αἱ περιστάσεις εἰσὶν αἱ τοὺς ἄνδρας δεικνύουσαι, « Ἐπίκτ. « Ἀνδρα δυνάμενον (τὸν Ἄρατον) τασσειν εὐστοχεῖν περιστάσεως, « Πλὸ. « Κατὰ περίστασιν, « Ἀρτ., Φίλαρ. (ὅθ. δ) (ῥτρ.) τὰ περιστατικὰ τῆς ὑποθέσεως, (δηλ.) ὁ χρόνος, ὁ τόπος, τὰ πρόσωπα κτλ. 6) (ἐνίοτε) ἐμφολμ. ἀντὶ Περίτασις.

Περιστατέον, θετ. τοῦ Περιίστημι.

Περι-στατέω-ῶ, Μ. ήσω. Στέκομαι ὁλοτρόγυρα (πέριξ τινός)· περικυκλόνω.

Περιστατικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἀναγόμενος) εἰς τὰς περιστάσεις (ὅθεν τὰ παρὰ τοῖς Ῥτρ. Ἐξ περιστατικά)· ὁ εὐρισκόμενος εἰς (καλαίσων μὲ τὰς) περιζέσεις, ἐνεργός. « Βίος —, « Γαλ.

Περιστατικῶς, ἐπίῤῥ. Κατὰ περίστασιν ἢ Κατὰ τὰς περιστάσεις. (εἰς τὸν Διόδ. Β', 627 ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραστατικῶς).

Περίστατος (ὁ, ἡ). πέριξ τοῦ ὁπ. συνέρχεται πλῆθος (σχηματίζεται κύκλος) περιεστώτων (θεατῶν). « Περίζωσαν βοῶσα τὴν κώμην πᾶσαν, « Ἀθ., συναθροίζει περὶ ἑαυτήν. « Περίβλεπτος καὶ περίστατος ἐγένετο, « Ἰάμβλ.

Περι-σταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Περιφράττω μὲ σταυροὺς (μὲ παλούκια).

Περίσταύρωμα (τὸ). περίφραγμα καμωμένον ἀπὸ σταυροὺς (παλούκια), (Γαλλ.) **palissade.**

Περιστεχυώδης, εος (ὁ, ἡ). περιτριγυρισμένος (καθὼς τὸ στάχυ) ἀπὸ γένεια.

Περιστεγάζω, Μ. άσω, = Περιστέγω.

Περιστεγανός [περιστέγω], ἡ, όν. Καλὰ σκεπασμένος ὁλοτρόγυρα.

Περι-στεγανόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Περι-στέγω, Μ. στέξω. Σκεπάζω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη (ὁλοτρόγυρα) ὡς ἂν μὲ στέγην· ἀσφαλίζω παντοχόθεν.

Περιστείνω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Περιστένω, στενοχορῶ παντοχόθεν.

Περι-στείχω, Μ. στείξω, Π. περιέρχομαι, περιπορεύομαι· (μὲ αἰτ.) τριγυρνῶ πέριξ τινός.

‖Περιστείωσι καὶ Περιστέωσιν, Ἰων. Π. ἀντὶ Περιστῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μα. ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Περιίστημι.

Περι-στέλλω, Μ. στελῶ. Σκεπάζω ὁλοτρόγυρα, περικαλύπτω (κυρ. μὲ φορέματα), ἐνδύω· στολίζω, συγυρίζω (κυρ. λείψανον νεκροῦ)· (ἐν γέν.) διευθετῶ, περιποιοῦμαι· (συνηθ.) ἔχω περὶ πολλοῦ, φυλάττω, (παρβλ.) Περιέπω. « Λαοὶ ἔργα περιστέλλουσιν ἑκηλοι, « Θκρ., καλλιεργοῦσι τὰ κτήματά των (ἐν γέν. ἀσχολοῦνται εἰς τὰ ἔργα των, [κοιν.] κυττάζουν τὴν δουλειάν των) ἡσυχοι. « Οὕτω περιστέλλουσι τὰ σφέτερα νόμιμα Σκύθαι, « Ἡρ., διατηροῦσι.

Περι-στενάζω, Μ. άξω ἢ Π.

Περιστεναχίζομαι, Μ. ίσομαι. Στενάζω πέριξ τινός, κάμνω νὰ ἀντηχοῦν τὰ πέριξ ἀπὸ τοὺς στεναγμούς μου· (κθ. ἐν γέν.) ἀντηχῶ. « Δῶμα περιστεναχίζετο ποσὶν ἀνδρῶν παιζόντων (ὀρχουμένων) ἢ γυναικῶν, « Ὀδ. Ψ.

Περι-στένω (χ. Μ.), = Περιστενάζω. 2) (πθ. κατὰ συνηθ.) εἶμαι πολλὰ γεμάτος. « Περιστένεται γαστὴρ, « Ἱπ. Π., (παρβλ. Περισφαραγέω).

Περίστεπτος (ὁ, ἡ), [περιστέφω]. ζωσμένος (ὡς ἂν μὲ στεφάνι) ὁλοτρόγυρα, περικυκλωμένος, περιτριγυρισμένος. « Θαλάσσῃ (ἀπ' Ὄρεσι) —, « Ἐκγρ., Εὐρ.

Περιστερά (ἡ), εἰδ. πτην., τὸ περιστέρι.

Περιστερεών, ῶνος (ὁ), = Περιστεροτροφεῖον. 2) εἶδος φυτοῦ, (Γαλλ.) **verveine.**

Περιστεριδεύς, έως (ὁ), τὸ μικρὸν τοῦ περιστεριοῦ, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) **πιτσιοῦνι**, (ἢ ἄλλ.) **πιπίνι.**

Περιστερίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Περιστέριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Περιστερά, μικρὸν περιστέρι, περιστεράκι. 2) (ὡς εἶδος κοσμήματος), δκορδ. Περιζέρνιον.

†Περιστερνίδιος (ὁ, ἡ), = Περιστέρνιος.

Περι-στερνίζομαι, Μ. ίσομαι. Δένω τι περὶ τὸ στέρνον (στῆθος) μου.

Περιστέρνιος καὶ **Περίστερνος** (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸ στέρνον, περιστήθιος. ‖ (οὐσ.) **Περιστέρνιον** (τὸ), τὸ πέριξ τοῦ στήθους μέρος. « Νεανίας .. τὸ περιστέρνιον λάσιος, « Θεοφύλ.

Περιστεροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς περιστερᾶς. « Τῶν δὲ πτεριστεροειδῶν πλείω τὰ γένη, καὶ ἐπωάζει ἐκ διαδοχῆς πάντα, « Ἀρστ.

Περιστερότις, ιδος, ον, Π. ὁ τοῦ περιστερεῶνος (τῆς βοτάνης). « Περιστερόεντα πέτηλα, « Νίκ.

Περιστερός (ὁ). τὸ ἀρσενικὸν περιστέρι.

Περιστεροτροφεῖον (τὸ). μέρος ὅπου τρέφονται περιστέρια, περιστερῶνας.

Περιστερώδης, εος (ὁ, ἡ), = Περιστεροειδής.

Περιστερών, ῶνος (ὁ), = Περιστερεών.

Περιστεφανίς, ίδος (ἡ). τὸ πέριξ τοῦ ὄγκος τοῦ ἵππου.

Περιστεφανόω-ῶ, Μ. ώσω. Περιβάλλω τι μὲ ἢ ὡτὰν μὲ στέφανον· (συνηθ.) ζώνω ὁλοτρόγυρα, περικυκλόνω. « Οὔρεσι περιεστέφανται πᾶσα ἡ Θεσσαλίη, « Ἡρ. (καὶ κατὰ ἐμπ.) « Γαῖαν .. τὴν ὅσσην περὶ τεῖχος ἑὸν τροχὸν ἐστεφάνωται, « Ἔκγρ.

Περιστεφής, έος (ὁ, ἡ), = Περίστεπτος, ‖ἐκ τοῦ

Περι-στέφω καὶ (μσ. Π.) **-στέφομαι**, Μ. στέψω, -ομαι, = Περιστεφανόω.

Περιστήθιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸ στῆθος. ‖ (οὐσ.) **Περιστήθιον** (τὸ), ζέμα (ταινία) πρὸς στολισμὸν τοῦ στήθους, στηθόδεσμον· (ὅθ.) τὸ λαγεῖον (**pectoral**) τοῦ ἀρχιερέως τῶν Ἑβρ.

Περιστηθίς, ίδος (ἡ), = Περιστήθιον.

†Περιστήκω, Μ. στήξω (ὅθ. μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνεσ. Περιέστηκα), (νλγ.) ἀντὶ Περιίστημαι.

Περιστῆναι, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Περιίστημι.

‖Περιστηρίζω, Μ. ίξω. Στηρίζω (Στερεόνω) τι ὁλοτρόγυρα.

Περιστήσαι, Π. ἀντὶ Περιστῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μα. ἀορ. β'. τοῦ Περιίστημι.

Περίσεια (τὰ), [περί, ἕστα], (ἐνν. θύματα), ἃ ὅσα θυαίπε (κυρ. χοιριδίου) περιαγνισμὸς τοῦ μέρους ὅπου ἐγίνοντο αἱ συνελεύσεις τοῦ δήμου.

Περιστιάρχος (ὁ). ὁ διωρισμένος νὰ ἐπιστατῇ εἰς τὰ περίσεια.

Περιστιδής, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ (δυνατὰ) πατημένος, (συγχ. τῷ

‖Περιστιγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περίστικτος, ‖ἐκ τοῦ

Περι-στίζω, Μ. στίξω. Πλουμίζω τι μὲ στιγμὰς (μὲ στίγματα) ὁλοτρόγυρα· (κατ' ἐκτ.) καρφόνω γύρω-τριγύρω, (εἰς τὴν σημασ. ταύτην διαφορ. τινὲς Περιστίχω).

Περίστικτος (ὁ, ἡ). πλουμισμένος ὁλοτρόγυρα μὲ στίγματα, ὅλος βούλλαις-βούλλαις, παράλλ.

Περιστίλβω, Μ. στίλψω. Λάμπω (Γαλίζω [καὶ μτβτ.] κάμνω νὰ λάμπῃ, νὰ ἀναλίζῃ τι) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περιστίλψις, εως (ἡ), τὸ περιστίλβειν, στίλψις (ἀναλάδα) φωτεινὴ πέριξ τινός.

Περίστιξις, ιχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περίστιχος.

Περι-στιχάω-ῶ (χ. Μ.), Π. τοποθετοῦμαι κατὰ στίχον (κατὰ σειράν) ὁλοτρόγυρα.

‖Περι-στιχίζω, Μ. ίσω ἢ

‖Περι-στίχω, Μ. στίξω, = Περιστιχίζω.

†Περιστλεγγίζω, Μ. ίσω. Τρίβω (Παστρεύω) ὁλοτρόγυρα μὲ τὴν στλεγγίδα, ξυρίζω.

Περι-στοιχέω-ῶ, Μ. ήσω ἢ

Περι-στοιχίζω καὶ (μσ.) **-ίζομαι**, Μ. ίσω, -ομαι. Κλείω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη (κυρ. καθὼς ὁ κυνηγὸς τὰ θηρία μὲ τοὺς ξυλόχους τῶν δικτύων), (ἐν γέν. ἢ τρπ.) περικυκλόνω.

Περίστοιχος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος κατὰ στοῖχον (κατὰ σειράν) πέριξ ἢ εἰς τὸ ἐμβαδὸν τινος. « Ἐλαῖαι περίστοιχοι, « Δμ., αἱ φυτευμέναι κατὰ σειρὰν ἐντὸς ἢ πέριξ τοῦ χωραφιοῦ, (ἄλλ.) Στοιχάδες.

Περι-ζωχόω-ῶ, Μ. ώσω, σπν. καὶ ἀμφ. ἀντὶ Περιζωχίζω.

Περιστολάδην, ἐπίρ. Π. ἐν εἴδει περιζωλῆς.

Περιστολή (ἡ), τὸ περιελίλειν, ἡ δι' ἐνδυμάτων περικάλυψις· σαγήνισμα (κυρ. σώματος νεκροῦ)· (συγκδχ.) φόρεμα, ἐνδυμασία, (παρβλ.) Περιβολή· (ἰατρ.) ἡ περισταλτικὴ κίνησις.

Περι-στολίζω, Μ. ίσω, σπν. ἀντὶ Περιζέλλω.

Περιστόμιος (ὁ, ἡ). ὁ πέριξ τοῦ στόματος. ▪ Δεσμὸς —, ▪ Ὀπτ., τὸ καπίστρι. ‖. (οὐσ.) Περιστόμιον (τὸ), τὸ τριγωνικὸν τοῦ στόματος, τὰ χείλη (κυρ. σκύλου), ἡ τραχηλιὰ φορέματος. ▪ Φορέτος —, ▪ Δξ., τὸ φρύγελον.

¦Περιστομίς, ίδος (ἡ), = Περιστόμιον, (ὡς μέρος μηχανῆς διορθ. Περιτομίς).

Περίστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀπ' ἄλλα τὰ μέρη, στόμα (κόψιν), (μετνμ.) ὁ προτείνων παντοχόθεν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ τὸ μέτωπον.

Περι-στοναχέω-ῶ, Μ. ήσω §

Περι-στοναχίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Περιστενάζω.

Περίστον (τὸ), ὀρθότ. Περίστομον.

Περι-στορέννυμι, Μ. στορέσω, = Περιστρώνυμι.

Περι-στρατοπεδεύω καὶ (συνηθέστ. τὸ μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Στήνω τὸ στρατόπεδόν μου (Στρατοπεδεύω) πέριξ τινός· πολιορκῶ.

Περίστρεπτον (τὸ), εἶδος ἀγγείου γυριστοῦ, [ἐκ τοῦ

Περι-στρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω τι ὁλόγυρα, στρηφογυρίζω· (πθ. ἢ μσ.) γυρίζω ὁλοτρόγυρα· κυκλοφορῶ· (συνκδχ.) ὁδηγῶ (διαστρίβω) μεταξὺ τινῶν, (παρβλ.) Ἀναστρέφομαι, (συγχ. τῷ Περιζέφω ἢ Περιτρέφω).

Περι-στροβέω-ῶ, Μ. ήσω, = Περιστρέφω, Περιδινέω. ▪ Περιστρόβει τὸ πῦρ, καὶ πρηστῆρας ὅλους ἀπεδίσκευε, ▪ Νικηφ. (καὶ πθ.) ▪ Ἀενάως ἐν κύκλῳ περιζροβούμενον, ▪ Γρ.

Περιζρέβγεις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Περιζρόγγυλος (ὁ, ἡ). ὅλος πέριξ ζρογγύλος, καταζρόγγυλος.

Περιστροφάδην, ἐπίρ. Π. ζρεφόμενος (γυρίζων) ὁλοτρόγυρα.

Περιζροφέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Περιζρέφω, (συγχ. τῷ Περιζροβέω).

Περιστροφή (ἡ), τὸ περιστρέφειν ἢ περιστρέφεσθαι, γύρισμα ὁλόγυρα, στρηφογύρισμα· κυκλοφορία· (συνκδχ.) ἡ μεταξὺ τινων ἀναστροφή, συναναστροφή. ▪ Ἐδοξάσθη ἐν περιζορῷ λαοῦ, ▪ Γρ.

Περιστροφίς, ίδος (ἡ). ἐργαλεῖον ξύλινον διὰ τοῦ ὁπ. περιζρέφομέν τι.

Περίστροφος (ὁ, ἡ). ὁ περιστρεφόμενος ἢ δυνάμενος νὰ περιστραφῇ· καμωμένος ἔτσι περιστρέφηται. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) τὸ σχοινὶ ἀπὸ τοῦ ὁπ. ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται τὸ πυνηγ. δίκτυον, (ἄλλ.) Περίδρομος.

Περίστρωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι στρώνεται ὁλοτρόγυρα, χαλὶ μακάτι· ἐπανωστόνδονον κρεββατιοῦ κτλ., (παρβλ.) Περιπέτασμα (μετνμ.) ὀχύρωμα πέριξ φρούρ., (Γαλλ.) retranchement, [ἐκ τοῦ

Περι-στρώννυμι, Μ. στρώσω. Στρώνω ὁλοτρόγυρα. ▪ Περὶ δ' ἑστορέσαντο χαμεύνας, ▪ Ὁμρ.

Περι-ζρωφάω-ῶ, Ἰων. Π. ἀντὶ Περιζρέφω.

Περιζύλιον (τὸ), = Περίζυλον.

Περίστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέριξ ἑαυτοῦ (τριγυρισμένος, καθὼς π. χ. τὸ Θησεῖον εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀπὸ) στύλους (κολώνας). ‖. (οὐσ.) Περίστυλον (τὸ), σειρὰ στύλων πέριξ οἰκοδομήματος, (ἄλλ.) Περίζωμον, (παρβλ.) Περίδρομος.

Περιστυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Στυλόνω ὁλοτρόγυρα, περικυκλόνω μὲ στύλους.

Περι-στυφελίζω, Μ. ίσω, Π. στυφελίζω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ἢ μὲ πολλὴν ὁρμήν.

Περι-ζύφω, Μ. ζύψω. Σρίγγων παντοχόθεν διὰ στυπτικῶν· (ἀμτδτ.) εἶμαι πολλὰ ζυφός.

Περίστωος ἢ Περίστρως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέριξ ἑαυτοῦ ζώας, = Περίζυλος. ‖. (οὐσ.) Περίζωον ἢ Περίζων (τὸ), = Περίζυλον.

Περι-συλάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξεγυμνόνω ὅλως διόλου. ▪ Ὁ δὲ ἀποκτείνει αὐτοὺς καὶ περισυλᾷ, ▪ Δίλ. (καὶ πθ.) ▪ Περισυλᾶσθαι πᾶσαν τὴν οὐσίαν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ▪ Πλάτ.

Περι-συλλέγω, Μ. λέξω. Συλλέγω (Συνάζω) παντοχόθεν.

Περι-συνάγω, Μ. άξω. Συνάγω (Συναθροίζω) παντοχόθεν.

¦Περι-συνέχω, Μ. έξω. Συνέχω παντοχόθεν (ὁλοτρόγυρα), περιέχω, (ἄλλ. διορθ. Περισμύχω).

Περι-συρίττω, Μ. ίξω. Συρίζω πέριξ τινός.

Περίσυρμα (τὸ), [περισύρω]. σαρκασμός, περιγέλοιον.

Περισυρμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ

Περισύρω, Μ. συρῶ. Σύρω ὁλοτρόγυρα· τραβῶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ· ἀποσκῶ, παρασύρω· λεηλατῶ, ἁρπάζω, ξεγυμνόνω· (μτφρ.) = Διασύρω, περιγελῶ, περιϋβρίζω.

Περι-συ-στέλλω, Μ. στελῶ. Συστέλλω (Συμμαζόνω) πέριξ τινός. ▪ Καθὰ ἡ ὄρνις ὑπὸ τὰς ἑαυτῆς περισυστέλλει πτέρυγας τὰ νεόττια, ▪ Ν. Χιων.

¦Περισφαιρηδὸν, ἐπίρ. Π. ἐν εἴδει σφαίρας, (διορθ. Περὶ σφαιρηδόν).

Περισφαίριον (τὸ). τὸ πέριξ τῆς σφαίρας.

Περι-σφαλέω, Π., ἀντὶ Περισφάλλομαι, κλονοῦμαι νὰ πέσω, κουδουλῶ.

Περισφαλής, ές (ὁ, ἡ). παλλὰ ἁλιστερός, ἐπισφαλής, [ἐκ τοῦ

Περι-σφάλλω, Μ. σφαλῶ. Βάμνω τινὰ νὰ ὁλισθήσῃ ἢ νὰ πέσῃ. ‖. (μσ.) ἁλιστρῶ ἢ πίπτω· κλονοῦμαι νὰ πέσω, κουδουλῶ· (μτφρ.) πλανῶμαι, σφάλλω.

Περισφάλσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἁλίστρημα καὶ πέσιμον, παραπάτημα. ▪ Ἐκ περισφάλσιας ἐμβολή, ▪ Ἱππικρ., ἡ κατὰ περιστροφὴν ἐναρμογὴ τοῦ ἐξαρθρωθέντος κοκκάλου.

Περι-σφαραγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. βοΐζω ὁλοτρόγυρα (κυρ. ἐπὶ κτύπου ὑγρῶν), ἀντηχῶ· (συνκδχ. μὲ δοτ.) εἶμαι γεμάτος ἀπὸ (κυρ. ὑγρόν)· ▪ Περισφαραγεῦσαι γάλακτι, ▪ Νίκ., (παρβλ. Περιζέω).

‡Περίσφατος (ὁ, ἡ). θρηνώδης· (συνκδχ.) δύσφημος· (κατ' ἔκτ.) ἐπώδυνος, ▪ περιώδυνος, (ὀθ.

†Περισφάτως, ἐπίβ. = Περιωδύνως.

Περι-σφηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σφίγγω ὁλοτρόγυρα, (συγχ. τῷ

Περι-σφηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Σφίγγω μὲ) σφῆνας ὁλοτρόγυρα· γουπατόνω σφιχτά.

Περι-σφίγγω, Μ. σφίγξω. Σφίγγω ὁλοτρόγυρα.

Περίσφιγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς περίσφιγξιν, δεσμὸς, δέσιμον.

Περίσφιγξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περισφίγγω, σφίξιμον ὁλοτρόγυρα.

Περι-σφριγάω-ῶ, Μ. ήσω. Σφριγῶ μὲ ὑπερβολήν.

Περισφύριος (ὁ, ἡ), = Περίσφυρος. ▪ Καλὸν σπείραμα περισφυρίοις φράκουσες, ▪ Ἐπιγρ., εἶδος κοσμήματος τοῦ ποδὸς εἰς σχῆμα ὄφεως. ‖. (οὐσ.) Περισφύριον (τὸ), λωρὶ ὑποδήματος, καλτσοδέτι ἢ κρίκος πρὸς στολισμὸν τοῦ ποδός.

Περισφυρὶς, ίδος (ἡ), = Περισφύριον.

Περίσφυρος (ὁ, ἡ). ὁ πέριξ τῶν σφυρῶν (τοῦ πέριξ τοὺς ἀστραγάλους μέρους τῶν ποδῶν). ▪ Πέζα —, ▪ Ἐπιγρ., ὁ ποδόγυρος. ‖. (οὐσ.) Περίσφυρον (τὸ), = Περισφύριον.

Περισχέμεν, Π. ἀντὶ Περισχεῖν, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. §

Περίσχεα, Ἰων. ἀντὶ Περίσχου, μσ. ἀόρ. Β'. τῆς προσ. τοῦ Περιέχω.

Περίσχεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιέχω, περικύκλωσις.

Περίσχετος (ὁ, ἡ). περικυκλωμένος.

Περισχήσω, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Περιέχω.

Περισχιδὴς, ές (ὁ, ἡ). σχισμένος ὁλοτρόγυρα. ‖. (οὐσ. θτλ.) Περισχιδεῖς, εἶδος ὑποδημάτων, [ἐκ τοῦ

Περι-σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω ὁλοτρόγυρα, ξεσχίζω τινὸς τὰ φορέματα. (πθ. μὲ πίτ.) ξεσχίζομαι (χωρίζομαι εἰς δύο) πέριξ τινός. ▪ Εἰς τὸν χῶρον τοῦτον, τὸν δὴ ὁ ποταμὸς περισχίζεται, ▪ Ἡρ. (παρβλ. Περιῤῥήγνυμι Ι. (καὶ μτφρ.) ▪ Ἡ ἄγαμος μένῃ σχολάζει τῷ θεῷ καὶ ἡ φρουτὶς αὐτῆς οὐ περισχίζεται, ▪ Κλήμ.

Περισχισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σχίσιμον ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός.

Περι-σχοινίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω (Περικλείω) τόπον τινὰ τεντόνων ὁλοτρόγυρα σχοινί. (κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἤτανε χωρισμένοι ἀπὸ τὸν λαὸν οἱ δικασταὶ συνεδριάζοντες, μακρυνομένου ἀναλόγως τοῦ σχοινίου φαίνεται ἤθελον νὰ δικάσουν μυστικά· [Γαλλ.] à huis clos, ὀθ. μσ.) ▪ Ὅταν ἐν τῷ βασιλείῳ στιβῇ καθεζομένη (ἡ βουλὴ) περισχοινίζηται, ▪ Δημ., (δηλ. καθὼς τώρα λέγομεν) συνέλθῃ εἰς διάσκεψιν ἢ, διαιρῇ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν.

Περισχοίνισμα (τὸ). μέρος χωρισμένον ὁλοτρόγυρα μὲ τεντωμένον σχοινὶ (καλῶς ἦτον κυρ. τὸ μέρος ὅπου συνεδρίαζον οἱ βουλευταί). (ἐν γέν. καὶ καταχρ. ἀντὶ) Περίφραγμα, (ὄθεν·) ▪ Ἑκτὸς εἰσὶ τοῦ θείου περισχοινίσματος, ▪ Γρ., τοῦ περιβόλου τῆς ἐκκλησίας, (καὶ ἰδικότ.) τοῦ ἱεροῦ βήματος.

Περισχοινισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Περισχοίνισμα

νίζω, κλειστὸν ὁλοτρόγυρα μὲ τεντωμένον σχοινί.

Περι-σώζω, Μ. σώσω. Σώζω τινὰ (κυρ. ὥστε περισῶναι), διασώζω, (παθ. ἢ μσ.) Περιγίγνομαι. « Τῶν ἐκ τῆς μάχης περισωθέντων, « Δ. Κάσσ.

Περι-σωρεύω, Μ. εὔσω. Σωρεύω τι πέριξ τινός, ἐπισωρεύω ὁλοτρόγυρα.

‡**Περι-σωφρονέω**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Περισωφρονέω.

‡**Περιταινία** (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιτένεια.

Περι-τάμνω, Μ. ταμῶ, Ἰων καὶ Δ. ἀντὶ Περιτέμνω.

Περι-ταρχύομαι, Μ. χύσομαι, Π. θάπτω. « Παυσάμενοι δ' ἑκάτερθε νεκροὺς περιταρχύσαντο, « Κόϊντ.

Περίτασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιτείνω, τέντωμα ὁλοτρόγυρα, πρὸς ἴσιμον τῶν πέριξ μερῶν· πολὺ (δυνατὸν) τέντωμα.

Περι-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Τάττω (Ἀραβιάζω) πέριξ τινός.

Περι-ταφρεύω, Μ. εὔσω. Περικυκλόνω μὲ τάφρον (τράφρον, χανδάκι).

Περι-τέγγω, Μ. τέγξω. Βρέχω (Μεσκεύω) ὁλοτρόγυρα, περιβρέχω.

Περι-τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω τι πέριξ τινὸς ἢ ζυνατά. « Ἐπεὰν ξύλα στήσωσι τρία . . περὶ ταῦτα πίλους εἰρινέους περιτείνουσι, « Ἡρ. (καὶ παθ.) « Περιτεθῆ κοσκίνῳ δορά, « Γεωπον. « Βύρσας γέμ ξαις περιτεταμένας, « Στρβ.

Περι-τείρω, Μ. τερῶ, Π. τρίβων ἀφανίζω (κατατρίβω) τι ὁλοτρόγυρα, (μτφορ.) καταβλίβω.

Περι-τειχίζω, Μ. ἰσω. Περικλείω μὲ τεῖχος, τειχογυρίζω.

Περιτείχισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., περιτείχισμα, τειχογύρισμα.

Περιτείχισμα (τὸ). τεῖχος τραβηγμένον πέριξ τινὸς, περίβολος τείχους· μέρος τειχογυρισμένον (περιτειχισμένον), ὀχύρωμα.

Περιτειχισμὸς (ὁ), = Περιτείχισις.

†**Περίτειχος**, εους-ους (τὸ), (Γρφ.) περίβολος τείχους, περιτείχισμα.

§**Περιτελέω-ῶ**, Μ. τελέσω. Τελειόνω τ. γύρω-τριγύρω, ἀποτελειόνω.

Περιτέλλω καὶ (μσ. ᾶ καὶ εὐχρηζόμ.) **Περι-τέλλομαι** (χ. Μ.), Π. (κυρ. ἐπὶ χρόνου) τελειόνω τὴν περιοδόν μου, κυλοφορῶ χρονικῶς· (τὸ ἐνεργ. σπν. ἀμτγν.) ἀνατέλλω. « Ἔτεος (« Ἐνιαυτοῦ) περιτελλομένου, « Ὅμ. « Ἐς δεκάτας περιτελλομένας ἐνιαυτούς, « Ἰλ. Θ., εἰς διάζημα ἢ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν δέκα ὁλοκλήρων ἐτῶν. « Ὁποσταίη μηνὸς περιτέλλεται ἡώς, « Ἡρ., πόσας ἔχει ὁ μήν;

Περι-τέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω τι ὁλοτρόγυρα· κλαδεύνω· συντέμνω· πολοβόνω· (μτνμ.) κόπτω τὸν δρόμον τινός, (συνεχ.) ἁρπάζω (κοιν. σούρνω) ζῶ, (ἐν γέν.) στερῶ, ἀφαιρῶ. « Οἷνας περιταμνέμεν, « Ὅσ. « Γῆν πολλὴν περιταμνόμενοι, « Ἡρ. « Περιτεμνόμενα ὑπὸ τῶν ἱππέων τὰ ἄρματα ἡλίσκετο, « Ξεν. « Λίγύπτιοι περιτάμνονται τὰ αἰδοῖα, « Ἡρ. (καὶ συνηθέστ. χωρὶς τοῦ πτωτ.) « Περιτέμνονται τῷ ἔθει Μωαέως, « Γρφ., (Τορχεβρ.) σουννετεύονται. « Πείθω αὐτὸν περιτεμόμενον ἀγαγέσθαι πρὸς γάμον αὐτὴν, « Ἰώσ.

Περιτένεια (ἡ). πολὺ (δυνατὸν) τέντωμα, ἐκ τοῦ

Περιτενὴς, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ τεντωμένος.

Περι-τεραμνίζω, Μ. ἰσω. Περικαλύπτω μὲ ἡ ὑπὲρ μὲ τέραμνον, περιστεγάζω. « Χρυσῷ τὰ χείλη περιτεραμνίσας, « Ἀθ. (ἄλλ. διορθ. Περιτερματίζω ἢ ἄλλ. Περιτερμονίζω).

Περιτέρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν περιορίζων ἢ (παθ.) περιωρισμένος.

Περιτερπὴς, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ τερπνός, νοημωάτατος. ἐκ τοῦ

Περι-τέρπω, Μ. τέρψω. Τέρπω μὲ ὑπερβολήν.

Περιτετραμένος, η, ον, πρκ. τῆς παθ. μτχ. τοῦ Περιτείνω.

Περιτετραίνω, = Περιτιτραίνω.

Περι-τεύχω, Μ. τεύξω, Π. ἀντὶ Περιποιῶ, προξενῶ.

Περι-τεχνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ὀργανίζω τι μὲ πολλὴν τέχνην, μηχανῶμαι (ἐκεινοῦ) μυρίους τρόπους.

Περιτέχνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀκεωσία, μηχανὴ, ἐπίνοια.

Περίτημα (τὸ). τὸ χωριζόμενον (κυρ. ἀπὸ τῶν μετάλλων) διὰ τῆς περιτήξεως, σκωρία· (μτφορ.) περίττωμα, σκύβαλον. ἐκ τοῦ

Περι-τήκω, Μ. τήξω. Λυόνω (Ἀναλύω) τι ὁλοτρόγυρα ἢ καθ' ὁλοκληρίαν. « Ἀθρόα ποτὰ καὶ περιτετηκότα διαχωρῶσι, « Γαλ. 2) περιαλείφω μὲ τηκτόν τι. « Τοῦ δ' ἐντὸς (τείχους τὸν περίβρομον) κατατέρῳ περιέτηκον, « Πλάτ.

Περίτηξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., λυώσιμον ὅλως ὁ,ὁλου ἢ ὁλοτρόγυρα.

Περιτηρέω-ῶ, Μ. ήσω, μτγν. ἀντὶ Παρατηρέω.

Περι-τίθημι, Μ. περιθήσω (ἀόρ. Περιέθηκα καὶ μσ. Περιεθέμην κτλ.). Βάλλω τι πέριξ τινός, (κυρ.) ἐνδύω, περιβάλλω, (καὶ μσ.) ἐνδύομαι, φορῶ· (μτφορ.) προξενῶ, περιποιῶ· (ἐπὶ κακοῦ) προσάπτω. (μὲ δοτ. ἐκ δ') « Τοιοῦτοί τὸν στέφανον . . σοὶ περιθήσω, « Πλάτ. (καὶ μτφορ.) « Παρεὸν αὐτῷ βασιλέα γενέσθαι, ὁ δὲ ἄλλῳ περιέθηκε τὸ κράτος, « Ἡρ.

Περι-τίλλω, Μ. τιλῶ. Μαδῶ ὁλοτρόγυρα.

Περι-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. τιμῶ κατὰ πολλά.

Περιτιμήεις, εσσα, εν, Π. πολλὰ ἔντιμος.

Περίτιος (ὁ). (κατὰ τοὺς Μακεδ.) ὁ Φεβρουάριος μήν.

Περι-τιταίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Περιτείνω.

Περι-τιτραίνω καὶ **Περι-τιτράω-ῶ**, Μ. περιτρήσω. Τρυπῶ ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), κατατρυπῶ.

Περι-τιτρώσκω, Μ. περιτρώσω. Πληγόνω πανταχόθεν, κατακληγόνω.

Περι-τίω, Μ. τίσω, Π. ἀντὶ Περιτιμάω.

§**Περι-τμήγω**, Μ. τμήξω, Π. ἀντὶ Περιτέμνω.

Περιτμηθῆναι, παθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περιτέμνω.

Περίτμημα (τὸ). κομμάτι ἀφαιρεθὲν ἀπὸ (τὴν περιφέρειάν) τινος, κομμάτι, κλεκοῦδι.

Περιτομεύς, έως (ὁ). ὁ περιτέμνων ἐκόπτων ὁλοτρόγυρα κτλ.). ‖. (οὐσ.) τὸ στρογγυλὸν μαχαίρι (κασπίδι) τῶν κουντουράδων. 2) τὰ ἐργαλεῖα τῆς περιτομῆς.

Περιτομὴ (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Περιτέμνω, κοψίμον ὁλοτρόγυρα (κυρ. τῆς ἀκροβυστίας), (Τουρκ.) σουννέτ. (σθ.) « Οἱ ἐκ περιτομῆς, « Γρφ., οἱ ἐξ Ἰουδαίων χριστιανοί.

Περιτομὶς, ίδος (ἡ), μέρος τι ἀκροσδιαστον εἰσέτι τοῦ καρδιοῦ, (συγχ. τῷ Περιστομίς).

Περίτομος (ὁ, ἡ). κομμένος ὁλοτρόγυρα· ἀπότομος (κρημνώδης) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. « Ἄφος—, « Πλὸ.

Περιτόναιος, α, ον. Ὁ χρησιμεύων πρὸς περίταση ἢ τεντωμένος πέριξ τινός. « Ὑμὴν—, « Ἀνατομ., τὸ ‖. οὐσ.) Περιτόναιον (τὸ), ὁ περικαλύπτων τὴν κάτω κοιλίαν καὶ τὰ ἔντερα ὑμὴν, (ἄλλ.) Ἐπίπλοον.

Περιτόνειος(νιος), ου (ὁ), = Περιτόναιος. ‖. (οὐσ.) Περιτόνιον (τὸ), Μηχ., ἡ λαβὴ διὰ τῆς ὁπ. περιστρέφεται μηχάνημά τι, (ἄλλ.) Περιστροφίς.

Περίτονος (ὁ, ἡ). τεντωμένος ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός, ἢ ἔχων ὁλοτρόγυρά του τεντωμένον τι (π. χ. ἔρμα). ‖. (οὐσ.) Περίτονα (τὰ), ναυτ., τὰ πρὸς τὴν πρύμνην μέρος τοῦ καταστρώματος, (Γαλλ.) le tillac.

Περι-τοξεύω, Μ. εὔσω. Τοξεύω ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), κατατοξεύω παντοχόθεν.

Περι-τορεύω, Μ. εὔσω. Σκαλίζω διὰ τῆς γλυφίδος ὁλοτρόγυρα, (μτνμ.) = Περιτορνεύω. « Τὴν φράσιν—, « Δ. Ἁλ.

Περι-τορνεύω, Μ. εὔσω. Δουλεύω τι μὲ (ἢ ὡς ἂν μὲ) τὸν τόρνον, στρογγυλεύω.

Περιτρανὴς, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) τρανῶς, = τῷ

Περίτρανος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.) -τράνως Πολλὰ τρανός (σαφὴς, εὐκρινὴς). « Περίτρανα λαλεῖν, « Πλ., πολλὰ καθαρὰ (ξάστερα).

Περι-τραυλίζω, Μ. ἰσω. Τραυλίζω πέριξ τινός, περιθρυλῶ τραυλίζων.

Περιτραχήλιος καὶ Περιτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος (φορούμενος κτλ.) περὶ τὸν τράχηλον. ‖. (οὐσ.) Περιτραχήλιον (τὸ), δέμα ἢ στολίδι τοῦ λαιμοῦ, περιλαίμιον.

Περι-τραχύνω, Μ. υνῶ. Τραχύνω ὁλοτρόγυρα ἢ ὁπωσιῶν. « Περιτραχύνεται τῆς λίμνης ἡ ἐπιφάνεια, « Γργ.

Περι-τρέμω(χ. Μ.). Τρέμω ὅλος· εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ μέγαν τρόμον. (μὲ δοτ.) τρέμω περί τινος (φοβούμενος μήπως κακοπάθῃ). « Μητέρα περιτρέμουσαν τοῖς παιδίοις, « Χρσ.

Περιτρέπω, Μ. τρέψω (ἀόρ. Β'. Περιέτραπον καὶ παθ. Περιετράπην). Γυρίζω τι περὶ ἑαυτὸ ἢ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος· Παρατρέπω (συχνότ.) Ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω· (παθ.) ζαλίζομαι· (τρπ.) μεταβάλλομαι. « Περιτρέπειν τὸν λόγον, « Πλάτ. « Ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν, « Γρφ. « Τὰ πολλὰ σε γράμματα εἰς μανίαν περιτρέπει, « αὐτ. (ἐκ παθ.) « Περιτραπείσης τῆς νεὼς, « Λξ. (καὶ ἁμτβτ. μόνον παρὰ Π. καὶ κατὰ

τμσ.] • Περὶ δ' Ἕτραπον ὧραι, « Ἰλ. Δ., ἕκαμαν τὴν περιοδόν των, ἐπανῆλθον συμπληρωθέντος τοῦ ἔτους.

Περιτρέχω, Μ. θρέξω. Πήζω (Κάμνω νὰ πήξῃ) τι πέριξ τινός. (μάνον παθ.) • Σακέσσι περιτρέφετο κρύσταλλος, « Ὀδ. Σ. (καὶ μσ. αὐτοπθ.) • Περιτέτροφε πάχνη, « Ἀπλάν.

Περιτρέχω, Μ. θρέξω καὶ (συνηθέσ.) δραμοῦμαι (ἀόρ. Περιέδραμον κτλ.). Τρέχω ὁλοτρόγυρα, περιέρχομαι τρέχων (Γαλλ.) parcourir· (μετφρ.) ἀπατῶ, (παρβλ.) Περιέρχομαι· (ἐκ. ἀόρ.) κεῖμαι κατὰ σειρὰν ἢ κυματίζω πέριξ τινός. (συνήθ. καπὶ μτχ.) εἶμαι κοινὸς (τετριμμένος) ἢ· ἔχω πέρασιν (Ἰταλ. κάρσο). (ὕθ.) • Περιτρέχων, « Πλ., ὁ τυχὼν, ὁ περιτυχών. • Ὀνόματα κοινὰ καὶ περιτρέχοντα, « Δ. Ἀλ., λέξεις τετριμμέναι (περιφερόμεναι συνήθ. εἰς τὰ στόματα τῶν κοινῶν ἀνθρώπων).

Περιτρέω, Μ. τρέσω, Π. ἀντὶ Περιτρέμω, τρέμω ὅλος, καταπτοῶμαι.

Περίτρημα (τό) καὶ

Περίτρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιτιτράω, τρύπημα ὁλοτρόγυρα.

Περίτρητος (ὁ, ἡ), τρυπημένος ὁλοτρόγυρα, κατατρυπημένος.

Περιτροχὴς, έος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. πολλὰ ταχύς.

Περιτριβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ τριμμένος (μεταχειρισμένος, κουρασμένος, γυμνασμένος, ἐπιτήδειος), ἐκ τοῦ

Περιτρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω ὁλοτρόγυρα, τρίβων χαλνῶ (φθείρω, ἀφανίζω). • Ὡς κύγχος ἅλμῃ πάντοθεν περιτριβείς, « Λυκ. • Τοὐπίσημον εἶναι αὐτῷ (τῷ νομίσματι) καλὸν καὶ οὕτω περιτετριμμένον ὑπὸ τοῦ χρόνου, « Φλῆρτ.

Περιτρίζω, Μ. τρίξω (μέ. πρκ. ἀντὶ ἐνε. Περιτέτριγα). Τρίζω δυνατὰ ἢ πέριξ τινός. • Τροχοὶ περιτετρίγασι, « Κάϊντ., τρίζουν περὶ τὸν ἄξονα τῆς ἁμάξης.

Περίτριμμα (τό). πᾶν ὅτι εἶνε καλὰ τριμμένον (περιτετριμμένον)· (μετφρ.) ἄνθρωπος τριμμένος πρὸ πολλοῦ (γυμνασμένος) εἴς τι. • Δικῶν (• Ἀγορᾶς) περίτριμμα, « Ἀρχ., Δμ.

Περίτριπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ τριμμένος, λεῖος (ὁμαλὸς) ἐξ αἰτίας συχνοῦ τρίψιματος.

Περιτριχόω-ῶ, Μ. ὡσω. Περιφράσσω μὲ τρίχας ὁλοτρόγυρα.

Περίτριψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιτρίβω, τρίψιμον ὁλόγυρα.

Περιτρομέω-ῶ, Π. ἀντὶ Περιτρέμω.

Περίτρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέμων πέριξ τινός. • Ἐξ ὕδατων . . μαρμαρυγή, τοίχοισι περίτρομος, « Γρηγ. Ν. (συνήθ.) πολλὰ τρομαγμένος, καταπτοημαγμένος, ὅλος ἔντρομος.

Περιτρόμως, ἐπίρ. Εἰς (Μὲ) μέγαν τρόμον. • Π. ἔχω πρός τι, « Φλῆρ., φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολὴν, καταπτοῶμαι.

Περιτροπάδην, ἐπίρ. Π. ἐκ (διὰ) περιτροπῆς· γυρίζοντας ὁλόγυρα ἢ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.

Περιτροπόω(έω)-ῶ (χ. Μ.), Π. γυρίζω ὁλοτρόγυρα· κυκλοφορῶ· περιέρχομαι. • Περιτροπέων φῦλ' ἀνθρώπων, « Ὅμ. Ἴλ. (ἢ χωρὶς κτ.) • Περιτροπέων ἐνιαυτὸς, « Ἰλ. Β., ὁ συμπληρῶν τὴν κυκλικὴν περιοδόν του, (παρβλ. Περιτέλλομαι).

Περιτροπὴ (ἡ). τὸ περιτρέπειν ἢ περιτρέπεσθαι, γύρισμα ὁλοτρόγυρα ἢ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, κυκλικὴ περιοδος, περιφορά· μεταβολή. • Ἐν περιτροπῇ (ἢ) • Ἐκ περιτροπῆς, « Ἡρ., Δ. Ἀλ., ἐναλλάξ, ἐξ ὑπαμοιβῆς.

Περίτροπος (ὁ, ἡ). ὁ περιτρεπόμενος (περιστρεφόμενος). ‖. (οὐσ.) **Περίτροπος** (ὁ), Γλσ., ζάλη κεφαλῆς.

Περιτροχάζω, Μ. άσω, = Περιτρέχω.

Περιτρόχαλος (ὁ, ἡ), = Περίτροχος, στρογγυλός. • Περιτρόχαλα κείρονται, « Ἡρ. καυρεύουν τὰ μαλλιὰ των ὁλοτρόγυρα.

Περιτροχὰς, άδος (ἡ). ἡ περιτρέχουσα (περιφερομένη τοὺς δρόμους), πόρνη (Γαλλ.) coureuse.

Περιτροχασμὸς (ὁ), τὸ περιτροχάζειν, τρέξιμον ὁλόγυρα.

Περιτροχάω-ῶ, Π. ἀντὶ Περιτροχάζω.

Περιτρόχιον (τό), τὸ περὶ τὸν ἄξονα μέρος (ἡ τρύπα) τοῦ τροχοῦ.

†**Περιτροχισμὸς**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιτροχασμός.

Περίτροχος (ὁ, ἡ). ὁ περιτρέχων ἢ περιτρεχόμενος, (συνκδχ.) στρογγυλὸς, περιφερὴς. • Περίτροχος ὕδασι λίμνη, « Διον.

Περιτρύζω, Μ. τρύξω. Τρύζω (Φωνάζω σὰν τὸ περιστέρι ἢ τὸ γρῦνε) πέριξ τινός, (συγχ. τῷ Περιτρίζω).

Περιτρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. Περιέτραγον). Τρώγω (Ροκανίζω) τι ὁλοτρόγυρα· (μτνμ.) ἁρπάζω κρυφίως, ἀφαιρῶ. • Κἂν τῷχλῳ φυλάττεσθαι σφόδρα, μήτις λαβὼν σου περιτράγῃ τὰ χρυσία, « Ἀρχ.

Περιτρωχάω-ῶ, Π. ἀντὶ Περιτρέχω.

Περιττεύω, Περιττὸς κτλ., Ἀττ. ἀντὶ Περισσεύω κτλ.

Περίττωμα (τό), Ἀττ. ἀντὶ Περίσσωμα, περίσσευμα, καταπάτι, ἀπομεινάρι· (ἰδιαιτ.) τὸ μετὰ τὴν χώνευσιν τῆς τροφῆς ἐναπολειπόμενον, κόπρος, οὖρον κτλ., (ἐν γέν.) πρᾶγμα διὰ ῥίψιμον, σκύβαλον.

Περιττωματιὰς, ᾶ, ὁν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ περιττώματα· περιττωμάτων πρόξενος ἢ ἐμπλεως. • Βρέφη ὑπνώδη καὶ περιττωματικά, « Ἀλεξ. Ἀφρ.

Περιττωματικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει περιττώματος.

Περιττωματώδης, εος (ὁ, ἡ). περιττώματι ὅμοιος τὸ εἶδος, περιττωματικός.

Περιτυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Περιέτυχον κτλ.). (μὲ δατ.) Τυχαίνει νὰ εὕρω (νὰ ἐπιτύχω) τι, συναπαντῶ (κατὰ τύχην), (ἐπὶ κακοῦ) περιπίπτω εἰς. • Συμφορᾷ—, « Θκ.

‡**Περιτυλίζω**, Μ. ίσω. Πελεκῶ ὁλοτρόγυρα μὲ τὸ σφυρὶ (μὲ τὸν τύκαν) πέτραν κτλ., (ἴδε Τυλίζω).

Περιτυλίσσω, Μ. ίξω. Τυλίσσω τι πέριξ τινός.

Περιτυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τριγύρω ἄλον τύλους (φύζους).

Περιτύμβιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸν τύμβον (τάφον), ὁ πέριξ τοῦ μνήματος.

Περιτυμπανίζω, Μ. ίσω. Κρατῶ (Κάμνω νὰ ἀντηχῇ) πέριξ τινὸς τὸ τύμπανον, παραζαλίζω μὲ τὸν κρότον τυμπάνων ἠχούντων ὁλοτρόγυρα· (μτνμ.) ξυλοκοπῶ, στουμπανίζω.

Περιτυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυπόνω (Σχηματίζω) τι πέριξ τινός· (κθ. ἢ μσ.) φέρνω τὸν τύπον τοῦ σώματός μου ἐπάνω εἴς τι.

‡**Περιτυχὴς**, έος (ὁ, ἡ). ὁ περιτυχών τι ἐπιτυχής.

Περιυβρίζω, Μ. ίσω. Ὑβρίζω (Ἀτιμάζω [Ἰταλ.] Μαλτρατάρω) τινὰ μὲ τὸν χειρότερον τρόπον.

Περιυλακτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αὔτ.) Γαυγίζω πέριξ τινός. (εὕρηται μόνον μτφρ.) • Ἡ ὀργὴ περιυλάκησε τοῦσα τὴν καρδίαν, « Ἀχιλ. Τάτ., (παρβλ. τὸ ἁπλοῦν).

Περιύμνητος (ὁ, ἡ), = Ἠλιύμνητος.

†**Περιυπνίζω**, Μ. ίσω, Γλσ. ἐξυπνῶ.

Περιυφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω τι πέριξ τινός, ὑφαίνω γύρω-τριγύρω.

Περιύω, Μ. ύσω. Βρέχω πέριξ τινός.

Περιφαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περιεσθίω.

Περιφαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περιφανής.

Περιφαίνομαι, Μ. φανοῦμαι ἢ φανήσομαι. Φαίνομαι ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), εἶμαι περιφανὴς (ἀνοικτὸς ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, περίοπτος). • Ἐν σκοπῇ, περιφαινομένῳ ἐνὶ χώρῳ, « Ὅμ. Ἴλ.

Περιφάνεια (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ περιφανοῦς· τὸ νὰ φαίνεται τις ἀπ' ὅλα τὰ μέρη (καὶ μτφρ. νὰ ἦνε γνωστὸς εἰς πάντας), ἐπισημότης.

Περιφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, παντχόθεν ὁρατός· (μτνμ.) πολλὰ φανερός, ὁλοφάνερος· (μτφρ.) γνωστὸς εἰς ὅλους, ἐπίσημος.

Περιφαντάζομαι, Μ. άσομαι. Κρίνω ἐκ παλαίας (Θεωρῶ κατ' ἐπιφάνειαν) τὰ πράγματα.

Περίφαντος (ὁ, ἡ). = Περιφανής.

Περιφανῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον περιφανῆ (παγγνωστον), προφανῶς, ὁλοφάνερα.

Περίφασις [περιφαίνομαι], εως (ἡ). ἡ ἐκ τῶν πέριξ τόπων.

Περιφέγγεια (ἡ). ἡ πέριξ τινὸς ἢ εἰς ὅλα τὰ πέριξ ἐκτεινομένη λάμψις, [ἐκ τοῦ

Περιφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ). περικυκλωμένος παντχόθεν ἀπὸ φέγγος (λάμψιν), λαμπρότατος.

Περιφείδομαι, Μ. φείσομαι. (μὲ γεν.) Φείδομαι ἀφίνω τι νὰ μείνῃ (νὰ γλυτώσῃ), (παρβλ.) **Περισώζω**. (Γαλλ.) épargner.

Περιφέρεια (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ περιφεροῦς, στρογγυλότης· (συνήθ.) ἡ πέριξ ἔκτασις (κύκλου, σφαίρας κτλ.). τὸ τριγυρινόν, ὁ γύρος. (απν.) ἀντὶ Περιφορά, (ὅθεν μτφρ.) περιπλάνησις.

Περιφερὴς [περιφέρω], έος (ὁ, ἡ). ὁ περιφερόμενος (περιστρεφόμενος) ἢ καμωμένος ἕνα περιφέρηται· (γυρίζῃ), στρογγυλός. (απν. μὲ δατ.) περικυκλωμένος ἀπό. • Θρηϊκαῖς—, « Εὐρ., Περιφραγμένος.

Περιφερόγραμμος (ὁ, ἡ), (μθματκ.). ὁ σχηματιζόμενος (περιεχόμενος) ὑπὸ γραμμῆς περιφεροῦς, (ἐντθε. τῷ Εὐθύγραμμος).

Περιφέρω, Μ. περιοίσω (ἀόρ. Περιήνεγκα

κτλ.). Φέρω τι (καὶ μσ. ἡ ἀμτβτ. Ἔρχεμαι) ὁλόγυρα ἢ πέριξ τινός ἢ τῇδε κἀκεῖσε· (συνηθ. καὶ τρπ.) κάμνω παράγνωστον, θεατρίζω. « Περιενέγκατε τοὺς πονηρούς. « Συν. (καὶ ἀμτβτ.) «Περιφέρει τίς με καὶ μνήμη ἄρτι τῶν δε λεγόντων. « Πλάτ., (κοιν.) γυρίζει εἰς τὸν νοῦν μου. (καὶ ἑλλ.) » Οὔτε μέμνημαι τὸ πρᾶγμα, οὔτε μὲ περιφέρει οὐδὲν εἰδέναι τοιοῦτον. « Ἀρ. (καὶ κθ.) » Περιφερόμενος τῷ μεγέθει τῶν τολμημάτων. « Πλ., ἐγύριζαν εἰς τὸν νοῦν του, τὸν ἐζάλιζαν. » Διδαχαῖς ποικίλαις καὶ ξέναις μὴ περιφέρεσθε. « Γρφ., (ὅπου ὅμως ἄλλοι ἀναγν. ὀρθότ. Παραφέρεσθε). » Πάντα ὥσπερ οἱ πορέσαντες περιφερόμενα ὁρᾷν. « Ἀθ. (καὶ ἁπλ.) » Τὰ περιφερόμενα. « Ξεν., τὰ φαγητὰ τὰ ὁπ. φέρουν οἱ ἐοῦλοι περὶ τὴν τράπεζαν, ἢ· τὰ ᾀδόμενα, (Γαλλ.) **bruits qui circulent.** 2) (μὲ αἰτ. προθετ.) φέρω τι (μετά τινα περίοδον) εἰς, κάμνω νὰ περιέλθῃ (νὰ καταντήσῃ τέλος πάντων, καὶ κθ. ἡ μσ. καταντῶ) εἰς. » Μὴ τὴν Ἰταλίαν εἰς λιμὸν περιενέγκαιεν. « Ἅπ. » Περιήνεγκεν (ὁ Περικλῆς) εἰς ἑαυτὸν τὰς Ἀθήνας. « Πλ. (καὶ μσ. ἡ κθ.) » Δοκεῖ μοι ὁ λόγος εἰς ταὐτὸ περιφερόμενος ἥκειν. « Πλάτ. « Ἥκομεν εἰς ταὐτὸ περιφερόμενοι. « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) » Ἐνιαυτοῦ περιφερομένου. « Ἡρ., (παρβλ. Περιτέλλομαι).

3) (σπν.) ἀντέχω (ὑποφέρω) μέχρι τέλους. » Οἱ δὲ δύο, οἱ δὲ τριῶν γε ἐτῶν, οὐδεὶς πλείω χρόνου, ἐνόμιζον περιοίσειν αὐτούς, εἰ οἱ Πελοποννήσιοι ἐσβάλοιεν. « Θκ. » Καὶ ἐὰν βούληταί τις ἀσθενοῦντος ἀνθρώπου διαπειρᾶσθαι, εἰ βιώσιμος, λούειν κελεύουσι τρεῖς ἡμέρας· κἂν περιενέγκῃ, βιώσιμος. « Θφρ.

Περιφερῶς, ἐπίρ. Κυκλικῶς· κυκλοτερῶς.

Περι-φεύγω, Μ. φεύξομαι καὶ φευξοῦμαι (ἀόρ. Περιέφυγον κτλ.). Φεύγω ὅλως διόλου· (συνηθ.) ᾽γλιτόνω ἀπό· περιίνομαι (σπν.) ἀποπροϊοῦμαι· (μὲ αἰτ.) ἀποφεύγω (ι). » Ψάμμος ἀριθμὸν περιφεύγει. « Πίνδ. » Οἱ περιφυγόντες τὴν φθορὰν. « Πλάτ. (καὶ ἀπολ. ἡ ἑλλ.) » Ἀσθενῶν κατεκείμην, ... ὥστε τῶν ἰατρῶν μηδένα προσδοκᾶν περιφευξεῖσθαί με. « Δημ.

†Περι-φημίζω, Μ. ίσω. Διαφημίζω παντοῦ, κάμνω περίφημον.

Περίφημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην φήμην, πολλὰ ὀνομαστός.

§Περι-φθάνω, Μ. φθάσω. Φθάνω προτήτερα, προφθάνω.

Περι-φθέγγομαι, Μ. ἐγξομαι. Δαλῶ πρὸς τοὺς περικαθημένους, συνομιλῶ ἐν συνανστροφῇ.

Περι-φθείρομαι, Μ. φθαρήσομαι. Φθείρομαι αὐτὸς περὶ ἐμαυτόν, κατατήκομαι, ἀφανίζομαι. « Ἄνδρες .. κοὐδ' ὅλην τὴν πόλιν ἐπὶ τῷδε οὕτω περιφθειρομένους. « Δεν. » Περιφθειρομένων τῇ τῶν δακτύλων ἀφῇ τῶν ἀραχνείων νημάτων. « Γργ. 2) περιφέρομαι πρὸς φθορὰν ἐμαυτοῦ ἢ ἄλλου, περιπλανῶμαι κακὴν κακῶς, (παρβλ.) Ἔρρω. » Ἄνω καὶ κάτω περιφθειρόμενος. « Κέλσ.

Περι-φθινύθω καὶ

§Περιφθίνω, Μ. φθίσω, Π. ἀντὶ Περιφθείρομαι.

§Περιφιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ μὲ ὑπερβολήν, ὑπεραγαπῶ.

Περιφίλητος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἀγαπημένος, προσφιλέστατος.

§Περιφίμωσις, εως (ἡ). πάθος τι περὶ τὴν πόσθην, (τὸ ἐναντ. τῆς παραφιμώσεως).

Περιφλεγής, ές (ὁ, ἡ). ὁ καίων φοβερὰ (μὲ ὑπερβολήν), φλογίζων, καταφλέγων. « Δίψας περιφλεγές. « Πλ.

Περι-φλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Φλεγμαίνω ὁλοτρόγυρα.

Περι-φλέγω, Μ. φλέξω. Καίω ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), πυρπολῶ, κατακαίω· (ἀμτβτ.) καίω φοβερὰ (μὲ ὑπερβολήν).

Περιφλεγῶς, ἐπίρ. Εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ φλογίζεταί τι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. » Διψήσας περιφλεγῶς. « Πλ., μὲ ὑπερβολήν, ἐφλογίζετο ὅλος ἀπὸ τὴν δίψαν.

Περι-φλεύω, Μ. φλεύσω (πθ. πρκ. Περιπέφλευσμαι), Ἰων. ἀντὶ Περιφλέγω, (ἴδε Περιφλύω).

Περι-φλιδάω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι πολλὰ γεμάτος (φουσκωμένος). 2) εἶμαι ὅλος φυτίδαις (ζαρωματιαίς).

Περιφλιδόων, Ἰων. Π. ἀντὶ Περιφλιδῶν, μτχ. τοῦ Περιφλιδάω.

§Περι-φλογίζω, Μ. ίσω, ἁμφ. ἀντὶ Περιφλέγω, (ὅθεν

†Περιφλογισμός (ὁ), τὸ νὰ καταφλέγηται τις ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περι-φλοΐζω, Μ. ισω. Ἀφαιρῶ φλοιοτρόγυρα (περιαιρῶ) τὸν φλοιόν, ξεφλουδίζω.

Περίφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁλοτρόγυρα φλοιόν (φλοῦδαν) ἢ τὴν φλοῦδάν του, ἐξεφλουδισμένος.

Περιφλοισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιφλοΐζω, ξεφλούδισμα.

Περίφλοος (ὁ, ἡ), Ο. ἀντὶ Περίφλοιος.

Περι-φλύω, Μ. φλύσω, Ἀττ. ἀντὶ Περιφλεύω = Περιφλέγω, καίω ὁλοτρόγυρα ἢ ἐπιπολαίως· (κοιν.) τσουρουφλύζω.

Περι-φοβέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολήν, εἶμαι-

Περίφοβος (ὁ, ἡ). πολλὰ φοβισμένος, καταφοβισμένος.

Περιφόβως, ἐπίρ. Μὲ ἄκρον (ὑπερβολικὸν) φόβον. » Περιφόβως ἔχω. « Φάλ., εἶμαι καταφοβισμένος.

Περι-φοινίσσω, Μ. ίξω. Κοκκινίζω ὁλοτρόγυρα.

Περι-φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Γυρίζω (συχνάζω) ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, περιοδεύω, περιέρχομαι. » Βοῦφας περιφοιτᾷ, « Παροιμ.

Περιφοίτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρκγ., περιόδευσις.

Περίφοιτος (ὁ, ἡ), ὁ περιφοιτῶν (περιφερόμενος, περιπλανώμενος), (Γαλλ.) **vagabond.** » Ἑταίρα—, « Ἐπγρ., ἡ (ἄλλ.) δρομάς. 2) (πθ.) ὁ περιφοιτώμενος (καταπατούμενος) ὑπό. » Βουλόμενον μὴ περίφοιτος εἶναι βασκάνων καὶ φιλαπεχθημόνων γνώμας ἀγνώμονας, « Φίλ.

Περιφορά (ἡ), τὸ περιφέρειν ἢ περιφέρεσθαι· (ἰδιαιτ.) ἡ ὁλόγυρα τῆς τραπέζης παριαγωγὴ τῶν φαγητῶν (Γαλλ. **le service de la table**) καὶ αὐτὰ τὰ τευτοτρόπως παριαγόμενα φαγητά, (ἄλλ.) **Περιφορήματα**· (ἀστρνμ.) κυκλοφορία (πλανήτου)· (ἐν γεν.) περιστροφή, περιέλευσις· (μτνμ.) συναναστροφή· (μτφορ.) ταραχή, ἀνησυχία. » Ἡ κάτω περιφορά. « Γργ., ἡ τύρβη τοῦ βίου. 2) (ἐνίοτε) = Περιφέρεια, (Διοδ. ΙΣ', σ. 230 ἔνθ. **Wesseling**).

Περιφορᾶδην, ἐπίρ. Φέροντάς τι ὁλόγυρα. » Ο. ὁδοιπορέειν., Ἡρκρ., γυρίζοντας τὸ πεδάρι (καθὼς τὰ βρόδια καὶ οἱ χωλοί), (παρβλ. Εἰλίποδες).

§Περιφόρεινος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἰσφαλμ. ἀντὶ) Περιφόρινος.

Περι-φορέω-ῶ, Μ. ήσω. = Περιφέρω, (ὅθεν

Περιφόρημα (τὸ). τὸ περιφερόμενον ὁλόγυρα τῆς τραπέζης φαγητόν.

§Περιφορητικός, ἡ, όν, = Περιφόρητος. κοινός, παροιμιώδης. » Λόγος —, « Σξτ.

Περιφόρητος, ος ἡ ὴ, ον ἢ ὰν. Ὁ περιφερόμενος (μεταχομιζόμενος διὰ φορείου) ἢ καιομένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ περιφέρεται (νὰ μεταχομίζεται), (Γαλλ.) **portatif**· (μτνμ. ἐπὶ λίγ.) κοινός, παροιμιώδης, περιφερόμενος εἰς τὰ στόματα τῶν ἀνθρώπων, (παρβλ.) Περίακτος, (σπν.) περίφημος. » Τὴν πανταχοῦ γῆς περιφόρητον τῷ κλέει Θεσσαλονίκην, « Εὐς.

Περιφόρινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων περὶ ἑαυτὸν τὴν φορίνην (τὸ δέρμα) του, ἄγδαρτος. » Χοιρίδιαν περιφόρινον, « Ἀθ., ψημένον καθὼς εἶναι μὲ τὸ δέρμα του.

§Περίφορος (ὁ, ἡ), = Περιφόρητος, ἢ· ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιφοῦς.

Περίφορτος (ὁ, ἡ). πολλὰ φορτωμένος, παραφορτωμένος.

†Περιφραγή (ἡ), νλγ. ἀνεί-

Περίφραγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς περίφραξιν, φράκτης, φραγή, περιβόλος· (συνηθ.) μέρος περιφραγμένον, περιτείχισμα.

Περιφραγμός (ὁ), = Περίφραξις.

Περι-φραγμόω-ῶ, Μ. ώσω, νλγ. ἀντὶ Περιφράσσω.

Περι-φράγνυμι, σπν. ἀντὶ Περιφράσσω.

Περιφραδέως, ἐπίρ. Π. μὲ προσοχήν, ἐπιμελῶς, ἐπιτηδείως, ἐκ τοῦ

Περιφραδής, ές (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ φανεπτικὸς (στοχαστικός, προσεκτικός), φρονιμώτατος· ἐπιτηδειότατος, ἐκ τοῦ

Περι-φράζομαι, Μ. φράσομαι, Π. παρατηρῶ μὲ προσοχήν, (συνήθ. μτφρ.) σκέπτομαι παντοχόθεν, καλοστοχάζομαι.

Περι-φράζω, Μ. φρόσω. Ἐκφράζω τι μὲ περιστροφάς, γυρίζω τὴν φράσιν, (παρβλ. Παραφράζω).

Περίφρακτος (ὁ, ἡ). κλεισμένος ὁλοτρόγυρα μὲ φράκτην, ὠχυρωμένος παντοχόθεν, περιφραγμένος.

Περίφραξις, εως (ἡ), τὸ περιφράσσειν, κλεισιμον (φράξιμον) ὁλοτρόγυρα· περίφραγμα.

Περίφρασις, εως (ἡ), τὸ περιφράζειν, ἢ διὰ περιφορῶν ἔκφρασις, γύρισμα τῆς φράσεως, (Γαλλ.) **circonlocution.** » Ἀφελῶν περιφράσεις καὶ ἀσάφειαν, « Πλ., (παρβλ. Παράφρασις).

Περι-φράσσω (ττω), Μ. φράξω. Φράζω ὁλοτρόγυρα, περιχλείω μὲ φράκτην ἢ περιτειχίζω. » Περίφραξον τὸ κτῆμά σου

δακύθιας, ἐ Σοφ. Σειρ. (ᾗ μτφορ.) «Φιλίᾳ σαυτὸν περιῤῥάξας, » Φώτ.

Περιφραστικός, ἡ, όν. Ὁ ἐκφραζόμενος ἢ ὁμιλῶν μὲ περιφράσεις.

Περιφραστικῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ τρόπον περιφραστικόν, μὲ περιφράσεις.

Περιφρίσσω(ττω), Μ. φρίξω [πρκ. ἀντὶ ἐνεργ. Περιπέφρικα]. Φρίττω ὅλος, εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ ὑπερβολικὴν φρίκην. «Ὡς ζώοντα νέκυν περιπεφρίκασι, » Κάϊντ. 2) (μτβτ.) ἀνορθῶ τὰς τρίχας. «Ἤλίκα περιφρίσσει τὰ κέντρα, » Νίκηφ.

Περιφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Παρατηρῶ (Σκέπτομαι) πανταχόθεν, καλοσχάζομαι, μελετῶ. « Λεραβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον, » Ἀρεφ. Νεφ. 225. 2) (συνήθ. μὲ αἰτ. ἢ γεν.) «Ὑπερφρονῶ, καταφρονῶ. « Μηδεὶς σου περιφρονείτω, » Γρφ. « Πόθεν γὰρ δή περιφρονείην ἄν τὴν σὴν Καλλιόπην, » Λκ. 3) (χωρὶς πτ. ἀμτβτ.) εἶμαι περίφρων (πολλὰ ἐποχαστικός). « Ἡλικία περιφρονοῦσα, » Αἰσχ. Σωκρ. 4) (εἰς τὴν Γρφ. εὑρῆται καὶ) « Περιφρονήσατε τοῦ Κυρίου ἐν ἀγαθότητι, » Σοφ. Σολομ. Α', 1, ἀντὶ Φρονήσατε περὶ τοῦ Κυρίου.

Περιφρόνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καταφρόνησις. Ἡ προσεκτικὴ παρατήρησις, σκέψις, ῥύθμισις.

Περιφρονητέος, α, ον, θετ. τοῦ Περιφρονέω.

Περιφρονητὴς, οῦ (ὁ). ὁ περιφρονῶν τι. (μὲ γεν.) «Ἦν γὰρ π. χρυσίου καμάλιζα, » Παχυμ.

Περιφρονητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -κῶς. Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ περιφρονεῖν.

Περιφροσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνε τις περίφρων, μεγάλη φρόνησις ἢ αἴσησις (ὑπερηφάνεια), (ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραφροσύνη).

Περιφρουρεύω, Μ. εύσω ξ

Περιφρουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω τι ὁλοτρόγυρα (Φυλάττω πέριξ τινὸς) ὡς φρουρός.

Περιφρυγὴς, ές (ὁ, ἡ). καψαλισμένος (ξεροψημένος) ὁλοτρόγυρα, κατόξηρος ἀπὸ τὸ πῦρ, [ἐκ τοῦ

Περιφρύγω, Μ. φρύξω. Ψήνω (Ξεροψήνω) ὁλοτρόγυρα, καταξηραίνω εἰς τὸ πῦρ. (Τουρκ.) καβουρδίζω.

Περίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ φρόνιμος. « Περίφρων Πηνελόπεια, » Ὀδ. Α, Δ. 2) (σπν.) = Ὑπέρφρων, ὑπερήφανος. « Περίφρονες ἔγαν ἀνέρες μένει μεμαργωμένοι, » Αἰσχύλ. 3) (μὲ γεν.) = Περιφρονητικός. « Τῶν καθῶν —, » Ἰώσ.

Περιφυγὴ (ἡ). τόπος ἢ τρόπος ἐκφυγῆς διεξόδου.

Περιφυὴς, εῖσα, έν, ε. (ἀντὶ μσ.) ἀόρ. Β', τῆς μτχ. τοῦ Περιφύω.

Περιφυὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φυτρώνων ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός. (μὲ δοτ.) « Γῇ γῇ —. » Δσκρ., τοῦ ὑπ. τὰ φύλλα φυτρώνοντα πέριξ τῆς ῥίζης, ἁπλώνονται κατὰ γῆς.

Περιφύλαγμα (τὸ). μέσον περιφυλάξεως (προφυλάξεως), φυλακτήριον.

Περιφυλακὴ (ἡ). φύλαγμα ὁλοτρόγυρα, [ἐκ τοῦ

Περιφυλάσσω(ττω), Μ. άξω. Φυλάττω ὁλοτρόγυρα. « Διὰ τί μὴ διὰ μιᾶς μήνιγγος τὸν ἐγκέφαλον περιεφύλαξεν, ἀλλὰ διὰ δύο, » Μελέτ.

Περιφῦναι, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περιφύομαι.

Περιφύρω, Μ. φυρῶ. Ἀνακατόνω ἕνα μετ' ἄλλα, συγχέω.

Περιφυὼς, ῦσα, ὺν, μτ. ἀόρ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ Περιφύω.

Περιφυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶ ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Περιφύσημα, ατος (τὸ). φύσημα ἐκ τῶν πέριξ (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Περιφυσητὸς (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη) φυσώμενος.

Περίφυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιφύομαι, φύτρωμα ὁλοτρόγυρα, αὔξησις τοῦ πέριξ μέρους τοῦ δένδρου (τρπ.) προσήλωσις.

Περιφυτεύω, Μ. εύσω. Φυτεύω ὁλοτρόγυρα.

Περίφυτος (ὁ, ἡ). φυτευμένος ὁλοτρόγυρα· κατάφυτος γύρω-τριγύρω.

Περιφύω, Μ. φύσω (μσ. ἀόρ. Β'. Περιέφυν καὶ πρκ. [ἀντὶ ἐνεργ.] Περιπέφυκα). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κάμνω νὰ φυτρώσῃ τι (καὶ συνηθέσ. μσ. Φυτρόνω) ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός· (μτνμ.) ἀφιπταγκαλιάζω, περιπλέκομαι· (τρπ.) προσκολλῶμαι (προσηλόνομαι) εἰς. « Κισσὸς ὅπως καλάμῳ περιφύεται, » (Εὐϐ. παρ') Ἀθ. (καὶ πθ.) « Χρὴ μὴ περιφῦν τοιαύτην φήμην σεαυτῷ περιφυομένην, » Ἰσοκρ.

Περιφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω ὁλοτρόγυρα, ἀνηχῶ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περίφωρος (ὁ, ἡ). ὁ πεπαθὴς ἐπ' αὐτοφώρῳ (ἀνακαλυφθεὶς ὅλως δόλου), παστάδηλος.

Περιφωτίζω, Μ. ίσω. Φωτίζω ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Περιφωτισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., φώτισμα ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, περιαύγεια.

Περιχαίνω, Μ. χανοῦμαι [πρκ. ἀντὶ ἐνεργ. Περικέχηνα]. Χάσκω πέριξ τινός· κατατάζω μὲ ἀνοικτὸν στόμα (μὲ ἀπορίαν)· ἀνοίγω τὸ στόμα μου ἕνα κατάπιω τι, χάφτω, καταπίνω. « Καθάπερ λάρος ὅλον περιχανὼν τὸ ὄβελιαρ, » Ἀκ. « Αἱ δὲ ὄλαι περιχεχήνασι τοῖς λίθοις, » Κλημ.

Περιχαίρω, Μ. χαιρήσω ἢ χαρήσομαι. Χαίρω μὲ ὑπερβολὴν, καταχαίρομαι· (μὲ δοτ.) χαίρω πολλὰ διά τι.

Περιχαλάω-ῶ, Μ. άσω. Χαλαρόνω τι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ἀρίνω ὅλως διόλου χαλαρόν (ᾗ μτφορ. ἐλεύθερον, ἄνετον).

Περιχαλινόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω χαλινὸν πέριξ τινός, χαλινόνω.

Περίχαλκος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος (Τουρκ. καπλαδιαμένος) ὁλοτρόγυρα μὲ χαλκόν.

Περιχαλκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (Τουρκ. Καπλαδιάζω) ὁλοτρόγυρα μὲ χαλκόν.

Περιχανδὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ χωρητικός (εὐρύχωρος), (παρδλ. Βυχανδής).

Περιχαρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Περικλείω μὲ χάρακα (μὲ χαράκωμα). « Τὰ τείχη —, » Αἰσχ. (καὶ μτφορ.) « Περιχαράκωσον αὐτὴν (τὴν σύνεσιν) καὶ ὑψώσει σε, » Γρφ., ἀντὶ Περίλαβε. Ὑπολάβῃ.

Περιχαρακτὴρ (ὁ) ᾗ Περιχαρακτήριον (τὸ), ἐργαλ. χειρουργ. μὲ τὸ ὁπ. χαράζει ὁλοτρόγυρα τὴν Ἐντοκοιλιὰν ἵνα ἔβγῃ εὐκολώτερα τὸ Ἔντι.

Περιχαρακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς περιχάραξιν. (μὲ γεν.) «Ἐσχαρῶν —, » Δσκρ., ὁ ξηραίνων ὁλοτρόγυρα καὶ κάμνων νὰ πέσῃ τὸ κάρκαδον (ἡ ἐσχάρα) τῆς πληγῆς.

Περιχαράκωμα (τὸ). τὸ διὰ χαράκων περίφραγμα, (Γαλλ.) **pallissade.**

Περιχάραξις, εως (ἡ). χάραγμα ὁλοτρόγυρα, [ἐκ τοῦ

Περιχαράσσω(ττω), Μ. άξω. Χαράζω ὁλοτρόγυρα· ἐγχαράττω κυκλοειδῶς π. « Τοὺς δὲ ὀδόντας ἐξαιροῦμεν περιχαράσσοντες, » Γαλ. 2) περιφράσσω μὲ χάρακας. « Πᾶν αὐτὸ (τὸ στρατόπεδον) σταυρώμασι περιεχάραξαν, » Δ. Κάσσ.

Περιχάρεια (ἡ). μεγάλη (ὑπερβολικὴ) χαρὰ, [ἐκ τοῦ

Περιχαρὴς, ές (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν χαιρούμενος, καταχαρούμενος. « Τὸ περιχαρὲς, » Θκ., ἀντὶ Ἡ περιχάρεια.

Περιχαρία (ἡ), = Περιχάρεια.

Περιχαρῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ πολλὴν (ὑπερβάλλουσαν) χαράν.

Περιχάσκω (χ. Μ.), = Περιχαίνω.

Περιχειλὴς, ές (ὁ, ἡ), = Ἐπιχειλής.

Περιχειλόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω πέριξ τινὸς χεῖλος (γύρον ἐξέχοντα, στεφάνι), περιστέφγω. 2) γεμίζω ὡς τὰ χείλη(ς).

Περιχειρίδιον ξ

Περιχείριον (τὸ). τὸ πέριξ τῆς χειρὸς φορούμενον βραχιόλι ἢ χειρόκτι(ς) - [κυρ. οὐσ. τοῦ

Περιχείριος ξ

Περίχειρος (ὁ, ἡ). ὁ πέριξ τῆς χειρὸς (φορούμενος). ‖. (οὐσ.) Περίχειρον (τὸ), = Περιχείριον.

Περιχερὶς, ίδος (ἡ). μανίκι (φορέματος). « Χιτῶνες περιχερίδας ἔχοντες [μάνικας αὐτὰς ἐκεῖνοι [Ῥωμαῖοι] λέγουσι], » Δυδὸς (ἐν τῷ περὶ ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Α', 17).

Περίχεσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε χυμένον πέριξ τινός· γύρος (περβάζι) ἀπὸ μέταλλον, (εἰς τὸν Ὅμ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Περὶ χεῦμα), [ἐκ τοῦ

Περιχεύω, Π. ἀντὶ =

Περι-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Περιέχεα ᾗ Π. Περιέχευα κτλ.). Χύνω τι πέριξ τινός, περιχύνω· περικαλύπτω μὲ χωνευτὸν μέταλλον· (μσ. μτνμ.) χύνομαι ᾗ ἀγκαλιάζω τινά· συῤῥέω πέριξ τινός. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) « Χρυσὸν πέρασιν περιχεύσας, » Ἰλ. Κ., τοῦ ἐχρύσωσε τὰ κέρατα. (καὶ μσ. ἁλλ.) « Ἀνασσόμενος, μικρὸν περιχεάμενος, » Ἀθ. (καὶ μτνμ.) « Εἰσάντας δὲ αὐτοὺς ὄχλος περιχεῖτο πολύς, » Ξεν. (καὶ μπ.) « Στολὴν ἀβροτέραν ἢ κατὰ φιλόσοφον περιχεόμενος, » Εὐνάπ. « Ἡ κόρη πανταχόθεν αὐτῷ περιχυθεῖσα, » Ἡλ. « Διὰ τῶν τῶν περιεσχυμένων πραγμάτων ὄχλων, » Ξεν.

Περιχθόνιος (ὁ, ἡ), = Περίγειος.

‡Περίχθων ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περικυκλῶν τὴν γῆν, ὁ πέριξ τῆς γῆς.

†Περιχιλόω-ῶ, Μ. ώσω, Γλσ. χορταίνω καλὰ, δίδω ἄρθανον ταχὺ (χιλόν)· (ἀμτθτ.) παχαίνω.

†Περιχλαι(χλαΐ)νίζω, Μ. ίσω. Ἐνδύω (Περιβάλλω) μὲ χλαῖναν.

Περιχλαίνισμα (τὸ). περίβλημα μάλλινον.

Περιχλαίνω, Μ. ανῶ. Κλαίνω (Συχλαίνω) ὁλοτρόγυρα.

Περίχλωρος (ὁ, ἡ). χλωρὸς (πράσινος) ὁλόγυρα.

Περίχολος (ὁ, ἡ). περιτριγυρισμένος ὑπὸ χολῆς. ✦ Διαχώρημα περίχολον, ✦ Ἱπποκρ., ἡ 2) πλήρης χολῆς· (συνκδχ.) πολλὰ θυμώδης, παράφορος, ὀξύχολος.

Περιχορεύω, Μ. εύσω. Χορεύω ὁλοτρόγυρα.

‡Περιχορίζω, Μ. ίσω, Γλσ. ἀντὶ Περιχορεύω.

‡Περίχρεμπτος (ὁ, ἡ), Π. [π. χρέμπτομαι], = Κατάπτυστος, (ἄλλ. διορθ. Περίχριμπτος).

Περιχρήματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλῆθος χρημάτων (περισσὰ χρήματα), πολλὰ πλούσιος.

Περίχρ.μπτὸς, ἡ ἡ ος, ὐν ἡ ον, Π. [π. χρίμπτομαι]. ὁ σκαλόνων ἢ σκαλωμένος πέριξ τινός· (ἐν γέν.) ἐγγίζων, πλησιάζων.

Περίχρισις, εως (ἡ). τὸ περιχρίειν ἢ περιχρίεσθαι, χρίσιμον ὁλοτρόγυρα.

Περίχρισμα (τὸ). τὸ χριόμενον πέριξ τινός, ἀλοιφὴ πτλ.

Περιχριστέον, θετ. τοῦ Περιχρίω.

Περίχριστος (ὁ, ἡ). χρισμένος ἢ δυνάμενος νὰ χρισθῇ ὁλοτρόγυρα, ἐπιθετικὸς περιχρίστως· χρησιμεύων ὡς περίχρισμα.

Περιχρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (Ἀλείφω) ὁλοτρόγυρα, ἐπιθέτω ἀλοιφὴν ἢ ἐν εἴδει ἀλοιφῆς.

Περίχρυσος-ους (ὁ, ἡ). χρωματισμένος ὁλοτρόγυρα.

Περίχρυσος (ὁ, ἡ). χρυσωμένος ὁλοτρόγυρα.

Περιχρυσόω-ῶ, Μ. ώσω. Χρυσόνω γύρω-τριγύρω.

Περιχρώζω(χρώννυμι), Μ. ώσω. Βάφω (Χρωματίζω) ἐξωτερικῶς (ἐπιπολαίως) ἢ ὁλοτρόγυρα, (Γρηγ. Δ').

Περίχυδα, Ἰων. ἀντὶ Περιχυδὸν, Ἐπίρ. Περιχυτά. ✦ Κριθῶν ἀβρόχων περίχυδα ἐστιαμένων, ✦ Ἱππκρ., κριθάρι τὸ ὁπ. ἐκοπανίσθη ἀμούσκευτον (ὀλίγον μόνον περιχυμένον).

Περίχυμα (τὸ). ὑγρὸν τὸ ὁπ. ἐχρησίμευσε πρὸς περίχυσιν, ἀπόπλυμα.

Περίχυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιχέω, χύσιμον ὁλοτρόγυρα, περέχυμα.

Περιχυτὴρ (ὁ). ὁ περιχύνων, περιχύτης.

Περιχυτήριος, α, ον. Ὁ χρησιμεύων πρὸς περίχυσιν. ‖. (οὐσ.) Περιχυτήριον (τὸ), ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁπ. περιχύνουσι.

Περιχύτης, ου (ὁ), = Περιχυτὴρ, (παρβλ. Παραχύτης).

‡Περιχύτισμα (τὸ). τὸ περὶ τὴν ῥίζαν τοῦ δένδρου διὰ κεραμιδοκομμάτων περικλεισμένον διάστημα.

Περιχώννυμι, Μ. χώσω. Χώνω χῶμα πέριξ τινὸς, περικυκλόνω μὲ σωρὸν χώματος (μὲ προτειχίσματα ἀπὸ χῶμα, μὲ προχώματα).

‡Περιχώομαι, Μ. χώσομαι, Π. (μὲ δοτ.) θυμόνω πολλὰ (μὲ ὑπερβολὴν) κατὰ τινος, (ὀρθότ. διήρημ. Πέρι χώσατο).

Περιχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Χωρῶ (Προχωρῶ) ὁλόγυρα ἢ πέριξ τινὸς, κυκλοφορῶ, περιέρχομαι· (μὲ αἰτ. προθετ.) κατανταῦ πάλιν μετά τινα περίοδον ἢ τέλος κάντων εἰς, περνῶ κατὰ διαδοχὴν εἰς χεῖρας τινος.

Περιχώρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μετά τινα περιστροφὴν ἐπανέλευσις, ἢ κατὰ διαδοχὴν εἰς χεῖρας τινος περιέλευσις· (ἐν γέν.) κυκλοφορία, περιφόδευσις.

Περίχωρος (ὁ, ἡ). ὁ πέριξ τινὸς τόπου (χώρου) κείμενος· γειτνιάζων, πλησιόχωρος. ‖. (οὐσ.) Περίχωρος (ἡ) καὶ Περίχωρον (τὸ), τὰ πέριξ (πάλεως).

Περιψάω, Μ. ψαύσω. Ἐγγίζω (Ψηλαφῶ) ὁλοτρόγυρα.

Περιψάω-ῶ, Μ. ψήσω. Τρίβων παχύνω (Σφουγγίζω) ὁλοτρόγυρα.

‡Περίψηκτος (ὁ, ἡ). [περιψήχω]. χαϊδευμένος, περισπούδαστος.

Περίψημα (τὸ). τὸ ἀπαιρούμενον διὰ τῆς περιψήσεως, ἀποσμαγγίδι, περικάθαρμα (κυρ. ἢ μτφρ.).

Περίψησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιψάω, τρίψιμον ἢ σφουγγισμα (πάστερμα) ὁλοτρόγυρα.

Περίψηφος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὰς ψήφους (τοὺς λογαριασμοὺς) ἀσχολούμενος, λογαριαστὴς ἐπιτήδειος.

Περιψήχω, Μ. ψήξω. Τρίβω (Παστρεύω) ὁλοτρόγυρα· ξυστρίζω· χαϊδεύω. ✦ Περιψήχων υἱὸν καταδεσμεύσαι τραύματα αὐτοῦ, ✦ Σοφ. Σατρ., (ὅθεν Περίψηκτος), παρβλ. Περιψύχω.

Περιψιθυρίζω, Μ. ίσω. Ψιθυρίζω ὁλοτρόγυρα.

Περιψιλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μαδῶ ὁλοτρόγυρα, ἀφίνω ὅλως διόλου γυμνὸν ἀπὸ, ἀφαιρῶ γύρω-τριγύρω.

Περιψίλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μάδημα ἢ γύμνωμα ὁλοτρόγυρα.

Περιψοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω κρότον (Βροντῶ) πέριξ τινός, ἀντηχῶ ὁλοτρόγυρα. ✦ Ταῖς κυμβάλοις περιψοφούμενοι, ✦ Κλημ.

Περιψόρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ πέριξ τινὸς ἀντήχησις.

Περιψυγμός (ὁ), = Περίψυξις.

Περίψυκτος (ὁ, ἡ), [περιψύχω]. κρυωμένος ὁλοτρόγυρα· δροσερός· αἰσθανόμενος ἢ ἄξιος νὰ αἰσθάνεται μὲ τὸ ἀνεμιαστῆρι· (συνκδχ.) χαϊδευόμενος, ἐπέραστος, (ἀλλ' εἰς ταύτην τὴν σημασ. ὀρθότ. Περίψηκτος).

Περίψυξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιψύχω, κρύωμα ὁλοτρόγυρα· (ἰατρ.) κρύωμα τῶν ἄκρων. ✦ Πότερον μετὰ περιψύξεως ἢ μετὰ φρίκης ὁ παροξυσμὸς ὑπῆρξατο πυνθάνονται, ✦ Γαλ. ✦ Γίγνεται δὲ περίψυξις πρώτη, εἶτα ἐπισταθεῖσα, φρίκη, εἶτα ἔτι μᾶλλον, ῥῖγος, ✦ Ἀλέξ. Ἀφροδ.

Περίψυχρος (ὁ, ἡ). πολλὰ ψυχρὸς, κατάψυχρος.

Περιψύχω, Μ. ψύξω. Πρυόνω (Δροσίζω, Ἀερίζω) ὁλοτρόγυρα· (μτφρ.) παρέχω ἄνεσιν, ἀναψυχίζω, (παρβλ.) Ἀναψύχω· (ἰατρ. κυρ. εἰς τὸ πθ.) κρυολογῶ. ✦ Τὰ σώματα λουσαμένων περιψύχεται μᾶλλον, ✦ Πλ. 2) χαϊδεύω, καναχεύω. ✦ Τί ἐστιν ὁ περιψύχων; ὁ καλακεύων, ὁ θεραπεύων ὑπὲρ τὸ μέτρον, ✦ Χρσ., (παρβλ. Περιψήχω).

Περιωδευμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.) Μὲ περιστροφὰς, μετὰ μακρὰν περίοδον, διεξοδικά.

Περιωδεύω-ῶ, Μ. ήσω, = Περιφθω, μαγεύω δι' ἐπῳδῶν, γοητεύω.

†Περιωδυνάω-ῶ, Μ. ήσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιοδυνάω.

Περιωδυνέω-ῶ, Μ. ήσω. Αἰσθάνομαι δριμυτάτους πόνους ἢ ὑπερβολικὴν θλῖψιν, εἶμαι περιώδυνος. ✦ Κεφαλὴν πονέοντι ἢ περιωδυνέοντι, ✦ Ἱππκρ.

Περιωδυνία (ἡ). ὑπερβολικὸς πόνος· ὑπερβολὴ θλίψεως (ὀδύνης), [ἐκ τοῦ

Περιώδυνος (ὁ, ἡ). ὁ αἰσθανόμενος ἢ προξενῶν ὑπερβολικὴν ὀδύνην (πόνον ἢ θλῖψιν), πολλὰ ἐπώδυνος.

Περιωδύνως, ἐπίῤῥ. Μὲ ὑπερβολικὴν ὀδύνην (κυρ. καὶ μτφρ.), μετὰ περιωδυνίας.

Περιωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ώσω. Σπρώχνω (Κάντω) ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ· ξεσκουντῶ· (συνήθ. μτφρ.) ἐνοχλῶ (βασανίζω) παντοιοτρόπως, κατατρέχω· ἀπωθῶ, ἀποκρούω· παραγκωνίζω· περιφρίζω. ✦ Πάντα τρόπον αὐτοὺς περιωθῶν καὶ ἐλαύνων, ✦ Δημ. (καὶ πθ.) ✦Εἰς τὴν φάραγγα περιωσθείς, ✦ Ἀπκ. (καὶ τρπ.) ✦ Γίνονται δὲ αἱ στάσεις καὶ ἐκ τοῦ περιωθεῖσθαι ἑτέρους ὑφ' ἑτέρων κατὰ γάμους ἢ δίκας, ✦ Ἀρστ. ✦ Περιεωσμένα ἐκ πάντων ἔρημα καὶ ἀτιμώρητα, ✦ Θκ.

Περιωθίζω, Μ. ίσω, = Περιωθέω.

Περιώμιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τοὺς ὤμους (φερούμενος, κείμενος). ‖. (οὐσ.) Περιώμιον (τὸ), φόρεμα τὸ ὁπ. σκεπάζει τοὺς ὤμους, (Δτ.) supparus, (Γαλλ.) mantelet.

Περιωμὶς, (ίδος (ἡ), = Περιώμιον, (παρβλ. Ἐπωμὶς).

Περιώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγα (ἐξαιρετον) ὄνομα, πολλὰ ὀνομαστός, περίφημος.

Περιωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλέπω (κυρ. ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος) ὁλοτρόγυρα, (Δτ.) βιγλίζω, (ἐν γέν.) παρατηρῶ, [ἐκ τοῦ

Περιωπὴ (ἡ), [περὶ, ὄπωπα, Β. πρκ. τοῦ Ὁράω]. κύτταγμα (κυρ. ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος) ὁλοτρόγυρα· (μτφρ.) = Περίσκεψις, προσοχὴ ✦ Οὕτω πολλὴν περιωπὴν τῶν ἡμῖν ἐς τὰ μέγιστα διαφόρων ποιούμεθα, ✦ Θκ. 2) (συνκδχ.) μέρος ὑψηλὸν ἀπ' ὅπου βλέπει τις μακράν, σκοπιὰ· (μτφρ.) ἀκμὴ δόξης (δυνάμεως πολιτικῆς κτλ.). ✦ Ἐκ περιωπῆς ἐωρακὼς, ✦ Δκ. (καὶ μτφρ.) ✦Ἐν περιωπῇ τῶν πραττομένων, ✦ Φλάρ.

Περιωπὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περίσκεπτος (κυρ. καὶ μτφρ.).

Περιωπίζομαι, Μ. ίσομαι, = Περιωπέω.
Περιῶπτα, γ' ἐν. προσ. τοῦ ἀθ. μέλλ. τοῦ Περιοράω.
Περιωραΐζω, Μ. ἴσω. Καλλωπίζω ἐπιμελῶς, καθωραΐζω.
Περιώσιος (ὁ, ἡ), [Σ. ἀντὶ Περιούσιος, = Περιών], Π. ὑπερβάλλων, ὑπέρμετρος, (πάντοτε εἰς τὸ οὐδ. καὶ ἐπιῤῥήματικῶς) • Περιώσιον καὶ Περιώσια, = Παραπολύ, καθ' ὑπερβολήν. « Χαῖρεν δὲ νόῳ περιώσια, » Ὅμ. Ἴλ. (καὶ πρὸς γεν. συγκρ.) • Λίην περιώσιον ἄλλων, « αὐτ., ὑπὲρ τοὺς ἄλλους.
Περιωστικὸς [περιωθέω], ἡ, όν. Πειραστικός, ἐνοχλητικός.
Περιωτάλσιος (ὁ, ἡ). μαλλιαρὸς (λάσιος) τὰ περὶ τὰ ὦτα.
Περιωτειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ὁλοτρόγυρα ὠτειλήν (οὐλήν).
Περιωτὶς, ίδος (ἡ), = Ἀμφωτὶς (Β).
Περιῶφθαι, παθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. ᾆδ
Περιώφθην, παθ. ἀόρ τῆς ὁρᾶς. τοῦ Περιοράω.
Πέρκα, ης (ἡ), = Πέρκη.
Περκάζω, Μ. άσω. Γίνομαι πέρκος (μελανόστικτος), (ὄθ. κυρ. ἐπὶ σταφυλῆς) ἀρχίνω νὰ ὡριμάζω, (κοιν.) παρδαλίζω. « Ὅταν ἄρχηται περκάζειν ἡ σταφυλή, » Θρρ. • Λαβὼν ὄμφακας μήπω περκαζούσας, « Δοκρ. « Ὅταν τὰς ἐλαίας ἀρχομένας περκάζειν ἴδῃς, « Γεωπον. (ᾆ μετμ.) • Ἄρτι γένεια περκάζων, « Καλλ. (καὶ ὡς μεδτ.) • Οὐ περκάζει τὴν σταφυλήν, ἄχρι δ' ἀνθήσεως ἄγει, « Δοκρ.
Περκαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι πέρκον (μελανόστικτον), ζίζω μὲ μελανὰς κηλίδας.
Περκὰς, φόδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Πέρκος, μελανόστικτος. • Κίχλη —, « (Ἐρατοσθ. παρ') Ἀθ.
Πέρκη (ἡ), εἰδ. ἰχθ. μὲ μελανὰ (περκνὰ) ζίγματα, (κοιν.) πέρκα.
Περκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Περκὶς, ίδος (ἡ), = Πέρκη, (κατὰ τὸν Πλν. εἰδ. ὀκρίου).
Περκνόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων περκνὰ (μελανὰ ἢ μελανόστικτα) πτερά. ‖. (οὐσ.) εἶδος ἀετοῦ, (Γαλλ.) aigle criard ou tacheté.
Περκνὸς, ἡ, όν, = Πέρκος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) = Περκνόπτερος.
Περκνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Περκαίνω, (ὄθ.
Πέρκνωμα (τὸ). κηλὶς μελανὴ (κυρ. τῆς σταφυλῆς ὅταν ἀρχίσῃ νὰ ὡριμάζῃ)· κηλὶς εἰς τὸ πρόσωπον, (ἄλλ.) Ἔφηλις, (κοιν.) περκνάδα.
Πέρκος, ἡ, ον. Μελανὸς, μελανογάλαζος, ἢ· μελανόστικτος. ‖. (οὐσ.) εἶδος ἱέρακος, (παρβλ. Πτερνὶς).
‡Πέρνα, ης (ἡ). νλγ. (ἀπὸ τοῦ ἀντ.) χοιρομέρι. 2) εἶδος ὀρτύκου (πέννας), (ὄθ. Γαλλ. perles οἱ μαργαρῖται).
Περνὰς, Π. ἐνς. τῆς μτχ. ᾆ
Πέρνασχ', Π. (κατ' ἀποκ. πρόφων. ἄσσ.) ἀντὶ Ἐπέρνασκε, γ' ἐν. προσ. τοῦ Ἰων. παρατ. τοῦ
Περνάω-ῶ ᾆ
Πέρνημι, Π. ἀντὶ Περάω ᾆ (συνκδχ.) Πωλῶ, πωλῶ (κυρ. διαπ.δήζων τι ἐπ' ἀκτῆς τῆς θαλάσσης, ἢ [ἐν γέν.] εἰς ξένην καὶ μακρυνὴν τόπον). « Πέρνασχ', οὗ τιν' ἔλεσκε, πέρην ἁλὸς, ἐς Σάμον ἢ Δῆμνον κτλ., « Ἴλ. Ω. (ᾆ πθ.) « Πολλὰ δὲ Φρυγίην καὶ Μῃονίην κτήματα περνάμεν' ἔχει, « Ἰλ. Σ.
Πέρνης, « (ὁ), εἶδ. ἱέρακος, (ἄλλ. διορθ.) Πτέρνις.
Πέρσος (ἡ), Αἰολ. ἀντὶ Περίοδος.
Περόναμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Περόνημα.
Περονάω-ῶ, Μ. ήσω. Καρφόνω τι μὲ τὴν περόνην, θηλυκόνω· (μσ. συνκδχ.) φαρῶ. • Χλαῖναν περονήσατο, « Ἰλ. Ξ. 2) (ἐν γέν.) τρυπῶ, διατρυπῶ, σκεβλίζω, περονιάζω. • Δουρὶ μέσον περόνησεν, « Ἰλ. Η.
Περόνη (ἡ), [πείρω]. τὸ δεξὺ μέρος τοῦ θηλυκωτηρίου, (κοιν.) ἡ ἀρσενικὴ κόπτασα· (ἐν γέν.) θηλυκωτῆρι, (παρβλ. Πόρπη). (κατ' ἔκτ.) εἶδ. καρφοβελόνης (καρφίτσας). 2) τὸ σιδήριον ὅπου περνοῦν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ἄξονος ἵνα μὴ ἐξαινηθῇ τροχός. 3) (Ἀνατομ.) τὸ μικρότερον ἀπὸ τὰ δύο κόκκαλα τῆς κνήμης, (ἄλλ.) Παρακερκὶς. ᾆ τὸ κόκκαλον ὅπου κρατεῖ τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τῆς βάχεως. (ἐπὶ ζπτ. καταχρ.) ὁ ἀστράγαλος, ἴδε Ἀφίσταμαι (Ζ). 4) εἶδος ἰχθ., (ἄλλ.) Βελόνη.
Περόνημα (τὸ). φόρεμα τὸ ὁπ. θηλυκόνεται ἢ ἐμπυλόνεται μὲ περόνην, (ἐν γέν.) φόρεμα, ὕφασμα.
Περονῆτις, ιδος καὶ
Περονητρὶς, ίδος (ἡ), (ἀνν. ἐσθῆς), = Περόνημα.
Περόνιον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ Περόνη.
Περονὶς, ίδος (ἡ), = Περόνη.
Περπερεία (ἡ). ματαιότης, κενοδοξία· προπέτεια· περιττολογία· ἀλαζονεία· (ἐν γέν., καθὼς λέγουν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν) κυριτσιά, (Γαλλ.) fatuité. • Πᾶν ὃ μὴ διὰ χρείαν, ἀλλὰ διὰ καλλωπισμὸν παραλαμβάνεται, περπερείας ἔχει κατηγορίαν, « Βασ.
Περπερεύομαι, Μ. εὐσομαι. Εἶμαι (φέρομαι ὡς) πέρπερος, θρασύνομαι, περιαυτολογῶ, ἀλαζονεύομαι κτλ.
Περπερία (ἡ), = Περπερεία.
Πέρπερος (ὁ, ἡ). καύχας, ματαιόδοξος θρασὺς, ἀλαζών, κενόδοξος· φλύαρος· (κυρ. δέ, καθὼς λέγουν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν) κυρίτσης, ξυπασμένος, (Γαλλ.) fat. • Κομψοὺς ἔλεγον, οἷς νῦν ἡμεῖς περπέρους, « Σχλ. Σοφ.
Πέρρα (ἡ), Π. [Κύπρ.] ὁ ἥλιος.
Πέρροχος, Αἰολ. ἀντὶ Περίοχος = Ὑπέροχος.
Πέρσα, Π. ἀντὶ Ἔπερσα, ἀόρ. α. τοῦ Πέρθω ἢ (Αἰολ.) τοῦ Πείρω.
Περσαία καὶ Περσέα καὶ (Π.) Πέρσεια (ἡ), εἶδος δένδρου τῆς Περσ. καὶ Αἰγύπτ. (τοῦ ὁπ. ὁ καρπὸς φυτρόνει ἀμέσως ἀπὸ τὸν καρμόν) 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Περσικὴ (μηλέα), ῥοδακινιά.
Περσέπολις καὶ Περσέπτολις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πέρθων (πορθῶν) τὰς πόλεις, πορθητὴς, κατακτητής.
Περσεὺς, έως καὶ (Αἰολ.) εῦς, Π. κατὰ μτγμ. ἀντὶ Περσέα, ῥοδακινέα, (Νικ. Θηρ. Γλ.).
Π. μέφασσα καὶ Ἀττ. Περσέφαττα καὶ Περσεφόνεια (ἡ), Π. ἀντὶ Περσεφόνη, ἡ γυνὴ τοῦ Πλουτωνος, θεὰ τοῦ ᾅδου κτλ.
Περσὶα (ἡ), = Περσέα.
Περσικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Πέρσας, τῶν Περσῶν ἴδιος, ἡ ὁ ἐκ Περσίας. • Μηλέα περσικὴ, « ἡ κιτρηλὴ ἢ ῥοδακινηά, (ὅθεν Γαλλ.) pêcher, καὶ • Μῆλον Περσικὸν, « τὸ κίτρον καὶ τὸ ῥοδάκινον· (πλθ.) • Περσικαὶ (ἐνν. ἐμβάδες), « Ἀρχ., εἶδος γυναικείων ὑποδημάτων, συρταὶ κουντούραις.
Περσικῶς, ἐπίῤῥ. = Περσιστὶ, περσικά.
Περσίων (τὸ), = Περσέα(ς).
Πέρσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πέρθω, πόρθησις (ἐκπόρθησις) πόλεως.
Περσὶς, ίδος (ἡ), = Περσικὴ· (ἐνν. χώρα) ἡ Περσία· (ἐνν. γυνὴ) ἡ ἐκ τῆς Περσίας· (ἐνν. ἐσθὴς ἢ γλαῦνα), εἶδος Περσικοῦ ἐπανωφορίου, (πορτολ.) Καυνάκη.
Περσιστὶ, ἐπίῤῥ. Κατὰ τὸν τρόπον (κυρ. δὲ Κατὰ τὴν γλῶσσαν) τῶν Περσῶν, Περσικά.
Περσοδιώκτης, ου (ὁ), Π. ὁ διώκων (καταδιώκων) τοὺς Πέρσας, διώκτης τῶν Περσῶν.
Περσοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φονεύων) τοὺς Πέρσας ἢ φονεύσας πλῆθος Περσῶν.
Περσολέτης, ου (ὁ). ὀλετὴρ τῶν Περσῶν, Περσοκτόνος.
Περσονομέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Διοικοῦμαι κατὰ τοὺς νόμους ἢ εἶμαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Περσῶν, ὑπάκειμαι εἰς τοὺς Πέρσας, [ἐκ τοῦ
Περσονόμος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ νόμων (διοικῶν) τοὺς Πέρσας· (προπαροξ.) ὁ διοικούμενος ὑπὸ τῶν Περσῶν ἢ συνεθιζόμενος παρ' αὐτοῖς.
†Περσὺας, ου (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Περσεὺς.
†Περσυνὸς, ἡ, όν, Γλσ. ἀντὶ Περσινός.
Πέρσαι [περάω, παρβλ. διαπρύσιος]. ἐπίῤῥ. Χρν., τὸν περασμένον χρόνον, (κοιν.) πέρσι· (ἐν γέν.) ἀρχήτερα, προτοῦ. « Ἐσμὲν οἱ αὐτοὶ νῦν τε καὶ πέρσαι, « Ξεν. (καὶ ἐνάρθρ.) • Ἡ πέρσι κωμῳδία, « Ἀρχφ.
Περυσίας, ου (ὁ), = Περυσινὸς (κυρ. οἶνος).
Περυσινὸς, ἡ, όν. Ὁ γενόμενος πέρσι (ἐν γέν.) τοῦ περασμένου ἔτους, ἐνὸς χρόνου, περσινός. • Διαμένει δ' εἰς ἐνιαυτὸν (ὁ τῆς ἀρκεύθου καρπός)· εἶθ' ὅταν ἄλλος ἐπιφυῇ, ὁ περυσινὸς ἀποπίπτει, « Θφρ.
†Πέρυσι καὶ Πέρυτις, Δ. ἀντὶ Πέρσι.
Περφερὲς καὶ Πέρφερες, Ἰων. ἀντὶ Περιφερεῖς. ‖. (συνήθως ὠνομάζοντο οὕτως οἱ ἐξ Ὑπερβορέων στελλόμενοι εἰς τὴν Δῆλον θεωροί).
Περῶ, εῖς, εῖ, μέλλ. τοῦ Πείρω.
Περῶ, ᾷς, ᾷ, ῶμεν κτλ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Περάω, ἡ ᾆ Ἀττ. ἀντὶ Περάω, μέλλ. τοῦ Περάω.
Περῶν, ῶσα, ῶν, μτχ. (ἐνς. ἡ μέλλ. Ἀττ.) τοῦ Περάω.
Περῶν, Π. ἀντὶ Περάτων, γεν. πλθ. τοῦ Πέρας.
Πεσᾶξ, Δ. ἀντὶ Πεζῇ.
Πέσε, Π. ἀντὶ Ἔπεσε, γ' ἐν. προσ. τοῦ ἀόρ. τῆς ὁρᾶς. καὶ

Πεσεῖν, Ἰων. ἀντὶ **Πεσεῖν**, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Πεσεῦμαι, Δ. Π. ἀντὶ **Πεσοῦμαι**, μέλλ. τῆς ὁρ. τοῦ Πίπτω.

Πέσημα (τὸ), Π. ἀντὶ **Πτῶσις**, (κοιν.) πέσιμον, ἢ πτῶμα, κρᾶγμα πεσμένον. « Ἐκ τέγεος δ' ἄρ' ἄελπτον ἀπωλίσθησε πέσημα δύσμορος, » Ἐπιγρ.

Πέσκος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ **Πέσος**.

†Πέσμα (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ **Πεῖσμα** (3).

Πέσος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ **Πέσημα**.

Πεσσά, πλθ. (καθ' ἑτερογέν.) τοῦ **Πεσσός**.

Πεσσεία (ἡ), τὸ πεσσεύειν, παίγνιον τῶν πεσσῶν (τῆς δάμας, τοῦ σαντραντζιοῦ κτλ.), (ἐν γέν.) παίγνιον πρὸς διασκέδασιν (μασικ.) κτύπημα ἐπανειλημμένον τῆς αὐτῆς χορδῆς.

Πεσσεύω-ῶ (χωρὶς Μ.) Ἔχω διάθεσιν ἢ ἐπιθυμίαν νὰ πεσσεύσω ἢ Εἶμαι ἕκαστος εἰς τὸ παιγνίδι τῶν πεσσῶν.

Πεσσεῖον (τὸ), μέρος ὅπου παίζουν τοὺς πεσσούς.

Πέσσεμα (τὸ), τὸ παιζόμενον εἷς τοὺς πεσσοὺς ἢ ἐν εἴδει πεσσῶν· (ἐν γέν.) παιγνίδι, ἢ (Ἰταλ.) παρτίτα παιγνιδιοῦ.

Πεσσευτήρ (ὁ), Π. ἀντὶ **Πεσσευτής**.

Πεσσευτήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ πεσσεύειν, (ὀθ. ‖. οὐσ.) **Πεσσευτήριον** (τὸ), τὸ σανίδι ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἔπαιζον τοὺς πεσσοὺς (τὴν δάμαν κτλ.), (κυρ.) ἀβάκιον διὰ τὰ ἀστρονομικὰ διαγράμματα.

Πεσσευτής, οῦ (ὁ). Ὁ παίζων τοὺς πεσσοὺς (τὴν δάμαν κτλ.).

Πεσσευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πεσσεύειν.

Πεσσεύω, Μ. εὐσω. Παίζω τοὺς πεσσοὺς (τὴν δάμαν κτλ.)· μετακινῶ τὰς ψήφους εἰς τὸ παιγνίδι τῶν πεσσῶν· (ἐν γέν.) μεταβάλλω (μετατοπίζω) τι ἐν εἴδει πεσσῶν. « Τῆς τύχης ἄνω καὶ κάτω τὰ ἀνθρώπεια πεττευούσης, » Δξ.

Πεσσονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τοποθετῶ κατὰ τάξιν ἢ παίζω (μετατοπίζων οὕτως ἢ ἄλλως) τοὺς πεσσούς· (ἐν γέν.) βάλλω εἰς τάξιν, ἐνεργῶ, διατάττω.

Πεσὸς (ὁ), [πίπτω, ἡ συγγ. τῷ Ψιάς]. ἡ πέτρα (ψῆφος) μὲ τὴν ὁπ. ἔπαιζον εἶδός τι παιγνιδίου δρομίου μὲ τὴν τωρινὴν δάμαν ἢ τὸ σατράντζι. « Καὶ πεσσὰ πεντέγραμμα καὶ κύβων βολαί, » Σοφ. 2) (συνεκδ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ μέρος ὅπου ἔπαιζον τοὺς πεσσούς, πεττευτήριον.

3) (Ἀρχιτεκτ.) πέτρα πελεκημένη εἰς σχῆμα πεσσοῦ (κυβοειδὴς) διὰ τὰ κιονόκρανα, (παρβλ.) Ἄβαξ (Γ), ‖ 4) (ἰατρ.) ρτίλι εἰς σχῆμα τοιοῦτον διὰ τὰς πληγάς· (συχνότ.) ὑποθετόν.

Πεσσω(ττω), Μ. πέψω, σὐχρηστότ. τοῦ Πέπτω ζυμόνω, κατασκευάζω, (πέμματα). « Θρέψονται δὲ ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα ποιήσαντες, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν, ἄλευρα· τὰ μὲν πέψαντες, τὰ δὲ μάξαντες, » Πλάτ. (καὶ πθ.) « Ἄρτον εὖ πεπεμμένον, » Ἀρχῳ. 2) (συνεκδ.) καὶ μτγν.) χωνεύω. (ἐπὶ καρπ.) = Πεπαίνω, ἀριμάζω. « Στρουθοκάμηλος σίδηρον πέπτει, » Ἀλέξ. Ἀφροδ. « Τὸ μὲν φύσει, ἄλλα δὲ πέσσει, » Ὀδ. Η. (‖ μιτφορ.) « Χόλων (» Κύδια)—, » Ὅμ.

Πεσὼν, οῦσα, όν, αόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Πίπτω.

‡Πέτ, Δίολ. ἀντὶ **Μετὰ**, (παρβλ. **Πέδα**).

Πέτακνον (τὸ), = **Πέταχνον**.

Πεταλεῖον (τὸ), Π. ἀντὶ **Πέταλον**.

Πεταλίζω, Μ. ίσω. Ἐξορίζω τινὰ ψηφοφορῶν διὰ πετάλων (φύλλων), (ἄλλ.) Ἐκφυλλοφορέω. 2) φυλλολογῶ, συνάζω φύλλα.

Πεταλὶς [πέταλος], ίδος (ἡ), (ῑ́ς) γρουνοπούλα ἀρκετὰ μεγάλη (μεγαλοτσικνη).

Πεταλισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ **Πεταλίζω**, ὁ διὰ πετάλων (φύλλων ἐλαίας) ἐξορκισμός, (ἄλλ.) Ἐκφυλλοφορία.

Πεταλῖτις, ιδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Φυλλῖτις.

Πέταλον (τὸ), [πέταλος]. φύλλον (φυτοῦ ἢ ἄνθους)· (μτγν.) πᾶν ὅ,τι εἶνε πλατὺ καὶ λεπτὸν (ἁπλωτὸν) ὡς ἂν φύλλον, (κυρ. δέ) λάμα (μετάλλου). 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ **Πέτασος**.

Πεταλοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων πέταλα (λάμας) ἀπὸ μέταλλον.

Πέταλος [πετάννυμι], η, ον. Πλατὺς ἢ ἁπλωτὸς ὡς ἂν φύλλον· (συνεκδ. ἐπὶ ζώων) ἀρκετὰ μεγάλος, αὐξήσας ὅσον πρέπει, μεγαλόσωμος.

Πεταλουργία (ἡ). κατασκευὴ πετάλων (φύλλων μετάλλου).

Πεταλουργὸς (ὁ) = **Πεταλοποιός**.

Πεταλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς φύλλα (πέταλα)· λεπτύνω εἰς σχῆμα πετάλων (;). 2) σκεπάζω μὲ φύλλα (λάμας) μετάλλου (μάλιστα χρυσοῦ).

3) (πθ. κατὰ Γλσ.) καμαρώνω, καμάρωνομαι, (ὅπως ἄλλοι διορθ. **Πεταχνόομαι**).

Πεταλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει πετάλου (φύλλου), ἁπλωτὸς ὡς ἓν πέταλον (λάμα μετάλλου).

Πετάλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ **Πεταλόω**, σκέπασμα (καπλάδισμα) μὲ λάμας (πέταλα) χρυσοῦ κτλ. 2) (Γλσ.) καμάρωμα, κόρδωμα.

Πεταλωτός, ή, όν, = **Πεταλώδης**, ή. 2) σκεπασμένος (καπλαδισμένος) μὲ λάμας (πέταλα) χρυσοῦ κτλ.

Πέταμαι, Π. ἀντὶ **Πέτομαι**.

Πετάννυμι, Μ. πετάσω, (ἀόρ. Ἐπέτασα, πθ. πρκ. **Πέπταμαι** καὶ **Πεπέτασμαι**, ἀόρ. πθ. Ἐπετάσθην]. Ἁπλόνω (κυρ. κρᾶγμα διπλωμένον), ἀνοίγω. « Ἰζία (» Χεῖρε) πετάσας, » Ὅμ. « Αὐτὰρ ἐπεὶ πλῶναν (εἵματα), ἔξεις πέτασαν παρὰ θῖν' ἁλός, » Ὀδ. Σ. (καὶ μτνμ.) « Θυμὸν πετάσειεν, » Ὀδ. Σ., ἀναπτερώσῃ. (καὶ πθ.) « Δίδρη (» Δίγλη) πέπταται, » Ὅμ. « Πύλαι πεπταμέναι, » αὐτ., (συγγ. ‖ συγγ. τῷ Πέτομαι.)

‡Πετανός, ή, όν, = **Πετεινός**.

†Πετάομαι-ῶμαι, νλγ. ἀντὶ **Πέτομαι**.

Πετάσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. καὶ

Πεπασθήσομαι, πθ. μέλλ. τοῦ **Πετάννυμι**.

Πετάσιμος, η, ον. Ὁ δυνάμενος (ὢν εἰς κατάστασιν) νὰ πετάξῃ.

Πετάσιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ **Πέτασος**.

Πέτασις, εως (ἡ), = **Πετασμός**.

Πετασίνης, ου (ὁ). ὁ ἔχων σχῆμα πετάσου. ‖. (οὐσ.) εἶδος φυτοῦ βήχιον τὸ μέγα) τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα ὁμοιάζουν πέτασον.

Πέτασμα (τὸ), τὸ οὐσ. τοῦ **Πετάννυμι**, ἁπλωμα, ἄνοιγμα. 2) (συνεκδ.) κρᾶγμα τὸ ὁπ. ἁπλόνεται (ξεδιπλόνεται), ὕφασμα, καταπέτασμα. « Πέδον στρωννῦναι πετάσμασιν, » Αἰσχύλ.

Πετασμὸς (ὁ), = **Πτῆσις**, πέτυγμα.

Πέτασος (ὁ καὶ σπνγ. ἡ ἀμφ. ἡ). [πετάννυμι]. σκέπασμα τῆς κεφαλῆς (πῖλος) διὰ τὸν ἥλιον καὶ τὴν βροχήν, σκιάδι-ομπρέλλα. 2) (μτγν.) φύλλον ἢ ἄνθος εἰς σχῆμα πετάσου (Γαλλ.) **corbeille**. 3) εἶδος ποτηρίου.

Πετασώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πετάσου.

Πετασὼν, ῶνος (ὁ). τὸ ἐμπροσθινὸν (ἐπιπλέον ἁπλωτὸν) χαρομέρι (Λτ.) **petasin**.

Πεταυρίζω [πέταυρον], Μ. ίσω. Κορδώνω εἰς τὰ σχοινιὰ (σχοινοβάτης).

Πεταυρισμὸς (ὁ), τὸ πεταυρίζειν, παιγνίδι (χορός) σχοινοβάτων, (ἐν γέν.) θαυματοποιΐα.

Πεταυριστὴρ, Π. ἀντὶ -

Πεταυριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ πεταύριζων, σχοινοβάτης, (ἐν γέν.) θαυματοποιός.

Πέταυρον (τὸ), [πέδαυρος, Αἰολ. ἀντὶ **Μετέωρος**]. τὸ λεπτὸν καὶ μακρὸ ξύλον ἢ σανίδι τοῦ ἀρνιθῶνος ἐπὶ τοῦ ὁπ. σκαλόνουν ἢ κοιμῶνται αἱ ὄρνιθες· (ἐν γέν.) κάθε λεπτὸν (φτενὸν) σανίδι, (κυρ. δὲ) τὸ ἐπιτιθέμενον ἀντὶ κεραμίδος εἰς τὴν στέγην. (βλχ.) σιντρίλλι. 2) τὸ τεντωμένον σχοινὶ ἐπὶ τοῦ ὁπ. παίζουν οἱ σχοινοβάται. 3) εἶδος ξυλοπαγίδος, (ὅθεν ἐν γέν. καὶ μτφρ.) βάραθρον, ὄλεθρος. « Εἰς ᾅδου πέταυρον, » Ἐπίληψ.

Πέταχνον (τὸ), [πετάννυμι]. τὸ πλατὺ (ἁπλωτὸν) ποτήριον.

Πεταχνόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἁπλόνω τὰ πτερά μου· (ὤμ.) μεγαλοπιάνομαι, καμαρώνω.

Πετεινὸς ἢ **Πετηνός**, ἡ, όν, Π. ἴων. ἀντὶ -

Πετεινός, ἡ, όν. Ὁ πετῶν ἢ δυνάμενος πετᾶν, πτηνός. ‖. (οὐσ.) **Πετεινά**, τὰ πτηνά, τὰ πουλιά.

Πετέσθην, Π. ἀντὶ Ἐπετέσθην, γ'. θύτ. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ **Πέτομαι**.

Πέτευρον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ **Πέταυρον**.

Πετηλίας, ου (ὁ), εἶδος καρκίνου μὲ πλατείας χηλάς, [ἐκ τοῦ

Πέτηλον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ **Πέταλον**.

Πέτηλος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ **Πέταλος**, ἁπλωτός, ἐξαπλωμένος.

Πετηλώδης, εος (ὁ, ἡ), = **Πεταλώδης**.

Πετηνός, ἡ, όν, = **Πετεινός**, [ἐκ τοῦ

Πέτομαι [συγγ. τῷ Πετάννυμ.], Μ. ‡πετήσομαι καὶ (συχνότ.) **πτήσομαι** (πρκ. ‡**Πέπτηκα**, ἀόρ. Ἐπτάμην καὶ Ἐπτόμην, ὅθεν τὸ ἀπαρ. ‡**Πταῆναι** καὶ **Πτέσθαι**), = Ἵπταμαι, πετῶ· (ἐν γέν.) κινοῦμαι (φέρομαι) μὲ ὁρμήν, (κοιν.) πετιέμαι. « Ἔξω τοῦ ναοῦ πετάσθαι, » Στρῶ. (Θ', γ', Θ).

Πετόντεσσιν, Π. ἀντὶ **Πετοῦσι** = **Πεσοῦσι**, ὁοτ. πλθ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ **Πέπτω**.

Πέτρα, ας (ἡ). βράχος, (παρβλ. **Πέτρος**) (συνεκδ.) σπήλαιον.

Πετρᾶτος, α, ον. Ὁ ἐκ πέτρας. « Σκιὴ

πετραίη, « Θε., ἡ σχηματιζομένη ἀπὸ βράχον ἢ σπήλαιον. 2) (συνήθ.) ὁ διατρίβων εἰς πέτρας (εἰς τοὺς βράχους), εὑρισκόμενος μεταξὺ τῶν πετρῶν. « Σκύλλη πετραίη, « Ὀδ. Μ. « Ἰχθῦς πετραῖος, « Ἀθ., τὰ πετρόψαρα. ||. (οὐσ.) Πετραῖον (τὸ), « Νίκ., τὸ πετροσέλινον (ϛ).

πετράεσσα, Δ. ἀντὶ **Πετρήεσσα**, θηλ. τοῦ Πετρήεις.

Πετράμβατος (ὁ, ἡ), Π. = Ἠλίβατος, ὑπερύψηλος.

Πετρέλαιον (τὸ), εἶδ. ἀσφάλτου ὀρυκτῆς, κατράν· τὸ ὀπ. τρέχει ἀπὸ βράχον.

†Πετρέμβατος (ὁ, ἡ), = Πετράμβατος.

Πέτρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πέτρα.

Πετρηγενής, ἐος (ὁ, ἡ), Ἰων. ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ πέτραν (βράχον) ἢ μέσα εἰς τὰς πέτρας, = Πετροφυής. « Ὕδωρ πετρογενές, « Χρσ.

Πεπρηδών, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πέτρας (βράχου), ὡς ἂν πέτρα.

Πετρήεις, εσσα, εν, Π. Ἰων. ἀντὶ Πετρώδης, ἐκ πέτρας.

Πετρηρεφής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ξ π. ἐρίφω] ἀκαπασμένος μὲ πέτρας (βράχους).

Πετρήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. = Πετρήεις.

Πετρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πέτρα ἢ Πέτρος, πετραδάκι.

Πετρίδιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πετρώδης.

Πέτρινος, η, ον, Καμωμένος ἀπὸ πέτραν (βράχον), πετρένιος.

;Πέτριον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πετραῖον.

Πετροβατέω-ῶ, Μ. ἤσω, Περιπατῶ εἰς τὰς πέτρας (εἰς τοὺς βράχους), εἶμαι πετροβάτης, συ (ὁ), ὁ περιπατῶν (σκαλάνων, ἀναβαίνων) εἰς τὰς πέτρας (εἰς τοὺς βράχους), Ὀρεσιβάτης.

Πετροβατικός, ἡ, όν, Ἐπιτήδειος εἰς τὸ πετροβατεῖν.

Πετρόβλητος (ὁ, ἡ), Παθ. πεπληγμένος ἀπὸ πέτραν. « Νεφρὸς—, « Φώτ., ὁ πάσχων ἀπὸ πέτραν (λιθίασιν).

Πετροβολέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ῥήχνω πέτραις· (μτβτ.) λιθοβολῶ.

Πετροβόλητος (ὁ, ἡ), = Πετρόβλητος.

Πετροβολία (ἡ), τὸ πετροβολεῖν, ῥῆξις ὄμων πετρῶν, λιθοβολία.

Πετροβολικός, ἡ, όν, Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς πετροβολίαν. « Ὄργανον πετροβολικόν, « Πλδ., μηχανὴ πετροβόλος.

Πετροβολισμός (ὁ), = Πετροβολία.

Πετροβολιστής, οῦ(ὁ), ὁ πετροβολῶν, σφενδονήτης.

Πετροβόλος (ὁ, ἡ), ὁ βάλλων (ῥίπτων) πέτρας· σφενδονιστής. ||. (οὐδ.) εἶδ. μηχανῆς διὰ τῆς ὁπ. σφενδονίζον πέτρας.

Πετρογενής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. = Πετρηγενής.

Πετροδύμων [π. δύομαι], ονος (ὁ, ἡ), ὁ τρυπόνων (φωλεῶν, κατοικῶν) εἰς τὰς πέτρας (εἰς τοὺς βράχους), (ἄλλ. διεφθ. Πετροείμων).

Πετροκάρδιος (ὁ, ἡ), = Διθοκάρδιος, σκληροκάρδιος.

Πετρόκοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κείμενος (κατώμενος) εἰς τὰς πέτρας. « Εὐνὰ—, « Σιμμ., ἢ ἐπὶ τῶν ὀρέων ἢ ἐντὸς τῶν σπηλαίων.

;Πετροκοπέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κόπτω (Συντρίβω) τι εἰς τὰς πέτρας (εἰς τοὺς βράχους).

Πετρολιθοτής, οῦ (ὁ). ὁ κυλίων πέτρας (βράχους).

Πετρολάπαθον (τὸ), λάπαθον φυτρόνον εἰς τὰς πέτρας.

Πετροποιία (ἡ). οἰκοδομὴ ἀπὸ πέτρας (βράχους).

Πετροποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων πέτρας.

Πετροπομπὰς (ὁ, ἡ). ὁ πέμπων (ῥίπτων) πέτρας ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. « Σφενδόνη—, « Θδσ.

Πετρόρροος (ὁ, ἡ), = Πετρώροφος.

Πετρορρήκτης, ου (ὁ), Π. ῥηγμένος ἀπὸ τὴν κορυφὴν πέτρας (βράχου) κάτω, κρημνισμένος.

Πετρόρρυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥέων (ἀναβρύων, χυνόμενος) ἀπὸ πέτραν (βράχον).

Πέτρος (ὁ καὶ ἡ), πέτρα (κυρ. μεγάλη), κομμάτι βράχου, κατρόνι, λιθάρι.

Πετροσελινίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ

Πετροσέλινον (τὸ), εἶδος σελίνου τὸ ὀπ. φυτρώνει μεταξὺ τῶν πετρῶν (τῶν βράχων), (κοιν. εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν) φρύγικας μαγηδανός.

Πετρόστεγος (ὁ, ἡ), = Πετρώροφος.

Πετροστερνος (ὁ, ἡ), = Πετροκάρδιος.

Πετροστοίβαστος (ὁ, ἡ). σχηματισμένος ἀπὸ στοίβας πετρῶν.

Πετροτόμος (ὁ, ἡ). (παριξ.) ὁ κόπτων πέτρας· (προπαροξ.) κομμένος ἀπὸ ἢ σκαμμένος μέσα εἰς πέτραν (βράχον).

Πετροφυὴς [π. φύω], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φυτρώνων ἢ κολλημένος εἰς τὰς πέτρας (εἰς τοὺς βράχους). « Πολύπους—, « Χρησμ. Σιβ. ||. (οὐσ.) Πετροφυὲς, τὸ μέγα Λείζωον.

Πετρόω-ῶ, Ν. ὥσω. Μεταβάλλω τι εἰς πέτραν (βράχον), ἀπολιθόνω. 2) Π. λιθοβολῶ.

Πετρώδης, εος (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ (σκληρὸς ὡσὰν τὴν) πέτραν, λιθώδης, ἢ γεμάτος πέτρας. « Τὰ δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὰ πετρώδη, « Εὐαγγ. 2) καρωμένος ἀπὸ πέτραν, λίθινος. « Δεσμὸς—, « Σοφ., σπήλαιον χρησιμεῦον ὡς εἱρκτή.

Πετρώεις, εσσα, εν, Π. = Πετρήεις.

Πέτρωμα (τὸ), τὸ οὐσ. τοῦ Πετρόω, (κυρ. Π.) λιθοβόλημα.

Πετρὼν, ῶνος (ὁ). τόπος γεμάτος πέτρας (βράχους), μέρος πετρώδες.

Πετρώροφος (ὁ, ἡ), Π. = Πετρηρεφής.

Πεττεία, Πέττευμα, Πεττεύω κτλ. Ἀττ. ἀντὶ Πεσσεία κτλ.

;Πεττικός, ἡ, όν, ἀντὶ Πεκτικός.

Πεττίον (τὸ), Ἀττ. ὑποκορ. τοῦ

Πεττὸς (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Πεσσός.

Πέττω, Μ. πέψω, Ἀττ. ἀντὶ Πέσσω.

†Πεύθη (ἡ), Γλσ. = Πεῦσις.

Πευθὴν, ῆνος (ὁ), ὁ ἐρωτῶν (ἐξετάζων) ἐδιασκόπως, κουσκούρης, περίεργος· κατάσκοπος, [ἐκ τοῦ

Πεύθομαι, Π. ἀντὶ Πυνθάνομαι, (ὀθ. ὁ) Μ. πεύσομαι.

Πευθὼ, οος-οῦς (ἡ), Π. εἴδησις (ἐξ ἀκοῆς), ἀγγελία.

Πευκάενθ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. ἄσ.) ἀντὶ Πευκήεντα, αἰτ. τοῦ **Πευκήεις**.

†Πευκαλέος, α, ον, Γλσ., = Ξηρὸς, (ἐπιμ.) καιόμενος ὡς ἂν ὑγρὸν (πεύκη).

Πευκάλιμος, η, ον, Π. [πεύκη]. πευκεύς (συνηθ.) ἢ γερός. « Φρασὶ πευκαλίμῃσιν, « Ὅμ., νοὸς ἐμβρίθεια, βαθύνοια, (κοιν.) ἱερὸς νοῦς, (παρβλ. Πυκινός) [κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ Πεύκη] πικρὸς, δριμὺς, ὀξύς.

Πευκέδανον (τὸ) ἢ **Πευκεδανὸς** (ἡ), εἶδος πικροῦ καὶ ἰαματικοῦ φυτοῦ, (Γαλλ.) **queue de pourceau**, [ἐκ τοῦ

Πευκεδανὸς, ἡ, όν, Π. πικρὸς (ὡς ἀπ' ἐτοίνη πεύκης). « Θάλασσα—, « Ὀκτ. 2) (μτφορ.) ἀλγεινὸς, ἐδύνηρὸς, φαρμακερὸς, ἐλέθριος. « Πόλεμος—, « Ὅμ. (παρβλ. Ἐχεπευκὴς ἢ Πευκήεις).

Πεύκη (ἡ), εἶδ. (ἢ μᾶλλον γένος) δένδρων ῥητινώδους, (κοιν.) πεῦκος καὶ πεῦκον, (Τουρκ.) τσάμι. « Ἡ πίτυς ἢ τὰ ἀδελφὰ δένδρα, πεῦκαι ἢ στρόβιλος, τῶν τε ξύλων παρέχει τὰ πλωϊμώτατα, πίττης τε ἢ ῥητίνης ἀλιτφῆν, « Πλ. 2) (συνεκδ.) ξύλον πεύκης· (ἰδιωτ.) ἀξιόλογα πάχη. « Ἐκφέρετε πεύκας φωσφόρους, « (Ἀρχφ. παρ') Ἀθ. 3) (Π.) πᾶν ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ ξύλον πεύκης, (π. χ.) πινακίδα· πλοῖον κτλ., (παρβλ. Ἐλάτη).

Πευκήεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος πεύκας. « Οὔρεα πευκήεντα, « Διον. 2) πεύκινος. « Ἥφαιστος—, « Σοφ., πῦρ ἀπὸ ξύλα πεύκης (ἐπιμ. μὲ πολλὴν φλόγα). 3) (μτφορ.) ἀξὺς, πικρὸς, δδυνηρὸς. « Ὀλολυγμὸς—, « Αἰσχλ. « Κέντρα—, « Ὀκτ., (παρβλ. Πευκεδανὸς).

Πεύκινος, η, ον, Ὁ ἐκ πεύκης. « Δάκρυ πεύκινον, « Εὐρ., ἢ πίσσα.

Πεύξῃ, κατ' ἀποκ. ἀντὶ Ἐπεύξῃ, β'. ἐν. προ. τοῦ μέλλ. τῆς ὁρᾶς. ἢ τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐπεύχομαι.

Πευσεῖσθε, Δ. ἀντὶ Πεύσεσθε, β'. πλθ. προ. τοῦ Πεύσομαι.

Πεῦσις, εως (ἡ). τὸ πυνθάνεσθαι, ἐρώτησις. 2) εἴδησις (ἐξ ἀκοῆς), φήμη, (παρβλ. Πύστις).

;Πεῦσμα (τὸ), σφυτερ. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Πύσμα.

Πεύσομαι, μέλλ. ἢ

Πευσέον, θετ. τοῦ Πυνθάνομαι.

Πευσήρ (ὁ), Π. ἀντὶ †Πευσής, = Πευθήν, ἐξεταστὴς, ὠτακουστὴς, κατάσκοπος.

Πευσήριος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς πεῦσιν (ἐρώτησιν). || (οὐσ.) « Πευσήρια (ἐνν. θυσία), « Εὐρ., ἡ γινομένη πρὸς ἱεροσκοπίαν.

†Πεύσης, ου (ὁ), εὐχρηστότ. τὸ Πευσήρ.

Πευστικός, ἡ, όν. Ὁ ἁρμόζων (ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ) νὰ ἐρωτᾷ· ὁ χρησιμεύων πρὸς πεῦσιν (ἐρώτησιν).

Πευστικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πεύσεως (ἐρωτήσεως). « Π. ἔχω, « Σχλ., ἔχω διάθεσιν νὰ ἐρωτήσω.

Πευστός, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. ἔμαθεν ἢ δύναται νὰ μάθῃ τις δι' ἐρωτήσεως (πεύσεως), μαθητὸς ἐξ ἀκοῆς.

Πέφαμαι, Π. ἀντὶ Πεφόνευμαι, πθ. πρκ. τοῦ Πεφνεῖν.

Πέφανται, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Φαίνομαι.

;Πεφαργμένος, η, ον, ἀντὶ Πεφραγμένος πθ. πρκ τῆς μτχ. τοῦ Φράσσω.

Πεφασμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ

τοῦ Φαίνω, ἡ 2) Π. τοῦ Φημί, ἡ 3) (ασυνετ.) τοῦ Πεφνεῖν.

Πεφασμένως [φαίνω], ἐπίρ. (μτχ.) Σαφῶς, ἡητῶς, φανερά· ἀναβλεμφανῶς.

Πεφεισμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ οἰκονομίαν, φειδομένως.

Πέφηνα, μσ. πρκ. τοῦ Φαίνω.

Πεφήσομαι, Π. μετ' ὀλίγ. μέλλ. τῆ Φαίνω ἢ Πεφνεῖν, φανήσομαι ἢ φονευθήσομαι.

Πεφιδέσθαι, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. ᾗ

Πεφιδοίμην, Π. ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. ᾗ

Πεφιδήσομαι, Π. μετ' ὀλίγ. μέλλ. τῆς ὁρς. τοῦ Φείδομαι.

Πεφιλαμένος, α, ον, Δ. ἀντὶ Περιλημένος, κθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Φιλέω.

Πεφλασμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Φλάζω.

Πεφναῖος, α, ον, Π. χύνω (θανάτου) ἄξιος, φονεύσιμος, [ἐκ τοῦ

Πεφνεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀγρ.) Φένω, φονεύω, (ὅθ. ὁ ἀόρ. τῆς ὁρς. ζῶς ἐπὶ τὸ πλ. ἀναῤῥ.] Ἔπεφνον, ὁ πθ. πρκ. **Πέφαμαι** ἢ ;**Πέφασμαι** καὶ ὁ μετ' ὀλίγ. μέλλ. **Πεφήσομαι**).

†**Πέφνω** (χ. Μ.), γρμτ. καὶ Π. (ἀδκμ.) ἀντὶ Φονεύω, (ἴδε Πεφνεῖν).

Πεφοβήατο, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐπεφοβήντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Φοβέω.

Πεφοβημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ φόβον, ὡς ἂν τρομαγμένος.

Πεφραγμένως [φράσσω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἐν εἴδει συμπεφραγμένης φάλαγγος, πεπυκνωμένως.

Πεφραδόν, Π. ἀντὶ Ἔφραδον, ἀόρ. β'. τοῦ Φράζω.

Πέφρακα, πρκ. τοῦ Φράζω.

Πέφρικα, πρκ. τοῦ Φρίσσω.

Πεφρονημένως, ἐπίῤῥ. Φρονίμως, ἐσκεμμένως.

Πεφρονηπότως ᾗ

Πεφρονισμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Στοχαστικά, φρονίμως, ἐσκεμμένως, προσεκτικῶς.

Πεφυγεῖν, Π. ἀντὶ Φυγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. ᾗ

Πεφυγμένος, Π. πθ. πρκ. τῆς μτχ. ᾗ

Πεφυζότες, Π. ἀντὶ Πεφευγότες, πλθ. ὀνμ. τοῦ πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Φεύγω.

Πέφυκα, πρκ. (ἀντὶ ἐνε.) τοῦ Φύω.

Πεφυκότως, ἐπίῤ. (μτχ.). Κατὰ φύσιν. « Δεῖ λανθάνειν ποιοῦντας, ᾗ δοκεῖ μὴ λέγειν πεπλασμένως, ἀλλὰ πεφυκότως, « Ἀρστ.

Πεφυλαγμένως [φυλάσσω], ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ προσοχήν, μὲ προφύλαξιν. « Δρέπεσθαι τὰ μῆλα χρὴ τῇ χειρὶ πεφυλαγμένως, ἵνα μὴ θραυσθῇ, « Γεωπον.

Πεφυρμένως [φύρω], ἐπίῤ. (μτχ.). Φύρδην, ἀνάκατα, συγκεχυμένως.

Πεφωσημένως, ἐπίῤ. Μὲ αἴνιγμα, ὑπερηφάνως.

Πεφυὼς (ἡ γεν. **Πεφυῶτος** καὶ **Πεφυότος**), υῖα, ὸς, Ο. ἀντὶ Πεφυκὼς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Φύω.

Πέψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πέπτω, ὡρίμασμα τῶν ὑπωρικῶν ἀπὸ τὸν ἡλιουζύμωμα ἢ μαγείρευμα· χώνευσις. « Τὸ τῆς σελήνης ἄστρον πρὸς τὰς τῆς τροφῆς ἁρμόττει πέψεις, σηπτικὸν ὑπάρχον· κατὰ σῆψιν δὲ ἡ πέψις, « Ἀθ.

Πεῴδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγα πέος.

Πῆ [ἦ Πῶς, ἄχρ. ἀντὶ Τίς], ἐπίῤ. Ἐρωτημ. (ἡ Τοπ.), εἰς ἢ πρὸς ποῖον μέρος; (παρβλ.) Ποῦ; « Πῇ δ' οὕτως ἐκὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεαι οἶος; « Ἰλ. Κ. « Πᾶ βῶ; πᾶ στῶ; « Εὐρ. (ἡ Τρπ.) πῶς; τίνι τρόπῳ; τί λογῇς; κατά τί. « Πῇ διαφέρει ὁ τυραννικὸς τε καὶ ὁ ἰδιωτικὸς βίος; « Ξεν. « Πῇ δή; Ἦ, ἦν δ' ἐγὼ, « Πλάτ., (ἴδε ᾗ

Πῇ καὶ (ἐγκλτ.) **Πῃ**, μόρ. ἀοριστολογ. (ἡ Τρπ.) Κατά τινα τρόπον, κάπως, ἴσως, ὡς ἔγγιστα· σχεδόν, ὁπωσοῦν, ὁπωσδήποτε. « Τῇ δέ πῃ, « Θκ., οὕτω πως. « Οὕτω πῃ τάδε γ' ἐστὶν, ὡς ἀγορεύεις, « Ἰλ. Ω. « Ὡς ἑκαστός πῃ γιγνώσκει, « Θκ. « Σταδίους μάλιστά κῃ τούτους ἐς ὀγδώκοντα, « Ἡρ. « Πῇ μὲν, πῇ δὲ, « Ξεν., κατά τι μὲν, κατά τε δέ, ἢ· ἔνθεν μὲν.., δὲ. (ἡ Τοπ.) « Χῶρος κατὰ Βρυτοῦν μάλιστά κῃ κείμενος, « Ἡρ. « Οὔτ' ἐπὶ ἔργα ἴμεν, εἴτε πῃ ἄλλῃ, « Ὀδ. Β., (παρβλ. Ποῖ).

Πηγάζω, Μ. ἀτω. Κάμνω νὰ ῥεύσῃ τι (ᾗ ἀμτβ. ἡ μσ. Ῥέω) ἀπὸ ἢ ὡς ἀπὸ πηγῆς, ἀναβρύω· (ἐν τέν.) χύνω ἢ χύνομαι.

Πηγαῖος, α ἢ Π. ες, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἀναβρύων ἀπὸ πηγὴν, ἀναβρυτικός, βρυσήεις.

Πηγανέλαιον (τὸ). πηγανόλαδον.

Πηγανηρά (ἡ), (ἐνν. κρᾶσις), εἶδ. ἰατρικοῦ μίγματος, (κυρ. ἀπὸ πήγανον).

Πηγανίζω, Μ. ἰσω. Ὁμοιάζω (κυρ. κατὰ τὴν δσμὴν) τὸ πήγανον, ἔχω δσμὴν πηγάνου.

Πηγάνινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ πήγανον. « Ἔλαιον —, « Ἰατρ., « Πηγανέλαιον.

Πηγάνιον (τὸ), ὑποκορ. (Π. κατὰ τὸν τύπον μόνον ἀντὶ) τοῦ **Πήγανον**. 2) φυτὸν ἐκ τοῦ γένους τοῦ Πηγάνου (ἐηλ. κατὰ τὸν Θρ. μὲ σαρκώδη φύλλα), (Γαλλ.) **rutacée**.

Πηγανίτης, ου (ὁ) ᾗ **Πηγανῖτις**, ιδος (ἡ). κατεσκευασμένος μὲ πήγανον. « Οἶνος —, « Γεωπον.

Πηγανόεις, εσσα, εν, Π. ὅμοιος μὲ πήγανον.

Πήγανον (τὸ), [πήγνυμι], εἶδ. φυτοῦ (μὲ χονδρὰ σαρκώδη φύλλα), (κοιν.) πήγανος καὶ ἀπήγανος. « Οὐδὲ μέν γ' οὐδ' ἐν σελίνῳ πούστιν οὐδ' ἐν πηγάνῳ, « Ἀρχφ. « Παροιμία.., ἐν γὰρ τοῖς λεγομένοις περικήποις τὰ σέλινα καὶ πήγανα κατιφύτευον. Βούλεται οὖν λέγειν, οὕτω οὐδὲ ἀρχὴν ἔχεις τοῦ πράγματος, « Σχλ.

†**Πηγανόσπερμον** (τὸ), (νλγ.). σπέρμα πηγάνου, πηγανόσπορος.

Πηγανώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πηγάνου, ὅμοιος μὲ πήγανον, (ἴδε Πηγάνιον).

Πηγᾶς, άδος (ἡ). πεπηγμένη, στερεά. « Γῆ —, « Ἱππ., ἡ σκληρυνθεῖσα ἐξ αἰτίας ἀνομβρίας. 2) Π. παγετώδης, (παρβλ.) **Πηγυλίς**, [ὅθ. ὡς οὐσ.] παγωνιά. « Λλεύασθαι πηγάδας, αἵ τ' ἐπὶ γαῖαν πνεύσαντος βορέαο τελέθουσιν, « Ἴλ. Σ. 3) πέτρα, σκόπελος, (παρβλ.) **Πάγος**.

Πηγαστικός, ἡ, όν. Ὁ τρὸς τὸ πηγάζειν ἐπιτήδειος, ἀναβρυτικός. « Ζωῆς καὶ ἀθανασίης—, « Γερμ.

Πηγεσίμαλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πηκτὸν (πυκνὸν) μαλλὶ, δασύμαλλος.

Πηγετὸς (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ **Παγετός**.

Πηγή (ἡ). βρύσις, (κοιν.) μάννα τοῦ νεροῦ· (μτφρ.) ἀρχὴ, πρώτη αἰτία· (μτκ.) ὁ κανθὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀπὸ τοῦ ὁπ. πηγάζει τὸ δάκρυον, (ἄλλ.) Ῥαντήρ.

Πηγίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ **Πηγίον**.

†**Πηγιμαῖος**, α, ον, νλγ. ἀντὶ **Πηγαῖος**.

Πηγίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ **Πηγή**, βρυσίτσα.

Πῆγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε πεπηγμένον (ἐμπηγμένον ἢ συμπεπηγμένον)· σῶμα πηκτὸν (στερεόν)· (ἑδικώτ.) κατασκεύασμα ἀπὸ ξύλα ἢ σανίδια συνηρμοσμένα εἰς ἓν σανίδωμα, ἔδαφον, (κατφορ.) συνθήκη, (ὅθεν τὸ Λατιν.) **pactum**. « Ὅρκος, πῆγμα γενναίως παγέν, « Αἰσχλ. « Καλὰ θύρσων πήγματα καὶ κῶμοι, « Ἐπιγρ., σύνθεσις ὕμνων. 2) πᾶν ὅτι συντελεῖ πρὸς πῆξιν, (π. χ.) πυτιά. « Πλεῖστα γὰρ ἡ τοῦ γάλακτος πῆξις, ἂν τις εἰς αὐτὸ τὸ πῆγμα μὴ ἐμβάλῃ, « Ἀριστ.

Πηγμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ **Πῆγμα**.

Πηγματώδης, εος (ὁ, ἡ). πήγματι ὅμοιος, πηκτός.

Πήγνυμι, Μ. πήξω. (ἀόρ. Ἔπηξα, μσ. πρκ. [μὲ σημασ. πθ. ἀντὶ ἐνε.] Πέπηγα, ἀόρ. πθ. Ἐπήχθην ᾗ [συχνοτ.] Ἐπάγην, καὶ τὸ θετ. Πηκτεαν). Ἐμπήγνυμι (μὲ δοτ. ἢ χώνην ἢ προθετ.) « Κεφαλὴν πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσιν, « Ἰλ. Σ. « Μή τέ τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν θώρηκι πήξῃ, « Ἰλ. Θ. (καὶ μσ.) « Δοῦρ' ἐν καρδίῃ ἐπεπήγει, « Ἰλ. Ν. 2) (συγκρ.) στήνω· στηρίζω· προσηλόνω· (μτφρ.) στερεόνω. « Κίρνας πάξομεν, « Πινδ. « Κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας, « Θκρ., ἐστύλωσεν (ἐκάρφωσε) τὰ ὄμματα τοῦ κατὰ γῆς. (καὶ μτ.) « Σκηνὰς πηξάμενοι, « Ἡρ. (ᾗ πθ.) « Ἐπεπήγητό σοι αἱ πάγαι ταῖς ὄρναις, « Ξεν. (ᾗ τρπ.) « Ὅρκου πῆγμα παγέν, « Αἰσχ., (Λτ. **pangere fœdus**). « Μὴ γὰρ ὡς θεῷ νομίζετ' ἐκείνῳ τὰ παρόντα κεκηγέναι πράγματα ἀθάνατα, « Δημ. « Ἀσφαλὴς καὶ πεπηγυῖα ὑγιεινὴ κατάρχωσις, « Γαλ. 3) συναρμόζω ἀπὸ πολλὰ κομμάτια (κυρ. δὲ ἀπὸ σανίδια), κατασκευάζω. « Νῆας ἔπηξε (καὶ μσ. ἐπήξατο), « Ὁμ., « Ἐναυπήγησεν. « Ἅμαξαν πήξασθαι, « Ἡσ. « Ἡ σύριγξ, ἣν ποτ' ἐπήξω, « Θκρ. « Ὄρνις καλιὰν πήγνυται, « Γργ. (καὶ μφ. αὐτπθ.) « Τοσῶν μοι διὰ τῶν νεύρων πέπηγε, « Χρσ., συγχρωτεῖται, συνέχεται. 4) πήζω, παγώνω· (μτκ.) μένω ἀκίνητος (κυρ. ἀπὸ φόβον ἢ ἀπὸ ἔκπληξιν), (κοιν.) παγώνει τὸ αἷμά μου· πιάνομαι. Αἷμα (« Γάλα) πεπηγός, « Αἰξ. « Ἄναιμος βυρρᾶς ἐναυσίοις ἔπνει.. πηγνὺς τοὺς ἀνθρώπους, « Ξεν. « Ἡ χιὼν ἠνίκα πηχθῇ, « Θκρ. « Κρίζαλλος ἐπαπήγει οὐ βέβαιος, « Θκ. « Πηττομένης τῆς Μαιώτιδος κατὰ τοὺς χειμῶνας, « Στρβ. « Ἅλες ἐπὶ τῷ στόματι

τοῦ ποταμοῦ φῦτόματοι πήγνυνται, « Ἡρ. « Γοῦνα πήγνυται, « Ἰλ. Κ., πάγνυνται. « Ἐπάγη πρὸς τὴν ἀκρὴν,« Ἡλ., ἔμεινε ξηρὸς (ἐπάγωσε) καθὼς τὸ ἤκουσε.

Πηγόβρυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βρύων (ἀναβρύων) ξ

Πηγόῤῥυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥέων ἀπὸ πηγῆς.

Πηγύς, ἡ ὑν, Π. [πήγνυμι]. πηκτός· (συνεκδχ.) ὑγιερός, παχύς, εὐτραφής· (ἐνίοτε) πυκνός, ἠλεκκός (ὡς ἂν τὴν πάχνην ἢ τὸ τυρί). « Πλόκαμος—,« Δυκ. « Κύνας ἤμεσν πηγούς. « Καλλ. « Κῦμα πηγύν, Ὅμ., τὸ (ἄλλ.) Τροφέν. ‖. (οὐσ.) ὑγρὸν συμπεπηγμένον (κρυσταλλωμένον) ἅλας. « Πηγὺς (ὅπου τινὲς γράφειν αἱροῦνται Πήγις) πάρεστι; « Ἀθ. (ὅπου ὁ μάγειρος, μὴ ἐννοήσας τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, ἀποκρίνεται πρὸς τὸν ἐρωτήσαντα γέροντα) «Πηγός; οὐχὶ λευκὸς εἶ; « (καὶ τότε ἡ διόρθωσις δὲν ἔχει τὸν τόπον της).

Πηγυλίς, [πήγνυμι], ίδος (ἡ), Π. (ἐπιθ.) πηγετώδης. « Νὺξ (« Ἀϋτμή)—,« Ὅμ., Ἀπλλ. ‖. (οὐσ.) πάγος, παγωνιά· χιονιά.

Πηδάλιον (τὸ), [πηδόν]. τὸ τιμόνι τοῦ πλοίου. 2) τὸ χερούλι τοῦ ἀλετριοῦ, (ἄλλ.) Ἐγέτλη. 3) Π. ὁ χαλινὸς τοῦ ἵππου. 4) (κλθ.) οἱ ὀπισινοὶ πόδες τῆς ἀκρίδος καὶ τῶν ἄλλων πτερητικῶν ἐντόμων, (ἴδε Πηδαλιώδης).

Πηδαλιουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ τὸ τιμόνι, εἶμαι πηδαλιοῦχος.

Πηδαλιουχία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ πηδαλιούχου, διεύθυνσις πλοίου, (καὶ μτφορ.) « Πραγμάτων—, « Κ. Μαν.

Πηδαλιοῦχος (ὁ), [πηδάλιον, ἔχω]. ὁ κρατῶν τὸ τιμόνι, τιμονιέρης.

Πηδαλιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει πηδαλίου (τιμονιοῦ). « Ὄπισθεν δὲ ἔχουσι τὰ πηδαλιώδη αἱ ἀκρίδες, « Ἀρχτ.

Πηδαλιωτός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων (προμηθευμένος μὲ) πηδάλιον. 2) κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα πηδαλίου.

Πήδασος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰς πηγὰς (πλῆθος ἀναβρυχικῶν ὑδάτων), (διατωσίης, καθύγρος, ξἐκ τοῦ

Πηδάω-ῶ [συγγ. τῷ Πέζα, ἴδε Πηδόν], Μ. ήσω καὶ (Ἀττ.) ήσομαι. Τινάζομαι ἐπάνω, ῥίπτομαι ἀπὸ ἓν μέρος εἰς ἄλλο μετεωρίζων ἑαυτὸν, (Ἰταλ.) saltare· (ἐπὶ ἵππ.) σπαρταρῶ· (συνεκδ. ἐπὶ τῆς καρδ. ξ τῶν ὀρτηριῶν) κτυπῶ, πάλλομαι, (παρβλ. Ἄλλομαι).

Πηδήθμός (ὁ), Π. ἀντὶ

Πήδημα (τὸ) ξ

Πήδησις, εως (ἡ), τὸ πηδᾶν, πήδημα· (μτγμ.) κτύπημα τῆς καρδίας καὶ τῶν ὀρτηριῶν, παλμός.

Πηδητής, οῦ (ὁ). ὁ πηδῶν, πηδητής, (συγγ. τῷ Πεδήτης).

Πηδητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν ἢ συνήθειαν νὰ πηδᾷ ἢ νὰ χοροπηδᾷ, πηδητός. « Ὅσα πηδητικὰ τῶν ἐντόμων, τὰ ὄπισθεν σκέλη ἔχει μείζω, « Ἀρχτ.

Πηδητικῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ τρόπον πηδητοῦ, πηδητά.

Πήδινος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Πέδινος, κατωμένος ἀπὸ ξύλον πήδα ἢ πάσσαλον.

Πηδόν (τὸ), [ποῦς-ποδός, πέζα]. τὸ πλατὺ μέρος (ἡ ἄλλ. πλάτη) τοῦ κωπιοῦ (κατ' ἔκτ.) τὸ κωπί· (καὶ ἐπειδὴ τοῦτο κατ' ἀρχὰς ἐχρησίμευε καὶ ὡς τιμόνι) — Πηδαλίων. « Εἰς ἄνεμον δὲ τὰ πηδὰ κυβερνητῆρες ἔχουεν, « Εὐρ., (παρβλ. Πληθρίον).

Πηδός (ὁ), — Πηδόν.

Πῆδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πᾶδος, εἶδ. δένδρου ἢ ξύλου (διότι οἱ Γαλάται, κατὰ τὸν Πλίν., ὠνόμαζον τὴν πεύκην ἢ τὴν ἐλάτην **pados**).

Πηδώλιος, ίδος (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Πεδώλιος, [ἐκ τοῦ

Πηδόω, Μ. ὦσω, Γλσ. ἀντὶ Πεδόω.

Πηκτή (ἡ), ἴδε Πηκτός.

Πηκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ πήξειν (πθ.) ἐπιδεκτικὸς πήξεως.

Πηκτίς, ίδος (ἡ), ἐκθ ἀντὶ Πηκτή. ‖. (οὐσ. 1) — Πῆγμα, πυτιά. 2) δίκτυον ἢ κλωβὸς (διὰ ταὶς περδίκαις). 3)(ς) εἶδος μαχαίρας. 4) (συνήθ.) εἶδος πολυχόρδου μουσικ. ὀργάνου (ἅρπας), (ἄλλ.) Μάγαδις (μτγμ. κατ' ἔκτ.) λύρα, (καὶ ἐνίοτε) σύριγξ. « Πολὺ πακτίδος ἁδυμελεςέρα, « (Σαπφ. παρὰ) Δικτμ.

Πηκτός [πήγνυμι], ἡ, όν. Ἐμπηγμένος. « Ἐν χθονὶ πηκτὸν ἔγχος, « Σοφ. «Πηκτὰ σκάφους, « Θωρ., τὰ φυτευτὰ, (ἀπ' ἐναντ. τῶν σπαρτῶν). 2) συνηρμοσμένος (κατεσκευασμένος) ἀπὸ πολλὰ κομμάτια (κυρ. ξύλων ἢ σανίδων), (παρβλ. Κολλητός). « Ἄρσεν πηκτὸν, « Ὅμ., Ὅμ., τὸ ἐναντ. τοῦ Δύτόγυιον. «Πακτὰ δωμάτων,« Ἀρχφ., τὰ θυρόφυλλα, (παρβλ. Καταπακτός). 3) πηγμένος ἢ δυνάμενος νὰ πηχθῇ (νὰ πήξῃ), ἐπιδεκτικὸς πήξεως· (ἐν γέν. καὶ συνεκδχ.) στερεὸς, πάγιος. « Ἅλς πηκτὸς,« Νίκ., (ὀθ. ‖ σύν. θηλ.) Πηκτὴ, μοζήθρα, χλωρότυρ. « Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδὴν, « Θκρ., (παρβλ. Τροφαλὶς). 4) εἶδ. ὀστέου ἢ παγίδος διὰ τὰ περδίκια. « Πᾶς τις ἐρ' ἡμῖν ὀρνιθευτὴς ἵστησι βρύχους, παγίδας.., δίκτυα, πτηκτάς.« Ἀρχφ. ‖. (ὠδ.) Πηκτὸν, εἶδ. φυτοῦ, (Γαλλ.) **consoude la grande.**

Πηκτώδης, εος (ὁ, ἡ). πηκτῇ ὅμοιος τὸ εἶδος.

Πῆλαι, Ἰων. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πάλλω.

Πήλαιος, α, ον. (κατεσκευασμένος ἀπὸ πηλὸν (λάσπην ἢ ἄργιλλον)· λασπώδης. « Πλίνθος—, « Μανέθ. 2) « Ἰχθὺς—,« Παυσ., ὁ ζῶν ἐν τῷ πηλῷ. « Οἱ κέφαλοι δὲ, ἅπτε ἰχθύων ὄντες τῶν πηλαίων, ποταμῶν φίλοι τῶν θολερωτέρων εἰσίν, « Παυσ.

Πηλακίζω, Μ. ίσω, (εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ σύνθ.) Προπηλακίζω.

Πηλακισμός (ὁ), (εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ σύνθ.) Προπηλακισμός.

Πήλαμις, ίδος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πηλαμύς.

Πηλαμυδεία (ἡ). Ὄψαρεμα ξ παρασκευὴ πηλαμύδων.

Πηλαμυδεῖον (τὸ). μέρος ὅπου ψαρεύονται ξ παρασκεύάζονται (παστώνονται κτλ.) πηλαμύδες.

Πηλαμυδία (ἡ), — Πηλαμυδεία.

Πηλαμύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πηλαμύς, παλαμυδίσκα. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Πηλαμυδεῖον.

Πηλαμύς [πηλός], ύδος (ἡ) εἶδ ἰχθ. (ἐκ τοῦ γένους τῶν σκόμβρων ἢ τῶν θύννων), (κοιν.) παλαμύδα.

Πῆλαξ [πηλός], ακος (ὁ), Κωμ. ἀγροῖκος, μιαρὸς, βδελυρὸς.

Πῆλις, Π. ἀντὶ Ἔπηλε, γ', ἐν. προ. τοῦ Ἰων. ἀορ. ἀ. τοῦ Πάλλω.

Πήληξ, ηκος (ἡ), Π. [πέλεξ ἢ πῖλος]. ἡ περικεφαλαία.

Πηλίκος [πῶ], η, ον. Πόσος τὴν ἡλικίαν ἢ τὸ ἀνάστημα· πόσον μέγας ἢ ὑψηλός· (ἐν γέν.) ὁποῖός τις. « Ὥσπερ ἂν εἰ, ἄλλον μετροῦντος, ἐγνωρίσαμεν πηλίκος ἐσμέν, τῷ τὸν πῆχυν ἐπὶ τοσοῦτον ἡμῶν ἐπιβάλλειν, « Ἀρχτ. « Φήσαντός τινος, ὡς Πομπήϊος Μάγνος πράσεισι, γελάσας ἠρώτησεν, Ὡς πηλίκος; « Πλ. « Τὸ τέκνον ἑως ἂν ᾖ πηλίκον, « Ἀρχτ., ἑως εἰς μίαν τινὰ ἡλικίαν. « Ἴδετε πηλίκοις ἡμῖν γράμμασιν ἐγαψα τῇ ἐμῇ χειρὶ, « Γρφ., πόσων διεξόδικά! (παρβλ. Ἡλίκος ξ Τηλίκος).

Πηλικάτης (ἡ), τὸ ἀφηρημ. οὐσ. τῶν Πηλίκος, μέγεθος· (Φιλοσ.) ποσότης.

Πήλινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ πηλὸν, χωνευτήνιος.

Πηλοβάτης [πηλὸς, βαίνω], ου (ὁ). ὁ τετρακτῶν εἰς τὴν λάσπην.

Πηλοβατίδες (αἱ), — Πηλοπατίδες.

Πηλογενὴς, ους ξ

Πηλόγονος (ὁ, ἡ). γεννημένος ἀπὸ γῆν καὶ πηλὸν, — Γηγενὴς, (ἐπιθ. τῶν Γιγάντων).

Πηλοίδετος (ὁ, ἡ). δεμένος (συνηρμοσμένος) διὰ πηλοῦ, πηλοκτιστός.

Πηλοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω (Οἰκοδομῶ) μὲ πηλὸν. « Ἤδη πηλοδομεῦσι χηλιδόνες, « Ἐπιγρ., [ἐκ τοῦ

Πηλοδόμος (ὁ, ἡ). (καροξ.) ὁ κτίζων (καὶ προπαροξ. κτισμένος) μὲ πηλὸν (λάσπην, πλίνθους).

Πηλοειδής, ές (ὁ, ἡ). πηλῷ ὅμοιος ἢ εἴδος, (συγγ. τῷ Πηλοειδής).

Πηλοειδῶς, ἐπίῤῥ. Ἐν εἴδει πηλοῦ.

Πηλοεργία, Ἰων, ἀντὶ Πηλουργία.

Πηλοπατέω-ῶ, Μ. ήσω. Πατῶ (Περιπατῶ) εἰς τὸν πηλὸν (εἰς τὴν λάσπην) (ὀθ.

Πηλοπατίδες (οἱ), εἶδ. ὑψηλῶν ὑποδημάτων διὰ τὴν λάσπην.

Πηλοπλάθος (ὁ). ὁ πλάττων (κατασκευάζων) πήλινα σκεύη ἢ ἀγαλμάτια, πηλουργὸς, (παρβλ.) Κορυπλάθος.

Πηλοπλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω (Δημιουργῶ) τι ἐκ πηλοῦ.

Πηλόπλαστος (ὁ, ἡ). πλασμένος (κατασκευασμένος) ἀπὸ πηλὸν, πήλινος.

Πηλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι (Μεταβάλλω εἰς ἢ [;] Κατασκευάζω ἀπὸ) πηλόν.

Πηλοποιητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸν πηλοποιὸν ἁρμόδιος πρὸς πηλουργίαν.

Πηλοποιία (ἡ). κατασκευὴ πηλοῦ.

Πηλοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ πάμνων (πριξενῶν, ἢ δουλεύων τὸν) πηλόν. ‖. (οὐσ.) — Πηλουργὸς(ὁ), (συγγ. τῷ Πηλοποιός).

Πηλός (ὁ), [πελλός, ἕλος]. χῶμα μὲ νερόν, λάσπη· βόρβορος. ▫ Γῆ, ὑγρῷ φυραθεῖσα, πηλὸς ἂν εἴη. ▫ Πλάτ. ▫λαῖοι ἐραστὴς ἀποφαίσιμα πέμψας, ἐκέλευε παρατίνεσθαι. Ἡ δ', Οὐ δύναμαι, εἶπεν· πηλός ἐστιν. ▫ Ἀθ. 2) (ἰδιωτ.) ἡ λάσπη (τὸ κατακάτι) τοῦ κρασιοῦ. (ὀθ. εἰς τοὺς μεγν. Π.) κρασὶ (κυρ. βουλὸν ἀκίμη, ἀκατακάθιστον ἢ, κομμένον, χαλασμένον). ▫ Πολὺς δὲ πηλὸς ἐκ πίθων τυρβάζεται, ▫ (Σοφ. παρὰ τῷ) Ἐτυμολ.

Πηλότροφος (ὁ, ἡ), ὁ τρεφόμενος (αὐξάνων) εἰς τὴν λάσπην.

Πηλουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πηλοποιέω.

Πηλουργία (ἡ), τὸ ἔργον (ἡ ἐργασία) τοῦ πηλουργοῦ.

Πηλουργός (ὁ), ὁ ἐργαζόμενος (βουλεύων) τὸν πηλόν, πηλοποιός, κεραμεύς.

Πηλουσιώτης, ου (ὁ), κάτοικος τοῦ Πηλουσίου (τῆς Αἰγύπτου). 2) (ἐκκλ.) ἀκρεῖος, διεφθαρμένος, (κοιν.) λάσπη, μαγάρα κτλ.

Πηλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουβαλῶ πηλόν (λάσπην), εἶμαι=

Πηλοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (μεταφέρων) πηλόν (λάσπην). ‖ (οὐσ.) ὁ κουβαλῶν τὴν λάσπην εἰς τοὺς κτίστες, ἀργάτης.

Πηλοφύρατος καὶ **Πηλόφυρτος** (ὁ, ἡ), ζυμωμένος μὲ (κατεσκευασμένος ἀπὸ) πηλόν, πήλινος.

Πηλόχυτος (ὁ, ἡ), Π. κατεσκευασμένος (κατὰ λέξ. χυμένος εἰς τὸ καλοῦπι) ἀπὸ πηλόν, πήλινος.

Πηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω ἢ Μολύνω μὲ λάσπην, λασπόνω· μεταβάλλω εἰς λάσπην· (πθ. ἢ ἀμτβτ.) κυλίομαι εἰς τὴν λάσπην, γίνομαι ὅλος λάσπη, λασπόνομαι. ▫ Πήλωσον τὴν φιάλην, ▫ Ὀλυμπιόδ., χρίσε τὴν μὲ πηλόν.

Πηλώδης, εος (ὁ, ἡ). πηλῷ ὅμοιος, λασπώδης.

Πηλώεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Πηλώδης.

Πήλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πηλόω, κύλισμα εἰς τὴν λάσπην, λάσπωμα.

Πῆμα (τὸ), Π. [πάσχω]. κακόν, βλάβη, ζημία, δυστυχία. ▫ Ἓν παρ' ἐσλὸν πήματα σύνδυο δαίονται βροτοῖς ἀθάνατοι, ▫ Πινθ. ▫ Σὺν δὲ τῷ σεισμῷ καὶ ἄλλο πῆμα ἐπιγενέσθαι φασί, ▫ Παυσ.

Πημαίνω, Μ. ανῶ, Π. [πῆμα]. βλάπτω, κακοποιῶ· (τρκ.) ἀθετῶ, παραβαίνω. ▫ Ὅρκια—, ▫ Ἰλ. Θ. (καὶ μσ.) ▫ Οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποζώννυται σε πημανέεται, ▫ Ἀρχφ. (ἐκ πθ.) ▫ Μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς. Εἰ γὰρ πονήσεις, ἴσθι πημανούμενος, ▫ Σοφ.

‡Πήμανσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πημαίνω, βλάβη, βλάψιμον, κακοποίησις κτλ.

Πημαντέον, θετ. τοῦ Πημαίνω.

Πημαντός, ἡ, όν, Π. ὁ παθὼν (ἐκ σπνετ. πρξενῶν) βλάβην, βεβλαμμένος ἢ ἐπιβλαβής.

Πημονή (ἡ), Π. = Πῆμα, βλάβη, ζημία κτλ.

†Πῆμος, ἐπίρ. ἀ. = Πηνίκα; πότε; (παρὰ Ἡσ. Ἦμος καὶ Τῆμος).

Πημοσύνη (ἡ), Π. = Πημονή.

Πήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. βλαπτικός, κακοποιός. ▫ Δαίμονά τ' ἠγάθεον καὶ δαίμονα πήμονα θνητῶν, ▫ Ὀρφ.

Πηνέλοψ [ᾰ], οπος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ (πάπιας) μὲ πορφυρᾶ πτερά, (Γαλλ.) (*Sarcelle d'hiver*).

Πήνη (ἡ), Π. = Πῆνος, νῆμα τυλιγμένον εἰς τὸ μασοῦρι, ὑφάδι (συνκδχ.) ὕφασμα. ▫ Βαιβαλέαις ἀνθρακόκοισι πήνας. ▫ Εὐρ. ▫ Ὡς ἐμαῖσι μυθεῦσαι παρὰ πήναις. . Ἰόλαος, ▫ αὐτ., (ἴδε ἐξ Πηνίαν).

Πηνίζω καὶ (μσ.) **-ίζομαι**, Μ. ίσω, **-ομαι**. Τυλίζω τὸ νῆμα (τὸ πῆνος) εἰς τὰ μασούρια (ἵνα βάλλω κανί), μασουρίζω (συνκδχ.) ὑφαίνω, ὑφαίνομαι, (καρβλ. Ἀναπηνίζομαι).

Πηνίκα [πῐ], ἐπίρ. Χρον. (Ἐρωτ.) Πότε; (κυρ.) εἰς ποίαν ὥραν; ▫ Πηνίκα μάλιστα (ἐστί); ▫ Πλατ., Ἆρ' οὖν τί ὥρα νὰ ἦνε; ▫ Πηνίκ' ἐστὶν ἄρα τῆς ἡμέρας; (Β) Ὀπηνίκα σμικρόν τι μετὰ μεσημβρίαν, ▫ Ἀρχφ. ▫ Χιλιῶν πηνίκ' ἄττα φαίνεται; ▫ Π., πότε ἀρά γε;

Πηνίκη (ἡ), [πήνη], = Φενάκη, ξένα (πρόσθετα) μαλλιά, (Ἰταλ.) περρούκα, (ὀθεν)

Πηνικίζω, Μ. ίσω. Ἀπατῶ (ὡς διὰ πηνίκης), φενακίζω.

Πηνίκισμα (τὸ). ἀπάτη, φενάκισμα.

Πηνίον (τὸ), (κατὰ τὸν τύπ.) ὑποκορ. τοῦ Πήνη, κουβάρι νήματος, ἢ μασοῦρι μὲ νῆμα, (κυρ.) ὑφάδι (συνκδχ. παρὰ Π.) ὕφασμα, (ὅθεν τὸ καιν.) πανίον. (μτνμ.) φύλλον ζυμαρικοῦ. ▫ Ἐντίθεταί (ἢ Ἐπιτίθεταί) τινα τοῖς πλακοῦσι λεγόμενα πηνία· ἔστι δὲ λευκὰ ἐκ πρυσόμοια τοῖς πηνίοις ὄντως, ▫ Πλοῦτ. 2) εἶδος κομμακουλίου (χρυσαλλίδος). ▫ Γίνονται δὲ τὰ πηνία ἔκ τινων καμπῶν, ▫ Ἀρετ. 3) εἶδος ἐντόμου (κωνωπειδοῦς). ▫ Κείσεσθον ὥσπερ πηνίω βινουμένω, ▫ Ἀρχφ., ἴδε καὶ Ἀναπηνίζομαι.

Πήνισμα (τὸ), Π. νῆμα (τυλιγμένον εἰς τὸ μασοῦρι διὰ) ὑφάδι· ὕφασμα.

Πηνῖτις (καὶ Δ. Πανᾶτις), ιδος (ἡ), ἐπιθ. ἡ Ἀθηνᾶ (ὡς ἐπιστάτις τῆς ὑφαντικῆς).

Πηνειδής, ές (έ, ή). ὑφάσματι (πήνει) ὅμοιος.

Πῆνος, εος-ους (τό), Π. = Πήνισμα.

Πηνεῦφής, έος (ὁ, ἡ). ὑφασμένος ἐκ πήνους (νήματος).

†Πήνυμι, = Πηνίζομαι.

Πήξασθαι, μσ. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀκαρ. τοῦ Πήγνυμι.

Πηξιθάλαττα, ης (ἡ), Π. ἡ κάμνουσα τὴν θάλασσαν νὰ πήξῃ (νὰ παγώσῃ).

Πῆξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πήγνυμι, πῆξιμον, πάγωμα, συναρμογὴ κτλ. (συνκδχ.) παγίωσις, σύστασις. ▫ Πῆξιν λαβεῖν, ▫ Διοδ., νὰ παγιωθῇ, νὰ πήξῃ. ▫ Ὅσα (ὠὰ) μέχρι τελείας πήξεως ἑψήσας, ▫ Γαλ. 2) ἀντὶ Πῆγμα, ὑγρὸν πηγμένον (κρυσταλλωμένον).

Πηός (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Παός [πάομαι], συγγενὴς ἐξ ἀγχιστείας (ἴδε Κήδιστος), συμπέθερος, (ἐν γέν.) ἐδικός, (ὅθεν)

Πηοσύνη (ἡ), Π. Ἰων. ἡ μεταξὺ πηῶν (συμπενθερῶν) οἰκειότης, συγγένεια ἐξ ἀγχιστείας.

Πήρα, ας (ἡ), σακκοῦλα (κυρ. πέτσινη διὰ τὸν δρόμον), (ἐν γέν.) ταγάρι, (Τουρκ.) τορβᾶς (κυρ. ζητιάνου)· (ὅθεν συνκδχ.) τὸ ἔργον καὶ ὁ βίος τοῦ ἐπαίτου, ζητιανοσύνη.

Πηρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πήρα, σακκουλέτσα, ταρσανάκι, ταγαράκι.

Πηρίν, ῖνος (ὁ) καὶ

Πηρίς, ῖνος (ἡ), Π. σακκοῦλι, σακκουλάκι. ▫ Θρᾳκίη—, ▫ Νίκ., τὰ σακκοῦλι τῶν ὄργεων, (ἄλλ.) Ὄσγεον, (ὀθ. Περίνεον).

Πηρόδετος (ὁ, ἡ), δεμένος εἰς ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ νὰ δένουν τὴν πήραν (τὸν τορβᾶν). ▫ Ἰμὰς—, ▫ Ἐπιγρ.

Πηρομελής, ές (ὁ, ἡ), Π. πηρὸς (βεβλαμμένος) τὰ μέλη, (Τουρκ.) σακάτης. 2) Π. ὁ προξενῶν πήρωσιν τῶν μελῶν.

Πηρός [συγγ. τῷ Πῆμα], ά, όν. Βεβλαμμένος μέλος τι τοῦ σώματος, (Τουρκοβρ.) σακάτης (▫ Πηρὸς ὁ μὲν γυίοις, ὁ δ' ἄρ' ὄμμασιν, ▫ Ἐπιγρ.), (π. χ.) τυφλός, χωλός, βουβός κτλ., (μτνμ.) μωρός, ἠλίθιος. ▫ Πηρὸς τῷ νῷ. ▫ Σχλ.

Πηρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ πηροῦ, (Τουρκ.) σακατλίκι.

Πηροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἔχων κομμασμένην εἰς τὸν ὦμον του) πήραν ἢ τὴν πήραν (τὸν τορβᾶν τοῦ διακονιάρη), ζητιάνος.

Πηρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ πηρόν (κυρ. ἐξ μτνμ.), (Τουρκοβρ.) σακατεύω. ▫ Κἂν τε πηρώσω γε σοι τὸν παῖδα τύπτων, ▫ Ἀρχφ. ▫ Ἐκ πεπηρωμένων ἀνθρώπων ὑγιᾶ τίκτονται τὰ παιδία, ▫ Ἱππκρ. (καὶ μτνμ.) ▫ Πεπήρωνται πρὸς τὴν γνῶσιν, ▫ Σξτ.

Πήρωμα (τὸ). τὸ πάθος ἢ τὸ βεβλαμμένον μέλος τοῦ πηροῦ, (Τουρκ.) σακατλίκι.

Πηρώνυμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπὸ τὴν πήρωσιν (τοῦ τορβᾶ) παρωνομαζόμενος.

Πήρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πηρόω, βλάβη (σπέργασις) μέλους τινὸς τοῦ σώματος, (Τουρκ.) σακάτεμα, σακατλίκι.

Πήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Πείσομαι, μέλλ. τοῦ Πάσχω ἢ τοῦ Πείθομαι.

Πήσσω(ττω), Μ. πήξω, μεγν. ἀντὶ Πήγνυμι.

†Πητύα (ἡ), ἐτυμλγ. ἡ ἀσφάλεια. ἀντὶ Ποτία.

Πῆχθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐπήχθησαν, γ' πλθ. πρτ. τοῦ πθ. ἀορ. ἀ. τοῦ Πήγνυμι

†Πηχίζω, Μ. ίσω. Μετρῶ μὲ τὸν πῆχυν.

Πηχίσκος (ὁ). κομμάτι ξύλου ἰσομήκους μὲ πῆχυν, πηχίσκα.

†Πήχισμα (τὸ). ὕφασμα (κτλ.) μετρημένον μὲ τὸν πῆχυν.

†Πηχισμός (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ Πηχίζειν, μέτρημα μὲ τὸν πῆχυν.

‡Πῆχος, εος-ους (τό), = Πῆχυς.

Πηχιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ἑνὸς πήχεος ἔκτασιν. ▫ Κατεστρώθη ἐπὶ πηχυαῖα βάθη τὸ σάφη, ▫ Ἀθ.

†Πηχύαλις, εος-ους ἡ ἐος-οῦς (τὸ), Γλωσ. Ἰων. (ἱμάτιον) μὲ πορφυρᾶ ἢ περιπόρφυρα μανίκια (πήχεις), (παρβλ. Παραλληγές).

‡Πηχυαλεύς, έως (ὁ). ἡ λαβὴ τῆς κώπης.

Πήχυιος καὶ **‡Πηχύϊος, α, ον**, Π. ἀντὶ Πηχυαῖος. ▫ Πήχυιον ἐπὶ χρόνον, ▫ (Μιμνερμ. παρὰ) Στβ.

Πηχύνω ἐξ (μσ.) Πηχύνομαι [πῆχυς], Μ. υνῶ, **-υνοῦμαι**, Π. ἀγκαλιάζω· (ἐν γέν.) βράττομαι, πιάνω· κρατῶ. ▫ Παλάμῃ ἑνὶ πηχύνουσα, ▫ Ἀπλλν. ▫ Ἠειρον

δειρὴν τε καὶ αὐχένα σηχύνασθαι, « Ὄππ.

Πήχυος, α, ον, Π. = Πήχεος.

Πῆχυς, εως (ὁ), τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος ἕως τῆς χειρὸς (ἢ, ἀκριβέστερον, « τὸ ἀπὸ τοῦ ὠλεκράνου πρὸς τὸ τοῦ μέσου δακτύλου ἄκρον ») μέσος τοῦ βραχίονος (Π) ὁ βραχίων. « Ἁμοὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε δακρύσασα, « Ὁ. Ρ. Ω. 2) μέτρον ἐκτάσεως (1 1/2 ἢ 2 ποδ.), (καιν.) πῆχυς, (παρβλ. Πυγμή) 3) γωνιόμετρον, (καιν.) ἀληθὲς ἢ γωνιά. 4) τὸ γλωσσίδι ἢ (πιθανώτ.) τὰ φαλάγγια τῆς ζυγαριᾶς· (ἐν γέν.) καινὸν, στοιβαρὸν (κυρ. καὶ μτφορ.). 5) τὰ δύο κέρατα τῆς (ἀρχ.) λύρας τὰ ὁπ. συνάπτει κατὰ κορυφὴν ὁ ζυγὸς καὶ 6) τὰ κέρατα τοῦ τόξου.

Πιάζω, Μ. άσω ἢ Π. άξω, Δ. ἀντὶ Πιέζω, (κυρ. κατὰ συνκοπ.· κραιπ. σφικτὸ, ἐξ οὗ τὸ καιν.) πιάνω. « Τὸν ταῦρον ἁπ' ὤμους ἄγε πιάζας τᾶς ὑπλᾶς, « Θκρ. « Οἱ τοὺς διαπύρους θηλείαισιν φρονδρυτέρως πιάσαντες, ἥττον καίονται, « Θφρ. « Πιάσας αὐτὸν τῆς χειρὸς, ἦγεν· ρε, « Γρη. « Ἵνα ἐάν τις γνῷ ποῦ ἐστι, μηνύσῃ, ὅπως πιάσωσιν αὐτόν, « Εὐαγγ « Ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ ἐπίασαν οὐδέν, « αὐτ. (καὶ πθ.) « Ἐπιάσθη τὸ θηρίον, « Ἀποκάλ.

Πιαίνω ἢ πίων], αὐῶ (ἀόρ. Ἔπιανα καὶ πθ. Ἐπιάνθην ἢ Ἐπιάσθην, πθ. πρκ. Πεπίασμαι), Παχύνω (κυρ. καὶ μτνμ.)· (ἐν γέν.) αὐξάνω. (μτφορ.) παρηγορῶ· ἡδύνω. « Ἀλλ' ἢ σ' ἐπαινέν τις ἄπτερος φάτις; « Αἰσχύλ. « Πλοῦτον πιαίνων, « Πίνδ. (καὶ πθ.) « Ἀρχίλοχον βαρυλόγοις ἔχθεσι παιανίσμενον, « αὐτ. « Παιάνεσαι δέ πάντα πρεσβύτερα μᾶλλον ἢ νεώτερα ὄντα, « Ἄρξτ.

Παλαιός, ά, όν, Π. ἀντὶ Πίων, παχὺς θρεμμένος (ἐπὶ γῆς) λιπαρὰ, εὔφορος, [ἐκ τοῦ

Πιαλὸς, Π. Ἰων. = Πιαρός. 2) (Γλσ.) ἀσπριδερός.

Πίανσις, εως (ἡ), τὸ παιέμεν ἢ παίνεσθαι, πάχυνσις.

Πιαντήριος, α, ον, = Παντικός, (ὅθεν ‖ αὐτ.) « Πιαντήριον, « Ἱππκρ., φαγεῖν θρεπτικόν.

†Πιαντικὸς, ἡ, όν, Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ παιέμεν, θρεπτικός, παχυντικός.

Πιάξας, Δ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Πιάζω.

Πῖαρ (τὸ), ἄχλ. Π. [συγγ. τῷ Πίας]. τὸ πάχος (ἀ ἀνθίσι τοῦ γάλακτος, (Τουρκ.) κοϊμάκι, βούτυρον ‖ « Πρὶν ἂν ταφάξῃς πῖαρ ἐξίλῃ γάλα, « [Σολ. παρὰ] Πλ.· (ἐν γέν.) πάχος, παχύτης (« Ἐλαίης—, « Ἀχιλλ.)· (μτνμ.) εὐφορία· [ἐν γέν.] τὸ ἄνθος, τὸ κάλλιστον. « Πῖαρ ἀρούρης, « Ἐπγρ. (παρβλ. Οὖθαρ). ‖ (ἐνίοτε ἐπιθετ.) παχὺ, εὔφορον. « Πῖαρ οὖδας, « Ὁμ.

Πιαρὸς, ά, όν, = Πίων, λιπαρὸς· καρποφόρος. « Τὸ πιαρὸν, « Ἱππκρ., = Τὸ πῖαρ, πάχος.

Πίασμα (τὸ), πᾶν ὅ,τι παίνει (παχύνει, συντελεῖ πρὸς εὐφορίαν), κοπριά. 2 ζύλοτε: ἀντὶ Πίασμα.

Πίασμός (ὁ), τὸ παίνειν (παχύνειν), κόπρισμα ἀγροῦ· πάχος.

Πιαστήριον καὶ Πιατήριον (τὸ), = Πιεστήριον.

Πιβάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πίβαξ, βουσίτασα.

Πιβακῖτις, ιδος (ἡ)· ἡ ἀνήκουσα εἰς πηγήν (πίβακα) « Βοτάνη—, « Ἱππκρ., ἢ φυσμένη πλησίον πίβακος.

Πιβακώδης, εσσα, εν, Π. ἀντὶ

Πιβακώδης, εος (ὁ, ἡ)· πίβακι ὅμοιος. « Σάρξ—, « Πλ., ἢ σπογγοειδὴς (ὡς τῶν μαστῶν). 2) πλήρης πιβάκων (πηγῶν).

Πῖβαξ καὶ (καταχρ.) Πίβαξ [† πίω ἢ πηδάω], ακος (ἡ)· πηγὴ νερὸν ἀναβρυχόν. (Γαλλ.) jet d'eau.

Πιβήεις, εσσα, εν, Π. = Πιβακώδης.

Πιβόω καὶ (μτ.) ομαι, Μ. ώσω, ωμαι. Π. (ἡ σπνσ. λογογρ.) τινάζομαι (καθὼς τὸ νερὸν ἀπὸ τὴν πηγήν), ἀναβρύω.

Πίε, Π. ἀντὶ Ἔπιες, γ' ἐν. προσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὁρ. καὶ

Πιέζειον, Π. ἀντὶ Ἐπιέζουν, παρτ. τοῦ

Πιεζέω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ

Πιέζω (ἴσ. συγγ. τῷ Βιάζω], Μ. έσω (πθ. πρκ. Πεπίεσμαι καὶ σπνσ. Πεπίεγμαι, ὅθεν τὸ ἀπαρ. Πεπιέχθαι καὶ ὁ πθ. ἀόρ. Πεχθῆναι). Σφίγγω ἢ Πατῶ δυνατὰ, ζουλίζω· (συνκόπ.) στενοχωρῶ· (μτφορ.) τυραννῶ, καταθλίβω· (Γρφ.) πιάνω, [ἴδε Πιάζω].

Πιεῖν, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πίνω.

Πίειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Πίων, παχεῖα, ἐλαιώδης· εὔφορος « Σικελίαν πίειραν, « Πίνδ. « Δικῖς—, « Ἰλ. Τ., ἢ ἄλλ. Θέλεια.

Πιέμεν, Π. ἀντὶ Πιεῖν,

Πίεξις, ιος (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Πίεσις.

Πιερὸς, ά, όν, = Πιαρός.

Πιέσιμος (ὁ, ἡ)· ὁ συντελῶν πρὸς πίεσιν (ζουλίγμα).

Πίεσις, εως (ἡ)· τὸ πιέζειν, σφίξιμον, ζούλιγμα κτλ.

Πίεσμα (τὸ), τὸ πιεσθέν· τὸ διὰ τῆς πιέσεως ἐκθλιβόμενον ὑγρὸν ἢ, τὸ μετὰ τὴν πίεσιν ἐναπολειπόμενον τρύγιον. « Μυροβλάνου—, « Γεωπον. 2) = Πίεσις. « Δακτύλου πιέσματι (ἄλλ. γρφ. π.ά. σματι), « Ἀθ.

Πιεσμὸς (ὁ), = Πίεσις.

Πιεστέος, α, ον, θετ. τοῦ Πιέζω.

Πιεστὴρ (ὁ), ὁ πιέζων. ‖ (οὐσ.) = Πιεστήριον. 2) (μτγν.) πιάσιμον (ἀγγεῖον).

Πιεστήριος, α ἢ ος, ον, Ὁ χρησιμεύων πρὸς πίεσιν. ‖ (οὐσ.) Πιεστήριον (ὄργανον), ἡ μηχανὴ εἰς τὴν ὁπ. σφίγγουν τὰ ῥοῦχα (τὰ βιβλία κτλ.), (Τουρκ.) μέγγενες.

Πιεστὸς, ἡ, όν, Ὁ δυνάμενος πιεσθῆναι, ἐκθλιπτικὸς πιέσεως· ζουλιστός· ὑπείκων εἰς τὴν σφῆν, ἁπαλός.

Πίεστρον (τὸ), = Πιεστήριον, (κυρ. χειρουργ.) = Ἐμβρυοθλάστης.

Πιήκης, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Πίων, Παχύς.

Πιθάκνη (ἡ), (κατὰ τὸν τύπ.) ὑποκορ. τοῦ Πίθος, πιθάρι (κυρ. διὰ κρασί), βαγένι· (μτνμ. διὰ τὸ ὁμοιόσχημ.) εἶδος ποτηρίου.

Πιθάκνιον (τὸ) καὶ

Πιθακνὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Πιθάκνη, « θαράκι, βαγενάκι· ποτηράκι.

Πίθακος (ὁ), Δ. ἀντὶ Πίθηκος.

Πιθανεύομαι, Μ. εὐσομαι καὶ

Πιθανολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ πιθανότητα, φέρω πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λόγων μου πιθανὰ ἐπιχειρήματα· παραστήνω τι ὡς πιθανόν.

Πιθανολογία (ἡ)· τὸ νὰ ὁμιλῇ τις μὲ πιθανότητα (μὲ πιθανὰ ἐπιχειρήματα).

Πιθανολογικὸς, ἡ, όν, Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) πιθανολογίαν, καταπειστικός.

Πιθανολόγος (ὁ, ἡ), ὁ ὁμιλῶν μὲ πιθανότητα, παριστάνων πιθανὰ τὰ λεγόμενα.

Πιθανοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραστήνω τι ὡς πιθανόν.

Πιθανὸς [πείθω], ἡ, όν, Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ πείθειν (παριστάνων τὰ πράγματα μὲ τρόπον ὥστε νὰ τὰ πιστεύῃ τις), καταπειστικὸς· ἐπαγωγὸς, ἑλκυστικός, (καιν.) πολιτικός· (ἐπὶ κακοῦ) ζωπυρὸς, δόλιος· ἀπατηλός. « Πιθανώτατος πάντων ἀνθρώπων καὶ πανηρότατος, « Δημ. « Τὸ πιθανὸν, « ἀντὶ Ἡ πιθανότης. « Φύσει πρὸς τὸ πιθανὸν δυσχεράστερος κεχρημένος, « Πλ., ἦτον φυσικὰ δύσκολος εἰς τὸ νὰ πολιτεύεται. 2) (συνηθ. ἐπὶ πράγμ.) πιστευτός, ἀξιόπιστος. « Τὰ ἔργα πιθανώτερα παρεσχήσθαι τῶν λόγων, « Ξεν. « Ὁμοιώτερά τε τοῖς ἀληθινοῖς καὶ πιθανώτερα φαίνεσθαι (τὰ ζωγραφήματα), « αὐτ., τόσον ὅμοια ὥστε νὰ ἀπατοῦν τὸν θεατήν. « Πιθανωτάτην ὑπῆρχεν εἰς τὸ ἔγκλημα, « Ἀπο., ἦτον πολλὰ ἐνδεχόμενον ὅτι αὐτὸς ἔπραξε. 3) εὐπειθὴς, πειθήνιος. « Πιθανοὶ δ' αὖτως εἰσί τινες ὥστε, τὴν εἰδέναι τὸ προστατούμενον, πείθονται, « Ξεν. « Ἀνθρώπους δ' ἐστὶ πιθανωτέρους ποιεῖν καὶ λόγῳ, ἐπιδεικνύοντα ὡς συμφέρει αὐτοῖς πείθεσθαι, « αὐτ. (ἐξ ὑπ.) « Πιθανωτέρους τῷ ἄρχοντι τοὺς ἀρχομένους ποιεῖ, « αὐτ. (ὅθεν δ) Π. = Εὐπετέστατος, εὐκολοπειστος. « Πιθανὸς ἄγαν ὁ θῆλυς ὄρος, « Αἰσχύλ.

Πιθανότης (ἡ)· τὸ πρατέρημα ἢ τὸ χαρακτηριστικὸν ταῦ πιθανοῦ, ἡ δύναμις τοῦ πείθειν, τὸ ἐπαγωγὸν (ἑλκυστικὸν) κτλ. « Ἑταιρικὴ—, « Πλ.Ζ.

Πιθανουργία (ἡ)· τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πειθοῦς (πιθανότητος).

Πιθανουργικὸς, ἡ, όν. Πιθανουργοῦ ἔθους. « Τέχνη πιθανουργική, « Πλάτ., ἡ σοφιστική.

Πιθανουργὸς (ὁ, ἡ)· ὁ κάμνων (κατορθώνων) νὰ φανῇ πιθανόν τι, ἔχων τὴν δύναμιν (τὸ προτέρημα) τοῦ πείθειν.

Πιθανόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι πιθανὸν (καταπειστικὸν ἢ ἐνδεχόμενον).

Πιθανῶς, ἐπίρ. μὲ τρόπον πιθανὸν (ἐπαγωγὸν, καταπειστικὸν ἢ ἐνδεχόμενον). « Ὅπως τῷ ὀφείγματι γυναικείᾳ καὶ πιθανῶς, « Ἀρχῳ.

Πιθάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πίθος, πιθαράκι, (ἑξηπτελ.) παλησπίθαρον.

Πιθαύλης [πίθος, αὐλέω], ου (ὁ), = Ἀσκαύλης.

Πιθαυλικὸς, ἡ, όν. Πιθαύλου ἔθους.

Πιθείας, ου (ὁ), φανόμενον τι τῆς ἀτμο-

σφαίρας (μετέφορον) εἰς σχῆμα πίθου.
Πιθίσθαι, Π. μσ. ἀόρ. β΄. τοῦ Πείθω.
Πιθεύς, εως (ὁ), = Πιθεύς.
Πιθεών, ῶνος (ὁ). τὸ μέρος (κατώγι, κελλάρι) ὅπου εἶνε οἱ πιθοὶ τοῦ οἴνου, βαγεναρειό.
Πίθηαι, Ἰων. ἀντὶ Πίθῃ, β΄. ἐν. πρσ. τοῦ μα. ἀορ. β΄. τοῦ Πειθω.
Πιθηκαλώκηξ, εκος (ὁ), Κωμ. ἄνθρωπος πολλὰ πανοῦργος (πίθηκος ᾗ ἀλωπηξ), παμπόνηρος.
Πιθήκειος, α, ον. Ὁ τοῦ πιθήκου. « Πιθήκειον βλέπειν, « Εργ., ὡσὰν τὸν πιθηκον.
Πιθηκιαῖος, α, ον, = Πιθήκειος.
Πιθηκιδεύς, έως (ὁ), τὸ μικρὸν τοῦ πιθήκου, μαϊμουδάκι.
Πιθηκίζω, Μ. ἰσω. Μιμοῦμαι ἢ ὁμοιάζω τὸν πίθηκον.
Πιθήκιον (τὸ) καὶ
Πιθηκίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Πίθηκος, μαϊμουδάκι.
Πιθηκισμός (ὁ). τὸ πιθηκίζειν, μίμησις γελοία (κυρ. πρὸς κολακείαν τινός), (Γαλλ.) singerie.
Πιθηκοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν πιθήκων, ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ πίθηκον.
Πιθηκόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν (σχηματισμὸν, ἐξωτερικὴν) πιθήκου.
Πίθηκος (ὁ). [πίθω], τὸ γνωστὸν μιμητικὸν ζῶον, ἢ μαϊμοῦ (μτνμ.) ἄνθρωπος ἄσχημος (κοντὸς, γελοῖος), μασκαρᾶς. 2: εἶδος ἰχθ. σελαχώδους.
Πιθηκοτραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω πιθήκους, τρέφομαι μὲ κρέας πιθήκων.
Πιθηκοφορος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) πίθηκον ἢ, σημαδεμένος μὲ σχῆμα πιθήκου.
Πιθηκώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πίθηκον, πιθηκοειδής. « Οἱ τὰ ὦτα μικρὰ ἔχοντες, πιθηκώδεις, « Ἀριστ.
Πιθήμων, **Πιθήνιος**, = Πειθήμων κτλ.
Πίθηξ, ηκος (ὁ), σπν. ἀντὶ Πίθηκος.
Πιθήσας, Π. ἀντὶ Πεισθείς, ἀορ. τοῦ Πείθομαι.
Πιθήσω, Π. ἀντὶ Πεπιθήσω, μέλλ. ἀνμλ. τοῦ Πέποιθα.
Πίθι, β΄. ἐν. προσ. τοῦ ἀνμλ. ἀορ. β΄. τοῦ Πίνω.
Πιθίακος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πίθος.
Πιθίτης, ου (ὁ) καὶ **Πιθῖτις**, ιδος (ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα πίθου. ‖. (σύν. ἀρσ.) = Πιθεύς. (θηλ.) εἶδος μήκωνος.
Πιθόγαστρος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ ἔχων μεγάλην (ἴσα μὲ πίθον) γαστέρα.
Πιθοίγια (τά), (ἑορτ. Ἱερά) ἑορτή τις εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου ὅταν πρωτοάνοιγαν τοὺς πίθους (τὰ βαγένια) μὲ τὸ καινούργιον κρασί.
† **Πιθοιγία** (ἡ), Γλσ. [πίθος, οἴγνυμι]. Ἄνοιγμα τοῦ πίθου (τοῦ βαγενιοῦ) μὲ τὸ καινούργιον κρασί.
Πιθοκοίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων τὴν κοίτην του (κοιμώμενος) ἐντὸς πίθου, (καθὼς ὁ Διογένης).
Πίθος (ὁ), [συγγ. τῷ Βυθὸς, καθὼς Πυτίνη = Βυθίνη κτλ.]. ἀγγεῖον μέγα πήλινον (κυρ. διὰ κρασί), πιθάρι βαγένι. 2) (μτνμ.) = Πιθεύς.
Πιθώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πίθου.
Πίθων, ωνος (ὁ), Π. ἀντὶ Πίθηκος.
Πιθὼν, ῶνος (ὁ), = Πιθεών.
Πιθὼν, οῦσα, όν, Ἀττ. ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Πείθω.
Πικέριον (τὸ), [Φρυγ.], μουστάρδα ἢ καυμάκι.
Πίκρα (ἡ), εἶδος ἀντιδότου. « Δι' ἀλόης —, « Ἰατρ.
Πικράζω, Μ. άσω, νλγ. ἀντὶ
Πικραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι πικρὸν (ἢ μτνμ. ἐπὶ λόγου) στρυφνὸν κτλ. (μτφορ.) λυπῶ, πειράζω· ἐρεθίζω, παροργίζω, (ἢ πθ. ἢ μσ.) ὀργίζομαι, χαλεπαίνω· (ἢ ἁπλ.) ἐνοχλοῦμαι, δυσαρεςοῦμαι· (κοιν.) πικραίνομαι· (ἐνίοτε) τυραννοῦμαι, παιδεύομαι. « Ὁ ζωγράφος κανεῖ τε χ πικραίνεται, « Ἀθ. « Οἷς (ὀνόμασι) πέφυκεν ἀκοὴ πικραίνεσθαι, « Δ. Ἁλ., Γαλλ.) choquer (blesser) l'oreille.
‡Πικραντικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ πικραίνειν (ἐρεθίζειν κτλ.), ἐγγιτικός.
Πικραντικῶς, επρ. Μὲ τρόπον πικραντικὸν (ἐγγιτικὸν).
Πικρᾶς, άδος (ἡ), τὸ φυτὸν Ἀνδρόσακες.
Πικρασμα (τὸ) καὶ
Πικρασμὸς (ὁ), τὸ πικραίνειν ἢ πικραίνεσθαι, (μτφορ.) ἐρεθισμὸς, παροργισμὸς.
Πικρία (ἡ). γεῦσις πικρὰ, πικράδα· (μτφορ.) χαλεπότης, δυστροπία· δυσαρέσκεια· μνησικακία. « Ἐδίδασκον δὲ (εἰ Λακεδ.) τοὺς παῖδας καὶ λόγῳ χρῆσθαι πικρίαν ἔχοντι μεμιγμένην χάριτι, « Πλ. « Τὴν Δημοσθένους πικρίαν, « Πλ. « Πᾶσα πικρία καὶ θυμὸς καὶ ὀργὴ ἀφεθήτω ἀφ' ὑμῶν, « Γρφ.
Πικρίδιος, α, ον. Ὀλίγον τι πικρὸς, πικρούτσικος.
Πικρίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι (ὀλίγον τι) πικρὸς, ἔχω πικρὸν γεῦσιν.
Πικρὶς, ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ (κιχωρίου), πικραλίδα, πικρεμάρουλον, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Αγν.) ἀντίδι. « Σφῶν δισσὴ· ὧν ἡ μὲν ἀγρία, πικρὶς, ἡ καὶ κιχώριον καλουμένη, « Δσκρ.
Πικρόγαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνάψας πικρὸν (ἀλέθριον) γάμον.
Πικρόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πικρὰν (φαρμακερὴν) γλῶσσαν, φαρμακόνων μὲ τοὺς λόγους του.
† **Πικρογάνος** (ὁ, ἡ). ὁ γενιῶν (πηγάζων, προξενῶν) πικρίαν.
Πικροθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιφέρων ἢ ἀποθανὼν μὲ πικρὸν θάνατον.
Πικρόθυμος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπιρ. -θύμως. Πικρὸς τὴν καρδίαν, ἀνήλεής, διεστραμμένος.
Πικρόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν πικρὸν καρπόν.
Πικρολογία (ἡ). πικρὸς λόγος, πικρία ἐκφράσεων.
Πικρόλωτος (ὁ), εἶδος λωτοῦ.
Πικροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τι νὰ γένῃ πικρὸν (νὰ πικρίσῃ), πικρότητος ἐμποιητικός.
Πικρόστομος (ὁ, ἡ). πικρὸς ἐν τῷ πίνειν. « Κύλιξ —, « Κ. Μάνασσ.
Πικροφορος (ὁ, ἡ). ὁ πικρῶς κείων, πικρὸς καὶ φλογερός.
Πικρὸς [τὸτος, παρβλ. Πεπεδανὸς], ὰ, όν. Πικρὸς, ἁλμυρὸς, (ἐν γέν.) δυσάρεστος εἰς τὴν γεῦσιν (καὶ μτνμ. εἰς τὴν ἀκοὴν)· (ἁπλῶς) ἀπεχθὴς, ἀποτρόπαιος· (μτφορ.) λυπηρὸς, ἀνιαρὸς· (ἐπὶ ἀνθρ.) αὐστηρὸς, ὀργίλος, δύστροπος ἢ λυπημένος, (κοιν.) πικραμένος· (μτνμ.) ὀδυνηρὸς· φαρμακερὸς· (ἐπὶ λόγ.) δηκτικὸς, ἐγγιτικός. « Ῥίζαν (« Ἄλυπην) πικρὰν, « Ὅμ. (καὶ μτνμ.) « Πικρὰ βέλη, « Θκρ. « Πικρὸν ἔρωτα, « αὐτ. « Σοφὴς —, « Ἐπιγρ. « Δάκρυον πικρὸν, « Ὅμ. « Πικρὰς ὠδῖνας, « αὐτ. (καὶ μτφορ.) « Περίλυποί τε καὶ πικροὶ γίνονται, « Ἱππκρ. « Οἱ δὲ πικροὶ, δυσθύμητοι, καὶ πολὺν χρόνον ὀργίζονται· κατέχουσι γὰρ τὸν θυμόν, « Ἀρστ. « Τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων ἀκριβῆ καὶ πικρὸν ἐξεταστήν, « Πλ. « Ἀνακωχὰς πικρὰς ἄρτι τοῦ φόγου, « Σορ. (καὶ ἀντ.) « Πικρὰς θεοῖς, « αὐτ., μαιμώς.
Πικρότης (ἡ), ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ πικροῦ, πικράδα (μτφορ.) στρυφνότης χαρακτῆρος, δυσκολία, αὐστηρότης, ὀργιλότης, κακία.
Πικροφαγία (ἡ). τὸ ἅνα τρώγῃ τις (ἵνα τρέφηται μὲ) πικρά
Πικροφορος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (καρποφορῶν) πικροὺς καρπούς.
Πικρόφυλλος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πικρὰ φύλλα.
Πικρόχολος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων (βαπτιζόμενος μὲ) πικρὰν χολὴν, φαρμακερὸς (κυρ. καὶ μτφορ.). « Τοῦ Ἀρχιλοχείου) πικρόχολα στόματος. « Ἐπιγρ.
Πικρόχυμος (ὁ, ἡ), πικροῦ χυμοῦ περιεκτικός, πικρὸς (τὴν γεῦσιν).
Πικρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ πικρὸν· (μτφορ.) = Πικραίνω, ἐρεθίζω.
Πικρώδης, ες (ὁ, ἡ). πικρὸς ὑποστῶν.
Πικρῶς, ἐπ ρ. Μὲ πικρίαν, πικρὰ, φαρμακερὰ (πάντοτε σχετὸν μτφορ.) « Πικρῶς ἐπιτιμᾶν (δυσπετίζειν, ἐξετάζειν, ἀπαιτεῖν κτλ.), « Αξ. « Πικρῶς καὶ μὴ πικρῶς, « Δημ. « Πικρῶς ἔχειν, διακεῖσθαι πρός τινα, « Αξ., ὀργίζεσθαι, μισεῖν, μανίᾳ κακαίνειν.
Πιλάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πῖλος.
Πιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πατῶ μαλλὶ πρὸς κατασκευὴν πίλου (κατὰ ἰδ. ἐν γέν.) θλίβω, πιέζω, ἰσοκαθ.) στρογγυλάνω ἢ πυκνόνω τι διὰ πιέσεως, τὸ κάμνω νὰ στριξῃ. « Τρίφει σκληρᾷ πιλιύντα, τὸ θέρμα, « Γαλ. « Νέφη ἐκ τῶν ἁπαλῶν πιλοῦσθαι, « Πλ. « Ἠκολούθησαν οἱ πολέμιοι πιλήσαντες, ὡς μάλιστα ἦν δυνατὸν, τοὺς λόγους, « Δ. Ἁλ., ἴδε καὶ Πιλίνη.
Πιλημα (τὸ), μαλλὶ πατημένον (πεπιλημένον). ‖ Ἐσρκ.) κατασκ. (ἐν γέν.) πᾶν ὅτι εἶνε πυκνὸν ὡς ἂν κατασκ. (ἁπλ.) = Πῖλος. « Τρίγας βλασφαίνειν παρεσκεύασεν, ὥστε ἀντὶ πιλημάτων τινῶν εἶναι τὰ κεφαλῆ, « Σρσ.
Πίλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πιλέω, πάτημα (κυρ. μαλλιοῦ πρὸς κατασκευὴν κατσκ), πύκνωμα. « Οἱ ὠφαῖοι χειμῶνες ἰσχὺν ἐμποιοῦσι τῇ πιλήσει ᾗ πυκνώσει καὶ εὐβλαστίᾳ, « Θφρ.
Πιλητής, οῦ (ὁ) (ἔχων ἔργον τὴν πι-

λησιν (τὸ πάτημα κυρ.) τῶν μαλλιῶν, (Τουρκ.) κετσετζῆς.

Πιλητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ πυκνόνειν [καθὼς ὁ πιλητὴς τὰ μαλλιά]· πιλητοῦ ἴδιος. ¤ Τὸ ψύχος πιλητικόν ἐστιν,¤ Ἀρστ. ¤Τέχνη πιλητική,¤ Πλάτ., ἡ πιλοποιϊκή.

Πιλητός, ἡ, όν. Πεπυκνωμένος διὰ πατήματος, πεπιλημένος, ἡ· ὑνάμενος νὰ πατηθῇ [νὰ σφιχθῇ] ἐν εἴδει πίλου [κετσέ]. ¤ Πιλητὰ δὲ ὅσα τῶν ριζῶν μόνιμον ἔχει τὴν πίεσιν,¤ Ἀρστ.

Πιλίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πίλος.

Πίλινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ πῖλον (κετσέ).

Πιλίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πῖλος, σκουφέτσα (ἀπὸ κετσέ), κιουλαφάκι. ¤ Ἔθος ἐστὶ τοῖς οἰκέταις, ὅταν ἐλευθερωθῶσι, ξύρεσθαί τε τὰς κεφαλὰς, ἢ πιλία φορεῖν,¤ Πλ.

Πιλιπής, ής (ὁ, ἡ). [λέξις] τῆς ὁποίας ἐλλείπει (ἀπεκόπη) τὸ στοιχεῖον πῖ.

Πιλίσκος (ὁ), =Πιλίον.

Πίλναμαι (παρε. Ἐπιλνάμην), Π. ἐγγίζω, πλησιάζω, (μὲ δοτ.) ¤ Ἅρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πίλνατο, ἄλλοτε δ' ἀέξασκε μετήορα,¤ Ἰλ. Ψ. (καὶ προθετ.) ¤ Τῆς μὲν θ' ἁπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὐδεῖ πίλναται,¤ Ἰλ. Τ. (καὶ χ. πτ.) ¤Γαῖα ᾗ οὐρανὸς πίλνατο,¤ Ὑσ. ¤Χαῖται πίλναντο (ἄλλ. ἀναγν. πέτναντο),¤ Ἰλ. Χ., ἐσύροντο κατὰ γῆς, [ἐκ τοῦ

Πιλνάω-ῶ, Π. ἀντὶ Πελάζω, (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ¤Βορέας ἐοῦς πιλνᾷ χθονί,¤ Ἡσ.

Πιλοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πῖλον (κετσέν ἢ σκούφιαν).

Πιλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω πῖλον (κετσέν) ἢ πίλους (κιουλάφια).

Πιλοποιητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς πιλοποιΐαν.

Πιλοποιΐα (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ πιλοποιοῦ, κατασκευὴ πίλων.

Πιλοποικός, ἡ, όν, =Πιλοποιητικός.

Πιλοποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων πῖλον (κετσέν) ἢ πίλους (καπέλλα, κιουλάφια).

Πῖλος (ὁ), = Πίλημα, (Τουρκ.) κετσές, (Γαλλ.) feutre· (συνεκδ.) πᾶν ὅ,τι εἶνε πεπιεσμένον ἀπὸ κετσέν, σάγισμα, τάκης, καλτσοῦνι· θώραξ[;]· σφαῖρα διὰ παίγνιον· (κυρ. δέ) σκέπασμα τῆς κεφαλῆς, σκούφια, κιουλάφι· περικεφαλαία [ἐνδυμένη ἀπὸ μέσα μὲ κετσέν).

†Πῖλος (ὁ), [Δτ.], λόχος τῶν παρὰ Ῥωμαίοις πεζῶν στρατιωτῶν (Τριαρίων).

Πιλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ πῖλον (σκέφιαν ἀπὸ κετσέν, κιουλάφι), εἶμαι πιλοφόρος.

Πιλοφορικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πιλοφόρον, πιλοφόρου ἴδιος.

Πιλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν πῖλον (σκούφιαν ἀπὸ κετσέν, κιουλάφι), (ὠθ. ‖-οῦσα.) ¤Λαμένιος μὲν παρὰ Ῥωμαίοις, ἀξιωματικὸς δέ τις παρὰ Σκύθαις.

Πιλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Πιλέω. ¤ Διὰ τὸ πιλοῦσθαι (τὰς ῥίζας) τῷ ψύχει,¤ Θεόφρ. ¤Τὸ πλεῖστον γένος τῶν πολυπέδων οὐ διείζει· καὶ γὰρ φύσει συντηκτικόν ἐστι· σημεῖον δέ· πιλούμενος γάρ, ἀφίησιν ἰσί τι, καὶ τέλος ἀφανίζεται,¤ Ἀρστ. (ὅθεν ἡ παροιμ.) ¤ Δὶς ἑπτὰ πληγαῖς πουλύπους πιλούμενος,¤ Ζηνόδ.

Πιλώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πῖλον, πυκνός.

Πίλωσις, εως (ἡ), =Πίλησις.

Πίλωτός, ἡ, όν, =Πίλητος. ‖ (οὐσ.) Πιλωτὸν (τό), =Πῖλος, πίλημα.

Πιμελή (ἡ), [πίων]. πάχος, ὄθ.

Πιμελής, ές (ὁ, ἡ). παχὺς, εὐτραφής.

Πιμελόομαι-οῦμαι, Μ, ωθήσομαι. Γίνομαι πιμελής, παχύνομαι.

Πιμελώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πιμελήν (¤Ἔστι δὲ τὸ τῶν ἰχθύων σῶμα πιμελῶδες, ἐν οὐ πήγνυται,¤ Ἀρστ.)· ἀρκετὰ παχύς.

Πιμπλάνω ᾗ

Πιμπλάω-ῶ, Π. ᾗ

Πιμπλέω, Ἰων. ἀντὶ Πίμπλημι.

;Πίμπλη, Δωτ. ἀντὶ Πίμπλαθι, πρς. τοῦ

Πίμπλημι [πλήθω, πολύς], Μ. πλήσω (ἀόρ. Ἔπλησα ᾗ πθ. Ἐπλήσθην, πθ. πρκ. Πέπλησμαι). Γεμίζω, χορταίνω (κυρ. ᾗ μεταφορ.)· (πθ.) σιμπληρούμαι· (μὲ γεν. ἑλλ. ἐκ δ'.) ¤ Πλῆσαν δ' ἅρα πήρην αὐτου,¤ Ὀδ. Ρ. ¤ Πλήσας τὸν στόγγον ὄξους,¤ Γρφ. ¤ Πλήσατε (γάλακτος) τὰ εὔβατα,¤ Θκρ. (καὶ μσ.) ¤Πλησάμενος οἴνοιο θέπας,¤ Ἰλ. Ι. ¤ Πλησάμενος θυμὸν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,¤ Ὀδ. Ρ. (ᾗ πθ.) ¤ Σηκοὶ βοῶν πλήσθησαν,¤ Θκρ. (ᾗ μτγμ.) ¤Ἐπλήσθη ὁ χρόνος (ὁ Ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι) τοῦ τεκεῖν αὐτήν,¤ Γρφ., συνεπληρώθησαν.

Πιμπράω-ῶ, Π. ᾗ

Πίμπρημι [πρήθω], Μ. πρήσω (ἀόρ. Ἔπρησα καὶ πθ. Ἐπρήσθην, πθ. πρκ. Πέπρησμαι). Καίω, πυρπολῶ, κατακαίω· (μτγμ.) ἐξάπτω· (ἐνίοτε) φλογόνω, [ὡς Πρήθω).

;Πίνα, ης (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Πίννα, ἡ ᾗ) Πίνος.

Πινακηδόν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πίνακος.

Πινακιαῖος, α, ον. Ἴσος μὲ πίνακα (σανίδα) τὸ χόνδρος.

Πινακίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πινακὶς ἢ τοῦ

Πινάκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πίναξ, σανιδάκι (κυρ. διὰ γράψιμον ἢ ζωγράφισμα), πινακίδα· εἰκονισματάκι (πρόστυχον)· σανιδάκι τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν εἰς τοὺς λαχνοὺς καὶ τὰς ψηφοφορίας ὡς μπαλλετί· βιβλιαράκι· ὁμολογία· (ἐνίοτε) πινακάκι ἢ τραπεζάκι (τῶν πτωχῶν) [ᾗ. (μτγν.) πινακάκι. ¤ Καὶ γὰρ ἐγὼ τὸ πινάκιον θεραπεύω, καὶ πλύνω αὐτὰ καὶ ἐκμάσσω,¤ Ἐπίκτ.

Πινακὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Πίναξ, (κοιν.) πινακίδα· (εἰς τὸ πλθ.) σημειωματάριον, (Γαλλ.) tablettes (¤ Ἐν δὲ ταύταις ᾗ πινακίδες ἦσαν αὐτοῦ, γράμματα καὶ λόγους ἔχουσαι τῆς ταμιευτικῆς ἀρχῆς,¤ Πλ.)· (ἐνίοτε) κυττάκι, δίπλωμα (¤ Παρὰ Καίσαρος πινακίδες,¤ Ἐπίκτ.)· (σπν. καὶ μτγν.) πινάκι. 2) εἶδος χοροῦ. ¤ Μετ' αὐλῶν δὲ ὠρχοῦντο ᾗ τὴν καλουμένην πινακίδα,¤ Ἀθ.

Πινακίσκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Πινακίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πινακὶς.

Πινακογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ἢ ζωγραφίζω ἐπὶ πίνακος· σχεδιάζω ¤ τὴν γεωγραφικὸν πίνακα εἰνὸς τόπου.

Πινακιγράφημα (τό). Ζωγραφιὰ ἐπὶ πίνακος.

Πινακογραφία (ἡ). ἡ ἐπὶ πίνακος γραφὴ ἢ ζωγραφιὰ· (κυρ.) σχεδίασμα γεωγραφικοῦ πίνακος· (συνεκδ.) πίναξ γεωγραφικὸς, χάρτα.

Πινακογραφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς πινακογραφίαν.

Πινακογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων ἢ ζωγραφίζων πίνακας [ἢ χάρτας κτλ.] ἐπὶ πινάκος, εἰκονογράφος. ¤ Πλεῖστοι δ' ἁβδήρῖται ὑπὸ τῶν πινακογράφων ἀναγράφονται,¤ Στφ.

Πινακοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καμωμένος εἰς) εἶδος (σχῆμα) πίνακος.

Πινακοθήκη (ἡ), μέρος (δωμάτιον) ὅπου φυλάττονται πίνακες (εἰκόνες ἢ χάρται), ἀποθήκη ζωγραφιστῶν πινάκων.

Πινακοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν πίνακας ἢ πουλιὰ (μαδημένα καὶ ἁρδιασμένα ἐπὶ πίνακος, καθὼς ἐφευρίσκουν νὰ τὰ πωλοῦν εἰς τὰς Ἀθ.).

Πινάκωσις [†πινακόω], εως (ἡ). στρῶσιμον μὲ πίνακας (σανίδια) ἢ πλάκας πινακοειδεῖς, πάτωμα.

Πίναξ [†πῖνος = πίτυς], ακος (ὁ). (ἐν γέν.) σανίδι, σανίδα (¤ Πίνακας νεῶν κύμασι φορέουσιν,¤ Ὀβ. ἀλ.)· (ἰδιαιτ.) σανίδι ὁπὸ γράψιμον ἢ ζωγράφισμα, πινακίδα (¤Γράψας ἐπὶ πίνακι πυκτῷ,¤ Ἰλ. Ζ., παρβλ. Δίπτυχος)· εἰκών, ζωγραφιὰ (κυρ. εἰς σανίδι). [¤ Πίνακα τῆς νίκης ἀνέθηκε, τοιαύτην ἐπιγραφὴν ἔχοντα,¤ Πλ. ¤ Ὅτε τὸν ἐν Λίνδῳ Ἡρακλέα ἔγραφεν, ἐπέγραψε τῷ πίνακι,¤ Ἀθ.)· χάρτα (¤ Χάλκεον πίνακα, ἐν τῷ γῆς ἁπάσης περίοδος ἐνετέτμητο, καὶ θάλασσά τε πᾶσα καὶ ποταμοὶ πάντες,¤ Ἡρ.)· κατάστιχον, σημειωματάριον· (ἰδιαιτ.) κατάλογος τῶν περιεχομένων εἰς βιβλίον· σημείωσις (καταγραφὴ) χρονολογικὴ ἢ ἱστορική. ¤Ἀνέγραψε δ' αὐτὴν Καλλίμαχος ἐν τῷ τρίτῳ Πίνακι τῶν Νόμων,¤ Ἀθ.). ¤ Περγαμηνοὶ πίνακες,¤ Δ. Ἁλ., οἱ κατάλογοι τῆς βιβλιοθήκης τῆς Περγάμου)· διάγραμμα ἀστρολογικὸν (ὀθ. ¤ Ἡ περὶ τὸν πίνακα μέθοδος,¤ Πλ., ἡ ἀστρολογία). (εἰς τὸν Ἡσυχ.) τὸ ξύλινον (καὶ καταχρ. τὸ λίθινον) ἀκόνι τῶν σκυτοτόμων (¤ Παρασκονᾷ δὲ μάλιστα τὰ σκληρὰ· διὸ καὶ οἱ σκυτοτόμοι παιοῦνται τοὺς πίνακας ἀχράδας,¤ Θφρ.)· πινάκι (κυρ. ξύλινον), ταβλᾶς, σανίδα. ¤ Τοῖσιν δ' αὖ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ὀπαλέων,¤ Ὀδ. Π.

Πινάριον (τό), εἶδος χαλκάνθου (βιτριολιοῦ), (ἄλλ.) Σταλακτίς.

Πιναρὸς [πίνος], ά, όν. Δερωμένος.

Πιναρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ πιναροῦ, λέρα.

Πιναροχαίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων πιναρὰν χαίτην (κόμην), αὐχμηρὸς τὴν κόμην.

Πιναρόω-ῶ [πιναρὸς], Μ. ώσω. Δερώνω.

;Πινάω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πινόω.

Πινηρὸς, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Πιναρός.

Πινικὸν (τό), =Πινικόν.

Πίννα ᾗ Πίννη, ης (ἡ). τὸ γνωστὸν θαλασσ. ὄστρεον, ἡ πίννα. 2) (συνεκδ.)

τὸ μαργαριτάριον ἢ τὸ πινυόμαλλον. 3) εἶδ. νομίσματος ἢ (;) βάρος. «Μνᾶ εἶσι γ', πίνας ἑ, » Σχλ. Ἀμφ.

Πιννικόν (τό), (ἴνν. ἔριον). τὸ μαλλὶ ἢ μεταξὺ τῆς πίννας, τὸ πινυμαλλον (ἀπὸ τοῦ ὑπ. κατεσκεύαζον πολύτιμα ὑφάσματα). 2) (κατ' ἄλλους) τὸ μαργαριτάρι ἢ ἡ μαργαριταρόρριζα.

Πίννινος, η, ον. Ὁ τῆς πιννης. «Λίθος —, » Γρφ. = τῷ Ⅱ. ὑπ.) **Πίννινον** (τό), τὸ μαργαριτάρι ἢ ἡ μαργαριταρόρριζα ἢ τὸ Πινυόμαλλον, ὄθεν

Πιννινότριχος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου αἱ τρίχες ὁμοιάζουσιν ὡς τὸ πίννινον (σεβάφι ἢ πινυόμαλλον).

Πιννοτήρης [πίννα, τηρέω], ου (ὁ). εἶδος μικροῦ καρκίνου ἢ καρίδας τὸ ὁποῖον ζῇ ἐντὸς τῆς πίννας.

Πιννοτρόφος (ὁ, ἡ). (τόπος) τρέφων (ἔχων καλλιὰς καὶ καλιὰς) πίννας.

Πιννοφύλαξ, ακος (ὁ), = Πιννοτήρης.

Πιννώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς πίννας, ὅμοιος μὲ πίνναν. (εἰς τὸν Ξενοκράτ. ὁ Κορ. διορθ. Πηλώδης).

Πιννώτις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Πιναρός.

Πῖνον (τό), [Αἰολ. vinus], εἶδος ζύθου (μπίρας) ἀπὸ κριθάρι.

Πίνος (ὁ). ῥύπος (κυρ. ἀπὸ λίγδαν), λέρα (μτφ.) τὸ φυσικὸν καὶ ἀνεπιτήδευτον τῶν ἀρχαίων συγγραμμάτων ἢ τεχνουργημάτων, ἁπλότης (ἀφέλεια) ἀρχαϊκή, **vernis d'antiquité**. «Ἐθαύμαζε δὲ τοῦ χαλκοῦ τὸ ἀνθηρόν, ὡς οὐ πίνῳ πρωτοεικὰς οὐδὲ ἰῷ, βαφῇ δὲ κυανέῳ στιλβοντος,» Πλ. «Ὁ δὲ ἦν καὶ λέγειν ἱκανὸς, οὐ τοὺς νεωτέρους ἐκμιμησάμενος σοφιστὰς, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἀρχαῖον πίνον τῆς λογογραφίας ἀμιλλώμενος,» Σδ., [ἐκ τοῦ

Πῖνος (ὁ'), = Πίτυς. (ὄθ. τὸ Δτν.) **pinus**.

Πινόω-ῶ [πῖνος], Μ. ώσω. Λερόνω, (κυρ.) ἀλείφω μὲ λάδι κτλ., λαδόνω, λιγδόνω, (ὄθ.) «Πεπινωμένος (ἀθλητὴς ἢ λόγος),» Λξ., = Εὐπινής.

Πινύς, ύος καὶ

Πίνυσις, ιος (ἡ), Π. νοῦς, πνεῦμα, σύνεσις, φρόνησις, [ἐκ τοῦ

Πινύσκω ἢ **Π.νύσσω** [πινύω, = πινέω], Μ. πινύσω (πθ. πρκ. ἀντὶ ἐνεστ. Πέπνυμαι, ἀόρ. πθ. Ἐπινύσθην), Π. (κατὰ λέξ.) ἐμπνέω (συνκδχ.) συνετίζω, σωφρονίζω, (καιν.) βάλλω γνῶσιν. «Ἤδη γάρ με ξ ἄλλοτ' ἐὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμή, » Ἰλ. Ξ. (καὶ ἀμτβτ. ἢ αὐτπθ.) «Ὁπόταν χειμέριαν κατὰ μῆνα πινύσκῃ Ζεὺς ἡματα τεσσαρακαίδεκα,» (Σιμων. ὁ παρ') Ἀρχτ., ἡσυχάζῃ, κατευνάζεται, (κατὰ λέξιν) φρονιμεύῃ. (καὶ πθ.) «Ἣν (σοφίαν) Ὀρφεὺς ὑπὸ τῆς μητρὸς ἐπινύσθη,» Ἰαμβλ., ἐνεπνεύσθη, ἐδιδάχθη.

Πινυτὴ καὶ **Πινυτὰς**, ῆτος καὶ Δ. ᾶτος (ἡ), Π. σύνεσις, φρόνησις. «Κάλλιος ξ πινυτᾶτος,» Ἔκγρ.

Πινυτός, ή, όν, Π. συνετός, φρόνιμος.

†Πινυτότης (ἡ), = Πινυτὴς, σύνεσις, φρονιμάδα.

Πινυτόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. πινυτὸς τὰς φρένας, φρονιμώτατος.

Πινυτῶς, ἐπίῤ. Π. συνετῶς, φρονίμως.

Πινύω, Μ. ύσω, = Πινύσκω.

Πίνω, Μ. πίομαι καὶ πιοῦμαι (ἀόρ. Ἔπιον [ὄθ. κῤς. Πὶε καὶ Πίθι], πρκ. Πέπωκα καὶ πθ. Πέπομαι, ἀόρ. πθ. Ἐπόθην καὶ τὸ θετ. Ποτέον). Πινω· (μτνμ.) ποτίζομαι, ῥοφῶ. (μὲ αἰτ.) «Πῖε οἶνον, ἔπει φάγες,» Ὀδ. Ⅰ. «Αὐτὸς μὲν οἶνον, ἐγὼ δὲ ὕδωρ πίνω,» Δημ. (καὶ καταχρ.) «Πίνοντες κρηνῆρας ἔδυσα,» Ἰλ. Θ. (ἢ γεν. ἑλλ.) «Οὐδ' ἂν τοῦ γε πιεῖν ὕδατος σάγε δοίης,» Θκρ. (ξ χ. πτ.) «Ποταμὸν δὲ κατὰῖε πιόμενος,» Ὀδ. Κ. (ξ ἑλλ.) «Πεπωκότ' ἐν δόμοισι χρὴ μένειν,» Εὐρ. «Ὦ πῖθι, ἢ ἄπιθι,» Παροιμ. «Ἐγὼ καὶ Κλεόνικος ἐπίνομεν (ἔνν. οἶνον),» Θκρ., ἐτρωγοπίναμεν, (καὶ μτνμ.) «Τὰ φυτὰ, ὅταν, ὅσῳ ἤδιται, τοσοῦτο πίνῃ (ἔνν. τοῦ ἐκ Διὸς ὕδατος), μᾶλλα ὀρθά τε αὔξεται καὶ θάλλει,» Ξεν.

Πινώδης, ους (ὁ, ἡ). = Πινόεις, πιναρὸς, (Τουρκ.) μουρδάρης.

Πινωδία (ἡ). ἀπαιρία, ἀκαθαρσία, (Τουρκ.) μουνταρλίκι.

Πίνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πινόω, λέρωμα· (κυρ.) λάδωμα, λίγδωμα, (συνκδχ.) λάδισμα. «Χρυσοῦ —, » Γρφ.

Πιεσ.δής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ σχῆμα (εἶδος) τοῦ στοιχείου πῖ (Π).

Πίομαι, μέλλ. τοῦ Πίνω. 2) (σπνττ.) Π. ἀντὶ Πίνω, (Πίνδ. Ὀλ. ς', 157).

Πῖον, ονος (τό), ὑδ. τοῦ Πίων, παχύ. Ⅱ. (ὡσ.) πάχος· (κυρ.) βούτυρον ἢ καϊμάκι.

Πιονόμος (ὁ, ἡ), Π. [πίων, νομή]. ὁ ἔχων παχείας βοσκάς.

Πῖος, α, ον, Π. (σπν.) ἀντὶ Πίων, παχύς· εὔφορος.

Πῖος, εος-ους (τὸ), = Πῖαρ.

Πιότερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Πῖος, παχύτερος, (ὄθ.

Πιοτέρως, ἐπίῤ. Παχύτερον, λιπαρώτερον.

Πιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πίονος, παχύτης, πάχος, ἴδε Πιάω.

Πιοῦμαι, μέλλ. τοῦ Πίνω.

Πιάω-ῶ, Μ. ώσω, = Παίνω, Παχύνω. «Παῦε, μὴ πιοῦ (κατὰ διορθ. ἀντὶ Ποιοῦ), μῆτερ· θάσσον σεαυτήν, εἶπον, ἐκ μέσου ῥῆξεις. ἢ τὴν ἐκείνου πιότητα (κατὰ διορθ. ἀντὶ Ποιότητα) μιμήσῃ, » Μυθ.

Πίπερι, εως (τό), = Πέπερι.

Πιπερὶς, ίδος (ἡ). τὸ πιπερόδενδρον.

†Πιπίζω, ἀμφ. ἀντὶ -

Πιπίσκω, Μ. πίσω (ἀόρ. Ἔπισα). Δίδω εἴς τινα νὰ πίῃ, τὸν ποτίζω. «Πίσω ἀφ' ἁρκας ὕδωρ, » Πίνδ.

Πιπλάω-ῶ ξ

Πίπλημι, Ο. ἀντὶ Πίμπλημι.

Πίπος (ὁ), = ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Πιπώ.

Πιπτίζω, Μ. ίσω. Φωνάζω ὡς ἀν-

Πίπτος (ὁ), [ὀνμτπ.]. κουλάκι (νεογέννητον), νεοσσὸς, (καιν.) πιπίνι (μόνον τοῦ περιστεριοῦ).

Πίπρα (ἡ), εἶδ. κιτρινοῦ (δρυοκολάπτου), [ἄλλ.] Πικπώ.

Πιπράσκω [περάω, πέρνημι], Μ. περάσω καὶ πθ. πραθήσομαι καὶ (σύγχρηστ.) πεπράσομαι (πρκ. Πέπρακα ξ πθ. Πεπράμαι, ἀόρ. πθ. Ἐπράθην). Πωλῶ (κυρ. ἐπὶ ἐκείνων τῆς θαλάσσης καὶ εἰς ξένον τόπον), (μτφορ.) προδίδω. «Οἵμοι πέπραμαι κἀπολώλα, » Σοφ.

Πιπράω-ῶ ξ

Πίπρημι, Π. ἀνεὶ Πίμπρημι.

Πιπρήσκω, Ἰων. ἀνεὶ Πιπράσκω.

Πίπτω [συγγ. τῷ Πετάννυμι], Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Ἔπεσον καὶ [ἐνίοτε] Ἔπτακα), πρκ. Πέπτωκα). Πέφτω (κατὰ ξῆξ)· πραγμάτιζομαι.. (μὲ δοτ. προθετ.) «Πεσὼν ἐν κονίῃσιν, » Ὅμ. «Τεύχεα δ' ἐπὶ χθονὶ πίπτεν, » αὐτ. (ἢ αἰτ.) «Εἰς ἄλλο πίπτει, » Ἡσ. «Ῥίψαι ἐπὶ πάντας τοὺς κλήρους, τὸν δὲ παρ' αὐτὸν πεσόντα ἀναιρεῖσθαι, » Πλάτ. (ὄθ. πθ.) «Καὶ ἔπεσεν ὁ κλῆρος ἐπὶ Ματθίαν, » Γρφ. (ἢ γεν.) «Πεσὼν ἐκ νηὸς, » Ὀδ. Κ. (καὶ χωρὶς πρθ.) «Πεδίῳ πέσεν, » αὐτ. (ἢ ἐπιῤ.) «Δράγματα δ' ἐπήτριμα πίπτον ἔρυθρ., » Ἰλ. Σ. «Κούρη σοι χθὼν ἐπάνωθεν πέσοι,» Εὐρ. «Καὶ ἔπεσον χαμαὶ, » Γρφ. (καὶ ἀπολ.) «Δρῦς τάμνου, καὶ δὲ μιγάλα πτυπέσσασι πίπτον,» Ἰλ. Ψ. «Οἱ κύβοι οὐ ταὐτ' ἀεὶ πίπτουσι, » Στρ. 2) πίπτω παθενά ἢ κατά τινος, ἐπιπίπτω, (καιν.) ῥήγνυμαι· χύνομαι· (ἐπὶ κακοῦ) καταντῶ (περιπίπτω) εἰς. «Ἐνὶ νήεσσι πέσωμεν,» Ἰλ. Ν., = Ἐμπίπτωμεν. «Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος πέτραι ἀποθρώσκωσιν, ἐπ' ἀλλήλας δ' πέσωσιν· ὣς ἐπ' ἀλλήλοισι πέσον,» Ἡσ. (ξ μτφορ.) «Ἐς κακότητα πίπτειν,» Ὅμ. (ξ μτνμ.) «Πίπτουσι (αἱ αὖραι ἐς πόντον,» αὐτ. 3) (συνκδχ.) φονεύομαι, (κυρ.) μένω εἰς τὸν τόπον. «Περσέων μὲν δὴ ἔπεσον ἄνδρες ἐς διαχιλίους, » Ἡρ. (ξ μὲ γεν. προθετ.) «Πολλοὶ ὑπ' Ἕκτορος θνήσκοντες πίπτουσιν, » Ἰλ. Δ. 4) (μτνμ. ἐπὶ ἀνέμου) κοπάζω, (καιν.) πέφτω, καταπέφτω· (καὶ μτφορ.) χάνω τὸ θάρρος (τὴν προθυμίαν) μου, νικῶμαι, καταπονοῦμαι. «Ἄνεμος πέσεν, » Ἰλ. Π. (ξ μτφορ.) «Ἄρτι γὰρ ἀναθαρρεῦντες ταῖς ψυχαῖς, παρὰ πόδας ἔπιπτον πάλιν ταῖς ἐλπίσι, » Πλθ. (καὶ πρωθετ.) «Μεγάλα στρατόπεδα (πράγματα) ἔπεσον ὑπὸ ἡσσόνων, » Θκ., Ἡρ. 5) πίπτω εἰς τὴν τύχην (εἰς τὸ μερίδιόν) τινος (ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ πεσήματος τῶν κλήρων), (ὅθεν τρπ.) λαμβάνω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἔκβασιν, συμπίπτω, συμβαίνω. «120 τάλαντα πρόσοδος ἔπεσε τῷ δήμῳ, » Πλθ. «Τὸ πεσὸν ἀπὸ τῆς τιμῆς ἀργύριον, » αὐτ. «Χρόνοι οἱ πίπτοντες ὑπὸ τὴν ἡμετέραν ἱστορίαν, » αὐτ. «Ταῦτα μὲν οὖν εἰς τὴν πρωτέραν ἔπεσεν Ὀλυμπιάδα, » αὐτ. «Καταδοκήσαντα τὴν μάχην ἢ πεσέεται,» Ἡρ. (ξ ἀπολ.) «Τὰ πεσόντα, » Τὸ πεπτωκότα, » Λξ., τὰ περιστατικά, τὰ συμβάντα. 6) (μτγν. μὲ αἰτ. προθετ.) γίνομαι ἀντικείμενον λόγου (λογαριασμοῦ), ἔρχομαι (εἰσβαίνω) εἰς τὸν λογαριασμόν, ὑποπίπτω· «Ὑπὸ λόγον πίπτει, » Πλθ.

Πιπὼ [ὀνμτπ.], ους-οῦς (ἡ), εἶδος κιτρινοῦ (ἐκ τοῦ γέν. τῶν κιτικολόγων), (καιν. εἰς τὴν Πελοπόν.) πίπιζα (ὁ ἔκψ).

†Πίσα, ης (ἡ), = Πίτρα, (παρβλ. Πεῖσα), (ὄθεν

Πίσεα (τὰ), Π. Ἰων. τόποι κάθυδροι (βαλτώδεις), λιβάδια.

Πίσινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ πίσσα (πιζέλια).

Πισμός (ὁ). Γλσ. = Πατισμός.
Πίσσα, τό ἡ
Πίσσα (ὁ), εἶδος ὀσπρίου, (κοιν.) πιζέλι.
;Πίσσα, ας-ους (τό), ἴδε Πίττα.
Πίσσα [πίτνω], ης (ἡ). τὸ γνωστὸν πρτῖὸν (ἡ ψημένη ρητίνη) τῆς πεύκης ἢ τῶν ὁμοίων δένδρων, (κοιν.) πίσσα. «Ὑγρὰ πίσσα, « Δσκρ., ἡ ἄψητη, τὸ κατράνι. 2) Π. δένδρον πισσοφόρον, πίτυς, πεύκη, ἐλάτη.
†Πισσαλιφέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.). Ἀλείφω μὲ πίσσαν, πισσόνω, [ἐκ τοῦ
Πισσαλιφὴς, ές (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος μὲ πίσσαν, πισσωμένος.
;Πισσαλοιφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πισσαλιφέω.
;Πισσαλοιφὴς, ές (ὁ, ἡ), = Πισσαλιφής.
Πίσσανθος, ας-ους (τό). τὸ ἄνθος (ὁ ὀρός) τῆς πίσσης τὸ ὁπ. χωρίζεται ἀπ' αὐτῆς ὅταν τὴν βράζουν.
Πισσάριον (τό), = Πίσσα.
Πισσάσφαλτος (ἡ), εἶδος κατραμιοῦ, πίσσα (φυτική) ἑνωμένη μὲ ἄσφαλτον (ὀρυκτήν).
Πισσέλαιον (τό). Ἔλαιόν τῆς πίσσας (κατὰ τὸν Γαλην. ἄλλο παρὰ τό) = Πίσσανθος (ἢ ἴσως) = Ὀρόπισσα. 2) μίγμα πίσσης ὑγρᾶς καὶ ἐλαίου.
Πισσήεις, εσσα, εν καὶ
Πισσήρης, ους (ὁ, ἡ), Π. καὶ
Πισσηρὰς, ᾶ, ὁν, = Πίσσινος, ἡ 2) = Πισσώδης. «Μέρος —, « Λξ., ὁ (ἄλλ.) Πισσοκωνητος.
Πισσίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω τὴν πίσσαν, ἔχω ὁσμὴν ἢ χρῶμα πίσσης.
Πίσσινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ἢ ἀλειμμένος μὲ πίσσαν. « Κάδος —, « Ἀρχῖφ.
Πισσίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ πίσσαν, ρετσινάτος.
Πισσοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ πίσσαν.
Πισσοκαυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Καίω δένδρον ἢ ὀρθὸν ἵνα ἐβγάλω πίσσαν.
†Πισσόκηρον (τὸ) καὶ
Πισσόκηρος (ὁ), εἴδος κηριοῦ ῥητινώδους μὲ τὸ ὁπ. αἱ μέλισσαι ἀλείφουν ἔνδοθεν τὰ γυψάλιά των (ἄλλο παρὰ τὴν Μίτυν). 2) εἶδος ἀλοιφῆς ἀπὸ πίσσαν ἢ κηρί.
;Πισσοκονέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πισσοκωνάω.
;Πισσοκονία (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πισσοκωνία.
Πισσοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Μαλῶ) τὰς τρίχας μὲ πίσσαν, χνουδίζω (ἐν γέν.) ἀλείφω μὲ πίσσαν.
Πισσοκοπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μάθημα τῶν τριχῶν (χνούδισμα) μὲ πίσσαν.
Πισσοκοπικὸς, ἡ, όν. Πισσοκόπου τύπος.
Πισσοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κυττων (ὀφρυῶν) τὰς τρίχας μὲ πίσσαν, χνουδιστὴς, Πισσωτὴς.
†Πισσοκωνάω(έω)-ῶ, Μ ήσω, (νλγ.). Ἀλείφω μὲ πίσσαν, πισσόνω.
Πισσοκώνητος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος μὲ πίσσαν. «Μόρος —, « Π., ὁ θάνατος ἐκεῖνος τὸν ὁπ. κατακαίουν ἀλείφοντας μὲ πίσσαν.
Πισσοκωνία (ἡ). ἄλειμμα μὲ πίσσαν, πίσωμα.
†Πισσοκωνίζω, Μ. ίσω, νλγ. ἀντὶ Πισσοκωνάω.
;Πίσσος (ὁ), = Πίσσα, πτζέλι.
Πισσοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (παράγων) πίσσαν.
Πισσουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Βράζω (Κατασκευάζω) πίσσαν.
Πισσούργιον (τό). τὸ μέρος ὅπου κατασκευάζουν (καίουν) πίσσαν.
Πισσουργὸς (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος (κατασκευάζων) πίσσαν.
Πισσόχριστος (ὁ, ἡ). χρισμένος (ἀλειμμένος) μὲ πίσσαν.
Πισσόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω μὲ πίσσαν, πισσόνω· (ἰδιαιτ.) προσκολλῶ εἰς ἀνδριάντα πίσσαν ἵνα πάρω τὸ ὁμοίωμά του (καθὼς ἔκαμναν οἱ ἀνδριαντοποιοί). 2) μαδῶ τὰς τρίχας (χνουδίζω) μὲ πίσσαν.
;Πίσσυγγος (ὁ), ἴδε Πίσυγγος.
Πισσώδης, ες (ὁ, ἡ) ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος ἀπὸ (παράγων κολλὴν) πίσσαν.
Πίσσωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πισσόω, πίσσωμα· μάθημα τῶν τριχῶν (χνούδισμα) μὲ πίσσαν.
Πισσωτέον, θετ. τοῦ Πισσόω.
Πισσωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ πισσόνων (ἀλείφων [κυρ. δὲ χνουδίζων] μὲ πίσσαν). « Καὶ τοῦτον παραδοθῆναι πισσωταῖς, ὡς ἀκόλουτα πορπαλλόμενος, « Ακ.
Πισσωτὸς, ἡ, όν. Ἀλειμμένος μὲ πίσσαν, πισσωμένος· (συνηθ.) χνουδιζόμενος (μὲ πίσσαν), θηλύβριας.
Πιστάκη (ἡ). τὸ καρποφοροῦν τὰ πιστάκια δένδρον, φιστικιά. 2) = τὸ
Πιστάκιον (τό), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), εἶδος καρποῦ (μικρογλώσσους), φιστίκι.
Πίστεμμα (τό). ἔργον ἢ ἐνέχυρον πίστεως, πίστις, τὸ πιστόν.
Πίστευσις, εως (ἡ). τὸ πιστεύειν (ἐμπιστεύεσθαι).
Πιστευτέος, α, ον, θετ. τοῦ Πιστεύω. « Οὐκέτι πιστευτέα τῶν νῦν οὐδενί, « Δουκ.
Πιστευτικὸς, ἡ, όν. Πρόθυμος ἢ Ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ πιστεύειν, εὐκολόπιστος.
Πιστευτικῶς, ἐπίρ. Μὲ εὐκολοπιστίαν. « Π. ἔχειν, « Πλάτ., εἶναι εὐκολόπιστος.
;Πιστευτὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. ἐνεπιστεύθη τις εἴς τινα, [ἐκ τοῦ
Πιστεύω, Μ. εύσω. Ἔχω πίστιν (τὰ πιστὰ) εἴς τινα, τὸν ἐμπιστεύομαι, (πθ. μὲ αἰτ. καὶ μεγν. μὲ γεν. ἄλλ.) μοῦ ἐμπιστεύεται τίς τι, (κατ' ἀντ.) μοῦ παραδίδεται (μὲ ἐμπιστεύονται) τι πρὸς φύλαξιν, (χ. πτ.) ἐμπνέω ἐμπιστοσύνην, μὲ ἐμπιστεύονται. « Γίνε μᾶλλον ἂν τις πιστεύσειεν ἢ χρήματα ἢ τέκνα παραταθέντα; « Ξεν. « Πιστευθεὶς τῆς Κύπρου, « Πλθ. « Πιστευθεὶς ὑπ' Εὐμένους τῶν ὅπλων τῶν Ἀμπερσῶν, « Δ ὁδ. 2) δίδω πίστιν εἴς τι, πείθομαι (εἶμαι πεπεισμένος) ὅτι ἔχει οὕτως, τὸ φρονῶ ἀληθές. « Ἐκ τεκμηρίων ὧν ἐπὶ μακροτάτων σκοπουμένοις μοι πιστεύειν συμβαίνει, « Θκ. (ὅθεν ἐκλήθ.) « Πιστεύω εἷς ἕνα θεόν κτλ., « Σύμβ. « Ἄλλο τὸ πιστεύειν τινὶ καὶ ἄλλο τὸ πιστεύειν εἰς τινά... Διὸ πιστεύειν μὲν τοῖς Ἀποστόλοις εἴποι ἄν τις, πιστεύειν δὲ εἰς τοὺς Ἀποστόλους οὐκέτι, « Θεοφίλ. [ἢ πθ.] « Ἐπιστεύθησαν τὰ λόγια τοῦ θεοῦ, « Γρφ. 2) (ὑπν.) ἐμπνέω (ἐμποιῶ) πίστιν, πιστοποιῶ, = Πιστοῦμαι. «Ταύτῃ τῷ τρόπῳ ποικίλως ἐκπερ ἐληλύθει τὸν πατέρα, μονος ὑπὲρ τῆς ἐκείνου σωτηρίας ὅπαντα πράττειν αὐτὸς πιστευκώς, « Ἰωσ. (οὕτως ἐκλητέον κατά τινας καὶ τοῦ Θουκιδ. τό) « Τὰ μὲν οὖν παλαιὰ τοιαῦτα εὗρον, χαλεπὰ ὄντα παντὶ ἑξῆς τεκμηρίῳ πιστεῦσαι [ά, 20] α.
Πιστήρ (ὁ), = Ποστήρ.
Πιστήριον (τό), = Ποτιστήριον.
†Πιστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίβ.) -ικῶς. Ο ἐμπνέων πίστιν (ἐμπιστοσύνην), ἀξιόπιστος. « Πιστικὸς πλοῦς, « Πίνδ., ὁ sopra-carico. 2) (ἐπὶ πραγμ.) ἀξιόπιστος, ἄδολος. «Νάρδος —, « Γρφ., [ἴδε ἢ τὸ ἑπμ.]. 3) καταπιστικός, (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Πειστικός).
†Πιστικὸς [πίνω], ἡ, όν. Ῥευστὸς, πότιμος. « Νάρδος —, « Γρφ., τὰ ἀπιῶν ἄλλοι ἐξελθοῦν παρεισθαρμένον ἐκ τοῦ Λατιν. Spicata. Ναρδόσταχυς, ὀθ. κατ' ἄλλους ἀναγνωστέον Πιζική, [ἴδε καὶ τὸ πρωτ.].
Πίστιος (ὁ) ὁ ἐφορεύων τὰς πίστεις (τοὺς ὅρκους, τὰ πιστὰ), (ἐπίθ. τοῦ Διὸς). (πρβλ. Πιστοκλῆς).
Πίστις [πείθω], εως (ἡ), πεποίθησις (περί τινος), βεβαιότης, πληροφορία (« Ἡ πίστις ἀπιδεῖξις τις· τότε γὰρ μάλιστα πιστεύομεν ὅταν ἀποδεδεῖχθαι ὑπολάβωμεν, « Ἀρχτ. « Οὐκ ἀνδρὸς ὄχει πίστις, ἀλλ' ὅρκων ἀνήρ, « Αἰσχλ. [Ἐκλογ.] μία ἀπὸ τὰς τρεῖς μεγάλας ἀρετάς (« Πίστις ἐστὶν ἐλπιζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων, « Γρφ.)· ἐμπιστοσύνη (πρός τινα ἢ παρά τινος), (Γαλλ.) confiance ἢ crédit (« Τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους πίστεως καὶ φιλίας, « Ξεν. « Πίζει χρήματ' ὄλεσσα, ἀπιστίῃ δ' ἐσάωσα, « Θγν. « Καὐδ' ὁμόσας, οὐκέτι πίστιν ἔχεις, « Ἐπγρ. « Πίστις ἀφορμὴ τῶν πασῶν ἐστι μεγίστη πρὸς χρηματισμόν, « Δημ.· τιμιότης, εἰλικρίνεια, (Γαλλ.) bonne foi (ὑπν.) ὑπακοή, εὐπείθεια. 2 (συνεχ.) πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρός πίστιν (πίστωσιν), ἀπόδειξις· μαρτυρία, (Γαλλ.) autorité· (συνήθ.) ὅρκος, ἐγγύησις· ὑπόσχεσις ἢ συμφωνία ἐνόρκος ἢ ἐγγύησις, (ἄλλ.) τὰ πιστά. « Πίστιν τε καὶ ὅρκια ἐποιοῦντο συμμαχίης πέρι πρὸς αὐτούς, « Ἡρ. « Πίστει κατακλῄσαντες ἢ ὅρκίοισι, « αὐτ. (συνηθ. δὲ πλθ.) « Τόν τε κοινὸν ὅρκον, καὶ ἰδίᾳ καὶ ἀλλήλοις πίστεις ἐποιήσαντο, « Ξεν. « Πίστεσιν, αἷς λέγοντες πειθόμεν, « Ἰσοκρ. « Εἰσὶ δὲ δύο τρόποι τῶν πίστεων γίνονται γὰρ αἱ μὲν ἐξ αὐτῶν τῶν λόγων καὶ τῶν πράξεων καὶ τῶν ἀνθρώπων· αἱ δὲ ἐπίθετοι, τοῖς λεγομένοις καὶ τοῖς πραττομένοις. Τὰ μὲν γὰρ εἰκότα καὶ παραδείγματα καὶ τεκμήρια καὶ γνῶμαι κτλ., πίστεις ἐξ αὐτῶν τῶν λόγων εἰσίν· ἐπίθετοι δὲ [ἃς ἀτέχνους πίστεις εἴρηκεν ἀλλαχοῦ], μαρτυρίαι, ὅρκοι, βάσανοι, « Ἀρχτ. 3) κἂν ὅ,τι (κυρ. δὲ δημόσιον ὑπούργημα τὸ ὁπ.)

ἐμπιστεύεται εἰς εἴς τινα, πληρεξουσιότης πράσεως, ἐντολή ἀποστελλομένου (βουλευτοῦ) κτλ. ▪ Πάντας Ἀθηναίους ἠδικηκὼς, καὶ προδοὺς τὴν πίστιν, ἣν παρ' ὑμῶν οὐκ ἄξιος ὢν ἔλαβε, ▪ Δείναρχ. ▪ Τοὺς μὲν (τῶν πολιτῶν) εἰς τιμὰς καὶ πίστεις ἀνῆγε, ▪ Πλ.

Πιστολίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἀθετῶν τὴν πίστιν του.

Πιστοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ φανῇ πιστὸν (πιστευτὸν, ἀξιόπιστον), βεβαιόνω μὲ ἀποδείξεις κτλ., πληροφορῶ. ▪ Διὰ τῶν ἔργων τοὺς λόγους ἐπιστοποίησας, ▪ Ἰώσ. (καὶ μέ) ▪ Τὸν ἑξακιὴλ ἐπιστοποιεῖτο λέγοντα. Εἰ ζήτειται τὰ ὁστᾶ τὰ ξηρὰ ταῦτα, ▪ αὐτ., ἀνέφερε πρὸς πίστωσιν.

Πιστοποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ δι' ἀποδείξεων (πίστεων) βεβαίωσις.

Πιστοποιός (ὁ, ἡ), ὁ πιστοποιῶν (ἐπιβεβαιόνων) τι ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο, πίστεως (πληροφορίας) ἐμποιητικός, πιστοποιητικός.

Πιστός [πείθω], ἡ, όν. (ἐν γέν.) Πιστευτός, ἀξιόπιστος· (ἰδιαιτ. ἐπὶ ἀνθρ.) εἰλικρινὴς, τίμιος, ἄδολος. (κοιν.) πιστεμένος. ▪ Ἑταῖρος (▪ Φύλαξ)—, ▪ Ὅμ., Ἴσ. ▪ Ἐὰν ἐμπεδῶσιν ἃ λέγουσιν, ὡς φίλοις ᾖ πιστοὺς χρήσεσθαι αὐτοῖς, ▪ Ξεν. (καὶ ὁστ. περιπ.) ▪ Πιστὸς τῇ πόλει γεγένημαι, ▪ αὐτ. (καὶ αὐτὸ οὐσ.) ▪ Ἐνεδρεύσας αὐτοῦ πιστόν τινα καρεύμενον ἐφ' ὕδωρ, ▪ Ἀθ. ▪ Κῦρος οὖν τοῖς παροῦσι τῶν πιστῶν ἦκεν ἐλαύνων εἰς τὸ μέσον, ▪ Ξεν. ▪ Τὸ πιστὸν, ▪ ἀντὶ Ἡ πίστις. ▪ Τῆς ἐλευθερίας τῷ πιστῷ, ▪ Θκ. 2) πεπεισμένος (πληροφορημένος) περί τινος, (ὅθεν ἐκκλησ.) ▪ Πιστοὶ, οἱ πιστεύοντες εἰς Χριστόν, οἱ Χριστιανοί. 3) (μὲ ὁστ.) ἀντὶ Πίσυνος, ἔχων τὸ θάρρος (τὴν ἐμπιστοσύνην) του εἴς τι ἢ εἴς τινα. ▪ Τοξοκλῇ λήμματι πιστούς, ▪ Αἰσχλ. ▪ Ὅτῳ σὺ πιστὸς ὤν, ἔδρας τάδε; ▪ Σοφ. ▪ Κἀγὼ καὶ πλεκταῖς πιζὸς, ▪ Πλάτ. 4) (ἐπὶ πραγμ.) πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς πίστιν (πιστοποίησιν), πίστεως ἄξιον, πιθανόν. ▪ Πιστὰ τεκμήρια, ▪ Αἰσχλ. ▪ Ταῖς περὶ τὴν λέξιν εὐρυθμίαις ἢ ποικιλίαις, δι' ὧν τοὺς λόγους ἡδίους ἅμα καὶ πιστοτέρους ποιεῖν, ▪ Ἰσοκρ. ▪ Ὅτῳ πιστὰ, ▪ Αἰ., ἢ 5) ἀσφαλὲς, βέβαιον. ▪ Ὅρκια πιστά, ▪ Ὅμ. ▪ Τὰς ἐκείνου σπονδὰς πιστοτέρας ἐνόμιζον ἢ.., ▪ Ξεν. (ὅθεν συνήθ. ἐλλ.) ▪ Τὸ πιστὸν καὶ (συχνότ. πλθ.) ▪ Τὰ πιστὰ, ▪ Αἰ., πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς πίστιν (πιστοποίησιν), ὅρκος, ἐγγύησις, μαρτυρία κτλ., (παρ.) Πίστις. ▪ Καὶ ἐδώκαμεν καὶ ἐλάβομεν πιστὰ, μὴ προδώσειν ἀλλήλους, ▪ Ξεν. ▪ Πιστὰ τὰ μέγιστα λαμβάνοντας, ▪ αὐτ. ▪ Πιστὰ ποιεῖσθαι, ▪ Ἡρ. (καὶ μὲ ὁστ.) ▪ Οὐκέτι πιστὰ γυναιξὶν, ▪ Ὀδ Α, δὲν εἶνε πλέον ἴνα πιστεύῃ τις (ἢν ἔμεινε πλέον πίστις εἰς) τὰς γυναῖκας.

Πιστός [πίνω], ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναται τις νὰ πίῃ, κεκιμένος εἷς τρόπον ὥστε νὰ πίνεται.

Πιστότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πιστοῦ, πιστοσύνη, (Γαλλ.) fidélité.

Πιστόφρων, ονος (ὁ, ἡ), ▪ πιστὰ φρονῶν τινι.

Πιστοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φυλάττων τὰς διδομένας ἢ λαμβανομένας πίστεις (τοὺς ὅρκους κτλ.), ἔφορος τῶν ὅρκων (τῶν συνθηκῶν). ▪ Ἥλιος—, ▪ Ὀρφ., (παρβλ.) Πίστιος.

Πιστόω-ῶ, Μ. ώσω. Δαμβάνω τὰ πιστὰ (ἐγγύησιν κτλ.) παρά τινος. ▪ Πιστώσαντες αὐτὸν ὅρκοις, ▪ Θκ. (ἢ μτ.) ▪ Οὗ τοι σ' ὑφ' ὅρκου ὡς κακὸν πιστώσομαι, ▪ Σοφ. (καὶ πθ.) ▪ Εἴ μοι ἐθέλοιτε ὅρκῳ πιστωθῆναι, ἀτιμωρὰ μ' οἰκαδ' ἀπελθεῖν, ▪ Ὀδ. Ο. ▪ Πεφυσθεὶς κατένευσα καὶ ὤμοσα, ▪ Ὀμ. Ἴλ. Γ. 2) = Πιστοποιῶ, βεβαιόνω· πληροφορῶ. ▪ Χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαντ' ἐπέεσιν, ▪ Ἰλ. Φ. (καὶ πθ.) ▪ Εἰ δ', ἄγε δή, ἢ σῆμα δείξω, ὄφρα πιστωθῆτε ἑνὶ θυμῷ, ▪ Ὀδ. Φ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. εἰδ. ἀναλελ.) ▪ Πιστωθεὶς, ὅτι.., ▪ Σοφ.

Πίστρα (ἡ), = Ποτίστρα.

Πίστρις, εως (ἡ), = Πρίστις.

Πίστρον (τὸ), Κωμ. σκεῦος δι' ὕδωρ, καδίσκος.

Πίστωμα (τὸ), πᾶν ὅ,τι γίνεται (συντελεῖ) πρὸς πίστωσιν, τεκμήριον, ἀπόδειξις. ▪ Γηραλέα πιστώματα, ▪ Αἰσχλ., ἀντὶ Πιστοὶ γέροντες.

Πιστῶς, ἐπίρ. Μὲ πίστιν, πιστὰ, πιστευμένως· ἀσφαλῶς, βεβαίως. ▪ Πιστῶς ἔχειν (διάκεισθαι) πρός τινα, ▪ Ξεν., Πλθ. ἔχειν ἐμπιστοσύνην πρὸς αὐτόν.

Πίστωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πιστόω, βεβαίωσις, πιστοποίησις.

Πιστωτέος, α, ον, θετ. τοῦ Πιστόω.

Πιστωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν (χρησιμεύων) πρὸς πίστωσιν, πιστοποιητικός.

Πισύγγιον (ἐσφ. ὀρθότ. Πισσύγγιον), ου (τὸ), ἐργαστήριον σκυτέως, σκυτοτομεῖον, [ἐκ τοῦ

Πίσυγγος (ἴσ. ὀρθότ. Πίσσυγγος), ου (ὁ), [πίσσα;], σκυτοτόμος, παπουτσῆς.

Πίσυνος (ὁ, ἡ), [πείθω]. ὁ πεποιθὼς (ἔχων τὸ θάρρος του, ἐπιστηριζόμενος ἢ ὑπακούων) εἴς τι ἢ εἷς τινα. ▪ Θεσσαὶς (▪ Χρησμῳδὸς—, ▪ Ὅμ., Ἡρ. ▪ Ἡμετέρῃ πίσυνος κιθάρῃ, ▪ Ὀρφ.

Πίσυρες, ες, α, Αἰολ. ἀντὶ Τέσσαρες.

Πίσω, μέλλ. τοῦ Πιπίσκω.

†Πιτάριον (τὸ), (νλγ.). πᾶν ὅτι ἔχει τὸ σχῆμα τοῦ στοιχείου Π (πῖ).

Πιτνάω-ῶ καὶ Πίτνημι (ὅθεν ὁ παρτ. Ἐπιτνάμην καὶ ἡ μτχ. Πιτνάς), Π. ἀντὶ Πετάννυμι, ἐκτείνω, ἁπλόνω. ▪ Πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ▪ Ὀδ. Λ. (ἢ ὁστ.) ▪ Δέον καὶ ἔπιτνον ἁλωῇ, ▪ Ἡρ., (συγχ. τῷ Πίλνημι καὶ τῷ

Πιτνέω-ῶ καὶ (ἐνίοτε) Πίτνω (ὅθεν ὁ παρτ. ἢ δωρ. 6ος Ἔπιτνον), Π. ἀντὶ Πίπτω. ▪ Πίτνει χαμαί, ▪ Πίνδ. ▪ Ὑπὸ τράπωμας, πίτνοντος οἴκου; ▪

Πίτνημι, Π. ἴδε Π.τνάω.

Πίτνω, Π. ἴδε Πιτνέω.

Πίττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Πίσσα.

Πιττάκιον (τὸ), κομμάτι πανιοῦ ἢ δέρματος ἁλειμμένον μὲ κηρὸν ἢ φῆν, ἔμπλαστρον· μπάλωμα· φύλλον χαρτιοῦ (μεμβράνης), πίνακ βιβλίου· σημειωματάριον.

†Πίτταξις, εως (ἡ), ὁ καρπὸς τῆς ἀκαρνείας, τὸ ἀκρόνι.

†Πίτταξος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πίτταξις.

Πιττάσφαλτος, Πιττουργὸς, Πιττόω κτλ. Ἀττ. ἀντὶ Πισσάσφαλτος κτλ.

Πιτύδιον (τὸ), ὑπερκορ. τοῦ Πίτυς.

Πιτύϊνος, η, ον. Ὁ ἀπὸ τὸ ξύλον πίτυν. ▪ Πιτυΐνη (ῥητίνη), ▪ Θφρ., τὸ ῥετσίνι (τῆς πίτυος). ‖. (οὐσ.) Πιτυΐνη, εἶδος φυτοῦ, (ἴσ.) = Καμαίπιτυς.

Πιτυΐς, ίδος (ἡ), ὁ καρπὸς τῆς πίτυος, τὸ κουκουνάρι. 2) ἡ ῥητίνη τῆς πίτυος.

Πιτυλεύω [πίτυλος], Μ. εύσω. Κάμνω κρότον (θόρυβον) κτυπῶν ἢ κινῶν τὰς χεῖρας ἢ τοὺς πόδας μου (μὲ ῥυθμὸν καθὼς οἱ κωπηλάται)· γενικ. κάθομαι καθὼς οἱ παλαισταὶ ἢ ὁπλομάχοι (Κωμ. ἐν γέν.) ἀγωνίζομαι, παραβάλλω. ▪ Πολλὰ μὲν ἐν γῇ, πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρᾷ πιτυλεύσας, ▪ Ἀρχφ.

Πιτυλίζω, Μ. ίσω, = Πιτυλεύω. 2) (μτφ.) γύνω βραχηδὸν, ῥαντίζω, (κοιν.) πιτσυλίζω. ▪ Πιτυλίζειν γάλα ἐν φύλλοις, ▪ Ἱππαρ.

Πιτύλισμα (τὸ), = Πίτυλος (ἰδιαιτ.) εἶδος χειρονομίας.

Πίτυλος (ὁ), [ὀνομτπ. συγγ. τῷ Πτίσσω, Τύπτω ἢ Πίπτω]. (κυρ.) ὁ κρότος τῶν ῥανίδων τῆς βροχῆς καὶ τοῦ νεροῦ εἰς τὸ ἀναιβοκαταβάσμα τῶν κυμάτων (▪ Πολλῶν δακρύων ἔστασι πίτυλος, ▪ Εὐρ.)· (συνεκδ.) εἰρεσία, κωπηλασία· (κατ' ἔκτ.) σειρὰ κωπῶν (▪ Σκάφος ταρσῷ κατήρει πίτυλον ἐκτερωμένον, ▪ Εὐρ. [καὶ κατ' ἐναλλαγ.] ▪ Νεὸς πίτυλος, ▪ αὐτ., πλεῖον ἕτοιμον (εἰς τὰ κωπιὰ) (μτφρ.) ταραχὴ, παραφορά. ▪ Μανίας (▪ Φόβου) πίτυλος, ▪ Εὐρ. 2) εἶδος πτηνοῦ.

†Πιτύνη (ἐξ τὰ ἀπ' αὐτοῦ). ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυτίνη

Πιτυόεις-όεσσα, όεσσα-οῦσα, όεν-οῦν, Π. γεμάτος πίτυς (ἀγριοκουκουναριές).

Πιτυοκάμπη (ἡ). ἡ κάμπη (ἐξ μτεμ. δηλ. τὸ ἀμαυρόγραμμ. τὸ ἄνθος) τῆς πίτυος.

Πιτυοκάμπτης, ου (ὁ). ὁ κάμπτων (λυγίζων) τὰς πίτυς, (ἐπίθ. τοῦ λῃστοῦ Σίνιος).

Πιτυόστεπτος (ὁ, ἡ). στεφανωμένος μὲ πίτυν.

Πιτυοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (παράγων) πίτυς.

Πιτυοῦσα, κατὰ κρσ. ἀντὶ Πιτυόεσσα, θλ. τοῦ Πιτυόεις. ‖. (οὐσ.) εἶδος φυτοῦ (τὸν φορβιόνι).

†Πιτυρηνὸς (ὁ), ἴσ. γρμ. Πιτύρινος.

Πιτυρίας, ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) κατεσκευασμένος ἀπὸ πίτυρα (ἀκοσκίνιστον ἀλεύρι), χονδρὸς, πρόστυχος.

Πιτυρίασις, εως (ἡ) πάθος (εἶδος λειχῆνος) τῆς κεφαλῆς καὶ ἄλλων μερῶν τοῦ σώματος, πιτυρίδα.

¦Πιτυρινος, η, ον και
Πιτύφιος, α, ον. Κομωμένος ἀπὸ πίτυρον.
Πιτυρίς, ίδος (ἡ), εἶδος μικρᾶς ἕλκους (ἡ ὁπ. ἐσυνάζετο καὶ ἀλατίζετο πρὶν ὡρμᾶσθη).
Πιτύρισμα (τὸ), = Πιτυρίασις.
Πιτυρίτης, ου (ὁ), = Πιτυρίας.
Πιτυροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πιτύρου, ὅμοιος μὲ-
Πίτυρον (τὸ), [πτίσσω]. τὸ γονόρροον μέρος (τὰ ἀπεκκισκονίδες) τοῦ ἀλευριοῦ, (κοιν.) πίτερον. 2) (μετγν.) ἡ πιτυρίδα τῆς κεφαλῆς. 3) τὸ κατακάτι τῶν οὔρων.
Πιτυρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἀποκτῶ (ἢ Κατεντῶ εἰς) πιτυρίασιν.
Πιτυρώδης, εος (ὁ, ἡ) ,= Πιτυροειδής, ὅμοιος μὲ πίτυρον. « Φαῦλος δὲ (ζύραξ) ὁ πιτυρώδης, « Δοκρ. « Πασίων δὲ καλίους ἐν τοῖς οὔρασι ὑποστάσεις, αἱ πιτυρώδεις, « Ἱππκρ. 2) ὁ κάσχων πιτυρίασιν. « Πιτυρώδεα, « Ἱππκρ., ἡ πιτυρίασις.
Πίτυς, υος (ἡ), εἶδ. δένδρου ῥητινώδους ἀειθαλοῦς μὲ διπλᾶ βελονοειδῆ φύλλα, (κοιν.) κωνοκουκαριά, (παρβλ. Πεύκη). « Πίτυος δίκην ἐκτρίβισθαι, « Ἡρ., (παροιμ.) = Παναλεθρίᾳ (διότι ἡ πίτυς, ὅταν ἅπαξ κοπῇ, δὲν ξαναβλέπει πλέον βλαστάρια). 2) Ω. (κατὰ συνεκδ.) πᾶν ὅ,τι γίνεται ἀπὸ πίτυν, (π. χ.) ὀφλί, πλεῖον κτλ.
Πιτύσσεπτος (ὁ, ἡ), = Πιτυόσεπτος.
Πιτυώδης, εος (ὁ, ἡ) ὅμοιος μὲ πίτυν, ἢ γεμάτος πίτυς. «Ἃ κατὰ τὰ πιτυώδη χωρία λέγουσιν ἡδὺν εἶναι τὴν ἀμπελον φέρειν, « Πλ.
Πιτυών, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ πίτυς, δάσος κωνοκουκαριῶν.
Πιφαλλίς, ίδος (ἡ), = Πίφιγξ
¦Πιφάσκομαι, Π. = Φημί, λέγω, (συγχ. ἢ συγγ. τῷ, ἑτ., πιθανώτ. ἐσφαλται ἐκ τοῦ -
Πιφαύσκω (χ. Μ.), Π. [φάω, φαύσω]. δείχνω, φανερόνω· γνωστοποιῶ· ἐκθέτω· ἀναγγέλλω· (κατ' ἔκτ.) λέγω, διηγοῦμαι· ὁμιλῶ. ||. (μσ. καὶ πθ.) κάμνω νὰ μὲ δείξουν (νὰ μὲ εἰποῦν)· μανθάνω, ἀκούω « Οὐκ ἀζήτητα πιφαύσκεις, « Ἡσ. (γράφεται ἢ Πιφάσκομαι, ἀλλ' εἶναι φαίνεται ἐσφαλμένον).
¦Πιφιξ, ηκος ἡ
Πίφιγξ [Ὀνμτπ.], ιγγος (ὁ ἢ ἡ), εἶδ. μικροῦ πτηνοῦ (κεφαλοῦ), (παρβλ. Πιπώ).
Πίω, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Πίνω.
¦Πιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πίων, παχουλός.
Πιών, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Πίνω.
Πίων [πῖαρ, πῖας], ονος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθετ. Πιέπερος, -ώτατος). παχὺς (κυρ. ἐπὶ ζώων), εὐτραφής· λιπαρός· (μετγν.) εὔφορος· (ἐν γέν.) δαψιλής, ἄφθονος· εὐτυχισμένος, πλούσιος. « Πίονα οἶκον, « Ὀδ. Ι. « Πίονι μέτρῳ, « Θκρ. ||. (τὸ οὐδ.) Πῖον (τὸ), = Πῖαρ, πάχος κτλ.
Πλαγά, ᾶς (ἡ), Δ. ἀντὶ Πληγή.
Πλαγγόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πλαγγών, κυκλίσκος. 2) εἶδ. χρίσματος (μύρου).
Πλάγγος (ὁ), εἶδ. ἀετοῦ, (ἄλλ.) Μόρφνος
Πλαγγών [πλάσσω], όνος (ἡ). κοῦκλα ἀπὸ κηρί (γύψου κτλ.).
Πλαγεῖς, εῖσα, ἐν, ἀόρ. ἀντὶ Πληγείς, πθ. ἀόρ. δ'. τῆς μτχ. τοῦ Πλήσσω.
Πλαγιάζω, Μ. άσω. Τοποθετῶ τι πλαγίως· γυρίζω (ἐμαυτὸν ἢ ἄλλον) πλάγια (« Ἐκεκοιμήσατο πλαγιάσας τὰ σκάφη, « Ἀπκ.) (ναυτ.) ἀρμενίζω μὲ τοὺς βάλτους (« Πρὸς ἀντίους τοὺς ἐτησίας πλαγιάζοντας ἐς Πειραιᾶ καθερμίσασθαι, « Λκ.)· (παλαιστ.) κτυπῶ τὸν ἀντιαγωνιστήν μου ἀλλοῦ (εἰς τὸ πλάγι) ἢ ὄχι ἐκεῖ ὅπου ἔδειχνα· (ὀθ. μτφορ.) παρακρούομαι, ἀπατῶ, πλανῶ (« Πλαγιασθεὶς ἐντεῦθεν Ἡσιόδου, νεώτερόν φησι τὸν Δία, « Σχλ.), (παρβλ. Κλιμακίζω)· (Γρμτ.) = Κλίνω. « Τὸ ἐξὸν.. καὶ ὅσα ἄλλα εὐθύτερα μετοχικὰ οὐδέποτε οἱ Ἀττικοὶ πλαγιάζουσιν, ὅτε πλαγιασμὸν ἡ σύνταξις ἀπαιτεῖ, « Σχολ.
Πλαγιασμός (ὁ). τὸ πλαγιάζειν (τοποθετεῖν ἢ γυρίσειν τι πλαγίως Ὧδ.). (Γρμτ.) ἡ κατὰ πλαγίαν πτῶσιν ἔκθεσις τῆς φράσεως. « Τοῦτο δὲ ταχὺ περιέκειψε τὸν πλαγιασμόν, μεταβολὴν παθὼν εἰς γενικὴν πρὸς εὐθεῖαν, « Ἑρμγν., ἴδε ἐξ Πλαγιάζω.
Πλαγιαυλίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὸν πλαγιαυλόν.
Πλαγιαυλός (ὁ), εἶδ. αὐλοῦ ὁ ὁπ. παίζεται κρατούμενος πλαγίως, (καθὼς τὸ Ἰταλ. flauto (καὶ τὸ Τουρκ.) νέϊ, εἰς τὴν Χίον ὀνομάζουν ἐν εἶδ. αὐλοῦ) παγιαῦλι (εἰκὼν τοῦ ἀρχαίου πλαγιαύλου νομίζεται ἡ ἐν σελ. 24 τοῦ Ε', Πίν. τοῦ Ποικίλμεντ. Μουσείου τοῦ Βισκάντη). 2) (ἐπιθετ.) ὁ παίζων τὸν πλαγιαυλόν.
Πλαγιαύθεν, ἐπίρ. Ἐκ πλαγίου.
Πλαγιόκαρπος (ὁ, ἡ), (βτν.). ταῦ ὁπ. ὁ καρπὸς φυτρόνει εἰς τὰ πλάγια.
Πλαγιοκαυλος (ὁ, ἡ), (βτν.). ταῦ ὁπ. ὁ καυλὸς εἶνε πλάγιος.
Πλαγιόμματος (ὁ, ἡ), ταῦ ὁπ. τὰ ὄμματα εἶνε ἢ βλέπουν πλάγια, ἀλλοίθωρος.
Πλάγιος [πλάγος ἢ πλάξ, παρβλ. Πλαίσιον]. α ἢ ος, ον. Τὸ ἐναντίον τοῦ Ὀρθός, βαλμένος δίπλα (πλάγια), λεξὸς ὁριζόντιος· γέρνων ὀλίγον· κατηφορικὸς ἢ ἀνηφορικός. « Πότερα, τὸ κλῆμα ὀρθὸν τίθεις, ἢ καὶ πλάγιον τι; « Ξεν. « Ἐκπαρέμην οὔτε πλαγίᾳ οὔτε κατάντους φειδόμενος, « αὐτ. « Πλαγίοις ἢ πλατέαις τοῖς ξίφεσι παίειν, « Δ. Κατ. « Πλάγιος αὐλός, « Ἴδε Πλαγιαυλὸς. (ἢ μτφορ.) « Παντὶ λόγῳ πλαγίους ὥσπερ πνεύματι παραδιδόναι ἑαυτούς, « Πλ. 2) ὁ τοποθετημένος εἰς τὸ πλάγι (εἰς τὸ πλευρόν), πλαγινός. « Τὰ πλάγια κέρατα, « Τακτ., αἱ πλευραὶ τῆς φάλαγγος, (ὀθ.) « Πλαγίους λαβεῖν τοὺς πολεμίους, « Δξ., νὰ τοὺς πάρουν ἀπὸ τὸ πλάγι. « Ἐκ (τοῦ) πλαγίου (ἢ) « Ἐκ τῶν πλαγίων (ἢ) « Ἐκ πλαγίας, « Δξ. (καὶ μτφορ.) « Εὐλήπτους καὶ πλαγίους παραδιδόναι, « Δξ. 3) (μτφορ.) ὀλίγος, ὕπουλος· ὀκκρόωπος· ἀμφίβολος· (ἐνίοτε) δειλός. « Πλάγιαι φρένες, « Πινδ. « Πλάγιον αὐτὸν ἐν τῷ πολέμῳ γεγονέναι, ἐφεδρεύοντα τοῖς καιροῖς, « Πλ 4) (Γρμτ.) « Πλάγιαι πτώσεις, « αἱ μετὰ τὴν ὀνομαστικήν (τὴν εὐθεῖαν) λοιπαὶ τρεῖς. ||. (τὸ οὐδ.) Πλάγιον, « ἐπ ρ. ἀντὶ Πλαγίως.
†Πλαγιόσκελος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλάγια (χαριστὰ) σκέλη, = Βλαισός, (Ι. Δωδ. ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Δ', 23).
Πλαγιοσύντακτος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ὁ συντασσόμενος μὲ πλαγίαν πτῶσιν.
Πλαγιότης (ἡ). ἡ θέσις τοῦ πλαγίου, λοξότης· (γρμτ.) πλαγιασμὸς τῆς συντάξεως.
Πλαγιόφαλλος (ὁ), τὸ ἐναντ. τοῦ Ὀρθόφαλλος
Πλαγιοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων τὰ πλάγια τοῦ στρατεύματος.
Πλαγιοχαίτης, ου (ὁ), ταῦ ὁπ. ἡ χαίτη γέρνει εἰς τὸ ἓν πλάγιον.
Πλαγιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Πλαγιάζω.
Πλαγίως, ἐπίῤ. Εἰς πλαγίαν θέσιν, δὲν πλα, πλάγια· (μτφορ.) δολίως, ὑπούλως (ἐπὶ λόγ.) αἰνιγματωδῶς.
Πλαγίωσις, εως (ἡ), = Πλαγιασμός.
Πλαγκτὴρ (ὁ), Ο. [πλάζομαι]. πλανήτης, περιπλανώμενος, ἢ πλανῶν, αἴτιος περιπλανήσεως.
Πλαγικτὰς, ἡ ἡ ὁς, ὁν, Π. [πλάζομαι]. πλανώμενος, περιπλανώμενος, ἄστατος· (μτγν.) ζαλισμένος, ξεμπαλισμένος. ||. (αἰνιγμ.) Πλαγκταί, καὶ (ἄλλ.) Συμπληγάδες πέτραι περὶ τὸ στόμιον τοῦ Πόντου. ||. (τὸ πλθ οὐδ.) Πλαγκτὰ, ἐπίῤ. Πλανητικῶς, ἀστάτως. « Πολὺς πλαγκτὰ διηλασμένος, « Μενέθ.
Πλαγκτοσύνη (ἡ), Π. = Πλάνη, περιπλάνησις. « Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔχ κακώτερον ἄλλο βροτοῖσιν, « Ὀθ. Θ.
¦Πλαγκτὺς, ύος (ἡ), Ο. = τῷ πρωτγ.
Πλάγξω, μέλλ. τοῦ Πλάζω.
†Πλάγος ἢ Πλᾶγος, εος-ους (τὸ), Ἐπιχ. τὸ πλάγιον μέρος, τὸ πλάγιον· τὸ πλάτος (ἢ πλαγιά) βουνοῦ.
Πλαγχθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ τοῦ Πλάζω.
¦Πλάδανον (τὸ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πλάθανον.
Πλαδαρὸς [πλάδος], ά, όν. Πολλὰ ὑγρὸς (νερουλὸς)· (συνεκδ.) σπογγώδης, χαῦνος (ἐξ αἰτίας ὑγρασίας), (χυδ.) σαχλισμένος, σαψαλισμένος, (Γαλλ.) flasque, ἢ· ἀνούσιος, χωρὶς ποιότητα, (συγχ. τῷ Κλαδαρός).
Πλαδαρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ πλαδαροῦ, χαυνότης, (χυδ.) σάχλισμα, σαψάλισμα.
Πλαδάρωμα (τὸ), = Πλάδος, πλαδαρότης.
Πλαδασμὸς (ὁ), τὸ αὐτ. τοῦ
Πλαδάω-ῶ [πλάδος], Μ. ήσω. Εἶμαι πλαδαρὸς (σπογγώδης, σαχλισμένος)· κερδίζω πολλὴν ὑγρασίαν· ἀρχίζω νὰ σήπωμαι. « Οὔλα πλαδῶντα, « ασκρ., τὰ σημάδια ἀπὸ σκορμπαῦτον.
†Πλαδδιάω-ῶ, Δακων. [πλάζομαι]. κάμνω ἢ λέγω τρέλλαις, ἀτακτῶ (διὰν μωρὸ παιδί), φλυαρῶ.
Πλάδη (ἡ), Π. ἀντὶ Πλάδας.
Πλαδάεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Πλαδαρός.
Πλάδος (ὁ). παρασπλὴ (παντὸς) ὑγρασία, (ἐπμ. χαυνότης, ἀρχὴ σήψεως.

(χωδ.) σαγλάδα. « Στομάχου—,« Δσκρ., ἀτονία.

Πλαδώων, Π. Ἰων. ἀντὶ Πλαδῶν, μτχ. τοῦ Πλαδάω.

Πλαδώδης, εως [ὁ, ἡ], Π. ἀντὶ Πλαδαρός.

Πλάζω, Μ. πλάγξω (ἀόρ. πθ. Ἐπλάγχθην), Π. ἀντὶ Πλανῶ, κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ (νὰ ἔβγῃ ἀπό) τὸν δρόμον τοῦ· ἀποκρούω (« Πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκὸς, « Ἰλ. Δ., ἀπεκρούσθη)· (μτφορ.) ξεπλανῶ, ξεμυαλίζω· παραζαλίζω (πθ. ἡ μσ.) χάνω (ἐβγαίνω ἀπό) τὸν δρόμον μου, ἀποπλανῶμαι (κυρ. καὶ μτφορ.)· περιπλανῶμαι. « Πλάζονται καθάπερ οἱ θεήλατοι,« Πλ. (ᾗμὲ γεν. ἐλλειπτ.) «Πλαγχθεὶς ἁμαξιτοῦ,« Εὐρ. (ἡ θστ.) « Δηρὸν χρόνον ἅλαισι πλαγχθεὶς, « αὐτ.

Πλαθάνη (ἡ), = Πλάθανον.

Πλαθανίτης, ου [ὁ). (ἄρτος ἢ πλακοῦς) ὁ ἐκ πλαθάνου.

Πλάθανον (τὸ) ξ

Πλάθανος (ὁ), [πλάσσω]. τὸ στρογγυλὸν τραπέζι· ἢ σανίδι ἐπάνω εἰς τὸ ὁπ. πλάθουν τὰ ψωμὶ κτλ., (κοιν.) πλασταριά. « Εἶδατε δ', ὅσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέουσαι,« Θεόκρ

Πλαθείην, Π. πθ. ἡ μσ. ἀόρ. ἀ τῆς εὐκτ. τοῦ Πλάθω.

Πλάθος, ους [τὸ], Δ. ἀντὶ Πλῆθος.

Πλάθω [χ. Μ.), Π. ἀντὶ Πελάζω, πλησιάζω. (συχν.) «Ἀνδρὶ [« Γαμέτῃ] πλαθεῖσα,« Αἰσχλ., ὑπανδρευθεῖσα.

Πλαίσιον (τὸ), σχῆμα τετράγωνον ἐπίμηκες· (συνεκδ.) πᾶν ὅ,τι εἶνε καμωμένον εἰς τοιοῦτον σχῆμα, (π. χ.) καλοῦπι διὰ τὰ τούβουλα, (παρβλ.) Πλινθίον· (κυρ. δὲ) φάλαγξ (στρατ.) ἑτερομήκης, (ὀθ.) « Εἰς τὰ πλαίσια ἄλλ. « Εἰς τὰ πλάγια) βάλλειν, « Δ. Ἐλασ., προσβάλλειν κατὰ πλευρὰν τὸ στράτευμα, [πλὴξ ἢ -

Πλαισιός, ἡ, ὁν, =Βλαισός.

Πλακείς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. δ'. τοῦ Πλέκω.

Πλακερός, ἁ, όν. Ὁ ἔχων σχῆμα πλακός, πλακωδής.

Πλάκινος, η, ον. Ὁ συγκείμενος ἀπὸ (ἐγωνἐπικειμένην) πλάκα ἢ σανίδα. «Τρίπους—,« Ἐπιγρ.

†Πλακίς, ίδος (ἡ), Γλω. κλίνη ἀπὸ ἄνθη ἡ ὁποία ἐχρησίμευεν εἰς τὰ Παναθήναια·

Πλακίτης, ου (ὁ) καὶ Πλακῖτις, ίδος (ἡ)· ὁ ἔχων σχῆμα πλακὸς, πλακωτός.

Πλακόεις-οῦς, εσσα-οῦσσα, εν-οῦν, Π. ὁμοιος εἰς σχῆμα πλακὰς, πλακωτός· ἐπίπεδος. «Χώρῳ ἐνὶ πλακόεντι,« Ὁμ. «Τύμβοι πλακόεντες,« Γρ.

Πλακουντάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πλακούντιον.

Πλακουντηρὸς, ἁ, όν. Πλακουντώδης || (οὐσ.) «Πλακουντηρά,« τὰ ἐν εἴδει πλακοῦντος ζυμαρικά.

Πλακουντικὸς, ἡ, όν. Πλακοῦντος ἴδιος.

Πλακούντιον (τὸ) καὶ

Πλακουντίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πλακοῦς.

Πλακουντοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), =Πλακουντώδης.

†Πλακουντοποιΐα (ἡ), ἡ τέχνη τοῦ πλακουντοποιοῦ, κατασκευὴ πλακούντων, (Γαλλ.) pâtisserie.

Πλακουντοποικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πλακουντοποιὸν ἢ τὴν πλακουντοποιΐαν.

Πλακουντοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων πλακοῦντας (ζυμαρικὰ) ἢ ὅπου κατασκευάζονται τοιαῦτα «Πλακουντοποιὸν ὠνομασμένην Σώπατρ. παρ') Ἀθ.) ||. (οὐσ.) μαγειρεκταῖς. «Μαγείρων καὶ πλακουντοποιῶν,« Χρσ.

Πλακουντοφαγέω-ῶ, Μ. ἥσω. Τρώγω πλακοῦντας.

Πλακουντώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πλακοῦντος.

Πλακὸς, οῦντος (ὁ), κατὰ συναίρ. ἀντὶ Πλακοεις (ἐνν. ἄρτος), ψωμὶ εἰς σχῆμα πλακὸς (ἁπλωτόν), πῆττα, γαλέτα· (κυρ. ἐξ) ζυμαρικόν, μπουρέκι. 2) (ἐπὶ τὸ ἡμιόσχημον) ὁ σπόρος τῆς μολόχας.

†Πλακόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω. Καπλακόζω) μὲ πλάκας, (Γαλλ.) plaquer.

Πλακτὴρ, ῆρος (ὁ), Δ. ἀντὶ Πληκτήρ.

Πλᾶκτρον (τὸ), Δ. ἀντὶ Πλῆκτρον.

Πλάκτωρ, ορος (ὁ), Δ. ἀντὶ Πληκτωρ.

Πλακώδης, εος [ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πλακὸς, πλακωτὸς, ἁπλωτός. « Ἡ τῆς τρίγλης σὰρξ πλακώδης,« Ὀριβ. 2) σκεπασμένος μὲ πλάκας (κέτσους, κρούστανι). «Πλακώδης ὁ ἐχῖνος τὰ ἐντὸς,« Ἀρχο.

Πλάκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πλακόω, στρώσιμον ἢ σκέπασμα (κοπλάδισμα) μὲ πλάκας.

Πλακωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ σκεπάζων μὲ πλάκας, (Γαλλ.) plaqueur.

Πλακωτὸς [πλακόω], ἡ, όν. Στρωμένος ἢ Σκεπασμένος μὲ πλάκας, (Γαλλ.) plaque.

Πλὰν, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Πλήν.

Πλανάω-ῶ [πλάνη], Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὸν δρόμον του (ναυτ. τὰ νερά του) (μτφορ.) ἀπατῶ, ξεπλανῶ (πθ.) χάνω (ἐβγαίνω ἀπό) τὸν δρόμον μου, (ἐπιτ.) περιφέρομαι ἔνθεν κἀκεῖθεν, ἐρεγορνῶ· περιπλανῶμαι· (μτφορ.) ἀπατῶμαι. «Βλέπετε μήτις ὑμᾶς πλανήσῃ,« Γρφ.

Πλανέομαι, Ἰων. ἀντὶ Πλανάομαι.

Πλάνη (ἡ), τὸ πλανᾶσθαι, χάσιμον τοῦ δρόμου, ἀποπλάνησις, περιπλάνησις· (μτφορ.) ἀπάτη, γέλασμα· ἀποτυχία. «Τὴν περὶ τὰ χρώματα πλάνην τῆς ὄψεως,« Πλάτ. (καὶ μτφορ.) « Πλάνης καὶ ἀνοίας ἀπηλλαγμένη,« αὐτ. « Ὁ ἐπιτρέψας ἁμαρτωλὸν ἐκ πλάνης ὁδοῦ αὐτοῦ.« Γρφ.

Πλάνημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς πλάνην· πλάνη· πλάνησις.

Πλάνης, ητος ἢ ητος (ὁ). ὁ πλανώμενος (περιπλανώμενος). «Πυρετοὶ πλανῆτες,« Ἀκτουάρ., οἱ ἄτακτοι. « Ἀστέρες πλανῆται, (ἄλλ.) Πλανῆται.

Πλανηγείτορος (ὁ, ἡ]. ὁ μὴ ἔχων μόνιμον ἕδραν (κατοικίαν) ἀλλὰ περιπλανώμενος ἔνθεν κἀκεῖθεν· εὔμετακίνητος, εὐμετάθετος.

Πλάνησις, εως (ἡ). τὸ πλανᾶν ἢ πλανᾶσθαι, χάσιμον τοῦ δρόμου, ἀποπλάνησις· (μτφορ.) πλάνημα. γέλασμα.

Πλανητέον, θστ. τοῦ Πλανάω.

†Πλανητεύω. Μ. εύσω, = Πλανῶμαι, περιπλανῶμαι, [ἐκ τοῦ

Πλανήτης, ου (ὁ), = Πλανὴς, περιπλανώμενος, ἄστατος. « Πυρετοὶ πλανῆται,« Γαλ (κυρ. δὲ ὡς οὐσ.) « Πλανῆται (ἐνν. ἀστέρες), « οἱ στρεφόμενοι περὶ τὸν ἥλιον.

Πλανητικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ὑποκείμενος εἰς πλάνησιν· ὁ συνειθίζων νὰ πλανᾷ ἢ νὰ πλανᾶται, πλανήτου ἴδιος.

Πλανήτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πλανήτης.

Πλανητὸς, ἡ, όν. Ὁ ὑποκείμενος εἰς πλάνην (περιπλάνησιν), κινητός· « (μτφορ.) δυνάμενος νὰ πλανηθῇ (νὰ ἀπατηθῇ). « Πλανητὰ ἄστρα,« Πλάτ.

Πλάνιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πλάνος.

Πλανόδιος, α, ον, Π. ὁ πλανηθεὶς ἐκ ὁδοῦ (χάσας τὸν δρόμον). || (οὐσ. θηλ.) «Πλανόδια,« Ὁμ. Ἴλ. ὁρόμος χαμένος (ὅπου δὲν ἐβγαίνει).

Πλανὸς (ὁ, ἡ). ὁ πλανῶν ἢ πλανώμενος. «Πλανὸς ἄγρα (ἐδωδή),« Ἐκγρ., τὸ ὁπλωμα. « Ἀστέρες πλανοὶ, « Μανέθ., οἱ Πλανῆται. || (οὐσ.) ψεύστης, ἀπατεών. « Ἐμνήσθημεν ὅτι ἐκεῖνος ὁ πλανὸς εἶπεν,« Εὐαγγ. (ἡ 2) = Ὀφθαλμοπλάνος, θαυματοποιός. « Ἐθαυμάζετο δὲ παρ' Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις Ματρέας ὁ πλανὸς,« Ἀθ. 3 ἀντὶ Πλάνης, περιπλάνησις· (ἐνίοτε) παρεκβασις, digression. « Τούτῳ δὴ τῷ μύθῳ τε καὶ πλανῷ ὁ ξυνεπόμενος κῦρ ἔσται,« Πλάτ. 4) (συνήθ. μτφορ.) ἀπάτη, φέλεαρ, ἡ αφάνεια· παρεκτροπὴ, ἀποπλάνησις. « Φρενῶν—,« Εὐρ.

Πλανοστιβὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Ο. [πλάνος, στείβω]. ὁ πατηθεὶς ἢ κατούμενος ἀπὸ βήματα πλανωμένου (περιπλανωμένου).

Πλανοτρόπος (ὁ, ἡ). ὁ τρέπων εἰς φυγὴν (κατατροπώνων) τὴν πλάνην.

Πλανύττω, Μ. ύξω; = Πλανῶμαι, Περιπλανῶμαι.

Πλανώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πλανητικὸς· ὑποκείμενος εἰς πλάνην, ἄτακτος. «Χαλεπὸν καὶ πλανώδες τὸ ἄρθρον,« Γαλ., εὐδιάθετον. « Ἦσι... γνώμη πλανώδεσι χρῆσθαι,« Ἀρετ.

Πλαξ [πλάσσω], ακὸς (ἡ). (ἐν γεν.) σῶμα πλατὺ καὶ ἐπίπεδον, (κυρ.) σανὶς πέτρινη, μάρμαρον ἁπλωτόν, (κοιν.) πλάκα· φύλλον ζυμαρικοῦ, κτλ. (μτγμ.) ζωμα, κάμπος, πεδιάς, (Γαλλ.) plateau. « Χερρονησίαν πλάκα σπείρει,« Εὐρ. (καὶ καταχρ.) « Πόντου πλάκα,« Πινδ.

Πλᾶξεν, Δ. Π. ἀντὶ Ἔπληξεν, γ'. ἑν. προστ. τοῦ ἀορ. τῆς ἀρχ. τοῦ Πλήσσω.

†Πλάξιος (ὁ, ἡ), = Πλακερός.

Πλαξίππος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Πλήξιππος.

Πλάσας, ασα, αν, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Πλάσσω.

Πλᾶσθεν, Δ. Π. ἀντὶ Ἐπλήσθησαν, γ'. πλ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. τοῦ Πίμπλημι.

Πλάσις, εως [ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πλάσσω, πλάσιμον, σχηματισμὸς, δημιουργία· (μουσ.) = Πλάσμα. (ὀθ. ῥτρ.) σχηματισμὸς τῆς φράσεως ἐπὶ τὸ ἐμφαντικώτερον. «Σφοδρὰ δημῳδὴς τὸ λεγόμενον, ἀλλὰ γέγονεν ἰσχυρὸν τῇ πλάσει,« Δογγ.

Πλάσμα (τό), τό πλασθέν, ἔργον πλάστου, κατασκεύασμα (κυρ. ἀπό κηρί ἤ γύψον), πλαστουργήμα, δημιούργημα· (μτφρ.) γέννημα τῆς φαντασίας, πρᾶγμα πλαστόν (ἀνώμαλον)· ψεῦδος [«Πλάσμα ὅλον ἐστίν ἡ διαθήκη, » Δημ.]· ὑπόκρισις· πρόσχημα. («Πεισάντες αὐτῷ μετὰ φιλικοῦ πλάσματος,» Γρηγ.)· (μουσ.) σχηματισμός τῆς φωνῆς ἐπί τό θελκτικώτερον ἤ θηλυπρεπέστερον, τσακίσματα, (τουρκ.) νακμέδες. (ῥητ.) ἀπαγγελία μελῳδική ἤ ἐκμ. κακόζηλος ἤ ὑπερτεταγδευμένη) ἤ ἐμφατική, μιμητική τῶν λεγομένων. «Β.φ δέ τότε τῶν παρόντων διωσάμενος τάς Θύρας, εἰσῆλθε, μετά πλάσματος ζωνῆς ἐπῃ πεζείνων, οἷς τόν Νέστορα χρῶμενον Ὅμηρος ἐποιήκαι,» Πλ. «Τοῖς πολλοῖς ὑποκρινόμενος (ὁ δημοσθένης) ἡσεσχε θαυμαστῶς, οἱ δέ χαρίεντες ταπεινόν ἡγοῦντο ἤ ἀγενές αὐτοῦ τό πλάσμα,» αὐτ.

Πλασματίας, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νά πλάττῃ μέ τήν φαντασίαν του (νά διηγῆται) πλάσματα· (ἐπί λόγ.) μυθώδης.

;Πλασματικός, ή, όν. Ὁ μετά πλάσματος, ἐντεχνος.

Πλασματικῶς, ἐπίρ. Μέ τρόπον πλασματικόν, ἐντέχνως.

Πλασματογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (συγγράφω) πλάσματα (γεννήματα τῆς φαντασίας μου).

Πλασματογράφος (ὁ). ὁ γράφων περί πλασμάτων ἀντικειμένων (λαμβάνων ὡς ὑπόθεσιν τῶν λεγων τε πλαστά πρόσωπα, μυθιστοριογράφος.

Πλασματώδης, ους (ὁ, ἡ). πλάσματι ὅμοιος, μυθώδης.

Πλάσσω (ττω), Μ. πλάσω (πθ. πρκ. Πέπλασμαι), [ὀνματπ. συγγ. τῷ **Πλήσσω**]. φθειάνω, κατασκευάζω (κυρ. ἀπό πηλόν ἤ κηρόν), (ὀθ. κοιν.) πλάθω (ψωμί) στο κεφάλι μέ πηλόν ἤ κηρόν ἤ ζυμάρι· («Ἐμοί δ' οὐκ ἐς' οὐδέ τήν Ὑβρίαν πλάσαι,» Ἀρχφ.)· (ἐν γέν.) μορφόνω, σχηματίζω (μτφρ.) γυμνάζω (συνήθ.) φθειάνω μέ τόν νοῦν μου· ἐφευρίσκω· (μτ.) προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι. «Πλάττεσθαι τόν εἰδότα.» Ἀξ., (κοιν.) κάμνω τόν εἰδήμονα, καμώνομαι ὅτι ξεύρω. «Πλασάμενος σχῆμα τραγικόν,» Δημ., σχηματίσας ἑαυτόν ἐπί τό τραγικώτερον. «Ὀλίγον μέν χρόνον δύναιτ' ἄν τις πλάσασθαι τόν τρόπον τόν αὐτοῦ, ἐν ἑβδομήκοντα δέ ἔτεσιν οὐδ' ἄν εἷς λάθοι πονηρός ὤν,» Δσ. (καί παθ.) Πεπλασμένος, η, ον, = Πλαστός, προσποιημένος, ψεύτικος.

Πλάστειρα (ἡ), Π. ἀντί Πλάστρια, (θηλ. τοῦ Πλαστήρ).

Πλαστέον, θετ. τοῦ Πλάσσω.

Πλαστεύω, Μ. εύσω. Πλάττω (μέ τόν νοῦν μου).

Πλαστήρ (ὁ), Π. ἀντί Πλάστης.

;Πλαστήριον (τό), = Πλάθανον.

Πλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάττων (κατασκευάζων) τι κυρ. ἀπό πηλόν ἤ κηρόν, ἀγαλματοποιός· (ἐν γέν.) δημιουργός.

Πλαστίγγιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Πλαστιγξ [πλήσσω], ιγγος (ἡ). τό πνέμα τῆς ζυγαριᾶς· (συνκδχ.) ἡ ζυγαριά· (ὀθ. Π.) ὁ ζυγός τῶν ζώων· (μεταμ.) καύκαλον ὀστρέου· (ἐνίοτε) = Κατσαβέλιον (χειρουργ.) = Νάρθηξ, καλάμι ἤ σανίδι διά τά σπασμένα κόκκαλα· (Ι.) μάστιξ. «Δώκετας πόλεως χαλκηρότερ πλάστιγγι λυμανθέν δέμας,» Αἰσχλ.

Πλαστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἤ ἐπιτήδειος εἰς τό πλάττειν. «Γῆ πλαστική,» Πλάτ., ἡ ἁρμοδία πρός κατασκευήν πλασουργημάτων. «Πλαστική,» ἡ τέχνη τοῦ πλάττειν, ἤ «Πλαστικός,» ὁ ἐπιτήδειος ἤ ἀσχολούμενος εἰς αὐτήν.

Πλάστις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πλάστης· (Ι. Σωνομ.) αἱ κηροπλαστοῦσαι μέλισσαι.

Πλαστουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω πλαστόν ἐγγραφον, μιμοῦμαι δόλιως τό γράψιμόν (νοθεύω τό σύγγραμμά ἤ τό ἔγγραφόν) τινος.

Πλασουργήμα (τό). ἔγγραφον πλαστόν.

Πλαστουργία (ἡ). τό κακούργημα τοῦ πλαστουργοῦντος (συνκδχ.) πλαστόν ἔγγραφον.

Πλαστουργός (ὁ, ἡ). ὁ γράφων πλαστά ἔγγραφα, μιμούμενος τό γράψιμον (νοθεύων τό ἔγγραφον ἤ τό σύγγραμμα) ἄλλου· (ἐνίοτε) = Πλαστματογράφος.

;Πλαστοκατήγορος (ὁ, ἡ). ὁ κατηγορῶν τινος διά πλαστόν ἐγκλημα, συκοφάντης.

Πλαστοκάμης, ου (ὁ). ὁ φορῶν πλαστήν κόμην (ψεύτικα μαλλιά).

Πλαστολάϊος (ὁ, ἡ), = Πλαστολόγος.

Πλαστολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ πλαστά (ψευδῆ) λόγια, εἶμαι πλαστολόγος.

Πλαστολογία (ἡ). ψευδολογία.

Πλαστολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (διηγούμενος) πλάσματα, ἀπατεών, ψευδολόγος.

Πλαστός, ή, όν. Φθειασμένος ἀπό πηλόν (κηρί κτλ.), πλασμένος· (ἐν γέν.) φθειαστός, κατασκευαστός· (μτφρ.) ψεύδής, προσποιητός. «Οὐ πλαστήν τήν φιλίαν παρείχοντο,» Ξεν. 2) = Κατάπλαστος (ῑ). 2) ἐσφαλμ. ἀντί Πλατός.

Πλαστουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω (δημιουργῶ) ὡς πλαστουργός, μορφόνω, σχηματίζω· παραστήνω.

Πλαστούργημα (τό). ἔργον πλαστουργοῦ, ὁμοίωμα (κυρ. ἀπό πηλόν κτλ.), πλάσμα, δημιούργημα. 2) ψεῦδος, πλάσμα.

Πλαστουργία (ἡ). τό ἔργον τοῦ πλαστουργοῦ, κατασκευή πλάσματος, δημιουργία.

Πλαστουργός (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος πλαστά ἔργα· (ἐν γέν.) πλάστης, δημιουργός. (μτφρ.) = Πλαστολόγος.

Πλάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Πλάστης.

;Πλάστρον (τό). ἐνώτιον, σκουλαρίκι.

Πλαγῶς, ἐπίρ. Μέ τρόπον πλαγιον πραστικόν), ὑποκριτικῶς, ὑπουλως.

Πλάτα, ας (ἡ), Δ. ἀντί Πλάτη.

Πλαταγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ξηρόν τινα κρότον (καθώς π. χ. δύο πλατέα σώματα συγκρουόμενα), (μτβτ.) κτυπῶ τι εἰς τρόπον ὥστε νά κάμῃ τοιοῦτον τινα κρότον, (Γαλλ.) **claquer**· (ἑλλ.) χειροκροτῶ. «Πλατάγησον στίθεα,» Βίων (καί ἀλλ.) «Ὁ παῖς ἐχάρη καί πλατάγησε νικήσας,» Θκρ. (καί μσ.) «Θαλάμων θύραι ἐπλαταγοῦντο,» Ἐπγρ., [ἐκ τοῦ

Πλαταγή (ἡ), [πλατάσσω]. ὄργανόν τι τό ὁπ. κινούμενον ἤ συγκρουόμενον πλατάγει, (παρβλ.) Κρόταλον. 2) = Πλάταγημα. «Ὁ μέν οὖν Ἱππωζίνους τήν πλαταγήν ὀξύνεσθαί φησιν ἐν τῇ βαθέλῳ· βέλτιον δέ ἴσως τήν μέν πλαταγήν, τόν ἦχον, ὀξύνειν, τήν δέ πλατάγην, τό κρόταλον, παροξύνειν,» Ἀπλλν.

Πλατάγημα (τό). τό πλαταγεῖν, κρότος (κυρ. ὑπό πλατέων σωμάτων συγκρουομένων), (Γαλλ.) **claquement**· (ἐν γεν.) κτύπος, βρόντος.

;Πλαταγίζω, Μ. ίσω, = Πλατογέω, (κυρ.) φωνάζω τάν τήν χῆνα, (ὅπως ἄλλ. θωρ. Πλατογίζω).

Πλαταγών, ώνος (ὁ), = Πλαταγή (2).

†Πλαταγωνέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πλαταγέω (κυρ. διά πλαταγῶνος).

Πλαταγωνιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πλαταγών. 2) (πλθ.) τά φύλλα τοῦ ἄνθους τῆς παπαρούνας (ὅτι ἐσυνείθιζον ἐφαρμοζοντες αὐτά ἐπί τοῦ ἀντίχειρος καί λιχανοῦ δακτύλου τῆς ἀριστερᾶς χειρός, συνστρεφομένων εἰς σχῆμα κύλικος, νά τά κτυπῶν μέ τήν παλάμην τῆς δεξιᾶς, ἤ ἀπό τόν κρότον νά μαντεύουν ἄν ἠγαπῶντο).

†Πλάταγος (ὁ). βράχος πλατύς (ἁπλωτός) εἰς τήν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

Πλαταμώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει πλατάμου (πλαταμώνος), ἁπλωτος.

Πλαταμών [πλατύς ἤ †πλάταγος], ῶνος (ὁ). τόπος πλατύς (ἁπλωτός) εἰς τό παραθαλάσσιον («Ὑπερ ἐπι θαλάσσης αἰγιαλός, τοῦτο ἐπί τῶν ποταμῶν πλαταμών,» Σχλ.)· πέτρα ἐπίπεδος (πλάκα) ἐξέχουσα ὀλίγον εἰς τήν ἄκραν ἤ εἰς τήν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. «Διῳ ἐπί πλαταμῶνι, τόν οὐκ ἐπέβαλλε θαλασσα κυμασι, χειμερίη δέ πάλαι ἀπέκλυσεν ἅλμη,» Ἀπλλν.

Πλατάνεος, α, ον. Ὁ ἐκ πλατάνου, πλατανήσιος. «Μῆλα πλατάνεα,» Ἀθ., εἶδ. μήλων.

Πλατανιστής, οῦ (ὁ), = Πλατανών (ῑ), (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντί Πλατανιστοῦς). 2) εἶδος ἰχθύος, (παρβλ. Πλάταξ).

Πλατανιστινος, η, ον, = Πλατάνεος, [ἐκ τοῦ

Πλατάνιστος (ἡ), = Πλάτανος.

Πλατανιστοῦς, οῦντος (ὁ), = Πλατανών.

Πλάτανος (ἡ), [πλατύς], εἶδ. δένδρου (μέ πλατειά φύλλα), (κοιν.) πλατάνι [τό] ἤ πλάτανος (ὁ).

Πλατανώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πλατάνου, ὅμοιος μέ πλάτανον, ἤ γεμάτος πλατάνους, (συγχ. τῷ Πλαταμώδης).

Πλατανών, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπό πλατάνους, δάσος πλατάνων.

Πλάταξ [πλατύς], ακος (ὁ), εἶδος ἰχθ. (Κεφαλίνος).

†Πλατάσσω [ὀνματπ.], Μ. άξω, Γλκ. = Πλαταγέω.

Πλατεῖα (ἡ), ἴδε Πλατύς.

Πλατειάζω, Μ. άσω. Ὁμιλῶ (προφέρω τάς λέξεις) μέ πλατύ στόμα (καθώς οἱ Δωριεῖς ἐξ αἰτίας τῆς συχνῆς χρήσεως τοῦ α), (ἄλλ.) Πλατυστομέω. 2) ἀσ-

κων.) κτυπῶ μὲ τὴν παλάμην (πλατείᾳ τῇ χειρί).
Πλατειάσδω, Δ. ἀντὶ Πλατειάζω.
Πλατειασμός (ὁ), τὸ πλατειάζειν (προφέρειν τὰς λέξεις μὲ πλατὺ στόμα καθὼς οἱ Δωριεῖς μεταχειριζόμενοι συχνὰ τὸ α).
Πλατεῖον (τό), πλατὺ κομμάτι ξύλου· πινακίδα (ἐπὶ τῆς ὑπ. διεδίδετο γραμμένον τὸ στρατιωτ. σύνθημα).
Πλατείως, ἐπίρ. Πλατειά, εἰς πλάτος ἀφθόνως.
Πλάτη (ἡ), τὸ πλατὺ μέρος ὁποιουδήποτε σώματος (κυρ. δὲ) τοῦ κωπιοῦ (συνεκδ.) τὸ κωπί· (Π.) τὸ πλεῖον (ἐνίοτε) ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης. (Αττ.) ἀμφιστρόφοις ἀριθμοῖς διὰ λιχνείαν· ῥάβδος παχυτέρα τῆς ὑπ. τὸ ἓν ἄκρον εἶναι πλατύ· (πλθ.) τὰ πλατύτερα πλευρὰ τοῦ σώματος, αἱ ὠμοπλάται. φύλλον χαρτίου ἢ περγαμηνῆς (μεμβράνης) διὰ γράμματα. «Τὰς πλάτας ῥίψω γράφων,» Ἀρχφ. «Ἃ Μῶσα δ' αὐτῷ (τῷ Μυασάλκῃ) τὰς Σμωνίδα πλάτας ἧς ἀπεσπάραγμα,» Ἐπιγρ.
Πλατειάσδω, Μ. ἀξῶ, Δ. ἀντὶ Πλησιάζω.
Πλάτιγξ, ιγγος (ἡ), = Πλάτυγξ
Πλατίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πλάτη.
Πλατίον, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Πλησίον.
Πλᾶτις (ἀντὶ Πελάτις), ιδος (ἡ), Ο. [πελάζω]. γυνὴ φύσεως.
†Πλατισταχυς (ὁ), εἶδος ἰχθύος (μύλλου), (ἀλλ.) Πλάταξ.
Πλατός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ †Πελαστός, πρόσιτός. «Οὐ πλατός,» Αἰσχλ., φρικτός, ἀπρόσιτος, ἄπλετος.
Πλάτος, εος-ους (τό), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πλατέος, (κοιν.) πλάτος, φάρδος. «Ἐν πλάτει (ἡ)» Κατὰ πλάτος, ὁ Λξ. —Πλατέως, κατ' ἔκτασιν. γενικώτερον. «Ἡ εἰς α (αἰτιατικὴ) ἐστιν ἐν πλάτει... ἡ δὲ εἰς ν ἐπανιωτέρα,» Χοιροβ.
Πλατόω-ῶ, Μ. ώσω, = Πλατύνω. «Κιονέων πλατουμένων,» Ἀρχφ., εἰς πλάτας πελεκωμένων (σχηματιζομένων).
Πλάττω, Μ. πλάσω, Αττ. ἀντὶ Πλάσσω.
†Πλατυαλουργής, ἐος (ὁ, ἡ). (χιτών) = Πλατύσημος, Περιπόρφυρος.
†Πλατυάμφοδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖας ἀμφόδους, (Γραμ. ἐξήγ. τοῦ Εὐρυάγυια)
Πλατυαύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺν αὐχένα (σθένος).
Πλατυγάστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖαν (μεγάλην, εὐρύχωρον) γαστέρα
Πλατυγίζω [πλάτυγξ], Μ. ίσω. Κτυπῶ τὸ νερὸν μὲ τὸ πλατὺ μέρος τοῦ κωπιοῦ· (συνεκδ.) κωπηλατῶ. (μτγν.) «Χῆνα πλατυγίζοντα καὶ κεχηνότα,» (ἐξ ὑπ.) Ἀθ., = Πτερυγίζοντα 2) = Πλατταγέω, (ἴδε Πλαταγίζω)· (μτγν.) μεγαλορρημονῶ, (κοιν.) ὁμιλῶ φαρδιὰ-πλατειά.
Πλατύγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖαν γλῶσσαν· (συνεκδ.) ὁμιλῶν μὲ πλατὺ ρόμα, (ἴδε Πλατειάζω).
Πλατύγναθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖας γνάθους.
Πλάτυγξ, υγγος (ἡ). τὸ πλατὺ μέρος τοῦ κωπιοῦ.
Πλατυέπεια (ἡ). τὸ ὁμιλεῖν ἐν πλάτει (κατ' ἔκτασιν).
†Πλατυθάλασσος (ὁ, ἡ), γραμ. ἐξήγ. τοῦ Εὐρύπλους.
Πλατύζομαι, Μ...; = Πλατυγίζω, μεγαλορρημονῶ.
Πλατύϊσχιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖα ἰσχία.
Πλατύκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κάμνων) πλατὺν καρπόν.
;Πλατύκαρσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατέα κάρφη (τσάκνα).
Πλατύκαυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺν καυλόν.
Πλατύκερκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖαν κέρκον (οὐράν).
Πλατύκερως, ω ἡ ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατέα κέρατα.
Πλατυκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖαν κεφαλήν.
Πλατύκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖαν κόμην.
Πλατυκορία καὶ Πλατυκερίασις, εως (ἡ), ὁ παρὰ φύσιν πλατυσμὸς τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ ἡ ἐκ τούτου ἀμαύρωσις τῆς ὁράσεως, (παρβλ. Μυδρίασις).
Πλατυκός, ἡ, όν. Πλατύς· διεξοδικός· ἄφθονος.
Πλατυκύμινον (τό), εἶδος κυμίνου.
Πλατυκῶς, ἐπίρ. Εἰς πλάτος· διεξοδικώτερον.
Πλατυλέσχης, ου (ὁ). μέγας φλύαρος.
†Πλατυλισγων, ονος (ὁ), (νλγ.), εἶδ. λίσγου (λισγαριοῦ) μὲ πλατειὰν ἄκρην.
Πλατυλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ εἰς πλάτος.
Πλατυλόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν διεξοδικὰ (εἰς πλάτος).
Πλατύλογχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἁρματωμένος μὲ) πλατεῖαν λόγχην. ||. (οὐσ.) Πλατύλογχον (τό), ὅπλον μὲ πλατεῖαν λόγχην (αἰχμήν).
Πλατυμέτωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺ μέτωπον.
Πλάτυμμα (τό). = Πλάτυσμα.
Πλατυντέον, θετ. τοῦ
Πλατύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Πεπλάτυμμαι καὶ Πεπλάτυσμαι). Κάμνω τι πλατύ, πλαταίνω· ἐκτείνω· μεγαλύνω· (μτφορ.) μεγαληγορῶ· καυχῶμαι. «Τι πλατύνεαι ἠλίθιος ὥς;» Τέλ.
Πλατύνωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατία νῶτα (φύχιν).
;Πλατυόνυχος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πλατυώνυχος.
Πλατύοπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖαν σφῦραν.
Πλατυόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖς (μεγάλους) ὀφθαλμούς. || (οὐσ.) Πλατυοφθάλμου (τό), τὸ στίλβιμμα (διότι βάφοντες μὲ αὐτὸ τὰς βλεφαρίδας ἔκαμναν νὰ φαίνωνται μεγαλήτεροι οἱ ὀφθαλμοί).
†Πλατύσειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺ κέδρον (πλατεῖαν ἐπιφάνειαν).
Πλατύπιλος (ὁ, ἡ), Σχλ. (περικεφαλαία) ἔχουσα πλατὺν πῖλον, (ἐπμ.) μεγάλη.
Πλατυπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖαν πορφυρᾶν σῦγιαν, (ἴδε Πλατύσημος).
Πλατύπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖς πόδας.
Πλατυπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺ πρόσωπον.
Πλατύπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖαν πτέρυγα (πλατεῖα ὀπίσθια). Εὐρύπορος. (ναῦς) μὲ πλατὺν πυθμένα (πλατεῖαν τρόπιν).
Πλατυῤῥημοσύνη (ἡ), Π. φλυαρία, παλιλογία, ἡ μεγαλορρημοσύνη.
Πλατύῤῥις (ῥιος), ῥινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖαν ῥῖνα (μύτην).
Πλατύῤῥους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺν ῥοῦν, πλατύς. «Ποταμὸς—,» Αξ.
Πλατύῤῥυγχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺ ῥύγχος ἢ ῥάμφος.
†Πλατύῤῥυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατείας ῥύμας (ὁδοὺς, ἀγυιάς).
Πλατύς, εῖα, ύ. Ὁ ἔχων πλάτος, φαρδύς· ἀνοικτός· εὐρύχωρος· (ἐν γέν.) πολύς, ἄφθονος. «Αἰπόλια πλατέ' οἰγών,» Ὅμ. «Τελαμὼν (ὁ Ἑλλήσποντος) —,» αὐτ. «Τεῖχος (ὁ Φάσγανον) πλατύ,» Θκρ. (μτγμ.) «Γέλως—,» Ἀρχ., καγχασμός, (κοιν.) παχεῖα γέλια. «Ἀὴρ—,» Στρβ., ὁ ἀνοικτός, ὁ αἰθριος. «Τὶ πλατεῖς,» Σοφ., οἱ παχεῖς. ||. (οὐσ. θηλ.) Πλατεῖα (ἐννν. ὁδός), ἡ λεωφόρος. (Γαλλ.) place (»Ἐξελθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ῥύμας,» Εὐαγγ.) (ἐννν. χεὶρ) ἡ παλάμη. «Πλατείαις (ἐννν. ταῖς χερσὶ) τυπτόμενος,» Ἀρχφ. ||. (οὐδ.) «Τὸ πλατύ,» Ξεν., ἡ πεδιὰς. «Ἐν πλατεῖ,» Αξ., εἰς εὐρύχωρον (ἀνοικτὸν) μέρος. ||. (καὶ ἁπλ. ἀντὶ ἐπῤῥ.) «Πλατὺ γελᾷν,» Αν. «Πλατὺ ἐγγνᾶν,» αὐτ. 2) (κατὰ συνεκδ. ἀπὸ τοῦ πελάγους τῆς θαλάσσης) ἀλμυρός. «Τὰ νότια ὕδατα πλατύτερα, ἢ τὰ πρῶτα τῶν μετοπωρινῶν,» Ἀρχτ.
;Πλατύσαρκος (ὁ, ἡ), = Πολύσαρκος, παχύς.
Πλατύσημος (ὁ, ἡ), [πλ. σῆμα], = Πλατυπόρφυρος. «Ἡ πλατύσημος (ἐννν. ἐσθὴς),» τὸ φόρεμα τῶν βουλευτῶν (πατρικίων) τῆς Ῥώμης, (Αττ.) laticlavia, (ἀντιθ τῷ Στενόσημος). «Χιλίαρχον πλατύσημον λεγιῶνος Δ' φλαουΐας,» Ἐπιγρ., Tribunum laticlavium.
Πλάτυσμα (τό), [πλατύνω]. (ἐν γέν.) κάθε πλατὺ κατασκεύασμα, (π. χ.) πλάκα (λάμα) σιδήρου· πανὶ διὰ ἔμπλαστρον, κτλ. «Πλάτυσμα μυῶδες,» Γαλ., μνῶν πλατύς. «Πλάτυσμα χαλκᾶν, σανίδες, τοξλὰς, ἀπλάδα, (Γαλλ.) plateau. «Πλατύσματά τε καὶ πέμματα,» αὐτ., ζυμαρικὰ εἰς φύλλον, πήτταις.
Πλατυσμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πλάτυσμα.
Πλατυσμός (ὁ), τὸ πλατύνειν ἢ πλατύνεσθαι· πλάτεσμα· (συνεκδ.) εὐρυχωρία· (μτφορ.) ἐπιθείξις· κομπασμός, μεγαλορρημοσύνη. «Ἐν δὲ πλατυσμὸς πολυμαθημοσύνης, τῆς οὐ κενεώτερον ἄλλο.α (Τίμ. παρ') Ἀθ.
Πλατύστερνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺ στέρνον (στῆθος).
Πλατυστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ πλατύνων (ἀνοίγων) πολὺ τὸ στόμα (καθὼς οἱ Δωριεῖς διὰ τὴν συχνὴν χρῆσιν τοῦ α). = Πλατειάζω.
Πλατύστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺ ρόμα ἢ στόμιον· ὁ ἀνοίγων (πλατύνων) πολὺ τὸ στόμα του ἐν ᾧ ὁμιλεῖ (καθὼς οἱ Δωριεῖς).

Πλατύσχιστος (ὁ, ἡ). πλατεῖα (πολὺ) ἢ κατὰ πλάτος σχισμένος.
Πλατύσωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺ σῶμα
Πλατύτερον ᾗ
Πλατυτέρως, ἐπίῤ. συγκρ. τοῦ Πλατέως, πλατύτερα.
Πλατύτης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πλάτους, ἢ κατὰ πλάτος διάστασις (ἔκτασις).
¦Πλατύφυγος (ὁ, ἡ), (κυρ. ναῦς) ἔχουσα πλατεῖαν τρόπιν, μεγάλη, εὐρύχωρος, (ἄλλ. διορθ. Πλατύπυγος).
Πλατύφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατειὰ φύλλα. «Ἡ λεύκη πλατυφυλλότερον τῆς αἰγείρου,» Θφρ. ‖(σύν.) Πλατύφυλλον, εἶδος φυτοῦ (ῥόμβος).
†Πλατυχαΐτας, α (ὁ). ἐσφαλμ. ἀντὶ Πλατωχέτας.
Πλατύχωρος (ὁ, ἡ), = Εὐρύχωρος.
¦Πλατύψυχος (ὁ, ἡ). ἀκορέστος, ἄπληστος, (κατὰ λεξ.) ἔχων πλατεῖαν ψυχήν.
Πλατωνυξ, υχος ᾗ
Πλατώνυχος (ο, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖς ὄνυχας.
Πλατωχέτας [πλατίον, ἔχω], α (ὁ), Δ. Δίσλ., = Ὁμωχέτας, γείτων, πρόσοικος· σύνοικος.
Πλέας, Π. ἀντὶ Πλείονας, αἰτ. τοῦ Πλέες.
Πλεγδήν, ἐπίῤ. Πλεκτά, ἐν εἴδει πλέγματος. «Τίς πλεγδὴν σὰς ἐνέθηκας χέρας;» «Ἔπτρ.
Πλέγμα (τὸ). κάθε πρᾶγμα πλεγμένον, δίκτυ, (κοιν.) πλοκάμιον· ὑφάδι· καλάθι· πλεξίδα (τῶν μαλλιῶν). ᾗ 2. = Πλοκή, περιπλοκή.
Πλεγματεύω, Μ. εὔσω. Κάμνω πλέγματα, πλέκω, ἐμπλέκω.
Πλεγμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πλέγμα.
Πλέγνυμι (παρτ. Ἐπλέγνυον), Π. ἀντὶ Πλέκω.
Πλέες, Π. ἀντὶ Πλείονες, συγκρ. πλθ. τοῦ Πολύς.
Πλεθραῖος ᾗ
Πλεθριαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ἑνὸς πλέθρου ἔκτασιν.
Πλεθρίζω, Μ. ίσω. Διατρέχω τὸ πλέθρον (στάδιον)· (μτφρ.) ἐκτείνομαι εἰς ταυτολογίας.
Πλέθριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πλέθρον. ‖(εἰς τὴν Ἠλίδα) = Στάδιον. «Ἠθὴ οἱ Ἕλλανοδίκαι ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῷ Πλεθρίῳ,» Δν.
Πλεθρισμα (τὸ). δρόμος (τρέξιμον) ἑνὸς πλέθρου.
Πλέθρον (τὸ). μέτρον ἐκτάσεως **100** ποδῶν (Ἑλλην.), τὸ ἕκτον τοῦ σταδίου. 2) δρόμος ἑνὸς πλέθρου τὸν ὁπ. διέτρεχον ἀμιλλώμενοι (καθὼς τὸ στάδιον), (Δτ.) cirque. 3) (ὡς μέτρον ἀγροτικὸν) στρέμμα περιέχον **10,000** τετραγων. ποδῶν ἐμβαδόν. 4) (πλθ.) Πλέθρα, τόποι κάθυγροι καὶ βοτανώδεις. «Ἡσύχ.
Πλεῖος [πλέω], ᾶος (ὁ). ὕστερ ἁμός τις συγκεκαμένος ἀπὸ ἑπτὰ ἀστέρας, (κοινὸ) ταύρεια.
Πλείθι, Δίαλ. ἀντὶ Πλέε-πλεῖ, προσ. τοῦ Πλέω.
Πλείθος, εος (τὸ), Δωρικ. ἀντὶ Πλήθος.
†Πλεῖμμα, ἀρχ. Δ. δύναμις, ἴδε Πλειών. «Πλείμματος κράτει,» Ἔσχρφ.
Πλεῖν, ἐνεστ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πλέω.
Πλείν, Ἀττ. ἀντὶ Πλέον, πλειότερον, περισσότερον.
Πλειονάκις, ἐπίῤ. = Πλεονάκις.
Πλειονομερέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἔχω πλειοτέρα μέρη ἢ πλειοτέρας (γεωμετρ.) μοίρας.
Πλειονότης (ἡ), τὸ ἀφῤ. οὐσ. τοῦ πλείονος, τὸ πλειότερον μέρος, ἡ πλειοτης.
Πλειονοψηφία (ἡ), πλειονότης ψήφων.
Πλειόνως [πλείων], ἐπίῤ. Πλειότερον, περισσότερον.
Πλεῖος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Πλέος, πλήρης, γεμάτος, (κατ' ἔκτ.) πολύς, ἄφθονος. «Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα,» Ἡσ., ἴδε ᾗ Πλεος.
Πλειοτέρως, η, ον, Π. συγκρ. τοῦ Πλεῖος, πληρέστερος· περισσότερος. (ἁπλ.) ἀντὶ Πλέος, πλήρης. «Πλειοτέρῃ σὺν χειρί,» Ὁδ. Α.
Πλειότης (ἡ), = Πλειονότης.
Πλείος, κατὰ κρᾶσ. ἀντὶ Πλείονες ἢ Πλείονας, ὁμοῖ. ἡ αἰτ. τοῦ Πλείων.
Πλεῖς, Δ. Π. κατὰ κρᾶσ. ἀντὶ Πλέες ἢ Πλέας.
Πλειστάκις καὶ (Π.) Πλειστάκι, ἐπίῤ. Παρὰ πολλαῖς φοραῖς, πολλὰ συχνάκις. «Πολλάκις ᾗ ἴσως πλειστάκις,» Πλάτ. «Ἢ ὡς (ἢ Ὅτι) πλειστάκις,» Ἀρστ., Ξεν.
Πλειστᾰρχία (ἡ), = Πολυαρχία. «Ἀναρχία γάρ ἐστιν ἡ πλειστᾰρχία,» Γυγ.
Πλειστᾰχόθεν, ἐπίῤ. Ἀπὸ πλεῖστα μέρη.
†Πλειστᾰχῶς, ἐπίῤ. Κατὰ πλείστους τρόπους.
Πλειστήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. παραπολύς, πολλαπλάσιος, (ὄθ.
Πλειστηριάζω (ᾗ μσ. ὁ ᾗ αὐξηρ.) -άζομαι, Μ. άσω, -ομαι. Αὐξάνω (Ἀναβάζω) τὴν τιμὴν τοῦ πωλουμένου, προσθετω ὡς ἀγοραστὴς πλειοτέραν τιμὴν εἰς πρᾶγμα δημοπρατούμενον, (ἄλλ.) Ὑπερθεματίζω, (ἐν γέν.) ἀκριβαίνω.
Πλειστηριασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., αὔξησις τῆς τιμῆς τοῦ πωλουμένου, (ἄλλ.) Ὑπερθεματισμός.
Πλειστηριάζομαι, Μ. [σομαι, Π. ἀποδίδω τὸ πλεῖστον μέρος εἰς ἑαυτ. 2) κατυχῶμαι. 3) = Πλειστηριάζομαι(ζ).
Πλειστοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τὰς πλειοτέρας βολὰς (Κερδίζω τοὺς πλειστέρους πόντους) εἰς τὸ παιγνίδι τὸ ὀνομαζόμενον
Πλειστοβολίνδα, ἐπίῤ. (ὡς ὄνομα), εἶδος παιδιᾶς μὲ κύβους ἢ ἀστραγάλους τὸ ὁπ. ἐκέρδιζεν ὅποιος εἶχε (ἔκαμνε) τὰ πλειότερα.
Πλειστοβολίς, ίδος (ἡ). «Παιδιά—, «ἡ Πλειστοβολίνδα.
Πλειστοβολέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πλεῖστα βάλλω, εἶμαι.
Πλειστοβολος (ὁ, ἡ). ὁ πλεῖστα βάλλων (κερδίζων τοὺς πλειστέρους πόντους) εἰς τὸ παιγνίδι Πλειστοβολίνδα, (ἐν γέν.) τυχηρὸς εἰς τὰ παιγνίδια.
Πλειστογονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ πλεῖστα (ὁμοῦ), γεννοβολῶ, εἶμαι.
Πλειστογονος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν (καὶ κατάχρ. γεννώμενος μὲ ἄλλα) πολλὰ ὁμοῦ.
†Πλειστοδύκεια (ἡ). πλείστη δίκησις (οἰκήσεις) περὶ ἑαυτοῦ ἢ περὶ ἄλλων.
Πλειστοδυναμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πλείστην δύναμιν, εἶμαι ὁ ἰσχυρότερος κάτων (παντοδύναμος). 2) ἀξίζω ἢ βαρύνω πολὺ περισσότερον, (ἐν γέν.) ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω. «Σαρκικοὺς αὐτοὺς καλεῖ ἀπὸ τοῦ πλειστοδυναμοῦντος,» Ἡσύχ.
†Πλειστολόγως, ἐπίῤ. Κατὰ πλείστους λόγους.
Πλειστημέρατος (ἁ, ἥ), Π. ὅπου συνέρχονται πλεῖστοι βροτοί (ἄνθρωποι), πολυάνθρωπος. «Ἀγορὴ (» Ἀγορά)—,» Πινδ.
Πλεῖστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Πολύς, [ἐκ τοῦ Πλέος]. Πολὺ περισσότερος, ὅσον τὸ δυνατὸν πολύς, παρὰ πολύς. «Οἱ πλεῖστοι,» «οἱ πλειότεροι. «Τίκτουσι δὲ οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων ἐν τριάκοντα μησίν,» Ἀρστ. «Πλεῖστος ἐστιν ἐν τούτῳ,» Ἀξ., = «Περὶ πλείστου ποιεῖταί τι.» «Αὐτῷ ἡ πλείστη γνώμη ἦν ἀπογεγειν,» «Ἡρ., ἡ γνώμη του ἐκλίνε περισσοτέραν εἰς τὸ ναί. (ᾗ κατ' ἐναλλαγ.) «Ταύτῃ καὶ μᾶλλον τῇ γνώμῃ πλεῖός εἰμι,» αὐτ. «Τοὺς πλείστους μῆνας κεῖ ἔξ,» Ἀρστ., τὸ πολὺ-πολύ. (ᾗ ἐλλειπτ.) «Σπεύδουσα αὐτοὺς (τοὺς νεοττοὺς) καὶ ἐκτρέφουσα μέχρι πλείστου,» Βασ. (ᾗ μετὰ τοῦ Ὅσος) «Ὅσας ἂν πλείστας δύναντο,» Ἡρ. «Δώσω ὅσα τις ᾗ ἄλλις πλείστων,» Ξεν. (ᾗ πρὸς ὑπερθ.) «Πλείστων κάκιστος,» Σοφ. (καὶ ἀντὶ ἐπῤ) «Πλείστοι πνέουσι,» Πλ., πνέουσι συχνότατα. «Τὸ πλεῖστον ᾗ (πλθ.) «Πλεῖστα ᾗ (ἐνάρθρ.) «Τὰ πλεῖστα,» = Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἢ Τὸ πολὺ-πολύ. «Πρωτοῖοι ἦ, τὸ πλεῖστον, ἐκταῖοι,» ἀριθ. «Ἐπεὶ τά γε πλεῖστα πράττοντά τι ὁρῶ σε,» Ξεν. (καὶ κατ' ἐπίτ. μετὰ τοῦ Ὡς ἢ Ὅτι). «Ὡς (ἢ Ὅτι) πλεῖστον,» Ἀξ.
¦Πλειστοτόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλεῖστα τίκτων, γονιμώτατος.
Πλειστοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) τὰ πλεῖστα.
Πλειστόχυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πληθώραν χυμῶν.
Πλείω, Π. ἀντὶ Πλέω.
Πλείω, κατὰ συναίρ. ἀντὶ Πλείονα, αἰτ. ἀρσ. ἢ πλθ. οὐδ. τοῦ
Πλείων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. τοῦ Πολύς, [ἐκ τοῦ Πλέος]. Πλειότερος, περισσότερος. «Μήτε τι πλείω γίγνεσθαι, μήτε τι ποσὲ ἐλάττους,» Πλάτ. «Οἱ πλείονες,» Ἀξ., οἱ πλειότεροι, ἢ ὁ ὄχλος, τὸ πλῆθος, ἢ (κατ' εὕρημ.) οἱ ἀποθανόντες, (ὄθ.) «Ἐς πλειόνων ἐκείθαι,» «Ἐπγρ., = Ἐς ᾅδου. «Γραῦς ἀνεχηκὼς παρὰ τῶν πλειόνων,» Ἀρχῳ., = Ἐκ νεκρῶν. «Περὶ σποδέων ἀνοίσειν ἐς τοὺς πλείονας,» «Ἡρ., εἰς τὸν ὄχλον. (ᾗ μέγεν.) «Οἱ πλείους αὐτῶν,» Ἀξ. «Πλείονα ἐγὼ φημι πλέας ἔμμεναι οἷας Ἀχαιῶν Τρῶων,» Ἰλ. Β. (καὶ δοτ. ἐλλειπτ.) «Ἐνὶ πλείους,» Πλ. (ᾗ μετὰ τοῦ Ἤ) «Ἔτη γεγονὼς πλείω (ἢ) ἑξήκοντα,» Πλάτ. (ᾗ ἐλλ.) «Ἐκ πλείονος (ἐννγιγνωσ.) «Ἀξ., ἀπὸ πολὺ ἀρχαίτερα. ‖(σύν.) Πλεῖον καὶ Ἀττ. Πλέον καὶ (πλθ.) Πλείω, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ) ἐπῤ. Μᾶλ-

λον, πλειότερον, περισσότερον. «Τὸ πλέον ἔχειν (φέρεσθαι), » = Πλεονεκτεῖν. « Οὐδὲν μοι πλέον γέγονεν,» Ισκρ., τίποτε δὲν ἐπέτυχα (κατώρθωσα)· (καὶ ἀπλ.) » Τί πλέον ἐμοί; » Ξεν., τί μὲ ὠφελεῖ; (ἢ ἀπολ.) » Οὐδὲν πλέον,» Αξ., οὐδὲν ὄφελος. « Πλέον ἔφερέ οἱ ἡ γνώμη κατεργάσασθαι τὴν Ἑλλάδα,» Ἡρ., ἔκλινε μᾶλλον, (παρβλ. Πλεῖζος). «Περὶ πλείονος ποιεῖσθαί (ἡγεῖσθαι) τι, » προκρίνειν πολὺ περισσότερον. » Ἐπὶ πλέον ἱκέσθαι τινός,» Θκρ., φθάνειν εἰς τὸν κολοφῶνα. » Οὐδὲν ᾤετο ποιήσειν πλέον ἐγκαλῶν,» Πλ. (ἢ προθετ.) «Ὑπ' αὐτῶν παραινῶν οὐδὲν ἐς πλέον ποιῶ,» Σοφ., δὲν κατορθόνω τίποτε. » Τί τὸ πλέον; » Θκρ., τί τὸ ὄφελος; »Καίτοι τί πλέον πλουτεῖν ἐστὶ τούτων πάντων ἀποροῦντα; » Ἀρςφ. » Ὀλίγῳ πλέον, » Αξ. » Πλέον ἢ ἔλαττον, » Ἀρςτ., ἀπὸ πολὺ ἕως ὀλίγον, (κοιν.) ἐπάνω-κάτω. » Τὸ δὲ πλέον, » Αξ., κυρίως ὅμως, μᾶλλον δέ. (καὶ πρὸς γεν.) » Ἐψύχθην χιόνος πλέον, » Θκρ. » Οὐ πλεῖον 20 σταδίων ἀπεχούσας, » Ξεν. » Οὐδαμῆ πλεῖον 7 ἡμερῶν, » αὐτ. (καὶ ἐπιφερ. τοῦ Ἤ) » Πολὺ πλείω καὶ μᾶλλον δεδιότες τοὺς ἔνδον ἢ τοὺς ἔξωθεν πολεμίους, » Πλάτ. » Ἀνηλωκὼς πλέον ἢ δύο τάλαντα, » Δμ. » Πλέον ἢ πρίν,» Θκρ. » Πλεῖν ἢ μύριοι,» Ἀρςφ. »Πλεῖον ἢ ἐν διπλασίῳ χρόνῳ, » Δμ. (Ἀττικώτερον δὲ χωρὶς τοῦ Ἤ) » Πλεῖν ἑξακοσίους (ὅπου ἐν χειρόγρφ. ἔχει : » Πλεῖν ἢ 'ξακοσίους), » Ἀρςφ. »Ἡμέρας πλείω τρεῖς,» Πλάτ. » Πλέον ἡμίσεις,» Παυσ. (καὶ κατ' ἀναςρφ.) » Δέκα οὐ πλείους ἐπιζήσας ἡμέρας,» Ἰώσ. »Μῆνα οὐ πλέον, » αὐτ.

Πλειών, ῶνος (ὁ), Π. [πλέος]. ὁ ἐνιαυτός. ὁ χρόνος. » Ἐκ πολλοῦ πλειῶνος, » Ἐπγρ. » Τὰ μὲν πλειῶνι, τὰ δ' οὐχ ἐνί,» Καλλ.

Πλέκος, εος-ους (τό), Π. ἀντὶ Πλέγμα, κατασκεύασμα πλεκτόν, καλάθι, ζεμπίλι κτλ.

†Πλεκόω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σπλεκόω.

;Πλεκτανάω-ῶ, = Πλεκτανόω.

Πλεκτάνη (ἡ). (ἐν γέν.) πλεκτόν· πλεξίδα· γαϊτάνι· (ἰδιαιτ. εἰς τὸ πλθ.) οἱ πλοκαμοὶ τοῦ ὀκταποδιοῦ (τῆς σουπιᾶς κτλ.), (ὅθεν μετφ.) » Λόγων πλεκτάναι,» Αχ., σοφίσματα.

Πλεκτάνιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πλεκτάνη.

Πλεκτανόστολος (ὁ, ἡ), Π. [πλεκτάνη, στέλλω]. ὁ στολισμένος (ἀρματωμένος) μὲ σχοινιά, ἢ συρόμενος (ῥυμουλκούμενος) μὲ σχοινί.

Πλεκτανόω-ῶ, Μ. ώσω. Πλέκω πλεκτάνην ἢ ὡς ἂν πλεκτάνην [πλεξίδαν]. » Φαιοχίτωνες ἢ πεπλεκτανωμέναι πυκνοῖς δράκουσιν, » Αἰσχλ.

Πλεκτή (ἡ), ἴδε Πλεκτός.

Πλεκτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πλέκειν. 2) ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ περιπλέκεσθαι. (Ἀρτ. Γ', 43).

Πλεκτός, ή, όν. Πλεγμένος, διὰ πλοκῆς (ἐμπλοκῆς) κατεσκευασμένος· περιπεπλεγμένος ‖. (οὐσ.) Πλεκτή, = Πλεκτάνη· σχοινὶ πλεκτόν, γαϊτάνι· θηλειά, δίκτυ· καλάθι.

Πλέκτρια (ἡ). ἡ πλέκουσα (τὴν κόμην), Κομμώτρια.

Πλέκω, Μ. πλέξω (πθ πρκ. Πέπλεγμαι καὶ ἀόρ. β'. Ἐπλάκην). Πλέκω (σχοινί, πλεξίδαν, δίκτυ, στέφανον κτλ.)· (μεταφορ.) συνθέτω· σχεδιάζω μὲ τὸν νοῦν μου, ἐφευρίσκω. » Λόγους (» Προφάσεις κτλ.), — » Αξ. »Δεῖ σε παντοίας πλέκειν εἰς ἀπόμυξιν παλάμας, » Ἀρςφ. » Βίον πλέκειν, » (εὐφρ. παρὰ) Στδ., διάγειν (κυρ. ταπεινὴν ζωήν). ‖. (τὸ μσ.) Πλέκομαι, Π. ἀντὶ Περιπλέκομαι. » Θεῷ πλακῆναι, καὶ γενέσθαι θεὸν ἐκ τῆς μίξεως, » Γργ.

Πλεξείω (χωρὶς Μ.). Ἐπιθυμῶ νὰ πλέξω.

Πλέξις, εως (ἡ). τὸ πλέκειν, πλέξιμον.

Πλεομμελής, έος (ὁ, ἡ), ἑρμηνεία τοῦ Πλημμελής.

Πλέον, ονος (τό), οὐδ. τοῦ Πλέων ἢ Πλέος. ‖. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ) ἐπίρ., ἴδε Πλείων.

Πλεοναζόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον πλεονάζοντα, ἐκ περισσοῦ· ἀφθόνως· πολλάκις, πλεονάκις. [ἐκ τοῦ

Πλεονάζω, Μ. άσω. Εἶμαι πλειότερος ἢ Ἔχω πλειότερον τοῦ δέοντος, περισσεύω· (τρπ.) ὑπερβαίνω τὸ μέτρον, καταντῶ εἰς ὑπερβολήν· πράττω ἢ μεταχειρίζομαί τι κατακόρως (ὑπὲρ τὸ δέον)· καταχρῶμαι· (ἐν γέν.) ὑπερτερῶ. » Ἐκπέμπειν ὧν ἐπλεόναζον, » Ἀρςτ. (καὶ δοτ.) » Τοῖς γέρουσι τὸ πάθος πλεονάζει, » Ἀλέξ. Ἀφρ., εἶνε συχνότερον. (ἢ κατὰ μτχ. προθετ. ἐν εἴδει ἐπιρ.) » Ἐκ τοῦ πλεονάζοντος, » Αξ., = Ἐκ τοῦ περιόντος, ἐκ περιουσίας. (καὶ τρπ.) »Ἐπεὶ πλεονάζειν ἐπεχείρουν (οἱ Λακεδαιμόνιοι), = Πλεονεκτεῖν. » Καὶ τοὺς πάνυ δεινούς, ὅταν πλεονάζωσιν, ὑμεῖς ἐπίστασθαι κοσμίους ποιεῖν, » Δμ., ὅταν ἐβγοῦν ἀπὸ τὰ ὅριά των. » Ὀκνῶ πλεονάζειν, μὴ συμβῇ τῆς προθέσεως ἐκπεσεῖν τὴν γραφήν, » Στρβ. (καὶ δοτ αἰτιολογ.) »Ὁ ἐν πολέμῳ εὐτυχίᾳ πλεονάζων, » Θκ., καταχρώμενος τὴν εὐτυχίαν του, ἐπαιρόμενος. (καὶ γεν.) » Τί πλεονάζει τῶν ἀνθρώπων ὁ θεός; » Χρσ. (καὶ μτβτ.) » Οἱ Ἀττικοὶ πλεονάζουσι τὰ ἄρθρα, » Πλβ, τὰ μεταχειρίζονται συχνότερα. »Πλεονάζουσι τὸ π οἱ ποιηταί, » Ἐτμλγ. (καὶ πθ.) » Ὁ ἄπειρος ἀκροατὴς νομίσειεν ἄν, ἔστιν ἃ ἢ πλεονάζεσθαι, » Θκ., ὅτι ὑπερβαίνουν τὴν ἀλήθειαν, εἶναι ὑπερβολαί. » Πρόσεστιν οἱ κακίᾳ πλεονασθέντι, » Γαλ., ἡ ὑπερβολικὴ χρῆσίς του καταντᾷ ἐπιβλαβής.

Πλεονάκις [πλέων], ἐπίρ. Πολλὰ συχνά· πολλάκις· πλειστάκις. » Πλεονάκις ἢ δεκάκις, » Δείναρχ. » Πλεονάκις πονηροῖς ἢ χρηστοῖς ἐντυγχάνων, » Πλάτ.

Πλεόνασις, εως (ἡ). τὸ πλεονάζειν, περίσσευσις, ὑπερβολὴ πληρώσεως.

Πλεόνασμα (τό). τὸ πλεονάζον, περίσσευμα. 2) = τῷ

Πλεονασμός (ὁ). τὸ πλεονάζειν, περίσσευσις· αὔξησις ὑπὲρ τὸ δέον· μεγαλοποίησις· (Γρμτ.) πρόσθεσις λέξεως ἢ ὁποία φαίνεται ὡς περιττὴ (ἠμπορεῖ καὶ νὰ λείπῃ) (Γρφ.) τόκος (πληρονόμενος εἰς πρᾶγμα καὶ ὄχι εἰς νομίσματα » Ἐπὶ πλεονασμῷ οὐ δώσεις αὐτῷ τὰ βρώματά σου, » Λευϊτ.

Πλεοναστέον, θετ. τοῦ Πλεονάζω.

Πλεοναστικός, ή, όν. Ὁ πλεονάζων, περιττός.

;Πλεοναστός, ή, όν. Περὶ τὸν ὁπ. πλεονάζει τις (τὸν καταχρᾶται), πλεονάζων, ἄφθονος.

Πλεοναχῆ, ἐπίρ. = Πλεοναχῶς.

Πλεοναχόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ πλειότερα μέρη.

Πλεοναχός, ή, όν. Πολλαπλάσιος (ὅθεν

Πλεοναχῶς, ἐπίρ. Κατὰ πλειοτέρους τρόπους, πολλαπλασίως. » Ἕκαστον ὧν πράττομεν μοναχῶς μὲν κατορθοῦται, πλεοναχῶς δὲ ἁμαρτάνει, » Πλ.

Πλεονεκτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πλέον ἔχω, ἔχω τι πλειότερον ἄλλου· ὑπερτερῶ, ὑπερέχω· ὑπερβαίνω. (ἐπὶ κακοῦ) ἀποκτῶ ἢ προσπαθῶ ν' ἀποκτήσω περισσότερον ἀπ' ὅ,τι πρέπει (μὲ ζημίαν ἄλλου), ζητῶ πάντοτε καὶ εἰς ὅλα τὸ περισσότερον, εἶμαι πλεονέκτης· (πθ.) ἐλαττοῦμαι· ἀπατῶμαι. (μὲ γεν. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) » Ὑμεῖς καὶ χρήμασι ἢ τιμαῖς τούτων πλεονεκτεῖτε, » Ξεν. (ἢ προθετ.) » Ὅσον λειπόμεθα (ὑμῶν) ἐν τοῖς λόγοις, τοσοῦτον ἐν τοῖς ἔργοις πλεονεκτοῦμεν, » Δμ. (καὶ αἰτ.) »Ἡ νῦν θεωρία πλεονεκτεῖ τὰς ἄλλας, » Ἡλ. » Ἐπλεονέκτουν πλήθει, » Ξεν. »Τοὺς κρατίστους καὶ τιμαῖς ἢ δώροις πλεονεκτεῖν, » αὐτ. » Τὸ ἄρχειν πλεονεκτεῖ τῆς ἰδιωτείας, » αὐτ. (καὶ απολ.) »Πολὺ ἐπλεονέκτει ὁ Πελοπίδας παρὰ τῷ Πέρσῃ, » αὐτ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Οὐδένα ἐπλεονεκτήσαμεν, » Γρφ., πλεονεκτικῶς κατεγράφθημεν. (ἢ γεν. ἐλλειπτ.) » Τἄλλα τε τῆς ὑμετέρας πλεονεκτοῦσιν εὐηθείας ἅπαντες καὶ δὴ καὶ τοῦτο νῦν οὗτοι, » Δμ. (ἢ πθ.) » Χιλίαις δραχμαῖς πλεονεκτηθείς, » αὐτ., χάσας (ζημιωθεὶς) ἐξ αἰτίας τῆς πλεονεξίας τοῦ ἄλλου.

Πλεονέκτημα (τό). τὸ καθ' ὃ πλεονεκτεῖ (ὑπερέχει) τις ἄλλου, προτέρημα· προτίμησις· προνόμιον· κέρδος· νίκη· (ἐπὶ κακοῦ) μέσον πρὸς πλεονεξίαν, δόλος· κέρδος μὲ ζημίαν ἄλλου.

Πλεονεκτητέον, θετ. τοῦ Πλεονεκτέω.

Πλεονέκτης, ου (ὁ). ὁ θέλων (προσπαθῶν) νὰ ἔχῃ πλειότερον (νὰ κερδίζῃ) μὲ ζημίαν τῶν ἄλλων, κέρδους ἄπληστος, ἰδιοτελής, ἄδικος, βίαιος, (Τουρκ.) τομαχκιάρης. » Οἱ πλεονέκται, τῶν ἄλλων ἀφαιρούμενοι χρήματα, ἑαυτοὺς δοκοῦσι πλουτίζειν, » Ξεν. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Πλεονεκτικός. » Λόγος —, » Ἡρ.

Πλεονεκτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πλεονέκτην, πλεονέκτου ἴδιος· ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς τὴν πλεονεξίαν, φιλοκερδοῦς (ἰδιοτελοῦς, τυραννικοῦ) χαρακτῆρος ἄνθρωπος.

Πλεονεκτικῶς, ἐπίρ. Μὲ πλεονεκτικὸν τρόπον, βιαίως, ἀδίκως κτλ. 2) (ἐνίοτε) ἐπικερδῶς, ἐπωφελῶς. » Μάχεσθαι —, » Αἰλ. Τακτ.

Πλεονεκτία (ἡ), = Πλεονεξία.

Πλεονεκτίστατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Πλεονέκτης.

Πλεονεξία (ἡ). ἡ ἐπίθεσις (ὁ χαρακτήρ) τοῦ πλεονέκτου, ἀνόρεκτος ἐπιθυμία τοῦ πλείονος, φιλονεϊκία, ἰδιοτέλεια, ἁπληστία. 2|| (ἐπὶ καλοῦ) ὑπεροχή, πλεονέκτημα, (Γαλλ.) avantage. «Τοῖς ἡρίοις οὐκ ἐς τοῦτον καθεστάμενοι μάχεσθε, ἀλλὰ μετὰ πλεονεξίας τινὸς ἐπειρᾶσθε ἀγωνίζεσθαι πρὸς αὐτά,» Ξεν. «Ἰωρία εὔθετα εἰς πλεονεξίαν.» Δι. Ἁλ. «Κερτωσάμενοί τινα πλεονεξίαν.» Δι. (Π. Χερσον. 105).

Πλεόνεσσι, Π. Ἰων. δατ. πλθ. τοῦ Πλέων = Πλείοσι.

Πλεονασυλλαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔγω πλεονάζω κατὰ τέρας τοῦ συνήθους (Πλεονάζω κατὰ τὰς) συλλαβάς.

Πλεονοτης (ὁ). = Πλεονότης.

Πλεόνως, ἐπίρ. = Πλεονάκις.

Πλέος, η ᾱ ε, ον, Ἰων. Π. = Πλήρης, γεμάτος· χορτάτος· (ψιλὸς πτ. μτγμ.) κεκτός· (μὲ γεν.) « Βικους οἴνου πλέους,» Ἴλ. « Τοφροι ὕδατος πλέαι, » αὐτ. «Γυνὴ πέδου πλέη, » Εὐρ. « Εἰδώλων πλέων πρυθήρων, » Ὁδ. Γ. (καὶ μτγμ.) «Πλείας ἕνεκα ἐνιαυτούς » Ἴλ.

Πλέτο, Π. ἀντὶ Ἔπλεν, γ' ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Πέλομαι.

Πλευμάω-ῶ, απαντ. ἀντὶ

Πλευμονάω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω πλευμονίαν, φθισιάω.

Πλευμονία (ἡ). πάθος (φλόγωσις) τοῦ πλεύμονος.

Πλευμονιακός, ή, όν, = Πλευμονικός.

Πλευμονιάω-ῶ, Μ. άσω, = Πλευμονάω.

Πλευμονικός, ή, όν. Ὁ τοῦ πλεύμονος. 2|| ὁ πάσχων πλευμονίαν.

Πλεύμονιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πλεύμων, πλευμονάκι.

Πλευμονίς, ίδος (ἡ), (ἐνν. νόσος), = Πλευμονία.

Πλευμονώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ τὸν πλεύμονα, σπογγώδης.

Πλευμορραγίς (ῥωγὶς ;), ίος καὶ

Πλευμορρώξ, ῶγος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ῥῆξιν τοῦ πλεύμονος (πνευμορραγίαν).

Πλεῦμος (ὁ), = Πλευμονία.

Πλευμώδης, ους (ὁ, ἡ), ὁ πάσχων κατὰ τὸν πλεύμονα, πλευμονικός.

Πλεύμων, ονος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Πνεύμων, (ὀθεν ποιν.) πλεύμονι.

Πλεῦν, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Πλέον.

Πλεῦνες, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Πλέονες = Πλείονες.

Πλεύνως, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Πλεόνως = Πλειόνως.

Πλευρά [πνεω], ᾶς (ἡ). τὸ πλευρόν· τὸ κοινὸν τῆς πλευρᾶς· (μτγμ.) τὸ πλαγινὸν μέρος ἀπεσυδύποτε σωματος· πτέρυξ στρατεύματος· ὄχθη ποταμοῦ· κατὰ δεκάδων φύλλου· (ἀρθμ.) ἡ πλευρὰ τοῦ τετραγώνου ἢ τριγώνου· (ἐκκλησ.) ἡ σύζυγος, (διότι) « Καὶ ἔλαβε μίαν τῶν πλευρῶν αὐτοῦ (τοῦ Ἀδὰμ ὁ θεὸς), καὶ ᾠκοδόμησεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα,» Γρφ. « Πλευρᾶς πόνος, » Δσκρ. « Πεπονηκέναι τὴν πλευράν, » Ἀθ. « Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρᾶς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε ὕπτιος, » Ἴλ. Ω. « Πλευραὶ νηός,» Λξ., τὰ πλαγινά, τὰ στερεόξυλα. « Ἢ κατὰ πλευρὰν κίνησις, » Πλ., ἡ πρὸς τὰ πλάγια, (ἴδε καὶ Πλευρόν).

†Πλευρᾶξ, ἐπίρ. (Γλσ.) Κατὰ πλευράν, πλαγίως.

†Πλευριάς, άδος (ἡ). Ἐπιγρφ. ἀντὶ Πλευρά.

Πλευριάς, ᾶ, αν καὶ

Πλευριάς, ᾶ, αν καὶ

Πλευρικός, ή, όν. Ὁ τῆς πλευρᾶς, πλαγ. ός.

Πλευρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πλευρά, πλευράκι.

Πλευρίς, ῖδος (ἡ). τὸ κρέας τῶν πλευρῶν, (κοιν.) πλευριά.

Πλευρίτης, ου (ὁ). ὁ τῆς πλευρᾶς, πλαγινός.

Πλευριτικός, ἡ, όν. Ὁ πάσχων πλευρῖτιν, πλευριτωμένος. 2|| ὁ ὠφελῶν εἰς τὴν πλευρῖτιν, (Γαλην.).

Πλευρῖτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πλευρίτης, ||. (εὐθ. ἐνν. νόσος) πάνος (φλόγωσις) τῆς πλευρᾶς, (κοιν.) πλευρόν, πλευρίτης, πλευρίτωμα. « Οὐ πᾶσαν δδύνην πλευρᾶς πλευρῖτιν ὀνομάζεσθαι, » Ἀλέξ. Τραλλ.

Πλευρογέννητος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς (δημιουργηθεὶς) ἐκ πλευρᾶς.

Πλευροειδής, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος πλευρᾶς, ὅμοιος μὲ πλευράν.

Πλευρεοειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει (εἶς σχῆμα) πλευρᾶς.

Πλευρόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τῆς πλευρᾶς, ἐκ πλαγίου.

Πλευροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (κτυπῶ ἢ Τρυπῶ) τινα εἰς τὰς πλευράς, τοῦ σχίζω ἢ τοῦ σπακκίζω τὴν πλευράν.

Πλευρόν (τὸ), σπντρ. ἀντὶ Πλευρά «Βάλλεται τοξεύματι τὰ πλευρά,» Ἴρ., Πλ. « Πλευρὸν νεώς, » Σοφ. « Τὰ τῆς Κύπρου πλευρά,» Εὐς., τὰ πλάγια, (κοιν.) ἡ πλευραὶ τῶν παραλίων βυνῶν. «Πλευρὰ τοῦ ἓξ ὁ ἕν καὶ ὁ τρία, » Νεμέσ., (Γαλλ.) les facteurs.

Πλευρότρωπος (ὁ, ἡ). ὁ τρωθεὶς (τραυματισθεὶς) τὴν πλευράν.

Πλευροτυκής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τύπτων (κτυπῶν, τρυπῶν) τὰ πλευρά. « Κέλαδος—,» Ἐπιγρ., ὁ τοῦ πετεινοῦ κτυποῦντος μὲ τὰς πτερυγάς του τὰς πλευράς του ὅταν φωνάζῃ.

Πλευροφυής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς (ἀναφυεὶς) ἐκ τῆς πλευρᾶς.

Πλεύρωμα (τὸ), Π. ἀντὶ Πλευρόν.

Πλεύσεαι, Ἰων. Π. ἀντὶ Πλεύσῃ, δ' ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Πλέω.

Πλευσιμος, η, ον. Ἁρμόδιος διὰ πλεύσιμον.

Πλεῦσις, εως (ἡ). τὸ πλεῖν, πλεύσιμον.

Πλεύσομαι ἢ Ἀττ. Π. Πλευσοῦμαι, μέλλ. τοῦ Πλέω.

Πλευστέον, θετ. τοῦ Πλέω.

Πλευστικός, ἡ, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) διὰ πλεύσιμον. « Οὖρος—, » Θηρ.

Πλευστικῶς, ἐπίρ. Ἐπιτηδείως πρὸς πλεῦσιν. « Πλ. ἔχω, » Ἀρστ., ἔχω εὐάρεστον ἢ πρόθυμον νὰ πλεύσω.

Πλέω [συγγ. τῷ Φλέω], Μ. πλεύσομαι καὶ Ἀττ. πλευσοῦμαι (ἀόρ. Ἔπλευσα, πρκ. Πέπλευκα ἢ πθ. Πεπλεύσμαι, ἀορ. πθ. Ἐπλεύσθην καὶ τὸ θετ. Πλευστέον) Ταξιδεύω μὲ πλοῖον, ἁρμενίζω· κολυμβῶ· (μετφρ.) κλονοῦμαι, κυμαίνομαι (ς). « Ταῦτα τὰ πλοῖα ἀνὰ τὴν κατακῶν μὲν οὐ δύνανται πλέειν, » Ἡρ. « Ἐγὼ μὲν οὐκ εἶδον αὐτὴν (τὴν νῆσον) πλέουσαν, » αὐτ. « Δένδρεα .. αὖα πέλαι, τά οἱ πλώοντι ἐλαφρῶς, » Ὁδ. Ε. (καὶ πρὸς αἰτ.) « Κωλύειν αὐτοὺς τὴν θάλασσαν πλεῖν, » Ξεν. (καὶ προθετ.) « Ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων, » Θηρ. «Εἰ δὲ ἐπὶ Κέρκυραν πλευσεῖσθε, » Θκδ. (ἢ γεν.) « Ἔπλεον ἐπὶ Δέσβου καὶ Ἑλλησπόντου, » Ξεν. (καὶ ἐπίρ.) « Ἔπλει εὐθὺ τοῦ ἄστρου, » Ἡρ. (καὶ πθ.) « Τοῦ πλοῦ τοῦ πεπλευσμένου, » Ξεν., τοῦ διανυσθέντος.

Πλέω, κατὰ κρσ. καὶ συγκ. ἀντὶ Πλέονα, πλθ. οὐδ. τοῦ Πλέων = Πλείονα.

Πλέω, γεν. καὶ

Πλέῳ, δατ. ἑν. ἢ ὀνμ. πλθ. τοῦ Πλέως.

Πλέων, ονος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Πλείων, συγκρ. τοῦ Πολύς.

Πλέων, ουσα, ον, μτχ. τοῦ Πλέω.

Πλέως, ω (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Πλέας, πλήρης κτλ.

Πλήγανον (τὸ), [πλήσσω]. ῥάβδοι διακεντήρια.

†Πλῆγαι, άδος (ἡ). Γλσ. ἁρέπανον. 2|| (πλθ.) Πληγάδες, Π. ἀντὶ Συμπληγάδες (πέτραι).

†Πληγενὴς [πέλας, γίνομαι], ές (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀδελφός (ἀδελφὴ) ἀπ' ἄλλον πατέρα ἢ ἄλλην μητέρα.

Πληγή (ἡ), [πλήσσω]. κεῖπημα· ξυλιὰ τραῦμα· (μτφρ.) μέγα δυστύχημα, συμφορά θηλάτος, ἀφανισμός στρατεύματος, πανοῦκλα, κτλ. « Πᾶσα πληγὴ αἱρετικὸν ὄσον ἢ θλαστικόν, » Ἀρετ. « Πληγὰς ἐμβάλλειν (λαμβάνειν, ἰατεύειν, καταφέρειν, πλήττεσθαι, τύπτεσθαι), » Ξεν. Ἀν. « Κοπίδος ἢ ξιφοπληγή, » αὐτ. « Πέπληγμαι καιρίαν πληγήν ἔσω, » Αἰσχλ. « Κατενεχθεὶς ἐξ ὕψους τινὸς εἰς τράχηλον, οὐ γενομένου τραύματος, ἀλλὰ πληγῆς μονον, ἐξέθανε, » Πλ. (καὶ ἐνν. τοῦ ὀστ.) «Δέρῃσεται πολλὰς (ἐνν. πληγὰς), » Γρφ. (κοιν.) πολλαὶς θὰ φάγῃ (καὶ πρὸς γεν. μτγμ.) « Πληγὴ τῆς ὄψεως, » Γργ., τύφλωσις. (καὶ μτφρ.) « Ἐπὶ μίαν πληγὴν ἐποίησε ἐπὶ Φαραὼ καὶ ἐπ' Αἴγυπτον,» Γρφ. «Δεδοικα μὴ ἀθεσίας πληγή τις ἥκῃ, » Σοφ.

Πληγῆναι, πθ. ἀορ. β', τῆς ἀπαρ. τοῦ Πλήσσω.

Πλῆγμα (τὸ), = Πληγή, κτύπημα, τραῦμα, κέντημα. « Σφηκὸς—, » Ἀρστ. (συγκ. τῷ Πλίγμα).

Πληγμὸς (ὁ). ἀποπληξία.

Πλήγνυμι, σπν. ἀντὶ Πλήσσω, (ὅθεν τὸ σύνθ. Ἐκπλήγνυμι).

Πληγόω-ῶ, Μ. ώσω, μτγν. ἀντὶ Πλήττω, τιτρώσκω, τραυματίζω.

Πλῆθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐπλήσθησαν, γ', πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά τοῦ Πίμπλημι.

Πληθοειδής, ἐος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ ἐν εἴδει πλήθους.

Πληθοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω πλῆθος, πληθύνω, πολλαπλασιάζω.

Πλῆθος [πλήθω], εος-ους (τὸ). ἄθροισμα πολλῶν πρσ. ἢ πραγμ., πολὺς ἀριθμός, μεγάλη ποσότης· σωρός· λαός, ἢ ἐνάρ-

θα.) ὁ κοινὸς λαός, οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι, ὁ ὄχλος (καὶ ὡρισμένως ὡς πολιτικὸν σῶμα) ὁ δῆμος· (ἐν γέν.) πυκνότης· (ἐπὶ τόπ.) ἔκτασις, μέγεθος. (ἰατρ.) = Πληθώρα, Πλησμονή. « Ὅσον τι πλῆθος ἦν νεῶν Ἑλληνίδων, » Αἰσχλ. « Τῆς σῆς δυνάμεως τὸ πλῆθος φῆς εἶναι, » Ξεν. « Σίλιοι τὸ πλῆθος ἦσαν, » Ἀρστ. « Πλήθει ἀναριθμήτους, » Ἡρ. « Δακρύων πλῆθος, » Σων. (καὶ ἐπὶ τόπ.) « Ὄρος πλήθει μέγιστον, » Ἡρ. « Πεδίον πλῆθος ἄπειρον ἐς κάτοψιν, » αὐτ. « Ἔρημος ἐοῦσα πλῆθος ἐκτὰ ἡμερέων ὁδοῦ, » αὐτ. (καὶ ἐπὶ χρόν.) « Χρόνου πλῆθος ἐκτὼ μῆνες, » Ξεν. « Ἐπελανθανόμην ἂν εὐθὺς ὑπὸ πλήθους ἐτῶν, » Ἀρχ. (καὶ ἐνάρθρ.) « Τὸ πλῆθος οἴονται, » Θκ. « Τὸ δὲ πλῆθος αὐτέων ἔσαν θωρηκοφόροι, » Ἡρ., οἱ περισσότεροι. « Τὰ μὲν πλῆθος τῶν ἀνθρώπων ἐξαπατᾶσθαι ὑπὸ τῆς τυραννίδος οὐδέν τι θαυμάζω· μέλα γὰρ ὁ ὄχλος μοι δοκεῖ δοξάζειν κτλ., » Ξεν. « Πρὸς μὲν τὸ πλῆθος οὐκ ἤγαγον, ἐν δὲ ταῖς ἀρχαῖς καὶ τοῖς ὀλίγοις λέγειν ἐκέλευον, περὶ ὧν ἤκουσι, » Θκ., εἰς τὸν δῆμον. « Τέτταρα μέν ἐστι μέρη μάλιστα τοῦ πλήθους, γεωργικόν, βάναυσον, ἀγοραῖον, θητικόν, » Ἀρστ. (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) « Ὡς πλήθει, » « Ὡς ἐπὶ (τὸ) πλῆθος. » « Ὡς γε κατὰ πλῆθος, » Πλάτ., Θεαρ.,—Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐν γένει.

†Πληθαγορεία (ἡ), Γλσ. χορὸς διεξοδικὸς ἢ πολυάνθρωπος. [ἐκ τοῦ

†Πληθάγορος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ χορεύων πολὺ ἢ μὲ πλῆθος.

†Πληθόχωρος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ χωρῶν πλῆθος, εὐρύχωρος.

Πληθρίον (τὸ), [ῐ̆]· τιμόνι πλοιαρίου (βάρκας)· κουπὶ μεγάλον τὸ ὁπ. μεταχειρίζονται τὰ μικρὰ πλοῖα ὡς τιμόνι, (καιν.) μαϊτέα, (παρβλ. Πλῆκτρον).

Πληθυντικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ πληθύνειν (αὐξάνειν, πολλαπλασιάζειν κτλ.). « Πληθυντικὸς ἀριθμός, » Γραμ., ὁ ἐμφαίνων πλῆθος (πολλά).

Πληθυντικῶς, ἐπίρ. Κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμόν, εἰς τὸ πληθυντικόν. « Ἀθήνας γὰρ λέγουσι πληθυντικῶς ἡ μία πόλις, » Σξτ.

Πληθύνω, Μ. υνῶ. Αὐξάνω τι εἰς πλῆθος, πολλαπλασιάζω, (χ πθ. ἡ ἀμτβτ.) πολλαπλασιάζομαι, (καιν.) πληθαίνω· (ἐνίοτε ἀμτβτ.) εἶμαι παραπολὺς (ὑπερβολικός), πλεονάζω. « Οὕτω γὰρ αὔξεται καὶ πληθύνει μᾶλλον (τὸ ἔλαιον), » Θεωρ. « Οὕτως ἐν αὐτῷ ἐπληθύνε τὸ φιλοχρήματον, » Ἡρωδ. « Εἰ δ' ἦν τεθνηκώς, ὡς ἐπληθύνων λόγοι, » Αἰσχλ., καθὼς ἔλεγον πολλοί. (καὶ πθ.) « Ταύτην ἐπαινεῖν πάντοθεν πληθύνομαι (κατ' ἄλλ. πληθύομαι), » Αἰσχλ., βιάζομαι καθ' ὅλους τοὺς λόγους, ἔχω πολλὰς αἰτίας. « Δήμου κρατοῦσα χεὶρ ὅποι πληθύνεται, » αὐτ., πρὸς ὁποῖον μέρος εἶνε ἡ πλειονοψηφία τοῦ (χειροτονοῦντος) δήμου. « Μετὰ τοὺς τόκους καὶ τὰς καθάρσεις ταῖς γυναιξὶ τὸ γάλα πληθύνεται, » Ἀρστ.

Πληθύς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πλῆθος (κυρ. ἀνθρ.), λαός. « Ὡς φάσαν ἡ πληθύς, » Ἰλ. Θ.

Πλῆθυσμός (ὁ), τὸ πληθύνειν ἢ πληθύνεσθαι, πολλαπλασιασμός, αὔξησις εἰς πλῆθος· περίσσευσις, ἀφθονία.

Πληθύω (καὶ μσ.)-ύομαι, Μ. ύσω, -ύσομαι, (μὲ γεν. ἢ δοτ.) Ἔχω πλῆθος (ἀφθονίαν) ἀπό (χωρὶς πτ.) εἶμαι ἢ γίνομαι πλῆθος (παρὰ πολύς), αὐξάνω, πληθαίνω, (ἐπὶ ποτ.) πλημμυρῶ. « Ἐπεὰν πληθύῃ (καὶ μσ. πληθύεσθαι ἄρχηται) ὁ Νεῖλος, » Ἡρ. « Ἀγορῆς πληθούσης (ἄλλ. γρφ. πληθούσης), » αὐτ., « Νεκρῶν πληθύει πέδον, » Εὐρ. « Παισὶ τοσοῖς δὲ πληθύεις, » Σοφ. Ὁ πληθύων χρόνος, » αὐτ., ὁ πολύς, τὸ βαθὺ γῆρας. « Ὁ πληθύων λόγος, » Σοφ., ἡ καινοτέρα φήμη.

Πλήθω (παρτ. Ἔπληθον καὶ Π. πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Πέπληθα καὶ πλέον οὖ), [συγγ. τῷ Φλέω]. Εἶμαι πλήρης (γεμάτος (καὶ ἐπὶ ποτ.] πλημμυρισμένος), (μὲ γεν. ἢ δοτ.) ἔχω πλῆθος ἀπό. « Πλήθει νεκύων βέεθρα, » Ἰλ. Φ. « Δρυμοὺς νεκρῶν πλήθοντας, » Ἰλ. « Ὄμβρῳ χειμερίῳ πλήθων, » Ἡσ. « Κρήνην ὕδατι πεπληθυῖαν, » Θερ. « Κελεθίων . . μέλιτος πεπληθώς, » (Ἀντίμαχ. παρ') Ἀθ. « Σελήνη πλήθουσα, » Ἰλ. Σ., ἡ πανσέληνος. « Πληθούσης ἀγορῆς, » Ἡρ., ὅταν ἦνε πλήρης ἡ ἀγορά, (δηλ.) περὶ τὰς 9—10 πρὸ μεσημβρ. « Πρὶν ἀγορὰν πεπλῆσθαι, » Φερεκρ. « Πλήθουσαν τηρήσας τὴν πανήγυριν, » Λκ. 2) (μεγ. μτφ.) ἀντὶ Πιμπλῆμαι, γεμίζω. « Πλήθει δ' αὖτε κύπελλα βοὸς γλάγος, » Ὁπκ. (καὶ κθ.) « Κρηναῖαι ἁμάραι πλήθοντο ῥοῇσιν, » Ἀπολλ. « Νεκρῶν πλήθει' ἁλὸς μέγα χεῦμα, » Κόϊντ.

Πληθώρα (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τι πλῆθος (γεμάτον)· κόρος, πλησμονή· (ἰατρ.) πλῆθος ὑγρῶν (αἱμάτων). « Ἀγορῆς πληθώρη, » Ἡρ., = Ἀγορὰ πλήθουσα. « Ἐπιμηξίης οὐκ ἔχω ἀνθρώπους οὐδεμίη πληθώρη, » αὐτ.

Πληθωρέω-ῶ ἢ Πληθωρίομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Πλήθω, πλημμυρῶ.

Πληθώρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πληθώρα.

†Πληθωρία (ἡ), νλγ. ἡ ἐφαλμα. ἀντὶ Πληθώρα.

Πληθωριάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω (Πάσχω) πληθώραν.

Πληθωρικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ πάσχων ἢ ὑποκείμενος εἰς πληθώραν (αἵματος κτλ.).

Πληΐς, άδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πλειάς.

Πληκτέον, θεσ. τοῦ Πλήττω.

Πληκτήρ (ὁ), = Πλῆκτρον.

Πλήκτης, ου (ὁ). ὁ πλήττων (κτυπῶν) ἢ συνειθίζων νὰ πλήττῃ (νὰ κτυπᾷ, νὰ δέρνεται), φιλόνεικος· (μτφρ.) ἀγαπῶν νὰ ἐγγίζῃ (νὰ πληγώνῃ) μὲ τὴν γλῶσσάν του, φιλοκατήγορος. « Πλέον ὀξὺν καὶ πλήκτην, » Πλ. « Πλήκτην ὄντα καὶ κινητικὸν ταραχῆς τὸν ἄκρατον, » αὐτ.

Πληκτίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ. ἢ προθ. γεν.) Μαλώνω (διέρνομαι) μετά τινος, φελονεικῶ· (μτγν. ἐπὶ παιγν. ἐρωτ.) = Διαπληκτίζομαι. 2) (χωρὶς πτ.) κεντῶ τὸ στῆθός μου (ἀπὸ λύπην), κτυπῶμαι, δέρνομαι. « Κόμην τ' ἐλλοῦσα γᾷ πληκτίζετο μήτηρ, » Ἐπγρ.

Πληκτίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ὀλίγον πλήκτης (πληκτικός).

Πληκτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ πλήττειν· (μτφορ.) δηκτικός, ἐγγικτικός, ἢ κάμνων ἐντύπωσιν, ἐγγίζων ἐκεῖ ὅπου πρέπει, (παρβλ. Κρουστικός)· (ἐπὶ δαμ.) βαρὺς, κτυπῶν εἰς τὸ κεφάλι.

Πληκτικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον πληκτικόν· εὐτόχως, δηκτικῶς.

Πλῆκτισμός (ὁ), τὸ πληκτίζεσθαι, ὁ ἀπλῆκτισμός· ἐπέπληξις.

Πληκτίστατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Πλήκτης.

Πλῆκτός, ή, όν. Πεπληγμένος, κτυπημένος.

Πλῆκτρον (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ πλήττειν (κεντᾷν), μάστιξ κεντρωμάκι (« Ἁλιέων παῖδες, τοῖς πλήκτροις ἐκ θαλάττης τοὺς ἰχθῦς ἀναστρώντες, » Ν. Γρηγ.)· τὸ ὀπίσω μεγάλον νύχι τοῦ πετεινοῦ καὶ ἄλλων πτηνῶν (« Ἔχει δὲ τοῖς μὲν γαμψωνύχοις καὶ πτητικοῖς ἄγρηστα τὰ πλῆκτρα, » Ἀριστ.)· εἶδος κομπιοῦ (ἴσως φθυάρι) μὲ τὸ ὁποῖον διευθύνουσι τὸ πλοῖον, (παρβλ. Πληθρίον)· (συνήθ.) τὰ δοξάρια τῆς λύρας, τὸ (Συνεκδ.) γιζελάκι τοῦ ταμπουριοῦ κτλ. « Κιθάρας ἐλαύνων πλήκτρῳ χρυσέῳ, » Εὐρ. « Πλῆκτρον κτρουνοῦ, » Εὐρ., ἡ βολή.

Πληκτροποιητικός, ἡ, όν, (ἐξ ἐπ.)-ικῶς Πληκτροποιοῦ ἴδιος. ‖ = Πληκτροποιητική, = Πληκτροποιία.

Πληκτροποιία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ πληκτροποιοῦ.

Πληκτροποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων πλῆκτρα (τῆς λύρας κτλ.).

Πληκτροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἐφωπλισμένος μὲ) πλῆκτρον.

Πλήκτωρ, ορος (ὁ), Π. ὀντ. Πλήκτης. « Νέρθε κρατάφων πλήκτορα νηπάγων, » Ἐπγρ.

†Πλῆμα (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Πλῆσμα, ,ὅθ.

Πληνάω-ῶ, Γλσ. ἀντὶ Πλησίω.

Πλήνη (ἡ), σπν. ἀντὶ Πλήσιον, πλημμύρα (παλιρροίας) κτλ.

Πλημμέλεια (ἡ), [πλημμελής]. (κατὰ λέξ.) λάνθασμα εἰς τὸ ψάλλειν, ἐκμέλεια, παραφωνία· (ἐθ. μτφρ.) σφάλμα ἐξ ἀπροσεξίας, λάθος ἀπὸ ἀμέλειαν, παράπτωμα. « Μεγαλοψυχίᾳ, τὸ φέρειν πρᾴως πλημμέλειαν, » (Δημοκρ. παρὰ) Στοβ.

Πλημμελέω-ῶ, Μ. ήσω. (κατὰ λέξ.) Κάμνω λάθος εἰς τὸ ψάλλειν (εἰς τὸ μέλος), ψάλλω παρὰ κανόνας (ὀθ. συνηθ. μτφορ.) σφάλλω ἀπὸ ἀμέλειαν (ἐξ ἀπροσεξίας), πταίω, ἁμαρτάνω. « Πλημμελοῦσιν εἰς τὸ ἱερόν, » Δημ. « Εἰ δέ τι πλημμελοῦντα παρὰ τὰ ἐπεσταλμένα λαοῦν, » αὐτ. ‖ (πθ.) γίνομαι πλημμελῶς (παρὰ τὸ πρέπον)· βλάπτομαι, ἀδικοῦμαι, ζημιοῦμαι. « Κατ' οὐδὲν ὑφ' ἡμῶν πεπλημμελημένος, » Δημ. « Ὑπὸ τῶν ἀσεβῶν τὸν θεὸν πλημμελούμενον, » αὐτ.

Πλημμέλημα (τὸ)· τὸ πλημμεληθέν, σφάλμα ἐξ ἀπροσεξίας (ἀπὸ ἀμέλειαν), παρά-

πτωμα· (ἐνίοτε) ἐκτινοποίησις· [εἰς τὸν ἴακχ. Παναθ.] κέρδος ἄδικον, πλεονέπτημα.

Πλημμελής [πλήν, μέλος], ἐος (ὁ, ἡ). (κατὰ λέξ.) ὁ παρὰ μέλος (παρὰ τὸν ῥυθμόν), ἐκμελής· (ἐθ. συνήθ. μτφρ.) ἐσφαλμένος, ἄτακτος, ἀνόρμοστος· παραπράγφδος. (μὲ ὅστ.) βλαπτικός. «Βίος —,» Πλ. «Ἐωμωξάς—,» Συν., ἢ παρὰ τοὺς κανόνας τῆς δραματικῆς τέχνης. «Τὸ πλημμελές —,» Ἀξ., ἀντὶ Ἡ πλημμέλεια. «Καὶ γὰρ ἂν πλημμελὲς εἴη ἀγανακτεῖν τηλικοῦτον ὄντα,» Πλάτ.

Πλημμελήτις, εως (ἡ). τὸ πλημμελεῖν, πρᾶξις πλημμελήματος.

Πλημμελίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πλημμέλεια.

Πλημμελῶ, ἐπίρ. Μὲ τρόπον πλημμελῆ (ἐσφαλμένον, παραπραγφδόν), παρὰ κανόνας, ἀτάκτως, ἀναμέτρως. «Τὸν ποταμὸν πλημμελῶς ῥέοντα, ἢ πολλὴν τῆς χώρας φθείροντα,» Στρβ.

Πλήμμη (ἡ), =Πλήσμη.

Πλημμυρα ἡ (ὀρθότ.) Πλήμμυρα (ἡ), [πλέω, μτ.]. φούσκωμα (ξεχείλισμα) τῆς θαλάσσης εἰς τὰς παλιρρόιας· (ἐν γέν.) πλῆθος (πλημμύρισμα) ὑγροῦ, (ἐθ. (ατρ.) πληθώρα (μτφρ.) «Ἀκκῶν—,» Σξτ.

Πλημμυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φουσκώνω (Ξεχειλίζω) ᾽σάν τὸ ποτάμι ἢ τὴν θάλασσαν, πλημμυρίζω· (ἐν γέν.) =Πλήθω, εἶμαι γεμάτος. «Ἦν πλημμυρῇ (ὀρθότ. πλημμύρῃ) ἡ κύστις,» Ἀρετ.

†Πλημμυρια (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Πλημμύρα.

†Πλημμυρίζω, Μ. ίσω, =Πλημμυρέω.

Πλημμυρίς, ίδος (ἡ), =Πλημμύρα, πλημμύρισμα.

†Πλημμυρὸς, ά, όν. Πλημμυρισμένος. (εἰς τὸν Ἡσύχ. ὅπου καὶ μόνον εὕρηται, εἶνε πιθανώτερον μτχ. τοῦ

Πλημμυρῶ. Μ. ῥῶ, ῥῶσω. τοῦ Πλημμυρέω. «Πλημμυροντος δὲ τούτου κατὰ τὰς τῶν χιόνων τήξεις,» Στρβ. (ἢ μσ.) «Ὅταν Εὐφράτης μεγα πλημμύρηται,» Χρσμ. Σιβ.

Πλήμνη (ἡ, [πλήθω]. ἡ τρύπα τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης ὅπου ἐμβαίνει ἡ ἄκρα τοῦ ἄξονος. «Πέντε δ᾽ ἅρματα, ἐπὶ δὲ πλήμναι μίγ᾽ αὐτέων,» Ἡσ.

Πλημνόδετον (τὸ), τὸ σίδηρον τὸ ὁποῖον σουδέει τὰς κνήμας τῶν τροχῶν μὲ τὴν πλήμνην.

Πλημυχη (ἡ), [πλήμη, χέω]. ἀγγεῖον πήλινον (ἄλλ. Κατυλίσκος) τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῶν Ἐλευσινίων (ἤτις καὶ ὠνομάζετο διὰ τοῦτο Πλημυχοι),

Πλήνυσις (καὶ τὰ απ᾽ αὐτοῦ), ἴδε Πλημμύρα κτλ.

Πλήν [πλέον], ἐπίρ. ἢ πρόθ. Ἐντός, παρεκτός· ἔξω (παρὰ) μόνον· ὅμως. (Γρφ.) λακων. πιὰς γεν.) «Πλὴν Λακεδαιμονίων,» Ἰσὸ. Θ. «Πλήν γε Θουφροσ μόνου.» Ἀρχφ (ἢ πρὸς ὅνος.) «Πλὴν οὗτοι συνεδείπνουν,» Ξεν. «Οὐ γὰρ ἐξ ἄλλος πλὴν ἐγώ,» Ἀρχφ «Πάντες ἄνθρωποι ἡδέως προσέχουσι τὰς ἑορτὰς πλὴν; ἄλλ. πλὴν οὐχ) οἱ τύραννοι,» Ξεν (κατ᾽ μετὰ τοῦ Οὐ) «Ἔστιν πάντες ἐπ᾽ ἀγαθοῖς· ἐπ. λείπ. πλὴν οὐκ ἐφ᾽ ἁπὸ τῶν ἐφορικῶν δίφρων,» αὐτ. (καὶ πρὸς αἰτ.) «Ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο, πλὴν εἰδωλ᾽, ὅσοι περ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν,» Σοφ. «Ἅπαντα μᾶλλον. . ποιεῖ με πλὴν ἄνθρωπον,» (Μένανδρ. παρὰ) Στϐ. (καὶ πρὸς ὅστ.) «Οὐ θέμις πλὴν ταῖς μαθηταῖς λέγειν,» «Οὐ ξεν.) (καὶ πρὸς ἅπαρ.) «Οὐκ ἔσθ᾽ ὅ,τι χρὴ μᾶλλον εὐλαβεῖσθαι, πλὴν εἰς θεοὺς ἐξαμαρτάνειν,» Πλ. «Ἅπαντα πλὴν κοιρανεῖν,» Αἰσχλ. «Τί οὖν ὑπόλοιπον πλὴν βοηθεῖν;» Δημ. (ἢ κατ᾽ ὀρθ.) «Πλὴν Ἀπολλωνίδης τις ἦν,» Ξεν. «Πλὴν ἔγνωκα τίνος ποιεῖς χάριν,» Ἐπιγρ. «Πλὴν τοὺς πατέρας ἡμῶν προσελετο Κύριος ἀγαπᾶν αὐτούς,» Γρφ. «Πλὴν ἢ ὑμεῖς οἱ καθ᾽ ἕνα, ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα οὕτως ἀγαπάτω ὡς ἑαυτόν,» αὐτ. «Πολλὴ ῥᾳστώνη, πλὴν ἄπειρος μάχης,» Ἡρ. (ἢ μὲ διάφορα ἄλλα μόρ.) «Πλὴν ἀλλά. » Πλὴν εἰ, » Πλὴν εἰ μὴ, » Πλὴν ἢ, «Πλὴν ὅμως, «Πλὴν ὅτι (ὅσον παρόσον), (καὶ πρὸς ὑποτ.) » Πλὴν ἂν (ἐάν, ἐὰν μή), κτλ.

Πληνόδιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Πλανόδιος.

Πλῆντο, Π. ἀντὶ Ἐπέπληντο, γ᾽. πλθ. πρσ. τοῦ ἀπ. ὑπερσ. τοῦ Πίμπλημι, ἢ Ϙ τοῦ μσ. ἀορ. β᾽. τοῦ Πελάζω.

Πλῆξ [πλήσσω], πληγός (ὁ), =Θουπλῆξ, βούκεντρον.

Πλήξιππος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλήττων (κεντῶν, κτυπῶν, [ἐπι.] ὁδηγάζων) τοὺς ἵππους, καλὸς (ἐπιτήδειος) ἱππεύς.

Πλῆξις, εως (ἡ). τὸ πλήττειν, κτύπημα.

Πληρέω-ῶ, Ἰων. Π. ἀντὶ Πλήρω.

Πλήρης [πλέος], εος-ους (ὁ, ἡ). γεμάτος· χορτάτος· (ἐπὶ ποτ.) πλημμυρισμένος· (μτνμ.) σωσὸς, ἐντελὴς (μὲ γεν.) «Πλήρες μέλιτος,» Θκρ. « Πλήρεις θυμοῦ, » Γρφ. (καὶ ἁπλ.) «Ἐπὰν πλήρης γένηται ὁ ποταμὸς,» Ἡρ. « Ἐπειδὰν πλήρες ᾖ τὸ θέατρον,» Ἰσκρ. «Πλήρεος ἐόντος τοῦ κύκλου (τῆς σελήνης), » αὐτ. (ὀθ.) «Πλήρης μὴν,» Σχλ., ὁ ἔχων 30 ἡμέρας, (ἀντίθ. τῷ Κοῖλος). « Πλήρει χειρὶ,» Λξ., ἀφθόνως. πλουσιοπαρόχως, (Γαλλ.) à pleines mains. (καὶ μτνμ.) «Τέσσερα ἔτια πλήρεα,» Ἡρ. «Ἐπεὰν θηρίρεσι ἔωσι πλήρεες, » αὐτ., χορτάσουν βλέποντες, ἰδοῦν καλὰ καλά. ‖. (τὸ οὐδ. ὑπερθ.) Πληρέστατα, ἐπίρ. Ἐντελέστατα, (Γαλλ.) complètement.

Πληροσίληνος (ὁ, ἡ),—Πανσελήνος. «Νὺξ —,» ἡ φωτιζομένη ὑπὸ τῆς πανσελήνου. ‖. (οὐσ.) Πληροσίληνον (τὸ), ἡ πανσέληνος.

Πλησείτης (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τι πλῆρες, πλησμονὴ, ἐντέλεια· ἀφθονία.

Πλησεύντως, ἐπίρ. (μεχ.). Ἐντελῶς.

Πληροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Πείθω ἐντελῶς, καταπείθω, (κανν.) γεμίζω τὸν νοῦν τινος, ἀποδεικνύω πληρέστατα. ‖. (συνήθ. εὐχρ. τὸ μσ, ἢ πθ.) πείθομαι ἢ εἶμαι πεπεισμένος ἐντελῶς περὶ (κατὰ λέξ. ἐπῆρα πλῆρες τὸ μέτρον) τινος πραγματος· (ἐπὶ πραγμ.) ἀποδεικνύομαι πληρέστατα. «Περὶ τῶν πεπληροφορημένων ἐν ὑμῖν πραγμάτων,» Γρφ.

†Πληροφόρημα (ος, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πληροφορίας, πάθος τι περὶ τοῦ ὁποίου εἶνέ τις πληροφορημένος.

Πληροφόρησις, εως (ἡ), τὸ πληροφορεῖν, πλήρωσις.

†Πληροφορία (ἡ). πλήρης πεποίθησις, ἐντελὴς ἀποδοχὴ, βεβαιότης.

Πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι πλῆρες, γεμίζω· (ἰδιαιτ.) ἐμβάζω εἰς τὸ πλοῖον τοὺς ἀναγκαίους ναύτας (ἴδε Πλήρωμα), τὸ ἅρματον· (μτνμ.) χορταίνω· (ἐπὶ ζ.) ἐγγαστρόω· (ἐπὶ ἀριθμ.) ἀναπληρῶ· (μτφρ.) εὐχαριστῶ τὸ πάθος (τὴν ἐπιθυμίαν) μὲ ἀποδίδω (ἐκπληρῶ) καθῆκόν τι, (ὀθ. κανν.) πληρόνω· (ἐν γέν.) ἐκτελῶ, (καὶ πθ.) ἐκπληροῦμαι, πραγματοποιοῦμαι· (μὲ αἰτ. ἐκ γ᾽. καὶ γεν. ἀλλ. ἐκ δ᾽.) «Ἔκκοσι ταλάντοις πληροῖ τυραῦν,» Θκρ. «Ἐπλήρωσαν ναῦς ἑξήκοντα,» Ἡρ. (καὶ μσ.) «Νέλα ὀξέως τὰς ναῦς ἐπληροῦτο,» Λξ. (καὶ μτνμ.) « Πληροῦν τὴ βουλὴν,» Λξ., εἶναι μέλος της. «Ἔπεσε τὰς δ᾽ ὧν (ὁ φορεὺς) καὶ πληροῖ,» Ἀριστ. (καὶ πθ.) «Καὶ θῆλυς δ᾽ ὀρὺς ἐπληρώθη,» αὐτ. (καὶ μτφρ.) «Θανῶν, τροφεῖα πληρώσει χθονί,» Αἰσχλ. (καὶ ἀμτϐτ ἢ ἐλλ.) « Ἡ ὁδὸς πληροῖ ἐς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον,» Ἡρ., τὸν γεμίζει· (ἢ πθ.) « Πολλαὶ ἐπληρώθημεν ἐν μικρῷ χρόνῳ,» Εὐρ., συνήχθημεν. (καὶ τρπ.) «Καὶ ἐπληρώθη τὸ ῥῆθεν (ἡ γραφὴ),» Γρφ.

Πλήρωμα (τὸ), πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς πλήρωσιν (γέμισμα), συμπλήρωμα, ἀναπλήρωμα· (« Πόλεως —,» Ἀριστ. «Ῥ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς,» Γρφ. «Ἐκ τοῦ πληρώματος αὐτοῦ ἡμεῖς πάντες ἐλάβομεν,» αὐτ.)· (ἰδιαιτ.) ἡ ὁλότης τῶν ναυτῶν ὅσοι χρειάζονται εἰς ἕν (κυρ. πολεμ.) πλοῖον, (Τουρκ.) ὁ ταϊφὰς, (Γαλλ.) l'équipage. « Καὶ ἀπὸ τῶν πληρωμάτων τῶν νεῶν ἐκήρυξε βοηθεῖν ὅσοι ἐλεύθεροι εἶεν,» Ξεν.· (συνεκδ.) πλοῖον ἔχον τοὺς ἀπαιτουμένους ναύτας ἢ χρειώτας, (Ἰταλ.) ἀρμαμέντο (« Καὶ ὅλοι ἦσαν χρατήσοντες, ὥτε ἢ πλείας [πέντε γάρ εἶχον πληρώματα, τῶν ἄλλων ἀπὸ δύο πληρωμάτων μαχομένων]. « Λκ.)· τὸ ἀνάλογον τῆς συνεισφορᾶς ἑκάστου τῶν συμμάχων πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ ὅλου στρατεύματος ἢ στολῆς, (Γαλλ.) le contingent (« Ἐστρατεύοντο δὲ εἴδει· Δακεδαιμόνιοι, ἑκκαίδεκα νῆας παρεχόμενοι· Κορίνθιοι δὲ, τὸ αὐτὸ πλήρωμα παρεχόμενοι τὰ ᾗ ἐπ᾽ Ἀρτεμισίῳ, « Ἡρ.)· ἀριθμὸς πλήρης (ἐντελὴς), ποσότης ὡρισμένη· ἄθροισμα (ὁλότης) διαφόρων ποσοτήτων. « Δόγισαι ψαύλως, μὴ ψήφοις, ἀλλ᾽ ἀπὸ χειρός,· Πρυταν. εἶα, μέταλλα κτλ. Τούτων πλήρωμα, τάλαντ᾽ ἐγγὺς δισχίλια γίνεται ἡμῖν, « Ἀρχφ. «Ὀγδώκοντα ἔτεα ζόης πλήρωμα ἀνδρὶ μακροτατον πρόκειται,» Ἡρ. (ὀθ.) « Ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, « Γρφ., ἔφθασεν (ἐπληρώθη) ὁ προωρισμένος χρόνος. 2) Π. ἀνεπλήρωσις, γέμισμα. «Λακεδεόντιε παῖ, Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων πλήρωμα, καλλίχορ λατρεύαν, « Εὐρ.

Πλήρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πληρόω. γέμισμα, χόρτασμα· (ἰδιαιτ.) ἐφοδιασμὸς τοῦ πλοίου μὲ τοὺς ἀναγκαίους ναύτας

(Ἰατρ.) ἀναπλήρωσις τῶν ἐξηντλημένων θυσάμεων τοῦ σώματος· (μτφορ.) συμπλήρωσις (ἀριθμοῦ)· ἐκπλήρωσις (χρέους, καθήκοντος)· (ἐν γέν.) ἐκτέλεσις.

Πληρωτέον, θετ. τοῦ **Πληρόω**.

Πληρωτής, οῦ (ὁ). ὁ πληρῶν (γεμίζων), (συνήθ. μτφορ.) ἐκπληρωτής· ἐκτελεστής· (ἰδιαιτ.) «Ἐράνου—.» Δημ., ὁ συνάζων τὸν ἔρανον, (ἄλλ.) Ἐρανάρχης.

Πληρωτικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς πλήρωσιν (γέμισμα, ἀναπλήρωσιν)· (ἰδιαιτ. Ἰατρ.) ὁ συντελῶν πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς πρώτης εὐσαρκίας τοῦ ἀναρρωσθέντος ἀσθενοῦς, θρεπτικός, δυναμωτικός.

Πλησαίτατε, Ἰων. ἀντὶ Πλήσαιντο, γ' πλθ. προσ. τοῦ μσ. κορ. ὁ τῆς εὐκτ. τοῦ Πίμπλημι.

Πλησαίτερος, ἴδε **Πλησίος**.

Πλησιάζω ξ (μσ. σπν. καὶ μτγν.) -άζομαι, Μ. άσω, -άσομαι. Ὑπάγω ἢ εἶμαι πλησίον τινός, (κοιν. εἰς τὴν Ἑλλάδα) ζυγόνω· (συνεχῶς καὶ μτφορ.) ἔχω σχέσιν (φιλίαν, οἰκειότητα) μετά τινος, συζεύγνυμι εἰς αὐτόν, τὸν συναναστρέφομαι· (ἰδιαιτ.) εἶμαι μαθητὴς ἢ ἀπαδὸς τινός· (ἐπὶ γυν.) συνουσιάζομαι. (μὲ δοτ.) «Οὐδενὶ φανήσομαι σώματι πεπλησιακώς, πλὴν τῆς ἐμαυτοῦ γυναικός,» Ἰσοκρ. (ξ μτφορ.) «Δικαιοτέρους ἑπόμενοι τοὺς πλησιάζοντας,» Ξεν. «Οὓς τὸν συναναστρέφοντο, τοὺς μαθητὰς ἐποιοῦντο.» Γίγνομαι πρὸς τοὺς πλησιάζοντας ὁμιλητικός, «Ἰσχρ. 2) (σπν. μετδτ.) φέρω πλησίον. «Διὰ ὄχλου διάγειν (τὸν ἵππον) ξ παντοδαπαῖς ὄψεσι.. πλησιάζειν,» Ξεν.

Πλησιαίτατα, ἐπίρ. ὑπερθ. τοῦ Πλησίον, πλησιέστατα, (ἐκ τοῦ)

Πλησιαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Πλησιαίτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Πλησίος, πλησιέστερος. ‖ (τὸ οὐδ.) **Πλησιαίτερον** ἐπίρ. ἀντὶ -

Πλησιαιτέρω, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ Πλησίον, πλησιεστέρον.

Πλησίαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον τῆς ἁλὸς (τῆς θαλάσσης), παραθαλάσσιος. ‖ (οὐσ.) «Πλησίαλον (τό), » Ἀθ., τὸ παράλιον, τὸ παραθαλάσσιον.

Πλησίασις, εως (ἡ), -Πλησιασμός.

†**Πλησίασμα** (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ **Πλῆσμα**.

Πλησιασμός (ὁ). τὸ πλησιάζειν, πλησίασμα· (μτγμ.) σχέσις, οἰκειότης· συναναστροφή· συνουσία.

Πλησιαστής, οῦ (ὁ). ὁ πλησιάζων, πελάτης, πρόσοικος.

Πλησιαστός, ή, όν. Σχλ Ὁ πλησιασθείς ἢ δυνάμενος πλησιασθῆναι, προσιτός.

Πλησίγναθος (ὁ, ἡ), Π. [πίμπλημι, γνάθος]. ὁ γεμίζων τὸ στόμα (τὰ μάγουλα). «Ἄρτος—,» Ἀθ.

Πλησιέστατα, ἐπίρ. -**Πλησιαίτατα**, [ἐκ τοῦ

Πλησιέστατος, η, ον, -**Πλησιαίτατος**.

Πλησιέστερος, α, ον, -**Πλησιαίτερος**.

†**Πλησιμοχθος** (ὁ, ἡ), Π. [πίμπλημι, μόχθος], -(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) **Πλησίμοχθος**.

Πλησιογείτων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον κατοικῶν (ἄμεσος) γείτων.

‡**Πλησιόθεος** (ὁ, ἡ). ὁ πλησιάζων εἰς τὸν θεόν, πλησίον τοῦ θεοῦ.

Πλησίοικος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν πλησίον, πρόσοικος.

Πλησίον, ἐπίρ. ἴδε τὸ ἑπμ.

Πλησίος [πέλας], α, ον, (τὸ παρθ. **Πλησιαίτερος**, -αίτατος καὶ **Πλησιέστερος**, -έστατος), Ἰων. Π. ὁ πλησίον τινός, γείτων, πρόσοικος κτλ. (μὲ γεν.) «Δώδεκα θάλαμοι πλησίοι ἀλλήλων ξεσμημένοι,» Ἰλ. Ζ. «Κρῆναι πίσυρες ῥέον πλησίαι ἀλλήλῃσιν,» Ὀδ. Ε (καὶ δοτ.) «Πλησίοι ἀλλήλοισιν,» Ὀδ. Β. «Πλησίον τὸ θυζάντιον τῷ Περινθῷ,» Ξεν. Ἐφέσ. «Εἰ πάντες ἄνθρωποι τὰ οἰκήϊα κακὰ ἐς μέσον συνενείκαιεν, βουλόμενοι ἀλλάξασθαι τοῖσι πλησίοισι,» Ἡρ. ‖ (τὸ οὐδ.) **Πλησίον** ξ (Π.) **Πλησία**, ἐπίρ. = Ἔγγυς, σιμά, κοντά· (μὲ γεν. ἢ δοτ.) «Πλησίον τινὸς ἢ τινὶ γίγνεσθαι,» Ἀξ., «Πλησιάζειν. (συχνὸ ἐπίρρ.) «Ὁ πλησίον,» Ἀξ., κοντινός, σιμωτινός· γείτων, πρόσοικος· (τρπ.) φίλος, οἰκεῖος, σχετικός· συγγενής, ἐξώκειος· (ἐν γέν.) ὁ ἄλλος (ὁμοιος, ὁμοφυὴς) ἄνθρωπος. «Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν,» Γρφ. «Τίς γέγονε πλησίον τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς λῃστάς; ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ,» αὐτ.

Πλησιότης, ητος (ἡ), τὸ πλησιάζειν, γειτνίασις, ἐγγύτης.

Πλησιοφανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος πλησίον ἢ ἐκ τοῦ πλησίον.

Πλησιόχωρος [ὁ, ἡ]. ὁ κατοικῶν ἢ κείμενος εἰς τὴν πλησίον χώραν, γείτων, συνορεύων, πρόσοικος. «Συνεβούλευον δὲ οἱ Λακεδ. τοῖσι Θηβαίοισι δοῦναι αὐτοὺς Ἀθηναίοισι πλησιοχώροισί τε ἐοῦσι, καὶ τιμωρέειν οἱ κακοῖσι,» Ἡρ. (ξ μὲ δοτ.) «Γέτας πλησιοχώρους ἐόντας τοῖσι Θρῃξί,» αὐτ. (καὶ ἐπὶ τόπ.) «Ἡ πλησιόχωρος (ἐννγ. γῆ), » -Τὰ πλησιόχωρα.

Πλησιόβραγος (ὁ, ἡ)· τοῦ ὁποίου εἶνε πλήρεις αἱ ῥᾶγες. «Σταφυλὴ—.» Θ. Πρόδρ.

Πλῆσις, εως (ἡ), σπν. ἀντὶ **Πλήρωσις** ἢ **Πλησμονή**. «Σίτων ξ ποτῶν—,» Ἀρετ. 2) (μτγν.) ἀντὶ **Πλῆσμα**, πλήρωμα. «Τὴν ἔνδον αὐτοῦ πλῆσιν,» Δούκ., τὰ ἐντοσθιά του.

Πλησιστέλεχος (ὁ, ἡ), -**Πλησιαστής**. ‖ (οὐσ.) **Πλησιαστέλεχον** (τό), ἡ **Πανσέληνος**.

Πλησίστιος (ὁ, ἡ), [πίμπλημι, ἱστίον]. ὁ γεμίζων (φουσκώνων) τὰ πανιὰ τοῦ πλοίου· «Ἄνεμος—,» Ὅμ., πρύμος, (Ἰταλ.) φρέσκος. 2) (ἐπὶ ἀνθρ.) ὁ πλέων μὲ γεμάτα πανιά, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐπίρ.) πρύμα· (μτφορ.) εὐδοκιμῶν, τυχηρός. «Πλησίστιος ἐπὶ τὴν νίκην φερόμενος,» Αν.

Πλησιφαής, ές (ὁ, ἡ). πλήρης φωτός· (κυρ.) «Σελήνη—,» Νόνν., ἡ Πανσέληνος. «Νὺξ—,» Ἀξ., ἡ φωτιζομένη ὑπὸ τῆς πανσελήνου.

Πλησίφως, φωτος καὶ

Πλησίφωτος (ὁ, ἡ), -**Πλησιφαής**.

Πλῆσμα (τό). τὸ συντελοῦν πρὸς πλήρωσιν (γέμισμα, ἐγγάστρωμα), σπέρμα συλληφθὲν ὑπὸ τοῦ θήλεος.

Πλήσμη (ἡ), = **Πλημμύρα**, πλησμονή (κυρ. ὑγρῶν), ῥόθ.

Πλήσμιος, α ἢ ος, ον. Ὁ περιζευγῶν πλήσιμην (πλησμονήν), χορταστικός. «Τῆς ξόνης τὸ πλήσμιον,» Πλ., τὸ πολλὰ χορταστικόν.

Πλησμίως, ἐπίρ. Π. μὲ τρόπον πλήσμιον, κατακόρως.

Πλησμονή (ἡ). [πίμπλημι]. ἡ κατάσχεσις τοῦ χορτάτου, κόρος· (ἐν γέν.) ἀφθονία. «Ἡσθίομεν ἄρτος εἰς πλησμονήν,» Γρφ.

Πλησμονικός, ἡ, όν. Ὁ ἀγαπῶν (ἐπιβρέπῃ εἰς) τὴν πλησμονήν. «Ταῖς τροφαῖς —,» Ἑκ. Θεαν., ὁ συνειθίζων νὰ φωγῇ μέχρι πλησμονῆς. «Τὸ πλησμονικὸν τῆς ψυχῆς,» Γρ. Νύσσ., τὸ ἀψίκορον.

Πλησμονώδης, ες (ὁ, ἡ), ξ ἐπίρ. -ωδῶς. Ὁ ἐπιφέρων πλησμονήν, πλήσμιος· ὁ ἔχων διάθεσιν εἰς πλησμονήν, ἀψίκορος, (Γαλλ.) **blasé**.

Πλήσσω (ττω), Μ. πλήξω (μσ. ξένιστα ἀντὶ πθ.) πρκ. Πέπληγα, καὶ πθ. Πέπλημαι, ἀόρ. Ἐπλήγην καὶ [μτφορ. ξ εἰς τὰς συνθ.] Ἐπλάγην). Κτυπῶ (κυρ. ἐκ τοῦ πλησίον)· πληγόνω· δέρνω· (συνήθ. μσ. καὶ πθ.) κτυπῶμαι· (μτφορ.) παθαίνω συμφορὰν τινα, δυστυχῶ (κυρ. εἰς τὸν πόλεμον), νικῶμαι κτλ. «Τράπεζαν ὥσε ποδὶ πλήξας,» Ὀδ. Χ. «Τὸν δ' ἐγὼ μέσα νῶτα πλῆξα· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν,» Ὀδ. Κ. (ξ μσ.) «Ῥόδῳ πεπληγυῖα,» αὐτ. «Πεπληγώς κεκλόσι πληγῇσιν,» Ἰλ. Β. (ξ αὐτπθ.) «Πληξάμενος μηρώ,» Ὅμ. «Ὁ δέ, ὡς εἶδεν, ἀναλαύσας μέγα, ἐπλήξατο τὴν κεφαλήν,» Ἡρ. (καὶ πθ.) «Ἐν τοῖς ἀγῶσιν ὁ μὲν πληγεὶς σιγᾷ, οἱ δὲ θεωμενοι βοῶσι,» Ἀξ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) «Ὁ πεπληγὼς τόπος,» Δοκρ. «Δρῦς ἡ κέτρη πληγεῖσα κεραυνῷ,» Ἡσ. (καὶ μὲ γεν. ἑλλ.) «Ἐξέπνευσε πληγεὶς θυγατρὸς τῆς ἐμῆς,» Εὐρ. (ξ μτνμ.) «Πληγήσεσθαι τὴν ὄψιν,» Γρ., νὰ τυφλωθῇ. «Πεπληγὼς τοὺς παῖδας,» Γρφ., χωλούς. (καὶ μτφορ.) «Πληγεὶς ἔρωτι,» Ἀξ. (καὶ ἀπολ.) «Πληγεὶς ἐγὼ τῷ λεχθέντι,» Πλ. «Συμφορῇ πεπληγμένον,» Ἡρ. «Τῶν Ἀθηναίων νεωστὶ πεπληγμένων,» Θκ. «Πληγέντες ὑπ' αὐτῶν τε ξ τῶν ἐπικούρων, ἀπέθανόν τε πολλοὶ καὶ ἀνεχώρησαν οἱ λοιποί,» αὐτ., (Γαλλ.) **ils furent battus**. (ξ κατ' ἄλλ. ἐκβ.) «Πληγέντες ὠώρεσι,» Ἡρ., ὀνοροδοκηθέντες.

†**Πλησταύομαι**, Μ. εὐσομαι. (μὲ δοτ.) Γεμίζομαι, χορταίνω.

†**Πλήσταιγξ**, ιγγος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ **Πλόσιγξ**.

Πλήστης, ου (ὁ) καὶ **Πλῆτις**, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ **Πελάτης**, -ᾶτις.

†**Πλήτις**, ίδος (ἡ), = **Πλατίον**, πινακίδιον (διὰ γράψιμον).

Πλῆτο, Π. ἀντὶ Ἐπέπλητο, γ' ἐν. πρτ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Πίμπλημι, ἢ 2) τρίτ. ἀόρ. τοῦ **Πελάζω**. «Πλῆτο χθονί,» Ἰλ. Ξ. (438).

Πλήττω, Μ. πλήξω, Ἀττ. ἀντὶ **Πλήσσω**.

‡**Πλήων**, ονος (ὁ, ἡ, κατὰ κρσ. ἀντὶ **Πλείων**—**Πλείων**.

Πλίγμα (τό), [πλίσσω]. διασκελιά, ἀέρα σκελεά. 2) τὸ ζέσιμον τῶν παλαιστῶν ὅταν στέκοντες μὲ ἀνοικτὰ (ἐν ἀμφοτ

καὶ ἓν ὀπίσω) τὰ πόδια προσπαθοῦν νὰ πεδικλώσουν ἕνας τὸν ἄλλον. 3)=Πλινθάς.

Πλινθεία (ἡ). τὸ πλινθεύειν, κατασκευὴ πλίνθων, πλινθουργία. 2)εἰκοδομὴ ἐκ πλίνθων. 3)(Τακτ.) ἡ τάξις τοῦ στρατεύματος εἰς σχῆμα πλινθίου.

Πλινθεῖον (τό). μέρος ὅπου κατασκευάζουσι πλίνθοι, πλινθουργεῖον.

Πλίνθευμα (τό). τὸ ἐκ πλίνθων εἰκοδόμημα. « Τιρύνθιον —, « Ἡσύχ. 2)= Πλινθεῖα. « Τοὺς μὲν ἐν πλινθεύμασιν ἐκτίζων βροτούς, « Εὐσ., Ἑλλ.

Πλινθεύσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ πλινθεύειν, πλινθουργία.

Πλινθευτής, οῦ (ὁ). ὁ πλινθεύων, πλινθουργός.

Πλινθεύω, Μ. εὑσω. Κατασκευάζω πλίνθους, πλινθουργῶ· (μετδτ.) σχηματίζω τι εἰς πλίνθον, ἢ εἰκοδομῶ μὲ πλίνθους. « Ἐπλινθευον τὴν γῆν, ὁ Ἡρ., τὴν ἔκαιμαν πλίνθας. « Ἐν ὀρύγματι, ὅθεν ἐπλίνθευον τὰ τείχη, « Θκρ., ἔκαιμαν πλίνθ. διὰ τό.

Πλινθηδόν, ἐπίῤῥ. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ἀμαξώματος τῶν πλίνθων, καθὼς βάλλουν οἱ κτίζαι τὰς πλίνθους.

Πλινθικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πλίνθον. ‖.(ζῶα.)=Πλινθουργός. (Ἀρτ.).

Πλίνθινος, η, ον. Ὁ ἐκ πλίνθων, πλινθόκτιστος.

Πλινθίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πλίνθος· πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα πλίνθου (δηλ.) τετράγωνον ἐπίμηκες, (π. χ.) τὸ χωρισμένον μέρος εἰς τοὺς κήπους διὰ τὰ φυτά, (νεοελλ.) βραγιὰ· τὸ τετράγωνον (Τουρκ. ὁ γανὲς) τοῦ σστραντζιοῦ (τῆς δάμας χζ,·) (συνεδχ.) τὸ σανίδι τῆς δάμας χζ,, (ὀθ.) ἀβακιον γεωμετρικὸν ἢ ἀστρονομικὸν ἡλιακὸν ὡρολόγιον· τετράγωνον τὸ ὁπ. ἐσχηματίζον κατὰ γῆς μὲ τὴν ῥάβδον των οἱ οἰωνοσκόποι ὅταν ἔκαμναν τὰς παρατηρήσεις των· (μτχν.) ἡ τετράγωνος βάσις τοῦ καταπέλτου· (ἀριθμ.) ἡ ἀναλογία τοῦ τετράκις τέσσαρα πρὸς τὰ δὶς τέσσαρα (δηλ.) 32· (ἰδιωτ. Τακτ.) ὁ σχηματισμὸς τῆς φάλαγγος εἰς τετράγωνον, (παιδλ.) Πλινθίον. « Πλινθίον κυρίως τὸ ξύλον ᾧ πλάττουσι τοὺς πλίνθους, « Αξ.

Πλινθίς, ίδος (ἡ), (ἐν γέν.) ὑποκορ. τοῦ Πλίνθος (ἰδ. αὐτ. δὲ 2) πλὰξ μικρὰ πρὸς στρῶσιν ἐδάφους ἢ σκεπασμα τείχη. 3) πλάξ τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο εἰς γραφεῖς ἵνα στιλβόνωσι καὶ πλακόνωσι τὰ χαρτία των (καθὼς τώρα τὰ λεγόμενα **presse-papiers**) ἴσως καὶ νὰ ἀκονίζωσι τὰ καλαμόμαχαιρά των. 4) μαθηματικόν τι ἐργαλεῖον.

Πλινθῖτις, ίδος (ἡ), εἶδος ἀτυπτηρίας.

‡Πλινθοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (κτίζω μὲ) πλίνθους. « Πλινθοβολήσει δὲ ἐξ ὧν ἐπαλξίων ὀπὸ ἂν ἢ ἀφεστηκοτα, « Ἐπιγρ.

Πλινθοειδής, ἐος, ές, ής. ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πλίνθου.

‡Πλινθοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω.=Πλινθουργέω, πλινθεύομαι.

Πλινθοποιία (ἡ). κατασκευὴ πλίνθων, (ἀνθεία, πλινθουργία.

Πλίνθος (ἡ). πλίθα, πλίνθι, ἡ τσούλουλον (μτνμ.) πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα πλίνθου (π. χ.) βέργα μολύβματος, (Γαλλ.) lingot. (κυρ. δὲ) ἡ τετράγωνος βάσις τοῦ κίονος ἢ τοῦ κιονοκράνου, (παρβλ. Ἄβαξ).

Πλινθουλκέω-ῶ, Μ. ήσω.=Πλίνθους ἕλκω, πλινθουργῶ, [ἐκ τοῦ

Πλινθουλκός (ὁ, ἡ). ὁ ἕλκων (κομιστὴς πλίνθων) πλίνθους ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. ‖.(ζῶα.)=Πλινθουργός.

†Πλινθουργεῖον (τό),=Πλινθεῖον.

Πλινθουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω πλίνθους, εἶμαι πλινθουργός.

Πλινθουργία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ πλινθουργοῦ, κατασκευὴ πλίνθων.

Πλινθουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (κατασκευάζων) πλίνθους. ‖.(ζῶα.) κεραμιδᾶς, (Τουρκοβρε.) τσούλατζης.

Πλινθοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουβαλῶ πλίνθους, εἶμαι-

Πλινθοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) πλίνθους. ‖. (οὐσ.) βοηθὸς κτίστου, ἀργάτης.

Πλινθόω-ῶ, Μ. ώσω. Κτίζω ἢ Στρώνω μὲ πλίνθους.

Πλινθωφλής, ές (ὁ, ἡ), Π. [πλίνθος, ὠφελέω]. πλινθόκτιστος.

Πλινθωτός, ἡ, όν. Καμωμένος εἰς σχῆμα πλίνθου, τετράγωνος ἐπιμήκης.

‡Πλίξ [πλίσσω], πλιγὸς (ἡ),=Πλίγμα, δρασκελιά. 2)=Πλιγάς. 3) σπιθαμή, (κυρ.) τὸ ἀπὸ τοῦ ἀντίχειρος ἄχρι τοῦ μετ. δακτύλου διάστημα.

Πλίξ, ἐπίῤῥ. Π.=Ἀμφιπλίξ.

Πλίξις, εως (ἡ). τὸ εὐσ. τοῦ Πλίσσομαι, διασκέλισμα. 2) (ἐνίοτε) σπιθαμή.

Πλίσσω καὶ (μσ. ὑ καὶ εὐχρηστότ.) Πλίσσομαι [συγγ. τῷ Πλέκω καὶ Πτύσσω], Μ. πλίξομαι. Ἀνοίγω τὰ σκέλη μου περιπατῶν, περιπατῶ μὲ μεγάλα βήματα, ἀδροσκελῶ· κρατῶ τὸν ἕνα πόδα ἐμπρὸς καὶ τὸν ἄλλον ἐπίσω καθὼς οἱ παλαισταί, (λογογρφ. εὐχρηστότ. τὸ σύνθ.) διαπλίσσομαι.

Πλιχάς, άδος (ἡ). τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν, τὸ μεσομήριον, (διότι πλίσσεται [διπλώνεται] ἐν τῷ περιπατεῖν).

†Πλίχος, ους-ους (τό), Σχλ.=Πλιχάς.

Πλοάς, άδος (ἡ),=Πλωάς.

Πλοηγέκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τίκτων (γεννῶν, προξενῶν) πλοῦν, κάμνων καιρὸν διὰ ταξείδεμα. « Ζέφυρος —, « Ἐπιγρ.

Πλοιάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πλοῖον, καϊκάκι.

Πλοίζομαι, Μ. ίσομαι,=Πλωίζομαι, ταξειδεύω διὰ θαλάσσης, ναυτίλλομαι, ἐμπορεύομαι.

†Πλοΐνός, ή, όν κ

‡Πλοΐμος, η, ον, (κατὰ τὰ ἀκαιρέσιρα τῶν χειρογράφων) ὀρθότ. τοῦ Πλωΐμος.

†Πλοιοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πλοίου.

Πλοῖον (τό), [πλέω]. καΐκι, καράβι (κυρ. φορτηγόν). « Στρογγύλον—, « Αξ., τὸ ἐμπορικόν, καὶ « Μακρὸν—, « Ἡρ., τὸ πολεμικόν.

Πλοιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (σηκώνων) πλοῖα.

Πλοκαμίς, ῖδος (ἡ). πλεξίδα μαλλιῶν· (Τουρκ.) κερτὲς. « Οὐ ξανθαὶ πλοκαμῖδες ὑπὲρ νώτοιο χυθεῖσαι, « Γρηγ.

†Πλοκαμίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πλοκαμίς, πλεξιδίτσα.

÷Πλόκαμον (τό), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πλόκαμον

Πλόκαμος (ὁ), [πλέκω]. πλεξίδα (κυρ. τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς)· (ἐν γέν.) σχοινὶ πλεκτόν, γαϊτάνι· (Π.) ὁ κυματισμὸς τῆς φλογός, ἡ περιστροφὴ τοῦ καπνοῦ. 2) τὸ πυθάρι τοῦ ὀκταποδέως, (κοιν.) πλοκαμάς.

Πλοκαμώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει πλοκάμου, πλεκτός, πλεξιδωτός.

Πλόκανον (τό), (ἐν γέν.)=Πλέγμα, πλεκτόν, κοφίνι κτλ., (ἰδιωτ.) εἶδος κοσκίνου (ζερμόνι) μὲ τὸ ὁπ. λινίζουν τὸ αὐτάρι. « Ἐν τοῖς πλοκάνοις διασείοντα, ᾗ ἀναβρίπτοῦντας τὴν πολυμιγίαν τῶν σπερμάτων τὸν πυρὸν ἐκλέγειν, « Ἑλλ. (συγχ. τῷ Πλόκαμος).

Πλοκάς, άδος (ἡ),=Πλοκαμίς.

‡Πλοκεῖος, ὰ, όν. Πλεκτός. « Ζωστὴς —, « Θκρ., (ἄλλ. γρφ. Πλακεῖος).

Πλοκεύς, έως (ὁ). ὁ πλέκων (ψαθᾶς, κοφίνια κτλ.) ἢ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, πλέκτης, καλαθᾶς· περουκιέρης.

Πλοκὴ (ἡ). τὸ πλέκειν, πλέξιμον· ἐμπέρδεμα· (συνεδχ.) ὑφή· ὕφασμα· (μτνμ.) σύνθεσις· (μτφορ.) περιπλοκὴ λόγων, σόφισμα· (ἐν γέν.) δόλος, ἀπάτη· σκευωρία.

Πλοκίζω, Μ. ίσω,=Πλέκω, κάμνω πλεξίδαις.

Πλόκιμος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος διὰ πλέξιμον, ἐπιδεκτικὸς πλοκῆς (πλεξίματος).

Πλόκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πλόκος, ἡ, 2) οὐδ. τοῦ

†Πλόκιος, α, ον, Π. πλεγμένος, περιπεπλεγμένος· (μτφορ.) πολύπλοκος, ἐμπεπλεγμένος. ‖. (οὐσ.) « Πλόκιον (τό), « Γρφ.,=Ἐμπλόκιον.

Πλόκος (ὁ), Π. ἀντὶ Πλόκαμος, πλεξίδα. 2) ἀλυσίδα τοῦ λαιμοῦ, περιδέραιον, ἢ 3) στέφανος. « Ἐπιβαλλομένην χαίταις ῥοδέων πλόκον ἀνθέων, « Εὐρ.

Πλομίζω, Μ. ίσω,=Φλομίζω, [ἐκ τοῦ

Πλόμος (ὁ),=Φλόμος.

Πλους-πλοῦς, πλοῦ καὶ (μτγν.) πλοῦς (ὁ, ἡ δοτ. Πλῷ, ἡ αἰτ. Πλοῦν, πλθ. Πλοῖ, Πλῶν, Πλοῖς, Πλοῦς). Τὸ πλέειν, πλεύσιμον, ταξείδεμα διὰ θαλάσσης (κατὰ χρ. δὲ καὶ διὰ ξηρᾶς), (ἐν γέν.) ταξεῖδι, εὐπορία· (συνεδχ.) καιρὸς (ἄνεμος ἁρμόδιος) διὰ ταξεῖδι. « Μηδένα ἐκβῆναι ἐκ τῆς νεὼς, μέχρι πλοῦς γένηται, « Θκ., ὡς εὐ νὰ κάμῃ καιρόν. « Καὶ καλὸς πλοῦς ἔσθ' ὅταν φεύγῃς κακά, « Σοφ. « Δεύτερος πλοῦς, « Παροιμ., ὁ διὰ τῶν κωπίων, ὡς μετὰ τὸν διὰ πανίων. « Ἐπεὶ εὖν τοῦ μέσου τ. χεῖν ἄκρως χαλεπὸν, κατὰ τὸν δεύτερον, φασί, πλοῦν, τὰ ἐλάχιστα ληπτέον τῶν κακῶν, « Ἀρχ. « Πλῷ χρησαμένοι, « Θκ.,=Εὐπλεύσαντες.

Πλουδακέω-ῶ [πλοῦς, δακέω], Μ. ήσω Προσμένω καιρὸν ἵνα ἐκπλεύσω (ταξειδεύσω).

Πλουθυγίεια (ἡ). πλοῦτος ᾗ ὑγεία, (δηλ.) ὅλα τὰ καλὰ μαζύ.

Πλοῦς, καὶ α συναίρ. ἐκ τοῦ Πλόος.

¸Πλουσιάζω, Μ. άσω, = Πλουτίζω. ‖. (πθ.) πληθαίνω. (εἰς τὸν Ἡρωδ. διώρθ. Ἐπολυπλασιάσθη).

Πλουσιακός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πλούσιον, πλουσίου ἕξις.

[Πλουσιάω-ῶ, Μ. άσω, = Πλουτῶ, εἶμαι πλούσιος (ἄρθρωσις).

[Πλουσιόδωρος (ὁ, ἡ). ὁ δίδων ἢ ἔχων πλούσια δῶρα, πλουσίως προικισμένος, πλουσιοπάροχος.

[Πλουσιοπάροχος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -όχως, = Πλουσιόδωρος, ἁφθονοπάροχος, ἄφθονος.

Πλούσιος, α, ον. Ὁ ἔχων πλοῦτον (κτήματα, χρήματα)· (μὲ γεν.) ἔχων ἁφθονίαν ἀπό (ἐπὶ πραγμ.) πολυτελής, μεγαλοπρεπής, πλουσιοπάροχος, ἄφθονος. « Πλούσιος γεγονὼς ἐκ πένητος, « Πλ. « Μίδου πλουσιώτεροι, « Πλάτ. (καὶ ἐπὶ πραγμ.) « Ὥσπερ ἐκ πηγῆς πλουσίας, « Πλ. (καὶ μὲ γεν.) « Οἱ τῷ ὄντι πλούσιοι οὐ χρυσίου, ἀλλὰ ζωῆς ἀγαθῆς τε καὶ εὐρρόνης, « Πλάτ. (ἡ δοτ.) « Οὗτος δὲ ἅλοις μετάλλοις πλουσιώτερος, « Ἀκ. (καὶ πληρέστερον) « Ὁ θεὸς πλούσιος ὢν ἐν ἐλέει, « Γρφ.

¸Πλουσιότης (ἡ). πλοῦτος, ἀφθονία, περιουσία.

[Πλουσιόχειρ, χειρος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ὁμηρειόχειρ.

[Πλουσιόψυξ, ψυχος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ ψυχὴν πλούσιος.

Πλουσίως, ἐπίρ. Πλουσιοπαρόχως, μεγαλοπρεπῶς, ἀφθόνως. « Κἂν γραῦς ὅλητε, πλουσίως ταφήσεται, « Εὐρ. « Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ἐνοικείτω ἐν ὑμῖν πλουσίως, « Γρφ. (καὶ ἀσυνήθ.) « Περισαρκισμὸς δὲ καὶ ἐκτομὴ πλουσιώτερον κατασχασμοῦ βεβηθοῦσι, « Δακρ., ὀρασπικώτερον.

¸Πλουταγαθής, ἴδε Πλουτογαθής.

Πλουτακαδήμεια (ἡ), Κωμ. ἀκαδημία (φιλοσοφία) τῆς ὀπ. ἀντικειμένων εἶνε ὁ πλοῦτος, τέχνη (διδασκαλία) πῶς νὰ πλουτίσῃ τις ἢ πῶς νὰ μεταχειρίζηται τὸν πλοῦτον.

Πλούταξ, ακος (ὁ), μεγεθυντ. (μὲ κάποιαν εἰρων.) τοῦ Πλούσιος, βαθύπλουτος, (Γαλλ.) **richard**.

Πλούταρχος (ὁ, ἡ). ἄρχων πλούτου ἢ διὰ τοῦ πλούτου, (Φίλ.).

Πλουτεύς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ Πλούτων.

Πλουτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἢ Ἀποκτῶ πλοῦτον, εἶμαι ἢ γίνομαι πλούσιος, πλουταίνω· (μὲ γεν. ἢ δοτ. ἢ αἰτ.) ἔχω ἁφθονίαν (εἶμαι πλούσιος) ἀπό. « Πλουτοῦντες, « οἱ πλούσιοι.

Πλουτῆας, Ἰων. ἀντὶ Πλουτέως, γεν. τοῦ Πλουτεύς.

[Πλουτηρός, ά, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ οὐσίαν) τὸν πλοῦτον, πλουτοποιός.

Πλουτητέον, θετ. τοῦ Πλουτέω.

Πλουτίζω, Μ. ίσω. Κάμνω πλουσίαν τινα, (πθ.) πλουταίνω.

Πλουτίνδην, ἐπίρ. Κατ' ἐκλογὴν ἐκ τῶν πλουσιωτέρων, κατὰ τὸν βαθμὸν τοῦ πλούτου, (παρβλ. Ἀριστίνδην).

Πλουτισμός (ὁ). τὸ πλουτίζειν ἢ πλουτίζεσθαι, (ἐν γέν.) πλοῦτος, περιουσία.

Πλουτογαθής, έος (ὁ, ἡ). Δ. ἀντὶ Πλουτογηθής, Π. ὁ γεγηθὼς (χαίρων) διὰ τὸν πολὺν πλοῦτόν του, (θηλ.) γεμάτος πλούτη. « Δωμάτων πλουτογαθῆ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Πλουταγαθῆ) μυχόν, « Αἰσχύλ., (παρβλ. Εἰροχαρής).

Πλουτοδότειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Πλουτοδοτήρ.

Πλουτοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω πλοῦτον, πλουτίζω.

Πλουτοδοτήρ, Π. ἀντὶ-

Πλουτοδότης, ου (ὁ καὶ ἡ), ὁ δίδων πλοῦτη, δωτὴρ πλούτου. « Γᾶσιν ἀενάοις πλουτοδότου σοφίης, « Ἐπιγρ.

Πλουτοδότις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πλουτοδότης. « Δεξιᾶ—, « Ι. Φων.

Πλουτοκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἰσχύω διὰ τοῦ πλούτου.

Πλουτοκρατία (ἡ). τὸ νὰ ἐξουσιάζουν (νὰ ἔχουν τὸ κράτος) οἱ πλούσιοι, ἀριστοκρατία τῶν πλουσίων.

Πλουτολεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω πλοῦτη.

Πλουτοποσία (ἡ). τὸ νὰ κάμνῃ (νὰ ἀποκτᾷ) τις πλοῦτον, [ἐκ τοῦ

Πλουτοποιός (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν πλοῦτον, ἐπικερδής· ὁ συνάζων (ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ συνάζῃ) πλούτη.

Πλουτοπράτης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν πλοῦτον.

Πλοῦτος (ὁ), [πολύ, ἔτος, παρβλ. Ἄρσενος]. περιουσία κτημάτων (χρημάτων κτλ.), κατάστασις μεγάλη, πλούτη· (μὲ γεν.) ἁφθονία. 2) (πρωτοκοπ.) ὁ θεὸς τοῦ πλούτου (υἱὸς τῆς Δήμητρος κτλ.). « Τυφλὸς ὁ Πλοῦτος, « Θκρ., Ἀριστοφ. « Μὴ πλοῦτον εἴπῃς· οὐχὶ θαυμάζω θεάν, ὃν χὠ κάκιστος ῥᾳδίως ἐκτήσατο, « Εὐρ. (εἰς ἀρχ. χειρόγρφ. τῆς Γρφ. εὑρηται καὶ Τὸ πλοῦτος, ὃθ. πλθ. παρ' ἡμῖν Τὰ πλούτη).

‡Πλουτοτραφής, έος (ὁ, ἡ). ἀναθρεμμένος μὲ πλούτη, « ἐν ἁφθονίαις τραφείς, « (καθὼς ἔλεγεν ὁ Δημοσθένης).

Πλουτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (προξενῶν) πλοῦτον, πλουτοδότης. « Δῖξ—, « Π., ἡ ἁμάλθεια.

Πλουτόχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς (πρεῖον ἀπὸ) τὸν πλοῦτον τῆς γῆς. « Τόνος—, « Αἰσχύλ., τὸ πρεῖον τῶν μεταλλείων ἢ τῆς γεωργίας.

Πλούτων, ωνος (ὁ). ὁ θεὸς τοῦ πλούτου, ὁ Πλοῦτος.

Πλουτώνειος (νιος), α, ον. Ὁ τοῦ Πλούτωνος (τοῦ ᾅδου), κατοχθόνιος. ‖. (οὐσ.) Πλουτώνεια (νια), (ἐνν. χωρία), σπήλαια (ὑπόγεια) ἀναδίδοντα θανατηφόρους ἀναθυμιάσεις.

Πλόγανον (τὸ), = Πλόκανον.

Πλοχμός (ὁ), Π. ἀντὶ Πλόκαμος, πλεξίδα κτλ.

Πλωΐδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ τρόπον τινὰ πλέων, κυμαινόμενος, ἄστατος, ἀβέβαιος.

Πλύμα (τὸ). τὸ νερὸν μὲ τὸ ὀπ. ἐπλύθη τι, ἀπόπλυμα· (συνεκδ.) ἀκαθαρσία· (μεταφ.) ἄχρειον ὑποκείμενον, (κοιν.) λέρα, βρῶμα κτλ., (ἐπὶ γυν.) πόρνη, (κοιν.) καλοπλυμένη.

Πλύνεσκεν, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔπλυνεν, παρτ. τοῦ Πλύνω.

(Πλυνεύς, εως (ὁ), = Πλυντήρ (1). « Οἱ πλυνῆς, « Ἐπιγρφ. ἡ συντεχνία τῶν πλυνῶν.

Πλυνός (ὁ). μέρος ὅπου πλύνουν, πλυσταρειόν. 2) (μεταφορ.) ἀτιμασμένος. « Πλυνὸν ποιεῖν τινα, « Λεξ., ὑβρίζειν, ἀτιμάζειν, (κοιν.) κάμνειν μασκαρᾶν, (ἴδε Πλύνω).

¸Πλύνος (ὁ). πρᾶγμα (ῥοῦχον) διὰ πλύσιμον.

Πλυντέον, θετ. τοῦ Πλύνω.

Πλυντήρ (ὁ). ὁ πλύνων (τὰ λερωμένα ῥοῦχα), (Τουρκ.) τσαμασιρτζῆς. 2) = Πλυνός, πλυσταρειόν.

Πλυντήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ πλύσιμον, (ὅθεν ‖. οὐσ.) Πλυντήριον (τό), μέρος ἢ σκεῦος ὅπου πλύνουν, πλυσταρειόν, καὶ « Πλυντήρια (τὰ), (ἑορτ. ἱερά), ἑορτὴ εἰς τὸν Ἀθ. εἰς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς ἢ τῆς Ἀγραύλη (θυγατρὸς τοῦ Κέκροπος) τελουμένη κατὰ τὴν 25 τοῦ Θαργηλιῶνος, (παρβλ. Καλλυντήρια).

Πλύντης, ου (ὁ), (εὐχρηστότ. τὸ) Πλυντήρ.

Πλυντικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ πλύνειν. « Κονία—, « Ἀλδ., στάκτη διὰ βαλάστακτην.

¸Πλυντίς, ίδος (ἡ), = Πλυντρίς.

Πλύντρια (ἡ), θηλ. τοῦ Πλυντήρ, πλύστρα

Πλυντρίς, ίδος (ἡ), = Πλύντρια, ἴδε Λουτρίς. ‖. « Γῆ—, « Θφρ., εἰδ. χωματος τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο ἀντὶ σαπουνιοῦ, (κοιν.) πηλός.

Πλύντρον (τὸ). ἡ πλυντικὴ τοῦ πλύντου, τὰ πλυντικά. 2) = Πλύμα, ἀπόπλυμα. « Ἰχθύων πλύντρου ὄζει, « Ἀρχ.

Πλύνω [συγγ τῷ Φλύω], Μ. πλυνῶ (παρκ. Πέπλυκα χ. τθ. Πέπλυμαι, ἀόρ. Ἐπλύθην[ι] καὶ Ἐπλύνθην). Καθαρίζω μὲ νερόν, πλύνω (κυρ. ῥοῦχα)· (μεταφορ.) ὑβρίζω, ἀτιμάζω, (κοιν.) κάμνω ἀπ' ἄκρου, (Γαλλ.) **laver la tête à quelqun**· θεατρίζω· (Π.) χύνω. « Δάκρυα—, « Ἀρχ. (καθὼς καὶ ὁ Πλοῦτος εἶπεν «**Eas lacrymas lavit**». « Ἂν γὰρ κακῶς μου τὴν γυναῖχ' οὕτω λέγῃς, τὸν πατέρα καὶ σὲ τοὺς τε σοὺς ἐγὼ πλυνῶ, « Μενανδρ. (χ πθ.) « Τὸ πρᾶγμα πέπλυται, « Αξ., ἔγινε πάγκοινον.

Πλύσιμος (ὁ, ἡ). ὅστις ἠμπορεῖ νὰ πλυθῇ, ἐπιδεκτικὸς πλυσίματος.

Πλύσις, εως (ἡ). τὸ πλύνειν ἢ πλύνεσθαι, πλύσιμον.

¸Πλύσμα (τὸ), = Πλύμα.

Πλυσμός (ὁ), = Πλύσις.

Πλυτέον, θετ. τοῦ Πλύνω.

Πλυτήρ (ὁ), = Πλυντήρ.

Πλύτης, ου (ὁ), = Πλύντης.

Πλυτικός, ή, όν, = Πλυντικός.

Πλυτός, ή, όν. Πλυμένος ἢ Ἐπιδεκτικὸς πλυσίματος. « Ἄρτος—, « Ἱππαρ., ὁ καθαρός, ἀπὸ πλυμένον σιτάρι.

Πλύτρια (ἡ), = Πλύντρια.

Πλωάς, άδος (ἡ). ἡ πλέουσα (ἢ πλέουσα), πλωτή. « Ὄρνις—, « Ἀπολλ. « Νεφέλαι πλωάδες, « Πλ., αἱ περιπλανώμεναι εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν. « Νῆσοι πλωάδες, « Σχλ., αἱ (ἄλλ.) Στροφάδες.

Πλώεσκον, Π. ἀντὶ Ἔπλωον, παρτ. καὶ

Πλωείσας, Δ. ἀντὶ Πλωΐσας, αἰτ. πλθ. τῆς μτχ. τοῦ Πλώω.

Πλωΐζω καὶ (μσ. ὁ καὶ εὐχρηστότ.) -ίζομαι Μ. ίσω, -σομαι, Π. ἀντὶ Πλέω.

Πλώϊμος (ὁ, ἡ), πλοϊμώτερος, πλοϊμώτατος, πλεύστικός, πλευστός, πλεύσιμος. « Πλοΐμων ὄντων, » Δ. Ἁλ., ὅταν ἦνε καιρὸς διὰ ταξεῖδι, (παρβλ. Ἐπινέφελος). (ᾗ συγκρ.) « Ἔδη πλοϊμωτέρων ὄντων, » Θκ., ἡ θαλασσοπλοΐα ἦτον ὑποσοῦν εὐκολωτέρα. 2) ὁ δυνάμενος (ὥστε εἰς κατάστασιν) νὰ πλεύσῃ, « Ναῦς —, » Θκ., Δημ.

Πλοΐς, ΐδος (ἡ), Π. ἡ ἐφαλμ. ἀντὶ Πλοάς.

Πλόος, ωτὸς (ὁ), Π. κολυμβητής, ὁ ὄβιν ἢ ἐλέφαντα ἐξυφαίνων (εἴδους ἰχθ., (ἀλλ.) θεατρικός.

Πλόσιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πλοΐμος.

Πλωτάρχης, ου (ὁ), ἀρχηγὸς πλωτήρων (ναυτῶν), πλοίαρχος, (ἄλλ. ἀναγν. Ηρωτάρχης).

Πλῶτες, πλθ. ὀνομ. τοῦ Πλώς.

Πλωτεύω, Μ. εὔσυν. (ἀκαν. παρὰ λογογρ.) ἀντὶ Πλέω.

Πλωτήρ (ὁ), Π. ὁ πλέων, ναύτης, ναυτικός· (ἑνίοτε) κολυμβητής.

Πλώτης, ου (ὁ), Π. ἰων. ἀντὶ Πλωτήρ.

Πλωτικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ πλέειν· ναυτικός.

Πλωτός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ πλέῃ ἢ, καμωμένος εἰς τρόπον ὥστε δὲν βουλιᾷ· « Νῆσος —, » Ἡρ. « Πλωτὰ (ζῶα), » Ἀρστ. τὰ (ἄλλ.) Νηκτά. 2) Π. ἁρμόδιος διὰ πλεύσιμον ἢ προσιτὸς εἰς τοὺς πλέοντας, πλευστός. « Νῆσος —, » Ὀδ. Κ. « Μὴ γῆ βατή, μὴ θάλασσα πλωτή, » Ἑκτρ. ‖ (φύσ. ἀφορ.) καιρὸς διὰ πλοῦν (διὰ ταξεῖδι). « Πλωτοῦ ἀρότου τε, » Ἡσιόδ. Ἀλληγορ. (ἀλλὰ ποῦτο ἴσως εἶνε;) « Πλοῦ τε ἀρότου τε 2) (θηλ.) σχεδία, (Ταχτ.).

Πλώτωρ, ορος (ὁ), Π. = Πλωτήρ.

Πλώω, Μ. πλώσω (προκ. Πέπλωκα, ἀόρ. Ἔπλωσα καὶ ἔ. [σύγκρ. μόνον εἰς τὸ ἐπίθ.] Ἔπλων, [ὅθεν ἡ μτχ. Πλώς]), Π. ἰων. ἀντὶ Πλέω.

Πνάω (παρτ. Ἔπνειον), Π. ἀντὶ Πνέω.

Πνεῦμα (τὸ), [πνέω], = Πνοή, φύσημα. « Σάλπιγξ βροντείου πνεύματος πληγεῖσα, » Εὐρ. « Ὁ δὲ πταρμός... πνεύματος ἀθρόου ἔξοδος, » Ἀρστ. (« Τὰ δὲ ἔντομα] ὑφεῖ τῷ ἔξω πνεύματι, » αὐτ. (« Ἡ δὲ καρύα] πνεῦμα βαρὺ καὶ καρωτικὸν ἀφεῖσα, » Πλ. « Τὸ μαντεῖον κατέλυσεν, ἀνθρώπους ἐς τὸ στόμιον, ἐξ οὗ τὸ ἱερὸν πνεῦμα ἀνίησι, ἀράξας, » Δ. Κάσσ. 2) ἄνεμος (ἰατρ.) φλάτων. « Ἰῶν πνευμάτων λέγεται τὰ μὲν βόρεια, τὰ δὲ νότια, » Ἀρστ. « Οὐκ ὄντος δὲ πνεύματος, ἀλλὰ νηνεμίας καὶ γαλήνης, » Πλ. « Εἰ μὴ ᾖ τὰ πνεύματα κατὰ φύσιν ἀπηκριβωτο, » Ἀρτ. 3) ἀναπνοή. « Ὑπτίου, μόλις λαλοῦντα, καὶ τὸ πνεῦμ' ἔχοντ' ἄνω, » (Μένανδρ. παρ') Ἀθ. « Πνεῦμα μετέωρον ἢ (ἁπλ.) Πνεῦμα, » Ἱατρ. — Δύσπνοια ἢ Ὀρθόπνοια, ἄσθμα. « Ἔξω τι πνεύματος, » Ἱππογρ. « Πνεῦμα οὐκ ἐλύθη, » αὐτ. 4) (ῥητ.) περιττὸς λόγου (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐξοδικὴ πρὸς ἐκφώνησιν τῆς ὀπ. ἔξαρκεῖ μία ἀναπνοή). « [Ἦν δὲ ὁ Δημοσθένης] σφοδρὸς τῷ πνεύματι, » Λκ. 5) (φιλοσ.) οὐσία ἄϋλος (ἀσώματος)· ψυχή· ἄγγελος ἢ ἑπίμοιρον. « Ὁ ποιῶν τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, » Γρφ. « Λαβὼν τὸ πνεῦμα, » Ἰώαγγ. « Ἀπῆλθε πνεῦμα μὲν πρὸς αἰθέρα, τὸ σῶμα δ' ἐς γῆν, » Εὐρ. « Πνεῦμα γάρ εἰμι μόνον, » Ἔπιγρ. 6) (θλγ.) τὸ ἅγιον Πνεῦμα. « Καὶ πνεῦμα θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος, » Γρφ.

7) ἔμπνευσις (θεία). « Τὸ πνεῦμα μὴ σβέννυτε, » Γρφ. 8) τὸ ἠθικὸν ἢ ἀλληγορικὸν νόημα τῶν θείων γραφῶν (ἀντιθ. τῷ Γράμμα). « Τὸ γράμμα ἀποκτείνει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ, » Γρφ.

9) (γραμ.) τὸ σημεῖον τῆς ὀξείας ἢ ψιλῆς προσφδίας. « Λεξικὸν περὶ πνευμάτων, » Ἀμμών.

†Πνευματέμφορος (ὁ, ἡ), ἐμπνευσμένος ὑπὸ τοῦ (θείου) πνεύματος.

Πνευματίας, ου (ὁ), (ἰατρ.) ὁ ἀναπνέων συχνὰ καὶ δυνατά, ἀσθμαίνων, πνευστιῶν. 2) φουσκωμένος ἀπὸ φλάτα (πνεύματα), ἢ προξενῶν τοιαῦτα. « Οἶνον πνευματίαν καὶ βρώμιον καὶ οὐ πρωτογῆ πρὸς ὑγίειαν, » Εὐε.

†Πνευματιάω-ῶ, = Πνευστιάω. 2) (Βυζ.) κατέχομαι ὑπὸ πνεύματος (πονηροῦ), δαιμονιάω.

Πνευματίζω, Μ. ἰσω. Φυσῶ, ἀνεμίζω. 2) (Γρμτ.) σημειοῦμαι ἢ προφέρω μὲ ψιλὸν ἢ δασὺ πνεῦμα τὰς λέξεις. 3) (Ἐκκλησ. = Πνευματιάω (2).

Πνευματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πνεῦμα (καθ' ὅλας τὰς λέξ. τὰς σημασ.). « Μόριον πνευματικόν, » Ἀνατομ., τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἀναπνοήν, (καθὼς) ὁ πνεύμων. « Ὄργανον πνευματικόν, » Μηχαν., τὸ κινούμενον διὰ τοῦ ἀνέμου. 2) (ἰατρ.) = Πνευματίας, ἀσθματικός· ἢ ἀνεμώδης, (Ἰταλ.) φλατοκόζος. « (Οἱ δὲ κύαμοι) χλωροὶ μένεισι πνευματικώτατοι· ξηρανθέντες δέ, ἧττον πνευματοῦσιν, » Λθ. 3) (Φιλοσφ.) ἀσώματος, ἄϋλος· (θλγ.) σύμφωνος μὲ ἢ βαδίζων κατὰ τὸ πνεῦμα (καὶ ὄχι τὸ γράμμα) τοῦ νόμου, μυστικός, ἀλληγορικός· (ἐν γέν.) ὄχι σαρκικός. « Πνευματικοί, » Γαλ., αἱρέσεις τινὲς ἰατρῶν οἱ ὁπ. ἀπέβαλον ὅλα τὰ παθολογικὰ φαινόμενα εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν ζωτικῶν πνευμάτων.

Πνευματικῶς, ἐπίρ. Διὰ πνεύματος θείου, ἐν πνεύματι· μυστικῶς, ἀλληγορικῶς, ὄχι κατὰ τὸ γράμμα τοῦ νόμου ἢ σαρκικῶς.

Πνευμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πνεῦμα, αἰρέσις κτλ.

Πνευμάτιος, α ἢ ος, ον, Π. ὁ προξενῶν ἢ συνοδευόμενος μὲ πνεῦμα (ἄνεμον), ἐκτεθειμένος εἰς τοὺς ἀνέμους, ἀνεμώδης.

Πνευματισμός (ὁ), τὸ πνευματίζειν, σημάδευμα ἢ προφορὰ λέξεως μὲ (ψ.λ. ἢ δασ.) πνεῦμα.

Πνευματοδόχος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἢ δεχόμενος τὸ πνεῦμα (τὸν ἄνεμον).

Πνευματοκήλη (ἡ), ἐξόγκωμα (σπασίματος), φούσκωμα τοῦ ὄσχεος ἀπὸ ἄνεμον, (Γαλλ.) fausse hernie.

Πνευματοκίνητος (ὁ, ἡ), κινούμενος ὑπὸ πνεύματος (ὑπὸ ἀνέμου) ἢ ὑπὸ τοῦ θείου Πνεύματος, πνευματόφορος.

†Πνευματοκινήτως, ἐπίρ. Ὡς πνευματοκίνητος, κατ' ἐπίπνοιαν τοῦ θείου πνεύματος.

Πνευματοκλήτωρ, ορος (ὁ), ὁ ἐπικαλούμενος τὸ θεῖον Πνεῦμα. 2) (ς) ὁ προσκαλούμενος τὰ πνεύματα (τοὺς δαίμονας).

†Πνευματομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι †Πνευματομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος (ἀγνοούμενος) τὴν θεότητα τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Πνευματομφαλος (ὁ ᾗ ἡ), φούσκωμα τοῦ ὀμφαλοῦ ἀπὸ ἄνεμον, εἶδος ὀμφαλοκήλης. 2) ὁ πάσχων τὸ πάθος τοῦτο, εὐόμφαλος.

Πνευματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταβάλλω τι εἰς ἄνεμον, προξενῶ φλάτα (πνεύματα).

Πνευματοποιός (ὁ, ἡ), αἴτιος πνεύματος (ἀνέμου) ἢ τοῦ πνεύματος (τῆς ἀναπνοῆς).

Πνευματορρήτωρ, ορος (ὁ), ῥήτωρ πνευματέμφορος.

Πνευματορρόος-ους (ὁ, ἡ), ὁ κινούμενος ἀπὸ ῥεῦν ἀνέμου (πνεύματος).

Πνευματοφορέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Κινοῦμαι ὑπὸ ἀνέμου (πνεύματος) ἢ καὶ τοῦ θείου Πνεύματος, εἶμαι —

Πνευματοφόρητος ᾗ

Πνευματοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φερόμενος (κινούμενος) ὑπὸ πνεύματος (ἀνέμου ἢ ὑπὸ τοῦ θείου Πνεύματος, πλήρης Πνεύματος ἁγίου, πνευματέμφορος. « Παῦλοι ὁ —, » Δ. Ἀρ. 2) (ἐπὶ κακοῦ) δαιμονιῶν ἢ νυμφόληπτος, (καιν.) ἐπῆρμένος. « Οἱ προφῆται αὐτῆς πνευματοφόροι, ἄνδρες καταφρονηταί, » Γρφ. (Σιφαν. Γ', δ').

Πνευματόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς ἢ γεμίζω ἀπὸ ἄνεμον (πνεῦμα), προξενῶ πνεύματα (φλάτα), φουσκώνω. « Τοῦ χειμῶνος συντελλόμενου ἐντὸς τὸ θερμὸν ἐκπέττει καὶ πνευματοῖ τὰ ἐν ἡμῖν ὑγρά, » Ἀρστ. « Διατμιζομένου δὲ καὶ πνευματουμένου τοῦ ὑγροῦ ῥήγνυται τὰ περιέχοντα τοὺς ἄγκας ἀγγεῖα, » αὐτ. « Ἐγχωρεῖ γὰρ ἑκάτερον, ᾗ δύσπνουν αὐτὸν γεγονέναι καὶ πνευματωθῆναι τὴν γαστέρα, » Γαλ.

Πνευματώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ ἀνέμου (τοῦ πνεύματος) ἢ, πλήρης ἀνέμου, ἀνεμώδης· (ἰατρ.) ὁ προξενῶν ἢ ὑποκείμενος εἰς ἀνέμους (φλάτα), φουσκώδης· (ἑνίοτε) ἀσθματικός. (Γρμτ.) προφερόμενος δασέως (μὲ πνεῦμα).

Πνευμάτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πνευματόω, φούσκωμα τοῦ στομάχου ἀπὸ ἄνεμος, (ἴδ.

Πνευματωτικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν πνεύματωσιν (φούσκωμα τοῦ στομάχου), (Ἰταλ.) φλατευόζος.

Πνευμονευτικά (ὄργανα), = Πνευματικά, (Γαλλ.) instrumens à vent.

Πνευμονία (ἡ), = Πλευμονία, περιπνευμονία.

Πνευμονιακός, ἡ, όν. = Πνευμονικός.

Πνευμονίας, ου (ὁ) ᾗ

Πνευμονικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πνεύμονα· ὁ πάσχων ὑπὸ πνευμονίας.

Πνευμόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πνεύμων, = Πλευμονάκι.

Πνευμονίς, ίδος (ἡ), = Πνευμονία.

Πνευμονώδης, ους (ὁ, ἡ), = Πλευμονώδης.

Πνευμορράγης, ους (ὁ, ἡ) ᾗ

Πνευμορρωξ, ωγος (ὁ, ἡ), = Πλευμορράγης, -ρωξ.

Πνεύμων [πνεῦμαξ], ονος (ὁ). τὸ πλεμόνι. «Μεσηγὺς στηθέων, ὅθι πνεύμονος ἕδρη,» Θαρ. «Κύπρις.. Διὸς τυραννεῖ πνευμόνων,» (Σαφ. παρὰ) Στβ. 2) εἶδ. θαλασσ. ζώου, (κοιν.) βυζὶ τῆς θάλασσας. «Καὶ οἱ πνεύμονες οἱ θαλάττιοι ἐὰν πολλοὶ φαίνωνται ἐν τῷ πελάγει, χειμερινοῦ ἔτους σημεῖον,» Θφρ.

Πνεῖσις, εως (ἡ), τὸ πνέειν, φύσημα ἀνέμου· ἀνάσασμα κτλ.

Πνείγης, ου (ὁ), ὁ πνέων (ἀναπνέων) συχνὰ ἢ μὲ δυσκολίαν, ἀσθματικός.

Πνευστιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀναπνέω συχνὰ καὶ μὲ δυσκολίαν, κουτουνασαίνω (ἀπὸ κούρασιν ἢ στένωσιν τοῦ στήθους), πάσχω ἀπὸ ἄσθμα, ἢ (ἁπλ.) ἀγκομαχῶ, λαχανιάζω. «Ἀναβαίνων εἰς τὴν ἀκρόπολιν.. πνευστιῶν,» Στβ.

Πνευστικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς πνεῦσιν (φύσημα, ἀνάσασμα)· «Ὁ πνεύμων ἐστὶν ὄργανον πνευστικόν,» Γαλ.)· (Ἰατρ.) = Πνευματωτικός. «(Τὰ δὲ τῆς θριδακος φύλλα) πνευστικώτερά τε ἐστὶ καὶ τραφιμώτερα καὶ εὐεκκριτώτερα,» Δεκρ.

Πνέω, Μ. πνεύσω καὶ (μτγν.) πνεύσομαι ἢ (ἀρθρ.) πνευσοῦμαι· (πθ. πρκ. [τῆς τὰς συνθ.] Πέπνευσμαι). Φυσῶ. «Ἄνεμος βυβλὸς ἐναντίος ἔπνει,» Ξεν. «Δοῦρη δ' ἐκ ποταμῶν ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό,» Ὠδ. Ε. (ὅθ. ὡς αὐτ.) «Πνέουσα (ἔνν. τοῦ αὔρα), «ὁ φυσῶν ἄνεμος. «Ἐπάραντες τὸν ἀρτέμωνα τῇ πνεούσῃ,» Γρφ. «Ἵν' ἅπαξ ἐπιδῶ τῇ πνεούσῃ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Πλεούσῃ) τὶς αὐτὸν τὰ ἀπόγεια λυσάμενος,» Ακ. (καὶ μτφρ.) «Ὦ σὺ μὴ πνεύσῃς ἐνδέξιος,» Καλλ., εἰς ὅποιον ὁδὸν ἔλθῃς δεξιὰ (δὲν τὸν βοηθήσῃς). (ἢ κατ' ἄλλ. ἐκδ.) «Μέγα πνεῖν,» Πινδ., ἐπαίρεσθαι, ὑψηλοφρονεῖν. «Χαμηλὰ πνεῖν,» αὐτ., ἔχειν ταπεινὸν φρόνημα ἢ = Μικρὰ πράττειν. «Κενεὰ πνεῖν,» αὐτ., ματαιοφρονεῖν. (καὶ πθ.) «Πνεῖται αὐλός,» Ἐπγρ. «Πολὺς παρ' ὑμῖν ἔπνει,» Δμ., ἴσχυεν, ἦτον μέγας καὶ πολύς. 2) ἀναπνέω, (συνεχ.) ζῶ. «Πνέονθ' ὕπνῳ,» Δίσχλ., κεκμῶντα ῥαθεῖα, φυσῶντα εἰς τὸν ὕπνον του, ῥοχαλίζοντα. «Εἰ ἔτι πνεῖ,» Λξ. «Οἱ πνέοντες,» Σοφ., = Οἱ ζῶντες. (καὶ μτφρ.) «Πῦρ πνέοντες,» Ξεν. «Ἄρην (= Μένεα) πνείοντες,» Ὅμ., πλήρεις θυμοῦ (ἀνδρίας, προθυμίας). «Πῦρ πνέουσα καὶ φόνον,» Εὐρ. (καὶ κωμ.) «Τρέχει τις Ἀλφειὸν πνέων,» Ἀρχ., ὡς Ὀλυμπιακὸς σταδιοδρόμος. (ἢ γεν.) «Καικίας (κατὰ παρφδ. τοῦ Καικίας) ἢ συκοφαντίας πνεῖ,» αὐτ. (καὶ καταχρ.) «Μέλεα πνεῖν,» Ἐπγρ., μελῳδεῖν. 3) ἀναδίδω ὀσμήν, μυρίζω. «Στεφάνους ἡδὺ πνείοντας,» Θκρ. (ἢ γεν. ἑλλ.) «Ἰτρίου (= Κρόκου) πνέων,» Ἐπγρ., Δεκρ. (καὶ ὅστ.) «Μύροισιν ἔτι πνείοντες ξένοι,» Ἐπγρ. (καὶ χωρὶς πτ.) «Τὸ σῶμα πνεῖ,» Δεκρ., ἔχει ἀποφορὰν, βρωμᾷ. (καὶ μτφρ.) «Πνεῖν χαρίτων (ἐρώτων), «εἶναι πλήρης. ‖. (περὶ τῆς Π μτφρ. τοῦ Πεπνυμένος, ἡ, ον, ἴδε Πινύσκω).

Πνιγαλίων, ωνος (ὁ). ὁ συμβαίνων καθ' ὕπνους πνιγμός, (ἄλλ.) Ἐφιάλτης.

Πνιγέα (ἡ). λουτρὸν πυλλὰ θερμόν.

†Πνιγετὸς (ὁ). θηλειὰ διὰ πνίξιμον, πνιγμός. 2) = Πνῖγος, καῦσων πνιγερός.

Πνιγεύς, έως (ὁ). ἀγγεῖον (σκέπασμα χυτρειδὲς) μὲ τὸ ὁποῖον σβύνουν (πνίγουν) τὰ κάρβουνα· εἶδος φιύρνου ἢ σκεύους ὅπου ψήνουν τὸ στουφάτον (πυκτὸν) κρέας· χωνευτὸς τι στούπωμα τῆς ὑδραυλικῆς μηχανῆς· (ἐνίοτε) ὁ φυμὸς τῶν ζώπων κτλ.

Πνιγηρός, ά, όν, (ἐξ ἐπίρ.) -ηρῶς. Ὁ στρεξενῶν πνιγμόν, πολλὰ στενόχωρος. «Ὥρα τοῦ ἔτους (= Καλύβη),— ,» Δ. Ἀλ., Θκ., Πλ. 2) ὁ διὰ πνιγμοῦ. «Ὁδὸς εἰς ἅδου —,» Ἀρχφ., ὁ δι' ἀγχόνης θάνατος.

Πνιγίζω, Μ. ισω, Ο. ἀντὶ Πνίγω.

Πνιγῖτις, ιδος (ἡ), εἶδος γῆς (ξηρᾶς).

Πνῖγμα (τὸ) καὶ

Πνιγμονὴ (ἡ), Π. καὶ

Πνιγμὸς (ὁ). σφίξιμον εἰς τὸν λαιμὸν, ἐμπόδισμα τῆς ἀναπνοῆς, πνίξιμον· καῦσις ὑπερβολικὴ, πνῖγος. «Ἄγχειν ἐς πνῖγμα,» Ἀρστ., Δίλ. «Πρὸς τοὺς ὑπὸ ἐφιαλτῶν πνιγμούς,» Δεκρ. «Ὁ ἐλλέβορος πνιγμὸν ἐπιφέρει,» Σξτ.

†Πνιγμοσύνη (ἡ), = Πνιγμονή.

Πνιγμώδης, εος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ωδῶς, = τῷ

Πνιγνεὶς, εσσα, εν, Π. ὁ προξενῶν πνιγμὸν, πνιγηρός, στενόχωρος. «Πνιγνέσσαν ἄχερδον,» Ἐπγρ. «Βάρη πνιγνέντα μυκήτων,» Νίκ.

Πνῖγος, εος-ους (τὸ), πνιγμὸς, πνίξιμον· καῦσις ὑπερβολικὴ (ὥστε νὰ σκάνῃ, καθὼς λέγομεν, ὁ ἄνθρωπος), (Γαλλ.) chaleur étouffante.

Πνίγω [πνέω], Μ. πνίξω καὶ (σύγχρ.) πνιξοῦμαι καὶ πνιξοῦμαι (πθ. πρκ. Πέπνιγμαι, ἀόρ. Ἔπνιγην). Σφίγγω ἀπὸ τὸν λαιμὸν, ἐμποδίζω τὴν ἀναπνοήν, πνίγω (μὲ θηλειὰν ἢ μὲ καπνὸν ἢ εἰς τὸ νερόν). «Ἐμπίπτουσιν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἔπνιγεν ὅστις μὴ εὐτύχησεν ἐπιστάμενος νεῖν,» Ξεν. «Αἱ ὑστερικῶς πνιγόμεναι,» Λξ. (ἢ μτγν.) «Ἡν ἡ ὕλη πνίγῃ τὸν σίτον,» Ξεν. «Τὸ κεράμιον πεπληρῶσθαι χρὴ ἕως κατωτέρω μικροῦ τοῦ στραγήλου, ἵνα μὴ πνίγηται, ἀλλ' ὡς ἔχειν τινὰ ἀναπνοήν,» Γεωπον. 2) ψήνω τὸ κρέας εἰς τὸν φοῦρνον χωρὶς νερὸν (χοίρ. τριγυρώ τὸ σκέπασμα τῆς χύτρας ἵνα μὴ ἐξατμίζεται), κάμνω στουφάτον (Ταρκ. τσομλὲκ κεμπαπῆ), (ἐν γεν.) ξεροψήνω, καβουρδίζω. «Πνίξαντες ἐν χριβάνῳ διαφανεῖ (τὸ κάτω τῆς βύβλου), οὕτω τρώγουσι,» Ἱπ. «Ἐφθῶν καρκίνων.. ἐν οἴνῳ πεπνιγμένων,» Ὀρειβ. 2) (μτγν.) στενοχωρῶ μὲ ὑπερβολὴν, (κοιν.) πατῶ εἰς τὸν λαιμὸν, ἐβγάζω τὴν ψυχήν. «Καί κρατήσας αὐτὸν ἔπνιγε, λέγων· Ἀπόδος μοι ὅ,τι ὀφείλεις,» Γρφ. «Ὃ δὲ μάλιστά με πνίγει, τοῦτ' ἔστι,» Ακ., μὲ κάμνει νὰ σκάνω.

Πνιγώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πνιγηρός. «Δεῖ σκαλεύειν αὐτοὺς (τοὺς μύκητας) μετὰ ὄξους καὶ.. ἁλῶν· οὕτω γὰρ αὐτῶν τὸ πνιγῶδες ἀφαιρεῖται,» (Διφιλ. παρ') Ἀθ.

Πνικτήρ (ὁ). ὁ πνίγων, πνικτής. «Κόρυμβος—,» Νόνν.

Πνικτὸς, ἡ, όν. Πνιγμένος· (ἐπὶ ὑγρ.) κλεισμένος καταγῆθεν. 2) (μτγν.) Ψημένος εἰς χρισμένον ἀγγεῖον (ὡσὰν στουφάτον, [Ταρκ.] τσομλὲκ-κεμπαπῆ) ἢ εἰς τὸν πνιγέα, φουρνιστός. «Ἀμείνω δὲ τῶν ἑφθῶν τε καὶ τῶν ὀπτῶν ἐστι τὰ καλούμενα πνικτὰ,» Γαλ.

†Πνικτοφαγία (ἡ). τὸ τρώγειν πνικτὰ (ἐκκλησιαστικῶς ἀπηγορευμένα) κρέατα.

‡Πνικτοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων πνικτὰ (ἐκκλησ. ἀπηγορευμένα) κρέατα.

Πυίξ, πνιγὸς (ἡ). πνιγμός· στενοχωρία· βραχνᾶς.

Πνῖξις, εως (ἡ). πνίξιμον, ψήσιμον εἰς τὸν φοῦρνον ἢ εἰς χρισμένον σκεῦος (ὡς Πνικτὸς), (Ἰατρ.) = Πνῖγος.

Πνοὴ (ἡ), [πνέω]. φύσημα (ἀνέμου). «Ἄλλοτ' ἀλλοίας πνοιὰς ἀνέμων,» Πινδ. 2) ἀναπνοὴ (συνεχ.) ζώων ἔμπνουν, ψυχὴ ζώσα. «Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον,» Γρφ. 3) ὀσμὴ ἀναδιδομένη· ἀτμὸς· καπνὸς (κατ' ἐκτ.) πυρᾶς· λαύρα· «Πνοιᾷ Ἡφαίστοιο,» Ἰλ. Φ., (παρφδ. Αὐτμή). 4) Π. τόνου (ἦχος) φωνῆς, φθόγγος, (Πινδ.).

†Πνοϊκὸς, οδος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀελλόπους.

Πνοιὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πνοή.

Πνοιοδοτήρ καὶ

Πνοιοδότης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ζωοδότης.

Πνόος-οὺς (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Πνοή.

Πνυκίτης, ου (ὁ). ὁ συχνάζων ἢ συναθροιζόμενος εἰς τὴν Πνύκα.

Πνὺξ [πυκνὸς ἢ πνέω], πνυκὸς καὶ Αττ. πυκνὸς (ἡ). μέρος ἀνοικτὸν (πλάτεια) εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς τὸν κατωντικρὺ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τοῦ Ἀρ. πάγου λόφον ὅπου συνηθροίζετο ὁ δῆμος (συνεχ.) συνάθροισις τοῦ δήμου, ἐκκλησία.

Πνύτο, Π. ἀντὶ Ἔπνυτο, γ'. ἑν. προσ. εὐθ. παρτ. τοῦ (ἀχρ.) Πνύμην, ἀντὶ Μνέω.

Πνυτὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Πεπνυτὸς.

Ποα, ας (ἡ). χλωρὸν χορτάρι, πρασινάδα· (ἐν γέν.) βοτάνη· χόρτον (κυρ. διὰ βοσκήν)· λιβάδι· (ἐνίοτε) χλαδιὰ ἢ φύλλα τρυφερὰ, (ἴδε καὶ Ποιά).

Ποάζω, Μ άσω. Σκεπάζω τὴν πόαν (τὰ χόρτα), σκαλίζω τὸ γωράφι. 2) πρασινίζω ἐν εἴδει πιας, χλοάζω.

Ποάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πόα, χορταράκι.

Ποασμὸς (ὁ). τὸ ποάζειν, ξερρίζωμα τῶν χορτῶν, ξεχορτάρισμα.

†Ποαστὴρ (ὁ) καὶ

Ποάστρια (ἡ). ἡ ποάζουσα (ξερριζώνουσα τὰ χόρτα ἀπὸ τὸ χωράφι).

Ποάστριον ἢ (ὀρθότ.) Ποαστρον (τὸ). σκαλιστῆρι ἢ ἐργαλεῖον διὰ χορταλόγημα.

†Ποδοβρὶς, ὰ, όν, Π.—Ἀδρόπους (ἄλλ. διορθ. Ποῦ' ἀβρὸς καὶ ἄλλ. Ποδαγρός).

Ποδαγὸς (ὁ, ἀ), Δ, ἀντὶ Ποδηγός.

Ποδάγρα (ἡ), [ποῦς, ἀγρέω]. θηλειὰ ἢ παγίδα (ὅπου πιάνεται τὸ ζῶον ἀπὸ τὸ πόδι). «Θήρειον ἔπηξε ποδάγρας,» (Π. παρὰ) Πλ. 2) (συνήθ. μτγν.) πάθημον (ἀφθαρτικὴ νόσος) τῶν ποδῶν, ποδαλγία. «Ἄλγημα ναρκώδες μετὰ βάρους εἰς τοὺς πόδας, ὃ φησιν ὁ Στράβων ποδάγραν εἶναι,» Πλ. 3) «Ἔστι δὲ

καὶ Ἀρτέμιδος Ποδάγρας ἐν τῇ Δακωνικῇ ἱερόν.» Κάμ.

Ποδαγράω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ποδάγραν (ποδαλγίαν), εἶμαι ποδαγρος. « Γυνὴ ᾗ ξύνοιχος ὦ ποδαγριᾷ.» Ἱππκρ.

†Ποδάγρεία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ποδάγρα.

Ποδαγριάω-ῶ, =Ποδαγράω.

Ποδαγρίζομαι, Μ. ίσομαι, =Ποδαγράω.

Ποδαγρικός, ἡ, όν. Ὁ τῆς ποδάγρας. «Νόσοι—,» Ἀρτ. « Δυνάμεις ποδαγρικαί, » Δακρ. [καὶ ὁπολ.] «Ποδαγρικὰ (ἐνν. πάθη),» αὐτ. 2) =τῷ

Ποδαγρὸς (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀπὸ ποδάγραν, ποδαλγός.

Ποδαλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ἀπὸ ποδαλγίαν, εἶμαι=

Ποδαλγὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πονῶν (ἀλγῶν) τοὺς πόδας, ποδαλγός· ποδαγρος.

Ποδαλγία (ἡ). πονος εἰς τοὺς πόδας· ποδάγρα.

Ποδαλγιάω-ῶ, Μ. άσω, =Ποδαλγέω, Ποδαγράω.

Ποδαλγικὸς, ἡ, όν καὶ

Ποδαλγὸς (ὁ, ἡ), ὁ πάσχων ἀπὸ ποδαλγίαν, ποδαγρός.

Ποδάνεμος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ποδήνεμος.

Ποδανιπτὴρ (ὁ). νιπτὴρ (λεκάνη διὰ πλύσιμον) τῶν ποδῶν.

†Ποδανίπτρα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ποδάνιπτρα.

Ποδάνιπτρον (τὸ). πλύσιμον (ὑγὸ) ἢ νερὸν διὰ πλύσιμον τῶν ποδῶν.

Ποδαπὸς [πόθος ἢ πόθεν, ἦ ὅπως=ὅθαφος, ἢ πόθεν, ἀπό], ἡ, όν. (ἀντων. ἐρωτημ.). Ἀπὸ ποῖον τόπον; (ἐν γέν.) ποῦ εἶσους; τί λογῆς; « Ἐρωτώμενος, Ποδαπὸς εἴη, Πέρσης ἔφη εἶναι.» Ξεν. «Ταυτὶ ποδαπὰ τὰ θηρία;» Ἀρστ., (ἴδε καὶ Ποταπός).

Ποδαργία (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ποδαλγία

Ποδαργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀργοὺς (λευκοὺς ἢ ταχεῖς) πόδας.

Ποδαρίζω, Μ. ίσω, =Ποδαρίζω.

Ποδάριον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ Ποὺς, ποδαράκι.

†Ποδαρκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. διατρέχω ταχέως. «Ποδαρκέων ὀωδεκαθρόμων (ἀλλ. διορθ. ὠώδεκα ἁρμῶν) τεμένος,» Νίνδ., ἴδε καὶ Ποδάρκης.

Ποδάρκη (ἡ), εἶδος (ἀτρικοῦ (διὰ τὴν ποδαγραν;).

Ποδάρκης, εος ἢ ους (ὁ, ἡ). Π. [ποὺς, ἀρκέω]. ὁ ἔχων ταχεῖς (γενναίους, ἐπαρκοῦντας πρὸς δρόμον) πόδας, (ἐν γέν.) ταχὺς, ἐλαφρός. «Ποδαρκέων ὁρμῶν τεμένος,» Νίνδ. (καὶ κατηγορ.) «Ποδαρκὴς ἁμέρα,» αὐτ. ἡ τῆς ἐν σταδιοδρομίᾳ νίκης.

†Ποδαυρος (ὁ, ἡ), [ποὺς, αὔρα], =Ποδήνεμος.

Ποδᾶτε, Δ. ἀντὶ Ποιεῖτε, πρόσ. ὑφ.

Ποδεῖον (τὸ). σκέπασμα τῶν ποδῶν, καλτσοῦνι, πεδοῦλι.

†Ποδεκμαγεῖον ἢ Ποδεκμάγιον (τὸ). παντὸς σφούγγισμα (ἐκμάγειον) τῶν ποδῶν, πατεμάλι.

Ποδένδυτος (ὁ, ἡ). ἐνδυμένος τοὺς πόδας· [Π.) ἐνδύων (σκεπάζων, φθάνων ἕως) τοὺς πόδας. || (ὑπ.) «Ποδένδυτον,» Αἰσχλ., =Πλοῖον ποδήρη.

Ποδέρεται, Ἰων. Π. ἀντὶ Πιμπί, δοτ. πλθ. τοῦ Ποὺς.

Ποδεψεῖον (τὸ), μέρος ὅπου βράζουν ἢ ζύνουν (μαγειρεύουν) πέδας ζώων, (Ταρπ.) πατοστζήδικον.

Ποδεών, ῶνος (ὁ). (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) ἡ ἄκρα (τὰ ποδάρια) τοῦ δέρματος· ὁ λαιμὸς διὰ τοῦ ὁπ. γεμίζουν καὶ ἀδειάζουν καὶ τὰ πόδια ἀπὸ τα ὁπ. πιάνουν καὶ ανοίγουν τὸ ἀσκί (συνεχ.) ἢ προβιὰ τὴν ὁπ. φεροῦν εἰς τοὺς ὤμους των οἱ βοσκοὶ δένοντες την ἐμπρὸς τοῦ ζήθους των ἀπὸ τὰ πόδια. (μτγμ.) ἡ κάτω ἄκρα (ἀλλ. πόδες) τοῦ παντοῦ τοῦ καραβιοῦ διὰ τοῦ ὁπ. τεντώνεται ἡ μεταγυρίζεται (ἐν γεν.) ἄκρα ἐξέχουσα ἀκρωτήριον (κοιν.) γλῶσσα. « Τῆς Δωρίδος χώρης πεδεῶν στεινὸς ταύτῃ κατατείνει, » Ἡρ. 2) εἶδος ὑποδήματος ἀγρετικοῦ, =Ποδεῖον. « Τρηχεῖαι ποδεῶνος ὁ γαστρὸς ἀνθετο δηοῦ, » Ἐπγρ.

Ποδηγεσία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ποδηγέτου, ὁδηγία.

†Ποδηγέστερος, α, ον, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Ποδήγης.

Ποδηγετέω-ῶ, Μ. ήσω, =Ποδηγέω, ὁδηγῶ τινα ὡς-

Ποδηγέτης, ου (ὁ), =Ποδηγὸς, ὁδηγός.

Ποδηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδηγῶ τινα ὡς ποδηγός, καθοδηγῶ (κυρ. καὶ μεταφορ.). (μὲ δύο αἰτ.) ἐξηγῶ τι εἴς τινα.

Ποδηγητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς το ποδηγετεῖν.

Ποδήγια (ἡ), τὸ ποδηγεῖν, ὁδήγια, ποδηγεσία.

Ποδηγικὸς, ἡ, όν. Ποδηγῷ ἴδιος, ποδηγετικός.

Ποδηγὸς (ὁ, ἡ). [ποὺς, ἡγέομαι]. ὁ ὁδηγῶν (καθοδηγῶν). ||. (ὑπ.) =Ποδηγέτης, ὁδηγὸς (κυρ. καὶ μεταφορ.)· παιδαγωγὸς.

Ποδήνεμος [ποὺς, ἐνεγκεῖν], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φθάνων ἕως τοὺς πόδας. « Χιτὼν—,» Ἴλ.

Ποδήνεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πόδας ταχεῖς ὡς ἂν τὸν ἄνεμον, πολλὰ ταχύπους.

Ποδήρης [ποὺς, ῥῶ], ες (ὁ, ἡ). ὁ σκεπάζων (φθάνων ἕως) τοὺς πόδας, μακρυσ. « Χιτὼν (« Ἀσπὶς—, « Ξεν. (μτγμ.) « Ναῦς—,» Ἠσύχ., ἡ εἰς τὰ πανιὰ (ἴδε Ποὺς) ἢ εἰς τὰ κωπιά, ἑτοιμη. « Στόλος—,» Αἰσχλ., στημένος ἐπὶ τοῦ ποδὸς (τῆς βάσεώς) των, ὀρθὸς, στερεός. (ὑδ.) « Τὰ ποδήρη, » αὐτ., ἀντὶ Οἱ πόδες.

Ποδηρεφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ ποδήρες (μακρὸ) φόρεμα.

Ποδί, δοτ. τοῦ Ποὺς.

†Ποδιάζω, Μ. άσω. Ἐπιστρέφω ὀπισθοπορῶ, (ὅθεν τὸ κοιν. ἐπὶ πλοίων) πισωδίζω.

Ποδιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ἑνὸς ποδὸς ἔκτασιν. « Φαίνεται μὲν ὁ ἥλιος ποδιαῖος· πεπίστευται δ' εἶναι μείζων τῆς οἰκουμένης, » Ἀρστ. 2) (ναυτ.) =Πιδωτὸς, (ὅθεν) « Πνεύσαν ποδιαῖον κατιόμαι τὸ ἱστίον, » Ἀρστ., =Πρῷον.

†Ποδίας, ου (ὁ), εἶδος βαλου κυδευτικοῦ.

Ποδίζω, Μ. ισω. Δένω τοὺς πόδας (κυρ. τοῦ ἵππου, πεδικλόνω. « Πεποδισμένους ἔχουσι τοὺς ἵππους ἐπὶ ταῖς φάτναις, » Ξεν. 2) μειρῶ κατὰ πόδας, (Γαλλ.) arpenter. (μτγμ.) μετρῶ τοὺς πόδας στίχου. « Ποδίζεται δὲ καὶ μετρεῖται τὸ δακτυλικὸν μέτρον κατὰ μονοποδίαν, » Τρύχ. 3) προπατῶ, βγαίνω. « Ἔμπουσα, παρὰ τὸ Ἐνὶ ποδίζειν, » Σδ. 4) (πθ.) ἔχω (εἶμαι ἐφωδιασμένος ὑπὸ τῆς φύσεως μὲ) πόδας. «Τῶν πεποδισμένων ζώων, » Θλγ. Ἀριθμ.

†Πόδικε, ἴδε Πέδικε.

Ποδικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ ποδὸς ἢ κατὰ πόδα

Ποδίκρατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ τοῦ ποδὸς ἢ τῶν ποδῶν κρατῶν. « Ἅμμα ποδίκρατον, » Ἐπγρ., τὰ σίδηρα τῶν κακούργων (τὰ ὁπ. κάμναν κράτον εἰς τοὺς πόδας των).

Ποδίον (τὸ), =Πόδειον. 2) ὑποκορ. τοῦ Ποὺς, (ὅθεν τὸ κοιν.) ποδί. « Ἅστακτε.. χὠς τὰ πόδ' ἔχει μικρὰ κἀγαθὰ,» (Ἐπίχ. παρ') Ἀθ.

Ποδισκὸς (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ποὺς.

Ποδισμὸς (ὁ), τὸ ποδίζειν, τὸ κατὰ πόδας μέτρημα (στίχου ἢ δαπέδου). 2) εἶδος χοροῦ τῶν Λακεδ., (ἀλλ.) βίβασις.

Ποδιστὴρ (ὁ), Π. ὁ ποδίζων (ποδικλόνων). « Πέπλος—, » Αἰσχλ., μακρὺς (ποδήρης) ὥστε ἐμπερδεύεται εἰς τὰ πόδια, 2) (Τρῳ.) γύτρα μὲ πόδια [ί].

Ποδίστρα (ἡ). ψηλειὰ ἢ παγίδα ὅπου πιάνεται τὸ ποδὶ· πέδικλον.

Ποδοῖν, Π. ἀντὶ Ποδοῖν, γεν. ᾧ δοτ. διὰ τοῦ Ποὺς.

Ποδοκάκη καὶ Ποδοκάκκη (ἡ). [ποὺς, κακέω]. ξύλον ὅπου σφίγγουν (κλειδώνουν) τοὺς πόδας τῶν δεσμίων, (Τουρκ.) τομπρούκι. « Δησάντων ἐν τῷ ξύλῳ οἱ ἐνδεκα ἢ ἐν τῇ ποδοκάκῃ, » Νομ.

†Ποδόκοιλον (τὸ). τὸ κοῖλον (τὸ μετὰ τὴν πατοῦναν βαθουλὸν μέρος) τοῦ ποδὸς.

Ποδοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (κτυπῶ) τοὺς πόδας ἢ τὰ κάτω μέρη κτηρίου. « Ποδοκοπηθέντος τοῦ πύργου κάτωθεν,» Ἄννα Κομν.

Ποδοκρευστία (ἡ). τὸ κρεύειν (κτυπᾶν) τὴν γῆν μὲ τοὺς πόδας, κτύπημα τῶν ποδῶν κατὰ γῆς (ἀντὶ χειροκροτήματος).

†Ποδοκτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ τοὺς πόδας μου κατὰ γῆς (κυρ. χορεύων).

†Ποδοκτύπη (ἡ), Λξφν. ἀντὶ Χορεύτρια.

†Ποδομερὴς, ἐος (ὁ, ἡ), (μετρ.) μοιρασμένος (διῃρημένος) κατὰ πόδας, ἢ συγκειμένος ἀπὸ ἓν μέρος λόγου εἰς ἕκαστον πόδα.

Ποδονιπτὴρ, Ποδονίπτρα, Ποδόνιπτρον, =Ποδανιπτὴρ κτλ.

†Ποδονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Χορεύω παντομιμικῶς, χορεπηδῶ, (παρὰ. Χειρονομέω).

†Ποδοπέζη (ἡ). ἁσμὰ (πέδη) τῶν ποδῶν, πέδικλον.

Ποδοῤῥαγὴς, ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκραγεὶς (ἀναβλύσας, ἀναβοθεὶς) διὰ τοῦ κτυπήματος τοῦ ποδός.

Ποδοῤῥώη ἢ (κατ' ἄλλ.) Ποδορρώρη (ἡ), [ποὺς, ῥώομαι]. ἡ ἔχουσα γιγαντιαίους (ἰσχυροὺς) πόδας, ταχύπους. « Ἀταλάντη—, » Καλλ.

†Ποδόρριον καὶ Ποδοτήριον (τὸ). φόρεμα ποδήρες· ποδένδυτον, ἢ Ποδεῖον.

Ποδόστημα (τὸ). τὸ κατώτατον μέρος τοῦ

πλοίου πρὸς τὴν πρύμνην (ὅπου στηρίζεται ὁ πούς τοῦ πηδαλίου).
Ποδοστρόβη (ἡ), [ποῦς, στρέφω]. ὄργανον διὰ τοῦ ὁπ. στρεβλοῦνται τὰ πόδια τῶν βασανιζομένων ἢ ἰσάζονται χειρουργικῶς τὰ στρεβλωμένα μέλη· καύτασυρον διὰ τοὺς πόδας τῶν φυλακωμένων, Ποδοκάκη· παγίδα ἡ θηλειὰ διὰ τὰ ἀγρίμια.
Ποδοστρόφον (τὸ), = Ποδοστρόβη.
Ποδοσφαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Σφάλλομαι τοὺς πόδας, κοντυλῶ.
Ποδότης (ἡ), (φλασφ.). τὸ ἔχειν πόδας.
¦Ποδοτήριον καὶ
¦Ποδοτῆριον (τὸ), = Ποδόρτιον.
†Ποδοτράχαλος (ὁ, ἡ). ὁ κινῶν μὲ τὸν πόδα του τὸν τροχόν· κεραμεύς.
¦Ποδουχέω (ἴσ. ἀρθότ. Ποδουχίω) -ῶ, Μ. ήσω, [ποῦς, ἔχω], = Πηδαλιουχέω.
¦Ποδοψίον (τὸ), ἴδε Ποδιψίον.
Ποδόψηστρον (τὸ), Π. [ποῦς, ψάω]. παντὶ ἄκρως σφουγγίζει τὶς πρὸ τῶν θυρῶν τὰ ὑποδήματά του· χαλὶ στρωμένον κατὰ γῆς, πεῖκι.
†Ποδυψορία (ἡ). ὁ κρότος (ψόφος) τῶν ποδῶν ἐν τῷ περιπατεῖν.
†Ποδοψοφιαν (τὸ). σεῖστρον, κρόταλον.
¦Ποδοψοφος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων κρότον (ψόφον) ἐν τῷ περιπατεῖν.
Ποδόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεντόνω τὸ παντὶ τοῦ πλοίου διὰ τῶν ποδεώνων, τριγγάρωίζ|.
Ποδώκεια (ἡ). ταχύτης τῶν ποδῶν. 2. (ἐνίστε) Π. θηλ. τοῦ Ποδώκης.
Ποδωκηέστατος, η, ον, ὑπερθ. ἀνωμλ. τοῦ
Ποδώκης, εος (ὁ, ἡ), Π. ὠκύς (ταχὺς) τοὺς πόδας, ταχύπους· (ἐν γέν.) γοργός, ζωηρός. « Ποδῶκες ἅμμα, » Αἰσχλ.
Ποδωκία (ἡ), = Ποδώκεια.
†Ποδώκως, εος (εια, υ), νλγ. ἀντὶ Ποδώκης.
†Πόδωμα (τὸ). ἔδαφος (ὅπου πατεῖ τὸ πόδι). πάτωμα· ἀνάβαθρον, (Γαλλ.) **estrade**.
†Ποδώνυχος (ὁ, ἡ). ὁ φθάνων ἕως τὰ νύχια τῶν ποδῶν, μακρύς, ποδήρης.
†Ποδωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ποδόω. « Γεφύρας —, » Κ. Πορφυρογ. (κατὰ τὸν Ῥείσκ.) ἡ διὰ κιγκλίδων ἐκατέρωθεν ἀσφάλισις.
Ποδωτός [ποδόω], ή, όν. Τεντωμένος διὰ τοῦ ποδὸς (ποδιῶνος), (κοιν.) τρίγκα.
Ποεσιτρόφος (ὁ, ἡ), Π. [πόα, τρέφω]. ὁ ἔχων (παράγων) πολὺν χόρτον.
Ποεσίχρους (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων χρῶμα πόας (χλόης), πράσινος ἢ χλωρός, τριφερός.
Ποέω. Ἀττ. ἀντὶ Ποιέω, [ἐκ τοῦ
Πόη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πόα.
Ποηλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω πόαν (χόρτα) ἢ ξερρίζονω τὰ ἄχρηστα χόρτα, βοτανίζομαι.
Ποηφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (τρέφομαι μὲ) πόαν, εἶμαι-
Ποηφαγής, ές (ὁ, ἡ), ἀδχμ. ἀντὶ Ποηφάγος.
Ποηφαγία (ἡ), τὸ νὰ ζῇ τις-
Ποηφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) πόαν, χορταροφάγος, (Γαλλ.) **herbivore**.
Ποηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων πολλὴν) πόαν, χλωτηφόρος.
†Ποθαίνω, Γλσ. ἀντὶ Ποθέω
Ποθάκει, Δ. ἀντὶ Προσήκει.
Ποθέεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐπόθει, γ'. ἐν. παρατ. τοῦ παρτ. τοῦ Ποθέω.
†Ποθεινοπαθὴς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τι ἢ τινὰ ποθεινόν, πάθου ἐμπαιητικός.
Ποθεινός, ἡ, όν. Ποθητός, ἐπιθυμητός. « Δάκρυα ποθεινά, » Κύρ., τὰ ὁπ. χύνει τις ἀπὸ πόθον τινός.
Ποθεινῶς, ἐπίρ. Μὲ πόθον. « Π. ἔχω τινός, » Ξεν., = Ποθῶ.
Ποθείς, εἶσα, ἐν, παθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Πίνω.
Ποθὲν, οὐδ. τοῦ Ποθείς.
Πόθεν [†πὸς]; ἐπίρ. Τοπ. (Ἐρωτημ.) Ἀπὸ ποίων μέρος; ἀπὸ ποῦ; « Τίς, ποτὲν εἰς ἀνδρῶν; » Ὅμ. « Πόθεν γένος εὔχεται εἶναι; » αὐτ. « Τοῦτον δὲ οὐκ οἴδαμεν πόθεν ἐστί, » Γρφ. « Πόθεν ἂν τις τοῦτο τὸ χρίσμα λάβοι; » Ξεν. 2) (Π.) ἀντὶ Πόθι; ποῦ; εἰς ποίαν μέρος; «Πόθεν ἔστ' οὖς κτλ.; » Σοφ. 3) (συνήθ.) ἀντὶ Πῶς; τίνι τρόπῳ; (κυρ. ἐν εἴδ. διαπορ. ἀρνήσ.) πῶς εἶναι δυνατόν; « Πόθεν; πολλοῦ γε καὶ δεῖ, » Δημ. « (Α) Τίσι χρῆται; πότερα, τοῖς χρηστοῖς; (Β) πόθεν; » Ἀρχῳ. ||. (ὡς ἐγκλιτ.) Ἀοριστολογ., Ἀπὸ κάποιον μέρος, ἀπὸ κάποια. « Ἔκ πόθεν, » Ὅμ. « Ἐκ βιβλίων πόθεν ἀκούσας, » Πλάτ. « Ἤν ποθέν τι ἐλπίζω λήψεσθαι, » Ξεν. « Ἐνθένδε (Ἀλλόθεν) ποθεν, » Πλάτ., αὐτ.
Ποθεν, μορ. ἐγκλ. ἴδε τὸ προηγ. (εἰς τὸ τέλος)
Ποθέρπω, Δ. ἀντὶ Προσέρπω.
Ποθέσπερος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Πρωτέσπερος. ||. « Τὰ ποθέσπερα, » ἐπ. ῥ. = Πρὸς ἑσπέραν, κοντὰ τὸ βράδυ, κατοβράδα.
Ποθεύντες, Δ. ἀντὶ Ποθοῦντες, πλθ. τῆς μτχ. τοῦ
Ποθέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ Ἀττ. έσω ᾰ έσομ. (ἀόρ. Ἐπόθησα καὶ Ἐπόθεσα, πθ. πρκ. Πεπόθημαι, καὶ ἀόρ. Ἐποθέσθην). Ἔχω πόθον νὰ ἰδῶ ἢ νὰ ξαναϊδῶ τινα τὸν ὁπ. ἀγαπῶ (ν' ἀπολαύσω τι τὸ ὁπ. λαχταρῶ, ἀναζητῶ μετὰ πόθου· ἐπιθυμῶ τι τὶ ὁπ. μοῦ ἔλλειψεν (εἶχα καὶ ἔχασα) καὶ λυποῦμαι διὰ τοῦτο, (Γαλλ.) **regretter**· (ἐνίστε) ἀγαπῶ ἐρωτικῶς, (ἐν γέν.) λαχταρῶ, ἐπιθυμῶ. « Εἰ ὑμῖν ἡραδία πόλεμον ποθεῖ, » Θκρ. « Ὅς γὰρ ἂν φιλῆται δή που ὑπό τινων, ἡδέως μὲν τοῦτον οἱ φιλοῦντες παρόντα ὁρῶσι, ποθοῦσι δέ, ἂν που ἀπῇ, » Ξεν. « Οὐδαμᾶ τι συνεβή πυθέσθαι τινὰ τῶν ἀπόντων; » Θκ. « Γαλαθηνοὶ ἄρνες γεναμένης ὄϊς μητρὸν ποθέουσαι, » αὐτ. (ᾰ ἀπολ.) « Οἱ ποθοῦντες, ἐν ἥματι γηράσκουσιν, » αὐτ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Ἆρα ἔτι ποθοῦμεν μὴ ἱκανῶς δεδεῖχθαι; » Πλάτ., νομίζομεν ὅτι δὲν ἀπεδείχθη ἀρκετά, καὶ ἐπιθυμοῦμεν ν' ἀποδειχθῇ καλλίτερα; (καὶ ἐπὶ σφύζ.) « Ἡ χώρα αὐτὴ τὸ μὴ ὂν ποθήσει, » Ξεν., θὰ τὸ ζητήσῃ. « Τί γὰρ ποθεῖ τράπεζα; τῷ δ' οὐ βρίθεται; » Εὐρ., τί τῆς λείπει; » Τὸν δὲ Μάρκιον εὐθὺς ἐπόθει τὰ Οὐολούσκων πράγματα, » Πλ., ἔγινεν ἐπαισθητὴ ἡ ἐλλειψίς του. « Ἐπεὶ οὐ καλὸν φέρτερον ἐστιν ἐξ ἑτέρους ἐν νηὶ ποθήμενοι ἢ ἅμα πάντας; » Ὑπ. Μ. (ᾰ μσ. σπνε.) « Ποθουμένῳ ὀρεινί, » Σοφ., ἀντὶ Ποθούσῃ. (καὶ πθ.) « Πρὶν εἰδέναι εἰ πεθούμεθα, » αὐτ. ||. (ἡ μτχ. ἀντὶ οὐσ.) « Ἀχράδας γλυκὺ πέπειμα τῷ πεθουμένῃ, » Θεοφύλ.
Ποθὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Πόθος.
Ποθήκω, Δ. ἀντὶ Προσήκω.
Πόθημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τοῦ πόθου, τὸ ποθούμενον· (ἐνίστε) ἀντὶ Πόθος, ἔρως, ἐπιθυμία.
Ποθήμεναι, Π. ἀντὶ Ποθεῖν, ἀπαρ. τοῦ Ποθέω.
Πόθησις, εως (ἡ). τὸ ποθεῖν, ἡ μετὰ πόθου ἔφεσις, ἐπιθυμία.
Ποθητικός, ἡ, όν. Ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ ποθεῖν, ἐπιθυμητικός.
Ποθητός, ἡ, όν. Ὁ ποθούμενος ἢ πόθου ἄξιος, ἐπιθυμητός, εὐκταῖος, ἐράσμιος, ἀξιέραστος.
Ποθητύς, ύος (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Πόθησις
Ποθήτωρ, ορος (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ ποθῶν (ἐπιθυμῶν, ἀγαπῶν μετὰ πόθου) τι ἢ τινα.
Πόθι [†πὸς]; ἐπίρ. Τοπ. (Ἐρωτημ.) Π. ἀντὶ Ποῦ; εἰς ποίαν μέρος; «Ποθ. φρενὸς ἐμᾶς γέγραπται; » Πινδ. (καὶ ἐπ' κινήσ.) « Πόθι τόσσον ὅμιλον ἡρώων γαίης ἔκταθ. βάλλει; » Ἀπλλν. ||. (ὡς ἐγκλιτ.) Ἀοριστολογ. Εἰς κάποιον μέρος, κάπου (καὶ χρον.) τέλος πάντων, κάπως νὰ καιρόν, κάποτε (καὶ τρπ.) κάπως, ἴσως· καθὼς φαίνεται. « Αἴκα ποθι Ζεὺς θῶσι κέλιν ἐξαλαπάξαι, » Ἰλ. Α. « Ἀλλὰ ποθι Ζεὺς ἤθελεν, » Ἰλ. Τ. « Τῷ ὅ' ὡς ποθι Μοῖρα γενομένῳ ἐπέκνησεν, » Ἰλ. Ω.
Ποθι, μορ. ἐγκλ. ἴδε τὸ προηγ. (εἰς τὸ τέλος).
Ποθίζω, Δ. ἀντὶ Προσίζω.
Ποθινός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ποθεινός.
Πυθοβλητος (ὁ, ἡ), Π. [πόθος, βάλλω]. κυριευμένος ἀπὸ πόθον (ἀγάπην), τετρωμένος ἀπὸ ἔρωτα, ἐρωτόληπτος
Ποθοδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Πρόσοδος.
Ποθολκὶς, ίδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Προσολκὶς.
Ποθορέω-ῶ, Μ. ποτ-ίζομαι (;), Δ. ἀντὶ Προσορέω.
Ποθορεῦσα, Δ. ἀντὶ Προσορῶσα, μτχ. θηλ. τοῦ Προσορέω.
Ποθ-όρημι, Δίλλ. ἀντὶ Προσοράω.
Ποθορῇ, Δ. ἀντὶ Προσορᾷ. γ'. καὶ
Ποθορῆθα ἢ Ποθορτεθα, Αἰολ. ἀντὶ Προσορᾷς, β'. ἐν. πρσ τοῦ Προσοράω.
Πόθος (ὁ), [συγγ. τῷ Πάθος, ὀθ. ᾰ συγχ. τῷ Πένθος]. ἐπιθυμία πράγμ. ἢ πρ. ἀπόντος· λύπη διὰ τὴν στέρησιν ἢ τὴν ἀπουσίαν ἀγαπητοῦ ἢ ἐπιθυμητοῦ ἀντικειμένου, (Γαλλ.) **regret**· (ἐν γέν.) ἀγάπη (ἐπιθυμία) ζωηρὰ· ἔρως « Σος με πόθος θυμὸν ἀπτύρα, » Ὑπ. Α.· « Τ λύπη διὰ τὴν στέρησίν σου. » Οὐδέ με μ' εἶκον ἔλει πάθος, » Ὑπ. Δ. Σχετ. ἄνθους, (Γαλλ.) **ancolie**. « Ὁ δὲ πόθος καλούμενος, διττὸς· ὁ μὲν ἔχων ἄνθος ὅμοιον ὑακίνθῳ· ὁ δ' ἕτερος ἄνθρωπος ἔκλευκος ᾧ γρῶνται πρὸς τοὺς τόκους, » Ἀθ.
Ποῖ [†ποὶ]; ἐπίρ. Τοπ. (ἐρωτημ.). Εἰς ποίαν μέρος (κυρ. μετὰ κινήσ. παρελθ. Πῇ; ποῦ; « Ποῖ φέρῃ θυμούμενος; » Εὐρ.

» Ἃ δ' ὑπέσχω ποῖ καταθήσεις; « Σοφ. (καὶ μετὰ γεν.) » Ποῖ γῆς, « αὐτ. (καὶ ἐνν. τοῦ ῥήμ.) » Ποῖ Κλυταιμνήστρας; τί δρᾷ; « Αἰσχύλ. » Ὦ φίλε, ποῖ δὴ καὶ πόθεν; « Πλάτ. Ζ) (ἐνίοτε) ἕως πότε; ἢ πρός τί τέλος, διατί; » Ποῖ μενεῖς; « Λξ. ‖. (ὡς ἐγκλιτ.) Ἀορίζυλος. Εἰς κάποιον μέρος, κάπου, πουθενά. » Ἀλλοθί ποι, « Λξ. » Ἐπεμέλετο καὶ τούτων, ὅπως συγκομίζοιντό ποι, « Ξεν., (παρὰ Ἡσ.).

Ποε, μάρ. ἐγκλιτ. ἴδε τὸ προηγ. (εἰς τὸ τέλος).

Ποέα. θηλ. τοῦ Ποῖος.

Ποία (ἡ), Π. Δ. ἀντὶ Πόα, [ἴδε καὶ

†**Ποιά** (ἡ), Π. (μεγγν.) ἀντὶ **Ποία** = Πόα· (συνεκδχ.) ἄνοιξις ἡ θέρος, [ὅθεν συνήθ.) ἔτος, ἐνιαυτός. » Χείματά τε ποίας τε ἐῶ καὶ εἶκοσι πάσας, « (Ῥιαν. παρὰ) **Παυσ.**

Ποιάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Ποιήεις.

Ποιαθής, ός (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀνθηρὰν (ἀκμαίαν) ποαν, πλήρης χόρτου.

Ποιέω, ῶν, καὶ

Ποιεῦ, Δ. ἀντὶ Ποιοῦ, μα. πρς. καὶ

Ποιείμην, Δ. Π. ἀντὶ Ἐποιούμην, πθ. καρτ. ᾗ

Ποιεῦντι, Δ. ἀντὶ Ποιοῦντι, δοτ. τῆς μτχ. τοῦ

Ποιέω-ῶ [ποιός], bl. ἤσω. (ἐν γέν.) Κάμνω (καθ' ὅλας σχεδὸν τὰς ἡμασ.). » Ἔδει γὰρ τὰ καὶ τὰ ποιῆσαι, ᾗ τὸ μὴ ποιῆσαι, « Δημ. » Ἐρώτησον αὐτούς, μᾶλλον δ' ἐγὼ τοῦθ' ὑπὲρ σοῦ ποιήσω, « αὐτ. » Οὗτος, τι ποιεῖς; —Οὔτι ποιῶ; εἶσω φέρω σ' ἐντεῦθεν, « Ἀριστοφ. (καὶ πρὸς ἐπίῤῥ.) » Πῶς οὖν ποιήσεις; « Σοφ. » Ποιήσω ὡς λέγεις, « Ἀξιοχ. » Ποίει, ὅπως βούλει, « Πλάτ. » Ἢ πῶς ποιῶμεν, « αὐτ. » Ἀλλὰ μένετε, ᾗ μή ἄλλως ποιεῖτε, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ταῦτά μοι πάντα πεποίηται, « Δημ. (ἰδιωτ. δὲ

1) παράγω (ἢ φυσικῶς, ἐπὶ μέν ἀνθρ. = Γεννῶ:) » Παῖδα ποιῶ (ᾗ μονολεκτ.) **Παιδοποιοῦμαι** (ἐπὶ δὲ γῆς ᾗ φυτ. = Φέρω ἢ Φύω:) « Λίνόν τε ποιεῖ πολὺ (ἡ Βολγίς), καὶ κάνναβιν, καὶ κηπόν, ᾗ πίτταν, « Στρ. « Ὁ Ἰμηττὸς καὶ μέλι ἄριστον ποιεῖ, « αὐτ. (ᾗ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) « Κριθὰς ποιεῖν ἡμᾶς καλλάς, οἶνον τε καλόν, « Ἀρχῖλ. » Τοὺς ἐνύγρους ὁμοῦ ᾗ ἐγρηΐς μέτρα 500 ποιοῦντας, « Ὀλ., ἢ 3) (τεχν. διὰ τῆς τῶν χειρῶν ἐργασίας) κτίζω, φθειάνω, δαλεύω, κατασκευάζω· (ᾗ ἰδιωτ.) μαγειρεύω· (Γραμτ.) σχηματίζω. » Λύσιππος ἐποίει (ἡ) ἐποίησε, « Ἐπιγρ. (περὶ τῆς διαφορᾶς δὲ τοῦ χρόνου, τοῦ παρτ. ὁηλ. καὶ ἀορ., ἴδε τὴν σοφὴν παραπήρησιν τοῦ **Letronne [mémoires de l'Académie des Inscriptions et Belles Lettres, T.XV, 2 partie]** συμπεραίνοντος, καθὼς καὶ ὁ Πλίνιος τὸ παρετήρησε πρὸ αὐτοῦ, ἀπ' ἐναντίας τῆς ἰδέας τοῦ **Visconti**, ὅτι, κῤ τοῦ Ἀλεξάνδρου μέν ἦτον ἐν χρήσει, πλὴν ὄχι πάντοτε, ὁ ἀορίζας· μετὰ δὲ ταῦτα πάντοτε σχεδὸν ὁ παρτ., ἐκφράζων τὴν μετριοφροσύνην τῶν τεχνιτῶν). «Τοῦτον ὁ δῆμος ἔστησεν ἐνθάδε, χάλκεον ποιήσας, « Θκρ. » Τεττίγων ᾗ οἰκοδόμως πολλῶν ὁρᾷς, εἰ ἄλλοις μὲν ποιοῦσιν οἰκίας, ἑαυτοῖς δὲ οὐ δύνανται ποιῆσαι, ἀλλ' ἐν μισθῷ αὐτοὶ οἰκοῦσι, « Ξεν. » Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, « Γρφ. » Οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτας θηρίον (τὸν κύνα), « Θκρ. » Δεῖπνον ποιῶ (ἡ) ποιοῦμαι (καὶ μονολεκτ.) Δειπνοποιοῦμαι, « Λξ. » Ποιῶ γὰρ τοὔψον αὐτός, « Ἀθ. » Τῶν σηπιῶν τὰ πτερύγια ἐψθὰ ποιῶ, « αὐτ. » Τὸν ἀμνὸν τὸν ἕνα ποιήσεις τὸ πρωΐ, καὶ τὸν ἀμνὸν τὸν ἕτερον ποιήσεις τὸ δειλινόν, « Γρφ. (καὶ μσ.) » Ἀπὸ ὀλυρέων ποιοῦνται σιτία, « Ἡρ. » Τῆς δεκάτης τῶν χρημάτων ποιησαμένη ὁβελούς, « αὐτ. » Ἢ (Κίρκη) καὶ ἅπαντας ἢ αὖς, ἢ ἐλάφους ποιήσεται, ἢ λέοντας, « Ὀδ. Κ. » Ὁ γεωργὸς.. οὐκ αὐτὸς ποιήσεται ἑαυτῷ τὸ ἄροτρον, « Πλάτ. » Σῆτες οἰκία ποιήσαντες, « Ὁμ. (καὶ πθ.) » Τῶν τὰ κέρεα τοῖσι Φοίνιξι οἱ πήχεες ποιεῦνται, « Ἡρ. » Πολλὰ τοι πεποίηται καλὰ ἔργα, « Θκρ. » Λίθου πεποιημένος, « Παυσ. (καὶ προθετ.) » Εἰς κλινίδιον ἑαυτοὺς ποιήσαντες, « Διόδ. » Οἱ Δωριεῖς τὰ δεύτερα πρόσωπα.. τὰ εἰς ες λήγοντα, εἰς ες ποιοῦσι, « Σχλ. (ἢ Ζ) (διὰ τοῦ νοός) συνδέτως (χυρ. ποιήματα, μῦθους κτλ.), στιχουργῶ, παρασταίνω διά τῆς ποιήσεως. » Ἔπεα ποιεῖν, « Θκρ. » Ὅμηρος ἐποίησε τὸν Ἀχιλλέα λέγοντα, « Ἀρχτ. » Ὥσπερ πεποίηκεν Αἰσχύλος, « αὐτ. » Ὁ τὰ Εὐπρια (» Ὁ τὴν Γιγαντομαχίαν) πεποιηκώς, « Λξ. » Ἐποίησε δὲ καὶ μῦθον Αἰσωπείον, « Πλάτ. » Τίς τῶν ποιεῖν δυναμένων; « Ἰσκρ. (ὀθ. πθ.) » Λέξις πεποιημένη, « Λογγ., ἡ ποιητικὴ καὶ ἀνθηρά, ᾗ « Πεποιημένα ὀνόματα, Γρμτ., τὰ κατ' ὀνοματοποιίαν. 4) (μεταφρ. = Ἐμποιῶ, γίνομαι αἴτιος (ἐνεργῶ, προσπαθῶ) νά γενῇ τι, προξενῶ· συγκροτῶ, συνιστῶ. » Ποιεῖν ἐρῶντας, « Λξ. » Ποιεῖ γάλα καὶ τῶν φυσικῶν ἕνια προσφερόμενα, « Ἀρχτ. » Ἔδωρ ἀναγκαίως ἔχει τὸν θεὸν ποιῆσαι, « Ἀρχῖλ. » Ὁ ἐμοὶ πατὴρ τοῦτο τὸ ὄνομα, « Πλάτ. «Τοῦτό ἐστι μόνον τὸ πεποιηκός μοι τὸν λόγον, « Θκ., μοι ἔδωσεν ὕλην (ὑφερμὴν) νά ὁμιλήσω. » Ποιεῖν σιωπήν, « Ξεν. » Ποιεῖν ἐκκλησίαν (ἀγῶνας, Πύθια, Ἴσθμια κτλ., θυσίαν, θήρας κτλ.), « Λξ. » Ποιεῖν ἱρά, « Ἡρ. » Χώραν ποιεῖν, « Ἀρχτ., ὅ,τιδὴν τοπον. » Ἀργύριον τοῦτό τοῦτο ἐποίει, « Ἡρ. (ᾗ πρὸς ἀπαρ.) » Θεοί σε ποίησαν ἱκέσθαι ἐς οἶκον, « Ὀδ. Ψ. » Διαζώσεσθε. ἡμᾶς ἐποιήσατε, « Ξεν. » Ἀπάγξασθαί με ποιήσεις, « Θκρ. (καὶ μετὰ τοῦ Ὡς) » Ποιεῖν ὥστε.., Λξ. » Πεποιήκασιν ὥστε πολλοὺς ἀμφισβητεῖν, « Ἰσκρ. (καὶ ἀνάλελ.) » Ποιεῖν ὅκως ἡ Ἰωνίη ἔσται ἐλευθέρη, « Ἡρ. 5) (μὲ αἰτ. ἢ κρυθετόπτ. ἢ ἐπίῤῥ. ἐκ δ'.) φέρω (βάλλω) τι ἢ τινὰ εἰς (κομῶ νὰ λέξω) τοιαύτην ἢ τοιαύτην κατάστασιν ἢ θέσιν. « Μύρμηκας ἄνδρας ποίησε, βαθυζώνους τε γυναῖκας, « Ἡσ. » Ποιῶ (καὶ μσ. » Ποιοῦμαι) βασιλέα, « Γρφ., τὸ μὲν δι' ἄλλης, τὸ δὲ δι' ἑαυτοῦ. » Ποιῆσαι (» Θυγατέρα) ποιεῖσθαι « Ἡρ., « Εἰσποιεῖν, υἱοθετεῖν. » Ἣν ἐποιήσατο μητέρα, « Πλ. » Ποιῶ ἢ Ποιοῦμαι ἄκριτον, « Β. » Τὸ δὲ.. νόμῳ πολίτην ἐποιήσαντο, « Ἰσαῖ. » Τὴν δὲ ταμίαν ἐποιησάμεθα, « Ξεν. » Παράδειγμα αὐτὸν ποιήσατε τοῖς ἄλλοις, « Δημ. » Βουλευόμενος παραδείγματα ποιοῦ τὰ παρελθόντα τῶν μελλόντων, « Ἰσκρ. » Ἐξώλη ποιήσειαν αὐτὸν οἱ θεοί, « Δημ. » Εἰ μή σε ἐξ ἀνθρώπων ποιήσαιμι, « Ἀρχῖλ. » Πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι, « Ἡσ. » Ἢ φρονεῖς μακρὰν τὴν νύκτα ποιεῖ, « Θκρ. (ᾗ ἐλλ. προθ.) » Ταῦτα πάντα τοὺς τελευμένους ποιοῦμεν, « Ἀρχῖλ. » Κακόν τι ποιεῖν ἑαυτόν, « Ξεν. » Ἐκκλ. πολλὰ τοὺς Σαμίους ἐποίουν, « Ἀθ. » Ἔλεγεν ὅσα ἀγαθὰ τούτους πεποιήκοι, « Ξεν. » Ἢ μή τάδε ἐπιτελέα ποιήσῃ, « Ἡρ. .. Τί οὖν ποιήσω ἰητρεύων; « Γρφ. (καὶ δοτ. σπν.) » Ταῦτα μὲν καὶ νεωτέρῳ ᾗ πρεσβυτέρῳ ποιήσω, « Πλάτ. » Τί ποιήσει τοῖς γεωργοῖς ἐκείνοις; « Γρφ. » Ἐπ' ἐποίησαν αὐτοῖς ὡσαύτως, « αὐτ. (καὶ προθετοπτ.) » Ποιεῖν ἐπὶ ξηρῷ τὰς ναῦς, « Θκ. » Ποιεῖν ὑπό τινι, « Λξ., ὑποτάσσειν εἰς ἄλλον. » Ποιεῖσθαι ὑφ' ἑαυτῷ (ἢ ὑφ' ἑαυτόν), « Ξεν., κυριεύειν. » Ποιεῖσθαι εἰς αὐτόν τι, « Δημ., ἀναλαμβάνειν τὴν εὐθύνην. » Ποιεῖν ἐπὶ φρενί νόημα, « Ὀδ. Ξ. » Ποιεῖν ἢ ποιεῖσθαι ἐν ὀργῇ (εἰς ἀσφάλειαν, ἀπὸ τῆς ὄψως κτλ.), « Λξ. » Τειχίσας δὲ τὸν ἰσθμὸν (τῆς Χερρονήσου), ἐποίησεν ἐντὸς τοῦ τείχους ἑνδεκα πόλεις κτλ., « Ξεν. (ᾗ ἐπιῤῥ.) » Ποιεῖν εἴσω (ἔξω, ἐν μέσῳ, ὡς καρφωτάτω, ἐκποδών, ἄνω, κάτω κτλ.), « Λξ. » Μικρὸν κατωτέρω τὴν χλαμύδα ποίησαν, « Πλ. » Βουλόμενος ἑαυτὸν ὡς πορφυρώτατον ποιῆσαι τῶν τοιούτων ὑποψιῶν, « Ἰσκρ. » Εὖ (» Κακῶς) ποιεῖν τινα, « Λξ. » Ἡ τύχη, καλῶς ποιοῦσα, μετήνεγκε, « Δημ., (ἴδε ᾗ Καλῶς). » Καλῶς ἐποιήσατε τὸ σῶσαι τὴν νῆσον, « αὐτ. » Οὐκ ὀρθῶς ἐποίησας ἐκβοὰς τοὺς λιγους, « Ἀρχτ., (ὀθ. 6) καθιστῶ· διορίζω. » Νόμον πεποίηνται, « Ξεν. 7) βάλλω εἰς πρᾶξιν, τελῶ, ἐκτελῶ, κατορθόνω, τελειόνω. » Πάντα ποιεῖν, « Λξ. » Εἰρήνην (» Φιλίαν) ποιεῖν (ἢ ποιεῖσθαι, « Δημ., τὸ μὲν ἀμέσως, τὸ δὲ ἐμμέσως. » Θέλεις μὴ φιλεῖσθαι τὴν ἐξουσίαν; τὰ ἀγαθὸν ποίει, « Γρφ. » Ὡς τις ὅλον τὸν νόμον ποιήσει, « αὐτ. » Οἱ ποιοῦντες τὴν ἀνομίαν, « αὐτ. » Τὸ ἱερὸν τοῦ ἐν Λίμναις Διονύσου, ᾧ τὰ ἀρχαιότερα Διονύσια τῇ δωδεκάτῃ ποιεῖται ἐν μηνὶ Ἀνθεστηριῶνι, « Θκ. 8) (ἐπὶ διαφ. χρον.) περνῶ, διάγω. » Ἐξωμενοι μεσὴν νύκτα ἐποίησαν, « Λξ., (κοιν.) ἔκαμαν ὡς τὰ μεσάνυκτα. » Πότερα ἀφίης με, ἢ μέσας ποιήσεις νύκτας; « Πλάτ. » Τὰς ἡμέρας ἐν τοῖς ὕδασι ποιεῖ, « Διόδ. » Μὴ πολὺν διὰ μέσου ποιεῖν χρόνον, « Δ. Ἀλ. » Μίαν ὥραν ἐποίησαν, « Γρφ. » Καὶ ποιήσαμεν ἐκεῖ ἐνιαυτὸν ἕνα, « αὐτ. » Νυχθήμερον ἐν τῷ βυθῷ πεποίηκα, « αὐτ. » Ὕσον ποιῶ χρόνον ἐν ἀγρῷ, ποιῶ δ' ἁμαξεῖ συχνόν, « Λξν. 9) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) θεωρῶ, φρονῶ, νομίζω, ἐκλαμβάνω ..

κοιῆτα», φαντάζομαι. « Μέγα (« Δεινόν, « Συμφορὰν, « Θαῦμα, [ᾱ] « Ἔν μεγάλῳ, δεινῷ, θαύματι, ἐλαφρῷ, ὀλίγῳ, ὁμοίῳ κτλ. [ῑ] « Περὶ παλαιοῦ, παντός, πλείονος, πλείστου, ἐλάσσονος, οὐδενὸς κτλ.) ποιοῦμαί τι, « Λξ. « Καὶ χάριν, καὶ, τοὐναντίον, ὀργὴν ποιεῖσθαι,« Δμ. « Ποιεῖσθαι δαίμονος οὐ δεῖ πάντα, « Πλ. « Τὴν τῶν πολεμίων ἀκαιρίαν εὐκαιρίαν ποιούμενος ἡμετέραν, « Θκ. «Οὐκ ἀναγκαῖα ποιούμενος,« Πλ. «Τὴν Ἀσίαν ἑαυτῶν ποιοῦνται, « Ξεν. [καὶ ἐνεργ. σπν.] « Ποιῶ δ' ὑμᾶς ἐξαπατηθέντας, « αὐτ. « Καὶ δὴ σφέας ποιεῖσθαι ἴσους ἐκείνοισι εἶναι, « Ἡρ. « Δεινὸν (« Δεινὰ) ἐποίει, « Ἡρ., Θκ. [παρβλ. ᾠ Τίθημι]. 10) (σπν.) = Προσποιοῦμαι, (κοιν.) καμάνομαι. « Οἱ μὲν ἐφ' ὅπλοις ποιούμενοι (ἄλλ. γρφ. πονούμενοι),« Θκ. « Φιλόσοφος εἶναι ποιῇ, « Θμ. 11) [περιφρ.] « Ἀρχὴν (« Βουλὴν, « Γνώμην, « Δεῖπνον, « Θέαν, « Λήθην, «Δόγμα, « Ὀδυσσείαν κτλ. κτλ. [ῐ] « Δι' ἀγγέλου, « Διὰ χρεῶν κτλ. [ᾰ,] « Ἐν ὁρκῳ, « Ἐν θαύματι, « Ἐν φυλακῇ κτλ.) ποιοῦμαι, « Λξ., ἀντὶ Ἄρχομαι, Βουλεύομαι, Ἀγγέλλω, Χρηματιζόμαι, Θαυμάζω κτλ. « Ἀπὸ γεωργίας τὸν βίον ποιεῖσθαι, « Ξεν. « Ἐπιμελὲς πεποιημαι εἰδέναι . . . ὅ,τι ἂν λέγῃ, « Πλάτ.

12) (τρπτρσ.) ὠφελεῖ, συντελεῖ ἢ ἁρμόζει, (κοιν.) κάμνει. «Ποιεῖ δὲ τὰ φυλλα πρὸς λέπρην (πρὸς φάρμακα),« Δσκρ. « Λυσσι ποιῇ,« Ἐπίκτ. « Ἡ εὖσια τῶν ἀνθρώπων ἐποίει [ἄλλ. γρφ. ἐπῆγε] μᾶλλον εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους,« Θκ., συνετέλει ὑπὲρ αὐτῶν, [ἱστλ.] τοὺς ἦτον φαβοράμπιλε, (παρβλ. Δράω καὶ Πράσσω).

Ποίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ποία =Πόα, ἡ 2) θηλ. τοῦ Ποῖος.

Ποιηδορέω-ῶ, Μ. ήσω, =Ποιηφαγέω, εἶμαι=

Ποιηδόρος (ὁ, ἡ), Π. =Ποηφάγος.

Ποιήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων (πολλὴν) ποαν, χλοάζων, καταπράσινος ἀπὸ πλῆθος χορτων.

Ποιηλόγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ποιολόγος.

Ποίημα (τὸ), πᾶν ὅ,τι ἐκοιήθη (ἔγινεν) ὑπό τινος, ἔργον· (ἰδιαιτ.) τεχνούργημα, κατασκεύασμα· δημιούργημα· (ἀπὸ νοηρ. ἐργασ.) κτίσμα (κυρ. διὰ στίχων), στιχούργημα, (ἐνίοτε) στίχος. (πλθ.) φαγητὸν ὀπτὸν, γλιγαῦδι.

Ποιηματικὸς, ἡ, όν, Ὁ ἀνήκων εἰς ποίημα (στιχούργημα), ποιητικος.

Ποιημάτιον (τὸ), ὑποκρ. τοῦ Ποίημα, ποιηματάκι.

Ποιηματογράφος (ὁ). ὁ γράφων (συνθέτων) ποιήματα, ποιητής.

Ποιηματοκόπος (ὁ). ὁ κόπτων (ἀπαράττων, παρῳδῶν) τὰ ποιήματα τῶν ἄλλων, ποιητὴς σατυρικός.

Ποιημένος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Πεποιημένος.

Ποιηρὸς, ᾱ, όν, Π. =Ποιήεις, χλοάζων.

Ποιησείω (χωρὶς Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω διάθεσιν) νὰ ποιήσω.

Ποίησις, εως (ἡ), τὸ ποιεῖν ἢ ποιεῖσθαι, κατασκευὴ, φθείσιμον κτλ. «Ἡ τῆς ποιήσεως πέρι τοῦ μύρου,« Ἡρ. 2) (συνήθ.) ἡ τέχνη τοῦ ποιητοῦ, ἡ ποιητικὴ, ἡ ποίημα (γενικώτερον θεωρούμενον), τὸ ὅλον ποιήματός τινος. « Περὶ τῆς Ὁμήρου ποιήσιος, « Ἡρ. « Ποίημα οὐδὲν κρεσσότερον ἦκεν εἰς ἡμᾶς τῆς Ὁμήρου ποιήσεως,« Σξτ. « Κατὰ τε ᾠδὰς καὶ κατὰ τὴν ἄλλην ποίησιν, « Πλάτ. « Ἔστι δὲ τῆς ποιήσεως ἡμερωτέρα τε καὶ ψυχαγωγικωτάτη ἡ τραγῳδία, « αὐτ. (καὶ περιφρ.) « Οἱ περὶ τὴν ποίησιν, « Ἡρ., Πλάτ., οἱ ποιηταί.

3) = Εἰσποίησις, υἱοθεσία· πολιτογράφησις. « Γόνῳ μὲν ἦσαν υἱωνοὶ τοῦ βασιλέως, ποιήσει δὲ υἱοί, « Δ. Ἁλ. « Γενει μὲν ξένος, τῇ δὲ παρ' ὑμῶν ποιήσει πολίτης, « Δμ.

Ποιησιφάρμακος (ὁ, ἡ), φαρμάκων ποιητικός (γένιμος).

Ποιητέος, ᾱ, ον, θετ. τοῦ Ποιέω.

Ποιητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ποιῶν (κάμνων, κατασκευάζων) τι, πλάστης, δημιουργὸς· (τρπ.) καταρθωτὴς, ἐκτελεστὴς. (μὲ γεν.) « Ποιητὴν τῶν πρὸς τοὺς πολεμίους μηχανημάτων, « Ξεν. « Οὐχ οἱ ἀκροαταὶ, ἀλλ' οἱ ποιηταὶ τοῦ νόμου δικαιωθήσονται παρὰ τῷ θεῷ, « Γρφ. 2) (συνήθ. ᾠ ἰδιαιτ.) ὁ ποιῶν στίχους (ποιήματα), συνθέτης ἐμμέτρων πονημάτων. « Τὸν ποιητὴν δεῖ, εἴπερ μέλλει ποιητὴς εἶναι, ποιεῖν μύθους, ἀλλ' οὐ λόγους, « Πλάτ. (ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἴδιος ὠνόμασε) «Ποιητὰς τῶν λόγων οὓς οἱ ῥήτορες ἀγωνίζονται, « (Εὐθύδ.). (ἐναρθρ.) « Ὁ ποιητὴς,« (κατ' ἐξοχ.) ὁ Ὅμηρος. «Πολλῶν ὄντων ποιητῶν, ἕνα τὸν κράτιστον ἐξαίρετος ποιητὴν καλοῦμεν, « Πλ.

†Ποιητείζω, Μ. έσω καὶ

†Ποιητευόμαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι ποιητὴς, κάμνω τὸν ποιητὴν, ἀσχολοῦμαι εἰς τὴν ποιητικὴν ἢ, μεταχειρίζομαι ὕφος ποιητικὸν, ἐκ τοῦ

Ποιητικὸς, ἡ, όν, (μὲ γεν.) Ὁ δυνάμενος ποιῆσαί (ἐμποιῆσαί) τι, κατορθωτικὸς, πρόξενος, αἴτιος. «Ὁ πώγων οὐ ποιητικὸς φρενῶν,« Ἐπιγρ. « Ὑγείας ποιητικὸς,« Λξ. «Αἱ ἀρεταὶ ποιητικαὶ τῶν ἀγαθῶν,« Ἀρστ. 2) (χ. πτ.) ὁ συντελῶν (χρησιμεύων) εἰς τὸ ποιεῖν τι· (ἰδιαιτ.) ὁ ἀντίκων ἢ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὴν ποίησιν (στίχων, ποιήματος), ποιητοῦ ἴδιος. «Ὄργανα (« Αἴτια) ποιητικὰ,« Ἀρστ. « Τέχναι ποιητικαὶ, « αὐτ., αἱ δημιουργικαὶ (« Ὧν ἐστιν ἔργον πεποιημένον τοῦτο, « κατὰ τὸν Ἀρστ.), (ἀντιθ. τοῦ Πρακτικαί). (καὶ κατ' ἐξοχ.) «Ποιητικὴ, « αὐτ., ἡ ἐποποιία (δραματοποιία κτλ.). «Τὸ ποιητικὸν τῶν ὀνομάτων,« Πλάτ. «Ποιητικώτερα μᾶλλον ἢ ἀληθινώτερα,« Δ. Ἁλ. « Ἦν δέ τις Κίννας ποιητικὸς ἀνὴρ, « Πλ.

Ποιητικῶς, ἐπίρ. Μὲ ποιητικὸν ὕφος, καὶ τὸν τρόπον τῶν ποιητῶν.

Ποιητοδιδασκαλοσία (ἡ). διδάσκαλος ποιητῶν.

Ποιητὸς, ἡ, όν. Καμωμένος (Πεποιημένος) ὑπό τινος, χειροποιητος, τεχνητὸς, κατασκευαστὸς· (ἰδιαιτ.) καμωμένος μὲ τέχνην, καλουθειασμένος (ἐνίοτε) πλαστος. «Ψεύστην δὲ ποιητὸν συνέπαξε λογον,« Πινδ. 2) = Εἰσποίητος, υἱοθετημένος ἢ πολιτογραφημένος. « Παῖς (« Πολίτης) —, « Λξ. « Οἷς ἂν παῖδες μὴ ποιητοὶ, ἀληθινοὶ δέ ὦσι, « Πλάτ. « Τοὺς φύσει γεννήσαντας ἢ τοὺς ποιητοὺς τῶν πατέρων,« Λυκοῦργ.

Ποιήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ποιητὴς, (μὲ γεν.) ἡ ποιοῦσά τι, πράξενὸς τινος (« Ἡ τῶν ἱππείων —,« Ἡλ.)· (ἰδιαιτ. χωρὶς πτ.) ἡ συνθέτουσα (στιχουργοῦσα) ποιήματα. «Μεγαλοστράτης ἐραστὴς ποιητρίας σοφης,« Ἀθ. (καὶ μὲ γεν.) «Ἐλευθερώτην, αἰνιγμάτων ἑξαμέτρων ποιήτρια,« Ἀρτ. (κατ' ἐξοχήν) « Ἡ ποιήτρια, « Γαλ., ἡ Σαπφώ.

Ποιητρὶς, ίδος (ἡ), σπν. ἀντὶ Ποιήτρια.

Ποιητρόφος (ὁ, ἡ), Π. =Ποιητροφος.

Ποιητῶς, ἐπίρ. Κατὰ ποίησιν, τεχνητῶς, χειροποιήτως.

Ποιηφαγέω-ῶ, Μ. ήσω, =Ποιηφαγέω, [ἐκ τοῦ

Ποιηφάγος (ὁ, ἡ), Π. =Ποηφάγος.

Ποικιλανθὴς, ες (ὁ, ἡ), Π. πεποικιλμένος μὲ διάφορα ἄνθη ἢ χρώματα.

Ποικιλάνιος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Ποικιλήνιος.

†Ποικιλεμονῖτις (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ποικιλολειμωνῖτις), ιδος (ἡ), Σχλ. θηλ. τοῦ

Ποικιλείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν ποικίλον εἷμα (ἱμάτιον). «Νὺξ—,« Αἰσχλ., ἢ (ἄλλ.) Ἀστροχίτων.

Ποικιλέρυθρος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος μὲ ἐρυθρὰς γραμμὰς ἢ στίγματα, κοκκινοπάρδαλις.

Ποικιλεὺς, έως (ὁ). =Ποικιλτὴς.

Ποικιλήνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ποικίλας ἡνίας (παρδαλὰ ἢ πλουμιστὰ χαλινάρια). «Πῶλος—,« Πινδ.

Ποικιλία (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ποικίλου, ἕνωσις διαφόρων χρωμάτων, παρδαλότης· (τρπ.) τὸ πολύτροπον, πανουργία. «Ἀφθείρει τὰ ἤθη καὶ ποικιλίαν ἀντὶ τῆς ἁπλοτητος εἰσάγει,« Στρβ.

Ποικιλίας, ου (ὁ), εἶδος ἰχθύος.

Ποικιλὶς, ίδος (ἡ), εἶδος μικροῦ (ποικίλου) πτηνοῦ, καρδερίνα.

Ποικίλλω [πείκω, πόκος], Μ. ποικιλῶ (ἀόρ. Ἐποίκιλα, πθ. πρκ. Πεποίκιλμαι, καὶ ἀόρ. Ἐποικίλθην ᾠ Ε'. Ἐποικίλην). Κάμνω τι ποικίλον (παρδαλὸν), κεντῶ ἢ χρωματίζω μὲ διάφορες θωριὲς, πλουμίζω· (μτφ.) καλλωπίζω παντοιοτρόπως τὸν λόγον (τὸ σύγγραμμά) μου, παρεισάγω διαφόρους λεκτικὰς καλλονὰς· (μουσικ.) ψάλλω μὲ πολλὰς στροφὰς (Ἰταλ. βαριατσιόναις)· (τρπ.) φέρομαι ἢ ὁμιλῶ μὲ δολιότητα, ἐκφράζομαι δολερῶς, πανουργεύομαι. « Μηδὲν ποικίλλειν πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ἐλευθέρως εἰπεῖν ἃ μοι δοκεῖ,« Πλάτ. «Ἔφη ἁπλῶς, μηδὲν ποικίλλουσα, « Ἀχιν. « Οὐδὲν ξυνίημι· ὧν σὺ ποικίλλεις πάλαι,« Σωφ. (καὶ μσ. αὐτοπθ.) «Σπάρτη μὲν ὁμῶς ἃ πεποίκιλται τρόπος,« ψευδο-Εὐρ.

Ποίκιλμα (τὸ), πλουμιὰ, κεντιὰ, στρωσίδι, ἢ ὕφασμα (κτλ.) πλουμιστὸν (κεντητὸν κτλ.). « Ὁ πέπλος μεστὸς τῶν τοιούτων ποικιλμάτων, « Πλάτ. «Παντοδαπὰ ποικίλματα προσαρμοζόντας τοῖς φθόγγοις τῆς λύρας,« αὐτ.

Ποικιλμὸς (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ ποικίλλειν

κέντημα ἡ ζωγράφισμα μὲ ποικίλα χρώματα. πλούμισμα, ποικιλία.

Ποικιλόβοτρυς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ποικίλους (παρδαλιζοντας, ἥδη) βότρυας, (ἐκ Περικάζω).

Ποικιλόβουλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ποικίλος βουλὰς (ἐπινοίας) ἐφευρίσκων, πολύτροπος, πολυμήχανος.

Ποικιλόγαρυς, Δ. ἀντὶ

Ποικιλόγηρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. [π γῆρυς]. ποικιλόφωνος. «Φερμιγξ—,» Πινδ. «λεηδόνων—,» Ἡσ., (ὅπου ἄλλ. γρφ. Ποικιλόδειρος).

Ποικιλογλώσσας (ὁ, ἡ), = Ποικιλόφωνος.

Ποικιλόγραμμος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος μὲ διαφόρων χρωμάτων γραμμάς, παρδαλὸς, ἀσεδώτας.

Ποικιλογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συγγράφων) ποικίλα (περὶ ποντοίας ὕλης).

Ποικιλόδακρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ποικίλας (πολυειδεῖς) ἀφορμὰς δακρύων.

Ποικιλόδειρος (ὁ, ἡ), Π. [ποικ. δειρή], ὁ ἔχων παρδαλὸν λαιμὸν ἡ πολυποίκιλον φωνὴν (κελαδῶν μὲ πολλὰς στροφάς). «Ἀηδόνων—,» Ἡσ. (ὅπου ἄλλ. γρφ. Ποικιλόγηρυς).

Ποικιλόδερμος καὶ Π.

Ποικιλοδέρμων, ονος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ποικίλον (παρδαλὸν) δέρμα.

Ποικιλοδίνης, ου καὶ

Ποικιλόδινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σχηματίζων ποικίλας (πολυειδεῖς) δίνας, περιζεφάμενος πολύτροπος.

Ποικιλοδιφρος (ὁ, ἡ), ὁ ἐποχούμενος εἰς ποικίλον (πλουμιστὸν) ἢ ὑπὸ ποικίλων (παρδαλῶν) ἵππων συρόμενον δίφρον ἁμάξης.

Ποικιλόδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δωρούμενος ποικίλα (πολυειδῆ) δῶρα.

Ποικιλοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁποίου ἡ ἐργασία (ἡ κατασκευὴ) εἶνε ποικίλη, πλουμιστὴ, παρδαλὸς.

Ποικιλόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποικίλην τρίχα (ποικιλόστικτον δέρμα). «Νεβρὸς—, « Εὐρ.

Ποικιλοθρόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (καθήμενος εἰς) ποικίλον (πλουμιστὸν) θρόνον.

Ποικιλόθρους (ὁ, ἡ), Π. = Ποικιλόφωνος.

Ποικιλόκαυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποικίλον καυλὸν (παρδαλὸν καλάμους, σέλεχος).

Ποικιλομήτης, ου (ὁ) ᾧ

Ποικιλομήτης, ιος (ὁ, ἡ), Π. «Ποικιλόβουλος. (ἁπλ.) ἀντὶ Ποικίλος, πολυειδὴς, παντοῖος. « Τὰν γὰρ ἀνθρωπον ζιαν ποικιλομήτιδες ἄται πήμάτων πάσσεος μεταλλάσσουσιν ὥρας, « Σοφ.

Ποικιλομήχανος (ὁ, ἡ). ὁ μετακειριζόμενος ἢ ἐφευρίσκων ποικίλας μηχανὰς (πολυειδῆ στρατηγήματα), πολύτροπος, πολυμήχανος.

Ποικιλομορφία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις «

Ποικιλόμορφος (ὁ, ἡ). ποικίλος τὴν μορφὴν (τὸ εἶδος), παντοδαπὸς· ποικιλόχροος.

Ποικιλόμυθος (ὁ, ἡ), Π. [π. μῦθος]. ὁ ποικίλλων τοὺς λόγους (τὴν ὁμιλίαν) του, ποικίλος περὶ τὸ λέγειν, εὔγλωττος ἢ πολύλογος.

†Ποικιλόνους (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ποικιλόφρων.

Ποικιλόνωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποικίλα νῶτα (παρδαλὴν ῥάχιν).

Ποικιλοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιχειριζόμενος ἢ ἀσχολούμενος εἰς ποικίλα (παντοδαπὰ) πράγματα, πολυπράγμων, (Γαλλ.) intriguant.

Ποικιλόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποικίλα (παρδαλὰ) πτερὰ, (ἁπλ.) = Ποικίλος. « Μέλος —,» (Πρατίν. παρ') Ἀθ.

†Ποικιλόπωλος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγησ. τοῦ Αἰολόπωλος.

†Ποικιλόῤῥαχος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Αἰολόνωτος.

Ποικίλος [ποικίλλω], η, ον. Κεντημένος (ζωγραφισμένος κτλ.) μὲ διάφορους θωρικὰς, παρδαλὸς, πλουμιστὸς. « Χιετῶν —, « Ὑμ. « Τεύχεα ποικίλα χαλκῷ, « Ὁμ. (καταχρ. ἢ κατὰ συνεκδ.) « Ποικίλοι μῆνες, « Πίνδ., οἱ τοῦ ἔαρος (διὰ τὴν ποικιλίαν τῶν ἀνθέων)· (ἰδιωνυμ.) «Ἡ Ποικίλη (ἐννοεῖται),« μία τῶν ἐν Ἀθήναις ὅπου ἦτο ζωγραφισμένη ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχη. 2) πολυειδὴς, παντοδαπὸς, διάφορος. « Λουτρὸν ποικίλος τοῦ Ταυρομενίτου λίθου, « Ἀθ. « Εἰ ἡ ποικίλη τροφὴ τῆς ἁπλῆς εὐπεπτοτέρα, « Πλ. « Ποικίλαι δὲ ᾖ ἐρινέων φωναί, καὶ ἀνθέων χροιαί, κτλ., « Συν. 3) (συνεκδ.) δύσκολος· (τρπ.) ἄπιστος, ἀμετάβλητος ἢ πολύτροπος, πολυμήχανος· (καὶ ἐπὶ κακοῦ) πανοῦργος, δόλιος. « Προμηθέα ποικίλον, αἰολόμητιν, « Ἡσ. « Πρωτέως ποικιλώτερος,« Λκ. « Ποικίλος γὰρ ὢν ὁ πολίτευος, « Πλ. « Ποικίλους λόγους, « Ἀρχφ. « Ἐν τῷ ῥίπτειν τὸ σπέρμα ποικίλη τέχνη ἔνεστι, « Ξεν. « Οὐδὲν ποικίλον,« Αἰξ., καμμία δυσκολία, ἢ· χωρὶς δολιότητα. « Πρόμαντις δέ ἐστι ἡ χρέουσα, κατάπερ ἐν Δελφοῖσι καὶ οὐδὲν ποικιλώτερον, « Ἡρ., τίποτε περισσότερον (διαφορετικώτερον).

†Ποικιλοσάμβαλος, (κατὰ τὸν Δινδόρφ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ

;Ποικιλοσάνδαλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα ποικίλα (πλουμιστὰ, κεντητὰ) σανδάλια.

Ποικιλόστερνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποικίλον στέρνον (στῆθος)· (μτφορ.) = Ποικιλόφρων.

Ποικιλόστικτος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος μὲ παρδαλὰ στίγματα. « Δίχλη—,» Ἀθ.

Ποικιλόστολος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ποικίλην στολὴν· (Ο. ἐν γέν.) παρδαλὸς, ζωγραφιστὸς, ποικιλόχροος.

Ποικιλόστομος (ὁ, ἡ), = Αἰολόστομος.

Ποικιλοστροφος (ὁ, ἡ). ὁ ποικίλως (παντοιοτρόπως) στρεφόμενος.

Ποικιλοτερπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ποικίλως (κατὰ διαφόρους τρόπους) τέρπων, ἔχων ποικίλας τέρψεις.

Ποικιλότευκτος (ὁ, ἡ), Π. [π. τεύχω]. κατεσκευασμένος μὲ τέχνην (μὲ ποικιλίαν)· (μτφορ.) = Ποικιλομήχανος.

Ποικιλοτέχνης, ου (ὁ), Π. ὁ γνωρίζων ποικίλας (παντοίας) τέχνας ἢ, ποικίλος (ἐφευρετικὸς) περὶ τὴν τέχνην του, τεχνίτης ἄριστος.

Ποικιλότραυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ποικίλως τραυλίζων (κελαδῶν), ποικιλίφωνος.

Ποικιλότροπος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤῥ. -τρόπως. Ποικίλος τοὺς τρόπους, πολύτροπος, δόλιος.

Ποικιλοεργὸς (ὁ, ἡ), = Ποικιλοεργός.

Ποικιλοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω ποικίλα (διαφόρων εἰδῶν, πολυποίκιλα) φαγητά.

Ποικιλοφόρμιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παιζόμενος ποικίλως (μὲ διαφόρους στροφὰς [Ἰταλ.] βαριατσιόναις) εἰς τὴν φόρμιγγα.

;Ποικιλοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ποικίλα φρονῶ, εἶμαι =

Ποικιλόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ποικίλος τὰ φρονήματα, πολύτροπος, ἀγχίνους ἢ πανοῦργος, (συγχ. τῷ Ποικιλόθρονος ᾗ Ποικιλόφωνος).

†Ποικιλόφυλλος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Αἰολόφυλλος.

Ποικιλόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποικίλην (παντοιοτρόπως μεταβαλλομένην, ποικιλόστροφον) φωνήν· (μτφορ.) = Ποικιλομυθος, εὔγλωττος.

Ποικιλόχρους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποικίλον (παρδαλὸν) χρῶμα ἢ δέρμα, παρδαλὸς.

Ποικιλόχρωμος ᾗ

Ποικιλόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Ποικιλόχροος.

Ποικιλόω-ῶ, Μ. ώσω, σπν. ἀντὶ Ποικίλλω.

Ποίκιλσις, εως (ἡ), = Ποικιλμός.

Ποικιλτέον, θετ. τοῦ Ποικίλλω.

Ποικιλτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ποικίλλων (κεντῶν ἢ ἄλλως πλουμίζων) ὑφάσματα ᾗ ἄλλα τεχνουργήματα.

Ποικιλτικὸς, ἡ, ὸν (καὶ ἐπίῤῥ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ποικίλλειν (κεντᾶν, πλουμίζειν κτλ.). « Ποικιλτικὴ,» ἡ τέχνη τοῦ ποικιλτοῦ.

Ποικιλτὸς, ἡ, ὸν. Κεντημένος (Πλουμισμένος κτλ.) ὑπὸ τοῦ ποικιλτοῦ, κεντητὸς, πλουμιστὸς· ζωγραφιστός.

Ποικίλτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ποικιλτὴς, κεντήστρα.

Ποικιλῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ ᾄδων ποικίλα (πολυποίκιλα ἢ ἀπατηλὰ, αἰνιγματώδη) ᾄσματα.

Ποικίλως, ἐπίῤῥ. Μὲ τρόπον ποικίλον, μὲ ποικιλίαν· πολυειδῶς, διαφοροτρόπως, αἰνιγματωδῶς. «Λοξάδας ποικίλως ἠρτυμένας,« Γαλ.

Ποιμαίνω [ποιμήν], Μ. ανῶ. Βόσκω (κυρ ποίμνιον)· (μτφορ.) θέπω, διοικῶ· τρέφω· περιθάλπω· παρηγορῶ· ἀπατῶ· διασκεδάζω. « Ἐποίμαινε τὸν ἔρωτα, μασίαδων,« Θκρ. «Ξεμνῶν ὀνομάτων κορυφούμασι τοὺς ἀμαθεῖς ποιμαινέτωσαν, Λκ., (παρδλ. Βουκολέω). (ᾗ πθ.) « Ἀθηνὸς πᾶς ποιμαίνεται τόπος,« Αἰσχλ. διατρέχθη ὡς ὑπὸ τῶν ποιμένων.

Ποιμὰν (ὁ), Δ. ἀντὶ Ποιμήν.

Ποιμανδρία (ἡ). σκεῦος ἱερὸν (ἀμολγεὺς πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ αἵματος τῶν θυμάτων.

;Ποιμανεὺς, έως (ὁ), ἀμφ. ἀντὶ Ποιμήν.

;Ποιμανέω καὶ [μσ.) «εύομαι», Μ. ευσω «σομαι,— Ποιμαίνω.

Ποιμανόριον (τὸ), Π. ἀντὶ Ποίμνιον, κο

πάδε, (μετφορ.) πλῆθος ἀνθρώπων (ὑπηκόων).

Ποίμανσις, εως (ἡ), τὸ ποιμαίνειν, βόσκησις ποιμνίου.

Ποιμαντέον, θετ. τοῦ **Ποιμαίνω**.

Ποιμαντήρ (ὁ), Π. ἀντὶ **Ποιμήν**· (μετφορ.) ὁδηγός· ἡγεμών, ἀρχηγὸς κτλ. « Νηὸς —, « Ἔκφ., ὁ πηδαλιοῦχος, (συγχ. τῷ **Πημαντήρ**).

Ποιμαντικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ποιμαίνειν. « **Ποιμαντική** (ἐνν. ἐπιστήμη), « ἡ τέχνη τοῦ ποιμένος. « Ἀδελφαὶ γὰρ ποιμαντικὴ ϗ βασιλικὴ, « Βτσ.

Ποιμάντωρ, ορος (ὁ), Π. = **Ποιμαντήρ**.

Ποιμάνωρ, ορος (ὁ), Π. = **ποιμὴν** ἀνδρῶν (ἀνθρώπων), ἀρχηγὸς, ἡγεμὼν, στρατηγὸς κτλ.

Ποίμασία (ἡ), τὸ ποιμαίνειν, βόσκημα ποιμνίου.

Ποιμεναρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (διευθύνω ποίμνιον ὡς) = **†Ποιμενάρχης**, ου (ὁ). πρῶτος (ἀρχηγὸς) τῶν ποιμένων· (ἐκκλησ.) = **Ἱεράρχης**.

Ποιμεναρχία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἐπιστασία) τοῦ ποιμενάρχου.

Ποιμένάρχος (ὁ), = **Ποιμενάρχης**.

Ποιμενίδης, ου (ὁ). υἱὸς ποιμένος, ἀπόγονος ποιμένων.

Ποιμενικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ποιμένα ἢ εἰς τοὺς ποιμένας, ποιμένος ἴδιος, (Γαλλ.) **pastoral**. « Κύων (« Σκάφη, « Μουσουργία) —, « Ὀπτ., Γαλ., Θεοφύλ. ‖. (οὐσ.) « Ἡ **ποιμενική** (ἐνν. ἐπιστήμη), « Πλάτ., = **Ἡ ποιμαντική**.

Ποιμένιος, α, ον, Π. ἀντὶ **Ποιμενικός**. ‖. (οὐσ.) **Ποιμένιον**, Π. ἀντὶ **Ποίμνιον**.

Ποιμενόθι, ἐπίρ. Π. ἀπὸ τῆς ποίμνης.

Ποιμήν [πάσμαι, πέσμαι, πῶῦ], ένος (ὁ). βοσκὸς (κυρ. πρεβάτων)· (μτφορ.) ὁδηγός· ἀρχηγὸς, ἡγεμὼν κτλ., (ἐν γέν.) φύλαξ, κηδεμών, ἢ· φίλος. « Λόχα (« Νηός) —, « Εὐρ., Αἰσχλ. « Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν, « Ὅμ. « Σέ τοι μάλιστα δέδορκα ποιμένων ἐπαρκέσοντα, « Σοφ. « Αὐτὸς ἔδωκε, τοὺς μὲν, ἀποστόλους· τοὺς δὲ, προφήτας· τοὺς δὲ, εὐαγγελιστάς· τοὺς δὲ ποιμένας ϗ διδασκάλους, « Γρφ.

†Ποιμναῖος καὶ **Ποίμνειος**, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ποίμνην. ‖. (οὐσ.) « **Ποιμναία** (ϗ), « Π. ἡ ποίμνη ἢ, ὁ ποιμενικὸς βίος.

Ποίμνη (ἡ), [ποιμὴν]. κοπάδι (κυρ. προβάτων), ποίμνιον (ἐκκλησ.) τὸ ἄθροισμα (ἡ ἀλόητις) τῶν πιστῶν (Π.) προβατίνα (Εὐρ. Ἡλ. 720).

Ποίμνηθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τῆς ποίμνης.

Ποιμνήϊος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ τοῦ ἀχρ. **Ποίμνιος**.

Ποιμνηλάτης, ου (ὁ). ὁ ἐλαύνων (διώκων ἢ ϗδόηγῶν) τὴν ποίμνην.

Ποιμνιαρχέω-ῶ, Μ. ήσω, = **Ποιμεναρχέω**.

Ποίμνιον (τὸ), = **Ποίμνη**, κοπάδι πρεβάτων μανδρὶ, (κυρ. συγκ. τοῦ ἐπιθ. **Πεποιμένον**).

Ποιμνίτης, ου (ὁ) ϗ **Ποιμνῖτις**, ιδος (ἡ), = **Ποιμναῖος**, ποιμένων ἴδιος, ποιμενικός. « Κύων —, « Πλδ.

Ποινά (ἀ), Δ. ἀντὶ **Ποινή**.

;Ποινάζω, Μ. άσομαι, Π. (ἀμφ.) ἀντὶ **Ποινάω**.

Ποιναῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ποινὴν ἢ εἰς τὰς ποινὰς, ποινικός· ὁ ἐκβάλλων ἢ ἐκβαλλόμενος (ἐπερχόμενος) πρὸς ποινὴν, ἐκδικητικὸς, τιμωρητικός.

Ποινάτωρ, ορος (ὁ), Δ. ἀντὶ **Ποινήτωρ**.

Ποινάω-ῶ, Μ. άσω καὶ (Ἰων.) ήσω. Ἐπιβάλλω ποινὴν, τιμωρῶ, καταστρέχω. ‖. (μεσ.) ἐκδικοῦμαι. « **Ποινᾶν** (κατὰ διορθ. ἀντὶ **Τιμᾶν**) ὅτι θεραπαίνας τὸ κατ' ἀξίαν, « Θεανώ. « Ὑμᾶς δέ, τὰς τῶνδ' ἵστορας βουλευμάτων γυναῖκας.. ποινασόμεσθα, « Εὐρ.

Ποινὴ (ἡ), [συγγ. τῷ **Φόνος** καὶ **Πόνος**]. (κυρ. καὶ ἀρχ.) πρόστιμον τὸ ὁπ. ἐπιτρέπουν ὁ φονεὺς εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ φονευθέντος πρὸς ἐξαγορὰν τοῦ φόνου, λύτρον αἵματος· τιμωρία πρὸς ἐκδίκησιν ἢ ἐκποίησιν· παιδεία· (ἐν γέν.) ἀνταπόδοσις· (ἐπὶ καλῷ) ἀνταμοιβὴ, ἀντιμισθία· (ἐνίοτε) λύτρωσις, ἀπαλλαγὴ· (κατὰ προσωποπ.) ἡ ἐκδικοῦσα τὰ κακουργήματα θεότης, (παρβλ.) Ἐρινύες. « Ποινὴν τίσαι (ἀνελέσθαι), « Ἡρ. « Ποινὴ δ' οὔτις παιδὸς ἐγίγνετο τεθνηῶτος, « Ἰλ. Ν. « Καὶ μὴν τις τε κατηγήτειο φονῆος ποινήν, ἢ οὗ παιδὸς, ἑδέξατο τεθνηῶτος, « Ἰλ. Δ. « Ὁ μὲν ἔναπαίσεται, οὐ τίνων ποινὰς, ὧν τε ὑμᾶς ἐπεχείρησεν ἀδικεῖν, καὶ ὧν ἐμὲ ἐποίησεν· ἐγὼ δὲ πάλιν ἐκείνῳ δώσω δίκην, ὅτι ὑμῖν φίλος ἐγενόμην, « Ξεν., (παρβλ. Δίκη 4). (καὶ ἐπὶ καλοῦ) « Καμάτων μεγάλων ποινὰν λαχόντα, « Πίνθ. « Δυσθρόου φωνᾶς ποινὰ τίς ἔσται; « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) « Τοιάδ' ἐξ ἐμοῦ ὠφελημένος, κακαῖσι ποιναῖς ταῖς δέ μ' ἐξημείψατο, « Αἰσχλ.

Ποινηλασία (ἡ). κατασίωξις πρὸς ποινήν· τιμωρία, (ὡς οὐσ. τοῦ-

Ποινηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταστρέχω (Καταδιώκω) τινὰ πρὸς ποινὴν (τιμωρίαν) ἢ καθὼς κατέστρεχον αἱ **Ποιναὶ** (Ἐρινύες) τοὺς κακούργους, (συνήθ. πθ.) καταδιώκομαι ὑπὸ τῶν Ἐρινύων, βασανίζομαι ἀπὸ τὴν τύψιν τοῦ ἰδίου συνειδότος, [ἐκ τοῦ

Ποινηλάτης, ου (ὁ) καὶ

Ποινηλάτις, ιδος (ἡ). ὁ καταστρέχων τινὰ, ἐκδικητὴς. « Τύχη —, « Θεοδ. Πρόδρ

Ποινήλατος [ὁ, ἡ]. ὁ ἐλαυνόμενος ὑπὸ τῶν Ποινῶν (τῶν Ἐρινύων), βασανιζόμενος ἀπὸ τὴν τύψιν τοῦ ἰδίου συνειδότος, ἔνοχος κακουργήματος, ἢ 2) ζαλμένος ἀπὸ τὰς **Ποινὰς** (τὰς Ἐρινύας) πρός ποινήν τινος, « Μανια —, « Σχλ., (παρβλ. Θεήλατος).

†Ποίνημα (τὸ), Π. [ποινάομαι]. ποινὴ ἐπιβληθεῖσα, τιμωρία, πρόστιμον.

Ποινήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Ποινητὴρ (ὁ), Π. ὁ λαμβάνων ἢ ἐπιβάλλων ποινήν, τιμωρὸς, ἐκδικητής.

;Ποινήτης, ου (ὁ) καὶ **Ποινῆτις**, ιδος (ἡ), Π. = τῷ

Ποινήτωρ, ορος (ὁ), Π. = **Ποινητήρ**.

Ποίνιμος, η ῆ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος (ἐπιβαλλόμενος) πρὸς ποινήν. « Δίκη (« Ἀθηνᾶ τονίσ)—, « Σοφ., Ἐπιγρ. « Ποίνιμα πάθεα, « Σοφ. Ϗ ὁ λαμβάνων (ἐκ βάλλων) ποινὴν, ἐκδικητής. « Δαίμων (« Ἐρινύς)—, « Σοφ.

Ποινοπαίτις (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν τὴν ποινήν (τὴν τιμωρίαν). « Ποινοπαῖδες, « Αἰσ., αἱ Ἐρινύες.

Ποινουργὸς (ὁ). αὐτουργὸς (ἐκτελεστὴς) τῆς ποινῆς, κολαστὴς, δήμιος.

Ποιολαγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. συλλέγω χόρτα ἢ στάχυα, χιρτολογῶ, σταχολογῶ, [ἐκ τοῦ

Ποιολάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συλλέγων τὴν πόαν (τὰ χόρτα) ἢ τὰ στάχυα, σταχολόγος, δεματολόγος, (ἐπὶ ζ.) ὁ τομπῶν ϗ τρώγων τὰς κορυφὰς τῶν χόρτων. « Ὁ ταὼς, ποιολόγος, « Ἀρχ.

Ποιονόμος (ὁ, ἡ). ὁ νεμόμενος (βόσκων) τὴν πόαν, χορτοφάγος.

;Ποιόνομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόαν (χόρτον) διὰ βοσκὴν, (ἄλλ. διορθ. **Πόνομος**).

Ποιοποιὸς (ὁ, ἡ). ποιότητος ποιητικός.

Ποῖος [†πός], α, ον; ἀντων. Ἐρωτημ. Τί λογῆς; ποιός; « Ποῖον τῶν μύθων ἔειπες; « Ἰλ. Δ. (χωρὶς τοῦ εὐθ.) « Ποῖον ἔειπες; « Ὀδ. Β, τί(λόγον) εἶπες; (ϗ μετὰ τοῦ **Τίς**) « Τἄλλα δ' ὁ ἀνὴρ ποιός τις; « Θκρ. « Ποῖ' ἄττα σὺν εἰκὰς γενναῖν τοὺς τοιούτους; « Πλάτ. « Βουλευομένων ἡμῶν οὐ περὶ τοῦ εἰ ποιητέον τὴν εἰρήνην, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ ποίαν τινὰ, « Δμ (καὶ ἐνάρθρ. παρὰ τοῖς Ἀττ.) « Τὰ ποῖ' ἄττα; « Ξεν. « Τὰ ποῖα ταῦτα; « Εὐρ. « Τὰ χρήματά μοι ἀποδοῦναι κέλευσον· (Β) τὰ ποῖα ταῦτα χρήματα; « Ἀρχφ. ‖. (ἡ θηλ. δοτ.) **Ποίᾳ** (ἐνν. ὁδῷ ἢ μεθόδῳ)ϗ ἐπίρ. ἀντὶ **Πῶς**; πόθεν; « Κοίῃ δὴ κρίνεις Τέλλον εἶναι ὀλβιώτατον; « Ἡρ. 2; Χρον. ἀντὶ Πόσος; ἢ Τίς; « Ποίου χρόνου δὴ ϗ πεπόρθηται πόλις; « Αἰσχλ.

Ποιός, ά, όν. Τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος, τοιαύτης ἢ τοιαύτης ποιότητος (ἰδιότητος), ὠργανωμένος (διατεθειμένος) οὕτως ἢ ἄλλως, (συνήθως μετὰ τοῦ **Τις**) « Δι' ἃ τὰ παιδία τινα εἶναι τῶν δήμων, « Ἀρχ., διότι ἔχει ἰδιαίτερόν τινα χαρακτῆρα (τρόπον τοῦ ζῆν). « Πέλανοι πέμματα εἶναί τινα ποιά, « Ἐτυμλγ. « Τὸ ποιὸν, « Φλεγ., ἡ ποιότης.

†Ποιός (ὁ), Σχλ. ὁ σῖτος, (ἴδε **Ποιά**).

Ποιότης (ἡ), [ποιός]. ἡ ἰδιότης τινὸς πράγματος, (Γαλλ.) **qualité**.

Ποιοτρόπος (ὁ, ἡ), Π. = **Ποιοτρόφος**.

Ποιούντων, γεν. πλθ. τῆς μτχ., ἡ 2; Ἀττ. ἀντὶ **Ποιείτωσαν**, γ'. πλθ. κρστ. τῆς πρς. τοῦ **Ποιέω**.

Ποιοφάγος (ὁ, ἡ), Π. = **Ποηφάγος**.

Ποιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ποιὸν, δίδω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ποιότητα εἴς τι εἴδοποιῶ οὕτως ἢ ἄλλως· (πθ.) λαμβάνω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ποιότητα, (ὀθ.) « **Πεποιωμένος**, η, ον, Ὠργανισμένος οὕτως ἢ ἄλλως.

†Ποιπνυὸς (ὁ). Γλσ. θεράπων (ὑπηρέτης) πρόθυμος, [ἐκ τοῦ

Ποιπνύω, Μ. ύσω, Π. [π·έω]. (κατὰ λέξ.) ἀνασείνω συχνὰ καὶ ὀνατα, σοβαίνω· (ὅθεν συνήθ. κατὰ συνεκδ.) κάμνω τι ὀγλίγωρα, σπεύδω· ὑπηρετῶ ἢ ἀσχολοῦ εἴς τι μὲ πολλὴν προθυμίαν, (παρβλ. Ἐγκονῶ). « Δῶμα κορήσατε πεπνυμέ-

σαι, « Ὀδ. Γ., κάμετε ἐγλίγωρα σαρώσατε. (καὶ προθετ.) » Ἀμφίπολοι δέ ποτ' αὖαν ἐὴν μέτα ποιπνύουσαι, « Ἀπλάν. (ᾗ ἐλλειπτ.) » Ἐμὰν ποιπνῶν χάριν « Πίνδ., προθυμούμενος πρὸς χάριν μοι.

Ποιφύζην, ἐπίρ. Π. [ποιφύσσω], φυσῶντας ἢ σφυρίζοντας δυνατά.

Ποίφυγμα (τό), Π. φύσημα δυνατόν· ἀναπνοὴ ἀσθμαίνοντος· ἀπειλή· φρύαγμα.

Ποίφυξις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ποιφύζεις.

Ποιφύσσω, Μ. ὑξω, Π. [φυσάω], φυσῶ ἢ ἀναπαίνω δυνατά, ἀσθμαίνω· ὁμιλῶ μὲ θυμόν (μὲ ἀγῶνα), πιάνεται ἡ φωνήμα ἀπὸ τὸν θυμόν, φρυάττω· (κατ' ἐκτ.) φρυάζω. » Παιδικὰ ποιφύξεις, « (Σώφρ. παρ') Ἀθ.

Ποιώδης, εος (ὁ, ἡ), πλήρης πόας (χόρτα), χλοώδης, βοτανώδης.

Ποιῴην, Ἀπτ. ἀντὶ Ποιοῖμι, εὐκτ. τοῦ Ποιέω.

Ποιῶς, ἐπίρ. Κατὰ ποιόν τινα τρόπον, οὕτως ἢ ἄλλως.

Ποιωτικὸς [ποιέω], ἡ, όν. Ὁ δίδων εἴς τι (καὶ νλγ. Ὁ ἔχων) ποιότητά τινα.

Πόκα; Δ. ἀντὶ Πότε; καὶ

Ποκα, Δ. ἀντὶ Ποτε, (ἐγκλ.).

Ποκάζω, Μ ἀσω, = Ποκίζω.

Ποκάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πόκος, (ὅθεν τὸ κοιν.) ποκάρι.

Ποκάς, άδος (ἡ), Π. (ἐπιθ.) ἡ ἔχουσα πόκον (μαλλί), μαλλοφόρος. 2) (οὐσ. ἐνν. θρὶξ) τρίχα ἀκτένιστη, (ἦσαν μαλλί).

Πόκας, αἴτ. πλθ. τοῦ (ἀχρ.) Πόκη ἢ Πόξ, = Πόκος, (μόνον εἰς τὴν παροιμιώδη φρ.) » Εἰς ἕνα πόκας, « Ἀρχφ., εἰς τὸ μηδέν, (κατὰ λέξ.) εἰς τοῦ γαϊδάρου τὸ μαλλί.

Ποκίζω, Μ. ίσω. Δουρείω πόκον (μαλλὶ προβάτου). « Τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίζετο; « Θκρ.

Ποκοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πόκον (ὄζαντον μαλλί), ἀκατέργαστος.

Πόκος (ὁ), [πέκω]. μαλλὶ προβάτου (καθὼς τὸ κουρεύουν), ποκάρι.

Ποκιφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (σκεπασμένος ἐκ φύσεως μὲ) πόκον, μαλλοφόρος.

Ποκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ πόκον (μὲ μαλλί, [καὶ κατ' ἐκτ.] μὲ χνοῦδι). « Μῆλον ἔχω πεποκωμένον, « Ἐπιγρ.

Πόλες, δωϊκ. τοῦ Πόλις.

Πολέες, λέων, λέσι ἢ λέσσι, λέας, Π. Ἰων. ἀντὶ Πολλοί, πλθ. τοῦ Πολύς.

Πολεμαδόκος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Πολεμηδόκος.

Πολεμάρχειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πολέμαρχον. » Πολεμάρχειος, στοά, « Ἀθ., τὸ ἄλλ. ||. εἰσ.) **Πολεμάρχειον** (τό), τὸ ἀρχεῖον (ἡ κατοικία) τοῦ πολεμάρχ.

Πολεμαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Διέπω (διευθύνω) τὸν πόλεμον ἢ τὰ τοῦ πολέμα, εἶμαι πολεμάρχης.

Πολεμάρχης, ου (ὁ), = Πολέμαρχος.

Πολεμαρχία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ πολεμάρχου, διοίκησις πολέμου (ἐκστρατείας).

Πολεμαρχικός, ἡ, όν. Ὁ τοῦ πολεμάρχου.

Πολέμαρχος (ὁ). ὁ ἄρχων (ἀρχηγὸς) τοῦ πολέμου, ἀρχιστράτηγος, (Γαλλ.) **maréchal** ἢ **général en chef** (εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ τρίτος τῶν 9 ἀρχόντων (ὄζις, κατ' ἀρχὰς ὑπουργὸς τοῦ πολέμου, περιωρίσθη ἔπειτα εἰς τὸ νὰ δικάζῃ τὰς διαφορὰς τῶν μετοίκων)· (εἰς τὴν Σπάρτ.) ὁ ἀρχηγὸς (διοικητὴς) μιᾶς μόρας (400 ἀνδρ.). » Τοῖς μὲν πολεμάρχοις αὐτὸς (ὁ βασιλεὺς) φράζει τὰ δέον, οἱ δὲ τοῖς λοχαγοῖς, ἐκεῖνοι δὲ τοῖς πεντηκοντάρχοις, οὗτοι δ' αὖτοι τοῖς ἐνωμοτάρχαις, καὶ οὗτοι τῇ ἐνωμοτίᾳ, « Θκ.

Πολεμαστάκος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Πολεμηστόκος.

Πολεμαίω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. καὶ Γρφ. γεν.) Ἔχω (εἶμαι εἰς) πόλεμον μετά τινος· (μτγμ.) ἀντιμάχομαι· φιλονεικῶ· ἐναντιοῦμαι· (μὲ αἰτ.) κάμνω πόλεμον, κτυπῶ, προσβάλλω. » Ἐπολέμησατο πολεμῶν τὰς Ἀθήνας, « Διόδ. » Ἀλλά τί ποτε σύ, ὦ καί, τῷ Σάκᾳ πολεμεῖς; « Ξεν. » Ἀεὶ ὁμολογῶ πολεμεῖν ᾗ διαφέρεσθαι τούτοις, « Δημ. » Πολεμεῖν τῷ πολλῷ χρόνῳ, « Σιμωνίδ., ἀναιρεῖν τὰς ἐκ παλαιοῦ παραδεδεγμένας ἰδέας. » (Ὁ Πυθαγόρας) τοῖς κυάμοις ἐπολέμει, « Ἰάμβλ. » Τίς δύναται πολεμῆσαι μετ' αὐτοῦ, « Γρφ. (καὶ πθ.) » Δύτος μὲν πολεμεῖν ἡμῖν, ὑφ' ἡμῶν δὲ μὴ πολεμεῖσθαι, « Δημ. » Φανερῶς κατὰ θάλατταν ἐπολεμεῖτο ὁ πόλεμος, « Ξεν.

Πολεμηδόκος (ὁ, ἡ), Π. [πολεμ. δέχομαι]. ὁ μένων (ἀντέχων) εἰς τὸν πόλεμον, πολεμικός.

Πολεμήϊος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Πολεμικὸς ἢ (σπν.) Πολέμιος, ἐχθρικός.

Πολεμηστέος (χωρὶς Μ.). Ἔχω ἐρεσχηλιάθεσιν. Ἐπιθυμῶ) νὰ πολεμήσω.

Πολεμητέον καὶ (πλθ.) **Πολεμητέα**, θετ. τοῦ Πολεμέω.

Πολεμητήριον (τό). μέρος ἁρμόδιον διὰ πόλεμον, ἁρμητήριον πολέμου.

Πολεμητόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τίκτων (γεννῶν, προξενῶν) τὸν πόλεμον. » Γείτονας ἀντιβίους πολεμητόκους ὠάλισε φήμη, « Νόνν.

Πολεμήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Πολεμιστής.

Πολεμίζω, Μ. ίσω καὶ (Δ.) ἴξω, Π. ἀντὶ Πολεμῶ.

Πολεμικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸν πόλεμον. » Ἀνὴρ καὶ πολεμικὸς καὶ φιλοπόλεμος ἐσχάτως, « Ξεν. » Οἵ τε ὑβρισταὶ ἵπποι ἐκτεμνόμενοι, τοῦ μὲν δάκνειν ᾗ ὑβρίζειν ἀποπαύονται, πολεμικοὶ δὲ εὐθὲν ἧσσον γίγνονται, « αὐτ. » Ἡ πολεμικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ τοῦ πολέμου. » Τὸ πολεμικὸν σημαίνειν, « Πλθ., τὸ σημεῖον τῆς μάχης. » Τὰ πολεμικὰ (ἐνν. ἔργα), « τὰ ἀναγόμενα εἰς τὸν πόλεμον. » Ἀγαθοὶ τὰ πολεμικά, « Ξεν. 2) ἐχθρικός, πολέμιος, ἐχθρὸς.

Πολεμικῶς, ἐπίρ. Μὲ πολεμικὴν διάθεσιν. » Πολεμικῶς ἔχω, « Ἀξ., ἔχω διάθεσιν διὰ πόλεμον. (καὶ μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) « Π. ἔχω τινί ἢ πρός τινα, « Ἀξ., τὸν ἀντιμάχομαι, εἶμαι ἐχθρὸς τινος.

Πολέμιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἐχθρόν, ἐχθρικός. » Φρικτοὶ πολέμιοι, « Ἡρ., οἱ σημαίνοντες τὸν ἐρχομὸν τοῦ ἐχθροῦ. » Πολεμία (ἐνν. γῆ ἢ χώρα), « ὁ τόπος τοῦ ἐχθροῦ. » Θρεψώμεθα ἐκ τῆς πολεμίας, « Ξεν. » Πρεσβείας ἀποπεμπεσθαι καὶ φιλίας καὶ πολεμίας, « Ξεν. » Φοίνιξ πολέμια ταυταγί, « Ἀρχφ. 2) (μὲ δοτ. ἢ γεν.) ὁ πολεμῶν, ἐχθρὸς· ἐναντίος (μτγμ.) βλαπτικός. » Κεἰ ταῦτα λέγεις μοι εἶναι πολεμιώτατα; « Ἡρ. (καὶ γεν.) » Τυφὼς θεῶν πολέμιος, « Πίνδ. » Τοὺς αὐτὸς αὐτοῦ πολεμίους οὐκ ἐῶ θάπτειν, « Σοφ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) « Πολέμιον τὰ φυτὸν (πάγανον) ταῖς νυμφαις, « Πλ. » Τὸ ἕλκιον ταῖς θριξὶ πολεμιώτατον, « αὐτ. (ᾗ τρπ.) » Μνήμης πολέμιον, « Ακ., φθείρει (ἀδυνατίζει) τὸ μνημονικόν. » Ὕπνοι μαθήμασι πολέμιοι, « Πλάτ. (ᾗ χωρὶς πτ.) » Τὴν ἐρωσίθην ἔχειν πολέμιον, « Θερρ. (καὶ ὡς ἁπλ. οὐσ.) » Πολέμιος. « Ἀξ., ὁ ἐχθρός » Πειρώμενος διδάσκειν, ὡς συμφέρει αὐτοῖς φίλους εἶναι μᾶλλον, ἢ πολεμίους, « Ξεν. » Ἐπὶ τοὺς αὐτοὺς πολεμίους μὴ στρατεύειν, « Πλ. ᾗ (σκν.) — Πολεμικός. » Ἀλκιμος τὰ πολέμια, « Ἡρ.

Πολεμιστά, κλητ. ἡ δωϊκ. τοῦ Πολεμιστής.

Πολεμιστά, ᾶς (ὁ). Αἰολ. ἀντὶ Πολεμιστής.

Πολεμιστέον καὶ (πλθ.) **Πολεμιστέα**, θετ. τοῦ Πολεμίζω, (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολεμητέον, -έα).

Πολεμιστήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Πολεμιστής, (ὅπ.

Πολεμιστήριος, ος ἡ α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς πολεμιστήν, πολεμιστοῦ ἴδιος, πολεμικός. » Ἵππος —, » Ξεν. » Πολεμιστήριον (ὄργανον ἢ μηχάνημα), « τὸ χρησιμεῦον εἰς τὸν πόλεμον. » Πολεμιστήρια ἅρματα, « Ξεν., τὰ ὁπλοφορεῖα (καὶ ἐνν. τοῦ οὐσ.) » Πόσους δρόμους ἐλᾷ τὰ πολεμιστήρια; « Ἀρχφ.

Πολεμιστής, οῦ (ὁ). ὁ πολεμῶν, στρατιώτης· πολεμικός. » Ἵππος —, « Θκρ. » Τὸν Μιθριδάτην ἐκεῖνον τὸν μέγαν πολεμιστήν, « Γαλ.

Πολεμίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Πολεμιστής, (εἰς τὸν Αἰσχλ. [Χοηφ. 42ᾗ] κακῶς ἀνακατέστη ὑπὸ τοῦ Τουρνεβίου ἀντὶ Λεμιστρίας, τὸ ὁποῖον εἶν' ᾗλεμιστρίας).

Πολεμιστής, ῆος (ἡ), = Πολεμική. » Νεὼς —, « Ζῆ.

Πολεμίως, ἐπίρ. Ὡς πολέμιος, ἐχθρικῶς

Πολεμοβόκος (ὁ, ἡ), Π. — Πολεμηδόκος.

Πολεμοκέλαδος (ὁ, ἡ), Π. [π. κέλαδος] ὁ ἀγαπῶν (συνειθισμένος εἰς) τὸν κρότον (ἀλαλαγμὸν, θόρυβον) τοῦ πολέμου, πολεμικός.

Πολεμόκλονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων κλόνον (θόρυβον) πολέμου, πολεμικός.

Πολεμόκραντος (ὁ, ἡ), Π. [π. κραίνω]. ὁ τελειόνων (ἀποφασίζων) τὸν πολεμον, (Γαλλ.) **decisif**.

Πολεμονδε, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Εἰς πόλεμον

Πολεμοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (διεγείρω) πόλεμον, γίνομαι αἴτιος πολέμου· (μεθ.) βάλλω τινὰ εἰς πόλεμον (εἰς ἔχθραν) μετά τινος. » Δεύκιον δὲ αὐτοὺς πολεμοποιεῖν εἰς ἀλλήλους, « Ἀπκ., [ἐκ τοῦ

Πολεμοποιός (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (διεγείρων) πόλεμον, αἴτιος πολέμου.

Πόλεμος (ὁ), [πάλλω, παλῶ, πολεμίζω], ἔρις μεταξὺ δύο ἢ ᾗ πλειοτέρων ἐθνῶν, (Γαλλ.) **guerre**, (Τουρκ.) σεφέρ. » Ἡ Πελοποννησιακὸς πόλεμος, « ὁ μεταξὺ Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων. » Δεσπικὸς πόλεμος, « Ἀθ., ὁ κατὰ τῶν ἀποστατησάντων δούλων. (καὶ μὲ γεν.) » Ὁ τῶν

ἀζήνητῶν πόλεμος, « ὁ κατ' (ἢ ὑπ') αὐτῶν. « Χαλεποὶ γὰρ πόλιμοι ἀθελεῶν, « Ἀρχ. « Τὰ πρὸς (περί, κατά) τὸν πόλεμον, « Λξ., τὰ ἀπαιτούμενα διά, αἱ ἑτοιμασίαι τοῦ, (ἐν γέν. περιφρ.) ὁ πόλεμος, « Ἀνδρα τὰ κατὰ τὸν πολεμον λαμπρὸν, « Αἰσχ. 2) (ἀρχ. καὶ Π.) συμπλοκὴ μεταξὺ δύο στρατευμάτων, μάχη, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. παραλλ.) « Πόλεμον τε μάχην τε, « Ὅμ. « Πολέμοιο συνεστάότος καὶ αὖτῆς, « αὐτ.

Πολεμοστόλιστος (ὁ, ἡ). πολεμικῶς ἐστολισμένος, ἁρματωμένος (ἑτοιμασμένος) διὰ τὸν πόλεμον.

Πολεμοτροφέω-ῶ, Μ. ἥσω. Τρέφω (Ἐκτοφάλπω) τὸν πόλεμον.

Πολεμοφθόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φθείρων (ἀφανίζων, καταστρέφων) διὰ τοῦ πολέμου.

Πολεμόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολεμικὸν φρόνημα (χαρακτῆρα), φιλοπόλεμος.

Πολεμοχαρής, οῦς (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων εἰς τοὺς πολέμους, φιλοπόλεμος, (Νικ. Χων.).

Πολεμοχαρτος (ὁ, ἡ). = Πολεμοχαρής.

Πολεμόω-ῶ, Μ. ωσω. Διεγείρω (Περιπλέκω) τινὰ εἰς πόλεμον κατά τινος, πολεμοποιῶ, ἐγείρω.

Πολεμώνιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (Δσκρ. Δ'. 8).

Πολέοιν, γεν. καὶ δοτ. τοῦ Πόλις.

Πολέος, Ε. Ἰων. ἀντὶ Πολλοῦ, γεν. τοῦ Πολύς.

Πολέσκετο, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐπολεῖτο, γ'. ἐν. παρ. τοῦ πθ. ἡμσ. παρτ. τοῦ Πολέω.

Πόλεως, Π. ἀντὶ Πόλεως, γεν. τοῦ Πόλις.

Πολεύω, Μ. εύσω καὶ

Πολέω-ῶ, Μ. ἥσω, Π. [πέλω, πόλος]. στρέφω, περιστρέφω. « Γᾶν ἀμφὶς πολεύων, « Σοφ. — Στρέφων τὴν γῆν, ὀργώνων. 2) (μσ. ἡ ἐλλ. μὲ ἐπίρ. ἡ δοτ. ἢ αἰτ. ἢ μόνην ἡ προθετ.) συχνάζω (διστρίβω) πουθενά· (μτφ.) καταγίνομαι εἴς τι, (ἐν γέν.) περιπολῶ, ἀναστρέφομαι. « Τί σὺ τῇδε πολεῖς; « Εὐρ. « Νῆφον Αἴαντος πολεῖ, « Αἰσχλ. « Ἰθάκης κατὰ ἄστυ πολεύειν, « Ὀδ. Κ. (καὶ μτφ.) « Πολεύομαι περὶ τὴν ὑπόθεσιν, « Δξ.

Πολέων, Π. Ἰων. ἀντὶ Πολλῶν, γεν. πλθ. τοῦ Πολύς.

Πόλεων, γεν. καὶ

Πολέων, γεν. καὶ δοτ. δυϊκ. ᾧ

Πόληες, Π. Ἰων. ἀντὶ Πόλεις, ἀνμς. πλθ. τοῦ Πόλις.

Πόλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πολέω, γύρισμα, τριγύρισμα.

Πολήων, Π. Ἰων. ἀντὶ Πόλεων, γεν. τοῦ Πολις.

Πολιά (ἡ), Ζ. Πολιός.

Πολιαίνομαι, Μ. ανθήσομαι. Γίνομαι πολιός, ἀσπρίζουν ἡ τρίχες μου· (μτφ. ἐπὶ θαλάσ.) ἀφρίζω. « Θαλάσσης πολιαινομένης πνεύματι λάβρῳ, « Αἰσχλ.

Πολιάδη (ἡ). μύρον ἀπὸ τὰ ἄνθη τοῦ φυτοῦ πολίου.

Πολιανομέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι=

Πολιάνομος (ὁ, ἡ), [πόλις, νέμω]. προεστὼς (διοικητὴς ἢ δήμαρχος) πόλεως, (Γαλλ.) bourgmestre.

Πολιάοχος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Πολιοῦχος.

Πολιαρχέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι=

Πολιάρχης, ου (ὁ), = Πολίαρχος.

Πολιαρχία (ἡ), τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ πολιάρχου.

Πολιαρχικός, ἡ, όν. Ὁ τοῦ πολιάρχου.

Πολιαρχος (ὁ). ἄρχων (ἀρχηγὸς, διοικητὴς) πολεως.

Πολιάς, άδος (ἡ). ἡ προστάτις τῆς πόλεως (ἰδιαιτ. τῶν Ἀθηνῶν), πολιοῦχος, (ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς).

Πόλιας, Π. ἀντὶ Πόλεις, αἰτ. πλθ. τοῦ Πολις.

Πολιατᾶν, Δ. ἀντὶ Πολιητῶν, γεν. πλθ. τοῦ Πολιήτης.

†Πολιάχος (ὁ, ά), Ἐπιγρ. ἀντὶ Πολιοῦχος. (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Πολιάοχος).

Πολίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πόλις, πολίχνιον.

Πολίεσι, Δ. καὶ Πολίεσσι, Π. ἀντὶ Πόλεσι, δοτ. πλθ. τοῦ Πολις.

Πολιεύς, έως (ὁ). ὁ προστάτης τῆς πόλεως (ἰδιαιτ. τῶν Ἀθηνῶν), πολιοῦχος, (ἐπιθ. τοῦ Διός).

Πολίζω, Μ. ίσω. Κτίζω (Συνοικίζω) πόλιν, (ἐν γέν.) οἰκιοδομῶ, κτίζω. « Τεῖχος πολίσσαμεν, « Ἰλ. Η. « Πολίζει τὸ χωρίον, « Ξεν., τειχίζει, κτίζει πόλιν ἐπ' αὐτοῦ, (καὶ πδ.) « Ποταμὸς Χοάσπης, ἐπ' ᾧ Σοῦσα πόλις πεπόλισται, « Ἡρ.

Πολιή (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πολιά.

Πολιήοχος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πολιοῦχος.

Πολιήτης, ου (ὁ) καὶ **Πολιῆτις**, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Πολίτης, -ῖτις.

Πολιήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Πολίτης.

Πόλινδε, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Εἰς τὴν πόλιν.

Πολισειδὴς, ές (ὁ, ἡ). πολιὸς τὸ εἶδος

Πολιοθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολιὰς τρίχας (ἄσπρα μαλλιά).

Πολιοκάρηνος, ον (ὁ) καὶ **Πολιόκρανος** (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολιὰν κεφαλὴν (κόρσην), γέρων μὲ ἄσπρα μαλλιά.

Πολιοκρόταφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολιὰς τρίχας περὶ τοὺς κροτάφους. « Γέρων —, « Ὅμ. « Γῆρας πολιοκρόταφον, « Βακχυλ.

Πολιον (τὸ), εἶδος φυτοῦ βαρυόσμου (Τεύκριον ἢ Χαμαικυπάρισσος). « Ἔστι δὲ θαμνίον καρποῦ πλῆρες, ἔχον κεφάλιον ἐπ' ἄκρου κορυμβοειδὲς μικρὸν ὡς πολιὸν τρίχα, « Δσκρ.

Πολιοπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολιοὺς πλοκάμους (ἄσπρα μαλλιά, ἄσπραις πλεξίδαις).

Πολιοπώγων, ωνος (ὁ). ὁ ἔχων πολιὸν πώγωνα, Ψαρογένης.

Πολιορκέω-ῶ [πόλις, ἔργω, ἔρκος], Μ. ήσω καὶ πθ. ήσομαι καὶ ηθήσομαι. Περικλείω (Περικυκλόνω) μὲ στρατεύματα πόλιν ἵνα τὴν βιάσω νὰ παραδοθῇ· (ἐν γέν.) ζώνω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· (μτφορ.) στενοχωρῶ, καταθλίβω. « Πολιορκῶν αὐτὸν ἐν Ἄσσῳ, « Ξεν. (καὶ πθ.) « Πολιορκήσεται ἔκ τε γῆς ἢ ἐκ θαλάσσης ταῖς ναυσὶν ἀποκεκλεισμένος, « Θκ. (ἢ μτφορ.) « Ἐκὼν τὸ σῶμα πᾶσι τοῖς τοιούτοις πολιορκοῦμαι, « Ξεν.

Πολιόρκησις, εως (ἡ), = Πολιορκία.

Πολιορκητέος, α, ον, θετ. τοῦ Πολιορκέω.

Πολιορκητήριος, α, ον, = Πολιορκητικός.

Πολιορκητής, οῦ (ὁ). ὁ πολιορκῶν (χωριεύων διὰ πολιορκίας πόλεις).

Πολιορκητικός, ή, όν (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ δυνάμενος εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς πολιορκίαν. « Πολιορκητικὰ (ἐνν. βιβλία), συγγράμματα περὶ τῆς τέχνης τοῦ πολιορκεῖν.

Πολιορκία (ἡ). τὸ πολιορκεῖν, ἡ διὰ φραγμάτων περικύκλωσις πόλεως, (Ἰταλ.) μπλόκο· (μτφορ.) στενοχώρησις, τυραννία. « Ἐξέστρεψε τοὺς οἴκους, ὕβρει καὶ πολιορκίᾳ τῶν ἐπιστατούντων, « Πλ.

Πολιὸς [πελιός], ά ή ός, όν. Ἀσπρόμαυρος, μελανόλευκος, ψαρός, γαίβος (κυρ.) πολιάτριχος, γέρων· (συνηθ.) παλαιός. « Σίδηρος (« Λύκος) —, « Ὅμ. « Γρῖπας πολιὰς, « Ἡσ. « Γρίπας πολιὰς, « Ἰλ. Χ. (ἢ χωρὶς τοῦ ὑπ.) « Φύονται δὲ καὶ νέαις πολιαὶ, παρ' ἡλικίαν, « Πίνδ. « Πολιῶν ἔσχες τὸν πώγωνα μερῶν, « Φοιν. « Ἅμα ταῖς πολιαῖς κατοικοῦσα, « Ἀρχ., ὅταν ἄρχιζαν ν' ἀσπρίζουν τὰ μαλλιά τα (νὰ γηράσκῃ). « Πολιὸς γέρων, « Ἐπιγρ., ὁ πολὺς, παλαιός. « Πολιὰ γαστήρ, « Πίνδ., γερουσική. (καὶ ἀπολύτ.) « Ἡ πολιὰ (ἐνν. ἡλικία), « Λξ., ἡ γεροντική, τὸ γῆρας. (καὶ οὐδ.) « Τὸ πολιὸν, « Λξ. « Ὦ παῖ νικῶν πολιὰν ἀσπίδα, « Θμς. 2) (κατ' ἔκτ.) ἄσπρος, κατάσπρος· (μτμ. καὶ συνηθ.) λαμπρός, διαυγὴς· αἴθριος. « Λύκος (« Σίδηρος) —, « Ὅμ., Ἡσ. « Πολιῆς (« Πολιοῦ) ἁλὸς, « Ὅμ. « Πολιὸν ἔαρ, « Ἡσ. « Πολιοῦ δι' ἤέρος, « Ἀπλλν.

Πολιὸς, Ἰων. ἀντὶ Πόλεως, γεν. τοῦ Πολις.

Πολιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πολιοῦ, ἡ λευκότης τῶν μαλλιῶν σου γέροντος, (συνηθ.) ἡ γεροντικὴ ἡλικία.

Πολιοτρίχος (ὁ, ἡ), = Πολιόθριξ.

Πολιοῦχος (ὁ, ἡ). [πόλις, ἔχω]. (κυρ. θεὸς) προστάτης πόλεως. « Βασιλεὺς —, « Ὀπτ. « Λαὸς —, « Αἰσχλ.

†Πολιοφάγος (ὁ). γέρων πολυφάγος.

Πολιοφυλακέω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολιτοφυλακέω.

Πολιόφυλλον (τὸ). φύλλον τοῦ φυτοῦ πολίου.

Πολιόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν (πολιὸν) χέρμα ἢ χρῶμα, ἄσπρος. « Κύκνος —, « Εὐρ.

Πολιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὑάμνω τι ἢ τινὰ πολιὸν (συνήθ. πθ.) γίνομαι πολιὸς, ἀσπρίζω (ἀπὸ τὴν ἡλικίαν) ἢ τρίχες μου.

Πολιπορθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πορθῶν (κυριεύων καὶ λεηλατῶν) τὰς πόλεις, κατακτητής.

Πολιῤῥάϊστης, ου (ὁ), Π. [π. ῥαίω]. ὁ φθείρων (ἀφανίζων) τὰς πόλεις, πορθητὴς πόλεων.

Πόλις, Ἰων. ἀντὶ Πόλιας = Πόλεις, αἰτ. πλθ. τοῦ

Πόλις [πέλω, πόλος], εως (ἡ). συνοικία πλήθους ἀνθρώπων (κυρ. περιτειχισμένη), (κοιν.) πόλι, πολιτεία. « Ἡ πόλις ἀντὶ τοῦ πόλις εἶναι φρούριον κατέστη, « Θκ. « Ἐπὶ Κέκροπος καὶ τῶν πρώτων βασιλέων ἡ Ἀττικὴ ἐς θήσεα ἀεὶ κατὰ πόλεις ᾠκεῖτο... Θησεὺς δὲ καταλύσας τῶν ἄλλων πόλεων τά τε βουλευτήρια καὶ τὰς ἀρχὰς, ἐς τὴν νῦν πόλιν εἶσαν ξυνῴκισε πάντας, « Θκ. « Ἡ ἄνω (ἢ « Ἄκρα) πολις (ἢ ἁπλ.) « Πόλις, « ἡ ἀκρό-

πολις [κυρ. τῶν Ἀθην.], τό (ἄλλ.) Ἀς.· «Τὸ δὲ πρὸ τούτου [πρὸ τοῦ Θησέως] ἡ ἀκρόπολις ἦν πόλις· καλεῖται δέ, διὰ τὴν παλαιὰν ταύτῃ κατοίκησιν, καὶ ἡ ἀκρόπολις μέχρι τοῦδε ἔτι ὑπ' Ἀθηναίων πόλις,» Θκ. (ὀθ.) «Στῆλας στῆσαι .. ἐν Ἀθήναις ἐν πόλει,» αὐτ. «Ἐδόκει μοι ἡ θεὸς ἐκ πόλεως ἐλθεῖν,» Ἀρρ. «Τὰς γὰρ ἀκροπόλεις ἐπεικῶς οἱ τότε πόλεις ὠνόμαζον,» Πλ. 2) τόπος, χώρα, ἐπικράτεια (πόλεως), ἐπαρχία. «Ἔξοδοι Ἀθήναις ἐστὶ τῆς γείτων πόλις,» Εὐρ. 3) τὸ σύστημα τῶν πολιτῶν· ἡ διοίκησις πόλεως (κυρ. δημοκρατουμένης), ὁ δῆμος· ἡ πατρὶς (Γαλλ.) l'état. «Πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες,» Ὅμ. «Πολις οὖκ ἐσθ' ἥτις ἀνδρὸς ἔσθ' ἑνός,» Εὐρ. «Ἡ τῶν Ῥωμαίων πόλις,» Ἀξ., ἡ αὐτοκρατορία. «Τὰ τῆς πόλεως,» Ἀξ., τὰ πολιτικὰ [πράγματα]. «Ὑπὲρ τῆς πόλεως μαχόμενος,» Ἀξ., ὑπὲρ πατρίδος.

4) τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου, (Γαλλ.) **droit de cité**. «Πόλεως αὐτῷ μετέδωκε,» Ἀξ., τὸν ἐπολιτογράφησε.

Πόλισμα (τό), [πολίζω], μικρὰ πόλις, κωμόπολις, (ἁπλ.) πολις. «Βαβυλῶνι, πολίσμα δυσμαχώτατον καὶ ἰσχυρώτατον,» Ἡρ. «Ἀφίκοντο ἐς Πρασιάς, τῆς Λακωνικῆς πόλισμα ἐπιθαλάσσιον,» Θκ. «Κατὰ μικρὰ πολίσματα ᾠκίσθη,» Ἡρ.

Πολισμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ προηγ., μικρὸν πόλισμα, πολίγνιον.

Πολισμός (ὁ), [πολίζω], κτίσις (συνοικισμός) πόλεως.

Πολίσσαμεν, Π. ἀντὶ Ἐπολίσαμεν, ἀπλῆθ. πρσ. τοῦ ἀφ. ά, τοῦ Πολίζω.

Πολισσονόμος (ὁ, ἡ), Π. (παρεξ.) ὁ νέμων (διεπῶν) τὰς πόλεις. «Ἀρχὴ —,» Αἰσχλ.

2) (προπαροξ.) ὁ κατὰ τοὺς νόμους τῆς πόλεως. «Βιοτὴ —,» αὐτ., ἡ ἐννομημένη πολιτεία.

Πολισσοῦς (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τὴν πόλιν ἢ τὰς πόλεις.

Πολισσοῦχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολιοῦχος.

Πολιστής [πολίζω], οῦ (ὁ). κτίστης (συνοικιστής, θεμελιωτής) πόλεως.

Πολιταγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πρόσταγμαι πόλεως· ὡς -

Πολιτάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων (πρῶτος) τῶν πολιτῶν, πρεσβεύων (δημογέρων ἢ δεσπότης) πόλεως.

Πολίταρχος (ὁ), «Πολιτάρχης.

Πολιτεία (ἡ), τὸ πολιτεύειν ἢ πολιτεύεσθαι, ἡ θέσις (ἡ κατάστασις, τὰ δικαιώματα) τοῦ πολίτου· ἡ διαγωγὴ πολιτικοῦ ἀνδρός, ὁ πολιτικὸς βίος, τὸ εἶδος τῆς διοικήσεως [τὸ πολιτικὸν σύστημα] πόλεως· ἡ ἔθνους αὐτονόμου. «Καθὰ καὶ φασι τρεῖς εἶναι πολιτείας, μοναρχίαν καὶ ὀλιγαρχίαν καὶ δημοκρατίαν,» Πλ. «Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων] πολιτεία, ἐ Ξεν. «Ἔοικατε τυραννίδι μᾶλλον ἢ πολιτείαις ἡδόμενοι,» αὐτ. «Στασιάζουσι τὰς πόλεις διὰ τὸ τὰ πολιτείας κινηθῆναι,» αὐτ. «Ὅλως ἀπιστοι ταῖς πολιτείαις ἡ τυραννίς,» Ἀμ. «Πολιτείαν διδόναι [«Πολιτείας μεταδιδόναι] τινί,» Ἀξ., πολιτογραφεῖν, (Γαλλ.) **donner droit de cité**. «Ἀποδοῦναι τὴν Κλεοφῶντος πολιτείαν,» Αἰσχ. 2) ἡ ἐν ὁπωσδήποτε πόλει διαμονὴ (ἁπλ. ἀντιδιαγωγή, (καὶ ἰδιαιτ.) ἡ ἐνάρετος. «Οὐδαμῶς ἀσφαλῆ σωτῆρα ἐσομένην τὴν ἐν τῇ Βοιωτίᾳ πολιτείαν,» Πλθ. «Μοναδικὴν πολιτείαν μετιέναι,» Ζων. «Θαύματα δὲ καὶ σημεῖα χωρὶς πολιτείας οὐκ ἔσχυσε πρὸς τὰ πρόθυρα χειραγωγῆσαι ἐκεῖνα,» Χρσ. 3) (μτγν.) κακτοποίησις πολεως, (ὀθ. τὸ Γαλλ.) **police**. «Τοῦ δὲ ἐπάρχου πολιτείαν ἐν τῷ θεάτρῳ ποιοῦντος,» Σκρτ.

Πολίτευμα (τό), «Πολιτεία. «Τῶν πολιτευμάτων τὸ μέν, ἀριστοκρατικόν· τὸ δέ, βασιλικόν,» Πλθ. «Ἡμῶν τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει,» Γρ. 2) ἔργον πολιτικοῦ ἀνδρός, πρᾶξις πολιτική. «Οὐ λέγω τοὺς δημοτικούς, ἀλλὰ τοῖς πράγμασι καὶ τοῖς πολιτεύμασι γνωσκομένους,» Δμ. «Ἐν μὲν τοίνυν τοῦτο τοιοῦτο πολίτευμα τούτου· ἕτερον δέ..,» αὐτ.

Πολιτευτέον, θετ. τοῦ Πολιτεύομαι.

[Πολιτευτής, οῦ (ὁ). ὁ πολιτεύων (κράττων τὰ τῆς πόλεως πράγματα], πολιτικὸς (Γαλλ.) **homme d'état, fonctionnaire**.

Πολιτεύω, Μ. εὔσω. (στν. μτθτ.) Κάμνω τινὰ πολίτην, πολιτογραφῶ, (Διόδ.).

2) (συνήθ. ἀμτθ. ἡμσ.) εἰμαι (ζῶ, πράττω ὡς) ἐλεύθερος πολίτης· (μτγν. ἐν γέν.) διάγω, ζῶ οὕτως ἢ ἄλλως· (ἰδιαιτ. μσ.) πράττω τὰ τῆς πόλεως, εἶμαι εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα [εἰς δημοσίων θέσιν]· ἔχω (ἀκολουθῶ) τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον πολιτικὸν σύστημα, φέρομαι ὡς πολιτικὸς ἄνθρωπος οὕτως ἢ ἄλλως. «Τοὺς οὔτοι ἀκλήρους πολιτεύοντας, ἐνθάδε κεκτημένους, πλουσίους ὀφθῆν,» Ξεν. «Ἐλευθέρως τὰ πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύομεν,» Θκ. «Κακῶς ἔς τε σφᾶς αὐτοὺς ἢ τοὺς ξυμμάχους ἐπολίτευσαν,» αὐτ. (καὶ μσ.) «Εἵλοντο μετὰ τῶν κατελθόντων πολιτεύεσθαι μᾶλλον ἢ μετὰ τῶν τριάκοντα,» Λσ. «Ἄριστος οὗτος ἐν αὐτοῖς πολιτεύεται,» Αἰσχ. «Πάντα τὰ καινὰ ὑπέρω πεπολίτευμαι,» Δμ. «Μὴ ἐπιτρέπετε τοῖς πρεσβυτέροσιν ὑμῶν κακῶς πολιτεύεσθαι, ἀλλ' ἐπιτιμᾶτε,» αὐτ. «Οὔ πω γὰρ ἐγὼ ἐπολιτευόμην τότε,» αὐτ. «Πάνθ' ὅσα ἐπολιτευσάμην [ἢ πεπολίτευμαι],» αὐτ. «Ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν πεπολίτευσαι πάντα, ἐγὼ δ' ὑπὲρ τῆς πατρίδος,» αὐτ. «Ἀξίως τοῦ εὐαγγελίου πολιτεύεσθε,» Γ'ρφ. (καὶ ἀορ.) «Ἐγὼ πάσῃ συνειδήσει ἀγαθῇ πεπολίτευμαι τῷ Θεῷ,» αὐτ. (καὶ πρὸς ἀπορ.) «Πολιτευσάμενος ἐκ πολλοῦ ἀνύποπτος αὐτῷ γενέσθαι,» Ἐπιφ. Σίωνος. (ᾠ πθ.) «Εὖ πεπολιτευμένη πολις,» Πλάτ. (καὶ κατὰ μτχ.) «Τὰ πεπολιτευμένα [τινί],» Ἰσαρ., αἱ πολιτικαὶ πράξεις [τὰ πολιτεύματα] του.

Πολιτηίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πολιτεία.

Πολίτης, ου (ὁ). κάτοικος πόλεως, μέλος τῆς πολιτείας, (Γαλλ.) **citoyen**. 2) συμπολίτης. «Ἡμεῖς ὄντες πολῖται μου,» Πλάτ. «Ἀρτεμισίαν δὲ τὴν Ἡροδότου πολῖτιν,» Ιλ. [καὶ ἐπὶ ἀψυχ.] «Ὦ φάμαθοι πολιήτιδος ἀκτῆς,» Εὐρ. ‖ «Θεοὶ πολῖται,» Αἰσχλ., οἱ πολιοῦχοι.

Πολιτίζω, Μ. ίσω, «Πολιτεύω.

Πολιτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πόλιν (εἰς τοὺς πολίτας) ἢ εἰς πολίτην, ὁ ἀσχολούμενος ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὴν διοίκησιν τῆς πολιτείας (Γαλλ. **homme d'état**) ἢ εἰς τὸ νὰ ἐλκύῃ πρὸς ἑαυτὸν τοὺς συμπολίτας του, ἀφωσιωμένος εἰς τὰ συμφέροντά των, δημοτικὸς· καμωμένος ἵνα ζῇ εἰς πόλιν, ἢ μετ' ἄλλων, κοινωνικὸς· (ὀθ.) κομψὸς, εὐγενικὸς, [κοινωνικὸς, (Γαλλ.) **civil, poli**, (παρὰ Λατινικός. «Ἄνθρωπος στρατιωτικώτερος ἢ πολιτικώτερος,» Ἀξ. «Ψῦσει μέν ἐστιν ἄνθρωπος ζῶον πολιτικόν,» Ἀρστ. «Τὰ μὲν τῶν ζώων πολιτικά, τὰ δὲ σποραδικά ἐστι . . . πολιτικὰ δὲ ὧν ἕν τι ἐκ κοινῶν γίνεται πάντων τὸ ἔργον· ὅπερ ὡ ποιεῖ πάντα τὰ ἀγελαῖα· ἔστι δὲ τοιοῦτον ἄνθρωπος, μέλιττα κτλ.,» αὐτ. «Πολιτικὸν κάνθαρον,» Ξεν., τὸ ἰδιωτικόν. «Λόγος πολιτικὸς,» Λογγ., ὁ περὶ πολιτικῶν (δημοσίων) πραγμάτων ἢ μέρος ἀνάλογον. «Ὀνόματα πολιτικά,» Ἰσοκρ., τὰ κοινά, τὰ ἐν χρήσει, (τὰ ὁπωσδήποτε προλαβόντα ὠνόμασε) τεταγμένα, (ἢ παρακατιὼν ἀντιτάττει τοῖς ξένοις ἢ μεταφορικοῖς). «Ἔστι δὲ τὴν φράσιν (ἡ Θεμίστιος) σαφὴς καὶ ἀπέριττος, ἢ λέξεσι πολιτικαῖς, καὶ εἰς τὸ σεμνόν τι ἐπικλινούσαις χρώμενος,» Φώτ. «Πολιτικοί,» Ἀξ., οἱ ἀσχολούμενοι εἰς τὰ [ἢ δημηγοροῦντες ὡς ῥήτορες περὶ τῶν] τῆς πόλεως πραγμ. «Πολιτικὴ (ἐπιζήμη), «Πλάτ., ἡ ἔχουσα ἀντικείμενον «Τὰ πολιτικὰ (ἐνν. πράγματα),» (Θκ. Η', 81) τὰ τῆς πολεως, τὰ δημόσια. «Πράττειν τὰ πολιτικά,» Ξεν. «Πολιτικὰ (ἐνν. βιβλία), «σύγγραμμα περὶ πολιτικῆς (περὶ πολιτειῶν). «Τὸ πολιτικόν,» Ἡρ., ὁ ὀργανισμὸς τῆς πολιτείας ἢ τὸ σῶμα τῶν πολιτῶν, οἱ πολῖται, ἢ στράτευμα συγκροτούμενον ἀπὸ πολίτας. «Τό τε τῶν ξυμμάχων στράτευμα, καὶ τὸ πολιτικὸν,» Ξεν.

Πολιτικῶς, ἐπίρ. Μὲ πολιτικὸν τρόπον, καθὼς ἀνήκει εἰς πολίτην ἢ εἰς πολιτικὸν ἄνδρα· πρὸς τὸ συμφέρον τῶν πολιτῶν· (ἐνίοτε) μὲ πολιτικὴν, μὲ εὐγένειαν, (Γαλλ.) **poliment**. «Ὀ- ἔχειν, «Ἰσοκρ., φρονεῖν ἢ πράττειν. «Οἱ τὰ κατὰ τὰς χρονογραφίας πολιτικῶς εἰς τοὺς τείχους ὑπομνηματιζόμενοι,» Πλθ., ἁπλῶς, καινοτεχνικῶς, αὐτοσχεδίως. «Πολιτικώτερον ἢ στρατηγικώτερον ὑπὲρ τῶν παρόντων ἐβουλεύσατο,» αὐτ. «Οἱ μὲν ἀρχαῖοι πολιτικῶς ἐποίουν λέγοντας· οἱ δὲ νῦν, ῥητορικῶς,» Ἀρστ.

Πολῖτις, ίδος (ἡ), θηλ τοῦ Πολίτης.

Πολιτισμὸς (ὁ), τὸ πολιτεύειν ἢ πολιτεύεσθαι, ἢ περὶ τὰ πολιτικὰ ἀσχολία. «Τὸν πολιτισμὸν ἐκτοπίζων [ὁ Ἀρκεσίλας] ἐν Ἀκαδημίᾳ διετριβε,» Ἀρστ.

Πολιτογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (κάμνω) πολίτην τινὰ, τὸν καταγράφω εἰς τὴν σειρὰν τῶν πολιτῶν.

Πολιτογραφία (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ., καταγραφὴ τινος εἰς τὸν σειρὰν τῶν πολιτῶν.

†Πολιτοκάπηλος (ὁ), ὁ καπηλεύων (ἐμπορευόμενος, πρεβίδιον) τὰ συμφέροντα τῶν συμπολιτῶν του.

Πολιτοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Δημοκοπέω, θηρεύω μὲ χαμερπῆ μέσα τὴν εὔνοιαν τῶν πολιτῶν, πολιτεύομαι ὡς δημοκόπος. 2) χλευάζω (κωμῳδῶ) τοὺς συμπολίτας μου.

†Πολιτοκοπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., = Δημοκοπία, [ἐκ τοῦ

†Πολιτοκόπος (ὁ, ἡ), = Δημοκόπος.

Πολιτοφθορος (ὁ, ἡ), ὁ φθείρων τὴν πόλιν ἢ τοὺς πολίτας, φθορεὺς (λυμεὼν) τῆς πολιτείας.

Πολιτοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φρουρῶ (Φυλάττω) τοὺς πολίτας ὡς πολιτοφύλαξ. 2) κάθημαι κλεισμένος εἰς (δὲν ἐβγαίνω ἔξω ἀπὸ) τὴν πόλιν. «Τὰ τειχήρη καὶ πολιτοφυλακήσοντα (κατὰ δεόρθωτι πολιτοφυλακῆς ὄντα) πρὸς τὰ τοιαῦτα οὐδὲν δεῖ συντετάχθαι, » Τακτ.

Πολιτοφυλακία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ πολιτοφύλακος.

Πολιτοφύλαξ, ακος (ὁ), φύλαξ (φρουρὸς) τῶν πολιτῶν. ‖. « Πολιτοφύλακες (ὠνομάζοντο εἰς τὴν Λάρισαν) οἱ πρῶτοι ἄρχοντες τῆς πολιτείας.

Πολίχνη (ἡ) ᾗ συνηθές.

Πολίχνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πόλις, μικρὰ πόλις.

Πολιώδης, εος (ὁ, ἡ). πολιὸς τὸ εἶδος, πολίνων εἰς τὸ πολιόν, ἀρχινῶν νὰ ἀσπρίζῃ.

Πολίωμα (τὸ), πολιὸν τρίχωμα.

Πολίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πολιόω, ἄσπρισμα τῶν μαλλιῶν (ἀπὸ τὴν ἡλικίαν).

Πολλά, πλθ. οὐδ. τοῦ Πολύς.

†Πολλαγόρασος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγοράζων (ψωνίζων) πολλὰ, (ὁ Πλδ. κακίζει δικαίως τὴν λέξιν ὡς φαύλην).

Πολλάδι, Π. Ἰων. ἀντὶ =

Πολλάκις, ἐπίρ. Πολλαῖς φοραῖς· συχνάκις. «Ἔρωτι πολλάκι τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται, » Θκρ. « Πολλάκις τεθνάναι μᾶλλον ἢ ζῆν, » Πλάτ. φρ. ὑπερβ. (καὶ γεν.) « Πολλάκις τοῦ μηνός, » Ξεν. (ᾗ πρὸς ἐπίθ. ποσότ.) «Τὴν οὐσίαν πολλάκις τοσαύτην ἐποίησε, » Πλάτ., ἐπολλαπλασίασε. 2) = Πολλαχῶς, κατὰ πολλοὺς τρόπους, (Δημ. περὶ Στεφ.). 3) [μετὰ τὰ ὑποθετ. μόρ. Εἰ, Ἂν, Μὴ κτλ.] ἀντὶ Τυχόν, καθ' ὑπόθεσιν, « Μὴ πολλάκις ἢ αὐτὸς κτλ., » Θκ. « Σκεψώμεθα εἰ γένοιτο πολλάκις, ἢ . . διάξει εὐγαλῆ, » Ἄρρφ.

Πολλαπλασιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι πολλαπλάσιον, αὐξάνω πολλαπλασίως

Πολλαπλασίασις, εως (ἡ) ᾗ

Πολλαπλασιασμὸς (ὁ), τὸ πολλαπλασιάζειν ἢ πολλαπλασιάζεσθαι, ἢ ἐπὶ τὸ πολλαπλοῦν αὔξησις, πλῆθυσμός.

†Πολλαπλασιεπιμερής, ές (ὁ, ἡ). πολλαπλασίως ἐπιμερής.

†Πολλαπλασιεπιμόριος (ὁ, ἡ). πολλαπλασίως ἐπιμόριος.

Πολλαπλασιόνως, ἐπίρ. = Πολλαπλασίως.

Πολλαπλάσιος, α ἢ ος, ον. Πολλάκις (Πολλαῖς φοραῖς ἄλλος) τόσος (μὲ γεν.) πολὺ μεγαλήτερος ἢ περισσότερος. « Ὄνες πολλαπλάσιοι τῶν ἐναντίων, » Θκ. (καὶ ἐπιφερ. τοῦ Ἥ) « Πολλαπλάσια λαβόντες παρ' αὐτοῦ, ἢ ὅσα παρὰ πάντων τῶν ἄλλων κτῶνται, » Ξεν (ᾗ ὅστ. φρς.) « Νέας πλήθει τε πολλαπλασίας καὶ ἄμεινον πλωούσας, » Ἡρ. (ᾗ χωρὶς πτ.) « Στρατιᾶς τε ἐόντα πολλαπλασίης ἠγεμόνα, ᾗ νεῶν πολὺ πλεύνων, » αὐτ. « Πολλαπλάσιόν τι ποιεῖν, » Λξ.. = Πολλαπλασιάζειν. ‖. (τὸ οὐδ.) Πολλαπλάσιον καὶ (πλθ.) Πολλαπλάσια, ἐπίρ. ἀντὶ Πολλαπλασίως. «Πολλαπλάσια μὲν εὐφραίνεται, πολὺ δὲ μείω τὰ λυπηρὰ ἔχει, » Ξεν.

Πολλαπλασιότης (ἡ). τὸ νὰ ᾖ τι πολλαπλάσιον.

Πολλαπλασιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Πολλαπλασιάζω.

Πολλαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ), = Πολλαπλάσιος.

Πολλαπλασίως, ἐπίρ. Κατὰ πολλαπλάσιον τρόπον, πολὺ περισσότερον.

Πολλαπλασιωσις, εως (ἡ), = Πολλαπλασίασις.

Πολλαπλήσιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Πολλαπλάσιος.

Πολλαπλόος-οῦς, ῆ-ῆ, όον-οῦν, = Πολλαπλάσιος· (μεταφορ.) ποικίλος τὸ ἦθος, πολύτροπος, (ἀντιθ. τῷ Ἁπλοῦς).

Πολλαπλῶς, ἐπίρ. Κατὰ πολλοὺς τρόπους.

Πολλαχῇ, ἐπίρ. Εἰς πολλὰ μέρη, πολλαχοῦ. 2) κατὰ πολλοὺς τρόπους, πολλαχῶς. 3) πολλάκις, πολλαῖς φοραῖς.

Πολλαχόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ πολλὰ μέρη. « Πολλαὶ πολλαχόθεν περιεστήκεσαν πολέων ἐπιφοραί, »

Πολλαχόθι ἐπίρ. = Πολλαχοῦ.

Πολλαχόσε, ἐπίρ. Εἰς πολλὰ μέρη (ἐπὶ κινήσ.). «Εἰς Αἴγυπτον πλεύσαντες καὶ ἄλλοσε πολλαχόσε, » Πλάτ. (καὶ γεν. διαιρετ.) «Πολλαχόσε τῆς Ἀρκαδίας ἐμβαλόντες, » Ξεν.

Πολλαχοῦ, ἐπίρ. Εἰς πολλὰ μέρη (ἐπὶ στάσ.)· (μτγν.) εἰς πολλὰς περιστάσεις. « Οἷον καὶ Ὅμηρος πολλαχοῦ λέγει, » Πλάτ. «Πολλαχοῦ πολλοῦ ἄξιος τῆς στρατηγίας ἐγένετο, » Ξεν,

Πολλαχῶς, ἐπίρ. Κατὰ πολλοὺς τρόπους, πολλῶν λογῶν, πολυτρόπως. « Οὐχ ἑνὶ τρόπῳ τέθωκε δίκην λαβεῖν, ἀλλὰ πολλαχῶς, » Δημ. « Τὰ τοιαῦτα πολλαχῶς λέγεται. » Στρβ.

†Πολληπλήσιος, η, ον, Ἰων. (ἀμφ.) ἀντὶ Πολλαπλάσιος.

Πολλοδικάκις, ἐπίρ. Κωμ. πολλάκις δέκα, πολλαπλασίως δεκάκις, (ἐν γέν.) πολλάκις.

Πολλός, ή, όν, Ἰων. Π. ἀντὶ Πολύς, (ὅθ. ‖. τὸ οὐδ.) Πολλόν, ἐπίρ. ἀντὶ Πολύ.

Πολλοσταῖος, α, ον, Ὁ εἷς πολὺ (πολλοστόν) διάστημα καιροῦ ῥθάνων ποιηθεὶς ἢ πραττόμενος τι. « Καὶ μὴν εἶναί γε πολλοστεῖος ἀποτρέχω, » Εὔβουλ.

Πολλοστημόριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτελῶν πολλοστὸν μέρος τοῦ ὅλου (περιεχόμενος πολλάκις εἰς αὐτόν). ‖. (οὐσ.) « Πολλοστημόριον, » τὸ πολλοστὸν (τὸ ἐλάχιστον) μέρος τοῦ ὅλου.

Πολλοστὸς [πολλός], ἡ, όν. Εἷς ἐκ πολλῶν· (ὅθ. μεταφορ.) σμικρὸς, ποταπὸς· ἐλάχιστος. « Πολλοστὸς ὢν Συρακοσίων καὶ τῷ γένει καὶ τῇ ὄψει κτλ., » Ἰσαρ. « Τὰ πολλοστὰ σκληρότητι, » Πλάτ., πολλὰ ὀλιγώτερον σκληρά. « Τὰς πολλοστὰς ἡδονὰς, » αὐτ., τὰς ἐλαχίστας. ‖ (τὸ οὐδ.) «Πολλοστὸν, » τὸ ἐλάχιστον μέρος, τὸ πολλοστημόριον. «Οὐδὲ πολλοστὸν μέρος τῶν ὄντων δυνατὸν ἐγένετο ἀνθρώπῳ ἐπίστασθαι, » Ξεν. 2) (ἐνίοτε καὶ μάλιστα ἐπὶ χρόνου) ἀντὶ Πολύς. «Πολλοστῷ χρόνῳ, » Ἀρχφ., μετὰ παρέλευσιν καιροῦ. (καὶ τρπ.) «Ἀνὴρ πολλοστὸς ἔργοις, » Γοργ., μόγις ᾗ πολὺς διὰ τὰ κατορθώματά του, ἐπίσημος, (παρβλ. πλεῖστος).

Πολλοστῶς, ἐπίρ. Κατὰ πολλοστὸν (ἐλάχιστον ἢ καινὸν) τρόπον.

Πολλότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πολλοῦ, πολλὴ ποσότης.

Πολλοῦ, γεν. τοῦ Πολύς.

Πολογραφία (ἡ). περιγραφὴ τοῦ πόλου (τοῦ οὐρανοῦ), οὐρανογραφία.

Πόλος (ὁ), [κέλω, πολέω]. ὁ ἄξων (le pivot) περὶ τὸν ὁπ. στρέφεται τι, (ὅθ. εἰς τὸν Ξεν. Οἰκον. III', 8) τὸ κέντρον τοῦ ἀλωνοῦ ὅπου εἶν' ἐμπηγμένον τὸ ξύλον πέριξ τοῦ ὁπ. στοιφάνται δεμένα τὰ ἅλογα· (ἑκατ.) ὁ ἄξων (l'orbite) πλανήτου· (συνήθ.) τὸ βόρειον καὶ νότιον σημεῖον τοῦ οὐρανοῦ σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ ἀντίστοιχα σημεῖα τῆς γῆς· (ᾗ κατ' ἐξοχ.) ὁ πολικὸς ἀστὴρ, (κοιν.) ἡ πούλε α-ικατ' ἐκτ.) ἡ γτίνη (καὶ ἰδιαιτ.) ἡ οὐράνιος σφαῖρα (τῆς ὁπ. ἀπομίμημα ἔφερον ἐπὶ κεφαλῆς τὰ ἀγάλματα τῆς Τύχης, τῆς Ἥβης καὶ τῆς Ἀφροδίτης)· (ἐν γέν.) ὁ οὐρανὸς (ἐνίοτε, γλιακὸν ὡροσκόπιον ἢ ἁπλῶς ἄλλ.) ἀστρονομικόν τι ὄργανον πρὸς κανονισμὸν τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους· (εἰς τὸν ὁμόδ.) ἡ ἄκρα τοῦ ἄξονος τῆς ἀμάξης καὶ τὰ ἐξέχοντα ἀπ' αὐτοῦ σιδηρᾶ πτερὰ ἐπὶ τῶν ὁπ. ἐστηρίζετο τὸ κιβώτιόν της, (Γαλλ.) le ressort· (Γλσ.) ἡ καρυφὴ τῆς κεφαλῆς.

Πολτάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Πολταρίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ·

Πολτίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πολτος.

Πολτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω πολτον (κουρκοῦτε κτλ.).

Πολτός (ὁ). εἶδος ζωμοῦ, ἁλευριὰ, κουρκοῦτε ἢ παπάρα. « Ἐκ τοῦ ῥιμνου ὁ πολτὸς γίγνεται, » Δοκρ. « Ἀρτοποιηθεῖσα (ἡ κέγχρος) ἢ ὥσπερ πολτὸς σκευασθεῖσα, » αὐτ.

Πολτώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πολτοῦ, ὅμοιος μὲ πολτόν.

Πολύ, οὐδ. τοῦ Πολύς.

Πολυάγαθος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἀγαθὸς, ἀγαθώτατος.

Πολυαγάπητος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἀγαπητὸς (ἀγαπημένος).

Πολυάγκιστρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀσπαστὸν μὲ) πολλὰ ἀγκίστρια. «Πολυάγκιστροις ὁρμῇσιν, » Ὀππ. ‖. (οὐσ.) Πολυάγκιστρον (τό). « Ἀρχ. βόλια ἢ ὕφασμα (ὁρμίοις) μὲ πολλὰ ἀγκιστρια, (κοιν.) παραγάδι.

Πολυαγρὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πιάνων πολλὴν

ἄγραν (πολὺ κυνῆγε) ἡ (ἡ) κάμνων πολλὰ λάφυρα.
Πολυαγρία (ἡ), τὸ νὰ πάνῃ τις πολὺ κυνῆγι (νὰ ἤνε-
Πολύαγρος (ὁ, ἡ), = Πολυαγρής.
Πολυάγρυπνος (ὁ, ἡ). πολὺ (πολλὰ) ἄγρυπνος.
Πολυαδελφία (ἡ), τὸ νὰ ἤνέ τις-
Πολυάδελφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ἀδελφούς.
Πολυαής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἄημι]. ὁ φυσῶν πολὺ (δυνατά).
Πολύαθλος (ὁ, ἡ). ὁ λαβὼν πολλὰ ἆθλα (βραβεῖα), νικήσας εἰς πολλοὺς ἄθλους (ἀγῶνας)· (μετ.) ὑποφέρων πολλοὺς κόπους (πολλὰ βάσανα), πολυπαθής. οἷὼδ ὁ πολύαθλος,« Γμν. Ἐκκλ.
Πολύαιγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς αἶγας (πλῆθος αἰγῶν).
†Πολυαΐκης (ὁ, ἡ), ἀθμ. ἀντὶ Πολυαΐξ, (κυρ. γεν. τοῦ Πολυαΐξ).
Πολυαίματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺ αἷμα, αἱματώδης.
Πολυαιμέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἔχω πολὺ αἷμα, εἶμαι πολύαιμος.
Πολυαιμία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Πολύαιμος καὶ Π.
Πολυαίμων, ονος (ὁ, ἡ), = Πολυαίματος.
Πολυαίνετος ἢ Πολύαινος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυαινέτας, αἰνούμενος (ἐπαινούμενος) παρὰ πάντων, περίφημος.
‡Πολύαιξ, αιγος (ὁ, ἡ), = Πολύαιγος.
Πολυαΐξ, ϊκος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἀΐσσω]. ὁ ἔχων (ἀπαιτῶν) πολλὰς κινήσεις, πολύμαχθος, πολυτάραχος. « Πόλεμος—, « Ὅμ. 2) (συνεκδ.) ἀντὶ Πολυμάχητος. « Λόγος—, « Σχλ. Κύρ.
Πολυάκανθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἀκάνθας, γεμάτος ἀγκάθια. || (οὐσ. θηλ.) εἶδος φυτοῦ (ἀγριάγκαθον).
Πολυαλγής, ἐος (ὁ, ἡ), πολὺ ἀλγεινὸς (ὀδυνηρός), πολυώδυνος.
Πολυάλγητος (ὁ, ἡ). ὁ πολλοὺς πόνους ὑποφέρων (αἰσθανόμενος), περίλυπος.
Πολυαλθής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἀλθαίνω] ὁ πολλὰ ἐπέρων (ἐκτύων).
Πολυαλθής [π. ἄλθω], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ κάθη θεραπεύων, ἰατρικώτατος.
Πολυαλφής, ἐος (ὁ, ἡ), Π ὁ πολλὴν τιμὴν εὑρὼν [ἄλφω], πολύτιμος.
Πολυάλωτος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων πολλὰ ἅλφιτα (πολὺ ἀλεύρι). « Κριθὴ—, « Θηρ.
†Πολυαμάρτητος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἁμαρτίας, πλήρης ἁμαρτιῶν.
Πολύαμμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν ἄμμον, πολλὰ ἀμμώδης.
Πολυάμπελος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἀμπέλους, κατάφυτος ἀπὸ ἀμπέλια.
Πολυαναγνωσία (ἡ). ἀναγνωσις πολλῶν βιβλίων καὶ ἡ ἐκ τούτου πολυμάθεια.
Πολυανάλωτος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ ἀναλίσκων, πολυδάπανος.
Πολυανδρέω-ῶ καὶ (μ.) «έομαι-οῦμαι. Ἔχω (Κατοικοῦμαι ἀπὸ) πλῆθος ἀνδρῶν, εἶμαι πολυάνθρωπος.
Πολυανδρία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ [τόπος] τις πολύανδρος, πολυανθρωπία.
Πολυάνδριον (τὸ). μέρος ὅπου εἶνε (συναγμένοι) πολλοὶ ἄνθρωποι (συνήθ.) νεκροταφεῖον, κοιμητήριον.
Πολύανδρος (ὁ, ἡ). [τόπος] ἔχων πλῆθος κατοίκων, πολυάνθρωπος· (γυνὴ) ἔχουσα ἢ λαβοῦσα πολλοὺς ἄνδρας
Πολυανθέα καὶ Πολυάνθεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Πολυανθής.
Πολυάνθεμος καὶ
Πολυανθής, ἐος καὶ
Πολύανθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) πολλὰ ἄνθη (κυρ. καὶ μτγν.), πλήρης ἀνθέων.
Πολυανθραξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ἄνθρακας, πλήρης ἀνθράκων.
Πολυανθρωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι πολυάνθρωπος.
‡Πολυανθρωπησία (ἡ], ἀμφ. ἀντὶ
Πολυανθρωπία (ἡ). πλῆθος ἀνθρώπων (κατοίκων).
Πολυάνθρωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κατοικούμενος ἀπὸ) πλῆθος ἀνθρώπων.
Πολυάντυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. [κολλ. ἄντυξ]. ὁ ἔχων μεγάλην (ἐκτεταμένην) περιφέρειαν.
Πολυάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύανδρος.
Πολυάρατος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἀράομαι]. πολύευκτος, πολυπόθητος.
Πολυάργυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ περιέχων πολὺν ἄργυρον, πλούσιος.
Πολυάρητος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Πολυάρατος.
Πολυάριθμος (ὁ, ἡ). πολὺς τὸν ἀριθμόν, (Γαλλ.) nombreux.
Πολυαρχής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς πολλοὺς ἢ πρὸς πολλὰ ἀρχῶν (ἐξαρχῶν) ἢ ἐπὶ πολὺ διαρκῶν, (ἐν γέν.) μέγας. ἄρθονος.
Πολύαρχυς, υος (ὁ, ἡ). ὅπου ἀπαιτοῦνται πολλαὶ ἄρκυς (πολλὰ δίκτυα). « Ἄγρα—, « Αξ.
Πολυαρκῶς, ἐπίρ. Πολλὰ ἐπαρκῶς, ἀφθόνως, ἀφειδῶς.
Πολυάρματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ἅρματα (πολεμικὰ ἁμάξια).
Πολυαρμονίης (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν ἁρμονίαν, μελῳδικώτατος.
Πολύαρνι, Π. ἀντὶ Πολύαρνφ, δοτ. τοῦ
Πολύαρνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς καὶ πολλὰς ἄρνας, πολυπρόβατος, (ἐν γέν.) πολυκτήμων, πλούσιος.
Πολυάρουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἀρούρας (ἀγροὺς γεωργημένους), πλούσιος εἰς γαῖας (εἰς χωράφια).
Πολυάρυτος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος μὲ πολλὰ ἀρτύματα (καρυκεύματα).
Πολυαρχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διευκολύνομαι ὑπὸ πολλῶν.
Πολυαρχία (ἡ). τὸ νὰ ἄρχουν (νὰ ἐξουσιάζουν) πολλοί, (ἀντιθ. τῷ Μοναρχία, [ἐκ τοῦ
Πολύαρχος (ὁ, ἡ). ὅπου ἄρχουν (ἐξουσιάζουν) πολλοί, (εὔρ. κυρ. μόνον εἰς τὸ οὐδ.) « Τὸ πολύαρχον, « Γρηγ., ἀντὶ Ἡ πολυαρχία. « Ἴσον γὰρ ἐμοὶ τὸ πολύαρχον καὶ τὸ πάμπαν ἄναρχον, « αὐτ. 2 ὁ ἔχων (πηγάζων ἀπὸ) πολλὰς ἀρχάς.
Πολυάστερος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύαστρος.
Πολυαστράγαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ἀστραγάλους (κόμβους). « Μαστίξ—, « Ἐπιγρ.
Πολύαστρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ἄστρα, κατάστερος.
Πολυάσχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἀσχολίας, πολλὰ ἐνασχολημένος.
Πολυαυγής, ἐος (ὁ, ἡ). πολλὰ φωτεινὸς, λαμπρότατος.
Πολυαύλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. [π. αὔλαξ], ὁ ἔχων πολλὴν (ἄφθονον) γῆν, ἐκτεταμένος, εὐρύχωρος.
Πολυαυξής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ αὐξάνων ἢ αὐξήσας, μέγας, ἰσχυρός.
Πολυαύχενος καὶ
Πολυαύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χυδαῖον (ἱερὸν) αὐχένα (λαιμόν) ἢ πολλοὺς αὐχένας. « Ἕδρα—, « Ἐπιγρ.
†Πολυαφορμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἀφορμὰς (ressources), πολύτροπος, πολυμήχανος.
Πολυαχής, ἐος (ὁ, ἡ), Δ ἀντὶ Πολυηχής.
Πολυάχητος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Πολυήχητος.
Πολυαχθής, ἐος (ὁ, ἡ). πολλὰ βαρὺς (ἐπαχθὴς), ὀχληρότατος.
Πολυάχυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ἄχυρα (σκύβαλα, πίτυρα).
‡Πολυβάθιστος (ὁ, ἡ], ἀμφ. ἀντὶ Πολύβατος.
†Πολυβαθής, ἐος (ὁ, ἡ). πολλὰ βαθύς, βαθύτατος.
‡Πολυβάρβαρος (ὁ, ἡ). πολλὰ βάρβαρος, βαρβαρώτατος.
‡Πολυβάτειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς βάτους (βατοφυτείας).
Πολυβατος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου πολλοὶ περιεπάτησαν, πολλὰ βατός (τετριμμένος).
Πολυβαφής, ἐος (ὁ, ἡ). πολλαῖς φοραῖς βεβαμμένος, ἢ πολλὰ (μὲ δυνατὰ ἢ πολυποίκιλα χρώματα) βαμμένος.
†Πολυβέλεμνος (ὁ, ἡ). κτυπητικὸς ἢ ὠπλισμένος μὲ πολλὰ βέλη (βελεμνα).
Πολυβενθής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [π. βένθος]. πολλὰ βαθύς, ἀγχιβαθής.
†Πολυβήματος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων πολλὰ βήματα ἢ (;) ἔχων πολλῶν βημάτων ἔκτασιν, ταχὺς ἢ μέγας. (γραμ. ἐξήγ. τοῦ Πολύσκαρθμος).
Πολύβιβλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων, συγχρωτούμενος ἀπὸ) πολλὰ βιβλία, πολύτομος.
†Πολύβιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν ζωτικὴν δύναμιν, (Γαλλ.) vivace. 2) ὁ ἔχων πολὺν βίον (πολλὴν περιουσίαν) ἢ πολλοὺς βιοποριστικοὺς τρόπους. 3) (Γραμ.) πολλὰ βίαιος, (ὡς ἐξήγ. τοῦ Ἀβιος).
Πολυβλαβής, ἐος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἐκβλαβὴς ἢ εἰς πολλὰς βλάβας ὑποκείμενος, εὐκολόβλαπτος.
Πολυβλαστία (ἡ), τὸ ἀνῳρ. οὐσ. τοῦ-
Πολυβλαστής, ἐος (ὁ, ἡ), ὁ ἐβγάλλων πολλὰ βλαστάρια, ἔχων πολλὴν φυτικὴν γονιμότητα.
Πολυβλαστία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μεγάλη γονιμότης (ὁρμὴ πρὸς βλάστησιν) φυτοῦ.
Πολυβλέφαρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ βλέφαρα, (συνεκδ.) πολυόμματος.
Πολυβοειος, α ἢ ος, ον, Π. ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλὰς βοείας (πολλὰ βυρσοτόμαρα), (ὡσὰν Ἑπτὰ καὶ παρόμ. Ἐκατόμβοιος).

;Πολυβεηεία (ἡ), = ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιβοησία, [ἐκ τοῦ
†Πολυβόητος (ὁ, ἡ). περίφημος, περιβόητος, (Συγ. ἐξήγ. τοῦ Πολυάχητος).
Πολυβόλος (ὁ, ἡ), ὁ ῥίπτων (σφενδονίζων) πολλὰ βέλη, = Καταπέλτης—, = Πολ. Βίθυντ.
Πολυβόρος (ὁ, ἡ), πολλὰ βορὸς (vorace), πελωσάγος.
Πολύβοσκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βόσκων (τρέφων) πολλὰ ὄντα. = Γαῖα—, = Πίνδ., (παρβλ. Πολυβότειρα).
Πολυβότειρα (ἡ), Π. ἡ βόσκουσα (τρέφουσα) πολλὰ ὄντα. = Ἀθὼν —, = Ὅμ., (ὡς θηλ. τοῦ
;Πολυβοτήρ (ὁ), Ἄγρ. ἀντὶ
Πολύβοτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βόσκων (τρέφων) πολλὰ βοτὰ (ὄντα).
Πολύβοτρυς, υος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πολλοὺς βότρυς, πολυστάφυλος.
Πολύβουλος (ὁ, ἡ), Π. πλήρης βουλῆς (φρονήσεως, κρίσεως), πολλὰ στοχαστικὸς (φρόνιμος).
Πολυβούτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς βόας ἢ πολλὰ βοσκήματα, [ἐν γέν.] πολυθρέμμων, πλούσιος.
Πολύβρομος (ὁ, ἡ), Π. [π. βρέμω] ὁ κάμνων μέγαν κρότον (κτύπον), βυΐζων δυνατά, (Γραμμτ. ἐξήγ. τοῦ) Λέβρομος.
Πολύβροχος (ὁ, ἡ), πολλὰ βρεμμένος, μαιμεχεμμένος). 2) Π. συγκείμενος ἀπὸ πολλοὺς βρόχους (πολλαῖς θηλειαῖς), πολύπλοκος.
Πολυβρώματος (ὁ, ἡ), ὁ ἐκ πολλῶν βρωμάτων συγκείμενος, (Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ) Πάνθοινος.
Πολυβρωσία (ἡ), = Πολυφαγία.
Πολύβρωτος (ὁ, ἡ), Π. καταφαγωμένος.
;Πολύβυθος (ὁ, ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Πολυβενθής.
Πολύβυρσος (ὁ, ἡ), συγκείμενος ἀπὸ πολλὰς βύρσας, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ) Πολυῤῥίνας.
Πολυβώλαξ, ακος καὶ
Πολύβωλος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. γῆ) ἡ ἔχουσα πολλὰς (μεγάλας) βώλους, λεπαρὰ, εὔφορος, (ἄλλ.) Ἐρίβωλος.
Πολύβωμος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πολλοὺς βωμούς.
Πολυβώτα, Δ. ἀντὶ Πολυβούτου, γεν. τοῦ Πολυβούτης.
Πολυγαθής, έος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Πολυγηθής.
Πολυγαλακτος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πολὺ γάλα.
Πολύγαλον (τό), εἶδος χόρτου τὸ ὁποῖον τρώγοντα τὰ ζῶα κάμνουν πολὺ γάλα.
Πολυγαμεω-ῶ, Μ. ήσω. Νυμφεύομαι πολλὰς γυναῖκας ἢ (ἐπὶ γυναικ.) Ὑπανδρεύομαι πολλοὺς ἄνδρας, [ῶθ.
Πολυγαμία (ἡ), ἡ συνήθεια τοῦ λαμβάνειν (συγχρόνως ἢ ἐκ διαδοχῆς) πολλὰς γυναῖκας.
‖Πολύγαμος (ὁ, ἡ), ὁ λαβὼν ἢ λαμβάνων εἰς γάμον πολλὰς γυναῖκας (ἐπὶ γυν.) ἢ ὑπανδρευθεῖσα πολλοὺς ἄνδρας.
‖Πολύγελος καὶ
; Πολυγέλως, ωτος (ὁ, ἡ), Σχλ. ὁ ἀγαπῶν πολλὰ τὰ γελοῖα (τοὺς ἀστείσμους, τὰ παιγνίδια).
†Πολ. γένειος (ὁ), ὁ ἔχων πολλὰ γένεια.
Πολυγενής, έος (ὁ, ἡ), πολλῶν (διαφόρων) γενῶν. 2) πολλὰ γόνιμος (;).
Πολυγηθής, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. γῆθος], ὁ περιζήνων πολλὴν χαρὰν, πολλὰ χαρμόσυνος· (ἐνίοτε κθ.) πολλὰ χαρούμενος.
;Πολύγηθυς (ὁ, ἡ), Π. = Πολυγηθής.
Πολυγήρας (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πολύγηρως.
Πολυγηρία (ἡ), πολὺ (βαθὺ, ἔσχατον) γῆρας, [ἐκ τοῦ
Πολύγηρως, ω (ὁ, ἡ), πολλὰ γέρων.
Πολυγλαγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυγάλακτος.
Πολύγλευκος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (παράγων) πολὺ γλεῦκος (πολὺν μοῦστον).
Πολύγληνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυεμματος (κυρ. καὶ μετνμ. ἐπὶ ὀκτύου).
Πολυγλωφής, έος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) πολλὰ γλυπτὰ πλουμίδια.
Πολύγλωσσος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἢ ὁμιλῶν ἢ γραμμένος εἰς πολλὰς γλώσσας· συγκροτούμενος ἀπὸ διάφορα ἔθνη, παιμιγής. = Φωνὴ —, = Σαφ., πολύφωνος. = ἀρὼς—, = αὐτ., ἡ ἐν Δωδώνῃ.
Πολυγλώχιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰς γλωχῖνας (αἰχμὰς, ἀκίδας).
Πολύγναμπτος (ὁ, ἡ), Π. [π. γνάμπτω], πολλὰ γυριστὸς ἢ σγουρὸς (ἑλικοειδής). = Λαβύρινθος—, = Πίνδ. = Σέλινον—, = Θκρ.
Πολυγνωμόνως, ἐπίῤῥ. Πολλὰ γνωστικὰ (στοχαστικὰ), μὲ πολλὴν φρόντιδα.
†Πολυγνωμοσύνη (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις.
Πολυγνώμων, ονος (ὁ, ἡ), ὁ πολλὰ γιγνώσκων (ἐπιστάμενος), πολυμαθής, ἢ 2) πολλὰ γνωστικὸς (στοχαστικὸς, φρόνιμος). 3) ὁ ἔχων πολλὰς γνώμας (ἀλλάζων συχνὰ γνώμην), παλίμβουλος, ἄστατος. 4) ὁ ἀναφέρων πολλὰ γνωμικά.
;Πολυγνώριστος (ὁ, ἡ), πολλὰ γνωστὸς ἢ εὐκολογνώριστος.
†Πολύγνωστος καὶ
Πολύγνωτος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ἢ εἰς πολλοὺς γνωστὸς, ἐπιστήμος.
Πολύγομφος, καὶ
Πολυγόμφωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνηρμοσμένος μὲ πολλοὺς γόμφους, [ἀντὶ (στερεᾶ) συνδεδεμένος.
Πολυγόνατος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πολλοὺς κόμπους (πολλὰ γόνατα). ‖. (οὐσ.) Πολυγόνατον, εἶδος φυτ., (Γαλλ.) sceau de Salomon, (παρβλ. Πολύγονον).
Πολυγονέω-ῶ [πολύγονος], Μ. ήσω. Γεννῶ πολλὰ, γεννοβολῶ, (μτ.) αὐξάνω.
Πολυγονία (ἡ), πολλὴ (μεγάλη) γονιμότης, [ἐκ τοῦ Πολύγονος].
Πολυγονοειδές, έος (τό), εἶδος φυτ. ἰατρ. (Ἑλλ.) βλημαστὶς Αἰγυπτία.
Πολύγονος (ὁ, ἡ), ὁ πολλὰ γεννῶν (γεννοβολῶν), πολλὰ γόνιμος. = Οὕτω γὲ πολύγονον (ὁ λαγώς), ὥστε τὰ μὲν τέτρωται, τὰ δὲ τίκτει, τὰ δὲ κύει, = Ξεν. ‖. (οὐσ.) Πολύγονον, εἶδ. φυτ., (Γαλλ.) renouée, (ἴσ.) = Πολυγόνατον.
Πολύγουνος (ὁ, ἡ), Π. = Πολυγόνατος. = Ὀνωνις—, = Νικ. (ὅπου φέρεται ἐσφαλμ. Πολύγωνος).
Πολυγράμματος (ὁ, ἡ), πολλὰ γραμματισμένος. 2) (Κωμ.) ἀντὶ Στιγματίας (Ἀριστοφ. πυρὶ Πλουτ. ἐν Περιαλεῖ, καθὼς καὶ ὁ Πλαῦτος εἶπέ που: Literatus).
Πολύγραμμος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἢ συγκεκιμένος ἀπὸ πολλὰς γραμμάς.
†Πολύγραος (ὁ, ἡ), [π. γράω], = Πολυφάγος.
Πολυγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Συγγράφω) πολλὰ, εἶμαι πολυγράφος.
Πολυγραφία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις.
Πολυγράφος (ὁ, ἡ), ὁ γράφων (συγγράφων) πολλὰ ἢ περὶ πολλῶν ἀντικειμένων.
Πολυγύμναστος (ὁ, ἡ), πολλὰ (πολὺν καιρὸν ἢ εἰς πολλὰ) γυμναζόμενος.
Πολυγύναικος, γεν. τοῦ Πολυγύνης.
Πολυγύναιος καὶ
Πολυγύνης, ου ἡ αικος (ὁ), ὁ ἔχων πολλὰς γυναῖκας.
Πολυγύρευτος (ὁ, ἡ), ὁ πολλὰ γυρεύων (περιφερόμενος κἠδε κἀκεῖσε).
Πολύγυρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλοὺς γύρους. = Ἔρχησις—, = Χρσ., Οὐρὰ ταώνου,= Π. Σιλευτ.
Πολυγώνιος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων πολλὰς γωνίας.
Πολυγωνοειδής, έος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πολυγώνου.
Πολύγωνος (ὁ, ἡ), = Πολυγώνιος. ‖. (οὐσ.) Πολύγωνον, σχῆμα γεωμετρ. 2) (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πολύγονος.
Πολυδάηρ, ερος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα πολλοὺς δαέρας (ἀνδραδέλφους).
Πολυδαίδαλος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ τεχνικὸς (τεχνικὰ κατεσκευασμένος), πολυποίκιλος· (ἐπὶ ἀνθρ.) = Πολύτεχνος.
;Πολυδαιμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς δαίμονας (θεούς), θειότατος, (εἰς τὸν Ὑρφ. διορθ. Πολυδέγμων).
†Πολυδαισία (ἡ), Γλα [π. δαίνυμι], ξεφάντωμα μὲ πολλὰ φαγητά.
Πολυδακρυς καὶ
Πολυδάκρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλῶν δακρύων αἴτιος. 2) = τῷ
Πολυδάκρυτος (ὁ, ἡ), πολλῶν δακρύων ἄξιος, πολλὰ ἀξιοδάκρυτος.
Πολυδακρύτως, ἐπίῤῥ. Μὲ πολλὰ δάκρυα.
Πολυδάκτυλος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πολλὰ δάκτυλα, (κυρ. ἐπὶ ζ. ἀντιθ. τοῦ Μονοδάκτυλος).
Πολύδαμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλοὺς ἢ πολλὰ δαμάζων (καταπονῶν). 2) (πθ.) = Πολυκέντητος.
Πολυδάπανος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) -πάνως Ὁ κάμνων ἢ ἀπαιτῶν πολλὴν δαπάνην, πολυέξοδος.
Πολυδέγμων, ονος (ὁ, ἡ), ὁ πολλοὺς ἢ πολλὰ δεχόμενος (περιέχων), πολλῶν περιεκτικὸς (χωρητικὸς), εὐρύχωρος.
Πολυδεής, έος (ὁ, ἡ), πολλῶν ἐνδεὴς (χρείαν ἔχων, ἐλλιπής).
Πολυδείματος (ὁ, ἡ), Π. [π. δεῖμα], ὁ προξενῶν μέγαν τρόμον, φοβερώτατος.
†Πολύδεινος (ὁ, ἡ), Γλα. πολλὰ δεινὸς, δεινότατος.
Πολυδειρᾶς, ᾶδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰς δειρὰς (πολλοὺς λαιμοὺς [ἢ μετνμ. ἐπὶ βουνῶν] πολλὰς κορυφάς).
Πολύδειρος (ὁ, ἡ), Π. (μτγν.)=Πολυδειρᾶς.
Πολυδέκτης, ου (ὁ), = Πολυδέγμων, (ἐπίθ. τοῦ Πλούτωνος).
Πολυδένδρεος, Ἰων. ἀντὶ

Πολύδενδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ δένδρα. πλήρης δένδρων.
Πολυδερκής, ές (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ὀξυδερνής· (παθ.) πολλὰ ἢ ὑπὸ πολλῶν ὁρατός, ἢ· παντοδαπὸς τὴν ὄψιν, πολυποίκιλος, (εἰς τὸν Κίκ. ἐσφαλμ. κατά τινας ἀντὶ Πολυδευκής].
Πολύδερμος (ὁ, ἡ), Γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Πολύρρινος.
Πολύδεσμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνδεδεμένος μὲ πολλὰ δεσμὰ (δεσίματα).
Πολυδέσποτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὑποκείμενος εἰς) πολλοὺς δεσπότας.
Πολύδετος (ὁ, ἡ), = Πολύδεσμος.
Πολυδευκής, ές (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ γλυκύς, (ἐπὶ φων.) μελιῳδικώτατος, (εἰς τὴν Ὀδ. Τ. 521 διώρθ. τινὲς Πολυαχής).
Πολύδημος καὶ
Πολυδημώδης, ες (ὁ, ἡ), = Πολυάνθρωπος. ● Τὸ πολυδημώδες, ● Ἀρτ., ἡ πολυανθρωπία.
†Πολυδήνης, ες (ὁ, ἡ), Γλσ. [π. δῆνος], = Πολύβουλος, συνετώτατος.
Πολύδηρις, ος καὶ
Πολυδήριτος (ὁ, ἡ), Π. [π. δῆρις], = Πολυμάχητος, πολλὰ περισκυδάστους ἢ ἀμεσοδηϊτήσιμος.
†Πολυδιάφθορος (ὁ, ἡ). πολλῆς φθορᾶς (διαφθορᾶς) πρόξενος, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Πολυδίψιος, κατὰ τὴν ἀνάγν. Πολὺ δ' ἴψιος).
Πολυδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ διδαχθείς, (ἐπιμ.) Πολυΐδριος.
Πολυδικέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἔχω πολλὰς ἢ ἀγαπῶ πολὺ τὰς δίκας, εἶμαι-
Πολύδενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἢ ἀγαπῶν πολὺ τὰς δίνας (τὰς ἀριστολογίας).
Πολυδινής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰς δίνας (περιζοράς), πολύστροφος. «Μήρινθος (● Ἀτρακτος)—, ● Ὀππ., Ἐπιγρ.
Πολυδίνητος (ὁ, ἡ), [π. δινέομαι]. ὁ πάσχων ἢ κάμνων πολλὰς περιζοράς.
;Πολύδινος (ὁ, ἡ), = Πολυδινής.
Πολυδίψιος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ διψασμένος (καὶ ἐπὶ τόπ.) ἄνυδρος. ● Ἄργος πολυδίψιον, ● Ἰλ. Δ., (διότι κατὰ τὸν Ὅσ. ● Ἄνυδρον ἐὸν, Δαναὸς ποίησεν εὔυδρον, =; (ἄλλ. ὀρθ. Πολὺ δ' ἴψιον, = Πολυπαθές, καὶ ἄλλ. ἐξηγ. μεταφρ. Πολυπόθητον· ἴδε Στρβ. Π', 569).
Πολυδίψιος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν πολλὴν δίψαν. ● Μάχαις πολὺ δίψιοι, ● Ξενοκρ.
Πολυδόναξ, ακος (ὁ, ἡ), = Πολυκάλαμος.
Πολυδόνητος ᾗ
Πολύδονος (ὁ, ἡ), Π. [π. δονέω], = Πολυκλόνητος· πολυπλάνητος.
Πολυδοξάστος (ὁ, ἡ). πολλὰ δοξασμένος, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Πολύκλειτος).
Πολυδοξία (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ
Πολύδοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς δόξας (γνώμας, ὑποψίας), ἢ· 2) πολὺ ἐνδοξος, περίδοξος.
†Πολυδούλευτος (ὁ, ἡ), Σχλ. ὁ ὑπὸ πολλῶν δούλων ὑπηρετούμενος, (ἐπιμ.) = Πολύδουλος.
Πολυδουλία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις πολλοὺς δούλους, πλῆθος δούλων.
Πολύδουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς δούλους (σκλάβους)
Πολυδραστεία (ἡ), (ἐπιθ.) πολλὰ δραστικὴ (δραστήρια). ‖. (οὐσ.) πολλὴ (μεγάλη) δραστηριότης.
†Πολύδρ.ον (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πολύδριον.
Πολύδρομος (ὁ, ἡ). Π. ὁ κάμνων πολλοὺς δρόμους, πολυπλάνητος. ● Φυγὴ —, ● Αἰσχύλ.
Πολύδρυσος (ὁ, ἡ). πολλὰ δρυσερὸς, πλήρης δρύσα.
Πολύδρυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς δρυμούς, πλήρης δρυμῶν (δρυμιώνων).
Πολυδυναμία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις -
Πολυδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν (μεγάλην) δύναμιν.
Πολυδωρία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις -
Πολύδωρος (ὁ, ἡ). ὁ χαρίζων πολλὰ δῶρα, μεγαλόδωρος, ἐλευθέριος· (παθ.) ὁ λαβὼν πολλὰ δῶρα, πραικισθεὶς πλειοσιοπαρόχως.
†Πολυέδνος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ λαβὼν πολλὰ ἕδνα (πολλὴν προῖκα ἢ προγαμιαίαν δωρεάν).
Πολυέδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἕδρας (πολλὰ καθίσματα [ᾗ μαθημ.] πλευράς, βάσεις).
Πολυεθνής, ές (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (κατοικούμενος ἢ συγκροτούμενος ἀπὸ) πολλὰ ἔθνη, (ἐν γέν.) πολυάνθρωπος· πολυάριθμος.
Πολυειδήμων, ονος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἢ πολλῶν (πραγμ., εἰδήμεων, πολλὰ ἔμπειρος, παρβλ.) Πολυΐδριος.
Πολυειδεία (ἡ), = Πολυειδία.
Πολυειδήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ εἰδὼς, πολλῶν εἰδήμων.
Πολυειδής, ές (ὁ, ἡ). πολλῶν (διαφόρων) εἰδῶν, ποικίλος.
Πολυειδία (ἡ). τὸ πολυειδές, ποικιλία εἰδῶν.
Πολυειδῶς, ἐπιρ. Μὲ πολυειδεῖς τρόπους, διαφόρως.
Πολυείλητος (ὁ, ἡ), [π. εἰλέω]. πολυτύλικτος, (παρβλ.) Πολυέλικτος.
Πολυείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ εἵματα (ῥάκια, ἐνδύματα).
Πολυέλαιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παράγων πολὺ ἔλαιον.
Πολυέλεος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἐλεήμων, πολυσπλαγχνος.
Πολυέλικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχηματίζων) πολλοὺς ἕλιγμοὺς (πολλὰς περιζοράς), (τρπ.) πολυειδὴς, πολυποίκιλος. ● Πόδωνή—, ● Εὐρ.
Πολυελκής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ἕλκη (πολλὰς πληγάς).
Πολυεμέω-ῶ, Μ. ...ᾗ Ξερνῶ πολὺ (κατὰ πολλά).
†Πολύενος (ὁ, ἡ), Γλσ. [π. ἔνος], = Πολυετὴς, πολυχρόνιος.
†Πολυέξοδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἐξόδους. 2) μτγν. ἀντὶ Πολυδάπανος.
Πολυεπαίνετος καὶ ;Πολυέπαινος (ὁ, ἡ), πολλὰ ἐπαινετὸς (ἀξιέπαινος) ἢ ἐπαινούμενος.
;Πολυέπεια (ἡ), = Πολυλογία, [ἐκ τοῦ
Πολυεπὴς, ές (ὁ, ἡ), = Πολυλόγος.
;Πολυεπία (ἡ), = Πολυεπεια.
Πολυέραστος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ ἢ ὑπὸ πολλῶν ἀγαπώμενος ἢ ἄξιος νὰ ἀγαπᾶται, πολλὰ ἐράσμιος.
Πολυεργὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολὺ ἐργαζόμενος (κοπιάζων), πολλὰ φιλόπονος ἢ δραστήριος· (ἐπὶ πραγμ.) ἀπαιτῶν (ἢ καμωμένος μὲ) πολὺν κόπον, (ἐν γεν.) ἐργώδης, ἐπίπονος.
;Πολυεργία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιεργία 2) (ἐὰν ὑπάρχῃ πε, πρέπει νὰ ἐκληφθῇ ὡς) αὐτ. τοῦ
Πολύεργος (ὁ, ἡ), = Πολυεργής.
†Πολυέταιρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ἑταίρους (φίλους ἢ συντρόφους).
†Πολυετέω-ῶ, Μ. ἤσω. Διαρκῶ πολλὰ ἔτη.
Πολυετήρος, Π. ἀντὶ-
Πολυετὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ζήσας) ἢ διαρκῶν πολλὰ ἔτη, πολλῶν χρόνων, παλαιὸς, πολυχρονίτης.
Πολυετία (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ Πολυετὴς, πλῆθος (παρέλευσις πολλῶν) ἐτῶν, πολυχρονιότης.
Πολυετῶς, ἐπίρ. Εἰς (διὰ) πολλὰ ἔτη.
Πολύευκτος (ὁ, ἡ). πολλὰ εὐκταῖος (ἐπιθυμητός). ● Χρυσὸς —, ● Λκ.
Πολύευνος (ὁ, ἡ), [π. εὐνή], = Πολυγαμος.
Πολυεύκαρος (ὁ, ἡ). πολλὰ εὔκαιρος.
†Πολυεσπλαγχνία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις -
†Πολυεύσπλαγχνος (ὁ, ἡ). πολλὰ εὔσπλαγχνος.
†Πολυεύσταχτος (ὁ, ἡ). πολλὰ καλὰ διατεταγμένος (διευθετημένος), πολλὰ εὔτακτος.
Πολυεύχατος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύευκτος
Πολύεχθος ᾗ
Πολυέψητος (ὁ, ἡ). πολὺ βρασμένος.
Πολύζαλος (ὁ, ἡ), = Πολυτάραχος, πολυκύμαντος. 2) Δ. ἀντὶ -
Πολύζηλος (ὁ, ἡ). πολλὰ ζηλευτὸς ἢ ζηλότυπος, (παρβλ. Δύσζηλος).
Πολυζήλωτος (ὁ, ἡ). πολλὰ ζηλωτὸς (ζηλευτὸς, ἐπίφθονος).
†Πολυζήμιος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἐπιζήμιος.
Πολυζήτητος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πολλὰ ἢ ὑπὸ πολλῶν ζητούμενος· πολλῆς ζητήσεως (ἐρεύνης) ἐπιδεκτικὸς ἢ ἄξιος. ● Πολυζήτητος ἡ θεωρία, ● Ψευδογρ.
Πολύζυγος (ὁ, ἡ). (κυρ. ναῦς) ἡ ἔχουσα πολλὰ ζυγὰ (ἐξώλια). (ἐπιμ.) μεγάλη.
Πολύζωος (ὁ, ἡ), = Πολύβιος, μακρόβιος.
Πολύζωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (τρέφων ἢ περιέχων) πολλὰ ζῷα ἢ ζῴδια.
†Πολύζωστος (ὁ, ἡ). πολλὸ σφιχτὰ ἢ μὲ πολλὰ ζωνάρια ζωσμένος (κυρ. ᾗ μτγν.).
Πολυήγορος (ὁ, ἡ). (παρξ.) ὁ πολλὰ ἀγορεύων (ὁμιλῶν), πολυλόγος, (προπαροξ.) ὁ ὑπὸ πολλῶν λαλουμένος, περὶ οὗ πολλὰ ἐλαλήθησαν, περιβόητος. ● Ἀργὼ —, ● Ὀρφ.
‡Πολυηδὺς, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ ἡδὺς, ἡδύτατος.
Πολυήθης, ες (ὁ, ἡ). ὁ μεταβολλὰν πολλὰ ἤθη (λαμβάνων διαφόρους χαρακτῆρας), πολύτροπος.
Πολυηκοΐα (ἡ). πολυμάθεια (κυρ. ἐξ ἀκοῆς, [ἐκ τοῦ
Πολυήκοος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ ἀκούσας ᾗ μαθὼν ἐξ ἀκοῆς, πολύϊδρις, πολύπειρος. ● Τῶν βιβλίων—, ● Σδ., ὁ πολλὰ καὶ μὲ φιλομάθειαν ἀναγνούς.
†Πολυηλάκατος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἠλακάτη

ση]. ὁ ἔχων πολλὰ καλάμια. ■ Ποταμὸς —, ■ (Αἰσχλ. παρὰ τῷ) Σχλ. τοῦ Ὁμ.

‖Πολυήλιος (ὁ, ἡ), Σχλ. ὁ ἔχων πολὺν (εὔθετος ὡς πρὸς τὸν) ἥλιον, εὐήλιος.

‖Πολυημερία (ἡ). μακροτης ἡμερῶν, μακροβιότης.

Πολυήμερος (ὁ, ἡ). πολλῶν ἡμερῶν, πολυκαιρινός· πλήρης ἡμερῶν, πολλὰ προβεβηκώς. ■ Πολυήμεροι θνήσκουσιν, ■ Λεετ. ■ Τὸ πολυήμερον, ■ Κλημ., ἀντὶ Ἡ πολυημερία.

Πολυήρατος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Πολυέραστος, πολυπόθητος.

Πολυήρης, εος (ὁ, ἡ). ἁρμοσαμένος μὲ πολλὰς σειρὰς κωπῶν ἢ κωπηλατῶν.

‖Πολύηρος (ὁ, ἡ), Γλω. [π. ἔρα]. ὁ ἔχων πολλὰς γαίας, πολυκτήμων, πλούσιος.

‖Πολυήσυχος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἡσυχος.

‖Πολυήχητος ☓

Πολυηχής, ές ☓

Πολυήχητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολὺν ἦχον ἀναδιδῶν (ἀντηχῶν δυνατά), θεριεύδης (■ Αἰγιαλὸς —, ■ Ὁμ.), (ἐπὶ φωτὸς) καμπανιζὸς, (Γαλλ.) sonore, (μεφορ.) = Πολύκροτος.

‖Πολυηχία (ἡ)· πλῆθος ἢ σφοδρότης ἤχου, πολὺς ἦχος, [ἐκ τοῦ

‖Πολύηχος (ὁ, ἡ), = Πολυηχής.

Πολυήχως, ἐπίρ. Μὲ πολὺν ἦχον (κρότον).

Πολυθάητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυθέατος.

Πολυθάλμιος (ὁ, ἡ), Π. [π. θάλλω ἢ θάλπω]. ὁ ζωογονῶν (κάμνων νὰ θάλλουν, νὰ ἀκμάζουν) τὰ πάντα, (παρβλ. Ζωθάλμιος).

Πολυθαλπής, ές (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ θερμός.

Πολυθαμβής, ές (ὁ, ἡ), Π. κυριευμένος ἀπὸ πολὺ (μέγα) θάμβος, ὅλος ἔκθαμβος.

‖Πολυθαρσὴς, ές (ὁ, ἡ). πλήρης θάρσους (εὐτολμίας). ■ Τὰ πολυθαρσέα, = Αξ., μεγάλη εὐτολμία.

†Πολυθαύμαστος (ὁ, ἡ). πολλὰ θαυμαστὸς (ἀξιοθαύμαστος).

Πολυθεάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ ἰδὼν (θεασάμενος).

Πολυθέατος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πολλῶν ἢ πολλάκις (μετὰ θαυμασμοῦ) θεωρούμενος, θαυμάσιος, ἀξιοθέατος.

Πολυθεία (ἡ)· λατρεία πολλῶν θεῶν. [ἐκ τοῦ

Πολύθεος (ὁ, ἡ). ὁ φυήκων εἰς πολλοὺς θεούς. ■ Βωμὸς —, ■ Αἰσχλ. 2) (συνήθ.) ὁ λατρεύων (δογματιζων) πολλοὺς θεούς. ■ Τὴν πολύθεον τῶν Αἰγυπτίων θρησκείαν, ■ Θεοδώρ.

Πολυθεότης (ἡ). πλῆθος θεῶν, πολυθεία.

Πολυθερής, ές (ὁ, ἡ), [π. θέρος]. πολλὰ εὔφορος, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Βουθερής).

Πολυθερμος (ὁ, ἡ). πολλὰ θερμός.

Πολύθεστος (ὁ, ἡ), Π. [π. θέσσασθαι], = Πολύευκτος, πολυπόθητος, πολυαγάπητος, (παρβλ. Ἀπόθεστος).

Πολυθέως, ἐπίρ. Ὡς πολύθεος.

Πολυθηρία (ἡ)· πλῆθος θήρας ἢ θηρίων [ἐκ τοῦ

Πολύθηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ θηρία ἢ ἀγρίμια διὰ κυνήγημα. 2) ὁ πιάνων πολὺ ἢ ἀγαπῶν πολλὰ τὸ κυνήγι.

Πολυθλιβής, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ θλιμμένος (πατημένος, στενοχωρημένος).

Πολύθλιβος καὶ Πολύθλιπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ τεθλιμμένος, πολλῶν θλίψεων μερὶς ■ Βίος—,■ Θ. Στά.

Πολύθουρος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ὁρμητικὸς ἢ ὀχευτικός.

Πολύθραυστος (ὁ, ἡ), [π. θραύω]. ὕλικὸς εἶδος συντεθραυσμένος, κεκαμωμένος θράυσματα, κατατσακισμένος.

Πολυθρέμματος ☓

Πολυθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (τρέφων) πολλὰ θρέμματα, πλούσιος εἰς ζῶα (πρόβατα ☓ ἄλλα βοσκήματα).

Πολυθρέπτειρα (ἡ)· ἡ πολλοὺς τρέφουσα.

Πολύθρεπτος (ὁ, ἡ). θρεμμένος (παρηγμένος) εἰς πλῆθος ἢ εἰς πολλὰ (διαφορὰ) εἴδη.

Πολυθρήνητος (ὁ, ἡ), = Πολύδακρυς, Πολύκλαυστος, Πολυδάκρυτος.

Πολύθρηνος (ὁ, ἡ)· ὁ πολλὰ θρηνῶν ἢ θρηνούμενος. ■ Ὄρνις ἀλκυὼν—, ■ Ἀν.

Πολύθριξ, ὑτριχος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων πολλὰς τρίχας, μαλλιαρός.

Πολυθρόνιος ☓ Πολύθρονος (ὁ, ἡ), Π. [π. θρόνον]. ὁ ἔχων πολλὰ ἰατρικὰ βότανα ἢ πολλὰς ἰατρικὰς ἰδιότητας.

Πολύθρους-ους (ὁ, ἡ), Π. πολύκροτος, πολυήχητος.

‖Πολυθρυλὴς, ές ☓

Πολυθρύλητος ☓ ‖Πολυθρύλλητος (ὁ, ἡ), (ἐπ.ρ.) -ήτως. Ὁ κατὰ πολλὰ ☓ ὑπὸ πολλῶν θρυλούμενος, περίφημος, περιβόητος.

Πολύθρυπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ συντετριμμένος (ταλαιπωρημένος κτλ.).

Πολυθυρος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων πολλὰς θύρας ἢ θυρίδας (☓ Κωμ.) πλῆθος τρύπαις. 2) = Πολύπτυχος.

Πολυθύσανος (ὁ, ἡ), [π. θύσανος]. ὁ ἔχων πολλαὶς φούντας.

†Πολυθυσίαστος (ὁ, ἡ), εἰς τὸν ὁπ. προσφέροντας (θυσιάζοντας) πολλὰ θύματα, (παρβλ. Πολυκανής).

Πολύθυτος (ὁ, ἡ)· (τόπος) ὅπου γίνονται πολλαὶ θυσίαι· τιμὴ (γενομένη) μὲ πολλὰς θυσίας.

†Πολυθωΰστος (ὁ, ἡ)· Γλσ. [π. θωΰσσω]· πολλὰ ὁρμητικός.

Πολυΐαχος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἰαχή]. ὁ φωνάζων ἢ βοῶν (ἀντηχῶν) δυνατά, πολυθορυβος.

Πολυΐδμων, Π. ἀντὶ Πολυειδήμων.

Πολυΐδρεία καὶ Πολυΐδρία (ἡ)· τὸ πολλὰ εἰδέναι, πολυπειρία· σύνεσις (ἐνίοτε) πανουργία. ■ Σίσυφος ☓ ἐξ Αἴολου πολυϊδρείησιν ἀνῆλθε, ■ Ητγν., [ἐκ τοῦ

Πολυΐδρις, ιος ἢ (σπν.) ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλῶν ἕδρες (εἰδήμων, ἔμπειρος), πολυμαθής, πολύπειρος, φρονιμος· (ἐνίοτε) πανοῦργος, (κακοπ.) πολύκερδος.

Πολύϊνος (ὁ, ἡ), (βτν.)· ὁ ἔχων πολλὸς ἴνας.

†Πολυϊππία (ὁ, ἡ)· πλῆθος ἵππων, [ἐκ τοῦ

Πολύϊππος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων πολλοὺς ἵππους.

Πολυΐστωρ, ορος (ὁ, ἡ)· ὁ πολλὰ εἰδὼς ἢ ἰδὼν (ἱστορήσας), (ἐπμ.) = Πολυΐδμων, πολυμαθής, πολύπειρος.

Πολυϊχθυος (ὁ, ἡ), Π. ἀνεῖ

Πολύϊχθυς, υος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων πολλοὺς ἰχθῦς (πολλὰ ὀψάρια), πλήρης ἰχθύων.

†Πολυΰψιος (ὁ, ἡ), Π. πολυέλαιος, πολυπαθής, (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Πολυβήψιος).

Πολυκαγκὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [π. κάω, κάγκανα]. πολλὰ ξηρὸς ἢ ξηραντικός. ■ Δψα—,■ Ἰλ. Α.

Πολυκαής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλὰ καόμενος (φλογιζόμενος, κατακαίων).

†Πολυκάθεδρος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Πολύζυγος.

‖Πολυκαινὴς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολυκαὴς

Πολυκαισαρία (ἡ), Π. πολλοὶ Καίσαρες, (κατὰ μίμησιν τοῦ Πολυκοιρανία).

Πολυκάλαμος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων πολλοὺς κορμοὺς (καλάμους). ■ Σύριγξ —,■ Διοδ. ‖ (οὐσ.) ■ Πολυκάλαμον (τὸ), εἶδ. μουσ. ὀργάνου.

Πολυκάματος (ὁ, ἡ)· ὁ ἀπαιτῶν ἢ καμωμένος μὲ πολὺν κόπον (κάματον), ἐργώδης, πολύμοχθος, (γραμμ. ἐξήγ. τοῦ Πολύκμητος).

Πολυκάμπεος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ δυσχερὴς (κακόμοιρος, ἄθλιος).

Πολυκαμπὴς, ές ☓

Πολύκαμπες (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων πολλὰς καμπὰς (περιζώσεις, περιελίξεις)· (μουσ.) ὁ ψάλλων ἢ ψαλλόμενος μὲ πολλὰς χρωφὰς (Ἰταλ. βαριατσιόνες).

Πολυκανὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [π. καίνω], ὁ πολλοὺς φονεύτας ἢ φονεύων. ■ Θυσία—, ■ Αἰσχλ., ὅπου φονεύονται πολλὰ θύματα.

Πολύκαπνος (ὁ, ἡ)· ὁ πολλὰ καπνίζων ἢ καπνισμένος, πλήρης καπνοῦ (θυσιῶν).

Πολυκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυκέφαλος· (ἐπὶ βστν.) μὲ πολλὰς κορυφάς.

Πολυκαρπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω πολὺν καρπόν, εἶμαι πολύκαρπος.

Πολυκαρπία (ἡ)· πλῆθος καρπῶν, μεγάλη εὐκαρπία, [ἐκ τοῦ

Πολυκαρπος (ὁ, ἡ)· πολλὰ καρπερὸς (καρποφόρος), ■Φρύγες ἁπάντων (τῶν τῆδε) πολυκαρπότατοι, ■ Ἡρ. ‖ (οὐσ.) Πολύκαρπον, ■ Ἱππκρ., τὸ φυτὸν Κρασταιόγονον καὶ (κατὰ τὸν Δοκρ.) τὸ θαλασσ. Πολύγονον.

†Πολυκατασκεύαστος (ὁ, ἡ)· κατεσκευτασμένος μὲ πολὺν κόπον ἢ πολλὴν τέχνην καὶ ἐπιμέλειαν, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Πολυδαίδαλος).

†Πολυκατέργαστος (ὁ, ἡ)· ὁ ὑπὸ πολλῶν ἢ πολυτρόπως εἰργασμένος (καμωμένος).

Πολύκαυλος (ὁ, ἡ), (βτν.) = Πολυκάλαμος.

Πολυκέλαδος (ὁ, ἡ)· ὁ κάμνων πολὺν θόρυβον (κέλαδον), πολύκροτος, καλυήχητος.

Πολύκενος (ὁ, ἡ)· ὁ περιέχων πολλὰ κενὰ μέρη (διαστήματα), πολλὰ ἄδεια (κούφια).

†Πολυκέντητος (ὁ, ἡ), γραμμ. ἐξήγ. τοῦ Πολύκεντος.

Πολυκερδεία (ἡ)· μεγάλη πανουργία, [ἐκ τοῦ

Πολυκερδὴς, ους (ὁ, ἡ)· πολλὰ ἐπιρρήκτος. 2) πολλὰ πανοῦργος.

Πολυκερδία (ἡ), =Πολυκέρδεια.
Πολύκερως, ω καὶ ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ κέρατα. « Φόνος—,» Σοφ., σκέντωμα πολλῶν κερασφόρων ζώων.
†Πολύκεχος (ὁ, ἡ), Π. πλουμισμένος μὲ πολλὰ (πολυποίκιλα) κεντίδια, ὅλος κεντημένος, πολυκέντητος.
Πολυκευθής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [π. κεύθω], πολλὰ κρυφὸς (σκεπαστὸς, αἰνιγματώδης). « Λόγος—,» Κλμ.
Πολυκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς κεφαλάς.
†Πολυκήδεια (ἡ), μεγάλη θλῖψις ἢ φροντὶς (συλλογή), [ἐκ τοῦ
Πολυκηδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [π. κῆδος]. ὁ πρόξενων ἢ εὑρισκόμενος εἰς πολλὴν θλῖψιν (φροντίδα, συλλογήν), πολυφρόντιστος. « Ναυσιθόη—,» Ὅμ.
Πολυκήρατος (ὁ, ἡ), Π. [π. κήρ]. πολλὰ ἐπιβλαβὴς, φθαρτικὸς, ὀλέθριος.
Πολυκήτης, ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ κήτη ἢ ὑψάρια ὑπερμεγέθη.
Πολυκίνδυνος (ὁ, ἡ). πλήρης κινδύνων, πολλὰ ἐπικίνδυνος.
Πολυκινησία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Πολυκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πολλὰ κινούμενος, πολλὰ εὐκίνητος.
Πολύκλαγγος (ὁ, ἡ), [π. κλαγγή]. ὁ ἀναδίδων πολλῶν εἰδῶν φωνὰς (ἤχους).
Πολυκλαδὴς, ἐος ἢ
Πολύκλαδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ κάμνων πολλοὺς κλάδους.
Πολύκλαυστος καὶ Πολύκλαυτος (ὁ, ἡ). ὁ πολλῶν κλαυθμῶν (δακρύων) αἴτιος ἢ ἄξιος, πολυθρήνητος. « Τύμβος—,» Ἐπιγρ. « Ὦ πολύκλαυτε φίλοισι θανών,» Αἰσχλ. 2) ὁ κλαίων πολὺ, ἀπαρηγόρητος. « Ποταμὸς—, » Ἀρ., ὁ Ἠριδανὸς [ἐπὶ τὸν μῦθον τῶν παρ' αὐτὸν δακρυβρόων αἰγείρων, εἰς τὰς ὁποίας μετεμορφώθησαν αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Φαέθοντος).
Πολυκλεὴς, ἐος (ὁ, ἡ), =Περικλεὴς, πολλὰ περίφημος (ἔνδοξος).
†Πολυκλεΐστος ἢ
Πολύκλειστος (ὁ, ἡ). κλεισμένος (κλεισθεὶς) μὲ πολλὰ κλειδώματα, κλεισμένος καλά.
Πολύκλειτος, ἡ ἡ ὁς, ὁν ἡ ον, =Πολυκλεής.
Πολύκλεπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ δόλιος.
Πολυκλῄεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Πολυκλεής.
Πολυκλῄς, ῖδος ἡ ίδος (ἡ), Π. [π. κλεὶς]. (κυρ. ναῦς) ἡ ἔχουσα πολλὰς κλεῖσεις (παρβλ. Πολύγομφος) ἢ πολλὰ ἐξόλια (μπάνκιες), (ἄλλ.) Πολύζυγος.
Πολυκλήιστος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Πολυκλεΐστος, πολλὰ περίφημος, περικλεέστατος. « Πάνσα (ἡ Πάσχα) πολυκλήιστον, » Νόνν. 2) ἀντὶ Πολύκλειστος. « Ὕμμα πολυκλήιστον ἀρωστιστ,» ἡ προσώπη, « Νόνν.
Πολυκληματέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πολλὰ κλήματα, εἶμαι.
Πολυκλήματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ κλήματα.
Πολύκληρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κυρ. κατὰ κλῆρον ἢ κληρονομίαν) μεγάλην κτηματικὴν περιουσίαν, πολλὰ πλούσιος.
Πολύκλητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προσκαλεσθεὶς καὶ ἐλθὼν ἀπὸ πολλὰ (ἀπὸ διάφορα) μέρη.
Πολυκλινὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κοιμώμενος εἰς τὴν αὐτὴν κλίνην (συγκατακλινόμενος) μὲ πολλοὺς.
Πολύκλινος (ὁ, ἡ) ὁ χωρῶν ἢ περιέχων πολλὰς κλίνας.
Πολυκλόνητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλὰ κλονούμενος, πολυκίνητος.
Πολυκλόπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πράττων πολλὰς κλοπὰς (μεταχειριζόμενος πολλὰς πανουργίας).
Πολύκλυστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατακλυζόμενος ἀπὸ τὰ κύματα, πολυκύμαντος. « Πόντος—,» Ὁμ., Ἡσ.
Πολύκλωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς κλῶνας (πολλὰ κλωνάρια).
†Πολυκμὴς, ἦτος ὁ
Πολύκμητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπαιτῶν ἵνα γένῃ (ἢ καμωμένος μὲ) πολὺν κόπον. « Σίδηρος—,» Ὁμ., πρὸς ἐργασίαν τοῦ ὁποίου ἀπαιτεῖται πολὺς κόπος.
Πολύκνημος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς κνημοὺς (λόφους, ὑψηλώματα), βουνώδης, δύσβατος. || (οὐσ.) Πολύκνημον (τὸ), εἶδος φυτοῦ (Δοκρ. Γ', 108).
Πολύκνισος καὶ Πολύκνισσος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναδίδων πολλὴν κνίσσαν (καπνὸν ὑγιεινοῦ κρέατος). « Ἑκατόμβη—,» Ἀπολλ.
Πολυκοίλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην κοιλίαν ἢ πολλὰς κοιλίας (κοιλότητας).
†Πολυκοίμητος (ὁ, ἡ). ὁ βαθὺν ὕπνον κοιμώμενος, ἡσυχώτατος.
Πολύκοινος (ὁ, ἡ). κοινὸς εἰς πολλοὺς, πολλὰ κοινὸς, πάγκοινος. « Ἅδης—,» Σοφ.
Πολυκοιρανία (ἡ), Π. πολυαρχία. « Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη,» Ἰλ. Β. 2) πολλῶν κτημάτων ἢ λαῶν κυριότης. « Ὦ Θεὸς ἐπὶ ὄλβον ὀπάζῃ ξ πολυκοιρανίην,» Ἔπιγρ.
Πολυκοίρανος (ὁ, ἡ), Π. πολλῶν κοίρανος (ἡγεμὼν, κύριος).
†Πολύκοιτος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πολλὰς κοίτας, πολύκλινος.
†Πολυκολλήτος (ὁ, ἡ), κατεσκευασμένος ἀπὸ πολλὰ κομμάτια κολλημένα (συνημμοσμένα) πρὸς ἄλληλα
Πολύκολπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς κόλπους ἢ πολλὰς κοιλότητας.
Πολυκόλυμβος (ὁ, ἡ). ὁ βατῶν (κολυμβῶν) συχνά. « Πολυκόλυμβα μέλη βατράχων,» Ἀρχιφ., ἀντὶ Πολυκολύμβων βατράχων.
Πολύκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν κόμην (πολλὰ μαλλιὰ ἢ φύλλα).
Πολύκομπος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων πολὺν κόμπον (κρότον, θόρυβον) (μτφρ.) πολλὰ κομπάζων (καυχώμενος).
†Πολύκομψος (ὁ, ἡ). πολλὰ κομψὸς (ὡραῖος), Περίκομψος.
Πολύκοπος (ὁ, ἡ). πολλὰ λυπηρὸς (τραγικὸς, ἴδε Κόπτομαι) ἢ κοπιαστικός. « Ὄρχησις—,» Ἀθ.
Πολυκοσμητος ξ
†Πολύκοσμος (ὁ, ἡ). πολλὰ στολισμένος (κεκοσμημένος). πολυποίκιλος.
Πολυκρανος (ὁ, ἡ), =Πολυκέφαλος.
Πολυκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι.
Πολυκρατὴς, ἐος (ὁ, ἡ). πολλὰ κρατικὸς (ἰσχυρός).
†Πολυκρατία (ἡ), =Πολυαρχία.
Πολύκρατος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ πολλῶν κεκραμένος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολύκραιρος, πολυκέρατος.
Πολύκρεκτος (ὁ, ἡ), Π. [π. κρέκω], ὁ ἠχῶν πολλὰ καθαρὰ ἢ δυνατά. « Κιθάρα—,» Ὀρφ.
Πολύκρεως, ω (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ δαπανῶν πολλὰ κρέατα. « Εὐωχία—,» Δξ.
Πολύκρημνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς κρημνοὺς, ἀπόκρημνος, δύσβατος, (παρβλ. Πολύκνημος).
†Πολυκριθάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (φαγωμένον) πολὺ κριθάρι, εἶμαι πλήρης κριθῆς, (Γραμ. ἐξήγ. τοῦ Ἀκοστεω).
Πολύκριθος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων πολὺ κριθάρι, (ἐν γέν.) πολύκαρπος, εὔφορος.
Πολύκριτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων μερῶν συγκείμενος (συγκεκραμένος, [Γαλλ.] concret).
Πολυκρόκαλος (ὁ, ἡ), [π. κροκάλη]. ὁ ἔχων πλῆθος χαλίκια. « Ποταμὸς (ὁ Λίγιαλὸς)—,» Δξ.
Πολύκροσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στολισμένος) μὲ πολλοὺς κροσσούς.
Πολυκρότελος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων πολὺν κρότον (θόρυβον).
Πολυκρότη, Π. θηλ. τοῦ Πολύκροτος.
†Πολυκρότητος (ὁ, ἡ), πολλαῖς φοραῖς κτυπημένος, (μτφρ.) =Πολύκροτος.
Πολύκροτος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων πολὺν κρότον (θόρυβον)· ἀνεπιχῶν ἀπὸ τὰς πολλὰς χειροκροτήσεις. =Πολυθρύητος (ἐπὶ νεώς) = Πολύκωπος, (παρβλ. Δίκροτος). (μτφρ.) =Πολύτροπος, (παρβλ.) Κρότημα.
Πολύκρουνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς κρουνοὺς (τρύπας ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀναβρύει τὸ νερὸν, μασταῖρια).
Πολύκρωζος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ κρώζων.
Πολυκτέανος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυκτήμων.
Πολυκτημοσύνη (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις.
Πολυκτήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ κτήματα (ὑποστατικὰ), πλουσιώτατος.
Πολύκτητος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ κτήνη (ζῶα, βρέμματα).
Πολυκτησία (ἡ), =Πολυκτημοσύνη.
Πολύκτητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυκτήμων.
Πολύκτιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτίζων (πλάττων, παράγων) πολλὰ καὶ διάφορα ὄντα, (ἐπίθ. τῆς Φύσεως).
Πολυκτόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλοὺς κτείνας (φονεύσας) ἢ κτεινων (ἀποκτείνων).
Πολυκυδὴς, εσσα, εν καὶ
Πολυκυδὴς, ἐος (ὁ, ἡ) καὶ
Πολυκύδιστος, η ἡ ας, αν, Π. πολλὰ ἔνδοξος (περίφημος).
†Πολύκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ σχηματίζων πολλοὺς κύκλους (πολλὰς καμπὰς), κάμνων πολλοὺς γύρους, Πολυέλικτος.
†Πολύκυκος (ὁ, ἡ), [π. κυκάω], =Πολυτάραχος. « Πέλαγος—,» Περιφ.
†Πολυκυλίνδητος (ὁ, ἡ), ὁ πολλάκις ἢ πολυτρόπως κυλισμένος.
†Πολυκύμαντος (ὁ, ἡ), ὁ παραττόμενος ἀπὸ πολλὰ κύματα, πολλὰ κυματωθεὶς.
†Πολυκύματος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολυκύμαντος

Πολυκομία (ἡ). πλῆθος κυμάτων, (παρβλ. Δεκακομία).
Πολυκύμων, ονος (ὁ, ἡ), =Πολυκύμαντος.
†**Πολυκυριότης** (ἡ), =Πολυκοιρανία, πολιαρχία.
Πολυκώθων, ωνος (ὁ, ἡ), Κωμ. πολυπότης, (καιν.) ηρασοκανάτας.
Πολυκώκυτος (ὁ, ἡ), Π. [π. κωκύω], =Πολυθρήνητος, Πολυστένακτος.
Πολυκωλος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπό) πολλὰ κῶλα. «Λόγοι περίοδοι—,» Ῥητ.
Πολύκωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν πολλὰ τοὺς κώμους (τὰς κατινάδας, τὰ φαγοπότια).
Πολύκωπος (ὁ, ἡ). (ναῦς) ἡ ἔχουσα (ἁρμοσμένη μὲ) πολλὰ κωπία, =Πολύζυγος.
Πολυκωτίλος (ὁ, ἡ), Π. πολὺ κωτίλος (λάλος). «Ἀηδῶν—,» Σιμωνίδ.
†**Πολυλαλέω-ῶ**, Μ. ἤσω. Λαλῶ πολλά, φλυαρῶ, πολυλογῶ.
†**Πολυλάλητος** (ὁ, ἡ), =Περιλάλητος ἢ Πολύλαλος.
Πολυλαλία (ἡ), =Πολυλογία.
†**Πολύλαλος** (ὁ, ἡ), =Πολυλόγος. «Πολύλαλον τὸ ζῷον (ὁ τέττιξ),» Σδ.
Πολυλαμπής, ἐος (ὁ, ἡ). πολλὰ λαμπρός.
Πολύλαος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν λαόν, πολυάνθρωπος.
Πολυλεξία (ἡ). πλῆθος λέξεων, πολυλογία.
Πολύλεξις, εως (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπό) πολλὰς λέξεις.
Πολυλήϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ λήϊα (χωράφια μὲ γεννήματα), (ἐν γέν.) πολυκτήμων, πλούσιος.
Πολυλίμενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς λιμένας.
Πολυλιμενότης (ἡ). πλῆθος λιμένων, τὸ κρατέρημα τοῦ νὰ ἔχῃ τόπος τις πολλοὺς λιμένας.
Πολύλιπος (ὁ, ἡ), ἐξήγ. τοῦ Βούλιμος.
Πολύλλιθος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύλιθος, γεμάτος λίθους (λιθάρια), ὅλος λιθώδης ἢ λιθόκτιστος· (ἐνίοτε) =Διαλίθιος (ξ).
Πολυλλίτατος, ος ἡ ον, Π. [π. λίσσομαι]. τὸν ἀκοῦν πολλὰ καὶ πολλάκις παρακαλοῦν (ἐπικαλοῦνται). 2) (τόπος) ὅπου γίνονται πολλαὶ διήσεις (προσευχαί, παρακλήσεις). 3) (ἐνίοτε) =Πολύευκτος, πολυπόθητος. «Πευλυλλίτη δὲ πόλῃ,» Ἔπγρφ.
Πολυλλιτάνευτος καὶ
Πολύλλιτος (ὁ, ἡ). Π. =Πολύλλιστος.
Πολύλοβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς λοβοὺς (λουβιὰ ἢ αὐτιά), συγχ. τῷ Πολύλοπος.
Πολυλογέω-ῶ, Μ. ἤσω. Λέγω (Ὁμιλῶ) πολλά· ἐκτείνομαι (ἐνδιατρίβω) εἰς διήγησίν τινα.
Πολυλογητέον, θετ. τοῦ Πολυλογέω.
Πολυλογία (ἡ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ πολυλόγου, ὁμιλία διεξοδική (ἐκτεταμένη), πολλὰ λόγια.
Πολύλογος (ὁ, ἡ). (παρεξ.) ὁ λέγων (ὁμιλῶν) πολλά, πολυλογᾶς, φλύαρος· (προπαρεξ.) ὁ ἀπαιτῶν πολλοὺς λόγους ὥστε νὰ γένῃ καταληπτός.
Πολυλόγως, ἐπίῤ. Μὲ πολλὰ λόγια.
Πολύλοπος (ὁ, ἡ), [π. λοπός]. ὁ ἔχων πολλὰ ἐξώφλοια (περικαλύμματα).
Πολύλυπος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (συνιστάμενος μὲ) πολλὰς λύπας (πολλὰ βάσανα), πολύπονος.
Πολύλυχνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (διηρτημένους εἰς) πολλοὺς λύχνους.
Πολυμάθεια (ἡ). τὸ πεπέρημα τοῦ πολυμαθοῦς, γνῶσις (μάθησις) πολλῶν πραγμάτων.
Πολυμαθέω-ῶ, Μ. ἤσω. Μανθάνω ἢ Βλέπω πολλὰ πράγματα, εἶμαι ἢ ἐπιθυμῶ νὰ γένω πολυμαθής.
Πολυμαθημοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Πολυμάθεια, [ἐκ τοῦ
Πολυμαθήμων, ονος καὶ
Πολυμαθής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μαθὼν ἢ γνέψας πολλά, ἔχων μεγάλην μάθησιν (γνῶσιν πολλῶν πραγμάτων).
Πολυμαθία (ἡ), =Πολυμάθεια.
Πολυμαθῶς, ἐπίῤ. Ὡς πολυμαθής, μὲ πολυμάθειαν.
†**Πολυμάκαρ**, αρος (ὁ, ἡ). πολλὰ μακάριος (καλοτυχος), =Τριμάκαρ.
Πολυμακάριστος (ὁ, ἡ). πολλῶν μακαρισμῶν ἄξιος.
Πολύμαλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺ μαλλὶ (πολλὰ ἐριοφόρα ζῶα), πολυπρόβατος, (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ
Πολύμηλος, ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Πολύμηλος.
Πολυμανής, ἐος (ὁ, ἡ). πολλὰ (καθ' ὑπερβολὴν) μανιώδης, ἐκμανής.
Πολυμάντευτος (ὁ, ἡ). εἰς τὸν ὁποῖον αἰρέσεων πολλοὶ ἵνα λάβωσι χρησμόν (μαντείαν).
Πολύμαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς μαστούς, (καθὼς εἰκονίζετο ἡ Γῆ ἢ ἡ Φύσις, διὰ τὸ πάμφορον).
Πολυμάσχολος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων πολλὰς μασχάλας (παρακλάδια ἢ κοιλότητας ἐκ τῶν ὁποίων ἀναφύονται τοιαῦται).
Πολυμάταιος (ὁ, ἡ). πολλὰ μάταιος.
Πολυμάχητος (ὁ, ἡ). διὰ τὸν ὁποῖον γίνονται ἢ ἔγιναν πολλαὶ μάχαι (φιλονεικίαι), Περιμάχητος.
Πολυμεγέθης, εος (ὁ, ἡ). πολὺς τὸ μέγεθος, μέγιστος.
Πολυμέδιμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ περιέχων πολλοὺς μεδίμνους· (συνεκδ.) χωρητὸς πλήθους γεννημάτων (πλησίον θέσεως).
Πολυμεθής, ἐος (ὁ, ἡ). πολλὰ μεθυσμένος ἢ μέθυσος.
Πολυμεθόδιος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων ἢ γινόμενος μὲ πολλὰς μεθόδους, πολύτροπος.
Πολυμέλαθρος (ὁ, ἡ), Π. [π. μέλαθρον]. ὁ ἔχων πολλὰς οἰκίας (πολλοὺς ναοὺς ἢ θαλάμους).
Πολυμελής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπό) πολλὰ μέλη. 2) ὁ ἔχων ποικίλην μελῳδίαν, πολλὰ ἁρμονικός. 3) (ἐνίοτε) κεκμωμένος μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν(;).
†**Πολυμελπής**, ἐος (ὁ, ἡ). πολλὰ μελῳδικός.
Πολυμελῶς, ἐπίῤ. Μὲ πολὺ μέλος, μὲ πολλὴν ποικιλίαν μελῳδίας, πολλὰ μελῳδικά.
Πολυμεμφὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μεμφόμενος τὰ πάντα (μὴ ἀρεσκόμενος εἰς τίποτε), πολλὰ μεμφόμενος (παραπονιάρης).
Πολυμέρεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πολυμερεῦς.
Πολυμερής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἢ διηρημένος εἰς πολλὰ μέρη (μόρια), πολυειδής, πολυσύνθετος.
Πολυμέριμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παρέχων πολλὴν μέριμναν (ἀπλησίαστον, ἀνησυχίαν), πολυφρόντιστος.
Πολυμέριστος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς πολλὰ μερίδια χωρισμένος ἢ χωριζόμενος.
Πολυμέρμερος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυμέριμνος.
Πολυμερῶς, ἐπίῤ. Πολυειδῶς.
Πολυμετάβλητος καὶ **Πολυμετάβολος** (ὁ, ἡ). ὁ πολλάκις μεταβαλλόμενος, πολλὰ εὐμετάβλητος.
Πολυμέταλλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ κατεσκευασμένος ἀπὸ πολλὰ μέταλλα.
Πολυμετρία (ἡ). ποικιλία μέτρων (στίχου). «Ἐν τῇ παλαιᾷ κωμῳδίᾳ πολυμετρία τὸ σπουδαζόμενον,» Ἀνώνυμ. 2) «Πολυμετρία.., κακία ἔπους, καθ' ἣν στίχος ἀπαρτίζεται ἐκ πολλῶν μερῶν λόγου συγκείμενος, οἷον· «Ἔν τ' ἄρα οἱ φῷ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν,» Εὐς. (ἀλλὰ μήπως ἁρό γε γραπτέον εἰς τὴν σημασ. ταύτην Διμυμερία;), [ἐκ τοῦ
Πολύμετρος (ὁ, ἡ). ὁ χειμίζων ἢ περιέχων πολλὰ μέτρα, μέγας, εὐρύχωρος, ἐκτεταμένος, ἔφθονος. «Στάχυς —,» Ἄρχφ. =Πολύχους. 2) (γραμμ.) ὁ συγκείμενος ἀπὸ πολλὰ (διάφορα) μέτρα συλλαβῶν.
Πολυμηκάς, άδος (ἡ), Π. ἡ πολλάκις μηκάζουσα (βελάζουσα). «Διὸς —,» Ἥρ.
Πολυμήκετος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ
Πολυμήκης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺ μῆκος (πολλὴν ἔκτασιν), πολλὰ μακρὸς (ὑψηλός), =Περιμήκετος.
Πολύμηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ μῆλα ἢ (συνηθέστ. Π.) πολλὰ πρόβατα, πολυθρέμμων, πλούσιος εἰς ποιμνία.
Πολύμηνις, ιος (ὁ, ἡ), Π. [π. μῆνις]. ὁ ἔχων πολὺν (βαρὺν) θυμόν, πολλὰ μνησίκακος.
Πολυμήτα, ας, Αἰολ. Π. ἀντὶ
Πολυμήτης, ᾱ (ὁ) ᾗ
Πολύμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. [π. μῆτις] πλήρης φρονήσεως, πολὺ συνετὸς (ἱκανός), Πολιοβουλος. «Ῥὶς μεγάλη σημεῖον πολυμήτεω,» Ἀνώνυμ. Φυσιογνμ.
†**Πολύμητος**, «φαλμ. ἀντὶ Πολύμητις
Πολυμήτωρ, ορος (ἡ), Π. μήτηρ πολλῶν τέκνων
Πολυμηχανία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις =
Πολυμήχανος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ.=χάνως. Πολλῶν μηχανῶν (μηχανημάτων) ἔμπειρος, πολλὰ νοήμων, ἐφευρετικός, πολύτροπος.
Πολυμιγής, ἐος (ὁ, ἡ). μεμιγμένος (σύμμικτος ἀπὸ πολλὰ καὶ διάφορα εἴδη), πολυσύνθετος, πολυποίκιλος, συγκεχυμένος.
Πολυμιγία (ἡ), τὸ εἶδ. τοῦ προηγ. πρᾶξις (μῖξις) πολλῶν πραγμάτων, πολυποικιλία.
Πολυμίγματος καὶ
Πολύμικτος (ὁ, ἡ), =Πολυμιγής.
Πολυμιξία (ἡ), =Πολυμιγία.
Πολυμισής, ἐος (ὁ, ἡ). πολλὰ μισητός.

Πολύμεσθος (ὁ, ἡ), ὁ λαμβάνων πολὺν (ἀρ.ρὸν) μισθόν, μεγαλόμισθος.

†Πολυμιτακὸς καὶ

Πολυμιτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ πολύμιτα ὑφάσματα. «Πολυμιτικὴ», ἡ τέχνη τοῦ ὑφαίνειν πολύμιτα.

Πολύμιτος (ὁ, ἡ), [π. μίτος]. ὑφασμένος μὲ πολλοὺς (πολλῶν λογιῶν) κλωστούς, πλουμιστός, πολυποίκιλος.

Πολύμνηστος, ω (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Πολύμνηστος.

Πολυμνήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πολλῶν πραγμάτων μνήμονα (πολλὰ ἐνθυμούμενος), ἔχων πολὺ ἐνθυμητικόν.

Πολυμνήστευτος (ὁ, ἡ), ἡ ὑπὸ πολλῶν μνηστευομένη (ζητουμένη εἰς γάμον).

Πολυμνήστη (ἡ), Π. ἀντὶ Πολυμνήστευτος, (ὡς θηλ. τοῦ

Πολύμνηστος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁποῖον ἐνθυμεῖται ἢ πρέπει νὰ ἐνθυμῆται τις, ἀείμνηστος. «Χάρις—», Αἰσχλ.

Πολυμνήστως, ὁρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυμνήμων.

Πολύμνητος (ὁ, ἡ), Π. =Πολύμνηστος, ἢ 2) ἀντὶ Πολυυμνητος, (παρβλ. τὸ ἑπόμ.

Πολύμνια (ἡ), ἀντὶ Πολυύμνια, [μία ἀπὸ τὰς Μούσας, ἔφορος τῆς Λυρικῆς ποιήσεως καὶ ἐνίοτε τῆς Ῥητορικῆς].

Πολύμνις (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πολὺ μανίον (mousse). «Θάλασσα—», Ἡσύχ.

Πολυμοιρής, ές (ὁ, ἡ), ὁ λαβὼν πολλὰς μοίρας (πολλὰ μερίδια), Πολύκληρος.

Πολύμολπος (ὁ, ἡ), πολλὰ μελῳδικός.

Πολύμορος (ὁ, ἡ), =Πολυκάμορος ἢ πολλῶν δυσχερῶν πρόξενος, ὀλεθριώτατος.

Πολυμορφία (ἡ), τὸ πολύμορφον, πολυποικιλία.

Πολύμορφος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἢ λαμβάνων διαφόρους μορφάς, πολυειδής, πολυποίκιλος.

Πολυμόρφως, ἐπίρ. Μὲ [Ὑπό] διαφόρους μορφάς, πολυειδῶς.

Πολύμουσος (ὁ, ἡ), ὁ θεραπεύων πολὺ τὰς Μούσας (τὰ γράμματα, τὰς ὡραίας τέχνας), πολλὰ ἔμμουσος (πεπαιδευμένος, φιλόκαλος κτλ.)· (ἐπὶ πράγμ.) πολλὰ κομψός, (παρβλ. Μουσικός).

†Πολυμοχθήρος (ὁ, ἡ), πολλὰ μοχθηρός.

Πολύμοχθος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -μόχθως. Πολλὰ κοπιαστικός (ἐπίμοχθος), (παρβλ.) Πολύκμητος. 2) πολλὰ δυστυχής (παλαιοπωρημένος), πολυκακοπαθέστατος.

Πολυμύελος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πολὺν μυελόν.

Πολυμυθία (ἡ), =Πολυλογία.

Πολύμυθος (ὁ, ἡ), ὁ περιέχων πολλοὺς μύθους. «Ἐποποιικὸν λέγω τὸ πολύμυθον», «Ἀρίστ. 2) Π. ἀντὶ Πολυλόγος ἢ (παθ.) Πολύλογος, περίφημος, πολυλάλητος. «Ἀρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλαι πολύμυθοι», «Πίνδ.

Πολύμυξος (ὁ, ἡ), (λύχνος) μὲ πολλὰ φυτίλια (μύξας).

Πολύμυχος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πολλοὺς μυχοὺς (κόλπους).

Πολύνους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς νεούς.

Πολυναύτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς ναύτας (πολλὰ καράβια).

Πολυνείκης, ου (ὁ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὰς ἔριδας, πολὺ φιλόνικος.

Πολύνευρον (τὸ), εἶδος φυτοῦ μὲ πολλὰ ἐξέχοντα νεῦρα, (κοιν.) πεντάνευρον.

Πολυνεφέλας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ

Πολυνέφελος (ὁ, ἡ), σκεπασμένος ὑπὸ πλήθος νεφῶν (νεφελῶν), πολλὰ συννεφιασμένος.

†Πολυνημερία (ἡ), Π. ἄνοια (μεγάλη) νηνεμία, (ἄλλ. διορθ. Πολυνημερία), (κυρ. θηλ. τοῦ

Πολυνημέριος, α, ον. Πολλὰ νήνεμος (γαληνιῶν, ἡσυχάς).

Πολύνηος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πολύναος.

Πολυνίκης, ου (ὁ), ὁ πολλάκις νικήσας (κερδήσας πολλὰς νίκας).

Πολυνιφὴς, ές καὶ

Πολύνιφος (ὁ, ἡ), ὁ πολλάκις νιφόμενος (χιονιζόμενος), πλήρης χιόνων.

Πολύνοια (ἡ), [πολύνους]. πολὺς νοῦς, μεγάλη φρόνησις, Περίνοια (ἐνίοτε) πλῆθος ἐννοιῶν (ἰδεῶν, νοημάτων).

Πολύνομος (ὁ, ἡ), ὁ νεμόμενος (τρεφόμενος μὲ) πολυειδῆ νομήν (ὁ Πολυνομώτατον δὲ καὶ παμφαγώτατον πάντων ὁ βοῦς, «Θφρ.)· πολλὰ (μὲ πολλὴν νομὴν) θρεμμένος· ὁ ἔχων (διηρτημένους εἰς) πολλοὺς νομούς. «Χώρα—», Τζ.

Πολύνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (προικισμένος ἐκ φύσεως μὲ) πολὺν νοῦν, πολλὰ φρόνιμος (στοχαστικός, ἐφευρετικὸς κτλ.)· (ἐπὶ λόγων) περιέχων (ἐμφυσημένος μὲ) πολὺν νοῦν.

Πολύνοσος (ὁ, ἡ), ὁ ὑποκείμενος εἰς πολλὰς (συχνὰς) νόσους, νοσώδους κράσεως, πολλὰ φιλάσθενος.

Πολύνοστος (ὁ, ἡ), ὁ νοσῶν (ἐπιστρέφων, ἐπανερχόμενος) συχνάκις (ἐπὶ σίτα κτλ.) πολλὰ θρεμμένος (μεστωμένος), ἔχων πολὺ ἀλεῦρι.

Πολύνους, κατὰ κοσ. ἐκ τοῦ Πολύνους.

†Πολύνυμφος (ὁ, ἡ). ὁ πολλάκις ἢ πολλὰς γυναῖκας συγχρόνως νυμφευθείς, πολύγαμος.

Πολύνως, κατὰ κοσ. ἀντὶ Πολυνόως, ἐπίρ. Μὲ πολὺν νοῦν (πολλὴν κρίσιν, σκέψιν), πολλὰ φρόνιμα.

Πολύξαντος (ὁ, ἡ), Π. [π. ξαίνω]. πολλὰ ξασμένος (ξεφτισμένος), καταφαγωμένος ἀπὸ τὰ κύματα κτλ.

Πολύξεινος, Π. Ἰων. ἀντὶ

Πολύξενος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἢ δεχόμενος πολλοὺς ξένους (φίλους), πολλὰ φιλόξενος· (ἐπὶ τόπου) ὅπου συχνάζουν πολλοὶ ξένοι.

Πολύξεστος (ὁ, ἡ), Π. [π. ξέω]. φθειρομένος (πελεκημένος) μὲ πολλὴν τέχνην καὶ ἐπιμέλειαν, (παρβλ.) εὔξεστος.

†Πολύξηρος (ὁ, ἡ), Σχλ. πολλὰ ξηρός.

†Πολυξύλας (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πολλὰ ξύλα ἢ δένδρα, (γραμ. ἐξήγ. τοῦ Ἀξυλος).

Πολύσχας (ὁ, ἡ). πολλὰ ὀγκώδης (βαρύς, ὀχληρός).

Πολυοδία (ἡ), πλῆθος ὁδῶν ἢ μῆκος ὁδοῦ, ἀρθμὸς διεξοδικὸς· μακρυνὴ ὁδοιπορία· σχοινὰ καὶ μακρυὰ ταξείδια.

Πολυόδμος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πολλὴν (δυνατὴν) ὀσμήν.

Πολυόδους, ὀδόντος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πολλοὺς ὀδόντας. «Πρίων—», «Νίκ.

Πολυόδυνος (ὁ, ἡ), =Πολυωδίνης

Πολυοζία (ὁ, ἡ), πλῆθος ὄζων (βόζων ἢ κλάδων), [ἐκ τοῦ

Πολύοζος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πολλοὺς ὄζους ἢ κλάδους (καὶ μετν. πολλὰς διαιρέσεις [Γαλλ. ramifications]).

Πολυοινέω-ῶ, Μ. ἤσω. ἀμπνω πολὺ κρασί, εἶμαι πολύοινος.

Πολυοινία (ἡ), πλῆθος (ἀφθονία ἢ εὐφορία) οἴνου (συνηθ.· μεγάλη οἰνοποσία, μεθυσιά, [ἐκ τοῦ

Πολύοινος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἢ παράγων πολὺν οἶνον, εὔφορος εἰς οἶνον, ἢ 2) πίνων πολὺν οἶνον, μέγας οἰνοπότης.

†Πολύοπνος (ὁ, ἡ)· πολλὰ ὀκνός (ὀκνηρός, βραδύς, ἀργοκίνητος).

Πολοπλοῦτος (ἡ), πλῆθος ὄλβου, πλοῦς (μέγας) πλοῦτος.

Πολυολβιος, Π. καὶ

Πολύολβος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὄλβιος (εὐτυχὴς ἢ) πλούσιος· (μεθ.) πρόξενος πολλῆς (μεγάλης) εὐτυχίας.

Πολυολκὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἕλκων (ζυγίζων) πολύ, πολλὰ βαρὺς (εἰς τὸ ζύγι).

Πολυομβρία (ἡ). πλῆθος βροχῶν ἀγγαίων (ὄμβρων), πολλὰ νερά.

Πολυόμβριος καὶ Πολύομβρος (ὁ, ἡ). συνωθουμένας μὲ πολλὰς ἢ ραγδαίας βροχὰς, πολλὰ βροχερός.

Πολυομίλητος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλήσας (λαβὼν σχέσιν, συνανεστραμμένην) μὲ πολλοὺς (πλησιάσας πολλὰς γυναῖκας).

Πολυόμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ὄμματα (ὁμμάτια) ἢ τρύπας (μάτια παθῶς τὸ δίκτυον).

Πολυόμφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ὀμφαλοὺς (μέρη ἐξέχοντα, κυρτότητας).

2) Π. ὑπεραφιζόμενος, ἀπὸ πολλὰς ἀσπίδας (πολλοὺς ὁπλίτας), (ἔδε Ὀμφαλός).

Πολυόνειρος (ὁ, ἡ), ὁ βλέπων ἢ (;) κάμνων νὰ βλέπῃ τις πολλὰ ὄνειρα.

Πολύοπλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ὅπλα (πολλοὺς ὁπλίτας).

Πολύοπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ὀπὰς (τρύπας), πολύθρους, ἢ 2) ὁ ἔχων πολλὸν ὀπὸν (χυμὸν γαλακτώδη).

†Πολύοπτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πολλῶν βλεπόμενος, Περίοπτος.

Πολυοργίας (ὁ, ἡ). ὁ τιμώμενος (παινηγυρ ζόμενος) μὲ πολλὰ ὄργια.

Πολυορκία (ἡ). τὸ νὰ κάμνῃ τις πολλοὺς ὅρκους. «Φύεται γὰρ ἐκ πολυορκίας ψευδαρκία», «Φίλ., [ἐκ τοῦ

†Πολυόρκας (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων (συνειθίζων νὰ κάμνῃ) πολλοὺς ὅρκους.

†Πολυόρμητος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὁρμητικός, (Γραμ. ἐξήγ. τοῦ Πολυαΐξ).

Πολυόρνιθος καὶ

Πολύορνις, ιθος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου εἶναι πολλοὶ ὄρνιθες, πλήρης ὀρνίθων [πτηνῶν].

Πολυόροφος (ὁ, ἡ), — Πολυώροφος.

Πολυοσμία (ἡ), — Πολυοδμία, [ἐκ τοῦ

Πολύοσμος (ὁ, ἡ), — Πολύοδμος.

Πολυόστεος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλὰ ὀστέα (κόκκαλα). «Τὸ δὲ ἄνω τοῦ ποδὸς πολυόστεον», «Πλδ.

†Πολυούσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν οὐσίαν (περιουσίαν), (γραμ. ἐτυμολογ. τοῦ Πλούσιος). 2) ὁ περιέχων πολλὴν οὐ-

σίων (πολλῶν χυμῶν), (Γαλλ.) succulent. ▪ Τὰ πολυούσια καὶ πολύτροφα, ▪ Γαλ.

Πολυόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ὀφθαλμοὺς (πολλὰ ὀμμάτια [ἢ ἐπὶ φυτ.] φύτρα). ‖ (αὐξ.) Πολυόφθαλμον, ▪ Ἱππκρ., εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Βούφθαλμον.

†**Πολυόχευτος** (ὁ, ἡ). πολλὰ ὀχευτικὸς (λάγνος). ▪ Πολυόχευτον δὲ τὸ ζῷον (ὁ ἀλέκτωρ), ▪ Αἰξ.

Πολυοχλέω-ῶ καὶ (συνήθ. μα. ἡ πθ.) **-οχλέομαι-οῦμαι**, Μ. ήσω, **-ωμαι**. Ἔχω πολὺν ὄχλον (πολὺ πλῆθος), εἶμαι πολυάνθρωπος. ▪ Δυνάμεις πολυοχλοῦσαι, ▪ ὁ Ἁλ., στρατεύματα πολυάριθμα. ▪ Πόλις πολυοχλουμένη, ▪ Στρβ.

Πολυοχλία (ἡ). πολὺς ὄχλος, πλῆθος ὄχλου (ἐν γέν.) πολυανθρωπία, [ἐκ τοῦ

Πολύοχλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν ὄχλον, (τόπος) ὅπου συρρέει πλῆθος ὄχλου, πολυάνθρωπος (ἐν γέν.) πολυάριθμος.

‡**Πολύοχος** (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων ἢ περιέχων πολλὰ (πλῆθος πράγματα). (ἄλλ. ὀρθ. Πολύογλος· κυρ. δὲ εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολύχους).

Πολυοψία (ἡ). πλῆθος ὄψων (φαγητῶν, [καὶ εἰδικ.] ὀψαρίων), [ἐκ τοῦ

Πολύοψος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ περιέχων πολλὰ ὄψα (νόστιμα φαγητὰ [καὶ εἰδικ.] ὀψάρια). ▪ Λίμνη (▪ Τράπεζα; —, ▪ Στρβ., Βασ.

Πολυπάθεια (ἡ). τὸ πολλὰ πάσχειν, τὸ πολλοειδὲς τῶν παθῶν ἢ αἰσθημάτων εἰς τὸ ὑπ. ὑπόκειται ὁ

Πολυπαθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ παθὼν ἢ πάσχων, ἐπιτεθειμένος (ὑποκείμενος) εἰς πολλὰ πάθη ἢ αἰσθήματα, πολυτρόπως παθαινόμενος (διατιθέμενος).

Πολυπαίγμων, ονος (ὁ, ἡ). πολλὰ φιλοπαίγμων, παιγνιδιάρης).

Πολυπαιδία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις πολύπαις νὰ ἔχῃ πολλοὺς παῖδας ἢ δούλους).

Πολυπαίπαλος (ὁ, ἡ). Π. [π. παίπαλος]. πολλὰ πανοῦργος (ἴδε Παιπάλη), πολυτρόπως, (συγχ. τῷ) Πολυδαίδαλος.

Πολύπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς παῖδας ἢ δούλους (ὁ Μελέαγρος ὠνόμασε καὶ τὴν) ▪ Τύρον πολύπαιδα, ▪ Ἐπιχ., διὰ τὰς πολλὰς ἀπωλείας της.

Πολυπάμφαος (ὁ, ἡ). πολλὰ φωτεινὸς (φαεινός), ὑπέρλαμπρος.

Πολυπάμων (καὶ ὄχι Πολυπάμμων, καθὼς συνήθως εὑρίσκεται γραμμένον εἰς τὰς ἐκδόσεις), **ονος** (ὁ, ἡ). Π. [π. πάσμαι],= Πολυκτήμων.

Πολυπάνσοφος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ σοφὸς καθ' ὅλα, πάνσοφος.

†**Πολυπαρθένιος** (ὁ, ἡ) ἡ πολὺν καιρὸν παρθενευομένη (μένουσα ἀνύπανδρος).

Πολυπάρθενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κατοικούμενος ἢ συγκροτούμενος ἀπὸ) πολλὰς παρθένους.

†**Πολύπαστος** (ὁ, ἡ). πασσαλεύ-ος (κομμένος) μὲ πολλὰ φυτὰ ψιλύματα.

Πολυπάταγος (ὡς ἀπὸ τοῦ Πολυπαταξ;, ὃστ ἑταιρικὸν τοῦ

Πολυπάτακος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων πολὺν κρότον (πάταγον), ἀντηχῶν ἀπὸ τὸν κρότον (πάταγον) τῶν χαιρευόντων. ▪ Θυμέλη—, ▪ (Πρατίν. παρ') Ἀθ.

Πολυπάτητος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πολλῶν καὶ πολλάκις πατηθείς· (μεταφορ.) κατριμένος, πάγκοινος, (Γαλλ.) rebattu.

Πολύπατρις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς πατρίδας.

Πολυπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς πατέρας.

Πολυπειρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις·

Πολύπειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν (πολλῶν πραγμάτων) πεῖραν, (ἐπιμ.) φρόνιμος ἢ πανοῦργος, (κοιν.) πολύξυρος, τετραπέρατος.

Πολυπείρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [π. πέρας]. ἀπὸ διαφόρους τόπους, παντοδαπός, ἢ (ἁπλούστερον) πολὺς, πολυάριθμος, [παρ. Ἀπείρων).

Πολυπείρως, ἐπίρ. Μὲ πολυπειρίαν, ὡς πολύπειρος.

†**Πολυπελαστος** (ὁ, ἡ). εἷς τὸν ὁπ. πελάζουν (πλησιάζουν) πολλοί ἢ πολλάκις, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Δασπλῆς).

Πολυπέλεθρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ **Πολύπλεθρος**.

Πολυπενθής, ές καὶ

Πολυπένθιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δίδων ὕλην (ἀφορμὴν) ἢ βυθισμένος εἰς μέγα πένθος, καταλυπημένος.

Πολυπερίσπαστος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πολλῶν φροντίδων περισπώμενος, ὑπὸ πολλῶν περισπασμῶν ἀπασχολούμενος.

Πολυπευθής, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. πυνθάνομαι]. ὁ κομνων ἢ ὅπου κάμνουν πολλὰς ἐρωτήσεις. ▪ Ἡμέρα—, ▪ Πλ., καθ' ἣν γίνονται πολλαὶ μαντεῖαι.

†**Πολυπευστέω-ῶ**, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ καὶ ἐξετάζω πολλά.

†**Πολυπήδηκτος** (ὁ, ἡ), γραμ. ἐξήγ. τοῦ Πολύσκαρθμος.

Πολυπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [π. πῆμα], = Πολυβλαβής, ἀλήθριος. Ἀβ (σπν πθ.) πολύβλακτος.

Πολύπηνος (ὁ, ἡ), Π. [π. πῆνος]. ὑφασμένος μὲ χονδρὸν ὑφάδι (χονδρὴν κλωστήν), (ἐν γέν.) πρωτύχος.

Πολύπηχυς, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς πήχεις (βραχίονας).

Πολυπίδακος καὶ

Πολυπιδαξ, ακος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων πολλὰς πίδακας (πηγὰς ὕδατος).

†**Πολυπικὰς**, ἡ, όν, (ἀλγ.). Ὁ ἀνήκων εἰς πολύποδα, χρήσιμος πρὸς χειρουργικὴν ἐκτομὴν πολύποδος. ▪ Σπαθίον -, ▪ Π. Δίγν., (ἄλλ.) **Πολυποξύστης**.

Πολύπικρος (ὁ, ἡ). πολλὰ πικρὸς (κυρ. ἐξ μετνμ.). ‖ (τὸ πλθ. οὐδ.) **Πολυπικρα**, ἐπίρ. ἀντὶ-

†**Πολυπίκρως**, ἐπίρ. Πολλὰ πικρά (φαρμακερά).

Πολυπενής, ές (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ πενιερὰς (βιοπαφές), καταλειωμένος.

Πολυπιστος (ὁ, ἡ). πολλὰ πιστὸς (πιεσμένος ἢ εὐκολοπειστος).

Πολύπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. [π. πλάζω], = Πολυπλανής, πολυπλάνητος. ▪ Ἄνεμος —, ▪ Πλ. Λ., ὁ ἀποπλανῶν (παρασύρων ἀπὸ τὸν δρόμον των, σκορπίζων τριγύρω καὶ εἰς) τὰ πλοῖα.

Πολυπλαγκτοσύνη (ἡ), Π. μεγάλη περιπλάνησις, ταξείδια μακρυνὰ καὶ πολυκαιρινὰ εἰς ἀγνώστους τόπους, ζωὴ πλανητική

Πολυπλανής, ές καὶ

Πολυπλάνητος (ὁ, ἡ). ὁ πλανηθεὶς (περιπλανηθεὶς) πολὺν καιρὸν καὶ εἰς πολλοὺς τόπους. ▪ Τὸ Πελασγικὸν ἔθνος κάρτα πολυπλάνητον, ▪ Ἡρ. (καὶ μνμ.) ▪ Κισσὸς—, ▪ Λογγ., Ἐπιχ., ὁ πανταχόθεν ἐκτεινόμενος, (ὅπ. ἄλλ. ἀντγ. **Πολυπλακής**). 2) (μεταφορ.) ὁ περιπίπτων ἢ παρασύρων εἰς πολλὰς πλάνας (πολλὰ σφάλματα).

Πολυπλανες (ὁ, ἡ). = Πολυπλανής, ἴδε.

Πολυπλανῶς, ἐπίρ. Μὲ πολλὴν περιπλάνησιν, μὲ πολλὰς περιστροφὰς (περιπλοκάς).

Πολυπλασιάζω, Πολυπλασιασμός, Πολυπλάσιος κτλ. = **Πολλαπλασιάζω** κτλ.

Πολύπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) πολλῶν πλέθρων ἔκτασιν (Π. ἰδιοκτήτης πολλῶν πλέθρων γῆς, πολυκτήμων, πλούσιος εἰς γαίας).

Πολυπλεκτος (ὁ, ἡ), = Πολύπλοκος.

Πολύπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς πλευρὰς· (μθμτ.) = Πολύεδρος.

Πολυπλήθεια (ἡ). αὔξησις εἰς πλῆθος, πληθυσμός, (ἐν γέν.) πολὺ πλῆθος, ἀφθονία.

Πολυπληθέω-ῶ, Μ. ήσω Πληθαίνω πολλὰ, αὐξάνω εἰς πλῆθος, εἶμαι ἢ γίνομαι·

Πολυπληθής, ές (ὁ, ἡ). πολὺς τὸ πλῆθος (τὸν ἀριθμόν), πολυάριθμος. (ἐνίοτε παρ' Ἰατρ.) πολλὰ πληθωρικός.

Πολυπληθία (ἡ), = Πολυπλήθεια.

†**Πολυπλήθυνω** ἢ **Πολυπλήθω**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολὺ πληθύνω (πλήθω).

Πολυπλόκαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς πλοκάμους.

Πολυπλοκία (ἡ), τὸ πολύπλοκον (κυρ. τοῦ χαρακτῆρος), πανουργία.

Πολύπλοκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς πλοκὰς ἢ πολλοὺς πλοκαμοὺς (ὡς ὁ πολύπους), πολλὰ συμπεπλεγμένος (περισπλεγμένος)· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μεταφορ.) ἐμπερίεργος (δύσκολος)· (καὶ τρπ.) πανοῦργος, πολύτροπος, πολυμήχανος. ▪ Οὕπω ταύτης ἤκουσα πολυπλοκωτέρας γυναικός, ▪ Ἀρφ.

Πολυπλόκως, ἐπίρ. Μὲ πολλὰς πλοκὰς (περιπλοκάς), μὲ τρόπον πολύπλοκον (δύσκολον, δυσθιάλυτον).

Πολύπλους-ους (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ἢ ὅπου κάμνουν πολλὰ ταξείδια (μὲ πλοῖα).

†**Πολυπλούσιος** (ὁ, ἡ). πολλὰ πλούσιος.

Πολυπλουτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι πολύπλουτος (ὁ, ἡ), πολλὰ πλούσιος.

Πολύπνοια (ἡ). σφοδρότης ἀνέμου, [ἐκ τοῦ

Πολύπνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ πνέων δυνατὰ (μὲ πολλὴν ὁρμήν), σφοδρὸς (ἄνεμος). 2) ὁ ἀναπνέων δυνατὰ (ἔχων ἰσχυρὸν διαρκῆ πνεῦμα).

Πολυποδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πολυπόδιον.

Πολυποδώδης, ους (ὁ, ἡ), = Πολύπους.

Πολυποδία (ἡ). πλῆθος ποδῶν, πολλὰ πόδια.

Πολυποίνη (ἡ), εἶδος μικροῦ πολύποδος (ἄλλ.) Θαμώλιος.

Πολυπόδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πολύπους, ἐκταποδάκι. 2) εἶδος φυτοῦ (πτεριδος). • Ἡ δὲ τοῦ πολυποδίου, ζασεῖα, ἢ ἔχουσα κυτταληδόνας, ὥσπερ αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάνας· κἂν περιάψηταί τις, ἀγχόνην ἐμφύεσθαι ὡς πολύπουν, • Θφρ. (ταυδλ.) Σκολοπένδριον, ἔθεν

Πολυποδίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ (τὸ φυτ.) πολυπόδιον.

Πολυποιώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πολύποδος, ὅμοιος μὲ πολύπουν, ἡ 2) πλήρης πολυποδῶν (ἐκταποδίων).

Πολυπόθητος (ὁ, ἡ). πολλὰ ποθητὸς (ἐπιπαπητός, ἐπιθυμητός). 2) (ἐνεργ.) ὁ πολλὰ (σφοδρῶς) ἐπιθυμῶν. • Τῶν ἔιφους οὐδέν ἐστι πολυποθητότερον, • Ἀθ.

Πολυποικιλία (ἡ). πολλὴ ποικιλία.

Πολυποίκιλος (ὁ, ἡ). πολλὰ ποικίλος (παράλλ.), πολυειδής, πολύμορφος, πολυσύνθετος.

Πολύποινος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιβάλλων πολλὰς καὶ ἀκαφόρους ποινάς, τιμωρῶν πολυτρόπως, (συγχ. τῷ Πολύπους).

Πολύπολις, ως (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκροτούμενος ἀπό) πολλὰς πόλεις. • Πολύπολις δὲ ἡ Βοιωτία, • Εὐς. 2) (ὡς ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος) ἡ τιμωμένη εἰς πολλὰς πόλεις. (Καλλίμ.)

Πολυπόντερος (ὁ, ἡ). πολλὰ πόντερα, παμπόνηρος.

Πολυπονία (ἡ), τὸ νὰ ἦναί τις-

Πολύπονος (ὁ, ἡ). ὁ ὀπαιτῶν πολὺν πόνον (κόπον), πολύμοχθος, δύσκολος· ὁ ὑποφέρων γενναίως πολλοὺς κόπους, πολλὰ φορέπονος.

Πολυπόνως, ἐπρ. Μὲ πολὺν κόπον (πολλὴν δυσκολίαν), πολυμόχθως.

Πολυποξύστης [πολύπους, ξύω], ου (ὁ). ἐργαλ. χειρουργ. πρὸς ἐκρίζωσιν πολυποδῶν.

Πολυπόρευτος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου πορεύονται (ὑπάγουν, συγκαζοῦν) πολλοί. (Γαλλ.) très-fréquenté.

Πολυπόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς πόρους (πολλὰ περάσματα, πολλὰς διεξόδους)· (μτγν.) πολλὰ εὔπορος (εὐκατάστατος).

Πολύπος (ὁ). Π. (μτγν.) ἀντὶ Πολύπους.

Πολυποσία (ἡ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ πολυπότου, ὑπερβολὴ οἰνοποσίας.

Πολυπόταμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ποτιζόμενος ἀπό) πολλοὺς ποταμούς.

Πολυποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω πολὺ (κυρ. κρασί), εἶμαι-

Πολυπότης, ου (ὁ, ἡ). ὁ πίνων πολύ (κυρ. κρασί), μέγας οἰνοπότης.

Πολυπότις, ιδος (ὁ, ἡ), θηλ. τοῦ προηγ.

Πολύποτμος (ὁ, ἡ). Π. [π. πότμος]. ὁ διέπων τὰς τύχας πολλῶν, (ἐπίθ. τῶν Μοιρῶν).

Πολυποτνία (ἡ), Π. πολλὰ πότνια (σεβαστή, σεβασμία), (ἐπίθ. τῆς Δήμητρ.).

Πολυποτόμος (ὁ, ἡ). ὁ νεπτων (τεμνων) τοὺς πολύποδας ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο

Πολύποτος (ὁ, ἡ), = Πολυπότης.

Πολύπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς πόδας. • Γεννᾷ δὲ καὶ δίποδα, τὴν ὄρνιν καὶ ἄνθρωπον, τὸν ὄφιν ἢ πολύποδα, τὸν ἀστείλεον, • Πλ. 2) (συνηθ.) ὁ πασχόμενος ὑπὸ πολλῶν πόδων, πολυάνθρωπος. • Πόλις—, • Χρσμ. ‖ (ζωολ.) ἡ γεν. Πολύποδες καὶ ἐνίοτε Πολύπους, ἡ αἰτ. Πολύποδα καὶ συχνότ. Πολύπουν)· εἶδος θαλασσ. ζ., (κοιν.) ὀκταπόδι. • Ἔδω δ' ἐμαυτὸν ὡς πολύπους, • (Ἀλκ. παρ') Ἀθ., ἴδε καὶ Πιλόω. 2) εἶδ. ἐντόμου, (ἄλλ.) Ὄνος, (κοιν.) χλιποπόδαρον. 3) εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Πολυπόδιον. Φ) (ἰατρ.) εἶδ. ἐκφύματος (excroissance) τὸ ὁπ. σχηματίζεται ἀπὸ ἀνευρυσμῶν τῶν ἀγγείων συνήθως εἰς τὴν μύτην, (κοιν.) ὀκταπόδι.

Πολυπραγματέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταγίνομαι εἰς πολλὰ πράγματα συγχρόνως, (ἀντίθετ. τῷ Βιονπραγματέω).

Πολυπράγματος (ὁ, ἡ), = Πολυπράγμων.

Πολυπραγμονεύω, Μ. εύσω καὶ

Πολυπραγμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω (ἀσχολοῦμαι εἰς) πολλὰ πράγματα ὁμοῦ, ἔχω πολλὰς ὑποθέσεις (περιπτεσμούς, ἀσχολίας), (Γαλλ.) εἶμαι très affairé· (συνήθ. ἐπὶ κακοῦ) ἀνακατόνομαι εἰς πολλὰ πράγματα χωρὶς νὰ πρέπῃ, ἐδῶ κυττάζω τὸ ἔργον μου ἀλλ' ἐξετάζω τί κάμνει ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, εἶμαι ἀνήσυχος (περίεργος, πολυπράγμων)· φαδιουργῶ κατὰ τῶν καθεστώτων, νεωτερίζω (σπν. ἐπὶ καλοῦ) καταγίνομαι ἐπιμόνως (μὲ ἐπιμέλειαν) εἴς τι, ἐξετάζω μὲ ἀκρίβειαν νὰ μάθω, (ἀμτθ.) ἔχω πολλὴν πεῖραν πραγμάτων. • Ἔρη μή πολυπραγμονεῖν, ἀλλὰ ἄρχοντος, • Ξεν., δὲν σκοτίζεται, δὲν τὸν μέλει, δὲν ἀνακατόνεται. • Ἑρμένου δέ τινος αὐτὸν (τὸν Δημώνακτα), Περὶ ταφῆς τί κελεύεις; Μὴ πολυπραγμονεῖτε, ἔφη· ἡ γὰρ ὁδμὴ με θάψει, • Λκ., μὴ φροντίζετε, μὴ ζαλίζεσθε (καὶ πθ.) ‖ Πολυπραγμονούμενος, • Αξ., τὸν περιέπλεξαν εἰς πολλὰς δυσκολίας, τὸν ἐμπέρδευσαν.

Πολυπραγμονητέον, θετ. τοῦ Πολυπραγμονέω.

Πολυπραγμόνως, ἐπίρ. Μετὰ πολυπραγμοσύνης. ὡς πολυπράγμων.

Πολυπραγμοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (τὸ ἐλάττωμα) τοῦ πολυπράγμονος, ἐνασχόλησις εἰς πολλὰ πράγματα συγχρόνως, ἀνακάτωμα εἰς τὰς ξένας ὑποθέσεις, ἐξέτασις ἀδιάκριτος τοῦ τί κάμνει ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, περιεργεία μικροπρεπής, λεπτολογία ἢ ὁπ. δὲν ἔχει τὸν κόπον της, κτλ. κτλ. (ἴδε Πλούταρχ. περὶ πολυπραγμ.)· (σπν. ἐπὶ καλοῦ) ἐξέτασις ἀκριβὴς (λεπτομερὴς), (ἐπιμ.) πολυπειρία, ἱκανότης, ὀξυδερκεία.

Πολυπράγμων, ονος (ὁ, ἡ)· ὁ πολλὰ πράττων, ἀσχολούμενος εἰς πολλὰ πράγματα συγχρόνως, πολυάσχολος· (συνήθ. ἐπὶ κακοῦ) ἀνακατωνόμενος χωρὶς νὰ πρέπῃ εἰς τὰς ξένας ὑποθέσεις, ἐξετάζων ἀδιακρίτως τί κάμνει ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, φαδιοῦργος, φυσιογνωμοῦργος, ἀνήσυχος, (Γαλλ.) intrigant· (σπν. ἐπὶ καλοῦ) ἐπιμελής, ζηλωτικός, ἄξιος πολύπειρος. • Ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς, κοὐ πολυπράγμων, • Ἀρχφ.

Πολυπράκτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Πολυπράγμων.

Πολύπτερος (ὁ, ἡ). πολλὰ πτερὰ (ἡμερος) ‖ (ἀστρον.) Πολύπτερος, σχῆμα ῥέστορ., ἐπαναλήψεις τῆς αὐτῆς λέξεως κατὰ διαφόρους πτώσεις.

†Πολυπτόλεμος (ὁ, ἡ). ὁ πολλοῦ πιπράσκόμενος (πωλούμενος), πολύτιμος.

Πολύπρεμνος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων πολλὰ πρέμνα (στελέχη ἢ κωλοβρόζια).

Πολυπρεπής, έος (ὁ, ἡ)· πολλὰ εὐπρεπής, ἀριπρεπής.

Πολυπραγμονέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Πολυπραγμονέω.

Πολυπρήων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. [π. πρηών]. ὁ ἔχων πολλὰς κορυφάς.

Πολυπροβατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ πρόβατα (προϊόντα), πλούσιος.

Πολυπροικος (ὁ, ἡ). ἡ λαβοῦσα πολλὴ προῖκα, προικισθεῖσα πλουσίως.

†Πολυπρόοδος (ὁ, ἡ). ὁ συχνὰ (πολλάκις) ἐξερχόμενος.

Πολυπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ πρόσωπα, πολύμορφος· (χορός, κωμῳδία) μὲ πολλὰ πρόσωπα. • Τὴν Ἰλιακὴν ἐστίαν πολλὴν οὖσαν ἢ πολυπρόσωπον, • Λκ.

Πολυπρασώπως, ἐπίρ. Ὑπὸ διαφόρους ὄψεις, πολυμόρφως

Πολυπτέρυξ (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ πτερά.

Πολυπτόητος καὶ Ἰων.

Πολυπτοίητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ ἐπτοημένος, κατατρομαγμένος· πολλὰ ἀνήσυχος (τεταραγμένος) ἢ τρομερός (ἄ) • Θάλασσα—, • Ἐπγρ.

Πολύπτολις, ως (ὁ, ἡ), ἴδε Πολύπολις.

Πολύπτερος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων πολλοὺς πτερυθμοὺς (κλάδους, βλαστούς).

Πολυπτυχία (ἡ). πολλαὶ πτύχες (δίπλαι), πολλὰ γυρίσματα, [ἐκ τοῦ

Πολύπτυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰς πτυχὰς (δίπλωματιάς)· (ὄρος) μὲ πολλὰς κοιλότητας (πολλὰ ἀναβοκατάβασματα) (βιβλίον) μὲ πολλὰ φύλλα.

†Πολυπτώξ, ῶκος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου εἶναι πολλαὶ πτῶκες (λαγωοί).

Πολύπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς πτώσεις. ‖ (οὐσ.) Πολύπτωτον, σχῆμα ῥέτορ., ἐπαναλήψεις τῆς αὐτῆς λέξεως κατὰ διαφόρους πτώσεις.

Πολύπυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς πύλας (θύρας).

Πολύπυργος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὠχυρωμένος μὲ) πολλοὺς πύργους.

Πολύπυρος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν πολλοὺς πυροὺς (πολὺ σιτάρι) • Ἀγορά—, • Ἐπγρ., ὅπου πωλεῖται πολὺς σῖτος.

†Πολύπυρος (ὁ, ἡ). πολλὰ πυρωδης, ὅλος πῦρ, διάπυρος.

Πολύπυστος (ὁ, ἡ), [π. πυνθάνομαι]. πολλὰ ἢ εἰς πολλοὺς γνωστὸς (ἀκουστός), περίφημος.

†Πολυπωγων, ονος (ὁ, ἡ), = Πολυγένειος.

Πολυρρημονέω-ῶ, Π. ἀντὶ Πολυρρημονέω

Πολυρρήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυρρήμων.

Πολύρριζος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύῤῥιζος

Πολύῤῥαβδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ῥάβδους (φούρκας), ὅλος φραδιτός.

Πολυῤῥαγής, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ἐξεργάσιμος μέσιμαν ἀπὸ πολλὰς ῥαγίδας (σχισμάδας, σήραγγας)· ὁ πάνων (σωτῆρας) κἂν τὸ προστυχόν, ὑγιεινός. • Ποτισμός—, • Νικ.

Πολυῤῥάθαγος (ὁ, ἡ), Π. [π. ῥαθαγέω] ὁ βοῦζων (φυτηγῶν) δυνατά.

Πολυρραβάμιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατεπίκτων μὲ πελλὰς ζαλαγματιάς (ῥαβάμιγγας). «Ὀπώρη—,» Νονν., ἡ ζαφυλῆ.

Πολυρράιστης, ου (ὁ), Π. [π. ῥαίω]. πολλὰ ἀφανιζικός (ἐξολεθρευτικός).

Πολυρράπτος ᾗ

Πολυρράφης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ πολλῶν πτυχῶν ἢ τμημάτων συνερραμμένος, ἔχων πλῆθος ῥαφῶν. «Πολυρράφῃ πέδιλα,» Νόνν.

Πολύρρηκτος (ὁ, ἡ), = Πολυρραγής.

Πολυρρημονέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ὁμιλῶ πολλὰ, εἶμαι -

Πολυρρήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν πολλὰ λόγια (ῥήματα), πολυλόγος· (ἐνίοτε) ὁ ἔχων εὔρειαν λογων.

(Πολύρρην], ηνος ᾗ

Πολύρρηνος (ὁ, ἡ), Π. [π. ῥάφην]. ὁ ἔχων πολλὰ ἀρνιὰ (πρόβατα), πολυθρέμμων, πλούσιος.

†Πολύρρητος (ὁ, ἡ), Γλσ. [π. ἔρρητας]. περίφημος, πολυλάλητος.

Πολυρριζία (ἡ), πλῆθος ριζῶν, [ἐκ τοῦ

Πολύρριζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ῥίζας. ‖- (ἰδιωνυμ. ᾗ ὡς οὐσ.) Πολύρριζον, τὸ φυτὸν Πολυπόδιον.

Πολύρρινος (ὁ, ἡ), Π. [π. ῥινός]. ὁ συγκείμενος (κεκαμμένος) ἀπὸ πολλὰ δέρματα.

;Πολυῤῥόθης, ες ᾗ

Πολυρρόος (ὁ, ἡ). πλήρης ῥοῶν. «Λειμὼν,» Ἀρῳδ.

Πολυρρόθιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολὺ τὸ ῥόθιον (πολὺν βρασμὸν κυμάτων), πολυτάραχος. «Πολυῤῥόθιους (ἄλλ. ἀναγν. Πελιῤῥόθιος) ἀνθρώπους,» Ἀρ., τῶν ὀπ. ὁ βίος εἶνε πελοκύμαντος.

Πολύρροθος (ὁ, ἡ), Π. = Πολυρρόθιος· (συνκχ.) πολυτύχητος, πολυδόητος· ἐπαναλαμβανόμενος ἀπὸ πολλὰ στόματα. «Φρομίοις πολυῤῥόθοις,» Αἰσχλ.

Πολυῤῥοιβδήτας ᾗ

Πολύῤῥοιζος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μετὰ πολλοῦ ῥοίζου (συριγμοῦ) περιστρεφόμενος, (ἀνεμος) ἠχῶν (βοΰζων) δυνατὰ, πολυβόρυβος.

Πολύῤῥοος-ους (ὁ, ἡ) ὁ πολὺ (ἀμθόνως ἢ σφοδρῶς) ῥεων· (μτγν.) ὁ ἔχων εὔρειαν λόγον· [ἐν γέν.] πολὺς, πλήρης, ἄφθονος.

Πολύῤῥυμος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων πολλοὺς ῥυμοὺς (ἁμάξ.). 2) Π. ὁ ἔχων (φερόμενος μὲ) πολλὴν ῥύμην, πολλὰ ὁρμητικός.

Πολύῤῥυτος (ὁ, ἡ), = Πολύῤῥοος.

Πολύς, πολλὴ, πολὺ (ἡ γεν. Πολλοῦ, ῆς, οῦ, ἡ δοτ. Πολλῷ, ῇ, ῷ, ἡ αἰτ. Πολὺν, πολλὴν, πολὺ πλθ. Πολλοὶ, αἱ, ἁ, ἡ γεν. Πολλῶν κτλ., τὸ παρθτ. Πλείων ᾗ Πλέων, Πλεῖστος). Πολὺς (κατὰ ὀναμόρους σχέσεις, κυρ. δὲ) πολυπληθὴς, πολυάριθμος· ἄφθονος· (μάλιστα ἐπὶ πραγμ. τὰ ὁπ. σύγκεινται ἀπὸ πολλὰ μέρη). «Πολὺς ὄμβρος,» Θκρ. «Πολὺς οἶνος,» Δξ. «Πολὺ ὕδωρ,» Ὀδ. Γ. ‖ Πολλὰ κἀγαθὰ, ‖ Ἀρχφ. ‖ Τὸ πολλὸν ἡγέεσθαι ἰσχυρὸν εἶναι, «Ἡρ. (ἴδε Β). «Πολὺς λαὸς,» Δξ. «Πολὺ στράτευμα,» Δξ. «Πολλὰν ἔθνος,» Ἡρ. «Πολλὸν πλῆθος,» αὐτ. «Πολλὰς ἀφθίτους ψυχὰ»

Ὅμ. «Πολλοὶ μὲν βόες, πολλοὶ δὲ τε ταῦροι,» Θκρ. «Ὀλίγοι πρὸς πολλοὺς,» Δξ. «Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος,» Σοφ. «Πολλὰ ἠδη ἔτη,» Πλάτ. «Πολλοὶ καὶ καλοὶ χιτῶνες,» Ξεν. (ἀντὶ) Πολλοὶ καλοί. (ᾗ ἐπὶ συνεχ.) «Πολὺς ὕπνος,» Ὀδ. Ο., ὁ βαθὺς (διαρκής). «Πολλὴ αἰγὴ,» Δξ., ἄφρα. (ᾗ μετὰ τοῦ Τις) «Πολύς τις,» «Ἀρκετὰ πολύς· κάμπσος. «Τὸ θηρίον τοῦτο πολύ τε νεμεται καὶ ἄρθονον,» Παυσ. (ᾗ κατὰ συνεχ. τὸ ἐν. ἀντὶ τοῦ πλθ.) «Καὶ γὰρ ἐκεῖ.. πολὺς ἦν ὁ ἐπιδημῶν ᾗ ἐνεορτάζων τῷ τόπῳ,» Στρβ., ἀντὶ Πολλοὶ ἦσαν οἱ. (ᾗ ἑλλ.) «Δοφήσεται πολλὰς (ἐνν. πλῃγὰς),» Γρφ. «Πολλὰ (ἐνν. ἐδέσματα) παρατιθεμένος,» Ξεν. «Πολλοῦ (ἐνν. ἀργυρίου ἢ τιμήματος) ἄξιος,» Ὁμ., πολυτιμος. «Πολλοῦ ὠνεῖσθαι,» Δξ. «Δέδοικα μὴ λελήθαμεν τὴν εἰρήνην ἐπὶ πολλῷ ἄγοντες ὥσπερ οἱ δανειζόμενοι·» Δμ. «Πολλοῦ δύνασθαι παρά τινι,» Ἀλκίφρ. «Περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι,» Δξ.. [Ατ.] magni facere. «Πολλὰ (ἐνν. πράγματα) πράττειν,» Εὐρ., «Πολυπραγμονεῖν.» «Τοὺς γὰρ περισσοὺς καί τι πράσσοντας πλέον τιμῶμεν, ἄνδρας τ' ἐν πόλει νομίζομεν,» αὐτ. «Πολλὰ λέγειν,» Δξ, = Πολυλογεῖν. (καὶ ἐνάρθρ.) «Τί δεῖ τὰ πολλὰ λέγειν;» «Δμ. Πολλοῦ γε ᾗ δεῖ,» Δξ. (ἴδε Β) μέγας, μακρὸς, ὑψηλὸς, διεξεδικὸς, ἐκτεταμένος, εὐρύχωρος. «Βοῦπαις οὕπω καλὸς,» Ἀπολλν. «Πολλός τις ἔκειτο,» Ἰλ. Η. «Πολὺς χρόνος,» Ἡρ. «Οὐ πολὺς ἀνδρὶ βιος, Θκρ. «Πολὺν δὴ πόντον ἀνύσας,» Ἡσ. «Πολλὴ ἀπὸ σοῦ ἡ ὁδὸς,» Γρφ. «Πολλὴ ἡ Σκελία,» Δκ. «Κόλπον πολὺν καταλιπόμενος τοῦ χιθῶνος,» Ἡρ. «Πολλῆς κρατεῖ γαίης, πολλῆς δὲ θαλάσσης,» Θκρ «Ἦν δὲ αὐτοῦ καὶ παρὰ τοῖς συμμάχοις λόγος πολὺς,» Δξ. (ᾗ ἑλλ.) «Ἐκ πολλοῦ (ἐνν. χρόνου),» Δξ., «Πρὸ πολλοῦ. «Διὰ πολλοῦ,» Δκ. «Μόγις τε καὶ διὰ πολλοῦ ἀναθεωροῦντες αὐτοὺς ἐγνώσκομεν,» αὐτ. (ἢ τόπου) «Ἐκ πολλοῦ,» Δξ. «Οἱ ἵπποι τὰς καμήλους ἐκ πάνυ πολλοῦ οὐκ ἐδέχοντο,» Ξεν. «Ἐκ πλείονος ἢ τὸ πρίασθαι ἔφυγεν,» αὐτ. «Οὐ πρὸ πολλοῦ,» Δ. Ἁλ. «Οὐκ ἐπὶ πολὺ (καὶ Ἰων.) πολλόν,» Δξ «Τὸ ἔθνος τοῦτο νέμεται τὴν πρὸς τῷ χώρην τῆς Σύρτιος οὐκ ἐπὶ πολλόν,» Ἡρ. (καὶ χωρὶς τῆς προθ.) «Πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακα (χρόνου),» Ἀρχφ.

3) (συνεχ.) ἀφθόρις, δυνατὸς. «Πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν,» Δμ. (ᾗ ἐπὶ κρότου καὶ φων.) «Πολὺς ὁρμαγὸς (ὁμέναιος),» Ὁμ., Ἡσ. 4) (κατ' ἐκτ.) ὁ πολλάκις ἐπανερχόμενος (ἐπαναλαμβανόμενος), συχνὸς. «Τούτῳ πολλῷ χρήσεται τῷ λόγῳ,» Δμ., «Πολλάκις ἐρεῖ τοῦτο. «Πολὺς μὲν ὁ Φίλιππος ἔσται, ἀναμιχθήσεται δὲ ᾗ τὸ τοῦ παιδὸς ὄνομα Ἀλεξάνδρου,» Αἰσχ. «Τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου ἂν πολὺ ἦν,» Πλάτ., ἤθελε συμβαίνει συχνάκις. «Πολλὸς ἦν ὑπὸ παντὸς ἀνδρὸς αἰνεόμενος,» Ἡρ., ἐπαινούμενος ὑπὸ πάντων. «Πολλὸς ἦν λοιδορούμενος,» αὐτ., παρεκάλει ἐπιμόνως. (ἴδε Δικαρχ.). «Πολλὸν ἦν αὐτῷ φοιτῶντι τοῦτο τὸ ἔπος,» αὐτ., τὸ ἤκουεν ἐπαναλαμβανόμενον πολλάκις. «Πολὺς τοῖς συμβεβηκόσιν ἔγκειτας,» Δμ., ἐπιμένει (ἐνδιατρίβει) εἰς, τὰ δυναμένοις πολλάκις. «Μὴ καταπλαγῆτε ὑπὸ τῆς κραυγῆς τῆς τούτου· πολὺς γὰρ, πολὺς καὶ ταλαιπώρος ἐστιν ἄνθρωπος,» αὐτ., πολλὰ ὀχληρὸς ἢ ὁρμητικός. «Θρασυνομένῳ καὶ πολλῷ φρονοῦντι καθ' ὑμῶν,» αὐτ. «Πολὺς ἀπονοίᾳ,» Γρμ., ἀπαντᾶται πολλάκις. Β) (τρπ.) ἰσχυρὸν, ἰσχυρὸς· ἔξοχος, περίφημος, ἔνδοξος. «Πολὺς τὴν σοφίαν,» Δξ. «Πολὺς μὲν ἐν γῇ, πολὺς δὲ ἐν θαλάσσῃ,» Δξ «Ἰσχυσε τε, καὶ μέγας ἦν τότε ᾗ πολὺς,» Ἀρχφ. «Ἀντὶ πολλῆς πατρὶς ὁδὸς ὀθνείην κεῖμαι ἐφεσσάμενος,» Θκρ

Β) (καὶ μὲ γεν. ἀντὶ συγκρ. ἐνάρθρ.) οἱ πλείστερος, μέγα ἡ (ἐνάρθ.) τὸ περισσότερον μέρος, (ὀθ. χωρὶς πτ.) ὁ κοινὸς λαὸς· ὁ ὄχλος. «Οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων,» Ἰσχρ. «Ὁ πολὺς ἄνθρωπος,» Δκ. (καὶ ἐνν. τοῦ εὐσ.) «Νύμφα ὁ πολὺς λεγει· ἡμεῖς ἀκόνιπτον λεγομενα Φρύνιχ. «Ἡ πολλὴ τῆς στρατιᾶς,» Δξ. «Τὸν πολλὸν τοῦ χρόνου,» Ἀρ. «Ἐτεμον τῆς γῆς τὴν πολλὴν,» Θκ. «Τῆς νήσου τὰ πολλὰ,» αὐτ. «Τῆς ἀθύρης πολλὴν ἔφλων,» Ἀρχφ. «Πολλὸν διεφυσα σαρκὸς ἐόντι,» Ὀδ. Τ. (ᾗ χωρὶς πτ.) «Ἀπῆλθον οἱ πολλοὶ,» Θκ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) «Καὶ τῶνἐκ τοῦ πολλοῦ ὄχλου (= Τῶν πολλῶν) εἷς,» Δκ., Δμ. «Περιπλεῦσαι τὴν Ἀραβίαν (τῆς Ἀραβίας) τὴν πολλὴν,» Ἀρῤ. «Τὰ πολλὰ πάντα,» Ἡρ., (ῥῆσ.) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, σχεδὸν κατὰ πάντα. ‖ (τὸ οὐδ.) Πολὺ (καὶ Π. Πολλὸν) καὶ (πλθ.) Πολλὰ (ἄλλ. προθ.), ἀντὶ ἐπιῤ. Πολὺ, κατὰ πολλὰ, ἢ πολλάκις. (ᾗ σπν. παρὰ Π.) ἀντὶ μᾶλλον ἢ πολὺ μᾶλλον. «Πολύ γε αὐτοῖς μέλει,» Δμ. «Πολὺ τῆς ἀληθείης ἀπολελειμμένος,» Ἡρ. «Αὐτὸς γὰρ φαγέμεν πολὺ βούλεται ἢ ἅιμεν ἄλλῳ,» Ὀδ. Ρ. (καὶ κατ' ἐπαναδίπλασ.) «Τούτου πολὺ πολὺ πτωχιζέτω,» Ἀρχφ. (καὶ πλθ.) «Πολλὰ τεθνεῶναι, «Θκρ. «Πολλὰ μὲν ἐπαινέσαντες, πολλὰ δὲ ἐξωσάμενοι αὐτὸν,» Ξεν. «Πολλὰ χαίρειν,» «Φρσ., = Πολλὰ τὰ ἔτη Σας! ἔχετε ὑγίαιν. «Πολλὰ εἰπόντα χαίρειν τῷ ἀληθεῖ,» Πλάτ., ἀποχαιρετήσαντες (διὰ πάντα) τὴν ἀλήθειαν. (καὶ ἐπὶ χρόνου) «Πολλὰ ἤδη ἐντετύχηκα τῷ ἀνδρὶ,» αὐτ. (καὶ συγκρ. πρὸς συγκρ.) «Πολὺ εὐτακτότερους καὶ ἐπιμελεστέρους,» Ξεν. «Τοὺς ἑαυτῶν νόμους ἕκαστοι νομίζουσι πολὺ καλλίστους εἶναι,» αὐτ. «Ἡμῖν πολὺ πρωτέρους,» Θκρ. «Πολὺ πρῶτος (ᾗ ἔσχατος κτλ.), «Θκ., Ὑπ. «Πολὺ πλείονες,» Δμ. «Ἐν πολὺ ἐλάττοσιν ἀφορμῇ,» «Ἀνδκ. (καὶ πρὸς ἐπίῤ.) «Πολὺ μάλιστα ἡκιστα·» Ξεν., Πλάτ. (ᾗ παρεντιθ. ἄλλων λέξ.) «Πολὺ δὲ ᾗ αἱ βερυπεῖαι οἱ ἀπὸ τῶν τοιούτων εὐφραίνουσι μάλιστα,» Ξεν. (καὶ κατὰ δοτ.) «Πολλῷ πρῶτος,» Ἀρχω. «Πολλῷ ἀ-

μείνων, « Αἰσχλ. « Πολλῷ μᾶλλον, « Πλάτ. « Πολλῷ νικᾶν, « Ἀρχε. (ξ κατὰ γεν.) « Θρασὺς εἰ πολλοῦ, « Ἀρχ. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) « Πολλῷ ὕστερον, « Θκ (καὶ πρόθετ.) « Παρὰ (« Κατὰ, « Ἐπὶ πολλοῦ, « Ἐπὶ τὸ πολύ, « Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ (ἡ μονολεκτ. Παραπολύ, Καταπολύ, Ἐπιπολύ, Ἐπιτοπολύ), « Ἐπὶ πολὺ τῆς Παρθυαίων γῆς ἐλάσας, « Ἡρῳδ. (καὶ κατ' ἀναζρφ. ἡ πρωθυστέρως) « Πολὺ ἐπὶ δεινοτέρῳ, « Πλάτ. « Πολὺ ἔτι ἐκ λομπροτέρων, « αὐτ. (καὶ πλθ.) « Ὡς τὰ πολλά (ἐπὶ τὰ πολλά), (καὶ μονολεκτ.) Ὡς ἐπιταπολλά, « (ξ ἁπλ.) « Τὰ πολλά, « Δξ., πολλάκις, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. (ξ χρον.) « Μετ' οὐ πολὺ (ἡ) « Οὐ μετὰ πολύ, « Δξ. « Δι' ὅλου τοῦ στρατοπέδου σέλας ἦν . . ξ κατέσχε τῆς νυκτὸς ἐπὶ πολύ, « Δ. Ἁλ.

Πολύαθρος (ὁ, ἡ). πολλὰ σαθρός (σεσαθρωμένος), παμπάλαιος, ἄχρηστος.

Πολύαλος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς πολὺν σάλον (κυματισμὸν) ὑποκείμενος.

†Πολυσαρκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πολλὰς σάρκας, εἶμαι πολύσαρκος (σωματώδης)

Πολυσαρκία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις -

Πολύσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς σάρκας (πολλὰ κρέατα), παχὺς, σωματώδης.

Πολυσέβαστος (ὁ, ἡ). πολλὰ σεβαστὸς (σεβάσμιος, ἀξιοσέβαστος).

Πολύσεμνος ξ Π.

Πολύσεπτος (ὁ, ἡ), = Πολυσέβαστος.

Πολυσήμαντος (ὁ, ἡ). ὁ σημείων πολλὰ (ἔχων πολλὰς σημασίας).

Πολυσημάντωρ, ορος (ὁ, ἡ). Π. ὁ πολλοὺς ὁρίζων (προστάζων, διοικῶν), πολλῶν σημάντωρ (ἀρχηγός).

Πολυσημία (ἡ). πλῆθος σημασιῶν, [ἐκ τοῦ

Πολύσημος (ὁ, ἡ). ξ ἐπίρ. -σήμως, = Πολυσήμαντος.

Πολυσθενής, ές (ὁ, ἡ), Π. [π. σθένος]. πολλὰ ἰσχυρός, πολυδύναμος.

Πολυσινής, ές (ὁ, ἡ), Π. [π. σίνομαι], = Πολυβλαβής, ὀλεθριώτατος.

Πολυσιτία (ἡ). πλῆθος (εὐφορία) σίτου ἢ σιτηρία σίτων (τροφῶν), [ἐκ τοῦ

Πολυσιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κάμνων) πολλὸν σῖτον.

Πολυσκαλμος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ πολλοὺς σκαλμοὺς (πολλὰ κωπιά), πολύκωπος.

Πολύσκαρθμος (ὁ, ἡ), Π. [π. σκαίρω]. ὁ πηδῶν ταχέως (ἐλεύθερα)· ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἱππεύειν, τρέχων ἅφιππος· (ἐν γεν.) ταχὺς, εὐκίνητος. « Ναῦς (« Ὄνος) —, « Κέντ., Σίκ.

Πολυσκελής, ές (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πολλὰ σκέλη (πολλοὺς πόδας).

Πολυσκεπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ παρέχων πολλὴν σκέπην. « Πέτρα —, « Αἰλ.

Πολύσκεπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὁρατὸς, βλεπόμενος (φαινόμενος) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, περίσκεπτος.

Πολύσκηπτρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐξασκάζων (ἔχων ὑπὸ τὸ σκῆπτρόν του) πολλοὺς τύπους ἢ ἀνθρώπους.

Πολύσκιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ κάμνων πολλὴν σκιὰν (παχὺν ἴσκιον).

Πολυσκόπελος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς σκοπέλους, γεμάτος βράχους (βράχους).

Πολύσκοπος (ὁ, ἡ). ὁ σκοπῶν (βλέπων, παρατηρῶν) πολλὰ πράγματα

Πολυσκύλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς σκύλους (σκύλακας).

Πολύσκυλτος (ὁ, ἡ), [π. σκύλλω]. πολυφρόντιστος, πολυάσχολος.

Πολυσκώμμων, ονος (ὁ, ἡ). πολλὰ σκωπτικὸς (ἀστεῖος), ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐγγίζῃ (νὰ χωρατεύῃ).

Πολυσμάραγος (ὁ, ἡ), Π. [π. σμαραγέω]. ὁ κάμνων πολλὴν βοὴν (μέγαν κρότον), πολυθόρυβος.

†Πολύσοφος (ὁ, ἡ). πολλὰ σοφὸς, (ὀρθότ. διῤῥημ.).

Πολυσπαθής, ές (ὁ, ἡ), Π. (ἐπὶ ὑφάσμ.) πολλὰ κρουστὸς (σπαθητός).

Πολύσπαστος (ὁ, ἡ), [π. σπάω]. ὁ σύρων (τραβῶν) διὰ πολλῶν μέσων ἢ μὲ πολλὴν δύναμιν. « Πολύσπαστον (μηχάνημα), « Πλ., τὸ συγκείμενον ἀπὸ πολλὰ καρούλια (πολλοὺς μακαράδες) ἅμοῦ, (Γαλλ.) **mouffle.**

Πολυσπείρητος καὶ

Πολύσπειρος (ὁ, ἡ). ὁ σχηματίζων (κουλουριασμένος εἰς) πολλὰς σπείρας, πολλὰ σκολιὸς (γυριστός)· (Γαλλ.) **tortueux.**

†Πολυσπέρεια (ἡ). ἡ εἰς πολλὰ μέρη διασπορὰ (λαοῦ), [ἐκ τοῦ

Πολυσπερὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. σκορπισμένος (διεσπαρμένος) εἰς πολλὴν ἔκτασιν ἢ εἰς διάφορα μέρη, πολυάριθμος. Ⅱ (μτφ.) ὁ σπείρων τι εἰς πολλὰ μέρη.

Πολυσπερμία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Πολύσπερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) πολὺ σπέρμα.

†Πολυσπερχὴς [π. σπέρχομαι], ές (ὁ, ἡ). πολλὰ ταχὺς (ὁρασήρικος, πρόθυμος).

Πολυσπηλὰς, άδος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα πολλὰς σπηλάδας (βράχους σπηλαιώδεις).

†Πολυσπλαγχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

†Πολύσπλαγχνος (ὁ, ἡ), -Πολυεύσπλαγχνος.

Πολύσπορος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.) -σπόρως. Ὁ ἔχων ἢ παράγων πολὺν σπόρον, πολλὰ εὔσπορος (καὶ μτνμ. γόνιμος).

†Πολυσταύαστος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὁρασήριος (πρόθυμος).

Πολυσταγὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ στάζων (ῥέων) ἀφθόνως.

Πολυσταγῶς καὶ

Πολυστακτί, ἐπίρ. Στάζοντας ἀφθόνως (ἀλλεπαλλήλως), ἴδε Δστακτί).

Πολυστασιαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνοχλούμενος ἀπὸ συχνὰς στάσεις (ταραχὰς, ἐπαναστάσεις).

Πολύστατος (ὁ, ἡ). στημένος κοντὰ-κοντά, πυκνός.

Πολυστάφυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ σταφύλια (καὶ συνεκδχ. ἀμπέλια)

Πολύσταχυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς στάχυας.

Πολυστεγὴς, ές καὶ

Πολύστεγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς στέγας (πολλὰ κατώματα), ὑψηλὸς, πολυώροφος.

Ψιλύστειδος (ὁ, ἡ), = Πολύστειδος.

Πολύστειος (ὁ, ἡ), Π. [π. στέα]. ὁ ἔχων πολλὰ λιθάρια, πετρώδης. « Αἰγιαλὸς, « Νικ., Κολλ.

Πολυστελέχης, ους καὶ

Πολυστέλεχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς στελέχους (κορμοὺς).

Πολυστένακτος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ στενάζων ἢ πολλῶν στεναγμῶν ἄξιος, (ἐν γεν.) πλήρης στεναγμῶν.

Πολύστεπτος (ὁ, ἡ). ὁ πολλάκις στεφθεὶς (στεφανωθείς), στολισμένος μὲ πολλοὺς στεφάνους.

Πολυστέφανος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ἢ λαβὼν (ὡς νικητὴς) πολλοὺς στεφάνους· στολισμένος μὲ πολλοὺς στεφάνους.

Πολυστεφὴς, ές (ὁ, ἡ), = Πολύστεπτος.

†Πολύστημος καὶ **Πολυστήμων, ονος** (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺ στῆμόνι, πυκνὰ ὑφασμένος, (παρβλ. Πολύπηνος).

Πολυστιβὴς, άδος (ἡ). ἡ ἔχουσα (περιέχουσα) πολλὰς στιβάδας, (συνεκδχ.) εὐρύχωρος. « Οἰκία —, « Σίμακ.

Πολυστιβία (ἡ), Π. τὸ νὰ ἔχῃ τις στιβάδας.

Πολύστιβος (ὁ, ἡ), [π. στείβω]. πολλὰ (ἀπὸ πολλοὺς διαβάτας) πατημένος, πολυπορευτός. « Θάλασσα —, « Νίκ., (ἄλλ. ἐνγ. Πολύστειος).

Πολύστικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σημαδεμένος μὲ) πολλὰ στίγματα, ὅλος βούλλιαι -βουλλιάς ἢ στιγμαὶ, πλουμιστός.

Πολύστιος (ὁ, ἡ), = Πολύστειος.

†Πολύστιπτος (ὁ, ἡ), = Πολύστικτος.

Πολυστιχία (ἡ). πλῆθος στίχων ἢ γραμμῶν, [ἐκ τοῦ

Πολύστιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων, συγκείμενος ἀπὸ) πολλοὺς στίχους ἢ πολλαῖς ἁράδαις.

Πολυστοιχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Πολύστοιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλοὺς στοίχους (πολλαῖς ἁράδαις).

†Πολύστολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐνδεδυμένος μὲ) πολὺν στόλον, αὐρῶν κατεπὶν τοῦ πολὺ στρατεύματος (εἰς τὸν Ξεν. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολὺς στόλος).

Πολυστομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἁμιλῶ πολλὰ, εἶμαι -

Πολύστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ στόματα· (Π.) ὁ ἁμιλῶν πολλὰ, πολυλόγος. « Ἠχώ —, « Νόνν.

Πολύστονος (ὁ, ἡ). πολλῶν στεναγμῶν αἴτιος ἢ ἄξιος, πολυστένακτος. « Ἔρις (« Ἰὰς) —, « Ἤλμ.

†Πολύστρεβλος (ὁ, ἡ), ἀόκμ. ἀντὶ Πολλὰ στρεβλὸς ἢ στρεβλός, στραβοειδὴς, στραβοείβουλος).

Πολύστρεπτος καὶ Π.

Πολυστρεφὴς, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ ζρημμένος, πολλὰς στροφὰς στρεφόμενος, εὐλύγιστος, εὔστροφος· (μτφορ.) πολύτροπος· εὐμετάβολος.

Πολύστρεβος καὶ (κατ' ἐπένθ. τοῦ ι) **Πολύστροβος** (ὁ, ἡ), Π. [π. στρέβω], = Πολυδίνητος, πολυτάραχος.

Πολυστροφαλιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ). συνωδευμένος μὲ πολλὰς στροφαλίγγας, πολλὰ ἀνεμοστρόβιλα).

Πολύστροφος, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Πολύστροφος.

Πολυστροφία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Πολύστροφος (ὁ, ἡ), -Πολυστρεφὴς, πολλὰ εὔστροφος (πυρ. καὶ μτφορ.).

Πολύατυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ ἢ στηριζόμενος εἰς) πολλοὺς σύλλας.

†**Πολυσύγκρατος** καὶ

Πολυσύγκριτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ πολλῶν εἰδῶν συγκεκραμένος (κεκριμένος), πολυμιγής, πολυσύνθετος.

Πολυσύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς συλλαβάς.

Πολυσύμφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ σύμφωνα.

Πολυσύνδεσμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ μετα-χειριζόμενος πολλοὺς συνδέσμους.

Πολυσύνδετος (ὁ, ἡ), πολλὰ (στερεὰ) συνδεδεμένος· (γραμτ.)=**Πολυσύνδεσμος**,(ἀθ.) «Πολυσύνδετον (σχῆμα),» Ῥτρ., ἡ διὰ πολλῶν συνδέσμων συμπλοκὴ τοῦ λόγου.

†**Πολυσύνθετος** (ὁ, ἡ). συνθεμένος ἀπὸ πολλὰ εἴδη (στοιχεῖα).

Πολύσφαλτος (ὁ, ἡ). ὁ πολλάκις σφάλλων ἢ ἀπατώμενος, πολλὰ εὐπάτητος.

Πολυσωάραγος (ὁ, ἡ), Π.=**Πολυσαίσαγος**.

†**Πολύσφελμος** (ὁ, ἡ), Γλσ. [π. σφέλμα], χονδρόφλοισβος.

Πολυσφόνδυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλοὺς σφονδύλους.

Πολυσφράγιστος (ὁ, ἡ), σφραγισμένος καλὰ (μὲ πολλὰς σφραγῖδας).

†**Πολυσχεδής**, **Πολυσχεδία**, **Πολυσχεδῶς**, ἐσφαλμ. ἀντὶ **Πολυσχιδής** κτλ.

Πολυσχημάτιστος (ὁ, ἡ), σχηματισμένος πολυτρόπως· ἐκφρασμένος μὲ διάφορα (ῥητορ.) σχήματα.

Πολυσχημόνως, ἐπίρ.=**Πολυσχημόνως**.

Πολυσχιδής, ἐος (ὁ, ἡ), σχισμένος διηρημένος εἰς πολλὰ μέρη (εἰς πολλοὺς κλάδους), πολυειδής.

Πολυσχιδία (ἡ), τὸ πολυσχιδὲς (πολυειδὲς), ἡ ποικιλία. «Δογμάτων—,» Ἰσοκρ.

Πολυσχιδῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον πολυσχιδῆ, κατὰ πολλὰς διαιρέσεις καὶ ὑποδιαιρέσεις, πολυειδῶς.

Πολύσχιστος (ὁ, ἡ), =**Πολυσχιδής**.

Πολύσχοινος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (ἢ πλεγμένος ἀπὸ) πολλοὺς σχοίνους, πλήρης σχοινων.

Πολύσχολος (ὁ, ἡ), =**Πολυάσχολος**.

Πολυσώματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλὰ σώματα, ἢ σωματώδης, πολύσαρκος.

Πολυτάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων πολλὰ τάλαντα, βαρύτατος. «Κρείσσων χρυσὸς ὀλίγος μολίβδου πολυταλάντου,» Γρηγ. 2) ὁ ἔχων ἢ ἀξίζων (κοστίζων) πολλὰ τάλαντα, πλούσιος ἢ πολύτιμος.

Πολυτάραντος (ὁ, ἡ). πολλὰ τεταραγμένος, (κοιν.) ἄνω-κάτω.

Πολυτάραχος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ.=**ἀχως**. Πλήρης ταραχῆς (θορύβου, τυρβης), ἢ πρόξενος πολλῆς ταραχῆς. πολλὰ ἀνήσυχος.

Πολυταρβής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [π. τάρβος] πολλὰ φοβισμένος, κατατρομαγμένος· ἢ πολλὰ τρομερὸς, πρόξενος φρικης. «Πολυταρβέα ῥίξατο φωνήν,» Νόνν.

Πολυτειρής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [π. τείρω]. πολλὰ κοπιασμένος ἢ κοπιαστικός, πολλὰ ἐπίμοχθος. 2) [π. τείρεα] πλήρης ἄστρων, ὅλος κατάστερος.

Πολυτεκνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πολλὰ τέκνα, εἶμαι πολύτεκνος.

Πολυτεκνία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις πολλὰ τέκνα.

Πολύτεκνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ γεννήσας πολλὰ τέκνα. (εἰς τὸν Αἰσχύλ. [κέτ. 1029] πολυτεκνίας πρόξενος. » Ποταμός—,»

Πολυτέλεια (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πολυτελοῦς, πολλὰ (μεγάλα) ἔξοδα πρὸς ἐπίδειξιν, (Γαλλ.) luxe· (ἐν γέν.) λαμπρότης, μεγαλοπρέπεια.

Πολυτελέσμαι-οῦμαι, Μ. έσομαι, καὶ

Πολυτελεύομαι, Μ. εύσομαι. Ζῶ μὲ πολυτέλειαν, κάμνω πολλὰ (μεγάλα) ἔξοδα, εἶμαι πολυτελής [π. τέλος], έος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ἢ ἀπαιτῶν πολλὰ (μεγάλα) ἔξοδα, πολυδάπανος. (ἐπὶ πραγμ.) ἀκριβὴς, πολύτιμος· (ἐν γέν.) λαμπρὸς, μεγαλοπρεπὴς, ἐξαίρετος.

Πολυτελῶς, ἐπίρ. Μὲ πολυτέλειαν, μεγαλοπρεπῶς.

Πολυτενής, ές (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ἐκτεταμένος.

Πολυτερπής, ές (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ τερπνός (εὐφρόσυνος).

Πολυτέχνης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ **Πολύτεχνος**, πολλῶν τεχνῶν ἔμπειρος.

Πολυτεχνής, ές (ὁ, ἡ). Π. πολλὰ τεχνικός, κεκαμωμένος μὲ πολλὴν τέχνην.

Πολυτεχνία (ἡ). πολλῶν τεχνῶν ἐμπειρία.

Πολύτεχνος (ὁ, ἡ). πολλῶν τεχνῶν ἔμπειρος ἢ πολλὰ ἐμπειρος εἰς τὴν τέχνην του, (κοιν.) πολλὰ τεχνίτης ἢ πολυτεχνίτης (ἐνίοτε) πολλὰ τεχνικὰς (τεχνικὰ καμωμένος).

†**Πολυτιμητίζω**, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ πολυτίμητον, τιμῶ κατὰ πολλά.

Πολυτίμητος (ὁ, ἡ). πολλῆς τιμῆς ἄξιος, πολλὰ ἔντιμος· (σπν.)=**Πολύτιμος**. «Πῶς ὁ σῖτος ὧνιος; Β. παρ' ἀμὲ πολυτίματος ἅπερ τοῖ Θεοῖ,» Ἀρχφ.

†**Πολυτίμιος** καὶ

Πολύτιμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος), πολλῆς τιμῆς ἄξιος ἢ ὠνιος, (κοιν.) ἀκριβὸς· (ἐπὶ ἀνθρ.) πολλὰ ἔντιμος ἢ ἀξιότιμος.

†**Πολυτιμώρητος** (ὁ, ἡ). πολλὰ (σκληρὰ) τιμωρηθείς.

Πολύτιτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ **Πολυτίμητος**.

Πολύτλας, α, (ὁ) καὶ

Πολυτλήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [π. τλάω]. ὁ πολλὰ (δεινὰ) ὑπομένων, πολυπαθὴς, πολλὰ ὑπομονητικὸς ἢ ταλαίπωρος.

Πολύτλητος (ὁ, ἡ), =**Πολύτλας**, πολυπαθής. 2) (παθ.) κακὸν τὸ ὀπίσω ὑπέφερέ τις πολὺν καιρόν. «Ὠδίνεσσι πολυτλήτῳσι,» Κάϊνε.

Πολύτμητος (ὁ, ἡ), [π. τέμνω]. κομμένος εἰς πολλὰ μέρη ἢ τμήματα, κατακομμένος. 2) (μτφορ.) πολλὰ ὁρισμὸς (δύσκρατος).

†**Πολυτοιοῦτος**, τοιαύτη, τοιοῦτο. Ὁ περιέχων ἢ ἐμφαίνων πολλάκις τὴν αὐτὴν ἰδέαν (ἰδιότητα κτλ.), πολλάκις ἢ πολλαπλασίως τοιοῦτος.

Πολυτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ πολλὰ, εἶμαι πολυτόκος.

Πολυτοκία (ἡ). μεγάλη γονιμότης, [ἐκ τοῦ

Πολυτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τίκτουσα πολλὰ νεογνὰ καὶ πολλάκις, πολλὰ γόνιμος.

†**Πολύτολμος** (ὁ, ἡ). πολλὰ τολμηρὸς, πλήρης τόλμης.

Πολυτοξεύτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πολλῶν τοξευόμενος, ἢ· πολλὰ ἐξύς.

Πολυτόρευτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὰ τορεύματα (σκαλιστὰ πλουμίδια), μὲ πολλὴν τέχνην διακευμένος, πολλὰ τετορνευμένος.

Πολύτορος (ὁ, ἡ), Π. [π. τείρω]. γεμάτος ἀγκάθια. «Ἔγχος—,» Ἡσυχ.

Πολυτραφής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πολλοὺς τρέφων, πολλὰ θρεπτικὸς ἢ εὔφορος.

Πολυτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς λαιμοὺς (τραχήλους), [ἴδε **Πολυδειρος**].

Πολύτρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ πολλάκις ἢ πολλὰς τροπὰς τρεπόμενος, εὐμετάτρεπτος.

Πολυτρήρων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰς περιστερὰς (τρήρωνας).

Πολύτρητος (ὁ, ἡ), Π. [π. τιτράω]. ὅλος (γεμάτος) τρύπας, πολυτρύπητος· «Σπογγος—,» Ὅμ.

†**Πολύτριμμα** (τὸ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ **Περίτριμμα**.

Πολυτρίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (περιέχων) πολλοὺς τρίποδας.

Πολύτριπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ τριμμένος, (ἐπιφάσμ.) λυωμένος· (μτφορ.) πανοῦργος, πολύπειρος.

Πολύτροχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς τροχὰς, μαλλιαρός. ||. (οὐσ.) **Πολύτριχον**, εἶδος φυτοῦ (ἀστρ., ἄλλ.) Ἀδίαντον, (Γαλλ.) **capillaire**.

Πολυτροπία (ἡ). ποικιλία· (μτφορ.) πανουργία, πολυπειρία κτλ., [ἐκ τοῦ

Πολύτροπος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πολλοὺς τρόπους γινόμενος, πολυειδὴς, ποικίλος· (μτφορ.) ὁ πολλὰς τροπὰς τρεπόμενος ἢ πολλοὺς τρόπους ἐφευρίσκων, πολυμήχανος, πανοῦργος, ἢ (κατ' ἄλλ.) ὁ πολλοὺς τόπους γυρίσας, πολυπλάνητος, (κοιν.) κοσμογυρισμένος, (ἐπιμ.) πολύπειρος.

Πολυτρόπως, ἐπίρ. **Πολυειδῶς**, κατὰ πολλοὺς (διαφόρους) τρόπους.

Πολυτροφία (ἡ). ἀφθονία τροφῆς ἢ θρεπτικοῦ χυμοῦ (εἰς τὴν ἀνθολογ.-ἐαρτλμ. ἀντὶ **Πολυστροφία**), [ἐκ τοῦ

Πολυτρόφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) πολὺ θρεπτικὸς· (προπαροξ.) πολὺ θρεμμένος, εὔτροφος.

Πολυτρόχαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων πολὺ (μὲ πολλὴν ταχύτητα), πολὺ ἀγλίγωρος (ταχυκίνητος). «Γλῶσσα—,» Αξ. 2) ὅπου τρέχουν (συντρέχουν) πολλοί. «Ἀγορὰ—,» Ἐπιγρ.

Πολυτρύπητος (ὁ, ἡ), =**Πολύτρητος**.

Πολύτρυτος (ὁ, ἡ), Γλσ. [π. τρύω]. πολλὰ τυραννισμένος (βασανισμένος), πολυπαθής.

‡**Πολυτρώκτης**, ου (ὁ). ὁ τρώγων πολλὰ (κυρ. τριγύλια).

Πολυτύραννος (ὁ, ἡ). πολλὰ τυραννικὸς

Πολύτυπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ κάμνων πολὺ τυρί, ἔχων ἀφθονίαν τυροῦ.
Πολυυδρία (ἡ). πολλὴ (μεγάλη) ἀσθονία ὕδατος, πολλὰ νερά. [ἐκ τοῦ
‖Πολύυδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀφθονίαν ὑδάτων (πλῆθος νερά), καθυδρος.
Πολύυλος (ὁ, ἡ). (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). ὁ ἔχων ἀφθονίαν ὕλης.
Πολυύμνητος (ὁ, ἡ). ὁ πολλάκις ὑμνηθείς (ἐγκωμιασθείς) ἢ, πολλῶν ὕμνων (ἐγκωμίων) ἄξιος, πολυεπαίνετος.
Πολυυμνία (ἡ), Ζ. Πολύμνια, [ἐκ τοῦ
Πολύυμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ πολλῶν ὑμνούμενος ἢ ἄξιος ὑμνεῖσθαι, πολυύμνητος· πλήρης ὕμνων.
Πολυυπνία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις.
Πολύυπνος (ὁ, ἡ). ὁ κοιμώμενος ἢ φέρων βαθὺν ὕπνον, πολλὰ ὑπνώδης ἢ ὑπνωτικός. «Ἑρεμίη—,» Ὅρφ.
Πολυφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω πολύ, εἶμαι πολυφάγος.
Πολυφαγία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις.
Πολυφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων πολύ, (κοιν.) φαγᾶς.
Πολύφαιμος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Πολύφημος.
†Πολυφανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πολλοὺς τρόπους φαινόμενος, περιφανής, ἢ τολμηρός, πολύμορφος.
Πολυφάνταστος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων ἢ κάμνων νὰ βλέπῃ τις πολλὰ φαντάσματα (ἀνύπαρκτα φαινόμενα).
Πολυφάρμακος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων ἢ μεταχειριζόμενος ἢ παρέχων ἢ σύνθετος ἀπὸ πολλὰ φάρμακα (χόρτα ἰατρικὰ ἢ φαρμακερά). «Κίρκη—,» Ὅμ., ἢ πολλῶν μυγειῶν (φαρμακειῶν) ἔμπειρος.
†Πολυφασία (ἡ), Γλσ. [πολύφατος], =Πολυλογία.
†Πολυφάσματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παριστάνων πολλὰ φάσματα, φαινόμενος ὑπὸ διαφόρους καὶ πολυειδεῖς μορφάς. «Ἑκάτη—,» (Χρσμ. παρ') Εὐσ.
Πολύφατος (ὁ, ἡ), Π. [π. φημί]. περὶ τοῦ ὁποίου πολλὰ ἐρέθησαν (πολλοὶ ἐλάλησαν), περίφημος, πολυθρύλλητος.
†Πολύφαυλος (ὁ, ἡ). πολλὰ φαῦλος (τιποτένιος, πρόστυχος), ἀχρειότατος.
Πολυφεγγής, ές (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων πολὺ φέγγος (πολλὴν λαμψ.ν), πολλὰ λαμπρὸς (φεγγαβόλος).
Πολυφειδής, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ φειδωλός.
Πολυφερβής, ές (ὁ, ἡ). Π. =Πολύφερβος.
Πολύφερνος (ὁ, ἡ), =Πολυέδνος, πολύπροικος.
Πολυφημία (ἡ). πολλὴ (μεγάλη) φήμη (εὐφημία ἢ δυσφημία). [ἐκ τοῦ
Πολύφημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν (μεγάλην) φήμην (καλὴν ἢ κακήν), περίφημος (ὀθ. κύρ., ὄνομα) ὁ Πολύφημος.
2) ὁ γνωρίζων πολλὰς φήμας (ὡδὰς ἢ πολλὰ ᾄδόμενα), πολύφωνος. «Ἀοιδός—,» Ὀδ. Χ. (ᾧ μεμπτ.) φωνασκᾶς. «Βάτραχος—,» Ὅμ. 3) (τοπ.) ὅπου λέγονται καὶ ἀκούονται πολλαὶ φῆμαι ἢ γίνονται πολλοὶ φωνοί, θορυβώδης. «Ἀγορὰ (=Ἑορτή)—,» Ὀπ., Ἀλκμ.
Πολυφήτωρ, ορος (ὁ), Π. =Πολύφημος.
Πολύφθαρτος (ὁ, ἡ), =Πολύφθορος.
Πολύφθεγγος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναβιβάζων πολλοὺς φθόγγους ἢ καθαρὸν φθόγγον, πολύηχος. «Αὐλίς—,» Π., ἡ σύριγξ.
†Πολυφθονερός (ὁ, ἡ). πολλὰ φθονερός. (εἰς τὸν Αρτ. ἄλλ. ἀνγν. Πολύφθορος).
Πολυφθόνητος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἐπίφθονος.
†Πολύφθονος (ὁ, ἡ). πολλὰ φθονερὸς ἢ ἐπίφθονος, (εἰς τὸν Πλ. Κεφ. Ἑλλ. Θ. κεμάζ. ἐσφαλμ. ἀντὶ
‖Πολύφθορος (ὁ, ἡ). ὅτε προσφέρονται πολλοὶ φθοῖς (πολλὰ πλακούντια) εἰς θυσίαν.
†Πολυφθορέων, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολυσπερέων.
Πολύφθορος (ὁ, ἡ). (παρεξ.) ὁ προξενῶν πολλὴν φθορὰν, πολλὰ φθοροποιός. (πρβ. παρεξ.) ὁ παθὼν πολλὴν (μεγάλην) φθορὰν, πλήρης σφαγῆς (φόνου), κατεφονισμένος.
‖Πολυφιλάνθρωπος (ὁ, ἡ). πολλὰ φιλάνθρωπος, ἰδ.
Πολυφιλανθρώπως, ἐπίρ. Μὲ πολλὴν φιλανθρωπίαν.
†Πολυφίλητος (ὁ, ἡ), =Πολυαγάπητος.
Πολυφιλία (ἡ). πλῆθος φίλων, [ἐκ τοῦ
Πολύφιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ἀγαπῶν νὰ ἔχῃ πολλοὺς φίλους.
Πολυφίλτερος (ὁ, ἡ), Π. κυριευμένος ἀπὸ ὅλας τὰς φλογας τοῦ ἔρωτος, πολλὰ ἐρωτολήπτος.
Πολυφίλως, ἐπίρ. Ὡς πολύφιλος.
Πολυφλέγματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺ φλέγμα.
Πολύφλοιστος (ὁ, ἡ). πολλὰ φλοιερὸς, (γραμμ. ἐξήγ. τοῦ Ζαφλεγής).
Πολύφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν φλοιόν.
Πολύφλοισβος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων πολὺν φλοῖσβον (μεγάλην βοήν). «Θάλασσα—,» Ὅμ., Ἡσ.
†Πολυφλύαρος (ὁ, ἡ). πολλὰ φλύαρος.
†Πολύφοβος (ὁ, ἡ). πολλὰ δειλός, πλήρης φόβου.
Πολύφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συχνάζων εἰς πολλὰ μέρη, περιερχόμενος πολλοὺς τόπους, πολυπλάνητος.
Πολύφονος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων πολὺν φόνον, φονικώτατος.
Πολύφρεβος, ος ἡ η, ον, Π. ὁ τρέφων (καράγων χορτον [φορβὴν) διὰ) πολλὰ ζῶα.
Πολυφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρποφορῶ πολύ, εἶμαι πολυφόρος.
†Πολυφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) πολύ, πολλὰ εὔφορος. 2) (ἐπὶ ἀνθρ.) =Περιφόρητος.
Πολυφορία (ἡ). πολλὴ (μεγάλη) εὐφορία, [ἐκ τοῦ
Πολυφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) πολύ, πολλὰ εὔφορος. «Γῆ—,» Αξ. (ᾧ μετμ.) «Δαίμων—,» Ἀρχφ., πολλῶν συμφορῶν αἴτιος. 2) (οἶνος) ὁ σηκάνων πολὺ νερόν, δυνατός.
Πολύφορτος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (σηκόνων) πολὺν φόρτον, βαρυφορτωμένος.
Πολυφραδέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. εἶμαι=
Πολυφραδής, ές (ὁ, ἡ), Π. [π. φράζομαι]. πολλὰ στοχαστικὸς (φρόνιμος ἢ εὐφραδὴς, ἔχων εὔρεσιν λόγου). «Μοῦσαι ἄνδρα πολυφραδέοντα τιθεῖσιν.» Ἡσ.
Πολυφραδ.ω ᾧ

Πολυφραδμοσύνη (ἡ), Π. πολλὴ φρόνησις ἢ εὔρεσις λόγων, [ἐκ τοῦ
Πολυφράδμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. =Πολυφραδής.
Πολύφραστος (ὁ, ἡ), [π. φράζω]. ὁ πολλάκις ῥηθεὶς (ἐπαναληφθείς), πολύκροτος, πολυθρύλλητος. 2) Π. [π. φράζομαι], πολλὰ προορατικὸς (στοχαστικός). «Ἵππος—,» (Ξενοφάν. παρ') Σέξτ. 3) μὲ πολλὴν φρόνησιν (ζόχασιν) ἐφευρημένος, πολλὰ ἐπιτήδειος. «Δόλος—,» Ὀπ.
Πολύφροντις, ιδος (ὁ, ἡ). Π. πλήρης φρονιτίδων.
Πολυφρόντιστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ίστως. Μὲ πολλὴν φροντίδα (σκέψιν) κατωρθωμένος ἢ πολλὰ φροντιστικὸς (ζοχαστικός, πρόσεκτικός, φρόνιμος).
Πολυφροσύνη (ἡ). πολλὴ φρόνησις (πανουργία, ἐπιτηδειότης), πολυτροπία, [ἐκ τοῦ
Πολύφρων, ονος (ὁ, ἡ). πολλὰ φρόνιμος (ἐφευρετικὸς, ἐπιτήδειος), πολύτροπος, πολυμήχανος. «Ἥφαιστος—,» Ὅμ.
Πολυφυής, ές (ὁ, ἡ). φύσει πολυειδὴς (πολυμερφος, πολυποίκιλος), ἢ σχηματισμένος ἢ ὑποδαιρούμενος συνήθως εἰς πολλοὺς κλάδους, πολυσχιδής.
Πολύφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ (πυκνὰ) φύλλα.
Πολυφυλος (ὁ, ἡ). ὁ συνιστάμενος ἀπὸ ἢ διαιρούμενος εἰς πολλὰς φυλὰς (πολλὰ εἴδη ἢ γενῆ).
†Πολύφυτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ φυτὰ, πλήρης φυτῶν, κατάφυτος, (συγχ. τῷ Πολύφυλος).
†Πολυφωνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακέμπω πολλὰς φωνὰς (πολλοὺς ἤχους) ἢ ὁμιλῶ πολλὰ, (ἐν γέν.) εἶμαι πολύφωνος.
Πολυφωνία (ἡ). τόνος (μέγεθος) φωνῆς ἢ ἤχου· πλῆθος φωνῶν ἢ ἤχων συγκεχυμένων, θόρυβος· (ἐνίοτε) =Πολυλογία, [ἐκ τοῦ
Πολύφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν (μεγάλην, δυνατὴν) φωνὴν, ἠχῶν (βοῶν) δυνατά· ὁ ἀνακέμπων πολλὰς (διαφόρους) φωνὰς ἢ ἤχους, θορυβώδης, συγκεχυμένος· ὁ πολλὰ λαλῶν, ἔχων εὔροιαν λόγου. «Ὅμηρος ὁ τῶν ποιητῶν ἁπάντων πολυφωνότατος,» Δ. Ἁλ. «Πολύφωνος ὁ οἶνος ἐστι καὶ λαλιᾶς..κατιπίμπλησι.» Πλ.
Πολύφωτος (ὁ, ἡ). πλήρης φωτὸς, φωτεινότατος. ‖ (οὐσ.) Πολύφωτον (τὸ), τὸ πολυκανδήλιον.
Πολυχαίτης, ου (ὁ), =Βαθυχαίτης.
Πολύχαλκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παράγων ἢ κατεσκευασμένος μὲ πολὺν χαλκὸν. «Χώρα—,» Αξ., ἡ ἔχουσα πολλὰ καὶ πλούσια μεταλλεῖα χαλκοῦ. «Ἀνὴρ—,» Ὅμ., ὁ ἔχων πολλὰ χάλκινα σκεύη, (δηλ.) πλούσιος. «Οὐρανὸς—,» αὐτ., ὅλος χάλκινος, (ἐπιμ.) στερεός ἢ, λαμπρός.
Πολυχαλής, ές (ὁ, ἡ), Π. [π. χανδάνω] πολὺ χωρητικός.
Πολυχάραντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ καὶ ποικίλα χαράγματα (σκαλίσματα κοσμήματα

Πολυχαρής, έος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἢ αἰσθανόμενος πολλὴν χαράν.
Πολυχαρίδα, κλητ. τοῦ Πολυχαρίδης, Λακων. (φιλικὴ προσφώνησις), ἀγαπητέ μου φίλε, φίλτατε!
Πολύχαρμος (ὁ, ἡ), Π. [π. χάρμη]. πολλὰ πολεμικὸς (φιλοπόλεμος).
Πολυχείμαστος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς πολλοὺς χειμῶνας (πολλὰς φερτούνας).
Πολυχείμερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑποκείμενος εἰς (παραπτάμενος ἀπὸ) συχνοὺς χειμῶνας, πολλὰ δυσχείμερος.
Πολυχείμων, ονος (ὁ, ἡ), = Πολυχείμαστος.
Πολύχειρ. ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ γινόμενος ἀπὸ πολλὰς χεῖρας. «Εὐπορία —,» Ἀλκιδ., ἡ ὑπὸ πολλῶν χορηγουμένη βιήθεια.
Πολυχειρία (ἡ), πλῆθος χειρῶν (ἀνθρώπων ἐργαζομένων), πολλὰ χέρια, [ἐκ τοῦ
Πολύχειρος (ὁ, ἡ), = Πολύχειρ.
‡Πολυχερία (ἡ), = Πολυχειρία.
Πολύχεσος (ὁ, ἡ), ὁ πολλὰ χέζων. «Νόσημα πολύχ.,» (Κωμ. παρὰ) Σδ.
Πολυχεύματος καὶ
Πολυχεύμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ χέων ἢ χεόμενος ἀφθόνως, πολύῤῥυτος.
Πολυχέτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σκεπασμένος μὲ) πολλοὺς χιτῶνας (πολλὰ περ. καλύμματα).
‡Πολύχλωρος (ὁ, ἡ). πολλὰ χλωρὸς (χλωμός).
Πολύχνη (-ύχνεον), ἐσφαλμ. ἢ ἀδκμ. ἀντὶ Πολίχνη, -ίχνιον.
Πολύχνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σκεπασμένος μὲ) πολὺν χνοῦν (πολὺ χνοῦδι).
Πολυχοέω-ῶ, Ν. ήσω. Καρποφορῶ πολλαπλασίως, εἶμαι πολύχους.
Πολυχοία (ἡ). παλλὴ καρποφορία, μεγάλη εὐφορία (κυρ. γεννημάτων)· (κατ' ἐκτ.) πολλὴ ποικιλία εἰδῶν, [ἐκ τοῦ
Πολύχοις, Π. (μεγν.) ἀντὶ Πολύχους.
Πολύχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν χολήν.
‡Πολύχους-ους (ὁ, ἡ), [π. χέω]. (κυρ. ἐπὶ γεννημάτων) ὁ καρποφορῶν πολλαπλασίως· (ἐν γέν.) ἄφθονος ἢ πολυποίκιλος. «Τὰ χεδροπὰ πολυχούστερα,» Θφρ. «Ἐντίκτει δὲ ἡ τενθρηδὼν κατὰ γῆς ὥσπερ οἱ εφῆκες· πολύχους δ' ἐστιν,» Ἀρστ. (καὶ μεγμ.) «Ἔχει δὲ πολύχους ταῖς λέξεσι,» Φώτ., (Γαλλ.) diffus. «Τὸ πολύχουν τῶν νοημάτων,» Χρσ.
Πολυχορδία (ἡ). πλῆθος χορδῶν, [ἐκ τοῦ
Πολύχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς χορδὰς (καὶ συνεκδ. πολλὰς φωνὰς, πολλοὺς ἤθόγγους). «Αὐλὸς (ω' ᾠδή)—,» Εὐρ.
Πολύχορτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν χόρτον (παχεῖαν, ἄρθονον βοσκήν). «Δειμῶν —,» Εὐς.
Πολύχους (ὁ, ἡ), (κατὰ κρσ.) = Πολύχοος.
Πολύχρεως, ω (ὁ, ἡ), = Κατάχρεως.
Πολυχρηματέω-ῶ, Μ, ήσω. Ἔχω πολλὰ χρήματα, εἶμαι πολυχρήματος.
Πολυχρηματία (ἡ). πλῆθος χρημάτων, πλοῦτος.
Πολυχρηματίας, ου (ὁ), = Πολυχρήματος.
Πολυχρηματίζω, Μ, ίσω, = Πολυχρηματέω
Πολυχρήματος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πολλὰ χρήματα, πλούσιος.
Πολυχρημοσύνη (ἡ), = Πολυχρηματία, [ἐκ τοῦ
Πολυχρήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Πολυχρήματος
Πολυχρηστέα (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Πολυχρηστος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἢ εἰς πολλὰ χρήσιμος (εὔχρηστος).
Πολύχροια (ἡ). τὸ πολύχροον, ποικιλότης χρωμάτων.
‡Πολύχροιος (ὁ, ἡ), Π. (μτγν.) ἀντὶ Πολύχροος.
†Πολυχρονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πολυχρονίζω.
Πολυχρονία (ἡ), = Πολυχρονιότης.
Πολυχρονίζω, Μ. ίσω, (Γρφ.). διαρκῶ πολὺν χρόνον ἢ πολλοὺς χρόνους· (ἐνίοτε μτβτ.) κάμνω τι νὰ πολυχρονήσῃ· τραβῶ εἰς μάκρος, ἀναβάλλω. 2) (Ἐκκλησ.) εὔχομαι τὸ «Πολυχρόνιον ποιήσαι Κύριος!»
Πολυχρόνιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ἢ ζήσας πολλοὺς χρόνους, ὁ διαρκὴς ἢ διαρκέσας πολὺν χρόνον, παλαιὸς, πολυκαιρινός· μακρόβιος.
Πολυχρονιότης (ἡ). μῆκος (διάρκεια) χρόνου, πλῆθος ἐτῶν, μακροβιότης.
Πολυχρονίως, ἐπίρ. Πολὺν (εἰς πολὺν) καιρόν.
†Πολύχρονος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -χρόνως, σπν. ἀντὶ Πολυχρόνιος.
Πολύχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς χρόας (πολλὰ χρώματα), πολυποίκιλος.
Πολύχρυσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν χρυσὸν ἢ πολλὰ χρυσᾶ σκεύη καὶ στολίδια ἢ πλούσια χρυσοῦ μεταλλεῖα, (ἐν γέν.) πλούσιος ἢ χρυσοστόλιστος. «Σάρδεις αἱ πολύχρυσοι,» Σοφ. «Πολύχρυσος Ἀφροδίτη,» Ἴπν. «Νῶτα—,» Στρβ. «Τῶν βασιλέων πολυχρυσότατον,» Λρτ.
Πολυχρώματος καὶ Πολύχρωμος (ὁ, ἡ). χρωματισμένος μὲ διάφορα χρώματα.
‡Πολύχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Πολύχροος, πολυχρώματος.
Πολύχυλος καὶ
Πολύχυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν χυλὸν (χυμόν).
Πολύχυτος (ὁ, ἡ). πολλὰ (εἰς μακρὸν ἔκτασιν) χυμένος, (ἐν γέν.) πολὺς, ἄφθονος· πολλαπλάσιος, (παρβλ. Πολύχους καὶ Νήχυτος).
†Πολυχώητος (ὁ, ἡ). πολλὰ χωρητικὸς, (Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Πολυχανδής).
Πολυχωρία (ἡ). μεγάλη ἔκτασις, εὐρυχωρία «Ἡ τῶν ὀνομάτων πολυχωρία,» Πτολ., τὸ πολυσήμαντον, [ἐκ τοῦ
Πολύχωρος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ χωρῶν, πολλῶν χωρητικὸς, εὐρύχωρος. «Τὰ περιφερὲς πολυχωρότατον,» Γαλ.
Πολύχωστος (ὁ, ἡ). σχηματισμένος ἀπὸ τὴν ἐπισώρευσιν πολλοῦ χώματος. «Τάφος—,» Αἰσχ.
Πολυψάμαθος καὶ Πολύψαμμος (ὁ ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν ψάμμον (ψάμαθον), πολλὰ ἀμμώδης.
Πολύψεκτος (ὁ, ἡ), [π. ψέγω]. πολλὰ κατηγορημένος ἢ ἀξιοκατηγόρητος.
Πολυψηφία (ἡ). πλῆθος ψήφων, πολλαὶ ψῆφοι.
Πολυψηφίς, ίδος ἡ (;) ῖδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰς ψηφῖδας (πολλὰ χαλίκια, λιθάρια). «Ποταμὸς (Αἰγιαλὸς)—,» Δξ.
Πολύψηφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἢ συγκροτούμενος ἀπὸ πολλὰς ψῆφους (φωνὰς, γνώμας).
Πολύψοφος (ὁ, ἡ), [π. ψόφος]. ὁ κάμνων μέγαν κρότον, βροντώδης. «Κεραυν.: —,» Π. Σιλένε.
Πολυωδυνία (ἡ). ὑπερβολὴ ὀδύνης (πόνου), περιωδυνία, [ἐκ τοῦ
Πολυώδυνος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἢ ὑποφέρων πολὺν πόνον (πολλὰ δεινά)· πολλὰ ὀδυνηρὸς, κατώδυνος.
Πολυωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πολλὰ ὀνόματα, εἶμαι πολυώνυμος.
Πολυωνυμία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις πολυώνυμος.
†Πολυωνυμικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πολυωνυμίαν.
Πολυώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ (διάφορα) ὀνόματα ἢ μέγα (ἐξακουσμένον) ὄνομα, πολυθρύλλητος, περιώνυμος. «Στυγὸς πολυώνυμον ὕδωρ,» Ἴσ.
Πολυωνύμως, ἐπίρ. Μὲ πολλὰ καὶ διάφορα ὀνόματα.
Πολυώνυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ὄνυχας.
Πολυωπέτις, ιδος (ἡ), Π. (μτγν.) θχλ. τοῦ Πολυωπίς, ίδος καὶ
Πολυωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [π. †ὤψ], ἀντὶ Πολυόμματος, (μτν. ἐπὶ δικτ.) = τῷ
Πολύωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ὀπὰς (τρύπας).
Πολυωρέω-ῶ [π. ὥρα], Μ. ήσω. Πολλὰ φροντίζω περί τινος, ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι, τιμῶ. (μὲ αἰτ.) «Π. τινὰ βρώμασιν,» Αἰν., φιλεύειν. (καὶ παθ.) «Πολυωρεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἡττόνων,» Ἀρστ., = Θεραπεύεσθαι.
Πολυωρητικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ πολυωρεῖν, θεραπευτικὸς, περιποιητικός.
Πολυωρία (ἡ). πολλὴ φροντὶς ὑπέρ τινος, πολὺ ἐνδιαφέρον, μεγάλη περιποίησις, (Γαλλ.) grands égards, (ἀντιθ. πρὸς Ὀλιγωρία).
Πολύωρος (ὁ, ἡ), [π. ὥρα]. πολυετὴς, πολλῶν χρόνων, παλαιὸς. «Οἶνος—,» Στβ., | ὅπου κατ' ἄλλ. ἀναγνωστέον Πολυφόρος).
Πολυώροφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ὀροφὰς (πολλὰ πατώματα).
Πολύωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ὦτα (αὐτία ἢ ; πιασίματα).
Πολυωφελὴς, ές (ῶ, ἡ). πολλὰ ἐπωφελής.
Πολυωφελῶς, ἐπίρ. Πολλὰ ἐπωφελῶς, πρὸς μέγα ὄφελός τινος.
Πολύωψ, ωπος (ὁ, ἡ), Π. = Πολυωπὺς ἢ Πολύωπος. «Ἀνέρα δ' ὑπνόωντα μίτῳ πολύωπι καλύπτω,» Ἔπγρ.
Πολφὸς (καὶ ὄχι Πόλφος (ὁ). [συγγ. τῷ Βολβὸς], εἶδος φάρυγγος ἢ (πιθανώτ) φυσὲ τὸν ὀπ. ἐμαγείρευαν μὲ ὄστρια. «Πολφοὶ μηρύματα ἐκ σταιτὸς, ἃ ταῖς ὀσπρίοις ἐνέβαλλον,» Πλδ., (ὅθεν
†Πολφωδάκη (ἡ), εἶδος μαγειρεύματος (σούπας;) ἀπὸ πολφὸν ᾗ φακὴν, (παρβλ. Βολβοφάκη).
†Πόλχος, Αἰολ. ἀντὶ Ὄχλος, (ὕθ. τὸ Δτ. vulgus).
Πόμα (τὸ), πᾶν ὅ,τι πίνεται, τὸ πιστόν.
†Πομάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πόμα.
‡Πομπαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πομπὴν ἄγω
Πομπαῖος, α ῖ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς πομπὴν (παραπομπὴν κτλ.). «Ἑρμῆς —,» Αἰσχλ., Σοφ. κλπ.

ὁ (ἄλλ.) Ψυχοπομπός. • Ἀ ερμος—. • Πινδ., ὁ οὖσιος. 2) (πθ.) ὁ στελλόμενος που. • Ἐλάτων—, • Εὐρ., (παρδλ. Πόμπιμος).

Πομπεία (ἡ). τὰ πομπεύειν παράταξις (συνοδίᾳ) πομπῆς ἡ (εἰς τοὺς Ῥωμ.) θρίαμβα. 2) ἐπίδειξις· θεατρισμός. 3) αἱ πρὸς ταὺς θεατὰς καὶ πρὸς ἀλλήλας ὕβρεις ἢ τὰ σκώμματα τῶν πομπευόντων (κυρ. εἰς τὰς τελετὰς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Κυβέλης) ἢ τῶν συνοδευόντων τὸν Ῥωμαϊκὸν θρίαμβον στρατιωτῶν, (ὅθεν ἐν γέν.) ὕβρεις ἀναιδεῖς, λοιδορίαι, χλευασμοὶ περιφρονητικοί. • Θ τοῦ δαίμονος καθ' ἡμῶν πομπεία, • Ἠλ.

Πομπεῖον (τὸ). ἀγγεῖον τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν εἰς τὰς πομπάς. • Τὰ πομπεῖα παρὰ τῶν ἀργυθεωρῶν αἰτησάμενος, • Ἀνθ. 2) (εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁπ. ἐκινοῦσαν αἱ πομπαὶ ἢ τὸ κτίριον ὅπου ἐφυλάττοντο τὰ σκεύη κλπ. τῆς πομπῆς, σκευοφυλάκιον. • Δεικνὺς τὴν τοῦ Διὸς στοὰν καὶ τὸ Πομπεῖον, • Λουκ.

Πομπεύσασκε, Π. ἀντὶ Ἐπέμπευε.

Πομπεύς, έως (ὁ), ὁ πέμπων (παραπέμπων) τινα, = Πομπός. • Πομπῆα κελεύθου, • Νόνν. 2) ὁ συνοδεύων πομπήν (Θκ ς', 38).

Πομπευσις, εως (ἡ). τὸ πομπεύειν, συνόδευσις πομπῆς, πομπεία.

Πομπευτήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Πομπευτής.

Πομπευτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πομπεύειν, χρήσιμος (ἁρμόδιος) διὰ πομπήν. • Ὕψῳ δ.αλλάττει πολεμιστήρια ὅπλα πομπευτηρίων, • Δ. Ἁλ.

Πομπευτής, οῦ (ὁ). ὁ πομπεύων (συνοδεύων πομπήν), ἢ 2) παραπέμπων τινὰ ὡς πομπός.

Πομπευτικός, ή, όν (καὶ ἐπίρ.) -κῶς, = Πομπευτήριος.

Πομπεύω, Μ. εὔσω. (ἀρχ. καὶ Π.) Συνοδεύω τινὰ ὡς πομπός, ὁδηγῶ, παρακολουθῶ, παραπέμπω. • Αὐτὸς μὲν πόμπευον, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο κεῖσ' ἐλθών, • Ὀδ. Ν. (καὶ μτγμ.) • Ἑρμοῦ τέχνην πομπεύω, • Σοφ., μετέρχομαι, ἐπαγγέλλομαι. 2) (συνήθ.) ὀδεύω ἐν πομπῇ, ἢ συνοδεύω πομπήν, ἢ εἰς τὴν Ῥωμ.) θρίαμβον (Τουρκ.) κάμνω φλοῦ. • Καὶ ἦκε μεταπέμπτος, ὥσπερ εὐεργέτης Ῥωμαίοις, ὀχήματι δημοσίῳ πομπεύων διὰ τῶν πολέων, • Συν. (ἢ πθ.) • Κἂν ἐν Ῥώμῃ τὸ σῶμα τελευτήσῃ, δι' ἀγορᾶς πομπευθέν, εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὡς Κλεοπάτραν ἀποσταλῆναι, • Πλ., (ὅθεν 3) (συνκδχ.) περιπατῶ μὲ ὕφος, καμπάζω, (κοιν.) θριαμβεύω, καμαρώνω. • Πομπεύσεις ὡς μέγα ἢ λαμπρὸν ἔργον ἐργασάμενος, • Λκ., ἢ 4) ἐκθέτω ὑπ' ὄψιν πάντων, παραστήνω φανερά, σαφηνίζω· (ἐπὶ κακοῦ) θεατρίζω· (μὲ ἀντ. προθετ.) χλευάζω, κακολογῶ, ὑβρίζω (ἴδε Πομπεία), (ἐν γέν.) ἀτιμάζω. • Πομπεῦσαι ἀντὶ τοῦ κατηγορεῖν εἴλετο, • Δμ. • Ἐντεῦθεν καὶ πομπεύειν λέγομεν τοὺς κακόν τι δράσαντας καὶ διὰ τῆς ἀγυιᾶς μεθ' ὕβρεως ἀγομένους, • Σχλ. Γ,γ.

Πομπή (ἡ), [πέμπω]. ἀποστολή. • Ξύλων ναυπηγησίμων πομπή, • Θκ. (καὶ πλθ.) • Ζερύνθιος πομπάς, • Πινδ. • Εὐρυσθέως πομπαῖον, • Εὐρ. 2) ἔμπνευσις θεία. • Πομπαὶ Διὸς ξενίου, • Αἰσχλ. 3) συνόδευσις (πρὸς τιμὴν ἢ ὑπεράσπισιν), (Γαλλ.) escorte, cortège. • Βῆ Λυκίηνδε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ, • Ἰλ. Ζ. • Ἐπὶ τιμῇ ἢ θεᾶ τοῦ ἀνδρὸς ὑπὸ πομπῇ τῶν ἀριστων μάλα σεμνῶς ἀνιόντος, • Πλ. 4) (ἰδιαιτ.) ἡ πρὸς τιμὴν θεοῦ ἢ ἀνθρώπου ἐν παρατάξει πρόοδος, λιτανεία, εἰς τὴν Ῥωμ.) θρίαμβος, (Τουρκ.) αλάϊ. • Πομπὴν ἄγειν (πέμπειν, κατάγειν κτλ.), • Λξ. • Πρὸς πομπὴν μᾶλλον ἢ μάχην ἐπιτήδεια, • Ἡρωδ. • Μετὰ τῶν δορυφόρων διεκόσμει, ὡς ἔκαζε ἐχρῆν τὴν πομπὴν προϊέναι, • Θκ. 5) (ἐν γέν.) λαμπρότης, ἐπίδειξις, μεγαλοπρέπεια, (Γαλλ.) pompe, faste, parade. • Οὐδαμοῦ τύφον καὶ πομπὴν παρεχόμενον βασιλικήν, • Ἡρωδ. • Εἰς πομπὴν ἢ ἡμάτων ἀγλαΐαμὸν, • Πλάτ.

†Πομπήμιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παμπήμιον.

Πομπικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων (ἁρμόδιος) διὰ πομπήν. πομπώδης, πανηγυρικός, θριαμβευτικός· ἐπιδεικτικός. • Λόγος—, • Λξ. • Ἔστι δὲ (ὁ Αἰσχίνης) ἐν τῇ τῶν λέξεων ἐκλογῇ πομπικὸς ἅμα καὶ δεινός, • Δ. Ἁλ.

Πομπικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πομπῆς· πρὸς ἐπίδειξιν, πανηγυρικῶς. • Παρὰ Ξενοφῶντι ἡ τοῦ ἀνθρωπίνου σκήνους ἀνατομὴ πομπικῶς ἀναζωγραφεῖται, • Λογγ.

Πομπίλος (ὁ), (κυρ.) = Πομπάς, (ἰδιαιτ. ναυτ.) πιλότος, (ὅθεν) εἶδος ἰχθύος ὅστις συνοδεύει τὰ πλοῖα ἢ τὰ κήτη.

Πομπιμος, η ή ος, ον. Ὁ συντελῶν πρὸς (εὐκολύνων τὴν) πομπὴν (τὴν ἀποστολήν) • (Ἔστι δὲ ἡ θάλασσα) πόμπιμον πάντη καὶ πορεύσιμον ὄχημα τοῖς καμιζομένοις, • Πλ. • Πνεῦμα πόμπιμον, • Ἰουλ. • Κώπη—, • Σοφ. • Δαίμων—, • αὐτ., ὑπὸ τὴν ἀδηγίαν τοῦ ἁπαξ ζήλωται τις, (παρδλ. Πομπαῖος). 2) τὸν ἑποῖον δύνανται τις νὰ πέμψῃ. ἁρμόδιος πρὸς ἀποστολήν (παραπομπὴν κτλ.). 3) (πθ.) ὁ πεμφθείς, σταλείς εἴς τινα. • Τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον, • Σοφ.

Πομπιος, α, ον, = Πομπικός.

Πομπός (ὁ, ἡ). ὁ πέμπων (συνοδεύων, παραπέμπων) τινά, ὁδηγός. • Ἐμὲ προέηκε . . τῷ ἅμα πομπὸν ἕπεσθαι, • Ὅμ. Δ. • Ἄνεμος—, • Αἰλ., ὁ οὔριος. 2) ὁ σταλμένος παυθενά μὲ παραγγελίαν (νὰ φέρῃ ἢ νὰ εἴπῃ τι), ἀπεσταλμένος, ἄγγελος. • Πομποῦ πυρός, • Αἰσχλ., τοῦ ἀναπτομένου ἀπὸ βουνοῦ εἰς βουνὸν πρὸς εἰδοποίησιν.

Πομποστολέω-ῶ, Μ. ήσω. Στέλλω πομπὴν ἢ μὲ πομπήν. 2) παραπέμπω (συνοδεύω) στόλον ἢ πλοῖον.

Πομφολυγαίω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω πομφόλυγας (φούσκας) καθὼς τὸ νερὸν ὅταν βράζῃ.

Πομφολυγηρός, ά, όν, = Πομφολυγώδης.

Πομφολυγίζω, Μ. (σω, = Πομφολυγέω. 2) γεμίζω φούσκας (πομφόλυγας), φουσκαλιάζω.

Πομφολυγοπάφλασμα (τὸ), Κωμ. πομφόλυξ παφλάζοντος (χαλκιζόντος) ὕδατος ἢ κρότος πομφόλυγος.

Πομφολυγόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς πομφόλυγας.

Πομφολυγώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος πομφόλυγος ἢ, κάμνων πομφόλυγας.

Πομφολυγωτός, ή, όν. Κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα πομφολύγος, φουσκωτός. • Πυρόνς—, • Μθματ. Παλ., ἡ ἔχουσα κόμπον εἰς τὴν ἄκραν.

Πομφολύζω, Μ. ύξω. Κάμνω φούσκας ὅταν τὸ νερὸν πού βράζει, χαλάζω (Π.) ἀναβράσσομαι, ἀναβλύζω. • Ἐκ δ' αὐτοῦ πομφόλυξαν δάκρυα γλαφύρων, • Πινδ., [ἐκ τοῦ

Πομφόλυξ [πομφός], υγος (ἡ). φούσκα τοῦ νεροῦ, φουσκαλίδα. 2) (μτγμ.) πᾶν ὃ,τι ὁμοιάζει μὲ φούσκαν, (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ ἐξέχον εἰς τὴν μέσην (ὁ ἄλλ. Ὀμφαλὸς) τῆς ἀσπίδος. 3) στολίδιόν τι τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν. 4) (ἰατρ.) τὸ ἄνθος τοῦ ζίγκου (τοῦ ψευδαργύρου) τὸ ὁπ. πρισκολλᾶται εἰς τὸ σκέπασμα καὶ εἰς τὰ πλάγια τοῦ χωνευτηρίου. • Πομφόλυγος εἴτε πεπλυμένου λέγειν ἐθέλοις ἀρρήκτως εἴτε πεπλυμένης θηλυκῶς· οὐδὲν γὰρ ἀποτέρως ἂν εἴποις οὔτ' ὠφελήσεις οὔτε βλάψεις τὸ φάρμακον, • Γαλ.

†Πομφολύσσω, Μ. ύξω, = Πομφολύζω.

Πομφός (ὁ), [πέμφιξ]. φουσκαλίδα, (Γαλλ.) pustule. • Καταπίμπλαται πομφῶν ὡς ὑπὸ κνίδης, • Ἱππαρ.

Ποναθῇ, Δ. ἀντὶ Ποντθῇ, γ'. ἐν. πρα. τοῦ πθ. φορ. ά. τῆς ὑποτ. καὶ

Πονεύμις, Δ. ἀντὶ Πονοῦμεν, πλθ. τοῦ ἑνς. τῆς ὁρς. τοῦ

Πονέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ έσω (πρκ. Πεπόνηκα κτλ.). (χ. πτ.) Κοπιάζω, ἀγωνίζομαι· καυράζομαι· ἀποκαμνω (κυρ.) αἰσθάνομαι πόνον (ὀδύνην), ἀλγῶ, (κοιν.) κοπῶ, (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) μοῦ πονεῖ μέλος τι τοῦ σώματος· (μτγμ. ἐν γέν.) εἶμαι εἰς κακὴν κατάστασιν, πάσχω, στενοχωροῦμαι· (ἐπὶ ἀψύχ.) εἶμαι σάπιος (χαλασμένος)· (μὲ αἰτ. συνκδχ.) κάμνω, φθειάνω, ἐργάζομαι· κατορθόνω· (μὲ αἰτ. προθετ. ἢ σπν. Π. μὲ γεν.) καταγίνομαι μὲ κόπον εἴς τι· (σπν. μτδτ.) πρόξενῶ πόνον, πληγόνω· (ἐν γέν.) παρενοχλῶ, πειράζω. • Τὰ μηδὲν ὠφελοῦντα μὴ πόνει μάτην. • Αἰσχλ. • Τὰ χρήματα, ἃ ἡμεῖς ἐπονήσαμεν, • Ξεν., μετὰ πόνου συνελέξαμεν. (καὶ αὐτπθ.) • Πόσον, δοκεῖς, πονοῦσιν, Ἔρως, ὅσοι σὺ βάλλεις; • Ἀνακρ. (καὶ αἰτ. προθ.) • Ἐκ κατάρρου κατὰ τὸ ἡμισυ τῆς κεφαλῆς ἐπόνουν, • Ἱππκρ. (ἢ δοτ. τοῦ πθ.) • Δίψῃ πονοῦντες, • Αἰσχλ. (καὶ ἄλλ.) • Οἱ μὲν δόντα πονοῦντες, ἑτέρωθι δέκτυλον, • Πλ. (καὶ ἀπολ.) • Τὰ κεπονηκότα τοῦ στρατοῦ, • Λξ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) • Στόλου πονήσαντος ὑπὸ χρόνου, • Στρ., σεσαθρωμένου καὶ κινδυνεύοντος νὰ πέσῃ. • Τὴν δίκελλαν δλίγον ἀνακαύω πάλαι πεπονηκυῖαν, • Ακ. • Ἐπισκευάζειν τὰς ναῦς, εἴ τις ἐπαπονήκει, • Θκ. (καὶ μτδτ.) • Οὔμε πονεῖ, • Πλ.δ., ἓν μὲ πειράζει, δὲν μὲ δίδει πό-

πον. (καὶ ἀκιλ.) • Τὸ κέντρον πονεῖ τὸ τῆς μελίσσης, « Ἀνακρ. (καὶ μσ. Π.) • Ἤδεε γάρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο, « Ἰλ. Β. (καὶ αἰτ.) • Εἴδατα, ὅσα γυναῖκες ἐπὶ πλεῖστον πονέονται, « Θκρ. • Σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἄ ἔργα, « Ἰλ. Ι., τελείωσεν ὀλίγωρα ταῖς βουλαῖς τοῦ. (ᾗ προθετ.) • Οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην, « Ὅμ. • Περὶ δόρπα πονέοντο, « Ἰλ. Ω. (καὶ γεν. σπν.) • Κείνων πεπόνησο, « Ἀρ. (καὶ δοτ. ὀργ.) • Ὅπλα [• Ἄγγεα] τοῖς ἐπονεῖτο, « Ὅμ. (καὶ ἀπολ.) • Πονεύμενος, « αὐτ., ἀντὶ Μαχόμενος. (ᾗ παρὰ λεγομ.) • Τοὺς χειρωνακτικοὺς ἐπέλθωμεν καὶ βαναύσους, πονουμένους ἐκ νυκτὸς εἰς νύκτα, « Πλάτ. (ᾗ πθ.) • Ἱερὰ πεπονημένα, « Θκρ. • Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεπονημένος εἴη, « αὐτ., γυμνασμένος, πεπαιδευμένος.

Πόνημα (τό), τὸ πονηθέν (μετὰ πόνου κατορθωθέν), ἔργον, ἐργόχειρον (ᾗ μνημ.) σύγγραμμα ἢ ποίημα.

Πονημάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πόνημα, συγγραμματίον, ποιημάτιον.

Πονήρευμα (τό), πονηρὸν ἔργον, [ἐκ τοῦ

Πονηρεύω καὶ (μσ. ὃ εὐχρηστότ.) **-εύομαι**, Μ. εὔσω, **-σομαι**. Πράττω πονηρὰ ἔργα, φέρομαι κακῶς (μὲ πονηρίαν), εἶμαι ἀχρεῖος. 2) μτγν. ἐπὶ πλήγ. χειροτερεύω, κακοφορμίζω (ἐνίοτε) πάσχω. • Τοῖς κατὰ νῆσιν πονηρευομένοις, « Ῥοῦφ.

Πονηρία (ἡ). ἡ χαρακτὴρ τοῦ πονηροῦ, κακία, μοχθηρία, ἀχρειότης· (ἐνίοτε) πρᾶξις πονηρά, Πονήρευμα.

Πονηρογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). πονηρὸς τὴν γνώμην, κακῆς διαθέσεως ἄνθρωπος.

Πονηροδιδάσκαλος (ὁ, ἡ), διδάσκαλος εἰς τὴν κακίαν (εἰς τὸ κακόν).

Πονηροκάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πονηρὰν (διεστραμμένην) καρδίαν (ἀχρεῖαν ψυχήν).

Πονηροκρατέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Ἐξουσιάζομαι ἀπὸ τοὺς πονηρούς, εἶμαι (ζῶ) ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῶν.

Πονηροκρατία (ἡ). τὸ νὰ ἐξουσιάζουν (ἐξουσιάζουν, ἔχουν τὸ κράτος) οἱ πονηροί.

Πονηρολογία (ἡ). λόγος (διαλέξις) περὶ πονηρῶν πραγμάτων, κακολογία, ἀχρειολογία.

Πονηρόπολις, εως (ἡ). πόλις τῶν πονηρῶν (τῶν ἀχρείων) ἀνθρώπων, (οὕτως ὠνόμασε Φίλιππος ὁ Μακεδὼν πολιν τινα τῆς Θρᾴκης, ὅπου εἶχε περιορίσῃ ἅλλους τοὺς ἀχρείους τῆς ἐπικρατείας του).

Πονηρός, ά, όν. (κατὰ λέξ.) Ἄξιος ἢ Πλήρης πόνου (κόπου, ταλαιπωρίας), ὀχληρός, ἐπίπονος· ταλαίπωρος, ἄθλιος, ὀθ. ὁ καλύσθλος Ἡρακλῆς λέγεται ἀπὸ τὸν Ἡσ. Πονηρότατος), (εἰς ταύτην τὴν σημασ. προσφερόμενος κατὰ τοὺς γραμτ. Αἰολικῶς ἡ λέξις) • Ὦ πόνηρε, « Ἀρχ., ἄθλιε, (κοιν.) καϋμένε! « Ἀναβαίνετ', ὦ πόνηρα, « αὐτ. • Παπαί! πονήρους γ' εἶπας ἡμῖν ξυμμάχους, « αὐτ. • Βίου πονηροῦ θάνατος εὐκλεέστερος, « (Αἰσχλ. παρὰ) Στϐ. 2) (συνήθ.) κακός, κακῆς ποιότητος ἢ διαθέσεως, κακοήθης, κακότροπος, διεστραμμένος κτλ.,

πτος, (παρϐλ.) Μοχθηρός. • Κρείττων εὐήθη δοκεῖν ἢ πονηρὸν εἶναι, « Δημ. • Πόνῳ πονηρὸς, « Ἀρχ., μὲ ὑπερβολὴν πονηρός, κακεντρεχὴς, παμπόνηρος, ἀχρειότατος, (κατ' ἐξοχήν) « Πονηρός, « Ἐκκλησ., ὁ διάϐολος, τὸ πονηρὸν πνεῦμα. (ἐπὶ ζ.) • Πονηρὸν ἐπάρατον, « Ξεν., ἄθλιον, (καιν.) παλιάλλαγον. • Πονηρὸν θηρίον, « Δημ., κακοποιὸν, (ἐπὶ πραγμ.) • Σῶμα πονηρὸν, « Αξ., τὸ φιλάσθενον, (καιν.) παθιασμένον. • Κόμμα πονηρὸν, « Ἀρχφ., τὸ κίϐδηλον. • Γῆρως πονηροῦ, « Αξ., τὸ βαρύ. • Πονηρὰ τὰ πράγματα, « Δημ., εἰς κακὴν κατάστασιν. (καὶ ἄλλ.) • Πονηρὰ πράττων, « Αξ., ὁ δυστυχῶν, τοῦ ὁπ. δὲν ἤπαγαν καλὰ αἱ ὑποθέσεις. (ᾗ ἀντὶ ἐπιρ.) • Πονηρὰ βλέπειν, « Δοκρ., μὲ ἄγριον (μανιώδες, παράφορον) βλέμμα.

Πονηρόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πονηρὸν (βάσκανον) ὀφθαλμὸν (κοιν. κακὸν βλέμματι), φθονερός.

Πονηρόφιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς πονηροὺς, φίλος τῶν κακῶν (τῶν ἀχρείων) ἀνθρώπων.

Πονηρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). πονηροῦ φρονήματος [κακῆς διαθέσεως] ἄνθρωπος.

Πονηρῶς, ἐπίρ. Κακῶς, μὲ πονηρίαν. (συνήθ. προπαροξ.) Πονήρως, εἰς κακὴν κατάστασιν, ἀθλίως. • Πονήρως ἔχει (διάκειται), « Ξεν., Ἰσχρ. εἶνε κακὰ (εἰς κακὴν κατάστασιν), (ἐπὶ ἀσθεν.) εἶνε βαρειά. • Πονήρως πράττει, « Συν., δὲν ἤπαγαν καλὰ αἱ ὑποθέσεις τσ. δυσχερῶς.

Πόνησις, εως (ἡ). τὸ πονεῖν (ἐργάζεσθαι, ἀγωνίζεσθαι), βουλεία, κοπίασμα, κούρασμα. (μτγν.) νόσος, συμφορὰ, ταλαιπωρία.

Πονητέον, θετ. τοῦ Πονέω.

Πονητικός, ή, όν. Ἀρμόδιος ἢ Ἐπιτήδειος ἢ Πρόθυμος εἰς τὸ πονεῖν (κοπιάζειν), φιλεργὸς, φιλόπονος.

Πονιάω-ῶ, Γλσ. ἀντὶ Πονέω.

Πονικός, ή, όν. = Πονητικός, φιλόπονος.

Πονοειδής, ές, Π. πλήρης πόνου, κοπιαστικὸς, ἐπίπονος.

Πονοπαίκτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ παίζων μὲ τοὺς πόνους, ἔχων παιγνίδι (ἀψηφῶν) τοὺς κόπους.

Πόνος (ὁ), [†πένω, πένομαι, (ἴσ. συγγ. καὶ τῷ) ποινή]. κόπος, κούρασις, ἔργον, δουλειά (κοπιαστικὴ ἢ ἀγὼν (ἐνίοτε) μάχη (• Ἐν δὲ τῷ πόνῳ τούτῳ ἀπέθανον πολλοί τε καὶ ὀνομαστοί. « Ἡρ.)· (ἐν γέν.) δυσκολία· θλῖψις, ζαυχωρία, βάσανος· δυστυχία, κακοπάθεια, ταλαιπωρία· (ἐνίοτε) = Ἄλγος, ὀδύνη, (κοιν.) πόνος (• Ἐν οὐ πολλῷ χρόνῳ κατέϐαινεν ἐς τὰ στήθη ὁ πόνος μετὰ βηχὸς ἐχυροῦ, « Θκ.)· (συνεκδ.) τὸ διὰ κόπου ἀποκτηθὲν ἢ κατορθωθὲν, ἔργον, πόνημα (• Τὸν ἐμὸν ὀδύνων πόνον, « Εὐρ., « Γ-ψηλὸν . . τεκτόνων πόνον, « [Αἰσχλ. παρὰ] Πλ. • Κυκλωπίων πόνον χειρῶν. « Εὐρ.)· (σπν.) ἔκλειψις ἡλίου ἢ σελήνης (ἐνίοτε) ἀντὶ Πόθος. • Ἦ μὴν καὶ πόνος ἐξὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι, « Ἰλ. Β., (κοιν.) ποτὲ ἕκαστος βέϐαια τὴν πατρίδα τσ. • Πόνον ἔχειν, « Ὅμ. Θερ., = Πονεῖν, κοπιάζειν, ἀγωνίζεσθαι. • Πόνον τιθέναι τινί, « Ἡσ., « Πόνον παρέχειν, δυσκολεύειν.

†**Πονταρχής** ᾗ **Πόνταρχος**, ου (ὁ). ἀρχηγὸς τοῦ πόντου [τῆς θαλάσσης], Ποντοκράτωρ, ἢ τοῦ (Εὐξ.) Πόντου, (ἐπιθ. τοῦ Ἀχιλλέως).

Ποντιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ποντία, θαλασσία. • Αὖρα (• Χελώνη) —, « Εὐρ., Ἀθ.

Ποντίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Καταποντίζω, βυθίζω (εἰς τὸ πέλαγος).

Ποντικός, ή, όν. Ὁ ἐκ τοῦ πόντου, θαλάσσιος· (συνήθ.) ὁ ἐκ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. « Ῥίζα ποντική, « Ἰατρ., τὸ ῥιϐόεντ. • Δένδρον Ποντικόν, « Αξ., ἡ φαντοκηά. (ᾗ ἄλλ.) • Ποντικὰ (ἐνν. κάρυα), « Αξ., τὰ φαντούκια.

Ποντίλος (ὁ), εἶδ. ὀρνέου θαλασσινοῦ, (παρϐλ. Ναυτίλος ᾗ Πομπίλος).

Ποντιος, α ἢ **ος, ον.** Ὁ ἐκ τοῦ Πόντου ἢ ἐν τῷ πόντῳ, θαλάσσιος, πελάγιος. • Ἐν ταῖς νήσοις ταῖς ποντίαις ἤττον γίγνεται σεισμὸς τῶν προσγείων, « Ἀρχ. « Ἅλς ποντία, « Εὐρ., τὸ νερὸν τῆς θαλάσσης.

Πόντισμα (τὸ), Π. τὸ ποντισθὲν [καταποντισθέν, ῥιφθὲν εἰς τὸ πέλαγος].

Ποντιστής, οῦ (ὁ), σπν. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταποντιστής.

Ποντοβάτης, ου (ὁ), = Θαλασσοπόρος

Ποντοβαφής, ές (ὁ, ἡ), [πόντος, βάπτω] καὶ

Ποντόβροχος (ὁ, ἡ), Π. [π. βρέχω]. πνιγμένος (βυθισμένος) εἰς τὸ πέλαγος, καταποντισμένος, ὑποβρύχιος.

Ποντογένεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Ποντογενής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ πόντου (ἐκ τῆς θαλάσσης), (ἐπιθ. τῆς Ἀφροδ.).

Ποντόγονος (ὁ, ἡ), = Ποντογενής.

Ποντόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τοῦ πόντου.

Ποντοθήρης, ου (ὁ), Π. Ἰων. ὁ θηρεύων ἐν τῷ πόντῳ (ἐν τῷ πελάγει), ἁλιεύς.

†**Ποντοκράτωρ, ορος** (ὁ), κύριος τοῦ πόντου (τοῦ πελάγους), = Ποντοβαίμων.

†**Ποντοκύκη** (ἡ), [πόντος, κυκάω]. γυνὴ ἀνήσυχος (ταραχώδης) ὡς ἂν τὴν θάλασσαν.

Ποντόμεδος (ὁ, ἡ), Π. = Ποντομέδων.

Ποντομεδώσα, ης (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Ποντομέδων, οντος (ὁ), Π. [κόντος, μέδω] Ἡγεμὼν (ἐξουσιαστὴς) τῆς θαλάσσης, (ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ. ᾗ τοῦ Πριάπου).

Ποντονεύτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ναύτης, θαλασσινός.

Πόντονδε, ἐπίρ. Π. εἰς (πρὸς) τὸν πόντον.

Ποντοπαγής, ές (ὁ, ἡ). ἐστερεωμένος (θεμελιωμένος) ἐν τῷ πόντῳ, παραθαλάσσιος.

Ποντοπλάνης, ητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ =

Ποντοπλάνητος (ὁ, ἡ). ὁ πλανώμενος (περιπλανώμενος) εἰς τὴν θάλασσαν, περιπλέων διάφορα πελάγη.

Ποντοπλάνος (ὁ, ἡ), = Ποντοπλάνητος.

Ποντοπόρεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ **Ποντοπόρος**.

Ποντοπορεύω, Μ. εύσω ᾗ

Ποντοπορέω-ῶ, Μ ήσω. Περνῶ (Ἁρμενίζω, Ταξιδεύω) πέλαγος, (ἐν γέν.) πλέω,

θαλασσοπορῶ. «Κύματα θαρσαλέως πο-ταπόρει βιότα,» Π. Σιλεντ.

Ποντοπορία (ἡ), = Θαλασσοπορία, (συγχ-τῷ Κοντοπορία).

Ποντοπόρος (ὁ, ἡ). ὁ περνῶν (ταξειδεύων, ἁρμενίζων εἰς τὸ) πέλαγος, θαλασσο-πόρος. « Ναῦς—, » Ὅμ. « Ναύτης—,» Ἐπιγρ.

Ποντοποσειδῶν, ῶνος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Ποντομέδων.

Πόντος (ὁ), [συγγ. τῷ Βένθος, ὑθ. τὸ Λτ. fundus]. τὸ πέλαγος τῆς θαλάσσης, (ἐν γέν.) ἡ θάλασσα ἢ (μὲ ἐπίθ. κυρ. ὀ-νόματος) ἡ δεῖνα θάλασσα· (ἰδιαιτ.) ὁ Εὔ-ξεινος πόντος· (συνεκδ.) ἡ ἐπαρχία τοῦ Πόντου· (μτγν.) πλῆθος ἀμέτρητον, ἄ-θυσσος. « Χρυσίου—,» (Φαῦν. παρ') Ἀθ.

Ποντορεώης, έος (ὁ, ἡ), Π. ρεφανωμένος (τριγωνισμένος, περικυκλωμένος) ἀπὸ θάλασσαν.

Ποντοτένακτος (ὁ, ἡ), Π. [πόντος, τενάσ-σω]. ὁ κλονούμενος (κτυπούμενος) ἀπὸ τὰ κύματα τῆς θαλάσσης, παράλιος.

Ποντοφόρυγξ, υγγος (ὁ, ἡ). φάρυγξ (κα-τακεύθρα) τοῦ πελάγους, (Κωμ.) φαγᾶς, ἀγόρταγος, = Ποντοχάρυβδις.

Ποντόφρι(φιν), Π. ἀντὶ Πόντῳ ἢ Πόντῳ.

Ποντοχάρυβδις, εως (ἡ), Π. χάρυβδις (κα-ταβοθρα) τῆς θαλάσσης, (Κωμ.) φαγᾶς, ἀγόρταγος, (κοιν.) λάμια.

Ποντόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Μεταβάλ-λω τι εἰς) πέλαγος, πλημμυρῶ, πελα-γίζω.

Πόντωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ποντόω, καταποντισμός.

Ποσφαγέω-ῶ, Ν. ήσω. Γρώγω (Τρέφομαι μὲ) πόαν, εἶμαι =

Ποσφάγος (ὁ, ἡ), = Ποηφάγος.

Ποπανεῖον (τὸ). ὁπτανεῖον πεπάνων.

Ποπάνευμα (τὸ), Π. [ποπανεύω] ἀντὶ

Πόπανον (τὸ), [πέπτω], = Πέμμα, ζυμα-ρικὸν πλατὺ λεπτὸν ἀ τραγγυλὸν, πῆτ-τα (κυρ. πρὸς θυσίαν), προσφορά.

Ποπανοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων πό-πανα, πλακεντοπώλης.

Ποπανώδης, εος (ὁ, ἡ). ποπάνῳ ὅμοιος τὸ εἶδος, πλακεντώδης.

Πόπαξ, ἐπιφών. Σχετλ. = Πάπαι καὶ Πύ-παξ!

Ποπάς, άδος (ἡ), στγν. ἀντὶ Πόπανον.

Ποπίζω, Μ. ίσω. Φωνάζω πο πο 'τὰν τὸν ἔποπα (τὸν ὀπ. εἰς τὴν Πελοπόνν. ὀνο-μάζων Πύπιζα).

Πόποι καὶ (ἀπν.) **Πόποῖ**, ἐπιφών. Σχετλ. (συνήθ.) « Ὦ πάπαι ἢ (κατ' ἄλλ.) Ὦ πόπαι, » Ὅμ., = Ὦ θεοί (οἱ ὀπ. εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Δρυόπων ὠνομάζοντο πό-ποι). [π.θανών. συγγ. τῷ Παπαί], βα-βαί! (κοιν.) παπαῖ! θεέμου! κτλ., (παρβλ. Τοτοῖ).

Ποπύζω [ὀνομτπ.], Μ. ύσω. Κάμνω μὲ τὸ στόμα μου ἦχόν τινα ὅμοιον μὲ τοῦ φιλήματος· χαϊδεύω μὲ τοιοῦτον ἦχον τὸ ἄλογον· φωνάζω (προσκαλῶ) τινα νὰ ἔλθῃ (κυρ. καθὼς φωνάζουν ταῖς ὄρνι-θαις ἢ καθὼς εἰδοποιοῦνται μεταξύ των οἱ ἐρωτευόμενοι), κάμνω πατ, στγν. ἐπε-νεῶ ἐν εἴδει χειροκροτήσεως· ἀποτρέ-πω τὸν περαυνὸν (καθὼς ἐσυνεθίζον ἢ συνεθίζουν ἀκόμην οἱ χωρικοὶ νὰ κά-μνουν ὅταν βροντᾷ). « Κἂν δατράψω, κοππύζουσιν, « Ἀρχφ. (εἰς τὸν Θκρ.) παίζω τὴν τσαμπούναν. «Καλάμας ὠ-λὸν ποππύσδιν,» Θκρ.

Ποππυλιάζω, Ν. άσω ᾗ

Ποππύσδω, Δ. ἀντὶ Ποππύζω.

Πόππυσμα (τὸ) ᾗ

Ποππυσμός (ὁ), τὸ ποππύζειν, ὁ διὰ τοῦ στιπτιλίσματος τοῦ ἀέρος γινόμενος ἦχος πρὸς χάϊδεμα τοῦ ἀλόγου (προσκάλε-σμα, χειροκρότημα κτλ. κτλ.). « Δί-δαγμα δέ ἐς (τοῦ ἵππου) ᾗ τὸ ποππυσμῷ μὲν πραΰνεσθαι,» Ξεν.

Πορδακὸς, ἡ, ὀν, χωδ. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρδακός.

Παρδάλιος, α, ον, Π. ἀντὶ Παρδάλεος. «Ῥινός—, » Ὀππ. 2) παρδαλᾶς, βου-παρός, βρωμερός, [ἀξφν.].

Πορδαλιαγχές, Π. ἀντὶ Παρδαλιαγχές, [ἐκ τοῦ

Πόρδαλις, εως (ἡ καὶ ὁ), Π. ἀντὶ Πάρ-δαλις.

Πορδή (ἡ), [πέρδομαι]. ὁ μετὰ κρότου ἐξερχόμενος τοῦ ἀφεδρῶνος ἄνεμος.

Πόρδων, ωνος (ὁ). παρδαλᾶς, βρωμερός, ἀναίσχυντος.

Πόρε, Π. β'. ἐν. προσ. τῆς προς. ἢ ἀντὶ Ἔπορε, γ'. ἐν. προσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὁρς. του Πορεῖν.

Πορεία (ἡ), τὸ πορεύειν ἢ πορεύεσθαι, πέρασμα· περιπάτημα· ταξεῖδι, ὁδοιπο-ρία· (ἐνεργ.) διαπόρθμευσις· (τρπ.) τρό-πος τοῦ ζῆν, διαγωγή, (ἄλλ.) τὰ δια-βήματά τινος.

Πορεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ ἀχρ. Πό-ρω = Πορεύω (« Πῶς ἄν τις τὸν θησέα δεῦρο πόροι; « Σοφ.) ἢ (σαχνότ.) πορί-ζω, δίδω, παρέχω, προμηθεύω· κάμνω νὰ γένῃ τι, προξενῶ, περιποιῶ. « Πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρῃσι τιμὴν ἕπεσθαι, « Ἰλ. ι. « Κακῶν τά μοι οἰκτιδανὸς πόρεν Οὖτις, « Ὀδ. ι. « Κύκνον θανάτῳ πό-ρεν, « Πίνδ., παρέδωκε. « Καί σοι θεοὶ πόροιεν ὡς ἐγὼ θέλω, « Σοφ. « Πῶς ἄν τις.. δεῦρο θησέα πόροι, « αὐτ., φέροι, ἀγάγοι, (ἴδε ᾗ Πέπρωμαι).

Πορεῖον (τὸ). μηχανὴ πρὸς τὸ κινεῖν ἐπὶ τὰ πρόσω (πορεύειν, μετακομίζειν) τι, ὄχημα, (παρβλ. Πόριον)· (μτφορ.) ἕξοδα τοῦ δρόμου.

Πόρευμα (τὸ). πορεία, ταξεῖδι, ὁδοιπορία.

Πορεύομαι, ἴδε Πορεύω.

Πορεύς, έως (ὁ), = Πορθμεύς.

Πορεύσιμος, ος καὶ (ἀπν.) τ, ον. Ἐπὶ ἢ διὰ τοῦ ὀπ. δύναταί τις νὰ πορευθῇ (νὰ περάσῃ, νὰ περικατήσῃ), ὁδεύσιμος. 2. πρόθυμος ἢ ἐπιτήδειος πρὸς πορείαν (ὁδοιπορίαν). « Ὅσα (τῶν ζῴων) πορεύ-σιμα ᾗ ὅσα μόνιμα,» Πλάτ.

‡ **Πόρευσις**, εως (ἡ), Σχλ. ἀντὶ Πορεία, πέρασμα κτλ.

Πορευτέος, α, ον, θετ. τοῦ Πορεύομαι.

Πορευτικός, ἡ, όν. Ὁ πορευόμενος (περι-πατῶν) ἢ συνεθίζων [καμωμένος ἐκ φύ-σεως] νὰ περιπατῇ.

Πορευτός, ἡ, όν. Ὁ πορευθείς (διαβιβα-σθείς) ἢ δυνάμενος μεταβῆναι. « Πῦρ πορευτόν,» Αἰσχλ., τὸ ἀναπτόμενον ἀπὸ βουνοῦ εἰς βουνὸν πρὸς διαβίβασιν εἰδήσεως. 2) (ἐνίοτε) διὰ τοῦ ὀπ. (ἀπέρασε) διεβῆ ἢ δύναται νὰ διαβῇ τις, πορεύσιμος. « Ὁδοὺς ἀμάξαις πο-ρευτάς, » Στρβ. 3) (εἰς τὸν Θφρ. Φυτ. Γ', 20) ἐφαλμ. ἀντὶ Πορευτός.

Πορεύω [πόρος], Μ. εύσω. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Π.) Κάμνω τινὰ νὰ περάσῃ (νὰ ὑπάγῃ), στέλλω ἢ φέρω πουθενὰ, διαβιβάζω. « Ποῖ με πορεύσας; « Εὐρ. « Τοὺς ἐν-θένδε ἐκεῖσε πορεῦσαι, « Πλάτ. « Ἔσ-σου, ὃς τὸν ποταμὸν Εὔηνον βροτοδῇ μ-αθεῖν πόρευε,» Σοφ. (ᾗ ἐπὶ ἀψύχ.) «Τάδ' ἐπιστελὰς πατρὶ πόρευσαν, « αὐτ. 2) Π. ἀντὶ Πορίζω, παρέχω, προμηθεύω. «Ἐγὼ πορεύσω χρυσόν,» Εὐρ. 3) (σπν. ἑλλ. ἢ ἀμτβ.) ἀντὶ τοῦ (συνήθ. εὐχρ. λο-γογρφ. μσν. μὲ πθ. ἀόρ.) περιπατῶ, ὁδοι-πορῶ· (μὲ αἰτ. προθετ.) περνῶ (ὑπάγω) πουθενά· (μὲ γεν. προθετ.) ἔρχομαι ἀπό. « Πορεύεσθαι σροδρῶς ἀναγκάζουσα, « Ξεν. « Πορευθεὶς εἰς Δελφούς,» αὐτ. «Ἐ-βουλεύοντο τὴν λοιπὴν πορείαν πότε-ρον κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλατταν χρὴ πορεύεσθαι, « αὐτ. (καὶ αἰτ. προθετ.) « Μέγας δὲ πλευρὰς βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς ὅμως μάστιγος ὀρθὰς εἰς ἀδὸν πορεύ-εται, « Σοφ. (καὶ ἑλλ. τῆς προθ.) « Μὴ κατόκνει μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι πρὸς τοὺς . . , » Ἰσκρ. « Τὰ δύσβατα πορεύε-σθαι, « Ξεν. (καὶ γεν. προθετ.) «Παρὰ βασιλῆος πορευόμενοι,» Ἡρ. (καὶ δοτ.) «Ἐὰν παρακαλέωσί σε δοσεβεῖς, λέγον-τες, Ἔλθὲ μεθ' ἡμῶν . . μὴ πορευθῇς ἐν ὀδῷ μετ' αὐτῶν, « Γρφ. (καὶ ἑλλ. τῆς προθ.) « Πορεύεσθε τῷ φωτὶ τοῦ πυρὸς ὑμῶν,» αὐτ. (καὶ μτγν.) «Ἵνα πορευώ-μεθα κατὰ τὴν ἐντολὴν αὐτοῦ,» αὐτ.

Πορθέω-ῶ [πέρθω], Μ. ήσω. Ἀεηλατῶ, ἀφανίζω, ἐρημόω. « Πόλιν (« Τεῖχος, « Χώραν)—, « Δξ. « Αἰγυπτίων ἀγρούς πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον,» Ὀδ. Π. (ᾗ μτφορ.) «Κόρας βίᾳ πορθημένας,» Εὐρ., βιαζομένας, ἀτιμαζομένας. «Ἐθίσκον τὴν ἐκκλησίαν τοῦ θεοῦ καὶ ἐπόρθουν αὐτήν, » Γρφ. (ᾗ πθ.) « Ὅλης τῆς Ἑλ-λάδος πεπορθημένης, « Ἰσκρ. « Αὐτοὶ δ' ὑφ' αὐτῶν ἔνδοθεν πορθούμεθα,» Αἰ-σχλ. (καὶ αἰτ. προαδιορ. τοῦ πρέγμ.) « Ἀπόλλυμαι ὑπὸ τῶν . . , τὰ σκάφη πορθούμενος, « Ἄρρφ. (καὶ ἀπολ.) «Πε-πόρθημαι, « Πλάτ., ἐχάθηκα. 3) πο-λιορκῶ(ῐ). « Τοὺς καταφυγόντας εἰς τὸ τεῖχος, διώξαντες, ἐπόρθησαν,» Διόδ.

Πόρθημα (τὸ). τὸ πορθηθέν (λαφυραγωγη-θέν), λάφυρον. 2) = τῷ

Πόρθησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πορθέω, λαφυραγωγία, ἀεηλάτησις, ἐρήμωσις πόλεως κτλ.

Πορθητήριος, α, ον, = Πορθητικός.

Πορθητής, οῦ (ὁ). ὁ πορθῶν (ἀεηλατῶν), κατακτητής, ἀφανιστής. « Δύκος—, » Λυκ.

Πορθητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἐ-πιτηδειότητα εἰς τὸ πορθεῖν, καταχ-πτικός.

Πορθήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Πορθητής.

Πορθμεία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ πορθμέως, τὸ πορθμεύειν (διαπορθμεύειν) τοὺς διαβαί-νοντας πέραν θαλάσσης ἢ ποταμοῦ.

Πορθμεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου διαξέουν πορθμὸν ἢ ποταμόν, (χωδ.) περαντζάδα.

2) τὸ πλοῖον τὸ ὑπ. χρησιμεύει πρὸς τοῦτο. βάρκα, πέραμα. «Τοῦ ποταμοῦ πολλάκις ὑπερχομένου διεπεραιοῦντο πορθμείοις κατὰ τοῦτο τὸ χωρίον,» Πλ.

3) (πλθ.) τὸ ναῦλον τοῦ πορθμείου, ἡ πληρωμὴ τοῦ πορθμέως, (κοιν.) τὸ καϊκιάτικα. «Ἀπόδος τὰ πορθμεῖα. ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην,» Λκ.

Πόρθμευμα (τὸ), = Πορθμεῖα ἡ Πορθμός.

Πορθμεύς, έως ᾰ

Πορθμευτής, οῦ (ὁ). ὁ πορθμεύων (διαβιβάζων εἰς τὸ πέραν ποταμοῦ ἢ θαλάσσης) τοὺς διαβάτας, περαματάρης· (ἐν νέν.) καϊκτσῆς. «Ἐπὶ τοὺς πορθμέας τοὺς εἰς Σαλαμῖνα πορθμεύοντας νόμον ἔθεσθε,» Αἰσχ.

Πορθμευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πορθμεύειν, πορθμέως (πορθμευτοῦ) ἴδιος.

Πορθμεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Πορθμευτής.

Πορθμεύω, Ν. εὐσω. Περνῶ (ἄλλον ἢ ὁ ἴδιος) πορθμὸν ἢ μὲ πορθμεῖον, διαβιβάζω ἢ διαβαίνω εἰς τὸ πέραν ποταμοῦ ἢ θαλάσσης (« Τοὺς πορθμέας τοὺς εἰς Σαλαμῖνα πορθμεύοντας,» Αἰσχ. «Πορθμεύονται οὐκέτι κατὰ τὰ ῥέεθρα τοῦ ποταμοῦ, ἀλλὰ διὰ μέσου τοῦ πεδίου,» Ἡρ.)· (Π. ἐν γέν.) διέρχομαι, περνῶ· (μτβτ. ἢ μσ.) διαβαίνω ἢ διαβιβάζω (« Πορθμ. πόδα ἡ ἴχνος,» Εὐρ., προβαίνω, προχωρῶ. [καὶ ἑλλ.] Τίς πατ' ἀστὴρ ὧδε πορθμεύει;» αὐτ. [καὶ πθ. ἢ μσ.] «Λευκὸν αἰθέρα πορθμεύομενος,» αὐτ., διαβαίνων)· [ἐνίοτε ἀμτβτ.] τέμνει πορθμεὺς (περαματάρης). «Ὕδωρ Ἀχέροντος πορθμεύσιν,» Ἐπγρ.

Πορθμήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Πορθμεῖον.

Πορθμίς (ἡ), = Πορθμεῖα.

Πορθμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πορθμεῖον.

†Πορθμικός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πορθμευτικός.

Πορθμῖον (τὸ), = Πορθμεῖον.

Πορθμίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Πορθμεῖον, βαρκίτσα, καϊκάκι. « Τοῦτ' Ἀχέροντος ὕδωρ ὃς πλώσεις πορθμίδι κυανέᾳ,» Ἐπγρ. 2) Π. ἀντὶ Πορθμός. «Σικελὴ —,» Διον.

Πορθμός (ὁ), [πείρω, πόρος], Π. πέρασμα, διάβασις ἢ διαβίβασις (λογογρφ. συνήθ.) μέρος θαλάσσης στενὸν ὅπου περνᾷ τις ἀντικρύ, πέρασμα, (ἐν γέν.) στενόν (κυρ.) θαλάσσης (καθὼς τὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸ κοιν. Κατόςτενον, [Τουρκ.] μπογάζι). «Κατέσχον μέχρι Μαινυχίης πάντα τὸν πορθμὸν τῇσι ναυσί,» Ἡρ. «Περαιούμενον διὰ τοῦ στενοῦ τῆς Προκοντίδος πορθμοῦ,» Ἡρωδ.

Πορίζω, Μ. ίσω. (Π. καὶ κατὰ λέξ.) Ἀνοίγω (ἢ Φέρω εἰς) τὸν δρόμον. « Θεῶν καλῶς ποριζόντων,» Εὐρ. 2) (συνήθ. μεταφορ.) εὑρίσκω ἢ ἐφευρίσκω πόρον (τρόπον), εὐκολύνω τὰ μέσα (τοὺς τρόπους) εἴς τινα ἢ (μσ.) εἰς ἑμαυτόν, (ἐν γέν.) χορηγῶ, προμηθεύω ἢ (μσ.) προμηθεύομαι. «Τροφὴν (« Τὰ πρὸς τὸν βίον)—,» Δξ. « Ἀπὸ τῆς γεωργίας ἄνθρωποι τὰ ἐπιτήδεια πορίζονται,» Ξεν. (καὶ πθ.) «Ἐκ τούτου τοῦτο τοῖς ἀνθρώποις πορίζεται,» αὐτ. 3) (μθμτ. καὶ λογικ.) ἐξάγω πόρισμα (συμπέρασμα)· ἀποδεικνύω, (Ἀριστ.).

Πόρϊμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παρέχων πόρον (πέρασμα, διέξοδον), πορεύσιμος, διαβατὸς· (ἰατρ.) διαχωρητικός. «Οἶνος—,» Γαλ., (πθ. 2) (συνήθ. μεταφορ.) ὁ ἔχων τοὺς τρόπους (τὰ μέσα), εὔπορος, ἢ ἱκανὸς εἰς τὸ νὰ εὕρῃ πόρον (τρόπον), πορίστικος, εὐμήχανος. « Οὐ γὰρ ἐγένετο παριμωτέρα φύσις ἐκείνης εἰς κακῶν εὕρεσιν,» Ἰουλ. « Πόριμος αὐτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανος,» Ἀρσφ. (ἐξ τὸ ὀξύμωρον τοῦ Αἰσχλ.) « Ἄπορα πόριμος,» Προμ. 3) (ἐνίοτε) τὸν ὁπ. δύναται νὰ πορισθῇ (νὰ προμηθευθῇ) ἢ νὰ ἐφεύρῃ τις, εὔπόριστος. « Θεοῦ παράντος, ἅπαν ἄπορον πόριμον,» Συν.

Πορϊμότης (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις πόριμος, ἢ πρὸς τὸ πορίζεσθαι (ἐκινοεῖν κτλ.) ἐπιτηδειότης. « Τὴν ἐν τοῖς ὀνόμασιν ἐπίχυσιν καὶ πορϊμότητα τοῦ ποιητοῦ,» Εὐς.

Πόριον (τὸ), = Πορεῖον, πορθμεῖον, πλοιάριον (μονόξυλον ἢ σχεδία) πρὸς διαπέρασιν στρατιωτῶν, (Γαλλ.) radeau, ponton.

Πόρις, ιος (ἡ), Π. (σπν.) ἀντὶ Πόρτις.

Πόρισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι πορίζεται (προμηθεύεται) τις, κέρδος, ἀπόκτημα· (συνήθ. μθμτ.) συμπέρασμα ἐξαγόμενον ἀπὸ τοῦ προαποδεδειγμένα θεωρήματος, (Γαλλ.) corollaire.

†Πορισματικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πορίσματος.

Πορισμός (ὁ), τὸ πορίζειν ἢ πορίζεσθαι, ἐφευρέσεις τρόπων (πόρων)· προμήθευσις, ἀπόκτησις· (ἐν γέν.) κέρδος, ἀπόλαυσις. « Πορισμὸν ἡγουμένους τὴν εὐσέβειαν,» Γορ. «Ἐπ' ἐργασίᾳ ᾗ πορισμοῦ ὠθούμενον,» Πλ. « Δυσὶ μόνοις κεχορῆσθαι πορισμοῖς, γεωργίᾳ καὶ φειδοῖ,» αὐτ. (καὶ μετὰ γεν.) « Ἐπὶ πορισμῷ συγγνώμης,» Ἰσοκ.

Πορισέον, θεμ. τοῦ Πορίζω.

Πορϊστής, οῦ (ὁ). ὁ πορίζων εἴς τινα ἢ εἰς ἑαυτόν τι (κερδίζων, προμηθεύων). « Οἱ λῃσταὶ πορϊστὰς αὐτοὺς καλοῦσι νῦν,» Ἀριστ. (καὶ μετὰ γεν.) « Πορϊστὰς ὄντας καὶ ἐσηγητὰς τῶν κακῶν,» Θκ. 2) (ἰδιωτ.) ὁ συμβουλεύων περὶ πόρων (περὶ αὐξήσεως τῶν δημοσίων προσόδων, περὶ οἰκονομίας τοῦ κράτους), (Γαλλ.) financier· (εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ ἐπιφορτισμένος τὴν περὶ τούτων φροντίδα, (καθὼς τώρα ὁ) διευθυντὴς ἢ ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν. « Περὶ τῶν πορισῶν καὶ τῶν πωλητῶν καὶ τῶν πρακτόρων ᾗ τῶν ὑπογραμματέων,» Ἀντιφ.

Πορϊστικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ πορίζειν ἢ πορίζεσθαι (προμηθεύειν εἰς ἑαυτὸν ἢ εἰς ἄλλον) τι, κατορθωτικὸς ἢ ἐφευρετικὸς πόρων. « Τὸν στρατηγὸν εἶναι χρὴ πορϊστικὸν τῶν ἐπιτηδείων τοῖς στρατιώταις,» Ξεν. 2) (τόπος) ὅπου δύναταί τις νὰ πορισθῇ εὐκόλως ὅ,τι χρειάζεται, ἔχων εὐπορίαν τὰ πάντα.

Πορϊστός, ή, όν. Τὸν ὁπ. ἐπορίσθη ἢ δύναται νὰ πορισθῇ (προμηθευθῇ, ἀποκτήσῃ) τις.

Πορκεύς, έως (ὁ, ἡ). ἁλιεὺς ἁλιτύων μὲ πόρκον (ψαροκόφινον).

Πόρκης [συγγ. τῷ Πόρκη], ου (ὁ). τὸ ςεφάνι (ἢ κριτσέλα) ὅπου κρατεῖ τὴν αἰχμὴν τοῦ ὄρατος προσηρμοσμένην εἰς τὸ ἀκόντιον (Π. ἐν γέν.) κρίκος, [ὅθεν] = Δακτύλιος. « Πόρκην, ὃν φιλέεσκε (ὁ Πολυκράτης),» « Γργ., [παρβλ. ᾰ

Πόρκος (ὁ), [ἔρκος, ἄρκυς]. καλάθι διὰ ψάρεμα, [ἄλλ.] κύρτος, (κοιν.) ψαροκόφινον. 2) Αττ. ἀρχ. ἀντὶ Χοῖρος, (ὀθ. τὸ Ατν.) porcus, [παρβλ. Πρεξ].

Πορκώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πόρκης, κρικώδης.

Πορνεία (ἡ), τὸ πορνεύειν, ἡ ἀθέμιτος ἢ ἐπὶ μισθῷ συνουσία, (ἐν γέν.) ἀσέλγεια.

Πορνεῖον (τὸ). τὸ μέρος (οἴκημα) ὅπου διαμένουσιν αἱ πόρναι, πορνοστάσιον.

Πορνεύτρια (ἡ), Π. ἀντὶ Πόρνη, πορνευομένη.

Πορνεύω, Μ. εὐσω. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ πόρνος ἢ πόρνη, ξελογιάζω, ξεμυαλίζω· (πθ.) ἀσελγαίνω ὡς πόρνος ἢ πόρνη.

Πόρνη (ἡ), [πέρνημι]. (κυρ. ᾗ κατὰ λέξ.) σπλάβα ἀγορασμένη· (ὀθ. συνήθ.) ἡ ἐπὶ μισθῷ ἀσελγαίνουσα (ἐμπορευομένη ἑαυτήν), πουτάνα. «Ἐκ τῆς ἑταιρίας, ἑταίρας τοῦτόμα προσηγορεύθη· καὶ σὺ νῦν οὐχ, ὡς λέγεις, πόρνης, ἑταίρας δ', εἰς ἔρωτα τυγχάνεις ἐληλυθώς,» Ἀναξιλ. παρ' Ἀθ. «Ξένοι ξείνων ᾗ φίλοι φίλων, καὶ ὅσα τρίγενῆ εἰσι βαρυτόνως ἐκφέρουσι τὰς γενικὰς τῶν πληθυντικῶν, πλὴν τοῦ Πόρναι πορνῶν,» Ἡρωδ.

Πόρνης, ου (ὁ), Π. (σπν.) ἀντὶ Πόρνος.

Πορνιδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πόρνη.

Πορνικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πόρνην ἢ πόρναν, τῶν τοιούτων ἕξις, πανδαισιαστικός. «Πορνικὸν τέλος,» Αἰσχ., ὁ φόρος τὸν ὁποῖον ἐπλήρωναν αἱ πόρναι.

Πορνικῶς, ἐπίρ. Ὡς πόρνη, ἀκολάστως.

Πορνοβοσκεῖον (τὸ), = Πορνεῖον, πορνιςάσιον, [ἐκ τοῦ

Πορνοβοσκέω-ῶ, Ν. ήσω. Τρέφω πόρνας (ὡς πορνοβοσκὸς), κρατῶ πορνοςάσιον.

Πορνοβοσκία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ πορνοβοσκοῦ.

Πορνοβοσκὸς (ὁ ᾗ ἡ). ὁ βόσκων (τρέφων ᾗ ἐκδίδων ἐπὶ μισθῷ) πόρνας, κρατῶν πορνοστάσιον.

Πορνογενής, ους καὶ

Πορνογέννητος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ πόρνην ἢ ἐκ πορνείας, υἱὸς ἢ θυγάτηρ πόρνης.

Πορναγράφος (ὁ, ἡ). ὁ ζωγραφίζων τὰς πόρνας ἢ συγγράφων περὶ αὐτῶν, βιογράφος τῶν διαβοήτων πορνῶν.

Πορνοδιδάσκαλος (ὁ, ἡ). διδάσκαλος τῆς πορνείας ἢ τῶν πορνῶν, μαστροπὸς (συνηθ.) ἐντελὴς (κοιν. ξεσχολισμένος εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς κακοηθείας.

†Πορναδύτης, ου (ὁ), = Πορνοκάπος.

†Πορνοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Συχνάζω ἀδιακόπως εἰς τὰς πόρνας, εἶμαι ἕκδοτος εἰς τὴν πορνείαν.

†Πορνοκοπία (ἡ). ἡ μετὰ πορνῶν ἀδιάκοπος συναναστροφή, [ἐκ τοῦ

†Πορνοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ συχνάζων ἀδιακόπως εἰς τὰς πόρνας, ἔκδοτος εἰς τὴν πορνείαν, (κοιν.) πουτανιάρης.

Πορνοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (φονεύσας) πόρνην ἢ φονεύων τὰς πόρνας.

Πορνομανής, ες (ὁ, ἡ). ἔκδοτος ὅλως διόλου εἰς (μανιώδη διά) τὰς πόρνας.

†Πορνομαχής, ές (ὁ, ἡ). πόρνας ᾗ μονομάχος ἐνταυτῷ, ἀσελγέστατος.

Πορνομύστης, ου (ὁ). μεμυημένος τὰ ὄργια τῆς πορνείας, πορνοκόπος.

Πορνοποιός (ὁ, ἡ). πορνείας αἴτιος, πορνοδιδάσκαλος.

Πόρνος (ὁ). ὁ πορνεύων ἢ πορνευόμενος. «Ὥραν ἐάν τις ἀργυρίου πωλῇ, πόρνον αὐτὸν ἀποκαλοῦσι,» Ξεν.

†Πορνοσκοπος (ὁ, ἡ). ὁ σκοπῶν (παραμονεύων, ἔχων πάντοτε τὸ μάτι τοῦ εἰς) τὰς πόρνας. πατανάρης ἢ (Ταρκ.) ζαμπαρᾶς, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Πορνοκόπος).

† Πορνοστάσιον (τὸ), =Πορνεῖον.

Πορνοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Πορνεία.

Πορνοτελώνης, ου (ὁ). ὁ τελωνῶν (ἐργολαβῶν παρὰ τῆς διοικήσεως) τοὺς ἀπὸ τῶν πορνοστασίων φόρους, ἢ ἀγοράζων τὴν ἄδειαν νὰ κρατῇ πορνοστάσιον.

Πορνότριψ [πόρνη, τρίβω], ιβος (ὁ), =Πορνοκόπος.

Πορνοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (ἐπὶ κερδοσκοπίᾳ) πόρνας, πορνοβοσκός.

Πορνοφίλας, α, Δ. ἀντὶ -

Πορνόφιλος (ὁ). ὁ ἀγαπῶν (κυνηγῶν) τὰς πόρνας, φιλόπορνος.

Πορνοφόνος (ὁ, ἡ), =Πορνοκτόνος.

Ποροκαίω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (ἀνοίγω) δρόμον (πόρον, διόδον), (ἰατρ.) ἀνοίγω τοὺς πόρους τοῦ σώματος.

Ποροποιΐα (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἄνοιγμα πόρου (δρόμου) ἢ τῶν πόρων (τοῦ σώματος).

Πόρος (ὁ), [πείρω]. πέρασμα, διάβασις. («Ἐπὶ τοὺς πορθμέας τοὺς εἰς Σαλαμῖνα νόμον ἔθεσθε· Ἐάν τις αὐτῶν ἄκων ἐν τῷ πόρῳ πλοῖον ἀνατρέψῃ, τούτῳ μὴ ἐξεῖναι πάλιν πορθμεῖ γενέσθαι,» Αἰσχ.)· (συνήθ.) μέρος ῥηχὸν ἢ στενὸν ὅπου δύνανται τις νὰ περάσῃ πέραν ποταμοῦ ἢ θαλάσσης, πορθμός (Ἰόνιος [«Ὠκεανοῦ»] πόρος,» Πίνδ., Ἡρ. «Καὶ Θρῄσσαν Ἀλφειοῦ πόρον,» Ἰλ. Β. «Πόρον Ἕλλας ἱερὸν,» Πίνδ., τὸν Ἑλλήσποντον, (τὸ ὁποῖον ὁ Ἀρχῳν. καρφώσησεν [ἐν Σφ. 306] εἰς πορισμὸν χρημάτων), πέραμα· (ἐπὶ ἰχθύος) δύσις («Πόρον σχιστὸν ἀμείβων,» Εὐρ. «Εἴλασι στρώσας' ἐπίφθονον πόρον,» Αἰσχύλ.)· (εἰς τὸν Ἡρ.) γέφυρα· (ἰατρ.) ὁ δρόμος τὸν ὁποῖον ἀκολουθοῦν συνήθως οἱ ταξιδεύοντες (κυρ. παραπλέοντες ἢ περθμευόμενοι) διὰ θαλάσσης πυθενά. («Τοὺς τὴν μεσόγαιαν μᾶλλον καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατῳκημένους,» Θκ., εἰς τὰ παραθαλάσσια, ἐπάνω εἰς τὸν δρόμον τῶν πλοίων. «Εἶναι γὰρ αὐτοὺς [τοὺς Μεσσηνίους] ἐν πόρῳ μάλιστα τῆς Σικελίας,» αὐτ.)· (κατ' ἔκτ.) ἡ θάλασσα, τὸ πέλαγος («Πόρος ἁλός,» Ὑδ. Μ.)· (ἐν γέν.) δρόμος, δίοδος· κανάλι· τρύπα («Σκολιὸς ὁ τῆς ἀκοῆς πόρος,» Πλάτ. «Οὐρητικὸς πόρος,» Ἱωσὴφ Ἱστορικ., (ἀθ. ἀδικ.) αἱ ἀφανεῖς ὁδοὶ τοῦ σώματος διὰ τῶν ὁποίων ἐξέρχεται ὁ ἱδρὼς καὶ γίνεται ἡ ἀδηλος ἀναπνοή· («Διαχέονται γάρ πως καὶ διαλύονται δι' ἠδονῆς αἱ τοῦ σώματος πόροι τῶν ἐκ τινος ἡδείας ἀκοῆς διαχυθέντων,» Γρηγ.)· εἱ πνεύμονες τῶν (ἢ αἱ κλωστοὶ ἀπὸ τὰς ὁπ. κρέμανται αἱ χρυσαλίδες μερικῶν) ἐντόμων· (μτφορ.) τρόπος (μέσον) πρὸς κατόρθωσιν ὁποιασδήποτε σκοποῦ (κυρ. δὲ πρὸς ἀπόκτησιν χρημάτων ἢ προμηθευσιν τῶν ἀναγκαίων) («Τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε Θεὸς,» Εὐρ. «Δεινὰς γὰρ εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνων πόρους,» Δράχλ. «Οὐδὲ πόρος ἐφαίνετο τῆς ἁλώσεως,» Ἡρ.)· (ἁπλῶς) βοήθεια («Εἰ ἐνορᾷς τινα πόρον ᾗ ἀπ' ἐμοῦ ἂν προαγεναμένου,» Ξεν.)· (ὑθ. ἐν γέν.) πρόσοδος, εἰσόδημα. «Πόροι χρημάτων,» Ξεν., (ὁ ὁποῖος συνέγραψε καὶ) «Περὶ πόρων,» «περὶ τῶν δημοσ. προσόδων (*foods publics, finances*) τῶν Ἀθην. «Περὶ δὲ πόρων τὸν μέλλοντα συμβουλεύσειν, δέον ἂν τὰς προσόδους τῆς πόλεως εἰδέναι τίνες καὶ ποσαι,» Ἀρστ.

Πορπάζω, Μ. άσω, =Πορπάω.

Πορπακίζω, Μ. ίσω. Πιάνω τὴν ἀσπίδα ἀπὸ τὸν πόρπακα ἢ ||. (μσ.) περνῶ τὸ χέρι μου ἀπὸ τὸν πόρπακα τῆς ἀσπίδος καὶ τὴν ἁρματόνομαι.

†Πορπακοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, Φέρω (βράτω) διὰ τῶν πόρπακος τὴν ἀσπίδα.

Πόρπαμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Πόρπημα.

Πόρπαξ [πόρπη], ακος (ὁ). τὸ πιάσιμον (ὁ κρίκος ἀπὸ τὸ μέσα μέρος) τῆς ἀσπίδος, (ἄλλ.) "Ωχανον, (ἂν καὶ ὁ Πλούτ. τὰ διαστέλλῃ). «Διδάξας αὐτοὺς .. τὴν ἀσπίδα φορεῖν διʼ ὀχάνης, μὴ διὰ πόρπακος.» Ζί (εἰς τὸν Εὐρ.) μέρος εἰ τῆς σκευῆς τοῦ ἵππου, (ἱσ.) ἡ κεφαλαία τοῦ χαλινοῦ, (Γαλλ.) *la têtière*.

Πορπάω-ῶ, Μ. άσω ἢ ήσω. Θηλυκάνω διὰ τῆς πόρπης.

Πόρπη (ἡ), [πείρω]. (κυρ.) ὁ κρίκος (τὸ θηλυκὸν μέρος) τοῦ θηλυκωτηρίου, (ἐν γέν.) θηλυκωτῆρι, (παρ. Περόνη).

Πορπηδόν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πόρπης.

Πόρπημα (τὸ). φόρεμα τὸ ὁποῖον θηλυκώνεται μὲ πόρτην, (ἄλλ.) Ἐμπόρπημα. Ζί ἀντὶ Πόρπη.

Πορπόω-ῶ, Μ. ώσω, =Πορπάω, (ὀθ.

Πόρπωμα (τὸ), =Πόρπημα.

Πόρρω, ἐπίρ. Ἀττ. ἀντὶ Πρόσω (κατὰ μετὰθ. Πόρσω), μακρὰν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, πολλὰ μακρὰν (ἐμπροσθιά)· (σπν. ἐπὶ χρόν.) ἐνωρίς, ἀργότερα, ὑστερώτερα· τοῦ λαιποῦ, εἰς τὸ ἑξῆς. «Παρεὼν μάλα ἀγεδόν, εἴδετο πόρρω,» Θκρ. «Πόρρω ποιεῖν (ἢ) γίνεσθαι,» Λξ (ᾗ μέ γεν.) «Ῥῖψαι ἑαυτὸν ὡς δυνατὸν ἦν μάλιστα πόρρω τῆς ὁλκάδος,» Πλ. «Οὕτως ἦν πόρρω τούτου ὡς κτλ.,» Ἰακρ., τόσον ἀπεῖχε τοῦ νὰ τὸ κάμῃ. «Πόρρω τῆς πόλεως,» Δημ. (καὶ τρπ.) «Προβαίνειν πόρρω μοχθηρίας,» Ξεν. «Πόρρω σοφίας ἥκειν (ἐλαύνειν),» Πλάτ. «Πόρρω θείων,» Συν., εἰς ὑπερβολήν. «Μέχρι πόρρω προήγαγον οὗτοι τὸ πρᾶγμα,» Δημ. (καὶ ἐπὶ χρόν.) «Ἤδη δὲ πόρρω τῆς ἡμέρας οὔσης,» Αἰσχ. «Ὡς δὲ τὴν νύκτα ἠγρύπνησαν, ἐκάθευδον μέχρι πόρρω τῆς ἡμέρας,» Ξεν. «Πόρρω τῆς νυκτὸς (ἢ) τῶν νυκτῶν,» Πλ. «Πόρρω τῆς ἡλικίας,» Ξεν., εἰς προβεβηκυῖαν ἡλικίαν. «Πόρρω τέχνης,» Ἀρστφ., =Ἀτεχνῶς (ᾗ ἀπολ.) «Πόρρω πεπαίνεται,» Θκρ., ἀργά, ξώρας. (καὶ ἐνάρθρ.) «Ὁ πόρρω,» Λξ., μακρυνὸς ξένος (ἐνίοτε τρπ.) ἄπειρος, ἀνίδεος. «Τὸ πόρρω,» Δξ., τὸ μακρὰν (εἴτε τοπ. εἴτε χρον.) ἀπέχον, (παρβλ. Πρόσω).

Πορρώθεν, ἐπίρ. Μακρόθεν, ἀπὸ μακρὰν, (ᾗ χρον.) ἀπ' ἀρχῆς, πρὸ πολλοῦ. «Πορρώθεν ἀναγινώσκειν,» Πλ. «Πόρρωθεν ἀρχόμενος,» αὐτ. «Οὐ πορρώθεν,» Ξεν., οὐ πρὸ πολλοῦ.

Πορρώθι, ἐπίρ. Μακρὰν, εἰς μακρυνὴν ἀπόστασιν.

Πορρώτατος, η, ον. Ὁ ὢν (ἀπέχων) πορρωτάτω, μακρυνώτατος. ||. (τὸ οὐδ.) Πορρώτατα, ἐπίρ. ἀντὶ -

Πορρωτάτω, ἐπίρ. ὑπερθ. τοῦ Πόρρω, πολλὰ (ὅσον ἐνδέχεται) μακρὰν. (συνήθ. μετὰ τῶν ἐπιτατ. Ὡς ἢ Ὅτι) «Ὅτι πορρωτάτω ἀπʼ αὐτῶν φευκτέον,» Δκ. «Βουλόμενος ἐμαυτὸν ὡς πορρωτάτω ποιῆσαι τῶν τοιούτων ὑποψιῶν,» Ἰσοκρ.

Πορρώτερος, α, ον. Ὁ ὢν (ἀπέχων) πορρωτέρω, μακρυνώτερος. ||. (τὸ οὐδ.) Πορρώτερον, ἐπίρ. ἀντὶ -

Πορρωτέρω, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ Πόρρω, πλέον μακρὰν (ἐμπροσθά), μακρότερα (τοπ. καὶ χρον.) «Πορρωτέρω τῆς ῥήμης προβῆναι,» Λξ., ἀποκτᾶν πλειοτέραν ῥήμην. «Πορρωτέρω τῆς ἑβδόμης,» Γαλ., ἐπέκεινα. (καὶ τρπ.) «Ἀγαλλόμενοι τῇ νίκῃ, ἐδίωξαν πορρωτέρω τοῦ καιροῦ,» Ξεν., ὑπὲρ τὸ δέον, (παρβλ. Προσωτέρω). (καὶ ἐνάρθρ.) «Ὁ πορρωτέρω,» Λξ., ὁ ἀπέχων μακρότερα, ὁ μακρυνώτερος. «Τὰ πορρωτέρω,» Δξ., =Τὰ περαιτέρω·

Πορρωτέρωθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ μακρύτερα ἢ ἀρχήτερα.

Πορσαίνω, Μ. ανῶ, Π. =Πορσύνω.

Πόρσιον, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πορρωτέρω, Πορρώτερον καὶ

Πόρσιστα, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πορρωτάτω, Πορρώτατα.

Πορσύνω [†πόρω, πόρσω], Μ. υνέω, -υνῶ, Ο. (ἢ απν. λογογρφ.), ὁῶ, προμηθεύω· (συνήθ.) ἑτοιμάζω· κατασκευάζω· (ἐν γέν.) κάμνω, προξενῶ· κατορθόνω· (ἐνίοτε) περιβάλλω, περιποιοῦμαι τιμῶ, λατρεύω· ἔχω περὶ πολλοῦ· (κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ. καὶ) προκαλῶ, διεγείρω. «Πορσύνειν λέχος,» Ὅμ., (φρσ.) σαρόνειν, σαγηνεύειν, χρίζειν, καὶ κατ' εὐφημ. συμμερίζεσθαι) τὴν κλίνην τινός, συνευνάζεσθαι (κυρ. ἐπὶ παλλακῆς). «Οὐκ εἶμι κείνῳ πορσυνέουσα λέχος,» Ἰλ. Γ. «Οὕτω λέκτρα σὰ ἀνδράσι πορσαίνουσα,» Ἀπλλν., ἀνυπανδροι. «Ἥρωϊ πορσαίνειν δόμεν βρέφος,» Πίνδ., ἐρέφειν, ἀνατρέφειν. «Πορσύνειν τὸ τοῦ θεοῦ,» Ἡρ. νθίον ὡς πορσυνέουσιν,» Ἀπλλν. «Τῶν δ' Ὁμήρου καὶ τόδε συνθέμενος ῥῆμα πόρσυνε,» Πίνδ., ἔχε περὶ πολλοῦ, ἐνθυμοῦ, ἀπομνημόνευε. «Πορσύνειν τὰ ἐπιτήδεια (κακὸν τοῖς πολεμίοις),» Ξεν. (καὶ πθ.) «Ὡς δὲ τὸ τοῦ ποταμοῦ οὕτως ἐπορσύνετο,» αὐτ., κατορθώθη, οἰκονομήθη. «Θεὸς δὲ πορσύνετο μῆτις,» Ἀπλλν. (Θ-

μενον τῷ. «Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή,» Ὅμ.].
Πόρσω, ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ Πρόσω ἢ Πόῤῥω.
†Πορτάζω, Μ. άσω. Γεννῶ (ἐπὶ ἀσμένου) · ἀτακτῶ (χοροπηδῶ) ὡς πῶρτις (μοσχάρι).
†Πορτάκιον (τὸ). μοσχαράκι ἢ δαμαλάκι, (ὑποκορ. τοῦ
Πόρταξ, ακος (ὁ καὶ ἡ), Π. ἀντὶ Πόρτις.
Πορτί, πρόθ. (κατὰ διάλεκτ. Κρητ.) ἀντὶ — Προτί = Πρό.
Πόρτις [φέρω], ιος (ἡ ᾗ σπν. ὁ). μοσχάρι ἢ δαμάλι· (μτγμ.) νεάνις ἢ νεανίας. «Κερατὴ πόρτις,» Ὀρφ., ἡ ἔλαφος, (παρβλ. Πρόξ!.
Πορτιτρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων πόρτιας (δαμάλια), σύθετος πρὸς βοσκὴν ἀγελάδων. «Ἤπειρος —,» Ὅμ. Ἴλ.
Πορφύρα (ἡ), εἶδος θαλασσινοῦ (καγχύλης) τοῦ ὁποίου τὸν χυμὸν μετεχειρίζοντο ὡς βαφήν. 2) ἡ πολύτιμος παρὰ τοῖς ἀρχ. κοκκίνη (χρεμέζα) βαφὴ τὴν ὁποίαν κατεσκεύαζον ἀπὸ τὴν πορφύραν. «Θάλασσα .. τρέφουσα πολλὴν πορφύρας ἐφάργυρον κηκῖδα,» Αἰσχλ. 3) ὕφασμα (κυρ. μάλλινον) βαμμένον μὲ πορφύραν, (ἰδιαιτ.) βασιλικὸν ἐπανωφόριον, (ὀθ. συνεκδχ.) βασιλικὴ ἐξουσία, βασιλεία. «Πλατεῖα —,» Ἀξ., ἡ πορφυρᾶ ταινία (ὑῦγια) τοῦ φορέματος (τῆς τηβέννας) τῶν πατρικίων τῆς Ῥώμης, (Ἀτιν.) latus clavus. «Ἐπὶ τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέγα φρονοῦντα,» Ἀκ.
¡Πορφυραῖος, α, ον, σπνττ. ἡ ἀμφ. ἀντὶ Πορφύρεος.
Πορφυρανθεμος καὶ
Πορφυρανθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πορφυρᾶν ἄνθη ἢ (ἡ) βεβαμένος μὲ πορφυρᾶν βαφήν, πορφυροῦς. ||. (ὠδ.) Πορφυρανθὲς (τὸ), = Ἡμεροκαλλίς.
Πορφυραυγὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων μὲ πορφυρᾶν αὐγὴν, πορφυροβαφὴς.
Πορφύρειον ἢ (ὀρθ.) Πορφυρεῖον (τὸ). μέρος ὅπου ἐργάζονται τὴν πορφύραν ἢ βάφουν πορφυρᾶ, πορφυροβαφεῖον.
Πορφύρεος, α, ον καὶ
Πορφύρεος-εῦς, έα-ᾶ, εον-οῦν, (τὸ παρθ. Πορφυρώτερος, -ώτατος). Βαμμένος μὲ πορφύραν ἢ Ἔχων τὸ χρῶμα τῆς πορφύρας, βαθὺς κόκκινος, χρεμέζος, μάυρικος· (κατ' ἔκτ.) μαῦρος, σκοτεινός, ἢ αἱματοβαμμένος, (ὀθ.) «Πορφύρεος θάνατος,» Ὅμ., ὁ τοῦ φονευμένου εἰς τὸν πόλεμον ἢ (ἀπλ.) ἀντὶ Μέλας. «Πορφυροῦν ἀντὶ τοῦ Μέλαν· ἐρίκασι γάρ πως ἄμφω τὰ χρώματα, ἐπεὶ ἐγγὺς μελανίας ἐστὶ καὶ τὸ πορφυροῦν,» Εὐρ. «Κῦμα πορφύρεον,» Ἰλ. Α. «Ἄλκα πορφυρέην,» Ἰλ. Π., (παρβλ. Οἰνοψ). (συνεκδχ.) «Πορφυρεῖ καὶ χρυσόγειρες περιέρχονται,» Ἀκ., ἐνδυμένοι πορφυρᾶ. (καὶ παίσαχρ.) «Βίος πορφυροῦς,» «Εὐρ., ὁ τοῦ πορφυρευτοῦ. 2) κατεσκευασμένος ἀπὸ πορφυροῦν (πορφυρίτην) λίθον. «Κίων—,» Μαλαλ.
Πορφυρεύς, έως ᾗ
Πορφυρευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἁλιεύων πορφύρας ἢ, ἐργαζόμενος τὴν (βάφων μὲ) πορφύραν.
Πορφυρευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πορφυρευτὴν ἢ εἰς τὸ ἔργον του, πορφυρευτοῦ ἴδιος.
Πορφυρεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Ἁλιεύω πορφύρας ἢ Βάφω μὲ πορφύραν, εἶμαι πορφυρεύς. «Οἱ πορφυρευόμενοι,» Ἀθ., οἱ πορφυρευταί. «Πορφυρεύθηναι δέασι τὸ θέρας ἀπὸ τῆς θαλάσσης,» Σχλ., βαφῆναι πορφυροῦν.
Πορφυρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μτγν.) ἀντὶ Πορφύρω.
Πορφυρίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ὀλίγον πορφυροῦς, κλίνω εἰς τὸ πορφυροῦν χρῶμα.
Πορφύριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πορφύρα. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Παφυρείων.
Πορφυρὶς, ίδος (ἡ). φόρεμα (ἐπανωφόρι) πορφυροῦν. 2) εἶδ. πτηνοῦ (διαφορετικὸν τοῦ Πορφυρίωνος).
Πορφυρίτης, ου (ὁ) ᾗ Πορφυρῖτις, ιδος (ἡ). ὕμνος μὲ πορφύραν. «Λίθος —,» Εὐσ., τὸ κόκκινον τσιμπκί. «Ἡ περίβοητος αὕτη λιθοτομία ἡ πορφυρῖτις,» Λεξῶ.
Πορφυρίων, ωνος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (ἐρωδιοῦ ἢ πέρδικος) μὲ ῥάμφος καὶ πόδας πορφυρᾶ, (ἴδε Ἀθ. Θ', 368 καὶ παρβλ. Λαθιτορφυρὶς). 2) εἶδ. κήτους ᾗ 3) εἶδ. πολύποδος.
Πορφυροβάπτης (ὁ, ἡ), = Πορφυροβαφὴς.
Πορφυροβαφεῖον (τὸ). ἐργαστήριον ὅπου βάπτουν πορφυρᾶ. βαφεῖον πορφύρας.
Πορφυροβαφὴς, ἐος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ πορφύραν, πορφυροῦς.
Πορφυροβαφικὸς, ἡ, όν. Πορφυροβάφος ἴδιος. ||. «Πορφυροβαφικὴ, «ἡ τέχνη τοῦ.
Πορφυροβάφος (ὁ, ἡ), ὁ βάπτων πορφυρᾶ.
Πορφυροβλάστητος ᾗ Πορφυρόβλαστος (ὁ, ἡ), μτγμ. ἀντὶ
Πορφυρογέννητος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς εἰς τὴν πορφύραν (εἰς πορφυροστόλιστον ἢ πορφυροστόλωτον τι δωμάτιον τοῦ παλατίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως διωρισμένον ἐπὶ τούτῳ), (ἰδηλ.) ὁ γεννηθεὶς βασιλεύοντος (ἴδε Πορφύρα) τοῦ πατρός του.
Πορφυροειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος πορφύρας, ὁμοιάζων μὲ πορφύραν.
Πορφυροειδῶς, ἐπίῤῥ. Ἐν εἴδει πορφύρας.
Πορφυρόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Πορφύρεος, πορφυρόχρως, (ἐν γέν.) λαμπρὸς, (κοιν.) κτυπῶν εἰς τὰ μμάτια.
Πορφυροεργὴς, έος (ὁ, ἡ). ἐκ πορφύρας εἰργασμένος.
Πορφυριζωνος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν πορφυρᾶν ζώνην.
Πορφυρόθεν, ἐπίῤῥ. Ἐκ τῆς πορφύρας.
Πορφυρόκαλλος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων πορφυροῦν καλλόν.
Πορφυροκλέπτης, ου (ὁ). ὁ κλέπτων πορφύρας (πορφυρᾶ ἱμάτια).
Πορφυρόμαλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πορφυροῦν μαλλί.
Πορφυρομιγὴς, έος (ὁ, ἡ). ἀναμεμιγμένος μὲ (ἔχων ἀνάμεσα ᾗ κλωστὰς ἀπὸ) πορφύραν.
Πορφυρόνωτος (ὁ, ἡ). πορφυροῦς τὰ νῶτα. «Ψᾶρος πορφυρόνωτον,» Νόνν., ἡ πορφύρα.
Πορφυρόπεζα, ης (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Πορφυρόπεζος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πόδας ἢ πορφυρᾶν ποδόγυρον (πέζαν).
Πορφυροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν πορφύραν ἢ πορφύρας.
Πορφυροπωλικὰς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πορφυροπώλην. «Πορφυροπωλικὴ,» ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ πορφυροπώλου.
Πορφυρόπωλις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πορφυροπώλης.
Πορφυροστρωτος (ὁ, ἡ). στωμένος μὲ πορφύραν (μὲ πορφυρᾶ στρωσίδια).
Πορφυροσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). ἐνδυμένος μὲ πορφύραν, πορφυροστόλιστος.
Πορφυροῦς, ᾶ, οῦν, κατὰ κρα. ἐκ τοῦ Πορφύρεος.
Πορφυροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ πορφύραν, εἶμαι·
Πορφυροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν πορφύραν.
Πορφυρόφυτος (ὁ, ἡ), μτγμ. ἀντὶ Πορφυρογέννητος.
Πορφυρόχρους-ους (ὁ, ἡ). πορφυροῦς τὴν χροιάν.
Πορφυροχρυσόμιτος (ὁ, ἡ). μικτὸς ἐκ πορφύρας καὶ χρυσοῦ.
Πορφυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ἢ Βάφω τι πορφυροῦν, ἐνδύω μὲ πορφύραν.
Πορφύρω, Μ. υρῶ, Π. (σπνττ. μτβτ.) κάμνω (βάφω) τι πορφυροῦν· (συνήθ.) γίνομαι ἢ φαίνομαι πορφυροῦς, πορφυρίζω· (κατ' ἔκτ.) θαυρίζω (κυρ. θάλασσαν ὅταν ἀρχίζει νὰ φουρτουνιάζῃ, ἴδε τρπ.) εἶμαι εἰς ἀνησυχίαν, ταράττομαι (κυμαίνομαι) ὑπὸ διαφόρων λογισμῶν (ἐν γέν.) σκέπτομαι, συλλογίζομαι, ἀναπολῶ, σχεδιάζω μὲ τὸν νοῦν μου. «Ἰακίνθοις ἀνθεῦσιν ὅμοια πορφύροντες,» Ἀκ. «Καὶ τὸ δὲ, Κρούσι, οἷνῳ πορφύρομαι,» Θκρ. «Αἰθὲ πορφύρουσα παρήϊον,» Κόϊντ. «Ὡς ὅτε κορφύρῃ πέλαγος κύματι κωφῷ,» Ἰλ. Ξ «Βότρυς πορφύρων,» Ἐπιχ. «Ἀκροφανὴς .. πορφύρεεν ἠὼς,» Νόνν. «Λειμῶνες ἀνθρωτα πορφυρέουσιν,» Ὀπτ. (καὶ τρπ.) «Πολλὰ δὲ οἱ κραδίῃ πόρφυρεν,» Ὅμ. «Οὐ δέ τιν' ἄλλον δίσσατο πορφύρουσα τῶν ἐμμενάς,» Ἀπλλν., (παρβλ. Καλχαίνω).
Πορφυρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πορφυροειδὴς.
Πορφυρώματα (τὰ), [πορφυρόω]. τὰ κρέατα τῶν θυσιαζομένων εἰς τὴν Δήμητρα καὶ Περσεφόνην χοίρων.
†Πόρω [συγγ. τῷ Περάω καὶ Φέρω]. Μ πόρωμι (ἀόρ. ἔπορον), ἄχρ. θεματ. τοῦ Πορεῖν, (ὅπου ἴδε).
Πορώτης, εος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πόρους (τρύπας.
†Πῶς, πῆ, πόν, ἄρχ. καὶ ὅλως ὀπόθου ἄκλ. ἀντων. ἀντὶ Τίς, (ὀθ. τὰ ἐπίῤῥ. Ποῦ, Ποῖ, Πῶ, Πῆ καὶ τὰ ἀπ' αὐτῶν Πόθεν, Πότε κτλ.).
Πόσ', Π. ἀντὶ Ποσί, δοτ. πλθ. τοῦ Ποῦς.
Ποσαετὴς, ἐος (ὁ, ἡ). πόσων ἐτῶν;
Ποσάκι, Π. ἀντὶ-
Ποσάκις, ἐπίῤῥ. Ἐρωτημ. πόσαις φοραῖς; ἢ (θαυμαστ.) πόσαις φοραῖς! «Ποσάκις ἠθέλησα, καὶ οὐκ ἠθελήσατε!» Ματθ. «Ποσάκις ποσοὺς (ἢ) πόσους,» Ἀριθμ.
Ποσαπλάσιος, α, ον καὶ
Ποσαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ), καὶ
Ποσαπλοῦς, ῆ, οῦν. Πόσαις φοραῖς κλπ.

τόσος; ποσάκις πλειότερος ἡ μεγαλήτερος; (ἡ ἀπόκρισις εἶνε: Διπλάσιος, Τριπλάσιος κτλ.).

Ποσαπλῶς, ἐπίρ. Ἐρωτημ. Κατὰ πόσους τρόπους; ἢ = Ποσάκις;

Ποσάπους, οδος (ὁ, ἡ). πόσων ποδῶν (ἐκτάσεως);

Ποσαχῆ, ἐπίρ. Ἐρωτημ. Εἰς πόσα μέρη; ποῦ καὶ ποῦ;

Ποσάχορδος (ὁ, ἡ). μὲ πόσας χορδάς;

Ποσαχῶς, ἐπίρ. Εἰς πόσα μέρη;

Ποσαχῶς, ἐπίρ. Ἐρωτημ. Κατὰ πόσους τρόπους; πόσων λογιῶν;

Πόσε [†πός], ἐπίρ. Ἐρωτ. Ποῦ; εἰς (πρὸς) ποῖον μέρος; « Στῆτε, πόσε φεύγετε; « Ὀδ. Ζ.

Ποσειδᾶν, ᾶνος (ὁ). Δ. ἀντὶ Ποσειδῶν, (ὅθ.

Ποσειδάνειος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ποσειδώνιος.

Ποσειδάων, ωνος (ὁ), Π. ἀντὶ Ποσειδῶν, ἐνθεν

Ποσειδαώνιος, α, ον, Π. ἀντὶ Ποσειδώνιος.

Ποσείδειον (τὸ), = Ποσειδώνιον.

Ποσειδεών [Ποσειδῶν], ῶνος (ὁ). ὁ ἕκτος μὴν τῶν Ἀθην. (Δεκέμβρ.-Ἰανουάρ.).

Ποσειδεωνίς ἢ **Ποσειδωνίς**, ίδος (ἡ). τὸ πουλὶ τοῦ Ποσειδῶνος, ἡ ἀλκυών, (κοιν.) θαλασσοπούλι.

Ποσειδήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ποσείδειος = Ποσειδώνιος.

Ποσειδῶν [ξεν.], ῶνος (ὁ), (ἡ αἰτ. Ποσειδῶνα καὶ Ποσειδῶ, ἡ κλητ. Πόσειδον)· ὁ θεὸς τῆς θαλάσσης.

Ποσειδώνειος (ος), α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ποσειδῶνα. ‖. (οὐσ.) **Ποσειδωνιὰ** (ἡ), = **Ποσειδεωνίς**. ‖. (εἰς τὸ αὐδ.) **Ποσειδώνιον** (τὸ), (ἐνν. ἱερόν), ὁ ναός, καὶ **Ποσειδώνια** (τὰ), (ἐνν. ἑορτά), ἑορτὴ ἢ θυσία εἰς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος.

Ποσειδωνοπετής, ές (ὁ, ἡ). πεσμένος (δηλ. προερχόμενος) ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα, (καθὼς Διοπετής).

Ποσθαλίσκος (ὁ), Κωμ. Ὑποκορ. τοῦ Πόσθων.

Πόσθη (ἡ). ἡ ἀκριβὴς εἶδος (κατ' ἔκτ.) τὸ παιδαγώνιον μέριον τοῦ ἀνδρός.

Ποσθία (ἡ). τὸ σπυράκι ὅ,που βγαίνει εἰς τὰς ἄκρας τῶν βλεφάρων, (κοιν.) κριθάρι.

Ποσθίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄσθη.

Πόσθιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πόσθην.

Πόσθων, ωνος ἢ **Ποσθωνεύς**, έως (ὁ), Κωμ. ὁ ἔχων μεγάλην πόσθην, (χυδ.) πουτσαρᾶς, (χαϊδευτ. ὄνομα μικροῦ παιδιοῦ, ὅθ.) ἐλήθης, παιδαριώδης.

Ποσί, δοτ. πλθ. τοῦ Ποῦς.

Ποσίδειος, α, ον καὶ

Ποσιδήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ποσείδειος, Ποσειδώνειος. ‖. (οὐσ.) **Ποσιδήϊον** (ἐνν. ἱερόν), ναὸς εἰς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος.

†Ποσιδηΐων, ῶνος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ποσειδεών.

Πόσιμος, η ἢ ος, ον, = Πότιμος.

Ποσίνδα [πόσας], ἐπίρ. (ἐνν. Παίζειν), εἶδος παιγνιδ. τῶν παιδίων (ὅπου ἕνα πόσα κρατεῖ ὁ ἄλλος εἰς τὴν φοῦχτάν του). « Οἱ παῖδες ὅταν παίζωσι ποσίνδα (κατὰ διόρθωσιν ἀντὶ Ποσὶ δὲ ἄ) δύνανται ἁπατᾶν, « Ξεν. (Ἱππ.).

†Ποσιπτερνίδες, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ποτιπτερνίδες.

Πόσις, εως (ἡ). τὸ πίνειν, πόσιμον· τὸ πιστόν· (συνεκδ.) συμπόσιον, φαγοπότι. « Ἐλαδὸν συγγίνεσθαι ἐς πόσιν, « Ἡρ. « Ἤδη οὖν πόσιος ἐν βάθει ἦμες, « Θκρ.

Πόσις, ιος (ὁ), Π. [πόλος, ὅθ. ἢ τὸ Ἰταλ. sposo]. ὁ ἀνὴρ τῆς γυναικός, ὁ σύζυγος· ὁ ἀρρενωνιστικὸς (ἐν γέν.) ὁ νόμιμος σύζυγος. « Φεβοῦμαι (λέγει ἡ Δηϊάνειρα), μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς ἐμὸς καλεῖται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνήρ, « Σοφ.

Ποσοποιός (ὁ, ἡ). ποσότητος ποιητικὸς (παρακτικός). « Τὸ μὲν γὰρ (τὸ ἕν) οὐ ποσοποιόν, ἡ δὲ (ἡ δυὰς) ποσοποιόν, « Ἀρστ.

Ποσός [†πός], ἡ, ἐν. Τόσος τις (ἀορίστως) κατὰ τὴν ποσότητα ἢ τὸ μέγεθος. « Ἐπὶ ποσόν (ἢ) Κατὰ ποσόν (ἢ) « Ἐπὶ ποσόν τι, « Λξ., μέχρι τινὸς (βαθμοῦ ἢ καιροῦ), (κοιν.) κάμποσον. « Τὸ ποσόν, « Λξ., ἀντὶ Ἡ ποσότης. « Τοῦ ποσοῦ τὸ μὲν ἐστιν ἐν τοῖς συνεχέσι σώμασιν, ὃ δὴ μέγεθος καλεῖται, περὶ ἃ ἐστι μάλιστα ἡ Γεωμετρία· τὸ δέ, ἐν διεστῶσιν, ἑπερ ἀριθμὸς καθέστηκε, περὶ ὃν ἡ ἀριθμητικὴ καταγίνεται, « Σξτ. « Ἡ δ' ὑπερβολὴ διοσή· καὶ γὰρ τῷ ποσῷ καὶ τῷ ποιῷ, « Ἀρστ.

Πόσος [†πός]; η; ον (Ἐρωτημ. ἀναφερ. εἰς τὸ Τόσος); Ποίας ἐκτάσεως ἢ ποσότητος; « Τοὺς Λακεδαιμονίους ἔφη μὴ ἐρωτᾶν Πόσοι εἰσίν; ἀλλὰ Ποῦ εἰσιν, οἱ πολέμιοι; « Πλ. « Διατί πλείων δοκεῖ ἡ ὁδὸς εἶναι, ὅταν μὴ εἰδότες βαδίζωμεν πόση τις, ἢ ὅταν εἰδότες; « Ἀρστ. « Πόσου χρόνου ἐγγεγένησαι Νικίᾳ; « Ἀρχ. « Πόσος χρόνος ἔξιν, ἀφ' οὗ ἔχῃ; « Γρρ. (καὶ χωρὶς τοῦ οὐσ.) « Μέχρι πόσου; « Λξ., ἕως ποῦ; ἢ ἕως πότε; « Πόσον ἄπεστε; « Ξεν. « Ἐπὶ πόσῳ (ἐνν. ἀργυρίῳ); « αὐτ. « Πόσου διδάσκει; — Πέντε μνῶν, « Πλάτ. « Πόσου ὁ λέβρακος; — Δέκ' ὀβολῶν, « Ἀθ. « Πόσ' ἄττα; « Λξ., πόσα ἁρά γε (πράγματα);

Ποσοσύλλαβος (ὁ, ἡ); πόσων συλλαβῶν; ἀπὸ πόσας συλλαβὰς συγκείμενος;

Ποσότης (ἡ). τὸ ποσὸν (ἀριθμοῦ ἢ ἐκτάσεως). (Γαλλ.) **la quantité**.

Ποσόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσδιορίζω τὸ ποσόν, λέγω πόσον ἔχει (κατέχει ἢ ἀξίζει) τι. « Θεῖναι ψήφους, καὶ ποσοῦν αὐτὰς καθ' ἑξακοσίους κατὰ μίαν, « Θρ., ὑποθέτειν ὅτι ἡ κάθε μία παριστάνει 600. (καὶ πθ.) « Ἴλαι ἐς τρισχιλίους ποσούμεναι, « Βρυέν. « Πεποσωμένος, η, ον, « Λξ., τοῦ ὁπ. εἶνε προσδιωρισμένον τὸ ποσόν.

Ποσσάκι, Π. ἀντὶ Ποσάκις.

Ποσσήμαρ; ἐπίρ. Π. πόσας (εἰς πόσας) ἡμέρας;

Ποσσίκλυτος (ὁ, ἡ), Π. κλυτὸς (περίφημος) διὰ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν του.

Ποσσίκροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κροτῶν ἢ κροτούμενος μὲ τοὺς πόδας, καλὸς διὰ χορόν.

Ποσσίν, Π. ἀντὶ Ποσίν, δοτ. πλθ. τοῦ Ποῦς.

Πόσσος; η; ον; Π. ἀντὶ Πόσος;

Ποσταῖος [πόστος]; α; ον; Εἰς πόσας ἡμέρας; (ἡ ἀπόκρισις Δευτεραῖος, Τριταῖος κτλ.).

¿Ποστημόριος; α; ον; Ὁ πόσον μέρος (μόριον) τοῦ ὅλου ἀποτελῶν, « Ποστημόριον; « τὸ ποσοστὸν μέρος; (ἡ ἀπόκρισις, Τριτημόριον, Πεμπτημόριον κτλ.). « Ἐκ ποστημορίου κεκληρονόμηκε; « Λξ., εἰς πόσα μερίδια ἦτον κληρονόμος;

Πόστος; η; ον; Ὁ μετὰ πόσους ἄλλους ἀριθμούμενος; « Πόστον Ἔτος ἐστί; « Ὀδ. Ω. (ἡ ἀπόκρισις Πέμπτον, Δέκατον, Πεντηκοστὸν κτλ.). « Πόστον μέρος; « Πλ., = Ποστημόριον.

Ποσῶς, ἐπίρ. Κατὰ ποσόν τινα τρόπον, ὁπωσδήποτε, ὁπωσοῦν.

Ποτ' (ἐπμ. φων.) ἢ **Ποτ** (ἐπμ. τ.), Δ. ἀντὶ **Ποτί** = Πρός. « Πὸτ τῶ, « Θκρ., ἀντὶ Πρὸς τοῦ.

Ποτ', κατ' ἀποκ. ἀντὶ Ποτὲ (ἀόρ.) ἢ **Πότ'**, κατ' ἀποκ. ἀντὶ Πότε (ἐρωτημ.);

Πότα, ἐπίρ. Ἀλαλ. ἀντὶ Πότε.

Ποτάγορας (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Προαγόρας.

Ποτ-άγω, Μ. αξῶ (ἀόρ. Ποτήγαγον ᾠξ.) Δ. ἀντὶ Προσάγω.

¿Ποταγωγίς, ίδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Προσαγωγίς, (θηλ. τοῦ Προσαγωγεύς), γυνὴ κατάσκοπος, (ἄλλ. διερθ. Ποταγωγίδης = Προσαγωγίδης).

Ποτ-αείδω, Μ. αεισω, Δ. ἀντὶ Προσᾴδω.

Ποταινί, ἐπίρ. Π. ἀρτίως, προσφάτως, πρὸ ὀλίγου, [ἐκ τοῦ

Ποταίνιος, α, ον, Π. [ποτί = Πρὸς, εἶνος], ἀντὶ Πρόσφατος, (συνεκδ.) καινοφανής, ἀνήκουστος, ἀσυνείθιστος, (Γαλλ.) **extraordinaire**, (ἀντίθ. τοῦ Παλαίφατος).

¿Ποτ-ακούω, Μ. ακουσῶ, Δ. ἀντὶ Προσακούω.

Ποτ-αμείβομαι, Μ. αμείψωμαι, Δ. ἀντὶ Προταμείβομαι.

Ποτάμειος, α, ον, = Ποτάμιος.

Ποτ-αμέλγω, Μ. αμελξῶ, Δ. ἀντὶ Προσαμέλγω.

Ποταμηγός (ὁ, ἡ). ὁ ἀγόμενος (φερόμενος, πλέων) εἰς τοὺς ποταμούς.

Ποταμηδόν, ἐπίρ. Ὅν εἴδει ποταμοῦ, ὡς ἂν ποτάμι.

Ποταμήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ποτάμειος.

Ποταμηΐς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ποταμία.

Ποταμηπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περνῶν (διαβαίνων) ποταμούς.

Ποταμήρυτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ποταμόῤῥυτος ἢ 2) [ποτ. ἀρύω]. ὁ ἐκ ποταμοῦ ἀντληθείς. « Ὄλβος —, « Π. Σιλ.

Ποταμῆτις (ἴσ. ὀρθότ. **Ποταμῖτις**), ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ποταμία.

Ποταμιαῖος, α, ον, = Ποτάμιος.

Ποτάμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ποταμός, ποταμάκι.

Ποτάμιος, α ἢ ος, ον. Ὁ τοῦ ποταμοῦ, ποταμήσιος. « Ἰχθύς —, « Ἀθ. « Ἵππας ὁ ποτάμιος, « Ἀρστ., ὁ (μονολεκτ.) Ἱπποπόταμος. ‖. (οὐσ.) **Ποταμία** (ἐνν. χώρα) ἡ παρὰ τὸν ποταμόν.

Ποταμίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ποταμός, ποταμάκι.

†Ποταμίτης, ου (ὁ), Γλσ. = Ὑδρομαχευτής, (Τουρκ.) σουγιολτζῆς.

¿Ποταμῖτις, ιδος (ἡ), ἴδε **Ποταμῆτις**.

Ποταμογείτων, ονος (ὁ, ἡ). γείτων (πλησίον) ποταμοῦ, παρακοτάμιος. ‖. (οὐσ. θηλ.) εἶδος φυτοῦ καρυδατίου, (Δοκρ. Δ'. 101).

Ποταμοδιάρτης, ου (ὁ). ὁ διαίρων (διαβιβάζων τοὺς διερχομένους) ποταμὸν, περαματάρης.
Ποταμόκλυστος (ὁ, ἡ). ὁ κλυζόμενος (βρεχόμενος πανταχόθεν) ὑπὸ ποταμοῦ ἢ ποταμῶν.
Ποταμόνδε, ἐπίῤ. Π. εἰς (πρὸς) τὸν ποταμόν.
Ποταμόπνικτος (ὁ, ἡ). πνιγμένος εἰς ποταμόν.
Ποταμόῤῥυτος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων ὡς ποταμὸς ἢ εἰς ποταμόν. ¤Γῦρ—, ¤ Λξ., τὸ ποτάμιον. 2) ὁ ποτιζόμενος (καταῤῥεόμενος) ὑπὸ ποταμοῦ ἢ ποταμῶν.
Ποταμὸς (ὁ), [ποτός;]. ποτάμ· (ἐν γέν.) νιφὰν τρεχάμενον.
Ποταμῤῥόητος (ὁ, ἡ), [π. ῥέω]. τὸν ὀπ. ἐκῆρε (παρέσυρε) τὸ ποτάμι.
Ποταμόχωστος (ὁ, ἡ). φραγμένος ἢ σκεπασμένος ἢ σχηματισμένος ἀπὸ τὸ χῶμα τὸ ὀπ. καταιθάζει (ἐπισωρεύει) ποταμός.
Ποτανῆς, ἐος (ὁ, ἡ). Δ. ἀντὶ Προσηνής.
Ποτανός, ἁ, ὀν, Δ. ἀντὶ Ποτηνός.
Ποτάομαι-ῶμαι, Μ. ἥσομαι (ἀόρ. Ἐποτήθην, πρκ. [ἀντὶ ἑνὸς·] Πεπότημαι), Π. ἀντὶ Ἵπταμαι, πετῶ. ¤ Μέλισσα αἰά τις πεπόταται, ¤ Εὐρ.
Ποταπός, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίῤ.)-απῶς,=Ποδαπός, (κυρ.) εἰ λογῆς. ¤ Σκεπτέον τὸ πρᾶγμα ποταπόν ἐστι, ᾗ ποτακὰν ὑπείληπται· χρηστόν ἢ φαῦλον, ¤ Ἑρμ. ¤ Καὶ διελογίζετο ποταπὸς εἴη ὁ ἀσπασμὸς οὗτος, ¤ Εὐαγγ. ¤ Οὐ συνῆκα ποταπὸν εἴη τῆς πόλεως τὸ ἦθος, ¤ Ἰουλ. ¤ Ποταπὴ τὴν γλῶτταν ἡ παρθένος, ¤ Δέν. ¤ Ἴδε ποταπὴν ἀγάπην δέδωκεν ἡμῖν ὁ πατήρ, ¤ Εὐαγγ.
Ποταυγάζω, καὶ (μᾶ.) -ἄζομαι, Μ. ασῶ -εῦμαι, Δ. ἀντὶ Προσαυγάζω, -ομαι.
Ποταυλέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Προσαυλέω.
Ποταχῶς, ᾱ, ον, Δ. ἀντὶ Προσηκόως.
Πότε [ῥ τὸς], ἐπίῤ. Χρον. (Ἐρωτημ.) Εἰς ποῖον καιρόν; πόσες; ¤ Πότε δ' δεῖ πράξετε, εἰ μὴ νῦν; ¤ Δμ. ¤ Πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο; ¤ Ἰλ. Τ.
Ποτὲ ἡ (συνῄθ. ἐγκλιτ.) Ποτε, ἐπίῤ. Χρον. (Ἀοριζολογ.) Μίαν (καμμίαν) φορὰν, κάνενα καιρόν· ἐνίοτε· τέλος πάντων. ¤Δανείζεσθαι κριθὰς, κατὲ δὲ ἄχυρον, ¤ Θφρ. ¤ Οὕτω ποτ' ἦν μῦς καὶ γαλῆ, ¤ Ἀρχῴ. ¤ Πρὶν κοτ' ἦν, πρὶν ταῦτα, ¤ αὐτ. ¤Πῦξ ποτέ. ¤ Πάλαι ποτέ. ¤ Ἀεί ποτε, ¤ Λξ. ¤ Ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ, ¤ Λξ. ¤Μάγις οὖν ποτε ἡμῖν ἄνθρωπος ἀνέῳξε τὴν θύραν, ¤ Πλάτ. ¤ Ἐκκάλυπτε νῦν ποθ' ἡμῖ· οὕς τινας λέγεις λόγους, ¤ Εὐρ.
Ποτἐδραμε, Δ. ἀντὶ Προσέδραμε.
Ποτἔθηκα, Δ. ἀντὶ Προσέθηκα, ἀόρ. τοῦ Προστίθημι.
Ποτειδᾶν, ᾶνος, Δ. ἀντὶ Ποσειδῶν.
Ποτένθης, Δ. ἀντὶ Προσέλθῃς, Β'. ἑν. προσ. τοῦ ἀορ. Β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Προσέρχομαι.
Ποτέομαι, Ἰων. ἀντὶ Ποτάομαι.
Ποτέος, α, ον, θετ. τοῦ Πίνω, πότιμος, δηλ. πιόσιμον. ¤ Βρωτέων καὶ ποτέων, ¤ Λκ.
Ποτερίσθω, Δ. ἀντὶ Προτερίζω.
Πότερος [ῥ τος, ἑτέρος], α, ον. Ποῖος (ἐκ) τῶν δύο; ¤ Πότερος δοκεῖ καλλίων αὐτῷ, ὁ πατὴρ ἢ οὗτος, ¤ Ξεν. ¤Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη, ¤ Ἰλ. Ε. ‖. (αυχνός. τὸ οὐδ.) Πότερον ᾗ (πλθ.) Πότερα; ἀντὶ ἐπίῤ. Ποῖον ἀπὸ τὰ δύο; Τί λέγεις; ¤ Πότερον ἐχρῆν ἢ μή; ¤ Ἐσκῤ. ¤ Οὐδ' ἔγνω πότερον, τεθνήκαμες ἢ ζωοί εἰμες, ¤ Θκρ. ¤ Πότερον, αὐτὸς ἢ Περικλῆς παλαίει βέλτιον, ¤ Πλ. ¤ Πότερα, μὴ δῶ διὰ τοῦτο δίκην, ἢ μείζω δοίη; ¤ Δμ.
Ποτ-έρχομαι, Δ. ἀντὶ Προσέρχομαι.
Ποτέρωθεν; ἐπίῤ. Ἀπὸ ποῖον καὶ
Ποτέρωθι; ἐπίῤ. Εἰς ποῖον ἀπὸ τὰ δύο μέρη;
Ποτέρως; ἐπίῤ. Κατὰ ποῖον τῶν δύο τρόπων; ¤ Ποτέρως ἂν μᾶλλον τὰ πολιτικὰ πράττοιμι, εἰ μόνος αὐτὰ κράττοιμι, ἢ εἰ ἐπιμελοίμην τοῦ ὡς πλείστους ἱκανοὺς εἶναι πράττειν αὐτά, ¤ Ξεν.
Ποτέρωσε; ἐπίῤ. Πρὸς ποῖον ἀπὸ τὰ δύο μέρη; ¤ Τοῦτο αὖ ποτέρωσε θετέον; ¤ Ξεν.
Ποτ-έχω, Μ. ἑξῶ, Δ. ἀντὶ Προσέχω.
Ποτή (ἡ), Π. ἀντὶ Πτῆσις, πέταγμα. ¤Φωνῇ τ' ἠδὲ ποτῇσι τεληέντων οἰωνῶν, ¤ Ὅμ. Ἴλ. ‖. ¤ Ποτῇ, ἐπίῤ. Πετῶντας, πταχτά. ¤ Δἰθυίῃ δ' εἰκυῖα ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης, ¤ Ὀδ. Ε.
Ποτήγαγον, Δ. ἀντὶ Προσήγαγον, ἀόρ. Β'. τοῦ Προσάγω.
Πότημα, σπν. ἀντὶ Πόμα. ¤Ἐν ἐκλεικτοῖς καὶ ποτήμασι λαμβανόμενον, ¤ Δοκῤ. ¤ Ποτήματα καὶ ῥοφήματα, ¤ Ἱπκρ. ¤ Πότημα πρὸς σπληνικούς, ¤ Γαλ.
Πότημα (τὸ), Π. ἀντὶ Πτῆσις, πέταγμα. ¤Ὑπέρ τε πόντου ἀπτέρυξι ποτήμασιν (κατὰ διόρθ. ἀντὶ πωτήμασιν) ἦλθον, ¤ Αἰσχλ.
Ποτηματοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων ποτὰ (ποτήματα), (Τουρκ.) σερπετταῆς.
Ποτῆμεν, Δ. ἀντὶ Προεῖναι, ἀπαρ. τοῦ Πρόειμι, Μ. ἐσομαι.
Ποτηνός, ἡ, ὀν, =Πτηνός, πτερωτός. ¤ Ἀετὸς ὠκὺς ἐν ποτανοῖς, ¤ Πίνδ. ‖. (ἐπιῤ.) Ἐὰν παυλί, κεταχτός.
Ποτῆρ (ὁ), Π. ἀντὶ Πότης. ‖. (οὐσ.) =Ποτήριον.
Ποτηρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ποτήριον, ποτηράκι.
Ποτηρίδιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ποτήριον.
Ποτηριογλύπτης, ου (ὁ). ὁ γλύφων (σκαλίζων μὲ τὴν γλυφίδα, κάμνων γλυπτὰ κλωμπίδια εἰς τὰ) ποτήρια, (ἐσφαλμ. ἀντὶ-
Ποτηριοκλέπτης, ου (ὁ). ὁ κλέπτων ποτήρια ἢ κλέψας ποτήριον, (οὕτως ἐπεγράφετο ποίημά τι μὴ σωζόμενον τοῦ Θκρ.).
Ποτήριον (τὸ). ἀγγεῖον διὰ πιστὸν, ποτῆρι. 2) εἶδος φυτ. θαμνώδους (ἀσπαραγάλου), Δσκῤ. (Γ'. 17), (κυρ. οὐδ. τοῦ
Ποτήριος, α ἢ ος, ον, =Ποτηρίδιος.
Ποτηριοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) ποτήριον ἢ ποτήρια.
Ποτηριοθήκη (ἡ). μέρος (ἁρμάρι) ὅπου ἀποθέτουν τὰ ποτήρια, (Γαλλ.) buffet.
Ποτηροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) ποτήριον.
Ποτηραθήκη (ἡ), = Ποτηριοθήκη.
Ποττρεπλύτης, ου (ὁ). ἀγγεῖον ὅπου πλύνουν τὰ ποτήρια.
Πότης, ου (ὁ). ὁ πίνων (πολύ), πολυπότης.
Ποτῆς, ῆτος (ἡ), Π. ἀντὶ Πότις, ποτόν.
Ποτητὸς, ἡ, ὀν. Ὁ πετῶν ἢ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ πετᾶν, πτηνός. ¤ Ποτητά, ¤ Ὅμ., τὰ πτηνά.
Ποτὶ, πρόθ. Δ. ἀντὶ Πρός.
Ποτι-άπτω, Δ. ἀντὶ Προσάπτω.
Ποτι-βάλλω, Δ. ἀντὶ Προσβάλλω.
Ποτι-βλέπω, Δ. ἀντὶ Προσβλέπω.
Ποτιδέγμενος, η, ον, Δ. ἀντὶ Προσδεγμένος, Π.=Προσδεχόμενος.
Ποτιδεῖν, Δ. ἀντὶ Προσιδεῖν, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσοράω.
Ποτι-δέρκομαι, Δ. ἀντὶ Προσδέρκομαι.
Ποτι-δεύομαι, Δ. ἀντὶ Προσδέομαι.
Ποτιδόρπιος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Προσδόρπιος
Ποτι-ελέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Προστελέω.
Ποτίζω [ποτός]], Μ. ἰσω. Δίδω τινὸς νὰ πίῃ (μτφρ. ἐπὶ γῆς καὶ φυτῶν)=Ἀρδω. ¤Ὅταν αὐτὰ (τὰ φυτὰ) ὁ θεὸς ἄγαν ἀθρόως ποτίζῃ, ¤ Ξεν. (καὶ πθ.) ¤Οἱ φοίνικες ποτιζόμενοι τρυγίᾳ οἴνου παλαιοῦ, ¤ Γεωπν.
Ποτίθει, Δ. ἀντὶ Προστίθει ἢ Πρόσθες, ἑνς. ἢ ἀόρ. τῆς πρς. τοῦ Προστίθημι
Ποτιθύμιος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Προσθύμιος.
Ποτικάρδιος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Προσκάρδιος, ἐγκάρδιος.
Ποτι-κλαίγω, Δ. ἀντὶ Προσκλαίω.
Ποτι-κογκλίσθω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ Προσκινέω. ¤ Οὐ μέμνασ' ὅτ' ἐγώ τυ κατήλασα, ᾗ τὺ σεσαρὼς εὖ ποτεκογκλίσδεν (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ποτε κογκλίζευ), καὶ τᾶς δρυὸς εἶχετο τήνας; ¤ Θκρ.
Ποτι-κλίνομαι, Δ. καὶ Π. ἀντὶ Προσκλίνομαι.
Ποτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν (διάθεσιν) πρὸς πότον.
Ποτικράνον (τὸ), Δ. ἀντὶ Πρόσκρανον, προσκεφάλαιον.
Ποτικῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον ἁρμόδιον (μὲ διάθεσιν) πρὸς οἰνοποσίαν. ¤ Ποτικῶς ἔχω, ¤ Ἰλ., ἔχω διάθεσιν πρὸς πότον.
Ποτι-λέγω, Μ. λεξῶ, Δ. ἀντὶ Προσλέγω.
Ποτι-μάσσομαι, Δ. ἀντὶ Προσμάσσομαι.
Ποτιμάστιος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Προσμάστιος.
Πότιμος (ὁ, ἡ). καλὸς (ἁρμόδιος) διὰ πιόσιμον, (νερὸν) ὅ,που πίνεται (ᾗ μτφρ. λόγος) τὸν ὀπ. ἀκούει τις μὲ εὐχαρίστησιν, εὐάρεστος, νόστιμος.
Ποτι-μυθέσμαι-εῦμαι, Δ. Π. ἀντὶ Προσμυθέσμαι.
Ποτι-νίσσομαι, Δ. Π. ἀντὶ Προσνίσσομαι.
Ποτιπεπτηῶται, Δ. Π. ἀντὶ Προσπεπτωκῶται, πλθ. τοῦ πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Προσπίπτω ἢ (κατ' ἄλλ.) Προσπεπτηχῶται, ἐκ τοῦ Προσπτήσσω (πτώσσω).
Ποτι-πτύσσω, -ομαι, Δ. ἀντὶ Προσπτύσσω, -ομαι.
Ποτι-πτήσσω, -ομαι, Δ. Π. ἀντὶ Προσπτήσσω, -ομαι.
Ποτιπτερνίδες (αἱ). αἱ φλέβες τοῦ ποδὸς πλησίον τῆς πτέρνας.
Πότις, ῐδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πότης.
Ποτίσδω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ Ποτίζω.
Πότισις, εως (ἡ), =Ποτισμός.
Πότισμα (τὸ). τὸ διδόμενον εἰς πόσιν, ποτὸν, (ὅπου ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Πόταμα).

2) τὸ ποτιζόμενον (ὡς κῆπος, φυτὸν ἢ ζῷον). 3) ἀντί-

Ποτισμός (ὁ). τὸ ποτίζειν ἢ ποτίζεσθαι, πότισμα.

Ποτι-στάζω, Μ. στάξω, Δ. ἀντὶ **Προσ-ίζω**.

Ποτιστατος, η, ον, Κωμ. ὑπερθ. τοῦ **Πότης**.

Ποτιστέον, θετ. τοῦ **Ποτίζω**.

Ποτιστλρ (ὁ), = **Ποτιστής**, (ὄθεν

†**Ποτιστήριον** (τὸ). τὸ αὐλάκι διὰ τοῦ ὁπ. ποτίζομεν.

Ποτιστής, οῦ (ὁ). ὁ ποτίζων (φυτὰ ἢ ζῶα). (ἐνίοτε) κεραστής.

Ποτίστρα (ἡ). μέρος ἢ ἀγγεῖον ὅπου ποτίζονται τὰ ζῶα.

†**Ποτιστρίς**, ίδος (ἡ), = **Ποτίστρα**.

Ποτισχομένη, Δ. ἀντὶ **Προσχομένη**, θηλ. τοῦ μτ. ἀορ. 6΄, τῆς μτχ. τοῦ **Προσέχω**.

Ποτι-τέρπω, Μ. τερψῶ, Δ. ἀντὶ **Προσ-τέρπω**.

Ποτιτρόπαιος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ **Προστρόπαιος**.

Ποτι-φθέγγομαι, Δ. ἀντὶ **Προσφθέγγομαι**.

Ποτιφόριμος καὶ

Ποτίφορος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ **Προσφόριμος**, πρόσφορος.

Ποτιφύομαι, Δ. ἀντὶ **Προσφύομαι**.

Ποτιφωνήεις, εσσα, εν, Δ. Π. ἀντὶ **Προσφωνήεις**.

Ποτι-χρίμπτω, Δ. ἀντὶ **Προσχρίμπτω**.

Ποτι-ψαύω, Δ. ἀντὶ **Προσψαύω**.

Πότμος (ὁ), [πίπτω]. σύμπτωσις, τύχη (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κακή), συμφορά, (ἔνιαι.) θάνατος, ὄλεθρος. « Αὐτίκα τοι ἔπειτα μετ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος, « Ἰλ. Σ., (παρβλ. **Μόρος**).

Πότνα, Π. ἀντί-

Πότνια, Π. θηλ. τοῦ (ἄλλ. ἀχρ.) **Πότνιος**, ἔντιμος, σεβαστή, ἱερά, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὡς τιμητ. προσφών. θεῶν) κυρία, δέσποινα. « **Πότνια** θεά, « Ὅμ. « **Πότνια** μήτηρ, « αὐτ. « Λίμνης Τριτωνιάδος **ποτνίαν** ἀκτάν, « Εὐρ. « **Πότνια** νύξ, « Θκρ. « **Πότνι'** Ἀθηναίων πόλι, « Δ. Χρσ. (καὶ ὑπερθ.) « Λίνδον **ποτνιωτάτην**, « Λρτ. (καὶ μὲ γεν.) « **Πότνια** θηρῶν Ἄρτεμις, « αὐτ. « **Πότνια** δ' ὀξυτάτων βελέων Κυπρογένεια, « Πίνδ. (καὶ ὡς ὑπερθ.) « **Πότνα** θεάων, « Ὕμν. Ὅμ. « Ἄρτεμι, **πότνα** γυναικῶν, « Ἐπιγρ. (παρβλ. Δῖος)· (καὶ ἀπολ.) « **Πότναν** ἐμάν, « Εὐρ., τὴν κυράν μου (λέγει ἡ δούλη). || **Πότνια**, (κατ' ἐξοχήν) ἡ Δήμητρα καὶ ἡ Περσεφόνη (καὶ εἰς τὸ πλθ.) αἱ Εὐμενίδες.

Ποτνιάδες (αἱ), Π. αἱ μαινάδες, αἱ Βάκχαι, (διὰ τοὺς **ποτνιασμούς**, τὰς φωνάς των), καὶ 2) (ἐπίθετ.) αἱ Εὐμενίδες (ὡς **πότνιαι**).

†**Ποτνιάζομαι**, Μ. άσομαι, = **Ποτνιάσμαι**.

†**Ποτνιάναχτος**, ἐσφαλμ. ἀντὶ **Ποντοτιάναχτος**.

Ποτνίασις, εως (ἡ) καὶ

Ποτνιασμός (ὁ). τὸ ποτνιᾶσθαι, ἐπίκλησις θεοῦ, ἱκεσία, δέησις (κυρ. μὲ θρηνώδη φωνήν, μὲ ὀλολυγμόν).

Ποτνιάω-ῶ καὶ (μσ. δ καὶ εὐχρηστότ.) **Ποτνιάομαι-ῶμαι**, Μ. άσομαι. Ἐπικαλοῦμαι (κυρ. θεάν τινα, κράζων **Πότνια**, **Πότνια**), (ἐν γέν.) παρακαλῶ ἢ ἐπικαλοῦμαι τὴν βοήθειάν τινος (κυρ. μετὰ δακρύων ἢ οἰμωγῆς), ἱκετεύω, δέομαι παρακαλοῦμαι, (ἐπὶ αἰσχρ. σημασ. ἐσφαλμ. ἀντὶ †**Ποινιάζω**).

(**Πότνιος**), [πόθος, **ποθεινός**], (κυρ. εὔχρ. μόνον εἰς τὸ θηλ.) Σεβαστός, ἔντιμος κτλ.), (ἴδε **Πότνια**).

Ποτ-οδδω, Λακων. ἀντὶ **Ποτόσδω**.

Ποτὸν (τό). πᾶν ὅ,τι πίνεται, πιστόν, (ἰδιωτ. καὶ Π.) τὸ νερόν. « Σπερχειὰς ἄρδει πεδίον εὐμενεῖ **ποτῷ**, « Αἰσχλ. 2) = **Πόσις**, τὸ πίνειν. « Ἐπὶ δὲ κρόκμουον **ποτῷ** δῦσον, « Ἰλ. Λ. (ὄθ. 3) = **Πότος**, συμπόσιον. « Μετὰ τὸν **ποτὸν**, « Ἀθ., (κυρ. οὐδ. τοῦ **Ποτός**).

Ποτ-οπτάζω, Π. Δ. ἀντὶ **Οροσοπτάζω**.

Ποτὸς, ἡ, όν, = **Πότιμος**.

Πότος, ου (ὁ). τὸ πίνειν, **πόσιμον** (κυρ. οἶνου), (ὄθ. συνήθ.) συμπόσιον, τραπέζι, φαγοπότι. « Ὅταν δὲ βασιλεὺς **πότον** καιῆται, συμπόται αὐτῷ εἶσιν ὡς μάλιστα δώδεκα, « Ἀθ. « Παρὰ **πότον**, « Αξ., ἐκάνω εἰς τὸ **ποτόν** (εἰς τὸ τραπέζι). (καὶ πλθ.) « Εὐλαβοῦ τὰς ἐν τοῖς **πότοις** συνουσίας, « Ἰσκρ.

Ποτ-όσδω, Δ. ἀντὶ **Προσόζω**.

Ποττάν, **Ποττόν**, **Ποττῶ**, **Ποττῷ**, Δ. ἀντὶ **Πρὸς τὴν** (τὸν, τοῦ, τῷ), (ὀρθοτ. διηρημ. **Πὸτ τὰν** κτλ., ἴδε **Πὸτ** ἢ παρβλ. **Κὰρ ῥόαν**, **Ἀμ πεδίον** κτλ.).

Ποῦ [†**πός**], ἐπίρ. Τοπ. (Ἐρωτημ.). Εἰς **ποῖον** μέρος; **ποῦ**; (κυρ. ἐπὶ ζῴσ.) « **Ποῦ** δέ ἤμην ἐγὼ τότε; « Πλ. « **Ποῦ** 'στιν; « Ἀρχρ., ἀντὶ **Ποῦ ἐστιν**; (καὶ μὲ γεν.) « **Ποῦ** γῆς; « Σοφ. « **Ποῦ** τυχὴς ἐσήμεν; « αὐτ., εἰς **ποίαν** κατάσταση; πῶς εἶνε; (ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κινήσ.) « **Ποῦ** τοι ἀπειλαὶ εἶχοντο; « Ἰλ. Ν. « **Ποῦ** βάντος, ἢ **ποῦ** στάντος, οὗπερ οὐκ ἐγώ; « Σοφ. (καὶ μὲ ἐπίῤῥ.) « Μέχρι **ποῦ**; « Αξ., ἕως **ποῦ**; ἢ ἕως **πότε**; (ἐνίοτε ἀντὶ **Πῶς**; πῶς εἶνε δυνατόν;) « **Ποῦ** δὲ παιδείας σοι θέμις μνησθῆναι; « Δημ. || (ἐγκλιτ.) **Που** καὶ (ἐν συνεγκλίσει) **Ποὺ**, ἀφριστολογ. Εἰς κάποιον μέρος, κάπως τρόπον τινά· ἴσως, μὲ φαίνεται· σχεδόν, ὡς ἔγγιστα· παραδείγματος χάριν· βέβαια (μὲ κάποιαν ἀνεξήγ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰρων. ἔμφασιν). « Ἐμβαλεῖν **που** τῆς ἐκείνων χώρας, « Ξεν. « Εἶπε γάρ **που** Ὅμηρος, « Ξεν. « Πάντες **πα** οἱ ἄνθρωποι πρὸς τὸν θεὸν ἀποβλέπουσιν, « αὐτ. « Ἀλλοθί **που**, « Αξ. « Πλησίον **πε** τῆς Κυζίκου, « Σχλ. (καὶ συχνότ. μὲ τὰ ἀριθμητ.) « Ἔτος ἤδη περί **που** ἑβδομηκοστὸν ἐληλακὼς, « Ἡρωδ. « Περὶ πέντε **πα** μυριάδες, « Παυσ. « Τεσσαράκοντά **που** σταδίων, « Στρ.

†**Πουγγὴ** (ἡ), Βυζ. [Δτ. **pugio**]. σακκοῦλα, (ὀθ.

†**Πουγγίον** (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ., σακκουλλι, σακκουλάκι, (καιν.) **πεγγί**· (κυρ.) φυλακτόν, (Τουρκ.) χαμαΐλι.

Πολὺ, Ἰων. ἀντὶ **Πολύ**, οὐδ. τοῦ **Πολύς**.

Πολυφόρτερα (ἡ), Ἰων. ἀντὶ **Πολυφόρτειρα**, (ὁμοίως ἡ ὅλα τὰ ἀπὸ τοῦ **Πολυ**).

Πολὺς, Ἰων. ἀντὶ **Πολύς**.

†**Πονιάζω**, Μ. άσω, Γλθ., ἀντὶ **Πυγίζω**, [ἐκ τοῦ

†**Πούνιον** (τὸ), Γλσ. ὁ δακτύλιος.

Ποῦς καὶ (κανονικώτερον) **Πούς**, **ποδός** (ὁ), (ἡ αἰτ. **Πόδα** ἢ σπανιότ. **Ποῦν**, ἡ δοτ. πλθ. **Ποσί**). κάθε, **ποδάρι** (ἀνθρ. ἢ ζώου). « Χωλὸς ἕτερον **πόδα**, « Ἰλ. Β. « **Ποδὸς** λάβε πεσόντα, « Ὅμ. « Ἕλκε **ποδοῖν**, « αὐτ. « Ξύλινον **πόδα**, « Ἡρ. « Εἰς **πόδας** ἐκ κεφαλῆς, « Ἰλ. Σ. « Προβαίνων **πόδα**, « Ἄρχρ. « Τὸν ἕτερον **πόδα** ἐν τῷ φορῷ ἔχων, « Λκ. « Ἀπιμεν, ἔνθα ἡμᾶς οἱ **πόδες** φέρωσιν, « αὐτ. « Βοηθεῖν χερὶ καὶ **ποδί**, « Πλάτ. « Φεύγειν ὅλῳ σῳ **δι'** ὅλης **ποδὸν**, ὡς ἔχει τις **ποδῶν**), « φρσ., ὅταν ἡμᾶς παρεῖ ὑγλήγωρα, (Γαλλ.) **à toutes jambes**. (καὶ ἐνν. τοῦ αὐτ.) « Φεύγειν ἀμφοῖν, « Αξ., (κοιν.) μὲ τὰ τέσσερα. (καὶ τρπ.) « Ἐκτὸς κηλοῦ (πραμάτων κτλ.) **πόδας** ἔχειν, « φρσ., ἀπαλλάττεσθαι κινδύνου, ἢ ἀποφεύγειν τὰ κακά. « Πρὸ (καὶ Π. « Πάρ) **ποδὸς**, ἢ « Πρὸ **ποδῶν**, ἢ « Παρὰ **πόδας**, « Αξ., ἀντὶ Ἔμπροσθεν, ἢ Ἐκ τοῦ προχείρου. « Τὰ ἐν **ποσὶν** (« Τὰ πρὸ **ποδῶν**, « Τὰ πρὸ τῶν **ποδοῖν**) οὐχ ὁρᾷ, « Αξ., τὰ παρόντα. « Πάντα τινὰ τὸν ἐν **ποσὶ** γιγνόμενον ἔκτεινον, « Ἡρ., τὸν ἀπαντώμενον. « Ὧν παρὰ **πόδας** οἱ ἔλεγχοι, « Δκ. πρόχειροι, εὔκολοι. « Τὸν παρὰ **ποδὸς** κίνδυνον, « Αξ., τὸν ἐπικείμενον. « Ἐν **ποδοῖν**, « Ἀθν., = Ἐμποδών. « Ἐκ **ποδῶν**, « ἴδε Ἐκποδών. « Ἐκ **ποδός**, ἢ « Ἐκ **ποδῶν**, ἢ « Κατὰ **πόδα** (**πόδας**), « ἴδε Κατόπιν. « Ἐκ **ποδὸς** ἀκολουθεῖν, « Αξ « Κατὰ **πόδας** τῆς μάχης, « Ἀρρ. « Ἐξ κατὰ **πόδας** ἡμέρα, « Ἡρ. « Κατὰ **ποδὸς** πλέοντες, « Ξεν. « Ἀνὰ (« Ἐπί, ἢ στιν. « Ὑπό) **πόδα** χωρεῖν, « Αξ., = Ὀπισθοπορεῖν, ὀκισθοδρομεῖν, (ὄθ. τὸ κοιν. Ἀνάπoδα). « Ἐπὶ **πόδας** γίνεσθαι ἢ ἔξοδος, « Ἀρχτ. « Ἐπὶ **πόδας** (καὶ) « Ἐπὶ **ποδῶν**, « Αξ., εἰς τὸ **ποδάρι**, ὄρθιος. « Περὶ **πόδα**, ἢ « Περὶ **ποδί**, « Αξ., ἕτοιμος, παρεσκευασμένος, (ἀπὸ μεταφορ. τῶν ἐμβάδων αἱ ὁπ. ἔρχονται καλὰ εἰς τὸ **ποδάρι**) · (καὶ τὸ ἐναντ.) « Ὑπὲρ **πόδα**, « Ἡρ., ἀναρμοστα, παρὰ τὸ δέον. « Ὡς ἔστι μοι τὸ χρῆμα τοῦτο περὶ **πόδα**, « Πλάτ. « Ἐγὼ **πόδας** ἔχειν τι ἢ τίθεσθαι, « Πλ., περιφρονητ.

2) (μτγν.) **ποδάρι** σκεύους, **ποδαρικόν**, (ὄθ.) « Κλίνης **πόδες**, « αἱ (μονολεκτ.) **Κλισιόποδες**, (ἴδε **Κλινόποδες**). 3) **ποδιά** (ῥίζα) βουνοῦ. « **Ποδες** ὄρους, « ἴδε Ὑπώρεια. 4) τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. διευθύνεται τὸ πανὶ τοῦ καραβιοῦ, (ἄλλ.) **Ποδέων**, (ᾗ καιν.) μπάτζος ἢ σκότα. « **Πόδα** νωμᾶν, « Σοφ. « Παρτίναι (« Χαλᾶσαι) τοῦ **ποδὸς**, « Εὐρ., Σοφ., (κοιν.) μάϊνα ἢ, μόλα σκότα! « Τέγξαι **ποδα**, « αὐτ. « Καὶ νεὼς γὰρ ἐναθεῖσα πρὸς βίαν **ποδὶ**, ἔδαψεν· ἔστη δ' αὖτις, ἣν χαλᾷ **πόδα**, « αὐτ. « Τὴν ὑπέραν ἀφεὶς, τὸν **πόδα** διώκεις, « Παροιμ. 5) (μετρ.) ἡ κατὰ προσῳδίαν διαίρεσις τοῦ στίχου. « Ὁ Ἡρωϊκὸς στίχος ἔχει ἓξ **πόδας**, « Γραμ. (ἴδε καὶ Ἀρχτ. Βατρ. 1332). 6) (συνεκδ.) μέτρον ἑκτάεδρ. περιέχον ἑξ παλαιστὰς ἢ 16 δακτ. « Ψύλλα πόσους ἄλλοιτο **πόδας**, « Ἀρχφ. 7) ἡ ταχύτης τῶν **ποδῶν**. « Ἀντίλοχος νέος **ποσὶ** πάντας ἐνίκα, « Ἰλ. Ψ. 8) (μτγν.) ὁ ἐρ-

χμὸς (παρατηρούμενος ὡς καλὸς ἢ κακὸς οἰωνός), (κοιν.) τὸ καθαρικόν. «Καὶ εὐλόγησά σε ὁ Θεὸς ἐπὶ τῷ ποδί μου.» Γρφ. ὑπ. περίοδος λόγου μακρᾶς, κἂν ὀπρίαν. πρέπει νὰ ἐκφωνήσῃ τις ἀπνευστί. «Οἱ κήρυκες, ὅταν τὸν καλούμενον πόδα μέλλωσιν ἐρεῖν,» Γαλ., (παρβλ. Κῶλον).

Πάχ'; ἀν. (πρόφων. δασ.) ἀντὶ Πόσα.

;Ποῶ, Δωτ. ἀντὶ Ποιῶ.

Ποώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος πόαν (χόρτον), πλήρης χόρτα.

Πρᾶγμα (τὸ). τὸ πραχθὲν ἢ πρακτέον ἢ γεγονός, ἔργον· βουλευτά, ὑπόθεσις· ἀσχολία, ἐπιχείρησις (κυρ. ἐμπορική)· συμβεβηκός, περίστασις· ὄν, ὑφιστάμενον (κοιν.) πρᾶγμα (συνηθ.) ἀνάγκη· δυσκολία, (εἰς τὸ πλθ.) σκοτοῦραις, (Τουρκ.) μπελάδες, (Ἰταλ.) ταράβαλλα· (ἐνίοτε) κρισολογίαι. «Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστί, βούλον γενέσθαι!» Ἀρχφ. «Πρᾶγμα γινόμενον ἐπὶ ταῖς μεγάλαις συμφοραῖς,» Πλ. «Ὁ θάνατος τυγχάνει ὢν οὐδὲν ἄλλο ἢ δυοῖν πραγμάτοιν διάλυσις, τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπ' ἀλλήλων,» Πλάτ. «Μετέωρα πράγματα,» Ἀρστ., τὰ περὶ τὴν ἀτμόσφαιραν ἢ, τὰ οὐράνια. «Οὗτοι Ἀθάρητος μέγα πρᾶγμα,» Δημ., (κοιν.) πολλὴ δουλειά, πολὺ πρᾶγμα, (παρβλ. Χρῆμα). «Οὐδὲν πρᾶγμα,» Πλάτ., δὲν εἶνε βέβ. σημαίνει) τίποτε, εἶνε ἀδιάφορον. «Μηδὲν πρᾶγμα ποιεῖσθε,» Ἱερ., μὴ τὸ κάμετε θουλειάν· (ἀπ. Δωτ.) «Ἔφασαν σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοισι εἶναι οὐδὲν πρῆγμα,» αὐτ. «Οὐδὲν ἔχ. τούτῳ. πρᾶγμα πρὸς τὰς συνθήκας,» Δημ., δὲν ἔχει νὰ κάμῃ· (μὲ ἀπαρ.) «Πρῆγμά οἱ εἶναι ἐλαύνειν, ὡς τάχιστα ἐπὶ τοὺς Σάρδις,» Ἡρ., ἀνάγκη. «Εὐριπκέ οἱ οὐ πρῆγμα εἶναι στρατεύεσθαι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα,» αὐτ. «Τὸν ποταμὸν πρῆγμά ἐστι μοῦνον ἐπεῖναι σφέων ἐπὶ τὴν χώρην,» αὐτ. (εἰς τὸ πλθ.) «Πράγματα ἔχω ἢ παρέχω (τινί),» Ἀξ., εὑρίσκομαι εἰς ἢ προξενῶ εἰς ἄλλον περισπασμὸν (μπελάδες). «Πολλὰ χρήματα ἔχων, πολλὰ ἔχεις πράγματα, τούτων ἐπιμελούμενος,» Ξεν. «Ἄνευ πραγμάτων,» Ἀξ., χωρὶς σκοτούραις. (ὁδ.) «Πράγματα,» (Δ'.) τὰ συμφέροντά (ἢ κατάστασις) τινος. «Ὅς προδιδοῖ πρήγματα τὰ σά,» Ἡρ. «Ἔρρει τἀμὰ πράγματα,» Ἀξ., ἐχάθηκα, ἀφανίσθηκα. (Β'. ἀπολ.) «Πράγματα,» Ἀξ., ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων. «Τὰ τούτων εὐροδοκήματα τῶν νυνὶ παρόντων πραγμάτων γέγονεν αἴτια,» Δημ. (Γ'. κατ' ἐξοχήν) «Πράγματα,» τὰ κοινά, τὰ πολιτικά, αἱ ὑποθέσεις (τὰ συμφέροντα) τοῦ Κράτους, (ἐν γέν.) ἡ πολιτεία, ἡ διοίκησις. «Τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα,» Δημ. «Τίνας εἶχεν ὁρμὰς ἡ πόλις, ὅτ' εἰς τὰ πράγματα εἰσῆειν;» αὐτ. «Οἱ τὰ πράγματα ἔχοντες, (ἢ) «Οἱ ἐν τοῖς πράγμασι,» Ξεν., Θκ., οἱ ἄρχοντες, οἱ πολιτικοί, οἱ πλουσιώτεροι, οἱ σημαντικώτεροι. «Ἦλθον ἐπὶ τὰ πράγματα,» Θκ., ἐμβῆκαν εἰς ἀνέλαβον τὴν διοίκησιν. «Στρατηγὸν εἵλοντο καὶ πάντα τὰ πράγματα ἐπέτρεψαν,» αὐτ.

Πραγματεία (ἡ), τὸ πραγματεύεσθαι (καταγίνεσθαι) περί τι, ἀνασχόλησις, ἐπιχείρησις (κυρ. ἐμπορική), (Γαλλ.) **spéculation**, (ὄθ. κοιν.) πραγμάτεια· (ἐν γέν.) κόπος, σκοτοῦρα, δυσκολία· (ὄθ. ἐνίοτε) λεπτή (δύσκολος) ἐπίνοια, (Γαλλ.) **subtilité, finesse** (ὅρ. Πλάτ. Φαίδ. §. ζ'.). «Μετὰ πολλῶν ἀναλωμάτων καὶ πραγματείας,» Λκ. «Ἄνευ πολλῆς πραγματείας,» Πλάτ. «Χρηματισμοῦ συναγωγὴν ἔχοντος ἐργώδη καὶ πραγματείαν,» Πλ. «Τὰς μὲν ἐργασίας καθαίρετη καρδαλέας, τὰς δὲ πραγματείας ἐπιζημίους,» Ἰσοκρ. «Ἡ πραγματεία ἅπασα ἢ τὸ κεφάλαιον τῆς ῥητορικῆς,» Πλάτ., τὸ πᾶν, (κοιν.) ὅλη ἡ βουλευτά.

2) (μτγν.) πόνημα, σύγγραμμα (κυρ. ἱστορικόν). «Τῆς Τρωϊκῆς πραγματείας,» Ἐπιθ. Δί. Σοφ., τῆς συλλογῆς τῶν Τρωϊκῶν συμβάντων.

Πραγματειώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ωδῶς. Ὁ ἀπαιτῶν πραγματείαν (βουλευτά, ἀσχολίαν), ἐργώδης.

Πραγμάτευμα (τὸ), = Πραγματεία, πόνημα.

Πραγματεύομαι, Μ. εὐθυμ. Ἔχω πράγματα (βουλευτάς, σκοτούραις, ἀσχολίαις), κυριάζω, καταγίνομαι εἴς τι· προσπαθῶ· ἐπιχειρίζομαι· (ἴδιαιτ.) ἀσχολοῦμαι εἰς ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις (**spéculations**), (ὄθ. κοιν.) πραγματεύομαι· (ἐνίοτε) συντάττω (συνθέτω) πόνημά τι, συγγράφω, (Γαλλ.) **traiter un sujet**. «Πραγματεύομαι ὅλην τὴν νύκτα ἄϋπνος,» Ξεν. «Ὅπως γε μὴν ἡδέως καταδάρθοι (ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν), οὐδ' ἂν εἷς ποτε τις, ὅσα πραγματεύονται,» αὐτ. «Οὐδὲν ἄλλο πραγματεύονται, ἢ κτλ.,» αὐτ., δὲν κάμνουν (δὲν ζαλίζονται νὰ κάμουν) ἄλλο, παρὰ (καὶ πλ.) «Οὐδὲν ἔτι πραγματευθέντες,» Ἡρ., χωρὶς νὰ σκοτίζονται περισσότερον. «Ἀκούω σε πεπραγματεῦσθαι (τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ ᾖνε καὶ «Ἀκούω σοι πεπραγμ.) περὶ τούτων,» Ἀθ. «Ἀνὴρ τῶν ἐν Ἑλλάδι πραγματευομένων,» Πλ. «Ἀλεξανδρεῖς οἱ πραγματευόμενοι ἐν Περινθῳ,» Ἐπιγρ. «Δόρυ οὕτω πεπραγματευμένον,» Ξεν.

Πραγματευτέον, θετ. τοῦ Πραγματεύομαι.

Πραγματευτής, οῦ (ὁ). ὁ πραγματευόμενος (μετερχόμενος, ἀσχολούμενος εἰς) ἔργον τι, (ἰδιαιτ.) ὁ καταγινόμενος εἰς ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις (**speculations**). «Τοκισταῖς καὶ πραγματευταῖς,» Πλ. «Τραπεζιτὴν ἢ πραγματευτήν,» Ἀρτεμιδ.

Πραγματευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πραγματεύεσθαι· ἁρμόδιος ἢ ἔχων κλίσιν ἢ ἕξιν εἰς τὸ ἐμπόριον.

†**Πραγματίας** ου (ὁ), = Πραγματευτής.

Πραγματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἔμπειρος εἰς τὰ πράγματα, εἰδήμων τοῦ κόσμου, πρακτικός· δραστήριος· (ἐνίοτε) σύμφωνος μὲ ἢ ἐποστηριζόμενος εἰς τὰ πράγματα, (Γαλλ.) **réel**. «Ἀλήθεια πραγματική,» Διον. Ἁρ. «Ἱστορία—,» Πλθ., Πλ., ἡ ἔχουσα ἀντικείμενον (προξενούμενα τὰ συμπεράσματά της ἀπὸ) τὰ πράγματα, γραμμένη μὲ κρίσιν ἢ γνῶσιν τῶν πραγμάτων.» Στάσις—,» Νομ., ἡ ἔχουσα τὰς ἀποδείξεις ἐξ αὐτοῦ ταῖ πράγματος. «Τὸ πραγματικὸν,» Ἰσοκρ., ἡ πρᾶξις, (Γαλλ.) **la pratique**, (ἀντιθ τῷ Θεωρητικόν). «Πραγματικοί,» Κικ. οἱ ἔμπειροι τῶν νόμων, οἱ δικηγόροι (Γαλλ.) **les praticiens** (κυρ. δὲ) οἱ νομικοὶ οἱ δίδοντες συμβουλὰς εἰς τοὺς συνηγόρους, (Γαλλ.) **avocats consultans, jurisconsultes**.

Πραγματικῶς, ἐπίρ. Ὡς πραγματικός, (πρακτικός), μὲ πεῖραν τοῦ κόσμου (τῶν πραγμάτων), ἐπιτηδείως, ἢ μὲ ἀποτέλεσμα. «Δι' ἀπορίαν τοῦ πραγματικῶς ἡμῖν ἀντιλέγειν,» Σξτ.

Πραγμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πρᾶγμα μικρὰ ὑπόθεσις (βουλευτά κτλ.).

;**Πραγματιστήριον** (τὸ), = Χρηματιστήριον.

;**Πραγματιωδῶς**, ἐπίρ. = Πραγματειωδῶς.

Πραγματογραφέω-ῶ, Μ. ἥσω. Γράφω (Ζωγραφίζω, Περιγράφω) τὰ πράγματα καθὼς ἔγιναν, διηγοῦμαι λεπτομερῶς τὸ πρᾶγμα.

Πραγματοδίωκτος, ον (ὁ), Ἰων. ὁ διωκόμενος (σκλίζων, ἀναχατόνων) πράγματα, ζητῶν νὰ εὕρῃ ἀφορμὴν εἰς κρισολογίας, (Γαλλ.) **chicaneur**.

Πραγματοδιώκτης, ου (ὁ), = Πραγματειώδης.

Πραγματοκοπέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἀναχατόνω ἀδικαίτως πράγματα, φαδιουργῶ, ἐντριγκάρω.

Πραγματολαγέω-ῶ, Μ. ἥσω. Λέγω (διηγοῦμαι) πράγματα, ἐμβαίνω εἰς τὰς λεπτομερείας τοῦ πράγματος· (ἐνίοτε) φιλονεικῶ.

Πραγματομαθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πεῖραν (μάθησιν) πραγμάτων, εἰδήμων (ἔμπειρος) τοῦ κόσμου.

Πραγματοπεία (ἡ). ἀναδίφησις πραγμάτων, ἀσχολία.

Πραγματορράφος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ ῥάπτων (συρράπτων) πράγματα, φαδιεργάς, ἐντριγκάντες.

Πραγματώδης, ες (ὁ, ἡ). πλήρης πραγμάτων (κόπων, ἀσχολιῶν), ἐργώδης, πολύκλοκος, (ἐνίοτε) πολυάσχολος(;).

Πρᾶγος, εος-ους (τὸ), Ω. ἀντὶ **Πρᾶγμα**.

Πραέα, οὐδ. πλθ. ᾗ

Πραεῖα, θηλ. ἐν ᾗ

Πραέσι, δοτ. πλθ. τοῦ Πρᾶος ἢ Πραΰς.

Πραέως, ἐπίρ. = Πράως.

Πραθέειν, Ἰων. Π. ἀντὶ Πραθεῖν, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πέρθω.

Πραθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Πιπράσκω.

†**Πραιτώριον** (τὸ), [Ἀτ.]. ἡ σκηνὴ τοῦ στρατηγοῦ ἢ, τὸ παλάτιον τοῦ διοικητοῦ (τοῦ πραίτορος) τῆς πόλεως, τὸ διοικητήριον.

†**Πραιτωρίδιον** (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ.

†**Πρᾶκος**, εος (τὸ), Αἰολ. ἀντὶ Πρᾶγος, δίκη, ἢ δικαίωμα ποὺ εἶχαρίζαν. «Εἰ δὲ μὴ παρέχοισαν (βέβαιον) τὸν ὧνὰν πρᾶκος ἐστω Κλεαρέτᾳ,» Ἐπιγρ.

Πρακτέος, α, ον, θετ. τοῦ Πράσσω.

Πρακτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ τοῦ dχρ. Πράκτης, (ὄθεν
Πρακτήριος (ὁ, ἡ). κατορθωτικός, δραστήριος.
(Πράκτης), ου (ὁ). ὁ πράττων (ἐνεργῶν, κατορθόνων) τι, (ἴδιοτ.) ἔμπορος («Ναυτέων οὔτε πρηκτῆρες ἔασιν,» Ὅμ.). (μέγ.) ἐκτελεστής («Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων,» (λ. l.)· (ὄθ. εἰς τὰς Ἀθ.) εἰσπράκτωρ, φοραλόγος, (παρβλ.) Πράκτωρ. «Οἱ τοῦ διδράχμου πρακτῆρες, » Εὐρ. «Παλαμναῖοι πρακτῆρες ἐξώρων ἐλλειμμάτων,» Θμς.
Πρακτικεύομαι, Μ. εὐσεμαι. Πράττω (Φέρομαι) μὲ δραστηριότητα, εἶμαι ἢ φιλοτιμοῦμαι νὰ φανῶ –
Πρακτικός, ἡ, όν. Ἱκανὸς ἢ Πρόθυμος εἰς τὸ πράττειν ἢ, Ἔχων πρᾶξιν (ἐμπειρίαν) εἴς τι· κατορθωτικός, δραστήριος, ἢ ἔμπειρος, ἐπιτήδειος. «Ὅτι εἰκότως ἂν καὶ παρὰ τῶν θεῶν πρακτικώτερος εἴη, ὥσπερ καὶ παρὰ ἀνθρώποις, » Ξεν. (καὶ γεν.) « Πρακτικὸς τῶν δικαίων,» Ἀρστ.

2) (ἐπὶ πραγμ.) ὁ συνιστάμενος εἰς τὸ πράττειν, πραγματικός, (ἀπ' ἐναντ. τῷ Θεωρητικός). «Βίος —, » Ἀρστ. « Πρακτικαὶ τέχναι, » Πλ., αἱ συνιστάμεναι εἰς τὴν πρᾶξιν (καθὼς ἡ μουσική, ἡ χαρτική κτλ. ἀπ' ἐναντ. τῷ Ποιητικαί, αἱ παράγουσαί τι τὸ ὁποῖον μένει ἢ μετὰ τὴν πρᾶξιν, καθὼς ἡ ζωγραφική, ἡ γλυπτική κτλ.). « Πρακτικὰ, » Βυζ., αἱ πράξεις τῶν Συνόδων.
Πρακτικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον πρακτικόν (ἐνεργητικόν, δραστήριον). « Τολμηρότερον καὶ πρακτικώτερον ἢ κατὰ τὴν ἡλικίαν χρώμενος ταῖς ἐπιβολαῖς,» Πλθ.
†Πρακτίμιος ἡ
†Πράκτιμος (ὁ, ἡ), Δίολ. ἀντὶ Πράξιμος, ὁ ὑποκείμενος εἰς πρᾶξιν (εἰσπραξιν), εἰσπράξιμος (διὰ τῆς βίας, διὰ τοῦ πράκτορος). « Εἰ δὲ μὴ παρέχοι (βέβαιον) τὰν ὠνάν, πρακτίμιος ἔστω Καλλιγένης Σατύρῳ κατὰ τὸν νόμον,» Ἐπιγρ., (παρβλ. Ἔκτιμος).
Πρακτορεία (ἡ). Ἔργον πράκτορος, φροντὶς περὶ κέρδους, (Γαλλ.) spéculation.
†Πρακτόρειον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐδρεύει ὁ πράκτωρ, (ἐχρημάτευεν (ὡσεὶ ὡς) φυλακὴ τῶν ὀφειλετῶν τοῦ δήμοσιε.
†Πρακτορεύω, Μ. εὔσω. Μετέρχομαι τὸ ἔργον (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ πράκτορος.

2) (μσ.) = Πραγματεύομαι. « Οἱ μὲν ἀπρακτοῦσιν, οἱ δὲ πρακτορεύονται, » Θ. Στά.
†Πρακτορικός, ἡ, όν. Ὁ τοῦ πράκτορος. « Διολογισμός —,» Ἐπιγρ.
Πρακτός, ἡ, όν. Ὁ πραχθεὶς ἢ δυνάμενος πραχθῆναι, (ὄθ.) « Πρακτά,» Ἀρστ., τὰ ἔργα, αἱ πράξεις. 2) ὑποκείμενος εἰς εἴσπραξιν. « Πρακτὸς ἔστω ὑπό..., » Νομ., νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ πληρώσῃ, (παρβλ. Πράκτιμος).
†Πρακτοψηφιστής, οῦ (ὁ), νλγ. ὁ ψηφίζων (κρίνων) τὰς πράξεις, ἐξεταστὴς τῶν πρακτῶν (τῶν πράξεων).
Πρακτύς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πρᾶξις.
Πράκτωρ, ορος (ὁ). ὁ πράττων (ἐκτελῶν) τι, αὐτεργός, ἐκτελεστής, (εἰς τὰς Ἀθ.) εἰσπράκτωρ (κυρ. τῶν προστίμων), (ἐν γέν.) φοραλόγος· (ἰδιωτ.) ὑπηρέτης τοῦ κριτηρίου ἢ τῆς ἀστυνομίας, (Τουρκ.) μουζεβούρης (« Μήποτε...ὁ κριτὴς σε παραδῷ τῷ πράκτορι, καὶ ὁ πράκτωρ σε βάλῃ εἰς φυλακὴν, » Γρφ. « Τῶν βαρβάρων οἱ πράκτορες φοβερώτεροι, » Θμς.)· (ὄθ. μτγν.) ὁ λαμβάνων ἱκανοποίησιν, τιμωρὸς, ἐκδικητής. (μὲ γεν.) « Φόνου (ὁ Αἵματος)—,» Σοφ., Αἰσχλ. « Κύπρις τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ,» Σοφ.
Πρόμενεος (ὁ). (οἶνος) τραχὺς εἰς τὴν γεῦσιν πλὴν δυνατός, (καιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) μπροῦσκο. « Τῶν Ἀθηναίων δῆμον αὐτὸ ποιηταῖς ἥδεσθαι σκληροῖς καὶ ἀσεμφέσιν, οὔτε κραμνίοις σκληροῖσιν οὖσαις, συνάγουσι τὰς ὀφρῦς τε καὶ τὴν καινλίαν, ἀλλ' ἀνθοσμίᾳ ᾧ πέπονι νεκταροστάγεῖ, » Ἀρχφ., [ἴδε Προμένειος, ἡ ἐκ τοῦ
Πράμνη καὶ Πραμνία (ἡ), [πρέμνον]. ἄμπελος παλαιὰ ἡ φυτευμένη εἰς πετρώδη γῆν.
Πράμνιος (ὁ), = Πράμνειος.
Πράμος (ὁ). = Πρόμος. [ἐκ τοῦ
Πρὰν, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Πρώην, πρίν.
Πρανὴς, ές (ὁ, ἡ), Δ. ᾗ Ἀττ. ἀντὶ Πρηνής.
Πρανίζω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ Πρηνίζω.
Πρανὸς, ἡ, όν, = Πρηνής.
†Πραξαίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πρᾶξις.
Πραξείω (χωρὶς Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω διάθεσιν) νὰ πράξω.
Πραξικοπέω-ῶ [πρᾶξις, κόπτω], Μ. ἠσω. Προσπαθῶ (Ὀργανίζω) νὰ κατορθώσω τι ἢ νὰ ἀπατήσω τινὰ διὰ σκευωρίας, ἐνεργῶ κρυφίως κατά τινος, ραδιεργῶ, ἐντριγκάρω. « Πραξικοπήσας κατέσχε τὴν πόλιν,» Πλθ., συνεννοηθεὶς μὲ τοὺς ἐν αὐτῇ προδότας. (καὶ παθ.) « Ἐπραξικοπήθη, » αὐτ., ἔγινε θῦμα τῶν ἐναντίων του ραδιουργούντων, ἠπατήθη, κατεστρατηγήθη.
Πράξιμος, η ἡ ος, ον. Ὁ δυνάμενος πραχθῆναι (εἰσπραχθῆναι).
Πρᾶξις, εως (ἡ), τὸ πράττειν, ἡ ἐκτέλεσις ἔργου. « Μετὰ τὴν πρᾶξιν, » Ἀξ. « Τὸ τέλος ἐστὶν οὐ γνῶσις, ἀλλὰ πρᾶξις, » Ἀρστ. 2) τὸ πραχθὲν ἢ πρακτέον, ἔργον, κατόρθωμα, (καιν.) κάμωμα. « Αἱ πράξεις τῶν Ἀποστόλων,» Γρφ. 3) βουλευτικὸ, ὑπόθεσις, ἐπιχείρησις (μάλιστα ἐμπορική), πραγματεία, κερδοσκοπία, (ἐν γέν.) κέρδος, ὄφελος. «Πρῆξις οὔ τις πέλεται γόοιο,» Ἰλ. Ω. «Κατὰ πρᾶξιν, » Ὅμ. « Ἐξ Ἰθάκης εἰλήλουθμεν· πρῆξις δ' ἦδ' ἰδίη, οὐ δήμιος,» Ὀδ. Γ. « Εἶναι μὲν τὰς ἀναγκαιοτάτας πλείστας πράξεις τοῖς ἀνθρώποις ἐν ὑπαίθρῳ, » Ξεν. « Δυμαίνεσθαί τινι τὴν πρᾶξιν, » Δξ., τοῦ χαλνῷ τὴν ὑμλείαν. 4) (ἰδιωτ.) διεύθυνσις τῶν δημοσίων πραγμάτων, ἀξίωμα. « Τῶν ἐν ἀξιώσει τινὶ ἢ πράξει καθεστώτων, » Ἡρωδ., (παρβλ. Πρᾶγμα). 5) (ἐπὶ κακοῦ) ραδιουργία, (Γαλλ.) intrigue, προδοσία. « Πρᾶξιν κατασκευάζειν,» Πλθ., Ἀρστ., ὀργανίζειν, (ὄθ. τὸ Πραξικοπεῖν).

6) συμβὰν, περιστατικόν· (ἐν γέν.) τύχη· κατάστασις. « Ἀπέκλαιε τὴν ἑαυτοῦ πρᾶξιν, » Ἡρ. 7) εἰσπραξις, φορολογία· (συνκδχ.) ὑποχρέωσις πρὸς εἴσπραξιν. « Τὴν δὲ πρᾶξιν εἶναι ἐξ ἑνὸς καὶ ἀμφοῖν, » Δμ., νὰ τὰ πληρώσουν καὶ οἱ δύο ὁμοῦ καὶ ὁ καθεὶς διὰ τὸν ἄλλον (καθ' ὑποχρέωσιν ἀλληλέγγυον [solidairement]). 8) (μτγν.) ἐπιμείωσις (συγγραφὴ) τῶν πραχθέντων ἢ λεχθέντων ὑπό τινος. « Πράξεις Σωκράτους, » Νομοκάν., τὰ (ἄλλ.) Πρακτικὰ αὐτῆς.
Πρᾶον, οὐδ. ἡ ἀρσ. τοῦ Πρᾶος.
Πρᾷον, οὐδ. τοῦ Πρᾴων, συγκρ. τοῦ Πρᾶος. ‖. (ἐπίρ.) ἀντὶ –
Πραΰνω, ἐπίρ. Μὲ πλειοτέραν πραότητα, πραότερον, ἡμερώτερον. (ἁπλ. ἀντὶ) Πράως. « Μὴ πρὸς ὀργὴν, ἀλλὰ πραΰνων ἔλεγχε,» Ἀρχφ.
Πρᾶος, εῖα, ον, [τὸ συγκρ. Πραότερος καὶ Πράων, καὶ τὸ ὑπερθ. Πραότατος], = Πρᾷος, ἥμερος, ἀνεκτικός, συγκαταβατικὸς κτλ. (μτγν. ἐπὶ κακοῦ) ὑποφερτός, μέτριος· (ἐνίοτε) πραΰντικὸς, μαλακτικός.
Πραότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ πράου, ἡμερότης χαρακτῆρος, ἱλαρότης, ἐπιείκεια κτλ.
Πραπίδες (αἱ), [φράζω, συγγ. τοῦ Πρέπω]. τὸ διάφραγμα (τὸ μεταξὺ καρδίας καὶ πνεύμονος), αἱ φρένες· (ὄθ. μτφρ.) νοῦς, φρόνησις, ἡ ἐπιθυμία, ἔφεσις. «Ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν, » Ὅμ., μὲ ναῦν εἰδήμονα, μὲ πολλὴν τέχνην. «Ἄκοπιν ἁρμῶν πραπίδεσσαν, » Ἡσ., τῆς καρδιᾶς του, ἐπιτηδειασμένην. (τὸ ἑν. Πραπίδα ἔχει μόνον ὁ Εὐρ. καὶ ὁ Ἡσύχ.).
Πρασιὰ (ἡ). τὸ τετράγωνον χώρισμα τῶν κήπων ὅπου φυτεύουν λαχανικὰ [κυρ. πράσα] ἢ ἄνθη, (κοιν.) βραγιά, (Τουρν.) ταχτάς. (κατ' ἔκτ.) κῆπος· (ἐν γέν.) ἀγρὸς καλλιεργημένος.
Πρασίζω, Μ. ισω. Ὁμοιάζω ὡς ἂν πράσον, ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ πράσου.
Πράσιμος (ὁ, ἡ), [πιπράσκω, πρᾶσις]. ὅστις εἶνε διὰ πούλημα.
†Πρασινίζω, Μ. ίσω, = Πρασίζω. « Τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ φύλλου πρασινίζον, » Σχλ. «Τὴν πρασινίζουσαν ἴασπιν,» Ὀρφ. Διονυσ.
Πρασινοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), = Πρασινώδης, πρασινωπὸς, [εἶδος καὶ
Πράσινος (ὁ, ἡ). ὁ κεχωμένος (πλεγμένος) ἀπὸ φύλλα πράσου ἢ (συχνότ.) ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ πράσου. « Τὸ τῶν ἀσώτων βαλάντιον πρασίνῳ δεσμῷ δέδεται,» Ἀποφθ. «Λίθος πράσινος,» ὁ (ἄλλ.) Πρασίτης.
†Πρασινώδης, ους (ὁ, ἡ). πράσινος τὸ εἶδος, πράσινος, ἀνοικτὸς, πρασινωπός. «Εὐρὼς —,» Σχλ. Θκρ.
Πράσιον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (Γαλλ.) marrube. «Καὶ χλωροῦ πρασίοιο, τὸ δὴ μελίφυλλον ὀδώδει,» Νίκ. 2) ὁ ὀξειδιωμένος χαλκὸς, (κοιν.) ἰάρι, (Γαλλ.) vert-de-gris, (κυρ. οὐδ. τοῦ
Πράσιος (ὁ, ἡ), = Πράσινος.
Πρᾶσις, εως (ἡ), τὸ πιπράσκειν ἢ πιπράσκεσθαι, πούλημα.
Πρασίτης, ου (ὁ) ᾗ Πρασῖτις, ιδος (ἡ). ὅμοιος (τὸ χρῶμα) μὲ πράσον, πρασινω-

πός, πρασινοειδής. »λίθος —,« Θφρ., εἶδος σμαράγδου, (κοιν.) σμαραγδόρριζα.

Πρασοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ εἶδος ἢ τὸ χρῶμα τοῦ πράσου, ὅμοιος μὲ πράσον, πρασινωπός: []. (αὐσ.) »Πρασοειδές,« Γαλ., τό (ἄλλ.) Ἔμπετρον, (φυτόν).

Πρασόεις, εσσα, εν, Π. πλήρης πράσων (χωρ. θαλασσίων φυκίων).

Πρασοκαυρὶς [πράσον, κείρω], ίδος (ἡ). ἡ κάμπια τοῦ πράσου.

†Πρασόκουρον (τό), κηπευρικόν τι ἐργαλεῖον (δρεπανάκι, κλαδευτῆρι) μὲ τὸ ὁποῖον πουρεύουν τὰ πράσα.

Πράσον (τὸ). τὰ γνωστὰ κρομμυῶδες φυτόν. 2) εἶδος πρασίνου φύκους (φυτοῦ θαλασσίου).

‡Πρασόργη (ἡ), Γλα. [πράσον, ἔργον], =Πρασόκουρον.

†Πρασοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) πράσα, εἶμαι=

Πρασοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων πράσα ἢ τὰ πράσα.

Πρασόχρους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα (χρόαν) πράσου, πράσινος (ἀναιπτός).

Πράσσω [περάω], Μ. πράξω (πρκ. Πέπραχα καὶ δ'. [ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀμτδτ. ἢ αὐτπδ.] Πέπραγα ᾧ πθ. Πέπραγμαι ᾗ.). Κάμνω, φέρω τι εἰς πέρας, ἐκτελῶ, κατορθώνω, (καιν.) κάμνω δηλειάν. (κυρ. καὶ κατ' ἐτυμολογ.) περνῶ. »Ὁδὸν (Ἅλα) πρήσσοντες,« Ὅμ. (ὅθ. μτνμ.) »Ἰθύει, ἀλλ' οὐ τι πρήσσει,« Ἰλ. Α. » Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔ τι δύνήσεαι,« Ἰλ. Α. » Οὔ τι πρήξεις ἀκαχήμενος,« Ἰλ. Ω. »Οὐδὲν πράξαντες ἀπῆλθον,« Ξεν. »Καὶ λέγει ἡ πρόττει ὅ,τι ἂν δύνηται ἀγαθὸν ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων,« Δμ. »Τὰ δίκαια (» Τὰ κοινὰ, »Τὰ τῆς πόλεως) πράττειν,« Αξ. »Τὰ ἑαυτοῦ πράττειν, « Αξ., =ἰδιοπραγεῖν, (καιν.) κυττάζει τὴν δουλειάν του. »Σὺ μὲν τὰ σαυτῆς πρᾶττε,« Σοφ. (καὶ μὲ δύω αἰτ.) »Ἀγαθόν τί σε βούλονται πράττειν, « Ξεν. (καὶ κατὰ πθ. τύπον) »Ὃ οὗτοι πεπραγμένοι (ἀντὶ πεπραχότες) εἰσί,« Δμ. (καὶ ἀπολ.) »Ἱκανὸς λέγειν τε καὶ πράττειν, « Ξεν. (καὶ πθ.) »Σαθρὸν ἐστι φύσει πᾶν ὅ,τι ἂν μὴ δικαίως ᾖ πεπραγμένον,« Δμ. (ᾧ ἀπολ.) »Τὰ πραχθέν, »Τὰ πραχθέντα, »Τὰ πεπραγμένα, « Αξ., τὰ ἔργα, αἱ πράξεις, τὰ κατορθώματα. (ᾧ τρτπρ.) »Πέπρακται,« τετέλεσται! »Ἐπέπρακτ' ἄν,« ἤθελεν εἶνε χαμένα τὰ πάντα, (παρβλ. Διαπράσσω). 2) (ἰδιωτ.) προσπαθῶ νὰ κατορθώσω (ἐνεργῶ) ὑπόθεσίν τινα, πραγματεύομαι περὶ αὐτῆς, (καιν.) ὀργανίζω, (Γαλλ.) traiter, négocier. (ἐπὶ κακ.) βαδιουργῶ, ἐνεργικάρω. »Πράττειν κάθοδον (ὅπλα) τινι,« Ἰλ., Σοφ. »Πράττειν τι πρός τινα,« Θκ. »Πράττειν περὶ εἰρήνης (περὶ συμμαχίας πρὸς αὐτούς). « Ξεν. » Ἔπραττε περὶ πλοίων, « αὐτ. »Πράττειν ὑπὲρ Φιλίππου (ἢ Φιλίππῳ),« Δμ., ἐνεργεῖν (πολιτεύεσθαι) ὑπὲρ τῶν συμφερόντων αὐτοῦ. (ᾗ δοτ.) »Πραττόντων δὲ Βοιωτῶν μὲν Ἀσωπίοις, Φαρναβάζου δὲ Κυζικηνοῖς,« Πλ. (καὶ πθ.) »Εἴτι μὴ ξὺν ἀργύρῳ ἐπράσσετ' ἐνθένδε,« Σοφ. (ὅθ. 3) καταρθόνω, ἀπολαμβάνω, (Γαλλ.) obtenir. »Πράττειν παρὰ τῶν θεῶν ἀγαθὸν,« Ἰσοκρ. »Ἔλεγον, ὅτι πάντων, ὧν δέοιντο, πεπραγότες εἶεν παρὰ βασιλέως,« Ξεν. (ᾗ πθ.) » Καὶ ἐπειδὴ αὐτῷ οὐδὲν ἐπράσσετο, ὧν ἕνεκα ἐσεβάλετο,« Θκ. 4) (ἐνίοτε) ἀντὶ τοῦ Ἄγω, ἔχω. »Εἰρήνην πράσσειν,« Ξεν. « Ὥμοσαν ἀβόλως τὴν εἰρήνην πράξειν, « αὐτ. 5) (μετὰ ἐπιρ.) εἶμαι εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην κατάστασιν, (καὶ ἐπὶ πραγμ.) λαμβάνω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἕκβασιν. »Εὖ (» Καλῶς) πράττειν,« Αξ., εὐτυχεῖν, εὐδοκιμεῖν, (ᾗ τὸ ἐναντ.) »Κακῶς πράττειν,« Αξ., δυστυχεῖν. » Βέλτιον (» Ἀμεινον) πράττει, « Αξ. Ἀπάγει καλλήτερα. »Μεγάλα πράττειν,« Ἀρστ., ἰσχύειν, ἀκμάζειν. »Ταπεινῶς ἢ (»Ταπεινὰ) πράττειν,« Ἰσοκρ. » Κρείττον ἐλπίδος πράττουσι,« Αξ., ἐπέτυχαν κλειότερον ἀφ' ὅ,τι ἠλπιζαν, εὐτύχησαν παρ' ἐλπίδα. (καὶ προθετ.) » Πράττειν κατὰ νοῦν,« Αξ., καθὼς ἐπιθυμεῖ τις. »Πράττων οὐ κατὰ τὴν ἀξίαν,« Δμ., ἀναξιοπαθῶν. »Οὐ πάντες πράττουσιν ὁμοίως, ἀλλ' οἱ μὲν καὶ περισσὰ ἔχουσιν, οἱ δὲ οὐδὲ τὰ ἀναγκαῖα,« Ξεν. »Οἱ θεοὶ ταῖς ἀνθρώποις, ἄνευ τοῦ γιγνώσκειν τε ἃ δεῖ ποιεῖν, καὶ ἐπιμελεῖσθαι ὅπως ταῦτα περαίνηται, εὖ θεμιτὸν ἐποίησαν εὖ πράττειν,« αὐτ. » Ἀδύνατον δὲ καλῶς πράττειν τοῖς μὴ τὰ καλὰ πράττουσι,« Πλάτ. »Ἰλίου πόλιν πράξασαν ὡς ἔπραξεν,« Αἰσχλ. » Ὁ ἐπ' Αἰθίοπας στόλος οὕτω ἔπρηξε.« Ἡρ. (καὶ μσ.) »Οἱ δὲ Σαρακούσιοι κατὰ τὴν ναυμαχίαν οὕτως ἐπεπράγεσαν,« Θκ. »Ὡς μακαρίως πεπράγατε,« Ἀρρ. (ὅθ. κατὰ μτχ.) » Εὖ πρήσσοντα, « Ἡρ., εὐτυχοῦντα, πλούσιον, εὐκατάστατον· (ᾗ ἡ γνωςὴ προσφώνησις εἰς τὰς ἐπιστολάς). »Εὖ πράττειν,« (κοιν.) καλῶς τὰ κάμνετε! » Ἀριστοτέλης Ἀλεξάνδρῳ, εὖ πράττειν, « Ἐπις. (καθὼς συνειθίζουν τώρα μερικοὶ εἰς τὰς ἐπιγραφὰς τῶν ἐπιστολῶν τὸ) Πανευτυχῶς, Πανευδαιμόνως, (παρβλ. Ποιῶ). 6) (ἐνίοτε) ἀντὶ Πάσχω. » Καὶ τί δὴ πράξασιν αὐτοῖς ὧδ' ἐπιζενάζετε;« Αἰσχλ. 7) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) εἰσπράττω (συνάζω ὀφειλόμενα ἢ διὰ τῆς βίας) χρήματα, φορολογῶ (ἐν γέν.) ἀπαιτῶ (ὅθ. μτνμ.) ζητῶ χαμπάνω ἱκανοποίησιν, τιμωρῶ, ἐκδικοῦμαι. »Πράσσει με τέκνος,« Ὅμ. »Ὤχετο χρήματα πράξων,« Ξεν. »Τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ; Δικ., τί θὰ μοῦ κάρῃς; τί νὰ σὲ πληρώσω; (καὶ μσ.) »Τῆς ἐραχμῆς τόκον τρία ἡμιωβόλια πράττεσθαι,« Θφρ. »Τοὺς ἑαυτοῦ ἐπιθυμοῦντας οὐκ ἐπράττετο χρήματα,« Ξεν. » Τοὺς ἔχοντας αὐτὰ (τὰ ἀγάλματα) πρήσασθαι ἐκέλευον,« Ἡρ. (ᾗ μτνμ.) »Φύνον πατρὸς πράξαντα (τὸν Ὀρέστην),« Αἰσχλ. »Ἐπραξίμην τούτων αὐτὸν δίκας,« Φλῆρ. (ᾗ κατὰ πθ. τύπον) » Πεπραγμένος φόρες,« Θκ., φορολογήσας. (ᾗ ἁπλ. πθτκ.) Ὡς ἂν.. μισθοὺς μὴ ἀποδιδῷ.. διπλοῦν πραττέσθω,« Πλάτ. 7[(Ο, ᾗ σπνπ.) ἀντὶ Διαπράττομαι, φονεύω, (Αἰσχλ. Χ. 438).

Πρασώδης, ους (ὁ, ἡ), =Πρασοειδής. 2) πλήρης φυκίων (πράσων). »Θάλασσα—,« Μαρκ.

Πρατέος, α, ον, θετ. τοῦ Πεπράσκω, ὅς τις πρέπει ἢ εἶνε ἕνα πωληθῇ.

Πρατὴρ (ὁ). ὁ πεπράσκων (πωλῶν) τι, πωλητής. (συνκδχ.) »Πρατὴρ λίθος (εἰς τὰς Ἀθ.),« ἡ πέτρα ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐθεαλαλεῖτο ὑπὸ τοῦ κήρυκος ἡ ἐστέκετο ὁ πωλούμενος σκλάβος, (κατ' ἔκτ.) τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου ἐπωλοῦντο οἱ σκλάβοι.

Πρατήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὴν πρᾶσιν (πώλησιν). ||. (οὐσ.) Πρατήριον (τό), τὸ μέρος τὸ προσδιωρισμένον διὰ τὰς πωλήσεις, ἡ ἀγορά.

Πράτης, ου (ὁ), ἀβχμ. ἀντὶ Πρατὴρ, (ἐξ ὑχρ. κωμ. μόναν εἰς τὰ σύνθ.).

†Πρατίας, ου (ὁ). ὁ ἐνεργῶν τὰς πράσεις (τὰς πωλήσεις), κῆρυξ δημόσιος.

†Πρατιστεύω, Μ. ευσω, Δ, ἀντὶ Πρωτιστεύω, πρωτεύω.

†Πρατίστος, α, ον, Δ. ἀντὶ Πρώτιστος.

Πρατός, ή, όν. Ὁ πραθεὶς (πωληθεὶς) ἢ πρατέος, πράσιμος.

Πρᾶτος, α, ον, Δ. ἀντὶ Πρῶτος.

Πράτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Πράτης, πωλήτρια, (καιν.) πλάτρα.

Πράττω, Μ. πράξω, Ἀττ. ἀντὶ Πράσσω.

†Πράτωρ, ορος (ὁ), =Πρατήρ.

Πραΰγελως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πραὺν γλυκὺν (ἥμερον) γέλωτα. » Ζέφυρος—,« Ἐπιγρ.

Πραϋθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι πραΰθυμος.

Πραϋθυμία (ἡ). πραότης θυμοῦ (ψυχῆς), ἡμερότης χαρακτῆρος, ἀοργησία.

Πραΰθυμος (ἐ, ἡ). ὁ ἔχων πραὺν θυμὸν (ἀγαθὴν ψυχὴν), καλῆς διαθέσεως (ἡμέρου χαρακτῆρος) ἄνθρωπος.

Πραϋλόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μὲ πραότητα, ἔχων πρᾶον (γλυκὺν) τρόπον τοῦ λέγειν, (καιν.) γλυκομίλητος.

Πραΰμενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [πραὺς, μένος], =Πραΰθυμος, εὐμενὴς, (ἴδε Πρευμενὴς), (ὅθ.

Πραΰμενῶς, ἐπίρ. Π. μὲ πραότητα ψυχῆς, εὐμενῶς.

Πραΰμητις, εος (ὁ, ἡ), Π. [πραὺς, μῆτις]. πρᾶος τὸ φρόνημα, καλῆς διαθέσεως.

;Πραΰνομος (ὁ, ἡ), Π. πρᾷος τὸ ἦθος, εὐάγωγος, ἥμερος, (εἰς τὴν Ἀνθολογ. ἐσφαλμ. ἀντὶ=

Πραΰνους-ους (ὁ, ἡ), =Πραΰθυμος, εὐμενὴς, ἤπιος.

Πράϋνσις, εως (ἡ), τὸ πραύνειν ἢ πραΰνεσθαι, ἡμέρωσις, καταπραΰνσις.

Πραϋντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ πραΰνειν, ἁρμόδιος εἰς τὸ νὰ καταπραΰνῃ (τοὺς πόνους, τὸν θυμὸν κτλ.).

Πραΰνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Πεπράϋσμαι). Κάμνω τινὰ πραὺν (ἥμερον), ἡμερόνω, καταπραΰνω (κυρ. καὶ μτνμ.) (πθ.) γίνομαι πρᾶος, ἡμερόνω, (καὶ μτνμ. ἐπὶ ἀνέμου κλπ.) κοπάζω, καταπέφτω. (ἐπὶ πόνου) μαλακόνω, μετριάζω. »Πρηϋνομένη τοῦ χειμῶνος,« Ἡρ. »Πόνῳ πραΰνεται πως καὶ ὑγίεια,« Ξεν.

Πραϋπάθεια (ἡ), τὸ νὰ ἠνέ τις πραϋπαθὴς, πραότης χαρακτῆρος, μετριοπάθεια.

Πραΰπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Πραΰπαθής [πραύς, πάθος], ές [ὁ, ἡ). ήμέρου χαρακτῆρος, ανεκτικός, μετριοπαθής.
Πραϋπαθῶς, επίρ. Μὲ πραϋπάθειαν, μετριοπαθῶς.
Πρᾱΰς [πρᾶν, πρανῆς], έος (εῖα, ύ), (τὸ παρθ. -ύτερος, -ύτατος). Ἥμερος, εὐάγωγος, ανεκτικός, επιεικής κτλ., (ἐπὶ πραγμ.) γλυκύς, τερπνός, ἱλαρός κτλ., (ἐνίοτε) πραϋντικός. «Πραΰ φάρμακον,» Πίνδ. «Φωνὴ πραεῖα,» Ξεν. «Δῶρα πραεῖα,» Δξ. «Σέλας πραύ,» Ὁμ. «Πηγαὶ πραεῖαι,» Θμς. «Ἡ γεωργία φιλάνθρωπος καὶ πραεῖα τέχνη,» Ξεν.
¦Πραϋτένων, οντος (ὁ), Π. ὁ ἔχων πραεῖς (οὐκάμπτους) τένοντας, εὐπειθής, εὐάγωγος, ἥμερος, (παρβλ. Εὔλοφος).
Πραΰτης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πραέος, πραότης, ημερότης κτλ.
Πραΰτατος (ὁ, ἡ). ἡ τιτρωσκ. (γεννῶσα) πραέως καὶ ἀπόνως.
Πρᾰΰ-τροπος (ὁ, ἡ). πρὸς τοὺς τρόπους (τὰ ἤθη), ἡμέρου χαρακτῆρος.
¦Πρέσβ, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Πρέσβυς, = Πρεσβύτερος.
Πρέως, επίρ. Μὲ πραότητα, ἡσύχως, ἀταράχως, ἀνεπαισθήτως κτλ. ¤ Πρέως λέγει τὸ πάθος,» Ξεν. » Κάθες πρέως εἰς τὸν κηρὸν, ¤ Δσκρ. » Πρέως ῥέων ποταμός,» Πλδ.
‡Πρεϊγεῖα, κατὰ διάλεκτ. Κρητ. ἀντὶ Πρεσβεῖα, ξ
†Πρειγευτάς, ᾶ (ὁ), Κρητ. ἀντὶ Πρεσβευτής, ξ
†Πρειγήϊα (τὰ), Κρητ. ἀντὶ Πρεσβεῖα, ξ
†Πρείγιστος, η, ον, Κρητ. ἀντὶ Πρέσβιστος, [ἐκ τοῦ
‡Πρεῖγυς, ὁ, ἡ Αἰολ. ἀντὶ Πρέσβυς.
†Πρεμνιάζω, Π. άσω ξ
Πρεμνίζω, Μ. ίσω. Ἐθγάζω τὸ πρέμνον (τὸ κούτσουρον) τοῦ δένδρου μὲ τὴν ῥίζαν του, ξερριζόνω ὅλως διόλου, ξεπατόνω.
Πρέμνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πρέμνον.
Πρεμνόθεν ἢ Πρέμνοθεν, επίρ. Π. σύρριζα, ἀπὸ θεμελίου, [ἐκ τοῦ
Πρέμνον (τὸ), [πρυμός]. τὸ κατώτατον μέρος τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου. «Ἐκ τῶν πρεμνῶν οἱ κλάδοι, κἀκ τούτων οἱ ἀκρέμονες,» Γαλ.), (ἐν γέν.) κορμός, στέλεχος, (καιν.) κούτσουρον (μτφ. καὶ μτφορ.) βάσις, θεμέλιον. » Οἰκίας (»Ἀρετῆς)—, » Ἡσύχ., Κοῦντ. »Ὀφθαλμοῦ —, » Πλδ., ἡ ῥίζα τοῦ ὀμματιοῦ.
¦Πρέμνος (ὁ), ομφ. ἀντὶ Πρέμνον.
Πρεμνώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πρέμνον (κούτσουρον).
Πρεπόντως, επίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον πρέποντα (ἁρμόδιον), μὲ αξιοπρέπειαν, ανηκόντως.
Πρεπτός, ἡ, όν, Π. σεβαστός, ένδοξος, ἐπίσημος. 2) (Γλσ.) »Πρεπτά, » Ἡσύχ., εἰκόνες, μορφώματα, ὁμοιώματα, [ἐκ τοῦ
Πρέπω [πρὸ], Μ. (σπαν.) πρέζω (λόγ. Ἐπρεψα). (κυρ. καὶ αρχ.) Πρόσχω, ἐξέχω, (ἐτυμ.) φαίνομαι· ὁμοιάζω (ὀθ συνήθ.) ὁμοιάζω, ξαιρετίζω. (σπν. Π. ἐκ φων.) ἀκούομαι· (συχν.) φανερόνω, διακρίνω.
» Μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν,» « Ἴσ., Ὁμ. «Ὅμοιος ἀτμὸς, ὥσπερ ἐκ κάφου, πρέπει, » Αἰσχλ., φαίνεται. » Οἶμαι βοὴν ἐν πόλει πρέπειν, » αὐτ., ὡσὰν νὰ ἀκούεται. »Ὡς ὁ φρυκτὸς πρέπει,» αὐτ., δείχνει· (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Τοῦδε γὰρ δράγμασι φωτὸς Περσικοῦ πρέπει μαθεῖν, » αὐτ., ὁμοιάζει. » Πρέπει ὡς τύραννος εἰσορᾶν, » Σοφ. «Ἑστάναι πρέπω, » Καλλ., εἶμαι ἄξιος, μὲ πρέπει. (καὶ πρὸς μτχ.) » Σπλάγχνα πρέποντ' ἔχοντες, » αὐτ., φαίνονται κρατοῦντες· (συνήθ. δὲ μὲ δοτ.) »Ἐσθῆτι πρέπω, » Εὐρ., μὲ ταιριάζει. » Φάρεσιν μελαγχίμοις πρέπει, » Αἰσχλ. » Εἶδος πρέπει θυγατέρι Κρόνου, » Πίνδ., ὡμοίαζε! »Τί χρῆμα κουρᾷ τῇδε πρέπει; » Εὐρ., τί σημαίνει; || (καὶ συχνότ. ἀπρσ. ἡ κατὰ μτχ.) » Θνητὰ θνητοῖσι πρέπει, » Πίνδ. » Θεοῖς πρέποντα, » Πλάτ. »Δ πρέπει ἐλευθέρῳ, » Δξ. (ξ αἰτ. προθετ.) » Εἰς ἀμφοτέρους ἔπρεπεν, » Ἐπγρ. (ξ ἀπαρ.) » Τὸν πρέπει τυγχανέμεν μελέων, » Πίνδ. » Ἀνδρὰς πρέποντος εἶναι Ῥωμαίοις φίλου, » Πλ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Τιμὴ πρέπουσα, » Δξ. (τὸ αὐτ.) » Τὸ πρέπον, » τὸ κρουῆκον, τὸ ἀνάλογον, τὸ ἱκανὸν, τὸ συμφέρον, τὸ δίκαιον. » Πρέπον ἂν εἴη, » Ἰσκρ. » Τὸ πρέπον ἔχω, » Πλάτ. » Κατὰ τὸ πρέπον ἐκάστῳ, » αὐτ. » Δένδρων φυτεύσεις πρεπούσας ὕδασιν, » αὐτ. (καὶ γεν. απολ.) » Πρέπον ἦν δαίμονος τοὐμοῦ τόδε, » Σοφ. (καὶ ἀπολ.) » Πρέπον οὕτω ποιεῖν, » Δξ. » Οὐ γὰρ δακρύεσθαι τἀκείνου πρέπον, » Πλάτ. (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) = Πρεπόντως.
Πρεπώδης, ους (ὁ, ἡ), = Πρέπων, εὔσχημος, εὔλογος κτλ.
Πρεπωδῶς, επίρ. = Πρεπόντως.
Πρέσαων, οντος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. θαλασσ.
Πρέσβα, ης (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Πρέσβυς, σεβασμία (ἀπὸ τὴν ηλικίαν της), αξιοσέβαστος. » Πρέσβα θεά, » Ὁμ. (καὶ πρὸς γεν. ὡς ὑπερβ.) » Πρέσβα θεάων,» αὐτ., ἡ σεβασμιωτέρα. » Πρεσβᾶ Κλυμένοιο θυγατρῶν, » Ὀδ. Γ, ἡ πρεσβυτάτη.
Πρεσβεία (ἡ). ἡ ὑπεροχὴ τοῦ πρεσβυτέρου κατὰ τὴν ηλικίαν, τὸ πρεσβεῖον, (Γαλλ.) droit d'ancienneté ou d'aînesse. (ἐν γεν.) αξία, ὑπόληψις. » Κατὰ πρεσβείαν ἄρχον, » Ἀρστ. 2 (σχνστ.) ἡ ἀποστολὴ καὶ τὸ ἔργον (τὸ αἴτιον) τοῦ πρεσβεύω· (συνηθ.) ὁ πρέσβυς αὐτὸς μὲ τὴν συνοδίαν του, (Γαλλ.) la légation. » Οὐδεμίαν πρεσβείαν εἰς προσόψιον καλέσας,» Δίσχ., [ὀθ. 3) (μτγν.) δέησις, μεσιτεία. » Τὰ μὲν οὖν ἡμέτερα ταῖς ἐκείνου πρεσβείαις ἄμεινον ἄγοιτο, » Γργ.
Πρεσβεῖα (τὰ), πλθ. τοῦ Πρεσβεῖον.
¦Πρέσβεια (ἡ), θηλ. τοῦ Πρέσβυς.
Πρεσβεῖον (τὸ), αἰθέρ. ἡ ὤῳον τιμῆς ἀπονεμόμενον ἢ ὀφειλόμενον εἰς τον (κατὰ τὴν ἡλικ.) πρεσβύτερον, τὸ δικαίωμα τοῦ προγενεστέρου. » Τὸ ἀπὸ τοῦ χρόνου πρωτεῖον (καθὼς λέγει ὁ Πλ.), (ἐν γεν.) τιμὴ, προτίμησις, (παρβλ.) Γέρας. » Ἀρχῶν πρεσβεῖα τέχνης, » Ἐπγρ. 2) (Γρφ.) ἡ πρεσβυτικὴ ἡλικία. »Ἕως γήρους ᾖ πρεσβεῖα,» Ψαλτ. 3) (Βυζ.) ὁ μισθὸς τοῦ πρέσβεως, ἡ τιμὴ καὶ ἡ ἀφοδιά του. » Πρεσβεῖα δ' ὧνα χρείαν ἔχω παρεῖναι παρεχόντων. » Ἐπγρφ.
Πρεσβεύω-ῶ [πρεσβεῦον], Μ. ὑσω. Τιμῶ, σέβομαι, (παρβλ.) Γεραίρω.
Πρέσβειρα (ἡ), Π. Πρέσβα.
Πρέσβειμα (τὸ), τὸ ἀντικείμενον τῆς πρεσβείας (ἐν γέν.) ἡ πρεσβεία. 2) Π. μία τῶν Πρεσβείων, τιμὴ, προτίμησις κτλ.
¦Πρεσβεῖς, έος (ὁ), σπν. ἡ ἀμφ. ἀντὶ Πρέσβεις.
†Πρεσβειώϊα, ἐσφαλμ. ἀντὶ
Πρέσβευσις, εως (ἡ), τὸ πρεσβεύειν, ἀποστολὴ ξ ἔργον πρέσβεως, πρεσβεία.
Πρεσβεύτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Πρεσβευτής. »Ὑσμή—,» Ὀππ. (Κυνηγ. Α, 466), ἡ προηγουμένη τῶν θηρευτικῶν κυνῶν, ὁδηγοῦσα τὴν ὄσφρησιν αὐτῶν πρὸς ἴχνηλάτησιν.
Πρεσβευτής, οῦ (ὁ). ὁ πρεσβεύων, ἀπεσταλμένος πρέσβυς· (μτφορ.) μεσίτης· (ἐνίοτε) μηνυτὴς, ἄγγελος· (εἰς τὴν Ῥωμ. ἱστορ.) τοποτηρητὴς ἀνθυπάτου ἢ πραίτορος, (Λτ.) legatus. » Καίσαρος μέλλοντος ἐξιέναι μετὰ στρατεύματος, ἠξίωσε πρεσβευτὴς αὐτῷ συζευχθεῖναι,» Πλ.
Πρεσβευτικός, ἡ, όν, (ξ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἁρμήκων ἢ χρησιμεύων εἰς πρεσβείαν, πρεσβευταῖος ἴδιος.
Πρεσβεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι πρεσβύτης (γέρων) ἢ πρεσβύτερος (γεροντότερος) ἄλλου, ἔχω τὰ πρεσβεῖα (καὶ μτφ. τὰ πρωτεῖα), ὑπερέχω (συνηθ.) ἄρχω, κρατῶ· ἐπικρατῶ. » Δίοχρον τὸ πρεσβεύον τ' ἐμὲ, οὕτω γελᾶσθαι παῦ μειώτερου κάρα,» Σοφ. (ξ μὲ γεν.) » Δαρείῳ ἦσαν τέσσαρες παῖδες, τῶν ἐπρεσβευε Ξέρξης,» Ἡρ. «Τῶν νεοφυλάκων τοὺς μὲν πρεσβεύοντας θέκα,» Πλάτ. (καὶ μτφ.) «Πρεσβεύειν τῶν παλαιῶν πόλεων,» αὐτ. »Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατήρ,» Σοφ. (καὶ ἀπολ.) » Ὑπὲρ τούτου λόγος πρεσβεύει,» Δρρ., ἄδεται ἐκπαλαι, ἐπικρατεῖ. 2) (μεθ.) σέβω εἴτινα τὰ πρωτεῖα (τὰ πρεσβεῖα), τιμῶ, προτιμῶ (ὀθ. φλσφ.) φρονῶ ὡς βέβαιον, ὁρίζω. » Ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῆς ἰατρικῆς λέγων, ἵνα καὶ πρεσβεύωμεν τὴν (τέχνην),» Πλάτ. «Θεὸν ὃν φιλοσοφίᾳ πρεσβεύει,» Συν. » Οὐ ἡ ἁγία πρεσβεύει γραφή,» Γργ. » Τὸ ἀσεβὲς δόγμα τοῦ Ἀρείου πρεσβεύοντα,» Βασ. «Μὴ τὸ μητρῷον ὄνομα πρεσβεύσῃς πλέον,» Σοφ. (ξ κθ.) » Ἀλλὰς προναῖα ὃ' ἐν λόγοις πρεσβεύεται,» Αἰσχλ. «Δίδωσι τε ξ εὐκοσμίᾳ πρεσβεύονται,» Πλ. 3. (συχνότ.) ἁμαι ἢ στέλλομαι ἢ ἐνεργῶ (διαπραγματεύομαι) τι ὡς πρέσβυς, (μσ.) στέλλω πρέσβυν πρός τινα. (ὀθ. μτγν.) μεσιτεύω ὑπέρ τινος. » Καὶ ταῦτα, οὐκ εἶπον μέν, οὐκ ἐπρέσβευσα δέ· οὐδ' ἐπρέσβευσα μέν, οὐκ ἔπεισα δὲ Θηβαίους, » Δμ. (καὶ μὲ αἰτ.) «Πρεσβεύειν τὴν εἰρήνην,» Ἰσκρ., (Γαλλ.) traiter, négocier. (καὶ μσ.) » Ἀπὸ πάντων τῶν ἐθνῶν ἐπρεσβεύοντο περὶ φιλίας πρὸς αὐτὸν,» Ξεν. (ξ πθ.) «Τὰ πεπρεσβευμένα,» Δμ., ὅσα ἐπράξα (διεπραγματεύθη τις ὡς πρέσβυς. 4)

(ἐνίοτε) εἶμαι πρεσβευτὴς (τοποτηρητής, Λτν. legatus) πρύτανος ἢ ἀνθυπάτου.
Πρέσβη (ἡ), Ο. Ἰων. ἀντὶ Πρέσβα.
Πρέσβης ἡ (;) Πρεσβῆες, Ἰων. ἀντὶ Πρέσβεις, πλθ. τοῦ Πρέσβυς.
Πρεσβήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Πρεσβεῖον.
Πρεσβῆϊς, ίδος (ἡ), Π. πρεσβυτικὴ, γεροντικὴ, ἀρχαία. ▪ Τειμὴ—, ▪ Ὅμ. 2) (ὡς ἐπίθ. γυναικὸς) πρεσβῦτις, γεγοντυῖα, (ἔπιμ.) σεβασμία (διὰ τὴν ἡλικίαν τηλ.).
Πρέσβις, εως (ὁ), Ἐπγρφ. ἀντὶ Πρέσβυς.
Πρέσβις, γιδος (ἡ). γυνὴ ἀπεγαλμένη ὡς πρέσβυς, μαίτρια. 2) = Πρεσβῦτις, γεραντικὴ (συνκδχ.) γεραιὰ, σεβασμία. 3) ‖. (νόσ.) ἀντὶ Πρεσβεία, τὸ δικαίωμα τοῦ πρεσβυτέρου, droit d'ancienneté. ▪ Κατὰ πρέσβιν ἰζέσθω, ▪ Πλάτ., κατὰ τὴν τάξιν τῆς ἡλικίας ἢ τῆς ἀρχαιότητός του ἕκαστος· πρῶτα ὁ γεροντότερος ἢ ἀρχαιότερος καὶ ἔπειτα ὁ ἀμέσως μετ' αὐτὸν καὶ καθεξῆς.
Πρεσβίστατος καὶ
Πρέσβιστος, η, ον, Π. ἀντὶ Πρεσβύτατος, ὑπερθ. τοῦ Πρέσβυς.
Πρέσβος, εος-ους (τὸ), Π. = Πρέσβευμα, ἀντικείμενον τιμῆς (σεβασμοῦ). ▪ Πρέσβος Ἀργείων, ▪ Αἰσχλ., οἱ πρεσβύτεροι (γεραρώτεροι), ἡ γερουσία.
Πρεσβυγένειλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πρεσβυγενής.
Πρεσβυγένεια (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πρεσβυγενοῦς, ἡ κατὰ τὴν ἡλικίαν ὑπεροχὴ, πρωτοτοκία.
Πρεσβυγενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ γένος πρεσβύτερος, ἀρχαιότερος τὴν ἡλικίαν, προγενέστερος, (ἐν γέν.) ἀρχαῖος, παλαιός. ▪ Χρόνος—, ▪ Πλ. (εἰς τὴν Σπάρτ.) ▪ Πρεσβυγένειες, ▪ Πλ., ἡ γερουσία, οἱ γεροντότεροι.
†Πρεσβυδὸς, ὰ, όν, = Γεραρὸς, σεβαστὸς, ἔντιμος, [ἐκ τοῦ
Πρέσβυς [πρὸ, πρέπω], εως ᾰ υος (ζεια ; υᾰ), (τὸ συγκρ. Πρεσβύτερος ᾰ τὸ ὑπερθ. Πρεσβύτατος καὶ Π. Πρέσβιστος), (ἐπιθετ.) Ὁ πρεσβηκὼς τὴν ἡλικίαν, γεραιὸς· (συνκδχ.) γεραρὸς, σεβάσμιος· (ἐν γέν.) ἀρχαῖος, ἡ ἔντιμος· (εὐχρ. κυρ. μόνον τὸ παρθ.) ▪ Πρεσβύτερος (-ύτατος) γενεᾷ, ▪ Ὅμ. ▪ Ἤρξατο λόγου· ᾗ γὰρ ἦν πρεσβύτερος, ▪ Ξεν. ▪ Πλεῖν ἢ ἐναυτῷ πρεσβύτερος, ▪ Ἀρρφ. ▪ Τὰ ζῶα, πρεσβύτερα γινόμενα, μελαντέρους ἔγει τοὺς ὀδόντας, ▪ Ἀρστ. (καὶ μετμ.) εἰδέ τοῦ θεοῦ πρεσβύτερα ἐποιεῦντο ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν, ▪ Ἡρ., = Περὶ πλείονος ἐποιοῦντο. ▪ Ἐμοὶ μὲν γὰρ οὐδὲν ἔστι πρεσβύτερον τοῦ ὡς ὅτι βέλτιστον ἐμὲ γενέσθαι, ▪ Πλάτ. ▪ Εἰ δ' ἔστι τι πρεσβύτερον κακοῦ κακόν, ▪ Σοφ., ἀρχαιότερον, προγενέστερον, μεγαλήτερον. ‖. (οὐσ.) ▪ Πρεσβύτης, γέρων· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) ἡ γεραντότεροι (καὶ ἐπιμ. οἱ ἐντιμότεροι) τοῦ λαοῦ, οἱ πρῶτοι, οἱ βουλευταὶ κτλ. (ὅθεν ἐκκλησ.) ▪ Πρεσβύτεροι, ▪ οἱ ἱερεῖς. 2) (συνήθ. καὶ λογογρ. μόνον εἰς τὸ πλθ.) = Πρεσβευτὴς, ἀπεσταλμένος, (Τουρκ.) ἐλτσῆς· (ὅθεν ἐν γέν.) μεσίτης. ▪ Ἴσως γὰρ ἡ κηρύξ τις ἢ πρέσβυς μόλοι, ▪ Αἰσχλ. 3) (εἰς τὸν Ἀρστ.) τὸ πτηνὸν ὁ Τροχίλος, (Γαλλ.) roitelet.
‡Πρεσβύτειρα, ἴδε Πρεσβεύτειρα.
‡Πρεσβυτειρεῖον (τὸ). τὸ δικαίωμα τοῦ πρεσβυτέρου, τὸ κατ' ἡλικίαν πρεσβεῖον.
†Πρεσβυτερεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι πρεσβύτερος.
Πρεσβυτέριον (τὸ). τὸ συνέδριον τῶν πρεσβυτέρων, ἡ γερουσία. 3) (ἐκκλησ.) τὸ σύστημα (τὸ τάγμα) τῶν πρεσβυτέρων, τὸ ἱερατεῖον, ἢ 3) τὸ δικαίωμα τοῦ πρεσβυτέρου (ὅπου γραπτέον ἴσως Πρεσβυτερεῖον).
Πρεσβύτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Πρέσβυς, γεραντότερος, προγενέστερος, ἀρχαιότερος κτλ. (καὶ ἐπὶ πραγμ.) παλαιότερος. ▪ Τοῦ δὲ κιττοῦ, νέου μὲν ὄντος, ἐγγωνιώτερα (τὰ φύλλα)· πρεσβυτέρου δὲ, περιφερέστερα, ▪ Θφρ. ‖. (οὐσ. ἐκκλησ.) ἱερεύς. ▪ Ἔνθα ἱερεὺς γενόμενος ἀκουσίως, Πέτρον ἑαυτὸν μετωνόμασεν, οὐκ ἐπίσκοπον μέν τοι, ἀλλ' ὃν περ καλεῖν πρεσβύτερον νενομίκασι, ▪ Ἱερκ.
Πρεσβυτέρως, ἐπίρ. Μὲ πλειοτέραν προτίμησιν, (ἐν γέν.) πλειότερον. ▪ Πρεσβυτέρως γυμναστικὴν μουσικῆς τετιμηκέναι, ▪ Πλάτ.
‡Πρεσβυτής, ῆτος (ἡ), Ἐπγρφ. ἡλικία πρεσβύτου, γῆρας.
Πρεσβύτης [πρέσβυς], ου (ὁ), γέρων, προβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ. ▪ Ὁ Πλάτων τοῖς πρεσβύταις μᾶλλον παρήνει αἰσχύνεσθαι τοὺς νέους, ▪ Πλ. (καὶ ἐπὶ ζ.) ▪ Οἱ λέαντες ὅταν γέωνται πρεσβῦται, ▪ Ἀρστ. (καὶ καταχρ.) ▪ Λόγος πρεσβύτης, ▪ Θεοφύλ., παλαιός. 2) (ἀστρ.) ὁ πάσχων πρεσβυωπίαν, βλέπων (διακρινῶν) μόνον ἀπὸ μακράν.
Πρεσβυτικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πρεσβύτην, πρεσβύτου ἴδιος, γεροντικός.
Πρεσβυτικῶς, ἐπίρ. Ὡς πρεσβύτης, καθὼς ἀνήκει εἰς πρεσβύτην, γεροντικά.
Πρεσβῦτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πρεσβύτης, γερόντισσα.
Πρεσβυτοβέκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος (χειμαιμένων ὡς ἄσυλον διά) τοὺς πρεσβύτας, μέρος ὅπου συνάζονται οἱ γέροντες (οἱ πρεσβῦται).
Πρευμένεια (ἡ), Π. ἀντὶ †Πραϋμένεια, εὐμένεια, ἐπιείκεια, [ἐκ τοῦ
Πρευμενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ †Πραϋμενὴς, εὐμενὴς, εὐάρεστος. ▪ Φιλία (ν' Τύχη)—, ▪ Εὐρ., Αἰσχλ.
Πρευμενῶς, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πραϋμενῶς, εὐμενῶς κτλ.
Πρεὼν, ῶνος (ὁ). Π. = Πρηών.
Πρῆγμα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Πρᾶγμα.
Πρηγορεών, ῶνος (ὁ), κατὰ κρα. ἀντὶ τοῦ ἀχρ. Πρηγορεῶν [πρό, ἀγείρω], ἡ στάρα (ὁ πρῶτος στέμαχος) τῶν ὀρνίθων, (καταχρ. ἐν γέν.) ὁ λάρυγξ, ὁ λαιμός. ▪ Τὸν πρηγορεῶνά σου ἀτεμῶ, ▪ Ἀρρφ.
Πρηδὼν, όνος (ἡ). Π. [πρήθω, πίμπρημι], φλόγωσις· πρήξιμον. φουσκαλίς. ▪ Θεοῖς ὁ' ἐπὶ γαῖα χέονται πρηδόνες, ▫ Κίκ.
Πρηθῆναι, Ἰων. ἀντὶ Πραθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πιπράσκω.
Πρήθω [ὀνμτπ.], Μ. πρήσω (ἀόρ. Ἔπρησα καὶ σπν. Ἔπρασα), Π. ἀντὶ Πίμπρημι, καίω, κατακαίω. 2) (ἐπὶ ἀνέμου) φυσῶ· ἀναφυσῶ. ▪ Πρήθοντος ἀήτεο, ▪ Ἀπλλν. ▪ Τὸ δ' (αἷμα) ἀνὰ στόμα πρῆσε χανών, ▪ Ἰλ. Π. 3) (συνκδχ.) φουσκόνω, (καιν.) πρήσκω. ▪ Ἐνδ' ἄνεμος πρῆσε μέσον ἱστίον, ▪ Ἰλ. Α. (ᾗ πθ.) ▪ Πρησθήσεται τὴν καλιὰν, ▫ Γρφ.
Πρήϊον, Ἰων. ἀντὶ Πρᾶον, συγκρ. οὐδ. τοῦ Πρᾶος. 2) Π. ἀντὶ Πρότερον.
Πρηκτὴρ (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Πρακτήρ.
Πρηκτὸς, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Πρακτός.
Πρημαδίη (ἡ), [πρημὰς], εἶδ. ἁλιέως ἢ θύννου.
Πρημαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Πρήθω. φυσῶ μὲ ὁρμὴν· (μτφ.) φουσκόνω, πρήσκω.
Πρημὰς (μὰς), άδος (ἡ), εἶδ. θύννου, (Ἀρστ. Ζ. Ἱς. Η', 15).
Πρήν, ῆνος (ὁ), Π. = Πρηών.
Πρηνηδὸν, ἐπίρ. Προῦμυτα, ὑπίστομα, [ἐκ τοῦ
Πρηνὴς [πρὰν], ἐος-ους (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων (γέρνων) ἐμπρὸς, π.πεσὼν ἢ πεσμένος μὲ τὸ κεφάλι (προῦμυτα, ὑπίστομα) (ἐπὶ τόπ.) κατηφορικὸς, (ὅθεν τὸ Λτν.) pronus. ▪ Πρηνὴς δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν, ▪ Ἡσ. ▪ Πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον ἵππων, ▪ Ἰλ. Λ. ▪ Πρηνὴς γενόμενος, ▫ Γρφ., πεσὼν προῦμυτα. ▪ Τὰ πρηνῆ τοῦ σώματος, ▪ Ἀρστ., τὰ ὄπισθεν, ἡ ῥάχη. ▪ Ἀκοεῖ τὰ πρανῆ, ▪ αὐτ. ▪ (Τὰ φύλλα) τὰς ἴνας καὶ τὰς φλέβας ἐν τοῖς πρανέσιν ἔχουσι, ▪ Θφρ. ▪ Πρανὲς ὄστρακον, ▪ Ἀρστ. ▪ Βολὸς πρανὴς, ▪ Πλδ. ▪ Οἱ ἀστράγαλοι τόπον ἐλάττω κατέχουσιν ὀρθοὶ πίπτοντες ἢ πρηνεῖς, ▫ Πλ. ▪ Εἰς τὸ πρανὲς, ▪ Κατὰ πρανοῦς, ▪ Ξεν., εἰς μέρος κατηφορικὸν, τὸν κατήφορον.
Πρηνίζω, Μ. ἰσω. Ῥίπτω τινὰ πρηνῆ (Προῦμυτα, Ὑπίστομα), πρηνίζω (ᾗ πθ. πρηνίζομαι, πίπτω) μὲ τὸ κεφάλι, προμυτίζω· (μτφρ.) καταστρέφω. ▪ Καὶ νύ κεν Ἄργος ἔπερσε καὶ ἐπρήνιξε Μυκήνας, ▫ Εὐριπίδ.
Πρηνισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ πρηνίζω, ῥῖψιμον ἢ πίσιμον προῦμυτα (μὲ τὸ κεφάλι), κρήμνισμα, προμύτισμα· (μτφρ.) καταστροφή.
Πρηνιχθεὶς, εῖσα, ἐν, Π. Ἰων. ἀντὶ Πρηνισθεὶς, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Πρηνίζω.
Πρῆξαι, Ἰων. ἀντὶ Πρᾶξαι, ἀόρ ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πράσσω.
Πρῆξις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πρᾶξις.
†Πρηρσία (ἡ), Γλω. ἀντὶ Προηρσία.
Πρῆτε, Π. ἀντὶ Ἔπρησε, γ' ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. τοῦ Πρήθω ἢ Πίμπρημι.
Πρήσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πρήθω ἢ Πιμπρημι, καύσιμον, πυρπόλησις· (ἀστρ.) φλόγωσις, πρήξιμον.
Πρῆσις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πρᾶσις.
Πρῆσμα (τὸ). μέρος φλογισμένον (πρησμένον, καυσοφορμισμένον), πρήξιμον. ▪ Γ- κὸ δρέμου σφοδροῦ μάλιστα γίνεται πρήσματα, ▫ Ἱπποκρ.
Πρησμονὴ (ἡ) καὶ
‡Πρησμὸς (ὁ), = Πρῆσις καὶ Πρῆσμα.
Πρήσσω, Μ. πρήξω, Ἰων. ἀντὶ Πράσσω.
Πρηστὴρ (ὁ), [πρήθω, πίμπρημι], (ἐν γέν.) ὁ καίων (καταιθαίων)· (ἰδιαιτ.) ἀνεμοστρόβιλος πυρώδης (συνωδευμένος μὲ ἀστραπὰς)· (συνήθ.) κεραυνὸς, ἀστροπε-

λέκι. « Ὁ ναὸς ἐνεπρήσθη, πρηστῆρος ἐμπεσόντος, » Ξεν. « Πρηστὴρ χθόνιος, » Ἀρχ., ἀναφύσημα πυρώδες τὸ ὁπ. σχηματίζεται εἰς ἀνεμοστρόβιλον. 2) εἶδος ὄρτυγος τοῦ ὁπ. τὸ ὄαγκαμα καίει καὶ πρήσκει, (Δίλ.). 3) (κλ.θ.) αἱ φλέβες τοῦ λαιμοῦ αἱ ὁπ. πρήσκονται ἀπὸ τὸν θυμόν, (παρβλ.) Καρωτίδες. 4) Π. τὰ φυσητὰ τοῦ χαλκέως, (Ἀπολλιν. Δ', 777). 5) (ἐνίοτε) ῥάξ, χείμαρρος ὁρμητικός. « Ὀμμάτων δ' ἀπὸ σιμοσταγεῖς πρηστῆρες ῥέουσιν, » Κύρ.

†Πρηστηρεύω, Μ. εὐω, Πρηστῆρι κατακαίω.

Πρηστήριος (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ πρηστῆρα (κεραυνόν), φλογώδης, καυστικός.

Πρηστηρίως, ἐπίρ. Πρηστῆρος (Κεραυνοῦ) δίκην, διαπύρως.

Πρηστηροειδής, ἐος (ὁ, ἡ). πρηστῆρι ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Πρηστηροκράτωρ, ορος (ὁ). ὁ κρατῶν ἔχων εἰς τὴν ἐξουσίαν του (διευθύνων) τὸν κεραυνόν.

Πρηστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ καίειν (φλογίζειν καὶ πρήσκειν), καυστικός, φλογιστικός.

;Πρῆστις, ιδος (ἡ). = Πρίστις.

†Πρηστὴν [πρᾶτος], ῆνος (ὁ). ἀρνὶ χρονιάρικον, ζυγοῦρι· κριάρι τὸ ὁπ. ἄρχισεν ἤδη νὰ ἐπιθυμῇ συνουσίαν, (ὅθεν κοιν. πρηταίλα, ἡ βαρεῖα μυρωδιὰ τοῦ κρέατος τῶν τοιούτων).

Πρητήριον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Πρατήριον.

Πρήττω, Ἰων. ἀντὶ Πράττω = Πράσσω.

Πρηὐγέλως, ωτος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πραΰγελως.

Πρηύ-νομος, Πρηΰνους, Ἰων. ἀντὶ Πραΰνομος, -νους.

Πρηύνω, Μ. υνέω, Ἰων. ἀντὶ Πραΰνω.

Πρηὺς, εῖα, ὺ, Ἰων. ἀντὶ Πραΰς.

Πρηὐτένων, ονος (ὁ), Ο. Ἰων. ἀντὶ Πραϋτένων.

Πρηὼν [πρίν, πρηνὴς], ῶνος ἡ ἄνος (ὁ), (ἡ δοτ. πλθ. Πρηῶσι), Π. λόφος ἀπότομος, κορυφή (ἢ βράχος ἐξέχων εἰς τὴν κορυφὴν ἢ εἰς τὸ πλάγιον) βουνοῦ.

(Πρίαμαι), ἄχρ. θεματ. (ὅθεν εὔχρ. μόνον ὁ ἀόρ. Ἐπριάμην, πρς. Πρίω, ὑκτ. Πριαίμην, ὑπατ. Πρίωμαι, ἀπκρ. Πρίασθαι, καὶ ἡ μτχ. Πριάμενος), Ἀττ. ἀντὶ Ὠνοῦμαι, ἀγοράζω. « Πόσου πρίωμαί σοι τὰ χοιρίδια; » Ἀρχ. « Ὁ μὲν πριάμενος οὗτοι, ὁ δὲ πωλήσας ἐκεῖνος, » Μάξ. Πλαν. « Πριαίμην ἂν πρὸ πάντων χρημάτων, » Ξεν. « Πριάμενος ὠνὴν ἐκ τοῦ δημοσίου, » Ἀνδκδ. (ὁ Ἀρχ. [Ἀχαρν. 36] παίζει χαριέντως μὲ τὴν λέξιν) « Τὸν δ' ἐμὸν ζῆμον παθὼν, ὃς οὐδεπώποτ' εἶπεν, Ἀνθρακας πρίω, οὐκ ὄξος, οὐκ ἔλαιον, οὐδ' ὄβην Πρίω· ἀλλ' αὐτὸς ἔφερε πάντα, χὠ πρίων ἀπῆν. »

Πριάμην, Π. ἀντὶ Ἐπριάμην, ἀόρ. τοῦ †Πριαμαι.

Πριαμικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ Πριάμου (βασιλέως τῆς Τροάδος). « Πριαμικαὶ τύχαι, » Παροιμ., τραγικὰ (φρικτὰ) δυστυχήματα ὁποῖα τὰ τοῦ Πριάμου.

†Πριαμόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἔχω ξυρισμένην τὴν κεφαλὴν (καθὼς παριστάνετο συνήθως εἰς τὴν σκηνὴν ὁ Πρίαμος).

Πριάπειος, α, ον, καὶ Ἰων.

Πριαπήϊος, η, ον. Ὁ τοῦ Πριάπου. ‖ (εὐκ.) Πριαπήϊον, εἶδος ἴου.

Πριαπίζω, Π. ἰσω. Μιμοῦμαι (Ὁμοιάζω) τὸν Πρίαπον, εἶμαι λάγνος (ἀσελγής).

Πριαπίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πρίαπος, « γαλμάτιον Πριαπῶδες.

Πριαπισκόω-ῶ, Ν. ώσω. Μορφώνω (Κατασκευάζω) τι εἰς σχῆμα πριαπίσκου, (ὄθ.

Πριαπισκωτὸς, ἡ, όν. Κατασκευασμένος εἰς σχῆμα πριαπίσκου (μικροῦ φαλλοῦ).

Πριαπισμὸς (ὁ). τὸ πριαπίζειν, (Ἰατρ.) ἡ διαρκὴς ἔντασις τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου, εἶδος σπασμοῦ.

Πρίαπος (ὁ). ὁ θεὸς τῶν κήπων (παριστανόμενος μὲ ἐντεταμένον αἰδοῖον καὶ λαγευόμενος κυρ. εἰς τὴν Λάμψακον)· (συνεκδ.) ὁ φαλλὸς (τὸ σύμβολον τῆς γονιμότητος). « Ὁ Πρίαπος εἰς ἥλιον ἀλληγορεῖται, διὰ τὸ γόνιμον, » Ἀρρ.

Πριαπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τὸν Πρίαπον (κατὰ τὴν ἔντασιν τοῦ αἰδοίου ἢ τὴν ἀσέλγειαν).

Πρίασθαι, ἀπκρ. τοῦ †Πριαμαι.

Πρίζω, Μ. πρίσω, σπν. ἀντὶ Πρίω.

Πρίηπος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Πρίαπος, (παρεμοίως καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ).

†Πριμαδίη, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρημαδία.

†Πριμιγκήριος (ὁ), [Λτ.]. ὁ πρῶτος μιᾶς ὁμάδος (κοινότητος, ἀδελφότητος).

Πρὶν [πρὸ], ἐπίρ. Χρον. πρότερον, προτέτερα, προτοῦ, (χυδ.) πριχοῦ. « Πρὶν μέν τοι ὑπέσχετο· νῦν δὲ κτλ., » Ἰλ. Β. Ι. « Αὐτίκ' ἐπεὶ κεν ἵκηται· πρὶν δέ κεν οὔτε δεχοίμην, » Ὀδ. Ξ. « Πολὺ πρίν, » Ὅμ. « Πρὶν ὅτε, » αὐτ., ἕως ὅτου, (καὶ πρὸς ὀρς.) « Οὔ κεν ἡμέας ἄλλο διέκρινε φιλέοντε, πρὶν γ' ὅτε δὴ θανάτου νέφος ἀμφεκάλυψεν, » Ὀδ. Δ. « Πρὶν ἐγὼ σφίσιν ἔδειξα, » Αἰσχλ. « Οὐ πρότερον ἐδύναντο θεάσασθαι αὐτὸν, πρὶν ἡ Πάνθεια ἀπῆλθε, » Ξεν. « Μὴ πρότερον τιθέναι τὸν ἑαυτοῦ νόμον πρὶν τὸν παλαιὸν τοῦτον ἔλυσε, » Δημ. (ᾗ μετὰ τοῦ Β) « Ἔστησαν δ' οὐ πρόσθεν πρὶν ἡ ἐπὶ τῷ ὄρει ἐγένοντο, » Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Γέ) « Οὐ μὰ Δί', πρίν γε καὶ ἔθυσα, » αὐτ. (ᾗ ἐπαλλ.) « Μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτη μοῦνος ἠὼς, » Ἰλ. Ω. (καὶ ἀλλ.) « Πρὶν ὥρη (ἐνν. γένηται), » Ὀδ. Ο. (καὶ μετὰ τοῦ Β ἢ Ἂν πρὸς ὑποτ.) « Πρὶν ἢ τὸν νηὸν τῆς Ἀθηναίης ἀνορθώσωσι, » Ἡρ. « Μήτε δίκην δικάσῃς, πρὶν (ἂν) ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, » Ἡσ. « Μήκω γε, πρὶν ἂν τὸ καῦμα παρέλθῃ, » Πλάτ. « Ἐμοῦσα οὐκ ἀνίει, πρὶν ἂν διαφάγῃ, » Ἡρ. « Μὴ μαθεῖσθαι, πρὶν ἂν ἐγὼ αφῶν κοκκύσω, » Ἀρχ. (ᾗ χωρὶς τοῦ Ἂν) « Οὔ πω καταδυσόμεθ' εἰς Ἀΐδαο, πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ, » Ὀδ. Κ. (ᾗ εὐκτ.) « Οὐ μὴ ναῦς ἐφορμίσῃ χθονὸς, πρὶν ἂν κόρην σὴν... Ἄρτεμις λάβοι σφαγείσαν, » Εὐρ. (ᾗ χωρὶς τοῦ Ἂν) « Μὴ πρότερον τῶν ἑαυτοῦ μηδενὸς ἐπιμελεῖσθαι πρὶν ἑαυτοῦ ἐπιμελήθείη, » Πλάτ. « Ταῦτα ἠφάνιστο, ἄλλα δ' οὐκ ἔμελλε γενήσεσθαι πρὶν ἡ τῶν μεθ' ἁλλων ἐφίκοιτο τέχνη, » αὐτ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. συχνστ.) « Πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι, » Ὀδ. Ο. « Πρὶν ἐκπυστος γενέσθαι, » Θκ. « Πρὶν ἐξ μῆνας γεγονέναι, » Πλάτ. « Πρὶν τοὺς ἀγροὺς ἐλαῖν τὴν ἄλμην κυκᾶς, » Παροιμ. (ᾗ πρὸς γεν. σπνστ. παρὰ τοῖς ἀρχ.) « Πρὶν ὥρας, » Πίνδ. (καὶ παραλλ.) « Πρὶν ἡ (γράφ. καὶ « Πριν ἡ) πρὸ μυρίων ἐτῶν, » Ἀκ. (καὶ ἐνάρθρ.) « Ὁ (« Ἡ, « Τὸ) πρὶν, » ὁ πρότερος, παρωχημένος, προγενέστερος, ἀρχαιότερος. « Ἐντεῦθεν κόσμου ἡ πρὶν ἀκοσμία λαμβάνει, » Ἐργ. « Ὁ πρὶν χρόνος, » Δξ., ὁ παρελθών. « Τὸ τ' ἔπειτα ᾗ τὸ μέλλον καὶ τὸ πρὶν, » Σοφ. « Τὸ πρὶν καὶ (ὑφ' ἓν) « Τοπρὶν, = Πρὶν, πρωτοῦ. « Δούλους ἐόντας τοπρὶν, νῦν γεγενέναι δεσπότας, » Ἡρ. « Κἂν ὅμοιος ᾗ τοπρὶν, » Εὐρ.

Πρινὴ, ἀντὶ Πρὶν ἡ, (ἴδε Πρὶν).

Πρινίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πρῖνος, πρινάρακι.

Πρίνινος, η, ον. Κατασκευάσμενος ἀπὸ πρῖνον (ξύλον πρίνου), πριναρίσιος· (συνεκδ.) = Πρινώδης, σκληρός. « Ἀχαρνικαὶ στιπταὶ γέροντες πρίνινοι, » Ἀρχ.

Πρῖνος (ἡ, καὶ ὁ). [πρίω (διὰ τὰ πριονωτά του φύλλα)· ἢ ὀνομτπ. (ἀπὸ τοῦ κρότου τῶν φύλλων καὶ ξύλων του εἰς τὸ πῦρ·)], εἶδος δένδρου (δρυὸς) μὲ μικρὰ ἀγκαθωτὰ φύλλα, (κοιν.) πρινάρι, πρινάρι. « Πρίνου ἄνθος, » Πλ., τὸ πριονόκκι.

Πρινώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πρῖνον, σκληρὸς ὡσὰν τὸ ξύλον τοῦ πρίνου. 2) γεμάτος πρῖνα (πρινάρια).

Πρινὼν, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ πρίνους, δάσος πρίνων (πρεναριῶν).

†Πριονίζω, Μ. ίσω, Γλσ. ἀντὶ Πρίζω.

Πριόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πρίων, πριονάκι.

Πριονίτις, ιδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ (μὲ ἐδοντωτὰ, πριονωτὰ φύλλα), (ἄλλ.) Κέγρον.

Πριονοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πρίονος, πριονωτός.

Πριονοειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πρίονος.

;Πριονόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι εἰς εἶδος πρίονος, τοῦ κάμνω ὀδοντωτὰ ἐξογκώματα ἐναλλὰξ ἑκατέρωθεν.

Πριονώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πριονοειδὴς καὶ

Πριονωτὸς, ἡ, όν. Κομωμένος εἰς σχῆμα πρίονος, ὀδοντωτὸς (καθὼς π. χ. τοῦ πριναριοῦ τὰ φύλλα) (« Τοῦ δὲ κρανίου τὸ πριονωτὸν μέρος, ῥαφὴ, « Ἀρχ. « Ὑπ' ὀρθῇ καὶ πριονωτῇ τῇ λεπίδι, » Φλγρ. « Τεχνοποιία πριονωτὴ, » Φίλ. Μθμτκ. « Πριονωτὴ, » Μαθμτκ. Παλ., εἶδος πολεμ. μηχανῆς.

Πρίσω, πθ. πρς. τοῦ Πρίω.

†Πριόω-ῶ, Μ. ώσω (εὑρίσκεται μόνον ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Πεπριωμένος), = Πρίω. « Αἱ δέ τις... τῶν δενδρέων τι κόπτῃ ἢ θραύῃ ἢ πριοῖ ἢ ἄλλο τι σίνηται, » Ἐπγρφ.

Πρίσις καὶ ;Πρῆσις, εως (ἡ); τὸ πρίσαι, πρισόπριμα. « Κυμαίνου —, » Εὐρ. « Ὀδόντων —, » Πλ., Ἐπκρ., τρίξιμον.

Πρίσμα (τὸ), [πρίω]. τὸ λεπτὸν ἐμβῆμα τὸ ὁποῖον κόπτει ἀπὸ τὸ πριονιζόμενον ξύλον, πριονίδι. 2) (μθμτκ.) γεωμετρικόν τι σχῆμα.

Πρισμάτιον (τό), ὑπομν. τοῦ Πρίσμα.
Πρισμός (ὁ), =Πρῖσις, πριόνισμα.
Πριστέον, θετ. τοῦ Πρίω.
Πριστήρ (ὁ). ὁ πρίων (πριονίζων) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. ■ Πριστῆρες δαιτὰς ὀδόντες, ■ Ἐπιγρ., οἱ ἐμπροσθινοὶ (οἱ πρίζοντες), (ἄλλ.) κτένες. ‖. (οὐσ.) τὸ πριόνι.
Πριστηροειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πριστῆρος, πριονοειδής. ■ Προχοὰς ἁμάξης ἁλοῶντας πριστηροειδεῖς, ■ Γρφ. (Ἡσ. Μά, 15).
Πριστής, οῦ (ὁ), =Πριστῆρ, πριονιστής. 2) =Πρίστις, εἶδος ἰχθύος (βίνης;) ἢ κήτους.
Πρίστις [πρίω], εως (ἡ), εἶδος κήτους, (κατά τινας διάφορον τοῦ Πρίστης). 2) (ἴσως διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) εἶδος πολεμικοῦ πλοίου.
Πριστός, ἡ, όν. Πριονισμένος· ἢ δυνάμενος νὰ πριονισθῇ, ἐπιδεκτικὸς πριονίσματος. ■ Ἐλέφας —, ■ Ὅμ. ■ Πριστοῦ κτενὸς ἐντομάς, ■ Ἐπιγρ. ■ Πρισὸν, ■ Ἰών. εἶδος λίθου τὸ ὁποῖον κόπτεται μὲ τὸ πριόνι (ὡσὰν ταῖς πλάκαις τῆς Μάλτας). [ἐκ τοῦ
Πρίω [ἀόριστ.], Μ. πρίσω (παθ. παρακ. Πέπρισμαι ἢ ἀόρ. Ἐπρίσθην). Κόπτω μὲ τὸ πριόνι, πριονίζω· (μετ.) σφίγγω δυνατὰ καὶ τρίζω (κυρ. ἀπὸ θυμόν) τοὺς ὀδόντας (■ Καὶ ἔπριον ἐπ' αὐτὸν τοὺς ὀδόντας αὐτῶν, ■ Γρφ.), (ὕθ. ἐν γέν.) σφίγγω δυνατά, δένω, συσφίγγω. ■ Ζωςῆρι πρισθεὶς ἐπικῶν ἐξ ἀντύγων, ■ Σοφ. 2) (συνεκδ.) θυμώνω μέσα μου, δὲν ἠμπορῶ νὰ ξεθυμάνω, σκάνω ἀπὸ τὸν θυμόν (ἀπὸ τὸ κακόν) μου. κθυμὸν ὀδὰξ πρίειν, ■ Σοφ. ■ Λευγαλέον δὲ ἐπὶ οἱ πρίε χόλον, ■ Ἀπλλν. (καὶ πδ.) ■ Πριομένη κέλλει Γανυμήδεος Ἥρη, ■ Ἐπιγρ. ■ Παῦε, μὴ πρίου, ■ Μόθ.
Πρίω, κατὰ κρσ. Ἀττ. ἀντὶ Πρίαμαι, πρς. ἡ 2) Π. Ἐπρίω, θ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὀρς. τοῦ †Πρίαμαι.
†Πρίωμα (τό), Γλσ. [πριόω] ἀντὶ Πρίσμα.
Πρίων, ονος (ὁ). τὸ πριόνι· τὸ πριονωτὸν τρυπάνι τῶν χειρούργων. ■ Πρίων μαχαιρωτὸς, ■ Γαλ., ὁ χωρὶς ὀδόντων (μὲ τὸν ὁπ. πριονίζουν ταῖς κέτραις), καὶ ■ Πρίων ὀδοντωτὰς ἡ χαρακτὸς, ■ αὐτ. ὁ πανειθισμένος. ■ Πρίων ὀδόντων, ■ Ἐπιγρ., σεμνὰ ὀδόντων πριονευδῶς ἀρασθισμένων. 2) (μετωπ.) εἶδος κήτους, (ἄλλ.) Πρίστις [ἐκ τοῦ
Πρίων, οντος (ουσα, ον), μτχ. τοῦ Πρίω.
†Πριωτὸς, ἡ, όν, σπν. ἀντὶ Πριστὸς, Πριονισμένος.
Πρὸ, πρόθ. (συντ. μὲ γεν. ἢ σημ. ἐν μέν συνε. 1) τὸ Ἔμπροσθεν, (ἡ Τοπ.) ἐμπρὸς, παρεμπρὸς, ἐμπροσθὰ, (ἢ συνεκδ.) ἔξω. ■ Πρὸ τῶν θυρῶν, ■ Αξ. ■ Τὸ δὲ Ἡραῖον πρὸ τῆς πόλιός ἐστι τῆς Πλαταιέων, ■ Ἡρ. ■ Φυλακὰς καθιστάναι πρὸ τοῦ στρατοπέδου, ■ Ξεν. ■ Πρὸ ὀφθαλμῶν, ■ Πρὸ ποδῶν, ■ Τὸ πρὸ ποδὸς ἄρειον ἀεὶ χρῆμα πᾶν, ■ Πινδ., τὸ κυρὸν. ■ Πρὸ δόμων, ■ ἀντὶ ἔξω τοῦ οἴκου. ■ Ἄγεται πρὸ δόμων, ■ Εὐρ. ■ Ὦχοντο, ἡδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, ■ Ἰλ. Δ., ἐπροχώρησαν εἰς τὸν (ἐκεῖθεν ἀρκετὸν) δρόμον ὥστε δὲν ἐφαίνοντο πλέον, (ἴδε Φροῦδος)· (ἡ Χρον.) πρωτήτερα, προτοῦ. ■ Πρὸ τῶν Περσικῶν τὰ Τρωϊκὰ, ■ Αξ. ■ Πρὸ Πολλοῦ, ■ Πρὸ ὀλίγου, ■ Πρὸ τούτου (καὶ Προτοῦ), ■ Ὁ προτοῦ χρόνος, ■ Θκ. ■ Πρὸ μιᾶς Καλανδῶν (νώνων), ■ Πλ. ■ Πρὸ ἔρτου, ■ ἴδε Προέρτου. ■ Οἱ πρὸ ἡμῶν, ■ Αξ., οἱ προγενέστεροί μας. ■ Τὰ πρὸ Εὐκλείδου, ■ Αἰσχλ. ■ Πρὸ μοίρας τελευτῆσαι, ■ Ἰσκρ., πρόωρα.
2) (συνεκδ. καὶ τρπ.) ὑπεροχὴν, προτίμησιν, τὸ μᾶλλον. ■ Οὐ δίκαιον ἄλλον τινὰ ἔχειν τὰ γέρα πρὸ ἐωυτοῦ, ■ Ἡρ. ■ Οἵσι ἡ τυραννὶς πρὸ ἐλευθερίης ἦν ἀσπαστότερον, ■ Ἡρ. ■ Πρὸ τούτων τῶν κακῶν ἡμῖν κρίσσον ὅτιῶν ἄλλο παθέειν, ■ αὐτ. ■ Κέρδος αἱνῆσαι πρὸ δίκας δόλιον, ■ Πίνδ. ■ Πρὸ πολλῶν ἂν χρημάτων ἐπιμησάμην, ■ Ἰσκρ., (ὕθ. 3) τὸ Εἰς τόπον ἄλλου, Ἀντιλλαγὴν ἐκ παραθέσεως, (ἀντὶ τῆς) Ἀντί. ■ Ὀκόσους ἂν ἀξιοῖς σοι πείθεσθαι, ἢ ἐκεῖνοι ἀξιώτουσί σε πρὸ ἑαυτῶν βουλεύεσθαι, ■ Ξεν. ■ Οὐκ ἀρκῶ ὑμῖν ἐγὼ πράττων πρὸ ὑμῶν ὅ,τι ἂν δέῃ, ■ αὐτ. ■ Δοῦλος πρὸ δούλου, δεσπότης πρὸ δεσπότου, ■ Μέν., (κοιν.) δοῦλος διὰ δοῦλος, (ὁηλ.) ἀδιάφορον, φθάνει νὰ ἦνε δοῦλος. ■ Γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι, ■ Αἰσχλ. = Τόπον ἐκ τόπου. 4) Αἰτίαν (ἡ Ποιητ.) ■ Περὶ γάρ δι' ἐ, μή μιν πρὸ φόβοιο λίποιεν, ■ Ἰλ. Ρ. (ἢ Τελ.) τὸ Οὗ ἕνεκα, (κυρ.) πρὸς ὑπεράσπισίν τινος, (ἀντὶ τῆς) Ὑπέρ. ■ Πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι, ■ Ἰλ. Δ. ■ Μάχεσθαι πρό τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν, ■ Ἰλ. Θ. ■ Ὀλέσθαι εὐκλειῶς πρὸ πόλιος, ■ Ἰλ. Κ. ■ Πρὸ τῆς Ἑλλάδος (■ Πρὸ τῆς Σπάρτης) ἀποθνήσκειν, ■ Ἡρ. ■ Εἴ τις διακινδυνεύσειε πρὸ βασιλέως, ■ Ξεν. ■ Πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν, ■ Σοφ. ‖. (ἐν δὲ συνθ.) 1) τὸ ἔμπροσθεν (ἡ Τοπ. ἢ Χρον.). ■ Προάγω, Προβάλλω, Προέρχομαι, Προπάτωρ, Προαίσθησις, Προάστειον. 2) Προτίμησιν ἢ τὸ Μᾶλλον. ■ Προτιμῶ, Προκρίνω, Προαιροῦμαι. 3) Ὑπεράσπισιν ἢ τὸ Οὗ ἕνεκα. ■ Προκινδυνεύω, Πρόμαχος. 4) Π. Ἐπίτασιν. ■ Προβαθὺς, Πρόπας. ‖. (παρὰ Ποιητ. Α'. τίθεται, χωρὶς πτ. ἀντὶ ἐπιρ. Τοπ.) ■ Κύματα πρὸ μὲν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα, ■ Ἰλ. Ν. ■ Τὰ ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα, ■ Ἡσ. ■ Ἰλιόθι (■ Οὐρανίθι, ■ Ἠῶθι) πρό, ■ Ὅμ. (Β'. χωρίζεται, τοῦ συνθ. ῥήμ., παρεντιθεμένων ἄλλ. λέξ.). ■ Ἐπεὶ πρό οἱ εἴπομεν ἡμεῖς, ■ Ὀδ. Δ. (Γ'. συνάπτεται μὲ διαφόρους ἄλλ. προθ.) ■ Ἀπὸ (■ Διά, ■ Ἐπί, ■ Περὶ) πρό, (καὶ μὲ ἑαυτήν) Προπρό, ■ Ἀπλλν.
Προαγαπάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ ἀπὸ προτοῦ, ἀγαπῶ πρῶτος.
Προαγγελία (ἡ), =Προάγγελσις ἢ Προάγγελμα.
Προαγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Δίδω εἴδησιν (Φανερόνω τι) προτήτερα, προειδοποιῶ· προλέγω· προμηνύω.
Προάγγελμα (τό). τὸ προαγγελθὲν, εἴδησις δοθεῖσα προτοῦ· πρόρρησις.
Προάγγελος (ὁ, ἡ). ὁ προαγγέλλων (προαναγγέλλων) τι, δίδων προτοῦ εἴδησιν, προλέγων, προμηνύων. ‖. (οὐσ.) ■ Προάγγελον (τό), = Προάγγελμα.
Προάγγελσις, εως (ἡ). τὸ προαγγέλλειν, προειδοποίησις· προμήνυμα.
Προαγγελτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὸ ἴδιωμα (τὸ προτέρημα, ἢ τὴν συνήθειαν) τοῦ προαγγέλλειν, προμηνυτικός.
Προαγιάζω, Μ. άσω. Ἁγιάζω (καθαγιάζω) προτοῦ.
Προαγκυλίζω, Μ. άσω. (χειρουργ.) Δένω προτοῦ [τὴν πληγὴν] διὰ τοῦ ἀγκυλῆρος.
Προάγνευσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Προαγνεύω, Μ. εύσω καὶ
Προαγνίζω, Μ. ίσω. Ἁγνίζω (Καθαρίζω θρησκευτικῶς) προτοῦ ἐμαυτὸν ἢ (;) ἄλλον, προετοιμάζομαι· δι' ἐγκρατείας κλπ.
Προαγνισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Προαγνοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγνοῶ ἀπὸ προτήτερα.
Προαγόντως, ἐπῤ. [μτχ.]. Προηγουμένως.
Προ-αγοράζω, Μ. άσω. Ἀγοράζω προτήτερα.
Προ-αγορανομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀγορανόμος προτήτερα. ■ Ὁ προηγορανομικῶς, ■ Δ. Κάσσ., ὁ χρηματίσας πρωτοῦ (ὁ πρῶην) ἀγορανόμος.
‡Προαγορασία (ἡ). τὸ νὰ ἀγοράζῃ τις προτήτερα, ἐφούνισμα πρωτοῦ.
Προαγορασταὶς, αῦ (ὁ). ὁ ἀγοράζων ἢ ἀγοράσας προτήτερα, ὁ πρῶτος ἀγοραστής.
Προαγόρευμα (τό), τὸ προαγορευθὲν, χρησμὸς, προφητεία.
Προαγόρευσις, εως (ἡ), τὸ προαγορεύειν, πρόρρησις· προειδοποίησις κτλ. ■ Ἔῤῥγοντο δὲ [ἱερῶν καὶ ἀγορᾶς οἱ ἐν κατηγορίᾳ φόνου, ἄχρι κρίσεως· καὶ τοῦτο προαγόρευσις ἐκαλεῖτο, ■ Πλδ.
Προαγορευτέον, θετ. τοῦ Προαγορεύω.
†Προαγορευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ προαγορεύων.
Προαγορευτικὸς, ἡ, όν (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ προαγορεύειν. ■ Προαγορευτικὴ, ■ Πλδ., ἡ τέχνη τοῦ προλέγειν τὰ μέλλοντα, ἡ μαντική.
Προ-αγορεύω, Μ. αγορεύσω καὶ (ἀνμλ.) ερῶ (ἀόρ. Προηγόρευσα καὶ [ἀνμλ.] Προεῖπον, πρκ. Προηγόρευκα καὶ [ἀνμλ.] Προείρηκα κτλ.). Προλέγω· προειδοποιῶ· προκτρύττω, προαναγγέλλω· (ἀ-κτλ.) παραγγέλλω· (ἐνίοτε χωρὶς πτ.) ἀμιλῶ (δημηγορῶ) πρῶτος. ■ Θεμιστοκλείης ἐκ πάντων προηγόρευε, ■ Ἡρ. (ἴδε καὶ Προηγορεύω) ■ Ὑπὸ κήρυκος προηγόρευε τοῖσι Ἴωσι, ■ αὐτ. ■ Τὸν κήρυκα ἀνεπεῖν ἐκέλευσεν, ὅτι προαγορεύουσιν οἱ ἄρχοντες, ὅτι κτλ., ■ Ξεν. ■ Οἱ μάντεις προαγορεύουσι τὸ μέλλον, ■ αὐτ. ■ Προαγορεύειν πόλεμον, ■ Δξ., κηρύττειν. ■ Προαγορεύειν κρίσιν τινί, ■ Δξ., κινεῖν κατ' αὐτῶν (ἰδιωτ.) προειδοποιεῖν τὸν φονέα νὰ ἀπέχῃ τῶν ἱερῶν ἕως οὗ ἀπαρασταθῇ ἡ δίκη του. ■ Εὐμολπίδαι . . τοῖς ἄλλοις βαρβάροις εἶργεσθαι τῶν ἱερῶν, ὥσπερ τοῖς ἀνδροφόνοις, προαγορεύουσιν, ■ Ἰσκρ.
Προ-αγορέω, Δ. (ἐν γέν.) ἀντὶ Προηγορέω. (ἐδιωτ. παρὰ Σικελ.) εἶμαι-
Προάγορος (ὁ), [ἐκ τοῦ ἄγω]· ἀρχηγὸς, πρῶ-

τος. « Προαγορεύοντος Διοκλέους, γραμματεύοντος Ἀδρανίωνος, « Ἐπιγρ.

†Προαγρέω, Αἰολ. ἀντὶ Προαιρέω. « Τῷ δήμω.. νεὼν ἐν τῷ γυμνασίῳ κατειρῶν προαγρημένω, « Ἐπιγρ.

Προαγρυπνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μέ γεν.) Ἀγρυπνῶ ὑπέρ (Ἐπαγρυπνῶ πρὸς φύλαξίν) τινος.

Προάγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προήγαγον κτλ.). Φέρω τι ἐμπρός (παρεμπρός) ἢ ἔξω (εἰς τὸ φανερόν), ἐβγάζω εἰς τὴν μέσην, παρουσιάζω· ὁδηγῶ (τρπ.) παρακινῶ, διεγείρω· ἀναγκάζω· κάμνω νὰ αὐξήσῃ ἢ νὰ προχωρήσῃ ἢ νὰ καταντήσῃ εἰς, προβιβάζω (καὶ ἄλλ. ἢ ἀμτβτ.) προχωρῶ, προοδεύω· ὑπερέχω. (μέ αἰτ.) ὑπάγω προτήτερα (καὶ προθετ.) καταντῶ. (ἀπολ.) ὑπερέχω, ὑπερβαίνω. « Τὴν αἱμασιὰν προαγαγόντες, στενωτέραν τὴν ὁδὸν πεποιήκασι, « Δημ. « Ὑποπτεύσατε, μὴ δέλῳ αὐτοὺς προάγειν, « Ἡρ. (καὶ προθετ.) » Ἀνὴρ δεινὸς προάγειν τοὺς ξυνόντας εἰς πράγματα, « Ξεν. » Αἰτιωμένων τινῶν, ὅτι τιμᾷ καὶ προάγεται ἄνθρωπον πονηρόν, « Πλ. « Εἰς ὅσην αἰσχύνην καὶ ἀδοξίαν προῆγε τὴν πόλιν, « Δημ. (ᾧ μισ.) » Εἰς γέλωτα προαγαγέσθαι τινα, « Ἡρ. (καὶ ἄλλ. ἢ ἀμτβτ.) » Προῆγεν πρὸς ἄστυ, « Αν. «Προῆγεν αὐτοὺς εἰς τὸ πέρας, « Γρφ. (καὶ μτνμ.) « Τῆς ἡμέρας ἤδη προαγούσης ἐπὶ πολύ, « Πλθ. (καὶ τρτ.) «Ἐπὶ πολὺ προάγει τῇ τε βίᾳ καὶ τῇ ὠμότητι, « Δημ. (καὶ ἀπολ.) « Ὡς ἡ χρεία προάγει, « Θκ., καθὼς τὸ ἀπαιτεῖ ἡ περίστασις (μας). « Προάγει δὲ πασῶν ὧν ῥηταινῶν ἡ τερμινθήνη, « Διοκρ. « Προάγει οὖν ἵνα μια πόλις ἀπόληται, καὶ μὴ ὅλων τὸ βασίλειον, « Συναξαρ., προτιμότερόν ἐστι, συμφέρει μᾶλλον. (ᾧ πθ.) « Εἰς τοῦτο προήχθητε εὐηθείας ᾗ ῥᾳθυμίας, « Δημ. « Προήχθην τοῦτο λέγειν, « Αν. (καὶ ἀπολ.) « Οὐ δή ποιήσω τοιοῦτον οὐδέν, οὐδὲ προαχθήσομαι, « Δημ., δὲν θὰ μὲ παρασύρῃ ὁ θυμός, δὲν θὰ παρεκτραπῶ. (καὶ κατὰ μτχ.) « Προηγμένος, « προπαιδαγωγηθείς, ἢ· προβιβασθείς, προτιμηθείς, (ὅθεν) « Προηγμένα, « (κατὰ τοὺς Στωϊκ.), τὰ ἀγαθὰ τοῦ βίου, π. χ., ὑγεία, πλοῦτος, ζωή, εὐφυΐα κτλ. (ἀντιθ. τῷ Ἀποπροηγμένα).

Προαγωγεία (ἡ), τὸ προαγωγεύειν, μαστρωπεία. 2) (σπν.) ἀντὶ Προαγωγή.

Προαγωγεῖον (τό). τὸ μέρος ὅπου διαμένουν συνήθως οἱ προαγωγοί, τὸ πορνοβοσκεῖον.

Προαγωγεύω, έως (ᾰ). (μέ γεν.) ὁ προάγων (παράγων) τι. « Ὡς προαγωγεῖς εἰς τὰ δι' ὧν τῶν μὴ ὄντων (ὁ θεός), « Οἰκουμέν. 2) (χωρὶς πτωτ.) = Προαγωγός, (Δ. Κάσ. ΜΣΤ', β).

Προαγωγεύω, Μ. εύσω. Γίνομαι προαγωγός τινος. ξεπλανῶ γυναῖκα (τὴν προξενῶ εἰς τινα) πρὸς ἀκολασίαν, (ἐν γέν.) ξελογιάζω.

Προαγωγή (ἡ), τὸ προάγειν, προβιβασμός, προχώρησις, προτίμησις, κτλ. « Ἐν προαγωγῇ τούτους ἐποιεῖτο, « Ἰσ., τοὺς προῆγεν, ἐπάσχιζε νὰ προβιβασθοῦν (νὰ προχωρήσουν). » Ἐκ προαγωγῆς (ὅπου συνήθ. ἀναγινώσκεται ἐκ προσαγωγῆς) φίλος, « Δημ., ὁ κατὰ τὰς περιστάσεις (ὅπως τὸν ὑπαγορεύσῃ τὸ συμφέρον τα).

Προαγωγία (ἡ), = Προαγωγεία ἢ (ἰ) Προαγωγή.

Προαγωγικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ προάγειν (προβιβάζειν) ἢ προαγωγεύειν (ξεπλανᾶν, ξελογιάζειν).

Προαγωγός (ὁ, ἡ). ὁ προάγων (προβιβάζων κτλ.). « Προαγωγὸν δὲ εἰς πειθὼ τὸ προοίμιον, « Σχλ. Σοφ. 2) (ἰδιωτ. ἐπὶ κακοῦ) ὁ ξεπλανῶν (παρακινῶν) πρὸς ἀκολασίαν, μαστὶς πορνείας, μαζροπάτ.

Προαγών καὶ (ὀρθότ.) Προάγων, ῶνος (ὁ). ὁ πρὸ τοῦ καθαυτὸ ἀγῶνος γινόμενος ἀγών, προοίμιον (προγύμνασμα, προετοιμασία) τοῦ ἀγῶνος· πρόλογος (δράματος)· (Νμ.) = Προδικασία.

Προ-αγωνίζομαι, Μ. ἰσομαι. Ἀγωνίζομαι πρῶτος ἢ πρότήτερα· (μέ γεν.) ἀγωνίζομαι ἔμπροσθεν ἢ πρὸς ὑπεράσπισιν τινος, προπολεμῶ, προκινδυνεύω.

Προαγώνισμα (τό), = Προαγών.

Προαγωνιστέον, θετ. τοῦ Προαγωνίζομαι.

Προαγωνιστής, οῦ (ὁ). ὁ προαγωνιζόμενος (πολεμῶν πρὸ ἢ ὑπέρ τινος), προασπιστής, πρόμαχος.

Προ-αδικέω-ῶ, Μ. ήσω. (μέ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) Ἀδικῶ πρῶτος ἐγώ τινα.

Προ-άδω, Μ. άσομαι. Ἄδω (Τραγῳδῶ ἢ Ψάλλω) πρῶτος· ἀρχίζω τὴν ᾠδήν· προοιμιάζω, (Γαλλ.) **preluder**· (μτνμ.) προλέγω, προφητεύω.

Προ-αείδω, Μ. αείσω, -σομαι, Π. ἀντὶ Προάδω.

†Προ-αθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀθετῶ (Παραβαίνω, Ἀποδοκιμάζω) τι προτήτερα.

Προ-αθλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀθλῶ πρωτοῦ (πρὸ ἄλλου). « Εἰς τὴν τῶν προηθληκότων μνήμην, « Εὐσ., τῶν προγενεστέρων Μαρτύρων.

Προ-αθρέω-ω, Μ. ήσω. Παρατηρῶ προτήτερα, προβλέπω.

Προ-αθροίζω, Μ. οίσω. Συνάζω (Συναθροίζω) ἀπὸ προτήτερα.

Προ-αιδέομαι-οῦμαι, Μ. αἰδέσομαι ἢ αἰδεσθήσομαι. Ἐντρέπομαι ἔμπροσθεν τινος (ἀπό τινα)· μέ ἔγει προϋπαχρεωμένων· (μέ δοτ. ἐκ γ'. καὶ αἰτ. ἐλλ. ἐκ δ'.) » Τίς ἐστι εὐεργέτης, ᾧ ἐγὼ προαιδοῦμαι; « Ἡρ. (ᾧ πθ.) « Αἵτινες σφι προηδέατό κού τι, « αὐτ.

Προ-αικίζω καὶ (μσ.)-ίζομαι, Μ. ίσω, -ίσομαι. Βασανίζω προηγουμένως τινά, φανερίζω πρῶτον (πρὶν τῆς κεφαλικῆς ποινῆς) τὸν κακοῦργον.

Προ-αινίσσομαι (νίττομαι), Μ. ίξομαι. Προλέγω αἰνιγματωδῶς, προσημαίνομαι δι' αἰνιγμάτων.

;Προ-αιρονάω-ῶ, Μ. ήσω. Προθεραπεύω δι' αἰρονήσεων (ἴδε τὸ ἀπλοῦν).

Προαίρεσις, εως (ἡ), τὸ προαιρεῖσθαι, ἡ κατ' ἐκλογὴν θέλησις (ἀπόφασις)· σκοπός, πρόθεσις· εἶδος βίου ἢ πολιτεύματος (σύστημα πολιτικὸν ἢ φιλοσοφικόν)· τὸ ὑπ. ἀκολουθεῖ τις, φρόνημα· διάθεσις· κλίσις πρός τι, εὔνοια, προσήμανσις. « Ἐκ προαιρέσεως (ἡ)· « Κατὰ προαίρεσιν, « Ἀξ., κατ' ἐλευθέραν ἐκλογὴν καὶ ἀπόφασιν, αὐτοπροαιρέτως· ἐκ προμελέτης. « Τῶν μὲν γὰρ ἑκουσίων καὶ παῖδες καὶ τὰ ἄλλα ζῶα κοινωνεῖ, προαιρέσεως δ' οὔ· καὶ τὰ ἐξαίφνης, ἑκούσια μὲν λέγομεν, κατὰ προαίρεσιν δ' οὔ·. ἥκιστα γὰρ τὰ διὰ θυμόν, κατὰ προαίρεσιν εἶναι δοκεῖ, . ἡ γὰρ προαίρεσις μετὰ λόγου καὶ διανοίας, « Ἀρχ., ἴδε καὶ Προαιρέσιμαι.

Προαιρετέον, θετ. τοῦ Προαιρέσιμαι.

Προαιρετικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ προαιρεῖσθαι (ἐκλέγειν, προτιμᾷν κτλ.)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ γινόμενος κατὰ προαίρεσιν· (μέ γεν.) ὁ προαιρούμενός (ἐκλέγων κατὰ προτίμησίν) τι. « Ἔσονται προαιρετικοὶ τοῦ πλεονεκτεῖν, « Ἀρχ. « Προαιρετικαὶ ἐνέργειαι, « Φίλ., αἱ κατ' ἐλευθέραν θέλησιν τοῦ πράττοντος. « Ῥήματα προαιρετικά, « Γρμ., τὰ σημαίνοντα προαίρεσιν (θέλησιν). « Τὸ προαιρετικόν, « ἡ Προαίρεσις, τὸ αὐτεξούσιον. « Τὸ προαιρετικὸν ἀκώλυτον, « Ἐπίκτ.

Προαιρετικῶς, ἐπίρ. Κατὰ προαίρεσιν, ἐκ προαιρέσεως, αὐτοβελήτως.

Προαιρετός, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.) -ετῶς. Τὸν ὁπ. προείλετό (ἐπροτίμησέ, ἀπεφάσισε κατὰ προαίρεσιν) τις, ἢ· ὁ ἐξαρτώμενος ἀπὸ τὴν προαίρεσίν τινος, θεληματικός. « Τὸ προαιρετόν, « Ἀρχ., τὸ κατὰ προαίρεσιν ἀποφασισθὲν ἢ ἀποφασιστέον, τὸ ὁπ. δύναται νὰ πράξῃ ἢ νὰ μὴ πράξῃ τις. « Βουλητὸν δὲ καὶ προαιρετόν, τὸ αὐτό· πλὴν ἀφωρισμένον ἦδη τὸ προαιρετόν· τὸ γὰρ ἐκ τῆς βουλῆς προκριθὲν, προαιρετόν ἐστιν... ὑποσημαίνειν δ' ἔοικε καὶ τοὔνομα, ὡς ὃν πρὸ ἑτέρων αἱρετόν, « αὐτ., [ἐκ τοῦ

Προ-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Προεῖλον καὶ μα. Προειλόμην κτλ.). Ἐβγάζω καὶ Παίρνω τι, ἐβγάλλω ἀπὸ τὸ ταμεῖον (ἀπὸ τὴν ἀποθήκην) ὅ,τι μὲ χρησιμεύει ἢ μὲ ἀρέσει. « Καθάπερ ἐκ ταμείου πραιρῶν, « Λκ. (καὶ μσ.) « Ἐκ φορμίσκων τινῶν (ἀστραγάλους) προαιρούμενοι, « Πλάτ., (ὅθεν 2) (συνήθ. μσ.) Παίρνω (καὶ τρπ. ἀποφασίζω) τι κατ' ἐκλογὴν (κατὰ προτίμησιν), θέλω μᾶλλον, προκρίνω, προτιμῶ. « Διο καὶ σε μάλιστα φίλον ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων προειλόμην κατὰ κλέος, « Λκ. «Τὰ τῆς πατρίδος συμφέροντα προτιμημένης, « Δημ. « (Ἡ βούλησις ἕτερον τῆς προαιρέσεως;)· ὑγιαίνειν γὰρ βουλόμεθα, προαιρούμεθα δὲ δι' ὧν ὑγιανοῦμεν, « Ἀρχ. « Τῶν δὲ ἑκουσίων τὰ μὲν προελόμενοι πράττομεν, τὰ δ' οὐ προελόμενοι· προελόμενοι μέν, ὅσα προβουλευσάμενοι, ἀπροαίρετα δέ, ὅσα ἀπροβούλευτα, « αὐτ.

Προ-αιρέω, Μ. αρῶ (ἀόρ. Προεῖρα κτλ.). Σηκώνομαι καὶ ἀναχωρῶ πρωτήτερα.

Προ-αισθάνομαι, Μ. αισθήσομαι (ἀόρ. Προησθόμην κτλ.). Αἰσθάνομαι (Μανθάνω, Καταλαμβάνω, Πληροφοροῦμαι) τι προτήτερα· προβλέπω, προμαντεύω. (μέ αἰτ.) « Καὶ ἅμα ὄρθρῳ ἐπιπίπτει αὐτοῖς ἔτι ἐν ταῖς εὐναῖς, καὶ οὐ προησθημένοις τὰ γεγενημένα, « Θκ. « Προαισθομενοι ἐπιόντας τοὺς Δακεδ., « Δημ. (ἢ γεν.) « Προαισθόμενοι τῆς ἐνέδρας, « Πολύαιν.

Προαίσθησις, εως (ἡ). τὸ προαισθάνεσθαι, (Γαλλ.) **pressentiment.**

Προαιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ προτοῦ (πρὶν γενῇ τι).

Προαιτιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Κατηγορῶ ἢ Ἐγκαλῶ τινα ὡς αἴτιον προτήτερα.

Προαίτιος, α ἢ ος, ον. Ὁ πρῶτος (πρότερος) αἴτιος. ||. (οὐσ.) Προαιτία (ἡ) καὶ Προαίτιον (τὸ), ἡ πρώτη (ἀρχικὴ) αἰτία.

Προαιχμαλωτίζω, Μ. ίσω. Αἰχμαλωτίζω πρωτοῦ.

†Προαιώνιος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-νίως. Ὁ πρὸ αἰώνων (πρὸ τῶν αἰώνων) ὑπάρχων.

Προακμάζω, Μ. άσω. Ἀκμάζω πρὶν (πρὸ τοῦ καιροῦ τῆς ἀκμῆς· εἶμαι εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀκμῆς (τὴν τῶν ἐφήβων) ἡλικίαν. « Κατὰ τὴν ἡλικίαν ἣ προακμάζουσιν, « Ἱππκρ. « Σῶκα προακμάζοντα, « Ἠσύχ., τὰ (ἄλλ.) Ὀψόβρομα.

Προακονάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκονίζω προτήτερα.

Προακοντίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω τὸ ἀκόντιον (καὶ πθ. Ῥίπτομαι ὡς ἂν ἀκόντιον, Τινάζομαι) προτήτερα.

Προακούω, Μ. ακούσομαι. Ἀκούω τι πρῶτος ἢ προτήτερα. « Προακήκοατε, ὅτι, « Ἡρ., εἶχεν ἀκούσῃ (μάθῃ) προτήτερα. « Γενήσεσθε εὐμαθέστεροι πρὸς τὰ λοιπά, ταῦτα προακούσαντες, « Δημ.

‡Προακριβόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξακριβόνω προτοῦ.

Προακροβολίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάμνω προτοῦ (πρὶν ἀρχίσῃ ἡ μάχη) ἀκροβολισμούς.

Προακτέον, θετ. τοῦ Προάγω.

Προακτικός, ἡ, όν. Προθυμος ἢ Ἑτοιμος εἰς τὸ προάγειν (ἄλλον ἢ ἑαυτόν), προβιβαστικός, προευρετικός· (ἐνίοτε) πραττόμενος, προηγούμενος.

Προαλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πονῶ (Πάσχω) ἀπὸ προτήτερα. « Ὅσαι τὴν ὀφρὺν προαλγοῦσι, « Ἀρχ.

Προαλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω προτήτερα.

Προαλής [πρὸ, ἅλλομαι]. ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πηδῶν ἢ γέρνων ἐμπρός (ἐπὶ τόπου) κρημνώδης, κατηφορικός· (μετφρ.) παρὰ τὸ δέον τολμηρός, προπετής, ἰταμός, ὁρμητικός. « Τίς ἀνεμένως ἐκβαίνει προαλής, « Γρ. « Ὦδωρ προαλές, « Ἀπλν., Στρ., τὸ ῥέον εἰς κατηφορικὸν μέρος, (κοιν.) τρεχάμενον.

Προαλίζω, Μ. ίσω, = Προαθροίζω.

Προαλίσκομαι, Μ. αλώσομαι (ἀόρ. Προέάλων κτλ.). Πιάνομαι (Συλλαμβάνομαι, Αἰχμαλωτίζομαι [καὶ μτγ.] Κάνω τὴν κρισιμοῦ, Καταδικάζομαι) προτήτερα.

‡Προαλλάσσομαι (ττομαι), Μ. αλλάξομαι, = Προαμείβομαι.

Προαλλοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι προτοῦ (προτήτερα).

Προάλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Πηδῶ (Πινάζομαι) ἐμπρὸς ἢ προτήτερα.

Πρόαλμα (τὸ), [προάλλομαι]. μέρος προαλὲς (προεξέχον), ἄκρα κλὸ προέχουσα. « Πεδίλων πρόαλματα, « Δ. Κεμν.

†Προαλῶς (εὔχρ. κυρ. τὸ παρθ. Προαλέστερον, -έστατα), ἐπίρ. Μὲ τρόπον προαλῆ (ὁρμητικόν), προπετῶς, ἀπρεπῶς. « Πλησιάζειν τῇ γῇ προαλέστερον, « Στρβ.

Προαμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι (ἀόρ. Προήμαρτον κτλ.). Σφάλλω (Ἁμαρτάνω, Ἀποτυγχάνω) πρῶτος ἢ προτήτερα. « Τὰ προημαρτημένα, « Ἡρωδ., τὰ προλαβόντα ἁμαρτήματα.

Προαμείβω ξ(μσ.)-αμείβομαι, Μ. αμείψω,-ομαι. Ἀλλάζω (Κάμνω ἀλλαξιὰν ἢ Ἀποκρίνομαι) πρῶτος ἢ προτήτερα. « Ὃς ἂν προαμειψάμενος ἔργον, μισθοὺς μὴ ἀποδιδῷ, « Πλάτ., συμφωνήσας (παραγγείλας) νὰ τοῦ κάμουν τι δὲν πληρώνῃ. « Γῆν προαμείβομαι, « Λξ., διαβαίνω πρῶτος ἢ προτοῦ, (παρβλ. Διαμείβω).

Προαμέλγω, Μ. ἐλξω. Ἀρμέγω προτοῦ.

†Προαμεντής, οῦ (ὁ). ὁ προηγούμενος (προπορευόμενος), [ἐκ τοῦ

†Προαμεύω, Μ. εύσω, Δ. ἢ Λίολ. Π. προηγοῦμαι, προπορεύομαι· ὑπάγω προτήτερα, προλαμβάνω.

Προαμύνω, Μ. αμυνῶ. (μὲ γεν.) Ὑπερμαχῶ, προασπίζω. 2) (μσ. μὲ αἰτ.) τιμωρῶ (ἐκδικοῦμαι) προτήτερα, προλαμβάνω νὰ κακοποιήσω τὸν ἐχθρόν μου. « Τὸν ἐχθρὸν οὐχ ὧν ἀρᾷ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς διανοίας προαμύνεσθαι χρή, « Θκ.

Προαναβαίνω, Μ. βήσομαι. Ἀναβαίνω πρῶτος ἢ προτήτερα.

Προαναβάλλομαι, Μ. βαλοῦμαι. Προετοιμάζομαι νὰ ψάλλω ἢ τραγουδήσω, δοκιμάζω τὴν φωνήν μου, προετοιμάζω, (Γαλλ.) **préluder.** « Ἃ μὲν οὖν ἐβουλήθην, καὶ περὶ ἐμαυτοῦ, καὶ περὶ τῶν ἄλλων, ὥσπερ χορὸς πρὸ τοῦ ἀγῶνος, προαναβαλέσθαι, ταῦτά ἐστιν, « Ἰσοκρ., (παρβλ. Προανακρούομαι).

Προαναβλέπω, Μ. βλέψομαι. Ἀναίγω ἢ Σηκόνω πρῶτος ἢ προτήτερα τὰ μεράτιά μου νὰ ἰδῶ.

Προαναβοάω-ῶ, Μ. βοήσομαι. Φωνάζω (Ξεφωνίζω) πρῶτος ἢ προτοῦ, προλέγω μεγαλοφώνως.

†Προαναβολή (ἡ). τὸ προαναβάλλεσθαι, ἡ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ᾠδῆς προετοιμασία, προετοιμασμα, (Γαλλ.) **prélude,** (παρβλ. Προανάκρουσις).

Προαναβράσσω(ττω), Μ. βράσω. Ἀναβράζω προτοῦ.

Προαναγγέλλω, Μ. ελῶ. Ἀναγγέλλω ἀπὸ προτήτερα, προϊδεάζω, προμηνύω.

Προαναγιγνώσκω, Μ. αναγνώσομαι (ἀόρ. Προανέγνων κτλ.). Ἀναγινώσκω προτοῦ.

Προαναγκάζω, Μ. άσω. Ἀναγκάζω ἀπὸ προτήτερα.

Προαναγόμαι, Μ. αναχθήσομαι. Σηκόνομαι (Ἀναχωρῶ) προτοῦ ἀπὸ τὸν λιμένα, (Θκ. Η', 11).

Προαναγόρευσις, εως (ἡ), τὸ ὡσ. τοῦ-

Προαναγορεύω, Μ. αγορεύσω καὶ (ἀνεμλ.) ερῶ (ἀόρ. Προανηγόρευσα καὶ [ἀνεμλ.] Προανεῖπον κτλ.). Ἀναγορεύω (Ἀνακηρύττω) προτοῦ.

Προαναγράφω, Μ. γράψω. Ἀναγράφω (Πιρνῶ εἰς τὸν κατάλογον, Καταγράφω κτλ.) προτήτερα.

Προαναγυμνάζω, Μ. άσω. Γυμνάζω ἢ Ξαναγυμνάζω προτοῦ, Προγυμνάζω.

Προαναγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προανήγαγον κτλ.). Ἀνάγω (Ἀναιβάζω) ἀπὸ προτήτερα. 2) (μσ.) σηκόνομαι ἀπὸ τὸν λιμένα καὶ ἀναχωρῶ (ἀποπλέω) πρῶτον ἢ προτήτερα, Προεκπλέω.

Προαναδείκνυμι, Μ. δείξω. Ἀναδεικνύω ἀπὸ προτήτερα.

Προαναζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω ὡς ἐπὶ στήλης ἢ τοίχου ἀπὸ προτήτερα.

Προαναθεματίζω, Μ. ίσω. Ἀναθεματίζω προτοῦ.

Προαναθεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναθεωρῶ προτοῦ.

Προαναθρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προαθρέω.

Προαναθρώσκω, Μ. θροῦμαι (ἀόρ. Προανέθρων κτλ.). Πηδῶ (Τινάζομαι) ἐκάνω πρῶτος ἢ προτήτερα.

Προαναιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Προανεῖλον κτλ.). Φονεύω (Ἐβγάλλω ἀπὸ τὴν μέσην) προτήτερα, ἀναιρῶ προλαμβάνων. « Ἑαυτὴν προανεῖλε τοῦ ἀνδρός, « Πλ. « Οὕτω γὰρ ἂν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαναιροῖτο, « Λκ.

Προαναισιμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Προαναλίσκω, προεξοδεύω. « Ἐν τῷ προαναισιμωμένῳ χρόνῳ, « Ἡρ., τῷ παρελθόντι πρίν.

Προαναίσσομαι, Μ. κεῖσομαι. Εἶμαι ἀφιερωμένος (Κεῖμαί πως ὡς ἀφιέρωμα) ἀπὸ προτήτερα.

‡Προανακεφαλαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνακεφαλαιόνω προτοῦ [ἐν προοιμίῳ].

Προανακεφαλαίωσις, εως (ἡ), ἡ ἐκ προοιμίων ἀνακεφαλαίωσις, (παρβλ.) Προαναφώνησις.

Προανακήρυξις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ

Προανακηρύσσω(ττω), Μ. ύξω. Κηρύττω προτοῦ εἰς ὅλους, προλέγω μεγαλοφώνως.

Προανακινέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακινῶ (Ἀνασπαστόνω) ἀπὸ προτήτερα. « Προαναικινεῖσθαι τοῖς Νομαδικοῖς· τοὺς πρὸς Ῥωμαίους ἀγῶνας, « Πλ.

Προανακινητέον. θετ. τοῦ προηγ.

Προανακλαίομαι, Μ. κλαύσομαι. Κλαίω (Μυρολογῶ, Θρηνῶνομαι) προτοῦ.

Προανακοινόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Ἀνακοινοῦμαι τι προτοῦ πρὸς ἄλλον. « Κατέρχονται (οἱ πρεσβεῖς εἰς τὸν Ἀλφειὸν) προαναικοινωσάμενοι τὸ βούλευμα, « Παυσ., προενωθέντες.

Προαναικόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω (Ἀποκρούω, Ἐμποδίζω) πρῶτον.

Προαναικράζω, Μ. κεκράξομαι (πρκ. ἀντὶ ἑνς. Προανακέκραγα κτλ.). Φωνάζω δυνατὰ ἀπὸ προτήτερα, προλέγω μεγαλοφώνως.

Προαναικρίνω, Μ. κρινῶ. Προεξετάζω λεπτομερῶς καὶ ἐπανειλημμένως, ἐρευνῶ (ἀνακρίνω) πρῶτον ἢ προτήτερα. « Τὸς δ' ἀρχὰς περὶ μηδενὸς κρίνειν, ἀλλὰ μόνον προαναικρίνειν, « Ἀρχ.

Προανάκρουσις, εως (ἡ), τὸ προανακρούειν, (μουσ.) = Προαναβολή, (Γαλλ.) **prélude** (μτγν. ἐν γέν.) Προοιμιασμα.

†Προανάκρουστος (τὸ). προοιμιακὸν (κυρ. μουσικ.), [ἐκ τοῦ

Προαναικρούω, Μ. κρούσω. Ἀποκρούω ἢ Ἐμποδίζω τινὰ (ἐξ μσ. ἢ πθ. Ἀποκρούομαι, Ἐμποδίζομαι) πρῶτος. 2) (ἔκλειπτ

μουσικ.) δοκιμάζω πρῶτον τὰς χορδὰς τῆς κιθάρας κτλ. πρὶν ἀρχίσω νὰ παίζω, παίζω πρῶτον ὀλίγον διὰ δοκιμήν, (Γαλλ.) préluder, (μτγν. ἐν γέν.) ἀρχινῶ, προοιμιάζω. «Μέλος.. λιγυρὸν, ὅτε κιθαριδικοῦ νόμου, τοῦ λόγε προανεκρούσατο, « Εὐσ (καὶ κθ.) « Τί δή μοι ταῦτα προσανακέκραγας; « Ἴλιγγ.

‖Προανα-κόπτω, Μ. κόψω. Ἀνακόπτω πρωτοῦ ἢ ἐκτός.

Προαναλαμβάνω, Μ λήψομαι. Ἀναλαμβάνω (Ἀναδέχομαι) πρωτοῦ· προλαμβάνω (προκαταλαμβάνω) τινά· προδιαθέτω τὸν ἀκροατήν.

Προαναλάμπω, Μ. λάμψω. Ἐκλάμπω (Ἀναλάμπω) πρωτοῦ.

†Προανα-λέγω, Μ λέξω. Προκρίνω διὰ λόγου. 2) (μσ.) συλλέγω κατ' ἐκλογὴν πρωτοῦ. « Προαναλεξάμενος πάν λιθώδες ἐκ τῶν βόθρων, « Γεωπον.

Προαναλίσκω, Μ. αλώσω (ἀόρ Προανήλωσα ἢ Προανάλωσα κτλ.). Ἐξοδεύω πρῶτος ἢ πρωτύτερα· προκαταβάλλω εἰς λογαριασμόν τινος τὰ ἔξοδα ἵνα τὰ πάρω ὕστερα· ἀφανίζω (καταναλίσκω) ἀπὸ προτήτερα, Προαποκτείνω. « Εἰς στάσεις ἐμφυλίους προαναλίσκουσι τὴν ἰσχύν, « Ἰωσ. « Οἱ τὰ τῶν μειζόνων κακὰ ζητοῦντες προαναλίσκουσι τῆς γνώσεως ἑαυτούς, « Πλ. « Τῷ λιμῷ προαναλωθέντες, « Ἰωσ.

Προανάλωμα (τό), τὸ προαναλωθὲν (προεξοδισθέν), ἔξοδον γινόμενον πρωτήτερα· προκαταβολὴ ἐξόδων.

Προανα-μαλάσσω, Μ. άξω Μαλάσσω (Μαλακώνω) πρῶτον διὰ χειραψίας. «Δεῖ δὲ σὲ πάντα τὰ ἄρθρα, ὅπουσαν μέλλῃς ἐμβάλλειν, προαναμαλάξαι (κατὰ διορθ. ἀντὶ Προσαναμαλάξαι).« Ἵππκρ.

Προανα-μέλπω, Μ. μέλψω. Ψάλλω πρωτοῦ, προλέγω ψάλλων.

Προανα-ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω ἐντελῶς ἀπὸ προτήτερα.

Προανα-παύω, Μ. παύσω. Ἀναπαύω (καὶ πθ. Ἀναπαύομαι) πρωτοῦ, (μτφρ.) προσπαθήσω.

Προανα-πείθω, Μ. πείσω. Καταπείθω πρῶτον.

Προανα-πέμπω, Μ. πέμψω. Προλαμβάνων ἀναπέμπω.

Προανα-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω, = Προαναθρώσκω.

Προανα-πίμπλημι, Μ. ανα-πλήσω. Ἐκπληρῶ προηγουμένως.

Προανα-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. προα-έπεσον κτλ.). Ἀναπίπτω (Κάνω τὴν προθυμίαν μου) πρωτοῦ ἀκόμη.

Προανα-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Πλάττω (Μορφόνω, Σχηματίζω) πρωτοῦ· προσάπτω (προσκολλῶ) τι πρῶτον εἰς. « Ὃν αὐτῷ προανεπλάσατο ἐξαίσιον, « Φώτ.

Προανα-πληρόω-ῶ, Μ ώσω. Ἀναπληρόνω πρωτοῦ, ἐκπληρῶ προηγουμένως.

Προανα-πνέω, Μ. πνεύσω. Ἀναπνέω πρῶτον. «Οἱ μεγάλα φωνεῖν θέλοντες, προαναπνέωσιν ἐπιπολύ,« Σχλ. Πινδ.

Προανα-πῆναι, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προανίσταμαι.

Προανα-πτύσσω, Μ. πτύξω. Ἀναπτύσσω πρωτοῦ (ἐκ προοιμίων).

Προαν-άπτω, Μ. ἅψω. Ἀνάπτω ἀπὸ πρωτήτερα.

Προαν-αρπάζω, Μ. άσω. Ἀναρπάζω τι πρῶτος ἢ πρωτοῦ. « Προανήρπαστο Γανυμήδης Πέλοπος,« Σχλ. Πινδ.

Προαναρ-ρήγνυμι, Μ. ρήξω. Σχίζω μὲ ὁρμὴν (Σπάνω) τι προηγουμένως.

Προανάρρησις, εως (ἡ), = Προαναγόρευσις.

Προαναρχικός, ἡ, όν. Ὁ τοῦ προανάρχοντος θεοῦ ὑἱος.

Προάναρχος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -άρχως. Ὁ ἢ τῶν ἀνάρχων αὐτῶν πρότερος,(Πλγ.).

Προαν-ασείω, Μ. ασείσω. Σείω τι προηγουμένως σηκώνοντάς το ὑψηλὰ (ἵνα φιβερόσω). « Τὰ ὅπλα —, « Διοδ. 2) προανα-ταράττω. « Τὸν ὄχλον —,« Πλ.

Προαν-ασκευάζομαι, Μ. άσομαι. Σηκόνω καὶ καθελῶ τὰ σκεύη μου ἀπὸ πρωτήτερα. « Τὰ λαμπρότατα τῶν κτημάτων προανεσκεύαζε,« Ἰωσ.

Προαν-ασκοπέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Παρατηρῶ (Συλλογίζομαι) πρῶτον ἢ πρῶτος.

Προανάσχασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προανίσχημι.

Προαν-αστέλλω, Μ. στελῶ. Ἐμποδίζω (Ἀναχαιτίζω) πρῶτος, προλαμβάνω τὴν ὁρμήν τινος.

Προαν-αστρέφω, Μ στρέψω. Στεφανόνω πρωτοῦ μετὰ ἀπαίρήσεως.

Προαν-αστρέφω, Μ. στρέψω. Ἀναστρέφω (Ἐπιστρέφω) πρωτήτερα.

Προαν-ασώζω, Μ. σώσω. Προλαμβάνω ἢ σώζω (διασώζω) τι ἐπάνω εἰς. «Καὶ εἰς Σηγὼρ προανασωθητι,« Ἀνδρ. Κρ.

Προαν-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Βάλλω εἰς τάξιν (Διατάττω) πρωτήτερα, ἢ· τοποθετῶ (κατατάττω) εἰς τὴν πρώτην γραμμήν. « Ἐὰν μὴ προανατάξωμαι τὴν Ἰερουσαλὴμ,« Ψαλμ., (τὸ ὁποῖον ὄχεως ὁ Χρ. ἑρμηνεύει Προανακρούομαι)

Προαν-ατείνω, Μ. τενῶ. Σηκόνω (Ἐκτείνω) τι πρῶτον πρὸς τὰ ἄνω ἢ ἔμπροσθέν τινος.

Προαν-ατέλλω, Μ. τελῶ. Ἀνατέλλω πρωτήτερα (πρὸ ἄλλου φωςῆρος).

Προαν-ατέμνω, Μ. τεμῶ. Ἀνατέμνω πρωτοῦ.

Προαν-ατίθημι, Μ. ανα-θήσω (ἀόρ. Προανέθηκα καὶ μσ. Προανεθέμην). Ἀναθέτω τι πρωτοῦ. « Τὴν τῆς κόλεως φροντίδα τῷ ἀδελφῷ προαναθέμενος,« Ἄννα Κομν.

Προανατολή, (ἡ), τὸ προανατέλλειν, προεμφάνισις ἀξέους κτλ.

Προαν-ατρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Προανέδραμον κτλ.). Τρέχω πρῶτων πρὸς τὰ ἄνω, ὀρθοθρομῶ προηγουμένως (μτφρ.) ἀνατρέχω εἰς τὴν πρώτην ἀρχήν, ἐπαναλαμβάνω τὴν σειρὰν τῆς διηγήσεως ἀπὸ παλαιότερα.

Προαν-ατρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω πρῶτον (κυρ. ἀπὸ κάτω ἐπάνω ἢ ἀνάτριχα).

Προανα-τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω πρῶτον τὸν τύπον, διαγράφω (εἰκονίζω, σχεδιάζω) πρωτοῦ.

Προανατύπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προτύπ, ἡ ἐκ προοιμίων προδιατύπωσις.

Προανα-φαίνω, Μ. φανῶ. Φανερόνω τι πρῶτον ὑψηλὰ ἵνα φανῇ, δείχνω προηγουμένως.

Προανα-φέρω, Μ. ανοίσω (ἀόρ. Προανήνεγκα κτλ.). Ἀναφέρω (Ἐνθυμίζω) προηγουμένως. 2) (μτ.) = Προανέρχομαι.

Προανα-φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι,=Προαναγορεύω. Προαγορεύω.

Προανα-φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω, = Προαναβαίνω, Προανέρχομαι.

Προαναφορά (ἡ), τὸ προαναφέρεσθαι, Προανατολή.

Προανα-φυράω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναβρύω (Ἀνακατόνω) πρωτοῦ.

Προανα-φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Προοιμιάζω φυσῶν τοὺς αὐλούς, (ἴδε Προαναπρούομαι).

Προαναφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω πρωτοῦ, προλέγω (προαναγγέλλω) μεγαλοφώνως, προκηρύττω λαμπρῷ τῇ φωνῇ· (ἐπὶ ποιητ.) προοιμιάζομαι.

Προαναφώνημα (τό). τὸ λεγόμενον κατὰ προαναφώνησιν, προοίμιον (πρόλογος) ποιήματος.

Προαναφώνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προαναφωνέω, προαναγόρευσις, προανακήρυξις· (μτγν.) ἔναρξις (προοιμίασμα) ποιήματος, (ἀλλ.) Εἰσβολή

Προαναφωνητικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς προαναφώνησιν (προοιμίασιν) ποιήματος.

Προαναφωνητικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει (ποιητικῆς) προαναφωνήσεως, κατὰ προαναφώνησιν.

Προαναχαλάω-ῶ, Μ. άσω. Χαλαρόνω πρωτοῦ δι' ἀναμαλάξεως.

Προ-ανα-χρησμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω Προφητεύω ὡς χρησμῳδὸς, χρησμῳδῶν προαναφθέγγομαι.

Προανα-χώννυμι, Μ. αναχώσω. Προανεγείρω κτίριον δι' ἀναχώματος.

Προανα-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναχωρῶ (Ἀποσύρομαι) πρωτοῦ.

Προαναχώρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προανα-ψηφίζομαι, Μ. ίσομαι. Συζητῶ (Σκέπτομαι) ἢ ἀποφασίζω τι προηγουμένως, προσχάζομαι.

Προαναιπεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. ταῦ Προαναιρέω.

Προαν-αίρω, Μ. αἰρῶ. Ἀναίρω (Ἀναχαιτίζω) τι πρωτοῦ, Προανασείλλω.

Προαναλεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προαναιρέω.

Προ-αν-ελκω, Μ. ελκύσω. Ἀνέλκω (Ἀναβρύω) τι ἀπὸ πρωτήτερα.

†Προαν-εκ-τείνω, Μ. τενῶ, = Προανατείνω, ἐκτείνω τι πρῶτον πρὸς τὰ ἐπάνω ὑψηλά.

Προαν-έρχομαι, Μ. ανελεύσομαι, = Προαναβαίνω.

Προάνεσις [πρὸ, ἀνίημι], εως (ἡ). ἄνεσις προηγουμένη.

Προαν-εύρύνω, Μ. υνῶ. Ἀνευρύνω πρωτοῦ (ἀπὸ πρωτήτερα).

Προανευφημέω-ῶ, Μ. ήσω Ἀνευφημῶ πρωτοῦ.

Προ-αν-έχω, Μ. έξω (ἀορ. Προανέσχον κτλ.). Σηκόνω τι πρῶτον ὑψηλὰ, προανυψόνω. (ἀπαθ. ἢ ἄλλ.) φυτρόνω ἢ

ἀνατέλλω πρωτοῦ· (ἐν γέν. ἐξέχω, προεξέχω.

Προ-ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνθίζω πρῶτος ἢ πρωτήτερα.

†**Προάνθιξις**, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. τὸ πρῶτον ἄνθισμα ἢ ἄνθος.

Προ-ανθρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι πρωτοῦ εἰς ἄνθρακα.

Προ-ανίπταμαι, Μ. αναπτήσομαι (ἀόρ. Προανέπτην κτλ.). Πετῶ πρωτοῦ πρὸς τὰ ἄνω, προλαμβάνων ἀνίπταμαι. "Ὡς ἂν ἐν ὀρνίθων ἀγέλῃ τοῖς προαναπτᾶσι συναναπτάν," Γρ.

Προανίστημι, Μ. αναστήσω (ἀόρ. Ε'. Προανέστην κτλ.). Σηκόνω (καὶ μσ. Σηκόνομαι) ἐπάνω πρῶτος ἢ προτήτερα· προανετείλατο κύριον. « Δρυφάκτας .. προανίστησι τῶν τεκτόνων, ἐφ' οἷς ἀσφαλῶς ἐργαζόμενοι κτλ.," Ἰωσ. « Τί ποθ' ὥσπερ οἱ σταδιοδρόμοι προανίστασαι; » (Στράτ. παρὰ) Πλδ.

Προ-αν-ισχυρίω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξετάζω πρῶτον νὰ πληροφορηθῶ. 2) = Προϊσχυρῶ, Προϋπηγοῦμαι.

Προ-ανισχύω, = Προανέχω.

Προ-ανοίγνυμι ᾗ

Προ-ανοίγω, Μ. οίξω (ἀόρ. Προανέῳξα κτλ.). Ἀνοίγω προτοῦ.

Προ-αντ-αν-ίσχω (χωρὶς Μ.), = Προανίσχω, προανατέλλω, Προ-αφύομαι.

Προανύτω(-ανύω), Μ. ανύσω. Τελειόνω (Κατορθόνω) τι προτήτερα. «Πλέον προανύττειν ὧν χρήζομεν," Ξεν. (καὶ κθ.) « Τοῦ προανυσθέντος ἡμῖν ὑπομνήματος," Σξτ. « Τοῦ προανυσθέντος ἔτους," Πλδ.

Προ-απ-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Δίδω εἴδησιν πρωτοῦ, προειδοποιῶ, Προαναγγέλλω.

Προ-απ-αγορεύω, Μ. αγορεύσω ἢ (ἀνμλ.) ερῶ (ἀόρ. Προεῖπον καὶ μσ. Προαπεικάμην, πρκ. Προαπείρηκα, κτλ., εὐχρηστ. τὰ ἀνμλ.). Ἐμποδίζω (Ἀπαγορεύω) τι ἀπὸ προτήτερα. « Τὴν φιλίαν —," « Παυσ., προλαμβάνω καὶ ὀκαλύω (χαλνῶ) αὐτὴν, λέγω πρωτοῦ ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ ἑξῆς. ‖. (ἀμτβτ.) ἀπαυδῶ (ἀπακάμνω) πρὶν τελειώσω ἢ πρὶν ἀκόμη ἐπιχειρήσω τὸ ἔργον μσ. « Προαπειρηκότες τῇ ὁδοιπορίᾳ," Παυσ. «Νῦν δέ με τὸ γῆρας ποιεῖ προαπαγορεύειν," Ἰσκρ. (καὶ μτνμ.) « Πόλεως ἑστώσης καλλάκις αἱ γραφαὶ τῶν ζηλῶν προαπεῖπον," Λβν., προεξέλιπον.

Προ-απ-άγχομαι, Μ. άγξομαι. Κρεμηοῦμαι (Πνίγομαι μὲ τὴν θηλειὰν) προτοῦ.

Προ-απ-αίρω, Μ. ερῶ. Σηκόνομαι (Κινῶ) διὰ ξηρᾶς ἢ διὰ θαλάσσης προτήτερα, (μτφρ.) προαποθνήσκω.

Προ-απ-αιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπαιτῶ πρωτοῦ. « Τὸν μισθόν—," « Γαλ.

Προ-απ-αλείφω, Μ. αλείψω. Σβύνω (Ἐξαλείφω) τι προηγουμένως.

Προ-απ-αλλάσσω(ττω), Μ. αλλάξω. Γλυτόνω (Ἀπαλλάττω) τινα προηγουμένως· δίδω τινὸς δράμον προτήτερα, τὸν ἐξαγάλλω ἀπὸ τὴν μέσην· (ὅθ. ἐλλ ἢ ἀμτβτ. καὶ μσ.) προαναχωρῶ, (καὶ μτνμ.) προαποθνήσκω. « Οἱ προαπηλλαχότες," Αἰξ., οἱ προαποθανόντες.

Προ-απ-αντάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Ὑπάγω ἢ Ἐξέρχομαι πρῶτος εἰς ἀπάντησίν τινος, προϋπαντῶ· (ἐν γέν.) προλαμβάνω.

Προαπάντησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., προϋπάντησις. 2) (σχῆμα ῥτρ.) ἡ εἰς τὴν τελευταίαν δύω προηγηθεισῶν προτάσεων γινομένη πρώτην ἀπάντησις.

†**Προ-απ-αντλέω-ῶ**, Μ. ήσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προεπαντλέω.

Προ-απ-αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω Ἀπαριθμῶ πρωτοῦ.

Προ-απ-άρχομαι, Μ. άρξομαι. Ἀπάρχομαι πρωτοῦ, προσφέρω τι ἐκ προοιμίων ὡς ἀπαρχήν.

Προ-απ-αστράπτω, Μ. άψω. Ἀπαστράπτω πρὸ ἄλλου.

Προ-απατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ πρῶτος ἢ πρωτοῦ.

Προ-απ-αυδάω-ῶ, Μ. ήσω, = Προαπαγορεύω, προαποκάμνω. « Προαπηύδηκε τῆς (ἢ ἐκ τῆς) νούσου ὁ κάμνων," Ἀρετ.

Προ-απ-αφρίζω, Μ. ίσω. Ἀφρίζω πρωτοῦ τὸν ἀφρόν, προεξαφρίζω.

Προ-απ-ειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβερίζω πρῶτος ἢ πρωτοῦ, προλαμβάνω τινὰ μὲ τὰς ἀπειλάς μου.

Προ-άπ-ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Προαπῆειν κτλ.), = Προαπέρχομαι, (τοῦ ὁπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλ.).

Προαπεπάμην, μσ. ἀόρ. ἀ. τῆς ὁρ. ᾗ

Προαπεπεῖν, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. ᾗ

Προαπείρηκα, πρκ. τῆς ὁρ. τοῦ Προαπαγορεύω.

Προ-απ-ελαύνω, Μ. ελάσω. Ἀπελαύνω (Ἀποξιώνω) πρωτοῦ. « Καπνῷ προαπελαύνειν τὰς μελίττας," Γεωπον.

Προ-απ-ελέγχω, Μ. έγξω, = Προεξελέγχω.

Προ-απ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Προαπῆλθον κτλ.). Ὑπάγω πουθενὰ (Ἀναχωρῶ) προτήτερα· (μτνμ. μετὰ ᾗ χωρὶς Τοῦ βίου) προαποθνήσκω· (ἐνίοτε μὲ γεν.) ἀποθνήσκω ὑπέρ τινος.

Προαπέσθην, πθ. ἀόρ. δ'. τοῦ Προαποσβέννυμι.

Προ-απ-εχθάνομαι, Μ. εχθήσομαι (ἀόρ. Προαπηχθόμην κτλ.). Γίνομαι ἐχθρὸς μετά ἢ Ἔχω ἀντιπάθειαν (ἀπέχθειαν) κατά τινος ἀπὸ προτήτερα.

Προαπερῶ, μέλλ. τοῦ Προαπαγορεύω.

Προ-απ-ηγέομαι, Ἰων. ἀντὶ Προηγέομαι.

Προ-απ-ικνέομαι, Ἰων. ἀντὶ Προαφικνέομαι.

Προάπλωσις, εως (ἡ). ἀνάπτυξις (ἐξήγησις) προηγουμένη.

Προ-απο-βάλλω, Μ. βαλῶ. Κάνω ἢ Ἀποβρίπτω τι προτήτερα.

Προ-απο-βρέχω, Μ. βρέξω. Μουσκεύω προτήτερα.

Προ-απο-βύω, Μ. βύσω. Στεπόνω πρῶτον καλά.

Προ-απο-γεύομαι, Μ. γεύσομαι. (μὲ γεν.) Γεύομαι πρῶτον ὀλίγον, (καιν.) Ἀπαίρνω μίαν-δύω βουκιάς.

Προ-απο-γινώσκω, Μ. απογνώσομαι (ἀόρ. Προαπέγνων κτλ.). Ἀπογινώσκω (Ἀπελπίζομαι) ἐκ προοιμίων. « Οὐ προαπογινώσκοντες ἐν ἀρχῇ φαίνεται δυσδιάγνωστα," Γαλ.

Προ-απο-γλυκαίνω, Μ. ανῶ. Γλυκαίνω προτοῦ ὀλίγον, βάλλω τι νὰ γλυκάνῃ (νὰ ξεπικρίσῃ) προτοῦ.

Προ-απο-γράφομαι, Μ. γράψομαι. Γράφω κατὰ σειρὰν (Καταγράφω) προτοῦ.

Προ-απο-δείκνυμι, Μ. δείξω. Ἀποδείχνω ἢ Βάλλω τι εἰς κατάστασιν νὰ φανῇ προηγουμένως.

Προαποδείξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προ-απο-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Ἀποδέχομαι πρωτοῦ (ἐκ προοιμίων).

Προ-απο-δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναχωρῶ ἢ Λείπω πρωτοῦ ἀπὸ τὸν δῆμον (τὴν πατρίδα) μου εἰς ξένον τόπον.

Προ-απο-δίδωμι, Μ. αποδώσω (ἀόρ. Προαπέδωκα κτλ.). Ἀποδίδω (Ἐκτελῶ) προηγουμένως· προσκβέτω ὁ λόγος. «Προαποδέδοται ἡμῖν τὸ κεφάλαιον ἐν τῷ πρὸς τοὺς γραμματικούς," Σξτ.

Προ-απο-δύομαι, Μ. δύσομαι. Γδύνομαι (Ξεγυμνόνομαι) πρωτοῦ· (συνκδχ.) προετοιμάζομαι (χωρ. εἰς ἀγῶνα).

Προ-απο-ζέννυμι(-ζέω), Μ. ζέσω. Βράζω τι πρῶτον ὀλίγον, τὸ ἀφίνω πρῶτον νὰ πάρῃ δύο-τρεῖς βράσεις.

Προ-απο-θεσπίζω, Μ. ίσω. Ἀποθεσπίζω πρωτοῦ, προμαντεύω ὡς θεσπιῳδός.

Προ-απο-θνήσκω, Μ. θανοῦμαι (ἀόρ. Προαπέθανον κτλ.). Ἀποθνήσκω προτήτερα ἢ πρόωρα. «Ἔνιοι γάρ, φοβούμενοι μὴ ληφθέντες ἀποθάνωσι, προαπεθνήσκασιν ὑπὸ τοῦ φόβου," Ξεν.

Προ-απο-θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνολογῶ πρωτοῦ.

Προ-απ-οικίζω, Μ. ίσω. Στέλλω πρωτοῦ εἰς ἀποικίαν.

Προ-απ-οιχόμαι, Μ. οιχήσομαι Προαναχωρῶ, (μτφρ.) προαποθνήσκω.

Προ-απο-καθαίρω, Μ. αρῶ. Ἀποκαθαίρω πρωτοῦ, προκαθαρίζω.

Προ-απο-καλύπτω, Μ. ύψω. Ξεσκεπάζω (Φανερόνω) προτήτερα.

Προ-απο-κάμνω, Μ. καμοῦμαι (ἀόρ. Προαπέκαμον κτλ.). Ἀποκάμνω (Ἀπαυδῶ) προτήτερα.

Προ-απο-κείμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι βαλμένος κατὰ μέρος (φυλαγμένος) ἀπὸ προτήτερα.

Προ-απο-κείρω, Μ. κερῶ. Κουρεύω ἐντελῶς προτοῦ.

Προ-απο-κινδυνεύω, Μ. εύσω. Ἀρχίζω (Δοκιμάζω) πρῶτος ἢ πρωτοῦ τὸν πόλεμον.

Προ-απο-κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω ἔξω ἢ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη (Ἀποκλείω) προτοῦ.

Προ-απο-κληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσδιορίζω τι προηγουμένως (Προαποφασίζω) διὰ κλήρου.

Προ-απο-κλύζω, Μ. κλύσω. Ξεπλύνω πρῶτον (προτοῦ) μὲ πολὺ νερόν.

Προ-απο-κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω ἀφαιρῶ προτοῦ ὅλως διόλου.

Προ-απο-κρίνω, Μ. κρινῶ. Χωρίζω (Ξεχωρίζω) ἀπὸ προτήτερα, προεκλέγω.

Προ-απο-κρούω(κρούομαι), Μ. κρούσω, -ομαι. Ἀποκρούω (Ἀπομακρύνω) προηγουμένως.

Προ-απο-κτείνω (κτίννυμι ἢ κτιννύω), Μ. κτενῶ. Φονεύω προτοῦ.

Προ-απο-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (καὶ ἀόρ. Προαπέλαβον κτλ.).

Προ-απο-λαύω, Μ. λαύσομαι (ἀόρ. Προαπέλαυσα ἢ Προαπήλαυτα κτλ.). Ἀπολαμβάνω προτήτερα.

Προ-απο-λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω [Παραιτῶ] προτοῦ (ἐνν. τὸν βίον) = Προαποθνήσκω.

Προ-απο-λεπίζω, Μ. ίσω. Πρῶτον ξεφλοιδίζω.

Προ-απο-λήγω, Μ. λήξω. Τελειόνω (Παύω) προτήτερα.

Προ-απ-ολλυμι, Μ. ολέσω. (μτ. πρκ. ἀντὶ ενς. Προαπόλωλα κτλ.). Χάνω (Φονεύω, Ἀφανίζω [καὶ μτ. ἢ παθ.] Ἀφανίζομαι, Ἀποθνήσκω) προτήτερα.

Προ-απο-λογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀπολογοῦμαι προτοῦ (ἐκ προοιμίων).

Προ-απο-λύω, Μ. λύσω. Ἀπολύω (Ἀπαλλάττω [καὶ μα.] Ἀπαλλάττομαι [καὶ πρτ.] Ἀθωώνομαι) προτοῦ, ἢ Προαπολογοῦμαι.

Προ-απο-νίμω, Μ. νεμῶ. Ἀπονέμω ἐκ προοιμίων, προαποδίδωμι.

Προ-απο-νίπτω, Μ. νίψω. Ξεπλύνω προτοῦ.

Προ-απονιτρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Προεκνιτρόω.

Προ-απο-ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω πρῶτον ὅλως διόλου.

Προ-απο-ξυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυρίζω πρῶτον ὅλως διόλου.

Προ-απο-ξύω, Μ. ξύσω. Ξύνων ἀφαιρῶ προτοῦ.

Προ-απο-πειράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Δοκιμάζω προτοῦ, κάνω πρῶτον ἀπόπειραν.

Προ-απο-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω προτοῦ ὀπίσω (Ἀφίνω ἀπό κοντά μου, Ἀποπέμπω) τινά.

Προ-απο-περαίνω, Μ. ανῶ. Τελειόνω προτοῦ.

Προ-απο-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Προαπέπεσον κτλ.). Πίπτω ἀπὸ καυθενὰ προτήτερα ἢ πρόωρα (ἴδε Προαποπεσοῦσα).

Προ-απο-πλύνω, Μ. πλυνῶ. Πλύνω (Ξεπλύνω) πρῶτον.

Προ-απο-πνίγω, Μ. πνίξω. Πνίγω (Ἀποπνίγω) πρῶτον.

Προαπόπτωτος (ὁ, ἡ), [προαποπίπτω]. Πεσμένος κάτω προτοῦ (πρὶν ὡριμάσῃ ἢ τρυγηθῇ).

Προ-απορέω-ῶ, καὶ (μτ.) **-έσμαι-οῦμαι**, Μ. ήσω, -ομαι. Προτείνω προτοῦ ὡς ἀπορίαν, ἀπορῶ πρῶτον διατί. «Προπορημένα,» Σξτ., αἱ προεκτεθεῖσαι ἀπορίαι.

Προ-απορρέω, Μ. ρεύσομαι. Χύνομαι (Πίπτω, Ναδῶ) προτοῦ.

Προ-απορ-ρίπτω, Μ. ρίψω. Ἀπορρίπτω πρῶτος ἢ προτοῦ.

Προ-απορ-ρύπτω, Μ. ρύψω, = Προαπολύνω, προαποκαθαίρω.

Προ-απο-σαρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Ἀφίνω) τι πρῶτον ἵνα σαρκώσῃ.

Προ-απο-σβέννυμι, Μ. σβέσω (ᾠ παθ. μὲ σημασ. αὐτοπθ. Προαπέσβην). Σβύνω (καὶ παθ. ἢ μσ. Σβύνομαι ὅλως διόλου, Ἐκλείπω) πρίν, Προαποθνήσκω (ὑπὸ τήρως).

Προ-απο-σκαίζομαι, Μ. άσομαι. Ἀποτινάζω προτοῦ ἀπὸ πάνω μου.

Προ-απο-σφίγγω, Μ. σφίξω. Σφογγίζω (Παστεύω) πρῶτόν τι καλῶς.

Προ-απο-σταίω-ῶ, Μ. στάσω. Ἀποστῶ (Ξεκολλῶ) προηγουμένως.

Προ-απο-σταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Χωρίζω ἢ Ὀχυρόνω πρῶτον διὰ σταυρώματος (περιφράγματος).

Προ-απο-στέλλω, Μ. στελῶ. Στέλλω (Ξεκινῶ) προτοῦ ἢ ἐμπροστά.

Προ-απο-στερέω, Μ. ήσω. Στερῶ (Ἀποσερῶ) προτοῦ.

Προ-απο-σφάζω (σφάττω), Μ. σφάξω. Σφάζω πρῶτον ὅλως διόλου, προαποκτείνω σφάζων.

Προ-απο-τάσσομαι (τάττομαι), Μ. τάξομαι. (μὲ δοτ.) Ἀποχαιρετῶ (Παραιτῶ ὅλως διόλου, Ἀπαρνοῦμαι) προηγουμένως.

Προ-απο-τειχίζω, Μ. ίσω. Προαποκλείω διὰ ἢ ὡς διὰ τείχους, προεμποδίζω.

Προαποτέλεσμα (τό). τὸ πρὸ τοῦ ἀποτελέσματος.

Προαποτελεσματικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸ τοῦ ἀποτελέσματος.

Προ-απο-τελέω-ῶ, Μ. έσω. Ἀποτελῶ προτοῦ, ἔχω ἤδη προτελεσμένον.

Προ-απο-τέμνω, Μ. τεμῶ, = Προαποκόπτω.

Προ-απο-τήκω, Μ. τήξω. Λυόνω προτοῦ ἐντελῶς.

Προ-απο-τίθεμαι, Μ. αποθέσω (ἀόρ. Προαπέθηκα κτλ.). Βάλλω κατὰ μέρος (Ἀποθέτω) προηγουμένως.

Προ-απο-τίκτω, Μ. τέξομαι (ἀόρ. Προαπέτεκον κτλ.). Γεννῶ προτοῦ.

Προ-απο-τρέπω, Μ. τρέψω. Γυρνῶ ὀπίσω (Ὀπισθοδρομῶ) προτοῦ. «Προαπετράπετο, τὰ διώκοντες,» Ξεν.

Προ-απο-τυγχάνω, Μ. απετεύξομαι (ἀόρ. Προαπέτυχον κ.ἄ.). Ἀποτυγχάνω ἐκ προοιμίων.

Προ-απο-τυπόομαι-οῦμαι. Ἀμβάνω προτοῦ (Ἀπομιμοῦμαι) τὸν τύπον τινὸς πράγματος.

Προ-απο-φαίνω, Μ. φανῶ. Κάμνω νὰ φανῇ (Ἀποδείχνω) τι προηγουμένως. ‖ (μσ.) ἐκφράζω προτοῦ τὴν γνώμην μου.

Προ-απο-φημι, Μ. φήσω. Ἀρνοῦμαι (Δέγω τὸ Ὄχι) προτοῦ, ἀπαρνοῦμαι ἐκ προοιμίων.

Προ-απο-φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Προλέγω (ὡς ἀπὸ τρίποδος), προφητεύω.

Προ-απο-φθείρομαι, Μ. φθαρήσομαι (ἀόρ. Προαπεφθάρην, πρκ. Προαπέφθαρμαι ἢ [μσ.] Προαπέφθορα). Χάνομαι (Φθείρομαι) προτήτερα, προαποθνήσκω.

Προ-απο-φιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταισχύζω (Ἀπασβολόνω) πρῶτον.

Προ-απο-φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω, = Προαναχωρῶ, Προαποθνήσκω.

Προ-απο-χράομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Φονεύω προτοῦ, προαποκτείνω.

Προ-απο-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μακρύνομαι (Ἀποσύρομαι) προτοῦ, προαναχωρῶ.

Προ-άπτω, Μ. άψω, = Προανάπτω.

Προ-απ-ωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ᾠ ώσω. Ἀπωθῶ πρῶτον, προαποκρούω.

Προ-αργέω-ῶ, Μ. ήσω. Μένω ἀπὸ προτοῦ ἀργός.

Προ-αρδεύω, Μ. εύσω. Πρῶτα ποτίζω.

[Προ-αρι-βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Βοηθῶ πρῶτον εἰς τὸν τόπον τοῦ τὸ ἐξηρθρωμένον κόκκαλον.

Προαρίθμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Προ-αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ (Λογαριάζω ἢ Πληρόνω) προτοῦ, προκαταβάλλω τὰ χρήματα εἰς μετρητά.

Προ-αριστάω-ῶ, Μ. ήσω. Προγευματίζω.

Προ-αριστεύω, Μ. εύσω. Ἀριστεύω πρῶτον.

Προαριστείδιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ γεύματος (πρὸ τοῦ ἀρίστου) συμπληρούμενος. «Πλεῖν —,» Σκύλ., 250 σταδίων κατὰ τὸν Σαλμάσιον.

Προαρκτούριος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τῆς ἐπιτολῆς τοῦ ἀρκτούρου γινόμενος. ‖ (οὐσ.) **Προαρκτούρια** (τά), τὰ ἄλλ. Προτρόπαια.

Προ-αρμόζω (ἁρμόττω), Μ. ἁρμόσω. Ἑτοιμάζω (Συναρμόζω, Προσαρμόζω, Συμβιβάζω κτλ.) προτήτερα.

Πρόχαρα (τά), [πρό, ἀρόω]. κρατὴρ ξύλινος ὅπου ἔσμιγαν τὸ κρασὶ μὲ τὸ νερό.

Προ-αρτριάω-ῶ, Μ. άσω. Ὀργάνω προτήτερα.

Προαρπαγή (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-

Προ-αρπάζω, Μ. άσω ἢ άξω. Ἁρπάζω πρῶτος ἢ προτήτερα.

Προ-αρραβωνίζω, Μ. ίσω. Δίδω ἐμπρὸς ἀρραβῶνα (Τουρκ. πεϊ).

Προαρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμνῶ πρῶτος ἢ ἐμπρός.

Προάρχιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ πάσης ἀρχῆς. προάναρχος.

Πρόαρχος (ὁ). πρῶτος ἄρχων, πρόκριτος.

Προ-άρχω καὶ (μσ. δ καὶ εὐχρηστότ.) **-άρχομαι**, Μ. άρξω, -ομαι. Ἀρχίζω πρῶτος ἢ προτήτερα. «Ἀδικίας —,» Δξ., = Ἄρχω χειρῶν ἀδίκων. 2) εἶμαι ἢ γίνομαι προτοῦ (πρὸ ἄλλου) ἄρχων. «Μηδεμίαν ἄλλην ἀρχὴν προάρξας,» Δ. Κάσσ. «Ὁ προάρξας τῆς Μακεδονίας,» αὐτ. 3. εἶμαι ὁ πρῶτος (τῆς πολιτείας) ἄρχων, προεξάρχω. «Θυμέλης —,» Εὐρ.

Προ-ασθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσθενῶ ἀπὸ προτοῦ.

Προ-ασιτέω-ῶ. Μ. ήσω. Ἀσιτῶ πρὸ ἡμερῶν, προνηστεύω.

Προ-ασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξασκῶ προτοῦ. προγυμνάζω· προμελετῶ· προετοιμάζω

Προάσκησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ· προμελέτησις, προγύμνασις.

Προοίμα (τὸ), [προάδω]. τὸ πρὸ τοῦ ᾄσματος ᾀδόμενον, προοίμιον ᾠδῆς. Προαναφώνησις.

Προ-ασμενίζω, Μ. ίσω. Εὐαρεστοῦμαι ἐκ προοιμίων.

Προ-ασπάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀσπάζομαι ἐκ προοιμίων.

Προ-ασπίζω, Μ. ίσω. Κρατῶ ἔμπροσθέν τινος τὴν ἀσπίδα, προφυλάττω, ὑπερασπίζω. (ἐνίοτε χ. πτ.) = Προκαλεμῶ κρο κινδυνεύω. 2) (μὲ αἰτ. πρόθετ. ἐπ δ'.) κρατῶ ἢ βάλλω τι ἐμπρὸς ὡς ἀσπίδα. «Ἀθηνᾶ προασπίζουσα τὴν Γοργοῦς κεφαλὴν εἰς θώρακα,» Ἠλ.

Προασπιατήρ, Π. ἀντι-

Προασπιστής, οῦ (ὁ). ὁ προασπίζων τινά, ὑπερασπιστής, πρόμαχος.

Προάστειον (τὸ). τὸ πρὸ τοῦ ἄστεος (τεῖχους) μέρος τῆς πόλεως. (Ἑλληνικὸ β.

βαρῶσι, (Γαλλ.) faubourg. (πλθ.) «Προάστια,» Μεν., τὰ πρὸ τῆς πόλεως κτήματα (ὑποστατικά, ἀσπίτια), (χωρ. οἰδ. τεῦ

Προάστειος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ ἄστεως κείμενος ἢ, ἀνήκων εἰς προάστειον. «Ὅρια τῆσδε γῆς προαστίας,» (Σοφ. παρά) Στφ.

Προάστιος, α ἡ ος, ον, σπν. ἀντὶ Προάστειος.

†Προασφαλίζω, Μ. ἰσω. Ἀσφαλίζω (Ὀχυρόνω, Ἐξασφαλίζω) προτοῦ.

†Προασχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπασχολῶ προτοῦ, προαπασχολῶ.

Προατονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀτονῶ προτοῦ, εἶμαι προτιξησθενημένος.

Προ-ατυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀτυχῶ ἐκ προοιμίων, εἶμαι ἀπὸ προτήτερα ἤδη δυστυχής. «Τὰ προητυχημένα,» Διόδ., τὰ προλαβόντα δυστυχήματα.

Προ-αυδάω, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Προλέγω, προκηρύττω, προαναγγέλλω. «Πάλεμον—,» Ἀρχφ.

Προ-αυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω προτοῦ ὀλίγον (Δοκιμάζω πρὶν ἀρχίσω νὰ παίζω) τὸν αὐλόν, παίζω τὸ λεγόμενον προαύλιον, (ἐν γέν.) προαιμάζω, (παρβλ.) Προαναχρώομαι.

Προαύλημα (τὸ). τὸ τοῦ αὐλοῦ προανάκρουσμα (Γαλλ. prélude), ἴδε Προαύλιον.

Προ-αυλίζομαι, Μ. ισομαι. Αὐλίζομαι (Κωνεύω, Στρατοπεδεύω) ἔμπροσθεν τόπου τινός.

Προαύλιον (τὸ). τὸ πρὸ τῆς αὐλῆς τοῦ οἴκου μέρος. ‖. (πλθ.) «Προαύλια,» ἡ πρὸ τοῦ γάμου ἡμέρα, (παρβλ. Ἐπαύλια).

Προαύλιον (τὸ), =Προαύλημα, (μτνμ.) προοίμιον. «Ἴσως γὰρ καὶ φόβους ὑμᾶς ἂν ποιήσειε τὸ προαύλιον τοῦ λόγου,» Θμς.

Προαυλίος καὶ Προαυλὶς (ἡ), =Προαύλιον.

Προ-αυξάνω, Μ. αυξήσω. Αὐξάνω (Πληθύνω, Μεγαλόνω) προτήτερα ἢ πρόωρα.

Προαυξής, ές (ὁ, ἡ), ὁ αὐξάνων ἢ αὐξήσας προτήτερα (πρὶν τῆς ὡρισμένης ἡλικίας).

Προαύξησις, εως (ἡ), τὸ προαυξάνειν ἢ προαυξάνεσθαι, ἡ πρόωρος (παρ' ἡλικίαν) αὔξησις, (ἐν γέν.) αὔξησις.

Προ-αύξω, Μ. αυξήσω, =Προαυξάνω.

Προ-αφ-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Προαφεῖλον χρ.). Ἀφαιρῶ προτοῦ· παίρνω (τρυγῶ, στρώνω) πρὶν τοῦ διωρισμένου καιροῦ.

Προ-αφανίζω, Μ. ισω. Ἀφανίζω προτοῦ ἢ πρόωρα.

Προ-αφ-αυαίνω, Μ. ανῶ καὶ πθ. ανθήσομαι. Προαποξηραίνω.

Προ-αφ-έψω, Μ. εψήσω. Βράζω προτοῦ.

Προ-αφ-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διηγοῦμαι προτήτερα.

Προ-αφ-ίημι, Μ. αφήσω (ἀόρ. Προαφῆκα κτλ.). Ἀφίνω (Συγχωρῶ κτλ.) προτήτερα, προαποπέμπω, προκπολύω.

Προ-αφ-ικνέομαι, Μ. αφ-ίξομαι (ἀόρ. Προαφικόμην κτλ.). Ἔρχομαι (Φθάνω) πρωΐτερος ἢ προτήτερα, προλαμβάνω ἐρχόμενος ἢ ἀπερχόμενος.

Προ-αφ-ίστημι, Μ. αποστήσω (ἀόρ. Προαπέστησα ᾗ μσ. Προαπέστην χρ.). Ξεριζώνω (Ἀπομακρύνω, Κινῶ εἰς ἀποστασίαν, [καὶ μσ.] Χωρίζομαι, Ἀπομακρύνομαι, Ἀποστατῶ, Παραιτοῦμαι) πρώτος ἢ προτοῦ. «Μὴ προαπεγνώκαιν τῆς.. εὑρέσεως μηδὲ προαφιστάμενος,» Γαλ.

Προ-αφ-ορίζω, Μ. ίσω. Προδιορίζω ἀπὸ προτήτερα, προορίζω.

Προ-αφ-ρίζω, Μ. ίσω, =Προαπαφρίζω.

Πρόβα, ἀντὶ Πρόβηθι, ἀόρ. 6'. τῆς πρχ. τοῦ Προβαίνω.

Προβάδην, ἐπίρ. Προβαίνοντας, περιπατῶντας, πηγαίνοντας. 2) βαθμηδόν, κατ' ὀλίγον, ἐκ διαδοχῆς.

Προ-βαδίζω, Μ. βαδίσομαι ἢ βαδιοῦμαι. Ὑπάγω (Περιπατῶ) ἐμπρός, προπορεύομαι.

Προβάθμιος (ὁ, ἡ). ὁ κατέχων τὸν πρῶτον βαθμόν, πρωτόθρονος, πρόκριτος.

Προβαθύς, έος (εῖα, ύ), Π. πολλὰ βαθύς.

Προ-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Προέβην ᾗ [χρσ.] Προὔβην κτλ.). Πηγαίνω ἐμπρός, προκατῶ· προχωρῶ (κυρ. καὶ μτφορ.), προοδεύω· (μὲ γεν.) ὑπερβαίνω· ὑπερέχω· (ὄθ.) ἐξουσιάζω. «Ὁπότε προφύοντα, ἡσύχως οὕτως ἦγεν, ὡς ἂν παρθένος ἡ σωφρονεστάτη προβαίνοι,» Ξεν. (καὶ δοτ.) «Τῷ ἀριστερῷ ποδὶ προβαίνοντες (ὅπερ διορθ. πιθανώτ. Προσβαίνοντες),» αὐτ. (ᾗ αἰτ. ἑλλ. ἢ μτθτ.) «Πρόβαινε πύδα,» Θγν. «Οὐ προβαίην τὸν πόδ' ἐκτὸν τὸν ἕτερον ἄν,» Ἀρχφ. (ᾗ μτνμ.) «Ἄστρα προβέβηκεν,» Ἰλ. Κ. «Τοῦ χρόνου (» Τοῦ πότε] προβαίνοντος,» Ἰλ. (ᾗ δοτ.) «Τῷ χρόνῳ (» Τῇ ἡλικίᾳ) προβέβηκώς,» Ἀξ., προχωρημένος εἰς τὴν ἡλικίαν, ἡλικιωμένος. (καὶ ἑλλ.) «Οἱ ἔτη προβεβηκότες,» Πλ. (ᾗ αἰτ. προθετ.) «Προβήσομαι εἰς τὸ πρόσω τοῦ λόγου,» «Ἡρ. «Εἰς τοῦτο τόλμης προβεβηκώς,» Δημ. «Ἐπὶ τὸ χεῖρον πρυὔβαινε τὰ πράγματα,» Πλθ. (ᾗ μὲ γεν.) «Πολὺ προβέβηκας ἁπάντων θάρσει,» Ἰλ. Ζ. «Ὅ γὰρ δυνάμει ἡρηχὼς προβέβηκεν,» Θσ., βασιλεύει. (ᾗ πρὸς μτχ.) «Προέβαινε τὸ ἔθνος ἄρχον,» Ἡρ. (καὶ ἐπιρ.) «Κώφει, πρόβαιν' ἐρρωμένως,» Ἀρχφ. «Ποῖ προβήσεται λόγος;» Εὐρ. «Τὸ τῆς τύχης γὰρ ἀφανὲς οἷ προβήσεται,» αὐτ. ‖. (εὑρηται καὶ ὁ ἐνεργ. μέλλ. μὲ σημασ. μεταβατ.) «Τίς τρόπος ἄνδρα προβάσει;» Πινδ. 2) (μὲ γεν.) ἐξέρχομαι. «Προβ. τῆς οἰκίας,» Χρσ.

Προβαχχήϊος (ὁ). Ἰων. ἀντὶ Προβάκχειος, ὁ προϊστάμενος τῶν Βακχῶν, (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου).

†Προβαλάνειον (τὸ). τὸ πρὸ τοῦ βαλανείου (τοῦ λατρυῦ) δωμάτιον.

Προβάλεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Προίβαλε, γ'. ἑν. προσ. τοῦ ἀορ. 6'. τοῦ Προβάλλω.

†Προβαλλὸς (ὁ), Ἑλλ. ἀσπὶς, (παρβλ. Πρόβολος.

Προ-βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Προέβαλον ᾗ [κρα.] Προὔβαλον κτλ.). Ῥίπτω τι ἐμπρός ἢ ἔξω, ἐκβάλλω· ἀναδίδω· προτείνω, (κοιν.) προβάλλω· ἐκθέτω· παραστήνω, παρουσιάζω· ἀναφέρω· (μσ.) βάλλω τι ἐμπρός μου πρὸς ὑπεράσπισιν, ἀντιτάττω· (μτνμ.) μεταχειρίζομαί τι ὡς πρόσχημα, προφασίζομαι· (ἐνίοτε) βάλλω ὑπ' ὄψιν, ἀρχινῶ· 2πιγειρῶ, ἁπτόμαι· (ἐνίοτε) ἐγκαλῶ, κατηγορῶ (ὄθ. Προβολή). (ἑλλ. μὲ γεν.) ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, (κατὰ λέξ.) βίπτω μακρύτερα· «Τὴν (ναῦν) νότος βορέῃ προβάλεσκε φέρεσθαι,» Ὀδ. Β. «Προβάλλει τῶν ὀδόντων τὴν γλῶσσαν,» Ἀρετ· «Προβάλλει τὸ ἄνθος,» Δσκρ. «Τράγε ὀσμὴν προβάλλει,» αὐτ. «Ἅρες.. προβάλλῃ τὸν καρπὸν, εἶτα πεπαυθῇ,» Εὐαγγ. «Ἐριθα προβαλόντες,» Ἰλ. Λ., κινήσαντες. «Προβάλλουσι σφέας αὐτούς,» Ἡρ., ἀπελπίζονται. «Ψυχὴν προβάλλοντα,» Εὐρ., ῥιψοκινδυνεύοντα, (παρβλ. Παρατίθημι Β.). «Αἴνιγμα αὐτῷ προὔβαλε,» Πλάτ. (καὶ μσ.) «Θεμείλια προβάλοντο,» Ἰλ. Ψ., ἔβαλαν (ἔρριψαν) πρῶτα θεμέλια. «Οὐλοχύτας προβάλοντο,» Ὅμ., ἔχυσαν. «Σάρισσαν (» Ἀσπίδα) προβάλλεσθαι,» Ἀξ., κρατεῖν ἐμπρός, (καθὼς λέγων τὼρχ) «Ῥοστίνειν λόγχην, (Γαλλ.) tenir en arrêt, (ὄθ.) «Προβεβλημένοι διὰ ῥόθον πρὸς ἅπαντας,» Πλθ., ὑποπτεύοντες (προφυλαττόμενοι ἀπὸ) ὅλους. «Προβεβλημένη ᾗ ἅπασα ἦν ἡ προαίρεσις τῆς πολιτείας αὐτοῦ πρὸς τὸν Φίλιππον,» Δημ. «Προβεβλημένοι τοὺς θωρακοφόρους,» Ξεν. «Προβεβλημένοι ἀμφότεροι ποταμόν τινα ᾗ χαράδραν,» Διόδ. (καὶ τρπ.) «Τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλπίδα,» Δημ. «Μάρτυρας (» Νόμους) προβαλλόμενοι,» Αξ. «Ἔθνος οὐδὲν ἔχομεν προβαλέσθαι σοφίης πέρι,» Ἡρ. «Οἱ ἄτεκνοι δὲ τίνα ἡμῖν εὐπρόσωπον αἰτίαν τῆς φειδωλίας προβάλλονται,» Βασ. (ᾗ μὲ γεν.) «Κρείσσων εἰς ἐμὲ ἔγχει, ἐγὼ δέ κε σεῖο νεήματί γε προβαλοίμην,» Ἰλ. Τ. (ᾗ πθ.) «Τοῦ λιμένος δὲ (τῆς Πύλου) ἡ Σφακτηρία νῆσος προβέβληται,» Παυσ.

†Πρόβαλος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προβαλλὸς.

Προ-βαπτίζω, Μ. ίσω. Βαπτῶ (Βυθίζω, [ᾗ ἐκκλησ.] Βαπτίζω) προτοῦ.

Προ-βάπτω, Μ. βάψω. Βυτῶ προτοῦ. «Νέκταρι—,» Νίκ.

Προβάς, ᾶσα, άν, ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Προβαίνω.

Προ-βασανίζω, Μ. ίσω. Βασανίζω (Ἐξετάζω, Δοκιμάζω) προηγουμένως.

†Πρόβασι, Αἰολ. ἀντὶ Προβάτοις, δοτ. πλθ. τοῦ Πρόβατον.

Προ-βασιλεύω, Μ. εύσω. Βασιλεύω πρίν.

Πρόβασις, εως (ἡ), τὸ προβαίνειν, πρόοδος, (συγχ. τῷ Πρόβασις). 2) Π. τὸ πρῶτον τῶν προβάτων· (ἐν γέν.) εἰσοδιά, περιουσία. «Ὑμέας ἐσθέμεναι κειμηλιά τε πρόβασίν τε,» Ὀδ. Β.

Προ-βασκαίνω, Μ. ανῶ. Βασκαίνω προτοῦ.

Προβασκάνιον (τὸ). ἀντιφάρμακον κατὰ τῆς βασκανίας, φυλακτὸν (ξίωθεν τῶν ἐργαστηρίων καὶ ἰδίως τῶν χαλκέων ἐκφεύγουσιν ὡς τοιοῦτα γελοῖά τινα μορφώματα). 2) φόβητρον ὅπου στήνουν εἰς τοὺς κήπους διὰ τὰ πτηνά.

Προβατεία (ἡ), τὸ προβατεύειν, ἐπιμέλεια προβάτων, κτῆσις προβάτων, (ἐν γέν.) κτηνοτροφία. «Ἔχει δὲ ἡ προβατεία (ἡ χώρα) ὑποδιφθέρους καὶ μαλακῆς ἐρέας,» Στρβ.

Προβάτειος, α, ον. Προβάτου ἴδιος, =Προβατήσιος. «Ἵππος -,» Ὁμηλγ., τὸ τοῦ

προβάτου, εὐήθεια. ■ Προβάτεια (χωρία), ■ Λξ., τὰ ἐπιτήδεια πρὸς βοσκὴν καὶ αὔξησιν προβάτων.

Προβατέμπορος (ὁ), = Προβατοκάπηλος.

Προβάτερος, α, ον, Κωμ. ἀντὶ Προβατωδέστερος, εὐηθέστερος.

Προβατεύς, έως (ὁ), = Προβατευτής.

Προβατεύσιμος, η ή ες, ον. Ὁ χρησιμεύων εἰς [ἁρμόδιος διὰ] προβάτευσιν.

‡Προβάτευσις, εως (ἡ), = Προβατεία.

Προβατευτής, οῦ (ὁ). ὁ προβατεύων [ἐπιμελούμενος πρόβατα], ποιμήν.

Προβατευτικός, ή, όν. Προβατευτοῦ ἴδιος. ■ Κύων—, ■ Λόγγ., ὁ ποιμενικός, (κοιν.) μανδροσκύλος. ■ Προβατευτική, ■ Ξεν., ἡ τέχνη τοῦ προβατευτοῦ.

Προβατεύω, Μ. εὐσω. Τρέφω (Ἐπιμελοῦμαι) πρόβατα, καταγίνομαι εἰς τὸν πολλαπλασιασμὸν ποιμνίων (ἐν γέν.) εἰς τὴν κτηνοτροφίαν. ■ Γῆ ἀνεπιτήδειος προβατεύεσθαι, ■ Δ. Ἀλ., διὰ βοσκὴν καὶ πολλαπλασιασμὸν προβάτων.

‡Προβάτημα (τὸ), Γλσ. πρόβατον.

†Προβατία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προβατεία.

Προβατικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πρόβατον ἢ εἰς τὰ πρόβατα. ■ Προβατικὴ (ἐνν. πύλη), ■ Γρφ., μία τῶν πυλῶν τῆς Ἱερουσαλήμ.

Προβάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πρόβατον, πρόβατάκι (μτνμ.) εὐήθης (ἐν γέν.) κτῆνος, βοΐδιον. ■ Οὐ γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἄλλο προβάτιον οὐδὲν ἢ αἶγες ἢ βόες, ■ Ἱππκρ

Προβατοβοσκός (ὁ). βοσκὸς προβάτων, ποιμήν.

Προβατογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων ἀπὸ πρόβατα, διακρίνων τὴν ἡλικίαν (τὸ καλὸν γένος κτλ.) τῶν προβάτων· (Π. ἐν γέν.) πραγματογνώμων.

‡Προβατοδόρας (ὁ), [πρόβ. δέρω]. ὁ γδέρνων τὰ πρόβατα. ■ Μήν—, ■ Σχλ. Ἱκ., καθ' ὃν κερεύονται τὰ πρόβατα, (ἄλλ.) Ληναιών.

Προβατοκάπηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγοράζων καὶ μεταπωλῶν (ἐμπορευόμενος μέ) πρόβατα, (Τουρκ.) τζιλλέπης.

Πρόβατον (τὸ), [προβαίνω]. (ἐν γέν. καὶ συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) κάθε ἡμερον τετράπουν (κτῆνος, θρέμμα, βόσκημα) (■ Τὰς βοῦς Αἰγύπτιοι σέβονται προβάτων πάντων μάλιστα, ■ Ἡρ. ■ ■ Θύουσι δὲ καὶ τἄλλα πρόβατα, καὶ ἵππους μάλιστα, ■ αὐτ.), (ἴδιωτ.) τὸ πρόβατον (■ Ὁ ταξίαρχος τῶν προβάτων ὁ θαυμαζὸς μοι κριὸς ἀπόλωλε, ■ Θεοφύλ.)· (μεταφορ.) ἄνθρωπος εὐήθης (κουτός, εὐκαπάτητος). ■ Προβάτου προβάτερος, ■ (Σώφρ. παρὰ τῷ) Ἐτυμολ., εὐηθέστερος.

Προβατόνους, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων νοῦν προβάτου, εὐήθης, προβατώδης.

Προβατοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (ἐμπορευόμενος μὲ) πρόβατα ἢ ἄλλα ἡμερα ζῶα.

Προβατοσπαράκτης, ου (ὁ). ὁ σπαράσσων (ξεσχίζων) τὰ πρόβατα.

‡Προβατοστάσιον (τὸ), Γλσ. ζαθμός προβάτων, μανδρί, ζάνη.

Προβατοσχήμων (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (μορφήν, ἐξωτερικόν) προβάτου· (τρπ.) ὑπανανεύοντες ἀπλότητα (ἀθωότητα).

Προβατοτρόφος (ὁ, ἡ) ὁ τρέφων πρόβατα, ποιμήν, (ἐν γέν.) κτηνοτρόφος· (ἐπὶ τόπ.) ἁρμόδιος διὰ πρόβατα.

Προβατοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων τὰ πρόβατα.

Προβατοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν χιτῶνα ἀπὸ δέρμα προβάτου.

Προβατώδης, ους (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. -ωδῶς. Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ προβάτου, ὅμοιος μὲ πρόβατον· (τρπ.) εὐήθης.

Προ-βεβαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Βεβαιόνω προηγουμένως.

Προβέβηκα, πρκ. τοῦ Προβαίνω.

Προβεβίωκα, πρκ. τοῦ †Προβιόω.

Προβεβουλα, Π. πρκ. (ἀντὶ ἐνερ.) τοῦ ἀχρ. Προβούλομαι, θέλω μᾶλλον, προκρίνω, προτιμῶ. ■ Θάνατον δ' ὅγε δεῖλαιος προβέβουλε, ■ (Ἴων παρὰ) Φίλ.

Προβεβουλευμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μετὰ προβουλεύσεως (προμελέτης), φρονίμως, προσεκτικῶς.

Πρόβημα (τό), [προβαίνω]. βῆμα (κίνημα) πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, προπάτημα.

Προ-βιβάζομαι, Μ. άσομαι. Μεταχειρίζομαι (Ἐπιφέρω) πρῶτος βίαν· ἀναγκάζω πρωτοῦ.

Προ-βιβάζω, Μ. άσω καὶ (Ἀττ.) βιβῶ. Κάμνω νὰ προβῇ (νὰ προχωρήσῃ) τι, φέρω ἐμπρός, προάγω (κυρ. καὶ μτνμ.) (■ Ὦ δημοτρατία, ποῖ προβιβᾷς ἡμᾶς ποτέ; ■ Ἀρχφ.)· καθοδηγῶ, διδάσκω, ἑρμηνεύω [■ Προβιβάσεις αὐτὰ τοῖς υἱοῖς σου, ■ Γρφ.)· (ἐπὶ ζ.) βατεύω πρωτοῦ. ■ Ὀχεύειν δὲ εἴωθε χορτασθείς, ἢ μὴ προβιβάσας ἄλλην, ■ Ἀρστ.

Προβιβάς, ᾶσα, άν, Π. ἀντὶ Προβαίνων.

Προβιβασις, εως (ἡ) ἢ

Προβιβασμός (ὁ), τὸ προβιβάζειν (πράγειν κτλ.). (μτνμ.) διορισμὸς εἰς ἀνώτερον βαθμόν· (ἐν γέν.) προκοπή, πρόοδος. ■ Ἔοικε τὰ πρόβατα (καθ' ὕπνους βλεπόμενα) ἀνθρώποις προβιβασμῷ καὶ τῇ ἐπὶ τὸ βέλτιον πρακοπῇ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος, ■ Ἀρτεμιδ.

Προβιβάω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ Προβιβάσω, μέλλ. τοῦ Προβιβάζω. ‖. Π. ἀντὶ Προβαίνω. ■ Κραιπνὰ (■ Κεῦφα) ποσὶ προβιβᾶς, ■ Ἰλ. Ν., Ὀδ. Ρ.

Προ-βιβρώσκω, Μ. προβέβρωσομαι. Τρώγω (Κατατρώγω) πρωτοῦ.

Προβιβῶν, ῶντος, Π. ἀντὶ Προβαίνων.

Προβιοτεύω, Μ. εὐσω, = Προβιόω.

Προβιοτή ἢ

Προβιότης (ἡ). ὁ παρελθὼν βίος.

†Προ-βιόω-ῶ, Μ. ώσομαι (ἀόρ. Προεβίων, πρκ. Προβεβιωκα). Ζῶ πρωτοῦ (εὔχρ. κυρ. μόνον κατὰ παρωχ. ἢ μτχ.) ■ Τὰ προβεβιωμένα, ■ Λξ., ἡ παρελθοῦσα ζωὴ ἢ ὅσα ἔπραξέ τις εἰς τὸ διάστημα αὐτῆς. (Εἰς ἐπιγρφ. εὑρηται καὶ) ■ Προβεβιωκὼς (ἀντὶ Προβεβιωμένος) χρόνος, ■ (τὸ ὁποῖον ὅμως ἐνδέχεται νὰ ἦτον καὶ Προβεβηκὼς, μετὰ τοῦ ὁποίου συγχέεται ἐνίοτε).

Προ-βλαστάνω, Μ. βλαστήσω. Βλαστάνω (Φυτρόνω) προτήτερα ἢ πρώϊμα.

Προβλάστημα (τὸ). βλαστάρι τὸ ὁπ. ἐφύτρωσε πρῶτα ἢ πρωτοῦ, πρῶτον ἢ πρώϊμον βλάστημα.

Προβλαχος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Διόνυσος.

Προβλεπτικός, ή, όν. (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ προβλέπων τὸ μέλλον.

Προ-βλέπω, Μ. βλέψω. Βλέπω ἐμπρὸς ἢ πρωτοῦ· (μτνμ.) βλέπω τὸ μέλλον· (ἐ. πμ.) προλαμβάνω.

Πρόβλημα (τό). πᾶν ὅ,τι βάλλεται ἐμπρὸς διὰ προφύλαξιν, ὅπλον ἀμυντήριον· προπύργιον· προμαχών, (Τσρκ.) μετερίζι, (μτνμ.) σκέπασμα· μέρας προέχον (ἐξέχον) ἔμπροσθέν τινος, βράχος ἐξέχων εἰς τὴν θάλασσαν· (συνκδχ.) ἐμπόδιον· (μτνμ.) πρότασις, ἐρώτημα ἢ δικαιολόγημα τὸ ὁπ. προτείνει τις· (τρκ.) πρόσχημα· (θλγ.) γέννημα. ■ Χειμῶνος (■ Κρύους)—, ■ Εὐρ., Πλ. ■ Πρόβλημα λαβὼν (ποιησάμενος) τὸν ποταμόν, ■ Πλθ. ■ Προβλήματα νομίζοντες οὐ τὰ τείχη τοῖς ἀνδράσιν, ἀλλὰ τοὺς ἄνδρας τοῖς τείχεσι, ■ Στρβ. ■ Σάκει κυκλωτῷ σώματος προβλήματι, ■ Αἰσχλ. ■ Δεῖ παραλαβόντας ὥσπερ πρόβλημα ἐπιεικεῖ πεῖσθαι, ■ Πλάτ. ■ Φανερὸν οὖν ὅτι ἔστε καὶ ταῦτά ἐστι τά τε προβλήματα τὰ διαλεκτικὰ καὶ αἱ πραξάσεις αἱ διαλεκτικοί, ■ Ἀρστ. ■ Λύσιν τοῦ προβλήματος εὕραντο ταύτην, ■ Πλθ.

Προ-βληματίζομαι, Μ. ισομαι. Βάλλω (Προτείνω) τι πρὸ ἐμαυτοῦ ὡς πρόβλημα.

Προβληματικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προτεινόμενος ὡς πρόβλημα.

Προβλημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πρόβλημα.

Προβληματο-πλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων προβλήματα.

Προβληματουργικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν προβληματουργόν. ■ Προβληματουργικὴ, ■ Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ προβληματουργοῦ.

‡Προβληματουργός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων προβλήματα (ἄπλα ἢ μηχανάς πρὸς ὑπεράσπισιν).

Προβληματώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πρόβλημα (ἐρώτημα προτεινόμενον εἰς λύσιν), προβληματικός, αἰνιγματώδης

Προβλής, ῆτος (ὁ καὶ ἡ), Π. ἀντὶ Πρόβολος, προέχων, ἐξέχων, σχηματίζων προβολήν. ■ Πέτρα (■ Σκόπελος, ■ Ἀκτή)—, ■ Ὅμ. ‖. (οὐσ.) ἄκρα προέχοντα εἰς τὴν θάλασσαν, ἀκρωτήριον.

Πρόβλησις, εως (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Προβολή. Ἐγάλσιμον ἔξω, χύσιμον. ■ Ὑγιείης—, ■ Ἀρετ. 2) (μτγν.) προβιβασμὸς εἰς ἀξίωμα. ■ Ἐν ταῖς τῶν βασιλέων προβλήσεσι, ■ Ν. Χων., ἀναγορεύσεσι.

Προβλητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ προβάλλειν (παράγειν, γεννᾶν).

Πρόβλητος (ὁ, ἡ). ῥιγμένος ἔξω, ἀπορριγμένος· (μὲ δοτ.) ἀφιγμένος (ἐκτεθειμένος) εἰς τὴν διάκρισιν τινος. ■ Ῥιφθῶ κυσὶ πρόβλητος, ■ Σοφ.

Προβλήτωρ, ορος (ὁ), = Προβολεύς.

Προ-βλώζω, Μ. βλύσω. Ἀναβρύω πρωτοῦ ἢ πρὸς τὰ ἐκτός.

Προ-βλώσκω, Μ. μολοῦμαι (ἀόρ. Προῦμολον), Π. ἐσύγκινω ἔξω, προβαίνω, προέρχομαι· (ἐπὶ ἀψύχ.) προέχω ὡς πρόβολος.

Προ-βοάω-ῶ, Μ. ήσομαι, Π. σωνάζω δυνατὰ ἢ ἐμπροσθέν τινος· παρακελεύο-

μαι μεταλορώνας, προκηρύττω. «Ἐκ τῆς προδεδομένης παρθενίας,» Θεσ.

Προ-δονθέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω προτήτερα ἢ ἐμπροσθὰ πρὸς βοήθειάν τινος (εἰς τὸν Ἡρ. Η'. 144 διόρθ. Προσδονθέω).

Προβάλαιος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. βάλλει (προτείνει) τις ἐμπρός του. «Δόρυ—,» Θηρ. ‖. (οὐσ.) **Προβόλαιον** (τὸ), = **Πρόβλημα**, ὅπλον ἀμυντήριον, ἀσπίς, προτείχισμα, (παρβλ. **Προβόλιον**).

Προβολεύς, έως (ὁ). ὁ προβάλλων (παράγων), γεννήτωρ.

Προβολή (ἡ), τὸ προβάλλειν (προτείνειν ἢ κρατεῖν ἐμπρός τι πρὸς ὑπεράσπισιν ἢ ἀντίστασιν), ἀντίταξις προβλήματος (« Τὴν κατὰ πρόσωπον ἐπιφάνειαν ἐσκέπαζον ταῖς τῶν θηρίων προβολαῖς,» Πλθ.· ἡ στάσις τοῦ πολεμιστοῦ ὅταν κρατῇ τὴν λόγχην ἐμπρὸς ᾧ προβάλλῃ ἢ προσμένῃ τὸν ἐχθρόν (« Ἡ τῆς φάλαγγος προβολή,» Πλθ. « Ἐν προβολῇ εἶναι [ἑστάναι]», Σχλ., λαμβάνειν ἑαυτὴν θέσιν, [Γαλλ.] **se tenir en arrêt ou en garde**). (ἐπὶ φυτ.) βλάστησις, φύτρωμα, (Νμ.) εἶδος δίκης, ἀγωγὴ ἐνώπιον τοῦ δήμου κατὰ τῶν ἀσεβούντων εἰς τὰς κοινὰς ἑορτὰς ἢ ἐνόχων εἰς ἄλλα δημόσια ἐγκλήματα. «Ἐψηφίσαντο, εἴτινες τὸν δῆμον ἐξηπάτησαν, προβολὰς αὐτῶν εἶναι, ᾧ πρὸ ὀλίγου ἐβλήθησαν τέσσαρες,» Ξεν., [ἴδε ᾧ Δημ. κατὰ Μειδ.]. 2) (συνηγ.) ἀντὶ **Πρόβλημα**, πᾶν ὅ,τι στέκεται ἢ βάλλεται ἐμπρὸς (διὰ προφύλαξιν, ὑπεράσπισιν), προπύργιον (κυρ. ᾧ μετνμ.)· βράχος προέχων, **Προβλής**· ἀκρωτήριον, (μετφρ.) πρόσχημα. (μὲ γεν.) « Θανάτου (« Τῆς χώρας]—, « Ξεν. (καὶ δοτ.) « Τὰ βλέφαρα (τοῦ λαγωοῦ) ἐλλείποντα, καὶ οὐκ ἔχοντα προβολὴν ταῖς αὐγαῖς· ἡ ὄψις ὧν διὰ τοῦτο ἀμαυρά,» αὐτ. « Ἀναύρων προβολαί,» Διον., αἱ ὄχθαι. «Ἐλέφαντος προβολή,» Λξ., ἡ προβοσκίς. (καὶ μετφρ.) « Προβολὴ εἰς τὸ ζῆν,» Δξ., τὰ πρὸς ζωάρκειαν. 3) (ἁπλ.) Ἐγάλσιμον ἔξω. « Τῆς γλώσσης—,» Ἀρετ. 4) διορισμὸς εἰς ἀξίωμα. « Ἐστασίαζεν ἡ πόλις περὶ προβολὴν ἀρχιερέως,» Γρ., (συγχ. τῷ **Προσβολή**).

Προβόλιον (τὸ). ὅπλον ἀμυντήριον, (ἰδιαιτ.) εἶδ. κοντοῦ κυνηγετικοῦ δόρατος, (Γαλλ.) **épieu**, (κυρ. ὑποκορ. τοῦ

Προβόλος (ὁ, ἡ). (ἐν γέν. καὶ ἐπιθετ.) ὁ προέχων (ἐξέχων) ἢ βαλλόμενος (κρατούμενος) ἐμπρὸς πρὸς ὑπεράσπισιν, (ὀθ. οὐσ.) βράχος ἐξέχων εἰς τὴν θάλασσαν, (ἄλλ.) **Προβλής**. « Ὡς ἁλιεὺς ἐτὶ προβόλῳ,» Ὁδ. Μ. « Ἔγωσας τοὺς λιμένας καὶ προβόλων ἔπλησας,» Δημ. «Τούτοις, ὥσπερ προβόλοις, προσπταίοντας,» αὐτ. 2) ὅπλον ἀμυντήριον, ἀσπὶς· κοντάρι (ἴδε **Προβόλιον**)· προπύργιον, (ὀθ. μετφρ.) ὑπερασπιστής, πρόμαχος. « Πρόβολον αὐτὴν (τὴν πόλιν) τῆς Συρίας πεποιῆσθαι,» Δ. Κάσσ. ‖. (συγχ. τῷ **Πρόβολος** ᾧ **Πρόβλοβος**).

Προβοσκὶς [πρὸ, βόσκω], ίδος (ἡ). ἡ μύτη (Γαλλ. **la trompe**) τοῦ ἐλέφαντος (τῆς μυίγας κτλ.)· (εἰς τὸν Ἀρστ.) οἱ πλοκαμοὶ (μάλιστα αἱ δύο ἐμπροσθιναὶ) τῆς σκηπίας.

Προβοσκὸς (ὁ). ὁ βοηθὸς (ὁ εἰς τὸν τόπον, ἀντὶ) τοῦ βοσκοῦ.

Προβούλευμα (τὸ), [προβουλεύω]. ψήφισμα τῆς βουλῆς τὸ ὁπ. καθυποβάλλεται εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ δήμου, (Λτ.) **senatus consultum**. « Τὸ δὲ προβούλευμα κύριον ἦν ἄχρις ἐνιαυτοῦ, μεθ' ὃ ἄκυρον ἐγίνετο,» Δξ. Ῥτρ.

Προβουλευμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ **Προβούλευμα**.

Προβούλευσις, εως (ἡ), τὸ προβουλεύεσθαι, ἡ πρὸ τῆς πράξεως βουλὴ (συμβουλή).

Προ-βουλεύω, Μ. εύσω. (ἐν γέν.) Σκέπτομαι προτοῦ, προστοχάζομαι. « Ὑπηρέτην, δυνάμενον καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ προνοεῖν καὶ προβουλεύεσθαι,» Ξεν. (καὶ πρὸς γεν.) « Καὶ προβουλεύειν τούτων ᾧ προνοεῖν,» αὐτ. 2) (ἰδιωτ.) εἶμαι ἡ πράττω τι ὡς πρόβουλος· συζητῶ καὶ ἀποφασίζω τι προηγουμένως εἰς τὴν βουλὴν (διὰ προβουλεύματος). «Τὴν δὲ βουλὴν προβουλεύσασαν εἰσενεγκεῖν, ὅτῳ τρόπῳ οἱ ἄνδρες κρίνοιντο,» Ξεν. (καὶ παθ.) « Τῇ μὲν οὖν βουλῇ προβεβούλευται, ὑμετέραν εἶναι τὴν κατὰ θάλατταν ἀρχήν,» αὐτ. « Τῶν προβεβουλευμένων δωρεῶν,» Δημ. « Ἂν μὴ συνεπικυρώσῃ τὰ προβεβουλευμένων ὁ δῆμος,» Πλθ.

Προβουλή (ἡ). σκέψις (βουλὴ) προηγηθεῖσα, προμελέτη. « Ἐκ προβουλῆς,» Δ. Κάσσ., ἐκ προμελέτης.

†**Προβούλιον** (τὸ), μτγν. ἀντὶ **Προβούλευσις**.

†**Προ-βούλομαι**, ἄχρ. ἴδε **Προβέβουλα**.

Προβουλόπαις, αιδος (ἡ), Π. θυγάτηρ τῆς προβουλῆς (τῆς προμελέτης). « Οἰσθὼ —,» Αἰσχλ.

Πρόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ σκεπτόμενος (βουλευόμενος) προτοῦ ἢ ὑπέρ τινος, (ὕθεν οὐσ.) μέλος τῆς βουλῆς (τοῦ συμβουλίου), βουλευτής. « Ἴωνες δ' ἔπεμπον προβούλους σφέων αὐτέων ἐς Πανιώνιον ἀπικομένους· ἐνθαῦτα δὲ τούτοισι, καὶ βουλευομένοισι, ἔδοξε κτλ.,» Ἡρ. « Ἐν δὲ τῷ Ἰσθμῷ ἦσαν ἁλισμένοι πρόβουλοι τῆς Ἑλλάδος, ἀραιρημένοι ἀπὸ τῶν πολίων,» αὐτ.

‡**Προβραχὴς**, έος (ὁ, ἡ) καὶ

‡**Προβραχὺς**, έος (εῖα, ὺ). πολλὰ βραχὺς, (κυρ. ἐπὶ ὑδάτ.) ῥηχὸς, ἀβαθὴς, (ἄλλ. διορθ. **Προσβραχὴς**).

Προ-βρέχω, Μ. βρέξω. Βρέχω (Μουσκεύω) προτοῦ.

‡**Πρόβροτος** (ὁ), Π. ὅστις ὑπῆρξε προτοῦ βροτὸς (ἄνθρωπος).

Προ-βρωθείς, πθ. φάρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ **Προβιβρώσκω**.

Προ-βυθίζω, Μ. ίσω. Βυθίζω προτοῦ.

Προ-βύω, Μ. βύσω. Κουντῶ ἢ Τραβῶ ἐμπρὸς (παρέχω) τὸ φτίλι ταῦ λύχνου ἵνα καίῃ καλλήτερα, ξεφτιλίζω, (ἄλλ. ἀντγ. **Προμύσσω**). « Γελῶντα προβύεται,» Φρυχ., διεγείρεται.

Προ-βωθέω, Ἰων. ἀντὶ **Προβοηθέω**.

Προβώμιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ βωμοῦ κείμενος (εὑρισκόμενος ἢ σφαγιαζόμενος). ‖. (οὐσ.) ‡**Προβώμιον** (τὸ) καὶ **Προβώμια** (τὰ), τὸ ἔμπροσθεν τοῦ βωμοῦ μέρος· (κατ' ἔκτ. ἐν γέν.) ὁ βωμός.

Προγάμειος (ὁ, ἡ). = **Προγάμιος**. ‖. (οὐσ.) **Προγάμεια** (ἐνν. δῶρα ἢ ἱερά), τὰ διδόμενα ἢ τελούμενα πρὸ τοῦ γάμου, (ἐν γέν.) αἱ προετοιμασίαι τοῦ γάμου.

Προ-γαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Νυμφεύομαι ᾧ Συνευρίσκομαι προτοῦ. « Ἡ δὲ Ῥοδογούνη) Ἀντιγόνῃ προεγεγάμητο,» Ἀκτ.

Προγαμιαῖος, α, ον καὶ

Προγάμιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ γάμου.

Πρόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπανδρευόμενος προτοῦ ἢ (;) μέλλων νὰ ὑπανδρευθῇ· (ἐν γέν.) ὁ πρὸ τοῦ γάμου, (ὕθεν) « Πρόγαμοι,» « τὰ προγάμεια.

Προ-γανόω-ῶ, Μ. ώσω. Φαιδρύνω (Χαροποιῶ) προτοῦ.

Προ-γαργαλίζω, Μ. ίσω. Γαργαλίζω προτοῦ.

Προγαστρίδιος (ὁ, ἡ). ὁ βαλλόμενος ἔμπροσθεν τῆς γαστρός. « Ὀπλισις—,» « Ἐτυμολ. (ὀθ. ‖. οὐσ.) **Προγαστρίδιον** (τὸ), εἶδος ποδιᾶς ἢ προσθετῆς γαστρὸς τῶν ὑποκριτῶν τοῦ θεάτρου.

Προγάστριον (τὸ), τὸ προέχον τῆς γαστρὸς, (κοιν.) προκοίλιον.

Προγάστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην (προεξέχουσαν) γαστέρα, κοιλαρᾶς.

Προγεγένημαι, πρκ. τοῦ **Προγίγνομαι**.

Προ-γελάω-ῶ, Μ. άσω. Γελῶ προτοῦ· (μτφρ.) προφαίνομαι. « Ἡ ἡμέρα προγελᾷ,» « Φίλ., πρωϊγάζει.

Προγένεθλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς προτοῦ.

Προγένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὺ ᾧ προέχον γένειον (κηγοῦν) ἢ πολλὰ (μακρυὰ) γένεια.

‡**Προγενεσία** (ἡ). ἡ προλαβοῦσα (παλαιοτέρα) γέννησις ἢ δημιουργία. (Νμ.) **προτεραιότης**, (Γαλλ.) **priorité**.

Προγενέστατος, η, ον, Π. ὑπερθ. καὶ

Προγενέστερος, α, ον, Π. συγκρ. τοῦ **Προγενής**.

Προγενέτωρ, ορος (ὁ), = **Προγεννήτωρ**.

‡(**Προγενὴς**), έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς προτοῦ (προτήτερα), πρεσβύτερος, ἀρχαιότερος.

Προ-γεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ προτοῦ.

Προγεννήτειρα (ἡ), Π. θηλ. ταῦ

Προγεννητὴρ καὶ

Προγεννήτωρ, ορος (ὁ). προπάτωρ, πρόγονος.

‡**Πρόγευμα** (τὸ). (ἐν γέν.) ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τρώγει ἢ πίνει τις ἵνα δοκιμάσῃ τὴν γεῦσιν· (ἰδιαιτ.) τὸ πρὸ ταῦ γεύματος φαγητόν, (Τερκ.) καφεαλτί· (μτφρ.) δοκίμιον.

Προ-γευματίζω, Μ. ίσω. = **Προγεύω**.

Προγεύστης, ου (ὁ). ὁ προγευόμενος (δοκιμάζων προτοῦ τὸ φαγητὸν ἢ ποτὸν) τινος δι' ἀσφάλειαν· (τρπ.) ὁ κύμνων δοκιμὴν ὁποιουδήποτε πράγματος.

Προγευστρὶς, ίδος (ἡ), θηλ. ταῦ

Προγεύτης, ου (ὁ), = **Προγεύστης**. [ἐκ ταῦ

Προ-γεύω, Μ. γεύσω. Δίδω τινὸς νὰ γευθῇ (νὰ δοκιμάσῃ) τι προτοῦ. ‖. (κυρ. ἐν χρ. τ. μσ.) γεύομαι (δοκιμάζω τι εἰς τὴν γεῦσιν) πρῶτος ἢ προτοῦ, (μὲ γεν.) «Προγεύεται (ὅπως ἄλλ. γρφ. Παραγεύεται) καὶ πρώτου ἢ γραῦς τοῦ ποτοῦ,» « Ἀθ.

Προ-γεωμετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεωμετρῶ (Καταμετρῶ γεωμετρικῶς) προτοῦ.

Προ-γηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Χαίρω ἐκ προοιμίων.

Προ-γηράσκω, Μ. γηράσομαι. Γερνῶ προτοῦ ἤ πρόωρα (παράκαιρα).

Πρόγηρος (ὁ, ἡ). ὁ γηράσκων προτοῦ ἤ παράκαιρα.

Προ-γίγνομαι(γίνομαι), Μ. γενήσομαι (ἀόρ. Προεγενόμην κτλ.). Γεννῶμαι ἤ Γίνομαι προτοῦ. « Προγεγονότες ἤ « Προγεγενημένοι, » Ξεν., Ἡρ., οἱ πρόγονοι ἤ οἱ προγενέστεροι. « Τὰ προγεγενημένα, » τὰ παρελθόντα. 2) Π. προβαίνω, ἐκβαίνω ἔξω, φαίνομαι· προχωρῶ. « Ἄμυδις προγένοντο, » Ἡσ., συγχρόνως ἐπροχώρησαν, συναπαντήθησαν.

Προ-γιγνώσκω (γινώσκω). Μ. γνώσομαι (ἀόρ. Προέγνων κτλ.). Ἠξεύρω (Γνωρίζω) τι προτοῦ, προγνωρίζω· προμαντεύω. « Προγινώσκοντές με ἄνωθεν, ἐὰν θέλωσι μαρτυρεῖν ὅτι κτλ., » Πρξ. Ἀποςλ. « Προγινώσκων γὰρ καὶ προλέγων παρὰ τοῖσι νοσέουσι . . τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι, » Ἱππκρ. (καὶ ἀθ.) « Ὅπως τὸ πραττόμενον μὴ προγνωσθὲν ἀνατραπῇ, » Ἡρωδ. « Ἐκ προγινωσκομένων πᾶσα διδασκαλία, » Ἀρςτ.

Προ-γλυκαίνω, Μ. ανῶ. Γλυκαίνω (Ἀφίνω τι νὰ γλυκάνῃ) προτοῦ.

†Προ-γλωσσεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι πρόγλωσσος (γλωσσᾶς), αὐθαδιάζω.

Προγλωσσίς(τὶς), ίδος (ἡ). ἡ ἄκρα τῆς γλώσσης.

Πρόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων προτρέχουσαν τῆς διανοίας τὴν γλῶσσαν, λέγων ὅ,τι φθάσῃ, γλωσσᾶς, φλύαρος.

Προγνώμεναι, Π. ἀντὶ Προγνῶναι, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προγιγνώσκω.

Προ-γνωρίζω, Μ. ίσω. Γνωστοποιῶ προτοῦ.

Πρόγνωσις, εως (ἡ). τὸ προγινώσκειν, γνῶσις τὴν ὁποίαν ἔχει τις προτοῦ περί τινος· ἤ (ἐν γέν.) περὶ τῶν μελλόντων.

Προγνώστης, ου (ὁ). ὁ προγιγνώσκων τὸ μέλλον.

Προγνωστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὸ προτέρημα τοῦ προγινώσκειν τὸ μέλλον, προικισμένος μὲ πρόγνωσιν. « Προγνωστικὸν (σημεῖον), » Ἱππκρ., τὸ χρησιμεῦον εἰς πρόγνωσιν (προδηλωτικὸν) τοῦ μέλλοντος, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) pronostic.

Προγνωστικῶς, ἐπίρ. Μὲ προγνωστικὸν τρόπον, διὰ προγνώσεως.

Προγόνη (ἡ), θηλ. τοῦ Πρόγονος (2), ἡ θυγάτηρ τοῦ δευτέρου ἀνδρὸς ἤ τῆς δευτέρας γυναικὸς (σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν μητρυιὰν ἤ τὸν μητρυιόν της), (κοιν.) προγονή.

Προγονικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς προγόνους ἤ ἄξιος τῶν προγόνων, προπατορικός· πατροπαράδοτος.

Προγονόθεν, ἐπίρ. Ἐκ προγόνων.

Πρόγονος (ὁ, ἡ), [προγίγνομαι]. ὁ γεννηθεὶς προτοῦ, πρεσβύτερος, προγενέστερος. (ἰδιαιτ.) « Πρόγονοι, » οἱ προπάτορες ἤ οἱ ἀρχαιότεροι τῆς οἰκογενείας. « Ἐκ (« Ἀπὸ) προγόνων, » Ἡρωδ., Συν. « Ἔτι καὶ νῦν τοῖς προγόνοις ὀνομαζομένοις ἀπομνημονεύεται (ὁ Ἀγησίλαος), ὁπόστος ἐγένετο ἀφ' Ἡρακλέους, » Ξεν., ἀναφερομένων ὀνομαστὶ τῶν προγόνων του μέχρι τοῦ Ἡρακλέους, (ὁ Σνεϊδέρος ὅμως φρονεῖ ὅτι Πρόγονοι ἐλέγοντο ἰδιωνυμικῶς εἰς τὴν Σπάρτην οἱ ἐκ πλαγίου συγγενεῖς τοῦ βασιλέως, οἱ ζῶντες δηλ. συγχρόνως μὲ αὐτὸν ἀπόγονοι τοῦ Ἡρακλέους). (καὶ ἐπὶ ζ.) « Μηλείοις . . ὑπὸ προγόνοις, » (Ἑρμηνεύαν. παρ') Ἀθ., ἀντὶ Πρωτογόνοις. 2) ἀντὶ Ἀπόγονος. « Στάντες ἐπὶ τῶν τομίων, κατ' ἐξωλείας ἑαυτῶν τε καὶ τῶν προγόνων ὠμόσατε, » Δ. Ἁλ. 3) ὁ υἱὸς ἤ ἡ θυγάτηρ τοῦ δευτέρου ἀνδρὸς ἤ τῆς δευτέρας γυναικὸς (σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν μητρυιὸν ἤ τὴν μητρυιάν), (κοιν.) προγονός. « Προγόνοις δάμαρτες δυσμενεῖς, » Εὐρ. « Ἡ Φαίδρα κατειποῦσα τοῦ προγόνου, » Ακ. « Εἰώθασι δέ πως διαφέρεσθαι ἀλλήλαις αἵ τε μητρυιαὶ καὶ αἱ πρόγονοι, » Δ. Ἁλ.

Πρόγραμμα (τὸ), [προγράφω]. ἔγγραφος προειδοποίησις, πίναξ περιέχων εἴδησιν κοινοποιουμένην ὑπὸ τῆς διοικήσεως καὶ ἐκτεθειμένος πρὸς γνῶσιν ἑκάστου· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ πίναξ ὅπου ἦτο γεγραμμένον τὸ ἀντικείμενον καὶ ἡ τάξις τῆς συζητήσεως, τὴν ὁπ. δὲν ἐσυγχωρεῖτο νὰ παραβῶσι οἱ ῥήτορες, (ὅθ.) « Ἐκ προγράμματος λέγειν, » Ῥτρ.

†Προγραμματεύς, έως (ὁ), Ἐπιγρ. ὁ ἀντὶ τοῦ γραμματέως, ὁ ἀναπληρῶν ἐν ἀπουσίᾳ τὸν γραμματέα, δεύτερος γραμματεύς.

Προγραφή (ἡ), τὸ προγράφειν, ἡ δι' ἐγγράφου (πίνακος) ἐκτεθειμένου εἰς μέρος δημόσιον προειδοποίησις, (ἰδιαιτ.) ἡ διὰ προγράμματος κοινοποίησις τῆς καταδίκης τινὸς (φυγοδίκου) καὶ ἡ δήμευσις τῆς περιουσίας του. « Προγραφὰς δὲ ποιούμενος οὐκ ἐπαύσατο, πρινὴ πάντας τοὺς ἐν ὀνόματι Σαννιτῶν διέφθειρε, » Στρβ.

Προ-γράφω, Μ. γράψω. Γράφω πρῶτος ἤ προτήτερα. « Τούτων ἐπὶ τῶν ψηφισμάτων καὶ τῶν συμβολαίων προέγραφον, » Πλ. 2) προειδοποιῶ ἐγγράφως (διὰ πίνακος ἐκτεθειμένου εἰς δημόσιον μέρος), (ἐν γέν.) δημοσιεύω· (ἰδιαιτ.) κοινοποιῶ διὰ προγράμματος τὴν καταδίκην τινὸς (φυγοδίκου) καὶ τὴν δήμευσιν τῶν ὑπαρχόντων του, (συνεκδχ.) καταδικάζω εἰς ἐξορίαν (ἀειφυγίαν), δημεύω. « Δίκην (« Κρίσιν) προγράφειν τινί, » Πλ., Δμ., ἐνάγω (προσκαλῶ ἐγγράφως) εἰς τὸ κριτήριον. « Προγράφειν τινὰ τῆς βουλῆς, » Πλ., καταγράφω τινὰ μεταξὺ τῶν πρώτων τῆς βουλῆς (τῶν τιμητῶν). (καὶ πθ.) « Ἐξήλθομεν εἰς Πάνακτον φρουρᾶς προγραφείσης, » Δμ.

Προ-γρηγορέω-ῶ, Μ. ήσω (ὁ μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνς. Προεγρήγορα). Ἀγρυπνῶ ἤ Ἐξυπνῶ πρόωρα (παράκαιρα) ἤ ἀπὸ προτήτερα.

Προ-γυμνάζω, Μ. άσω. Γυμνάζω προτοῦ, (μσ.) προεξασκοῦμαι, (ἰδιαιτ.) προμελετῶ (προετοιμάζομαι) νὰ ὁμιλήσω εἰς τὸ δημόσιον, (παρβλ.) Φωνασκῶ.

Προγυμνασία (ἡ). προγύμνασμα, προεξάσκησις· προμελέτη.

Προγύμνασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κάμνει τις διὰ προγύμνασιν, (ἰδιαιτ.) δοκίμιον (μελέτημα) ῥητορικόν. 2) = Προγυμνασία.

Προγυμναστέον, θετ. τοῦ Προγυμνάζω.

Προγυμναστής, οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ προγυμνάζων (προετοιμάζων)· (ἰδιαιτ.) ὁ βοηθὸς (δευτερεύων) τοῦ γυμναστοῦ τῶν ἀθλητῶν ἤ τῶν γυμναζομένων πρὸς σωμασκίαν.

Προδαείς, εῖσα, έν, Π. πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. καὶ

Προδαῆναι, Π. πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προδιδάσκω.

Προ-δανείζω, Μ. είσω. Δανείζω (καὶ μσ. Δανείζομαι) προτοῦ ἤ ἐμπροσθά.

†Προδανειστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀντὶ τοῦ δανειστοῦ συνυπογράφων τὴν ὁμολογίαν.

Προ-δαπανάω-ῶ, Μ. ήσω, = Προαναλίσκω, προεξοδεύω.

Προδέδηα, Π. μσ. (ἀντὶ πθ.) πρκ. τοῦ Προδιδάσκω.

Προδέδοικα, πρκ. (ἀντὶ ἐνστ.) τοῦ Προδείδω.

Προδέδοκτο, Π. ἀντὶ Προεδέδοκτο, γ΄. ἑν. προσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Προδοκέω.

Πρόδειγμα (τό), = Ὑπόδειγμα.

Προ-δείδω, Μ. δείσω (πρκ. ἀντὶ ἐνς. Προδέδοικα). Φοβοῦμαι προτοῦ, φοβοῦμαι διὰ μέλλον κακόν.

Προδείελος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πράττων τι πρὶν τοῦ δειλινοῦ (πρὸ δείλης ὀψίας).

Προ-δείκνυμι (δεικνύω), Μ. δείξω. Δείχνω (Φανερόνω, Παραστήνω) τι προτοῦ· προσημαίνω. « Ἤρετο τοὺς μάγους, τὸ θέλει προφαίνειν τὸ φάσμα· οἱ δὲ ἔφασαν, ὡς Ἕλλησι προδεικνύει ὁ θεὸς ἔκλειψιν τῶν πολίων, » Ἡρ. 2) ἐκτείνω ἐμπρὸς (προτείνω) τὴν χεῖρα ἤ διὰ τῆς χειρός. « Σκήπτρῳ προδεικνύς, » Σοφ., δοκιμάζων προτοῦ μὲ τὸ ῥαβδὶ ποῦ θὰ πατήσῃ (καθὼς κάμνουν οἱ τυφλοί). 3) (παλαιςτ.) δείχνω (προσποιοῦμαι) ὅτι θὰ κτυπήσω εἰς ἓν μέρος ἵνα περισπάσω τὴν προσοχὴν τοῦ ἀντιπάλου μου ἐκεῖ καὶ τὸν κτυπῶ ἀλλοῦ. « Χερσὶ προδεικνύς, » Θκδ. « Κατ' ἄλλους προδεικνὺς τόπους, κατ' ἄλλους πρόσαγε τὰ μηχανήματα, » Μθμτ. Παλ.

Προδείκτης, ου (ὁ). εἶδος μίμου ἀγύρτου, (παρβλ.) Δεικελιστής.

Προ-δειμαίνω, Μ. ανῶ, = Προδείδω.

Προ-δεινόω-ῶ, Μ. ώσω. Δεινοποιῶ ἐκ προοιμίων, μεγαλοποιῶ προτοῦ.

Προ-δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Δειπνῶ προτοῦ, [ἐκ τοῦ

†Πρόδειπνος (ὁ, ἡ). ὁ δειπνῶν προτοῦ ἤ γινόμενος ἤ πράττων τι πρὸ τοῦ δείπνου. (εἰς τὸν Ἀθήν. ἐσφαλμ. ἀντὶ Περίδειπνον).

Προδέκτωρ, Ἰων. ἀντὶ Προδείκτωρ, ορος (ὁ). ὁ προδεικνύων (προσημαίνων) τι.

Προδέξας, Ἰων. ἀντὶ Προδείξας, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Προδείκνυμι.

Προ-δέομαι, Μ. δεήσομαι (ἀόρ. Προυδεήθην κτλ.). Χρειάζομαι πρῶτον ἤ προτοῦ.

Προ-δέρκομαι, Μ. δέρξομαι (ἀόρ. Προέδερχθην κτλ.), Π. ἀντὶ Προβλέπω, προορῶ.

†Προ-δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω πρῶτα ἤ προτοῦ. (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσδεσμέω)

Προδεύω, Μ. δεύσω. Νουκεύω πρῶτα ἢ πρωτοῦ.
Προδέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι (Ἀναδέχομαι) πρῶτος ἢ πρωτοῦ (συνκδχ.) προστατεύω (προασπίζω) τινά.
Προδηλέομαι-οῦμαι, Ν. δηλήσομαι. Βλάπτω πρωτοῦ, (εἰς τὸν Ὑπ. ὁ.ω,θ. Προδηλέσομαι).
†Προδηλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ πρόδηλον, Προδηλόω.
Πρόδηλος (ὁ, ἡ), πολλὰ φανερός, προφανὴς, ὁλοφάνερος. «Ἐκ προδήλου,» Σοφ. Πλ., ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς, προδήλως.
Προδηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Φανερόνω (Δηλοποιῶ) τι πρωτοῦ, προσημαίνω.
Προδήλως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον πρόδηλον, ὁλοφάνερα.
Προδήλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προδηλόω, φανέρωσις πρωτοῦ, προδηλοποίησις.
Προδηλωτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ χρησιμεύων πρὸς προδήλωσιν, προσημαντικός. «Τῶν μελλόντων—,» Χρσ.
Προδημαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Δημαγωγῶ πρωτοῦ, προδιαθέτω δημαγωγικῶς τὸ πλῆθος.
Προδημεύω, Μ. εύσω. Δημοσιεύω πρωτοῦ.
Προδημιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Δημιουργῶ ἀπὸ πρωτήτερα.
Προδια-βαίνω, Μ. βήσομαι. Περνῶ (Διαβαίνω) πρῶτος ἢ προτήτερα.
Προδια-βάλλω, Μ. βαλῶ. Κατηγορῶ (Βάλλω σκάνδαλα, Κάμνω ὕπυπτον τινα) πρωτοῦ.
Προδια-βεβαιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Βεβαιόνω τι μὲ πολλὴν πεποίθησιν πρωτοῦ.
Προδια-βιβάζω, Μ. άσω. Διαβιβάζω παρεμπρὸς ἢ πρὸ ἄλλου.
Προδια-βρέχω, Μ. βρέξω. Μουσκεύω (Διαβρέχω) πρωτοῦ.
Προδια-γιγνώσκω, Μ. δια-γνώσομαι (ἀόρ. Προδιέγνων κτλ.). Διακρίνω τι πρωτοῦ, προεξετάζω, προστοχάζομαι. «Ταῦτ' δὲ πολέμου τὸν παράλογον, ὅσος ἐστὶ, πρὶν ἐν αὐτῷ γενέσθαι, προδιάγνωτε,» Ὠκ. 2) ἀποφασίζω πρὶν δικάσω, προαποφασίζω. «Δίκη προδιεγνωσμένη,» Ἰώσ., περὶ τῆς ὁποίας εἶνε προκατειλημμένοι οἱ δικασταί.
Προδιάγνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ γινομένη πρωτοῦ σκέψις, προεξέτασις, ἢ προαπόφασις.
Προδιαγορεύσις, εως (ἡ), προόρθησις ἀκριβής. «Τῶν ὀξέων νοσημάτων οὐ πάμπαν ἀσφαλίες αἱ προδιαγορεύσιες οὔτε τοῦ θανάτου οὔτε τῆς ὑγείης,» Ἱππκρ., [ἐκ τοῦ
Προδια-γορεύω, Μ. εύσω. Ἐκφράζομαι ῥητῶς πρωτοῦ, προλέγω ἀκριβῶς.
Προδια-γράφω, Μ. γράψω. Περιγράφω (Σχεδιάζω) πρωτοῦ.
Προδιαγωγὴ (ἡ), [πρὸ, διάγω]. φέρσιμον διά τινος τόπου μακρύτερα.
Προδια-γωνίζομαι, Μ. ἰσομαι. Ἀγωνίζομαι παντοιοτρόπως (Διαφιλονεικῶ) πρωτοῦ· ἀποφασίζω τι πρωτοῦ διὰ τῆς μάχης.
Προδια-δίδωμι, Μ. διαδώσω (ἀόρ. Προδιαδέδωκα κτλ.). Διαδίνω (Διανέμω ἢ Διασπείρω) τι πρωτοῦ.
Προδια-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Χωρίζω τι πρωτοῦ (Γραμτ.) χωρίζω δύο λέξεις (δύο εὐθείας) προτάσσων μεταξὺ αὐτῶν τὸ ῥῆμα τὸ ὁπ. ἔπρεπε νὰ ἐπιφέρεται, (Θέ.) «Προδιεζευγμένον σχῆμα,» «Εὐς., τὸ (ἄλλ.) Κατὰ προεπίζευξιν.
Προδια-θερμαίνω, Μ. ανῶ.
Προδιάθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προδιατίθημι. ἡ γενομένη πρωτοῦ διάταξις (διευθέτησις). (Ῥτρ.) τὸ νὰ προδιαθέτῃ ὁ ῥήτωρ τὸν ἀκροατὴν, (παρβλ. Προδιοίκησις).
Προδια-ιρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Προδιειλόμην κτλ.). Διαιρῶ κατ' εἴδος καὶ γένος (διορίζω ἀκριβῶς) τι πρωτοῦ, ἀναπτύσσω προηγουμένως τὸ σχεδιόν μου.
Προδιαίρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. καὶ
Προδιαιρετέον, τὸ ὁετ. τοῦ Προδιαιρέομαι.
Προδια-ιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Προδιαθέτω (Προετοιμάζω) δι' ἀναλόγου διαίτης τὸν πάσχοντα.
Προδιά-κειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι προδιατεθειμένος οὕτως ἢ ἄλλως.
Προδιαίτησις, εως (ἡ), ἡ διὰ διαίτης προετοιμασία, (ἐν γέν.) Προδιάθεσις.
Προδια-καίω, Μ. καύσω. Καίω πρωτοῦ καλῶς, καίω πρῶτον ἄχρις ἐκπυρώσεως. «Ἀνθρακας—,» «Γαλ.
Προδια-κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω προτοῦ εἰς ἐντελῆ κίνησιν, προδιεγείρω.
Προδια-κονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπηρετῶ ἢ Χρησιμεύω πρωτοῦ.
†Προδια-κρίνω, Μ. κρινῶ, =Προδιαιρέομαι, Προδιαστέλλω.
Προδια-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προδιέλαβον κτλ.). Καταλαμβάνω καὶ ἀποφασίζω τι (βάνω τὸ συμπέρασμά μου) πρωτοῦ· ἀναπτύσσω προηγουμένως, (παρβλ.) Προδιαιρέομαι. «Περὶ τῶν προδιειλημμένων,» «Εὐς., τῶν προειρημένων.
Προδια-λέγομαι, Μ. λέξομαι. Συνομιλῶ (Συνδιαλέγομαι) πρωτοῦ, λαμβάνω προηγουμένως ὁμιλίαν μετά τινος.
†Προδιάλεξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συνομιλία γινομένη πρωτοῦ, προοίμιον, πρόλογος.
Προδιαλητέον, θετ. τοῦ Προδιαλαμβάνω.
Προδιάληψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προδιαλαμβάνω, προδιασάφησις, προανάπτυξις.
Προδια-λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Συλλογίζομαι πρωτοῦ.
Προδια-λύω, Μ. λύσω. Διαλύω τι πρῶτος ἢ πρωτοῦ.
Προδια-μαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι (ἀόρ. Προδιήμαρτον κτλ.). Προκατεγχάνω, προλαμβάνομαι.
Προδια-μαρτύρομαι, Μ. υροῦμαι. Διαμαρτύρομαι πρωτοῦ, (συγχ. τῷ Προδιαμαρτύρομαι).
Προδια-μορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μορφόνω (Σχηματίζω) τι πρωτοῦ.
Προδιαμόρφωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τῶ προηγ.
Προδια-ναπαύω, Μ. παύσω. Ἀναπαύω ἐκ διαλειμμάτων (Διαναπαύω) πρωτοῦ.
Προδια-νίστημι, Μ. αναστήσω. Προεγείρω.
Προδια-νοέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Λαμβάνω τι πρωτοῦ κατὰ νοῦν· συλλογίζομαι πρωτήτερα· προβλέπω, προαισθάνομαι.
Προδια-νοίγω, Μ. οίξω. Ἀνοίγω ὀλίγον (Μισανοίγω) πρωτοῦ
Προδια-ντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντλῶν μετοχετεύω. (μτφρ.) «Πολὺς ἡμῖν προδεδήνεληται λόγος,» Ἀθ.
Προδια-νυκτερεύω, Μ. εύσω. Περνῶ ὅλην τὴν προλαβοῦσαν νύκτα ἄγρυπνος.
Προδια-νύω, Μ. ύσω. Τελειόνω (Κατορθώνω) τι πρωτήτερα· προαποδεικνύω. «Τὰ προδιηνυσμένα,» «Αξ., τὰ προαποδεχθέντα.
Προδια-πέμπω, καὶ (μσ.) πέμπομαι, Μ. πέμψω, -ομαι. Στέλλω πρωτήτερα παντοῦ ἢ μέσα ἢ διὰ μέσου τινός.
Προδια-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι, =Προδιαμαρτάνω.
Προδια-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Διαπλάττω τι πρωτοῦ, προδιαμορφόω.
Προδια-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Περνῶ πλοῦτος ἢ πρωτοῦ κολυμβῶν ἢ μὲ πλοῖον ἀντικρύ.
Προδια-πονέω-ῶ, Μ. ήσω, =Προγυμνάζω.
Προδια-πορέω-ῶ, Μ. ήσω. Πρωτεύνω πρωτοῦ (Προεξετάζω) ἀπορίαν.
Προδια-πράττω, Μ. πράξω. Κατορθόνω τι πρωτοῦ.
Προδια-ρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξηγῶ (Δίδω τὸν ὁριαμὸν) πρωτοῦ εὐκρινῶς, προδιασαφῶ.
Προδια-ριθμέω-ῶ, Μ. ήσω, =Προαπαριθμῶ.
Προδια-ρπάζω, Μ. άσω καὶ άξω. Διαρπάζω προτήτερα.
Προδια-σαλεύω, Μ. εύσω Σείω (Σαλεύω) τι πρωτοῦ ἐκ θεμελίων.
Προδια-σαφέω-ῶ, Μ. ήσω. Σαφηνίζω τι προηγουμένως, προεξηγῶ, προαναπτύσσω.
Προδιασάφησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀνάπτυξις προηγουμένη, προεξήγησις, (συγχ. τῷ Προδιασάφησις).
Προδια-σείω, Μ. σείσω, =Προδιασαλεύω, Προδιακινέω.
Προδια-σημαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Δηλοποιῶ πρωτοῦ, προϊδεάζω.
Προδια-σκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω. Διασχιδάζω (Διαλύω, Διασκορπίζω) πρωτοῦ.
Προδια-σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Προεξετάζω μὲ τὸν νοῦν μου, καλοστοχάζομαι πρωτοῦ.
Προδια-σκευάζω, Μ. άσω. Συγυρίζω (Διευθετῶ) πρωτοῦ, προετοιμάζω.
Προδια-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ μὲ προσοχὴν (Περιεργάζομαι) πρωτοῦ, (μτγν.) =Προδιασκέπτομαι.
Προδια-στέλλω, Μ. στελῶ. Διαστέλλω (Διαχωρίζω) πρωτοῦ. 2) (μσ.) παραγγέλλω ῥητῶς (Ἐξηγοῦμαι καθαρὰ) πρωτοῦ, κάμνω πρῶτον ῥητὴν συμφωνίαν μετά τινος. «Προδιεστειλάμην τῷ πορθμεῖ ἵνα παρὰ τὴν γῆν πλέῃ,» Ἀθ.
Προδια-στρέφω, Μ. στρέψω. Διαστρέφω (Διαφθείρω) πρωτοῦ, ἰώθ.
Προδιαστροφὴ (ἡ), διαστροφὴ (διαφθορὰ) προλαβοῦσα.
Προδια-σύρω, Μ. συρῶ. Περικαίζω ἢ Παραβαίνω πρῶτος.
Προδια-σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω πρωτοῦ εἰς τὴν μέσην.

Προδιατάσσω(ττω), Μ. τάξω. Βάλλω εἰ. τάξιν (Διευθετῶ) προτοῦ.

Προδιάταξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.: προλαβοῦσα διάταξις (διευθέτησις).

Προδιατέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω (Χωρίζω) εἰς τὴν μέσην προτοῦ.

Προδιατίθημι, Μ. διαθήσω (ἀόρ. Προδιέθηκα κτλ.). Βάλλω προτοῦ εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην θέσιν, προδιατάττω, προδιαθέτω. «Τὸν βασιλέα προδιέθηκεν εὐκλεῶς ἔχειν,» Ἰωσ. «Ἃ μελλήσασι δι' αὐτῶν παθεῖν τοὺς ἐρῶντας προδιαθεῖναι,» Φίλ.

Προδιατυπόω-ῶ, Μ. ήσω. Κοσκινίζω προτοῦ μὲ τὴν σήτταν, πρινῶ πρῶτα ἀπὸ τὰ παγί ἢ τὸ ψιλὸν κόσκινον.

Προδιατυπόω-ῶ καὶ (μσ.) τυπόομαι-οῦμαι, Ν. ώσω, -ομαι. Διαγράφω προτοῦ τὸν τύπον τινὸς πράγματος, προσχεδιάζω.

Προδιατύπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., προδιαγραφὴ τῶν τυπων, προσχεδίασμα.

Προδιαφθείρω, Μ. φθερῶ. Διαφθείρω (Σαλνῶ, Φουσῶ, Ἀφανίζω) προτοῦ. «Προδιαφθείραντες τοὺς κριτάς,» Δημ.

Προδιαφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Χωνεύω προτοῦ, προδιαλύω διὰ τῆς διαφορήσεως.

Προδιαχαράσσω(ττω), Μ. ἀξω. Ἐγχαράττω (Ἐντυπόνω) προτοῦ.

Προδιαχρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (Ἀλείφω) πρῶτον πανταχόθεν ἢ ἀναμέσα.

Προδιαχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Τραβηγοῦμαι (Χωρίζομαι ἀπό τινος, Ἁλνώ τὴν φιλίαν) πρῶτος ἢ προτοῦ.

Προδιδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω (Πληροφορῶ) τινα προτοῦ. (ἁπλ.) διδάσκω, προγυμνάζω. «Πρεσβύτερόν με προδίδαξε,» Πλάτ. «Δι' ἀηδόνες τοὺς νεοσσοὺς προδιδάσκουσιν ᾄδειν,» Πλ. (ᾗ μσ.) «Ὧν ὁ θὴρ με Κένταυρος... προὐδιδάξατο, παρῆκα θεσμῶν οὐδέν,» Σοφ. ||. (μσ. ἀντὶ πθ. πρκ. Π.) Προδέδαα καὶ ἀόρ. Προεδάην (εθ. ἡ μτχ. Προδαείς), μανθάνω (πληροφοροῦμαί) τι προτήτερα, ἔχω προλαβοῦσαν εἴδησιν. «Μήπως με προϊδὼν ἠὲ προδαεὶς ἀλέηται,» Ὀδ. Δ.

Προδίδωμι, Μ. προδώσω (ἀόρ. Προέδωκα καὶ Προὔδωκα κτλ.). Δίδω προτοῦ ἢ ἐμπροσθά, προπληρόνω. «Μισθὸν μηνὸς προέδωκε τοῖς στρατιώταις,» Ξεν. «Τὸν τὰ προσοφειλόμενον (μισθὸν) ἀπέδωκε, ᾗ ἔτι μηνὸς προέδωκεν,» αὐτ. «Ἢ τίς προέδωκεν αὐτῷ· καὶ ἀνταποδοθήσεται αὐτῷ,» Γρφ. (καὶ πθ.) «Ἔθος ἦν ἐν τοῖς δείπνοις τῷ ἐσιάτορι... προδίδοσθαι γραμματίδιόν τι περιέχον ἀναγραφὴν τῶν παρεσκευασμένων,» Ἀθ. Β) (συνηθές.) παραδίδω δολίως εἰς τὸν ἐχθρόν, προδίδω· παραιτῶ τινα ἀβοήθητον ἐν καιρῷ κινδύνου (ἀνάγκης), θυσιάζω, ἀπατῶ, ἐγκαταλείπω· (μτγν. ἐπὶ ἀψύχ.) δὲν ἐπαρκῶ, καταντῶ ἄχρηστος (σαθρός), ἐκλείπω. «Συμμάχους, μήτε ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς φθονήσαντας, μήτε ἐν τοῖς κακοῖς προδόντας,» Ξεν. «Τὸν φυγάδα μὴ προδῷς,» Αἰσχλ. (καὶ πθ.) «Προδεδόμεθα ὑπὸ τῶν συμμάχων, ὑπὸ τὴν παροιχομένην νύκτα διαβάντων,» Ἀρρ. «Ἀπώλωλα τλήμων, προδέδομαι,» Σοφ. (καὶ μτγν.) «Ὅταν προδῶσι τὰς ἡδονάς,» Σοφ., «ὅταν τὰς σεσηθοῦν [δὲν ἠμπορῶν πλέον νὰ τὰς ἀπολαμβάνουν].» «Τοῦ πράγματος προδεδωκότος [αὐτούς],» «Ἀρ., ἐφάνη ἀνίκανον πρὸς ὑπεράσπισίν των.» «Τῶν ὀφθαλμῶν αὐτὸν προδεδωκότων,» Δημ., δὲν καλοβλέπει πλέον.» «Προδοῦνται τὰ ῥεῖθρα τῶν ποταμῶν,» «Ἀρ., ἔμειναν χωρὶς νερόν, ἐστέρησαν.» «Βεχομένων τῶν κάτω πλίνθων ᾗ προδιδουσῶν τὰς ἄνω, τὸ μὲν πρῶτον ἐρρήγνυτο τὸ τεῖχος, ἔπειτα δὲ ᾗ ἐκλίνετο,» Ξεν.

Προδιεξάγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προδιεξήγαγον κτλ.). Διευθύνω (Διευθετῶ) προτοῦ.

Προδιέξειμι, Μ. ειμι καὶ

Προδιεξέρχομαι, Μ. εξελεύσομαι (ἀόρ. Προδιεξῆλθον κτλ.). Περνῶ πρῶτος ἢ προτήτερα ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ᾗ ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν ἄλλην· (μτγν.) προδιηγοῦμαι ἢ προαναγινώσκω ἢ προεξηγοῦμαι τι ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους (κοιν. περαπέρα).

Προδιεξοδεύω, Μ. εύσω, = Προδιεξέρχομαι (κυρ. καὶ μτγν.).

Προδιεξορτάζω, Μ. άσω. Προεκτελῶ ἑορτὴν (θρίαμβον κτλ.).

Προδιεπῶ (παγτ. Προδιεῖπον καὶ πλέον σῦ). Διέπω (Διοικῶ) προτοῦ.

Προδιεργάζομαι, Μ. άσομαι. Τελειόνω (Κατορθόνω) προτοῦ· προδιαθέτω, προετοιμάζω· προαπεκτείνω.

Προδιερεθίζω, Μ. ίσω. Διεγείρω (Διεγερθίζω) ἀπὸ προτήτερα.

Προδιερευνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρευνῶ (Ἐξετάζω) πρῶτα μὲ ἀκρίβειαν.

Προδιερευνητής, οῦ (ὁ). ὁ προδιερευνῶν (προεξετάζων), στελλόμενος ἐμπρὸς νὰ κατασκοπεύσῃ. (Γαλλ.) éclaireur.

Προδιέρχομαι, Μ. διελεύσομαι (ἀόρ. Προδιῆλθον κτλ). Περνῶ (Διαβαίνω) πρῶτος ἢ προτοῦ (μτγν.) προδιηγοῦμαι, προδιεξέρχομαι.

Προδιέστην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Προδιίστημι.

Προδιευκρινέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξεδιαλύζω (Ξεκαθαρίζω) προτοῦ, προδιασαφῶ.

Προδιηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διηγοῦμαι προτοῦ, προεκθέτω τὴν ὑπόθεσιν τῆς διηγήσεως.

Προδιήγησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἔκθεσις προηγουμένη (προοίμιον, προεισαγωγὴ) διηγήσεως.

Προδιηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ προτοῦ ὑγρόν τι ἀπὸ κανὶ ἢ τρυπητὸν (σουρόνω, λαγαρίζω).

Προδιιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἱδρόνω ἐλαφρὰ προτοῦ, προδιαφορῶ διὰ τοῦ ἱδρῶτος.

Προδιίστημι, Μ. διαστήσω (ἀόρ. Προδιέστησα καὶ μσ. Προδιέστην κτλ.). Χωρίζω (ᾗ μσ. Χωρίζομαι) πρῶτος ἢ προτοῦ.

Προδικάζω, Μ. άσω. Κρίνω (Δικάζω) ὑπόθεσίν τινα προτοῦ (πρὶν τῆς τελειωτικῆς δίκης). «Τῆς γεύσεως ἡ ὄψησις προκαθημένη, τὰ πρὸς ἐδωδὴν ᾗ πάσιν σχεδὸν ἅπαντα προδικάζει,» Φίλ.

Προδικασία (ἡ). Ἡ πρώτη κρίσις (δίκη) μιᾶς ὑποθέσεως· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) αἱ προηγούμεναι πράξεις τῆς καθαυτὸ δίκης εἰς τὰ ἐγκλήματα τοῦ φόνου.

‡Προδικαστής, οῦ (ὁ). ὁ προδικάζων (δικάζων προτοῦ ἢ ἀντὶ ἄλλου), πρωτοδίκης ἢ, πάρεδρος δικαστηρίου (μέλος συμπληρωτικόν).

Προδικέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Δικάζομαι, ἢ Δικηγορῶ ὡς) πρόδικός τινος, ἐκτροπεύω.

Προδικία (ἡ). τὸ ἔργον (ἢ ἐπιστασία) τοῦ προδίκου· συνηγορία· ἐπιτροπή, κηδεμονία. 2) δικαίωμα πρὸς προδικασίαν. «Εἶναι δὲ αὐτῷ καὶ προεδρίαν ᾗ προδικίαν,» Ἐπιγρ.

Πρόδικος (ὁ, ἡ). (κυρ. δίκη) ἡ θεωρεμένη προτοῦ (καθὼς τώρα ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου) ἢ κατ' αἱρετοκρισίαν, ἢ κατὰ προτίμησιν. «Ἐγὼ γάρ, εἴτε σ' ἠδίκηκ', ἐθέλω δίκην δοῦναι πρόδικον ἐνὶ τῶν φίλων τῶν σῶν,» Ἄρχ. ||. (οὐσ.) Πρόδικος (ὁ), ἐπίτροπος (κυρ. εἰς δίκην)· συνήγορος· κηδεμών. (ἐν γέν.) πρεσβάτης, ἀρχηγός, (παρβλ.) Πάτρων. «Τοὺς τῶν ὀρφανῶν βασιλέων ἐπιτρόπους Ἀτκιδαιμόνιοι προδίκους ὠνόμαζον,» Πλ.

Προδιοικέομαι, Μ. ήσομαι. Διοικῶ (Διευθετῶ, Τακτοποιῶ) προηγουμένως· προοικονομῶ· προδιαθέτω· προκατασκευάζω. (ἑτρ.) προδιαφορέω. «Σιτία προὔφωκημένα,» Ὀρτιθ.

Προδιοίκησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τακτοποίησις (διευθέτησις) γινομένη προτοῦ· προεισαγωγὴ· προκατασκευὴ· προδιάθεσις.

Προδιοικητικός, ἡ, όν. Ἐπιρρεπὴς ἢ Ἐπιτηδειος εἰς τὸ προδιοικεῖν (προδιαθέτειν) τὰ πράγματα, προμηθὴς, προβλεπτικός.

Προδιοικονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκονομῶ μὲ τρόπον προτοῦ.

Προδιομαλίζω, Μ. ίσω, Προκαθησυχάζω, προκατευνάζω.

Προδιομολογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὁμολογῶ (Ὑπόσχομαι ἢ Συμφωνῶ) προτοῦ, προϋπάσχομαι, προβεβαιόνω.

Προδιορθόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Διορθόνω προτοῦ (Ῥτρ.) προετοιμάζω, προκατασκευάζω.

Προδιόρθωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., διόρθωσις γινομένη προτοῦ· (Ῥτρ.) προδιοίκησις, προκατασκευή, προδιάθεσις, προθεραπεία.

Προδιορίζω, Μ. ίσω. Διορίζω (Προσδιορίζω) τι προηγουμένως, βάλλω προτοῦ τὸν ὅρον (δίδω τὸν ὁρισμὸν) τοῦ πράγματος.

Προδιορισμός (ὁ). ὁ ἐκ προοιμίων ὁρισμὸς (διορισμὸς) τοῦ πράγματος.

Προδιορύσσω(ττω), Μ. ορύξω. Σκάπτω προτοῦ κατὰ μέρος ἢ περα-πέρα, προδιαχωρίζω δι' ὀρύγματος.

Προδιυλίζω, Μ. ίσω. = Προδιηθέω, λαγαρίζω (λαμπικάρω) πρῶτα.

Προδιώκω, Μ. διώξομαι. Διώκω (Κυνηγῶ) πολλὰ ἔμπροσθεν, προχωρῶ διώκων τὸν ἐχθρόν, (εἰς τὸν Θκ. ς', 70, ἄλλ. γρφ. Προσδιώκω).

Προδίωξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κυνήγημα πολλὰ ἔμπροσθεν (μακράν).

†Προδοκάζω [προδοκῶ], Μ. άσω. Προσμένω τινὰ εἰς τὸ καρτέρι, ἐνεδρεύω, παραμονεύω.

Προδοκέω-ῶ (εὔχρ. μόνον κρτπρσ.) **Προδοκεῖ**, Μ. δόξει (ἀόρ. **Προέδοξε** ἢ **Προὔδοξε**, πρκ. **Προδέδοκται**). Φαίνεται εὔλογον (Ἐγκρίνεται) πρατοῦ. « **Προεδέδοκτο**, » Πλάτ., εἶχε προαποφασισθῆ.

Προδοκή (ἡ), [πρὸ δέχομαι]. μέρος στενὸν διὰ ἐνέδραν (καρτέρι).

†**Προδοκιμάζω**, Μ. άσω. Πρῶτα δοκιμάζω.

Προδομάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ **Πρόδομος**. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ **Προδωμάτιον**.

Προδομέω-ω, Μ. ήσω, = **Προοικοδομέω**.

Προδομία (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἥρα τὴν ὑπ. ἐπεκαλοῦντο πρὶν ἀρχίσουν τὴν οἰκοδομήν. (εἰς τὸν Παυσ. [Κορινθ. Β', ιά, 2] διορθ. **Προδρομία**).

Πρόδομος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ οἴκου (δώμου) κείμενος ἢ γινόμενος. « **Πυρὴ —**, » Ἐκφρ. ‖. (σύστ.) τὸ μέρος τοῦ οἴκου τὸ πρὸ τῶν θαλάμων, ἡ σάλα ἢ τὸ χαγιάτι, [παρβλ. **Αἴθουσα**]. (εἰς τοὺς ναοὺς) ὁ πρόναος.

Προδοξάζω, Μ. άσω. Ἔχω ταυτὴν ἢ τοιαύτην προλαβοῦσαν δόξαν (ἰδέαν) περί τινος, φρονῶ ἀπὸ προτήτερα οὕτως ἢ ἄλλως.

†**Προδόξασις**, εως (ἡ). ἢ ἐκ προκαταλήψεως δόξα (δοξασία)· (ὁ Γαλην. ἀποδοκιμάζει τὴν λέξιν ὡς βάρβαρον).

Προδοξοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμπνέω προτοῦ ταυτὴν ἢ τοιαύτην ἰδέαν (δόξαν) εἴς τινα.

Προδοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ταυτὴν ἢ ταυτὴν δόξαν (δοξασίαν) περί τινος ἐκ προλήψεως (πρὶν κρίνῃ).

Προδοσείω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) **Προδωσείω**.

Προδοσέταιρος, ἐσφαλμ. ἀντὶ **Προδωσέταιρος**.

Προδοσία (ἡ), τὸ προδίδειν, ἡ ἐπιβουλὴ (ἀπιστία) τοῦ προδότου.

Προδοσίκομπος (ὁ, ἡ), Κωμ. [προδίδωμι, κόμπος]. ὁ κομπάζων (ὑποσχόμενος πολλὰ ἢ μεγάλα) ἢ μὴ κάμνων εἴποτε.

Πρόδοσις [προδίδωμι], εως (ἡ). προπλήρωμή, προκαταβολή, (Τουρκ.) κέϊ. 2) = **Προδοσία**.

Προδοτήρ (ὁ), Π. ἀντὶ =

Προδότης, ου (ὁ). ὁ προδίδων (πάλιν ἢ τὸν φίλον του). « Λέκτρων —, » Εὐρ., ὁ μοιχός.

Προδοτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν προδότην, προδότου ἴδιος· πρόθυμος (ἐπιφάρπης) εἰς τὸ προδίδειν, ἔχων διάθεσιν προδότου.

Προδοτικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἂν προδότης.

Προδοτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ **Προδότης**.

Πρόδοτος (ὁ, ἡ). ὁ προδοθείς (παραδοθεὶς ἢ ἐγκαταλειφθεὶς ἀπὸ τοὺς φίλους του).

Προδότρια (ἡ), μτγν. ἀντὶ **Προδοτις**.

Πρόδυλος (ὁ, ἡ), Π. δηλιακὸς, ἐσώδυλος.

Προ-δουλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω δοῦλον (Ὑποδουλόνω) τινὰ προτοῦ.

Προδυσπέω-ῶ, Μ. ήσω (πρκ. ἀντὶ ἐνς. **Προδέδυσται**), Π. κάμνω (πάττω μὲ) κρύον πρίν.

Προδραμοῦμαι, μέλλ. τοῦ **Προτρέχω**.

Προδρομὴ καὶ **Προδρομία** (ἡ), τὸ προτρέχειν (προλαμβάνειν)· ἐπιδρομὴ ἢ συμπλοκὴ τῶν προδρόμων (τῆς προφυλακῆς) τοῦ στρατεύματος, (ἐν γέν.) ἔφοδος (εἰσβολή) ἐχθρική.

Πρόδρομος (ὁ, ἡ). ὁ προτρέχων (προπορευόμενος δρόμῳ) τινός, (ἴδιαιτ.) ὁ τρέχων ἐμπρὸς νὰ δώσῃ εἴδησιν, (ἐπὶ στρατ.) ὁ στελλόμενος ἐμπρὸς νὰ προλάβῃ ἢ νὰ κατασκοπεύσῃ τὸν ἐχθρόν, στρατιώτης ἐλαφροαρματωμένος, (Γαλλ.) **éclaireur, vultigeur**. « Προδρόμους ἀποστείλαντες τῶν ἱππέων τοὺς ἀρίστους, » Ἡρ. « Ἦλθεν αὐτῷ πρόδρομος ἀγγελίη, » αὐτ. « Φυγάδα πρόδρομον, » Σοφ., φεύγοντα **πρστροκάδην**. (καὶ μτγν.) « Σῦκα πρόδρομα, » Ἀθ., τὰ πρώϊμα. « Οἶνος —, » αὐτ., ὁ (ἄλλ.) **Πρότροπος** καὶ **Πρόχυμα**. (πλθ.) « Πρόδρομαι [ἄνεμοι], » οἱ πνέοντες ὀλίγας ἡμέρας πρὶν τῶν κυνικῶν καυμάτων. ‖. (ὡσ. Π.) ἀντὶ **Προδρομή**.

Πρόδυσις, εως (ἡ). ἡ πρὸ τῆς δύσεως ὥρα (κατάστασις τοῦ οὐρανοῦ).

Προ-δυστυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυστυχῶ πρωτοῦ.

Προ-δυσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμπνέω συγχολὴν (Μετριάζω, Ἀναχαιτίζω) πρωτοῦ.

Προδωμάτιον (τὸ). τὸ πρὸ τοῦ δωματίου μέρος (μικρότερον δωμάτιον), σαλόνι ἢ ἀντιχάμαρα.

Προ-δωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χαρίζω (Φιλοδωρῶ) πρωτοῦ.

Προδωσεία (χωρὶς Μ.). Ἔχω ὄρεξιν (διάθεσιν) νὰ προδώσω.

Προδωσέταιρος (ὁ, ἡ). ὁ προδίδων ἢ ἀνίκανος νὰ ὑπερασπίσῃ τοὺς φίλους (συντρόφους, ἑταίρους) κτ.

Προεγγόνη (ἡ), ἡ θυγάτηρ ἢ

Προέγγονος (ὁ, ἡ), ὁ υἱὸς ἢ ἡ θυγάτηρ τοῦ ἐγγόνου ἢ τῆς ἐγγόνης.

Προ-εγ-γράφω, Μ. γράψω. Γράφω εἰς σημειωματάριον (εἰς τὸν κατάλογον κτλ., **Καταγράφω**) πρωτοῦ.

Προ-εγγυάω-ῶ, Μ. ήσω, = **Ἀρραβωνίζω**.

Προ-εγ-γυμνάζω, Μ. άσω. **Προγυμνάζω** τινὰ εἰς.

†**Προέγγυος**, ἴδε **Προὔγγυος**.

Προ-εγείρω, Μ. εγερῶ. Σηκόνω ἐπάνω ἢ **Ἐξυπνῶ** ἢ διεγείρω τινὰ προτοῦ.

Προ-εγ-κάθημαι (χωρὶς Μ.). Κάθημαι ἀπὸ προτήτερα μέσα εἴς, (ἐν γέν.) = **Προέγκειμαι**. « **Προεγκαθήμενα**, » Ἀξ., ὅσα ἔχει τις πρὸ πολλοῦ τυπωμένα εἰς τὸν νοῦν του.

Προ-εγ-καλέω-ῶ, Μ. έσω. Ἐγκαλῶ (Κατηγορῶ) πρωτοῦ.

Προ-εγ-κατα-βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω πρωτοῦ (θεμέλιον), προκαταβάλλω εἰς.

Προ-έγ-κειμαι, Μ. κείσομαι. Εὑρίσκομαι μέσα εἴς τι (Ἐνυπάρχω) πρὶν ἢ πρὸ πολλοῦ.

Προ-εγ-κελεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἐγκελεύομαί (Παρακινῶ δι' ἐγκελεύσεως) τινα πρωτοῦ.

Προ-εγ-κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω πρωτοῦ μέσα εἰς.

Προ-εγκρατεύομαι, Μ. εύσομαι. **Πρακτοποιοῦμαι** δι' ἐγκρατείας.

†**Πράγμα** (τὸ), [πρέχω]. ὑποστήριγμα προέχον (ὁποῦ τὰ ὑπὸ τοὺς ἐξώστας τῶν οἰκιῶν).

Προεγρήγορα, μσ. πρκ. (ἀντὶ ενς.) τοῦ **Προγρηγορέω**.

Προ-εγ-χαράσσω(ττω), Μ. άξω. Καράζω πρωτοῦ μὲ τὸ ξυράφι. « Ἐκ σάρκας —, » Ἀρετ. 2) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἐγχαράττω (ἐντυπόνω) τι προηγουμένως μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Προ-εγ-χειρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) = **Προεπιχειρῶ**. 2) προκαθορίζω δι' ἐπιχειρημάτων. « Ἐκ τῶν περὶ φθορᾶς ἢ γενέσεως προεγχειρημένων ἡμῖν ἐν ταῖς ἀντιρρήσεσι, » Σξτ.

Προ-εγ-χείρίζω, Μ. ήσω. Ἐγχειρίζω πρωτοῦ.

Προ-εγ-χρίω, Μ. χρίσω. Χρίω πρωτοῦ τι ἔσωθεν.

Προεγχυματίζω, Μ. ίσω. Ἐγχυματίζω πρωτοῦ, χύνω πρῶτα ὡς ἰατρικὸν μέσα εἴς.

Προεγχυματισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ ρηνγ.

Προεδεσθείς, εῖσα, έν, παθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ **Προεσθίω**.

Πρόεδρα (ἡ). ἡ πρώτη ἕδρα (καθέδρα)· πρωτοκαθεδρία.

Προεδρεία ἢ **Προέδρευσις**, εως (ἡ), τὸ προεδρεύειν, = **Προεδρία**.

Προ-εδρεύω, Μ. εύσω. Προκάθημαι, ἔχω τὴν πρώτην θέσιν, εἶμαι πρόεδρος. « Τῆς βουλῆς —, » Δημ.

Προεδρία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ θέσις τοῦ προέδρου· τὸ δικαίωμα τοῦ προεδρεύειν, πρωτοκαθεδρία.

Πρόεδρον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ **Πρόεδρα**.

Πρόεδρος (ὁ, ἡ). ὁ κατέχων [καθήμενος εἰς] τὴν πρώτην θέσιν (ἕδραν). ‖. (σύστ.) ὁ πρῶτος (προεστὼς) σώματος, (Γαλλ.) **président**. (εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ πρῶτος τῆς βουλῆς τῶν **500**, (δηλ.) ὁ πρῶτος τῆς πρυτανευούσης ἑκάστοτε φυλῆς.

Προ-εδρία, Π. ἀντὶ **Προεσθίω**.

Προ-εέργω, Ἰων. ἀντὶ **Προείργω**.

Προέηκα, Ἰων. ἀντὶ **Προῆκα**, ἀόρ. ά τοῦ **Προΐημι**.

Προεθῆ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἀόρ. ά. τῆς ὑποτ. τοῦ **Προτίθημι**.

Προ-εθίζω, Μ. ίσω. Συνεθίζω πρωτοῦ (ἀπὸ προτήτερα). ‖. (ὁ πθ. πρκ.) **Προεἴθιζα**, « συνεθίζεται πρὸ πολλοῦ (ἐκκαλεῖ), εἶνε προϋπάρχουσα συνήθεια.

Προεθισμὸς (ὁ), τὸ προεθίζειν ἢ προεθίζεσθαι.

Προεθιστέον, θετ. τοῦ **Προεθίζω**.

Προειδέναι, ἀπαρ. τοῦ **Πρόοιδα**.

Προεῖδον ἢ (μσ.) **Προειδόμην**, ἀόρ. β'. τοῦ **Προοράω**.

Προειδωλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω (Σχηματίζω) πρωτοῦ μὲ τὴν φαντασίαν μου, (Γαλλ.) **figurer**.

Προειδὼς, υῖα, ός, μτχ. τοῦ **Πρόοιδα**.

Προ-εικάζω, Μ. άσω. Συμπεραίνω ἐξ εἰκασίας, προμαντεύω κατὰ συμπεράσματα.

Προ-εικονίζω, Μ. ίσω. Παριστάνω τι πρωτοῦ (**Προσημαίνω**) δι' εἰκόνος.

Προεικόνισμα (τὸ), τὸ προεικονισθέν (εἰκονικῶς προδηλωθέν).

Προείλετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. ά τοῦ **Προαιρέομαι**.

Προείληφα, πρκ. τοῦ **Προλαμβάνω**.

Προειμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Προΐημι.

Πρόειμι, Μ. ἔσομαι (παρτ. Προϊὼν κτλ.). Εἶμαι (Ὑπάρχω) πρίν, προϋπάρχω.

Προείμι, Μ. εἶμι (παρτ. Προϊέναι κτλ.), = Προέρχομαι (τοῦ ὑπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλ.), προβαίνω, προχωρῶ κτλ. ■ Τοῦ χρόνου (■ Τοῦ πότου) προϊόντος, ■ Ὅμ.

Προεῖνται, γ'. πλθ. προσ. τοῦ μσ. ἢ πθ. πρκ. τοῦ Προΐημι.

Προεῖπον, ἀόρ. Β'. (ἀνμλ.) τοῦ Προαγορεύω.

‡Πρόειρα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρώρα.

Προείργω, Μ. εἴρξω. Ἐμποδίζω προτοῦ ἢ σταματῶ ἐμπρός, ἐμποδίζω τινὰ νὰ προχωρήσῃ, τοῦ κόπτω τὸν δρόμον.

Προείρηκα, ἐνεργ. ᾧ

Προείρημαι, πθ. πρκ. (ἀνμλ.) τοῦ Προαγορεύω.

Προειρηνεύω, Μ. εὔσω. Ἔχω ἢ κάμνω προτοῦ εἰρήνην.

Προεισάγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Προεισήγαγον Ἀττ.). Ἐμβάζω προτοῦ. (συνεκδ.) παρεισάζω προτοῦ εἰς τὸ θέατρον. ■Ἡ Ἀνδρομέδα ὑγιάσω ἔτει προεισῆκται, ■ Σχλ. Ἀρχ.

Προεισαγωγή (ἡ), τὸ προεισάγειν, ἐμβασμα προτοῦ, (μτφ.) προοίμιον λόγου ἢ συγγράμματος. (παρβλ.) Προκατασκευή.

Προεισαγωγικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς προεισαγωγήν.

Προεισβαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐμβαίνω προτοῦ, προεισέρχομαι.

Προεισβάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω ἢ Ῥίπτω τι προτοῦ μέσα εἰς, Προεμβάλλω· (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) κάμνω εἰσβολὴν (ἐμβαίνω εἰς τοὺς τόπους τοῦ ἐχθροῦ) πρῶτος ἢ πρωτήτερα· (μτφ.) προσιμιάζω.

Προεισβολή (ἡ). ἡ πρώτη ἢ ἡ προλαβοῦσα εἰσβολή, προεισαγωγή, προοίμιον.

Προεισελαύνω, Μ. ελάσω. Ἐμβάζω (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ. Ἐμβαίνω) ὁπλίτας προτοῦ μέσα εἰς, προεισβάλλω (κυρ. ἔφιππος).

Προεισενεγκεῖν, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. ᾧ

Προεισενεκτέον, θετ. τοῦ Προεισφέρω.

Προεισέρχομαι, Μ. εἰσελεύσομαι (ἀόρ. Προεισῆλθον κτλ.). Ἐμβαίνω πρῶτος ἢ πρωτοῦ.

Προεισευπορέω-ῶ, Μ. ἥσω. Προμηθεύω τι ἐκ προκαταβολῆς. ■ Κατασκευάζομένῳ τὴν τράπεζαν προεισευπόρησα (κατὰ διόρθ. ἀντὶ προεισευπόρησα) ἀργυρίου, ■ Ἰσ.

Προεῖσθαι, μσ. ἢ πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προΐημι.

Προεισκαλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Προσκαλῶ τινα ἐντὸς (Εἰσκαλῶ) πρὸ τῶν ἄλλων.

Προεισκλείω, Μ. κλείσω. Κλείω ἐντὸς ἀπὸ προτήτερα.

Προεισκρίνομαι, Μ. κρινοῦμαι. Ἐμβαίνω (Παρνῶ μέσα, Εἰσχωρῶ) προτοῦ.

Προεισόδιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τῆς εἰσόδου γινόμενος. ■Ἑτοιμασία —, ■ Νίκ. Χων.

Προεισόδιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τῆς κυρίως εἰσόδου. ‖ (οὐσ.) Προεισόδιον (τὸ) ᾧ Προεισόδια (τά), τὰ πρὸ τῆς εἰσόδου τελούμενα, αἱ προετοιμασίαι τῆς εἰσόδου, (ἐν τῷ ἀρχ.) προεισαγωγή, προοίμιον.

Προεισοικίζω, Μ. ἰσω. Προεισάγω εἰς τὸν οἶκον, προενοικίζω.

Προεισοίσω, μέλλ. τοῦ Προεισφέρω.

Προεισπαίω, Μ. παίσω, = Προεισπίπτω.

Προεισπέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω προτοῦ μέσα· ἐμβάζω μὲ πομπὴν (μὲ θρίαμβον), (παρβλ.) Προεισάγω.

Προεισπίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Προεισέπεσον κτλ.). Πίπτω ἢ Ἐμβαίνω μὲ ὁρμήν, Ῥίπτομαι) πρῶτος ἢ προτοῦ μέσα εἰς.

Προεισπορεύομαι, Μ. εὐσομαι. Ἐμβαίνω πρὶν ἢ προτοῦ, προεισβαίνω, προεισέρχομαι.

‡Προεισπταίω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προεισπαίω.

Προειστήκειν, ὑπερσ. τοῦ Προΐστημι.

Προεισφέρω, Μ. εἰσοίσω (ἀόρ. Προεισήνεγκα κτλ.). Φέρω μέσα (Ἐμβάζω ἢ Συνεισφέρω) πρῶτος ἢ πρωτήτερα.

Προεισφορά (ἡ), τὸ προεισφέρειν, προκαταβολὴ συνεισφορᾶς (ἐράνου).

Προεκβάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Προεξέβαλον κτλ.). Ἐβγάζω ἢ Ῥίπτω ἔξω προτοῦ.

†Προέκβασις, εως (ἡ). Ἔκβασις (Ἔξοδος) προλαβοῦσα.

Προεκδιδάζω, Μ. ἀσω. Ἐβγάζω (Παρασύρω) προτοῦ, (εἰς τὸν Πλθ. διορθ. Προεμβιβάζω).

†Προεκγόνη (ἡ), θηλ. τοῦ

†Προέκγονος (ὁ), = Πρόγγονος.

Προεκδαπανάω-ῶ, Μ. ήσω. Καταξοδεύω (Καταξοδεύω) πρίν.

Προεκδεκατόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεπαιάζω (Καταπραμάζω) πρίν.

Προεκδέχομαι, Μ. δέξομαι. Ἐκδέχομαι (Παραλαμβάνω, Ἀναδέχομαι) πρίν, περιμένω (ἀπεκδέχομαι) πρὸ πολλοῦ.

Προεκδημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκδημῶ (Ἀναχωρῶ ἐκτὸς τοῦ θέμου μου) πρωτοῦ.

Προεκδιδάσκω, Μ. διδάξω. Προδιδάσκω ἐντελῶς.

Προεκδίδωμι, Μ. ἐκδώσω (ἀόρ. Προεξέδωκα κτλ.). Ἐκδίδω (Φαινοποιῶ, Δημοσιεύω) τι προτοῦ.

Προέκδοσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἔκδοσις (δημοσίευσις συγγράμματος) προλαβοῦσα.

Προεκδρομεῖν, ἀόρ. ἐκ τῆς ἀπαρ. τοῦ Προεκτρέχω.

Προεκδρομή (ἡ), τὸ προεκτρέχειν, ἔφοδος τῶν ἐκδρόμων (ἴδε τὴν λέξιν) στρατιωτῶν, ἐπιδρομὴ γινομένη προτοῦ.

Προεκζέω, Μ. ζέσω. Ζεματίζω τι προτοῦ.

†Προεκθερίζω, Μ. ἰσω. Θερίζω πρὶν ὅλως διόλου.

Προεκθερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω καλῶς προτοῦ.

Προέκθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προεκτίθημι, ἔκθεσις προκαταρκτική, προοίμιον (προεισαγωγή) ἐκθέσεως.

Προεκθετέον, θετ. τοῦ Προεκτίθημι.

Προεκθετικός, ἡ, όν. Ὁ ἁρμόζων εἰς (ἁρμόδιος διά) προέκθεσιν, προπαρασκευαστικὸς τῆς ἐκθέσεως.

Προεκπεπτικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει (Κατὰ σχῆμα) προεκθέσεως.

Προ-εκ-θέω, Μ. θεύσομαι, = Προεκτρέχω.

Προεκθορών, οῦσα, όν, ἀόρ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ

Προεκ-θρώσκω, Μ. θροῦμαι (ἀόρ. Προεξέθορον κτλ.), = Προεκπηδάω.

Προεκ-καθαίρω, Μ. αρῶ. Καθαρίζω ἐντελῶς (Ξεπαστρεύω) προτοῦ.

Προεκ-καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Προεξέκηα Ἀττ.). Ἐξάπτω (Φλογίζω, Ἐρεθίζω) πρίν.

Προέκ-κειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι ἐκτεθειμένος πρὶν ἢ ἐμπρόσθεν, προέχω, προεξέχω. ■ Στέγνα τὰ μέτρια προεκκείμενα, ■ Φλεγρτ. ■ Προεκκείμενα, ■ Γρμτ., τὰ προεκτεθειμένα (προηγούμενα) μέρη σχοινοτενοῦς περιόδου.

Προεκ-κενόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀδειάζω (Ἐκκαθαρώνω) πρὶν ὅλως διόλου, προεκκαινόω.

Προεκ-κλύζω, Μ. κλύσω. Ἐκκλύζω (Ξεπλύνω κλύζων) προτοῦ.

Προεκ-κομίζω, Μ. ἰσω. Φέρω (Ἐβγάζω, Καυβαλῶ ἔξω ἢ εἰς τὸν τόπον) προτοῦ

Προεκ-κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω διόλου (Ἐκκόπτω) προτοῦ.

Προεκ-κρίνω, Μ. κρινῶ. Ξεχωρίζω (Ξεδιαλέγω) τι προτοῦ.

Προέκκρισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προεκ-κρούω, Μ. κρούσω. Ἐκκρούω (Ἀποκρούω) πρίν.

Προεκ-λάμπω, Μ. λάμψω. Ἐκλάμπω πρίν.

Προεκ-λέγω, Μ. λέξω, διαλέγω ἢ Συλλέγω (Συνάζω καὶ μσ. Εἰσπράττω) πρίν. ■ Τὰ χρήματα ὅσα προεξείλεκτο ἀπὸ τῆς Ῥάδου, ■ Ἄππ.

Προεκ-λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω (Παραιτῶ, Ἐγκαταλείπω ἢ [;] Διεκπεραιῶ, Ἐκλείπω) πρίν.

Προεκ-λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Μετρῶν εὑρίσκω (Συλλογίζομαι) προτοῦ, προεισχάζομαι.

Προεκ-λύω, Μ. λύσω. Ἐκλύω (Ἐκνευρίζω) προτοῦ.

Προεκ-μανθάνω, Μ. μαθήσομαι (ἀόρ. Προεξέμαθον κτλ.). Μανθάνω τι καλῶς (ἀπ' ἔξω) πρίν.

Προεκ-νεφόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεπλύνω (Ξεπαστρεύω) πρῶτα μὲ νέφρον (σακούνι ἢ λεσσίβαν).

Προεκ-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω ἔξω (Ξεκινῶ) προτοῦ.

Προ-εκ-πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἐκτείνω (Ἐξαπλόνω) πρίν.

Προεκ-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ (Τινάζομαι) πρῶτος ἢ προτήτερα ἔξω.

Προεκ-πίνω, Μ. πίομαι (ἀόρ. Προεξέπιον κτλ.). Πίνω πρὶν ὅλως διόλου (μέχρι φονίδας).

Προεκ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Προεξέπεσον κτλ.). Πίπτω ἔξω (Ἐβγαίνω μέβλεν, Κοινολογοῦμαι) προτήτερα· προχωρῶ πλειότερον τοῦ δέοντος. (μτφρ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ ὅριά μου, ἐξοκέλλω εἰς ὑπερβολάς.

Προεκ-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Ἐκπλέω (Ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν λιμένα) πρῶτος ἢ προτήτερα.

Προεκ-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκπληρῶ προτοῦ.

Προεκ-πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Ἐκπλήττω (Ξυπνάζω) πρίν, φέρω προτοῦ εἰς ἔκπληξιν

Προεκ-πλύνω, Μ. πλυνῶ. Ξεπλύνω προτοῦ.

Προ-εκ-πνέω, Μ. πνεύσω. Ἐκπνέω πρίν.

Προεκ-πνίγω, Μ. πνίξω. Πνίγω πρὶν ὅλως διάλαυ.

Προεκ-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατορθόνω μέ κόπον ἢ Καταπονῶ προηγουμένως.

Προέκπτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προεκπίπτω, ἡ ὑπὲρ τὸ δέον προχώρησις (μτφορ.) ὑπέρβασις τῶν ὅρων τοῦ μετρίου, ὑπερβολή.

Προ-εκ-πορθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκπορθῶ (Διαγουμίζω) πρίν.

Προεκ-ρέω, Μ. ρεύσομαι καὶ ρυήσομαι (ἀόρ. Προεξέρρύην κτλ.). Ἐκρέω (Ξεχύνομαι) πρίν.

Προ-εκ-ρήγνυμαι, Μ. ραγήσομαι (ἀόρ. Προεξερράγην κτλ.). Ξεσπάνω πρίν.

Προ-εκ-ρίπτω, Μ. ριψω. Ῥιπτω ἔξω (Ἐκρίπτω) πρίν.

Προεκ-ροφάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ῥαφῶ πρῶτον ἐντελῶς (Ἀποῤῥοφῶ).

Προ-εκ-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω πρὶν ἡ παρεμπρός.

Προεκτέλεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Προ-εκ-τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Ἐκτελῶ (Κατορθόνω, Τελειοποιῶ) προτοῦ. 2) προκατηχῶ (προετοιμάζω) τινα εἰς τελετήν.

Προ-εκ-τέμνω, Μ. τεμῶ. Ἐκτέμνω (Ἀποτέμνω) πρὶν, προεκκόπτω.

Προεκτέτισμαι, πθ. πρκ. τοῦ Προεκτίνω.

Προ-εκ-τήκω, Μ. τήξω. Λυώνω ὅλως διόλου (Καταστήκω) πρὶν· (συχνότ. πθ.) φθείρομαι (καταστήκομαι) προτοῦ ἡ πρώρα.

Προ-εκ-τίθημι, Μ. εκθήσω (ἀόρ. Προεξέθηκα κτλ.). Ἐκθέτω πρὶν, ἀναφέρω (διηγοῦμαι) πρῶτον ἢ ἐν προοιμίοις.

Προ-εκ-τίκτω, Μ. τέξομαι (ἀόρ. Προεξέτεκον κτλ.). Γεννῶ (Παιδοκομῶ ἢ Ὠοτοκῶ) προτήτερα. ■ Οἱ κάραβοι προεκτίκτουσιν ὑπὸ τὴν κοιλίαν εἰς τὰς πτύχας. « Ἀρ.ς.

Προεκ-τίλλω, Μ. τιλῶ. Μαδῶ πρὶν ὅλως διόλου.

Προ-εκ-τίνω, Μ. τίσω. Πληρόνω πρὶν, προεξοφλῶ. ■ Εἴ τινα χρὴ αὐτῷ γενέσθαι παρὰ φιλοσοφίας συντέλειαν, αὕτη προεκτέτισται ἱκανῶς, « Θεμ.ς.

Προεκ-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Προεξέδραμον κτλ.). Τρέχων ἐβγαίνω πρῶτος ἢ προτήτερα· (Ταχτ.) κινῶ προεκφρομήν.

Προεκ-τρύχω, Μ. τρύσω. Κατατρίβω (Καταπονῶ, Ἐξασθενῶ) προηγουμένως διὰ συνεχοῦς ταλαιπωρίας.

Προεκ-τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Μορφόνω (Σχηματίζω) τι προηγουμένως (κατὰ τὸν τυπον ἄλλου).

Προεκτύπωμα (τὸ). τὸ προγεγονὸς ἐκτύπωμα.

Προεκτύπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προεκφαίνω, Μ. φανῶ. Ἐκφαίνω πρὶν.

Προ-εκ-φέρω, Μ. ἐνεγκω (ἀόρ. Προεξήνεγκα κτλ.). Ἐβγάζω προτήτερα ἔξω· (ἀπὸ νεκροῦ) = Προεκκομίζω.

Προ-εκ-φεύγω, Μ. φεύξομαι καὶ φευξοῦμαι (ἀόρ. Προεξέφυγον κτλ.). Φεύγω πρὶν ἔξω, φεύγων προτοῦ γλυτώνω.

Προ-εκ-φοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζω (Ξυπνάζω) πρῶτα ὅλως διόλου, κατατρομάζω πρὶν.

Προεκφόβησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ

Προ-εκ-φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω προτοῦ ἔξω, κοινοπαιοῦμαι (διαδίδομαι) προτήτερα.

Προ-εκ-φράζω, Μ. φράσω. Ἐκφράζω προτοῦ.

Προ-εκ-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Προφέρω (Ἐκφωνῶ) προτοῦ.

Προ-εκ-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Προεξέχεα κτλ.). Χύνω ἢ Σκορπίζω προτοῦ ἔξω.

Προ-εκ-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Τραβηοῦμαι (Ἀνοχωρῶ, Παραμερίζω) πρίν.

Προέλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Προ-ελαύνω, Μ. ελάσω (πρκ. Προελήλακα κτλ.). Κτυπῶ (Ὑπάγω μὲ) τὸ ἄλογόν μου ἐμπρὸς ἢ πρὸ τῶν ἄλλων, προχωρῶ ἔφιππος, (παρβλ.) Προεξελαύνω (μτνμ. ἐπὶ χρόν.) ■ Ὡς δὲ πρόσω τῆς νυκτὸς προελήλατο, « Ἡρ., εἶχε περάσῃ πολλὴ ὥρα τῆς νυκτός.

Προ-ελέγχω, Μ. ελέγξω. Ἐλέγχω (Ἐξελέγχω) πρὶν, προαποδείκνυμι.

Προ-ελευθερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλευθερόνω πρίν.

Προέλευσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ προέρχεσθαι (ἐβγαίνειν ἔξω)· (ἐπὶ στρατ.) ἐκβρομή· (συνήθ.) ἡ μετὰ παρατάξεως (ἐν πομπῇ) ἔξοδος, (Τουρκ.) ἀλάϊ· (μτφορ.) προχώρησις, ἐπίδοσις, πρόοδος.

Προελκομένως, ἐπίρ. (μτχ.)· Διεξοδικῶς, εἰς μάκρος.

Προ-ελκόω-ῶ, Μ. ώσω. Πληγόνω πρίν.

Προ-ελκύω καὶ Προέλκω, Μ. ελκύσω (ἀόρ. Προείλκυσα κτλ.). Τραβῶ ἐμπρός. (μτφορ.) προκαλῶ.

Προελκόμενος, μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Προαιρέομαι.

Προ-ελπίζω, Μ. ίσω. Ἐλπίζω πρὶν (ἀπὸ προτήτερα), ἔχω προϋπάρχουσαν ἐλπίδα.

Προ-ελυτρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω προτοῦ μὲ ἔλυτρον (Ὑφωλιον, περικάλυμμα).

Προ-εμ-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Προενέβην κτλ.). Πατῶ ἢ Ἐμβαίνω πρῶτος ἢ προτήτερα μέσα εἰς.

Προ-εμ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐμβάζω τι (ξ ἑλλ. Ἐμβαίνω) πρῶτος ἢ προτοῦ μέσα εἰς. ■ Ἐλπὶς προεμβάλλειν τινὶ, ἡ λξ., ἐμπνέειν πρίν. (καὶ ἑλλ.) ■ Προεμβαλόντων ἐς τὴν γῆν τῶν κεφέων, « Ἡρ., ἐμπήγονται ὡς ἐξέχοντα ἐμπρός. ■ Προενέβαλον εἰς τὴν χώραν, ■ Δ. Κάσσ., ἔκαμαν πρῶτοι ἢ προτήτερα εἰσβολήν (ἐπιδρομήν). ■ Προεμβαλούσης δὲ εἰς αὐτὴν (τὴν ναῦν) τριήρους, « Δξ., τὴν ἐκτύπησε μὲ τὸ ἔμβολον, ἔπεσεν ἐπάνω της.

Προεμβατήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν προεμβάτην. ■ Γῆρας προεμβατήριον, « Ἡλ., τὸ διδόμενον εἰς τὸν πρῶτον ἐμβάντα εἰς πολεμούμενον πλοῖον.

Προεμβάτης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος ἐμβαίνων (κυρ. εἰς πολεμούμενον πλοῖον).

Προ-εμ-βιβάζω, Μ. άσω. Ἐμβάζω πρῶτα ἢ προτοῦ.

Προεμβόλιον (τὸ) καὶ

†Προεμβολίς, ίδος (ἡ) καὶ

†Προέμβολος (ὁ) καὶ

Προέμβολον (τὸ). ἡ ἄκρα τοῦ ἐμβόλου (τῆς σουβλερᾶς μύτης) πολεμικοῦ πλοίου.

Προέμεν, Π. ἀντὶ Προεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προΐημι.

†Προ-εμ-βρέχω, Μ. βρέξω. Πρῶτα μουσκεύω, (εἰς τὸν Γαλ. Β'. 107 ὁ ἀορθ. Προεμβρέχω).

Προ-εμέω-ῶ, Μ. εμέσω. Ξερνῶ προτοῦ.

Προ-εμ-πείρω, Μ. περῶ. Καρφόνω (Ἐμπήγω) πρῶτα μέσα εἰς.

Προ-εμ-πίπλημι, Μ. εμ-πλήσω (ἀόρ. Προενέπλησα κτλ.). Γεμίζω προτοῦ.

Προ-εμ-πίπρημι, Μ. εμ-πρήσω. Κάνω (Καταχαλῶ) πρίν.

Προ-εμ-μελετάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνδιατρίβω μελετῶν προτοῦ τι, προγυμνάζομαι.

Προ-εμ-πίπτω, Μ. εμ-πεσοῦμαι (ἀόρ. Προενέπεσον κτλ.). (μὲ δοτ.) Πίπτω προτοῦ μέσα (Περιπίπτω) εἰς.

Προ-εμ-πλήθω (χ. Μ.). Εἶμαι γεμάτος (ἔμπλεως) ἀπὸ προτήτερα.

Προεμπλήσω, μέλλ. τοῦ Προεμπίμπλημι.

Προ-εμ-πνέω, Μ. πνεύσομαι. Φυσῶ μέσα (Ἐμπνέω) πρίν.

Προεμπολεύς, έως (ὁ). ὁ ἀγοράζων προτοῦ ἢ ἀπὸ πρώτον χέρι ἵνα μεταπωλήσῃ, μεταπράτης.

Προ-εμ-πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἐμπορεύομαι προτοῦ, ἀγοράζω ἢ μεταπωλῶ ἀπὸ πρῶτον χέρι.

Προεμπρήσω, μέλλ. τοῦ Προεμπίπρημι.

Προεμπτωσις, εως (ἡ), τὸ προεμπίπτειν, προλαβοῦσα σύμπτωσις.

Προ-εμ-φαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (Φανερόνω) προτοῦ· προεικονίζω.

Προ-εμ-φανίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐμφανίζομαι (Παρεισάζομαι) ἐμπρὸς ἢ προτήτερα.

Προέμφασις, εως (ἡ), τὸ προεμφαίνεσθαι, πρώτη (προηγουμένη) ἔμφασις, προεμφάνισις.

Προεμ-φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεμίζω (Χορταίνω) πρίν.

Προεμ-φράσσω(ττω), Μ. φράξω. Φράζω (Στουπόνω) προτοῦ.

Προεναπόκειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι ἀπὸ προτήτερα ἐναποτεθειμένος εἰς.

†Προ-εν-άρχομαι, Μ. άρξομαι. Κάμνω ἔναρξιν προτήτερα.

Προενατενίζω, Μ. ίσω. Ἐνατενίζω προτοῦ.

Προ-εν-δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω ἐμπράκτως (Ἀποδείχνω· (Νμ.) Καταμηνύω· (μσ.) Κάμνω ἐπίδειξιν ζήλου) πρίν.

Προ-εν-δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι πρὸ καιροῦ παρὼν εἰς τὸν δῆμον (εἰς τὴν πατρίδα) μου· (μτνμ.) ἔχω πρὸ πολλοῦ ἕξιν εἴς τι. (μὲ δοτ.) ■ Τοῖς πράγμασι —, « Ποσειδ., τὰ γνωρίζω πρὶν ὡς ἂν νὰ ἦνε παρόντα. ■ Κακοῖς μείζοσι τῶν προενδεδημηκότων, « Ἰώσ., τῶν πρὸ καιροῦ συμβάντων.

Προεν-δίδωμι, Μ. ενδώσω (ἀόρ. Προενέδωκα κτλ.). Ἐνδίδω (Ὑποχωρῶ) προτοῦ.

Προ-εν-δύω, Μ. δύσω. Ἐνδύω προτοῦ.

Προενεγκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προφέρω.

†Προενέδρα (ἡ), γριμτ. ἐξήγ τοῦ Προδοσία.

Προενεδρεύω, Μ. εύσω. Τοποθετῶ προτοῦ εἰς ἐνέδραν.

Προένειμι, Μ. ενέσομαι. Εἶμαι ἀπὸ προτήτερα μέσα εἰς.

Προενείρω, Μ. έρσω. Βάλλω ἀνάμεσα (Ἐμπλέκω, Παρενείρω) πρίν.

Προενεπτέον, θετ. τοῦ Προφέρω.

Προένεξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προφέρω, ἀναφορὰ ῥητοῦ.

Προενέπω (ενισπῶ), Μ. ενισπήσω, Π. λέγω πρῶτον, προλέγω. « Χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προὐνέπω, « Σοφ. « Προὐνέπω δ' ὑμῖν ὅτι, « Αἰσχλ.

Προενεργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω (Ἐνεργῶ) προτοῦ.

Προενέχομαι, Μ. ενσχεθήσομαι (ἀόρ. Προενεσχόμην κτλ.). Εἶμαι πιασμένος (ζευγάτος, Ἐνέχομαι) ἀπὸ προτήτερα εἴς τι.

Προενεχυριάζω, Μ. άσω. Λαμβάνω ἐνέχυρον ἢ ὡς ἐνέχυρον ἀπὸ προτήτερα, (μτγν.) προϋποχρεόνω.

†**Προενεχείρέω-ῶ**, Μ. ήσω. Ἐπαναλαμβάνω συχνὰ (Κάμνω νὰ ἀντιχῇ) τι πρὶν εἰς τὰ ὦτά τινος.

Προενθυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Προενεθυμήθην κτλ.). Βάλλω κατὰ νοῦν (Ἐνθυμοῦμαι, Συλλογίζομαι, Παρατηρῶ) τι πρίν, (μὲ αἰτ. ἢ γεν. ἐκδ.).

Προενθύμησις, εως (ἡ). ἐνθύμησις προλαβοῦσα (προϋπάρχουσα), πρόνοια.

Προενίσταμαι, Μ. ενστήσομαι. Ἐναντιοῦμαι πρίν, κάμνω ἐκ προοιμίων ἔνσταση.

Προενίπω, Σ. Προενέπω.

Προενοέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προενθυμέομαι.

Προεννόημα (τό). τὸ προεννοηθέν, προηγούμενον ἐνθύμημα.

Προενοικέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κατοικῶ πρὶν (ἀπὸ προτήτερα) εἰς μέρος τι.

Προενοίκησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τὸ νὰ κατοικῇ ἢ νὰ ἐκατοίκησέ τις πρὶν εἰς μέρος τι.

Προενοικίζω, Μ. ίσω. Ἐνοικίζω πρίν.

Προενόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἑνόνω προτοῦ

Προενοστέω, Μ εσέσω. Ῥίπτω (Βάλλω) τι πρὶν μέσα εἰς· ἐμπνέω προτοῦ αἰσθημά τι.

Προενσκευάζω, Μ. άσω. Προετοιμάζω μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα σκεύη.

Προενστατέον, θετ. τοῦ Προενίσταμαι.

Προεντείνω, Μ. τενῶ Ἐντείνω (Καρτίζω) ἀπὸ προτήτερα.

Προεντίθημι, Μ. ενθήσω. Βάλλω ἀπὸ προτήτερα μέσα εἰς.

Προεντίκτω, Μ. -εντέξομαι. Γεννῶ προτοῦ μέσα εἰς.

Προεντυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Προεντυχον κτλ.) (μὲ δοτ.) Ἀπαντῶ πρῶτος τινά, ἢ Ἀντιμονομαι (Διαβάνω ὁμιλίαν) προηγουμένως μετά τινος. «Τοὺς ἀκοπῶς ἡμῶν προεντυχόντες, « Σωτ. « Ὡς οὐκ ἄξιον ἑτέρῳ βιβλίῳ προεντυχεῖν, « αὐτ.

‡**Προεντύνω**, Μ. υνῶ, Π. προετοιμάζω, προετοιμάζομαι.

Προεντυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐντυπόνω ἀπὸ προτήτερα.

Προενυπάρχω, Μ. άρξω. Ὑπάρχω ἀπὸ προτήτερα μέσα εἰς.

Προενώπια, ἐπίρ. Π. (μὲ γεν.) ἐνώπιον (πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν) τινος.

Προεξαγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Γνωστοποιῶ προτοῦ (Προδίδω) τὸ μυστικόν.

Προεξαγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Προετοιμάζομαι κάμνων πρωτοῦ διάφορα κινήματα (χειρονομίας) μὲ τοὺς ἀγωνάς μας καθὼς οἱ παλαισταί, (παρβλ. Ἐξαγωνίζω).

Προεξάγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προεξήγαγον κτλ.). Ἐβγάζω (καὶ ἑλλ. ἢ μτ. Ἐβγαίνω) πρὶν (ἰδιαιτ.) κινῶ (ξεκινῶ) πρῶτος κατὰ τῶν ἐχθρῶν (τρπ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ ὁριά μου, παρασύρομαι. « Ἐὰν προεξαχθῶ τι ῥῆμα εἰπεῖν, « Διαγ., ἂν βιασθῶ ἀπὸ τὴν παραφορὰν τοῦ πάθους μου.

Προεξαδυνατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀδυνατῶ πρὶν ὅλως διόλου, Προεξασθενῶ.

Προεξαιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Προεξεῖλον κτλ.). Ἐβγάζω ἀπὸ τὴν μέσην (Ἀφαιρῶ, Ἀφανίζω) προτοῦ. « Προεξελὼν τὸ ῥῦμα, « Δ. Κάσ., κυριεύσας (ἐκπολιορκήσας) αὐτὸ προτοῦ.

Προεξαίσσω, Μ. αίξω. Τινάζομαι ἢ ἐβγαίνω πρὸ τῶν ἄλλων ἔξω, προεξορμῶ.

Προεξαιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ τιὴ τινα παρά τινος ἀπὸ προτήτερα.

Προεξάλλομαι, Μ. αλοῦμαι, = Προεκπηδῶ.

Προέξαλμα (τό). πήδημα προπετές, πήδημα ἔξω ἀπο.

Προεξαμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι (ἀόρ. Προεξήμαρτον κτλ.). Ἁμαρτάνω (Ἀπατῶμαι, Ἀποτυγχάνω) προτοῦ.

Προεξανάγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προεξανήγαγον κτλ.). Σηκόνομαι (Κινῶ) ἀπὸ τὸν λιμένα πρῶτος ἢ προτήτερα, προεκπλέω, (συγχ. τῷ, [ᾗ ἴσως εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ] Προεξάγω).

Προεξαναλίσκω, Μ. αναλώσω. Ἐξοδεύω (Δαπανῶ) προτοῦ καθ' ὁλοκληρίαν. « Πλήθει ἀχρήστῳ καὶ ἀργῷ προεξαναλώθη τὰ τοῖς μαχίμοις ἀρκεῖν δυνάμενα, « Ἰώσ.

Προεξανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνθίζω (Φυτράνω, Ἀναβλύω) προτοῦ, (ὄθεν

Προέξανθημα (τό). τὸ πρὸ τοῦ ἄνθους ἐκφυόμενον βλάστημα.

Προεξάνθησις, εως (ἡ), τὸ προεξανθεῖν, φύτρωμα (ἄνθισμα) πρόωρον.

Προεξανίστημι, Μ. αναστήσω (μσ. ἀόρ. Προεξανέστην κτλ.). Σηκόνω τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ προεξέχῃ. ‖ (συχνότ. μσ.) σηκόνομαι πρῶτος ἢ πρὶν τοῦ καιροῦ ἀπὸ τὸν τόπον μου. « Ἐν τοῖσδε ἀγῶσι οἱ προεξανιστάμενοι ῥαπίζονται, « Ἡρ. (ᾗ μτγν.) = Προεξανέστη τῷ πολέμῳ, Πλ., ἄρχισε (ἔβαλε πρῶτος αἰτίαν εἰς) τὸν πόλεμον.

Προεξαπατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαπατῶ προτοῦ.

Προεξαπλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκτείνω (Ἁπλόνω) προτοῦ, προαναπτύσσω.

Προεξάξαντες, Ἀττ. κατὰ χρσ. ἀντὶ Προεξαίξαντες, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Προεξάσσω.

Προεξαποστέλλω, Μ. στελῶ. Στέλλω προτοῦ ἢ ἐμπροσθά.

Προεξάπτω, Μ. άψω. Ἀνάπτω προτοῦ.

Προεξαριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Προαπαριθμῶ.

Προεξαρπάζω, Μ. άσω. Ἐξαρπάζω (Ἁρπάζων ἐξάγω) πρίν.

Προεξαρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ (Ἐξαρτῶ) τι πρὶν ἀπό.

Προεξαρτύω, Μ. ύσω. Προετοιμάζω.

Προεξάρχω, Μ. άρξω. Ἀρχίζω πρῶτος ἢ προτοῦ. (συνκδχ.) πρωτεύω, προηγοῦμαι. « Ὁ προεξάρχων τῆς πεμπτης κρίσις, « Ἐπιλγ. (καὶ μτνμ.) « Τὸν τῆς πόλεως προεξάρχοντα, « Ε. Πορφυρογ.

Προεξασθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάνω ὅλως διόλου τὰς δυνάμεις μου (Ἐξασθενῶ) προτοῦ.

Προεξασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Προγυμνάζω.

Προεξεγείρω, Μ. εγερῶ. Σηκόνω πρωτοῦ ἐπάνω, ἐξυπνῶ πρίν.

Προεξέδρα (ἡ). καθέδρα ἐξέχουσα τῶν ἄλλων μέρος (διὰ κάθισμα) ἐξέχον τοῦ λοιποῦ οἰκοδομήματος, (Γουρκ.) σαχνισί.

Προεξεικονίζω, Μ. ίσω. Προεικονίζω ἀκριβῶς.

Προεξειλεγμένος, η, ον, Ἀττ. κθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Προεκλέγω.

Προεξειμι, Μ. ειμι (μτχ. Προεξιών ᾖμι), = Προεξέρχομαι· (Τακτ.) κάμνω πρεκδρομήν.

†**Προεξειρεσία**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρεξιρεσία.

Προεξελαύνω, Μ. ελάσω. Ἐβγαίνω ἔφιππος ἢ μὲ ὄχημα προτήτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. « Τῷ πλοίῳ —, « Πλ., προεκπλέω.

Προεξελέγχω, Μ. έγξω. Ἐξελέγχω πρὶν (ἐκ προοιμίων).

Προεξελκόω-ῶ, Μ. ώσω. Πληγόνω πρὶν ὅλως διόλου.

Προεξεμέω-ῶ, Μ. εμέσω. Ξερνῶ προτοῦ.

Προεξενεγκεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προενεφέρω.

Προεξεπίσταμαι, Μ. επιστήσομαι. Ἐξεύρω τι μὲ ἀκρίβειαν ἀπὸ προτήτερα, προγινώσκω ἐντελῶς.

Προεξεργάζομαι, Μ. άσομαι. Τελειόνω (Τελειοποιῶ) τὸ ἔργον μου προτοῦ.

Προεξερευνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρευνῶ (Ἐξετάζω) προτοῦ μὲ ἐπιμέλειαν.

Προεξερευνητής, οῦ (ὁ). ὁ προεξετάζων ὁ στελλόμενος προτοῦ νὰ ἐρευνήσῃ (νὰ παρατηρήσῃ).

Προεξέρχομαι, Μ. εξελεύσομαι (ἀόρ. Ἠρχεξῆλθον κτλ.). Ἐβγαίνω ἔξω (Παρελαύνω) πρῶτος ἢ προτοῦ.

Προεξέστηκα, μσ. πρκ. τοῦ Προεξίστημι.

Προεξετάζω, Μ. άσω. Ἐξετάζω (Ἐρευνῶ) προτοῦ.

‡**Προεξευκρινίω-ῶ**, Μ. ήσω, = Προδιευκρινῶ.

Προεξευμαρίζω, Μ. ίσω. Προευκολύνω.

Προεξευρίσκω, Μ. ευρήσω. Προφευρίσκω.

Προεξεφίεμαι, Μ. εφήσομαι (ἀόρ. Προεξεφείμην κτλ.). Ἐκφράζω τὴν ἐπιθυμίαν μου (Παραγγέλλω ῥητῶς) πρίν, (ἁπλ.) Προετιθεμαι.

Προεξηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διηγοῦμαι καταλεπτῶς πρὶν, προεκθέτω.

Προεξήνεγκα, ἀόρ. τοῦ Προενεφέρω.

Προεξιλάσομαι-οῦμαι, Μ. άσομαι. Ἐξιλεώνω πρίν.

Προεξιππάζομαι, Μ. άσομαι. Προεξορμῶ ἔφιππος.

Προεξίστημαι, Μ. προεξ-στήσομαι (ἀόρ. Προεξέστην κτλ.). Ἐξαίνω ἵξω (Ὑπεκχωρῶ, Παραμερίζω) πρῶτος ἢ προτοῦ. (ἐπὶ πραγμ.) προέχω.

Προεξοδεύω, Μ. εὐσω. Ἐξέρχομαι (Κινῶ) διὰ δρόμου πρῶτος ἢ προτοῦ, ἐκεῖνῳ ἐμπρός, προεκστρατεύω.

†Προέξοδος (ἡ), γραμ. ἐξήγ. τοῦ Προμολή.

Προ-εξοίχομαι, Μ. οιχήσομαι (πρκ. Προεξώχηκα). Προαναχωρῶ, προεξέρχομαι. ▫ Τοῦ βίου—, ▫ Νικ. Εὐγ., προαποθνήσκω.

Προεξομαλίζω, Μ. ίσω. Πρῶτα ἐξομαλίζω.

Προ-εξορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ διὰ δρόμου (Ξεκινῶ) πρωτοῦ.

Προεξυβρίζω, Μ. ίσω. Ἐξυβρίζω προτοῦ.

Προ-εξυμνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξ.μνῶ (Ἐγκωμιάζω) προτοῦ.

Προεξυπνίζω, Μ. ίσω. Ἐξυπνῶ προτοῦ.

Προεξυφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω (Ἐξυφαίνω) πρίν.

Προεόντα, Ἰων. Π. ἀντὶ Πρόοντα, αἰτ. ἀρσ. ἡ πλθ. οὐδ. τοῦ Πρόειμι, Μ. ἔσομαι.

Προ-εορτάζω, Μ. άσω. Ἑορτάζω πρίν.

Προεόρτιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τῆς ἑορτῆς.

Προ-επαγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Δίδω εἴδησιν προτοῦ, προαναγγέλλω. ▫ Προεπήγγελλεν ὡς ἂ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μαντευσάμενος, ὥστε μηχεμίαν ἐν αὐτῇ κύρωσιν τὸν δῆμον σχεῖν,▫ Δ. Κάσσ. 2) (μσ.) προϋπόσχομαι. ▫ Εὐαγγελίου θεοῦ, ὃ προεπηγγείλατο διὰ τῶν προφητῶν αὐτοῦ ἐν Γραφαῖς ἁγίαις,▫ Γρ.

Προεπάγγελσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προεπαγγ., προαγγελία, προϋπόσχεσις.

Προ-επαΐω, Μ. άσω. Ἐπαΐω προτοῦ, προδιαθέτω δι' ἐπῳδῶν.

Προ-επαινέω-ῶ, Μ. αινέσω. Ἐπαινῶ πρωτοῦ ἢ πρὸ τῶν ἄλλων.

Προ-επαίρω, Μ. αρῶ. Ἐπαίρω ἐκ προοιμίων.

Προ-επ-αν-αισ-ία, Μ. σείσω. Φοβερίζω πρὶν (κυρ. σηκόνω ἐκάνω καὶ κενῶν τὸ χέρι μου ἢ ὅπλον τι), προαπειλῶ, [Θκ. Ε', 17].

Προ-επαφήμι, Μ. αφήσω (ἀόρ. Προεπαφῆκα κτλ.). Ἀφίνω (Ἀπολνῶ) τινὰ προταῦ κατά τινος.

Προ-επείγω, Μ εἴξω. Ἐπείγω (Κατεπείγω) πρίν.

Προέπειμι, Μ. εἰμι. Προφερμῶ κατά τινος.

;Προ-επ-αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιχύνω προτοῦ. ▫ Προεπάντλει (διότι οὕτω νομίζω μᾶλλον διορθωτέον τὸ Προαπάντλει) τὰς ὠμοπλάτας θερμῷ ὕδατι, ▫ Ἱππιατρ. (σελ. 90).

Προ-επ-εισ-φέρω, Μ. εισ-ίσω (ἀόρ. Προεπεισήνεγκα κτλ.). Εἰσφέρω (Εἰσάγω) πρὶν μεταξὺ τῶν ἄλλων.

Προ-επ-εξορμάω, Μ. ήσω. Ἐξορμῶ (Ἐξορμῶ) πρῶτος ἢ προτοῦ κατά τινος.

Προεπεξεργασία (ἡ). (Ἐκφρ.) προκατασκευή.

Προ-επι-βάλλω, Μ. βαλῶ. (μὲ δοτ. ἐκβ.) Ῥίπτω ἢ βάλλω πρῶτος ἢ προτοῦ ἐπάνω εἰς.

Προ-επι-βουλεύω, Μ. εὐσω. (μὲ δοτ.) Ἐπιβουλεύω πρῶτος ἢ ἀπὸ προτήτερα.

Προεπιβουλή (ἡ). ἐπιβουλὴ τὴν ὁπ. κάμνει ἢ δοκιμάζει τις προτοῦ.

Προ-επι-βρέχω, Μ. βρέξω. Βρέχω τι πρῶτον ἀπὸ πάνω.

Προ-επι-γιγνώσκω, Μ. επι-γνώσομαι (ἀόρ. Προεπέγνων κτλ.). Γνωρίζω μὲ ἀκρίβειαν (Πληροφοροῦμαι) ἢ Ἀναγνωρίζω τι πρῶτος ἢ προτοῦ.

Προ-επι-δείκνυμι, Μ. δείξω, Δείχνω (Ἐκθέτω, Ἀποδείχνω) τι προτοῦ. ||(μτ.) κάμνω πρῶτος ἢ πρωτύτερον ἐπίδειξίν τινος πράγματος.

Προεπίδεσμος (ὁ). τὸ πρῶτον δέσιμον (φάσκιωμα) πληγῆς.

Προ-επι-δέω, Μ. δήσω. Δένω πρῶτον ἀπὸ πάνω.

Προ-επι-δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπ.δημῶ προτοῦ.

Προ-επι-δίδωμι, Μ. επι-δώσω (ἀόρ. Προεπέδωκα κτλ.). Δίδω αὐτεπαιρέτως (Χαρίζω) πρῶτος ἢ προτοῦ. ▫ Προτρεπόμενος ἕτερον εἰς ἐπίδοσιν τῷ προεπιδοῦναι,▫ Κλμ.

Προεπίδοσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ προλαβοῦσα ἢ πρὶν τῆς αἰτήσεως γινομένη ἐπίδοσις.

†Προεπίζευξις [πρό, ἐπιζεύγνυμι], εως (ἡ). σχῆμα λόγου προεπιζευκτικόν, ἢ μεταξὺ τῶν δύο ἐκ πρώτης πεπτωκῶν τοποθέτησις τοῦ ῥήματος (π. χ. ▫ Ἴχι φοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος,▫ Ἰλ. Ε).

Προ-επι-θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιθεωρῶ προσοῦ.

Προ-επι-καλύπτω, Μ. καλύψω. Σκεπάζω πρὶν ἢ ἀπὸ πάνω.

Προ-επι-κοινόω-ῶ, Μ. ώσω. Κοινοποιῶ τι προτοῦ εἴς τινα (ἵνα τὸν συμβουλευθῶ περὶ αὐτοῦ).

;Προ-επι-κρίνω, Μ. κρινῶ. Κάμνω (Ἐγκρίνω) τι προηγουμένως, (ἄλλ. γρφ. Προεπικρίνω).

Προ-επι-λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Λογαριάζω (Συλλογίζομαι) προηγουμένως.

Προ-επι-μελέομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐπιμελοῦμαι πρῶτον, (μὲ γεν.).

Προ-επι-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπινοῶ (Ἐφευρίσκω, ἢ Ἐννοῶ, Συμπεραίνω) τι προηγουμένως.

Προ-επι-ξενόομαι-ῶμαι, Μ. ώσομαι. (μὲ δοτ.) Κονεύω προτοῦ εἰς τὸν οἶκόν τινος ὡς ξένος (μισαφίρης).

Προ-επι-πάσσω, Μ. πάσω. Κακκίζω (Πασπαλίζω) πρῶτα ἀπὸ πάνω.

Προ-επι-πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Ἐπιπλήττω (καὶ μτνμ. Καλάζω, Μετριάζω) προηγουμένως.

Προεπίπληξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (κυρ. βτρ.) εἶδος προδιορθώσεως.

Προεπισημασία (ἡ). ἐπισημασία προηγηθεῖσα.

Προ-επι-σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι, = Προεπισκοπέω.

†Προ-επι-σκήπτομαι, Μ. σκήψομαι. Ἐγκαλῶ τινα ἢ Εἰσάγω τὴν δίκην μου κατὰ προτίμησιν.

Προ-επι-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπισκοπῶ (Παρατηρῶ) πρωτοῦ, προεπιθεωρῶ, προεξετάζω.

Προ-επίσταμαι, Μ. επιστήσομαι. Ἐξαίρω τι (λέμαι πληροφορημένος περὶ κάτοῦ) ἀπὸ προτήτερα.

Προ-επι-στέλλω, Μ. στελῶ. Στέλλω καὶ μτνῶ ἢ Στέλνω γράμματα (ἐπιστολήν) πρωτοῦ.

Προ-επι-ταράσσω(ττω), Μ. άξω. Ταράττω πρὶν ἐπιπολαίως.

Προ-επι-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Προστάζω πρίν, προδιατάττω.

Προ-επι-τίθημι, Μ. επι-θήσω (ἀόρ. Προεπέθηκα κτλ.). Ἐπιβάλλω (καὶ μσ. Ἐπιπέπτω) πρίν.

Προεπιφαίνομαι, Μ. φανήσομαι (ἀόρ. Προεπεφάνην). Ἐπιφαίνομαι προτοῦ.

Προ-επιχειρέω-ῶ, Μ ήσω. (μὲ δοτ.) βάλλω χέρι (Ἀρχινῶ ἢ Προσβάλλω τινὰ) πρῶτος.

Προεπιχείρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προ-επ-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατ.κῶ προτοῦ ἢ πρὸ καιροῦ τόπον τινὰ ὡς ἔποικος.

†Προεραγίστρια (ἡ). ἡ πρώτη (προεξάρχουσα) τῶν ἐρανιζουσῶν.

Προ-εργάζομαι, Μ. εργάσομαι. Ὀργώνω (δουλεύω) πρῶτα τὴν γῆν, τὴν προπαιμάζω διὰ τῶν ὁπορων (ἐν γέν.) καμμνω (καταρθόνω, ἀποκτῶ) τι προτοῦ. ▫Μὴ τὴν προειργασμένην δόξαν ἀπιδέσθαι, ▫ Ξεν.

Προ-εραθίζω, Μ. ήσω. Ἐραθίζω πρίν.

Προερεθισμός (ὁ). ἐρεθισμὸς παθοπάρχων.

Προ-ερείδω, Μ. είσω. Προϋπαρχηρίζω.

[Προ-ερέσσω(ττω), Μ. ερέσω. Κωπηλατῶ παρεμπρός, προχωρῶ μὲ τὰ κωπιά.

Προ-ερευνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρευνῶ προτοῦ ἐξετάζω πρῶτος ἢ πρῶτα, προεξετάζω.

;Προερευνητής, οῦ (ὁ). ὁ προερευνῶν (ὑπάγων ἢ στελλόμενος ἐμπρὸς νὰ ἐξετάσῃ, νὰ παρατηρήσῃ)· ὁ πρῶτος ἢ προλαβὼν ἐξεταστὴς (παρατηρητὴς), (ὀρθότ. τὸ Προδιερευνητής).

Προερέω-ῶ, μέλλ. ἀνμλ. τοῦ Προαγορεύω.

Προ-ερμηνεύω, Μ. εύσω. Προεξηγῶ, προδιασαφῶ.

Προεῤῥέθην, πθ. ἀόρ. ά. (ἀνμλ.) τοῦ Προλέγω ἢ Προαγορεύω.

Προ-ερύω, Μ. ερύσω ἢ Π. ερύτσω. Προσθῶ (Σύρω) ἢ Κουντῶ ἐμπροσθά. ▫ Νῆα θοὴν ἅλαδε προέρυσαν,▫ Ἰλ. Α.

Προ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Προῆλθον κτλ.). Ὑπάγω ἐμπρὸς (παρεμπρός), προβαίνω, προχωρῶ (κυρ. καὶ μτνμ.)· καταντῶ (σκν. μὲ εἰτ.) περνῶ, προλαμβάνω. (μὲ γεν.) = Ἐξέρχομαι· ἰθαγένω ἵξω ἢ ἐμπροσθά, παρουσιάζομαι. ▫Προελθόντα τῆς σκηνῆς, ▫ Ἡρωδ. ▫ Ἐς τὸ πλέον οὐκέτι προέρχεσθαι,▫ Θκ. ▫Προελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα, ▫ Δ. Ἀλ. ▫ Εἰς ἐκκλησίαν καλούμενος παρῆτήσατο προελθεῖν, ▫ Ἰσόδ. (καὶ μτνμ.) = Οἳ προελήλυθεν ἀσελγείας, ▫ Δημ., εἰς ποίαν ἀχρειότητα κατήντησεν. ▫ Τὰ Περσέων πρήγματα ἐς τοῦτο προελθόντα, ▫ Ἡρ.

« Οἱ προιληλυθότες ταῖς ἡλικίαις, « Ξεν., οἱ προβεβηκότες.

Προερῶ, ἴδε Προερέω.

Προ-ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ πρωτοῦ.

Πρόες, άόρ. β΄. τῆς πρς. τοῦ Προΐημι.

Προεσ-άγω, Μ. άξω, Ἀττ. καὶ Ἰων. ἀντὶ Προεισάγω, (ὁμοίως καὶ ὅλα τὰ ἐκ τοῦ Προεσ-).

Προεσάξαντα, Ἰων. ἀντὶ Προεισήξαντο, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά τοῦ Προεισάγω.

Προ-εσθίω, Μ. προέδομαι (ἀόρ. Προέφαγον καὶ Προὔφαγον, πρκ. Προεδήδοκα κτλ.). Τρώγω πρωτοῦ, (ὕθ. πῶ.) « Προεσθιόμενα, « τὰ φαγητὰ ὅσα τρώγονται (παρατίθενται εἰς τὴν τράπεζαν) πρῶτα.

Πρόεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προΐημι, ἄρημα ὅλως διόλου βγάλσιμον (χύσιμον) ἔξω· ἐξόδευμα, σκόρπισμα.

Προεσκεμμένως, ἐπιρ. (μτχ.). Μετὰ προλαβοῦσαν σκέψιν, φρονίμως.

Προέσκληκα, πρκ. ἀντὶ ἐνς. τοῦ Προσκέλλω.

Προεστέατε, Ἰων. ἀντὶ Προεστήκατε, β΄. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. πρκ. τοῦ Προΐσταμαι.

†Προ-εστήκω, Μ. εστήξω καὶ εστήξομαι, νλγ. ἀντὶ Προέχω, προΐσταμαι.

Προεστιάω-ῶ, Μ. άσω. Φιλεύω πρωτοῦ.

Προεστώς, ῶσα, ὡς, Ἀττ. ἀντὶ Προεχηκώς, μσ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Προΐσταμαι.

Προέτειος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ προλαβόντος (τοῦ παρελθόντος) ἔτους, πέρυσινός. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ἐπέτειος.

Προετές, ά, όν, θετ. τοῦ Προΐημι.

Προετικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ἐπιρρεπὴς εἰς πρόεσιν (σκόρπισμα, ἐξόδευμα)· πρόθυμος νὰ χαρίζῃ (νὰ ἐξοδεύῃ), ἀψήφιστος. « Πλουτεῖν δ' οὐ ῥᾴθυμον τὸν ἐλευθέριον, μήτε ληπτικὸν ὄντα, μήτε φυλακτικόν, πρακτικὸν δὲ, « Ἀρετ. (μὲ μετὰ γεν.) « Καθεκτικώτερος δὲ ἐστιν ἢ προετικώτερος ὁ καθιὼν τοῦ πνεύματος, « αὐτ. (μὲ δοτ. τοῦ ῥήμ.) «Προετικὸς τοῖς τυχοῦσι μὲ τοῖς φίλοις, « αὐτ.

Προ-ετοιμάζω, Μ. άσω. Ἑτοιμάζω πρὶν (ἀπὸ πρωτήτερα), προευτρεπίζω, προπαρασκευάζω.

Προετοίμασις, εως (ἡ), τὸ προετοιμάζειν, προπαρασκευὴ, προετοιμασία.

Προετοιμαστής, οῦ (ὁ). ὁ προετοιμάζων.

Προέτω, γ΄. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β΄. τῆς πρς. τοῦ Προΐημι.

Προευαγγελίζομαι, Μ. ίσομαι. Δίδω πρῶτος ἢ πρωτοῦ χαροποιάν τινα εἴδησιν (ἀγγελίαν)· (ἐκκλησ.) κηρύττω (ἢ διδάσκω τινὰ) πρωτοῦ τὸ εὐαγγέλιον.

Προευδοκιμέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. « Εὐδοκιμῶ πρὶν. « Τὸ προευδοκιμοῦν, « Δ. Κύπρ., ἡ προλαβοῦσα καλὴ ὑπόληψις. « Οἱ προευδοκιμηκότες, « Δ. Ἀλ., οἱ πρὶν ἐν ὑπολήψει.

Προευεργετέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐεργετῶ πρωτοῦ.

†Προ-ευθετίζω, Μ. ίσω. Διευθετῶ πρωτοῦ, προευτρεπίζω.

Προευχρινέω-ῶ, Μ. ήσω, =Προδιευκρινέω.

Προ-εφ-άπτομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Προσ-άπτω ἐμπρός. « Τὸ ἄρτος τούτων τῶν χρόνων προεῖχε ἅπασι τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι, « Ἡρ. « Προέχω γὰρ αὐτέων τοσοῦτον, ὅσον ὁ Ζεὺς τῶν ἄλλων θεῶν, « αὐτ. « Προέχοντα ἡλικίᾳ ἑαυτοῦ, « Πλάτ. « Ἐμπειρίᾳ πολὺ τῶν ἄλλων προέχετε περὶ τὰ ναυτικά, « Ξεν. (καὶ αἰτ.) « Ἑνὶ μόνῳ προέχουσιν ἡμᾶς, « αὐτ. (ὕθ. κατὰ μτχ. ἀπολ.) « Προὔχοντες, « οἱ πρῶτοι, οἱ προεστῶτες. (μὲ τρπρσ.) « Οὔτι προέχει τούτων ἐπιμεμνῆσθαι, « Ἡρ., δὲν ὠφελεῖ ἡ, δὲν πρέπει.

Προ-έψω, Μ. εψήσω. Βράζω (Μαγειρεύω) πρωτήτερα.

Προ-ηαλίζω, Μ. ίσω. Ἀφίνω τι πρωτοῦ νὰ γένῃ ἕωλον (Τουρκ. νὰ μπαγιατέψῃ, [μὲ ἐπιμ.] νὰ τρυφερωθῇ).

Προ-ζημιόω-ῶ, Μ. ώσω. Προπιβάλλω ζημίαν (ποινὴν, πρόζ. μον), τιμωρῶ πρωτοῦ.

Προ-ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ (Ἀναζητῶ) πρωτοῦ, προερευνῶ.

Προ-ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω πρὶν, προεικονίζω.

†Προ-ζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω πρωτοῦ.

Προ-ηβάω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι ἐφηβος πρωΐτερα, νιάζω (ἀκμάζω) πρὶν.

Προήγαγον, άόρ. β΄, τοῦ Προάγω.

Προ-ηγεμονεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Προηγοῦμαι.

Προηγεμών, όνος (ὁ). ὁ προηγούμενος, ὁδηγός, ἀρχηγός.

Προ-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὑπάγω ἐμπρός, γίνομαι ὁδηγὸς, προκαρεύομαι (συνεκδ. καὶ μεταφορ.) ἔχω τὰ πρωτεῖα, προέχω, ὑπερέχω. (μὲ γεν.) « Τὸ προηγούμενον τῶν βλαστῶν, « Δξ., ἡ κορυφὴ (τὸ τρυφερώτερον μέρος) τοῦ βλαστάριοῦ, τὸ κορφοβλάστερον. « Οὐ χρὴ προηγεῖσθαι τῶν πραγμάτων, ἀλλ' ἐπακολουθεῖν, « Ἐπίκτ. (καὶ χωρὶς πτ., « Ἑρμοκράτους προηγουμένου, « Ξεν., προαγορεύοντος. « Αἰτία (« Ἀντίθεσις) προηγουμένη, « Πλ., Ἑρμ., ἡ πρώτη ἢ ἀρχική. « Τὸ προηγούμενον, « Ἀριστ. τὸ προκείμενον εἰς μίμησιν ἀρχέτυπον τὸ πρότυπον. « Τὰ προηγούμενα, « Γαλ., τὰ ἀρχικὰ (παλαιὰ) τῶν νοσημάτων αἴτια, (ἀντιθ. τῷ Προκαταρτικά). 2) (σπν.) φρονῶ (θεωρῶ) τι πρέπον, (ἐπιμ.) παραχωρῶ τὰ πρωτεῖα, ὑποχωρῶ. « Τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι, « Γρ. 3) (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προάγομαι). « Προηγουμένου (διορθ. Προηγμένου) εἰς ἄκρου τοῦ μέσους, « Δξ.

Προηγετὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ

Προηγέτης, ου (ὁ) καὶ Προηγέτις, ιδος (ἡ), =Προηγητής.

Προήγησις, εως (ἡ). τὸ προηγεῖσθαι.

Προηγήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Προηγητήρ καὶ

Προηγητὴς, οῦ (ὁ). ὁ προηγούμενος, ἀρχηγὸς, ὁδηγὸς, προηγεμὼν. « Τυφλὸν προηγητῆρος ἐξηρτημένον, « Στβ.

Προηγητικός, ή, όν. Ὁ ἐνήκων ἢ ἐκτικὸς εἰς τὸ προηγεῖσθαι, προηγητοῦ ἴδιος, ἀρχικός.

Προηγήτρια (ἡ), =Προηγήτειρα.

Προηγήτωρ, ορος (ὁ), =Προηγητήρ.

Προηγητέος, ά, ον, πῶ. πρκ. τῆς ἐνν.

τοῦ Προάγω. [|. «Προηγμένα (κατὰ τοὺς Στωϊκ.) τὰ μὴ ἐντελῶς ἀποβλητέα ἀγαθὰ τοῦ βίου, π. χ., πλοῦτος, ὑγεία, ἐπιστήμη κτλ. (ἀντιθ. τῷ Ἀποπροηγμένα).

Προ-ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω, =Προαγορέω, ὁμιλῶ (δημηγορῶ) πρῶτος ἢ ὑπέρ τινος, εἶμαι προήγορος ἢ συνήγορος τινός.

‚Προηγορεών, ῶνος (ὁ), ἴδε Πρηγορεών.

Προηγορία (ἡ), τὸ προηγορεῖν, τὸ νὰ ἦνέ τις προήγορός τινος. «Τὴν προηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα,» Ἀλ.

Προήγορος (ὁ). ὁ ὁμιλῶν (δημηγορῶν) πρῶτος ἢ ὑπέρ τινος, συνήγορος, (ἴδε καὶ Προάγορος).

Προηγὸς (ὁ). =Ἀρχηγός.

Προηγουμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Κατὰ προηγούμενον (ἀρχικὸν) λόγον, ἐξαιρέτως, οὐσιωδῶς· ἐν πρώτοις, κατ' ἀρχάς. «Τὸ οὐ προηγουμένως ὑφεστηκός,» Βασ., τὸ μὴ αὐθυπάρκτων.

Προηδέατο. Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ὑπερο. τοῦ Προαιδέομαι.

Προῄδειν, παρτ. τοῦ Πρόοιδα.

Προήδομαι, Μ. ηθήσομαι. Χαίρω (Τέρπομαι) πριν.

‚Προ-ηδύνω, Μ. υνῶ. Ποστιμίζω (Καρυκεύω) τι προτοῦ. ||. (μσ. αὐτκθ.) =Προήδομαι.

Προῆεν, παρτ. τοῦ Πρόειμι, Μ. ειμι.

Προήκης [πρό, ἀκή], ἐος ἡ εος (ὁ, ἡ). σαθλερὰς (κοπτερὰς) ἐμπρός· (κατ' ἄλλ.) προέχων, προεκτεινόμενος.

Προ-ήκω, Μ. ήξω. Προάγω, προβαίνω, προχωρῶ· (μτφμ.) προέχω. (μὲ γεν.) «Ἀξιώματι προήκειν τινός,» Δ. Κάσσ. (ἢ χωρὶς κτ.) «Προήκων καθ' ἡλικίαν,» Ἀρχφ., προβεβηκώς.

Προήκω, Β'. ἐν. πρτ. τοῦ μσ. ἀορ. ἁ. τοῦ Προΐημι.

Προηλιάζω, Μ. άσω. Ἐκθέτω (Ἀτελόνω) πρωτοῦ εἰς τὸν ἥλιον, πρώτα ἡλιάζω. «Τὰς στοφυλάς—,» Ἀθ.

Προήλω, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. Β'. τοῦ Προαλίσκομαι.

Προῆμαρ, ἐπίρ. Π. δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.

Προημερινός, ἡ, όν. Ὁ τῆς προλαβούσης ἡμέρας.

Προημερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἡμερόνω προτοῦ.

Προῆν, παρτ. τοῦ Πρόειμι, Μ. έσομαι.

Προήνεγκα, ἀόρ. τοῦ Προφέρω.

Προηρόσιος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ τιμώμενος πρὸ τῆς ἀρώσεως (τοῦ ὀργώματος). «Δημήτηρ—,» Πλ., τὴν ὁποίαν ἐπεκαλοῦντο πρὶν τοῦ ἀρότου. (πλθ.) «Προηρόσια (ἐνν. ἱερά), τὰ τελούμενα πρὸ τοῦ ὀργώματος.

Προήσθε, Β'. πλθ. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Προΐημι.

Προήσθησις, εως (ἡ), τὸ προήδεσθαι, χαρὰ τὴν ὁποίαν αἰσθάνεταί τις πρίν.

Προ-ηττάω (ηττάω) -ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ (ἰδ πθ. Νικῶμαι) πρωτοῦ.

Προῆχα, σπν. πρκ. τοῦ Προάγω.

Προ-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠχῶ (Ἀντηχῶ) πρωτοῦ.

Προήχθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Προάγω.

Προβαλής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ θέλλων (ἀκμάζων πρώϊμα ἢ κατὰ πολλά, εὐθαλής.

Προβανατόω-ῶ, Μ. ώσω. Θανατόνω προτοῦ.

Προ-βαρύνω, Μ. υνῶ. Προενθαρρύνω.

Προ-θαυμάζω, Μ. άσω. Θαυμάζω προτοῦ.

Προ-θαυματουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Θαυματουργῶ προτοῦ.

†Προ-θεάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Προβλέπω, προορῶ, προεξετάζω.

Προ-θειλοπεδεύω, Μ. εύσω. Στεγνόνω (Ξηραίνω) πρὶν εἰς τὸν ἥλιον, Προηλιάζω.

Προθελς, εῖσα, ἐν, ἀόρ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ Προτίθημι.

Προθέλομνος (ὁ, ἡ), [πρό, θέλυμνον], = Πρέζιζος. 2) Π. (ἐνίοτε) πυκνός, ἀλλεπάλληλος. «Σάκος σάκει προθελύμνῳ,» Ἰλ. Ν. ||. (τὸ οὐδ.) «Προθέλυμνα,» ἐπίρ. Ῥιζηδόν, ἐκ θεμελίων.

Πρόθεμα (τό). πᾶν ὅ,τι προτίθεται (ἐκτίθεται), (ἰδιαιτ.) πρόγραμμα ἐκτεθειμένον (τοιχοκολλημένον) πρὸς γνῶσιν ἑκάστου, (Γαλλ.) affiche. 2) (μηχαν.) ἀντὶ Ὑπόθεμα, ὑποστήριγμα.

Προ-θεματίζω, Μ. ίσω. Προτείνω (Ἐκθέτω) ὡς πρόθεμα.

Προθεμελίας (ὁ, ἡ), ὁ πρὸ τοῦ θεμελίου βαλλόμενος, θεμελιώδης.

Προ-θεμελιάω-ῶ, Μ. ώσω. Προκαταβάλλω θεμέλιον.

Προθεμελίωσις, εως (ἡ). προκαταβολὴ θεμελίου.

Προθεραπεία (ἡ). τὸ προθεραπεύειν (Ῥτρ.) =Προδιόρθωσις.

Προ-θεραπεύω, Μ. εύσω. Θεραπεύω προτοῦ· προδιαθέτω.

Προ-θερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω (Ζεσταίνω) πριν.

Πρόθεσις, εως (ἡ), τὸ αὐσ. τοῦ Προτίθημι, βάλσιμον ἐμπρός (εἰς τὸ φανερόν), ἔκθεσις· εἰδοποίησις (διὰ προγράμματος) σκοπός, σχέδιον· (γρμτ.) μέρος λόγου προτιθέμενον τῶν λέξεων. «Ἄρτοι τῆς προθέσεως,» Γρφ., οἱ ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ ναοῦ ἐκτεθειμένοι προσφοραί.

Προθέσμιος [πρό, θεσμός], α, ον. Διορισμένος πρὶν (ἀπὸ προτήτερα). «Προθεσμία (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ἡμέρα,» ἡ προσδιωρισμένη (κυρ. πρὸς ἀπόδοσιν χρέους), ἡ δίορια (παρβλ. Κυρία). «Ὑπερήμερος τῆς προθεσμίας,» Δξ, =Ἐκπρόθεσμος· (καὶ ἁπλ. ἀντὶ οὐσ.) «Ἡ ἀναγκαία προθεσμία,» Γρ., ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου.

Προθεσπίζω, Μ. ίσω. Προφητεύω.

Προθέσπισμα (τό), τὸ προθεσπισθέν, προφητεία.

Προθέσπισις, εως (ἡ), τὸ προθεσπίζειν, προφήτευμα.

Προθετικός, ἡ, όν. Ὁ κατὰ πρόθεσιν, προαιρετικός. «Εὔλογον εἶναι προθετικὴν τὴν ἀρετήν,» Ἀρχ. 2) Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς (γρμτ.) προθέσεις. «Λόριον προθετικόν,» Διον., τὸ ἐν εἴδει προθέσεως.

Προ-θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω ἐμπρός ἢ παραμπρός, Προτρέχω, Ἐκπερνῶ τρέχων· (ἐν γέν.) ὑπερβαίνω. «Τοὐνεκά οἱ προθέουσιν ἐνείδεα μυθήσασθαι,» Ἰλ. Δ., προτρέχουσι τῶν λόγων αἱ ὕβρεις, (τὸ ὁποῖον ἄλλος ἐξηγεῖ διὰ τοῦ

‚Προθέω, Π. ἀντὶ Προτίθημι, προτρέπω, ἐπιτρέπω.

Προ-θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ (Παρατηρῶ) προτοῦ, προμελετῶ, προεξετάζω· προβλέπω. «Τὰ δῆλα καθάπερ ἄδηλα μὴ προθεωρεῖντες,» Ἱππκρ.

Προθεωρητέον, θετ. τοῦ Προθεωρέω.

Προθεωρητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἕξιν ἢ τὴν πρόθεσιν τοῦ προθεωρεῖν, προβλεπτικός.

Προθεωρία (ἡ), τὸ προθεωρεῖν, προμελέτη, προεξέτασις· (γρμτ.) προγύμνασμα.

Προ-θήγω, θήξω, =Προακονάω.

Προθήκη (ἡ). =Ὁρόθεσις, σκοπός· ἔκθεσις ἢ· 2) =Πρόθεμα, πρόγραμμα ἐργαστηρίου, (Γαλλ.) enseigne ἢ montre. «Καθάπερ αἱ προθῆκαι τῶν χρυσοχόων,» Χρσ.

Προ-θησαυρίζω, Μ. ίσω. Θησαυρίζω ἀπὸ προτοῦ· προαποταμιεύω.

Προ-θλάω-ῶ, Μ. θλάσω. Τσακκίζω πρῶτον.

Προ-θνήσκω, Μ. θανοῦμαι (ἀόρ. Προέθανον καὶ Προὔθανον κτλ.). Ἀποθνήσκω πρὶν ἢ πρώτερα ἢ ὑπέρ τινος, προαποθνήσκω. «Προετεθνήκειν τῷ θέσει,» Ἀκ. «Εἴθε σε προετεθνήκειν,» Δ. Κάσσ.

Προθορών, οῦσα, όν, ἀόρ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ Προθρώσκω.

‚Πρόθουρος (ὁ, ἡ), Π. [πρό, θοῦρος]. πολλὰ ὁρμητικός (ἔσχατ.), πηδῶν πρῶτος ἐπάνω.

Προ-θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνῶ (Θρηνολογῶ) προτοῦ.

Προ-θρυλέω(λέω)-ῶ, Μ. ήσω. Θρυλλῶ (Διαθρυλλῶ) προτοῦ.

Προ-θρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Προέθορον κτλ.), Π. πηδῶ (τιναζομαι) ἐμπρός.

Πρόθυμα (τό), [πρόθυμος]. τὰ πρὸ τῆς θυσίας προσφερόμενα. «Εἰσὶ δὲ εὐλογοῦνται, ὡς μὲν ἔν ἀνθ' ἑνὸς εἰπεῖν, τὰ πρόθύματα,» Εὐς. (καὶ μτφορ.) «Ἐμὸν δὲ θάνατον... προθύματ' ἔλαβεν Ἄρτεμις πρὸς Ἴλιον,» Εὐρ.

†Προ-θυμαίνω, Μ. ανῶ. Θυμόνω πρὶν ἢ μὲ ὑπερβολήν.

Προ-θυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι ἢ ηθήσομαι (ἀόρ. Προεθυμήθην ἢ Προὐθυμήθην καὶ Ἐπροθυμήθην). Ἔχω (Δείχνω) προθυμίαν, εἶμαι πρόθυμος (ἐμψυχωμένος), (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) προσπαθῶ νὰ κατορθώσω (ἐπιθυμῶ πολλὰ νὰ γένῃ) τι. «Θεοῦ μέν ἐστι πράττειν ἃ βούλεται, ἀνθρώπου δὲ τὰ δεινὰ προθυμεῖσθαι,» Ἀρχ. «Τὴν ὁλκαρχίαν προὐθυμοῦντο,» Θκ. (ἡ δοτ.) «Τοῖς Μαρδονίῳ πραθυμέστο,» Ἡρ. «Ὅπως προθυμοῖτο,» Ἡλ. (καὶ ἀπαρ.) «Πειθὼ ἐκεῖ τι προθυμούμενος ὑμᾶς εὖ,» Δημ. (καὶ ἀναλ.) «Οὐ γὰρ ὡς ὑστερήσειε τῆς πατρίδος προεθυμεῖτο,» Ξεν. «Προθυμοῦμαι ὅπως ἐν τοῖς στενοῖς ναυμαχήσωσι,» Πλ. (καὶ ἀπολ.) «Οἱ συμμαχεῖν ἐθέλοντες εὖ ποιητέοι, ἵνα θέλωσι προθυμεῖσθαι,» αὐτ., (συγχ. τῷ Προμηθέομαι).

Προθυμητέον, θετ. τοῦ Προθυμέομαι.

Προθυμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις πρόθυμος (εὐδιάθετος), σπουδή, ζέσις· ἑτοιμότης, δραστηριότης· πραπάθεια· ἐπιθυμία «Προθυμίην ἔχω,» Ἡρ., =Προθυμοῦμαι

» Πᾶσαν (» Πλείστην) προθυμίαν παρέχομαι, » Ξεν. » Προθυμίας οὐδὲν ἐλλείπειν (ἀπολείπειν), » αὐτ., Θκ. » Ἦσι προθυμήσει κεποιθώς, » Ἰλ. Ε., εἰς τὴν εὐτολμίαν του. » Προθυμίαν ἔργῳ λαβεῖν, » Σοφ., ἐπιχειρῆσαι προθύμως. » Εἰσί τινες φυσικαὶ προθυμίαι πρὸς τὸ λέγειν, » Ἐπίκτ. » Μισεῖ γὰρ θεὸς τὰς ἄγαν προθυμίας, μισοῦσι δ' ἀστοί, » Εὐρ. (καὶ καταχρ.) » Τίς προθυμία ποδῶν ἔγει σε; » αὐτ..

Προ-θυμιάω-ῶ, Μ. ἄσω. Πρῶτα θυμιάζω (καπνίζω).

Προθυμοεργέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι πρόθυμος εἰς τὸ ἔργον μου.

Προθυμοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμπνέω (Ἐμποιῶ) προθυμίαν· (μσ.) γίνομαι πρόθυμος.

Προθυμοποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγουμ.

Πρόθυμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Ὁ ἔχων ζέσιν (προσπάθειαν, ἐπιθυμίαν) εἴς τι, ἄοκνος, ἕτοιμος, εὔκαρδος· εὔτολμος. » Τιμῆσαι τὸν πρόθυμον ἐργάτην, » Ξεν. » Προθύμους ἐνστησάμενοι εἰς τὸ ἔργον, » αὐτ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Οὐδαμῶς πρόθυμος ἦν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι, » Ἡρ., δὲν εἶχα διάθεσιν (πρόθυμίαν) νά. » Οἷα δὲ ἐλεύθερίης γευσάμενοι, οὐδαμῶς πρόθυμοι ἔσαν ἄλλον τύραννον δέκεσθαι, » αὐτ. (καὶ μὲ γεν.) » Ὧν πρόθυμος ἦσθ' ἀεί, » Σοφ., ἐπεθύμεις. ‖ (τὸ οὐδ.) » Τὸ πρόθυμον, » ἀντὶ Ἡ προθυμία. » Ἀλλ' οὖν τό γε πρόθυμον παρεχόμενοι, » Πλ.

Προθύμως, ἐπίρ. Μὲ προθυμίαν. » Προθύμως ἔχειν πρός (ἢ περί) τι, » Ἀξ., = Προθυμεῖσθαι. (καὶ παραθετ.) » Προθυμότερον, » Προθυμότατα, » Παντάπασι προθυμότατα, » Πλάτ., μὲ ἄκραν (μεγάλην) προθυμίαν.

Προθύραιος, » ἡ ος, αν ᾗ

Προθυρίδιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὰ (ἢ χρησιμεύων ὡς) πρόθυρον, (ὅθ.) » Προθύραια, » Ὀμ. Ἴλ., τὰ πρόθυρα, (εἰς τὸν Ὀρφ. ἐπιθετ. ἡ Ἄρτεμις).

Προθυρίς, ἑσφαλμ. ἀντὶ Παρωτίς.

Πρόθυρον (τὸ). τὸ πρὸ τῆς θύρας μέρος τοῦ οἴκου, (ἐν γεν.) ἡ ἐξώπυρτα. » Κατήμενος ἐν τοῖσι προθύροισι τοῖσι ἑωυτοῦ, ὁρᾷ παριόντας, » Ἡρ. (καὶ μετνμ.) » Ἐν προθύρῃς τῇς πατρίδος, » Ἀρχδ. » Οἱ ἐν προθύροις ἰατρικῆς, » Φώτ. » Ἐνταῦθα τοῦ λόγου γενομένου ᾗ τῶν προθύρων ἦλθ' ὧν κατὰ σὲ πλεονεκτημάτων ἀφῄρημαι, » Γρ. Κύπρ.

†Προθυρών, ῶνος (ὁ), = Πρόθυρον.

Πρόθυσις, εως (ἡ). ἡ πρώτη βάσις (ἡ κρηπὶς) τοῦ βωμοῦ, [ἐκ τοῦ

Προ-θύω, Μ. θύσω. Θυσιάζω πρὶν ἢ πρὸ τῆς καθαυτὸ θυσίας· (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ.) θυσιάζω ὑπέρ τινος. » Πρὸ πάντων θεῶν τῇ Ἑστίᾳ πρώτῃ προθύει εἰκὸς ἐκείνους, » Πλάτ. (ᾗ μσ.) » Προεθύετο ταῖς μούσαις, » Πλ. (καὶ μετνμ.) » Δέδια μὴ προθύσηταί με τοῦ πολέμου, » Ἀκ. » Παιδὸς προθύσων ξένια ᾗ γενέθλια, » Εὐρ.

Προθωράκιον (τὸ). τὸ χρησιμεῦον ἀντὶ θώρακος.

;Προΐ, ἐπίρ. ἴδε Πρωΐ.

Προ-ϊάλλω, Μ. ἰῶ, Π. ἀντὶ Προπέμπω, ἀποστέλλω· ῥίπτω· τινάζω. » Ὀϊστόν—, » Θκρ.

Προϊάπτω, Μ. ἴάψω, Π. στέλλω ἐμπρὸς ἢ προτοῦ. » Ἄϊδι προΐαψεν, » Ἰλ. Δ., ἔστειλε πρόωρα (με βίαιον θάνατον) εἰς τὸν ᾅδην. » Τὰ γὰρ προϊάψαι.. ψθοράν τινα ᾗ βλάβην σημαίνει, » Στρβ.

Προϊδεῖν, ἀόρ. β', τῆς ἀπαρ. τοῦ Προοράω.

Προϊδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἱδρόνω προτοῦ.

Προΐει, Ἀττ. ἀντὶ Προΐη, γ'. ᾗ

Προΐειν, Ἀττ. ἀντὶ Προΐην, α. ἐν. προτ. τοῦ παρτ. ᾗ

Προΐεμεν ᾗ Προΐεμεναι,, Π. ἀντὶ =

Προΐεναι, ἀπαρ. τοῦ Προΐημι.

Προϊερόω-ῶ, Μ. ώσω. Καθιερόνω πρίν. » Προϊερωμένην Ἀρτέμιδος, » Ἐπιγρφ.

Προϊζάνω ᾗ Προΐζω, Μ. ἴζήσω. Καθίζω τινά (καὶ μσ. Κάθημαι) προτοῦ ἢ πρὸ τῶν ἄλλων· κάθημαι εἰς τὴν πρωτοκαθεδρίαν, Προκάθημαι.

Προΐαλα, Π. ἀόρ. α τοῦ Προϊάλλω.

Προ-ίημι, Μ. προ-ήσω (ἀόρ. Προῆκα καὶ μσ. Προηκάμην ἢ (εὐχρηστότ.) Προείμην κτλ.). Στέλλω ἐμπρὸς ἢ προτοῦ, ἀποστέλλω, ξεκινῶ· (ἐπὶ ἀψύχ.) ῥίπτω μακράν, τινάζω· (ἐν γέν.) ἀφίνω, παραιτῶ· παραδίδω· (τρπ.) ἐπιτρέπω· (μσ.) ἀφίνω (χύνω, ἐβγάλλω) ἀπὸ μέσα μου, ἀναδίδω· παραχωρῶ, θυσιάζω· ὀλιγωρῶ· ἐγκαταλείπω. (μὲ ὁρτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἢ ἀπαρ. ἐκ ὀ.) » Ἑτάρους προΐεσαν πεύθεσθαι ἰόντας, » Ὀδ. Ι. » Δίστὸν προέηκε πέτεσθαι, » Ὅμ. » Σὺ δέ με προΐεις εἰς πατέρα, » Ὀδ. Ω. » Προΐει ἔγχος (ὄϊστόν), » Ὅμ. » Ἡηδάλιον ἐκ χειρῶν προέηκεν, » αὐτ. » Καί τι ἔπος προέηκεν, » αὐτ., τοῦ ἐφυγε. » Χρήματα μὲν προΐέντα σῴζειν, ψυχὴν δὲ παραιτεόμενον, » Ἡρ. » Τῷ κύδος ἅμα πρέσε, εὐρύοπα Ζεῦ, » Ἰλ. Ο., πέμψον. » Ἐς Πηνειὸν προΐει ὕδωρ, » Ἰλ. Β., χύνεται. » Ἐπὶ τὸ αὐτίκα ἡδὺ προΐεσαι αὐτούς, » Ξεν. » Εἰ προεῖεν αὐτῷ οἱ θεοὶ ἄγειν τὸ στράτευμα, » αὐτ. (καὶ μσ.) » Προήκατο αὐτὴν χαμᾶζε, » Πλ. » Ῥῆμα (» Φωνὴν) προίεμαι, » Ἀξ., ἐβγάζω. » Κόπρον (» Σπέρμα, » Φῦσαν κτλ.)—, » Ἀξ. » Προέσθαι αὐτοῖς χρήματα, τεῖχη, τέκνα κτλ., » Ξεν. » Τοὺς προεμένους σοι εὐεργεσίαν, » αὐτ. » Προϊέμενον ἑαυτὸν ταῖς πολεμίοις, » αὐτ. » Οὐκ ἤθελε τοὺς φεύγοντας προέσθαι, » αὐτ. » Τῶν αὐτοῦ τι προΐεναι, » Ἀρχφ. » Δείσαντα μὴ προέσεται τὸν βίον, » Πλ. » Πάντα μᾶλλον ἢ σωτὸν προεῖ, » Πλθ. » Μηδενὸς κέρδους τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλήνων δίκαια προέσθαι, » Δη. » Πολλῶν καὶ μεγάλων πραγμάτων καιρὸς προεῖται τῇ πόλει, » αὐτ.

Προΐησι, Δ. ἀντὶ Προΐησι, γ'. ἐν. προσ. τοῦ Προΐημι.

Πρόϊκα, ἐπίρ. Ἀμισθί, δωρεάν· χωρὶς ἀπόλαυσιν· εἰς μάτην· (ἐνίοτε) ἀτιμωρητί. » Οὐδείς προῖκα πανηρός, » Λξ. (καὶ πρὸς γεν.) » Οὐ χρημάτων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἕδρης προῖκα καὶ ἀμισθὶ πολιτευόμενον, » Πλ., [κυρ. αἰτ. τοῦ Προῖξ].

Προϊκεῖος (ὁ, ἡ). ὁ τῆς προικός.

Προϊκετεύω, Μ. εύσω. Δέομαι (Παρακαλῶ) ὑπέρ τινος.

Προϊκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Προῖξ. (κι οὐδ. τοῦ

Προϊκίδιος, α, ον, = Προικῷος.

Προϊκίζω, Μ. ίσω. Δίδω προῖκα ἢ εἰς προῖκα.

Προικιμαῖος, α, ον. Ὁ διδόμενος ἢ πιστογινόμενος προῖκα (ὡραῖον), (Γαλλ. gratuit.

Προϊκιος (ὁ, ἡ), = Προικιμαῖος.

Προικισμός (ὁ), τὸ προικίζειν, προίκισμα, προικοδότησις.

†Προϊκνέσμαι-σῦμαι, Μ. ἕξομαι. Προφθάνω κουθενά, προαφικνοῦμαι. » Φιλάττει καὶ, πρὶν ἐκεῖνον προϊκέσθαί σε (κατὰ διόρθ. ἀντὶ προσκαθέσθαί σοι), πρότερον σὺ τοὺς δελφῖνας μεταωρίζου, » Δ. ρῥφ.

Προικοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω προῖκα, προικίζω. » Παρθένους ἀκέρσας —, » Ν Σων.

†Προικοδότης, ου (ὁ). ὁ δίδων προῖκα (προικίζων), (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐδωτής).

Προικοδότησις, εως (ἡ), τὸ προικοδοτεῖν προίκισμα.

Προικὸς, γεν. τοῦ Προῖξ. ‖ Π. (κατ' ἔλλ. τοῦ Ἕνεκα), ἐπίρ. = Πρόφασις, χάρισμα, ὠφελεία.

Προικοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω (καὶ αθ Λαμβάνω) προῖκα ἢ ὡς προῖκα, [ἐκ τοῦ

Προικοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (δίδων ἢ λαμβάνων) προῖκα.

Προΐκτης [προΐσσομαι], ου (ὁ). ζητιάνος, διακονιάρης· (ἐν γέν.) ἀγύρτης.

Προικῷος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν προῖκα (ἀποτελῶν μέρος τῆς προικός).

Προϊλάσκομαι, Μ. ιλάσομαι. Προεξιλεώνω.

Πρόϊμος (ὁ, ἡ), = Πρώϊμος.

Προῖξ ᾗ Προΐξ [προΐημι ἢ προϊκνέσμαι], προικὸς (ἡ). (ἀρχ. καὶ Ο.) δῶρον, χάρισμα· (ὅθ. συνήθ.) προῖκα, προικώ, (ἄλλ.) Φερνή. » Μήτ' οὖν διδόναι μήτε δέχεσθαι προῖκα, » Πλάτ. ‖ (ἡ αἰτ.) Προῖκα (ἐλλ. τῆς Κατά), ἀντὶ ἐπιρ. ἴδε Προῖκα.

Πρόϊος, α, ον, = Πρόϊμος.

Προϊππασία (ἡ). τὸ προάγειν (προηγεῖσθαι) ἐφ' ἵππου, προεκδρομὴ ἱππέως.

Προϊππεύω, Μ. εύσω. Προάγω (Προχωρῶ ἢ Προηγοῦμαι) ἔφιππος, ἱππεύω πρὸ τῶν ἄλλων.

Προ-ΐπταμαι, Μ. προ-πτήσομαι (ἀόρ. Προέπτην κτλ.). Πετῶ προταῦ ἢ ἐμπροσθά.

Προϊσάνω, (εὔχρ. μόνον εἰς μερικὰ πρόσωπα), Π. ἀντὶ Πρόσδα, προτιστάμαι.

Προΐσσομαι [προΐσχομαι], Μ. ίξομαι, Π. προτείνω τὴν χεῖρα (κυρ. πρὸς ζητεῖαν), (ἐν γέν.) ζητῶ, ζητεύω.

Πρόϊστε, πλθ. β'. προσ. τοῦ Πρόειδα.

Προϊστάνω, Μ. προστήσω (μσ. ἀόρ. Προέστην ᾗ Προΰστην, μσ. πρκ. [ἀντὶ ἐνε.] Προέστηκα κτλ.). Στήνω (Τοποθετῶ) ἐμπρὸς ἢ πρὸ τῶν ἄλλων· (συνκδχ.) διορίζω προστάτην (ἐπιστάτην)· (ἐνίοτε

ἐκθέτω εἰς πορνείαν, προαγωγεύω, (ζῶ. τὸ ἀντ. καὶ Γαλλ.) **postituer**· (ἐνίοτε) προτείνω ὡς πρόσχημα, προφασίζομαι. ‖. (συνήθ. μσ. αὐτοπθ.) στέκομαι ἐμπρὸς ἢ πρὸ τῶν ἄλλων· (συνκδχ.) ὑπερασπίζομαι, προστατεύω· ἐπιστατῶ, ἔχω τὴν ἀνωτάτην διεύθυνσιν (ἐπιστασίαν), (ἐν γέν.) εἶμαι πρῶτος (ἀρχηγός), πρωτεύω, προέχω. (μὲ ἐπίρ.) διέπω (διοικῶ) οὕτως ἢ ἄλλως· (σπντ.) ἵσταμαι ἐμπρόθεν. « Οἱόν (σε) προςήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι, » Ἰλ. Δ. (ᾧ μτφ.) » Προστησάμενοι τὸν Σόλωνα, » Πλ. (ᾧ γεν.) « Προέστασαι τούτοιν αὐτῆς, » Δημ., τὸν διώρισε προστάτην (κηδεμόνα) της. » Φίλαι, πρύστης' ἀναγκαίας τύχης, « Σοφ. (καὶ μτφ.) » Τοῦ ἀγῶνος τὴν πρὸς ἐμὲ ἔχθραν προίστατας, « Δημ. » Τί τάδε προυστήσω λόγων; « Εὐρ. » Τὴν ἐκκλησίαν προστησάμενος αὔξει βαλάντιον, « Ξεν. » Καί τι ἂν ἄλλο καρπούμενον τοῦδε ἄμεινον προστησάμην, « Ἀκ. (καὶ αὐτοπθ.) » Ἐν κούτῳ οἱ δορυφόροι αὐτοῦ προέζησαν, « Ἡρ. » Ἦ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος προύζη ποτέ; « Σοφ., ἀντέστη, (τὸ ὁποῖον ὅμως ὁ Σχλ. ἐξηγεῖ περιττότερον » Προστάτης πολέμου ἐγίνετο κατὰ σοῦ, «). » Ὅσον τε χρόνον προῆστη τῆς πόλεως, « Θκ. » Μεγίζων δὴ πραγμάτων προστάς, « Δημ. » Οὗτοι γὰρ μάλιστα προεστήκεσαν τῆς μεταβολῆς, « Θκ. (καὶ ἐπίρ.) » Οὐκ ὀρθῶς σεαυτοῦ προέστηκας, « Ἡρ., δὲν οἰκονομεῖς καλὰ τὸν ἑαυτόν σου. « Τίὸς οὐκ ἐλευθερίως ἔσχων προῖστασθαι τῆς ὥρας, « Πλ. » Χείρονα νόσον ταύτην νοσοῦμεν, ἀλλὰ προὔστημεν καλῶς, « Εὐρ., οἰκονομοῦμεν (συγκαλύπτομεν) αὐτὴν εὐσχήμως. « Ὁ τῆς βασιλείας μνήμης προεστώς, « Ἡρωδ., ὁ ἐξ ἀπορρήτων τοῦ βασιλ. » Δήμου προεστώς, « Πλάτ. (καὶ ἀπολ.) » Οἱ προεστῶτες, « οἱ προὔχοντες, (κοιν.) οἱ προεστοί, (συγχ. τῷ Προΐσταμαι).

Προϊστορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ (Ἐξετάζω) νὰ μάθω ἢ Διηγοῦμαι (Ἐξιστορῶ) πρωτοῦ.

Προΐστωρ, ορος (ὁ). ὁ προϊδὼς (προγιώσκων) τι. 2) (Γλσ.) μάρτυς.

Προϊσχάνω, Π. ἀντὶ Προΐσχω.

Προϊσχναίνω, Μ. ανῶ. Ἰσχναίνω προτοῦ.

Προΐσχω ᾧ (μτφ.) ἔχομαι, = Προέχω, προτείνω, προβάλλω, προφασίζομαι κτλ.

Προΐτέον, θετ. τοῦ Πρόειμι, Μ. ειμι.

Προϊχνεύω, Μ. εύσω. Ἐρευνῶ (Ἀνιχνεύω) πρίν. 2) προκατερεύνομαι(ζ).

Προΐων, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ Πρόειμι, Μ. ειμι.

Προΐωξις, ιος (ἡ), Π. [πρὸ, †ἰώκω]. κυνήγημα τῶν ἐχθρῶν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, προδίωξις. [ἀντιθ. τῷ Παλίωξις].

Πρόκα [πρὸ ἡ πρόξ], ἐπίρ. Ἰων. παρευθύς, ἐν τῷ ἅμα, ἐξαφνα.

†Προκαδικάζω, Μ. δικάσω, Δ. ἀντὶ Προκαταδικάζω.

Προκαθαιρέω-ῶ, Μ. έσω (ἀόρ. Β'. Προκαθεῖλον κτλ.). Καθαιρῶ (Καλνῶ, Καταστρέφω) πρίν.

Προκαθαίρω, Μ. αρῶ. Παστρεύω (Καθαρίζω) πρίν (μτνμ.) προετοιμάζω διὰ θρησκευτικῶν ἁγνισμῶν (καθαρισμῶν).

Προκαθαριεύω ἢ **†Προκαθαρεύω**, Μ. εύσω, = Προαγνίζομαι.

Προκαθαρπάζω, Μ. άσω. Ἁρπάζω πρῶτος ἢ προτοῦ μὲ ὁρμήν.

Προκαθάρτειος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς προκάθαρσιν ἁρμόδιος. « Ἑβδομὰς —, » Νομοκαν., ἡ Τυροφάγος.

Προκαθάρτιος (ὁ, ἡ), = Προκαθάρσιμος. ‖. (οὐσ.) Προκαθάρσιον (τό), = τῷ

Προκάθαρσις, εως (ἡ), τὸ προκαθαίρειν ἢ προκαθαίρεσθαι, (κυρ.) ἡ διὰ θρησκευτικῶν ἁγνισμῶν προετοιμασία.

†Προκαθεδρία (ἡ), Γρρ. ἀντὶ Προεδρία, πρωτοκαθεδρία.

Προκαθέζομαι, Μ. εδοῦμαι, = Προκάθημαι, (συνκδχ.) ἔχω τὰ πρωτεῖα. « Βυζάντιον τὴν προκαθεζομένην τῆς ἑῴας πολιν, « Γργ., τὴν πρωτεύουσαν.

Προκαθεῖναι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προκαθίημι.

Προκαθεύδω, Μ. ευδήσω. Κοιμῶμαι πρὶν ἢ ἔμπροσθέν τινος.

Προκαθηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὑπάγω ἐμπρὸς ὡς ὁδηγὸς ἢ ἀρχηγός, προηγοῦμαι· μάχομαι ὡς πρωτοστάτης· (τρπ.) καθοδηγῶ, συμβουλεύω. » Προκαθηγουμένη κρίσις, « Δξ., ἡ κατὰ πρόληψιν.

Προκαθηγέτις, ιδος (ἡ). προστάτις, πρωτοστάτις. » Καλλιόπεια, Μουσῶν προκαθηγέτι, « Διον.

Προκαθηγητὴρ ᾧ

Προκαθηγητής, οῦ (ὁ). ὁ προκαθηγούμενος, ὁδηγός, ἀρχηγός, προηγεμών. ‖. ἐργαλ. μὲ τὸ ὁπ. τρυπῶν πρῶτα (ἀνοίγουν τρύπαν).

Προκάθημαι (χωρὶς Μ.). Κάθημαι (Εἶμαι τοποθετημένος) ἐμπρὸς ἢ πρὸ τῶν ἄλλων, προεδρεύω· (συνκδχ.) πρωτεύω, ἢ· φυλάττω, προστατεύω. (μὲ γεν.) » Αὐτὰς εἶναι ἱκανὸς τῶν ἑαυτοῦ προκατῆσθαι, « Ἡρ.

Προκαθήρω, Μ. ύσω. Τοποθετῶ προτοῦ.

Προκαθιερόω-ῶ, Μ. ώσω. Καθιερώνω προτοῦ.

Προκαθίζω, Μ. ίσω. Καθίζω πρὶν ἢ πρὸ τῶν ἄλλων· (ἀμτβτ. ἢ μσ.) = Προκάθημαι· (κυρ.) κάθημαι μὲ ἐπίσημον τρόπον (ἐπὶ θρόνου). « Τὸν βασιλήϊον θρόνον, ἐν ᾧ προκατίζων ἐδίκαζε, « Ἡρ. » Προκατιζόμενον ἐς τὸ προάστειον, « αὐτ.

Προκαθίημι, Μ. καθήσω (ἀόρ. Προκάθηκα κτλ.). Καταβάζω ἢ Ῥίπτω κάτω τι προτοῦ· προκαθίζω εἰς ἢ ὡς εἷς ἐνέδραν· (στρτ.) κάμνω νὰ περιπέσῃ τις εἰς. « Εἰς ταραχὴν προκαθεῖναι τὴν πόλιν, « Δημ.

Προκάθισις, εως (ἡ). τὸ προκαθίζειν ἢ προκαθίζεσθαι, κάθισμα μὲ ἐπίσημον τρόπον (ἐπὶ θρόνου) ἢ πρὸ τῶν ἄλλων.

Προκαθ-ίστημι, Μ. προκατα-στήσω (ἀόρ. Προκατέστησα κτλ.). Τοποθετῶ (Καθιστῶ, Διορίζω) πρίν. « Φυλακῆς οὐ προκαθεστηκυίας, « Θκ. 2) (μτνμ.) προαποδεικνύω. « Ὅτι τῶν ἀδήλων ἐστὶν ἡ ἀπόδειξις προκατεστησάμεθα Σέξ.

Προκαθ-οδηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Καθοδηγῶ προτοῦ.

Προκαθοδήγησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προκαθοράω-ῶ, Μ. προκατ-όψομαι (ἀόρ. Προκατεῖδον κτλ.). Παρατηρῶ προτοῦ (ἀπὸ πρατήτερα)· προβλέπω· προκατασκοπεύω. » Νῆας ἀπίστειλαν προκατοψόμενας, « Ἡρ.

Προκαθ-οσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁγιερόνω πρίν.

Προκαίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Προέκηα κτλ., Καίω (Ἀνάπτω) πρίν.

Προκακοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Κακοπαθῶ προτοῦ ἢ πρὸ καιροῦ.

Πρόκακος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ κακός. « Κακὰ πρόκακα, » Αἰσχλ., μεγάλα κακὰ πάνδεινα.

Προκακόω-ῶ, Μ. ώσω. Βλάπτω (Κακομεταχειρίζομαί) τινα πρῶτος ἢ ἀπὸ προτέρου.

Προκαλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Προσκαλῶ τινα νὰ ἔβγῃ ἔξω ἢ, προσκαλῶ ἐκ μέρους ἄλλου (ὡς ἀπεσταλμένος)· (ἰδιατ. μσ.) προσκαλῶ εἰς μονομαχίαν ἢ (Ν.) εἰς συμβιβασμόν (κυρ. προτείνων νὰ βασανισθοῦν οἱ σκλάβοι ἕνα μαρτυρήσουν ἢ ἄλλο τι παρόμοιον τὸ ὁπ. δὲν εἶνε δυνατὸν ἢ συγχωρημένον νὰ γένῃ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ὅᾶς Πρόκλησις)· (ἐν γέν.) προβάλλω· ἀπαιτῶ· (μτνμ.) δίδω αἰτίαν, προσπαθῶ νὰ ἐλκύσω· παρακινῶ, διεγείρω, (Γαλλ.) **provoquer**. (μὲ ἀπαρ. ἐκ δ') » Ἤν τινά που προκαλέσεται, αἰόθεν οἷος μαχέσασθαι, « Ἰλ. Η. (ἢ αἰτ. προθετ.) » Προκαλοῦμαί τινα πρὸς μάχην (εἰς ἀγῶνα, εἰς σπονδάς, ἐπὶ τὴν ξυμμαχίαν κτλ.), « Ξεν., Θκ. (καὶ ἐλλ. τῆς προθ.) « Οὐχ ἃ κρείττων ἦδε ὤν, ταῦτα προὐκαλεῖτο τοὺς συνόντας, ἀλλ', ἅπερ εὖ ᾔδει ἑαυτὸν ἧττονα ὄντα, « αὐτ. » Διὰ τοῦθ' ὑμᾶς δικαιοῦμεν τὴν εἰρήνην προκαλοῦνται, « Ἀρχ. » Τὰς πρεσβείας ἀπελαύνεις, αἳ τὰς σπονδὰς προκαλοῦνται, « αὐτ. » Εἰρήνην ποιεῖσθαι, ἐφ' οἷς προεκαλοῦντο· προεκαλοῦντο δὲ καθελεῖν τῶν τειχῶν, « Ξεν. (ᾧ Νμ.) « Κράτιστόν μοί ἐστι, πρὸ τῆς γραφῆς, αὐτὰ ταῦτα προκαλεῖσθαι αὐτὸν, « Πλάτ., ἀπαιτεῖν νὰ ἀπολογηθῇ εἰς αὐτά. « Ἂν ὁ πατήρ μου προκαλῆται αὐτὴν ὀμόσαι.. τὴν πρόκλησιν μὴ δέξασθαι, « Δημ. » Προκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς Ἄρεος Πάγον, « Ἀκ.

Προκαλίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. ἀντὶ Προκαλέσομαι, προσκαλῶ εἰς μονομαχίαν « Ἀλλ' ὅ γ' ἀεθλεύτην προκαλίζετο, « Ἰλ. Δ.

Προκαλινδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προκυλινδέω

†Προκάλισμα (τό), Γλσ. [προκαλίζομαι]. μέσον εἰς πρόκλησιν (παράκλησιν), ἐλατήριον.

Προκάλυμμα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς προκάλυψιν, σκέπασμα, παραπέτασμα· (μτφορ.) πρόσχημα, [ἐκ τοῦ

Προκαλύπτω, Μ. ύψω. Βάλλω ἐμπροσθέν τινος κάλυμμα (σκέπασμα) σκεπάζω, ἀποκρύπτω. « Τὰ σκευοφόρα δεῖ προεκαλύφθαι ᾧ μηδαμῇ γυμνὰ ὅπλων φαίνεσθαι, « Ξεν. ‖. (μσ.) βάλλω ἐμπρός μου τι (κρύπτομαι ὄπισθέν τινος) ἵνα μὴ

φαίνομαι, (ὑθ. μεταφορ.) μεταχειρίζομαί τι ὡς πρόσχημα. «Δέξαν μετριότητος προκαλυψάμενος.» Βύρις.

Προκάλυψις, εως (ἡ), τὸ προκαλύπτειν ἢ προκαλύπτεσθαι, κρύψιμον ὄπισθεν κατάλυματος.

Προ-κάμνω, Μ. καμοῦμαι (ἀόρ. Προέκαμον κτλ.). Κοπιάζω (Ταλαιπωροῦμαι, Ἀποκάμνω, Ἀβρώστω) πρίν. «Τοῖς μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν,» Θκ. «Καὶ τὰ βραχύτατα τοὺς προκαμοῦντας ἐκπλήσσει,» Δ. Κάσ. «Εἰ δέ τις καὶ προέκαμνέ τι, ἐς τοῦτο πάντα ἐπενηνέθη,» Θκ. Ἔνιοτε) ἀντὶ Πάσχω (Καπιάζω, Ἀγωνίζομαι) ὑπέρ τινος. «Πάντων δ' ὥσπερ μήτηρ ὑπὲρ παίδων προὔκαμεν,» Ἀρχδ.

Προκάμπυλος (ὁ, ἡ). καμπύλος πρὸς τὰ ἔμπροσθεν.

Προκάρδιον (τὸ). τὸ πρὸ τῆς καρδίας κοῖλον μέρος τοῦ ζήθους, (κοιν.) τὸ καρδιοχούλιαρον, (παρβλ. Ἀντικάρδιον).

Προκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. [πρό, κάρηνον]. γέρων μὲ τὸ κεφάλι ἔμπρος. ‖ (τὸ φυτ. πλή.) Προκάρηνα, ἐπίρ. Κατακέφαλα.

Προ-καρύσσω-ττω, Μ. ωθήσομαι. Περιπίπτω πρώτου εἰς κάρωσιν (ληθαργίαν).

Προκάρπιον (τὸ). τὸ πρὸ τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς μέρος, (παρβλ. Μετακάρπιον).

Προκάς, άδος (ἡ), Π. = Πρίξ.

Προ-κατα-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Προκατέβην κτλ.). Καταβαίνω πρώτου· καταιβαίνω παρακάτω, προχωρῶ κατοπέρα.

Προ-κατα-βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω ἢ Ῥίπτω πρώτου κάτω, κρημνίζω πρῶτα· πληρώνω πρίν· (ἢ μσ.) βάλλω θεμέλιον (σωστήνω τι) πρῶτος ἢ προτήτερα.

Προκατάβλημα (τὸ), τὸ προκαταβληθὲν (πληρωθὲν πρώτου κατὰ προκαταβολήν) ἀργύριον, (παρβλ. Προκατάβλημα).

Προκαταβλητέον, θετ. τοῦ Προκαταβάλλω.

Προκαταβολή (ἡ), τὸ προκαταβάλλειν, (κοιν.) προπληρωμή· (συνηθ.) = Προκατάβλημα. «Τὸ μέρος τῶν χρημάτων, ὃ πρὶν ἄρξασθαι τοῦ ἔργου εἰσφέρουσιν (οἱ τελῶνται) εἰς τὸ δημόσιον, Προκαταβολὴ καλεῖται,» Φώτ.

Προ-κατα-βρέχω, Μ. βρέξω. Μουσκεύω πρώτου καλά.

Προ-κατ-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Ἀναγγέλλω (Γνωστοποιῶ) πρώτου, προκηρύττω· προϋπάρχομαι.

Προκατάγγελσις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ.

Προ-κατα-γελάω-ῶ, Μ. άσω. Καταγελῶ (Περιγελῶ) πρῶτα.

Προκαταγέτης, ου (ὁ) καὶ **Προκαταγέτις**, ιδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Προκαθηγητής, προηγεμών.

Προ-κατ-αγιγνώσκω (γινώσκω), Μ. καταγνώσομαι (ἀόρ. Προκατέγνων κτλ.). Ἀποφασίζω πρὶν κατά τινος, προκαταδικάζω. «Μὴ προκαταγίνωσκε, πρὶν ἂν ἀκούσῃς ἀμφοτέρων,» Ἀρχφ. (καὶ αἰτ. ἑλλ. ἐκ δ'.) «Θάνατον αὐτοῦ προκατεγνωκότες,» Διόδ. (καὶ πθ.) «Προκατεγνωσμένη δίκη,» Δξ., κατὰ τῆς ὁπ. εἶπε προκατειλημμένος ἤδη ὁ δικαστὴς ἢ προεξεδόθη καταδικαστικὴ ἀπόφασις.

Προ-κατ-άγνυμι, Μ. κατάξω (ἀόρ. Προκατέαξα κτλ.). Κατασυντρίβω πρίν.

Προκατάγνωσις, εως (ἡ), τὸ προκαταγιγνώσκειν, ἡ πρὶν τῆς δίκης καταδίκασις ἢ ἡ κατ' αὐτὴν τῶν δικαστῶν πρόληψις.

Προκαταγνωστέον, θετ. τοῦ Προκαταγιγνώσκω.

Προ-κατ-αγορεύω, Μ. εύσω. Καταγορεύω πρίν.

Προ-κατ-αγράφω, Μ. γράψω. Καταγράφω πρίν.

Προ-κατ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προκατήγαγον κτλ.). Καταβάζω πρὶν (μσ. ἢ πθ.) φθάνω (ἀράζω) εἰς τὸν λιμένα πρῶτος ἢ προτήτερα.

Προκαταγωγή (ἡ). τὸ προκατάγειν ἢ προκατάγεσθαι, φθάσιμον εἰς τὸν λιμένα (ἄραγμα) προτήτερα.

Προ-κατα-δέω, Μ. δήσω. Δένω προτοῦ σφιγκτά.

Προ-κατα-δικάζω, Μ. άσω. Καταδικάζω πρίν, κρίνω κατὰ προκατάγνωσιν. «Εἰ δὲ μή, προκαδδεδικάσθω δύο μνᾶς ἀργυρίου πὰρ τὸν σχοῖνον ἑκάστων,» Ἐπιγρφ.

Προ-κατα-δορατίζω, Μ. ίσω. Φονεύω διὰ τοῦ δόρατος (Καταδορατίζω) πρίν.

Προ-κατα-δουλόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταδουλόνω πρίν.

Προ-κατα-δύνω, = Προκαταδύομαι.

Προ-κατα-δύω, Μ. δύσω (μσ. ἀόρ. Προκατέδυν κτλ.). Βουλιῶ (Καταδυθίζω ἢ [μσ.] Καταδυθίζομαι) πρίν.

Προ-κατα-θάπτω, Μ. θάψω. Θάπτω βαθειὰ (Καταθάπτω) πρίν.

Προκατάθεσις, εως (ἡ), τὸ ὡσ. τοῦ Προκατατίθημι, προκαταβολὴ κτλ.

Προκαταθετικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς προκατάθεσιν.

Προ-κατα-θέω, Μ. θεύσομαι. Καταβαίνω τρέχων (ναυτ. Εἰσπλέω μὲ οὖριον ἄνεμον) πρῶτος ἢ προτήτερα.

Προ-κατα-θήγω, Μ. θήξω. Ἀκοντίζω καλὰ (καὶ μεταφορ. Ἐρεθίζω) πρίν.

Προ-κατ-αιωνάω-ῶ, Μ. ήσω. Προκαταβρέχω ἰατρικῶς.

Προ-κατ-αικίζω, Μ. ίσω. Καταπληγάνω πρίν.

Προ-κατ-αίρω, Μ. αρῶ, = Προκατάγομαι.

Προ-κατα-καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Προκατέκηα κτλ.). Θυρπολῶ (Καταλαίω) πρὶν ἢ ὅ,τι ἀπαντῶ ἐμπρός.

Προ-κατ-άκειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι πλαγιασμένος (κυρ. εἰς τὴν τράπεζαν) πρωτοῦ ἢ πρὸ τῶν ἄλλων.

Προ-κατα-κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Κατατσακκίζω πρὶν (μεταφορ.) ἐμπνέω ἀθυμίαν (κοιν. τσακκίζω τὴν καρδίαν τινος) πρωτοῦ.

Προ-κατα-κλίνω, Μ. κλινῶ. Βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ (νὰ Ξαπλωθῇ) εἰς τὴν τράπεζαν πρωτοῦ ἢ πρὸ τῶν ἄλλων, καθίζω (καὶ μσ. κάθημαι) εἰς τὸ κεφαλοτράπεζον. «Ἀλλ' ἐθέλεις ταυτονὶ τὸν φαρμακέα προκατακλίνεσθαί μου;» Δκ. 2) (μσ.) σπάτσω (πλαγιάζω) πρίν. «Διέστασαν καθ' οὓς ἔβη (τὸ βέλος) καὶ προκατεκλίνοντο,» Ἰώσ.

Προκατάκλισις, εως (ἡ). τὸ προκατακλίνειν ἢ προκατακλίνεσθαι, ἢ πρωτοκαθεδρία εἰς τὴν τράπεζαν.

Προ-κατα-κλύζω, Μ. κλύσω. Πλημμυρῶ καταποντίζω πρωτοῦ.

Προ-κατα-κοιμίζω, Μ. ίσω. Πρῶτα ἀπὸ κοιμίζω.

Προ-κατα-κόπτω, Μ. κόψω. Κάμνω κομμάτια (Κατακομματιάζω) πρίν.

Προ-κατα-κρίνω, Μ. κρινῶ, = Προκαταγιγνώσκω.

Προ-κατα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προκατέλαβον κτλ.). Πιάνω (Κυριεύω) πρωτοῦ· προφθάνω, προλαμβάνω. «Προκαταλαμβ. τὰ στενὰ τάφροις καὶ φυλακαῖς,» Πλβ. «Προκαταλαμβάνειν ἑαυτόν,» Γργ. προσφαλίζεσθαι. (ἢ πθ.) «Προκαταληφθεὶς τοιαύτῃ φιλανθρωπίᾳ,» Πλβ. 2) ἐνοῶ (καταλαμβάνω) πρωτοῦ. «Δεῖ προκατειλῆφέναι ὅτι ἡμέρας οὔσης πάντως ἐστὶ καὶ φῶς,» Σξτ.

Προ-κατα-λέμπω, Μ. λέμψω. Καταλείπω πρωτοῦ.

Προ-κατα-λεαίνω, Μ. λεανῶ. Κάμνω τι πρωτοῦ ἐντελῶς λεῖον (ὁμαλόν), προεξομαλίζω.

Προ-κατα-λέγω, Μ. λέξω. Ἀπαριθμῶ (ἀνήγουμαι ἢ Περνῶ εἰς τὸν κατάλογον) πρωτοῦ.

Προ-κατα-λήγω, Μ. λήξω. Παύω (Τελειώνω) πρίν.

Προκατάληψις, εως (ἡ), τὸ προκαταλαμβάνειν ἢ προκαταλαμβάνεσθαι, πάσιμον (κυρίευμα) ἀπὸ προτήτερα. (Ῥτρ.) πρόληψις τῆς ἐννοίας.

Προ-κατα-λιπαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακαλῶ θερμῶς (Καταλιπαρῶ) πρωτοῦ, προκαλικετεύω.

Προ-κατ-αλλάσσω (ττω), Μ. αλλάξω. Ἀλλάζω ἕνα μετ' ἄλλου (Κάμνω ἀλλαξιὰν) πρωτοῦ· (μσ.) ἀλλάζω θέσιν (μεταβαίνω ἀλλοῦ) πρίν. ‖ (πθ.) «Προκατηλλαγμένος χρόνος,» Κλμ., ὁ προδιωρισμένος.

Προ-κατα-λύω, Μ. λύσω. Καλυῶ (Ἀναιρῶ, Ἀφανίζω, Τελειόνω) πρίν. «Προκατέλυσε τοῦ ἔργου τὸν βίον,» Πλ., ἀπέθανε πρὶν τελειώσῃ τὸ ἔργον του.

Προ-κατα-μαλάσσω, Μ. άξω. Προμαλακόνω ἐντελῶς, προθεραπεύω διὰ μαλλῶν μαλακτικῶν.

Προ-κατα-μανθάνω, Μ. μαθήσομαι (ἀόρ. Προκατέμαθον κτλ.). Μανθάνω (Πληροφοροῦμαι ἢ Παρατηρῶ) καλὰ πρίν.

Προ-κατα-μαντεύομαι, Μ. εύσομαι. Προλέγω, προμαντεύω.

Προ-κατα-μηνύω, Μ. ύσω. Καταμηνύω πρίν.

Προ-κατ-αν-αλίσκω, Μ. αλώσω (ἀόρ. Προκατηνάλωσα κτλ.). Κατεξοδεύω (Καταδαπανῶ) πρίν.

Προ-κατα-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ ἢ Ἐννοῶ πρωτοῦ.

Προκατανόησις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ., πληροφορία ἢ παρατήρησις προλαβοῦσα, πρόγνωσις.

Προ-κατ-αντλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προκαταιονάω.

Προ-κατα-νύσσω (ττω), Μ. νύξω. Συβλί-

ζω (Ἀγκυλόνω) πρίν· (μτφορ.) ἐγγίζω πρωτοῦ κατάκαρδα.

Προ-κατα-ξύω, Μ. ξύσω. Σκαλίζω (Χαρακόνω) τι πρωτοῦ. ¤ Τῇ γραφίδι προκαταξύει (ὁ ζωγράφος), α Ἐτυμολ.

Προ-κατα-καίω, Μ. καύσω. Καταπαύω πρίν.

Προ-κατα-κίμπτω, Μ. πέμψω. Στέλλω πρίν κάτω.

Προ-κατα-κίμπτημι, Μ. κατα-πλήσω. Γεμίζω πρίν ὅλως διόλου.

Προ-κατα-κίμπρημι, Μ. κατα-πρήσω, = Προκατακαίω.

Προ-κατα-πίνω, Μ. πίομαι (ἀόρ. Προκατέπιον κτλ.). Καταπίνω πρωτοῦ.

Προ-κατα-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Προκατέπεσον κτλ.). Πίπτω ὅλως διόλου κάτω (Καταπίπτω) πρίν, προεξασθενῶ, προαποκάμνω. ¤ Ταῖς ψυχαῖς —, ¤ Διόδ. Σ) (μὲ αἰτ. πράθετ.) προφθάνω παυδεινά. ¤ Δόγοι παντοδαποὶ προκατέπιπτον εἰς τὴν Ῥώμην, α Πλ.

Προ-κατα-πλέω, Μ. πλεύσομαι ἢ πλευσοῦμαι. Φθάνω εἰς τὸν λιμένα πρῶτος ἢ πρωτήτερα. Προκατάγομαι.

Προ-κατα-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Βάλλω πρωτοῦ κατάπλασμα.

Προ-κατα-πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Ἐκπλήττω (Ψυχαγωγῶ, Καταπλήσσω) πρίν.

Προ-κατα-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταπονῶ πρωτοῦ, προκαταδαμάζω.

Προ-κατα-πτοέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταφοβίζω (Καταπλήσσω) πρίν.

Προ-κατ-αργέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταργῶ πρωτοῦ.

†Πρόκάταργμα (τὸ), [προκατάρχομαι] = Πρόβυμα.

Προ-κατ-αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ ἓν πρός ἕν (Ἀπαριθμῶ) πρωτοῦ.

Προκαταρκτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος κατὰ προκαταρξίν, χρησιμεύων ὡς πρώτη ἀρχὴ (ἀφορμή). ¤ Μεγάλα μερὶς καὶ πρώτα καὶ προκαταρκτικώτερα ἐς ἅλαν τὰν βιοτὰν πέλει ἐν τᾷ τρεφούσᾳ, π Πυθαγορ. ¤ Προκαταρκτικὰ αἴτια, ¤ Ἰατρ., τὰ ἐξωτερικὰ τὰ δίδοντα τὴν πρώτην ἀφορμὴν εἰς ἀνάπτυξιν τῆς προϋπαρχούσης (ἕδα Προηγέομαι) ἤδη νόσου. π Παίων —, α Μετρ., ὁ ἔχων μακρὰν τὴν ἄρχουσαν συλλαβήν.

Προκατάρξις, εως (ἡ), τὸ προκατάρχειν ἢ προκατάρχεσθαι, ἡ πρώτη ἔναρξις (ἀρχή). ¤ Τῆς δίκης— , α Νμ., ἡ προεξέτασις τῶν μαρτύρων.

Προ-κατα-ῤῥήγνυμι, Μ. ῥήξω. Σπάνω (Συντρίβω) πρωτοῦ.

Προ-κατ-αρτίζω, Μ. ίσω. Διορθόνω (Διατίθετῶ) πρωτοῦ, προετοιμάζω, προετοιμάζω.

Προ-κατ-αρτύω, Μ. ύσω. Προπαρασκευάζω· (ἴδιωτ.) προδιαθέτω ἐπὶ τὸ ἡμερώτερον.

Προ-κατ-άρχω, Μ. ἄρξω. Προηγοῦμαι, πρωτεύω, προλαμβάνω, προϋπάρχω. π Προκατάρξαν αἴτιον, ¤ Φιλοστρ., τὸ προκαταρκτικόν. β. (μσ. μὲ γεν.) ἀρχίζω πρῶτος. ¤ Προκατάρχεται τοῦ πολέμου, μηδὲν ἀδικηθεῖσα, α Διόδ. ¤ Δίκης —, ¤ Πανδ., κάμνω ἔναρξιν τῆς δίκης διὰ τῆς προεξετάσεως τῶν μαρτύρων. π Προκατάρχομαι τῶν ἱερῶν τινι, ¤ Θκ., προσφέρω ἀπαρχὴν τῆς θυσίας εἴς τινα, ἢ ἐκτελῶ δι' αὐτοῦ τὸν ἐγκαινισμὸν (τὴν προκαθοσίωσιν) τοῦ θύματος κτλ.

Προ-κατα-σείω, Μ. σείσω. Σείω πρὶν ἐκ θεμελίων.

Προ-κατα-σημαίνω, Μ. ανῶ. Προμηνύω (Προδηλῶ) διὰ σημείων.

Προ-κατα-σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Παρατηρῶ πρῶτα καλά, προεξετάζω, προκαταφωτεύω.

Προ-κατα-σκευάζω, Μ. άσω. Κατασκευάζω πρωτοῦ, προετοιμάζω, (ἰδιωτ. ῥτρ.) προπολογῶ (αἰτιολογῶ) πρωτοῦ τὴν πρόταξίν μου, προδιαθέτω. ||. (μσ.) προμηθεύομαι πρίν. ¤ Πρὸς τὴν μέλλουσαν αὐτῷ γενέσθαι αὔξησιν μεγάλα προκατασκευασάμενος, α Δ.Ὁ.

Προκατασκεύασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προκατασκεύασέ τις, ἔργον προετοιμασθέν.

Προ-κατα-σκευαστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς προκατασκευήν (προδιάθεσιν).

Προκατασκευή (ἡ), τὸ προκατασκευάζειν, προπαρασκευή, προετοιμασία. (ἰδιωτ. ῥτρ.) προετοιμασία εἰς τὴν ὑπόθεσιν, προδιάθεσις.

Προ-κατα-σκιῤῥόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκληρύνω τι ὅλως διόλου ἀπὸ πρωτήτερα. ¤ Ἀπέχθεια προκατεσκιῤῥωμένη, ¤ Γρῆγ., παλαιόθεν ῥιζωμένη.

Προ-κατα-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προκατασκέπτομαι.

Προκατάστασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προκαθίστημι, (ἰδιωτ. ῥτρ.) προκατασκευή, προετοιμασία εἰς τὴν ὑπόθεσιν, προδιήγησις.

Προκαταστατικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς προκατάστασιν, προκατασκευαστικὸς τῆς ὑποθέσεως.

Προ-κατα-στέλλω, Μ. στελῶ. Κατευνάζω (Καταπραΰνω, Καθησυχάζω) προηγουμένως.

Προ-κατα-στρέφω, Μ. στρέψω. Χαλνῶ (Καταστρέφω, Τελειόνω) πρίν. (μετὰ ᾗ χωρὶς τοῦ) ¤ Τὸν βίον—, α προαποθνήσκω.

Προκαταστροφή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καταστροφὴ (μεταβολὴ) προηγουμένη (ἐνν. τοῦ βίου), θάνατος πρόωρος.

Προ-κατα-τύρω, Μ. τυρῶ. Λεηλατῶ πρωτοῦ.

Προ-κατα-τχέθω, Π. ἀντὶ Προκατέχω.

Προ-κατα-τράζω, Μ. τράξω. Σφάζω (Καταφάζω) πρίν.

Προ-κατ-ασφαλίζω, Μ. ίσω. Ἀσφαλίζω καλῶς (Ἐξασφαλίζω) πρῶτον.

Προ-κατα-σχάζω, Μ. σχάσω. Χαράζω πρῶτον καλῶς μὲ τὸ ξυράφι.

Προκατάσχεσις, εως (ἡ), τὸ προκατέχειν, προεμπόδισις ἢ προκατοκαλησις.

Προ-κατα-σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω εἰς πολλὰ μέρη (Κατασχίζω) πρίν.

Προ-κατα-ταχέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Προ-κατα-ταχύνω, Μ. υνῶ. Προφθάνω ταχύτερον, προλαμβάνω. π Δεῖν ἔγνω προκαταλαβεῖν καὶ προκαταταχῆσαι, ¤ Κ. Μανασσ.

Προ-κατα-τίθημι, Μ. κατα-θήσω (ἀόρ. Προκατέθηκα καὶμα. Προκατεθέμην κτλ.). Καταθέτω ἢ Παρακαταθέτω πρῶτος ἢ πρωτήτερα, προκαταβάλλω. ¤ Χάριν—φ ἴδω., εὐεργετῶ πρωτοῦ, προϋποχρεόνω. ¤ Διὰ τοῦτο δὲ τὸν λόγον τοῦτον προκατατίθεμαι, ὅτι πολλοί.. ἐκάστου τινὸς πρότερον ἀκούσωσι, .οὐκ ἀποδέχονται τὸν ὕστερον, α Ἱππκρ.

Προ-κατα-τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβων φανίζω πρὶν ὅλως διόλου.

Προ-κατ-αυγάζω, Μ. άσω. Φωτίζω πρὶν ὅλως διόλου.

Προ-κατ-αυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Προκαταλαμβάνω τὰς ἀκοὰς τινος παίζων τὸν αὐλόν

Προκατάυλησις, εως (ἡ). δοκίμασμα καὶ παύργια αὐλοῦ πρὶν τὸν μεταχειρισθῇ τις.

Προ-κατα-φέρω, Μ. κατ-οίσω. Προκαταβιβάζω (ξ πθ. ἢ μσ.) προκαταβαίνω· (μεταφορ.) προαποθνήσκω.

Προ-κατα-φεύγω, Μ. φεύξομαι, Καταφεύγω πρωτοῦ.

Προ-κατα-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Προκατέχεα κτλ.). Χύνω (Κάμνω νὰ χυθῇ τι) πρῶτα κατὰ γῆς ἢ ἐπάνω εἴς τι.

Προ-κατα-χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι. (μὲ δυτ.) Καταχρῶμαι πρὶν, προκαταλίσκω ἐπὶ ματαίφ. (μὲ αἰτ.) προαποκτείνω.

Προ-κατα-χρίω, Μ. χρίσω. Ἀλείφω πρὶν ἀπὸ πάνω ἕως κάτω (Παραλείφω).

Προ-κατα-χωρίζω, Μ. ίσω. Τοποθετῶ χωρίζων (Καταχωρίζω) πρὶν.

Προ-κατα-ψύχω, Μ. ψύξω. Δροσίζω (Ἀερίζω) πρὶν καλῶς.

Προ-κατ-εγγυάω-ῶ, Μ. ήσω. Προϋπόσχομαι εἰς τινα θυγατέρα ἢ ἀδελφήν μου εἰς ὑπανδρείαν, ἀῤῥαβωνίζω πρωτήτερα.

Προ-κατ-έδω, Μ. έδομαι καὶ εδύομαι, Π. ἀντὶ Προκατεσθίω, καταρρώγω πρωτοῦ.

Προκατείδαν, ἀόρ. τοῦ Προκαθοράω.

Προκατείλημμαι, πθ. καὶ

Προκατείληφα, ἐνεργ. πρμ. τοῦ Προκαταλαμβάνω.

Προ-κατ-ειλίσσω, Μ. ίξω. Τυλίζω καλὰ (Περιτυλίσσω) πρωτοῦ.

Προ-κατ-ελπίζω, Μ. ίσω. Ἐλπίζω ὡς βέβαιόν τι πρὶν τοῦ καιροῦ.

Προ-κατ-επείγω, Μ. επείξω. Βιάζω (Ἐπεσπεύδω, Κατεπείγω) πρίν.

Προ-κατ-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Ἐκτελῶ (Καταρθώνω, Κατεργάζομαι) πρίν. ¤ Προκατ.εργασάμενος τὴν διάνοιαν, ¤ Ἰώσ., προδιατεθειμένος, ἢ προαποκαμωμένος.

Προ-κατ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Προκατῆλθον κτλ.). Καταβαίνω (Φθάνω Ἐπιστρέφω) πρωτήτερα.

Προ-κατ-εύχομαι, Μ. εὔξομαι. (μὲ γεν.) Πρῶτα εὔχομαι (προεύχομαι).

Προ-κατ-έχω, Μ. ἕξω (ἀόρ. Προκατέσχον κτλ.). Ἔχω (Κρατῶ, Κυριεύω) πρὶν, προκαταλαμβάνω. ||. (μσ.) κρατῶ τι ἔμπροσθέν μου (ὡς προκάλυμμα). ¤ Προκατέσχετο χερσὶ καλυπτρην, ¤ Ὅμ. Ὕμν.

Προ-κατ-ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Κατηγορῶ πρωτοῦ.

Προκατηγορία (ἡ). προλαβοῦσα ἢ προκαταρκτικὴ κατηγορία.

Προ-κάτ-ημαι, Ἰων. ἀντὶ Προκάθημαι.

Προ-κατ-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Διδάσκω (Κατηχῶ, Μυσταγωγῶ) πρωτοῦ. ¤ Τῷ Μωσαϊκῷ προκατηχημένος νόμῳ, ¤ Μιχ. Σύγκ. (εἰς τὰς ἐπιστολ. τοῦ Φαλάρ. ἐπιμελ. ἀντὶ Προκατασχήσας).

Προκατήχησις, εως (ἡ). ἡ πρώτη ἢ προ-

λαξεῖαι κατήχησις | διδασκαλία }, τὰ πρῶτα (προκαταρκτικὰ) μαθήματα.
Προ-κατ-ουράομαι, -ηθοῦμαι. Κλαίω παραπονετικὰ (θρηνολογῶ) προτοῦ.
Προ-κατ-ονομάζω, Μ. άσω. Προαπαριθμῶ ὀνομαστί.
Προ-κατ-οπτεύω, Μ. εύσω. Παρατηρῶ προτοῦ, προεξετάζω, προκατασκοπεύω.
Προκατόψομαι, μέλλ. τοῦ Προκαθοράω.
Προ-κατ-οπτρίζομαι, Μ. ίσομαι. Διττάζομαι προτοῦ εἰς τὸν (ἢ ὡς εἰς) καθρέπτην.
Προ-κατορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατορθόω τι πρωτοῦ.
Προ-κατ-ορρωδέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολὴν πρὶν τοῦ κινδύνου.
Προκατορύσσω (ττω), Μ. ύξω. Σκάπτω προτοῦ βαθιά.
Προκατοχὴ (ἡ), τὸ προκατέχειν, προκατάληψις.
Προ-κατ-οχυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀχυρόνω πρὶν καλῶς.
Πρόκειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι ἔμπροσθέν τινος· χρησιμεύω ὡς προπύργιον (προκάλυμμα κτλ.)· εἶμαι ἐκτεθειμένος (ὡς πρόγραμμα, βραβεῖον, σκοπὸς κτλ.)· εἶμαι ἀφημένος εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ τυχόντος (ἀποβλεπόμενος, ἀσπαλιασμένος). (γεωγρφ.) ἐκτείνομαι κατὰ μῆκος ἢ. προέχω, ἐξέχω. ὑπερέχω. (μὲ ἢ χωρὶς γεν.). « Τοῦ δὲ λιμένος τῆς Τροιζῆνος πρόκειται Καλαυρία νησίδιον, » Στρβ. « Μετὰ δὲ τὰς Σκειρωνίδας πέτρας ἄκρα πρόκειται Μινῴα, ποιοῦσα τὸν ἐν τῇ Νισαίᾳ λιμένα, » αὐτ. « Ὡς μηδένα μηδενὸς προκεῖσθαι τῶν μαχομένων λόγων ὡς πιστότερον, » Σξτ., ὑπερέχειν, προτιμᾶσθαι. « Ὀνείατα προκείμενα, » Ὅμ. « Πλεῖν ἡ χιλίας ἑταιρίδας, ἀφωσιωμένας τῇ θεᾷ, προκεῖσθαι τοῖς βουλομένοις, » Ἀρχφ. « Γράμμα προκείμενον, » Ἐπιγρ., τὸ κείμενον πρὶν ἄλλα, ἢ τὸ ἀρχικόν. « Ὁρῶ παιδίον προκείμενον, » Ἡρ. « Θανόντες ἂν προὐκείμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ, » Σοφ. « Τὸν δὲ προκεῖσθαι πεμπταῖον, » Ἀρχφ. (ᾧ μτνμ.) « Τὰς προκειμένας ἡμέρας, » αὐτ., τὰς διωρισμένας. « Θανάτου ζημία πρόκειται, » Θκ. « Ἀνάγκη προκεῖται, » Ἡρ. « Δύο κακῶν προκειμένων, » Ἡρωδ. « Ἀγῶνος μεγίστου προκειμένου, » Ἡρ. « Τρεῖς γνῶμαι προὐκέατο, αὐτ. « Νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους, » Σοφ. « Πᾶσι στέρεσθαι κρατὸς ἦν προκείμενον, » Αἰσχλ. (καὶ δοτ.) « Τὰ τῶν νικωμένων ἀγαθὰ τοῖς νικῶσιν ἆθλα πρόκειται, » Ξεν. « Οἷς τοσούτων κέρι σκεῦος ὅσων ἡμῖν πρόκειται, » Πλάτ. « Προκεῖσθαι τοῖς βουλομένοις, » Λθ. « Ἄτιμος πρόκειμαι, » Σοφ. « Θέσμια « Παράδειγμα, » Σκοπὸς πρόκειται, » Ἰουλ. (καὶ ἀπολ.) « Τὸ προκείμενον, » Ἀρχτ., τὸ ἀντικείμενον τῆς σκέψεως (τῆς ἐπιχειρήσεως κτλ.), ἢ· ὅ,τι τύχει ἐμπρός. « Δῆλον ὅτι χρυσογενῆ ἐκάνθαρον, ἀλλ' οὐ τὸ προκείμενον αὐτῷ πράττειν ἢ πάσχειν, » (Δείναρχ. παρὰ τῷ) Ἁρποκρατ. « Ἔξω τῶν προκειμένων, » Θκ. « Ἐπεστρέφετο ἐν τοῖς προκειμένοις, » Ἡρωδ.

Προκέλευστος (ὁ, ἡ), Π. [πρὸ, κέλευστος]. ὁ προπαρευόμενος· πρόδρομος.
Προκέλευσμα (τὸ). φώναγμα προτρεπτικῶν (παορμητικόν), πρόσταγμα, παρακέλευσμα.
Προκελευσματικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς προκέλευσμα. « Ποῦς ἡ Ῥυθμός—, » Μετρ., ὁ συγκείμενος ἀπὸ 4 βραχ. συλλαβάς.
¡Προ-κελεύω, Μ. εύσω. Προστάζω πρὸν παρακινῶ τινα νὰ προχωρήσῃ, προτρέπω, παρορμῶ.
Προ-κενεαγγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω προτοῦ δίαιταν (διατηρῶ κενὸν τὸν στόμαχον).
Προ-κενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κενόνω (Εὐκαιρόνω) πρὶν. « Τὴν γαστέρα—, » Ἀρετ. « Ὧν προκενωμένων, » Λκ.
Προ-κεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Κεντῶ (Χαράζω) πρὶν, προσχεδιάζω, ἐξ ἔθεν
Προκέντημα (τὸ), = Προχάραγμα, σχέδιον εἰκοβολήματος, ὑπόθεσμα.
Προ-κέομαι, Ἰων. ἀντὶ Πρόκειμαι. (εὔχρ. μόνον κατὰ διάλυσ. τῆς ει).
¡Προ-κεύθω, Μ. κεύσω, Π. κρύπτω τι ἐν ἐμαυτῷ (κρύπτομαι) πρὶν.
Προ-κεφαλαιόσμαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Προεκθέτω κεφαλαιωδῶς, συγκεφαλαιῶ ἐκ προοιμίων.
Προκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων προέχουσαν (πεταχτὴν ἐμπρὸς) κεφαλήν· (μτμ.) στίχος ἔχων πλεονάζουσαν συλλαβὴν εἰς τὴν ἀρχήν.
†Προ-κηδεύω, Μ. εύσω. Κηδεύω πρὶν.
Προ-κήδομαι, Μ. κεκαδήσομαι, Π. (μὲ γεν.) φροντίζω (πρανοῶ) περί τινας.
Προ-κηραίνω, Μ. ανῶ, Π. (μὲ γεν.) μεριμνῶ (ἀνησυχῶ) περί τινος.
Προκήρυγμα (τὸ). τὸ προκηρυττόμενον (κοινολογούμενον διὰ τοῦ κήρυκος ἢ ἄλλως πρὶν).
Προ-κηρυκεύομαι, Μ. εύσομαι. Γνωστοποιῶ προτοῦ διὰ τοῦ κήρυκος, προκηρύττω.
†Προκῆρυξ, υκος (ὁ), νλγ. Κῆρυξ προαποστελλόμενος.
Προκήρυξις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ·
Προ-κηρύσσω (ττω), Μ. ύξω. Κηρύττω πρὶν, γνωστοποιῶ διὰ τοῦ κήρυκος ἢ ἄλλως, προειδοποιῶ δημοσίως.
Προκί, δατ. τοῦ Πρόξ.
Προκιθάρισμα (τὸ). ἡ τῆς κιθάρας προανάκρουσις (prelude).
Προ-κινδυνεύω, Μ. εύσω. Κινδυνεύω πρὶν ἢ πρὸ τῶν ἄλλων, ἀψηφῶ (περιφρονῶ) τὸν κίνδυνον, ἐκθέτω ἐμαυτὸν πρῶτος ἢ (μὲ γεν.) πρὸς ὑπεράσπισιν τινος εἰς κίνδυνον, προπολεμῶ. « Φαμὲν γὰρ Μαραθῶνί τε μόνοι προκινδυνεῦσαι τῷ βαρβάρῳ, » Θκ. « Οἱ προκινδυνεύοντες, » Πλδ., οἱ καλεμοῦντες εἰς τὰς πρώτας τάξεις.
Προ-κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ προτοῦ ἢ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν (μσ. ἢ πθ.) κινοῦμαι πρῶτος ἢ ἐμπρός, προχωρῶ. « Προκινεῖσθαι δοκέει οἱον εἴδωλον ὀρνίθων, » Ἱππκρ., τοῦ φαίνεται ὡς ἂν νὰ κινῆται ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν του. 2) (ἐκκλησ.) προβιβάζω. « Εἰς ἐκκλησιαστικὰς ἀξίας—, » Συνεδ.

Προ-κιρνάω ῶ, Μ. κεράσω. Κιρνῶ προτοῦ
Προ-κιχράω-ῶ, Μ. προχρήσω. Προδανείζω.
Προκλαίω, Μ. κλαύσομαι. Κλαίω (Μυρολογῶ) προτοῦ. « Προκλαύσαντες τὸν νεκρὸν, » Ἠρ.
Πρόκλαστος (ὁ, ἡ), (στίχος) ὁ ἄλλως Δαγαρός.
Προ-κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω προτοῦ.
Προ-κλεπτεύω, Μ. κλέψω. Κλέπτω προτοῦ
Προ-κληδονίζομαι, Μ. ίσομαι. Προμαντεύω (κυρ. διὰ κληδόνος), προφητεύω.
Πρόκλησις, εως (ἡ), τὸ προκαλεῖν ἢ προκαλεῖσθαι, ἐρεθισμός, παρακίνησις· (ἰδιαιτ.) προσκάλεσμα εἰς μονομαχίαν, [Γαλλ.] défi (« Οὐκ ἴση πρόκλησις αὕτη ἀσεβεῖ πρὸς εὐσεβῆ, ἀλλ' ὁμοία ᾗ εἰ ἰσχυρὸς ἀσθενῆ πατάξαι ἢ πληγῆναι προκαλέσαιτο, » Ἀρστ.)· (Νμ.) πρυτανικὴ γνωμοδότησις εἰς τὸν ἀντίδικον ἐνώπιον διαιτητῶν, ἢ (κατὰ τὸν Ἀμμών.) ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, (ἰδιαιτ.) ἀπαίτησις νὰ βασανισθοῦν οἱ δοῦλοι (« Ὅσα μὴ ἐνατὸν πρὸς ὑμᾶς ἀγαγεῖν ἐστι τῶν πεπραγμένων, τούτων προκλήσεις εὑρέθησαν, » Δμ.)· (συνεδρ.) τὸ πινάκιον ἐν ᾧ ἦν ἐγγεγραμμένη ἡ τοιαύτη πρότασις. « Τὴν πρόκλησιν ἀνοίξας δεῖξαι τὰ γράμματα, » Δμ. « Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐκτιθέντων τὴν πρόκλησιν, » αὐτ.
¡Προκλητί, ἐπίρ. Κατὰ πρόκλησιν.
Προκλητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ προκαλεῖν, ἐρεθιστικός, διεγερτικός· (μὲ γεν.) « Ὀρέξεως—, » Δοκρ. ὁ ἀνοίγων τὴν ὄρεξιν, ὀρεκτικός.
Πρόκλητος (ὁ, ἡ). ὁ προκληθεὶς (ἐρεθισθεὶς κτλ.), πρόθυμος.
†Προκλίνη (ἡ). θάλαμος, κοιτὼν ἢ ἀνάκλιτρον.
Προ-κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω (Γέρνω) ἐμπρός, ἀκκουμβῶ ἐπάνω εἰς.
†Προκλίτης, ου (ὁ). ὁ προκατακλινόμενος (ἔχων τὴν πρωτοκαθεδρίαν) εἰς τὴν τράπεζαν.
Προ-κλύζω, Μ. κλύσω. Πρῶτα ξεπλύνω μὲ πολὺ νερόν· (ἰατρ.) προκαθαρίζω διὰ κλυστῆρος.
Πρόκλυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὶν (πρὸ πολλοῦ) ἀβόμενος, παλαίφατος, [ἐκ τοῦ
Προ-κλύω, Μ. κλύσομαι, Π. ἀκούω (μανθάνω) πρὶν.
Προκνήμιον (τὸ). τὸ ἔμπροσθεν (τὸ μεγαλήτερον) κόκκαλον τῆς κνήμης, (ἄλλ., Κερκὶς, (παρβλ. Παρακνήμιον).
Προκνημὶς, ῖδος (ἡ), εἶδος σκεπάσματος (προκάλυμμα) τῆς κνήμης.
Πρόκνις ἡ Πρόκνις [πρὸ, κνίζω;]. ῖδος (ἡ), εἶδος σύκων ξηρῶν (ἰσχάδων).
Προκοίλιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην (προέχουσαν) κοιλίαν, προγάστωρ. (μτμ.) « Στίχος—, » Μετρ., ὁ ἔχων ἐν τῷ μέσῳ συλλαβὴν πλεονάζουσαν.
Προ-κοιλιόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι προκοίλιος, ἀποκτῶ προὐχουσαν κοιλίαν.
†Πρόκοιλος, ἐσφαλμ. αὐτὶ Προκοίλιτος.
Προ-κοιμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Κοιμῶμαι πρὶν, (μτμ.) προαποθνήσκω.
†Προκοπεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Προκυστεύω-ῶ, Μ. ήσω. (μέ γεν.) Φυλάττω (Ἀγρυπνῶ) πρό τῶν θυρῶν τινος ὡς πρόκοιτος.

Προκοιτεία (ἡ). τό ἔργον τοῦ προκοίτου, ἡ πρό τῶν θυρῶν φρουρά.

Προκοίτιον (τό), =Προκοιτῶν.

Πρόκοιτος (ὁ, ἡ). [πρό, κοίτη]. ὁ ἀγρυπνῶν πρό τῶν θυρῶν τινος, (ἐν γέν.) φρουρός, νυκτοφύλαξ.

Προκοιτών, ῶνος (ὁ). ὁ πρό τοῦ κριτῶνος θάλαμος, σαλόνι, ἀντικάμαρα.

Προκολάζω, Μ. άσω. Παιδεύω (Τιμωρῶ τινά, ἡ Κολάζω, Μετριάζω τι) προτοῦ.

Προκολακεύω, Μ. εύσω. Πρῶτα κολακεύω (χαϊδεύω).

Προκόλπιον (τό). τό μέρος τοῦ χιτῶνος τό ακεπάζον ἡ σχηματίζον τόν κόλπον, (ἐν γέν.) ὁ κόρφος (μετγν.) ἡ εἴσοδος (τό στόμιον) κόλπου θαλάσσ.

Προκομία (ἡ), =Προκόμιον.

Προκομιδή (ἡ), τό προκομίζειν ἡ προκομίζεσθαι, φέρσιμον (βγάλσιμον) εἰς τήν μέσην, παρουσίασις, (Νμ.) **exhibition.**

Προκομίζω, Μ. ίσω. Φέρω ἐμπρός ἡ παρεμπρός· ἐβγάζω· ἐκθέτω, παρουσιάζω. κάμνω τήν ἐκφοράν (τά ἔξόδια) νεκροῦ.

Προκόμιον (τό). τό ἔμπροσθεν μέρος (αἱ σκεπάζουσαι τό μέτωπον τρίχες) τῆς κόμης, τά (Τουρκ.) «ζουλούφια. «Προκόμια περίθετα,» Ἀθ., τά πρισθετά, εἶδος περρούκας.

Προκομιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Προκομίζω.

Προκόνδυλος (ὁ). ὁ πρῶτος ἄρθρος τῶν δακτύλων.

Προκοπή (ἡ), τό προκόπτειν, προχώρησις· (μτφρ.) πρόοδος· ἐπίδοσις· ἐπιτυχία· κέρδος, πρόσοδος. «Τήν εἴησιν ἐγκοπήν εἶναι προκοπῆς,» (Βίων παρά) Δρτ.

Προκόπτω, Μ. κόψω. Κτυπῶ πρωτοῦ ἡ ἐμπρός· (συνήθ. ἑλλ. ἡ ἀμτθτ. καί πθ.) προβαίνω, προχωρῶ, (μτφρ.) προοδεύω, εὐδοκιμῶ, ἐπιδίδω. «Ἡ νύξ προέκοψε,» Γρφ., ἐπροχώρησε, (παρβλ. Προελαύνω). «Ὡς δέ 30 σταδίους ἀπ' αὐτῆς προεκόψαμεν, χειμών ἡμᾶς κατέλαβεν,» Ἐπισ., ἐπήραμεν δρόμον, ἐπροχωρήσαμεν. (καί μτφρ.) «Προέκοπτε σοφίᾳ καί ἡλικίᾳ,» Γρφ. «Καί τῆς ἀρχῆς ἅμα προκοπτάντων ἐκείνοις,» Θκ., προοδοποιούντων (εὐκολυνόντων) εἰς αὐτούς τήν ἡγεμονίαν. «Προκόπτειν ἐν (ἤ ἐπί) τινι,» Λξ. «Πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος ἐπ' ἀρετῇ,» Πλ. (καί πθ. ἡ μσ.) «Ἀνωτέρω δέ οὐδέν τῶν πραγμάτων προκοπταμένων,» Ἡρ. «Οὐδέν προέκοπτον ἐς τό ἀπολέσαι ἡμᾶς,» Ξεν., ξέν κατώρθωσαν. «Τί δ' ἄν προκόπτοις, εἰ θέλεις ἀεί ζευγεύειν;» Εὐρ. (ἐξ ἀετ. σπν.) «Ἡ τοιαύτη παρατήρησις νύκτωρ ἴσως βύνεται προκόπτειν τοῖς Καλδαίοις,» Ξξτ.

Προκοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Στολίζω (Συγκοσμίζω) πρίν, προδιευθετῶ, προετοιμάζω.

Προκόσμημα (τό). κᾶν ὅ,τι βάλλεται ἐμπρός διά φυλαγμόν· στολίδι πρόσθετον.

Προκόσμιος (ὁ, ἡ). ὁ πρό τοῦ κόσμου, ὑπάρχων πρίν γένῃ ὁ κόσμος, παλαιότερος τοῦ κόσμου. 2) (πλθ.) =Προκόσμημα, (συγχ. τῷ Προκόμιον).

Προκότταις, α (ὁ), Δ. ὁ κοσμιῶν τά πρόσθεν τῆς κεφαλῆς [πρό, κόττος].

Προκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπερισχύω (Ἐξουσιάζω) πρωτοῦ.

Προκρέμαμαι, Μ. κρεμήσομαι. Κρέμαμαι ἐμπρός.

Πρόκριμνος (ὁ, ἡ). ὁ προέχων ἐν εἴδει κρημνοῦ, σχηματίζων κρημνώδη ἄκραν.

Πρόκριμα (τό). κρίσις (ἀπόφασις) γινομένη πρίν, δόγμα (φρόνημα) ἐκ προλήψεως. (Γαλλ.) **préjudice,** [ἐκ τοῦ

Προκρίνω, Μ. κρινῶ. Κρίνω (Ἀποφασίζω) πρίν. «Προκριθείσης διά τῶν ἵππων τῆς μάχης,» Διοδ. (καί ἰατρ.) «Τά προκρινόμενα, ἤν ὡμῶς κριθῇ, ὑποστρωφᾶ,» Ἱππκρ. 2) κρίνω τι αἱρετώτερον ἄλλου, προτιμῶ. (μέ γεν. ἐκ ὅ'.) «Τόν ἐπιεικῆ τοῦ πλουσίου προκρίνας,» Πλ. (ἡ ἀπαρ.) «Ἀνθρώπων ἐμέ καλλίῳ προέκρινεν ὑπερφέρειν,» Ξεν. «Προκρίνας τούτους καλλίστους εἶναι,» Ἰσκρ. (ἐξ πθ.) «Οἱ προκριθέντες,» Δξ., οἱ ἐκλεχθέντες ὑποψήφιοι κληρωτῆς ἀρχῆς.

‡Πρόκρις, ἐσφαλμ. ἀντί Προκνίς.

Πρόκρισις, εως (ἡ), τό προκρίνειν, κρίσις (ἀπόφασις) γινομένη πρίν προτίμησις.

Προκριτέος, α, ον, θετ. τοῦ Προκρίνω.

Προκριτικός, ἡ, όν. Ὁ κατά πρόκρισιν. «Τό προκριτικόν,» Φλγρ., ἡ βάσις τῆς προκρίσεως. «Προκριτικόν (τό), » Πλ., εἶδος μέτρου προσῳδιακοῦ, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντί Προκρητικόν).

Πρόκριτος (ὁ, ἡ). ὁ προκρ. θείς (ἀποφασισθείς προτοῦ ἡ ἐκλεχθείς κατά προτίμησιν), διαλεκτός.

Πρόκρουσον, Ακκων. ἀντί Προέκρουσον, παρτ. τοῦ Προκρούω.

Πρόκρουσσαι, Π. ἀντί Πρόκρουσοι, πλθ. θηλ. τοῦ

Πρόκρουσσος (ὁ, ἡ). (χωρ. εἰς τό πλθ.) ὁ προέχων (ἐξέχων) ἐν εἴδει κρόασσης (ἴδε τήν λέξ.), ἤ ἀραδιασμένος ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου κλιμακηδόν (Γαλλ. en échelons). «Αἱ δέ νῆες, ἅτε τοῦ αἰγιαλοῦ ἑάστος οὐ μεγάλου, πρόκρουσσαι ὁρμέατο ἐς πόντον,» Ἡρ. «Ἑβδομήκοντα πρόκρουσσα φερόμενα ἐπί τόν κίνδυνον,» Ἀθ. (ὡς οὐσ.) «Πέριξ δέ τοῦ κρητῆρος, γρυπῶν κεφαλαί (αἱ) πρόκρουσσοί εἰσι,» Ἡρ., τά ἐξέχοντα ζωάρια.

Πρόκρουσις, εως (ἡ) ᾗ

Προκρουσμός (ὁ), τό προκρούειν, (ἰατρ. μουσ.) = Πρόληψις ᾗ Προλημματισμός (ἐνταῦθα ὀργάνου).

Προκρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶ πρῶτα, (μουσ.) «Προαναπροῦσμαι (Κωμ.) συνεφισκομαι προτοῦ. 2) κτυπῶν ἐκτείνω (καθώς τά σφυρηλατούμενα μέταλλα), (ὅθ. ὁ λιθοτὴς Προκρούστης). 3) (μέ αἰτ πρόθετ.) κτυπῶ κατεπάνω τινός, προσβάλλω. «Πρόκρουον ποττά κᾶλα,» Ἀριστοφ., προσέβαλλον τά πλεῖα.

Προκρώζω, Μ. κρώξω. Κρώζω πρίν.

Προκτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀποκτῶ πρῶτα ἤ προτοῦ.

Προκτενίζω, Μ. ίσω. Κτενίζω πρίν.

‡Προκτίζω, Μ. κτίσω. Κτίζω προτοῦ.

Προκυβερνάω-ῶ, Μ. ήσω. Κυβερνῶ (διευθύνω) τό πλοῖον πρός τά ἔμπροσθεν.

‡Προκυκλέω-ῶ, Μ. ήσω, =Ἐκκυκλέω, ἐκφέρω τι κυλίοντάς το, (ἐν γέν.) ἐβγάζω.

Προκυλινδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυλίω τι ἐμπρός. ‖. (μσ. μέ δοτ.) πίπτω εἰς τούς πόδας τινός, παρακαλῶ γονυπετῆς, προσκυνῶ ἕως ἐδάφους.

Προκυλινδήκαι (τό). τό κυλούμενον (κυλινδούμενον) πρός τά ἔμπροσθεν. (π. χ.) κῦμα ἐπιφερόμενον. 2) =Προκύλισις.

Προκυλίνδω, Π. ἀντί Προκυλινδέω.

Προκύλισις, εως (ἡ) καί

Προκυλισμός (ὁ), τό προκυλίειν ἡ προκυλίεσθαι, κύλισμα ἐμπροσθέν τινος ἤ πρός τά ἔμπροσθεν, κυματισμός· πέσιμον εἰς τά πόδια τινος, ἱκεσία μετά γονυπετήσεως, [ἐκ τοῦ

Προκυλίω, Μ. ίσω, μεγν. ἀντί Προκυλινδέω, (ἐκχρ. κυρ. μόνον τό μσ.) «Προκυλιόμενος τῶν δημοτικῶν ἑκάστου μετά δακρύων,» Δ. Ἁλ.

Προκυμαία καί Προκυμία (ἡ). κτίριον εἰς τήν θάλασσαν ἵνα ἐμποδίζῃ τά κύματα, μόλος.

Πρόκυνες (αἱ), ἴδε Προκύων.

Προκυνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐλάττωμα τῶν λαγωνικῶν τά ὁποῖα γαβγίζουν πρίν εὕρουν τά κυνήγι.

Προκυπτικός, ἡ, όν, (Βιζ.). Ὁ τῆς προκύψεως (τοῦ Αὐτοκρατ.). «Κλωβίον προκυπτικόν,» Κωδ., τό κιγκλιδωτόν παράθυρον ἀπό τοῦ ὁποίου ἐγίνετο ἡ πρόκυψις τοῦ Αὐτοκρ.

Προκύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω (Γέρνω) ἐμπρός, προβάλλω τήν κεφαλήν μου νά ἰδῶ· (ἐν γέν.) προέχω ἤ· προέρχομαι. «Προκύπτειν τῇ πόλεως,» Πλ. Προκύπτειν ἔξω τείχους,» Ἀρρφ. «Τήν διάνοιαν διά τῶν αἰσθητικῶν πόρων ὥσπερ τινῶν ὀπῶν προκύπτουσαν,» Σξτ. «Οἱ βασιλεῖς εἰώθεσαν τήν τοιαύτην ἡμέραν προκύπτειν,» Βιζ., προφαίνεσθαι ἐν παρατάξει, ἴδε Πρόκυψις.

Προκυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπικυρόνω πρίν.

‡Πρόκυψις, εως (ἡ), τό προκύπτειν (ἰδιαιτ. παρά ταῖς Βυζαντ.) ἡ ἀπό τοῦ θρόνου ἐμφάνισις τοῦ Αὐτοκράτορος εἰς τόν λαόν (συνεδρ.) τό μέρος (κυβούκλιον ἤ θρόνος) ἀπό τοῦ ὁποίου προέκυπτεν οὕτως ὁ Αὐτοκράτωρ. «Ὁ βασιλεύς ἐχάθη εἰς τήν πρόκυψιν,» Κωδ. «Ἡ δέ πρόκυψις περιεκεκάλυπτο πανταχόθεν ὑράσμασι σηρικοῖς ἡ διαχρύσοις,» Ι. Καντακουζ. «Ποιήσαντες τήν πρόκυψιν τῆς Χριστοῦ γεννήσεως εἰς Κεραπούντα,» Χρν. Τραπεζ.

Προκύων, κυνος (ὁ). ἀστερισμός τις ὁ ὁποῖος ἀνατέλλει πρίν τοῦ μεγάλου Κυνός. 2) (πλθ.) «Πρόκυνες,» Π., χαμερπεῖς κόλακες ἤ παράσιτοι· (ἐνίοτε) ὀλάκται, κατήγοροι προπετεῖς καί ἀκριτοι. «Ὑπέρ τοῦ Καλλιμάχου πρόκυνες,» Ἐπιγρ.

Προκώλυμα (τό), πᾶν ὅ,τι βάλλεται ἐμπρός διά ἐμπόδιον ἤ προφύλαξιν, προσείκασμα, (συγχ. τῷ Προκάλυμμα).

Προκώμιον (τό). τό πρό τοῦ κώμου (πανηγυρικῆς ᾠδῆς) ᾀδόμενον, πρόσχημα.

Πρόκωνα καί Προκώνια (τά). (ἐνν. ἄλφιτα), ἀλεῦρι ἤ χόνδρος ἀπό κριθάρι νέον [μή σωρευθέν ἀκόμην εἰς εἶδος κώνου περί τό κέντρον τῆς ἄλωνος].

Προκωνίζω (σί), (ξένν. πυροί), =Προκώνια.

Πρόκωπος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν ἢ κρατούμενος ἀπὸ τὴν κώπην (τὴν λαβήν), ἕτοιμος, πάχειρος. «Ξίφος—, « Δίσχλ. «Ἐγὼ πρόκωπος οὐκ ἀναίνομαι θανεῖν,» αὐτ., ξεσπαθωμένος.

Προλαβή (ἡ), =Δαβή.

Προλαβόντως, ἐπίρ. Πρωτοῦ, πρωτήτερα, προηγουμένως.

Προ-λαγχάνω, Μ. λήξομαι (ἀόρ. Προέλαχον κτλ.). Παίρνω (Ἀποκτῶ) πρίν διὰ λαγνοῦ.

Προ-λάζομαι καὶ **Προ-λάζυμαι** (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Προλαμβάνω, παίρνω προτήτερα.

Προλάκκιον (τό). λάκκος μικρότερος ἐμπροσθεν ἄλλου μεγαλητέρου, (παρβλ. Πρόλιμνα).

Προ-λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ πρωτοῦ, προλέγω· λαλῶ πρὶν σκεφθῶ, φλυαρῶ ἀπροσεταχάστως.

Προλαλιά (ἡ), =Προοίμιον, πρόλογος.

Πρόλαλος (ὁ, ἡ). προπετὴς εἰς τὸ λαλεῖν, αὐθάδης.

Προ-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προέλαβον καὶ Προὐλάβον κτλ.). Παίρνω πρωτήτερα, παίρνω τι πρὶν τὸ πάρῃ ἄλλος, προφθάνω καὶ παίρνω (κυριεύω) τι. «Καὶ ἀργύριον πολὺ προλαβόντες,» Δημ. «Ὅσα τῆς πόλεως προλάβῃ πρὸ τοῦ τοὺς ὅρκους ἀποδοῦναι,» Δημ. «Ἂν ἕτεροι τῷ λόγῳ προλάβωσιν ὑμᾶς, οὐδενὸς αὖ τῶν ἑτέρων ἀκούετε,» αὐτ. (καὶ πθ.) «Ἔστι δὲ καὶ ἀμέθυστα (τὰ πικρὰ ἀμύγδαλα), προλαμβανόμενα ὅσου ἑπτὰ ζ',» Δοκρ. 2) κάμνω τι προτήτερα ἀπὸ ἄλλον, (ἰδιωτ.) προχωρῶ ἢ φθάνω πρὸ ταχύτερον, ξαπερῶ. «Ἐπειδὰν προλάβῃ ὁ λαγὼς τῷ ὀρόμῳ,» Ξεν. «Ἐὰν πολὺ προειληφῶσι (αἱ κύνες) ὦσιν,» αὐτ. (ὁμ. κατὰ μτχ.) «Οἱ προλαβόντες (προειληφότες), » Δξ., οἱ πρὸ ἡμῶν, οἱ προγενέστεροι, καὶ «Προλαβόντα, » Δξ., τὰ παρελθόντα (περασμένα), προειρημένα, προηγούμενα. 3) (τρπ.) κρίνω ἢ ἐννοῶ τι κατὰ προληψιν, εἶμαι πρωτοῦ πεπεισμένος, προκαταφατίζω. «Ἐπειδὰν ἅπαντα ἀκούσητε, κρίνατε, ἢ μὴ πρότερον προλαμβάνετε,» Δημ. (ἢ πρὸς ὀπαρ.) «Οὐδεὶς γάρ προὔλαβε πταίσαι,» Ἱππερ., κανεὶς δὲν εἶνε πρωτοῦ πεπεισμένος ὅτι θὰ ἀποτύχῃ.

Προ-λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω πρὶν ἢ (μὲ γεν.) περισσότερον ἄλλων· λάμπω (προφαίνομαι) μέ ὅλην μου τὴν λάμψιν. «Πάλιν ἡμέρα προλάμπει μετὰ νυκτίφρουρον ὄρφναν,» Συν.

†Πρόλαχος, εος-ους (τὸ). τὸ πρῶτον διὰ λαγνοῦ μερίδιον.

Προ-λεπίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι πρωτοῦ λεῖον, =Προξομαλίζω. «Τὴν ὀδὸν—, » Χρ.

Προ-λέγω, Μ. λέξω. Ἐκλέγω (Διαλέγω) πρὶν ἢ κατ' ἐξοχήν. «Ἀριστῆς πασῶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, » Θκρ., οἱ ἐκλεκτότεροι, οἱ λογάδες. 2) (συνήθ.) λέγω ἢ (παραγγέλλω) πρωτοῦ, (εἰς ταύτην τὴν σημασ. σύχρ. τὰ ἑξῆς. Προερῶ, Πρωέρηκα, Προείρημαι). (ἠδ. ἀπ.) «Ὁ νόμος κέφυκε προλέγειν ἃ μὴ δεῖ πράττειν,» Δυκοῦργ. «Οἷς ἅπασιν οἱ ὑπάρχοντες νόμοι δεσμὸν προλέγουσι,» Δημ. «Προλέγομεν ὑμῖν ἀπιέναι ἀπὸ τῆς χώρας,» Ξεν. (καὶ ἀναλελ.) «Προεῖπεν, ὡς μηδεὶς κινήσοιτο ἐκ τῆς τάξεως,» αὐτ., (παρβλ. Προαγορεύω). (καὶ ἀπολ.) «Καλῶς ἐποίησας προειπών,» αὐτ. » Καὶ γὰρ προῄδειν καὶ πρῴλεγον,» Πλ. (καὶ πθ.) «Ἐξοχώτατοι προλέγονται,» Πίνδ., φημίζονται ἐκπαλαι. (καὶ κατὰ μτχ.) » Προλεγόμενα, » τὰ λεγόμενα πρὶν (τὸ προοίμιον) τοῦ λόγου.

Προ-λειόω-ῶ, Μ. ώσω, =Προλεαίνω. 2) πρῶτα λειόνω (κάμνω σκόνιν ἢ διαλύω). » Τὸν τροχίσκον προλειώσας μετὰ οἴνου,» Ἀλέξ. Τραλλ.

Προ-λείπω, Μ. λείψω. Προχωρῶν ἢ Ἀναχωρῶ· ἀφίνω κατόπιν μου, παραιτῶ ὅλως ἄβουλον, ἐγκαταλείπω. (ἀλλ.) σβύνω χάνομαι· λειποθυμῶ, ἐκλείπω. » Φεύγει, πηοὺς τε προλιπὼν καὶ πατρίδα γαῖαν,» Ὀδ. Ψ. «Οὐ δέ σε πάγχυ μέτις προλέλειπεν,» Ὀδ. Β. (ξ ἀλλ.) «Εἴ τῳ προλείπει ἡ ῥώμη,» Θκ., ὅστις χάσῃ πρωτοῦ τὴν σωματικὴν τοῦ σώματος ἰσχύν (ἐξασθενήσῃ). « Οἵ γ' ὦ, προλείπω· λύεται δέ μου μέλη,» Εὐρ.

Προλεκτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ προλέγειν, προφητικός.

†Πρόλεξις, εως (ἡ), =Πρόρρησις.

Προ-λεπτύνω, Μ. υνῶ. Λεπτύνω πρωτοῦ, προϊσχναίνω.

Προ-λεσχηνεύω (-ομαι), Μ. εύσω, -ομαι. Συνομιλῶ (Συνδιαλέγομαι) πρωτοῦ. «Ὡς προλελεσχηνευμένων αὐτῷ ἀποστάσιος πέρι, » Ἡρ., τὰ εἶχεν ἀπὸ προτήτερα ὡμιλημένα.

Ορόλεσχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαλῶν πολλὰ ἢ μὲ πολλὰ προοίμια, ὁ προλαμβάνων τὴν ὁμιλίαν ἢ ὁμιλῶν πρὶν σκεφθῇ, προπετὴς εἰς τὸ λαλεῖν, (ἐν γέν.) ἀδόλεσχος, φλύαρος.

Ολολευκαίνω, Μ. ανῶ. Πρῶτα λευκαίνω· (μετγν.) προϊσχναίνω.

Προ-λεύσσω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Προβλέπω.

†Προλήγω, Μ. λήξω, =Παραλήγω.

†Προλητικός, ή, όν, θετ. τοῦ Προλήγω.

Πρόλημμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προλαμβάνει ἢ παίρνει τις, κέρδος, πρανόμιον, πλεονέκτημα. » Πρόλημμα τῷ Φιλίππῳ ποιῶν οὐδέν, » Ὑπ., μὴ ἀφίνοντάς του νὰ προλάβῃ (νὰ ὠφεληθῇ) εἰς τίποτε.

†Προλημματίζω, Μ. ίσω. Λαμβάνω πρῶτον τι ὡς λῆμμα (ὀδόμενον), προϋποθέτω.

Προληπτισμός (ὁ), (μοσν.) τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐκλημματισμός (ἴδε πρὸ λίγ. ἢ παρβλ. Πρόληψις).

†Προλήνιον (τὸ). τὸ πρὸ τοῦ ληνοῦ κελάρι (μαγαζεί) ἢ ὁ ἐν τῷ ἀμπελῶνι ληνός, ὅπου προαποτιθέμεναι πρός καιρὸν αἱ σταφυλαὶ μεταφέρονται ἔπειτα ἐκεῖθεν εἰς τὸν καθαυτὸ ληνόν.

†Πρόληξις, εως (ἡ), =Παράλειξις.

Προληπτικός, ή, όν. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι κατὰ πρόληψιν.

Προληπτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ πρόληψιν (προκαταλήψιν).

Πρόληψις, εως (ἡ), τὸ προλαμβάνειν ἢ προλαμβάνεσθαι (μτφρ.) ἰδέα τὴν ὁποίαν ἔφαγεν ἄπαξ νὰ λάβῃ ἢ νὰ ἔχῃ τις, ἰδέα ἔμφυτος (ὁποία π. χ. ἡ περὶ θεοῦ). (Ῥτρ.) τὸ νὰ προλαμβάνῃ καὶ νὰ ἀναιρῇ τις τὰς ἐνδεχομένας ἐνστάσεις τοῦ ἄλλου· (μουσ.) ἡ βαθμηδὸν ἀπὸ τοῦ βαρυτέρου φθόγγου ἐπὶ τὸν ὀξύτερον μετάβασις, (ἀντιθ. τῷ Ἔκληψις).

†Προ-λιμβεύομαι, Μ. εύσομαι, =Προλιμενίζομαι.

Πρόλιμνα, ης (ἡ). λίμνη ἡ ὁποία σχηματίζεται ἀπὸ τὰ πλημμυροῦντα ὕδατα ποταμῶν ἢ τῆς θαλάσσης, (παρβλ. Προχοή).

Προ-λιμενάζω, Μ. άσω. Πλημμυρῶν σχηματίζω προλιμνάδας.

Προλιμνάς, άδος (ἡ), =Πρόλιμνα.

Προ-λιμοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Λιμοκτονῶ τινα πρωτοῦ, τὸν κάμνω ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνας ἢ (ἰατρ.) τὸν καθυποβάλλω προηγουμένως εἰς αὐστηροτάτην δίαιταν.

Προ-λιπαίνω, Μ. ανῶ. Λιπαίνω πρῶτον τὸ παχύνω τι, ἢ προαλείφω μὲ λίπος.

†Προ-λιχνεύω (εύομαι), Μ. εύσω, -ομαι. Τρώγω (ἀπὸ λαιμαργίαν) τὸ φαγεῖ πρὶν τὸ βάλλουν εἰς τὸ τραπέζι ἢ τὸ τρώγω πρὶν μὲ τὰ μμάτιά μου, κάμνω τὸν λιμασμένον.

Προλόβιον (τὸ). τὸ προϊὸν μέρος τοῦ λοβοῦ (τῆς ἄκρας τοῦ αὐτιοῦ).

Πρόλοβος (ὁ). ὁ πρῶτος σύμαχος (ἢ σχάρα) τῶν πτηνῶν, (ἄλλ.) Πρηγορίων, (ὃ. πρέπει νὰ γραφῇ Πρόλοβος).

Προλοβώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) προλόβου.

†Προλογία (ἡ), πρόρρησις.

Προ-λογίζω, Μ. ίσω. Ὁμιλῶ πρῶτος (κυρ. εἰς τὸ θέατρον), παρουσιάζομαι πρῶτος τῶν ἄλλων προσώπων εἰς τὴν σκηνὴν καὶ ἐκφωνῶ τὸν πρόλογον τοῦ δράματος. 2) (μτφ.) λογαριάζω πρωτοῦ, προστοχάζομαι.

Προλογισμός (ὁ). σκέψις προηγουμένη, (ἀντιθ. τῷ Ἐπιλογισμός).

Πρόλογος (ὁ). ὁ πρὶν (κατ' ἀρχὰς) τῆς διηγήσεως λεγόμενος λόγος, τὸ προοίμιον (κυρ. δράματος), ἡ προέκθεσις, (ἴδε Προοίμιον)· (ἀριθμ.) ἡ ἀναλογία μεγαλητέρου ἀριθμοῦ πρὸς ἄλλον μικρότερον.

Προ-λούω, Μ. λούσω. Πρῶτα λούω (πλύνω).

Προ-λοχίζω, Μ. ίσω. Στήνω λόχον (ἐνέδραν) πρωτοῦ. » Προλοχίζω τὴν ὁδὸν, » Θκ., Πλ., προκαταλαμβάνω δι' ἐνέδρας. (καὶ πθ.) «Ἐσκίπτοντες ἐς τὰς προλελοχισμένας ἐνέδρας, » Θκ., προκατειλημμένας ὑπὸ τῶν λοχούντων.

Προλοχισμός (ὁ), τὸ προλοχίζειν, προτεταίωσις.

Προ-λυμαίνομαι, Μ. ανθήσομαι. Χαλῶ (Φθείρω, Ἀφανίζω) προτοῦ.

Προ-λυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Λυπῶ (Θλίβω, Ἐνοχλῶ) προτοῦ.

Προλύπησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., λύπη (ἐνόχλησις) τὴν ὁπ. προξενεῖ ἢ ὑποφέρει τις προτοῦ.

†Προλύτης, ου (ὁ), (Βυζ.), νομικὸς ἄστις ἔλαβεν ἤδη πρὸ ἑνὸς ἔτους τὸν βαθμὸν τοῦ λύτου (ἔχει δηλ. πέντε ἔτη ἀφ' ὅτου σπουδάζει).

Προ-λύω, Μ. λύσω. Λύω πρωτοῦ.

Προμάθια (ἡ), Δ. ἀντὶ Προμήθεια.

†Προμάθημα (τὸ). μάθημα προκαταρκτικόν, προπαίδευμα.

Πρόμαχρος (ὁ, ἡ), = Προμήκης, ἐπιμήκης.

Προμαλακτήριον (τὸ), [προμαλάσσω]. τὸ μέρος τοῦ λουτροῦ ὅπου ἔμενον ὀλίγον πρὶν ἐμβουν εἰς τὸ καθαυτὸ λουτρὸν ἵνα μαλακώσῃ τὸ σῶμά των.

Προ-μαλακύνω, Μ. υνῶ ξ

Προ-μαλάσσω, Μ. άξω. Ἀπαλύνω (Μαλακύνω) προτοῦ· (μεταφορ.) προδιαθέτω ἐπὶ τὸ ἡπιώτερον. «Μέγα εἰς ἀταραξίαν ψυχῆς τὸ..ἑαυτὸν προμαλάξαι τῇ καταδοκίᾳ τοῦ μέλλοντος λυπηροῦ, « Ἐπ.

Πρόμαλος (ἡ), [ῐ]. εἶδ. θάμνου (ἄγνου [λυγαριᾶς] ἢ μυρίκης). (κατὰ τὸν Ἐτυμολγ.) εἶδ. δρυός. « Παλλαὶ ἑξήκοντα πρόμαλοί τε ξ ἑτέαι ἐκπεφύασιν, « Ἀπλλν.

Προμάμμη (ἡ). ἡ μήτηρ τῆς μάμμης (σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ δισέγγονά της).

Προ-μανθάνω, Μ. μαθήσομαι (ἀόρ. Προέμαθον κτλ.). Μανθάνω πρὶν, προδιδάσκομαι. «Οἰκείᾳ ξυνέσει, καὶ οὔτε προμαθών τι, οὔτ' ἐπιμαθών, « Θκ. [ᾷ πρὸς ἀπαρ.] «Ἐγὼ δ' ἀνάγκῃ προὔμαθον ςέργειν κακὰ, « Σοφ., ἐσυνειθισα πρὸ πολλοῦ.

Προμαντεία (ἡ), τὸ προμαντεύεσθαι, πρόρρησις, προμάντευσις. 2) τὸ δικαίωμα (προνόμιον) τοῦ νὰ ἐρωτᾷ τις πρώτας τὸ μαντεῖον, ἡ κατὰ τοῦτο προτίμησις.

†Προμάντευμα (τὸ). χρησμὸς, προφητεία.

Προμαντεύω (καὶ μ. ὕ καὶ εὐχρηστότ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Μαντεύω πρὶν, προλέγω ὡς μάντις, προφητεύω. 2) μαντεύομαι (ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον) πρώτος ἢ κατὰ προτίμησιν.

Προμαντεύς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ Πρόμαντις.

Προμαντίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Προμαντεία.

Προμάντιον (τὸ), Π. ἀντὶ Προμάντευμα, ξὲκ τοῦ

Πρόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ προμαντεύων (προφητεύων), προφήτης, χρησμοδότης, [κατ' ἐξοχ. θηλ.] ἡ Πυθία τῶν Δελφῶν. « Δίκη πρόμαντις, « Σοφ., ἡ προμηνύουσα ἑαυτήν.

Προ-μαραίνω, Μ. ανῶ, Μαραίνω πρὶν.

†Προ-μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαρτυρῶ προτοῦ.

Προμαρτυρία (ἡ). μαρτυρία διδομένη πρίν.

Προ-μαρτύρομαι, Μ. ωροῦμαι. Προδεδεικνύω (Προαποδεικνύω) διὰ μαρτύρων.

§Προ-μάσσω (ττω), Μ. μάξω. Ζυμόνω προτοῦ.

Πρόμαστος (ὁ, ἡ). ἢ ἔχουσα προέχοντας μαστούς.

Προμάτωρ, ορος (ὁ), Δ. ἀντὶ Προμήτωρ.

Προ-μαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι πρῶτος (πρὸ τῶν ἄλλων) ἢ ὑπέρ τινος, Προμάχομαι.

Προμαχεών, ῶνος (ὁ), = Προμαχών.

Προμαχητικός (ᾷ Δ. Προμαχατικός), ἡ, όν. Πρόθυμος εἰς τὸ προμάχεσθαι.

Προ-μαχίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Προμαχέω, (μὲ δοτ.) προκινδυνεύω (ἢ πολεμῶ κατά) τινος ὡς πρόμαχος.

Προ-μάχομαι, Μ. μαχέσομαι ἢ μαχοῦμαι. (μὲ γεν.) Μάχομαι πρῶτος (πρὸ τῶν ἄλλων) ἢ ὑπέρ τινος, προπολεμῶ (ὑπερασπίζω τινά) ὡς·

Πρόμαχος (ὁ, ἡ). ὁ πολεμῶν πρὸ τῶν ἄλλων (εἰς τὰς πρώτας τάξεις τῆς μάχης). 2) ὁ πολεμῶν ὑπέρ τινος, προστάτης, ὑπέρμαχος.

Προμαχών, ῶνος (ὁ). πρόβολος (πρόχωμα, προτείχισμα) ὅπισθεν τοῦ ὁπ. τοποθετοῦνται οἱ προμαχόμενοι. « Προμαχὼν τείχους, « Ἡρ., τὸ (Τουρκ.) μπεθένε τοῦ κάστρου.

Προ-μαθήσομαι, Μ. μαθήσω (ἀόρ. Προμεθήκα κτλ.). Ἀφίνω (Ἐξαπολυνῶ) τι ἐμπρὸς ἢ προτήτερα. « Πελειάδα νηὸς ἄπο προμεθεντες (ἄλλ. γρφ. ἀποπρὸ μεθέντες). « Ἀπλλν.

Προ-μελαίνομαι, Μ. μελανθήσομαι. Εἶμαι ἐμπροσθὲ [εἰς τὴν ἄκραν] Ἰωνος.

Προ-μεθύω (μεθύσκομαι), Μ. μεθυσθήσομαι. Μεθῶ ἢ Εἶμαι μεθυσμένος ἀπὸ προτήτερα.

Προ-μελετάω-ῶ, Μ. ήσω. Μελετῶ προτοῦ, προγυμνάζομαι (μεσν.) προανακρίνομαι. «Ὅκως προμελετήσωμεν ἃ δεῖ λέγειν, « Ἀρςφ.

Προμελέτησις, εως (ἡ), τὸ προμελετᾶν· προγύμνασις, προεξάσκησις. « Ὕπνος θανάτου προμελέτησις, « Δξ.

Προμένειος (ὁ, ἡ), Π. [πρό, μένος]. αὐστηρὸς εἰς τὴν γνώμην, στυφὸς ἢ ἐπικίνδυνος. « Σιδὴ—, « Νίκ., ξοινόροδον (ᾷ), (παρβλ. Πράμνειος).

Προ-μεριμνάω-ῶ. Μ. ήσω. Φροντίζω (Μεριμνῶ, Ἀνησυχῶ) προτοῦ ἢ (μὲ γεν.) περί τινος

Προ-μετα-βάλλω, Μ. βαλῶ. Μεταβάλλω (Μεταπείθω) πρωτοῦ.

Προ-μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ προτοῦ (κυρ. ὡς-

Προμετρητής, οῦ (ὁ). ὁ διορισμένος νὰ μετρᾷ (νὰ ζυγίζῃ) προτοῦ τὰ πωλούμενα εἰς τὴν ἀγορὰν, ὑπάλληλος τοῦ μετρονόμου. (ἄλλ. γρφ. Πυρομετρητής).

Προμετρητός, ἡ, όν. Μετρημένος προτοῦ.

Προμετώπειος καὶ

Προμετωπίδιος καὶ Προμετώπιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ μετώπου, (ὅθεν ‖. εὐδ.) Προμετωπίδιον (τὸ), τὸ προέχον ἡ ἀνώτερον μέρος τοῦ μετώπου, καὶ 2) σκέπασμα ἢ στολίδι τοῦ μετώπου (κυρ. τῶν ἵππων), (Γαλλ.) **frontal**.

Προμετωπὶς, ίδος (ἡ), = Προμετωπίδιον.

Προμέτωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πετακτὸν ἐμπρὸς τὸ μέτωπον.

Προμήθεια (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις προμηθὴς (προβλεπτικὸς), πρόνοια διὰ τὸ μέλλον, φρόνησις, προφύλαξις, περισκόπησις. «Κῦρος Κροῖσον κάρτα ἐν πολλῇ προμηθίῃ εἶχε ἀπεθώμοζέ τε, « Ἡρ.

Προ-μηθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Φροντίζω πρὶν, προβλέπω (προνοῶ) διὰ τὸ μέλλον, εἶμαι προμηθὴς (προβλεπτικὸς), (μὲ γεν.) φροντίζω (ἐννοιάζομαι) περί τινος, (μὲ αἰτ.) σέβομαι (συστέλλομαι) τινα. « Τὸν ἀδελφὸν—, « Ἡρ.

Προμήθευμα (τὸ). τὸ τῆς προμηθείας ἀποτέλεσμα.

Προμηθεύομαι, Μ. εύσομαι, = Προμηθέομαι, ξὲκ τοῦ

Προμηθεύς, έως (ὁ), Π. (σπν.) ἀντὶ Προμηθής.

Προμήθευσις, εως (ἡ), = Προμήθεια.

Προμηθευτικὸς, ἡ, όν. Φύσει προμηθὴς (προβλεπτικὸς, προνοητικός).

Προμηθευτικῶς, ἐπίρ. Μὲ προμηθευτικὸν τρόπον, μὲ προμήθειαν.

Προμηθὴς [πρό, μῆδος], ές (ὁ, ἡ). ὁ φροντίζων πρὶν, προνοῶν διὰ τὸ μέλλον), προβλεπτικὸς, στοχαστικὸς, φρόνιμος. « Οὔ τι τοῦ θανεῖν προμηθὴς, « Σοφ., ἀΰπνων (ἀδιαπόρων διὰ) τὸν θάνατον. « Τὴν ἀΐδιον ἀρχὴν εἶναι προμαθεστάτην ὡρανῶ καὶ γᾶς, « Πυθαγορ.

Προμηθητέον, θετ. τοῦ Προμηθέομαι.

Προμηθία, Ἀττ. καὶ

Προμηθίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Προμήθεια.

Προμηθικὸς, ἡ, όν, = Προμηθευτικὸς, (ᾷθ. Προμηθικῶς καὶ

Προμηθῶς, ἐπίρ. Μὲ προμήθειαν, φρονίμως, προβλεπτικῶς. « Εὖγ' ἐπενόησας αὐτὸ καὶ προμηθικῶς, « Ἀρςφ.

Προμήκης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτεινόμενος εἰς μῆκος, μακρουλὸς. «—τὴν κεφαλὴν, « Πλ., μακρολοκέφαλος. « Τὰ τοῦ κολάμου φύλλα προμηκέστερα, « Θφρ.

Προ-μηλάω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐρευνῶ προτοῦ χειρουργικῶς διὰ τῆς μήλης.

Προμήνυμα (τὸ). προαγγελία.

§Προμηνύτρια (ἡ). ἡ προμηνύουσά τι, προάγγελος.

Προ-μηνύω, Μ. ύσω. Δίδω εἴδησιν (Γνωστοποιῶ) προτοῦ, προαναγγέλλω.

Προμήτωρ, ορος (ἡ). ἡ πρώτη μήτηρ, ἡ ἀρχηγὸς τοῦ γένους· ἡ μήτηρ τῆς μητρὸς, ἡ προμάμμη.

Προ-μηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Προεπινοῶ μηχανὴν (τρόπον), συλλογίζομαι προτοῦ πῶς νὰ κατορθώσω τι.

Προ-μηχανουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Μηχανουργῶ (Ῥᾳδιουργῶ) προτοῦ.

Προ-μιαίνω, Μ. μιανῶ. Μιαίνω (Μολύνω) προτοῦ.

Προ-μιγνυμι, Μ. μίξω. Σμίγω προτήτερα.

Προ-μιμνήσκω, Μ. προ-μνήσω. Φέρω προτοῦ εἰς τὴν μνήμην τινός, προενθυμίζω.

Προ-μισθόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω (καὶ μσ. Παίρνω) τι μὲ μισθὸν προτοῦ, προενοικιάζω.

†Προμνάμων, ονος (ὁ), Δ. ἀντὶ Προμνήμων = Πρόβουλος, (πολιτικὴ τις ἀρχὴ εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν).

Προ-μνάομαι-ῶμαι, Μ. μνήσομαι. Διαπραγματεύομαι ὑπόθεσίν τινα (κυρ. ὅταν συνοικέσιον) ὑπέρ τινος, γίνομαι μεσίτης (προξενήτης), (κοιν.) κάμνω προξενειὰν, (ἐν γέν.) προμηθεύομαι ἢ προσπαθῶ νὰ προμηθεύσω τι εἴς τινα. « Προμνῶταί τίμιοι γνώμαι, « Σοφ., προμαντεύει (κοιν. μὲ λέγει) ἡ ψυχή μου, ἔχω ἐσωτερικήν τινα προαίσθησιν.

†Προ-μνημονεύω, Μ. εύσω. Μνημονεύω [Ἀναφέρω] πρίν.

Πρόμνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προμνάομαι, μεσίτευσις, (ἰδιωτ.) προξενειά.

Προμνηστεύομαι, Μ. εύσομαι, = Προμνάομαι.

Προμνηστεύτρια (ἡ), = Προμνήστρια.

Προμνηστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς πρόμνησιν (προξενειάν).

«Προμνηστικῆ,» ἡ τέχνη τοῦ προμνηστεύτου (τοῦ προξενήτου).

Προμνηστίνδα, ακ., ἀ, Π. [προμνέομαι], κατὰ συμβάν, εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου (εἰς ὑρνεῖν διάτυμα), ἕνας-ἕνας. «Ἀλλὰ προμνηστίνδα ἐσέλθετε, οὐδ' ἅμα πάντες,» Ἔπγρ.

Προμνήστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Προμνήστωρ, μεσίτρια γάμου, προξενήτρια.

Προμνηστὶς, ίδος (ἡ), = Προμνήστρια.

Προμνήστωρ, ορος (ὁ), μεσίτης γάμου, προμνηστευτὴς, προξενήτης.

†**Πρόμνος**, ἐπφαλμ. ἀντὶ Πρέμνος.

Προμοιρος (ὁ, ἡ), ὁ συμβὰς ἢ παθὼν τι πρὸ μοίρας (πρὸ τοῦ ὡρισμένου ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης καιροῦ), πρόωρος. «Θάνατος (ν. Νίκης)—, » Αἰλ., Ἔπγρ.

Προμοίρως, ἐπίρ. Πρὸ μοίρας, πρόωρα. «Πρ. βιώσας,» Ἔπγρ.

Προναυγέω, Μ. εὑσω. Προδιαφθείρω γονιμα ὕπαυδρον (μὲ δοτ. ἐκ ὃ'.) = Προαγωγεύω.

Προμολεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προβλώσκω.

Προμολὴ (ἡ), Π. [προμολεῖν]. πρόθυρον (εἰκων.) ἄκρα προεχουσα (κορυφὴ) ὄρους, (ἄλλ.) Προβολὴ· ἐκβολὴ ποταμοῦ, (ἄλλ.) Πρεσβεία.

†Προμολύνω, Μ. υνῶ, = Προμιαίνω.

Πρόμορος (ὁ, ἡ), = Πρόμοιρος.

Πρόμος (ὁ), Π. [πρὸ]. ἀρχηγὸς, πρωτοστάτης· πρόμαχος (ἐν γέν.) πρῶτος, (Λτ.) **primus**. (μὲ γεν.) « Ἑῶν ἑτάρων πρόμος ἵστατο,» Ἀπλλν. « Πύλεως (ν. Νηὸς) —, » Αἰσχλ., Ἀπλλν. « Ἀθηναίων Θησεῖδαι πρόμοι, » Εὐρ. (ἢ δοτ.) « Μηδὲ πρόμος ἵσταισο τούτῳ, » Ἰλ. Χ.

Προμύσχευσις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ-

Προμυσχεύω, Μ. εὑσω. Φυτεύω πρῶτα κλάδον δένδρου εἰς τὴν γῆν ἵνα κόμῃ ῥίζας ᾖ ἔπειτα τὸν μεταφυτεύσω. «Καλὸν πῶς δὲ καὶ ἀπὸ σπέρματος βλαστάνει· ὃ δὲ καὶ προμοσχεύοντες φυτεύουσιν· ἐσχυρότερα γὰρ καὶ ἧδη βεβιωκότα,» Θφρ.

Προμυχθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Κοπιάζω (Ταλαιπωροῦμαι) προτοῦ ἢ ὑπέρ τινος, προαγωνίζομαι.

†Προμύχοι (οἱ). (ἀρχιτεκτ.) στύλοι ἢ λίθοι προέχοντες εἰς ὑποστήριξιν εἰκοδημάτιος. (ἄλλ.) Ἄτλαντες.

Προμυέω-ῶ, Μ. ήσω. Προκατηχῶ (εἰς τὰ μυστήρια).

Προμύησις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ., προκατήχησις.

†Προμυθίκτρια (ἡ), Δ. ἀντὶ Προμυθίστρια [πρὸ, μυθίζω], προμνήστρια, προξενήτρια.

Προμύθιον (τὸ). τὸ προοίμιον (ἡ προδιαφόρησις τοῦ ἠθικοῦ μέρους) τοῦ μύθου, (ἀντιθ. τῷ Ἐπιμύθιον). « Τὴν δὲ παραίνεσιν, δι' ἣν ὁ μῦθος τέτακται, πρατάττων μὲν, ὀνομάσεις προμύθιον· ἐπιμύθιον δέ, τελευταῖον ἐπενεγκών,» Ἀφθόν.

Προμυκτὴρ (ὁ), ἡ ἄκρα τοῦ μυκτῆρος (τοῦ ῥύγχους, τῆς προβοσκίδος κτλ.).

†Προμυκτήριον [τὸ], = Ἀκρωτήριον, (Γλσ. ἐξήλλην. τοῦ Λτν. **promunctorium**).

Προμυλαία (ἡ). (θεά) ἡ προστατεύουσα τοὺς μύλους.

Προμυλλαίνω, Μ. ανῶ, Τεντόνω ἐμπρὸς τὰ χείλη μου (πρὸς περίγελων).

Προμύσσω(ττω), Μ. μύξω, = Προβώ, ξεφτιλίζω (τὸν λύχνον) (μετμ.) ἀπατῶ τινα καὶ τοῦ πείρω χρήματα, (ἀναλογ. μὲ τὸ Γαλ.) **tirer les vers du nez à quelqu.**

Προνάϊος, α, ον, = Πρόναος. « Προναία, » Ἡρ., ἡ ἐν Δελφοῖς Ἀθηνᾶ τῆς ὁπ. τὸ ἄγαλμα ἢ ὁ ναὸς ἦτο πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, (ἴδε καὶ Πρόναια).

Πρόναος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ ναοῦ κείμενος. « Βωμὸς—, » Αἰσχλ. ‖. (οὐσ.) Πρόναον (τὸ), τὸ προαύλιον (καθὼς τώρα ὁ νάρθηξ) τοῦ ναοῦ.

Προναυμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ναυμαχῶ πρῶτος ἢ πρωτοῦ (μὲ γεν.) ναυμαχῶ ἔμπροσθεν ἢ πρὸς ὑπεράσπισίν τινος.

Προνέμω, Μ. νεμῶ. Μοιράζω (διανέμω) πρὶν ἀπονέμω. « Χάριν—, » Πίνδ. 2) = Προτείνω, παρέχω. « Τὸν καθαρὰς χεῖρας προνέμοντ' οὔτις ἀφ' ἡμῶν μῆτις ἐρίσπει, » Αἰσχλ. 3) (μσ. μὲ ἐπῤ.) προχωρῶ βόσκων, (ἐν γέν.) προβαίνω, πρόχωρῶ (κυρ. καὶ μετμ.).

Προνέομαι, Μ. νεύσομαι, Π. (μὲ γεν.) προέρχομαι· προβαίνω.

Προνεύω, Μ. νεύσω. Γέρνω πρὸς τὰ ἔμπροσθεν. « Χρὴ ὀρμῶντος μὲν ἐξαίφνης ἵππου προνεῦσαι, ἐν μικρῷ δ' ἀναλαμβανομένου ἀνακίπτειν, » Ξεν.

Προνέω, Μ. νεύσομαι, = Προνήχομαι, (συγχ. τῷ Προσνέω).

Προνέω, Μ. νήσω. Ἐπισωρεύω πρὶν.

Πρόνεως, ω (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Πρόναος.

Προνηέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Προνέω, Προεπισωρεύω.

Προνηΐας, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Προνάϊος.

Προνηστεύω, Μ. εὑσω. Πρῶτα νηστεύω.

Προνήχομαι, Μ. νήξομαι. Κολυμβῶ πρὶν ἢ πρὸ τῶν ἄλλων.

Προνικάω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ πρωτοῦ.

Προνοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐννοῶ (Παρατηρῶ) πρωτοῦ, προβλέπω, προαισθάνομαι· προεφορῶμαι. « Οὔτι πάρα προνοῆσαι ἔμεινον, » Ὀδ. Ε. « Δόλον ἐ' οὔτι προνόησαν, » Ἰλ. Σ. 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ γεν.) φροντίζω (ἐννοέζομαι, λαμβάνω πρόνοιαν) περί τινος (ἐν γέν.) φέρομαι ἢ πράττω μὲ προμήθειαν, προσέχω εἴς τι. «Οἱ πατέρες προνοοῦσι τῶν παίδων,» Ξεν. « Προνοεῖν ἀλλήλων, » αὐτ. (καὶ μσ.) « Καὶ τῆς χώρας προνοεῖσθαι δεῖ,» αὐτ. (καὶ αἰτ.) « Τὸ παραγγελλόμενον προνοεῖτε, » αὐτ. « Προνενοῆσθαι καλὰ, » Γρφ. « Ἐκπατείλας δέ τινι φίλον αὐτῷ προνοήσασθαι, » Δρτ. 3) πράττω τι ἐκ προνοίας (ἐκ προμελέτης). « Ὡς ἐγὼ προνοηθεὶς καὶ ἐπιβουλεύων ἦλθον ἐπὶ τὴν οἰκίαν, » Ασ.

Προνοητέον, θετ. τοῦ Προνοέω.

†**Προνοητεύω**, Μ. εὑσω. Εἶμαι προνοητὴς (ἐπιμελητὴς) πόλεως. « Ἀγορανομήσαντα, προνοητεύσαντα, » Ἔπγρ.

Προνοητὴς, οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ προνοῶν περί τινος, κηδεμὼν, ἐπιμελητής. 2) (ἰδιωτ. εἰς μερικὰς πόλεις) ἐξωμοτικὸς καὶ ἐπιφορτισμένος τὴν ἐπιμέλειαν τῶν δήμοσ. κτιρίων, ναῶν, λιμένων κτλ.

Προνοητικὸς, ἡ, ὸν. Προβλημος ἢ Ἐπιτήδειος εἰς τὸ προνοεῖν, προμηθὴς, προβλεπτικός. « Τὸ προνοητικὸν » Ἄρεϊ., ἡ περὶ τὸ προνοεῖν ἱκανότης· προμήθεια, φρόνησις.

Προνοητικῶς, ἐπίρ. Μὲ προνοητικὸν τρόπον, μὲ πρόνοιαν (προμήθειαν).

Πρόνοια (ἡ), [πρόνους]. τὸ προνοεῖν, ἡ πρόγνωσις (προαίσθησις) τοῦ μελλοντος· « Τὰ τῆς τύχης κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐξ οὐδενὸς σαφὴς, » Σοφ. « Παλαίφατος πρόνοια, » αὐτ., ἡ τοῦ μαντείου. 2) σκέψις (φρονὴς) προηγουμένη, προμήθεια, προσοχὴ, κηδεμονία. « Τοῦ θεοῦ ἡ προνοία, » Ἡρ., = Ἡ θεία πρόνοια « Προνοίαισι τοῦ πεπρωμένου, » Αἰσχλ (καὶ γεν.) « Προνοίᾳ τῆς ἑαυτοῦ σωτηρίας, » Ἡρωδ., προνοῶν διὰ σὴν σωτηρίαν του. « Καὶ διανείμας οἷς ἐδόκιμαζε τῆς ὄχθης τοῦ Ἴστρου τὴν πρόνοιαν, αὐτ. « Πρόνοιαν ἔχειν (ποιεῖσθαί) τινος, Ἰσοκρ., Δημ., = Προνοεῖν « Τὸν ἐγγρὸν δοκεῖ ἄριστον εἶναι πρόνοιαν ἐπιτηδεύειν, » Ἱππκρ. (καὶ ἀπρ.) « Προνοεῖν μὴ,» Δξ, προσέχειν μήπως. « Ἐκ προνοίας, » Ἡρ., κατὰ πρόνοιαν, ἐκ προμελέτης. « Οὐκ ἔχω εἰπεῖν, οὔτε εἰ ἐκ προνοίας αὐτὰ ἐποίησα, οὔτε εἰ κατὰ τύχην, » αὐτ. « Ἂν τις ἀποκτείνῃ φησὶν ἐκ προνοίας· ὡς εἶγε ἄκων, οὐ ταὐτόν, » Δημ. « Διὸ τοῦτο καὶ τῶν πραγμάτων τὰ μὲν ἐξαίφνης ἀκούσια καὶ ἀπρονόητα, τὰ δὲ ἐκ τοῦ βουλεύεσθαι μετὰ προνοίας λέγουσι πεπράχθαι, » Γαλ. 3) (εἰς τοὺς Βυζ.) βοήθημα διδόμενον ἀπὸ τοῦ δημοσίου, (καθὼς λέγουν τώρα εἰς τὴν Ἑλλάδα) ἐξοικονόμησις. «Προνοίαις τοὺς ἐπιδοξοτέρους . . ἐδωροῦντο,» Παχυμ. ‖. « Ἀθηνᾷ Πρόνοια, » Παυσ., Αἰσχ., ἡ ἐν Δελφοῖς, (ἴδε Δημ. κατὰ Ἀριστογ. Α' [781] καὶ παρλ. Προναία).

Προνομαία (ἡ). [προνομή]. ἡ προβατικὴ τοῦ ἐλέφαντος (τῆς μελίσσης κτλ.).

Προνομεία (ἡ), τὸ προνομεύειν, ὁ ἀπὸ τῶν ἐχθρικῶν τόπων ἐπισιτισμὸς (στρατεύματος), (ἐν γέν.) λεηλασία.

Προνόμευμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον προνομῆς (διαρπαγῆς), λάφυρον.

Προνομεύς, έως καὶ

Προνομευτὴς, οῦ (ὁ), ὁ προνομεύων, στρατιώτης διαρπάζων (ἢ ἐπισιτιζόμενος ἀπὸ) ἐχθρικὸν τόπον, (Γαλλ.) **fourrageur**.

Προνομεύω, Μ. εὑσω. Ἐβγαίνω ὡς στρατιώτης εἰς προνομὴν, (Γαλλ.) **fourrager, butiner**. (ἐν γέν.) διαρπάζω, λεηλατῶ, λαφυραγωγῶ, αἰχμαλωτίζω. « Ὑποστηλισμὸς ἀθετούντων προνομεύειν αὐτούς, » Γρφ. (καὶ πῤ.) « Ἐπρονομεύθησαν ἀπὸ τῆς γῆς αὐτῶν, » αὐτ. « Ἠναγκάζετο τὸν ποταμὸν διαβαίνειν διὰ τὸ τὴν κατόπιν χώραν προνενομεῦσθαι,» Διόδ.

Προνομὴ (ἡ), [προνέμω]. ἐκβρομὴ στρατιωτῶν πρὸς ἀναζήτησιν καὶ διαρπαγὴν τροφῶν κλπ. (ἐπισιτισμὸς τοῦ στρατεύματος) ἀπὸ ἐχθρικὸν τόπον, (ἐν γέν.) διαρπαγὴ, λεηλασία. « Διεχείμαζεν ἐνταῦθα, αὐτόθεν οὖν προνομαῖς τὰ ἐπι-

τήδεια τῇ στρατιᾷ λαμβάνων, « Ξεν. « Συχνοὶ ἐν ταῖς προνομαῖς ἐφθείροντο,» Δ. Κάσσ. » Τὰς προνομὰς ἐποιοῦντο κατὰ τῆς χώρας, « Πλθ. » Πεδίων ἐπιλαβέσθαι προνομὰς ἐχόντων, « Πλ. 2) ἀντὶ Προνομαίαι, προβοσκίς (Πλθ. Ε', 64, γ'). 3) (σπν.) ἀντὶ Προνομία. » Ἀξιώματα ἢ γένος ἢ πλοῦτος ὀλίγον συντελείτω ἐς προνομήν, « Αν.

Προνομία (ἡ). = Προνόμιον (2). «Αἱ πόλεις προεδρίας καὶ προνομίας διέθεσαν, « Δκ. » Ὅμηρος δεδόσθω γὰρ προνομία τῇ ἀρχαιότητι, « Στβ.

Προνόμιος, α ή ος, ον. (μετν.) Ὁ πρὸ τοῦ νόμου (νῆς φόβῆς) ψαλλόμενος. « Προνόμιον (μετὰ ᾠ χωρὶς ταῦ) μέλος. « Ἰμέρ., Συν., τὸ προοίμιον (prélude) τοῦ ᾄσματος, πρόᾳσμα. 2) (μετγν.) ἡ διὰ νόμου χορτγουμένη προτίμησις, δικαίωμα τὸ ὑπ. νέμεταί τις κατ' ἐξαίρεσιν, (Λτν.) **privilegium**. » Τὸ τῆς μοναρχίας κρατύνειν προνόμιον, « Φώτ. » Τὸν ἀρρᾳδῶνα εἰ προνόμιον (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Προτίμιον) λέγοις, « Δκ.

Προνομοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Νομοθετῶ προτοῦ.

Πρόνομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προχωρῶν καὶ βόσκων (νεμόμενος). » Βοτὰ πρόνομα, « Αἰσχλ., τὰ πρόβατα καὶ λοιπὰ βοσκήματα. 2) (πλθ.) » Πρόνομα, « Γλσ., τὰ προνόμια (αἱ παλαιαὶ θεσμοθεσίαι ἢ τὰ ἔθιμά) τινος τόπου.

Πρόνοος-ους (ὁ, ἡ), προμηθὴς, προβλεπτικὸς, προνοητικὸς, φρόνιμος. » Τούτου τίς ἂν σοι τάνδρὸς ἦν προνούστερος; « Σοφ. 2) (εἰς τὸν Αἰσχλ.) ἀντὶ Προνοητὴς, ἐπιμελητὴς, κηδεμών. «Δαναῶν πράονα ᾗ βούλαρχον, « Ἱκέτ. 969.

Προ-νοσέω-ῶ, Μ. ήσω. Νοσῶ (ἀρρωστῶ) προτοῦ.

Προνοτίζω, Μ. ίσω. Νοτίζω (Ὑγραίνω) πρὶν.

Προνουμηνία (ἡ). ἡ πρὸ τῆς νουμηνίας ἡμέρα, ἡ τελευταία τοῦ μηνός.

Πρόνους (τὸ παρθ. Προνούστερος, -ούστατος), κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Πρόνοος.

Προνύξ, ἐπίρ. Π. ὀλίγης τῆς νυκτός, « Προνύξ, προθημαρ, « Σιμωνίδ.

Προνωπὴς [πρὸ ἡ πρών, τῶψ], ές (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων (σκυμμένος) ἐμπροσθᾶ, προνευκὼς, (μετγν.) κοντεύων νὰ πέσῃ· προνυὴς, καταφερὴς· (μετφορ.) ἐπιρρεπὴς ἢ προπετὴς· (ἐν γέν.) πρόθυμος, ἕτοιμος. « Στείχει προνωπὴς, « Εὐρ. » Ὕβρι προνωπὴς ἐστι καὶ ψυχοβράγεῖ, « αὐτ. (καὶ μετφρ.) » Ἄγαν προνωπὴς ἐς τὸ λυσορρεῖν φέρῃ, « αὐτ.

Προνώπιος (ὁ, ἡ). [προνωπὴς, ἢ πρὸ, ἐνώπιος]. ὁ προβάλλων (παρουσιαζόμενος) πρῶτος εἰς τὰ ὄμματά τινος, εὑρισκόμενος ἔξω (εἰς τὸν ὅρμον). » Πῶς προνώπιος φαίνῃ πρὸς οἴκοις τοῖς ἐμοῖς ἔξω βεβώς; « Εὐρ. » Προνώπιοι ἥρωες, » Δ. Ἀλ., οἱ ἱδρυμένοι εἰς τὰ πρόθυρα τῶν οἰκιῶν (Λτ. lares compitales) ἢ εἰς τὰς τριόδους ὡς πολιοῦχοι ἢ ἐφέστιοι. ‖. (οὐσ.) **Προνώπια**, « τὰ πρόθυρα τῶν οἰκιῶν, (παρβλ. Ἐνώπιος). (κατ' ἔκτ.) αἱ ἄγυιαὶ τῆς πόλεως. (Λτ.) **compita**. » Ἐς πρωνώπι' αὐτίχ' ἥξει, « Εὐρ., θὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας.

Πρόνωπος (ὁ, ἡ), = Προνωπὴς ἢ Προνώπιος, ἴδε ἐν

Προνώπως, ἐπίρ. Μὲ πολλὴν ζέσιν (προθυμίαν, ὁρμήν), προπετῶς.

Πρόξ, προκὸς (ἡ καὶ ὁ). Ζαρκαδάκι ἢ, ἐλαφάκι, (ὅθεν ἡ Πρασσόνησος ὠνομάζετο, κατὰ τὸν Στρβ., ᾗ Ἐλαφόννησος), (παρβλ. Δόρξ).

Πρόξενος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Πρόξενος.

Προ-ξενέω-ῶ, Μ. ήσω (ὁ παρτ. Ἐπροξένουν). Εἶμαι πρόξενός (ἐπίτροπος κτλ. ἴδε τὴν λέξ.) τινος, Ἀναλίζομαι (ἐπιζητῶ εἰς) τὰς ὑποθέσεις του, (ἐν γέν.) προστατεύω, ὑπερασπίζομαι. (μὲ γεν.) » Προξενῶν συγχάνω τῶν Ἡρακλεωτῶν, « Δημ. » Φίλος εἶμ' ὑμῖν, προξενῶ θ' ὑμῶν ἀεί, « Ἄρχφ. 2) (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. ᾗ δοτ. ἐκ δ'.) διαπραγματεύομαί τι ὑπέρ τινος ἢ συνιστῶ (γνωστοποιῶ) τινα εἰς αὐτὸν ὡς μεσίτης (προξενήτης), (καιν.) προξενεύω· (ὅθεν μτγν.) γίνομαι αἴτιος νά γένῃ τι, προξενῶ· προμηθεύω· (ἐνίοτε) λέγω εἴς τινα τί πρέπει νὰ κάμῃ, καθοδηγῶ, συμβουλεύω. » Ὡς νυν πᾶν τελοῦντι προξένει, « Σοφ. » Ἐμεμφόμην αὐτὸν λέγων, εἶον ἄνθρωπον προὐξένησέ μοι, « Δημ. » Κόρην προξενεῖν τινι, « Δόγγ. » Ἵν' αὐτῷ φοιτητὴν προξενήσῃς καὶ ἐμέ, « Πλάτ. (καὶ ἐπὶ κακοῦ) » Ἵσε μεσόδμενα κίνδυνον προξενήσαντα ἡμῖν, « Ξεν.

Προξένησις, εως (ἡ), τὸ προξενεῖν, προξένημα, διαπραγμάτευσις, μεσίτευσις (Τκχ. σαμσαρλήκι)· ἐπιτρόπευσις· προμήθευσις, κτλ.

Προξενητὴς, οῦ (ὁ). ὁ προξενῶν τι ἢ ὑπέρ τινος, μεσίτης (Τουρκ. σαμσάρης), προξενήτης.

Προξενητικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν προξενητήν, προξενητοῦ ἴδιος. » Προξενητικὸν (τὸ), ἡ πληρωμὴ (τὸ δικαίωμα) τοῦ προξενητοῦ (τοῦ μεσίτου).

Προξενήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Προξενητὴς, μεσῖτρια (χυρ. συνοικεσίου), προξενήτρα.

Προξενία (ἡ). τὸ ἔργον (ἢ ἀξία) τοῦ προξένου, (Τκχ.) καπου-κεφγαλίκι, (ἴδιαιτ.) ἡ μεταξὺ δύο πόλεων ἢ πολεως χ' ἰδιώτου ξενία. » Ἃ ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι, τὴν μὲν προξενίαν ὑμῶν οὐκ ἐγὼ μόνος, ἀλλὰ καὶ πατρὸς πατὴρ πατρῴαν ἔχων παρεδίδου τῷ γένει, « Ξεν. » Ὁ.. τὰς ἐν ταῖς φλιαῖς τῶν νεῶν προξενίας ἐξευρηκὼς τίμιός ἐστι, « Πλθ.

Προξένος (ὁ, ἡ). ὁ φιλοξενῶν (περιποιούμενος) τινα ὡς ξένος (φίλος), (ὅθ. ἐν γέν.) ὁ πορίζων (προμηθεύων, χορηγῶν) τι, (μτγν. ἐπὶ πραγμ.) αἴτιος, παραίτιος· (μὲ γεν.) » Πρόξενος σωτηρίας, « Γρ. » Σεσία νόσων πρόξενα, « Σχλ. ‖. (οὐσ.) ὁ διωρισμένος νὰ ᾖ ξένος (νὰ φιλοξενῇ) ἐκ μέρους τῆς πόλεώς του τοὺς δημοσίους ξένους (πρέσβεις, ἀπεσταλμένους) ἄλλης φιλικῆς πόλεως, ἢ 2) ὁ ἐπιφορτισμένος τὴν ἐπισκεψιν τῶν ὑποθέσεων ὅσας ἄλλη πολις ἢ καὶ ἰδιώτης ἔχει εἰς τὴν ἰδικήν του πόλιν, (ἀνάλογ. μὲ τὸ Γαλλ.) **consul** ἢ **résident**, (καὶ τὸ Γουρκ.) καπου-κεχαγιᾶς (μὲ γεν.) μέτοικος, ἐπίτροπος, καμισιονάριος, (Γαλλ.) **agent, homme d'affaires**. » Πρόξενος γὰρ ἦν ὁ Ἀλκιβιάδης τῶν Δακεδαιμονίων, « Πλ. » Οὔτε Ἀκραγαντίνων πρόξενος ὤν, οὔτε ἰδιόξενος αὐτῷ Φαλάριδος, « Δκ. » Οἱ δὲ πρόξενοι χειροτόνητοι ἦσαν, ἢ ὑπὸ βασιλέων· Πρόξενος οὖν γέρας εἶναι φησι (ΣΤ', 57) τοῖς βασιλεῦσιν ἐν Σπάρτῃ τὸ καὶ προξένους ἀποδεικνύειν οἷς ἂν δόξωσι τῶν ἀρῶν, « Εὐς. 3) (ἐνίοτε) ξένος δημόσιος παρεπιδήμων (φιλοξενούμενος) εἰς πόλιν φίλην (σύμμαχον) τῆς ἰδικῆς του (ᾗ).

Προ-ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω πρίν.

Προ-ξηρατριβέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἰατρ.) Προδιαθέτω τὸ σῶμα εἰς θεραπείαν διὰ ξηρατριβίας.

Προ-ξυράω-ῶ, Μ. ήσω καὶ **Προ-ξυρίζω**, Μ. ίσω. Πρῶτα ξυρίζω.

Προ-ογκόομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Γκαρύζω πρωτοῦ ἢ ἔμπροσθέν τινος.

Προόδευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προοδεύω.

Προοδευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ προοδεύων, πράβρομός τινος.

Προοδεύω, Μ. εύσω. Ὁδεύω ἐμπρὸς, προχωρῶ, προπορεύομαι. » Ἡκολούθει τοῖς τῶν προωδευκότων ἴχνεσι, « Λκ. (ᾗ μτφορ.) » Τὰ προωδευμένα, « Εὐτ., τὰ προειρημένα.

Προοδηγὸς (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς ὁδηγός. ‖. (οὐσ.) = Ὁδηγός.

Προοδικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ κατὰ πρόοδον γινόμενος.

Προόδιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὁδοῦ ὢν (προχωρημένος), προγενέστερος.

Προ-οδοιπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδοιπορῶ πρὶν ἢ πρό τῶν ἄλλων, προηγοῦμαι τῆς ὁδοῦ, προπορεύομαι, [ἐκ τοῦ

Προοδοιπόρος (ὁ, ἡ). ὁ προλαμβάνων τοὺς ἄλλους ὁδοιπόρους, ὁδοιπορῶν ἐμπρός. ‖. (οὐσ.) = Ὁδοιπόρος.

Προοδοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Προπορευόμενος ἑτοιμάζω (ἑτοιμάζω) τὸν δρόμον, (μετγν.) εὐκολύνω τὸν τρόπον, δίδω ἀφορμὴν, (μὲ γεν.) προετοιμάζω, προδιαθέτων (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) » Προσδ. τῇ φόβῳ (πρὸς τὰς ὕστερον διατριβάς), « Ἀρστ. » Τὸ μὲν οὖν ὀλίγον πῦρ μᾶλλον ἢ τὸ πολὺ προωδοποίησε καὶ παρεσκεύασε τὸ σῶμα πρὸς τὸ ἕδρασιν, « αὐτ. (ἐνίοτε αἰτ. ἢ γεν. ἐκ γ'· καὶ δοτ. ἐκ δ'.) » Προοδοποιεῖν τινί τι ἢ τινος, « Αξ., εἰσάγειν τινὰ εἴ, τι, δίδειν τὸ παράδειγμα. ‖. (ὁριστ. ἢ κθ.) ἔχω διάθεσιν (εἶμαι ἐπιρρεπὴς, κλίνω) πρός. » Προσδ. πρὸς τὴν φθορὰν, « Ἀρστ., ὑποκείμενος.

Προοδοποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., προετοιμασία τῆς ὁδοῦ.

Προοδοποιητικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος εἰς προοδοποίησιν, προετοιμαστικὸς τῆς ὁδοῦ.

Προοδοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προωδοποιῶν, προοδοποιητικός.

Πρόοδος (ὁ, ἡ). ὁ ἐδεύων ἐμπρός. ‖. (οὐσ.) = Πρόδρομος, (Γαλλ.) **éclaireur**.

Πρόοδος (ἡ). = Πρόελευσις (» Ἐπὶ τῶν πυλῶν εἰστήκεσαν, τὴν πρόοδον αὐτοῦ περιμένοντες, « Ακ.). (σπρατ.) ἐκδρομὴ, ἐκστράτευσις, ἔξοδος. » Θυμένου τοῦ

Ἀγκαλιάσω ἐπὶ πρόδηλ.» Ξεν. 2) προόδευσις, προχώρησις (μτφ.) προκοπή, ἐπίδοσις. «Ταῖς ἐκ δόξης εἰς δόξαν προόδοις καὶ προκοπαῖς.» Γρ.

Προοδυνάομαι-ῶμαι, Μ. ηθήσομαι. Πονῶ προτοῦ.

Προοδύρομαι, Μ. ὀροῦμαι. Κλαίω (θρηνολογῶ) προτοῦ.

Προόλους, αντος (ὁ, ἡ), = Προώλων.

Προοῖδα, Μ. προείσομαι (παρτ. Προϊδεῖν κτλ.). Ἐξεύρω (Ἔχω γνῶσιν, εἴδησιν τοῦ πράγματος) ἀπὸ προτήτερα. «Ἵνα προειδὼς ἐγχειρῇ τῷ ἔργῳ.» Ξεν., (συγχ. τῷ Προοράω).

‖Προοικειόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχετίζω (Φιλιόνω), [ᾧ μσ.] Ἑλκύω εἰς τὸ μέρος μου τινὰ ἀπὸ προτήτερα.

Προοικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ προτοῦ.

‖Προοικία (ἡ), μέρος ἐξοχῆς (ἡ ζεγκή) τῆς οἰκίας.

Προοικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκοδομῶ προτοῦ ἡ (μὲ γεν.) ἐμπροσθεν ἄλλου.

Προοικονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκονομῶ προτοῦ, προβιαθέτω, προπαρασκευάζω.

Προοικονομία (ἡ), οἰκονομία γινομένη προτοῦ· προδιαίκησις, προδιάθεσις.

Προοικονομικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς προοικονομίαν (προδιαίκησιν), προπαρασκευαστικός.

Προοικονομικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει προοικονομίας.

[Πρόοικος (ὁ). πρῶτος τοῦ οἴκου, οὕτω μεταφράζει ὁ Θεοφάνης τὸ **Major domus**, (Γαλλ.) **maire du Palais**.

Προοιμιάζομαι, Μ. άσομαι. (κυρ. μουσ.) Ψάλλω τὸ προοίμιον τῆς ὡδῆς (ὅθ. συνήθ.) ἐκθέτω τι εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου (ὡς προοίμιον), (ἐν γέν.) κάμνω ἔναρξιν, (Γαλλ.) **débuter**. «Δεῖ μὴ.. προοιμιάζεσθαι μακρῶς.» Ἀρστ. «[Οἱ οἰκέται] οὐ τὰ ἐρωτώμενα λέγουσιν, ἀλλὰ τὰ κύκλῳ, ᾧ προοιμιάζονται,» αὐτ. (καὶ μεταφρ.) «Προοιμιάσασθαι τὴν βασιλείαν τρισχιλίων πολιτῶν φόνῳ,» Ἰώσ.

Προοιμιακός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων ὡς προοίμιον.

Προοιμιαστέον, θετ. τοῦ Προοιμιάζομαι.

Προοίμιον (τὸ), [πρό, εἶμος] (κυρ.) προαναφώνησις ὠδῆς, πρόφθασμα (κατ' ἔκτ.) ὕμνος προοιμιώδης («Ἀπόλλωνος —», «Θκ., Πλάτ. «Ἔστι Σωκράτει προοίμιον πεποιημένον ἐν τόνῳ ἑξαμέτρῳ πρὸς τὸν θεόν,» Θεμ.)· (συνήθ. μτγν.) ἀρχὴ λόγου (διηγήσεως), πρόλογος («Τὸ μὲν προοίμιόν ἐστιν ἀρχὴ λόγου, ὅπερ ἐν ποιήσει πρόλογος, καὶ ἐν αὐλήσει προαύλιον,» Ἀρστ. «Τὸ ἀναγκαιότατον ἐξ ἔργου τοῦ προοιμίου, καὶ ἴδιον τοῦτο, δηλῶσαι τί ἐστι τὸ τέλος, οὗ ἕνεκα ὁ λόγος· διόπερ, ἂν δῆλον ᾖ ἢ μικρὰν τὰ πρᾶγμα, οὐ χρηστέον προοιμίῳ,» αὐτ. «Μήδεια χαίρει τοῦδε γὰρ προοίμιον κύλλιον οὐδεὶς οἶδε προφρονεῖν φίλως,» Εὐρ.)· (ἐν γέν.) ἔναρξις, (Γαλλ.) **début**. «Ὥστε δάκρυά μου τὰ προοίμια τῆς τέχνης,» Δκ. «Τῆς ἡμέρας προοίμιον,» Βασ. Ἐλλευκ.

‖Προοιμιώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ ἐν εἴδει προοιμίου.

Πρόοιντο, γ'. πλθ. προ. τοῦ φορ. 6'. τῆς εὐκτ. τοῦ Προΐημι.

Προοῖται, γ'. ἑν. προ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Προφέρω.

Προοιστέον, θετ. τοῦ Προφέρω.

Προοιστὸς [προφέρω], ἡ, όν. Φερμένος ἐμπρός, ἐκτεθειμένος· προτιμημένος, ἢ προφερόμενος. «Τὰ κατὰ πτῶσιν προαιρετά (τῶν ἐπιρρημάτων),» Ἀπολλν.

Προοχνέω-ῶ, [ἰων. ἀντὶ =

Προοίχομαι, Μ. οιχήσομαι. Προπορεύομαι· προαναχωρῶ, προαπέρχομαι.

Προολισθαίνω, Μ. ολισθήσω (ἀόρ. Προωλίσθησα, καὶ 6'. Προώλισθον). Γλιστρῶ (Σκοντάπτω) καὶ πίπτω πρίν.

Προόλλυμι, Μ. ολέσω (ἀόρ. Προώλεσα ᾧ μσ. 6'. Προωλόμην καὶ πρκ. [ἀντὶ ἐνσ.] Προόλωλα κτλ.). Χάνω (Ἀφανίζω, [καὶ μσ.] Χάνομαι, Ἀφανίζομαι) προτήτερα.

Προομαλίζω, Μ. ισω ᾧ

Προομαλύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὁμαλὸν (ἁπλῶ [ᾧ μτφρ.] Καθησυχάζω) πρίν.

Προόμνυμι, Μ. ομοῦμαι καὶ ομοῦμα. (ἀόρ. Προώμοσα κτλ.). Ὀμνύω πρὶν ἢ πρῶτος ἢ ἐμπροσθέν τινος (κυρ. θεοὺς τοὺς ὁπ. ἐπικαλοῦμαι ἔφορον τῶν ὅρκων μου).

Προομολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμολογῶ ('Υπάρχομαι ἢ Συμφωνῶ) προτοῦ. «Προωμολογημένα,» Δξ., αἱ προλαβοῦσαι συμφωνίαι.

Προομολογητέον, θετ. τοῦ Προομολογέω.

Προομολόγησις, εως (ἡ), τὸ προομολογεῖν, ὁμολογία γενομένη προτοῦ.

Προόμοσία (ἡ), = Προωμοσία.

Προονειδίζω, Μ. ισω. Ὀνειδίζω πρῶτος ἢ προτήτερα.

Προονομάζω, Μ. άσω. Ὀνομάζω πρίν.

Προοξύνω, Μ. υνῶ. Παροξύνω ('Ερεθίζω) πρῶτος ἢ προτήτερα· προκαλῶ.

†Προοπτάνω, νλγ. ἀντὶ Προοράω.

Προοπτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ψήνω προτήτερα.

Προοπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Προοράω.

Προόπτης, ου (ὁ), ὁ προβλέπων (προορῶν), προμηθής, προορατικός.

Πρόοπτος (ὁ, ἡ), [προοράω]. ὁ βλεπόμενος (φαινόμενος) προτοῦ, κείμενος πρὸ ὀφθαλμῶν, προφανής, πρόδηλος, (σύγρισ. τὸ συγκρ. Προὔπτος). «Προὔπτος ἀγγέλου λόγος,» Αἰσχλ. «Σφᾶς τε αὐτοὺς καὶ ἡμᾶς ἐς προὔπτον κίνδυνον καταστήσεται,» Θκ.

Προόρασις, εως (ἡ), = Πρόοψις.

Προορατικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὸ προτέρημα) τοῦ προορᾶν, προβλεπτικός.

Προορατός, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. προείδεν ἢ δύναται νὰ προΐδῃ τις, φανερός.

Προοράω-ῶ, Μ. προόψομαι (ἀόρ Προεῖδον καὶ μσ. Προειδάμην κτλ.). Βλέπω ἐμπρὸς ἢ προτοῦ, προβλέπω· (μτγν.) προγινώσκω· (μὲ γεν.) προνοῶ, προτίζω, προνοῶ· (μσ.) προτίχω, ὑποπτεύω. «Ἐμοὶ μὲν οὐδὲν καινόν· καὶ γὰρ προΐδειν ᾧ προὔλιγον ὑμῶν τὴν ταύτου μελαγχολίαν,» Πλ. (καὶ μσ.) «Ἐκ πολλοῦ προειδόντα τὴν ἐσομένην τοῦ σίτου φθίνιν,» Διόδ. (καὶ μὲ γεν.) «Ἀγάμεθα τὴν πρόνοιαν ὅτι προείδατε ἡμέων ἀκαφθορημένων,» Ἡρ.

Προορθρίζω, Μ. ίσω. Σηκώνομαι (Ἐξυπνῶ) πρὸ τοῦ ὄρθρου.

Προορίζω, Μ. ίσω. Διορίζω (Προδιορίζω, Ἀποφασίζω) προτοῦ· (μσ. Νμ.) κάμνω κατάσχεσιν κτήματος (ἴδε Ὅρος) πρὸ πρώτα τὸ ἐκτιμήσω. «Διαχειλίων προωρίσω (ὀρθότ. προτωρίσω) τὴν οἰκίαν,» Δμ.

Προόρισις, εως (ἡ), = Προορισμός.

Προορισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Προορίζω, πρόδιορισμός.

Προορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (Ξεκινῶ) προτοῦ (μετβτ.) ὁρμῶ ἐμπρὸς ἢ (μὲ γεν.) ἐπέκεινά τινος. ‖· (μσ.) εἶμαι ἕτοιμος νὰ κινήσω.

‖Προορμίζω, Μ. ίσω. Ἀράζω τὰ πλοῖα ἐμπροσθεν τινος ἢ ἀπὸ προτήτερα.

†Προορνιθίας (ὁ), (ἄνεμος) ὁ πνέων πρὸ πανύστατα οἱ καλούμενοι ὀρνιθίαι.

Προορούω, Μ. ορώσω. Ὁρμῶ προτοῦ, προεξορμῶ. «Τοῦ λογισμοῦ —,» Θμζ.· ορμῶ προτοῦ νὰ σκεφθῶ.

Προορύσσω(ττω), Μ. ορύξω. Σκάπτω προτήτερα.

Προορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χορεύω πρὶν ἢ ἐμπροσθέ, σέρνω τὸν χορόν.

Προορχηστήρ, Π. ἀντὶ =

Προορχηστής, οῦ (ὁ). ὁ πρῶτος τοῦ χοροῦ, ὁ σέρνων τὸν χορόν (κατὰ τοὺς Θεσσαλ.) πρωταγωνιστής, προστάτης, πρόμαχος. «Προὔκρινε γὰρ προορχήστηρα ἡ πόλις,» Ἐπιγρ. (τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύει ἀποχρώντως ἄλλη Ἐπιγρ.) «Εἱλατίωνι τὰς εἰκόνας ὁ δᾶμος, εὖ ὀρχησαμένῳ τὰν μάχαν,» αὐτ.

Προοῦ, μσ. ἀόρ. 6'. τῆς πρς. τοῦ Προΐημι.

Προουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Οὐρῶ (Κατουρῶ) προτοῦ.

Πρόουρον (τὸ).. τὸ καθαὶ ἕπαν τρέχει ἀπὸ τῶν λημῶν πρὶν πατηθοῦν τὰ σαφύλια, (ἄλλ.) Πρόχυμα.

Προούσιος (ὁ, ἡ). ὁ προϋπάρχων τῆς ὕλης (τῆς οὐσίας τῶν ὄντων).

Προοφείλω, Μ. οφειλήσω. Χρεωστῶ προτοῦ (ἀπὸ προτήτερα). «Προὐφείλω τι χρηστὸν τῇ πόλει παφανέσαι,» Ἀρστ. «Ἔχω χρέος δι' ἅσας εὐεργεσίας προαπήλαυσα. (σχολ. πθ.) «Φόρος προοφειλόμενος,» «Ὑπ. «Εὐεργεσίας προοφειλομένης,» «Θκ. (καὶ τὸ ἐναντ.) «Ἡ ἔνθρη ἡ προὐφειλομένη ἐς Ἀθηναίους ἐκ τῶν Αἰτωλητέων,» Ἡρ. «Νὴ μεγάλου τινὸς ὄντος ὃ αὐτῷ προωφείλετο.» Δμ., ἂν ἓν εἶχε πάθῃ προτοῦ μέγα τι κακὸν διὰ τὸ ὁπ. ἐχρεωστοῦσε νὰ ἐκδικηθῇ.

Προοφθαλμίς, ίδος (ἡ). τὸ πρῶτον φύτρον (βλαστὸς) τῆς νέας ἀμπέλου.

Προορθείς, ἀόρ. (ἀνωμλ.) τῆς πθ. μτχ. τοῦ Προοράω.

Προοχεύω, Μ. εύσω. Βατεύω πρίν.

Προοχὴ (ἡ), [προέχω]. ὄχθος, λόφος.

Πρόοψει, 6'. ἑν. προ. τοῦ (ἀνωμλ.) μέλλ τοῦ Προοράω.

Πρόοψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προοράω «Ἄνευ προόψεως αὐτῶν,» Θκ., χωρὶς νὰ τοὺς προΐδωσιν, ἐξ ἀπροόπτου.

Προπαγὴς [προπήγνυμι], ές (ὁ, ἡ). ἐμπηγμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐξέχῃ.

ἡ· σκληρὸς καὶ ἐναυτῷ προέχων (ἐξέχων). ■ Ὀφθαλμοὶ προπαγεῖς, ■ Ἀκ., οἱ τῆς μυίας.

Προπάθεια (ἡ), τὸ προπάσχειν, ἡ προείσθησις τοῦ πάθους (τῆς νόσου).

Πρακάθημα (τὸ). ὅ,τι ἔπαθέ τις πρίν, πάθημα προλαβόν, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προμάθημα).

Προ-παιδαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Παιδαγωγῶ πρωτοῦ, προδιδάσκω, προγυμνάζω.

Προπαιδεία (ἡ). παιδεία (διδασκαλία) προκαταρκτική (προπαρασκευαστική).

Προπαίδευμα (τὸ). μάθημα στοιχειώδες (προκαταρκτικόν).

Προπαίδευσις, εως (ἡ), ■ Προπαιδεία.

Προ-παιδεύω, Μ. εύσω. Διδάσκω (Παιδεύω) πρωτοῦ, προκαταρτίζω μὲ τὰς προαπαιτουμένας γνώσεις διὰ τὴν μέλλουσαν ἐκπαίδευσιν. ■ Τὰ μὲν τοίνυν λογισμῶν τε καὶ γεωμετρίας καὶ πάσης τῆς παιδείας, ἣν τῆς διαλεκτικῆς δεῖ προπαιδευθῆναι, παισὶν οὖσι χρὴ προσάλλειν, ■ Πλάτ.

Προ-παιδοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Παιδοποιῶ (Τεκνοποιῶ) πρωτοῦ.

Προ-παίζω, Μ. παίξομαι. Παίζω πρωτοῦ, προετοιμάζομαι νὰ παίξω (ὄργανον), (Γαλλ.) **préluder**, (εἰς τὸν Ἀνακρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσπαίζω).

Προπαις, αιδος (ὁ). (εἰς τὴν Σπάρτ.) ὁ τετραετὴς παῖς. 2) (κατὰ τὸν Ἡσύχ.) ■ Προαγωγός, μαστροπός.

Πρόπαλαι, ἐπίρ. Ἀπὸ παρὰ πολὺν καιρὸν ἐρχήτερα.

†Προ-παλαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφίνω τι πρῶτα νὰ παλιώσῃ (νὰ μπαγιατέψῃ), προεωλίζω.

Προπάλαιος (ὁ, ἡ). πολλὰ παλαιὸς (πολυκαιρινός), παμπάλαιος, ἀρχαιότατος.

Προ-παλαιόω, Μ. αίσω. Παλαιόω (Ἀντιπαλαιόω) πρωτοῦ ἢ πρῶτα.

‡Προπάλεια (ἡ), ■ Δαψίλεια, [ἐκ τοῦ

†Προπαλὴς [πρό, πάλλω], ές (ὁ, ἡ), (ἐξ ἐπίρ.) -παλῶς, ■ Πρεπαλὴς, Προπετής. ■ Γλῶττα (ὁ Ὀφθαλμός) —, ■ Πλδ., Φυσιογν. ■ Τὸ γένειον προπαλέστερος, ■ Πλδ.

Προπαππικός, ἡ, όν. Ὁ τοῦ προπάππου ■ (ἐκμ.) παμπάλαιος.

Πρόπαππος (ὁ). ὁ πατὴρ τοῦ πάππου (σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ διαδεγγονά του).

Πρόπαρ, ἐπίρ. Π. [πρό, παρά]. Τοπ. ἐμπρός, ἐμπροσθά, (ἡ Χρον.) πρίν, πρωτοῦ. ■ Πρόπαρ θανούσας, ■ Αἰσχλ., προαποθανούσης. ■ Πρόπαρ ὃς ἄγαιτ' ἐρατοῦ, ■ Εὐρ., προηγεῖται. 2) (ὡς πρόθ. μὲ γεν.) ἔμπροσθεν ἢ κατὰ μῆκός τινος. ■ Πρόπαρ αἰγιαλοῖο, ■ Ἀπλλν., (παρβλ. Προπάροιθε).

Προ-παρα-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ῥίπτω πρωτοῦ ἐμπρὸς ἢ πλησίον τινος.

Προ-παραγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Παραγγέλλω πρωτοῦ· προσναγγέλλω· προϋπάσχομαι.

Προ-παρα-γίγνομαι, Μ. γενήσομαι. Ἔρχομαι πρωτοῦ.

Προ-παρα-δίδωμι, Μ. παρα-δώσω (ἀόρ. Προπαρέδωκα κτλ.). Παραδίδω ἢ Προδίδω πρωτοῦ.

Προ-παρ-αινέω-ῶ, Μ. αινέσω. Παραινῶ (Συμβουλεύω) πρίν.

Προ-παρα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προπαρέλαβον κτλ.). Παραλαμβάνω πρίν.

Προ-παρα-λήγω, Μ. λήξω. Ἔχω πρὸν τῆς παραληγούσης. ■ Προπαραλήγουσα, ■ Γρμτ., ἡ πρὸ τῆς παραληγούσης συλλαβή.

Προ-παρα-λύω, Μ. λύσω. Παραλύω πρωτοῦ.

Προ-παρα-μυθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Παραινῶ ἢ Παρηγορῶ πρωτοῦ. Προλέγω, προεκθέτω.

Προ-παρα-σημαίνω(-ομαι), Μ. ανῶ, -οῦμαι. Σημειόνω τι πρωτοῦ (εἰς τὸ περιθώριον) ὡς ἐπιλήψιμον ἢ ἀξιοπαρατήρητον, προεξηγῶ διὰ παρασημειώσεως.

Προ-παρα-σκευάζω, Μ. άσω. Προετοιμάζω, προφοβοῦμαι κτλ.

†Προπαρασκεύασμα (τὸ), ■ Προπαρασκευή.

Προπαρασκευαστέον, θετ. τοῦ Προπαρασκευάζω.

Προπαρασκευαστικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων (ἀποτελεστικὸς) εἰς προπαρασκευήν.

Προπαρασκευαστικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τρόπον προπαρασκευῆς.

Προπαρασκευή (ἡ). προετοιμασία.

Προ-παρα-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶ πρωτοῦ ἀπὸ τὸ πλάγιον.

Προ-παρα-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Παρατάττω πρὶν ἢ ἐμπροσθεν τόπου τινὸς ἢ κατὰ μέτωπον τοῦ ἐχθροῦ τὸ στράτευμά μου.

Προπαρατελεύτων (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ παρατελευταίου. ■ Ὁ προπαρατέλευτος (ἐνν. συλλαβή), ■ Γρμτ., ἡ προπαραλήγουσα.

Προ-παρα-τηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ πρωτοῦ.

Προπαρατήρησις, εως (ἡ). παρατήρησις προγεγονυῖα.

Προ-παρα-τίθημι, Μ. παρα-θήσω (ἀόρ. Προπαρέθηκα κτλ.). Βάλλω τι πρωτοῦ πλησίον ἢ ἐμπροσθέν τινος· συγκρίνω πρὸν (ἐπὶ φαγητῶν) βάλλω πρωτοῦ ἢ πρώτα -πρῶτα εἰς τὴν τράπεζαν. ■ Πότερον προπαρατίθεσθαι δεῖ τὰ τραγήματα, ■ Ἀθ.

Προ-παρ-εγγυάω-ῶ, Μ. ήσω. Συστήνω (Παραγγέλλω) πρίν· προασφαλίζω δι' ἐγγυήσεως ;ὶ προϋπόσχομαι.

Προ-παρ-έχω, Μ. έξω (ἀόρ. Προπαρέσχον καὶ μσ. Προπαρεσχόμην κτλ.). Δίδω (Προμηθεύω) πρίν· προετοιμάζω.

Προ-παρ-ίστημι, Μ. παραστήσω. Παραστήνω πρίν.

Προπάροιθε(θεν), Π. [πρό, πάροιθεν]. ἐπίρ (ἡ Τοπ.) ἐμπρός, ἐμπροσθά. ■ Προπάροιθε κιόντε, ■ Ἰλ. Ο. (ἢ Χρον.) πρὶν, πρωτοῦ. ■ Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς προπάροιθεν ἰδὼν, ■ Ἰλ. Κ. ■ Σεῖο δ' οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μαχάρτατος, οὔτ' ὄπιθεν, ■ Ὀδ. Α. 2) (ὡς πρόθ. μὲ γεν.) ἔμπροσθεν. ■ Ἠϊόνες (ἐν Ὁμήρῳ) προπάροιθεν, ■ Ἰλ. Β, Γ. ■ Στῆ δ' αὐτῆς προπάροιθεν, ■ Ἰλ. Ζ. ■ Γμεῖον προπάροιθε μαχοίατο, ■ Ἰλ. Δ. ■ Πτείην προπάροιθε πολέων, ■ Ἰλ. Ζ. (καὶ ἄλλ.) ■ Δεινὸς ἔπ κύων προπάροιθε (ἐνν. δομῶν) φυλάσσει, ■ Ἡσ. (καὶ κατ' ἀνάρθρ.) ■ Θῆκ' αὐτοῦ προπάροιθεν, ■ Ὀδ. Ο.

Προπαροξυντέον, θετ. τοῦ Προπαροξύνω.

Προπαροξυντικός, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ προπαροξύνῃ τὰς λέξεις.

Προ-παρ-οξύνω, Μ. υνῶ ᾗ

Προ-παρ-οξυτονέω-ῶ, Μ ησω. Βάλλω τὴν ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης, γράφω ἢ προφέρω τὴν λέξιν προπαροξυτόνως. ‖ (παθ.) εἶμαι προπαροξύτονος.

Προπαροξυτόνησις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ.

Προπαροξυτονητέον, θετ. τοῦ Προπαροξύνω.

Προπαροξύτονος (ὁ, ἡ). (γραμτ.) ὁ ἔχων (τονιζόμενος μὲ) ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης, γραφομένης ἢ προφερομένης.

Προπαροξυτόνως, ἐπίρ. Μὲ ὀξεῖαν (προσῳδίαν) ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης.

Πρόπας, πασα, παν, Π. ὅλος χωρὶς ἐξαίρεσιν, ὁλόκληρος. ■ Νῆάς τε προπάσας, ■ Ἰλ. Β. (καὶ ἐπίρ.) ■ Πρόπαν ἦμαρ, ■ Ὁμ., δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, —Παννημέριος. (καὶ ἁπλ.) ■ Ἁ δόμων Οἰδιπόδα πρόπαν (ὅπου ἄλλ. γρφ. Πρόπας) ὤλεσεν, ■ Εὐρ.

†Προπαστὰς, άδος (ἡ). τὸ πρὸ τῆς παστάδος μέρος τῆς οἰκίας (ὅπου ἦτον συνήθως τὸ τραπεζαρεῖον), (κατά τινας ἐσφαλμ. ἀντὶ Προστάς).

†Πρόπαστον (τὸ), ■ Προπαστάς.

Προ-πάσχω, Μ. πείσομαι (ἀόρ. Προέπαθον καὶ Προὔπαθον κτλ.). Πάσχω (δοκιμάζω, Ὑποφέρω) πρὶν καλὸν ἢ κακόν, κακοπαθαίνω πρότερον (Θκ. Γ, 82 ΣΓ. 38).

Προπατορικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προερχόμενος ἀπὸ προπάτορά ἢ προπάτοράς τινος.

Προπάτωρ, ορος (ὁ). ὁ πατὴρ τοῦ πατρός, ὁ πρόπαππος· (ἐν γέν.) ὁ πρῶτος πατὴρ (ἀρχηγὸς) τοῦ γένους. (πλ.) ■ Προπάτορες, ■ οἱ πρόγονοι.

Προ-παύω, Μ. παύσω. Παύω (ᾗ μσ. Παύομαι) πρίν.

Προ-πείθω, Μ. πείσω. Πείθω (Καταπείθω) πρίν.

Πρόπειρα (ἡ). πεῖρα (δοκιμὴ) γινομένη πρὶν, πρώτη δοκιμὴ, ἀπόπειρα.

†Προ-πειράζω ᾗ

Προ-πειράω-ῶ, καὶ (μσ. ῶ ᾗ εὐχρηστότ.) -άομαι-ῶμαι, Μ. άσω, -ομαι, (μ. γεν. ἢ ἀπαρ.) Δοκιμάζω πρὶν, κάμνω ἀπόπειραν.

Προπεισομαι, μέλλ. τοῦ Προπάσχω.

Πρόπεμπτα, ἐπίρ. Πρὸ πέντε ἡμερῶν.

Προπεμπτήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς προπομπήν. ■ Λόγος —, ■ Λξ., ὁ ἐκφωνούμενος εἰς προπομπὴν νεκροῦ, ἐπικήδειος. ■ Προπεμπτήρια (ἐνν. ἱερά), ■ τὰ τελούμενα εἰς ἔκφορὰν νεκροῦ, αἱ ἐπικήδειοι τελεταί.

Προπεμπτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, ■ Προπεμπτήριος. ‖. ■ Προπεμπτικὸν (τὸ), ■ ὦῤῥον ἢ ποτιμα εἰς τιμὴν τοῦ προπεμπομένου.

Προ-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω ποστοῦ ἢ ἐμπροστά. ■ Προβούλους προπεμψάντες, ■ Ἡρ. 2) (ἐν γεν.) στέλλω τινὰ

νὰ ὑπάγῃ σου, ἀποστέλλω. « Πρέμ' ἐπεμψεν Ἀγαμέμνων, πολίδαοι ἀγέμεν,» Ἰλ. Α. 3) (συνήθ.) συνοδεύω τιμῆς ἢ ἀσφαλείας χάριν τινά ἀναχωροῦντα, ξεπροβοδῶ, ξιφηγάζω (κυρ. μὲ παράταξιν)· συνοδεύω ἐκφοράν νεκροῦ, ἀκολουθῶ. « Ἀπιόντα δ' αὐτὸν προὔπεμπον ἅπαντες,» Ξεν. « Ποίαν νύμφην πώποτε τοιοῦτοι ἔπεμψαν πρὸ αὐτοῦ; » αὐτ. «Ἀρταβάζος δὲ, ἔχων οὕτω μυριάδας στρατοῦ, προέπεμπε βασιλέα μέχρι τοῦ πόρου,» Ὑρ. « Μηδένὸς τῶν δημοτῶν εὐσχημονοῦντος, ὥσπερ εἰώθασι προπέμπειν βασιλέας,» Ἡρωδ. (ᾠ μπ.) «Τὸν προειπόντα προὐκέκριτο,» Ξεν. [καὶ πθ.] » Προπεμωθέντες καινῷ μὲν ὑπὸ τῆς πόλεως, ἰδίᾳ δὲ ὑπὸ τῶν οἰκείων,» Πλάτ.

‖Προπένθερος (ὁ). ὁ πατὴρ τοῦ πενθεροῦ (σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν γαμβρὸν ἢ τὴν νύμφην του).

Προ-πεπαίνω, Μ. ανῶ. Ὡριμάζω πρόϊ.

Προπεπηγώς, υῖα, ός, μσ. (μέ σημασ. πθ.) πρκ τῆς μτχ. τοῦ Προπήγνυμι.

Προπεπονθώς, υῖα, ός, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Προπάσχω.

Προπέπομαι, πθ. πρκ. τοῦ Προπίνω.

Προπέπταμαι, πθ. πρκ. τοῦ Προκετάνυμι.

Προ-πέπτω, Μ. πέψω, = Προπέσσω.

Προπέπισμαι, πρκ. τοῦ Προπυνθάνομαι.

Προπέπωκα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Προπίνω.

Προ-περι-ειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἁ

Προ-περι-ελίσσω, Μ. ελίξω. Τυλίζω (Περιτυλίζω) πρότερα.

Προ-περι-καθαίρω, Μ. αρῶ. Παρρεύω (Καθαρίζω) πρῶτα ὁλοτρόγυρα.

Προ-περι-πατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑρῶτα περιπατῶ (περιδιαβάζω).

‖Προπερι-σκασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Υροπερι-σκάω.

Προπερισπαστέον, θεμ. τοῦ-

Προ-περι-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβίζω μὲ περισπωμένην ἐπὶ τῆς παραληγούσης. « Προπεριεσπώμενον, » Γραμ., λέξις ἔχουσα τὴν περισπωμένην ἐπὶ τῆς παραληγούσης, γραφομένη ἢ προφερομένη.

Προπεριεσπωμένως, ἐπίρ. Μὲ περισπωμένην (προσῳδ.αν) ἐπὶ τῆς παραληγούσης.

Προ-περι-χαράσσω (ττω), Μ. άξω. Χαράζω πρῶτα ὁλοτρίγυρα.

‖Προ-περονάω-ῶ, Μ. ήσω. Μπαλόνω (Θηλυκόνω) πρὶν ἢ ἐμπροσθᾶ, (φαίνεται σφάλμ. ἀντὶ Προσπερονάω).

Προπέρυσι(ν), ἐπίρ. Χρν. τὸ παρελθὸν ἔτος, πρὸ δύο χρόνων, πρόπερσι.

‖Προπερυσινός, ἡ, ὸν. Ὁ τοῦ προπαρελθόντος ἔτους, προπέρσινος.

Προ-πέσσω (ττω), Μ. πέψω. Ψήνω ἢ Χωνεύω πρίν.

Προπεσών, οῦσα, όν, αόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Προπίπτω.

Προ-πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἁπλόνω τι ἐμπροσθὰ τινος ὡς προπέτασμα. «Ὥσπερ κυλικείου ταύθόνιον προπεπταται,» Ἀριστοφ. **κωμ.**) Ἀθ.

Προπέτασμα (τὸ), = Παραπέτασμα, Καταπέτασμα. « Παθήμενος ηὐδή τῶν προπετασμάτων, αὐτοπρόσωπος σοι διαλέξεται.» Ἅιμος

Προπέτεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (τὸ ἐλάττωμα) τοῦ προπετοῦς, ὁρμὴ ἀπροβούλευτος, παραφορὰ, θρασύτης, ἰταμότης (κυρ. εἰς τὸ βραδύνειν), αὐθάδεια.

Προ-πετεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ Προ-πετέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρομαι (Πράττω, Ὁμιλῶ) μὲ προπέτειαν. « Περὶ τῶν ἀδήλων μὴ προπετεύεσθαι,» Σξτ. « Ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται· τουτέστιν, οὐ προπετεύεται· καὶ γὰρ συνετὸν ἐργάζεται τὸν ἀγαπῶντα καὶ βαρὺν ᾗ βεβηκότα,» Σοφ.

Προπετὴς (ὁ, ἡ), [πρό, πίπτω]. πεσμένος ἢ κοντεύων νὰ πέσῃ προὐμοτα, κλίνων (γέρνων) ἐμπροσθά, πεταγμένος ἔξω, προεκτενικώς, ἐξέχων. «Ἀπό γε μὴν σοῦ στέρνου ὁ σὺγὴν τοῦ ζώπυρου μὴ, ὥσπερ κάπρου, προπετὴς πεφύκοι, ἀλλ', ὥσπερ ἀλεκτρυόνος, ὀρθός,» Ξεν. «Τὸν ὄγκον τοῦ σώματος προπετὴς ἐφαίνετο,» Ἀθ. « Προπετὴς τῷ βάρει γινόμενος, » Σδ. « Προπετεῖς ὀφθαλμοί, » Γαλ. « Κεῖται προπετές,» Σοφ. « Κλῆρος προπετής,» Πίνδ., ὁ πίπτων (ἐβγαίνων) πρῶτος ἢ πρωτοῦ ἀπὸ τὴν κάλπην. «Ἁρμονία προπετὴς,» Δ. Ἀλ., ἡ ῥέουσα, γλυκεῖα. (ᾠ εἶν. πρόθετ.) «Προπετὴς ἐκ τὰ ἔξω,» Ἀλ. Ἀφρ. « Εἰ δὲ καταῤῥέοι (ὁ νοσῶν) προπετὴς ἐπὶ πόδας,» Ἱππκρ. (καὶ γεν.) «Τύμβου προπετῆ,» Εὐρ. 2) (μτφρ. μὲ αἴτ. πρόθετ.) κλίνων (ἐπιῤῥεπὴς) πρός· πολλὰ πρόθυμος εἰς· (ἐν γέν. χωρὶς πτ.) ἰταμὸς, ὁρμητικὸς, παράφορος (κυρ.) θρασὺς εἰς τὸ λέγειν, αὐθάδης. (ἰατρ.) ἐπιῤῥεπὴς εἰς εὐκοιλιότητα. « Προπετὴς πολεὰς ἐπὶ χαίτας,» Εὐρ., ἄρχισαν ἤδη νὰ ἀσπρίζουν αἱ τρίχες τα. «Προπετὴς εἰς χεῖρα,» Φκλ. «Προπετὴς πρὸς τὰς ἡδονὰς,» Πλάτ. «Οὐ πάνυ προπετεῖς ἦσαν εἰς τὸ ἐναι,» Ξεν. «Προπετέστατος ἐγένετο τὴν δημοκρατίαν μεταζῆσαι,» αὐτ. [καὶ ὑστ.] «Προπετὴς γλῶσσα,» Ἐκγρ., «Πρόγλωσσος,» [καὶ ἁπλ.] «Γέλως—,» Ἐκρ. «Μειράκια λαμυρὰ ᾗ προπετῆ,» Πλ. «Οἱ θρασεῖς προπετεῖς,» Ἄρχ. «Τὸ προπετὲς ᾗ θρασὺ,» Ἡρωδ.

Προπετῶς, ἐπίρ. Μὲ προπετῆ (ὁρμητικὸν, αὐθάδη κτλ.) τρόπον, μὲ προπέτειαν. « Ὡς μὴ προπετῶς εἰς τὸ κάταντες ὁ ἵππος φέρηται,» Ξεν. «Προπετῶς φέρεσθε ἐς αὐτὴν [τὴν τυραννίδα], » αὐτ. «Ὑπήρετο προπετῶς, ὡς ἂν παῖς, μηδέπω ὑποπτήσσων,» αὐτ.

Προπέφανται, γ'. πλθ. πρτ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Προφαίνω.

‖Προπεφραδμένος, η, ον, Π. πθ. πρκ. τοῦ Προφράζομαι.

Προπήγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶν' ἐμπηγμένον ἔμπροσθέν τινος.

‖Προ-πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω ἢ Πήζω πρίν.

Προ-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ πρωτοῦ ἢ ἐμπρὸς ἢ ἔξω ἀπό. « Ὁ δὲ μῦς χηραμοῦ προπηδήσας,» Βαβρ.

Προπήδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πήδημα ἔξω ἀπό. «Ὀφθαλμῶν—,» Φυσιογν., μισάτια πετικά.

Προ-πηλακίζω, Μ. (ισω. [κατὰ λέξ.] Ῥίπτω εἰς τὴν λάσπην» (συνήθ. μτφρ.) ὑβρίζω, ἀτιμάζω, (παρβλ.) ἀνασύρω.

Προπηλάκισις, εως (ἡ) καὶ

‖Προπηλακισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προπηλακίζω, ὕβρις, ἀτιμασμός, ἐξευτελισμός.

Προπηλακιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ προπηλακίζων ὑβριστὴς, περιφρονητὴς.

‖Προπηλακιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ προπηλακίζων (περιφρονῶν) ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο, ἐξευτελιστικός.

Προπηλακιστικῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον προπηλακιστικόν, πρὸς περιφρόνησιν.

Πρόπηξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πρακτ. γνωμ.

Προπήχιον (τὸ). τὸ μεγαλήτερον τῶν δύο κοκκάλων τοῦ πήχεος (τοῦ κάτω βραχίονος), (παρβλ. Ὀπισθήμιον καὶ Παραπήχιον).

Προ-πιαίνω, Μ. ανῶ. Πιαίνω (Παχύνω) πρωτοῦ.

Προ-πίνω, Μ. πίομαι (αόρ. Προέπιον καὶ Προὔπιον κτλ.). Πίνω προτήτερα ἀπὸ ἄλλον καὶ τῷ δίδω ἔπειτα τὸ ποτήρι ἵνα πίῃ ἐκεῖνος τὸ ἐπίλοιπον, (λαϊκ.) πίνω εἰς ὑγείαν τινός, πίνω καὶ τὸν εὐρίσκω· (συνηθ.) προσφέρω, χαρίζω [διότι ἐσυνείθιζαν ἐνίοτε νὰ χαρίζουν ᾗ τὸ ποτῆρι, ὕστε Πίνδ., Ὀλ. Σ' εἰς τὴν ἀρχήν]. (ὀθ. μτφορ.) προσβάλλω, θυσιάζω. «Φιλοτησίαν προκίνειν τινί,» Δμ. « Προπίνω τοῖς ἀνδράσι τοὺς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων ἀποθανοῦσι,» Πλ. «Ἑκατὸν ἅματα ὀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ προὔπιον αὐτοῖς,» Δμ. (καὶ κατ' ἔκτ.) «Προὔπιεν αὐτῷ πέντε καὶ εἴκοσι μυριάδας,» Πλ. (καὶ μτφορ.) « Τὴν ἐλευθερίαν προπεπωκότες Φιλίππῳ, » Δμ. (καὶ πθ.) «Διὰ τὸ μὴ δυνηθῆναι ἐκπιεῖν τὴν προσβεβλημένην αὐτῷ κύλικα,» Ἀθ. (καὶ μτφορ.) «Ἀδίκως εἰς τὴν ἑτέρων χάριν προπεσθείς,» Δμ., θυσιασθείς. «Προπεπωκὼς τῆς παρωτίκα ἡδονῆς τὰ τῆς πόλεως πράγματα, » αὐτ., ἐθυσιάσθησαν διὰ προσωρινὴν ἡδονήν.

Προ-πιπίσκω, Μ. προ-πίσω. Ποτίζω (Δίδω τινὸς νὰ πίῃ κυρ. ὡς ἰατρικόν) πρίν.

Προ-πιπράσκω, Μ. προ-περάσω. Πωλῶ πρῶτος (ἀπὸ πρώτον χέρι) ἢ πρωτοῦ.

‖Προ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Προέπεσον καὶ Προὔπεσον κτλ.). Πίπτω ἢ Γέρνω ἢ Ἐξέχω ἐμπροστά. «Οἱ δὲ, προπεσόντες, ἔρισσον,» Ὑδ. «Τὰ φάγχη προπίπτωκε μᾶλλον,» Στρβ. (ᾠ κατὰ μτχ.) «Προπεπτωκὼς,» ἐξέχων ἐμπρός, ὡραῖος κατὰ· «Ὄρος προπεπτωκὸς εἰς τὸν Ὠκεανόν,» Διόδ. «Ἐπίτονος προπεπτωκυίας [κανὼς ἄκρας,» Στρβ., (παρβλ. Προνεύω). 2) (μτφορ.) ἐκπίπτω, ἐξοκέλλω, παραῤῥέπομαι. « Προέπεσεν (κατὰ ἄκυρ. ἀντὶ Προσέπεσεν) εἰς ἄκαιρον γέλωτα,» Διόδ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) «Προέπεσον πλημμελῆσαι,» Μ. Ἀντ. (ὀθ. ἡ μτχ. ἀντὶ οὐσ.) « Ἐξαπατώμενος, προπίπτων, ἄδικος ὤν,» Ἐπικτ., ,=Προπετής. 3, = [καὶ συγχ.) τῷ Προσπίπτω.

Προ-πιστεύω, Μ. εύσω. Πιστεύω ἢ Ἐμπιστεύομαι πρωτοῦ.

Προ-πιτνέω καὶ Προ-πίτνω, Π. ἀντὶ Προπίπτω.

Πρόπλασμα (τὸ), τὸ πλάσμα τὸ ὁποῖον κατασκευάζει πρὶν ὁ γλυπτὴς, διὰ

δοκιμὴν ἢ ὡς ὑπόδειγμα τοῦ ἔργου τα, τὸ πρότυπον (**modèle**) τοῦ ἀγάλματος κτλ., ξἐκ τοῦ

Προ-πλάσσω (ττω), Μ. πλάσω. Πλάττω πρότερον. «Δοκεῖ τοῦ ὅλου σώματος προπλάττεσθαι ἡ καρδία,» Φίλ.

Προ-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω (Ἐνόνω) πρότερον.

Προ-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Πλέω πρότερον ἢ ἐμπροστά, προλαμβάνω τοὺς ἄλλους ἢ προηγοῦμαι αὐτῶν μὲ τὸ πλοῖόν μου.

Προ-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω (Χορταίνω) πρότερον.

Προ-πλήσσω (ττω), Μ. πλήξω. Πλήττω (Κτυπῶ) προτήτερα.

Πρόπλους-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων ἐμπροσθὰ ἢ πρὸ τῶν ἄλλων.

Προ-πλύνω, Μ. πλυνῶ. Πρῶτα πλύνω.

Προ-πλώω, Ἰων. ἀντὶ Προπλέω.

Προπνιγεῖον (τὸ). τὸ μέρος (δωμάτιον) τοῦ λουτροῦ τὸ πρὸ τοῦ πνιγείου.

Προποδηγέτης, ου (ὁ) καὶ **Προποδηγέτις**, ιδος (ἡ), Π. ἀντί-

Προποδηγός (ὁ, ἡ). ὁ προπορευόμενός τινος ὡς ποδηγὸς (ὁδηγός), προηγεμὼν τῆς ὁδοῦ.

Προ-ποδίζω, Μ. ίσω, Π. βάλλω τὸ πόδι μου ἐμπρός, προχωρῶ κατ' ὀλίγον. (μὲ γεν. ἐλλειπτ.) προβαίνω ἀπό, «Τῆς κόλεως εἰς ὅσον βραχύ τι—,» Εὐς.

Προπόδιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τῶν ποδῶν κείμενος.

Προποδισμὸς (ὁ), τὸ προποδίζειν, ἡ κατ' ὀλίγον (βῆμα-βῆμα) προχώρησις.

Προποδὼν (ἀντὶ **Πρὸ ποδῶν**), ἐπίρ. Τοπ. Ἐμπρὸς εἰς τὰ πόδια· (συνκδχ.) πολλὰ πλησίον, (κοιν.) μέσ' ς' τὰ ποδιά τινος. (Χρον.) τῶρα, εἰς τὴν παροῦσαν στιγμήν.

Πρεποθείς, εῖσα, έν, παθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ **Προπίνω**.

Προ-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. **Κάμνω** (Κατασκευάζω) τι πρότερον, προετοιμάζω. προλαμβάνω καὶ κάμνω τι, (Θκ. Γ', 13).

Προ-πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολεμῶ πρότερον ἢ ἔμπροσθεν (ὑπερ) τινος.

Προπολεμητήριον (τὸ). προφυλακτήριον τῶν πολεμούντων, προμαχὼν, προπύργιον.

Προπολέμιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος πρὸ τοῦ πολέμου, προπαιτούμενος διὰ τὸν πόλεμον. ‖. (οὐσ.) Προπολέμια (ἐνν. ἱερά), τὰ τελούμενα πρὸ τοῦ πολέμου.

†**Πρόπολεος** (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος πρὸ τῆς πόλεως. ‖. (οὐσ.) «Προπόλεα,» τὰ προάστεια.

Προπόλευμα (τὸ), Π. ἔρτον προπόλου, ὑπουργία, ὑπηρέτημα, ξἐκ τοῦ

Προ-πολεύω, Μ. εύσω καὶ

Προ-πολέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι (Ὑπηρετῶ ὡς) πρόπολος (κυρ. θεοῦ), (συνκδχ.) προφητεύω, (ὀθ.) «Φωνὴ προπολευμένη,» Ἀχ. Τατ., ἡ μαντική.

Προπόλιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὶν τῆς ἡλικίας πολιάς. ‖. (οὐσ.) «Προπόλιον,» Ἀθ., πολιὸν προκόμμι.ον. 2) (=ἡ ἐφαλμα, ἀντὶ) **Προπόλιος**.

Προ-πολιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάνω τινὰ νὰ γένῃ (καὶ παθ. Γίνομαι) πολιὸς (Ἀσπρίζων ἡ τρίχες μου) πρόωρα.

Πρόπολις, εως (ἡ), τὸ πρὸ τῆς πόλεως μέρος, τὰ πρῶτα σπίτια ποὺ ἀπαντᾷ τις ἐρχόμενος εἰς πόλιν, ἡ εἴσοδος (τὸ προάστειο) τῆς πόλεως 2) (μτγν.) εἶδος κηροῦ ἢ κόμμεως μὲ τὸ ὁποῖον χρίουν πρῶτα αἱ μέλισσαι τὰς τρύπας τῆς κυψέλης των.

Προ-πολιτεύομαι, Μ. εύσομαι. Πράττω τὰ τῆς πόλεως πρὸ ἢ (μὲ γεν.) πρό τινος ἄλλου, προηγοῦμαι ἢ προτιμῶμαι τῶν ἄλλων πολιτευομένων (πολιτικῶν ἀνδρῶν). (συνήθ.) «Τὰ προπεπολιτευμένα τινί,» Πλθ., αἱ προλαβοῦσαι πολιτικαὶ πράξεις τινός.

Πρόπολος (ὁ, ἡ). [πρό, πολέω]. ὁ ἀσχολούμενος ἢ περευόμενος ἔμπροσθέν τινος, (συνκδχ.) ὑπηρέτης· (κυρ.) ὑπουργὸς θεοῦ, ἱερεύς, ὑποφήτης, νεωκόρος· (Π. κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) πρῶτος, πρωτεύων, προϊστάμενος. «Πάτραν σὰν ἐπινικίαις ἁρπαῖς πρόπολον εἶναι,» Πίνδ.

Πρόπομα (τος), κᾶν ὅ,τι πίνει τις πρωτοῦ, (ἰδιαιτ.) τὸ πρὸ τοῦ γεύματος ἢ εἰς τὸ πρόγευμα πινόμενον κατασκευασμὸν κρασί (πρὸς ἐρεθισμὸν τῆς ὀρέξεως, καθὼς τῶρα τὸ ρακί). «Μετ' οἶνον, ἡ χαυδίτις, ἢ ἑτέρου προπόματος,» Δέτ. 2) τὸ πρῶτο τοῦ ἁρίστου γεῦμα, (καθὼς τῶρα ἡ Ῥωσσ.) ζακούσκα. «Ἐκάλει τοὺς μὲν, ἐπὶ πρόπομα, τοὺς δ' ἐπ' ἄριστον, ἄλλους ἐπὶ δεῖπνον, ἐσχάτους δέ τινας ἐπὶ κῶμον,» Πλ.

Προποιπεία (ἡ), τὸ προπομπεύειν (προπορεύεσθαι χάριν προπομπῆς)· ἡ ἐν πομπῇ προέλευσις· «Ἐν τροπῳ πρεσβείας,» (Ἰσοκλ. παρὰ) Στβ., ἡ 2) τὸ δικαίωμα τοῦ προηγεῖσθαι εἰς τὰς πομπάς, ἡ πρώτη θέσις εἰς πομπήν. «Εἰ περὶ τῆς προπομπείας ἀμφισβητοῖεν Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι,» Ἑρμγν. «Ὡς περὶ τῆς προπομπίας Πλαταιᾶσιν ἀγωνιούμενοι,» Λκ.

Προπομπεύς, έως (ὁ), ὁ ἄλλ. **Πομπίλος** (ἰχθύς).

Προ-πομπεύω, Μ. εύσω. **Προπορεύομαι** εἰς πομπήν τινα. «Οἵ τε ἱππεῖς ξ στρατὸς πᾶς προεπόμπευον τοῦ Θεσῦ,» Ἡρωδ. 2) προβαίνω ἢ φέρομαι ἐν πομπῇ. «Τῶν ἑρῶν ἀεὶ προπομπεύει τὸ ὑβρεῖον ἐπὶ τιμῇ τοῦ θεοῦ,» Πλ.

Προπομπὴ (ἡ), τὸ προπέμπειν ἢ προπέμπεσθαι, συνόδευσις πρὸς τιμήν, ξέβγαλμα, ξεπροβόδισμα· ἢ ἐν πομπῇ πρόελευσις· ἐκφορὰ νεκροῦ (συνκδχ.) ἡ συνοδία τῶν προπεμπόντων, (Ἰουρκ.) ἀλάϊ.

Προπομπία (ἡ), =**Προποιπεία**.

Προπόμπιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς [γιορμένος πρὸς] προπομπήν· «Τιμή—,» Γρ. 2) ἀντὶ **Προπομπός**. «Καὶ προπόμπιος ἡ φιλία γεγὼς ὑπῆρχεν Ἀβρατόνῳ,» Θεοφύλ.

Προπομπὸς (ὁ, ἡ). ὁ προπέμπων (συνοδεύων πρὸς τιμὴν ἢ ἀσφάλειαν) τινά, ὁ προπορευομένος τινος διὰ πομπὴν ἢ ἐν πομπῇ. «Προπομποὶ καὶ ῥαβδοῦχοι καὶ κήρυκες.. φιλοσοφίας εἰσὶν ἀχλύς,» Θεοφύλ.

Προ-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. **Κοπιάζω** (Κατορθόνω [Ἀποκτῶ] μὲ κόπον) πρότερον. «Τοῖς ἐκείνῳ τ. σπουδαγμένοις αὐτὸς ἑαυτὸν εἰσεποίησε διάδοχον,» Πλ., τῶν προλαβόντων ἄθλων (κατορθωμάτων) ἐκεῖνος. «Τροφὴν οὐκ ὠμὴν, ἀλλὰ προπεπονημένην ὑπὸ τοῦ καυλοῦ καὶ τῶν ῥιζῶν,» Θφρ. 2) κουράζομαι (ἀποκάμνω) πρὶν, προαποκάμνω ἢ πρόνοσῶ. «Λῦπη Λύσην καταγωνίζεται, ἅτε ξ προπεπονηκότα ἐκ τοῦ τραύματος,» Δκ. «Ποσπεπονηκέναι τὸν ἄνθρωπον τὸν νεφρὸν ἢ τὸ ὕπαρ,» Λκὼν. 3) (μὲ γεν., καπιάζω πρό ἢ περὶ τινος. «Προνοεῖν τῶν συνόντων ξ προπονεῖν,» Ξεν.

Πρόπονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλὰ (καθ' ὑπερβολὴν) πονῶν, ὀδυνηρότατος. «Πόνοι πρόπονοι (κατὰ διάρθ. ἀντὶ Πρόγονοι),» Αἰσχλ., δεινοί, ὑπερβολικοί, (παρβλ. Πρόκακος). 2) (ἐσφαλμ.) ἀντὶ **Πρόπολος**. «Τῆς τε ὁδοῦ ἡγεμόνες ξ τοῦ ἔργου τούτου πρόπονοι,» Προκ.

Προποντὶς, ίδος (ἡ). ἡ πρὸ τοῦ (Εὐξείνου) Πόντου θάλασσα, (κοιν.) θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ.

Προπορεία (ἡ), τὸ προπορεύεσθαι· προοδοιπορία. 2) (συνκδχ.) οἱ προπορευόμενοι ξφορτωταί, (Γαλλ.) **l'avant-garde**.

Προ-πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑπάγω (καὶ απντ. μτθτ. Στέλλω [Ξεκινῶ] τινα ἢ "Ἐχω πορευόμενον) ἐμπρός· (μὲ γεν.) προηγοῦμαί τινος.

Προ-περιζώω, Μ. ίσω. **Προμηθεύω** (καὶ μσ. Προμηθεύομαι) πρότερον.

Προπορεῖν (ἄθεν εἰς τὴν ὄρ. Προεῖπορον καὶ Προὔπορον), Π. ἀόρ. β', τῆς ἀπαρ. τοῦ **Προπορίζω**.

†**Πρόπος**, ου (ὁ), Π. ἀντὶ **Πρόπους**.

Προποσις, εως (ἡ), τὸ προπίνειν (πίνειν πρότερον ἢ εἰς ὑγείαν τινός), σήμωμα ποτηρίου, (Ἀγγλ.) **toast**. «Ἦν δέ τις καὶ διὰ τῆς προπόσεως ἀσπασμός,» Λθ. «Τοὺς δεξιουμένους ἀλλήλους ταῖς προπόσεσιν,» Ἰώσ. «Εὐνάστειραν ἔχοις πειρωμένων πράσσειν,» (Ἀνδρόμαχ. παρὰ τῷ) Γαλ.

Προπότης, ου (ὁ). ὁ προπίνων (πίνων πρότερον εἰς ὑγείαν τινός).

Προ-ποτίζω, Μ. ίσω. **Ποτίζω** πρῶτα, δίδω τινὸς πρῶτα νὰ πίῃ (κυρ. ἰατρικὸν διὰ προφύλαξιν).

Προπότισμα (τὸ). τὸ ἰατρικὸν τὸ ὁπ. δίδεται τινος πρωτοῦ νὰ πίῃ ὡς προφυλακτικόν.

Προποτισμὸς (ὁ), τὸ προποτίζειν, πότισμα ἰατρικοῦ διὰ προφύλαξιν. 2) =**Προπότισμα**.

Προποτιστέον, θετ. τοῦ **Προποτίζω**.

Πρόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλους πόδας. ‖. (οὐσ.) ἀστερισμός τις εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς τοῦ πρώτου τῶν Διδύμων. ‖. (πλθ.) τὰ ἐμπροσθινὰ μέρη τῶν ποδῶν ἢ οἱ ἐμπροσθινοὶ πόδες. 2) (μτγν.) λόφοι προέχοντες εἰς τὴν ὑπώρειαν βουνοῦ καὶ 3) (Ναυτ.) γωνιὰ σχοινιοῦ (ἴδε **Ποῦς**) τὰ ὁπ. χρησιμεύουν διὰ τὸ μεταγύρισμα τῶν πανιῶν τοῦ καραβιοῦ.

Προ-πραγματεύομαι, Μ. εύσομαι. **Πραγματεύομαί** τι πρωτοῦ (πρὸ ἄλλου).

Προ-πράσσω (ττω), Μ. πρᾶξω. **Πράττω** ἢ **Εἰσπράττω** πρίν.

Γεσπρατῆρ ξ

Προπράτης, ου ᾱ
Προπράτωρ [προ, πιπράσκω], ορος (ὁ),= Προκώλης.
Προπρεών, ῶνος (ὁ), Π. = Προπρηνὴς ᾱ (μεταφ.) Πρόφρων, πρόθυμος, πραμυτισμένος. «Ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα,» Ἰλ. Ω.
Προπρηνής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλίνων ἐμπρός.
Προπρὸ, Π. κατ' ἐπίτ. ἀντὶ Πρὸ, πρόθ. ἢ ἐπίρ. (τὸ γρηστότ. εἰς τὰ σύνθ.) πολλὰ (ὁλονὲν ἢ ὅλως διόλου) ἐμπρός. «Προπρὸ δ' ἄρ' ἔφθαλμῶν ἔτι ἰνδάλλετο πάντα,» Ἀπλλ. «Μέχρις ἔκυντο προπρὸ μάλ' ἔνδοθι Σύρτιν,» αὐτ.
Προπρο-διάζομαι, Μ. άσομαι, Π. (κατ' ἐπίτ.) ἀντὶ Προδιάζομαι.
Προπρο-θέω, Μ. θεύσομαι, Π. ἀντὶ Προθέω.
Πρόπροθι, ἐπίρ. Π. = Προπρὸ, παρεμπρός.
Προπρο-καλύπτω, Μ. ψω, Π. ἀντὶ Προκαλύπτω [μετ' ἐπιτάσεως]. «Προπροκαλυψάμενοι δεμας. . σισύρῃσιν,» Ὑπερπροκαταιγύζην, ἐπίρ. Π. μὲ μεγάλην πρὸς τὰ κάτω ἢ τὰ ἔμπροσθεν ὁρμήν.
‡Προπρό-κειμαι, Μ. κείσομαι, Π. ἀντὶ Πρόκειμαι. «Δώδεκα ῥάβδοι ἦσαν προπροκείμεναι (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Προκείμεναι), » Θ. Πρόδρ., κείμεναι ἐν σάξι..
Προπρο-κυλίνδομαι, Π. ἀντὶ Προκυλινδέομαι.
Προπρο-τιταίνω, Π. ἀντὶ Προτείνω, τεντάνω ἐπὶ πολὺ ἢ ὁλονὲν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν.
Πρόπρυμνα, ἐπίρ. Π. (ἐκ τοῦ ἀχρ. Πράμνυμνος), ὁ βυθίζομενος μὲ τὴν πρύμνην (δηλ. σύξυλος, χωρὶς ἐλπίδα σωτηρίας)· (ὀθ. μτνμ. ἐν γέν.) ἄρδην, ἐξ ὁλοκλήρου.
‡Πρόπτεισμα (τὸ). πταῖσμα (σκόνταμα, δυστύχημα) προγεγονὸς, (συγχ. τῷ Πρόσπταισμα), ἐκ τοῦ
‡Προπταίω, Μ. πταίσω. Σκοντόπτω (Σφάλλω, Ἀποτυγχάνω) πρὶν, (συγχ. τῷ Προσπταίω).
Πρωκτόρθιον (τὸ). τὸ προεξέχον μέρος τοῦ πτόρθου (τοῦ βλαστάρου), τὸ κορυφοβλάστημον.
Προ-πτύω, Μ. πτύσω. Φτύνω ἐμπρός μου.
Πρόπτωμα (τὸ), = Πρόπτωσις, σύμπτωσις.
Πρόπτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προπίπτω, πέσιμον εἰς τὰ ἔμπροσθεν· (μεταφορ.) τάσις (ὁρμὴ, φορὰ) πρός τι, (παρβλ. Προπέτεια)· (ἰατρ.) βγάλσιμον τοῦ πάτου κτλ., σπάσιμον. «Ὀφθαλμῶν —,» Ἰατρ., πάθος τι τοῦ ὀφθαλμοῦ, «ὅταν ὑπό τινος βιαίας πληγῆς ἢ ἀγχονισμοῦ μετὰ συνεχοῦς πυρετοῦ ἢ κεφαλαλγίας ὀφθαλμὸς προπέσῃ.» Γαλ
Προπτωτικὸς, ἡ, όν. Φύσει προπετὴς (ὁρμητικὸς), παράφορος.
Πρόπτωτος (ὁ, ἡ), πεσμένος ἢ ἐξέχων ἐμπρὸς, (παρβλ.) Προπετὴς.
Προπύλαιος, α ἢ ος, ον. Ὁ πρὸ τῆς πύλης. «Ἑρμῆς —,» Παυσ. «Ἄρτεμις [ἡ Ἑκάτη] προπυλαία,» αὐτ. ‖ (οὐσ.) Προπύλαιον καὶ (πλθ.) Προπύλαια, τὸ πρόθυρα (ἢ εἴσοδος) ναοῦ (φρουρίου, παλατίου κτλ.), (περίφημα ἦσαν τὰ προπύλαια τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν).
Προπυλὶς, ίδος (ἡ) ᾱ
Πρόπυλον (τὸ), = Προπύλαιον, (Π. κατὰ συνκδχ.) ναὸς, ἀνάκτορον. «Ὅσοι περ (θεοὶ) πρόπυλα ναίουσιν τάδε,» Σοφ.
Προπυλών, ῶνος (ὁ). μέγα πρόπυλον.
Προ-πυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι. Ἐρωτῶ νὰ μάθω ἢ Μανθάνω (Πληροφοροῦμαι) πρὶν (Θκ. Δ', 42).
Προπύργιον (τὸ). πύργος προέχων πρὸς ὑπεράσπισιν, προμαχὼν, προτείχισμα, (κυρ. ὑποκορ. τοῦ Πρόπυργος).
Προπύργος ᾱ
Πρόπυργος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γινόμενος πρὸ (ὑπὲρ) τοῦ πύργου. «Θυσία —,» Αἰσχλ., ἢ ὑπὲρ σωτηρίας τῆς πόλεως. ‖ (οὐσ.) Πρόπυργον (τὸ), = Προπύργιον.
Προ-πυρεταίνω, Μ. ανῶ. Ἔχω (Πάσχω) προιοῦ πυρετόν.
Προ-πυριάω-ῶ, Μ. άσω. Πρῶτα ζεσταίνω (κινῶ ἰατρικῶς εἰς ἱδρῶτα) διὰ θερμῶν ἐπιθεμάτων.
Προ-πυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Πρῶτα πυρόνω.
Πρεπιστος (ὁ, ἡ). ὁ μαθὼν τι (πλῆροφορημένος περί τινος) ἢ γνωστὸς πρωτοῦ.
Προπωγώνιον (τὸ). ἡ ἄκρα ἢ αἱ πρῶται τρίχες τοῦ πώγωνος (τῶν γενείων).
Προ-πωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ (Μεταπωλῶ) ὡς -
Προπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἀπὸ πρώτου χέρι (ἀγοράζων πρωτοῦ ὅλον τὸ πρᾶγμα ἵνα τὸ μεταπωλήσῃ), μεταπράτης· (ἐνίοτε) μεσίτης πωλήσεως, σεμσάρης.
†Προπωλητὴς, οῦ (ὁ), Ἐπιγρφ. = Προπώλης.
Πρόραχα (οἱ). βράχια προέχοντα τοῦ αἰγιαλοῦ, ῥηχὰ τὰ ὁπ. ἐκτείνονται πρὸ τοῦ παραλίου.
Προ-ρέω, Μ. ρεύσομαι, Π. ἀντὶ Προῤῥέω.
Προ-ροφάνω ἢ Προ-ροφάω[έω]-ῶ, Μ. ήσω. Ῥοφῶ πρωτοῦ.
Προῤ-ραίνω, Μ. ρανῶ. Ῥαίνω (Ῥαντίζω) προτοῦ ἢ ἐμπροσθά.
†Προῤ-ραντίζω, Μ. ίσω, = Προῤῥαίνω.
Προῤῥαισις, εως (ἡ). ῥῖσις ἐπὶ τὰ πρίσω.
Προῤ-ρέω, Μ. ῥυήσομαι. Ῥέω πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, χύνομαι. «Ἐκ πέτρης προρέει,» Ἐσ. 2) Π. (μεθτ.) χύνω, ἐκχέω. «Ποταμὸς ὕδωρ προρέων,» Ὀρφ.
Προῤ-ῥήγνυμι, Μ. ῥήξω. Σχίζω (καὶ πθ. Σχίζομαι, Σπάνω) ἐμπροσθά.
Προῤῥηθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. ά (ἀνμλ.) τῆς μτχ. τοῦ Προαγορεύω.
Προῤῥημα (τὸ). τὸ προῤῥηθέν, προφητεία. 2) = τῷ
Προῤῥησις, εως (ἡ), τὸ προλέγειν, προφήτευσις, προαγόρευσις· ἐνσολὴ ῥητὴ, παραγγελία. «Ἐκ προῤῥήσεως πολεμεῖν,» Δμ., μετὰ παραγγελίαν.
Προῤῥητέος, α, ον, θτ. (ἀνμλ.) τοῦ Προαγορεύω.
Προῤῥητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ περιέχων προῤῥήσεις, προφητικός.
Προῤῥητος (ὁ, ἡ), ὁ προῤῥηθεὶς (προφητευθείς). «Καὶ μοι ταῦ' ἦν προῤῥητα,» Σοφ.
Προῤῥιζος (ὁ, ἡ), ἐξῳλημένος μὲ ὅλας τοὺς ῥίζας (σ' ῥιζός). ‖ (τὸ οὐδ.) Προῤῥίζον καὶ (πλθ.) Προῤῥίζα, ἐπίῤ. Καθὼς εἶνε μὲ ὅλην τὴν ῥίζαν· (μτνμ.) ἄρδην, ῥιζηδὸν, ἐξ ὁλοκλήρου.
Προῤ-ῥιπτέω-ῶ, Μ. ήσω ᾱ
Προῤ-ῥίπτω, θτ. ῥίψω. Ῥίπτω ἔξω ἢ ἐμπρός· (συνκδχ.) ῥίπτω μὲ περιφρόνησιν, ἀπορρίπτω.
Προῤ-ροφάνω[ῥοφάω[έω]-ῶ], Μ. ήσω, = Προροφάω.
Προῤ-ῥυθμίζω, Μ. ίσω. Ῥυθμίζω (Τακτοποιῶ) προτοῦ.
‡Πρόῤῥυμος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων ἐμπρὸς ἢ πρωτοῦ, (παρβλ.) Πρόαυρος.
Πρὸς [πρό], προθ. (συντ. μὲ γεν. δοτ. καὶ αἰτ., καὶ σημαίνει, ἐν μὲν συντ., μετὰ γεν. μὲν 1) Τόπον ἢ τὰ μέρη ἀπὸ τὰ ὁποῖον ἔρχεταί ἢ προέρχεταί ἢ πρὸς τὸ ὁπ. κεῖται ἢ διεκθύνεται π. «Ἐμακολᾶτε τὸν πρὸς Σάρδεων ἥλεκτρον,» Σοφ. «Δύο δέ τε οἱ θύραι εἰσίν· αἱ μὲν πρὸς βορέαο, αἱ δ' αὖ πρὸς νότου,» Ὀδ. Π. «Εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ χῶροι πρὸς θαλάσσης,» Ἡρ. «Ἐνταῦθα πρὸς ἡλίου δυσμέων ἑπτὰ φλιαλὰς,» αὐτ. (καὶ μὲ αἰτ. καὶ συγχρ. γεν.) «Εἴοικεν πρὸς ἠῶ τε καὶ τοῦ Τανάϊδος,» αὐτ. (ᾱ ἐπὶ προ.) «Πρὸς θεοῦ τάγαθὰ,» Δξ. «Πρὸς Διὸς εἶσιν ἅπαντες ξεῖνοί τε, πτωχοί τε,» Ὀδ. Ξ (καὶ μτνμ.) «Πρὸς πατρὸς [μητρὸς], » Δξ., = Πατρόθεν, Μητροθεν. «Καὶ τὰ πρὸς πατρὸς ἀσκὸς ᾱ τὰ πρὸς μητρὸς,» Δμ. «Πρὸς ἀνδρῶν ἔχων τὴν συγγένειαν καὶ οὐ πρὸς γυναικῶν,» αὐτ. (ᾱ περιφρ.) «Οἱ πρὸς αἵματος φύσιν,» Σοφ., οἱ συγγενεῖς. (ὅθεν 2) Δίτιαν (ποιητικήν). «Δίαιχε' ἀκούω πρὸς Γρώων,» Ἰλ. Σ. «Ἦ ταῦτα δὴτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτῳ κλύειν,» Σοφ. «Τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες,» Ὀδ. Α. «Καλὸν κἀγαθὸν πρὸς πάντων ἐπονομαζόμενον,» Ξεν. «Ἐπαίνου τεύξεται πρός γ' ἐμοῦ,» Σοφ. «Ἐνδεξιωτάτη εἶναι πρὸς τῶν πόλεων,» Ξεν. «Καιρόν τι πρὸς θεῶν ἢ πρὸς ἀνθρώπων λάβῃς,» Ἡρ. «Μὴ ἀπαιρεῖσθω τὴν ἀρχὴν πρὸς τοῦ ἀδελφοῦ,» αὐτ. «Τὰ τοιαῦτα ἔργα οὐ πρὸς τοῦ ἅπαντος ἀνδρὸς νενόμικα γίνεσθαι· ἀλλὰ πρὸς ψυχῆς τε ἀγαθῆς καὶ ῥώμης ἀνδρηίης,» αὐτ. «Ἡ δὲ Εὐρώπη πρὸς οὐδαμῶν φανερή ἐστι γινωσκομένη,» αὐτ. «Οὐ λέγεται πρὸς οὐδαμῶν ἀνθρώπων,» αὐτ. «Θνήσκει δὲ πρὸς τοῦ; » Εὐρ. «Πρὸς τοῦ πάθους,» Γαλ. «Πρὸς τῆς δὲ τῆς γυναικὸς,» Σοφ. (καὶ παραλλ.) «Πρός τῶν πνεόντων οὐδεὶς θανεῖν ὕπο,» αὐτ. 3) τὸ μέρος μὲ τὸ ὁπ. (ὑπὲρ τοῦ ὁπ.) εἶνέ τις ἢ γίνεταί τι. «Πρὸς ἡμέων ἐστί,» Ἡρ. «Πρὸς ἡμέων γίγνεσθαι,» αὐτ. «Πρὸς τῶν ἐχόντων τὰ νόμιμα τιθεῖς,» Εὐρ., (ὅθεν 4) τὸ προσῆκον. «Οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ,» Σοφ., δὲν εἶνε οἰκεῖον (ἴδιον). «Οὐ πρὸς τῆς ἡμετέρας δόξης τάδε,» Θκ. (καὶ περιφρ.) «Πρὸς θυμοῦ (= Πρὸς τρόπου) εἶναί τινι,» Δξ., ἁρμόδιος, (κοιν.) τῆς καρδιᾶς του. 5) τὸ Ἔμπροσθεν (κυρ. ἐπὶ ὅρκου, μαρτυρίας κτλ.). «Μάρτυροι ἔστων πρός τε θεῶν πρός τε ἀνθρώπων,» Ἰλ. Α. «Ἀρῶμεν δὲ ἄδικον οὐδέν, οὔτε πρὸς θεῶν, οὔτε πρὸς ἀνθρώπων,» Θκ. (ᾱ συχνότ.)

» Πρὸς Διός. » Πρὸς θεῶν, « Αξ. » Ἱκετεύω, ἀντιβολῶ πρὸς παίδων, πρὸς γυναικῶν, πρὸς τῶν ὄντων ὑμῖν ἀγαθῶν, « Δημ. » Τοῦτον, ὦ πρὸς τῶν θεῶν, τίποτε καὶ καλέσαι χρὴ; « Ξεν. 6) (περιφ. ἀντὶ ἐπίρ.) Τρόπον. » Πρὸς ξενίδας ποιεῖσθαι (λαμβάνειν) τι, « Αξ. » Πρὸς δίκης, « Σοφ., ἀντὶ Δικαίως. « Οὐ μόναν οὐδὲν ὀνίνησιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς κακοῦ γίνεται τῷ βέλτιστι, « Γαλ. « Μὴ πρὸς ἀγαθοῦ σέ εἶναι τὴν πάροδον τὴν ἐς Βαβυλῶνα, « Ἡρ. » Ἀχαιῶν πρὸς ὀργῆς τὸν λόγον, « Ἰώσ. » Ἴσν μοι πρὸς γνώμης. « περὶ Καλλιμάχου δ.ελθεῖν, « Θωμ. ||. (μετ' ὀρτ. δὲ 5) Τόπον ἢ τὸ Πλησίον. » Τὴν δὲ πρωτ οἱ εἶλε πατήρ, « Ἰλ. Φ. » Οἰκιναὶ εἰ πρὸς ἀλλήλησιν ἔχονται, « Ὀδ. Ε. » Πρὸς τῇ γῇ, « Θε. (ξ συχνοτ.) « Γίνεσθαι ἢ εἶναι πρός τινι, « Δξ., ἀσχολεῖσθαι. « Ὅταν ἔτη τρία πρὸς τοῖς μαθήμασι γένωνται, « Ἀρετ. Ἦν πρὸς αὐτῷ σιωπῇ καθήμενος, « Ἰλ., ἐσυλλογίζετο. » Πρός ἑτέρῳ τινὶ τὴν γνώμην ἔχειν, « Λίσχ. « Ὠλιγώρουν αὐτῆς, πρὸς ἄλλως μείζοσι ξ ἀναγκαιοτέροις ὄντες. « Στρβ. (καὶ περιφρ.) « Οἱ πρὸς ταῖς κύλιξιν, « Ἡρωδ., οἱ οἰνοχόοι. 2) τὸ Ἐπί.ω (ἢ κατά) τινος. » Μητρὸς ποτ' ταύταν χεῖρος βάλλειν, « Ὀδ. Σ. » Νήπια, βαλλόμενα προτὶ γαῖῃ, « Ἰλ. Χ. 3) Πρόσθήκην. » Πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς, « Πλάτ. » Πέντε πρὸς τοῖς ἑξήκοντα βεβιωκὼς ἔτη, « Θεμ. » Πρὸς τοῖς εἰρημένοις, « Δξ. « Πρὸς τῷ μηδὲν ὠφελεῖν, « Μυθ. « Πρὸς τούτοις, « Ἡρ. (ξ κατὰ παρέν.) « Καὶ πρὸς ἔτι τούτοις, « αὐτ. » Καὶ πρός γε τούτοις, « Πλάτ. » Πρὸς τούτοις ἔτι, « Δημ. (ξ πλεονασ.) » Πρὸς ἐκὶ τούτοις, « Ἀρχρ. » Καὶ τί πρὸς τούτοισιν ἄλλο; « Αἰσχλ. ||. (μεθ' αἵτ. δὲ 1) Τόπον ἢ τὴν εἰς μέρος τι διεύθυνσιν. » Εἶμι πρὸς Ὄλυμπον, « Ἰλ. Α. » Ἀφικόμεθα πρὸς τὸν θεὸν, « Ἀρχρ. » Κλαίουσα πρὸς οὐρανὸν, « Ἰλ. Θ. « Πρὸς δὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ, « Γρφ. « Ἀκτὴ πρὸς Τυρσηνίην τετραμμένη, « Ἡρ. « Οἰκημένον πρὸς ἀνατολάς, « αὐτ. » Κέκτηται δὲ πρὸς βορῆν τε καὶ νότον, « αὐτ. (καὶ μετγμ.) « Οὐκ οἴδως τε γενομένους ἐξικέσθαι πρὸς τὸ προκείμενον ἄθλον, « αὐτ. » Ἕτοιμοι πρὸς τοὺς κινδύνους, « Ἀρετ. » Πρὸς ἀρετὴν ἄγειν ἀνθρώπους, « Ξεν. (καὶ ἐπὶ χρόνου) » Ἐπειδὴ ἦν πρὸς ἡμέραν, « Λσ. » Πρὸς χειμῶνα εἶναι, « Δ. Κάσσ. » Φρόνησις δὲ, εὐτυχὲς ἄτῳ καὶ πρὸς τὸ γῆρας παρεγένετο, « Πλάτ.

3) τὸ Ἐναντίον (κυρ. ξ μετγμ.). « Βελτίων πρὸς σθένος, « Ἰλ. Δ. » Πρὸς πέντρα λακτίζειν, « Παρ. » Ἄφρων, ὃς κ' ἐθέλῃ πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν, « Ἡσ. « Ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλῃ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι, « Ἰλ. Ρ., ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ θεοῦ. « Ποιεῖ πρὸς φάρμακα θανάσιμα, « Δσκρ., ἐνεργεῖ κατ' αὐτῶν. » Πρὸς ὀνωδίαν στόματος διαμασσᾶται, « αὐτ. 3) Ἀναφορὰν. « Εἶκε δὲ πρὸς αὐτούς, « Γρφ. « Εἶπα πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν, « Ἰλ. Λ. « Ὦμοσε δὲ πρὸς ἑμ' αὐτὸν, « Ὀδ. Ξ. « Ὑπο-

σχνουμένη πρὸς τοὺς θεούς, « Ξεν., (παρβλ. Α', 3). » Τοῖς ἐμπόροις κελεύει ὁ νόμος εἶναι τὰς δίκας πρὸς τοὺς θεσμοθέτας, « Δημ. » Οὐδεμίαν πώποτε δίκην πρὸς ὑμᾶς εἰσήλθομεν, « αὐτ. 4) (ἐν γέν.) Σχέσιν ἢ Συναλλαγὴν ὁποιανδήποτε. « Εἰ δὲ τὸ χρῶμα πρός τι, καὶ τὸ λευκὸν ἔσται πρός τι, « Πλ. » Ὁμοίως ἔχε πρὸς ἅπαντας, « Ἰσκρ. » Αἱ πρὸς βασιλέα συνθῆκαι, « αὐτ. » Συγγραφῆς σοι κειμένης πρὸς ἐμέ, « Δημ. » Ἡ πρὸς ἡμᾶς φιλία, « Αξ. « Τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβῶς, « Δημ. » Ἐπεὶ πρὸς ἑτέρους μᾶλλον ἢ πρὸς αὐτοὺς εἰθίσμεθα ζῆν, « Πλ. » Εἴ τι ὅτῳ τεκμαίρεσθαι πρὸς τὸν ἄλλον αὐτοῦ τρόπον, « αὐτ. » Οὐδὲν τούτων πρὸς ἐμέ, Δημ. « Τί πρὸς ἡμᾶς; σὺ ὄψει, « Γρφ. » Σκεψάμενον πρὸς ἑαυτόν, « Αξ. » Βούλει πρός με παῖσαι; « Ἀρχρ. » Ἀμείβειν ὅπλα πρός τινα, « Ἰλ. Ζ. » Ἐκείματο πρὸς τὸν ἀδελφόν, « Δημ. (καὶ κατ' ἐναντιότητα) « Διατετείχισται ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, « Ακ. » Δίκην πρὸς αὐτὸν εἰλῆχώς, « Δημ. » Ἐκ διαφορᾶς τοῦ δήμου πρὸς τὴν σύγκλητον, « Πλ. 5) Σύγκρισιν. » Δικαίως αὐτὸν ἐξετάσω πρὸς ἐμαυτὸν κρίνων, « Δημ. » Ποῖός τις ὁ παῖς εἶναι πρὸς τὸν πατέρα, « Ἡρ. « Ἔργα λόγου μέζω παρέχεται (ἡ Αἴγυπτος) πρὸς πᾶσαν χώρην, « αὐτ., παραβαλλομένη. » Μήμε κατανοσθῇς πρὸς τὰς λιθίνας πυραμίδας, « αὐτ., « Τὰ μὲν ἄλλα σμικρὰ ἂν εἴη πρὸς ταῦτα, « Πλάτ. » Τοὺς μὲν οὖν νόμους σκόπει πρὸς τοὺς τῷδε, « αὐτ. « Ὥσπερ πρὸς μέλαν φαιὸν ἐπισκοποῦντας, « αὐτ. « Τί τοῦτ' ἐστι πρὸς χιλίας καὶ διακοσίας καμήλους; « « Οἱ φαυλότεροι τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς ξυνετωτέρους, « Θε. « Πρὸς τὸ μέγεθος τῆς πόλεως, « Πλ. » Τὰ πολλὰ καὶ τὰ ἱκανὰ πρὸς τὰς χρήσεις κρίνεται, « Ξεν. (ἢ 6) Ἀναλογίαν. « Πωλεῖται ὀΐς πρὸς ἀργύριον, « Θεμ. « Θεὸς εὐγενὴς εἴ πώς ἄλλος ἡγεμαμένος, « Μενανδρ. » Ὅπερ ἀέρα πρὸς γυναῖκ' ἐστι, τοῦτο πρὸς διάλεξιν ἀνάγνωσις, « Πλ. « Πρὸς τὸ προσῆκον ἑκάστῳ, « Ἰσκρ. » Πρὸς ἀρετὴν τὰς τιμὰς νέμειν, « Πλ. » Πρὸς τὸ μέγεθος τῆς πόλεως, « αὐτ. » Πρὸς τὴν παροῦσαν ἀβουλίαν, « Θε. » Πρὸς τὰ πυνθάνομαι, « Ἡρ., κατ' ἐκεῖνα 'που ἀκούω. » Πρὸς τὰ παρόν, « Αξ., κατὰ τὸ παρόν. 7) Τρόπον (ἀντὶ τῆς Κατά ἢ περιφρ. ἀντὶ ἐπιρ.). « Πρὸς ἀκρίβειαν (βίαν, εὐσέβειαν, ἡδονὴν ᾄδ.), « ἀντὶ Ἀκριβῶς, Βιαίως, Εὐσεβῶς, Ἡδέως κτλ. « Πρὸς τὸ κρατερὸν, « Αἰσχλ. ἀντὶ Κρατερῶς. » Μᾶζα πρὸς εὐτέλειαν ἐξωπλισμένη, « (Ἀντιφάν. παρ') Ἀθ. » Πρὸς χάριν λέγειν ἢ πράττειν τι, « Αξ. » Μήτ' ἐκείνου πρὸς χάριν, μήτ' ἐμοῦ πρὸς ἀπέχθειαν, ἀκούσατε, « Δημ. » Εἴ μέλλει τις πρὸς ἀλήθειαν ῥητορεύειν, « Δ. Ἁλ. « Τοῦτο πρὸς ἀτιμίαν ὁ δῆμος ἔλαβε, « Πλ. » Ὁρῶ γὰρ ἅπαντας πρὸς τὴν παροῦσαν δύναμιν ξ τῶν δικαίων ἀξιουμένους, « Δημ. « Πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κεκτήμεθα, « Εὐρ. (ἐὰν ὑπάγ. καὶ αἱ φρ.) « Πρὸς σὺ-

λλαν ᾄδειν (ἀρχεῖσθαι), « Ξεν. » Πρὸς ὀρθὴν (ὀρθὰς) ἄγειν, « Αξ., κατ' εὐθεῖαν (ἐνν. γραμμήν). » Πρὸς τὸ πνεῦμα πέτονται, « Ἀρετ., κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου. » Πρὸς ταῦτα, « Δξ., ὅθεν, ἑπομένως. » Πρὸς ταῦτα νῦν θαρσῶν καθήσθω, « Αἰσχλ. » Πρὸς καιρὸν, λέγειν τι, « Σοφ., = Καίριον. » Πρὸς βραχὺ (ὀλίγον), κτλ. 8) Αἰτίαν (ἢ σκοπὸν), θηλ. τὸν σκοπόν. » Πρὸς ἐπίδειξιν, « Αξ. » Ἕτοιμοι πρὸς τοὺς κινδύνους, « Ἀρετ. » Οὔτε πρὸς δόξαν καλὸν, οὔτ' ἄλλως συμφέρον, « Πλ. » Πρός τί με ταῦτ' ἐρωτᾷς; « Ξεν. (ἢ ποιητ.) » Πρὸς ταῦτα δείσας, « Ἡρ. « Πρὸς ταῦτα τόδε ποιῆσαι, « « Πρὸς ὧν τὴν ὄψιν ταύτην, « αὐτ. » Συνταράχθησαν πρὸς τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀνδρός, « Πλ. » Πρὸς οὐδὲν θυμούμενος, « Σοφ. 9) (σπαν.) τὸ Πλησίον (ἢ τοπ.) « Πρὸς τὸν ἐξὸν πρασταῖσαν, « Ξεν. (ἢ χρον.) » Ποτὶ ἑσπέρα, « Ὀδ. Ρ., = Πρὸς ἑσπέραν. » Πρὸς ἡμέραν, « Αξ., (ὄθεν 10) (ἐπὶ ποσότ.) τὸ Σχεδὸν, ὡς ἔγγιστα, περίπου. « Ὄντες πρὸς πεντήκοντα, « Ἀρετ. ||. (ἐν δὲ συνθ. 1) Κίνησιν πρός τι ἢ τὸ Πλησίον, « Προτάγω, Προσέρχομαι, Προσμένω. 2) Προσθήκην. » Προσαγγράφω, Προσοφείλω. 3) Σχέσιν ἢ Ἀναφοράν. « Προσόμοιος. 4) Σύγκρισιν ἢ Ἀναλογίαν. 5) τὸ Ὅμοῦ. » Προσ.αίζω. 6) Ἁρμογήν. » Προσποιοῦμαι, Ὑφίσφορος. 7) τὸ Κατά τινος. » Προσβάλλω, Προσκαλλῶ. ||. (χ. πτ. ἐπιγει τυπον) ἐπιρ. Προσθετ. » Πρὸς δὲ, « Ἡρ. « Τά τε δὴ ἄλλα ἐτίμων αὐτὸν, ἐς δὴ πρός, γοριῶσι ἐγέραιρον, « αὐτ. » Ἡγούμαι . . τὸν λόγον . . ἀσύμφορον εἶναι τῇ πόλει λέγεσθαι, πρὸς δὲ καὶ οὐδὲ δίκαιον, « Δημ. » Καὶ πρὸς πέξεις χρημάτων ἀχηνία, « Αἰσχλ. « Καὶ πρός γε πανουργίδα ποιήσουσι, « Πλάτ. » Καὶ κατακτενῶ γε πρὸς, « Εὐρ. » Δύο καὶ εἴκοσι μενεῖ καὶ πρός, « Ἰσ. ||. (παρὰ Ποιητ. Α'. χωρίζεται τοῦ συνθ. ῥήματος, παραντιθεμένων ἄλλ. μορ.) » Πρὸς μῦθον ἔστιν, « Ὅμ., ἀντὶ Προσέστι, καὶ Β'. τίθεται κατ' ἀναγρφ. » Βούλει τάων μοι πρὸς κασιγνήτης μολεῖν; « Εὐρ.

Προσάββατος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ σαββάτου. » Τείτην νύκτα φερουσα προσάββατος ἔρχεν ἠώς, « Νονν. ||. (αὐτ.) Προσάββατον (τὸ), « Γρφ., ἡ παραμονὴ τοῦ σαββάτου.

Προσαγάλλω, Μ. αγαλλῶ (ἀόρ. Προσήγηλα κτλ.). Τιμῶ ἢ Στολίζω ἔτι μᾶλλον.

Προσαγανακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγανακτῶ προσέτι. » Οὐχ ὅπως ἠγάπησα τηλικαύτης τιμῆς τυχών, ἀλλὰ προσαγανακτήσας εἶπε, « Δ. Ἁλ.

Προσαγάομαι-ῶμαι ἢ **Προσάγαμαι**, Μ. αγάσομαι ἢ αγασθήσομαι. Θαυμάζω ἔτι μᾶλλον ἢ πρωτέρ, ὑπερθαυμάζω. « Τοῦτον ἀπιδέξασθε τὸν λόγον, καὶ προσηγάσθησαν, πῶς οἷός, σφόδρα τὸν Ἡρώκλεα, « Δαμίσ.

Προσαγγελεύς, έως (ὁ). ὁ πρόσαγγέλλων, μηνυτὴς, μαντατοφόρος.

Προσαγγελία (ἡ). εἰσποίησις· καταμήνυσις. « Οὐκ ἄλλως . . ἐπὶ τῇ προσαγγελίᾳ ὁ Δημοσθένης » Ἐσπέρᾳ μέν γάρ ἦν, « φησι κτλ., « Δογγ., [ἐκ τοῦ

Προσαγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Ἀναγγέλλω, δίδω εἴδησιν (κυρ. ἐκ τοῦ πλησίον)· καταμηνύω « Βαρέως ἐνεγκὼν ὁ Μάρκελλος, προσήγγειλε τῇ βουλῇ τὸν ἄνθρωπον, « Πλ. « Προσαγγείλαντός τινος εἰσίαν ὡς ἐκ προγραφῆς ἀναιρεθέντος, οὗτος ἐωνήσατο. « αὐτ.

Προσαγγελτής, οῦ (ὁ). ὁ προσαγγέλλων τινά, καταμηνυτής, καταδότης.

Προσ-αγελάζω, Μ. άσω. Ἑνόω πρσέτι εἰς τήν (ἢ ὡς εἰς) ἀγέλην· συνενόω.

Προσαγῆλαι, φόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσαγάλλω.

Προσαγήοχα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Προσάγω.

Προσαγκαλίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀσπάζομαι εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

Προσαγκάλισμα (τό). πᾶν ὅ,τι προσαγκαλίζεται τις. 2) τό προσαγκαλίζεσθαι.

Προσ-αγκυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνδέω (Συναρμόζω) τι διά τῆς ἀγκύλης.

Προσ-αγλαΐζω, Μ. ίσω. Στολίζω (Πλουμίζω, Καλλωπίζω) προσέτι.

Προσ-αγνεύω-ῶ, Μ. ήσω. Ἁγνεύω προσέτι.

Προσάγνυμι, Μ. άξω (ἀόρ. Προσέαξα κ.τ.λ.). Συντρίβω τι κατά τινος. (μέ δοτ.) « Βίρηνοι, οἷς τὰ κύματα προσάγνυται, « Ἐτυμολ. (καὶ παραλλ.) « Ἀνιηρῶσι προσαγνύμενοι περὶ πέτρῃς. « Κόϊντ.

Προσ-αγοράζω, Μ. άσω. Ἀγοράζω προσέτι.

Προσαγόρευσις, εως (ἡ), = Προσαγόρευσις.

Προσαγόρευμα (τό). τό λεγόμενον διά προσαγορεύσιν, προσφώνημα, (Γαλλ.) compliment.

Προσαγόρευσις, εως (ἡ), τό προσαγορεύειν, χαιρετισμός, προσφώνησις, πρόσρησις. « Οὐ γὰρ ἦν ἡ συνήθης γεγραμμένη προσαγόρευσις, Ὁ πατὴρ τῷ υἱῷ χαίρειν, « Πλ.

Προσαγορευτέος, α, ον, θες. τοῦ Προσαγορεύω.

Προσαγορευτικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς προσαγόρευσιν. « Προσαγορευτικὴ (ἡ), « Γέμτ., ἡ κλητική. « Προσαγορευτικόν (τό), « Ἀπτ., δῶρον χαιρετισμοῦ. 2) φιλοφρονητικός, εὐπροσήγορος. « Τὸ προσαγορευτικόν, « ἡ εὐπροσηγορία.

Προσαγορευτός, ή, όν. Τόν ὁποῖον δύναταί τις νά προσαγορεύσῃ.

Προσ-αγορεύω, Μ. εύσω καὶ (ἀνμλ.) εῶ (ἀόρ. Προσηγόρευσα καὶ [ἀνμλ.] Προσ. εἶπον, πρκ. Προσείρηκα κτλ.). Ὁμιλῶ (ἀποτεινόμενος ὀνομαστί) πρός τινα· χαιρετῶ (ἐξ ὀνόματος), προσφωνῶ· ὀνομάζω. (ἐνίοτε μέ ἀπαρ., ἁπλῶς) λέγω. « Πίσας ἡδονὰς ἀγαθὸν εἶναι προσαγορεύεις, « Φίλ. « Πατέρα [ὁ Αὐτοκράτορα] προσαγορεύειν τινα, « Ξεν., Ἡρωδ. « Ὃ τί ἂν εἴπων σέ τις ἀρθῶς ἂν προσείποι; « ὁμ. « Ἀντὶ τοῦ προσαγορεύειν ἀλλήλους ἐν τῇσι ὁδοῖσι, προσκυνέουσι, « Ἡρ. « Ἀλλήλας προσέειπον, « Ὅμ. « Δεξιὰν πρῶτον ἐκάστῳ, κοῦτις ἦν, ὃς οὐ προσεῖπε καὶ προσερρίφθη πάλιν, « Εὐρ. (καὶ πδ.) « Προσαγορευθεὶς μὴ ἀντιπροσεῖπεῖν, « Γρηγ. « Ἀλλ' ὥσπερ δυσχεροῦντες οὐ προσαγορεύσεσθε, « Θκ. « Ξύμπαντα ταῦτα δικαιότατ' ἂν ἐνὶ προσαγορεύοις· ὀνόματι, « Πλάτ. (καὶ μέ ἀπαρ.) « Προσαγορεύω σοι χαίρειν, « Ξεν.

Προσ-αγρυπνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μέ δοτ.) Ἀγρυπνῶ (ἀσχολούμενος, προσέχων) εἴς τι.

Προσάγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προσήγαγον κ.τ.λ.). Φέρω τι πλησίον· προσφέρω· εἰσάγω, παρουσιάζω· προξενῶ, ἐπιφέρω· (μέ αἰτ. πρόθετ. ἢ ἀπαρ.) παρακινῶ· (ἀμτδτ. ἢ ἄλλ.) πλησιάζω, προσέρχομαι, (ναυτ.) φέρομαι πλησίον (εἰς τό μέρος μου), ἑλκύω, οἰκειοῦμαι. (ἰδίως ἐπὶ ἰατρ.) δίδω, ποτίζω, (ἁπλ.) διορίζω. « Ὁ μὲν ἐγγὺς προσάγει, ἂν τι βούληται ἰδεῖν, ὁ δὲ πόρρω ἀπάγει, « Ἀρετ. « Μὴ πρόσαγε τὴν χεῖρά μοι, « Ἀρχῖλ. « Προσάγουσιν αὐτῷ τοὺς αἰγμαλώτους, « Ξεν. « Προσάγειν τοὺς δεομένους τιμὴν ἔχων, « αὐτ. « Ὄγκους προσάγων φρί, « Ἡρ. « Ἰατρεῖ . . φάρμακον πικρόν, ἢ τομήν, ἢ καῦσιν, ἢ τι τῶν τοιούτων προσάγειν μέλλοντας, « Ἱππ. « Ἐρέτια καὶ μασήματα προσάγειν, « Θεοφίλ. « Σαύρια προσάγοντα κινεῖν τὸ ἀκόλαστον, « Πλ. « Τροφὴν δὲ προσάγειν τῶν σύζηρῶν, « Θεοφ. (καὶ ἑλλ.) « Πάσαγ' ὕδωρ, « Θκρ., πλησίασε ἐδῶ. « Ὅταν φέγγος τι ἐν νυκτὶ φανῇ, πάντων προσάγεται τὰ βλέμματα, « Ξεν., « Ἔστιν ἃς τῶν πόλεων προσηγάγοντο, « αὐτ. (καὶ μτγμ. μέ δοτ.) « Ἡλικία δὲ . . τοῖς τετταράκοντα προσῆγε, « Πλ. (καὶ μσ.) « Χρυσάντην ἐφίλησε προσαγόμενος, « Ξεν. « Χρήμασι δὲ δωρεαῖς τὸν δῆμον προσαγόμενος, « Πλάτ. « Τῇ τῶν τρόπων ἐπιεικείᾳ πάντας προσηγάγετο, « Διόδ. « Σιτία (« Τροφήν) —, « Ἀριστ., Πλ., τρώγω, (κατά λέξ.) φέρω εἰς τό στόμα μου, (παρ. Προσφέρομαι).

Προσαγωγεύς, έως (ὁ). ὁ ἔχων ἔργον τό προσάγειν· ὁ εἰσάγων τοὺς θέλοντας νά παρουσιασθοῦν ἢ ἀναφέρων ὅ,τι ἀκούσῃ εἰς τόν βασιλέα κτλ., (ἐν γέν.) μεσίτης. « Ψηφίσματα . . δι' ὧν ἠργολάβει, προσαγωγεῖ τούτῳ χρώμενος τῶν λημμάτων, « Δημ.

Προσαγωγή (ἡ), τό προσάγειν, προσφορά, πλησίασμα· προσέλευσις κτλ. « Χωρίον οὐδαμόθεν προσαγωγὴν ἔχον, « Πλ., πανταχόθεν ἀπρόσιτον. « Προσαγωγὴν ποιεῖσθαι, « Πλούτ., πλησιάζειν (κυρ. πρός ἐφοδον). « Ἐκ προσαγωγῆς, « φρσ., (πλησιάζοντες) βαθμηδόν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον. « Περίπατος ἐκ προσαγωγῆς, « Ἱππκρ. « Καύματα μεγάλα ἢ οὐκ ἐκ προσαγωγῆς, « αὐτ.

Προσαγωγίδης, ου (ὁ), = Προσαγωγεύς, κατάσκοπος.

Προσαγώγιον (τό). ἐργαλ. τῶν λεπτουργῶν μέ τό ὁπ. ἰσάζουν τά στραβά ξύλα.

Προσαγωγίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ προσαγωγεύς, γυνή κατάσκοπος.

Προσαγωγός (ὁ, ἡ). ὁ προσάγων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τό προσάγειν, ἑλκυστικός, ἐπαγωγός. « Γλαφυρόν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασε, « Ἀκ.

Προσ-αγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. [μέ δοτ.] Ἀγωνίζομαι πρός τινα, ἀνταγωνίζομαι.

Προσαγωνιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγωνιζόμενος πρός τινα, ἀνταγωνιστής.

Προσ-αδικέω-ῶ, Μ. ήσω Ἀδικῶ προσέτι.

Προσᾄδω, Μ. άσω. (μέ δοτ. ἐκ δ'.) Τραγῳδῶ τι πρός τινα. (μέ δοτ. ἐκ γ'.) τραγῳδῶ ἐνόσων τήν φωνήν μου μετά τινος ἢ κατά τόν ἦχον μουσικοῦ ὀργάνου, (Ἰταλ.) accompagnare, ὅθεν μτφρ.) συμφωνῶ. « Ἀκουσάντας ἢ συγχωρεῖν αὐτοῖς, ἐάν τι δοκῶσι προσᾴδειν· ἐὰν δὲ μή, οὕτως ἤδη ὑπερδικεῖν τοῦ λόγου, « Πλάτ., [συγχ. τῷ Προσάγω).

Προσ-αθροίζω, Μ. οίσω. Συναθροίζω προσέτι ἢ πλησίον τινός.

Προσάθροισις, εως (ἡ), τό οὐσ. τοῦ προηγ.

Προσ-αθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μέ δοτ.) Ἀθυμῶ (Λυποῦμαι) διά τι.

Προσ-αθύρω, Μ. αθυρῶ. Παίζω μετά τινος, προσπαίζω.

Προσ-αιθρίζω, Μ. ίσω. Ἀναπέμπω μέχρι τοῦ αἰθέρος.

Προσ-αικίζω-ομαι, Μ. ίσω,-ομαι. Βασανίζω προσέτι.

‡**Προσαίνω**, ἐσφαλμ. ἀντί Προσαίνω.

Προσ-αιονάω-ῶ, Μ. ήσω. Βρέχω (Καταβρέχω) πρός θεραπείαν ἔτι μᾶλλον ἢ προτέτι, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντί Προαιονάω).

Προσαιονητέον, θετ. τοῦ προηγ.

Προσ-αιρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Προσειλόμην κτλ.). Ἐκλέγω προσέτι· προσλαμβάνω κατ' ἐκλογήν τινα ὡς συμβοηθόν μου. « Ἡ πολις προσαιρεῖται τῷ ἐπιπάρῳ συνεργοὺς φυλάρχους, « Ξεν. « Προσείλετο αὐτῷ συνάρχοντα, « Πλ., προσέλαβε κατ' ἐκλογήν του.

Προσ-αίρω (εὔχρ. μόνον ὁ μσ. πρκ. [ἀπό ἑνός] Προσέσπρα). Προφαίνω (γελῶ) τούς ὀδόντας· (μτγμ.) εἶμαι ὀλίγον αχισμένος ἐμπρός.

Προσ-αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω καὶ φέρω τι πρός ἢ πλησίον τινός, προσάγω· (μσ.) τρώγω. « Τὰς ἀπίους πλείους προσαρέμενοι, « (Φιλότ. παρ') Ἀθ.

Προσ-αισθάνομαι, Μ. αισθήσομαι. Αἰσθάνομαι (Ἔννοῶ, Παρατηρῶ) προσέτι, (ἄλλ. γρφ. Προαισθάνομαι).

Προσ-αίσσω, Μ. ξω Πηδῶ πρός (Πλησιάζω πηδῶν εἰς) τινα.

Προσ-αιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ προσέτι. « Νόμος . . , φονίας σταγόνας χυμένας ἐκ παίδων, ἄλλο προσαιτεῖν αἷμα, « Πίνδ. 2) ζητῶ ἐλεημοσύνην ἢ ζητεύω (διακονεύω) ὡς ἀν-

Προσαίτης, ου (ὁ), = Ἐπαίτης, διακονιάρης.

Προσαίτησις, εως (ἡ). τό προσαιτεῖν, ζητεία, ζήτεμα.

Προσαιτητής, οῦ (ὁ), = Προσαίτης.

Προσ-αιτιάσομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Ἐγκαλῶ (Κατηγορῶ) προσέτι.

‡**Προσαῖτις** (ἡ), Γλσ. θηλ. τοῦ Προσαίτης.

Προσ-αιωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμνῶ ἢ σηκόνω (ὑψόνω) τι ἐπάνω εἰς. (μτφ.) « Προσαιωρησάμενος τῇ λόγχῃ, « Διόδ., ἀνακινήσας εἰς τήν λόγχην του.

Προσ-ακονάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκονῶ ἐπίνω εἴς τι, [μτφορ.] ἐρεθίζω (διεγείρω) ἔτι μᾶλλον.

Προσ-ακοντίζω καὶ (μτ.)-ίζομαι, Μ. ίσω,

ομαι. Ῥίπτω προσέτι κατά τινος καὶ τὸ ἀκόντιον

Προσ-ακούω, Μ. ακούσομαι. Ἀκούω προσέτι ἢ μὲ προσοχὴν, δίδω ἀκρόασιν.

Προσ-ακριβόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξακριβόνω προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ-ακροάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Ἀκροῶμαι προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις).

Προσ-ακροβολίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀκροβολίζομαι προσέτι ἢ πρός τινα.

Προσακτέος, α, ον, θετ. τοῦ Προσάγω.

Προσακτρίδες (αἱ), [προσάγω]. αἱ μικραὶ πόδες αἱ πλησίον τοῦ σώματος τοῦ κανθάρου.

Προσ-αλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλυποῦμαι.

Προσ-αλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω τι ἐπάνω τινός, ἐπαλείφω.

Προσαλίγκιος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ δοτ.) παρόμοιος, Ἐναλίγκιος.

Προσ-αλίσκομαι, Μ. αλώσομαι (ἀόρ. Προσεάλων κτλ.). Ἐκτὸς τούτου καὶ πιάνομαι (Χάνω καὶ τὴν κρίσιν μου).

Προσάλλομαι, Μ. αλοῦμαι (ἀόρ. Προσηλάμην κτλ.). Πηδῶ κατά τινος, πηδῶ νὰ φθάσω τι τὸ ὁπ. εἶνε ὑψηλά.

Προσ-αλλοτριόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἀλλοτριοῦμαι πρός τι ἢ τινα.

Προσάλπειος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν ἢ κείμενος πλησίον ἢ πρὸς τὸ μέρος τῶν Ἄλπεων.

†Προσάλπιγξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

;Προ-σαλπίζω, Μ. ίσω. Σαλπίζω πρὶν (τῆς μάχης), προαναγγέλλω διὰ τῆς σάλπιγγος.

†Προσαλπιστὰ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρὸς σάλπιγγα.

Προσ-αμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Συνάζω (Ἐπισωρεύω) προσέτι.

Προσάμβασις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Προσανάβασις.

;Προσ-αμείβομαι, Μ. αμείψομαι. Κάμνω ἀλλαξιὰν πρός τινα· (μτφ.) ἀποκρίνομαι.

Προσ-αμέλγω, Μ. αμέλξω. Ἀρμέγω προσέτι (ἐκτὸς τούτου).

Προσ-αμιλλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, (μὲ δοτ.) Ἁμιλλῶμαι (Συνερίζομαι) πρός τινα.

Πρόσαμμα (τὸ), [προσάπτω]. δέμα προσηρμοσμένον ἐπάνω εἴς τι, ἐπίδεσμος.

Προσ-αμπίσχω, Μ. αμφέξω. Π. πιάνω (καὶ πθ. πιάνομαι) εἴς τι. «Ἰξῷ—,» Ἐπιγρ.

Προσ-αμύνω, Μ. αμυνῶ. (μὲ δοτ.) Τρέχω πρὸς βοήθειαν τινός· (μσ.) ἀποκρούω (ἐκδικοῦμαι ἢ ἀνταμείβω) προσέτι.

Προσ-αμφιέννυμι, Μ. αμφιέσω. Ἐνδύω προσέτι· (μσ.) φορῶ καὶ ἄλλο ἔνδυμα ἀπὸ 'πάνω.

†Προσ-αμφισβητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀμφισβητῶ τι πρός τινα.

Προσ-ανα-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Προσανέβην κτλ.). Ἀναβαίνω κουβενὰ ἢ ὑψηλότερα· (ἐπὶ ποτ.) πλημμυρῶ· (ἐπὶ ἱππέων) προστίθεμαι. «Εἰ δὲ μὴ προσαναβήσονται ἱππεῖς,» Ξεν., ἐὰν δὲν προστεθῶσι καὶ ἄλλοι.

Προσ-ανα-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ῥίπτω ἀκόμη ἢ ἐκτὸς τούτου ἐπάνω (ὑψηλά).

Προσανάβασις, εως (ἡ). τὸ προσαναβαίνειν· (ἐπὶ ποτ.) πλημμύρισμα.

Προσ-ανα-γιγνώσκω, Μ. ἀναγνώσομαι (ἀόρ. Προσανέγνων κτλ.). Ἀναγινώσκω προσέτι· ἐξακολουθῶ νὰ ἀναγινώσκω.

Προσ-αναγκάζω, Μ. άσω. Ἀναγκάζω προσέτι, (ἢ ἁπλ.) ἀναγκάζω. «Ὅταν καθεζομένη (ἡ γυνὴ) παρ' ἐμοὶ προσαναγκάζῃ, Φάγε τουτί, ἔντραγε τουτί,» Ἀρφ.

Προσαναγκαστέον, θετ. τοῦ Προσαγκάζω.

Προσ-ανα-γορεύω, Μ. εύσω. Ἀναγγέλλω (Ἀναγορεύω) προσέτι.

Προσ-ανα-γράφω, Μ. γράψω. Σημειόνω προσέτι, προσθέτω εἰς τὰς ἀναγραφὰς (εἰς τὰς σημειώσεις) μου. «Κύκλου τμήματος δοθέντος προσαναγράψαι τὸν κύκλον,» Εὐκλείδ.

Προσ-αν-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προσανήγαγον κτλ.). Ἀναβιβάζω ἀκόμη (ἔτι μᾶλλον)· (ἀναβιβάζων καὶ ἐμαυτ. ἀναβαίνων) πλησιάζω.

;Προσ-ανα-δέρω, Μ. δερῶ. Γδέρνω (καὶ μτφ. Ἀναξέω) προσέτι.

Προσ-ανα-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Προσμένω προσέτι (ἐκτὸς τούτου).

Προσ-ανα-δίδωμι, Μ. ανα-δώσω (ἀόρ. Προσανέδωκα κτλ.). Ἀναδίδω ἢ Διανέμω προσέτι.

Προσ-ανα-διπλάζω, Μ. άσω. Ἀναδιπλάζω ἔτι μᾶλλον.

Προσ-ανα-θλίβω, Μ. θλίψω. Συνθλίβω ἢ Ἀναστέλλω ἔτι μᾶλλον.

†Προσ-αναιδεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἀναιδεύομαι ἔτι μᾶλλον, γίνομαι ἀναιδέστερος, ἀπαναισχυντῶ.

Προσ-αν-αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Προσανεῖλον κτλ.). Σηκόνω ἀπὸ τὴν μέσην (Φονεύω, Ἀναιρῶ) προσέτι. «Προσανεῖλον δὲ καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ,» Ἡρ. «Τούτου δὲ δειχθέντος προσαναιρεῖται τὸ ἀληθές,» Ἀρστ. 2) (ἐπὶ μαντ.) χρησμοδοτῶ ἐκτὸς τούτου. «Τὴν Πυθίαν προσανελεῖν,» Πλ. 3) (μσ.) ἀναδέχομαι (ἀναλαμβάνω) πρὸς τοῖς ἄλλοις. «Καὶ πόλεμον οὐδὲν ἐλάττω προσανείλοντο τοῦ πρότερον ὑπάρχοντος,» Θκ.

Προσ-αναισιμόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἰων. ἀντὶ Προσαναλίσκω.

Προσ-αναισχυντέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προσαναιδεύομαι.

Προσ-ανα-καίω, Μ. καύσω. Καίω (Κατακαίω) καθ' ὅσον προχωρῶ ἀναβαίνων.

Προσ-ανα-καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Ἀνακαλῶ προσέτι.

Προσ-ανα-καλύπτω, Μ. καλύψω. Ξεσκεπάζω (Ἀνακαλύπτω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ-ανά-κειμαι, Μ. κείσομαι. (μὲ δοτ.) Κεῖμαι διαρκῶς πλησίον εἰς· (μτφορ.) εἶμαι ὅλως διόλου ἀφιερωμένος (προσηλωμένος) εἴς τι ἢ τινα. «Κυνηγεσίαις προσανέκειτο,» Πλ.

Προσ-ανα-κεράννυμι, Μ. κεράσω. Σμίγω (Ἀνακατόνω) προσέτι.

;Προσ-ανα-κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακινῶ (Ἀνερεθίζω) προσέτι, (συγχ. τῷ καὶ ἴσ. εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ Προανακινέω).

Προσ-ανα-κλαίομαι (κλάομαι), Μ. κλαύσομαι. Κλαίω (Ἐνώνω τὰ δάκρυά μου) μετά τινος· κλαίομαι (παραπονοῦμαι) πρός τινα, προσανακλαίεται. «Σεῖμε δεῖ προσανακλαύσασθαι τὰς τῆς ἐνεγκούσης συμφοράς,» Συν.

Προσανάκλιμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς προσανάκλισιν, ἀκκουμβιστήρι, ἐπιστήριγμα, [ἐκ τοῦ

Προσ-ανα-κλίνομαι, Μ. κλινοῦμαι ἢ κλινθήσομαι. Εἶμαι ἡπλωμένος (ἀκκουμβισμένος [ἰδιωτ.] Κάθημαι [πλαγιασμένος] εἰς τὴν τράπεζαν, [ἐν γεν.] Κεῖμαι) πλησίον τινός· ἀκκουμβῶ, ἐπιστηρίζομαι. «Ἵδρυται δὲ ἡ πόλις πρὸς τῷ ὄρει τὸ πλέον προσανακεκλιμένη,» Στρ.

Προσανάκλισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἥπλωμα ἢ πλάγιασμα πλησίον τινος· ἀκκούμβισμα ἐπάνω εἴς τι· (ἐν γεν.) γειτνίασις.

Προσ-ανα-κοινόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Κοινοποιῶ τι πρός τινα, ξεμυστηρεύομαι προσέτι.

Προσ-ανα-κουφίζω, Μ. ίσω. Ἐλαφρόνω (Ἀνακουφίζω) προσέτι.

Προσ-ανα-κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἐξετάζω (Ἐρωτῶ νὰ μάθω) προσέτι· δοκιμάζω ἢ παραβάλλω τι πρὸς ἄλλο.

†Προσ-ανα-κρούομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προανακρούομαι.

Προσ-ανα-κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Κάμνω τινὰ νὰ ἀναλάβῃ πάλιν (τὰς σωματικὰς δυνάμεις του) νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν ἑαυτόν του.

Προσ-ανα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προσανέλαβον κτλ.). Παίρνω (Ξαναπαίρνω) προσέτι, παίρνω μέσα εἰς τὸ πλοῖόν μου ἀκόμη (πρὸς τοῖς ἄλλοις)· ἰσχυροποιῶ πάλιν, = Προσανακτάομαι· ἐπαναλαμβάνω ἀπ' ἀρχῆς κτλ. «Τοὺς αὐτοὺς τούτους—,» Ἀρδ.

Προσ-ανα-λέγομαι, Μ. λέξομαι. Ἀναφέρω (Διηγοῦμαι, Ἀπαριθμῶ) προσέτι.

Προσ-ανα-λικμάω-ῶ, Μ. ήσω. Λιχνίζω ἢ Κοσκινίζω προσέτι.

Προσ-αν-αλίσκω, Μ. αλώσω (ἀόρ. Προσανήλωσα ἢ Προσηνάλωσα). Ἐξοδεύω προσέτι. «Οὕτω πολυτελῶς καὶ ἀσώτως ζῇ, ὥστε πρὸς τοῖς αὐτοῦ καὶ τὰ τῶν ἄλλων προσαναλίσκειν,» Δμ. «Προσαναλώσας εἰς τὰ ἔργα ἀπὸ τῆς ἰδίας οὐσίας τρία τάλαντα,» αὐτ.

Προσ-ανάλλομαι, Μ. αλοῦμαι (ἀόρ. Προσανηλάμην κτλ.). Ἀναπηδῶ πρός.

Προσ-ανα-λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐνθυμοῦμαι (Ἀναπολῶ εἰς τὸν νοῦν μου) προσέτι.

Προσ-ανα-μαλάσσω, Μ. μαλάξω. Μαλάζων ἁπαλύνω τι προσέτι, (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Προαναμαλάσσω).

Προσ-ανα-μάσσω(ττω), Μ. μάξω. Σφογγίζων 'παίρνω ἐπάνω μου (Ἀναλαμβάνω ἐκμάσσων) προσέτι.

Προσ-ανα-μένω, Μ. μενῶ. Προσμένω (Ἀναμένω) προσέτι, ἀναβάλλω ἀκόμη τὸν καιρόν.

Προσ-ανα-μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναμετρῶ προσέτι.

Προσ-ανα-μίγνυμι, Μ. μίξω. Ἀναμιγνύω προσέτι.

Προσ-ανα-μιμνήσκω, Μ. αναμνήσω (μὲ γεν. ἐκ δ') Ἐνθυμίζω ἢ Ξαναενθυμίζω προσέτι.

Προσ-ανα-νεόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνανεόνω πρόσθετ. ἐπαναφέρω τι ἐκ νέου εἰς τὴν μνήμην τινός (καὶ μσ.) εἰς τὴν μνήμην μου.

Προσ-ανα-ξύω, Μ. ξύσω. Ξύνων ἀνοίγω (ξύστρᾳ) πρόσθετ.

Προσ-ανα-παύω, Μ. παύσω. Ἀναπαύω πρόσθετ. (μσ.) ἐπαναπαύομαι ἐπί τι.

Προσ-ανα-πείθω, Μ. πείσω. Καταπείθω πρόσθετ.

Προσ-ανα-πειρῶμαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Δοκιμάζω πρόσθετ.

Προσ-ανα-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀναπηδῶ (Τινάζομαι ἐπάνω) εἰς.

Προσ-αναπίμπλημι, Μ. ανα-πλήσω. Ἀναπληρῶ πρόσθετ.

Προσ-ανα-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Κάθημαι (πλατισμένος) εἰς τὴν τράπεζαν πλησίον τινός, προσανακλίνομαι.

Προσ-ανα-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Προσάπτω (Προσκολλῶ) τι ἐπάνω εἰς· (μεταφορ.) ἐντυπώνω. «Ἡ ἑσθὴς τῷ σώματι πρωτοπόρως... ᾗ προσαναπλάττεται,» Κλήμ. 2) προσθέτω πλάσματα (εἰς διήγησίν τινα), καλλωπίζω μὲ πλαστὰ ὑπερφόλια, προσεπινοῶ περιστατικὰ μυθώδη. «Οὐδ' ἐχρῆν τῷ διὶ φλύαρον ἦθος προσαναπλάσασθαι τὸν ποιητήν,» Εὐρ. (καὶ πθ.) «Τούτου δὲ γενομένου προσανεπλάσθη ὁ μῦθος,» Παλαίφ.

Προσ-ανα-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω ἀνάμεσα, συμπλέκω· (μεταφορ.) προσθέτω, παρεισφέρω πρόσθετ.

§Προσ-ανα-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Ἀναπλέω πρός.

Προσ-ανα-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσθέτων ἀναπληρόνω, ἀπογεμίζω. «Τὰ ἐλλείποντα —,» Ἀπλίν.

Προσ-ανα-πτύσσω, Μ. πτύξω. Ξεδιπλόνω ἢ Ξαναδιπλόνω πρὸς τὰ ἄνω, ἐκτείνω.

Προσ-ανά-πτω, Μ. ἅψω. (μὲ δοτ.) Προσάπτω, προσκολλῶ συνάπτων.

Προσ-ανα-πυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι. Ἐρωτῶ (Ἐξετάζω) πρόσθετ.

§Προσ-αν-αρπάζω, Μ. άσω. Ἀναρπάζω πρόσθετ.

Προσ-ανα-ῥήγνυμι, Μ. ῥήξω. Σπάνω τι (ᾗ μσ. Σχίζομαι) ἐπάνω εἰς ἢ ὁμοῦ μέ (=Π. μὲ εἰς πρόθετ.) ῥήγνυμαι (τινάζομαι) πρός.

Προσ-αναῤῥιπίζω, Μ. ίσω. Ἐξάπτω (Διεγείρω) ἔτι μᾶλλον.

Προσ-ανα-στόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κρεμῶ τι ἐπάνω εἰς, ἐξαρτῶ ἀπό τινος.

Προσ-ανα-σείω, Μ. σείσω. Κουνῶ (ᾗ μεταφορ. Διεγείρω) πρόσθετ. «Ἤδη δὲ ᾗ δίκαι αὐτῷ προσανεσείοντο,» Πλ.

§Προσ-ανα-στενάζω, Μ. άσω. Τρέφω ἐπάνω (Ἐβγάζω, Ἀναστρέφω) πρόσθετ.

Προσ-ανα-στέλλω, Μ. στελῶ. Ἀναστέλλω (Ἐμποδίζω) πρός.

Προσ-ανα-στίζω, Μ. στίξω. Στίζω (Πλουμίζω διὰ στιγμάτων) πρόσθετ. «Θρᾳκικαί τινες γυναῖκες, ἐφ' ὕδρᾳ στιχθεῖσαι μέρη τινὰ τοῦ σώματος, καὶ τὰ λοιπὰ προσανέστιξαν, ἐξαλείψασαι τὸν τῆς φιλογρᾳ χαρακτῆρα,» Εὔρ.

Προσ-ανα-στόρνυμι, Μ. στορῶ. Ἀνασύρω πρόσθετ. ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ-ανα-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀνατάττω (Παρατάττω) τι πλησίον εἰς.

Προσ-ανα-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω (Ἀνατείνω) τι πρός. «Τῷ καρχησίῳ τὸ ἀστίον προσανατείνουσι,» Σχλ. Πινδ. 2) (μσ.) θυμόνω κατά τινος, φοβερίζω μὲ θυμόν (ὡς νὰ ἐκτείνω τὴν χεῖρα κατά τινος). «Τὰ μὲν παραλλῶν, τὰ δὲ προσανατεινόμενος,» Πλάτ. «Προσανατεινόμενος τὸν ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων φόβον,» αὐτ., (παρβλ. Ἐπιτείνω).

Προσ-ανα-τέλλω, Μ. τελῶ. Ἀνυψοῦμαι σχεδὸν ἕως εἰς. «Εἰς οὐρανὸν κόνις προσανετέλλασαν,» Εὐρ. 2) ἀνατέλλω πρόσθετ. «Ἡ τῆς ἡμέρας δύναμις... χάριν μοι προσανατέλλουσα χάριτι,» Ἀνδρ. Κρ.

Προσ-ανα-τέμνω, Μ. τεμῶ. Ἀνατέμνω πρόσθετ. «Τὰ θερμα—,» Γαλ.

Προσ-ανα-τίθημι, Μ. ανα-θήσω (ἀόρ. Προσανέθηκα ᾗ μσ. Προσανεθέμην κτλ.). Ἀναθέτω (καὶ μσ. Ἀναλαμβάνω, Ἐπιστρατίζομαι) πρόσθετ. (ἄλλ. ἡ μσ. μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) ξαμυστηρεύομαί τι εἴς τινα ἵνα τὸν συμβουλεύθῶ. «Ὦ Ζεῦ, τί σύννους καὶ κατωμόνας λαλεῖς; ἐμοὶ προσανάθου, λάβε με σύμβουλον,» Αἰσχ. «Τοῖς μάντεσι προσαναθέμενος περὶ τοῦ σημείου,» Διόδ. «Οὐ προσανεθέμην σαρκὶ ᾗ αἵματι,» Γρη.

Προσ-ανα-τρέπω, Μ. τρέψω. Ἀναστρέπω (Ἀναποδογυρίζω) πρόσθετ.

Προσ-ανα-τρέφω, Μ. θρέψω. Ἀναλαμβάνω κατ' ὀλίγον τὸν νοσοῦντα διὰ τακτικῆς τροφῆς.

Προσ-ανα-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Προσανέδραμον κτλ.). Τρέχω πρὸς τὰ ἄνω, ἀναβαίνω τρέχων (μτφ.) λαμβάνω ἐπιδοσιν (αὔξησιν). «Εἰς τοὺς ὑψηλοτέρους τῆς νήσου τόπους —,» Διόδ. (ᾗ ἐλλειπτ. τῆς προθ.) «Λόφον τινά —,» Δ. Ἁλ. (καὶ μτφορ.) «Προσαναβαίνειν (μετὰ ᾗ χωρὶς τοῦ) τοῖς χρόνοις,» Πλάτ. «Ταχὺ προσανέδραμον ταῖς οὐσίαις,» Διόδ.

Προσ-ανα-τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω τι (καὶ μσ. Τρίβομαι) συχνὰ ἐπάνω εἰς· (πθ. μὲ δοτ.) γυμνάζομαι ἢ φιλονεικῶ πρός τινα. «Μὴ φθονήσῃς προσανατρῖψάμενος σαυτὸν τε ἅμα καὶ ἐμὲ ὀνῆσαι,» Πλάτ.

Προσ-ανα-φέρω, Μ. προσανοίσω, ἀόρ. Προσανήνεγκα κτλ.). Ἀναφέρω τι πρός τινα. «Προσαναφέρειν τῇ συγκλήτῳ περὶ τῶν προσπιπτόντων,» Πλάτ. «Ταῖς μάντεσι προσανέφερε περὶ τῶν προσημαινομένων,» Διόδ.

Προσ-ανα-φλέγω, Μ. φλέξω. Ἀναφλέγω ἔτι μᾶλλον.

Προσ-ανα-φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀρχίζω νὰ φυσῶ ἐπάνω εἰς.

Προσ-ανα-φύω, Μ. φύσω. Ἀναφύω πρόσθετ.

§Προσ-ανα-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠχῶ πρόσθετ. φωνάζω (ἀποτεινομαι μεγαλοφώνως) πρός τινα, προσφωνῶ, ἰδ.

§Προσαναφωνησις, εως (ἡ). προσφώνησις· ἐνφωνησις, ἀναβόησις, (συγχ. ᾗ ἴσ. εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσαναφώνησις).

Προσ-ανα-χρώννυμι, Μ. χρώσω. Μεταβάλω διὰ προσεγγίσεως τὸ χρῶμά τινος εἴς τι. ‖. (μσ.) λαμβάνω διὰ τῆς συχνῆς τριβῆς τὴν βαφὴν (καὶ μτφ. τὰ ἤθη τῶν χαρακτήρα) τινος. «Δοκεῖ δέ μοι εἰς ἐπιληψίᾳ καταλαμβάνεσθαι μάλιστα τῶν ζώων καὶ προσαναχρώννυσθαι ταῖς ἕξεσι,» Ἀριστ. «Χαίρομεν καὶ προσαναχρωννύμεθα ταῖς ἐκτραττομένοις,» αὐτ., (παρβλ. Προστρίβω).

Προσ-ανα-χώννυμι(γωννύω), Μ. ανα-χώσω. Προσθέτω (Προσεπισωρεύω) τι εἰς ἀναχώσεως.

§Προσ-ανδραποδίζω, Μ. ίσω. Προσθέτω ᾗ ἀνδραποδίζω, (εἰς τὸ χειρόγρ. τοῦ Ἡροδ. εὕρηται ὀρθότ. διεγρ. Καὶ πρὸς ἠνδραποδίσθαι ἡμᾶς).

Προσ-ανα-νεύρω, Μ. εγερῶ. Ἀνεγείρω πρ. σ. ἔτι (μτφορ.) διεγείρω ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον.

Προσ-ανα-νέομαι, Μ. εἰμι (παρτ. Προσανέμενος κτλ.). Ἀναβαίνω πρὸς, φθάνω (πλησιάζω) κατ' ὀλίγον ἕως ἐπάνω. «Πόλις προσανιοῦσα,» Πλάτ., κειμένη εἰς μέρος κατωτέρες.

Προσανα-πεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσαναγωρεύω.

Προσανανεγκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσαναφέρω.

Προσ-αν-έρομαι, Μ. ερήσομαι. Ἐρωτῶ ᾗ Ξαναρωτῶ πρόσθετ.

Προσαν-έρπω, Μ. ερπύσω. (μὲ δοτ.) Ἀναβαίνω συρόμενος (Κατανῶ ἀνεπαισθήτως νὰ ὑψωθῶ) ἕως εἰς

Προσ-αν-ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω, = Προσανέρομαι.

Προσ-αν-ευρίσκω, Μ. ευρήσω (ἀόρ. Προσανεῦρον κτλ.). Ἀνευρίσκω (Ἐπινοῶ) πρόσθετ.

Προσ-αν-έχω, Μ. ἕξω (ἀόρ. Προσανέσχον κτλ.). Ἀνυψόνω πρός· (μὲ δοτ. ἐκ δ.) προσκλίνω (καὶ ἐλλ. εἶμαι προσκλινόμενος, ἐπιστηρίζομαι εἰς (μὲ αἰτ.) ἐρμαμένω, παραφυλάττω. «Τὸν καιρὸν τῆς ἐντεύξεως —,» Πλάτ.

Προσανής, ές (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Προσηνής.

Προσ-ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀνθῶ ὁμοῦ μὲ ἢ ἐπάνω εἰς.

Προσ-ανιάω-ῶ, Μ. άσω. Λυπῶ πρόσθετ.

Προσ-ανίημι, Μ. ανήσω (ἀόρ. Προσανῆκα κτλ.). Χαλαρόνω πρόσθετ.

Προσ-αν-ίστημι, Μ. προσαναστήσω (με δοτ. ἐκ δ'.) Σηκόνω (Ἀναστηκόνω) πλησιάζω τι πρός.

Προσ-ανοίγνυμι(-οίγω), Μ. οίξω. (μὲ δοτ.) Ἀνοίγω εἴς τινα· μισανοίγω, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσανοίγω).

Προσ-ανοικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Πρητακμαι (Φουσκόνω) κατ' ὀλίγον.

Προσ-ανοικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνοικοδομῶ πρόσθετ. προσεπεκτείνω διὰ νέας οἰκοδομῆς.

Προσ-ανομώζω, Μ. ομώξω. Προσέτι ᾗ ἀνομώζω (κλαίω μὲ δυνατοὺς ἀναστεναγμούς).

Προσαν-τέλλω, Π. ἀντὶ Προσανατέλλω.

Προσ-αντεπι-στασέω-τω, ῶ. ἐάξω. Προσ-

ἔτι ᾖ ἀντεπιτάττω (προςίζω τὸν προστάξαντά μοι).

Προσαντέχω, Μ. ανθέξω (άόρ. Προσαντέσχον κτλ.). (μὲ δοτ.) Εἶμαι προσηλωμένος ἢ Ἀντέχω εἴς τι.

Προσάντης [πρός, ἄντην], εος (ὁ, ἡ). ανηφορικός, δύσβατος· (μτφρ.) ὀχληρός· ἐναντίος· δύσκολος. ▫ Ἀλλ' ἔν τί μοι πρόσαντες, ▫ Εὐρ. ▫ Πρόσαντες γάρ ἐστι τό ἐναντιοῦσθαι ταῖς ὁμετέραις διανοίαις,▫ Ἰσοκρ.

Προσαντιβουλεύω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακαλῶ προσέτι.

Προσαντιλαμβάνομαι, Μ. λήψομαι. Κρατῶ ἢ κρατοῦμαι ἀμοιβαίως. ▫ (Ὀργάνων.) προσαντιλαμβάνομαι τῶν χειρῶν,▫ Στρβ.

†Προσάντιος, α, ον, = Προσάντης, ἐναντίος.

Προσαντιπεραίαν, ἐπίρ. Εἰς τὰ πέραν [ἀντικέραν] μέρος, ἀπεκρί.

Προσαντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντλῶν χύνω τι ἐπάνω εἰς· (ἰατρ.) = Καταντλέω, περιχύνω μὲ θερμόν νερόν, (παρβλ.) Προσαισιάω.

Προσάντλημα (τό). τὸ ὑγρόν τὸ ἀποχρησιμεύει εἰς προσάντλησιν.

Προσάντλησις, εως (ἡ). βρεξιμον [περιέχυμα] μὲ θερμόν νερόν πρὸς θεραπείαν, Κατάντλησις.

Προσάντως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον προσάντη (δύλητρόν, δίσκολον), μὲ δυσχερασκειαν.

Προσανυψόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνυψόνω κατ' ὀλίγον ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσαξιόω-ῶ, Μ. ώσω. Παρακαλῶ προσέτι ἢ ἐπιμόνως, ἀπαιτῶ (ἰταλ. πρετενδέρω) ἐκτός τούτου.

Προσαπαγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Ἀπαγγέλλω (Ἀναγγέλλω) προσέτι, (ἢ ἁπλ.) ἀναγγέλλω, ἀναφέρω.

Προσαπαγορεύω, Μ. εύσω. Ἐμποδίζω (Ἀπαγορεύω) προσέτι.

Προσαπαίρω, Μ. αρῶ. Ἀπαίρω πρός.

Προσαπαιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ χρεωστικῶς (Ἀπαιτῶ) προσέτι.

Προσαπαντάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Ὑπάγω πρὸς ἀπάντησίν τινος, προϋπαντῶ ἢ (ἁπλ.) ἀπαντῶ, συναπαντῶ.

Προσάπαξ, ἐπίρ. Διά μίαν ἢ μόνην φοράν, ἐφάπαξ.

Προσαπατάω-ῶ, Μ. ήσω. Προσέτι (Ἐκτός τούτου) ἢ ἀπατῶ, ἢ ἀπατῶ προσέτι (καὶ εἰς ἄλλο τι).

Προσαπειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσέτι ἢ ἀπειλῶ (φοβερίζω).

†Προσαπειλή (ἡ). ἀπειλή (φοβέρα) προσκεκλημένη εἰς τὰ εἰρημένα.

Προσαπεῖπον, ἀόρ. β' (ἀνάλ.) τῆς ἀπ. ρ. τοῦ Προσαπαγορεύω.

Προσαπεκδύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Προσαπεξέδυν κτλ.). Ἐκδύομαι (Ἐβγάλλω ἀπὸ ἐπάνω μου) προσέτι ἢ (μὲ δοτ.) ἀμοῦ μέ.

Προσαπεργάζομαι, Μ. άσομαι. Κάμνω (Ἐκτελῶ, Κατασκευάζω) προσέτι.

Προσαπερείδομαι, Μ. ερείσομαι. (μὲ αἰτ. προθετ.) Ἐπιζητῶ (Ἐπιμένω) εἴς τι.

Προσαπέρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Προσαπῆλθον κτλ.). Ἀναχωρῶ προσέτι ἢ μετὰ τῶν ἄλλων.

Προσαπηνέχθην, παθ. ἀόρ. τοῦ Προσαποφέρω.

Προσαπιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπιστῶ προσέτι ἢ (μὲ δοτ.) εἰς τι.

Προσαποβάλλω, Μ. βαλῶ. Χάνω προσέτι (ἐκτός τῶν ὅσων ἔχασα).

Προσαποβλέπω, Μ. βλέψω. Στρέφω τὰ βλέμματά μου μακρόθεν πρός τι.

Προσαπογράφω, Μ. γράψω. Σημειόνω ἢ Ἐγκαλῶ προσέτι.

Προσαποδείκνυμι, Μ. δείξω. Ἀποδεικνύω ἢ Ἀναδεικνύω προσέτι.

Προσαποδειχτέον, θετ. τοῦ Προσαποδείκνυμι.

Προσαποδιδράσκω, Μ. αποδράσω. Φεύγω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσαποδίδωμι, Μ. αποδώσω (ἀόρ. Προσαπέδωκα κτλ.). Ἀποδίδω (Πωλῶ, Πληρώνω) προσέτι, δίδω ἀκόμα μὲ προσθήκην· (μτφρ.) προσθέτω εἰς τὰ εἰρημένα. ▫ Τὸ λοιπόν προσαποδώκατῆς ἀναγνώσεως ▫ Ἰουλ., ἀπετελείωσα.

Προσαπόδοσις, εως (ἡ). ἡ μετὰ προσθήκης ἀπόδοσις· (ῥητ.) ἡ ἐφαρμογὴ τῆς παραβολῆς.

Προσαποδοτέον, θετ. τοῦ Προσαποδίδωμι.

Προσαποδύομαι, Μ. δύσομαι, = Προσαπεκδύομαι.

Προσαποζημιόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσαποστερῶ (καὶ παθ. Προσαποβάλλω) μὲ ζημίαν.

Προσαποθαυμάζω, Μ. άσω. Θαυμάζω μακρόθεν (Ἀποθαυμάζω) προσέτι.

Προσαπόθεσις, εως (ἡ), τὸ ὠσμ. τοῦ Προσαποτίθημι, ἡ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀναχώρησις (ἀποστασιευσις).

Προσαποθλίβω, Μ. θλίψω. Σφίγγω (Στρυμώνω) τι πλησιον εἰς. ▫ Τῇ θύρᾳ —, ▫ Ἰων.

Προσαποθνήσκω, Μ. θανοῦμαι. Προσέτι (Ἐκτός τούτου) ἢ ἀποθνήσκω, ἢ ἀποθνήσκω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσαποκαλύπτω, Μ. ὑψω. Ἀποκαλύπτω προσέτι.

Προσαποκλίνω, Μ. κλινῶ. Ἐγκλίνω (Ἀποκλίνω) πρός.

Προσαποκρεμάμαι, Μ. κρεμήσομαι. Κρέμαμαι ὡς ἐκ προσθήκης ἀπό.

Προσαποκρίνομαι, Μ. κρινοῦμαι (ἀόρ. Προσαπεκρινάμην ἢ Προσαπεκρίθην). Ἀποκρίνομαι μὲ προσθήκην (περισσότερον ἀφ' ὅτε μὲ ἐρώτησαν), προσθέτω εἰς τὰς ἀποκρίσεις μου.

Προσαποκριτέον, θετ. τοῦ Προσαποκρίνομαι.

Προσαποκρούομαι, Μ. κρούσομαι. Σφίγγω ἔτι μᾶλλον, (ἰατρ.).

Προσαποκτείνω, Μ. κτενῶ. Φονεύω προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις).

Προσαπολαμβάνω, Μ. λήψομαι. Παίρνω προσέτι ἀκόμα.

Προσαπολούω, Μ. λούσομαι. Ἀπολαμβάνω προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις).

†Προσαπολείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω ἀκόμα (Παραιτῶ, Ἐγκαταλείπω) προσέτι, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προαπολείπω).

Προσαπολιμπάνω, Μ. λείψω, = Προσαπολείπω.

Προσαπόλλυμι ἢ Προσαπολλύω, Μ. ολέσω (καὶ μσ.) ὀλοῦμαι (ἀόρ. Προσαπωλόμην κτλ.). Χάνω (Φονεύω, Ἀφανίζω) προσέτι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις. ▫ Ἐσωθεῖς προσαπολλύει πᾶσαν τὴν ἀρχήν,▫ Ἱππ. ▫ Ὅταν ἢ τὰ ἀρχαῖα προσαπολλύωσι πρὸς οἷς ἐκτήσαντο,▫ Πλάτ.

Προσαπολογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀπολογοῦμαι προσέτι.

Προσαπολύω, Μ. λύσω. Ἀπολύω (Ἀπαλλάττω) προσέτι καὶ ἀπό.

Προσαπομαντεύομαι, Μ. εύσομαι. Μαντεύω (Προμαντεύω) προσέτι.

Προσαπομένω, Μ. μενῶ. Προσμένω περισσότερον, ἐξακολουθῶ νὰ περιμένω.

Προσαπονέμω, Μ. νεμῶ. Ἀπονέμω προσέτι, προσθέτω εἰς τὸ ἴδιον ἀπονεμηθέν.

Προσαπονίνημαι, Μ. ονήσομαι (ἀόρ. Προσαπωνάμην). Ὠφελοῦμαι προσέτι, προσαπολαύω.

Προσαποξύω, Μ. ξύσω. Ξύνων ἀφαιρῶ (Ἐξαλείφω) προσέτι.

Προσαποπερᾶσθαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Δοκιμάζω προσέτι, κάμνω ἀκόμη μίαν ἀπόπειραν, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προαποπειράομαι).

Προσαποπέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω ὀπίσω καὶ ἄλλο τι (ὡς παραθέτ.).

Προσαποπληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀναπληρῶ προσέτι.

Προσαποπλύνω, Μ. πλυνῶ. Ξεπλύνω (Ἀποκλύνω) προσέτι.

Προσαποπνίγω, Μ. πνίξω. Πνίγω ὅλως ὁλως, ἀποπνίγω προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ πνίγω.

Προσαποῤῥαίνω, Μ. ῥανῶ. Χύνω (ἀπό μέσα μου) προσέτι.

Προσαποῤῥήσσω, Μ. ῥήξω, = Προσαποσημήχω, προσαποκλύνω.

Προσαποσκευάζομαι, Μ. άσομαι. Τινάζω ἀπό ἐπάνω μου (Ξεκαμνω, Ξεφορτώνομαι) προσέτι.

†Προσαποσημήχω, Μ. σημήξω. Σφυγγίζω ἀφαιρῶ (παστρεύω) προσέτι.

Προσαποστέλλω, Μ. στελῶ. Ἀποστέλλω προσέτι ἢ πρός τι, ἀπομακρύνω πρός.

Προσαποστερέω-ῶ ἢ Προσαποστερίσκω, Μ. στερήσω. Προσέτι ἢ ἀποζημιῶ. ▫ — τινά τινος,▫ Χρσ.

Προσαποτίθημι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσαφίστημι.

Προσαποτρέπω, Μ. στρέψω. Στρέφω τι ὀπίσω (Ἀπομακρύνω) πρὸς τοῖς ἄλλοις, στρέφω πρός.

†Προσαποφάζω (σφάττω), Μ. σφάξω. Σφάζω προσέτι.

Προσαποτείνομαι, Μ. τενοῦμαι. Ἀντιστέκομαι (Διατείνομαι) πρός τινα.

Προσαποτίθημι, Μ. αποθήσω (ἀόρ. Προσαπέθηκα κτλ.). Ἀποθέτω πλησίον ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις. ‖ (μσ.) ἐβγάλλω ἀπὸ ἐπάνω μου (παραιτῶ) προσέτι.

Προσαποτίνω, Μ. τίσω. Πληρόνω (ὡς χρέος ἢ πρόστιμον) προσέτι, πληρόνω περιπλέον.

Προσαποτρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβων ἐβγάζω ἢ ἀφίνω τι ἐπάνω εἰς.

Προσαποφαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Ἀποφαίνομαι (Διατάττω, Ὁρίζω) πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσαποφέρω Μ. ἀποίσω (ἀόρ. Προσ-

απ/ενεγκα, κτλ.). Παίρνω (ἐκ μτ. Ἀπολαμβάνω) προσέτι. «Λέπραν τῷ θράσει προσαπηνέγκατο,» Ἰωδ. 2) ἀναφέρω πρὸς τοὺς ἄλλους. «Δόξαν ὑμῖν τοὺς βαλιαρτὰς ἀπενεγκεῖν τοὺς προεισάντας τῶν δημοτῶν, προσαπηνέχθη μου τοὔνομα,» Δημ.

†Προσ-απο-φράσω(ττω), Μ. φράξω. Φράζω (Σταμπόνω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ-απο-χρώνυμαι, Μ. χρώσω. Χρωματίζω τι πρὸς τὸ χρῶμα ἄλλου.

Προσ-απο-ψήχω, Μ. ψήξω. Τριῶν ἀφαιρῶ ἢ Τρίβω ἐλαφρὰ προσέτι.

Προσαπτέον, θετ. τοῦ Προσάπτω.

†Προσαπτικός, ἡ, όν. (μὲ γεν.) Ὁ συνειθίζων νὰ ἐγγίζῃ, ἁπτικὸς τοῦ

Προσ-άπτω, Μ. ἅψω (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ δ'). Προσκολλῶ· προσχρεόζω (μτγν.) προξενῶ, περιποιῶ· ἀπονέμω· (ἐν γέν.) προσθέτω· ἀναθέτω· (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) προσδέτομαι· ‖ (μσ.) ἐγγίζω ἐκ παλαιοῦ, ἐφάπτομαι. «Καὶ τὸ ναυτικὸν προσῆψεν αὐτῷ ἡ πόλις,» Ξεν. (ἢ μτγν.) «Κλέος («Νύμφην κτλ.) προσάπτειν τινί,» Αἰ., (παρβλ. Περιάπτω). «Λόγῳ προσάπτεσι τὴν τῶν ἐλαιῶν ἡμέρωσιν,» Διόδ. (ἢ μσ.) «Ἵνα ἀληθείας πᾶ προσάπτωσι,» Πλάτ. «Προσαψάμενος μόνον τῶν πραγμάτων,» Δίνγ. «Ἦν περὶ τὰ ἑξ ἢ δέκα ἔτη καὶ τῶν ἐργίων προσήπτετο,» Ξεν. Ἐφ. (καὶ ἀμτβτ.) «Καὶ τάδ' εἰ κακοῖς κακὰ προσάψει,» Σοφ., ἂν προστεθοῦν (ἐνωθοῦν).

Προσ-αυ-ωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ώσω. Ἀποπαρούω πρὸς ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσαραγμός (ὁ), =Προσάραξις.

†Προσαρακτός [προσαράσσω], ἡ, όν. Ὁ συντριφθεὶς ἢ συντριβόμενος ἐπάνω εἴς τι. «Κύμα —,» Σχλ. Αἰσχλ.

Προσάραξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσαράσσω, κτύπημα μὲ κρότον ἐπάνω εἰς, συγκρουσις.

Προσ-αρείσω (εὔχρ. κυρ. ἀμσ. πρκ. ἀντὶ ε.ς. Προσάρα, ὀθ. ἡ μτχ. Προσαρηρώς), Π. ἀντὶ Προσαρμόζω. «Ὥσπερ νυκτερίδες, πρὸς τοῖς τείχεσι προσαρηρότα,» Ξεν., νὰ κολλήσουν, νὰ στεκουν κολλημένοι.

Προσ-αράσσω, Μ. αρἰξω. Κτυπῶ μὲ κρότον τι ἐπάνω εἰς (μὲ δοτ. ἐκ δ'). «Τὰς θύρας αὐτῷ προσαρόξασα,» Λκ., τοῦ κτυπησα, τοῦ ἔκλεισε) τὴν θύραν μέσ' ἐν πρόσωπον· (κα. μσ. αὐτπ.) «Τὰ κύματα πρὸς ταῖς πέτραις προσηράσσετο,» Ἀλκ. (καὶ πθ.) «Τὸ γὰρ προσαραχθῆναι τι βρέφος,» Δίλ. (καὶ μτφρ.) «Ταῖς ἐνδοθεν προσαρασσόμενοι προσβολαῖς,» Γρ.

Προσ-άρδω, Μ. ἄρσω. Ποτίζω ἀρθόνως.

Προσ-αρήγω, Μ. ήξω. Προσβοηθῶ.

Προσάρημα, Ἰων. ἀντὶ Προσάραρα, πρκ. (ἀντὶ ἑνς.) τοῦ Προσαρἰσκω.

Προσαρήρεται, Π. ἀντὶ Προσ-αρίσκει, προσαρμόζει.

Προσ-αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσαρμόζω διὰ τῶν ἄρθρων (ἁρμῶν) τοῦ σώματος. Διαρθρόω.

Προσάρθρωσις, εως (ἡ). ἡ πρὸς ἄλληλα συναρμογὴ τῶν ἄρθρων (τῶν ἁρμῶν) τοῦ σώματος.

Προσ-αρ.θμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Συναριθμῶ προσέτι, προσθέτω εἰς τὸν ἀριθμόν.

Προσαριθμητέον, θετ. τοῦ προηγ.

Προσ-αριστάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω προσέτι (Προσθέτω) εἰς τὸ γεῦμά (ἄριστον) μου.

Προσ-αρκέω-ῶ, Μ. αρκέσω. (μὲ δοτ.) Προφθάνω εἰς τὴν ἀνάγκην τινός, βοηθῶ, συντρέχω, παρέχω. (μὲ αἰτ. τοῦ πράγμ.) προσφέρω τὸ ἀρκοῦν. ‖ (μσ.) Ἐξαρκοῦμαι. «Ὡς ἂν προσαρκῶν σμικρὰ, κερδάνῃ μέγα,» Σοφ. «Ἡμεῖς δὲ αὐτὸ προσηρκέσθημεν τῇ κοινῇ ἐπιγραφῇ προσαγορεύσαντες,» Λογγ.

Προσάρκτιος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος ἢ βλέπων πρὸς ἄρκτον, πρόσβορρος.

Πρόσαρμα (τό), [προσαίρω], πᾶν ὅ,τι προσφέρεται ('παίρνει) τις διὰ τροφήν του.

Προσ-αρμόζω (αρμόττω), Μ. αρμόσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) Ταιριάζω τι πρὸς ἄλλο, συνεφαρμόζω (ἀμτβτ.) εἶμαι προσφυὴς ('ταιριασμένος), συμφωνῶ, (Γαλλ.) cadrer avec.

Προσαρμοστέον, θετ. τοῦ Προσαρμόζω.

;Προσ-αρπάζω, Μ. άσω ἢ άξω. Ἁρπάζω προσέτι ἢ ἀμοῦ μέ, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προαρπάζω).

Προσαρσις [προσ-αίρω], εως (ἡ). τὸ προσφέρεσθαι ('παίρνειν τροφὴν ἢ ὡς τροφήν, πρόσαρμα).

Προσ-αρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμνῶ τι πλησίον ἢ ἐπάνω τινός, ἐνάω, προσαρμόζω (μτγ.) κρεμνῶ ἐπάνω μου· (μτγν.) ἑλκύω (προσηλόνω) ὅλως διόλου εἰς ἑαυτόν, προσεικειοῦμαι· (πθ.) εἶμαι ἐξηρτημένος ἀπὸ ἢ συνδεδεμένος μετά τινος. «Προσηρτημένον τῷ καλῷ τὸ ἀγαθὸν,» Ξεν. «Οὐδὲ προσηρτήμεθα θυραις ἡγεμόνων,» Πλ.

Προσαρτέον, θετ. τοῦ Προσ-αίρω, δοτέον ἢ ληπτέον ὡς πρόσαρμα.

Προσάρτημα (τό). τὸ προσηρτημένον (κρεμμένον πλησίον τινός ἢ ἐκ προσθήκης), παράρτημα.

Προσαρτής, ἐος (ὁ, ἡ). προσφυὴς, προσηρτημένος.

Προσάρτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσαρτάω, πρόσθεσις, προσκόλλησις. «Τὰ δὲ [τῶν καρπῶν ἀποβλητικὰ] τῷ τὴν προσάρτησιν ἔχειν ἀσθενῆ,» Θφρ., τὴν πρόσφυσιν.

†Προσαρτίως, ἐπίρ. Ἀρτίως, προσφάτως.

†Προσάρτυμα (τό). τὸ προστιθέμενον εἰς τὰ φαγητὰ ὡς ἄρτυμα.

;Προσ-άρχομαι, Μ. ἄρξομαι. Προσφέρω μέρος (ὡς ἀπαρχήν) τινος εἴς τινα. «Ταῦτα τῷ ἑταίρῳ εἰς βεβαίωσιν προσηρξάμην,» Πλάτ., (ὅπου ἄλλ. διορθ. Προσηρκεσάμην).

Προσ-ασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γυμνάζω ('Ἐξασκῶ) τινα προσέτι ἢ πρός τι.

†Προσ-αστεΐζομαι, Μ. ἰσομαι. Προσθέτω τι εἰς τὴν ὁμιλίαν δι' ἀστεϊσμόν.

Προσ-αστράπτω, Μ. αστράψω. (μὲ δοτ.) Ἀστράπτω ἐπάνω εἴς τι, περιβάλλω μὲ τὴν λάμψιν μου.

Προσ-ασχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνασχολῶ τινα (καὶ πθ. Ἐνασχολοῦμαι) εἴς τι.

Προσ-ατενίζω, Μ. ἰσω. Ἀτενίζω πρός, ἐνατενίζω

Προσ-ατιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσέτι ἢ ἀτιμάζω (καταδικάζω εἰς πολιτικὴν ἀτιμίαν).

Προσ-αυαίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω (καὶ πθ. Ξηραίνομαι) ἐπάνω εἴς. (μὲ δοτ.) «Πέτραις —,» Αἰσχλ.

Προσ-αυγάζω, Μ. άσω. Λάμπω ἐπάνω τινός, προσβάλλω μὲ τὴν λάμψιν μου. «Ἡθους ἥδιον προσαυγάζοντας ταῖς φρονήσεσιν,» Ἰώσ. 2) (μσ.) βλέπω, προσβλέπω. «Ὥστε τῶν ποτὲ γεγενημένων αὐτῶν κατακεκοσμημένων,» Στβ.

Προσαύγασις, εως καὶ

Προσαυγὴ (ἡ). λάμψις (ἀκτὶς) προσβάλλουσα. 2) θέα, θεωρία. «Ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν βασιλῆς παταύγασις,» Στβ.

Προσ-αυδάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. λέγω (ὁμιλῶ, ἀποτείνομαι) πρός τινα, προσφωνῶ. (μὲ αἰτ.) «Ἐκάλεσέ τε προσηύδα· Ταλθύβιε, προσηύδα· Ταλθύβιε,» Ἰλ. Δ. «Κλαίοντε προσαυδήτην φίλον υἱόν,» Ἰλ. Χ. «Οὐ γάρ προσηύδων οὐκ ἂν ὄνθ' ὑπερέτην,» Αἰσχλ. (ἢ αἰτ. τοῦ πράγμ.) «Καὶ μιν φωνήσας ἔπτα πτερόεντα προσηύδα,» Ἰλ. Α. (ἢ πθ.) «Ἐγὼ δ' ἀδελφὴ σὴ προσηυδώμην dei,» Σοφ.

Προσαύλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ συμβαίνων εἰς τὴν αὐλὴν (εἰς τὴν ἔπαυλιν), ἀγροτικός.

Προσ-αυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω σκοπὸν τινα ἢ Συντροφεύω τὴν φωνὴν τινος μὲ τὸν αὐλόν.

Προσαύλησις, εως (ἡ), τὸ προσαυλεῖν, παίξιμον σκοποῦ τινος εἰς (ἢ συντροφεύσις τῆς φωνῆς μὲ) τὸν αὐλόν.

Προσ-αυλίζομαι, Μ. ίσομαι. Ξενυκτῶ ἢ Κατοικῶ (Δ στρίβω) πλησίον τινός.

Προσ-αυξάνω, Μ. αυξήσω. Αὐξάνω ἔτι μᾶλλον ἢ ἔπειτα.

Προσαύξησις, εως (ἡ). αὔξησις προηγουμένη, προσπαύξησις.

Προσ-αύξω, Μ. αυξήσω, =Προσαυξάνω.

;Προσ-αυρίσκω, Μ. αυρῶ (φόρ. Προσηύρων κτλ.), Π. προσάγω, προσπελάζω (ἀμτβτ.) ἐμπίπτω, περιπίπτω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) «Πυρὶ πόδα προσαύρᾳ,» Σοφ. «Προσαυρίσκουσα χερσὶν τροχὸν,» Αἰσχ.

Προσ-αὐτέω-ῶ, Μ. αὐτῶ, Π. προσφωνῶ. ἀποκρίνομαι δι' ἀναφωνήσεων.

Προσ-αυτομολέω-ῶ, Μ. ήσω. Αὐτομολῶ πρός.

Προσ-αυτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω μόνος μου πρόσθετη, γινομαι ἐκτὸς τούτου αὐτουργὸς καί. «Κακόν τι—,» Θμ.

;Προσαυτοχειρία (ἡ), =Αὐτοχειρία.

Προσ-αφ-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Προσαφεῖλον κτλ.). Ἀφαιρῶ προσέτι ἢ ἐκτὸς τούτου.

Προσ-αφ-αρπάζω, Μ. άσω. Ἁρπάζω (Ἀφαρπάζω) πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ-αφ-ύω, Μ. ύσω. Βρέχω (Μαγειρεύω) προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ.

Προσαφή (ἡ). [προσάπτω]. Ἐγγισμα, χειραφία, (παρβλ.) Ἐπαφή.

Προσαφής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ προσάπτων (προσεγγίζων), συνεχής. «Προσαφὴς ἐστιν αὐτῷ ὁ στόμαχος,» Ἱππκρ.

Προσ-αφ-ικνέομαι, Μ. αφ-ίξομαι (ἀόρ. Προσ-

αφικόμην κτλ.). Φθάνω πρὸς ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ-αφίστημι, Μ. προσαποστήσω (ἀόρ. Προσαπέστησα ᾗ δ'. Προσαπέσχην κτλ.). Ἀποσπῶ (καὶ μσ. Ἀποσπῶμαι) τὴς εἰναιότητός ἢ τῆς συμμαχίας τινος (Ἀποστατῶ) πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ πρὸς ἄλλον τινά.

Προσ-αφ-οδεύω, Μ. εὐσω. Κάμνω τὴν χρείαν μου (Ἀποπατῶ) ἐπάνω ἢ πλησίον εἰς.

Προσ-αφ-ομοίω-ῶ, Μ. ὠσω. Ἀφομοιῶ τι πρὸς ἄλλο, παρομοιάζω.

Προσ-αφ-ορίζω, Μ. ἰσω. Ξεχωρίζω προσέτι διὰ συνόρων, (μτφρ.) προσδιορίζω ἐκτὸς τούτου.

Προσαφ-ορισ-ίω-ῶ, Μ. ὠσω. Ἀφορισίνω (Ἀφιερόνω) εἰς.

Προσ-αφρίζω, Μ. ἰσω. Ἀφρίζω ἐπάνω εἴς τι.

Προσ-βαθύνω, Μ. υνῶ. Βαθύνω ἔτι μᾶλλον.

Προσ-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Προσέβην κτλ.). Ὑπάγω πρὸς· πατῶ ἐπάνω ἢ πλησίον· ἀναβαίνω· πλησιάζω (μέ αἰτ.) « Προσεβήσατο Ὄλυμπον,» Ὅμ.

Προσ-βακχεύω, Μ. εὐσω. Ἐμπνέω βακχικῶς. (μέ δοτ. ἐκ δ'.) « Οἴστρον τοῖς γυναιξὶ — , » Φλγρ. (καὶ ἀμτβτ.) » Τὸ γρησμῳδὲς αὐτοῖς προσβακχεύει, » Ἱερ κλ., ἐπιπνεῖ, τὰς κυριεύει.

Προσ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω τι πλησίον ἢ ἐπάνω τινός (« Κλίμακας προσβαλὼν πύλαισιν, » Εὐρ. » Σκύλων ὑπὸ τοὺς τειχέους προσβαλών,» Γαλ.) (ἑλλ. τοῦ ἐκ γ'.) ῥίπτω τι (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ. πτυπῶ, πίπτω) ἐπάνω εἰς (« Τοὺς καταρράτους τούτους ὥσπερ θήρα μοι προσβαλλόντων, » Δημ. « Ἥλιος προσέβαλλεν ἀρούρας, » Ἰλ. Β. « Τίς ἡ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν πόρρωθεν; » Ἀν. « Βοῦ προσβάλλει σε κρυτάλα; » Φλγρ.), (ἔθ. συνήθ.) πτυπῶ μὲ τὸ στράτευμα μὲ τὸν ἐχθρὸν ἢ μὲ τὰς μηχανὰς τεῖχος πόλεως, (Γαλλ.) attaquer, battre (« Προσέβαλε τῷ τείχει [ἡ] πρὸς τὸ τεῖχος,» Ξεν. [ᾗ χωρὶς κτ.] » Καὶ κατὰ τέλεα ᾗ παντοίως προσβαλλόντες, » Ἡρ.) (μτνμ.) προσάπτω, προστρίβω, προξενῶ (« Ἵνα μηδεμίαν ἄφην τῷ κατὰ προσβάλῃ, » Ἡρ.) (μσ.) καθάπτομαι, ἐκπλήττω. « Ταύτην οὔτ' ἐπεὶ προτιβάλλεσθαι, οὔτε τι ἔργῳ,» Ἰλ. Ε. (ἐνίστε ἑλλ. τοῦ) « Καὶ τὰ κρέα δὲ τῶν θρεμμάτων ἐχθύων προσβάλλειν (ἐνν. δεμήν), » Στρβ., ἐκτέμνουσιν, ἀνοδίδωσι. (καὶ αἰτ. ἑλλ. προθ. ἐκ δ'.) » Τὰ μὲν οὖ τι προσέβαλλεν (ἐνν. τὸν νοῦν),» Σοφ., δὲν ἐπέζησε τὸν νοῦν της εἰς αὐτά, δὲν τὰ ἐννόησε. 2) βάλλω σὲ (πρὸς τοῖς ἄλλοις), (ὅθ. μσ.) συνεισφέρω, συντελῶ. « Πρὸς δέ τι καὶ Ἀρταμάνης προσεβάλετο (ἄλλ. γρφ. προσελάβετο) τούτου τοῦ πάθεος,» Ἡρ., (πρβλ. Συμβάλλω). 3) βάλλω τι ἐμπρός μου (διὰ προφύλαξιν), (συνεκδχ.) φοβοῦμαι, ἀποστρέφομαι « Κῆτος προτιβάλλεται ὀλίγον ἰχθύν,» Ὀππ.

Προσ-βαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Βαρύνω ἔτι μᾶλλον (ἐκ προσθήκης).

†Προσβάρησις, εως (ἡ), τὸ βαρύνειν ἐκ τινος, κατάπλιξις.

Προσ-βασανίζω, Μ. ἰσω. Βασανίζω (δοκιμάζω) προσέτι, (συγχ. τῷ Προβασανίζω).

Πρόσβασις, εως (ἡ), τὸ προσβαίνειν, πλησίασις· ἀνάβασις. « (Ὄρος) ἀπότομον ᾗ ὀλίγας ἔχον προσβάσεις, » Πλβ. » Λαφος ἔχων δέκα σταδίων προσβασιν, » αὐτ.

Προσβατός, ἡ, όν. (τόπος) Ὅπου δύναταί τις νὰ προσβῇ (νὰ ἀναβῇ, νὰ πλησιάσῃ), (Γαλλ.) accessible. « Ἔνθα οὐ προσβατὸν θανάτῳ,» Ξεν., ὅπου δὲν ἠμπορεῖ νὰ κατήσῃ ὁ θάνατος.

Προσ-βεβαιόω-ῶ, Μ. ὠσω. Βεβαιόνω προσέτι.

Προσ-βιάζομαι, Μ. βιάσομαι. Ἐπιφέρω βίαν, προσπαθῶ νὰ κατορθώσω τι διὰ τῆς βίας (νὰ παραβιάσω). » Τὴν φύσιν —,» Πλ. (ᾗ δατ.) » Τύπῳ—, » Διοδ., προσβάλλω διὰ τῆς βίας.

Προσβιασμός (ὁ), ἡ διὰ τῆς βίας προσπέλασις.

Προσβιαστέον, θετ. τοῦ Προσβιάζομαι.

Προσ-βιβάζω καὶ Προσ-βιβώ-ῶ, Μ. ὠσω. Κάμνω τινὰ νὰ προσβῇ (νὰ πλησιάσῃ) που, (μτφρ.) καθοδηγῶ, ἐμβάζω εἰς τὴν ὑπόθεσιν. » Εὖ προσβιβάζεις μ',» Ἀρχφ.

Προσ-βιόω-ῶ, Μ. βιώσομαι (ἀόρ. Προσεβίων κτλ.). Ζῶ (τόσους) χρόνους ἀκόμη.

Προσ-βλάπτω, Μ. βλάψω. Προσέτι καὶ βλάπτω ἢ, Βλάπτω ἔτι μᾶλλον.

Προσ-βλασφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσέτι ᾗ βλασφημῶ, προσθέτω εἰς ὅσα εἶπα καὶ βλασφημίας (Ὕβρεις).

Προσβλεπτέος, α, ον, θετ. τοῦ

Προσ-βλέπω, Μ. βλέψω καὶ βλέψομαι. Βλέπω πρὸς ἢ, βλέπω κατὰ πρόσωπον, στρέφω ἢ προσηλόνω τὰ βλέμματά μου εἰς, (μέ δοτ. ἢ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.).

Προσβλεψις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ προηγ., κύτταγμα (κατὰ πρόσωπον).

Πρόσβλησις, εως (ἡ), σπνττ. ἀντὶ Προσβολή, προσθεσις.

Προσβλητικός, ἡ, όν. Ἁρμόδιος ἢ Ἐπιτήδειος εἰς τὸ προσβάλλειν.

Προσβλητός, ἡ, όν. Βαλμένος ἢ Ῥηγμένος ἐπάνω, προσθετός. 2) ἐπιδεκτικὸς προσβολῆς.

;Προσ-βλύζω, Μ. βλύσω. Χύνω ἀπὸ μέσα μου (Ἔξερνῶ) τι ἐπάνω εἰς. (μὲ δατ. ἐκ δ'.) « Ὥσπερ χολὴν τάνδρὶ προσβέβλυκε (κατὰ διορθ. τοῦ Κορ. ἀντὶ Προσβέβληκε),» Πλ.

Προσ-βοάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Φωνάζω ἢ Ἀποκρίνομαι φωνάζων πρός τινα, (μσ.) προσκαλῶ μεγαλοφώνως. « Ὀρέων αὐτοὺς παριόντας, προσεβώσατο,» Ἡρ.

Προσ-βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω (Ὑπάγω) πρὸς βοήθειάν τινος ἢ ὡς βοηθὸς πουθενά.

Προσβολή (ἡ), τὸ προσβάλλειν, ῥίψιμον ἢ πέσιμον ἐπάνω, πλησίασμα· κτύπημα· συμπλοκὴ μάχης, ἔφοδος, (Γαλλ.) attaque. « Καὶ πρὸς τὸ τεῖχος ἀκροβολισμοὺς καὶ προσβολὰς ἐποιοῦντο, » Ξεν. « Ἐν προσβολῇ τινι γενόμενος ἀπέθανεν,» αὐτ. « Προσβολὴν ἔχειν,» Ἀξ., εἶναι προσβλητός. « Ἐκ προσβολῆς, » Ἐξ ἐφόδου (καὶ μτνμ.) » Προσβολὴ πυρετοῦ, » Ἰατρ., (Γαλλ.) accès. « Ψύχους—, » Ἀξ., (Γαλλ.) impression. 2) (συνεκδχ.) τόπος διὰ προσβολὴν (πλησίασμα κτλ.), (Γαλλ.) abords. « Ὁ Καῖσαρ ὑλώδεις τόπους καὶ προσβολὰς ἀφράστους ἔχοντας ἀμηχάνῳ τάχει διελθών, τοὺς μὲν ἐκυκλοῦτο κτλ.,» Πλ. » Δῖς (ναυσὶ) εἵρητο πρὸς... τὴν προσβολὴν (ὕπα ἀλλ. ἀντ. Πρεβολὴν) τῆς Σικελίας καυλοχεῖν, » Θκ. 3) ἐφαλμ. ἀντὶ Προβολή. » Δόρατος—,» Δ. Κάνα. » Ἐν προσβολῇ (διορθ. προβολῇ) εἶναι,» Λκ.

Προσβόρειος ᾗ (Ἰων.) Προσβόρειος ᾗ

Πρόσβορος (ὁ) ᾗ Πρόσβορβος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων ἢ κείμενος πρὸς βορρᾶν, προσάρκτιος.

Προσ-βράσσω, Μ. βράσω. Βράζων προσθέτω τι εἰς, Ἐκβράσσω. » Φῦκος, προσβρασσόμενον ἀπὸ τῆς θαλάσσης τῇ γῇ,» Ἡσυχ.

;Προσβραχής, ές (ὁ, ἡ),— Προβραχής.

Προσ-βρέχω, Μ. βρέξω. Βρέχω προσέτι, (συγχ. τῷ Προβρέχω).

;Προσ-βωθέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Προσβοηθέω.

Προσβώμιος (ὁ, ἡ), ὁ πρὸς τὸν βωμόν (παρὰ τὸν βωμόν) ἱσάμενος.

Προσ-βωμολογέομαι, Μ. εὐσομαι. Κάνω κάτι ἢ Δέχεζομαι βωμολοχικῶς.

;Πρόσγαιος ᾗ

Προσγείος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τῆς γῆς. « Ἡ νῆσος συνάπτει γεφυρᾷ πρὸς τὴν ἠπειρον πρόσγειος οὖσα,» Στρβ. » Προσγείος ἐκάθητο, » Ἀξ. (καὶ μτφρ.) » Πρόσγεια φρονεῖ, » Ἔμπ. Ἐκκλησ., ταπεινά, γήϊνα.

Προσγειτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι γείτων (πρόσοικός) τινος.

Προσ-γελάω-ῶ, Μ. άσομαι. (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) Γελῶ βλέπων πρός τινα, χαμογελῶ (χωρ. ᾗ μτνμ.). » Φῶς ἡμῖν προσεγέλασεν,» Εὐμάθ. » Ὀσμὴ βοτείων αἱμάτων μ' προσγελᾷ, » Αἰσχλ. » Προσγελώντων αὐτῷ τῶν πραγμάτων,» Ἀξ., ἐφαίνοντο ὅτι ὑπάγαν καλὰ (δηξιά, εὐοδοῦνται).

Προσγενής, έος (ὁ, ἡ), ὁ πρὸς γένος τινί, συγγενής.

Προσ-γεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ προσέτι.

Προσγέννησις, εως (ἡ). γέννησις ἐκ προσθήκης.

Προσγεννητός, ἡ, όν. Ὁ κατὰ προσγέννησιν, προσθετός.

Προσ-γίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι (ἀόρ. Προσεγενόμην κτλ.). Γίνομαι (Συμβαίνω) προσέτι, ἢ Ὑπάγω μὲ τὸ μέρος τινός· (ἐν γέν.) προστίθεμαι. « Οὕτω ποιεῖν, ὅπως τά τε ὄντα καλῶς ἕξει, ᾗ ἄλλα ὅτι κλεῖστα προσγενήσεται,» Ξεν. (ᾗ δατ.) » Προσγενομένου δὲ τοῦ θείμου αὐτῷ,» Ἡρ.

Προσ-γλυχαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι γλυκύτερον (ἡδυτέρον), γλυκαίνω ἔτι μᾶλλον.

Προσγ[illegible]μαι (χωρὶς Μ.). Ἐπιθυμῶ προσέτι.

†Προσγναθίδιον (τὸ), (ἐνν. δεῖμα), δεσμὸν ἢ σκέπασμα τῶν γνάθων, (κοιν.) μαγουλέκα.

;Πρόσγραμμα (τὸ). τὸ γραφόμενον κατὰ προσγραφήν (προσγραφόμενον), προσθή-

κη εἰς ἔγγραφον, (ξ καθώς λέγεν τῶ-ρα ὑστερίγραφον.

¦Προσγραφεύς, έως. (ὁ). ὁ προσγράφων ¦κατα-γράφωνί εἰς πίνακα ἢ κατάλογον.

Προσγραφή (ἡ), τὸ προσγράφειν (γράφειν εἰς τὸ πλάγιον). ▪ Μετὰ προσγραφῆς τοῦ ι, ▪ Σχλ.

Πρόσγραφος (ὁ, ἡ). γραμμένος ἐκ προσθήκης, προσγεγραμμένος, (Λτ.) post scriptum, (ἐν γέν.) καταγεγραμμένος. ‖ (οὐσ.) Προσγραφον (τὸ), ἀντίγραφον.

Προς-γράφω, Μ. γράψω. Γράφω προσέτι, προσθέτω εἰς ἔγγραφον ἢ εἰς τὸν κατάλογον, ἐγγράφω, καταγράφω.

Προσ-γυμνάζω, Μ. άσω. Γυμνάζω προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον· γυμνάζω (ξ μσ. γυμνάζομαι) πρός τι ἢ κατά τινος.

¦Προσ-δαίω, Μ. δαύσω, Π. ἀνάπτω (ἐξάπτω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ-δανείζω, Μ. είσω. Δανείζω (καὶ μσ. Δανείζομαι) προσέτι, ¦παίρνω καὶ δανειακά.

Προσ-δαπανάω-ῶ, Μ. ήσω. ¦Ξοδεύω προσέτι (ἐκ προσθήκης). ▪ Προσδαπάνησε τῶν ἰδίων, ▪ ¦Επγρ.

Προσ-δουλεύομαι, Μ. εύσομαι. Δαψιλεύομαι (δίδω ἀφθόνως) πρὸς τοὺς ἄλλους.

Πρόσδιγμα (τὸ), ξπροσδέχομαι]. ὑποδοχή.

Προσδίδυα. πρκ. (ἀντὶ ἐνε.) τοῦ ἀχρ. Προσδείδω. Καὶ φοβοῦμαι προσέτι.

Προσδίδορκα, μσ. πρκ. τοῦ Προσδέρκομαι.

Προσδεής [προσδέομαι], ές (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ ἔχων ἐκάστη χρείαν τινός, ἐλλιπής, ἐνδεής.

Προσδέησις, εως (ἡ). τὸ προσδεῖσθαι (ἔχειν ἀνάγκην καὶ ἄλλου) τινος.

Προσδεθῆναι, πθ. φόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσδέω.

Προσδεῖ, Μ. δεήσει. ἀπρσ. τοῦ Προσδέομαι. Χρειάζεται προσέτι (ἐκτὸς τούτου), εἶνε χρεία καὶ ἄλλου τινός. ▪ Ὃ προσδεῖ εἰς τὰς εἴκοσι μνᾶς, ▪ Δμ.

Προσ-δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω προσέτι.

Προσδεικτέον, θετ. τοῦ Προσδείκνυμι.

Προσδεκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Προσδέχομαι.

Προσδεκτός, ἡ, όν. Ὁ προσδεχθεὶς ἢ προσδεκτέος, ἀποδοχῆς (παραδοχῆς) ἄξιος, εὐάρεστος, καταθύμιος.

¦Πρόσδενδρος (ὁ, ἡ). ὁ προσκολλώμενος εἰς τὰ δένδρα.

Πρόσδεξις, εως (ἡ), τὸ προσδέχεσθαι, παραδοχή.

Προσδέω, Μ. δεήσω. Δένω προσέτι, ¦παίρνω καὶ δανειακά. ▪ Προσδαπάνησε τῶν ἰδίων, ▪ ¦Επγρ.

Προσ-δοξάζομαι, Μ. ασθήσομαι (ἀόρ. Προσεδοξάσθην κτλ.). Χρεώνομαι προσέτι (ἐκτὸς τούτου), ἔχω ἀκόμη ἀνάγκην (ἐλλειψίν) τινος. ▪ Ἀργύριον οὐδεὶς πω οὕτω πολὺ ἐκτήσατο, ὥστε μὴ ἔτι προσδεῖσθαι, ▪ Ξεν. (συνήθ. μὲ γεν.) ▪ Ἀποτετελεσμένον ἤδη τοῦτον ἡγῶ, ἢ ἤδη τινὸς προσδεῖται; ▪ αὐτ. ▪Προσδεηθεὶς ἀργυρίου, ▪ Δμ., (παρβλ. ¦Εδεσμαι). 2) (μὲ γεν. καὶ αἰτ.) παρακαλῶ (ζητῶ) ἐπιμόνως. ▪ Οὐδὲν ποιήσαντα τῶν ἐκείνου ἡμεῖς προσεδεόμεθα, ▪ ¦Ηρ. (ξ ἀπαρ.) ▪Προσεδεήθησαν αὐτέων σχεῖν πρὸς Σαλαμῖνα, ▪ αὐτ.

Προσ-δέρκομαι, Μ. δέρξομαι, Π. ἀντὶ Προσ-όλεπω.

Πρόσδεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσδέω, δέσιμόν τινος πρός τι.

Προσ-δεσμεύω, Μ. εύσω ξ

Προσ-δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω τι πρὸς (ἀπὸ) ἄλλο, προσδέω.

Προσδετέον, θετ. τοῦ Προσδέω.

Πρόσδετος (ὁ, ἡ). δεμένος πρός τι ἢ ἀπό τινος, προσδεδεμένος. (μὲ δοτ.) ▪ Λίθῳ —, ▪ ¦Επγρ.

Προς-δεύομαι, Π. ἀντὶ Προσδέομαι.

Προσ-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι πλησίον μου, δέχομαι εὐχαρίστως· (τρπ.) ἀποδέχομαι, παραδέχομαι. ▪ ¦Επεμπον πρὸς αὐτὸν πρέσβεις, ὁ δὲ οὐ προσεδέχετο, ▪ Ξεν. ▪ Τοὺς ἐπαινοῦντας ἡδίων προσδέχονται πάντες ἢ τοὺς ἐπιτιμῶντας, ▪ Δμ. 2) προσμένω· προσδοκῶ, ἀπεκδέχομαι. ▪ Πάντες ἄνθρωποι ἡδέως προσδέχονται τὰς ἑορτάς, ▪ Ξεν. ▪¦Εμέ τ' εἰσορώων, καὶ ἐμὴν πατιδέγμενος ὁρμὴν, ▪ Ἰλ. Κ. ▪¦Εμὴν πατιδέγμενον ἀγγελίην, ▪ Ἰλ. Υ. ▪ Οὐ προσδεκομένους τοιοῦτο οὐδέν, ▪ ¦Ηρ. (ξ ἀπαρ.) ▪ Οὐ προσεδέκοντο αὐτοὺς ἐλεύσεσθαι, ▪ αὐτ. (καὶ ἀναλ.) ▪ Προσδεχόμενος, ὡς πέμψετε, ▪ αὐτ. (καὶ πθ. απντ.) ▪ Νικήσας παρὰ δ' προσεδέχετο, ▪ Θκ., παρὰ προσδοκίαν.

Προσ-δέω, Μ. δήσω. Δένω τι πρὸς (ἀπὸ) ἄλλο.

Προσ-δηλόομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Βλάπτω (Χαλνῶ) προσέτι.

Προσ-δηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Δηλῶ (Σημαίνω, Φανερώνω) προσέτι.

Προσ-δια-βάλλω, Μ. βαλῶ. Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ Προσέτι καὶ διαβάλλω.

¦Προσδιάθεσις, εως (ἡ). προσγινομένη (δευτερεύουσα) διάθεσις, προδιάθεσις.

Προσ-διαιρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Προσδιειλόμην κτλ.). Διαιρῶ προσέτι, ὑποδιαιρῶ.

¦Προσ-διατάσσομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Διατάσσω (Ζῶ) παρά τινι ἢ μετά τινος, συνδιατίθεμαι.

¦Προσδιάτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συνδιάτησις.

Προσ-δια-κρίνω, Μ. κρινῶ

¦Προσ-δια-λαμβάνω, Μ. λήψομαι. Διαλαμβάνω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ-δια-λέγομαι, Μ. λέξομαι. (μὲ δοτ.) Ὁμιλῶ (Διαλέγομαι) πρός τινα, συνδιαλέγομαι.

Προσδιάλεξις, εως (ἡ). συνομιλία, συνδιάλεξις.

Προσδιαληπτέον, θετ. τοῦ Προσδιαλαμβάνω.

Προσ-δια-λύω, Μ. λύσω. Διαλύω προσέτι.

Προσ-δια-μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαρτυρῶ ἢ ἀποδεικνύω διὰ μαρτύρων προσέτι.

¦Προσ-διαμαρτύρομαι, Μ. υρήσομαι. Διαμαρτύρομαι προσέτι, (εἰς τὸν Πλθ. διορθ. Προδιαμαρτύρομαι).

Προσ-δια-ναγκάζω, Μ. άσω. Ἀναγκάζω προσέτι.

Προσ-δια-νέμω, Μ. νεμῶ. Μοιράζω (ξ μσ. Μοιράζομαι) προσέτι.

Προσ-δια-νίσταμαι, Μ. ανα-στήσομαι (ἀόρ. Προσδιανέστην κτλ.). Διεγείρομαι (Διανίσταμαι) πρὸς ἔργον τι ἢ ἐκ τοῦ πλησίον, ἐπαγρυπνῶ.

Προσ-δια-νοέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι (ἀόρ. Προσδιενοήθην κτλ.) Διανοοῦμαι (Συλλογίζομαι) προσέτι.

Προσδιανοητέον, θετ. τοῦ προηγ.

Προσ-δια-παταλεύω (παττ-), Μ. εύσω. Καρφώνω τι μὲ πασσάλους ἐπάνω εἰς.

Προσ-δια-πλάσσω (ττω), Μ. πλάσω. Πλάττω (Μορφόνω) πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ-δια-πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω εἰς τέλος (Κατορθόνω) τι διὰ τοῦ πολέμου.

Προσ-δι-απορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπορῶ (Διαπορῶ) προσέτι, ἔχω ἢ προσαίνω ξ ἄλλην ἀκόμη ἀπορίαν.

Προσ-δια-πράσσομαι (ττομαι), Μ. πράξομαι Ἐνεργῶ (Κατορθόνω) προσέτι.

Προσ-δι-αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Διαρθρῶ (Διασαφῶ, ¦Εκφράζομαι) προσέτι.

Προσ-δι-αρκέω-ῶ, Μ. έσω. Διαρκῶ προσέτι.

Προσ-δι-αρπάζω, Μ. άσω ἢ άξω. Διαρπάζω προσέτι.

Προσ-δι-ασαφέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ Προσ-διασαφηνίζω, Μ. ίσω. Διασαφῶ προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον, κάμνω σαφέστερον.

Προσδιασάφησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐκ προσθήκης διασάφησις, ἐπεξήγησις.

Προσδιαστολέον, θετ. τοῦ-

Προσ-δια-στέλλομαι, Μ. στελοῦμαι. Διορίζω (Παραγγέλλω) πρὸς τοὺς ἄλλους· προσθέτω ὅρον τινά· κάμνω ῥητὴν συμφωνίαν πρός τινα. ▪ Τὸ δὲ φανεῖ, ὥστε μὴ τὴν αὐλητικὴν παντὶ τῷ δεδέντι μέλει ὀρθῶς δύνασθαι χρῆσθαι, οὕτω καὶ τὴν ἀρετὴν παντὶ πράγματι, ὧτινι μέλλει προστιθεὶς διαστολέον ἐστί, ὡς οὔτε ἡ αὐλητικὴ ἄνευ οἰκείων ὀργάνων δυνατὴ κατῆσαι τοῦτο, οὔθ' ἡ ἀρετή, ▪ Ἀλεξ. Ἀφροδ. (εἰς τὸν Ἀθ. ἐστραλῆς, ἀντὶ Προδιαστέλλομαι).

Προσδιαστολή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πρόσθεσις ὅρου εἰς συμφωνίαν ἢ ἀπόφασιν τινά, (Γαλλ.) restriction, (παρβλ. Προσδιορισμός).

Προσ-δια-στρέφω, Μ. στρέψω. Διαστρέφω ἐκτὸς τούτου ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ-δια-σύρω, Μ. συρῶ. Διασύρω (¦Εξευτελίζω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ-δια-ταράσσω (ττω), Μ. ταράξω. Διαταράττω ἔτι μᾶλλον.

Προσ-δι-ατάσσω (ττω), Μ. τάξω. Διατάττω (Διορίζω) προσέτι, παραγγέλλω ἐκ τοῦ τούτου.

Προσδιατριβή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Προσ-δια-τρίβω, Μ. τρίψω. (μὲ δοτ.) Διατρίβω συνήθως εἴς τι ἢ μετά τινος, ἐνδιατρίβω· συνδιατρίβω. (μὲ αἰτ.) κατατρίβω εἴς τι.

Προσ-δια-φθείρω, Μ. φθερῶ. Διαφθείρω (Ἀφανίζω) προσέτι.

Προσ-δια-φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαφορῶ προσέτι.

Προσδιδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω (Μανθάνω, Ἀποδείχνω) προσέτι.

Προσ-δίδωμι, Μ. προσ-δώσω (ἀόρ. Προσέδωκα κτλ.). Δίδω προσέτι (περιπλέον), ἢ· δίδω πρός τινα, μεταδίδω.

Προσδι-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Προσδιῆλθον κτλ.), = Προσδιήγεμαι.

Προσ-δι-ευκρινίσ-ω-ῶ, Μ. ήσω. Διευκρινῶ προσέτι, προσδιασαφῶ.

Προσδι-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διηγοῦμαι προσέτι.

†Προσδι-ηθέω-ῶ, Μ. ήσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προδιηθέω.

Προσ-δι-ίστημι, Μ. διαστήσω. Διαχέλλω (διαιρῶ) προσέτι.

Προσ-δικάζω, Μ. άσω. Προσδιορίζω (ἀποφασίζω) δικαστικῶς ὅτι ἀνήκει τι εἰς τινα, ἐπιδικάζω. (Γαλλ.) adjuger.

Προσ-διοικέω-ῶ, Μ. ήσω. Διοικῶ (διευθετῶ) προσέτι.

Προσ-δι-ορθόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Διορθόνω πρὸ τοῖς ἄλλοις· προσέτω ἐν εἴδει διορθώσεως.

Προσ-διορίζω, Μ. ίσω. Διορίζω ἠτῶς (ἀκριβῶς) ἢ ὑπὸ ἑτέρου τινὸς ὁρον ἀποφασίζω ὡρισμένως, ἀποφαίνομαι. 2) διορίζω (ὑπάρχοντα) προσέτι. 3) προσβλέπω εἰς τὸν ὑπάρχοντα ὅρον. «Οὐδὲν τούτων προσδιώρισεν ὁ νομοθέτης, ἀλλ' ἀκλῶς εἶπε τὸν ξένον μὴ ἐᾶν ἐναι εἰς τὰ τεῖχος.» Ἔρμαν.

Προσδιορισμός (ὁ), τὸ προσδιορίζειν, ἠτὸς (ἀκριβὴς) διορισμός· διασάφησις ἢ τροποποίησις τῶν ὅρων ὑπὸ τοὺς ὁπ. ὁ ορίζεται τι, (Γαλλ.) restriction, (πυρβλ Προσδιαστολή).

Προσδιορίστέον, θετ. τοῦ Προσδιορίζομαι.

Προσδιοριστικός, ἡ, όν. Ὁ χρήσιμος εἰς προσδιορισμόν.

†Προσ-διώκω, Μ. διώξομαι. Διώκω μακρότερα, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προδιώκω).

Προσδιωρισμένως, ἐπίρ. Κατὰ προσδιορισμοῦ.

Προσ-δοκάω-ῶ, Μ. ήσω. Προσμένω (ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν)· ἐλπίζω, ἀπεκδέχομαι. «Προσδοκῶ ἀνάξασιν νεκρῶν,» Σοφ. (καὶ ἀπαρ.) «Προσδοκέοντας ἀπολλέσθαι,» Ἡρ. (καὶ πθ.) «Τὰ προσδοκώμενα,» Λξ., τὰ ἐλπιζόμενα.

†Προσ-δοκέω-ῶ, Μ. δόξω. Φαίνομαι (Νομίζομαι) προσέτι καὶ. 2) ἀποφασίζομαι πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσδόκημα (τὸ), τὸ ἀντικείμενον τῆς προσδοκίας, τὸ προσδοκώμενον.

Προσδοκήσιμος (ὁ, ἡ), = Προσδόκιμος, ἐλπιζόμενος.

†Προσδόκησις, εως (ἡ). τὸ προσδοκᾶν. προσδοκία.

Προσδοκητέον, θετ. τοῦ Προσδοκάω.

Προσδοκητός, ἡ, όν. Ὁ προσδοκώμενος (ἐλπιζόμενος), ὄχι ἀπροσδόκητος.

Προσδοκία (ἡ). ἐλπίς, ἀπεκδοχὴ πρὸς τὸ μέλλον· (ἐνίστε ἐνεργ.) διέγερσις ἐλπίδος· (συνήθ.) ἀνησυχία. «Ἔχειν ἢ Παρέχειν προσδοκίαν,» Δη.

Προσδόκιμος (ὁ, ἡ). ὁ προσδοκώμενος (περιμενόμενος ἢ ἐλπιζόμενος) νὰ ἔλθῃ ποτὲ ἢ νὰ πράξῃ τι. «Ἐπὶ δὲ Μίλητον ἐρατὸς ἦν προσδόκιμος,» Ἡρ.

Προσδοκίμως, ἐπίρ. Κατὰ προσδοκίας (ἀνησυχίας) ἢ, Κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν περί τινος προσδοκίαν.

Πρόσζεμα (τὸ). τὸ περιπλέον (κατὰ προσθήκην) δεδόμενον, προσδιδόμενον, ἐπίμετρον.

Προσ-διξάζω, Μ. άσω. Φρονῶ (Διξάζω) προσέτι.

Προσ-δοξοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμποιῶ προσθέτους δόξας (ἰδέας), κάμνω νὰ φρονῇ (νὰ δοξάζῃ) τις προσέτι.

Προσδόριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων διὰ τὸ δεῖπνον (πρὸς δόρπον).

Πρόσδοσις, εως (ἡ), τὸ προσδίδόναι, δόσις ἐκ προσθήκης.

Προσδοχὴ (ἡ), = Πρόσδεξις, παραδοχή.

Προσδραχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσδέρκομαι.

Προσδρομών, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Προστρέχω.

Προσδρομὴ (ἡ), τὸ προστρέχειν, τρέξιμον πρός.

Προσ-δυσκολαίνω, Μ. α.ῶ. (μὲ δοτ.) Δυσκολαίνω (Ἀγανακτῶ, Χαλεπαίνω) ἔτι μᾶλλον κατά τινος, ἢ καὶ θυμόνω ἀκόμη (προσέτι) κατ' αὐτοῦ.

Προσ-δωρίομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χαρίζω (Φιλοδωρῶ) πρισέτι, προσθέτω εἰς ὅσα ἐχάρισα.

Προσ-εάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀφίνω (Ἐπιτρέπω) προσέτι, ἢ ἀφίνω τινὰ νὰ ἔλθῃ (νὰ ἔμβῃ, νὰ πλησιάσῃ) πρός.

Προσ-εγ-γελάω-ῶ, Μ. γελάσομαι (μὲ δοτ.) Προσέτι καὶ περιγελῶ.

Προσ-εγγίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Ἐγγίζω πρός τι πλησιάζω.

Προσέγγισις, εως (ἡ) καὶ

Προσεγγισμός (ὁ), τὸ προσεγγίζειν, πλησίασμα.

Προσ-εγ-γράφω, Μ. γράψω. Ἐγγράφω (Καταγράφω) προσέτι, π.χ. θέτω εἰς ἐγγραφον (εἰς τὸν κατάλογον).

Προσεγγυάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐγγυῶμαι προσέτι (ἐκτὸς τούτου), ἢ καὶ ἐγγυῶμαι (γίνομαι ξέγγυητὴς) προσέτι.

†Πρόσεγγυς, ἐπίρ. Σχεδὸν ἐγγύς, ἐκεῖ κοντά, ὡς ἔγγιστα.

Προσ-εγ-καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐγκαλῶ προσέτι (ἐκτὸς τούτου), ἢ καὶ ἐγκαλῶ πρωτέρα.

Προσεγκειμαι, Μ. κείσομαι. Ἔγκειμαι (Ἐπίκειμαι) ἔτι μᾶλλον, στενοχωρῶ ἐπικείμενος, κατεπείγω.

Προσ-εγ-κελεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ δοτ.) Παρακινῶ (Παρορμῶ) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ-εγ-κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἐγκρίνω πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσθέτω εἰς τὰ ἤδη ἐγκριθέντα.

Προσ-εγ-κύπτω, Μ. κύψω. Ἐγκύπτω εἴς τι.

Προσ-εγ-χέω, Μ. γεύσω (ἀόρ. Προσενέχεα κτλ.). Χύνω προσέτι μέσα εἰς.

Προσ-εγ-χρίμπτω, Μ. γρίμψω. Ἐγγίζω (Προσβάλλω) μὲ ὁρμὴν εἰς.

Προσ-εγ-χρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (Ἀλείφω) καὶ δευτέραν φορὰν μὲ ἰατρικόν.

Προσ-εγ-χωννυμι, Μ. χώσω. Χώνω ἀκόμη (Γεμίζω καὶ μὲ ἄλλο) χῶμα.

Προσ-εδαφίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω πρὸς τὸ ἔδαφος, (ἄλλ.) Προσοδίζω. 2) στηρίζω (στερεόνω) εἰς, προσπλέκω.

Προσεδρεία (ἡ), τὸ προσεδρεύειν, παρακάθισις· πολιορκία (ἐν γέν.) ἐπιμονή, προσπάθεια, (Γαλλ.) assiduité.

Προσεδρευτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-κῶς, Ὁ συνειθίζων νὰ προσεδρεύῃ (νὰ ἐπιμένῃ) εἰς τὸ ἔργον του, (Γαλλ.) assidu.

Προσ-εδρεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Κάθημαι πλησίον τινός, παρακάθημαι· πολιορκῶ. 2) ἐπιμένω (ἀσχολοῦμαι μὲ πεπιθιαν) εἴς τι, θέτω μετοπολεῖσθαι ὅ,τι δέον τὸ κατορθώσω. 3) εἶμαι πρόεδρός (πάρεδρός) τινος.

Προσεδρία (ἡ),=Προσεδρεία, ἐπιμονή. 2) τὸ ἔργον τοῦ προσεδρου.

Πρόσεδρος (ὁ, ἡ). [πρὸς. ἕδρα]. ὁ καθήμενος (εὑρισκόμενος) πλησίον τινός (συνεχῶς) ὁ ἀσχολούμενος ἐπιμόνως (μὲ προσπάθειαν) εἴς τι. ||. (οὐσ.) = Πάρεδρος, (Γαλλ.) assesseur.

Προσείπον, Ἰων. Π. ἀντὶ Προσεῖπον.

Προσέθηκα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Προστίθημι.

Προσ-θέζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) Συνειθίζω τινὰ εἰς τι.

Προσεθισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ πραγ.

Προσεθιστέον, θετ. τοῦ Προσεθίζω.

Προσέθου, δ'. ἐν. προστ. τοῦ μτ. ἀορ. δ τοῦ Προστίθημι.

Πρόσει, πρφ. τοῦ Πρόσειμι, Μ. εἰμι.

Προσεῖδενται, ἀπαρ. τοῦ Πρόσοιδα.

Προσεῖδες, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὅμοιος τὸ εἶδος μέ τινα, (συγχ. τῷ Προσεικής).

Προσείδομαι (χ. Μ.), Π. = Προσέοικα (τὸ εἶδος), παραφέρω, παρομοιάζω.

Προσείδου, ἀόρ. β'. τοῦ Προσοράω.

Προσείκα, Ἀττ. ἀντὶ Προσοίκα.

Προσεικάζω, Μ. άσω. Κάνω τι ὅμοιον ἢ σχεδὸν ὅμοιον μέ., παρομοιάζω. «Ὁ τῶ μεγίστω προσεικάζομεν κύμασι,» Πλάτ. 2) συμπεραίνω ἐκ συγκρίσεως καὶ εἰκασίας. «Οὐκ ἔγωγε προσεικάσαι, πάντ' ἐπισταθμώμενος,» Αἰσχύλ.

Προσείκελος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ.) Ὅμοιος ἢ σχεδὸν ὅμοιος μέ, παρόμοιος.

Προσεικής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [προσέοικα] = Προσείκελος.

Προσεικώς, υῖα, ός, ἀντὶ Προσοικώς, πρκ. τοῦ Προσέοικα.

Προσ-ειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Συστρέφω (Συνελαύνω) πρός ἢ περί τι. «Αἶψ' ἰμὰς ποτὶ νῆας ἀπὸ στομάτων προτιελίσσω,» Ἰλ. Κ. «Μὴ προσείλεε χεῖρα, μηδ' ὧθει βίῃ,» Εὐρ. (καὶ μτ.) «Σωφρονικῶς προσειλούμενοι τῇ ἐκτεθείσῃ διαιρέσει,» Σξτ., ἀντιφερόμενοι.

†Προσείλημα (τὸ), πᾶν ὅ,τι προσειλεῖται (περιστρέφεται) εἰς, (ἴδιως τὸ Τουρνουά).

Προσείληφα, πρκ. τοῦ Προσλαμβάνω.

Προσείληχα, πρκ. τοῦ Προσλαγχάνω.

Πρόσειλος (ὁ, ἡ), [πρός, εἵλη]. ἐκτεθειμένος εἰς τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου, πρωτήλιος. «Αἱ ἐν προσείλοις ῥᾶδαι τῶν ἐν παλιακίοις εὐφυέστεραι, καὶ μᾶλλον θ' αἱ πρὸς μεσημβρίαν,» Θεόφρ. «Φοινικῶν χιονα ἐς τὰ αὔτω προσείλα,» Φλωρτ.

Πρόσειμι, Μ. ἔσομαι (παρτ. Προσὼν ᾖ. εἶμαι ὁμοῦ (ἑνωμένος) μέ, εὑρίσκομαι συνάμα (ἐνταυτῷ), ἢ εἶμαι προσέτι (παρεκτὸς τούτου), ἐνυπάρχω πρὸς τοῖς ἄλλοις. (μὲ δοτ.) «Τῇ βίᾳ πρόσεστιν ἔχθρα,» Ξεν. «Τῇ δυνάμεως τῷ ἐλλείποντι, τὴν Λακεδαιμονίων ξυμμαχίαν ἡμῖν προσεῖναι,» Θκ. «Τελειοτάτῳ ἡγεμόνι τέτταρα δεῖ προεῖναι,» Φίλ. (ἢ ἀπολ.) «Ἂν μὴ τὸ ἀκούειν προσῇ,» Ἀρστ. (καὶ κατὰ μτχ.) «Τὸ προσὸν ἢ τὰ προσόντα,» Δη. «Ὧν ἕκαστος πλεονεκτεῖ τῶν ἄλλων, τοσοῦτον καὶ τῶν ἄλλων προσεῖναι,» Ἰσοκρ.

μικλέον ἢ κατὰ προσκτησιν· τὰ ἐπίκτητα (ἐκουσιώτη) χαρακτηριστικὰ τοῦ πράγματος· (ἀκλ.) ἡ περιουσία, τὰ ὑπάρχοντα. « Τὰς διαχλίπας ὁραγμὰς καὶ τὸ πρασὸν, « Δη. » Διανέμειν τοῖς πτωχοῖς τὰ πρασόντα, « Αξ., (συγχ. τῷ
Πρόσ-ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Προσόμεν κτλ.), = Προσέρχομαι (τοῦ ὑπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλ.)· πλησιάζω· συναμώνω (ἐπί γυν.) συνουσιάζομαι. (μὲ δοτ.) « Μηδένα αὐταῖς ἐθέλειν προσέναι, « Ξεν. » Τῷ προσιόντι προσεῖναι, « Ἡσ., ἔσω εὐκρόσ-τος. « Πρόσε μι (τῇ ἱερᾷ τραπέζῃ), « Ἀρτ., καινωνῶ (τοῦ θείου ἄρτου), μεταλαμβάνω. (ἢ αὐτ.) « Πρόσειμι δῶμα τὸ σὸν, « Αἰσχλ. (ᾧ παραλλ.) « Προσήϊσαν πρὸς τοὺς βαρβάρους, « Ἡρ. «Οὐ προσίει κρὶς τὰς ἀρχὰς, « Θκ. (χωρὶς πτ.) « Προσέρει (ἐννν. τὰ βαλῶ) ὁ βασιλεὺς περὶ τῶν γεγενημένων ἐν Ἐλευσῖνι, « Αἰσχ., παρεστιαθεὶς, ἀνέφερε. (ᾧ μτγμ.) « Ἐπεὶ πέρας ἦδη προσιούσης, Ἡρώδ. « Ἐπὴν προσίῃ ἡ ὥρη κυίσκεσθαι τὰς ἵππους, « Ἡρ. «Οὐ προσῄει τῇ πόλει τάλαντα ὑπὲρ τριάκοντα ἢ ἑκατόν, « Δη. « Οὔτε ἀπὸ τῆς πολιτείας προσῄει αὐτῷ ἄξιον λόγου, « αὐτ. (καὶ ἐλλ. τῆς ὁστ. τοῦ προ.) « Ἀπ' Αἰγύπτου δὲ καὶ Λιβύων 700 προσῄϊε τάλαντα, « Ἡρ. (ὕθεν κατὰ μτχ.) « Προσιόντα, « Αξ., τὰ εἰσοδήματα, αἱ πρόσοδοι. « Ἔξὸν τούτοις καὶ εἰ μισθῶν τὸν οἶκον ἐβούλοντο, ἀπὸ μὲν τούτων τῶν προσιόντων ἡμᾶς τρέφειν, « Δη.
Πρόσεἶναι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πρόσειμι. | Μ. ἔσομαι, ἢ Β' ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πρόσειμι, Μ. ειμι.
Προσεῖπον, ἀόρ. β'. (ἀνμλ.) τοῦ Προσαγορεύω.
†Προσ-εἴρομαι, Π. ἀντὶ Προσέρομαι.
Προσ-είρω, Μ. ἑρῶ. Προσπλέκω, προσάπτω, προσαρμόζω.
Προσ-εισ-άγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Προσεισήγαγον κτλ.). Εἰσάγω προσέτι, προσθέτω.
Προσεισενεκτέον, θετ. τοῦ Προσεισφέρω.
†Προσ-εισ-εμπορέω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προεισεμπορέω.
Προσ-εισ-κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἐπιβάζω (Κάμνω νὰ εἰσχωρήσῃ τι) προσέτι.
Προσ-εἴσκω, Π. (μὲ δοτ.) = Προσεικάζω, παρομοιάζω μέ.
Προσείσομαι, μέλλ. τοῦ Πρόσειδα.
Προσ-εισ-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω μέσα (Εἰσπέμπω, Εἰσάγω) πρὸς τοῖς ἄλλοις.
Προσ-εισ-πράσσω (ττω), Μ. πράξω, Εἰσπράττω προσέτι (ἐκτὸς τῶν εἰσπραχθέντων ἤδη).
Προσ-εισ-φέρω, Μ. εισ-οἴσω (ἀόρ. Προσεισήνεγκα κτλ.). Ἐμβάζω (Συνεισφέρω) προσέτι ἢ πρός τινα.
Προσεισφορὰ (ἡ), τὸ προσεισφέρειν, ἡ εἰς προσθήκης εἰσφορὰ (συνεισφορὰ), χάρ., ἀμοιβή.
Προσέτο, γ'. ἐν προ. τοῦ εθ. προ. τῆς εὐκτ. τοῦ Προσίημι.
Προσεῖω, Μ. σεισω. Σείω τι πρὸς τὰ ἔμπροσθέν τινος. (ἰδιωτ.) « Θελλὴν προσείειν θρέμματι, « Πλάτ., χρατῶ κλαδὶ καὶ ὑπάγων ἐμπρὸς τὸ κουνῶ ἵνα τὸ μ' ἑπῃ τὸ ζῶον καὶ μὲ ἀκολουθῇ, (ὅθεν μτγμ.) « Ἐλπίδας (θήρατρον κτλ.) προσείειν τινί, « Δξ., Αἰλ., προτείνειν, ἐλκύειν (ἐλκάζειν) μέ. « Φόβον προσείειν, « Θκ., (παρλ. Ἐπισείω).
;Προσ-εκ-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Προσεξέβην κτλ.). Ἐβγαίνω προσέτι ἢ ἔξω. κάμνω καὶ ἀπόβασιν, πτωπῶ καὶ ἀναβαίνω εἰς τὸ ἐχθρικὸν πλοῖον. (εἰς τὸν Δ. Κάσ. νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Μετεκβαίνω).
Προσ-εκ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐβγάλλω παραίξω, προσεκτείνω. « Γραμμὴν—, « Στρβ.
Προσ-εκ-βοάω-ῶ, Μ. βοήσομαι. Ἐβγάλλω ταῖς φωναῖς ἐναυτῷ ἢ ἐπάνω εἰς τι.
Προσεκδεκτέον, θετ. τοῦ Προσεκδέχομαι.
Προσ-εκ-δέρω, Μ. δερῶ. Προσετι ᾗ γδέρνω ἢ δέρνω.
;Προσ-εκ-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Προσμένω (Ἀποκδέχομαι) ἢ Δέχομαι (Λαμβάνω τι) παρά τινος ἢ Ἐκλαμβάνω προσέτι.
†Προσ-εκ-δύω, Μ. δύσω. Ἐδύνω (Ξεγυμνόνω) προσέτι.
Προσεκέατο, Ἰων. ἀντὶ Ορσεκέατο, γ'. πλθ. προ. τοῦ παρτ. τοῦ Πρόσκειμαι.
Προσ-εκ-θλίβω, Μ. θλίψω. Θλίβων ἐβγάζω ἢ Καταθλίβω προσέτι.
;Προσ-εκ-θρωσκω, Μ. θροῦμαι (ἀόρ. Προσεξεθορον). Τινάζομαι ἔξω (Ἐκπηδῶ) ἐπάνω εἰς.
Προσεκ-κα ω, Μ. καύσω (ἀόρ. Προσεξέκηα ἢ ἐκαυσα). Ἐξάπτω ἔτι μᾶλλον. « Τὰς Ἀνακρέοντος ποιήσεις ἀναγινόντες προσεκκαίονται, « Σξτ.
;Προσ-εκ-καλύπτω, Μ. καλύψω. Ἐκκαλύπτω (Ξεσκεπάζω, Ἀνακαλύπτω) προσέτι.
;Προσ-εκ-κειμαι, Μ. κεισομαι. Ἔξω πλησίον τινός, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προέκκειμαι).
Προσ-εκ-κόπτω, Μ. κοψω. Κόπτω ἐντελῶς (Ἐκκόπτω) προσέτι. « Καὶ τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν προσεκκόψαι, Στβ., τοῦ ἔβγαλε καὶ τἄλλο μάτι.
Προσ-εκ-λεγω, Μ. λέξω. Ἐκλέγω προσέτι, (μα.) «ἐλεχθείς ἐγὼ ἐκλέγω ἔτι καὶ τοὺς συνεργάτας μου, (παρλ.) Προσαιρεῖμαι.
Προσεκλειπαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακαλῶ ἐπιμόνως (Ἐκλιπαρῶ) πρισέτι.
Προσ-εκ-λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Λογαριάζω (Συλλογίζομαι) προσέτι.
Προσ-εκ-λύω, Μ. λύσω. Προσέτι ᾗ ἐκνευρίζω (ἐξασθενίζω). (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προεκλύω ἢ Προσελκύω).
;Προσ-εκ-μαίνομαι, Μ. μανοῦμαι ἢ μανήσομαι. Ξετρελλαίνομαι ἔτι μᾶλλον, γίνομαι ἔτι μᾶλλον (ἢ προσέτι καὶ) μανιώδης.
Προσ-εκ-πέμπω, Μ. πέμψω. Ἐκπέμπω (Ξενιῶ, Ἀναβίβω) προσέτι ἢ ἐνταυτῷ.
Προσ-εκ-πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἐξαπλόνω προσέτι.
Προσ-εκ-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκπηδῶ πρός.
Προσ-εκ-πίνω, Μ. πίομαι (ἀόρ. Προσεξέπιον κτλ.). Πίνω ὅλως ὀλίγου (μεχρὶ ῥανίδος) προσέτι καί.
;Προσ-εκ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. (μὲ δοτ. ἢ πρόθεσ. αἰτ.) Ἐκπίπτω (Ἐξοπλίζω, εἰς (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προεκπίπτω).
Προσ-εκ-πνέω, Μ. πνεύσω. Ἐκπνέω πλησίον ἢ ἐπάνω εἰς.
Προσ-εκ-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Τελῶ, διατελῶ ὀρθόνω· ἐκτὸς τούτου μὲ κάπον, Προεξεργάζομαι.
Προσ-εκ-πορίζω, Μ. ίσω. Προμηθεύω προσέτι.
Προσεκποτέον, θετ. τοῦ Προσεκπίνω.
(Προσ-εκ-πρίαμαι), ἄχρ. ἀντὶ Προεξωνούμαι, ἐξαγοράζω προσέτι (σῦχρ. κυρ. μόνον τὸ ἀπαρ. Προεκπρίασθαι).
Προσ-εκ-πυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξάπτω (Φλογίζω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.
Προσ-εκ-πτάω-ῶ, Μ. πτάσω. Ἀναπτῶ (Ξεφρίζόνω) προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ.
;Προσ-εκ-ταπεινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ταπεινόνω (Ἐξευτελίζω) ἔτι μᾶλλον.
Προσ-εκ-ταράσσω (ττω), Μ. ταράξω. Κατατα ράττω ἀκόμη περισσότερον ἢ κ. ., τοῖς ἄλλοις.
Προσεκτέον, θετ. τοῦ Προσέχω.
Προσ-εκ-τίθημι, Μ. εκ-θήσω. Ἐκθέτω προσέτι.
Προσεκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἢ ἐμποιῶν προσοχήν.
Προσεκτικῶς, ἐπίρ. Μὲ προσοχήν. « Προσεκτ. ἔχω, « Λξ., ἔχω προσοχήν, εἶμαι προσεκτικὸς.
Προσ-εκ-τιλλω, Μ. τιλῶ. Μαδῶ προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ.
Προσ-εκ-τίνω, Μ. τίσω. Πληρόνω περιπλέον τι (κυρ. ὡς πρακτικόν).
Προσεκ-τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Διηγοῦμαι μὲ ἔμφασιν (Ἐκτραγῳδῶ) προσέτι.
Προσεκ-τραχηλίζω, Μ. ίσω. Ἐκτραχηλίζω προσέτι.
Προσ-εκ-τυφλόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσέτι ᾗ τυφλόνω ὅλως διόλου τινά.
Προσέκυρσα, Π. ἀόρ. α. τοῦ Προσκυρέω
Προσ-εκ-τείνω, Μ. εξ-τενῶ (ἀόρ. Προεξέτεινα κτλ.). Ἐβγάζω προσέτι· πλέρνω ὡς προσθήκην (ἐκτὸς τοῦ) προλαβόντος φόρου.
Προσ-εκφοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζων ἀποδιώκω, Ξυπάζω) προσέτι ἢ ἐνταυτῷ, (συγχ. τῷ Προεκφοβέω).
Προσ-εκ-χέω, Μ. χεῶ (ἀόρ. Προσεξέχεα κτλ.). Χύνω προσέτι ἔξω.
Προσεκχλευάζω, Μ. άσω. Προσέτι καὶ καταχλευάζω.
Προσέλα, προ. τοῦ Προσελάω.
Προσέλαβον, ἀόρ. β'. τοῦ Προσλαμβάνω.
†Προσελασία καὶ
Προσέλασις, εως (ἡ), τὸ προσελαύνειν, ἡ ἐφ' ἵππου ἢ ὀχήματος πλησίασις, (συγγέν.) ἡ μεθ' ὁρμῆς προσέλευσις, ἐφόδιος ἱππικοῦ, προσβολὴ πλοίου πολεμικοῦ κτλ.
Προσ-ελαύνω, Μ. ελάσω καὶ (Αττ.) ελῶ. Φέρω (Κινῶ) τι μὲ βίαν πρός, παρφνω ἐπάνω εἰς « Μὴ προσέλα γέρα, « Εὐρ., μὴ βάλῃς χέρι ἐπάνω μου, (ἴνα μὲ ἀκρωτηριάσῃς). « Πεδὰς ἀναμαξὰς προσελήλαμεν πρὸς τυῦδαρος, « Ηλ. Ψ, (φυνήθ. ἀοριστ. ἢ ἄλλ. ἐνν. Ἵππον, Ἅρμα, Σφαῖραν κτλ.) ὁρμῶ ἔφιππος ἢ μὲ στρέψιμον (κυρ. ἱππικὸν) κατά τινος (ἐν γέν.) προχωρῶ, πλησιάζω. « Προσελαυνούσης ἡμέρας, « Λξ.
Προσ-ελάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Προσελαύνω.
Προσέλευσις, εως (ἡ), τὸ προσέρχεσθαι, ἔρχομός ἢ πλησιασμός κάποιου, τὸ γιατ

(ἐκκλησ.) ἡ μετάληψις τῶν ἀχράντων μυστηρίων.

Προ-αλέω-ῶ [πρός, ἅλας], Π. (σπν.) ἀντὶ Προπηλακίζω, καταφρονῶ, κακομεταχειρίζομαι. «Τοὺς μὲν δικαίους κτλ. προσαλοῦμεν (ἄλλ. γρ. Προσαλῶμεν),» Ἀρχῳ. (καὶ κθ.) «Ὁρῶν ἑαυτὸν ᾧδε προσαλούμενον (ἢ) προυσαλούμενον,» Αἰσχλ.

Προσληνα-ῖος, α ἢ ος, ον, =Προσέληνος.

Προσεληνίς, ίδος (ἡ), ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ Προσέληνος. ‖. (κυρ.) «Νύμφαι προσεληνίδες,» αἱ τῆς Ἀρκαδίας.

Προσέληνος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπάρχων πρὸ (προγενέστερος) τῆς σελήνης, (οὕτως ἐκτημίζοντο οἱ Ἀρκάδες ὡς οἱ μόνοι αὐτόχθονες ἢ παλαιότεροι κάτοικοι τῆς Πελοποννήσου).

Προσελθεῖν, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσέρχομαι.

Προσ-ελκύω καὶ Προσ-έλκω, Μ. ελκύσω (ἀόρ. Προσείλκυσα κλπ.). Τραβῶ (Ἑλκύω) πρὸς, (μσ.) ἑλκύω πρὸς τὸ μέρος μου.

Προσ-ελλείπω, Μ. λείψω. Ἐλλείπω (Χρειάζομαι πρὸς συμπλήρωσιν) ἀκόμη. «Τὰ προσελλείποντα,» ἀνάδ., τὰ προσαπαιτούμενα πρὸς ἀναπλήρωσιν.

Προσελόω-ῶ, Μ. ώσω, =Προσελέω.

Προσ-ελπίζω, Μ. ίσω. Ἐλπίζω προσέτι ἢ ἀκόμη, (εἰς τὸν Ἀθήν. διορθ. Προελπίζω).

Προσ-ελυτρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω καὶ μὲ δεύτερον ἔλυτρον (περικάλυμμα), προστίθετω καὶ ἄλλο ἔλυτρον.

Προσελώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος πλησίον ἕλους· σχεδὸν βαλτώδης (ἑλώδης).

Προσ-εμ-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Προσενέβην κτλ.). Ἐμβαίνω (Πατῶ) ἐπάνω εἰς (μεταφορ.) ἐπεμβαίνω ἀκόμη, προσεπεμβαίνω.

Προσ-εμ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐμβάζω (κτλ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ. Ἐμβαίνω) πρὸς τοῖς ἄλλοις· ῥίπτω (ῥίπτομαι) ὁμοῦ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Προσ-εμ-βατεύω, Μ. εύσω. Προσπελάζω (καθὼς τὰ βατευόμενα ζῶα).

Προσ-εμ-βιβάζω, Μ. άσω. Ἐμβάζω εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν, (παρβλ.) Προσβιβάζω.

†Προσ-εμ-βριμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Προσέτι ἢ φοβερίζω (μὲ θυμὸν, τρίζων τοὺς ὀδόντας ἢ μουγγρίζω).

;Προσ-εμέω-ῶ, Μ. εμέσω, =Προσβλύζω.

Προσέμιξα, ἀόρ. ά. τοῦ Προσμίγνυμι.

Προσ-εμ-ματεύω, Μ. εύσω. Βάλλω μέσα τὸ χέρι μου ἢ ψηλαφῶ, (εἰς τὸν Ἀρστ. διορθ. Προσεμβατεύω).

Προσ-εμ-πάσσω, Μ. πάσω. Ῥήχνω ἀνάμεσα (Κουκκίζω) προσέτι.

;Προσ-εμπεδόω-ῶ, Μ. ώσω. Βεβαιόνω (Ἐπικυρόνω) ἔτι μᾶλλον ἢ ἐκ προσλήκης.

;Προσ-εμ-πικραίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Ἐρεθίζομαι ἔτι μᾶλλον κατά τινος. «Προσεμπικρανέσθαι (ἄλλ. διορθ. «Πάρος, ἐμπικρανέσθαι) ἔμελλον αὐτοῖσι,» Ἡρ.

Προσ-εμ-πίπλημι, Μ. εμπλήσω. Γεμίζω ἔτι μᾶλλον.

Προσ-εμ-πίπρημι, Μ. εμπρήσω (ἀόρ. Προσενέπρησα κτλ.). Πυρπολῶ (Κατακαίω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον. «Πυρίκαυτα γὰρ ἐόντα τὰ ἕλκεα, προσεμπιπραται ὑπὸ τῆς θέρμης τῆς ἀνασπνοῆς,» Ἀρετ.

Προσ-εμ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Προσενέπεσον κτλ.). (μὲ δοτ.) Πίπτω μέσα ἢ ἐπάνω εἰς· συμπίπτω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

†Προσ-εμ-πλάσσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσεμπάσσω.

Προσ-εμ-πλέκω, Μ. πλέξω. Ἐμπλέκω πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ-εμπλήσω, μέλλ. τοῦ Προσμπίπλημι.

†Προσ-εμ-πολάω-ῶ, Μ. ήσω. Κερδίζω ἔτι μᾶλλον ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσλαμβάνω.

Προσεμπρήσω, μέλλ. τοῦ Προσεμπίπρημι.

Προσ-εμ-πυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξάπτω (Φλογίζω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ-εμ-φαίνομαι, Μ. φανοῦμαι ἢ φανήσομαι. Φαίνομαι μέσα εἰς (Ἐμφαίνομαι) προσέτι.

Προσ-εμ-φανίζω, Μ. ίσω. Ἐμφανίζω (Παραστήνω, Ἀποδεικνύω) προσέτι.

Προσεμφέρεια (ἡ). κάποια ὁμοιότης, ἕξις τοῦ

Προσεμφερής, ές (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ.) σχεδὸν ὅμοιος (ἡμφερής), παρόμοιος.

Προσ-εμ-φέρω, Μ. οίσω (ἀόρ. Προσενήνεγκα κλπ.), =Προσεμφορέω (;). Β) (μσ.) εἶμαι σχεδὸν ἢ κατά τι ὅμοιος· ὁμοιάζω ὁπωσοῦν, (κοιν.) παραφέρνω.

Προσεμφερῶς, ἐπίρ. Μὲ κάποιαν ὁμοιότητα.

Προσ-εμ-φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ, Ῥήχνω) μέσα πρὸς τοῖς ἄλλοις· (μσ. μὲ γεν.) ῥήχνω μέσα μου (τρώγω κατὰ κόρον) ἀκόμη καὶ ἀπό.

Προσ-εμ-φράσσω (ττω), Μ. φράξω. Προσπίπτων ἐμφράσσω, (συγχ. τῷ Προεμφράσσω).

Προσ-εμ-φύομαι, Μ. φύσομαι (ἀόρ. Προσενέφυν κτλ.). Προσκολλῶμαι προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον· προσγίνομαι ὡς ἔμφυτος ἰδιότης ἢ (μσ.) προσλαμβάνω ὡς ἔμφυτον ἰδιότητα.

Προσένεγκα, ἐπίρ. Σχεδὸν πρὸ ὀλίγου.

;Προσένεγκε, Δ. ἀντὶ Προσένηνοχε, γ΄. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Προσενήνοχα.

Προσ-ενδείκνυμαι, Μ. δείξομαι. Δείχνω ἐμπράκτως (Ἀποδείχνω) προσέτι.

Προσενεγκεῖν, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσφέρω.

Προσ-ενδρεύω, Μ. εύσω. Ἐνεδρεύω (Παραμονεύω) ἀκόμη ἢ (μὲ δοτ.) πλησίον εἰς.

Προσ-ενείρω, Μ. ερῶ (;). Ἐμβάλλω ὡς ἐκ προθέσεως, παρεμβάλλω, παρενείρω.

Προσενεκτέον, θετ. τοῦ Προσφέρω.

;Προσ-ενέπω (εὔχρ. μόνον τὸ Ποιητ. Προσεννέπω), Μ. ενισπήσω, Π. λέγω (ὁμιλῶ ἀποτεινόμενος) πρός τινα, Προσφωνῶ, Προσαγορεύω.

Προσένευσα, ἀόρ. ά. τοῦ Προσνεύω ἢ Β) τοῦ Προσνέω.

Προσ-εν-έχομαι, Μ. έξομαι. Ἐνέχομαι προσέτι.

Προσ-ενεχυράζω, Μ. άσω. Παίρνω (Κάμνω νὰ μοῦ δοθῇ) τι πρὸς τοῖς ἄλλοις ὡς ἐνέχυρον.

Προσενήνεγμαι, κλ. καὶ

Προσενήνεχα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Προσφέρω.

Προσ-ευθυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Προσενεθυμήθην κτλ.). Βάλλω κατὰ νοῦν (Παρατηρῶ, Συλλογίζομαι) ἐκτὸς τούτου.

Προσευθυμητέον, θετ. τοῦ προηγ

Προσ-ενίημι, Μ. ενήσω. Ἐμβάλλω προσέτι, προσθέτω τι μέσα εἰς, Προσεμβάλλω.

Προσ-εννέπω, Π. =Προσενέπω.

Προσ-εννοέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ (μὲ τὸν νοῦν μου) ἐκτὸς τούτου. «Καὶ γὰρ ἄλλο τι προσενενόησα (κατὰ διόρθ. τοῦ Σνεῦδέρου, ἀντὶ Προσενίκησα),» Ξεν.

Προσ-εν-οχλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνοχλῶ προσέσι (ἐκ προσθήκης) ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ-ενόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἑνόνω τι πρὸς ἄλλο, συνενόνω.

Προσ-εν-τάσσω (ττω), Μ. τάξω. Ἐμβάλλω προσέτι ἐν τάξει, προσθέτω, προσενείρω.

Προσ-εν-τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω τι ἔτι μᾶλλον ἐπάνω ἢ μέσα εἰς (συνεχ.) «Πληγὰς προσεντείνειν τινί,» Λκ., βίδειν (καταβιάζειν) προσέτι, (καὶ ἐνν. τοῦ οὐσ.) «Ἑτέρας προσεντείνειν,» Πλ., νὰ τοῦ δώσῃ καὶ ἄλλαις (ἐνν. ξυλιαῖς).

Προσ-εν-τέλλω (τέλλομαι), Μ. τελοῦμαι. Παραγγέλλω προσέτι (ἐκτὸς τούτου).

Προσενωτίθημι, Μ. ενθήσω. Ἐμβάλλω προσέτι.

†Προσ-εν-τίκτω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προεντίκτω.

Προσ-εν-τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. Προσέτι καὶ ἐντρυφῶ.

†Προσ-εν-τυγχάνω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προεντυγχάνω.

Προσ-ενυβρίζω, Μ. ίσω. Ἐνυβρίζω (Ἐπεμβαίνω ὑβριστικῶς) ἔτι μᾶλλον.

Προσ-ενυφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω ἀνάμεσα (Παρενείρω εἰς τὸ ὕφασμα) καὶ ἄλλα πλουμίδια, ἐνυφαίνω προσέτι καί.

Προσ-εξ-αγριαίνω, Μ. ανῶ. Ἐξαγριόνω ἔτι μᾶλλον.

Προσ-εξ-αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Προσεξεῖλον κτλ.). Παίρνω (Ἐξαίρω) προσέτι ἀπὸ μέσα· ἐξάλλω ἀπὸ τὴν μέση (ἀφανίζω) πρὸς τοῖς ἄλλοις· (μσ.) ἐκλέγω προσέτι διὰ χρῆσίν μου.

Προσ-εξ-αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω ἀκόμη ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐπάνω, σηκάνω ἢ Παίρνω ἐκτὸς τούτου.

Προσ-εξ-αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι (ἀόρ. Προσεξήμαρτον κτλ.). Κάμνω καὶ ἄλλο λάθος (ἁμάρτημα).

Προσ-εξ-ανδραποδίζομαι, Μ. ίσομαι. Προσέτι καὶ ἀνδραποδίζομαι (σκλαβόνω) (εἰς τὸν Ἡρ. ἀναγν. διαρτμ. Πρὸς ἐξανδραποδισμόν).

Προσ-εξ-ανίσταμαι, Μ. εξαναστήσομαι (ἀόρ. β. Προσεξανέστην κτλ.). Σηκόνομαι ἐπάνω πρὸς τοὺς ἄλλους ἢ πρὸς σκοπόν τινα.

Προσ-εξ-απατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαπατῶ προσέτι.

†Προσ-εξ-απλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀναπτύσσω (Σαφηνίζω) ἔτι μᾶλλον.

;Προσ-εξ-αποστέλλω, Μ. στελῶ. Ἐξαποστέλλω προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Προεξαποστέλλω).

Προσ-εξ-άπτω, Μ. άψω. Ἐξάπτω (Ἐξεθίζω) ἔτι μᾶλλον.

Προσ-εξ-ασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Καλλωπίζω π

μὲ πλειοτέραν ἐξάσκησιν, ἐξεργασίαν), τὸ κάμνω ἐντελέστερον.

Προσεξελαύνω, Μ -ελάσω· Ἐκβιάζω προσετι· (ἄλλ. ἢ ἀμτβτ.) ἐξαλνω μὲ στράτευμα (κάμνω ἐκδρομὴν) κατά τινος.

Προσεξελέγχω, Μ. ελέγξω. Ἐξελέγχω (Ἀποδεικνύω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσεξελίσσω, ττω), Μ. ελιξω. Ξετυλίσσω προσέτι· (ἀτνμ.) καταστάττω δι' ἐξελίγμοῦ καὶ ἄλλους στρατιώτας.

Προσεξεμέω-ῶ, Μ. εμέσω. Ἐξερνῶ προσέτι καί.

Προσεξεργάζομαι, Μ. άσομαι. Ἐξεργάζομαι (Κατορθόνω, Ἀποτελειόνω) πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσεξερεθίζω, Μ. ίσω. Ἐρεθίζω ἔτι μᾶλλον.

Προσεξερείδομαι, Μ. ερείσομαι. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. πρόθετ.). Ἀκουμβῶ δυνατὰ ἐπάνω εἴς τι πρὸς (σκοπὸν τινα).

Προσεξέρχομαι, Μ. ελεύσομαι (αόρ. Προσεξῆλθον κτλ). (μὲ δοτ.) Ἐξέρχομαι (ἵνα ὑπάγω) πρὸς, (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Προέρχομαι ἢ Προέξαγομαι).

Προσεξετάζω, Μ. άσω. Ἐξετάζω προσέτι.

Προσεξέτασιν, Βετ. τοῦ προηγ.

Προσεξευμαρίζω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προεξευμαρίζω.

Προσεξεύρεσις, εως (ἡ). νέα (ἐκ προσθήκης) ἐυρεσις.

Προσεξεύρημα (τό). πᾶν ὅ,τι προσεξεῦρέ (προσεπενόησε) τις.

Προσεξευρίσκω, Μ. ευρήσω Εὑρίσκω (Ἐξευρίσκω) προσέτι.

Προσεξηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐξηγῶ ἢ Διηγοῦμαι προσέτι.

Προσεξηπειρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω ὁλονὲν εἰς ἤπειρον.

Προσεξικμάζω, Μ. άσω. Ἐξικμάζω προσέτι.

Πρόσεξις, εως (ἡ), τὸ προσίχειν, προσοχή.

Προσεξίστημι, Μ. προσεξ-στήσω. Κάμνω ἔτι μᾶλλον ἢ προσέτι καὶ ἐκστατικόν, προσεπιφέρω καὶ ἔκστασιν.

Προσεξορίζω, Μ. ίσω. Προσέτι καὶ ὁρίζω.

Προσεξωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ώσω. Προσέτι ἢ ἐξωθῶ (ἐξαπορρίπτω).

Προσείκα (πρκ. ἀντὶ ἐνς. τοῦ Προσοίσκω). Εἶμαι ὅμοιος (ἢ σχεδὸν ὅμοιος) μέ, παρεμφέρω· φαίνομαι ὡς νὰ (Τοιούτοις δ' ἔτσι προσείκεν ὁ γράφων τὸν νόμον γρῆσθαι, « Δημ.)· (συνοδ.) εἶμαι πρόσφορος (ἁρμόδιος), Ἐταιρεύζω, (ὄθ. ἀπρφ.) « Προσέοικα, » = Προσήκει, καὶ (μτχ.) Προσεοικώς, » = Προσήκων, Ἐταιρειασμένος. « Ὅταν τις ὁρᾷ τὰ μὴ προσεικότα, » Σοφ.

Προσεικότως, ἐπίρ. (μτχ.) Σχεδὸν ὁμοίως, παρεμφερῶς, παραπλησίως.

Προσεούρουν, Ἀττ. παρατ. τοῦ Προσουρέω.

Προσεπαγγέλλομαι, Μ. αγγελοῦμαι. Ἐπάγγομαι (Ἐπαγγέλλομαι) προσέτι.

Προσεπάγω, Μ. άξω (αόρ. Προσεπήγαγον κτλ.). Ἐπιφέρω προσέτι, προσθέτω.

Προσεπαύρίω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ προσέτι.

Προσεπιθρηνέω, βετ. τοῦ πσαγ.

Προσεπαινέω-ῶ, Μ. αινέσω. Ἐπαινῶ προσέτι.

Προσεπαίρω, Μ. αρῶ. Ἐπαίρω (Σηκόνω, Ἀνυψόνω) ἔτι μᾶλλον ἢ προτέτε.

Προσεπαισθάνομαι-ώμαι, Μ. ασομαι. Καταγνῶ προσέτι (ἐκτὸς τούτου).

Προσεπαμύνω, Μ. υνῶ, = Προσβοηθέω.

Προσεπ-ανέρομαι, Μ. ερήσομαι. Ἐρωτῶ (Ξαναρωτῶ) προσέτι.

Προσεπ-ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπανθῶ προσέτι.

Προσεπανίσταμαι, Μ. ανα-στήσομαι. Ἐπαναστατῶ προσέτι.

Προσεπ-ακτελέω ῶ, Μ. ήσω. Φοβερίζω προσετι (ἐκτὸς τούτου), ποσοθέτω εἰς τὰς προλαβούσας ἀπειλὰς ἢ ἄλλην.

Προσεπ-αρέομαι-ῶμαι, Μ. αρέσομαι. Κατακοῶμαι προτέτε.

Προσεπάρχω, Μ. ἄρξω. Διακῶ (Ἐξιστόνω) ὡς ἔπαρχος προσέτι.

Προσεπ-αυξάνω, αὔξω), Μ. αυξήσω. Αὐξάνω ἔτι μᾶλλον.

Προσεπαύξησις, εως (ἡ). ἡ ἐκ προσθήκης ἐπαύξησις.

Προσεπ-αφίσκομαι (αόρ. Προσεπηφίσκην). (μὲ γεν.) Ἀπολαμβάνω προσέτι, πρωτοπολαύω.

Προσεπ-εγείρω, Μ. εγερῶ. Ἐπεγείρω προσέτι.

Προσεπείπεν, αόρ. β'. (ἀνωμλ.) τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσεπιλέγω.

Προσεπ-ειμί-ἄγω, Μ. ἄξω, = Προσεπιοέρω.

Προσεπ-εισ-φέρω, Μ. ισω-ίσω (αόρ. Προσεπεστήνεγκα κτλ.). Εἰσφέρω προσετι, προσθέτω εἰς τὴν προτεγενομένην εἰσφοράν. « Σόρτν —, » Πλδ., ὁμολογῶ περισσοτέραν.

Προσεπ-ελπίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ νὰ ἐλπίζῃ ἔτι μᾶλλον ἢ ἐκτὸς τούτου.

Προσεπ-εμβαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐπεμβαίνω ἔτι μᾶλλον, ἢ καὶ ἐπεμβαίνω προσέτι (εἰς τὴν δυστυχίαν τινός).

Προσεπ-εμ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐμβάζω μεταξὺ (Παρεμβάλλω) καὶ ἄλλα, προσθέτω εἰς τὰ ἤδη παρεμβεβλημένα.

Προσεπ-εξ-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Ἐκτὸς ἐργάζομαι ἔτι μᾶλλον ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσεπεξεργασία (ἡ). νέα (ἐκ προσθήκης) ἐπεξεργασία.

Προσεπ-εξ-ευρίσκω, Μ. ευρήσω (αόρ. -εὗρον κτλ.). Ἐξευρίσκω προσέτι, ἐπινοῶ (προσθέτω εἰς τὰς προλαβούσας ἢ ἄλλας) νέας ἐφευρέσεις.

Προσεπ-εξ-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διηγοῦμαι ἢ Ἐξηγῶ σαφέστερον (Ἐπεξηγῶ) ἐκτὸς τούτου.

Προσεπεργάζομαι, Μ. άσομαι, = Προσεπεξεργάζομαι.

Προσεπέρχομαι, Μ. ελεύσομαι (αόρ. Προσεπῆλθον κτλ.). Ἐπέρχομαι (Διοδεύω) προσέτι ἢ ἐπανειλημμένως.

Προσεπερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ μὲ περιεργείαν προσέτι, κάμνω ἐπανειλημμένως ἢ ἄλλας ἐρωτήσεις, Ξαναρωτῶ καὶ περί.

‡Προσεπερωτητής, οῦ (ὁ). ὁ προσεκτικῶν (κάμνων δικαστικὰς προσεπερωτήσεις), (Λτ.) **adstipulator.**

Προσέπεσον, αόρ. β'. τοῦ Προσπίπτω.

Προσεπεύχομαι, Μ. εύξομαι. Ἐπεύχομαι προσέτι.

Προσεπηρεάζω, Μ. άσω. Πειράζω ἐκτὸς τούτου ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσεπ-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Καὶ ἐπηχῶ προσέτι.

Προσεπιβαίνω, Μ. βήσομαι, = Προσεμβαίνω· (τρπ.) Προσεπιβαίνω.

Προσεπι-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐπιβάλλω προσέτι, προσθέτω περιπλέον.

Προσεπι-βλάπτω, Μ. βλάψω. Βλάπτω ἔτι μᾶλλον.

Προσεπι-βλαστάνω, Μ. βλαστήσω. Βγάζω ἔπειτα ἢ ἄλλα βλαστάρια.

Προσεπιβλέπω, Μ. βλέψω. Ἐπιβλέπω (Παρατηρῶ) προσέτι.

Προσεπιβοάω-ῶ, Μ. βοήσομαι. Φωνάζω καὶ ἐγὼ ἐπάνω εἴς τι, ἐπευφημῶ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ μὲ ἐπαναλημμένας ἀναφωνήσεις.

Προσεπι-βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω μετ' ἄλλων πρὸς βοήθειαν τινος.

Προσεπι-βουλεύω, Μ. εύσω. Προσέτι (ἐκτὸς τούτου) ἢ ἐπιβουλεύομαί τινα, (εἰς τὸν Θκ. διορθ. Προ-πιβουλεύω).

‡Προσεπι-γεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ προσέτι.

Προσεπι-γίγνομαι, Μ. γενήσομαι. Γεννῶμαι ἢ Γίνομαι ἢ Ἔρχομαι (Παραγίνομαι) πρὸς τοῖς ἄλλοις, συμβαίνω πρόσφατα.

Προσεπι-γιγνώσκω (γνώσκω), Μ. επιγνώσομαι. Γνωρίζω προσέτι (ὡς ἐκ προσθήκης).

Προσεπι-γλισχραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ἔτι μᾶλλον γλίσχρον.

Προσεπιγράφω, Μ. γράψω. Ἐπιγράφω προσέτι, προσθέτω εἰς ἐπιγραφήν.

Προσεπι-δαφιλεύομαι, Μ. εύσομαι. Δίδω προσέτι πλουσιοπαροχίας.

Προσεπι-δείκνυμι, Μ. δείξω Δείχνω προσέτι (μαι.) καμνω ἐκτὸς τούτου ἢ ἐπιδείξιν.

Προσεπι-δέομαι, Μ. δεήσομαι, = Προσδέομαι.

Προσεπι-δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Προσεπι-δέω, Μ. δήσω. Δένω προσέτι ἐπάνω εἰς ἢ ἀπό, (παρβλ. Προσπεκατοδέω).

Προσεπι-δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιδημῶ (Φθάνω ἢ Δ περιῶ ὡς ἐπιδημοῦντες εἰς

Προσεπι-διδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω ἔτι τι ἐκτὸς τούτου,

Προσεπι-δίδωμι, Μ. επιδώσω (αόρ. Προσεπέδωκα κτλ.). Δίδω αὐτοπροαιρέτως (Χαρίζω) πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ περιπλέον (ἐλλ. ἢ ἀπὸ δικ.) προκοπτω (αὐξάνω, ἐπιδίδω) ἔτι μᾶλλον.

Προσεπι-διορίζω, Μ. ίσω. Διαιρῶ (Διαστέλλω, ἢ Προσδιορίζω ἐκ περιουσίας.

Προσεπι-δομέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσθέτω ἐπὶ πρώην ἀρχούσης οἰκοδομῆς, προσεπικοδομῶ.

Προσεπιδοξάζω, Μ. άσω. Ἀποδέχομαι (Συγκατατίθεμαι μὲ) τὴν γνώμην (δόξαν) τινος.

Προσεπιδοτικός, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων ἢ ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ νὰ προσεπιδίδωμι· ἀποδοτικὸς ἐκ προαιρέσεως.

Προσεπι-δύσσομαι, (δύττομαι), Μ. δύσ-

ξομαι. (μέ γεν.) Βάλλω εἰς τὸ χέρι (Οἰκειοποιοῦμαι) προσέτι.

Προσ-επι-δυσφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσέτι καὶ δυσφορῶ, ἢ· δυσφορῶ ἔτι μᾶλλον.

†Προσ-επι-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Συνδέω (Συνενόνω) πρὸς τοὺς ἄλλους.

Προσ-επι-ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ μετ' ἐπιμονῆς· (Ἀναζητῶ) προσέτι.

Προσ-επι-θεάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, =Προσεπιθεωρέω.

Προσ-επι-θιασίζω, Μ. ίσω. Προθεσπίζω πρὸς τοὺς ἄλλους.

Προσέπιθέον, θετ. τοῦ Προσεπιτίθημι.

Προσ-επι-θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ προσεκτικῶς (Παρατηρῶ) προσέτι.

Προσεπιθεωρητέον, θετ. τοῦ προηγ.

Προσ-επι-θλίβω, Μ. θλίψω. Πατῶ (Ζυλῶ) ἔτι μᾶλλον ἢ ἐκτὸς τούτου ἀπὸ πάνω.

Προσ-επι-θρύπτω, Μ. θρύψω. Ἐκνευρίζω ὑπὸ τρυφῆς ἔτι μᾶλλον.

Προσ-επι-θύω, Μ. θύσω. Θυτιάζω προσέτι.

Προσ-επι-καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Ἐγκαλῶ (Κατηγορῶ) προσέτι. 2) (μσ.) ἐπικαλοῦμαι προσέτι.

†Προσ-επι-καλλωπίζω, Μ. ίσω. Καλλωπίζω ἀπὸ πάνω (Ἐγκαλλωκίζω) ἔτι μᾶλλον.

Προσ-επι-κατα-δέω, Μ. δήσω. Προσθέτω τι ἔπειτα εἰς εἶδος ἐπιδέσμου.

Προσ-επι-κατα-τείνω, Μ. τενῶ. Τεντώνω (Βιάζω) ἔτι μᾶλλον.

Προσ-επί-κειμαι, Μ. κείσομαι. Ἐπίκειμαι (Ἐπιμένω ἀπαιτῶν) καὶ ἐγὼ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ-επι-κερτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιγελῶ προσέτι ἢ μὲ πικρὸν σαρκασμόν.

Προσ-επι-κηρύσσω(ττω), Μ. ύξω. Κηρύττω ἐκτὸς τούτου πανταῦ, διακηρύττω πρὸς τοὺς ἄλλους· ἐπιχειρῶ ἢ ὁμιλῶ κατά τινος.

Προσ-επι-κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω ὀλίγον (Ἐπικλίνω) πρός, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσκλίνω).

Προσ-επι-κλύζω, Μ. κλύσω. Ἐπικλύζω (Κατακλύζω) ὡς ἐκ προσθήκης.

Προσ-επι-κλώθω, Μ. κλώσω. Ἐπικλώθω προσέτι.

Προσ-επι-κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Στολίζω ἔτι μᾶλλον ἢ πρὸς τοὺς ἄλλους.

Προσ-επι-κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπικρατῶ (Ὑπερισχύω) ἔτι μᾶλλον, γίνομαι ἐπικρατέστερος.

Προσ-επι-κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω ἢ (Ἀττ.) κρεμάω-ῶ. Κρεμνῶ προσέτι ἐπάνω εἰς προσεξαρτῶ.

Προσ-επι-κρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶ ἀκόμη ἀπὸ πάνω.

Προσ-επι-κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ πρὸς τοῖς ἄλλοις (Προσαποκτῶ) ἔπειτα.

†Προσεπίκτημα (τό). οἰκοδόμημα κτισμένον ἔπειτα (προσεθέν εἰς τὸ ὅλον τοῦ κτιρίου).

Προσ-επι-λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσθέτω λαλῶν, προσεπιλέγω.

Προσ-επι-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ὁρ. Προσεπέλαβον κτλ.). Παίρνω προσέτι. ‖ (μσ. μὲ θετ. ἢ γεν.) λαμβάνω μέρος μετά τινος (=τὸν βοηθῶ) εἴς τι. « Ὑὸς ἐνὸς προσεπιλαβέσθαι τοῦ πολέμου,» Ἡρ.

Προσ-επι-λέγω, Μ. λέξω (ἀόρ. ἀνωμάλ. Προσεπέσπον κτλ.). Ἐπιλέγω πρὸς τοὺς ἄλλους, προσθέτω ἐπὶ πᾶσιν εἰς ὅσα εἶπα. « Καὶ τὴν αἰτίαν προσεπιλέγειν,» Θυκ.

2) (μσ.) ἐκλέγω πρὸς τοὺς ἄλλους. «Προσεπελέξατο τῶν πολιτῶν τοὺς ἐναντιουμένους,» Διόδ.

Προσ-επι-λιμώττω, Μ. λιμώξω. Λιμάζω (Ψοφῶ τῆς πείνας) ἔτι μᾶλλον.

Προσ-επι-λιπαίνω, Μ. ανῶ. Ἀρτύω (Ἁρμυκεύω) προσέτι καὶ μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ λίπος, προσθέτω ἐν εἴδει λίπους.

Προσ-επι-λοιχμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Προσδαπανῶ λιχμώμενος (γλεφών τὸ αἷμα ὡς τὰ θηρία).

Προσ-επι-λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Λογαριάζω (Συλλογίζομαι) προσέτι.

Προσεπιλοιμώττω, Μ. λοιμώξω. Πάσχω προσέτι καὶ ὑπὸ λοιμοῦ.

Προσ-επι-μανθάνω, Μ. μαθήσομαι. Μανθάνω ἔπειτα πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ-επι-μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμαρτυρῶ προσέτι.

Προσ-επι-μασάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Προσέτι καὶ μετὰ κάτι τι.

Προσ-επι-μελέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ γεν.) Ἐπιμελοῦμαι (Ἐννοιάζομαι) προσέτι.

Προσ-επι-μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω περισσότερον τοῦ μέτρου, προσθέτω ὡς ἐπίμετρον, Προσεπιδίδωμι. « Τὸ πολὺ τῆς ἡμέρας προσεπιμετρεῖν τῷ ὕπνῳ,» Ἀθ.

‡Προσ-επι-μηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μηχανῶμαι (Ἐφευρίσκω μηχανωμένος) προσέτι, προσεπινοῶ μηχανάς.

Προσεπιμηχανητέον, θετ. τοῦ προηγ.

Προσ-επι-μίγνυμι, Μ. μίξω. Σμίγω προσέτι.

Προσ-επι-μιμνήσκομαι, Μ. επιμνησθήσομαι. Ἐνθυμοῦμαι προσέτι.

Προσ-επι-νεύω, Μ. νεύσω. Ἐπανεύω (Συγκατανεύω) προσέτι.

Προσ-επι-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπινοῶ προσέτι, προσεφευρίσκω.

Προσεπινοητέον, θετ. τοῦ προηγ.

Προσ-επι-νύσσω(ττω), Μ. νύξω. Πεντῶ (Τρυπῶ μὲ τὸ νυχάρι) προσέτι ἀπὸ πάνω.

Προσ-επι-ορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω καὶ ὅρκον ψευδῆ (καὶ ἐπιορκῶ) προσέτι.

Προσ-επι-πάσσω, Μ. πάσω. Πασπίζω (Βασκίζω) προσέτι ἀπὸ πάνω, (Ἀττ.).

Προσ-επι-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω προσέτι.

Προσ-επι-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Προσέτι καὶ ἐκπηδῶ.

Προσ-επι-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. (μὲ θετ.) Προσέτι καὶ ἐπιπίπτω κατά τινος.

Προσ-επι-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Προσθέτω τι ὡς πλάσμα ἔπειτα, προσεπινοῶ πλάσματα.

‚Προσ-επι-πλέκω, Μ. πλέξω. Προσθέτω ἔπειτα (Παρενείρω) πρὸς τοὺς ἄλλους. « Τοῖς ἔξωθεν προσεπιπεπλεγμένοις (διορθ προσεπιπλαττομένοις), » Ἀλέξ. Τροῖλ.

† Προσ-επι-πλέω, Μ. πλεύσομαι. (μὲ θετ.) Ἐκπλέω (Κινοῦμαι νὰ ἐκπέσω μὲ τὸ πλοῖόν μου) κατά τινος.

Προσ-επι-πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Ἐπιπλήττω πρὸς τοὺς ἄλλους, ἢ· Καὶ ἐπιπλήττω προσέτι.

Προσ-επι-πνέω, Μ. πνεύσω. Ἐπιπνέω πρός.

Προσ-επι-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑποφέρω ἀκόμη κόπον, προσκαρτερῶ ἐκπόνως.

Προσ-επι-πρόφερω, Μ. οίσω, =Προσεπικλίνω.

Προσ-επ ρέω, Μ. ρεύσω ἢ ρυήσομαι (ἀόρ. Προσεπερρύην κτλ.). Συρρέω (Ἐπιρρέω) προσέτι.

Προσ-επι-ρρίπτω, Μ. ρίψω. Ἐπιρρίπτω προσέτι ἢ ἐκ τοῦ πλησίον.

Προσ-επι-ρρώνυμι, Μ. ρώσω. Ἐνισχύω (Ἐνδυναμόνω) ἔτι μᾶλλον.

Προσ-επι-σημήνω, Μ. ανῶ. Τιμῶ (Σημειόνω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ-επι-σημαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Δείχνω προσέτι διὰ σημείων, κάμνω σημεῖα δεῖς πρὸς τοὺς ἄλλους.

Προσ-επι-σιτίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐφοδιάζομαι καὶ μὲ ἄλλας τροφάς.

Προσ-επι-σκεπτομαι, Μ. σκέψομαι. Παρατηρῶ πρὸς τοὺς ἄλλους.

Προσ-επι-σπεύδω, Μ. σπεύσω. Διαθόνω (Ἐπισπεύδω) προσέτι.

Προσ-επι-σπείρω, Μ. σπερῶ. Παραγγέλλω ἢ Παρακαλῶ προσέτι.

Προσ-επι-σκώπτω, Μ. σκώψω. Καὶ παραπαίζω προσέτι, ἢ Προσπαίζω ἐν εἴδει σκώμματος.

Προσ-επι-σπάομαι-ῶμαι, Μ σπάσομαι. Σύρω πρὸς τοὺς ἄλλους (παρά μου (ἀπ' ἐμοῦ μου, πρὸς τὸ μέρος μου).

Προσ-επι-στάζω, Μ. στάξω. Στάζω προσέτι ἀπὸ πάνω.

Προσ-επι-στατέω, Μ. επιστήσομαι. Ἡγεμονεύω προσέτι (ἐκτὸς τούτου).

Προσ-επι-στείχω (χ. Μ.), (ἀόρ. Προσεπέστιχον), Π. ὑπάγω κατ' ὀλίγον πρός, προσαρχομαι, πλησιάζω.

Προσ-επι-στέλλω, Μ. στελῶ. Μηνῶ προσέτι (ἐκτὸς τούτου), παραγγέλλω (κυρ. ὁ Ἐπιστολὴ) πρὸς τοὺς ἄλλους.

Προσ-επι-στεφανόω-ῶ, Μ. ώσω. Στεφανόνω (ἢ καὶ στεφανόω) προσέτι.

†Προσ-επι-συνάπτω, Μ. ἅψω. Συνάπτω προσέτι, προσθέτω.

Προσ-επι-σφυρίζω, Μ. ερῶ(ξ). Ἐπισφυρίζω προσέτι, προσθέτω συνείρων (ὁρμαθίζων).

Προσ-επι-σύρω, Μ. συρῶ. Ἐπισύρω προσέτι.

Προσ-επι-σώζω(σφάττω), Μ. σώξω. Σῴζω προσέτι ἐπάνω εἰς.

Προσ-επι-σφίγγω, Μ. σφίξω. (μὲ θετ. ἐκ δ',) Σφίγγω (Προσαρμόζω σφικτά) τι ἐπάνω εἰς.

Προσ-επι-σφραγίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐπικυρόνω καὶ μὲ τὴν σφραγῖδά μου, προσθέτω ἐπὶ πᾶσιν ὡς ἐπισφράγισμα τῶν λόγων μου.

Προσ-επισχωρίζω, Μ. ίσω. Ἰσχυροποιῶ (Ἐνδυναμόνω, Ἀσφαλίζω) ἔτι μᾶλλον.

Προσ-επι-σωρεύω, Μ. εύσω. Ἐπισωρεύω πρὸς τοὺς ἄλλους ἢ ἔτι μᾶλλον.

†Προσ-επι-ταλαιπωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ταλαιπωροῦμαι (Ἐπιμένω ταλαιπωρούμενος) ἀκόμη.

Προσ-επι-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Προστάζω (Παραγγέλλω) προσέτι.

Προσ-επι-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐπιτείνω (Αὐξάνω) ἔτι μᾶλλον· (τρπ.)=Προσεπιτατείνω.

Προσ-επι-τελέω-ῶ, Μ. έσω. Ἐκτελῶ (Ἐπιτελῶ) προσέτι.

Προσ-επι-τεραστεύομαι, Μ. εύσομαι. Προστίθετω καὶ ἄλλα τεράστια συμβάντα (εἰς διήγησίν τινα). Προσεπιτραγωδέω.

Προσ-επι-τέρπομαι, Μ. τέρψομαι ἢ ταρπήσομαι. Εὐφραίνομαι ἔτι μᾶλλον, ἀπολαμβάνω νέαν τέρψιν.

Προσ-επι-τεχνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Τεχνάζομαι (Μηχανῶμαι) προσέτι· ἐφευρίσκω καὶ ἄλλην τέχνην (πανουργίαν).

Προσ-επι-τίθημι, Μ. επι-θήσω (ἀόρ. Προσεπέθηκα κτλ.). Ἐπιθέτω (Ἐγχειρίζω) προσέτι· προσθέτω περ. πλέον.

Προσ-επι-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ ὁ.) Μέμφομαι (Ἐπιτιμήτεω) προσέτι.

†**Προσ-επι-τραγωδέω-ῶ**, Μ. ήσω. Προστίθετω καὶ ἄλλας τραγικὰς περιπετείας (ὑπερβολὰς), μεγαλοποιῶ ἔτι μᾶλλον ἐπὶ τὸ τραγικώτερον.

Προσ-επι-τρέπω, Μ τρέψω. Δίδω ἄδειαν (Ἀφίνω εἰς τὴν ἀπόφασιν ἢ τὴν ἐξουσίαν τινος, Ἐμπιστεύομαι) προσέτι.

Προσ-επι-τρίβω, Μ τρίψω. Ἐπιτρίβω ἔτι μᾶλλον ἢ ὁμοῦ μέ, ἀφανίζω κατὰ κράτος.

Προσ-επι-τροπεύω, Μ. εύσω. Ἐπιτροπεύω (καὶ πθ. Ἐπιτροπεύομαι) περισσότερον καιρὸν ἀκόμη.

Προσ-επι-τυγχάνω, Μ τεύξομαι (ἀόρ. Προσεπέτυχον κτλ.). (μὲ γεν.) Κατορθόνω (Ἐπιτυγχάνω) προσέτι.

Προσ-επι-φαίνομαι, Μ. φανήσομαι. Φαίνομαι (Ἐπιφαίνομαι) ἀκόμη.

Προσ-επι-φέρω, Μ. επ-οίσω (ἀόρ. Προσεπήνεγκα κτλ.). Ἐπιφερω πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσθέτω. «Τὸν κολοφῶνα—, « Κλήμ. 2) παράγω (καταφορῶ) προσέτι. « Ἡ γῆ, φέρουσα ταῦτα ἀφ' ὧν ζῶμεν οἱ ἄνθρωποι. ἢ ἀφ' ὧν ἡδυπαθοῦσι προσεπιφέρει,« Ξεν.

Προσ-επι-φημίζω, Μ. ίσω. Διαδίδω προσέτι (Προσθέτω) φήμην τινὰ εἴς τι, προσθέτω ἐν εἴδει ἐπιφημίσεως.

Προσ-επι-φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Ἀποκρίνομαι. συμφώνως ἢ προσφυῶς εἴς τι· (μτνμ. ἐπὶ αἰώνων) φαίνομαι πάντας, ἐπιτρέπω νὰ γένῃ τι.

Προσ-επι-φιλοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσθέτω ἐν εἴδει φιλοσοφικῆς παρατηρήσεως, λέγω φιλοσόφων προσέτι.

Προσ-επι-φιλοτιμέσμαι-σῦμαι, Μ. ήσομαι. Προσφέρω φιλοτίμως πρὸς ταῖς ἄλλοις, προσεπιδαψιλεύομαι.

Προσ-επι-φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐπάγω (Πλησιάζω) συχνὰ εἰς.

Προσ-επι-φορτίζω, Μ. ίσω. Ἐπιφορτίζω ἔτι μᾶλλον.

Προσ-επι-φύομαι, Μ. φύσομαι (ἀόρ. Προσεπέφυν κτλ.). Φυτρόνω (Γεννῶμαι ἢ Προσκολλῶμαι) ἔπειτα ἢ πρὸς ταῖς ἄλλοις ἐπάνω εἰς.

Προσ-επι-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσθέτω ὡς ἐπιφώνημα. ἐπιφωνῶ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ-επι-χαράσσω, Μ. άξω. Ἐγχαράττω πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐπάνω εἰς.

Προσ-επι-χαρίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάμνω προσέτι χάριν, κάμνω τι περιπλέον (προσθέτω) κατὰ χάριν.

Προσ-επι-χειρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιχειρῶ προσέτι· προσθέτω ὡς ἐπιχείρημα.

Προσ-επι-χέω, Μ. χεύσω. Χύνω προσέτι ἀπὸ πάνω.

Προσ-επι-χλευάζω, Μ. άσω. Χλευάζω ἔτι μᾶλλον.

Προσ-επι-χώννυμι, Μ. χώσω. Γεμίζω (Σκεπάζω) προσέτι μὲ χῶμα, προσθετω νέον πρόχωμα.

Προσ-επι-ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. Ψεύδομαι προσέτι, προσθέτω ἓν ἄλλο ψεῦδος.

Προσ-επι-ψηφίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐπιψηφίζομαι προσέτι.

Προσ-επλάκην, πθ. ἀόρ. 6'. τοῦ Προσπλέκω.

Προσ-επ-οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐποικοδομῶ πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσθέτω εἰς τὰ ἐποικοδομηθέντα.

Προσ-επ-όμνυμι, Μ. ομοῦμαι (ἀόρ. Προσεπωμοσα). Ὁρκίζομαι προσέτι, ἢ· Κάμνω ὅρκον (προσθέτω εἰς ὅσα λέγω) ἢ ὅρκον.

Προσ-επ-ορχέσμαι-οῦμαι, Μ. ήσμαι. Καὶ χορεύω προσέτι ἐπάνω εἰς.

Προσ-επ-οφλισκάνω, Μ. οφλήσω. Μένω χρεώστης ἢ ἔνοχος (Καταδικάζομαι) προσέτι.

Προσεπτύγμην, πθ. ὑπερσ. τοῦ Προσπτύσσω.

Προσ-ερανίζω, Μ. ίσω. Προσθέτω τι τὸ ὁπ. ἐρανισθην (ἔπηρα ἀπ' ἄλλου). «Τὴν περίοδον παραπληρώματι λέξεως προσηρανισθαι, « Δ. Ἁλ., εἶνε παραγεμισμένη μὲ λέξεις ἁρπαμένας ἀπ' ἐδῶ ἢ ἀπ' ἐκεῖ.

Προσ-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Κερδίζω (Ἀποκτῶ, Κατορθόνω) προσέτι διὰ τῶν κόπων μου, (μὲ δοτ. ἐκ ὁ.) κατορθόνω τι περιπλέον πρὸς χάριν τινός.

Πρόσεργος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς ἔργον εὔχρηστος (ἁρμόδιος).

Προσ-ερεθίζω, Μ. ίσω. Ἐρεθίζω ἔτι μᾶλλον.

Προσ-ερείδω, Μ. ερείσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ ὁ.) Ἀκκαυμβῶ τι (καὶ ἑλλ. ἢ μτ.) Ἐπιστηρίζομαι ἢ Ἐπιμένω ἢ Πίπτω μὲ ὅλον μου τὸ βάρος) ἐπάνω εἰς. « Τοὺς ἐμπροσθίους τῶν ποδῶν τῷ τείχῳ προσερεῖσης, « Μυθ. « Κλίμακας τῷ τείχει προσερείσαντες, « Πλθ. (ἢ μτνμ.) « Ὠκεανῷ προσερεῖσαι Μακεδονίαν, « Πλ. προσθεῖναι. (καὶ ἑλλ.) « Προσερείδουσα τοιχοις καὶ ὀρόφοις, « αὐτ., ἐπιστηριζομένη.

Προσέρεισις, εως (ἡ), τὸ προσερείδειν ἢ προσερείδεσθαι, ἐπακκούμπησις.

Προσερέτης, ου (ὁ). ὁ προσερέσσων, κωπηλάτης.

;**Προσ-ερέσσω**, Μ. ερέσω. Κωπηλατῶ πρός

Προσ-ερεύγομαι, Μ. ερεύξομαι (ἀόρ. Προσήρυγον κτλ.). Ῥεύγομαι μέσα εἰς τὸ πρόσωπόν τινος· ξερνῶ (κυρ. καὶ μτνμ.) ἐπάνω εἰς. « Κύματα προσερεύγεται πέτρην, « Ἰλ. Ο., προσβάλλουν ἀφρίζοντα.

Προσερίω-ῶ, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Προσαγορεύω.

Προσ-ερίζω, Μ. ίσω. Φιλονεικῶ (Ἀγωνίζομαι) πρός τινα, συναγωνίζομαι.

Προσ-έρομαι, Μ. ερήσομαι,=Προσερωτάω.

Προσ-ερπύζω, Μ. ύσω καὶ

Προσ-έρπω, Μ. έρψω (ἀόρ. Προσείρπυσα κτλ.). Πλησιάζω ἕρπων (συρόμενος), πλησιάζω κατ' ὀλίγον ἢ ἀνεπαισθήτως, (Π.) φθάνω ὅσον οὔπω καταντῶ. « Τὸν προσέρποντα χρόνον, « Πινδ., τὸν μέλλοντα. « Ἴδ' ἃ χάρις ἐς τί κοθέρπει, « Θκρ., ποῦ καταντᾷ.

Προσ-ερυγγάνω, Μ. ερεύξομαι,=Προσερεύγομαι.

Προσ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Προσῆλθον κτλ.). (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ.) Ἔρχομαι ἢ Ὑπάγω πρός τινα, πλησιάζω· συμίγω, ἀνταμώνομαι· (ἐπὶ γυν.) συνευρίσκομαι· (ἐν γέν.) ἔχω σχέσιν μετά (εἶμαι μαθητής) τινος· φέρομαι οὕτως ἢ ἄλλως πρός τινα· ὑπάγω εἰς τὸν ναὸν νὰ προσευχηθῶ (ἴδε Πρόσοδος) ἢ (ἐκκλησ.) νὰ κοινωνήσω, (συνηθ.) προσεύχομαι ἢ κοινωνῶ· γίνομαι προσήλυτος (θρησκείας τινός). (ἐπὶ εἰσοδημ.) συνάζομαι, προσοδεύομαι. « Νῦν ἐλάττω ἢ πρόσθεν προσέρχεται αὐτάθεν (ἀπὸ τῶν ἀργυρίων),« Ξεν., (ἴδε ἢ Πρόσειμι).

Προσερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ π. τ. έτι.

Προσεσηρώς, πρκ. (ἀντί ἐνς.) τῆς μτχ. τοῦ Προσαίρω.

Προσέσθαι, μσ. ἀόρ. 6'. τῆς ὑπαρ. τοῦ Προσίημι.

Προσ-εσθίω, Μ. έδομαι (ἀόρ. Προσέφαγον κτλ.). Τρώγω προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ (ὡς προσφάγιον).

Πρόσεσις, εως (ἡ), τὸ προσίεσθαι, πρόσληψις, εἴσδοχή, παραδοχή.

Προσεσκληκώς, πρκ. (ἀντί ἐνς.) τῆς μτχ. τοῦ Προσσκέλλω.

Προσεσπέριος καὶ **Προσέσπερος** (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς ἑσπέραν (πρὸς δυσμάς), δυτικὸς ἢ βραδυνός. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) « Ποθέσπερα καὶ « Τὰ ποθέσπερα (Δ. ἀντὶ Προσέσπερα), « Θκρ., πρὸς τὸ ἑσπέρας, κατάδρασα.

;**Προσέσχατος** (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς τὰ ἔσχατα μέρη (τὰ μεθόρια) τινὸς τόπου κείμενος, συνεχόμενος ἀμέσως, (εἰς τὸν Στρβ. διορθ. Προσεχέστατος).

Προσέσχε, γ'. ἐν. προ. τοῦ ἀορ. 6'. τοῦ Προσέχω.

Προσ-εταιρίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ἑταῖρόν (σύντροφόν) τινος ἢ (μὲ αἰτ.) κάμνω σύντροφόν μου τινά, (ἐν γέν.) ἀκειοῦμαι, σχετίζομαι μετά τινος.

Προσεταιριστός (ὁ, ἡ). ὁ προσεταιρισθεί, (συντροφεύσας, σκειωθείς) πρός τινα, σύντροφος, ἑθελοντής.

Προσ-εταιρόσμαι-σῦμαι, Μ. ώσομαι,=Προσεταιρίζομαι.

Προστέθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Προστίθημι

Προστέος, α, ον, θετ. τοῦ Προσίημι-έμαι

Προσέτι, ἐπίρ. Πρὸς τούτοις, ἐκτὸς τούτου ἀκόμη.

Προσ-ευαγγελίζομαι, Μ. ίσομαι. Εὐαγγελίζομαι προσέτι.

προάσιγμα (τό), τὸ ἀντικείμενον τῆς προσευχῆς, εὐχή, τάξιμον.

Προσ-ευεργετέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐεργετῶ ἐκτὸς τούτου, προσθέτω καὶ ἄλλην εὐεργεσίαν, ἢ· καὶ εὐεργετῶ προσέτι.

Προσ-ευθύνω, Μ. υνῶ. Παίρνω λογαριασμὸν (εὐθύνας) παρά τινος, παραβάλλω τοὺς λογαριασμούς του πρὸς ἐξίσωσιν.

Προσ-ευκαιρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εὐκαιρῶ (Μεταχειρίζομαι τὸν καιρόν μου, Ἀσχολοῦμαι) εἴς τι.

Προσευκτήριαν (τὰ)· μέρος διὰ προσευχήν. 2) = Προσευχή.

Προσευκτικάς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (χρησιμεύων) εἰς προσευχήν, ἢ 2) (ς) ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ προσεύχηται.

Προσ-ευλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσέτι καὶ εὐλογῶ.

Προσ-ευνάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Πλαγιάζω πλησίον τινός.

Πρόσευξις, εως (ἡ), = Προσευχή.

Προσ-ευπορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Προμηθεύω (ᾧ μσ. Προμηθεύομαι)· προσέτι.

Προσ-ευρίσκω, Μ. ευρήσω (ὑπρ. Προσεύρον κτλ.). Εὑρίσκω (Ἐφευρίσκω)· προσέτι.

†Προσ-ευσχολέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαι τὴν εὐκαιρίαν μου (Ἐνασχολοῦμαι) εἴς τι.

Προσ-ευφραίνω, Μ. ανῶ. Εὐφραίνω προσέτι.

Προσευχαριστέω-ῶ, Μ. ήσω. Καὶ εὐχαριστῶ προσέτι.

Προσεφέτο, γ'. ἐν. προσ. τοῦ παθ. ὑπερσ. τοῦ Προσεφίημι.

Προσευχή (ἡ). εὐχὴ (ἱκεσία) πρὸς θεόν. 2) (παρά τισιν αἱρετικοῖς) οἶκος προσευχῆς, εὐκτήριον.

Προσ-εύχομαι, Μ. εὔξομαι. (μὲ δοτ. ἢ χωρὶς) Ἀποτείνω πρὸς τὸν θεὸν τὰς εὐχάς μου, κάμνω τὴν προσευχήν μου. (μὲ αἰτ.) ἐξαιτοῦμαι· προσευχόμενος, προσευχόμενος διά. « Νίκην—, » Ξεν. (Ἑλλην. Γ', δ', 22).

Προσ-εφ-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι, = Προσεπιπηδάω.

Προσ-εφαπλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω ἐπάνω εἰς. « Γυμνὸν . . , προσεφαπλοῖσι γυμνῷ μαρμάρῳ, » Ε. Μανασσ.

Προσ-εφάπτομαι, Μ. άψομαι. Ἐγγίζω ἐπιπολαίως, προσεγγίζω. (μὲ γεν.).

Προσεφ-αρμόζω, Μ. ώσω. Ἐφαρμόζω (Προσαρμόζω) προσέτι.

Προσ-εφ-έλκομαι, Μ. ελξομαι. Σύρω πρὸς εἰκότητα μου, προσεπισύρω.

Προσ-εφ-έπομαι, Μ. έψομαι. Ἐπακολουθῶ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσερμηνευτέον, θετ. τοῦ

‡Προσ-ερμηνεύω, Μ. εύσω. Ἐπεξηγῶ προσέτι.

Προσ-εφ-ευρίσκω, Μ. ευρήσω, = Προσευρίσκω, προσεπινοῶ.

Προσεφίημι, Μ. εφήσω. Ἐπιτρέπω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσέχεια (ἡ). ἄμεσος γειτνίασις, συνάφεια, (Γαλλ.) adhérence. 2) (ἐνίοτε) = Προσοχή, [ἐκ τοῦ

Προσεχής [προσέχω], ές (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ.) ὁ κείμενος ἢ τοποθετημένος ἀμέσως πλησίον τινός, γειτνιάζων· (φιλοσοφ.) ἄμεσος· (ἐπὶ χρόνου) πρόσφατος· (ἐνίοτε χωρὶς πτ.) ἐκτεθειμένος εἰς τὰς ἀμέσους προσβολὰς τῶν ἀνέμων (τῶν κυμάτων) (« Ἀλίμενος καὶ προσεχὴς [διορθ. πιθαν. κατὰ τὸν Κορ. Προσεχὴς] αἰγιαλὸς, » Στρβ.), (ἐπὶ ἀνθρ.) προσηλωμένος εἴς τινα, σχετικός, ἢ εἰς τὸ ἔργον του, προσεκτικός, ἐπιμελής.

Προσεχίζομαι, Μ. ίσομαι. Εἶμαι ἢ Γίνομαι προσεχής, συνέχομαι.

Προσεχόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ προσοχήν, προσεκτικά, [ἐκ τοῦ

Προσ-έχω, Μ. ἕξω (ἀόρ. Προσέσχον κτλ.). Ἔχω προσέτι (ἐκτὸς τούτου), (Πλάτ. Σοφ.). 2) (συχνότ.) ἔχω (κρατῶ) τι πλησίον τινος· [ὅθεν κυρ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ ναῦν) πλησιάζω τὸ (ἢ μὲ τὸ) πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, ἀράζω, (ναυτ.) πιάνω. (ἐνίοτε) ἀπιθιβάζω εἰς. « Τίς σε προσέσχε, » Σοφ. « Προσχόντες τὰς νῆας, ἀπέβησαν ἐς τὸν αἰγιαλόν, » Ἡρ. (καὶ ἀλλ.) « Προσεχὼν ἐς Φάληρον, τὴν ξυστὴν ἀπέβησε, » αὐτ. « Ἀναγκαῖον εἴη τῷ νηὶ προσέχειν εἰς Ῥόδον, » Δημ. (καὶ παραλλ.) « Προσέσχον πρὸς τὴν Σίφνον, » Ἡρ. (καὶ χωρὶς πρθ.) « Πόθεν πλέων προσέσχες τήνδε γῆν; » Σοφ., (ᾧ 3) (τρπ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ τὸν νοῦν) ἔχω προσηλωμένον τὸν νοῦν μου (καταγίνομαι μὲ προσοχήν, μὲ προσπάθειαν) εἴς τι· ἀκολουθῶ τὸ σύστημά (εἶμαι ὀπαδὸς) τινος. « Παιδικαῖς πράγμασι προσέχοντα τὸν νοῦν, » Ξεν. « Προσέχε τοῖσι γυμνασίοισι, » Ἡρ. « Προσέχειν τῷ πολέμῳ, » Δημ. « Τῷ Γαΐῳ ὡς καὶ μοναρχήσαντι προσέσχε, » Δ. Κάσσ. « Προσέσχον δὲ αὐτῷ διὰ τὸ [καινῷ χρόνῳ τοῖς μαγείοις ἐξεταχέναι αὐτούς, » Πρξ Ἀπος. « Πρόσεχε σεαυτῷ, » Γρφ. (καὶ γεν. πρθετ.) « Προσέχετε ἀπὸ τῶν . . , » αὐτ. 3) (μσ. ἢ ἀμτβτ.) συνέχομαι· προσκολλῶμαι. « Ὥσπερ λεπὰς προσεχόμενος τῷ κίονι, » Ἀρχφ. « Προσείχθ' ὥστε κισσὸς ἔρνεσι δάφνης, » Εὐρ. « Ὅ,τι πρόσχοιτο τῷ κοντῷ, » Ἡρ., ὅτι κολλήσῃ ἐπάνω.

Προσεχῶς, ἐπίρ. Πλησίον, ἐκ τοῦ προσεχοῦς (ἐπὶ χρόνου) τώρα κοντά, ἀρτίως· ἀμέσως· (ἐνίοτε) = Προσεχόντως, Προσεκτικά (ς).

‡Προσέψημα (τό), = Προσόψημα.

†Προσεψιὰ (ἡ). συνδιάλεξις, συνεμπλοκή (νὰ σερνᾷ ὁ καιρός). (Γαλλ.) causerie.

Προσ-έψω, Μ. εψήσω. Βράζω τι πολλὴν ὥραν ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλα εἴδη.

Προσάφξα, ἀόρ. τοῦ Προσαύξω.

‡Προσεῴος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς ἕω (πρὸς ἀνατολάς), ἀνατολικός.

Προσ-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ζεύγνω (Δένω, Ἑνόνω) τι πρός, συνάπτω, ἑνώνω.

Προσζευκτέον, θετ. τοῦ Προσζεύγνυμι.

Προσ-ζημιόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσέτι ᾧ ζημιόνω ἢ καθυποβάλλω εἰς πρόστιμον (ζημίαν).

Προσ-ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ πρὸς τούτοις.

Προσ-ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφῶ προσέτι.

Πρόσοικος (ὁ, ἡ). ὁ πλησιάζων εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, 12—13 χρόνων.

Προσ-οἰκονομέω-ῶ, Μ. ήσω. = Προσαγορεύω.

Προσοἰκόρημα (τό), Π. ἀντὶ Προσαγόρευμα.

Προσοἰκορία (ἡ), = Προσαγόρευσις. 2) ὀνομασία (κατὰ τοὺς Στωϊκ.) προσηγορικὸν ὄνομα.

Προσοἰκορικός, ἡ, όν. (καὶ ἐπίρ. -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς προσηγορίαν. « Ὄνομα προσοἰκορικόν, » Γραμμτ., τὸ κοινὸν καὶ κατὰ πολλῶν λεγόμενον, (εἰς δὲ τὴν Ῥωμ. Ἱστρ.) τὸ πρὸ τοῦ οἰκογενειακοῦ. « Ὃ τίθεται τροφέντος ἢ μήτηρ τὸ μὲν ἴδιόν τε ἐξ συγγενικὸν ὄνομα, Τύλλιον, ἐπὶ τοῦ πατρός, τὸ δὲ καινὸν καὶ προσηγορικόν, Σερούϊον, ἐπὶ τῆς ἰδίας τύχης, » Δ. Ἁλ. « Ἣν καὶ κέκληκε προσηγορικῶς μὲν γυναῖκα, ὀνοματικῶς δὲ ἕταν, » Φίλ.

Προσήγορος (ὁ, ἡ). ὁ προσαγορεύων (προσφωνῶν) τινα. « Γέρας σ' ἄπιστον, αἱ προσήγοροι ὁρῶσ, » Αἰσχύλ. (καὶ μὲ γεν.) « Παλλάδος εὐγμάτων προσήγορος, » Σοφ. 2) (πθ.) ὁ προσφωνούμενος ὑπό τινος, οἰκεῖος, συνήθης, σχετικός. (μὲ δοτ. « Εἶτα πῶς ὁ δύσμορος εἰς φῶς, τάδ' ἔρξας, εἶμι; τῷ προσήγορος; » Σοφ. [καὶ μὲ γεν.] « Ὅπου θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος, » αὐτ.) (ἐπὶ πραγμ.) ἀνάλογος. « Ἀλλάλοις προσήγορα, » Στβ., ἔχοντα σχέσιν (ἀναλογίαν) πρὸς ἄλληλα. « Ὁμείρω τὸ ὅμοιον φίλον· τέ ἐστι καὶ προσήγορον, » Ἰάμβλ. « Ὡς ἄρα οἱ σπουδαῖοι ἄνδρες καὶ προσωτάτω γῆς οἰκοῦντες φίλοι εἰσὶν ἀλλήλοις, πρὶν ἢ γνωρίμοι τε καὶ προσήγοροι γενωνται, » αὐτ. « Καὶ ἔστιν ἐν αὐτῷ [τῷ κόσμῳ] μέρη μέρεσι προσήγορα ᾗ μαγόμενα, » Συν.

Προσ-ήδομαι, Μ. ησθήσομαι. Χαίρω (Εὐχαριστοῦμαι) ἐπί τινι ἢ ἐπὶ μᾶλλον.

Προσήει καὶ Ἀττ. Προσῄειν, παρτ. τοῦ Πρόσειμι, Μ. εἰμι.

Προσήϊξας, δ'. ἐν. προσ. τοῦ παθ. προκ. τοῦ Προσείσκω.

Προσηκάμην, μσ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Προσήκω.

Προσηκόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Πρεπόντως, ἀνηκόντως, [ἐκ τοῦ

Προσήκω, Μ. ήξω. Ἔρχομαι πρὸς, προσέρχομαι (μτφ. ἐπὶ πραγμ.) ἐκτείνομαι (φθάνω) ἕως, πλησιάζω. (μὲ αἰτ. προθετ.) « Τὰς προσηκούσας ὄχθας ἐπὶ τὸν ποταμὸν, » Ξεν. « Τοῦ πρὸς ταῦτα προσήκοντος θεάτρου, » αὐτ. (ᾧ χωρὶς πτ.) « Ἐς περ ὡς φίλοι προσήκετε, » Σοφ., ἤλθετε. [ὅθεν 2) (συνήθ. μτφ. ᾧ τρπ. μσ.) ἀνήκει· ἀφορᾷ, (Ἰταλ.) appartiene· ἀνήκεται, ἀναφέρεται. (καὶ τρπ.) πρέπει, ἁρμόζει. (καὶ ἀπολ.) εἶναι πιθανόν. « Προσήκει μοι τῆς πόλεως, » Δημ., ἔχω νὰ κάμω καὶ ἐγὼ ἀπό. « Τί οὖν προσήκει δῆτ' ἐμοὶ Κορινθίῳ; » Ἀρχφ., τί ἔχουν νὰ κάμουν; τί κοινὸν μεταξύ; « Δικαιοσύνης αὐδὲν ὑμῖν προσήκει, » Ξεν., (παρβλ. Μέτειμι). « Ἀρχῆς οὐδενὶ προσήκει, ὅστις μὴ βελτίων εἴη τῶν ἀρχομένων, » αὐτ. « Εἰ κατὰ τοῦτο οἴει σοι προσήκειν τῶν τοιούτων, » Δημ. « Τὰ δ' ἐπεκεινα προσήκειν τῷ Θεῷ, » Ἡρωδ (καὶ ἀπαρ.) « Τοῦ-

ναντίον δρᾶν, ἡ προτῆκ' αὐτῷ ποιεῖν, « Ἀρχ. « Ἀναμνήσθητε τοὺς τῶν προγόνων τῶν ὑμετέρων κινδύνους, ἵν' εἰδῆτε ὡς προσήκει ὑμῖν ἀγαθοῖς εἶναι, « Ξεν. (ξ ἐνν. τοῦ ἄπαρ.) « Ἐγὼ δὲ πάντα, ὅσα προσῆκε τὸν ἀγαθὸν πολίτην, ἔπραττον, « Δη (καὶ αἰτ. προθετ.) « Οὐδὲν πρὸς Πέρσας τοῦτο προσήκει τὸ πάθος, « Ἡρ. (καὶ κατὰ μετχ.) « Τὸ προσῆκον ἑκάστῳ ἀπονέμειν, « Πλ. « Τόποι προσήκοντες ἀρετῇ, « Πλάτ. (χ ἀπολ.) « Καὶ τὸ κολάζειν χ τὸ προσῆκον ὁρῶν, « Θκρ. « Ὡς προσῆκον Ῥωμαίοις, « Λξ.

3) ἔχω σχέσιν (ἀναλογίαν) πρός τι (ὁθ. ἰδιαίτ. κατὰ μετχ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Γένει) συγγενεύομαι. « Τοῦ παντὸς τὰ μέρη προσήκει ἀλλήλοις, « Συν. « Ἦν δέ τι καὶ Λιβύῃ κατὰ γένος προσῆκων, « Πλ (καὶ ἀπολ.) « Βασιλέως προσήκοντές τινες, « Θκ., συγγενεῖς. « Γυναῖκες αἱ προσήκουσαι, « αὐτ. « Ὁ προσήκων ἐγγυτάτω, « αὐτ., ὁ πλησιαίτατος τοῖς συγγενέσι (καὶ ἐπιθετ.) « Τὰς προσηκούσας ἀρετὰς, « αὐτ., τὰς οἰκείας.

Προσήλθον, ἀόρ. β'. τοῦ Προσέρχομαι.

Προσηλιάζω, Μ. άσω. Ἐκθέτω εἰς τὸν ἥλιον (εἰς μέρος προσήλιον), ἡλιάζω.

Προσήλιος (ὁ, ἡ). (τόπος) ἀντικρύζων (ἐκτεθειμένος) εἰς τὸν ἥλιον, προσηλιακός.

†Πρόσηλος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρόσελος.

Προσηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσηλόνω τι μέ ἥλους (μὲ καρφιά), καρφόνω. (Ἐκκλησ.) σταυρόνω (μεταφρ.) προσηλόνω. « Οἱ τοῖς θεάτροις προσηλωμένοι, « Σρσ.

Προσήλυσις, εως (ἡ), = Προσέλευσις.

†Προσηλύτευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

†Προσ-ηλυτεύω, Μ. εύσω. Παροικῶ παθενὰ ὡς -

Προσήλυτος (ὁ, ἡ), [προσέρχομαι]. ξένος ἐλθὼν καὶ κατοικήσας (κατοικοῦντας) παυθενά, πάροικος, (παρβλ.) Ἐπήλυς, (εἰς τὴν Π. Γρφ) ἐθνικὸς προσελθὼν εἰς τὸν Ἰουδαϊσμὸν χ ἀποτελῶν εἶδος εἴλωτος ἢ πελάτου.

Προσήλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσηλόω, κάρφωμα.

Πρόσημαι (χωρὶς Μ.), = Προσκάθημαι, Πρόσκειμαι. « Νάσοι... τῇδε γᾷ προσήμεναι, « Αἰσχλ.

Προσημαίνω, Μ. ανῶ. Δηλοποιῶ διὰ σημείων προτοῦ, προαγορεύω (ἐν γένει) προλέγω [« Ἃ δ' ἔσετ' ἄσημα. -μάντεις προσημαίνουσιν, « Εὐρ.] παραγγέλλω. « Ὅκως ὁ κῆρυξ προσημαίνοι τι αὐλητῇ, « Ἡρ.

Προσημαντικός, ἡ, όν. Ὁ προσημαίνων [προμηνύων] τι (μὲ γεν.) « Τοῦ μέλλοντος—, « Λξ.

Προσήμαντρον (τὸ), σημεῖον προσημαντικόν.

Προσημασία (ἡ), ἡ διὰ σημείων προδηλοποίησις, προμήνυμα, ἐπισημασία.

Προσημειόω-ῶ, Μ. ώσω, = Προσημαίνω. 2) (μσν.) σημειώνω (παρατηρῶ) προσοχήν.

Προσῆμεν, Ἀττ. ἀντὶ Προσήμεν, πλθ. τοῦ Προσέημι.

†Προσ-ημερεύω, Μ. εύσω. Διημερεύω πρός τινι (μετὰ τινος).

Προσήμερος (ὁ, ἡμ. ὁ διαρκῶν ἀλίγον (μιᾶν ἡμέραν μόνον), ἐφήμερος, πρόσκαιρος.

Πρόσημον (τὸ). σημεῖον προηγούμενον, προμήνυμα.

Προσήνεγκα, ἀόρ. ἀ τοῦ Προσφέρω.

Προσήνεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ προσηνοῦς, πρᾳότης, ἀγαθότης ψυχῆς, ἐπιείκεια.

Προσήνεμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀνέμου ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἄνεμον. « Λιμνῶν ἐκ τοῦ ὑπηνέμου μέρους τῆς ἄλω, οὐκ ἐκ τοῦ προσηνέμου, « Ξεν.

†Προσηνέομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι προσηνῶς πρός τινα, χαϊδεύω, (παρβλ.) Προσαγίνω.

Προσηνὴς [πρός, ἐνηής]. ής (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀπηνής, δηλ.) πρᾶος, ἥμερος, ἀγαθός, καλὴς διαθέσεως (ἐπὶ πραγμ.) τερπνός, εὐάρεστος (μὲ δοτ.) ἁρμόδιος, πρόσφορος. « Ἔστι δὲ οὐδὲν ἧσσον τοῦ ἐλαίου τῷ λύχνῳ προσηνές. « Ἡρ. « Τὸν τόπον εἶναι τοῖς ἐνδιατρῖψαι βουλομένοις προσηνέστατον, « Διοδ.

Προσηνίη (ἡ). Ἰων. ἀντὶ Προσήνεια.

Προσηνῶς, ἐπιρ. Μὲ τρόπον προσηνῆ (ἥμερον), μὲ πραότητα (μτφ.) σιγανὰ ἐπιτήδεια.

Προσήξα, (σπανιστ.) ἀόρ. ἀ. τοῦ Προσάγω.

Προσήξα, κατὰ κρᾶσ. ἀντὶ Προσήιξα, ἀόρ τοῦ Προσείσσω.

Προσήπτω, Μ. ψήψω. Ἀφίνω τι νὰ σαπίσῃ (νὰ μπαγιατεύσῃ) προτήτερα, (παρβλ.) Προωλίζω. ‖ (ὁ μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνερ.) Προσέσηπα, εἶμαι σαπισμένος προτοῦ.

Προσηρμοσμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Προσφόρως, ἁρμοδίως.

Προσ-ηρτόμαι-ῶμαι, Μ. ηρτήθησομαι. Καὶ νικῶμαι προσέτι.

Προσ-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠχῶ (ἀντηχῶ) πρός. « Τὰ θαλάσσης—, « Φλγρ.

‡Προσηχής, ές (ὁ, ἡ), ὁ προσηχῶν (ἀντηχῶν), (συγχ. ῶ Προσηχὴς καὶ Προσηνὴς).

Πρόσηψις, εως (ἡ). σῆψις προλαβοῦσα.

Προσηώς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Προσεώς.

Πρόσθα, ἐπίρ. Αἰολ. ἀντὶ Πρόσθε.

Προσ-θαλπιω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ ὀστ.) = Προσκάθημαι.

Προσ-θάλπω, Μ. θάλψω Θάλπω Ζεσταίνω) τι ἀντίκρυ ἢ ἐπάνω εἰς· ζεσταίνω ἔτι μᾶλλον· (ἰατρ.) θεραπεύω διὰ θερμῶν προσθεμάτων (ἰτλ. φρμάκων).

Προσθαφαίρεσις, εως (ἡ). προσθέσεις καὶ ἀφαιρέσεις.

Πρόσθε, ἐπίρ. ἴδε πρόσθεν.

Προσθεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προστίθημι.

Πρόσθεμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προσίσταται (προσκολλᾶται, προσαρμόζεται), παράρτημα (ἰατρ.) φρμάκου ἢ κατάπλασμα (ἐνίοτε) (ὑ)ποκείμενον.

Πρόσθεν καὶ Π. Ἰων. Πρόσθε, [πρό]. ἐπίρ. ἢ (μὲ γεν.) πρόθ. σημ. Τόπ. ἢ Χρον. Ἔμπροσθεν, ἐμπροστά· προτήτερα, προτοῦ. « Πρόσθεν ἔχω ἢ ποιοῦσί τι, « Λξ., βάλλω ἢ πρατῶ ἐμπρός μου διὰ προσοχήν. « Πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα, « Ἰλ. Ν. (καὶ μτνμ.) « Πρόσθεν τίθημι (ἢ) ἄγω τι, « Λξ., προκρίνω, προτιμῶ. « Πρόσθεν γίγνομαί τινος, « Λξ., ὑπερτερῶ. (ἢ μὲ γεν.) « Πρόσθεν πόλιος, « Ἰλ. Σ. « Τοῖς δὲ πρόσθ' ἵππων, « Ἰλ. Θ. « Τεύχε' ἔθηκε πρόσθεν Ἀχιλλῆος, « Ἰλ. Γ. (καὶ μτνμ.) « Πρόσθεν φίλων τοκέων, ἀλόχων τε καὶ υἱῶν, « Ἰλ. Φ. (καὶ κατ' ἀναγρφ.) « Τοὺς δὲ πρόσθ', « Ἰλ. Β. (ἢ ἀπολ.) « Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, « Ἰλ. Ζ. « Φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ', ἄλλοτ' ὄπισθεν, « Ἰλ. Ε. (καὶ χρον.) « Πρόσθεν ἐμοῦ τὴν γνώμην ἀποφαινόμενος, « Ξεν. « Ἦν μὴ θάνω 'γὼ πρόσθεν, « Σοφ. « Ἥρωες τοί πρόσθεν ἐγένοντο, « Θκρ. « Οὐ πρόσθεν, πρὶν ἄ., « Ξεν. « Πρόσθεν ἢ διατμηθῆναι, « Ἀρετ. « Ἀπὸ Ξενοφάνους τε καὶ ἔτι πρόσθεν ἀρξάμενος, « Πλάτ. (καὶ ἐνάρθρ.) « Ὁ (« Ἡ, « Τὸ) πρόσθεν, « Λξ., ὁ προηγούμενος ἢ προγενέστερος. « Μηδένα τῶν ὄπισθεν κινεῖσθαι, πρὶν ἂν ὁ πρόσθεν ἡγῆται, « Ξεν. « Τῶν πρόσθεν ἡρώων, « Ἰλ. Ι. « Ἐν τῷ πρόσθεν (χρόνῳ), « Λξ « Τῇ πρόσθεν (ἡμέρᾳ), « Λξ. « Εἰς τὸ πρόσθε καρπίζεσθαι παιρώμενοι, « Ἡρ. (καὶ γεν.) « Εἰς τὸ πρόσθεν τῶν ὅπλων, « Ξεν. « Δύο δὲ ἐράπεζαι ἐν τῷ πρόσθεν αὐτῶν ἐκείσθην, « Δσ.

Προσ-θεσπεσιῶ-ῶ, Μ. ήσω. Καὶ θεσπεσιῶ (θεσπεσιῶ) προσέτι.

Πρόσθες, ἀόρ. β'. τῆς προστ. τοῦ Προστίθημι.

Προσθεσις, [προσίθημι], εως (ἡ), τὸ προσθεῖναι, προσθήκη· σύμπραξις· παράρτημα.

Προσθετέος, α, ον, θετ. τοῦ Προστίθημι.

Προσ-θετιῶ-ῶ, Μ. ήσω. (ἰατρ.) Βάλλω πρόσθετον (ὑποθετόν).

Προσθέτησις, εως (ἡ), = Πρόσθεσις, προσθήκη.

Προσθετικός, ἡ, όν. (ἀρνμ.) Ὁ προσθέτων εἰς τὴν ταχύτητά του (ἐπιταχύνων δηλονότι τὴν πορείαν του).

Πρόσθετος, ἡ ἤ ος, ὁν ἡ ον. Προστεθειμένος, βαλμένος ἔπειτα (κατὰ πρόσθεσιν), ἐπισύακτος, (Γραπλ.) postiche. « Κομή—, « Ξεν., μᾶλλον ξένη, περβούκα. « Προσθετὰ (ἐνν. φάρμακα), « (ἰατρ., τὰ (ὑ)ποθετά. ‖ (οὐσ.) « Πρόσθετος, « Πλ., σκλάβος διὰ χρέος. (Λτ.) addictus.

Προσθέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω πρός τινα, πλησιάζω τρέχων.

Προσ-θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ (Παρατηρῶ ἢ Ἐξετάζω θεωρητικῶς) προσέτι.

Πρόσθηκη (ἡ), = πρόσθεσις, ἐπαύξησις· πρόσθεμα, παράρτημα· ἐπεισόδιον. (ἐνίοτε) βοήθεια. « Θεοῦ πρόσθηκη, « Σοφ. σὺν θεῷ. « Ἐν προσθήκης μέρει γεγένησθε, « Δη., κατηντήσατε παρεπῶ (διὰ τὸν τύπον μόνον).

Πρόσθημα (τὸ), = Πρόσθεμα.

Προσθήσω, μέλλ. τοῦ Προσίθημι.

Προσ-θιγγάνω, Μ. θίξομαι (ἀόρ. Προσέθιγον). Ἐγγίζω· πιάνω.

Προσθίδιος, Π. ἀντὶ -

Πρόσθιος, α ἢ ος, ον. Ὁ πρόσθεν, ἐκπροσθένιος. « Σχέλη τὰ πρόσθια, « Ξεν. « Πατάξας μοῦξενσύς τοὺς γοργοὺς τοὺς προσθίους, « Ἀρχ., τὰ ἐμπροσθιὰ ζῶντια. « Τραύματα πρόσθια, « Ἐπιχ., τὰ ὑποῖ

ἔλαβέ τις εἰς τὸ στῆθος κτλ. ▫ Ἐκ τοῦ πρόσθεν, ▫ Συν., = Ἐκ τοῦ πρόσθεν.

Προσ-θλάω-ῶ, Μ. θλάσω. Συντρίβω τι ἐπάνω εἰς.

Προσ-θλίβω, Μ. θλίψω. Ζωλῶ τι ἐπάνω εἰς ἢ δυνατά· (μτφ.) στενοχωρῶ, καταθλίβω.

Πρόσθλιψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Πρόσθοδαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατοικῶν πρὸ τοῦ ἢ προασπίζων (πρόστατεύων) τὸν οἶκον. 2) (οὐσ.) τὸ ἔμπροσθεν μέρος οἰκοδομήματος, (ἀντιθ. τῷ Ὀπισθόδαμος).

Πρόσθου, 6'. ἐν. προ. τοῦ μσ. ἀορ. 6', τοῦ Προτίθημι.

Προσθοφανής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἐκ τοῦ πρόσθεν.

Προσ-θροέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ὁμιλῶ (ἀπαντέω) πρός τινα, προσφωνέω.

Πρόσθυμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸς θυμόν, προσφιλής, εὐάρεστος, καταθύμιος.

Προσ-θύω, Μ. θύσω. Θυσιάζω πρός τιμήν τινος.

Προσ-ιατρεύω, Μ. εύσω. Προσεδρεύω πρὸς ἰατρείαν τινός, τὸν θεραπεύω ἐπιμελῶς, (κοιν.) τοῦ κάμνω τακτικὴν κοῦραν.

Προσιδεῖν, ἀόρ. 6'. τοῦ Προσοράω.

Προσ-ιδιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσθέτω τι ὡς ἴδιον εἰς, οἰκειοποιῶ.

Προσ-ιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἱδρόνω ἐπάνω εἰς (ἔργον τι).

Προσιδρύω, Μ. ύσω. Στήνω (Ἱδρύω) τι πλησίον τινός.

Προσ-ιζάνω, Μ. ιζήσω. Κάθημαι πλησίον ἢ ἐπάνω τινός, προστίθεμαι, προσφύομαι, προσκολλῶμαι. ▫ Πάγον προσίζειν τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν, ▫ Αἰσχλ. ▫ Προσίζει τῷ ἄμβικι, ▫ Διοσκ. ▫ Ἀφιστῶσα ἡ ἐσθὴς τοῦ σώματος καὶ μὴ προσιζάνουσα, ▫ Ἀκ. ▫ Κείνῳ μώμος οὐ προσιζάνει, ▫ Σιμ. ▫ Δίτλα προσίζουσα, ▫ Ἀριστ., ἡ ἐκ προσθέτου. ▫ Παρίσθμια προσίζοντα ἐπὶ μᾶλλον, ▫ αὐτ., πλησιάζοντα πρὸς ἄλληλα, (ἐκμ.) ἀγκούμενα, (ξ παραλλ.) ▫ Ἡ μέλισσα πρὸς οὐδὲν προσίζει σαπρόν, ▫ Ἀριστ.

Προσήμι, Μ. προ-ήσω (ἀόρ. Προσῆκα ξ μσ. Προσηκάμην ἢ Προσείμην κτλ.). Στέλλω πρός· προσάγω, πλησιάζω· (συνήθ. μσ.) ἀρίνω νὰ μὲ πλησιάσουν· (ὀθ.) ἔχομαι· παραλάμπ. ἐπιδέχομαι· ἐπιτρέπω· ὑποφέρω. ▫ Ὁ ἵππος τὸν ἀναβάτην οὐ προσίεται, ▫ Ξεν. ▫ Τοῦτον μὲν οὐ προσίεσθαι ἐς ταὐτὸ ἡμῖν, ▫ αὐτ. ▫ Λεῦμενον φαρμακίας, καὶ οὐ προσιέμενον φάρμακον, ▫ αὐτ. (ξ τρπ.) ▫ Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὐ προσίεμαι, ▫ Ἡρ., δὲν τὸ δέχομαι. ▫ Ἤτταν οὐ προσίεται, ▫ Ξεν., εἶναι ἀήττητος. (ξ ἀντιστρφ.) ▫ Τὰ μὲν ἄλλα μ' ἤρεσας λέγων· ἐν δ' οὐ προσίεταί μας, ▫ Ἀρχφ., δὲν μὲ ἔρχεται καλά, δὲν μὲ ἀρέσκει. ▫ Τοῦτ' οὐ δύναταί με προσίεσθαι, ▫ αὐτ. ▫ Τῶν μὲν οὐδὲν προσίετό μιν, ▫ Ἡρ., δὲν τὸν ἤγγιζε.

Προσίησαν, Π. ἀντὶ Προσέσαν, γ'. πλθ. προ. τοῦ παρτ. τοῦ Προσίημι.

Προσίκελος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Προσεικελος.

Προσ-κινέσμαι-οῦμαι, Μ. ἴξομαι (ἀόρ. Προσεκόμην χθ.). Ὑπάγω (ἀφ-κινοῦμαι) πρός· προσέρχομαι, πλησιάζω (κυρ. ὡς ἱκέτης), προσέρχομαι, (μὲ δοτ.).

Προσίκτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ προστρέχων (καταφεύγων) εἴς τινα, ἱκέτης.

Προσ-όνομαι, Μ. ονοῦμαι. Βλάπτω πρὸν, Προβλάπτω, (Ἀριστ.).

Προσ-ιππάζομαι, Μ. άσομαι

Προσ-ιππεύω, Μ. εύσω. Προσέρχομαι (Πλησιάζω) ἔφιππος.

Προσ-ίπταμαι, Μ. προ-πτήσομαι (ἀόρ. Προσέπτην κτλ.). Πετῶ πρὸς, πλησιάζω πετῶν (Π.) ἐπέρχομαι· συμβαίνω.

Προσ-ισόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἴσον μὲ ἄλλο, ἐσάζω κατὰ προσαγωγήν, ἐξισάζω.

Προσ-ίστημι, Μ. στήσω (ἀόρ. Προσέστην, σα καὶ 6'. Προσίςην κτλ.). Στήνω (Τοποθετῶ [ξ μτ.] Στέκομαι· πλησίον τινός, πλησιάζω· (συνηθ.) βαθῶ, παραστέκω, προστατεύω· (μτφορ. μὲ αἰτ.) ἔρχομαι εἰς τὸν νοῦν (εἰς τὴν ἐνθύμησιν) τινος. ▫ Ὡς δὲ ἄρα μιν προστήναι ταῦτο, ▫ Ἡρ. 2) στέκομαι (ὡς κόκκαλον) εἰς τὸν λαιμόν· ἢ πίπτω εἰς τὸ στόμαχο τινός· (ὠθ. μτφ.) ἀντιστέκομαι· (ἐπὶ πραγμ.) πλήττω, ἐνοχλῶ, στενοχωρῶ. ▫ Μηκυνόμενας αἱ λέξεις, πάνυ προσίστανται ταῖς ἀκοαῖς, ▫ Δ. Ἁλ. ▫ Προσίστανταί σοι τὰ ἐν τῷ θεάτρῳ, ▫ Μ. Ἀντ. 3) (απν.) ζυγίζω μαζί, προσθέτω ζυγίζων. (ἴδε Ἀλ. 243, ὅπου ξ λιγοπλίγνιον εἰς ἀμφοτέρους τοὺς σημασίας).

Προσ-ιστορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ (Ἐξετάζω) νὰ μάθω ἢ 2) ἐξιστορῶ (διηγοῦμαι) προσέτι.

Προσ-ισχύω, Μ. ισχύσω. (μὲ ἀπρ.) Ἔχω ἢ Ἀποκτῶ προσέτι ἰσχὺν τὴν δύναμιν νά.

Προσ-ίσχω καὶ (μσ.) **-ίσχομαι**, = Προσέχω, προσκολλῶμαι, (κοιν.) κολλῶ, πλάνω. (μὲ δοτ.) ▫ Ὥσπερ λεπὶς τῷ μετρακίῳ προσίσχεται, ▫ Ἀρχφ. ▫ Βδέλλας προσισχομένας τῷ καταπύστει, ▫ Διοσκ. (καὶ προθετ. ἐκ παραλλ.) ▫ Προσίσχεσθαι πρὸς τῷ δέδρῳ, ▫ Θφρ.

Προσιτέον, θετ. τοῦ Πρόσειμι, Μ. ειμι.

Προσιτεύω, Μ. εύσω. Τρέφω (Σιτεύω) προτοῦ.

Προσιτητέον, θετ. τοῦ Πρόσειμι, Μ. ειμι.

Προσιτίζω, Μ. ίσω. Σιτίζω (Ταγίζω) προτοῦ.

Προσιτός [πρόσειμι], ἡ, όν. Εἰς τὸν ὁπ. δύναται νὰ πλησιασθῇ τις.

Προσιών, οῦσα, ον, μτχ. τοῦ Πρόσειμι, Μ. ειμι.

Προσ-καθ-αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Προσκαθεῖλον κτλ.) Καθαιρῶ (Καταζρέφω) προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ.

Προσ-καθ-άπτομαι, Μ. άψομαι. Καθάπτομαι προσέτι.

Προσκαθεδρία (ἡ), = Προσκάθισις, πολιορκία.

Προσ-καθ-έζομαι, Μ. εδοῦμαι, = Προσκάθημαι· πολιορκῶ· παραφυλάττω· κατατρίβομαι ἐπιμελῶς (προσεδρεύω) εἴς τι.

Προσ-καθ-έλκω, Μ. ἑλξω ξ ελκύσω (ἀόρ. Προσκαθεῖλκυσα κτλ.). Γκρεμῶ κάτω (Καταβάζω) προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ. (κυρ.) ▫ Ναῦς —, ▫ Πλ.

Προσ-καθ-ίζω, Μ. ιῶ καὶ ιζήσω. Καθίζω (καὶ μσ. ἢ ἑλλ. Κάθημαι) πλησίον τινος, προσκάθημαι, παρακάθημαι· (μτφ.) ξεπρήσκομαι, κατακάθημαι. ▫ Τὸ φύσημα προσκαθέζεσθαι, ▫ Ἀρρ. Ἐπικτ.

Προσκάθισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.· παρακάθισις· πολιορκία.

Προσ-καθ-ίστημι, Μ. προσκατα-στήσω (ἀόρ. Προσκατέστησα κτλ.). Καταστήνω (Τοποθετῶ, Διορίζω) πλησίον τινός ἢ προσέτι, τακτοποιῶ (διευθετῶ) πρὸς ταῖς ἄλλαις. ▫ Τὰ ἐν τῷ Πόντῳ προσκατεστήσατο, ▫ Δ. Κάτσ.

Προσ-καθ-οπλίζω, Μ. ίσω. Καθοπλίζω πρὸς ταῖς ἄλλοις.

Προσ-καθορέω-ῶ, Μ. όψομαι (ἀόρ. Προσκατεῖδον χθ.). Βλέπω (Παρατηρῶ) προσέτι.

Προσ-καινουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Καινουργῶ (Καινοτομῶ) προσέτι.

Πρόσκαιρος (ὁ, ἡ), ὁ γινόμενος πρὸς καιρὸν ἢ ἐν καιρῷ, προσωρινός, ἢ ἁρμόδιος, εὔθετος. ▫ Ῥῆμα πρόσκαιρον, ▫ Σχλ.

Προσκαίρως, ἐπίρ. Πρὸς καιρόν, ἢ Ἐν καιρῷ, ἐγκαίρως.

Προσ-κάω, Μ. καύσω (ἀόρ. Προσέκηα κτλ.). Καίω τι ἐπάνω εἰς· καίω τὸ φαγητόν. ‖ (παθ.) καιομαι ἀπὸ ἔρωτα πρός τινα.

Προσ-κακοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κακοπαθῶ (Ταλαιπωροῦμαι) διά τι.

Προσ-κακουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσέτι καὶ κακοποιῶ (ἢ ζολιεύομαι πρός) τινα.

Προσ-κακόω-ῶ, Μ. ώσω. Βλάπτω (Πειράζω) ἔτι μᾶλλον, καμνω (καὶ παθ. γίνομαι) χειρότερα.

Προσ-καλέω-ῶ, Μ. καλέσω (παθ. ἀόρ. Προσεκλήθην κτλ.). Καλῶ (Κράζω ἢ Μηνῶ) τινα νὰ ἔλθῃ πρός. ▫ Ὧ οὗτος, σὲ προσκαλῶ, ▫ Σοφ. (ξ μσ.) ▫ Ἔρχεται ξ προσκαλεῖται αὐτὸν ἐκ τοῦ στρατεύματος, ▫ Ξεν. ▫ Ὁμοιάζοντές με πατρόθεν, προσκαλοῦνται, ▫ αὐτ. 2) (ἰδιαιτ. μσ.) προσκαλῶ (κυρ. διὰ κλητῆρος) εἰς τὸ κριτήριον, ἐνάγω, ἐγκαλῶ. ▫ Προσκαλοῦμαί σ', ὅστις εἶ, πρὸς τοὺς ἀγοραίους βλάβης ὧν φρονῶν, ▫ Ἀρχφ. ▫ Προσκαλοῦμαί σε τρωμάτων εἰς Ἄρειον πάγον, ▫ Δκ. (καὶ παθ.) ▫ Δίκην (▫ φόνου) προσκληθείς, ▫ Δημ. (εἰς αὐτὴν τὴν σημασ. συγχ. καὶ ἴσως ἰσοδυναμ. τῷ Προκαλέω) ▫ Ἰδιωτικὰς τῶν φλυαρίων προσκαλουμένων, οὐκ ἐβιάσαντο, ▫ Ξεν. 3) (απν.) καλῶ προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ. ▫ Ὧ προσεκλήθη (ὅπου ὅπως κεῖνται πρακτικώτερα ἡ ἄλλη ἀναγν. Προσεκολλήθη) ἀριθμὸς φυδρῶν, ▫ Γρφ.

Προσ-κάμνω, Μ. καμοῦμαι. (μὲ δοτ.) Κοπιάζω (ἰδ. ταγινομαι) ἐπιμόνως εἴς τι

Προσκάρδιος (ὁ, ἡ), εὔχρ. μᾶλλον τὸ Δ. Ποτικάρδιος, ὁ προσβάλλων (ἐγγίζων) τὴν καρδίαν.

Προσ-καρτερέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμένω καρτερῶς (διαρκῶς) εἴς τι· διαμένω πλησίον τινός· εἶμαι προσηλωμένος εἰς τὸ ἔργον μου (πιστὸς εἰς τὴν φιλίαν μου), ἐπιμένω, (παρβλ. Προτείρεύω).

Προσκαρτέρησις, εως (ἡ), τὸ προσκαρτερεῖν, ἡ μετὰ καρτερίας ἐπιμονὴ (προσήλωσις) εἴς τι.

†**Προσ-καρφόω-ῶ**, Μ. ώσω, Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Προσηλόνω.

Προσ-κατα-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Προσκατέβην κτλ.). Καταβαίνω ὀλίγον κατ' ὀλίγον παρακάτω, καταβαίνων πλησιάζω.

‡**Προσ-κατα-βάλλω**, Μ. βαλῶ. Πληρόνω (Καταβάλλω) προσέτι ἢ πρὸς ὁλοκλήρωσιν, ἰδ.

Προσκατάβλημα (τὸ). τὸ πληρενόμενον (καταβαλλόμενον) περιπλέον ἢ πρὸς ἀποπλήρωσιν τὸ προστιθέμενον ἀπ' ἄλλων πρίων εἰς ἐξίσωσιν τοῦ ἐλλείποντος (déficit) τῶν ἐξόδων τῆς πολιτείας· (ἰδιωτ.) ἡ ποσότης τὴν ὁπ. ἐπλήρωναν ἔπειτα (εἰς τὴν δευτέραν ἢ τελευταίαν δίκην) οἱ ἐγκαλοῦντες τὰς δημοσίας προσόδους, (παρβλ. Προκατάβλημα).

Προσκαταβολή (ἡ), τὸ προσκαταβάλλειν, ἡ ἐκ προτέρας ἢ πρὸς ἐξίσωσιν γενομένη πληρωμή. 2) = Προσκατάβλημα.

Προσκαταγέλαστος (ὁ, ἡ). ἔτι μᾶλλον καταγέλαστος, ξέχ τοῦ

Προσ-κατα-γελάω-ῶ, Μ. γελάσω. (μὲ γεν.) Προσέτι ἢ καταγελῶ (περ. γελῶ).

Προσ-κατα-γιγνώσκω, γινώσκω), Μ. καταγνώσομαι (ἀόρ. Προσκατέγνων κτλ.). Ἀποφασίζω δικαστικῶς ὅτι ἀνήκει τι εἴς τινα, κατακυρόνω, (Γαλλ. adjuger. « Ζητοῦσι διαιτητήν, ὅστις αὐτοῖς τὰ χωρία προσκαταγνώσεται, » Δημ.

Προσ-κατ-άγνυμι, Μ. κατ-άξω (ἀόρ. Προσκατέαξα κτλ.). Προσέτι καὶ κατασυντρίβω.

Προσ-κατα-γράφω, Μ. γράψω. Καταγράφω προσέτι, προσθέτω εἰς τὴν καταγραφὴν (εἰς τὸν κατάλογον).

Προσ-κατ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προσκατήγαγον κτλ.). Κατ-άγω ἀνάμη.

Προσ-κατα-δείδω, Μ. δείσω (μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνεργ. Προσκατιδείδοικα). Φοβοῦμαι προσέτι (ἐκτὸς τούτου, μὲ ὑπερβολήν).

Προσ-κατα-δείκνυμι, Μ. δείξω. Διορίζω (Ἐπιδείκνυμι) προσέτι. « Φόρους —, » Δ. Κάτ.

Προσ-κατα-δέω, Μ. δήσω. Δένω σφικτὰ (Φασκιόνω) ἐπάνω εἰς ἢ δι' οὗ μέ.

Προσ-κατα-δικάζομαι, Μ. άσομαι. Καταδικάζω προσέτι καὶ.

Προσ-κατα-ρῶ, Μ. αρῶ. Ἔρχομαι νὰ κατάρωμαι πρόσθεν, προσπλέω

Προσ-κατα-σχύω-ῶ, Μ. υ-ῶ. Καταισχύνω ἔτι μᾶλλον ἢ ὡς ἐκ προηγουμένης.

Προσ-κατα-κλαίομαι, Μ. κατα-κλαύσομαι. κλαίω παραπονητικὰ (Προκλαίομαι) προτ. ἀ.

Προσ-κατα-κλείω, Μ. κλείσω. Προσέτι ἢ κατακλείω (φυλακόνω).

Προσ-κατα-κλίνομαι, Μ. κλινθήσομαι. Πλαγιάζω πλησίον τινὸς ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ-κατα-κλύζω, Μ. κλύσω Πλημμυρῶ, κατακατ-ίζω προσέτι.

Προσ-κατα-κρύπτω, Μ. κρύψω. Προσέτι ἢ κατακρύπτω.

Προσ-κατα-κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ (κυρ. διὰ τῆς βίας) προσέτι.

Προσ-κατα-κτείνω, Μ. κτενῶ. Φονεύω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ-κατα-κυκάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακατόνω προσέτι (εἰς εἶδος κυκεῶνος).

Προσ-κατα-λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραζαλίζω (Ἀποστομόνω) τινὰ μὲ τὴν πολυλογίαν μου· (πθ.) ξεκουφαίνομαι (τὰ χάνω) ἀπὸ τὴν πολυλογίαν τινος.

Προσ-κατα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προσκατέλαβον κτλ.). Πιάνω προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ.

Προσ-κατα-λέγω, Μ. λέξω. Μετρῶ (ἀπαριθμῶ) προσέτι, συγκαταλέγω πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσθέτω εἰς τὸν κατάλογον.

Προσ-κατα-λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω προσέτι ὡς ὑπόλοιπον· (πθ.) μένω περ. πλέον, περισσεύω. «Ἀντὶ τῶ πλέον ἔχειν, προσκαταλιπεῖν τὰ αὐτῶν ξυνίδη,» Θκ. «Τὰ προσκαταλειφθέντα,» Φίλ., τὰ ἐναπολειφθέντα, τὰ ἐπίλοιπα.

Προσ-κατα-λείφω, Μ ψω. Πρισπλάσσω ἀλείφω (παραλείφω).

Προσ-κατ-αλλάσσω(ττω), Μ. αλλάξω. Φιλιόνω (καὶ πθ. Φιλιόνομαι) προσέτι ἢ πρός τινα

Προσ-κατα-λύω, Μ. λύσω. Προσέτι ἢ καταλύω.

Προσ-κατα-νέμω, Μ. νεμῶ. Ἀπονέμω (Ἀποδίδω) προσέτι. 2) (πσ.) κατατρώγω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ-κατα-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐννοῶ ἢ Παρατηρῶ προσέτι.

‡**Προσκατανόησις**, εως (ἡ). ἡ μετ' ἐπισασμὸς (προσοχῆς) παρατήρησις.

Προσ-κατα-ξαίνω, Μ ξανῶ. Συντρίβω τι ἐπάνω εἰς (εἰς τὸν Λυκόφρ. ἐξηγεῖται) ἀνάξιο, διορεθίζω.

†**Προσ-κατα-ξόω**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προκαταξόω.

Προσ-κατα-πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω βαθύτερα.

Προσ-κατα-πίμπρημι, Μ. καταπρήσω. Πυρώνω καὶ καταπίνω.

Προσ-κατα-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Προσθέτω καταπλασμα.

Προσ-κατα-πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Ἐκπλήττω (Ξαποστάζω) ἔτι μᾶλλον ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ-κατα-ποντίζω, Μ ίσω καὶ

Προσ-κατα-ποντόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσέτι ἢ καταποντίζω.

Προσ-κατα-πράσσω ττω) καὶ (μσ.) πράσσομαι (πράττομαι), Μ. Πράξομαι. Κατορθόνω προσέτι.

Προσ-κατα-πρήθω, μέλλ. τοῦ Προσκατεμπίμπρημι

Προσ-κατα-πυκνόω-ῶ, Μ ώσω. Πυκνόνω ἔτι μᾶλλον, κάμνω πυκνότερον (ζητοῦντος).

Προσ-κατ-αρτύω, Μ. άσομαι. Προσέτι καὶ καταρῶμαι.

Προσ-κατ-αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω Συγκαταριθμῶ προσέτι, προσθέτω εἰς τὸν ἀριθμόν.

Προσ-κατα-ρρήγνυμι, Μ. ρήξω. Σχίζω (Καταρρήγνυμι) προσέτι. 2) (ῥ) Συντρίβω τι ἐπάνω εἰς, (πθ.) συντρίβομαι προσβάλλων (κτυπῶν) καθὼς τὰ κύματα.

Προσ-κατα-σήπω, Μ. σήψω. Ἀφίνω τι νὰ σαπῇ ἀκόμη.

Προσ-κατα-σκάπτω, Μ. σκάψω. Κατασκάπτω (Καταστρέφω) προσέτι.

Προσ-κατα-σκευάζω, Μ. άσω. Φτειάνω (Κτίζω, Ἐπιμάζω) προσέτι.

Προσ-κατα-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω, =Προσκαθέλκω.

Προσ-κατα-στρέφω, Μ. ψω. Καταστρέφω (Ἀφανίζω ἢ [μσ.] Καθυποτάσσω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου) προσέτι.

Προσ-κατα-σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω προσέτι κατὰ γῆς· λεηλατῶ ἢ διασύρω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ-κατα-τάσσω (ττω), Μ. τάξω. Καταστάτω πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσθέτω. «Περιμένε συνοδίαν ἀνθυπάτου, ἢ προσκατάξας ἑαυτὸν παρέρχεται ἀσφαλῶς,» Ἐπικτ.

Προσ-κατα-τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω (καὶ συνοχ. Στενοχωρῶ, Βασανίζω) ἔτι μᾶλλον. ‖ (μσ. μὲ ὄστ.) προσπαθῶ ὅλως δυνάμεσι νὰ κατορθώσω τι.

Προσ-κατα-τίθημι, Μ. καταθήσω (ἀόρ. Προσκατέθηκα κτλ.). Καταθέτω (Καταβάλλω, Πληρόνω) προσέτι.

Προσ-κατα-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Ἀφαλίζω δ' ἐπιδρομῆς (καταδρομῆς) προσέτι.

Προσ-κατα-φεύγω, Μ. φεύξομαι. (μὲ ὄστ.) Καταφεύγω πρός τινα.

Προσ-κατα-φθείρω, Μ. φθερῶ. Καταφθείρω (Ἀφανίζω) προσέτι.

Προσ-κατα-φρονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Προσέτι καὶ καταφρονῶ.

Προσ-κατα-χαρίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάμνω προσέτι καὶ μεγάλην χάριν, (συγχ. τῷ Προσκαταχράομαι).

Προσ-κατα-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Προσκατέχεα κτλ.). Χύνω προσέτι ἐπάνω εἰς, περιχύνω καὶ μέ.

Προσ-κατα-χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι. Φονεύω (Ἀφανίζω) προσέτι.

†**Προσ-κατα-χρηματίζω**, Μ. ίσω, Ἐκγρ. ἀντὶ Προϋπάρχω (ῑ).

†**Προσ-κατα-χωσίζω**, Μ. ίσω. Καταχωρίζω ἐκ προσθήκης.

Προσ-κατα-ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. (μὲ γεν.) Ψεύδομαι προσέτι κατά τινος.

‡**Προσ-κατ-αγγέλλω-ῶ**, Μ. ήσω Ἐγγυῶμαι ἢ Ὑπόσχομαι προσέτι.

Προσ-κατ-έδομαι, μέλλ. τῶ Προσκατεσθίω

†**Προσ-κατ-εργάζομαι**, Μ. άσομαι. Κατορθόνω ἢ Κερδίζω ἐργαζόμενος ἢ Φονεύω (Ἀφανίζω) πρὸς τοῖς ἄλλοις. «Ταῖς κτηθείσιν ἀρκεσθῆναι ἢ μηδὲν ἕτερον προσκατεργάσασθαι,» Δ. Κάτ. « Δυσθανατοῦντα προσκατειργάσατο » αὐτ.

Προσ-κατα-ψήφω, Μ ισω. Κρημνίζω ὅλως διάφορα προσέτι ἢ καταψηφίζω.

‡**Προσ-κατ-αισθ-ω**, Μ. έσομαι (ἀόρ. Προσκατ-

ἔραγον κτλ.). Κατατρώγω προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ.

Προ.κατ.εύγομαι, Μ. εύξομαι. Καὶ καταρῶμαι προσέτι.

Προσ.κατ.έχω, Μ. καθ.έξω (ἀόρ. Προσκατέσχον κτλ.). Κρατῶ (Ἐμποδίζω) προσέτι ἢ (μὲ ζοτ. ἐκ θ'.) πλησίον τινός.

Προσ.κατ.ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) κατηγορῶ προσέτι. «Προσκατηγορῶν ὅτι γυναῖκας ὑποδέχοιτο,» Πλ. 2) ἀποδίδω τι προσέτι ὡς κατηγόρημα (ὡς ἄρων) εἰς. «Ἀντίθεσις δ' ἐστὶ τριττῶς, ὅταν τῷ αὐτῷ τὰ ἐναντία, ἢ τῷ ἐναντίῳ τὰ αὐτὰ, ἢ τοῖς ἐναντίοις τὰ ἐναντία προσκατηγορηθῇ (κατὰ διόρ'ωσιν ἀντὶ Προκατηγορηθείη),» Δ. Ἀλ.

Προσ.κάτ.ημαι, Ἰων. ἀντὶ Προσκάθημαι.

Προσ.κατ.οικίζω, Μ. ίσω. Βάλλω ἢ βάρω νὰ κατοικήσουν (Κατοικίζω) προσέτι.

Προσ.κατ.όμνυμι, Μ. ομοῦμαι. Ὁμνύω προσέτι.

Προσ.κατ.ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατορθόνω (διευθετῶ, κάμνω νὰ εὐοδωθῇ τι) προσέτι ἢ πρὸς χάριν τινός.

Προσ.καυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαλλώ (Ἀναβιβῶ) καυλὸν ἢ εἰς εἶδος καυλοῦ, (Ἴσ. διορθ. Προκαυλέω).

Πρόσκαυμα (τὸ), τὸ προσκεκαυμένον μέρος (τῆς χύτρας κτλ.), καύσιμον.

Προσκαυσις, εως (ἡ), τὸ προσκαίειν ἢ προσκαίεσθαι, καύσιμον (τοῦ φαγητοῦ κτλ.).

Προσκαυστικός, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ προσκαίῃ (τὸ φαγητ). «Μάγειρος,— «Ἀθ.

Πρόσ.κειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι πλησίον τινός, εἶμαι προστεθειμένος (προσηρμοσμένος (καὶ μετφ. προσηλωμένος, ἀφοσιωμένος, ἔκδοτος) ἐπιμένω, ἔχω προσπάθειαν) εἴς τι, (παρβλ.) Ἀνάκειμαι· στενοχωρῶ ἐκ τοῦ πλησίον. (παρβλ.) Ἔγκειμαι. (μὲ ζοτ.) «Τῇ θύρᾳ πρόσκεισο,» Ἀρχφ., στέκου εἰς φύλαττε. «Θύραι προσκείμεναι,» Ακ., κλεισμέναι. «Εἰ πρόσκειταί τι γράμμα ἢ ἀφῄρηται,» Πλάτ. «Ταῦτα μὲν οὖν ἐκείνοις προσκείσθω τοῖς πρότερον εἰρημένοις,» Ἰσοκρ. (χμτφ.) «Κακῷ πρόσκεισαι,» Σοφ., ἔχεις. «Ἦν αἱ ὗλαι, τῷ προσκέκτο μάλιστα,» Ἡρ. «Τούτῳ τῷ λόγῳ μάλιστα πρόσκειμαι,» αὐτ., πιστεύω πρὸ πάντων. «Οἴνῳ κάρτα προσκέεται,» αὐτ. «Κύρῳ δὲ . . . προσέκειτο ὁ Ἄρπαγος,» αὐτ. «Ἡ ἵππος μάλιστα προσέκειτο, καὶ ἐλύπει τοὺς Ἕλληνας,» αὐτ., τοὺς ἐστενοχωροῦσε. «Τοῖς Δημοσθένους λόγοις προσέκειτο ὑπερφυῶς,» Ἀρχδ. «Πρόσκειμαι πλέον τι ἢ οἱ λοιποὶ τῇ Ὁμήρου ποιήσει,» Παυσ. (ᾠ τρπρσ.) «Πρόσκειταί μοι,» Ἡρ., ἀνήκει (ἀποδίδεται, ἀναφέρεται) εἴς τινα, εἶνε προνόμιον (δικαίωμα) ἢ μένει εἰς τὴν φροντίδα ἢ τὴν ἐπιστασίαν τινός. «Αὐτῷ ἢ τῶν ἐπιτηδείων παρασκευὴ προσκείσθω,» Δ. Κόσσ. «Τοῖσι προσεκέετο αὐτὴ ἡ τιμή,» Ἡρ. «Τὰ δὲ μεταξὺ . . . ἔθνη, προσκείμενα τοῖς Ἀκουϊτανοῖς ἔσαι,» Στρβ.

Προσκειμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ προσήλωσιν (προσπάθειαν), ἐπιμόνως, (Γαλλ.) assiduement.

Προσκέκασα, πρκ. τοῦ Προσκόπτω.

(Προσκέλλω), (ἐξχρ. κυρ. μόνον ὁ πρκ. Προσεσκλήκα καὶ ὁ ἀορ. Προέσκλην). Σκληρύνομαι ἢ εἶμαι κατάξηρος ἀπὸ πρωτήτερα.

Προσ.κέλλω, Μ. κέλσω, Π. πλησιάζω τὸ (ἢ μὲ τὸ) πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, ἀράζω, πρασορμίζομαι. «Νήσῳ προσεκέλσομεν,» Ὑπφ.

Προσ.κέλομαι, Μ. κελήσομαι, Π. προστάζω (παραγγέλλω) προσέτι.

Προσ.κενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κενόνω (Εὐκενόνω) προσέτι.

†Προσκέπασμα (τὸ), = Προκάλυμμα, πρόσγημα.

Προ.σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Παρατηρῶ (Στοχάζομαι, Σκέπτομαι) προτοῦ. «Τὰ βηθησόμενα πρότερον αὐτοῖς προὔσκεπτο (κατὰ διορθ. ἀντὶ προὐσκέπτετο),» Θκ. 2) σκέπτομαι μᾶλλον, προνοῶ, προτιμῶ. «Ἐγὼ δὲ πατρὸς ὠφελάτων προὐσκεψάμην τοὐμόν τε καὶ τοῦδε,» Εὐρ.

Προ.σκερδαίνω, Μ. κερδανῶ. Κερδίζω προσέτι (ἐκτὸς τούτου).

†Προσκεφαλάδιον (τὸ), Σχλ. ἀντὶ

Προσκεφάλαιον (τὸ), τὸ πρὸς τῇ κεφαλῇ στρωννύμενον, ἀκκουμβιστήρι τῆς κεφαλῆς, προσκέφαλον, (Λτν.) maxillare.

«Ἀντὶ δὲ προσκεφαλαίου λίθον εὐμεγέθη πρὸς τῇ κεφαλῇ,» Ἀρρ. «Ἀσπίδας δὲ προσκεφάλαια καὶ θώρακας ἔχομεν,» (Μνησίμαχ. παρ') Ἀθ.

Προσκέχυκα, πρκ. τοῦ Προσχώνυμι.

Πρόσκλισις, εως (ἡ), τὸ προσκέπτεσθαι, παρατήρησις γινομένη προτοῦ.

Προσκηδὴς [πεός, κῆδος], ές (ὁ, ἡ). ὁ κατ' ἐπιγαμίαν συγγενής, (ἐν γέν.) οἰκεῖος· προσφιλής· (ἐνίοτε ἐνεργ.) οἰκειότητος ἐμποιητικός (Ξενοσύνη—, «Ὀδ. Φ.)· (κατ' ἔκτ.) μέτοχος, ἔνοχος. «Δίματι—,» Ἀπλλν.

†Προσκήδομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προκήδομαι. φροντίζω, προνοῶ.

Προσκήνιος (ὁ, ἡ). ὁ (κείμενος) παρὰ τῇ σκηνῇ. ‖. (οὐσ.) Προσκήνιον (τὸ), τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου, (Γαλλ.) l'avant-scène. «Ἡ δὲ Νάννιον ἐκάλεῖτο Προσκήνιον, ὅτι πρόσωπον σε ἀστεῖον εἶχε ᾗ ἐχρῆτο γρυσίοις καὶ ἱματίοις πολυτελέσιν, ἐκδῦσα δ' ἣν αἰσχροτάτην,» Ἀρτοκρατ. (Γρῦ.) ἡ εἴσοδος (τὸ πρόθυρον) τῆς Σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου, (Ἐκκλησ.) ὀνάρθηξ τοῦ ναοῦ.

Προ.σκήπτω, Μ. σκήψω, = Προλέγω, προθεσπίζω.

Προ.σκηρυκεύομαι, Μ. εύσομαι. Στέλλω κήρυκα πρός τινα, διαπραγματεύομαι διὰ κήρυκος, (παρβλ.) Ἐπικηρυκεύομαι.

Προσ.κηρύσσω (ττω), Μ. κηρύξω. Κηρύττω προσέτι· ἀναγγέλλω ἢ προκαλῶ διὰ κήρυκος, (συγχ. τῷ Προκηρύσσω).

Προ.σκιαγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκιαγραφῶ (Σχεδιάζω) προτοῦ, προδιαγράφω.

Πρόσκιασμα (τὸ), τὸ βαλλόμενον ἢ χρατούμενον ἐμπρὸς διὰ τὸν ἴσκιαν, (μτφρ.) προκάλυμμα, πρόσγημα.

Προσ.κινκλίζω, Μ. ίσω, = Προσκινέω.

Προσ.κινδυνεύω, Μ. εύσω. Προσέτι ᾗ κινδυνεύω, ἢ κινδυνεύω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ.κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (Κενῶ) τι πρὸς (μτ.) κουνιοῦμαι καὶ ἐγὼ συγχρόνως.

Πρόσκιον (τὸ). προσκιαγράφημα, σχέδιον ἢ προσκίασμα, πρόσγημα.

Πρόσκιος (ὀρθότ. Πρόσκιος), ου (ὁ, ἡ), = Σύσκιος.

Προ.σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Σκιρτῶ (Χορεπηδῶ, Χορεύω ἀπὸ τὴν χαρά μου) προτοῦ ἢ ἐμπροσθά, (ἴδε τὸ ἐπιμ.).

Προσκίρτησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. «Δέξαι μου τὴν προσκίρτησιν, εἰ καὶ μὴ ὡς Ἰωάννου, ἀπὸ γαστρός, ἀλλ' ὡς Δαβίδ, ἐπὶ τῇ καταπαύσει τῆς κιβωτοῦ,» Γρ.

Προσ.κλαίω, Μ. κλαύσομαι. Κλαίω προσέτι, ἢ πλησίον τινός, παραπονοῦμαι πρός τινα, προσκλαίομαι.

Πρόσκλαυσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προσ.κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Τσακκίζω τι κατεπάνω πρός.

†Προσ.κληδονίζομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προκληδονίζομαι.

Προσκληθῆναι, ἀόρ. β', τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσκαλέω.

Προσκλῆναι, ἀόρ. β', τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσκέλλω.

Προσ.κληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀπονέμω (Προσδιορίζω) διὰ κλήρου. «Τῷ βίῳ τούτῳ ἡ τύχη σε προσεκλήρωσε,» Ἀκ.

Προσκλήρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προσκλησις, εως (ἡ), τὸ προσκαλεῖν ἢ προσκαλεῖσθαι, προσκάλεσμα· (ἰδιαιτ.) ἐγκάλεσμα εἰς τὸ κριτήριον, συγχ. τῷ Προκλησις.

Προσκλητικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς πρόσκλησιν, προσκλητήριος.

Πρόσκλητος (ὁ, ἡ). ὁ προσκληθείς (προσκαλεσθείς). «Ἐκκλησία—,» «Ἱστ., ἡ συγκροτουμένη κατὰ πρόσκλησιν. ἔκτακτος, (ἄλλ.) Σύγκλητος.

Προσκλινής [Προσκλίνω], ές (ὁ, ἡ). γυρτός (ὀλίγον), ἐπικλινής.

Πρόσκλιντρον (τὸ). μέρος εἰς τὸ ὁπ. ἀκκουμβᾷ τις, ἀκκουμβιστήριον θρανίου· (ἐν γέν.) = Ἀνά|Ἐπί)κλιντρον (κατὰ τὸν Ἐτυμολ.) μέρος τι τῆς οἰκίας, ἄλλ. Πρόσκλιτον. (Λτν.) accubitum, [ἐκ τοῦ

Προ.κλίνω, Μ. κλινῶ. Γέρνω (Ἀκκουμβῶ) τι ἐπάνω εἰς, κάμνω τινὰ νὰ κλίνῃ πρὸς («Τὸν μὲν θεὸν ἑαυτῷ.. προσκλινεῖ βίου τε ἀρετῇ καὶ γνώμης εὐσεβείᾳ,» Συν.)· (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ. καὶ μσ.) ῥέπω (ἔχω κλίσιν) πρὸς, προστίθεμαι ἢ πρόσκειμαι εἰς τὸ μέρος τινός. «Οἱ μὲν προσεκλίθησαν Ἀρείῳ, ἕτεροι δὲ Κολούθῳ,» Ἐπιφάν.

Πρόσκλισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κλίσις (ῥοπὴ) πρός, (Γαλλ.) penchant. «Μὴ διαπράττεσθαί τι κατ' ἔχθραν ἢ κατὰ πρόσκλισιν,» Λξ., προσπάθειαν, ἑτερομέρειαν, (Γαλλ.) partialité. (καὶ μὲ ζοτ.) «Εἴ τις αἵρεσιν εἶναι λέγει πρόσκλισιν δόγματος,» Στξ.

Προσκλιτόν (τὸ), ἴδε Πρόσκλιντρον.

Προσ.κλύζω, Μ. κλύσω. Βρέχω (Κτυπῶ) μὲ τὰ κύματά μου· (ζοτ.) ξεπλύνω μὲ πολὺ νερόν, (παρβλ.) Προσαιονάω. «Τὰ

πρόσωπον προσκλύζειν ὑγρῷ πολλῷ,« Θεοφάνν. Νόνν.

Πρόσκλυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Πρόσκλυσμα (τὸ). τὸ ὑγρὸν τὸ ὅπ. χρησιμεύει εἰς ἰατρικὴν πρόσκλυσιν.

Προσ-κλώθω, Μ. κλώσω. Κλώθω τι ἐπάνω εἰς. « Τὰς γενεάδας —,« Παχυμ., στρῆσαι, στρωσαίνειν.

Προσ-κνάω(-κνήθω), Μ. κνήσω. Ξύνω (Τρίβω) ἐλαφρὰ (« Κάπρον.. καῖς ἂν νεογνὸς χειρὶ προσκνήθων νέᾳ, « [Ποιητ. παρὰ] Πλ.]· προξενῶ φαγοῦραν (μσ. μὲ δοτ.] ξύομαι ἐπάνω εἰς, ξεροτρίβομαι· (πθ.) αἰσθάνομαι φαγοῦραν (ἀνάγκην νὰ ξυσθῶ). « Οἱ τὴν ἀκοὴν προσκνώμενοι, « Γργ., γαργαλιζόμενοι ἀπὸ περιέργειαν (ν' ἀκούσουν).

Προσ-κνυζάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Γαυγίζων μὲ λεπτὴν φωνὴν τρίβομαι συγχρόνως ἐπάνω εἰς (ὡσὰν τὰ σκυλιὰ ὅταν χαϊδεύωνται). « Τοῖς ποσὶ προσκνυζώμενος (διορθ. προσκνυζώμενος),« Φλῆρ. (καὶ καταχρ.) « Πολλὰ ταῖς ὠτίοις αὐτῆς προσκνυζωμένη, « Ἡλ., προσκλαιομένη.

Προσ-κομίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Κομιζόμαι ἐπάνω ἢ πλησίον τινός. « Κώπαις —, Ξεν., (ὅπου ἄλλ. ἀνῃγν. Προσκομίζομαι).

Προσ-κονάω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι κονάν (Κάμνω νὰ ἔχῃ συγκοινωνίαν, Ἑνόνω) μὲ ἄλλο, (παρβλ. ᾧ

Προσ-κοινωνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Μετέχω ἀπό. ‖. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) μεταδίδω τι εἰς τινα, τὸν κάμνω κοινωνόν (μέτοχόν) τινος. « Προσκοινωνήσας σφίσι τῶν παρόντων, « Δ. Κάσσ.

Προσ-κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολνῶ τι ἐπάνω εἰς. ‖. (πθ. ἢ μσ.) εἶμαι κολλημένος (ᾧ μεταφρ. προσηλωμένος, ἀφωσιωμένος, ἔκδοτος) εἴς τι.

Προσκόλλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κόλλημα ἐπάνω εἰς, (μεταφρ.) προσήλωσις, ἀφοσίωσις, (Γαλλ.) **attachement**.

Προσκολλητὸς, ἡ, όν. Προσκολλημένος εἰς.

Πρόσκολλος (ὁ, ἡ), = Προσκολλητός, (εὔχρ. κυρ. τὸ Διορ. Ποτίκολλος).

Προσκομιδή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Προσ-κομίζω, Μ. ίσω. Φέρω (Κουβαλῶ) πρός· προσφέρω. « Καρκὼς —,« Ξεν., = Συγκομίζω.

Προσκομιστέον, θετ. τοῦ Προσκομίζω.

Προσκομιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ προσκομίζων (κουβαλῶν πρός). « Γυναικῶν —,« Κύριλλ., = Προαγωγός.

Προσκομιστικὸς, ἡ, όν. Χρήσιμος ἢ Ἐπιτήδειος εἰς τὸ προσκομίζειν.

Πρόσκομμα (τὸ). τὸ πρᾶγμα εἰς τὸ ὁπ. προσκόπτει (προσκρούει, σκοντάφτει) τις, ἐμπόδιον· (μεταφρ.) αἴτιον ἀποτυχίας· (ἐκκλησ.) σκάνδαλον. 2) τὸ προσκόπτειν, πρόσκρουσις, σκόνταμμα.

Προσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ πρὸς τοῦτο, προσέχω, προσέχομαι· προεξετάζω ὡς πρόσκοπος. « Προσκοπεῖσθαι ποῦ εἶσιν οἱ πολέμιοι,« Θφρ.

†Προσκοπὴ (ἡ), τὸ προσκόπτειν, πρόσκομμα (2). « Μηδεμίαν ἐν μηδενὶ διδόντες προσκοπὴν,« Γρφ.

Προσκοπὴ ᾧ

Προσκόπησις, εως (ἡ) τὸ προσκοπεῖν, παρατήρησις γινομένη προτοῦ (στρατ.) ἢ διὰ προσκόπων προεξέτασις, (Γαλλ.) **reconnaissance**.

Πρόσκοπιον (τὸ). σκέπασμα προφυλακτικὸν τῶν ὀφθαλμῶν, προμετωπίδιον, (Γαλλ.) **visière**, (εἰς τὸν Ἀθ. διορθ. τινὲς Προσώπια).

Πρόσκοπος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων (παρατηρῶν) προτοῦ, προβλέπων. « Σύνεσις —,« Σχλ. Πίνδ. ‖. (οὐσ.) ὁ στελλόμενος προτοῦ ἢ τοποθετημένος ἐμπροσθὲ ἵνα παρατηρῇ τὰ κινήματα τῶν ἐχθρῶν, (Γαλλ.) **éclaireur**.

Προσκοπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ δίδῃ πρόσκομα (ἀφορμὴν σκανδάλου), ἀκινώνητος, δύσκολος.

Προσ-κόπτω, Μ. κόψω. Κτυπῶ (κυρ. τὸ πόδι μου) ἐπάνω εἰς, σκοντάφτω· (μεταφορ.) ἀπαντῶ ἐμπόδιον· προσκρούω δίδω ἀφορμὴν δυσαρεσκείας, ἐχθρεύομαι (κοιν. τὰ χαλνῶ) μετά τινος. (μὲ δοτ. τῆς πρόθεσ.) « Προσέκοψαν τῷ λίθῳ τοῦ προσκόμματος, « Γρφ. « Καὶ κατῆλθον οἱ ποταμοί, καὶ ἔπνευσαν οἱ ἄνεμοι, ᾧ προσέκοψαν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, « αὐτ., προσέβαλον. (ἢ κἀτ. πρόθεσ.) « Μή ποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου, « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) « Ἐάν τις περιπατῇ ἐν τῇ ἡμέρᾳ, οὐ προσκόπτει, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) « Προσέκοπτε τοῖς πολλοῖς, ἐλύπει δὲ καὶ τὸν Ἀντίοχον, « Πλθ. (ᾧ μεταφορικώτ.) « Σὺ δὲ ἡμῖν, ἕως μὲν οὐ προσεκόπτομεν τῇ τύχῃ, συνέμενες, « Συν. « Προσκόψας τῷ ζῆν, « Διόδ., ἐβαρέθη τὴν ζωήν του. « Προσέκοψαν εἰς τὴν φύσιν τοῦ νοσήματος, « Ἀρετ., ἀπέτυχον. (καὶ ἀπολ.) « Ἐν ᾧ ὁ ἀδελφός σου προσκόπτει ἢ σκανδαλίζεται,« Γρφ.

Προσ-κορέννυμι, Μ. κορέσω. Χορταίνω μέχρι κόρου, παραχορταίνω.

Προσκορὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν κόρον (πλῆξιν), πολλὰ χορταστικὸς, πλήσμιος· (μεταφρ.] πληκτικὸς, ἄνοστος· (πθ.) πολλὰ χορτάτος, ἀηδιάζων ὑπὸ πλησμονῆς, (παρβλ. Κατακορής).

Προσκοροδοσαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω προτοῦ σκόρδον.

Πρόσκορος (ὁ, ἡ), = Προσκορὴς, πολλὰ χορταστικὸς, πλήσμιος.

;Πρόσκορσος (ὁ, ἡ), λέξις ἀνεξήγητος παρὰ τῷ Ἱππακρ.

Προσκόρως, ἐπίρ. Μέχρι κόρου, κατακόρως. « Τὰ σιτία προσκόρως ἐρυγγάνειν,« Ἐπιγρ.

Προσ-κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Στολίζω (Καλλωπίζω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

;Πρόσκοσμημα (τὸ). κόσμημα (στολίδι) πρόσθετον, (παρβλ. Πρακόσμημα).

Προσ-σκοτόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκοτίζω πρὸν, (ἴσ. ἐπφαλμ. ἀντὶ Προσσκοτόω).

Πρόσκρανον (τὸ), εὔχρ. μόνον τὸ Δ. Ποτίκρανον = Προσκεφάλαιον.

Προσ-κρέμαμαι, Μ. κρεμήσομαι. Κρέμαμαι (Εἶμαι κρεμασμένος) εἴς.

Προσ-κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω. Κρεμῶ τι εἰς. ‖. (πθ.)= Προσκρέμαμαι.

Προσ-κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἀπονέμω ἢ Προσδιορίζω τι ὡς κριτὴς, Προσδικάζω. « Τὰ μὲν πράγματα τῇ ἱστορίᾳ προσκρινέσθω τὰς δὲ ἀλοφύρσεις τῷ γράφοντι, « Ἰωσ.

2) (πθ. μὲ δοτ.) εἰσχωρῶ ᾧ ἐνόημα (καθὼς ἡ τροφὴ εἰς τὸ σῶμα), συσσωματοῦμαι. « Ἐν τοῖς προσκριθεῖσι καὶ ἐν τοῖς ἀποκεκριμένοις,« Σιμπλ.

Πρόσκρισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ἕνωσις, συσσωμάτωσις.

Προσ-κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγκρούω, συγκροτῶ.

Πρόσκρουμα (τὸ). τὸ πρᾶγμα εἰς τὸ ὁπ. προσκρούει τις, πρόσκομμα (κυρ. ᾧ μτνμ.), ὁρμὴ πρὸς ἔχθραν (διένεξιν). αἰτία σκανδάλου, δυσαρέσκεια. « Καθημερινὰ προσκρούματα γυναικὸς ᾧ ἀνδρὸς, « Πλ. 2) τὸ ἀποτέλεσμα τῆς προσκρούσεως, κτύπημα (κυρ. εἰς τὸ πόδι). « Διὸ χρὴ μὴ καταφρονεῖν τῶν πολιτικῶν, ὥσπερ ἐν σώματι, προσκρουσμάτων διαδρομὰς ἐξείας ἐχόντων, ἀλλ ἐπιλαμβάνεσθαι καὶ πιέζειν καὶ βυηθεῖν,« Πλ.

Πρόσκρουσις, εως (ἡ), τὸ προσκρούειν κτύπημα εἰς τὸ πόδι, σκόνταμμα· (μτνμ.) διένεξις, σύγκρουσις κτλ.

Πρόσκρουσμα (τὸ), = Πρόσκρουμα.

Προσκρουσμὸς (ὁ), = Πρόσκρουσις.

Προσκρουστικὸς, ἡ, όν. Ὁ προσκρούων (πειράζων ἢ πειραζόμενος) εὐκόλως, ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ προσκρούειν, (Γαλλ.) **susceptible**.

Προσ-κρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶ (κυρ. ἐν ᾧ περιπατῶ), σκοντάφτω· (μεταφορ.) δυσαρεστῶ, γίνομαι ἐχθρὸς (κοιν. τὰ χαλνῶ) μέ τινα· εὑρίσκω ἐμπόδιον, ἀποτυγχάνω. « Προσκρούσαι καὶ μὴ κάνθ' ὡς ἠβουλόμεθ' ἡμῖν συμβῆναι,« Δημ. « Τῶν θερακόντων τούτοις μάλιστα προσκρούομεν, οἷς πλεῖστα προσχρώμεθα πρὸς τὰς διακονίας τὰς ἐγκυκλίους, « Πλ. « Τῷ τὰ ζῶα ἅμα τῷ γεννηθῆναι τὴν μὲν ἡδονὴν εὐαρεστεῖσθαι, τῷ δὲ πόνῳ προσκρούειν φυσικῶς, « Αρτ. « Ἡ μὲν οὖν συνέχεια τῆς ὀργῆς ᾧ τὸ προσκρούειν πολλάκις, ἕξιν ἐμποιεῖ πονηρὰν τῇ ψυχῇ, ἣν ὀργιλότητα καλοῦσι, « Πλ., (παρβλ. Προσκόπτω).

Προσ-κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ (ᾧ μτνμ. Ἑλκύω εἰς τὸ μέρος μου. Οἰκειοῦμαι) προσέτι.

Πρόσκτησις, εως (ἡ), τὸ προσκτᾶσθαι, ἀπόκτησις νέων κτημάτων, αὔξησις τῆς περιουσίας.

Πρόσκτητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκτηθεὶς κατὰ πρόσκτησιν, ἐπίκτητος.

Προσ-κτίζω, Μ. κτίσω. Κτίζω προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις) ἢ πλησίον τινός. « Τὰς Θήβας τῇ καθαιρεῖ προσέκτισαν,« Στρβ.

;Προσκυδὴς, ές (ὁ, ἡ), = Ἐπικυδὴς, ἡ 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσκηδής.

†Προσ-κυκλέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προκυκλέω.

Προσκυλινδέω-ῶ, Μ. ήσω ᾧ

Προσκυλίνδω, Π. ἀντὶ Προσκυλίω.

†Προσκυλισμὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προκυλισμός.

Προσ-κυλίω, Μ. ίσω. Κυλῶ (Φέρω κυ-

λῶν) τι πρὸς ἢ προσέτι (πθ.) κυλιοῦμαι (πίπτω) εἰς τοὺς πόδας τινός, προσπίπτω, (ὅπ. συγχ. τῷ **Προκυλίω**).

Προσ.κυμαίνω, Μ. ανῶ. **Προσβάλλω** μὲ τὰ κύματά μου, κυματίζω πρὸς, προσκλύζω.

†**Πρόσκυνες**, ἐφαλμ. ἀντὶ **Πρόκυνες**.

Προσκυνέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ (εὐχρηστότ.) ήσομαι (ἀόρ. **Προσεκύνησα** καὶ **Προσέκυσα**). (κυρ.) Φέρω τὸ χέρι μου εἰς τὸ στόμα ἢ τὸ φιλῶ (ἡ κάμνω σχῆμα πῶς θὰ τὸ φιλήσω) εἰς σημεῖον σεβασμοῦ (χαιρετισμοῦ), (Λτ.) *adorare*, ἢ χαιρετῶ σκύπτων ἕως ἐδάφους (τάχα πῶς θὰ φιλήσω τὴν γῆν, (Ταφκ.) κάμνω τεμενὰ· [ὅθεν κυρ.) τιμῶ λατρευτικῶς (προσφέρω διὰ σημείων ὑποκλίσεως τὸ σέβας μου εἰς) τὸν θεόν. (ἁπλ.) ἔγω περὶ πολλοῦ, τιμῶ, σέβομαι. «Λίγύπτιοι ἢ τόδε τοῖσι Ἕλλησι οὐ συμφέρονται· ἀντὶ γὰρ τοῦ προσαγορεύειν ἀλλήλους ἐν τῇσι ὁδοῖσι, προσκυνέουσι κατιέντες μέχριτοῦ γούνατος τὴν χεῖρα,» Ἡρ. «Ἦν δὲ πολλῷ ἢ οὗτος (τῶν συντυγχανόντων Περσέων) ἀγενέστερος, προσπίπτων προσκυνέει τὸν ἕτερον,» αὐτ. » Τὴν γῆν πρόσκυσον ἢ τοὺς θεούς,» Ἀφρ. «Οὐδένα ἄνθρωπον δεσπότην, ἀλλὰ τοὺς θεοὺς προσκυνεῖτε,» Ξεν. «Ἆρ' ἔγ. . προσκύσαι σ' ὥσπερ θεόν;» Σοφ. «Τοὺς προσκυνοῦντας τὸν θεὸν ἐν πνεύματι ἢ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν,» Γρφ. (καὶ μὲ δοτ.) «Καὶ πεσόντες προσεκύνησαν αὐτῷ,» αὐτ. (ἢ μεταφρ. ἢ κατὰ συνεκδ.) «Ἀκρίβειάν τε προσκυνήτε καὶ ἀλήθειαν,» Εὐν., ἀσπάσεται.

Προσκύνημα (τὸ). ἀντικείμενον προσκυνήσεως. 2) Γλσ. ἀντὶ **Προσκύνησις**.

†**Προσκυνήσιμος** (ὁ, ἡ). ἄξιος προσκυνήσεως, προσκυνητός.

Προσκύνησις, εως (ἡ), τὸ προσκυνεῖν, σκύψιμον πρὸς χαιρετισμόν, σημεῖον ὑποκλίσεως (λατρείας), προσκύνημα.

Προσκυνητέος, α, ον, θετ. τοῦ **Προσκυνέω**.

[**Προσκυνητήριον** (τὸ). τόπος προσκυνήσεως, εὐκτήριον.

Προσκυνητής, οῦ (ὁ). ὁ προσκυνῶν (κυρ. τὸν θεόν), λάτρις τῆς θεότητος.

Προσκυνητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. **Προσκυνητοῦ ζῆσις**.

Προσκυνητός, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.) -ητῶς. Ὁ προσκυνούμενος ἢ Ἄξιος προσκυνήσεως.

Προσ.κύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω πρὸς, πλησιάζω σκύπτων. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) «Πρὸς τὸ οὖς—,» Λκ. (καὶ ἁπλ.) «Ἐκεῖνόν τε προσηγάγετο, καὶ προτείναςἑαυτὸν, ἔλεγεν ἅττα προσκεκυφώς,» Πλάτ.

Προσ.κυρέω-ῶ, Μ. κυρήσω ἢ κύρσω. Π. Ἰων. ἀπαντῶ (συναπαντῶ) ἢ φθάνω (πλησιάζω) κατὰ τύχην· εἶμαι παρών· συμπίπτω, συμβαίνω. (μὲ δοτ.) «Δόμοισι πτῶμα προσκυρεῖ νέον;» Αἰσχύλ. (καὶ αἰτ.) «Δεινότατον πάθος πάντων ὅσ' ἐγὼ ποσέκυρσ' ἤδη,» Σοφ. «Τοὺς τρεῖς νομοὺς, καὶ τὰ προσκυροῦντα τούτοις,» Ἰώσ., τὰ πλησιόχωρα. (ἢ πρὸς ἀπαρ.) «Προσκυρέοντας ἑωυτοῖσι κατασιλλαίνειν,» Ἱππκρ., συνειθίζοντας.

Προσκύρησις, ιος (ἡ). Π. Ἰων. τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ κατὰ τύχην ἄφιξις, συνάντησις, σύμπτωσις.

Προσ.κυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπικυρόνω προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον· (μὲ δοτ. ἐκ θ'.) ἀπονέμω (παραχωρῶ) ὁριστικῶς τι εἴς τινα, (Γαλλ.) *adjuger*. «Προσκυροῦσθαι τῷ δημοσίῳ τὰς αὐτῶν περιουσίας,» Πανδ. (καὶ καταχρ.) «Ὁ ποταμὸς..., τοῦ γηδίου τοῦ ἡμετέρου μοῖραν ἐσύλησε, καὶ τῷ σῷ ἀγρῷ προσεκύρωσε,» Θεοφύλ., (παρβλ. **Κατακυρόω**).

Προσκύρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐπικύρωσις, ἢ κατακύρωσις.

Πρόσκυσον, Π. ἀντὶ **Προσκύνησον**, ἀόρ. τῆς πρς. τοῦ **Προσκυνέω**.

Προσ.κωμάζω, Μ. άσω. "Ερχομαι ὡς κωμαστὴς (ὄχλ. μὲ θόρυβον ἢ ἀπὸ κακῷ) πρός τινα, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μετν., ἐνσκήπτω, ἐπιπίπτω, (παρβλ.) **Εἰσκωμάζω**.

Πρόσκωπος (ὁ, ἡ). ὁ καθήμενος πρὸς (προσκείμενος) τῇ κώπῃ, κωπηλάτης.

Προσ.κωχεύω, Μ. εύσω, = **Προστορμίζω**, **προσπελάζω**.

Προσ.λαγχάνω, Μ. λήξομαι (ἀόρ. **προσέλαχον**, πρκ. **Προσείληχα**). Παίρνω ἢ Ἐβγαίνω διὰ λαχνοῦ πρὸς τοῖς ἄλλοις. «Δίκην προσείληχε,» Δημ. (Ζηνόθ.), ἐκίνησε καὶ ἀγωγὴν (κρισολογίαν) προσέτι ἐναντίον μας.

Προσ.λάζομαι (λάζυμαι), Π. ἀντὶ **Προσλαμβάνω**.

Προσ.λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Δαλῶ (Ἀποτείνομαι λαλῶν) πρός τινα, προσφωνῶ.

Πρόσλάλημα (τὸ) καὶ

Προσλαλιά (ἡ). ὁμιλία τὴν ὁπ. ἀποτείνει τις πρός τινα, προσφώνησις.

Προσ.λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. **Προσέλαβον** κτλ.). Παίρνω προσέτι (ἐκτὸς τούτου). «Ἄλλην τιν' ὀδὸν γελοίαν κίνδυνος ἡμῖν προσλαβεῖν,» Ξεν. (ὀθ. πθ.) » Τὰ προσλαμβανόμενα, « Λογικ., τὰ συγχρότοῦντα τὴν πρόσληψιν τοῦ συλλογισμοῦ. 2) Παίρνω μαζῆ, συμπερι(παρα)λαμβάνω. (ὀθ. ἐνίοτε) = **Προσδέω**, συνδέω. » Χρῶνται δὲ αὐτῷ (τῷ κνεώρῳ) πρὸς τὸ κατιδεῖν καὶ προσλαμβάνειν ὥσπερ τῷ ὄπτῳ,» Θφρ. (καὶ μσ.) «Ὡμοβοίνοις ἵμασι προσλαμβάνονται τοὺς αὐχένας αὐτῶν πρὸς τοὺς τῶν τιθασσῶν,» Στρβ. (καὶ πθ.) «Περὶ τὰ ὀστᾶ αἱ σάρκες περιπεφύκασι, προσηλημέναι λεπτοῖς καὶ ἰνώδεσι δεσμοῖς,» Ἀρστ. » Πᾶσα φύσις βελτίων γίνεται παιδείαν προσλαβοῦσα τὴν προσήκουσαν,» Δημ. «Ταῖς δὲ πόλεσι ταύτας ἢ τὰς Αἰγὰς προσληπτέον,» Στρβ. «Τεσσαρεσκαιδεκάτην σήμερον ἡμέραν προσδοκῶντες, ἅπασαι διατελεῖτε, μηδὲν προσλαβόμενοι,» Γρφ. 3) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) Παίρνω κοντά μου (ὑπὸ τὴν προστασίαν μου) ἢ εἰς τὸ μέρος μου, οἰκειοῦμαι· ἀναλαμβάνω. «Ὁ πατήρ με ἢ ἡ μήτηρ μου ἐγκατέλιπόν με, ὁ δὲ Κῦρος προσελάβετό με,» Γρφ., ὀθ. 4) πιάνω καὶ ἐγὼ μαζῆ· συνεργῶ, συντελῶ· παρασκέπω, βοηθῶ· (Γρφ.) Περιποιοῦμαι· (ἐνίοτε) γλυκομιλῶ. «Καὶ ἅμα αὐτὸς προσελάμβανε,» Ξεν. » Ἄνδρες, προσλάβεσθε, κρὸς θεῶν,» Ἀρστφ. «Πρὸς δέ τι ἢ Ἀριαράμνης προσελάβετο,» (διαρθ. προσεβάλετο) τούτου τοῦ πάθους,» Πρ. (παρβλ. **Ἀντιλαμβάνομαι**).

Προσ.λάμπω, Μ. λάμψω. (μὲ δοτ.) Ἀφήνω (Προσβάλλει ἡ λάμψις μου) ἐπάνω εἴς τι. «Τοὺς πλάνητας ἀπὸ τοῦ ἡλίου προσλάμπεσθαι,» Πλ.

Πρόσλαμψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., προσβολὴ λάμψεως. «Ἵρις γίνεται κατὰ πρόσλαμψιν ὑπὸ τοῦ ἡλίου πρὸς ἀέρα ὑδατοειδῆ,» (Ἐπίκ. παρὰ) Αρτ.

Προσ.λέγω, Μ. λέξω. Λέγω προσέτι, ἢ (μς.) Λέγω (Ἀποτείνομαι ὁμιλῶν) πρός τινα. «Ἣν δὲ Θέτις τοίῳ προσελέξατο μύθῳ,» Ἀπλλν. (καὶ δοτ.) «Πολλὰ δ' ἀργὸς ἀνὴρ καὶ προσέλεξατο θυμῷ,» Ἡσ., σχεδιάζει μὲ τὸν νοῦν του, βουλεύεται. 2) (μσ.) κάθημαι (κυρ. πλαγιασμένος) πλησίον τινός. » Ἡ δ' ἐμὲ χειρὸς ἑλοῦσα, εἶσέ τε ἢ προσέλεκτο,» Ὀδ. Μ.

Προσ.λείπω, Μ. λείψω. Εἶμαι ἐλλιπὴς (ἀτελὴς) ἀκόμη κατά τι.

Προσ.λεπτύνω, Μ. υνῶ. Λεπτύνω ἔτι μᾶλλον.

Προσ.λεύσσω (χ. μ.), Π. ἀντὶ **Προσβλέπω**.

Πρόσλημμα (τὸ). τὸ ληφθὲν κατὰ πρόσληψιν.

Προσληπτέον, θετ. τοῦ **Προσλαμβάνω**.

Προσληπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν ἕξιν τοῦ προσλαμβάνειν. (εἰς τὴν Λογικ.) ἀνήκων εἰς τὴν πρόσληψιν (τὴν ἐλάττονα πρότασιν) τοῦ συλλογισμοῦ.

Προσληπτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ πρόσληψιν.

Πρόσλῆψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προσλαμβάνειν· (εἰς τὴν Λογικ.) ἡ ἐλάττων πρότασις τοῦ συλλογισμοῦ, (Λτ.) *assumptio*.

Προσ.λιμενεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ

†**Προσ.λιμενίζομαι**, Μ. ίσομαι. Ἐμβαίνω ἢ Ἀράζω εἰς λιμένα, προσορμίζομαι.

Προσ.λιπαίνω, Μ. ανῶ. Παχύνω ἔτι μᾶλλον· κάμνω παχυτέραν τὴν γῆν προσεπισωρεύων χῶμα.

Προσ.λιπαρέω-ῶ, Μ. ήσω. **Προσεδρεύω** λιπαρῶς (ἐπιμόνως) εἴς τι, ἐπιμένω, ἐνδιατρίβω· (ἰδιαιτ.) παρακαλῶ ἢ ἀπαιτῶ μετ' ἐπιμονῆς· δὲν ξεκολνῶ πρὶν κατορθώσω τὸ ζητούμενον. «Τοῖς χρήμασιν, ὥσπερ χηρίοις μέλιτται, προσλιπαροῦντες,» Ξεν. «Μίαν χώραν κάτεχε, καὶ ταύτῃ προσλιπάρει,» Ἐπίκτ.

Προσλιπάρησις, εως, (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐπιμονὴ (προσπάθεια, προσήλωσις) εἰς ἔργον τι, (Γαλλ.) *assiduité*, (παρβλ.) **Προσεδρεία**.

Προσ.λιχνεύομαι, Μ. εύσομαι. **Πρόσκειμαι** λαιμάργως εἴς τι.

Προσ.λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Λογαριάζω προσέτι, προσθέτω (συμπεριλαμβάνω) εἰς τὸν λογαριασμόν· περνῶ τι εἰς λογαριασμόν τινος, ἀκαβίδω.

Προσλογιστέον, θετ. τοῦ προηγ.

Προσ.λογοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Λογοποιῶ προσέτι, προσθέτω πλάσματα (μύθους) εἰς διήγησίν τινα.

Προσλοιδορέω-ῶ ἢ (μτ.) -έομαι -οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ὑβρίζω (Κακολογῶ) προσέτι.

Πρόσλοιπος (ὁ, ἡ). ὁ μένων (περισσεύων) ὡς ἀπομεινάριον, ὑπόλοιπος.

Προσλυμαίνομαι, Μ. ανούμαι. Καλνώ πρόσετι.

†Προσλυπέω-ῶ, Μ. ήσω, έσφαλμ. άντι Προλυπέω.

Προσλυσσάω-ῶ, Μ. ήσω. Λυσσάζω (Καταφέρομαι σάν λυσσασμένος) κατά τινος.

¦Προσμάθησις, εως (ἡ), τό προσμανθάνειν, μάθησις προσκτηθείσα (προσγενομένη), (εἰς τόν Ξεν. [Ἀνάμν. Α', δ', 13] έσφαλμ. άντι πρός μάθησιν).

Προσμαθητέον, θετ. τοῦ Προσμανθάνω.

¦Προσμαλάσσω, Μ. άξω. Μαλακύνω έτι μᾶλλον, (ἴσως έσφαλμ. άντι Προμαλάσσω).

Προσ-μανθάνω, Μ. μαθήσομαι (αόρ. Προσέμαθον κτλ.). Μανθάνω προσέτι, « Ἀεί τι βούλου χρήσιμον προσμανθάνειν, » Σοφ.

Προσ-μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαρτυρῶ προσέτι ἡ πρός ἐπιβεβαίωσιν τῶν λόγων τινος, ἐπιβεβαιόνω διά τῆς μαρτυρίας μου.

Προσμαρτυρία (ἡ). μαρτυρία διδομένη ἐκ προσθήκης.

Προσμαρτύρομαι, Μ. ουμαι. Μαρτύρομαι (Φέρω μάρτυρα) προσέτι καί

Προσμάρτυρος καί Προσμάρτυς, υρος (ὁ, ἡ). ὁ προσμαρτυρῶν (συμμαρτυρῶν) τι.

Προσ-μάσσω (ττω), Μ. μάξω. (μέ δοτ. ἐκ δ'.) Προσκολλῶ τι (ὡς ἄν ζυμάρι) εἰς, προσαρμόζω, (παρβλ. Προσπλάσσω. « Ὅς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη, » Θκρ. « Προσέμαξε τόν Πειραιᾶ τῇ πόλει (ὁ Θεμιστοκλῆς), » Ἀρρφ. (καί πθ.) « Πλευραῖσι προσμαχθέν (τό σμφ. βλητέον), » Σοφ. « Κηλίδα προσμεμάχθαι, » Φλγρ. (καί μσ. άντί πθ.) « Ποτεμάξατο τό σηλέφιλον, » Θκρ.

Προσ-μαστιγόω-ῶ, Μ. ώσω. Καί μαστιγόνω προσέτι.

Προσμάστιος (ὁ, ἡ). ὁ πρός τούς μαζούς (πρός τό στῆθος), ἐπιστήθιος.

Προσ-μάχομαι, Μ. μαχέ(χή)σομαι. (μέ δοτ.) Μάχομαι πρός τινα· προσβάλλω μαχόμενος.

Προσ-μειδιάω-ῶ, Μ. άσω. Βλέπω τινά χαμογελῶν· χαμογελῶ διά τι.

†Προσ-μελέσμαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Γλσ. άντί Ἐπιμελέσμαι.

¦Προσ-μέλλω, Μ. μελήσω. Μέλλω νά φθάσω πρός, πλησιάζω. « Οὔ προσέμελλε, » Ηλ.

Προσ-μελῳδέω-ῶ, Μ. ήσω Μελῳδῶ πρός τι (πρός τόν ἦχον ὀργάνου τινος).

Προσ-μένω, Μ. μενῶ. (μέ δοτ.) Μένω πλησίον τινός, προσπαρτερῶ, παραμένω· ἐπιμένω· ἀπεκδέχομαι· δέν φεύγω, περιμένω. « Ἐξέσυντο προσμεῖναι χρόνον ὀλίγον, » Ἡρ. « Προσμένοι ἀλαλάν Λυκίων, » Πίνδ. (καί πρός άπαρ.) « Ὑρέστην τῶνδε προσμένουσ' ἀεί παυστῆρ' ἐφήξειν, » Σοφ.

Προσ-μερίζω, Μ. ίσω. (μέ δοτ. ἐκ δ'.) Προσδιορίζω (Ἐδῳόζω) τό μερίδιον τινός· προσθέτω εἰς τά μέρη του.

Προσ-μετα-πέμπομαι, Μ. πέμψομαι. Στέλνω καί φέρνω (Μηνῶ νά ἔλθῃ) προσέτι ἡ ὁμῶ μέ.

Προσ-μετα-σκευάζω, Μ. άσω. Μετασκευῶ (Μεταβάλλω) πρόσετι.

Προσ-μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ προσέτι, προσθέτω ὡς ἐπίμετρον.

¦Προσ-μηνύω, Μ. ύσω, (φαίνεται εἶναι) ἐσφαλμ. άντί Προμηνύω.

Προσ-μηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μηχανῶμαι (Ἐπινοῶ) προσέτι. « Δύτοί προσεμηχανήσαντο διατριβήν ἑτέραν, » Δ. Ἀλ. 2) προσαρμόζω διά μηχανῆς (ἐντέχνως). « Σφίγγα γόμφοις προσεμηχανευμένην. » Αἰσχλ.

Προσ-μηχανεύω, Μ. εύσω, = τῷ προηγ.

Προσμηχανητέον, θετ. τοῦ Προσμηχανάομαι.

Προσμήχω, Μ. σμήξω. Πρῶτα σφογγίζω (παστρεύω).

Προσ-μίγνυμι, Μ. μίξω. Σμίγω (Ἑνόνω) τι μετ' ἄλλου, συνάπτω (ἁπτόμ. ἡ ἑλλ. καί μσ.) πλησιάζω· συναπαντῶμαι, ἀναμάνομαι· συμπλέκομαι εἰς μάχην· (ἔνιοτε) προσβάλλω· (μέ δοτ. ἐκ δ'.) « Κράτει προσέμιξε δεσπότην, » Πίνδ., (περιφρ.) τόν ἐπλησίασε πρός τήν νίκην, (δηλ.) τόν ἀνέδειξεν νικητήν. (καί ἁπτόμ.) « Βάσιμαί τ' εἰς αἰθέρα, Ζηνί προσμίξων, » Εὐρ. « Ἐπεί προσέμιξαν τοῖσι βαρβάροισι, ἐμάχοντο, » Ἡρ. « Ἐπεί δέ, ἐκ τοῦ πελάγεος προσφερόμενοι, προσέμιξαν τῇ Νάξῳ, » αὐτ. « Τοῖς τείχεσι προσμίξαι, » Πλ. (καί αἰτ.) « Τάχα τις Ἀργείων ποδί βωμοῦ μέλαθρα προσμίξει, » Εὐρ. (ἄνευ προθετ.) « Προσμίξας πρός τά ὅρια τῶν Ἀρμενίων, » Ξεν.

Προσ-μιμνω, Π. άντί Προσμένω. (εἰς τόν Ὅρφ. [Λιθ. 274] έσφαλμ. άντί Πυρός μένει).

Προσμιξία καί

Πρόσμιξις, εως (ἡ). τό προσμίγνυσθαι, σμίξιμον, ἕνωσις· πλησίασις· ἀντάμωσις· συμπλοκή· ἐπιμιξία.

Προσ-μίσγω, Μ. μίξω, Π. άντί Προσμίγνυμι.

Προσ-μισέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ ἐπί μισῶ προσέτι, (ἄλλ. ἀνγν. κατά θιάσους).

Προσ-μισθόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω (καί μσ. Λαμβάνω) μέ μισθόν προσέτι, ἐνοικιάζω πρός τοῖς ἄλλοις, προσλαμβάνω ἄλλον μισθωτόν ἐργάτην ἡ στρατιώτην.

Προσ-μοιράζω, Μ. άσω, = Προσμερίζω, Προσνέμω, ἀπονέμω.

Προσμολεῖν, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἐκχρ.) Προσβλώσκω, Π. άντί Προσέρχομαι.

Προσ-μολυβδοχοέω-ῶ, Μ. ήσω. Κύνω προσέτι καί μόλυβδον.

Προσμονή, (ἡ), τό προσμένειν (παραμένειν), ἐπιμονή, προσκάρτερία, προσκαρτέρια,

Πρόσμονος (ὁ, ἡ). ὁ μετά προσμονῆς, ἐπίμονος.

Προσμόνως, ἐπίρ. Ἐπιμόνως.

Πρόσμορος (ὁ, ἡ), Ο. [πρός, μόρος]. ὅς εἶνε πεπρωμένον νά δυστυχήσῃ, προωρισμένος εἰς δυστυχίαν, κακόμοιρος.

Προσ-μυθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. άντί Προσλαλῶ, ἀπευθύνω τόν λόγον πρός τινα.

Προσ-μυθεύω καί (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Μυθολογῶ προσέτι, προσθέτω μύθους (πλάσματα) εἰς διήγησίν τινα.

¦Προσ-μυθολογ-έω-ῶ (ἤ-ομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. (μέ δοτ.) Ὁμιλῶ (νά περνᾷ ἡ ὥρα) μετά τινος, συνομιλῶ οἰκειακῶς.

Προσ-μυθοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προσμυθεύω.

Προσ-μύρομαι, Μ. μυροῦμαι, Π. (μέ δοτ.) ῥέω πρός ἡ ἐπάνω εἰς.

Προσμωκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Κλαυθίζω προσέτι.

†Προσ-ναυμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ναυμαχῶ πλησίον τινός.

Προσ-ναυπηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ναυπηγῶ προσέτι, κατασκευάζω καί ἄλλα πλοῖα.

Προ-ναυτιάω-ῶ, Μ. άσω. (μέ δοτ.) Ναυτιῶ (Ἀναγκαλιάζω, Ἀνακατόνομαι) δι' ὀ τι.

Προσ-νεανεύομαι, Μ. εύσομαι. Νεανεύομαι (Φέρομαι μέ νεανικήν θρασύτητα ἡ κυρότητα) πρός τι· καυχῶμαι προσέτι ἡ διά τι ὡς νεανίας.

Προσνεμητέον, θετ. τοῦ

Προσνέμω, Μ. νεμῶ. Ἀπονέμω· προσδιορίζω· ἀφιερόνω. « Προσνέμειν ἑαυτόν τινι, » Ὀλβ. « Φέρων ὁ Περικλῆς τῷ δήμῳ προσένειμεν ἑαυτόν, » Πλ. (καί μσ. ἡ πθ. μέ αἰτ. προθετ.) « Προσενέμησθε, οἱ μέν ὡς τούτους, οἱ δέ ὡς ἐκείνους, » Δμ. 2) (σπν.) βόσκω (ποιμαίνω) πλησίον, ὁδηγῶ ὡς ποιμήν πρός, (Εὐρ. Κύκλ. 36).

Πρόσνευσις, εως (ἡ). νεῦσις (τάσις, ῥοπή) πρός, ἐπίνευσις, [ἐκ τοῦ

Προσ-νεύω, Μ. νεύσω. Κλίνω (Φέρνω) πρός· κάμνω νεῦμα πρός τινα, ἐπινεύω, συγκατανεύω.

Προσ-νέω, Μ. νεύσομαι, Κολυμβῶ πρός (Θκδ. Γ', 112), ἴδε καί Προσνήχω.

Προσ-νέω, Μ. νήσω. Προσεπισωρεύω.

Προσ-νήχω ἡ (αὐχρηστότ.) νήχομαι, Μ. νήξομαι. Κολυμβῶ πρός, πλησιάζω κολυμβῶν· (ἐπί ὑδατος) = Προσκλύζω, κτυπῶ μέ τά κύματά μου.

Προσ-νικάω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ προσέτι 2) ἐπιμένω φιλονείκως (ἰσχυρογνωμόνως) εἰς τι.

Προσ-νίσσομαι, Μ. νίσομαι, Π. (μέ δοτ. ἡ αἰτ.) άντί Προσέρχομαι, ὑπάγω (πλησιάζω) πρός· (μτγν.) ἐμβαίνω ὡς εἰσοδήμαι.

Προσ-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐννοῶ ἡ Παρατηρῶ προσέτι· προσέχω εἰς τι, (συγχ. τῷ Προνοέω).

Προσ-νομίζω, Μ. ίσω. Νομίζω (Πεφαντάζομαι ἡ Συνειθίζω τι ὡς νόμιμον) πρός τούς ἄλλους.

Προσ-νομοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Νομοθετῶ προσέτι (πρός τούς ἄλλους).

Προσ-νωμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (ἐνν. κῶλα) κινοῦμαι (ὑπάγω) πρός, προσέρχομαι. « Εἰς ὕδωρ—, » Σοφ., (παρβλ. Ἐπινωμάω).

Προσ-ξέω, Μ. ξέσω, = Προσεπιξέω· (συνεκδχ.) προσχρίμπτω. (κατ' ἔκτ.) παραπλανῶ, διεγείρω.

Προσ-ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω ἐπάνω εἰς.

Προσεξυσιοκέω-ῶ, Μ. ήσω, Λατ. άντί Προσ-συν-οικέω.

Προ-σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Διώκω (Σύνηγῶ) πρίν ἡ πρόωρα.

¦Προσ-ογκάομαι-ῶμαι Μ. ήσομαι. (μέ

δυτ.) Ἐκαρύζω βλέπων τι, (εἰς τὸν Ἀκ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσγκύψαι).

Προσ-αγκών-ῶν, Μ. ῶνος. Διαβαίνω περισσότερον ἢ Σχηματίζω μεγαλήτερον ὄγκον, γίνομαι ὀγκωδέστερος, [ἐκ τοῦ

Προσαγκών, ῶνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀρκετὰ μέγαν ὄγκον, ἀρκετὰ ὀγκώδης.

Προσάδευμα (τό). τὸ προσαδευόμενον, εἰσόδημα.

Προσ-αδεύω, Μ. εύσω. Δίδω (ξμσ. Παίρνω) εἰσόδημα, (ἐν γέν.) καρπώνομαι, ἀποκαμβάνω (ἐνίοτε) ἐφοδιάζομαι. « Ἐκ ποικίλων θεωρημάτων προσαδεύσαντες, » Ἰαμβλ., ἐφοδιασθέντες. « Οἱ Στρωματεῖς ἡμῶν, κατὰ τὸν τοῦ Κωμικοῦ γεωργόν, οὐκ ἔλαιον ἰσγάδας μέλι προσοδεύουσι, » Κλη. (καὶ πτ.) « Χρήματα προσοδευόμενα, » Οὐλπ., τὰ προσγινόμενα ἀπὸ προσόδων. « Γῆ προσαδευομένη, » Ἰώσ., ἡ φέρουσα πρόσοδον.

†**Προσόδημα**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσάδευμα.

†**Προσ-οδίζω**, Μ. άσω, Σχλ. ἀντὶ Προσοδεύω, λαμβάνω προσόδων.

Προσοδιακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ προσόδιον καλούμενον ᾆσμα. « Ῥυθμὸς —, » Ἀξ., ὁ ἄλλως Ἐνόπλιος. « Μέτρον —, » Σχλ., τὸ τρίμετρον ἀκατάληκτον.

Προσοδικός, ἡ, όν. Ὁ φέρων (ὀδῶν) πρόσαδον.

Προσόδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς θρησκευτικὴν πρόσαδον (λιτανείαν). « Προσόδια (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ μέλη, » τὰ ψαλλόμενα εἰς τὰς λιτανείας (προσόδους) ἢ, κατὰ τὸν Ἐτυμλγ. « Τὰ λεγόμενα ᾄσματα, εἰσφερομένων εἰς τὸν βωμὸν ὡν ἱερείων. « Ἐλέγετο δὲ προσόδιον, ἐπειδὴ προσίασι ταῖς βωμοῖς ἢ ναοῖς, ἢ ἐν τῷ προσιέναι ᾄδετο πρὸς αὐλόν, » (Πρόκλ. παρὰ) Φωτ. « Προσόδια προσιέναι θεοῖς, » Ἀρχφ., κάμνειν λιτανείαν εἰς τιμὴν τῶν θεῶν.

Προσ-οδοιπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδοιπορῶ πρός.

Πρόσοδος (ἡ). (ἐν γέν.) τὸ προσέρχεσθαι, προσέλευσις, πλησίασις, ἄφιξις· (ἢ ἐχθρ.) προσβολή, ἔφοδος. (ἐνίοτε) συνουσία. « Αἱ δὲ προσόδοι χαλεπαὶ πρὸς τὸ χωρίον, » Ξεν. « Μάχης (« Νάσου) —, » Ἡρ., Ἀρατ. συμπλοκή, προσβολή. 2) (Διοικητ.) καρπώσεις (πρέσβεως, φήτορος κλπ.) εἰς τὸ δημόσιον, (ὄθεν συνηθ.) προσφωνήσεις, δημηγορία. « Μέχρι τῆς προσόδου δημοτικός, » Δημ. 3) (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) ἡ εἰς τὸν ναὸν πρὸς θυσίαν ἢ προσευχὴν μετὰ πομπῆς τινος ἄφιξις, λιτανεία. « Καί σε θυσίαις ἱεραῖς, προσόδοις τε μεγάλαις διαπαντὸς, ὦ δέσποτ', ἀγαλλόμεθα, » Ἀρχφ. 4) (συχν.) εἰσόδημα, (ἐν γέν.) κέρδος, ὄφελος. « Προσόδου οὐδεὶς κατ' ἐνιαυτὸν, ἀπό τε τῶν ἐνδήμων καὶ τῶν ὑπερορίων, οὐ μεῖον χιλίων ταλάντων, » Ξεν. « Ἡ χώρα (τῆς Ἀττικῆς) πέφυκεν οἷα πλείστας προσόδους παρέχεσθαι, » αὐτ.

†**Προσ-οδυνάομαι-ῶμαι**, Μ. οδυνηθήσομαι. Δίδων ὀδύνῶμαι.

Προσ-οδύρομαι, Μ. οδυρούμαι. (μὲ δοτ.) Κλαίω· Θὐδύρομαι) θλίβομαι ἢ πρός τινα, προσκλαίομαι.

Προσ-οζῶ, Μ. οζήσω καὶ οζίσω (πρκ. ἀντὶ ἑνγ. Προσόδωδα). Μεταδίδω τὴν ὀσμήν μου εἴς τι, ἐβγάλλω ὀσμὴν (ἀποφασιστ.), βρωμῶ.

†**Προσ-οιγνυμι**, Μ. οίξω. Ἀνοίγω (τὴν θύραν) πρός τινα.

Προσ-οικείομαι-οῦμαι, Μ. πρυσ-είσομαι (ἀόρ. Προσῴκειμαι). Ἰδιάζω (Γνωρίζω) προσέτι. « Προσοικεῖναι χάριν τινί, » Πλάτ., Ἀρχφ., νὰ τὸν γνωρίζῃ ἐκτὸς τούτων καὶ χάριν.

Προσ-οικειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι οἰκεῖον πρός τινα, οἰκειοποιῶ, σχετίζω (τρπ.) ἀπονέμω (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) « Πρόσωκειόν ἑαυτὸν Ἡρακλεῖ κατὰ γένος, » Πλ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) « Προσῳκείωται τῇ φύσει μᾶλλον, » Ἀλέξ. Ἀφρ., ἔχει πλειοτέραν οἰκειότητα, εἶνε συγγενέστερον (καὶ κατὰ μτχ.) « Τὰ προσοικειούμενα, » Ἀξ., τὰ ἔχοντα σχέσιν (συνάφειαν) πρὸς ἄλληλα.

Προσοικειωτέον, θετ. τοῦ Προσοικειόω.

Προσοικεῖναι, Ἰων. ἀντὶ Προσοικεῖναι, ἀπαρ. τοῦ Προσέοικα.

Προσ-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ πλησίον (εἶμαι πρόσοικος) τινος. (μὲ δοτ.) « Ἰούς πλησιεστάτους ἡμῖν προσοικοῦντας τῶν Ἑλλήνων ἀνθρώπους, » Ἡρόδ. (ἢ αὐτ.) « Ὅσοι λίμνας ἢ ἕλη ἢ ποταμούς ἢ θάλασσαν προσοικοῦσιν, » Ἄρστ.

Προσοίκησις, εως (ἡ), τὸ προσοικεῖν, ἢ πλησίον τινὸς κατοίκησις.

Προσ-οικίζω, Μ. ίσω. Κατοικίζω πλησίον τινὸς ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις, σχηματίζω πλησίον καὶ ἄλλην (ἢ αὐξάνω διὰ προσθήκης, κατοικῶν τὴν ὑπάρχουσαν) ἀποικίαν.

Προσ-οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκοδομῶ προσέτι, προσθέτω εἰς τὴν ὑπάρχουσαν οἰκοδομήν. « Μηνειδίῃς προσῳκοδόμει, » Θκ. (καὶ καταχρ.) « Ὁ δὲ ἐρῶν τῆδέ τις ἐστὶ τῶν σὸν κακῶς προσῳκοδομημένων ταῖς σαρξί, » Θρμ.

†**Προσ-οικονομέομαι-οῦμαι**, Μ. ήσομαι. Οἰκονομῶ (Διευθετῶ, Τακτοποιῶ) προσέτι, [εἰς τὸν Ἰων. ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσοικονομέομαι].

Πρόσοικος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ.) ὁ κατοικῶν πλησίον τινὸς, γείτων. « Τῶν Δυκίων προσοίκους, » Πλ. (καὶ καταχρ.) « Θάλασσα —, » Πλάτ. (καὶ συνηθ.) « Πόλεμος —, » Πλ.

Προσ-οιμώζω, Μ. ώξω. Κλαίω πικρὰ (Θρηνολογῶ) προσέτι ἢ διά τι.

Πρόσοιμα (τό). κάν ὅ,τι προσφέρεταί τις (κυρ. ὡς τροφήν), φαγητόν, (παρβλ.) Πρόσαμμα.

Προσοιστέος, α, ον. θέτ. ᾠδῆς

Προσοίσω, μέλλ. τοῦ Προσφέρω.

Προσ-οιχνέομαι, Μ. οιχήσομαι. (μὲ αὐτ. προθετ.) Ὑπάγω πρός, προσέρχομαι (πλησιάζω) εἰς.

Προσ-οκέλλω, Μ. οκελῶ (ἀόρ. Προσῴκειλα). Φέρω τι πρὸ ὁρμὴν πλησίον εἰς, προσαράσσω (« Πόδα —, » Ἀξ., προσκρούω) (κυρ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ ναῦν) προσαρμίζω, φράζω, ἢ βήγνυμι ἔξω (καὶ ἐλλ. πίπτω) εἰς. « Κίβωτὸν περισωθῆναι προσοκείλασαν τῷ Αἰκωρεῖ, » Ἀκ.

Προσ-ολοφύρομαι, Μ. ὀροῦμαι. Κλαίω παραπονητικὰ πρός τινα, προσκλαίομαι.

Πρόσολος (ὁ, ἡ). Ὅλως ἡ σπουδῶν ὁμιλός.

Πρόσ-ομαρτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ δοτ.) ἀκολουθῶ πλησίον τινός, παρακολουθῶ συνοδεύω.

Πρόσ-ομιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ (Ἔχω σχέσιν, συναναστροφήν, οἰκειότητα) μετά τινος· (ἐπὶ πράγμ.) πλησιάζω ἢ ἀσχολοῦμαι ἢ περιπατῶ εἴς τι (μτγ. προσλαλῶ, μὲ δοτ.) « Κακοῖσι μὴ προσομίλει ἀνδράσι, » Θγν. « Πονλύπου —, ὃς ποτὶ πέτρᾳ τῇ προσομιλήσῃ, » αὐτ. (ἢ αἰτ. πρθ.) « Οἱ πρὸς Ἑρμοκράτην προσομιλοῦντες, » Ξεν. « Κακὸν εἰς γηραιὸν σῶμα προσομιλήσαν, » Ἡλ., ἐνσκήψαν. [καὶ ἄλλ. τῆς προθ.] « Τὰ ἴδια πράγματα προσομιλοῦντες. » Θκ., « Ἰδιοπραγοῦντες. (ἢ ἀπολ.) « Ἥδιστος προσομιλεῖν, » Εὐρ., (κων.) πολλὰ γλυκομίλητος.

Προσομίλησις, εως (ἡ). προσλαλιά, προσομιλία.

Προσομιλητικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ προσομιλεῖν, κοινωνικός, τῆς συναναστροφῆς ἄνθρωπος.

Προσομιλία (ἡ), τὸ προσομιλεῖν, σχέσις, συναναστροφή, ἐπιμιξία, προσλαλιά, συνομιλία (ἐπὶ πραγμ.) πλησιασμός, μετουσία. « Θεῶν —, » Ἀλέξ. Ἀφρ.

Προσ-όμνυμι, Μ. ομοῦμαι. Ὄμνυω πρὸς ἔτι, ἢ Ἐπιμαρτυρόμαι καὶ μὲ ὅρκον. « Οὐκ ἔφη προσωμόσκειναι ταῖς ἡμέραις τὰς νύκτας, » Πλ.

Προσομοιάζω, Μ. άσω, (νλγ.). Ὁμοιάζω σπουδῶν, εἶμαι ὅμοιος.

Πρόσομοιος (ὁ, ἡ). σχεδὸν (ὑπουδῶν) ὅμοιος, παρόμοιος.

Προσομοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Παραβάλλω, παραλληλίζω.

Προσομοίως, ἐπίρ. Μὲ κάποιαν ὁμοιότητα, σχεδὸν ὅμοιος, παρομοίως.

Προσομολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμολογῶ (Ὑποχωροῦμαι) προσέτι, ἢ (ἁπλ.) συναινῶ, συνομολογῶ, συγκατανεύω. « Ἀρχαῖα ᾖλίαν προσωμολογημένα, » Αἰσχ., ἰδθ.

Προσομολογία (ἡ). συναινέσεις, συγκαταθέσεις, συνομολογία.

Προσομόργνυμι, Μ. ομόρξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σφυγίζω (ἢ συνκδχ. Ἐντυπόνω) τι ἐπάνω εἰς, προσπρίβω, προσάπτω.

Προσ-ομορέω ῶ, = Ὁμορέω, [ἐκ τοῦ

Πρόσομορος ὁ Ἰων. Πρόσουρος (ὁ, ἡ), « Ὅμορος, συνορεύων, πλησιόχωρος.

Προσ-ονειδίζω, Μ. ίσω. Ὀνειδίζω προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον, ὑβρίζω κατὰ πρόσωπον.

Προσονίνημαι, Μ. ονήσομαι. Ὠφελοῦμαι ἢ Ἀπολαμβάνω τι ὁμοῦ μέ.

Προσ-ονομάζω, Μ. άσω. Ἐπονομάζω.

Προσωνυμία (ἡ). ἐπωνυμία, παρωνύμιον.

Προσωνυμαστέον, θετ. τοῦ Προσονομάζω.

†**Προσωνυμασία** (ἡ). Δίαλ. (Ἐπιγρ.) ἀντὶ Προσωνυμασία.

Προσ-οπτάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Προσβλέπω, προσοράω.

Προσοπτέον, θετ. τοῦ Προσοράω.

Προσ-οπτίλλω, Μ. ιλῶ, Π. = Προσοπτάζω· συνηθ.

Πρόσοπτος (ὁ, ἡ). ὁρατός, προφανής.

Προσ-ορά-ω-ῶ, Μ. ὄψομαι (ἀόρ. Προσεῖδον κτλ.). Βλέπω πρός, κυττάζω κατὰ πρόσωπον, προσβλέπω.

Προσ-οργίζομαι, Μ. οργισθήσομαι. (μὲ δοτ.) Ὀργίζομαι διά τι ἢ κατά τινος.
2) ὀργίζομαι ἔτι μᾶλλον, παροργίζομαι.

Προσ-ορέγω, Μ. ἕξω. Δίδω (προτείνων τὴν χεῖρα, Προσφέρω) προσέτι, «Ἴσθι, καὶ ἡμῖν προσώρεγε,» Κρήτ. Ἔπιζ. 2) (μσ.) τείνω (δίδω) καὶ ἐγὼ χεῖρα βοηθείας εἴς τι, συλλαμβάνομαι, συντελῶ, (Ἴδε Σ', 6).

Προσ-ορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι πρόσορος (ὅμορος) τινος, συνορεύω.

Προσόρθριος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς (περὶ) τὸν ὄρθρον γινόμενος.

Προσ-ορίζω, Μ. ίσω. Βάλλω σύνορον, προσδιορίζω ἢ ἐκτείνω διὰ προσθήκης τὰ ὅρια· (μσ. Νμ.) κάμνω προσέτι κατάσχεσιν. «Προσωρίσατο τὴν οἰκίαν διοχιλίων,» Δημ. 2) διορίζω πρός τοῖς ἄλλοις· προσέτι ἢ προσδιορίζω. «Οἱ χρησμολόγοι οὐ προσδιορίζονται τὸ πότε,» Ἀρστ. (καὶ πθ.) «Προσωρίσθησαν αὐτῷ στρατιῶται ἐπίλεκτοι,» Διόδ.

†Προσ-ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ μὲ ὁρμὴν (Παρορμῶ) ἔτι μᾶλλον· (ἀμτβ.) κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν (ἐφορμῶ) πρός, (εἰς τὸν Ξεν. ἐφαλμ. ἀντὶ Προορμάω).

Προσ-ορμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι ἀραγμένος (προσωρμισμένος) πλησίον τινός.

Προσ-ορμίζω, Μ. ίσω. Φέρω (ἢ μσ. Ἔρχομαι μὲ) τὸ πλοῖον εἰς τὸν ὅρμον (εἰς τὸν λιμένα), ἀράζω.

Προσόρμισις, εως (ἡ), τὸ προσορμίζειν ἢ προσορμίζεσθαι, ἄραγμα.

Προσορμισμός (ὁ), Σχλ. ἀντὶ Προσόρμισις.

Προσορμιστήριον (τὸ). μέρος ὅπου προσορμίζονται τὰ πλοῖα, ἀραξοβόλιον.

Πρόσορμος (ὁ). τόπος διὰ ἄραγμα.

Πρόσορος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τῶν ὅρων (τῶν ὁρίων), συνορεύων, πλησιόχωρος.

Προσ-ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Χορεύω διά τι, χορεύω ἀπὸ τὴν χαρὰν μου ἀκούων ἢ βλέπων τι.

Προσ-όσσομαι, Μ. ὄψομαι, Π. ἀντὶ Προσαυδάω, (εὐχρ. κυρ. μόνον τὸ Δ. Ποτιόσσομαι).

Προσσαφαίνω, Μ. σαφηνῶ. Δίδω τινὲς νὰ μυρίσῃ (νὰ ὀσφρανθῇ) τι· (μσ.) μυρίζομαι (ὀσφραίνομαι) προσέτι.

Προσ-σαδίζω [πρὸς, σάδας], Μ. ίσω. Ῥίπτω μὲ ὁρμὴν (Κτυπῶ) κατὰ γῆς.

Προσσ-αίρω-ῶ, Μ. ήσω. Κατουρῶ τινά. «Καὶ ἔτυπτον, καὶ προσεούρουν, ἢ οὐδὲ ὕδρεως ἐνέλειπον,» Δημ. (καὶ μτγμ.) «Ἅπαξ προσουρήσαντα τῇ τραγῳδίᾳ,» Λίγερ., πλησιάσαντα, (τὸ ὀπ. ὅμως ὁ Σχλ. ἀναφέρει εἰς τὸ –

†Προσ-σουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀρμενίζω μὲ ὠρὸν ἄνεμον (Οὐριοδρομῶ) πρός· (μτφρ.) εὐδοκιμῶ εἴς τι.

Προσσούριος (ὁ, ἡ), = Οὔριος, ἀριστερὸς. «Ἄνεμος —,» Γλσ.

Πρόστεως (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πρόσορος.

Προσουσία (ἡ), = Συνουσία.

Προσοφειλέτης, ου (ὁ). ὁ προσοφείλων, χρεώστης καὶ ἄλλου (ἐκ προσθήκης) χρέους.

Προσ-οφείλω, Μ. οφειλήσω. Χρεωστῶ προσέτι, μένω ἀκόμη (ἐκτὸς τούτου ἢ) χρεώστης («Αὐτὰ δὲ τἀρχαῖα πάντα ἀναλωκέναι φασί, δημοφῶν δὲ καὶ προσοφείλοντας ἡμᾶς ἐνέγραψε,» Δημ.) (συνηθ. μέν) ὀπίσω, ἐλαττοῦμαι. «Ὥστε τοὺς ἐν ταῖς τραγῳδίαις τυράννους πολύ τι προσοφείλειν, «Πλδ., ἐφαίνοντο πολὺ κατώτεροι του, τοὺς ἄφινε πολὺ ὀπίσω, (συγχ. συχν. τῷ Προοφείλω).

Προσ-οφθαλμιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔγω (Προσβάλλω) τοὺς ὀφθαλμούς μου εἴς τι, ἐπιφθαλμιάω.

Προσ-οφλισκάνω ἢ (Προσ-όφλω), Μ. οφλήσω (ἀόρ. Προσῶφλον). (ἐν γέν.) = Προσοφείλω, μένω ἀκόμη χρεώστης (κυρ. εἰς τὸ δημόσιον), δέν ἐξώφλησα ὁλοκλήρου τὸ ἐπιβληθέν μοι πρόστιμον, ἢ καταδικάζομαι (ἢ μτγμ. κρίνομαι ἔνοχος) προσέτι. «Ἀχαριστίας τῇ χαλεπότητι ἐπιστίας προσωφλίσκανε δόξειν,» Πλ., ἔβλεπεν αἰτίαν νὰ τὸν φρονοῦν ὄχι μόνον κακὸν ἀλλὰ καὶ ἄπιστον καὶ ἀχάριστον. «Τοσοῦτον δ' ἀποδοχῆς ἠξιοῦτο παρ' Ἀθηναίοις, ὥστε Ἀγνωνίδης τολμήσας αὐτὸν ἀσεβείας γράψασθαι, μικροῦ καὶ προσῶφλε,» Ἀρτ.

Προσοχή (ἡ), τὸ προσέχειν, ἡ προσήλωσις τοῦ νοὸς εἰς ἕν καὶ μόνον ἀντικείμενον. «Προσοχὴ νάων,» Γρφ., ἡ τήρησις. 2) προσπέλασις. «Σκάφους —,» Ἰάμβλ., ἄραγμα.

Προσ-οχθέω-ῶ [πρός, ὄχθη. «Ἀπὸ τοῦ τὰ ἐπινηχόμενα ταῖς ὄχθαις προσῤῥύεσθαι,» Σδ.], Μ. ήσω, (ἐτυμολογικῶς), = Προσκρούω, Προσκόπτω. (συνήθ. μὲ δοτ.) πλήττω (βαρύνομαι, ἀδημονῶ, δυσαρεστοῦμαι) εἴς τι ἢ διά τι· ἀηδιάζω, ἀποστρέφομαι.

†Προσ-οχθίζω, Μ. ίσω, Γρφ. ἀντὶ Προσοχθέω· (ἐνίοτε μτβ.) κινῶ εἰς ἀγανάκτησιν (ἀδημονίαν), παροργίζω. «Προσωχθίσεν ὁ λόγος τὸν Ἰωάβ,» Γρφ., ἠγγισεν, ἐπείραξε, (Ὁθ.

†Προσόχθισμα (τὸ). αἴτιον (ἀντικείμενον) προσοχθισμοῦ (ἀποστροφῆς, δυσαρεσκείας). «Προσοχθίσματα ἡ Γραφὴ καλεῖ τὰ εἴδωλα,» Σδ.

†Προσοχθισμός (ὁ), τὸ προσοχθίζειν, ἀγανάκτησις, ἀδημονία· ἀποστροφή· δυσαρέσκεια.

Προσ-οχλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνοχλῶ (ἔτι μᾶλλον), καταντῶ πλέον ὀχληρός.

†Πρόσοχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων προσηλωμένον τὸν νοῦν του εἴς τι, προσεκτικός· φρόνιμος.

Προσ-οχυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀχυρόνω προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

†Προσόχως, ἐπίρ. Μὲ προσοχήν, προσεκτικῶς.

†Προσ-οψάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Τρώγω τι ὡς ὄν (ἢ Τρώγω μαζῦ ἢ) προσφάγιον (ὄψον), προσφαγίζω, (Θ.

Προσόψημα (τὸ). προσφάγιον.

†Προσόψιος (ὁ, ἡ), = Ἐπόψιος.

Πρόσοψις, εως (ἡ). τὸ προσορᾶν, πρόσβλεψις· ἡ μορφὴ τὸ ἐξωτερικόν· (ἐν γέν.) θέα, ἔποψις ἢ ἄποψις. «Μὴ ἔχων τὴν πρόσοψιν τῶν πολεμίων ἐκ πολλοῦ,» Θκ.

Προσόψομαι, μέλλ. τοῦ Προσοράω.

Προσ-οψωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψωνίζω προσέτι (ἢ ἄλλο τι), προσθέτω εἰς τὰ ὀψωνηθέντα.

Προσπάθεια (ἡ). κλίσις ἐμπαθὴς πρός τι, ἀγάπη (προσήλωσις) ἐκ συμπαθείας. «Τῶν μὴ προσπαθείᾳ ἢ ἀντιπαθείᾳ κριόντων τὰ ὁρώμενα,» Εὐαγγ.

Προσ-παθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. πρόθετ.) Ἔχω προσπάθειαν (Εἶμαι προσπαθὴς διατεθειμένος, προσηλωμένος) εἴς τι. «Κἂν πρὸς ἄλλην χώραν προσπαθῇς,» Ἐπίκτ.

Προσπαθής, ές (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ. ἢ πρόθετ αἰτ.) ὁ ἔχων κλίσιν ἐμπαθῆ πρός, προσηλωμένος μὲ πάθος εἰς.

Προσπαθῶς, ἐπίρ. Μὲ πάθος πρός τι, μὲ προσπάθειαν. «Προσπαθῶς ἔχω πρός τι,» Δξ., = Προσπαθέω.

Προσ-παίζω, Μ. παίξομαι (ἀόρ. Ἀττ. Προσέπαισα κτλ.). (μὲ δοτ.) Παίζω πρός τινα («Μὴ προσπαίζειν οἰκέταις,» Πλάτ.)· ἀστειεύομαι ἐπί τινι («Εἰ γὰρ ἄλλοτε, μάλιστα δήπου παρὰ πότον προσπαιστέον ἐστὶ τούτοις [τοῖς μουσικοῖς ὀξυγάνοις]», αὐτ.)· περιπαίζω («Καὶ σὺ προσπαίζεις τοὺς ῥήτορας,» αὐτ.)· (μὲ αἰτ. ἢ μόνην [;] ἢ πρόθετ.) ψάλλω ὕμνον εἰς τιμὴν τινος. «Προσεπαίσαμεν μετρίως τε καὶ εὐφήμως ... Ἔρωτα,» αὐτ.

Πρόσπαιος (ὁ, ἡ), [προσπαίω]. ὁ προσπίπτων (συμβαίνων) τυχαῖος, ἀνέλπιστος· πρόσφατος, (παρβλ. Ἔμπαιος). «Ἐκ προσπαίου,» Ἀρστ., ἐξ ἀπροόπτου, ἐκ τοῦ παραχρῆμα, κατὰ σύμπτωσιν· ἀρτίως.

Προσπαιστέον, θετ. τοῦ Προσπαίζω.

†Προσ-πάω, Μ. παίσω, = Προσπίπτω, προσκρούω (ἐπὶ κακοῦ) ἐνσκήπτω (τρα.) συμβαίνω.

Προσπαίως, ἐπίρ. Ἐκ τοῦ παραχρῆμα· ἀρτίως.

Προσ-παλαίω, Μ. αίσω. Παλαίω πρός τινα· (ἐν γέν.) γυμνάζομαι μὲ ἢ παλαιστροῦμαι εἴς τι. (μὲ δοτ.) «Ἄτλας οὐρανῷ προσπαλαίει,» Πίνδ., παλαιστρεῖται κρατῶν τόν.

Προσ-παρα-βάλλομαι, Μ. βαλοῦμαι. Βάλλω (Ἐπισωρεύω) προσέτι ἢ πλησίον, προσεπισωρεύω παρά, (Θκ. Ζ', 5).

Προσ-παρ-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Παραγγέλλω προσέτι.

Προσπαράγραμμα (τὸ), τὸ προσπαραγραφέν, γράμμα πρόσθετον.

Προσ-παρα-γράφω, Μ. γράψω. Γράφω προσέτι εἰς τὸ πλάγιόν τινος. «Εἰώθασιν οἱ τραπεζῖται, πρῶτον τοῦ θέντος (τὸ ἀργύριον) τοὔνομα γράφειν, ἔπειτα προσπαραγράφειν τίνα ἀποδοῦναι δεῖ, καὶ προσπαραγράφειν τοῦνομα τούτου, ὃς ἂν μέλλῃ συστήσειν αὐτόν,» Δημ. «Προσπαραγράψουσι νὴ Δία τὸν ἐκ Πλαγγόνος, ἂν σὲ ἐγγράφωσιν, ἐὰν δ' ἐμέ, τῆς ἐμῆς μητρὸς τοὔνομα,» αὐτ.

Προσ-παρα-ινέω-ῶ, Μ. ανέσω. Παραινῶ (Συμβουλεύω ἢ Παρακινῶ) προσέτι.
Προσ-παρ-αιρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (άόρ. Προσπαρ-ελάμην κτλ.). Ἀφαιρῶ (Παραιροῦμαι) προσέτι.
Προσ-παρα-καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Προσκαλῶ ἢ Παρακινῶ προσέτι.
†Προσ-παρά-κειμαι, Μ. κείσομαι. (μὲ δοτ.) Κεῖμαι πλησίον τινός.
Προσ-παρα-κελεύομαι, Μ. εύσομαι. Προστάζω (Παραγγέλλω) προσέτι.
Προσ-παρα-λαμβάνω, Μ λήψομαι (άόρ. Προσπαρέλαβον κτλ.). Παραλαμβάνω προσέτι ἢ περιπλέον, λαμβάνω ἢ ἔχω κατὰ παράδοσιν πρὸς τοῖς ἄλλοις.
Προσ-παρα-ληπτέον, θετ. τοῦ Προσπαραλαμβάνω.
Προσπαράληψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ περιπλέον λῆψις (πρόσληψις).
Προσ-παρα-μένω, Μ. μενῶ, = Προσμένω, παραμένω.
Προσ-παρα-μυθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Παρακινῶ ἢ Παρηγορῶ προσέτι.
Προσπαρα-μυθητέον, θετ. τοῦ προηγ.
Προσ-παρα-πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω προσέτι εἰς τὸ πλάγι ἢ πλησίον.
Προσ-παρα-σκευάζω, Μ. άσω. Ἑτοιμάζω προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ.
Προσ-παρα-τίθημι, Μ. παρα-θήσω (άόρ. Προσπαρέθηκα κτλ.). Βάλλω πλησίον ἢ Ἀναφέρω πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λόγων μου προσέτι, προσθέτω εἰς τὰ παρατεθέντα.
Προσ-παρ-τρώγω, Μ. τρώξομαι (άόρ. Προσπαρέτραγον κτλ.). Τρώγω ἐν παρόδῳ ἢ ἀπὸ τὸ πλάγι (μετμ. Πειράζω, Περιπείζω) πρὸς τοῖς ἄλλοις.
Προσπαρδεῖν, άόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσπέρδομαι.
Προσ-παρ-εισ-έρχομαι, Μ. εισ-ελεύσομαι (άόρ. Προσπαρεισῆλθον κτλ.). Ἐμβαίνω κλαγγίως (Παρεισβαίνομαι) προσέτι.
Προσ-παρ-ενοχλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνοχλῶ (Παρενοχλῶ) προσέτι.
Προσ-παρ-έχω, Μ. έξω (άόρ. Προσπαρέσχον κτλ.). Δίδω ἢ Ἀναβεικνύω (Καθοράω) προσέτι.
Προσ-παρ-ίστημι, Μ. παρα-στήσω (μσ. β'. άόρ. Προσπαρέστην κτλ.). Παρίστημι (Παρουσιάζω [καὶ μσ.] Παρουσιάζομαι, Ἔρχομαι κοντὰ [ἢ μετμ.] Ἔρχομαι εἰς τὸν νοῦν τινος, [κατὰ μτχ.] Καθιστάτω) προσέτι.
†Προσ-παρ-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ (κυρ. ὡς πάροικος) πλησίον τινός.
Προσ-παρ-οινέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσέτι καὶ παροινῶ (ὑβρίζω, ἀτακτῶ κτλ. ὡς μεθυσμένος).
Προσ-παρ-οξύνω, Μ. υνῶ. Παροξύνω ἔτι μάλλον.
Προσ-παρ-ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Παρορμῶ (Παρακινῶ) προσέτι.
Προσ-πασσαλεύω, Μ. εύσω. Προσαρμόζω διὰ πασσάλων, καρφώνω τι πουθενὰ μὲ ξυλοκάρφια.
Προσ-πασσαλόω-ῶ, Μ. ώσω, = τῷ προηγ.
Προσ-πάσσω, Μ. πάσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Ψουκκίζω (Πασπαλίζω) τι ἐπάνω εἰς.
Προσ-πάσχω, Μ. πείσομαι (άόρ. Προσέπαθον κτλ.). Πάσχω προσέτι. « Οὐ τὸ πεθεῖν, δεινὸν νομίζουσιν, ἀλλὰ μὴ μείζω προσπαθεῖν κέρδος τίθενται, » Ἀρχδ. 2) (μὲ δοτ.) Ἔχω κλίσιν ἐμπαθῆ (προσπάθειαν) εἴς τι. « Τὸ δὲ μειράκιον ἑτέρῳ τινὶ τῶν ἐρωτικῶν μᾶλλον ἦν προσπεπονθός. » Πλ. » Προσπεπονθέναι τι δεῖ τὸν μὴ τὰ παρατεθέντα λυμαινόμενον, » (Μάχ. παρ') Ἀθ.
Προσ-κατα-λεύω, Μ. εύσω, Ἀττ. ἀντὶ Προσπασσαλεύω.
Προσ-πάττω, Μ. πάσω, Ἀττ. ἀντὶ Προσπάσσω.
†Προσ-παύω-ῶ, Μ. παύσω. Σύρω (Τραβῶ) ἐμπρὸς ἢ πρῶτος, (εἰς τὸ Ἐτυμολ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσπαύω).
†Πρόσπεινος (ὁ, ἡ). σχεδὸν (ὁπωσοῦν) πεινασμένος.
Προσ-πειράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Κάμνω προσέτι ἢ δοκιμὴν (ἀπόπειραν).
Προσ-πελάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) Φέρω τι (ἢ ἄλλ. Ἔρχομαι) πλησίον τινός, προσεγγίζω, πλησιάζω.
†Προσπέλασις, εως (ἡ), τὸ προσκελάζειν, πλησίασις.
Προσπελάται (οἱ). οἱ εἵλωτες (πελάται) τῶν Ἀρκάδων.
Προσ-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω πρὸς, μηνῶ δι' ἀπεσταλμένου. Ἀγγέλλω προσέτι.
Προσ-πεπαίνω, Μ. ανῶ. Ὡριμάζω προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ.
Προσπεποιημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ προσποίησιν, μὲ τρόπον προσποιημένον (ὑποκριτικὸν, ὕπουλον).
Προσπέπονθα, πρκ. τοῦ Προσπάσχω.
Προσ-πέρδομαι, Μ. παρδήσομαι (άόρ. Προσέπαρδον κτλ.). Κλάνω (συνκδχ. Περιφρονῶ) τινα.
Προσ-περι-βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω τι προσέτι (Προσθέτω) πέριξ τινός· (μσ. μετμ.) περιποιῶ εἰς ἑμαυτὸν πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐκτείνω κατὰ πρόσθεσιν τὸν κύκλον τῶν περὶ ἐμὲ πραγμάτων. » Οὐχοἷός τε ἐστιν ἔχων ἃ κατέστραπται, μένειν ἐπ' αὐτῶν, ἀλλ' δεῖ τι προσπερι-βάλλεται, » Δημ. » Ἀλλ' ὅσῳ περ ἂν πλείω προσπεριβάλωνται, τοῦ ἴσου δέονται, ἢ καὶ πλείονος, » Βασ.
Προσ-περι-γί-γνομαι, Μ. γενήσομαι. Περισσεύω πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἐκ προσθήκης, προσγίνομαι ὡς κέρδος (περίσσευμα).
Προσ-περι-ειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιτυλίζω πρὸς ταῖς ἄλλαις.
Προσ-περι-εργάζομαι, Μ. άσομαι. (μὲ δοτ.) Ἀσχολοῦμαι περιέργως (μὲ πολλὴν προσπάθειαν) εἴς τι.
Προσ-περι-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (άόρ. Προσπεριέλαβον κτλ.). Περιλαμβάνω προσέτι.
Προσ-περι-οδεύω, Μ. εύσω. Περιέρχομαι (Περιηγοῦμαι) καὶ περιγράφω προσέτι.
Προσ-περι-ορίζομαι, Μ. ίσομαι. Περικλείω (Περιλαμβάνω) πρὸς ταῖς ἄλλαις ὡς ἐντὸς ὁρίων.
Προσ-περι-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσθέτω (Ἀποκτῶμαι πρὸς τοῖς ἄλλους) λόγῳ οἰκονομίας τὸ περισσεῦον.
Προσ-περι-πορίζω, Μ. ίσω. Ἐξάγω προσετιζεν τοῦ ὁρισθέντος ἤδη) καὶ ἄλλο πόρισμα (συμπέρασμα).
Προσ-περονάω-ῶ, Μ. ήσω. Προσαρμόζω διὰ περόνης, καρφώνω πλησίον (πρὸς τοῖς ἄλλοις).
Προσ-πέτομαι, = Προσπέτομαι.
;Προσ-πετάννυμι, Μ. πετάσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἁπλώνω τι (ὡς καταπέτασμα) ἐπάνω εἰς.
;Προσπετὴς [πρὸς, πίπτω], ές (ὁ), προσηρμοσμένος ἐντελῶς, (μουσικ.) μελῳδικώτατος, ἐναρμόνιος, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Προπετής).
Προσ-πέτομαι, Μ. πτήσομαι (άόρ. Προσέπτην κτλ.). Πετῶ πρὸς, πετῶν φθάνω που, προσβάλλω ἔξαφνα. » Τίς ἀχώ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής; » Αἰσχλ. » Ἐάν τίς σοι φίλος ὠπτερ μυῖα προσπτῆται, » Ξεν.
Προσ-πεύθομαι, Μ. πεύσομαι, = Προσπυνθάνομαι.
Προσπέφυκα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Προσφύομαι, (ὀθεν
Προσπεφυκότως, ἐπίρ. (μτχ.), = Προσφυῶς.
Προσπήγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε ἐμπηγμένον ἢ προσκολλημένον διὰ πήξεως ἐπάνω εἰς. » Προσπήγματα μύξης, » Ἱπποκρ., μυξώδη ἢ πυκνὰ περιττώματα, [ἐκ τοῦ
Προσ-πήγνυμι, Μ. πήξω (ὁ μσ. ἀντὶ πθ. πρκ. Προσπέπηγα). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐμπήγω (Καρφώνω) τι ἐπάνω εἰς.
Προσ-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πηδῶ πρὸς, προσβάλλω ἔξαφνα. » Ἀτρεὺς.. οὐχὶ προσπηδήσεται ταῖς ῥισὶν, » (Ἀλέξ. παρ') Ἀθ.
Προσ-πήσσω(ττω), Μ. πήξω, μτγν. ἀντὶ Προσπήγνυμι.
Προσ-πηχύνομαι, Μ. υνοῦμαι, Π. περιλαμβάνω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἀγκαλιάζω.
Προσ-πιεζέω-ῶ, καὶ
Προσ-πιέζω, Μ. ίσω. Σφίγγω (Θλίβω, Στενοχωρῶ) προσέτι. » Καὶ προσπιέζει χρημάτων ἀχηνία, » Αἰσχλ., (ὅπου ὅμως ὁ Abrechius γράφει ὀρθότ. πρὸς πιέζει).
Προσ-πολέω-ῶ, Μ. ήσω. Σφίγγω (Στρυμώνω) τι πλησίον εἰς.
Προσπίλναμαι, Μ. πελάσομαι, Π. ἀντὶ Προσπελάζω, πλησιάζω.
Προσ-πίνω, Μ. πιοῦμαι (άόρ. Προσέπιον κτλ.). Πίνω προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις). (συγχ. τοῦ Προπίνω).
Προσ-πιπάσκω, Μ. πασ-πάσω. Ποτίζω τινὰ (Δίδω νὰ πίῃ) προσέτι.
Προσ-πιπράσκω, Μ. πιπράσω. Πωλῶ προσέτι (ὡς ἐν εἴδει προσθήκης).
Προσ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (άόρ. Προσέπεσον κτλ.). Πίπτω ἐπάνω ἢ ἐμπροσθεν τινός, πίπτω εἰς τοὺς πόδας τινός (νὰ τὸν παρακαλέσω)· (ἐπὶ ἐχθρ. ἐνν.) προσβάλλω ἔξαφνα, ἐπιπίπτω (μετμ.) φθάνω ὡς ἁδόμενον εἰς τὰς οἰκίας τινος· (ἐν γέν.) φθάνω (ἔρχομαι) ἔξαφνα· συναντῶ, συναπαντῶ. (ὀθ. τρπ.) συμβαίνω, συμπίπτω. (ἀορ. χ. πτ.) ξεπρήσκομαι, κατακάθομαι. (μὲ δοτ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐννοουμένην). » Εἰ οὖν προσπέσοιμεν ἄφνω τε ἢ νυκτὸς, ἐλπίζω καταληφθῆναι ἂν τὰ πράγματα, » Θκ. » Ἀνήγετο περὶ μέσας νύκτας, ὡς ἐξαπιναίως προσπέσοι,

Ξεν. «Ἦκω πρός σέ, καὶ ἱκέτης προσπίπτω,» αὐτ. (καὶ μὲ αἰτ. Π.) «Γονυπετεῖς ἕδρας προσπτύνω σ' ἄναξ,» Εὐρ. (καὶ μτγν.) «Φήμη τις αὐτῷ προσπίπτει,» Πλὲ. «Προσπεπτωκυίας αὐτοῖς τῆς ἀλώσεως,» αὐτ. (καὶ τρπ.) «Συμφοραὶ προσπίπτουσαι,» Ἡρ. (καὶ κατὰ μ.χ. ἀπόλ.) «Τὰ προσπίπτοντα,» Λξ., τὰ συμβαίνοντα, οἱ περιστάσεις ἢ τὰ ἀβίωτα, αἱ φῆμαι. 2) Π. ἀντὶ Πρόσκειμαι. «Ἀκταὶ προβλῆτες, λειμένας πτιπεπτηῶσαι,» Ὀδ. Ν., ἴδε ἐν Προπίπτω [3.] καὶ Προσπτήσω).

Προσ-πιστεύω, Μ. εὐσω. Πιστεύω πρασέτι.

Προσ-πιτνέω-ῶ, Π. ἀντὶ Προσπίπτω.

†Προσ-πίτνω, Μ. ὐσω. Πιτυλίζω ὑγρόν τι ἐπάνω εἰς (οὕτω διωρθ. ὁ Σνειῦδ. τὸ Προσπτύω τοῦ Ἀρτ.).

Προσ-πλάζω, Μ. πλάσω, Π. ἀντὶ Προσπελάζω.

Προσ-πλάζω, Μ. πλάξω. Περιπλανῶμαι πρός.

Προσ-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) Κολλῶ τι μὲ ἢ ὡσὰν μὲ λάσπην ἐπάνω εἰς· (μτγν.) προσθέτω πλάσματα (μύθους) εἰς διήγησίν τινα· (ἐν γέν.) προσάπτω, προσκολλῶ. 2) μορφώνω τι ἐπάνω εἰς. 3) γεμίζω διὰ προσπλάσεως (ἐκτρ.) σαρκόνω.

Προσπλαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιάτητα) τοῦ προσπλάσσειν.

Πρόσπλαστος (καὶ ἔχ. Π πρόσπλαστος), ου (ὁ, ἡ), Π. [προσπλάσσω]. «Ἱκέται,» Ο Ὀδὸ π. ὁσπλατοι ξένοι,» Αἰσχύλ., ἀπρόσιτοι, ἄξενοι.

Προσ-πλάττω, Μ. πλάσω, ἀντ. ἀντὶ Προσπλάσσω.

Προσ-πλέκω, Μ. πλέξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Πλέκω τι ὁμοῦ μὲ, συμπλέκω συνάπτω· προσθέτω. «Προσπλέκων τούτοις καχρύσεον (ἀφρίνετρον),» Δσκρ., Γαλ. 2) (μτφ.) ἑνώνομαι σφιγκτά, (ἐπὶ γυν.) πλησιάζω. (καὶ κατ' ἀντίθ.) συγκρούομαι, πιάνομαι. «Τῶν προηδικημένων ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους προσπλεκομένων τῷ Διονύσῳ,» Ὑπόθ. Βατρ. Ἀρχῆρ.

Προσ-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Πλέω πρός, πλησιάζω πλέων (κατ' ἐχθρ. ἐνν.) ἐπιπλέω.

Προσ-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ἀκόμη (πρὸς τοῖς ἄλλοις)· προσθέτω πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ· ἁρματόνω (ἑτοιμάζω) μὲ τὸ ἀπαιτούμενον πλήρωμα ἢ ἄλλα πλοῖα, (ἐν γέν.) συμπληρόνω. «Ἡπείρας προσεπλήρωσαν ἐς διαχιλίους,» Ξεν.

Προσ-πλησιάζω, Μ. άσω. Πλησιάζω πρός, προσπελάζω.

†Προσ-πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Κτυπῶ ἐπάνω εἰς, προσβάλλω.

Προσπλοκή (ἡ), τὸ προσπλέκεσθαι, περιπλοκή. «Τὰς προσπλοκὰς τοῦ κισσοῦ,» Ἀρτεμίδ. «Καὶ τὰς πατρικὰς προσπλοκὰς καὶ προσφύσεις,» Θ. Πρόδρ.

Πρόσπλους-ουν (ὁ). τὸ προσπλέειν, πλεύσιμον πρός· (ἐχθρ.) ἐπίπλους.

Προσ-πλουτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλουτῶ προσέτι, ἔχω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσπλωτός, ἡ, όν. Ὅπου δύναται νὰ πλεύσῃ (νὰ προσπλεύσῃ) τις, προσιτός εἰς τοὺς πλέοντας. «Ποταμὸς — ,» Ἡρ., [ἐκ τοῦ

Προσ-πλώω, Μ. πλώσω, Ἰων. ἀντὶ Προσπλέω.

Π.οσπνευμα (τὸ) καὶ

Πρόσπνευσις, εως (ἡ). φύσημα πρός. προσβολὴ πνοῆς ἠρέμης, ἀτμοφορά. (μτφορ., ἔμπνευσις· ἐνθουσιασμός. (Γραμτ.) πνευματισμός, ἐκ τοῦ

Προσ-πνέω, Μ. πνεύσομαι. Πνέω (Φυσιῶ) πρός· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἐμπνέω· (μὲ γεν.) ἀναδίδω ὀσμήν, μυρίζω (« Ὡς ἡδὺ μοι προσέπνευσε χαρείων ἀρεῶν,» Ἀρχῆρ.). (Γραμτ.) γράφω ἢ προφέρω μὲ πνεῦμα, δασύνω. « Ὁ τοῖς πρὸς τῶν Ἀττικῶν προσπνεῖται,» Ἀθ.

Προσ-ποθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ποθῶ (Ἐπιθυμῶ) πρασέτι.

Προσ-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸ μέρος τινός, κάμνω νὰ ἀποκτήσῃ τις, προσποιῶ· οἰκειοποιῶ, προσθέτω. (καὶ μσ.) προσκτῶμαι· οἰκειοποιοῦμαι· προμηθεύομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) « Ὅπως αὐτοῖς τὴν Κέρκυραν προσποιήσειαν,» Θκ. «Φίλην Λέσβον προσποιήσαντες τῇ πόλει,» Ξεν. (καὶ μτ.) «Καὶ Χαλκηδονίους φίλους προσποιησάμενος,» αὐτ. «Τινας θεοὺς προσποιούμενος,» αὐτ., θεραπεύοντες διὰ θυσιῶν κλπ. καὶ εἰκειούμενοι αὐτούς. «Ξύλινον πόδα προσποιησάμενος,» Ἡρ., προμηθευθείς. 2) ἀποβλέπω τι εἰς ἑαυτόν, ἀνταποιοῦμαι· οἰκειοποιοῦμαι· ἐπαγγέλλομαι· (μὲ ἀπαρ.) διϊσχυρίζομαι (Ἰταλ. pretendere) ὅτι. «Δέδοικα μὴ . προσποιῇ τῶν χρημάτων,» Ἀρχῆρ. « Ἢ πόσοι συγγενεῖς ἢ υἱεῖς κατὰ δόσιν προσεποιήσαντο τῶν Νικοστράτου;» Ἰσ. «Οὐδὲν πέπονθας δεινόν, ἂν μὴ προσποιῇ,» Γνμ., ἂν δὲν τὸ παίρνῃς ἐπάνω σου. « Ἐὰν λοιδορούμενος μὴ προσποιῶμαι, φύδε ἐπαινούμενος ἡσθήσομαι,» Ἀρτ. « Δεῖ δὲ, ἢ εἰ ἠδίκησαν, μὴ προσποιεῖσθαι,» Δημ. « Ἕκαστός τις προσεποιεῖτο καὶ σῆς βουλῆς μετειχηκέναι, καὶ πλείστους ἀπεκτονέναι,» Ξεν. « Ὁ δὲ νικῶν, τῷ δικαίῳ προσεποιεῖτο νικᾶν,» αὐτ. «Μαίνεσθαι τὸν μὴ προσποούμενον δικαιοσύνην,» Πλάτ. 3) (Φυγνότ.) ὑποκρίνομαι ὅτι, καυχῶμαι. « Ἐὰν μή δείμενός του, δεῖσθαι προσποιῇ,» Ισκρ. « Πεζὴ προσποιούμενον ἐπιβουλεύειν, κατὰ θάλατταν ἐπιχειρῆσαι,» Ξεν. «Δεῖ ἐπιθεωλοῦ ἐξ οὐδένων πλέονες τοῖς τυράννοις εἰσίν, ἢ ἀπὸ τῶν μάλιστα φιλεῖν αὐτοὺς προσποιησαμένων,» αὐτ. (ἐκ κατὰ πθ σχημ.) « Προσποιηθεὶς ὡς ἐπιναύσιος γεγονώς,» Πλὲ. 4) (ἀπν. πθ. μὲ αἰτ. προθετ.) προσηλόνομαι εἴς τι, προσκαθέω (ι).

Προσποίημα (τὸ), πᾶν ὅ,τι προσποιεῖται (οἰκειοποιεῖται ἢ καμώνεται) τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς προσποιήσεως.

Προσποίησις, εως (ἡ), το προσποιεῖν ἢ προσποιεῖσθαι, οἰκειοποίησις· ὑπόκρισις. (Γαλλ.) feinte; affectation; prétention, (Θκ. Β', 82). « Σήτει σιμνότητας ἀληθινῆς ἐπὶ προσποίησιν καταφεύγειν.» Συν. « Ἡ δὲ προσποίησις, ἡ μὲν ἐπὶ τὸ μεῖζον, ἀλαζονεία· ἡ δὲ ἐπὶ τὸ ἔλαττον, εἰρωνεία,» Ἀρχῆρ.

Προσποιητικός, ἡ, όν. Ὁ προσποιῶν ἢ προσποιούμενός τι (μὲ γεν.) « Ἀνδρίας —,» Ἀρχῆρ.

Προσποίητος, ἡ ἢ ος, όν ἢ ον. Ὁ κατὰ προσποίησιν, πλαστός· ἐπίκτητος. «Υἱὸς —,» Λξ., ὁ (ἄλλ.) Εἰσποίητος.

Προσποιήτως, ἐπίρ. Κατὰ προσποίησιν. « Οὐ προσποιήτως, ἀλλὰ τῷ ὄντι γε. λῶν,» Πλάτ.

Προσ-πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολεμῶ πρός τινα (ὡς ἐχθρὸς) ἢ μετά τίνος (ὡς σύμμαχος). «Εἴ τις τὸν Φίλιππον εὐτυχοῦντα ὁρῶν ταύτῃ φοβεροῦ προσπολεμῆσαι νομίζει,» Δημ. « Ἐν τίνι . δυνατώτατος φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθροὺς βλάπτειν; —Ἐν τῷ προσπολεμεῖν ἢ συμμαχεῖν,» Πλάτ. (ἀλλὰ τὸ παράδειγμα τοῦτο, ἐκτὸς τοῦ ὅτι γράφεται καὶ Προπολεμεῖν, ἠμπορεῖ 'να ἀναχθῇ καὶ εἰς τό· « Ἐχθροὺς βλάπτειν, κατὰ σχῆμα τὸ λεγόμενον χιαστόν; Ὥστε ἡ δευτέρα σημασία μὴ φαίνεται ἀνύπαρκτος).

Προσ-πολιορκέω-ῶ, Μ. ώσω. Διεγείρω πρασέτι εἰς πόλεμον κατά τινος, προσέτω (καὶ μσ. προσθέτομαι) εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν πολεμίων του.

Προσ-πολεύω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι πρόσπολός τινος (μὲ δοτ. Π.) προσέρχομαι, πλησιάζω.

Πρόσπολος (ὁ, ἡ), [πρὸς, πολέω]. θεράπων, ὑπηρέτης· νεωκόρος.

Προσ-πονέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Κατεργάζομαι (κοπιάζω) εἴς τι. (μὲ δοτ.) « Ἐγχόμενον τοῦ γράφειν, καὶ αὐτῷ προσπονούμενον,» Χρσ. (εἰς τὸν Διόδωρ. [13', 52] ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσεπινοοῦντες).

Προσ-πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑπάγω πρός. πλησιάζω εἰς· πλησιάζομαι διά. «Πρὸς τὴν ἀγυρτομίαν — ,» Πλὲ., κινοῦμαι, ἐνεργῶ νὰ λάβω, (παρβλ. Μεταπορεύομαι). «Προσπορευομένου τοῦ μηνός,» Λργτ., πλησιάζοντος.

Προσ-πορίζω, Μ. ίσω. Προμηθεύω (ἢ μσ. Προμηθεύομαι) πρασέτι, εὑρίσκω (ἀνευρίσκω) καὶ ἄλλας πόρους πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ ἐλλείποντος (déficit). « Δι' ἐπροσόδου τῇ πόλει. . εἰσι. . ἵνα. εἰ μέν τινες αὐτῶν ἐνδεῶς ἔχωσιν, ἐκπληρώσῃς· εἰ δὲ παραλείποντας, προσπορίσῃς,» Ξεν.

Προσπορισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πορισμὸς (προμήθευσις) καὶ ἄλλου τινὸς πράγματος, πρόσκτησις.

Προσπορίστέον, θετ. τοῦ Προσπορίζω.

Προσ-ποτάζω, Μ. άσω, =Προσπερπάω.

Προσπορπατός, ἡ, όν, Π. προσηρμοσμένος διὰ ἢ ὡς διὰ πόρπης, δεμένος σφικτά, [ἐκ τοῦ

Προσ-πορπάω, Μ. ήσω ἢ άσω. Προσαρμόζω διὰ ἢ ὡς διὰ πόρπης, προσπερονάω,

Προσ-πράσσω(ττω) καὶ (μσ.) πράσσομαι (ττομαι), Μ. πράξω, -ομαι. Εἰσπράττω καὶ πθ Εἰσπράττ(ομαι) πρασέτι, ὑποχρεοῦμαι νὰ πληρώσω ἐκτὸς τούτων καὶ. «Χρήματα —,» Δ. Κατσ.

†Προσπταισις, εως (ἡ), τὸ προσπταίειν, προσκρουσις

Πρόαπτωμα (τὸ). κτύπημα τὸ ὁπ. ἔπαθέ τις προαπταίσας (ακουτάψας), πληγὴ ἐξ αἰτίας κτυπήματος τοῦ ποδός.

Προ-απτάω, Μ. πταίσω Κτυπῶ (χωρ. τὸ τοῦδε μέρος πρὸς, ακοντόβω· (μτφορ.) σφάλλω ἀποτυγχάνω· δ.δω ἀφορμὴν εἰς ἔχθραν ἐναντίον μου, δυσαρεστῶ (ἢ ἐνίοτε δυσαρεστοῦμαι) πρός τινα. (μὲ δοτ.) ■ Προσπταίειν τινί, « Λξ. ■ Προαπταίεας τῇ ναυμαχίῃ, « Ἡρ. (ἢ αἰτ. προθετ.) ■ Τοὺς ἄλλους πολέμους εὐτυχέοντες αἱ Δακεδ., πρὸς Τεγεήτας μούνας προσέπταιον, « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) ■ Τὸ μὲν τι εὐτυχέειν τῶν πρηγμάτων, τὸ δὲ προαπταίειν, « αὐτ. (καὶ μτνμ. ἐπὶ τῆς ὁμιλίας) ■ Οὐ προαπταίων, εὖ ὁ σοφολογῶν, οὐκ ἐφιστάμενος, « Συν., (παρβλ. Προσπρούω).

Προαπτάμενος, Π. ἀόρ. δ΄. τῆς μτχ. τοῦ Προσίπταμαι.

‡Προ-απτήσσω, Μ. πτήξω. Εἶμαι ζαρωμένος (ζαρωμωμένος) πρός, (ἀπ' ἐδῶ παράγων τινὲς ἐν Δ. Π. πρκ. τῆς μτχ. Ποτιπεπτηχώς, ἀνήκοντα μᾶλλον εἰς τὸ Προσαίπτω).

Πρόαπτυγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προαπτύσσεται (ἀγκαλιάζει) τις.

Πρόαπτυξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Προ-απτύσσω, Μ. πτύξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) διπλόνω τι ἐπάνω εἰς· προσάπτω· περιβάλλω. ‖· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) προσαρμόζω τὰς πτυχάς μου (προσαρμόζομαι) ἐπάνω εἰς (■ Χιτὼν πλευραῖσι προσαπτύσσεται, « Σοφ.)· (ὁδ. συνήθ. μτνμ.) ἀγκαλιάζω (ἐν γέν.) ἀσπάζομαι· φιλοφρουοῦμαι· (κατ' ἔκτ.) ἀποτείνω τὸν λόγον πρός τινα, προσφωνῶ· προσαγορεύω· (συνκδχ.) τιμῶ, περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι. ■ Πατέρα προσαπτίξεται, « Ὀδ. Α. ■ Στόμα σου προσαπτίξομαι, « Εὐρ. (καὶ αἰτ. ἐκ δ΄.) ■ Ὄφρα τί μιν προσαπτύξομαι, ἠδ' ἐρέομαι, « Ὀδ. Ρ. (ὕθεν καὶ ὁ Κύων. τὸ τοῦ Εὐαγγελίου· ■ Ἐμὲ οὐκ ἐρωτήσετε οὐδέν, « παράφρασις·) ■ Οὐδέν ἔτι πρότερον με σοφῷ προσαπτύξετε μύθῳ. « (καὶ δοτ. ὀργ.) ■ Οὐδέ τιν' οὔτ' ἐκεῖ προσαπτύσσετο, οὔτε τι ἔργῳ, « Ὁμ. Ἴλ. (καὶ ἀλληλοπαθ.) ■ Ποτιπτυσσόμενα μίθῳ, « Ὀδ. Γ., λόγον ἀλλήλοις δώσομεν, νὰ κρισολογηθῶμεν. (καὶ μτνμ.) ■ Θεῶν δαῖτας προσέπτυκτο, « Πίνδ., ἦγεν ἐν τιμῇ.

Προσαπτυστος (ὁ, ἡ). προσαπτύσεως ἄξιος, σιχαμερός, καταφρονημένος, βλ. τοῦ

Προσ-απτύω, Μ. πτύσω. Φτύνω ἐπάνω τινός, φτύνω μέσ' 'ς τὸ πρόσωπον (συνκδχ.) καταφρονῶ. ■ Προσαπτύω τῷ καλῷ καὶ τοῖς κενῶς αὐτὸ θαυμάζουσιν, ὅταν μηδεμίαν ἡδονὴν παρῇ, « (Ἐπίκτ. παρ') Ἀθ. (ἢ μτνμ.) ■ Ἐαθμοῦ σκύβαλον προσέπτυσεν ἐλεεινὸν ἡ θάλασσα, « Ἄλμ., ἐξέβρασεν.

Πρόσπτωσις, εως (ἡ), τὸ προσπίπτειν, πέσιμον ἐπάνω εἰς· προσβολή· σύγκρουσις· (τρπ.) σύμπτωσις, περίπτωσις.

‡Προσ-πτώσσω, Μ. πτώξω =Προσπτήσσω.

†Προσπύλαιον, ἑορτ. ἀντὶ Προπύλαιον.

Προσ-πυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι ὑπόρ. Προσεπυθόμην κτλ.). Ἐρωτῶ (Ἐξετάζω νὰ μάθω ἢ ἢ μανθάνω) προσέτι.

†Προσ-πυρίω-ῶ, Μ. ώσω. Πυρόνω (Φλογίζω, Ἐξάπτω) ἔτι μᾶλλον.

Προσ-πωράω-ῶ, Μ. ώσω. Πωρῶ ἔτι μᾶλλον.

Προσ-ραίνω, Μ. ρανῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) Ῥαίνω (Ῥαντίζω) τι ἐπάνω εἰς.

Πρόσραμμα (τὸ). τὸ προσερράμμενον τινί, (καθὼς) σειρῆτες, προφυλι κτλ.

Προσ-ραντίζω, Μ. ίσω, = Προσραίνω.

Πρόσραξις, εως (ἡ), τὸ προσράσσειν, πρόσρηξις.

Προσραπτέον, θετ. τοῦ -

Προσ-ράπτω, Μ. ράψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) Ῥάπτω τι πλησίον ἢ ἐπάνω εἰς, προσκολλῶ διὰ ραφῆς. ■ Κώδιον προσράψαι τῷ τρίβωνι, « Δρτ.

Προσ-ράσσω(ττω), Μ. ράξω, = Προσρήσσω (ῥήγνυμι).

Προσ-ρέπω, Μ. ρέψω. (μὲ αἰτ. προθετ.) Ῥέπω (Κλίνω) πρός· (μτδτ.) προσδέτω βάρος εἰς. ■ Ἀχθηδόνι τῇ ἐπικειμένῃ μείζονα προσρεπειν τὴν δυσχίαν, « Ἰωσ.

Προσ-ρέω, Μ. ρεύσω ἢ ρυήσομαι. Ῥέω (Συρρέω) πρός, (μτνμ.) προσέρχομαι. ■ Ἐκ τῶν δήμων ἄλλοι προσέρρεον, « Ἡρ. ■ Ἱξιόντι δὲ αὐτῷ προσρυεὶς Ποπίλιος, « Πλ.

Προσ-ρήγνυμι, Μ. ῥήξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) Σπάνω (Συντρίβω καὶ παθ. Συντρίβομαι) κτυπῶν ἐπάνω εἰς· συγκρούομαι. ■ Ἐθῶν ἔθεσι προσρηγνυμένων, « Εὐσ.

Πρόσρημα (τὸ). ὁ λόγος τὸν ὁπ. ἀποτείνει τις πρός τινα (χωρ. πρὸς χαιρετισμόν), προσαγόρευμα. ■ Τῷ ἐωθινῷ προσρήματι Χαῖρε, « Δ. Κάσ. 2) = Προσηγορία. ■ Μισθὸν λαμβάνει δοῦναι τῷ χώρᾳ τὸ πρίσρημα, « Ἡμέρ.

Πρόσρηξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσρήγνυμι, κτύπημα ἢ σπάσιμον ἐπάνω εἰς.

Πρόσρησις, εως (ἡ). προσφώνησις (χωρ. πρὸς χαιρετισμόν), προσαγόρευσις. ■ Ὁ σὸς δὲ τύμβος.. τοῖς ἐμπόροις πρόσρησις ἔσται πανταχοῦ, « (Πλάτ. παρὰ) Πλ.

Προσ-ρήσσω, Μ. ῥήξω, Π. ἀντὶ Προσρήγνυμι.

Προσρητέος, α, ον, θετ. (ἀνμλ.) τοῦ Προσαγορεύω.

Προσρητός, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. προσεῖπέ (προσηγόρευσέν) ἢ δύναται νὰ προσείπῃ (νὰ προσφωνήσῃ) τις, ἐπιδεκτικὸς προσρήσεως. ‖· ■ Ἡμέρα —, « Λξ., καθ' ἣν οἱ πελάται ὑπαγουν πρὸς χαιρετισμὸν τοῦ πάτρωνός των.

Προσ-ριγόω-ῶ, Μ. ώσω. Κρυόνω πρὸς τούτους.

Πρόσριζος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς (παρὰ) τὴν ῥίζαν, (συγγ. τῷ Πρόῤῥιζος).

Προσ-ριζόφυλλος (ὁ, ἡ), (βοτ.). ὁ ἔχων φύλλα πρόσριζα.

‡Προσ-ριζόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ ῥιζώσῃ καλὰ (νὰ πιάσουν οἱ ῥίζαις του)· (μτφορ.) στερεόνω.

Προσ-ριπτέω-ῶ ἢ

Προσ-ρίπτω, Μ. ῥίψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) Ῥίπτω τι πρός, « Προσέῤῥιψε τῇ γῇ τὸ σκῆπτρον, « Σχλ. ■ Τῷ ἀρχιερεῖ ἑαυτὸν προσρίπτει, « Ἀνεκδοτ., προσπίπτει. ■ Ἕως ἂν τις ὑμῖν, ὡς κυνιδίοις, ὄρτων ἢ ὀστέων προσρίψῃ, « Ἀθ. (καὶ μτνμ.) ■ Ἐκεῖ ἐσκωφίκη χαριέντως τοῦτο προσέῤῥιπτε, « Λκ. (ἀπθ.) ■ Τῇ ὄχθῃ τοῦ ποταμοῦ προσερῥιμμένον, « Θεοδωρ. ■ Τοῦτο δ' οὐχ ὡς ἔτυχεν αὐτῷ προσερρίφθαι, ἀλλ' ἀπὸ ἱστορίας, « Σχλ

Προσρυήσομαι, Μ. ῥυήσομαι, = Προσρέω.

Προσ-ρύομαι, Μ. ρύσομαι. (μὲ δοτ.) Καταφεύγω νὰ σωθῶ πλησίον τινὸς ἢ εἰς μέρος τι.

Πρόσρυσις [προσρέω], εως (ἡ). συῤῥοή.

‡Προσ-ρώννυμι, Μ. ρώσω. Ἐνισχύω (Ἐνδυναμώνω) ἔτι μᾶλλον.

Προσ-σαίνω, Μ. σανῶ. (χωρ. ἐπὶ σκύλου) κουνῶ τὴν οὐρὰν καὶ δείχνω διὰ τοῦτο τὴν χαρὰν μου πρός τινα. (ἐν γέν.) χαϊδεύω, κολακεύω· (μτνμ.) θέλγω, ἀρέσκω. ■ Εἰ τῶνδε προσσαίνει σέ τι, « Αἰσχύλ.

Προσ-σαίρω (εὔχρ. κυρ. ἀντὶ τοῦ ἐνεστ. ὁ μσ. πρκ. Προσσέσηρα). Δείχνω τὰ ὀδόντιά μου πρός τινα, προσβλέπω γελῶν ἢ φιλερίζων· (ἀπν. Π.) ξεσχίζω μὲ τὰ ὀδόντια, κατατρώγω.

Προσ-σέβω (χωρὶς Μ.), Π. σεμῶ μὲ σέβας, λατρεύω.

Προσ-σείω, Μ. σείσω. Σείω (Κουνῶ) πρός, (συγγ. τῷ Προσείω).

Προσ-σελέω, Π. ἀντὶ Προσελέω.

Προσ-σεύομαι (χωρὶς Μ.), Π. ὁρμῶ πρός.

Προσ-σημαίνω, Μ. ανῶ. Σημαίνω προσέτι.

Προσσημαντικός, ἡ, όν. Ὁ προσσημαίνων (ὀγλῶν προσέτι).

‡Προσσημασία (ἡ). ἡ ἐκ προσθήκης (ἢ ἄλλη ἀκμὴ) σημασία

Προσ-σιαλίζω(σιελίζω), Μ. ίσω, μτγν. ἢ Γρφ. ἀντὶ Προσπτύω.

‡Προσ-σκάπτω, Μ. σκάψω. Σκάπτω προσέτι ἢ βαθύτερα ἀκόμη· προσαποσωρεύω τὸ ἀνασκαπτόμενον χῶμα.

Πρόσσκαψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ■ προσεποσώρευσις τοῦ ἀνασκαπτομένου χώματος, (παρβλ. Ἀμβολάς).

Προσ-σκέλλω, Μ. σκελῶ (εὔχρ. κυρ. ὁ πρκ. ἀντὶ ἑνς. Προσέσκληκα). Ἀσχολοῦμαι ἀνενδότως (Εἶμαι προσηλωμένος, [κατὰ λέξ.] Σημαίνομαι ἐπάνω) εἴς τι, (παρβλ. Προστήκομαι).

Προσ-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ προσέτι.

‡Προσ-σκωπτόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκωπτίζω δι' ἐπιπροσθήσεως. συσκιάζω, (Πλδ.).

Προσ-σκώπτω, Μ. σκώψω. Σκώπτω(Χλευάζω) ἔτι μᾶλλον, ἢ· Προσέτι καὶ σκώπτω.

Πρόσσοθεν, ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ Πρόσθεν ἢ Πρόσωθεν.

Προσσοτέρω, ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ Προσωτέρω.

Προσ-σπαίρω, Μ. σπαρῶ. (μὲ δοτ.) Σπαράζω (Τρέμω ὅλον τὸ ψάρι) ἐπάνω εἰς· λαχταρῶ (καρδιοκτυπῶ) ἀκόμη δι'.

Προσπαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ νὰ ἑλκύῃ προσέτι εἰς ἑαυτὸν, προσεφελκυστικός, [ἐκ τοῦ

Προσ-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶ πρός· (κθ.) ἔχω σπασμούς, αἰσθάνομαι ὅλον νὰ μὲ τραβοῦν ἀπ' ἐδῶ ἢ ἀπ' ἐκεῖ.

Προσ-σπένδω, Μ. σπείσω. Χύνω ποτήρι (πρὸς τοῖς ἄλλοις) ἐν εἴδει σπονδῆς.

Προσ-σπεύδω, Μ. σπεύσω, Σπεύδω προσέτι.

Προ-σπαθέζω, Μ. άσω. Σπαθάζω πρόσθετε.

Πρασ-στάζω, Μ. στάξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Στάζω τι ἐπάνω εἰς, ἐπιχέω.

Προσ-στασιάζω. Μ. άσω. Προσθέτει ἡ στασιάζω.

¡Πρόστασις, εως (ἡ), τὸ προστασθαι, πρόσθεσις.

Προσ-σταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Περιφράττω τι μὲ σταυρούς (παλούς) πλησίον τινός. « Τὰς τριήρεις . . ἀναστάσας, ὑπὸ τὸ τείχισμα προσεσταύρωσε (ἄλλ. γρφ. προσεσταύρωσεν), « Θκ., τὰς ἀσφάλισεν ἐντὸς χαρακώματος (palissade).

Προ-στείχω, Μ. στείξω (ἀόρ. Προσέτειχον κτλ.), Π. (μὲ αἰτ.) ὑπάγω πρὸς, προσέρχομαι, προσπορεύομαι.

Πρασ-στέλλω, Μ. στελῶ. Σφίγγω (Συμμαζόνω) τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ κολνᾷ ἐπάνω εἰς (συνκόπ. καὶ τρπ.) συστέλλω, μετριάζω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) « Χιτῶν πρασεσταλμένος διὰ ζώνης τῷ σώματι, « Βοσ., σφικτός, καλλημένος ἐπάνω, μὴ σχηματίζων λόξωτες. « Φύλλα προσεσταλμένα ἐπ' ἀλλήλαις, « Διοκρ., σφικτὰ (κολλητὰ) ἐν-ἐπάνω-τοῦ ἄλλου. (καὶ χωρὶς πτ.) « Προσεσταλτο ὁ σκιρῴδης ὄγκος, « Γαλ., κατέπρασεν (ὠλιγόστευσε) τὸ πρήξιμον. « (Εἶησαν δ' ἂν Κανονίκαι) οἱ ἐρθοὶ καὶ προσεσταλμέναι (καὶ οὐχὶ προεσταλμέναι) τὰς γαστέρας, « αὐτ. « Τῶν ζώων ὧν οἱ ὄρχεις προσεσταλμένοι τέ εἰσι καὶ οὐκ ἐκκρεμεῖς, « αὐτ. (ἐξ κατὰ μετχ. τρπ.) « Προσεσταλμένην καὶ κοσμίαν (τέχνην), « Πλάτ., μετρίαν, ταπεινήν, συνεσταλμένην.

Προσ-στερνίζομαι, Μ. ίσομαι. Σφίγγω εἰς τὸ στῆθός μου, (μτφορ.) ἐγκολπίζομαι, ἐνστερνίζομαι.

Προστῆναι, ἀόρ. 6' τῆς ἀπαρ. τοῦ Προΐστημι, (δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μὲ τὸ Προστῆναι).

Προσ-στηρίζω, Μ. ίσω. Στηρίζω (Στυλόνω, Ἀκκουμβῶ) τι πρός. « Τοὺς ἀγκῶνας τῇ γῇ—, « Δσκρ.

Προσ-στοχάζομαι, Μ. άσομαι. Σημαδεύω (καὶ μτφ. Συλλογίζομαι νὰ εὕρω, Παραγγρῶ) προσέτι.

Προ-στραταπεδεύω(εύομαι), Μ. εύσω (-ομαι). Στήνω τὸ στρατόπεδόν μου (Στρατοπεδεύω) πλησίον τινός· πολιορνῶ.

Προσ-συγχρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (Ἀλείφω) προσέτι ἐπ' ὅλα τὰ μέρη.

Προσ-συκοφαντέω-ῶ, Μ. ήσω. Συκοφαντῶ ἢ Καὶ συκοφαντῶ προσέτι.

Προσ-συλ-λαμβάνω, Μ. συλ-λήψομαι (ἀόρ. Προσυνέλαβον κτλ.). Συντελῶ ἢ ἐγὼ προσέτι. « Καὶ προσξυνελάβοντο (ἄλλ. διορθ. προσξυνεβάλοντο) οὐκ ἐλάχιστον τῆς ὁρμῆς αἱ Πελοπον. νᾶες, « Θκ., συνετέλεσαν πρὸς ταῖς ἄλλαις αἰτίαις ἃ αὗται εἰς τὸ νὰ τοὺς παρορμήσουν.

Προ-συμ-βάλλομαι, Μ. βαλοῦμαι. Συντελῶ προσέτι.

Προσ-συμ-πλέκω, Μ. πλέξω. Συμπλέκω (ἀλλήλοιοιθ. Συμπλέκομαι) προσέτι.

Προ-συν-άπτω, Μ. ἅψω. Συνάπτω (Συνενώνω) προσέτι.

Προ-σύν-ειμι, Μ. εἰμι (ἀπαρ. Προσυνιέναι κτλ.). Συμβαίνω (Συμπίπτω) πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἁρμόζω (συμφωνῶ) προσέτι.

Προσ-συν-θερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω πρὸς τοῖς ἄλλοις, μεταδίδω τῆς θερμότητός μου ἢ εἰς.

Προσ-συν-ίημι, Μ. συνήσω. Ἐννοῶ (Καταλαβαίνω) προσέτι.

Προσ-συν-ίστημι, Μ. συστήσω. Συστήνω πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ὁμοῦ μέ.

Προσ-συν-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνοικῶ (Συγκατοικῶ) προσέτι. « Προσξυνῴκησαν αὐτοῖς ἓξ Φωκέων τινές, « Θκ.

Προσ-συν-οικίζω, Μ. ίσω. Συνοικίζω ἢ Ὑπανδρεύω προσέτι. « Ἐκεῖνο αὐτῷ τὸ πρόσρημα ἀπέδωκε, καὶ τὴν θυγατέρα προσσυνῴκισε, « Δ. Κάσσ.

Προσ-συν-τίθεμαι, Μ. συνθήσομαι (ἀόρ. Προσυνεθέμην κτλ.). Κάμνω συνθήκην (Συμφωνῶ) προσέτι κατά τινος.

Προσ-σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω τι πρὸς ἢ πλησίον εἰς ἢ ἔτι μᾶλλον.

Πρόσφαγμα (τὸ). τὸ σφαζόμενον πλησίον ἢ ἐπάνω τινός, θῦμα (σφάγιον) προσφερόμενον εἰς ἐξιλασμόν, (ἐκ τοῦ

Προσ-σφάζω (σφάττω), Μ. σφάξω Σφάζω τι πλησίον ἢ ἐπάνω τινός, (συγχ. τῷ Προσφάζω).

Προσ-σφετερίζομαι, Μ. (σομαι. Σφετερίζομαι (Οἰκειοποιοῦμαι) πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ-σφίγγω, Μ. σφίγξω. Σφίγγω τι ἐπάνω εἰς, (συγχ. τῷ Προσφίγγω).

Προσ-σχεδιάζω, Μ. άσω. Σχεδιάζω (Δύτοσχεδιάζω) πρὸς τοῖς ἄλλοις. « Προσεσχεδιάζετο τοῖς πεπραγμένοις καὶ τὰ μὴ γενόμενα, « Ἰσοκ.

Προσ-σχηματίζω, Μ. ίσω. (Γρμτ.) Ἐπεκτείνω λέξιν κατὰ προσχηματισμόν. « Τὰ Ἀττικῶς προσχηματιζόμενα ὀξύτονα, οἷον Οὗτοσί, « Φιλήμ. Λξ.

Προσχηματισμός (ὁ), Γρμτ. σχηματισμὸς λέξεως διὰ προσθήκης στοιχείου περὶ τὸ τέλος, (π. χ.) Λάγωσιν ἀντὶ Λάγοις, (παρβλ. Παρασχηματισμός).

Πράσω, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πρόσω.

¡Πράσωθεν, Π. ἀντὶ Πρόσωθεν, ἠσφαλμ. ἀντὶ Πρόσοθεν.

Προσ-σωματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Σωματοποιῶ προσέτι (διὰ προσθήκης).

Προσσώρευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Προσ-σωρεύω, Μ. εύσω. Σωρεύω (Ἐπισωρεύω) τι πρός.

Προσταγή (ἡ), τὸ προστάζειν, πρόσταξις. 2) = τῷ =

Πρόσταγμα (τό). παράγγελμα προστάττοντος, προσταγή, διαταγή.

Προστακτέον, θετ. τοῦ Προστάσσω.

Προστακτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ προστάττειν· ὁ ἐμφαίνων ἢ ἐκφράζων προσταγήν. « Προστακτικόν, « Αρτ., ἡ Προστακτικὴ ἔγκλισις.

Προστακτικῶς, ἐπίρ. Μὲ προστακτικὸν ὕφος· (γρμτ.) εἰς προστακτικὴν ἔγκλισιν. « Οὐδὲ γὰρ προστακτικῶς εἶπε Ποίησον, ὡς ὑποβεστέρ. . ., ἀλλὰ Ποιήσωμεν, « Χρσ.

Πρόσακτος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ προσαγήν (παραγγελίαν), παραγγελτός. « Λειτουργία —, « Ψήφ., ἡ παρεκτὸς τῆς ὡρισμένης, (καθὼς ἐσυνειθίσαν νὰ λέγωσι τῶρα) ἔκτακτος.

Προσ-ταλαιπωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπηφέρω (Ταλαιπωροῦμαι) προσέτι ἢ (μὲ δοτ.) ὁμοῦ μὲ ἢ εἰς τ.

Προσ-ταμιεύω, Μ. εύσω. Ἀποταμιεύω προσέτι.

¡Προσ-τανύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Προσπίνω.

Πρόσταξις, εως (ἡ), τὸ προστάττειν, ἡ ὁμοῦ ἢ κατόπιν τινὸς κατάταξις. 2) προσαγή, παραγγελία. 3) (Νμ.) ςέρησις πολιτικῶν τινων δικαιωμάτων ἐπιβαλλομένη ὡς ποινή, εἶδος ἀτιμάσεως.

Προσ-ταράσσω(ττω), Μ. ταράξω. Ταράττω προσέτι. « Καρδίαν παρωργισμένην μὴ προσταράξῃς, « Σειρ.

Προσ-ταργανόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. (μὲ δοτ.) δένω τι εἰς, προσδέω.

Πρωστὰς [προΐστημι], άδος (ἡ). περίδρομος (παστάδος), εἶδος ἀντικάμαρας, (παρβλ. Παραστάς). 2) κόρνη δημοσία, (Γαλλ.) prostituée.

Προστασία (ἡ), τὸ προΐστασθαι, ὑπεροχή, κυριότης· ἐξωτερικὴ μεγαλοπρέπεια, (Γαλλ.) dignité. « Ἀνέβαινεν εἰς ἄστυ μετὰ μεγάλης προστασίας, « Πλθ. « Ἱερὸν ἐπιφανέστατον τῷ τε κλύοντι ἢ τῇ λοιπῇ προστασίᾳ, « αὐτ. « Γυνὴ πρεσβυτέρα, καί τινα προστασίαν ἀξιωματικὴν ἐπιφαίνουσα, « αὐτ. (παρβλ. Πρόστασις). 2) τὸ ἔργον (τὸ καθῆκον) τοῦ προστάτου, βοήθεια, ὑπεράσπισις, (Γαλλ.) protection, patronage. « Προστασίαι πολλαὶ καὶ πανταχόθεν γίγνονται, καὶ τοῦ πρωτεύειν ἀντιποιοῦνται μὲν ἅπαντες κτλ., « Δημ. « Οἱ δὲ (Πατρικίους κληθῆναί φασιν) ἀπὸ τῆς πατρωνείας· οὕτω γὰρ ἐκάλουν τὴν προστασίαν καὶ καλοῦσιν ἄχρι νῦν, « Πλ. « Ταῦτ' οὖ περιφανεῖα πολλὴ ἔστις ταῦτ' οὐχ ὁμολογουμένη προστασία; « Δημ. « Ὧν (Δικόνων) ἡγοῦντο ἐπ' ἐτησίῳ προστασίᾳ (ὅτα ἄλλ. γρφ. Προστατείᾳ) ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ γένους Φώτιος καὶ Νικάνωρ, « Θκ. 3) (ἀρχιτεκτ.) « Πρόστασις. « Δεῖ τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἀκροπόλεως προκύλαια μετενεγκεῖν εἰς τὴν προστασίαν τῆς Καθμιάς, « Αἰσχ. « Τῆς περὶ τὸ Διονυσιακὸν θέατρον προστασίας, « Πλθ. (εἰς ταύτην τὴν σημασ. λέγουσί τινες ὅτι πρέπει νὰ γράφηται Προστασία, ὀξυτόνως).

‡Προ-στασιάζω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσεπαναστασιάζω.

Πρόστασις, εως (ἡ), τὸ περίστασθαι (προέχειν κτλ.), ὑπεροχὴ (ἐξοχικὸν) προστάτου (ἐνεργ.) ἐξωτερικὴ ἐπίδειξις, (Γαλλ.) ostentation. « Ὅς μὴ, καθάπερ καῖς, ἔξωθεν ὁρῶν ἐκπλήττεται ὑπὸ τῆς τῶν τυραννικῶν προστάσεως, « Πλάτ., (παρβλ. Προστασία). 2) (ἰατρ.) ἡ ἐπικρατοῦσα ἕξις τῶν χυμῶν τοῦ σώματος. « Γλῶσσα ὑμόχρους τῇσι κροτάφοισι, « Ἱππκρ. « Πρόστασιν πεπεῖν τῇ σαρκὶ πρὸς τὸ ὀστέον, « αὐτ., προσκόλλησιν, (καὶ διὰ τοῦτο ἄλλοι ἔγραψαν Πρόσθιξιν· Ἀλλὰ μήπως εἶνε ὀρθὸν γε Πρόσφασιν;) 3) (ἀρχιτεκτ.) στοὰ (περίζυλον) πρὸ τῆς εἰσόδου (ᾗ). « Τὴν πρόσασιν τὴν πρὸς τοῦ θυρώματος, « Ἐπιγρφ., (παρβλ. Πρόσοδον).

Προσ-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Τάττω (Καταττάττω) ὁμοῦ μὲ, συγκαταστέτω· ὁ

πανίσω· διορίζω (ὅθεν συνήθ.) ἐντέλλομαι, προστάζω, παραγγέλλω. (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἢ μόνην ἢ προθετ. ἐκ δ'.) « Τὰ ἔνδον ἔργα τῇ γυναικὶ προστάξαι δοκεῖ μοι ὁ θεός, « Ξεν. « Ἀργοντα Ἐτεόνικον προστάξας, « Θκ. « Ἀπολεξάμενος ἐξ αὐτῶν 150 ἀνδρῶν, καὶ τοὺς ἄλλους Κλεαρίδᾳ προσάξας, « αὐτ. « Ἐπὶ μὲν τῷ... ἑαυτὸν προστάσσειν, ἐπὶ δὲ τῇ... τὸν ἑαυτοῦ παῖδα, « Ἡρ. « Τὰς διόδους προστάσσουσι τοῖσι Μιλησίοισι φυλάσσειν, « αὐτ. (καὶ πθ.) « Ἰνδοὶ δὲ προσετετάγατο συστρατεύεσθαι Φαρναζάθρῃ, « αὐτ. « Μιλησίοισι δὲ προσετέτακτο τὰς διόδους τηρεῖν, « αὐτ. « Οἱ μὲν νέας παρείχοντο, τοῖσι δὲ ἵππος προσετέτακτο, « αὐτ. (καὶ κατὰ μτχ. ἀπολ.) « Ἐπιτελέσαντα τὰ προσταχθέντα, « αὐτ.

Προστασία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ προστάτου, προστασία, ἐπιστασία. ἀρχηγία, (ἴδε Προστασίη [2]).

†**Προστατευτικός**, ἡ, όν. Πρόθυμος ἢ Ἐπιτήδειος εἰς τὸ προστατεύειν.

Προστατεύω, Μ. εύσω καὶ

Προστατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προΐσταμαι, στέκω ἐμπρός· εἶμαι παρών. « Ὁ προστατῶν χρόνος, « Σοφ., ὁ παρών. 2) (συχνότ. συνών.) εἶμαι προστάτης (προϊστάμενος, ὑπερασπιστής κτλ.) τινος, ἔχω ὑπὸ τὴν προστασίαν (κηδεμονίαν) μου· ἄρχω, διοικῶ· ἐπιστατῶ. (μὲ γεν.) « Ἱεροῦ νόσου προστατέοντος, « Ἱππκρ. « Τῆς πόλεως προστατεῖν, « Ξεν. « Εἴτε οἴκου, εἴτε πόλεως, εἴτε στρατεύματος προστατεύσει, « αὐτ. « Κελεύεις με προστατεύειν σου καὶ ἐπιμελεῖσθαι, « αὐτ. « Ἱκανός εἰμι τῶν ἔργων προστατεύειν, « αὐτ. (καὶ ἀπολ. κατὰ μτχ.) « Ὁ προστατῶν τῶν Σύρων, « αὐτ., ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχηγός. (καὶ πθ.) « Μὴ ἐπιθυμήσῃ τὸ πλῆθος ὑπ' αὐτῶν προστατεῖσθαι, « αὐτ.

3) (παρὰ τοῖς Κερκυρ.) προτείνω (καθυποβάλλω εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ δήμου) σχέδιόν τι, (Γαλλ.) faire une motion.

Προστατήρ (ὁ), Ν. ἀντὶ Προστάτης, (ὅθεν

Προστατήριος, α, ον. Ὁ προϊστάμενος (ἢ συνκδχ. προστατεύων) τινος. « Προστατήριον καρδίας ποτᾶται, « Αἰσχλ., πρὸ τῆς ψυχῆς μου ὁρᾶται, μοῦ παρουσιάζεται εἰς τὴν ψυχήν ὡς προαίσθημα. « Ἄρτεμις προστατηρία, « αὐτ. ‖. (εὐσ.) « Προστατήριος, « Πλ., εἷς τῶν μηνῶν παρὰ Βοιωτοῖς, (ἴσως ὁ Ἀνθεστηριών).

Προστάτης, ου (ὁ). ὁ ἱστάμενος ἐμπρὸς (πρὸ τῶν ἄλλων), προϊστάμενος· (κυρ. εἰς τὸν πόλεμον) πρωτοστάτης (παρβλ. Ἐπιστάτης καὶ Παραστάτης)· (ὀν. μτνμ.) ἀρχηγὸς (πρῶτος, πρεσβεύς, πρόκριτος) πόλεως κτλ., (κυρ. εἰς τοὺς Ἀθ.) πολίτης προστατεύων (ἀντιπροσωπεύων εἰς τὰ πολιτικὰ συμβόλαια) μέτοικον, (ἀναλογ. μὲ τῶν Ῥωμ. τὸ) πατρῶν, (εὐγεν.) κηδεμών· ὑπερασπιστής, πρόμαχος (Π.) ἰκέτης. « Ὑρὰς τοὺς ἐν Μαντινείᾳ τοῦ δήμου προστάτας, « Ξεν. « Προστάται γενόμενοι (οἱ Λακεδαιμόνιοι) τῆς ἐπ' Ἀνταλκίδου καλουμένης εἰρήνης, « αὐτ. « Εἵλοντό με πάντες οἱ κύκλῳ βασιλεῖς προστάτην τοῦ πολέμου, « αὐτ. « Οἱ τῶν μετοίκων Ἀθήνησι προσεστηκότες προστάται ἐκαλοῦντο, « Σδ., (καὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἀπροστασίου ἐδιώκοντο, « Ἡσύχ.) « Ἁπάσαις πόλεσιν ἔστι τις ἐν Ῥώμῃ προστάτης, « Ἀπ. (ὀθ.) « Προστάτην νέμειν τινί, « Ἀρστ., ἔχειν. « Οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι, « Σοφ., ὃν ἔχω ἀνάγκην τῆς προστασίας του. « Τοῦ θεοῦ προστάτην, « αὐτ. ἱκέτην, (ἴδε Περίσταμαι). 2) (ἀνατομ.) « Τὰ ἐκ τῶν ὄρχεων ἐκφύσεα χιρσοειδῆ ἢ ἀδενοειδῆ, « (Γαλ.).

Προστατικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς προστάτην, προστάτου ἴδιος· πλήρης ἀξιοπρεπείας (ἴδε Προστασία), ἀρχικός· προστατευτικός. « Τοῦ Θησέως προστατικοῦ τινος καὶ βοηθητικοῦ γενομένου, « Πλ.

Προστατικῶς, ἐπίρ. Μὲ προστατευτικὸν τρόπον ἢ ὕφος, μὲ ἀξιοπρέπειαν.

Προστάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Προστάτης. « Τοῦ βίου παντὸς προστάτιν ποιητέον τὴν φρόνησιν, « Φωκυλ. « Κύμφοις ἰδέαν προστάτισιν, « Πορφ. (καὶ ἐπιθετ.) « Προστάτις ἀρχή, « Ἀπκ., ἡ τοῦ προστάτου.

†**Προστάτρια** (ἡ), θηλ. τοῦ Προστατήρ.

Προσ-τάττω, Μ. τάξω. Ἀττ. ἀντὶ Προστάσσω.

Προσταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω (Ὀχυρόνω) ἀπὸ τὸ ἔμπροσθεν μέρος διὰ σταυρώματος. « Πυλίδα ἀνέῳξαν, ἣ προσεσταύρωτο πυκνοτάτοις ξυροῖς, « Ἀπ., (συγχ. τῷ Προσσταυρόω).

Προσταφιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Στεγνόνω (καθὼς τὰς σταφίδας) προτοῦ.

Προστέγασμα (τὸ). μέρος προέχον ἕνα χρησιμεύῃ ὡς σκέπασμα.

Προστέγιον καὶ

;**Προστέγισμα** (τὸ). τὸ προέχον (ἐξέχον) μέρος τῆς στέγης. (παρβλ. Γεῖσον).

Προ-στεγνόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐμφράττω πρίν.

Προστεθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Προστίθημι.

Προσ-τειχίζω, Μ. ίσω. Τειχίζω προσέτι, ὀχυρόνω πρὸς τοῖς ἄλλοις διὰ τείχους (« Προστειχίσας Μίδειον καὶ Μυκήνας, « Ἀπλλδρ.)· ἑνόω μὲ τὴν προσθήκην νέα τείχους καὶ ἄλλα μέρη μὲ τὸ ἤδη περιτειχισμένον. « Προσετείχισε τῇ πόλει τὸν καλούμενον Καπιτώλιον λόφον, « Δ. Ἁλ.

Προσ-τείχω, Μ. στείξω (ἀόρ. Προέστιχον ἢ Προὔστιχον), Π. ὑπάγω ἐμπρός, προβαίνω, προχωρῶ, (συγχ. τῷ Προσείχω).

Προσ-τεκμαίρομαι, Μ. αροῦμαι. Εἰκάζω (Συμπεραίνω) προσέτι.

Προσ-τεκταίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Τεκταίνομαι (Μηχανῶμαι) προσέτι, προσεπινοέω.

Προσ-τελειόω-ῶ, Μ. ώσω. Τελειοποιῶ (ἢ πθ. Τελειοποιοῦμαι) διὰ προσαγωγῆς (βαθμηδόν), φέρνω (καὶ πθ. φθάνω) κατ' ὀλίγον εἰς τὴν ἀπαιτουμένην τελειότητα, (ἐπὶ ἡλικ.) γίνομαι τέλειος ἀνήρ. (ἐνίοτε μὲ δοτ.) μυοῦμαι ἐντελῶς (γίνομαι ἐπόπτης, ἴδε τὴν λέξ.) εἰς τὰ μυστήρια.

Προστελείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προσ-τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Πληρόνω (Συνεισφέρω) προσέτι ἢ περιττόν. (Θκ. ς'. 36, ὅπου ὅμως κατ' ἄλλ. γραπτέον Προστετελέκει).

Προστέλλω, Μ. στελῶ. Στέλλω προτοῦ ἢ ἐμπρός· (πθ. ἢ μσ.) παίρνω ἐρόμον, ὁδεύω. « Μακρὰν προὐστάλης ὁδόν, « Σοφ. 2) σκεπάζω ἀπὸ ἐμπροσθά, βάλλω τι ἐμπρὸς ὡς σκέπασμα. « Προσέλλειν τὰ γυμνὰ ἕκαστον σῇ τοῦ ἐν δεξιᾷ παρατεταγμένου ἀσπίδι, « Θκ., (συγχ. τῷ Προσστέλλω).

†**Προ-στενάζω** καὶ

Προ-στένω, Μ. στενάξω. Στενάζω (Ἀναστενάζω, Θρηνῶ μὲ στεναγμοὺς) προτοῦ.

Προσ-τερατεύομαι, Μ. εύσομαι. Τερατεύομαι ἔτι μᾶλλον, προσθέτω καὶ ἄλλα τερατώδη διηγήματα, Ἐπιτερατεύομαι.

Προστερνίδιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ στέρνου (τοῦ στήθους) φορούμενος. ‖. (οὐσ.) Προστερνίδιον (τὸ), σκέπασμα ἢ στολίδι τοῦ στήθους. « Ὡπλίζοντο δὲ καὶ ἵπποι προμετωπιδίοις καὶ προστερνιδίοις, « Ξεν.

†**Προστερνίζομαι**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προστερνίζομαι.

Πρόστερνος (ὁ, ἡ), = Προστερνίδιος.

Προσ-τέρπω, Μ. τέρψω. Καθήμενος κληδόνα τινὰς τὸν τέρπω (τὸν παρηγορῶ, τὸν διασκεδάζω).

Προ-στεφανόω-ῶ, Μ. ώσω. Στεφανόω πρὶν ἢ πρώτα.

Προσ-τεχνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μηχανῶμαι (Ἐφευρίσκω καὶ ἄλλο τέχνασμα) προσέτι.

†**Προστηθεύς** καὶ

Προστηθίδιος (ὁ, ἡ), = Προστερνίδιος. « Ὁπλων—, « Πλδ., τὰ (ἄλλ.) Προστερνίδια. ‖. (οὐσ.) « Προστηθίδιον (τὸ), « Πλδ., κόσμημα (εἰκὼν φορουμένη πρὸ) τοῦ στήθους.

;**Προστήθιον** (τὸ) καὶ

†**Προστηθίς**, ιδος (ἡ). τὸ ἐξέχον μέρος ὑποκάτω (τὸ ἄλλ. ζῆθος) τοῦ ποδὸς πρὸς τοὺς δακτύλους.

Προσ-τήκω, Μ. τήξω. Λιώνω καὶ χύνω τι ἐπάνω εἰς (συνκδ.) Προσκολλῶ· (ὅθεν ‖. συνήθ. ὁ μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνς.) Προστέτηκα, (μὲ δοτ.) εἶμαι προσκολλημένος (ἢ τρπ. προσηλωμένος) εἴς τι. « Ἐκπεπλῶσθαι κηλῖδας ἀρχαίας καὶ προστετηκότα ἐμβρύματα, « Συν. « Ὅταν ἴδωμεν ἄνδρα τῷ πορισμῷ προστετηκότα, « Πλ.

Προστῆναι, ἀόρ. δ'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προΐστημι, (δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μὲ τὸ Προστῆναι).

Πρόστηξις [προστήκω], εως (ἡ). προσκόλλησις, προσήλωσις.

Προσ-τηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ μὲ προσοχήν.

Προστήρησις, εως (ἡ). ἡ μετὰ προσοχῆς παρατήρησις.

†**Προ-στιβάζομαι**, Μ. άσομαι, Γλ.=Προπορεύομαι. [ἐκ τοῦ

;**Προστιβάς** [πρὸ, στείβω], άδος (ἡ), = Πρόσβασις, μέρος ἕνα πατήσῃ ἢ ἀναβῇ ἢ προχωρήσῃ τις· γρονόπατι. « Σπήλαιον προστιβάδας (ὀμορθ. τρεῖς στιβάδας) ἐνεστηριγμένας ἔχον κατὰ τὴν πέτραν, « Σδ. (ἐκ Διοδ.).

Προσ-τίθημι, Μ. προσθήσω (ἀόρ. Προσέθηκα κτλ.). Τίθημι (Βάλλω) τι πλησίον τινός, προσαρτίζω. « Θυρέων ὑπώσα-

σθαι λίθον, ὃν προσέθηκεν. « Ὀδ. Ι. « Προσθεῖναι τὰς ὥρας τοῦ θαλάμου,» Ἀπ. τὰς κλείθρας. «καὶ τὴν θύραν προσπίθησι.» Δε., (παρβ. Πρόσκειμαι). 2) βάλλω προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις) ἢ ὁμοῦμαι, προσθέτω, ἑνόω (μσ.) προσκτῶμαι., προσλοιμβάνω προσάγομαι, αἰκειοῦμαι. (καὶ αὐτοπθ.) προσγίνομαι, ὑπάγω μὲ τὸ μέρος τινός. « Μικρὰ παρισαντες, τούτοις προστίθεται ἂν ἐλάττω φαίνηται, « Δω. « Προσθέντα τὸ ὑπόλοιπον οὐ προσίδοι εἰς τὰς εἴκοσι μονάς,» αὐτ. « Τί δ' ἐγὼ προσθεῖην πλέον; » Σοφ. « Τούτῳ ταύτην γυναῖκα προσθεῖναι, « Ἡρ., συζεῦξαι, συναρμόσαι. (καὶ τοπ.) « Ὃς τάνδε νᾶσον τῶνδέ προσέθηκε λεγρᾶ, « Πίνδ., κατέστησεν ἔνδοξον (ξ υσ.) « Βάλανον προσεῖθμαι, « Ἱππκρ., βάλλω ὑπόθετον. « Προσθεμένη δὲ ταῦτα μέν ἐκουφίσθη, « αὐτ. « Τὸν δῆμον πάντα πρὸς τὴν ἑαυτοῦ μοῖραν προσεθήκατο, « Ἡρ. « Ἔδοξεν αὐτοῖσι τὸν Ἀρχέσπεα φέλον προσθέσθαι, « αὐτ. « Πολεμον προσθήκαντο, « αὐτ., ἀνέλαβον. (καὶ αὐτπθ.) « Ὁποτέροις προσθοίατο, τούτους ἐποίει κρατεῖν τῶν ἑτέρων, « Δη. « Ἐν οὖν σὺ γνώμῃ τῇ ἐμῇ προσθῇ, « Ἡρ., γνησιοβουλήσῃς σύμφωνα μὲ ἐμέ. « Ταύτῃ δὲ τῇ γνώμῃ ἔφη καὶ τοὺς ἄλλους προσθέσθαι. « Ξεν., εἶνε σύμφωνοι τῆς αὐτῆς γνώμης. (καὶ ἀπολ.) « Τῷ αὐτῷ ἀγωνιζομένῳ προσθήσονται, « Ἡρ., θὰ λάβουν (θὰ κλίνων πρὸς) τὸ μέρος του. (καὶ παραλλ.) « Μὴ καί τι πρὸς κακοῖσι προσθῇ κακόν, « Αἰσχλ. 3) (ἐν γέν.) ἀπονέμω· ἐπιφέρω· προξενῶ. « Τιμὴν —, « Αξ. « Ἀνάγκην προστίθεις ἡμῖν θανεῖν, « Εὐρ., μὲ ἀναγκάζεις. « Ἔκπληξιν ἡμῖν ἀφασίαν τε προστίθει, « αὐτ., ἐμποιεῖς. (ξ μσ.) « Οὐκ ἂν σφι αὐτοὺς μῆνιν οὐδεμίην προσθέσθαι, « Ἡρ., δὲν ἤθελον ὀργισθῆ κατ' αὐτῶν. (καὶ πθ.) « Μή, τοῖς ὀλίγοις ἡ αἰτία προστεθῇ, « Θκ. « Τὸ δὲ ἐμπλήκτως ἐξ ἀνδρὸς μοῖραν προστεθῆ, « αὐτ. 4) ἀναθέτω, ἐπιφορτίζω. «Ῥῆγμα τὸ ἂν τοι προσθέω, μηδαμᾷ παραμεῖναι. « Ἱπ. (καὶ ἀπαρ.) « Προσέθεσαν αὐτῷ πρῆσσειν ἢ θύνατο ἄριστα, « αὐτ.

5) (ἐνίοτε μὲ ἀπαρ.) πράττω τι ἐκ προσθήκης, ἐξακολουθῶ ἢ ἀπείθω νά. « Καὶ προσέθετο κύριος λαλῆσαι τῷ Ἄχαζ, « Γρ., εἶπε προσέτι, ἢ· ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ (ᾳ).

Προσ-έκτω, Μ. τέξομαι. Γεννῶ πλησίον.

Προσ-τιλάω-ῶ, Μ. ήσω. Καπρίζω (Τουρλίζω, Κουτσουλῶ) ἐπάνω εἰς.

Προσ-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιβάλλω εἴς τινα καὶ ἄλλο (ἢ ἁπλ. Καθυποβάλλω τινὰ εἴς) πρόστιμον, τιμωρῶ μέ-

Πρόστιμημα (τό). ἡ ἐκ προσθήκης (κατὰ προστίμησιν) ἐπιβαλλομένη ποιν. ἢ, (ἐν γεν.) πρόστιμον.

Πρόστιμησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Προστιμάω, ἐπιβολὴ ποινῆς βαρυτέρας παρὰ τὴν ὡρισμένην ὑπὸ τῶν νόμων.

Πρόστιμον (τό). « Προστίμημα, ποινὴ (κυρ. χρηματική) ἐπιβαλλομένη κατ' ἀρέσκειαν (μὴ προσδιορισμένη ὑπὸ τοῦ νόμου). (Τουρκ.) τζεσαμές

Προστιμωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Βοηθῶ ὡς ἐκ τοῦ παραγγέλματος, παραστέκω. (μτγν.) συντείνω (συντελῶ) προσέτι. « Προστιμωρέει δὲ καὶ ἡ θερμασίη τῇ πυγῇ, « Ἱππ., τὴν πρασοπαχύνει.

Προ-στοιβάζω, Μ. άσω. Στοιβάζω ἀπὸ προτήτερα, προεπισωρεύω.

Προ-στοιχειόω-ῶ, Μ. ώσω. Προεκθέτω τὰ στοιχειώδη μέρη τῆς ὑποθέσεως, προκαταρτίζω στοιχειωδῶς (ᾳ).

Πρόστομια (ἡ). τὸ μέρος ὅπου ἑνόνονται τὰ ἄκρα τῶν χειλέων (ᾳ).

†Πρόστομιαῖον (τό). Ἐπιγρ. τὸ πρὸ τῆς θύρας πρόσκηνιμα μετὰ παρωραφίδος.

Πρόστομιον (τό). τὸ πρὸ τοῦ στομίου μέρος. (Π. ἐν γεν.) — Στόμιον. « Νείλου —, « Αἰσχλ.

Πρόστομις, ιδος (ἡ). τὸ πρόσθετον μέρος τοῦ αὐλοῦ ὅπου ἐμβαίνει εἰς τὸ στόμα, (Τουρκ.) τὸ ἀγιζλίκι.

Πρόστομος (ὁ, ἡ). ἐστομωμένος (θηκευμένος) εἰς τὴν ἄκραν, σαβλερός, κοπτερός.

Πρόστοον (τό), ἴδε Πρόστοιον.

†Προ-στοχάζομαι, Μ. άσομαι. Σκέπτομαι πρίν, προσκέπτομαι, προβλέπω (μαντεύω) ἐξ εἰκασίας, (συγχ. τῷ Προσεχάζομαι), ἰόθεν

†Προστοχαστικὰς, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ προστοχάζεται, προμηθὴς, προβλεπτικός.

Προσ-τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσθέτω μὲ τραγικὴν ἔμφασιν, μεγαλοποιῶ ἐτι μᾶλλον ἐπὶ τὸ τραγικώτερον.

†Προ-στρατοπεδεύω-ῶ, Μ. εύσω. Στρατοπεδεύω πρὸ (ἔμπροσθέν) τινος τόπου, (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσεχαρακοπεδεύω).

Προ-στραχηλίζω, Μ. ίσω. (Παλαίων) πιάνω ἀπὸ τὸν τράχηλον.

Προ-στρέπω, Μ. τρέψω. Τρέπω (Γυρίζω) (καὶ μσ., Π. ἐὲ καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτθ.) Εἶμαι γυρισμένος) πρὸς (ἴδιον συνήθ.) ὑπάγω πρὸς (« Ἰωνικὸν πολεμίφ γερὶ προστραπών, « Πίνδ. « Δῶμα προστραπόμεσθ' ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο, « Ψευδηρόδ. (ξ κατὰ συνκόχ.) δέομαι, ἱκετεύω (« Τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προστρέπω, « Σοφ.) ἐπικαλοῦμαι, ἢ λατρεύω θρησκευτικῶς. προσκυνῶ (« Πᾶς ὁ χειρόνας λεὼς, οἳ τὴν Δίος Ἐργάνην στατοῖς λίκνοισι προστρέπεσθε, « Σοφ. « Προστρέποντο [ὡς] ἥρωα τὸν κλεομένην, « Πλ.) (σπν.) « ποτρέπω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀποποιοῦμαι. « Ἐὰν ὁ προσήκων ἐγγύτατα μὴ ἐπεξίῃ τῷ παθήματι τὸ μίασμα, ὡς εἰς αὐτὸν περιελθοῦσα, τοῦ παθόντος προστρεπομένου τὴν πάθην, « Πλάτ.

Προστρέφω, Μ. θρέψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Τρέφω (Ἀνατρέφω, τι πλησίον ἢ ἐντός τινος (Αἰσχλ. Ἀγ. 745).

Προσ-τρέχω, Μ. ξραμοῦμαι (ἀόρ. Προσέδραμον κτλ.). (μὲ δοτ. ἢ πρόθεσ. αἴτ.) Τρέχω πρὸς, προσέρχομαι τρέχων (συχν.) καταφεύγω (ἐνίοτε μτνμ.) εἶμαι προσηλωμένος.

Προ-στρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω τι ἐπάνω εἰς. « Τὸν γρισὸν τῇ λίθῳ προστρίβοντες ξεκιμάζομεν, « Βασ. 2) (συνθ. μο. συνκόχ.) τρίβων προσκολλῶ. (μτφορ.) προσάπτω (ἀπν. ἐπὶ καλοῦ) κροξνῶ, περιποιῶ. « Πληγὰς τοὺς ὀλέτας προστρίβεται, « Δέχω. (παρβλ. Ἐντρίβω· ᾳ μτνμ.) « Ἔοικεν ὥσπερ συγγενικὸν αὐτῷ νόσημα προστρίψασθαι τὴν φιλαργυρίαν, « Ὑπ. (καὶ ἐπὶ καλοῦ) « Πλοῦτος τινὰ δόξαν προστρίψατο τοῖς κεκτημένοις, « Δημ. (καὶ πθ.) « Γλώσσῃ ματαίᾳ ζημία προστρίβεται, « Αἰσχλ.

Πρόστριμμα (τό). πᾶν ὅ,τι προστρίβεται (προσκολλᾶται) εἰς κηλίς, μίασμα· (μτφορ.) αἶσχος, ὄνειδος· συμφορὰ, δυστύχημα.

Πρόστριψις, εως (ἡ), τὸ προστρίβειν ἢ προστρίβεσθαι, τρίψιμον ἐπονωείς, προσκόλλησις διὰ τρίψεως.

Προστρόπαιος (ὁ, ἡ). ὁ καταφεύγων πρός τινα, ἱκέτης (κυρ.) χρήζων καθαίρεσεως ὡς ἔνοχος κακουργήματος, (ἄλλ.) Ἐναγής· (ἐνίοτε μὲ γεν.) « Προστρόπαιος ἑστίας μολών, « Αἰσχλ. (ξ ἐπὶ πράγμ.) « Χρήματα προστρόπαια, « Φιλ. 2) — Ἱκέσιος. « Ζεὺς —, « Αξ. (παρβλ. Ἀλάστωρ). « Αἱ τοι προστρόπαιοι, « Σοφ., αἱ ἱκετήριοι. || (ὡς οὐσ.) Προστρόπαιος (ἔνν. δαίμων) καὶ Προστρόπαιον (ἔνν. ἄγος), « μίασμα (ἁμάρτημα) χρῄζον καθάρσεως, (ἐπιμ.) ὀργὴ θεοῦ, κατάρα, θεομηνία. « Προστρόπαιον καὶ ἑαυτοῖς ᾳ Αἰγύπτῳ πάσῃ προσέθεντο, « Δ. Κάσσ. (καὶ πλθ. « Ἡ τύχη.) παρέσχησεν αὐτῷ τινας ἐριούς καὶ πινὰς καὶ προστροπαίους τῶν δι' ἐκεῖνον ἠτυχηκότων, « Πλούτ., ἐκ τοῦ

Προστροπή (ἡ), τὸ προστρέπειν ἢ προσέπεσθαι, (συνκόχ.) προσφυγὴ ἱκέτου, κυρ. ἀναγωγὴς), ἱκεσία, δέησις· ἀφὴ μίσμα (κακουργήματος) χρῄζον καθάρσεως, ἄγος. « Προστροπὴν ἔχω θεᾶς, « Εὐρ., εἶμαι πρόστροπος (ἱκέτις, [κατ' ἔκτ.] ὑπηρέτις) αὐτῆς. « Τίνα πόλεως προστροπὴν, ἐμοῦ τ' ἔχεις; « Σοφ. « Προστροπὴν ᾳ ἀρὰν ἰσχυρὰν ὑπὲρ τούτων ἐποιήσατο, « Αἰσχ. « Θεγγάνων γὰρ ἡμῶν, ἐκκαμοῦμαι τὴν προστροπὴν, « Συν.

Προστρόπιος (ὁ, ἡ), Π. (μτγν.) ἀντὶ Προστρόπαιος.

Πρόστροπος (ὁ, ἡ), [προστρέπω]. ἀνηφορικὸς, (παρβλ. Κατάτροπος). 2) Ἱκέσιος, ἱκετήριος, (παρβλ.) Προστρόπαιος. || (οὐσ.) ἱκέτης· (κατ' ἔκτ.) ὑπηρέτης (θεοῦ), ἱερεὺς, (ἴδε Προστροπή).

†Πρόστροχος (ὁ, ἡ). στρογγυλὸς, (παρβλ.) Εὔτροχος.

Προσ-τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Προσέτυχον κτλ.). (μὲ δοτ. ἢ γεν.) Τυχαίνει νὰ εὕρω τι, συναπαντῶ κατὰ τύχην (« Ἐὰν μηδαμῶς ὦδέ τι προστυγχάνῃ. « Πλάτ. « Ἐμοῦ καλοῦντος προστυγχάνῃ, « Σοφ.) (συχνότ. οὐδ. αὐτοπθ.) τυχαίνω (τυχαίνει νὰ εὑρεθῶ) πλησίον, ἀπαντῶμαι (εὑρίσκομαι παρών) κατὰ τύχην ἐκείνην τὴν ὥραν. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κατὰ μτχ.) « Ὅπλοις αὐτοσχεδίοις καὶ τοῖς προστυχοῦσιν ὡπλίζετο, « Ἡρωδ. « Τὸ προστυχόν, « Αξ., ὅ,τι τύχει. « Τὸ προστυχὸν καὶ τὸ εἰκός, « Πλάτ. (ξ προθετ. ἀντὶ ἐπιβ.) « Ἐκ τοῦ προστυχόντος, « Αξ., κατὰ τύχην ἐκ τοῦ προχείρου (τοῦ παραχρῆμα), (παρβλ. Παρατυγχάνω).

Πρόστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐμπρὸς στύ

λους. ¶. (οὐσ.) Πρόστυλον (τὸ), προστύλοιον μὲ στύλους. (παρβλ.) Πρόστυον.

Πρόστυμμα (τὸ), [προστύφω]. στυπτικὸν τὸ ὁπ. μεταχειρίζονται οἱ Βαφεῖς ἵνα προετοιμάσωσι (κυρ.) τὸ μαλλὶ ὥστε νὰ μὴ ξεβάφῃ.

Προστυπής, ές (ὁ, ἡ), = τῷ=

Πρόστυπος (ὁ, ἡ). τυπωμένος ἐπάνω εἰς· προσκολλημένος. « Φύλλα πρόστυπα, » Δασκρ. « Ἀδύνατον δὲ ἄψασθαι αὐτῶν [τῶν διδύμων], προστύπων ὄντων ὥσπερ ὠὰς, » Γαλ. 2) (ἐπὶ γλυπτ. ἔργασ.) δαλευμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ἐξέχουν ἢ νὰ ἐξέχουν μόλις ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τὰ πλουμίδια, (Γαλλ.) **bas relief**, ἢ **demi relief**, (ἀπ' ἐναντ. τῷ Ἔκτυπος), ἢν (ἡ) χυμένος εἰς τὸν τύπον (εἰς τὸ καλοῦπι) ξεχωριστὰ ἢ ἕπειτα προσκολλημένες ἐπάνω εἰς. « Πρατῆρες ἔχοντες ἐν τῷ τραγήλῳ καὶ ἐν ταῖς γάστραις ζῶα πρόστυπα, » Ἀθ.

Προστυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Σφίγγω (Πατῶ) τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ τυπωθῇ ἐπάνω εἰς· σφίγγω ὑγρὸν ἀπροσκολλῶ. « Προσκίπτουσα ἡ τετράτη ἑσθὴς τῷ σώματι, προστυποῦται αὐτῷ ὑγρότερον, » Ἐλλ. 2) (γλυπτ.) δουλεύω πρόστυπον (ὅπ. τὴν λέξ.).

Πρόστυπτος (ὁ, ἡ), [προστύφω]. πυκνωμένος (συνεσφιγμένος) ἀπὸ πρωτήτερα, προητοιμασμένος (καθὼς τὸ μαλλὶ πρὸς βαφὴν) διὰ προστύμματος.

Προστύπως, ἐπίρ. Ἐν εἴδει προστύπου, κολλητά, σφιγκτά. « Ἐπίδεσι προστύπως, » Γαλ.

Προστύπωσις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ Προστυπόω, σφίξιμόν τινος σώματος ἐπάνω εἰς ἄλλο, πρόσθλιψις· (συνεκδχ.) ἐντύπωσις.

Προστύφω, Μ. στύφω. Συσφίγγω (Συμπυκνόνω) πρὶν (κυρ.) προετοιμάζω διὰ στυπτικῶν μέσων τὸ μαλλὶ ἵνα βαφῇ καλλήτερα (ὁλοκλήρως).

Προστυχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προστυγχάνω.

Προστυχὴς, ές (ὁ, ἡ). (πθ.) ὁ προστυγχάνων (συμπίπτων κατὰ τύχην), τυχαῖος. (ἐνεργ.) ὁ περιπίπτων ἢ ὑποκείμενος ἢ ἔκθοτος εἴς τι. (μὲ δοτ.) « Προστυχὴς γίγνομαι τινί, » αὐτ., = Προστυγχάνω. « Προστυχὴς γέγονας τοῖς.. τιθασείαις τῶν ἰχθύων, » Πλάτ. « Προστυχεῖς τῷ βίῳ γιγνόμενοι, » αὐτ., πολλῶν αὐτοῦ περιπετειῶν ἔμπειροι.

Προστυχῶς, ἐπίρ. Κατὰ τύχην.

Πρόστῳον (τὸ). τὸ πρὸ τῆς στέγης μέρος τοῦ οἴκου, πρόθυρον εἰς εἶδος στοᾶς (περίστυλον). « Ἐν τῷ προστῴῳ περιπατοῦντα, » Πλάτ. « Καθήμενον ἐν τῷ κατανεκρὺ προστῴῳ ἐν θρόνῳ, » αὐτ., [παρβλ. Πρόστασις].

Προσυβρίζω, Μ. ἰσω. Ὑβρίζω (Καὶ ὑβρίζω) πρωΐτ.

Προσυγ-γίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι. Ἀνταμώνομαι (Λαμβάνω ὁμιλίαν) πρωΐ τοῦ μετά τινος.

Προσυγ-γράφω, Μ. γράψω. Γράφω (Συγγράφω) πρίν.

Προσύγ-κειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι συμφωνημένος κὰ πρωΐτερα.

Προσυγχέω, Μ. χεύσω. Συγχέω πρίν.

Προσυζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ἑνόνω (Συνάπτω) πρίν.

Προσυλακτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Γαβγίζω πρός τινα (κατά τινος).

Προσυλάω-ῶ, Μ. ήσω. Περιμονόνω πρίν.

Προσυλ-λέγω, Μ. λέξω. Συλλέγω (Συνάζω, Συναθροίζω) πρίν.

Προσυλ-λογ-ίζομαι, Μ. ισθήσομαι. Μεταχειρίζομαι (Συμπεραίνω κατά) προσυλλογισμόν.

Προσυλλογισμός (ὁ). (λογικ.) συλλογισμὸς τοῦ ὁπ. τὸ συμπέρασμα γίνεται μείζων πρότασις ἄλλου συλλογισμοῦ.

Προσυλλογιστέον, θετ. τοῦ Προσυλλογίζομαι.

†Πρόσυλος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ύλως. Προσηλωμένος εἰς τὴν ὕλην, ὑλικός, σαρκικός.

Προσυμ-βαίνω, Μ. βήσομαι. Συμβαίνω προτοῦ.

Προσυμ-βιβάζω, Μ. άσω Συμβιβάζω προτοῦ.

Προσύμβολον (τὸ). σημεῖον προηγούμενον. Πρόσημον.

Προσυμ-μίγνυμι (μίσγω), Μ. μίξω. Σμίγω (Ἑνόνω, Ἀνακατόνω) προτοῦ

Προσυμνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑμνῶν προσφωνῶ τινα.

Προσυμ-φύομαι, Μ. φύσω. Συνενόνομαι (Συγκαλλώμαι) πρίν.

Προσυμ-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμφωνῶ πρωΐτοῦ.

Προσυν-αθροίζω, Μ. ίσω. Συνάζω (Συναθροίζω, πρίν.

Προσυν-άπτω, Μ. ἅψω. Συνάπτω (Συνόνω) πρίν.

Προσυν-θέω, Μ. θεύσω. Συνδέω (Συνενόνω) πρίν.

Προσυν-ευρίσκω, Μ. εὑρήσω. Συνευρίσκω (Συνεύρίζω) πρωΐτοῦ, προσυσκέπτομαι.

Προσυν-ηθίζω, Μ. ίσω. Συνηθίζω ἀπὸ πρωΐτερα.

Προσυν-ίημι, Μ. συν-ήσω (ἀόρ. Προσυνῆκα κτλ.). Ἐννοῶ (Καταλαμβάνω) πρίν.

Προσυν-ίστημι, Μ. συστήσω (ἀόρ. Προσυνέστησα κτλ.). Συστήνω πρίν. « Προδιαβόλλει τὰ φαῦλα καὶ προσυνίστησι τὰ χρηστὰ, » Πλ.

Προσυν-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνοικῶ (Συγκατοικῶ) προτοῦ (σύνεκδχ. μὲ δοτ.) εἶμαι, ὑπανδρευμένος πρίν μετά τινος.

†Προσυν-οικίζω, Μ. ίσω. Συνοικίζω (Ἑνόνω διὰ συνοικεσίου, Ὑπανδρεύω) πρίν, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσυνοικίζω).

Προσυν-τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Ἀποτελειόνω πρίν.

Προσυν-τίθεμαι, Μ. συνθήσομαι (ἀόρ. Προσυνεθέμην κτλ.). Κάμνω συνθήκην (Συμφωνῶ) μετά τινος προτοῦ.

Προσυντρίβω, Μ. τρίψω. Συντρίβω πρὶν ἢ πρῶτα.

Προσυπ-άγομαι, Μ. ἄξομαι. Ἑλκύω (Ὑποβουλόνω δελεάζω) πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσυπ-αινίττομαι, Μ. ίξομαι. Ὑπαινίττομαι πρωΐτερα.

Προσυπακουστέον, θετ. τοῦ=

Προσυπακούω, Μ. ακούσομαι. Ἐννοῶ πρωΐτερα ἢ μετὰ μέ « Προσυπακουομένων, » Γραμτ., τὸ συνεννοούμενον ἔμπροσθεν, συνυπονοούμενον, (Γαλλ.) **sous-entendu**.

Προσυπ-αντάω, Μ. ἀήσω. Ὑπαντάω (καὶ μεταφ. Ὑπερθέτω) ἔτι μᾶλλον.

Προσυπ-αντάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ὑπάγω πρὸς ὑπάντησίν τινος· προϋπαντῶ.

Προσυπάντησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Πρόσυπ-άρχω, Μ. ἄρξω. Ὑπάρχω προσέτι. (τριπρ.) εἶναι δυνατὸν πρωΐτερα.

Προσυπ-εμ-φαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω ἀμυδρῶς πως (ἀφίνω νὰ ὑπονοηθῇ).

Προσυπ-ερ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ὑπερβάλλω (Ὑπερβαίνω) πρωΐτερα.

Προσυπ-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Ἐργάζομαι (Ἐνεργῶ, Κατορθόνω) τι κρυφίως πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσυπ-έχω, Μ. ὑπ-έξω (ἀόρ. Προσυπέσχον κτλ.). Ὑπεχω λόγον (Βίαι ὑπεύθυνος) προσέτι καὶ ἀλλ, (μὲ γεν.).

Προσυπ-ισχνέομαι-οῦμαι, Μ. προσυποσχήσομαι (ἀορ. Προσυπεσχόμην). Ὑποσχόμαι πρωΐτερα.

Πρόσυπνος-ῶ, Μ. ώσω. Κοιμῶμαι πλησίον τινός.

Προσυπ-οβάλλω, Μ βαλῶ. Βάλλω ὑποκάτω (Ὑποβάλλω) προσέτι.

Προσυπ-όγραφω, Μ. ἀψω. (μὲ δοτ.) Διαγράφω (Σχεδιάζω, Παραστένω) προσέτι ἢ ὁμοῦ μὲ (συγχ. τῷ Προϋπογράφω).

Προσυπο-δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω προφανῶς ἢ ἀμυδρῶς πως (Κάμνω νὰ ὑπονοηθῇ τι) πρὸς τοῖς ἄλλους.

Προσυποδεικτέον, θετ. τοῦ Προσυποδείκνυμι.

Προσυπο-θήγω, Μ. θήξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Τρίβω (ὥσαν νὰ ἀκονῶ) τι ἐπί τινος.

Προσυπο-λαμ-βάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προσυπέλαβον κ.λ.π.). Νομίζω (Ὑποθέτω) προσέτι.

Προσυπο-μένω, Μ. μενῶ. Ὑπομένω προσέτι.

Προσυπο-μιμνήσκω, Μ. προσυπομνήσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Ἐνθυμίζω (ἢ μ. Ἐνθυμοῦμαι) προσέτι· σημαίνω πρὸς τοῖς ἄλλοις (προσθέτω) εἰς τὰ ὑπομνήματα μου.

†Προσυπο-μνηματίζω, Μ. ίσω Γράφω ἐν εἴδει ὑπομνήματος προσέτι, ὑπομνηματίζων (σχολιάζων) τε προσθέτω, ἀναφέρω πρὸς τοῖς ἄλλους εἰς τὰ ὑπομνήματα μου.

Προσυποπομνηστέον, θετ. τοῦ Προσυπομνήσκω.

Προσυπο-νοέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προσυπτοεύω.

Προσυποπτευτέον, θετ. τοῦ Προσυποπτεύω.

Προσυπο-πτεύω, Μ. εύσω. Ὑποπτεύω προσέτι (ἐκτὸς τούτου).

Προσυποσχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσυπέχω.

Προσυπο-τάσσω, τάττω), Μ. τάξω. Ὑποτάσσω προσέτι.

Προσυπο-τίθεμαι, Μ. υπο-θήσω (ἀόρ. Προσυπεθέμην κτλ.). Ὑποθέτω προσέτι (ἐκτὸς τούτου).

Προσυπο-τοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Βικάζω (Ὑποπτεύω) προσέτι.

Προσυπουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπουργῶ (Ὑπηρετῶ) προσέτι, κάμνω καὶ ἄλλην ἐκόμη ὑπηρεσίαν.

Προσυρίγγόω-ῶ. Μ. ώσω. Τρυπῶ πρωΐτοῦ

εἰς εἶδος σύριγγος, ἀνοίγω πρῶτα αὐ-ρ.γγα (λαγεῦμι).

Προ-συρίζω (συρίττω), Μ. συρίξω. Πρῶτα σχυρίζω (δίδω διὰ τοῦ σφυρίγματος σημεῖον), προεσδοπαῶ σφυρίζων.

Προσύρω, Μ. συρῶ. Σύρω πρός τὰ πρόσω.

Προσ-στέλλω, Μ. στελῶ. Συστέλλω (Συμμαζόνω, περιορίζω) προηγουμένως.

Προσ-υσαίνω, Μ. ανῶ. Ὑραίνω προσέτι ἢ ὀπισθεν μέ, συνυραίνω (μτνμ.) συνεπόνω. «Πόλις ἣν Θεσδόσιος προσύφηνε τῷ Κωνσταντίνου,» Θμς.

Προσ-υφ-απλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω τι ἐπάνω εἰς.

Προσ-υφίσταμαι, Μ. προσυπο-στήσομαι (ἀόρ. Προσυπέστην κτλ.). Εἶμαι (Ὑφίσταμαι, Ὑπάρχω) πλησίον τινός. «Τὰ προσυφεστῶτα,» Μ. Ἀντ., τὰ ἔξωθεν προστινόμενα (παρισάμενα) εἰς τὴν ψυχὴν ἀντικείμενα, αἱ ἀπὸ τῶν ἐκτὸς ἀντικειμένων ἐντυπώσεις, (ὅπου ἄλλ. διορθ. Προϋφιστῶτα).

Προ-υψόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὑψόνω ἔτι μᾶλλον.

Προσφαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσεσθίω.

Προσφάγημα καὶ
†Προσφάγιον (τό), μτγν. ἀττ. Προσόψημα, (κοιν.) προσφάτι.

Πρόσφαγμα (τό). θῦμα τὸ ὁποῖον σφάζεται προτοῦ ἢ ἔμπροσθέν τινος, (συγχ. τῷ Πρόσφαγμα), ἐκ τοῦ

Προσφάζω (σφάττω), Μ. σφάξω. Σφάζω (Θυσιάζω) πρὸν ἢ ἐμπροσθέν τινος, (συγχ. τῷ Προσφάζω).

Προσ-φαίνομαι, Μ. φανήσομαι. «Φαίνομαι πρός τινα ἢ πλησίον τινός,» ἐβγαίνω εἰς τὴν μέσην, = Ἐκ-Προ-φαίνομαι, παρουσιάζομαι.

Προσφάλλομαι, Μ. σφαλοῦμαι. Σφάλλω (Ἁμαρτάνω) πρόν.

†Προσφανής, ές (ὁ, ἡ), = Προφανής.

Προσφάσθαι, Π. μσ. ἀπαρ. τοῦ Πρόσφημι.

Πρόσφατος (ὁ, ἡ), [πρός, πεφνεῖν]. ὁ πρὸ ὀλίγου (τῶρα κοντὰ) σφαγμένος, (κυρ. ἐπὶ κρέατος) νωπός, (Ἰταλ.) fresco, (Τουρκ.) τοζέκιος· (ἐν γέν.) νεωστὶ γενόμενος, (Γαλλ.) récent. [κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ φημί] ὁ πρὸ ὀλίγου ῥηθείς. ‖ (τὸ αὐδ.) Πρόσφατον, Π. ἀντὶ Προσφάτως.

Προ-σφάττω, Μ. σφάξω, Ἀττ. ἀντὶ Προσφάζω.

Προσφάτως, ἐπίῤ. Νεωστί, ὀρτίως, πρὸ ὀλίγου, (Γαλλ.) fraîchement.

Προστερής, ές (ὁ, ἡ), = Ἐμφερής, Προσεμφερής, ὅμοιος, ἡ σχεδὸν ὅμοιος. 2) (ἐνίοτε) = Πρόσφορος, ἐκ τοῦ

Προσ-φέρω, Μ. προσ-οίσω ἀόρ. Προσήνεγκα κτλ. Φέρω ἢ βουλεύω τι πρὸς ἐπιφερω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) «Χεῖρας (=Βίαν, =Πόλεμον κτλ.) προσφέρειν τινί,» Ἡρ. «Προσήνεγκε τὰς χεῖρας ἑαυτῷ,» Πλθ., ἔγινεν αὐτόχειρ. «Τὰν χεῖρα ποτιφέροντα τῶν τυχαν καλεῖν,» Παροιμ. (ἢ αἰτ. πρόθετ.) «Ὁ δὲ πρὸς τὴν ὠμῆν τοιάδε ἐπιτηδεύσας προσέτρεπε,» Ἡρ., ἐμπεριεχόμενος, ᾧ πθ.· «Τετραμμένος προσηνέχθη πρὸς τὴν φάλαγγα,» Ξεν. 2) φέρω τι πλησίον τινός (ἵνα τὸ πάρῃ), παρουσιάζω (ὡς δῶρον). (κοιν.) προσφέρω, (Γαλλ.) offrir, présenter. «Προσφέρει αὐτῷ ἡ Πάνθεια χρυσοῦν κράνος καὶ περιβραχιόνια κτλ.,» Ξεν. «Καὶ ἀνείξαντες τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν, προσήνεγκαν αὐτῷ δῶρα,» Γρφ., (ὀθ. 3) παίρνω καὶ τρώγω, (κατὰ λέξ.) φέρω εἰς τὸ στόμα μου. «Ἐπειδὰν ἀναμείνας προσφέρωμαί τι,» Ξεν. «Οὐχ ὑπέμειναν τὰ κρέα χωρὶς ἁλῶν προσφέρεσθαι,» Γλ. «Προσάσεσθαι γὰρ (τοὺς ἄρτους) ἥδιον ἐκ τῶν ἐκείνης χειρῶν,» Ἰών. (ᾠδ κατὰ μετχ.) «Τὰ προσφερόμενα,» Δξ., αἱ τροφαί. 4) φέρω ὡς φόρον (ἢ πρόσοδον), εἰσφέρω, (συνεκδχ.) συντελῶ, ὠφελῶ. «Οὗτοι δὲ ἑξδομήκοντα καὶ ἑκατὸν τάλαντα προσέφερον,» Ἡρ., (ὀθ. κατὰ μετγ.) «Προσφέροντα,» Λξ., τὰ πρόσφορα, τὰ συμφέροντα. 5) (μτνμ.) προτείνω, προβάλλω. «Προσέφερεν αὐτῷ λόγον τοιόνδε,» Ἡρ. «Δόγας αὐτῶν προσφερόντων περὶ ὁμολογίης, οὐκ ἐνεδέκοντο,» αὐτ. (ᾠ χωρὶς τοῦ οὐσ.) «Προσέφερεν αὐτῷ τάδε,» αὐτ. 6) ὁμοιάζω σχεδὸν (κατά τι) μέ, (κοιν.) προσφέρω, παραφέρω. «Ἀλλά τι προσφέρομεν ἔμπαν, ἢ μίγαν νόον, ἢ τοι φύσιν, ἀθανάτοισι,» Πίνδ. (καὶ μσ.) «Ὁ χαρακτὴρ τοῦ προσώπου προσφέρεσθαι ἐδόκει εἰς ἑωυτόν,» Ἡρ. 7) (μσ.) φέρομαι (δίνομαι) πρὸς (ἢ κατά τινος), ἐφορμῶ. «Ὡς προσεφέρετο πρὸς αὐτὸν ὁ ἐπὶ τοῦ ἵππου κατήμενος, ὁ δὲ παῖει αὐτὸν προσφερόμενον,» Ἡρ. «Ἐπεὶ δὲ, ἐκ τοῦ Ἰκαρίου πελάγεος προσφερόμενοι, προσέμιξαν τῇ Νάξῳ,» αὐτ. 8) (ἀπλ.) ἔρχομαι πλησίον τινός, πλησιάζω· (ὀθ. συνεκδχ.) φέρομαι οὕτως ἢ ἄλλως πρός τινα ἢ πρό τι, μεταχειρίζομαι. «Ὁ δ' ὧν Κῦρος πρὸς τοῦτον τὸν λόγον ὧδε προσηνέχθη,» Ξεν. «Πρὸς δὲ τοὺς ἐν τῇ πόλει διαφόρως, ὥσπερ πατὴρ πρὸς παῖδας προσφέρετο,» αὐτ. «Τοῖς ἀντιπάλοις τὸ μετ' ὀργῆς, ἀλλὰ μὴ γνώμῃ προσφέρεσθαι, ἄλογον ἁμάρτημα,» αὐτ. «Ὀρθότατα ἵπποις προσφέρεσθαι,» αὐτ. «Τῇ τύχῃ (=Τῷ πολέμῳ) προσφέρεσθαι,» Δξ. 9) (απν.) ἀναφέρω (πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λόγων μου), (Γαλλ.) citer, alléguer. «Καὶ ἄλλα τῶν βασιλικῶν νόμων προσφερόμενος,» Ξεν.

Προσφερῶς, ἐπίῤ. Παροιμίως, ἐμφερῶς.

Προσ-φεύγω, Μ. φευξοῦμαι. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Φεύγω νὰ σωθῶ (Καταφεύγω) πρός, προστρέχω εἰς.

Προσφευκτέον, θετ. τοῦ Προσφεύγω.

Προσ-φημι, Μ. φήσω (ἀόρ. Προσέφην καὶ μσ. Προσεφάμην). Λέγω (Ἀποκρίνω τὸν λόγον) πρός τινα. «Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη,» Ὅμ. (ᾗ αἰτ. ἐκ δ'.) «Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη Διογένης, σοβεσθείς,» Λ. Δ., ὅτι ἀπεκρίθη.

Προσ-φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Ὁμιλῶ (Ἀπευθύνομαι) πρός τινα· προσφωνῶ, προσαγορεύω, χαιρετῶ («Σῆμα ποτίφθεγξαι...» Ἀλκιμέδους,» Ἐπγρ.)· (ὀθ. ἐνίοτε) ἀνεμόζω. «Πάγον Κρόνου προσ-φθέγξατο,» Πίνδ., ἐκάλεσε.

Προσφθεγκτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἁρμόζων εἰς τὴν προσφθεγξιν (τὴν προσαγόρευσιν), προσφωνητήριος. «Προσφθεγκτήρια (τά), τὰ δῶρα ἅπου εἶδεν ὁ γαμβρὸς εἰς τὴν νύμφην ὅταν τὴν πρωτοβλέπῃ (τὴν πρωτομιλᾷ), (ἄλλ.) Ἀνακαλυπτήρια.

Προσφθεγκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἁγαπῶν νὰ χαιρετᾷ (νὰ προσφθέγγεται), εὐπροσήγορος. 2) = Προσφθεγκτήριος.

Προσφθεγκτός, ἡ ἢ ός, όν ἡ ον. Ὁ γινόμενος ἀντικείμενον τῆς προσφθέγξεώς (προσφωνήσεώς) τινος, πρός τῶν ὀπισθεν ἀποτεύξεις τὸν λόγον. «Οὐδέ σε φωνῆς ἔτι γενήσεσθαι προσφθεγκτόν,» Σοφ., δὲν θέλω ἀκούσει πλέον τὴν φωνήν σε προσφωνοῦντός μου;

Πρόσφθεγμα (τό). λόγος τὸν ὁποῖον ἀποτείνει τις προσφθεγγόμενος (προσφωνῶν) τινα, πρόσρησις.

Πρόσφθεγξις, εως (ἡ). τὸ προσφθέγγεσθαι, προσφώνησις, προσαγόρευσις.

Προσ-φθείρομαι, Μ. φθαρήσομαι. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ.) Φθείρομαι πρός τινα, προσκολλῶμαι ἐπ' ὀλέθρῳ (πρὸς φθοράν) τινος. «Ἢν σοι λαιδορῆται προσφθαρείς,» Ἀρχφ., ἂν τὸν φέρῃ ὁ διάβολος ἢ σὲ κολληθῇ μὲ ταῖς βρισιαῖς. «Ἐπειδὰν ὁ παῖς τύχῃ προσεφθαρμένος ἑταίρᾳ τινί,» Χρσ. «Τοιούτῳ θηρίῳ προσεφθάρσαι,» Ἀλκίφρ., (ὅδε καὶ τὸ ἁπλοῦν).

Πρόσφθεγγος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς πρόσφθεγξιν (προσφώνησιν), προσφθεγκτήριος. «Λόγος—,» Αἰσχλ. (ᾠ μέγεν) «Βοάν, νάστου πρόσφθεγγον,» αὐτ., δηλωτικήν, ἐκφραστικήν.

Προσ-φθονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φθονῶ ἀδικαίως, πρόσκειμαι φθονῶν.

Προσ-φίγγω, Μ. σφίγξω. Σφίγγω προτοῦ, δίνω πρῶτα σφιγκτά, (συγχ. τῷ Προσφίγγω).

Πρόσφιλεια (ἡ). διάθεσις φιλική, εὐμένεια, εὔνοια, ἐκ τοῦ

Πρόσφιλής, ές (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ.) ἀγαπητός, ἀξιαγάπητος. «Προσφιλέες ἐγένοντο τῷ βασιλεῖ,» Ἡρ. 2) φιλικῶς διατεθειμένος πρός τινα· προσηλωμένος διὰ φιλίας. «Ὡς μ' ἔθεσθε προσφιλῆ,» Σοφ. «Προσφιλὴ μὲν γὰρ δὴ ἀλλήλοις καὶ σύμβια τὰ φυτά,» Θφρ.

Προσ-φιλοκαλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Φιλοκαλῶ πρόσθεν, προσθέτω φιλοκάλως.

Προσ-φιλονεικέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιλονικῶ ἔτι μᾶλλον· (μὲ δοτ.) προσκεῖμαι (ἐπιμένω) φιλονείκως εἴς τι, φιλοτιμοῦμαι πεισματωδῶς νὰ τὸ κατορθώσω.

Προσ-φιλοπονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πρόσθεν ἐμόχθουν (Ἀσχολοῦμαι) φιλοπόνως εἴς τι, προσπαθῶ ἀδιάκοπα νά.

Προσ-φιλοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φιλοσοφῶ πρός (περί) τι, τὸ θεωρῶ φιλοσοφικῶς. 2) φιλοσοφῶ μετά τινος ἢ παρά τινι, συμφιλοσοφῶ. 3) προσέτι (ἐκτὸς τούτου) καὶ φιλοσοφῶ.

Προσ-φιλοτεχνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φιλοτεχνῶ ἔτι μᾶλλον (Φιλοτιμοῦμαι) νὰ δείξω πλειοτέραν φιλοτεχνίαν περί τι, προσεφευρίσκω φιλοτέχνως.

Προσ-φιλοτιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Φιλοτιμοῦμαι ἔτι μᾶλλον ἢ καὶ φιλοτιμοῦμαι προσέτι διά.

Προσ-φιλοφρονέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι.

Πρισάτι καὶ φιλεφρονοῦμαι (περιποιοῦμαι φιλεφρόνως) τινά.

Προσφιλῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ τρόπον προσφιλῆ (φιλικὸν· ὑπογρεωτικόν). «Προσφιλῶς ἔχειν τινί,» Ξεν., Πλδ. «Τοὺς καλοὺς κἀγαθοὺς ἀνθρώπους προσφιλῶς χρώμενος μάλιστ' ἂν κατεργάσαιο,» Ξεν.

Προσφλέγω, Μ. φλέξω. Προσκαίω, κατακαίω διὰ προσεγγίσεως.

Προσ-φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ὑπάγω συχνάκις πρὸς, συχνάζω πουθενά, (Γαλλ.) fréquenter. «Ἀναξαγόρᾳ προσεφοίτησεν Εὐριπίδης,» Δ. Ἁλ. «Πρὸς γὰρ τὸ γῆρας ὥσπερ ἐργαστήριον ἅπαντα τἀνθρώπεια προσφοιτᾷ κακά,» (Ἀντιφάν. παρὰ) Στοβ.

Προσφορὰ (ἡ). τὸ προσφέρειν ἢ προσφέρεσθαι, φέρσιμον πρός τινα· τρόπος καθ' ὃν φέρεταί (προσφέρεται) τις πρὸς, κτλ. 2) (συνεκδ.) τὸ προσφερόμενον ὡρισμένον τροφὴ τὴν ὁποίαν λαμβάνει (προσφέρεται) τις («Ἐξόρμενον δὲ γίνεσθαι λεκιθώδες, ἤδη δὲ ἐν τῇ προσφορᾷ,» Θφρ.)· πρόσοδος, εἰσόδημα. (ἐπὶ κακοῦ) μεμφὴ πρεσαπτομένη εἴς τινα, κτλ. «Ἀξιόν γε τὸ γεγονὸς ὀνείδους καὶ προσφορᾶς,» Πλδ.

Προσ-φορέω-ῶ, Μ. ήσω, =Προσφέρω, κουβαλῶ πρός, κουβαλῶν ἐπισωρεύω.

Προσφόρημα (τό). τὸ προσφερόμενον (προσφερόμενον), (κυρ.) τροφή.

Προσφορίμας (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ἢ δυνάμενος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς προσφόρημα. φαγώσιμος, τρόφιμος.

Πρόσφορος (ὁ, ἡ), [προσφέρω]. προσήκων, κατάλληλος, πρεσφυής, ἀνάλογος· ἁρμόδιος. (μὲ δοτ.) «Τοιοῦτί γέροντι πρόσφορον,» Αἰσχ. «Ποτίφορος ἀγαθοῖσι μισθὸς οὗτος.» Πίνδ. «Τὰ πρόσφορα τῇ στρατιᾷ,» Ἡρ. (καὶ χωρὶς ἄρθρ.) «Δικαστὴς—,» Πανδ., (Γαλλ.) juge compétent. «Τὰ πρόσφορα,» Λξ.· αἱ διάφοροι μεταπτώσεις (les chances) τῶν κύβων. 2) =Προσφυής, ὅμοιος. «Οὐχὶ πρόσφορος ἀμείρων γένναν,» Εὐρ. 3) =Προσφόρημα.

Προσφόρως, ἐπίῤῥ. Μὲ τρόπον πρόσφορον (ἁρμόδιον), πρεπόντως, ἀνηκόντως. «Προσφόρως ἔχει,» Λξ., εἶνε πρόσφορος.

Προσφραγίζω, Μ. ίσω. Πρώτα σφραγίζω (βουλλόνω).

Προσφυγὴ (ἡ), τὸ προσφεύγειν, καταφυγή.

Προσφύγιον (τό), καταφύγιον.

Πρόσφυτος (ὁ, ἡ), =Προσφυής.

Προσφυέως, Ἰων. ἀντὶ Προσφυῶς.

Προσφυὴ (ἡ), =Πρόσφυσις.

Προσφυὴς [προσφύω], ἐος (ὁ, ἡ), φυσικῶς προσκολλημένος (προσηρμοσμένος ἐνὸς [καὶ τρπ.] ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος) εἴς τι· συμφυὴς (ἀπωτελῶν ἓν σῶμα) μέ· (ἐν γέν.) ταιριασμένος, πρέσφορος, κατάλληλος. (μὲ δοτ. ἢ σκευ. γεν. ἢ μόνην ἢ ἀριθμ.) «Ἐξῆγον προσφυὲ' ἐξαύτῆς (τῆς κλισίης),» Ὁδ. Τ. «Ὁπόσοι τῶν δικαίων μὴ προσφυεῖς εἰσι,» Πλ., προσηλωμένοι εἰς τὸ δίκαιον· (καὶ ἀπαρ.) «Οἰκτίσασθαι προσφυέστατος,» Ἀσχγ.

Πρόσφυμα (τό). κᾶν ὅ,τι εἶνε προσπεφυκὸς (προσκολλημένον κατὰ πρόσθεσιν) εἰς, παράρτημα.

Πρόσφυξ, υγος (ὁ, ἡ), ὁ προσφεύγων (καταφεύγων) πρός τινα, ἱκέτης ζητῶν ἢ εὑρὼν ἄσυλον· (ἐνίοτε) =Πελάτης.

Προσφὺς, φῦσα, μσ. ἡ β'. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Προσφύω.

Προσ-φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Φυσῶ τι· ἐπάνω εἰς· φυσῶν ἀνάπτω.

Προσφύσημα (τὸ) καὶ

Προσφύσησις, εως (ἡ), τὸ προσφυσᾶν, φύσημα πρός.

Πρόσφυσις, εως (ἡ), τὸ προσφύεσθαι, ἕνωσις εὐῶν σωμάτων πρεσφυῶς συνηνωμένων, συναύξησις· τὸ μέρος ὅπου φαίνεται (διακρίνεται) ἡ τοιαύτη ἕνωσις· (μτνμ.) ἀφικταγκάλιασμα· (τρπ.) πρεσηλωσις.

Προσφυτεύω, Μ. εύσω. Φυτεύω πρεσέτι ἢ πλησίον.

Πρόσφυτος (ὁ, ἡ). προσφυῶς ἡνωμένος, προσκολλημένος ἐκ φύσεως.

Προσ-φύω, Μ. φύσω (ἀόρ. Προσέφυσα καὶ [συχνότ.] μσ. Προσέφυν, πρκ. [ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἑνὸς.] Πεπροσπέφυκα κτλ.). Κάμνω νὰ φυτρώσῃ (ἢ συνεκδ. νὰ κολλήσῃ) τι ἐπάνω εἰς· ἢ ὁμοῦ μέ, προσκολλῶ, προσαρμόζω (= Τὰς ἀκάνθας ἡ φύσις τῷ βόδῳ προσέφυσε,» Λξν.). ‖ (μσ.) εἶμαι προσκολλημένος (προσηλωμένος) εἴς τι, ἀποτελῶ τρόπον τινὰ ἓν σῶμα μέ. «Τῷ (τῷ Ἐρινεῷ) προσφὺς ἐχόμην ὡς νυκτερὶς,» Ὁδ. Μ. «Οἱ προσφυόμενοι τῇ συκῇ κοχλίαι,» Θφρ. «Προσεκέφυκε δὲ ὥσπερ τὰ φύματα,» Ἀρετ.

Προσφυῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ τρόπον προσφυῆ (φύσει ταιριασμένον, κατάλληλον, πρόσφορον), (Γαλλ.) à propos.

Προσ-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ εἰτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἢ εἰτ. ἐκ δ'.) Φωνάζω (ἀποτείνομαι μεγαλοφώνως) πρός τινα, κράζω κατ' ὄνομα· (ἐν γέν.) προσλαλῶ· προσαγορεύω· (μτνμ.) ἀφιερόνω λόγον (σύγγραμμα κτλ.) εἴς τινα, (Γαλλ.) dédier. «Δοκεῖ δὲ ὑπερόπτης τις γεγονέναι (ὁ Χρύσιππος)· τοσαῦτα γοῦν βιβλία γράψας, οὐδενὶ τῶν βασιλέων προσεφώνησε,» Δρτ. (καὶ πθ.) «Ἐκεῖνα μὲν (τὸ τοῦ Ἐπικούρου βιβλίον) Πτολεμαίῳ τῷ βασιλεῖ προσπεφώνηται,» Πλ.

Προσφωνήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ προσφωνεῖν, δυνάμενος νὰ ἐμιλήσῃ.

Πρόσφωνημα (τό). πᾶν ὅ,τι προσφωνεῖ (λέγει ἀποτεινομένους) τις πρός τινα, τὸ ἀντικείμενον τῆς προσφωνήσεως, λόγος προσφωνητήριος, πρόσρημα.

Προσφωνηματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων (λεγομένος) ὡς προσφώνημα, προσφωνητήριος.

Προσφώνησις, εως (ἡ), τὸ προσφωνεῖν ἐξαποστέλλειν τὸν λόγον πρός τινα· ἢ διὰ προσφωνήματος προσαγόρευσις· ὁμιλία ἢ ἐπιστολὴ προσφωνητήριος, ἀφιέρωσις συγγράμματος κτλ., (Γαλλ.) dédicace; allocution.

Προσφωνήσεον, θετ. τοῦ Προσφωνέω.

†Προσφωνητήριος (ὁ, ἡ) ᾧ

Προσφωνητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ προσφωνεῖν, προσφωνηματικός.

Προσφωνητικῶς, ἐπίῤῥ. Κἀγὼ ἡ Ἐν εἶδει προσφωνήσεως.

Προσ-χαίνω, Μ. χανοῦμαι (πρκ. ἀντὶ ἑνὸς. Προσκέχηνα). (μὲ δοτ.) Χαίνω (βλέπω χάσκων) πρός· κυτάζω ἢ ἀκούω (ἐξ συνκδχ. προσμένω) μὲ ἀνοικτὸν στόμα (μὲ θαυμασμὸν ἢ ἐπιθυμίαν), ξυπνάζομαι διά τι, (παρβλ. Τέθηπα). «Προσεφθαλμιῶν καὶ προσεκεχηνὼς ταῖς μεγάλαις οὐσίαις,» Φίλ. «Παντὶ τῷ λεγομένῳ προσεκεχηνέναι παιδικῶς,» Πλδ. «Μηδὲ χαμαιπετεῖς βόαμα προσχάνῃς ἐμοί,» Αἰσχλ., μὴ ἀποτείνῃς πρὸς μὲ χαμερπεῖς προσφωνήσεις.

Προσ-χαίρω, Μ. χαρήσομαι. (μὲ δοτ.) Χαίρω πρός (διά) τι.

Προσ-χαλκεύω, Μ. εύσω. Προσκαλλῶ (Προσαρμόζω) τι διὰ χαλκοῦ ἐπάνω εἰς.

Προσχαρὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ προσχαίρων (προσλαλῶν ἢ προσδλέπων μετὰ χαρᾶς), πρόσχαρος.

Προσ-χαρίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Χαρίζομαι (κάμνω χάριν) πρεσέτι· προσθέτω πρὸς χάριν τινός. «Ἵνα καὶ ταῦτα προσχαρίσωμαί σοι,» Ἀκ.

Προσ-σχεδιάζομαι, Μ. άσομαι. Σχεδιάζω πρὶν μὲ τὸν νοῦν μου.

Πρό-σχειθε, Π. ἀντὶ Προέχω, κρατῶ ἐμπρός, (μτφ.) βάλλω (κρατῶ) τι ἐμπρός μου ὡς πρόσχημα.

Πρόσχειρος καὶ [Π.] Πρόχειρος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τῆς χειρὸς τινος, πρόχειρος.

Πρόσχεσις, εως (ἡ), τὸ προέχειν (κρατεῖν ἐμπρός) τι ὡς πρόσχημα· (τρπ.) πρόφασις.

Προσχετλιάζω, Μ. άσω. Σχετλιάζω (Ἀδημονῶ) πρωτοῦ

Προσ-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Προσέχεα κτλ.). Χύνω τι (καὶ πθ. ἢ μτ. Χύνομαι) ἐπάνω ἢ πλησίον τινὸς, περιχύνω. «Προσχέομαι ὕδατι ψυχρῷ,» Ἀρετ.

Πρόσχημα (τοῦ, [προέχω]. πᾶν ὅ,τι κρατοῦνται (βάλλεται) ἐμπρός (κυρ. διὰ προφύλαξιν ἢ πρὸς ἐπίδειξιν), προκάλυμμα· προπύργιον· ἐξωτερικὴ μεγαλοπρέπεια, (Λτ.) decorum· (συνήθ. μτφρ.) πρόφασις. «Ἡ Μίλητος τῆς Ἰωνίης ἦν πρόσχημα,» Ἡρ. «Κλεινὸν Ἑλλάδος πρόσχημα,» Σοφ., στολισμός. «Οὐδαμῶς ἦν ἄξιος τοῦ τῆς βασιλείας προσχήματος,» Πλδ., τῆς ἀξιοπρεπείας. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) «Κενὸν πρόσχημα τῆς βασιλείας,» Διόδ., Ἰώσ., τύπος (σκιά) μόνον, (παρβλ. Δορυφόρημα). «Τὸ σῶφρον τεῦ ἀνάνδρου πρόσχημα,» Θογ. «Πρόσχημα τοῦ λόγου,» Πλάτ., τὸ χρησιμεῦον πρὸς ὑποστήριξιν, (Γαλλ.) autorité. «Πρόσχημα μὲν πειεύμενος .., ἐν νεῳ δὲ ἔχων κτλ.,» Ἡρ. «Ἕνεκα προσχήματος,» Φίλ. (ᾧ ἄλλ.) «Πρόσχημα (ἐνν. Κατά), ὡς ἔφορμὴν, διὰ τὸν τύπον μόνον.

†Προσχηματισμὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσσχηματισμός.

Προσ-χίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω πρωτοῦ ἢ ἐμπροσθά.

Πρόσχισμα (τὸ). σχίσμον ἐμπρός. 2) εἶδος σανδαλίων (ὑποδημάτων) τὰ ὁποῖα ἦσαν σχισμένα ἐμπρός. 3) μέσος τοῦ

ὑποδήματος ἡ (κατ' ἄλλ. διάρθ.) τοῦ ὑπενδύματος, τραχηλιὰ ὑποκαμίσιον (ᾱ).

Προσγλευάζω, Μ. άσω. Γλευάζω ἢ καὶ γλευάζω προσέτι.

†Πρόσγυρδος (ὁ, ἡ). ὁ συμφωνῶν μὲ τὸν ἦχον τῆς γυρδῆς, (ἀπ' ἐναντ. τοῦ Παράγυρδος)· (μὲ δοτ. ἐν γέν.) σύμφωνος, (Γαλλ.) d'accord.

Προσγορεύω, Μ. εύσω. Χορεύω πρὸς (τὸν ἦχον μουσικοῦ ὀργάνου).

Πρόσγυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (ἀριθίζων) εἰς τὸν χορόν ἢ, ἀποτελῶν μέρος τοῦ χοροῦ.

Προσγράφομαι-ῶμαι, Μ. γρήσομαι. (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαι προσέτι ἢ· Μεταχειρίζομαί τι (κάμνω χρῆσίν τινος) πρός· ἀσχολοῦμαι εἰς.

Προσγρεμετίζω, Μ. ίσω. Γρεμετίζω πρός (δι' ἀ) τι.

Προσγρίζω καὶ (ἰων.) Προσγρῑ́ζω, Μ. γρίσω. (μὲ γεν. ἢ Π. αἰτ.) Ἔχω χρείαν (Χρειάζομαι) προσέτι, (μὲ γεν. καὶ ἀπαρ.) Δέομαι (Παρακαλῶ) ἐκτὸς τούτου. «Ὅσοις ἂν σου τοῦτο προσχρήζοι τυγεῖν,» Σοφ.

Πρόσχρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσχράομαι, χρῆσις πρός· (ἁπλ.) χρῆσις, συνήθεια, ἔθιμον. «Διδότω τὰς δόσεις τῷ ἐργώνῃ πάσας κατὰ τὰς προσχρήσεις,» Ἐπιχρ.

Προσχρηστέον, θετ. τοῦ Προσχράομαι.

Προσ-χρῑμπτόμαι, Μ. χρίψομαι. (μὲ δοτ. ἐκ ὕ.) Ἐγγίζω (Πλησιάζω) μὲ ὁρμὴν πρός, προσβάλλω.

Προσ-χρίω, Μ. χρίσω. (μὲ δοτ. ἐκ ὕ.) Χρίω (Ἀλείφω) τι ἐπάνω εἰς.

Προσ-χρώννυμι, Μ. χρώσω. Προσκολλῶ χρῶμά τι ἐπάνω εἰς· προστρίβω.

Προσχρῶτα, ἐπίρ. ἀντὶ Πρὸς χρῶτα, σῶμα μὲ σῶμα, (παρβλ. Σύγχρωτα).

Πρόσχυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσχέω, χύσιμον πλησίον ἢ ἐπάνω εἰς, περίχυμα· (ἐνίοτε) συρροή.

†Προσχύτης, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προχύτης.

Πρόσχωμα (τό)· τὸ διὰ προσχώσεως σωρευόμενον πωθενὰ χῶμα· ἐηρὰ σχηματισθεῖσα διὰ προσχώσεως· πρόχωμα.

Προσχώννυμι, Μ. χώσω. Προσεπιφωρεύω χῶμα (« Δένδρα περισκαφέντα προσχῶσαι, » Γεωπον.)· σχηματίζω (μεταβάλλω εἰς) ξηρὰν δι' ἐπισωρεύσεως χώματος, μολύνω. « Τῶν ποταμῶν σφῶν τὰ γωρία προσχωσάντων, » Ἡρ. (ᾱ πθ.) « Νῦν δὲ ὑπὸ ποταμῶν τινων προσκεχῶσθαι ᾱ εἶναι χιόνα,» Θρρ.

Προσ-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Χωρῶ (Ὑπάγω, Μεταβαίνω) πρός· πλησιάζω· περιῶ μὲ τὰ μέρη τινός, παραδίδομαι εἰς· (μετωνυμ.) συγκατατίθεμαι, συμφωνῶ μέ· (μέ ὅτι, ἢ προθετ. αἰτ.) « Τὰ δ' ἄλλα νόμοια τοῖσι Θρῑξὶ προσεχωρήκασι, » Ἡρ. « Προσεχεχωρήκασι δὲ γλῶσσαν πρὸς τὸ Καρικὸν ἔθνος,» αὐτ. «Τὰς μὲν προσήγετο τῶν πόλεων, τὰς δὲ οὐ προσχωρούσας ἐλεηλάτει, » Ξεν. « Προσεχώρησαν ᾱ Μεγαρῆς Ἀθηναίοις ἐς ξυμμαχίαν, » Θκ.

Πρόσχώρησις, εως (ἡ), τὸ προσχωρεῖν, μετάβασις πρὸς τὸ μέρος τινός· παράδοσις πόλεως, κτλ.

Πρόσχωρος ᾱ

Πρόσχωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χώραν (κείμενος) πλησίον τινός, συνορεύων, πλησιόχωρος.

Πρόσχωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσχώννυμι, προσεπισώρευσις χώματος, γέμισμα τόπου τινὸς δι' ἐπισωρεύσεως χώματος, (Γαλλ.) alterissement, alluvion. « Ὁ Νεῖλος ἀνέφηνε τὸ πεδίον καὶ ἀνεπλήρωσε προσχώσεσι,» Πλ. « Ἐς τὸ μεταξὺ τοῦ τείχους ᾱ τῆς προσχώσεως, » Θκ.

Προσ-ψεύω, Μ. ψεύσω. Ἐγγίζω ἐπιπολαίως· προσεγγίζω. « Τὸ γὰρ πῦρ οὐ προσψαύσειεν, ἐνεπίμπρα αὐτίκα, » Ἀρκτ.

†Προσ-ψελλίζω, Μ. ίσω. Προσλαλῶ ψελλίζων.

Προσ-ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. Ψεύδομαι προσέτι, προσθέτω ψεύματα.

Προσ-ψηφίζομαι, Μ. ίσομαι. Ψηφίζομαι (Ἀποφασίζω (καὶ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀποκέρω διὰ ψηφίσματος) προσέτι. « Καίσαρι, ὥσπερ ὑπέστησαν, τὴν ἑτέραν πεντετηρίαν προσεψηφίσαντο,» Ἀππ.

Προσ-ψιθυρίζω, Μ. ίσω. Ψιθυρίζω πλησίον ἢ πρὸς τὸ ὠτίον τινός, προσλαλῶ ψιθυρίζων.

Προσ-ψύχω, Μ. ψύξω. Δροσίζω· προσβάλλω δροσερόν εἰς. 2) κρυώνω πλησιάζων εἰς ψυχρόν τι σῶμα. « Ὦ γυναῖες, τί μάτην κενεῷ προσψύχετε τύμβῳ, » Ἐπιχρ.

Πρόσω (τὸ παρθ. Προσωτέρω, -τάτω), ἐπίρ. Τοπ. Ἐμπρός, πρὸς τὰ ἔμπροσθεν· μακρὰν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν. « Μὴ εἰς ὀπίσω ἐστρέφθω· ἀλλὰ πρόσω ἰέσθω,» Ἰλ. Μ. « Ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω λεύσσει, » Ἰλ. Γ., (ἴδε Ὀπίσω). « Τοὺς μὲν αὐτὸς ἐφορᾷ, τοὺς δὲ πρόσω ἀποικοῦντας, πιστοὺς πέμπει ἐπισκοπεῖν,» Ξεν. « Ἔγγυς, οὐ πρόσω βέβηκας, » Εὐρ. (ᾱ μὲ γεν.) « Ὁ δὲ Στρυμὼν οὐ πρόσω τοῦ Ἑλλησπόντου, » Ἡρ. (καὶ ἐπὶ χρόνου) « Πρόσω ἦν τῆς νυκτός, » αὐτ., ἦτον περασμένη (προχωρημένη) ἡ νύκτα· (καὶ προθετ.) « Πρόσω ἀπὸ τοῦ τείχους ἀπιέναι, » Ξεν. (καὶ μετωνυμ.) « Γεγονὼς ἤδη ἡλικίας πρόσω, » Πλ. « Πρόσω πάνυ ἐλάσαι πλεονεξίας, » Ξεν. « Πρόσω ἀρετῆς ἀνήκει,» Ἡρ. « Πρόσω δικαίων,» Αἰσχλ., εἶναι ἄδικον. « Ἦσαν πρόσω ζητήσεως, » Λξ., ἐπροχώρησαν εἰς τὴν ἔρευναν. (καὶ ἐναρθρ.) « Εἶναι τοῦ πρόσω, » Ξεν. (καθὼς λέγουν μεταφορ. καὶ εἰς τὴν Πελοπόν.) «πάγει τῆς ἐμπρός. (καὶ ὑφ' ἕν) « Ἐπορεύετο (« Ἤλαυνον τοὺς ἵππους) αἰεὶ τοπρόσω, » Ἡρ. (καὶ προθετ.) « Εἶε αἰεὶ ἐς τὸ πρόσω, » αὐτ. (καὶ μετνμ.) « Κάρτα ἐς τὸ πρόσω μεγάθεος τιμῶνται, » αὐτ., τὰ μέγιστα. (καὶ συραθετ.) « Προσωτάτω τῆς Ἑλλάδος,» Πλ. « Ἀπενεγκεῖν ᾱ δυνατὸν προσωτάτω ἀπὸ τῶν αἰσθήσεων, » Ξεν. « Προσωτέρω τοῦ κοιροῦ προϊόντες, » αὐτ. (παρβλ. Πορρώτερω). «Ὅτι προσωτέρω,» Λξ., ὅσον τὸ δυνατὸν μακρύτερα. « Ὅπως φφ' ὑμῶν ὡς προσώτατ' ἐκφύγω, » Σοφ.

Προσώδης [πρόσαδω], εος (ὁ, ἡ). ὁ ᾄδων πρός· βραχυμερῶς.

†Προσῳδής [πρός, οἰδάω], εος (ὁ, ἡ). πρησμένος, φουσκωμένος.

Προσῳδία (ἡ). [προσῳδός]. (κυρ.) τὰ πρὸς κιθάραν ἢ αὐλὸν ᾄδειν, συντρόσεγμα μουσικοῦ ὀργάνου μὲ τὴν φωνήν, (Ἰταλ.) accompagnamento. 2) (συνήθ.) ὁ τονισμὸς ἢ πνευματισμὸς τῶν λέξεων ᾱ τὸ διακριτικὸν τῆς προφορᾶς αὐτῶν σημεῖον. 3) (μτγν.) ἡ σημείωσις τοῦ μακροῦ καὶ τοῦ βραχέος (τῆς ἐκτάσεως ἢ συστολῆς τῶν συλλαβῶν) εἰς τὴν μετρικήν.

Προσῳδιακὸς καὶ (ᾱ) Προσῳδικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν προσῳδίαν. «Ποῦς προσῳδικός,» Μετρ., ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσοδιακός, [ἐκ τοῦ

†Προσῳδίον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσόδιον.

Προσῳδός (ὁ, ἡ). ὁ προσᾴδων (συντροφεύων μὲ τὴν φωνὴν τοῦ μουσικοῦ ὀργάνου) ἢ (ἐν γέν.) συμφωνῶν πρὸς τὴν φωνήν· (ὀθ. μὲ δοτ. μεφορ.) πρόσφορος, κατάλληλος· σύμφωνος· (παρβλ.) Συνῳδός. « Οἶμαι δὲ καὶ τὸν λόγον, ὁμοῦ συνεφαπτόμενον ὑμῖν καὶ συνομαινεοῦντα, χρήσιμον ἂν τι ποιῆσαι καὶ τῷ νόμῳ προσῳδόν,» Πλ.

Πρόσωθεν [πρόσω], ἐπίρ. Μακρόθεν.

Προσ-ωθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὠθῶ (Κρούω, Σπρώχνω) πρός.

Προσώθησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σπρώξιμον (κρούνυσμα) πρὸς τὰ ἔμπροσθεν.

Πρισών, όντος (οῦσα, όν), μτχ. τοῦ Πρόειμι, Μ. έσομαι.

Προσ-ωνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀγοράζω προσέτι.

†Προσωνυμασία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρωνυμασία.

Προσωνυμία (ἡ), = Ἐπωνυμία.

Προσώπασι, Π. ἀντὶ Προσώποις, δοτ. καὶ

Προσώπατα, Π. ἀντὶ Πρόσωπα, ὀνμ. ᾱ αἰτ. πλθ. τοῦ Πρόσωπον.

Προσωπεῖον (τό). πλαστὸν (πρόσθετον) πρόσωπον, μετασοῦνα, προσωπίδα, (Γαλλ.) masque· (μτφορ.) πρόσχημα. « Τὰ τῆς ἐπιεικίας ἀπεδύσατο προσωπεῖον,» Γργ.

†Προσ-ωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαμβάνω ὑπ' ὄφιν. «Μηδὲ τὸ τοῦ χειμῶνος προσωπήσας ὄριμον,» Γ. Ἀκροπολ.

Προσωπίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Προσώπιον.

Προσωπικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ προσώπου, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πρόσωπον, ἢ (ἁπλ.) εἰς πρόσωπον· (Γραμτκ.) ὁ ἐμφαίνων (παριστάνων) πρόσωπον ἢ ὅλα τὰ πρόσωπα, (Γαλλ.) personnel.

Προσωπικῶς, ἐπίρ. Κατὰ διαφοράν πρωσώπων, ἢ καθ' ἓν πρόσωπον, ἀτομικῶς.

Προσώπιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Προσωπὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Πρόσωπον (προσωπεῖον) Σ)=τῷ=

Προσωπῖτις, ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ. Ἄρκειον.

Προσωποειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καμμένος εἰς) εἶδος προσώπου.

†Προσωπολημπ-έω-ῶ, Μ. ήσω. Αἰμαι-

†Προσωπολήπτης, ου (ὁ). ὁ λαμβάνων (βλέπων εἰς) πρόσωπον, κρίνων.
†Προσωπολήπτως, ἐπίρ. Μὲ προσωπολημψίαν.
†Προσωπολημψία (ἡ). τὸ νὰ ἤνέ τις προσωπολήπτης, (Γαλλ.) **partialité**, (ἀπὸ τοῦ ἐπ. ἐπλάσθη ἡ) μεροληψία.
Πρόσωπον (τὸ), [πρός, τῶψ]. τὸ πρῶτον καὶ κατ' ἐξοχὴν φαινόμενον μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος· (σπν. ἐπὶ ζ.) τὸ μαύτσουνον. « Πρόσωπον δὲ [φορέει ἡ ἔδις] ἐπίχρυσον, « Ἡρ. « Πρόσωπον ὑπερβάλλον αἴσχει, » Ξεν. « Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμυθίῳ κατάπλαττε, ὥστε προσωπεῖον καὐχὶ πρόσωπον ἔχειν, » Ἐπιγρ. « Τὰ πρόσωπον ἀμείβετο, « Θκρ. — « Ἡ ὄψις τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἠλλοιώθη, » Γρφ. « Εἰς (« Κατὰ) πρόσωπον, « Λξ. « Τὴν κατὰ πρόσωπον ἔντευξιν, « Πλ., τὴν προσωπικήν. « Εἰς πρόσωπον δέρει, « Γρφ., (κοιν.) προσωποδέρνει. 2) (συνεκδ.) ἄτομον, ὑπακείμενον (« Ἀδίκως μὴ κρῖνε πρόσωπον, « Φωκυλ.)· (θλγ.) ὑπόστασις (« Θεοῦ δὲ ὅταν εἴπω, ἑνὶ φωτὶ περιαστράφθητε καὶ τρισὶ τριαὶ μέν, κατὰ τὰς ἰδιότητας, εἶτ' οὖν ὑποστάσεις, εἴ τινι φίλον καλεῖν, εἴτε πρόσωπα· οὐδὲ γὰρ περὶ τῶν ὀνομάτων ζυγομαχήσομεν, ἕως ἂν πρὸς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν οἱ συλλαβεῖ φέρωσιν· ἑνὶ δὲ, κατὰ τὸν τῆς οὐσίας λόγον, εἶτ' οὖν θεότητος, « Γργ.)· (ρητ.) « Τὰ τρία πρόσωπα. « 3) τὸ ἐξωτερικὸν, ἡ ὄψις, ἡ ἐπιφάνεια· (μτνμ.) τὸ ἐμπροσθινὸν (τὸ φερ νόμενον) μέρος διαφόρων πραγμάτων (π. χ.) τὸ μέτωπον (Γαλλ. **le frontispice**) πτερύου· ἡ κεφαλὶς ἡ ἡ πρώτη σελὶς βιβλίου· ἡ πρῷρα πλοίου (« Αἱ μὲν κατὰ πρόσωπον, αἱ δὲ κατ' ὠρὰν τῆς νεώς, « Ἀχιλλ. Τάτ. « Νασσαλιῶνται τιθέασι τὰς φιάλας ἐπὶ προσώπου, « Ἀθ., « Ἐπίσημα, πρόσυμτα)· (τρπ. ἐν γέν.) ἡ ἀρχὴ, τὸ προοίμιον, (Γαλλ.) **le début** (« Ἀρχομένου ἔργου πρόσωπον χρὴ θέμεν φαεινὸν, « Πίνδ.). 4) = Προσωπεῖον (κυρ. καὶ μεταφορ.). « Ἀνευ τοῦ προσώπου (ἄλλ. γρφ. προσωπείου) κωμάζει, « Δημ. 5) τὸ παρουσιαζόμενον (Ἰταλ. **figurante**) εἰς τὴν σκηνὴν ὑποκείμενον (καὶ ἐπμ.) τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον παριστάνει ἕκαστος τῶν ὑποκριτῶν εἰς τὸ θέατρον, (Γαλλ.) **le rôle**. « Τοῦτό μοι τὸ πρόσωπον ἀνάλαβε, « Ἐπίκτ. « Ὅμηρος προθέμενος τὸ τοῦ Ὀδυσσέως πρόσωπον, « Πλθ., (ὀθ. 6) (μεταφορ.) ὁ διακριτικὸς χαρακτὴρ ἑκάστου εἰς τὴν κοινωνίαν, (ὀθ.) « Οὐ λήψῃ πρόσωπον ἐν κρίσει, » Γρφ., δὲν θέλεις κρίνει μὲ προσωπολημψίαν.
Προσωποποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἰσάγω (Παριστάνω, Ὑποθέτω) πρόσωπα ἢ ἄψυχα καὶ ἄλογα ὄντα ὡς πρόσωπα δρῶντα ἢ πράττοντα. « Προσωποποιεῖν τὸν διάλογον, » Δ. Ἁλ., ἐκθέτειν ἐν εἴδει δράματος, (Γαλλ.) **mettre en action**.
Προσωποποίησις, εως ἡ
Προσωποποιΐα (ἡ), τὸ ὡσ. τοῦ προηγ., (ῥτρ.) σχῆμα λόγου, ὅταν ὑποθέτῃ τις πρόσωπα ἢ ἄψυχα καὶ ἄλογα ὄντα ὡς πρόσωπα πράττοντα ἢ διαλεγόμενα.
Προσωποποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων προσωπεῖα (πρόσωπα). 2) (ἡ) ὁ εἰσάγων (ὑποθέτων) ὁμιλοῦντα ἢ πράττοντα πρόσωπα ἢ ἄψυχα καὶ ἄλογα ὄντα ὡς πρόσωπα.
†Προσωποῦττα (Ἀττ. ἀντὶ Προσωπόεσσα), ης (ἡ), (ἐνν.) κύλιξ ἔχουσα περὶ ἔγγεγλυμμένα πρόσωπα (ἀνθρ. ἢ ζ.).
Προσωρεύω, Μ. εὔσω. Σωρεύω (Ἐπισωρεύω) πρὶν ἢ ἐμπροσθά.
Προσώτατος, η, ον, ὑπερθ. ξ
Προσώτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Πρόσω, μακρυνώτερος, -ώτατος. ‖. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιρ.) Προσώτατα = Προσωτάτω.
Προσωφελεω-ῶ, Μ. ήσω. Ὠφελῶ (Συντελῶ, Βοηθῶ) προπάντων προσπαρέχω, (μὲ δοτ.) συναντιλαμβάνομαι. « Ἔρδον ὅσον ἐδυνέατο, προσωφελέειν ἐθέλοντες τοῖσι Ἕλλησι, » Ἡρ.
Προσωφέλημα (τὸ) ξ
Προσωφέλησις, εως (ἡ). ἡ προσγινομένη παρά τινος ὠφέλεια, βοήθεια, ἐπικουρία.
Προσωφελητέον, θετ. τοῦ Προσωφελέω.
Πρόταγμα (τὸ). τὸ πρῶτον (τὸ προτεταγμένον τῶν λοιπῶν) τάγμα στρατ.
Πρόταγος (ὁ), [πρό, ταγός]. ἀρχηγός, πρῶτος, προηγούμενος.
Προταινί, ἐπίρ. Π. (μὲ γεν.) ἀντὶ Πρό, ἔμπροσθεν, [ἐκ τοῦ
Προταίνιος, α, ον, Π. = Ποταίνιος, πρόσφατος· ἀπροσδόκητος. ‖. (τὸ οὐδ.) Προταίνιον, ἐπίρ = Προταινί, προσφάτως, ἀρτίως πρὸ ὀλίγου.
Προτακτέον, θετ. τοῦ Προτάσσω.
Προτακτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ τοποθετούμενος κατὰ πρόταξιν, (Γαλλ.) **prépositif**.
Πρότακτος (ὁ, ἡ). προτεταγμένος· προπορευσμένος, προδιατεταγμένος.
Προ-ταλαιπωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Τυραννοῦμαι (Ταλαιπωροῦμαι) πρὶν.
Προ-ταμιεύω (-εύομαι), Μ. εύσω (-ομαι). Προκοπθέτω εἰς τὸ ταμεῖον, προαποταμιεύω.
Προ-τάμνω, Ἰων. ἀντὶ Προτέμνω.
Πρόταξις, εως (ἡ), τὸ προτάττειν ἢ προτάττεσθαι, ἡ εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος (εἰς τὴν πρώτην θέσιν) τοποθέτησις· (κυρ.) ἡ πρώτη τάξις (τὸ μέτωπον) τοῦ παρατεταγμένου στρατεύματος, οἱ πρόμαχοι.
Προ-ταράσσω (ττω), Μ. άξω. Ταράττω (Συγχέω) πρὶν, προεμποιῶ ταραχήν.
Προ-ταρβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβοῦμαι πρὶν· (μὲ γεν.) φοβοῦμαι περί τινος.
Προ-ταριχεύω, Μ. εύσω. Πρῶτα ταριχεύω (ἁλατίζω καὶ ξηραίνω). « Ἐκ τὰς ἀρχὰς τῶν νούσων προταριχεύειν τοὺς ἀνθρώπους ἢ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἢ καὶ πλείονας, » Ἱππκρ.
Πρότασις, εως (ἡ). ζήτησις τὴν ὁπ. προτείνει τις εἰς λύσιν, πρόβλημα, (Γαλλ.) **proposition**. 2) (Λογικ.) = Λῆμμα. 3) (γραμτ. ξ ῥτρ.) τὸ πρῶτον μέρος (κῶλον) τῆς περιόδου. 4) τὸ πρῶτον μέρος (ἡ ἔκθεσις) τοῦ δράματος, (παρβλ. Ἐπίτασις).
Προ-τάσσω (ττω), Μ. τάξω. Τάττω (Τοποθετῶ) ἔμπροσθεν ἢ πρὸ τῶν ἄλλων· (συνεκδ.) προκρίνω. 2) διορίζω πρὶν, προδιατάττω. « Τῆς κατὰ τὸ σῶμα ἀγωνίας ἆθλόν τι προὔταξαν, » Ἀρστ.
Προτατέον, θετ. τοῦ Προτείνω.
Προτατικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πρότασιν (κυρ. τοῦ δράματος).
Προτατικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει προτάσεως
Προ-τέγγω, Μ. τέγξω, = Προβρέχω, προμουσχεύω.
Προτέγειον ξ
Προτέγισμα (τὸ), = Προστέγιον (-στέγισμα).
Προτεθείς, εῖσα, έν, παθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Προτίθημι.
Προ-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω (Ἁπλόνω) τι ἔμπροσθεν τινος ἢ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν· προσφέρω· (συνήθ. μτνμ.) προβάλλω· προσδιορίζω· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) προφασίζομαι. « Τὼ πόδε προτείναν, ὡς ὑπολύσω, » Ἀρχ. « Τὴν δεξιὰν προτείναντος τοῦ Φ., ἀντιπροὔτεινε καὶ ὁ Α., » Ξεν. « Καὶ τάς γε χεῖρας παγκάλους ἔχειν μ' ἔφη. — Ὑπότε προτείναιέν γε δραχμὰς εἴκοσι, » Ἀρχφ. « Προτείνασα πρασιόντι λαβεῖν ὅ, τι χρῄζοι, » Ξεν. « Προτείνας ἑαυτὸν ὥσπερ νεκρὸς ἔκειτο, » Πλ. « Δέλεαρ προτείνειν τὴν ἡδονὴν, » αὐτ. « Μή μοι προτείνων κέρδος, εἶτ' ἀποστέρει, » Αἰσχλ. « Ὅσα μὲν γνωστὰ καὶ σαφῆ προτείνουσιν, ἀντικρὺς δέονται νοῦ, » Ἀλ. Ἀφροδ. (καὶ μσ.) « Τὴν ἡλικίαν προὐτεινόμην, » Πλάτ. « Μισθὸν προτείνετο, » Ἡρ., ἐζήτει. (καὶ ἄλλ. ἢ ἀμτθτ.) « Ἀπὸ τῆς ἄλλης ἠπείρου μακρὰ προτείνουσα εἰς τὸ πέλαγος οἷον ἄκρα κεῖται, » Πλάτ.
Προ-τειχίζω, Μ. ίσω. Ὀχυρόνω διὰ προτειχίσματος.
Προτείχιον ξ
Προτείχισμα (τὸ), τεῖχος κτισμένον ἔμπροσθέν τινος διὰ προφύλαξιν, προμαχών, προπύργιον, (Γαλλ.) **rempart, ouvrage avancé**.
Προτέλειος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τῆς ἐντελείσεως ὁποσουδήποτε ἔργου (κυρ. δὲ τελετῆς) γινόμενος. ‖. (οὐσ.) Προτέλεια (ἐνν. ἱερά), τὰ τελούμενα πρὸ τῆς θυσίας (κυρ. τοῦ γάμου), προεόρτια· (ἐν γέν.) ἀρχὴ, προοίμιον, (Γαλλ.) **début**, (παρβλ.) Πρωτόλεια. « Βιότου —, » Αἰσχλ.
Προ-τελεόω-ῶ, Μ. ώσω. Προετοιμάζω (Προδιαθέτω, Προαγιάζω) διὰ τῶν προαπαιτουμένων τελετῶν· προκαθηγιῶ.
Προτέλεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προτελείω, (ἀσχλγ.) πρόρρησις.
Προτέλεσμα (τὸ). τέλεσμα προκαταρκτικόν, μύησις προηγουμένη.
Προτελεσματικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὰ (ἀσχλγ.) προτελέσματα.
Προτελευταῖος, α, ον. Ὁ πρὸ τοῦ τελευταίου, (Γαλλ.) **l'avant-dernier**.
Προ-τελευτάω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω ἢ Ἀποθνήσκω πρὶν. « Ἐὰν δευτερογαμοῦσα γυνὴ προτελευτήσῃ τῶν παίδων, » Νμ.
Προτελευτή (ἡ). ὁ προηγηθεὶς (ἄλλα) θάνατος.
Προ-τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Πληρόνω πρὶν,

προκαταβάλλω (Θκ. ς', 31, κατὰ διόρθωσιν ἀντὶ Προσετετελέκει). 2) προετοιμάζω πρὸς τελετὴν ἢ διὰ τελετῆς.= Προτελεύω (μεταφορ.) προκαταρτίζω διὰ τῶν προαπαιτουμένων μαθημάτων, προγυμνάζω.

Προτελής, ές (ὁ, ἡ). = Προτέλειος. «Θυσία—, » Ἀθ., ἡ πρὸ τοῦ γάμου.

Προ-τελίζω, Μ. ἰσω, = Προτελέω προκαθαγιάζω (διὰ τελετῆς).

Προτεμένισμα (τὸ). τὸ προπύλαιον τοῦ τεμένους (τοῦ ναοῦ). » Ἡ Σφίγξ ἡμῖν ἐπὶ τῶν προτεμενισμάτων ἵδρυται, » Συν.

Προ-τέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω προτοῦ ἢ ἐμπροσθὰ ἢ πέρα-πέρα. » Προτέμνειν καὶ μὴ τελείως κλωΐζειν, » Γεωπον. » Εἰ ὥλκα διηνεκέα προταμοίμην, » Ὀδ. Σ. » Κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμών, » Ὀδ. Ψ.

Προτενής [προτείνω], ές (ὁ, ἡ). τεταμένος πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, προέχων. «Κεράτων ἀκρέμονες προτενεῖς, » Ὀππ.

Προ-τενθεύω καὶ (συνηθέσ. μσ.) -εύομαι, βλ. εύω, -ομαι. Ἁπλόνων ἀπὸ λαιμαργίαν πρῶτος εἰς τὸ φαγεῖν', τρύγω πρὸ τῶν ἄλλων· προαπογεύομαι, [ἐκ τοῦ

Προτένθης [πρὸ, τένθης], ου (ὁ καὶ σπν. ἡ). ὁ ἁπλόνων πρῶτος εἰς τὸ φαγεῖν', ἢ ἀγοράζων πρωτοῦ τὰ καλλίτερα φαγητὰ, λαίμαργος, καιλιόδουλος. » Μία δὲ (τῶν κηλημούδων) ἡ προτένθης ὅταν τὸ στόμα ἐνακερείσῃ (τῷ ἀγκιστρῳ), προσίασι καὶ αἱ λοιπαί, » Δέλ. 2) = Προγεύστης, [ὅθ. 3] (εἰς τὰς Ἀθ.) σύστημά τι ἱεροποιῶν. » Ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ἧς οἱ προτένθαι ἄγουσιν, » Ἀθ., (παρβλ. Παράσιτος).

Προτεραῖος, α, ον. Ὁ πρὸ μιᾶς ἡμέρας. (συνήθ.) «Προτεραία (ἐννν. ἡμέρα), » Ἡρ., ἡ προλαβοῦσα, (Γαλλ.) la veille. (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) » Προτεραῖος ἦκε, » Αξ., πρὸ μιᾶς ἡμέρας. » Πανάμω μηνὸς προτερεία (sic), » Ἐπιγρφ., τῷ πρὸ μιᾶς καλανδῶν Ἰουλίων.

Προτεραίτερος, α, ον. Κωμ. συγκρ. τοῦ Πρότερος, πλέον προτήτερα.

Προτερεύω, Μ. εὔσω καὶ

Προ-τερέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ἢ Πράττω τι) πρότερος ἄλλου, προλαμβάνω· ἔχω τὰ πρωτεῖα, ὑπερτερῶ. (σπν. μὲ αἰτ.) » Προτερεῖ τὸν ἄνεμον, » Θφρ. (συνήθ. μὲ γεν.) » Προτερῶν τῆς ὁδῶ, » Ἡρ. » Προτερεῖ Λυσίου Ἰσοκράτης, » Αξ., εἶνε παλαιότερος. (καὶ αἰτ. πρόθετ. ἐνν. τῆς γεν.) » Ἐπροτέρουν κατὰ τὴν πρώτην συμπλοκήν, » Πλδ., ὑπερεῖχον. (ἢ ὄρτ. ἐλλ.) » Πεύκη καὶ πίτυς προτερεύσε τῇ βλαστήσει μικρὸν ὅσον πεντεκαίδεκα ἡμέρας, » Θφρ., φυτρόνων πρωτήτερα [πρωϊμώτερα]. (ἢ ἀπολύτ.) » Ποτὲ μὲν ὑστερεῖν, ποτὲ δὲ προτερεῖν ἀνάγκη, » Πλδ. » Οὐδὲν προτερήσειε ἔξω τοῦ ἐρθακέναι ἀδικοῦντες, » Ἐπιχ. Φιλ.

Προτερογενής, ές (ὁ, ἡ), Ο. γεννημένος πρότερον, προγενέστερος.

Προτέρημα (τὸ). τὸ καθ' ὃ πρατερεῖ (ὑπερέχει) τις ἄλλου, πρωτεῖον, πλεονέκτημα, (Γαλλ.) avantage. » Ψυχικὰν προτέρημα, » Αξ., γάρισμα φυσικόν, (Γαλλ.) talent. » Ἀπὸ τοῦ προτερήματος γενέσθαι (ὑπάρξαι, εἶναι), » Διόδ., = Προτερεῖν, ὑπερτερεῖν, (Γαλλ.) avoir le dessus.

Προτέρησις, εως (ἡ). τὸ προτερεῖν (προλαμβάνειν κτλ.), ὑπεροχὴ, εὐβοκίμησις.

Προτερητέον, θετ. τοῦ Προτερέω.

Προ-τερίζω, Μ. ἰσω. Ἀμφισβητῶ περὶ πρωτείων· ἔχω ἀξιώσεις ὑπεροχῆς.

Προτερικὸς, ἡ, όν. (κυρ. ἐπὶ φυτ.) Πρώϊμος. » Συκῆ—, » Ἀθ.

Πρότερος [πρό], α, ον. Ὁ πρῶτος ἐκ τῶν δύο· (ἐπὶ χρόν.) προτητερινὸς, ἀρχαιότερος· (ἐπὶ τόπ.) ἐμπροσθινώτερος· (ἐνγέν. ερπ.) ἀνώτερος, πρατιμότερος. «Πρότερος γενέσθαι καὶ πλείονα εἰδέναι, » Ἰλ. Τ. » Ὀπλότερος γενεῇ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων, » Ἰλ. Β. » Ὁ μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν· οὗτος δὲ πρατέρης γενεῆς, προτέρων τ' ἀνθρώπων, » Ἰλ. Ψ. » Παίδων προτέρων οὐκέτι μέμνηται, » Ἰλ. Ο., ὧν ἐκ τοῦ πρώτου γάμου. (καὶ μὲ γεν.) » Ἐμέο πρότερος, » Ἰλ. Κ. » Ἐκ τῆς προτέρης γυναικός, » Ἡρ. » Ἠοῖ τῇ προτέρῃ, » Ἰλ. Ν., τῇ προτεραίᾳ. » Τοῦ προτέρου χειμῶνος, » Λσ., τὸν περασμένον χειμῶνα. » Προτέροισι πόδεσσι, » Ὀδ. Τ., τοῖς ἐμπροσθίοις. (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) » Τὸν πρότερος μετέειπε, » Θκρ. » Ἡμῖν πολὺ πρότερος, » αὐτ. ‖. (τὸ οὐδ.) Πρότερον, ἐπιρ. Προτήτερα, ἐμπροσθήτερα. » Ὀλίγῳ πρότερον τουτέων, » Ἡρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. μετὰ τοῦ Ἤ). » Πρότερον ἢ βασιλεῦσαι, » αὐτ. (καὶ πρὸς ὁρῳ. μετὰ τοῦ Πρὶν) » Οὐ πρότερον παύσομαι, πρὶν ἢ ἔλω τὰς Ἀθήνας, » αὐτ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Μηδὲ πρότερόν γε ἀποθάνοις ἢ προπέμψας πάντας τοὺς κόλακας, » Δκ. (καὶ ἐναρθρ.) » Ἐπὶ τῶν πρότερον βασιλέων, » αὐτ. » Τῶν πρότερον ἀδικημάτων, » αὐτ. » Τὰ δὲ πρότερον τούτων, » αὐτ.

Προτέρω, ἐπιρ. Π. ἀντὶ Ὁροωτέρω, μακρύτερα πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, περαιτέρω. » Ἴθυσαν δὲ πολὺ προτέρω, » Ἰλ. Δ. (ἢ τρπ.) » Προτέρω ἔτ' ἔρις γένετο, » Ἰλ. Ψ., ἐπροχώρησεν, ηὔξησεν. » Οὐ προτέρω μυθήσομαι, » Ἀπλν., δὲν θέλω ὁμιλήσῃ περισσότερον.

Προτέρωθε(θεν), ἐπίρ. Ἐκ τοῦ πρατέρω, ἀπὸ πρατήτερα.

Προτέρως, ἐπίρ. Κατὰ τὸν πρότερον τρόπον· ἀρχήτερα, πρωτινώτερα.

Προτέρωσε, ἐπίρ. = Προτέρω.

Προτεταμένως [προτείνω], ἐπίρ. (μτχ.) Κατ' ἔκτασιν.

Προτετύχθαι, Π. παθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Προτεύχω, καμνω (καὶ παθ. γίνομαι, συμβαίνω) πρίν.

Προ-τεχνολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Τεχνολογῶ προτοῦ, ἀναλύω πρῶτα τεχνολογικῶς τι.

Προτεχνολόγημα (τὸ). πρακτικαγωγὴ εἰς τέχνην ἢ ἐπιστήμην τινά.

Προτήθη (ἡ). = Προμάμμη.

Πρότηθυς, υος ἢ ύος (ἡ). προγενεστέρα [ἐξ αὐτῆς τῆς Τηθύος (ὅηλ. ὑπεργηρως) γυνή.

Προ-τήκω, Μ. τήξω. Δυόνω προτοῦ ἢ πρῶτα.

†Προτήλυς (ὁ, ἡ). ὁ ἐνιαύσιος τράγος, (παρβλ. Πρητὴν καὶ Ἐπιπρητὴν, ἅθεν ἡ παρ' ἡμῖν Πρητσίλα).

Πρότηξις, εως (ἡ), τὸ εὔσ. τοῦ προηγ. λιώσιμον πρὸ καιροῦ· φθίσις, μαρασμός.

Προτί, πρόθ. Δ. ἀντὶ Πρός, [ὅθεν

Προτι-άπτω, Δ. Π. ἀντὶ Προσάπτω.

Προτι-βάλλομαι, Δ. Π. ἀντὶ Προσβάλλομαι, [καὶ καθεξῆς ὅλα τὰ ἐκ τῆς Προτί].

Προ-τιθαφεύω, Μ. εὔσω. Ἡμερόνω προτοῦ.

Πρότιθεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Προετίθεσαν, γ', πλθ. πρκ. τοῦ παρτ. τοῦ

Προτίθημι, Μ. προ-θήσω (ἀόρ. Προέθηκα καὶ Προὔθηκα κτλ.). Βάλλω τι ἐμπρὸς ἢ (μὲ δατ. ἐκ δ'.) ἔμπροσθέν τινος. »Πέπλον ὁμμάτων προθεῖς, » Εὐρ. (καὶ μτ.) » Τοὺς δὲ χρηματισμοὺς ἐποιεῖτο τοῖς βουλομένοις, προτιθέμενος νεβρὸν τοῦ σώματος, » Ἀθ. » Προθέμενοι τοὺς γραφομάχους, » Πλδ. (καὶ μεταφορ.) » Ἣν τιν' αἰτίαν προθεῖς, » Σοφ. (συχνότ. δε) » Δεῖτα (» Τράπεζαν)—, » Ἡσ., Ὅμ. » Μέγαν βοῦν δασσάμενος προὔθηκεν, » Ἡσ. » Καὶ μελεΐστι τανῦν προὔθηκεν, » Ἰλ. Ψ., τὸν ἔῤῥιψε νὰ τὸν φάγουν. (καὶ μσ.) » Τραπέζας νίζαν καὶ προτιθέντο, » Ὀδ. Δ. (ἴδε Παρατίθημι). 2) ἐκθέτω (εἰς θέαν), (Γαλλ.) étaler· ἢ πρὸς γνῶσιν ἁπάντων, κοινοποιῶ διὰ προγράμματος [ἴδε Πρόθεμα], (Γαλλ.) afficher· (ὅθεν μετμ.) κάμνω ἐπίδειξιν. » Τρεῖς ἡμέρας προτιθέασι τὸν νεκρόν, » Ἡρ. » Ποτήρια ἀργυρᾶ τε καὶ χρύσεα προὔθετο, » αὐτ. (καὶ μσ. μετμ.) » Πένθος μέγα προεθήκαντο, » αὐτ. » Προτίθεμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν, » Δκ. » Τῶν ἀρετὴν ὧνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς προτιθέντων, » αὐτ. 3) (ἐν γέν.) κηρύττω, προαγορεύω. » Ἔχθραν (» Πόλεμόν) τινι—, » Θκ., Ἡρ. » Συβάριος γὰρ ἁλούσης ὑπὸ Κροτωνιητέων, Μιλήσιοι πάντες ἡβηδὸν ἀπεκείραντο τὰς κεφαλάς, καὶ πένθος μέγα προὔθήκαντο, » Ἡρ. » Χρόνους τε προὔθεντο ἄνευ ξυγγραφῆς, ἐν οἷς χρῆν τοὺς μὴ ἐσιόντας, ἀμφοτέρους πολεμίους εἶναι, » Θκ., (παρβλ. ἢ 4) βάλλω τι ἐμπρὸς ὡς σημάδι· (μετμ.) προσδιορίζω. » Ἐς ἑβδομήκοντα ἔτεα οὖρον τῆς ζόης ἀνθρώπῳ προτίθημι, » Ἡρ. » Σκοπὸν προέθηκε (προεθέτο, προεθήκατο), » Αξ. » Ἡ πόλις στέφανον ταῖς λειπομένοις τῶν ἀγώνων προτιθεῖσα, » Θκ. » Τῶν νόμων τὰ ἔσχατα ἐπιτίμια προτεθεικότων, ἐὰν κτλ., » Δμ., (ὅθεν συχν. 5) προβάλλω, προτείνω. » Συγκαλέσας τοὺς πρώτους, ἐς μέσον σφι προετίθει τὸ πρῆγμα, συμβουλευόμενος, » Ἡρ. » Ὡς δὲ συνελέχθησαν, πρὶν ἢ αὐτὸν προθεῖναι τὸν λόγον, τῶν εἵνεκα συνήγαγε αὐτούς, » αὐτ. «Τῆς πόλεως λόγον περί τινος προτιθείσης, » Ξεν. (καὶ πθ.) » Τῶν πρωτέντων οὐ φασκόντων προθήσειν τὴν διαψήφισιν παρὰ τὸν νόμον, » αὐτ. » Ἦρχε χέα ἀπελογήσαντο· οὐ γὰρ προὔτεινε σφίσι λόγος κατὰ τὸν νόμον, » αὐτ. (ἢ ἁπαρ.) » Εἰ μέν περὶ καινοῦ τινος πράγματος προὔτίθετο λέγειν, » Δμ. 6) προκρίνω, προτιμῶ. » Πολλοὶ τῶν δικαίων τὰ ἐπιφερέστερα προτιθέασι, » Ἡρ. (καὶ παραλλ.) » Οὐσιν τοὐμοῦ πάθεα

προῦθεντο τὴν τυραννίδα, « Σοφ. 7) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ. πρὸς ἀπαρ.) ἔχω σκοπὸν (πρόθεσιν), βάλλω κατὰ νοῦν, ἐπιχειρίζομαι· ἀποφασίζω. « Προέθηκε λέγειν, « Ἡρ.

Προ-τίκτω, Μ. τέξομαι. Γεννῶ προτοῦ.

Προ-τίλλω, Μ. τιλῶ, Μαθ. προτοῦ.

Προτιμάσσω, Δ. ἀντὶ Προσμάσσω.

Προ-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Τιμῶ πλειότερον. « Τοὺς μὲν γεραιτέρους προτιμᾷν, τῶν δὲ νεωτέρων προτετιμῆσθαι, « Ξεν. (ᾧ πθ.) « Οὐ φθονήσασα τοῦ προτετιμῆσθαι αὐτούς, « αὐτ. (καὶ πθ.) « Τοσούτῳ δὲ μᾶλλον προτετίμηται τὸ κάλλος παρ' ἐκείναις ἢ παρ' ἡμῖν, « Ἰσοκρ. (καὶ μσ. ἀντὶ πθ.) « Τῶν ἄλλων πλέον προτιμήσασθαι στρατιωτῶν ὑπὸ Κύρου, « αὐτ. 2) (συχνότ. μέσ. π. ἀπαρ.) προκρίνω, προαιροῦμαι μᾶλλον. « Ἀμφοῖν ὄντοιν φίλοιν ὅσιον προτιμᾷν τὴν ἀλήθειαν, « Ἀρστ. « Τὸν δ' οὐδ' ἂν ἡμιμναίου προτιμησαίμην, « Ξεν. « Προτιμῶντες καθαιρεῖσθαι ἢ εὐπρεπέστεροι, « Ἡρ. « Προτιμῶν πολλοῦ ἐμοὶ ξεῖνος γενέσθαι, « αὐτ. 3) (συνεχῶς πρὸς γεν. ᾧ πάντοτε σχεδὸν μὲ τὰ ἄρνητ. Μὴ καὶ Οὐ) δὲν φροντίζω, δὲν μοι μέλει, ἀδιαφορῶ. « Μὴ προτιμήσῃς ματαίων ὀλαγμάτων, « Αἰσχλ. « Οὐδὲν προτιμῶ σου, « Ἀρστφ., δὲν θέλω νὰ σὲ ἰδῶ, δὲν σε φοβοῦμαι. (καὶ πρὸς ἀπαρ. ἀναλ.) « Εἰρήνη δ' ὅπως ἔσται, προτιμῶσ' οὐδέν, « αὐτ.

Προτίμησις, εως (ἡ), τὸ προτιμᾷν ἢ προτιμᾶσθαι.

Προτιμητέος, α, ον, θετ. τοῦ Προτιμάω.

Προτιμητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ συνειθίζων ἢ ἱκανὸς νὰ προτιμᾷ, ἐπιρρεπὴς ἢ συντελῶν (ᾳ) εἰς προτίμησιν.

Προτιμία (ἡ). ὑπεροχή, προτίμησις.

Προτίμιον (τὸ). τὸ δι.δόμενον ἐμπρὸς ὡς προπληρωμή, ἀραβών, (Τουρκ.) πεσέ, (Ἰταλ.) καπάρο, (εἰς τὸν Λκ., ὅπου ᾧ μόνον εὑρηται, διωρθώθη **Προνόμιον**)

Πρότιμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). ὁ τιμώμενος πλειότερον (προτιμώμενος) τῶν ἄλλων, προτιμητέος, προκριτώτερος. (μὲ γεν.) « Ποδῶν ταχυτὴς ἐστι πρότιμον ῥώμης, « (Ἀνῳν. παρ') Ἀθ.

Προτιμυθέομαι, Δ. ἀντὶ Προσμυθέομαι.

Προτιμωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Βοηθῶ (καὶ μσ. Τιμωρῶ, Ἐκδικοῦμαι) προτοῦ.

Προτίοστος (ὁ, ἡ), Δ. Π. ἀντὶ Πρόσοπτος.

Προτι-όσσομαι, Δ. Π. ἀντὶ †Προσσοσσομαι, προσοράω, προσβλέπω· (συνεχῶς) προσδοκῶ, καραδοκῶ· (ὀπίσω κατ' ἔκτ.) προσβλέπω, προσισθάνομαι. (μὲ ἀπαρ.) μαντεύω, συμπεραίνω. « Μητέρα δ' οὐκ ἄλλην πρότιόσσομαι, ἢέ περ αὐτὴν νῆα, πέλειν, « Ἀπλλν.

Προ-τιταίνω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Προτείνω.

Προτιτρώσκω, Μ. προτρώσω. Πληγόνω πρίν.

Προ-τιτύσκω (χ. Μ.), Π. προτυπτάζω.

Προ-τίω, Μ. τίσω, Π. ἀντὶ Προτιμῶ, τιμῶ μᾶλλον· (μὲ γεν. ἑλλ.) κρίνω ἄξιόν τινος. « Γέρυν τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας, « Σοφ.

Πρότμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προτέμνω. 2) (συνεχῶς.) τὸ προτετμημένον μέρος, (ὅθεν Π.) ὁ ὁμφαλὸς καὶ τὰ περὶ αὐτὸν μέρη, ἡ ὀσφύς.

†**Πρότμητον** (τὸ), = Πρότμησις (2).

Προ-τολμάω-ῶ, Μ. ήσω. Τολμῶ τι πρῶτος ἢ πρὸ τῶν ἄλλων (Θε. Γ', 81).

Προ-τολμίζομαι, Μ. ίσομαι. Τολμῶν προχωρῶ πρῶτος.

Προτομή (ἡ), [προτέμνω]. (κατὰ λέξ.) τὸ ἐμπροσθινὸν κόψιμον. (ὅθεν συνήθ.) τὸ ἐπάνω ἥμισυ μέρος τοῦ σώματος· εἰκὼν παριστάνουσα τὸ μέρος τοῦτο (τὴν κεφαλὴν ὁηλ. καὶ τὸ στῆθος ἕως τὸν ὀμφαλόν), (Γαλλ.) **buste**· τὸ πρόσωπον ᾧ ἡ κεφαλὴ ζώου. « Ἐριοῦ (« Μόσχου, « Λέοντος)—, « Διόδ., Γραφ.

Προ-τονίζω, Μ. ίσω. Ἀναιβάζω ἢ Καταιβάζω τὸ πανὶ τοῦ καραβιοῦ διὰ τῶν προτόνων.

†**Πρότόνιον** (τὸ), εἶδος ἱματίου τὸ ὁποῖον ἐφόρει ἡ ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς, [ἐκ τοῦ

Πρότονον (τὸ) καὶ

Πρότονος (ὁ), [προτείνω]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ καταρτιοῦ πρὸς τὴν πρῴραν καὶ πρύμνην τοῦ πλοίου διατείνοντα σχοινία, τὰ ἐξάρτια, (Γαλλ.) **haubans**. « Ἱστὸν ἐνεστήσαντο μεσόδμῃ, δῆσάν τε προτόνοισι, τανυσσάμενοι ἑκάτερθεν, « Ἀπλλν. 2) τὰ σχοινιὰ δύο τῶν ὁποίων εἶνε τεντωμένον τὸ πανὶ ἐπὶ τοῦ ὑραντικοῦ ἱστοῦ (ὅθεν τὰ **Προτόνιαν**).

Προτοῦ (ἀντὶ Πρὸ τοῦ « τούτου, ἐνν. τοῦ χρόνου), ἐπίρ. Πρίν, πρωτήτερα. « Ἐν τῷ προτοῦ χρόνῳ, « Θκ. « Ὥσπερ καὶ προτοῦ, « Ἀρστ. (καὶ κατὰ παρένθ. ἄλλων μερῶν) « Πρὶ μὲν τοῦ οὐκ ἐξέφαινε.., ἐπεὶ δή, « Θμς.

Προ-τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Παριστάνω τι προτοῦ ἐν εἴδει τραγῳδίας, μεγαλοπρεπῶ πρῶτον ἐπὶ τὰ τραγικώτερον, προοιμιάζω μὲ τραγικὴν ἔμφασιν.

Προτρεπτικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ προτρέπειν, παρακινητικός. (πρὸς αἰτ. προθετ.) « Τὸ κάλλιστον κήρυγμα καὶ προτρεπτικώτατον πρὸς ἀρετήν, « Αἰσχ. « Λόγος προτρεπτικὸς εἰς φιλοσοφίαν, « Ἀρτ. (ᾗ γεν.) « Ἔδεσμα γάλακτος προτρεπτικόν, « Γεωπον.

Προτρεπτικῶς, ἐπίρ. Μὲ προτρεπτικὸν τρόπον, ἐν εἴδει προτροπῆς.

Προ-τρέπω, Μ. τρέψω καὶ παθ. τραπήσομαι (ἀόρ. παθ. Προετράπην κτλ.). Τρέπω (Γυρίζω, Διευθύνω) τι ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν (συνήθ. μεταφ.) παρορμῶ, παρακινῶ (μσ.) κάμνω προσεκτικόν τινα (διεγείρω τὴν παριέργειάν τινος) εἴς τι (πθ.) φεύγω προτροπάδην (προχωρῶ) πρὸς (σπν. καὶ Π.) γίνομαι ἔκδοτος (παραδίδομαι ὅλος ὁλοκλ.) εἴς τι (μὲ αἰτ. προθετ. ἢ ἀπαρ. ἢ Π. ὁστ. ἢ προθ. γεν. ἐκ δ'.) « Τίς σ' ἀνάγκη τῇδε προτρεπει; « Σοφ., τίς σε ἀναγκάζει εἰς τοῦτο; « Ἀλαζονείας ἀποσείπων τοὺς συνόντας, φρουτὶς ἐπιμελεῖσθαι προέτρεπε, « Ξεν. (καὶ μσ.) « Προτρέποντο ἐπὶ νηῶν, « Ἰλ. Ε, ἐτράποντο εἰς φυγήν πρός. « Ὅτ' ἂν ἀὼ ἠέλιος ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται, « Ὀδ. Δ. « Προετρέψατο αὐτὸν τὰ κατὰ τὸν... « Ἡρ., τοῦ ἐκίνησε τὴν περιέργειαν νὰ ἐρωτήσῃ καὶ νὰ μάθῃ (καὶ ὁστ.) « Ἔξελον δ' ἄχεϊ προτραπέσθαι, « Ἰλ. Ζ., νὰ ἀφεθῶ (ἵνα εὕρω χάσκουσαν παρηγορίαν) εἰς τὴν θλῖψιν μου (παρβλ. Τέρπω). (καὶ προθετ.) « Ἐν τῷ πίνειν—, « Πλ., προήχθησαν, ἐπροχώρησαν.

Προ-τρέφω, Μ. θρέψω. Πρῶτα τρέφω (δίδω τροφήν).

Προ-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Προέδραμον κτλ.). Τρέχω προτοῦ ἢ ἐμπροσθεν ἢ ἐμπροσθήτερα, προπορεύομαι· ὡς πρόδρομος, προλαμβάνω τρέχων. « Πολλοῖς ἡ γλῶττα προτρέχει τῆς διανοίας, « Ἰσοκρ. « Προτρέχει τὰ κοπριζόμενα τῶν ἀκάπρων καὶ εἴκοσιν ἡμέρας, « Θεοφρ.

†**Προτριακάς**, άδος (ἡ). (ἐνν. ἡμέρα) ἡ, πρὸ τῆς τριακάδος (τῆς τριακοστῆς), ἡ εἰκοστὴ ἐννάτη.

†**Προτριβής**, ές (ὁ, ἡ). τριμμένος (ἀκανόνιστα ἐμπρός, ὄξω, ἀσυβλερός· [μετ. μ.) ὁρμός.

Προ-τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω προτοῦ.

Πρότριτα, ἐπίρ. Πρὸ τριῶν ἡμερῶν, τρεῖς ἡμέρας πρίν. (ἐνίοτε) ἀντὶ Πρόχθες ἢ Ἀντιπροχθές. « Χθὲς καὶ πρότριτα, « Δούκ.

Προτροπάδην [προτρέπω], ἐπίρ. (κυρ. νὰ φεύγῃ τις) Χωρὶς νὰ γυρίζῃ διόλου νὰ ἰδῇ ὀπίσω του, (ὅτ.λ.) μὲ μεγάλην βίαν, ἀμεταστρεπτεί.

Προ-τροπόω-ῶ, Π. ἀντὶ Προτρέπω.

Προτροπή (ἡ), τὸ προτρέπειν, παρόρμησις, παρακίνησις· μέσον διεγερτικὸν (ἐρεθιστικόν).

†**Πρότροπος** (ὁ), (οἶνος) ὁ ἄλλ. Πρόδρομος (κοιν.) λαγάρα, κρατητήρα.

Πρότροχος (ὁ). ὁ ἐμπριστινὸς (εἷς μόνος) τροχὸς μηχανῆς.

†**Προτρύγαιος**, α, ον. Ὁ προηγούμενος ἢ προϊστάμενος τοῦ τρύγου, (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου). ‖. (οὐσ.) **Προτρύγαια** (ἐνν. ἱερά), τὰ προτέρτια τοῦ τρύγου.

Προ-τρυγάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυγῶ πρωτινὴ (ᾳ) πρωΐμα.

Προτρυγεῖος (ὁ, ἡ), = Προτρυγαῖος.

Προτρύγης, ου (ὁ), = Προτρυγαῖος (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου).

Προτρύγησις, εως (ἡ), τὸ προτρυγᾶν, τρύγημα πρωΐμου.

Προτρυγητήρ, Π. ἀντὶ-

Προτρυγητής, οῦ (ὁ). ἀπλανής τις ἀστὴρ εἰς τὴν προσάρτιον πλευρὰν τοῦ ζωδίου τῆς Παρθένου ὃς τις φαίνεται τὸ πρωὶ μερικὰς ἡμέρας πρὸ τοῦ τρύγου.

Προ-τρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. Προέτραγον κτλ.). Τρώγω προτοῦ ἢ πρῶτα.

Προ-τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Προέτυχον κτλ.). Εἶμαι (Ὑπάρχω) πρὶν τυχαίνω ἐμπρός. « Τὸ προτυχόν, « Πένδ., ὅ,τι ἔτυχεν ἐμπρός, τὸ πρόστυχον.

Πρότυπος (ὁ, ἡ), τυπωμένος (μορφωμένος, σχηματισμένος) πρὶν προτυχεῖ-σμένος. ‖. (οὐσ.) « Πρότυπον, « Πλίν., τὸ ἐκ γύψου ἢ πηλοῦ πλασταύγημα τὸ ὁποῖον χρησιμεύει εἰς τὸν τεχνίτην ὡς παράδειγμα, (παρβλ.) **Πρωτότυπον**, (Γαλλ.) **modèle**.

Προ-τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Μορφόνω (Σχηματίζω) πρὶν· σχεδιάζω· προβάλλω ἕνα τύ-

πων· (μσ.) φαντάζομαι. « Φέρε πρατυπωσώμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς ἠγγέλθαι . . ἐμβεβληκέναι παλεμίους, » Λκ.

Προ-τύπτω, Μ. τύψω. (κατὰ λέξ.) Στυκῶ ἐμπρός· (ἔθεν συνήθ. ἀλλ.) προβαίνω, προκύπτω· προορμῶ. « Ἐνθ' Ἄργὼ προὔτυψεν ἐπειγομένη ἀνέμοισιν, » Ἀπολλν.

Προτύπωμα (τό), = Πρότυπον.

Προτύπως, ἐπίρ. Ὡς ἐν εἴδει προτύπου, πρωτοτύπως.

Προτύπωσις, εως (ἡ), τὸ πρατυποῦν, προσχεδίασμα, προδιατύπωσις.

Προτυχών, οὖσα, όν, αόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Προτυγχάνω.

Προὔβαλον, Προὔβην κτλ. (κατὰ κρσ.) Ἀττ. ἀντὶ Προέβαλον, Προέβην κτλ.

Προὔγγυος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Προέγγυος, (ἴδε Πρῶγγυος).

Προϋγιαίνω (χ. Μ.). Εἶμαι ὑγιὴς πρατοῦ.

Προϋγράφην, Προὐδιδάξατο, Προὔθηκε, Προὔκειτο κτλ., Ἀττ. ἀντὶ Προεγράφη, κτλ.

Προ-ὑλακτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Γαυγίζω πρό(ὡς φύλαξ) τινος.

Προὐλίγου, Ἀττ. ἀντὶ Πρὸ ὀλίγου.

†Προύμνη (ἡ), = Προῦμνος.

†Προῦμναν (τὸ), [Λτν.]. τὸ κορύμβιον ἢ ἀδράμυλον, (Γαλλ.) **prune**.

†Προῦμνος (ἡ). τὸ καρποφορῶν τὰ προῦμνα δένδρον, ἡ ἀδραμυλιά.

†Προὔνικος (ὁ, ἡ). [πρό, ἐνεγκεῖν]. = Προφερὴς, κατωφερὴς εἰς τὰ ἀφροδίσια, ἀτελογὴς, (ἔθεν συγχ. τῷ Πορνικός). 2) (οὐσ.) βαστάζος, (Τουρκ.) χαμάλης.

†Προύνη (ἡ), = Προῦμνος.

Προὐννέπω, κατὰ κρσ. ἀντὶ Προεννέπω.

†Προὔνον (τό), = Προῦμνον.

†Προῦνος (ἡ), = Προῦμνος.

Προὐξεπίσταμαι, Ἀττ. ἀντὶ Προεξεπίσταμαι.

Προὐξερευνάω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ Προεξερευνάω.

Προ-ὑπ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προὐπήγαγον κτλ.). Κάμνω τινὰ νὰ ὑπάγῃ (Φέρω) κατ' ὀλίγον εἰς (μσ. μεταφορ.) φέρω (ἑλκύω) πρατοῦ μὲ τρόπον εἰς τὸ μέρος μεπροϋποτάσσω (ἀμτθ.) ἀναχωρῶ (φεύγω μὲ τρόπον) πρατοῦ, Προϋπεξέρχομαι.

Προ-ὑπ-αντάω-ῶ, Μ. αντήσομαι. Συναπαντῶ πρῶτος ἢ πρατοῦ· ὑπάγω εἰς προϋπάντησίν τινος.

Προϋπάντησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προϋπ-αντιάζω(-αντιάω-ῶ), Μ. άσω, = Προϋπαντάω

Προὔπαρξις, εως (ἡ), τὸ προϋπάρχειν, (Γαλλ.) **préexistence**.

Προϋπαρχὴ (ἡ). ἡ πρώτη ἀρχὴ· ἡ προϋπάρχουσα ἀφορμὴ· (ἰδιαιτ.) προκαταβολὴ εὐεργετημάτων (ἐκδουλεύσεων), προϋποχρέωσις

Προϋπαρχόντως, ἐπίρ. Κατὰ προὔπαρξιν.

Προ-ὑπ-άρχω, Μ. άρξω. Ὑπάρχω πρίν, προϋφίσταμαι. « Οἱ προϋπάρχοντες νόμοι, » Λξ. « Πρὸς τὸ τελευταῖον ἐκβὰν ἕκαστον τῶν προϋπαρξάντων ὡς τὰ πολλὰ κρίνεται, » Δμ. 2) θίδω πρῶτος ἢ πρατοῦ τὴν ἀρχὴν εἰς τι· προλαμβάνω. « Προϋπάρχω τῶν εὐεργεσιῶν (τῆς ἔχθρας), » Ἰσκρ. « Οἱ προϋπάρχοντες τῷ καιεῖν ἡμᾶς εὖ, » Δμ. (ὁδ.) «Ἰρι-

ὑπηργμένα, = Λξ, τὰ προλαβόντα, (Γαλλ.) **les antécédents**. « Οὐ κατίσχυνας οὐδὲν τῶν προϋπηργμένων τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ, » Δμ. « Μεταπεμψάμενος αὐτὸν, τῶν προϋπηργμένων ἐπήνεις, » αὐτ., διὰ τὰς προλαβούσας ὑποχρεώσεις.

Προὐπ-ειμι, Μ. υπέσομαι, = Προϋπάρχω, προϋφίσταμαι. « Προϋπεῖναι τὴν ψυχὴν τοῦ σώματος λέγουσιν, » Ὀλυμπιόδ.

Προϋπ-εκ-λύω, Μ. λύσω. Ἐξασθενῶ (Ἀδυνατίζω) πρῶτον ἢ πρατοῦ.

Προὔπεμψα, Ἀττ. ἀντὶ Προέπεμψα.

Προϋπεξ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προϋπεξήγαγον κτλ.). Ἐβγάζω πρῶτα κρυφὰ (μὲ τρόπον).

Προϋπεξ-έρχομαι, Μ. εξ-ελεύσομαι (ἀόρ. Προϋπεξῆλθον κτλ.). Ἐβγαίνω πρῶτα κρυφὰ (μὲ τρόπον).

Προϋπ-εξ-ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Προεξορμῶ αἰφνιδίως.

Προϋπ-εργάζομαι, Μ. εργάσομαι. Ἐργάζομαι (δουλεύω) τι πρατοῦ μὲ τρόπον (ῥητρ.) προδιαθέτω ἀνεπαισθήτως τὸν ἀκροατήν.

Προϋπεργασία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (ἰδιαιτ. ῥητρ.) προδιοίκησις (προκατασκευὴ) λανθάνουσα τὸν ἀκροατήν.

Προὔπεσχον, ἀόρ. β'. τοῦ Προϋφίσταμαι.

Προϋπηργμένος, η, ον, πθ. πρκ. τοῦ Προϋπάρχω.

Προ-ὑπ-ισχνέομαι-οῦμαι, Μ. ὑποσχήσομαι (ἀόρ. Προϋπεσχόμην κτλ.). Ὑπόσχομαι πρατοῦ, προϋποσχέομαι.

Προ-ὑπ-οβάλλω(-βάλλομαι), Μ. βαλῶ(-οῦμαι). Βάλλω πρῶτα ὑποκάτω(ὡς θεμέλιον).

Προϋπογραφὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ =

Προ-ὑπο-γράφω, Μ. γράψω. Γράφω ἢ ζωγραφίζω πρῶτα τι ἐν εἴδει ὑποδείγματος, προσχεδιάζω, προδιαγράφω.

Προϋπο-δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω (βάλλων ὑπ' ὄψιν) τι προηγουμένως, προεξηγῶ.

Προ-ὑπο-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Ὑποδέχομαι πρατοῦ.

Προϋποθετέον, θετ. τοῦ Προϋποτίθημι.

Προ-ὑπό-κειμαι, Μ. κείσομαι. Προϋπάρχω (ὡς βάσις). « Τὰ δεξόμενον ἀνάγκη προϋποκεῖσθαι σώματι, » Φίλ., πρέπει νὰ προϋπάρχῃ καὶ κενὸν ἵνα δεχθῇ τὸ σῶμα.

Προ-ὑπο-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προϋπέλαβον κτλ.). Φρονῶ (Νομίζω) πρίν· εἰκάζω, συμπεραίνω.

Προϋπο-μιμνήσκω, Μ. ὑπομνήσω. Ἐνθυμίζω προηγουμένως, προενθυμίζω.

Προϋπο-μνηματίζομαι, Μ. ίσομαι. Σημειώνω πρῶτα ἢ πρατοῦ ἐν εἴδει ὑπομνήματος, σχολιάζω (κάμνω σημειώσεις) πρίν.

Προ-ὑπο-πτεύω, Μ. εύσω, = Προϋποπτεύω.

Προϋποσχετικὸς, ἡ, όν, = Προϋποσχετικός.

Προϋποσχετικῶς, ἐπίρ. Κατὰ προϋποσχετικόν.

Προϋπόσχεσις, εως (ἡ), τὸ προϋπισχνεῖσθαι, ὑποσχεσις δοθεῖσα πρίν.

Προ-ὑπο-πάσσω, Μ. πάσω. Κουκκίζω (Πασπαλίζω) πρῶτα ὑποκάτω ἢ ὀλίγον τι.

Προϋπο-πτεύω, Μ. εύσω. Ὑποπτεύω πρίν (ἀπὸ προτήτερα).

Προϋπόστασις, εως (ἡ), τὸ προϋφίσασθαι, ἡ καθ' ὑπόστασιν προὔπαρξις.

Προ-ὑπο-στέλλω, Μ. στελῶ. Συστέλλω πρῶτον ὑποκάτωθεν.

Προϋποστίζω, Μ. ίξω = Προϋποστέλλω δι' ὑποστιγμῶν.

Προϋποστικτέον, θετ. τοῦ προηγ.

†Προϋποστολὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προϋποστέλλω, (εἰς τὸν Θρν.) τὸ μέρος ὅπου προϋποστέλλεται (αποστέλλεται προεξέχων) ὁ ὄβολος κτιρίου.

Προ-ὑπο-στρώννυμι, Μ. στρώσω. Στρώνω πρῶτα ὑποκάτω, (μτφ.) προϋπόκειμαι.

Προϋποστροφὴ (ἡ). ἡ διὰ τῶν στιπτικῶν προετοιμασία τοῦ μαλλιοῦ πρὶν νὰ βαφῇ.

Προ-ὑπο-τάσσω(τάττω), Μ. τάξω Ὑποτάττω πρατοῦ.

Προϋπο-τέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω πρῶτα ὑποκάτωθεν.

Προ-ὑποτίθημι, Μ. ὑποθήσω (ἀόρ. Προὐπέθηκα κτλ.). Βάλλω πρῶτα ὑποκάτω ὡς θεμέλιον, προϋποβάλλω· προσυμβουλεύω· (μσ.) προϋποθέτω, προϋπολαμβάνω.

Προ-ὑπο-τοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Προεικάζω, προϋποπτεύω.

Προ-ὑπο-τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Προεκθέτω ἐν εἴδει πρατυπώσεως, προσχεδιάζω, προϋπογράφω.

Προὔτουσα, θηλ. μτχ. τοῦ Προΐσπειμι.

Προ-ὑποφαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (Ἀφίνω νὰ φανῇ) τι ἀμυδρῶς πως πρατοῦ, προεικονίζω.

Προ-ὑπο-φεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγω πρατοῦ κρυφὰ (μὲ τρόπον, χωρὶς νὰ μ' ἐνοήσουν).

Προ-ὑπο-χρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (Ἀλείφω) πρῶτα ὑποκάτω.

Προϋπο-ψάλλω, Μ. ψαλῶ. Ψάλλω πρῶτα μετὰ μέλους.

Προϋπτιάζω, Μ. άσω. Προλαβέτω τὸν ἀκροατὴν ἐπὶ τὸ εὐμενέστερον.

Προΰπτος (ὁ, ἡ), Ἀττ. (κατὰ κρτ.) ἀντὶ Πρόοπτος, προφανὴς, προδηλος.

Προϋπών, όντος (οὖσα, όν), μτχ. τοῦ Προΐσπειμι.

Προὐργιαίτατος, η, ον, ὑπερθ. ἀπ

Προὐργιαίτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Προὔργου, ἀναγκαιότερος (προτιμότερος ἢ μᾶλλον). « Τὸ ἑαυτῶν προὐργιαίτερον ἐποιήσαντο, » Θκ., ἐστοχάσθησαν προκριτώτερον (ἐπροτίμησαν) τὸ εἰκὸν τῶν συμφέρον μᾶλλον. ‖. (τὸ οὐδ.) Προὐργιαίτερον, -αίτατα, ἐπίρ. Μετὰ πλείονος (πλείστης) σπουδῆς, μᾶλλον (μάλιστα) προὔργου.

Προὔργου (Ἀττ. ἀντὶ Πρὸ ἔργου ἴδε Προφέρω περὶ τὸ τέλος), ἐπίρ. Ὑπὲρ τοῦ ἔργου, πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἀνὰ χεῖρας ἔργου, (ζηλ.) χρησίμως, ἀνυσίμως, συμφερόντως. « Προὔργου τι πεποιήκαμεν πρὸς τὸ ἐξευρεῖν, » Πλάτ., κἂν κατορθώσωμεν (ἐπροχωρήσαμεν ὁπωσοῦν) πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ζητουμένου. « Ἵνα προὔργου τι γένηται, » Ἰσκρ., ἵνα κατορθωθῇ κἄτι τι[νὰ γένῃ κάποια ὠφελειά]. « Διδάσκειν τι τῶν προὔργου, » Θκ., τῶν συντελούντων εἰς τὴν ὑπόθεσιν, τῶν ὠφελούντων. « Μηδὲν εἶναι προὔργου, » Λξ., δὲν ὠφελεῖ καθόλου.

Προυσελέω, ἴδε Προσελέω.

Προὐστήτην, Ἀττ. ἀντὶ Προεστήτην, γ'. ἀωρ. κρτ. τοῦ ἀορ. 6'. τοῦ Προΐστημι.

Προὐτίθει, Προὐτρέκετο, Προὔτυψα, Προὔφαγον, Ἀττ. ἀντὶ Προετίθει κτλ.

Προὐφαίνω, Μ. ἀνῶ. Ὑφαίνω πρὶν (ἀπὸ προτήτερα).

Προὐφαιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Προὐφεῖλον κτλ.). Παίρνω (Ἀφαιρῶ) προτοῦ κρυφίως.

Προὐφ-αρπάζω, Μ. άσω. Ἁρπάζω κρυφίως πρίν.

Προὐφείλω, Ἀττ. ἀντὶ Προσοφείλω.

Προὔφθην, κατὰ κρτ. ἀντὶ Προέφθην, 6'. ἀόρ. τοῦ Προφθάνω.

Προ-ὑφ-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διηγοῦμαι πρὶν ἐν συνόψει, προεκθέτω ἐν εἴδει προοιμίου τὴν ὑπόθεσιν τοῦ διηγήματος.

Προὐφήγησις, εως (ἡ), τὸ ὡσ. τοῦ κρ. προηγ., ἡ ἐν συνόψει προέκθεσις τοῦ διηγήματος.

Προ-ὑφ-ίστημι, Μ. Ὑπο-στήσω (ἀόρ. Προὐπέστητα καὶ 6'. Προὐπέστην κτλ.). Δίδω προηγουμένως ὑπόστασιν εἴς τι, κάμνω νὰ προϋπάρχῃ (ὡς βάσις). « Τοῖς ἄλλοις τὴν ὕλην προὐποστήσας, » Γρ., (παρβλ. Προὐποκειμαι). ‖. (μσ.) προὐπάρχω καθ' ὑπόστασιν, ἔχω ἀπὸ προτήτερα τὸ εἶναι (τὴν ὕπαρξιν). « Τὸ αἴτιον ἦται συνυφίστασθαι δεῖ τῷ ἀποτελέσματι, ἢ προὐφίστασθαι τούτου, » Σξτ. (ἀθ.) « Προὐφεστηκότα, » Πλ., αἱ πρῶται (προηγούμεναι) ἀρχαὶ τῶν πραγμάτων.

Προὔχων, κατὰ κρ. ἀντὶ Προέχων, ἀόρ. 6'. τοῦ Προφύω.

Προὔχω, Ἀττ. ἀντὶ Προέχω, (ὠθ. ἡ μτχ.) Προὔχοντες, οἱ πρόκριτοι, οἱ πρωτεύοντες, (Γαλλ.) **les primats.**

Προφαγεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προεσθίω.

Προ-φαίνω, Μ. φανῶ. Φέγγω ἐμπρός, προπορεύομαι φέγγων (μὲ φανόν). « Ὑφεῖσαν ἐνέδραν αὐτῷ καταβαίνοντι ὑπὸ λαμπάδων, ᾗ πρῶτος ὁ προφαίνων αὐτῷ πληγὰς ἀπέθανε, » Πλ. (ᾗ ἀπολ.) « Οὐδὲ σελήνη οὐρανόθεν προὔφαινεν, » Ὀδ. Ι. (καὶ πθ. ἡ μσ.) « Νύκτα δι' ὀρφναίην, οὐδὲ προφαίνει' ἰδέσθαι, » αὐτ., δὲν ἔρεγγεν ὥστε νὰ ἴδῃ τις. 2) (μτφ.) δείχνω (φανερόνω τι (ᾗ πθ. ἡ μσ. φαίνομαι) ἐμπρὸς ἢ μακρόθεν ἢ ὅλως διόλου, ἐβγάζω (καὶ πθ. ἡ μσ. ἐβγαίνω) εἰς τὸ φανερόν· (καταχρ.) ἀκούομαι. « Τοῖσιν θεοὶ τέρατα προὔφαινον, » Ὀδ. Μ. (καὶ μσ. ἡ πθ.) « Ἐς πεδίον προφανέντα, » Ἰλ. Ω. « Ἐξαπίνης προφανέντα, » Ὀδ. Ω. « Τὰ δὲ κρατῆσφανται ἅπαντα, » Ἰλ. Ξ., φαίνονται καταχόθεν. (ᾗ καταχρ.) « Προὐφάνη κτύπος, » Σοφ. 3) δείχνω (φανερόνω) τι προτοῦ, προδηλῶ, προμηνύω. « Προφαίνει καλὸν καρπὸν, » Θρ., δείχνει ὅτι θὰ κάμῃ. « Ὁ θεὸς προφαίνει πολλὰ ἀγαθά, » Ξεν. « Εἵρετο τοὺς μάγους, τὸ θέλει προφαίνειν τὸ φάσμα, » Ἡρ. « Σὺ δὲ ὅκως στρατιὴν πέμψεις, εὖ προφαίνεις, » δὲν δείχνεις (δὲν φαίνεται) νὰ ἔχῃς σκοπόν.

Προφάνεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ προφανοῦς, ἐνάργεια, (Γαλλ.) **évidence.**

Προφανερόω-ῶ, Μ. ώσω. Φανερόνω προτοῦ, προδηλῶ, προμηνύω.

Προφανὴς [προφαίνω], ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος μακρόθεν ἢ πρὸ τῶν ἄλλων ἢ ὅλως διόλου, πρὸ ὀφθαλμῶν κείμενος, πρόδηλος, ὁλοφάνερος. « Ἐκ (« Ἀπὸ) τοῦ προφανοῦς, » Θκ., Πλ. κλπ., = Προφανῶς. 2) Π. = Περιφανὴς, ἐπίσημος, ἔνδοξος. « Προφανεῖς καὶ ἀγακλέας ἄνδρας, » Μανέθ.

Πρόφανσις, εως (ἡ), τὸ προφαίνειν ἢ προφαίνεσθαι, προεμφάνισις, προρρήσις. « Ἐπὶ προφάνσει (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Προφάσει) θηρός, » Σοφ. (Τραχ. 662), κατὰ προδιδασκαλίαν τοῦ κενταύρου Νέσσου.

†Πρόφαντες, ιδος (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Προφῆτις.

Πρόφαντος (ὁ, ἡ), [προφαίνω]. φανερωμένος πρωτοῦ, προδεδηλωμένος, προειρημένος (ὑπὸ τοῦ μαντείου). ‖. (οὐσ.) **Πρόφαντον**, « χρησμὸς, προφητεία. « Πρόφαντα δέ σφι ἔν τε Δωδώνῃ ᾗ ἐν Δελφοῖσι ἐγένετο, » Ἡρ. « Ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι, πρὸς τῶν πανόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο, » Σοφ. 2) Π. ἀντὶ Περιφανὴς, περιφανὴς, περίβλεπτος, ἔνδοξος. « Πρόφαντον σοφίᾳ καθ' Ἕλληνας ἐόντα, » Πίνδ.

Προφάντωρ (ὁ). ὁ προφαίνων (προδηλῶν) τι, προφήτης.

Προφανῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον προφανῆ, προδήλως, ἐναργῶς· παρρησίᾳ.

Προ-φασίζομαι, Μ. ίσομαι. Εὑρίσκω (Προτείνω τι ὡς) πρόφασιν. (μὲ αἰτ.) « Γῆρας (« Ἀσχολίαν) προὐφασίζετο, » Ξεν. « Πρὸς τὰς κοινὰς προφάσεις, ἃς οὗτοι προφασιοῦνται, » Δημ. « Τὸ ᾗ τὸ σκήπτῃ καὶ προφασίζῃ προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις, » Γρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Ἀρρωστεῖν προφασίζεται, » Δημ. (ᾗ ἀναλ.) « Τὰς μὲν ἄλλας τέχνας τοῖς μὴ ἐργαζομένοις ἔστι προφασίσασθαι ὅτι οὐκ ἐπίστανται, γῆν δὲ κτλ., » αὐτ. (καὶ ἀπολ.) « Προφασιζομένους ὑπὲρ τῶν μελλόντων ῥηθήσεσθαι καὶ λέγοντας τοὺς μὲν, ὡς ἐξ ὑπαγείου γέγονεν αὐταῖς ἡ παρασκευὴ, τοὺς δὲ, ὡς χαλεπὸν ἐστιν ἴσους τῷ μεγέθει λόγῳ τῶν ἔργων ἐξευρεῖν, » Ἰσαρ. (εὕρηται ᾗ πθ.) « Ἀναζητήσαντες τὰ περὶ τῶν δοκούντων προδίδοναι, εὗρον ἅπαν ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῆς Σάμου προφασισθὲν, » Θκ.

Προφασιλογία (ἡ). τὸ λέγειν προφάσεις, εὐφασιλογία προφασιζομένου.

Πρόφασις [προφαίνω], εως (ἡ). ἀφορμὴ (κυρ. προσποιημένη, μὴ πραγματικῶς ταυτὴ)· αἰτία τὴν ὁπ. προτείνει τις ὡς δικαιολόγημα χωρὶς νὰ ᾖνε, πρόσχημα, (Γαλλ.) **prétexte.** « Προφάσεως δεῖται μόνον ἡ πονηρία, » Πλ. « Οἱ μὴ πράττοντες, ἀλλ' εὑρίσκοντες προφάσεις τοῦ μὴ ἐργάζεσθαι, » Ξεν. « Ὁ τὸν θεσμοθέτην πατάξας τρεῖς εἶχε προφάσεις, μέθην, ἔρωτα, ἄγνοιαν, » Δημ. « Πάλαι εἰς ἐὰ πρόφασιός τευ ἰδεάμην ἐπιλαβέσθαι, » Ἡρ. « Ποιήσας δὲ Σόλων τοῖσι Ἀθηναίοισι τοὺς νόμους, ἀπεδήμεε ἔτεα δέκα· κατὰ δὲ ἰωνίης πρόφασιν, ἵνα ἐὴ μή τινα τῶν νόμων ἀναγκασθείη λῦσαι, » Ἡρ. « Ἐγίνετο ἐπὶ Διεύχην στρατιῆς στόλος, διὰ πρόφασιν τήνδε, » αὐτ. « Ἀπ' εὐθυμίας προφάσεως, » Θκ. « Μὴ προφάσεις ἐνταῦθά μοι, μηδ' οὐκ ἔχω, » (Ἀλ. παρ') Ἀθ. « Σῶμα πρόφασιν ἔχον, » Ἰσοκρ., νοσώδες, φιλάσθενον. (καὶ ἀπολ., κατ' ἄλλ. πρόθ.) « Προφάσει (ἡ) » Πρόφασιν, » Λξ., ἐπὶ λόγῳ τάχα. « Ἐπὶ δὲ ἑπτακόντα γυναῖκες Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἑκάστη, » Ἰλ. Τ. « Μὴ δακῶμεν Πάτροκλον πρόφασιν, σφᾶς δ' αὐτοὺς δι' ἐκεῖνος ἐπαινεῖν, » Πλ. « Ἐξαπιστάλη ταῦτα τὰ πλοῖα, πρόφασιν μὲν ὡς τὸν σῖτον παραπέμψοντα, βοηθήσοντα δὲ Σηλυμβριανοῖς, » Δημ., (Ὁ Πίνδ. [Πυθ. Ε', 36] προσωποποιεῖ εὐφυέστατα τὴν Πρόφασιν ὡς θυγατέρα τοῦ Ἐπιμηθέως).

Προφασιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς πρόφασις. « Δόγος—, » Γρ.

Προ-φάσκω (χωρὶς Μ.), Π. προλέγω, προεκθέτω.

Προφάτας, ου (ὁ), Δ. ἀντὶ Προφήτης.

Πρόφατος (ὁ, ἡ), Π. [πρόφημι] περίφημος, περιβόητος.

Προφάω, Μ. φάσω, Ω. ἀντὶ Προφαίνω. προφέγγω.

Προφείδομαι, Μ. φείσομαι. (μὲ γεν.) Κήδομαι (Φροντίζω) περί τινος, προνοῶ, (Ἰσοκρ. Ἀρχ. 1, ὅπου διωρθ. Ὑπηρισμένην).

Προφερὴς [προφέρω], ές (ὁ, ἡ). ὁ προέχων (ὑπερέχων, διαπρέπων), ἀνώτερος, καλλιώτερος· (εἰς τὸ πεζ. συνήθ.) πρώϊμος· (ὠθ. ἐπὶ ἀνθρ.) ἀνεπτυγμένος [κατὰ τὸν σωματικὸν ὀργανισμὸν, [ἐπμ.) ἀφρεδισιάζων) πρόωρα, (Γαλλ.) **précoce**, (κυρ.) φαινόμενος πλέον ἡλικιωμένος παρ' ὅ,τι εἶνε. « Τῶνγε μὴν ἀλλάων προφερὴς τ' ἦν, πρεσβυτάτη τε, » Ἡσ. « Ἔνιοι, νέοι ὄντες, προφερεῖς καὶ πρεσβύτεροι φαίνονται, » Αἰσχ. « Ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν σκληρὸς, οὗτος δὲ προφερὴς καὶ καλὸς τὴν ὄψιν, » Πλάτ., φανταχτερός. « Περὶ δὲ γενέσεως παίδων τάδε ἔλεγε· Καθόλου μὲν φυλάττεσθαι τὸ καλούμενον προφερές· οὔτε γὰρ τῶν ζώων οὔτε τῶν φυτῶν εὔκαρπα τὰ προφερῆ γίνεσθαι, » Ἰάμβλ. (καὶ ὑπερθετ.) « Ἄλματι δ' Ἀμφίαλος πάντων προφερέστατος ἦεν, » Ὀδ. Θ.

Προφέρτατος, η, ον, Π. ἀντὶ Προφερέστατος, ὑπερθ. τοῦ Προφερής.

Προ-φέρω, Μ. προ-οίσω (ἀόρ. Προήνεγκα κτλ.). Φέρω τι ἐμπρὸς ἢ ἔξω ἢ εἰς τὸ μέσον, ἐβγάζω, παρεισάγω· (μτφ.) λέγω παῤῥησίᾳ, ἐκφράζω, ἐκφωνῶ. (ὠθ.) ἀναφέρω (κυρ. πρὸς ὀνειδισμόν τινος), (κοιν.) κτυπῶ εἰς τὸ πρόσωπον· (ἐν γέν.) προτείνω, παρατείνω. (ἁπλ.) κάμνω, προξενῶ. « Προφερε πόδα σὸν ἐπὶ πλόας Ἀχαιῶν, » Εὐρ. « Ὡς δ' ὄρνις νεοσσοῖσι προφέρῃσι μάστακα, » Ἰλ. Ι. « Ὡς μ' ὄφελ' οἴγεσθαι προφέρασα θύελλα εἰς ὄρος ἢ εἰς κῦμα, » Ἰλ. Ζ. « Ἄγε, πρόφερε κρατερὸν μένος, » Ἰλ. Ψ., δεῖξε τὴν ἀνδρείαν σου. « Ὅπως μὴ παρ' ἑτέρου τὰ λοιπὰ ζητῇς, ἀλλ' ἐντεῦθεν ὥσπερ

ταμείου προφέρης, » Ἰσκρ. (καὶ μετν.) «Καὶ τούτων προφέρων ἕνια, καὶ ἄλλα τῶν νόμων προφερόμενος, στερῶμαι δικαίους αὐτοὺς ἀπεργάζεσθαι, » Ξεν. (καὶ δοτ. ἐπ δ'.) » Χρωμένοισι δὲ αὐτοῖσι προέφερε ἡ Πυθίη τὴν ἐς Λιβύην ἀποικίην, » αὐτ. «Τοῖσιν Αἰγίνην προφέρει στόμα πάτραν, » Πίνδ. (ᾗ μετ.) «Ζῶα ἀνθρωπίνας προφερόμενα φωνάς, » Σξτ. (καὶ πθ.) » Τὰ διὰ φωνῆς καὶ γλώττης προφερόμενα. » Ἡρωδ. «Δόμοισι προὐνεγθέντος ἐν χρηστηρίοις, » Αἰσχλ. (καὶ ἄπαρ.) » Ἀνέπειθον τὴν Πυθίην... προφέρειν φᾶι τὰς Ἀθήνας ἐλευθεροῦν, » Ἡρ. » Τοὺς δὲ, προϊσχομένων ταῦτα, προφέρειν φᾶι τὴν Μηδείης ἁρπαγήν, » αὐτ. «Καί σφιν ὀνείδεα προφέρας, » Ἰλ. Β. (καὶ ἀπλ.) » Μή μοι δῶρα πόφερε χρυσείης Ἀφροδίτης· οὔ τοι ἐπόβλητ' ἐστίν, » Ἰλ. Γ., μή μοι τὰ λίγης ὡς ὄνειδος. «Ὄτις, ἄνθρωπος ὤν, ἀνθρώπῳ τύχην προφέρει... ἀνοητον ἡγοῦμαι, » Δημ. «Ἔριδα προφέρουσαι, » Ὁδ. Θ, ἐρίζουσαι (ἀμιλλώμεναι) πρὸς ἀλλήλας. (καὶ μπ.) «Ἔριδα προφέροντα, » Ἰλ. Γ. «Ἄφρων ὅς τις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται, » Ὁδ. Θ. «Ὅρκους προφερόμενοι, » Θκ. » Μὴ ἀνειδιστικῶς ἐπιλαμβάνεσθαι τῶν βαρβάρων τι ἢ σόλοικον προσεγκαμένων, » Μ. Βίλ. (ᾗ πθ.) » Σκαπτοῦντί μοι προὔστηκε γέλως πάμπολυς, » Ἀξ., ἐξερράγη. «Ὁ λεοντὴ τά τε ῥόπαλον... προὐφέρετο αὐτοῦ, » Δ. Κάσσ. 2) (ἄλλ. ἢ ἀμτδτ.) φέρω τὰ πρωτεῖα, ἢ [μέ γεν. ἢ Π. αἰτ.] εἶμαι ἀνώτερός τινος, [μέ δοτ.] ὑπερτερῶ (ὑπερέχω) κατά τι. » Ὅσον παρθενικὴ προφέρει τριγαμοιογυναικός, » Θκρ. «Πλούτῳ καὶ εἴδει προφέρων Ἀθηναίων, » Ἡρ. «Ἔριπα καλλονῇ τε προφέροντα καὶ ἀρετῇ τῶν ἀπὸ τῶν θίων, » αὐτ. (καὶ αἰτ. προθετ.) «Φημὶ βροτῶν, ἅτινες οὐκ ἐρύτευσαν παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν τῶν γεναμένων, » Εὐρ. (καὶ ἀπολ.) » Ἐν πάντα δὲ νόμου εὐδύγλωσσος ἀνὴρ προφέρει, » Πίνδ., ἰδθ.

3) συντελῶ, ἔχω τὸ πλεονέκτημα, « Μέγα προφέρει ἐς τὸ κτήσασθαι δύναμιν, » Θκ. (καὶ γεν. ἑλλ.) » Ὡὼς προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου, » Ἡσ., ἡ αὐγὴ προάγει (κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ προχωρῇ) καὶ εἰς τὴν ὁδὸν ᾗ εἰς τὸ ἔργον, (ἰδθ. Πρὸ ὁδοῦ ᾗ Προὔργου].

Προ-φεύγω, Μ. φευξοῦμαι (ἀόρ. Προέφυγον Προὔφυγον κτλ.). Φεύγω πρωτοῦ ἢ μακρὰν ἢ ἐμπροσθάν (μέ αἰτ.) ἐκφεύγω, ἀποφεύγω. « Ἀργὼ προὐγοῦσα πέτρας καὶ ἀτρεμα Πόντου, » Θκρ. (καὶ ἀπολ.) «Οὐ γάρ οἱ ἵπποι ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν, » Ἰλ. Δ.

(**Πρό-φημι**), Μ. φήσω (εὔχρ. κυρ. μόνον ὁ ἀόρ. Προέφην, =Προλέγω.

Προ-φημίζω, Μ. ίσω. Διαδίδω τὴν φήμην (Διαφημίζω) πρωτοῦ.

¦**Προφητάζω**, Μ. άσω, =Προφητίζω.

†**Προφητάναξ**, ἄνακτος (ὁ), προφήτης ὁ αὐτὸς ᾗ βασιλεὺς (ἄναξ), (ἐπίθ. τοῦ Δαβίδ).

Προφητεία (ἡ), τὸ προφητεύειν· τὸ προφητικὸν πνεῦμα (χάρισμα). 2) λόγος προφητικὸς, προφήτης. 3) ἑρμηνεία τῶν θείων γραφῶν (ᾗ).

†**Προφητεῖον** (τό), (Ἐκκλησ.) ναὸς ἱδρυμένος εἰς τιμὴν προφήτου.

†**Προφήτευμα** (τό), λόγιον (πρόρρησις) προφήτου, προφητεία.

†**Προφήτευσις**, εως (ἡ), τὸ προφητεύειν, πρόρρησις.

Προ-φητεύω, Μ. εύσω. (ἡ αὔξησις τῶν παρῳχ. καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν τῆς προθ. Ὁ δὲ παρακειμ. εὕρηται παρὰ Κλημ. Προπεφητεῦσθαι. Εἶμαι (Γηρυτεύω εἰς τὸ μαντεῖον ἢ Προλέγω τὰ μέλλοντα ὡς) προφήτης. » Ἐχεκράτους προφητεύοντος, » Πλ. «Τὸ μαντεῖον, οὗ πρεσείκει προφητεύων, » Λκ. » Οὗτοί εἰσι οἱ προφητεύοντες τοῦ ἑροῦ, » Ἡρ. » Προεφήτευσε λιμὸν μέλλειν ἔσεσθαι, » Γρφ. «Προφήτευσον ἡμῖν τίς ἐστιν ὁ παίσας σε, » αὐτ. 2) (Ἐκκλησ.) ἑρμηνεύω (ἐξηγῶ) τὰς θείας γραφάς (ᾗ). » Ὁ δὲ προφητεύων ἀνθρώποις λαλεῖ οἰκοδομὴν ᾗ παράκλησιν καὶ παραμυθίαν, » Παῦλ. πρὸς Κορινθ.

Προφήτης [πρό, φημί], ου (ὁ), (κυρ.) ὁ ἑρμηνεύων τὰ χρησμοδοτούμενα ὑπὸ τοῦ μάντεως· ὁ πρῶτος τῶν λειτουργῶν τοῦ μαντείου, (πεζβλ.) Πρόμαντις (« Πάντες οἱ Δελφοὶ ἐξέλιπον τὴν πόλιν πλὴν ἑξήκοντα ἀνδρῶν ᾗ τοῦ προφήτεω, » Ἡρ.) (συνήθ. ἐν γέν.) ὁ προλέγων τὰ μέλλοντα, μάντις (« Διὸς πραπάτων Τειρεσίαν, » Πίνδ.)· (μτφ.) κῆρυξ, προάγγελος (« Ἀληθείας προφήτης, » Δκ. » Τὴν προφῆτιν τῆς ἀληθείας Ἱερίαν, » αὐτ.)· (ἐνίστε) ποιητὴς (ὡς καὶ αὐτός) « Προφήτης τῶν μουσῶν, » Ἀξ. (καὶ μτφ.) » Τέττιξ... θέρεος γλυκὺς προφήτης, » Ἀνακρ. » Δείπνου προφήτην λιμὸν ἐκκαλουμένη, » (Ἀντιφ παρ') Ἀθ. (εἰς τὴν Αἴγυπτ. ὠνομάζοντο Προφῆται ᾗ οἱ Χημικοί, ἀναφερόμενοι συχνότατα εἰς τὸ Συμπλήρωμα τοῦ Διατκορίδου).

Προφητίζω, Μ. ίσω, (σπν.) ἀντὶ Προφητεύω, ὅθεν τὸ (Γαλλ.) **prophétiser**.

Προφητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προερχόμενος ἀπὸ προφήτην, προφήτου ἴδιος. ||. « Προφητικὴ, » ἡ χάρις ἢ ἡ ἐπιστήμη τοῦ προφήτου, (εἰς τὴν Αἴγυπτ.) ἡ χημεία. «Τὰ πρωτεῖα ἐν προφητικῇ αὐχοῦντες, » Ὀλυμπιόδ.

Προφητικῶς, ἐπίρ. Μὲ προφητικὸν πνεῦμα, ὡς ἂν προφήτης. «Προφητικῶς εἰπεῖν, » Ἀξ., καθὼς λέγει ὁ (θεῖνα) προφήτης.

Προφῆτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Προφήτης.

Προφητοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (φονεύσας) προφήτην ἢ τοὺς προφήτας, φονεὺς τῶν προφητῶν.

Προφητοτόκος (ἡ). ἡ τέξασα προφήτην, μήτηρ προφήτου.

Προφητόφθεγκτος (ὁ, ἡ). [προφ. φθέγγομαι]. ὁ προειρημένος ὑπὸ προφήτου ἢ τῶν προφητῶν.

Προφητοφόντης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Προφητοκτόνος.

Προφήτωρ (ὁ), Π. ἀντὶ Προφήτης.

Προφθαΐην, ἐπίρ. ἴων. Προφθάνοντας, προλαμβάνοντας.

Προφθάμενος, η, ον, μτ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ=

Προ-φθάνω, Μ. φθάσω. (β'. ἀόρ. Προέφθην ᾗ [κρτ.] Προὔφθην). Φθάνω πρωτύτερα προλαμβάνω.

Προφθασία καὶ

Πρόφθασις, εως (ἡ), τὸ προφθάνειν, φθάσιμον πρωτήτερα.

¦**Προ-φθέγγομαι**, Μ. φθεγξόμαι. Ὁμιλῶ πρωτοῦ· προλέγω, προφητεύω.

†**Πρόφθεγξις**, εως (ἡ), τὸ προφθέγγεσθαι (προσμιλεῖν)· πρόρρησις (ᾗ). (εἰς τὸν Πλάτ. φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρόσρθεγξις).

Προφθῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προφθάνω.

Προφθίμενος, η, ον, Π. [πρὸ, φθίνω]. προαποθνῄσκων.

Προ-φιλοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιλοσοφῶ πρωτοῦ.

Προ-φλεβοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλεβοτομῶ πρωτοῦ.

Προφλεβοτομητέον, βετ. τοῦ προηγ.

Προ-φοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζω (καὶ πθ. Φοβοῦμαι) πρίν.

Προφοβητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ νὰ φοβῆται πρίν, (ἐπὶ καλοῦ) προνοητικὸς, (ἐπὶ κακοῦ) φιλόφοβος.

Προ-φοιβάζω, Μ. άσω, Ο. =Προκαθαίρω προαγνίζω. 2) προφητεύω, προλοιπίζω, (ἰδθ.

†**Προφοίβασις**, εως (ἡ), καὶ

†**Προφοίβασμα** (τό), καὶ

Προφοιβασμός (ὁ), =Προφητεία.

Προφοιβαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ προφητεύων, προφήτης. « Τῶν μελλόντων=, » Παχυμ.

Προ-φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Προηγοῦμαι, προλαμβάνω.

Πρόφορα (ἡ), τὸ προφέρειν, φόρισμον ἐμπρός, βάλσιμον εἰς τὴν μέσην (συνήθ. ἔκφρασις, ἐκφώνησις· ἐνίοτε) ὀνείδισμος, ἐπίπληξις.

Προ-φορέομαι, Μ. ήσομαι. Ἔπαγω πέρα· δῶθε, πηγαινοέρχομαι. « Τί, ὦ πόνηρ', ἄνω κάτω πλανώττομεν, ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορούμενοι; » Ἀρστφ. «Αἱ δὲ (κύνες), κρυφορούμεναι παρὰ τὰ αὐτὰ (ἴχνη), » Ξεν. » Τὸν στίμονα προφορεῖσθαι, » Πίνδ., =Διάζεσθαι.

Προφορικὸς, ἡ, όν (ᾗ ἐπίρ.). Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν προφοράν ἢ γινόμενος δι' αὐτῆς ἐπαισθητός. « Δόγος—, » Βύζ., (ἀντιθ. τῷ Ἐνδιάθετος).

Πρόφορος (ὁ, ἡ). ὁ προβαίνων (προχωρῶν). « Διαβὰς προφόρῳ ποδί, » (Ἀρατίν. παρὰ) Διογ. ||. (σπ. ἐνν. ἔχω) ὁ εὑρισκόμενος ἐντὸς τοῦ περιέχοντος τὸ ἐμβρυον ὑμένος καὶ ἐκφέων πρὶν τοῦ τοκετοῦ.

†**Προφόωσδε**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρὸ φόωσδε.

Πρόφραγμα (τό), [προφράσσω]. φραγμὸς χρησιμεύων ὡς προτείχισμα.

Προ-φράζω, Μ. φράσω (μσ. πρκ. Προπέφραδε καὶ πθ. Προπέφραδμαι). Λέγω πρωτοῦ, Προλέγω, προαναγγέλλω. « Δὴ γάρ σφι πάλαι προπεφραδμένον ἦεν, » Ἀπλλν.

Πρόφρασσα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Πρόφρων, πρόθυμος. 2) [κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ Προφράζομαι], προμηθὴς, προνοητικὴ.

Προ-φράσσω (φράττω), Μ. φράξω. Φράζω

προτοῦ ἢ ἀπ' ἐμπρός, κλείω (ὀχυρόνω) διὰ προτειχίσματος.

Προφρονέως, ἐπίρ. ἴων. ἀντὶ Προφρόνως.

Προφροντίζω, Μ. ἤσω. Φροντίζω πρὶν ἢ (μὲ γεν.) περί τινος, προνοῶ· προσκέπτομαι.

Προφρόνως, ἐπίρ. ἀντὶ Ὀρθύμως.

Προφρύγω, Μ. φρύξω. Φρύγω (Καψαλίζω) προτοῦ.

Πρόφρων [πρό, φρήν], ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πρόθυμος, εὐδιάθετος· (συχν. ἀντὶ ἐπιρ.) μετὰ πάσης χαρᾶς, ἐξ ὅλης ψυχῆς (καρδίας), ἑκουσίως, (ἀγν.) propenso animo. «Οὔ τοι θυμῷ προφρανε μυθέομαι,» Ὅμ., δέν σὲ τὸ λέγω μὲ τὰ ὅλα μου. (καὶ ἐμφαντ. μὲ εἶρων.) «Πρόφρων κεν δὴ ἔπειτα Δία λιτοίμην!» Ὀδ. Ξ., τῷ ὄντι, μὲ πολὺ θάρρος ἤθελα τότε προσευχηθῆ!

Προφυλακή (ἡ), [προφυλάσσω]. προφύλαξις, πρόνοια, προμήθεια. 2) φρουρά (φυλακή) τοποθετημένη ἐμπρός ἢ πρυτανευομένη τοῦ στρατοῦ, (Γαλλ.) garde (poste) avancee, avant-poste. 3) (σπν.) προφυλακτικὸν σθένειας κτλ., (εἰς τὸν Δτκρ.) φυλακτόν.

Προφυλακίς, ἴδος (ἡ). (κυρ. ναῦς) ἡ φυλάττουσα πρὸ τοῦ στόλου.

Προφυλακτέον, θετ. τοῦ Προφυλάσσω.

Προφυλακτήριον, (τὸ), = Προφυλακτικόν.

Προφυλακτικός, ἡ, ον. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς προφύλαξιν. «Προφυλακτικὴ (ἐνν. ἀγωγή), » μέρος τῆς (ἰατρικῆς.

Προφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων (διωρισμένος νὰ φυλάττῃ) ἐμπρός, φρουρὸς τοποθετημένος εἰς τὴν προφυλακήν, (αὐτ. avant-postes). 2) ἐπιτηρητὴς τῶν φυλάκων (τῶν φρουρῶν).

†Προφύλαξις, εως (ἡ, Σχλ. τὸ οὐσ. τοῦ

Προ-φυλάσσω[ττω], Μ. ξω. (μὲ γεν.) Φυλάττω (ὡς προφύλαξ) ἔμπροσθέν τινος. «Τὴν προφυλάσσουσαν νῆα,» Ἡρ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδ. μὲ αἰτ.) «Κάλλιον δὲ προφυλάξει τὸν τόπον ῥᾳθυμίαν,» Ἀλεξ. Τραλλ., νὰ ἐρεθίσῃ τις τὰ ἀλγοῦν μέρος διὰ ῥᾳθυμιῶν χάριν προφυλάξεως. (καὶ μτφρ.) «Αὐτῶν μὲν γὰρ προφυλάττουσιν οἱ νόμοι,» Ξεν. ‖. (μσ. μὲ αἰτ.) φυλάττομαι πρατοῦ ἢ μακρόθεν (προσέχω πρὶν ἀπό, λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα πρὸς ἀποφυγὴν κακοῦ τινος. «Ἀποχωροῦντες ἠναγκάζοντο προφυλάττεσθαι τὰ βέλη,» Ξεν. «Ποία ψυχὴ τῆς ἀνθρωπίνης ἱκανωτέρα προφυλάττεσθαι ἢ λιμὸν ἢ δίψος ἢ ψύχη ἢ θάλπη;» αὐτ.

Προφύναι, ἀόρ. β', τῆς ἀπαρ. τοῦ Προφύω.

Προφύραμα (τὸ). ζυμάρι προετοιμασμένον (ζυμωμένον ἀπὸ προτήτερα), ἀνακάτωτον, [ἐκ τοῦ

Προ-φυράω-ῶ, Μ. ήσω. Ζυμώνω ἀπὸ προτήτερα, κάμνω ψωμὶ ἀνακάτωτον, (μτφρ.) προπαρασκευάζω. «Προπεφύρηται λόγος μοι, ὃν διαμάττειν οὐ κωλύει,» Ἀρρ. «Ἔστι κακὸν μοι μέγα τι προπεφυραμένον,» αὐτ., μαγειρευμένον ἐναντίον μου.

Προφυρητός, ἡ, όν. Ζυμωμένος ἀπὸ προτήτερα. «Μᾶζα—,» Δξ., ψωμὶ ἀνακάτωτον.

†Προφυσία (ἡ), [ῦσ.] ἐσφαλμ. ἀντὶ Προφύσια, πλθ. τοῦ

†Προφύσ.ον (τὸ). τὸ προκάλυμμα τοῦ ἀκροφυσίου (τῶν χαλκέων).

Πρόφυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προφύω, = Προβλάστησις. 2) (συχν. συνεκδ.) = Προβλάστημα, (συγχ. τῷ Προαφυσις).

Προφυτεύω, Μ. εὐσω. Φυτεύω πρ.ν. (μτφρ.) προκατασκευάζω, προξενῶ.

Προφύω, Μ. φύσω (ἀόρ. β'. Πρόεφυν καὶ πρκ., [ἀντὶ ἐνεστ.] Προπέφυκα). Γεννῶ (Παράγω) πρίν. ‖ (μσ. ἀμτβ.) προϋπάρχω φύσει.

Προ-φώγνυμι, Μ. φώξω. Ξεροψήνω (Καταφαλίζω) προτοῦ.

Προ-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Προλέγω παρρησίᾳ (μεγαλοφώνως), προαγορεύω. «Καὶ σοὶ προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν,» Σοφ.

Προ-φωτίζω, Μ. ισω. Πρῶτα φωτίζω (καὶ ἐκκλησ. βαπτίζω).

Προφωχθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Προφώγνυμι.

†Προχάζομαι, Π. άσομαι, Γλσ. = Προχωρῶ.

Προ-χαίνω, Μ. χανοῦμαι. Χάσκω ἀπὸ προτήτερα ἢ ἐμπροστά. 2) Γλσ. = Προσέχω, Προχασίζομαι (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσχαίνω).

Προ-χαίρω, Μ. χαρήσομαι. Χαίρω προτοῦ ἢ (Π.) κατὰ πολλὰ (ἀθ.) «Προχαίρετω,» Αἰσχλ., = Μακρὰ χαιρέτω! ἐρρέτω!

Προ-χαλάω-ῶ, Μ. άσω. Μαλακώνω (Κατευνάζω) προτοῦ, προαπαλύνω, (Ἀρετ.).

Προ-χαλκεύω, Μ. εύσω. Χαλκεύω πρίν.

Προχάνη (ἡ), Π. [προέχω ἢ Προχαίνω], = Προσχημα, πρόφασις.

Προχάραγμα (τὸ). τὸ πρῶτον σχέδιον (σκιαγράφημα), (Γαλλ.) ebauche. «Τὰ εἴδη παραδείγματα προκεῖσθαι τῷ δημιουργῷ, ἵν' ἀφορῶν πρὸς αὐτὰ ὡς πρακτέντ/ματα καὶ παραχαράγματα,» Ἀρστ. 2) (ἐν γέν.) προϋποτύπωσις, παρεικόνισμα. «Ἡ στάσις ἡ πρὸ τοῦ βήματος, τῆς ἐκεῖθεν δόξης ἐστὶ προχάραγμα,» Ἰσγ., [ἐκ τοῦ

Προ-χαράσσω[ττω], Μ. άξω. Χαράζω (διὰ τῆς γλυφίδος) πρὶν, προσχεδιάζω, προϋπογράφω.

Προ-χαρίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ.) Χαρίζομαι (Κάμνω χάριν) εἴς τινα πρῶτος ἢ προτήτερα, προϋποχρεόνω.

Προχάρισμα (τὸ). χάρις προλαβοῦσα ἢ κατὰ προτίμησιν, προϋποχρέωσις.

Προχαριστήρια (τὰ), (ἐνν. ἑρτά), ἑορτὴ εἰς τὰς Ἀθήν. πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς ἐπελαμβάνη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔαρος (τρόπον τινὰ) προεόρτια τῶν χαριστηρίων, προευχαριστήρια.

Προχείλης, ους (ὁ, ἡ'. = Πρόχειλος.

Προχειλίδιον (τὸ). τὸ προεξέχον μέρος τοῦ χείλους.

Πρόχειλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλα (προεξέχοντα) χείλη, χειλᾶς. ‖. (οὐσ.) Προχειλον (τὸ), = Πλδ., = Προχειλίδιον.

Προ-χειμάζω, Μ. άσω. Χειμωνιάζω (Κάμνω κακοκαιρίαν) πρώρα. 2) ὑπάγω πρώϊμα ἢ πρῶτος εἰς τὸ χειμαδιόν (νὰ ξεχειμάσω).

Προχείμασις, εως (ἡ). τὸ προχειμάζειν, χειμῶν πρώϊμος (παράκαιρος).

Προ-χειρίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι πρόχειρον ἢ ἑτοιμάζω). ‖. (συνήθ. μσ.) λαμβάνω ἢ ἔχω ἀνὰ χεῖρας· ἐξάγω εἰς τὸ φανερόν, ἐκθέτω· στρέφω (ν Προχειρίζομαι κατεστάθη τὴν οὐσίαν,» Ἀρρ.) ἐπιχειρίζομαι, ἀναλαμβάνω (« Ἐλθὼν καθαρὸν προχειρισάμενος,» Ἀκ.)· μεταχειρίζομαι (« Δημαγωγοὺς προχειρίζεσθαι,» Ἰσκρ.)· (μὲ γεν. πρόθετ.) πραγματεύομαι περί τινος ἐκ τοῦ προχείρου (« Προχειρισάμενοι δὴ περὶ τοῦ πρώτου τῶν σωμάτων οὕτω καὶ περὶ τῶν λοιπῶν σκοπῶμεν,» Ἀρστ.)· (ἐνίοτε μὲ ἀπαρ.) ἀποφασίζω (« Προχειρίσαντο πέμπειν μετὰ στρατοπέδων Πόπλιον μέ... εἰς Ἰβηρίαν κτλ.,» Πλθ.)· (ὕθεν) ἐκλέγω, διορίζω (« Γραμματέα κοινὸν προχειρίζονται,» Πλθ.)· (καὶ ἐκκλησ.) προδιδάζω (ἀναδιδάσκω) διὰ τῆς χειροτονίας, (ὥστε

Προχείρισις, εως (ἡ) καὶ

Προχειρισμός (ὁ). ὁ διὰ χειροτονίας διορισμὸς ἢ προβίβασμός. 2) (ἁπλ.) ἡ ὑπ' ἄλλης δυνάμεως διδομένη κίνησις εἰς σῶμά τι πρὸς ἐνέργειαν. «Ἡ κατ' ἔξιν ἢ κατὰ προχείρισιν,» Σδ.

Προχειριστέον, θετ. τοῦ Προχειρίζω.

Πρόχειρος (ὁ, ἡ), ὁ πρὸ τῶν χειρῶν, (ἐπιτ.) εὔκολος νὰ 'παρθῇ (νὰ εὑρεθῇ, νὰ κατορθωθῇ), ἕτοιμος, εὐπόριστος· (ἐκ ἀνθρ.) ἕτοιμος, ὁρμητικός. ν' Ἤδοναί πρόχειροι,» Ξεν., Πλθ., τὰς ὁπ. εἶναι ν' ἀποκλαύσῃ τις. « Ἐκ προχείρου,» « Ἐκ τοῦ προχείρου,» « εὐκόλως, εὐχερῶς. « Τὰ πρόχειρον,» ἀντὶ Ἡ προχειρότης. «Μεμρακιῶδες τὸ πρόχειρον,» Ἡρ. ‖. (οὐσ.) « Πρόχειρον (ἐνν. βιβλίον), » τὸ (ἄλλ.) Ἐγχειρίδιον, (Γαλλ.) portatif.

Προχειρότης (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις πρόχειρος, εὐχέρεια, προθυμία, ἑτοιμότης.

Προ-χειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκλέγω (Ἀποφασίζω) πρὶν διὰ χειροτονίας.

†Προχειροτονία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πραιγ., ἡ διὰ χειροτονίας προαπόφασις.

Προ-χειρουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Προεκτελῶ προευτρεπίζω.

Πρόχειρος (τὸ παρθ. -ότερον, -ότατος), ἐπίρ. Ἐκ τοῦ προχείρου, εὐκόλως, ἐξ ἑτοίμου. « Ἐπιτρκεῖ πάντων πρόχειρότατα ἀνθρώποις,» Αἰσχ. « Δεξιάνειρος τὴν ἐλπίδα προχειρότερον τοῦ ὄντος,» Πλθ., εὐπιστότερον

Πρόχευμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς (ἢ τὸ σχηματισθὲν διὰ) προχύσεως.

Πρόχυσις, εως (ἡ), = Πρόχυσις, [ἐκ τοῦ

Προχύτου ᾗ

Προ-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Πρόχεα κτλ.). Χύνω τι πρατοῦ ἢ ἔξω ἢ ἔμπροσθέν τινος, ἐκχέω (καὶ πθ.) ἐκχέομαι (κυρ. καὶ μτφ.). « Τρὶς ὕδατος προχέειν,» Ἡσ. « Σπονδὰς προχέαντες,» Ἡρ. (ᾗ μτφ.) « Φωνὴν—,» « Βίον, (ᾗ πθ.) «Νεῶν ὅπο ᾗ κλισιάων ἐς πρόσω προχέοντο,» Ἰλ. Β. « Προχέοντο φαλαγγηδόν,» Ἰλ. Υ.

Πρόχθες, ἐπίρ. Προχθές.

Προχθεσινός, ἡ, όν. Ὁ τῆς προάχθες ἡμέρας.

†Πρόχλωρος (ὁ, ἡ), = ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπόχλωρος.

Πρόχνυ, ἐπίρ. Π. [πρὸ, γόνυ], = Εἰς γόνυ, γονατιστά. ¤ Πρόχνυ καθεζομένη, ¤ Ἰλ. Ι 2) (μτφορ.) ῥιζηδόν, ἐξ ὁλοκλήρου, (ἐν γέν.) ὅλως διόλου. ¤ Ὀλέσθαι πρόχνυ, ¤ Ὀδ. Ξ. ¤ Ὡς κεν ἀπόλωνται πρόχνυ κακῶς, ¤ Ἰλ. Φ. ¤ Πρόχνυ γεράνδρυον, ¤ Ἀπλλ., παμπάλαιον, (παρβλ. Γνύπετός).

Προχοή (ἡ), [προχέω], (ἐν γέν.) = Πρόχυσις· (ἰδιαιτ.) κύτος (στρῶμα, [συνήθ. δὲ καλῶς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.] ἐκβολή, στόμιον) ποταμοῦ· τὸ μέρος τὸ ὁπ. σκεπάζει πλημμυρῶν (κυρ. περὶ τὰς ἐκβολάς του) ὁ ποταμός.

Προχόη (ἡ), = Πρόχους.

Προχοΐδιον καὶ Προχοίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Προχοΐς, ΐδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Πρόχους· κύλιξ, κρασοποτήριον· (ἰδιαιτ.) = Ἀμίς, κατουροκάνατον.

Πρόχους-ους (ἡ), [προχέω]. ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁπ. ἔχυναν νερόν (κυρ. διὰ νίψιμον), (Τουρκ.) ἰμπρίκι· (ἐνίοτε) προντῆρι, κρασοκάνατον, (ἐν γέν.) σκεῦος διὰ νερόν. ¤ Οἰνοχόον βάλε χεῖρα δεξιτερήν· πρόχους δὲ χαμαὶ βέμβησε πεσοῦσα, ¤ Ὀδ. Σ. ¤ Νείλου προχοαῖς ὑδάτων χρυσέης ἀρύτεσθε πρόχουσιν, ¤ Ἀρχφ.

Προχοσεύω, Μ. εὑσω. Χωρεύω πρὶν ἢ ἐμπροσθᾶ, προπαρεύομαι χαρεύων.

Πρόχους (ἡ), Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Πρόχους, (ὅθ.

Πρόχουσι, δοτ. πλθ. τοῦ Πρόχους-ους.

Προχόω, Μ. χώσω, = Προχώννυμι. ¤ Τὸ τῆς γῆς .. ἐκ τῶν ὑψηλῶν ἀπορρέον .. οὔτε χῶμα προχοῖ λόγου ἄξιον, ¤ Πλάτ.

‡Πρόχρεια (ἡ), τὸ ἀποταμιευμένον πρὸς πᾶσαν χρείαν, (Τουρκ.) σερμαγές.

Προχρηματίζω, Μ. ἰσω, = Προλέγω (μαντικῶς), προθεσπίζω.

Προχρησμῳδέω-ῶ, Μ. ἥσω. Χρησμῳδῶ προτοῦ, χρησμοδοτῶν προαγορεύω.

Προχριστέον, θετ. τοῦ -

Προχρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (Ἀλείφω ἢ Π. ἀλείφω) πρίν.

Προχρονέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι -

Πρόχρονος (ὁ, ἡ). ὁ γενόμενος πρὸ χρόνων, παλαιός, ἢ· γενόμενος πρὸ τοῦ ὡρισμένου χρόνου, πρόωρος.

Πρόχυμα (τὸ), [προχέω]. τὸ χυνόμενον (ἐκρέον) πρὶν· τὸ κρασὶ τὸ ὁπ. τρέχει ἀπὸ τὸν λῆνον πρὶν πατηθοῦν τὰ σταφύλια, (ἄλλ.) Πρόστροπον. 2) (μτχν.) τὸ προεξέχον τοῦ σανιδώματος, (Γαλλ.) **projection.**

Πρόχυσις, εως (ἡ), τὸ προχέειν ἢ προχέεσθαι, χύσιμον προτοῦ ἡ ἐμπρός· σπονδὴ πρὸ τῆς θυσίας· πασπάλισμα τοῦ θύματος μὲ τὰς λεγομένας οὐλοχύτας (κριθάς)· (μτφορ.) χύσις ἄφθονος, (Ἀττ.) **profusio.** ¤ Οἷδε (φωζει ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ ὁ Ὅμηρος) τὴν προχυσιν ὁμοίαν (τῇ ἐν Ἰλιάδι) τῶν ἐπαλλήλων παθῶν, ¤ Λογγ.

2) (συνήθ.) γῆ σχηματισθεῖσα ἀπὸ τὴν ἰλὺν τὴν ὁπ. ἐπιπωρεύει (κυρ. περὶ τὰς ἐκβολάς του) ποταμός, (Γαλλ.) **terre d' alluvion**, (ἄλλ.) Πρόχωσις, (παρβλ. Προχοή). ¤ Τὴν Αἴγυπτον δοκέω εἶναι .. ἰλύν τε ἢ πρόχυσιν ἐξ Αἰθιοπίης κατενηνεγμένην ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ, ¤ Ἡρ.

Προχύται (αἱ), (ἔνν. κριθαί) αἱ ἄλλ. Οὐλοχύται μὲ τὰς ὁπ. ἐπασπάλιζον τὸ θῦμα καὶ τὸν βωμὸν πρὸ τῆς θυσίας· (κατ' ἐκτ.) ἄνθη κλπ. μὲ τὰ ὁπ. ἔβραιναν τινὰ πρὸς τιμὴν (καθὼς τῶρα τοὺς νεονύμφους μὲ ζαχαρωτὰ, νομίσματα κτλ.), (παρβλ. Κατάχυσμα)· (ἐν γέν.) ἀπαρχαί, φιλοδωρήματα.

Προχύτης, ου (ὁ), = Πρόχους, (κυρ.) εἶδος ξυλίνου κατηρίου (χώνωνος) τῶν ἀγροίκων, (ἀπ' ἐδῶ παρεφθάρη ἡ κοιν.) μαρχούτα.

†Προχυτίαν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προχυθεῖσαν.

†Προχυτικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς πρόχυσιν.

¡Πρόχυτος, η ὴ ος, ον. Χυμένος ἔμπροσθέν τινος, σχηματισμένος διὰ προχύσεως. (ὅθ. κυριωνυμ.) ¤ Προχύτη (νῆσος), ¤ Γεωγρ., ἡ πρὸ τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλεως.

Πρόχωλος (ὁ, ἡ). Π. ἐντελῶς χωλός.

Προχώμα (τὸ), [προχώννυμι]. χῶμα σωρευμένον ἔμπρός, σωρὸς χώματος χρησιμεύων ὡς ἐμπόδισμα τῆς πλημμύρας ποταμοῦ κτλ., (Γαλλ.) **digue**, (συγχ. τῷ Πρόσχωμα).

‡Προχῶναι (αἱ). τὰ βαθιὰ κάνκαλα τῶν μυρῶν, (παρβλ. Κοχῶναι).

¡Προχώννυμι, Μ. χώσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Προσχώννυμι.

Προχωρέω-ῶ, Μ. ἥσω. Χωρῶ ἐπὶ τὰ πρόσω, προοδεύω (κυρ. καὶ μτφρ.), (κοιν.) ὑπάγω τῆς ἐμπρός, εὐδοκιμῶ, προκόπτω, ἐπιδιδῶ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρπρ.) καταρθοῦμαι, εὐοδοῦμαι, τελεσφορῶ, ἐπιτυγχάνω· (Γαλλ.) **reussir.** ¤ Ὁρᾷς τὰ Περσέων πρήγματα ἐς ὃ δυνάμεως προκεχώρηκε, ¤ Ἡρ. (καὶ ἀπολ.) ¤ Ἥιστε ἀπ' ἀνδρῶν πολλῶν καὶ ξυνετῶν πραχθὲν τὸ ἔργον, οὐκ ἀπεικότως, καίπερ μέγα ὄν, προύχώρησε, ¤ Θκ. (ἢ ἐλλειπτικώτερον ἐν εἴδει ἀπρσ.) ¤ Ὡς δὲ αὐτῷ οὐ προυχώρει (ἐνν. τὸ πρᾶγμα), ¤ αὐτ. (καὶ δοτ. τροπολογ.) ¤ Ὡς οἱ δόλῳ οὐ προεχώρεε, ¤ Ἡρ. (καὶ πληρέστερ.) ¤ Εἰ μὴ κατὰ γνώμην προχωροίη, ¤ Ἡρωδ. ¤ Προχωρεῖ εἰς τοὐναντίον, ¤ Χρσ. (καὶ ἀπολ.) ¤ Ἵνα' ἂν ἑκάστῳ προχωρῇ, ¤ Ξεν., ὅταν ἠμπορῇ (εὐκολύνεται) καθείς των, ὅταν τοῦ τὸ συγχωρῇ ὁ καιρός. ¤ Ἦν αὐτῷ πέμψῃς ὀπίσω (χρήματά) σοι προχωρεῖ, ¤ αὐτ., ὅσα ἠμπορεῖς (εὐκολύνεσαι), (παρβλ. Ἐγχωρέω).

2) (ἐπὶ νεμισμ.) ἔχω κέρασιν (κόρσον), περνῶ. ¤ Ἀφ' οὗ μέχρι νῦν ἐν Βαρυγάζοις καλεαὶ προχωροῦσι δραχμαί, ¤ Ἀρρ.

Προχώρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προχωρεῖ (προβαίνει, εὐοδοῦται), κατόρθωμα, ἐπίδοσις, ἐπιτυχία· (ἰατρ.) περίττωμα, διαχώρημα.

Προχώρησις, εως (ἡ), τὸ προχωρεῖν, προόδευσις, ἐπίδοσις, αὔξησις· εὐόδωσις, ἐπιτυχία, (Γαλλ.) **reussite.**

Προχωρητέον, θετ. τοῦ Προχωρέω.

Προχωρητικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν (ἁρμοδίως) εἰς προχώρησιν, κατορθωτικός.

†Προχωρίζομαι, Μ ίσομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προχειρίζομαι.

Πρόχωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προχώννυμι, σχηματισμὸς προχώματος, (συγχ. τῷ) Πρόσχωσις.

Προψάλλω, Μ. ψαλῶ. Ψάλλω πρίν.

Πρόψαλμα (τὸ). τὸ ψαλλόμενον πρωτοῦ (πρὶν ἀρχίσῃ ἡ ᾠδή), προοίμιον (**prélude**) ψάλτου.

Προψελλίζω, Μ. ἰσω. Ψελλίζω πρίν, προλέγω τι ψελλίζων.

Προψηλαφάω-ῶ, Μ. ήσω. Πρῶτα ψηλαφῶ.

†Προψήλαφημα (τὸ), = Πρόψαλμα.

Προψηφίζω, Μ. ἰσω. Ψηφίζω (Ψηφηφορῶ) πρωτοῦ, προαποφασίζω διὰ ψηφηφορίας.

Προψιθυρίζω, Μ. ἰσω. Ψιθυρίζω πρίν.

Προψυχρίζω, Μ. ἰσω. Βάλλω τι πρωτοῦ εἰς ψυχρὸν ὕδωρ νὰ κρυώσῃ.

Προψύχω, Μ. ψύξω. Δροσίζω ἢ (ἰ) Στεγνόνω τι πρωτοῦ εἰς τὸν ἀέρα.

†Προῳδικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν προῳδόν, χρησιμεύων ἐν εἴδει προῳδοῦ.

Προῳδός (ἡ). προοίμιον ᾠδῆς, πρόφαμα, (εἰς τὴν λυρικ. ποίησ.) μικρὸς στίχος προηγούμενος ἄλλου μεγαλητέρου, (παρβλ. Ἐπῳδός).

Προῴδων, οντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων προέχοντας (ἐξέχοντας πρὸς τὰ ἔμπροσθεν) ὀδόντας.

Προωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ὤσω (ἀόρ. Προέωσα ἢ Ἐπρόωσα καὶ [κρσ.] Ἔπρωσα). Κουντῶ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, σπρώχνω (κουντῶ) τι νὰ ἔβγῃ ἢ νὰ προχωρήσῃ. ¤ Προωθῶν ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον, ¤ (Δαμάστ. παρὰ) Σδ. ¤ Αἱ ἄρκτοι, ὅταν φεύγωσι, τὰ σκυμνία προωθοῦσιν, ¤ Ἀρστ. (ὁ κατὰ κρσ. ἀόρ. ἦτον ἐν χρήσει ὡς λέξ. παλαιστική). ¤ Καὶ πρώσας πρόσπεσε ἢ κάτεχε, ¤ Ἔπγρ.

Προωλης [προολλυμι], ες (ὁ, ἡ). χαμένος (ἀφανισμένος) ἢ ἄξιος νὰ χαθῇ πρόωρα ἢ ἐξ ὁλοκλήρου (κακὴν κακῶς).

Προώμαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ὑπστ. τοῦ Πραίημι.

†Προωμασία (ἡ). ἡ πρὸ τῆς δίκης ὁρκωμοσία.

Προωνίσμαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀγοράζω προτοῦ.

Προωνίμιον (τὸ). τὸ πρῶτον (τὸ καθαυτὸ) ὄνομα, (Γαλλ.) **prénom.**

Προώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος ὀνομασθεὶς μὲ ὄνομά τι τὸ ὁπῖον ἔπειτα ἐλαβεν ἀπ' αὐτοῦ ἢ ἄλλαι.

Προώριος, Β. ᾱ

Πρόωρος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος πρὸ τῆς ὥρας (τοῦ διωρισμένου καιροῦ), παράκαιρος, ἄωρος, (Γαλλ.) **prématuré.**

Πρόωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προωθέω, σπρώξιμον (κούντημα) πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἢ πρὸς τὰ ἔξω. ¤ Ὁμοία δὲ τρόποντινὰ καὶ ἡ αὔξησις τοῦ σίτου· καὶ γὰρ οὗτος ἀεὶ τῇ προώσει τῆς ὑπαρχούσης αὐξάνεται, ¤ Θφρ.

Προωσμός (ὁ), σπν. ἀντὶ Πρόωσις.

Προώστης, ου (ὁ). ὁ προωθῶν (κουντῶν ἐμπρός, ἀποκρούων)· (μτχν.) δοκὸς ἐξέχουσα πρὸς ἀντίρρουσιν τῶν προσκιπτόντων σωμάτων ἢ ἑξακοντισμῶν λίθων.

Πρωστικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν εἰς πρόωσιν· (ἰατρ.) = Διαχωρητικός.

Πρωστικῶς, ἐπίρ. Κατὰ πρόωσιν.

Πρωτοπελέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὡριλῶ προηγουμένως.

Πρυλέες (αἱ), Π. πεζοὶ βαρέως ὡπλισμένοι στρατιῶται, ὁπλῖται· (συνεδρ.) πυκνοὶ (ἀθρόοι, ἑνωμένοι) εἰς εἶδος ὁπλιτικῆς φάλαγγος, (κατὰ τὸν Ἐρμάννον, ἐτυμολογοῦντα τὴν λέξιν ἐκ τῆς Πρό), πρόμαχοι, προστάται στρατεύματος, [ἐκ τοῦ

Πρύλις, εως (ἡ), (κατὰ διάλεκτ. Κυπρ.) = Πυρρίχη, χορὸς ἐνόπλιος.

Πρύμνα [πρυμνός], ης (ἡ). τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ πλοίου, ἡ πρύμη. « Πρύμναν (ἢ « Ἐπὶ πρύμναν) κραύεσθαι (χωρεῖν, ἀνακρούεσθαι), « φρ. ναυτ., ὁπισθοδρομεῖν πωπηλατοῦντας πρόσω (μὴ στρέψαντας τὸ πλοῖον). « Ἦν κατὰ πρύμναν [στῆται τὸ πνεῦμα, « Λξ., ἂν ἦνε πρόμος [ἀπὸ τὴν πρύμην] ὁ ἄνεμος. « Ἐπλέομεν ἐκ πρύμνης ἀνέμῳ, « Αξ. (ᾠ μετνε.) « Πρύμνα πόλεως, « Αἰσχλ., ἡ ἀκρόπολις, ἢ· τὰ πολιτικὰ πράγματα. « Ἐν πρύμνῃ πόλεως οἴακα νωμῶν, « αὐτ.

Πρυμνᾶτος, α, ον. Ὁ τῆς πρύμνης, ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὴν πρύμνην. « Ἄνεμος —, « Νόνν., ὁ ἐκ πρύμνης. « Πρυμνείους κάλωας, « αὐτ., τὰ πρυμνήσια.

Πρύμνη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πρύμνα.

Πρύμνηθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τῆς πρύμνης, ἀπὸ τὴν πρυμναν.

Πρυμνήσιος, α, ον, = Πρυμνᾶτος. ‖. (συνήθ. οὐσ.) Πρυμνήσια (τὰ), (ἐνν. σχοινία), τὰ παλαμάρια μὲ τὰ ὁπ. κρατεῖται τὸ καράβι δεμένον εἰς τὴν ξηρὰν ἀπὸ τὴν πρύμνην, (ἄλλ.) Ἀπόγεια. « Πρυμνήσια δῆσαι (λῦσαι, ἀνεῖναι κτλ.), « Ὅμ. (ᾠ μετνε.) « Πρυμνήσια ἀνήρθω τοῦ λόγου, « Ἀρχδ. (καὶ μεταφ.) « Ἐν σοὶ τάμὰ βίου πρυμνήσι' ἀνῆπται, « Ἐπιγρ.

Πρυμνήτης, ου (ὁ), ὁ ἐπὶ τῆς πρύμνης τοῦ πλοίου, ὁ πηδαλιοῦχος, καραβοκύριος· (μεταφ.) ἡγεμών, διοικητής. 2) (ἐνν. ἱστός) = Πρυμνήσιος. « Κάλως —, « Εὐρ.

Πρυμνητικός, ἡ, όν, = Πρυμναῖος, Πρυμνήσιος.

Πρυμνόθεν, ἐπίρ. Π. ριζηδόν, (ἴσ. διορθ.) Πρυμνόθεν, ᾠ ἐκ τοῦ

Πρυμνὸς [πέρας], ἡ, όν. Ὁ κείμενος εἰς τὸ τέλος (εἰς τὴν ἄκραν ἢ κάτω-κάτω), ἀκρινός. (ὁθ.) « Πρυμνὴ ναῦς, « Ὅμ., ἡ πρύμνη τῆς νεώς. « Πρυμνὸν δόρυ, « Ἰλ. Ρ., ἡ ἄκρα τοῦ δόρατος. « Ἴλην πρυμνὴν ἐκτάμνοντες, « Ἰλ. Μ., περὶ τὰς ῥίζας. « Λίθος πρυμνὸς παχύς, « αὐτ., χονδρὸς τὴν ἄκραν (τὸ κάτω μέρος). « Πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πάχιστος μυῶν ἀνθρώπου πέλεται, « Ἰλ. Ο. « Πρυμνὴν γλῶσσαν, « Ἰλ. Ν., τὴν ῥίζαν τῆς γλώσσης. « Ἀμφὶ πρυμναῖσιν κεράεσσιν, « αὐτ., περὶ τὰς ῥίζας τῶν κεράτων. « Λιτά τε Πήλιον ἀνά τε πρυμνὰς Ὄσσας ἱερὰς νάπας, « Εὐρ., τὰς ἀκρωρείας. (ᾠ ἐν εἴδει ἐπιρ.) « Ἄκραν οὔτασε χεῖρα, πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρος, « Ἰλ. Ε. (καὶ ὑπερθ.) « Βάλε δεξιὸν ὦμον, πρυμνότατον κατὰ νῶτου, « Ὀδ. Ρ.

Πρυμνοῦχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κρατῶν) (ἀπὸ τῆς πρύμν.) τὴν ναῦν « Κάλως —, « Ἐπιγρ., τὰ πρυμνήσια. « Δοῦλιν —, « Εὐρ., ὅπου ἐκρατοῦντο τὰ πλοῖα τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων.

Πρυμνώρεια (ἡ), [πρυμνός, ὄρος], = Γκώρεια ἢ (ᾱ) Ἀκρώρεια.

Πρυτανεία καὶ Ἰων. **Πρυτανηΐη** (ἡ), [πρυτανεύω]. (ἐν γέν.) προεδρεία, ὑπερτάτη ἐξουσία, (ἴδιαιτ. δὲ 2) τὸ ἄξιωμα ᾖ τὸ ἔργον τῶν ἐν Ἀθήν. πρυτάνεων, (ἴδε Πρύτανις). 3) τὸ διάστημα (35 ἢ 36, καὶ κατὰ τὸν ἐμβόλ. χρονον, 38 ἢ 39 ἡμερ.) καθ' ὃ διήρκει ἡ ἐξουσία τῶν πρυτάνεων (« Ἐπὶ τῆς πρώτης πρυτανείας τῇ ἐνδεκάτῃ, « Δημ.) καὶ 4) (κατ' ἔκτ.) ὁποιουδήποτε ἄλλου ἄρχοντος. « Ὡς ἑκάστου αὐτέων (τῶν στρατηγῶν) ἐγίνετο πρυτανηΐη τῆς ἡμέρης, « Ἡρ.

Πρυτανεῖον καὶ Ἰων. **Πρυτανήϊον** (τὸ). μέγα καὶ ἱερὸν δημόσιον κτίριον τῶν Ἑλλην. πόλεων, ἅπου, παρὰ διαφόρους ἄλλας χρήσεις, διετηροῦντο τὰ ἀγάλματα τῶν πολιούχων θεῶν καὶ κυρ. τὸ ἱερὸν πῦρ τῆς Ἑστίας (ἐκ τοῦ ὁπ. ἀνῆπτον ᾖ οἱ ἄποικοι τὸ τοῦ νεοϊδρυτοῦ πρυτανηΐου των), συνεδρίαζον οἱ πρυτάνεις (ὅθεν « Τὸ ἐπὶ Πρυτανείῳ δικαστήριον, « Ῥτρ., ἐν τῶν 4 Ἐφετείων τῶν Ἀθην.), ἔτρωγον οἱ ὑπὸ δημοσίαν σίτησιν πολῖται (ὅθεν « Τῆς ἐν Πρυτανείῳ τιμῶμαι σιτήσεως, « Πλάτ.) καὶ οἱ ἑκάστοτε ὁριζόμενοι πρέσβεις, ἐφιλεύοντο οἱ δημόσιοι ξένοι κτλ. (εἰς δὲ τὰς Ἀθ., ἅπου ὠνομάζετο καὶ Θόλος, ἐχρησίμευε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ὡς δημοσία αἰτοθήκη).

2) (πλθ.) « Πρυτανεῖα (τὰ), « Νμ., ἡ ποσότης (τὸ δέκατον τοῦ τιμήματος) τὴν ὁπ. προκατέθετον μὲν ἀμφότεροι οἱ διάδικοι, ἔχανε δὲ μόνος ὁ καταδικαζόμενος, διὰ τὰ ἔξοδα τῆς δίκης, (ὅθ.) « Προτανεῖα τιθέναι τινί, « Ῥτρ., ἐγκαλεῖν (διὰ τῆς παρακαταθέσεως τῆς ὡρισμένης ποσότητος) τινα εἰς τὸ δικαστήριον, κινεῖν κρίσιν κατ' αὐτοῦ.

Πρυτάνευμα (τὸ), τὸ ἔργον (ἡ δικαιοδοσία) τοῦ πρυτάνεως.

Πρυτανεύς, έως (ὁ), = Πρύτανις.

Πρυτανευτὴς, οῦ (ὁ), χορηγὸς, δοτήρ.

Πρυτανεύω, Μ. εὐσω. (ἀμτδτ.) Εἶμαι (ἐν γέν. πρόεδρος, ἄρχων ἀνώτατος, ἰδαιτ. δὲ εἰς τὰς Ἀθ.) πρύτανις (ἴδε τὴν λέξ.). « Φυλῆς πρυτανευούσης Λεοντίδος, « Δημ. 2) (μτδτ.) δικαιῶ (ἐν γέν. πράττω τι) ὡς πρύτανις, ἐκτελῶ τὰ τοῦ πρυτάνεως, ἐπιστατῶ, προεδρεύω (συνεβουλεύσ τινα), κτλ. « Πρυτανεύω περὶ εἰρήνης, « Ἀρχφ., βουλεύομαι (ὡς πρύτανις) περὶ. « Πρυτανεύειν εἰρήνην, « Ἰσκρ., Πλβ., τελειόνω ἢ καθιστεβάλλω εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ δήμου ἢ πραγματεύομαι ἀκόμη τὰ περὶ εἰρήνης, ἰδθ. 3) δίδω ἐξ ἰδίων, παρέχω, χορηγῶ, (πθ.) εἶμαι ὑπὸ σύνταξιν, λαμβάνω τὰ ἔξοδά μου παρά τινος, (ἐπὶ πραγμ.) ἑτοιμάζομαι δι' ἔξοδων τινός. « Ἐρρωμένως διαβιώσῃς, φιλοσοφίας εὐθυμίαν πρυτανευούσης ἀκύμονα, « Σων. « Χορηγὸν ἔχων φίλιππον καὶ πρυτανευόμενος παρ' ἐκείνου, « Δημ. « Χορηγῷ βασιλικῷ πρυτανευόμενος ὁ Θεμιστοκλῆς, « Πλ. (καὶ ἐκ ἀψύχ.) « Δείπνου χαρίεντος παπρυτανευμένου, « (Ἀλ. παρ') Ἀθ.

Πρυτανηΐη, **Πρυτανήϊον**, Ἰων. ἀντὶ Πρυτανεία, Πρυτανεῖον

Πρυτανικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸν πρύτανιν ἢ τὴν πρυτανείαν ἀνήκων.

Πρύτανις [πρῡ], εως (ὁ). (ἐν γέν.) πρόεδρος, προϊστάμενος· (ἀπλ.) πρωτεύων, ὑπερέχων (« Ἡρόδοτον.. Ἰάδος ἀρχαίης ὑστορίης πρύτανιν, « Ἐπιγρ.) ὁ πρῶτος (ἀνώτατος) ἄρχων, διοικητὴς, ἀρχηγὸς, ἡγεμὼν, βασιλεύς, (καὶ εἰς μερικὰς Ἑλλην. πόλεις) ἀρχιερεύς· (κατ' ἔκτ.) ἐξουσιαστὴς· φύλαξ· δοτὴρ, χορηγός. « Βαρυόπαν στεροπᾶν κεραυνῶν τε πρύτανιν, « Πίνδ. « Σφίγγα δυσμαχίαν πρύτανιν κύνα, « Αἰσχλ. (ἴδιαιτ. δὲ 2) (εἰς τὰς Ἀθ.) Πρυτάνεις, οἱ κατ' ἔτος ἐκλεγόμενοι ἐξ ἑκάστης φυλῆς 50 ἄνδρες διὰ τὴν βουλὴν τῶν 500, οἱ ὁπ. ἐν διαστήματι μιᾶς πρυτανείας (ἴδε τὴν λέξ.) ὀνομαζόμενοι τότε « Ἡ πρυτανεύουσα φυλὴ, « προέδρευον τὴν βουλὴν ᾖ ἦσαν ὡς πρὸς αὐτὴν τὸ ἀνώτατον ἐκτελεστικὸν καὶ δικαστικὸν σῶμα τοῦ Κράτους, τρεφόμενοι ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ δημοσίως καὶ συντρώγοντες εἰς τὸ πρυτανεῖον, (πρβλ. Ἐπιστάτης καὶ Πρόεδρος).

Πρῴ (καὶ ὄχι) **Πρῷ**, ἐπίρ. Αττ. ἀντὶ Πρωΐ.

Πρωϊαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Πρωϊαίτερος, α, ον, συγκρ. Ἀττ. τοῦ Πρῷος.

Πρῳαν, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Πρώην.

Πρωγγεύω, Δ. ἀντὶ Προεγγυάω, [ἐκ τοῦ

Πρώγγυος (ὁ), Δ. ἀντὶ Προέγγυος.

Πρῷζος, η ᾱ ος, ον, Ἀττ. ἀντὶ Πρωΐζος.

Πρώην [πρό], ἐπίρ. Χρον. (κυρ.) = Πρόχθες (Θκ. Γ'. 113)· (κατ' ἔκτ.) πρωτοῦ· πρὸ ὀλίγου. « Πρώην τε καὶ χθὲς, « Ἤρ.

†Πρωθευρετὴς, οῦ (ὁ). ὁ πρῶτος εὑρετὴς (ἐφευρετής).

Πρωθήβη (ἡ), θηλ. τοῦ

Πρωθήβης καὶ **Πρωθηβος**, ω (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἡβῆς, προηβος.

Πρωθύπνιον (τὸ). ὁ πρῶτος ὕπνος.

Πρωθύστερον (τὸ), Γραμ. σχῆμα λόγου ὅταν τὰ πρῶτα τάττωνται ὕστερον καὶ τὸ ἀνάπαλιν, (π. χ. « Ὅσαι τράφεν ἠδ' ἐγένοντο, « Ὁμ.), (πρβλ. Ὑστερολογία).

Πρωΐ [πρᾰ], ἐπίρ. Χρον. Ἐνωρὶς τὴν αὐγὴν, (κοιν.) πουρνό· (ἐν γέν.) πολλὰ ἐνωρὶς, πρὸ τοῦ καιροῦ. « Μήπω ἐκεῖσε ἴωμεν, πρωὶ γὰρ ἐστιν· ἀλλὰ διατρίψωμεν αὐτοῦ, ὡς ἂν φῶς γένηται, « Πλάτ. « Τέθηκε οὕτω πρωὶ ἀφῖξαι; « αὐτ. « Πρωὶ ἔτι τῆς ἡμέρης ἐγένετο ἡ μάχη, « Ἡρ. « Πρωὶ ἐσβαλόντες, καὶ τοῦ σίτου ἔτι χλωροῦ ὄντος, ἐσπάνιζον τροφῆς, « Θκ. (ᾠ ἐνάρθρ.) « Ἑκάστης ἡμέρας τὸ πρωὶ καὶ πρὸς ἑσπέραν, « Γρφ. « Πρῴ πάνυ, « Ἀρχφ. « Λίαν πρωΐ, « Γρφ.

Πρωΐζα (ἡ), θηλ. τοῦ Πρώϊος.

Πρωϊζαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Πρωϊαίτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Πρώϊος. ‖. (τὸ οὐδ.) Πρωϊαίτερον, -αίτατα, ἐπίρ. Πλέον ἢ Πολλὰ πρωΐ (ἐνωρίς), πουρνό-

τερα, ενωρίτερα. » Ὡς μὲν ἐδύνατο πρωϊαίτατα ἐξωρμᾶτο, « Ξεν. » Πρωϊαίτατα ἐς διδασκάλων τὴς ἡλικίας ἀρξάμενοι φοιτᾶν, ὑψηλότατα ἀπαλλάττονται, « Πλάτ.

Πρωϊανθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀνθίζων ἐνωρίς (πρωΐμα).

Πρωϊβλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=

Πρωϊβλαστής, ές (ὁ, ἡ), (βετν.). ὁ βλαστάνων ἐνωρίς (πρωΐμα).

Πρωϊβλαστία (ἡ). τὸ πρωϊβλαστεῖν, πρωΐμος βλάστησις.

Πρωϊβλαστος (ὁ, ἡ), = Πρωϊβλαστής.

Πρωΐζος καὶ Πρωϊζός (ὁ, ἡ), = Πρώϊος. ‖. (εὐχρ. κυρ. τὸ οὐσ.) Πρωΐζον ᾖ (συχνότ.) Πρωΐζα, ἐπίρ. Προχθὲς (ἐν γεν.) ἀρτίως, πρόβαλίγου, (κοιν.) ἀκόμη προχθές. « Χθιζά τε καὶ πρωΐζα, « Ἰλ. Β. » Οὕτω δὴ πρωΐζα κατέδραθες; « Θκρ., τόσον ἐζώρας (τῶρα κοντὰ τὸ πρωΐ) ἐκαμήθης;

Πρωΐζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ἢ Πράττω τι πρωΐνός.

Πρωΐθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τὸ πρωΐ.

Πρωϊκαρπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυρτοφορῶ ἐνωρίς (πρωΐμα), εἶμαι πρωϊκαρπος.

Πρωϊκαρπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. καὶ τοῦ ἑπμ.

Πρωϊκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν ἐνωρίς (πρωΐμα).

Πρωΐμας (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος πρωΐ (ἐνωρίς, πρὶν τοῦ συνήθους καιροῦ). « Πρωΐμα λευκοΐα, « Ἐπιγρ. » Πρωΐμου ἔτους, « Γεωπον., εἰς τὸ ὁπ. οἱ καρποὶ γίνονται πρωΐμοι.

Πρωϊνός, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος τὸ πρωΐ, (κοιν.) πουρνήσιος, πουρνιάτικος. « Ἔργων δὲ τίς σε πρωϊνῶν ἀναμνήσει; « Βαθρ.

†Πρωϊνῶς, ἐπίρ. Τὸ πρωΐ, πουρνιάτικα.

†Πρωϊόθεν, ἐπίρ. Γρφ. ἀντὶ Πρωΐθεν.

Πρώϊος, α, ον, (τὸ παρθ. -ίτερος, -αίτατος), = Πρωϊνὸς καὶ Πρώϊμος. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιφ.) « Νεφρήν, ἣν ἐνέδησα πρώϊον, « Ἰλ. Ο., τὸ πρωΐ. « Ὁ δὲ ναυτικὸς στρατὸς, ἔαρος ἐπιλάβοντος, πρώϊος συνελέγετο ἐς Σάμον, « Ἡρ., εὐθὺς τὴν πρώτην ἄνοιξιν. » Τὰ μὲν πρώϊα, τὰ δ' ὄψια προῖσθαι, « Ἀρχ. » Συκαῖ πρώϊαι, « Θφρ., αἱ πρωϊκαρποι. » Τόπος πρώϊος, « αὐτ., ὁ συντελῶν πρὸς πρωϊκαρπίαν. ‖. (τὸ θηλ.) Πρωΐα ξένη. ὥρα), « τὸ πρωΐ, τὰ ξημερώματα. » Πρωΐας γενομένης, « Γρφ., ἀφ' οὗ ἐξημέρωσε. » Δείλης πρωΐας, « Φιλήμ. » Περὶ δείλην πρωΐην γενομένην, « Ἡρ., περνῶντας τὸ πρωΐ, (δηλ.) κοντὰ τὸ μεσημέρι ἢ (κατ' ἄλλ.) ἐνωρίς περὶ τὸ δειλινὸν, (ἀντιθ. τῷ Δείλη ὀψία).

Πρωϊότης (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τι πρώϊον (πρωΐμον), πρωϊμάτης, πρωϊκαρπία.

Πρωϊπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπείρω ἐνωρίς (πρωΐμα), [ἐκ τοῦ

Πρωϊπορος (ὁ, ἡ). ὁ σπειρόμενος πρωΐ (πρωΐμα).

Πρωΐτερον, = ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρωϊαίτερον.

Πρωκτοπινοτηρίς, ίδος (ἡ), Κωμ. πανοτηρὶς πρωκτοῦ, (δηλ.) μέγας πρωκτὸς, (« Παρ' ὅσον διὰ πανοπτηρίδος χρόνου ἤγοντο αἱ θεωρίαι τῶν Διονυσίων, « Γαλ.).

Πρωκτὸς (ὁ), [κρέ]. ὁ ἀφεδρών, ὁ κῶλος.

Πρωκτόσαφος (ὁ, ἡ). σοφὸς τὰ περὶ πρωκτοῦ.

Πρωκτοτηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλέπω (τηρῶ) τὸν πρωκτόν.

Πρῶμος ἢ Πρῶμος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Πρώϊμος.

Πρών, πρωνὸς (καὶ ὄχι) πρῶνος (ὁ), Π. = Πρηών, ἄκρα ἐξέχουσα (κορυφὴ) βουνοῦ ὀχθος· ἀκρωτήριον.

Πρῶν, Π. κατὰ κρᾶσ. ἀντὶ Ὁρῶν=Πρῶην.

Πρώξ [πρωξ], ωκός (ἡ), Π. ῥαγὶς ὄρθιου, ὄρθιος. « Πρῶκες ἔρπε πεσοῦσαι, « Καλλ.

Πρῦος ἢ Πρῶος, α, ον, Ἀττ. ἀντὶ Πρώϊος.

†Πρωπέρυσι, ἐπίρ. = (καὶ κατὰ τὸν Φρυν. ᾗ Ἀπλῶν. ἀκριβέστερον τοῦ) Προπέρυσι.

Πρῶρα (καὶ ὄχι) Πρώρα [κρό], ας (ἡ). τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ πλοίου, ἡ πλώρη· (μτνμ.) τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος ὁποιουδήποτε πράγματος, τὸ πρόσωπον· (ἐνίοτε) ἡ ἄκρα, ἡ κορυφή. » Ἀμπέλου—, « Θφρ.

†Πρωράζω, Μ. άσω. Εἶμαι (Κάθημαι εἰς τὴν πρῶραν ὡς) πρωρεύς; 2) (παθ. ἡ μσ.) κλίνω πρὸς τὴν πρῶραν (καθὼς τὸ φορτωμένον πλοῖον)· (μτνμ.) γέρνω πρὸς τὰ ἔμπροσθεν (καθὼς οἱ γέροντες), κακοπουριάζω.

Πρώραθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τὴν πρῶραν. « Τὰ πρώραθεν, « Θκ., τὰ περὶ τὴν πρῶραν μέρη τοῦ πλοίου.

Πρωρατεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Ἐπιστατῶ εἰς τὸ πλεῖον ὡς)· πρωρεύς.

Πρωράτης, ου (ὁ). ὁ στεκόμενος εἰς τὴν πρῶραν τοῦ πλοίου καὶ ἐκτελῶν τὰς διαταγὰς τοῦ κυβερνήτου (τοῦ πρυμνήτου), πλωρηός, (Ἰταλ.) πιλότος. (μτνμ.) « Πρωράτης στρατοῦ, « Σοφ., ἀρχηγὸς, στρατηγός.

Πρωρατικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πρωράτην ἢ εἰς τὸ ἔργον του.

†Πρωραχθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλειότερον φόρτωμα (ἄχθος) πρὸς τὸ μέρος τῆς πρώρας, (ἑπμ.) κλίνων (γέρνων) πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, (ἴδε Πρωράζω).

Πρωρεύς, έως (ὁ), = Πρωράτης.

Πρώρηθεν, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Πρώραθεν.

†Πρωρίσιος, α, ον. Ὁ τῆς πρώρας. ‖. (οὐσ.) Πρωρήσια (τὰ), τὰ (ἄλλ.) Κόρνιβα τοῦ πλοίου.

Πρῶσαι, Πρώσαι, Πρῶσον, κατὰ κρᾶσ. ἀντὶ Προῶσαι κτλ. ἐκ τοῦ Προωθέω.

Πρῶτα, ἴδε Πρῶτος.

Πρωτάγγελος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναγγέλων τι πρῶτος, ὅσοι πρῶτος τὴν εἴδησιν.

Πρωτάγριον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), αἱ ἀπαρχαὶ τῆς ἄγρας (τοῦ κυνηγίου), τὰ πρῶτα ἀγρευθέντα ζῶα.

Πρωταγωνιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ὑποκρίνομαι εἰς τὸ θέατρον ἢ Δικηγορῶ ὡς) πρωταγωνιστὴς, (ἐν γέν. καὶ μτνμ.) ἔχω τὰ πρωτεῖα, πρωτεύω, ὑπερέχω. » Ὥρξε τὸ καλὸν, ἀλλ' οὐ τὰ θηριώδες δεῖ πρωταγωνιστεῖν, « Ἄρχ.

Πρωταγωνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀγωνιζόμενος (παραστήνων, ὑποκρινόμενος) τὰ πρῶτα πρόσωπα τοῦ δράματος, ὁ πρῶτος ὑποκριτὴς τοῦ θεάτρου· ὁ πρῶτος τῶν δικηγορούντων ἢ δημηγορούντων ῥητόρων· (ἐν γέν.) ὁ πρωτεύων (Γαλλ. φιγεράρων πρῶτος) εἰς ὁποιονδήποτε ἀγῶνα ἢ ἔργον, κορυφαῖος. ‖. « Λόγος—, « Ἀρστ., ὁ πρόλογος.

Πρωτάεθλος, ἴων. καὶ

Πρώταθλος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος ἀθλητὴς (ἀγωνιστὴς), (ἐκκλησ.) = Πρωτομάρτυς

†Πρωταίτιος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος αἴτιος.

Πρωταίχμεια καὶ Πρωταίχμια (τὰ), Π [πρῶτος, αἰχμή]. τὰ πρῶτα λάφυρα (αἱ ἀπαρχαὶ) τῆς μάχης, τὰ (ἄλλ.) Πρωτόλεια.

Πρωτάρχης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος (δυνάτος) ἀρχων τῶν πρωτοστατῶν, ἀρχηγὸς· ἀρχιστράτηγος. » Νεὼς (« Σκάφους)—, « Διόδ., Μανέθ., ναύαρχος, πλοίαρχος.

Πρώταρχος (ὁ, ἡ). ὁ θεωρούμενος ὡς πρώτη ἀρχὴ (αἰτία). ‖. (οὐσ.) =Πρωτάρχης.

†Πρωτεγγραφος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος ἐγγεγραμμένος (καταγεγραμμένος), πρῶτος τοῦ καταλόγου.

Πρωτεία (ἡ). τὸ πρωτεύειν, (καιν.) ἡ πρωτειά.

Πρωτεῖον (τὸ). (ὡς ἐπὶ τὰ πλ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ πρῶτον βραβεῖον, τὸ ἀριστεῖον· (ἐν γέν.) ὁ πρῶτος βαθμὸς· ὑπεροχὴ, προτίμησις. » Ἔχειν ἢ Φέρεσθαι τὰ πρωτεῖα, « Λξ., = Πρωτεύειν. » Ἡμῖν δὲ ἡ χώρα καὶ εἰ καθ' ἓν ἑκάστης ἥττων ἐστὶ τῆς τὸ ἄκρον φερούσης, ταῖς λειπαῖς ἑκάστην νικᾷ, καὶ ταὐτ' ἔστι τὸ ἐκ δευτέρων πρωτεῖον, « Ξεν., [κυρ. οὐδ. τοῦ

†Πρωτεῖος, α, ον. Πρωτεύων, πρῶτος.

†Πρωτείρης [πρῶτος, εἴρη], ου (ὁ), βυζ. ὁ πρῶτος τῶν κωπηλατῶν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ δρομωνίου.

†Πρωτεξαδέλφη (ἡ), θηλ. τοῦ

†Πρωτεξάδελφος (ὁ). ὁ πρῶτος ἐξάδελφος.

Πρωταργάτης, ου (ὁ), = Πρωτουργός, πρωταίτιος.

Πρωταργάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ προηγ.

†Πρωτερικὴ (ἡ), = Πρωτερική.

Πρωτεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι πρῶτος, ἔχω τὰ πρωτεῖα· (μὲ γεν. ἐκ γ'. ᾗ αἰτ. προθετ. ἢ δοτ. ἐκ δ'.) εἶμαι ἀνώτερός τινος, ὑπερτερῶ, ὑπερέχω. « Ἀρτέμιδος οὐ τὸν πρωτεύειν κυνηγεσίαις, « Διόδ.

Πρωτηρότης, ου (ὁ), Π. [πρῶτος, ἀρόω] ὁ ὀργόνων πρῶτα-πρῶτα (ἐνωρίς, πρωΐμα), (ἀντιθ. τῷ Ὀψαρότης).

†Πρωτιστεύω, Μ. εύσω, Ἐπιγρ. ἀνὰ Πρωτεύω, εἶμαι=

Πρώτιστος, η ἢ ας, ον, Π. ὑπερθ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Πρῶτος, πρῶτος πάντων, ὁλόπρωτος. » Πολὺ πρώτιστος, « Ὅμ. » Κατὰ πρώτιστον ὀπωπήν, « αὐτ., ἐκ πρώτης ὄψεως. ‖. (τὸ οὐδ.) Πρώτιστον καὶ Πρώτιστα, ἐπίρ. Τὴν πρώτην (Κατὰ πρώτην) φοράν, (καιν.) πρῶτα-πρῶτα. » Ἐμοῦ γὰρ εἰσιόντος ἐς τὴν οἰκίαν πρώτιστα, « Ἄρχ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Ἐξ οὗ τὰ πρώτιστ' ἐπόμην Ἀγαμέμνονι, « Ὀδ. Δ.

†Πρωτόαλος (ὁ, ἡ), Γλσ. [πρῶτος, ἅλς], = Πρωτόπλους, πρωτοπλόος.

†Πρωτοβαθρέω-ῶ, Μ. ήσω. Γρφ Κα-

τινὰ πρωτόθρονον, τῷ δίδω τὴν πρωτοκαθεδρίαν.

Πρωτόθρονος (ὁ, ἡ). ὁ καθήμενος εἰς τὸ πρῶτον βάθρον (θρονί, κάθισμα), ἔχων τὴν πρωτοκαθεδρίαν, προεδρεύων (κυρ. δικαστηρίου).

Πρωτοβαλέω-ῶ, Μ. ήσω. (κατὰ λέξ.) Ῥήγχνω πρῶτος· (κυρ. ἐπὶ ἵππου κλπ.) ἀλλάζω τὰ πρῶτα δόντια. (ἐπὶ φυτ.) ἀρχίζω νὰ ξεβλασταρόνω (νὰ ἐβγαίνω εἰς τὸν σπόρον, νὰ ξεχαχόνω), [ἐκ τοῦ

Πωτοβόλος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ πρῶτος ἢ κατὰ πρῶτον βάλλων (ρίπτων). (ὀθ. κυρ. ἵππος) ὁ ἐκβάλλων (ἀλλάζων) τοὺς πρώτους ὀδόντας· (ἐπὶ φυτ.) ὁ ἀρχίζων νὰ ξεβλασταρόνῃ (νὰ ἐβγαίνῃ εἰς τὸν σπόρον). 2) (προπαροξ.) ὁ πρῶτος βαλλόμενος (προσβαλλόμενος). «Τέρμονα πρωτόβολον ἀλίφ. » Εὐρ.

Πρωτόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος τῆς βουλῆς, πρῶτος σύμβουλος.

†**Πρωτόγαλα**, ακτος (τὸ). τὸ πρῶτον γάλα μετὰ τὴν γέννα, (γιατρ. ἐξήγ. τοῦ Πύος).

Πρωτόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ πρώτην φορὰν ὑπανδρευόμενος, ἢ = Νεόγαμος.

Πρωτογένεθλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πρωτόγονος, πρωτότοκος.

Πρωτογένεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Πρωτογενής.

Πρωτογένειος (ὁ). τοῦ ὁποίου ἐφύτρωσαν ἤδη ἢ ἄρχονται νὰ φυτρώνωσι τὰ πρῶτα γένεια, = Πρῶτον ὑπηνήτης.

Πρωτογενής, ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἢ παραχθεὶς εἰς τὸ εἶναι πρῶτος, πρωτότοκος, πρωτογέννητος.

†**Πρωτογέννημα** (τὸ), Γραφ. τὸ πρῶτον γέννημα (προϊόν), αἱ ἀπαρχαὶ τῶν γεννημάτων.

Πρωτογέννητος (ὁ, ἡ), = Πρωτογενής.

Πρωτογεύστης, ου (ὁ), = Προγεύστης. 2) ὁ μονόκερως (διότι, κατὰ τὴν μυθώδη ἰδέαν, πίνει πρῶτος τῶν ἄλλων ζώων, ὡς γλυκαίνων τὸ νερὸν μὲ τὴν πρωτεγγισιν τοῦ κέρατός του).

Πρωτογέωργος (ὁ). ὁ γεωργῶν ἢ γεωργήσας τι πρῶτος, (μτγν.) πρωτεύτιος.

Πρωταγλυφής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτον ἤδη ἢ πρὸ ὀλίγου πελεκηθεὶς (λαξευθεὶς) διὰ τῆς γλυφίδος.

¡**Πρωτογνώμων**, ονος (ὁ, ἡ). ὁ γνωμοδοτῶν πρῶτος. ||. (οὐσ.) ὁ πρόεδρος τῆς ἐν Ῥώμῃ συγκλήτου (γερουσίας).

Πρωτογονία (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ πρωτογόνου.

Πρωτόγονος (ὁ, ἡ), (παροξ.) = Πρωτοτόκος. 2) (προπαροξ.) = Πρωτότοκος· πρωτογέννητος. 3) πρῶτος τὸ γένος, ἀρχαῖος, εὐγενής, (Σιφ. Φ.Λ. 180).

Πρωτογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γραφεὶς πρῶτος (πρὸ τῶν ἄλλων).

†**Πρωταγόνατες** (οἱ). οἱ ἔχοντες τὴν πρώτην τῶν γυναῖκα ἢ, = Πρωτόγαμοι, πρωτοπανδρεμένοι, (παρβλ. Πρωτόπαστες).

Πρωτοδαής, ές (ὁ, ἡ), Π. [πρῶτος, δ. ἐδάσκω]. ὁ πρῶτος ἢ πρώτην ἤδη φορὰν μαθὼν τι, πρωτόπειρος, ἀρχάριος.

Πρωτοδότης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος δοτὴρ (χορηγός).

Πρωτόδοτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -δότως. Ὁ πρῶτος (ἐν πρώτοις) δοθείς.

Πρωτοδρομία (ἡ). ὁ πρῶτος δρόμος (τῶν ἵππων εἰς τὸ ἱπποδρόμιον).

Πρωτοεδρία (ἡ), = Προεδρία.

Πρωτόζευκτος καὶ

Πρωτόζυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ πρώτην ἤδη φορὰν ζευχθεὶς (καὶ μεταφ. συζευχθείς), πρωτάκειρος τοῦ ζυγοῦ, πρωτοπανδρεμένος.

Πρωτοθεράπων, οντος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν θεραπόντων (ὑπηρετῶν).

Πρωτόθετος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος τεθείς (παροχθείς), πρωτόγονος. «Ἄδαμ ὁ πρωτόθετος, » Εὐρ., = Πρωτότακτος. ||. (οὐσ.) **Πρωτόθετον** (τὸ), Γραμ. τὸ πρωτότυπον θεματικὸν (ἡ πρώτη ρίζα) λέξεως.

Πρωτοθέτως, ἐπίρ. Ὡς πρωτόθετος, πρωτοτύπως.

†**Πρωτοθρονία** (ἡ). ἡ ἐν ταῖς θρόναις (εὐωχίαις) προτίμησις, τὸ νὰ λαμβάνῃ τις χάριν τιμῆς τὰ πρῶτον κομμάτι εἰς τὸ τραπέζι.

†**Πρωτόθρονες** (οἱ), Π. (ἀδκμ.) ἀντὶ Πρωτάθρονες, πλθ. τοῦ-

Πρωτόθρονος (ὁ, ἡ), ὁ καθήμενος εἰς τὸν πρῶτον θρόνον, ἔχων τὴν πρωτοκαθεδρίαν, προεδρεύων τῶν συνθρόνων του.

Πρωτοθρόος-ους (ὁ, ἡ), Π. πρῶτος ἢ πρωτοῦ θροῶν (ὁμιλῶν), ὁ πρώτην ἤδη φορὰν ἀκουόμενος· προφητικός.

†**Πρωτοθύτης**, ου (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν ἱερέων, πρωτοπαπᾶς.

Πρωτόθυτος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος θυσιασθείς, **Πρωτόσφακτος**.

†**Πρωτοκαθεδρία** (ἡ), Ἐκκλησ. ἀντὶ Προεδρία, **Πρωτοκλισία**.

†**Πρωτοκήριος** (ὁ, ἡ), (ἐξελληνισμ. τοῦ Λατ. **primicerius**), ὁ πρῶτος καταγεγραμμένος ἐπὶ τοῦ κηρωταῦ πίνακος, πρῶτος τοῦ καταλόγου, πρωτέγγραφος, (ὀθ. τὸ Βυζ. ὀρφίκιον) Πριμικήριος.

†**Πρωτοκήρυξ**, υκος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν κηρύκων (τῶν ἱεροκηρύκων, τῶν Ἀποστόλων).

¡**Πρωτοκλήσια** (τὰ), [πρ. καλέω], τὰ (ἄλλ.) Ἀνακλητήρια (ἡ ἀναγόρευσις τοῦ ἡλικιωθέντος) βασιλέως, (ἄλλ. ὀνομ. Πριοτοκλίσια καὶ ὁ Gentilis Πρωτοκούρια).

Πρωτόκλητος (ὁ, ἡ), ὁ κληθεὶς (καλεσθεὶς) πρῶτος τῶν ἄλλων, πρωτοκαλεσμένος.

Πρωτοκλισία (ἡ), [πρ. κλίνω]. ἡ πρώτη θέσις (κυρ. εἰς τὴν τράπεζαν), πρωτοκαθεδρία.

¡**Πρωτοκλίσια** (τὰ), ἴδε Πρωτοκλήσια.

†**Πρωτόκολλον** (τὸ). (κυρ.) τὸ πρῶτον φύλλον (τοῦ καλλητοῦ χάρτου, παπύρου) τὸ ὁπ. περιέχει τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἐπομένων· (ἰδιωτ.) κατάστιχον πρόχειρον, σημειωματάριον.

†**Πρωτοκόμης**, ου (ὁ). ὁ πρῶτον ἤδη κομῶν.

¡**Πρωτοκόμιον** [τὸ], = Προκόμιον. 2) = Προνόμιον, (καὶ τότε ἐσ. διορθ. Πρωτονόμιον).

†**Πρωτοκοσμος** (ὁ). ὁ πρῶτος ἄρχων (ἴδε Κοσμέω) εἰς τὴν Κρήτην.

Πρωτοκουρία (ἡ), τὸ πρῶτον κούρεμα τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς (κυρ. εἰς σημεῖον πένθους), [ἐκ τοῦ

Πρωτόκουρος (ὁ, ἡ), ὁ πρώτην φορὰν κουρευθείς. «Πόα —,» Ἄρατ.

†**Πρωτοκτίστης**, ου (ὁ). ὁ πρῶτος κτίστης (δημιουργός).

Πρωτόκτιστος καὶ **Πρωτόκτιτος** (ὁ, ἡ). ὁ κτισθεὶς (δημιουργηθεὶς) πρῶτος (πρὸ τῶν ἄλλων).

Πρωτοκτόνος (ὁ, ἡ). ¡(παροξ.) ὁ πρῶτος κτείνας (φονεύσας), ὁ πρῶτος φονεύς, (καθὼς π. χ. ὁ Κάϊν). 2) (προπαροξ.) ὁ πρῶτος φονευθείς.

Πρωτοκύμων [πρ. κυέω, κῦμα], ονος (ὁ, ἡ). ὁ πρώτην φορὰν κυοφορῶν (ἔγκυος), (μεταφορ.) πρωτοπειρος. «Ἔρωτος —,» Ἀχιλ. Τάτ.

Πρωτοκύων, ονος (ὁ), Κωμ. ὁ πρῶτος τῶν κυνῶν (τῶν Κυνικῶν φιλοσόφων).

†**Πρωτοκωμήτης**, ου (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν κωμητῶν, πρόκριτος κώμης.

Πρωτόλειον (τὸ) καὶ (συχνότ. πλθ.) **Πρωτόλεια** (τὰ), αἱ ἀπαρχαὶ τῆς λείας, τὰ πρῶτα λάφυρα, (ἐν γέν.) τὰ ἀκροθίνια (κυρ. καὶ μεταφορ.), (Γαλλ.) les prémices. «Ἐν κυνηγεσίοις πρωτόλεια τῷ πρώτως βαλόντι δίδονται,» Σχλ. «Τὰ πρωτόλεια τῶν ἐμαυτοῦ σώφρων,» Ἰωλ. (καὶ ἐν εἴδει ἐπιρ.) «Τῶν σῶν γονάτων πρωτόλεια θιγγάνω,» Εὐρ., (συγχ. τῷ Προτέλεια).

Πρωτολεχὴς [πρ. λέχος], ές (ἡ), = Πρωτοτόκος.

Πρωτολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ὁμιλῶ (κυρ. δέ) Δικηγορῶ ἢ Δημηγορῶ (καὶ ἐπὶ θεάτρ.) Ὑποκρίνομαι) πρῶτος, (παρβλ.) Πρωταγωνιστέω.

Πρωτολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἀγόρευσις ἢ παράστασις τοῦ πρωτολογοῦντος (ῥήτορος ἢ ὑποκριτοῦ), ἀρχὴ (προοίμιον) ὁμιλίας, πρόλογος (ῥ.).

†**Πρωτολογικὸς**, ἡ, όν. **Πρωτολογοῦντος** ἴδιος.

†**Πρωτολογικῶς**, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πρωτολογίας.

Πρωτολόγος (ὁ, ἡ), ὁ ὁμιλῶν (κυρ. δὲ δικηγορῶν ἢ ὑποκρινόμενος εἰς τὸ θέατρον) πρῶτος, (ἄλλ.) Πρωταγωνιστής, (παρβλ. Δευτερολόγος).

Πρωτολογία (ἡ). ὁ πρῶτος λόγος ἢ ἡ πρώτη σειρὰ τοῦ λόγου, τὸ (ἄλλ.) Μῆκος τῆς φάλαγγος.

Πρωτομάγειρος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν μαγείρων, ἀρχιμάγειρος.

Πρωτομάντις, εως (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρῶτος (ἀρχαιότατος) μάντις.

Πρωτομάρτυρ(-μάρτυς), υρος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος μαρτυρήσας ὑπὲρ Χριστοῦ, ὁ πρῶτος τῶν ἁγίων Μαρτύρων.

Πρωτόμαχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος πρῶτος (μεταξὺ τῶν πρώτων, τῶν πρωτομάχων).

Πρωτομήτωρ, ορος (ἡ). ἡ πρώτη μήτηρ (τοῦ ἀνθρωπίνου γένους).

Πρωτόμισθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρῶτος λαμβάνων μισθὸν (ὑπηρετῶν ἐπὶ μισθῷ).

Πρωτόμορος (ὁ, ἡ), Π. [πρ. μέρος]. ὁ πρῶτος ἀποθανὼν ἢ δυστυχήσας.

Πρωτομύστης, ου (ὁ). ὁ μυηθεὶς (κατηχηθεὶς εἰς τὰ μυστήρια) πρῶτος ἢ πρώτην φορὰν (φυσικῶς) πρωτόπειρος.

†**Πρωτόνεως**, ω (ὁ, ἡ). ὁ ἐμβλίνων πρῶτος ἢ πρώτην φορὰν εἰς καράβι (ναῦν).

Πρωτουσία (ἡ). ἡ πρώτη (ἀρχική) ἔννοια.
Πρωτονύμφευτος καὶ Πρωτόνυμφος (ὁ, ἡ). ὁ πρώτην φορὰν νυμφευθείς, πρωτόγαμος ἢ νεόγαμος.
Πρωτοπαγής, ές (ὁ, ἡ). Π. [πρ. πήγνυμι]. ὁ πρώτην φορὰν κατασκευασθείς, καινουργισθεισμένος. «ἄιφρος (« Ἅμαξα) —,« Ὅμ.
Πρωτοπάθεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Πρωτοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πρώτην ἤδη φορὰν αἰσθάνομαι πάθος τι, [ἐκ τοῦ
Πρωτοπαθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ δοκιμάζων πρώτην ἤδη φορὰν πάθος ἢ αἴσθημά τι, πρωτόπειρος πάθους.
Πρωτοπαθῶς, ἐπίρ. Ὡς πρωτοπαθής.
Πρωτόπαλος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος παλαιστής.
Πρωτόπαππος (ὁ). = Πρόπαππος.
† Πρωτοπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος πατήρ, προπάτωρ, ἀρχηγὸς πατριᾶς.
Πρωτόπειρα καὶ
† Πρωτοπειρία (ἡ), τό νά ἦνέ τις=
Πρωτόπειρος (ὁ, ἡ). ὁ λαμβάνων πρῶτον ἤδη πεῖραν (δοκιμήν) τινος πράγματος, ἄρχάριος.
Πρωτοπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [πρ. πῆμα]. πρωταίτιος βλάβης.
† Πρωτόπλασις, εως (ἡ), Σχλ. ἡ πρώτη πλάσις· τὸ πρότυπον, τὸ σχέδιον.
Πρωτοπλάστης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος πλάστης (δημιουργός), προσχεδιαστής.
Πρωτόπλαστος (ὁ, ἡ). ὁ πλασθείς (δημιουργηθείς) πρῶτος. «Ὁ πρωτόπλαστος,« Ἐκκλησ., ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ὁ Ἀδάμ.
Πρωτόπλοια (ἡ). πρῶτος πλοῦς, πρῶτον ταξεῖδι, [ἐκ τοῦ
Πρωτόπλους-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων ἢ (;) πλεόμενος πρώτην ἤδη φοράν, πρωτοτάξειδος, (μτφορ.) πρωτόπειρος. «Νεότης,« Ἐπιγρ. 2) (εἰς τὸν Ξεν. Ἑλλ. Ε', ά, 27) = ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρόπλους.
Πρωτοπολίτης, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρῶτος τῆς πόλεως ἢ τῆς πολιτείας. «Τύχη—,« Πινδ., ἢ ἀπατελοῦσα τὸ πρῶτον (οὐσιωδέστερον) μέρος τῆς πόλεως ἢ, προάγουσα τὴν πόλιν. «Τύρος ἡ—,« Νονν., ἡ μητρόπολις.
† Πρωτοπολῖται (οἱ). οἱ πρῶτοι (προύχοντες, πρόκριτοι) τῶν πολιτῶν.
Πρωτοπορεία ἡ (δρθότ.) Πρωτοπορία (ἡ). τὸ δικαίωμα ἢ ἡ προτίμησις τοῦ προπορεύεσθαι, (Γαλλ.) l'honneur du pas. 2) ἡ προφυλακή (l'avant-garde) στρατοῦ, [ἐκ τοῦ
Πρωτοπόρος (ὁ, ἡ). ὁ προπορεύόμενος πρῶτος (πρὸ τῶν ἄλλων). 2) (πθ.) διὰ τοῦ ὁποίου περνᾷ (διαβαίνει) τις πρώτην φορὰν (μτφορ.) πρωτόπειρος.
Πρωτόποσις, εως (ἡ), Π. [πρ. πόσις]. ἡ ὑπανδρευθεῖσα πρώτην φοράν (ἔχουσα τὸν πρῶτον της ἄνδρα ἀκόμη), πρωτογαμος.
Πρωτοπραξία (ἡ). τὸ δικαίωμα τοῦ νά εἰσπράττῃ τις πρῶτος τὰ χρήματά του, προτίμησις δανειστοῦ παρὰ τοὺς ἄλλους εἰς τὴν εἴσπραξιν τῶν ὀφειλομένων.
Πρωτόρριζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ τὴν ρίζαν (τὴν πρώτην αἰτίαν) τῆς καταγωγῆς του.
Πρωτορρύτος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτον ἢ ἀπὸ τῆς πρώτης πηγῆς ῥέων, (παρβλ.) Αὐτόρρυτος
† Πρωτός, ἡ, όν, = Πεπρωμένος.
Πρῶτος [πρό], η, ον. Ὁ πρὸ τῶν ἄλλων (ἢ κατὰ τὴν ἀριθμητ. ἢ κατὰ τὴν χρονολογικὴν ἢ [μτφορ.] κατὰ τὴν κοινωνικὴν τάξιν), προέχων, προϊστάμενος, ἀνώτερος, πρόκριτος κτλ., (ἐνίοτε) ἀντὶ Πρότερος. «Τῷ πρώτῳ μὲν τρίποδα θῆκε, τῷ δευτέρῳ δὲ ζωπον, τῷ τρίτῳ λέβητα κτλ.,« Ἰλ. Ψ. «Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος,« Γρφ. «Τὸ πρῶτον ψυχρόν,« Φλσφ., τὰ στοιχεῖα τοῦ ὑγροῦ. «Περὶ πρώτου ὕπνου,« Θκ. «Ἐπιδὰς ἐπὶ τὸ πρῶτον ἀνεγόμενον πλοῖον ἐς τὴν Ἑλλάδα,« Ξεν. (καὶ μὲ γεν.) «Οὔτε πρώτος τις ἀνέβη Κάτωνος οὔτε ὕστερος ἀπῆλθε,« Πλ. «Πρῶτος τῶν ἐν τῇ πόλει,« Αἰ. «Πρῶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν,« Θκρ. «Τῇ πρώτῃ τῶν ἡμερῶν,« Ἡρ. «Οἱ πρῶτοί μου ταῦτα ἀνεχνεύσαντες,« Αἰλ., οἱ πρὸ ἐμοῦ. (καὶ μὲ ἐπιτατ.) «Τὸν δὲ πολὺ πρώτη εἶδεν τροφὸς Εὐρύκλεια,« Ὀδ. Ρ. (καὶ ἐν εἴδει ἐπιῤῥ.) « Αἰνείας μὲν πρῶτος ἀκόντισεν,« Ἰλ. Ν. (πλθ.) «Πρῶτοι,« Ὅμ., Ἡσ., οἱ πρωτεταγμένοι τοῦ στρατοῦ, οἱ πρόμαχοι. (καὶ παραλλ.) « Πρώτοισιν ἐνὶ προμάχοισιν,« Ὀδ. Σ. «Ἐν πρώτῃσι θύρῃσιν,« Ἰλ. Κ., ἐν ταῖς προθύραις. « Τὰ πρῶτα φέρεσθαι,« Αν., τὰ πρωτεῖα. « Τῶν ἀγιντήτων τὰ πρῶτα,« Ὑπ., ἀντὶ Οἱ πρῶτοι (πράκριτοι). « Μηχανικῶν ὧν τὰ πρῶτα,« Λκ. «Ἔστι τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας,« Ἀρρ. ||. (σχνότ. τὸ οὐδ. ἐλλ. προθ.) Πρῶτον καὶ Πρῶτα (καὶ ἐνάρθρ.) « Τὸ πρῶτον, Τὰ πρῶτα ἡ (δρθότ.) Τοπρῶτον, Τἀπρῶτα, (καὶ προθετ.) «Ἐν πρώτοις,(καὶ θηλ.) « Τὴν πρώτην (ἐνν. ὥραν ἢ ὁδόν), ἐπίῤῥ. Τὴν πρώτην φοράν, κατ' ἀρχάς· πρῶτα καὶ ἀρχῇ. (μετὰ δὲ τὰ ἀναφορ. καὶ τὸ Ἔπειτα, Π.) ὅταν (ἀφ' οὗ, εὐθὺς ὅπως) μιᾷ φορᾷ. «Πρῶτον μέν.. δεύτερον αὖ,« Ὅμ.,(ἢ) « Πρῶτα μέν.., αὐτὰρ ἔπειτα,« αὐτ. «Πρῶτόν τε ᾧ ὕστερον,« Ἡσ. « Τὸ πρῶτον Ἀμφίπολιν λαεῶν, μετὰ ταῦτα Πύδναν, πάλιν Ποτίδαιαν, Μεθώνην αὖθις, εἶτα.., μετὰ ταῦτα κτλ.,« Δημ. «Καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ παῖδες ἔσκωπτον αὐτόν,« Ξεν. «Εἶπον τότ' εὐθύς, ὅτε πρῶτον εἶδον τοῦτον,« Δημ. « Τοιαῦτα μέμνημαι αὐτῷ τὰ πρῶτα διαλεχθείς,« Ξεν. « Ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιησάμενος αὐτοὺς τὴν πρώτην εἶναι,« Ἡρ. « Τήν γε πρώτην μὴ βιάζεσθαι,« Δκ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐνδχ.) «Ὁπόθε κε πρῶτον πελάσσῃς,« Ὀδ. Λ., εὐθὺς ὁποῦ μιᾷ φορᾷ. «Ἐπειδὴ πρῶτον ἐγείνατο,« Ὀδ. Δ.., ἀφ' οὗ μιᾷ φορᾷ (καὶ ἐπιφερομένου τοῦ Ἤ, ἀντὶ τοῦ πρωτερον), «Οὐ πρῶτον αὐτὴν ἀπεκτειναν πρὶν ἢ ἀπεκύησεν,« Αἰλ.
† Πρωτοσέληνος (ὁ, ἡ), = Πρισέληνος. ||. (οὐσ. θηλ. καὶ οὐδ.) ἡ πρώτη τῆς σελήνης (τοῦ μηνός), ἡ νουμηνία.
Πρωτόσπορος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ σπείρας (ἐξ ἀρχῆς) πρῶτος· (μτφορ.) πρωτουργός, πρωταίτιος. 2) (προπαροξ.) ὅστις ἐσπάρη (ἐξ ἀμνημ. ἐγενυήθη ἢ παρήχθη) πρῶτος, πρωτογέννητος.
Πρωτοστάκτης (ὁ, ἡ). ὁ στάζων πρῶτος. ||. (οὐσ.) Πρωτόστακτος (ἡ), (ἐνν. κονίς) καὶ Πρωτοστάκτου (τὸ), τὸ πρῶτον νερὸν τῆς βαλόστακτης.
† Πρωτοστασία (ἡ) καὶ
Πρωταστάσιον (τὸ). ἡ πρώτη θέσις, τὸ πρωτεῖον (ὁ βαθμός) τοῦ πρωτοστάτου.
Πρωτοστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Στέκω εἰς τὴν πρώτην θέσιν, προΐσταμαι ὡς-
Πρωτοστάτης, ου (ὁ). ὁ στεκάμενος εἰς τὴν πρώτην θέσιν (κυρ. εἰς τὴν πρώτην στειρὰν τοῦ λόχου, εἰς τὸ μέτωπον τῆς φάλαγγος), (ἐν γεν.) ἀρχηγός, πρῶτος, κορυφαῖος.
† Πρωτοστράτηγος (ὁ), = Ἀρχιστράτηγος.
† Πρωτοσύμβουλος (ὁ, ἡ ἡ. ὁ πρῶτος τῶν συμβούλων (τοῦ συμβουλίου).
Πρωτοσύστατος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος συστηθείς (ὀργανισθείς).
Πρωτοσφακτος (ὁ, ἡ). ὁ σφαγεὶς πρῶτος. πρωτόθυτος.
† Πρωτοσχεδής, ές καὶ
† Πρωτοσχέδιος (ὁ, ἡ), ὁ σχεδιασθεὶς πρῶτος (πρώτην φοράν). « Βίβλος—,« Τζ., ἡ μή πω διορθωθεῖσα ἢ ἀντιγραφεῖσα.
Πρωτοταγής, ές (ὁ, ἡ). ὁ τεταγμένος πρῶτος (ἐπέχων τὴν πρώτην τάξιν).
Πρωτοταγῶς, ἐπίρ. Ἓν πρώτοις.
Πρωτοτακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατέχω τὴν πρώτην τάξιν.
Πρωτότμητος (ὁ, ἡ). ὁ τμηθεὶς πρῶτος (ἐν εἴδει ἀπαρχῆς).
Πρωτοτοκεῖα (τὰ). τὰ δικαιώματα (τὰ πρωτεῖα) τοῦ πρωτοτόκου, (Γαλλ.) droit d'aînesse.
† Πρωτοτοκιόω, Μ. εύσω. Γρφ. Δίδω τὰ πρωτοτοκεῖα εἴς τινα.
Πρωτοτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ πρώτην φοράν (ὡς πρωτοτόκος).
† Πρωτοτοκία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ ἢ τὸ δικαίωμα τοῦ πρωτοτόκου.
† Πρωτοτόκια (τά), = Πρωτοτοκεῖα.
Πρωτότοκος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ἡ πρώτην ἤδη φοράν τίκτουσα (γεννῶσα), (κοιν.) πρωτάρα, πρωταριά. 2) (προπαροξ.) ὁ γεννηθεὶς πρῶτος (πρὸ τῶν ἄλλων τέκνων).
Πρωτοτομέω-ῶ, Π. ήσω. Κόπτω τι πρώτην φοράν ἢ πρῶτα-πρῶτα, [ἐκ τοῦ
Πρωτότομος (ὁ, ἡ), [πρ. τέμνω]. κομμένος (κλαδεμμένος) πρώτην φοράν ἢ πρῶτα-πρῶτα. «Βρόμβης πρωτότομον,« Ἐπιγρ., τὸ κορυφοβλάστημον.
Πρωτότρόφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ τρέφων πρώτην φοράν τέκνα (γεννήματα), καὶ 2) (προπαροξ.) ὁ πρῶτος (πρὸ τῶν ἄλλων) τροφεύς, (ἐπιμ.) = Πρωτότοκος.
† Πρωτοτυπία (ἡ), Γρμτ. ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ πρωτοτύπου.
Πρωτότυπος (ὁ, ἡ). ὁ τυπωθεὶς (σχηματισθεὶς) πρῶτος καὶ χρησιμεύων ὡς ||. (οὐσ.) Πρωτότυπον (τὸ), ὁ πρῶτος τύπος (τὸ ἀρχέτυπον) κατὰ μίμησιν τοῦ ὁποίου μορφώνονται ἔπειτα ἄλλα ὅμοια ἀντίτυπα, (Γαλλ.) modèle primitif, original· (γραμτ.) ἡ πρώτη (ῥιζικὴ) λέξις ἀπὸ τὴν ὁποίαν σχηματίζονται ἄλλαι παράγωγοι.

Πρωτοτύπως, ἐπίρ. Κατὰ τὸν πρῶτον (ἀρχικὸν) τύπον, ὡς πρωτότυπον.

Πρωτοτύπιον (τὸ), εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ Πρωθύπινιον.

Πρωτουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος εἰς ἔργον τι, ἐνεργῶν πρῶτός τι, πρωταίτιος ἔργου τινός. «Δύναμις (»Δίτία)—,» Κλιμ., Ἰσλ.

Πρωτοφαὴς [πρ. φάος], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτον ἤδη λάμπων (φέγγων), ἀρχίζων πρώτην φορὰν νὰ φέγγῃ. «Σελήνη—,» Σδ., ἡ νέα.

†Πρωτοφάνεια (ἡ). ἡ πρώτη ἐμφάνισις, [ἐκ τοῦ

†Πρωτοφανὴς, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φανῶς. Ὁ πρώτην φορὰν ἢ πρῶτος τῶν ἄλλων φαινόμενος· καινοφανής.

†Πρωτοφόνος (ὁ, ἡ), = Πρωτοκτόνος.

Πρωτοφορέω-ῶ, Μ. ἥσω. Φέρω (Κρατῶ) τι πρῶτος ἢ μεταξὺ τῶν πρώτων. 2) καρποφορῶ πρώτην φοράν. 3) (εἰς τὸν Ἀθ. Γ', 365) ἐσφαλμ., κατά τινας, ἀντὶ Πτοηθοφορέω.

Πρωτοφόρημα (τὸ). τὸ προϊὸν τῆς πρώτης καρποφορίας, οἱ πρωτοφανήσιμοι καρποί, αἱ ἀπαρχαί.

Πρωτοφυὴς, ἐος καὶ

Πρωτόφυτος (ὁ, ἡ). ὁ φυτρώσας (καὶ μετνμ. γεννηθεὶς) πρῶτος. «Παῖς—,» Κ. Μανασσ.

Πρωτόχνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀκόμη τὸν πρῶτον χνοῦν (τὸ πρῶτον χναῦδι) τῶν γενείων.

†Πρωτόχρονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τῶν πρώτων (ἀρχαιοτάτων) χρόνων, ἢ ὁ περὶ τοὺς πρώτους ἀκόμη τῆς ἡλικίας χρόνους, νέος.

Πρωτόχυτος (ὁ, ἡ). ὁ χυθεὶς πρῶτος ἢ πρώτην φορὰν. «Οἶνος—,» Ἐπγρ., «Πρόχυμα.

Πρώτως, ἐπίρ. Ἐν πρώτοις, κατὰ πρῶτον· πρὸ πάντων, ἐξαιρέτως· εἰς τὴν πρώτην (ἀρχικὴν) κατάσασιν τοῦ πράγματος. «Τὸ πρώτως ψυχρόν,» Φλσφ., τὸ στοιχεῖον τοῦ ψυχροῦ. (οἱ Ἀττικοὶ ἀποδοκιμάζουσι τὴν λέξιν. «Οὐδὲ γὰρ δευτέρως καὶ τρίτως φαμέν,» λέγει ὁ Φρύνιχ.).

Πρωΐδᾶν, Ἀττ. (κατὰ συναίρ. καὶ κρσ.) ἀντὶ Πρωϊδᾶν).

Πρώων, ονος (ὁ), Π. ἀντὶ Πρών.

Πταίην, ἀόρ. β', τῆς εὐκτ. τοῦ Ἵπταμαι

Πταίρω [ὄνμτ.], Μ. πταρῶ (ἀόρ. Ἔπταρα ἢ β'. [εὐχρηστ.] Ἔπταραν), = Πτάρνυμαι, πταρμίζομαι· (μτνμ. ἐπὶ λύχνου) σπινθηρίζω μὲ κρότον, κάμνω τσίρ-τσίρ.

Πταῖσμα (τὸ). σκόνταμα· (μτνμ.) δυστύχημα· ἀποτυχία (κυρ. εἰς τὸν πόλεμον)· [ἐν γέν.] σφάλμα, λάθος, φταξιμον. «Τὸν ἁμαρτάνοντα χρῆσθαι τοῖς πταίσμασι δι:δάγμασι,» Πλ.

Πταισμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πταῖσμα.

Πταιστὸς, ἡ, όν. Ὁ ὑποκείμενος εἰς πταῖσμα, ὄχι ἄπταιστος. «Ἡ τέχνη πταιστή,» Ἱππκρ. «Τὸ πταιστὸν τῆς ἀνθρώπου φύσεως,» Εὐς.

Πταίω [συγγ. τῷ Πίπτω], Μ. πταίσω (προκ. Ἔπταικα ἢ πθ. Ἔπταισμαι κτλ.). Κτυπῶ (τὸ πόδι μου) πουθενὰ. σκοντάπτω, Προσκόπτω. (μεταφορ.) κάμνω λάθος (σφάλμα), (κοιν.) φταίγω· ἀποτυγχάνω· (σπν. μτδτ.) κάμνω τινὰ νὰ ἀποτύχῃ, (Γαλλ.) **frustrer**. «Μὴ πολλάκις πρὸς τὸν αὐτὸν λίθον πταίειν,» Παροιμ. (καὶ μτνμ.) «Διατί τῶν μεθυόντων ἡ γλῶττα πταίει;» Ἀρστ. (καὶ μεταφορ.) «Διεπολέμει πρὸς αὐτούς, τοτὲ μὲν καταρθῶν, τοτὲ δὲ πταίων,» Στρβ. (καὶ προθετ.) «Μὴ περὶ Μαραθῶνι πταίσῃ ἡ Ἑλλὰς,» Ἡρ., δυστυχήσῃ. «Ὅστις ὅλον τὸν νόμον τηρήσας, πταίσῃ ἓν ἑνί, γέγονε πάντων ἔνοχος,» Γρφ. (ἢ μὲ γεν.) «Πταίων τῆς ἐλπίδος, ἀθύμως διέκειτο,» Ἡρωδ. (καὶ προθετ. ὡς πθ.) «Ἐπταικότας ὑπὸ Κλεομένους τῇ πατρίδι,» Πλθ. (καὶ πθ.) «Πταίεσθαι τὸ ἀληθὲς αὐτοῖς εἴωθεν,» Αἰλ., δὲν εὑρίσκουν (τοὺς διαφεύγει) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ ἀληθές. (καὶ κατὰ μτχ.) «Τὰ πταισθέντα,» Αἰξ., τὰ πταίσματα· αἱ ἀποτυχίαι.

Πτακάλα (ἡ), ἴδε Κάννη.

†Πτακὶς, ἰδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πτάξ, (ὄθ.

†Πτακισμὸς (ὁ). φόβος, δειλία, (κατὰ λέξ.) ζάρωμα ἀπὸ φόβον.

†Πτακωρέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. ἀντὶ Πτήσσω.

Πτάμενος, η, ον, μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἵπταμαι.

Πτανὸς, ὰ, όν, Δ. ἀντὶ Πτηνός.

Πτάξ, ακὸς (ὁ ἢ ἡ), Π. [πτήσσω]. δειλὸς, (κατὰ λέξ.) ζαρώνων ἀπὸ φόβον, (παρβλ. Πτώξ).

Πταρμικὸς, ἡ, όν. Ὁ κινῶν (διεγείρων) πταρμὸν, (Γαλλ.) **sternutatoire**, (ὄθ. ‖ οὐσ.) Πταρμική (ἡ), (ἐνν. πόα ἢ ῥίζα), εἶδ. φυτοῦ (πυρέθρου).

Πταρμὸς (ὁ), τὸ πταίρειν (πτάρνυσθαι), φτάρμισμα ἢ φτέρνισμα. «Τὸν πταρμὸν θεὸν (ὕθλ. αἰωνόθεῖον) ἡγούμεθα,» Ἀρστ. «Πταρμόν τ' ὄρνιθα καλεῖτε,» Ἀρσχ.

Πτάρνυμαι [πταίρω] Μ. πταρήσομαι· Πταρμίζομαι, φτερνίζομαι, (Γαλλ.) **éternuer**. «Οὐ λέγει, Ζεῦ σῶσον, ἐὰν πτάρῃ,» Ἐπγρ.

Πταρτικὸς, ὴ, όν. Ὁ πταρμιζόμενος συχνὰ ἢ δυνατά. 2) ὁ συντελῶν πρὸς τοῦτο, = Πταρμικός.

Πτάτο, Π. ἀντὶ Ἔπτατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Ἵπταμαι.

Πτέλας [ᾰ], ου (ὁ), σπν. ὁ ἀγριόχοιρος.

Πτελέα (ἡ), εἶδ. δένδρου, (κοιν.) φτελιά, (Τουρκ.) καρα-ἀγάτσι, (Γαλλ.) **orme**.

Πτελέϊνος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ξύλον πτελέας.

Πτελεώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς πτελέας, ὅμοιος μὲ πτελέαν.

Πτελεὼν, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ πτελέας, ὧσος πτελεῶν.

†Πτέλας (ὁ), = Πτέλας.

Πτέρινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ πτερά. «Ῥικὶς—,» Ἐπγρ. 2) Καμωμένος ἀπὸ πτερωτὸς, (Ἀρχ. Ὀρν. 903). 3) καμωμένος ἀπὸ πτέρινα(ς). «Νεὼς—,» (ὁ πρῶτος οἰκοδομηθεὶς εἰς τοὺς Δελφοὺς, ἴδε τὸν Στρβ.).

Πτέρις, ιδος ἡ ἴδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα ὁμοιάζουν, κατὰ τὸν Σχλ. τοῦ Θκρ., πτερὰ στρουθοκαμήλου), (κοιν.) φτέρη. «Νυμφαία πτέρις,» «Δασκρ. ἡ Θηλυπτερὶς ἡ Δρυοπτερίς.

Πτερίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πτερόν, πτερύκιον.

†Πτέρισμα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πτερύγισμα.

Πτέρνα καὶ (ἰων.) Πτέρνη [πτέρω, πέρας], ης (ἡ). (κυρ.) τὸ ὀπισθεν κατώτατον μέρος τοῦ ποδὸς (τὸ μετὰ τοὺς ἀστραγάλους), (συνήθ.) ἡ φτέρνα, ἡ κατοῦνα· (ὄθ. μτνμ.) τὸ ὑποκάτω ὄπισθεν μέρος (τὸ ἴχνος) τοῦ ὑποδήματος, (παρβλ.) Πέλμα, (ὄθ.) = Ἴχνος. (ἐπὶ διαφόρ. πραγμ.) τὸ κατώτατον μέρος, ἡ βάσις, ἡ κρηπὶς (ὄρους, κτιρίου κτλ.)· (ἰδιαιτ.) τὸ κάτω μέρος τοῦ ἱστοῦ ὅπου ἐμβαίνει εἰς τὸν ληνόν. 2) (Γρφ.) ἀντὶ Πτέρνισμα. 3) (ἐνίοτε) = Πέρνα, χοιρομέρι. «Οὐ τόμος ἐκ πτέρνης,» «Ὁμ., (ὅθεν ἢ ὁ Πτερνογλύφος, ὄνομα μυὸς, κτλ.).

Πτερνίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ μὲ τὴν πτέρναν ἢ μὲ τὸν πτερνιστῆρα, λακτίζω, πεδικλόνω, συμποδίζω· (μεταφορ.) ἀπατῶ, ὑποσκελίζω, (Γαλλ.) **supplanter**. 2) (Γλσ.) βάλλω καινούργια ἐγκάρια (πέλματα) εἰς τὸ ὑπόδημα.

†Πτέρνιξ, ικος (ὁ). τὸ κοτσάνι (τὸ γουλὶ) τῆς ἀγκινάρας.

Πτερνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πτέρνα(3).

†Πτερνὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Πτέρνα, (ἰδιαιτ. μτνμ.) ὁ πάτος ἀγγείου (λεκανίδος κτλ.).

;Πτέρνις, ιδος (ὁ), εἶδ. ὀρνέου (ἱέρακος), (Ἄλλ. Μέρμνης), (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πέρνις, ἴδε Περκνόπτερος).

Πτέρνισμα (τὸ) ᾰ

Πτερνισμὸς (ὁ), τὸ πτερνίζειν, λακτισμὸς, (μεταφορ.) ὑποσκελισμὸς, ἀπάτη.

;Πτερνιστὴρ, Π. ἀντὶ =

Πτερνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ πτερνίζων (λακτίζων, ὑποσκελίζων κτλ.), ἀπειθὴς ἢ ἀπατεών, (κοιν.) μαριόλος, παιγνιδιάρης. «Τὸ Ἰακὼβ δὲ πτερνιστὴς καθ' Ἕλληνας σημαίνει,» Ἴζ.

Πτερνοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ πατῶν δυνατώτερα πρὸς τὸ μέρος τῆς πτέρνας, εἶμαι -

Πτερνοβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (πατῶν) μᾶλλον πρὸς τὸ μέρος τῆς πτέρνας, περιπατῶν βαρειά.

Πτερνογλύφος (ὁ). ὁ γλύφων (κάμνων τρύπαν μέσα εἰς) τὰς πτέρνας (τὰ χοιρομέρια), (Κωμ. ἐπίθ. ποντικοῦ εἰς τὴν Βατραχμ.).

Πτερνοκεπέω-ῶ, Μ. ήσω. Θαρρῶ κτυπῶν (κόπτων) τὰς πτέρναις μου κατὰ γῆς εἰς τὸ θέατρον πρὸς ἔνδειξιν δυσαρεσκείας ἐναντίον ἀνεπιτηδείου ὑποκριτοῦ, (ἰσοδυναμ. τῷ) σφυρίζω.

Πτερνοκοπὶς, ίδος (ἡ). κοπὶς μάχαιρα διὰ τὰς πτέρνας (τὰ χοιρομέρια) Κωμ. ἐπίθ. παρασίτου).

Πτερνοτρώκτης, ου καὶ

Πτερναφάγος (ὁ). ὁ τρώγων τὰς πτέρνας (τὰ χοιρομέρια), ἴδε Πτερνογλύφος.

Πτεροβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαίνων (κινούμενος) μὲ πτερὰ, (ἢ μτνμ. ἐπὶ πλοίου) φρμενίζων μὲ πανιά.

Πτεροβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκβάλλω πτερὰ, πτεροφυέω.

Πτεροδονητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ τῶν πτερῶν κινούμενος.

Πτεροθορμία (ἡ), Π. τὸ νὰ τρέχῃ τις μὲ πτερὰ (ὡσὰν πουλί), πέταγμα.

Πτεροείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [πτερὸν, εἶμα], ἐνδυμένος μὲ πτερά, πτερωτός.

Πτερόεις, εσσα καὶ (κρσ.) οῦσσα, εν, Π. ὁ ἔχων πτερὰ, πτερωτός· (συνεκδ.) ταχύς· ὁρμητικὸς ἢ ἄστατος. ▫ Ἀετὸς (▫ Πήγασος, ▫ Ὀϊστὸς)—, ▫ Βίνδ., Ὅμ. ▫ Περσεὺς ἀμφὶ ποσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα, ▫ Ἡσ. ▫ Φυγὰν πτεροέσσαν, ▫ Εὐρ. ▫ Γ-μνος—, ▫ Πίνδ. ▫ Ἔπεα πτερόεντα, ▫ Ὅμ. ▫ Θεμὼς (▫ Νόος) —, ▫ Ἀπλλν., Νόνν., Γρηγ., ὁ κοῦρος.

Πτερὸν (τὸ), [ἵσταμαι]. τὸ σκεπάζον τὸ σῶμα τῶν πτηνῶν, (κοιν.) φτερόν· (συνχνότ.)— Πτέρυξ (▫ Τοῖσι τῆς νυκτερίδος πτεροῖσι ἐμφερέστατα, ▫ Ἡρ.)· (Π. κατὰ συνεκδ.) πτηνόν (▫ Ὡκείαι, ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα, ▫ Ὀδ. Β. ▫ Ὦ Πηγάσιον, γενναῖον πτερὸν, ὅπως πετήσει, ▫ Ἀρχφ.), ἰῶθεν) οἰωνὸς (Σοφ. Ο. Ε. 97), (παρβλ. Ὄρνις). (κατ' ἔκτ.) σύμπτωσις (τοιαύτη ἢ τοιαύτη) πραγμάτων, τύχη (▫ Αἰόλ' ἀνθρώπων κακὰ, πόνου δ' οὐδαμοῦ ταύτὸν πτερὸν, ▫ Αἰσχλ.)· (ἐνίοτε) πέταγμα, (ἐξ μεταφορ.) ὁρμὴ, προθυμία, ἢ προστασία, ὑπεράσπισις (▫ Παλλάδος δ' ὑπὸ πτερυξὶ δῦντας ἄζεται πατήρ, ▫ Αἰσχλ., —▫ Ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν πτερύγων της,▫ Γρφ.)||μτγν.) κᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει· μὲ ἢ χρησιμεύει ὡς ὧν πτερὸν, (π. χ.) τὸ πανὶ καὶ τὰ κουπιὰ τοῦ σκείου (ἴδε Πτερόω)· ἢ πλάτις ἐπαλωρρίου (Ἡλ. Β')· αἱ ἐξέχουσαι ἄκραι (les bords) τοῦ σκιαδίου ἢ τῆς περικεφαλαίας· αἱ πτέρυγες (τὰ πλαγινὰ μέρη) οἰκοδομήματος· σειρὰ στύλων (colonnade) ἑκατέρωθεν ναοῦ, ἢ τὸ σκηνοειδὲς σχῆμα τῆς ὀροφῆς αὐτοῦ (παρβλ. Ἀέτωμα)· εἶδος ἐπάλξεως εἰς κτίριον, (παρβλ. Πτερύγιον)· γέφυρα σκωτὴ ἢ ὁπ. συγχρόνως γρησιμεύει καὶ ὡς πρόβολος τῆς πύλης τοῦ φρουρίου.

†Πτεροποιεω-ῶ, Μ. ἥσω, = Πτεροφυέω.

Πτεροποικίλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ποικίλα (παρδαλὰ) πτερά.

Πτερόπους, οδος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πτεροειδεῖς (πτερὰ εἰς τοὺς) πόδας.

Πτερορρᾳέω καὶ Πτερορῥυέω-ῶ, Μ. ἥσω. Πίπτουν (Μαδῶν) τὰ πτερά μου· (μτγν.) γάνω τὸν πλοῦτόν (τὴν ὀὐσσίαν) μου.

Πτερορρύησις, εως (ἡ), πέσιμον (μάδημα) τῶν πτερῶν, (Γαλλ.) mue.

Πτεροτησία (ἡ), (φλοφ.) τὸ ἔχειν πτερὰ, τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πτερωτοῦ.

Πτερόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φοιτῶν (μεταβαίνων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον) μὲ πτερὰ, πτερωτὸς, (ἄλλ. διορθ. Πτερόεις).

Πτεροφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων, φορῶν, πτερὰ, πτερωτὸς. ▫ Βέλος—, ▫ Ἄρχφ. ||(οὐσ.) Πτεροφόροι, ▫ στρατιῶται ἢ ταχυδρόμοι τῶν Ῥωμ. φορεῖντες εἰς τὰ σκιάδιά των πτερὰ (καθὼς ἐφόρουν πρὸ ὀλίγου οἱ λεγόμενοι Τσασούσες τῆς Τουρκ. Πορτας), ἢ κρατοῦντες λόγχας στιλβουσένας μὲ πτερὰ, (Λτ.) speculatores.

2) ἱερεῖς τῆς Αἰγύπτου κρατοῦντες βακτηρίας πτεροστόλους ἢ φορεῖντες πτερὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἔμβλημα τῶν γραμμάτων.

Πτεροφυέω-ῶ, Μ. ἥσω. Φύω (Ἐβγάζω) πτερὰ, γίνομαι πτερωτός.

Πτεροφυὴς, ἐος (ὁ, ἡ)· εἰς τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα ἐφύτρωσαν ἢ ἀρχίνεῦν νὰ φυτρώνουν πτερὰ, πτερωτός.

Πτεροφύησις, εως καὶ

Πτεροφυΐα (ἡ), φύτρωμα πτερῶν.

Πτεροφύτευτος (ὁ, ἡ), φυτευμένος μὲ πτερὰ. ▫ Κῆπος—, ▫ Κ. Μανασσ., ὁ Ταὼς.

Πτερόφυτος καὶ

Πτεροφύτωρ, ορος (ὁ, ἡ), = Πτεροφυής.

Πτερόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Ἐφαρμόζω) πτερὰ εἴς τι, κάμνω πτερωτόν· (μτγμ.) ἁρματόνω τὸ πλοῖον μὲ πανιὰ ἢ μὲ κωπιά, ἢ· τὸ ἐγὼ ἕτοιμον (καὶ μσ. μτθτ. ἑτοιμάζομαι) μὲ ἁπλωμένα τὰ πανιὰ ἢ σηκωμένα τὰ κωπιὰ, (κοιν.) εἰς τὰ πανιὰ ἢ εἰς τὰ κωπιὰ (▫ Ναῦς ἐπτερωμένη πρὸς ἐμβολὴν, ▫ Πλάτ.)· (μτφορ.) ἐγκαρδιόνω, ἐμπνέω θάρσος (φρόνημα, ἐλπίδας), ἐνθαρρύνω, ἀναπτερόνω. ▫ Τοὺς ἐς χειρίην ὁ γέρων ἐγὼ πτεροῦμαι, ▫ Ἀνακρ. ▫ Πρὶς τὰ τοιαῦτα πτεροῦν χρὴ τὰ παιδία ἰόβις, ▫ Ηλιόδ.

Πτερυγίζω, Μ. ίσω. Κινῶ (Κτυπῶ) τὰς πτέρυγας καθὼς τὸ πτηνὸν ὅταν παίρνῃ ἄέρα (ἢ τὸ νεογέννητον πουλὶ ὅταν ἀρχιάζῃ πρώτην φορὰν) νὰ πετάξῃ, (παρβλ.) Πτερύσσεσθαι, (μτφορ.) χινοῦμαι (προσπαθῶ) εἰς μάτην. ▫ Ἐλέγξαι μ' οὔ πω δύ.ασας περὶ τούτου, ἀλλὰ φλυαρεῖς καὶ πτερυγίζεις, ▫ Ἀρχφ.

†Πτερύγινος, ἡ, ον. Ὁ ἐκ πτερύγων, πτέρνας.

Πτερύγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πτέρυξ. 2) (μτγμ.) ἄκρα ἐξέχουσα (κτιρίου, φορέματος κτλ.), ποδιά, οὖγια μὲ κροσσιὰ (ζώνιτ.) ἢ ἐν εἴδει ἐπάλξεως προέχουσα ἄκρα τῆς ὀροφῆς (τῆς πτέρυγος) ναοῦ, (Γαλλ.) pinacle. (παρβλ.) Κρόσση· (ἰατρ.) πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν, ὑμενοειδὴς ἀπόφυσις τοῦ κερατοειδοῦς καθοῦ σπεπάζουσα τὸν κερατινὸν ὑμένα· εἶδος παρωνυχίας· (πλθ.) αἱ ἄκραι τῆς ὠμοπλάτης· εἱ λοβοὶ τοῦ ὠτίου· τὰ σαρκώδη ἢ χονδρώδη μέρη τῆς ῥινός· τὰ πλάγια μικρὰ πτερὰ τῶν ἰχθύων, (Γαλλ.) les nageoires, κτλ.

Πτερύγισμα (τὸ), τὸ πτερυγίζειν, Πτέρυξις.

Πτερυγοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πτέρυγος, ἴδε Πτερυγώδης.

Πτερυγοειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει (Εἰς σχῆμα) πτέρυγος.

†Πτερυγολάβος (ὁ, ἡ), ὁ κρατῶν ἢ ἁρπάζων ἀπὸ τὴν πτέρυγα.

Πτερυγόπους, ποδος (ὁ, ἡ), = Πτερόπους.

Πτερυγοτομία (ἡ), ἡ διὰ τοῦ πτερυγοτόμου χειρουργία.

Πτερυγοτόμος (ὁ), ἐρτ. χειρουργ. πρὸς ἐκτομὴν τοῦ πτερυγίου τῶν ὀφθαλμῶν.

Πτερυγοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (ἔχων) πτέρυγας, πτερυγωτὸς, (παρβλ. Πτεροφόρος).

Πτερυγόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω (καὶ πθ. Ἀποκτῶ) πτέρυγας· (μὲ αἰτ. πρσθ.) κινῶ τὰς πτέρυγάς μου (πετῶ) πρός. ▫ Ὡς δὲ πάϊς πεδα μητέρα πεπτερύγωμαι, ▫ (Σοφ. παρ') Ἱρωδ.

Πτερυγώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πτερυγοειδὴς (▫ Τὰ ἐξ ὧτα [τοῦ ἐλέφαντος] πτερυγώδεα, ▫ Ἀρετ.)· (ἰατρ.) ὁ ἔχων ἰσχυοὺς καὶ ἐξέχοντας (ὡς ἂν πτέρυγας) ὦμους. ▫ Πτερυγώδεις ἔθος ἐστὶ τοῖς ἰατροῖς ὀνομάζειν τοὺς ὁμοίως ὀρνίθων πτέρυξι τὰς ὠμοπλάτας ἔχοντας ἐκτεμένας τε καὶ προηκούσας ἐς τοὔπίσω... οἳ δὲ πρὸς φθίσιν ἐπιτήδειοι τυγχάνουσιν ὄντες, ▫ Γαλ.

Πτερυγωκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [πτ. ὠκὺς], = Ταχύπτερος.

Πτερύγωμα (τὸ), αἱ πτέρυγες ἢ πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ αὐτὰς (ἐξέχει ἐν εἴδει πτερύγων)· τὰ πρὸς στολισμὸν πτερὰ ἢ αἱ ἐξέχουσαι ἄκραι τοῦ σκιαδίου (τῆς περικεφαλαίας κτλ.)· (ἀνατομ.) τὰ πτερύγια τῆς ῥινός.—Μυρτοχειλίδιες.

Πτερυγωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων πτέρυγας· ἢ καμωμένος εἰς εἶδ. πτέρυγος. ||. ▫ Ἁρμαὶ—, ▫ Ἀρχφ., τοῦ ὁπ. τὸ ἀλληγορικὸν ἀντικείμενον εἶνε πτηνόν.

Πτερυλλὶς, ίδος (ἡ). ἡ ὑμενώδης πτέριξ τινῶν ἐντόμων (τῶν ἀκρίδων κλπ.).

Πτέρυξ [πτερὸν], υγος (ἡ). φτερούγα πουλιοῦ (▫ Ἴδες λευκὴ πτεραῖσι... πλὴν ἄκρων τῶν πτερύγων, ▫ Ἡρ.)· (Π. κατὰ συνεκδ.) πτηνόν· ἢ, πέταγμα πτηνοῦ (ἐν γέν.) ὁρμὴ (▫ Ἰσχύουσα πτέρυγας γόων, ▫ Σοφ.)· ἰόθεν)· = Οἰωνὸς (▫ Γινώσκεται δ' ὄρνιθας... ποίων οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες, ▫ Ἐσχ.), (παρβλ.) Ὄρνις. (ἐνίοτε) λόφος πτερωτὸς περικεφαλαίας. (μτγν.) κᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ πτέρυγα· ἢ ἐξέχει ὡσὰν πτέρυξ, (π. χ.) ἡ σπάθη τοῦ (ἰχθ.) ξιφίου· ἢ ἄκρα (τὸ πλαγὺ μέρος) τοῦ κωπίου καὶ (ἐπμ.) τοῦ πηδαλίου· ἢ ἄκρη τῆς κόψης τοῦ σπαθιοῦ (τοῦ τσεκουριοῦ κτλ.)· ἢ πρανωτὴ περιφέρεια φύλλων ποδιᾶ φορέματος (▫ Τοῦ χιτῶνος αἱ πτέρυγες οὐκ ἦσαν συντρέχουσαι κάτωθεν, ἀλλ' ἀνεπτύσσοντο ξ συνανεγόμενοι ὕλον ἐν τῷ βαδίζειν τὴν μηρὸν, ▫ Πλ.) ἢ θώρακος· τὸ τριγωνικὸν τοῦ σκιαδίου· ἄκρα ἢ πλευρὰ (κοιν. πλαγιὰ) βιολιοῦ. ▫ Τὴν κολπώδη πτέρυγ' ὠδύσας, Δύλιν ἀκλύστων, ▫ Εὐρ.

Πτέρυξις, εως (ἡ). τὸ πτερύσσεσθαι, κίνημα (κτύπημα) τῶν πτερύγων.

†Πτερυσμα (τὸ), = Πτερύγισμα.

Πτερύσσομαι, Μ. ύξομαι. Κουνῶ (Κτυπῶ) τὰς πτέρυγάς μου δοκιμάζων ἢ ἑτοιμαζόμενος (†παίρνων ἀέρα) νὰ πετάξω ἢ εἰς σημεῖον νίκης καθὼς ὁ πετεινὸς ὅταν βαφωνάξῃ. (μτγν.) πηδῶ (κοιν. πετᾶ ἢ παρδ. μου) ἀπὸ χαρὰν. ▫ Ἀτενὲς ὁἐ τηρῶ τοῦ μαγείρου τὸν καπνὸν· κᾶν μὲν αφεδρὰς φερόμενος εἰς ὀρθὸν τρέχῃ, γέγηθα καὶ χαίρω τι καὶ πτερύσσομαι, ▫ (Δίφιλ. παρ') Ἀθ. 2) (ποιν.) πετῶ πρός. ▫ Οἰκ. ρὰ δὲ πίμφιξ Τανάρου πτερύσσεται, ▫ Δυκ. ▫ Ἄνω πτερύσσομένου δ' εὔρεσιν ἀληθείας, ▫ Εὐρ.

Πτέρωμα (τὸ), τὰ πτερὰ, ἢ πτέρωσις (Γαλλ.) le plumage) τῶν πτηνῶν (μτγμ.) τὸ περιστύλιον ναοῦ ἢ κτιρίου κλπ. (ἴδε Πτέρυξ καὶ Πτερὸν), (εἰς τὸν Δυκ. βέλος πτερωτὸν.

†Πτερων, ωνος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ. ▫ Ἀλλ

ἡ τριόρχος ἡ πτέρων ἡ στρουθίας, « Ἡσύχ.

Πτερώνυμος (ὁ, ἡ), ὁ ἀπὸ τῶν πτερῶν παρωνομασθείς, τοῦ ὀπ. τὸ ὄνομα παρήχθη (ἐσχηματίσθη) ἀπὸ τὴν λέξιν πτερών.

Πτέρωσις, εως (ἡ). τὸ ἔχειν (ἀποκτᾶν πτερά· (ἐν γέν.) τὰ πτερά, (Γαλλ.) le plumage.

Πτεροωτής, οῦ (ὁ). ὁ πτερόων (ᾧ μεταφορ. ἐνθαρρύνων, ἀναπτερόνων).

Πτεροωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ πτεροῦν (ἀναπτερόνειν), ἐνθαρρυντικός, ἐνδυναστατικός.

Πτερωτός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἢ στολισμένος μὲ πτερά. « Πτερωτὰ προσκεφάλαια, « Αἰ., τὰ (ἄλλ.) Πτιλωτά.

Πτέσθαι, Π. μσ. ἀόρ. β΄, τῆς ἀπαρ. τοῦ Πέτομαι.

;Πτητικός [πτήσσω], ἡ, όν. Φύσει δειλός.

Πτῆμα [τό], = Πτῆσις, πέταγμα.

Πτῆναι, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἵπταμαι.

Πτηνάριον [τό], μικρὸν πτηνόν.

Πτηνεδρομέω-ῶ, Μ. ἡσυ. Τρέχω ὡς πτηνόν, πετῶ τρέχων.

Πτηνοκράτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ κρατῶν (βασιλεύς) τῶν πτηνῶν.

Πτηνολέτης, ου (ὁ) καὶ **Πτηνολέτις**, ιδος (ἡ), Π. ὁ ἀφανίζων (ἐξολιθρεύων) τὰ πτηνά, ὀλετὴρ τῶν πτηνῶν. « Νεφέλη —, « Ἐπγρ., εἶδος διαφανοῦς κυνηγετικοῦ δικτύου.

Πτηνοπέδιλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν πτηνὰ (πτερωτὰ) πέδιλα καὶ

Πτηνόπους, οδος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πτερωτοὺς (πτηνοὺς τοὺς) πόδας· ταχύπους.

Πτηνύς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ Ἵπτασθαι, καμωμένος ἵνα πετᾷ, πτερωτὸς (ἐνίοτε) ἠμπορῶν (ὢν εἰς κατάστασιν) νὰ πετάξῃ. « Πτηνὸς Ἑρμῆς, « Ἐπγρ. « Πόδες (καὶ μτφ. « Δόγα) πτηνοί, « Ἐπγρ., Πλάτ., ἴδε Πτερόεις. « Ἰὰ μὲν ἕξοντα ἀμυχαῖα ᾗ πτηνά, « Αἰσχ. Σωκρ. || (συνήθ. δὲ πλοῖ. ᾗ οὖσ.) « Πτηνά, « τὰ πετούμενα πουλία. « Τῶν πτηνῶν τὰ μὲν πτερωτά, οἷον ἀετός κτλ., τὰ δὲ πτιλωτά, οἷον μέλιττα κτλ., « Ἀρχτ. « Λευκοὺς κόρακας πτηνὰς τε χελώνας, « Ἐπγρ. « Τὸ πτηνόν, « Αξ., τὸ γένος τῶν πτηνῶν.

Πτηνοτοξοπυρφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων πτερά, τόξον καὶ πῦρ, (ἐπίθ. τοῦ Ἔρωτος).

Πτηνώδης, εος (ὁ, ἡ). πτηνός (ὑπόκωφος) τὸ εἶδος, ὀρνεώδης, ἄστατος.

Πτῆξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πτήσσω, φόβημα ἢ φόβος, ζάρωμα ἀπὸ φόβον, τρόμαγμα, ξύπασμα.

†Πτήσιμος, η ἠ ος, ον, = Πεκτικός.

Πτῆσις, εως (ἡ), τὸ ἵπτασθαι, πέταγμα (πτηνοῦ).

Πτήσσω [πίπτω καὶ πτύσσω], Μ. πτήξω (πρκ. Ἔπτηχα καὶ εἰς τὴν μτχ. Π. Πεπτηώς καὶ Πεπτεώς). Ζαρώνω ἀπὸ φόβον, τρομάζω (σπν. καὶ ἀμφ. μτδτ.) φοβοῦμαι, ξυπάζω. (ἐνίοτε) κάμνω τι φοβερὸν (ἐπιφοβον). « Ζυγὸν πτήσσειν, « Π. Σιλ. « Οὔ πω τ' ἀπειλὰς πτήξας, « Αἰσχύλ. « Πτῆξε (ὅπου ἄλλ. δ.ορ.). Πῆξε ἢ Βλῆξε) δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν, « Ἰλ. Ξ. (συνήθ. ἀμτδτ. ἢ μσ. αὐτοῦ.) « Εἰς ἐρημίαν ὁδοῦ πτήξαντες, « Εὐρ., κρυφέντες (καὶ ἄλλ. τῆς πρθ.) « Ῥωμὴν ἔπτηξεν δεοῦ, « αὐτ. « Κεἰμὴν πεπτηώς, « Ὀδ. Ξ. « Ἐγένετο βροντὴ ἰσχυρὰ, ὡς πάντας πτῆξαι, « Ἀθ. « Τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς καὶ εὐτυχοῦντα ἐξυβρίσαι, ᾗ πταίσαντα ταχὺ πτῆξαι, « Ξεν., (παρβόλ. Πτώσσω).

Πτῆται, Π. γ΄. ἑν. προσ. τοῦ μσ. ἀόρ. β΄. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἵπταμαι.

Πτητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ Ἵπτασθαι, πρὸς πτῆσιν ἐπιτήδειος.

Πτιλοβάφος (ὁ, ἡ), ὁ βάπτων πτίλα (πτερά).

Πτίλον (τὸ), [πτίλλω ἢ πέτηλον], τὸ χνοβδωτὸν πτερὸν τὸ ὀπ. σκεπάζει τὸ σῶμα τῶν πτηνῶν, (κοιν.) πουπούλον· (κατ' ἐκτ.) πτερὸν (« Πτίλα δὲ οὐ πτερωτὰ φορέει, ἀλλὰ τρίχας τῆς νυκτερίδος πτερώσει μάλιστά κη ἐμφερέστατα, « Ἡρ.)· (συνεκδ.) φοῦντα (ἀεροῦται) ἀπὸ πτερά (ἐν γέν.) χνοῦδι. (ἐνιοτε) πτέρυξ (μάλιστα ἐντόμων)· (σπν.) Π. ἀντὶ Πέτηλον, φύλλον. « Ὅτ' ἄνθεα πάντα ᾗ ἐκ πτίλα πωτίλα γεύῃ, « Νίκ.

Πτιλουμένος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πτιλωτὸν (χνουβωτὸν) νῶτον. « Κάμπη—, « Ἐπγρ.

Πτίλος ἡ **Πτιλός**, η ἠ ος, ον. Τοῦ ὀπτίου ἔπεσαν (ἐμάδισαν) ἀπὸ πτίλωσιν τὰ μαστοσώματα.

Πτιλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Πτερόω.

Πτίλωσις, εως (ἡ). πέσιμον (μάδημα) τῶν πτίλων, (Γαλλ.) mue· (ἰατρ.) πάθος τι τῶν βλεφάρων ὅταν πίπτουν τὰ μαστοσώματα, εἶδος ἢ σύμπτωμα ψωροφθαλμίας. 2) = Πτέρωσις. « Τὴν μὲν ἄλλην πτίλωσίν ἐστι τερφθῆς, τὰς δὲ πτέρυγος ἄκρας ὠχρὰς, « Αἰλ.

Πτιλώσσω, Μ. ώξω. Πάσχω πτίλωσιν.

Πτιλωτός, ἡ, όν. Σκεπασμένος ἢ Γεμισμένος μὲ πτίλα (πουπούλια). « Τῶν πτηνῶν τὰ μὲν πτερωτά ἐστιν, οἷον ἀετός· τὰ δὲ, πτιλωτὰ, οἷον μέλιττα, « Ἀρχτ. « Ἱεροκεφάλους πτιλωτὰ, « Αξ., τὰ πουπουλένια.

Πτίσανη (ἡ), [πτίσσω] κριθάρι ξεφλουδισμένον, φαρος. 2) (συνεκδ.) τὸ γυλωμένον ζωμὶ τοῦ τοιούτου κριθαρίου (βραφόμενον κυρ. ὡς ἰατρικόν).

Πτίσανος (ἡ, Π. ἀντὶ Πτισάνη.

Πτισανοῤῥάφια (ἡ). τὸ νὰ ῥαφῇ τις πτισάνην.

Πτίσις, εως (ἡ), = Πτισμός.

Πτίσμα (τὸ), [πτίσσω] γενήματα (κριθάρι κτλ.) ξεφλουδισμένον.

Πτισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ πτίσσειν, κοπάνισμα, ξύμπασμα, ξεφλούδισμα (γενημάτων). 2) εἶδος ἄσματος τὸ ὁποῖον ἐτραγῴδουν πρὸς ἀπαισίδωσιν αἱ πτίσσουσαι τὴν κριθήν.

†Πτισσάνη, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πτισάνη.

Πτίσσω [συγγ. τῷ Ἴπτω καὶ Πίπτω], Μ. πτίσω (πθ. πρκ. Ἔπτισμαι). Στουμπίζω, κοπανίζω (κυρ.) ξεφλουδίζω κτυπῶν εἰς τὸ ἐγδί μὲ τὸν κόπανον κριθάρι (σιτάρι κτλ.) νὰ τὸ συνθλάσω. « Ὧν δ' ἐπιχεῖσθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πτίσσειν, φρύγειν κτλ. « (Ὡροσκ. παρ' Ε/ς.

Πτιστέον, δετ. τοῦ Πτίσσω.

;Πτιστής, οῦ (ὁ). ὁ πτίσσων (στουμπίζων, κοπανίζων κτλ.) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Πτιστικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς πτισμὸν (κοπάνισμα, στούμπισμα). « Ἄθλημα πτιστικὸν, « Πλδ., ἴδε Πτισμός.

Πτόα (ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Πτοία, (ὅθεν

Πτοαλέος, α, ον, = Πτοιαλέος.

Πτοέω-ῶ [πτόα], Μ. ήσω. Ξυπάζω, φοβίζω· (συνεκδ.) φυγαδεύω· (συνήθ. μσ. ᾗ παθ.) ξυπάζομαι, κυριεύομαι ἀπὸ φοβον (ἀγωνίαν, ταραχήν), τρομάζω· (κοιν.) τὰ χάνω· (μὲ αἰτ. ἢ δατ. προθετ.) εἶμαι ἢ κάμνω ὅλον ξυπασμένος (εὑρίσκομαι εἰς ὀφοβόρον ἐπιθυμίαν ἀπολαύσεως) διά τι, τρέχω κατόπιν τινὸς ὡς ἐρωτόληπτος· (ἰατρ.) παραλιγοῦμαι. « Τῶν δὲ φρένες ἐπτοίηθεν, « Ὀδ. Χ., (κοιν.) πέταξ' ὁ νοῦς των ἀπὸ τὸν φοβον των. « Ὅταν ἀκούσητε πολέμους καὶ ἀκαταστασίας, μὴ πτοηθῆτε, « Γρφ. « Πτοηθέντες δὲ καὶ ἔμφοβοι γενόμενοι, « αὐτ. « Πτοηθέντος δὲ τοῦ ὄρτυγος « Πλ. « Ἔρωτι (« Ὑπ' ἔρωτι) πτοηθείς, « Εὐρ., Καλλ. (καὶ αἰτ. προθετ.) « Κουρότερος ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἑπτοίηται, « Ἐσ., ὁ νοῦς του εἶνε εἰς ἐκείνους (εἰς τὴν συναναστροφήν των). « Σωφροσύνη ἐστὶ τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῆσθαι, « Ἀρχτ. « Ἐπτόηνται περὶ τὴν ὀχείαν οἱ πέρδικες, « Ἀθ. « Τί τοσοῦτον περὶ τὸν πλοῦτον ἐπτόησαι; « Βασ. (ἡ δοτ.) « Βλάξ ἄνθρωπος ἐπὶ παντὶ λόγῳ φιλεῖ ἐπτοῆσθαι, « Πλ. (καὶ ἀπολ.) « Ἐπτοήθησαν καί τινες κατὰ τὴν χώραν, « Ἰατρ., θὰ ταραλλαγοῦν· (ᾗ κατὰ μτχ.) « Ἀναστάντες, ἐπτοημένοι τὸν λοιπὸν χρόνον διάγουσι, « Παῦλ. Αἰγιν., ἀφ' οὗ σηκωθοῦν ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν μένουν δι' ὅλην των τὴν ζωὴν ἀπαρμένοι (Ταρχ. σιρεμιδέες).

Πτόησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ξύπασμα, τρόμαγμα, παραλόγισμα· ὁρμὴ πάθους, σφοδρὰ (ἀπρόοπτος) ἐπιθυμία.

Πτοία (ἡ), [συγγ. τῷ Ἵπταμαι], φόβος (ποριάλογας), τρόμος, ἔκπληξις, (ἐν γεν.) ταραχὴ ψυχῆς ἐξ αἰτίας σφοδροῦ πάθους (κυρ. ἔρωτος), (ὅθεν

Πτοιαλέος, α, ον, Π. κυριευμένος ἀπὸ φόβον ἢ (ἐν γέν.) ταραχὴν ψυχῆς (ἀγωνίαν, ἀνησυχίαν) ἐξ αἰτίας σφοδροῦ πάθους (κυρ. ἔρωτος).

Πτοιάω ᾗ **Πτοιάω-ῶ**, Π. ἀντὶ Πτοάω, (ὅθ.

Πτοίησις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Πτόησις, καὶ

Πτοιητής, ἡ, όν, Π. ἀντὶ †Πτοητὸς, τρομαγμένος, ξυπασμένος, ἐκτοημένος.

Πτοῖος (ὁ), Π. ἀντὶ Πτοία.

Πτοιώδης, εως (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πτοώδης.

Πτολεμίζω, Μ. ίσω καὶ (ξω, Π. ἀντὶ Πολεμίζω. [ἐκ τοῦ

Πτόλεμος (ὁ) καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Π. ἀντὶ Πόλεμος κτλ.

Πτολίαρχος (ὁ), Π. ἀντὶ Πολίαρχος.

Πτολίεθρον (τὸ), Π. ἀντὶ †Πολίεθρον, = Πόλις, φρούριον.

Πτολιπόρθης καὶ **Πτολιπόρθιος** καὶ **Πτολίπορθος**, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Πολίπορθος, [ἐκ τοῦ

Πτόλις, ιος (ἡ) καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Π. ἀντὶ Πόλις, κτλ.

Πτοσθάνανθος (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ ἔχων ἀκανθώδεις πτόρθους (κλάδους).

Πτυθεῖον (τὸ), Π. ἀντὶ

Πτύθιος (ὁ), [πτερόν, ἢ ῥέπω]. βλαστὸς φυτῶν, βλαστάρι· (ἐν γεν.) κλάδος (μεταφ.) ἔκγονος, ἀπόγονός. «Διατίθεται μαλάγης πτόρθους, κ' ἄρσφ. « Πτόσθον πλάθε χερί· « Ὀδ. Σ. « Πτόσθος Ἡρακλέους μέγας, « Ἐπιχ., τὸ ῥόπαλον, (παρβλ. Στόρθιγξ). 2) Π. ἔκφυσις πτόρθων, βλάστησις. « Ὕλη φύλλα ἔρεξε πτόρθοι τε λήγει. « Πα.

†Πτορθοτρεφέω-ῶ, Μ. ἑσω. Φέρω (βραστῶ) πτόρθον (πλάθον), (παρβλ.) Θαλλοφορέω. « Τοὺς καλλίστους ἐγκρίνουσι, ἢ ταύτους πτορθοφορεῖν (κατὰ διόρθ. ἀντὶ πρωτοφορεῖν) ἐπιτρέπουσιν, « Ἀθ. 2) ἐκβάλλω πτόρθους (βλαστοὺς ἢ κλάδους).

Πτόσις (ἡ), Π. (σπν.) ἀντὶ Πτῶσις.

Πτώθης, ες (ὁ, ἡ). πλήρης φόβου (πτοίας), τρομαγμένος, ἢ δειλός, εὐπτόητος.

†Πτυΐζω, Μ. ἑσω. Δικμάζω (διὰ τοῦ πτύου), ὠτυαρίζω

†Πτυαλίζω, Μ. ἑσω. Ἔγω πολὺ πτύαλον (σίελον), γεμίζει τὸ στόμα μου σάλια, ὥστε) βιάζομαι νὰ συχνοφτύνω ἢ νὰ ἐξερεύγωμαι τὰ σίελά μου.

Πτυαλισμός (ὁ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ., πλῆθος πτυάλου (σιέλου)· (ἐπιτ.) συχνὸν ἐξερεύγεσθαι ἢ καταπίπτωμα.

Πτυάλον (τὸ), [πτύω]. = Σίαλον. σάλιον, (ἰδίως) φλέγμα. « Οἶνος πτυέλου ἀναπλήσας. « Ἀθ. « Ἀορῶδες (« Χλωρόν, « Ἰσθμίδι, « Λιγυώδης κτλ.) — ; « Ἰατρ. «Πάντα δὲ πτυέλα πονηρά ἐστι, ὁκόσα « ἀλυκὴν ἐχέτην μὴ παύρη. « Ἐπιχ.

†Πτυαλώδης, ες (ὁ, ἡ). πλήρης πτυάλου.

Πτυάρον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πτύον, φτυαράκι.

Πτυάς [πτύω], άδος (ἡ), εἰδ. ὄρεως (ἀθροίσεως).

Πτύβμα (τὸ), [πτύσσω]. πανὶ ἢ ἄλλο τι διπλωμένον, (κυρ.) ἐκεῖνο τὸ ὀπ. βάλλουν ἐξάπτω εἰς τὴν πλαγγὴν ἵνα μὴ ἐρίθεται ἀπ' τὸ ὕδατον, (Γαλλ.) **compartiment**.

Πτυγμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πτύγμα.

†Πτυγξόγγυς (ὁ), εἰδ. ἰατρικοῦ νυκτερινοῦ, ἄλλ.) Πτύγξ.

†Πτυελίζω. Πτυελισμός, Πτύελον, = Πτυαλίζω κτλ.

†Πτυελός (ὁ). Γρφ. ἀντὶ Πτύελον.

†Πτύελις (ἡ). Ἰων. ἢ Π. ἀντὶ Πύελος.

Πτύθιον (τὸ) = Πτυάριον.

†Πτυκτίζω, Μ. ἑσω. Διπλόνω τι ὡς -

Πτυκτίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πτυκτὸς, πίναξ βιβλιαρίου ὅπου διπλώνεται, σημειωματάριον.

†Πτυκτὸς [πτύσσω]· ἡ, όν. Διπλωμένος ἢ Δυνάμενος νὰ διπλωθῇ, ἐπιθετικῶς· πτυκτίδες· « Πίναξ πτυκτὸς, « Ὅμ., πινακίδες δ' ἐπὶ γράφιπον αἱ ὅτ. ἐδιπλόνοντο (ἐκλειώντο) ὡς ἂν βιβλίον, (Γαλλ.) **tablettes pliantes**. « Πτυκταὶ (μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ δελτοι), « Παυβ., « Πετάκια. « Προφέρειν πτυκτὰς ἢ διπλοῦμενα, « αὐτ. « Πτυκτὸν (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ δελτοι) ρις τοῦ) ἄκος ἢ λινοῦν, « Ἰατρ., « Πτύγμα.

†Πτύξ, πτυγὸς (ἡ), Π. ἀντὶ Πτυχὴ, διπλωματιά· ζαρωματιά· λόξα (φορέματος)· κυνάλου (ὀστρέου)· φύλλον ἢ λάμα μετάλλου κείμενον ἀλλεπαλλήλως. « Πέντε δ' ἦλασε σάκεϊ πτύχας, τὰς δύο χαλκείους, δύο δ' ἐνδοθι κασσιτέρου, τὴν δὲ μίαν χρυσέην, « Ἰλ. Γ., πέντε δίπλακες, (Τουρν.) πέντε κάτια. « Γραμμάτων πτύχας. « Σοφ., φύλλα. (παρβλ. Πτυκτός). « Οἱ κάρυβδι προσεκτενοῦσι ὑπὸ τὴν κοιλίαν τὰς τὰς πτύχας, « Ἀρρτ. 2) (μετωμ.) κοίλωμα [Γαλλ.] **anfractuosité**, σχηματιζόμενον ἀπὸ τὴν ὀφρῦν) ὄρους. « Πτυχὶ Ὀδύμποιο ἥμενος, « Ἰλ. Υ. « Οἰκία κατεπάρουσιν ὑπὸ πτυχὶ Παρνησσοῦ, « Ὁμ. Ἴλιμ.

Πτύξις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ Πτύσσω, διπλωμα· τὸ μέρος ὅπου διπλόνεται τι, τὸ τσάκισμα, « Θωρακος —, « Γερ.

Πτύον (τὸ), [συγγ. τῷ Πτίνω]· φτυάρι (ἢ ἄλλο τι ὁμοιον ἐργαλεῖον) διὰ λίχνισμα, λικμητήριον. αἰθήμητρος ἀλωάδος ἐπὶ σωρῷ πήξαμεν μέγα πτύον, « Θκρ. (ὅπου ὁ Σχολ. σημ.) « Ὅταν λικμῶνται ἀγωνιῶσι, τὸν πηρὸν, κατὰ μέσον πηγνύουσι τὸ πτυον. « 2) (παρὰ Κυπρ.) εἶδ. μέτρου διὰ τὰ γεννήματα (χωρ. ⅛ τοῦ μεδίμνου).

Πτυόφι, Π. ἀντὶ Πτύον, γεν. τοῦ Πτύον.

Πτύρμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προξενεῖ πτυρμόν (φόβον). 2) = τῷ

Πτυρμὸς (ὁ), τὸ πτύρειν ἢ πτύρεσθαι, φόβος, πτοησις.

Πτυρτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πτυρόμενος (πτοούμενος, τρομάζων) εὐκόλως, εὐπτοητος.

Πτύρω [πτόω]. Μ. πτυρῶ. Φοβίζω ἢ πθ. ἢ μαι.) Φοβοῦμαι, τρομάζω, σκιάζομαι, ξυπνάζομαι, (παρβλ.) Πτοοῦμαι. « Οὐκ ἂν ποτε πτυρίγεις τον θάνατον, « Πλάτ.

Πτύσις, εως (ἡ), τὸ πτύειν, πτύσιμον.

Πτύσμα (τὸ), τὸ πτυόμενον σίελον ἢ φτύσμα, φτύσιμον, ῥογαλον. « Πτυσματα ἐρυθρὰ ἢ ὕφαιμα, « Ἰατρ.

Πτυσμὸς (ὁ), = Πτύσις.

Πτύσσω [συγγ τῷ Πίπτω], Μ. πτύξω, διπλόνω. « Χιτῶνα [« Εἶμασι] πτύξασα, « Ὀδ. Α., Ζ. « Καὶ πτύξας τὸ βιβλίον, « Γρφ. « Πτύξας ἐπ' ὤτειλε χεῖρας, « Σοφ., περιβαλών (προαπτυξάμενος αὐτὰς. (καὶ μσ.) « Πρὶν ἂν τοντὶ πτύξωμαι, « Ἀρχφ., ἀορίστου, ἐνδυθῶ. (ἢ πθ.) « Ἄτολος χιτῶν' ἀμφιμήρων πτύσσεται, « (Σοφ. παρὰ) Πλ. « Ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο ἠρωϊκῶν ἀπὸ χειρῶν σειόμενα, « Ἰλ. Ν., ἐλεγεῖων.

Πτυχὴ (ἡ). τὸ ἀπότελεσμα τῆς πτύξεως, δίπλα, λόξα, (Τουρν.) (κάτι· (μετμ.) κοίλωμα σχηματιζόμενον ἀπὸ τὴν ὀφρῦν ὄρους. « Πινδ., « Ἡρακλείαι) πτυχαι. « Π. δ. « Ἡ πόντου ἡ γῆς ἐν πτυχαῖς, « Πλάτ., τὰ βάθη. (καὶ κατ' ἔκτ.) « Ἀλλ' ὦ φαεινὰς οὐρανοῦ ναίων πτυχὰς Ζεῦ, « Εὐρ. (τὸ ὁποῖον ἐμιμήθη ὁ Γκαιτε) « Ἀνεμώνων πόλυς παμφόρων πτυχῶν, μόστης ὀφῆ πρὸς Πατρὸς ἐξικνούμενον . Πνεῦμα, « Τρπρ., (παρβλ. Γυαλον) (καὶ καταχρ.) « Ἔμνων πτυχαί, « Πινδ.,

αἱ τεχνικαὶ ἢ πολύπλοκαι στροφαί. 3) (Σχλ.) = Πτυχίς.

Πτυχίον (τὸ), = Πτυκτίον.

†Πτυχὶς [πτυχὴ], ίδος (ἡ). τὸ μέρος (σανίδ.) τῆς πρυμνης ὅπου εἶνε γραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ πλοίου.

Πτυχώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς πτυχὰς (ῥυτίδας, καλλιστήτας), πολύπτυχος. « Τὸ ταῦ καρκίνου πτυχώδες ἐπικάλυμμα, « Ἀρστ.

Πτύω [ὀμμτκ.], Μ. πτύσω (πθ. κρκ. Ἐπτυσμαι). Ἐκριπτω τὸ σίελον τοῦ στόματός μου. φτύνω. « Αἷμα πτύοντα, « ἐλ. Ψ. « Ὡς μὴ βασκανθῶ δή, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον, « Θκρ. — « Μήτε πτύειν, μήτε ἀπομύττεσθαι, « Ξεν. (ἢ μτνμ.) « Κύματα ἐπ' ἠιόνι πτύοντα, « Θκρ., ἀφρίζοντα. 2) (σπν.) ἐξιλώνω τὰ πτύσματα (τὰ φλέγματα), συντελῶ πρὸς ἀποφλεγμάτωσιν. « Τῶν αἰγῶν αἱ μέλαιναι . . ὥστε οὐρέονται οὔτε πτύουσι, « Ἱππκρ.

†Πτυωκίζω, Μ. ἑσω, Π. = (ἡ ἐφαλμ. ἀντὶ) Πτωσκάζω.

Πτωκὰς [πτώξ, πτώσσω]· άδος (ἡ), Π. δειλὴ, ζαρωμένη ἀπ' φόβον· εὐπτοητος· (μτνμ.) γαμηλὴ, πρόσχαρος. « Κύπειρος —, « Ἡσυχ. « Αἴθυια —, « Ὁμ. Ἰλ. (οὐσ.) « Πτωκάδες, « Σοφ., αἱ ἄγουσαι, (καθὼς λέγουν τώρα οἱ ἁπλοϊστεροι) τὰ τελώνια, τὰ ἐξωτικά.

Πτῶμα (τὸ). πέσιμον (« Ὑμὸς πτώματα πατίζεται, « Δτκρ.)· (μτφρ.) = Πτῶσις, σφάλμα ἢ δυστύχημα, (Ἀττ.) ἐσημ. « Ποτέρα δόμοισι πτῶμα προσκυροῖ νέον; « Δίσχλ. 2) πρᾶγμα πεσμένον, (ἰδιαιτ.) σῶμα νεκροῦ (ἀκεφάλωτον)· ἐρείπιον (κυρ. κα. μτνμ.)· χαλάσματα τείχους. « Ἐπὶ τοῦ πτώματος ὁπλομάχεσθαι, « Ἰλιάδ.

Πτωματίζω, Μ. ἑσω. Ὁρυζίνω πτῶμα (πεσιμον), (ὀδ. συνήθ. πθ ἢ φυτὸν) πέπτω, καταπίπτω. « Βὰν δὲ τι πτωματίσω μέχρι τοῦ λιθολογήματος, « Ἐπιγρ. « Πτωματιζόμενοι, « Π Διάξ, οἱ ἐπιλιπτικοὶ, οἱ σκληναζόμενοι.

Πτωματικὸς, ἡ, όν. Ὁ πεσὼν ἀπὸ ἢ ὢν ποκιμένος εἰς πτωματισμόν, ἐπιληπτικὸς.

Πτωμάτιον (τὸ). μικρὸν πτῶμα νεκροῦ.

†Πτωματὶς, ίδος (ἡ), εἰδ. ποτηρίου (ἐσ. ὅτι, ἵνα ἀδιαζεται εὔθυς, δὲν εἶχε πάτον νὰ στήκεται), (ἄλλ., διορθ. Ἰωματὶς)

Πτωματισμὸς (ὁ). τὸ πάθος τοῦ πτωματιζομένου, ἐπιληψία.

Πτωματοστρωτὸς (ὁ, ἡ). στρωμένος μὲ πτώματα (νεκρῶν). « Γῆ —, « Δ. Μιτν. ασσ.

Πτώξ, πτωκὸς (ὁ καὶ ἡ), Π. [πτώσσω]. δειλὸς, εὐπτόητος, (ὀδ. ἢ. συνήθ. ναὶ) ὁ λαγώς.

Πτωσίμος, η, ον, Π. ὁ πίπτων ἢ πεσμένος (σκοτωμένος). « Δαὶ —, « Δίσχλ., φονευμένος εἰς τὸν πόλεμον, ἐκ τοῦ

Πτῶσις, εως (ἡ), τὸ πίπτειν, πέσιμον (« Ὥσπερ ἐν πτώσει κύβων πρὸς τὰ πρωτοκότα τίθεσθαι τὰ αὐτοῦ πράγματα, « Πλάτ. « Οὗτος κεῖται εἰς πτῶσιν ἢ ἀναστασιν πολλῶν, « Εὐαγγ. (μτφρ.)

σαμφορέ. δοπτυχίαν θραῦσις. ■ Οὐκ ἔχει ἐν αὐτοῖς πτῶσιν ἐν τῷ ἐπισκοπῇ αὐτῶν, ■ Γρφ., οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν εὑρεθήσεται φονευθείς, γενομένης ἐπιθεωρήσεως ἢ καταμετρήσεως αὐτῶν. ‖ ;Γραμτ.] ἡ περὶ τὴν κατάληξιν μεταβολὴ (μετάπτωσις) τῆς λέξεως κατὰ πλαίσιον. ■ Πασῶν ἰστέον ὀνόματος ἢ ῥήματος... Τὸ γὰρ Ἐδάδιστον ἢ Βαδίζε πτῶσις ῥήματός ἐστιν, ■ Ἀρχτ.

Πτωσαδίζω, Μ. άσω, Π. = τῷ

πτώσσω [πτῶξ], Μ. ;πτώξω, Π. = Πτήσσω, φοβοῦμαι, τρομάζω, δειλιῶ, (κυρ.) ζαρώνω (φεύγω, κρύπτομαι) ἀπὸ φόβον. ■ Φὶ πτώσεις. ■ Ἰλ. Δ. (καὶ αἰτ. προθετ.) ■ Ὑπὸ φίπτῃς πυρὸς ἀπρίδες πτωσασιν καθ' ὕδωρ, ■ Ἰλ. Φ. (καὶ γεν.) ■ Πτώσσοντες ὑπ' ἀσπίδος, ■ Τυρτ., κρυπτόμενοι ὄπισθεν αὐτῆς. (καὶ ὀστ.) ■ Πεφόβηντας ὑρ' Ἕκτορι, ■ Ἰλ. Η. ;ἐξ ἄλλ. τῆς Διόμ.] ■ Ποῖ με φυγὴ πτώσασα μυχῶν; ■ Εὐρ. ■ Οὐδ' ἔρ' ἔτι δὴν ἀλλήλους πτώσσομεν, ■ Ἰλ. Γ. 2) ἐρπω ἔμπροσθέν τινος ἀπὸ φόβου· (ὀδ.) ζητεύω, διακονεύω. ■ Πτώσων κατὰ δῆμον, ■ Ὀδ. Ρ. (καὶ ἀλλ.) ■ Πτώσας ἀλλοτρίους οἴκους, ■ Θσ., (παρδλ. Πτωχεύω).

Πτωτικός, ἡ, όν. (Γραμτ.) Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς πτώσεις ἢ μεταβαλλόμενος κατὰ πτῶσιν, κλιτός.

Πτωτικῶς, ἐπίρ. Καθὼς τὰ πτωτικά.

Πτωτός, ἡ, όν, = Πτώσιμος.

Πτωχαλαζών, όνος (ὁ, ἡ). πτωχὸς ἢ ἀλαζὼν ἐνταῦτῳ, πτωχοπερήφανος.

Πτωχεία (ἡ), τὸ πτωχεύειν, ἡ κατάσταση τοῦ πτωχοῦ, ἐπαιτεία, (διαφέρει τῆς Πενίας, ἴδε Πτωχός).

Πτωχεῖον (τὸ), = Πτωχοτροφεῖον. ■ Ἀφηγουμένου τοῦ πτωχείου τῶν λελωβημένων, ■ Παλλάδ.

Πτωχελένη (ἡ). (κατὰ λέξ.) Ἑλένη πτωχὴ (ζητιάνα), πόρνη, δημοσία, (οὕτως ἐπωνομάσθη ἡ ἑταίρα Καλλίστιον).

Πτωχεύω, Μ. εύσω. Ζητεύω (ὡς ἂν πτωχὸς, ἐπαίτης), διακονεύω. (μὲ αἰτ.) πλαῖτα πτωχεύειν, ■ Ὅμ. ■ Πτωχεύει δὲ φίλους πάντας, ■ Θγν. (καὶ χωρὶς πτ.) ■ Κακὰ χρὴ εἵματα εἶμαι, πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον, ■ Ὀδ. Τ. = Ἀπεικάσας αὐτὰς (τὰς Κελτικὰς πύλας) τοῖς ἀνὰ τὰς Θήβας πτωχεύουσι· καὶ γὰρ ρωνὴ αὐταῖς φαγεῖν τε καὶ ἐλεεινή ἐστιν, ■ Ἀρρ. 2) (μτγν. καὶ κατὰ συνῳδ.) = Πένομαι, (κοιν.) πτωχαίνω· (μὲ γεν.) στερούμαι. ■ Δι' ἡμᾶς ἐπτώχευσε, πλούσιος ὤν, ■ Γρφ. ■ Βραμάτων πτωχεύοντα, ■ Πρκπ.

Πτώχηβη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πτωχεία.

Πτωχίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ πτωχὸν, τὸν καταντῶ νὰ γένῃ πτωχὸς (ἐπαίτης). ■ Κύρνος πτωχίζει ἢ πλουτίζει, ■ Γρφ.

Πτωχικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πτωχὸν (ἐπαίτην), πτωχοῦ (ζητιάνου) ἴδιος.

Πτωχίστερος, α, ον, σπν. ἀντὶ Πτωχότερος, συγκρ. τοῦ Πτωχός.

Πτωχοδοχεῖον (τὸ). οἶκος πρὸς ὑποδοχὴν πτωχῶν, πτωχοτροφεῖον.

Πτωχόκυκλος (ὁ, ἡ), = Πτωχαλαζών.

Πτωχόμουσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν μοῦσαν (le génie) τῆς πτωχείας, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ζητεῖλειν, ἢ 2) ;πτωχὸς ὡς πρὸς τὰς Μούσας, ἀγράμματος, ἄμουσος.

Πτωχονοια (ἡ). πτωχεία νοὸς (πνεύματος), μικροψυχία.

;Πτωχοπλούσιος (ὁ, ἡ). πτωχὸς ἢ πλούσιος ἐνταῦτῳ, (ὅηλ.) πλούσιος ὅστις ἀπὸ φιλαργυρίαν ζῇ ὡς ἂν πτωχὸς (ἐπαίτης), ἢ πτωχὸς ὅστις κάμνει ἐπίδειξιν πλουσίου, πτωχοπερήφανος.

Πτωχοποιός (ὁ, ἡ). πτωχίας ποιητικὸς (πρόξενος), ἢ προσποιούμενος τὸν πτωχὸν μιμούμενος τοὺς ἐπαίτας, (οὕτως ὠνόμαζεν ὁ Ἀριστοφ. τὸν Εὐριπίδην, διότι συχνάκις παρέστανε τὸν Τήλεφον φακενδύτην ;ἄλλα αἰκτρὰ τῆς ἀρχαίας τραγῳδίας πρόσωπα].

Πτωχὸς [πτώσσω], ἡ, όν. (κατὰ λέξ.) Ζαρωμένος (ἀπὸ φόβον), ὑποπεπτωκώς, συνεσταλμένος, (ὃν συνήθ.) ζητιάνος, ἐπαίτης, ψωμοζήτης. (ἐπιθ. διαφορ. τοῦ Πένης). ■ Πτωχοὶ μὲν γὰρ βίος, ζῆν μηδὲν ἔχοντα· τοῦ δὲ πένητος, ζῆν φειδόμενον ἢ τοῖς ἔργοις προσέχοντα· ἐργάζεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μὴ δ' ἐπιλείπειν. ■ Ἀριστοφ. ■ Πρασιεῖν ὥσπερ τοὺς πτωχούς, ἱκετεύοντα ἢ δεόμενον προσοῦναι, ■ Ξεν. ■ Πρὸς Διὸς εἶσιν ἅπαντες ξεῖνοί τε πτωχοί τε, ■ Ὀδ. Ξ. 2) (μτγν.) ἀντὶ Πένης, (μὲ γεν.) στερημένος, ἄμοιρος. ■ Πτωχὸς τὰς φρένας (τῷ πνεύματι), ■ Τιμ., Γρφ. ■ Πτωχότερον αὐτοῦ καταμαθὼν τὸν Τήλεφον γενόμενον, ■ Ἀθ.

Πτωχοτροφεῖον (τὸ). οἴκημα (κατάστημα) ὅπου τρέφονται πτωχοί.

Πτωχοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Περιθάλπω, Περιποιοῦμαι) πτωχούς.

Πτωχοτροφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., περιβαλλόμενος (περιποίησις) πτωχῶν.

Πτωχοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (περιποιούμενος) πτωχούς.

†Πύλος (ἡ), Ἐπγρφ. ἀντὶ Πύλος.

Πυανεψία (ἡ), ;ἑορτὴ θυσία ἢ ἑορτή], ἡ (σπανιώτ.)

Πυανεψια (τὰ), (ἑορτὴ) ἱερά, ἑορτὴ τῶν Ἀθην. εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπολλ. καθ' ἣν ἔβραζαν κουκκιὰ ;ἄλλα ὄσπρια [πύανον, ἑψῶ] καὶ τὰ ἔτρωγαν εἰς μνήμην τοῦ θησαυ.

Πυανεψιών, ῶνος (ὁ). ὁ τέταρτος μὴν τῶν Ἀθην. (15 Ὀκτωβρ.—15 Νοεμβρ.) καθ' ὃν ἑορτάζοντα τὰ Πυανέψια.

Πυάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πυάνος. 2) εἰδ. τοῦ=

Πυάνιος, α, ον. Καρωμένος ἀπὸ πυάνους (κυάμους).

Πύανον (τὸ) ἢ

†Πύανος (ὁ), ἀρχ. ἀντὶ Κύαμος, κουκκί· (συνήθ.) εἰδ. ζωμοῦ ἀπὸ κουκκιὰ σιτάρι καὶ ἄλλα διάφορα ὄσπρια βρασμένα μαζῆ. (ἀναλογεῖ μὲ τὸ παρ' ἡμῖν) κολλυβοζούμι.

‡Πυανεψιών, ῶνος (ὁ), Ἐπγρφ. ἀντὶ Πυανεψιών.

Πῦαρ, ατος (τὸ), = Πῦος, τὸ πρωτόγαλα, (Δτ.) κολόστρα· (ἐνίοτε) πυτιὰ ἀπὸ κολόστραν.

;Πυαρίτης, ου (ὁ), [ἐνν. ζωμὸς], εἰδ. καὶ μακιοῦ ἀπὸ κολόστραν (πῦαρ), (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυριάτης).

Πυγαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πυγὴν (εἰς τὰ περὶ τὸν ἀφεδρῶνα μέρη). ■ Τὸ πυγαῖον, ■ Ἡσυχ., ἀντὶ Ἡ πυγὴ τὰ ὀπίσθια, (ἰδιωτ.) τὸ κολακεύτικον. ■ Πυγαῖα, ■ Ἀρχιτεκτ., αἱ βάσεις ἢ αἱ σπεῖραι τῶν κιόνων. 2) = Καταπύγωνις).

;Πυγαλγής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀλγῶν τὴν πυγὴν (τὰ ὀπίσθια), πάσχων τὴν ἰσχιαδικὴν νόσον ἢ ζοχάδες], (οὕτω διορθ. τὸ Πυγαλίας τοῦ Στρ. Ιβ', 91Β).

;Πυγαλγίας, ου (ὁ), = Πυγαλγής (κατ' ἄλλην διόρθωσιν).

Πυγαργος (ὁ, ἡ), [πυγὴ, ἀργός]. ὁ ἔχων λευκὰ ὀπίσθια, ἀσπροκώλος, (εἰδ. ;ἐφ.) εἰδ. ἀγριόγιδας καὶ ἀετοῦ μὲ ἄσπρην οὐράν.

Πυγή (ἡ), [πύξ]. τὰ περὶ τὸν ἀφιδρῶνα μέρη, τὰ ὀπίσθια· ὁ κῶλος. ■ Ἐς τὰς πυγὰς νάρθηκα πατάσσεις, ■ Ἀκ. (μτγν.) ■ Ἀγροῦ πυγή, ■ Εὐς., τὸ καλλίτερον (παχύτερον) μέρος, (παρδλ. Οὖθαρ).

Πυγιαῖος, ἐπίρ. Κῶλον μὲ κῶλον.

Πυγίδιον [τὸ], ὑποκορ. τοῦ Πυγή.

Πυγίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ εἰς τὴν πυγὴν (εἰς τὰ ὀπίσθια). 2) ἀρσενοκοιτῶ.

Πύγισμα (τὸ), τὸ οὐσ. τοῦ πρηγ.

Πυγιστής, οῦ (ὁ). ὁ πυγίζων, ἀσσενοκοίτης.

Πυγμαϊκός, ἡ, όν, = Πυγμαῖος.

Πυγμαιομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος πρὸς τοὺς πυγμαίους, (ἐπίθ. τῶν γερανῶν).

Πυγμαῖος, α, ον. Ἰσομήκης μὲ πυγμὴν (πῆχυν), κοντὸς τὸ ἀνάστημα, (Τουρκ.) τζουτζές. ‖. (οὐσ. πλθ.) ἔθνος τι μυθῶδες τῆς Αἰθίας.

Πυγμαχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πύξ μάχομαι, παίζω τὰς γροθιάς, ἀγωνίζομαι ὡς πυγμάχος.

Πυγμαχία (ἡ), τὸ πυγμαχεῖν, ὁ ἀγὼν τῶν πυγμάχων, (Γαλλ.) pugilat.

Πυγμάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος διὰ τῆς πυγμῆς (μὲ ταῖς γροθιαῖς). ‖. (οὐσ.) ἀθλητὴς ὅστις ἀγωνίζεται τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ ἀγῶνος, (Ἀγγλ.) boxeur.

Πυγμὴ (ἡ), [πύξ]. γροθιὰ, γρόνθος. 2) (συνεκδ.) = Πυγμαχία. 3) τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τῆς ἀρχῆς τῶν δακτύλων διάστημα, μέτρ. ἐκτασ. 1 ½ ποδ., (παρδλ. Πῆχυς).

Πυγμιαῖος, ἡ, ὄν, (ἢ ἐπίρ.) -ιαίως. Ὁ τῆς ἢ διὰ τῆς πυγμῆς.

;Πυγολαμπάς, άδος ἢ

Πυγολαμπὶς [πυγὴ, λάμπω], ίδος (ἡ), εἰδ. ἐντόμου τοῦ ὁπ. λάμπων τὴν νύκτα τὰ ὀπίσθια, (κοιν.) κωλοφωτιά.

;Πυγονιαῖος καὶ ὄχι Πυγωνιαῖος), α, ον, ὀρθότ. κατά τινας τοῦ Πυγωνιαῖος.

†Πυγορίζα, ης (ἡ), Γλσ. ἡ παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου παραφυὰς, (κοιν.) καλλερρίζι.

Πυγοσκελὶς [πυγὴ, σκέλος], ίδος (ἡ), εἰδ. θαλασσ. πτηνοῦ (καλυμβίδος).

Πυγοστόλος (ὁ, ἡ). Π. [πυγὴ, στέλλω]. ἡ ;ρυτίζουσα τὰ ὀπίσθιά της, πόρνη.

Πυγούσιος, α, ον, Π. ἀντὶ Πυγωνιαῖος.

Πυγὼν [πύξ], ώνος (ἡ). τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τῆς κλειδώσεως τοῦ μη-

κρῶ δακτύλου διάστημα, μέτρ. ἐκτάσ. 1 3/4 ποδ. ἡ 18 δακτ., ὑφ.

Πυγμαῖος, α, ον, (ἡ ἔχων ἑκατὸν μιᾶς πυγ. ὀργυιὰς ἢ πέντε πλέκτων ἢ 18 δακτ.), σχεδὸν πηχυαῖος.

Πυθαΐζω ξαυτῷ πόδας ἡ πυγήν]. Μ. ἰδιον. Χορευτικὰ κτυπῶν μὲ τοὺς πόδας τὰ ὀπίσθιά μου, = « Dorl πυγὴν ξλλομαι, » Λεξφ. (Λεσ. 82). 2) Κλωτσῶ ἢ φεύγω (ὡς ἂν τὰ δυσάτυχα ὑποζύγια), σκιρτῶ, (Γαλλ.) pistiner.

Πυθίαν (τὸ), ὑπακρ. τοῦ Πύθιος.

Πυθίς, ίδος (ἡ). ἡ σφενδόνη (τὸ κοῖλον ὅπου κρατεῖται σιμένη ἡ πέτρα) τοῦ βακτυλιδίου, [κυρ. ὑπακρ. τοῦ

Πύθλος (ἡ). [πύω = γύω, γύαλος], σκάφη (κυρ. διὰ λουσιμον), μαγέλλου σκαφίδα δέκα τρώγων ἢ χῆνες (Ὀδ. Υ.) (ἐν γέν.) κοίλωμα γυάλινα (« Τὴν πύελον κατέκλυζε, καὶ θέρμαιν' ὕδωρ, » Λεξφ. « Τὰς πυέλους καταλίψεσθ' ἐν βαλανείῳ » αὐτ. « Ἐν ταῖς γυναικείαις πυέλοις, ὅθεν ταῖς σκαφίσιν ἀρυόμενοι, » Ἀθ.) λάκκος. « Μετὰ δὲ τὸ ἐνταφῆναι ἐμέ εἰς τὴν ὀρυθεῖσαν, κλεῖσαι τὴν πυελίδα, » Ἔπιγρ.

Πυελώδης, ους (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πυέλου, βαθυλόδες, βαθυλωτός, (εἰς τὸν Ἄρχ. συγχ. τῷ Οπλωδῆς).

Πυετία (ἡ), = Πυτία.

Πυέω-ῶ [πύον], Μ. ἤσω. Κάμνω τὸ ἀπόστημα νὰ ἐμπυάσῃ (νὰ ὡριμάσῃ). ‖ Μ. μαι: ἐμπυίζω.

Πύη ᾗ

Πύησις, εως (ἡ), τὸ εἶδ. τοῦ Πυέω, ἐμπύωσμα· ἀπόστημα εἰς τὸν πνεύμονα, φθίσις.

Πυθαγόρειος (ὁ, ἡ), = Πυθαγόρ κός.

Πυθαγορίζω, Μ. ἰδιω. Εἶμαι μαθητὴς ἢ ἀκολουθῶ τὸ σύστημα τοῦ Πυθαγόρου.

Πυθαγορικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Πυθαγόραν, (κυρ.) ὀπαδὸς τοῦ συστήματος τοῦ Πυθαγόρου.

Πυθαγορικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Πυθαγόρου.

Πυθαγορὶς (ἀδος (ἡ), = Πυθαγορικὴ, γυνὴ πυθαγορίζουσα, θιασῶτις τοῦ Πυθαγόρου

Πυθαγορισμός (ὁ), τὸ πυθαγορίζειν. ὁ βίος (τὸ σύστημα κτλ.) τῶν Πυθαγορικῶν.

Πυθαγορισ-ής, οῦ (ὁ), ὁ πυθαγορίζων, ὀπαδὸς τοῦ συστήματος (τῆς αἱρέσεως) τοῦ Πυθαγόρου, (κατὰ τὸν Ἰαμβλ. Πυθαγόρειοι ἐλέγοντο οἱ καθαυτὰ καὶ Πυθαγορισταὶ οἱ μιμηταὶ αὐτῶν).

‡Πυθαΐζω [Πυθώ]. Μ. ἰδιω. Ἐρωτῶ (Μαντεύομαι εἰς) τὰ μαντεῖα τῶν Δελφῶν, (ὅθεν

Πυθαϊστὴς, οῦ (ὁ). ὁ μαντευόμενος Πυθοῖ (εἰς τοὺς Δελφούς).

Πυθαυλής, οῦ (ὁ), ὁ αὐλῶν τῶν Πυθικῶν λεγομένων νόμων, αὐλητὴς ἀγωνιζόμενος εἰς τὰ Πύθ.α.

Πυθεάων [πύθω], ῶνος (ἡ), Π. σῆψις, σηπεδών.

Πυθεῖον (τὸ), τὸ ἐν Πυθοῖ (Δελφοῖς) μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλ., (ἐν γέν.) μαντεῖον.

Πυθέσθαι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πυνθάνομαι.

Πύθεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔπυθε, ἀόρ. τοῦ Πύθω.

Πύθευ, ὃ ἀντὶ Πυθοῦ, γόρ. τῆς πρς. τοῦ Πυνθάνομαι

Πυθέω, ἡ καὶ

Πύθια (τὰ), ἴσ. Πυσία.

Πυθίζω, Μ. ἰδιω. Ἐνθουσιάζομαι ἢ μαντεύω, Χρησμῳδῶ· ὡς ἡ Πυθία, φ. ἐξῆς.

Πυθιάς, άδος (ἡ), ὁ αἰτ. θηλ. τοῦ Πύθιος, (ὧδ ‖ ἐσ.) = Πυθία 2) τὸ ὁδόσημα ἑκάστης τετραετηρίδος καθ' ἣν ἐορτάζοντο τὰ Πύθια, καὶ 3) ἡ ἑορτὴ ἢ οἱ ἀγῶνες τῶν Πυθίων.

Πυθικὸς, ἡ, όν, = Πύθιος. « Πυθικοὶ ἀγῶνες, » Αἰ., τὰ Πύθια, « Τὸ Πυθικὸν αὐλεῖν, » Δξ., τὸν Πύθιον λεγόμενον νόμον.

‡Πυθονίκη (ἡ). νίκη εἰς τὰ Πύθια.

Πυθονίκης, ου (ὁ). ὁ νικήσας εἰς τὰ Πύθια, νικητὴς στεφανωθεὶς εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας.

Πυθόμαντις, εως (ὁ, ἡ), ὁ ἀνήκων ἢ γινόμενος εἰς τὴν Πυθὼ (εἰς τοὺς Δελφούς). « Ἀπόλλων—, » ὁ χρησμῳδοῦντων καὶ τιμώμενος εἰς τοὺς Δελφούς. ‖ « Πύθια, » Θρ., Ξεν., (ὡνομάζοντο εἰς τὴν Σπάρτην) οἱ διωρισμένοι νὰ στέλλωνται πρὸς ἐρώτησιν τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου διὰ ἐγκριτίας ὑποθέσεις. ‖ « Πυθία, » ἡ ἱέρεια ἡ χρησμῳδοῦσα εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον. ‖ Π.θια (τὰ), (ἐν. ἱερὰ ἢ ἀγωνίσματα), οἱ κατὰ τετραετίαν παγηγυρίζόμενοι εἰς τοὺς Δελφοὺς ἀγῶνες, (ὁθ. « Νικᾶν (νίκα-ρεῖσθαι) Πύθια, » Πλ., Παυσ., νικᾶν εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας. « Τὰ Πύθια αὐλεῖν, » Δξ., παίζειν μὲ τὸν αὐλὸν τὸ πρὸς ἀνάμνησιν ἢ κατὰ μίμησιν τῆς πρὸς τὸν Πύθωνα μαχῆς τοῦ Ἀπόλλωνος συνθεμένου μέλος

‡Πυθών, ωνος (ὁ), εἶδος φυτοῦ βαλσαμόδενδρος.

Πυθμενόω-ῶ, Μ. ἤσω. (Ἀριθμ.) Ἔχω τὸν ἀρχικόν μου ἀριθμόν, εἶμαι πυθμενικός.

‡Πυθμενίζομαι, Μ. ισομαι. Στηρίζω, Θεμελιόνω.

Πυθμενικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπιρ.) ἰκὸς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πυθμένα, τὴν ῥίζαν) ἀριθμοῦ τινος, ῥιζικὸς

Πυθμένιον (τὸ), ὑπανερ. τοῦ Πυθμήν.

Πυθμενοειδὴς, ους (ὁ, ἡ), ὁ ἐν εἴδει πυθμένος.

Πυθμενόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τοῦ πυθμένος. ῥιζηδὸν, ἐκ θεμελίων. ὁλοτελῶς, ὅλεθρον. « Πυθμενόθεν σὺν ἔρκεσι, » Ἵππερ

Πυθμὴν [βυθὸς ἢ βάθος]. ένος (ὁ, τὸ κατώτατον μέρος ὁποιουδήποτε πράγματος, ἡ βάσις· ὁ πάτος. « Θαλάσσης (« Πυτηρία] —, » Σέλ., Λθ. (καὶ μτφρ.) « Κακῶν— » Ὀρφ., πλῆθος ἀμέτρητον, πέλαγος, ἄβυσσος (καὶ προθετ. ἐν εἴδει ἐπιρ.) « Ἐκ πυθμένων, » = Πυθμενόθεν. « Χθὼν δ' ἐκ πυθμένων αὐταῖς βίζαις κραδαίνοι, » Αἰσχλ. « Πύλας ἐνῆλατ', ἐκ δὲ πυθμένων ἔκλινε κλῆθρα, » Σοφ. 2) τὸ κατώτατον (τὸ πρὸς τὴν ῥίζαν) μέρος τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου, (παρβλ.) Ἰρεμένον. (ἐν γέν. στέλεχος, ῥίζα (κυρ. ἡ μτφρ.), κατάγωγὴ γένους, (Γαλλ., souche). « Ἐλαίης, κόπυσι— » « Ὕμ., Φυτ. « Σμικροῦ γενοῦ ἐν σπέρματος μέγας πυθμὴν, » Αἰσχ. (ἀμτγμ.) « Ὄρος— » Ἀρ., (κυν.) ῥιζοβόνι, (ὁθ. 3) ἀριθμητ.) ὁ ἀρχικὸς ἀριθμὸς, ἡ ῥίζα πάλιν ἀριθμῶν, (ὁθ. εἰς τὴν μουσικ.) τὸ θεμέλιον τῶν τόνων τὸ σπεῖον θεωρεῖται (ἀκούεται) ὡς βάσις. « Πυθμὴν ἑπτάτονος, » Πλάτ., ῥιζικὸς ἀριθμὸς περιέχων ἢ τὸ τριτημόριον ἑαυτοῦ.

Πυθόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τῆς Πυθοῦς, = ἀπὸ τῶν Δελφῶν.

Πυθοῖ, ἐπίρ. Εἰς τὴν Πυθὼ, εἰς τοὺς Δελφούς.

Πυθοῖδε, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυθοῖ δέ, ἢ Πυθοῦδε.

Πυθόμαντος (ὁ, ἡ), [Πυθὼ, κραίνω], = Πυθόμαντις.

Πυθοντόνης (ὁ, ἡ), ὁ κτείνας (φονεύσας) τὸν δράκοντα Πύθωνα, (ξύλ. τῶ Ἀπόλλ.).

Πυθοληπτος (ὁ, ἡ, [Π λαμβάνω] ἐμπνευσμένος (κυριευμένος) ὑπὸ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, ἐνθουσιασμένος ὡς ἀπὸ πραγματικὸν πνεῦμα. φυθολήπτος.

Πυθομαντις, εως, ὁ, ἡ) μάντις ἐμπνευσμένος ὑπὸ τοῦ Πυθ. Ἀπόλλ. ‖ « Ἔρις —, » Σοφ., ἡ καθόδρα (ὁ μαντικὸς σμῆνος) ἢ ἡ οἰκία τῆς Πυθίας.

Πυθόμενος (τὸ υ βραχύ), η, ον, ἀόρ. β'. τῆς μτγ. τοῦ Πυνθάνομαι. ἡ « Ἐγὼν τὸ υ μακρ.) πυ. ἢ μαν. ἀφ' ἑτέρας μτχ. τοῦ Πύθω.

Πυθόχρηστος (ὁ, ἡ), ὁ χρηματισθεὶς (διαταχθεὶς ἢ ἐγκριθεὶς μὲ χρησμὸν) ὑπὸ τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου. « Ἀποσία—, » Πλ. « Νόμοι πυθόχρηστοι, » Ξεν., οἱ ἐκ παραδόσεως ὑπὸ τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου « Οὐ ξηνώνειον μαλλον ἢ πυθόχρηστον τὸν Ἀκολουθῶ τῷ φασὶ ξβν. « φιλ

Πύθω [πῶν]. Μ. πύσω Σήπω (κατ' αθ) Σήπομαι, Σαπίζω, φθείρομαι (λύομαι) ἐξ αἰτίας σήψεως. Ὅσια δὲ σαι, παρὰ ῥιζοῖς σαπείσης, πύθεται· οἴη, « Ἡσ.

Πυθὼ [πυθ-ώ], οῦς (ἡ), ἀρχ. ὄνομα κατ' ἀρχὰς μὲν τῆς π-διάδος (βαλτώδες βέθος) ἔπειτα δὲ καὶ τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν.

Πυθωδε καὶ, ὄχι) Πυθώδε, ἐπίρ. Ὁ εἰς (πρὸς τὴν Πυθὼ, εἰς τοὺς Δελφούς· « Δαίθει σῦ Πυθωδ' ὁδός, » Παράδ., ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων.

Πυθοῦθεν, ἐπίρ. ‖ ἀντὶ Πυθόθεν.

Πύθων, ωνος (ὁ), ὁ ἐν Πυθοῖ δράκων τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἀπολλ. 2) σύνθημα (δαιμόνιον) τὸ ὁποῖον ἐνέπνεε τοὺς ἐγγαστρίμυθους. 3) ὁ χρησμῳδοῦντων κατ' ἔμπνευσιν τοῦ Πύθωνος, ἐνθουσιασμένος μαντικῶς, ἐγγαστρίμυθος. « Τοὺς ἐγγαστρίμυθους, Εὐρυκλέας πάλαι, νῦν δὲ Πύθωνας προσαγορευομένους, » Βλ.

Πυθὼν, ῶνος (ἡ), = Πυθὼ, (ὁθ.

Πυθώνασε, ἐπίρ. Ο. = Πυθώδε.

Πυθωνικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Πύθωνα, ἐμπνευσμένος ἀπὸ πνεῦμα Πύθωνος, μαντικὸς, πυθολήπτος.

Πυθωνισσα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Πύθων, γυνὴ

ἐμπνευσμένη ἀπὸ πνεῦμα Πύθωνος (ἐγγαστρίμυθος).
Πυθωνόθεν, ἐπίρ. Π. =Πυθῶθεν.
Πυθῷός, ά, όν, =Πύθιος.
Πυθώσω, Μ. ἰσω, =Πύθω, ἐμπνέζω.
Πύκα [πύξ], ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πυκνά· σωρηδόν· (συνηθ.) ἱερά· (μτφρ.) ἀκριβῶς, ἐπιμελῶς. «Σάκεος πύκα ποιητοῖο,» Ἰλ. Σ. (ἱεροῦ, καλοκαμωμένου. (ἢ μτφρ.) «Πύκα φρονέων,» Ὅμ. ἔχων ἱερὸν νοῦν, φρόνιμος, (παρβλ. Πυκινός).
Πυκάζω, Μ. άσω. Ἁμώνω τι πυκνόν (ζερβόν)· σκεπάζω καλά (πυκνά), ἐνδύω (συνηθ.) κρύπτω σκιάζω· ἐχυρόνω περιπλείω (ἐν γέν.) φθετάνω ἱερά (καλά), στολίζω, ἑτοιμάζω. «Φάρει νέκυν πυκάσας,» Ἰλ. Ω. «Νεφέλῃ πυκάσασα ἑαυτήν,» Ὅμ. «Πέδιλα πίλοις ἔντοσθε πυκάσας,» Ἡσ. «Πρὶν σφῶϊν ἑοῦλας ἀνθῆσαι, πυκάσαι τε γένυν λάχνῃ,» Ὀδ. Δ. «Καὶ ἕῶμα πάντοθ... πύκαζε θάσσων,» Σοφ., κλεῖσον. «Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἑρύσαι, πυκάσαι τε λίθοισι πάντοθεν,» Ὀδ., στολῶσαι, ἀσφαλίσαι. «Ἐντὸς (τῆς νεώς) πυκάζουσιν σφέας αὐτούς,» Ὀδ. Μ. (καὶ μτνμ.) «Ἕκτορα δ' ἄχος πύκασε φρένας,» Ἰλ. Θ., ἐκυρίευσε, λύπη τὴν ψυχήν τ. λ. ἀμτδ. ἢ ἄλλ.] «Ὡς ἁρκέσῃ πυκάζουσα,» Ἐρφ., κυκνόφωνος, σκιερά. «Συστήσασθε ἑορτὴν ἐν τοῖς πυκάζουσιν, ἕως τῶν κεράτων τοῦ θυσιαστηρίου,» αὐτ., τοῖς ἐπισωρευμένοις (ἀνθρώποις ἢ θύμασιν), πανηγυρίσατε μεγαλοπρεπῶς. (καὶ μσ.) «Ζεῦξον αὖ πυκάζου,» Αἰσχλ., ἁρματώσου, ἑτοιμάσου. «Στεφάνας κεφαλὰς πυκαζώμεθα,» Ἐπιγρ. (καὶ κθ.) «Στέμμασι πυκασθείς,» Ἡρ. «Ἅρματα χρυσῷ κεπυκασμένα καστιτέρῳ τε,» Ἰλ. «Ῥάκεσιν κεπυκασμένος ὤμους,» Ὀδ. Χ. «Ὄρει πεπυκασμένῳ ὑλήεντι,» Ἡρ. (καὶ μτνμ.) «Μάλα γάρ τε νόῳ πεπυκασμένος ἐστίν,» Ἡσ., ἔχων ἱερὸν νοῦν, φρόνιμος, (παρβλ. Πυκινός).
†Πύκασμα (τό), =Πύκνωμα, (συνηθ.) σωλήν, φάσεμα, ἢ· κλάδος δένδρ. πυκνός.
†Πυκασμός (ὁ), =Πύκνωμα, (συνηθ.) σκέπασμα, στολισμός.
Πυκιμήδης, ους ἢ εος (ὁ, ἡ), Θ. [πύκα, μῆδος], ὁ ἔχων ἱερὸν νοῦν, =Πυκινόφρων, φρόνιμος.
Πυκινά, ἐπίρ. Π. ἴδε Πυκινός.
Πυκινόβριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πυκνόθριξ, πυκνότριχος.
Πυκινοκίνητος (ὁ, ἡ), ὁ πυκινὰ (πυκνὰ) κινούμενος, ἀνήσυχος, συχνοκίνητος.
Πυκινορρίζος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. =Πυκνόρριζος.
Πυκινός, ἡ, όν, ἐων. Π. ἀντὶ Πυκνός. ‖. (τὸ οὐδ.) Πυκινὸν καὶ (πλθ.) Πυκινά, ἐπίρ. ἀντὶ Πυκνῶς, πυκνά· συχνά· κατὰ πολλά· ἱερά (κυρ. καὶ μτνμ.), στερεά· (τρπ.) φρονίμως· ἐντέχνως· ἀκριβῶς, ἐπιμελῶς. «Πυκινὸν ἀχεύων,» Ὀδ. Δ., φοβερά, κατὰ πολλά. «Πυκινὰ φρονέων,» Ὀδ. Ι., πολλὰ φρόνιμος, (παρβλ. Πύκα).
Πυκινόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πυκινὰ (ἱερὰ) φρονῶν, ἔχων πολὺν καὶ βάσιμον νοῦν, στοχαστικός, φρόνιμος.
Πυκινῶς, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πυκνῶς. «Θάρσει («Σανίδες») πυκινῶς ἀφαρύσαι,» Ὅμ., (ἢ συνηθ.) «Πυκινῶς ἀκέχημαι,» αὐτ., βαρέως, κατὰ πολλά· (καὶ τρπ.) «Πυκινῶς ὑποθήσομαι,» Ἰλ. Φ., ἐμφρόνως, ἐσκεμμένως, (ἴδε καὶ Πυκινός).
†Πυκνάζω, Μ. άσω, Γλσ. ἀντὶ Συχνάζω.
Πυκνάκις, ἐπίρ. Συχνάκις, πολλάκις.
Πυκνάρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [πυκνός, †ἅρω] πυκνὰ (ἱερὰ, καλὰ) συνηρμοσμένος ἢ συναρμοζόμενος, (ἐν γέν.) πυκνός, (λέξις τοῦ Δημοκρίτου).
Πυκνόβλαστος (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ ἔχων (ἐθγάζων) πυκνὰ βλαστάρια.
Πυκνογόνατος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων τὰ γόνατα (οἱ κόμποι καθὼς τοῦ καλαμιοῦ) εἶνε πυκνὰ (κοντὰ-κοντά).
†Πυκνόδους, όδοντος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πυκνὰ ὀδόντια.
Πυκνοέθειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυκνὰ ἢ πολλὰ μαλλιά.
Πυκνόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πυκνὰς τρίχας (πυκνὸν μαλλί), πυκνότριχος.
Πυκνόκαρπος (ὁ, ἡ), ὁ καρποφορῶν πυκνοὺς τοὺς καρπούς τα, φορτωμένος ἀπὸ καρπούς.
Πυκνοκίνδυνος (ὁ, ἡ), ὁ συχνὰ (πυκνὰ) ῥιψοκινδυνεύων, φιλοκίνδυνος.
Πυκνόκομος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πυκνὴν κόμην (μαλλιῶν ἢ φύλλων). ‖. (οὐσ.) Πυκνόκομον (τό), εἶδος φυτοῦ (ψωρίκου).
Πυκνοπνεύματος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πυκνὸν πνεῦμα (κοντοαναπνέων), ἀσθματικός.
Πυκνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἁμώνω τι νὰ γένῃ πυκνόν, πυκνόνω.
Πυκνόπορος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πυκνοὺς πόρους (φωλῆτας).
Πυκνόπτερος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πυκνὰ πτερά. (συνηθ.) «Πυκνόπτερα ἀηδόνες,» Σοφ., ἀγεληδὸν περιπτάμεναι, πολυάριθμοι.
Πυκνόῤῥαξ, αγος (ὁ, ἡ), =Πυκνόῤῥωξ.
Πυκνόῤῥιζος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πυκνὰς (φυτωτὰς) ῥίζας.
Πυκνόῤῥωγος καὶ
Πυκνόῤῥωξ, ωγος ἡ ῶγος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πυκνὰς ῥώγας, πυκνόῤῥωγος. «Βότρυς —,» Ἐπιγρ.
Πυκνός [πύκα, πυκινός], ή, όν. Τοῦ ὁπ. τὰ μέρη (τὰ μόρια) κεῖνται κοντὰ ἕνα μὲ τ' ἄλλα, (κοιν.) πυκνός, (ἀντιθ. τῷ Ἀραιός)· ἀφικτός· (ἐπμ.) σκληρός· (συνηθ.) ἱερός, εὔκαμπτος, ἢ στερεός, (ἐπμ.) σκοτεινός, αἰσχίστης, ἢ πολύς, μέγας· συχνός· ἀθρόος, ἀλλεπάλληλος· (τρπ. παρὰ Π.) ἐμβριθής, συνετός, ὑθωρηξ—, «Ὅμ. «Πυκνότατα δοκεῖ εἶναι πύξος ἢ ἔβενος,» Θρ. «Θάμνους, τοὺς οὔτ' ἄνεμος οὔτ' ὄμβρος περάσσει διαμπερές· ὡς ἄρα πυκνοὶ ἔφυν,» Ὀδ. Ε. «Πυκνὸς σφυγμός,» Ἰατρ., ὁ ταχύς. «Πυκναὶ φάλαγγες,» Ὅμ. (ἢ παραλλ.) «Ὀδόντες πυκνοὶ ἢ θαμέες,» Ὀδ. Μ. (καὶ συνηθ.) «Πυκνοὺς κευθμῶνας,» Ἡσ., βαθεῖς, σκοτεινούς. (ἅδην μτνμ.) «Πυκνὸν ἄχος,» Ἰλ. Π. σκοτεινόν (παρβλ. Μέλας) ἢ μέγα, φοβερόν. (καὶ τρπ.) «Πυκναὶ φρένας,» Ὅμ. «Πυκνὸς νόος,» αὐτ., μέγας [πολὺς [κοιν.] ἱερὸς) νοῦς. «Πυκινὴ βουλή (ἐφετμή),» αὐτ. ἢ συνετή. «Πυκινὸν ἔπος,» αὐτ. ἐμβριθές, ἐσκεμμένον. «Πυκινὰ μήδεα,» Ἰλ. Ω. (τὸ ὁπ. ἑρμηνεύει ὁ Ξεν.) «Σοφὰ βουλεύματα,» (Συμπ. Η'. 30) «Πυκνότατον κίνδυνος,» Ἀρχφ. (παρὰ μτνμ.) «Τινα πυκνοῖ,» (ἀντιθ. τῷ Ἀραιόω), οἱ ἔγοντες τὸ μεταξὺ τῶν δύο πρώτων χρονικῶν διάστημα βραχύτερον τοῦ τρίτου (οἱ ἀνιόντες ἐξ αὐτῶν λέγονται Ὀξύπυκνοι, οἱ κατιόντες Βαρύπυκνοι, καὶ οἱ μεσαῖοι Μεσόπυκνοι). ‖. (τὸ οὐδ.) Πυκνὸν καὶ (συχνοτ.) Πυκνά, ἐπίρ. ἀντὶ Πυκνῶς, συχνά· πυκνά, ἀλλεπαλλήλως, κατὰ πολλά. «Πυκνὸν ἀναπνεῖ,» Ἀρχτ. «Πυκνὰ μάλα στενάχων,» Ἰλ. Σ. «Ἥρην πυκνὰ φωνήσασα,» Ὀδ. Ν., ὀλοτρόπως, καταξεσχισμένην.
Πυκνός, Ἀττ. γεν. τοῦ Πυξ.
Πυκνόσαρκος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πυκνὴν σάρκα (σφικτά, ἱερὰ κρέατα), εὔσαρκος.
Πυκνοσπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπείρω πυκνά, ξέκ. τοῦ
Πυκνόσπορος (ὁ, ἡ), πυκνὰ σπαρμένος.
Πυκνόστημος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πυκνὸν στῆμονα (στήμονες).
Πυκνόστικτος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πυκνὰ στίγματα, κατάστικτος.
Πυκνόστυλος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πυκνοὺς (κοντὰ-κοντὰ στημένους) στύλους.
Πυκνοτέρως, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ Πυκνῶς, συχνότερα, πυκνότερα.
Πυκνότης (ἡ), ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ πυκνοῦ, (συνηθ.) βαρύτης, (τρπ.) σύνεσις, ἐμβριθεια. «Εἴ τοι πυκνότης ἔνεστιν ἐν τῷ τρόπῳ,» Ἀρχφ.
Πυκνόφθαλμος (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. οἱ ὀφθαλμοὶ (καὶ μτνμ. ἐπὶ φυτ. τὰ μμάτια) εἶνε πυκνὰ (πολλὰ κοντὰ ἕνα μετ' ἄλλο). «Ἄργου τὰς πυκνοφθάλμους κόρας,» (Μέτνοθρ. παρὰ Στοβ.
Πυκνόφυλλος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πυκνὰ φύλλα, φευτατός.
Πυκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ πυκνόν, συσφίγγω· σκληρύνω· φυτεύλλω, σμμαζόνω. «Πάντα τρόπον σαυτὸν στρόβει πυκνώσας,» Ἀρχφ., φρίξε τὸν νοῦν σου (ἄλλοι ἀναφέρουσι τὸ παράδειγμα τοῦτο εἰς τὴν δευτέραν σημασίαν)· (καὶ κθ.) «Ὁ σίδηρος, ἐν τῷ πυρὶ μαλασσόμενος, ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ πυκνοῦται,» Πλ. «Στίχους ἅμα τῷ πνεύματι πυκνουμένῳ προφέρομεν,» αὐτ., μὲ ἕνα ἀναπνοήν. 2) κάμνω (ἐπαναλαμβάνω) τι συχνὰ πυκνά· πολλαπλασιάζω. «Πάντα τρόπον σαυτὸν στρόβει πυκνώσας,» Ἀρχφ.
Πύκνωμα (τό), πᾶν ὅ,τι γίνεται συχνὰ πυκνὰ (ἐπαναλαμβάνεται συχνάκις). (ἴδιωτ. παρὰ φυσικ.) ψυχροὶ ἀλλεπάλληλοι, τρίψυχρα, τετράψυχρα κτλ. 2) πρᾶγμα πεπυκνωμένον (σφιγμένον, συναθροισμένον). «Λεοφιλῶν τὸ πύκνωμα τῶν τριχῶν,» Ἀλκιφρ. 3) πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς πύκνωσιν, κουκούλωμα), ἐκπαιδευμ. φάρεμα. «Πέπλοισι βαρδάροισι καὶ πυκνώμασιν,» Αἰσχλ.
Πυκνῶς, ἐπίρ. Πυκνά· (συνηθ.) συχνά. «Νῦν δέ σε χρὴ πυκνότερον δαῦρο ἰέναι,» Πλάτ. 2) (μτφρ.) ἐμβριθῶς, συνετῶς. «Πυκνῶς ποικίλους λόγους ἀνεῦρεν,» Ἀρχφ.
Πύκνωσις, εως (ἡ), τὸ πυκνοῦν ἢ πυκνοῦσθαι, πύκνωμα, σφίξιμον. «Πύκνωσις

φέλαγγός ἐστιν, ὅταν ἐξ ἀριστερῶν ἐλάσεινα τὰ διαστήματα ποιήσας πυκνωσῃ.» Τακτ.

Πυκνωτικός, ἡ, ὁν. Ὁ συνεκλῶν πρὸς πύκνωσιν· (χυρ. ἰατρ.) ὁ συσφίγγων (συστέλλων) τοὺς πόρους τοῦ δέρματος.

†**Πυκος**, ὁ, ἡ, ὁν, ἀρχ. ἀντὶ Πυκνός, (ὑπερθ. τὸ Δακων. ὑπερθ. Πουκότατος).

Πυκταλίζω, Μ. ἰων., Β. ἀντὶ Πυκτεύω, (Ἀνακρ. παρὰ Φωτ.).

†**Πυκτεῖον** (τὸ), μέρος ὅπου γυμνάζονται (ἀγωνίζονται) οἱ πύκται. 2) ἁρμάρι (συρτάρι) ὅπου φυλάττονται πυκτία (χαρτιά), σκρινίον.

Πύκτευσις, εως (ἡ), τὸ πυκτεύειν, πυγμαχία.

Πυκτευτής, οῦ (ὁ). ὁ πυκτεύων, πύκτης, πυγμάχος.

Πυκτεύω, Μ. εὐσιο. Ἀθλῶ (Ἀγωνίζομαι) ὡς πύκτης, παίζω γαῖς γροθιαῖς, πυγμαχέω· (ἐν γέν.) ἀθλῶ, ἀγωνίζομαι. «Οὕτω πυκτεύω, ὡς οὐκ ἀέρα δέρων.» Γορ. (καὶ αἰτ. προθετ.) «Εἷς ἐς ἀὲν κρᾶτ' ἐπύκτευσεν.» Εὐρ.

†**Πυκτή** (ἡ), = Πυγμαχία.

Πυκτης, ου (ὁ). ὁ πυξ (διὰ τῆς πυγμῆς) ἀγωνιζόμενος ἀθλητής, πυγμάχος. «Πολέμου πύκτης.» Δκ., = Πυγμαχία.

Πυκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τὸ πυκτεύειν, πάκτου (πυγμάχου) ἕδος. «Ἕξις πυκτική.» Πλάτ., ἡ τῆς πυγμαχίας. «Πυγμὴ προὔκειτο καὶ πυκτικώτερος τῶν ἄλλων ἐγώ.» Μ. Ψελλ.

Πυκτικῶς, ἐπίρ. Ὡς πύκτης.

Πυκτίον (τὸ), = Πυκτίον.

Πυκτίς, ίδος (ἡ), ἀντὶ Πυκτεῖς = Πυκτεῖον, σανὶς ἀλειμμένη διὰ γράψιμον ἢ ζωγράφισμα, πινακίδα.

Πυκτίς [ῐ], ιδος (ἡ), εἶδ. ζώου ἀδιορίστου εἰσέτι, [κατά τινας] ὁ κάστωρ, [εἰς τὸν Δρερ. ἀνεικαστέοντα ἐκ τῶν χειρογράφων τὴν διὰ τοῦ ι γραφὴν Πίκτις καὶ ἑρμένως δὲν εἶνε παράξενον νὰ ἦνε συγγενὲς τῷ Ἰκτίς).

Πυκτομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι (Ἀγωνίζομαι) ὡς πύκτης, πυκτεύω.

Πυκτος, ὴ, όν, = Πυκτός.

Πυκτοσύνη (ἡ), Π. ἡ τέχνη τοῦ πύκτου, πυγμαχία.

Πυλαγόρας [Πύλαι, ἀγείρω], ου (ὁ). ὁ εἷς τῶν δύο ἀποσταλμένων (ἀντιπροσώπων) ἑκάστης τῶν Ἑλλην. πολέων ὄσαι εἶχον ψῆφον εἰς τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον. (κατὰ λεξ.) ὁ ἀγερεύων εἰς τὰς Θερμοπύλας, (ὁ ἄλλος ἐλέγετο Ἱερομνήμων).

Πυλαγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀποσταλμένος εἰς τὸ Ἀμφικτυον. συνέδριον ὡς πυλαγόρας.

Πυλαία (ἡ), (ἐνν. σύνοδος), ἡ εἰς τὰς Πύλας (Θερμοπύλας) συγκροτουμένη τὸ φθινόπωρον συνέλευσις τῶν Ἀμφικτυόνων, ἧς «Πυλαία ἐαρινή,» Λξ., ἡ συγκροτουμένη τὸ ἔαρ εἰς τοὺς Δελφούς. 2) (συνηθ.) τὸ δικαίωμα τοῦ στέλλειν πρίσβεις (ἄγειν ψῆφον) εἰς αὐτήν, (ἄλλ.) Ἀμφικτυονία, καὶ 3) ὁ τόπος ὅπου συνεκροτεῖτο. 4) ἡ συρροὴ ἢ ὁ θόρυβος τῶν ἐπὶ (ὡς εἰς πανήγυριν) συνερχομένων ἀργῶν, θαυματοποιῶν κλπ., (ἴδε Πυλαιαστὴς), (ὑβ.) = Ταραττία, ψευδολογία. «Κίβδηλα ἀκιθάνων πυλαία.» Πλ.

†**Πυλαῖα** (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἡ τελουμένη ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος Ἀμφικτυονίδος θυσία.

†**Πυλαιακός**, ἡ, όν, ὑρθότ. τοῦ Πυλαϊκός.

Πυλαιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ διὰ περιέργειαν ἢ ἀγυρτείαν συντρέχων εἰς τὴν Πυλαίαν, (ὑβ. ἐν γέν.) ἀγύρτης, ἀπατεών, λογοποιός, βωμολόχος κτλ.

Πυλαϊκός (ἴσως ἀ.ορθ. Πυλαιακός), ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Πυλαίαν. «Ὀχλαγωγία—,» Πλ., αἱ φλυαρίαι (λογοπαίσια) τῶν ἐκεῖ συρρεόντων ἀργῶν.

Πύλαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς πύλας ἢ κείμενος πρὸ τῶν πυλῶν, [ἰδιαιτ.) ὁ τῶν Θερμοπυλῶν, (ὑβ. ||. οὐσ.) Πυλαία, (ἴδε τὴν λέξ.).

Πυλαίστατος (ὁ), Κωμ. ὑπερθ. τοῦ

Πυλαιστὴς, τοῦ (ὁ), = Πυλαιαστής.

Πυλαΐτης, ου (ὁ) καὶ **Πυλάτης** ἡ **Πυλαῖτις**, ιδος (ἡ). φύλαξ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως, (ἐπίθ. τῆς Ἀθην.).

Πυλαμάχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μαχόμενος πρὸ τῶν πυλῶν ἢ προσβάλλων τὰς πύλας πόλεως.

Πυλάρτης, ου (ὁ), Π. [πύλη, ἄρω]. τοῦ ὁπ. αἱ πύλαι εἶνε καλὰ κλεισμέναι (συνηρμοσμέναι).

Πυλάτης (ὁ) καὶ **Πυλᾶτις**, ιδος (ἡ), = Πυλαῖος. «Ἀγορὰ—,» Σοφ., = Πυλαία.

Πυλαωρός (ὁ, ἡ), Π. Δίολ. ἀντὶ Πυλωρός.

Πυλεών, ῶνος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Πυλών. 2) [φύλλον;] Λακων. ὁ στέφανος (τῆς Ἥρας).

Πύλη (ἡ), [κύω ἢ βάω]. θύρα (κυρ. πύλεως, ναοῦ, [ἐν γέν.] κτιρίου). «Πύλας ἔβδου,» Ὅμ., Ἡρρ., (περ φρ.) ἀντὶ ὁ Ἅιδης· (συνήθ. πλθ.) τὰ θυρόφυλλα τῆς πύλης (« Ὀλίγον τι παρακλίναντες τὴν ἑτέραν πύλην,» Ἡρ. «Πύλας ἐπίθεσθε.» Πλάτ., κλεισατε) (κτνμ. ἐν γέν.) εἴσοδος, εἴσοδος (« Ἀναπετάσας τῆς Πελοποννήσου τὰς πύλας,» Ξεν.)· (ἑλίστε: πέρασμα ποταμοῦ (κυρ.) πέρασμα φευκτὸν μεταξὺ βουνῶν, (Γαλλ.) passage, défilé· (κατ' ἐξοχ. εἰς τὴν Ἑλλάδα) τὸ στενὸν τὸ μεταξὺ Θεσσαλίας καὶ Φωκίδος, αἱ Θερμοπύλαι. «Τὴν μὲν οὖν πάροδον Πύλας καλοῦσι καὶ Θερμοπύλας· ἔστι γὰρ καὶ θερμὰ πλησίον ὕδατα,» Στρβ. «Οὐδεὶς οὔτε τῶν ἔξω Πυλῶν Ἑλλήνων, οὔτε τῶν ἔσω,» Δημ.

Πυληγενής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς εἰς τὴν Πύλον.

Πυληγόρης, ου (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Πυλαγόρας.

Πυληδόκος (ὁ, ἡ), Π. [« δοκέω »], = Πυλωρός.

Πύλιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς Πύλου.

Πυλὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Πύλη, παρεπίλλων (παραπόρτι) κάστρου. «Τῆς ἐν Κεραμεικῷ συνοικίας τῆς παρὰ τὴν πυλίδα, οὗ ὁ οἶνος ὤνιος.» Ἰσ.

†**Πυλοειδής**, έος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πύλης.

Πύλοθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τῆς Πύλου.

Πυλογενής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Πυληγενής.

Πύλονδε, ἐπίρ. Π. εἰς (πρὸς) τὴν Πύλον.

Πύλος (ἡ καὶ συχνότ. ὁ), Π. (σπν. ἡ ἄμμ.) ἀντὶ Πύλη. ||. (συνήθ. ἡ ἐν Μεσσηνίᾳ τῆς Πελοπον. πόλις (πατρὶς τοῦ Νέστορος, συγχεομένη μὲ ἄλλας δύο συνωνύμους αὐτῆς πόλεις τῆς Ἠλείας καὶ Τριφυλλίας).

Πυλουρὸς (ὁ, ἡ), = Πυλ-ωρός.

Πυλοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πύλας (θυρόφυλλα) ἢ κρατῶν (φυλάττων) τὰς πύλας.

Πυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω [Κλείω μὲ] πύλας, ἔσθεν

Πύλωμα (τὸ), Π. ἀντὶ Πύλη, «κλείσθρας.

Πυλών, ῶνος (ὁ, μεγεθυντ. τοῦ Πύλη, μεγάλη πύλη· (κύρ.) Προπύλαιον μεγαλοπρεπὲς μὲ στοὰς, (ἄλλο παρὰ τὸ) Πρόθυρον, (Γαλλ.) portail, porche, vestibule. « Πυλῶν τετράθυρος.» Ἀθ. «Τούτου δὲ (τοῦ τάφου τοῦ Ὀσυμανδύου) κατὰ μὲν τὴν εἴσοδον ὑπάρχειν πυλῶνα λίθου ποικίλου, τὸ μὲν μῆκος διπλέθρου, τὸ δ' ὕψος, ἑπταοράκοντα ἢ πέντε πηχῶν. Διελθόντι δ' αὐτὸν εἶναι λίθινον περίστυλον τετράγωνον κτλ.,» Δ αὐθ. «Πυλῶνες δὲ (ἐν τοῖς Περσῶν βασιλείοις) πολλοὶ καὶ συνεχεῖς, πρόθυρά τε συχνοῖς εἰργόμενα σταθμοῖς ἀπ' ἀλλήλων,» Ἀρετ. «Ποιεῖσθαι δὲ καὶ τὸ καθ' ἡμέραν τὴν θέαιταν ἐπὶ τῶν πυλώνων,» Πλθ. «Πολλοὶ ἑώκεισαν ἐπὶ τῶν πυλώνων παρεστήκεσαν, τὴν περίοδον αὐτοῦ περιμένοντες,» Δκ.

Πυλωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (φυλάττω ὡς πυλωρός. «Ὁ πινυθήσας.. πυλωρεῖ τὴν κόγχην προκαθήμενος.» Πλ., (εἰς τὸν Ἅδην· [Α', 4, Δ.] ὁ Ταρτηρὸς διορθ. Πυλουρῶν).

Πυλωρίαν (τὸ), τὸ παρὰ τὴν πύλην δωμάτιον τοῦ πυλωροῦ.

Πυλωρὸς (ὁ, ἡ), [πύλη, ὁράω]. ὁ φυλάττων (ἐπιτηρῶν) τὰς πύλας, φύλαξ (ἐπιστάτης) τῶν πυλῶν, θυρωρός. «Κύνες πυλωροί,» Ξεν. ||. (ἀνατομ.) τὸ κάτω στόμιον τοῦ στομάχου διὰ τοῦ ὁποίου ἐξερχόμενη μετὰ τὴν χώνευσιν ἡ τροφὴ μεταβάλλεται εἰς τὸ ἔντερον.

Πυμαντήρεος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμοίων τελευταῖος (λέγων τὸ τέλος μόνον τῆς λέξεως). «Ἤχω —,» Ἐργ., ἠχορρόθιον καὶ

Πυματος [πυθμήν], η, ον, Π. ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὸ πέλος [εἰς τὴν ἄκραν], τελευταῖος, ἔσχατος, ἀκρινός, φλοιόστεμφυλος. «Πυμάτης παρ' Αἰθιόπεσσι,» Θεοκρ. εἰς τὰ ἔσχατα τῆς Αἰθιοπίας. «Ἀκρῶν ἐνὶ πρώτοις, καὶ πύματος,» καὶ μέσοις,» αὐτ. (καὶ χρον.) «Πυμάτης ἐπὶ νυκτός,» Ὅμ. εἰς τὸ τέλος τῆς. ||. (τὸ οὐδ.) Πύματον καὶ Πύματα, ἐπίρ. Τελευταῖον, διὰ τελευταίαν φορὰν, ὀλοὺτερα. «Πύματόν τε καὶ ὕστατον,» Ὅμ. «Ἔρχατα καὶ πύματα,» αὐτ.

Πύνδαξ [βυθὸς, βέλος], ακος (ὁ), = Πυθμήν, πάτος καὶ (ἑνίστε) λιμὰς (ἀγγεῖος, ὅθεν Π.) ἡ λαβὴ τοῦ ἴφους, (Σοφ.).

Πυνθάνομαι [πύθω, ὡς ἐκ τῆς διὰ τῆς δευτ. ἀναζητήσεως καὶ ἀνευρέσεως, καθὼς καὶ κεν. λέγομεν Μυρίζόμαι, ἀντὶ Ὀσφραίνομαι], Μ. πεύσομαι ἢ (σπν.) πευσοῦμαι (ἀόρ. Ἐπυθόμην, πρκ. Πέπυσμαι καὶ τὰ λοιπ. Πεύστέον). Ἐρευνῶ (Ἐξετάζω. Ἐρωτῶ) νὰ μάθω, (συν-

πῦχ.) πανθάνω (κυρ. ἐξ ἀκοῆς), πληροφορούμαι· (Π. ἐν γέν.) ἀκούω· (συνεχ.) αἰσθάνομαι, μὲ αἰτ. ἐκ γ. καὶ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ. ἐκ ὁ.) « Πυθόμενος τὸν περὶ τὴν Ἀττικὴν πόλεμον, » Ἰσοκρ. « Εἰ μὲν αὐτὸν αὐτὸς οὐ γινώσκεις, σὺ δὲ παρὰ Ἀτόσσης πύθευ, » Ὅρ. » Πύθεο παρ' αὐτῶν διατί. » Αἰσχ. » Πανθανόμην ἰδίᾳ γε καὶ ἐν Κρήτῃ, » Ὀδ. Ν., ἦκουον περὶ αὐτῆς. » Πηλῆος οὖτι πέπυσμαι, » Ὅμ., δὲν ἔχω κάμμιαν εἴδησιν περὶ τοῦ. » Ἐξεφοβήσαντες αὐτοὺς τὰ ἐβάλλοντο πυθέσθαι ἀπὸ τῆς ῥᾳστώνης, » Ἡρ. » Προσδοκᾷς ἐμοῦ τι πεπυσῆσθαι πάρα; » Δίφιλ. » Τῷδε θίασε, καὶ τὸν ἄνδρα πυνθάνου τῶν ὁδοιπόρων ἀπάνευθεν, » Ἀρχφ. » Βραχέα σου πυθέσθαι βούλομαι, ὦ ἄνε. » Πέμπει ἄνδρα πυνσόμενον τοῦ ἐξηγητοῦ ὅ τι χρὴ ποιεῖν, » Πλάτ. » Ταῦτα κυνθάνονται παρὰ Περσῶν, » Ἡρ. (καὶ μτχ. εἰδ. ἐκ ὁ.) » Πυνθανόμενοι τὴν στρατιὰν ἐπιπλέουσαν, » Ἡρ. (καὶ γεν.) » Ὡς ἐπύθοντο τῆς Πύλου κατειλημμένης, » Θκ. (καὶ κατ' ἀπόλ. ὁριστ.) » Πυθόμενος τίνων ἦν γονέων, » Πλ. (ἐξ ἀπολ.) » Ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι, » Δημ. (καὶ ἁπλ. ἀντὶ ἀκούω, ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῆς ἀκοῆς). » Προσηύδα, ἄγχι σχὼν κεφαλήν, ἵνα μὴ πευθοίατ' οἱ ἄλλοι, » Ὀδ. Ρ. » Οὐδ' ἔχνια τοῖο (τοῦ λέοντος) φρασθῆναι δυνάμην, οὐδ' ὁρυθμεῖο πυθέσθαι, » Θκρ. (ἐθ συνεχ. ἀντὶ Δύναμαι, ἠσθάνομαι) » Πυθέσθην ἡνιόχοιο πεσόντος, » Ἰλ. Ρ.

Πύξ [πτύσσω], ἐπίρ. Μὲ κλεισμένα τὰ δάκτυλα (εἰς σχῆμα γρόνθου). « Πὺξ τοὺς δακτύλους ἔχει. » Ἱππικρ. » Πὺξ διατεινάμενος, » Θκρ. 2) (συνήθ.) μὲ τοὺς γρονθιατς, (ὅθεν τὸ Ἀγγλ. box). » Πὺξ παίω (πατάσσω, ἐλαύνω, ἐντείνω), » Αἰ., γρονθοκοπῶ. » Πὺξ μάχεσθαι, » Ὅμ., = Πυγμαχέω. » Πὺξ ἀγαθὸς Πολυδεύκης, » Ἰλ. Γ., καλὸς (περίφημος) πυγμάχος. » Ἢ πὺξ, ἢ πάλη, » Ὀδ. Θ.

Πύξ), πυγός (ἡ), σπν. ἀντὶ Πυγή.

Πυξάκανθα, ης (ἡ), εἶδος θάμνου (πύξου) ἀκανθώδους, (ἄλλ.) Δύκιαν, (παρβλ. Ῥάμνος).

†Πυξεών, ῶνος (ὁ), = Πυξών.

Πυξίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πυξίον.

Πυξίζω, Μ. ίσω. Ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ πύξου, εἶμαι ὠχρός.

Πυξινεος, α, ον καὶ

Πύξινος, η, ον. Κατασκευασμένος ἀπὸ ξύλον πύξου, τακτικῶς (συνεχ.) ὠχρὸς ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ πύξου.

Πυξίον (τό). σανίδι ἀπὸ πυξον (ταμιευτήριον), πινακίδα διὰ γράψιμον. » Πυξία λιθίνα, » Γρφ., (καταχρ.) αἱ πλάκες τῆς διαθήκης. » Πυξίον ἐλεφάντινον, » αὐτ. (κυρ. ὑποκορ. τοῦ

Πυξίς, ίδος (ἡ). (ἐνν.) θήκη ἀπὸ ξύλου πύξου, (ἐν γεν.) κουτί. (ὁ.αιτ.) καλαμάριον. » Τὸν κάλαμον βάπτων εἰς τὴν πυξίδα, » Νεῖλ.

Πυξογραφέω-ῶ, Μ. ησω. Γράφω ἐπάνω εἰς πυξίδα (πυξίνην πινακίδα).

Πυξοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πύξον.

Πύξος (ἡ), [πύκα], εἶδος δένδρου φαιοβαλοῦς μὲ κιτρινωπὸν πυκνότατον (σκληροτάτου) ξύλον, (κοιν.) πυξάρι (Τουρν.) τσιμπίρι.

†**Πυξοφόρος** (ὁ, ἡ). (κυρ τόπος) φέρων (παράγων) πολλὴν πύξον.

Πυξώδης, ες (ὁ, ἡ), = Πυξοειδής. 2) πλήρης πύξου.

†**Πυξών**, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ πύξους, ὅπως πύξων.

Πυοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος ἀπὸ

Πύον (τό), [πυός]. αἷμα σεσηπὸς, ἔμπυον.

Πυοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ ἐμπυώσῃ (νὰ μεταβληθῇ εἰς ἔμπυον).

Πυοποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Πυοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων νὰ γείνῃ ἔμπυον (συντελῶν εἰς ἐμπύαιμα ἀποστήματος), (Γαλλ.) suppuratif.

Πυορρυέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω (Τέτ.) ἀπὸ μέσα μου ἔμπυον. » Ὧτα πυορρυοῦντα, » Ἀσκρ.

Πυόρροια (ἡ). ῥοὴ (τρέξιμον) ἐμπύου, ἐμπυαιμα.

Πυορροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ χύνων (ἀπὸ τοῦ ὀπ. ρεῖν) ἔμπυον.

Πύος, εος-ους (τὸ), = Πύον, (ὅθεν τὸ Ἀντ.) pus.

Πυὸς (ὁ), [συγγ. τῷ Πῖος, = Πίων]. τὸ πρῶτον γάλα μετὰ τὴν γένναν, (Ἀτ.) κολόστρα ἢ τὸ ἐξ αὐτοῦ σκευαζόμενον ἔδεσμα (χρεμα), (ἄλλ.) Πύρεφθον ἢ Πυριάτης. « Ἂν δὲ καὶ πυὸς τις ἐνδὺν καὶ λαγῷα τέτταρα, » Ἀρχφ. (ἢ παραλλ.) » Πυὸν δεινύμενοι κἀμπεπλάμενοι πυρἀτην, » (Κρατῖν. παρὰ τῷ) Σχλ. τοῦ Ἀρχφ. (ὁ ὁποῖος τὰ ἀναφέρει ὡς συνώνυμα, ἀλλὰ νομίζω ὅτι τὸ δεύτερον εἶν' ἐπίθετον τοῦ πρώτου).

Πυοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πυοποιέω.

Πυουλκὰς (ὁ, ἡ). ὁ ἕλκων (τραβῶν, ἐξάγων) τὸ ἔμπυον ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. || (οὐσ.) εἶδος χειρουργ. ἐργαλείου.

Πυόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω νὰ ἐμπυώσῃ τι, = Πυοποιέω.

Πύπαξ, = Πύππαξ.

Πυππάζω, Μ. άσω. Φωνάζω (κυρ. ἐπευφημῶν ἢ θαυμάζων τινὰ) πύππαξ. « Πυππάζουσι περιτρέχοντες, ὁ δ' ὄνος ὕετο, » (Κρατῖν. παρὰ) Φωτ. καὶ Σέ., (παρβλ. Ποππάζω).

Πύππαξ [ὀνομ.], ἐπίρ. ἢ ἐπιφών. θαυμ. = Παπαί! (ἀναλογ. μὲ τὸ Ἰταλ.) bravo! (καὶ πιθανῶς προφερόμενον μετὰ τσυπυσμοῦ), (παρβλ. Βομβάξ).

Πῦρ, πυρός (τὸ), (πλθ. κατ' ἀτελογέν. Τὰ πυρά), τὸ καυστικὸν ἢ φωτιστικὸν στοιχεῖον, ἡ φωτιά (κυρ. καὶ μτφορ.) (μετνμ.) θέρμη (καῦσις) μεγάλη, (ἰατρ.) πυρετός. « Πῦρ δρύϊνον, » Θκρ., τὸ ἐκ δρυϊνων ξύλων. » Πῦρ Διός, » Εὐρ., ὁ κεραυνός. » Πυρὶ διδόναί τι, » Ἡρ., βάπτειν εἰς τὸ πῦρ. » Ἐν πυρὶ δὴ βουλαὶ γενοίατο, » Ἰλ. Β., ἐξέτασαν! ἂς ἔλθῃ νὰ χαθοῦν! » Ἐγὼ γοῦν γε' αὐτοῦ κἄν διὰ πυρὸς ἰοίην, » Ξεν. (ὑπ. τρπ.) » Φιλεῖ θυμὸν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, » Γρφ., διὰ πολυειδῶν κινδύνων, ἐξονημάσθημεν πολυτρόπως. » Πυρὶ ὀγκεῖσθαί τινα, » Εὐρ., = Μεταδιδόναι στέγης, φιλοξενεῖν. » Πῦρ πνέειν, » Ξεν., Πινδ., εἶναι εἰς ἔξαψιν θυμοῦ. (ἰατρ.) » Πῦρ ἄγριον, » Ἱππικρ., τὸ ἐρυσίπελας. (τὸ πλθ. » Πυρά, » Ὅμ., Ξεν., (κυρ.) οἱ φωτιαὶ τὰς ἐπ. ἀνάπτειν τὴν νύκτα εἰς τὸ στρατόπεδον διὰ προφύλαξιν ἢ σύνθημα. » Ξύλα πολλὰ λέγεσθε, ὡς κεν πανύχιοι καίωμεν πυρὰ πολλά, μήκιστ. κτλ.; » Ἰλ. Θ.

Πυρά (τά), πλθ. (καθ' ἑτερογέν.) τῶν Πῦρ

Πυρά (ἡ). σωρὸς ξύλων, ἀναμεμειγμένων (ἴσως διὰ καύσιμον σώματος νεκροῦ), (ἐν γέν.) μεγάλη φωτιά, (Γαλλ.) bûcher. » Πυρὰν λαμπαδίαν αἴθουσαν, » Διοδ. 3) Π. (κατὰ συνεχ.) ἀντὶ Τάφος, (Σοφ. Ἠλ. 901) ἢ 3) = Ἑστία, βωμός. « Ἐξ ἑνὸς πυρᾶς ἅπτει (ἐνέτας), » Εὐρ.

Πυράγρα (ἡ). [πῦρ, ἀγείρω]. ἡ σιδηρὰ λαβὶς μὲ τὴν ὁποίαν πιάνουν τὰ καυσόξυλα (τὰ κυρωμένα σίδηρα κτλ.), (κοιν.) τσιμπίδα, (Τουρν.) μασιά· (Ἰταλ.) tenaglia τῶν χαλκέων.

Πυραγρέτης, ου (ὁ), Π. ὁ χρησιμεύων ὡς πυράγρα. » Καρκῖνος —, » Ἀθηναγ., ἡ πυράγρα.

Πυραγρικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς πυράγρας. « Καρκῖνος —, » Εὐς. = Πυράγρα.

Πυραγροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) πυράγραν.

Πυρᾶζω, Μ. άσω, = Πυρεύω.

Πύραθος (ὁ), Π. ἀντὶ Σπύραθος.

Πυραιθεῖον (τό). ναὸς τῶν Πυραίθων.

Πυραιθὴς [πῦρ, αἴθω], ους (ὁ, ἡ). Ὁ καυσῶν ὡς πῦρ, ὅλως πῦρ, διάπυρος. » Στεργυλὸν σιραιὸς, » Ἀγλ. Θυζ., ὀνόματα (τὰ ἄλλως λεγόμενον Τυροπατρόνια).

Πυραῖθοι (οἱ). οἱ λατρεύοντες πῦρ εἰς τὴν Περσ.

†**Πυραιθύουσαν**, ἑορταλμ. ἀντὶ Πυρφορθότ.) Πύρ' (= Πυρί) αἴθουσαν;

Πυραίθω, Π. ἡ ἑορταλμ. ἀντὶ Πυρφορθότ.) Πύρ' αἴθω.

Πυράκανθα, ης (ἡ), εἶδος θάμνου ἀκανθώδους καρποφορούντος μικρὰ καὶ κοκκινα σὰν τὴν φωτιὰν κοκκινόδας, (Γαλλ.) buisson ardent.

Πυρακτέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Πυρακτόω-ῶ, [πῦρ, ἄγω]. Μ. ώσω. Συρέφω τι εἰς τὸ πῦρ ἕνα κοκκινίσῃ, ἢ σιδηρυνθῇ. πυρόω, (ἐν γεν.) φλογίζω. » Ἐκπυρόω. » Πυρακτωθεὶς τανυσθήσεται, προσθέμενος καυτήριον [;], καυτηριασθείς. (καὶ μτφορ.) » Δήλῳ πυρακτωθείσῃ, » Ὑπ.

Πυράκτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κοκκινισμα εἰς τὴν ὄρεξιν, ἐκπύρωσις, ἔξαψις. » Ἔρως —, » Εὐθύφρ. » Πρὸς τὰς πυρακτώσεις τοῦ μετώπου ἀνορᾶν μὴ λεώσας, » Θρυλ. Κόννης.

Πυρᾶλλις, ίδος (ἡ). Ἡ ἔγκαυστη τοῦ χώματος τοῦ πυρός, κόκκινη φαγὶ τὴν ἐξάπτουν, κοκκινωπή· ὡ Πλάκα —, ἐκπεσοῦσα || (οὐσ.) εἶδος πετηνοῦ μὲ κοκκινωπὰ πτερά, πετρίτης ἢ χειμωνιάτης, ἢ παρδάλις. Βυρβυλάς).

†**Πυραμή** (ἡ). [πυρός. ἄμη]. ἐρπετὸν θερμοτερον. 2) [πῦρ, ἁμή]. ὑλαγὼν σιάφη χαλκέων ἢ, ὑδρ. ὅπλα τὰς πυρκαϊάς.

Πυραμητὸς (ὁ). = Ἀργῆς [τοῦ πύρεως τοῦ αἰτοῦ], βέρος.

Πυραυτόκαυ, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἀγγεῖα πυραμίδος, ἀποτελεῖν (σχηματίζων) τυραμίδα, πυραμιδωτος.

Πυραμιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι εἰς εἶδος πυραμίδος.

Πυραμικός, ή, όν, (καὶ ἑπ[ρ.]-ικῶς,-Πυραμιδικός.

Πυρίμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Πύρινος.

Πυραμίς [πῦρ ἡ πυρὸς ἡ Αἴγυπτ. πι-αμ-ε ἀκτὶς ἡλίου, ἡ πε-ραμ, ψήλωμα, ἡ πεχράμ, πεχαρὰμ, ἱερὸς τάπος], ίδος (ἡ). σχῆμα γεωμετρικὸν βάσεως τετραγώνου λῆγον εἰς ὀξεῖαν κορυφὴν ὥστε ἑκάστη πλευρά του σχηματίζει τρίγωνον ἰσόπλευρον· οἰκοδόμημα (κυρ. τάφος ἡ, κατ' ἄλλους, ἀποθοχείων τῶν Αἰγυπτ.) εἰς τοιοῦτον σχῆμα. 2) εἶδος ζυμαρικοῦ πυραμιδοειδοῦς, (παρβλ.) Πυραμοῦς.

Πυραμοειδής, ές [ῐ, ῑ]. ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πυραμίδος. ● Ἡ καρδία πυραμοειδής, ● Ἑρμ. Τρισμ.

Πυραμοῦς [πυρός], οῦντος (ὁ), κατὰ κρ. ἀντὶ Πυραμίς (ἐνν. ἄρτος), εἶδος ζυμαρικοῦ (μελόκηκτα) τὸ ὁπ. ἐβίβετο ὡς βραβεῖον εἰς ἐκεῖνον ὃς τις ἤθελε μείνῃ ἄγρυπνος ὅλα τὰ πρωῒ εἰς εὐωχίαν, (ἐν γεν.) = Πλακοῦς.

Πυραυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Αὐγάζω ὡς πῦρ, εἶμαι πυραυγής.

Πυραύγημα (τὸ). λάμψις (αὐγὴ) πυρός.

Πυραυγής, έος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν (τὴν λάμψιν) τοῦ πυρὸς, λάμπων ὡσὰν τὴν φωτιάν. ● Ἥλιος (● Ἀνθρὰξ, ● Ψηφὶς)—, ● Κ. Μανασσ.

Πυραυγίζω, Μ. ίσω, = Πυραυγέω.

†Πυραυλικός, ή, όν. Ὁ δι' αὐλοῦ (σωλῆνος) πυροβόλων. ● Ὄργανον—, ● τὸ πυροβόλον.

Πύραυνος (ὁ) καὶ

Πύραυνον (τὸ). [πῦρ, αὔω]. ἀγγεῖον εἰς τὸ ὁπ. ἀνάπτουν φωτιάν, (Τουρκ.) μαυγκάλι.

Πυραύστης [πῦρ, αὔω], ου (ὁ). τὸ πτερωτὸν ζωύριον (ἢ πεταλούδα) ὅπου καίεται εἰς τὸν λύχνον, (Τουρκ.) περβανές, (ὅθεν ἡ παραφ.) ● Πυραύστου μόρος, Αἰσχλ., ὁ ἐξ ἀνοησίας, καὶ ● Πυραύστου γαρά, ● Δξ., ἡ στιγμιαία καὶ ἔχουσα ὀλέθρια παρεπόμενα.

†Πυράφλεκτος (ὁ, ἡ), Π. (ἐκκλησ.) ἡ μὴ φλεχθεῖσα ἢ μὴ φλεγομένη ὑπὸ τοῦ πυρός, διαμείνασα (-μένουσα) ἄφλεκτος εἰς τὸ πῦρ.

†Πυρβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Πῦρ βάλλω (ἐκπέμπω), εἶμαι-

Πυρβόλος (ὁ, ἡ). Π. ὁ βάλλων (ἀναδίδων) πῦρ, χύνων φλόγας.

Πυργηδόν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πύργου (ὁδοιπ.) εἰς σχῆμα φάλαγγος (πλινθίου). [Γαλλ.] **en bataillon carré.** ● Καὶ φ' ἑβδόμην ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν, ἀλλ' οὐ δύνατο· ἔσχον γὰρ πυργηδὸν ὁπλῖται. ● Ἰλ. Ο.

Πυργηρεύω-ῶ, Μ. ήσω. Κλείω [κυρίως κλεισμένον] τινα (καὶ πν. εἶμαι κλεισμένος) ἐντὸς τῶν πύργων, πολιορκῶ, -ορκοῦμαι. ● Ὅσκερεί πόλις ἀνὸς ἐχθρῶν σῶμα πυργηρούμενα. ● Εὐρ., [ἐκ τοῦ

Πυργήρης [πύργος, ἄραρω], εος (ὁ, ἡ). περικλεισμένος ἢ ὠχυρωμένος μὲ πύργους 2) ὑψούμενος εἰς σχῆμα πύργου.

†Πυργηρόω-ῶ, Μ. ώσω, μεγν. ἀντὶ Πυργηρέω.

†Πυργηρῶς, ἐπίρ. Ὑψηλὰ, εἰς εἶδος πύργου.

Πυργίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πυργίον.

Πύργειος, η, ον. Ὁ τοῦ πύργου (ἢ συνοχ., τῆς πόλεως). ● Νύμφα πύργεια, Αἰσχλ., τὰ τῆς πόλεως.

Πυργίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πύργος, πυργάκι.

Πυργισκάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πυργίσκιον [τὸ], ὑποκορ. τοῦ

Πυργίσκος (ὁ), ὑποκορ τοῦ Πύργος, πυργάκι. 2) ἀρμάριον (εἰς σχῆμα πύργου).

Πυργίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πυργίσκος.

Πυργίτης, ου (ὁ) καὶ Πυργίτις, ιδος (ἡ). ὁ τοῦ πύργου. ● Στρουθὸς—, ● Γαλ., ὁ φωλεύων (ἐπιβιβάζων) εἰς τοὺς πύργους, [ὄθεν καὶ ν.] σπουργίτης. ‖ (εἰδ.) Πυργῖτις (Βρετάνη), ● Ἡσύχ., ἴσως ἡ Pyrgis τοῦ Ἀπουλήϊου, (ἄλλ.) Κυνόγλωσσον.

Πυργόβαρις, εως (ἡ). βᾶρις (φρούριον, ἐχύρωμα) μὲ πύργους, ἀρμαχὼν πυργωτός.

Πυργοδέϊκτος (ὁ, ἡ), Π. [κ. δαίζω]. ὁ κτημνίζων (ἀφανίζων) τοὺς πύργους (τὰς πόλεις). ● Πόλεμος—, ● Αἰσχλ. (ὄθεν εἶνε ἆρα γε ἀναλογώτερον τὸ Πυργοδαΐκτας;).

†Πυργοδόμημα (τὸ). οἰκοδομὴ πύργου ἢ πύργων.

Πυργοδόμος (ὁ, ἡ). ὁ κτίζων (οἰκοδομῶν) πύργον ἢ πύργους. ● Κιθάρα—, ● Νονν., ἡ τοῦ Ἡμιονεύς.

Πυργοδρεμὲς (ὁ, ἡ). [ελληνικὸς] ὁ τρέχων πυργηδὸν (ἐν τετραγώνῳ σχήματι).

Πυργοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει πύργου, πυργωτός.

Πυργοεσσα, εσσα, εν, = Πυργωτός.

Πυργόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τοῦ πύργου ἢ τῶν πύργων.

Πυργόκερας καὶ

Πυργοκέρατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑψούμενος (ὁμοίων τὸ κέρας του) εἰς εἶδος πύργου, ● Ὑψίκερως.

Πυργοκτίστης, ου (ὁ). κτίστης πύργου ἢ πύργων.

Πυργομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι πρὸς πύργον ἢ ἀπὸ πύργου (προσβάλλων ἢ ὑπερασπίζων πύργον).

Πυργομάχος (ὁ) ὁ μαχόμενος ἀπὸ πύργου ἢ κατὰ πύργων.

Πυργοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω (κατασκευάζω) πύργον ἢ πύργους.

Πυργοποιΐα (ἡ). κατασκευὴ (κτίσιμον) πύργου ἢ πύργων.

Πυργοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων πύργους.

Πύργος (ὁ). [συγγ. τῷ Πέργαμον]. οἰκοδόμημα ὑψηλὸν καὶ ἰσχυρὸν (κυρ. πρὸς ὑπεράσπισιν πόλεως)· τεῖχος, ἐχύρωμα κρύφιον (μετάφρ.)· πρεπύργιον, σύντομ. καταξύγιον. ● Πόλιος, ἣν πέρι πύργος ὑψηλός, ● Ὀδ. Ζ. (ἢ μετφρ. πρὸς γεν.) ● Θανάτων πύργος, ● Σοφ. ● Ἀχιλλεὺς πύργος αὐτῆς, ● Θκρ. 2) (ἐν γεν.) εἴδωλον ὑψηλὸν (ἢ τὸ ἐξέχον μέρος τῆς οἰκίας) εἰς εἶδος πύργου. ● Ἀνθρωπός τις ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα, καὶ ᾠκοδόμησεν ἐν αὐτῷ ληνὸν καὶ ᾠκοδόμησε πύργον, ● Γρφ. ● Αἱ μὲν ἄλλαι θεράπαιναι ἐν τῷ πύργῳ ἦσαν, σῦπερ διατεῖνται, ● Δμ. Θρεῖδος πυργοειδοῦς πολεμικῆς μηχανῆς. ● Τοιοῦτοι δὲ πύργοι σὺν τάξει ἀκολουθοῦντες, ἔδοσαν αὐτῷ μεγάλη ἐπικουρία γενέσθαι τῇ ἑαυτῆς φάλαγγι, μεγάλη δὲ βλάβη τὴ τῶν πολεμίων τάξει, ● Ξεν. 3) τάγμα στρατ. πρατταγμένον εἰς τετράγωνον ἢ ἐπίμηκες σχῆμα, (Γαλλ.) **bataillon carré**, (παρβλ.) Πλινθίον. ● Πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθών, ● Ἰλ. Δ. 4) ἀκριβῶς ἐντὸς τοῦ ὁπ. κινοῦντες ἔρριπτον τοὺς κύβους, (Γαλλ.) **cornet.**

Πυργοσείστης, ου (ὁ). ὁ σείων τοὺς πύργους.

Πυργοσκάπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατασκάπτων πύργους (κρημνίζων τείχη; πόλεις).

Πυργοσύγος (ὁ). τὸ σανίδωμα ἐπὶ τοῦ ὁπ ἐστηρίζοντο οἱ πύργοι τῶν πολεμικῶν πλοίων.

Πυργοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ πύργον, εἶμαι-

Πυργοφόρος (ὁ, ἡ) ὁ φέρων (κρατῶν) πύργον ἢ πύργους. ● Ἐλέφας (● Ἐλέφα)—, ● Συν., Ἡλ.

Πυργοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). φύλαξ πύργου ἢ τῶν πύργων (πόλεως).

Πυργόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκτίνω (Ὀχυρόνω) μὲ πύργους, τειχίζω κτίζω (ὀχυρόνω) τι εἰς σχῆμα πύργου· μεγαλοποιῶ (● Πρῶτος [τῶν Ἑλλήνων] πυργώσας φήματα σεμνα, ● Ἀρχρ. ● Δεσμὸν πυργοῖς χάλκεον, ● Θὺρ. ● Δὶς τόσα πυργοῦν τῶν γεγωμένων, ● αὐτ.), ἐπαίρω (καὶ πθ.) ἐπαίρομαι, σεμνύνομαι, καμαρώνω· ● Ἡμῖν τῆδ' ἐπυργοῦτο σταλή, ● Αἰσχλ. ● Ἐλέφας πυργωθείς, ● Ἐπιχρ., φορτωθεὶς μὲ πύργον.

Πυργώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πυργοειδὴς, εἰς σχῆμα πύργου, ὑψηλός.

Πύργωμα (τὸ). οἰκοδόμημα μὲ πύργους ἢ εἰς σχῆμα πύργου, (ἐν γεν.) πυργος, ὀχύρωμα. ● Ἐπτάστομον πύργωμα Θηβαίοις χθονὸς, ● Εὐρ.

Πύργωσις, εως (ἡ). τὸ οἰκοδ. τοῦ Πυργόω, ἢ διὰ πύργων ὀχύρωσις κτλ., Πυργοποιΐα.

Πυργώτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Πυργωτὴ θηλ. τοῦ

Πυργωτός, ἡ, όν. Ὠχυρωμένος μὲ πύργους, ἢ κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα πύργου, πυργοειδὴς, ὑψηλός. ● Χιτὼν—, ● Ἐπιχρ., τοῦ φοίου τὰ τριγωνικὰ ὠάρια εἶνε κομμένα εἰς σχῆμα πύργων.

Πυρδαὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [πῦρ, δαίω]. ὁ καιόμενος ἢ (καιόμενος, Πυρφλεγής.

Πυρδάλεον καὶ Πυρδάνιον (τὸ). ξύλον διὰ προσάναμμα, φρύγανον· ἐμπύρευμα. 2) γονιὰ (διὰ τὴν φωτιάν)· πυρεστιά. (ὄθεν ἀμυκῆ Πυρδάλιοι καὶ Πυρδαλίδαι, Λακων. τῶν Βλαγειρείων.

Πυρεθρον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ μὲ ἀρωματικὴν (παρηρίζουσαν) γεῦσιν.

†Πυρεία (ἡ). τὸ πυρεύειν, ἢ διὰ τοῦ πυρὸς (πυροφανίου) ἁλίευσις.

Πυρεῖον (τὸ). ἀγγεῖον πρὸς ἐναπόθεσιν ἢ μεταχόμισιν πυρός· (ὑπ. παρὰ Πέρσ.) ὁ κινητὸς βωμὸς τοῦ ἱεροῦ πυρὸς, (παρβλ.

Ἐσχάρα). ‖. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) Πυρεῖα [τὰ], τὰ ξύλα μὲ τὰ ὁπ. (τρίβοντες τα πρὸς ἄλληλα) ἄναπτον φωτιάν. (καθὼς τώρα μὲ) τὰ πυρεόλια (Τουρκοαιμάκια). • Τὰ πυρεῖα συντρίψαντες ἢ ἀνακαύσαντες,» Λξ.

†Πυρεκβολίω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκβάλλω πῦρ, πυροβολῶ.

Πυρεκβόλος [ὁ, ἡ]. ὁ ἐκβάλλων (ἀναδίδων, πῦρ. ‖. (οὐσ.) Πυρεκβόλα (τά),=Πυροβόλα.

Πυρέκτονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ πυρὸς γεννηθείς.

Πυρεκτικός, ἡ, όν, (ἡ ἐκ[β.]-ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς πυρετόν.

Πύρεξις, εως (ἡ), τὸ πυρέσσειν, περίοδος πυρετοῦ.

Πυρεσσω(ττω), Μ. έξω. Ἔχω (Πάσχω ἀπό) πυρετόν, θερμαίνομαι. • Πυρεττειν τεταρταίῳ,» Λξ.

Πυρετάινω, Μ. ανῶ ἢ

Πυρετιάω-ῶ, Μ. άσω, σπν. ἀντ. Πυρέσσω.

Πυρέτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Πυρετός (ὁ), [πῦρ]. ζέστη μεγάλη, καῦμα (κυρ. ἀσθενείας), θέρμη. • Πυρετὸς διαλείπων (τριταῖος, τεταρταῖος),» Γαλ., θερμασιά, παροξυσμός. «Ὃ ἐχιν ἐν τοῖς ἀνθρώποις πυρετος, τοῦτο ἐχιν ἐν τοῖς βουσι τὸ κραυρᾶν,» Ἀρετ.

†Πυρετοφορος (ὁ, ἡ), ὁ προξενῶν (ἀπιφέρων) πυρετόν.

Πυρέττω, Μ. έξω, Αττ. ἀντ. Πυρέσσω.

Πυρετώδης, εως (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει πυρετοῦ, ὁ προξενῶν ἢ συνοδευμένος μὲ πυρετόν, (Γαλλ.) febrile.

Πυρεύς, έως (ὁ). ὁ βάλλων πῦρ, πυροβολητής. 2) ἀγγεῖον πυροδοχον, πυρεῖον, θυμιατήριον. «Τόνδε πυρῆ' ἀνέθηκε Πολυμνήστου φίλος υἱός,» Ἐπγρ.

†Πυρευτικός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυρετυτικός.

Πυρευτής, οῦ (ὁ). ὁ ἁλιεύων διὰ τοῦ πυρός (διὰ τοῦ πυροφανίου).

Πυρευτικός, ἡ, όν. Πυρευτοῦ ἴδιος. • Πυρευτικὴ, ἡ Ἰλιάτ., ἡ τέχνη τοῦ πυρευτοῦ, ἢ διὰ τοῦ πυρὸς (διὰ τοῦ πυροφανίου) ἁλιεία, [ἐκ τοῦ

Πυρεύω, Μ. εύσω. Ἀνάπτω πῦρ' (μεταφ.) φλογίζω· πυροκαλῶ.

Πυρή (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πυρά.

Πυρήιον (τό), Ἰων. ἀντὶ Πυρεῖον.

Πυρήν [πῦρ, διότι τὰ ἐλαιοκόκκουτα γρησιμεύουν διὰ καῦσιμον, ἴδε Πυρήνη], ῆνος (ὁ). τὸ ἐντὸς ὀστεῶδες τῶν ὀπωρικῶν, κακκοῦται. 2) (μεταφ.) σφυρὶ ἄλατος (ὀμοιάματος κτλ.), (παρδλ.) Κόνδρος. 3) εἰδ. πολυτ. λίθου εἰς σχῆμα πυρῆνος (ἐλαίας). 4) ἡ στρογγυλὴ περιφέρεια τῆς ἐστερ. μήλης. 5) (ἀνατ.) κόκκαλον ὠμοπλάτης.

Πυρήνεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνεμίζων τὸ πῦρ. «Ῥιπὶς—,» Ἐπγρ.

Πυρήνιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πυρῆν, κοκκοκουτάκι.

Πυρηνοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ πυρῆνα, ἔχων σχῆμα κοκκοκουτοειδοῦς.

Πυρηνοσιμέλη (ἡ), ἐργαλ. χειρουργ., σμίλη μὲ πυρῆνα

Πυρηνώδης, εος (ὁ, ἡ),=Πυρηνοειδής.

2) περιεκτικός πυρῆνας (ἐναντ. τῷ Ἀπύρηνος).

Πυρητάκης (ὁ, ἡ). ὁ τίκτων (παράγων) πυρόν, σταφίδας, (συνῳ. τῷ

†Πυρήτειος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ τίκτων (γεννῶν) πῦρ, πυρεκβόλος. (προπαροξ.) =Πυριγενής.

Πυρήφατος (ὁ, ἡ), Π. [πυρὸς, πεφνεῖν] ὁ θραύων (συντρίβων) τὸν αἰτον.

Πυρηφορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πυροφόρος, σιτοφόρος.

Πυρια (ἡ). τὸ διὰ τοῦ ἀτμοῦ ἢ τῆς ζέστης μόνων (χωρὶς νεροῦ) λειτουργοῦν ἢ τὸ δι' αὐτοῦ ἴδρωμα· (ἐν γεν.) ἀτμὸς· ἀναθυμίασις· (συνεκδ.) ἀγγεῖον διὰ ζεστασιὰ λειτουργοῦ ἢ ἄχνισμα. 2) Ἐπιχ.=Καύσις (τοῦ σώματος νεκροῦ). 3) μετ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυρεία.

†Πυριάζω, Μ. άσω,=Πυριόω.

†Πυριάλωτος (ὁ, ἡ), [πῦρ, ἁλίσκω]. ὁ πιανόμενος διὰ τοῦ πυρὸς (διὰ τῶν πυροφανίων, καθὼς τὰ ψάρια).

Πυριαμα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς πυρίασιν. 2)=τῷ

Πυριασις, εως (ἡ), τὸ πάσ. τοῦ Πυριάω, τὸ διὰ πυρὸς (ἀτμοῦ) ζέσταμα ἢ ἴδρωμα, ἄχνισμα.

Πυριατέον, θετ. τοῦ Πυριάω.

Πυριάτης (ὁ),=Πυριάτης, (ὁ Φώτιος τὸν θηλυκὸν τοῦτον τύπον ἐγκρίνει ὡς μόνον ὀρθόν).

Πυριατήριον (τό). μέρος (δωματίου λουτροῦ) ἁρμοδιον διὰ πυρίασιν. 2) (ἰατρ.) ἀγγεῖο μὲ θερμὸν ἔλαιον πρωκαλλιώμενον ἐν εἴδει βεντούζας εἰς τὸ σῶμα πάσχοντος.

Πυριάτης [πυριάω], ου (ὁ). πρωτόγαλα πηγμένον διὰ τῆς ἐψήσεως, (ἄλλ.) Πυρίεμβον, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Γαλλ.) κρέμα, (ἴδε ἢ Πύας).

Πυριατός, ἡ, όν. Ζεσταινόμενος διὰ πυρίας ἢ πρὸς πυρίαν. • Κέφαλος —, • Γαλ., τοὺβουλον πορφυρέων τε ὀπ σβύνοντες μέ νερόν ἢ ἐξίδι ἐπιθέτουν εἰς τὰ πονεμένα μέρη τοῦ σώματος, [ἐκ τοῦ

Πυριάω, Μ. άσω. Θερμαίνω ἢ Κινῶ εἰς ἴδρωτα διὰ τῆς πυρίας, (κοιν.) ἀχνίζω. • Πυριᾶν θερμῇ θαλάσσῃ,» Δσκ., καὶ πθ.) «Βοηθεῖ πυριωμένῃ,» αὐτ., ὡς πυρίασμα.

Πυριβήτης, ου (ὁ), Π.=Ἐμπυριβήτης.

Πυρίβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν εἰς τὸ πῦρ.

Πυρίβλητος (ὁ, ἡ). κτυπημένος ὑπὸ πυρὸς κεραυνόβλητος. 2) Π. ἀντὶ Πυροβολος. • Πυριβλήτους κόνων ἀκίδας,» Ἐπγρ.

Πυρεμβέτης, ου (ὁ), Π. ὁ βοέμων (βιάζων, ἀντιχῶν) εἰς τὸ πῦρ ἢ ὡς ἂν τὸ πῦρ (ἀηλ. δυνατά), (ΘΒ.)=Ἐμβρεμέτης, (παλ. ἢ

Πυριβρισθής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐμβριθής, πολλὰ βαρύς.

Πυρίβρομος (ὁ, ἡ), Π.=Πυριβρεμέτης, (συγγ. τῷ Πυρίβρεμος).

Πυρβόητος (ὁ, ἡ) [πῦρ, βιβρώσκω]. κατεφαγωμένος ὑπὸ τοῦ πυρός.

Πυριγενέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ=

Πυριγενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ ἢ ἐντὸς τοῦ πυρός, (ἐπίθ. τῶν Διονύσου). 2) (μεταφ.) ὁ χαλκευτὴς διὰ τοῦ πυρός • Χαλκὸς—,» Αἰσχλ. 3) (συνεχῶς.) σκληρός, ἀπηνής. «Παλάμη—,» αὐτ.

Πυρίγληνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυρώδεις ὀφθαλμοὺς (γλήνας), (καιν.) τὰ βλέμματά του βγάζουν φωτιάς. • Θέων—,» Ὑπερ.

Πυριγλήχιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυρώδεις ἢ διὰ πυρὸς χαλκευθείσας γλωχῖνας (ἀκίδας). Βεραυνὸς—,» Νόνν.

Πυρίγονος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ γεννῶν (ἀναδίδων) πῦρ· (προπαροξ.)=Πυριγενής.

Πυρίβαστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Βυρίβρωτος.

Πυρίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πῦρ, ἢ 2) τοῦ Πυρός.

Πυρίδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων ὡς πῦρ ἢ μετὰ πυρός, (ἐν γεν.) πύρινος.

Πυριέφθος (ὁ, ἡ), [πῦρ, ἑψω]. βρασμένος (εἰς τὸ πῦρ), μαγειρευμένος. ‖. (οὐσ.) Πυρίεφθον (τό),=Πυρέκτης.

Πυρίη, ης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πυρία.

Πυριήκης, έος ἢ ους (ὁ, ἡ), Π. [πῦρ, ἀκή]. ὁ ἀκονισθείς (γενόμενος συνειλεγος διὰ τοῦ πυρός.

Πυρίημα, Πυριητήριον κτλ. ἴδε Πυρίαμα κτλ.

Πυριθαλπής, [π. θάλπω], ἐος (ὁ, ἡ). ζεσταμένος εἰς τὸ πῦρ.

Πυρικαής, ἐος ἢ

Πυρίκαυστος ἢ Πυρίκαυτος [ὁ, ἡ], ποιῶμενος ἀπὸ τὸ ἢ καίων· ὡς ἂν πῦρ. «Ἕλκεα (ἢ λοιπὰ) πυρίκαυτα,» Ἀρετ., Πλάτ. (καὶ ὡς οὐσ.) • Πυρικαύστων ἰατρ., τὰ καυστικά.

Πυρικαύτωρ, εφος (ὁ), Π. ὁ καίων, πυρωθῆς, φλογερός.

†Πυρικλοπία (ἡ), Π.=Πυρεκλαμία.

Πυρίκτητος (ὁ, ἡ), Π. [π. κάμνω]. κατεσκευασμένος ἐκ ἢ κατηναλωμένος ὑπὸ τοῦ πυρός.

Πυρεκαίτης, ου (ὁ), Π. ὁ χρησιμεύων ὡς κοινὸν (ὀργεῖον) πυρός. • Νάρθηξ —,» Ἐπγρ., ὁ τοῦ Προμηθέως.

Πυρικος (ὁ, ἡ), ἴδε Πυρκός.

†Πυρικρότοφος (ὁ, ἡ), ὁ κροτούμενος (φυμηγλατούμενος) εἰς τὸ πῦρ. «Ἐκδηρος—,» Ἡσύχ.

Πυρικτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων κτύπον (κρότον) εἰς τὸ πῦρ.

†Πυριλάμπη (ἡ),=Πυριλαμπίς.

Πυριλαμπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων ὡς ἂν τὸ πῦρ, ἀκτινοβόλων, σπινθηροβόλων. • Ἀσπὶς—,» Ἐπγρ

Πυριλαμπις, ίδος (ἡ),=Λαμπυρὶς, κωλεοπτιά, (ἐντ.).

Πυρίλημπτος (ὁ, ἡ), [π. λαμβάνω]. καρικτικὸς πυρός, ἅλως πῦρ, διάπυρος.

Πυριμαλακτος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τοῦ πυρὸς μαλαχθείς.

Πυριμανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξέπτεμαι διὰ μανίας, γινομαι ὅλος πῦρ, (κοιν.) κορόνω

Πυριμάρμαρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μαρμαίρων (ἀστράπτων, ἀκτινοβολῶν) ὡς ἂν τὸ πῦρ.

Πυρίμαχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος (ἀντέχων πολὺν χρόνον) εἰς τὸ πῦρ, (ὑθ. ‖. οὐσ.) εἰδ. πυρίτου λίθου.

Πυρίμαρφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν πυρός (εἴδος εὐρίνου).

Πύρεμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πύρινος, σιταρένιος.

Πυρίνη (ἡ), = Πυρήν (κυρ. ἐλαίας), ἐλαιοκούκκουτσον. • Πυρίνη παιδὶ εἰς βρῶσιν γοίρων ἢ εἰς καῦσιν,• Γεωπον., (ΘΒ.

Πυρίνιον (τὸ), = Πυρήνιον.

Πύρινος (τὸ υ βραχύ), ίνη, ον. Ὁ ἐκ πυρῶν· ὅλως πῦρ, διάπυρος.

Πύρινος (τὸ υ μακρ.), ίνη, ινον. Ὁ ἐκ πυρῶν (σίτου), σιταρένιος. • Ἄρτος (• Σῖτος, • Ἄχυρον)—, • Ξεν., Στρβ., Δοκρ.

†Πυρίον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυρετῶν.

Πυρίπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. = Πυριγενής, (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου).

Πυριπλήθης, εος (ὁ, ἡ), Π. πλήρης πυρός.

Πυρίπλεκος (ὁ, ἡ), Π. πλεγμένος διὰ τοῦ πυρός, (δηλ.) χαλκευτός. • Σειρά—,• Νόνν.

Πυρινεῖον, ωνος, ον, ἢ

Πυρίπνευστος (ὁ, ἡ) ἢ

Πυρινέων, ωνος, ον, Π. ἀντὶ

Πυρίπνους-ους (ὁ, ἡ), ὁ πνέων πῦρ (κυρ. ἢ μετωρ.), (ἐν γέν.) ὁ διάπυρος. • Χίμαιρα (• Ὀϊστὸς)—,• Ἔπγρ., Μουσ.

ζΠυρινόλος (ὁ, ἡ), = Πυρπόλος.

Πυρίπτερος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πύρινα πτερά.

Πυρρράγτης, εος (ὁ, ἡ), = Πυρορράγτης.

†Πυρισθενής, έος (ὁ, ἡ), = Πυροσθενής, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Περισθενής).

Πυρισμάραγος (ὁ, ἡ), Π. [π. σμαραγέω], ὁ ἀντηχῶν εἰς τὸ πῦρ ἢ ὡς ἂν τὸ πῦρ, [παρβλ. Πυρίβρεμος].

Πυρίσπαρτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σπείρων (ἢ σπαρμένος μέ) πῦρ, ὅλος πῦρ, φλογερός, διάπυρος.

Πυρισπείρητος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. [π. σπείρω]. περιειλεγμένος (περιτριγυρισμένος) ἀπὸ πῦρ.

Πυρίστορος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ σπείρων (διαχέων) πῦρ ἢ λάμψιν, (προπαροξ.) = Πυρίσπαρτος ἢ Πυριγενής.

Πυρίσφιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεσμωθεὶς ἐκ τοῦ πυρός.

Πυρίσταπτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζάζων πῦρ (ξερανῶν φλόγας). • Πέτρα—,• Εὐρ., τὸ βεννὸν τῆς Αἴτνης.

†Πυριστάτης, ου (ὁ), = Ἐμπυρεύτης, πυροστιά.

Πυριστεφής, έος (ὁ, ἡ), Π. στεφανωμένος (περικυκλωμένος) ἀπὸ πῦρ

Πυριστράργος (ὁ, ἡ), Π. = Πυρισμάραγος.

Πυριστρέφιστος (ὁ, ἡ), Π. ἐστραγισμένος (καὶ συνεκδ. γνωριζόμενος) διὰ τοῦ πυρός. • Πυριστρέφιστον.. ἰταλίης πέζαν ἐρίπνης,• Νόνν., τοὺς πρόποδας τῆς Βεζούβιου.

Πυρίτης (τὸ υ μακρ.), ου (ὁ), ὁ ἐκ πυρῶν (σίτου), σιταρένιος. • Ἄρτος—,• Ἀξ.

Πυρίτης (τὸ υ βραχύ), ου (ὁ) καὶ Πυρῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀντήκων εἰς τὸ πῦρ. • Θ. τὴν τέχνην, • Λκ., τεχνίτης ἐργαζόμενος διὰ τοῦ πυρός, χαλκεὺς βάναυσος. • Πυρῖτες νάρδος, • Γαλ., ἡ (ἄλλ.) Θ. λακῖτις καὶ Ὀρεία. ‖ (οὐσ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) λίθος ὁ τοῦ πυροβόλου, ἡ (Γουρκοβαρβ.) τσακμακόπετρα. 2) εἶδ. ὀρυκτοῦ, (Γαλλ.) **marcassite**. 3) (θηλ.) εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Πύρεθρον.

Πυριτοφεὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τραφεὶς ἐν τῷ πυρὶ ἢ διὰ πυρός.

Πυριτρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων (διατηρῶν) τὸ πῦρ, χρησιμεύων ὡς τροφὴ (ὕλη) πυρός.

Πυριτροχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διαγράφων κύκλον (τροχιὰν) πυρὸς ἢ ἔχων πυρίνους τροχούς.

Πυρίφατος (ὁ, ἡ), Π. [πῦρ, πεφνεῖν]. κατηναλωμένος ὑπὸ τοῦ πυρός, πυρίβρωτος

Πυριφεγγής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φέγγος (λάμψιν) πυρός, πυραυγής.

Πυριφλεγέθων, οντος (ὁ), Π. ὁ φλέγων μὲ πῦρ (μὲ φλόγας πυρός), πύρινος. ‖ (οὐσ.) ποταμὸς τοῦ ᾅδου.

Πυριφλεγής, ἐος, (ὁ, ἡ), Π. ὁ καίων ὡς πῦρ, φλογερός, (παρβλ.) Θερμοφλεγής.

Πυριφλέγων, οντος (ὁ, ἡ), Π. = Πυριφλεγέθων.

Πυριφλεκτος (ὁ, ἡ), Π. καιόμενος (φλογιζόμενος ὑπὸ τοῦ πυρός, ἢ καίων (φλογίζων) ὡς ἂν τὸ πῦρ, διάπυρος. • Παθος—,• Ἔπγρ.

Πυριφλογος (ὁ, ἡ), Π. = Πυριφλεκτος.

†Πυρίφοιτος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀμφίφοιτος.

Πυρίχη (ἡ), Π. ἀντὶ Πυρρίχη

Πυρίχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χρῶμα πυρός (εἶδος πύρινον).

Πυρικαυὸς, έος (ὁ). ὁ καίων (ἀνάπτων) πῦρ.

Πυρκαΐὰ (ἡ). σωρὸς ξύλων ἀναμεμένων, (Γαλλ.) **bûcher**. • Νεκρῶν πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, • Ἰλ. Β. 2) πῦρ κατὰ πόλιν (εἰκίαν κτλ.), ἐμπρησμός, (Γαλλ.) **incendie**. 3) κούτσουρον καιόμενης ἐλαίας τὸ ὁπ ἐβγάζει κωλορρίζια, (ὁ Ῥείσκ. τὸ ἐξέλαβεν ἀντὶ Ἐλαιοτριβεῖα).

Πυρκόος (ὁ), [πῦρ, χεῖω ἀντὶ νεέω]. ὁ μαντεύων διὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ πυρὸς τῆς θυσίας ἢ τῶν ἐντοσθίων τοῦ θύματος, (ἄλλ.) Θ. ὁσκόος, (ΘΒ. πλθ.) • Πυρκοοι, • Πλ., οἱ κάτοικοι τῶν Δελφῶν.

Πυρμαχέω-ῶ, Μ. ήσω, κατὰ συγκ. ἀντὶ Πυρομαχέω.

Πύρνα (τά), πλθ. καθ' ἑτερογέν. τοῦ Πύρνος.

Πυρναῖος, α, ον, Π. φαγώσιμος, ὥριμος, [ἐκ τοῦ

Πυρνος (ὁ), Π. ἀντὶ Πύρινος, σιταρένιος, (ΘΒ. ἐνν. ἄρτος) ψωμὶ (κυρ. ἀπὸ ἀλεύρι σιταρίσιου ἀκοσκίνιστον), ἢ κομμάτι (βιῦκκα) ψωμιοῦ (κατ' ἔκτ. τροφὴ ξερά, φαγητὸν (τὸ πλθ. καθ' ἑτερογέν. Πύρνα].

Πυρόβιος (ὁ, ἡ), = Πυρίβιος.

Πυρεβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (ρίπτων, ἐκβάλλων) πῦρ. ‖ (οὐσ.) Πυροβόλα (ἐνν. ὄργανα ἢ μηχανήματα), • Πλ., διὰ τῶν ὁπ. ἐσφενδόνιζον πυρφόρα βέλη πρὸς ἐμπρησμόν.

Πυρσόορος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων πυρούς, σιτοφάγος.

ζΠυργενής (τὸ υ μακρ.), ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννημένος (κατεσκευασμένος) ἀπὸ σίτον.

Πυρογενής (τὸ υ βραχύ), ές (ὁ, ἡ), = Πυριγενής.

ζΠυρογονος (ὁ, ἡ), = Πυριγόνος.

†Πυροδοχεῖον (τὸ), [πῦρ, δοχεῖον]. μέρος ὅπου ἀνάπτουν φωτιάν, γωνιά· μαγειρεῖον.

Πυροδέγμων (δέχομαι), ονος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς δοχεῖον πυρός, πυρὰ δεκτικός (χωρητικός).

Πυροδόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων ὡς δοχεῖον πυρῶν (σίτου).

Πυροειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ σῖτον (πυρόν), σιτοειδής.

Πυρειδὴς (τὸ υ βραχύ), ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίθ.) εἶδος Ὄμοτος μὲ πῦρ, πύρινος τὸ εἶδος.

Πυρόεις, εσσα, εν. Πυρώδης, καυστικός. ‖(μύθ.) ὁ πλανήτης τοῦ Ἄρεως. ‖(πλθ.) Πυρόεντες, • Ἀθ., εἶδ. ποταμ. ἐχθ., πέστροφα (ἴδε πυροποίκιλος).

Πυρεργής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐργαζόμενος διὰ τοῦ πυρός, χαλκεύς, σιδηρουργός κτλ.

Πυρεσκαπηλεύω, Μ εύτω. Ἐμπορεύομαι (ἀγοράζω ἢ μεταπωλῶ) πυρούς (σῖτον).

Πυροκλοπὶς (ἡ), Π. κλοπὴ πυρός, [ἐκ τοῦ

ζΠυροκλόπος (ὁ, ἡ) ὁ κλέπτων πῦρ ἢ κλέψας (καθὼς ὁ Προμηθ. ἀπὸ τὸν οὐρανόν) τὸ πῦρ.

Πυρολαβὶς, ίδος (ἡ), = Πυρόγυρα, μασιά.

Πυρολαμπὶς, ίδος (ἡ), = Πυγολαμπὶς.

Πυρολογος (ὁ, ἡ), ὁ συλλέγων πυρούς (σῖτον), σιτολόγος.

Πυρομαντεία (-μαντία), ας (ἡ). ἡ διὰ τοῦ πυρὸς μαντεία, [ἐκ τοῦ

Πυρομαντις, εως (ὁ, ἡ), ὁ μαντεύων διὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ πυρός, (ἴδε Πυρκοος).

Πυρομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι κατὰ τοῦ πυρός.

Πυρομάχος (ὁ, ἡ), = Πυριμάχος.

Πυρομετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ πυρούς (σῖτον) ὡς •

Πυρομέτρης, ου (ὁ). ὁ μετρῶν πυρούς (σῖτον), μετρητὴς σιταριοῦ, σιτομέτρης.

Πυρομετρητὴς, οῦ (ὁ), = Πυρομέτρης.

Πυροπίπης, ου, (ὁ), ἴδε Πυρρόπιππις.

Πυροποικιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυρόχρωα ποικιλματα (στιγμάτα), παρβλ. Πυρρόποικιλος

Πυροπωλεῖον (τὸ), = Σιτοπωλεῖον.

Πυροπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Πυροπώλης, ου, ὁ). ὁ πωλῶν πυρούς (σῖτον), σιτοπώλης.

Πυροβαγής, ές (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ πηλίνων ἀγγείων) βαγισμένος εἰς τὸ πῦρ, (ἐπίθ.) σαθρός, ἄβαγστος, (μετωρ.) ἀδόκιμος.

Πυρός (ὁ, [συγγ. τοῦ Σπόρος]. ὁ σῖτος. • Ἐξ ἑνὸς πυροῦ εἰς πυθμὴν, ὡς παρ' ἐξ ἑνὸς ὠοῦ ἐν ζῶον,• Ἀρστ. (συχνοτ. πλθ.) • Πυρῶν μέσιμνοι τετρακισμύριοι,• Πλ. • Φέρμα δὲ γαῖα πυροὺς καὶ κριθάς, • Ὑβ. Γ.

†Πυρὸς (ὁ), Ἐπγρφ. ἀντὶ Πυρά.

†Πυροσθενὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σθένος (δύναμιν) πυρός, = Μεγασθενὴς, (Γλσ. μεταφρ. τοῦ Ἀντ. **ignipotens**).

†Πυροστάτης, ου (ὁ), = Πυριστάτης.

Πυροτὴς (ἡ). θερμότης, πυρέδα.

Πυροτόκος (ὁ, ἡ), = Πυροφόρος, σιτοφόρος.

ζΠυροτοκία (ἡ), [πυρὸς, τέμνω], κόψιμον τοῦ σίτου, θέρος.

Πυροτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων τὸ πῦρ, χρησιμεύων εἰς τροφὴν τοῦ πυρός.
Πυροφανής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ὡς πῦρ, πυρὶ ὅμοιος.
Πυροφεγγής, ἐος (ὁ, ἡ),=Πυριφεγγής.
Πυροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=
Πυροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων, καρποφορῶν) πυρούς, σιτοφόρος, (ἐν γέν.) εὔφορος.
Πυριφόρος (ὁ, ἡ), (τὸ υ βραχύ),=Πυρφόρος.
Πυρόχρους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ πυρός.
Πυρόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), =Πυρίχρως.
Πυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὅλον πῦρ, φλογίζω, φλογίζω πυρπολῶ. (ἐπὶ μετάλλ.) λαμπρίζω. «Ἀργύριον πεπυρωμένον,» Γρφ. || (πθ. ἐξάπτομαι. «Τίς σκανδαλίζεται, καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι;» Γρφ.
†(Πυρκαλαμάω-ῶ καὶ (συνηθ. μσ.) Πυρπολαμάομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι, Π. τεχνουργῶ (κυρ. διὰ τοῦ πυρός), (μτφρ.) μηχανεύομαι δόλους (σκευωρίας), [ἐκ τοῦ
Πυρπάλαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ τοῦ πυρὸς τεχνουργημένος, ἢ πύρινος τὴν κατασκευήν, φλογερός (μτφρ.) ὁ ἀπίνοών τε ταχέως (ἴσα πυρί), πανοῦργος, πανμήχανος.
Πυρπνέω (εὑρηται μόνον ὁ ἐνεστ.), Π. ἀντὶ Πῦρ πνέω.
Πύρπνοος (ὁ, ἡ), ᾳ ἐπίρ. -πνόως, Π. ἀντὶ Πυρίπνοος.
Πυρπολέω-ῶ [πυρπόλος], Μ. ήσω. Ἀνάπτω (πυρ. λοχολοῦμαι εἰς τὸ νὰ διαπερῶ ἀναμμένον) πῦρ. «Πυρπολεῖ τοὺς ἕλληνας,» Ἡρῴδ. «Πολλάκις δὲ καὶ ὄπισθεν τοῦ στρατοπέδου ἐπυρπόλουν,» Ξεν. 2) ἀφανίζω διὰ τοῦ πυρός, κατακαίω (μτφρ.) ἐξολοθρεύω. «Ζῆλος γυναικὸς πάντα πυρπολεῖ δόμον,» Γνμ. (ἐξ πθ.) «Ἔσαν τὴν Ἀττικὴν πυρπολέεσθαι,» Ἡρ.
Πυρπόλημα (τὸ), τὸ πυρποληθὲν ἢ πυρπολούμενον, τὸ πῦρ τὸ ἀκόπως ἀνάπτειν (ὃ ἀπήμων ἀναμμένον) τὴν νύκτα εἰς τὰ στρατόπεδα.
Πυρπόλησις, εως (ἡ), τὸ πυρπολεῖν ἢ πυρπολεῖσθαι, ἢ διὰ πυρὸς ἐρήμωσις.
†Πυρπολητής, οῦ (ὁ). ὁ πυρπολῶν (κατακαίων), ἀφανιστής.
Πυρπόλος (ὁ, ἡ), [π. πολέω]. ὁ διατριβῶν (ἀσχολούμενος, διατρίβων) περὶ τὸ πῦρ· ὁ γεννηθεὶς ἐντὸς τοῦ πυρός, (ἐπίθ. τοῦ Διφύσιος)· ὁ κατακαίων (ἐρημόω)· διὰ τοῦ πυρός (πθ.) ὁ περιστοιχούμενος ὑπὸ πυρός, ὅλος πῦρ. «Ἦλθε δέ τε πυρπόλα θῆσε,» (Π παρὰ) Φλέγ. Τρωλλ.
Πυρρά (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ, (ἀλλ.) Πυραλλίς.
Πυρράζω, Μ. άσω. Εἶμαι πυρρός (ξανθοκόκκινος) τὸ χρῶμα.
Πυρράκης, ου (ὁ). πυρρὸς τὴν ὄψιν, κοκκινωπός, ὑπέξανθος.
†Πυρρακίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι πυρράκης (ξανθοκόκκινος).
†Πυρράκων, ωνος (ὁ), Γλσ, ἀντὶ Πυρράκης.
‡Πυρράλις, ίδος (ἡ), =Πυραλλίς.
Πυρρίας, ου (ὁ), εἶδος πτηνοῦ μὲ κοκκινωπὰ (ξανθοκόκκινα) πτερά, (παρβλ. Πυραλλὶς καὶ Πυρρούλας). 2) εἶδος ὄφεως μὲ πυρρὸν χρῶμα. 3) (ἐν γέν. ὡς ἐπίθ.) κοκκινωπός, ξανθοκόκκινος, (ἐθ. ὄνομα δούλων, καθὼς καὶ ὁ Ξανθίας).
Πυρρίαω-ῶ, Μ. άσω, =Ἐμπυριάω. 2)=τῷ
Πυρρίζω, Μ. ίσω, =Πυρράζω, κλίνω πρὸς τὸ πυρρὸν χρῶμα.
Πυρρίχη (ἡ), (ἐνν. ὄρχησις) εἶδος ἐνόπλου (πολεμικοῦ) χοροῦ ὀνομασθεὶς ἀπὸ Πυρρίχου τινὸς Κρητὸς ἢ Πύρρου τοῦ Ἀχιλλέως ὅστις πρῶτος τὸν ἐφεῦρε. 2) ᾠδὴ τὴν ὁποίαν ἐτραγῳδοῦσαν εἰς τὸν χορὸν τοῦτον.
Πυρρίχιακός, ἡ, όν, (ὀθ. τὸ ἐπίρ.)-κῶς. Ὁ κατὰ τὸ πυρρίχιον τῆς στιχουργίας μέτρον.
Πυρρίχιζω, Μ. ίσω. Χορεύω τὴν πυρρίχην (ὄρχησιν).
Πυρρίχιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἔχων ἀντικείμενον τὴν πυρρίχην. «Ὄρησος (ἢ Ὄρχησις)—,» Ἡρῳδ., Ἀκ. || (εἰσ. ἀρσ.) (πρῶς σίγμα) συγκείμενος ἀπὸ δύο βραχυσυλλαβάς τὰς ὁποίας μετεχειρίζοντο κατ' ἐξοχ. εἰς τὴν πυρρίχιον (ῥυθμήν).
Πυρρίχισμός (ὁ), =Πυρρίχη.
Πυρρίχιστής, οῦ (ὁ). ὁ πυρρίχιζων, χορευτὴς χορεύων τὴν πυρρίχην.
Πυρρίχιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πυρρίχιζειν, πυρρίχιστοῦ ἴδιος.
Πύρρίχος, η, ον, Δ. ἀντὶ Πυρρός. ξανθοκόκκινος.
Πυρριχοτρίγλαιος (ὁ). (πρῶς σίγμα) ἐκ πυρρίχιου καὶ τροχαίου συγκείμενος.
Πυρρόγειος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου ἡ γῆ εἶνε πυρρά (κοκκινόχωμα).
Πυρρογένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυρρὸν (ξανθοκόκκινον) γένειον, καστανογένειος.
Πυρρόθριξ, ιτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυρρὰς τρίχας (ξανθοκόκκινα μαλλιά).
†Πυρροκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυρρὰν κεφαλὴν, ξανθοκόκκινα μαλλιά.
Πυρρόμηλος, ου (ὁ). ὁ ἔχων πυρρὰν (ξανθοκόκκινον) κόμην. πυρρόθριξ τὴν κόμην.
Πυρρόκειρας, ακος (ὁ), εἶδος κόρακος (μὲ πυρρὰν, κοκκινωπὸν ῥάμφος).
Πυρροπίπης [πυρρὸς, ὀπιπτεύω], ου (ὁ), ὁ ἔχων εἰς τὸ ὑμένα (ἐπιφθαλμίων εἰς) τοὺς πυρρούς, Παιδοπίπης, (Κωμ. κατὰ συνέμφ. τοῦ Πυροπίπης, ὁ ἐπιτηρῶν ἢ παραφυλάττων τὸν ἐν Πρυτανείῳ σῖτον).
Πυρροποίκιλλος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος μὲ πυρρὰ στίγματα. «Δίθος—,» Ἐξ., εἶδος γρανίτου, (Γαλλ.) granit rose.
Πυρρός [πῦρ], ά, όν, κόκκινος ἁπὸ τὴν φωτιάν, κοκκινωπός, κιτρινοκόκκινος, ξανθοκόκκινος. «Πυρρὰν ζαπληθῆ δάσκιον γενεσθαι,» Αἰσχύλ. «Πυρρὸν τὸ Σκυθικὸν γένος διὰ τὸ ὑγρόν, ὡς ἐπιγενομένου ὄξους τοῦ ἡλίου· ὑπὸ δὲ τοῦ ψυχεος ἡ λευκότης ἐπικαίεται καὶ γίνεται πυρρή,» Ἱππκρ. «Ἐγγυτάτω τὴν φύσιν ἐστὶ τὸ πυρρὸν χρῶμα τῷ ξανθῷ· διαφέρει δ' ἀλλήλων τῷ τὸ μὲν λευκότερον εἶναι, τὸ δὲ στιλπνότερον,» Γαλ.
Πυρρότης, (ἡ). τὸ χρῶμα (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ πυρροῦ. «Ἡ τῶν Σκυθῶν—,» Γαλ.
Πυρρότριχος (ὁ, ἡ), =Πυρρόθριξ.
Πυρρούλας, ου (ὁ), εἶδος πτηνοῦ μὲ ξανθοκόκκινα πτερὰ, (κοιν.) πετρίτης ἢ χειμωνιάτης, (παρβλ. Πυραλίς).
Πυρρόχρους-ους (ὁ, ἡ). πυρρὸς τὴν χρόαν, ξανθοκόκκινος.
Πυρρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι, νὰ λάβῃ πυρρὸν χρῶμα.
‡Πυρρώδης, εος (ὁ, ἡ) πυρρὸς τὸ εἶδος, κλίνων πρὸς τὸ πυρρὸν, κοκκινωπός. (σατχ. μετὰ καὶ ἴσως εἰν' ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ Πυρώδης).
Πυρρωπίς (ὁ, ἡ). πυρρὸς τὴν ὄψιν, ξανθοκοκκινωπός.
Πυρσά (τὰ), πλθ. (καθ' ἑτερογέν.) τοῦ Πυρσός.
Πυρσαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ πυρσὸν (κοκκινωπὸν ἢ ξανθοκόκκινον). «Μέλιτος τὰ γείλη πυρσαίνοντα,» Ἀνθ. τῶν παρειῶν γράφοντα,» Φλέγ.
Πυρσαγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λάμψιν (αὐγήν) πυρσοῦ, σπίλβων ὡς πυρσός, = Πυραυγής.
Πυρσεία (ἡ), τὸ πυρσεύειν, ἡ διὰ πυρσῶν τηρεσῶν ἀγγελοποίησις καὶ ἡ δι' αὐτῶν βιβαιμένη ἀγγελία.
Πύρσευμα (τὸ). τὸ τῆς πυρσείας φῶς, σέλας, εἴδησις διδομένη διὰ πυρσῶν.
Πυρσευτήρ, ῆρος, καὶ
Πυρσευτής, οῦ (ὁ). ὁ ἀνάπτων τὸν πυρσὸν ἢ τοὺς πυρσούς. ὁ διδῶν διὰ τῶν πυρσῶν σημεῖα (ἀγγελίαν). «Αὐτοῖσιν πυρσευτῆρες,» Ἀρτ., οἱ ἀνάπτοντες τὸ καμίνι τοῦ λ., (Τυρτ.) οἱ κιονολυχνοστίδες. [ἐκ τοῦ
Πυρσεύω, Μ. εύσω. Ἀνάπτω πυρσὸν (κυρ. ἵνα δώσω εἴδησιν, γνώσιν) ὡς διὰ πυρσῶν, (ἐν γνμ.) μηνύω, ἀναγγέλλω. «Ἡμεῖς δ' ἐμὲ πυρσεύετε χραυγὴν ἀγάνος κούρης,» Εὐρ., δηλοποιήσατε μοι διὰ πυρσῶν κραυγῶν σὰς τὸ ἀποτέλεσμα καθ' ἡγεμ. (Π.) καίω, φλογίζω (Ὑπ. Μεφαγ. Δ. 320)· (μτφρ.) ἐξάπτω. διεγείρω. «Ἔχθραν πυρσεύειν,» Διόδ. (μτβλ. φράσ. ἐκ δ'.) κάμνω νὰ λάμψῃ (νοήσεως) τι εἰς τὰ ὄμματά τινος (ἢ τὸ κάτοπτρον ἐμοῦ). «Πυρσεύσατε,» Φλέγ. || (ἀμτβ. ἢ πθ. μέσ. ἀόρ.) διώκω τὴν λάμψιν μου εἰς, σφογγυθολῶ πρὸς χαμηλὰ πάνω. «Ὡς πυρσεύσατο ἐπ' αὐτοῦ (τοῦ ἀετοῦ) τοῖς ναυτιλλομένοις,» Ἀριστοτ. μτφρ.) «Ἔλαμψε τὴν δόξαν (αὐτοῦ ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν), ὡς ἀπὸ σκοπῆς τηλεφίλλαδος, εἰς τὴν εἰκαμένην πορείαν.» Πλ., διαχέεται ὡς λάμψις εἰς ὅλον τὸν κόσμον.
Πυρσίζω, Μ. ίσω. Ἔχω πυρσὸν (πυρρὸν) χρῶμα.
‡Πυρσοτής, ου (ὁ), ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυρσευτής, (ἐθ. 2) πυροξῶν (τὴν γῆν).
Πυρσοφιλέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. φεγγοβολῶ ὡς πυρσός. «Ἀκτῖνας—,» Μανέθ., =Ἀκτινοβολῶ, [ἐκ τοῦ
Πυρσόβολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βάλλων (ῥίπτων) ἀκτῖνας πυρός, φεγγοβόλος, ἀκτινοβόλος.
Πυρσογενής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννῶν πῦρ. γόνιμος πυρός. «Λίθος—,» Νόνν., ἡ τσακμοκάκτρα. 2) (μπθ.) γεννημένος εἰς τὸ πῦρ ἢ ἀπὸ τὸ πῦρ. Πυριγενής.
‖Πυρσόγλωσσος (ὁ, ἡ), ὁ ἐκπέμπων γλῶσσαν πυρός.
‡Πυρσοδυνάστης, ου (ὁ), Π. ὁ δυνάστης

(κυριάρχη-) τοῦ πυρός, (ἐπίθετ. ὁ Ἥφαιστος).
Πυροειδλικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἑλισσόμενος (περιστρεφόμενος) εἰς τὸ πῦρ, ὅλως πῦρ.
Πυροέθριξ, ιχος (ὁ, ἡ), = Πυρρόθριξ.
Πυροκόμης (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυρρὰν (ξανθόχρυσον, πυραυγίζουσαν) κόμην.
Πυροκόκκεος (ὁ, ἡ), Ο. ὁ ἔχων πυρρὰν κόκκην (ξανθοκόκκινην χαίτην). ▪ Δέων —, ▪ Αἰσχύλ.
Πυροκόρυμβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυρρὸν (κοκκινωπὸν) κόρυμβον.
Πυρολαμπής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων ὡς πυρσός.
Πυρολατρεύω, Μ. ήσω. Λατρεύω τὸ πῦρ, εἶμαι =
‖**Πυρολάτρης**, ου (ὁ) καὶ **Πυρολάτρις**, ιδος (ἡ). ὁ λατρεύων (καθὼς οἱ παλαιοὶ Πέρσαι) τὸ πῦρ.
Πυρόλοφος (ὁ, ἡ), Π. [πυρρὸς, λόφος = λέπος] (ἰμάς) ὁ ἀπὸ κοκκινωπὸν (ξηρὸν) δέρμα καμωμένος.
Πυρόνωτος (ὁ, ἡ), Π. πυρρὸς τὰ νῶτα, ἔχων ξανθοκόκκινην βάχιν.
Πυροπόλος (ὁ, ἡ), = Πυρπόλος.
Πυρσὸς (ὁ), [πῦρ], (τὰ πλθ. Πυρσοί καὶ Πυρσὰ καθ' ἑτερογέν.). δᾳδὶ ἀναμμένον, (Πουρκ.) μασαλᾶς· (κυρ.) φωτιὰ τὴν ὁποίαν ἄναπταν τὴν νύκτα ὡς σύνθημα (ἵνα δώσωσιν εἴδησιν)· φανὸς διὰ τοὺς κλέοντας, (παρβλ.) Φρυκτός· ἀκτὶς (ἡλίου)· (μτ. ὁρ.) φλόγα ἔρωτος. ▪ Οὐ δέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον, ▪ Θκρ
Πυρσὸς, ὰ, ὸν, Δ. ἀντὶ Πυρρός.
Πυρσοτάκας (ὁ, ἡ), Π. ὁ τιτκτων (ἀναδίδων) πῦρ. ▪ Λίθος —, ▪ Ἐκγρ., ἡ τσακμακόπετρα.
Πυρσούριον (τὸ), = Φρυκτώριον.
‖**Πυρσουρὶς**, ίδος (ἡ) ᾗ
‖**Πυρσουρὸς** (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πυρσωρὶς, -ωρός.
Πυρσοφανὴς ᾗ
Πυρσοφεγγὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φέγγων (φαίνων) ὡς πυρσὸς, πυριφεγγής.
‖**Πυρσοφορέω-ῶ**, Μ. ήσω. Φέρω (Σημαίνω) πυρσὸν ὡς ▪
Πυρσοχάρης (ὁ, ἡ). ὁ αἴρων (κρατῶν) πυρσὸν (Π.) περιεκτικὸς πυρός. ▪ Νάρθηξ πυρσοχάρης (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Πυρσοπόρος), ▪ Νονν. (ὁ δὲ Πλανούδ. μετεφρασε ᾗ τὸ ▪ O stelliferi conditor orbis, ▪ τοῦ Βοηθίου διὰ τοῦ) ▪ Ὦ πυρσοφόρου τέκτον Ὀλύμπου. ▪ ‖. (οὐσ.) = Πυρφόρος. 2) ἀγγεῖον πρὸς μετακομισιν πυρός.
Πυρσόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνάπτω ὡς πυρσὸν· φωτίζω διὰ (ἢ ὡς διὰ) πυρσοῦ· (ἀμτβτ.) αἴγω (λάμπω) ἢ καίω ὡς πυρσὸς, (παρβλ.) Πυρσεύω. ▪ Ἑσπὶς ἀλουργὴς... ἐπυρσοῦτο μὲν ἕωθρα ξ, πόγαζετο δὲ παργάροις, ▪ Ι. Κίνν.
Πυρσωδὴς, ες (ὁ, ἡ). πυρσῷ ὅμοιος, πυρώδης.
Πυρσωπὴς, ἐος ᾗ
Πυρσωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [π. ὠπή]. ὁ ἔχων πυρώδες βλέμμα ἢ πρόσωπον = Πυρωπός.
Πυρσωρὶς, ίδος (ἡ), πύργος ὅπου καίοντας πυρσοὶ διὰ τοὺς πλέοντας, φρυκτώριον, ξ ἐκ τοῦ
Πυρσωρὸς (ὁ), [πυρσὸς, ὥρα]. ἐπιστάτης τῶν πυρσῶν, Φρυκτωρός.
Πυρσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ πυρσὸν ἢ πῦρ ὡς ▪
Πυρσόφορος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) πῦρ, χρησιμεύων ὡς σῆμα πυρός· (ὁ Προτηθ.) ὅστις ἔκλεψεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ πῦρ. ▪ Οἰστὸς —, ▪ Θκ., ὁ πυροβολούμενος πρὸς ἐμπρησμόν. ▪ Κεραυνὸς —, ▪ Σοφ., ὁ (ἀλλ.) Πρηστήρ. ▪ Θεὸς —, ▪ αὐτ., ὁ προξενῶν τοὺς λοιμώδεις πυρετούς. ▪ Δήμητρα —, Εὐρ., ἡ κατοῦσα πυρσὸν πρὸς ἀναζήτησιν τῆς θυγατρός της. ‖. (οὐσ.) ὁ προπορευόμενος τοῦ στρατεύματος τῶν Λακεδ. καὶ κρατῶν ἄσβεστον τὸ διὰ τὰς θυσίας πῦρ ἱερεὺς ὅστις ἐθεωρεῖτο καὶ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἱερὸς καὶ δὲν ἐφονεύετο, (ὅθ. ἡ παροιμ.) ▪ Μηδὲ πυρφόρον περιγενέσθαι, ▪ Ἠθ., νὰ μὴ γλυτώσῃ μήτε πυρφόρος (ἄγλ. μήτε ἕνας).
Πυρώδης, ες (ὁ, ἡ), = Πυρεσιώδης, ὡς ἂν φωτιὰ, καυστικός.
Πυρωδῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει πυρός.
‖**Πύρωθρον** (τὸ), = Πύρεθρον.
Πύρωμα (τὸ), σῶμα πεπυρωμένον (ἰατρ.) εἶδος φλογώδους ἐξανθήματος (ἐρυσιπέλατος).
Πυρώσσω, εἰμὶ (ὁ) ᾗ **Πυρῶττις**, ιδος (ἡ), Π. = τῷ
Πυρωτὸς (ὁ, ἡ), Π. [πῦρ, ῥῶ]. ὁ ἔχων δῶρα πυρὸς, κόκκινος ἢ ἀναμμένος ὡσὰν τὴν φωτιά. ▪ Ἥλιος —, ▪ Αἰσχύλ. ‖. (οὐσ. ἐνν. λίθος), ὁ πολύτιμος ἄνθραξ, τὸ καρβοῦνι.
Πύρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πυρόω, ἔξαψις, ἄναμμα· λαγάρισμα· (ἐνίοτε) πυρπόλησις· (ἰατρ.) φλέγωσις.
Πυρώτερος, α, ον, Π. ἀντὶ **Πυρωλέστερος**, (ὀθ. εὔχρ. κυρ. ‖. τὸ αὐδ.) Πυρωτερὰ, ἐπίῤ. ἀντὶ Πυρωλεστέρως.
Πυρώτης [πυρὸς], ῶ ὁ). ὁ ἐργαζόμενος (χυρ. μέταλλα) διὰ τοῦ πυρὸς, χαλκεὺς, γρυσοχόος κτλ.
Πυρωτικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ πυρόνειν (καίειν κτλ.), πρηστήρων πύρωσιν, καυστικός.
‖**Πυρωτὸς**, ἡ, ὸν. **Πυρώδης**, φλεγερὸς, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυρωπός).
Πῦς, ἐπίῤ. Δ. ἀντὶ Ποῖ.
Πύσμα (τὸ), [πυνθάνομαι]. ἐρώτημα, ἐρώτησις, (ὀθ.
Πυσματικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐρώτησιν, ἐρωτηματικός.
†**Πύσσαχος** (ὁ), κατὰ διάλεκτον ἀντὶ Πάσσαλος, (ἰδιαιτ.) γυριστὸν τι ξύλον τὸ ὁποῖον ἔβαλλον εἰς τοὺς μυκτῆρας τῶν μαχαιρίων ἵνα μὴ βυζώνωσι.
Πυστιάομαι-ῶμαι, = Πυνθάνομαι, [ἐκ τοῦ
Πύστις, εως (ἡ), τὸ πυνθάνεσθαι, πεῦσις, ἐρώτησις· ἔξευναι εἴδησις (ἐξ ἀκοῆς), φήμη· ἀδόμενον.
‖**Πυστὸς**, ἡ, ὸν. Γνωστὸς (εὔχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.).
Πυτία (ἡ), [πύον]. τὸ πρωτόγαλα ὅπου μένει εἰς τὸν στόμαχον τοῦ νεογεννηθέντος ζώου μὲ τὸ ὁποῖον πήζουν τὸ τυρί, (κοιν.) πυτιά. 2) εἶδος φαγητοῦ (γαλατόπηττα. κρέμα ἢ καϊμάκι) ἀπὸ πρωτόγαλα, (παρβλ.) Πύχρ.
Πυτιάζω, Μ. άσω. Πήζω (Τυροκομῶ) μὲ τὴν πυτιάν.
Πυτίζω [βάπτω]. Μ. ίσω. Φτύνω σιγνὰ τρέχουν τὰ σάλια μου· βαπτίζω μέ τὸ στόμα μου, (Τουρκ.) πουσπουρλιδίζω 2) βάλλω τι εἰς τὸ στόμα μου ἕως ὅτου τὸ διαλύσω (ᾗ ἔπειτα τὸ φτύνω).
Πυτινάϊος, α, ον. Καμωμένος ἀπὸ κλώνους ἰτέας ἢ λυγαριᾶς. ▪ Πτέρα —, ▪ Ἀρχιφ., (μτφρ.) ἡ πολιτικὴ δύναμις τὴν ὁπ. ἀπέκτησεν ὁ πλουτήσας πανουργόπλοκος Διτραφὴς.
Πυτίνη (ἡ), φιάλη περιπλεγμένη μὲ κλώνους λυγαριᾶς ἢ ἰτιᾶς, (κοιν.) δαμιτσάνα, (ἐνγέν.) ἀγγεῖον διὰ κρασί, φλασκί, μπουτίλια. (παρβλ. Βυτίνη).
Πυτινοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων πυτίνας (δαμιτζάνας).
Πυτίνος (ὁ, εἶδος ἰχθύος. (ἴσως τὸ κοιν.) φλασκόψαρον. ▪ Χάννει τ' ἐγχελιάδες τε καὶ ἐννυχίην πύτινον (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Πίτυνον), ▪ (Νουμέν. παρ') Ἀθ.
‖**Πύτισμα** (τὸ), [πυτίζω]. πτύσιμον (ἀλλεπάλληλον)· ὑγρὸν φτυνόμενον διὰ τοῦ στόματος.
Πυώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁμοιος μὲ ἢ γεμάτος ἀπὸ πύον (ἔμπυον), ἐμπυασμένος.
Πυωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πυόω, ἔμπυοσις.
Πῶ ξῆτις; ἐπίῤ. Δ. ἀντὶ Ποῦ; ▪ Πῶ τις ἄνδρ' ὠνασήται; ▪ (Σωφρ. παρὰ τῷ) Ἐτυμολ., (ὀθ.
Πω, μόρ. ἐγκλ. ἢ ἐπίῤ. Χρον. ἀορίστου (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μετὰ τὰ ἄρνητ.) ἀκόμη ἕως τώρα. ▪ Οὔπω, Μήπω, Οὐδέπω, Μηδέπω, (ᾗ διϊστάμενος) οὐδαί πω, ▪ Θκ. ▪ Οὐκ ἔστι πω τὰ πράγματα ἐν τούτῳ, ▪ Ἀρχιφ.
Πωγων, ωνος (ὁ). τὰ γένεια. ▪ Ξύρισθε τὸν πώγωνα, ▪ Ἀθ. ▪ Πώγων ποδήρης κοσμεῖται, ▪ Πλ. ▪ Τὴν δὲ τοῖς ὄρνισι ἐπὶ τῷ ῥύγχει γινομένην, ἣν ἔνιοι πώγωνα καλοῦσιν, οὐκ ἔχει (ἡ μελεαγρίς), ἀλλ' ἀντὶ πώγωνος μακρὰν σάρκα καὶ ἐρυθροτέραν τῶν ὀρνίθων, ▪ Ἀθ. (ᾗ μτνμ.) ▪ Πυρὸς —, ▪ Αἰσχύλ., ἡ πυρμιδοειδὴς ὑψουμένη γλῶσσα τῆς φωτιᾶς.
Πωγωνισῖος, α, ον. Ὁ τοῦ πώγωνος (τῶν γενείων). 2) = τῷ
Πωγωνίας, ου (ὁ), ὁ ἔχων πώγωνα, (κοιν.) γενάτος. ▪ Ἀστήρ —, ▪ Ἀρχτ., εἶδος κομήτου.
Πωγωνιάτης, ου (ὁ) ᾗ **Πωγωνιᾶτις**, ιδος (ἡ), = Πωγωνοφόρος.
Πωγώνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πώγων, (κοιν.) γενάκι.
Πωγωνίτης, ου (ὁ) ᾗ **Πωγωνῖτις**, ιδος (ἡ), = Πωγωνιάτης.
†**Πωγωνοπυρεῖον** (τὸ), πυρεῖον (Ἰταλ. μπαφέρα) διὰ τὰ γένεια.
†**Πωγωνοκειρία** (ἡ), κουρὰ τοῦ πώγωνος, ξύρισμα τῶν γενείων.
Πωγωνοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω πώγωνα, ἔχω ἀφεμένα τὰ γένεια.
Πωγωνοτροφία (ἡ), τὸ τρέφειν πώγωνα (γένεια).
‖**Πωγωνοτρόφος** (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων πώγωνα (ἔχων ἀφειμένα τὰ γένεια), πωγωνοφόρος.
Πωγωνοφορία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις ▪

Πωγωνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων πώγωνα (γένειον), γενάτος.
Πώγων (τό). πλέ. τοῦ Πώγη.
Πώλα, δώϊκ. τοῦ Πώλης.
Πωλάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πωλίον, μικρὸν πωλαράκι.
Πωλέεσκε, Ἰων. ἀντὶ Ἐπώλει, παρτ. τοῦ Πωλέω.
Πωλεία (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ Πωλεύω, τὸ ἔργον τοῦ πωλευτοῦ, ἀνατροφὴ πώλων (πωλαρίων) καὶ ἄλλων ζώων, πωλοτροφία.
Πωλείσκετο, Ἰων. ἀντὶ Ἐπωλεῖτο, παρτ. τοῦ Πωλέομαι.
Πώλευμα (τό). ζῶον (κυρ. πωλάρι) γυμναζόμενον ὑπὸ τοῦ πωλευτοῦ.
Πώλευσις, εως (ἡ), = Πωλεία.
Πωλευτής, οῦ (ὁ). ὁ ἔχων ἔργον τὴν πωλείαν (τὴν ἀνατροφὴν τῶν πωλαρίων ἢ ἄλλων ζώων), πωλοδάμνης.
Πωλευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος (ἁρμόδιος) εἰς τὸ πωλεύειν, πωλευτοῦ ἴδιος.
Πωλεύω, Μ. εύσω. Ἀνατρέφω καὶ Γυμνάζω πώλους (πωλάρια ἢ ἄλλα ζῶα)· (ἐν γέν.) εἴδω τὴν ἀπαιτουμένην ἀγωγὴν, γυμνάζω, ἐκπαιδεύω.
Πωλεω-έω, Μ. ήσω, (κυρ. καὶ ἑπτλγ.) = Πολέω, αμαι, περιεργομαι (κυρ. ὡς ἔμπορος), (ὁθεν συνήθ.) εἶδα πράγμα καὶ ἀπαγγέλλω χρήματα, (κοιν.) πουλῶ. «Πωλεῖν τί τινι (ἢ) πρός τινα, « Ξεν. (καὶ μὲ γεν. δηλοῦσαν τὴν τιμὴν τοῦ πωληθέντος) « Χρημάτων (« Ἀργυρίου) πωλεῖν τι, « αὐτ. (καὶ τρπ.) « Ἐπαίνου τὸ δεῖπνον πωλεῖ, « Ἐπκτ. (καὶ πθ.) « Οἱ ὑπὸ δόρυ πωλούμενοι, « Δ. Ἁλ., οἱ ἐν πολέμῳ, οἱ αἰχμάλωτοι. « Πωλεῖται δίς πρὸς ἀγγίστου, « Δακρ. (καὶ δοτ.) «Πωλούμενος διπλασίῳ, « Πλ. 2) (μσ. Π.) = Πολέομαι, ἀναστρέφομαι (διατρίβω συνήθως ἢ συχνάζω) εἴς μέρος τι, φοιτῶ, θαμίζω (ἐν γέν.) ὑπάγω ἢ ἔρχομαι συνήθως, (ὁθεν ἔχω σχέσιν (ἔχω νὰ καμω) μέ. « Πωλεῖται τις δεῦρο γυνή, « Ὀδ. Δ. « Πωλεῖτ' ἐνθα καὶ ἐνθα, « Ὁμ. Ἰλ. « Οὔτ' ἐς ἀγορὴν πωλέσκετο, οὔτ' ἐς πόλεμον, « Ἰλ. Α. « Πωλεῖται ἐκ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης, « Ἡσ. « Ὅσαι πεφασμένοι πωλοῦνται, « Νμ. Σολ., φοιτῶσιν ἐμφανῶς πρὸς τοὺς διδόντας, πορνεύουσαι.
Πωλή (ἡ), σπαντ. ἀντὶ Πώλησις.
Πώλημα (τό). πρᾶγμα διὰ πώλημα, ἐμπόρευμα.
Πωλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν τι, πωλητής, (κυρ. εἰς τὰ φύλ.).
Πώλησις, εως (ἡ). τὸ πωλεῖν ἢ πωλεῖσθαι, πρᾶσις, πώλημα.
Πωλητήριον (τό). τὸ μέρος ὅπου γίνονται αἱ πωλήσεις, ἀγορὰ ἢ ἐργαστήριον. 2) τὸ μέρος ὅπου συνήρχοντο (συνεδρίαζον) οἱ ἐν Ἀθ. πωληταί.
Πωλητής, οῦ (ὁ). ὁ πωλῶν τι, (κοιν.) πελάτης. ||(εἰς τὰς Ἀθ.) Πωληταί, οἱ διωρισμένοι νὰ ἐπιστατοῦν εἰς τὰς πωλήσεις τῶν δημοσίων προσόδων, τῶν δημευομένων περιουσιῶν κτλ. δέκα ἄνδρες (εἷς ἀφ' ἑκάστης φυλῆς).
Πωλητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ πωλεῖν.
Πωλητικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἢ ἐπιτηδειότητα πωλητοῦ, ὡς πωλητής.
Πωλήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Πωλητής, γυνὴ πωλοῦσα.
Πωλικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πῶλον (πωλάρι). « Ἀπήνη πωλική, « Σοφ., ἡ συρομένη ὑπὸ πώλων. 2) (μτφ.) ἀντὶ Παρθενικός. « Πωλικῶν ἐδωλίων, « Αἰσχλ., τῶν δωματίων ἐν οἷς διαιτῶνται αἱ παρθένοι.
Πωλίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πῶλος, πουλαράκι. 2) ἡ περιέχουσα τὸ ἔμβρυον πωλάρι εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρός του μεμβράνη, (παρβλ. Ἀμνίον).
Πωλοδαμαστής, οῦ (ὁ), = Πωλοδάμνης, (ὀθ.
Πωλοδαμαστικός, ἡ, όν, = Πωλοδαμνικός.
Πωλοδαμνέω-ῶ, Μ. ήσω. Δαμάζω (γυμνάζω) πωλάρια καὶ ἄλλα ζῶα ὡς-
Πωλοδάμνης, ου (ὁ), Π. ὁ δαμάζων (γυμνάζων) τοὺς πώλους (τὰ πωλάρια), ἔχων ἔργον τὴν ἀγωγὴν τῶν πωλαρίων.
Πωλοδαμνία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ πωλοδάμνου, γύμνασις πώλων (πωλαρίων).
Πωλοδαμνικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς πωλοδάμνην, πωλοδάμνου ἴδιος. « Πωλοδαμνική, « ἡ τέχνη τοῦ πωλοδάμνου.
Πωλοδαμνικῶς, ἐπίρ. Ὡς πωλοδάμνης, καθὼς οἱ πωλοδάμναι.
Πωλονόμος (ὁ, ἡ), [πῶλος, νομέω]. ὁ ἐπιμελούμενος (τρέφων κτλ.) πωλάρια, ἱπποκόμος πώλων.
Πωλομάχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μαχόμενος ἐπὶ πώλου ἢ ἐφ' ἁμάξης συρομένης ὑπὸ πώλων.
Πῶλος (ὁ καὶ ἡ). ὁ νεογέννητος ἵππος, (κοιν.) πουλάρι· (ἐν γέν.) μικρὸν (νεογνὸν) ὁπωσδήποτε κτήνους (π. χ. ὄνος, ἐλέφαντος κτλ.)· (Π.) ἵπποι εὐρετῶν (ἀκμαῖοι)· (καὶ ὑπερ.) νέος καὶ ἡ νεα κόρη. «Πώλων ἄζυγα λέκτρων, « Εὐρ., παρθένον ἄγαμον (ἀπειρόζυγον), (παρβλ. Μόσχος). 2) νόμισμά τι τῶν Κορινθ. ἔχων ἐγκεχαραγμένον ἵππον (τὸν Πήγασον). ν Καὶ τὰς μὲν (τῶν ἑταιρῶν) ἄξει, πῶλον ἢν διδῷς ἕνα, τὰς δὲ ξυνωρίδ', αἱ δὲ καὶ τεσσάρων φοιτῶσιν ἵππων ἀργυρῶν, « (Εὐρ. παιδ.) Πλδ.
Πωλοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω πώλους (πωλάρια), καταγίνομαι εἰς πολλαπλασιασμὸν καὶ ἀνατροφὴν πώλων (ἵππων κτλ.), ἔχω ἱπποτροφεῖον.
Πωλοτροφία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ πωλοτρόφου, ἐπιμέλεια καὶ ἀνατροφὴ πώλων.
Πωλοτροφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πωλοτροφίαν ἢ εἰς τὸν πωλοτρόφον. « Πωλοτροφική, « ἡ τέχνη τοῦ πωλοτρόφου.
Πωλοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (ἀνατρέφων) πώλους, ἀσχολούμενος εἰς ἡ ἁρμόδιος πρὸς πολλαπλασιασμὸν καὶ ἀνατροφὴν πωλαρίων (καὶ ἐν γέν. νέων ζώων), ἱπποτρόφος. « Θεσσαλία—, « Ἐπιγρ.
Πωλύπιον (τό), ὑποκορ. τοῦ
||Πώλυπος, ω καὶ
Πώλυψ, υπος (ὁ), = Πολύπους.
Πῶμα (τό), Π. ἀντὶ Πέμα, κατὸν, πιστὸν (συνεκδ.) κοτήριον, ἔκπωμα.
Πῶμα (τό). σκέπασμα ἀγγείου, ἐπίθεμα, στρώπωμα, (κοιν. εἰς τὴν Παλαιόν.) πῶμα, (Τουρκ.) καπάκι. (μεταφ.) καύκαλον ὀστρέου ἰόθεν
Πωμάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω μὲ πῶμα, (Τουρκ.) καπακώνω, (καὶ εἰς τὴν Πελοπόν. κοιν.) πουπώνω, = Στρωπάνω. «Πωμασαντες τῷ δακτύλῳ, « Δακρ. (ἐξ πθ.) « Δύλος πωμασθείς, « Ἀρετ.
||Πωμαίνω ἢ Πωμαννύω, Γλο. ἀντὶ Πωμάζω.
Πώμαλα, ἐπίρ. δ. καὶ Αετ. ἀντὶ Οὐ πωμάλα, παντάπασιν, ἀλότελα
Πωμαστέον, θετ. τοῦ Πωμάζω.
Πωμαστήριον (τό), [πωμάζω]. σκέπασμα, (Τουρκ.) καπάκι. « Κιβωτίου—, « Συν.
Πωματίας [πῶμα], ου, (ὁ). κοχλίας (σπαλιαγκος) κλεισμένος εἰς τὸ καύκαλόν του διὰ τοῦ σχηματιζομένου ἀπὸ τὸν σίελον αὐτοῦ ὑμένος, (κοιν.) βουλλωμένος.
Πωματίζω, Μ. ίσω, = Πωμάζω.
Πωμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πῶμα. 2) = Πωματίας.
Πώποκα, Δ. ἀντὶ-
Πώποτε, ἐπίρ. (προηγ. ἀρνήσ.). Ποτέ (Οὐδέποτε) ἀκόμην ἕως τώρα. « Οὐκ εἶδον πώποτε, « Ἀξ. 2) (χ. ἀν.) κάμμίαν φορὰν (ἕως τώρα). «Εἰπέ μοι, ἔφη, εἰς ἀδελφούς ἦλθε πώποτε ἀφίκους « Ξεν. «Πολὺ μεγίστους τῶν πώποτε γενέσθαι, « αὐτ. « Εἴ πώποτ' ἀφικήσαν, « Δημ. «Ὅσοι ἐμοῦ πώποτε ἀκηκόατε, « Πλάτ.
||Πωρεῖος, α, ον, = Πώρινος.
†Πωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι πωρώδης (πηρώδης), τυφλώττω (συνεκδ.) πάσχω, τυραννοῦμαι, θλίβομαι, (ὀθ. ἐκχρ. πυρ. τὸ) Ταλαιπωρέω.
Πωρητύς, ύος (ἡ), Π. ἀβλεψία, δυσχέρεια, ταλαιπωρία.
||Πωρικός, ἡ, όν. Πλήρης πώρων.
||Πωρίασις, εως (ἡ). σχηματισμὸς πώρων (χάλλων), (ἴσ. πρέπει νὰ διορθωθῇ Ψωρίασις).
Πωρίδιον (τό). μικρὸς πῶρος, λιθίδιον πωρῶδες.
Πώρινος, η, ον καὶ
||Πώρεος, α, ον. Ὁ ἐκ πώρου (λίθου). «Λίθος πώρινος, « Ἡρ., καὶ « Λίθος πωρεία, « Στρβ. (IZ', 808), = Πῶρος, πωρ.
Πωρειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα, σύστασιν) πώρου, πωρώδης. « Λίθος —, « Ἀρετ.
Πωροκήλη (ἡ). κήλη πωρώδης, ἀπόστημα σκιρρώδες σχηματιζόμενον περὶ τοὺς ὄρχεις.
Πωρολυτικός, ἡ, όν. Ὁ διαλύων τὰς πωρώσεις (τὰ πωρώδη σκληρώματα).
Πωρόμφαλον (τό). πώρωσις τοῦ ὀμφαλοῦ, σχηματισμὸς σκληρώματος πωρώδους περὶ τὸν ὀμφαλόν.
||Πωρός, ἀ, όν, Γραμ. ἀντὶ Πηρός, τυφλὸς· μεταφ. (ἐπμ.) ἄβλεπος, (ὁθεν τὸ) Ταλαίπωρος.
Πῶρος (ὁ). εἶδος λίθου λευκοῦ γεμάτου πόρους, (κοιν.) πωρί· εἶδος σταλαντίτου σχηματιζόμενον εἴς τινα σπήλαια ἀπὸ τιτανώδεις ἀπαλιθουμένας ὕλας. 2) (συνεκδ.) τὸ ὑγρὸν τὸ σπάνιον ἐκρέον ὡς ἰδρὼς ἀπὸ τὰ κόκκαλα γρηαιμένου πρὸς σύνδεσιν αὐτῶν ὅταν συντριβοῦν, ὁθεν 3) σκλήρωμα τὸ ὁπ. σχηματίζεται

εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος ἀπὸ τηγμένην ὕλην (ἔμπυον), φύζος. • Ἐκ δὲ πύου γίνεται ἐν τῷ σώματι πῶρος, » Ἀρετ.

Πωρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς πῶρον (πώρι), λιθοποιῶ, σκληρύνω (κυρ. ἢ μεταφρ.)· συνδέω συντριμμένον κόκκαλον διὰ τῆς ἰδίας του ἰκμάδος. • Κάταγμα πωροῦ; » Δοκρ. (καὶ μεταφρ.) » Πεπώρωκεν αὐτῶν τὴν καρδίαν, » Γρφ.

Πωρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πώρου (τοῦ πωρώδους), σκληρός, λιθώδης.

Πῶρωμα (τὸ). πωρώδεις περιττώματα.

Πώρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πωρόω, σκλήρυνσις (κυρ. καὶ μεταφρ.), ἀπολίθωσις· (ἰατρ.) σύνδεσις συντριβέντος κοκκάλου διὰ τῆς φυσικῆς αὐτοῦ ἰκμάδος.

Πῶς (ξ πρός)· ἐπίρ. Ἐρωτημ. Πῶς; εἰς τρόπους; τί λέγεις; » Πῶς γὰρ κάτοιδ' ὅτι γ' εἶδον οὐδεπώποτε; » Σοφ. » Πῶς ἔσται μοι ταῦτα; » Γρφ. » Ἔσται δὲ τοῦτο πῶς; » Γρφ. (ἀλλ.) «Πῶς δή; » Ὅμ. » Ἐκείνα μὲν ἄξια χάριτος κρίνω πως γὰρ οὔ; » Δη. (καὶ χωρὶς τοῦ Οὐ). » Πῶς γάρ; » Αἰσχ., καὶ πῶς νὰ μή! ξ ἐπιτ. ὄχι! (καὶ μετὰ τοῦ ἂν πρὸς εὐκτ.) » Πῶς ἂν ἐνοικήσω; » Σοφ., πῶς νὰ ἦτον (ἢ ἦτον)· τρόπος νά! (ἢ ἐμφαντ. ἡ θαυμαστ.) » Πῶς δυσκόλως εἰσελεύσονται, » Γρφ., μὲ πόσην δυσκολίαν! » Οἱ δὲ, πῶς δοκεῖς, αὐτὸν ἠσπάζοντο; » Ἀρρφ., μὲ πόσην πρεπομίαν (σπουδάζεσαι ὅτι) τόν. » Ἀμαξίδος εἰργάζετο, πῶς δοκεῖς; » αὐτ., πόσον ἐπιτήδεια κομίζεις; (Ἐδῶ ὑπάγουσί τινες ἢ τό) » Μετρίου γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπίτηχες πώποτε. Ἐγὼ δέ ταύτῃ τοῦ τρόπου πῶς εἰμ' ἀεί, » αὐτ. 2) Τροπολογ. (κατ' ἀποστολογίαν ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐγκλιτ.) κατά ποιόν τινα (ὁπωσονδήποτε) τρόπον, οὕτως ἢ ἄλλως (πεν.) κάπως. » Οὐ ψέγεται ὁ ἁπλῶς ἐργαζόμενος ἀλλ' ὁ πῶς. » Ἀρετ. » Πῶς μέν... πῶς δέ; » Λε., ποτὲ μὲν... ποτὲ δὲ (καὶ ἐγκλιτ.) » Καὶ πως χαίρουσι, » Σοφ. » Μέμψαιτό γέ πως ἐσμὲν ὄφιν, » Ξεν. » Εἴπως, Ἐάν πως » Μήπως. Ὅδε (» Οὕτω) πως, » Ἤν πως δυνώμεθα. » Ξεν. 3) ἀντὶ τοῦ Πόσον; » Πῶς οὖν ὁ τυρὸς ἐν θοιναταῖς ὤνιος; » Ἀρχε.

Ὠως, ἐγκλιτ. ἴδε Πῶς (2).

Πωτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Ἐπωτήθην), Π. = Ποτάομαι, πετῶ, πτερυῶμαι, πτάζομαι. • Σπινθαρίδες πωτῶντα, » Ὅμ. ἴλιον.

Πωτήεις, εσσα, εν, Π. ὁ πετῶν (ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ πετᾶν), πτηνός.

Πώτημα (τὸ), Π. ἀντὶ Πτῆσις, πέταγμα, (ὀρθότ. Ποτημα).

Πῶϋ, εος (τὸ), Π. [πάομαι]. κοπάδι (κυρ. προβάτων), κοίμνιον.

Πωΰγή καὶ Πώϋξ [ὀνοματπ.], υγος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ ἐνυδρεβίου (καλαμβίς). • Ἡ δὲ πώϋξ καλουμένη μάλιστά ἐστιν ὀφθαλμιβόρος τῶν ὀρνίθων, » Ἀρχε. (Ὁ Ἐτυμολ. λέγει ὅτι εἰς τὸν καιρόν του ἐλέγοντο κοινῶς Βοῦγγαι ἀπὸ τὴν βοὴν).

ΡΑΒ

Ρ, ρ, ῥῶ (τὸ), ἄκλ., τὸ δέκατον ἕβδομον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ‖ (ἀριθμ.) ῥ', ἑκατὸν (100)· ἢ ἑκατοστός, ἡ, ὀν· ἢ ρ, ἑκατὸν χιλιάδες (100,000). Ῥ', Π. κατ' ἀποκ. ἀντὶ-

Ῥᾶ, Π. μέρ. ἐγκλ. ἀντὶ Ἄρα (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. παραπληρ.).

Ῥᾳ ἢ Ῥᾰ, ἐπίρ. Π. Ἰων. ἀντὶ Ῥᾷον, ῥᾴδιον.

Ῥᾶ (τὸ), ἄκλ., ἡ ῥίζα φυτοῦ τινος τῆς Σκυθίας, (κοιν.) ῥαβέντι, (ἀπὸ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ).

Ῥαβδάσσω(ττω), Μ. άξω, = Ῥάπτω, Ἀραβέω, κάμνω κράτον (κυρ. κτυπῶν τοὺς κόδας μου)· τρέχω ἐπάνω-κάτω, ἀναιδοκαταισχύνων (ἐν γεν.)· Ἰορυβῶ.

Ῥαβδεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ῥαβδεύω ξ (μσ.)-εύομαι, Μ. εύσω,-ευμαι. Ψαλτεύω μὲ τὴν ῥάβδον (μὲ τὸ καλαμάϊδι). 2) = Ῥαβδ.ζω (ξ).

Ῥαβδηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ῥαβδοφόρος.

Ῥαβδίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ μὲ ῥάβδον. • Πυρσὺς —, » Γρφ., ἀλωνίζω μὲ τὰ φτερὰ (καθὼς φλωνίζουν τὸ ἀραποσίτι).

Ῥάβδινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ῥάβδους (βέργας).

Ῥαβδίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥάβδος, ῥαβδάκι, βεργί (παν. ἰδιαιτ.)· τὸ σίδηρον τὸ ὁπ. πυρδοῦντες οἱ ζωγράφοι διαγένουν τὸν κηρὸν ἐκ τῶν ἐγκαυστικῶν ζωγραφημάτων, καὶ 3) τὸ καλάμι (καλαμίδι) τῶν ὑφαδίων (ξ).

Ῥαβδισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥαβδίζω, κτύπημα μὲ ῥάβδον, ῥάβδισμα.

Ῥαβδιστής, οῦ (ὁ). ὁ βαβδίζων, ξυλοκόπος.

Ῥαβδόβιαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ (τῆς ζωγραφ.) ῥάβδου διαταιμένος, ἢ ῥάβδου (ῥαβδισμῶν) ἄξιος διὰ τὸν τρόπον τῆς διαίτης του (Κωμ. παρῳδ. τοῦ Ἀβροδιαίτου).

Ῥαβδοειδής, ές (ὁ, ἡ, τὸ, ἐγκλ. -εἰδ.-συγθ. μα) ῥάβδου ἢ γραμμῆς (ὁράβδας) » Ῥαφη—, » Ἀνατομ., ἡ δευτέρα τοῦ κρανίου, (συγχ. τῷ Λιβδοειδὴς καὶ Ῥομβοειδής).

Ῥαβδομαντεία (ἡ), εἶδος μαντείας γινομένης διὰ ῥάβδων ἢ ῥάβδου (Γαλλ. baguette divinatoire).

Ῥαβδομαχία (ἡ), μάχη μὲ ῥάβδους, (ἴσως ἀναλογ. μὲ τῶν Ἀράβ. τὸ) λυμπούτι ἢ τζιρίτι.

Ῥαβδονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐπιστατῶ εἰς τὸν ἀγῶνα ὡς)-

Ῥαβδονόμος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν καὶ κινῶν (μεταχειριζόμενος, ἴδε Νομοφύλαξ) ῥάβδον, (ὅθεν ‖ οὐσ.) ἄρχων (κυρ. δὲ δικαστής ἢ ἀγωνοθέτης) ῥαβδοφορῶν, (παρβλ. Βραβεύς). 2) (εἰς τὴν Ῥωμ.) = Ῥαβδοῦχος.

Ῥάβδος (ἡ), [ῥάχις, εθος]. (ἐν γέν.) ξύλον διὰ κτύπημα ἢ ἀκκαϊμβισμα, ῥαβδί, (Ἰταλ.) μπαστούνι, βέργα· (ἰδιοτ. ὡς σημεῖον ὑπεροχῆς ἢ ἐξουσίας) σκῆπτρον, δικανίκι (δικαστοῦ, ἀγωνοθέτου ἢ ῥαψῳδοῦ)· ψαροκάλαμον, καλαμίδι κονταρόξυλον (» Ἀκόντια ἔχοντα ψιφρὰς τὰς ῥάβδους, » Ξεν.)· (πλθ.) δεμάτι ῥάβδων τὸ ὁπ. ἐκράτουν (κυρ. πρὸς μαστίγωσιν τῶν κακούργων)· εἰ ἐν Ῥώμῃ ῥαβδοῦχοι· ἔνδεργα (παρβλ. Κάλαμος). (Π. κατὰ συνεκδ.) ἀντὶ Ῥαβδοφόρος (Αἰσχλ. Ἱκ. 238)· (μετφ.) στίχος γραμμάτων, σειρά, (κοιν.) ἀράδα· (εἰς ὕφασμα ἢ γουναρικόν)· τὸ ἐξέχον μέρος χαρακωτῆς κολώνας, (Γαλλ.) strie ἢ cannelure· φλέβα πέτρας ἢ μεταλλείου· ἀκτὶς ἡλίου φαινομένη διὰ νέφους· αἱ σκοτειναὶ γραμμαὶ αἱ ὁπ. σχηματίζονται εἰς τὸν ὁρίζοντα ὅταν βρέχῃ (γρμτ.) = Ὀβελός (β').

Ῥαβδουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ ῥάβδον ῥαβδοφορῶ· εἶμαι ἢ ἐπιστατῶ (κυρ. εἰς τοὺς ἀγῶνας) ἢ προπορεύομαι τινος (καὶ μτβ. βαρυφορῶ τινα)· ὡς ῥαβδοῦχος (» Ὅλον μὲ ῥαβδουχεῖν, » Δ. Κάσσ.)· (παθ.) συναδεύομαι ὑπὸ ῥαβδούχου ἢ ῥαβδούχων. » Ῥαβδουχοῦνται προϋλασαι αἱ Ἑστιάδες, » Πλ.

Ῥαβδουχία (ἡ), τὸ ῥαβδουχεῖν ἢ ῥαβδουχεῖσθαι, τὸ ἄξιωμα ἢ τὸ ἔργον τοῦ ῥαβδούχου· τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἔχῃ τις προπορευομένους αὐτοῦ ῥαβδούχους. (ἐνίοτε πλθ.) ἀντὶ Ῥαβδοῦχοι. » Περιζηκάμενος αὐτοῦ ῥαβδουχίας, » Πλ.

Ῥαβδουχικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὴν ῥαβδουχίαν, ῥαβδούχου ἴδιος.

Ῥαβδοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κρατῶν) ῥάβδον, (κυρ. ὡς) ἄρχων, δικαστής, ἀγωνοθέτης, (παρβλ.) Βραβευτής, (εἰς τὰς Ἀθ ἦταν διωρισμένοι πέντε ταυτόχρονα νὰ κρίνωσι τὰ δράματα τῶν συναγωνιζομένων ποιητῶν) (» Ἔρρην μὲν τέκτειν τοὺς ῥαβδούχους, εἴτις ποιητὴς αὐτὸν ἐπῄνει πρὸς τὸ θέατρον, » Ἀρχε.), (παρβλ. Ῥαβδοφόρος)· (εἰς τὴν Ῥωμην) ὑπηρέτης δημοσίως κρατῶν ἐπὶ τῶν ὤμων δέσμην ῥάβδων (fascies) καὶ προπορευόμενος τῶν ἀρχόντων ὅσοι εἶχον τοῦτο τὸ δικαίωμα, (Δτ.) lictor. (ἐνίοτε) ἡ ἄρχων τοῦ ὁπ. προπορεύονται ῥαβδοῦχοι, (Δτ.) jus fasciuum, (παρβλ. Πελεκυφόρος).

Ῥαβδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ ῥάβδον, εἶμαι (ἐπιστατῶ ἢ προπορεύομαι τινος ὡς)-

Ραβδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) ῥάβδον, κυρ. ὡς ἐπὶ τῆς εὐταξίας, ὑπηρέτης τῆς ἀστυνομίας, (Τουρκ.) γιασακτσῆς, (παρβλ.) Ῥαβδοῦχος.

† Ῥαβδωδία καὶ Ῥαβδῳδός, Γρμτ. (πρὸς ἐτυμολογ. τοῦ) Ῥαψῳδία, Ῥαψῳδός.

Ῥαβδωμα (τὸ), = Ῥάβδος.

Ῥάβδωσις, εως (ἡ). ἡ αὐλάκωσις (Γαλλ. **cannelure**) τῶν γαρακτῶν κιόνων.

Ῥαβδωτός, ἡ, ὸν. Πλεγμένος (Καμωμένος) ἀπὸ ῥάβδους (βέργας). « Θ. ρα —, » Διόδ. Σ. (ἐπὶ ὑφάσμ.) ἀραβωτός· (ἐπὶ κίονος) αὐλακωτός, χαραχωτός, (Γαλλ.) **strié, cannelé**.

Ῥαγάς [ῥάσσω], άδος (ἡ). σκάσιμον, σχισμάδα, ῥαγισμάδα (κυρ. τῶν γειλέων ἢ τῶν γειρῶν ὑπὸ τοῦ ψύχους κτλ.).

Ῥαγδαῖος, α, ον. Ὁ φερόμενος ῥάγδην (μὲ ὁρμήν), αφοδρός, ὁρμητικός (Ὑμέτερος, Ἄνεμος)· (ἐπὶ ἀνθρ.) ἰταμός, ριψοκίνδυνος, βιαιος.

Ῥαγδαιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ῥαγδαίου, σφοδρότης, ἰταμότης.

Ῥαγδαίως, ἐπίρ. Μὲ ὁρμήν, βιαίως.

Ῥαγδήν [ῥάσσω] ἐπίρ. Ὡς ἂν νὰ ἀπάνῃ τι, μὲ ὁρμήν, μὲ αφοδρότητα, δια βιᾶς.

Ῥαγείς, εἶσα, ἐν, παθ. ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Ῥήγνυμι.

Ῥαγή (ἡ), = Ῥαγάς καὶ Ῥῆγμα.

Ῥαγῆναι, παθ. ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ῥήγνυμι.

Ῥαγίζω, Μ. ἰσω. Συλλέγω ῥάγας σταφυλῆς, ῥαγολογῶ, μαζώνω ἢ τρυγῶ ἀπὸ ῥώγαν-ῥώγαν, ξερογίζω τὸ σταφύλι.

Ῥαγικός, ἡ, όν. Ὁ ανήκων εἰς τὴν ῥάγα (ῥώγαν)· « Μίσχος —, » Θρρ., τὸ τσαμὶ τῆς σταφυλοῤῥώγας.

Ῥάγιον [ῥᾶγ, ὑποκορ. τοῦ Ῥάξ, ῥωγίτσα. (μάνα.) εἶδος μικροῦ φαλαγγίου (ῥωγαλίδες).

Ῥάγμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Ῥῆγμα.

Ῥαγοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ῥαγός (ῥώγας). ὅμοιος μὲ σταφυλορώγαν. « Λεπτὸν —, » Ἀνατομ., ἴδε Χαρειδής.

Ῥαγόεις, εσσα, εν, Π. πλήρης ῥαγάδων (σχισμάδων), (Γαλλ.) **crevassé, ruiné**.

Ῥαγιλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω ῥώγας, Ῥαγίζω.

Ῥαγιλογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ῥαγολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων ῥάγας (σταφυλῆς κατόπιν τῶν τρυγητῶν).

† Ῥαγόπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ῥαγάδας (σχισίματα) περὶ τοὺς πόδας.

Ῥαγός, γεν. τοῦ Ῥάξ.

† Ῥάγος [ῥήγνυμι], εος-ους (τὸ), = Ῥάκος, ἢ Ζ΄ = Ῥάξ.

Ῥαγόω, Μ. ώσω, = Ῥακόω ἢ Ῥήγνυμι.

Ῥαγώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ῥαγοειδής, ἡ Ζ΄ = Ῥαγάσιμος.

† Ῥάδαλος, ἡ, ὴ ος, ὸν ἢ ον, Π. (κατὰ τὴν ἀντ. τοῦ Ζηνόδ. ἀντὶ Ῥοδανός), = Εὐκράδαντος, εὔσειστος, (παρβλ. Ῥαδινός).

Ῥάδαμνος (ὁ), [ῥάβδος]. κλωνάρι τρυφερόν, βλαστάρι, (ἄλλ. Ὀρόδαμνος).

† Ῥαδαμνώδης, εός (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ῥάδαμνον, τρυφερός).

† Ῥαδανίζω, Μ. ίσω. Σείω, κινῶ ἐλαφρῶς, κραδαίνω, (παρβλ.) Ῥοδανίζω, [ἐκ τοῦ

† Ῥαδανός, ἡ, όν, Γλσ. ἀντὶ =

Ῥαδινός, ἡ, ον. Τρυφερός (ὡσὰν τὸ βλαστάρι), (ἐπιμ.) εὐλύγιστος, εὔκαμπτος (« Ἰμάσθλη [« Κυπάρισσος] —, » Ἰλ. Ψ., Θκρ.)· ταχὺς, εὐκίνητος (« Πῶλοι [« Πόδες] —, « Ἄνκρ., Ὅμ., Ἡσ.)· ὀξὺς, σουβλερός (« Ἀκμαὶ —, « Ἐπιγρ.)· ψηλόλιγνος· ὡραῖα ἀναστήματος, (Γαλλ.) **svelte** (« Ἀφροδίτη [« Κυπάρισσος, « Εἴκονες] —, « Δίσχλ., Θκρ., Ἰσκρ.)· δελικάτος, λεπτοκάμωτος (« Χεῖρες —, « Θγν.)· (ἐπὶ κακοῦ) θηλυπρεπής, ἐκνευρισμένος, ἄτονος (« ἠθόγγος —, « Λξ.)· (ἐνίοτε) κινούμενος (παραπτόμενος) ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἢ· ἐπιμήκης, ἐκτεταμένος (« Ἠΐων —, » Ἐπιγρ.). (παρβλ. Ῥοδανός), [ἐκ τοῦ

Ῥάδιξ [ῥάσσω], ικος (ἡ). κλαδί (κλωνάρι) τρυφερόν, βέργα· βλαστάρι· καρφοβλάσταρον.

Ῥαδιολίγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων ῥᾴδιως ὅ,τι τοῦ καταίβη, μωρολόγος.

Ῥάδιος [ῥέα, ῥᾷ], α ἢ ος, ον, (τὸ συγκρ. ἀνωμ. Ῥᾴων καὶ τὸ ὑπερθ. Ῥᾷστος ἢ σπ. Ῥάδιστος). εὔκολος· εὐληπτος· εὐκατόρθωτος· (ἐπὶ ἀνθρ.) ἀσελής, εὐπρεπὴς, εὐπροσήγορος, εὐπαρακολούθητος, εὐπαραχείριστος, εὐπροσήνορος, εὐένδοτος, (Γαλλ.) **complaisant, accommodant**· (ἐπὶ κακοῦ) ἀστοργος, ἀπροβούλευτος, ἐλαφρόγνωμος. « Τύφος ῥᾳδίᾳ περῆσαι, » Ἰλ. Μ. « Ῥηϊδίων τι ἔπος ἐνδιώκειν. » Ὀδ. Λ. (καὶ ἀπρλ.) « Εὑρεῖν οὐ ῥᾴδιον ἐξ, » Θκρ. « Οὐ ῥᾴδιον εἰπεῖν, » Ξεν.

Ῥαδιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω ὡς ῥᾳδιουργός, παραγελῶ τὸ ἔργον μου ἢ τὸ κάμνω χωρὶς ὄρεξιν (ὅπως τύχῃ), καταγίνομαι εἰς πράγματα ἀνωφελῆ (ἀσήμαντα, εὐκόλα), γαπυηαιρῶ. « Τὸν ἄρχοντα οὐ τῷ ῥᾳδιουργεῖν χρὴ διαιρεῖν τῶν ἀργομένων, ἀλλὰ τῷ φιλοπονεῖν, » Ξεν. « Τὸ ἐᾶν ῥᾳδιουργεῖν ὅλης τῆς ἡμέρας τοὺς ἀνθρώπους, τῷ ἡμίσει διαφθείρει τοῦ ἔργου παντός, » αὐτ. Σ΄ (συνκδγ.) πράττω εὐκόλως (χωρὶς τύψιν συνειδότος, ἀσυστόλως, [Γαλλ.] **sans scrupule**) ὅ,τι τύχει, (ἐπιμ.) = Πανουργεύομαι, δολεύομαι, κακουργῶ (μτδτ.) διαστρέφω, διαφθείρω. « Τὴν ἀλήθειαν —, » Φλῳ. (καὶ παθ.) « Γνοὺς ἐν τούτοις (τοῖς εἴκοσι) πλείστας ῥᾳδιουργεῖσθαι, εἰς τὸ φανερὸν ἐξήγαγε τὰ συσκήνια, » Ξεν., διαφθειρεσθαι.

Ῥαδιούργημα (τὸ). ἔργον ῥᾳδιουργοῦ, πανουργία, σκευωρία, μηχανορραφία. « Μηχανήματα δὲ αὐτοῖς (τοῖς διαβάλλουσι) κατὰ τοῦ ἀπόντος, ἢ τε ἀπάτη, καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ ἡ ἐπιορκία, καὶ πρυλλιπάρησις, καὶ ἀναισχυντία, καὶ ἄλλα μυρία ῥᾳδιουργήματα, » Ακ.

Ῥαδιουργία (ἡ). ἡ περὶ τὸ πράττειν εὐκολία (« Τῇ βασιλείᾳ προσήκειν οὐ ῥᾳδιουργίαν, ἀλλὰ καλοκἀγαθίαν, » Ξεν.)· (ἐπιμ.) ὀλιγωρία, ἀδιαφορία, (συχν.) = Κακουργία, Πανουργία. « Ἡ περὶ τὰς ἐπιγραφὰς ῥᾳδιουργία, » Γαλ., ἡ νόθευσις, ἡ πλαστουργία.

Ῥᾳδιουργικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπῤῥ.) « κῶς. Ῥαδιουργοῦ ἴδιος, ἢ πρὸς τὸ ῥᾳδιουργεῖν ἐπιτήδειος.

Ῥαδιουργός (ὁ, ἡ), [ἐάδιος, ἔργον]. ὁ πράττων εὐκόλως (κυρ. ἐπὶ κακοῦ, ἀμελῶς ἢ ἀσυστόλως, χωρὶς τύψιν συνειδότος) ὅ,τι τύχει, πρόχειρος εἰς πᾶν ἔργον· (ἐπιμ.) ἀπρόσεκτος, ὀλιγωρος· εὔπιστος, ἢ· πανοῦργος, εὐσυνείδητος· (ἰδιωτ. παρὰ μτγν.) πλαστογράφος. (ἐνίστε πθ.) « Θησεῖ ῥᾳδιουργότερον γεγράφθαι, » Ἀρ., χωρὶς πολλὴν συστολὴν ἢ προσοχὴν, ἀφελέστερον τοῦ δέοντος.

Ῥαδίως, ἐπίρ. Μὲ τὸ πόπον ῥᾴδιον (εὔκολον), χωρὶς δυσκολίαν· ἐκ τοῦ πραγείρω· ἁπλῶς ἢ ὡς ἔτυχεν, ἀφελῶς, (Γαλλ.) **sans façons**· (ἐπὶ κακοῦ) ἀμελῶς, ἀπερισκέπτως· πραπετῶς· ἀσυστόλως· χωρὶς τύψιν συνειδότος, (Γαλλ.) **sans scrupule**. « Ἀγρὸς ταλάντου ῥᾳδίως ἄξιος, » Ἰσ. « Ὀλίγοι ὄντες, πολλῶν ὄντων τῶν ἄλλων, ῥᾳδίως ἄρχουσι, » Ξεν. « Ἐν τοῖς πρωτεύουσιν ἐν τῇ πόλει ῥᾳδίως διαλεγομένους, » αὐτ. « Ῥᾳδίως φέρειν, » αὐτ., ἀνεκτικῶς, σταφέως. « Τὸ τοὺς φιλοσόφους ῥᾳδίως ἐθέλειν ἀποθνήσκειν, » Πλάτ. « Ῥᾳδίως εἰς ἀγῶνας καθιστὰς ἀνθρώπους, » αὐτ.

Ῥάζω, Μ. ῥεξω(ξ), = Ῥίζω, κάμνω ρρρρ (ὅταν τὸν σκύλον ὅταν ἐπίγῃ τὸ ὀδοντία), γαυγίζω (κυρ. καὶ μτφρ.) κατά τινος.

Ῥαθαγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. βροντῶ, βρύζω, [ἐκ τοῦ

† Ῥάθαγος (ὁ), = Ῥόθος, κρότος, κάταγος.

Ῥαθάμιγξ, ιγγος (ἡ), Π. ἀντὶ Ῥανίς, σταλαγματιά· (ἐν γέν.) ψῆγμα λεπτοτατον, μόριον. « Κονίης ῥαθάμιγγες, » Ἰλ. Ψ. (παρὰ μτγν. δὲ ᾱ) « Πυρός —, » Π., οἱ σπινθῆρες, [ἐκ τοῦ

Ῥαθαμίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ῥαίνω, ῥαντίζω.

Ῥαθαπυγίζω, [ῥάθος ἢ ῥάθαγος, πυγή], Μ. ίσω, Κωμ. κτυπῶ (κλωτσῶ) τινα εἰς τὸ ὀπίσθια, (Γαλλ.) **donner un coup de pied au derrière**.

Ῥαθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥᾳθύμως ἔχω (διάγω), εἶμαι ὀκνὸς (ἀμελὴς) ἢ ἀμέριμνος (ἄφροντις), περνῶ τὸν καιρόν μου εἰς ὀργίαν ἢ εἰς τρυφὰς καὶ ἀναπαύσεις.

Ῥαθυμητέον, θεσ. τοῦ Ῥαθυμέω.

Ῥαθυμία (ἡ). ἡ διάθεσις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ῥαθυμοῦντος, ἀδράνεια, ὀκνηρία, ἀοκνηδία· ἀμεριμνία, ἀδιαφορία, ὀλιγωρία· ὄρεξις πρὸς διαπαιδιάν, εὐθυμία, (Τουρκ.) κέιφι. « Τίς ἡ ῥαθυμία; τί βακχεύεται; Εὐρ. « Ὁμῶν γὰρ τοὺς ἥκιστα τῶν ὄντων ἐπιμελουμένους, ἐλάχιστα λυπουμένους, καὶ τὰς ἀληθινὰς τῶν ῥᾳθυμιῶν οὐκ ἐν ταῖς ἀργίαις, ἀλλ' ἐν ταῖς εὐπραγίαις καὶ ταῖς καρτερίαις ἐνούσας, οὐδὲν ἀνεξέταστον παρέλειπε κτλ., » Ἰσοκρ. « Πολλὴ ἂν καὶ μακρὰ ῥαθυμία εἴη τοῦ λόγου, » Πλάτ., (Γαλλ.) **témérité**.

ῥᾳθυμοποιός (ὁ, ἡ). ὁ ἐμποτῶν ῥᾳθυμίαν (ὀκηρίαν, ἀμεριμνίαν ἢ εὐθυμίαν). «Ῥᾳθυμοποιὸν γὰρ (ἡ πενία) κακόν,» Θεοσύλ., ἀμεριμνίας (σχολῆς) πρόξενον.

ῥᾴθυμος (ὁ, ἡ). [ῥᾳδιος, θυμός]. ἄτολμος (μαλθακὸς) τὴν ψυχήν· (ὕθ. συνών.) ὀκνὸς, ὀμελὴς, ἀδρανὴς, ἀγαπῶν τὴν εὐπάθειαν (τὰς ἡδονὰς, τὰς ἀναπαύσεις)· ἀμέριμνος, ἀδιάφορος· (ἐνίοτε) εὐήμερος· εὐπετὴς, ἀπενόχλητος, εὐσπάστητος. «Ὦ ῥᾳθυμότατε Σώκρατες,» Πλατ. «Τὸ ῥᾴθυμον,» Πλ., ἀντὶ ἡ ῥᾳθυμία.

ῥᾳθυμοτάκος (ὁ, ἡ). ὁ τήκτων (προξενῶν) ῥᾳθυμίαν, ῥᾳθυμοποιός.

ῥᾳθύμως, ἐπίρ. Μὲ ῥᾳθυμίαν (ὀκηρίαν, ἀμεριμνίαν, ἀδιαφορίαν). «Οὐδὲν ἐφάνετο τῶν ἀπαγγελλομένων, ἀλλὰ ῥᾳθύμως εἶχον,» Ἰσοκρ. (ἢ ἐπὶ κακῷ·) «Ῥᾳθύμως φέρειν,» Πλάτ., ἀνεκτικῶς, ἀπαθῶς, ἀταράχως.

ῥαία (ἡ), [ῥαΐζω]. ἀνάῤῥωσις, ὑγεία.

ῥαιβηδόν, ἐπίῤῥ. Εἰς στύπον ῥαιβὸν, καμπύλον, σκολιὸν), λοξὰ, στραβοδίδυμα.

ῥαιβιαῖος, ἐος (ὁ, ἡ). βαιβὸς (στρεβλὸς) τὸ εἶδος, κυρτὸς, ἐπικαμπὴς.

ῥαιβόκερως, ω (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ῥαιβὰ (γυμιστὰ) κέρατα.

ῥαιβόκρανος (ὁ, ἡ). Π. [ῥαιβὸς, κράνον]. ὁ ἔχων γυρτὴν (γυριστὴν) κεφαλὴν (καθὼς ἡ στρεβλαίκα, ἡ μαγκούρα τῶν βοσκῶν).

ῥαιβὸς [ῥέμβω], ἡ, ὀν. Κυρτὸς (κυρ. τοὺς πόδας) περὶ τὰ ἔσω, στραβοπόδης, (παρβλ. βλαισὸς), (ἐν γεν.) στρεβλὸς, καμπύλος, σκολιὸς. «Διάγωρος—,» Νίκ.

ῥαιβοσκελὴς, ἐος (ὁ, ἡ)· ῥαιβὸς τὰ σκέλη, στραβοπόδης. «Κάραβος—,» Ἐκφρ.

ἡ ῥαιβότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ῥαιβοῦ, ἡ ἐπὶ τὰ ἔσω καμπυλότης.

ῥαιβύω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω τι ῥαιβὸν (καμπυλον πρὸς τὰ ἔσω),=Κυρτόω, κάμπτω.

ῥαΐζω [ῥᾴων], Μ. ἴσω. Γίνομαι καλλήτερα, ἀναλαμβάνω ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν· (ἐν γέν.) ξανασαίνω, (μὲ γεν.) ἀναπαύομαι ἀπό. «Πόνων—,» Ξεν.

ῥαίνω [ῥέω], Μ. ῥανῶ. (πρκ. Ἐῤῥάγκα ἢ τθ. Ἐῤῥαμμαι καὶ Ἔῤῥασμαι, ὁ ὰόρ. Ἐῤῥάνθην, καὶ τὸ θετ. Ῥαντέον) Ῥαντίζω· γύνω ἐν εἶδει σπουδῆς· ἐπὶ ξηρῶ) χαλκαίζω, τσαπαλίζω· σπείρω, ἐπασπείρω· (μσ. αὐτκθ.) μαθὼ, πίπτω. «Πυρρούς—,» Ὀππ. (καὶ μτνμ.) «Ῥαίνειν τινὰ ὕμνῳ (εὐλογιᾶς),» Πίνδ. (καὶ πθ.) «Ῥαίνοντο κονίῃ,» Ἰλ. Δ. «Δίρματι ἢ ἐῤῥάδεται τεῖχει,» Ὁδ. Υ. (ἢ μσ. αὐτκθ.) «Ῥαίνοντο τοῖχες,» Νίκ. (Θκρ. 341), ἐχύνοντο, ἔπιπτον.

ῥᾴδιστα, ἐπῤῥ. Δ. Π. ἀντὶ ῥᾷστα, εὐκολώτατα.

ῥαιστὴρ (ὁ καὶ σπν. ἡ), [ῥαίω], Π. (ὡς ἐπίθ.) ἀντὶ Ῥαίστης, ὀλετὴρ, ἀφανιστής. «Δαλὸς—,» Ὀππ. 2) (συνήθ. ἐπ.) σφῦρα (κυρτὴ χαλκέως), (κοιν.) βαρειά. «Οἰκοδόμου ἐνείροντος τῷ ῥαιστῆρι τὸν σχοῖνον,» Θεοδώρ. «Ῥαιστήριον ἐκ' ἄκμονι ῥαιόντων,» Νεμγ. (ὕθ.) «Χρύσειον ἀκόῤῥαιστῆρος ἱστᾶναί τινα,» Ἐπιγρ., σφυρήλατον, ὀλόχρυσον, (Γαλλ.) d'or massif.

ῥαιστήριος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ῥαιστῆρα, πεξενούμενος ἐξ αἰτίας τοῦ ῥαιστῆρος· ἡ συντρίβουσα δίκην ῥαιστῆρος, (μτνμ. μὲ γεν.) ἀφανιστικὸς, ὀλεθριος· «Ἰδρὼς—,» Ὀππ., ὁ τοῦ σφυρηλατοῦντος χαλκέως. (καὶ μὲ γεν.) «Ραιστήρια φάρμακα θυμοῦ,» Ἀπλλν., τὰ ὀλητήρια. ||. (τὸ) Ῥαιστήριον (τό), = Ῥαιστήρ.

ῥαιστηροκοπία (ἡ). κτύπημα (ἐργασία γινομένη) διὰ τοῦ ῥαιστῆρος, σφυροκοπία.

ῥαίστης, ου (ὁ). [ῥαίω]. ὁ συντρίβων (ἢ μτνμ. ἀφανίζων, ἐξολοθρεύων). ||. (σύν.) = Ῥαιστήρ.

ῥαιστὸς, ἡ, ὀν, Π. συντριμμένος, (μτφορ.) ἀφανισμένος.

ῥᾷστος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ῥᾴϊστος, φᾶστος.

ῥαιστότυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τυπτόμενος (κτυπούμενος) διὰ τοῦ ῥαιστῆρος. «Ἄκμων —,» Μανέθ.

ῥαίω [γράω], Μ. ῥαίσω (ἀόρ. πθ. Ἐῤῥαίσθην), Π. Συντρίβω· (καὶ πθ.) συντρίβομαι, ἀπάνω· (μτνμ.) φονεύω· ἀφανίζω· (ἐν γέν.) βλάπτω, κακοποιῶ, ἐπηρεάζω. «Ὡς δ' ὅτ' ἂν... Ποσειδάων νὴ' ἐνὶ πόντῳ ῥαίσῃ,» Ὀδ. Ψ. (μλημνιάδες) ἐσὼς ἐῤῥαισαν ἀκείτας. «Ἀπλλν., ἀπεκτεσναν (καὶ πθ.) «Ἀμφὶ δὲ καυλὸν φάσγανον ἐῤῥαίσθη,» Ἰλ. Π. «Πλῆξε στῆθος μέσσον, ἀμοὶ δὲ δουρὶ ὀξέϊ ἐῤῥαίσθη,» Ἀπλλν. «Οὔ μευ ἄκουσας ῥαιομένου, ὅτε μ' ἐβάπτισε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,» Ὀδ. Σ., κακοπαθοῦντος.

ῥαΐων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ῥάων.

†ῥάκαλος, η ἢ ος, ον, Γλσ. ἀντὶ Ῥάκελος.

ῥάκελος, η ἢ ος, ον, Π. [ῥήσσω]. τραγὺς, κρημνώδης, (παρβλ.) Ῥαγάδες.

ῥακενδυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ ξεσχισμένα ἐνδύματα, εἶμαι-

ῥακενδύτης καὶ ῥακένδυτος [ῥάκος, ἐνδύομαι], ου (ὁ). ὁ φορῶν ξεσχισμένα ἐνδύματα, κουρελλιάρης.

ῥακεπιζω, Μ. ἴσω, =ῥαχτρίζω, [ἐκ τοῦ

ῥάκεπτρον (τὸ), [ῥάπτω]. σκεῦος μαγειρικὸν, κόπτης, (Τουρκ.) σατὴρι, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ῥάχετρον.

ῥακίζω, Μ. ἴσω, =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ῥαχίζω.

ῥάκινος, η, ον. Ὁ ἀπὸ ῥάκη (κυρέλλια) κατασκευάζομενος.

ῥάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥάκος, κυρέλλι, μπάλλωμα.

ῥακοσυῤῥαπτάδης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ συῤῥάπτων ῥάκια (κυρέλλια) (μτνμ.) ὑποθέτων ἐλεεινοὺς κέντρωνας (ποιήματα παρμένα ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ).

ῥαχίζω, Μ. ἴσω, =Ῥακίζω.

ῥακοδυτέω-ῶ, Μ. ήσω, =Ῥακενδυτέω, [ἐκ τοῦ

ῥακοδύτης, ου (ὁ) καὶ

ῥακόδυτος (ὁ, ἡ), =Ῥακενδύτης, κουρελλιάρης, ξεσχισμένος, κουρελλιασμένος. «Στολὴ—,» Εὐρ.

ῥακόεις, εσσα, εν, Π. καταξεσχισμένος, κουρελλιασμένος· (μτνμ. ἐπὶ τοπου.) = Ῥαγάδες, [ἐκ τοῦ

ῥάκος [ῥάσσω, ῥήσσω], εος-ους (τὸ). κομμάτι σχισμένον ἀπὸ ὕφασμα, λωρίδα πανιοῦ («Τὰς κνήμας ῥάκεσι φαινεσθαι κατελίχατο,» Ἡρ.)· κυρελλι, μπάλλωμα (μτφορ.) ἐρείπιον, ἀκομπινάρι. «Τριβώνιον... ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν φοινίκων ποικίλον,» Ἀκ. (καὶ μτνμ.) «Τοῦ προσώπου τὰ φακῆ,» Ἀρχρ., τὰς φυτίδας (καὶ καταχρ.) «Οἰκίας—,» Ἀρετ., ἐρείπιον. (καὶ μτφορ.) «Ἀλίου βίου ῥάκος.» Ῥαγρ., θαλασσίου βίου λείψανον, (ὀηλ.) γέρων ἁλιεὺς ἢ ναύτης.

ῥακοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ ῥάκη (κυρελλιασμένα φορέματα), εἶμαι-

ῥακοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ῥάκη (κυρέλλια), ῥακενδύτης.

ῥακόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ῥάκος, κυρελλιάζω (μτνμ.) ζαρόνω, φυτιδόνω. («Τὸ κυνὶ λοῦσθαι») ῥακοῖ τὰ πρόσωπα. ἢ προγηράσκειν ἀναγκάζει.» Ἑλμ. (καὶ πθ.) «Τὸ δέρμα φλιδᾷ ἢ ῥακοῦται.» Πλ. «Ἐῤῥακωμένα πρόσωπα,» Δσκρ.

ῥακτήριος [ῥάσσω], α, ον. Ὁ χρησιμεύων εἰς κτύπημα (κούντημα), ἢ κτυπούμενος, κρεμόμενος· (ἐν γέν.) θορυβώδης, βαρύηχος. «Κέντρα («Τυμπανα)—,» Ἡσύχ. «Μέλη ἄναυδα καὶ ῥακτήρια,» Σοφ.

ῥακτὸς, ἡ, ὀν. Π. [ῥάσσω]. τραχὺς, κρημνώδης, (Γαλλ.) rocailleux.

†ῥάκτος (ὁ). τύπος κρημνώδης (δύσβατος), πετρώδης ῥάχη βανδ. βράχος ἀπότομος.

ῥάκτρια (ἡ), (ἐνν. ῥάβδος) ἡ βέργα (τὸ καντάρι) μὲ τὸ ὁποῖον τινάζουν ἀπὸ τὸ δένδρον ταῖς ἐλαῖς καὶ ἄλλα ὠφελιμα, (κοιν.) λαῦρος.

ῥακώδης, ες (ὁ, ἡ). ῥάκει ὅμοιος (τὸ εἶδος), κουρελλιασμένος· (μτνμ.) ὅλος ζωωματιαῖς, φυτιδώδης.

ῥάκωμα (τὸ). φόρεμα ἐῤῥακωμένον (κουρελλιασμένον), ῥάκιον.

ῥάκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥακόω, κουρέλλιασμα (ὑφάσματος)· φυτίδωμα (δέρματος)· ζάρωμα γαλαρωθέντος, ξεπρησθέντος σώματος, (ὀθ. ἰατρ.) ἡ χαλάρωσις τοῦ δοχείου.

ῥάμα (καὶ ὄχι Ῥάμμα) (τὸ), [ῥαίνω], = Ῥάσμα, ῥάντισμα.

ῥάμμα (τὸ). κῖγμα ἢ μέρος ῥαμμένου, ῥαφὴ, ῥάψιμον. «Λίθοι ῥάμματα.» Ἐτυμολ. Σ) κλωσὴ διὰ ῥάψιμον. «Ἀγαθὴς, δέσμη ῥάμματος,» Ἡσύχ.

ῥαμματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων ῥαμμένος ἢ γεμάτος ῥαφάς. 2, ὅμοιος μὲ ῥάμμα (μὲ κλωστήν).

ῥάμνος (ἡ), [ῥάδαμνος], εἶδος θάμνου ἀκανθώδους (παλιούρου), (ἡ μέλαινα ἴσως εἶνε ἡ κοιν.) μαυραγκαθιὰ, (Γαλλ.) bronde.

ῥαμνοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι συνήθως μὲ) φάμνους. «Ὀνάριον ῥαμνοφαγοῦν,» Κ. Μανασσ.

ῥαμφάζω, Μ. άσω. Ἔχω ἢ ἀποκτῶ ῥάμφος.

ῥαμφὴ (ἡ), [ῥάμφος]. μάχαιρα κυρτὴ, (παρβλ.) Ῥομφαία.

ῥαμφηστὴς, οῦ (ὁ), εἶδος ἰχθ. μὲ κερατώδες ῥάμφος, (ἄλλ.) Βελόνη καὶ Ῥαφὶς, (καὶ κοιν.) ζαργάνα.

ῥάμφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥάμφος.

ῥαμφὶς, ίδος (ἡ). εἶδος κυρτῆς κοπίδος ἢ ἀξίνης. 2) εἶδος ἁλιέως μὲ κυρτὴν (εἰς σχῆμα ῥάμφους) πρῴραν.

ῥάμφος [συγγ. τῷ ὀαμάω], εος-ους (τὸ).

ἡ μύτη τῶν πτηνῶν (κυρ. τῶν ἁρπακοφάγων).

Ῥαμφώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος τὸ εἶδος μὲ (κυρτὸς ὡς ἄν) βάμφος.

Ῥανίς [ῥαίνω], ίδος (ἡ). σταλαγματιά, φανίδα. (συνκδχ.) κηλίς, στίγμα. «Τὰ κείλια ἔχει ῥανίδας οἱονεὶ κρόκῳ παρασκευασμένας,» Αἰλ. «Πέτραι ἐστιγμέναι ταῖς τοῦ χρυσοῦ ῥανίσι,» Φλεγ.

Ῥαντήρ (ὁ), Π. ὁ ῥαίνων (ῥαντίζων). «Καινὸς—,» Νίκ., ἡ μέσα κώχη τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀπ' ἄπου ῥέουν τὰ δάκρυα.

Ῥαντήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς ῥάντισμα· (Π.) ῥαντισμένος. «Πέδον ῥαντήριον,» Αἰσχλ., αἱματόβρεκτον.

Ῥαντίζω [ῥαντός], Μ. ίσω. Βρέχω μὲ ῥανίδας, ῥαίνω. (συνκδχ.) καθαρίζω (διὰ ῥαντισμοῦ). «Ἐῤῥαντισμένοι τὰς καρδίας ἀπὸ συνειδήσεως πονηρᾶς.» Γρφ.

Ῥάντισις, εως (ἡ), = Ῥαντισμός.

Ῥάντισμα (τὸ), τὸ ῥαντιζόμενον, ὑγρὸν χρησιμεῦον πρὸς ῥαντισμόν. 2) = τῷ

Ῥαντισμός (ὁ), τὸ ῥαντίζειν ἢ ῥαντίζεσθαι, βάντισμα.

Ῥάντιστρον (τὸ), τὸ πρᾶγμα διὰ τοῦ ὁποίου ῥαντίζομεν, βρεχτοῦρα, ῥαντιστήριον.

Ῥαντὸς [ῥαίνω], ἡ, ὀν. Ῥαντισμένος· ὅλος ῥανίδες (βούλλαις), κατάστικτος, ποικίλος.

Ῥάξ ἡ Ῥᾶξ [ῥάσσω], (ἡ). ῥῶγα, (ἰδιαιτ.) σταφυλόῤῥωγα· (μτγν.) «Ῥάγες,» Ῥοῦρ. Ἐφέσ., τὰ ἔσωθεν ἄκρα τῶν δακτύλων. 2) εἶδος μικροῦ φαλαγγίου, (κοιν.) ῥωγαλίδα, ἴδε Ῥώξ.

Ῥᾶξις, εως (ἡ), = Ῥῆξις, (κυρ.) συμπλοκὴ στρατευμάτων, σύῤῥαξις.

Ῥᾶον, οὐδ. τοῦ Ῥᾴων. ‖. (συνήθ.) ἐπῤ. ἀντὶ·

Ῥᾳόνως, ἐπῤ. Εὐκολώτερον.

Ῥαπαταύλης καὶ Ῥαπάταυλος, ου (ὁ). ὁ αὐλῶν (καλίζων) τὴν ῥαπάτην.

†Ῥαπάτη (ἡ), [ῥίψ]. εἶδος αὐλοῦ, καλάμι, φλογέρα.

†Ῥαπαύλης, ου (ὁ), = (ἡ ἰσφαλμ. ἀντὶ) Ῥαπαταύλης.

Ῥαπήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ῥάπιον.

Ῥαπίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ μὲ ῥαπίδα (μὲ βέργαν), ῥαβδίζω. «Ἐν τοῖς ἀγῶσι τοὺς προεξανισταμένους ῥαπίζουσι,» Πλ., = Μαστιγοῦσι. (καὶ πθ.) «Ῥεραπισμένῳ νώτῳ,» (Ἀνακρ. παρὰ τῷ) Σχλ. Ὑμ. 2) κτυπῶ μὲ τὴν παλάμην εἰς τὸ μάγουλον, μπατσίζω. «Ὅστις δὲ ῥαπίσῃ ἐπὶ τὴν δεξιὰν σιαγόνα, στρέψον αὐτῷ καὶ τὴν ἑτέραν,» Εὐαγγ. 3) ἀντὶ Ῥ. πίζω. «Ῥαπιζόμενος ἀὴρ,» Ἀριστ. «Ῥαπιζομένου τοῦ ὑγροῦ,» αὐτ.

Ῥάπιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥάπις, ῥεπανάκι, (κατὰ τὸν Γαλην.) ἀγριοραπανίδα.

Ῥαπὶς ἡ Ῥάπις [ῥάσσω, ῥίψ], ίδος (ἡ). ῥάβδι, βέργα. 2) Δ. ἀντὶ Ῥαφίς(ίς). 3) Π. ἀντὶ Κρηπὶς, (Εὐς. Ὀδ. Χ. 217).

Ῥάπισμα (τὸ), κτύπημα μὲ τὴν ῥαπίδα (μὲ τὴν βέργαν) ἢ εἰς τὸ μάγουλον μὲ τὴν παλάμην, μπάτσος. 2) = (ἡ ἐσφαλμένως ἀντ.) Ῥίπισμα. «Πυρωτοῖς ἀνθρώποις ῥαπίσματα,» (Ἀντιφάν. παρ') Ἀθ.

Ῥαπισμός (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ ῥαπίζειν, κτύπημα μὲ τὴν βέργαν, ἡ μπάτσιασμα.

Ῥαπιστὸς, ἡ, όν. Ὁ ῥαπισθεὶς ἢ ἄξιος νὰ ῥαπισθῇ.

†Ῥαπταύλης, ου (ὁ), = Ῥαπαταύλης.

Ῥάπτης, ου (ὁ), ὁ ῥάπτων, (κοιν.) ῥάφτης.

Ῥαπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ ῥάπτειν, ῥάπτου ἴδιος.

Ῥάπτις, ιδος (ἡ), = Ῥάπτρια.

Ῥακτὸς, ἡ, όν. Ῥαμμένος· καμωμένος ἀπὸ διάφορα καμμάτια συνερραμμένα, μπαλλωμένος· (ἔνιοτε) κενοτητός. (μτφορ.) «Ὁμηρίδαι ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδοί,» Πίνδ., = Ῥαψῳδοί. ‖. (οὐσ.) «Ῥακτὰ (ἐνν. στρώματα),» Ξεν., (οἱ Τορκ.) σιλτέδες.

†Ῥακτρεῖον (τὸ). ἐργαστήριον ῥάπτου, ῥαπτάδικον.

Ῥάκτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ῥάκτης, γυνὴ ῥάπτουσα, ῥάψτρισσα.

Ῥάπτω, Μ. ῥάψω (πθ. ὁρ. β'. Ἐῤῥάφην). Συνάπτω διὰ τῆς βελόνης ἢ τῆς κλωστῆς, ῥάφτω· (μεταλλόνω (μτγν.) κεντῶ· (μτνμ.) συνθέτω, συντάττω· (συχνότ.) πλέκω (ὀργανίζω) κακόν τι κατά τινος, μηχανοῤῥαφῶ. «Εἰνάετες γάρ σφιν κακὰ ῥάπτεμεν,» Ὀδ. Γ. «Τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔῤῥαψας μὲν σύ, ὑπεδήσατο δὲ Ἀριστογόρης,» Ἡρ., σὺ τὸ ἐσχεδίασας καὶ ἐκεῖνος τὸ κατώρθωσε.

Ῥάπυς, υος (ἡ), = Ῥάφυς.

Ῥαριὰς, άδος (ἡ), ἀντὶ Ῥαρία, (ἐπίθ. τῆς Δήμητρ.).

Ῥάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥάρος, ἡ· οὐδ. τοῦ

Ῥάριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ῥάρον (πατέρα τοῦ Τριπτολέμου), (ἰδιαιτ. ‖. Ῥάριον (ἐνν. πεδίον), πεδιὰς τῆς Ἐλευσῖνος (ὅπου ἐσπάρησαν κατὰ πρῶτον κριθαὶ) ἀφιερωμένη εἰς τὴν Δήμητρα.

†Ῥάρος (ὁ). βρέφος γεννημένον παρὰ καιρὸν (κοιν. ἄσωτον). 2) (κατ' ἄλλ.) γαστὴρ ἢ μήτρα. 3) = Ῥᾶρος, ὁ πατὴρ τοῦ Τριπολέμου, (Σημ. ὅτι αἱ λέξ. αὗται καὶ αἱ ἀπ' αὐτῶν γράφονται κατὰ τοὺς πλειοτέρους γραμτκ. μὲ ψιλούμενον ῥ ὡς Αἰολικαί).

†Ῥαβδαπυγίζω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥαβδαπυγίζω.

Ῥάσμα (τὸ), [ῥαίνω], = Ῥάντισμα.

Ῥάσατε, Π. ἀντὶ Ῥάνατε, ῥαντίσατε, δ', πλθ. ῥρα. τῆς πρς. τοῦ Ῥαίνω.

Ῥάσσω [ὄνμτπ.], Μ. ῥάξω. Κτυπῶ· κτυπῶν συντρίβω ἢ ῥήγνυω κατὰ γῆς (σ' Ὑποσκελισανιές με καὶ ῥάξαντες εἰς τὸν βόρβορον,» Δημ.)· (κυρ. εἰς τὸν Ἰων. τύπον) σχίζω, διαμελίζω· (ἀμτβτ.) συντρίβομαι, σπάνω ἢ πίπτω μὲ κρότον.

Ῥάσσων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ῥάων, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Ῥᾴδιος.

Ῥᾷστα, ἐπῤ. Εὐκολώτατα, (κυρ. οὐδ. πλθ. τοῦ

Ῥᾷστος, η, ον, κατὰ συναίρ. ἀντὶ Ῥάϊστος, ὑπερθ. ἀνμλ. τοῦ Ῥᾴδιος, ὅλως διόλου εὔκολος, εὐκολώτατος. ‖. (τὸ πλθ. οὐδ.) Ῥᾷστα, ἐπῤ. εὐκολώτατα. «Τὴν πεπρωμένην αἶσαν φέρειν ὡς ῥᾷστα,» Αἰσχλ.

Ῥαστώνευσις, εως (ἡ), = Ῥᾳζώνη, [ἐκ τοῦ

Ῥαστωνεύω, Μ. εύσω καὶ

Ῥαστωνέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ῥαθυμῶ [ἐκ τοῦ

Ῥαστώνη (ἡ), [ῥᾴστος]. εὐκολία (« Τῷ μὲν ἐκπίπτοντι τῆς πολεως ὄχλῳ ῥαστώνην φυγῆς παρέσχον,» Πλ.)· ἐπιδεξιότης· ἐπιτυχία· (συγνότ.) ἄνεσις, ἀνάπαυσις (« Πονῶν ἠγάλετο, ῥᾳζώνην δὲ πάμπαν οὐ πρισέτο,» Ξεν. «Ἀλλ' ἔχει τινὰ τοῖς ἀδικουμένοις ῥαστώνην τὸ λέγειν ἃ πάσχουσιν, ὥσπερ τοῖς ἀλγοῦσι τὸ ξένειν,» Δημ.)· καλλιτέρευσις (« Νοσήματος—,» Πλ.)· ῥᾳθυμία (« Ὑπολειπόμενον διὰ ῥαστώνην,» Ξεν.· (ἐνίοτε) σκευωρία, ῥᾳδιουργία. «Ἐκ ῥητόνης τῆς Δημοκήδους,» Ἡρ. (Γ'. 136).

Ῥάτερος, α, ον, Π. ἀ. ἀντὶ Ῥητέρας, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Ῥᾴδιος.

†Ῥάφα (ἡ), Δ. ἡ μεγάλη ῥαφανίδα.

Ῥαφανέλαιον (τὸ). Ἐλάδι (ἀπὸ σπόρον;) ῥαφάνου.

Ῥαφάνη (ἡ), = Ῥαφανὶς.

Ῥαφανηδὸν, ἐπίῤ. (χειρουργ.) Καθὼς κόπτεται τὸ ῥεπάνι, (παρβλ. Σικυηδόν).

Ῥαφανίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥαφανὶς, ῥεπανάκι.

Ῥαφανιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Τιμωρῶ (τὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ συλληφθέντα μοιχὸν) διὰ τῆς ῥαφανίδος (τὴν ὁπ. τοῦ ἔχωναν εἰς τὸν πρωκτὸν ἀφ' οὗ πρῶτον τὸν ἐμαδοῦσαν μὲ ζεστὴν στάκτην).

Ῥαφανιδώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος ἢ ἔχων ἀναλογίαν τινὰ μὲ ῥαφανίδα.

Ῥαφανίδωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥαφανιδόω, ἡ διὰ τῆς ῥαφανίδος τιμωρία τοῦ ἀπ' αὐτοφώρῳ συλληφθέντος μοιχοῦ

Ῥαφάνινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ῥάφανον.

Ῥαφανὶς, ίδος ἢ (ὀρθότ.) ἴδος (ἡ). τὸ γνωστὸν γιγγυλώδες καὶ ἐδώδιμον φυτὸν, ῥεπάνι. «Ῥαφανὶς ἀγρία,» ἡ (κοιν.) ῥεπανίδα· (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Ῥάφανος. «Σιτεῖσθαι δ', ἀντὶ μάζης, φυλλεῖ' ἰσχ.ῶν ῥαφανίδων,» Ἄρχφ.

Ῥαφανίτης, ου (ὁ) καὶ Ῥαφανῖτις, ίδος (ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους ἢ γένους τῆς ῥαφάνου.

Ῥάφανος (ἡ), [ῥάφυς], Ἀττ. ἡ κράμβη, ἡ λαψάνη· (κοιν. δὲ) ἡ Ῥαφανὶς, τὸ ῥεπάνι.

†Ῥαφανουρὸς (ὁ), Γλσ. «Ἐχιοῦρος.

Ῥαφανώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ῥαφάνου, ὅμοιος μὲ ῥάφανον

Ῥαφεῖον (τὸ). ἐργαστήριον ῥαφέως, ῥαπταδικον.

Ῥαφεὺς, έως (ὁ), = Ῥάπτης, (μὲ γεν. μεταφ.) ὁ ἐνεργήσας (ὀργανίσας) τι. «Φόνου—,» Αἰσχλ.

Ῥαφὴ (ἡ). ῥάψιμον· (συνκδχ.) τὸ μέρος ὅπου ἐνώνονται τὰ συνερραμμένα τμήματα. (μτφ.) «Κρανίου—,» Ἡρ.

Ῥαφιδεὺς, έως καὶ

Ῥαφιδευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ διὰ τῆς ῥαφίδος ποικίλων τὰ ὑφάσματα, κεντητὴς, (Τουρκικὸν) σουζενετζὴς.

Ῥαφιδευτικὸς, ἡ, όν. Ῥαφιδευτοῦ ἴδιος. «Ῥαφιδευτικὴ,» ἡ Ἀρφ., ἡ τέχνη τοῦ ῥαφιδευτοῦ.

Ῥαφιδευτὸς, ἡ, όν. Πεποικιλμένος διὰ τῆς ῥαφίδος, κεντητὸς, [ἐκ τοῦ

Ῥαφιδεύω, Μ. εύσω. Κεντῶ ἢ Ῥάπτω (διὰ τῆς ῥαφίδος).

Ῥαφιδοθήκη (ἡ). θήκη ῥαφίδων, βελονοθήκη.

Ῥάφιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Ῥαφίς, ίδος (ἡ). βελόνη (τοῦ ῥαψίματος). ■Ῥαφίδα καὶ λίνον λαβὼν τὸ ῥῆγμα σύρραψον, ■ (Ἀρχιππ. παρὰ) Ἡλδ. 2) (μετμ.) εἶδ. ἰχθ. μὲ σουβλερὴν μύτην, (κοιν.) ζαργάνα. ■Οὔτε κέστρας οὔτε ῥαφίδας,■ Παρσιμ.

Ῥάφη (ἡ). ■Ῥάφα.

Ῥάφος [ῥᾰ, φέω], ους (ἡ), εἶδ. φυτοῦ ῥεπαναειδοῦς, χρήσιμος(ς). ■Ῥαφανίς, γογγυλίς, ῥάφυς, ἀνάρρινον, ὄμακα,■ Ἀθ.

†Ῥαχάδην, ἐπίρ. Μὲ τὴν ράχιν.

†Ῥαχάς [ῥάχις ἡ ῥάχος], άδος (ἡ). τόπος ὑψηλὸς ἢ ὀρώδης (ἐν γέν.) δύσβατος.

Ῥαχετρίζω, Μ. ίσω. Σχίζω (Διατέμνω) κατὰ μῆκος τῆς ράχεως, (παρβλ.) Ῥαχίζω, [ἐκ τοῦ

Ῥάχετρον (τὸ). τὸ μῆκος τοῦ ῥαχοκοκκάλου, ἡ ῥαχοκοκκαλιά.

†Ῥάχη, ἐσφαλμ ἀντὶ Ῥάχος.

Ῥαχία (ἡ), [ῥάσσω].■Τηγμίν, ἀκρογιαλιὰ πετρώδης ὅπου σκάνουν μὲ κρότον τὰ κύματα, (Γαλλ.) brisans. ■Ῥαχίαι λαλίστεραι,■ Παρσιμ. ■Ὅταν γὰρ πλημμυρὶς τῆς θαλάσσης ἐπὶ τὴν χέρσον φέρηται λάθρως, ἡ μὲν θάλαττα πᾶσαν τὴν ῥαχίαν ἐπικλύζουσα καλύπτει,■ Πλδ. 2)(συνδχ.) ἡ βοὴ (ὁ κρότος) τῶν συντριβομένων κυμάτων, (ἐν γέν.) ἀραχή, θόρυβος. ■Ὄχλου τοσούτου ῥαχίαν ἠθροισμένην,■ (Ποσειδιππ. παρ') Ἀθ. 3) τὸ τρέξιμο τῆς θαλάσσης εἰς τὰς καλιβρόας, (ἀθ. κοιν.) ῥηχά, τὰ ἐδαφῆ μέρη. ■Τῆς τε ῥηχίης καὶ τῆς πλημμυρίδος,■ Ἡρ.(Η'. 129), (ἐκ παραλλ.)■ Ῥηχίη δὲ ἐν αὐτῷ [τῷ κόλπῳ τῆς Ἐρυθρ. θαλάσσης.] καὶ ἄμπωτιες ἀνὰ πᾶσαν ἡμέρην γίνεται,■ αὐτ.,■ Παλίρροια. ■Ἔπλεον ἔξω τῆς νήσου κατὰ ῥηχίην στενήν· ἔτι γὰρ ἀνάπωτις κατεῖχε,■ Ἀρρ. ■Ἰαλεπῶς ὡρμίσαντο, ὅτι ῥηχίη ἦν, καὶ βράχεα καὶ χοιράδες ἐκ τοῦ πόντου ἀνεῖχον,■ αὐτ. 4) φραγὴ ἀπὸ ῥάχους (ἀγκάθια), φράκτης περίβολος.

Ῥαχιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ράχιν.

Ῥαχίζω, Μ. ίσω. Σχίζω (κυρ. τὸ ἱερεῖον) διὰ τῆς ράχης, (ἐν γέν.) σφάζω, φονεύω. ■Καὶ τοὺς μὲν τύγχανε, τοὺς δ' ἄνω τρέπων, ἔσφαζε καβράχιζε,■ Σοφ. 2)(μεταφορ. κατὰ συνεκδχ.) μεγαλορρημονῶ, κομπάζω, (κοιν.) κόπτω παλιὰ ἔξαις.

Ῥάχις [ῥάχος], εως (ἡ). ἡ ράχη, (κυρ.) ἡ κατὰ μῆκος τῆς ράχεως ἐξέχουσα σειρὰ τῶν 17 σφονδύλων τοῦ ῥαχοκοκκάλου, (ἄλλ.) ἀκανθα· τὸ ἐξέχον κόκκαλον μεταξὺ τῆς ὠμοπλάτης. (μετμ.) ■Ὄρους—,■ Ἡρ. (Γαλλ.) crête, croupe. ■Φύλλου—,■ Θεόφρ., τὸ ἐξέχον κατὰ μῆκος αὐτοῦ ὡς ἂν νεῦρον. ■Ῥινὸς —,■ Ἀνατομ., ἡ προεξέχουσα ἄκρα τοῦ ἡθμοειδοῦς ὀστοῦ, (Λτ.) vomer.

Ῥαχιστήρ ἡ

Ῥαχιστής, οῦ (ὁ). ὁ ῥαχίζων (διασχίζων κατὰ τὴν ράχιν) τὸ θυσιαζόμενον ζῶον (ἐν γέν.) φονεύς, κακοῦργος· (μετμ.) ἀλαζών, κομπαστής, μεγαλόλογος, (Γαλλ.) fanfaron.

Ῥαχιστός, ή, όν. Σχισμένος (κυρ. ἀπὸ τὴν ράχιν καθὼς τὸ σφαγμένον πρόβατον), (ἐν γέν.) κομματιαστός.

Ῥαχίτης, ου (ὁ) ἢ Ῥαχῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ράχιν, ῥαχιαῖος.■Νωτιαῖος, ἢ. (οὐσ. θηλ.) Ῥαχῖτις (ἐννν. νόσος), ἡ συμβαίνουσα περὶ τὴν ράχιν, στενία τοῦ ῥαχοκοκκάλου, εἶδ φθίσεως.

Ῥαχιώδης, ους (ὁ, ἡ). αἰγιαλὸς ἔχων (σχηματίζων) ῥαχίας, πετρώδης. ■Ῥαχιώδης τε ἡ ἁλίμενος παραλία,■ Στρβ.

†Ῥάχος, εος-ους (τὸ). ■Τάκος· (ἐν γέν.) τμῆμα, κομμάτι (ἰδιαιτ. κρεμμένου ἀπὸ τὴν ράχιν), (ἴδε Ῥαχίζω).

Ῥάχος (ἡ ἢ ὁ), [ῥάσσω, ῥήγνυμι]. θάμνος ἢ ῥάβδος (σκόλοψ) ἀκανθώδης. ■Ἐξάπτειν ἀπὸ δένδρου ἰσχυρῶ, καὶ μὴ ἐκ ῥάχου· συνέχονται γὰρ ἐν τοῖς ψιλοῖς αἱ ῥάχοι,■ Ξεν. 2) φρακτὸς ἀπὸ ἀγκαθωτὰ ξύλα (σκόλοπας). ■Ἡ ἀκρόπολις τὸ παλαιὸν τῶν Ἀθην. ῥάχει ἐπέφρακτο,■ Ἡρ., (παρβλ. Αἰμασιά). 3) (ἐν γέν.) κλάδος· (καὶ ἰδιαιτ.) βέργα νέου κλήματος. ■Ἅπαν δὲ φυτὸν ὅταν ἐκβλαστῇ τοπρῶτον, ἐὰν ῥιζωθῆναι, μηδὲν κινοῦντα τῶν ἄνω, καθάπερ ἐπὶ τῶν ἀμπέλων ποιοῦσιν, ἀφιέντες τὰς ῥάγους (κατὰ διόρθ. ἀντὶ ῥαχάς),■ Θεόφρ., (ἴδε Ῥάχη καὶ Ῥαχόω). 4) (κατὰ τοὺς Τροιζην.) ἡ ἀγριέλαια.

Ῥαχόω-ῶ, Μ. ώσω. κλαδεύω (κυρ. τὸ νέον ἀμπέλι) πλάγια εἰς τρόπον ὥστε γίνεται σουβλερὰ ἡ ἄκρα τοῦ κλήματος.

Ῥάψις [ῥάπτω], εως (ἡ). ῥάψιμον.

Ῥαψῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω ἀπ' ἔξω (ἀπαγγέλλω) ποιήματα (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἄλλων, ἐνίοτε δὲ καὶ ἰδικά μου) ὡς ῥαψῳδός· (ὀθ. 2) λέγω ἀπὸ στήθους χωρὶς νὰ ἐννοῶ τὰ λεγόμενα, ὁμιλῶ μηχανικῶς, (κοιν.) ψάλλω ὅ,τι μοῦ κανονάρχοῦν· (ἐν γέν.) φλυαρῶ, μωρολογῶ. ■Εἰ δέ με οἰήσει ῥαψῳδεῖν, ἢ μῦθους ταῦθ' ἡγησάμενος ἀμελήσεις,■ Δίν. ■Οὐδὲν οὖν ἄλλ' ἢ ῥαψῳδήσουσιν οἱ πρέσβεις περιΐοντες,■ Δημ. (καὶ πθ.) ■Λόγοι ἄνευ ἀναχρίσεως καὶ διδαχῆς ῥαψῳδούμενοι,■ Πλάτ.

Ῥαψῴδημα (τό). τὸ ῥαψῳδούμενον (ἀπαγγελλόμενον ὑπὸ ῥαψῳδοῦ)· (ὀθ. ἐν γέν.) διήγημα μυθώδες (χωρὶς βάσιν), ψευδολόγημα.

Ῥαψῳδία (ἡ), τὸ ῥαψῳδεῖν, ἀπαγγελία ξένου ποιήματος ἀποστηθισμένου. 2) (συνεκδχ. ἐν γέν.) ποίημα ἀπαγγελλόμενον ὑπὸ ῥαψῳδοῦ (καὶ ἰδιαιτ.) ἀπόσπασμα (περικοπὴ) τῶν ποιημάτων τοῦ Ὁμήρου (διότι αὐτὰ κατ' ἐξοχὴν ἐτραγῴδουν περιερχόμενοι οἱ ῥαψῳδοί).

Ῥαψῳδικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ῥαψῳδόν, ῥαψῳδοῦ ἴδιος.

Ῥαψῳδικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν ῥαψῳδῶν.

Ῥαψῳδός (ὁ), [ῥάπτω ἢ, κατ' ἄλλ., ῥάδιος, ᾠδή]. (ἐν γέν.) ὁ συῤῥάπτων (συναρμόζων εἰς ἕν) τὰ διάφορα ᾄσματα ἄλλου ποιητοῦ, ἢ ᾠδῶν (ἀπαγγέλλων) ἀπὸ στήθους ξένον ποίημα· (ἰδιαιτ. ὅτε ἐφαίνοντο μὲ τοῦτο τὸ ὄνομα) οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος συναρμολογοῦντες κατὰ τὴν ἰδίαν ἕκαστος ἱκανότητα καὶ κατά τινας ὡρισμένους κανόνας τὰ ποιήματα τοῦ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου ἢ ἄλλων ἀρχαίων ποιητῶν ἢ ἀπαγγέλλοντες αὐτὰ περιερχόμενοι ἀπὸ τόπου εἰς τόπον καὶ κρατοῦντες συνήθως ἢ ῥάβδον δάφνης (ὀθ. ἢ ἄλλ. ετυμολογ. τῆς λέξ.), ■ὑῶν ραψῳδός,■ Σοφ., ἢ Σφίγξ, διότι ἐκανελάμβανεν εἰς ἕκαστον τῶν προσερχομένων τὸ αἴνιγμά της.

Ῥάων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ.(ἀνιλ.) τοῦ Ῥᾴδιος, εὐκολώτερος· (ἐπὶ ἀνθρ.) εἰς καλλιωτέραν κατάστασιν.■Ῥάων γίγνομαι,■ Ακ., καλλιτερεύω (ἀπὸ ἀσθένειαν ἢ ἠλαφρύνομαι, ξεθυμαίνω. ‖ (τὸ οὐδ.) Ῥᾷον, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ Ῥᾳδίως, εὐκολώτερα κτλ.

Ῥέα [ῥέω], ἐπίρ. Π ἀντὶ Ῥᾳδίως, εὐκόλως.

Ῥέα (ἡ), [ῥέω]. θεὰ τῆς μυθολογ. γυνὴ τοῦ Κρόνου καὶ μήτηρ τοῦ Διός κτλ. (ἀλληγορ. ἡ γῆ).

Ῥεγεῖς, ἕως καὶ

Ῥεγ-σεῖρ καὶ

†Ῥεγιστῆς [ῥέγος], οῦ (ὁ). βαφεὺς (σκεπασμάτων, ἐνδυμάτων)

Ῥέγκος, εος-ους (τὸ). ῥοχαλητόν, [ἐκ τοῦ

Ῥέγκω ἢ (μσν.) Ῥέγκομαι, Μ. ρέγξω, -ομαι, Ἀττ. ἀντὶ Ῥέγχω, ῥοχαλίζω. ■Ῥέγκει μεθύων ἐν ταῖσι βυρσαις ὕπτιος,■ Ἀρχρ.

Ῥεγκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ῥέγκους (ῥοχαλητοῦ)· συνωδευμένος μὲ ῥοχαλητόν.

Ῥέγμα (τὸ), Π. [ῥέζω]. πρᾶγμα βαμμένον (χρωματισμένον).

Ῥέγξις, εως (ἡ). τὸ ῥέγχειν, ῥοχάλισμα.

Ῥέγος, εος-ους (τὸ), Π.■Ῥῆγος, φόρεμα (ἐπίβλημα) βαμμένον.

Ῥεγχος, εος-ους (τὸ).■Ῥέγκος, [ἐκ τοῦ

Ῥέγχω [ὀνομτπ.]. Μ. ρέγξω. Ῥοχαλίζω (κοιμώμενος)· (συνεκδχ.) κοιμῶμαι βαθιὰ (ἀξέννοιαζος)· (ἐπὶ ἵππ.)■Φριμάσσομαι.

Ῥεγχώδης, εος (ὁ, ἡ).■Ῥεγκώδης.

†Ῥεδη (ἡ), [Λτν.], εἶδος ἁμάξης

†Ῥέδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ῥέδη, ἁμάξιον.

Ῥέεθρον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ῥεῖθρον.

Ῥεόμενος, Ἰων. Π. ἀντὶ Ῥεύμενος (ὡς ἐκ τοῦ †Ῥέω, ἄχρ. ἀντὶ Ῥέω).

Ῥέζω [κατὰ μετάθ. ἐκ τοῦ Ἔρδω], Μ. ῥέξω (ἀόρ. Ἔρεξα καὶ Ἔῤῥεξα καὶ πθ. Ἐῤῥέχθην], Π. κάμνω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κακόν ἢ ταλαιπωρὸν ἔργον), (ἐν γέν.) πράττω ἐρρωμένως,■Ῥέξαι τι λιλαιόμενος μέγα ἔργον,■ Θκρ. ■Ἥρωες, ῥέξαντες καλὰ ἔργα,■ αὐτ. ■Ὅτι ποσὶν τε ῥέξει καὶ χερσὶν ἐήσιν,■ Ὀδ. Θ. ■Ὅσσ' ἂν εἴπῃ καὶ ῥέξειεν,■ Ὀδ. Χ (ἐκ μέθ. αἰτ.) ■Οὔτε τί σε ῥέζω κακὸν οὔτ' ἀγορεύω,■ Ὀδ. Σ. ■Ὅσσ' ἀγαθὰ ῥέζεσκον,■ Ὀδ. Χ. (καὶ ἀστ.) ■Μηκέτι μοι κακὰ ῥίζετε θυσμενέοντες,■ Ὀδ. Γ. (ἐκ ἐπιβ.) ■Ὧδε ῥέζει,■ Ὅμ. ■Κακῶς ῥέζειν τινά,■ αὐτ. (καὶ πθ.) ■Ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω,■ αὐτ., τὸ πραχθὲν, τὸ γεγονός.

2) (ἰδιαιτ.) θυσιάζω· ■Φοίβῳ ἑκατόμβην ῥέξαι,■ Ἰλ. Α. ■Σοὶ δ' ἐγὼ ῥέξω

βοῶν,» Ὀδ. Γ, Ἰλ. Κ. » Ἄλλος δ' ἄλλαφ ἔρεζε θεῶν,» Ἰλ. Β. Ἠ Δ.—Ῥήζω, βάπτω, χρωματίζω, (ὀθ. Ῥέγος ἢ Ῥέθος).

Ῥέη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ῥέα (ἡ θεά).

†Ῥεθμαλίδης, ου (ὁ). ὁ ἔχων ερογγυλὰ καὶ κόκκινα (ἅπαν τὰ μῆλα) μάγουλα, εὐμαρφος, εὐπρόσωπος, [μῆλον καὶ

Ῥέθος, εος-ους (τὸ), Π. [ῥέζω-ῥήζω], τὸ πρόσωπον (καὶ ἰδιαιτ.) τὰ μάγουλα (πλθ. ἀν γέν.) τὰ μέλη τοῦ σώματος. » Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη, Ἀϊδόσδε βεβήκει,» Ὅμ.

Ῥεῖα, ἐπίῤῥ. Π.=Ῥέα, εὐκόλως· ἀκόνως, ἀταράχως κτλ.

Ῥείη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Ῥέα (ἡ θεά).

Ῥεῖθρον (τὸ), [ῥέω]. ῥεῦμα ὕδατος, νερὸν τρεχάμενον, ῥύαξ, ποταμός· (ἐνίοτε) στρῶμα (ἐλύτρων) ποταμοῦ. » Ἀπεξηραμένου τοῦ ἀρχαίου ῥείθρου,» Ἠρ.

Ῥεῖω, Π. ἀντὶ Ῥέω.

Ῥειώνη (ἡ), Π. ἡ θυγάτηρ τῆς Ῥέας, ἡ Ἥρα.

Ῥέκτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Ῥεκτὴρ (ἡ), Π. ἀντὶ Ῥέκτης.

Ῥεκτήριος, α, ον. Δραστήριος, [ἐκ τοῦ

Ῥέκτης [ῥέζω], ου (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ πράττων τι. » Κακῶν—, » Ἡσ., κακοῦργος.

2) [ἀπολ.] ἐνεργός, δραστήριος. » Ῥέκτης ἀνὴρ,» Συν.

Ῥεκτὸς, ἡ, όν. Ὁ πραχθεὶς ἢ δυνάμενος πραχθῆναι, κατορθωτός.

Ῥιμβάζω καὶ (συχνότ. μσ.) -άζομαι, Μ. άσω, -ασμαι,=Ῥέμβομαι, πλανῶμαι, κυμαίνομαι ἐδῶ κἀκεῖσε, δὲν προσέχω.

†Ῥεμβὰς, άδος (ἡ). ῥιμβομένη (περιπλανωμένη), ἄστατος.

‡Ῥεμβασμὸς (ὁ), τὸ ῥεμβάζεσθαι, περιστροφὴ, περιπλάνησις· (τρπ.) ἀστασία (ταραχὴ) τοῦ νοὸς, ἀπροσεξία, (Γαλλ.) distraction.

†Ῥεμβεύω (-ομαι), Μ. εύσω, -ομαι,=Ῥεμβάζω.

Ῥέμβη καὶ

Ῥεμβὶς (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ῥεμβασμός.

Ῥεμβοειδὴς, ές (ὁ, ἡ),=Ῥεμβώδης.

Ῥεμβενάω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ.,=Ῥεμβεναω. [ἐκ τοῦ

Ῥεμβὸς, ἡ, όν. Ὁ ῥεμβόμενος (περιπλανώμενος τῇδε κἀκεῖσε), (Γαλλ.) vagabond· (τρπ.) ἀπρόσεκτος. (Γαλλ.) rêveur, distrait.

Ῥέμβος (ὁ),=Ῥεμβασμὸς, ταραχὴ (ἀνησυχία) τοῦ νοὸς, ἀπροσεξία, [ἐκ τοῦ

Ῥεμβῶ [ῥέω], χωρὶς Μ. Στρέφω τι ἐν εἴδει ῥόμβου), περιστρίφω. ‖ (συνήθ. μσ. ἢ παθ.) περιστρέφομαι· περιπλανῶμαι τῇδε κἀκεῖσε, περιφέρομαι χωρὶς σκοπὸν· (τρπ.) δὲν ἔχω τὸν νοῦν μου προσηλωμένον εἰς τὸ ἔργον μου, εἶμαι ἀπρόσεκτος (Γαλλ. distrait). » Τοῦ νοῦ πολλάκις ἀλλαχοῦ ῥεμβομένου, ἡ χεὶρ αὐτόματος ἔλκεται,» Ἰρσ.

Ῥεμβώδης, ες (ὁ, ἡ). ῥεμβῷ ὅμοιος, ἀπρόσεκτος, ἄστατος. » Βλέμμα ῥεμβῶδες,» Πλ., τὸ περιπλανώμενον τῇδε κἀκεῖσε. » Διατριβὴ ῥεμβώδης,» αὐτ., ἡ περισπῶσα (ἀπασχολοῦσα) τὸν νοῦν. » Πολιορκία—,» Πλθ., ἡ ἠμελημένη.

Ῥεμβὼν, όνος (ὁ, ἡ),=Ῥεμβών.

Ῥεμφὶς, τος (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ῥάμφος.

Ῥέοντα (τὰ), εἶδος κυτηρίων, (παρβλ. Ῥυτὴν).

Ῥέος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Ῥεῦμα, ῥεῖθρον. » Ἴηαι.. Νείλεος αὔποτον ῥέος,» Αἰσχλ.

Ῥέπω [συγγ. τῷ Ῥέμβω ἢ Ῥίπτω], Μ. ῥέψω (ἀόρ. Ἔῤῥεψα καὶ πλέον σῦ). Κλίνω (βαραίνω) καθὼς ἡ ζυγαριὰ πρὸς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος, γέρνω (ἢ μεταφ. ἔχω τάσιν ἢ κλίσιν) πρός· καταντῶ εἰς· (σπν. καὶ Π. μεθτ.) κάμνω τι νὰ κλίνῃ (νὰ γέρνῃ) πρός. » Ἔλπε δὲ μέσσα λαβὼν (ὁ Ζεὺς τὰ τάλαντα)· ῥέπε δ' Ἕκτορος ἦμαρ,» Ἰλ. Χ., ἐβάρυνεν. » Οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ ἀκότερα τῶν πραγμάτων ἐτράποντο, ταῦτα ῥέψειν ἔμελλον,» Ἡρ., νὰ βαραίνουν, νὰ ὑπερισχύσουν. » Ῥέπει εἰς τὴν γαστέρα,» Γαλ., ἡ τάσις του (τοῦ νοσήματος) εἶνε πρὸς τὰ ἐκεῖ. » Ὁ χρηματισμὸς εἰς τοῦτο ῥέπει,» Ἀρχφ., εἶνε, ἀποβλέπει. » Τὸ πλῆθος ἔῤῥεπε πρὸς τοὺς θρασυτέρους,» Ἰώσ. [ἢ ἐπιῤῥ.] »Φιλεῖ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν,» Σοφ. »Ὅπου ἂν ῥέψῃς,» Ἀλκίφρ. »Ὁ γρῖφος ἐνταυθοῖ ῥέπει,» Ἀντιφ. (ἢ ἀπολ.) »Ἀστάζοντί μοι ὅμως ἔῤῥεψε δεῖν,» Πλάτ., ὑπερίσχυσεν ἐν ἐμοὶ ἡ γνώμη, ἀπεφάσισα μᾶλλον. (καὶ πθ.) »Τῶν δ' ἐξ ἴσου ῥεπομένων,» Αἰσχλ., ζυγιζομένων, κρινομένων.

Ῥεῦσθαι, Π. ἀντὶ Ἐῤῥῦσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ῥίπτω.

Ῥερυπωμένος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἐῤῥυπωμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ῥυπόω.

Ῥεῦμα [τὸ], [ῥέω]. ῥοὴ ὕδατος· νερὸν τρεχάμενον, ῥεῖθρον, ῥύαξ, (κοιν.) ῥέμμα. » Θέρους αὖα σφίσιν (ταῖς Ἀργείοις) ἐστὶ τὰ ῥεύματα, πλὴν τῶν ἐν Λέρνῃ,» Παυσ. » Οἱ ἄλλοι ποταμοὶ, ἐλάσσονες ἐόντες τοῦ Νείλου, ἀσθενέστερα τὰ ῥεύματα παρέχονται,» Ἡρ. » Ποταμὸς ἄβατος διὰ τὸ πλῆθος τοῦ ῥεύματος,» Πλθ. » Κατὰ μὲν δὴ τὸν ἄλλον τόπον (τοῦ Βοσπόρου) παραπλήσιός ἐστιν ἡ φορὰ τοῦ ῥεύματος· ἐπὰν δὲ εἰς τὸ στενώτατον ὁ ῥοῦς βίᾳ προσπέσῃ κτλ.,» Πλθ., (ἴδε καὶ Ῥοῦς]. (καὶ μεταφ.) »Τύχης ῥεῦμα,» Μέν., ἡ ἄστατος μεταβολὴ, ἡ φορὰ τῶν πραγμάτων. 2) (μεταφ.) συῤῥοὴ πλήθους ἀνθρώπων. »Στρατοῦ—,» Σοφ. 3) (ἰατρ.) ῥοὴ νοσώδους ὕλης· κατοῤῥοὴ, καταιβασία· ῥευματισμός. » Τοὺς πόδας διεφθαρτο ὑπὸ ῥεύματος,» Ἀπφ. » Ῥεῦμα στομάχου καὶ καιλίας,» Δακρ., διάῤῥοια.

Ῥευματίζω καὶ (πθ.) Ῥευματίζομαι, Μ. ισθήσομαι. Ὑπόκειμαι εἰς ῥεῦμα (εἰς παλίῤῥοιαν)· πλημμυρῶ. »Οἱ πορθμοὶ ῥευματίζονται κατ' ἄλλον τρόπον,» Στρ. 2) (ἰατρ.) προσβάλλομαι ὑπὸ ῥεύματος (ῥευματισμοῦ). » Ὀφθαλμοὶ ῥευματίζοντες,» Δακρ., πάσχοντες δακρυῤῥοίαν.

Ῥευματικὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων ἀπὸ ἢ ὑποκείμενος εἰς ῥευματισμοὺς· ὁ ὑποτρόμενος εἰς τὸ εἶδος τῶν ῥευματισμῶν. » Νόσημα ῥευματικὸν,» Ἰατρ.

Ῥευμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥεῦμα, ῥυάκιον, (κοιν.) ῥεμματάκι.

Ῥευματισμὸς (ὁ), τὸ ῥευματίζεσθαι. προσβολὴ ῥεύματος νοσώδους ὕλης, καταιβασία ῥευματικῶν.

Ῥευματόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς ῥεῦμα.

Ῥευματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος ῥεύματι (ῥευματισμῷ), ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ῥευματικῶν νοσημάτων. » Ποταμὸς—,» Τζ., ὁ ἔχων ῥεύματα.

Ῥεῦσις, εως (ἡ). τὸ ῥέειν, ροὴ (τρέξιμον) ὑγροῦ. » Κοιλίας—,» Δοκρ., διαῤῥοια.

Ῥευσταλέος, η, ον, Π. καὶ

Ῥευστικὸς, ἡ, όν=τῷ

Ῥευστὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -στῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ῥέειν, (Γαλλ.) fluide· (μεταφ.) ἐφήμερος, περίσκεπτος.

Ῥεφανὶς, ίδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ῥαφανὶς.

Ῥέφανος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ῥάφανος.

†Ῥέψις, εως (ἡ),=Ῥοπή.

Ῥέω [ἀνμτπ.], Μ. ῥεύσομαι καὶ (εὐχρηστ. Ἀττ.) ῥυήσομαι (ἀόρ. Ἐῤῥύην, πρκ. Ἐῤῥύηκα). Τρέχω (καθὼς τρέχει τὸ νερὸν), χύνομαι (κυρ. καὶ μτνμ.)· (ἐπὶ φύλλων, τριχῶν κλπ.) μαθαίνω, πίπτω (πθ.) βρέχομαι, περιχύνομαι· (μεταφ.) παρέρχομαι, διαλύομαι ταχέως· (σπν. μεθτ.) χύνω. » Πλῆρες δ' ἐν χαροπῷ λαβὼν δέπας, ἔῤῥει χοὰς θανόντι,» Εὐρ. » Ἡμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥείτω γάλα,» Θκρ. (κυρ. δὲ ἀμτδτ.) » Καλῷ ὑπὸ πλατανίστῳ ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ,» Ἰλ. Β. » Ὁ ποταμὸς ῥέει διὰ τῆς πόλεως,» Ξεν. » Τὸ δὲ πῦρ διατελεῖ ἀεὶ ῥέον ὥσπερ ποταμὸς,» Ἀρχτ. »Ἔῤῥει δ' αἷμα κατ' ὠτειλήν,» Ἰλ. Ρ. (καὶ γεν. σπν.) » Πηλοῦ ῥέοντες ποταμοὶ,» Πλάτ., καταιβάζοντες λάσπην. (καὶ συχνότ. δοτ.) » Κρῆναι φέον ὕδατι λευκῷ,» Ὅμ. » Ῥέε δ' αἵματι γαῖα,» Ἰλ. Θ., ἐπλημμύρισεν, ἔτρεχεν ὡς ῥύαξ. » Πόλις χρυσῷ ῥέουσα,» Εὐρ., ἔχουσα ἄφθονον (πλημμυροῦσα ἀπὸ) χρυσόν. [ἢ πθ.] » Ἰδρῶτι ῥεύμενοι,» Ἡρ., βουτημένοι μέσ' ς' τὸν ἵδρωτα. » Ἐῤῥύη δὲ πλεῖστος ἑαυτοῦ καὶ μέγιστος τότε ὁ Εὐρώτας,» Πλ., ἐπλημμύρισε, (ἢ μτνμ.) » Ἐκ χειρῶν θέλεα ῥέον,» Ἰλ. Μ. » Ῥέων στρατὸς ἔστιχεν,» Εὐρ. » Ῥεῖ πολὺς ἅδε λεὼς,» Αἰσχλ. » Τοῦ ἢ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή,» Ἰλ. Δ. » Ἐῤῥύη λόγος ἐν τῷ δήμῳ,» Πλ., διεδόθη. » Τοῦ λόγου ῥέοντος ἐπὶ,» αὐτ., κατήντησεν εἰς. » Ἐῤῥύην δ' ἐκ κεφαλῆς πᾶσαι τρίχες,» Θηρ. »Ῥέουσιν αἱ ῥᾶγες,» Θφρ. » Θρασυνομένῳ ἢ πολλῷ ῥέοντι καθ' ἡμῶν,» Δημ., κατεφέρετο μὲ πολλὴν ὁρμήν, (Γαλλ.) se repandre en invectives. (καὶ ἀκλ.) » Λέξις ῥέουσα,» Φώτ., ὁμαλὴ, ἀνεπιτήδειος, (Γαλλ.) style coulant. »Θρυπτόμενοι καὶ ῥέοντες,» Φίλ., χαυνωμένοι, ἐκλελυμένοι. ‖ (σπνττ. μεθτ.) χύνω. » Ἐῤῥει χερὶ παῖς Ἀχιλλέως χοὰς θανόντι πατρὶ,» Εὐρ. (ὅτεν πθ.) » Φόνῳ δὲ ναῦς ἐῤῥίπτο,» αὐτ. »Ἡ γὰρ Ὁμήρου σειρὴν ὑμετέρων ῥεῖται ἀπὸ στομάτων,» Ἐπιγρ.

†Ῥηγεὺς [ῥῆγας], έος (ὁ). βαμβούς.

†Ῥηγὴς (ἡ), Γλσ. ἀντὶ-

Ῥῆγμα (τὸ), [ῥήσσω]. μέρος ἢ πρᾶγμα σχισμένον (ἀνοιγμένον), σχισμὸν, σχίσ-

σιμον. » Γῆς—, « Ἄρχτ., χάσμα, (Γαλλ.) **crevasse**. 2) « Ἀπόρρηγμα.

Ῥηγματίας, ου (ὁ). ὁ πάσχων ἀπὸ ἐσωτερικόν τι ῥῆγμα (ἀπόστημα). «Τοὺς ἐκ βηχὸς ῥηγματίας, « Ἱππιατρ.

Ῥηγματώδης, ες (ὁ, ἡ). ῥήγματι ὅμοιος, ἢ γεμάτος ῥήγματα (σχασίματα), σκασμένος (ἀνοιγμένος) ἀπ' ἄλλα τὰ μέρη, (Γαλλ.) **fracassé**. 2) (ἰατρ.) = Ῥηγματίας.

Ῥηγμίν ἡ (ὀρθόπτ.) Ῥηγμὶς (ἡ ὀνομ. οὐχ εὕρηται), ῖνος (ἡ). τὸ μέρος τοῦ αἰγιαλοῦ ὅπου ῥήγνυνται (σπάνουν) τὰ κύματα, ἀκρογιαλιὰ πετρώδης, (παρβλ.) Ἀκτὴ καὶ Ῥαχία. (μτφορ.) « Ῥηγμὶν βέω, « Π., τὸ τέρμα τοῦ βίου, (παρβλ. Οὐδός). 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Κῦμα. « Ἄλλος ῥηγμῖνα βαθεῖαν τύπτετο κώπῃσιν, « Ὀδ. Μ. » Τοῦτο δὲ συμβαίνει περὶ τοὺς αἰγιαλοὺς ἐν τῇ θαλάττῃ· ὅταν μὲν γὰρ κυμαίνουσα ἐκβαίνῃ, σρύδρα παχεῖαι ᾖ σκαλιαὶ γίνονται αἱ ῥηγμῖνες· ὅταν δὲ γαλήνῃ, διὰ τὴν μικρὰν ἔκρηξιν, λεπταὶ εἰσι καὶ βαθεῖαι, « Ἄρχτ. 2) Γλσ. ἀντὶ Ῥῆγμα, σχίσμον.

†Ῥηγμόζιόν, Γλσ. ἀντὶ Ῥηγμίν, ἡ Ῥαχμός.

Ῥήγνυμι [ῥήσσω, ὄθεν], Μ. ῥήξω (μσ. πρκ. [μὲ σημασ. πθ.] ἀντὶ ἐνεργ. Ἔρρωγα, ἀόρ. β'. πθ. Ἐῤῥάγην). Σχίζω (Διασχίζω) μὲ βίαν, σπάνω, συντρίβω· διακαῶ· κάμνω νὰ ξεσπάσῃ κ. (καὶ μσ. ξεσπάνω) ἔξαφνα, ἐκρήγνυμαι, (Γαλλ.) **éclater**· (πθ.) σκάνω, σχίζομαι κτλ. « Τεῖχος (« Πύλας, « Δμάντα κτλ.)—, « Ὅμ., Ἡσ. (καὶ μτμ.) « Δίας δὲ πρῶτος Τρώων ῥῆξε φάλαγγας,, « Ἰλ. Ζ., διέσπασε, (Γαλλ.) **il enfonça**. « Κατὰ τὸ μέσον μὲν δὴ τοῦ στρατοπέδου ἐνίκων οἱ βάρβαροι, καὶ ῥήξαντες, εἰώκουν, « Ἡρ. (καὶ μσ.) « Ῥῆξαντο φάλαγγας, « Ἰλ. Δ. « Ὧρας πηγὰς ῥήγνυσι ναμάτων θερμῶν, « Πλ., ἀναβίβει, ἀναβρύει. « Δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα, « Σοφ. « Τοῖς δὲ θήλεσι ῥήγνυται τὰ καταμήνια, « Ἀρχτ. « Ὁ δὲ παῖς οὗτος ὁ ἄφωνος, ὡς εἶδεν ἑπόντα τὸν Πέρσην, ὑπὸ δέους ἔῤῥηξε φωνήν, « Ἡρ., (κοιν.) ἔκαψε τὰς φωνάς. « Θέλων ἀνεῖσαι τῶν παιδίων, ἥν τινα φωνὴν ῥήξουσι πρώτην, « αὐτ. « Ῥῆξαι κλαυθμόν, « Πλ. (καὶ συνκδχ.) « Ῥηξάτω τὰ θεῖα εὐφροσύνην, « Γρφ. (καὶ πθ. ἡμσ.) « Κῦμα χέρσῳ ῥηγνύμενον, « Ἰλ. Δ. « Ἱματίων φαγέντων ἀκεστοί, « Ξεν. « Πηγαὶ ῥήγνυνται, « Πλ. « Πολέμου ῥαγέντος, « Δξ., ἐξέσκασεν, ἄνοιξεν. « Ἐν δ' αὐτοῖς ἕρκος ῥήγνυντο, « Ἰλ. Γ. » Ἐβόων πηγὰ ἀκρύων, « Σοφ. « Ῥαγεὶς ὁ Νεῖλος, « Διόδ., ἑξακισχίλιους. «Βροντὴ ἐῤῥάγη, « Ἀρχρ. « Ῥηγνυμένων χειμώνων ἐξαισίων, « Ἀρχτ. (καὶ δοτ.) « Σοὶ τόδ' ἐῤῥωγε κακά, « Εὐρ., ἐξερράγησαν κατὰ σοῦ, (μὲ γεν. ἑλλ.) « Ῥαγῆναι κάσμου, « Γργ., ἀποσπασθῆναι, (Γαλλ.) **rompre avec le monde**· (καὶ δοτ. αἰτιολογ.) « Ῥήγνυται φθόνῳ, « Αξ., σκάνει ἀπό· (δοτ.) **rumpi invidiâ**. 2) (ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ) ῥήχνω (κτυπῶ) κάτω, (εὐχρηστότ. ὁ τύπος) Ῥάσσω ἢ Ῥήσσω (ὅπου ἴδε).

Ῥῆγος, ἐος-ους (τὸ), Π. [ῥέζω 3]. Ὕφασμα (πιθαν. μάλλινον) βαπτὸν τὸ ὁπ. ἐχρησίμευε κυρ. ὡς στρωσίδι. « Ἔβαλλε θρόνοις ἔνι ῥήγεα καλὰ, πορφύρεα, καθύπερθ', ὑπένερθε δὲ λῖθ' ὑπέβαλλεν, « Ὀδ. Κ. « Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, ἢ ῥήγεα καλὰ, πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι δ' ἐφύπερθε τάπητας, « Ἰλ. Ω., καλίμι, ἀνδρομέδα.

Ῥήδιος, η, ον, Ἰων. Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Ῥηΐδιος, Ῥᾴδιος. β'. (τὸ οὐδ.) Ῥᾴδιον, ἐπίῤῥ. ἀντὶ Ῥηΐδιος, Ἰων. Π. ἀντὶ Ῥηϊδίως, ῥᾳδίως.

Ῥηθείς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. καὶ Ῥηθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Ἔρω, λέγω, ἀγορεύω.

Ῥηΐδιος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Ῥᾴδιος. β'. (τὸ οὐδ.) Ῥηΐδιον, ἐπίῤῥ. ἀντὶ Ῥηϊδίως, ἐπίῤῥ. Ἰων. Π. ἀντὶ Ῥᾳδίως.

Ῥηΐζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Ῥαΐζω.

Ῥῆϊος, η, ον (τὸ παρθ. Ῥηΐτερος, -ίτατος, ἢ Ῥηΐων, Ῥήϊστος), Ἰων. Π. ἀντὶ Ῥᾴδιος.

Ῥήϊστος, η, ον, Ἰων. Π. ὑπερθ. (ἀνμλ.) τοῦ Ῥήϊος, (ὅθεν τὸ οὐδ.

Ῥήϊσσα, ἐπίῤῥ. Ἰων. ἀντὶ Ῥᾴσσα.

Ῥηΐτατος, η, ον, Ἰων. Π. ὑπερθ. καὶ Ῥηΐτερος, η, ον, ἢ (ἀνμλ.)

Ῥηΐων, ονος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. συγκρ. τοῦ Ῥήϊος.

Ῥήκτης, ου (ὁ). ὁ ῥήσσων (ῥηγνύων, διασχίζων) ἢ ῥηγνύμενος (σπάνων, ξεσπάνων). « Σεισμὸς—, « Ἀρχτ., ὁ ἀνοίγων ῥήγματα (χάσματα).

Ῥηκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ῥῆξιν (σχίσιμον, σπάσιμον κτλ.).

Ῥηκτὸς, ἡ, όν. Σχισμένος ἢ δυνάμενος νὰ σχισθῇ (νὰ πληγωθῇ), ἐπιδεκτικὸς ῥήξεως (σχίσματος). « Χαλκῷ—, « Ἰλ. Ν., τρωτός.

Ῥῆμα (τὸ), [εἴρημαι]. λόγος, λέξις (« Τὰς αὐτὰς συλλαβὰς καὶ τὰ αὐτὰ ῥήματα, « Δημ. « Ἔργοις πεπονθὼς, ῥήμασιν σ' ἀμύνομαι, « Σοφ. « Τὸ δὲ τῆς μέμψεως οὐ παριτέρω προῆλθεν, ἀλλὰ μέχρι ῥημάτων, « Χαρίτ.), ῥητὸν, ἀπόφθεγμα (« Τὸ ῥῆμα τὸ φάσκον δίκαιον εἶναι τοὺς μὲν φίλους ὠφελεῖν, τοὺς δ' ἐχθροὺς βλάπτειν, « Πλάτ.)· (γραμτ.) ἓν τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου (ὅτι μόνον τοῦτο ἀπαρτίζει λόγον τέλειον)· (εἰς τὴν Γρφ.) ἀντὶ Πρᾶγμα. « Μὴ ἀδυνατήσῃ παρὰ τῷ θεῷ πᾶν ῥῆμα; « Γενεσ. « Τί τὸ γεγονὸς ῥῆμα; « Σομ.

Ῥηματικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ῥῆμα. « Ῥῆμα λέγεται ἡ ἁπλῶς ῥηματικὴ φωνή, « Σδ.

Ῥημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥῆμα, λεξείδιον.

Ῥηματίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥημάτιον.

†Ῥῆμος (ὁ), [Δωτ.]. τὸ φθυάρι μὲ τὸ ὁπ. φουρνίζουν τὸ ψωμί.

†Ῥήμων, ονος (ὁ), Π. ἀντὶ Ῥήτωρ.

Ῥήν, ῥηνὸς (ὁ, καὶ ἡ), (εὕρηται μόνον ἡ αἰτ. Ῥῆνα), Π. (σπανιότ.) ἀντὶ Ἀρνὸς, πρόβατον.

Ῥηνικὸς, ἡ, όν. Ἀρνακὸς, προβατίσιος, [ἐκ τοῦ]

Ῥῆνις, ικος (ἡ). δέρμα (γουναρικὸν) ἀρνιοῦ, μαλωτὴ, (καιν.) ἀρνιακόν.

Ῥηνοφορεὺς, έως (ὁ). ὁ φορῶν προβατίνην ἀρνακὸν), (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου), [ἴσως ὀρθότ. Ῥινοφορεύς].

Ῥηξηνορίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀνδρεία (τόλμη) πολεμικὴ, [ἐκ τοῦ]

Ῥηξήνωρ, ορος (ὁ), Π. [ῥήσσω, ἀνήρ]. ὁ διασχίζων τὰς φάλαγγας τῶν ἐχθρῶν, ἀτρόμητος (ἀνδρεῖος) πολεμιστής.

Ῥηξικέλευθος (ὁ, ἡ), Π. [ῥήγνυμι, κέλευθος]. ὁ ἀνοίγων δρόμον.

Ῥηξίνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥήσσων (καταβάλλων) τὰν νοῦν, ἢ διακόπτων τὴν ἐνέργειαν τοῦ νοός, (ἐπίθ. τοῦ Βάκχου).

Ῥῆξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥήσσω (Ῥήγνυμι), σχίσιμον, σπάσιμον, ἢ 2) ἀντὶ Ῥῆγμα, σχισμάδα κτλ. 3) (συνκδχ.) ἔκχυσις ἐκ ῥήξεως. « Αἵματος—, « Ἱππκρ., « Αἱμορῤῥαγία.

Ῥηξισθενὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥηγνύων, (συντρίβων) πᾶν τὸ ἐμπαδὸν διὰ τοῦ σθένους του, παντοδύναμος, ἐρισθενής.

Ῥηξίφλοιος (ὁ, ἡ), [ῥήγνυμι, φλοιός]. ὁ ἔχων σχισμένην (σκασμένην) φλοιόδαν, (ἄλλ.) Φλοιορῤῥαγής.

Ῥηξίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ῥηξίνοος.

Ῥηξίχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ῥήγνυμι, χθών]. ὁ σχίζων τὴν γῆν.

Ῥῆον (τὸ), (ἐπὶ τὸ ἁπαλώτερον σχηματισμένος τύπος τοῦ) Ῥᾶ, ῥαθέντι.

Ῥησείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥῆσις, ῥητὸν σύντομον.

†Ῥησιάρχος (ὁ, ἡ). ὁ προεξάρχων εἰς τοὺς χρησμοὺς (εἰς τὰς ῥήσεις), προμάντις χρηστηρίου.

Ῥησίδιον (τό), εὐχρηστότ. τὸ Ῥησείδιον.

†Ῥησικοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Δημηγορῶ (κυρ. κομπαστικῶς), μεγαλοφθημονῶ, (κοιν.) κόρτω-ράφτω, ῥητορεύω (ἴσ. ὀρθότ. Ῥησικομπέω).

Ῥησιμετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μετρημένα (πρὸς μετρημένον ὕφος), δικηγορῶ.

Ῥῆσις, εως (ἡ). τὸ λέγειν, ὁμιλία, τρόπος τοῦ λέγειν, φράσις· ἔκφρασις, ἀπαγγελία (« Ὁ τοῦ Ἰσκρ. λόγος ἀναγνώσεως μᾶλλον εἰκαιότερός ἐστιν ἢ ῥήσεως, « Δ. Ἁλ.)· ῥητὸν, παροιμία (« Τὴν ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσιν, « Ἡρ. « Ἀνθρώπων παλαιαὶ ῥήσεις, « Πινδ.)· διήγημα, ᾠδόμενον· χωρίον (περικοπὴ) συγγραφέως ἢ ποιητοῦ, (Γαλλ.) **tirade**. « Παρανάγνωθι δ' ἡμῖν τὰς ῥήσεις, ἃς ἐλυμήνω· Ἔχω λιπὼν κευθμῶνα, « Δημ. « Τῶν Εὐριπίδου τινὰ ῥήσεων ἢ Σοφοκλέους εἰκεῖν ἀπὸ στόματος, « Πλ. « Ὅλας ῥήσεις εἰς ταὐτὸ ξυναγαγόντα ἐκμανθάνειν, « Δίν.

2) (κατὰ τὸν Φώτ., φέροντα μάρτυρα τὸν Κράτητα) = Ψήφισμα.

Ῥήσσω [ὀνμτπ., ἢ συγγ. τῷ ῥέζω], Μ. ῥήξω, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Π.) ἀντὶ Ῥήγνυμι, σχίζω, σπάνω, κτλ. « Φύματα ῥήττει, « Δσκρ. (καὶ αβ.) « Ῥήσσουσι χαλκαῖ ὕβρεις, « Σαρδ. (ἰδιωτ. 3) κτυπῶ δυνατά. « Πέδον ῥήσσωσι πόδεσσιν, « Ἀπλλν., ἐκτυποῦσαν τὴν γῆν μὲ τοὺς πόδας των (χορεύουσες), καὶ 3) = Ῥάσσω, φήχνω (κτυπῶ) κατὰ γῆς. « Ἔζεζε

παλαίειν καί... ῥῆξαι τὸν ἀντίπαλον, » Ἀρτεμδ. » ἄωμα ἔρρηξεν χαμᾶζε, » Ἐδρ.

Ῥαστώνη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ῥαστώνη.

Ῥητέος, α, ον, θετ. (ἀνμλ.) τοῦ Λέγω.

Ῥήτερος η, ον, Ἰων. Π. (κατὰ συναίρ.) ἀντὶ Ῥηέτερος.

Ῥητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ῥήτωρ, (μὲ γεν.) ὁ λέγων τι

Ῥητίνη (ἡ), [ῥέω] ἡ ῥέουσα ἀπὸ τὰ λεγόμενα δένδρα ὕλη, (κοιν.) ρετσίνι. » Ῥητίνη τερεβενθίνη (Χολεφωνία, πευκίνη κτλ.), » Λξ. » Οἶνος ῥητίνην πεπυϊσμένην ἔχων. » Δσκρ., ὁ (ἄλλ.) Ῥητινίτης.

Ῥητινίζω, Μ. ίσω. Ἔχω γεῦσιν ἢ ὀσμὴν κτλ. ῥητίνης, εἶμαι ῥητινώδης.

Ῥητινίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) παρεμχων (κατασκευασμένος μὲ) ῥητίνην, (κοιν.) ρετσινάτος.

Ῥητινολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων (ἀπὸ τὰ δένδρα τὴν) ῥητίνην.

Ῥητινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐνόνω ἢ Ἀλείφω μὲ ῥητίνην.

Ῥητινώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ περιέχων (ἢ ὅμοιος μὲ) ῥητίνην.

Ῥητολογία (ἡ). σύνθεσις (συνθήκη) λόγα, (καθὼς λέγουν τώρα) φρασεολογία.

Ῥητὸν (τὸ), ἴδε Ῥητός.

Ῥητορεία (ἡ), τὸ ῥητορεύειν, τὸ ἔργον (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ ῥήτορος· ὁ τρόπος τοῦ ἐκφράζεσθαι (ὁμιλεῖν) κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ῥητορικῆς· ἀπαγγελία ῥητορική (μὲ ῥητορικὴν ἔμφασιν)· εὕρεσις λόγων, εὐγλωττία. (ἐνίοτε) λόγος (δημηγορία) ῥήτορος.

Ῥητορεύω, Μ. εύσω Ὁμιλῶ (Δημηγορῶ) ὡς ῥήτωρ· ἐκφωνῶ (ἀπαγγέλλω) τι μὲ ῥητορικὴν ἔμφασιν· ἡ πρὸς ἐπίδειξιν (μὲ καλὰς λέξεις χωρὶς νόημα. » Τοὺς μὲν περὶ σπουδαίων πραγμάτων καὶ κατεπειγόντων (λόγους) ῥητορεύεσθαι, τοὺς δὲ πρὸς ἐπίδειξιν, γεγράφθαι, » Ἰσοκρ.

Ῥητορικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ῥητορεύειν, ῥήτορος ἴδιος. » Ῥητορικὴ καὶ » Ῥητορικά, » Πλάτ., Ἀρετ., Ἀρτ., ἡ τέχνη τοῦ ῥήτορος.

Ῥητορικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ῥητορικῆς, μὲ ῥητορικὴν ἔμφασιν (ξεναστὰ κτλ.), ὡς ῥήτωρ. » Ῥητορικῶς με ἐπιχειρεῖς ἐλέγχειν, » Πλάτ. » Ῥητορικῶς λέγεται, » Ἐτυμλγ., εἶνε συχνὸς ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ῥήτορσι.

Ῥητοροδιδάσκαλος (ὁ), διδάσκαλος ῥητόρων (τῆς ῥητορικῆς).

Ῥητορομάστιξ, ιγος (ἡ). μάστιξ (πικρὸς κατήγορος) τῶν ῥητόρων.

Ῥητορόμυκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ῥητορομύκτης, Κωμ. [ῥ. μύζω]. χλευαστὴς (μωκητὴς) τῶν ῥητόρων.

Ῥητὸς, ἡ, όν. Ὁ ῥηθεὶς (ἐκφρασθείς)· ὡρισμένος· προαποφασισμένος (Δτ. ἐκ τοῦ Δ.) ratus. » Μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ, » Ἰλ. Φ., συμφωνηθέντι ῥητῶς. » Εἰς χρόνον ῥητὸν, » Ἡρ., προσδιωρισμένον. » Ἐπὶ ῥητοῖς, » Εὐρ., μὲ ὅρους τινὰς, μὲ συμφωνίας. » Ἦκιζε πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ, αὐτὸς δὲ ἀφ' αὑτοῦ τὰ πολλὰ τεχνᾶται πρὸς τὸ σφέτερον, » Θκ., Θέσ. ἀνολωθεῖ αὐτοῦ ἀσημένου. 2) Π. ὀνομαστὸς, περίφημος, περιλάλητος. » Ἀνδρες ῥηταί τ' ἄρρητοί τε, » Ἡσ. 3) ὁ δυνάμενος ῥηθῆναι, περὶ τοῦ ὁπ. δὲν εἶναι ἐμποδισμένον (δὲν βλάπτει) νὰ ὁμιλῇ τις, μὴ ἀπόρρητος. » Περὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοινοῦ, » Ἰσοκρ. » Ῥητὰ καὶ ἄρρητα ὀνομάζων, » Δημ., λέγων (ἐκφωνῶν) ὅσα λέγονται ἢ ὅσα δὲν λέγονται, (ὅθ. παρὰ Φλορ. ἢ Μθμτ.) » Ῥητὸς (ἀπ' ἐναντ. τοῦ ἄρρητος), (Γαλλ.) **rationnel**. (καὶ παρὰ Γραμτκ.) ὁ ἂν χρήσαι εἰς τὴν ὁμιλίαν (εἰς τὴν γλῶσσαν). ||. (οὐδ.) Ῥητὸν, » φράσις συγγραφέως (τὴν ὁπ. ἀναφέρει τις), ῥῆσις, ἀπόφθεγμα.

Ῥητότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ῥητοῦ (τοῦ μαθηματικῶς ὡρισμένου).

Ῥήτρα (ἡ). ἡ ἐπὶ ῥητοῖς συνθήκη (συμφωνία)· (ἰδιαιτ. παρὰ μτγν.) στοιχημα. » Ῥήτρας ποιεῖσθαι ἐπὶ χρυσίῳ παμπόλλῳ, » Δίλ. 2) ῥῆσις· (κυρ.) χρησμός. (ὅθ. εἰς τὴν Σπάρτ.) » Ῥῆτραι, » Πλ., αἱ ἄγραφοι (ῥητὰ) νόμοι τοῦ Δυκούργου τοὺς ὁπ. ἐπείθοντο ὡς χρησμούς. » Εὐθεῖαι ῥῆτραι, » Τυρτ., δίκαια θεσμοθεσία. 3) (εἰς ἄλλας Δωρ. πολιτείας) ἡ ἄδεια τοῦ ὁμιλεῖν ἢ, πρωτεύειν νομοσχέδιον εἰς τὴν συνέλευσιν, καὶ αὐτὸ τὸ πρωτευνόμενον νομοσχέδιον (προβούλευμα). » Δαμάγητος ἐν τᾷ ἀλίᾳ ἔλεξεν, ἐκ τᾶς βωλᾶς λαβὼν ῥήτραν, » Ψήφ. Βυζ., ὅθ. 4) Π. συνέλευσις τοῦ λαοῦ, ἐκκλησία, (Λυκ.). 5) ἀντὶ Ῥητορεία, τέχνη ῥητορική. » Ῥήτρης εὐκελάδοιο πατὴρ (ὁ Δημοσθένης), » Ἐπγρ.

Ῥητρεύω, Μ. εύσω, Π. λέγω, ἐκφωνῶ, ἀπαγγέλλω. » Δίκας—, » Δυκ., = Δικάζω. 2) (μτγν.) ἀντὶ Ῥητορεύω. » Στόμα ῥητρεῖον, » Ἴαμ. Ἐκκλησ.

Ῥητροσύνη (ἡ), Μ. ἀντὶ Ῥητορεία.

Ῥητροφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάσσων τὰς ῥήτρας (τὰ δημόσια ἔγγραφα), ἀρχεῖον φύλαξ.

Ῥήτωρ [εῖρητα], ορος (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ λέγων (ὁμιλῶν), = Ῥητὴρ· (ἰδιαιτ. ὁ ὁμιλῶν εἰς δημόσιον μέρος (εἰς τὰς συνελεύσεις τοῦ δήμου, ἐπ' ἐκκλησίας), δημηγόρος ἢ δεκηγόρος. » Ἐώρων δὲ καὶ ῥήτορας φαύλως ἀγαθοῖς δημηγόροις φίλους ὄντας, » Ξεν. 2) (μτγν.) ὁ φητορεύων ἐξ ἐπαγγέλματος διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς.

Ῥητῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ῥητὸν (ἐκφρασμένον αὐτολεξεί), ἀκριβῶς, ὡρισμένως, (Γαλλ.) **expressément, formellement.**

Ῥηχάδης [ῥῆγμα], ου (ὁ). ὁ ῥίπτων καὶ φυλάττων τοὺς κατασκόπους εἰς τὴν εἰρκτήν, δεσμοφύλαξ.

Ῥηχείη (ἡ), = Ῥηχίη.

Ῥηχειάδης, ου (ὁ), = Ῥηχάδης.

Ῥηχίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ῥαχία.

Ῥηχίς, ίδος (ἡ), = Ῥάχις (ὄρους), βράχος.

Ῥηχὰς ἡ (ἴσ. ὀρθότ.) Ῥῆχος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ῥάχος, Ἔρικος, φρύκτης, ὀθεν

Ῥηχώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. ῥάχει ὅμοιος, τραχὺς, πετρώδης· ἀκανθώδης.

Ῥήων, ονος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. (κατὰ συναίρ.) ἀντὶ Ῥάων.

Ῥιμφάλεος, α, ον, Μ. ἀντὶ Ῥιγηλέος.

Ῥιγεδανὰς, ἡ ἢ ὁς, όν, Π. ὁ προξενῶν ῥῖγος (φρίκην), παγετώδης (» Ῥιγεδανὴ Ἑλένη, » Ἰλ. Γ. » Ῥιγεδαναὶ ζύγαιναι, » Ὀπ. (Ἡ ἐτυμολογία τοῦ Πλουτάρχου » Ὅτι τὸ Ῥιγεδανὸς κακοθάνατός ἐστι δάνου γὰρ Μακεδόνες τὸν θάνατον καλοῦσι, » δὲν ἔχει τὸν τόπον της: διότι πρὸς τὸν αὐτὸν τύπον εἶνε σχηματισμένα καὶ τὰ Ἠπεδανὸς, Μηκεδανὸς, Οὐτιδανὸς κτλ.).

Ῥιγείω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ῥιγέω

†Ῥιγεσίδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥιγῶν δι' ὅλου τοῦ βίου του, δύαριγος ἢ πάμπηχος.

Ῥιγέω-ῶ, Μ. ήσω (μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνεστ. Ἐρρίγα), Π. ἀντὶ Ῥιγόω, τρέμω (κυρ. ἀπὸ φόβον), φρίττω, τρομάζω. » Ῥίγησεν δ' ὁ γέρων, » Ἰλ. Γ. (καὶ μὲ αἰτ. ἐλλ.) » Οὔ τι ἐγὼ ἔρριγα μάχην, » Ἰλ. Ρ. (καὶ ἀπαρ.) » Τούτῳ γε μάχῃ ἔνι ἔρριγ' ἀντιβολῆσαι, » Ἰλ. Β. (καὶ ἐπιφερ. τοῦ Μή) » Θυμός μοι ἐρρίγει, μή τις μ' ἀπάφοιτο, » Ὀδ. Ψ.

Ῥιγηλὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ φρίκην (ῥῖγος) ἐμποιῶν, φρικτὸς, φοβερός. 2. = Δύαριγος, (Γαλλ.) **frileux**.

Ῥίγιον, ἐπίρ. (συγκρ. ἀνμλ. τοῦ Ῥῖγος), Π. ψυχρότερον· (μτνμ.) φρικτότερον· χειρότερον, χαλεπώτερον. » Τό οἱ ἢ ῥίγιον ἔσται, » Ἰλ. Δ.

Ῥίγιστος, η, ον, Π. (ὑπερθ. ἀνμλ. ἐκ τοῦ Ῥῖγος), φρικτότατος· δεινότατος, χαλεπώτατος. » Ῥίγιστα τετληότες, » Ἰλ. Ε., τὰ χείριστα, τὰ πάνδεινα. ||. (τὸ οὐδ.) Ῥίγιστον, ἐπίρ. (ὑπερθ. τοῦ Ῥίγιον), ὅσον δίδεται φυσερώτερα (χειρότερα κτλ.). » Ῥίγιστον ἄδωδε, » Πλ. βρωμᾷ μὲ ὑπερβολήν.

Ῥιγνὸς, ἡ, όν, ἴδε Ῥικνός.

Ῥιγομάχης, ου (ὁ), Π. ὁ μαχόμενος πρὸς τὸ ψῦχος (τὸ ῥῖγος), (καθὼς οἱ Κυνικοὶ)

Ῥιγοπυρέτιον (τὸ), ὑπακορ. τοῦ

Ῥιγοπύρετον (τὸ) καὶ

Ῥιγοπύρετος (ὁ)· πυρετὸς μὲ ῥῖγος, παροξυσμός.

Ῥῖγος [ὄνμτπ.], εος-ους (τὸ). αἴσθημα ψύχους· τὸ ὁπ. προξενεῖ ἀνατριχίλαν, κρυάδα παροξυσμοῦ· (μτνμ.) φρίκη ἀπὸ φόβον, τρόμος, (ὅθεν τὰ Δατ. rigor καὶ frigus).

†Ῥιγοσίδιος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥιγεσίδιος.

Ῥιγόω-ῶ, Μ. ώσω (τὰ ἀπαρ. Ῥιγοῦν καὶ Ἀττ. Ῥιγῶν, ἡ εὐκτ. Ῥιγοίην καὶ Ῥιγῴην, τὸ γ', πρσ. τῆς ὑποτ. Ῥιγῷ, καὶ ἡ θηλ. μτχ. Ῥιγοῦσα). Αἰσθάνομαι ῥῖγος, κρυάνω, τρέμω ἀπὸ τὸ ψῦχος· ἔχω ἀνατριχίλαις (κρυάδας) παροξυσμοῦ.

Ῥιγῷ, Ἀττ. ἀντὶ Ῥιγοῖ, γ', πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ῥιγόω.

†Ῥιγώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς (ἐνοχλούμενος συχνάκις ἀπὸ) ῥῖγος. 2 ὁ συνοδευόμενος μὲ ῥῖγος. » Ἵδρωμα—, » Γαλ.

Ῥιγῶν, Ἀττ. ἀντὶ Ῥιγοῦν, ἀπαρ. τοῦ Ῥιγόω.

Ῥίγωσις, εως (ἡ), τὸ ῥιγοῦν, ῥίγους ὑπάρξεις.

Ῥίζα, ης (ἡ). ἡ βάσις τοῦ δένδρου (τοῦ φυτοῦ), τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁπ. κρατεῖται εἰς τὴν γῆν, (κοιν.) ρίζα (μτφορ.) ἀρχή, καταγωγή. » Γένους—, » Πλ. (» Κυκή-

πηγυλὶς, » Ἐπγρ.) (μτφορ.) φρικώδης, μισητὸς, ἀποτρόπαιος. » Ῥιγεδανὴ Ἑλένη, » Ἰλ. Γ. » Ῥιγεδαναὶ ζύγαιναι, » Ὀπ. (Ἡ ἐτυμολογία τοῦ Πλουτάρχου » Ὅτι τὸ Ῥιγεδανὸς κακοθάνατός ἐστι δάνου γὰρ Μακεδόνες τὸν θάνατον καλοῦσι, » δὲν ἔχει τὸν τόπον της: διότι πρὸς τὸν αὐτὸν τύπον εἶνε σχηματισμένα καὶ τὰ Ἠπεδανὸς, Μηκεδανὸς, Οὐτιδανὸς κτλ.).

Ῥιγεῖω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ῥιγέω

†Ῥιγεσίδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥιγῶν δι' ὅλου τοῦ βίου του, δύαριγος ἢ πάμπηχος.

Ῥιγέω-ῶ, Μ. ήσω (μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνεστ. Ἐρρίγα), Π. ἀντὶ Ῥιγόω, τρέμω (κυρ. ἀπὸ φόβον), φρίττω, τρομάζω. » Ῥίγησεν δ' ὁ γέρων, » Ἰλ. Γ. (καὶ μὲ αἰτ. ἐλλ.) » Οὔ τι ἐγὼ ἔρριγα μάχην, » Ἰλ. Ρ. (καὶ ἀπαρ.) » Τούτῳ γε μάχῃ ἔνι ἔρριγ' ἀντιβολῆσαι, » Ἰλ. Β. (καὶ ἐπιφερ. τοῦ Μή) » Θυμός μοι ἐρρίγει, μή τις μ' ἀπάφοιτο, » Ὀδ. Ψ.

Ῥιγηλὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ φρίκην (ῥῖγος) ἐμποιῶν, φρικτὸς, φοβερός. 2. = Δύαριγος, (Γαλλ.) **frileux**.

Ῥίγιον, ἐπίρ. (συγκρ. ἀνμλ. τοῦ Ῥῖγος), Π. ψυχρότερον· (μτνμ.) φρικτότερον· χειρότερον, χαλεπώτερον. » Τό οἱ ἢ ῥίγιον ἔσται, » Ἰλ. Δ.

Ῥίγιστος, η, ον, Π. (ὑπερθ. ἀνμλ. ἐκ τοῦ Ῥῖγος), φρικτότατος· δεινότατος, χαλεπώτατος. » Ῥίγιστα τετληότες, » Ἰλ. Ε., τὰ χείριστα, τὰ πάνδεινα. ||. (τὸ οὐδ.) Ῥίγιστον, ἐπίρ. (ὑπερθ. τοῦ Ῥίγιον), ὅσον δίδεται φυσερώτερα (χειρότερα κτλ.). » Ῥίγιστον ἄδωδε, » Πλ. βρωμᾷ μὲ ὑπερβολήν.

Ῥιγνὸς, ἡ, όν, ἴδε Ῥικνός.

Ῥιγομάχης, ου (ὁ), Π. ὁ μαχόμενος πρὸς τὸ ψῦχος (τὸ ῥῖγος), (καθὼς οἱ Κυνικοὶ)

Ῥιγοπυρέτιον (τὸ), ὑπακορ. τοῦ

Ῥιγοπύρετον (τὸ) καὶ

Ῥιγοπύρετος (ὁ)· πυρετὸς μὲ ῥῖγος, παροξυσμός.

Ῥῖγος [ὄνμτπ.], εος-ους (τὸ). αἴσθημα ψύχους· τὸ ὁπ. προξενεῖ ἀνατριχίλαν, κρυάδα παροξυσμοῦ· (μτνμ.) φρίκη ἀπὸ φόβον, τρόμος, (ὅθεν τὰ Δατ. rigor καὶ frigus).

†Ῥιγοσίδιος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥιγεσίδιος.

Ῥιγόω-ῶ, Μ. ώσω (τὰ ἀπαρ. Ῥιγοῦν καὶ Ἀττ. Ῥιγῶν, ἡ εὐκτ. Ῥιγοίην καὶ Ῥιγῴην, τὸ γ', πρσ. τῆς ὑποτ. Ῥιγῷ, καὶ ἡ θηλ. μτχ. Ῥιγοῦσα). Αἰσθάνομαι ῥῖγος, κρυάνω, τρέμω ἀπὸ τὸ ψῦχος· ἔχω ἀνατριχίλαις (κρυάδας) παροξυσμοῦ.

Ῥιγῷ, Ἀττ. ἀντὶ Ῥιγοῖ, γ', πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ῥιγόω.

†Ῥιγώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς (ἐνοχλούμενος συχνάκις ἀπὸ) ῥῖγος. 2 ὁ συνοδευόμενος μὲ ῥῖγος. » Ἵδρωμα—, » Γαλ.

Ῥιγῶν, Ἀττ. ἀντὶ Ῥιγοῦν, ἀπαρ. τοῦ Ῥιγόω.

Ῥίγωσις, εως (ἡ), τὸ ῥιγοῦν, ῥίγους ὑπάρξεις.

Ῥίζα, ης (ἡ). ἡ βάσις τοῦ δένδρου (τοῦ φυτοῦ), τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁπ. κρατεῖται εἰς τὴν γῆν, (κοιν.) ρίζα (μτφορ.) ἀρχή, καταγωγή. » Γένους—, » Πλ. (» Κυκή-

κην), ἀστέων ῥίζαν, « Πίνδ., μηνρόπολιν πολλῶν ἀποικιῶν. [καὶ μτγν.] « Ὄρους ἰ« Ὀφθαλμοῦ, « Ὀδόντων) ῥίζαι, « Αἰξ., Ὅμ. « Ῥίζαι γαίης, « Ἡρ., τὰ θεμέλια τῆς γῆς.

Ῥιζάγρα, ας (ἡ), ἐργαλ. χειρουργ. (ὀδοντάγρα) διὰ τὰς ῥίζας τῶν ὀδοντιῶν.

† Ῥιζάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ῥίζα.

Ῥιζηβόλ, ἐπίρ. Ἐν εἶδει ῥίζης, εἰς σχῆμα ῥιζῶν.

Ῥίζηθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ τὴν ῥίζαν, ῥιζόθεν.

Ῥιζίας, ου (ὁ). ὁ ἐκ τῆς ῥίζης. « Ὑπὸς —, « Ἰατρ., ὁ λαμβανόμενος ἀπὸ τὴν ῥίζαν τοῦ φυτοῦ.

Ῥιζικός, ή, όν. (ι) τῆς ῥίζης, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ῥίζαν, (Γαλλ.) radical.

Ῥιζίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥιζα, ῥιζίτσα.

Ῥιζίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ῥίζα.

Ῥιζοβολέω-ῶ, Μ. ησω. Ἐβγάλλω ῥίζας, πιάνω, ῥιζόνω.

Ῥιζοβόλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ῥιζοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (ἐκβάλλων) ῥίζας.

Ῥιζοδάκτυλος (ὁ), ἡ ῥίζα (ὁ κρῶτος κόνδυλος) τοῦ δακτύλου, (Γαλλ.) Προκόνδυλος.

Ῥιζοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ῥίζης.

Ῥιζόθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ τὴν ῥίζαν.

Ῥιζόθι, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ῥιζόθεν.

Ῥιζοκέφαλος (ὁ, ἡ), (βτν.). τοῦ ὁποίου αἱ κεφαλαὶ (αἱ σκοροθῆκαι) φυτρόνουν ἀμέσως ἀπὸ τὴν ῥίζαν, (χαρακτηριστικὸν τινῶν φυτῶν).

Ῥιζολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω ῥίζας· χορτολογῶ τὸν ἀγρὸν (ξερρίζώνων τὰ περιττὰ φυτὰ), (ὅθεν μτφρ.) ἀνασκῶ πρόῤῥιζον, ξεκατόνω, [ἐκ τοῦ

Ῥιζολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων ῥίζας, (παρ-Ολ.) Ῥιζοτόμος.

Ῥιζοπαγής, ές (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. αἱ ῥίζαι εἶνε σφερὰ ἐμπηγμέναι, καλὰ ριζωμένος.

Ῥιζοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ῥίζας (κυρ. ἰατρικὰς), φαρμακοπώλης.

Ῥιζοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Συνάζω κυρ. ἰατρικὰς) ῥίζας ὡς ῥιζοτόμος, ἢ κόπτω τὰς ῥίζας τοῦ φυτοῦ, τὸ καθαρίζω ἀπὸ τὰς περιττὰς ῥίζας· (μτφρ.) ξεπατόνω, ἐξολοθρεύω.

Ῥιζοτόμησις, εως καὶ

Ῥιζοτομία (ἡ), τὸ ῥιζοτομεῖν, κόψιμον ῥιζῶν (ἰατρικῶν) ἢ τῶν ῥιζῶν φυτοῦ, τὸ ἔργον τοῦ ῥιζοτόμου.

Ῥιζοτομικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ῥιζοτόμον ἢ τὴν ῥιζοτομίαν.

Ῥιζοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ τέμνων, κόπτων, συλλέγων κυρ. ἰατρικὰς) ῥίζας. (Γαλλ.) herboriste. (Ἰταλ.) σπετσιέρης. ||. « Ὥρα —, « Νίκ., ἡ πρὸς ἰατρικὴν ῥιζοτομίαν ἁρμοδία. 2) ὁ κόπτων τὰς ῥίζας τοῦ φυτοῦ (ξερρίζόνων, ξεκατινεύω).

† Ῥιζοτρεφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ῥιζοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων τὰς ῥίζας (συντελῶν πρὸς αὔξησιν καὶ ἐνδυνάμωσιν τῶν ῥιζῶν).

† Ῥιζουργία (ἡ). τὸ ἔχειν ῥίζας, ἢ εἰδ. τῶν ῥιζῶν πρόσφυσις.

† Ῥιζουχίζω. Μ. ίσω, (νλγ.). Μεταφυτεύω τι φυτὸν μὲ τοὺς ῥίζαις του, [ἐκ τοῦ

Ῥιζοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ῥίζας, ῥιζωμένος. « Θεμείλια ῥιζοῦχα, « Ὀππ., τὰ στερεά. 2) ὁ συνέχων (κρατῶν) τὰ θεμέλια τῆς γῆς, (ἄλλ.) Γαιήοχος (ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ.).

Ῥιζοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) ῥίζας, εἶμαι-

Ῥιζοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) ῥίζας.

Ῥιζόφλοιος (ὁ, ἡ), τοῦ ἀπ. ὁ φλοιὸς ὁμοιάζει ῥίζας, [ἄλλ. γρφ.] Ἐνόφλοιος ἢ Ῥηξίφλοιος. « Ἄμπελος —, « Θφρ.

Ῥιζοφαίτητος (ὁ, ἡ). ὁ φοιτῶν (βλαστάνων, προϊὸν) ἀπὸ ῥίζαν, [ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥιζόφυτος].

Ῥιζοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἔχων, ἐκβάλλων) ῥίζας.

Ῥιζοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φύω (Ἐβγάλλω) ῥίζας, ῥιζοβολῶ. [ἐκ τοῦ

Ῥιζοφυής, ές (ὁ, ἡ). ὁ φύων (ἐβγάλλων, κάμνων) ῥίζας, ῥιζοβόλος. 2) (πθ.) = Ῥιζόφυτος (ἡ).

Ῥιζοφυία (ἡ). ἔκφυσις ῥιζῶν, ῥιζοβολία.

Ῥιζόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φύλλα ἀμέσως ἀπὸ τὴν ῥίζαν.

Ῥιζόφυτος (ὁ, ἡ). ὁ φυόμενος (φυτρόνων) ἀπὸ τὴν ῥίζαν, [ἴδε Ῥιζοφαίτητος].

Ῥιζόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω νὰ πιάσῃ ῥίζας (νὰ ῥιζώσῃ), φυτεύω· (μτγν.) στερεόνω. θεμελιόνω· (ἀμτβτ. ἡ [συχνότ.] πθ. καὶ μσ.) κάμνω (πιάνω) ῥίζαν, ῥιζόνω. « Ὅς μιν λᾶας ἔθηκε, καὶ ἐῤῥίζωσεν ἔνερθεν, « Ὀδ. Ν. (ἐξ πθ.) « Ἀλωὴ ἐῤῥίζωται, « Ὀδ. Η., εἶνε φυτρωμένη. « Τῶν μὴ μεταβαλλόντων τοὺς τόπους (ἀστρέων) αἱ πίνναι ἐῤῥίζωνται, οἱ δὲ σωλῆνες .. ἀῤῥίζωται διαμένουσιν, « Ἀρχ. (καὶ μτγν.) « Ἐῤῥίζωσε [ἐξ πθ. « Ἐῤῥιζωμένην ἔχων κάρτα) τὴν τυραννίδα, « Ἡρ.

Ῥιζώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ῥίζης, ὅμοιος μὲ ῥίζαν.

Ῥίζωμα (τὸ), πᾶν ὅ,τι εἶνε ῥιζωμένον (στερεὸν) ἢ χρησιμεύει ὡς ῥίζα (βάσις, ἀρχή, καταγωγή). « Φύσεως —, « Πλ., ἡ τετρακτὺς τῶν Πυθαγορ. (διὰ τὰ δ στοιχεῖα). « Ἀπ' ἀμφοῖν ἐκγονον ῥιζωμάτοιν, « (Θεόδ. παρ') Ἀρχφ., γενεῶν ἢ γονέων. 2) τὸ σύνολον (τὸ ἔθριαμα) τῶν ῥιζῶν. « Πλείονος δὲ ὄντος ἐξ ἰσχυροτέρου τοῦ ῥιζώματος, πλείων ἡ βλάστησις ἔσται καὶ καλλίων, « Θφρ.

Ῥιζώνυξ, υχος (ὁ) καὶ

Ῥιζωνυχία (ἡ) καὶ

Ῥιζωνύχιον (τὸ). ἡ ῥίζα τῶν δυύχων.

Ῥιζωρύκτης, ου (ὁ), = Ῥιζωρύχος.

Ῥιζωρυχέω ῶ, Μ. ήσω. Σκάπτω ἕνα εὖρω (ξεσκάπτω) ῥίζας, ξεῤῥιζόνω σκάπτων. « Τὰ μὲν γὰρ τῶν ζωων ῥιζωρυχοῦντα τρέφεται, « Τργ., [ἐκ τοῦ

Ῥιζώρυχος (ὁ, ἡ). ὁ ξεσκάπτων (ἀνορύττων) ῥίζας· (μτγν.) ὁ σκαλίζων νὰ εὕρῃ τὴν ἀρχικὴν ῥίζαν (τὴν ἐτυμολογίαν) λέξεως.

Ῥίζωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥιζόω, ῥίζωμα (κυρ. καὶ μτγν.).

Ῥιζωτὴρ (Π. ἀντὶ) Ῥιζωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ κάμνων νὰ ῥιζόνουν τὰ φυτά, (ἐπίθ. τοῦ ἡλίου).

Ῥινηλεῖς ἢ Ῥινόδεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ῥινός.

Ῥινόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι ῥινός, κακκαλιάζω (ὑπὸ ψύχους), (ἐν γέν.) ζαρόνω, σκεβρόνω, καμπουριάζω (ἀπὸ γῆρας)· σκύφτω· γορεύω σκυφτόν τινα χορόν, (ἐπὶ ὑφασμ.) τσαλακόνομαι, ἢ σκάνω, παλιόνω.

Ῥινός [ἀντὶ Ῥιγνός, ἐκ τοῦ Ῥιγέω], ἡ, όν. Ζαρωμένος (κυρ. ὑπὸ ψύχους), σκεβρωμένος (ἐν γέν.) τραχὺς (φρικώδης) τὴν ἐπιφάνειαν, ῥυτιδωμένος (« Σιλιώνη —, « Ὀδ.)· κυρτὸς ἢ λιγνὸς (κατάξηρος) ὑπὸ γήρως (« Πρεσβύτην ὀφθῆναι ῥινὸν, « Ἀλκίφρ.)· (κατ' ἔκτ.) ῥιβλός, καμπύλος, σκολιός. « Ῥινὸς πόδας, « Ἴαμν. Ὅμ., στραβοπάτης.

Ῥινότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ῥινοῦ, τραχύτης, κυρτότης κτλ.

Ῥινοφυὴς, ές (ὁ, ἡ). ῥινὸς τὴν φύσιν, φύσει κυρτὸς ἢ ζαρωμένος (σκεβρωμένος κτλ).

Ῥινώδης, ες (ὁ, ἡ). ῥινὸς τὸ εἶδος, τραχὺς τὴν ἐπιφάνειαν, ζαρωμένος, ῥυτιδωμένος κτλ.

Ῥίνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥινόομαι, ζάρωμα, σκέβρωμα, κύρτωσις, ῥυτίδωσις κτλ.

Ῥίμμα (τὸ). βολὴ, ῥίψιμον. « Ποδῶν ῥίμματα, « Ἐπγρ., τὰ κινήματα (Ἰταλ. τὰ πάσσα) τοῦ χορεύοντος, [εἰς τὸν Πλά.] « Τόξου ῥίμμα (ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥῦμα).

† Ῥιμμὸς (ὁ), νλγ. ἀντὶ Ῥίψις.

Ῥίμφα [ῥίπτω], ἐπίῤ Π. ταχέως (κυρ. ἐπὶ ῥιπτομένων σωμάτων), μὲ εὐκολίαν, ἐλαφρά. « Ἵπποι ῥίμφα μάλα τραγῶσιν, « Ἰλ. Χ. « Ναῦς ῥίμφα θέουσα, « Ὀδ. Ν.

Ῥιμφαλέος, α, ον, Π. ταχὺς, τρέχων ταχέως (μὲ ὁρμήν).

Ῥιμφάρματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκτελούμενος διὰ ταχέος (ῥίμφα θέοντος) ἅρματος. « Διφρηλασία—, « Πίνδ.

Ῥίν, ῥινὸς (ἡ), μτγν. ἀντὶ Ῥίς.

Ῥιναγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Διὰ τῆς ῥινὸς ἄγω (σύρω, ὁδηγῶ) τινὰ, (κοιν.) τραβῶ ἀπὸ τὴν μύτην (ὡς θὰ ἀρκοῦδαν).

Ῥινάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥινίον, ῥινάκι.

Ῥιναυλέω-ῶ [ῥὶς, αὐλέω], Μ. ήσω. Φυσῶ μὲ τὴν μύτην, μυσουνίζω (ἀπὸ θυμὸν κτλ.), (παρβλ.) Μυχθίζω. « Ῥιναυλοῦσι τὰ αἰσχρὰ, « Τατ. (« Εἰς ἀσέλγειαν διὰ ῥινῶν ἐπιφοροῦσι, « Κλιμ.)

Ῥινάω-ῶ, Μ. ήσω. Σέρνω τινὰ ἀπὸ τὴν μύτην (ῥῖνα), ἀπατῶ, περιπαίζω. « Ὑπὸ τῶν ἀπαντώντων ἐρινώμεθα, « Ἀλκίφρ. 2) = Ῥινίζω, (καὶ συνηθ.) φυσῶ, τρώγω, ἀφανίζω. « Ῥινᾶν τὰ δασμὰ, « Δ. Ἐφέσ. (καὶ μτγν.) « Τὴν φράσιν ῥινῶν καὶ ταρσίων, « Δ. Ἁλ. (ἐξ πθ.) « Φθόῃ ῥινώμενον καὶ λειβόμενον, « (Ἀλλ. παρὰ) —ῶ.

Ῥινεγκαταπηξιγένειος (ὁ, ἡ). Π. Κωμ. τοῦ ὁπ. ἡ ῥὶς ἐγκαταπήγνυται εἰς τὸ γένειον, ὁ ἔχων μακρὰν καὶ κυρτὴν ῥῖνα [εἰς τρόπον ὥστε φαίνεται ὅτι θὰ ἐμπηγῇ εἰς (θὰ ἐνωθῇ μὲ) τὸ πηγούνι του].

Ῥινεγχυσία (ἡ). ἡ διὰ τοῦ ῥινεγχύτου ἐργασία, τὸ οὐσ. τοῦ-

Ῥινεγχυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω ὑγρὰν [ἐκ-

τρικόν τι εἰς τὴν μύτην διὰ τοῦ ῥινεγχύτου.

'Ρινεγχύτης [ῥῖς, ἐγχέω], ου (ὁ). ἐργαλ. χειρουργ. διὰ τοῦ ὁπ. χύνουν εἰς τὴν μύτην ὑγρὸν ἰατρικόν.

Ρινέγχυτος (ὁ, ἡ), ὁ διὰ τῆς ῥινὸς ἢ εἰς τὴν ὀῖνα ἐγχεόμενος. ■ 'Ρινέγχυτα (ἔνν. φάρμακα), ■ Γαλ., ἰατρικὰ χρησιμεύοντα πρὸς ῥινεγχυσίαν.

'Ρινέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξύνω (Ἰσάζω) μὲ τὴν ῥίνην, ῥινίζω.

'Ρίνη (ἡ). τὸ γνωρὸν αἰσθητῶν ἐργαλ. μὲ τὸ ὁπ. ῥινίζουν, (κοιν.) ῥινί. 2) (μτγν.) εἶδ. ἰχθ. (σελαχώδους) μὲ ταῦ ὁπ. τὰ ὡς ἄν ῥινὶ τραχὺ δέρμα ὑαλίζουν τὰ σανίδια ἢ τὰ μάρμαρα, (κοιν.) ῥίνα. ‖. (κατὰ τὸν Ἀρκάδ. τὸ ἐργαλ. πρέπει νὰ γράφεται καὶ νὰ προφέρεται 'Ρινὴ ὀξυτόνως).

'Ρινηλασία (ἡ). ἡ διὰ τῆς ῥινὸς ἀνίχνευσις (ἰχνηλασία), [ἐκ τοῦ

'Ρινηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἰχνηλατῶ διὰ τῆς ῥινὸς (καθὼς τὸ λαγωνικόν), (μτφορ.) ἐρευνῶ ἀκριβῶς (ὡς καλὸς ■

'Ρινηλ της [ῥῖς, ἐλαύνω], ου (ὁ). ὁ κυνηγῶν (ἀκολουθῶν καθὼς ὀσκύλος τὰ ἴχνη τοῦ ζώου) μὲ τὴν μύτην (μὲ τὴν αἴσθησιν)· (μτφορ.) ἀκριβὴς ἐξιχνιαστής.

'Ρινήλατος (ὁ, ἡ), ὁ διὰ τῆς ῥινηλασίας ἀνιχνευθείς. ■ Ἴχνος ῥινήλατον, ■ Ὀππ., τὸ ὑπὸ τοῦ ῥινηλατοῦντος κυνὸς ἀνευρεθέν.

'Ρίνημα (τὸ). τὸ ἀπὸ τοῦ ῥινίσματος ἀποπίπτον ψήγμα (μόριον), [Γαλλ.] limaille.

†'Ρινητήριον (τὸ). ἐργαλεῖον διὰ ῥίνημα, ῥινί, [ἐκ τοῦ

'Ρινητὴς [ῥινέω], οῦ (ὁ). ὁ ῥινίζων, ῥινιστής.

'Ρινίζω, Μ. ἰσω, μτγν. ἀντὶ = 'Ρινέω.

'Ρινίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Ρίνη, ῥινάκι, ἡ 2) τοῦ 'Ρὶς (κυρ. πλθ.) 'Ρινία, ῥουθούνια.

'Ρίνισμα (τὸ), = 'Ρίνημα.

'Ρινόδετος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. σελαχώδους (μεταξὺ ῥίνης καὶ βάτου).

'Ρι όβολος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ βάλλων (προσβάλλων) τὴν ῥῖνα (■ Ἄνεμος—, ■ 'Ησύχ., ὁ διὰ τῆς ἕδρας). (προπαροξ.) ὁ βαλλόμενος (ἐκβαλλόμενος) διὰ τῆς ῥινός· ■ Πάταγος—, ■ 'Εκγρ., ὁ γινόμενος μὲ τὴν μύτην (καθὼς π. χ. ὅταν ἤνέ τις θυμωμένος).

†'Ρινοβέψης [ῥινὸς, δέψω], ου (ὁ), = Βυρσοδέψης.

'Ρινόκερως, ωτος καὶ ω (ὁ), εἶδος ζώου τὸ ὁποῖον ἔχει ἕνα κέρατον ἐπάνωθεν τῆς ῥινός (τοῦ ῥύγχους) του. 2) εἶδος πτηνοῦ (ἔχοντος κερατοειδές τι ἔκφυμα ἐπὶ τοῦ ῥάμφους).

'Ρινοκολούστης [ῥὶς, κολούω], ου (ὁ), ὁ κόπτων μύτας ἢ τὴν μύτην τινός.

'Ρινοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. πρσ.) Κόπτω τὴν μύτην τινός.

'Ρινοκτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω κτύπον (ἦχον) διὰ τῆς ῥινός, (παρβλ.) 'Ριναυλέω.

'Ρινοκτυπία (ἡ). ὁ διὰ τῆς ῥινὸς γινόμενος κρότος.

'Ρινολαβὶς, ίδος (ἡ). βασανιστικόν τι ἐργαλεῖον εἰς σχῆμα λαβίδος (τενάλλιας) μὲ τὸ ὁποῖον σφίγγουν καὶ σχίζουν τὴν ὀῖνα.

'Ρινολώβητος (ὁ, ἡ). λελωβημένος τὴν ῥῖνα, ῥινότμητος.

'Ρινόμακτρον (τὸ), [ῥὶς, μάσσω]. σφουγγιστῆρι τῆς μύτης, μυξομάνδυλον.

;'Ρινομάχης, ου (ὁ). ὁ μαχόμενος διὰ τῆς ῥινός, (Ἄρεος 11, 318).

'Ρινομήλη (ἡ), εἶδος χειρουργ. ἐργαλ. (μήλη εἰς εἶδος ῥίνης), (ἄλλ.) Βλεφαρόξυστρον.

;'Ρινὸν (τὸ), Π. ἀντὶ 'Ρινὸς, ἀσπίς.

'Ρινοπύλη (ἡ), [ῥὶς [3] πύλη]. θύρα (κάστρου) κρυφὴ (πλαγιὴ), πορτέλλον, παραπόρτι.

'Ρινὸς (ἡ καὶ μτγν. ὁ), (τὸ πλθ. καθ' ἑτερογέν. τὰ ῥινά). δέρμα (ἀνθρ. ἢ ζώου). ■Τὸν βάλε χαῖρε λίγδην, ἄκρην δὲ ῥινὸν δῆλήσατο χαλκός, ■ 'Οδ. Χ. ■ Τεῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ῥινὸν ἀπ' ὀρεσφιν ἐρύσαι, ■ 'Οδ. Ξ. ■'Υπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοὸς, ■ Ἰλ. Χ. ■'Εσσατο δὲ ῥινὸν λύκοιο, ■ αὐτ. 2) (συνεχ.) ἀσπὶς (κυρ. ἀπὸ δέρμα βοδιοῦ). ■Σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς, σὺν δ' ἔγχεα, ■ Ἰλ. Δ.

'Ρινόσιμος (ὁ, ἡ). σιμὸς τὴν ῥῖνα, (κοιν.) πατσομύτης.

'Ρινότμητος (ὁ, ἡ), [ῥὶς, τέμνω]. κοψομύτης.

'Ρινοτομέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Ρινοκοπέω, [ἐκ τοῦ

'Ρινοτόμος (ὁ, ἡ), [ῥὶς ἢ ῥινὸς, τέμνω], = 'Ρινοκολούστης, ἢ = τῷ

'Ρινοτόρος (ὁ, ἡ), Π. [ῥινὸς, τείρω]. ὁ διατρυπῶν τὸ δέρμα ἢ τὰς (ἐκ δέρματος) ἀσπίδας, (ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως).

'Ρινοῦχος (ὁ, ἡ), [ῥὶς, ἔχω]. τρύπα ὀχετοῦ (λαγωμιοῦ), τρύπα εἰς τὰ τοῖχη κάστρου (ἵνα χύνωνται ἔξω τὰ νερά).

'Ρινοφάλιος (ὁ, ἡ), [ῥὶς, φάλιος]. ὁ ἔχων λευκὴν ῥῖνα.

†'Ρινοχάος (ὁ), = 'Ρινεγχύτης.

†'Ρινώλεθρος (ὁ, ἡ), ὄλεθρος τῆς ῥινός. ■ 'Οσμὴ—, ■ Φρύν., βρῶμα ὑπερβολική.

†'Ρινωτηρία (ἡ), τὸ περὶ τὴν πρύμνην τοῦ πλοίου γυριζὸν ἢ ἐξέχον (εἰς σχῆμα ῥινὸς) μέρος.

Ρίον (τὸ), [συγγ. τῷ 'Ρὶς]. μέρος βαινοῦ ἐξέχον (εἴτε πρὸς τὰ ἄνω εἴτε πρὸς τὰ ἔμπροσθεν), ἀκρώρεια, κορφοβούνι, ἢ ἀκρωτήριον, (Τουρκ.) μύτη.

;'Ρεπαύλης (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ ἢ παρεσχημάτ. πρὸς ἐτυμολογ.) τοῦ 'Ραπαταύλης.

'Ριπὴ (ἡ). ἡ κίνησις (ἡ ῥύμη, ἡ ὁρμὴ) τοῦ ριπτεμένου ἢ βιαίως φερομένου σώματος, βολή· προσβολή. ■ Λᾶας (■ Αἰγανέης)—, ■ 'Ομ. ■ Κώνωπος—, ■ Αἰσχλ., ἡ κίνησις τῶν πτερῶν, τὸ πέταγμα. ■ Πυρὸς (■ Ἀνέμου)—, ■ αὐτ., Σοφ., ἡ βία, ἡ ὁρμὴ· (ἐνίοτε ἀπλ.) ■'Ριπὴ, ■ Ἀξ., πνοὴ ἀνέμου. ■ Ἀνδρὸς ἑνὸς ῥιπῇ, ■ Ἰλ. Θ. ■ Πεδόθεν δ' ἐτινάσσετο μακρὸς Ὄλυμπος ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων, ■ 'Ησ. ■ Ἀστρων παμφεγγεῖς ῥιπαί, ■ Σαφ., τὸ ἀκτινοβόλισμα. ■'Οφθαλμοῦ—, ■ Ἀξ., ῥίψις βλέμματος, ὁμματιά, (Γαλλ.) coup d'œil, (παρβλ. 'Ροπή). 2) (συνεκδ.) ὄργανον τὸ ὁποῖον βάλλει τις εἰς κίνησιν, (θέατρ.) πτέρυξ πτηνοῦ· (τρπ.) οὐάτρος, ἐλατήριον. ■'Ηύτε δι' ἠέρος ὑψόθι κίρκος ἀν τινάσσει ῥιπὴν, εὐκήλησιν ἐνευδιόων πτερύγεσιν, ■ Ἀκιλλ., ■ Δεκταῖς κώνωπος ῥιπαῖσι θοῦσσοντος, ■ Αἰσχλ. (καὶ μτφρ.) ■ 'Υπὸ ῥιπῆς Ἀφροδίτης, ■ 'Ορπ., ἀπὸ ἐρωτικὸν οἶστρον, (ὅθεν 3) ἀντὶ 'Ριπὶς, ἀνεμιστήριον (;) ἀπὸ πτερά.

'Ριπίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Ριπὶς.

'Ριπίζω, Μ. ἰσω. Βάλλω εἰς κίνησιν (κυρ. τὸν ἀέρα διὰ τῆς ριπίδος), ἀεριζω, ἀνεμίζω. ■ Μόνα σήπεται τῶν σωμάτων ὅσα, φύσιν ἔχοντα θερμὴν καὶ ὑγράν, ἀδιάπνευστα ἢ ἀῤῥίπιστα μένει ἐν θερμῷ καὶ ὑγρῷ χωρίῳ· εἰ δ' ἐν κινήσει τε εἴη καὶ ῥιπίζοιτο, δύναιτ' ἂν ἀσηπτα φυλάττεσθαι, ■ Γαλ. (καὶ μτφρ.) ■Τοῦ καιροῦ ῥιπισθέντος ἤδη ταῖς αὔραις τοῦ πονηροῦ, ■ Γργ. 2) (μτφορ. ἀπὸ τοῦ ῥιπιζομένου πυρὸς), ἐξάπτω, διεγείρω. ■ Ἔριν πολέμου—, ■ 'Ομ. 3) ἀντὶ 'Ρίπτω (;) ἢ κουνῶ δυνατά, (Πλ. Γ, 32).

'Ριπὶς, ῖδος καὶ ἰδος (ἡ), (κυρ.) = 'Ρῖπος, πλέγμα ἀπὸ ῥάπην (ψαθί κτλ.), (ὅθ. 2) (συνήθ.) ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁπ. φυσοῦν τὴν φωτιὰν ἢ ἀεριζονται, ἀνεμιστῆρι.

'Ρίπισις, εως (ἡ), τὸ ῥιπίζειν, φύσημα μὲ τὴν ῥιπίδα, ἀνέμισμα.

'Ρίπισμα (τὸ), τὸ ἀποτέλεσμα ἢ ἀντικείμενον τῆς ῥιπίσεως, (μτφρ.) αἴρος, ἐρέθισμα.

'Ριπισμὸς (ὁ), = 'Ρίπισις.

'Ριπιστήριος, α, ον. 'Ο ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ ῥιπίζειν, (ὅθ. ‖. οὐσ.) 'Ριπιστήριον, ■ Γλσ., = 'Ριπὶς, ἀνεμιστήριον.

'Ριπιστὸς, ἡ, όν. 'Ο ὑποκείμενος εἰς ριπισμὸν (ἀνέμισμα), ἐπιδεκτικὸς ριπίσματος· εὐρίπιστος. ■ 'Υπερῷα ῥιπιστά, ■ Γρφ., τὰ ὑψηλά, (ἐπιμ.) ἀεριά, διαπνεόμενα.

'Ρίπος ἢ (ὀρθότ.) 'Ριπὸς (ὁ) ἢ Π.

'Ρῖπος [ῥίπ], εος-ους (τὸ). πλέγμα ἀπὸ ῥάπην (βούρλον, καλάμια κτλ.), ψάθα. ■'Επιθεὶς ῥῖπόν (κατὰ διόρθ. ἀντὶ 'Ρῶπον) ἐκ καλάμου, ■ Ἀσκρ.

'Ριπτάζω, Μ. άσω. 'Ρίπτω ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ. ■'Ριπτάζων κατὰ δῶμα θεοὺς, ■ Ἰλ. Ξ., ξεκουντῶν αὐτοὺς δεξιὰ-ζερβὰ ἐν ᾧ ἐσκάλιζε νὰ μὲ εὕρῃ μεταξύ των. ■'Οφρύσι ῥιπτάζεσκεν, ■ Τμν. 'Ομ., ἀναιδοκαταβάζει τὰ 'φρύδια του (ἀνοιγοκλείσιμα τὰ 'μμάτια του). (καὶ μτφορ.) ■Τῇ γνώμῃ πολλὰ ῥιπτασθεὶς ἐπ' ἀμφότερα, ■ Πλ. (καὶ πθ.) ■ Πράγμα πολλαῖς ἀγρυπνίαις ἐῤῥιπτασμένον, ■ Ἀρρφ. ‖. (καὶ πθ.) πίπτω τριγύρω κάποιου (κυρ. ἐπὶ ἀσθενοῦς) παρακολουθῶ (παραδέρνω) ἀπὸ στενοχωρίαν. 2) Π. ἀντὶ (ἁπλ.) 'Ριπτω. ■ Τὴν σφαῖραν ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα ἀκείοντα, ■ 'Οδ. Θ

'Ρίπτασκον, Π. παρτ. τοῦ 'Ρίπτω.

'Ριπτασμὸς (ὁ), τὸ ριπτάζειν ἢ ριπτάζεσθαι, ῥίψιμον ἢ πέσιμον ἀπ' ἐδῶ ἢ ἀπ' ἐκεῖ, περικάλυμμα, (κυρ. ἐπὶ ἀσθενοῦς) ἀνησυχία, στενοχωρία.

'Ριπταστικὸς, ἡ, όν. 'Επιῤῥεπὴς εἰς ριπτασμὸν, φύσει ἀνήσυχος, ἄῤῥωστος. ■Τὸ μὴ αἰσθητικὸν καὶ ῥιπτασμικόν, ■ Μάρκ. Ἀντ.

'Ριπτέω-ῶ | αρτ. 'Ερρίφθην-ουν ἢ πλέων

οὐ;, Ἀττ. ἀντὶ Ῥίπτω (κυρ. ἀφ' οὗ πρῶτα κινήσω ἔ,τι εἶν' ἐκεῖνο, ἵνα φερθῇ εὐκολώτερα).

Ῥιπτός, ή, όν. Ὁ ῥιφθείς ἢ δυνάμενος νὰ ῥιφθῇ, ἐπιδεκτικὸς ῥίψεως. «Λίθος—, » Σοφ., ὁ συμβὰς ἐξ αἰτίας (κατὰ συνέπειαν) ῥίψεως.

Ρίπτω [συγγ. τῷ Ῥέπω], Μ. ῥίψω. Ῥήγνω (κάτω ἡ μαχράν)· (ἐνίοτε ἀμτβ. ἢ ἑλλ. μὲ αἰτ. προθετ.) πίπτω, ῥίπτομαι. «Ῥίψει ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο, » Ἰλ. Δ. «Ἐκ χειρὸς ῥίπτειν τὸ σπέρμα, » Ξεν. «Ἢ τις ἐλῶν ῥίψει ἀπὸ πύργου,» Ἰλ. Ω. (ᾗ γεν. ἑλλ. ᾠδή.) «Ῥίψω πέτρον τάχα σου, » Εὐρ., κατὰ σεῦ. (καὶ μτνμ.) « Νεανίας λόγους ῥίπτων ἐς ἡμᾶς, » αὐτ. «Ῥίψας λόγον οὐδαμῶς ἁρμόζοντα αὐτῷ, » Πλὸ. (καὶ πθ.) «Ἐξέρριψα κύβους,» Παροιμ., ἂς δοκιμάσω τὴν τύχην μου καὶ ὅ,τι ἔβγῃ! (Γαλλ.) **coûte qui coûte.**

Ῥὶς [συγγ. τῷ Ῥέω], ῥινὸς (ἡ). ἡ μύτη (« Ἀπεστράφην, τὴν ῥῖν' ἐκτιλαεῦσα, » Ἀρχφ.), (πλθ.) τὰ ῥευθούντα. « Τῆς δ' ἐκ ῥινῶν μύξαι φέον,» Ἡσ. «Τῷ δασφαίνεσθαι ἕνεκεν ἐποίησαν ἡμῖν ῥῖνας οἱ θεοί, » Ξεν. 2) (συνεχ.) ἡ πρὸς τὸ ῥινηλατεῖν ἐπιτηδειότης, ἡ δύναμις τῆς ὀσφρήσεως τῶν σκύλων. 3) (Ἐπιχφ.) τρώκτα ὀχετοῦ, καταλλ. «Ὑπὸ τὴν ῥῖνα τὰν ἐν τῷ πύργῳ, » Ἐπιχφ. « Τὸν ῥοῦσκον τὸν ῥέοντα ἐκ τᾶς ῥινός, τᾶς κατὰ τὸ ἱερόν, » αὐτ., (παρβλ. Ῥινοῦχος ᾗ Ῥινοπύλη).

Ῥίσκος (ὁ), [ὑφ' ἡσυχ. ἄρριχος]. εἶδος δερματίνου κιβωτίου, (Τουρκ.) σεπέτι ἢ τζαμπεδάνι (κυρ. πρὸς ἐναπόθεσιν χρημάτων), (Γαλλ.) **coffre-fort,** (ὅθ.

†Ῥισκοφυλάκιον (τὸ),=Θησαυροφυλάκιον καὶ

†Ῥισκοφύλαξ, ακος (ὁ),=Θησαυροφύλαξ.

Ῥιφή (ἡ),='Ρίψις ᾗ Ῥίμμα, (παρβλ. Ῥιπή).

Ῥιψ [ῥέπω, συγγ. τῷ Ῥώψ], ῥιπὸς (ἡ ᾗ ὁ). (ἐν γέν.) κάθε λεπτὸν (εὐλύγιστον, ἱματιωτῶδες) φυτὸν ἢ μέρος φυτοῦ, καλάμι, βούρλον, (καιν.) ῥάπη, ψαθί κτλ., κλαδὶ λυγαριᾶς (ἑτηᾶς κτλ.). 2) (συνήθ. κατὰ συνεχ.) ἀντὶ Ῥίπας, πλέγμα ἀπὸ βαΰρλα (ῥάπην κτλ.), ψάθα, καλαμωτὴ κτλ. « Θεοῦ θέλοντος κἢν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις,» Γνμ.

Ῥίψασπις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ῥίψας τὴν ἀσπίδα του καὶ φυγὼν ἐκ τῆς μάχης, (εἰς τοὺς ἀρχ.)=Ἄτιμος ἴδε Λα. κατὰ θεσμούς), (Γαλλ.) **lâche.**

Ῥιψαυχενέω-ῶ, Μ. ήσω. Βραδύνω ὑψωμένην τὴν κεφαλήν μου ὡς ζῶπος ῥιψαύχην, (παρβλ.) Γψαυχενέω (μτνμ.) σείω τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς μου (καθὼς οἱ περὶ ἀγυρτείαν ἐνθουσιῶντες, [Γαλλ.] **convulsionnaires**).

Ῥιψαύχην, ενος (ὁ, ἡ). (κυρ. ζῶπος) ὁ ῥίπτων τὸν αὐχένα του ὀπίσω (κρατῶν ὑψωμένην τὴν κεφαλήν, καμαρώνων), (ἄλλ.) Γψαύχην, (μτνμ. ἐπὶ ἀνθ.) ἀγέρωχος, ὑπερήφανος.

Ῥιψέπαλξις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ῥίπτων (χρημανίζων) τὰς ἐπάλξεις τῶν τειχῶν. «Λίθος—,» Ν. Ἐγγ.

Ῥίψιμος (ὁ, ἡ). ῥίψεως ἄξιος, ἀπόβλητος, ἀπορρίψιμος. ‖ (οὐσ.) Ῥίψιμον (τό), κόπριον, σκύβαλον.

Ῥίψις (κατὰ κανόν. Ῥῖψις), εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ῥίπτειν, ῥίψιμον. « Ὀμμάτων ῥίψεις,» Πλ.,=Βολαί.

Ῥιψοκινδυνεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἢ Φέρομαι (Πράττω) ὡς ».

Ῥιψοκίνδυνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-ύνως. Ὁ μὴ ψηφῶν (ῥίπτων ἑαυτὸν παραβόλως εἰς) τὸν κίνδυνον, παράτολμος, ἀπόκοτος, (μτφρ. ἀπὸ τῆς ἀναῤῥίψεως τῶν κύβων, ἴδε Ῥίπτω).

Ῥιψολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥίπτω ἀπρεπέκτως λόγους, λέγω ὅ,τι φθάσω.

Ῥίψοπλος (ὁ, ἡ),=Ῥίψασπις (ἴδε Ὅπλον).

Ῥιψοφθαλμία (ἡ). ἡ ἐμπαθὴς ῥίψις τῶν ὀφθαλμῶν τινος (μματιαῖς ταῖς ἀπ' ἐρίπτειτες) πρὸς τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιθυμίας του, (ἐν γέν.) ἐπιθυμία, (Γαλλ.) **convoitise.**

Ῥιψοφθάλμος (ὁ, ἡ). ὁ ῥίπτων τῇδε κἀκεῖσε τοὺς ὀφθαλμούς του ἀπὸ ῥεμβασμὸν ἢ ἐπιθυμίαν ἀκολαύστως.

Ῥοὰ (ἡ), Δ. ἀντὶ Ῥοή.

Ῥόα (καὶ ὄχι) Ῥοά (ἡ),='Ροιὰ, βῶδι ἢ φυτειά.

Ῥόα (τὸν), αἰτ. ἑτερόκλ. τοῦ Ῥόας-φοῦς.

Ῥοὰς [ῥοή], άδος (ἡ). ἐῤῥωσμένα τῆς ἀμπέλου ὅταν γίνωνται (μαδοῦν) αἱ βῶγες, (Γαλλ.) **coulure.**

†Ῥοβδέω-ῶ, Μ. ήσω,='Ροιβδέω.

Ῥογχιάω-ῶ, Μ. άσω,='Ρέγχω, ῥογχαλίζω, [ἐκ τοῦ

Ῥόγχος (ὁ),='Ρέγκος, Ῥέγχας, Ῥοχάλισμα.

†Ῥόγος (ὁ). ἀλευρόμυλος ἢ, σωρὸς σίτου, σιτοβόλιον, (ὅθ. τὸ Λτ. rogus, ἡ πυρά).

†Ῥογχάζω [ῥόγχος], Μ. άσω, Γλσ. ἀντὶ Ῥέγχω, ῥογχαλίζω.

Ῥογχασμὸς (ὁ),=τῷ=

Ῥόγχος (ὁ),='Ρέγκος, ῥοχάλισμα, ῥοχαλητόν.

†Ῥοδακινέα (ἡ), νλγ. τὰ καρποφορῶν τὰ ῥοδάκινα δένδρα.

†Ῥοδάκινον (τό), νλγ., [Λτ. duracinum]. τὸ γνωστὸν ὀπωρ. (Γαλλ.) **pêche,** (ᾗ κυρ.) **brugnon.**

†Ῥοδαισσας, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥοδόκισσος.

Ῥοδαλὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ῥόδινος.

†Ῥοδαμνος (ὁ),= Ῥάδαμνος καὶ Ὀρόδαμνος.

Ῥοδάνη (ἡ), Π. [ῥοδανός]. νῆμα, κλωστή, ὑφάδι.

Ῥοδάνθεος (ὁ, ἡ). ἀνανθὴς ὡς τὰ ῥόδινα.

†Ῥοδανίζω, Μ. ίσω. Στρήφω κλωστὴν (ῥοδάνην). γνέθω, κλώθω.

Ῥοδανός, ἡ, όν, Π.=Ῥαδινός, λεπτός, τρυφερός, εὐλύγιστος. « Παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα, » Ἰλ. Σ., τοῦ ὁπ. σείονται τὰ καλάμια ἀπὸ τὸν ἄνεμον, (κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ Ῥέω) ἀντὶ Παλύῤῥους.

Ῥάδαξ, ακος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ῥόδον, τριανταφυλλάκι.

†Ῥοδαρὺς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥάδαλος ἢ Ῥαδινός.

Ῥοδέα (ἡ), εὔχρ. μόνον τὸ συνῤρημ. Ῥοδῆ.

Ῥοδέεσσιν, Π. (κατὰ μετπλ.) ἀντὶ Ῥόδοις, ᾗ 2) (ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥοδέῳσι, Π. ἀντὶ Ῥοδέαις, ἐστ. πλθ. τοῦ Ῥοδέα.

Ῥόδειος, α, ον. Ὁ ἐκ ῥόδων, τριανταφυλλένιος· ὅμοιος (τὰ χρῶμα ἢ τὴν ὀσμὴν) μὲ ῥόδον, ῥοδόχρους. ‖ (οὐσ.) Ῥόδεια (ἐνν. στεφάνη), « στέφανος ἀπὸ ῥόδα.

†Ῥοδέλαιον (τὸ), ἴδε Ῥόδινος.

Ῥόδεος, α, ον, Π. ἀντὶ Ῥόδειος.

†Ῥοδεών, ῶνος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Ῥοδών.

Ῥοδῆ (ἡ), κατὰ χρο. ἐκ τοῦ Ῥοδέα, ὁ βαθυφόρος θάμνος, ἡ τριανταφυλλιά.

Ῥοδιὰς, άδος (ἡ), (ἐνν. κύλιξ), εἶδ. ποτηρίου, (ἄλλ.) Ῥοδιακή, (ἄλλ. γρφ. Ῥωσιάς).

Ῥοδίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω ῥόδον, ἔχω δομὴν ἢ χρῶμα ῥόδου. 2) (μετφ.) χρωματίζω ὡς τὸ ῥόδον. « Αἷμα ῥοδίζει τὸ δέρμα καὶ ἐρυθραίνει, » Ἀλέξ. Ἀφροδ.

3) φαντίζω μὲ ῥιδοσταγμάτις ἢ στολίζω μὲ ῥόδα. «Ἐπὶ τῷ ῥοδίζεσθαι αὐτὸν (τὸν τάφον),» Ἐπιγρφ.

Ῥόδινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ῥόδα, τριανταφυλλένιος. « Στέφανος—,» Ἀθ. « Μύρον (ὁ Χρίσμα, «Ἔλαιον) ῥόδινον,» Αξ., τὸ (μονολεκτ.) Ῥοδέλαιον.

Ῥόδιος, α, ον,='Ρόδινος καὶ Ῥόδειος. ‖ (οὐσ.) Ῥοδία (ἐνν. πόα ἢ ῥίζα), « ὄνομα διαφόρων φυτῶν. « Ῥοδία (σταφυλή), » εἶδος σταφυλίου μὲ ῥοδοκόκκινον χρῶμα, (κοιν.) ῥοδίτις, (Τουρκ.) ῥοζγκιάρ, (συγγ. τῷ

Ῥόδιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς νήσου Ῥόδου, Ῥοδίτης. « Ῥοδία τέχνη,» Ἀνκρ., ἡ ζωγραφική. ‖ (οὐσ.) Ῥοδία, εἶδ. ἐμβάδος.

Ῥοδὶς, ίδος (ἡ). μυρωδεκὸν (σκόνι ἢ πομμάδα) ἀπὸ ῥόδα.

†Ῥοδισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥοδίζω, ὁ διὰ ῥόδων στολισμός.

Ῥοδίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἴνος) κατεσκευασμένος μὲ ῥόδα.

Ῥοδοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ ῥοδόχρουν χρῶμα.

Ῥοδοδάκτυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ῥοδόχρουν (ῥοδοκόκκινα) δάκτυλα, (ἐπίθ. τῆς Αὐγῆς), (πιθανὸν ὅτι ἔβαφον μὲ κνᾶν καὶ τότε, καθὼς καὶ αἱ Τουρκιασαὶ ᾗ πολλαὶ Τουρκομερίτισσαι τώρα, τὰ δακτυλά των).

Ῥοδοδάφνη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ ἢ θάμνου μὲ ῥοδόχρουν ἄνθη, (ἄλλ.) Νήριον, (ᾗ κοιν.) πικροδάφνη.

Ῥοδοδένδρον (τό),=Ῥοδοδάφνη.

Ῥοδοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ῥόδου, ὅμοιος μὲ ῥόδον.

Ῥοδοειδῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει ῥόδου.

Ῥοδόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ῥόδινος ἢ Ῥόδειος. « Ῥοδόεντα χείλεα, » Λξ. « Ῥοδόεν ἔλαιον, » Ὑμ., τὸ τριανταφυλλόλαδον.

†Ῥοδόκισσος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥόδα κίσσας.

Ῥοδόκαλπος (ὁ, ἡ), Π. ἢ ἔχουσα κύλπον (στῆθος) ῥεδόχρουν.

Ῥοδοκρινοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον εὔχρουν ὡς τὸ ῥόδον καὶ λευκὸν ὡς τὸ κρίνον.

Ῥοδόμηλον (τὸ), Δ. ἀντὶ Ῥοδόμηλον, μῆλον (μάγουλον) ῥοδοκόκκινον.

Ῥοδόμελι, ιτος (τὸ). μέλι ῥόδινον [κατεσκευασμένον μὲ ῥόδα].
Ῥοδόμηλον (τὸ), εἶδ. γλυκοῦ (καμπόρας) ἀπὸ μῆλα & ῥοδόμελι.
Ῥοδομιγής, ές (ὁ, ἡ). σμιγμένος (ἀναπτωμένος) μὲ ῥόδα.
Ῥόδον (τὸ), [ὄζω, μὲ τὸ βασύ ρ]. τὸ γνωστὸν εὐῶδες ἄνθος, [κοιν.) τριανταφυλλον καὶ ῥόδον. 2) (μτγμ.) τὸ γυναικ. αἰδοῖον.
Ῥοδόπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα ῥοδόχρουν πέπλον.
Ῥοδόπη (ἡ), πύρ. ὄνομα, (κατὰ λέξ.) ἡ ἔχουσα ῥοδόχρουν ὄψιν.
Ῥοδόπηχυς, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ῥοδόχρους πήχεις (βραχίονας).
Ῥοδοπιτυήνη (ἡ). ῥητίνη πίτυος ἐνωμένη (ἐσκευασμένη) μὲ ῥόδα ἢ ῥοδέλαιον.
Ῥοδόπνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ πνέων (ἔχων ὀσμὴν, εὐωδίαν) ῥόδων.
Ῥοδοποίκιλος (ὁ, ἡ). κεποικιλμένος μὲ ῥοδόχροα στίγματα, ἢ ῥοδόχρους ποικίλος.
§Ῥοδοπυγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ῥοδόχρουν πυγήν.
†Ῥοδοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ῥόδα.
Ῥοδοσάκχαρ (τὸ). σάκχαρι ἐσκευασμένον μὲ ῥόδα, ῥοδοζάχαρη.
Ῥοδόσταγμα καὶ Ῥοδόστακτον (τὸ). σάγμα ῥόδων· συρόπι ἀπὸ ῥόδα, (ἄλλ.) Ῥοδόμελι.
Ῥοδοστερὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. στεφανωμένος μὲ ῥόδα, (Νόν. Διον. ΜΕ', 681).
Ῥοδόσφυρος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα ῥοδόχροα σφυρὰ (πόδια).
Ῥοδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ κάμνων) ῥόδα.
Ῥοΐζχροια (ἡ). χροιὰ (χρῶμα) ῥόδων.
Ῥοδόχρους-ους καὶ Ῥοδόχροος, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα (χρόαν) ῥόδου. ἀσπροκόκκινος· ἀὰν τὸ ῥόδον, ῥοδοκόκκινος. «Λείλη ῥοδόχροα, « Ἐπγρ. « Τρίγλη —, « Ὀππ.
Ῥοδών, ῶνας (ὁ). τόπος κατάφυτος μὲ ῥόδα.
Ῥόδωνες (οἱ). ἄνεμοι ἐτησίαι πνέοντες (εἰς τὴν Ἀλεξάνδρ.) ἀπὸ τὴν Ῥόδον.
Ῥοδωνιά (ἡ). κῆπος ἢ (ἢ)θάμνας ῥοδοφόρος, τριανταφυλλιά. 2) τὸ αἰδοῖον τῆς γυν. 3) ἡ ῥοδοδάφνη.
Ῥοδωνία (ἡ), ἀντὶ Ῥοδία, ἡ τῶν ῥόδων ἢ ἐκ ῥόδων. «Κάλυξ—, « Αξ., τὸ μπεμπαοῦκι (ὁ γαντζὲς) τοῦ τριανταφ. « Λοπὰς—, « Ἀθ., εἶδ. φαγητοῦ (ὅπου ἄλλ. γρφ. Ῥοδουντία). « Στεφανὴ—, « Φώτ., ἢ (ἄλλ.) Ῥοδία.
Ῥοδῶπις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Ῥοδῶπος, ὴ, ὸν. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ῥόδα ἢ μὲ ῥόδα (Ατ.) rosatum.
†Ῥοείδιον (τὸ), (Ἐπιγρφ.), ὑποκορ. τοῦ Ῥοῦς, αὐλάκι νεροῦ, ῥυάκιον.
Ῥοή (ἡ), = Ῥύσις, χύσιμον (τρέξιμον) ὑγρῶν. 2) (κλθ.) = Ῥεῖθρον, ῥεῦμα ποταμοῦ κτλ. « Εὐρίπου ῥοαὶ, « Αἰσχλ. « Ἠχὼ ῥοᾶς Σιμόεις συμβάλλειον ἠδὲ Σκάμανδρος, « Ὅμ. (καὶ ατψρ.) « Προμαθεῖτε ῥοαὶ, « Πίνδ., αἱ ὁδοὶ τῆς προνοίας.
Ῥοητόπους (ὁ, ἡ). ὁ τίκτων (πρόξενων) ῥοὴν (βάτων), ὁμβρογόνος.
Ῥοθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ῥοιζέω, κάμνω κρότον (ῥόθον), βοῶ (καθὼς τὰ κύματα)· (μτγμ. μὲ δοτ.) μουρμουρίζω κατά τινος.
Ῥοθιάζω, Μ. άσω. Κάμνω ῥόθιον (κρότον κυρ. κωπηλασίας), (συνκῦχ.) κωπηλατῶ γερὰ (μετὰ ῥόθου). « Κατάγου ῥοθιάζων, « Ἄρχφ. 2) (κωμ.) τρώγω γρήγορα 'σὰν τὸν χοῖρον. « Ῥοθιάζειν ἰσχάδας, « αὐτ.
Ῥοθιὰς, άδος (ἡ), Π. ἡ ῥοθιάζουσα (κροτοῦσα). « Κώπη—, « Αἰσχλ.
Ῥόθιος, α, ον. Ὁ προξενῶν ἢ συνωδευμένος μὲ ῥόθον (κρότον κυρ. ὕδατος), θορυβώδης· ὁρμητικός. « Εἶμα ῥόθιον, « Ὀδ. Ε., τὸ βοῦζον (μουγγρίζον) περὶ τὴν ξηράν. « Εἰρεσία—, « Πολύαιν., ἢ μετὰ κρότου κωπηλασία. « Ναῦς—, « Ἐπγρ., ἢ ταχυπλοοῦσα. « Μετὰ ῥοθίου βίας, « Ἄρστ., μεγάλης ὁρμῆς. ‖. (οὐσ.) Ῥόθιον (τὸ), ὁ κρότος (ὁ ῥόθος, ἢ βοὴ) τῶν κυμάτων ἢ τῆς κωπηλασίας· (ἐν γέν.) ἡ ῥύμη, ἡ ὁρμή. « Τὸ πλῆθος τῶν ἐλαυνόντων καὶ τὸν τοῦ ῥοθίου ψόφον, « Ἡρόπερ. « Ἐνοείσει αὐτοῖς τὴν ἵππον ἀθρόαν· οἱ δὲ διεσοβήθησαν, οὐκ ἐνεγκόντες τὸ ῥόθιον, « Ἰώσ.
†Ῥοθότης (ἡ). τὸ ῥόθιον, ἢ μετὰ ῥόθου φορὰ (ὁρμή).
Ῥοθίως, ἐπίρ. Μὲ ῥόθον (κρότον), μὲ ὁρμὴν ῥοθίου (κύματος).
§Ῥοθοπυγίζω, Μ. ίσω, ἴδε Ῥαθαπυγίζω
Ῥόθος (ὁ), [ὀνμτπ.]. ὁ κρότος (κυρ. τῶν κυμάτων, ἢ τῆς κωπηλασίας ἢ χειμάρρου ὁρμητικοῦ)· (ἐν γέν.) βοὴ συμμιγὴς, θόρυβος. « Ἧς δὲ δίκης ῥόθος ἑλκομένης, « Ἐσ. « Περσίδες γλώσσης ῥόθος, « Αἰσχλ., τὸ βαρβαριφωνον. « Πτερύγων —, « Ὀππ. 2) (Βοιωτ.) δρόμος δύσβατος, μονοπάτι μεταξὺ κρημνῶν & δένδρων. « Αἰγὸς—, « Νίκ.
Ῥοΐ, δοτ. ἑταιρικὴ τοῦ Ῥόος-οῦς.
Ῥοιὰ (ἡ), [ῥοῦς]. τὸ δένδρον ἢ ῥοφδιὰ, & 2) ὁ καρπὸς αὐτῆς, τὸ ῥῶδι ἢ (καθὼς τὸ προφέρουν εἰς τὴν Ἑλλ.) ῥόϊδι. « Μῆλα καὶ ῥοαὶ, « (Ἐπίλυκ. παρὰ) Φωτ.
†Ῥοία (ἡ), [ῥοή]. τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ ὅπου κατίζονται καὶ λούονται οἱ ἵπποι, (ἴδε Ῥοίζω).
†Ῥοιαδικὸς, ἡ, όν, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ῥυαδικός.
§Ῥοιαξ, ακος (ὁ), = Ῥοῖακος.
§Ῥοιὰς, άδος (ἡ). = Ῥοὰς ἡ Ῥυάς.
Ῥοιβδέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [ῥοῖβδος]. = Ῥοιζέω. « Κῦμα δ' ἐρρόιβδει μεγα, « Ἰεζεκ. παρ' Εὐσ., ἡ 2) = Ῥοφέω, καταπίνω μὲ κρότον. « Ὅτε ῥοιβδήσειε Χάρυβδις, « Ὀδ. Μ.
Ῥοιβδηδὸν, ἐπιρ. = Ῥοιζηδόν.
Ῥοίβδησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ῥοιβδέω, ῥοίζησις.
†Ῥοιβδμὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ
Ῥοιβδος (ἡ), = Ῥοῖζος.
§Ῥοιβδωδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄδω μετὰ ποιοῦ τινος κρότου (ὡς οἱ ποιμένες).
Ῥοιβδωδὴς, ες (ὁ, ἡ), = Ῥοιζώδης. (φαίνεται μᾶλλον ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥοιβδωδεῖ, ἴδε τὸ πρωτογ.).
†Ῥοιβοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), = Γοβοειδὴς, ἢ Ῥοικοειδὴς, [ἐκ τοῦ
†Ῥοιβὸς, ἡ, όν, = Ῥαιβὸς, Ῥοικός·
Ῥοιδάριον ἢ Ῥολδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Ῥοίδιον καὶ Ῥοΐδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥοιά, ῥοϊδάκι.
Ῥοίζασκεν ἡ Ῥοίζεσκε, Π. γ', ἐν. πρσ. τοῦ πρτ. τοῦ
Ῥοιζέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ῥοῖζον (συριγμὸν ὅμοιον μὲ τοῦ φερομένου βέλους κτλ.), σφυρίζω (ὡς ἂν νὰ 'ποῦμεν τῶρα) 'σὰν τὸ βάλε· φέρομαι μὲ ὁρμὴν (ἐπιμ. μὲ συριγμόν). «Οἱ ἀέρια ῥοιζοῦντες ὄρνεις, « Δκ., οἱ πετῶντες εἰς τὸν ἀέρα. (καὶ πθ.) « Τὰ ῥοιζούμενα σώματα ψυφον ποιεῖ, « Κυμχ.
Ῥοιζηδὰ, Π. ἀντὶ Ῥοιζηδὸν, ἐπίρ. Μὲ ῥοῖζον (κρότον μέγαν, συριγμόν).
Ῥοιζήεις, εσσα, εν, Π. ὁ κάμνων ῥοῖζον (συριγμὸν), βοῶν.
Ῥοίζημα (τὸ). ὁ ἦχος ἢ ἡ ῥύμη (ἢ ὁρμὴ) τοῦ μετὰ ῥοίζου κινουμένου ἢ φερομένου σώματος. « Τραγικὸν—, « Ἐπγρ., ἢ μεγαληγορία τῶν τραγικῶν.
Ῥοίζησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥοιζέω, ἢ μετὰ ῥοίζου φορὰ (κίνησις).
Ῥοιζητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ῥοιζήσεως ἐπιδεκτικὸς, ὁρμητικός.
Ῥοιζήτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ μετὰ ῥοίζου κινούμενος.
Ῥοιζόθεμις, ιδος (ἡ), Π. ἡ μετὰ κρότου (θορύβου) δεκασθεῖσα χρισαλγία, [θέμις &
Ῥοῖζος (ὁ, καὶ ἡ), [ὀνμτπ.]. ὁ διαπεραστικὸς ἦχος (ὁ συριγμὸς) τοῦ μὲ ὁρμὴν διερχομένου (διασχίζοντος τὸν ἀέρα) σώματος. « Ὁϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων, « Ἰλ. Π. « Ῥοίζοισιν ἰμάσθλης, « Ὀππ. 2) τὸ κατὰ μίμησιν τοῦ τοιούτου ἤχου γινόμενον μὲ τὸ στόμα σφύριγμα. « Πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε πίνακα μῆλα, « Ὀδ. Ι., σφυρίζων δυνατὰ (καθὼς σφυρίζουν οἱ βασκοί). 3) (ἐν γέν.) ῥύμη (ὁρμὴ) σώματος κινουμένου ταχέως. « Τύχης—, « Δξ.
†Ῥοΐζω, Μ. ίσω. Φέρω τὸν ἵππον εἰς τὸν ποταμὸν (ἴδε Ῥοία) ἵνα τὸν πλύνω. 2) (πθ.) πάσχω ἀπὸ ρευματισμὸν ἢ (;) διάρροιαν.
Ῥοιζώδης, εος (ὁ, ἡ). βοΐζω (συριγμῷ) ὅμοιος, ὀξὺς, διαπεραστικὸς, (Γαλλ.) sifflant. « Τὸ ῥοιζώδες τῆς περαγωγῆς, « Πλ., ἢ μετὰ ῥοίζου ὁρμὴ, ἢ ῥύμη.
†Ῥοιζωτὴρ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥιζήτωρ.
Ῥοίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ῥοιά.
Ῥοικοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων (ὀλίγον τι) ῥοικὸς (κυρτὸς), ἐπικαμπὴς. « Καμπυλώμαται πλευραὶ ἀνθρώπων εἰσὶ ῥοικοειδέα τρόπον, « Ἱππκρ., ἀγκυροειδῶς. « Τὸ μὲν γὰρ διὰ τοῦ κ λεγόμενον ξυνοφειδέα & παρὰ Θεοκρίτῳ γεγραμμένον εὕρηται... τὸ μέντοι διὰ τοῦ β, οὐκ οἶδα, καὶ τας κατά τινα τῶν ἀντιγράφων διὰ τοῦ β γίγραπται, ἀλλ' ἐν τοῖς ἀξιοπιστοτέροις εὑρίσκεται τὸ κ, « Γαλ.
Ῥοικὸς [συγγ. τῷ Ῥικνὸς], ἡ, όν. Κυρτὸς, καμπύλος, γυριστὸς. « Ῥοικός τις κατὰ κνήμην, « Ἀρχίλ., ὁ (ἄλλ.) Ῥαιβὸς, στραβοπιδὴς. ‖. (οὐσ.) « Ῥοικὸν (ἴνν. ξύλον), « Θκρ., ἡ λαγκοῦσα (μαγγαῦρα, στρεβλαίκα) τῶν βιοπώλων.
Ῥοϊκὸς, ἡ, όν, = Ῥευστὸς, ῥοώδης, ἢ (ἰατρ.) ὑποκείμενος εἰς αἱμόῤῥοιαν ἢ διάῤῥοιαν.

ρόιαν ἢ λευκόβρόιαν, (ἐν γέν.) μαλθακός, ἀδύνατος.

Ῥοικωδής, ες (ὁ, ἡ), = Ῥοικοειδής.

ξ Ῥοῖνος, η, ον. Ὁ ἐκ ξύλου ῥοιᾶς (ῥοιδάκας).

Ῥοίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ῥῖσα ἢ Ῥιὰ, ῥίζα μικρόν, ῥιζάκι. 2) (μετμ.) φοῦντα (κόμβος) εἰς σχῆμα μικροῦ (ἀρτίως ἀπανθήσαντος) ῥιζιοῦ, (ἴδε Ἡξιόδ. ΚΗ, 33).

† Ῥοίσκος (ὁ), (Ἐκγρφ.), ὑποκορ. τοῦ Ῥόος -ροῦς, αὐλάκι νεροῦ, ῥυάκιον, (ἴδε Ῥίς).

ἡ Ῥοϊσμός (ὁ), τὸ ῥιζίζειν (πλύνειν εἰς τὸν ποταμὸν) τὸν ἵππον.

Ῥοΐτης, ου (ὁ), (κυρ. εἶνες) κατασκευασμένος μὲ ῥοίδια.

Ῥομβαία (ἡ), σπανιότ. ἀντὶ Ῥομφαία.

Ῥομβίω-ῶ, Μ. ήσω. Περιστρέφω τι ὡς ῥόμβον· (συνηθ.) ἀφενδονίζω.

Ῥομβηδόν, ἐπῤ. Ὡς ἄν ῥόμβος (ἀσφαλῶς).

Ῥομβητής, οῦ (ὁ), Π. ὁ ῥομβῶν (περιστρέφων ῥόμβον) καθὼς οἱ Κορύβαντες.

Ῥομβητὸς [ῥομβέω], ἡ, ὸν. Ὁ περιστρεφόμενος ἢ δυνάμενος νὰ περιστραφῇ εἰς εἶδος ῥόμβου (ῥομβηδόν).

Ῥομβοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ῥόμβου, ἴδε Ἰσόπλευρος, (συγχ. τῷ Ῥομβώδης καὶ Ῥομβοειδής).

Ῥόμβος (ὁ), [ῥέμβω]. τὸ προϊστορικὸν ξύλινον ὄργανον τὸ ὁπ. περιστρεφόμενον ἀποτελεῖ, βραδέως μὲν βαρὺν, ταχέως δὲ ὀξὺν ἦχον (τὸ μετεχειρίζοντο δὲ αἱ μάγισσαι καὶ οἱ Κορύβαντες εἰς τὰς τελετάς των). « [Ὃς δὴ λαβὼν τὸν ῥόμβον ἀνακωδώνισεν,» Ἀρχφ. « Καὶ ταῖς ῥόμβοις ταῖς ἐν ταῖς τελεταῖς κινουμένοις, τὸ αὐτὸ συμβαίνει· ἤσυχα μὲν κινούμενοι βαρὺν ἀφιεντι ἦχον, ἰσχυρῶς δὲ ὀξύν,» Ἀρχύτ. (παρβλ. Κρόταλον ἢ Ῥόπτρον). 2) εἶδ. παιγνιδίου τῶν παιδίων, (ἀλλ.) βίμβις, (καιν.) σβούρος, (Τουρκ.) τοπάτσι ἢ φιριλντάκι. 3) (μθμτ.) τὸ σχῆμα δύο κώνων ἐχόντων συνηνωμένας τὰς βάσεις (κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ⧖), (Γαλλ.) losange, (ἐπιμ. διὰ τὸ ὁμοιόσχημ.). 4) τὸ σιάκι (Γαλλ. turbot) καὶ τὰ ὁμοειδῆ του ὀψάρια, (ἴδε Σέλαχος). 5) ῥοδάνι, (Γαλλ.) rouet, ἡ 6) τέρνος. 7) ἡ μηχανὴ τὴν ὁπ. χρέφοντες ἀνασύρουν ἀπὸ τὰ πηγάδια νερόν. 8) τρόπος τις θεσίματος χειρουργικοῦ. 9) Π. ἡ περιστροφὴ σώματος κινουμένου ταχέως (καθὼς ὁ ῥόμβος) περὶ τὸν ἴδιον ἄξονα, (ἐν γέν.) ὁρμὴ, ῥύμη· τίναγμα μὲ ὁρμήν. « Δίετοῦ (« Ἀκόντων)—,» Π!νδ.

† Ῥομβοστωμυλήθρα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥωποπερπερήθρα.

ξ Ῥομβώδης, ες (ὁ, ἡ), = Ῥομβοειδὴς, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥομβοειδὴς.

Ῥομβωτὸς, ἡ, ὸν. Εἰς σχῆμα ῥόμβου. 2) Π. Ῥομβητός (ξ).

† Ῥόμμα (τὸ), ἀντὶ Ῥόφημα.

‡ Ῥόμφ [ῥ], ακος (ὁ), σκώληξ ξυλοφάγος, τερηδών.

Ῥομφαία (ἡ), [ῥομφή]. εἶδ. μεγάλης ξίφους ἢ ἀκοντίου (Θρᾳκικοῦ).

Ῥομφαιοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (κρατῶν) ῥομφαίαν.

† Ῥομφάνω, Μ. ήσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Γομφάνω, ῥυφῶ.

† Ῥομφεὺς [ῥ], έως (ὁ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ ῥάμμα ἢ νεῦρον μὲ τὸ ὁπ. ῥάπτουν τὰ ὑποδήματα.

Ῥόν (τὸ), τὸ μαῦρον συκάμινον καὶ (ἄλλως) Μόρον. « Ῥόα, τὰ ἐκ τῆς συκαμίνου, καὶ μόρα, ἅτινα ἄωρα ξηρανθέντα ἢ κοπέντα τοῖς ὤψοις ἐπιτάττεται, καθάπερ ἡ κυρίως ὀνομαζόμενος Ῥᾶς,» Γαλ.

Ῥοὸς, γεν. τοῦ Ῥοῦς καὶ τοῦ

Ῥόος (ὁ), Ἰων. ἢ ἀσυναίρ. ἀντὶ Ῥοῦς, ῥοὴ ὕδατος κτλ., ἴδε Ῥοῦς).

Ῥοπαληφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ ῥόπαλον ὡς «

ξ Ῥοπαληφόρος (ὁ, ἡ), = Ῥοπαλεφόρος,

Ῥοπαλίζω, Μ. ἴσω. Κινῶ (ἢ κτυπῶ μὲ) τὸ ῥόπαλον.

Ῥοπαλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων σχῆμα ῥοπάλου (κατανὼν βαθμηδὸν εἰς τὴν μίαν ἄκραν χονδρότερος.) (ἐθ. μετμ.) « Στέλεχος —,« ὁ συγκεκλεισμένος ἀπὸ λέξεις προχωρούσας βαθμηδὸν ἀπὸ μονοσυλλάβων εἰς πολυσυλλάβους, π. χ. « Ὦμάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον, (Ἰλ. Γ.) « Spes Deus æterne stationis conciliator,» (Serv.).

Ῥοπάλιον (τὸ), μικρὸν ῥόπαλον.

Ῥοπαλισμὸς (ὁ). κτύπημα μὲ τὸ ῥόπαλον· (Κωμ.) ἔντασις τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου, πριαπισμός.

Ῥοπαλοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος, (σχῆμα) ῥοπάλου, ὅμοιος μὲ ῥόπαλον.

† Ῥοπαλομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος διὰ τοῦ ῥοπάλου.

Ῥόπαλον (τὸ), [ῥέπω]. ξύλον πρὸς τὴν μίαν ἄκραν χονδρότερον, μετσοῦκα. « Χάλκεον—,« Ὁδ. Α., τὸ (Τουρκ.) τοκοῦζι. « Ῥόπαλα ξύλινα τετυλιγμένα σιδήρῳ,« Ἡρ. 2) τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον (ἐντεταμένον). 3) = Ῥόπτρον. « Ἐπισπάσασα τὴν θύραν, εἶχετο τοῦ ῥοπάλου,« Ξεν.

Ῥοπαλοφόρος (ὁ, ἡ). φέρων (κρατῶν, ὡπλισμένος μὲ) ῥόπαλον.

Ῥοπαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι εἰς εἶδος ῥοπάλου, κάμνω νὰ γένῃ ἔμπροσθεν χονδρότερον, (ὀθ.

Ῥοπάλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. « Τριχῶν —,« Γαλην., πάθος τι τῶν τριχῶν ὅταν χονδραίνων εἰς ταῖς ἄκραις.

Ῥοπαλωτὸς, ἡ, όν. Καμωμένος εἰς σχῆμα ῥοπάλου (ἐμπροσθὲ χονδρότερος).

Ῥοπὴ (ἡ), [ῥέπω]. ἡ πρὸς τὰ κάτω (ἢ σπαν. πρὸς τὰ ἄνω) κλίσις τῆς ζυγαριᾶς ὅταν γέρνῃ. « Περὶ τὸν σταθμὸν ἀγνωμονούντων, καὶ φανερῶς ἀφελκόντων ἢ διαστρεφόντων τὴν ῥοπὴν,« Πλ. « Τὰ μείζω ῥοπὴν ἔχοντα ἢ βάρους ἢ κουφότητος,« Ἀρχ., τὰ μάλλον φέροντα ἢ πρὸς τὰ κάτω διὰ τὸ βάρος των ἢ πρὸς τὰ ἄνω διὰ τὴν ἐλαφρότητά των. 2) (συνηθ.) τὸ πρᾶγμα τὸ ὁπ. κάμνει τὴν ζυγαριὰν νὰ βέπῃ (νὰ γέρνῃ), τὸ βάρος. « Ἐχέτω ἡ μνᾶ ἡ ἐμπορικὴ ῥοπὴν δραχμὰς δέκα δύο,« Ἐπιγρ. (Ἀτθ. Boeckh, δ'. 337), (ὀθ. 3) (συχνοτ. μτφρ.) πᾶν ὅ,τι συντελεῖ εἰς τὸ νὰ ἀποφασισθῇ (νὰ τελειώσῃ) οὕτως ἢ ἄλλως τὸ πρᾶγμα· ἡ βαρύτης (ἢ ἐπιρροὴ) τὴν ὁπ. ἔχει τις ἢ τι πρός. « Ῥοπὴν ἔχειν τινὰ, « Δημ. « Πρὸς τὸν βίον ἡ γνῶσις αὐτοῦ μεγίστην ἔχει ῥοπὴν,« Ἀρστ. « Σμικρὰ καλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπὴ,« Σοφ. « Ἡ ἄνω ῥοπὴ,« Ξρσ., ἡ θεία δύναμις. 4) ἡ κατάστασις πράγμ. ἢ πρσ. τινὸς ὅταν ζῇν ἀπαιτῆται εἰμὴ ἐλαχίστη ἀφορμὴ ἵνα τὸ μεταβάλῃ, ἢ κρίσιμος στιγμή. « Ἦν μὲν οὖν ἐπὶ μικρᾶς ῥοπῆς ὁ Ἀρτ. διὰ τὸ γῆρας,« Πλ. « Ῥοπὴ βίου μοι,« Σοφ., ἡ ζωή μου εἶναι εἰς τὴν στιγμὴν νὰ τελειώσῃ. « Μέγας γὰρ ὠγὼν, καὶ βλέπω δίω ῥοπάς· ἢ γὰρ θανεῖν δεῖ με, ἢ πατρίδ' ἐλθεῖν,« Εὐρ. « Ἀσθενεῖς τε ἐν ῥοπῇς ἐπὶ μιᾶς ὄντες,« Θκ. « Ἐν μιᾷ καιροῦ ῥοπῇ,« Βασίλ., = Ἐν ῥιπῇ (κοιν. « Ἐν ῥοπῇ] ὀφθαλμοῦ, (παρβλ. Ἀκμή).

Ῥοπικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ῥοπὴν (ἐπιρροπὴν) ἢ (ἐνεργ.) δίδων εἴς τι τὴν ῥοπὴν (Γαλλ. l'impulsion) πρός.

† Ῥοπτὸς, ἡ, όν, Γλσ. ἀντὶ Ῥοφητός.

Ῥόπτρον (τὸ), (ἐν γέν.) = Ῥόπαλον, ξύλον μὲ χονδρὸν κεφάλι, (Τουρκ.) τοποῦζι. « Ἔπαισεν αὐτὸν Δίκης ῥόπτρον,« Εὐρ. 2) (ἰδιωτ.) τὸ (Τουρκ.) τοκμάκι (τὸ ὁπ. ἐχρησιμευε καὶ ὡς ἐπίσπαστρον) τῆς θύρας, (Γαλλ.) heurtoir. « Ἔχεσθαι τῶν ῥόπτρων τῶν θυρῶν τοῦ ἱεροῦ,« Ἀθ. 3) ἡ σκανδαλήθρα τῆς παγίδος, (ἄλλ.) Γαλῆγξ. 4) εἶδ. τυμπάνου ἢ κυμβάλου ἢ σείστρου, τὰ ὁπ. ἔκρουον οἱ Κορύβαντες εἰς τὰς τελετάς των. « Ῥόπτρον βυρσοπαγὲς (Κορυβάντειον), « Πλ., Ἐκγρ.

† Ῥούδιον (τὸ), μτγν. ἀντὶ Ῥοΐδιον.

Ῥοῦς (ὁ), κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Ῥόος (ἡ γεν. Ῥοῦ καὶ μτγν. Ῥοὸς, ἡ δοτ. Ῥοῖ, ἡ αἰτ. Ῥόον-ρῶν καὶ μτγν. Ῥόα), ἡ ῥοὴ (τὸ τρέξιμον) τοῦ νεροῦ καὶ (ἁπλ.) κάθε ὑγροῦ· (ἰδιωτ.) τὸ ῥεῦμα ποταμοῦ ἢ θαλάσσης. « Ῥοῦς γυναικεῖος, « Λξ., τὰ καταμήνια τῶν γυν. « Ἀλφειοῦ (« Ὠκεανοῦ)—, « Ὅμ. « Ἐκ Σαλμηδόνος ὁρμώμενος διαίρειν εἰς Βυζάντιον, οὐ δύνανται πλεῖν κατ' εὐθεῖαν διὰ τὸν μεταξὺ ῥόον, ἀλλὰ παράγοντες ἐπὶ τὴν Προποντίδα, ἐν τῷ ἔμπροσθεν ἀφιέντες καταῤῥῇ, φέρονται κατ' ἀνάγκην πρὸς τὸ Βυζ., « Πλ. « Ἀνὰ ῥόον, « Ὅμ., πρὸς τὰ ἄνω τοῦ ποταμοῦ, ἐνάντια εἰς τὸ ῥεῦμα. (Γαλλ.) en amont, (καὶ τὸ ἐναντ.) « Κατὰ ῥοῦν, « Λξ., κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ῥεύματος, (Γαλλ.) en aval· (ξ μτφρ.) «Κατὰ ῥοῦν φερομένων αὐτῷ τῶν πραγμάτων, « Λξ., ὑπάγουν καλά, κατ' εὐχήν. (μτγν.) « Καπνοῦ ῥόον, « Πινδ.

Ῥοῦς [συγγ. τῷ ἐρυθρὸς, ὀθ. τὸ Γαλλ. roux], φοῦ καὶ ῥοὸς (ὁ καὶ ἡ), εἶδ. δένδρου (κοτίνου) τοῦ ὁπ. ὁ καρπὸς καὶ ἡ φλοιὸς ἐχρησίμευον εἰς βυρσοδεψίαν. (καιν.) ῥοῦδι, (Γαλλ.) sumac. « Ῥοῦς βυρσοδεψικὴ ἡ βαφικὴ (πρὸς διαστολὴν ἄλλου εἴδους τὸ ὁπ. ὠνεμάζετο) « Ῥοῦς ἐπὶ τὰ ὄψα ἢ ἐρυθρὸς ἢ Συριακὸς, « Δακρ., καὶ ἐχρησίμευεν ὡς ἄρωμα, ἴδε ξ Γόον.

Ῥούσειος, α, ον, = Ῥούσιος.

† Ῥουσίζω, Μ. ίσω, (νλγ.). Κλίνω πρὸς τὸ κόκκινον, εἶμαι =

† Ῥούσιος (ὁ), (νλγ.). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ βαφικοῦ· φοὺς ἢ βαμμένος (ἀργα-

σμένος] μὲ βοῦδι, χαλκόχρους, ξανθοκόκκ. ος, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Λτ.) ρεῦσσος. «Ἰα τὰ πορφύρεα καὶ τὰ ἄλλα πάντα, τά τε χρυσίζοντα καὶ τὰ ῥουσίζοντα, « Γεωπον. « Οἶνοι ῥύσιοι, « Ἀχμ. (τοὺς Ῥωσίους ἠνιόχουν, μίαν τῶν τεσσάρων φατριῶν ἢ χρωμάτων τοῦ Ἱπποδρόμου, ὁ Δίων ἢ ὁ Ξιφιλῖνος ὀνομάζει. « Τῷ πυῤῥῷ σκευῇ χρωμένους, «).

‡Ῥουσιώδης, εος (ὁ, ἡ). ῥούσιος (ξανθὸς) τὸ εἶδος, ὑπόξανθος, (Γαλλ.) roussâtre.

Ῥοφάνω, Γλο. ἀντὶ

Ῥοφάω (έω)-ῶ [ὀνμτπ.], Μ. ἠσομαι, Ῥοφῶ, (Γαλλ.) humer· κατασπῶ ῥουφηκτά. « Ῥοφοῦντα πίνειν ὥσπερ βοῦν, « Ξεν.

Ῥόφημα (τὸ)· πᾶν ὅ,τι ῥοφᾶται, (κυρ.) φαγητὸν ῥευστὸν (νερουλὸν), σοῦπα, ἁλευριὰ κλπ. « Τὰ διὰ τοῦ χόνδρου ῥοφήματα, « Γαλ. 2) (μετγ.) ῥοφηματιά, ῥουφηξιά. «Τρία ῥοφήματα ἀκράτου, « Πτλμ.

Ῥοφημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥόφημα, ὀλίγη [μία ῥουφηξιὰ] σοῦπα κτλ.

Ῥοφηματώδης, ους (ὁ, ἡ). ῥοφήματι ὅμοιος, ῥευστός.

Ῥόφησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥοφέω, ῥόφημα.

Ῥοφητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ῥόφησιν.

Ῥοφητός, ἡ, όν. Ῥοφημένος ἢ δυνάμενος νὰ ῥοφηχθῇ, ῥουφηχτός, (ὀηλ.) νερουλός.

‡Ῥορος (ὁ). Π. (σπν. ἢ ἀμφ.) ἀντὶ Ῥόφησις ἢ Ῥόφημα.

‡Ῥύγχανον [ἴσ. ἀντὶ Ῥάγανον, ἐκ τοῦ Ῥάγας], ου (τὸ). τὸ ξύλον μὲ τὸ ὀπ. ἐσάζων τὸ μέτρον τοῦ γεννήματος, (ἄλλ.) Ἀπομάκτρα, (Γαλλ.) racloire.

Ῥοχθέω-ῶ [ῥόχθος], Μ. ήσω, Π Βοΰζω (κυρ. καθὼς βοΰζουν τὰ κύματα), (ἐν γέν.) βροντῶ, ἠχῶ δυνατά.

Ῥοχθος (ὁ), Π. [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Ῥέθος]. ὁ κρότος (ἡ βοὴ κυρ.) τῶν κυμάτων, (ἐν γέν.) κρότος, θόρυβος.

Ῥοώδης, εος (ὁ, ἡ), (ἐκ ἐπίῤ.) -δῶς. Ὁ ἔχων ἢ ὑποκείμενος εἰς ῥοῦν (εἰς ῥεῦμα), ῥευστός, ὁρμητικός. « Ἡ περὶ τὸν πορθμὸν τῆς Σκελ. θάλασσα ῥοώδης οὖσα, « Θκ. [μεταφορ.) εὔῤῥωστος, ὄξυτος. (ἰατρ.) « Ῥικὸς, ὑποκείμενος εἰς ἢ προξενῶν διαῤῥοίαν. « Ῥοώδεις πυρετοί, « Ἰατρ. (ὅθεν) « Ῥοωδῶς πυρέττειν, « αὐτ. « Ῥοωδίες ὀφθαλμίαι, « Ἱππκρ., αἱ ὑγραί. « Γυναῖκες ῥοώδεις, « αὐτ., αἱ πάσχουσαι αἱμόῤῥοιαν ἢ λευκόῤῥοιαν. « Ῥοώδη ἐστία, « αὐτ., τὰ χωριζόμενα ἀπ' ἀλλήλων (κατὰ τὴν ἐξήγ. τοῦ Ἐρωτιανοῦ).

‡Ῥοών, ῶνος (ὁ). τόπος κατάῤῥυτος ἀπὸ ῥοὰς (ῥοΐδιαις).

Ῥύα (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Ῥοή,

Ῥυαδικός, ἡ, όν. Ῥυάδης ἴδιος, ῥοώδης, ῥεϊκός. « Πάθος —, « Π. Δίγ., αἱμόῤῥοια ἢ λευκόῤῥοια.

Ῥυάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ῥυάς, ακος (ὁ). νεράκι ὅπου τρέχει, ῥεῖθρον ὕδατος, (Γαλλ.) ruisseau· (ἰδιαιτ.) ποταμὶς λάβας ἐκρέων ἀπὸ Ἡφαίστειον ὄρους· (συνκθ.) ὄρος Ἡφαίστειον, (Ἰταλ.) Volcano, [κυρ. Δ. ἀντὶ

Ῥυάς, άδος (ὁ, ἡ, τὸ). ὁ ῥέων καὶ (μτνμ.) πίπτων (μαθῶν), ῥοώδης, ῥευστός· (συνκθχ.) χαλαρός, ἄτονος. « Σῶμα ῥυὰς καὶ μανόν, « Ἀρχ. « Θρὶξ—, « Λέτ., ἡ πίπτουσα εὐκόλως. « Ἄμπελος—, « Θῤῥ., τῆς ὀπ. πίπτουν αἱ ῥᾶγες, (ἴδε Ῥαάς). « Ῥυὰς (ἐνν. νόσος), « Ἰατρ. πάθος τι τοῦ ὀφθαλμοῦ ὅταν δακρύζῃ ἀδιακόπως (ἴδε Ἐγκανθίς). « Ῥυάδες (ἰχθύες), « Ἀρχ., Αἰλ., αἱ ταξειδεύουσαι ἀγέλαις (καθὼς τὰ σκομβρὰ, ἡ ἀφίγγαις κτλ.), αἱ ἄλλ. Ἰχθύοι (ἴδε τὴν λέξ.). 2) μεῖς τὸν Ἀρτεμδ. πιθαν.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Βύας.

;Ῥυάχετος (ὁ), [ῥύαξ], Δακων. αὐρᾶ θορυβώδης λαοῦ, συρφετὸς, ὄχλος, (ἄλλ. ἀνγν. Ῥυχάχετος καὶ Ῥυέχετος).

;Ῥύβδην, ἐπίῤ. = Ῥύδην.

‡Ῥύγχαινα, ης (ἡ). ἡ ἔχουσα μέγα ῥύγχος (μεγάλην μύτην).

‡Ῥυγχελέφας, αντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ῥύγχος ἐλέφαντος (μεγάλην μύτην).

Ῥυγχίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥύγχος.

‡Ῥυγχομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι διὰ τοῦ ῥύγχους.

Ῥύγχος [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Ῥέγχω], εος (τὸ). ἡ μύτη κυρ. τοῦ χοίρου ἢ τοῦ ἐλέφαντος (καὶ ἐν γέν.) τῶν τετρακοσδων· (ἐνίοτε) ῥάμφος πτηνοῦ (κατ' ἔκτ.) πρόσωπον (μάλιστα ἀσχημον), (κοιν.) μοῦτρον, μούτσουνον. « Ῥύγχος ἔχων τοιοῦτον Ὀλυμπικέ, « Ἐπγρ.

Ῥύδην, ἐπίῤ. Εἰς τρόπον ῥέοντος ὕδατος, χύδην, κρουνηδὸν, ποταμηδὸν· [μτνμ.) ἀφθόνως. « Ἠυχῇ ᾗ ῥύδην θύνναν δαιτυμένος, « Ἀθ.

Ῥυδὸν, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ῥύδην.

;Ῥυέχετος (ὁ), ἄλλ. γρφ. ἀντὶ Ῥυάχετος.

‡Ῥυζέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ῥύζω [ὀνμτπ.], Β.., ; Φωνάζω ὡσὰν τὸν σκύλον ὅταν δείχνῃ τὰ δόντια του, κάμνω ρρρρ, μουγκρύζω, γρυνιάζω, (παρβλ. Γρύζω καὶ Ῥάζω.

Ῥύη, Π. ἀντὶ Ἐῤῥύη, γ'. ἐν. ῥρα. τοῦ πδ. ἀορ. β'. τοῦ Ῥέω.

Ῥύτμα (τὸ), = Ῥεῦμα. 2) εἶδ. ζυμαρικοῦ ἀπὸ μέλι.

Ῥυῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ῥέω.

Ῥυηφένεια (ἡ), Π. πλοῦτος, ἀφθονία ἀγαθῶν, δαψίλεια, περιουσία, [ἐκ τοῦ

Ῥυηφενὴς, εος (ὁ, ἡ), Π. [ῥέω, ἄφενος]. ὁ ἔχων ἄφθονον (ῥύδην) πλοῦτον, μεγαλόπλουτος, (παρβλ. Εὐηφενὴς).

Ῥυηφενίη (ἡ), Π. Ἰων. = Ῥυηφένεια.

Ῥυθμίζω, Μ. (σπ. (κυρ. μουσικ.) Κανονίζω κατὰ τὸν ῥυθμὸν, μελοποιῶ, τονίζω· (ὀθ.) μετρῶ ἢ προφέρω στίχον κατὰ τὸν χρόνον, (Γαλλ.) scander· (μτν.) διευθετῶ, τακτοποιῶ, εὐτρεπίζω, (ἐν γέν.) φθειάνω, συγυρίζω. «Τοὺς κυσμητὰς, οἳ ὑποχρίουσιν αὐτοὺς καὶ τὰ ἄλλα ῥυθμίζουσι, « Ξεν. « Λαβόμενος τῶν χειρῶν τοῦ παιδὸς ῥυθμίζει καὶ διδάσκει τινὰς κινεῖσθαι κινήσεις, « Σξτ. « Τὴν αἰκίαν ῥυθμιζέτω ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ, ᾗ παιδία, καὶ γυναῖκα, « Χ.. (καὶ πθ.) «Πρὸς τὴν μετάφασιν εὐτρεπίζετο, « Ἡλ., ἀντὶ Ἡτοιμάζετο. « Ὧδ' ἐῤῥυθμισμαι, « Αἰσχλ., οὕτω διετέθην.

Ῥυθμικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς ἢ γινόμενος μὲ ῥυθμὸν (μὲ μέτρον), κανονικὸς.

Ῥυθμικῶς, ἐπίῤ. μὲ ῥυθμὸν, κατὰ τοὺς περὶ ῥυθμοῦ κανόνας.

‡Ῥυθμιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ῥυθμίζων (διευθετῶν κτλ.).

Ῥυθμιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ κρὸς τὸ ῥυθμίζειν ἐπιτήδειος.

Ῥυθμογραφία (ἡ). γραφὴ (σημείωσις) τῶν μουσικῶν ῥυθμῶν.

Ῥυθμογράφος (ὁ). ὁ γράφων περὶ ῥυθμῶν.

Ῥυθμοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (χαμωμένος μὲ) εἶδός τι ῥυθμοῦ.

Ῥυθμοκοσία (ἡ). τὸ ποιεῖν (τονίζειν τι) κατὰ ῥυθμὸν, μελοποιία, [ἐκ τοῦ

Ῥυθμοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ποιῶν ῥυθμοὺς ἢ κατὰ ῥυθμὸν, ποιητὴς ῥυθμῶν, μελοποιός.

Ῥυθμὸς (ὁ), [ῥέω ἢ ῥόμβος]. (ἐν γέν.) κάθε κανονικὸν (ἔμμετρον) κίνημα· (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ κατὰ χρόνον διαίρεσις τοῦ μέλους (τῆς φωνῆς) εἰς τὸ ψάλλιμον ἢ τῶν κινήσεων τῶν ποδῶν καὶ τοῦ λοιποῦ σώματος εἰς τὸν χορὸν, (Γαλλ.) tact, cadence· (ὀθ. ἐν γέν.) τάξις, συμμετρία, σχηματισμὸς ὁποιοσδήποτε, (κοιν.) τὸ κοψίμον· ἀναλογία· (Ῥτρ.) ἡ περὶ τὴν συμπλοκὴν τῶν συλλαβῶν ἢ τῶν φράσεων παρατηρητέα ἁρμονία· (Π.) τρόπος, εἶδος· (καὶ ερπ.) διάθεσις, χαρακτὴρ, ἦθος. « Ῥυθμός ἐστι κίνησις ἐν χρόνοις τάξιν ἔχουσα ὡρισμένην, « Γαλ. « Ὁ ῥυθμὸς ἐκ τοῦ ταχέος ᾗ βραδέος διενηνεγμένων πρότερον, ὕστερον δὲ ὁμολογηθέντων γέγονε, « Πλάτ. « Διαφέρει δὲ ῥυθμὸς μέτρου, τῷ τὸν μὲν γενικώτερον εἶναι, τὸ δὲ μέτρον ὑπάρχειν εἶδος τοῦ ῥυθμοῦ, « Σὸ. «Διὸ ῥυθμὸν δεῖ ἔχειν τὸν λόγον, μέτρον δὲ μὴ, « Ἀρχ. « Χωρὶς γὰρ συλλαβῆς οὐκ ἂν γένοιτο μέτρον. Ὁ δὲ ῥυθμὸς γίνεται μὲν ἐν συλλαβαῖς, γίνεται δὲ καὶ χωρὶς συλλαβῆς· καὶ γὰρ ἐν κρότῳ, ὅταν τοὺς χαλκέας ἴδωμεν τὰς σφύρας καταφέροντας. ἅμα τινὰ ᾗ ῥυθμὸν ἀκούομεν κτλ., « Δημγ. Ὁ ῥυθμὸς ἐπὶ τοῦ περιφορικοῦ λόγου κατὰ τὸ μακρὸν καὶ τὸ βραχὺ χαρακτηρίζεται, ὃς περ μόνος καὶ μέτρον λέγεται, « Φλπν. « Ῥυθμὸς δὲ ἁπλοῦς ἢ ποῦς (τὸ γὰρ αὐτὸ καλῶ πόδα καὶ ῥυθμὸν), οὐτ' ἐλάττων ἐστὶ δυοῖν συλλαβοῖν, οὔτε μείζων τριῶν, « Δ. Ἁλ. « Ῥυθμῷ δὲ χαίρομεν, διὰ τὸ γνώριμον ᾗ τεταγμένον ἀριθμὸν ἔχειν, ᾗ κινεῖν ἡμᾶς τεταγμένως. Οἰκειότερα γὰρ ἡ τεταγμένη κίνησις φύσει τῆς ἀτάκτου, « Ἀρχ. « Ἐν ῥυθμῷ, « Δξ., μὲ τάξιν, μὲ ῥυθμὸν, εὐρύθμως. « Ἐν ῥυθμῷ βαίνειν πρὸς αὐλὸν, « Δκ. « Θάττονα ῥυθμὸν ἐπάγειν (ἢ) ὑπάγειν, « Σὸ., ψάλλω ἢ τραγῳδῷ ἢ χορεύω γοργότερον· (καὶ ἐν γέν.) « Χρόνου δὲ ἀριθμοῦντος, ἅμα τῇ φωνῇ μετέβαλον ᾗ τὸν ῥυθμὸν τῶν (Φοινικικῶν) γραμμάτων· μεταῤῥυθμίσαντες δὲ σφεῶν ὀλίγα, αἱ Ἰωνες), ἐχρέωντο, « Ἡρ., τὸ σχῆμα, τὴν μορφὴν, (Γαλλ.) le trait. « Τὸν ῥυθμὸν τῶν ἀρχαίων κατ' Αἴγυπτον ἀνῃρέντων τὸν αὐτὸν εἶναι τοῖς ὑπ' ἀκτῖνα κατασκευασθεῖσι παρὰ τοῖς Ἕλλησι, « Διοδ. « Κατὰ τὸν ῥυθμὸν τῆς ἐπωιδοῦ ποιήσει αὐτὸ, « Γρφ. « Στυλὴν Ἑλλήνα ᾗ

ῥυθμὸν πέπλων ἔχει, « Εὐρ., τὸ κόψιμον τῆς φορεσιᾶς του· (καὶ τρπ.) «Μήπως' ἐπαινήσας, πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς, ὀργὴν καὶ ῥυθμὸν καὶ τρόπον ὅστις ἂν ᾖ, « Θγν. Ποίῳ τρόπῳ δὲ ᾖ τίνι ῥυθμῷ φόνου κτείνει Θ. παῖδας; « Εὐρ. « Οὐκ ἔνα ῥυθμὸν κακῶν ἐχούσας, « αὐτ., εἶδος κακῶν. « Αὐτονόητος ῥυθμὸς ὡὐτός, « Θκρ., ἔκαμε ᾗ αὐτὴ τὸ ἴδιον (κίνημα).

Σ' (συνεκδ.) τὸ ἀντικείμενον ἢ ἀποτέλεσμα τοῦ ῥυθμοῦ, (ὀθ. πλθ.) « Ῥυθμοὶ, « Ἡρωδιαν., ᾄσματα στιχηρὰ, τραγούδια, (καθὼς τὸ ἰδικόμας) κοτσάκια.

‖ Ῥυθμόω-ῶ, Μ. ώσω, ἀμφ. ἀντὶ Ῥυθμίζω.

† Ῥυΐσκομαι, Μ. ῥυήσομαι, = Ῥοΐζομαι, ἔχω (ἐνοχλοῦμαι ἀπό) διάρροιαν.

‖ Ῥυκανάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ῥυκανίζω.

Ῥυκάνη, (ἡ), [ἀνηκτ.]. ἐργαλ. τεκτον., ῥυκάνι.

Ῥυκάνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥυκανάω, ῥυκάνισμα, (ἴσ. ὀρθότ. Ῥυκάνισις).

† Ῥυκανίζω, Μ. ίσω. Ξέω (ἰσάζω) μὲ τὴν ῥυκάνην, ῥυκανίζω.

Ῥύμα (τὸ), Ω. ἀντὶ Ῥεῦμα.

Ῥῦμα (τὸ), [ῥύω=ἐρύω]. τραβήγμα. «Τόξου—, « Αἰσχλ., = Βολὴ, σαγιττηδ. (ὀθ.) « Εἰς τόξου ῥῦμα. « Ἐκ τόξου ῥύματος, « Ξεν., = Τόξου βολῆς. (καθὼς λέγομεν τώρα) μιὰ τυφεκιὰ τόπον. 2) τὸ πρᾶγμα διὰ τοῦ ὁπ. σύρομέν (τραβῶμεν) τι, (π. χ.) σχοινὶ διὰ τοῦ ὁπ. ῥυμουλκεῖται τὸ πλοῖον, λουρὶ ὀχήματος (ἁμάξης), κτλ., (παρβλ.) Ῥυτήρ. 3) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ῥυμός. 4) Π. ἀντὶ Ῥῦσις, λύτρωσις, σωτηρία ἢ = Ἔρυμα, προπύργιον (ἐν γέν.) ὑπεράσπισις προστασία. « Μικροὶ μεγάλων χωρὶς, σφαλερὸν πύργος ῥῦμα πέλονται, « Σοφ. « Βωμὸς φυγάδος ῥῦμα, « Αἰσχλ.

Ῥυμάρχης, ου (ὁ). ἄρχων (ἔφορος) μιᾶς ῥύμης (συνοικίας), (καθὼς εἰς τὰς Τουρκ. πόλεις ὁ κεαγιᾶς τοῦ μαχαλλᾶ.

Ῥυμβέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ Ῥομβέω.

Ῥύμβιον (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Ῥόμβιον, μικρὸς ῥόμβος (τροχὸς μαγικὸς κτλ.).

Ῥυμβονάω-ῶ [ῥυμβὼν], Μ. ήσω. Περιστρίφω ὡς ἂν ῥομβὸν· (συνεκδ.) περιστρέφων σφενδονίζω· (ὅθεν μτγν.) σωρπίζω κακὴν κακῶς, κατασωτεύω.

Ῥύμβος (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Ῥόμβος.

Ῥυμεών [ῥύμβος], ῶνος (ἡ). περιστροφὴ ῥομβοειδὴς ἢ ἑλικοειδὴς, (κυρ.) ἡ περιστροφὴ τῆς σφενδόνης.

Ῥύμη (ἡ), [ῥύω=ἐρύω]. ἡ ὁρμὴ τοῦ μετὰ σφοδρότητος φερομένου ἢ κινουμένου σώματος, ἡ σφοδρότης τῆς προσβολῆς. « Ἁρίσεαν τὴν δακὸν ἀπὸ τοῦ τείχους· ἡ δὲ, ῥύμῃ ἐμπίπτασα, « Θκ. (καὶ μτφρ.) « Ἡ ῥύμη τῆς τύχης, « Πλ., ἡ φορά. « Ὀργῆς—, « Φλγρ., ἡ παραφορά. 2) ὁρμὸς ἢ μέρος πόλεως, (Τουρκ.) σωκάκι· μαχαλλὲς, (Γαλλ.) quartier. « Ἐξέλθετε εἰς τὰς ὁδοὺς ᾗ εἰς τὰς ῥύμας, « Γρ.

Ῥυμηδὸν, ἐπίῤῥ. Μὲ ῥύμην, μὲ ὁρμήν.

Ῥύμμα (τὸ), [ῥύπτω]. τὸ ἀφαιρούμενον διὰ τῆς πλύσεως, ῥύπος, ἀκαθαρσία, (παρβλ.) ἄῤῥαφα.

Ῥύμμασι ᾗ πόσις πρᾶτ-

τε σεαυτῷ τὸ κάλλος μακρότερον, « Ἐπιγρ.

† Ῥυμνός, ἡ, ὁν, Γρφ. ἀντὶ Ἐρυμνός.

Ῥυμὸς (ὁ), [†ῥύω=ἐρύω]. τὸ μεταξὺ τῶν ἵππων μακρὸ ξύλον (τὸ τιμόνι) τῆς ἁμάξης. « Πρῶτος—, « Ὅμ., τὸ (ἄλλ.) Ἀκροῤῥύμιον. 2) = Ῥυτήρ. 3) = Ὀλκὸς, γραμμὴ, αὔλακι. 4) ἀντὶ Ῥύμη, μαχαλλές. 5) [Ἐπιγρ.] τιμῆμα, διαίρεσις.

Ῥυμοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τέμνω (Χωρίζω, Διαιρῶ) τὴν πόλιν κατὰ ῥύμας (δρόμους, μαχαλλέδες). (« Ἔστι δὲ ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν) κακῶς ἐῤῥυτομημένη διὰ τὴν ἀρχαιότητα, « Δικαίαρχ.

Ῥυμοτομία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατὰ ῥύμας τομὴ (διαίρεσις) πόλεως. « Εὐστοχίᾳ τῆς ῥυμοτομίας κωλύσας διαπνεῖσθαι τὴν πολιν ταῖς ἐτησίοις ἀνέμοις, « Διόδ.

Ῥυμουλκέω-ῶ [ῥῦμα, ἕλκω], Μ. ήσω. Τραβῶ (κυρ. τὸ πλοῖον ἀπὸ τὴν ξηρὰν) ἢ κατόπιν ἄλλου πλοίου μὲ τὸ σχοινὶ, (Τουρκ.) τραβῶ γεδέκι, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) remorquer.

† Ῥυμουλκὸς (ὁ). ὁ ῥυμουλκῶν, (Τουρκ.) γεδεκτσῆς.

Ῥυμφάνω καὶ Ῥυμφέω, Μ. ήσω, κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Ῥοφέω.

Ῥυνδάκη (ἡ) καὶ

Ῥυνδάκης ἢ Ῥυντάκης καὶ Ῥύντακος [Περσ.], ου (ὁ). εἶδος πτηνοῦ παχυτάτου ἰσομεγέθους μὲ περιστεράν.

Ῥύομαι [ῥύω=ἐρύω], Μ. ῥύσομαι (ἀόρ. Ἐῤῥυσάμην καὶ πθ. [παρὰ μτγν.] Ἐῤῥύσθην, ὅθεν τὸ ἀπαρ. Ῥυσθῆναι κτλ.). (κυρ. καὶ Π.) Τραβῶ (καὶ συνεκδ. Κρατῶ) τινα πλησίον μου, ἐμποδίζω. « Ἠῶ ὁ' αὖτε ῥύσατ' ἐπ' Ὠκεανῷ, « Ὀδ. Ψ. (ἴδε καὶ Ἐρύω), (ὀθ. 2) (συνήθ.) σώζω τινὰ ἀπὸ τὸν κίνδυνον, γλυτώνω, ἀπαλλάττω· ἐξαγοράζω διασώζω φυλάττω, ὑπερασπίζομαι, προστατεύω, προφυλάττω. « Ἀλλά τις θεῶν ἐῤῥύσατο ᾗ ἐσάωσεν Ἕκτορα, « Ἰλ. Ο. (καὶ πληρέστερ.) «Τὸν Ἀπόλλωνα ἐπικαλεόμενον, παρασταῖεν καὶ ῥύασθαί μιν ἐκ τοῦ παρεόντος κακοῦ, « Ἡρ. « Ῥύσασθαι ἄνδρας Ἕλληνας ἐκ δουλοσύνης, « αὐτ. (καὶ ἁπαρ.) « Ῥύσεαί με μὴ θανεῖν, « Εὐρ. « Ἀριστῆων οἵ τε πτολίεθρα ῥύοντας, « Ἰλ. Ι. « Τὰ τείχεα ῥύεσθαι σφίσι, « Ἡρ., νὰ τὰ φυλάττουν. « Σταθμὸν δὲ κύνες καὶ βώτορες ἄνδρες ῥύατο, « Ὀδ. Ρ. « Κυνέην ἥ τε ῥύεται κάρη, « Ἰλ. Κ. « Ἐῤῥύτο γὰρ ἔνδοθι θωρηξ, « Ἰλ. Ψ., ἐμποδίζεν. « Ἔργῳ ἀγαθῷ ῥύεσθαι τας αἰτίας, « Θκ., νὰ ἀπαλλάξῃ ἑαυτὸν (νὰ ἀθωωθῇ) ἀπό.

Ῥύπα, Π. πλθ. (καθ' ἑτερογέν.) τοῦ Ῥύπος.

Ῥυπαίνω [ῥύπος], Μ. ανῶ. Ἀσχημίζω· (μτφρ.) ὑβρίζω, δυσφημῶ, ἀτιμάζω. « Εἰς δουλείαν ἐῤῥυπαίνετο ὁ φιλόσοφος, « Σχλ., ἐδυσφημεῖτο.

Ῥύπανσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., λέρωμα.

‖ Ῥύπαξ, ακος (ὁ). ῥυπαρὸς, φιλάργυρος ἄνθρωπος.

Ῥυπαπαῖ ἢ (ὀρθότ.) Ῥυππαπαῖ. ἐπιφών. ναυτικὸν (τῶν Ἀθην. ναυτ.) παθὼς τὸ Ὤοπ, (κοιν.) Ἰσιάσα! « Τὸ ῥυππαπαῖ, « Ἀρῤῥφ., ὁ ὄχλος τῶν ναυτῶν, (κοιν.) ἡ μαρινεράτσα.

‖ Ῥυπαρεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι (Φέρομαι ὡς) ῥυπαρός.

Ῥυπαρία (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ῥυπαροῦ, ἀκαθαρσία, (Τουρκ.) μουνταρλίκι· (συνεκδ.) ἄκρα φιλαργυρία, (Γαλλ.) avarice sordide. « Οἰκονομικὸς χωρὶς ῥυπαρίας, « Δ. Κασσ.

Ῥυπαρόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν βίον ῥυπαρὸν, φιλάργυρος.

Ῥυπαρογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ῥυπαρὸς τὴν γνώμην, εὐτελὴς φρονῶν, χαμερπής.

† Ῥυπαρογραφία (ἡ). ζωγραφία ῥυπαρῶν (εὐτελῶν) ἀντικειμένων.

Ῥυπαρογράφος (ὁ). ζωγράφος εὐτελῶν (ῥυπαρῶν) ἀντικειμένων, (παρβλ. Ῥωπογράφος).

Ῥυπαροδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ῥυπαρῶς (εὐτελῶς) διαιτώμενος, Ῥυπαρόβιος.

Ῥυπαροκέραμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα ῥυπαροῦ κεράμου, στακτοκόκκινος ἢ μαυροκόκκινος.

Ῥυπαρομέλας, ανος (μέλαινα, μέλαν). ὁ ἔχων μαῦρον ῥυπαρὸν χρῶμα.

Ῥυπαρὸς, ὰ, όν. Πλήρης ῥύπου, λερωμένος, βρωμερὸς. « Ἄρτος—, « Στβ., τὸ μαῦρον ψωμί. 2) (συνεκδ.) εἰς ὑπερβολὴν φιλάργυρος, αἰσχροκερδής.

Ῥυπαρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ῥυπαροῦ, ῥυπαρία.

† Ῥυπαροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ῥυπαρὰ (ἀκάθαρτα) φαγητὰ· φιλάργυρος.

‖ Ῥυπαροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ ῥυπαρὰ φορέματα.

Ῥυπαροψυχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

‖ Ῥυπαρόψυχος (ὁ, ἡ), = Ῥυπαρογνώμων.

Ῥυπαρῶς, ἐπῤῥ. Μὲ ῥυπαρίαν (ῥυπαρὰν φιλαργυρίαν), (Γαλλ.) surdidement. « Ῥυπαρότατα ἀργυρολογεῖν, « Δ. Κάσσ.

† Ῥύπασμα (τὸ) καὶ

Ῥυπασμὸς (ὁ), = Ῥύπος, λέρα, ἀκαθαρσία, [ἐκ τοῦ

Ῥυπάω-ῶ (χ. Μ.). Εἶμαι ῥυπαρὸς [λερωμένος]. « Ἐκάμιον, ἐκεῖνον, ἐῤῥύπων, « Ἀρῤῥφ. « Μᾶλα περ ῥυπόωντα (Ἰλ. ἀντὶ ῥυπῶντα) καθῆραι, « Ὅμ. « Χιτῶνα ῥυπόωντα, « αὐτ. (καὶ μτγν.) « Ἐκκαθαίρει τὰ ῥυπῶντα τῶν τραυμάτων, « Διλ. « Εἶμαι' ἄγομαι ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τάμοι φερυπωμένα κεῖται, « Ὀδ. Ζ.

Ῥυπίλαιον (τὸ). λάδι ῥυπαρὸν (ἄπας, ονος).

Ῥυπήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ῥυπαρός.

Ῥυπογράφος (ὁ, ἡ), ἴδε Ῥυπαρογράφος καὶ Ῥωπογράφος.

Ῥυπόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ῥυπαρός. « Ῥωγαλέα ῥυπόεντα (ἄορθ. ῥυπόωντα), « Ὀδ. Ν.

‖ Ῥυποκέραμος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ῥυπαροκέραμος.

Ῥυπακόνδυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ῥυπαροὺς κονδύλους (ἁρμοὺς, δακτύλους), (ἐν γέν.) ἀκάθαρτος, βρωμερὸς, φιλάργυρος.

Ῥυπὸν καὶ Ῥύπος, εος-ους (τὸ), = Ὄῤῥος τυρόγαλον.

Ῥύπος (ὁ), (τὸ πλθ. Π. καθ' ἑτερογέν. Ῥύπα). [ῥύπτω]. λέρα, βρώμα, ἀκαθαρσία. « Πέντε πεκικες, ὅπαν ῥύπος,

θκρ., (καιν.) ὅλον βρῶμα. 2) (συνηθ.) = Ῥυπαρία, φιλαργυρία· (ἐν γέν.) ἀχρειότης, βδελυρία. • Ἀχθομαι αὐτοῦ τῷ ῥύπῳ, • Σδ. 3) (ἰδιωτ. καρά τοῖς Ἀττ.) τὸ βουλλοκέρι. • Μηδὲν οὕτως εὖ σαπμάνθαι, τὸ μὴ αὐχὶ τοὺς ῥύπους ἀναστάσαι, • Ἀρχῳ., (ὅθ. ᾗ τὸ Παροξύνω).

Ῥυπόω-ῶ [ῥύπος], Μ. ώσω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Ἐῤῥυπωμένος καὶ Π. Ῥερυπωμένος ἢ [κατά τινας γραπτκ.] Ῥερυπωμένος). Διρῶνω (κυρ. καὶ μτνμ.), ἴδε Ῥυπάω.

Ῥυπόων, Π. Ἰων. ἀντὶ Ῥυπῶν, μτχ. τοῦ Ῥυπάω.

Ῥυπαπαί, ἐπιφών. ἴδε Ῥυπαπαῖ.

Ῥύπτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ

Ῥυπτήρ (ὁ). ὁ ῥύπτων (παστρεύων, ξεῤῥυπίζων). 2) (εἰς τὸν Δσκρ. Β', θέ) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀρυτήρ. • Ῥυπτῆρι ῥαγδαίως τὸ ὕδωρ ἀνάχει, • Δσκρ.

Ῥυπτήριον (τό). = Καθαρτήριον.

Ῥυπτικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ῥύψιν (πλύσιμον, πάρρεμμα, ξεῤῥύπισμα), καθαριστικὸς τοῦ ῥύπου. • Καὶ κατακαυθέντος ἡ τέφρα ῥυπτικωτάτην παρέχει κονίαν, • Πλ.

Ῥύπτω, Μ. ῥύψω. Ἀφαιρῶ τὸν ῥύπαν, πλύνω (κυρ. μὲ θολόστακτην ἢ μὲ σαπούνι), παστρεύω, ξεῤῥυπίζω.

Ῥυπώδης, ες (ὁ, ἡ), ῥυπαρὸς τὸ εἶδος, πλήρης ῥύπου, βορβορώδης. • Ἀσφάλτου —, • Δσκρ. • Ἵνα χωρισθῇ τὸ ῥυπῶδες αὐτῆς, • αὐτ.

Ῥύπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥυπόω, λέρωμα, λέρα, ῥύπος. • Σπόγγῳ δὲ τὴν ῥύπωσιν ἐκμάξας ἅλην, • Γ. Νισσιδ.

Ῥυπωτός, ἡ, όν. Ῥυπώδης, ῥυπαρός.

†Ῥυσαίνω [ῥυσός], Μ. ανῶ, = Ῥυτιδόω.

Ῥυσαλέος, α, ον, Π. Ῥυσὰς ὅλος, πλήρης ῥυτίδων.

†Ῥύσημα (τό), = Ῥυτίς.

Ῥῦσθαι, Π. ἀντὶ Ῥύεσθαι, ἀπαρ. τοῦ Ῥύομαι.

Ῥυσιάζω [βύσιον], Μ. άσω. Τραβῶ (Ἱππέρνω) μὲ βίαν, ἁρπάζω. 2) (Νμ.) Παίρνω ἢ κρατῶ ὡς ἐνέχυρον, ἐνεχυριάζω.

Ῥυσίδημος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥυόμενος (φυλάττων, διασώζων, ὑπερασπίζων) τοὺς δημούς.

Ῥυσιδίφρος (ὁ, ἡ), [ῥύομαι, δίφρος]. ὁ ἐκ πεπων (δικαίων) τὴν ἄμαξαν. • Χείρ —, • Πίνδ., ἡ τοῦ ἁρματηλάτου.

Ῥύσιμον (τό), Π. ἀντὶ Ἐρύσιμον.

Ῥύσιος, α ἢ ος, ον, Π. [ῥύομαι καὶ †ῥύω = ἐρύω], σωτὴρ, λυτρωτὴς· ὑπερασπιστὴς· σωτήριος. • Αἷμα ῥύσιον, • Ἔμν. Ἐκκλησ., τὸ τοῦ σωτῆρος Χριστοῦ. 3) (πθ.) ἔχων ἀνάγκην προστασίας (σωτηρίας), ἱκέτης (Αἰσχλ. Ἱκ. 423). 3) (Γραμτ.) τραβηγμένος, τεντωμένος. ‖. (συχνότ. τὸ οὐδ.) Ῥύσιον, πᾶν ὅ,τι τραβᾷ καὶ παίρνει τις μὲ βίαν (κυρ. πρὸς ἐξασφάλισιν χρέους ἢ ἀποζημίωσιν [Γαλλ.] représailles), ἐνέχυρον, (ἐπὶ πρσ.) = Ὄμηρος, (Τουρκ.) ῥεχέμι. 2) = Δεῖα, λάφυρον, (ὅθεν) • Ῥύσια καταγγέλλειν (• Ῥύσιον θεῖναί) τινι, • Πλδ., Σοφ., προκηρύττειν πόλεμον (λαφυραγωγίαν) κατά τινος (κυρ. πρὸς ἀντεκδίκησιν), (ἄλλ. • Τὸ λάφυρον καταγγέλλειν τινί, • Πλδ.) • Ῥύσι' ἐλαυνόμενος, • Ἰλ. Δ., λαφυραγωγῶν πρὸς ἀντεκδίκησιν. 3) = Ἄντρον, σῶστρον, θυσία εὐχαριστήριος. • Ὠδίνων —, • Ἐπγρ., τὰ διὰ τὸν εὐτυχῆ τοκετόν.

Ῥυσίπολις, πόλιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥυόμενος (σώζων, προστατεύων) τὴν πόλιν, σωτὴρ (ὑπερασπιστὴς) πόλεως.

Ῥυσιπόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥυόμενος (ἀπαλλάττων) ἀπὸ τοὺς πόνους (ἀπὸ τὴν ταλαιπωρίαν).

Ῥυσίπτολις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ῥυσίπολις.

Ῥύσις [ῥέω], εως (ἡ), = Ῥεῦσις.

Ῥῦσις [ῥύομαι], εως (ἡ). σωτηρία, λύτρωσις.

;Ῥυσίς, (ίδος (ἡ), εἶδος ποτηρίου, (ἄλλ.) Ῥυτόν, (ἄλλ. διορθ. Χρυσίς).

Ῥύσκευ, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐῤῥύσθη, β'. ἐν. προστ. τοῦ παρατ. τοῦ Ῥύομαι.

Ῥυσμός (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ῥυθμός, τρόπος, ἦθος, σχῆμα, τάξις κτλ. • Οὗτος μὲν διδύης ῥυσμὸς πέλει, • Διονύσ. • Ἄλλοίην ῥυσμῷ φύσιν ἔλλαχ' ἑκάστη (ἤπειρος), • αὐτ. • Οὐκ ἀπὸ ῥυσμοῦ, • Καλλ., οὐκ ἀπεικότως, ὄχι χωρὶς λόγον. (ἡ λέξις ἦτον ἴδιος ἐν χρήσει εἰς τὸ φιλοσοφικὸν σύγγραμμα τοῦ Δημοκρίτου).

†Ῥυσμόω-ῶ, Μ. ώσω, ἀντὶ Ῥυθμόω, ῥυθμίζω, μορφόνω, σχηματίζω.

Ῥυσόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ῥυσοὺς (ῥυτιδωμένους) καρπούς.

Ῥυσόκαρφος (ὁ, ἡ), [ῥυσός, κάρφος]. ταῦ ἀπ. τὰ κλωνάρια εἶνε ὅλον ῥυτίδας.

Ῥυσός [†ῥύω = ἐρύω], ἡ, όν. Ζαρωμένος, συμμαζωμένος, ῥυτιδωμένος· (συνκθχ.) γέρων ἢ κατηφής, σκυθρωπός. • Δεσπότου πενέσται ῥυσὰ βουλευτήρια, • (Θπμπ. καρ) Ἀθ. • (Πρεσβύτην) κυφὸν, ῥυσσὸν, μαθῶνα, νωθῆ, • Ἀρχῳ. • Ῥυσαῖ ἐλαῖαι, • Ἀθ. (καὶ δοτ.) • Δορὶ μὲν (τοῦ κροκοδείλου) φολίδι ῥυσῇ, • Ἀχ. Τάτ.

Ῥυσότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ῥυσοῦ, ῥικνότης.

;Ῥυσοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ῥυσὸν (ζαρωμένον) χιτῶνα, σκεπασμένος μὲ ζαρωμένον περικάλυμμα, (οὕτω διορθωτέον ἡγήσατο ὁ Tyrwhitt τὸ τοῦ Ὀρφ. [Λιθ. 715] Χρυσοχίτων, ὡς ἐπιθ. τῶν κοκκων τοῦ παπέρεως).

Ῥυσόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ῥικνόω, ῥυτιδόω, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πθ.) ζαράνω, (συνκθχ.) γηράσκω.

Ῥυσσαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Ῥυσαίνω, ῥυσόω.

Ῥυσσαλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Ῥυσαλέος.

Ῥυσσάς, Ῥυσσάτης, Ῥυσσάω κτλ. Π. ἀντὶ Ῥυσὸς κτλ.

Ῥύσταγμα (τό), Π. τράβηγμα μὲ βίαν, ἅτιμασμα (γυναικὸς), κακομεταχείρισμα, [ἐκ τοῦ

Ῥυστάζω [†ῥύω = ἐρύω], Μ. άσω. Τραβῶ μὲ βίαν ἢ ἐπανειλημμένως (παρβλ. Ἑλκυστάζω), σύρω κατὰ γῆς· βιάζω (γυναῖκα)· (ἐν γέν.) κακομεταχειρίζομαι.

Ῥυστακτύς, ύος (ἡ), Π. Ἰων = Ῥύσταγμα.

Ῥυστὴρ (ὁ), Π. σπν. ἀντὶ Ῥυτήρ.

Ῥύστης [ῥύομαι], ου (ὁ). σωτὴρ, λυτρωτής.

Ῥῦσις (ἡ), θηλ. τοῦ Ῥύστης.

Ῥυσώδης, ους (ὁ, ἡ). ῥυσὸς τὸ εἶδος, βεκνώδης, ῥυτιδώδης.

Ῥύσωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥυσόω, ζάρωμα, σαύρωμα, ῥυτίδωσις.

;Ῥυσωτός, ἡ, όν. = Ῥυσώδης.

Ῥυταγωγεὺς [ῥυτόν, ἄγω], έως (ὁ). χαλινὸς εἰς εἶδος ἀγωγέως (καπιστριοῦ), (Γαλλ.) **beidon**, (παρβλ. Ῥυτήρ).

Ῥυτὴ (ἡ), Δ. τὸ πήγανον, [ὅθεν τὸ Δτ., **ruta**.

Ῥυτήρ (ὁ), [†ῥύω = ἐρύω], Π. (μὲ γεν.) ὁ σύρων (τραβῶν) τι. • Ὀϊστῶν —, • Ὅμ., τοξότης. 2) (συνηθ. καὶ λογογρ.) τὸ λωρὶ τοῦ χαλινοῦ (κατ' ἐκτ.) ὁ χαλινός. • Ἐλαύνειν (ὁ Σπεύδειν) ἀπὸ ῥυτῆρος, • Ἀξ., τρέχειν μὲ ξαπολυτὸν τὸ χαλινάρι, (Τουρκ.) δαλλεύω· διζγκιν, (Γαλλ.) **à toute bride, à bride abattue**. • Ῥυτῆρα λαβὼν μαστιγοῦν, • Αἰσχ. (καταχρ.) • Ῥυτῆρι κρούων γλαυκὸν ὑκτείου πώλου, • Σοφ., = Ῥαθυμύζειν. 3) (απν.) Π. ἀντὶ Ῥύστης, φύλαξ, λυτρωτής. • Σταθμῶν —, • Ὅμ., ἴδε καὶ Ῥύτωρ.

Ῥυτιδόφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ῥυτιδώδη φλοιὸν (ἐξώφλοιον πλῆρες ῥυτίδων).

Ῥυτιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ ὅλος ῥυτίδας, ζαρώνω.

Ῥυτιδώδης, ες (ὁ, ἡ). πλήρης ῥυτίδων, ζαρωμένος.

Ῥυτιδωμα (τό). δέρμα (σῶμα) ῥυτιδωμένον.

Ῥυτίδωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ῥυτιδόω, ζάρωμα τοῦ δέρματος.

†Ῥυτίζω [ῥυτίς], Μ. ίσω. Σαῤῥόνω (συνκθχ.) καταπιάνω μὲ τὸ βελόνι, τρυπόνω· μπαλλόνω, (ὅθεν τὸ Τουρκ.) ὑρουδίζω, ἴδε Ῥύτισμα).

Ῥυτὶς [†ῥύω = ἐρύω, ῥυσὸς], (ίδος (ἡ). πτυχὴ (ζαρωματιὰ) τοῦ δέρματος.

†Ῥύτισμα (τό), [ῥυτίζω]. μπάλωμα. (κυρ. τὸ Τουρκ.) οὐρούδισμα. • Αἱ ἀκέστριαι τῶν διεῤῥυηκότων ἱματίων τὰ ἀναπληρώματα ῥυτίσματα ἐκάλουν, • Φώτ.

Ῥύτο, Π. ἀντὶ Ἐῤῥύτο, γ'. ἐν. προστ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ῥύομαι.

Ῥυτόν (τό), εἶδος ποτηρίου κεραστοειδοῦς (ἀπὸ τὸ στενὸν μέρος τοῦ ὁπ. ἔῤῥιεν ὁ οἶνος), (ἴδε Κρουν ζω, καὶ παρβλ. κέρας 4), [κυρ. οὐδ. τοῦ

Ῥυτὸς (τὸ υ βραχ.), ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ῥευστός. • Ῥυτὸν ὕδωρ, • Λξ., τὸ ἀπὸ φρέατος, (κοιν.) τρεχάμενον. • Διὰ πολλάκις ἂν ἁρμόσασι. . ῥυτὸν ὁμβρίῳ, • Θερ. • Ῥυτοῖς πόροις, • Αἰσχλ., ῥεῖθρα ποταμοῦ, νερὰ τρεχάμενα.

Ῥυτὸς (τὸ υ μακρ.), ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ἐρυστός, ἑλκυστός, τραβηκτός. • Ῥυτοῖσι λάεσσιν, • Ὅμ., μὲ λίθους συρτοὺς (ἀμαξαίους), (καιν.) πέτρας ἀπήκοντας (ἀπὸ τὸ μέγεθος). 2) (οὐδ. πλθ.) • Ῥυτὰ, • Ἡσ., τὰ λωρὰ τοῦ χαλινοῦ, (ὁ [ἄλλ.) Ῥυτήρ.

Ῥύτραν (τό), = Λύτρον, σῶστρον, Ῥύσις.

Ῥύτρος [;], εος-ους (τὸ), εἶδος φυτοῦ (ἐρυγγίου ἢ ἐχινώπους) μὲ ἀκάνθας εἰς τὴν κορυφὴν μόνον.

Ῥυτωρ, ορος (ὁ), Π. = Ῥυτήρ. • Τάξιν —, •

Ἐπιτρ., τοξότης. ◦ Θανάτου—, ◦ αὐτ., λυτρωτής. ◦ Περφύρεον χαίτας ῥύεσθαι κεκρύφαλον, ◦ Ἐπιγρ.

*Ῥυφαίνω καὶ *Ῥυφέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ *Ῥοφέω, ἴδε.

Ῥύφημα (τό), Ἰων. ἀντὶ *Ῥόφημα.

*Ῥύμις, εως (ἡ), τὸ ὑφ. τοῦ *Ῥύπτω, πλύσιμον (μὲ θυλάκαντην ἡ σαπῶνι), πάστραμα, ξερρύπισμα.

2) *Ῥύω, Μ. ῥύσω, Γρμτ. ἀντὶ Ἐρύω, τραβῶ, (εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ μσ.) *Ῥύομαι, σώζω, ἀπαλλάττω κτλ.

3) Ῥυάδης, εος (ὁ, ἡ), = *Ῥοιώδης· (συνεκδ.) ἄθρόος· ἄφθονος.

*Ῥῶ (τό), ἄκλ. τὸ ὄνομα τοῦ στοιχ. Ρ.

*Ῥωβικός, ἡ, όν, = *Ῥωπικός.

*Ῥωβοστωμυλήθρα ἐσφαλμ. ἀντὶ *Ῥωποπερπερήθρα.

*Ῥωγαλέος, η, ον, Π. ξεσχισμένος, κουρελλιασμένος. ◦ Πήρην πυκνὰ ῥωγαλέην, ◦ Ὀδ. Ν., κατεξεσχισμένην.

*Ῥωγάς [ῥώξ], άδος (ἁ, ἡ), Π. σχισμένος, ραγισμένος. ◦ Πέτρα—, ◦ Ἀπλλν, Νίκ. ◦ Ῥωγάς αἰπόλων πήρα, ◦ Βακβ. ‖ (ούσ. ἐνν. τοῦ Γῆ ἢ Πέτρα), χάσμα γῆς· σπηλιά· βράχος ἀπότομος, (παρβλ. *Ῥαγάς).

2) (ἐνν. Πέπλος), ἐπανωφόρι ἀνοικτὸν ἐμπρὸς καὶ θηλυκυνόμενον εἰς τὸ στῆθος, (παρβλ.) Περονατρίς. 3) (ἐνν. θύρα) ἡ ἔχουσα καὶ μικροτέραν εἴσοδον, (ἄλλ.) Ἐκτομάς.

Ῥωγὴ (ἡ), [ῥώξ]. σχισμάδα, χραμάδα· σχίσιμον χάσμα (γῆς), σπηλιά· χαράδρα·

*Ῥώγμα (τό), = *Ῥῆγμα, ἴδε.

*Ῥωγματίας, ου (ὁ), = *Ῥηγματίας·

Ῥωγμὴ (ἡ), = *Ῥωγή, *Ῥωγμός·

Ῥωγμοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ῥωγμοῦ [χαραγμάδος].

Ῥωγμὸς (ὁ), = *Ῥωχμός.

Ῥωγολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = *Ῥαγολογέω.

Ῥώθων [ῥόθος, ἴσ. συγγ. καὶ τῷ *Ῥίθος], ωνος (ὁ)· ἡ τρύπα τῆς μύτης, τὸ ἀουθοῦνι, (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ρουθούνια.

Ῥώμα (τό), Π. ἀντὶ *Ῥώμη.

*Ῥωμαλέος, α, ον. *Ῥώμης ἔμπλεως, εὔρωστος, (Γαλλ.) robuste, (κοιν.) παλληκαρᾶς· (ἐν γέν.) ἀνδρεῖος, θαρραλέος.

*Ῥωμαλεότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ῥωμαλέου, ἀνδρία (σωματ.).

*Ῥωμαλεόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ῥωμαλέον (εὔρωστον), ἐνισχύω.

*Ῥωμαλέως, ἐπίρ. Μὲ ῥωμαλεότητα, (κοιν.) καλληκαρίσια.

Ῥώμη (ἡ). (ἐν γέν.) ἰσχύς, δύναμις, (ἡ σωματ.) εὐεξία, εὐρωστία· (ἡ ψυχ.) ἀνδρία, ἀφοβία, εὐτολμία (◦ Ἀθυμίαν ἂν παράσχοι τοῖς μεθ' ἑαυτοῦ, ῥώμην δὲ τοῖς πολεμίοις, ◦ Ξεν.), (ἡ κοιν. ἐνν.) στρατεύματα, χρήματα κτλ. ◦ Οὐκ ἐκρατήθη οὔθ' ὑπὸ ὑδάτων, οὔθ' ὑπὸ τῆς βασιλέως ῥώμης, ◦ αὐτ. ◦ Κατὰ πᾶλλ', ἰσχύος ῥώμην, ◦ Φίλ., [ἐκ τοῦ

Ῥωννύμι καὶ *Ῥωννύω [ῥόω, ἐθ. ὕ] Ἰ ῥώσω (πθ. πρκ. μὲ σημ. ἐνεργ. *Ἐρρώμαι, μορ. πθ. *Ἐρρώσθην). *Ἐμποιῶ ῥώμην (δυναμιν), ἰσχυροποιῶ, ἐνδυναμόνω· (συνήθ. μσ. ἢ παθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸν πρκ.) εἶμαι δυνατός (γιερός, εὔρωστος), ὑγιαίνω (μετνμ. ἀκμάζω, συνεκδ.) πράττω τι μὲ δύναμιν (εὐρώστως), προθυμοῦμαι. ◦ Ὅταν (αἱ κύνες) μὴ τὰ προφερόμενα δέχωνται ἡδέως, τεκμήριον ὃτι τοῦτο ὅτι οὐκ ἔρρωνται, ◦ Ξεν. ◦ Ὅτ' ἐρρώμην (ἔγραφεν ὁ Νικίας ἀθηναῖων), πολλὰ ἐν ἡγεμονίαις ὑμᾶς εὖ ἐποίησα, ◦ Θκ. (καὶ μετνμ.) ◦ Εὐφερομένης τῆς γεωργίας, ἔρρωνται ᾗ αἱ ἄλλαι τέχναι, ◦ αὐτ. (ᾗ προθετ.) ◦ Ἔρρωντο αἷς τὸν πόλεμον, ◦ Θκ., ἦσαν προθυμοι. ◦ Ἐγὼ δὲ ᾗ ὁ θρηνεκευτὴς ὁ Ῥωμαῖος ἐπὶ ταῖς λεπάσι ῥωννύμεθα, ◦ Συν., ἐρρωμένως ἐπιπίπτομεν. (καὶ ἀπαρ.) ◦ Ἔρρωτο πᾶς εἴτι δύναιτο ξυνεπιλαμβάνειν, ◦ αὐτ., ἑτοιμοτέρως προθυμεῖτο. ◦ Οὕτω σφόδρα ἔρρωτο ἡ βασιλὴ κακόντι ἐργάζεσθαι, ◦ Δσ. (καὶ αἰτ. ἐλλειπτ.) ◦ Πολὺ μᾶλλον ἢ πρότερον ἔρρωμαι τὴν ὀργὴν, ◦ Δ. Ἀλ. (τὸ ἀπαρ.) ◦ Ἐρρῶσθαι, = Ὑγιαίνειν, (καὶ τὸ κρ.) ◦ Ἔρρωσο καὶ (πλθ.) ◦ Ἐρρώσθω, ◦ (ἐν εἴδει φιλοφρον. προσφων.) ὑγίαινε! ὑγιαίνετε! ἔχε (ἔχετε) ὑγείαν! (Γαλλ.) adieu! ◦ Ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐτὸν προσειπὼν, ἐπὶ τέλει δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐρρῶσθαι, ὑπογράψας τὸ χαίρειν, ◦ Λκ. (ἐνίοτε εὐφον. καὶ κατ' εὐφημ. ἀντὶ) Ἔρρε, Ἐρρέτω! ◦ Πολλὰ ἐρρῶσθαι εἰπὼν τοῖς νομοις καὶ ὑμῖν, ◦ Δημ., ἀποχαιρετήσας, (δηλ.) ἀφεὶς κατὰ μέρος, ἐδιαφορήσας ὅλως διόλου, (παρβλ.) Χαίρω. ‖ (ἡ μτχ., τὴν ὁπ. ἴδε) *Ἐρρωμένος, η, ον, (ἐπιθ.) ἀντὶ *Ῥωμαλέος, εὔρωστος κτλ. ◦ Ἐρρωμένος ᾗ εὐδαιμονῶν διετέλει, ◦ Συν. (καὶ μετνμ.) ◦ Μανίας ἔργον, ᾗ ταύτης ἐρρωμένης, ◦ Πλ.6. (καὶ παραθετ.) ◦ Ἐρρωμενεστάτην μάχην ἀγωνισάμενοι, ◦ Πλ.

*Ῥώξ [ἔρρωγα], ῥωγός (ὁ ᾗ ἡ). σχισμάδα· (ἐν γέν.) δίοδος ζενὴ, πέρασμα, (ἰδ. τὸ κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἀτν.) ῥοῦγα. ◦ Μεγάρου— , ◦ Ὀδ. Χ., μακρυνάρι σπιτιοῦ, (Γαλλ.) corridor. 2)= *Ῥάξ, ῥῶγα. ῥωγαλίδα. ◦ Ὁ ῥὼξ ἐν τῷ βότρυϊ, ◦ Γρφ. ◦ Διθαλόεις ῥὼξ κέκληται, πισσῆεν, ἑκασταίτερος ποτὶν ἔρκος, ◦ Νίκ.

*Ῥώομαι [†ῥόω], Μ. ῥώσομαι (ἀόρ. Ἐρρωσάμην), Π. κινοῦμαι ταχέως (μὲ ὁρμὴν, ἐρρωμένως), σπεύδω, προθυμοῦμαι. ◦ Χαίτας δὲ ἐρρώοντο μετὰ πνοῆς ἀνέμοιο, ◦ Ἰλ. Ψ., ἐσείοντο, ἐκυμάτιζον. ◦ Ἀνέστη χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί, ◦ Ἰλ. Σ. ◦ Γρηῢς δ' εἰς ὕπερῳ' ἀνεβήσατο· γούνατα δ' ἐρρώσαντο, ◦ Ὀδ. Ψ. (καὶ προθετ.) ◦ Αὐτοὶ δ' ὄψιφόροι πρὸς Ὄλυμπον ἐρρώσαντο, ◦ Ὕμν. Ὁμ. ◦ Τοὶ δὲ μετ' αὐτὸν Γοργόνες ἐρρώοντο, ◦ Ησ. ◦ Τεύχεσιν ἐρρώσαντο πυρὴν πέρι, ◦ Ὀδ. Ω., περιήλασαν ἔνοπλοι (χάριν τιμῆς). ◦ Ἀμφὶ θεράποντα ῥώοντο, ◦ Ἰλ. Π., τὸν περιεῤῥύχουν. ◦ Νύμφαιόν, αἵτ' ἀμφ' Ἀχελωΐοιο ἐρρώσαντο, ◦ Ἰλ. Ω., ἐρρωμένως ἐχόρευσαν, (τὸ ὁποῖον ἄλλου ἐξεφερτερε πληρέστερον)· ◦ Καί τε μετ' ἀθανάτοις καλὸν χορὸν ἐρρώσαντο, ◦ Ὕμν. Ἀφρ. (καὶ μετωνυμικώτερον). ◦ Εὐρώπης δ' αἱ μὲν (νῆσαι) λαιῆς ὑπὸ νεύματι χειρὸς φώνθ' ἑξείης, Ἀσίης δ' ἐπὶ δεξιὰ κεῖνται, ◦ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ ὁρμώνθ') Διονύσ.

*Ῥωπάνιον (τό), ὑποκορ. τοῦ †*Ῥώπαξ, ακος (ὁ), Γλσ. καὶ *Ῥωπὴξ, ᾶδος (ἡ), Π. τοῦφα ἀπὸ ῥώπας βέμνους, χαμόκλαδα).

*Ῥωπεῖον (τό), εὐχρηστότ. τὸ Ἰων. *Ῥωπήϊον.

*Ῥώπες (αἱ), Π. ἴδε *Ῥώψ.

†*Ῥωπεύω, Μ. εύσω. Κόπτω (Συνάζω) ῥώπας (χαμόκλαδα, φρύγανα). 2) ἐνίοτε) = *Ῥωποπωλέω.

*Ῥωπήεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος ῥώπας (θάμνους, χαμόκλαδα).

*Ῥωπήϊον (τό), Π. Ἰων. ἀντὶ *Ῥωπεῖον, τόπος γεμάτος ῥώπας (θάμνους, χαμόκλαδα). (ἐν γέν.) = *Ῥωπάς.

*Ῥωπίζω, Μ. ίσω. = *Ῥωπεύω, δεματιάζω φρύγανα, (μετνμ.) συνάζω ὅ,τι τύχει.

*Ῥωπικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ῥῶπον, ῥωποειδὴς· (ἐπιμ.) εὐτελὴς, ἀσήμαντος, ψεύτικος, πρόστυχος. ◦ Τὰ ῥωπικά, ◦ Δξ., ἀῤῥῶπος, αἱ εὐτελεῖς πραγματεῖαι, (ἐν γέν.) πράγματα μικρᾶς τιμῆς ἄξια (ἀσήμαντα), (Γαλλ.) bagatelles. ◦ Ῥωπικὸν ὦῤρον, ◦ Δξ., χωρὶς πραγματικὴν ἀξίαν. (καὶ μετνμ.) ◦ Ἀνὴρ ψευδεπίγραφος καὶ ῥωπικός, ◦ Πλθ., χωρὶς βάσιν, ἐπικόλαιος. ◦ Ῥωπικὰ γράψασθαι, ◦ Δ. Ταρ., ζωγραφίζειν ῥωπογραφικῶς, (ἰδ.) ◦ Τὸ ῥωπικόν, ◦ Δογν., ἡ ἐπικόλαιος καλλονή (le faux brillant) τοῦ λόγου. ◦ Πανταχοῦ γὰρ ἡ φύσις ἀκριβὴς, καὶ ἀνελλιπὴς, καὶ ἀκαίρητος, οὐδὲν, ὡς ἔφησεν Ἐρασίστρατος, ἔχουσα ῥωπικόν, ◦ Πλ.

*Ῥώπιον (τό), ὑποκορ. τοῦ *Ῥώψ, σφύγμα νον, κλαδὶ εὐλύγιστον (Δ. Κάσσ. ΞΓ', 28).

*Ῥωπογραφία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ῥωπογράφου, ζωγραφία εὐτελὴς (χωρὶς ἀξίαν), ἢ 2) = Τοπογραφία, (Γαλλ.) paysage

*Ῥωπογράφος (ὁ, ἡ), [ῥῶπος ᾗ ῥώψ, γράφω]. ὁ ζωγραφίζων ῥωπικὰ (εὐτελῆ χονόροκοπιά) ἀντικείμενα καὶ μὲ φαντασταρά (ἀπὸ κτυπῶν εἰς τὸ ἀμάτι) πλὴν ἀχρείας ποικίλτητος χρώματα, (συγκ. τῷ *Ῥυπογράφος). 2) ὁ ζωγραφίζων ῥῶπας (θάμνους, χαμόκλαδα) ᾗ ἄλλα παρόμοια τῆς ἐξοχῆς ἀντικείμενα, (ἰδ. ἰσοσφαλμ. ἀντὶ) Τοπογράφος, (Γαλλ.) paysagiste.

*Ῥωποπερπερήθρα (ἡ). φλυαρία, μωρολογία, (Γαλλ.) caquet, commérage. ◦ Ἀνὴρ μεσθένης τὴν ῥωποπερπερήθραν, ◦ Δρτ., [ἐκ τοῦ

*Ῥωποπερπερήθρας [ῥῶπος, πίπρημι] ὁ (ὁ). ὁ φλυαρῶν ὅ,τι τύχει, μωρολογος ◦ Τῶν κωμικῶν ὁμὲν τις αὐτὸν ἀποκαλεῖ ῥωποπερπερήθραν, ◦ Πλ.

*Ῥωποπωλεῖον (τό). ἐργαστήριον ῥωποπώλου.

*Ῥωποπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐμπορεύομαι ὡς) ◦

*Ῥωποπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ῥώπας (θ. ἀφάρους λιανικὰς ᾗ μικρᾶς τιμῆς πραγματείας), (Τουρκ.) ἀχτάρης, (Γαλλ.) mercier ἢ quincaillier, (παρβλ. Γελγοποιλης).

*Ῥῶπος (ὁ), [ῥώψ]. πραγματεῖαι λιανικαὶ ᾗ μικρᾶς τιμῆς (π. χ. βελόνια, κλωστια, κομπιὰ, βραχιόλια καὶ ἄλλα τοιαῦτα στολίδια, βαφαὶ, μυρωδικὰ κτλ. κτλ.), τὰ ὁπ. ἐπιτηδὲ συνήθως μετέπει-

μιζον οἱ ταῦται ὡς παρεμπόρευμα [puellae] εἰς μικρὸν φακέλλους [γρούπους] ἐλέγοντο ἄλλως καὶ) • Δίγυναῖα ἐμπολή (Στρβ.), (καθὼς τώρα) πραγματεῖαι Βενέτικαι, (ὀθ. ἐν γέν.) δουλειά (καὶ ἰδιωτ. ζωγραφιά) χονδροκοπιά (χωρὶς πραγματικὴν ἀξίαν), (συγχ. τῷ 'Ρῖπος).

†'Ρωπεστωμυλήθρα, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Ρωποπερτερήθρα.

'Ρωσθείς, εἶσα, έν, πδ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ 'Ρώννυμι.

'Ρῶσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Ρώννυμι, ἐνδυνάμωσις, εὐρωστία.

'Ρωσκομένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ἰων. ἀντὶ 'Ερρωμένως (ἐκ τοῦ ἀχρ. 'Ρώσκομαι,=Ρώννυμαι).

'Ρώστης [†ῥώω, ῥώννυμι], ακος (ὁ). ὡ-

'Ρωσχμὴ (ἡ) καὶ

'Ρωχμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ 'Ρωγμος, σχισμάδα. • Γαίης—, • Ἰλ. Ψ., χαράδρα. 2) [μετνμ.] ἀντὶ 'Ρυτίς. 3) (νλγ. καὶ καταχρ.) ἀντὶ 'Ρόγχος, ῥόγχος.

†'Ρώχω, Γλα. ἀντὶ Βρώχω.

'Ρώψ [συγγ. τῷ 'Ρῖψ], ῥωπὸς (ἡ ἢ ὁ), (τῶν χρ. μόνον εἰς τὸ πλθ.) κλαδιὰ θάμνων εὐλύγιστα, χαμόκλαδα, ῥῡγανα. • Κλισίην δ' ἠγίσατο δῖος ὑφορβὸς εἴσεν α' εἰσαγαγὼν, ῥῶπας δ' ὑπέχευε δασείας, α 'Οδ. Ξ. • Τὰ ἐκ τῶν ῥωπῶν πλέγματα καυᾶ καὶ σῆτρα, πΔξ., (παρβλ. 'Ρῖπός).

†'Ρώω [συγγ. τῷ 'Ρώ, τραδῶ, τεντόνω], Μ. ῥώσω, ἄχρ. θεματ. τοῦ 'Ρώννυμι καὶ 'Ρώμαι

Σ

ΣΑΒ

Σ, σ, ς, σῖγμα ἢ σίγμα (τὸ), κλιτ. ξ ἄκλιτ., τὸ δέκατον ὄγδοον γράμμα τοῦ 'Ελλην. ἀλφαβήτου. ||. (ἀριθμ.) σ', διακόσια (200) ἢ, διακοσιοστὸς, ἡ, όν· ξ σ, διακόσαι χιλιάδες (200,000).

Σ', Ο. κατ' ἀποχρσφ. ἀντὶ Σέ, ἢ Σᾶ καὶ (σπν.) Σοί.

Σὰ (τὸ α βραχ.), πλθ. οὐδ. καὶ

Σᾶ (τὸ α μακρ.), δωτ. θηλ. τοῦ Σός.

†Σά, Βοιωτ. ἀντὶ Ἄσσα ἢ Τιμά, πλθ. οὐδ. τοῦ Τίς. • Σὰ μάν; • Ἀρχφ., ἀντὶ Τί μήν; (κατὰ τὴν αὐτὴν ἐναλλαγὴν ἔλεγον καὶ Τίτυρος ἀντὶ Σάτυρος).

Σά, πλθ. οὐδ. τοῦ Σῶος-σῶς.

;Σαββάδιος καὶ

Σαβάζιος (ὁ), [σαβοῖ]. ἐπίθετ. ὁ Διόνυσος. • Θεῷ Σαβαζίῳ πανκαμάνῳ τόμ βωμὸν ἀνέστησα, • Ἐπιγρφ. 2) (ὡς ἐπίθ.) ἀντὶ Βακχικός. • Σαβάζια θύσθλα νύκτερα, • Ὀππ., (ὀθ. 3) ἀντὶ Σαβός.

Σαβάζω, Μ. ἀσω ἢ άξω; Φωνάζω τὸ Βακχικὸν ἐπιφώνημα σαβοῖ, ἑορτάζω εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου, ὀργιάζω, (παρβλ.) Εὐάζω. 2) (Ἰων.) σπάνω, συντρίβω, (ὀθ. Σαβάκτης καὶ •

Σαβακὸς, ἡ, όν, Ἰων. σαθρὸς ἢ εὔθραυστος· (ὀθ. ἰατρ.) ἔμπυος, ἔχων ἀπόχυμα (• Ἦν δέ ῥηγματίης ἔῃ ὁ τὴν νεῦσον ἔχων ξσαβακὸς, • Ἱππκρ.)· (μτφορ.) μαλθακὸς, τρυφηλὸς, (παρβλ. Σαυκὸς). • Σαβακαί, • Ἐπιγρ., αἱ Βάκχαι.

Σαβάκτης· [σαβάζω], ου (ὁ). ὁ συντρίβων (τὰς χύτρας), (ἐπιθ. κακοποιοῦ τινος δαιμονίου).

†Σαβακῶς, ἐπίρ. Τραχέως, αὐστηρῶς.

Σάβανον (τὸ), [Αἴγυπτ. ἴδε Σαβένιον καὶ παρβλ. Σάγανον]. πεστεμάλι τοῦ λευτροῦ ἀπὸ χονδρόπανον.

Σαβασμὸς (ὁ), τὸ Σαβάζειν, βίασμὸς, ὀργιασμός, ἐνθουσιασμός.

Σάββατ-, ἀντὶ Σαββάτιος, δοτ. πλθ. τοῦ Σάββατον

ΣΑΓ

†Σαββατεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου συνηθροίζοντο καὶ ἐώρταζον τὸ σάββατον.

Σαββατίζω, Μ. ἰσω. Ἑορτάζω τὸ σάββατον, ἔχω ἀργίαν σαββάτου.

Σαββατικός, ἡ, όν, Ὁ τοῦ σαββάτου, (ἐν γέν.) Ἰουδαϊκός. • Πόθος—, • Ἐπιγρ., ἕως πρὸς Ἑβραίαν ἢ Ἑβραῖον.

Σαββατισμός (ὁ). τὸ σαββατίζειν, ἡ τήρησις (ἀργία) τοῦ σαββάτου.

Σάββατον (τὸ), [Ἑβρ. ἀνάπαυσις]. ἡ ἑβδόμη (ἢ τελευταία) ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος (ἀναπαύσιμος, κατὰ τοὺς Ἑβρ.). • Σαββάτου ὁδός, • τὸ διάστημα χιλίων βημάτων (περιστότερον τῶν ὀκτ. δὲν συγχωρεῖται εἰς Ἑβρ. νὰ πεπικατήσῃ τὸ σάββατον). • Σάββατον σαββάτων, • αὐτ., τὸ πάσχα (τὸ μέγα σάββατον) τῶν Ἑβρ. 2) (συνεκδ.) ἡ ἑβδομάς. • Νηστεύω δὶς τοῦ σαββάτου, • Εὐαγγ., =δὶς τῆς ἑβδομάδος· (ὀθ.) • Μία σαββάτου (ἡ) Πρώτη σαββάτων, • αὐτ., ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, ἡ (καθ' ἡμᾶς) Κυριακή.

Σαβή (ἡ), θηλ. τοῦ Σαβός. μαινὰς, βάκχη.

Σαβοῖ [Φρυγ.], ἐπιφων. Βακχ. (παρβλ.) Εὐοῖ.

Σάβος (ὁ). ἱερεὺς ἢ ὀργιαστὴς τοῦ Βάκχου, (ἐν γέν.) ἐνθουσιαστὴς, παράφορος, (ὀθ. τὸ κοιν. Σαβός).

;Σαβρίας ἢ Σαμβρίας [ῐ], ου (ὁ), εἶδ. κοτηρίου.

;Σαγάλινος, η, ον,=(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σανδάλινος.

†Σάγανον (τὸ), Γλσ. [σάγη],=Σάβανον.

Σαγαστηνίζω, Μ. ἰσω. Ὁμοιάζω τὸ-

Σαγάπηνον (τὸ), (ἐνν. κόμμι) καὶ

Σαγάπηνις (ὁ), (ἐνν. ὀπός), εἶδος ἰατρικοῦ κόμμεως ἐκρέοντος ἀπὸ ναρθηκοειδοῦς τινος φυτοῦ τῆς Μηδίας.

Σάγαρις [Περσ.], εως (ἡ), εἶδ. ὅπλου κοπτεροῦ τῶν Ἀμαζόνων ἢ ἄλλων Ἀσιατικῶν ἐθνῶν, (Τουρκ.) μπαλτὰς ἢ σατῆρ., (ὀθ. τὸ ἀπὸ τοῦ Λατ.) τσεκούρι, ἢ τὸ [Περσ.] χαντζάρι.

ΣΑΓ

†Σαγυας, α (ὁ), Γλα. ἀντὶ Ψώγδας, εἶδος μύρου ἢ θυμιάματος τῆς Αἰγύπτου.

Σαγὴ ἢ Σάγη (ἡ), [σάττω]. (κυρ.) ἡ σκευὴ (Τουρκ. τὸ ταχίμι) ἢ τὸ σάγισμα τοῦ ἀλόγου κτλ. (• Ἵππος καλλίζῳ σαγῇ διακεκοσμημένος, α Βάκχαδ.)· (συνήθ.) ἡ ἁρματωσιὰ τοῦ στρατιώτου. • Παντελὴς—, • Αἰσχλ., ἢ (ἄλλ.) Πανοπλία, πανοπλία. 2) τὸ γέμισμα τοῦ σαγματρίου. • Τοὺς δὲ Μακεδόνας ἀντὶ κνημίδων αὐτοῖς (τοῖς ἀπὸ τῶν ὀϊνδρων ἐρίοις) χρῆσθαι ἢ τοῖς σάγμασι σάγης, • Στρβ.

Σαγηναῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς σαγήνην, ἁλιευτικός. • Δῖνον—, • Ἐπιγρ.

Σαγηνεία (ἡ), τὸ σαγηνεύειν, ἢ διὰ τῆς σαγήνης ἁλιεία.

Σαγηνεὺς, έως καὶ

Σαγηνευτὴρ, Ο. ἀντὶ

Σαγηνευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ψαρεύων διὰ τῆς σαγήνης, (ἐν γέν.) ἁλιεύς, [ἐκ τοῦ

Σαγηνεύω, Μ. εύσω. Ἀγρεύω διὰ τῆς σαγήνης ἢ ὡς διὰ σαγήνης· (μτφ.) αἰχμαλωτίζω ὅλους τοὺς κατοίκους ἑνὸς τόπου (καθὼς ἔκαμναν οἱ Πέρσαι, ἴδε τὸν Ἡρ. Γ', 149 καὶ ΣΤ', 31)

Σαγήνη (ἡ), [σάγος]. εἶδ. δικτύου (γρίπου), (κοιν.) συρτικὸν, (Γαλλ.) seine· (ἐνίοτε) ψάθα ἢ καλαμωτὴ χρησιμεύουσα ὡς γρίπος.

Σαγηναβόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βάλλων ἁλιπτων, ψαρεύων μὲ) τὴν σαγήνην, ἁλιεύς.

Σαγηνοβέτος (ὁ, ἡ), Π. δεμένος εἰς τὴν σαγήνην.

Σαγηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ σάγον (κτποσαν στρατιωτικήν).

†Σαγίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σάγος, (Γαλλ.) sayon.

†Σαγὶς [σάγος], ίδος (ἡ). ταγάρι τρίχινον.

Σάγισμα καὶ Σάγιστρον (τὸ). σκέπασμα ἵππου κτλ., (κοινὸ) σάγισμα.

Σάγμα (τὸ), [σάττω]. σέλλα, σαμάρι

» Παραξιφίδας ἐνέβαψεν εἰς σάγματα, ᾗ ταῦτα περιδεὴς ὑποζυγίας,» Πλ. 2) φόρτωμα, ἀλογοφόρτι· (ἐν γέν.) σωρός, στοῖβα. » Εὗρι μάλις ἐν πολλοῖς σάγμασιν ἔπλων καὶ νεκρῶν σώμασι, » Ὁλ. 3) σκευή (ἁρματωσιά) ἢ ἐπανωφόρι στρατιώτου. » Δοκεῖ δέ μοι ἐοικέναι (ἡ ναυτάκη) μάλιστα Μορύχου σάγματι, » Ἀρρφ. 4) ἁρματοθήκη. » Κάλλιστα τεύχη δ' ἐν καλοῖσι σάγμασι, » Εὐρ.

†Σαγμάριον (τό), ζῶον ἀχθοφόρον (σαγματοφόρον), γομάριον.

Σαγμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σάγμα, σαγματάκι.

Σαγματογήνη (γίνη), ης (ἡ), [ῑ]. εἶδ. ἰνδικοῦ ὑφάσματος, (ἴσ. γραπτ. Σαγματοπήνη).

Σαγματοποιός (ὁ), ὁ κατασκευάζων σάγματα (σαγμάρια), σαμαρᾶς.

Σαγηνειδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ σάγον.

†Σαγοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν σάγας (σαγιάκια).

Σάγος (ὁ), [Κελτ. ἢ συγγ. τῷ Σάγη], εἶδ. χονδροῦ τριχίνου στρατιωτικοῦ ἐπανωφορίου, (καπότον ἀπό) σαγιάκι, (Γαλλ.) saie, sayon. » Ἐνεπορπήσατο σάγον Ἰβηρικῶς,» Ἀπ.

Σαθέριον (τό), εἶδ. τετραπόδου (βύδρας ἢ κάστορος), (Τουρκ.) σαμούρι τοῦ νεροῦ, [παρβλ. Σαπύριον].

Σάθη (ἡ), τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός.

†Σαθροδοξία (ἡ). σαθρὰ δόξα (ὑπόληψις) περί τινος, κακοδοξία.

†Σαθροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ σαθρόν, ὑποσκάπτω.

Σαθρός, ά, όν, (κυρ. καὶ ἑτυμολογ.) «Ψαθυρός, εὔθραυστος· σάπιος· ἑτοιμόρροπος· (μτφρ.) σφαλερός, ἢ φθαρτός, προσκαιρος. » Τεῖχος σαθρὸν ὑπὸ χρόνου, » Ακ. «Ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων,» αὐτ. » Φωνὴ σαθρά, » Ἀρστ., ἡ βραγχώδης (ὡς τοῦ ραγισμένου ἀγγείου). » Πρίν τι ᾖ σαθρὸν μετεξετέρωσι ἐγγενέσθαι, » Ἱπ., πρὶν ἐλαττωθῇ (ψυχρανθῇ) ἡ προθυμία των.

Σαθρότης (ἡ), ἡ κατάστασις τοῦ σαθροῦ, τὸ σεσηπὸς (εὔθραυστον, ἑτοιμόρροπον κτλ.). » Νηῶν (Τέλος, » Τείχους]—, » Εὐς., Ἀχμ., Ι. Διάλ. (ᾗ μτφρ.) » Τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἐπιγνοὺς τὴν σαθρότητα, » Ἐρμ.

Σαθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ σαθρὸν (σάπιον, εὔθραυστον, ἑτοιμόρροπον κτλ.).

Σάθρωμα (τό), τὸ σαθρὸν μέρος τινὸς πράγματος, τὸ ἐλάττωμα τοῦ σαθροῦ.

Σαθρῶς, ἐπίρ. Μὲ σαθρὸν τρόπον, ἐπισφαλῶς κτλ.

Σάθων, ωνος (ὁ), Κωμ. ὁ ἔχων μεγάλην σάθην, (ἄλλ.) Πόσθων.

Σαινίδωρος (ὁ, ἡ), ὁ σαίνων (χαϊδεύων, κολακεύων) μὲ δῶρα.

†Σαινολόγος (ὁ, ἡ). ὁ σαίνων (θωπεύων) διὰ λόγων, κόλαξ.

Σαινουρίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ

Σαίνουρος (ὁ, ἡ). ὁ σαίνων (χαϊδεύων ὡσὰν τὸν σκύλον) μὲ τὴν οὐρά, κολακεύων μὲ τὸ κούνημα τῆς οὐρᾶς.

Σαίνω [σαίω], Μ. σανῶ (ἀόρ. Ἔσηνα καὶ Ἔσαινα]. Κουνῶ (σὰν τὸν σκύλον) τὴν οὐράν, δείχνω τὴν χαρά μου (χαϊδεύω) μὲ τὸ κούνημα τῆς οὐρᾶς· (ἐν γέν.) χαϊδεύω, κολακεύω, φιλοφρονοῦμαι· (ἐνίοτε ἁπλῶς· Π.) χαίρομαι. » Ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες . . σαίνωσιν, » Ὀδ. Κ. (ᾗ δοτ.) » Οὐρῇ μέν ῥ' ὅγ' (ὁ κύων) ἔστηνε, ᾗ οὔατα κάββαλεν ἄμφω, » αὐτ. «Κύων δ' ἐμὲν ἰόντας σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε ᾗ οὔασιν, » Ἴσ. » Θῆρες κνυζηθμῷ σαίνουσιν, » Ἀπλλν. (καὶ ἐπὶ ἰχθ.) » Χορὸς δ' ἰχθύων ἐπερρόμβει σαίνουσιν οὐραίοισι, » Σοφ. (καὶ ἐπὶ ἀνθρ. μτνμ.) » Σαίνουσα δάκνεις, καὶ κύων λαίθαργος εἶ,» Εὐρ. » Δόλιος ἀνὴρ, σαίνων ποτὲ πάντας,» Πίνδ.,=Προσσαίνων. » Ξείνων εὖ πρασσόντων, ἔσαναν ἀγγελίαν ποτὶ γλυκεῖαν ἑαλοί, » αὐτ., ἐχάρησαν. (ᾗ ἑλλ. τῆς προθ.) » Οὔ με σαίνει θέσπτα , » Εὐρ. » Ἀληθῆ δὲ τὰ λεγόμενα, ᾗ σαίνει τὴν ψυχήν, » Ἀρστ. » Σαίνειν μορον ἀψυχίᾳ,» Αἰσχλ., ζητεῖ ν' ἀποφύγῃ. 2) (μτφρ.) ταράττω, προξενῶ ἀνησυχίαν. » Παιδός με σαίνει φθόγγος, » Σοφ. (ᾗ πθ.) » Μηδένα σαίνεσθαι ἐν ταῖς θλίψεσι, » Γρρ.

Σαίρω [συγγ. τῷ Σύρω], Μ. σαρῶ. Σαρώνω, σκουπίζω. » Σαίρειν δῶμα, » Εὐρ. » Πᾶσαν κόνιν σήραντες (ἄλλ. γρφ. σύραντες), » Σοφ. (καὶ πθ.) » Ῥαινόμενα καὶ σαιρόμενα, » Πλ. 2) (ἰδιωτ.) σύρω τὰ χείλη καὶ δείχνω τοὺς ὀδόντας (φοβερίζων καθὼς ὁ σκύλος ἢ γελῶν βεβιασμένον [σαρδόνιον, προσποιημένον] γέλωτα, περιγελῶν μὲ θυμὸν ἢ χαμογελῶν). «Σαίρειν ὀδόντας,» Ὀππ., προαίνειν (ᾗ μτνμ.) » Ἦν σεσῆρῃ τὸ τρῶμα, » Ἀρετ. (συνήθ. ἐλλ. καὶ εἰς τὸν μσ. πρκ. τῆς μτχ. ἀντὶ ἑνς. Σεσηρώς, υῖα, ὸς). » Καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρώς,» Θκρ., μειδιῶν. «Καί τι σεσαρὸς ᾗ σοβαρὸν μ' ἐγέλαξεν, » αὐτ. » Σεσηρὼς ἐξαπατήσειν μ' εἴεται, » Ἀρχφ. » Πὰρ δ' Ἀχιλεὺς εἰρήκει ἐπισμογερὴν,. . ἅπλητον σεσαρυῖα, » Ἡσ. » Ἠγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηράτας, » Πρκ. (ᾗ μτνμ.) » Τὴν μορφὴν τοῦ ἔλκεος, ὅκως ἤκιστα σεσηρὸς ἔσται, » Ἱππκρ. (ᾗ μτφρ.) » Ἐὰν γνήσιον ἢ ᾗ μὴ σεσηρός,» Μ. Ἀντ., προσποιημένον, ἐπιτετηδευμένον.

†Σακάδιον (τό), εἶδ. μουσικ. ὀργ. (ἀπὸ τοῦ περιφήμου Ἀργείου μελοποιοῦ Σακάδα).

Σάκανδρος (ὁ), Κωμ. [σάκος, ἀνὴρ]. τὸ γυναικ. αἰδοῖον.

Σακελλίζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ),= Σακκελλίζω κτλ.

Σακέσπαλος (ὁ, ἡ), Π. [σάκος, πάλλω]. ὁ σείων (κουνῶν) τὴν ἀσπίδα, ἀνδρεῖος πολεμιστής.

Σακεσφόρος (ὁ, ἡ), Π. [σάκος ἢ σάκκος, φέρω]. = Ἀσπιδοφόρος. 2) Κωμ.=Πωγωνοτρόφος, (ἄλλ.) Σακκογενειοτρόφος.

Σακεύω, Μ. εύσω, = Σακκεύω.

Σακίζω, Μ. ίσω, = Σακκίζω.

Σάκιον (τό), Αττ. ἀντὶ Σάκκιον.

Σακίτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Σηκίτης.

Σακκελίζω, Μ. ίσω, = Σακκίζω, σουρώνω.

Σακκέλισμα (τό). ὑγρὸν περασμένον ἀπὸ σακκὶ (σουρωμένον, στραγγισμένον).

Σακκελισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Σακκελίζω.

Σακκελιστήριον (τό). τὸ τρίχινον ὕφασμα διὰ τοῦ ὁπ. σακκελίζουν (σουρώνουν) τὰ ὑγρά, στραγγιστῆρι.

Σακκεύω, Μ. εύσω καὶ ;Σακκέω-ῶ, Μ. ήσω. Στραγγίζω (καθαρίζω) ὑγρὸν τι περνῶντάς το ἀπὸ τὸ σακκί, σουρώνω, διϋλίζω.

Σακκίας, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) περασμένος ἀπὸ τὸ σακκί, σουρωμένος, λαγαρισμένος.

Σακκίζω, Μ. ίσω, = Σακκεύω, σουρώνω, λαγαρίζω.

Σάκκινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ὕφασμα σακκιοῦ, τρίχινος.

;Σακκιστός, ή, όν, ἴδε Σακτός(ᾗ).

Σάκκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σάκκος, σακκοῦλι, σακκουλάκι· σακκοῦλα. «Τὸ σακκίον τῶν χρημάτων παραλύσας, » Πλ. «Ἐκ τοσούτου πλούτου μηδὲν ἕτερον εὑρηκὼς ἢ χρυσίου κεντηνάρια τρία, μιλιαρήσια δὲ σακκία ἐννέα,» Βιζ., (καθὼς καὶ οἱ Τοῦρκοι λέγουσι τῶρα) ἐννιὰ πουγγιά.

Σακκογενειοτρόφος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ τρέφων (ἔχων) μεγάλην γενιάδα, (κακ.) ἕνα τορβᾶν γένεια.

Σακκοπήρα (ἡ). ταγάρι σάκκινον, δισάκκι.

Σακκοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων σάκκους (κάσκινα, στραγγιστήρια), (παρβλ.) σακχυφάντης.

Σάκκος καὶ (ἀρθότ.) Σάκος (ὁ), [σάττω ἢ Ἑβρ.]. (ἐν γέν.) χονδρὸν τρίχινον (συνήθ. ἀπὸ γιδότριχες) ὕφασμα ἢ φόρεμα, ράσον. » Παρυφὴν εἰς τὸν σάκκον ἐνέβαλε, » Πλ., (παρβλ. Σάγος). 2) (ἰδιωτ.) σακκί, (Τουρκ.) τσουβάλι. » Ἰσω εἰς ἐμοῦ σάκους ἔχων καὶ κωρύκους, » Ἀρχφ. 3) στραγγιστῆρι ἀπὸ σάκκινον ὕφασμα, (Γαλλ.) chausse. 4) Κωμ. γενειάδα. » Σάκον πρὸς ταῖν γνάθοιν ἔχουσα,» Ἀρχφ.

Σακκοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ σάκκον (σάκκινον, ράσινον φόρεμα).

Σακκοφορία (ἡ), τὸ νὰ φορῇ τις σάκκινα (ράσινα) φορέματα, [ἐκ τοῦ

Σακκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν σάκκον (σάκκινον φόρεμα), ρασοφόρος.

†Σακκώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ σάκκου παρωνυμούμενος.

†Σακοδερμησιτής, οῦ (ὁ), σκώληξ δερματοφάγος, ἢ

†Σακοδερμίτης, ου (ὁ), (ὅρις ἢ σκώληξ) ἔχων δέρμα χαλκόστικτον (ὅμοιον μὲ σάκος).

Σακὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Σηκός.

Σάκος (ὁ), = Σάκκος.

Σάκος [σάττω, σάγος], εος-ους (τό). ἀσπὶς πλεκτὴ ἐνδυμένη (καπλαδιομένη) μὲ δέρμα, (ἐν γέν.) ἀσπίς.

†Σακοφόρος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Σακεσφόρος.

†Σάκτας, α (ὁ), Βοιωτ. ὁ ἑαυτὸς, (ἴσως κατὰ παραφθορ. τοῦ Ἀκεστής).

Σάκτας, ου (ὁ) καὶ

Σακτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Σάκκος, σακκί, ταγάρι, (παρβλ. Σάκτρα).

Σακτὸς [σάττω], ή, όν, Σταιβακτὸς, Πεπωμένος· παραγεμισμένος ἢ δυνάμει.

θῇ στοιβαχθῇ (νὰ πατωθῇ). « Τευθὶς χαντὴ, » Ἀδ. (« Ταύτην εἰπεῖν κατὰ τοὺς βιωτίζοντας) παραγεμιστὴ, » Ἡσ. « Καλλαμος—, » Πλδ., ὁ χρησιμεύων πρὸς γέμισμα τῶν σαγματίων κλπ. 2) περασμένος ἀπὸ τὸ σακκί, σαυρωμένος. « Οἶνος—, » (Εὔπ. παρὰ) Πλδ., (ἀλλ' εἰς τὴν σημασ. ταύτην ἀναλογώτερον ἴσως ἤθελεν εἶναι τὸ Σακκιστός).

†**Σάκτρα** (ἡ), [σάττω]. ζεμπίλι ἢ κοφίνι (πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν ἐφοδίων τροφῶν, τῆς κουμπάνιας).

Σάκτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ σάττων (πατόνων, ἐπισωρεύων). « Ἄδου—, » Αἰσχλ., ὁ γεμίζων τὸν ᾅδην μὲ νεκρούς.

Σάκχαρ, αρος καὶ

Σάκχαρι, εως (τὸ) καὶ

Σάκχαρις, εως (ἡ) καὶ

Σάκχαρον (τὸ), [Ἰνδ.]. ἡ αὐτοφυὴς ζάχαρι ἢ πηγνυμένη περὶ τοὺς κόμπους τοῦ ἰνδικοῦ καλάμου (Μπανμποῦ), (Ἀραβ.) **sabassir**. « Τὸ γλυκυκάλαμον, ὃ ποιεῖ τὸ σάκχαρ (τὴν ζάχαριν), » Τζ.

Σακχυφάντης, ου (ὁ). ὁ ὑφαίνων σάκκας (σακκιά, στραγγιστήρια κτλ.) ἢ γυναικείους κεκρυφάλους.

Σάλα, ας (ἡ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ **Σάλη**, φουρτοῦνα, ταραχή (κυρ. καὶ μτγν.).

†**Σαλάδη** (ἡ), = **Σαλάμβη**.

Σαλαγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κάμνω κρότον (ταραχήν), ἠχῶ, βοΐζω. « Σαλαγεῦντος νάτοιο, » Ὀππ. 2) (μτβτ.) σείω, ταράττω· (συνκδχ.) = Ὀκυίω. « Ὅστις σὴν ἄλοχον λελιθωμένον ὑπὲρ λεχέων σαλαγεῖ, » Ακ., [ἐκ τοῦ

Σαλάγη (ἡ), [σαλάσσω], ταραχή, κρότος, θόρυβος.

†**Σαλάγω**, ἐσφαλμ. ἀντὶ **Σαλαγέω**.

†**Σαλαΐζω, Μ.** ίσω, Π. [σάλα, σάλος]. ταράττομαι, ἀδημονῶ· κλαίω (κτυπῶμαι) ἀπὸ τὸ κακόν μου, (ὅθεν

†**Σαλαΐσμὸς** (ὁ), ἀδημονία, θρῆνος, κοπετός.

Σαλάκων [σαλάσσω], ωνος (ὁ). (κατὰ λέξ.) ὁ κινῶν ἑαυτὸν (κουνούμενος) ἐν τῷ περιπατεῖν, περιπατῶν μὲ ὕφος (μὲ τσακίσματα), (κατ' ἔκτ.) κάμνων μάταια καὶ ὑπὲρ τὴν δύναμίν του ἔξοδα, ἀλαζών, κενόδοξος. (κοιν.) ξυπασμένος, ψωροπερήφανος. (Γαλλ.) **fat**. « Σαλάκωνες δὲ καὶ σόλοικοι (οἱ πλούσιοι), διὰ τὸ πάντας εἰωθέναι διατρίβειν περὶ τὸ ἐρώμενον ἢ θαυμαζόμενον ὑπ' αὐτῶν, » Ἀρστ., ξυπασμένα, κάμνοντες ἐπίδειξιν (ὁμιλοῦντες πάντοτε περὶ) τοῦ πλούτου των. « Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ μικροπρεπὴς καὶ ὁ σαλάκων· ὁ μὲν γὰρ (ὁ σαλάκων δηλ.) ὑπερβάλλει τὸ πρέπον, ὁ δ' ἐλλείπει τοῦ πρέποντος, » αὐτ.

Σαλακωνεία (ἡ). ἀνάρμοστος πολυτέλεια ἢ μεγαλοπρέπεια, ἀλαζονεία, (κοιν.) ψωροπερηφάνεια ἢ ἀηδὴς περιαυτολογία, (Γαλλ.) **fatuité**· (κατὰ τὸν Ἀράκ.) βλακεία, (ἐνίοτε) ὑβρίψις, κερατσιτσηδικὰ, σακκίσματα. « Οἷαδα γάρ μου τὰς συνήθεις ἀσθενείας, ἃς, οἱ μὴ φιλοῦντές με, τρυφὰς ἢ σαλακωνίας καλεῖν εἰώθασιν, » Ἀλκίφρ., [ἐκ τοῦ

Σαλακωνεύω, Μ. εύσω. Φερόμαι (Πράττω) ὡς σαλάκων, κάμνω μάταια ἢ ὑπὲρ τὴν δύναμίν μου ἔξοδα, περιπατῶ μὲ ὕφος (μὲ τσακίσματα), (παρβλ. **Σαυλοπρωκτιάω**)· (ἐν γέν.) **dilapidor**, (κοιν.) **μεγαλοπιάνομαι**.

Σαλακωνία (ἡ), = **Σαλακωνεία**.

Σαλακωνίζω, Μ. ίσω, = **Σαλακωνεύω**, (ὄθ.

†**Σαλακώνισμα** (τὸ). κίνημα σαλάκωνος, ἀλαζόνευμα.

Σαλαμάνδρα (ἡ), εἶδος σαύρας (γουστερίτσας) μὲ μελανοξανθόχιτον δέρμα χωρὶς λεπίδας.

Σαλαμάνδρειος (ὁ, ἡ). ὁ τῆς σαλαμάνδρας. « Δάκος—, » Νίκ., τὸ δάγκωμά της.

Σαλάμβη (ἡ), [σάλος, ἐμβαίνω]. τρύπα εἰς τὴν στέγην (ἵνα ἐμβαίνῃ φῶς ἢ ἐβγαίνῃ ὁ καπνός), φεγγίτης ἢ καπνοδόχη, (παρβλ. Ὀπή).

Σάλαξ [σαλάσσω], ακος (ὁ). κόσκινον πρὸς χρῆσιν τῶν μεταλλουργῶν.

Σάλασσα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ **Θάλασσα**.

Σαλάσσω(ττω), Μ. άξω, Π. [σάλος]. σείω, κινῶ, ταράττω, (παρβλ.) Σαλεύω.

2) = **Σάττω**, φορτόνω, γεμίζω. « Σεσαλαγμένον οἶνῳ, » Ἐπγρ. (τὸ ἀπεῖον ὁ Κορ. ἀνάγει εἰς τὴν 1 σημασ., διορθώνων τὸν Ἡσύχ., καὶ ἑρμηνεύων αὐτὸ διὰ τοῦ) σεσαλευμένον, (ἀλλ' ὑπάρχει ἄλλο παράδειγμα πληρέστερον, εἰς τὴν Ἀνθολογίαν, ἀντιβαῖνον εἰς τὴν εἰκαιαν τοῦ σοφοῦ) « Γαστέρα σεσάλακτο γέρων Βάκχῳ, » Ἐπγρ.

†**Σαλάχιον** (τὸ), Γλσ. ἀντὶ **Σελάχιον**.

†**Σαλέη** (ἡ), Π. ἀντὶ

Σαλεία (ἡ)· τὸ σαλεύειν, ταραχή, ἀνησυχία. 2) (μτγν.) μωρία, εὐήθεια, ἀνοησία.

Σάλευμα (τὸ), κίνημα τοῦ σαλεύοντος (σαλευομένου), παύνημα· περιπάτημα πηδηκτὸν (καμαρωτὸν). « Ἵππου—, » Δ. Χρα.

Σαλευμὸς (ὁ) καὶ

Σάλευσις, εως (ἡ), τὸ σαλεύειν ἢ σαλεύεσθαι, σάλευμα.

Σαλευτὸς, ἡ, όν. Ὁ σαλευόμενος (κλονούμενος), ἢ δυνάμενος σαλευθῆναι, κουνητός. « Πάντα δ' ὑπ' ἀκρήτου γυῖα σαλευτὰ φορεῖς, » Ἐπγρ.

Σαλεύω [σάλος], Μ. εύσω. Σείω, κουνῶ. « Θετταλῶν ἵππον ἔχεις, ἀλλὰ σαλεῦσαι οὐ δύνατ' αὐτὸν ὅλης φάρμακα Θετταλίης, » Ἐπγρ. « Ὥσπερ πρὸς ἰξῷ τῇ κόλικι λελημμένος πτέρυγα σαλεύει (κατὰ διόρθ. ἀντὶ πτέρυγας ἀλύει), Εὐρ. (καὶ πθ.) « Χθὼν σεσάλευται, » Αἰσχλ. ||. (συνήθ. ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) κουνιοῦμαι (κυρ. ὅταν τὸ πλοῖον ἔλθῃ τὰ παρακυλοῦν τὰ κύματα), (ὅθεν ναυτ.) εἶμαι ἀραγμένος εἰς τὰ ἀνοικτὰ, στέκω εἰς τὸ σίδερον· (ἢ μεταφ.) κυμαίνομαι (ταλαντεύομαι) μεταξὺ ἐλπίδος καὶ φόβου, ἀνησυχῶ· (μὲ δοτ. προθετ.) ἔχω τὰς ἐλπίδας μου (ἐπιστηρίζομαι) εἰς, ἐξαρτῶμαι ἀπό· (ἐνίοτε) περιπατῶ κουνητῶς (καμαρωτὸς, [κοιν.] ὅταν τὴν νύμφην), ἀργοπατῶ, μόλις σαλεύω, (Γαλλ.) **se dandiner**. « Ὁμοίως γὰρ σαλεύουσιν (οἱ ἐκπεπτωκότες τοὺς μηροὺς) ἐν τῇ ἀδιποφορίᾳ ἔνθα καὶ ἔνθα, » Ἱππκρ. « Παρφυρίδα ἀνδῶν· καὶ στεκτῶν περιθέμενος, σχολῇ σαλεύων ὑπήκουόν σοι, Σεν., (παρβλ. Σαλακωνεύω). « Οἱ ἐν πλοίοις, σαλεύοντες ἰσχυρῶς, ὅμως σώζουσι τὴν τάξιν, » αὐτ. « Οἱ θαλαττεύοντες, ὅταν ἐπὶ δύο ἀγκυρῶν σαλεύωσι, τοῦ κλύδωνος καταφρονοῦσι, » Βασ. « Ἡ ναῦς ἐσάλευεν ἐπὶ μετεώρου (λιμὴν γὰρ ὁ τόπος οὐκ ἦν) καὶ ἀγκύρας μιᾶς, » Συν. « Ἔδοξε γὰρ ἐν θαλάσσῃ πολὺν ἐχούσῃ καὶ τραχὺν κλύδωνα τὰς πόλεις ὥσπερ ναῦς διαφέρεσθαι καὶ σαλεύειν, » Ἡρ. (ὅθεν μτφορ.) « Πολὺς ἄγαν σαλεύει, κἀνακουφίσας κάρα βοθῶν ἔτ' οὐχ οἷά τε φοινίου σάλου, » Σοφ. « Ἀρχὴ σαλεύουσα καὶ παρὰ μηδενί πω βεβαίως ἱδρυμένη, » Ἡρωδ. « Πολλὰ καθ' ἑαυτὸν σαλεύτας, ἀνέψιξεν ἐκ τῶν καρύντων τὸν κύβον, » Σδ. « Σαλεύων ὑπὲρ ἑαυτοῦ, » αὐτ., ἀγωνιῶν, φοβούμενος. « Ἐν αὐτῷ τὸ εἶναί τε καὶ τὸ τεθνάναι σαλεύων, » Ἡλ. « Ἐπὶ φίλοις σαλεύοντα, » Γρμ. « Ἐφ' ᾧ πᾶσα Ῥωμαίων ἐσάλευεν ἀρχή, » Ἡρωδ. « Γραῦν ἐπὶ ἑνὶ γομφίῳ σαλεύουσαν, » Ἀλκίφρ.

Σάλος (ὁ), [ἅλς ἢ ἅλλομαι]. ἡ κίνησις (ὁ κυματισμὸς) τῆς θαλάσσης, τὸ κούνημα (τὸ παρακύλισμα) τοῦ πλοίου, τὸ (Τουρκ.) σαλιντὺ, (Γαλλ.) **roulis** (συνκδχ.) ἡ κυματίζουσα τοιουτοτρόπως θάλασσα, (κοιν.) ξεσκιθάλασσα, (Γαλλ.) **houle**· (μτφορ.) ἀγωνία ψυχική, ἀνησυχία, (παρβλ.) Σάλη. « Ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέρεσθαι ναυτιῶντα, καὶ καρτζιαρεῖν ὑπὸ τοῦ σάλου, » Λκ. « Κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ, πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος, » Εὐρ. (καὶ μτφορ.) « Ἐπιζάμενος ἐν πολλῷ σάλῳ καὶ κινδύνῳ τὴν πόλιν γενομένην, » Λσ. 2) μέρος ὅπερ δύναται πλεῖον νὰ ἀρέξῃ εἰς τὰ ἀνοικτὰ (νὰ σταθῇ εἰς τὸ σίδερον), (Ἰταλ.) **spiaggia**. (παρβλ.) Ἀγκυροβόλιον. « Καθωρμισαν πρός τι πολισμάτιον ἀλίμενον μέν, σάλους δὲ ἔχον καὶ προβολὰς περικλειούσας ἐκ τῆς γῆς εὐφυεῖς, » Πλδ. « Σάλος ἐπ' ἀγκύρας ὑπόκειται τοῖς ναυτιλλυμένοις, » Διόδ.

Σάλος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ **Σάλος**, (τρπ.) ταραχὴ τῆς ψυχῆς, ἀνησυχία. « Ἐν σάλεσιν πολλοῖς ἥμενος, » Ἄλκμ.

†**Σαλὸς, ἡ, όν.** (Ρίζ. ἢ Μωρὸς, ἀνόητος, κωτός, (σωζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Προῦσαν).

†**Σαλότης** (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ σαλοῦ, μωρία, εὐήθεια, ἀνοησία.

Σαλόω-ῶ, Μ. ώσω, Γλσ. ἀντὶ **Σαλεύω**, (παθ.) κουνιοῦμαι· (μτφορ.) ἀνησυχῶ, ταράττομαι.

Σάλπη (ἡ) ἢ **Π. Σάλπης** (ὁ), [ἅλλομαι], εἶδος ἐχθ. μὲ ἐγκάρσιες γραμμὰς, (κοιν.) σάλπα καὶ σάρπα.

Σαλπίγγιον (τὸ). μικρὰ σάλπιγξ.

Σαλπιγγοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σάλπιγγος.

Σαλπιγγολογχυπνάδης, ου (ὁ). Κωμ. ἔχων σάλπιγγα, λόγχην καὶ ὑπήνην (γενειάδα), σαλπιγκτὴς ἢ λογχοφόρος μὲ γένεια, (παρβλ. Σαρκασμοπυτοκάμπτης).

†Σαλπιγγωτός, ή, όν. Καμωμένος είς είδος σάλπιγγος. «Αυχία—,» Ἐπιγρφ.

Σαλπιγκτής, οῦ (ὁ). ὁ λαλῶν τὴν σάλπιγγα, (Ἰταλ.) τρομπετιέρης.

Σάλπιγξ [σαλπιγγ. τῷ Ἅλλομαι, ἴδε Σάλπη], ιγγος (ἡ). τὸ σωληνοειδὲς ὄργανον μὲ τὸ ὁποῖον σαλπίζουν (κυρ. τρὸς μάχην), (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) τρομπέττα. «Πολλὰ εἴδη σαλπίγγων.. πρῶτος δὲ Ἀρχώνδας, συμμαχῶν τοῖς Ἡρακλείδαις, ἦγαγεν εἰς Ἕλληνας τὴν Τυρσηνικὴν σάλπιγγα,» Σχλ. Σοφ. «Ἡ δὲ Ἑλληνικὴ ἡ Τυρρηνικὴ σάλπιγξ, μακρὰ τὸ σχῆμα,» Σχλ. Ὁμ. «Σάλπιγξ ἡ ἱερὰ σύγκειται ἐξ ἑστέου ᾗ χαλκοῦ.. Στρογγύλη δὲ σάλπιγξ, οὐχ ἱερὸν ὄργανον, ἀλλὰ πολεμικόν,» Ἀρτεμίδ. «Ὁ ἐλέφας φωνεῖ ὅμοιον σάλπιγγι τετραχυσμένῃ,» Ἀριστ. Σ' (συνκδχ.) ἀντὶ Σάλπισμα, φωνὴ σάλπιγγος. «Οἷον τὸ φάναι τὴν σάλπιγγα εἶναι μέλος ἄλυρον,» Ἀριστ. «Ὅσοι ἑξακισχίλιοι ὑπὸ τὴν σάλπιγγα ἐκείνην τῶν βαρβάρων κατακοπῆναι,» Δ. Ἁλ. 3) (μτγν.) εἶδος κύχλου (τὸ ὄπισθεν τοῦ ὀπισθίου ἐγχρησίμευεν ὡς σάλπιγξ), (παρβλ. Κῆρυξ καὶ Στρόμβος). 4) εἶδος πτηνοῦ σαλπιγγοφώνι, (ἄλλ.) Σαλπιγκτής. 5) εἶδος κομήτου, (ἄλλ.) Λαγχίας. 6) ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς παρ' Ἀργείοις (ὡς εὑρετοῦ τῆς σάλπιγγος).

Σαλπίζω, Μ. ίξω (καὶ μτγν.) ἰσω. Ἀκολουθῶ τὴν σάλπιγγα· σημαίνω (ἀναγγέλλω) διὰ τῆς σάλπιγγος, ἠχῶ (βούζω) ὡς ὁ σάλπιγξ, ἀντηχῶ. «Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός,» Ἰλ. Φ. «Ὁ Μεγαρεὺς Ἡρόδωρος ὁπότε σαλπίζοι, γαλεπὸν ἦν αὐτῷ πλησιάζειν,» Πλβ. (καὶ αἰτ.) «Ἀλέκτωρ ἡμέραν ἐσάλπισε,» Ἀκ. (ᾗ μτφρ.) «Ὅταν οὖν ποιῇς ἐλεημοσύνην, μὴ σαλπίσῃς ἔμπροσθέν σου,» Εὐαγγ. (ὑθ. πθ.) «Οὐδὲν γὰρ εὐπρεπὲς σαλπιζομένης ὠφελοῖς,» Βασ.

Σαλπικτής, οῦ (ὁ), μτγν. ἀντὶ Σαλπιγκτής.

†Σάλπιξ, Π. (μτγν.) ἀντὶ Σάλπιγξ.

Σάλπισμα (τὸ) τὸ διὰ τῆς σάλπιγγος φώναγμα ᾗ τὸ δι' αὐτῆς διδόμενον σημεῖον (σύνθημα).

Σαλπιστής, οῦ (ὁ), μτγν. ἀντὶ Σαλπιγκτής.

Σαλπιστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ σαλπίζειν, σαλπιστοῦ ἴδιος.

†Σαλύγη (ἡ), Γλσ. ἡ ταραχώδης ᾗ συνεχὴς κίνησις (κυρ. σώματος περιστρεφομένου, π. χ. ῥοδάνης, ἁρμάτος κτλ.), (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Σελάγη).

Σᾶμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Σῆμα.

Σαμαίνω, Δ. ἀντὶ Σημαίνω.

Σαμάκιον (τὸ). γυναικεῖόν τι στολίδιον, (παρβλ.) Καλαμίς (ῐ), (κυρ. τὸ ὑποκορ. τοῦ

Σάμαξ, ακος (ὁ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Κάμαξ, κάλαμος (ἰδίως ὁ τοξικός). 2) (συνκδχ.) πλέγμα καλάμινον ἢ ψάθινον, ψερμός.

†Σαμάρδακος (ὁ), [ᾰ], γόης, ἀγύρτης, γελωτοποιός, (Χρσ. καὶ Λύγουστῖν.).

Σαμβαλίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Σαμβαλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ

Σαμβάλιον (τὸ), Δίσχλ. Π. ἀντὶ Σάνδαλον.

Σαμβύκη (ἡ), εἶδος μουσικοῦ ἐγχόρδου ὀργάνου εἰς σχῆμα τριγώνου (ὅμοιον μὲ τὸ Τουρκ. σαντοῦρι ἢ τὴν ἅρπαν). 2) εἶδ. μεγάλης πολεμικῆς μηχανῆς.

Σαμβύκης, ου (ὁ), = Σαμβυκιστής.

Σαμβυκίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὴν σαμβύκην.

Σαμβυκιστής, οῦ (ὁ). ὁ παίζων ᾗ

Σαμβυκίστρια (ἡ), ἡ παίζουσα τὴν σαμβύκην.

Σάμβυξ, υκος (ἡ), = Σαμβύκη.

†Σάμεον (τὸ), Δακων. ἀντὶ Σημεῖον, κορασιακόν.

Σάμερον, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Σήμερον.

Σάμος (ἡ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Ἄμμος ἢ Ψάμμος, (ᾱθ.) ὄχθος ἀμμώδης, (Γαλλ.) dune· (ἐν γέν.) Ψηλώματα.

†Σαμπῖ (τὸ), ἀπλ. τὸ ἀριθμητικὸν σημεῖον ϡ (δηλ. τὸν C καὶ πῖ Π) τὸ ὁπ. παρίστησι τὸν ἀριθμὸν 900.

Σαμφόρας, ου (ὁ), (Ἴταπος, ὁ φέρων ἐγκεκαυμένον ἢ ἐγκεκομμένον ἐπὶ τοῦ μηροῦ του (σημαδευμένος μὲ) τὸ Σαν (C ἢ Σ).

†Σάμψουχον (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Σάμψυχον.

Σαμψυχίζω, Μ. ίσω. Μυρίζω ὡς ἄν (Ὁμοιάζω κατὰ τὴν ὀσμὴν τὸ) σάμψυχον.

Σαμψύχινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἢ κατεσκευασμένος ἀπὸ

Σάμψυχον (τὸ), καὶ Σάμψυχος (ἡ), [ῠ], εἶδος εὐώδους φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἀμάρακον, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἀτ.) μαντζουράνα.

Σάν (τὸ), ἄκλ. Δ. ἀντὶ Στῖγμα. «Πρὶν μὲν εἶρπε σχοινοτένεια τ' ἀοιδὰ καὶ τὸ σὰν κίβδηλον ἀπὸ στομάτων,» Πιν.

Σανδαλιοθήκη (ἡ), = Σανδαλοθήκη.

Σανδάλιον (τὸ), ὑποκορ. (εὐχρηστότ.) τοῦ Σάνδαλον. 2) εἶδος ἰχθ. (ἄλλ.) Βούγλωσσον. «Σανδάλιά τε τῶν λεπτοσχιδῶν, ἐφ' οἷς τὰ χρυσᾶ ταῦτ' ἔπεσιν ἄνθεμα,» Πλδ. «Ὑπόδησε τὰ σανδάλιά σου,» Γρφ. 3) (Βοτ.) φαλδῖνα καραδιοῦ (τὴν ὁποίαν καὶ οἱ Τοῦρκοι ὀνομάζουσι) σαντάλ. «Καὶ ὁ εἷς.. ἠρέθη βαλὼν ἑαυτὸν εἰς καρδίαν λεγόμενον σανδάλιν ἐπὶ ὕψει,» Ἀρν. Ἀλεξανδρ.

Σανδαλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Σάνδαλον.

Σανδαλοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σανδάλου.

Σανδαλοθήκη (ἡ). Θήκη ἢ ἁρμάρι διὰ τὰ σανδάλια.

Σάνδαλον (τὸ), [σανίς], εἶδος γυναικείου (καὶ ἐνίοτε ἀνδρείου) ὑποδήματος, παπούτσι ἢ ταραχώδ. «Μηδὲ πόδεσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης,» Θκρ. «Τρυγῶδῷ θάτερον (πόδα) σανδάλῳ ὑποδεδεμένῳ,» Ἀκ., ἴδε καὶ Σανδάλιον.

2) (διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) τὸ ὀψάριον Βούγλωσσον, (κοιν.) Γλῶσσα. «Σάνδαλα θ' οὗ παρέθηκεν ἀειγενὴ ἀθανατάων, βυύγλωσσον, ὃς ἔναιεν ἐν ἅλμῃ μερμηρύσσ.,» Μάρκ. παρ') Ἀθ. 3) (διὰ δὲ τὸν τρόπον τοῦ δεσίματος τῶν λωρίων) εἶδος ἰατρικοῦ ἐπιδέσμου, (ἄλλ.) βρόχος βουκολικός. 4) χνάρι, πέλμα ποδὸς ἢ ὑποδήματος, (ὅθεν ἡ νῆσος Σαρδὼ, ὀνομασθεῖσα διὰ τὸ σχῆμά της, ἰχνεύσα, προσωνομάσθη καὶ Σανδαλιῶτις).

†Σανδαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὑποδένω μὲ σάνδαλα (ταρουχίο).

Σανδαράκη (ἡ), [εἶς τὸ Σανσκριτ. ἰδίωμα σενδουρὰ ἢ σγιανδουρὰ ὀνομάζεται τὸ Κιννάβαρι], εἶδ. ἐρυθροῦ μεταλλικοῦ (κινναβάρεως), κόκκινον ἀρσενικὸν, (ἐχρησίμευε πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ ὡς) ἰατρικὸν διὰ τὰ ἕλκη. 2) εἶδ. κομμεως τὸ ὁπ. συνάζουν (πρὸς τροφὴν) αἱ μέλισσαι, (παρβλ.) Ἀριθάκη ᾗ Κήρινθος.

Σανδαρακίζω, Μ. (ἴσω. Ἔχω τὸ χρῶμα τῆς σανδαράκης.

Σανδαράκινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ἢ Ἀλειμμένος μὲ σανδαράκην, κόκκινος ἀνοικτός.

Σανδαρακουργεῖον (τὸ). μεταλλουργεῖον τῆς σανδαράκης.

Σανδαράχη, Σανδαραχίζω κτλ., = Σανδαράκη κτλ.

Σανδαραχώδης, εος (ὁ, ἡ). σανδαράχῃ ὅμοιος τὸ εἶδος.

†Σάνδιξ καὶ

Σάνδυξ, υκος (ἡ), εἶδ. μεταλλικοῦ (μίλτου ἢ κάλχης) καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ κατασκευαζόμενον κόκκινον (σαρκόχρουν) χρῶμα (κίμωλον κάλχη,» κατὰ τὸν Σερβ.) «Καιόμενον δὲ τὸ καθαρὸν ψιμμύθιον εἰς τὸ καλούμενον Συρικὸν μεταβάλλεται, ὅπερ οἱ ἰατροὶ σάνδυκα ὀνομάζουσιν,» Λέτ., (παρβλ. Σανδαράκη).

2) εἶδ. βάμνου ὁ ὁπ. ἐχρησίμευεν εἰς βαφὴν τοιούτου χρώματος· (πλθ.) τὰ ἀπ' αὐτοῦ βαπτόμενα (κυρ. εἰς τὴν Λυδ.) λινὰ γυναικεῖα φορέματα (ἴδε Ι. Λυδοῦ τὸ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν, Γ', 62).

3) (κατὰ τὸν Ἡσύχ.) ἡ κεδρωτὶς, (Τουρκ.) σαντὸκ!

Σανίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σανίς, σανιδάκι.

Σανιδοτορέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ τὰ σανίδι.

Σανιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Στρώνω (Πατόνω, Σκεπάζω) μὲ σανίδια, σανιδώνω.

Σανιδωτής, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ σανίδα. «Τὴν ἕξιν φασὶνοι, σανιδώδης,» Ἀριστ.

Σανίδωμα (τὸ). σανιδωτὸν κατασκεύασμα, πάτωμα (οἰκίας), κατάστρωμα (πλοίου) κτλ.

Σανιδωτός, ή, όν. Στρωμένος (Πατωμένος) μὲ σανίδια.

Σανίς, ίδος (ἡ). Ξύλον πλατὺ φτενὸν καὶ μακρύ, πλάκα ἀπὸ ξύλον, σανίδι, σανίδα. 2) (συνκδχ.) πᾶν ὅτι εἶνε κατασκευασμένον ἀπὸ σανίδια, (π. χ.) σωρὸς, πάτωμα, κατάστρωμα, = Σανίδωμα· «Ὁδοῖαι, Π. καὶ εἰς τὸ πλθ.) τὰ θυρόφυλλα. «Οὐδὲ πύλγαν εὗρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὀχῆα, ἀλλ' ἀναπεπταμένας,» Ἰλ. Μ. (καὶ μὲ διάφορα ἐπίθ.) «Ἐλητίδες (Δικλίδες» Κολληταὶ) σανίδες,» Ὁμ. 2) (εἰς τὰς Ἀθ.) σανίδι ἀλειμμένον μὲ γύψον ἢ μάλθην ὅπου ἐγράφοντο αἱ δικαστικαὶ ἀποφάσεις καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤτο νὰ δημοσιευθῇ (παρβλ. Λεύκωμα, Πινάκιον καὶ Πρόγραμμα), (ἐν γέν.) = Πίναξ· σημειωματάριον, (Γαλλ.) tablettes. «Θρῆσσαις ἐν σανίσιν, τὰς Ὀρφέα κατέγραψε γῆρυς,» Εὐρ. 3) (ἐν γέν.) θηλωτήριον, Σήμαντρον. «Αἱ γραπταὶ σανίδες ἐκεῖναι ᾗ τὰ βάλη τὰ

ὑποπάρφορα, ἃ ὁλ. πολλὰ στῖς τῶν εὐδαιμόνων οἴκοις θαμὰ ἐπέβαλλε τὴν εἰς βασιλέα εὔνοιαν προϊσχόμενος, ᾗ ταύτῃ ἅπαντα ἐφορτερίζετο. « Ἀγαθ. Φ] ξύλον (σανίδι) εἰς τὸ φπ. ἔδεναν ἢ ἐκάρφωναν τοὺς κακούργους. « Ζῶντα πρὸς σανίδα διεπασσάλευσαν, « Ἡρ.

†Σάννας [σαίνω], ὁ (ὁ). χάχας, εὐήθης, (λτ.) sanna.

†Σαννίον (τὸ), [σαίνω]. σῦρμα (μτνμ.) τὸ εἴδωλον τοῦ ἀνδρός, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Σαυνίον].

‡Σαννιόπληκτος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σαυνιόπληκτος.

†Σαννίων, ωνος (ὁ). μῖμος, βωμολόχος, ὑποκριτὴς (παλιάτσος) τοῦ θεάτρου.

Σαντάλινος, η, ον. Καπνωμένος ἀπὸ Σάνταλον (τὸ). τὸ εἰδώδες ξύλον δένδρου τινὸς τῆς Ἰνδίας.

Σαντόνιον (τὸ), εἶδ. ἀψινθίου, λεβιθόχαρτον, (Γαλλ.) santoline.

† Σαννρίζω, Μ. ἰσω. Χαϊδεύω, κολακεύω, [ἐκ τοῦ

†Σαννρὸς (ὁ), [σαίνω]. κόλαξ· βωμολόχος.

Σάξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σάττω, φόρτωμα, πάτωμα (εἰς σακκί), παραγέμισμα.

Σαοῖ (καὶ ὄχι Σάοι), Π. ἀντὶ Σώζοι, γ'. ἑν. προσ. τοῦ ἐνε. τῆς εὐκτ. τοῦ (ἀχρ.) Σάω.

Σαόπολις, τος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τὴν πόλιν ἢ τὰς πόλεις.

(Σάος), ου (ὁ), ἄχρ. ἀντὶ Σῶος, (ὀθ. εὔχρ. κιφ. μόνον τὸ συγκρ. Σαώτερος).

‡Σαοσίμβροτος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σωσίμβροτος.

Σάω, Π. ἀντὶ Σώζω, μσ. (ἀντὶ ἐνεργ.) ἐνε. τῆς προς. τοῦ (ἀχρ.) Σάω.

Σαοφρονέω, Σαοφροσύνη, Σαυφρων, Π. ἀντὶ Σωφρονέω κτλ.

Σαόω-ῶ [σάος]. Μ. ώσω, Π., = Σώω, σώζω. « Ῥεῖα θεὸς κ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαώσαι, « Ὀδ. Γ. « Ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμέ, « Ὀδ. Ν. (καὶ μσ.) « Τήνδε σάω πόλιν, « Ἐπιγρ. « Φεῖδος ἐφυσε βροτοῖς Ἀσκληπιὸν ἠδὲ Πλάτωνα, τὸν μὲν ἵνα ψυχήν, τὸν δ' ἵνα σῶμα σάοι (γρφ. σαοῖ), « κτλ.

Σαπείην, πθ. ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Σήπω.

‡Σαπείριον (το), Ζ. Σαπύριον.

Σαπείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. δ'. τῆς μτχ. τοῦ Σήπω.

Σαπέρδης [σήπω], ου (ὁ), εἶδος παστοῦ ἰχθύος (χοιρακινοῦ), ἁρίγγα (;) ἢ θρίσσα τῆς Μαύρης θαλάσσης. « Σαπέρδας πέντε καὶ περκας τέτταρας, ὁπότε κατεπλεύσαμεν ἐκ Βοσπόρου, ἑκάμισά σοι, « Ἀκ.

Σαπέρδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σαπέρδη ἢ τοῦ

Σαπερδίς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἰχθύος (ἀθερίνα) τῆς Μαύρης θαλάσσης, [κυρ. ὑποκορ. τοῦ Σαπέρδης).

Σαπήν, Π. ἀντὶ Σαπῇ, γ'. ἑν. προσ. τοῦ πθ. ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Σήπω.

‡Σαπήρινος, η, ον, Ζ. Σαπύρινος, [ἐκ τοῦ

‡Σαπήριον (τὸ), Ζ. Σαπύριον.

Σαπρία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ σαπροῦ, σῆψις, σαπρότης.

Σαπρίας, ου (ὁ), (κυρ. εἶνος) ὁ παλαιός,

Σαπριάω-ῶ, Μ. άσω. Σαπρίαν ὠδίνω, εἶμαι ασηπτώς.

Σαπρίζω, Μ. ίσω. Μυρίζω σαπρίαν (μεθύλαν)· (πθ.) χαλνῶ, μαχλιάζω, σαπίζω.

† Σαπριόω-ῶ, Μ. ώσω, Γρφ. ἀντὶ Σήπω, κάμνω τι νὰ βρωμιάσῃ (νὰ σαπίσῃ). « Νυῖσι θανατῶσαι σαπριοῦσι σκευασίαν ἐλαίου. « Γρφ. (ἀλλὰ τοῦτο ἐνδέχεται νὰ ἦνε καὶ μέλλ. β'. τοῦ Σαπρίζω).

Σαπρόγηρος (ὁ, ἡ). σαπρὸς γέρων, παλιόγερος.

Σαπρόκνημος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. αἱ κνῆμαι σαπίζουν ἀπὸ τὰς πληγάς, σαπρὸς τὰς κνήμας.

† Σαπρολογία (ἡ), νλγ. ἀντὶ Αἰσχρολογία.

Σαπρόπλουτος (ὁ, ἡ), Κωμ. ἀντὶ Παλαιόπλουτος, ἢ γέρων (σαπρόγηρος) πλούσιος.

Σαπρὸς [σήπω], ά, όν. Σάπιος· βρώμικος· μυχλιασμένος· ταγκασμένος (ἐν γέν.) χαλασμένος ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν, παλαιὸς, πολυκαιρινός, (ἐπμ.) ἀχρεῖος· (μτνμ.) αἰσχρός· (ὀθ.) ἄσχημος. « Σαπρὰν γυναῖκα δ' ὁ τρόπος εὔμορφον ποιεῖ, « Φιλήμ., (ἴδε Σαπρόφιλος). « Ἰχθύες σαπροί, « Ἀθ. « Σαπρὸς τάριχος, « αὐτ. « Ψορμὸν ἔχειν ἀντὶ τάπητος σαπρόν, « Ἀρχφ. « Τὸν ἱμᾶντα διέρρηξ'· εἰκότως, ὦ φλήναφε, σαπρὸς γὰρ ἦν, « (Μένανδρ. παρὰ) Θεοδωρήτῳ. « Διαπύου τοῦ πλεύμονος καὶ σαπροῦ γενομένου, « Ἱππκρ. (καὶ μτνμ.) « Λόγος σαπρὸς, « Γρφ., αἰσχρολογία. (ἐπὶ καλοῦ) « Οἶνος —, « Ἀθ., ὁ (ἀλλ.) σαπρίας. « Εἰρήνης σαπρᾶς, « Ἀρχφ., παλαιᾶς.

Σαπροσκελὴς, ές (ὁ, ἡ). σαπρὸς τὰ σκέλη, Σαπροκνήμος.

Σαπρόστομος (ὁ, ἡ). βρωμόστομος.

Σαπρότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σαπροῦ, σῆψις, σαπίλα, μοῦχλα, ταγκάδα κτλ.

Σαπροφιλὴς (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ σαπρὰ (τὰ ἄσχημα) ἀντικείμενα.

† Σαπρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Σαπριόω ἢ

Σαπρύνω, Μ. υνῶ. Προξενῶ σῆψιν (σαπρίαν), χαλνῶ, σαπίζω· κτλ.

† Σαπρώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ τῆς λέξεως σαπρὸς παρωνομαζόμενος, [π. χ. Σαπρίκιος).

Σαπρῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον σαπρόν (βρωμερόν), σιχαμερά.

Σαπύρινος, η, ον. Καπνωμένος ἀπὸ θέρμα σαπυρίου, σαπουρένιος, [ἐκ τοῦ

Σαπύριον (τὸ), (οὕτω συμπεραίνω ἀπό τε τὴν καινῆς προφορὰς καὶ τὴν γρφ. Σατύριον ὅτι πρέπει νὰ γραφῇ τὸ Σαπείριον ἢ Σαπηριον), εἶδ. τετραπόδου (βύδρας), (ὀθ. τὸ κοιν.) σαμούριον, (παρβλ. Σαθήριον καὶ Σίμωρ).

Σαπφειρινος, η ἢ ες, ον. Κατεσκευασμένος ἐκ σαπφείρου λίθου, ζαφειρένιος. « Λίθος—, « Φλωρτ., = Σάπφειρος.

Σαπφειρίτης, ου (ὁ) καὶ Σαπφειρῖτις, ιδος (ἡ). ὁ τοῦ σαπφείρου. « Λίθος—, « Σχλ. Ἀπλλν., = Σαπφειρος.

Σάπφειρος (ἡ καὶ (μτνμ.) ὁ), [Ἑβρ.], εἶδ. πολυτ. (κυανοῦ καὶ χρυσίζοντος) λίθου, (ἐπμ. ἄλλου παρὰ τὸ κοιν.) ζαφεῖρι, [κ. τὰ τενᾶ:] τὸ Λαζουλίτι-σασι ἢ (πι-

θανώτ.) τὸ Γιλδίς τασσί. « Ἡ σάπφειρός ἐστιν ὥσπερ χρυσόπαστος, « Θφρ. « Ἣν καλοῦσι σάπφειρον, μέλαιναν, οὐκ ἄγαν πορφύρω τοῦ κυάνου ταῦ ἄρρενος, « αὐτ.

Σαπφῶος, α, ον, = Σαπφικός.

Σαπφικός, ἡ, όν. Ὁ τῆς Σαπφοῦς (τῆς περιφήμου ποιητρίας).

Σάπφυρος (ὁ), = Σάπφειρος.

Σάπων [Κελτ. ἢ Γερμ.], ωνος (ὁ), εἶδος σαπωνικοῦ μίγματος. (ποιν.) σαπούνι.

Σαπώνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σάπων, σαπουνάκι.

Σαράβαλα καὶ Σαράβαλλα καὶ ;Σαράβαρα καὶ ;Σαράπαρα (τὰ), [Ἀσ.], τὰ μακρὰ καὶ πλατειὰ βράκια τῶν Ἀσιανῶν, (Τουρκ.) σαλβάρια, (παρβλ. Ἀναξυρίς).

Σαραπάρα(οι), ἔθνος τι σαλβαροφόρων τῆς Ἀσίας, [ὁ Σερβ. τὸ ἐξηγεῖ] Περισκελιστάι.

Σαραπεῖον ἢ Σαραπιεῖον (τὸ). (ἐνν. ἱερὸν) ναὸς τοῦ Σαράπιδος.

Σαραπὰς, άδος (ἡ), (ἐνν. πόα], εἶδ. χόρτου, (ἄλλ.) Γρίορχις.

Σάραπις [Αἰγ.], ιδος (ὁ). θεὸς τῶν Αἰγυπτ. 2) (θηλ.) εἶδ. Περσικοῦ ἀραβωτοῦ ἐνδύματος.

Σαράπος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ

Σαράπους [σαίρω, πούς], οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἁρπακτὰ τὰ δάκτυλα τῶν ποδῶν (μεγάλους ποδας), πλατύπους.

Σαργάνη (ἡ), [ταρβὶς, ταργάνη]. (ἐν γέν.) πλεκτὸν (ἰδιαιτ.) ζεμπίλι, γαργάθι ἢ 2) σχοινὶ ἀπὸ βροῦλια, φλαμουρόσχοινον. « Βρόχου σαργάνας, « Δίοχλ.

†Σαργῖνος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σαρδῖνος.

Σαργὸς (ὁ), [σάργω], εἶδ. ἰχθ., (κοιν.) σαργὸς.

Σάρδα (ἡ), εἶδ. ἰχθ. (ἁλιευομένου περὶ τὴν Σαρδὼ νῆσον), μεγάλη σαρδέλλα.

†Σαρδάζω, Μ. άσω, = Σαρκάζω, γελῶ σαρδώνιον γέλωτα.

Σαρδάνιος [σαίρω] α, ον. (κυρ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) « Γέλως—, « Δξ., ὁ γινόμενος μὲ σεσηρότα ('μισοανοικτὰ) χείλη (μὲ πικρίαν, μὲ σαρκασμόν, χωρὶς ὄρεξιν), προσποιημένος, βεβιασμένος, [κατ' ἄλλας, ἀπὸ τινος φαρμακεροῦ φυτοῦ [βατραχίου] τῆς νήσου Σαρδοῦς, τὸ ὁποῖον . . . εἰς σπασμωδικὸν γέλωτα]. « Καὶ ὡς ἀκούσας ἀνεκάγχασε μάλα Σαρδάνιον (γρφ. Σαρδώνιον), « Πλάτ.

Σαρδίνη (ἡ) καὶ

Σαρδῖνος (ὁ), εἶδος ἰχθ. (τριχιοῦ, σάρδας), (κοιν.) σαρδέλλα.

Σάρδιον (τὸ), ἴδε τὸ ἑπμ.

Σάρδιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῶν Σάρδεων (παλαιᾶς μητροπόλεως τῆς Λυδίας). ‖ (οὐσ.) Σάρδιος (ὁ) καὶ Σάρδιον (τὸ), εἶδος πολυτ. λίθου, (Γαλλ.) cornaline, (παρβλ. Σαρδόνυξ).

Σαρδόνιος, α, ον, = Σαρδάνιος.

Σαρδόνυξ, υχος (ὁ), εἶδ. πολυτ. λίθου μεταξὺ σαρδίου καὶ ὄνυχος, (Γαλλ.) sardoine.

Σαρδὼ, οῦς (ἡ). νῆσος μεγάλη τοῦ Τυρρηνικοῦ πελάγους, (κοιν.) Σαρδίνια. 2) = Σάρδιον ἢ Σαρδόνυξ. « Ψεῦ τῶν καλάμων . . . ὡς πολλὴ μὲν περὶ αὐτὰ ἡ

σαρδὼ, πολλὴ δὲ ἡ σμέραγδος,» Φλεγρ.
Σαρδὼν, όνος (ἡ). ἡ σύγια (τὸ γραντὶ) τοῦ ἐπάνω μέρους τοῦ κυνηγ. δικτύου ὅπου ἦσαν οἱ ἐπίδρομαι. 2) = Σαρδὼ.
‡Σαρδωνίζω, Μ. ἴσω, = Σαρδάζω.
‡Σαρδωνικὸς, ἡ, όν, ξ
‡Σαρδώνιος, α, ον, = Σαρδάνιος.
Σαρδῷος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς νήσου Σαρδοῦς.
Σάρι (τὸ), εἶδος φυτοῦ (σάραν) τῆς Αἰγ.
Σάριον (τὸ). τὸ κλωνίον τοῦ φυτοῦ Σάρι ἢ τὸ ἀπ' αὐτοῦ κατασκευαζόμενον σάρωμα.
Σάρισα [;], ης (ἡ). λόγχη μακρὰ (16 πηχ.) τὴν ὁπ. μετεχειρίζοντο οἱ Μακεδόνες.
Σαρισοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ) σάρισαν ὡς-
Σαρισοφόρος (ὁ). ὁ φέρων (ὡπλισμένος μὲ) σάρισαν, λογχοφόρος τῆς Μακεδονίας.
Σαρκάζω [σαίρω], Μ. άσω. Σύρω τὰ χείλη καὶ δείχνω τὰ ὀδόντια ὡσὰν τὸν σκύλον. 2) τρώγω καθὼς τρώγουν τὰ χορτοφάγα ζῶα (ὁσματιάζοντα πρῶτα τὸν χόρτον μὲ τὰ χείλη των) ἢ καθὼς ὁ σκύλος τὰς σάρκας [ὅθεν ἡ ἄλλη, κατ' ἁπλῆν μόνον σύμπτωσιν, ἐτυμολογ.] ἀπὸ τὸ κόκκαλον. 3) (συνήθ. μτγν.) χλευάζω μὲ πικρίαν (μὲ περιφρονητικὸν μειδίαμα), δαγκάνω (ξεσχίζω) μὲ τοὺς χλευασμούς μου.
Σαρκασμοπιτυοκάμπτης (ὁ), Κωμ. γελοῖος (κωμικὸς) πιτυοκάμπτης, ὑποκριτὴς τραγῳδίας παριστάνων ἢ ἐνδυμένος μὲ κωμικὸν τρόπον.
Σαρκασμὸς (ὁ). τὸ σαρκάζειν, ὁ μετὰ πικρίας χλευασμὸς (ὁποῖος π. χ. ὁ τῶν Ἰουδ. πρὸς τὸν ἐπὶ σταυροῦ σωτῆρα: «Εἰ υἱὸς εἶ τοῦ θεοῦ κτλ.).
Σαρκαστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-κῶς. Ὁ μετὰ σαρκασμοῦ.
†Σαρκήρης [σάρξ, †ἄρω], ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ σαρκῶν συνηρμοσμένος (συνεστώς).
Σαρκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σαρκίον.
Σαρκίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ τὰς σάρκας ἀπὸ τοῦ δέρματος, τὸ ξύνω καθὼς οἱ βυρσοδέψαι.
Σαρκικὸς, ἡ, όν. Σαρκὶ ὅμοιος. «Ὅταν σαρκικώτερα ᾖ τὴν χρόαν τὰ σημεῖα,» Ἀρετ. 2) (συνήθ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σάρκα· (Ἐκκλησ.) προσηλωμένος εἰς τὰ τῆς σαρκὸς, ὑλικὸς, (ἀντιθ. τῷ Πνευματικός). ||. «Τὸ σαρκικὸν τοῦ Χριστοῦ,» Γρ., ἀντὶ Ἡ σάρκωσις.
Σαρκικῶς, ἐπίρ. Ἐν σαρκὶ, κατὰ σάρκα.
Σάρκινος, η, ον. Ὁσυγκείμενος ἀπὸ σάρκας, σωματικός. «Τὸν θεὸν μὴ δόκει πάρκινον καθεστάναι,» Αἰσχλ. «Ὅτι ἐντὶ θνατοὶ καὶ σάρκινοι [οἱ ἄνθρωποι],» Θεόδ. 2) σωματώδης, (Γαλλ.) corpulent. «Ἦν μὲν οὖν καὶ φύσει σάρκινος, τότε δὲ ξ καιλίαν εἴλήφει,» Πλδ. 3) (μτφορ.) = Σαρκικὸς, ὑλικός.
Σαρκίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σάρξ.
Σαρκοβορέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) σάρκας, εἶμαι-
Σαρκοβόρος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) σάρκας (μὲ κρέατα), σαρκοφάγος.
Σαρκοβρὼς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σαρκοβόρος
Σαρκογενὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἐκ τῆς σαρκὸς (κατὰ σάρκα).
Σαρκοδακὴς [σάρξ. δάκνω], ος (ὁ, ἡ). ὁ ἐγκάπτων τὸ κρέας, σαρκοφάγος.
Σαρκοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος σαρκὸς, κρεατοειδής. «Τῶν λεπτῶν ἐντέρων τὸ κῶλον σαρκοειδέστερον,» Ἀρετ., (ἴδε καὶ Σαρκώδης).
Σαρκόθλασις, εως (ἡ) καὶ
‡Σαρκόθλασμα [τὸ], (νλγ.). θλάσμα (ζούλισμα) τῆς σαρκὸς, (Γαλλ.) contusion.
Σαρκοκήλη (ἡ). κήλη σαρκώδης, πρήξιμον σκιρρώδες περὶ τοὺς ὄρχεις.
Σαρκοκηλικὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων σαρκοκήλην.
Σαρκοκόλλα, ης (ἡ). εἶδος κόμμεως τὸ ὁπ. ἐφέρετο ἀπὸ τὴν Περσ. καὶ ἐχρησίμευεν ὡς σαρκωτικὸν τῶν πληγῶν.
Σαρκολαβὶς, ἴδος (ἡ) καὶ Σαρκολάβος (ὁ), εἶδος χειρουργ. ἐργαλ. (λαβίδος) μὲ τὴν ὁπ. πιάνουν τὰ κρέας ὅ,που θέλουν νὰ κόψουν.
Σαρκολάτρης, ου (ὁ). ὁ λατρεύων τὴν σάρκα.
Σαρκολιπὴς, ές (ὁ, ἡ). ἐλλιπὴς τὴν σάρκα, ἰσχνὸς, ὀλιγόσαρκος.
Σαρκόμφαλον (τὸ). πρήξιμον σκιρρῶδες τοῦ ὀμφαλοῦ, ἐξομφάλωσις σαρκώδης.
Σαρκοπαγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [σάρξ, πήγνυμι]. συγκείμενος ἀπὸ σάρκας (κρέατα).
Σαρκοπεσέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω σάρκας (κρέατα), σαρκόνω, ἢ· κάμνω τι ἀπὸ σάρκας.
Σαρκοπηξία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Σαρκοπιὰς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων σάρκας, σαρκῶν ποιητικὸς, θρεπτικός.
Σαρκόπους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σάρκα ἔμπυον (ἐμπυασμένα κρέατα).
Σαρκοπυώδης, ες (ὁ, ἡ). σαρκόπους τὸ εἶδος, ὁμοιάζων ἐμπυασμένον κρέας.
Σαρκόῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σαρκώδη ῥίζαν (« Τῶν γὰρ ῥιζῶν αἱ μὲν λεπτορριῶδες, αἱ δὲ σαρκώδεις, » Θεόφρ.).
Σαρκοτακὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ τήκων τὰς σάρκας. « Νοῦσος—, » Μανέθ.
Σαρκοτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Τίκτω σάρκα, γεννῶ ἄμορφον κρέας. « Ἡ ἄρκτος σαρκοτοκεῖται, » Σίτ.
Σαρκοτόκος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν σάρκα (κρέας ἄμορφον).
Σαρκοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω τὴν σάρκα (τὸ σῶμά μου).
Σαρκοτροφὸς (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων τὴν σάρκα, θρεπτικὸς, σαρκωτικός.
Σαρκοτυκὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν σαρκὶ ἢ διὰ τῆς σαρκὸς τυφθεὶς (πληγωθείς).
Σαρκοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) σάρκας, εἶμαι σαρκοφάγος.
Σαρκοφαγία (ἡ). τὸ σαρκοφαγεῖν, κρεωφαγία.
Σαρκοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) σάρκας, (Γαλλ.) carnivore. « Ὄρνεον— , » Πλ. 2) ὁ τρώγων (φθείρων) τὰς σάρκας. « Δίθεος—, » Πλδ., εἶδος τετανώδους λίθου ἀπὸ τοῦ ὁπ. κατεσκεύαζον λάρνακας διὰ τὰ σώματα τῶν νεκρῶν, (ἄλλ.) Ἄσσιος (ἀπὸ τῆς παρὰ τὴν Τρῳάδα πόλεως Ἄσσου), (ὀθ. ||. οὐσ. ἐν γέν.) λάρναξ νεκροῦ, σορὸς, τάφος.
Σαρκοφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σαρκώδη (σαρκοφυῆ) ἐπιφάνειαν, σαρκοφόρος.
Σαρκοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (κατατρώγων) τὴν σάρκα.
Σαρκόφιλος (ὁ, ἡ), = Φιλόσαρκος.
Σαρκοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σάρκα φορῶ, εἶμαι-
Σαρκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν σάρκα (σῶμα σάρκινον)· (θλγ.) ἔνσαρκος, σωματωμένος.
Σαρκόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν (περιορισμένος εἰς) τὰ τῆς σαρκός.
Σαρκοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φύω σάρκας (κρέατα), σαρκόνω.
Σαρκοφυΐα (ἡ). αὔξησις ἢ ἀναπλήρωσις σαρκῶν, σάρκωμα (πληγῆς).
Σαρκόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σαρκώδη (παχέα) φύλλα.
Σαρκοχαρὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων εἰς (ἀγαπῶν) τὰ τῆς σαρκός, φιλόσαρκος.
Σαρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω νὰ αὐξήσουν αἱ σάρκες, ἀναπληρῶ τὰς σάρκας πληγῆς, σαρκόνω· (πθ. παρὰ τοῖς θλγ.) λαμβάνω σάρκα (σῶμα), Ἐνανθρωπέω.
Σαρκώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ὢν πλήρης μὲ σάρκα, σαρκοειδὴς, κρεατώδης. «Θεοὶ ἔνσαρκοί τε καὶ σαρκώδεες,» Ἡρ. « Τὸ μαλακώτερον ξύλον σαρκωδέστερον, » Θεόφρ.
Σάρκωμα (τὸ). φῦμα (πρήξιμον) σαρκῶδες (κυρ. ἐντὸς τῶν μυκτήρων). « Διαφέρει δὲ σάρκωμα πολύποδος μεγέθει καὶ κατασκευῇ, » Γαλ.
Σάρκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σαρκόω, αὔξησις ἢ ἀναπλήρωσις τῶν σαρκῶν, σάρκωμα (πληγῆς)· (ἐκκλησ.) προσληψις σαρκὸς (σώματος), = Ἐνανθρώπησις. 2) = Σάρκωμα. « Ἡ ἐν μήτρᾳ—, » Γαλ.
Σαρκωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ σαρκόνειν, σαρκῶν ποιητικός.
†Σάρμα (τὸ), [σαίρω], Γλσ. ἀντὶ Κάσμα, σχισμάδα. 2) ἀντὶ Σάρωμα, σαρίδι, σκουπίδι.
‡Σαρμεύω, Μ. εύσω. Σχηματίζω σωρὸν ἅμμου (καπρίων κτλ.), [ἐκ τοῦ
Σαρμὸς (ὁ). σωρὸς ἅμμου (χώματος, σκυπιδιῶν).
Σάρξ [σαίρω = σύρω], σαρκὸς (ἡ). τὸ κρεατῶδες μέρος τοῦ σώματος, τὰ κρέατα (« Φαγέδαιναν, ἣ μου σάρκας ἐσθίει ποδός, » Αἰσχλ. « Ἅπας δὲ ἰχθὺς σάρκα φιλεῖ βροτέαν, ἄν που περικύρσῃ,» Ἀθ.)· (κατ' ἔκτ.) τὸ σῶμα (« Γέροντα τὸν νοῦν, σάρκα δ' ἠδῶσαν φρένες, » Αἰσχλ. «Οὐδεμίαν ἔσχηκεν ἄνεσιν ἡ σὰρξ ἡμῶν,» Γρφ.)· (ἐκκλησ.) αἱ ὀρέξεις τοῦ σώματος, αἱ σαρκικαὶ ἐπιθυμίαι· ὁ κόσμος, ὁ ἄνθρωπος (« Οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σὰρξ,» Γρφ., [κοιν.] δὲν ἤθελε γλυτώσῃ ψυχὴ [δηλ. οὔτε ἕνας])· (μτγν.) τὸ σαρκῶδες μέρος φυτοῦ (ξύλου κτλ.). « Καλοφύντης αἱ σάρκες, » Ἀρετ. « Ἡ σὰρξ αὐτέων (τῶν Κυζικηνῶν μήλων), » αὐτ.
‡Σάρον (τὸ) καὶ
Σάρος (ὁ), [σαίρω], εἶδος φυτοῦ (ἐκ τοῦ γένους τῶν βούρλων ἢ σκάρτων ἀπὸ τὸ ὁπ. κατεσκεύαζον σαρώματα (ἐξ οὗ καὶ ὁ Σαρωνικὸς κόλπος). 2) = Σάρωθρον, σάρωμα, σκεῦος. « Καὶ στόγγην ξ σε-

σου εὐθὺς ἔχων, « Ἐπγρ. 3) σκουπίδι, σαρίδι, (καὶ μτφ.) πᾶσι ἄχρηστον καὶ περιττὸν πρᾶγμα, (ὅθεν ὁ Ἴων ὀνομάζει τὴν γραῖαν) » Παλαιὸν οἰκίας σάρον, « Ἡσύχ.

Σαρόω-ῶ, Μ. ώσω, (μτγν.) ἀντὶ Σαίρω (2), σαρόνω, σκουπίζω· (συνηθ.) κυλῶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ (καθὼς τὸ πλοῖον ἢ ἄλλο ὁποιονδήποτε σῶμα ἡ θάλασσα).

‚Σάρπη (ἡ), = Σάλπη.

†Σαρπίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

†Σάρπος (ὁ). ξύλινον κιβώτιον ἢ σχῆμα [ἴσως πρέπει νὰ γραφῇ Σάρκος = Λάρκος].

Σαρῶ, μέλλ. τοῦ Σαίρω.

Σάρωθρον (τὸ). τὸ ἐργαλεῖον διὰ τοῦ ὁπ. σαρόνομεν, σκοῦπα, σάρωμα.

Σάρωμα (τὸ). σκουπίδι, σαρίδι. »Γωνίας, εἰς ἃς τὰ σαρώματα συνῆγον,« Κλείδημ.

Σάρων [σαίρω], ωνος (ὁ). τὸ γυναικ. αἰδοῖον.

Σαρωνὶς [σαίρω], ίδος (ἡ). δρῦς παλαιὰ (σχασμένη ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν)

Σάρωσις, εως (ἡ), τὸ κὐσ. τοῦ Σαρόω, σκούπισμα, σάρωμα.

†Σαρωτής, οῦ (ὁ). ὁ σαρόνων (σκουπίζων).

†Σάρωτρον (τὸ), = Σάρωθρον.

Σάσσω, Μ. σάξω, = Σάττω.

Σατες ἢ Σᾶτες, ἐπίρ. Δ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ Τῆτες, ἐφέτος.

Σατίνη (ἡ), [†σάσαι, Κυπρ. ἀντὶ θάσαι, καθίσαι]. ἁμάξι (πολεμικὸν ἢ φορτηγόν), ὄχημα.

†Σάτον (τὸ), [Ἑβρ.], εἶδος μέτρου διὰ τὰ γεννήματα. » Μόδιος γέμων ἢ κούμουλος, ἤγουν ἓν ἥμισυ μόδιον Ἰταλικόν,« Γλσ.

Σατραπεία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ ἐπικράτεια ἡ ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ σατράπου.

Σατραπεῖον (τὸ). τὸ ἀρχεῖον (ἡ κατοικία) τοῦ σατράπου.

Σατραπεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Διοικῶ τόπον τινὰ ὡς) σατράπης. (μὲ γεν.) » Τῷ σατραπεύοντι τῆς χώρας, « Ἀῤῥ. (ἀλλὰ καὶ μὲ αἰτ.) » Ὃς βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ σατραπεύει τὴν Αἴγυπτον, « Ἡλ. (τὸ ὁποῖον ἐκάκισεν ἀδίκως ὁ Κοραῆς· διότι καὶ παρὰ τῷ Ἀῤῥιανῷ ἀπαντᾶται) » Τὰ ἐν μέσῳ τούτων πάντα σατραπεύουσιν οἱ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ φίλοι (Α', ζ', 6).

Σατραπηίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σατραπεία.

Σατράπης [Περσ. σατράμπ ἢ σαόχδαρμπάν, βασιλέως θυρωρὸς], ου (ὁ). διοικητὴς ἐπαρχίας παρὰ Πέρσαις, πασσᾶς. (ἐν γέν.) μεγιστάν.

Σατραπικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς σατράπην, σατράπου ἴδιος.

Σατραπίς, ίδος (ἡ), = Σατραπική. » Ναῦς —, « Φλσρτ.

Σάττω [συγγ. τῷ Θάσσω = Θαάσσω], Μ. σάξω. Σφίγγω τι ἵνα χωρέσῃ μέσα εἰς ἢ νὰ πατηθῇ καλά, γεμίζω, παραγεμίζω· φορτόνω· σαμαρόνω· ἐνδύω στρατιωτικῶς, ἁρματόνω· (ἐν γέν.) ἑτοιμάζω, προμηθεύω, ἐφοδιάζω. » Ἐπαμήσαιο δ' ἂν μόνον τὴν γῆν, ἢ καὶ σάξαις ἂν εὖ μάλα περὶ τὸ φυτόν; — Σάττοιμ' ἂν ἔγωγε· ὑπὸ γὰρ τοῦ ὕδατος εὖ οἶδ' ὅτι πηλὸς ἂν γίγνοιτο ἡ ἄσακτος γῆ, « Ξεν. » Σάττειν εἰς ἀγγεῖα,« Πλδ. »Σάξαντες ὕδατι, « Ἡρ., προμηθεύσαντες. (καὶ πθ.) » Τὴν γαστέρ' ἔχων κάχρύων σεσαγμένους,« (Εὔβουλ. παρ') Ἀθ. »Τριήρης σεσαγμένη ἀνθρώπων,« Ξεν. »Πλούτου σεσαγμένος τὴν ψυχήν, « αὐτ. (καὶ τρπ.) » Πημάτων σεσαγμένον, « Αἰσχλ. (καὶ δοτ.) » Ἀγγήϊον ὕδατι σεσαγμένον,« Λκ. » Ἱππῆες χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι, « Θκρ. » Ἰνδοὶ δὲ σκευῇ ἐσεσάχατο τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῷ πεζῷ,« Ἡρ.

Σατυρίας, ου (ὁ) καὶ

Σατυρίασις, εως (ἡ) καὶ

Σατυριασμὸς (ὁ), εἶδος ἢ σύμπτωμα λέπρας (ἐλεφαντιάσεως) ὅταν τὸ πρόσωπον τοῦ πάσχοντος γίνεται ὡς ἂν τοῦ σατύρου. 2) ἡ παρὰ φύσιν ἔντασις τοῦ αἰδοίου, εἶδος πριαπισμοῦ. 3) πρήξιμον τῶν παρωτίδων.

Σατυριάω-ῶ, Μ. άσω. Ὁμοιάζω σάτυρος. 2) πάσχω πριαπισμὸν (σατυρίασιν).

Σατυρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σάτυρος.

Σατυρίζω, Μ. ίσω, = Σατυριάω. 2) παραστήνω δρᾶμα σατυρικὸν (σάτυραν). » Σκηνὴν πεποιήκατε τὸν οὐρανόν, ὃ τὸ θεῖον ὑμῖν δρᾶμα γεγένηται, καὶ τὸ ἅγιον προσωπείοις δαιμονίων κεκωμῳδήκατε, τὴν ἀληθῆ θεοσέβειαν δεισιδαιμονίᾳ σατυρίσαντες, « Κλμ.

Σατυρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς σάτυρον, σατύρου ἴδιος. » Δρᾶμα σατυρικόν,« Πλάτ., εἶδος Παρατραγῳδίας τῆς ὁπ. τὰ κύρια πρόσωπα ἦσαν Σάτυροι (καὶ χωρὶς τοῦ οὐσ.) »Πάντων Σιληνῶν τῶν ἐν τοῖς σατυρικοῖς αἴσχιστος ἂν εἴη,« Ξεν. » Ἄνθρωποι σατυρικοὶ τοῖς βίοις,« Πλ., σκηνικοί, θεατρικοί, φαυλόβιοι.

Σατυρικῶς, ἐπίῤ. Μὲ σατυρικὸν τρόπον (ὕφος).

Σατύριον (τὸ), βολβοειδές τι φυτὸν ἢ γένος φυτῶν (ἀπὸ ἓν εἶδος τοῦ ὁπ. γίνεται τὸ γνωστὸν) σαλέπι, [ἐκ τοῦ Σάτυρος, διὰ τήν, ὡς ἐκ τοῦ σχήματος ἴσως, ὑποτιθεμένην ἀφροδισιαστικὴν ἰδιότητα τῶν ῥιζῶν του], (παρβλ. Ὄρχις). 2) (ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Σαπύριον.

Σατυρίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Σάτυρος. 2) = Σατύριον.

Σατυρισμός (ὁ), = Σατυριασμός.

Σατυριστής, οῦ (ὁ). ὁ παραστήνων (ὑποκρινόμενος) πρόσωπον σατύρου εἰς τὰ σατυρικὰ δράματα.

Σατυρογράφος (ὁ). ὁ γράφων (συνθέτων) σατύρους, ποιητὴς σατυρικῶν δραμάτων.

Σάτυρος (ὁ), [σάθη; ἢ τίτυρος]. (κατὰ τὴν μυθολογ.) τραγόμορφοί τινες ἢ ἀσελγεῖς δαίμονες ὀπαδοὶ τοῦ Διονύσου κτλ. » Τοὺς ἡλικίᾳ τῶν Σατύρων προήκοντας ὀνομάζουσι Σειληνούς,« Παυσ. 2) (διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) εἶδος κερκοπιθήκου. » Λύγκες καὶ σάτυροι, κἄπειθ' ἑξῆς κυνοκέφαλοι, « Ἀρστ. 3) ἄνθρωπος λάγνος (ἀσελγής). 4) εἶδος δραματικοῦ ποιήματος (Παρατραγῳδίας) τοῦ ὁποίου μόνον παράδειγμα διεσώθη ὁ Κύκλωψ τοῦ Εὐριπίδου. » Ὅταν σατύρους τοίνυν ποιῇς, καλεῖν ἐμέ, ἵνα συμποιῶ, « Ἀρστφ.

Σατυρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ σάτυρον. » Τὰ δὲ ὦτα σατυρώδη ἐστὶν αὐτῇ, « Λκ.

Σαυκός, ά, όν, Δ. (Συρακουσ.) ἀντὶ Αὖος, ξηρός.

Σαυκρόπους, οδος (ὁ, ἡ), = Ἁβρόπους, [ποῦς καὶ

Σαυκρὸς [σαυκός], ά, όν, = Σαῦλος, ἁβρός, τρυφερός.

Σαυλόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Κινοῦμαι σαυλῶς (ἁβρῶς, θηλυπρεπῶς), χορεύω ἢ περιπατῶ καμαρωτὰ (μὲ τσακκίσματα), τρυφερεύομαι. » Ἀοιδαῖς βαρβίτων σαυλούμενοι, « Εὐρ.

Σαυλοπρωκτιάω-ῶ, Μ. άσω, Κωμ. περιπατῶ καμαρωτὰ (μὲ τσακκίσματα, κουνῶν τὰ ὀπίσθιά μου), [πρωκτὸς καὶ

Σαῦλος [σαύω], η, ον. Ἁβρός, τρυφερός, δελικάτος· (συνηθ.) μαλθακός, θηλυπρεπής· (ἰδιαιτ.) περιπατῶν ἀργὰ (καμαρωτά, ὡσὰν τὴν νύμφην). » Χελώνη, σαῦλα ποσὶν βαίνουσα, « Ὁμ., Ὕμν. » Καὶ σαῦλα βαίνων ἵππος ὡς κορωνίτης, « (Σιμωνίδ. παρὰ τῷ) Ἐτμλγ.

Σαύλωμα (τὸ). κίνημα σαυλὸν (τρυφερόν, θηλυπρεπές), τσακκίσματα γυναικώδη.

Σαυλῶς, ἐπίῤ. Ὡς σαυλός, ἁβρῶς, θηλυπρεπῶς, καμαρωτά, μὲ τσακκίσματα.

Σαυνιάζω, Μ. άσω. Ῥίπτω (Τινάζω ἢ Κτυπῶ μὲ) τὸ

Σαύνιον (τὸ), [σαυνὸς ἢ Περσ. σανὶ τὸ δόρυ]. ἀκόντιον (τοῦ ὁπ. τὸ ξύλον ἐσκληρύνετο εἰς τὸ πῦρ), (Τουρκ.) τζιρίτι. »φθάνει βαλὼν τὸ σαυνίον ἐπὶ τὸν Ἀλέξανδρον, « Διόδ. » Θηρεύουσι δὲ σαύνια ἀφ' ἵππων βάλλοντες, « Στρβ.

†Σαυνιόπληκτος (ὁ, ἡ). σαυνίῳ (δόρατι) πεπληγμένος.

‡Σαυνὸς [σαύω], ή, όν, = Σαυκός, ξηρός.

Σαύρα (καὶ ὄχι) Σαῦρα (ἡ), ζ. γουστέρα, σαμμιαμῦθι, (ἴδε Ψιμύθιον). » Οἱ κροκόδειλοι τῇσι σαύρῃσι ἐμφερέστατοι, « Ἡρ. 2) εἶδος ἰχθ., (συνήθ. ἀρσ.) Σαῦρος, σαυρίδι. 3) εἶδος χόρτου, (συνήθ. ὑποκορ.) Σαυρίδιον. 4) χειρουργικόν τι πλέγμα διὰ τὰ ἐξαρθρωμένα δάκτυλα. (ὁ Κοραῆς εἰς τὴν σημασ. ταύτην διορθωτέον ἐνόμισεν εἰς τὸν Ἱπποκρ. Σειρά). 5) τὸ ἀνδρικὸν μόριον τῶν παίδων ἢ μειρακίων.

Σαύρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σαύρα.

Σαυρίδιον (τὸ), εἶδος χόρτου, (ἄλλ.) Ἰβηρὶς καὶ Θλάσπι, (κοιν.) ἀγριοκάρδαμον, (παρβλ.) Γιγγίδιον, Καρδαμὶς καὶ Λεπίδιον, (κυρ. ὑποκορ. τοῦ

†Σαύριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σαύρα ἢ Σαῦρος.

†Σαυρίς, ίδος (ἡ), = Σαῦρος (ἰχθύς).

Σαυρίτης, ου (ὁ) καὶ Σαυρῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὁμοιάζων μὲ σαύραν. ‖ (οὐσ. ἀρσ.) εἶδ. ὄφεως. 2) (θηλ.) ἡ ἄλλως Ἀναγαλλὶς (βοτάνη).

Σαυροβριθής, έος (ὁ, ἡ), Π. [σαυρωτήρ, βρίθω]. ὁ ἔχων βαρὺν σαυρωτῆρα. » Δόρυ —, « Ἡσύχ.

Σαυροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ σαύραν ἢ σαῦρον. » Ὁ δὲ χαμαιλέων ὅλον μὲν τοῦ σώματος ἔχει τὸ σχῆμα σαυροειδές, « Ἀρστ.

Σαυροκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φονεύων) τὰς σαύρας, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.).

Σαυροπάτις ιδος (ἡ), [ᾳ. πατέομαι]. ἡ τρώγουσα (τρεφομένη μὲ) σαῦρας (ἀετίλα ἐτυμολογία τοῦ Σαυροπάτις)

Σαῦρος (ὁ). Π. ἀντὶ Σαῦρα, γαυρίτσα. «Ἀνίκα δή ᾧ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει,» Θκρ. 2) (ἰδιαιτ. ὁ ἰχθὺς Τρίχωρος, (κοιν.) σαυρίδι. 3) (ἐνιαχ.) ἀντὶ

Σαυρωτὴρ (ὁ), [σαυρὸς ἢ σαῦρος]. τὸ εἰς τὸ ὀπίσθιον ἄκρον τοῦ δόρατος πρισημοσμένον σουβλερὸν σιδήριον διὰ τοῦ ὁποίου ἐμπήγετο εἰς τὴν γῆν καὶ ἐν περιστάσει ἐχρησίμευε καὶ ἀντὶ τῆς καθαυτὸ λόγχης ἢ αἰχμῆς. «Καὶ ὅτι ἄνευ σαυρωτήρων τὰ δόρατα κατασκευάζονται, μιᾷ τῇ θεᾷ τῆς ἐπιδορατίδος ἐγχώριον τὸ πλημμέλημα· εἶτα κλασθέντων, λοιπὸν ἦν αὐτοῖς ἄπρακτα χρήματα,» Πλδ. «Παντάπασι τῷ δόρατι καιρίως, ᾧ τροσενεγκὼν τῷ σαυρωτῆρι πληγὴν ἄλλην ἐκ διαλήψεως,» αὐτ.

Σαυρωτός, ἡ, ὀν. Παρὰλλ. (Καηλιθωτός) ὡς ἂν τὴν σαῦραν. 2) ἔχων εἰς τὴν ὄκραν σαυρωτῆρα (σαῦρον).

†Σαῦσαξ [ᾶ], ακος (ὁ), Γλσ., εἰδ. ὑσπρίου. 2) χλωρατύρι, τροφαλίς.

Σαυσαρίζω, Μ. ἰσω. Πάνεται (Μπερδεύεται) ἡ γλῶσσά μου, (ὀθ.

Σαυσαρισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πιάσιμον (μπέρδεμα) τῆς γλώσσης τοῦ ἀσθενοῦς (ἀπὸ ὑπερβολὴν θέρμης), [ἐκ τοῦ

†Σαυσαρὸς [ᾰῦς, καρβλ. Ψαθυρὸς], ά, ὀν, Γλσ. στεγνός, κατάξηρος.

Σαυτοῦ, Σαυτῆς κτλ. κατ' ἀφαίρ. ἀντὶ Σεαυτοῦ κτλ.

Σάφα, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Σαφῶς, φανερά-ρητῶς, ἀκριβῶς κτλ. (πάντοτε σχεδὸν μετὰ τοῦ εἰδέναι ἢ εἰπεῖν). «Εἰνάζοντας μᾶλλον ἢ σάφα εἰδότας,» Ἀντιφ. «Ἰὼρος ὅδ' ἱρὸς, ὡς σάφ' εἰκάσαι,» Σοφ. «Οὐδείς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι,» Θκρ.

Σαφανὴς, έος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Σαφηνής.

Σαφεως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Σαφῶς.

Σαφηγορίς, ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

;Σαφήγορος (ὁ, ἡ), [σάφα, ἀγορεύω]. ὁ ὁμιλῶν σαφῶς (εὐκρινῶς).

Σαφήνεια (ἡ). ἡ καθαρότης (ἡ εὐκρίνεια) τοῦ λόγου. (ὁ Δ. Ἁλικαρν., ἐπαινῶν τὴν πραγματικήν) «Ἐν τοῖς ὀνόμασι καὶ πράγμασι σαφήνειαν (τοῦ Λυσίου, ἐπιφέρει) Τούτου δὲ αἴτιον, ὅτι οὐ τοῖς ὀνόμασι δουλεύει τὰ πράγματα παρ' αὐτῷ, τοῖς δὲ πράγμασιν ἀκολουθεῖ τὰ ὀνόματα,» (ὁ δὲ Διογ. Λαέρτ., θαυμάζων τὴν λέξιν τοῦ Ἐπικούρου, ὡς κυρίαν ᾧ ἰδιωτάτην, προσεπιφέρει) «Σαφὴς δὲ ἦν οὕτως, ὡς ᾧ ἐν τῷ Περὶ ῥητορικῆς ἀξιοῖ μηδὲν ἄλλο ἢ σαφήνειαν ἀπαιτεῖν,» αὐτ.

†Σαφηνίω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. ἀντὶ Σαφηνίζω.

Σαφηνέως, Ἰων. ἀντὶ Σαφηνῶς.

Σαφηνὴς, ές (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σαφής.

Σαφηνίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σαφήνεια.

Σαφηνίζω, Μ. ἰσω. Βάμνω τι νὰ γένῃ σαφὲς (φανερὸν), ἐξηγῶ σαφῶς (εὐκρινῶς), δείχνω καθαρά, γνωστοποιῶ, ἀναπτύσσω. «Ὁ ἥλιος τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας ἡμῖν καὶ τἄλλα πάντα σαφηνίζει,» Σιν. «Ὁ κόραξ τῇ φωνῇ οὐ σαφηνίζει, ὅταν μέλλῃ ἀφανίζεσθαι,» Ἀριστ., ἡ φωνή του δὲν εἶναι σαφὴς (διακεκριμένη).

Σαφηνισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐξήγησις, ἀνάπτυξις, διασάφησις.

Σαφηνιστέον, θετ. τοῦ Σαφηνίζω.

Σαφηνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ σαφηνίζων τι, ἐξηγητὴς, ἑρμηνευτής.

Σαφηνιστικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς σαφηνισμόν, ἐξηγητικός.

Σαφηνῶς, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Σαφῶς.

Σαφὴς [συγγ. τῷ Σοφὸς, ἀθ. τὸ Λτ. sapiens], ές (ὁ, ἡ). φανερὸς, εὐκρινὴς, ἀκριβὴς, βέβαιος, εὔληπτος. «Οὐκ ἔστιν οὐδὲν χρεῖσσον ἢ φίλος σαφὴς,» Εὐρ., εἰλικρινὴς. «Ἄλλα ζῶα σαφεστέραν ἔχοντα τὴν αἴσθησιν μηδ' αἰσθάνεσθαι,» Θεόφρ.

Σαφήτωρ, ορος (ὁ), ὁ διασαφῶν τι, ἑρμηνεύς, ἐξηγητής.

Σαφῶς, ἐπίρ. Φανερὰ, καθαρὰ, ἀκριβῶς, εὐκρινῶς. «Σαφῶς εὖ ἴσθ' ὅτι,» Πλάτ. «Σαφῶς γάρ ὁ θεὸς εἶπέ μοι τοῦδι,» Ἀριστοφ. «Ὁ μὲν σαφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς,» αὐτ. «Δέγ' αὖθις, ὡς μάθω σαφέστερον,» Αἰσχλ. «Ἀμαθεστέρων πως εἶπε καὶ σαφέστερον,» Ἀριστοφ., «Πειρῶ φράζειν ὡς σαφέστατα,» Πλάτ.

Σάχαρ, αρος (το), = Σάκχαρ.

Σαχθεὶς, εῖσα, έν, αθ. αόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Σάττω.

†Σαχνὸς, ἡ, όν, (κοινολεκτ.) ἀντὶ Ψαθυρὸς, διὰ ξηρασίαν εὔθρυπτος, (κοιν.) σαχλισμένος· (κυρ. ἐπὶ κρέατος) εὐκολομάσητος, (κοιν.) ψαχνός.

Σάω-ῶ, Μ. σήσω, = Σήθω.

Σάω, Π. ἀντὶ Σάου, πρς. ἡ Ἐσάω γ'. ἐν. προσ. τοῦ παρτ. καὶ

Σάωθεν, Π. ἀντὶ Ἐσαώθησαν, γ'. πλθ. τοῦ πθ. αορ. τῆς ὁρς. καὶ

Σαωσίμεν, Π. ἀντὶ Σαῶσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Σαόω, ἀντὶ Σώζω.

Σαώσω, Π ἀντὶ Σώσω, μέλλ. τοῦ Σώζω.

Σαώτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ (ἀχρ.) Σάος ἀντὶ Σῶος, ὑγιέστερος, εἰς καλλιτέραν κατάστασιν.

Σαωτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Σωτήρ.

Σαωτὴς, ῶν (ο) καὶ Σαώτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Σώστης.

Σβέννυμι καὶ Σβεννύω [ἀμτπ. συγγ. τῷ Ζέω], Μ. σβέσω καὶ (σπνετ.) σβήσομαι [μ. πρκ. Ἔσβηκα καὶ πθ. Ἔσβεσμαι, μσ. ἢ θ'. αόρ. Ἐσβέσθην[ῦθ. τὸ εὐκτ. Σβέην, καὶ ἀπαρ. Σβῆναι] καὶ πθ. Ἐσβέσθην]. Σβύνω (κυρ. καὶ μετγν.), καταπαύω· (ἐπὶ ὑγρ.) στερεύω· (μεταφρ.) ἀφανίζω, ἐξαλείφω. «Τυραννίδα —,» Πλ. «Σώματος εὐμορφίᾳ, ἣν βραχὺς καιρὸς ἔσβεσε,» Φίλ. (καὶ πθ.) «Ἐσβέσθης γηραιὰ Σοφόκλεις,» Ἐπγρ. «Γάλα αἰγῶν σβεννυμένων,» Ἡσ., αἱ ἀπ. δὲν βυζάνουν πλέον. «Ὀκόσοισι τὰ σκέλεα γίνηται φλεγματώδεα καὶ μὴ ἐκπαίνηται, ἀλλὰ σβεσθῇ,» Ἱππκρ.

Σβέσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σβέννυμι, σβέσιμον.

Σβέσσαι, Π. ἀντὶ Σβέσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Σβέννυμι.

Σβεστὴρ (ὁ). ὁ σβύνων, σβύστης.

Σβεστήριος, α, ον καὶ

Σβεστικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς σβέσιν. «Τὰ τοῦ πυρετοῦ σβεστήρια,» Ἱππ., «Σβεστικώτατον εἶναι φασιν, ἐάν τις μιχθῇ τὸ ὄξος τοῦ ᾠοῦ τῷ λευκῷ,» Θκρ.

Σβεστὸς, ἡ, όν. Σβεσμένος, σβυστός, ἢ σβέσεως ἐπιδεκτικός.

Σβῆναι, αόρ. θ'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Σβέννυμι.

Σβεύγλα, ας (ἡ), Αἰολ. ἀντὶ Ζεύγλη.

Σέ, αἰτ. ἐν. τῆς πρωτοπρ. ἀντων. Σύ.

Σεας, ἀντὶ Σῆτας, αἰτ. πλθ. τοῦ Σής.

Σεαυτοῦ καὶ Σαυτοῦ, ῆς, ῆ (ἡ δωρ. Σεαυτῷ, ῇ, ᾧ· ἡ αἰτ. Σεαυτὸν, ἡν, ὁ. πλθ. Ἡμῶν αὐτῶν κτλ.), ἀντων. αὐνθ. [σὲ αὐτοῦ], ἢ αὐτοπθ. (χ. ὀνμς.). Τοῦ σεαυτοῦ σου, σοῦ τοῦ ἰδίου. «Γνῶθι σαυτὸν,» Γνμ.

Σεβίζομαι, Μ. άσομαι, Π. σεβτέλλεμαι (σεβόμαι) ἀπὸ σέβας νὰ πράξω τι, δυσωπούμαι. 2) (μτγν.) ἀντὶ Σέβομαι.

Σεβὰς (τὸ), ἄκλ. [σέβω], (κυρ.) θαμβος, ἔκπληξις· (συνήθ.) συστολὴ· εὐλάβεια, (Γαλλ.) respect. (μτγν.) φόβος θεοῦ, αἴσθημα θρησκευτικὸν 2)Π. ἀντικείμενον σεβασμοῦ. «Σεβὰς ἔσῃ Ἀργείαισι,» Θκρ.

Σέβασις, εως (ἡ), = Σεβασμός.

Σέβασμα (τὸ), ἀντικείμενον σεβασμοῦ (λατρείας). 2, = Σεβασμός.

†Σεβασμιάζω, Μ. άσω, Διεγείρω εἰς σεβασμόν.

Σεβάσμιος, α ἡ ος, ον. Σεβαστὸς, σεβασμοῦ ἄξιος. ‖. (οὐσ.) «Σεβασμιόντε καὶ βασιλέα προσηγόρευσαν, ἡ Ἥρωδ., τὸν ἀνηγόρευσαν σεβαζῶν (Λτν. augustum). ‖. (οὐδ.) Τὸ σεβάσμιον, ἀντὶ Σεβασμιότης ἢ Σεβασμός. «Ὑπὲρ τοὺς θεοὺς ὑμῶν σεβάσμιον,» αὐτ.

Σεβασμιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν (ἡ ἱερότης) τοῦ σεβασμίου.

Σεβασμίως, ἐπίρ. Μὲ σεβασμόν.

Σεβασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Σεβάζομαι, τιμὴ ὑπαγορευομένη ἀπὸ σέβος (θαυμασμὸν κτλ.), λατρεία.

Σεβασμιοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Σεβασμιότης, ἢ Σεβασμός.

Σεβασσάμην, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐσεβασάμην, μσ. αορ. τοῦ Σεβάζομαι.

Σεβαστεῖον (τὸ). ναὸς τοῦ σεβαστοῦ Καίσαρος (τοῦ Αὐγούστου).

Σεβάσσεον, θετ. τοῦ Σεβίομαι ἢ Σεβάζομαι.

Σεβαστεύω, Μ. εύσω, μτγν. ἀντὶ Σεβάζομαι.

Σεβαστιάς, άδος (ἡ), Π. ἡ γυνὴ τοῦ Σεβαστοῦ (Καίσαρος).

Σεβαστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Σεβασμοῦ ἄξιος, σεβάσμιος. 2) ὁ τοῦ Σεβαστοῦ (Καίσαρος), αὐτοκρατορικός.

Σεβαστὸς, ἡ, όν. Σεβασμοῦ ἄξιος, σεβάσμιος, (Γαλλ.) vénérable. ‖. (οὐσ.) αὐτοκράτωρ (τῆς Ῥώμης ἀπὸ τοῦ πρώτου αὐτοκράτορος Ὀκταβίου ὃς τις ἐπωνομάσθη Augustus, σεβαστός).

Σεβαστοφάντης, ου (ὁ) καὶ

;Σεβαστοφόρος (ὁ, ἡ), ἱερεὺς τοῦ σεβαζιὸ (Καίσαρος), (Λτ.) flamen Augustalis

Σεβένινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ

Σεβένιον καὶ Σεβέννιον (τὸ), [λέγ-]. τὰ φλοιώδη περικάλυμμα τοῦ ἄνθους καὶ τοῦ καρποῦ τοῦ φοίνικος, (παρβλ. Σπάθη).

Σέβηαις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σέβιαις.

Σεβίζω καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι, Π. ἀντὶ Σέβω, σέβομαι, σεβάζομαι, τιμῶ, λατρεύω. « Σεβίζω σ' ἵππον καὶ μάχαρας, » Εὐρ. « Τοὺς ἀμφὶ Νεῖλον δαίμονας σεβίζομαι, » Αἰσχλ. « Σεβίζου δ' ἱκέτας σέθεν, » αὐτ. (καὶ πθ.) « Τοῖσιν ἄμ' εὖτ' ἂν ἵκωμαι ἐς ἄστεα τηλεθόωντα, ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶ σεβίζομαι, » Ἐμπεδοκλ.

Σέβισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σέβας, σεβασμός, λατρεία. « Τῆς τῶν ἄνω σεβήσεως (γραφ. σεβίσεως), » Κλήμ.

Σέβισμα (τὸ). ἀντικείμενον σεβασμοῦ, (ἁπλ.) = Σέβισις.

† Σεβιστός, ἡ, όν, Γλσ. ἀντὶ Σεβαστός.

(Σεβος), εος-ους (τὸ), = Σέβας.

Σίβω καὶ (μσ. ὃ καὶ εὐχρηστοτ.) Σίβομαι (χωρὶς Μ.), [σεύω]. (ἀρχ. ᾗ Π.) συρίζομαι, αἰδοῦμαι, δυσωποῦμαι· (συνήθ. τιμῶ|θρησκευτικῶς), λατρεύω, εὐλαβοῦμαι· (πθ.) εἶμαι σεβαστός. « Τά τε θεῖα σέβοντας, » Ἀρχφ. « Καὶ γὰρ ὅστις θεοὺς καθέστηκεν ἄλλους ἐν τοῖς δήμοις σέβειν, οὐδέν τι ἧσσον τὴν Ἀθηνᾶν ἄγουσιν ἐν τιμῇ, » Παυσ. « Γίνωσκε τάνθρώπεια μὴ σίβειν ἄγαν, » (αὐτ. παρὰ) Πλ. « Μήτε χρημάτων ἀνάνδρων πλῆθος ἐν τιμῇ σέβειν, » Αἰσχλ. « Κακὸς γὰρ ὃς τοι μὴ σέβει τὰ δεσποτῶν, » Εὐρ. « Ὅτι σέβεις τὸ σωφρονεῖν, » αὐτ. « Τίς ἔτ' ἂν σέβοι δίκαν; » Αἰσχλ. (καὶ πρὸς ἅπαρ.) « Ἤθελξεν ἐν κακοῖσιν οὐ σέβω, » αὐτ. (καὶ μα.) « Τά τε βιβλία σεβόμενος μεγάλως ἢ τὰ λεγόμενα ἐκ τῶν βιβλίων ἔτι μειζόνως, » Ἡρ. « Σέβεται δὲ καὶ τοῦτον παρ' ὅλον τὸν βίον ὁ σωθεὶς ὡς πατέρα, » Πλδ. (καὶ ἀπόλ.) « Ἀργεῖοι ἰσμαροι ἐλεγχέες, οὔ νυ σέβεσθε; » Ἰλ. Δ., ἦν αἰσχύνεσθε; (καὶ πρὸς ἅπαρ.) « Σέβομαι μὲν προσιδέσθαι, σέβομαι δ' ἀνέρα φάσθαι, » Αἰσχλ.

Σίβω, Π. βιολ. ἀντὶ Σεύω.

Σεληνιακός, ή, όν. Σεληνοῦ ἴδιος.

Σεληνίς (ὁ), = Σελήνος.

Σεληνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ Σεληνόν.

† Σεῖν, Λακων. ἀντὶ Θεῖν, τρέχειν.

Σεῖο, Π. ἀντὶ Σοῦ.

† Σεῖος, α, ον, Λακων. ἀντὶ Θεῖος.

Σειρά (ἡ), [εἴρω]. σχοινί (πλεκτόν), τριχιά, πλεξίδα· ἁλυσίδα. « Σειρῇσι πεπλεγμένῃσι ἐξ ἱμάντων, » Ἡρ. « Σειραὶ λεπταὶ, χρυσοῦ καὶ ἠλέκτρου εἰργασμέναι, » Ἀκ. « Σειρὰν πλέκειν, » Παλλαδ. « Σειρὰς τῆς κεφαλῆς μου, » Γρφ., πλεξίδας. (καὶ καταχρ.) « Οὐρανίην ἐπὶ σειρὴν, » Νικ., ἀντὶ Οὐρανόν. 2) (μτφ.) ἀντὶ Γενεαλογία. « Πατρῴα (« Μητρῴα) —, » Σαν. 3) (νλγ.) ἀντὶ Σειρίασις.

Σειραγωγεύς, έως (ὁ), = Ρυταγωγεύς, καπίστρι.

† Σειράδην, ἐπίρ. Διὰ σειρᾶς, μὲ σχοινί.

† Σειράδιον (τὸ), κοινολεκτ. ὑποκορ. τοῦ Σειρᾶς, σχοινάκι, σειρητάκι(ς) κτλ.

Σειράζω, Μ. άσω. Δένω καὶ Σύρω μὲ τὸ σχοινί (σειράδην).

Σειράζω καὶ Σειραίνω [σείριος], Μ. άσω. Ξηραίνω διὰ τῆς θερμότητος.

Σειραῖος, α, ον. Ὁ σύρων ἢ συρόμενος διὰ σχοινίου (σειράδην). « Ἵππος —, » Πλδ., τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὁπ. εἶνε δεμένος εἰς τὴν ἄμαξαν ὁ « Σειραῖος ἵππος, » Σοφ., ὁ (ἄλλ.) Σειροφόρος. (καὶ μτφ.) « Σειραίοις ποσίν, » Εὐρ., ταῖς παρακολουθούσαις μηχανικῶς πως, μάλις συρομένοις.

Σειρᾶς, ᾶδος (ἡ), = Σειρά, σχοινὶ χονδρόν, φλαμπουρίσχοινον.

Σειραφόρος καὶ Σειροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φερόμενος (ἢ συρόμενος μὲ) σχοινὶ (λωρὶ κτλ.), (νυρ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) « Ἵππος, » ὁ δεμένος εἰς τὸ πλάγι τῶν εἰς τὴν ἅμαξαν ἐζευγμένων, (ἄλλ.) Παράσειρος, (Γαλλ.) **cheval de trait ou de volée**. « Ζευξάμενος καμήλας τρεῖς, σειρηφόρον μὲν ἑκατέρωθεν ἵππον παρέλκειν, θήλειαν δὲ εἰς μέσον, » Ἡρ. « Καὶ γένος Πάρθων οἱ Σειροφόροι καλούμενοι μάχονται δὲ ἀπὸ ἵππων, σειρὰς ἱμάντων ἐλίσσοντες· πελάσαντες δὲ τοῖς πολεμίοις, ἐφιᾶσι τοὺς ἀπὸ τῶν ἱμάντων βρόχους, » Σδ.

Σειρόω-ῶ, Μ. άσω, = Σειράζω.

Σειρὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σειρά.

Σειρηδών (κατὰ τὸ Ἀηδών), όνος (ἡ), Π. ἀντὶ -

Σειρήν [εἴρω ἢ συρίζω], ῆνος (ἡ). πλάσμα τῆς μυθολογ. ἔχον τὰ ἄνω γυναικὸς καὶ τὰ κάτω πτηνοῦ ἢ ὀνθ. μὲ λιγυρὰν (θελκτικὴν) φωνὴν κτλ. « Κατὰ μὲν Ὅμηρον αἱ Σειρῆνες δύο, κατὰ δὲ τοὺς ἄλλους ποιητὰς, τρεῖς, » Εὐς. 2) (μτφρ.) δύναμις ἑλκυστικὴ, γόης, θελγήτρου. « Καὶ τῶν φανερῶν αὐτὸν (τὸν Δημοσθένην) ἀδικημάτων ἀφεῖναι διὰ τὰς σειρῆνας τὰς ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς, » Δ. Ἁλ. 3) (Φυσιολογ.) εἶδ. ἐντόμου (ἀγριομελίσσης). « Σειρῆνα μὲν φίλον ἀγγέλλει, ξεῖνον δὲ μέλισσα, » Λξ., ᾠδ. 4) (Γρφ.) εἶδος πτηνοῦ. « Ἀδελφὸς γεγονὼς σειρήνων, ἑταῖρος δὲ στρουθῶν, » Ἰώβ. « Τουτέστιν, ὡς τὰς ἐμαυτοῦ συμφορὰς, ὥσπερ αἱ σειρῆνες, » Σδ. « Σειρῆνας δὲ καλεῖ τὰ ἐν νυκτὶ θρηνώδη φωνὴν ἱέντα τῶν πτηνῶν, μονονουχὶ καταλαλοῦντα, οἷον ἡ γλαὺξ καὶ τὰ ὁμοιότροπα, » Σχλ. « Σειρῆνας λέγει ψεκτούς τινας ἀηνίθας, ἁλκυόνας ἢ γλαῦκας· ἄμφω γὰρ θρηνητικά, » Σρα.

Σειρήνιος (ὁ, ἡ). Σειρῆνος ἴδιος, θελκτικός, γοητευτικός.

Σειρηφόρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σειραφόρος.

Σειρίασις, εως (ἡ), εἶδος νόσου προερχομένης ἀπὸ μεγάλην καῦσιν, (κοιν.) ζωῦρα, [ἐκ τοῦ

Σειριάω-ῶ, Μ. άσω. Καίω ἢ λάμπω ὡς ὁ ἥλιος (ὁ Σείριος ἀστήρ). 2) (ἀμτβτ.) πάσχω καθὼς πάσχουν (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τὸ θέρος) τὰ νήπια, (κοιν.) ζουριάζω, ἢ μὲ κτυπᾷ ὁ ἥλιος εἰς τὸ κεφάλι, (παρβλ. Σειρόω).

Σειρινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Σείριον ἀστέρα, = Θερινός, καλοκαιρινός. « Ἱμάτια —, » Ἀρποκρ., (συγχ. τῷ Σηρικός).

Σηριοειδής, εσσα, εν, Π. θερμὸς (καυστικὸς) ὡς ὁ Σείριος ἀστήρ.

Σειριεκπαγλος (ὁ, ἡ), καιόμενος ἀπὸ τὸν ἥλιον ἢ τὰ κυνικὰ καύματα, [καίω καὶ

Σείριος, α, ον, (κυρ. ᾗ κατ' ἐπιλγ.) Λακων. ἀντὶ Θέριος, θερμὸς, καυστικός· (ἀθ. συνήθ. μετὰ ᾗ χωρὶς τοῦ) « Ἀστὴρ, » Ὁ., ὁ ἥλιος, ἢ (συχνάτ.) τὸ ἄστρον τοῦ κυνὸς καὶ ὁ καιρὸς τῆς ἐπιτολῆς αὐτοῦ, τὰ κυνικὰ καύματα· (κατ' ἐπεκτ.) ἄστρον (ἐν γέν.), παρβλ. Τείρια.

Σειρὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Σειρά, σειράδιον.

Σειρομάστης [σειρὸς, μαστεύω], ου (ὁ). λόγχη, μὲ ἀγκιστρωτὴν μύτην, (κυρ.) εἶδ. σουβλὰς μὲ τὴν ὁπ. ἐφευνῶσιν οἱ μὲν τελῶναι τὰς σιταθήκας καὶ (ἐν γέν.) τὰ φορτία τῶν πραγματειῶν, εἰς δὲ τὸν πόλεμον τὸ ἔδαφος τῆς γῆς μήπως ἔχουν οἱ ἐχθροὶ σκαμμένον λάκκον.

† Σειρομάς-ξ, ιγος (ἡ). μαστὶξ χρησιμεύουσα ἐκ σειρᾶς, (συγχ. τῷ Σειρομάστης).

Σειρὸς (ὁ), = Σιρός.

Σειρὸς, ὰ, όν, = Σείριος, θερινός, καλοκαιρινός. ‖ (οὐσ.) Σειρὰ (ἐνν. ἐσθὴς) καὶ Σειρὸν (ἐνν. ἱμάτιον), = Θέρεστρον.

† Σειροφόρος (ὁ, ἡ), = Σειραφόρος.

† Σειρόω-ῶ [σύρω], Μ. ώσω, Γρφ. ἐξανταλῶ· μεταγγίζω· (ἀθ. τὸ κοιν.) Σειρόω, λαγαρίζω, (ὀθ.

† Σείρωμα (τὸ), (νλγ.) τὸ καταπάτι τοῦ βελσάμου.

† Σείρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σειρόω, στράγγισμα, λαγάρισμα, (ὀθ. τὸ κοιν.) σύρωμα.

Σεισάχθεια (ἡ), [σείω, ἄχθος]. (ὀνομάσθη ἀπὸ τὸν Σόλωνα) ἡ κατάργησις (κατὰ λέξ. ἡ ἀποτίναξις τοῦ βάρους) τῶν χρεῶν ἐξαιτίας τῶν ὁπ. οἱ χρεῶσται κατετυποῦσαν θῆτες τῶν δανειστῶν.

Σεῖσις, εως (ἡ). τὸ σείειν ἢ σείεσθαι, κτύπημα, σεισμὸν.

Σεισίχθων, ονος (ὁ), Π. ὁ σείων τὴν γῆν, (ἄλλ.) Ἐνοσίχθων, (ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ.).

Σεῖσμα (τὸ), σπν. ἀντὶ Σεισμὸς, κούνημα.

Σεισματίας, ου (ὁ). ὁ ἐξ αἰτίας σεισμοῦ « Τάφος —, » Πλ., Λρτ., ὁ τῶν ἀποθανόντων ὑπὸ σεισμοῦ.

Σεισμός (ὁ), (ἐν γέν.) = Σεῖσις (« Οὐρᾶς —, » Πλδ.). ‖ (συνήθ. μετὰ ᾗ χωρὶς τοῦ Γῆς). « Ἦ νυ σεισμὸς ἐστρεύξε χθονός, » Εὐρ. « Ὑπὸ σεισμῶν δῦσαν, » Πλάτ. « Καὶ ἀπειργάσατο πάθος τοῦτο, ὃ καλεῖν εἰωθαμεν σεισμόν, » Ἀρετ.

† Σεισόλοφος (ὁ, ἡ), ὁ σείων τὸν λόφον (τῆς περικεφαλαίας του). ‖ (οὐσ.) εἶδ. πτηνοῦ (τροχίλου).

† Σεισοπυγὶς [σείω, πυγὴ], ίδος καὶ

† Σεισούρα [σ. οὐρὰ], ας (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ, (κοιν.) σουσουράδα καὶ κωλοσοῦσα.

† Σεισόφυλλος (ὁ, ἡ), Γραμ. ἐξήγ. τοῦ Ἐνοσιφυλλος.

Σειστὴς, οῦ (ὁ), ὁ σείων (κουνῶν, ταράττων κτλ.).

Σειστὸς, ὴ, όν. Ὁ σεισμένος ἢ δυνάμενος σεισθῆναι· τρεμαλιαστός. ‖ (οὐσ., Σειστόν), « Μόξ. Γραμ., τὸ ζητημένον χρωσοῦν νῆμα, (Τουρκ.) τιρτίρι.

Σεῖστρον (τὸ), εἶδ. μουσ. ὄργ. τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο οἱ Αἰγύπτ., εἰς τὰς τελετὰς τῆς Ἴσιδος (ἴδ. Πλ. περὶ Ἰσ. 63).

Σεσηρώφορος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) σεσηρὸς.

Σείσων, ωνος (ὁ). πήλινόν τι ἀγγεῖον εἰς τὸ ὁπ. ἐξηρέψησαν κουκκιὰ (καθὼς ἔχομεν ἡμεῖς τώρα τὸ) καβουρδιστήρι τοῦ καφφὲ, [ἐκ τοῦ

Σείω [σεύω], Μ. σείω (πθ. πρκ. Σέσεισμαι). Κουνῶ. ■ Σείων κραταρὸν ἔγχος, ■ Θκρ. ■ Σείων κολλητὰς σανίδας, [λ. Ι., προύων τὴν θύραν. (καὶ ἑλλ.) ■ Δίκυνες ἄκρῳ τῷ οὐρᾷ σείουσι, ■ Ξεν. ■ Ὁ Ποσειδῶν σείσας αὐτοῖς ἐμβάλοι τὰς οἰκίας. ■ Ἀρχφ. (καὶ ἀκρ.) ■ Τοῦ μηνὸς ἑσταμένου ἔσεισε, ■ Θκ., ἔγεινε σεισμός. (καὶ μπ.) ■ Σείσατο δ' ἵνα θρόνῳ, ■ [λ. Ο. ■ Σείου αὖ ταχέως, ■ Ἀρχφ., (κοιν.) κινήσου, κάμε γρήγορα. (καὶ πθ.) ■ Σείετο δὲ σὶ πήληξ, ■ [λ. Ν., ἐκυμάτιζεν. ■ Ἔσείοντο πόδες ἵδης καὶ κορυφαί, ■ [λ. Γ. ■ Οἷα δὲ οἱ πρεσβυτέρῳ ἑόντι, τῶν ὀδόντων οἱ πλείους ἐσείοντο, ■ Ἡρ. ■ Ἔγχεα σειόμενα, ■ [λ. Ν. [χ ἀσυνήθ.] ■ Ὄργος σειόμενος φύλλοισιν, ■ Ἡσ., (παρβλ. Ἐννοσίφυλλος). (καὶ μτγμ.) ■ Τὸν ἐγκέφαλον σεσεῖσθαί μοι δοκεῖ, ■ Ἀρχφ., εἶναι σαλευμένος ὁ νοῦς του. 2) (μεταφορ.) ■ Ἀπὸ τῶν τὰ ἀκρόδρυα σειόντων, ■ τεράστιν τὴν ἡσυχίαν τινὰς, τὸν φενακίζω ἕνα τοῦ πάρω χρήματα, (παρβλ.) Διασείω. ■ Ἔσειον τοὺς πλουσίους, ■ Ἀρχφ. ■ Λογογράφοι σείοντες τοὺς εὐπόρους τῶν ξένων, ■ Δικαιαρχ.

Σέλφ, Π. ἀντὶ Σέλαϊ, δοτ. τοῦ Σέλας.

Σελαγέω-ῶ καὶ (μσ.) **-έομαι-οῦμαι**, Μ. ήσω, **-ομαι**, Π. καὶ

†**Σελαγίζω** [σέλας], Μ. ίσω. Δάμπω, φεγγοβολῶ (μετβτ.) φέγγω, φωτίζω. ■ Σὺν πεύκοις σελαγεῖ, ■ Ἀρχφ., λαμποφορεῖ. (καὶ πθ.) ■ Εἴπερ λάβοιτο τῶν νεῶν τὸ πῦρ ἅπαξ, σελαγοῦντ' ἂν εἰθύς, ■ αὐτ., θ' ἁνάψων, θὰ κορώσουν.

Σελάγισμα (τὸ) καὶ

Σελαγισμός (ὁ), Π. λάμψις (ἀστραπῆς), φεγγοβόλημα.

Σελαγενέτης, ου (ὁ), Π. [σέλας, γεννάω]. ὁ γεννήτωρ τοῦ φωτός.

Σελαηφόρος (ὁ, ἡ), Π. = Σελασφόρος.

Σελάνα ᾗ **Σελαναία, ας** (ἡ), Δ. ἀντὶ Σελήνη.

Σέλας [σέλη], ατος (τὸ). λάμψις· φῶς· φλόγα. ■ Σέλας πυρός αἰθομένοιο, ■ Ὅμ. ■ Διὸς σέλας, ■ Σοφ., ἡ ἀστραπή, ὁ κεραυνός. ■ Σέλας ἐν χείρεσιν ἔχουσα, ■ Ὅμ. Ὕμν., κρατοῦσα φῶς.

Σέλασμα (τὸ), Π. τὸ ἀποτέλεσμα τῆς λάμψεως.

Σελασμός (ὁ), Π. λάμψις, φωτισμός, φεγγοβόλημα.

Σελάσσομαι (χ. Μ.), Π. = Σελάω, σελαγίζω, φεγγοβολῶ.

Σελασφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φεγγοβολῶ.

Σελασφορία (ἡ), λάμψις, φεγγοβολία.

Σελασφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων σέλας (λάμψιν), φωτοφόρος, φεγγοβόλος.

Σελάχεια (τὰ). τὰ σελαχώδη ὀψάρια.

Σελάχιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σέλαχος.

Σελαχοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σελαχίων, ὅμοιος μὲ -

Σέλαχος [σέλας, ἔχω ἢ χέω, διὰ τὴν φωσφορικὴν τοῦ δέρματος του ἴλιγγ], **ος-αος** (τὸ), (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.), γένος ἐχθ. ἐχόντων ἀντὶ λεπίδων χόνδρους (εἰς τὸ ὁπ. ὑπάγονται ὁ Βάτος, ὁ Ῥόμβος, ἡ Ῥίνη, ἡ Ψῆττα κτλ.), (κοιν.) σαλάχι. ■ Καλὸν τι καὶ ὁ σέλαχος ὅ ἂν τι, ἔπουν ἂν καὶ βραγχία ἔχον, ζωτικόν ᾖ, ■ Ἀρχτ.

Σελαχώδης, ες (ὁ, ἡ). = Σελαχοειδής.

Σελάω (χωρὶς Μ.), Π. = Σελαγέω, φέγγω· (ἀμτβτ.) λαμπω.

†**Σέλγη**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Γέλγη.

Σελευκίς, ίδος (ἡ), εἰδ. πετηρίου (ἀπὸ Σελεύκου). 2) εἰδ. ὑποδήματος γυναικείου (ἀπὸ τὴν πόλιν Σελεύκειαν). 3) εἰδ. πτηνοῦ [κίχλας] ἀκριδοφάγου, (παρβλ. Μεμνονίς).

Σεληναΐζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Σεληνιάζομαι.

Σεληναία (ἡ), Π. ἀντὶ Σελήνη, (κυρ.) θηλ. τοῦ

Σεληναῖος, α, ον. Ὁ τῆς σελήνης ἢ ἔχων τὸ σχῆμα τῆς σελήνης, σεληνοειδής, (ὀθ. ᾗ. αὐσ.) **Σεληναῖα**, ■ Βυζ., τὰ πέταλα τῶν ἵππων.

Σελήνη (ἡ), [σέλας]. τὸ φεγγάρι· (κυρ.) ἡ πανσέληνος· (συνηθ.) τὸ φῶς τῆς σελήνης· (ἐνίοτε) ἡ Ἄρτεμις (ὡς θεὰ τῆς σελ.). 2) ὁ σεληνιακὸς μήν. ■ Μὴ λύρας κτύπος ἔστω σελήνας δώδεκ' ἐκπληρουμένας, ■ Εὐρ. ■ Ἐν μόναις δύο σελήναις εἰλέ τε αὐτοὺς καὶ . . παρεξήσατο τῇ βασιλείᾳ, ■ Ἰ. Λαυρ. 3) εἰδ. ἄρτου (πήττας) εἰς σχῆμα σελήνης τὸν ὁπ. μετεχειρίζοντο ὡς ἂν σπάκια.

Σεληνήεις, εσσα, εν, Π. ἔχων τὸ σχῆμα ἢ τὴν λάμψιν τῆς σελ., κυκλοτερὴς ἢ φωτεινὸς ὡς ἡ σελήνη.

Σεληνιάζομαι, Μ. ασθήσομαι. Ἔχω (πάσχω ἀπὸ) σεληνιασμόν.

Σεληνιαῖος, α, ον. Ὁ τῆς σελήνης. ■ Ἔκλειψις—, ■ Ἀξ.

Σεληνιακός, ή, όν, = Σεληναῖος. 2) ὁ ὑποκείμενος εἰς σεληνιασμόν.

Σεληνιακῶς, ἐπίρ. Κατὰ σεληνιακὴν τάξιν.

Σεληνιασμός (ὁ). τὸ πάθος τοῦ σεληνιαζομένου, εἰδ. μανίας ἢ ἐπιληψίας, (κοιν.) φεγγαριάτικον.

Σεληνιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. = Σεληνιάζομαι.

Σεληνίδιος, α, ον, Π. ἀντὶ Σεληναῖος. ‖. (οὐσ.) **Σεληνίδιον** (τὸ), τὸ φῶς τῆς σελ.

Σεληνίζω, Μ. ίσω, = Σεληνιάζομαι.

†**Σεληνίνος, η, ον.** Καμωμένος ἀπὸ τὸ ψωμὶ τὸ λεγόμενον σελήνην, (συγχ. τῷ Σελίνινος).

Σεληνίον (τὸ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μάνον) τοῦ Σελήνη, φεγγαράκι. ■ Φθίνοντος τοῦ σεληνίου, ■ [Δ. Χρσ. παρ'] Ἀπολλ. 2) (Κωμ.) φαλάκρα, (ἴδε τὸν Συνεσ.).

Σεληνίς, ίδος (ἡ) ᾗ

Σεληνίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Σελήνη, φεγγαράκι. 2) κόσμημά τι εἰς σχῆμα ἡμισελήνου τὸ ὁπ. οἱ πατρίκιοι τῆς Ῥώμης ἐφόρουν εἰς τὰ ὑποδήματά των, (Λτ.) **lunula**. 3) φυλακτόν τι τῶν παιδίων.

Σεληνίτης, ου (ὁ) ᾗ **Σεληνῖτις, ιδος** (ἡ). ὁ τῆς σελήνης. ‖. [οὐσ. ἐνν. λίθος], εἰδ. διαφανοῦς λίθου (Διχνίτου) τοῦ ὁπ. παρετηρήθη συμπάθειά τις πρὸς τὰς αὐξομειώσεις τῆς σελήνης, (ἄλλ.) Ἀφροσέληνον.

Σεληνόβλητος (ὁ, ἡ), [σ. βάλλω]. πεπληγμένος ἀπὸ τὴν σελ., σεληνιακός.

Σεληνόγονος (ἡ) ᾗ **Σεληνόγονον** (τὸ), (ἄλλ.) Ποσουλία (βοτάνη).

†**Σεληνοδρόμιον** (τὸ). βιβλίον ἀστρολογικὸν προλέγον τὰ συμβαίνοντα ἀπὸ τοῦ δρόμου τῆς σελήνης.

Σεληνοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τῆς σελ.

Σεληνόκλητος (ὁ, ἡ), = Σεληνόβλητος.

Σεληνοτρόπιον (τὸ). μυθώδές τι φυτὸν νομιζόμενον ὅτι τρέπεται πρὸς τὴν σελήνην.

Σεληνόφως, ωτος (τὸ), Π. τὸ φῶς τῆς σελ.

Σελιθηφάγος (ὁ, ἡ). Π. ὁ τρώγων (κατατρώγων) τὰς σελίδας τῶν βιβλίων.

Σελίδιον (τὸ), ὑπακορ. τοῦ Σελίς.

Σελίδωμα (τὸ), = Σελίς.

Σελίνινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ σέλινα.

Σελινίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) κατασκευασμένος μὲ σέλινα.

Σελινίτις, ιδος (ἡ), (ἐνν. κόα) ὁ χαμαίκισσος.

Σελινοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ -

Σέλινον (τὸ), [σέλινος]. τὸ γνωστὸν φυτόν. ■ Τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος, οἱ μὲν δικτάμνῳ, οἱ δὲ σελίνῳ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ ἐχίνῳ), οἱ δὲ λωτῷ στέφεσθαι φασι, ■ Σχλ. Εὐρ. ■ Σέλινον ἄγριον, ■ Βτν., τὸ φυτὸν Βατράχιον. ■ Σέλινον Μακεδόνιον, ■ Ἀλέξ. Τραλλ., τὸ (κοιν.) Μακεδονῆσι, (ὅθεν παριφθάρη) ὁ Μαγηδανός. ■ Οὐδὲ μέν γ' οὐδ' ἐν σελίνῳ σώματίν οὐδ' ἐν πηγάνῳ, ■ Ἀρχτ. (Παροιμ.) = Οὐθ' ἐν ἀρχῇ πω τοῦ πράγματος, (ἴδε Πήγανον). ■ Σελίνου δεῖται, ■ Πλ., (παροιμ.) ἐπὶ τῶν ἐπιφαλῶς νοσούντων, σελίνοις γὰρ οἱ πανθοῦντες ἐστέφοντο.

Σελινόσπερμον (τὸ). σπέρμα σελίνου, σελινόσπορος.

Σελινούσιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς ἐν Σικελ. πόλεως Σελινοῦντος. ‖. (οὐσ. θηλ.) εἰδ. κρεμβῆς μὲ σγουρὰ (ὡσὰν τοῦ σελίνου) φύλλα.

Σελίς, ίδος (ἡ). (κυρ.) τὸ μεταξὺ τῶν σελμάτων (τῶν καθισμάτων) τῶν κωπηλατῶν ἢ τοῦ θεάτρου διάστημα. 2) πατερὸν, ξύλον (δοκὸς) τῆς στέγης, (Γαλλ.) **chevron**. ■ Τὴν ὀροφὴν κατεστᾶσιν, τὴν καμπύλην σελίδα εἰς ἔδραν . . ἐπαγαγοῦσιν, ■ Ἐπιγρφ., (παρβλ. Σέλμα 3, δ). 3) (συνήθ.) τὸ μεταξὺ τῶν στηλῶν ἢ τῶν στίχων ἄγραφον μέρος τοῦ βιβλίου, τὸ περιθώριον (κατ' ἔκτ.) αἱ στῆλαι, τὸ καταιβατὸν, τὸ ὕλον τῶν στίχων (τῶν ἀράδων), (Π. ἐν γέν.) βιβλίον, σύγγραμμα. (ὀθ. ὁ Ὅμ.) ■ Δισσὰς ἡμιθέων ἐγράψατο σελίδας, ■ Ἐπιγρ., τὴν Ἰλ. ᾗ Ὀδ. (ᾗ μτγμ.) ■ Ἐπτὰ τριηκόντισσιν ἐπέρχονται λυκάβαντες ἤδη μοι βιότου σχιζόμεναι σελίδες, ■ Ἐπιγρ.

†**Σέλλα** (ἡ), υλγ. ἐκ τοῦ Λτν. **sella**, [σέλμα]. καθέδρα, κάθισμα, (ὀθ.

†**Σελλάστρωσις, εως** (ἡ), ἑξελλην. τοῦ Λτν. **sellisternium**, συμπόσιον ἐπὶ σκαμνίων (εἰς τιμὴν θεᾶς).

†Σέλλω (χωρὶς Μ.), Γλο. [ἀ. ἀντὶ Ἐλάω]. καυνῶ, σείω.

Σέλμα (τό), [στελίς]. τὸ ἐκτεινόμενον κατὰ πλάτος καὶ ἑνόνον τὰς δύο πλευρὰς τοῦ πλοίου ξύλον (τὸ ὁπ. ἐσχημάτιζε) τὸ κατάστρωμα ἢ (ἐχρησίμευεν ὡς) ἐδώλιον (κάθισμα τῶν κωπηλατῶν). [ὀθ. ματορ.] ▫ Σέλμα σεμνὸν ἡμένων, ▫ Αἰσχλ., τῶν ἐχόντων τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν, (παρβλ. Ζυγόν). 2) (Π. κατὰ συνεκδ.) ἀντὶ Πλοῖον, σκάφος. ▫ Δίκωπον —, ▫ Ανα. 3) (ἐν γέν.) πῆγμα ξύλινον, ἴκριον, σανίδωμα, πάτωμα. ▫ Πύργων —, ▫ Αἰσχλ. 4) δοκός, κατερόν. ▫ Τὴν ξυλείαν τὴν εἰς τὰς οἰκοδομάς, σελμάτων εὐθυτάτων ἢ εὐμηκεστάτων, ▫ Στρ.

†Σέλω, Δακων. ἀντὶ Θέλω.

Σεμίδαλις [ξεν.], εως (ἡ). τὸ καθαρώτερον μέρος (ὁ ἀφέρας) τοῦ ἀλευριοῦ, τὸ σιμιγδάλι. ▫ Οὐδ' οἷα σὺ εἴωθας εἰς ταὐτὸν καρυκεύειν, μέλι, σεμίδαλιν, ψᾶ, ▫ (Μένανδρ. παρ') Ἀθ., ἴδε ἢ τὸ ἑπμν.

Σεμιδαλίτης, ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) κοσκινισμένος ἀπὸ σεμίδαλιν, σεμιδαλένιος. ▫ Ὁ μὲν οὖν καθαρώτατος ἄρτος ὀνομάζεται σιλιγνίτης, ὁ δὲ ἐφεξῆς αὐτῶν, σεμιδαλίτης... Τροφιμώτατος μὲν οὖν ὁ σιλιγνίτης αὐτῶν, ἐφεξῆς δὲ ὁ σεμιδαλίτης, ▫ Γαλ.

Σεμνεῖον (τό). ναὸς τῶν σεμνῶν θεῶν (τῶν Ἐρινυῶν), (ἐν γέν.) μέρος ἱερόν, εὐκτήριον, τέμενος· (εἰς τὴν Αἴγυπτ.) μοναστήριον.

Σεμνηγορέω-ῶ, Μ. ήσω, =Σεμνολογέω.

Σεμνηγορία (ἡ), =Σεμνολογία.

Σεμνήγορος (ὁ, ἡ), =Σεμνολόγος.

Σεμνόβιος (ὁ, ἡ). σεμνὸς τὸν βίον.

Σεμνογαμία (ἡ). σεμνότης γάμου, σεμνὸς (σώφρων) γάμος.

Σεμνοειδής, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς, =Σεμνοπρεπής, μεγαλοπρεπής.

Σεμνοήθης, ους (ὁ, ἡ). σεμνὸς τὰ ἤθη, ἢ σεμνὸς (σεβαρὸς) τὸ ἦθος.

Σεμνόθεοι (οἱ). οἱ ἱερεῖς τῶν Κελτῶν, (ἄλλ.) Δρυΐδαι (τοὺς ὁπ. ἐσέβοντο ὡς θεούς).

Σεμνόθεσμος (ὁ, ἡ). σεμνὸς τοὺς θεσμούς, μεγαλοπρεπής.

Σεμνοκομπέω-ῶ, Μ. ήσω. Σεμνολογῶ κομπαστικῶς, μεγαλαυχῶ, καυχῶμαι.

Σεμνολιγρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μωρολογῶ μὲ ὕφος σοβαρόν.

Σεμνολογέω-ῶ ἢ (μσ.) -έομαι-οῦμαι. Ἐκφράζω τι μὲ ὕφος σοβαρὸν (μὲ ἔμφασιν), μεγαλοπιῶ ἐπὶ τὸ σεμνότερον. ▫ Διοκετῆ τε εἶναι αὐτὸν σεμνολογοῦσιν, ▫ Ἡρωδ.

Σεμνολόγημα (τό). τὸ ἀντικείμενον τῆς σεμνολογίας.

Σεμνολογία (ἡ), τὸ σεμνολογεῖν, ὕφος λόγου σοβαρὸν ἢ ἐμφαντικόν, μεγαληγορία.

Σεμνολογικός, ἡ, όν, (ἢ ἐπίρ.) -ικῶς. Σεμνολόγου ἢ Σεμνολογίας ἴδιος, ἐμφαντικός.

Σεμνολόγος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -λόγως. Ὁ ὁμιλῶν μὲ ὕφος σεμνὸν (σεβαρόν, μεγαλοπρεπές) ἢ μὲ ὑπερβολὴν (μὲ ἔμφασιν), κομπαστής, μεγαλορρήμων.

Σεμνόμαντις, εως (ὁ, ἡ), Π. σεμνὸς (σεβαστὸς) μάντις.

Σεμνομυθέω-ῶ, Μ. ήσω, =Σεμνολογέω.

Σεμνομυθία (ἡ), =Σεμνολογία.

†**Σεμνοπανοῦργος** (ὁ, ἡ), Σχλ. ἑξήγ. τοῦ Βαυκοπανοῦργος.

Σεμνοπαράσιτος (ὁ, ἡ). σεμνὸς (μέγας, σημαντικὸς) παράσιτος.

Σεμνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, =Σεμνύνω.

Σεμνοποιός (ὁ, ἡ). σεμνότητος ποιητικός. ▫ Ἐπιτρέπει τις σεμνοποιὸς ὠχρότης, ▫ Ἰ. Εὐχ.

Σεμνόπονος (ὁ, ἡ), Π. σεμνὸς (πολυτελὴς) τὴν κατασκευήν, πολυπόνου ἐργασίας, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ

Σεμνόποτος (ὁ, ἡ), Π. ▫ Σιαγών —, ▫ Ἀθ., φανὶς σεμνοῦ (πολυτίμου) ποτοῦ.

Σεμνοπρέπεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ σεμνοπρεποῦς, σεμνὸν (μεγαλοπρεπὲς) ἐξωτερικόν, ἀξιοπρέπεια.

Σεμνοπρεπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἀρμόζων) εἰς σεμνὸν ἄνδρα, σεμνοῦ (κοσμίου ἢ ἐμβριθοῦς) ἀνδρώπου ἴδιος, μεγαλοπρεπής.

Σεμνοπρεπῶς, ἐπίρ. Μεγαλοπρεπῶς, μὲ σεμνοπρέπειαν.

Σεμνοπροσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Σχηματίζω τὸ πρόσωπόν μου ἐπὶ τὸ σεμνότερον, λαμβάνω ὕφος σοβαρὸν, (καιν.) κάμνω τὸν βαρύν. ▫ Σεμνοπροσωποῦσιν ὑπὲρ τὰς Ξενοκράτους εἰκόνας, ▫ Συν.

Σεμνοπροσωπία (ἡ). τὸ σεμνοπροσωπεῖν, ὕφος σοβαρὸν, σχηματισμὸς τοῦ προσώπου ἐπὶ τὸ σεμνότερον.

Σεμνοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαρὺ (σοβαρὸν) ἐξωτερικὸν, σεμνὸς τὸ πρόσωπον.

Σεμνὸς [σέβω], ἡ, όν. (κυρ.) Σεβαρὸς, ἐμβριθὴς, (Γαλλ.) sérieux, grave. ▫ Ὡς σεμνὸς ἀὐπίτρεπτος [▫ Ἀρχφ. ▫ Ἵνα πρὸς τοὺς πλησιάζοντας ὁμιλητικός, ἀλλὰ μὴ σεμνὸς, ▫ Ἰσκρ. ▫ Τίς δ' οὐ σεμνὸς ἀχθεινὸς βροτῶν; ▫ Εὐρ. ▫ Σεμνότεροι ἢ βαρύτεροι; ▫ Ἀρστ., σεβαροὶ (συνεσταλμένοι) μᾶλλον παρὰ ἀγερωχοι. ▫ Ὡς τοῖς γε σεμνοῖς καὶ ξυνωφρυωμένοις οὐ βίος ἀληθῶς ὁ βίος, ▫ Εὐρ., (ἐπιμ. 2) ἐμπνέων σέβας, (ὀλλ. ἢ) φρικτός, φοβερός. ▫ Σεμναὶ θεαί, ▫ αἱ Ἐρινύες. ▫ Σεμνὴ νέσσα, ▫ Δξ., ἡ λέπρα ἡ ἡ κανοῦκλα, (ἢ 3) (ἐπὶ καλοῦ) σεβαστός, ἱερός. ▫ Ὦ μέγα σεμνὰ Νίκα, ▫ Εὐρ. ▫ Σεμνὸν ὕδωρ, ▫ Εὐρ. ▫ Σεμνὸν ἀπόῤῥητον, ▫ Συν., σεβάσμιον μυστήριον. ▫ Μακεδόσι μὲν ἴσως ταῦτα σεμνά, ▫ Ακ., (ἢ 4) λαμπρὸς, μεγαλοπρεπής, ἐμφαντικός. ▫ Ἀλκιβιάδης ὑπὸ πολλῶν καὶ σεμνῶν γυναικῶν θηρώμενος, ▫ Ξεν. ▫ Αἱ φαυλότεραι καὶ σιμώτεραι παρὰ τὰς σεμνὰς καθεδοῦνται, ▫ Ἀρχφ. ▫ Λόγους σεμνοὺς λέγειν, ἀνδρῶν παρόντων πολυμαθῶν, ▫ Ἀρχφ., ▫ Σεμνολογεῖν. ▫ Τὸ σεμνὸν ὄνομα τοῦτο τὸ Καλὸς τε κἀγαθὸς, ▫ Ξεν. ▫ Πλοῦτον δὲ κοσμεῖν ἱματίοις σεμνοῖς πρέπει, ▫ Πλ. ▫ Τί δῆτα σεμνὸν σῷ κατείργασε πάσει, ὕβρεν ἕλεσον εἰ διώλεσε κτανοῦσα; Εὐρ. ▫ Ἔτυχε σεμνοτέρας ἢ κατὰ ἄνθρωπον ταφῆς, ▫ Ξεν. ▫ Τὴν οἰκίαν αὐτῶν ὁρᾷ τῆς τοῦ γείτονος οὐδὲν σεμνοτέραν οὖσαν, ▫ Δμ. ▫ Πολὺ σεμνότερον τρόπαιον τοῦ περὶ Δεῦκτρα, ▫ Ἰσκρ., (ἢ 5) σώφρων, κόσμιος, (καιν.) σεμνός. ▫ Σεμναὶ γ' ἕλκοι τίσυ' ὁμαιτίους, ▫ Μανέθ. (ὅθεν παρὰ τοῖς Βυζ. οὐσ.) ▫ Σεμναί, ▫ Μ. Ψελλ., αἱ μοναχαί. 6) (ὁ Πάππας Ζαχαρίας εἰς τὴν μετάφρασιν τῶν Διαλόγων τοῦ Πάπτα Γρηγορ. ▫ μεταχειρίζεται, παραδόξως πως, τὸ Σεμνὸς) ἀντὶ Μακρός. ▫ Χαῖρος σεμνὸς, ▫ Σκαφίδιον σεμνὸν, ▫ κτλ. (χειρόγραφον τι ὅμως τῆς τῶν Παρισίων Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης ἔχει πάντοτε ἀντὶ τούτου τὸ Μικρὸς).

Σεμνόστομος (ὁ, ἡ), Π. σεμνῶς (σοβαρῶς) ἐκφρασμένος, ἐμφατικός.

Σεμνότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σεμνοῦ, ἐμβρίθεια, σοβαρότης· μεγαλοπρέπεια, λαμπρότης· ἱερότης, σεβασμιότης. ▫ Τὰ δ' ἱερὰ νύκτωρ ἢ μεθ' ἡμέραν τελεῖς; — Νύκτωρ τὰ πολλά· σεμνότητ' ἔχει σκότος, ▫ Εὐρ. ▫ Εἰ δέ τῳ ἢ σεμνότης τις προσείη τῷ προσώπῳ, ▫ Δ Ἀλ. ▫ Τοὺς τοῦ Περικλέους τὴν σεμνότητα δεξιοκομπίαν τε καὶ εὖρον ἀποκαλοῦντας, ▫ Πλ.

Σεμνότιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σεμνῶς τιμώμενος, (ἐν γέν.) πολύτιμος, (παρβλ. Σεμνόπονος).

Σεμνότροπος (ὁ, ἡ). σεμνὸς τοὺς τρόπους. ▫ Παρθένος —, ▫ Κ. Μανασσ.

Σεμνοτυφία (ἡ). τύφος (οἴησις) ὑπὸ τὸ πρόσχημα σεμνότητος.

Σεμνοφανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος σεμνὸς, σεμνοπρεπὴς ἢ ἐπιδεικνύμενος ὡς τοιοῦτος.

Σεμνόφρων (ὁ, ἡ), σεμνὸς (μεγαλοπρεπὴς) τὴν φρονὴν, μεγαλήγορος.

Σεμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ φαίνεται σεμνὸν (ἔνδοξον), λαμπρύνω, καλλωπίζω, μεγαλοποιῶ, ἐκθειάζω.

Σεμνύνω, Μ. υνῶ, =Σεμνόω. ‖. (συ-ήθ. μσ. μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ.) καυχῶμαι (ὑπερηφανεύομαι) διά τι. ▫ Ἐπὶ τῷ κάλλει τοῦ σώματος—, ▫ Ἰσκρ. ▫ Ἐπὶ εἰκόνι τινὶ καταλόγῳ προγόνων σεμνυνομένων, ▫ Πλάτ. (καὶ ἄλλ.) ▫ Εὐκατρίδαις καὶ ἀξίοις τῆς βασιλείας αὐτοκράτορσι σεμνυνόμενος, ▫ Ἡρωδ. (καὶ αἰτ.) ▫ Τὴν Ἀντωνίνου μοιχείαν αἱ θυγατέρες ἐσεμνύνοντο, ▫ αὐτ. (ἢ ἀπαρεμφ.) ▫ Ἀχιλλείδης γὰρ εἶναι σεμνύνεται, ▫ Ἠλ.

Σέμνωμα (τό). τὸ πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον σεμνύνεταί τις, καύχημα.

Σεμνωνυμία (ἡ). σεμνότης ὀνόματος, σεμνηγορία περὶ τὴν ἐπωνυμίαν.

Σεμνῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον σεμνὸν (ἐμβριθῆ, σεβαρόν), μὲ ὕφος· λαμπρῶς, μεγαλοπρεπῶς· ἐντίμως· σωφρόνως. ▫ Σεμνῶς κεκοσμημένος ἐξῆλθε ἢ ἐπὶ θρόνου ἐκαθέζετο, ▫ Ξεν. ▫ Καὶ ὅς, μάλα σεμνῶς ἀναστάσας τὸ πρόσωπον, ▫ αὐτ. ▫ Τὴν δὲ μητέρα σεμνῶς πάνυ Γλαυκοθέαν ὠνόμαζε, ▫ Δμ. ▫ Οἶσθα τῶν τινας... σεμνότερον (τῶν Ἀρεοπαγιτῶν) τὰς τε δίκας δικάζοντας ἢ τἄλλα πάντα πράττοντας; Ξεν. ▫ Τὴν σεμνῶς ζήσασαν ἀμώμητόν τε σύνευνον, ▫ Ἐπιγρ.

Σέο, Ἰων. ἀντὶ Σοῦ.

†**Σεοί**, Δακων. ἀντὶ Θεοὶ.

Σεὺς, γεν. τοῦ Σῆς.

†**Σεπτάς**, άδος (ἡ), Δ. (κατὰ τοὺς Πυθαγορ.) ἡ Ἑπτάς.

Σεπτέος, α, ον, θντ. τοῦ Σέβω.
†Σεπτεύω, Μ. εύσω, Γλσ. ἀντὶ Σέβω.
Σεπτήριος, α, ον καὶ
Σεπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ σεπτά (εἰς τὰ θεῖα, εἰς τὰ μυζήρια). «Σεπτικὰ ῥήματα,» Γρμτ., τὰ ἐκφεύγοντα σέβας. ‖ (ούσ.) «Σεπτήρια (ἐνν. ἱερά),» τὰ τελούμενα κατ' ἐνυπαείαν εἰς τοὺς Δελφοὺς εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλ.
Σεπτός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) «πτῶς, «Σέβασστός, θεῖος, ἱερός.
Σεραπιάς, άδος (ἡ), ἴδε Σαραπιάς, [ἐκ τοῦ
Σέραπις, ιδος (ὁ), «Σάραπις.
Σέρις, εως καὶ ιδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ (κιχωρίου), πικραλίδα.
Σεριφη (ἡ), «Σέριφος.
Σεριφιον καὶ Σέριφον (τὸ), εἶδος θαλασσ. ἀψινθίου, [ἐκ τοῦ
Σέριφος (ἡ), [συγγ. τῷ "Εριφος], (ὀδ. κυρ. καὶ ὡς ἐπίθ.) τραχεῖα, ξηρά. ‖ (ούσ.) εἶδος ἀκρίδος, (ἄλλ.) Μάντις. ν Γραῦς σέριφος (πιθαν. ἔριφος) ἡ σερίφη,» Παροιμ., γραῖα παρθένος, (καιν.) γεροντοκόρητσον. 2) «Σέριφον. 3) «τῷ
Σέρφος (ὁ), εἶδος μικροτάτου πτερωτοῦ ἐντόμου (ἐμπίδος), σκνίπα, (κατ' ἄλλους) μύρμηξ πτερωτός. «Ἔνεχι κὰν μύρμηκι κὰν σέρφῳ χολῆ,» Παροιμ.
Σέσαγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Σάττω.
Σεσαρώς, υῖα, ός, Δ. ἀντὶ Σεσηρώς.
Σέσελι, εως (τὸ) καὶ
Σέσηλις, εως (ἡ), εἶδος μαραθροειδοῦς φυτοῦ, (παρβλ.) Σέλι.
Σεσελίτης, ου (ὁ), εἶδος κοχλίου, (ἄλλ.) Σησῆλος.
Σεσερίνος (ὁ), εἶδος ἰχθύος μὲ δύο ἀράδας.
Σέσηκα, μσ. πρκ. μὲ σημασ. πθ. τοῦ Σήπω.
Σεσηρώς, υῖα, ός, μσ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τῆς μτχ. τοῦ Σαίρω (2).
Σεσημασμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Σήθω.
Σεσιγημένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Σωπηλῶς.
Σέσιλος (ὁ), εἶδος κοχλίου (γυμνοκοχλίς) ἰχ, σάλιαγκος. «Κόγχαν δὲ τὸν σέσιλον ἅπαν' ἐς τὸν φθόραν,» (Ἐπιχ. παρ') Ἀθ.
Σεσοβημένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.) Ἐσπευσμένως, ἐνθουσιωδῶς.
Σεσοφισμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Σοφιστικῶς, ἐπιτετηδευμένως.
Σεσωφρονισμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Μὲ συστολήν, μὲ μετριότητα, φρονίμως.
Σεῦ καὶ (ἐγκλ.) Σευ, Δ. ἀντὶ Σοῦ ᾗ (ἐγκλ.) Σου.
Σεῦα, Π. ἀντὶ Ἔσευα, ἐνεργ. καὶ
Σεύατο, Π. ἀντὶ Ἐσεύατο, μσ. ἀορ. τοῦ Σεύω.
Σευδαί (οἱ), ἴδε Σκίταλοι.
Σεῦται, Π. κατὰ συγκ. ἀντὶ Σεύεται, γ' ἑν. πρσ. παθ. ἐνς. τοῦ Σεύω.
Σεύτλιον (τὸ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Σεύτλον, φύλλον σεύτλου.
Σευτλίς, ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, ἄλλο παρὰ τὸ Σεύτλον (τοῦ ὁποίου φαίνεται ὡς ὑποχοριστικόν).
†Σευτλομαλάχη (ἡ) ᾗ (καινότ.) Σευτλομάλοχον (τὸ), εἶδος φυτοῦ μεταξὺ μαλάχης καὶ σεύτλου, (νομίζεται) σπανάκι.
Σεῦτλον (τὸ), εἶδος φυτοῦ (βλίτου), (καιν.) σέσκλος.

Σεύω [ὑγκρτ. συγγ. τῷ Σείω, Σοβέω ᾗ], Μ. σεύσω, (ἀόρ. Ἔσευσα καὶ μσ. Ἐσευάμην, πθ. ἡ μσ. πρκ. [ἀντὶ ἐνς] Ἔσευμαι καὶ σπνττ. Σεῦμαι, ὑπερσ. ᾗ κατὰ συγκ. ἀόρ. Ἐσεύμην, ἀόρ. πθ. Ἐσεύθην καὶ (σπν.) Ἐσύην), Π. βάλλω τι εἰς ταχεῖαν κίνησιν, κουντῶ· διώκω· φοβίζω φυγαδεύω· παρορμῶ, ἐρεθίζω· (ἐπὶ ἀψύχ.) βίπτω, σπάζω, σφενδονίζω. ‖ (πθ.) κινοῦμαι ταχέως, τρέχω· σπεύδω, ἐπείγομαι· τινάζομαι μὲ ὁρμήν· (μτνμ., λαχταρῶ, ἐπιθυμῶ· προθυμοῦμαι. «Θηρητὴρ κύνας σεύει ἢ ἐπὶ συὶ ἢὲ λέοντι,» Ἰλ. Δ. «Σεῦεν κύνας ἄλλυδις ἄλλη πυκνῆσιν λιθάδεσσιν,» Ὀδ. Ξ. «Τὸν δ' ἔσσευεν ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀείρας,» Ἰλ. Γ. «Ὅλμον δ' ὡς ἔσσευε κυλίνδεσθαι,» Ἰλ. Δ. «Στρόμβον δ' ὡς ἔσσευε βαλών,» Ἰλ. Ξ. «Ἐκ δ' ὀμφοτέρουν αἷμ' ἔσσευα,» Ἰλ. Ε. (καὶ πθ.) «Πῆχυν βάλε γειρὸς, αὐτο δ' αἷμα,» Ἰλ. Φ. (καὶ μτ.) «Κάπρον ὀμοῦ κύνες σεύανται,» Ἰλ. Α. «Ὁππότε μὲν σεύαιτο ἀπ' ἠϊόνας πεδίονδε,» Ἰλ. Υ. (καὶ αὐτπθ.) «Ἵππους ἔσσυμαι ὠμφοτέρωσσιν,» Ἰλ. Ν. (ᾗ μτνμ.) «Θυμός μοι ἔσσυται,» Ὀδ. Κ. (ᾗ γεν. ἐλλ.) «Ἐσσύμενος ἀθοῦσι,» Ὀδ. Δ. «Οὐ δύνανται ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμιοι,» Ἰλ. Ψ. (καὶ ἀπαρ.) «Ἐσσυμένους πολεμίζειν,» Ἰλ. Α. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) «Ὄφρα τάχιστα ὕλη σεύαιτο καπνιόωσα,» Ἰλ. Ψ.
Σεφθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Σέβω.
Σεω, Δ. ἀντὶ Θέω, (ὀθ. τὸ Σείω, Σέω, Σοῦω, κτλ.).
Σέων, γεν. πλθ. τοῦ Σύς.
Σεωϋτέου καὶ Σεωϋτεῦ (ὑρῥέτ.) Σεαυτοῦ κτλ. Ἰων. ἀντὶ Σεαυτοῦ κτλ.
†Σήγιστρον (τὸ), [σάγος]. σκέπασμα (τοῦ ὀλόγα), σάγισμα, (Ταρκ.) τσοῦλι, (Λτν.) segestrum.
Σήθω [σείω], Μ. σήσω (πθ. πρκ. Σέσημαι κτλ.). Κοσκινίζω, κρησαρίζω· (ἐπὶ ὑγρ.) περνῶ ἀπὸ τὸ πανί, «Σακκίζω.
Σηκάζω, Μ. άσω. Βλέπω εἰς τὸν σηκὸν, μανδρίζω (κατ' ἐκτ.) σταλίζω ἢ σταυλίζω. «Ἔνεστε γὰρ ὑπὸ ταῖς τοιαύταις ἐλπίσι καὶ σηκάζεσθαι,» Φώτ.
Σήκασθεν, Π. (βοιωτ.) ἀντὶ Ἐσηκάσθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Σηκάζω.
Σηκάρος (ὁ, ἡ). «Σηκοκόρος.
Σηκίζω, Μ. ισω, «Σηκάζω, (εἰς τὴν Ἀνθολογ. διορθ. Συκίζω).
Σηκίς, ίδος (ἡ ᾗ ὁ), ἡ ἐν τῷ σηκῷ ὑπηρετοῦσα παιδίσκη, θεραπαινίς, (ἀπλ.) δοῦλος ἢ δούλη ἐκγονείας.
Σηκίτης, ου (ὁ), ὁ βυζάνων ἀκόμη ἢ πρὸ ὀλίγου ἀπογαλακτισθείς (καὶ διὰ τοῦτο κλεισμένος εἰς ἰδαίτερον σηκὸν), ὁμνός, (καιν.) θρεφτάρι, μανναρὶ.
Σηκοκόρος (ὁ, ἡ), [σηκός, κορέω]. ὁ σεβόμενος τὸ μανδρὶ, ὑπηρέτης τῆς στάνης, (βλγ.) τσελιγγας. 2 «Νεωκόρος.
†Σηκολάης, ου (ὁ), Γλσ. [σηκός, ὀλλυμι]. ὁ φανίζων (ἐρημόνων) ταῖς στάναις (τὰ μανδριά).
Σηκός (ὁ), [θήκη, τίθημι, παρβλ. Σῆμα] (ἐν γέν.) τόπος περιφραγμένος, περίβολος· κατοικία (μὲ περιοχήν), ἔπαυλις. (ἰδ. λ. τ.) μάνδρα, στάνη· φωλεὰ (πτηνῶν)· ναὸς (μικρὸς), ἡρῷον, παρεκκλήσιον (ἐν Τῷ περὶ Δωδώνης μαντείου σιλήσας, ἐνέπρησε τὸ ἱερὸν πλὴν τοῦ σηκοῦ, ν Διοδ.)· μνῆμα (περικλεισμένον)· περιβόλι ἐλαιόφυτον· (εἰς τὸν Δι.) χορμὸς παλαιᾶς ἐλαίας (μορίας) περιτειχισμένος καὶ πολύκλαδος. «Οὐκ ἐξὸν δὲ οὔτε τὰς σηκοὺς οὔτε τὰς μορίας ἐκκόπτειν,» Φώτ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Σῆκωμα, βαρὺδι (παντοφορεῖ κτλ.), ἁθ.
Σηκω-ῶ, Μ. ώσω. Ζυγίζω· κρατῶ εἰς ἰσορρόπιαν.
Σηκώλη (ἡ), «Σηκίς.
Σηκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει σηκοῦ (μικροῦ ναοῦ).
Σήκωμα (τὸ), [σηκόω]. τὸ ἀντίβαρον βάρος τῆς πλάστιγγος, βαρύδι, ἀντίζυγον· (μεταφορ.) ἀνταμοιβή. «Τίς ἂν ἕλοι τὸ σήκωμα τῶν πόνων χωρίς;» Φαλ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Σηκός, ἡρῷον, μνῆμα. «Οἰκεῖν Λυκαίου πλησίον σηκώματος,» Εὐρ. †Σηκωτὴρ (ὁ). τὸ λαρὶ (ὁ ἀναφορεύς) τῆς πλάστιγγος.
†Σηκωτὸς, ἡ, όν. Ὁ χωρισμένος εἰς πολλοὺς σηκοὺς (μικρὰ χωρίσματα), ἢ 2) κλεισμένος καὶ τρεφομένος εἰς ἰδιαίτερον σηκὸν (περίφραγμα), (ἐκμ.) παχὺς, τρυφερὸς, (παρβλ. Σηκίτης).
Σῆμα (τὸ), [τίθημι]. (ἐν γέν. Π. ἀντὶ Σημεῖον, σημάδι, σύμβολον, σύνθημα (Σῆμα κείμενον σκοποῦ,» Δυκ. «Ἐν ἐκ μετώπῳ λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτρον ἢὲ μήνη,» Ὀδ. Θ. «Ἔχει δ' ὑπὲρφρον σῆμ' ἐπ' ἀσπίδος,» Αἰσχλ. «Ἦ τοῦδ' ἦν τὸ σῆμα; — Φοῖβος,» Εὐρ.)· (ἰδιαιτ.) φαινόμενον τοῦ οὐρανοῦ (προσημαντικὸν τοῦ μέλλοντος), διοσημεία (« Ἀμφὶ δ' ἄκρα γυρεῦσιν [ἄλλ. γρφ. ὀρθοτ. Γυρέων] ὀρθὸν ἵσταται νέφος, σῆμα χειμῶνος,» Ἀρχίλοχ. «Τρὶς δ' ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων πτὰς Ζεὺς, σῆμα τιθεὶς Τρώεσσιν,» Ὀδ. Θ.)· (συνήθ.) τάφος, μνῆμα («Σῆμά τέ μ' χεῦσαι καὶ ἐπὶ κτερέα κτερεΐσαι,» Ὀδ. Α'. «Ἀνδρὸς μὲν σόον σῆμα πάλαι κατατεθνειῶτος,» Ἰλ. Η.)· στήλη ἢ πλάκα μνήμοτος («Τόδ' ἐστιν αὐτοῦ σῆμ', ἐφ' ᾧ καθήμεθα,» Ἀρχφ. «Κακῶς ἀφ' ἑξάλοις, ὅστις γε τολμᾷ σῆμα τὸν βωμὸν καλεῖν; αὐτ.)· (ἐνίοτε) γραπτὸν σημεῖον, ἢ σφραγίς· (ὀθ.) τύπος (χάραγμα) νομίσματος.
Σημαία (ἡ), [σῆμα]. τὸ ἐξ ὑφάσματος σημεῖον τῶν στρατ. καὶ πλοίων, (Ταρκ.) μπαϊράκι, (Ἰταλ.) μπαντιέρα, φλάμπερον, (ἴδε καὶ Σημεῖον). 2) (συνεχ.) σῆμα στρατ. τεταγμένον ὑπὲ τὴν αὐτὴν σημαίαν, λάφος, σπεῖρα, (Λτ.) manipulus. 3) (ἐνίοτε) ἀντὶ Δείκελον, εἰκών, (ὀθ. 4) ἔμβλημα (παράσημον) εὐγενείας, (Γαλλ.) écusson, (Σχλ. Ἀρχφ. Βάτρ. 963).
Σημαίνω [σῆμα], Μ. ανῶ (ἀόρ. Ἐσήμανα καὶ Ἐσήμηνα, πθ. πρκ. Σεσήμασμαι), Δίδω σημεῖον (σύνθημα), γνωστοποιῶ διὰ σημείου, (ἐν γέν.) δίδω εἴδησιν, μηνύω, ἀναγγέλλω· ἢ προστάζω, παραγγέλλω (μὲ αἰτ. ἐκ γ'.) ν Ἐπειδὰν ὁ σαλπιγκτὴς σημήνῃ τὸ πολεμικὸν,»

Σεν. (καὶ δοτ. ἐκ δ'., ἡ ὀργ.) « Σημαίνειν τῇ χειρὶ (τῇ σάλπιγγι), « Αξ. (ἡ περιπ.). « Οἱ σκοποὶ, οἳ σημαίνουσι τοῖς ἄλλοις ὅ,τι ἂν ὁρῶσι,» Ξεν. « Μὴ, διαφυγών, σημήνῃ τοῖς πολεμίοις, « αὐτ. « Ἐσήμηνεν ὁ θεὸς τοῖς ἱεροῖς συστρατεύεσθαι, « αὐτ. « Θυομένῳ ὁ θεὸς σημαίνει μὴ προσβάλλεσθαι, « αὐτ. (ᾗ ὁρκ.) « Σημαίνειν αὐτῷ ὁπόταν ἐν καιρῷ εἴη εἰσιέναι,» Ξεν. « Σήμηνον ὅ,τι χρή σοι ξυμπράσσειν,» Αἰσχλ. (ᾗ ἀναλελ.) « Ἐπεὶ αὐτῷ οἱ σκοποὶ ἐσήμηναν, ὅτι ᾖρ.,« αὐτ. (ᾗ αἰτ. προθετ.) « Σημαίνειν πρός τινα, « Πλ. (ἡ ἀπαρ.) « Ὅταν προχωρεῖν σημήνῃ τῷ ἵππῳ, « αὐτ. « Ἐσήμαινε πάντα παραρτέσθαι, « Ἡρ. (καὶ χωρὶς ἡ ἐνν. τοῦ πτ.) « Σιτοῦνται, ὅταν οἱ ἄρχοντες σημήνωσι, « Ξεν. (καὶ ἀπολ. ἡ ἑλλ.) « Τοῖσι δὲ Ἕλλησι ὡς ἐσήμηνε (ἐνν. ἡ σάλπιγξ ἡ ὁ σαλπιγκτής), « Ἡρ. (καὶ πθ.) « Ἕως ἂν τι σημανθείη αὐτοῖς, « Ξεν. (ὁθ. 2) Π. (μὲ γεν. ἡ ὁστ.) εἶμαι ἀρχηγός τινος, περίσταμαι, ὁρίζω, διασκῶ, ἐξουσιάζω. (μὲ γεν.) « Αἴθ' ὤφελες ἄλλων κρατοῦ σημαίνειν, « Ἰλ. Ξ. (ἡ ὁστ.) Πάντεσσι δ' ἀνάσσειν, πᾶσι δὲ σημαίνειν, « Ἰλ. Δ. (ᾗ προθετ.) « Οὐδέ ἑ σημαίνειν εἴασκεν ἐπὶ δμωῇσι γυναιξίν, « Ὑδ. Κ. (καὶ ἀποὐτ.) « Πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοὺς ἐπεποίθει, σημαίνειν, Ἰλ. Π. 3) κυριάνω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἔννοιαν, δηλῶ, σημαίνω, φανερόνω. « Τὸ ὄνομα τὰ σημαίνει τε, « Ἀρστ. « Σημαίνει ἡ ἐπιγραφή, « Θκ. « Ὁ γὰρ ἄναξ ᾧ ὁ Ἕκτωρ σχεδόν τι ταὐτὸ σημαίνει, « Πλάτ. (ᾗ πθ.) « Τὸ σημαινόμενον,» Γραμτ., ἡ ἔννοια (ἡ σημασία) λέξεως. 4) (μσν.) βάλλω σημάδι, σημαδεύω· (ἰδ. α.τ.) σφραγίζω. « Σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς,« Ἰλ. Ψ., ἔβαλε τὰ σημάδια μέχρι τῶν ὁπ. ἔπρεπε νὰ τρέξουν. « Σημηναμένας τὴν συγγραφὴν, « Δημ. « Ταῦτα γράψας καὶ σημηνάμενος ἐδίδου φέρειν, « Ξεν. « Σημαίνεται (τὸν βοῦν) βέλῳ περὶ τὰ κέρατα εἰλίσσων, « Ἡρ. (καὶ πθ.) « Ἀνδράποδα σεσημασμένα τῷ δημοσίῳ σημάντρῳ, « Ξεν. « Διπλώματα σεσημασμένα, « Πλ. 5) τεκμαίρομαι (ἀπό τινος σημείου), μαντεύω, εἰκάζω, συμπεραίνω. « Καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι, τὰ δ' ἐκπέπληγμαι, « Σορ. « Βλέπ' ἄστρους τὰ καθ' ὑμᾶς σημαίνεσθαι,« Συν. 6) (σπν. ἀμετβ.) φαίνομαι, (κοιν.) σημαδεύω. « Σημαίνει εἰς τὰ ἔξω,« Ἀρστ., (παρβλ. Ἐπισημαίνω).

Σημαιοφόρος (ὁ). ὁ φέρων (κρατῶν) τὴν σημαίαν, (Τουρκ.) μπαϊρακτάρης.

Σημαλέος, ᾱ, ον. Ὁ γνωστοποιῶν τι διὰ σημείων. « Ζεὺς —, « Παυσ.

Σήμανσις, εως (ἡ), τὸ σημαίνειν ἢ σημαίνεσθαι, σημάδεμα· δήλοποίησις κτλ.

Σημαντέον, θετ. τοῦ Σημαίνω.

Σημαντήρ (ὁ). ὁ σημαίνων (προστάζων, παραγγέλλων), ἀρχηγός, διοικητὴς κτλ. (εὐχρηστότ. τὸ) Σημάντωρ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ -

Σημαντήριον (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς σήμανσιν (σημάδεμα. βούλλωμα), σφραγὶς, σημάδι, (καρβλ.) Σήμαντρον· σφραγιστήριον (κυρ. νομισμάτων) (Γαλλ.) poinçon, (ὁθ.) = Νομισματοσκοπεῖον.

Σημαντικὸς, ἡ, ὸν. Ἁρμόδιος πρὸς σήμανσιν, ἐκφραστικός, δηλωτικός, (Γαλλ.) significatif.

Σημαντικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον σημαντικόν (ἐκφραστικόν), εὐκρινῶς.

Σημάντρια (ἡ), θηλ. τοῦ Σημαντήρ.

Σημαντρὶς, ίδος (ἡ). (κυρ.) γῆ, εἶδος πηλοῦ τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν ὡς βουλλοκέρι, (Γαλλ.) terre sigillaire, [ἐκ τοῦ

Σήμαντρον (τὸ), = Σημαντήριον, σφραγὶς, βούλλα, σημάδι. « Ἀνδράποδα σεσημασμένα τῷ δημοσίῳ σημάντρῳ, « Ξεν. « Ἀνοίξαντας τὰ σήμαντρα, « αὐτ., νὰ ξεβουλλώσουν. « Τῶν σημάντρων ἐόντων σώων, « Ἡρ., ἡ βοῦλλαις ἦσαν ἱεραῖς (ἀπείρακταις).

Σημάντωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Σημαντήρ, (ἐν γέν.) ὁ σημαίνων (δηλοποιῶν) τι σημαντικὸς (« Ὁράων σημάντορα χαλκὸν, « Ἐπγρ., κώδωνα ὡρολογίου. « Πιστὸν βυθίων παγίδων σημάντορα φελλόν, « αὐτ.)· (ἰδιαιτ.) ἀρχηγὸς, στρατηγὸς, διοικητὴς, ἐπιστάτης κτλ. « Διὶ Κρονίωνι, θεῶν σημάντορι πάντων, « Θσ. « Ἵππων δευσθὴν σημάντορες, « Ἰλ. Θ., ἡνίοχ.

Σημασία (ἡ), τὸ σημαίνειν, ἡ διὰ σημείου δήλωσις· δηλουμένη ἀγγελία καὶ αὐτὸ τὸ ἐπὶ τούτῳ γινόμενον σημεῖον (Γραμτ.) ἔννοια λέξεως. (ἰατρ.) εἰσβολὴ νόσου.

Σημασίζομαι, Μ. ἰσομαι· Τεχναίρομαι (Εἰκάζω) τι ἀπό τινος σημείου· σημειοῦμαι.

Σημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σῆμα, σημαδάκι.

Σηματεύς, εσσα, εν, Π. ὁ ἀνήκων εἰς σῆμα (μνῆμα).

Σηματοῤῥγὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατασκευάζων τὰ σήματα (ἐμβλήματα, σημεῖα) τῶν ἀσπίδων.

†Σημεια (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Σημαία.

Σημειογραφεῖον (τὸ), γραφεῖον σημειογράφου.

Σημειογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω διὰ σημείων.

Σημειογραφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σημειογράφον ἢ τὴν τέχνην του.

Σημειογράφος (ὁ). ὁ γράφων διὰ σημείων (μεταχειριζόμενος πρὸς ταχυγραφίαν ἰδ.αἱτερά τινα σημεῖα), στενογράφος.

Σημειολυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Λύω (Ξεδιαλύω) σημεῖα ὡς-

Σημειολύτης, ου (ὁ). ὁ λύων (ἐξηγῶν, ξεδιαλόζων) τὰ φαινόμενα σημεῖα.

Σημεῖον (τὸ). = Σῆμα, σημάδι, σύνθημα· σύμβολον· (Ἰταλ.) νόστα (« Διὰ σημείων εἰς τάχος ἠσκημένος γράφειν, « Γαλ. [ὅθεν] « Ἑρμηνεία (« Ἐπιστολή) ἀπὸ σημείων, « Βυζ., ἡ ἐστεγραφημένη)· τύπος σφραγῖδος (« Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ δακτύλιος ἔσθ' οὗτος· ἡμῖν τὸ γοῦν σημεῖον ἕτερον φαίνεται, « Ἀρχφ.)· σημεῖα. (« Ἦν δέ σὐτῷ τὸ σημεῖον ἀετὸς χρυσοῦς ἐπὶ δόρατος μακροῦ ἀνατεταμένος, « Ξεν.)· στήλη χρησιμεύουσα ὡς ὅριον, (ὅθεν ἰδιαιτ. παρὰ Ῥωμ.) = Μίλιον (« Ἐντὸς ἑκατοστοῦ σημείου ἀπὸ τῆς Ῥώμης, « Ἡρωδ.)· ὥρα σημειωμένη εἰς τὸ ἡλιακὸν ὡρολόγιον· φαινόμενον (τοῦ οὐρανοῦ) ἐκπληκτικόν, θαῦμα (« Ἐποίει τέρατα ᾗ σημεῖα,« Γρφ.)· (μθματ.) στιγμή· (ἰατρ.) σύμπτωμα πρὸς διάγνωσιν τοῦ πάθους· (ἐν γέν.) γνώρισμα, τεκμήριον, (ὅθεν βτρ.) ἀπόδειξις (« Σημεῖον δέ· ἡ μὲν γὰρ εἰρήνη ᾖρ.,« αὐτ.)· (ἐνίοτε) σημείωσις, σχόλιον. « Ὡς φησιν Ἀρίσταρχος ἐν τοῖς σημείοις Ἡσιόδου, « Ἐτυμολ.

Σημειοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ τὰ φαινόμενα σημεῖα καὶ ἀπ' αὐτῶν προλέγω.

Σημειοσκοπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ παρατήρησις τῶν φαινομένων σημείων ᾗ ἡ ἀπ' αὐτῶν πρόῤῥησις.

Σημειοσκόπος (ὁ). ὁ παρατηρῶν τὰ σημεῖα (τὰ φαινόμενα) καὶ ἀπ' αὐτῶν προλέγων.

Σημειοφορικὸς, ἡ, όν. Σημειοφόρα ἴδιος.

Σημειοφόρος (ὁ), = Σημαιοφόρος. 2) (Βυζ.) θαυματουργός.

Σημειόω-ῶ, Μ. ώσω. Χαρακτηρίζω τι διὰ σημείου, σημαδεύω (« Ταῦτα γὰρ ὧν βεβημάτισται καὶ σεσημείωται κατὰ στάδιον,« Πλό.). 2) (μσ.) σημαδεύω τι (ἴνα τὸ ἐνθυμοῦμαι), παίρνω τι εἰς σημείωσιν. « Ὕστερον συνέταξε μετὰ κάλλους (ὁ Θκδ.) ἃ ἐξ ἀρχῆς μόνον ἐσημειοῦτο διὰ τὴν μνήμην,« Παρκελλ. (τὸ πρ.) « Σημείωσαι, « Γραμτ., παρατήρησαι. 2) ἐκλαμβάνω τι ὡς σημεῖον, σημειώζομαι. « Σημειούμενοι τὸ γεγονὸς, οὐκ ἂν ἔφασαν ἔτι προελθεῖν εἰς τὸ πρόσθεν,« Πλό.

Σημειώδης, ους (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.) « ὡδῶς. Ὁ χρησιμεύων ὡς σημεῖον· σημαντικὸς· ἐπίσημος, ἀξιοσημείωτος. (εἴτε ἐπὶ καλοῦ εἴτε ἐπὶ κακοῦ) « Ἀπηρχαιωμένων καὶ σημειωδῶν ὀνομάτων ἀπειροκαλία,« Δ. Ἁλ. « Φευγέτω δὲ καὶ τὰ σημειώδη σχήματα· πᾶν γὰρ τὸ παράσημον, ἀσύνηθες καὶ οὐκ ἰδιωτικόν, « Δ. Φαλήρ. « Τὸ δὲ Ἀλλοθεν σημειώδές ἐστι τοῖς παλαιοῖς, ὡς παραπεροξυνόμενον, « Εὐς. « Κατὰ δὲ τὴν Ἰόπην ἡ ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου παραλία σημειωδῶς ἐπὶ τὴν ἄρκτον κάμπτεται,« Στρβ.

Σημείωμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον ἢ ἀποτέλεσμα τῆς σημειώσεως.

Σημείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σημειόω, σημάδεμα, σημείωμα· παρατήρησις (εἰς σύγγραμμα), σχόλιον.

Σημειωτέος, ᾱ, ον, θετ. τοῦ Σημειόω, σημειώσεως ἄξιος.

Σημειωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς σημείωσιν. « Ἱστωρ γὰρ πολλῶν ὁ ὄντως φιλόσοφος ᾗ σημειωτικὸς, « Πορφ. « Σημειωτικὴ (ἐνν. τέχνη), « Ἰατρ. ἡ ἀπὸ τῶν σημείων (συμπτωμάτων) διαγνωστικὴ τῆς νόσου, μέρος τῆς ἰατρικῆς).

Σημειωτὸς, ἡ, όν. Ὁ διακεκριμένος διὰ σημείου, σημαδεμένος, ἐπίσημος.

†Σημερινὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς σήμερον ἡμέρας.

Σήμερον [ἡμέρα], ἐπίῤῥ. Σήμερα. « Θανεῖ γὰρ σήμερον, « Εὐρ. (καὶ ἐνάρθρ.) « Ἡ σήμερον (ἐνν. ἡμέρα), « Λξ., ἡ σήμ-

μερινή. ▪ Τό σήμερον μέλει μοι, τό δ' αὔριον τίς οἶδεν; ▪ Ἀνακρ.
Σημεῖον (τό), Ἰων. ἀντί Σημεῖον.
†Σημικίνδυνον (τό), [Λατ. semicinctum]. ποδιά ἢ μανδύλι.
Σημόθετος (ὁ, ἡ). Π. [σῆμα, τίθημι]. σημειωτός, σημαδεμένος.
Σημύδα (ἡ), εἶδ. δένδρου, (Γαλλ.) bouleau.
†Σημών, όνος (ὁ), Λακων. ἀντί Θημών.
Σήνουρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντί Σαίνουρος.
Σηπεδονικός, ἡ, όν, (ξ ἐπίρ.) -ικῶς. Σηπεδόνος ἴδιος, σαπηρός, διεφθορώς.
Σηπεδονόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Περικίπτω εἰς σηπεδόνα, γίνομαι-
Σηπεδονώδης, ες (ὁ, ἡ). σηπεδόνι ὅμοιος· σήψεως (σηπεδόνος) πρόξενος.
Σηπεδών, όνος (ἡ). σῆψις, σαπίλα· μοῦχλα· πληγὴ ἐμπυασμένη (σαπημένη). 2) εἶδ. ὄφεως, (καιν.) σαπίτης, (παρβλ.) Σήψ.
Σηπεύω, Μ. εύσω, Π. φαρμακόκω (διά σηπτικοῦ φαρμάκου).
Σηπία (ἡ), [σηπύα], εἶδ. θαλασσινοῦ (μαλακίου), (καιν.) σουπιά. ▪Ὁ δὲ Σηπιεὺς ὠνομάσθη ἀπὸ τῶν ἐκκυματιζομένων σηπιῶν,▪ Στρβ.
Σηπιάς, άδος (ἡ), = Σήπιον.
Σηπιάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ
Σηπίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σηπία ἢ τοῦ
Σήπιον (τό), τό κόκκαλον τῆς σουπιᾶς.
Σηπώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σηπίας, σηπίᾳ ὅμοιος.
Σηποποιός (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν σῆψιν, σηπτικός.
Σηπτήριος, ᾱ, ον, ξ
Σηπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ σήπειν, καταναλωτικός τῶν σαρκῶν διὰ σήψεως.
Σηπτός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιφέρων ἢ ὑποκείμενος εἰς σῆψιν. ‖ (οὐσ.) Σηπτή, ▪ εἶδ. σηπτικοῦ ἰατρικοῦ (μίγματος).
†Σηπύα (ἡ), ἀμφ. ἀντί Σιπύα, (παρβλ. Σηπία).
Σήπω, Μ. σήψω (μσ. πρκ. [ἀντί ἐνς.] Σέσηπα ξ πθ. Σέσημμαι, ἀόρ. πθ. Ἐσάπην). Κάμνω τι νὰ σαπίσῃ, φέρω (ξ πθ. ἢ μσ. αὐτοπθ. Καταντῶ) εἰς σῆψιν, σαπίζω. ▪Ἔχιδν' ἔχω σήπειν θυγατρὸς' ἄν ἄλλον, ▪ Αἰσχύλ. ▪ Δοῦρα σέσηπε νεῶν, ▪ Ἰλ. Β. ▪ Σρακελισαντος δὲ τοῦ μηροῦ καὶ σαπέντος τελευτᾷ, ▪ Ἡρ. ▪ Ἀφροσύνη μώλωπες ὀδωδότες ἀμφί μ' ἔσηφθεν, ▪ Ἀπολλιν.
†Σήρ, σηρός (ὁ), (κυρ.) Λακων. ἀντί Σής, σκώληξ, (ἐθ. τό κοιν.) σάρακας· (ἰδιαιτ. ξ υλγ.) ὁ μεταξοσκώληξ. ‖ (πλῆθ.) Σῆρες, ἔθνος Ἰνδ. ἔθεν κατά πρῶτον μετεκαμίσθησαν τά Σηρικά.
†Σήρ, σηρός (ὁ), Δακων. ἀντί Θήρ.
Σηράγγιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σήραγξ. ‖ μέρος εἰς τό παχύλιον τοῦ Πειραιῶς γεμάτον σήραγγας (σπηλιαῖς) ὅπου ἐλαύνοντο, [ἴσ. εἰς αὐτήν τήν σημασ. πρέπει νά γραφῇ Σηραγγεῖον].
Σηραγγειοειδής, ές (ὁ, ἡ), σήραγγι ὅμοιος τό εἶδος, σηραγγώδης.
Σηραγγόω-ῶ, Μ. ώσω. Τρυπῶ τι εἰς εἶδος σήραγγος. ▪ Ἄντρα σηραγγοῦται, ▪ Ἠλ., ἐκτείνονται ὑπό τήν γῆν εἰς εἶδος σήραγγος.
Σηραγγώδης, ες (ὁ, ἡ). γεμάτος σήραγγας, σκαμμένος (τρυπημένος) εἰς εἶδος σήραγγος.
Σήραγξ [σαίρω 2], αγγος (ἡ). τρύπα ἐπιμήκης, χάσμα (ἀπήλαιαν) γῆς ἐκτεινόμενον εἰς εἶδος ὑπονόμου. ▪ Τήν τοῦ πλεύμονος ἰδέαν, σήραγγας ἐντός ἔχουσαν οἷον σκόγγου κατατετρημένας, ▪ Τίμ.
Σῆρες (οἱ), Σ. Σήρ.
†Σηρικοδιαστής [σηρικόν, διάζομαι], οῦ (ὁ). ὁ γνέθων (ἐσγάζων) ξ
†Σηρικοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων (ὑφαίνων) τό σηρικόν νῆμα, μεταξουργός.
Σηρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προερχόμενος ἀπό τούς Σῆρας. ▪ Σηρικόν (μετά ξ χωρίς τόν) νῆμα, ▪ τό μετάξι. ▪ Ἐσθῆς σηρική (ἡ) ▪ Σηρικόν (ἐνν. ὕφασμα), ▪ τά μεταξωτά.
†Σηρικοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν σηρικά (μεταξωτά).
Σηροκτόνος (ὁ, ἡ), Δακων. ἀντί Θηροκτόνος.
†Σηρασκώληξ, ηκος (ὁ). ὁ Σηρικός σκώληξ, μεταξοσκώληξ.
Σής [σήθω], σεός καί (μεταγν.) σητός (ὁ). σκώληξ ὁ κατατρώγων (ἐτυμολογ. κάμνων κόσκινον) τά ῥοῦχα καί τά βιβλία, βώτρυδα, σάρακας. ▪Ἔρια.. ὑπό τῶν σέων καταχοπτόμενα,▪ Ἀρχφ.
Σῆς, Ἰων. ἀντί Σαῆς, δοτ. θηλ. πλθ. τοῦ Σός.
Σησαμαῖος, α, ον. Κατασκευασμένος μέ σουσάμι, σουσαμένιος.
Σησαμέα (ἡ), τό φυτόν τοῦ σησάμου, ἡ σουσαμιά.
Σησάμη (ἡ), = Σήσαμον. ▪ Πλάσματα ἐκ μήκωνος ξ σησάμης,▪ Ἡσύχ.
Σησαμῆ (ἡ), εἶδ. ζυμαρικοῦ (παστέλι) ἀπό σουσάμι. ▪ Οἶνος ἡδύς, ὠά, σησαμαῖ, ▪ (Ἀμφ. παρ') Ἀθ., ἴδε ξ Σησαμίς.
Σησάμινος, η, ον. Ὁ ἐκ σησάμης, σουσαμένος. ▪Ἔλαιον—, ▪ Στρβ., Δσκρ., τό σουσαμέλαδον, (ἡ 2) ὁ ἐκ σησάμου τοῦ δένδρου. ▪ Ξύλων σαγαλήνων καί δρυῶν ξ φαλάγγων σησαμίνων καί ἐβενίνων,▪ Ἀρρ.
Σησάμιον (το), μτγν. ἀντί Σήσαμον ἢ Σησαμῆ.
Σησαμίς, ίδος ξ ῖδος (ἡ), = Σησαμῆ. ▪Σησαμίδες, ἐκ μέλιτος καί σησάμων περιρυγμένων καί ἐλαίου σφαιροειδῆ πέμματα, ▪ Ἀθ. ▪"Ος χαρίεν μέν ἐμιχεῖ, .. σησαμίδας δέ χέζει, ▪ (Εὔπολ. παρ') αὐτ. 2) εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Σησαμοειδές (τό μεγα).
Σησαμίτης, ου (ὁ), (κυρ. ἄρτος) ζυμωμένος ἢ κουκκισμένος μέ σησάμην. 2) = Σησαμίς(2).
Σησαμοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σησάμου ἢ τῆς σησάμης, ὅμοιος μέ σησ. ‖ (οὐσ.) Σησαμοειδές, εἶδ. φυτοῦ [διαιρούμενον εἰς] μέγα ξ μικρόν.
†Σησαμόεις, εσσα, εν, Π. ἀντί Σησαμοῦς.
Σήσαμον (τό). ὁ σπόρος τῆς σησάμης, τό (κοιν.) σουσάμι. ▪ Τοῦ θείου σπείροντες μελίνην ξ σήσαμον, χρήσονται τῷ ὕδατι,▪ Ἡρ.
Σησαμόπασσος (ὁ, ἡ), [σ. πάσσω], κουκκισμένος (κασκαλισμένος) μέ σουσάμι.
Σήσαμος (ἡ ἢ ὁ), = Σήσαμον ἢ Σησάμη. ▪ Τῷ τῆς (ἄλλ. γρφ. τοῦ) σησάμου λοβῷ,▪ Θφρ. 2) εἶδος δένδρου τῆς Περσ. καί τῶν Ἰνδ., ὁθεν τά ▪ Σησάμινα ξύλα, ἐμφερῆ ὄντα τῷ ἐβένῳ,▪ κατά τόν Δσκρ.).
Σησαμότυρον (τό) καί Σησαμότυρος (ὁ), τυρί μέ σουσάμι (διά πήττων).
Σησαμοτυροπαγής, ές (ὁ, ἡ). πηγμένος (ζυμωμένος) μέ σουσάμι καί τυρί. ▪Πέμματα σασαμοτυροπαγῆ [κατά διόρθ. ἀντί σασαμορυτοπαγῆ], ▪ (Φιλοξ. παρ') Ἀθ.
Σησαμοῦς, οῦντος (ὁ), κατά κρσ. ἐκ τοῦ Σησαμόεις, (ἐνν. πλακοῦς) εἶδ. ζυμαρικοῦ ἀπό σουσάμι καί μέλι, παγέλι σουσαμένιον. ▪ Τόν σησαμοῦνθ' ὃν κατέφαγες, ταῦτόν σε χεσεῖν ποιήσω, ▪ Ἀρχφ.
Σησαμόφωκτος (ὁ, ἡ), κουκκισμένος μέ σησάμην καί ξηροψημένος (καρωμένος).
Σησαμώδης, ες (ὁ, ἡ), = Σησαμοειδής.
Σῖσι, Π. ἀντί Σαῖς, δοτ. θηλ. πλθ. τοῦ Σός.
Σῆσις, εως (ἡ), τό οὐσ. τοῦ Σήθω, κοσκίνισμα, κρησάρισμα.
Σητέον, θετ. τοῦ Σήθω.
Σητός [σήθω], ἡ, όν. Περασμένος ἀπό τό κόσκινον, κρησαριστός.
Σῆτρον (τό), [σήθω]. τό ψιλόν κόσκινον, ἡ σῆτα, (συγχ. τῷ Σεῖστρον).
Σητάνειος [σῆτες ἢ σήθω], α, ον, (κυρ. σῖτος) Ἐφετεινός, καινούργιος, (ἄρτος) καμωμένος ἀπό ταπεινόν σῖτον, ἢ (καί ἄλλ.) περασμένος ἀπό ψιλόν κόσκινον (σῆτον), κρησαριστός, (ἐπιμ.) καθαρός· (ἐν γέν.) ἐκλεκτός, (ὅθεν) ▪ Μέσσιλα (▪ Κρόρμουσα) σητάνεια, ▪ Λξ., εἶδ. μεσπίλων (κρομμύων).
Σητανίας, ου (ὁ), (κυρ. πυρός) = Σητάνειος, ἐφετεινός, ἀνοιξιάτικος, ἢ 2) ξείδ. σίτου μέ πολλάς παραφυάδας.
Σητάνιος (ὁ, ἡ), = Σητάνειος.
†Σητάω-ῶ, Γλσ. Κατατρώγω ὡς οἱ σῆτες τά ὑφάσματα.
†Σήτειος, ᾱ, ον. Ἐφετεινός, ἐπέτειος, [ἐκ τοῦ
Σήτες, ἐπίρ. = Σῆτες, ἐφέτος.
Σητόβρωτος (ὁ, ἡ), [σῆς, βιβρώσκω] βωτριδοφαγιομένος, σκωληκόβρωτος.
Σητόκοπος (ὁ, ἡ), [σῆς, κόπτω] = Σητόβρωτος.
Σητοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων σῆτας (σκώληκας).
Σῆψ [σήπω], σηπός (ὁ καί ἡ), εἶδ. ὄφεως, (κοιν.) σαπίτης (ἴδε Παυσαν. Η', δ', 7). 2) εἶδ. φαρμακερᾶς σαύρας, (ἄλλ.) Χαλκίς. 3) (ἰατρ.) πληγή παλαιά (σαπημένη).
Σηψιδακής, ές (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. τό ᾄδαγμα προξενεῖ σῆψιν, φαρμακερός.
Σῆψις, εως (ἡ), τό οὐσ. τοῦ Σήπω, σαπίλα, σάπισμα. ▪Κατά σῆψιν δέ ἡ πῖψις,▪ Ἀθ.
Σθεναρός, ά, όν, Π. [Σθένος. Ἰσχυρός, ῥω-

μαλέος. » Πτωχὸν ἐκεῖ παλάμης σθεναρῶν ἀπελύσατο φῶτα, « Ἀπλλιν.
Σθεναρῶς, ἐπίρ. Εὐσθενῶς, ἰσχυρῶς.
Σθένεια (τά), (ἑνν. ἱερά) ἑορτὴ καὶ ἀγὼν συγμῆς ἐν Ἄργει εἰς τιμὴν τοῦ Σθενίου Διός.
Σθένειος (ὁ), ὁ δοτὴρ τοῦ σθένους (τῆς ἰσχύος). » Ζεὺς—, « Πλ.
Σθενοβλαβής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βλάπτων τὸ σθένος (τὴν ἰσχύν), ἐκνευρίζων, ἐξασθενίζων.
†Σθενοβριθής, ἐσφαλμ. ἀντὶ Στερνοβριθής.
Σθένος [σθένω], εος-ους (τό), ῥώμη, δύμις, ἰσχύς· ἐξουσία· ὑπεροχή, ὑπερίσχυσις. » Τὸ τῆς ἀνάγκης ἔστ' ἀδήριτον σθένος, « Αἰσχλ. » Γνῶμαι πλέον κρατοῦσιν ἢ σθένος χερῶν, « Στβ. » Ὅσον σθένος, « Ἀπλλν. (ἡ) » Παντὶ σθένει, « Ξεν., ἅλαις δυνάμεσι. » Οὐ σθένος ἐστὶ περῆσαι, « Νόνν., ἀδύνατον. (καὶ περιφρ. παρὰ Π.) » Σθένος Ὠρίωνος (ἰδωμένης κτλ.), « Ὅμ., ἀντὶ Ὁ ἰσχυρὸς Ὠρίων κτλ., (παρβλ. Βία). » Ποταμοῦ —, « Σοφ., ἡ ὁρμὴ τοῦ ποταμοῦ ἢ ὁ ὁρμητικὸς ποτ.
†Σθενόω-ῶ, Μ. ὡσω. Ἐμπνέω σθένος (ῥώμην), ἐνισχύω.
Σθένω (παρτ. Ἔσθενον ᾗ πλέον οὖ), [συγγεν. Τείνω]. Ἔχω δύναμιν, ἰσχύν· (μέ ἀπαρ.) ἠμπορῶ νά. » Καθ' ὅσον ἂν σθένω, « Ἀρχφ., ὅσον δύναμαι. » Οἱ κάτω σθένοντες, « Εὐρ., οἱ θεοὶ τοῦ Ἅδου.
Σιαγόνειον (τό), Ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Σιαγών, σαγήνη, σαγονάκι.
Σιαγονίτης, ου (ὁ), ὁ τῆς σιαγόνος. « Μυών—, « Ἀλ. Ἀφρ.
Σιαγών [στιω], όνος (ἡ), τὸ σαγόνι, τὸ κατωσάγονον· (κατ' ἔκτ.) τὸ μάγουλον. » Σιηγόνας ἐντείνει (μαλθακὰς τίθησιν), « Ἱππκρ., (Σιφ. παρ') Ἀθ.
Σιαλίζω, Μ. ἰσω. Ἐκβάλλω σίαλον, σαλιάζω.
Σιαλικὸς, ἡ, όν, Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σίαλον.
Σιαλὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἰχθ. γλωσσίδους, (ποιν.) σαλιακοῦδα, (παρβλ. Βλέννος).
Σιάλις [ὄνματ.], ιδος ἢ ἴδος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ, (Ἀθ. Θ', 392).
Σιαλισμὸς (ὁ), τὸ σιαλίζειν, σάλιασμα.
Σιαλιστήριον (τό), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) «Οἱ κατὰ μέσον ἐκ τῶν ἀξόνων (τοῦ στομίου τοῦ χαλινοῦ) δακτύλιοι κρεμάμενοι, ὅπως τούτοις διώκων (ὁ ἵππος) τῇ τε γλώσσῃ καὶ τοῖς ὀδοῦσιν, ὁμαλῇ τοῦ ἀναλαμβάνειν πρὸς τὰς γνάθους τὸν χαλινόν, « Ξεν., (ὅθεν τὸ Ἀτν.) σαλιβάριον.
Σιαλίτης, ου (ὁ), = Σιαλικός. » Οἱ σιαλῖται μύες, « Ἀνατομ.
Σίαλον (τό), τὸ γλοιῶδες ὑγρὸν τοῦ στόματος, τὸ σάλιον· ἡ περὶ τοὺς ἁρμοὺς γλισχρότης τῶν ὀδόντων, (Ἀτν.) συμοvie· (ἐν γέν.) γλίντζα· (ἰδιωτ.) λίγδα, πάχος. Ξύγγι (χειρότερον). » Σίαλον ἐκπτύσας δερματι, « Ἱππκρ., [κυρ. εὐδ. τοῦ Σίαλος].
†Σιαλοπάλλαγος (ὁ, ἡ), Γλσ. μωρὸς, ἀνόητος, (ποιν.) σαλιάρης ᾗ παλαιός.
Σίαλος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. παχὺς, εὔτραφὴς, (κυρ. μετὰ ᾗ χωρὶς τοῦ) » Σῦς—, « Ὅμ. χοῖρος θρεμμένος (σιτευτός). » Σιάλου δαιδὸς κιοτάτης, « Ἱππκρ. 2) (συνεκδ.) μωρὸς, ἀναίσθητος, (ὅθ. ἀπ' ἄλλης αἰτίας τὸ ποιν.) σαλιάρης, (καὶ τὸ) Σαλός. ‖ (οὐσ. ἐν γέν.) χοῖρος. » Ἀπαλατρεφὲος σιάλοιο, « Ἰλ. Φ. 3) (συνεκδ.) ἀντὶ Σίαλον, ξύγγι· σάλιον (ᾗ).
Σιαλοχέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχουν τὰ σάλιά μου, σαλιάζω, [ἐκ τοῦ
Σιαλοχόος (ὁ, ἡ), [σίαλον, χέω]. τοῦ ὁπ. τρέχουν (ἢ τινάζονται ἐν ᾧ λαλεῖ) τὰ σάλια, σαλιάρης.
Σιαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω μὲ λίπος (λίγδαν, σίαλον)· (συνεκδ.) λαμπρύνω, καλλίλλω, καλλωπίζω.
Σιαλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ σίαλον (λίγδαν ἢ σάλιον)· πλήρης σιάλου, παχὺς, εὐτραφὴς, ἢ· σαλιάρης. » Παιδίσκαι σιαλώδεαι καὶ μυξόρρυαι, « Ἱππκρ.
Σιάλωμα (τό), [σιαλόω]. (ἐν γέν.) ρυπὶς, κόσμημα· (ζῴων.) ὁ ὑαλιστερὸς γῦρος (τὸ μετάλλινον περιβάζι) τῆς ἀσπίδος, (συνήθ.) Σιγάλωμα, (παρβλ.) Κέρχνωμα.
Σιβδη (ἡ), Π. ἀντὶ Σίβη.
Σίβυλλα [λίολ. ἡ δωρ. ἀντὶ Θεοβούλη], ης (ἡ), γυνὴ προφῆτις (χρησμολόγος).
Σιβυλλαίνω, Μ. ανῶ. Προφητεύω (Χρησμολογῶ) ὡς αἱ Σιβύλλαι.
Σιβύλλειος, α ἢ ος, ον καὶ
Σιβυλλιακὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς Σιβύλλης.
Σιβυλλιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἐνθουσιῶ ἢ χρησμολογῶ ὡς αἱ Σιβύλλαι.
Σιβυλλίζω, Β. ίσω, = Σιβυλλαίνω, μιμοῦμαι τὰς Σιβύλλας.
Σιβυλλιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἑρμηνεύων τοὺς χρησμοὺς τῶν Σιβύλλων καὶ προφητεύων κατ' αὐτούς.
Σιβύνη (ἡ) καὶ Σιβύνης [λέξ. Μακεδ. ἢ Κυπρ. συγγ. τῷ Σκηπύη;], ου (ὁ). κοντάρι (κυρ. τοῦ κυνηγοῦ). « Ἀγκυλάεις (« Εὐρυκάρηνος)—, « Ἐκγρ., Ὀππ. 2) (κατ' ἄλλ.) θήκη δερματίνη, φαρέτρα, αὐλοθήκη. » Ἀλλ' οὐκ ἔχω αὐθὲν, ἀλλὰ σιβύνην λάβε, « Ἀρχφ.
Σιβύνιον (τό), Ὑποκορ. τοῦ
Σίβυνον (τὸ) καὶ Σίβυνος (ὁ), = Σιβύνη.
Σίγα, Θ'. ἐν. προσ. τῆς πρς. τοῦ Σιγάω, σιώπα, (ὅθεν
Σῖγα, ἐπίρ. Σιωπῇ, μὲ σιωπήν. » Σῖγα πᾶς ἕστω λεώς, « Εὐρ. » Τί σῖγ' ἀφέρπεις; « Σοφ. « Σῖγ' ἔχουσα πρόσμενε, « αὐτ. » Σῖγα.. νάπη φύλλ' εἶχεν, « Εὐρ.
Σιγάζω, Μ. άσω. Κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, ἐπιβάλλω σιγήν, (εὐχρηζότ. τὸ) Κατασιγάζω.
Σιγαλέος, α, ον, (καὶ ἐπίρ.)-λέως. Σιγηλὸς, σιωπηλός.
Σιγαλόεις, εσσα, εν, Π. [σίαλος]. (κατὰ λέξ.) ἀλειμμένος μὲ λίπος, (ἔπμ.) ῥιλπνὸς, ὑαλιστερὸς, ᾗ· εὐλύγιστος, ἁπαλὸς· (ἐν γέν.) λαμπρὸς, ἀνθηρὸς, μεγαλοπρεπὴς· (συνήθ. ἐπὶ τεχνητῶν) καλοδουλεμένος, πολυποίκιλος, (παρβλ. Λιπαρός). » Κιτὼν (Θρόνος)—, « Ὅμ. « Ἠνία (« Εἵματα, « Ὑπερῷα) σιγαλόεντα, « Ὅμ. « Ἀμύγδαλα—, « (Ἑρμπ. παρ') Ἀθ., τὰ ἀφρᾶτα, ἀπαλόφλοιδα.
Σιγαλὸς, ὰ, όν, Δ. ἀντὶ Σινηλὸς.
†Σιγαλόω-ῶ, Μ. ὡσω. Ἁλίζω, λαμπρύνω, (παρβλ.) Σιαλόω, (ὅθεν
Σιγάλωμα (τὸ), = Σιάλωμα. 2) πρᾶγμα (ἄλειμμα ἢ ἐργαλ.) μὲ τὸ ὁπ. ὑαλίζουν τὰ τομάρια.
Σιγάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ (εὐχρηστότ.) ήσομαι (πδ. πρκ. ἀντὶ ἐνε. Σεσίγημαι). Σιωπῶ. (μτγν.) ἡσυχάζω· (σπν. μτθτ.) « Σίγα λόγον, « Εὐρ., φύλαξε τὸν μυστικόν (συνήθ. ἀμτθτ.) » Οὐκ ἐσίγων, ἀλλ' ἔλεγον, « Ξεν. (καὶ μτγν.) » Σιγᾷ μὲν πάντος, σιγῶντι δ' ὕβρισε, ἃ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾷ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία, « Θκρ. (ᾗ παραλλ.) » Σίγα, σιώπα, πρόσεχε τὸν νοῦν, « Ἀρχφ. (καὶ πθ.) » Ὡς ἔκ γ' ἐμοῦ σοι πάντα σιγηθήσεται, « Εὐρ. (ᾗ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Τί σιωπᾶν δόμος λιμήτου; « Εὐρ., ἕκατί τόση σιωπὴ σῖγᾷ τὸν οἶκόν σου; (ἡ μτγ. ἀντὶ ὀνόματος) » Ἑκατόσιες σιγῶσαι, « Ἱππκρ., ἐπιφέρουσαι ἀριστίαν, ἅλαλοι. » Ὅς τις τὰ σιγῶντ' ὀνόματ' οἶδε δαιμόνων, « Εὐρ., τὰ ἀπόῤῥητα. (καὶ πθ.) » Ῥητὰν ἢ σιγώμενον, « αὐτ.
Σιγέρπης [σῖγα, ἕρπω], ου (ὁ), Π. ὁ περιπατῶν (πλησιάζων) σιγανά (ἐπὶ τὸ κρυφοδαγκωνιάρικον σκυλί).
Σιγὴ (ἡ), [σίζω]. σιωπὴ· ἡσυχία. » Σιγὴν ἔχειν, « Ἡρ., = Σιγᾶν. » Σιγῇ ἔχειν τι, « αὐτ., φυλάττειν μυστικόν. (ᾗ μτγμ.) » Σιγαὶ δ' ἀνέμων τόνδε κατ' Εὔριπον ἔχουσιν, « Εὐρ. ‖ (ἡ ὀστ.) Σιγῇ, ἐπίῤῥ. ἀντὶ Σῖγα, σιωπῇ! » Σιγῇ νῦν, μή τίς με προσαυδάτω, « Ὀδ. Ο. « Εὔγεσθε.. σιγῇ ἐφ' ὑμῖν, « Ἰλ. Π. (καὶ μὲ γεν.) » Σιγῇ τοῦ Δίθιπος, « Ἐρ., κρυφὰ ἀπὸ τὸν.
Σιγηλὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.)-ηλῶς, Ἀττ. ἀντὶ-
Σιγηρὸς, ὰ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.)-ρῶς. Σιγανὸς· σιωπηλός. » Τὰ μὲν κωτίλα (τῶν πτηνῶν), τὰ δὲ σιγηλά. « Ἀρχτ. » Γυνὴ σιγηρὰ, « Γρφ. ‖ (διωνυμ.) Σίγηλος (καὶ ὄχι Σιγηλὸς, πρὸς διαστολὴν) ἐπωνομάζετο Νάρκισσός τις ἥρως Ἐρετριεὺς, διότι, κατὰ τὸν Στρβ., ἀσίγων οἱ παριόντες τὸ μνῆμά του. (ὅθ.) « Τρέμω ἐνδακὼν τὸ χεῖλος, ὡς οἱ τὸν Σιγηλὸν ἥρω παριόντες, « Ἀλκίῤῥ.
Σιγητέος, α, ον, θετ. τοῦ Σιγάω.
Σιγητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.)-κῶς. Φύσει σιγηλὸς, σιωπηλός.
†Σίγλαι (αἱ), Δ. [σιγαλόεις]. σκουλαρίκια. 2) (Λτ.) συνθηματικὸν γράψιμον (Ἰταλ.) τοίτρα.
Σίγλος (ὁ), = Σίκλος, ἐνώτιον καὶ νόμισμα, (ὅθεν
Σιγλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν σίγλους (ἐνώτια). » Εὐνοῦχος—, « Ἡσύχ.
Σίγμα ἡ ; Σῖγμα [σίζω], ατος (τό), τὸ ὄνομα τοῦ στοιχ. Σ. » Τὸ σίγμα δεῖ λέγειν, ἀλλ' οὐχὶ τὰ σίγματα· καὶ γὰρ ἄκλειτα τῶν στοιχείων τὰ ὀνόματα. Διὸ καὶ τὸ παρὰ Ξενοφῶντι ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς εἰρημένον, οὐχ ὑφ' ἓν τὰ σίγματα τῶν ἀσπίδων ἀναγνωστέον, ἀλλὰ διπλάδιον μὲν τὸ σίγμα, ᾗ ἐπ' ἄλλης ἀρχῆς τὰ τῶν ἀσπίδων, κατὰ διάστασιν, « Ἑλλάδιος παρὰ Φωτίῳ. » Ἄχαρι δὲ καὶ ἀηδὲς τὸ σ, ᾗ εἰ

πλεονάσεις, σφόδρα λυπεῖ .. τῶν γοῦν καλαιῶν σπανίως ἐχρῶντό τινες αὐτῷ καὶ πεφυλαγμένως· εἰσὶ δὲ οἳ καὶ ἀσίγμους ὠδὰς ὅλας ἐποίουν, » Δ. Ἁλ. 2) (ὡς ἐκ τοῦ παλαιοῦ σχήματος τοῦ σίγμα C) ἡμικύκλιον. » Τὸ τεῦ θεάτρου σίγμα, » Φώτ., ἡ ἀρχίστρα. » Μήνη τὸ καλὸν οὐρανοῦ νέον σίγμα, » Τζ.

Σιγματίζω, Μ. (σω. Μεταχειρίζομαι κατακόρως τὸ (ἡ ἁπλ. Γράφω μὲ) σῖγμα. » Τὸ Ὀδυσσεύς., ἁπλῶς σιγματίζεται, » Εὐς., ἔνθεν

†Σιγματισμός (ὁ), τὸ εἶδ. τοῦ προηγ., ἡ χρῆσις ἢ κατάχρησις τοῦ σίγματος.

Σιγματοειδής καὶ Σιγμοειδής, ἐος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -εἰδῶς. Ὁ κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ (παλαιοῦ) σίγμα, ἡμικυκλοειδής. » Οἱ νεφροὶ σχῆμα ἔχουσι σιγμοειδές, » Λξ., (ἴδε Σίγμα].

Σιγμὸς (ὁ), τὸ σίζειν, ὁ τῆς προφορᾶς τοῦ σίγματος (ἡ τοῦ πρωτιμένου σιδήρου ὅταν βουτηχθῇ εἰς τὸ νερὸν (συνεκδ.). » Τὰ δὲ (ἀφίνει) σιγμὸν μικρὸν ὥσπερ αἱ χελιδόνες, » Ἀρχγ.

†Σῖγος, εος-ους (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Σιγή.

†Σίγραι (αἱ), Γλσ. οἱ μικραὶ ἀγριόχοιρα (σύαγροι).

Σιγυμνος (ὁ), σπν. ἀντὶ Σίγυνος.

Σιγύνη (ἡ) καὶ Σιγύνης, ου (ὁ) καὶ Σίγυνον (τὸ) καὶ Σίγυνος (ὁ), » Σιβύνη κλπ.

Σιδάρεος, α ἢ ος, ον, Δ. ἀντὶ Σιδήρεος, ἐκ τοῦ

Σίδηρος (ὁ), Δ. ἀντὶ Σίδηρος.

†Σίδιος, α, ον. Ὁ τῆς σιδης (τῆς ῥωδιᾶς). » Καρπός—, » Γλσ., τὸ ῥῶδι.

†Σιδεύνης, α (ὁ), Δ. ἔγκυος.

Σίδη (ἡ), κατὰ διάλεκτ. (Βοιωτ. ᾧ Κρητ.) ἀντὶ Ῥοιά, ῥῶδι καὶ ῥωδιά (ἴδε Ἀθήν. Ιδ', 650). 2) εἶδος φυτοῦ (συνεφαίας). » Ἡ δὲ σίδη τὴν μὲν μορφὴν ἐστιν ὁμοία τῇ μήκωνι· καὶ γὰρ τὸ ἄνω κωδιῶδες ἔχει .. περὶ αὐτὸ δὲ φύλλα ἔξωθεν κωδίῃ, παραπλήσια τοῖς τῶν ῥοδῶν, ὅταν ἐν κάλυξι ὦσι, τέτταρα τὸν ἀριθμὸν κτλ., » Θφρ.

Σιδηραγωγὸς (ὁ, ἡ), ὁ ἄγων (ἕλκων) τὸν σίδηρον. » Ὁ μάγνης—, » Σξτ.

Σιδηρεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σιδηρεύω, ἡ τοῦ σιδήρου ἐργασία (μεταλλουργία).

Σιδηρεῖον (τὸ), τὸ ἐργαστήριον τοῦ σιδηρέως, σιδηρουργεῖον.

Σιδήρειος, α, ον, Π. ἀντὶ Σιδήρεος.

Σιδηρένδυτος (ὁ, ἡ), ἐνδυμένος μὲ σίδηρον.

Σιδήρεος-οῦς, έα-ᾶ, εον-οῦν. Ὁ ἐκ σιδήρου, σιδηρένιος· (συνεκδ.) στερεός, ἢ σκληρὸς (κυρ. καὶ μτγν.), ἀνήλεης, ἄκαμπτος (ἐν γέν.) δεινός, φοβερὸς (ἐνίοτε) ἀναίσθητος (ἐκ καλοῦ) σταθερός· ἀνένδοτος. » Οὐρανὸς—, » Ὅμ. » Ὀρυμαγδὸς—, » αὐτ., ὁ ἀπὸ τῆς συγκρούσεως τῶν ὅπλων. » Πυρὸς μένος σιδήρεον, » αὐτ., φοβερόν. » Οὐ δέ μοι αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων, » Ὁδ. Ε. » Ἀναίσχυντος ἦν σιδηροῦς τ' ἀνὴρ, » Ἀρχφ.

Σιδηρεύς, έως (ὁ), = Σιδηρουργός, σιδερᾶς

Σιδηρεύω, Μ. εύσω. Ἐργάζομαι ἢ Μεταλλεύω τὸν σίδηρον· χαλκεύω.

Σιδηρῆεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Σιδήρεος.

Σιδηρίζω, Μ. ίσω. Ἔγω τὸ χρῶμα ἢ τὴν σκληρότητα τοῦ σιδήρου, ὁμοιάζω σίδηρον· περιέχω μέρια ἢ συστατικὰ στοιχεῖα (τοῦ) σιδήρου. » Λουτρὰ σιδηρίζοντα, » Ἰατρ.

†Σιδηρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σίδηρον. » Σιδηρικὴ, » Λξ., ἡ τέχνη τοῦ σιδηρουργοῦ, ἡ χαλκευτική.

Σιδήρ.ον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σίδηρον, τμῆμα σιδήρου, σιδεράκι· (συνήθ.) ἐργαλεῖον σιδηροῦν, (κοιν.) σιδερικόν. » (Τὸ δὲ ξύλον τῆς φιλύρας) μάλιστα ἁμιλλᾶται τὰ σιδήρ.α, » Θφρ.

Σιδηρίτης, ου (ὁ) καὶ Σιδηρῖτις, ιδος (ἡ), ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἢ ἐνωμένος μὲ σίδηρον. » Πόλεμος—, » Μέν., ὁ διὰ σιδήρου ἢ = Σιδήρεος, σκληρός. » Τέχνη —, » (Εὔπολ. παρὰ) Πλδ., ἡ τοῦ σιδηρουργοῦ. » Γῆ (» Πέτρα) —, » Πλδ., Διόδ., ἡ σιδηρεῦχος. » Λίθος—, » Πλ., Στρβ., ἡ μαγνῆτις. ||. (ὡσ. θηλ.) Σιδηρῖτις (ἐνν. πόα ἢ βοτάνη), » Ἡσύχ., Ἰόνν., Δσκρ., εἶδος ἢ γένος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἱερακοβοτάνη, Ἡράκλεια, Ἀχίλλεια, Χαμαίπιτυς κτλ.

Σιδηροβαφὴς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν βαφὴν (τὸ χρῶμα) τοῦ σιδήρου.

†Σιδηροβάλιον (τὸ), Δξφν. ἀντὶ Ἀγκυρόβλιον.

Σιδηροβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (ῥίπτων, σφενδονίζων) σίδηρον ἢ χρησιμεύων πρὸς ταῦτα. » Μηχανὴ—, » Λξ.

Σιδηροβόρος (ὁ, ἡ), Π. = Σιδηροβρώς. » Σίδηρος—, » Ὑππ., τὸ ῥινίον.

Σιδηροβριθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [σ. βρίθω]. βαρὺς (ἐὰν τὸ σίδηρον ἢ διὰ τὸ πολύτιμον σίδηρον.

Σιδηροβρὼς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. [σ. βιβρώσκω]. ὁ τρώγων τὸν σίδηρον. » Θηγάνη—, » Σωρ.

Σιδηροβρῶτις, εος (ἡ), (ἴδιωτ. θηλ. τοῦ Σιδηροβρώς.

Σιδηροδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σιδηρᾶ δάκτυλα. » Τρίαινα —, » Ἔαγρ.

Σιδηροδέσμιος καὶ Σιδηρόδεσμος (ὁ, ἡ). = Σιδηροδέτος.

Σιδηροδετέω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω μὲ σίδηρον· βάλλω εἰς τὰ σίδερα, [ἐκ τοῦ

Σιδηρόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος μὲ σίδηρον ἢ μὲ σιδηρᾶ δεσμά, σιδηροδέσμιος. » Ἐδίδετο ἐν ξύλῳ σιδηροδέτῳ, » Ἡρ.

Σιδηροδμὴς, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. [σ. ὀδμάω], = Σιδηροκμής.

†Σιδηροθώραξ, ακος (ὁ, ἡ). θωρακισμένος μὲ σιδηροῦν θώρακα.

†Σιδηροκατάδικος (ὁ, ἡ), (νλγ.) καταδικασμένος εἰς δι' σιδήρου ἐκτελεστέαν ἐγχείρησιν. » Εὐνοῦχος—, » Σδ.

Σιδηροκμής, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. [σ. κάμνω], καμωμένος ἀπὸ ἢ φονευμένος μὲ σίδηρον.

Σιδηροκόπος (ὁ). ὁ κόπτων (κτυπῶν, σφυηλατῶν) τὸν σίδηρον, σιδηρουργός.

†Σιδηροκράτητος (ὁ, ἡ), κεκρατημένος διὰ σιδήρου, σιδήρεος. » Κορύνη—, » Γλ., ἡ σιδηρᾶ ἢ σιδηροῦς ἥλους ἐμπεπυρευμένη.

†Σιδηρόλαβον (τὸ), ὅπλον σιδηρᾶ.

Σιδηρομήτωρ, ορος (ἡ), Π. (γῆ) ἡ γεννῶσα (παράγουσα) τὸν σίδηρον, μήτηρ τοῦ σιδήρου.

Σίδηρον (τὸ), σπν. ἀντὶ Σίδηρος. ||. (εἰς τὸ πλθ.) Σίδηρα, τὰ σιδερικά.

Σιδηρονόμος (ὁ, ἡ), Π. [σ. νέμω]. ὁ : ὑ μενων τὴν διανομὴν διὰ τοῦ ξίφους.

Σιδηρόνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σιδηροῦν νῶτον. » Ἀσπὶς—, » Εὐρ.

Σιδηρόπαλτος (ὁ, ἡ), Π [σ. πάλλω], ὁ διὰ ξίφους κληρωθεὶς (λαχών, ἀποκτηθείς), (οὕτω διορθ. τινὲς τὸ Σιδηρόπλαγκτος).

Σιδηροπέδη (ἡ). πέδη (δεσμὸ) σιδηρᾶ, (κοιν.) σίδερα.

Σιδηρόπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. [σ. πλάζω] ὁ περιπλανώμενος (φυγαδευθεὶς) ἐξ αἰτίας τοῦ ξίφους (τοῦ πολέμου), [κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ

†Σιδηρόπλακτος (Δ. ἀντὶ Σιδηρόπληκτος (ὁ, ἡ), Π. [σ. πλήττω]. ὁ κτυπηθεὶς (πληγωθεὶς) μὲ σίδηρον ἢ εἰς τὸν πόλεμον.

Σιδηρόπλαστος (ὁ, ἡ), Π. [σ. πλάσσω], καμωμένος ἀπὸ σίδηρον ἢ μὲ σιδηρᾶ καρφιὰ (ἵνα τρυπᾷ).

Σιδηρόπλακος (ὁ, ἡ). πλεγμένος μὲ σίδηρον (σιδηροῦν σύρμα).

Σιδηροποιία (ἡ), = Σιδηρουργία.

Σιδηροποίκιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σιδηρᾶ ἢ σιδηρόγραφα ποικίλματα. » Λίθος—, » Πλίν., εἶδος πολυτίμου λίθου.

Σιδηρόπους, ποδος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων σιδηροῦς (ἀκουμάστους ἢ πεταλωμένους) πόδας. » Ἵππος—, » Νόνν.

Σιδηρόπτερος καὶ

Σιδηροπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σιδηρᾶ πτερά.

Σιδηροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σίδηρον ἢ σιδερικὰ (ἐργαλεῖα).

Σίδηρος (ὁ καὶ Π. σπνστ. ἡ). τὸ γνωστὸν μέταλλον, τὸ σίδηρον. » Χαλκός τε, γρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος, » Ὅμ. 2) (συνεκδ.) ὅπλον ἢ ἐργαλεῖον σιδηροῦν, ξίφος, δόρπανον κτλ. » Δαμὰν ἀπατμήξεις σιδήρῳ, » Ὅμ. » Πῶς μένέλω μέγαν ἐχθὸ' ἀφαυροτέροισι σιδήρου; » Θκρ. » Ἀθηναῖοι τὸν σίδηρον κατέθεντο ἢ ἀνειμένῃ τῇ εἰσιτῇ ἐς τὸ ἀμφιρώτερον μετέστησαν, » Θκ., τὸ θωρακοφορεῖν ἢ ὁπλοφορεῖν. » Δεδεμένος ἰσχυροτέρᾳ τινὶ ἀνάγκῃ ἢ εἰ ἐν σιδήρῳ ἐδέδεντο, » Ξεν. 3) τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου πωλοῦνται τὰ σιδερικὰ (ὅπλα ἢ ἐργαλεῖα). » Ἀγαγόντα εἰς τὸν σίδηρον ἐπιδεῖξαι πολλὰς μὲν μαχαίρας, πολλὰ δὲ ξίφη, » Ξεν.

Σιδηροσπαρτὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ σπαρθεὶς (θηλ. προξενηθεὶς) ὑπὸ σιδήρου.

Σιδηρόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σιδηροῦν ζῶμα. » Ἵππος—, » Ἐπιφάν., σκληρόστομος.

Σιδηροτέκτων, ονος (ὁ, ἡ), Π. τέκτων σιδήρου, σιδηρουργός.

Σιδηροτελὴς, ἐος (ὁ, ἡ), ὁ τελῶν (συντελῶν, συνεισφέρων ἢ κατεργαζόμενος) σίδηρον, σιδηρουργός.

Σιδηρότευκτος (ὁ, ἡ), Π. [σ. τεύχω], κατασκευασμένος ὑπὸ σιδήρου ἢ διὰ σιδήρα.

Σιδηροτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ (παράγω) σίδηρον, εἶμαι

Σιδηροτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τίκτουσα (γεννῶσα) σίδηρον. «Γῆ—,» Ἐπιγρ.

Σιδηροτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τέμνω (Ἔκοπτω) διὰ σιδήρου, σχίζω μὲ τὴν μάχαιραν.

Σιδηρότροχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σιδηροῦς τροχούς. «Ἅμαξα—,» Δξ.

Σιδηροτρύπανον (τό). τρυπάνι μὲ τὸ ὁποῖον τρυποῦν τὸ εἴδημαν.

Σιδηρότρωτος (ὁ, ἡ), [σ. τιτρώσκω]. πληγωμένος μὲ σίδηρον (ξίφος κτλ.).

Σιδηρουργεῖον (τὸ). ἐργαστήριον σιδηρουργοῦ, σιδεράδικον.

Σιδηρουργία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σιδηρουργοῦ, ἡ τοῦ σιδήρου ἐργασία.

Σιδηρουργὸς (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος τὸν σίδηρον, σιδεράς.

Σιδηροῦς, ᾶ, οῦν, κατὰ κρα. ἐκ τοῦ Σιδήρεος.

Σιδηροφορέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω. Φορῶ (Εἶμαι ὡπλισμένος μὲ) σίδηρον· (πθ.) ἔχω περὶ ἑαυτὸν ἁπλοφόρους (σιδηροφόρους).

Σιδηροφορία (ἡ), τὸ σιδηροφορεῖν, ἁπλοφορία.

Σιδηροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) σίδηρον. «Γῆ—,» Ἀπλίν., ἡ Καλυδία. 2) ὁ φορῶν (ὡπλισμένος μὲ) σίδηρον, ἁπλοφόρος. «Χεὶρ—,» Διονύσ.

Σιδηρόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σιδηρᾶν φρένα (καρδίαν), σκληρόκαρδος.

Σιδηροφυὴς, έος-οῦς (ὁ, ἡ). σιδηροῦν τὴν φύσιν ἢ τὴν κατασκευήν.

Σιδηρόχαλκος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ σιδήρου καὶ χαλκοῦ.

Σιδηροχάρμης, ου (ὁ), Π. [σ. χάρμη ἢ χάρμα]. πολεμιστὴς σιδηροφόρος ἢ φιλοπόλεμος.

Σιδηροχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν σιδηροῦν χιτῶνα (θώρακα), ἐνδυμένος ἢ σκεπασμένος μὲ σίδηρον.

Σιδηροω-ῶ, Μ. ώσω. Περικαλύπτω μὲ σίδηρον· (ἐνίοτε) ὁπλίζω.

†Σιδηρώδης, εος (ὁ, ἡ). σιδηροῦς τὸ εἶδος.

Σιδήρωμα (τὸ). σιδηροῦν κατασκεύασμα, σιδερικόν.

Σιδηρωρυγεῖον (τὸ), [σ. ὀρύσσω]. μεταλλεῖον σιδήρου.

Σιδήρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σιδηρόω, ἡ διὰ σιδήρου περικάλυψις ἢ δέσμευσις. 2) = Σιδήρωμα, τὸ σύνολον τῶν σιδηρῶν μηχανῆς κτλ.

Σιδιοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ εἶδος (τὸ χρῶμα) τοῦ σιδίου, χλωμὸς ὡσὰν τὴν φλοῦδαν τοῦ ῥοδιοῦ.

Σιδόεις, εσσα, εν, Π. = Σιδοειδὴς ἢ (ὶ) Σιδόεις.

Σίδιον (τὸ). τὸ ἐξώφλιον τῆς σίδης (τοῦ ῥοδιοῦ), ῥοδοτσέρλον. 2) ὑποκορ. τοῦ Σίδη, ῥαδὶον, σκυρὶ ῥοδιοῦ.

Σιδιωτὸν (τὸ), (ἐνν. φάρμακον) ἰατρικόν τι μίγμα ἐκπεπασμένον ἀπὸ σίδια (ῥαδόφλουδες).

Σιδόεις, εσσα, εν, Π. ὁ περιέχων σίδας (ῥοιάς). 2) σίδῃ ὅμοιος (τὸ χρῶμα), ἐρυθρός.

Σιδονιωτὴς, έος (ὁ, ἡ). ὑφασμένος εἰς τὴν Σιδόνα

Σιδοῦς, οῦντος (ὁ), κατὰ κρτ. ἐκ τοῦ Σιδόεις.

Σιελίζω, Σίελος κτλ., Ἰων. ἀντὶ Σιαλίζω κτλ.

Σιελιστήριον (τὸ), ἴδε Σιαλιστήριον.

Σίζω [ὄνομ.], Μ. σίξω ἢ σίσω (μσ. πρκ. ἀντὶ ἐ.ς. Σίσιγα). Κάμνω σσσ ἢ ζζζ, βυθίζω τὸν πυρωμένον σίδηρον ὅταν τὸ βυθοῦν εἰς τὸ νερόν. 2) κάμνω σ, σ, σ ἐμβίζων σκύλον κατά τινος. «Σῖξε (κατὰ διόρθ. ἀντὶ «Σίγα) δ' ὀλκατῖν νιν καὶ τῷ κυνί,» Θκρ., ἢ 3) κάμνω σσσ τὸ διώκοντα ζῶον (ἴδε Σίττα), ὅταν ἡ ἐτυμολ. τοῦ Σιγή.

Σιηγόνιον, Σιηγών, Ἰων. ἀντὶ Σιαγόνιον κτλ.

Σικελίζω, Μ. ἰσω. Φέρομαι ὡς Σικελὸς, (ὁηλ., κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν τότε ἰδέαν), κονηρεύομαι. 2) (ἀγγ.) χορεύω (ἴδε τὴν αἰτίαν εἰς τὸν Ἡθ. Α', 40).

Σίκερα [Ἑβρ.], ἄκλ. ἡ γεν. σίκερος (τὸ), (εὑρίσκεται καὶ αἰτ. Σίκεραν). πᾶν μεθυστικὸν ποτὸν (ἐκτὸς τοῦ οἴνου), οἶνος τεχνητὸς, μπίρα κτλ.

Σικεροποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω σίκερα.

Σικίννη (ἡ), = Σικιννις.

Σικιννίζω, Μ. ἰσω. Χορεύω τὴν σικιννιν.

Σικιννις, ιδος (ἡ), εἶδ. κωμικοῦ χαροῦ (χαρᾶς εἰς τιμὴν τοῦ Σαβαζίου) τὸν ὁπ. ἐχόρευον οἱ Σάτυροι εἰς τὰ ἀπ' αὐτῶν παρωνομαζόμενα δράματα.

Σικιννιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ σικιννίζων (χορεύων τὴν σίκιννιν), (ἐπώνυμον τῶν Σατύρων).

‡Σίκιννος (ὁ, ἡ). γελοῖος, ἄσχημος.

Σικιννοτύρβη (ἡ). τύρβη, (βόρυβος) σικιννιστῶν· ἦχος (σκοπὸς) μὲ τὸν ὁπ. ἐχόρευαν τὴν σίκιννιν.

Σίκλος (ὁ), [Ἑβρ. σεκελ, δὲς βοπ]. εἶδ. βάρους καὶ νομίσματος Ἀσιατικοῦ (ζυγίζοντος ἢ ἀξίζοντος παρὰ τοῖς Ἕλλησι μὲν 2 ἢ 4 ἢ 3 ½ δραχ. παρὰ τοῖς Πέρσαις δὲ 7 ½ ἢ 8 ὀβολοὺς ἢ δύω δραχμὰς Ἀττικάς. 2) εἶδος ἐνωτίων, (ἄλλ.) Σίγλαι. 3) = Κίκιννις, ἀγωγῶν μαλλίων. (Γαλλ.) boucle. «Κρεῖττον ἦν μὴ οὕτω μαίφιν, ἀλλὰ τρέφειν σίκλους κόμης ὑπὲρ τῶν Ἀβεσσαλώμ,» Εὐξ.

Σικύα (ἡ). ὁ ὥριμος σίκυος, τὸ πεπόνι (μ. γν.) τὸ μακρουλὸν κολοκύνθι, (ἴδε).

2) (διὰ τὸ ὁμοιοσχῆμον) ἡ βεντούζα, (ἴδε).

Σικυάζω καὶ Σικυάω-ῶ Μ. άσω. Βάλλω (Κολνῶ) βεντούζας.

Σικύασις, εως (ἡ) καὶ

Σικυασμὸς (ὁ). τὸ σικυάζειν, σικύων ἐπίθεσις.

Σικυαστέον, θετ. τοῦ Σικυάζω.

Σικυάω-ῶ, Μ. άσω, = Σικυάζω.

Σικύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σίκυος, ἀγγουράκι.

Σικυηδὸν, ἐπίρ. Σὰν τὸ ἀγγοῦρι, (ὡς σ. χειρουργ. διὰ τὸ ὁμαλὰ συντρίμματα τῶν κοκκάλων), ἴδε Καυληδόν.

Σικυήλατον (τὸ), [σίκυος, ἐλαύνω]. μέρος φυτευμένον μὲ ἀγγοῦρια (πεπόνια κλπ.), (Ἰουρκ.) μποστάνι.

Σίκυον (τὸ). τὸ σπέρμα τῶν σικύων, ἀγγουρόσπορος, πεπονόσπορος κτλ.,

Σικυοπέπων, ονος (ὁ), μονολεκτ. ἀντὶ Σίκυος πέπων, πεπόνι.

Σικυὸς καὶ

Σ[illegible]υς (ὁ). τὸ ἀγγοῦρι ἢ τὸ ξυλάγγουρον, (ὡς ἐσθιόμενον ὥριμον = ἡμερούμενον· ὁ ὅτι, κατὰ τὸν Στράτ.,) «Σίκυος αὐτῶν βρῶσιν πεπαυκόμενος,» Ἐπιγρ. (ὁθεν ἡ ἢ παροιμ.) «Ἀρχαίων σικύων καὶ λιγυσῶν κελακυντῶν,» Σχλ. Ἀγρφ. 2) = Σικυοπέπων. «Ὡσὰν σίκεια καὶ συγγενὴς οὖσης τῷ σικύῳ τὴς γλυκύτητος,» Πλ. (συνήθως δὲ μετὰ τοῦ Πέπων ἢ Σπερματίας). «Σικύα πέπονος τὸ ἔνδον,» Ἱππκρ., (τὸ ὁποῖον ἀλλοῦ ὠνόμασε Πάλην = Παιπάλην).

Σικυώδης, εος (ὁ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σίκυος, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σικύων, (Γαλλ.) cucurbitacé.

Σικυών, ῶνος (ὁ), = Σικυάλατον.

Σικυωνὴ καὶ Σικυωνία (ἡ), = Σικύα. 2) = Κολακυνθὶς.

Σικυώνιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς Σικυῶνος. ‖. (ούσ.) Σικυώνια, εἶδ. γυναικ. ἐμβάδων.

†Σικχάζομαι, Μ. άσομαι καὶ

Σικχαίνω, Μ. ανῶ. Ἀηδιάζω (Ἀποστρέφομαι) καθὼς ἀσικχοι τὰ φαγητὰ. (κοιν.) σικχαίνομαι· (συνεκδ.) περιγελῶ, περιφρονῶ, ἐξευτελίζω. «Σικχαίνω πάντα τὰ δημόσια,» Καλλ.

Σικχαντὸς, ἡ, όν. Σικχασίας αἴτιος ἢ ἄξιος, σιχαμερός.

Σικχασία (ἡ), καὶ

Σικχασμὸς (ὁ). τὸ σικχάζειν, ἀποστροφὴ πρὸς τὸ φαγεῖν, ἀηδία, ἀνορεξία, (κοιν.) σιχασιά.

Σικχὸς [συγγ. τῷ Σικκὸς, ὅθ. τὸ Λ. sicus], ἡ, ον. Ὁ ἀηδιάζων κάθε τι καὶ ἰδ. π. τὸ φαγεῖ, (κοιν.) σιχασιάρης· ὁ περιγελῶν τὰ πάντα, μὴ εὐχαριστούμενος εἰς τίποτε, (ἐνγέν.) δυσάρεστος, = Δύσκολος.

‡Σίκχος, εος-ους (τὸ), Γρφ. ἀντὶ βδέλυγμα, σίχαμα.

‡Σικχότης (ἡ). τὸ πάθος τοῦ σικχοῦ, ἀηδία, ἀνορεξία, (Γαλλ.) ennui.

Σιληνὸς (ὁ), [σιλλὸς]. ὁ ἀρχαιότερος τῶν Σατύρων, σύντροφος ἀχώριστος ἢ παιδαγωγὸς τοῦ Διονύσου, (παρβλ.) Σειληνός.

Σιληπερδέω-ῶ [τίλλος, πέρδω], Μ. ήσω, Κωμ. φέρομαι ἀναιδῶς (ὑβριστικῶς, ἀλαζονικῶς), (ἰδ. τὸ κοιν.) τσιλληπερδῶ.

Σιληπερδία (ἡ), Κωμ. ὕβρις, ἀναίδεια.

‡Σίλι (τὸ), ἄκλ. εἶδος ἢ γένος φυτοῦ μὲ παράξενα φύλλα (εἰς τὸ ὁπ. ὑπάγεται τὸ) Σιλικύπριον.

Σιλιγνέας, ου (ὁ), = Σιλιγνίτης.

†Σιλίγνιον (τὸ) ἢ

Σίλιγνις, εως (ἡ) σταριτάλι ἀπὸ ἀσπροσίταρον [Λτν. siligo]. «Ἡ μὲν σεμίδαλις Ἑλληνικὸν καὶ παλαιὸν ὄνομά ἐστι· σιλιγνις δὲ, οὐχ Ἑλληνικὸν μὲν ἑτέρως δὲ αὐτὴν ὀνομάζειν οὐκ ἔχω,» Γαλ.

Σιλιγνίτης, ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) ὁ ἐκ σιλίγνεως, σεμιδαλίτης.

Σιλλαίνω [σίλλος], Μ. ανῶ. Στραβώνω τὰ χείλη ἢ τοὺς ὀφθαλμοὺς μειρὸς περιγελῶντος τινος, (ἰχυδ.) γκαλτσουρίζω, (ἐνγέν.) περιγελῶ, περιπαίζω, (παρβλ. Βλασνω).

Σιλλικύπριον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ τοῦ ὁπ. χαρακτὴρ ὁ Κράτων (τὸ χ. τσινον), (κατὰ λέξ.) σίλι Κυπρον.

Σιλλαγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω σίλλους (σατύρους).
Σιλλογραφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Σιλλογράφος (ὁ, ἡ), ὁ γράφων σίλλους (σατύρους).
Σιλλὸς (ὁ), [ἴλλω]. (ἐν γέν.) ἐρημένος, γυριστὸς (ἰδιωτ.) ὁ ἔχων γυριστὴν τὴν μύτην πρὸς τὰ ἄνω, = Σιμὸς, (ἐπίθ. τῶν Σατύρων), (ὄθ.
Σίλλος (ὁ). (ἐν γέν.) σαρκασμὸς, ἀστεϊσμὸς· (ἰδιωτ.) κοίτημα χλευαστικὸν, σάτυρα.
Σιλλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Σιλλαίνω.
Σίλλυβον (τὸ), (κορ. εἰς τὸ πλθ.), καὶ
Σίλλυβος (ὁ), [σιλλὸς]. φοῦντα (ἀπὸ κλωστὴν ἐρημένην), κρόσσι· (ἐνγέν.) κρεμαζόμενον (ἰδιωτ.) τμῆμα μεμβράνας προεξηρτημένον εἰς τοὺς κυλίνδρους τῶν παλαιῶν συγγραμμάτων καὶ φέρον ἐπιγεγραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως ἢ τὸν τίτλον τοῦ βιβλίου. 2) εἶδ. φυτοῦ ἢ θάμνος ἀκανθώδης. (Γαλλ.) **gundelia**.
†Σιλόδουρος (ὁ), Δτ. **soldario**, (ἑρμην.) ἐγχωλιμαῖος.
Σιλουρισμὸς (ὁ). τὸ τρώγειν (ἢ φιλεῖσθαι μὲ) σιλούρους.
Σίλουρος (ὁ), [σιλλὸς, οὐρὰ], εἶδ. μεγάλου ποταμ. ἰχθ. (κοιν.) μεροῦνι.
;Σίλιβον (τὸ) καὶ Σίλυβος (ὁ), = Σίλλυβον(ος).
Σιλφη (ἡ), εἶδ. ἐνεάμου (πανθάρου) βρωμεροῦ, βρωμοῦσα. 2) εἶδ. σκώληκος βιβλιοφάγου.
Σιλφιάτις, εσσα, εν, Π. ὁ περιέχων (κατεσκευασμένος μὲ) -
Σίλφιον (τὸ), [σίλφη;] εἶδ. φυτοῦ (νάρθηκος ἢ θαψίας) τοῦ ὁπ. ὁ ὁπὸς ὁ μὲν Κυρηναϊκὸς (Δτ. **laser**) ἐχρησιμευε ὡς ἄρτυμα τῶν φαγητῶν (καθὼς καὶ ὁ καυλὸς καὶ ἡ ῥίζα), ὁ δὲ Μηδικὸς (Δτ. **asse-fœtida**, καὶ Τουρκ. σεϊτὰν-μποκοῦ) ὡς ἰατρικόν. ▪ Ἡ ῥίζα τῆς πάσης σιλφιον ἰδίως ὀνομάζεται, ▪ Γαλ. ▪ Ἐν γὰρ ταῖς ῥίζαις (τοῦ σιλφίου) μᾶλλον ἡ φύσις, ▪ Θφρ. ▪ Τὸ δὲ τοῦ σιλφίου (βάκχυον) ὁρισμὸν, καθάπερ αὐτὸ τὸ σίλφιον· ὁ γὰρ ὁπὸς καλούμενος τοῦ σιλφίου βάκχυον ἐστιν, ▪ φυτ. ▪ Τοῦ σιλφίου τὸ μὲν σπέρμα καλεῖται μαγύδαρις, ἡ δὲ ῥίζα σιλφιον, τὸ δὲ φυτὸν καυλὸς, τὸ δὲ φύλλον μάσπετον, ▪ Πλδ. ▪ Παρήκει δὲ, μέχρι τοῦ στόματος τῆς Σύρτεως τὰ σίλφια., **Εἰσὶ** δὲ καὶ γαλαῖ ἐν τῷ σιλφίῳ γινόμεναι, ▪ Ἡρ.
Σιλφιοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ σίλφιον, εἶμαι -
,Σιλφιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σίλφιον.
Σιλφιοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων ἢ παράγων σίλφιον.
Σιλφιόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκευάζω μὲ σίλφιον.
Σιλφιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σιλφίου, σιλφίῳ ὅμοιος τὸ εἶδος.
Σιλφωτὸς, ἡ, ὀν. Ἐσκευασμένος μὲ σίλφιον,
†Σιλφωτὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σιλφιωτός.
Σιμαλὸς (ὁ), = Σιμὸς ὀλίγον.
Σιμαύχην, ενος (ὁ, ἡ). σιμὸς τὸν αὐχένα, κοντολαίμης.
Σιμβλεύω, Μ. εύσω. Περιτειχίζω (Περιλαμβάνω) τι ἐντὸς τοῦ σίμβλου ἢ ὡς εἰς σίμβλον.
Σίμβλη (ἡ), Π. ἀντὶ Σίμβλος.
Σιμβλήιος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Σίμβλιος.
Σιμβληΐς, ίδος (ἡ), Π. = Σιμβλὶς.
Σίμβλιος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σίμβλον ἢ χρησιμεύων ὡς σίμβλος. ▪ Σιμβλήϊα ἔργα μελισσῶν, ▪ Ἀπλλν. τὸ μέλι, ᾗ μελόπηκται. ▪ Σίμβλιον μέλι, ▪ Δσκρ., (ὅπου ἄλλ. γρφ Ὑβλαῖον).
Σιμβλὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Σιμβλία. ▪ Πέτρα —, ▪ Ἀπλλν., ἡ χρησιμεύουσα ὡς
†Σίμβλον (τὸ), μτγν. ἀντὶ Σίμβλος.
Σιμβλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (θησαυρίζω μέλι εἰς τὸ) σίμβλον. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ. καὶ μεταφρ.) ▪ Αὐτὸς ἑαυτὸν ἀφανίσας, μελίσσης δίκην ἐν κρυπτῷ σιμβλοποιεῖται τὸ μέλι τῆς ἀρετῆς, ▪ Εὐς.
Σίμβλος (ὁ), (τὸ πλθ. Π. καθ' ἑτερογεν. Σίμβλα), [ἴδε Σιφλὸς]. ἡ κυψέλη (τὸ καθέλκ) τῶν μελισσῶν· τὸ μελίσσι· [μσν.] πλῆθος ἄπειρον, (παρβλ.) Σμήνος. ▪ Χρημάτων —, ▪ Ἀρχ.
†Σιμακίνθιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σημακίνθιον.
Σιμάκιον (τὸ), εἶδ. μουσ. ὀργ. μὲ 33 χορδάς.
†Σιμαιοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). σιμὸς τὸ εἶδος (τὴν μορφήν).
Σιμοπρόσωπος (ὁ, ἡ). σιμὸς τὸ πρόσωπον.
Σιμὸς (τὸ παραθετ. -ότερος, -ότατος), ἡ, όν. Ὁ ἔχων πλακωτὴν καὶ ἐνταῦθα γυριστὴν πρὸς τὰ ἄνω μύτην (καθὼς οἱ μαῦροι τῆς Ἀφρ.), πατσαμούτης, (ἐναντ. τοῦ Γρυπός). ▪ Τὰ σκυλία πάντα σιμά, ▪ Ἀρχ. ▪ Μέλισσαι (ν Ἔρεσοι) σιμαί, ▪ Θεοφ. ▪ Τὸ σιμὸν τῆς ῥινός, ▪ Ξεν., ἀντὶ Ἡ σιμάτης (ἴδε τὴν λέξ). 2) (ἐν γέν.) κοῖλος, κυττάζων τὸν ἀνήφορον, γυριστὸς, (ἐναντ. τῷ Κυρτός). ▪ Χρὴ εἶναι ἐχούσας (τὰς κύνας) κεραλὰς σιμὰς, ▪ Ξεν. ▪ Σιμὴ γναθὴρ, ▪ Πλάτ., ἡ τοῦ πτυόντος. ▪ Σιμὸς τὴν κυήμην, ▪ Δξ., τὸ ἐναντ. τοῦ Παχύκνημος. ▪ Τὰ σιμὰ τοῦ ἤπατος, ▪ Γαλ., κολότητες, (ὄθ.
3) ἀνηφορικὸς, (Γαλλ.) **qui s'élève en pente**. ▪ Ὁδοὺς τραχείας, σιμὰς, ▪ Ξεν. (καὶ οὐδ.) ▪ Σιμὰ (ἐνν. χωρία), ▪ αὐτ., τὰ σχηματίζοντα λόφον. ▪ Ἐπεχείρησαν πρὸς τὸ σιμὸν διώκειν, ▪ αὐτ. ‖. (τὸ πλθ. οὐδ.) ▪ Σιμὰ, ἐπίθ. Καθὼς εἰ σιμὸ, (δηλ.) μὲ ἀνασεσυρμένην ῥῖνα, εἰρωνικῶς. ▪ Σιμὰ γελᾷν, ▪ Ἐπιγρ. ▪ Σιμὰ σεσηρὼς μυχθίζεις, ▪ αὐτ., (παρβλ. Σαίρω 2).
Σίμος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (θύννου).
Σιμότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σιμοῦ (ἀπ' ἐναντ. τῷ Γρυπότης ἢ Κυρτότης). ▪ Ὁ ὖς ὁ ἄγριος, διὰ τὴν σιμότητα τῶν ὀδόντων, οὓς δύναται ὑπαλαθεῖν τὸ σῶμα τοῦ προσπεπτωκότος, ▪ Ξεν.
Σιμοτομέω-ῶ, Μ. ήσω, Γεωπον. ἀντὶ Βραχυτομέω, κοντοκλαδεύω.
Σιμοτράχηλος (ὁ, ἡ). σιμὸς τὸν τράχηλον, κοντολαίμης ἢ (:) στραβολαίμης.
Σιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ σιμὸν (κοῖλον πρὸς τὸ μέσον καὶ γυριστὸν κατὰ τὰ ἄκρα), λυγίζω πρὸς τὰ ἄνω· (ἰδιωτ.) σουφρώνω τὴν μύτην μου (κυρ. διὰ περιγέλιον), μυκτηρίζω.
Σιμφθία (ἡ), εἶδ. φθῆς ἀσθένους (ἀπὸ Σίμμου τοῦ μελοποιοῦ), ἰλαροφθία.
Σιμφθὸς (ὁ). ὁ ψάλλων τοιαύτας ᾠδάς.
Σίμωμα (τὸ). τὸ σιμὸν (κοῖλον καὶ γυρτὸν πρὸς τὰ ἄνω) μέρος τινὸς σώματος
†Σίμωρ, ωρος (τὸ), εἶδ. ζώου (ποντικοῦ) τῆς Περσ. τοῦ ὁπ. τὸ δέρμα ἐχρησίμευεν ὡς γουναρικὸν, (ἴσ. τὸ κοιν.) σαμοῦρι, (παρβλ. Σατύρ.ον).
;Σιναμώρευμα (τὸ). βλάβη (ζημία) τὴν ὁπ. προξενεῖ τις ἀπὸ λαιμαργίαν.
Σιναμωρέω-ῶ, [σινάμωρος], Μ. ήσω. Βλίπτω, φθείρω, ἀφανίζω ἐξοδεύω ἀνοήτως, ἀσωτεύω, κλέπτω ἀπὸ λαιμαργίαν· λαγνεύω. ▪ Γυνὴ σιναμωρουμένη χαρεῖ, ▪ Ἀρχ.
Σιναμωρία (ἡ). τάσις (ῥοπὴ) εἰς τὸ βλάπτειν· λαγνεία· λαιμαργία· ἀσωτία, [ἐκ τοῦ
Σινάμωρος (ὁ, ἡ), [σίνομαι, μέρος ἢ ὥρα]. ὁ φρονεύζων πῶς νὰ βλάψῃ (ἔχων ἰδίωμα νὰ βλάπτῃ), λυμεών, φθοροποιός· (ἰδιωτ.) λάγνος· λαίμαργος· ἄσωτος.
Σιναπέλαιον (τὸ). λάδι ἀπὸ σιναπόσπορον.
Σίναπι, εως (τὸ), κοιν. ἀντὶ Νᾶπυ, σινάπι, σιναπόσπορος.
Σιναπίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σινάπιον. 2) (ἰδιωτ.) ἡ Σινωπικὴ μίλτος.
Σιναπίζω, Μ. ίσω, (ἰατρ.). Βάλλω πιτσφλάσμα ἀπὸ σιναπόσπορον.
Σινάπινος η, ον. Ὁ ἐκ σινάπεως.
Σινάπιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σίναπι
Σιναπισμὸς (ὁ), τὸ σιναπίζειν, χρῆσις (ἡ θεραπεία διὰ) σιναπισμάτων.
Σιναπιστέον, θετ. τοῦ Σιναπίζω.
Σίναπυ, υος (τὸ), σπν. ἀντὶ Σίναπι.
Σινηρὸς, ἡ, όν, Π. Ἰων. [σίνομαι]. βλαβερὸς ἢ βεβλαμμένος.
Σινὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Σιναρά, βλαβερά.
;Σινδόνη (ἡ), = Σινδὼν.
Σινδόνιον (τὸ) καὶ
Σινδονίσκη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Σινδὼν, πανάκι, σεντονάκι.
Σινδονίτης, ▪ (ὁ) καὶ Σινδονῖτις, ίδος (ἡ), = Σινδονοφόρος. 2) ὁ ἐκ σινδόνος. ▪ Χιτὼν —, ▪ Φωτ.
Σινδονοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). σινδόνι ὅμοιος τὸ εἶδος.
Σινδονοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ φορέματα ἀπὸ σινδόνα (ψιλὸν πανί).
Σινδονοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ἐνδύματα ἀπὸ σινδόνα (ψιλὸν πανί).
Σινδονυφὴς, έως (ὁ, ἡ). ὑφασμένος εἰς λεπτὰ στάτητα σινδόνος.
†Σινδρὸς (ὁ), κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Σιναρὸς, βλαπτικὸς, φθοροποιός· (κυρ.) θοῦλος ἀχρεῖος (πονηρὰς).
‡Σίνδρων, ωνος (ὁ), μεγεθυντ. τοῦ Σινδρὸς, θοῦλος ἀχρειότατος, = Δουλίκθων.
‡Σινδρωνεύομαι, Π. εύσομαι. Φέρομαι ὡς σινδρὸν (θοῦλος ἀχρεῖος), πονηρεύομαι.
Σινδὼν, όνος (ἡ). (κυρ.) πανὶ τῆς Ἰνδίας [Σινδικὸν], τσολτάνι, μουσελίνα· (ἐν γέν.) ὕφασμα ψιλὸν καὶ λευκὸν, πανὶ (ὁπωσονδήποτε), ἀστάρι (▪ Ἐνετύλιξεν αὐτὸ [τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ] σινδόνι καθαρᾷ, ▪ Γρφ.)· πανὶ τοῦ καραβοῦ (▪ Τὴν τοῦ ἱστίου σινδόνα ὑπερπετάσαντες, ▪

Ἀλκίφρ.)· σενδάνι(«Περιεβλημένες σενδόνα ἐπὶ γυμνοῦ, « Γρα.)· πρισφὺς κτλ. «Ὡς γὰρ ὁρικόμην, ξυρεῖσθαι τὴν γενειάδα βουλόμενος, ἀφιέναι τε ἐδέξατο, καὶ ἐφ' ὑψηλοῦ θρόνου καθίσας, σινδόνα καινὴν περιθεὶς κτλ., « Ἀλκίφρ.

Σινέομαι, Ἰων. ἀντὶ Σίνομαι.

Σινίσκετο, Π. ἀντὶ Ἐσίνετο, ἐν. καὶ

Σινέσκουσα, Π. ἀντὶ Ἐσίνουσα, κλθ. γ'. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Σίνομαι.

Σ.ντηρ.(πυ), εως ἡ υος (τὸ) Ἰων. ἀντὶ Σίναπι.

†Σινιάζω [σινίον], Μ. άσω. Κεφαλίζω.

†Σινίασμα (τό), ἀποκεφαλισμός, σκύβαλον.

‡Σινιατήριον καὶ Σινίατρον (τό),= Σινίον, κόσκινον.

‡Σινιάω-ῶ, Μ. άσω, = Σινάζω.

Σ νίον (τὸ), [σείω], κοσκινον ἀρῦ, δερμάν.

Σίνις [σίνομαι,] ιδος (ὁ) κλέπτης, λῃστής, κακοῦργος (ἐν γέν.) λυμεών, δῃλετηρ. « Λέων—, « Καλλ.

Σίνομαι, Αἰολ. ἀντὶ Σίναμαι.

‡Σινόδους, οντος (ὁ), κατά τινας μὲν, ἐσφαλμ. ἀντὶ, κατ' ἄλλους δὲ, ὀρθότερον τοῦ Συνόδους, ζόδους καὶ

Σίνομαι [σίνος], Μ. σινοῦμαι ᾗ (εὐχρηστότ.) σινήσομαι (ὁρ. Ἐσινάμην, πθ. προκ. [σπανιωτ.] Σέσιμμαι). Βλάπτω, κακοποιῶ. «Μηδὲν σίνεσθαι, μήτε τὴν χώραν, μήτε τοὺς οἰκήτορας αὐτῆς, « Ἡρ. «Ἵνα οἱ ἵπποι σφέας μὴ σινοίατο,« αὐτ. « Κανθαρίδες κάρτα σίνονται κύστιν, « Ἀρετ. « Λίθως ἣ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησιν, « Ὅμ., Ἡσ. « Ὅτινας γὰρ ἐῶ θέω, κεῖνοί με μάλιστα σίνονται,« (Σπφ. παρὰ τῷ) Ἐτυμολ. (καὶ ἀπολ.) « Σινέον δὲ προσέσεσθαι κοῦρον ὅτι μὴ σινήσεται (κατὰ διέρθ. ἀντὶ εὐνήσεται), « Ἱππακρ. (καὶ πθ.) « Ὡς τὴν ἔδραν τοῦ ὄπισθεν μὴ σινεσθαι, « Ξεν. (ᾧ ὑστερθ.) « Σίνετο δὲ σφιν ἁπαλὸν δέρμα, πάσας δ' εἶχε ἴρηξ ἀρηΐως, « Ὀρφ.

‡Σινόμωρος (ὁ), ἀμφ. ἀντὶ Σινάμωρος.

Σίνος ᾗ ‡Σῖνος [σείω], εος, ους (τὸ). βλάβη, κακοπάθεια (« Οὐκ ἔστ. ὅπως οὐ μέγα τι σίνος ἔσται τῇ βασιλέως στρατιᾷ, « Ἡρ.· πρᾶγμα βλαπτικὸν (βλάβιον), δηλητήριον (« Ἄλλοτε μὲν τ' ἐχίων ὀλοὸν σίνος, « Νίκ.)· ἐλάττωμα. « Τοὺς ἐξονειδίζειν ἐπιχειροῦντας, εἴ τις (γρφ. τι) περὶ αὐτὸς (τὰς μοῦσας) ὑπάρχει σίνος, ὡς βασκάνους προβάλληνται,« Δ. Ἁλ.

Σινόω-ῶ, Μ. ώσω, μτγν. καὶ σπν. ἀντὶ Σίνομαι. « Σεσίνωτο τὰς χεῖρας ᾗ ἦν κυλλός,« Σχλ. Ἀεσφ., ἐπεπήρωτο.

Σίντης, ου καὶ Σίντις, ιος καὶ

Σίντωρ, ορος (ὁ), Ο. λῃστής, κακοῦργος· (ἐν γέν.) βλαπτικός, κακοποιός. « Λεων [ω Λύκος] —, « Ὅμ. « Σίντιες ἄνδρες,« αὐτ., οἱ κάτοικοι τῆς Λήμνου (διὰ τὰς πειρατείας των)· (καὶ μὲ γεν.) « Ἔγίνων γλυκερῶν σίντορ θελοπόδων, « Ἐπγρ.

‡Σίνω, Μ. σινήσω, σπν. ἡ ἀμφ. ἀντὶ Σίνομαι.

Σ.νώδων, οντος (ὁ), = Σινόδους.

Σίνων, ωνος (ὁ), = Σίσων.

Σινωπίς, ίδος (ἡ), ἡ (ἀλλ.) Σινωπικὴ μίλτος, εἶδ. κοκκίνης ὀχρώδους βαφῆς ἡ ἁπαλὴ ἐφέρετο ἀπὸ τὴν Σινώπην, (κατ. εἰς τὸν χαιρωνιᾶ Κύζικ.)σινωπίδων ἡ σινωπικῶν.

†Σινωτικός, ἡ, όν. Σίνους (Βλάβης) πρόξενος, βλαπτικός.

Σῖξις, εως (ἡ). τὸ σίζειν, = Συριγμός.

Σισειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ φυτοῦ σίου, ὅμοιος μὲ σίον.

†Σισκόρος (ὁ), Λακων. ἀντὶ Θασκόρος.

Σίον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ [περσιστὶ νίνα,](Γαλλ.) berle, νεροκάρδαμον.

Σιὸς, Δ. Δακων. ἀντὶ Θεός. « Νὴ τὼ σιώ,« (συνήθ. ὅρκος τῶν Δακ.), μὰ τοὺς δύο θεούς, τοὺς Διοσκούρους)!

Σ.παλὸς, ἡ, ὁν, κατ' ἐπέκτ. Π. ἀντὶ Σιφλός.

†Σίπαρος (ὁ), [λτ. supparo]. τὸ πανὶ τῆς πρώμνης, τὸ περίσκεπτον, (παρβλ.) Ἀρτέμων.

Σιπύα καὶ (εὐχρηστότ.) Σιπύη (ἡ), [συγγ. τῷ Κύπη, κίβωτος καὶ Σιφλὸς]. σακκὶ (κυρ. διὰ τὸ ἀλεύρι καὶ τὸ ψωμί), ἀμπόρι, ἀρτοθήκη.

Σιπύηθεν, ἐπιρ. Π. ἐκ τῆς Σιπύης.

Σιπύιος, ίζος (ἡ), μικρὰ σιπύη, κυστάκι.

Σιραιον (τὸ) καὶ Σίραιος (ὁ). μεῖγμα βρασμένες πετιμεζιοῦ (ἅλλ.) Ἐφημ.

Σιριάσις, Σιριόω, = Σειριάσις, Σειριάω.

Σιραμαστὴς, οῦ (ὁ), = Σειραμάστης, [μαστεύω καὶ

Σιρὸς ἡ Σιρὶς (ὁ). λάκκος (κυρ. πρὸς ἐναπόθεσιν σίτου καὶ ἄλλων γεννημάτων).

Σισάριον (τὸ) γυναικεῖον τι ζολίδιον(ἅλυσίδα τοῦ λαιμοῦ ἢ ἄλλο τι ὅμοιον).

Σίσαρον (τὸ), [σίον], εἶδ. φυτοῦ (σελίνου μὲ μεγάλην ῥίζαν), κερεβίζι.

Σισμὸς (ὁ), = Συριγμός.

†Σισυνη (ἡ), εἶδος καυσώματος ἢ πλεξίματος τῆς κεφαλῆς.

‡Σισυβος (ὁ), = Σιλλυβος.

Σ σιμβρινος, η, ον. Κατασκευασμένος ἀπὸ

Σισύμβριον καὶ Σίσυμβρον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (ἡδυόσμου).

Σισύρα (ἡ), [τίτυρος]. (κυρ.) δέρμα γιδιοῦ ἀκατέργαστον, (ἐν γέν.) σκέπασμα ἢ φόρεμα ἀπὸ προβιάν, γοῦνα, κοζόκα, κτλ. « Ἐνυδρίας καὶ κάστορας, τῶν τὰ δέρματα περὶ τὰς σισύρας παραῤῥάπτεται, « Ἡρ.

Σισυρίγχιον (τὸ), εἶδος φυτοῦ βολβοειδὲς (ἴρις δυς).

Σισυρίνιον (τὸ), σπν. ἀντὶ Σισύρνα, (ἴσ. Σισύρνιον, ὑποκορ. τοῦ

Σισύρνα ἡ (ὀρθότ.) Σισυρνα, ης (ἡ),=Σισύρα, κοζόκα, μηλωτή.

Σισυρνοδύτης, ου (ὁ). ἐνδυμένος μὲ σισύρναν, σισυρνοφόρος.

Σισύρνιον (τὸ), = Σισύρνα.

Σισυρος (ὁ), = Σισύρνον. 2) (χειρουργ.) εἶδ. ἐπιδέσμου (φασκιώματος πλαγίας).

Σισυρνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν σισύρναν (κοζόκαν).

Σισυρνώτης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει σισύρνας (γούνας). « Χ των—, « Σ. φ.

‡Σισυροδύτης, ου (ὁ), =, Σισυρνοδύτης.

†Σίσυρος (ὁ), = Σισύρα.

Σ.συροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ σισύραν (γοῦναν), εἶμαι.

Σ συροφόρος (ὁ, ἡ),= Σισυρνοφόρος, (ἐπιμ.) πένης ἢ χωριάτης. « καὶ τὴν θέσιν αὐτὴν καὶ θεὸν, οἶμαι, τὸν στράτιον ἐγκαλεῖσθαι, ὅταν ὁ σισυροφόρος, ἄνθρωπος ἐξηγῆται χλαμύδος ἐχόντων, Σων.

†Σίσυς, υος (ὁ), Σχλ. ἀντὶ Σισύρα.

Σιταγεύς, έως (ὁ). σοφὸς (εὑρετὴς) ἐφευρετὴς, (ἀπὸ τοῦ, περιφήμου διὰ τὰς ἐπινοίας του, Σισύφου βασιλέως τῆς Κορίνθου).

Σίσων, ονος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ τῆς Σαρ. τοῦ ὁπ. ὁ σπόρος, ὅμοιος τῷ τοῦ σελίνου, ἐχρησίμευεν ὡς ἄρωμα καὶ ἰατρικόν.

Σῖτα (τὰ), πλθ. καθ' ἑτερογ. τοῦ Σῖτος, ἀντὶ Σιτία, τροφαί.

†Σιταγέρτης [σῖτος, ἀγείρω], ου (ὁ). ὁ συνάζων(κυρ. τὸν δημόσιον)σῖτον,(Γαρκ.) ἰστιρατζῆς,(παρβλ.) Σιτώνης.

Σιταγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Καυβαλῶ σῖτον ὡς σιταγωγός.

Σιταγωγία (ἡ), τὸ σιταγωγεῖν, μεταφορὰ σίτου.

Σιταγωγὸς (ὁ, ἡ), [σ. ἄγω] ὁ καυβαλῶν (μεταφέρων) σῖτον (τροφὰς, γενήματα) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. « Ναῦς—,« Ξεν., Ἡρ.

‡Σιτανίας καὶ Σιτάνειος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Στατανίας(-άνιος).

Σιτάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σῖτος, σιταράκι, ψωμάκι, φαγάκι. « Εἰς βραχὺ σιταρίου κέρμα καὶ ἀναρίου, « Ἐπγρ., « Τρέφει γὰρ οὗτος (ὁ ἀγρὸς) ὥσπερ ἀρφωστοῦντά με, σιτάρια μικρὰ προσφέρων, « (Ψελλ. παρὰ) Στεφ. 2) (παρὰ τοῖς μτγν. ἰατρ.) σιταρόσπειρον. « Τὸ κεράτιον ἔχει σιτάρια δ', « Ὀρειβ.

‡Σιτάρκεια (ἡ),= Σιταρκία.

Σιταρκέω-ῶ, Μ. ήσω. Προμηθεύω (Προφθαίνω τὸ στράτευμα κτλ. μὲ) σῖτον ἢ τροφὰς, χορηγῶ ἀρκούντως τὸν ἀπαιτούμενον σῖτον, τροφοδοτῶ. « Ταχυτῶν πλῆθος σιταρκούμενον δημοσίᾳ,« Στρβ., (παρβλ. Σιταρχέω).

Σιταρκία (ἡ). προμήθευσις (χορηγία) σίτου ἢ τροφῶν, διανομὴ τῶν σιτηρεσίων εἰς τὸ στράτευμα κτλ., τροφοδοσία. « Τῶν στρατευσαμένων παρητεῖτο τὰς σιταρκίας,« Πλθ.

Σιταρχέω-ῶ, Μ. ήσω. ᾖμαι (Ἵσταμαι εἰς τὴν προμήθευσιν καὶ διανομὴν τῶν σιτηρεσίων τοῦ στρατεύματος κτλ. ὡς) σιτάρχης, (συγγ. καὶ ἴσ. εἰν' ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ Σιταρκέω).

Σιτάρχημα (τὸ). τὸ χορηγούμενον ὑπὸ τοῦ σιτάρχου εἰς τὸν στρατιώτην σιτηρέσιον.

Σιτάρχης, ου (ὁ). ὁ ἐπιτεταγμένος τὴν προμήθευσιν τοῦ σίτου ; τὴν τροφοδοσίαν) στρατεύματος ἢ πόλεως, (παρβλ. Σιτώνης).

Σιταρχία (ἡ). τὸ ἔδιόμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ σιτάρχου· (πλθ. ἡ διανομὴ τῶν σιτηρεσίων τοῦ στρατ., (ἐν γέν.) =Σιταρκία.

Σιταρχος (ὁ), = Σιτάρχης.

Σιτεία (ἡ), τὸ σιτεύειν, τάγισμα (κυρ. ζώων) (ἐνίοτε) ἡ ἐν ἱερουσαλὴμ σιτησις

Σιτέσκοντο, Π. ἀντὶ Ἐσιτοῦντο, γ'. πλθ πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Σιτέομαι.

Σιτεύσιμος, η, ον, = Σιτευτός. ‖. (οὐσ.) Σιτεύσιμον, (σφυκτὸς ἢ χηρίδιον) βρεστάρι. ‖. (εἰς τὸ ὑπ. σίνηγέται) = Ἰσθμὸς, λουκάνικον.

†Σιτευτής, οῦ (ὁ). ὁ τρέφων (σιτεύων) ζῶα.

Σιτευτός, ἡ, όν. Θρεμμένος (διὰ σφάξιμον), παχύς, [ἐκ τοῦ

Σιτεύω, Μ. εύσω. Τρέφω (Ταγίζω) κυρ. ζῶον ἵνα παχύνῃ, σιτίζω.

Σ τέυ-ω, Μ. ήσω. Τρέφω. « Σιτούμενος ὥσπερ ἱρεῖον, ἵν', ὅταν ἡ καιρός, σφαγῇς, » (Φιλήμ. παρά) Στεβ. ‖. (συνήθ. μσ. ἡ πθ.) τρώγω. « Σιτία δέ αὐτῇ καὶ ποτὰ κίνας τὰ φακελότατα, » Ξεν. « Σιτοῦνται δὲ τὰ μαλακὰ τῶν προβάτων, » Ἠρ (καὶ ἀπρ.) « Συνέταξεν ὅπως οἱ αὐτὸς σιτεῖτο σῖτος, τούτοις ὁμοίοις ἀεὶ παρατίθοιτο αὐτῷ, » Ξεν. « Ὑπουφορῶ καὶ σιτούμενοι γάλακτι (οἱ Σκύθαι), » Σκύμν. (καὶ μσ. ἡ πθ.) « Οἶκος, ἐν τῷ σιτεύοντο καὶ ἔχυον, » Ὑπ. Ὦ.

Σιτηβόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων τὸν σῖτον (τὰ γεννήματα), σιτοφάγος.

Σιτηγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σιταγωγέω.

Σιτηγία (ἡ), = Σιταγωγία.

‡Σιτήγονος (ὁ, ἡ), Π. [σῖτος, γίγνομαι]. ὁ γενναίως πρὸς τροφὴν ἀνθρώπων ἢ ζώων, (ἄλλα, διορθ. Κιλήγονος).

Σιτηγός (ὁ, ἡ), = Σιταγωγός.

Σιτηρεσία (ἡ). χαρηγία σιτηρεσίου, (παρβλ.) Σιταρχία.

Σιτηρεσιάζω, Μ. άσω. Προμηθεύω ἢ Πληρώνω εἴς τινα τὰ σιτηρέσιόν του, ἐφοδιάζω.

Σιτηρέσιον (τὸ). τὸ ταγῆναι (κυρ. τῶν στρατιωτῶν) εἰς τροφὰς ἢ εἰς χρήματα, ἡ μισθαποδοσία, (κυρ. οὐδ. τοῦ

βΣιτηρέσιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σῖτον (εἰς τὰς τροφὰς) ἢ εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ δημοσίου σίτησιν.

Σιτηρός, ά, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σῖτον ἢ χρησιμεύων ὡς σῖτος, φαγητός. « Σιτηρά, » Θερ., Ἱππικ., τὰ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σίτου σπαρτά, τὰ γεννήματα. « Μέτρον (« Μόδιον) σιτηρόν, » Ἀρστ., Ἡσύχ., τὸ πρὸς καταμέτρησιν σίτου.

Σίτησις, εως (ἡ), τὸ σιτεῖσθαι (τρώγειν). « Σιτήσιν λαμβανόντων καθ' ἡμέραν πρίβατον, » Στρβ. « Ἡ ἐν Πρυτανείῳ σίτησις, » ἡ ἀπὸ τοῦ δημοσίου τροφοδότησις (πρὸς ζωοτροφίαν διδομένη συνταξις), ἴδε Πρυτανεῖον.

‡Σιτητός, ή, όν, = Σιτευτός[‡].

Σιτθ', κατ' ἀπιζήφ. πρὸ φων. δασ. ἀντὶ Σίττα.

Σιτίζω, Μ. ίσω. [μὲ αἰτ. ἢ γεν. ἑλλ. ἢ δοτ. τροπολ. ἐκ δ'.] Δίδω (κυρ. ζωοτροφὴν νὰ φάγῃ, τρέφω, ταγίζω. ‖. (μσ.) τρώγω, τρέφομαι μέ. « Μὴ πρώκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ; » Θκρ. (ἡ μητηρ.) « Τὸν ἑαυτῶν ὄλον (ὁ δημαγωγὸς) σεσιτίκασι, » (Πλθ. παρά) Δ Ἀλ.

Σιτικός, ή, όν. Ὁ τοῦ σίτου ἢ περὶ σίτου. « Νόμος—, » Λξ. « Θέρος σιτικόν, » αὐτ. « Ἐξαγωγὴ—, » Πλβ.

Σίτινος, η, ον. Ὁ ἐκ σίτου, σιταρένιος. « Ἄχυρα σίτινα, » Γεωπον.

Σιτίον (τὸ), (ὡς ἐπὶ τὰ πλ. πλθ.) τροφαί, φαγητά, ζωοτροφίαι· (Κωμ.) σιτιστὰ ὠμματα. « Νῦν δὲ μονάχρας τις ἐγκλήσασ' ἔχει τὰ σιτία, » Ἀρχρ.

Σίτισις, εως (ἡ), τὸ σιτίζειν ἢ σιτίζεσθαι, τάγισμα, θρέψιμον, (συχν. τῷ Σίτησις).

Σίτισμα (τὸ) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς σίτισιν, τροφή.

Σιτισμός (ὁ), = Σίτισις.

†Σιτιστής, οῦ (ὁ). ὁ σιτίζων, τροφεὺς (ζώων), σιτευτής.

Σιτιστός, ή, όν, = Σιτευτός.

†Σιτλα (ἡ). [Λτ. situla]. εἶδ. μέτρ. (ὀθ. ὁ κοιν.) σιτάλα., σκεῦος πρὸς ὑδρείαν, ἀναφορεύς.

Σιτοβόλειον (λιον χι καὶ ;Σιτόβολον (τὸ) χ Σιτοβολών, ῶνος (ὁ). μέρος (ἐμπαρ. μαγαζεῖ κτλ.) ὅπου βάλλουν τὸν σῖτον, ἀποθήκη γεννημάτων.

Σ τοβορος (ὁ, ἡ), = Σιτοφάγος.

Σιτοδία σία (ἡ), [σ. δαίομαι]. διανομὴ (μοίρασμα) σίτου, σιτοδοσία.

Σ τοδεία (ἡ). ἔλλειψις τροφῶν (σίτου), πεῖνα.

;Σιτοδέομαι, Μ. δεήσομαι. Πάσχω ἔλλειψιν τροφῶν (σίτου).

Σιτοδίζη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σιτοδεία.

Σιτοδόκη (ἡ), = Σιτοβοχεῖον, (ὡς θηλ. τοῦ

Σιτοδόκος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς δοχεῖον σίτου ἢ τροφῶν. « Γαστὴρ (« Ὑδρία) —, » Ἐπιχρ.

Σιτοδοσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Σιτοδοτέω-ῶ, Μ ήσω. Δίδω (Μοιράζω [ἢ πθ.] Διαμοιράζω) σῖτον, σιτομετρέω, -ομαι, (Θκδ. Δ', 39).

Σιτοδοτης, ου (ὁ). δοτὴρ (μοιραστὴς) σίτου, Σιτομέτρης, τροφοδότης (στρατ.).

Σιτοδοχεῖον (τὸ). δοχεῖον (ἀποθήκη) σίτου, σιτοβολιον, [ἐκ τοῦ

Σιτοδόχος (ὁ, ἡ), = Σιτοδόκος.

Σιτοθήκη (ἡ), = Σιτοδοχεῖον.

Σιτοκαπηλεύω, Μ. εύσω. Ἀγοράζω ἢ μεταπωλῶ (Ἐμπορεύομαι) σῖτον.

;Σιτοκαπηλία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σιτοκαπήλου, ἐμπόριον σίτου (γεννημάτων).

Σιτοκαπηλος (ὁ). ὁ ἀγοράζων καὶ μεταπωλῶν (ἐμπορευόμενος μέ) σῖτον ἢ ἄλλα γεννήματα.

Σιτοκλέπτης, ου (ὁ). κλέπτης σίτου.

Σιτοκουρος (ὁ, ἡ), [σ. κείρω]. ὁ τρεφόμενος εἰς μάτην, χαλῶν τοῦ κάκου τὸ ψωμί, ἀχρησίμευτος.

Σιτολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω σῖτον (συχνοτ. μὲ αἰτ.) = Προνομεύω.

Σιτολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Σιτολογιον (τὸ), κατ' ὀτ. ἀντὶ Σιτολογία.

Σιτολογος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων σῖτον (γεννήματα). ‖ (οὐσ.) αἰτωνης.

Σιτομετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ (Μοιράζω καὶ πθ. Διαμοιράζω μὲ τὸ μέτρον) σῖτον, δίδω τὰ ταγήνια τῶν στρατιωτῶν ὡς -

Σιτομέτρης, ου (ὁ) ὁ μετρῶν καὶ διανεμων τὸν σῖτον (τὰς ζωοτροφίας, τὰ ταγήνια) τῶν στρατ., τροφοδότης. 2) ὁ διορισμένος ὑπὸ τῆς διοικήσεως νὰ ἐπιστατῇ ὥστε νὰ πωλῆται μὲ σωστὸν μέτρον ὁ σῖτος.

Σιτομετρία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σιτομέτρου, τὰ μοιράσματα τῶν προσδιορισμένων τροφῶν (τῶν ταγηνίων). 2) = τῷ

Σ τομέτριον καὶ Σιτόμετρον (τὸ). τὸ διδόμενον ὑπὸ τοῦ σιτομέτρου, τὸ ταγῆνι.

†Σιτομνημονεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι σιτομέτρης, (κατὰ λεξ.) κρατῶ σημείωσιν τοῦ μετρουμένου σίτου.

Σ τοπόμος (ὁ, ἡ). ὁ διανέμων σῖτον (ζωοτροφίας).

Σιτοπο έω-ῶ, Μ. ήσω (ῥέ δοτ.) Ἐτοιμάζω τὸ ψωμὶ καὶ τὸ φαγητὸ τινος, τεῦζω, μόνω, τὸν μαγειρεύω (μσ.) ἑτοιμάζω (ἀλεθω σῖτον δ.ά) τὴν τροφήν μου (κατ' ἐκτ.) τρυγῶ ψωμί, δειπνῶ, γευματίζω « Ἀνάγκη καὶ σιτοποιεῖσθαι καὶ κοιμᾶσθαι, » Ξεν.

Σιτοποιητικός, ή, όν, = Σιτοποικός.

Σιτοποιία (ἡ). ἡ κατασκευὴ τῶν σίτων (τῶν τροφῶν), ἀρτοποιία.

Σιτοποικός, ή, ον. Ὁ χρησιμεύων πρὸς σιτοποιίαν.

Σιτοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων τὸ ψωμὶ (καὶ ἐν γέν. τὴν τροφὴν) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. « Μύλη—, » Πολύαιν. ‖. (οὐσ.) ἀρτοποιὸς ἢ μάγειρος.

;Σιτοπομπεία καὶ

Σιτοπομπία (ἡ), μετακόμισις ἢ παραπομπὴ σίτου.

;Σιτοπόμπιον (τὸ), ἀμφ. ἀντὶ Σιτοπομπεῖον, [ἐκ τοῦ

Σιτοπομπός (ὁ, ἡ). ὁ πέμπων ἢ παρατέμπων σῖτον ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

;Σιτοπονέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σιτοποιέω.

;Σιτοπονία (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σιτοποιία.

;Σιτοπόνος (ὁ, ἡ), = Σιτοποιός.

Σιτοπράτης, ου (ὁ), = Σιτοπώλης.

Σιτοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ σῖτον, ε-μαι -

Σιτοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (ἐμπορευόμενος μέ) σῖτον (γεννήματα), σιτοκαπηλος.

Σῖτος (ὁ). τὸ σιτάρι· [ἐν γέν.] τὰ γεννήματα· (συνεχῶς) τὸ ψωμί· (ἐν γέν. τροφὴ (ἀνθ. καὶ ζ.), φαγητόν· ζωοτροφίαι (ἐνίοτε σιτηρέσια (Θκ. Ε', 47)· (σχν.) τάκος χρημάτων· (ἰατρ.) περίττωμα. « Ἐλθέτω ἐλαίνθος ὑποπαγείσης ξοὸς τοῦ ὀλίγου, » Ἱππκρ. « Ἣν δὲ ὑπελαλύθῃ μὴν ὁ κὰς παλαιὸς σῖτος, » Ἀρετ ‖. (οὐσ. πλθ.) « Σῖτα, » Π. ἀντὶ Σιτία, τροφαί, βρώματα.

Σιτόσπιλτον (τὸ), = Αἰγίλωψ. [ὡς Σίτου σπέλεθος].

Σιτισπορος (ὁ, ἡ). σπαρμένος σιτάρι.

Σιτουργία (ἡ). ἡ περὶ τὴν κατεργασίαν καὶ συγκομιδὴν τοῦ σίτου ἐργασία.

Σιτουργός (ὁ, ἡ), = Σιτοποιός.

Σιτοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) σῖτον, εἶμαι -

Σιτοφαγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) σῖτον, ψωμοφάγος. « Οὐ γὰρ σαπροφάγος φύσει, ἀλλὰ σιτοφάγος ὁ ἄνθρωπος, » Ἑλλ.

Σιτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κομίζων) σῖτον. « Γῆ—, » Λξ. 2) ὁ μεταφέρων σῖτον (γεννήματα, ζωοτροφίας) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. « Κάμηλος—, » Ἠρ. ‖. (οὐσ.) Σιτοφόρον (ἐν. ἀγγεῖον), τὸ χρησιμεῖον πρὸς μετακόμισιν τροφῶν, καλάθι (διὰ ψωμί, φαγητὰ κτλ.), [συχν. τῷ Σιτοβόρος].

Σιτοφυλακεῖον (τὸ), μέρος ὅπου συλάττεται σῖτος, ἀποθήκη γεννημάτων.

Σιτοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι σιτοφύλαξ.
Σιτοφυλακία (ἡ), τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ σιτοφύλακος.
Σιτοφυλάκιον (τὸ), = Σιτοφυλακεῖον.
Σιτοφύλακος, ου (ὁ), ἀφλ ἀντί
Σιτοφύλαξ, ακος (ὁ), φύλαξ (ἔπαρχος) τοῦ σίτου. ‖ (εἰς τὰς Ἀθ.) Σιτοφύλακες, 15 ἄρχοντες διωρισμένοι νὰ κρατοῦν σημείωσιν τοῦ εἰσαγομένου ἢ δαπανωμένου σίτου καὶ νὰ ἐκαγρυκνοῦν εἰς τὴν τωλησιν τῶν γεννημάτων, τοῦ ἀλεύρου ἢ τοῦ ἄρτου.
Σιτόχρους-ους (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ σίτου, κιτρινωπός (ἀπὸν τὸ σιτάρι).
Σίττα ἡ **Σιττη** [ἴδε Σιζω], ἐπιφων. ποιμεν. πρὸς ἐπίσπευσιν ἢ ἀποδίωξιν τῶν βοσκημάτων. «Σιττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω ταὶ μηκάδας, » Θκρ.
Σιττα, ης (ἡ), εἰδ. πτηνοῦ (δρυοκολάπτα).
Σιττάκη (ἡ) καὶ
Σιττακός (ὁ), = Ψιττακός.
;Σίττας, α, (ὁ), Γλσ. = τῷ πραηγ.
Σίττε, ἴδε Σίττα.
;Σίττη (ἡ), ἴδε ὀρθόν. Σίττα, (πτην.).
†Σιττύβη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Σισύρα.
†Σιττυβος (ὁ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Σάκκαβος. 2)=ἢ ἰσφαλμ. ἀντὶ Σίλλυβος(;).
Σιτώ, ὁος-οῦς (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Δήμητρα (ὡς θεὰ τοῦ σίτου).
Σιτώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σίτου. «Σιτώδη,» Θφρ., τὰ (ἄλλ.) Σιτηρὰ γεννήματα. «Τὰ μὲν γὰρ (τῶν γεννημάτων) σιτώδη, τὰ δὲ χεδροπά,» αὐτ.
Σιτών, ῶνος (ὁ), ἀγρὸς ἢ (πιθανώτ.) ἀποθήκη σίτου, σιτοβολών.
Σιτωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγοράζω σῖτον ὡς-
Σιτώνης, ου (ὁ) ὁ ὠνούμενος (ἀγοράζων) σῖτον (κυρ. κατὰ παραγγελίαν ἢ εἰς λογαριασμὸν τῆς κυβερνήσεως διὰ τὴν τροφὴν τῶν στρατευμάτων), προμηθευτὴς τοῦ δημοσίου σίτου. (Τουρκ.) ἰζηρατζῆς.
Σιτωνησις, εως καὶ
Σιτωνία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ σιτώνου καὶ ὁ ὑπ' αὐτοῦ συνεωνημένος σῖτος.
†Σιτωνικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς σιτῶνας ἢ τὴν σιτωνίαν. «Χρήματα σιτωνικά,» Ἐπιγρφ., τὰ πρὸς σιτωνίαν προσδιωρισμένα. ‖ (καὶ ὡς οὐσ.) «Τοῦ σιτωνικοῦ (ἐννοεῖται ἀργυρίου) καταναλισκομένου,» αὐτ.
†Σιτώνιον (τὸ), ἀργύριον πρὸς σιτωνίαν χορηγούμενον Σ' μέρος προς ἀναπόθεσιν τοῦ συνεωνημένου σίτου.
†Σ.φαῖος, α, ον, Λξφν. (ἄρτος) = Σιλιγνίτης, (ἴσ. ἰσφαλμ. ἀντὶ Σιπιαῖος).
Σίφαρας (ὁ), = Σίκαρος.
†Σιφάω-ῶ, = Σιφόω.
Σιφλός, ἡ, όν, (κυρ. καὶ ἐτυμολογ.) Ἀδύν. ος. κουφίσιμος. «Νάρθηξ σιφλὸς τὰ ἐντός,» Εὐς., (ἴδε καὶ Σίφνος καὶ παρβλ. Σομφός). (ὀθ. 2) πεινασμένος (ἐπμ.) ἀδηφάγος, λαίμαργος, (Ὀππ. Ἁλ. Γ', 183). (ἐξ ἑτρ.) μωρὸς, ἀνόητος, (καιν.) κούφιον κεφάλι. 3) (συνεκδ.) χαῦνος· ἀδύνατος· μισερὸς, ἀνάπηρος, (Τουρκ.) σακάτης. «Σιφλὸς πόδα,» Ἀπλλν., χωλός. 4) (ἰδιωτ. ὁ ἔχων ἐλάττωμα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, (ὀθ. τὸ καιν.) σαιμπλὸς (παρβλ. Δμβλιον), σαιμπλιάρης, (ἀπλ.) = Τυφλὸς (ἴδε Σιφνες). 5) (ἐν γέν.) ξύλινος, ἄχρηστος· (συνεκδ.) γελοῖος· (ἑτρ.) ἐπιμελητικός, ἐπονειδιστος.
Σιφλὸς (ὁ), χλεύη (κυρ. διὰ ἐλάττωμα σωματικόν), μῶμος, ὄνειδος. «Μορφῆς ἔχοντες σίφλον ἢ σῶμαρ γένος,» Λυκ.
Σιφλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ σιφλὸν (μωρὸν ἢ ἀνάπηρον, [ἐπμ.] γελοῖον, ἐπονειδιστον), βλάπτω, σκοτίζω, τυφλόνω.
Σιφνεὺς [σιφνός], έως (ὁ), Π. ὁ ἀσπαλαξ, τὸ τυφλοπόντικον.
Σιφνιάζω, Μ. άσω, = Σκωπτίζω (διότι οἱ Σίφνιοι διεβάλλοντο ὡς κατσπύγωνες).
Σίφνιε, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Σικύη, [ἐκ τοῦ
Σιφνός, ἡ, όν, = Σιφλός, κενός κτλ., ὀθ.
Σίφνος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγ. πελάγους (πιθ. διὰ τὰς ὑπονόμους τῶν μεταλλείων της).
†Σιφύω ἢ (πιθαν.) **Σιφόω-ῶ** καὶ
†Σιφόω-ῶ, Μ. ωσω. Κενόνω, εὐκαιρόνω· (ὀθ. πθ. κατὰ συνεκδ.) χαυνοῦμαι, ἀδυνατίζω.
Σίφων [σιφόω], ωνος (ὁ), (ἐν γέν.) σῶμα κοῖλον ἔνδοθεν (κούφιον), (ὀθ.) σωλήν· καλάμι· καλαμιά· (ἰδιωτ.) καλάμι διὰ τοῦ ὁπ. ῥοφῶντες ἐβγάζουν ἀπὸ τὸ βαγένι τὸ κρασὶ τλούμια («Βώνωπες, αἵματος σίφωνες,» Ἐπιγρ.)· (μτγν.) σιφωνας, (Γαλλ.) **trombe** [παρβλ. Τυφών)· (μτφορ.) ἄνθρωπος ξυπαρὸς (φιλάργυρος) ἢ λαίμαργος, (παρβλ. Σκνιπός).
Σιφωνίζω, Μ. ίσω. Ῥοφῶ ἢ Μεταγγίζω τὸ κρασὶ ἀπὸ τὸ βαγένι διὰ τοῦ σίφωνος, (Γαλλ.) **pomper**.
Σιφώνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σίφων. 2) εἶδ. βρώμης (αἴγ. λωπος).
Σιὼ, ὁυϊκ. τοῦ Σιὸς [ἴδε τὴν λέξ.].
Σιωπάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ (εὐχρηστότ.) ήσομαι. Παύομαι τοῦ λαλεῖν, (παρβλ.) Σιγῶ, (κοιν.) σωπαίνω. ἐνόμιλῶ· (ἐν γέν.) ἡσυχάζω· [μὲ αἰτ. ἢ ὁστ. ἐλλ.) φυλάττω τι μυστικὸν ἀπό τινος, ἀποσιωπῶ· (μεθ. μτβτ.) ἐπιβάλλω (διατάττω) σιωπὴν, κατασιγάζω. «Σιωπησάμενος (ὁ κήρυξ) τὰ πλήθη διὰ τοῦ σαλπιγκτοῦ,» **Πλθ**
Σιωπὴ (ἡ), τὸ σιωπᾶν, σιγή· (ἐν γέν.) ἡσυχία, ἀποσιώπησις· ἐγκαρδιος. ‖ (ἡ ὀστ.) «Σιωπῇ, ἐπίρ. Σιωπηλῶς, μὲ σιωπήν.
Σιωπηλός, ἡ, όν, (ἐπίρ.) -λῶς. Ὁ φυλάττων σιωπὴν· ἀθόρυβος, ἡσυχος· κρυφὸς, ἐγκάρδιος.
Σιωπηρὸς, ὰ, όν, (καὶ ἐπίρ.) «ρῶς, = Σιωπηλός.
†Σιώπησις, εως (ἡ), απν. ἀντὶ Σιωπὴ· ἀποσιώπησις· σιωπηλότης. 2) (Γρφ. ἐκ τοῦ Ἑβρ. ἡ Συρ.) = Πέπλον, κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, (Γαλλ.) **voile**. «Ὀφθαλμοί σου περιστεραὶ, ἐκτὸς τῆς σιωπήσεώς σου,» Ἆσμα Ἀσματ.
Σιωπητέος, α, ον, θετ. τοῦ Σιωπάω.
Σιωπητικὸς, ἡ, όν, = Σιωπηλός.
Σκάζω [συγγ. τῷ Κήδω καὶ Σκαιὸς], Μ. σκάσω. Χωλαίνω, κατσαίνω (μτγν.) εἶμαι ἐλλιπής, (ὀθ.) «Σκάζων (στίχος),» Μετρ., ὁ Χωλίαμβος.
†Σκαιμβατέω καὶ
Σκαιμβατέω-ῶ [σκαιὸς, βαίνω], Μ. ήσω. Παραπατῶ (βαδίζων ἢ χορεύων), σφαβοπατῶ.
Σκαιόβουλος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -βούλως. Ὁ σκαιὰ (παράλογα, ἄτοπα) βουλευόμενος.
Σκαιόθεν, ἐπίρ. Π. ἀριστερόθεν, [ἐκ τοῦ
Σκαιὸς [συγγ. τῷ Σκάζω], ὰ, όν, = Ἀριστερὸς, (Λτ.) scævus. «Σκαιὰ (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) χείρ,» Ὅμ., ἡ ἀριστερά.
2) ὁ πρὸς τὰ ἀριστερὰ κείμενος· (δηλ. γεωγρφ.) δυτικὸς. «Σκαιαὶ πύλαι,» Ὅμ., (ὀθ. 3) (κατὰ τοὺς οἰωνοσκόπους) ἀπαίσιος· (ἐν γέν.) κακὸς, ἀνάρμοστος, ἀδέξιος, στραβὸς, ἀνάποδος, δύσκολος· (ἐπὶ ἀνθρ.) εὐήθης· ἄπρακτος· ἀνεπιτήδειος, (Γαλλ.) **gauche**. «Σκαιὸν ῥῖον,» Ὀππ. Γ., τὸ δυτικὸν (;) ἢ χαλεπὸν (ἐπικίνδυνον). «Φλοιοειδὴς κτῆμα σκαιὸν,» Ἡρ. (καὶ ὑπερθ.) «Σκαιότατον πάντων ἀνθρώπων,» αὐτ., μωρότατο
Σκαιοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ -
Σκαιότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σκαιοῦ, ἀνεπιτηδειότης, ἀναποδιὰ, εὐήθεια, χωριατοσύνη, (Γαλλ.) **gaucherie**.
Σκαιότροπος (ὁ, ἡ), σκαιὸς τοὺς τρόπους, ἀνάποδος, δύστροπος.
;Σκαιοργέω-ῶ, Μ, ήσω. Φέρομαι σκαιῶς (χωριάτικα, ἀνάποδα), (εἰς τὸν Ἀρχφ. διερθ. Κακοεργέω).
†Σκαιούργημα (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Σκαιώρημα.
Σκαίρω [συγγ. τῷ Σπαίρω], Μ. σκαρῶ. Σκιρτῶ, πηδῶ, χοροπηδῶ, σπαρύζω (σὰν τὸ ψάρι), σκαρτερῶ.
Σκαιώδης, εος (ὁ, ἡ), σκαιὸς τὸ εἶδος.
Σκαίωμα (τὸ), σκολιότης, γύρισμα, (ἄλλ. ἀντγν. Σκάλωμα).
†Σκαιωρέω-ῶ [σκαιὸς, ῶρα], Μ. ήσω, = Σκαιοργέω καὶ Σκευωρέω, (ὀθ.
†Σκαιώρημα (τὸ) καὶ
†Σκαιωρία (ἡ), πρᾶξις πονηρὰ, ἐπιβουλὴ, σκευωρία
Σκαιῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον σκαιὸν (ἀδέξιον, ἀπαίσιον, ἀνάποδον), σφετόχως, ἀπειροκάλως, ἀνεπιτηδείως, (Γαλλ.) **gauchement**.
Σκαλαβώτης, ου (ὁ), = Ἀσκαλαβώτης.
Σκαλαθυρμάτιον (τὸ), Σωμ. ὑποκορ. τοῦ Σκαλάθυρμα, λεπτολογία παιγνιώδης, ἐρώτημα σοφιστικὸν, λογοπαίγνιον, (Γαλλ.) **jeu d'esprit**, (παρβλ.) Σκωρίφημα, [ἐκ τοῦ
Σκαλαθύρω [σκάλλω, ἀθύρω], Μ. υρῶ. (κατὰ λέξ.) Παίζων σκαλίζω (τὸ χωράφι), σκαλεύω (καὶ μτγν. λεπτολογῶ) πρὸς διασκέδασιν (Κωμ.) = Βινέω.
Σκαλεία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ σκαλέως, σκάλισμα (τοῦ χωραφιοῦ).
Σκάλεθρον (τὸ), ἐργαλ. μὲ τὸ ὁπ. ἀνακατονοῦν (συνδαυλίζουν) τὴν φωτιὰν τοῦ φούρνου, (κοιν.) σκάλεθρον.
;Σκάλευμα (τὸ), μέρος σκαλισμένον (ἐσκαλευμένον). 2) = Σκάλευσις.
Σκαλεὺς, έως (ὁ), ὁ σκαλεύων (σκαλίζων) τὸ χωράφι, σκαλιστής.
Σκάλευσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ σκαλεύειν, σκαλεία.
Σκαλευτὴς, οῦ (ὁ), = Σκαλεύς, [ἐκ τοῦ
Σκαλεύω [σκάλλω], Μ. εύσω. Σκάπτω μὲ τὸ σκαλιστῆρι, σκαλίζω (τὸ χωράφι), (Γαλλ.) **sercler**. «Οὐ μαχαίρᾳ μὴ σκαλεύεις,» Πυθαγ.
Σκαληνία (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σκαληνοῦ, λοξότης, ἀνισότης.

Σκαληνεσιδής, ές (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ογδμα σκαληνόν (σκολιόν). ■ Ὀχετοί —, ■ Ἱππκρ., αἱ πλάγιοι οὐρητῆρες.

Σκαληνός [σκάζω], ἡ, όν. Λεξῖς, ἄνισος, (σαρδλ.) Σκολιός. ■ Ἀστραπὸς —, ■ Ἐπιγρ. ■ Φλεβῶν —, ■ Ἱππκρ., ἡ κυρτὴ ἢ πλαγία· (ἐξ ἐναντ.) ■ Ἀριθμὸς —, ■ ὁ περιττός. (συνήθ. δέ) ■ Τρίγωνον σκαληνόν, ■ Μθματκ., τὸ ἔχον ἀνίσους τὰς πλευράς.

Σκαληνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι να γένῃ σκαληνὸν (λοξὸν, ἄνισον).

Σκαλία (ἡ) καὶ

Σκαλίας [σκόλλυς], ■ (ὁ), ἡ κεφαλὴ τῆς ἀγκυνάρας.

Σκαλιδεύω, Μ. εύσω. = Σκαλεύω, Σκαλίζω.

†**Σκαλίδιον** (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκαλίς, σκαλιστήριον.

‡**Σκαλίδρις**, ιος (ἡ), εἶδος πτηνοῦ. (ἴσως ἡ καιν.) καλάνδρα (διότι γράφεται ἢ Σκανδρὶς καὶ Καλίδρις).

Σκαλίζω, Μ. ἰσω. Σκάπτω (Καθαρίζω τὸ χωράφι διὰ τῆς σκαλίδος.

Σκαλὶς [σκάλλω], ίδος (ἡ), ἐργαλ. γεωργ., τσαπί, σκαλιστῆρι. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Σκαρὶς, ποτήριον, καυκί, γαβάθι.

Σκάλισις, εως (ἡ) καὶ

Σκαλισμὸς (ὁ), = Σκαλευσις.

‡**Σκαλιστὴρ** (ὁ), = Σκαλεὺς, (ὃθ.

†**Σκαλιστήριον** καὶ

†**Σκάλιστρον**, τὸ], Σγλ. ἀντὶ Σκαλίς.

†**Σκαλλίον** (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Σκαφίον, (ἴδε Σκαλὶς 2).

Σκάλλω [συγγ. τῷ Σκέλλω], Μ. σκαλῶ. (κυρ.) Ξύνω (συνήθ. σκαλίζω (ὅταν τὴν ὄρνιθα)· σκάπτω ἐπιπολαίως· ἀνακατώνω (κυρ. καὶ μτνμ.).

‡**Σκάλμη** (ἡ), εἶδ. μαχαίρας ἢ ξίφους Θρακ.

Σκαλμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ-

Σκαλμὸς (ὁ), [σκάλλω] ὁ εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ πλοίου ἐμπηγνύμενος πάσσαλος περὶ τὸν ὁποῖον εἶνε προσδεδεμένον διὰ λωρίου τὸ κωπίον, (κοιν. σκαρμός. ■ Ναυβάτης τ' ἀνὴρ τροκοῖτο κωπὴν σκαλμὸν ἀμφ' εὐήρετμον, ■ Ἀγγλ 2) (συνεχῶς) σειρὰ (τάξις) κωπηλατῶν. ■ Φορτουνίτης—, ■ Πλθ.

Σκαλοβατεω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναβαίνω που μὲ σκάλαν.

Σκαλοβάτης, ου (ὁ), = Σχεδιοβάτης.

‡**Σκαλοπία** (ἡ). ἡ τρύπα (φωλεὰ) τοῦ τυφλοποντικοῦ, [ὑπῆ καὶ

Σκάλοψ [σκάλλω], οπος (ὁ). ὁ τυφλοπόντικος, ‡ἴδε Σπάλοξ].

Σκάλωμα, ατος (ἡ), τὸ σκάλλειν, σκάλισμα, σκάλισις (ἐγρεῦ.

‡**Σκαλωμα** (τὸ), σκαλοῦνι, σκαλοπάτι, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Σκολίωμα, ἴδε Σκαίωμα.

Σκαμβεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Λοξοβραμῶ, στραβοπατῶ, [ἐκ τοῦ

Σκαμβὸς [κάμπτω], ή, όν. Κυρτὸς, στρεβλὸς (ὀθ. τὸ κοιν. γκαβός), σκολιὸς (ἰδιωτ.) = Ῥαιβὸς. ■ Σκέλη σκαμβότερα μᾶλλον ἢ βλασιά, ■ Γεωπον.

Σκαμβότης (ἡ). στρεβλότης, σκολιότης.

Σκαμβόω-ῶ, Μ. ώσω. Στρεβλόω, διαστρέφω.

Σκάμβωσις, εως (ἡ), τὸ σύστ. τοῦ προηγ.

Σκάμμα (τὸ), [σκάπτω]. λάκκος, γαλάκι, ὄρυγμα· (ἰδιωτ.) μέρος σκαμμένον ἢ περιτειχισμένον μὲ χαντάκι ὅπου ἐγυμνάζοντο οἱ ἀθληταί, παλαίστρα, γυμνάσιον, (ὀθ. μτφρ.) ἀγὼν, ἆθλος, κίνδυνος. ■ Ἐπὶ τοῦ σκάμματος εἶναι, ■ Παροιμ., εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ κινδύνου, (ἴδε καὶ Σκάπτω).

Σκαμμωνία ἡ Σκαμωνία (ἡ), εἶδ φυτοῦ Ἰατρ. (καθαρτικοῦ).

Σκαμμώνιον ἢ Σκαμώνιον (τὸ), = Σκαμμωνία.

Σκαμωνίτης, ■ (ὁ), (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ σκαμμωνίαν.

Σκανὰ, ᾶς (ἡ), Δ. ἀντὶ Σκηνή.

Σκανδάλα ἡ Σκανδάλη (ἡ) καὶ

Σκανδαλήθρον (τὸ), [σκάζω]. τὸ γυρίζον ξύλον τῆς παγίδος ὅπου βάλλουν τὸ δόλωμα, (κοιν.) σκανδάλι, σκανδαλήθρα (ἐν γέν.) = Παγὶς (κυρ. καὶ μτφρ.). ■ Σκανδάληθρα ἐστάναι, ■ Ἀρχφ.

†**Σκανδαλίζω**, Μ. ἰσω, Γρφ. δίδω αἰτίαν σκανδάλου, γίνομαι σκάνδαλον.

†**Σκανδαλισμὸς** (ὁ), τὸ σκανδαλίζειν ἢ σκανδαλίζεσθαι.

Σκάνδαλον (τὸ), = Σκανδάλη, σκανδάληθρον, παγὶς (μτφρ.) ἀφορμὴ πρὸς ἁμαρτίαν, πειρασμὸς ἐμπόδιον, πρόσκομμα.

Σκανδαλοκλόνος (ὁ, ἡ), (καὶ †ἐπιβ.) κλόνισις. Ὁ πλέκων (δίκτυα) σκάνδαλα, σκανδαλοποιός.

†**Σκανδαλοποιὸς** (ὁ, ἡ), ὁ πράττων βάλλων σκάνδαλα, σκανδαλοκόρης.

†**Σκάνδαλος** (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Σκάνδαλον.

†**Σκανδαλουργὸς** (ὁ, ἡ), = Σκανδαλοποιός.

‡**Σκανδαλόω-ῶ**, Μ. ώσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σκανδαλίζω.

†**Σκανδαλώδης**, ες (ὁ, ἡ), σκανδάλου πρόξενος.

Σκανδικοκώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν σκάνδικας (μυρώνια), λαγανοκώλης.

Σκανδικωδὴς, ες (ὁ, ἡ), ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σκάνδικος, σκάνδικι ὅμοιος τὸ εἶδος.

Σκάνδιξ καὶ (ῑ) **Σκάνδυξ**, ικος καὶ υκος (ὁ καὶ ἡ), εἶδος φυτοῦ (λαχάνου), μυρώνι, (Γαλλ.) **cerfeuil.**

Σκανθαρίζω, Μ. ἰσω. = Σκινθαρίζω.

Σκάνος, τος (τὸ), Δ. ἀντὶ Σκῆνος.

Σκαπανεὺς, έως (ὁ), = Σκαφεὺς, [ἐκ τοῦ

Σκαπάνη (ἡ), ἐργαλ. δι' οὗ σκάπτομεν, τσάπα. 2) τὸ σκάπτειν, σκάψιμον.

‡**Σκαπανήτης**, ου (ὁ), ὀμα. ἀντὶ Σκαπανεὺς. (ἴσως γραπτέον Σκαπανίτης).

‡**Σκαπάνιον** (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκαπάνη.

Σκαπάνιον (τὸ), Δ. ἀντὶ Σκηπάνιον.

‡**Σκαπανίτης**, ου (ὁ), = Σκαπανεύς.

Σκάπαρδα (ἡ), εἶδ. παιδιᾶς τὴν ἐπ. ἔπαιζον εἰς τὰ Διονύσια (δεμένοι εἰς τὰς ἄκρας σχοινίου περασμένου εἰς τὴν κατὰ πίρωσιν τρύπαν τῆς ἐπὶ τούτῳ στημένης δοκοῦ, ἐφορμοβοῦσαν μὲ γυριαμένην πρὸς ἀλλήλους τὴν ῥάχιν, πῶς νὰ ἀπασυρῇ τὸν ἄλλον). ■ Σκάπαρδον ἔλκειν, ■ Παροιμ., ἀγωνίζεσθαι ὄνειδος ἄγων.

†**Σκαπερδεύω**, Μ. εύσω. Λοιδορῶ· περιγελῶ. 2) συμμαχῶ, συναγωνίζομαι.

†**Σκαπέρδης**, ου (ὁ), ὁ νικηθεὶς εἰς τὴν σκαπέρδαν καλουμένην παιδιάν.

Σκάπετος (ἡ), [σκάπτω]. λάκκος, ὄρυγμα, (εὐχρηστ. τὸ Κάπετος.

Σκάπος (ὁ), Δ. ἀντὶ Σκῆπος, ῥάβδος· κλάδος.

Σκάπτειρα (ἡ), Θ. θηλ. τοῦ Σκαπτήρ.

Σκαπτεύς, ά, όν, θετ. τοῦ Σκαπτω.

Σκαπτὴρ (ὁ), Θ. ἀντὶ Σκαφεύς.

Σκάπτον (τὸ), Δ. ἀντὶ Σκῆπτρον.

Σκαπτὸς, ἡ, όν. Σκαμμένος ἢ δυνάμενος νὰ σκαφῇ, ἐπιδεκτικὸς σκαλίσματος.

Σκαπτοφορεῖο (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Σκηπτροφορεῖον.

Σκαπτρίον (τὸ), = Σκάφιον, κατωφλάκιόν του.

Σκάπτρον (τὸ), Δ. ἀντὶ Σκῆπτρον.

Σκάπτω [ἀκάπτω. ὠθ. τὸ Λτ. **cavo**, καὶ λαίνω], Μ. σκάψω (πθ. ἀόρ. Β'. Ἔσκαφην κτλ.). Σκάφτω. ■ Διὰ βιῶν σκάπτειν, ■ Γεωπον., ὀργώνειν. (καὶ μτ. Π.) ■ Εἴ τις οὐ ἐσάψηκε τεχνην, σκάπτειτο δικέλλῃ, ■ Φωκυλ. (πθ.) ■ Ἐσκαμμένα, τὸ χανδάκι τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν ὡς ὅριον εἰς τοὺς ἀγωνιζομένους τὸ πεντοθλον, [ὅθεν μεφορ.) ■ Πηδᾶν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, ■ Παροιμ., νὰ ἐβγαίνῃ τις ἀπὸ τὰ ὅρια του.

‡**Σκάραβος** (ὁ), = Κάραβος, κάνθαρος, [ὀθ. τὸ Γαλλ. **scarabée, escarbot.**

Σκαραβαμυγμὸς (ὁ), τὸ σκαρδαμύσσειν, ἀνοιγοκλείσιμον τῶν μματιῶν.

Σκαραβαμυγτεω-ῶ, Μ. ήσω, = Σκαρδαμύσσω (φυσικὰ), εἶμαι-

Σκαραβαμυκτὴς, οῦ (ὁ). ὁ σκαραβαμύσσων.

Σκαραβαμυκτί, ἐπίρ. Ἀνοιγοκλείοντας συχνὰ τὰ μματια (ἐναντ. τῷ Ἀσκαραβαμυκτί).

Σκαραβαμυκτινὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὸ εἴδωμα τοῦ σκαραβαμύσσειν. ■ Ὀφθαλμοὶ σκαραβαμυκτικοὶ δειλίας κατήγοροί εἰσι, ■ Φυσιογνμ.

Σκαραβαμύσσω (ττω), Μ. ξω, [σκαίρω]. Ἀνοιγοκλείω συχνὰ τὰ μματιά μου, ἀλλώπτω. Βλεφαρίζω. ■ Οὐ σκαραβαμύσσει πεπτερωμένου τοῦ ὀφθαλμοῦ, ■ Ἱππκρ. ■ Σκαραβαμύττουσι δὲ (αἱ ὄρνιθες) ἐκ τοῦ κανθοῦ σήματι ἐπόντι παντὶ, ■ Ἄρατ.

Σκαραβμὸς (ὁ), τὸ σκαίρειν, σκίρτημα, πήδημα· τρέξιμον πηδήματος (ὅταν τοῦ ἀλόγου) (Π.) ἀντὶ Δρους, καλὸν. ■ Ἵππου —, ■ Ἀρ.

Σκαρίζω, Μ. ίσω, = Σκαίρω, πηδῶ· σκαρίζω (ὅταν τὸ ψάρι), λακτορίζω, (εὐγρηστ. τὸ) λακαρίζω.

Σκαρὶς, ίδος (ἡ), σπν. ἀντὶ Ἀσκαρὶς.

†**Σκαρισμὸς** (ὁ), τὸ σκαρίζειν, πήδημα· σπαρταρισμα.

Σκαρίτης, ου (ὁ), εἶδος πολυτ. λίθου (ἔχοντος τὸν χρωματισμὸν τοῦ ἰχθ. σκάρου).

Σκαρφάρα-ῶμαι [σκάριφος], Μ. ήσομαι. Σκαλίζω (ὅταν τὴν ὀνίνημι) ξύνω μὲ τὰ νύχια· σκάπτω ἐπιπολαίως, χαράζω (ὅθεν ἴσ. τὸ Γαλλ. **scarifier**)· σχεδιάζω (γνωγραφῶ) ἐκ τοῦ πρωτοτύπου (ὀθ. ἐν γέν. πράττω τι ὡς ἐν παρέργῳ, αὐτοσχεδιάζω.

Σκαφείωμα (τὸ), = Σκαφίσμα, [ἐκ τοῦ

Σκαρφεύω, Μ. εύσω, = Σκαριφάομαι.

Σκαριφημα (τὸ), σχέδιον τὸ ὁπ. διαγράφει τις ἐκ τοῦ πρωτοτύπου (σκαριφήματος), ἐγνωγράφημα (μτνμ.) λεπτολογία φλυαρώδης, μετακένωμα, (παρβλ.) Σκαλάθυρμα.

Σκαριφισμός (ὁ), τὸ σκαριφίζειν (σκαριφεύειν), σκάψιμον (σκάλισμα) ἐπιπόλαιον, ξύσιμον· σχεδιασμός (χνογραφήματος· ἴσθμ. μετν.) ἐφευρεσις λεπτολογιῶν ματαίων. «Λήρων—,» Ἄρχφ. 2) (συγνότ.) = Σκαρίσημα.

Σκάριφον (τὸ), μετγν. ἀντὶ = Σκάριφος (ὁ), [σκαίρω] (κατὰ λέξ.) ὀρνιθοσκάλισμα, (ὅθεν συνήθ. μετν.) = Σκαίφημα, σχέδιον (γενόμενον ἐκ τοῦ πραγείρου), σκιαγράφημα. «Ὁ σκάριφος τοῦ παντὸς καὶ τῆς ἀστρώσας κινήσεως,» Κσμ. Ἰνδπλ.

Σκάρος (ὁ), [σκαίρω], εἶδ. ἰχθ. (σαργοῦ), (κοιν.) σκάρος.

†Σκάρος, εος (τὸ) = Σκαρθμός, πήδημα.

†Σκάρτης, ου (ὁ), ὁ σκαίρων (πηδῶν ἐλαφρά)· πηδητάς, εὐκίνητος.

Σκασμός (ὁ), τὸ σκάζειν (χωλαίνειν), κουτσαμάρα.

‡Σκατάω-ῶ, εὔχρ. κυρ. τὸ σύνθ. διασκατάω.

Σκατός, γεν. τοῦ Σκώρ.

†[Σκάτος], εος-ους (τὸ), απν. ἀντὶ Σκώρ.

Σκατοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Σκατοφάγος (ὁ, ἡ), ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) σκατὰ ἡβοῦρκον. «Σάλαγη—,» (Ἐπίχ. παρ') Ἀθ. 2) (συνεχῶς) βυκαμβές, φιλάργυρος.

†Σκαῦρος (ὁ), [Λατ.] τοῦ ὁπ. ἐξέχων τὰ κόντσια. «Ποῦς—,» Ἱππιατρ.

Σκαφεῖα (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ σκαφέως, σκάψιμον.

Σκαφείδιον, ὑποκορ. τοῦ

Σκαφεῖον (τὸ), τὸ ἐργαλ. τοῦ σκαφέως, τσαπί, ξινάρι. «Παρὰ τὸ σκαφ.,» Παροιμ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Σκάφιον (2).

†Σκαφετός (ὁ) = Σκαφητός.

Σκαφεύς, έως (ὁ), ὁ σκάπτων (ἔχων ἔργον τὸ σκάπτειν), σκαφτιάς. «Ἐκάλων δὲ οἱ Κωμικοὶ σκαφέας καὶ τοὺς μετοίκους, ἐπεὶ ἐν ταῖς παμπαίζ τὰς σκάφας ἐκόμιζον οὗτοι,» Ἀρπκρτ.

Σκάφευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σκαφεύω.

Σκαφευτής, οῦ (ὁ) = Σκαφεύς.

Σκαφεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Σκαφευτήρ.

Σκαφεύω, Μ. εύσω, = Σκάπτω. 2) κλείω τὸ σῶμά τινος μεταξὺ εἰς δύο σκάφας εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐξέχουν αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες καὶ ἡ κεφαλή του ἢ τὸν ἀφίνω τοιουτοτρόπως ἐκτεθειμένον εἰς τὸν ἥλιον ἕως ὅτου νὰ ἀποθάνῃ, (ἴδιος τιμωρίας τὴν ὁπ. ἐφευρέθιζον οἱ Πέρσαι).

Σκαφή (ἡ) = Σκαφεία, σκάψιμον.

Σκάφη (ἡ), (ἐν γέν.) ξύλον σκαμμένον, σκάφτι, σκαφίδι· κούνια (βρέφους)· πλοῖον μονόξυλον, φελοῦκα («Ἐγένετο αἰγιαλὸς μάλιστον καὶ τὸ τοῦ στρατηγοῦ πλοῖον., Ἀνυίβας δὲ ἐν σκάφῃ διέφυγε,» Πλούτ.) κτλ., (ἴδε καὶ) Σκάφος.

Σκαφηπλοηος-ους (ὁ, ἡ), ὁ διὰ σκαφῶν μόνον πλεύσεως, ῥηχὸς, ἀβαθής.

Σκαφητός (ὁ), ἡ πρᾶξις καὶ ὁ καιρὸς τοῦ σκαφίσματος.

Σκαφηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Πομπεύω ὡς)=

Σκαφηφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (κρατῶν, καθαλῶν) σκάφην, οὕτως ὠνομάζοντο εἰς τὰς Ἀθ. οἱ μέτοικοι) διότι εἰς τὴν πομπὴν τῶν Παναθηναίων ἦσαν ὑπόχρεοι νὰ φέρουν αὐτοὶ ἀντὶ τῶν βοῶν ἐπὶ κεφαλῆς τὰς σκάφας [τὰ ἀγγεῖα] τῆς θυσίας καθὼς καὶ αἱ γυναῖκές των τὰς ὑδρίας [ὅθεν Ὑδριαφόροι] καὶ αἱ θυγατέρες των τὰς σκιάδας τῶν Ἀθην. γυναικῶν [ὅθεν Σκιαδηφόραι]].

Σκαφιά (ἡ), Δ. Σικελ. ἀντὶ Σκάφος. λάκκος, ὄρυγμα.

Σκαφίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκάφιον· σκαφιδάκι· σκαλιστηράκι· καϊκάκι, κτλ.

Σκαφιόκαρπος καὶ Σκαφιόκουρος (ὁ, ἡ), κουρευόμενος κατὰ τὸ λεγόμενον σκαφίον εἶδος τῆς κουρᾶς.

†Σκαφίον (τὸ), = Σκαφεῖον, τσαπέτ', (Αἰσχυλ. Θεσ.).

Σκάφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκάφη, Σκαφιδάκι· καϊκάκι κτλ. (ἰδιαιτ.) κατασκάνατον διὰ τὰς γυναῖκας (Ἀριστοφ. Θεσμ. 633). 2) κοῖλον κάτοπτρον διὰ τοῦ ὁπ. αἱ Ἑστιάδες ἅναπτον ἀπὸ τοῦ ἡλίου τὸ ἱερὸν πῦρ, (Πολ. Νμ. 9). 3) εἶδος κουρεύματος τῆς κεφαλῆς τῶν δούλων κατὰ τὸ ὁπ. ἄφηναν μόνην τὴν κορυφὴν ἀξύριστον. «Σκάφιον ἀποκεκαρμένην,» Ἀριστοφ. (ὅθεν 4) Κωμ. (κατὰ συνεχῆ.) ἀντὶ Κρηνίον. «Ἵνα μὴ καταγῇς τὸ σκαφίον πληγεὶς ξύλῳ,» Ἀριστοφ.

Σκαφίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Σκάφη, σκαφίδι· καρδάρι· καϊκάκι· πλοιάριον (μονοξύλου) κτλ., (ἰδιαιτ. 2) εἶδος ἡλιακοῦ [λεπτοσκοπικοῦ] ὡρολογίου. 3) φτυάρι διὰ λέχνισμα, λιχνιστήριον. 4) ἀντὶ Σκαφίον (1). «Ῥητορικὴν δὲ οὐκ ἐργάζομαι, ἀλλὰ προυστησάμην τοῦ βίου τέχνας δύο, φυτηκομεῖν τε καὶ κυνοκομεῖν... δάκτυλοι δέ εἰσι τοῦτοι σκαφίδες (ἴσως σκαλίδες) καὶ προβολίοις τετρίφαται,» Ξεν.

†Σκαφιστήριον (τὸ), = Σκαφίς (3).

Σκαφίτης, ου (ὁ), ὁ διοικῶν σκαφίδα (πλοιάριον μονόξυλον), πορθμεύς, περαματάρης.

Σκαφοειδής, έος (ὁ, ἡ), ὅμοιος τὸ εἶδος σκάφει (πλοίῳ).

Σκαφολουσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Σκαφολουτρέω-ῶ, Μ. ήσω. Δούομαι εἰς σκάφην.

Σκάφος, εος-ους (τὸ) (ἐν γέν.) κάθε πρᾶγμα σκαμμένον (βαθυλλόν), κοίλωμα· λάκκος· γοῦρνα. 2) πᾶν δήποτε σκεῦος κοῖλον, σκάφη, (παρβλ. Σκάφος)· τὸ κύτος (ἡ σκάφη) τοῦ πλοίου, τὸ πλοῖον. 3) (ἀνατομ.) πᾶσα κοιλότης τῶν ἐντὸς τοῦ σώματος· (ἰδιαιτ.) τὸ κοῖλον τοῦ ὠτίου. 4) Π. ἀντὶ Σκαφητός. «Σκάφος (ὅπου ἄλλ. ἄνγν. ὀρθότ. ἀρσ. καὶ δύσεον. Σκαφός· οἰνέων,» Ἴων.

‡Σκαφώρη (ἡ)· ἴδε Κασφώρη.

[Σκεδάζω], Μ. άσω, [εὔχρ. κυρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ. καὶ παρὰ μετγν.) ἀντὶ

Σκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω ἢ Ἀττ. σκεδάω-ῶ (πρθ. πρκ. Ἐσκέδασμαι κτλ.), Σκορπίζω, διαλύω, φυγαδεύω· διασκορπίζω· (ἐπὶ βουστῶν) γύνω. «Νῖμα—,» Ἰλ. Β. «Ὑψὶ ἀμαυρὰ, ἐσκεδασμένη,» Ξεν., συγχεχυμένη.

Σκέδασις, εως (ἡ) καὶ

Σκεδασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Σκεδάννυμι, σκορπισμὸς, φυγάδευσις κτλ.

Σκεδαστικός, ἡ, όν. Ἀριστ. [Ἐπιτήδειος] εἰς τὸ σκεδάζειν, σκορπιστικός, διαλυτικός.

Σκεδαστός, ἡ, όν. Ὁ σκεδασθεὶς ἢ δυνάμενος σκεδασθῆναι (φυγαδευθῆναι κτλ.). ἐπιδεκτικὸς σκεδάσεως.

Σκεδάω-ῶ, Μ. άσω, σπν. ἀντὶ Σκεδάννυμι.

Σκεδάω-ῶ, ᾷς, ᾷ, Ἀττ. ἀντὶ Σκεδάσω, μέλλ. τοῦ Σκεδάννυμι

Σκεθρός [σχέω], ά, όν. Ἀκριβῶς προσηρμοσμένος, ἀκριβής, ἐντελής· ἐπίμονος, ἴσθμ.

Σκεθρῶς, ἐπίρ. Ἀκριβῶς, ἐντελῶς.

Σκειραφία, Σκειραφέω, = Σκιραφία, -φέω.

Σκειρός = Σκιρρός.

Σκιρός (ὁ), = Σκῖρος ἢ Σκίρρος.

Σκειρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Σκιρρόω.

Σκείρων (ὀρθότ. Σκίρων), ωνος (ὁ). ἄνεμος τις (δυτικοβόρειος) ἐπικρατῶν εἰς τὰς Ἀθ. (ὅθεν Σκειρωνίδες πέτραι, οἱ μεταξὺ Κορίνθ. καὶ Μεγαρ. βράχοι [ἡ Κακιὰ-σκάλα] ἀπὸ τῶν ὁπ. ἐφυστοῦσε).

Σκελέα (ἡ), = Περισκελίς, βρακί, σαλβάρι, παντάλον, κτλ.

‡Σκελεαγής, εος (ὁ, ἡ), σπασμένος (κατεαγὼς) τὰ σκέλη.

‡Σκελετάζω, Μ άσω, = Σκελετεύω.

‡Σκελετεία (ἡ)· ἡ κατάστασις τοῦ κατεσκληκότος σώματος, ἰσχνότης, ἀτροφία.

‡Σκελέτευμα (τὸ). σῶμα κατεσκληκὸς (κατάξηρον, σκελετευμένον).

Σκελετεύω, Μ. εύσω Ἰσχναίνω ἢ Ξηραίνω τι εἰς εἶδος σκελετοῦ, κάμνω νὰ καταντήσῃ σκελετὸν ἀπὸ τὴν λιγνάδα· μυελανύμενος (καθὼς ἐμβαλσάμωναν τοὺς μουμιαὶς)· ταριχεύω.

‡Σκελετία (ἡ) = Σκελετεία

Σκελετός [σκέλλω]. ἡ, όν. Κατεσκληκώς, κατάξηρος (κοιν.) πετσὶ καὶ κόκκαλον. ‖. ἡ οὐσ. ἀρτ. καὶ οὐδ. ‖ σῶμα νεκροῦ τοῦ ὁπ. ἔχασεν τὸ πετσὶ μόνον μὲ τὰ κόκκαλα (χωρὶς νὰ διαλιθοῦν)· μουμιά. σκέλεθρον.

Σκελετώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων σκελετόν.

Σκελεφρός, ά, όν. Ἰαγνὰς, ξηρὸς, σκελετώδης (ὅθεν κατὰ συγκ.) Σκληφρός.

‡Σκελιαγής [σκέλος, ἄγνυμι], έος (ὁ, ἡ). ὁ ὁπ. εἶχε τσακισμένα τὰ σκέλη (= τὰ πόδια). «Τὸ σκελιαγές,» Γλσσ., τσάκισμα τοῦ σκέλους.

Σκελίζω, Μ. ίσω. Περιπατῶ μὲ μεγάλα βήματα (ἀφρασκελίζων). 2) Γρφ. ἀντὶ Ὑποσκελίζω. 3) Π. ἀντὶ Σκελίζω (1).

Σκελίς, ίδος (ἡ), τμῆμα χρέατος κομμένον κατὰ μῆκος ἀπὸ τὰ πλευρὰ ἢ ἀπὸ τὰ ὀπίσθια σκέλη τοῦ ζώου· ὁ κόπανος (τὸ μπούτ.) τοῦ σφαγτοῦ· (ἰδίως) γοιρομέρι. 2) = Σκελλίς.

Σκελ.τικος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Σκέλος.

†Σκέλισμα (τὸ). περιπάτημα μὲ μεγάλα βήματα, ἀβρασκελιά, τρεξίματον.

‡Σκελιφρός, ά, όν, = Σκελεφρός.

Σκελλίζω, Μ. ίσω. Λίγμαι σκέλλος (ξερολιᾶς).

†Σκελλίς, ίδος (ἡ), Σχλ. ἀντὶ Ἀγλίς, σκελίδα (σαρδέλ.).

Σκελλός, ή, όν, = Ῥοιβός, στραβοπόδης, (παρβλ. Κυλλός), [ἐκ τοῦ
Σκέλλω [κέλλω], Μ. σκελῶ [ἀόρ. Ἔσκηλα, μσ. αὐτόθ. πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Ἔσκληκα, ἀόρ. Ἔσκλην, ὀθ. ἡ εὐκτ. Σκλαίην καὶ Σκλῆναι). Ξηραίνω (ὡς ἂν σκελετόν), σκληρύνω. ‖. (ἐσχηματοτρ. τὸ μσ.) ξηραίνομαι· λιγνεύω· σήκομαι· σκληρύνομαι· (συνεχῶς) σκεβράνω.
†Σκελόδεσμος (ὁ), δεσμὸς (ταινία διὰ δέσιμου) τοῦ σκέλους, καλτσοδέτα.
†Σκελοκοπία (ἡ). τσάκισμα τοῦ σκέλους (ταῦ ποδός).
Σκέλος [σκέλλω], εος-ους (τό). [πωρ. καὶ ἐτυμολογ.] τὸ κοκκαλον (τὸ καλάμι) τοῦ ποδός· (ἐν γέν.) ὁ ποῦς. ¤ Κατὰ σκέλος βαδίζειν, ¤ Ἀρστ., ἐπὶ τετραπέδων ὅσα περικατοῦν τὸ ἕνα πόδι κατόπιν τοῦ ἄλλου χωρὶς νὰ τὰ σταυρώνουν (καθὼς π. χ. ἡ καμήλα). ¤ Ἐπὶ σκέλος ἀνάγειν, ¤ φρσ., ὀπισθοδρομεῖν, ἀναποδίζειν· (μτγν.) ¤ Παρὰ σκέλος ἀπαντᾷ, ¤ Παροιμ., ἔρχεται παρ' ἐλπίδα (ἀναπόδα) τὸ πρᾶγμα. ‖. [μτγν.] ¤ Σκέλη, τὰ μακρὰ τείχη τῶν Ἀθηνῶν ἢ ἄλλων πόλεων. ¤ Τὰ Πειραϊκὰ (ἢ Τὰ Μεγαρικὰ) σκέλη, ¤ Ἐπιγρ., Ἀρχφ. ¤ Σκέλη κλίμακος, ¤ Σχλ. Εὐρ., τὰ (ἄλλ.) Ἐνήλατα ἔνθα οἱ βαθμίδες πήγνυνται προσηλούμεναι. ¤ Τοῦ ἐπιδίφρου τὰ σκέλη, ¤ Ἰατρ., ἡ ἄκρα τοῦ ἐπιδίφρου.
Σκελοτύρβη (ἡ), [σκέλος, τύρβη], εἶδος παραλυσίας τῶν ποδῶν.
Σκελύδριον (σύ), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ Σκέλος.
Σκέμμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς σκέψεως, βουλή, στοχασμός, σχέδιον, ζήτημα.
†Σκεμμός (ὁ), σπν. ἀντὶ Σκέψις.
Σκενδύλη (ἡ), = Σγενδύλη.
Σκενδύλιον (τὸ), = Σγενδύλιον.
Σκέπα, Π. ἀνμς. καὶ αἰτ. τοῦ Σκέπας.
Σκεπάζω, Μ. ἀσω. Βάλλω σκέπην (σκέπασμα) ἐπάνω εἴς τι, καλύπτω· στεγάζω· προφυλάττω.
Σκέπανον (τὸ), Π. ἀντὶ Σκέπασμα.
Σκεπανός, ή, όν, Π. σκεπασμένος.
Σκέπανος (ὁ), εἶδ. ἰχθ., (ἄλλ.) Ἀτταγῖνος.
Σκεπαρνηδόν, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ λαγμένου σκεπάρνου ἐπιθέσμιος.
Σκεπαρνίζω, Μ. ἰσω. Πελεκῶ μὲ τὸ σκεπάρνι.
Σκεπαρνισμός (ὁ), πελέκημα μὲ τὸ σκεπάρνι, σκεπάρνισμα. 2) (χειρουργ.) εἶδ. συντρίμματος τοῦ κρανίου εἰς δύο τμήματα.
Σκέπαρνον (τὸ), [σκάπτω]. τὸ γνωστὸν ἐργαλ. σκεπάρνι (μὲ δυο κόψεις). 2) εἶδ. χειρουργ. ἐπιδέσμου (διὰ τὸ ὁμοιόσχημον).
Σκέπαρνος (ὁ), = Σκέπαρνον (τό).
Σκέπας, εος (τό), (ἡ αἰτ. πλθ. Σκέπα), Π. ἀντὶ Σκέπη, σκέπασμα.
†Σκέπασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σκεπάζω, σκέπασμα.
Σκέπασμα (τό). κᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς σκέπασιν, σκέπαστρον, σκεπαστήριον.
Σκεπασμός (ὁ), = Σκέπασις.
Σκεπαστέον, θετ. τοῦ Σκεπάζω.
Σκεπαστήριος, α, ον, = Σκεπαστικός. ‖. (οὐδ.) Σκεπαστήριον (τὸ), = Σκέπαστρον.
†Σκεπαστής, οῦ (ὁ). ὁ σκεπάζων· (μτγν.) ὑπερασπιστής.
Σκεπαστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ἀρμόδιος εἰς τὸ σκεπάζειν.
Σκεπαστός, ή, όν. Σκεπασμένος ἢ δυνάμενος νὰ σκεπασθῇ, ἐπιδεκτικὸς σκεπάσματος.
Σκέπαστρον (τὸ), κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ Σκεπαστήριον, σκέπασμα.
Σκεπάω-ῶ, Π. ἀντὶ Σκεπάζω. ¤ Ἵππεται δὲ κόρυν σκεπάουσαν εὔειραι, ¤ Θκρ.
Σκέπη (ἡ), [σκέπω]. σκέπασμα· σκεπαστήριον (συνεχῶς καὶ τρκ.) προφύλαξις, ὑπεράσπισις· (ἐνίοτε) πρόσχημα, πρόφασις. ¤ Ἐν σκέπῃ τοῦ φόβου (τοῦ κινδύνου), ¤ Ἡρ., ἐκτὸς φ. κ., εἰς ἀφάλειαν.
Σκεπηνός, ή, όν, = Σκεπανός.
Σκέπηνος (ὁ), = Σκέπανος.
Σκεπινός, ή, όν, = Σκεπηνός.
Σκέπινος (ὁ), = Σκέπανος.
Σκεπόωσι, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ο) ἀντὶ Σκεπῶσι, γ' πλθ. πρσ. τοῦ Σκεπάω.
Σκεπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Σκέπτομαι.
Σκεπτήριος, α, ον καὶ
Σκεπτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ σκέπτεσθαι, ὁ συνειθίζων νὰ σκέπτηται, (ὄθεν) ¤ Σκεπτικοί, ¤ οἱ Πυῤῥώνειοι καὶ Ἀκαδημαϊκοὶ φιλόσοφοι (διότι δὲν ἀπεφάνιζαν ὡρισμένως περὶ οὐδενός, ἀλλ' ἐσκέπτοντο περὶ πάντων ὡς ἐνδεχομένων).
Σκεπτικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον σκεπτικόν, κατὰ τοὺς Σκεπτικούς, διαρκτικῶς, ἀφεκτικῶς.
Σκέπτομαι [σκήπτω ἢ σκέπω], Μ. σκέψομαι (πθ. πρκ. Ἔσκεμμαι καὶ ἀόρ. β', Ἐσκέπην). (κυρ.) Κυττάζω μὲ προσοχὴν (βάλλων τὸ χέρι μου ὑπέρ τοὺς ὀφθαλμούς ὡς σκέπην), στηρίζω τὸ βλέμμα μου εἰς, παρατηρῶ, περιεργάζομαι (τρπ.) κάμνω σκέψιν περί τινος, ἐξετάζω μὲ τὸν νοῦν μου, στοχάζομαι, συλλογίζομαι. ¤ Σκέπτεσ' ὀϊστῶν τε φοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων, ¤ Ἰλ. Π. ¤ Σκέπτεο, αἴ κεν ἴδῃαι, ¤ Ἰλ. Ρ. ¤ Σκεψάμενός δ', ἐνόησα, ¤ Ὁδ. Μ. ¤ Πάντη διεδράμεν ὀφθαλμοῖσι σκεπτόμενος, ¤ Θκρ. ¤ Οὐ σκέψῃ, παῖ, καὶ εἰσάξεις; ¤ Πλάτ., δὲν κυττάζεις ποῦ εἶνε, καὶ νὰ τὸν φέρῃς μέσα; ¤ Σκέψασθαι εἰ πορεύσιμον εἴη τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ, ¤ Ξεν. (ἢ μτγν.) ¤ Σκεπτέον δὲ καὶ τόδε, εἰ εὐθέλει ἀποχωρεῖν, ¤ αὐτ. ¤ Σκέψασθε, εἰ ἄρα, ¤ αὐτ. ¤ Σκέψαι ἐὰν τόδε σοι μᾶλλον ἀρέσκῃ, ¤ αὐτ. ¤ Σκέψασθαι ὅτῳ τρόπῳ ἀσφαλέστατα διαπορεύσονται, ¤ Θκ. ¤ Τί ποτ' ἐστὶ περὶ οὗ βουλευσώμεθα ἢ σκεπτώμεθα, ¤ Πλάτ. (καὶ πθ.) ¤ Τὰ οἰκήματα ἁρμόττεται πρὸς αὐτὸ τοῦτο ἐσκεμμένα, ὅπως κτλ., ¤ Ξεν. (ἢ ἁπλ.) ¤ Ἐσκεμμένος ἀνήρ, ¤ Λξ., στοχαστικός, φρόνιμος. (καὶ πθ.) ¤ Ἠσκεμμένα λέγειν, ¤ Ξεν., Δημ., σκυτίνης ἄξια· προμελετημένα. ¤ Ὡς μὴ δοκεῖν ἐσκεμμένα λέγειν, ἀλλ' ἠναγκασμένα, ¤ Λυγγ.
Σκεπτεσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Σκέψις.
Σκέπω (παρτ. Ἔσκεπον καὶ πλέον οὖ), [σαγγ. τῷ κεύθω], σπν. ἀντὶ Σκεπάζω.
Σκεπτολέω καὶ Σκεπτόλλω, Μ. ἰσω. Γ-βρίζω λοιδορῶ· κακολογῶ, = Κερτομέω, ἐκ τοῦ
Σκέρβολος (ὁ, ἡ), Π. [σκέρβ, βάλλω]. = Κέρτομος, ὑβριστικός, λοίδορος. ¤ Σκέρβολα μυθήσατο, ¤ Καλλ.
Σκευαγωγέω-ῶ [σκευαγωγός], Μ. ἑῶ. Μεζόνω καὶ μεταφέρω τὰ σκεύη (τὰ πράγματά) μου. ¤ Ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐσκευαγώγουν εἰς τὴν πόλιν, ¤ Ἀρρ.
Σκευαγώγημα (τὸ). ὄχημα (ἁμάξι) σκευαγωγόν.
Σκευαγωγία (ἡ). τὸ σκευαγωγεῖν, ἡ τῶν σκευῶν μετακόμισις.
Σκευαγωγός (ὁ, ἡ), [ἀγω]. ὁ μεταφέρων (καβαλλίνων) σκεύη (καλαμαλικὰ) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.
Σκευάζω [σκευή, σκεπάζω], Μ. ἄσω. Ἐνδύω· ὁπλίζω· (ἐπὶ πραγμ. κλπ.) κατασκευάζω· (ἐντέν.) φθειρώνω, ἑτοιμάζω. ¤ Ταύτην τὴν γυναῖκα κατασκευάσαντες πανοπλίᾳ, ¤ Ἡρ. ¤ Ἀνδρας γυναικῶν ἐσθῆτι σκευάσας, ¤ αὐτ., (ἢ προθετ.) ¤ Εἰς Βάκχας (¤ Εἰς Σατύρους ¤ Εἰς ἁπλίτας κτλ.) σκευάσας, ¤ Πλ., Θκ. (καὶ χωρὶς τὴν προθ.) ¤ Σίρους γὰρ ὑμὲ σκευάσας φασὶ φέρειν, ¤ Ἀρχφ. (καὶ ἐπίρ.) ¤ Οὕτ' σκευάσαντες ἑαυτούς, ¤ Πλ. ¤ Πρόβατα πολλὰ κατακόψαντας καὶ σκευάσαντας προθεῖναι δαῖτα, ¤ Ἡρ. ¤ Σκευάσας ὡς εἴωθε τὰ θηρία σκευάζειν, ¤ αὐτ. (ἢ ἀπολ.) ¤ Σκευάζοντα κατ' οἶκον ἄτερ ψέφου, ¤ Ὑμ. Ἥμν., συμμιζόντα τὰ σκεύη (ἴνα τὰ κλέψῃ). = Σκευωρούμενον. (καὶ μσ. μτγν.) ¤ Προδοσίην ἐσκευάζοντο, ¤ Ἡρ., (κακῶν) ἐξήνανν ἐμαγείρευον. (καὶ αὐτόθ.) ¤ Τοιούσδ' ὦ, ὦ πιθηκε, τὼν πώγων' ἔχων, εὐνοῦχος ἦλθ' ἢ θῆλυς ἐσκευασμένος; ¤ Ἀρχφ. ¤ Τάξοισι ἐσκευασμένοι ἦσαν, ¤ Ἡρ. ¤ Στρατεύεται δὲ .. ἢ σιτίοις εὖ ἐσκευασμένος καὶ προβάτοις, ¤ αὐτ. ¤ Οὕτω ἐσκευάσατο, ¤ αὐτ. (ἢ πθ.) ¤ Τὰ ἐφθὰ πάντα μεθ' ὕδατος ἐσκεύασται, ¤ Ξεν.
Σκευάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκεῦος.
Σκευασία (ἡ). κατασκευή, ἑτοιμασία· τρόπος κατασκευῆς (κυρ. φαγητοῦ)· (ἐνίοτε) ἀντὶ Σκευή. (Τερχ.) ταχίμι. ¤ Τῶν ὄνων οἱ μὲν χρυσᾶς, οἱ δὲ ἀργυρᾶς σκευασίας εἶχον, ¤ Ἀθ.
Σκεύασις, εως (ἡ), τὸ σκευάζειν, ἐνδύσιμον, ἁρμάτωμα· κατασκευή (φαγητοῦ κτλ.), (ἐν γέν.) φθειράσιμον, ἑτοίμασμα.
Σκεύασμα (τὸ). πρᾶγμα ἐσκευασμένον (φθειρασμένον, ἑτοιμασμένον), (κυρ.) σύνθεμα ἰατρικόν, ματζοῦνι κτλ. 2) = Σκευή, Σκευασία, Σκεῦος. ¤ Πάντα τὰ σκευάσματα αὐτοῦ, ¤ Γρρ.
Σκευαστέον, θετ. τοῦ Σκευάζω.
Σκευαστής, οῦ (ὁ). ὁ σκευάζων (κατασκευάζων) τι, (μὲ γεν.) ¤ Φαρμάκων—, ¤ Τζ., φαρμακοποιός.
Σκευαστός, ή, όν. Ἐσκευασμένος ἢ δυνάμενος νὰ σκευασθῇ· φθειρωτός, τεχνητός. ¤ Οἶνος—, ¤ Θρρ. ¤ Πῦρ—, ¤ Θρρ., τὸ (ἄλλ.) Γραικικόν, feu Gregeois.
Σκευή (ἡ), [σκέπω], τὸ ὅλον τῶν σκευῶν, ἁρματωσιά· ἐνδυμασία, (Τερχ.) ταχίμι. ¤ Πλοίου—, ¤ Γρφ. ¤ Καταγωγὰς σκευαῖς κεκοσμημένους ὄπιπτε, ¤ Ἀθ. ¤ Σκευὴν .. βάκχης ἔχων, ¤ Σοφ. ¤ Τὴν σκευὴν

ἡνιόχου ἀναληφώς, « Ἡρωδ. » Σκευὴς Μηδικὴς ἐνδύομενος, « Θη. »Οὐκ ἔσται σκευὴ ἀνδρὸς ἐπὶ γυναικί, « Γρφ. 2) (απν.) ἀντὶ Σκεῦος.

Σκευηφορέω-ῶ, Μ. ήσω, =Σκευοφορέω.

Σκευηφόρος (ὁ, ἡ), =Σκευοφόρος.

Σκευοθήκη (ἡ)· ἀποθήκη σκευῶν, ἀγγειοθήκη· ὁπλοθήκη.

Σκευοπλαστία (ἡ), πλάσις σκευῶν (πηλίνων ἀγγείων).

Σκευοπλαστικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς σκευοπλαστίαν.

Σκευοποιέω καὶ (συχνότ. μσ.) -έομαι -οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι, =Σκευάζω, ἐνδύω (κυρ. ἐπὶ τὸ θεατρικώτερον)· (ὀθ. ἐνγέν.) πλάττω, παρασκεύω, ποιῶ, ἐνδύω· σθ. -θήκας —, « Ἰσ., (παραβλ.) Σκευωρέομαι.

Σκευοποίημα (τό). κατασκεύασμα σκευοποιοῦ, σκευὴ (ἐνδυμασία) ὑποκριτῆ θεάτρ. (μτγν.) δόλος, πλάσμα, πανουργία.

Σκευοποιία (ἡ)· ἡ τέχνη τοῦ σκευοποιοῦ, κατασκευὴ (κυρ. θεατρικῶν) σκευῶν, (ἐνγέν.) διακόσμησις (Γαλλ. **décoration**) θεάτρου.

Σκευοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων σκεύη, (κυρ.) ὁ κατασκευάζων προσωπίδας (φορέμματα κτλ.) διὰ τὸ θέατρον.

Σκευοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σκεύη (ἔπιπλα).

Σκεῦος [συγγ. τῷ Σκέπω], εος-ους (τό). ἄγγειον ἢ ἐργαλεῖον (ὁποιονδήποτε), σύνεργον, ὄργανον (κυρ. καὶ μτγν.)· (ἰδιωτ.) πρόσωπεῖον καὶ πᾶν ὅ,τι ἀναγκαῖον πρὸς ἐνδυμασίαν τῶν ὑποκριτῶν καὶ διακόσμησιν τοῦ θεάτρου, (εἰς τὸ πλῆ.) « Σκεύη, « τὰ πρὸς ὁποιανδήποτε ὑπηρεσίαν χρεώδη. « Οἴκου—, « τὰ Νοικοκυριᾶ, τὰ (Τουρκ.) καλαμπαλίκια. « Νεώς—, « Ξεν., τὰ σχοινιὰ κλπ. (Γαλλ. **les agrès**) τοῦ πλοίου. « Ἵππε—, « ἡ στρῶσις (τὸ Τουρκ. τακίμι) τοῦ ἁλόγου κτλ. « Ἐγενήθη αὐτῷ εἴρων σκεύη αὐτοῦ, « Γρφ., ὑπασπιστής του, (παραβλ. Ὅπλον).

Σκευουργία (ἡ), =Σκευοποιία.

Σκευουργικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς σκευουργίαν ἐπιτήδειος.

Σκευουργὸς (ὁ), =Σκευοποιός.

Σκευοφορεῖον (τό), κἂν ὅτι χρησιμεύει πρὸς μετακόμισιν σκευῶν, (κυρ. ὁδ.) =Ἀνάφορον.

Σκευοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, Καυβαλῶ (Μεταφέρω) σκεύη. ‖. (μσ.) καυβαλοῦν τὰ σκεύη (τὴν ἀποσκευήν, τὰ καλαμπαλίκια) μου. « Χιλίοις καμήλοις—, « Πλ.

Σκευοφορία (ἡ), τὸ σκευοφορεῖν, μετακόμισις σκευῶν.

Σκευοφορικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ χρησιμεύων πρὸς) σκευοφορίαν. « Βάρος—, « Ξεν., ὅσον σημαίνει ἓν σκευοφόρον ζῶον.

Σκευοφόριον (τό), =Σκευοφορεῖον.

†Σκευοφοριώτης, « (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Σκευοφόρος (κατὰ τὸ Εἰρηνιώτης).

Σκευοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (κυβαλῶν) σκεύη (ἢ τὰ σκεύη τινός), (ἰδιωτ.) ὁ βαστῶν τὴν ἀσκίδα (Γρφ. ὁ εἴρων τὰ σκεύη) τοῦ ὁπλίτου ὑπηρέτης, ὑπασπιστής (ἐνγέν.) « Σκευοφόροι, « οἱ ὑπηρέται τοῦ στρατεύματος, (Γαλλ.) **goujats**, ἢ « Σκευοφόρα (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ἅρματα ἢ κτήνη, « τὰ μετακομίζοντα τὴν ἀποσκευήν· (ἐν γεν.) ἡ ἀποσκευὴ τοῦ στρατ.

Σκευοφυλακεῖον (τό), =Σκευοφυλάκιον.

Σκευοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω τὰ σκεύη.

Σκευοφυλάκιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου φυλάττονται τὰ σκεύη, ἡ σκευοθήκη.

Σκευοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ τῶν σκευῶν, ἐπιστάτης τοῦ σκευοφυλακίου.

Σκευάω-ῶ, Μ. ώσω, Γλσ. ἀντὶ Σκευάζω, ἑτοιμάζω μὲ τὰ ἀναγκαῖα σκεύη (ὅπλα).

Σκεύδριον (τό), « Σκευάριον.

Σκευωρέω-ῶ καὶ (μσ. ὃ καὶ μόνον σχεδὸν εὔχρ.) -έομαι-οῦμαι [σκευωρὸς], Μ. ήσω, -ομαι, (κατὰ λεξ.) Συγυρίζω τὰ σκεύη (τὰ Νοικοκυριά) τοῦ σπιτιοῦ· (ὀθ. συνκρ.) σκαλίζω, ἀνακατόνω· (μὲ αἰτ. πράγμ.) καταγίνομαι εἴς τι, (παρβλ.) Πραγματεύομαι· (ἐπὶ κακοῦ) βαδουργῶ, συρίζομαι δολίως, μηχανῶμαι· (ἰδιωτ.) παρακολουθῶ (ὡς **plagiaire**) ξένον σύγγραμμα. « Τοὺς τῶν ἄλλων διαλόγους ἐσκευωρήκατε. « Ἀρτ., (παρβλ. Διασκευάζω).

Σκευώρημα (τό). τὸ σκευωρηθὲν (πραχθὲν ἢ ἐπινοηθὲν δολίως), πανούργημα, βαδιούργημα.

Σκευωρία (ἡ· φρουτίς. Ἀσχολία σύντονος, περιφασμός, ἐπαγρύπνησις, (παρβλ.) Πραγματεία. « Ἤδη δὲ ἡ τῶν ἀρρένων τινὲς ὤρθιζον, ἀπολομένης τῆς θηλείας, αὐτοὶ περὶ τοὺς νεοσσοὺς ποιούμενοι σκευωρίαν, κἀμιάγοντές τε ἢ ἐκτρέφοντες, « Ἀρστ. 2) (συνήθ.) δολιότης, πανουργία, ἐπιβουλή, βαδιουργία. « Ἦν δὲ δόλος ἡ προσκοίνησις αὕτη τοῦ τυράννου, καὶ σκευωρία κατὰ τῶν Συρακουσίων, « Ἰλιβ., [ἐκ τοῦ

†Σκευωρὸς (ὁ), Γλσ. [ἐκτὸς ὥρα], = Σκευοφύλαξ.

Σκέψις, εως (ἡ), τὸ σκέπτεσθαι, παρατήρησις· (τρπ.) ἡ διὰ τοῦ νοὸς θεωρία, μελέτη, στοχασμός, συλλογισμός· ζήτησις, ἔρευνα.

Σκῆλαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. ᾖ

Σκήλεις, γ΄. πρσ. τοῦ ἀόρ. τῆς εὐκτ. ᾖ

Σκήλῃ, γ΄. πρσ. τοῦ ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Σκέλλω.

†Σκήλημα (τό), Γλσ. ἀντὶ Σκλῆμα, σκίρρωμα.

Σκηνάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω, = Σκηνόω.

Σκηνεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑποκρίνομαι (ὡς ἐπὶ σκηνῆς), προσποιοῦμαι. « Εὐήθειαν—, « Ι. Δυβὶς (ἐν τῇ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Δ΄, 31].

Σκηνέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σκηνόω.

Σκηνὴ (ἡ), [σκιά]. τέντα, (Τουρκ.) τσαδῆρι· καλύβα, τσαρδάκι, μπαράκα· (ἐνίοτε) τὸ σκέπασμα τῆς ἁμάξης· (ἐνγέν.) σκέπη· κατοικία. « Σκηνὴν κηγώναι (ἱστάναι, καταλύειν). « Λξ. « Ἀπὸ σκηνῆς ἀγοράζων, « Θκρ., ἀπὸ τοῦ ἐργαστηρίου (ὁπόθεν τὰ κηγυώμενα ἐκ τοῦ προχείρου εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς ἀγορᾶς, τὰ [Τουρκ.] σεργιά). 2) τὸ σκεπασμένον μέρος τοῦ ἀρχ. θεάτρου ὅπου ἦσαν τὰ κατασκευάσματα (**les décorations**) καὶ παρίστανον οἱ ὑποκριταὶ (πρὸς διασκιὰν τῆς θυμέλης· ὅπου ἵστατο ὁ χορὸς)· (κατ' ἔκτ.) τὸ θέατρον, (ὀθ.) « Οἱ ἀπὸ (ἐπὶ) σκηνῆς, « =οἱ σκηνικοί, καὶ « Τὰ ἀπὸ σκηνῆς (ἐνν. μέλη), « τὰ ᾀδόμενα ὑπὸ μόνου τοῦ ὑποκριτοῦ χωρὶς νὰ ἀνταποκρίνεται ὁ χορός. 4) πᾶν ὅ,τι παριστάνεται εἰς τὸ θ. ἢ ὡς εἰς θ., δρᾶμα· (μτφρ.) πλάσμα, ψεῦδος. « Οὐχὶ σκηνὴ ταῦτά ἐστι καὶ ὑπόκρισις; « Χρ. « Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος κἀπαίγνιον, « Ἐπιγρ. 5) (συνκρ.) δεῖπνον ἢ συνάθροισις στρατ. ὑπὸ σκηνήν. « Τὴν σκηνὴν εἰς κοίτην ὁ ἕλκων, « Ξεν.

Σκήνημα (τό), = Σκήνωμα.

Σκηνήτης, ου (ὁ), = Σκηνικός. « Πυθόδωρον τὸν σκηνήτην καλούμενον, « Ἰσχρ.

2) ὁ κατοικῶν συνήθως ὑπὸ σκηνήν (καθὼς οἱ Νομάδες). « Κισσὲς—, « Ἐπιγρ., ὁ χρησιμεύων (σκιάζων) ὡς σκηνή, πυκνός. 3) σκηνήτου (Νομάδος) ἔθνος. « Βίος—, « Διοδ.

Σκηνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκηνή.

Σκηνικεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑποκρίνομαί τι ὡς -

Σκηνικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σκηνὴν (τοῦ θεάτρου), θεατρικός. ‖. (ὡσ.) ὑποκριτὴς τοῦ θ.

Σκηνικῶς, ἐπίρ. Θεατρικῶς.

Σκηνίς, ίδος (ἡ), = Σκηνή, τέντα

Σκηνίτης, ου (ὁ), = Σκηνήτης.

Σκηνιβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναβαίνω (Παρουσιάζομαι) εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου· (μτβτ.) ἐκθέτω (παριστάνω) τι εἰς τὸ θ. ἢ ὡ, εἰς θ., θεατρίζω. « Σκηνοβατῶσιν αὐτῶν τὴν μοχθηρίαν, « Ἡράκλ., κομπεύομαι, (καὶ πθ.) « Πολλὴ καθ' Ὁμήρου τραγῳδία σκηνοβατεῖται, « αὐτ.

Σκηνογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω ὡς σκηνογράφος (ὀπτ. **en prespective**)· (μτγν.) ἐκθέτω (περιγράφω) τι μὲ ὁραματικὸν ὕφος (μὲ ὑπερβολάς, μὲ ἔμφασιν), μεγαλοποιῶ ἐπὶ τὸ θεατρικώτερον.

Σκηνογραφία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σκηνογράφου, τὸ ζωγράφισμα τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου ἢ ὁ τρόπος (τὸ εἶδος) τῆς τοιαύτης ζωγραφικῆς ἢ ὀπ. παριστάνει τὰ ἀντικείμενα καθὼς φαίνονται ἢ μόνον ἵνα φαίνωνται (φαντάζωσι) μακρόθεν, (Γαλλ.) **la perspective**, (παρβλ.) Σκιαγραφία· (συνκρ. καὶ τρπ.) ἐπίδειξις πλαστὴ (θεατρική), λόγια μόνον μεγάλα χωρὶς πράγματα, ἀπάτη, φαντασία, (Γαλλ.) **illusion**.

Σκηνογραφικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ὁμοιάζων μὲ σκηνογραφίαν, θεατρικός, κἀμνων ἐντύπωσιν (φαντάζων) μακρόθεν μόνον (Γαλλ.) **en perrpective** ἢ **pittoresque**. « Σκηνογραφικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ τῆς σκηνογραφίας.

Σκηνογράφος (ὁ). ὁ ζωγραφίζων τὰς σκηνὰς ἢ καθὼς ζωγραφίζουν τὰς σκηνὰς τοῦ θεάτρου (δηλ. **en perspective**), (παρβλ. Σκιαγράφος)· (μτγν.) ὁ περιγράφων (μεγαλοποιῶν) τὰ πράγματα ἐπὶ τὸ θεατρικώτερον.

Σκηνοειδὴς, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει σκηνῆς· θεατροειδής.

Σκηνοπηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πήγνυμι (Στήνω, Φτιάνω) σκηνὴν ἢ ὡς ἐν σκηνῇ

» Τὰ σκηπήλεια ἐπὶ τῶν τειχῶν σκηνοπηγεῖν, » Ἀθ.

Σκηνοπηγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πραγμ., ζήσιμον τέντας (τσαδηρίσῶ), ζθειρόμενον καλύβας, (ἐν γέν.) κτίσιμον ἐκ τοῦ προχείρου. » Ἡ τῆς χελιδόνος σκηνοπ., » Ἀριστ., τὸ κτίσιμον τῆς φωλεᾶς της. ‖ (παρ' Ἑβρ.) = Σκηνοπήγια.

†Σκηνοπήγιον (τὸ), = Σκηνή (μετὰ πάντων τῶν περὶ αὐτήν). » Συρρέουσιν ἐπὶ τὸ τοῦ στρατηγοῦ σκηνοπήγιον, » Θρν. ‖ (πλθ.) Σκηνοπήγια (τὰ), (ἐνν. ἑορτά), ἡ παρ' Ἑβραίοις ἑορτὴ τῆς σκηνοπηγίας.

Σκηνοποιέω-ῶ καὶ (μσ.)-έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω -ομαι, = Σκηνοπηγῶ, στήνω τὴν σκηνήν μου πουθενά, ἢ κατοικῶ ὑπὸ σκηνήν. » Οἱ περὶ τὸν Πάντον, ὅταν ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου σκηνοποιῶνται, » Λορστ.

Σκηνοποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρηγ., ζήσιμον (ζθειρόμενον) σκηνῆς ἢ ἐν εἴδει σκηνῆς. » Ἡ τῆς τύχης—, » Ἠλ., αἱ συχναὶ (ὡς ἐν θεάτρῳ) μεταβολαὶ καὶ περιπέτειαι τῆς τ.

Σκηνοποιός (ὁ). ὁ ζθειρόμενον σκηνάς (καλύβας κτλ.) ἢ, διευθετῶν τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου, (Γαλλ.) **décorateur.**

Σκηνορράφειον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ σκηνορράφου.

Σκηνορραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐργάζομαι ὡς) σκηνορράφος.

Σκηνορραφικός, ἡ, όν. Σκηνορράφῳ ἴδιος.

Σκηνορράφος (ἡ). ὁ ῥάπτων σκηνάς, (Τουρκ.) τσαδῦρτσῆς.

Σκῆνος, ους (τὸ), = Σκηνή, κατοικία (αὐτοσχέδιος). (ὀθ. μεταφ.) τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου (ὡς προσωρινὸν τῆς ψυχῆς οἴκημα). » Φλεύῳ μεγάλῳ, δι' ἧς εὔλον τὸ σκῆνος τρέφεται, » Ἱππκρ. » Ψυχρεῖ τὸ πᾶν σκῆνος, » Ἀρετ. » Ἐς γυναικὸς σκάνας, » Τίμ.

Σκηνοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ σκηνῆς, στρατιώτης διοριζόμενος νὰ φυλάττῃ τὰς σκηνὰς εἰς τὸ στρατόπεδον ὅταν οἱ ἄλλοι πολεμοῦν.

Σκηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω σκηνὴν ἢ τὴν σκηνήν μου πουθενά· κωνεύω· στρώνω τραπεζεύω· (ἐν γέν.) κατοικῶ, διατρίβω. » Οἰκίαι..., ἐν αἷς αὐτοὶ ἐσκήνησαν, » Θκ. » Ἐν τῇ ἀκροπόλει, ὑπὲρ αὐτῆς ἐσκήνου, » Ξεν. » Κατὰ νοῦς ἐμέλλον οἱ ναῦται σκηνήσειν, » αὐτ. » Οἵπερ σκηνοῦνται, » αὐτ. (καὶ μφ.) » Περὶ ᾧ ἐσκήνωται τοῦ..., » Πλάτ., μακρὰν ἀπέχει.

Σκηνυδριον (τὸ), = Σκηνίδιον, παληοκάλυβον.

Σκήνωμα (τὸ). μέρος πρὸς σκήνωσιν (κατοικίαν), ἐνδιαίτημα. » Ὅταν δώσῃς ὄμβριον ἔχειν, ἐν τῇδε πέτρᾳ στέγην' ἔχω σκηνώματα, » Εὐρ.

Σκήνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σκηνόω, κατοίκησις (ὑπὸ σκηνάς), κατασκήνωσις.

†Σκηνωτής, οῦ (ὁ), = Σκηνητής. ‖ = Σκαρνος.

Σκηπάνιον καὶ Ἰων. Σκηπήνιον (τὸ), Π. = Σκήπων, βακτηρία.

Σκηπτεσθάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαίνων (στηριζόμενος) ἐπὶ σκήπτρου. » Λητὸς—, » Σοφ.

Σκῆπτον (τὸ), Π. ἀντὶ Σκῆπτρον.

Σκηπτός (ὁ), [σκήπτω] κεραυνὸς πίπτων (κτυπῶν) κοιλάδα, (Γαλλ.) **coup de foudre**· (Π.) ἀνεμιστροβίλος· (μτφ.) προσβολὴ δεινοῦ, πάτημα αἰφνίδιος. » Διοτρεφοῦς—, » Δίοχλ.

Σκηπτουχία (ἡ). τὸ ἔργον (ἢ ἀξία) τοῦ σκηπτούχου (ἐν γέν.) διοίκησις χρατοῦς κτλ., ἡγεμονία.

Σκηπτοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (χρατῶν) σκῆπτρον, σκηπτροφόρος. » Βασιλεὺς—, » Ὅμ. ‖. (οὐσ.) ῥαβδοῦχος· (ἰδίως εἰς τὴν Περσ.) τίτλος τιμῆς δι' ὁποίαν δίδονται εἰς τοὺς μεγιστᾶνας.

Σκηπτροβάμων, ονος (ὁ, ἡ), = Σκηπτοβάμων.

Σκηπτροκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ σκῆπτρον, βασιλεύω.

Σκηπτροκρατορία (ἡ). βασιλεία, [ἐκ τοῦ

Σκηπτροκράτωρ, ορος (ὁ), = Σκηπτοῦχος, βασιλεύς.

Σκῆπτρον (τὸ), = Σκῆπων, ῥάβδος, βακτηρία· (ἰδ.σιτ.) τὸ σύμβολον τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας· (ἐν γέν.) ἡ βασιλικὴ δύναμις. » Βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρονου παῖς σκῆπτρον, » Ἰλ. Β. (ἢ πλθ.) » Ὅστ' ἐμὲ σκῆπτρα κρατοῦντα τῆς δ' ἄνακτ' εἶναι χθονός, » Εὐρ. » Πρὸς τοῦ τύραννα σκῆπτρα συλτβήσεται; » Δίοχλ. 2) (Βυζ.) δορυφορικὰ σημεῖα, σημαῖα, (συνεκχ.) τάγμα (στρατ.)· φυλή. » Κατὰ τὰ σκῆπτρα ὑμῶν, » Γρφ.

Σκηπτροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ σκῆπτρον ἢ τὸ βασιλ.) σκῆπτρον, βασιλεύω, [ἐκ τοῦ

Σκηπτροφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (χρατῶν) σκῆπτρον ἢ τὸ σκῆπτρον, σκηπτοῦχος, βασιλεὺς ἢ ῥαβδοῦχος.

Σκήπτω [σκίμπτω], Μ. σκήψω. (κυρ.) Ἀκκουμβῶ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) δυνατά· (συνεκχ.) βίπτω μὲ ὁρμήν, καὶ ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) πίπτω μὲ ὅλον μου τὸ βάρος ἐπάνω εἰς. » Βιᾶι σκήπτειν, » Αἰσχλ. (καὶ μσ.) » Τῇ γὰ τῇδε μὴ βαρὺν κοτον σκήψηται, » αὐτ. (καὶ ἄλλ.) » Ἔρις πέδῳ σκήψασα, » αὐτ. » Ἀστραπὴ σκήψας ἐλαύνει πυλῶν, » Σοφ. (ἢ μσ.) » Ῥάβδῳ σκηπτόμενος, » Ἀπλλν., (ἴδε καὶ Σκίμπτω). 2) (συνήθ. ἢ λογογραφ. μσ.) προσποιοῦμαι, προφασίζομαι· (κυρ.) ἐπιστηρίζομαι εἰς δικαιολόγημά τι. » Τί ἂν σκήπτοιτ' οἱ πρὸς τοὺς συμμάχους, μὴ βοηθοῦμεν αὐτοῖς; » Θκ. » Σκεπτόμενος ὅτι ὀφλοίη (ἴη), » Πλάτ. » Τοῦτο γε σκῆψιν, ὡς οὐ δυνατὸς εἰ λέγειν, » Αἰσχ. » Ἀκρίβειαν ἔκρασιν τῶν λογισμῶν, » Πλ. (καὶ πρὸς ἄπαρ.) » Σκηψάμενος ἀρρωστεῖν, » αὐτ. » Ἀλλ' ἔμοιγε δοκεῖ σκῆψαι, » Ἀρστφ. (ἢ χωρὶς πτ.) » Σκήπτομαι ὑπὲρ σοῦ, » Πλάτ., συνηγορῶ, προσπαθῶ νὰ σὲ δικαιώσω· γίνομαι. » Πῶς τῷ δίκαια ὑφίζειν ταῦτα σκήψαιτο; » Δημ., (παράβλ. Ἐπισκήπτω).

Σκήπων [σκίμπτω], ωνος (ὁ). ῥάβδος, μαστοῦνι, δικανίκι.

Σκηρίπτω, Μ. ψω, = Σκήπτω, Ἀκκουμβῶ ἐνιαχοῦ. » Βέας ἐργατίνας,... ἐνὶ γαίῃ χηλὰς σκηρίπτοντας, » Ἀκλλ. (καὶ μσ

» Σκηριπτόμενος γεραιὸν τε ποσὶν τε, » Ὅμ. » Ὡς δὲ μοι φαίνεται σκηρίπτεσθαι, » Ὀδ. P.

†Σκηρός, ὁ, όν, = Σκιῶδ. ἢ, σκληρός.

†Σκηρόω-ῶ, Μ. ωσω, = Σκιρόω.

Σκῆψις, εως (ἡ), τὸ σκήπτεσθαι, πρόφασις· δικαιολόγημα.

Σκια (ἡ), ἴσκιος. » Διὸ οὐκ ἔστιν ἡ ἐμὴ σκιὰ σκιά, » Πλάτ. » Περὶ ὧν σκιᾶς, » Παρ., διὰ τὸ οὐδέν. » Κἀκνὰ σκιά, » Σοφ., πλέον παρά τίποτε. 2) μέρος σκιερὸν (κατάσκιον). » Ἐν σκιᾷ ἑζόμενον, » Ἡσ. 3) τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον κάμνει τὴν σκιάν. » Ὑπὸ σκιᾶς ἀναπαυόμενος, » Ξεν. 4) αἱ γραμμαὶ (τὰ σκοτεινὰ μέρη) εἰκόνος (ἐνίοτε) ἀντὶ Σκιαγράφημα. 5) σύνδεσμος ἀκάλυπτος τὸν ὁποῖον φέρει μαζί του ὁ καλεσμένος, (Λτν.) **umbra.** 6) Π. αἱ ψυχαὶ τῶν ἀποθανόντων, (Γαλλ.) **les mânes.**

Σκιαγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω ὡς σκιαγράφος (δηλ. μὲ γραμμάς, μὲ σκιάν, ἢ **en perspective**), (παράβλ. Σκηνογραφέω)· (μτφ.) παριστῶ τι ἀμυδρῶς, σχεδιάζω ἐκ τοῦ προχείρου.

Σκιαγράφημα (τὸ). τὸ σκιαγραφηθέν (ζωγραφηθὲν κατὰ τὸν σκιαγραφικὸν τρόπον), σχέδιον ζωγραφίας, (παράβλ.) **ἰχνογράφημα.**

Σκιαγραφία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σκιαγράφου, ζωγραφία μὲ σκιάν (μὲ γραμμάς) ἢ **en perspective**. » Ἡ δημηγορικὴ λέξις παντελῶς ἔοικε τῇ σκιαγραφίᾳ, » Ἀριστ. (συνεκχ. καὶ τροπ.) ἐπιδεξιότης ἢ μίμησις ἀπατηλή. » Ἀρετῆς—, » Ἠλιαν., (παράβλ. Σκηνογραφία).

Σκιαγραφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σκιαγραφίαν. » Σκιαγραφικὴ (ἐνν. τέχνη), » ἡ τῆς σκιαγραφίας, (παράβλ. Σκηνογραφικός).

Σκιαγράφος (ὁ). ὁ ζωγραφίζων μὲ σκιὰν (μὲ γραμμὰς ἢ χρώματα παριστάνων τὴν σκιὰν καὶ ἐπιτ. τὴν ἀπ' ἀλλήλων ἀπόχρασιν τῶν εἰκονιζομένων κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ὀπτικῆς, = Σκηνογράφος. 2) Ἰχνογράφος (ᾱ).

†Σκιάδαι (δί), νομ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Σκιάδες.

Σκιάδειον (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ὡς σκιὰς, ὀμπρέλλα (» Ἐξεπετάννυτο ὥσπερ σκιάδειον, ᾧ πάλιν ξυνήγετο, » Ἀρχῳ, ἢ καπέλλον, (κοιν.) σκιάδι. ᾠ Ὅτ' ἐκάνας ἔχει) σκιάδιον ἐπ' ἄκρου ὡς ἀνήθη μακρόν, » Δσκρ.

Σκιάδιος, εως (ὁ), = Σκίασις.

Σκιαδιφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ σκιάδα (ὀμπρέλλαν)· (ἐπὶ φυτ.) εἶμαι ὁ

Σκιαδιφορος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) σκιάδα (ὀμπρέλλαν), ἴδε Σκαφηφόρος· (ἐπὶ φυτ.) = Πετασώδης, (Γαλλ.) **umbellifère** (ἐπὶ δενδρ.) σχηματίζων εἶδος σκιάδος, φουντωτός.

;Σκιάδιον (τό), = Σκιάδειον. 2) = τῷ

Σκιαδίσκη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Σκιάς.

Σκιαδοφορέω, Σκιαδοφόρος, μεγν. ἀντὶ Σκιαδιφορέω, -φορος.

Σκιάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω τι μὲ σκιὰν ἢ μὲ τὴν σκιάν μου, ἰσκιάζω. » Ὀγνὸν μου τὴν ἑκτὴν σκιάζει, » Ἀλκίφρ., δείχνει μὲ τὴν σκιάν του ἡ ὥρας. » Τὸ καῦμα σκιάζειν, » αὐτ., μετριάζει διὰ τῆς

σκιᾶς. (καὶ πδ.) « Δύσατό τ' ἠέλιος; σκιόωντο τε πᾶσαι ἀγυιαί, « Ὅμ. « Τέκνων γένος ἐμῶν σκιάζεται, « Εὐρ., βριξὶ σκεπάζεται.

Σκιαθήρας, ου (ὁ), (ἐνν. γνώμων), = Σκιάθηρον.

Σκιαθηρεύω-ῶ, Μ. ήσω. Θηρεύω (Ζητῶ διὰ τοῦ σκιαθήρου νὰ εὕρω) τὴν μεσουράνησιν τοῦ ἡλίου.

Σκιαθηρικός ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς ἡ ἀνήκων εἰς τὸ =

Σκιάθηρον (τὸ), (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ὄργανον, τὸ χρησιμεῦον διὰ τῆς σκιᾶς τε πρὸς θήρευσιν (ἀνεύρεσιν) τῶν ὡρῶν, ὁ γνώμων τοῦ ἡλ. ὡρολογίου.

Σκιαθίς, ίδος καὶ

Σκίαινα, ης (ἡ), εἰδ. ἰχθ., (Γαλλ.) **ombre.**

;Σκιαινίς, ίδος (ἡ), = Σκίαινα, (κατὰ διορθ. ἀντὶ Σκινίς).

Σκιαμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι ἐν τῇ σκιᾷ (κατ' οἶκον) ἢ πρὸς τὴν σκιάν μου (δηλ. μὴ κάνένα, μόνος μου) πρὸς σωματασκίαν ἢ γύμνασιν, ἢ πρὸς σκιάν (δηλ. ἐχθρὸν ἀνύπαρκτον). « Καθάπερ ἐπὶ τοῦ σκιαμαχοῦντος καὶ κενὰς ἐπιφέροντος τὰς χεῖρας, « Πλ.

Σκιαμαχία (ἡ), τὸ σκιαμαχεῖν, μάχη προσποιητὴ πρὸς γύμνασιν ἢ σωματασκίαν· φιλονεικία πρὸς ἐχθρὸν ἀνύπαρκτον. « Ἐν σκιαμαχίᾳ μαχόμενος, ὃ φασιν ἄθρα δέρων, « Εὐρ.

Σκιάποδες (οἱ), ἔθνος τι μυθῶδες τῆς Λιβ. τὸ ὁπ. μεταχειρίζεται τοὺς πόδας του ἀντὶ σκιάδος, (παρβλ. Ἐνωτοκοῖται).

Σκιαροκομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σκιερὰν κόμην (φυλλάδα), φυντωτός. « Γῆ —, « Εὐρ.

Σκιαρός, ά, όν, Δ. ἀντὶ Σκιερός.

Σκιάς, άδος, (ἡ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ κάμνῃ ἴσκιον, τέντα μὲ θολωτὴν ὀροφήν, ταβέρνι, κιόσκι, (Γαλλ.) **pavillon** (« Κατὰ τὴν ἑτέραν δὲ ἐκ τῆς ἀγορᾶς [τῆς ἐν Σπάρτῃ] ἐξόδων, πεποίηται σφισὶν ἡ καλουμένη Σκιάς, ἔνθα ἐκ νῶν ἔτι ἐκκλησιάζουσι, « Παυσ. « Ὁ δὲ τόπος [λθήνησιν] ὅπου ἐξῶνται οἱ πρυτάνεις καλεῖται Θόλος, ὑπ' ἐνίων δὲ Σκιάς, « Ἀριμν. [ὁθεν:] « Τὰ σταθμὰ παραδοῦναι αὐτόν, - τῷ τε ἐν τῇ Σκιάδι καθεσταμένῳ ὄπισθεν καὶ τῷ ἐν Πειραιεῖ, « Ἐπιγρ.) καλύβα σκεπασμένη μὲ φύλλα, ταμπάδα· ὀράνα· μτγν., ὀμπρέλλα, (Γαλλ. **l'umbelle**) τινῶν φυτῶν, (ἴδε Σκιάδειον). 2) εἶδ. φυτοῦ σκιαθήρου. « Πετασιοῦσι δέ. . ἄνηθον, μάραθον, κώνειον, σκιάς, ἣν ἔνιοι μαίφυλλον, « (Φαν. παρ') Ἀθ.

†Σκίασις, εως (ἡ), Γλσ. = Σκιασμός.

Σκίασμα (τὸ), μέρος σκιαζόμενον, ἴσκιωμα, (Γαλλ.) **ombrage.**

Σκιασμός (ὁ). τὸ σκιάζειν, ἴσκιασμα.

†Σκιαστής, οῦ (ὁ). (ἐν γεν.) ὁ σκιάζων. (ἰδιαιτ.) ὑπηρέτης διορισμένος νὰ κρατῇ τὴν σκιάδα ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς τοῦ αὐθέντου του. « Στρῶται, θυρωροί, κλήτορες, κωμήτορες... γίνονται, σκιασταί, νευμάτων ἐπίσκοποι, « Γρηγ. 2) = Σκιαγράφος, σκηνογράφος (κατ' ἐπιτ.) κενοτητής. 3) (παρὰ Δακεδ.) ὁ ὀρχηστής, (εἰδ. τοῦ Ἀπόλλωνος).

†Σκιαστικός, ἡ, όν. Ἁρμόδιος (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ σκιάζειν, σκιᾶς ποιητικός.

Σκιαστός, ἡ, όν. Ὁδιὰ σκιάς (σκηνογραφικῶς) ζωγραφιστός, πλουμιστός. « Ἐγραμμιαθήσαν δὲ ἀπὸ δαφνῶν, κατὰ τὸ εἰωθὸς τῶν προαλεύσεων, . . καὶ ζυφάνια τὰ λεγόμενα σκιαστά, « Κ. Πορφυρογ. « Βίβλους καταζωγράφους, σκιαστάς, « Ζώσ. Πανοπολ.

†Σκιάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Σκιαστής.

Σκιατραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τριφω (Ἀνατρέφω καὶ ἀμτδ. ἡ πθ. Ἀνατρέφομαι) εἰς τὴν σκιάν (δηλ. κατ' οἶκον), κάθημαι πάντοτε ὑπὸ σκιάν, διάγω βίον τρυφηλὸν (θηλυπρεπῆ, καθιστικόν). « Σκηνας πηξάμενοι ἐσκιατροφέοντο, « Ἠρ. « Τῷ μὲν γὰρ ἡλίῳ παραδιδόμενος, ταχὺ ξηραίνεται· σκιατροφούμενος δέ, σῴζει τε τὴν οἰκείαν ὑγρότητα, καὶ πιαίνει, « Θφρ. (καὶ κατὰ μτχ.) « Ἐσκιατραφηκὼς ἢ Ἐσκιατροφημένος (ἀνὴρ), « ὁ μαλθακός, ἀσυνείθητος εἰς τὴν κακοπάθειαν, τρυφηλός. « Ἀνὴρ πένης, ἰσχνός, ἡλιωμένος, παραταχθεὶς ἐν μάχῃ πλουσίῳ ἐσκιατραφηκότι, « Πλάτ. « Πολεμος ἐσκιατραφημένων σωμάτων ἔξιν οὐ δέχεται, « Πλ.

Σκιατραφής, ές (ὁ, ἡ). ἐσκιατραφημένος, (ἐκμ.) μαλθακός, θηλυπρεπὴς κτλ.

Σκιατραφία (ἡ). τὸ σκιατραφεῖσθαι, ὁ τρυφηλὸς (καθιστικὸς κτλ.) τρόπος τῆς ζωῆς τοῦ σκιατραφουμένου.

Σκιατροφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σκιατραφέω.

Σκιατροφία (ἡ), = Σκιατραφία.

Σκιατρορίας, ου (ὁ), = Σκιατραφής.

Σκιαυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλέπω σκοτεινά (ὡς ἐὰν ἔχω ἴσκιον ἐμπρὸς στὰ μάτια μου), ὅσ. καλοβλέπω.

Σκιάω-ῶ, Π. ἀντὶ Σκιάζω.

Σκίγγος ἢ Σκίγκος (ὁ), εἰδ. σαύρας χρησίμου εἰς τὴν ἰατρ.

Σκιδναμαι (παρτ. Ἐσκιδνάμην), Π. ἀντὶ Σκεδάννυμαι, πθ. τοῦ Σκεδάννυμι.

Σκιερός, ά, όν, (καὶ ἐπιρ) -ρῶς. Ὁ κάμνων ἢ εὑρισκόμενος ὑπὸ παχὺν ἴσκιον, σύσκιος, κατάσκιος. « Ἄλσος (« Θάμνος, « Πλατανιστος) —, « Ὅμ., Θκρ. « Ἀπὸ σκιερῶν παγῶν, « Πίνδ.

Σκιή (ἡ). Ἰων. ἀντὶ Σκιά.

Σκιητροφέω-ῶ. Ἰων. ἀντὶ Σκιατραφέω.

†Σκιθακὸς καὶ Σκίθαρκος (ὁ), εἰδ. ἰχθ., (ἄλλ.) Τράγουρος. ἴσ. ἰσφαλμ. ἀντὶ Σκίθαρος, = Κίθαρος.

Σκίλλα, ης (ἡ), εἶδ. φυτ. βολβορρίζου, σκιλλοκορμούδα, σκιλλοκρόμμυδον.

Σκιλλάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκίλλα.

Σκιλλίνος, η, ον. Κατεσκευασμένος μὲ σκίλλαν (σκιλλοκορμούδων).

Σκιλλίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) ὁ ἐσκευασμένος μὲ σκίλλαν.

Σκιλλιτικός, ή, ον. Ὁ τῆς σκίλλης· ἢ ἐκ σκίλλης.

Σκιλλοβόρος (ὁ, ἡ, ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) σκιλλοκορμούδα.

;Σκιλλοκέφαλος (ὁ ἡ), = Σγινοκέφαλος.

†Σκιλλοκόμμυον (τὸ), κοιν. ἡ Σκίλλα.

Σκιλλώδης, εος (ὁ, ἡ) ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σκίλλης, ὅμοιος μὲ σκιλλοκόμμυον.

Σκιμαλίζω [σκιμπτω], Μ. σω. Κτυπῶ τινὰ μὲ τὸ μεσαῖον δακτυλον εἰς τὴν μύτην (πρὸς ὕβριν ἢ ἀστεϊσμόν) ἢ σκαλίζω μὲ τὸ δάκτυλον τὴν ὄρνιθα ὅν ἔχῃ αὐγό, (ἄλλ.) Βλεμμάζω· ζεύγνω τὸ ἢ μὲ τὸ μτ. δάκτυλον εἰς σχῆμα ὕβρεως (ἐν γέν.) πειράζω, ὑβρίζω « Ὅπως ἂν αὐτοὺς ἀηδίαις σκιμαλίσω, « Ἀριστοφ.

†Σκιμβάζω, Μ. άσω, Γλ. = Ὀκλάζω, χαμηλώνω, ἐξ οὗ

†Σκιμβός [σκιμπτω], ή, όν, Γλσ. ἀντὶ Σκαμβός· χωλός.

;Σκιμπάζω, Μ. άσω, = Σκιμβάζω.

Σκιμπόδιον (τὸ) καὶ

Σκιμποδίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ

Σκιμπους, οῦδος (ὁ), (κυρ.) = Ὀκλαδίας (ἀλφρός)· (ἐν γεν.) σκαμνὶ εἰς εἶδος χριβατιοῦ, [couleuil], καναπὲς κτλ., [ποὺς ἐξ

Σκίμπτω [συγγ. τῷ Κάπτω], Μ. σκίμψω. = Σκήπτω· Ὀκλάζω. || (μπ.) ἐρέθομαι, ἐμπήγομαι, ἐπιπίπτω. « Τὸ δὲ δυμ. . οὔδει ἔνι σκιμφθῆ, « Ἱλ. Π. « Ἢν εἰς τὴν φλέβα σκιμφθῇ, « Ἱππαρ., (άθ.

Σκίνπω., ωνος (ὁ), = Σκήπων.

Σκίναξ, ακος (ὁ, ἡ). Π. [κανέω]. πηδητικός, εὐκίνητος. || (ρλσ.) λαγωός.

Σκίνερ, αρος (τὸ), Π. ἀντὶ Σκῆνος, σῶμα.

†Σκιοβαλαμίζω, Μ. ίσω, (νλγ.). Σκιαλίζω, ἀνακατόνω, [ἐκ τοῦ

Σκιοβάλαμος (ὁ), [σχίζω]. σχίζα λεπτὴ πελεκοῦδι σανίδων (κυρ. καλαμιοῦ), ἀκίδα· (μτφρ.) σοφιστικὴ λεπτολογία, [ἴδε Παραξόνιος καὶ παρβλ. Κισσυλλαμεῖον).

Σκιοβαλαμοφράστης [σκιοβάλαμος, φράζω], ου (ὁ), κακὸς σοφιστὴς λεπτολόγος, (Γαλλ.) **ergoteur.**

Σκιοβάλμιος (ὁ), κατὰ συγκ. ἀντὶ Σκιοβάλαμος.

Σκιοβαρεύω, Μ. εύσω καὶ

Σκιοβαρέω-ῶ, Μ. ήσω. = Σκιοβαρίζω

Σκιοβάριον (τὸ), εἰδ. ἰχθ., ὑποκορ. τοῦ Σκινίς, [ἴσ.] ἰσφαλμ. ἀντὶ Σκιθάριον = Κιθάριον, ὑποκορ. τοῦ Κίθαρος.

;Σκιοβαρος (ὁ), = Σκιοβαρίς.

†Σκιοβαρος (ὁ), = Κίθαρος.

Σκιοβόψιξ (ὁ), εἰδ. μικρ. τετραγώνου ὀργ. 2) εἶδ. φυτοῦ χισσοειδοῦς, (κατὰ τὸν Σουίδ.) ἀφάνα.

†Σκιοβαρίζω, Μ. ίσω. Σκιμαλίζω, κτυπῶ τινα μὲ τ. δάκτ. εἰς τὴν μύτην, [ἐκ τοῦ

†Σκιόβαρος (ὁ), [συγγ. τῷ Κυνόβαλος]. πτῶσις εἰς τὴν μύτην μὲ τὸ δάκτυλον, (κατ.) σκοβέμτια, (Γαλλ.) **chiquenaude.**

;Σκιοβὸς [σκίναξ], ὁ, όν. Βατηκτής, καλαμβητής, (παρβλ.) Κυβερνητήρ.

;Σκιονίς, ίδος (ἡ), ἴσ. ἰσφαλμ. ἀντὶ Σκιαινίς.

;Σκιόνψ, ωπος (ὁ), = Σκιόψ.

Σκιογραφέω-ῶ, Σκιογραφία, Σκιογράφος, κῶμ. ἀντὶ Σκηνογραφέω, ία.

Σκιοειδής, εος (ὁ, ἡ). καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Σκιᾷ ὅμοιος, θολὸς, ἀμυδρός.

Σκιοειν, Π. ἀντὶ Σκιουν, οὐδ. τοῦ -

Σκιόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Σκιερός, κατάσκιος· σκοτεινὸς· (συνεκδχ.) μέγας, εὐρύσκιος. « Οὔρεα, « Μεγάρα! σκιόεντα. « Ὅμ. « Σκιόεις τύπος, « Ἐπιγρ., σκιαγράφημα. 2) σκιᾷ ὅμοιος· κατάσκιος. « Σκιόεν κήρὸς ὑπείρου. « Ἐπιγρ.

Σκιοθήρας, ου (ὁ), = Σκιαθήρας.

Σκιοθηρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σκιαθηρέω.
Σκιοθηρικός, ή, όν. Ὁ τοῦ σκιοθήρου ἴδιος.
Σκιόθηρον (τό), = Σκιάθηρον.
Σκιολογέω-ῶ, Μ ήσω. Ὁμιλῶ περὶ σκιᾶς (θηλ. περὶ εὐδενός)· πολυλογῶ ἐπὶ ματαίῳ.
Σκιομαχέω-ῶ, Μ. ήσω, εὐχρηστοτ. τὸ Σκιαμαχέω.
Σκιομαχία (ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Σκιαμαχία.
Σκιοτραφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σκιατραφέω.
Σκιατραφής, ές [ό, ἡ), = Σκιατραφής.
Σκίουρος (ὁ), ζ [σκιὰ, οὐρά, διότι μὲ αὐτὴν σκιάζει τὸ σῶμά του], βερβερίτσα, (τὸ θῆλυ του εἶνε τὸ γνωστὸν γουναναριόν) σκιουρίδι.
Σκιοφανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ὡς σκιὰ, σκιᾷ ὅμοιος.
Σκιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κάμνων) σκιάν.
Σκιόφως, ωτος (τό). τὸ σκιῶδες (ἀμυδρὸν) φῶς τῆς ἑσπέρας, τὸ λυκαυγές.
Σκιόψυκτος (ὁ, ἡ). [σκιὰ, ψύχω]. στεγνωμένος εἰς τὸν ἴσκιον.
Σκιόωντο, Π. ἀντὶ Ἐσκιῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Σκιάω.
Σκιπνάϊος, α, ον, Π. ὁ ἀκκομαβῶν εἰς σκίπωρα (φαβᾶ). ἀρτοπατῶν, ἀργοκίνητος, (ἄλλ. διορθ. Σκινιπαῖος).
Σκίπτω, Μ. σκίψω, = Σκήπτω, ῥάβδ.
Σκίπων, ωνος (ὁ), = Σκήπων, ῥαβδί, μπαστούνι, [ῥίθ. τὸ Λτν.] scipio.
Σκιράδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σκίρον.
Σκιραίνω, Μ. ανῶ, = Σκιρρόω, σκληρύνω.
Σκιρᾶς, άδος (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἀθηνᾶ [ἀπὸ τῶν σκίρων ἢ σκιθενῶτ. ἀπὸ τεῦ τόπου [ἴδε Σκῖρος] ὅπου ἦτον ὁ ναός της).
Σκιραφεῖα (ἡ), τὸ σκιραφεύειν, κυβεία, (καθὼς τώρα λέγομεν) χαρτοπαιξία.
Σκιραφεῖον (τό). μέρος ὅπου συνήρχοντο πρὸς σκιραφεῖαν, κυβευτήριον.
Σκιραφευτής, οῦ (ὁ), = Κυβευτής. [ἐκ τοῦ
Σκιραφεύω [σκίραφος], Μ. εύσω, = Κυβεύω.
Σκιρόφριον (το), = Σκιραφεῖον.
Σκίραφος (ὁ), [σκίρον]. τὸ πλεκτὸν καλάθι (corbeil) εἰς τὸ ὁπ. ἀνακατόνουν τοὺς κύβους πρὶν τοὺς ῥίψουν (μτγν. ἐν γέν.) παίγνιον, φλυαρία. 2) (συνεκδ.) ἄνθρωπος ἐκδοτος εἰς τὰ κυβεύειν, κυβευτὴς ἐξ ἐπαγγέλματος.
Σκιραφώδης, εος (ὁ, ἡ). σκίραφος τὸ εἶδος, λιμρώδης, κυβαλας.
†Σκιρίδιον (τὸ), εἰδ. ἰχθύος, (ἄλλ.) Βασιλίσκος.
Σκιρίτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ τῆς Σκίρου (πόλ. τῆς Λακων. ἢ Ἀρκαδ.). ▪ Σκιρίτης λόχος καὶ ▪ Σκιρῖται, ▪ στρατιωτικόν τι τάγμα παρὰ Λακεδ. συγκείμενον ἀπὸ 600 λοχάδας οἱ ὁπ. παρετάττοντο πάντοτε εἰς τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα καὶ ἐχρησίμευον ὡς ἔφεδροι.
Σκίρον (τό), εἰδ. λευκῆς πλεκτῆς (ἢ σκιᾶδος ὑπὸ τὴν ὁπ. ἐπόμπευον ἡ ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς μὲ τοὺς ἱερεῖς τοῦ Ποσειδ. καὶ τοῦ Ἡλίου εἰς τὰ Σκίρα (πλθ.), τὰ σκιραφόρια. 2) μέρος τι τῶν Ἀθην. ὅπου διέτριβον συνήθως οἱ κυβευταὶ καὶ φαυλόβιοι, ῥίθ.
Σκιροποιητης, ου (ὁ), εἰδ. θαυματοποιοῦ, = Ψηφοπαίκτης(ι).
Σκιρός, ά, όν, ἀμφ. ἀντὶ Σκιῤῥός, [ῥίθ.
Σκῖρος καὶ Σκιρος (ὁ). (ἐν γέν.) σῶμα σκληρὸν (ξηρὸν)· (ἰδιαιτ.) πελεκοῦδι μαρμάρου, (ἄλλ.) λατύπη· εἶδ. σκληρᾶς καὶ λευκῆς (γυψώδους) ἐκμν. ἀκαλλιεργήτου γῆς· ἀπὸν ἡ Σκίρος πόλις τῆς Ἀρκαδ. ᾗ [μὲ ἄλλ. γρφ.] ἡ Σκῦρος νῆσος! [▪ Ἐρεχθείας μὲν (γῆς) διακάτιαι ἑβδομήκοντα τρεις σχοῖνοι, σκίρῳ δὲ ᾗ ἀρρήκτῳ καὶ ὄρυμῷ πεντακάτιαι, ▪ Ἐκτιγρ. ▪ Τῶν ξύλων τῶν ἐν τοῖς ὄρυμοῖς οὐδὲ τῶν ἐν τοῖς σκίροις εὐ ποιήσουσιν, ▪ αὐτ.)· (ἐνίοτε) κορμὸς ξηροῦ δένδρου, κούτσουρον.
Σκιροφόρια (τὰ), (ἑορτ. ἱερά), ἑορτή τις ἐν Ἀθ εἰς τιμὴν τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς (ἴδε Σκίρον)· ἡ, κατ' ἄλλους, τῆς Δήμητρος ᾗ Περσεφόνης.
Σκιροφοριών, ῶνος (ὁ). ὁ δωδέκατος μὴν τῶν Ἀθην. (Ἰουν.-Ἰουλ.) κατὰ τὴν ι6'. τοῦ ὁποίου ἑορτάζοντο τὰ σκιροφόρια.
Σκιρόωσι, Π. ἀντὶ Σκιρτῶσι.
†Σκιρράινω, Μ. ανῶ, ἀμφ. ἀντὶ Σκιρρόω.
Σκιρρίας (ὁ), = Σκιῤῥος, σκληρότης.
Σκιρρίτης, ου (ὁ). κεραμεὺς ἐργαζόμενος τὸν σκίῤῥον (γύψον).
Σκιῤῥον (τό). ἡ πετσα (τὸ ἀπέξω) τεῦ τυριοῦ, [ἐκ τοῦ
Σκιῤῥος [συγχ. τῷ Κέρσος], ά, όν, [κατ' ἀναγραμματ.) ἀντὶ Ξηρός, σκληρός, (ὀθν
Σκιῤῥος (ὁ), (κυρ.), = Σκῖρος, (ἐν γέν.) σῶμα σκληρὸν, (ἰδιαιτ. παρ' ἰατρ.) πρὴξιμον σκιῤῥώδες.
Σκιῤῥόω-ῶ, Μ. ώσω. (ἐν γέν.) Σκληρύνω· (ἰδιαιτ.) μετοβάλλω (καὶ πθ. μεταβάλλεμαι) εἰς σκίῤῥον.
Σκιῤῥώδης, ες (ὁ, ἡ. σκληρὸς εἰς εἶδος σκιῤῥου (σὰν τὴν πέτρα)· (συνεκδ.) ἐπίμονος, δυσίατος.
Σκιῤῥωμα (τό). πρῆγμα σκιῤῥωδὲς, σκίῤῥος.
Σκιῤῥωτὸς, ἡ, όν, = Σκυρωτός.
Σκιρτάω-ῶ [σκαίρω], Μ. ήσω. Πηδῶ, χοροπηδῶ. ▪ Ἐπ' ἀλλήλῃσι δὲ πᾶσαι σκιρτεῦσιν χορευτυπέουσιν ὁμοῖαι, ▪ Ὁπ.
Σκιρτέω-ῶ, Ἰων. ἀντὶ Σκιρτάω.
Σκιρτηδέν, ἐπίῤ. Πηδῶντας, πηδηκτά.
Σκιρτηθμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Σκίρτησις.
Σκίρτημα (τὸ). πήδημα σκιρτῶντος, χοροπήδημα.
Σκιρτημοτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς, = Σκιρτητικὸς.
Σκίρτησις, εως (ἡ), τὸ σκιρτᾶν, πήδημα.
Σκιρτητὴς, οῦ (ὁ). ὁ σκιρτῶν, χορευτής.
Σκιρτητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ σκιρτᾶν, πηδητικός.
Σκιρτοκόδης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων σκιρτητικοὺς πόδας. ▪ Σάτυρος —, ▪ Αἰσχλ.
†Σκιρτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, (Ἑλλ.) Κάμνω τι ἢ τινὰ νὰ σκιρτᾷ.
Σκίρωμα (τό), = Σκιῤῥωμα.
Σκίρων, ωνος (ὁ). = Σκιῤῥων.
Σκιταλίζω, Μ. ίσω, κατὰ διόρθ. ἀντὶ Σκυταλίζω, ὀργῶ πρὸς συνουσίαν, [ἐκ τοῦ
Σκίταλος (ὁ). δαίμονές τινες τῆς λαγνείας ἢ (ᾗ) τῆς πανουργίας. [παρβλ. Κιδάφη ᾗ Κύβαλος].
Σκιφίας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἱπφίας.
Σκίφινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ σκίφη (φύλλα φοίνικος).
Σκιφίσθω, Μ. ίξω, Δ. ἀντὶ Ἱπφίζω.
Σκιφός, ἡ, όν, = Κνιπός.
Σκίφος, εος (τό), Δ. ἀντὶ Ἴπφος. 2)(μτν.) τὸ φύλλον τεῦ φοίνικος.
Σκιφύδιον (τὸ), Δ. ἀντὶ Ἱπφύδριον.
Σκίψ, ακ. φὸς (ὁ), = Σκνίψ.
Σκιωδὴς, ες (ὁ, ἡ). σκιαειδὴς, θολὸς, δμυδρὸς· ὁμιχλώδης. ▪ Φθινοπώρου —, ▪ Ἐπιγρ.
Σκιωδῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει σκιᾶς, ἀμυδρῶς, αἰνιγματωδῶς.
Σκιωτὸς, ἡ, ον. Ἐσκιασμένος· χρώματις σκοτεινοῦ, [παρβλ. Σκιαστός).
Σκλαγην, ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Σκέλλω.
Σκλῆμα (τὸ) = Σκλήρωμα, [ἐκ τοῦ
Σκλῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Σκέλλω.
Σκληραγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνατρέφω ἢ Μεταχειρίζομαι τινὰ μὴ σκληρὰν ἀγωγὴν, συνεθίζω εἰς τὴν κακοπάθειαν.
Σκληραγωγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὁ σκληρὸς τρόπος τῆς ἀγωγῆς· τῆς διαίτης, τῆς ἀνατροφῆς· γύμνασις εἰς τὴν κακοπάθειαν.
Σκληράργιλλος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ σκληρὰν (λιθώδη) ἄργιλλον.
Σκληραύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὸν (ἄκαμπτον) αὐχένα, σκληροτράχηλος (κυρ. ᾗ μτνμ.).
Σκληρευία (ἡ), = Σκληροκαρδία.
Σκληρία (ἡ), = Σκληρότης.
Σκληρίασις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ
Σκληριάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι σκληρὸς, σκληρύνομαι.
Σκληρόβιος καὶ Σκληροβίστος (ὁ, ἡ), = Σκληροβίαστος.
Σκληρογέως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) σκληρὰν γῆν.
†Σκληρογνωμοσύνη (ἡ). σκληρότης γνώμης, σκληροκαρδία, [ἐκ τοῦ
†Σκληρογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὰν γνώμην (διάθεσιν), σκληροκάρδιος.
Σκληροδέρμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὸν δέρμα. ▪ Τῶν ἀναίμων σκληρόδερμοι οἱ ὀφθαλμοί εἰσιν, ▪ Ἀρχ.
Σκληροδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν (διαιτώμενος) μὲ σκληραγωγίαν.
Σκληροειδὴς, ες (ὁ, ἡ). σκληρὸς τὸ εἶδος.
Σκληρόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὰς τρίχας (ἀρχὴ μαλλί).
Σκληροκαρδία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις σκληρὰν καρδίαν, σκληρότης.
Σκληροκάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὰν (ἀσυμπαθῆ) καρδίαν, σκληρόκαρδος, ἀσπλαγχνος, ἄκαμπτος.
Σκληροκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὰν κεφαλήν.
Σκληρόκηρος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος μὲ σκληρὸν κηρί. ▪ Δηλτος —, ▪ Ἀρτ.
Σκληροκοίλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὰν κοιλίαν, δυσκοίλιος.
Σκληροκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοιμῶμαι (πλαγιάζω) εἰς σκληρὰν κοίτην.

Σκληροκοιτια (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ., πλάγιασμα εἰς σκληρὸν στρῶμα.
Σκληρόκονις (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληροὺς κόκκους (σκληρὰ κονικοῦτσια).
†Σκληρολέκιθις, ου (ὁ). ὁ ἀμπελῶν σκληρὰ ἢ ἔχων σκληρὸν λικτικὸν (ὕφος).
Σκληροπαγὴς [σκλ. πήγνυμι] ἐος (ὁ, ἡ). σκληρὸς τὴν σύστασιν (τοῦ σώματος), σκληρόσαρκος.
‡Σκληροπαίκτης, ου (ὁ). διορθ. Σκιροκαίκτης.
†Σκληροπεράστερνος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου τὸ στέρνον (τὰ στῆθος) εἶνε σκληρὸν ὡς τὴν πέτραν, σκληροκάρδιος.
Σκληροποιέω-ῶ, Μ. ἥσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ σκληρὸν (νὰ σκληρυνθῇ), σκληρύνω, [ἐκ τοῦ
Σκληροποιὸς (ὁ, ἡ). σκληρότητος ποιητικός, σκληρυντικός.
Σκληρόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληροὺς πόδας.
Σκληροπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὸν πρόσωπον, ασυμπαθὴς, ἀνυποχώρητος.
‡Σκληροπύρηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὸν κυρῆνα, σκληροκύκκιστος.
Σκληρός [σκέλλω], ά, όν. Ξηρός· τραχὺς (κυρ. καὶ μτφ.). ἰσχνὸς· ἀνθρώπινος (τρπ. ἄκαμπτος· ἄσπλαγχνος· (ἐπὶ πράγμ.) βαρὺς, δύσκολος. «Τοῦ θέρους σκληρὰ ἡ γῆ. «Ξεν. «Τὰ σκληρὰ καὶ μαλακά, ἢ τὰ κοῦφα ἢ βαρέα, αὐτ. «Παῖδα μέγαν καὶ σκληρόν, «Πλ. «Κοιλία σκληρά, «Ἱππογρ., ἡ τοῦ δυσκοιλίᾳ. «Σκληρὰ ἡμίονος, «Γοργ., ἡ δυσήνιος. «Σκληρὸς εἶνος, «Ἀθ., ὁ (ἄλλ.) πρόμνεως. «Τὰ σκληρὰ τῶν ὑδάτων, «αὐτ., τὰ τραχέα. «Ὀσμαὶ σκληραὶ ἢ ἁγλυκεῖς, «Θφρ., αἱ βαρεῖαι. «Βρονταὶ σκληραί, «αὐτ., ξεσχίζουσαι τὴν ἀκοὴν, δυναταί. «Πυγμαὶ—, «Θκρ. (καὶ τρπ.) «Δαίμων—, «αὐτ., σκληρὰ τύχη. «Ἐπιστολὴ σκληρὰ, «Πλ., γραμμένη μὲ σκληρὸν (πικρὸν, ἀπότομον) ὕφος. ‖ (ὡς οὐσ.) «Ὅταν ἐν σκληροῖς (ἔνν. χωρίοις) ἐλαύνηται, «Ξεν. ‖ (τὸ οὐδ.) Σκληρὸν ἐπίρ. ἀντὶ Σκληρῶς. «Σκληρὸν ἔβροντησεν, «Ἡσ.
‡Σκλῆρος (ὁ), εἶδος νόσου (σκωληκίασις καὶ ἀράχνιασμα) τῶν μελισσῶν, (ἴδε Κλῆρος).
Σκληρόσαρκος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων σκληρὰν σάρκα (σκλ. κρέας).
Σκληρόσομος (ὁ, ἡ). (ἵππος) ὁ ἔχων σκληρὸν ζῶμα, (ἐπμ.) ἀπειθὴς, δυσμεταχείριστος. 2) (φθογγος) τραχὺς, εἰς τὴν πρόσοψιν, δυσπρόφορος. «Ἰδιαίτερα σκληρόστομον, «Ἀθ.
Σκληρόστρακος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων (σκεπασμένους μὲ) σκληρὸν ὄγκακον, = Τραχυόστρακος.
†Σκληρόσωτος (ὁ, ἡ). σκληρὰ (μὲ σκληρὰ στρώματα) στρωμένος.
Σκληροσωματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὸν (δυσπαθὲς, δυσκινητον) σῶμα.
Σκληρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ σκληροῦ. τραχύτης (κυρ. ἢ μτφ.) (τρπ.) ἀσπλαγχνία, ἰσχυρογνωμία κτλ.
Σκληροτραχηλίω-ῶ, Μ ήσω. Ἴδε: σκληροτράχηλος.
‡Σκληροτραχηλία (ἡ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ σκληροτραχήλου, σκληροκαρδία.
†Σκληροτραχηλιάω-ῶ, Μ ἄσω. Εἶμαι Σκληροτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὸν (δυσλύγιστον) τράχηλον, (συνεδρ. καὶ τρπ.) δυσπειθὴς, δυσμετάπειστος.
Σκληρότοιχος (ὁ, ἡ), = Σκληροθριξ.
Σκληροψυχία (ἡ). τὸ σκληρῶς ἔχειν (διάγειν), κακοπάθεια, κακοψυχία.
Σκληροφθαλμία (ἡ). πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν, φλόγωσις (ὀφθαλμία) χωρὶς ὑγρασίαν, (παρβλ.) Ξηροφθαλμία.
Σκληρόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληροὺς (κακκαλώδεις) ὀφθαλμοὺς καθὼς π. χ. ὁ καρκῖνος, (Ἀρετ.). 2) (ἰατρ.) ὁ πάσχων σκληροφθαλμίαν.
Σκληρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὸν (ἄκαμπτον) φρόνημα, σκληρογνωμων.
Σκληροφυὴς, ἐος (ὁ, ἡ). σκληρὸς τὴν φύσιν, τραχὺς ἐκ φύσεως.
‡Σκληρόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὰ φύλλα.
Σκληροχάλινος (ὁ, ἡ). σκληρὸς (δυσπειθὴς) περὶ τὸν χαλινὸν, σκληράστομος, δυσήνιος.
†Σκληρόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὰς χεῖρας.
Σκληρψυχος (ὁ, ἡ). σκληρὸς τὴν ψυχὴν, σκληροκάρδιος.
Σκληρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Σκληρύνω.
Σκληρυντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ σκληρύνειν.
Σκληρύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Ἐσκλήρυμαι καὶ Ἐσκλήρυσμαι). Κάμνω τι νὰ γένῃ σκληρὸν, τραχύνω. (κυρ. ἢ μτφ.).
Σκλήρυσμα (τὸ), = Σκλήρωμα.
Σκλήρωμα (τὸ), μέρος ἢ σῶμα σκληρυνθὲν, (ἰατρ. = Σκιρρωμα.
Σκληρωσις, ἐπίρ. Σκληρὸς, μὲ σκληρὸν (τραχὺν, ἀπότομον κτλ.) τρόπον. «Σκληρῶς ἐνάζεσθαι, «Ξεν., = Σκληρασκεῖν. «Ἐπὶ ταῖσι πέτρῃσι σκληρῶς ἐκαθήμενον οὕτως, «Ἡρόδ., χωρὶς προσκεφαλαίου. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Δυσκόλως. «Ἔθη γὰρ οὐκ ἐθισθέντες καλὰ, σκληρῶς μεταλλάσσουσιν ἐς τἀμήχανον, «Εὐρ.
Σκλήφρος, ά, όν, Ἀττ. ἀντὶ Σκελιφρός· ἰσχνὸς ἢ τραχὺς (σκληρός). (ἀπ' ἐναντ. τῷ Ὑραφερής), φαινόμενος νεώτερος παρ' ὅ,τι εἶνε.
†Σκλοιὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Σκολιὸς.
Σκνιπαῖος [σκνιφὸς], α, ον, Π. = Ἐνεφοῖτος, (ἴδε καὶ Σκιπναῖος).
Σκνιπὸς, ἡ, όν, = Σκνιφός.
Σκνιποφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) σκνῖπας.
Σκνιποτὴς (ἡ), = Σκνιφότης.
†Σκνίπτω [σκνίζω], Μ. ίψω. Τσιμπῶ, νύσσω.
†Σκνίφος, εος-ους (τὸ), = Ἐνέφας, σκότος, (ὄθ.
Σκνιφὸς, ἡ, όν. Θολὸς, ἀμαυρὸς· (κυρ.) ἀμυδρῶς βλέπων, ἀμβλυωπῶν. 2) ἀντὶ Κνιπὸς, ἰσχνὸς· φειδωλὸς, εὐτελὴς, μικρολόγος.
Σκνιφότης (ἡ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ σκνιφοῦ. = Κνιπότης, ἀμβλυωπία, ἢ Ὀφειδωλία, φιλαργυρία.
Σκνιφόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἢ τινὰ σκνιφὸν (ἰσχνὸν). 2) θολόνω, ἀμαυρόνω (κυρ. τοὺς ὀφθαλμούς).
Σκνιφῶς, ἐπίρ. Ὡς σκνιφὸς, φειδωλῶς, μικρολογως.
Σκνιῴ [σκνίπτω], σκνιπὸς καὶ σκνιφὸς (ὁ καὶ ἔνιοτε ἡ), (τὸ πλθ. Σκνῖπες), = Κνίψ, (κοιν.) σκνῖπα. «Σκνιῴ ἐκ χυσοῦ, «Παροιμ., ἐπὶ τῶν ταχὺ μεταπηδώντων. 2) σκωληκιὸν τι ἀμπελοφθόρον, (ἄλλ.) ἴψ. 3) (μτφ.) = Κνιπὸς, εὐτελὴς, φιλάργυρος.
Σκοιὸς, ά, όν, Π. (σπν.) ἀντὶ Σκιερός.
Σκολιάζω. Μ. άσω. Εἶμαι σκολιὸς· (μτφ.) = Σκολιοδρομῶ.
Σκολιαίνω, Μ. ανῶ, = Σκολιόω.
†Σκολιεδούλος (ὁ, ἡ). σκολιὰ βουλευόμενος, (γεωμ. ἐξήγ. τοῦ Ἀγκυλομήτης).
Σκολιογνώμων (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκολιὰν (διεστραμμένην) γνώμην.
Σκολιόγραπτος (ὁ, ἡ). σημαδεμένος μὲ σκολιὰς γραμμάς.
Σκολιογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω σκολιῶς (στραβοδιβούλα).
Σκολιοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (ἀκολουθῶ) σκολιὸν δρόμον (ἢ ἐπὶ πλαγιαστερὰ ἀξίαν τροχιάν· (μτφορ.) δὲν περιπατῶ ἴσια (τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν), ἐκ τοῦ
Σκολιοδρόμος (ὁ, ἡμ. ὁ ἀκολουθῶν (περιπάτων εἰς) σκολιὸν δρόμον.
Σκολιόθριξ, άτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκολιὰς τρίχας (στομαχὴ μαλλιὰ ἢ φύλλα).
Σκόλιον (τὸ), (ἔνν. ᾆσμα ἢ μέλος), εἶδος τῆν ὁπ. ἐτραγῳδοῦσαν μὲ τὴν λύραν εἰς τὰ συμπόσια (ὀνομασθείσης οὕτω διὰ τὴν σκολιότητα [τὸ ἄτακτον] τοῦ ῥυθμοῦ ἢ διὰ τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον διεδέχοντο ἀλλήλους οἱ τραγῳδοί).
‡Σκολιόνειρος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων σκολιὰ (ἄτακτα) ὄνειρα, (ἀντιθετ. τῷ Εὐθυόνειρος).
Σκολιοπλανὴς, ἐος (ὁ, ἡ). Π. ὁ πλανώμενος (περιπλανώμενος) εἰς σκολιὰς ὁδοὺς, σκολιοδρόμος.
Σκολιπορος (ὁ, ἡ), = Σκολιοδρόμος.
Σκολιὸς [σκελλω], ά, όν. Λοξὸς, καμπύλος, γωνιαστὸς· ἀφιονιδὴς· (μτφορ.) στραβὸς, ἀνάπηρος· δύσκολος· δόλιος, (ἀπ' ἐναντ. τῷ Εὐθὺς). «Μύθοις σκολιοῖς, «Ἡσ., ἀπατηλοῖς. «Δίκαις σκολιοῖς, «αὐτ., ἀδίκοις. ‖ (εἰς τὸν Στρβ. ΙΔ', θλθ'. «Σκολιὰ ἔργα (ὁ Κορ. διορθ.) «Σκάπα ἔργα, «ἢ (οὐσ.) Σκολιὸν (ᾆσμα), ἴδε Σκόλιον.
Σκολιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σκολιοῦ, λοξότης, καμπυλότης· (τρπ.) πανουργία, δολιότης.
Σκολιόφρων, ονος (ὁ, ἡ), = Σκολιόβουλος.
†Σκολιογειλος (ὁ, ἡ), γεωμ. ἐξήγ. τοῦ Ἀγκυλοχείλης.
Σκολιόω-ῶ, Μ Ὦσω. Κάμνω τι σκολιὸν (καμπύλον, γωνιαστὸν) (μτφορ.) διστρεφῶ.
Σκολιωδης, ους (ὁ, ἡ). σκολιὸς τὸ εἶδος, ὀφιωδης.
Σκολίωμα (τὸ). πρᾶγμα σκολιὸν· σκολιότης, στραβωμα.
Σκολιωπὸς (ὁ, ἡ). Π. [σκολ, ὠψ]. στραβοκοιτάζων, ἀλλοίθωρος.

Σκολιῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον σκολιόν, μὲ γωνίσματα, ὄχι κατ' εὐθεῖαν· (μτφρ.) δολίως, ὑπούλως. «Ἄλλη παρελίνουσι δίκας σκολιῶς ἐνέπουτες,» Ἡσ.

Σκολίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σκολιόω, στράβωμα· (ἰατρ.) καμπούριασμα.

Σκόλλυς [συγγ. τῷ Σκολιός], υος (ὁ). ἡ πλεξίδα τὴν ὁπ. σιωπῶν (καὶ περιτυλίζων) εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς, (ὑθ. καὶ τὸ κοιν.) σκουλί.

‡Σκολλυοφορος (ὁ, ἡ), = Κόλος, κολοβός, κονταρισμένος.

Σκολόπαξ [σκολιός] , ακος (ὁ) , εἰδ. στενοῦ μὲ σουβλερὸν ράμφος, (κοιν.) ξυλόκοττα καὶ (ἀπὸ τοῦ [τελ.) μπεκάτσα. 2) (κατά τινας) εἶδος ἰχθ. (ἐρυθίνου).

Σκολοπενδρα [σκολιός, ἕδρα], ας (ἡ), εἰδ. ἐντόμου κολεοπτέρου, (κοιν.) σαρανταπόδαρον, (παρβλ. Ἰκελος). 2) εἰδ. ἐντ. θαλασσ. τὸ ὁπ. ταυτίζει ὅπου ἐγγίσῃ, (παρβλ. Ἀναλήψη). 3) εἰδ. κήτους ἢ σκώληκος θαλασσ. (υἱόλως, ἀλλ.) Ἰχθιοκτόνη. 4 εἰδ. φυτ., (ἀλλ.) Σκολοπένδριον.

Σκολοπένδρειος, α, ον. Ὁ ἔχῃς (ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς) σκολοπένδρας. «Σκολοπένδρειος βοτάνη καὶ [οὐσ.) «Σκολοπένδρειον (τὸ), = τῷ

Σκολοπένδριον (τὸ), εἰδ. φυτοῦ (φτέρης), (ἄλλ.) Ἀσπληνιον.

Σκολοπενδρώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σκολοπενδρας, ὅμοιος μὲ σκολοπενδραν.

Σκολοπῆς, ῆδος (ἡ), Π. ἡ τοῦ σκολοπος. «Μοῖρα—,» Μαν., ἡ διὰ τοῦ σκόλοπος (τοῦ πυλουκιοῦ ἢ τοῦ σταυροῦ) θάνατος.

Σκολοπία (ἡ). = Σκολόπενδρα.

Σκολοπίζω, Μ. ἰσω. Παλισυκόνω ἢ Σταυρόνω, (κύριστόν. τὸ) Ἀνασκολοπίζω. 2) (ἐνίοτε) Μπήγω ἀγκάθι. «Ἂν σκολοπισθῇ τις,» Δσκρ., ἂν ἐμπηχθῇ ἀγκάθι ἢ ἀγκιῶν εἰς τὸ κρέας του.

Σκολόπιον (τὸ), εἶδος χειρουργ. ἐργαλείου (κυρ. ὑπακρ. τοῦ Σκολοψ).

Σκολοπις, ιδος ὁ, ἡ ἡ), εἰδ. ποταμ. ἰχθύος.

Σκολοπισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Σκολοπίζω, ἀνασκολοπισμός, παλισκωμα ἢ ζαύρωμα.

Σκολοποιὸς, ἐος ὁ, ἡ), ὁ ἐν εἴδει σκολοπος, σκοῦπρος (ἀπὸ τὸ παλιοῦχι). 2) σταυροειδής. «Τὰ τῆς συκῆς φύλλα, ὥσπερ ἂν εἴποι τις, σκολοποῦδη,» Θφρ.

Σκολοπώδης, εσσα, εν, Π. πλήρης σκολοπων.

‡Σκολοπομαγαίριον (τὸ), εἰδ. χειρουργ. ὀργαλ. τοῦ ὁπ. τὸ ἓν μέρος εἶνε κοπτερὸν καὶ τὸ ἄλλο ἀμβλύ.

Σκολοπωδης, εος (ὁ, ἡ), = Σκολοπασδής.

Σκόλοψ [σκολος], οπος (ὁ). παλιοῦχι (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ παλιοῦχι, ἀγκάθι, ἀγκίδα· (μτφρ.) πειρασμός, βάσανος.

‡Σκολύθριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκίλυθρος, σκαμνάκι. «Ὥσπερ οἱ τὰ σκολύθρια τῶν μειλόντων καθιζήσασθαι ὑποσπῶντες γαίρουσι καὶ γελῶσι,» Πλάτ.

Σκόλυθρος (ὁ, ἡ), [σκολύπτω], χαμηλές (τρπ.) γαμερπής· ἰδιώτης, μικρολόγος. ‖ (σῶμα ἀρσ.) τριχώδιον χαμηλόν, σκαμνί, τοῦ καπηλειοῦ.

Σκόλυμος (ὁ, ἡ), [σκώλαξ, σκολύπτω], εἶδ. φυτ. ἀκανθ. (γαιεδουραγκαθον), ἀγριαγκινάρα, (καὶ εἰς μερικὰ μέρη) ἀσκόλυμπρος.

Σκολυμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σκολύμου. ὅμοιος μὲ σκόλυμον.

Σκολύπτω [κόλος], Π. ὄψω, = Κολούω, κολοβόω· ξεφλοιζω· ξεκατόνω, (εὐχρ. κυρ. εἰς τὰ σύνθ.)

‡Σκάλυφρὸς, ἀ ῆρος, ὀν ἢ ον, = Σκελιφρός.

‡Σκομπρίζω, Μ. ἰσω. Ἐγγυζω ἢ Ῥαθυμυγίζω].

Σκαμβρίς, ίδος (ἡ). ὁ σαῦρος], ὑποκορ. τῶ Σκόμβρος (ὁ), εἰδ. ἰχθ. (θυνιοειδοῦς), (κοιν.) σκουμπρί.

Σκόνυζα, της (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κόνυζα.

Σκοπάρχης καὶ Σκοπαρχος (ὁ). ὁ ἄρχων τῶν σκοπῶν (τῶν προσκόπων) τοῦ στρατεύματος.

Σκοπελοπέρδιξ (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων διὰ τῶν σκοπέλων (τῶν βράχων).

‡Σκοπελοειδὴς, ές (ὁ , ἡ). ὁ εἰς εἶδος ἰσχάδος σκοπέλου.

Σκοπελος (ὁ), [σκοπὸς, σκοπεύω]. πέτρα ὑψηλὴ (ἐξέχουσα), (ἐπιμ. χρησιμεύουσα ὡς) Σκοπιά· βράχος κυριεύων ἀπέναντι (« Σκοπιὸν νιφόεντα Μίμαντος ,» Ἀρχφ.)· ἀκρόπολις (« Διπαξὰν Θρῄκῃ μεγαν σκόπελον ,» Πίνδ «Στέφανον ἐλαίας, ἣν πρῶτ' Ἀθάνα σκόπελον εἰσηνέγκατο,» Βύρ.)· (Γρφ.) τάφος ὑψηλὸς ἢ ἀπὸ πέτρας

Σκοπελώδης, εος (ὁ), = Σκοπελοειδής. 2) πλήρης σκοπέλων (βράχων).

Σκοπεύε ἐω: (ὁ).= Σκοπός, βιγλάτωρ· κατάσκοπος ἐξ.

‡Σκόπευμα (τὸ). τὸ πρὸς σκόπευσιν γινόμενον κίνημα (κυρ. βάλσιμον τῆς χειρὸς ὑπὲρ τοὺς ἐμβολμούς).

‡Σκόπευσις, εως (ἡ), τὸ σκοπεύειν, ἡ μακρόθεν παρατήρησις.

Σκοπευτήριον (τὸ), = Σκοπιά.

Σκοπευτὴς, οῦ (ὁ), = Σκοπός.

Σκοπευτικὸς, ἡ, όν, Σκοπευτοῦ ἴδιος.

Σκοπεύω, Μ. εὔτω, σπν. ἀντὶ =

Σκοπέω—ῶ ᾗ (μσν.)—έομαι—οῦμαι, Μ. σκέψομαι. Κυττάζω (κυρ. μακρόθεν), παρατηρῶ προσεκτικῶς νὰ ἴδω (νὰ ξυπνήσω) τι, βιγλίζω· (μτ.μ.) ἐρευνῶ μὲ περιέργειαν, ἐξετάζω [νὰ μάθω]· ἀνέπτομαι (πῶς νὰ κατορθώσω) τι. «Ἦν δ' εὖ σκοπῶν τῦρσιν ἴσαν μάτην, ταύτην ἔπραξα,» Σοφ. [ἐκ τοῦ

Σκοπή (ἡ), = Σκοπιά. 2) ἀντὶ Σκέψεως.

Σκοπητέον, θετ. τοῦ Σκοπέω.

Σκοπήσις, εως (ἡ), τὸ σκοπεῖν, κύτταγμα μακρόθεν ἢ μὲ προσοχήν, παρατήρησις· (μτγν.) σκέψις.

Σκοπιὰ (ἡ). μέρος ὑψηλὸν (βουνὸν ἢ κύργος) ὅπου ἠμπορεῖ τις νὰ ἴδῃ ὅλα τὰ περιξ ἢ μακρὰν, βίγλα (« Σκοπιὰν ἔχω,» Ὅμ., Ἥρ.,= Σκοπιάζω)· ἀκρόπολις. «Ἐπὶ τὴν Ἰλιάδα σκοπιὰν πέρασντες ἵξετ' εἴκοσι,» Εὐρ. ‖. Σκιπιοὶ (νυμφαι), = αἱ Ὀρειάδες.

Σκοπιάσκομαι, Π. ἀντὶ Ἐσκοπιάζομαι, παρατ. τῆς ἐρχ. καὶ

Σκοπιαζέμεν, Π. ἀντὶ Σκοπιάζειν, ἀπαρ. τοῦ

Σκοπιάζω καὶ (μσν.) -άζομαι, Μ. άσω, «σκοπιάσομαι. Παρατηρῶ ἀπὸ ἡ ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς, βιγλίζω, παραμονεύω. «Τὸς δύννως σκοπιάσδεται ὁ γρηπεύς,» Θαρ. 2) (μτγν.) παρατηρῶ μὲ τὸν νοῦν μου, σκοπεύω, σκέπτομαι. «Σκοπιάζεσθαι δεῖ πῶς τι διαφθείρεσθαι πέφυκε τὰ ἔθεα καὶ πῶς διαμένει,» [πασδ. παρὸ) Σ:δ.

Σκοπιάω—ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Σκοπιάζω.

Σκοπιὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σκοπιά.

Σκοπιήτης, ου (ὁ), Π. Ἰων. ὁ κατοικῶν τὰς σκοπιὰς (τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων), ὁ παρατηρῶν ἀπὸ ἢ ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς, (ἐπίθ. τοῦ Πανός).

Σκόπιμος (ὁ , ἡ). ὁ συντείνων (ἁρμόδιος) εἰς τὸν σκοπὸν.

Σκοπιωρέ-ομαι—οῦμαι, Μ. ήσομαι, Βιγλίζω (Παραμονεύω) ὡς =

Σκοπιωρος (ὁ, ἡ), [σκοπιά, ὥρα]. ὁ παρατηρῶν ἀπὸ ἢ ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς, παραμονευτὴς, βιγλάτωρ.

Σκοπὸς (ὁ), [σκέπτομαι.] τὸ σημάδι πρὸς τὸ ὁπ. τείνει (σημαδεύει) ὁ τοξότης· (μτγν.) τὸ τέλος πρός τι ὁπ. ἀποβλέπει τις· τὸ ἀντικείμενον τῆς πραξεως ἢ τῆ. σκέψεως. «Κατὰ σκοπὸν,» φρσ. , = Εὐστόχως καὶ «Ἀπὸ σκοποῦ,= Ἀστόχως. 2) ὁ διορισμένος ἢ τοποθετημένος νὰ παρατηρῇ, φυλακὴ, βιγλάτωρ, [Γαλλ.] vedette· (μὲ γεν.) ἐπιστάτης, ἔφορος (ἐνίοτε) κατάσκοπος. «Σκοπὸς δὲ κἀγὼ καὶ κατοπτὴρ στρατῷ ἐπεμψα,» Αἰσχλ.

Σκοραζω, Μ. άσω. (κατὰ λέξ.) Στέλλω εἰς κόρακας (εἰς τὰνάθεμα , ἀπερρίπτω κατακρεουργικῶς, ἀποσκοτῶμαι.

Σκορακισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ πρηγγ., ἢ μετὰ περιφρονήσεως ἀπόρριψις (ἀποπεμψις).

Σκορακιστέον, θετ. τοῦ Σκορακίζω.

Σκερβίζω, Μ. ἰσω, κατὰ συγκ. ἀντὶ Σκορβίζω.

Σκορδινάομαι—ῶμαι καὶ Ἰων. Σκορδινέομαι—οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Κορδινέομαι, κορβεόμαι (συνηθ.) ξηροτανηλίζομαι χαμαὶ ὡς ἔνοχος (ἀπὸ νύστιαν ἢ στενοχωρίαν).

Σκορδίνημα (τὸ) καὶ

‡Σκορδινισμὸς (ὁ), τὸ σκορδινᾶσθαι, ξηροτάνισμα μὲ γαμοφορητά.

Σκορδοειδὴς, ες, ος (ὁ, ἡ), ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ τὸ =

Σκόρδον (τὸ), κατὰ συγκ. ἀντὶ Σκόροδον.

Σκορδόπρασον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ μὲ γεύσιν καὶ ὀσμὴν σκόρδου καὶ πράσου.

Σκορδοπώλης, ου (ὁ), = Σκοροδοπώλης.

Σκορδοφαγέω, Σκορδοφαγία, Σκορδοφάγος, Σκορδοφαγεω κτλ.

Σκορδοφορος (ὁ, ἡ), = Σκοροδοφόρος.

‡Σκορδόω—ῶ, Μ. ωσω, Γλω.= Σμυκορδόω.

Σκορδύλη (ἡ), = Κορδύλη.

Σκορδύλος (ὁ), = Κορδύλος.

Σκορεύλμη (ἡ), ζωμὸς κατεσκευασμένος μὲ ἄλας (ἅλμην) καὶ σκόρδον.

Σκορυδίζω, Μ. ἰσω. Ταγίζω (καθὼς ἐσυνήθιζον νὰ ταγίζουν τοὺς μαχίμους στρατιώτας) μὲ σκόρδον· πάνω εἰς νὰ μαρίξῃ ὅλον σκόρδον (σμυρν.) ἔχω γύρω ἢ ἐσμύρνα σκόρδα. «Ἀλλὰ λοιπὸν τοῦ ἔκαμαν

σα κίσηροειδισμένα, « (ἀφ.λ. παρ') Ἀν.
Σκαράδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σκαριδον, σκελίδα σκόρδου, σκορδάκι.
Σκοροδομάχαι (αἱ), Κωμ. πλοιάριόν τι ἔθους τὸ ὁπ. μάχεται μὲ σκόρδα ἀντὶ λίθων.
Σκορδομίμητος (ὁ, ἡ), ὁ κατὰ μίμησιν τοῦ σκόρδου, ὅμοιος μὲ -
Σκόρδου (τό), [ξκόρυς, ὕζω], τὸ γνωστὸν (βαρύοσμον) φυτὸν σκόρδον, ἰουκάν· ἡ ἀγορὰ ὅπου ἐπωλοῦντο τὰ σκόρδα. «Περιῆλθον εἰς τὰ σκόροδα ἢ τὰ κρεμμύα,» (Βύπιλ. παρὰ) Πλοῦ.
Σκορδοπανδοκευτρια: πανδοκεύτρια, ἰδος (ἡ), Κωμ. πανδοκεύτρια πωλοῦσα σκόρδα ἢ ἄρτους.
Σκορδοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν σκόρδα.
†Σκορδοφαγεω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω σκόροδα, εἶμαι -
Σκορδοφάγος (ὁ, ἡ), ὁ τρώγων σκόρδα ἢ τὰ σκόρδα.
Σκορδοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (παράγων) σκόρδα.
†Σκορδόω-ῶ, Μ. ώσω, = Σκορδέω.
†Σκορδών, ῶνος (ὁ), πρασιὰ σκορδόων.
Σκόρπαινα (ἡ), εἰδ. ἰχθ., σκορπιὸς μεγάλων ἢ θηλυκῶν, σκορπιδομάννα.
Σκόρπειος, α, ον καὶ Ἰων.
Σκορπίϊος, η, ον, Ὁ τοῦ σκορπίου.
Σκορπιαίνομαι, Μ. ανυόμαι. Ἐρεθίζομαι ὡσὰν τὸν σκορπιόν.
Σκορπιανὸς, ἡ, ὀν. Γεννημένος ὑπὸ τὸ ζώδιον τοῦ Σκορπίου.
Σκορπιδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σκορπίος.
Σκορπίζω [σκορπιος 4], Μ. ἰσω. Μακεδ. ἀντὶ Σκεδάννυμι.
Σκορπιδηκτος (ὁ, ἡ), δαγκωμένος ὑπὸ σκορπίου, (καταχρ. ἀντὶ) Σκορπιόπληκτος.
Σκορπιειδής, ες (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σκορπίου. ‖. (εὐσ.) Σκορπιειδὲς, εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Σκορπίουρος.
Σκορπιεῖος, εσσα, εν, Π. ὁ τοῦ σκορπίου ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σκορπίου
Σκορπιόθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ σκορπίου.
Σκορπιοκτόνος (ὁ, ἡ), ὁ κτείνων (φονεύων) τοὺς σκορπίους. ‖. (εὐσ.) εἶδος φυτοῦ, Ἡλιοτρόπιον τὸ μέγα.
Σκορπιομάχος (ὁ, ἡ), ὁ μαχόμενος πρὸς τοὺς σκορπίους.
Σκορπιοπλήκτος (ὁ, ἡ), πληγωμένος ὑπὸ σκορπίου.
Σκορπίος (ὁ), [συγγ. τῷ Σκάραβος], τὸ γνωστὸν φαρμακερὸν ἔντομον, ὁ σκορπιός. 2) (μετγν.) εἶδ. ἰχθ. μὲ φαρμακ. κεντρί, (κοιν.) σκορπιὸς καὶ σκορπιδι. 3) εἶδ. φυτοῦ (σπάρτου) ἀκανθωδοῦς. 4) εἶδος τοξ. βόλου μηχανῆς. 5) εἶδ. πλεξίματος τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς. 6) ἀστερισμὸς τις τοῦ Ζωδιακοῦ.
Σκόρπιος, α, ον, = Σκορπιος.
Σκορπίουρος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων οὐρὰν σκορπίου. ‖. (εὐσ.) εἶδ. φυτοῦ φυῖ ὁπ. τὰ ἄνθη ὁμοιάζουν οὐρὰν σκορπίου; ἡλιοτρόπιον [τὸ μέγα].
Σκορπιοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (ἔχων ἐντὸς ἢ ὑποκάτωθεν αὐτοῦ) σκορπίον.
Σκορπιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐρεθίζω ὡσὰν τὸν σκορπιόν.
Σκορπὶς, ίδος (ἡ), = Σκόρπαινα.
Σκορπισμὸς (ὁ), τὸ σκορπίζειν ἢ σκορπίζεσθαι, σκόρπισμα.
Σκορπιστὴς, ἡ, ὀν. Σκορπιστικός.
Σκορπίτης, ου (ὁ), εἶδ. πολυτ. λίθου, (πιθ.) ἀπολίθωμα θαλασσ. σκορπίου.
Σκορπιώδης, ες (ὁ, ἡ), = Σκορπιοειδής.
†Σκορπίων, ωνος (ὁ), = Σκορπιος (ὁ).
Σκοτάζω, Μ. άσω. Σκοτεινιάζω, (εὔχρ. κυρ. τὸ σύ. θ.) Συσκοτάζω.
Σκοταῖος, α, ον, Ὁ πράττων τι διὰ νυκτὸς (ἐν σκότει). (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἑνικ.) « Ἤδη σκοταῖος ἀναγαγών,» Ξεν.
Σκοταρχίω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄρχω τοῦ Σκότους. « Σκοταρχοῦντες, » Θεοδ. Στόλ., οἱ δαίμονες.
Σκοτάρχης καὶ Σκόταρχος, ου (ὁ). ὁ ἄρχων τοῦ σκότους, ὁ διάβολος.
Σκοτασμὸς (ὁ). τὸ σκοτάζειν, σκοτείνιασμα. « Ὀφθαλμῶν—, » Δοκρ.
Σκοτάω-ῶ, Π. ἀντὶ Σκοτάζω.
Σκοτεινοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), σκοτεινὸς τὸ εἶδος.
Σκοτεινολογία (ἡ). σκοτεινὴ (ἀσαφὴς, ἀνεγματώδης) ὁμιλία.
Σκοτεινόπεπλος (ὁ, ἡ), ὁ φερῶν σκοτεινὸν πέπλον, μαυροφόρος.
Σκοτεινὸς, ἡ, ὀν. Σκότους ἔμπλεως (μετγν.) ἀσαφὴς, δυσνόητος. (Π.) τυφλὸς (Σοφ. Οἰδ. Τ. 1326)· ὑπουλος. « Ἦν γὰρ σκορπιώδης τε καὶ τὴν ὀργὴν σκοτεινὴ, » Ἡρκπ. ‖. « Τὸ σκοτεινὸν, » Θκ., ἀντὶ Τὸ σκότος.
Σκοτεινότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ σκοτεινοῦ, σκοτεινιάσα.
†Σκοτεινοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τὸ σκότος (τὰ σκοτεινά). « Θάνατος—, » Χρσ.
†Σκοτεινώδης, ες (ὁ, ἡ), = Σκοτεινοειδής.
Σκοτεινῶς, ἐπίρ. Σκοτεινὸ· (μετγν.) ἀσαφῶς.
;Σκότερος, α, ον καὶ Π.
;Σκοτερὸς, ὰ, ὸν, σπν. ἀντὶ Σκότιος.
†Σκοτεύω, Μ. ευσω. Κρύπτομαι (διατρίβω) εἰς τὸ σκότος.
;Σκοτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σκοτόω.
Σκοτία (ἡ). σκότος, σκοτάδι· τόπος σκοτεινὸς, ὑπόγειον. 2) (Ἀρχιτεκτ.) = Τρίγλυφον, ἡ μέρος τοῦ τριγλύφου.
Σκοτιαῖος, α, ον, = Σκοταῖος.
†Σκοτίας, ου (ὁ). ὁ κρυπτόμενος εἰς τὸ σκότος, [κυρ.] ἔνυλος φυγάς, δραπέτης.
Σκοτίζω, Μ. ίσω, = Σκοτόω, σκοτεινιάζω.
Σκοτιος, α ἢ ος, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν τῷ σκότει· σκοτεινὸς· μαῦρος (συνκδχ.) κρυφὸς. « Κύπρις—, » Ἐπγρ., ἡ κλεψιγαμία. «Μύες σκότιοι,» φύτ., οἱ διατρίβοντες εἰς τὸ σκότος (συνήθ.) « Σκότιος (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) καὶς, » ὁ νοθος. ‖. (εἰς τὴν Ἐρήτ.) Σκότιοι, οἱ ἄνηβοι παῖδες.
Σκοτισμὸς (ὁ), τὸ σκοτίζειν ἢ σκοτίζεσθαι ζάλη, ἀντφάλλα, Σκοτοδίνη.
Σκοτίτης, ου (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ζεὺς (ὡς Κελαινεφὴς).
Σκοτίως, ἐπίρ. Ἐν τῷ σκότει, διὰ νυκτὸς ἢ κρυφίως.
Σκοτοδινιάω-ῶ, Μ. άσω. Βυνηστιάω ἐν τῷ σκότει (τὴν νύκτα), [Κωμ. παρφθ. τοῦ Σκοτοδινιάω].
Σκοτοδασυκνιόθριξ, θτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαύρας ἢ πυκνὰς (δασείας) τρίχας.
†Σκοτοδειπνος (ὁ, ἡ), γραμ. ἐξήγ. τοῦ Σοφοδυρπίδης.
Σκοτοδινιάω-ῶ, Μ. ήσω, = Σκοτοδινιάω.
;Σκοτοδίνη (ἡ), [σκότος, δινῶ], σπν. ἀντὶ Σκοτοδινία καὶ
Σκοτοδινία, ας (ἡ). τὸ πάθος τοῦ σκοτοδινιῶντος, ζάλη, σκοτοῦρα.
Σκοτοδινιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω σκοτοδίνην, μὲ φαίνεται ὅτι γυρίζουν τὰ περὶ ἐμὲ ἀντικείμενα, σκοτίζονται τὰ μμάτιά μου, ζαλίζομαι.
;Σκοτόδινος (ὁ), = Σκοτοδίνη.
;Σκοτοδίνως, ἐπίρ. Μετὰ σκοτοδινιάσεως.
Σκοτοδοτης, ου (ὁ), δοτὴρ (πρόξενος) σκότους, θανατηφόρος.
Σκοτοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), σκότει ὅμοιος, ζοφώδης, ἀμαυρὸς.
Σκοτόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Σκοτεινὸς, σκοτεινός.
Σκοτοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὸ σκότος ἢ διὰ νυκτός. « Μιλησίους—, » Μανέθ.
†Σκοτοβόρος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων κρυφὰ (εἰς τὸ σκότος), πανοῦργος, δόλιος.
Σκοτόμαινα, ης (ἡ), = Σκοτομήνη.
Σκοτομήδης, ες (ὁ, ἡ), Π. [σκότος, μῆδος]. κρυφίνους, δόλιος, ὕπουλος.
†Σκοτομήνη καὶ ;Σκοτομηνία (ἡ), [σκότος, μήνη]. χύμας φεγγαριοῦ, νύξ σελήνας, σκοτάδι.
Σκοτομήνιος (ὁ, ἡ), Π. σκοτεινὸς, ἀσέληνος. « Νὺξ—, » Ὅμ.
Σκοτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκότος ἐμποιῶ, σκοτίζω.
Σκοτοποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σκοτισμός.
Σκοτοποιὸς (ὁ, ἡ), σκότους πρόξενος.
Σκότος [συγγ. τῷ Σκιὰ], ου (ὁ) καὶ Σκότος, εος-ους (τό). ἔλλειψις φωτὸς, σκοτάδι, σκοτάδι (κυρ. καὶ μτφορ.). « Ἐν σκότει νέμεται, » Ξεν. « Ἠδείπνει ὑφ' καὶ σκότους ἤδη, » Πλ. « Πόλις γὰρ τύχῃ ἐν σκότῳ τὸ ζώνιον,» Ἀρχφ. «Τὸν δὲ σκότος ὕσσε κάλυψεν, » Ὅμ., σκοτίσθησαν τὰ μμάτιά τε. « Καὶ αὐτοῦ σκότος κατεχύθη, » Ἑκπρ. « Σκότον δέδορκα, » Εὐρ., εἶμαι τυφλός. « Κατέσχεν ὑπὸ σκότει τὸν φθόνον, » Ξεν., τὸν ἐκρυψε.
Σκοτοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Προξενῶ ἢ Εὐρ σκομαι εἰς τὸ) σκότος.
Σκοτοφόρος (ὁ, ἡ), σκότους πρόξενος ἢ μέτοχος.
Σκοτόω-ῶ, Μ. ώσω, = Σκοτίζω· τυφλόνω· ζαλίζω (ὅθεν τὸ κοιν. σκοτώνω).
Σκοτώδης, ες (ὁ, ἡ), = Σκοτεινὸς.
†Σκοτωδία (ἡ). σκοτώδης κατάστασις, σκοτάδι.
Σκότωμα (τό). σκότωσις τῆς κεφαλῆς, ζάλη, σκοτοῦρα.
Σκοτωματικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ἢ ὑποτιθέμενος εἰς σκότωσιν (ζαλάδαν). « Πάντες δὲ κεφαλαλγεῖς οἱ τοιοῦτοι (εἰσὶ) καὶ σκοτωματικοί, » Ἀσκρ.
Σκότωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σκοτόω, σκότισμα· ζάλισμα· ζάλη.
Σκυβαλίζω, Μ. ίσω. Ἀποβρίπτω ὡς σκύβαλον, ἐξουθενῶ, ἐξευτελίζω.
Σκυβαλικὸς, ἡ, όν. Ἀποβριπτέος ὡς σκύβαλον, εἰκοτένιος, ἀξιοκαταφρόνητος.
Σκυβάλισμα (τό). σκυβαλισμῷ ἄξιον (πρᾶγμα ἢ πρόσ.), ἀποβρίψιμον.

Σκυβαλισμός (ὁ), τὸ σκυβαλίζειν, ἀκόρβψις μὲ περιφρόνησιν.

Σκύβαλον (τὸ), [κυσί, βάλλω]. πᾶν ὅ,τι ἀποβρίπτεται ὡς ἄχρηστον, σκουπίδι· περίττωμα· ἀποφάγι· ἀπεκκαινίδι· καρέλλι· κατάπατι· τσώφλιον. ✦ Ναυτιλίης—, ✦ Ἐπγρ., ναυάγιον.

Σκυβαλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σκυβαλικός. ✦ Τὸ σκυβαλῶδες, ✦ Λξ., τὸ σκύβαλα.

Σκυβμαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Σκύζομαι, κακιόνω, σκυθρωπάζω.

Σκύζα [κύων], ης (ἡ). ὁρμὴ πρὸς συνουσίαν, ὀργασμὸς (κυρ. σκύλας).

Σκυζάω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀργῶ πρὸς συνουσίαν (ὡς ἡ σκύλα), γαυριάζω, (παρβλ. Καπριάω).

(Σκύζω) καὶ μσ. (ὃ ἰδ μόνον εὐχρ.) Σκύζομαι [κύων ;], Μ . . . ; (κυρ. Γρυντάζω (ἰσάν τὸν σκύλον) ἢ Κατσουφιάζω (ἰσαν τὸ λιοντάρι ὅταν θυμώνῃ, ἴδε Ἐπισκύνιον)· (ἐν γέν.) χολιάζω, σκυθρωπάζω, κακιόνω· μουρμουρίζω. ✦ Μή μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζεο, ✦ Ὀδ Ψ.

†Σκυθάριον (τὸ). Σκυθικόν τι ξύλον μὲ τὸ ὀπ. ἔβαφαν κίτρινα, (ἄλλ.) Θάψος.

Σκύθης, ου (ὁ). κάτοικος τῆς Σκυθίας (εἰς τοὺς Ἀθ.) ὑπηρέτης τῆς ἐκτελεστικῆς δυνάμεως. σεϊμένης· (συνεκδ.) ἀπαίδευτος, βάρβαρος.

Σκυθίζω, Μ. ἰσω. Μιμοῦμαι τὰ ἤθη τῶν Σκυθῶν, πράττω (φέρομαι) ὡς Σκύθης· (ἰδιωτ.) πίνω πολύ· ἢ ξυρίζομαι ἐν χρῷ καθὼς οἱ Σκύθαι, (παρβλ. Ἀπο[Ἐπι, Περι]σκυθίζω).

Σκυθικός, ἡ, όν. Τῶν Σκυθῶν ἢ τῆς Σκυθίας ἴδιος. ✦ Σκυθικὴ ῥίζα, ✦ Λξ., ἡ γλυκύρριζα. ‖. (οὐσ.) ✦ Σκυθικαί (ἐνν. ἐμβάδες), ✦ αὐτ., εἶδ. ὑποδημάτων. ✦ Σκυθικόν, ✦ αὐτ., εἶδ. βαφῆς, (ἴδε Σκυθάριον).

Σκυθικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Σκυθῶν.

Σκυθίς, ίδος (ἡ), = Σκυθική. (ἐνν. γῆ) ἡ Σκυθία· (ἐνν. γυνή) ἡ ἐκ τῆς Σκυθίας.

Σκυθιστί, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον (τὰ ἤθη, [κυρ. δέ] κατὰ τὴν γλῶσσαν) τῶν Σκυθῶν, καθὼς ὡμίλουν οἱ Σκύθαι.

Σκύθος (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Σκύφος.

Σκυθοτοξότης, ου (ὁ). τοξότης Σκύθης ἢ τοξεύων ὡς οἱ Σκύθαι.

Σκυθράζω [σκυθρός], Μ. άσω, = Σκυζομαίνω, σκυθρωπάζω.

†Σκύθραξ, ακος (ὁ), Δακων. = Σκίρθαξ.

Σκυθρός [σκύζομαι], ά, όν. Σκυθρωπός· γρουσούρης, πικριξένος.

Σκυθρωπάζω, Μ. άσω. Ξίμαι ἢ Γίνομαι σκυθρωπός, (γνδ.) κατσουφιάζω· (ἐπί γρωμ.) κλίνω εἰς τὸ μελανόν.

Σκυθρωπασμός (ὁ). τὸ σκυθρωπάζειν, (γνδ.) κατσούφιασμα.

;Σκυθρωπεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ

;Σκυθρωπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σκυθρωπάζω.

Σκυθρωπός [σκυθρός †ὤψ], ή, ή ὁ, ὁν. ἀκτήρητος· ἀτίθασος· ἄγριος· (ἐπί γρωμ.) σκοτεινός. (συνώνυμ. ἡ καταγρ.) σκυθρωπότητος αἴτιος. ✦ Ἡμέρα ἀκτιφρὰς καὶ —, ✦ Ἱππ. ✦ Σκυθρωπὴ ὁ ἥγησις, ✦ Θ. Στιδ. ‖ (οὐσ.) ✦ Τὸ σκυθρωπόν, ✦ Λξ., ἀντὶ Ἡ σκυθρωπότης. ✦ Σεμνὸς ἀνεῳγὼς τοῦ σκυθρωποῦ, ✦ Δ. Χρσ. ✦ Ἐς σκυθρωπὸν τρέπεται ἡ μανίη, ✦ Ἀρετ.

Σκυθρωπότης (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ σκυθρωποῦ, κατήφεια, σοβαρότης.

Σκυθρωπῶς, ἐπίρ. Μὲ σκυθρωπότητα. ✦ Σκυθρ. ἔχειν, ✦ Ξεν., = Σκυθρωπάζειν.

Σκυλαδεφέω-ῶ, Σκυλαδέψης, = Σκυλοδεφέω, -δέψης.

Σκυλάκαινα, ης (ἡ). Π. θηλ. τοῦ Σκύλαξ.

Σκυλακεία (ἡ), τὸ σκυλακεύειν, ἡ ἐπιμέλεια τοῦ πολλαπλασιασμοῦ καὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν σκύλων.

Σκυλάκειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς σκύλακα.

Σκυλάκευμα (τὸ). σκύλας (σκύλακος) γέννημα ἢ ἀνάθρεμμα, κουτάβι.

Σκυλακεύς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ Σκύλαξ.

Σκυλακευτής, οῦ (ὁ). σκυλάκων ἐπιμελητής, [ἐκ τοῦ

Σκυλακεύω, Μ. εύσω. Ἀνατρέφω ἢ Συγχρόνω πρὸς ὑγείαν σκύλακας.

;Σκυλάκη (ἡ), Π. ἀντὶ Σκυλάκαινα.

Σκυλακηδόν, ἐπίρ. Σκύλακος δίκην, κυνηδόν.

;Σκυλακίς, ίδος (ἡ), = Σκυλακεία.

;Σκυλακίζω, Μ. ίσω. Συνουσιάζομαι σκυλακηδόν.

†Σκυλακικός, ἡ, όν, καὶ Σκυλάκινος, η, ον. Σκύλακος ἴδιος, σκυλήσιος.

Σκυλάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκύλαξ.

Σκυλακίτις, ιδος (ἡ). ἡ συνειδυομένη ἀπὸ σκύλακας (ἐπίθ. τῆς Ἀρτ.).

Σκυλακοδρομιός, ἡ, ή, Π. ✦ Ὥρη—, ✦ ὁ καιρὸς τῆς ἐπιτολῆς τοῦ Κυνός, τὰ κυνικὰ καύματα.

Σκυλακόκτονος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ φονεύων τοὺς (καὶ προπαροξ. ὁ φονευθεὶς ἀπὸ) σκύλακας.

Σκυλακοτροφία (ἡ), τὸ τρέφειν ἢ ἀνατρέφειν σκύλακας.

Σκυλακοτροφικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς σκυλακοτροφίαν ἐπιτήδειος.

Σκυλακοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων ἢ ἀνατρέφων σκύλακας.

Σκυλακώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος τὸ εἶδος ἢ τὸ ἦθος μὲ σκύλακα. ✦ Τὸ σκυλακῶδες, τὸ πᾶσιν ὁμοίως προσπίπτειν. ✦ Ξεν., τὸ χαϊδευτικὸν (κολακευτικὸν) τοῦ σκύλου.

Σκυλαξ, ακος (ὁ καὶ ἡ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Σκύλλος· (συνήθ.) = Σκύμνος, κουτάβι (κυρ. σκυλλουδάκι)· (ἐν γέν.) σκυλί (ἰδιαιτ. τοῦ κυνηγετοῦ). ✦ Γαλῆς (✦ Ἀλωπεκος, ✦ Ἄρκτου) σκυλακας, ✦ Νίκ., Σοφ., Δκ. ✦ Δελφῖνες πελάγους ἰχθυφάγοι σκύλακες, ✦ Ἐπγρ. Ζ| ἁλυσίδα (Τουρκ. μπακαγιᾶς) τοῦ λαιμοῦ.

†Σκυλατικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἕξιν ἢ κλίσιν εἰς τὸ σκυλεύειν (ξεγυμνώνειν), ἁρπακτικός.

Σκυλάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. σπν. ἀντὶ Σκυλεύω.

Σκυλεία (ἡ), = Σκύλευσις.

Σκύλευμα (τὸ), τὸ σκυλευθέν, σκύλον, λάφυρον.

†Σκυλευμός (ὁ) καὶ

Σκύλευσις, εως (ἡ). τὸ σκυλεύειν, ξεγύμνωμα ἐχθροῦ θανατωθέντος.

Σκυλευτής, οῦ (ὁ). ὁ σκυλεύων (ξεγυμνώνων), λῃστής, πειρατής.

Σκυλευτικός, ἡ, όν. Σκυλευτοῦ ἴδιος, ἢ πρὸς τὸ σκυλεύειν ἐπιτήδειος.

Σκυλεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Σκυλευτής.

Σκυλεύω [σκῦλον], Μ. εύσω. Ἁρπάζω τὰ ὅπλα κτλ. τοῦ φονευθέντος ἐχθροῦ, τὸν ξεγυμνόνω· ἐβγάλλω τὰ δέρματα ζώου, τὰ γδέρνω· (ἐν γέν.) πάρνω ὅτι σῆς βιᾶς, ἁρπάζω, (παρβλ.) Συλέω.

Σκυλήτρια (ἡ), Π. ἡ σκυλεύουσα ἢ κομμένη μὲ σκύλα (λάφυρα), πολεμική.

Σκυληφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σκυλοφόρος.

Σκύλιον (τὸ), εἶδος ἐχθ., σκυλόψαρον.

Σκύλλα [σκύλλω], ης (ἡ). τιρὰς θαλάσ. σφυ σκυλόμορφος.

Σκύλλαρος (ὁ), ἴδε Κύλλαρος.

†Σκύλλος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Κύων, (καθὼς ὀνομάζεται καινῶς καὶ παρ' ἡμῖν)

Σκύλλω [συγγ. τῷ Σκάλλω], Μ. σκυλῶ (παθ. πρκ. Ἐσκύλμαι). Γδέρνω· σχίζω· σπαράττω· ξεβράζω· ἐνοχλῶ. ✦ Κύριε, μὴ σκύλλου, ✦ Γρφ., μὴ πειράζεσαι.

Σκύλμα (τὸ), = Σπάραγμα. ✦ Κύμης—, ✦ Ἐπγρ.

Σκυλμός (ὁ), τὸ σκύλλειν ἢ σκύλλεσθαι, ξέσχισμα· ξεβράζωμα· (ἐν γέν.) πειρασμός, ἐνοχλήσεις· καύσεις.

Σκυλοδεφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀργάζω δέρματα ὡς-

Σκυλοδέψης καὶ Σκυλοδεψεύς, οῦ (ὁ). ὁ ἀργάζων δέρματα, = Σκυτοδέψης, [δέφω καὶ

Σκῦλον καὶ Σκύλον (τὸ), [σκύλλω]. δέρμα ζώου· (συνεκδ.) σκέπασμα· (συνήθ.) ὅπλον (ἀσπὶς) ἢ φόρεμα ἐχθροῦ φονευθέντος τὸ ὁπ. τοῦ ἁρπάζει ὁ νικητής· (ἐν γέν.) λάφυρον.

Σκύλος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Σκῦλον.

Σκυλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων σκῦλα (λάφυρα), τροπαιοφόρος, (ἐπίθ. τοῦ Διός, εἰς τὸν ναὸν τοῦ ὁπ. ἀνέθετον τὰ ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ληφθέντα σκῦλα).

Σκυλοχαρής, ες (ὁ, ἡ), Π. [σκῦλον, χαίρω]. ὁ ἀγαπῶν τὰ σκῦλα (τὰ λάφυρα), φιλοπόλεμος.

;Σκυλόω-ῶ [σκῦλον], Μ. ώσω. Σκεπάζω.

†Σκύλσις, εως (ἡ), = Σκυλμός.

Σκυμναγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνατρέφω τοὺς σκύμνους (τὰ νεογνὰ) μου.

Σκύμνειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς σκύμνον, σκύμνου ἴδιος.

Σκυμνεύω, Μ. εύσω. Ἀνατρέφω σκύμνους (νεογνὰ ζῶα), σκυλακεύω, σκυμναγωγέω.

Σκυμνίον (τὸ). κουταβάκι, ὑποκορ. τοῦ

Σκύμνος (ὁ καὶ ἡ), [κύων]. νεογνὸν ζῶον (κυρ. λέοντος), κουτάβι. Ζ| εἶδος ἰχθ. (γαλεοῦ).

Σκυμνοτεκνέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ σκύμνους (κουτάβια), (ἀπ' ἐναντ. τῷ Ὠοτοκέω).

Σκυμνοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων σκύμνους (κουτάβια).

Σκύνιον (τὸ), Π. σπν. ἀντὶ Ἐπισκύνιον.

Σκύπειος, α, ον, Π. ἀντὶ Σκύριος, [ἐκ τοῦ

Σκύπρος (ὁ), Π. ἀντὶ Σκῦρος.

;Σκυράω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἡ ἐπαλμ. ἀντὶ Σκιράω = Σκιρτάω, (ὕθεν

;Σκυρθάλιος καὶ

†Σκυρθαξ, ακος (ὁ), Λακων. ἀντὶ Σκίρθαξ

ταξ. νέας πηδηκτὸς, (κατν.) σερπετὸς, ἔφηβος, (Τουρκ.) δελι-καυλῆς, (παρβλ. Κυριάνιος).

‡Σκύριον ἡ (ὀρθότ.) Σκύρον (τὸ), Π. εἶδος φυτοῦ (ἐρυθροδάνου), παρβλ. Ἄσκυρον.

†Σκῦρον (τὸ) καὶ Σκῦρος (ἡ), = Σκῖρος = Λατύπη.

†Σκυρόω-ῶ, Μ. ὦσω, = Σκιρρόω· στρώνω μὲ πέτρας.

Σκυρώσει, Π. ἀντὶ Σκυρῶσι, γ'. πλθ. προστ. τῆς ὁριστ. ἢ ὑποτ. τοῦ Σκυρόω.

Σκυρώδης, ες (ὁ, ἡ), = Σκιρρώδης· λιθώδης.

Σκυρωτὸς [σκυρόω], ἡ, ὀν Λιθοστρωτος.

†Σκυσμὸς (ὁ), τὸ σκύζεσθαι, σκυθρωπασμὸς· βαρυμηνία.

Σκυτάλη (ἡ), [σκῦτος ἢ σκύτη]. μάστιξ ἀπὸ δέρμα ἢ βύνευρον(;). 2) (συνήθ.) ῥάβδος κεφαλωτὴ, ματσούκα, ῥόπαλον.

3) κλειδὶ ἢ κωλεμπρίζι· δένδρον ξεμασχαλισμένον διὰ φύτευμα, γραθάρι, «Φυτεύουσι καθάπερ τὰς ἀπὸ σκυταλῶν ἐλαίας,» Ἀρχφ. 4) μοχλὸς κυλινδροειδὴς πρὸς μετακίνησιν φορτίων ἢ περιστροφὴν μηχανῆς, μανέλλα, παλάνκα, [ὁθ. τὸ Λε.) scululae, (παρβλ.) Φάλαγξ· «Πρὸς δὲ τοῖς ἄκροις τῶν τετραγώνων ξύλων ἀνίσκια ἔστωσαν πλάγιοι στρεφόμενοι... τρήματα ἔχοντες, ὥστε ἐμβάλλεσθαι σκυτάλας ἐν αὐτοῖς, δι' ὧν ἐπιστραφήσονται,» Ἡρ. 5) (εἰς τοὺς Λακεδ.) προστυγὴ ἔγγαμος, διότι, περιτυλίζοντες λωρίδα μεμβράνας εἰς σκυτάλην, ἔγραφον ἐπ' αὐτῆς ὅ,τι ἤθελον καὶ ἔπειτα ξετυλίζοντές την, τὴν ἔστελλον, ὁ δὲ λαμβάνων αὐτὴν ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ἄλλην ἀκριβῶς ἐσοπαχῆ τῆς πρώτης σκυτάλην, περὶ τὴν ὁπ. ξανατυλίζων αὐτὴν τὴν ἀναγίνωσκεν, (ἴδε Πλ. Λύσ. 19), (ὅθεν 6) (ἐν γέν.) ἀγγελία, μήνυμα, παραγγελία. «Μισαῶν —,» «Πίνδ. 7) πλάκα ἐπιμήκης ἐκ μετάλλου, ἔλασμα. (Βλιτσδ. Λίθ. Θ', ιέ).

8) εἶδος ὄφεως καὶ 9) ἰχθύος. «Ἐκλήθη δὲ σκυτάλη, τῷ πλησιαίῳ παρεμφερὴς οὖσα τῶν παιδίων σκύτει,» Τζ

Σκυταληφορέω-ῶ, Μ. ἥσω. Φέρω (βαζῶ) σκυτάλην, εἶμαι·

‡Σκυταληφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) σκυτάλην, ῥοπαληφόρος.

Σκυταλίας, ου (ὁ). μακρὺς ὡς ἂν σκυτάλη. «Σικυὸς —,» «Θφρ.

‡Σκυταλίζω, Μ. ἰσω. (ἀχρ. ἀντὶ) Σκυταλόω, (ἴδε Σκυταλισμὸς). 2) ἴδε Σκυτζλίζω.

Σκυτάλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκύταλον. 2) (ἰδιωνυμ.) εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Κοτυληδών.

Σκυταλὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Σκυτάλη, ῥαβδίον ῥοπαλωτὸν (κυλινδροειδὲς)· μικρὴ μανέλλα ἢ πλάνκα· τὸ μεταξὺ δύο ἁρμῶν κόκκαλον τῶν δακτύλων, (ἄλλ.) Φάλαγξ· εἶδος καρίδος ἢ καμπης· εἶδος μηχανῆς πυροβόλου.

Σκυταλισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ (ἀχρ.) Σκυταλίζω, κτύπημα (θανάσιμον) μὲ σκυτάλην, ξυλοκόπημα.

Σκύταλον (τὸ), = Σκυτάλη, ῥόπαλον· (παρὰ Σικελ.) ὁ λαιμός.

Σκυταλόω-ῶ, Μ. ωσω. Κτυπῶ μὲ σκυτάλην, ξυλοκοπῶ, ματσουκάνω. 2) βάλλω σκύταλα εἰς τι.

Σκυταλωτὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἔχων ἐμπηγμένα ἐπάνω του σκύταλα. «Ἰσχὺς —,» «Ἐτυμολ. 2) = Ῥαβδωτὸς, ῥαβδωτὸς (τὸ ὑπ. ὁ Κορ. παραβάλλει πρὸς τὸ Λτν.) scutulatus.

Σκυτάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκύτος, τομάριον.

Σκυτεία (ἡ), ἡ τέχνη (ἡ ἐργασία) τοῦ σκυτέως.

Σκυτεῖον (τὸ), ἐργαστήριον σκυτέως, σκυτοτομεῖον.

Σκύτειος, η, ον, Π. σκυτέως ἴδιος.

Σκυτεὺς, έως (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος ὁπωσοῦν δήποτε ἐργάχειρον ἀπὸ σκύτος (τομάρι), (κυρ. δὲ) παπουτσῆς, (ἄλλ.) Σκυτοτόμος.

;Σκυτεύτρια (ἡ). γυνὴ σκυτεύουσα (σκυτοτόμος).

Σκυτεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Ἐργάζομαι ὡς) σκυτεὺς, σκυτοτομέω.

Σκύτη (ἡ), Δ. Π. ἡ κεφαλὴ, (παρβλ.) Κόττα.

Σκυτικὸς, ἡ, όν. Σκυτέως, ἴδιος, σκυτοτομικός. ‖. (οὐσ.) ἀντὶ Σκυτεύς.

Σκύτινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ σκύτος (τομάρι), δερματίνος. ‖. (οὐσ. Σκυτίνη (ἡ), ζώνη δερματίνη.

Σκυτὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Σκῦτος, λωρίδα ἀπὸ τομάρι.

Σκυτοδαχίων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σκύτινον βραχίονα.

Σκυτοδεψέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀργάζω σκύτη (δέρματα) ὡς·

Σκυτοδέψης [σκύτος, δέφω], ου (ὁ). ὁ ἀργάζων δέρματα (τομάρια), βυρσοδέψης.

Σκυτοδεψικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸν σκυτοδέψην. «Σκυτοδεψικὴ, «ἡ τέχνη τοῦ σκυτοδέψου.

Σκυτοδεψὸς (ὁ), = Σκυτοδέψης.

†Σκυτοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σκύτη (τομάρια), ταμαρᾶς.

Σκυτορράφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥάπτω (Σύρραπτω) δέρματα ὡς·

Σκυτορράφος (ὁ, ἡ). ὁ ῥάπτων σκύτη (τομάρια). ‖. (οὐσ.) = Σκυτεὺς, σκυτοτόμος, (Τουρκ.) σαράτσης, παπουτσῆς κτλ.

Σκῦτος [κύτος ἡ, κατὰ τὸν Ἐτυμολ., ξύω], εος-ους (τὸ). πεταλ (γδαρμένου ἢ ἀργασμένου), δέρμα, τομάρι (συνεκδ.) πᾶν ὅ,τι εἶνε καμωμένον ἀπὸ δέρμα, (π. χ.) ἀσπὶς· μάγιξ ἀπὸ λωρὶ, (ὅθ.) «Σκύτη βλέπειν,» Ἀρχφ., = Μαστιγίαν.

Σκυτοτομεῖον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ σκυτοτόμου, σαράτσικον, κανταράδικον κλπ.

Σκυτοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐργάζομαι ὡς) σκυτοτόμος.

Σκυτοτομία (ἡ), τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τοῦ σκυτοτόμου.

Σκυτοτομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸν σκυτοτόμον. «Σκεῦος —,» «τὸ ἐργαλεῖον ἢ «Σκυτοτομικὴ,» «ἡ τέχνη τοῦ σκυτοτόμου.

Σκυτοτόμιον (τὸ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σκυτοτομεῖον.

Σκυτοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ τέμνων (κόπτων, χωρίζων πρὸς διαφόρους ἐργασίας) σκύτη. ‖. (οὐσ.) ἡνιοποιὸς, σαράτσης κτλ., (ἰδιαιτ. δὲ) ὑποδηματοποιὸς, τσαγγάρης

Σκυτοτραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Ῥουμνίζω) τὰ τομάρια, εἶμαι·

Σκυτοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων τὰ σκύτη (τὰ τομάρια), (συγχ. τῷ Σκατοφάγος) ἢ διαφθοῦται παρ' ἄλλων Συκοφάγος).

Σκυτόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (Τουρκ. Καπλαδίζω) μὲ σκῦτος, τσαπώνω.

Σκυτώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ σκῦτος (τομάρι). «Γηράσκοντες δὲ αἱ παλύμβαι σκυτώδεις γίνονται,» Ἀρετ.

;Σκύφειος, α, ον, Π. ἀντὶ Σκυφοειδὴς. «Δέπας —,» Ἀθ.

Σκύφη (ἡ), = Σκύφος.

Σκυφίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκυφίον.

Σκυφικὸς, ἡ, όν. Σκύφῳ ὅμοιος, σκυφοειδὴς.

Σκυφίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκύφος, καυκάκι· (ἰατρ.) τὸ κρανίον.

Σκύφιος, α, ον, Π. ἀντὶ Σκύφειος.

Σκυφισμὸς (ὁ), εἶδος χειρουργ. ἐγχειρήσεως περὶ τὸ κρανίον, (ἄλλ. γρφ. Σκυθισμὸς), ἴδε Περισκυθίζω ἢ Ὑποσκαφισμός.

Σκυφοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (καμωμένος εἰς σχῆμα) σκύφου.

Σκύφος (ὁ) ἢ Σκύφος, εος-ους (τὸ), [χύω, κύπη]. ποτήριον (κυρ. τῶν βοσκῶν καὶ χωρικῶν), καυκί, ξυλοπότηρον. «Σκύφον μέγαν, εἰά τε πεπμένες ἄνδρες ἔχασιν,» Ἄλκμ.

Σκύφωμα (τὸ), Π. ἀντὶ Σκύφος.

;Σκωλήκησις, ἀσφαλμ. ἀντὶ Σκωλήκωσις ἢ

Σκωληκίασις, εως (ἡ). σκωλήκιασμα, ἐξ οὗ

Σκωληκιάω-ῶ, Μ. άσω. Κάμνω (Γεμίζω) σκωλήκια, σκωληκιάζω.

Σκωληκίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω [Κινδυνεύω ὡς ἂν) σκωλήκιον. «Σφυγμὸς σκωληκίζων,» Ἰατρ., ὁ κυπτῶν βραδέως ἢ κυματίζων (ἐν εἴδει ἑρπόντος σκωληκος).

Σκωλήκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκώληξ, σκωληκάκι.

Σκωληκίτης, ου (ὁ) καὶ Σκωληκῖτις, ιδος (ἡ). ὅμοιος σκώληκι ἢ, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σκώληκος.

Σκωληκόβρωτος (ὁ, ἡ), [σκώληξ, βιβρώσκω]. σκωληκοφαγωμένος.

Σκωληκοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σκώληκος.

Σκωληκοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω καὶ Σκωληκοτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ σκώληκας, εἶμαι σκωληκοτόκος.

Σκωληκοτοκία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Σκωληκοτόκος (ὁ, ἡ). ὁ τίκτων (γεννῶν) σκώληκας.

Σκωληκοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) σκώληκας.

Σκωληκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ σκωληκιάσῃ, [πθ.] = Σκωληκιάω.

Σκωληκώδης, ες (ὁ, ἡ), = Σκωληκοειδὴς. 2) πλήρης σκωλήκων, σκωληκιάρης.

Σκωλήκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σκωληκόω, σκωλήκιασμα.

Σκώληξ [κόλος], ηκος (ὁ). σκωλήκι. «Οἱ κόλακες εἰσὶ τῶν ἐχόντων οὐσίας σκώληκες,» Ἀθ. 2) [μτγν.] κλωστὴ, γνέμα. 3) εἶδος ζωαρικοῦ, ἴσ. ἀσφαλμ. ἀντὶ Κόλλιξ. 4) σωρὸς σίτου (περὶ τὴν

δλωνα', (βλλ.) Ἀνελος. 5) Αἰολ. ἀντὶ Κολοκυμα.

μΣκωλιεβάτης [σκῶλον, βαίνω], ου (ὁ). (κυρ.) ὁ περιπατῶν μὲ ἢ ὡς ἐν μὲ ξυλοπόδαρα, (ὀθ.) εἶδος ἐντόμου αἱτοφάγα.

†Σκωλοβατίζω, Μ. ἰσω. Περιπατῶ ὡς σκωλιεβάτης, =Δακωλιάζω.

†Σκῶλον (τὸ), Γρφ. ἀντὶ Σκῶλος, σκέλοψ, (ὀθ. μεταφορ.) σκάνδαλον, πρόσκομμα.

Σκῶλος (ὁ), =Σκόλοψ. παλουκι, ἀγκάθι. «Θάτου—,» Ἐπιχ.

;Σκωλύπτομαι [σκολιὸς], Μ. ὑφομαι, Π. περιστρέφω σκωληκοειδῶς (ὀφεις δῶς).

Σκῶμμα (τὸ). τὸ λεγόμενον πρὸς σκῶψιν (ἀσεβισμὸν), λογος ἐγγιστικὸς πλὴν νόστιμος (μὲ πνεῦμα), γοητεῖα, μέτωπον. «Τὸ σκῶμμα λοιδορημά ἐστιν, ἡ Ἀρχ. «Τῷ μὴ δυναμένῳ μετ' εὐλαβείας καὶ τέχνης κατὰ χειρὸν ἅπτεσθαι σκώμματος, παντάπασιν ἐκτετμῆσθαι,» Πλ. «Τὸ δὲ εἰκασμά ἐστι σκῶμμα καθ' ὁμοιότητα,» Αξ.

Σκωμματικὸς, ἡ, ὀν, =Σκωπτικός.

Σκωμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκῶμμα.

Σκωπαῖος (ὁ, [σκώψ], παρὰ Συδαρίταις ὁ ὑάνθος, (βλλ.) Σπίλπων.

†Σκώπεσμα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σκόπευμα.

†Σκωπιαλέος, α, ον, =Σκωπτικός.

Σκωπτὴς, ου (ὁ), ὁ σκώπτων (γελωδῶν), χωρατατζῆς, περιγελαστής.

Σκωπτικὸς, ἡ, ὀν, [καὶ ἐπίρ.] -ικῶς. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ σκώπτειν, γλευστικὸς.

;Σκωπτίλος καὶ

Σκωπτόλης, ου (ὁ). σκώπτης, χωρατατζῆς, αστεῖος, μυκαλίτης.

Σκώπτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Σκωπτὴς.

Σκώπτω [σκώψ], Μ. σκωψω ἢ σκώψομαι. Μεταῖρει τι (Τερπ. Κάμνω τὸ σκηλίτι τινὰ) πρὸς γέλωτα· ἐγγίζω (περιπαίζω) μὲ νοήματα τρόπον (ἐν γεν.) χωρατεύω, αστειζομαι. «Ἐμυελώσ(ι» Ἀγριόκως)—,» Ἀρχτ., Ἀρχω. «Σκώπτειν αὐτὸν εἰς μικρολογίαν,» Πλ. «Οὐ σκώπτοντας, ἀλλ' ὀλιγθυώσας τοῖς στόμασι φιλοῦντας,» Ξεν. (καὶ πθ.) «Ἀπορρέποντες εἴς τοὺς ὑπερέχοντας πολλὰ, χαρίεντα μὲν αὐτοῖς δοκοῦντα, λυπηρὰ δέ τισι σκωφθείσι,» Ἡρωδ.

Σκῶρ, σκατὸς (τὸ), κόπρος (ἀνθρ.), σκατὸν, περίττωμα.

Σκωραμὶς [σκώρ, ἁμὶς]. (ίδος (ἡ)). τὸ καπριζόχον ἀγγεῖον, σκατοσεμνόκωλον.

Σκωρία, ἡ). [σκώρ]. ἡ σκῶρις ἡ ὁ κυρὸς τῶν μετάλλων (κυρ. δὲ) τοῦ σιδήρου, (καιν.) σκουριὰ· (ἐν γέν.) περίττωμα, σκυβάλων.

Σκωριεειδὴς, έος (ὁ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ σκωρίαν.

Σκῶψ [σκέπτω, διὰ τὸ μεγαλόφθαλμον τοῦ ζώου], σκωπὸς (ὁ), εἶδος πτηνοῦ (κουκουβάγιας), τὸ ὀπίσθιον κάμνει διάφορα μιμητικὰ σχήματα, (Γαλλ.) duc (le petit, ἴδε καὶ Λείσκωψ, ἰού. 2) εἶδος γυρεῦ κωμικοῦ.

Σκῶψις, εως (ἡ), τὸ σκώπτειν, ἐγγυμοῦ μὲ νοητὸν τρόπον, αστεϊσμὸς, γωμοτσμα. «Ἡ σκῶψις δὲ λυπεῖ πλειον ἢ ὄφπει πολύ. τοῦ καιρῶς λέγειν γὰρ ἀρχὴ γινεται,» (Ἀλεξ. παρ') Ἀθ.

Σμαλερὸς, ὰ, ὸν, Π. ἀντὶ Μαλερός.

Σμᾶμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Σημῆμα, =Σμῆγμα, (εἰς τὸν Θκρ. ΙΕ', 32 συγγ. τῷ Νάμα).

Σμᾶνος, εος (τὸ), Δ. ἀντὶ Σμῆνος.

Σμαραγδεῖος, α, ον. Ὁ τοῦ σμαράγδου ἢ ἐκ σμαράγδου, σμαραγδένιος.

Σμαραγδίζω, Μ. ἰσω. Ὁμοιάζω τὴν σμάραγδον, ἔχω τὸ χρῶμα (κτλ.) τῆς σμαράγδου.

Σμαράγδινος, η, ον. Ὁ ἐκ σμαράγδου, σμαραγδένιος.

Σμαράγδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σμάραγδος, σμαραγδάκι.

Σμαραγδίτης, ου (ὁ) καὶ Σμαραγδῖτις, ιδος (ἡ), (ἐνν.) λίθος ὁ ἐκ τοῦ εἴδους ἢ τοῦ χρωματος τῆς σμαράγδου.

Σμάραγδος (ὁ καὶ ἡ), [σμαρύσσω ἢ μαρμαίρω], πέτρ. πολύτ. (ὄχι τὸ γνωστὸν εἰς ἡμᾶς) σμαράγδι, ἀλλ' ἡ) σμαραγδόριζα, (ἢ ἀτταλάτ.) ὁ Μαλαχίτης ἢ Ὑμάσιος ἢ λίθος (βασπις, (παρβλ. Βήρυλλος).

Σμαραγδώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σμαράγδου, σμαραγδοειδὴς.

Σμαραγιω-ῶ [ὀνομτπ. συγγ. τῷ Ῥάσσω], Μ ήσω. Ὑγῶ βαρεως (μὲ κρότον), βρύζω, ἀντηχῶ. πδιὸς κεραυνὸν, δεινήν τε βροντὴν, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγήσῃ,» Ἰλ. Φ.

Σμαραγὴ (ἡ), Π κρότος, βροντή.

Σμαραγίζω, Μ. ἰσω, =Σμαραγιω.

;Σμάραγνα (ἡ), =Μαραγνα, μάστιξ, χοιροῦσα).

Σμαρὶς καὶ Σμάρις [συγγ. τῷ Μαῖρα καὶ Μαρίλη, διατ. κατὰ τὸν Ἀρχτ. Η', 30, τὸ θῆρις 'μαυρίζει'], ίδος ἢ ιδος (ἡ), εἶδος μικροῦ ἰχθ. (καιν.) σμαρίδα ἢ μαρίδα. «Ὅμοια τῇ μαινίδι βροᾷ ἢ σμαρὶς,» Ἀθ.

Σμάω-ῶ [ἦμαι, μάσσω], Μ. σμάσω. Τρίβω· σφογγίζω· (ἰδιαιτ.) πλύνω με σαπούνι ἢ ἄλλο τι ὅμοιον, (συνεχ.) παστρεύω, [ἴδε καὶ Σμήχω. «Σμᾶσαι, κτενίζεσ', ἐκθεόηκε, τριβεσας,» (Ἀντιφαν. παρὰ) Κλημ. «Λατέλιπον αὐτὴν σμωμενην ἐν τῷ πυλῶνι,» Ἀρχ. (καὶ μσ.) «Λιπαρὸν σμασαμένα πλοκαμον,» Καλλ. (καὶ πθ.) «Ἀχώρας σὺν νίτρῳ σμωμένος ἰᾶται,» Δσκρ.

Σμερδαλέος, α, ον καὶ

Σμερδνὸς, ἡ, ὸν, Π. φρικτὸς, φοβερὸς, καταπληκτικὸς. «Δρύοκων (« Χαλκὸς) —,» Ὅμ. «Γοργειη κεφαλὴ σμερδνή,» αὐτ. ‖. (τὸ οὐδ.) Σμερδνὸν ἢ Σμερδαλέον καὶ (πλθ.) Σμερδαλέα, αντὶ ἐπιρ. Φρικτά, φοβερά. «Σμερδν. κτυπέων,» Ὅμ., «Σμερδνὸν ὑπ' ὀφθαλμῶν δ' ἔσ. εὖρακεν,» Ὀρφ. «Σμερδνὰ ῥοθόων,» Ἰλ. Ο. (ἐκ τοῦ

†Σμερδὸς, εος-ους (τὸ), Γλσ. Δύναμις τερατώδης.

Σμε-, Μ. σμήσω, Ἰων. ἀντὶ Σμάω.

Σμῆγμα [τὸ]. πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς σμῆξιν, (π. χ.) πυλὶς, σαπὼν ἢ ἄλλο τι ὅμοιον, (παρβλ.) Ῥύμμα. «Παῖδες νιπτῆρ' ἔθεσαν κατὰ χειρῶν, σμήγματα σὺν ἁρπεμίκτοις γλιερὰ λαβόντες ὕδωρ ἀπεγχέοντες,» (Φιλόξ. παρ') Ἀθ. «Τῷ Γερμανικῷ σμήγματι καλεῖται δὲ σαπων,» Ὑρεσθ.

Σμηγματικὸς, ἡ, ὀν. Σμήγματος ἴδιος, σμηκτικός.

Σμηγματοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σμήγματα (πομμάδας, σαπούνια κτλ.).

Σμηγματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει σμήγματος ἢ χρησιμεύων ὡς σμῆγμα.

Σμήκτης, ου (ὁ). ὁ σμήχων (παστρεύων, ξεβρώπιζων).

Σμηκτικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ σμήχειν (παστρεύειν), ῥυπτικός.

Σμηκτὶς; κτρὶς), ίδος (ἡ). (κυρ.) τῆ, ἡ (βλλ.) Κιμωλία, εἶδος γαιματος τὸ οποῖον ἐχρησίμευεν ὡς σμῆγμα (σαπούνι), (καθὼς τώρα δ) πηλός.

Σμηκτὸς, ἡ, ον. Παστρευμένος ἢ δυνάμενος νὰ καστρευθῇ μὲ σμῆγμα, ἐπιδεκτικὸς σμήξεως.

Σμηκτὶς, ίδος (ἡ), =Σμηκτὶς.

Σμῆμα (τὸ), [σμάω]. =Σμῆγμα.

Σμηματοθήκη, ἡ). =τῷ

Σμηματοφορεῖον (τὸ) καὶ (κιβώτιον) πρὸς ἐναποθέσιν σμημάτων, (καθὼς τώρα τὸ) σενδουκάκι τῆς τουαλέττας.

Σμηνεύω, Μ. εὔσω. Ψωλεύω καθὼς τὰ σμήνη τῶν μελισσῶν.

Σμηνηδὸν, ἐπίρ. Ὡς ἂν σμῆνος (μελίσσι).

Σμηνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σμῆνος.

Σμηνιὼν, ῶνος (ὁ), =Σμηνών.

Σμηνοβόσκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων ὡς ἐνχεῖον σμήνους.

Σμηνοκόμος (ὁ, ἡ), Π. ἐπιμελητὴς μελισσῶν, σμηνουργὸς, [κομέω καὶ

Σμῆνος, εος-ους (τὸ), =Ἅσμος (μελισσῶν). μελίσσι, (συνεχῶς) πλῆθος ἄπειρον. «Μέγα τι θεῶν κινεῖτας σμῆνος,» Ἀρχ. 2) =Σμῆλον, κυψέλη. «Ἐν σμήνεσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι,» Ἡσ. «Ἄρχονται δὲ αἱ μέλισσαι πλάττουσαι ἄνωθεν ἀπὸ τῆς ὀροφῆς τοῦ σμήνους,» Ἀρχτ.

Σμηνουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμελοῦμαι σμήνη (μελίσσια) ὡς σμηνουργὸς. 2) (μσ. μὲ δοτ. προθετ. ἢ ἐπίρ.) κάμνω σμῆνος (φωλεύω ἢ πολλαπλασιάζομαι ὡς ἂν μελίσσι) πυθενά.

†Σμηνουργία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρσηγ., τὸ ἔργον τοῦ σμηνουργοῦ.

Σμηνουργὸς (ὁ, ἡ), [σμῆνος, ἔργον], =Μελισσουργος.

;Σμηνών, ῶνος (ὁ). τόπος ὅπου εἶνε τοποθετημένα σμήνη (μελίσσια), μελισσῶν.

Σμῆξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σμήχω, τρίψιμον (νὰ ἔβγῃ ἡ λέρα), ξεβρώπισμα. πάστρεμμα.

;Σμηρέα καὶ Σμιρὶα (ἡ), εἶδος κισσοῦ, (βλλ. ἀνγν. Σπειραια).

Σμῆρις, ιγγος (ἡ), Π. ἀντὶ Μῆριγξ.

Σμηρίζω, Μ. ἰσω, =Σμυρίζω.

Σμήρινθος (ἡ), Π. ἀντὶ Μήρινθος.

Σμῆρις, ίδος (ἡ), =Σμύρις.

Σμήρισμα (τὸ). σωλήν, σωληνάριον.

Σμήχω, Μ. σμήξω, =Σμάω, τριβῶν (σαφηγίζω) παστρεύω. «Ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον,» Ὀδ. Σ. (καὶ πλ ή μ.) «Σμηχομένη κρατὶ καιῷ,» Ἐπιχ. 2) =Λειαίνω, ὁλίζω.

Σμικρύνης [σμικρὸς], ου (ὁ), Κωμ. ὄνομα φιλαργύρου, ἐξευτελιστοῦ.

Σμικρογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), = Μικρογνώμων, μικρονους, μικρόψυχος.
Σμικρολογέω-ῶ, Σμικρολογία, Σμικρολόγος κτλ., Αττ. ἀντὶ Μικρολογέω, κτλ.
Σμικρός. Σμικρότης, Σμικρύνω, Ἰων. καὶ Αττ. (ἀρχ.) ἀντὶ Μικρός κτλ.
Σμίλα, ης (ἡ), = Σμίλη.
Σμιλάκινος, η, ον. Ὁ ἐκ σμίλακος.
Σμίλαξ, ακος (ἡ), εἶδ. δένδρου, (Γαλλ.) if, (Ἀτν.) lanus. 2) (εἰς τὴν Ἀρκαδ.) εἶδος ὄρυος (πρίνου χωρὶς ἀγκάθια). 3) εἶδος ἡ (μᾶλλον) γέν. φυτῶν περιπλεκ. μὲ φύλλα κισσοειδῆ. ■ Σμίλαξ ἡ λεῖα, ■ εἶνε τὸ (κοιν.) σμιλάγκι, (Γαλλ.) fragon; liseron. ■ (ἡ δὲ) Κηταία —, ■ τὸ ἀμπελοφάσουλον, (ἄλλ.) Δόλιχος.
Σμιλάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σμιλίον, ἐργαλ. χειρουργ.
Σμιλεία (ἡ). ἡ διὰ τῆς σμίλης ἐργασία.
Σμίλευμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς σμίλης εἰργασμένον τεχνούργημα ἢ πλουμίδι, ψιλοδουλειὰ ἢ· τὸ ἐν τῷ σμιλεύειν ἀποκοπτόμενον, πελεκοῦδι μαρμάρου κτλ., (μτγν.) λεπτομέρεια.
Σμίλευσις, εως (ἡ), τὸ σμιλεύειν, ἡ διὰ τῆς σμίλης ἐργασία.
Σμιλευτός, ἡ, όν. Ὁ διὰ τῆς σμίλης εἰργασμένος· (ἐπμ.) λεπτουργημένος· (μτγν.) τετορνευμένος. ■ Γράμματα —, ■ Ἐπτρ.
Σμιλεύω, Μ. εὐσω. Δουλεύω τι διὰ τῆς σμίλης, (ἐπμ.) λεπτουργῶ, (κοιν.) κάμνω ψιλοδουλειάν.
Σμίλη (ἡ), [συγγ. τῷ Σμινύη], ἐργαλ. κοπτερὸν ἢ σουβλερὸν χρήσιμον εἰς διαφόρους ἐργασίας, (π. χ.) σμιλάρι (τῶν λιθοξόων καὶ λεπτουργῶν), (Γαλλ.) ciseau, κοπίδι (τῶν κουνταυράδων), (Ἰταλ.) scalpello (τῶν χειρούργων), κονδυλομάχαιρον, κονδύλι (πρὸς ἐγχάραξιν τῶν στοιχείων κατὰ τὸν τρόπον τῶν παλαιῶν), κτλ., (παρβλ. Γλύφανον).
Σμιλίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σμίλη.
Σμιλιωτός, ἡ, όν. Κεκαμωμένος εἰς σχῆμα (κυρ. χειρουργ.) σμιλίου.
Σμιλοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει σμίλης, (ἔθνη
Σμιλοειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει (εἰς σχῆμα) σμίλης.
Σμίλος (ἡ), Π. ἀντὶ Σμίλαξ (δένδρ.).
Σμίνθα (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Σμίνθος ἡ (;)Σμίνθη.
Σμινθεύς, έος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ἀπόλλων [ἐκ τοῦ Σμίνθος, ὡς μυσφόνος, ἡ τῆς Σμίνθης πόλεως Τρωϊκῆς].
Σμίνθη (ἡ), = Μίνθη. 2) πόλις τῆς Τρωάδος, (ἔθ.
Σμίνθιος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ἀπόλλων (ἄλλ.) Σμινθεύς.
Σμίνθος (ὁ), Κρητ. ὁ ποντικός.
Σμινύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Σμινύη (ἡ), [μινυός], ἐργαλ. γεωργ., τσαπί, Ξινάρι· ακαλιστῆρι. ■ Ἀλλ' ἐμάντα μοι δός καὶ σμινύην· ἐγὼ γὰρ εἶμ' ἐπὶ ξύλα, ■ Ἀρχφ.
Σμινυὸς (ἡ), Π. ᾗ
Σμινύς, ύος (ἡ), = Σμινύη.
Σμίρις, ίδος, = Σμύρις.
†Σμιῶς [μιόω], η, ον, Γλσ. = Στυγνός, σκυθρωπός· φοβερός.
†Σμοκορδέω-ῶ, = Σπλεκόω.
Σμυγερός, ά, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ρῶς, Π. [σμύχω]. καλαίπωρος, ἄθλιος· ἐπίπονος, (παρβλ.) Μογερός.
†Σμύλα ἡ Σμύλλα, ης (ἡ), εἶδος ἰχθ. (σαυριδοειδῶς), (παρβλ. Μύλλος), (εἰς τὸν Γργ. Νύσσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀσμύλη).
Σμύραινα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Μύραινα, (συγχ. τῷ Σφύραινα).
;Σμύραινος (ὁ), εἶδ. ἰχθ.(;)
Σμυραινώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σμυραίνης.
Σμυρίζω, Μ. ἰσω. Τρίβω (Ἁλίζω) λίθον διὰ τῆς σμύριδος. 2) Π. (σπν.) ἀντὶ Μυρίζω.
Σμύρις, ιδος (ἡ), εἶδος στιβηρούχου λίθου μὲ τὴν ἄμμον τοῦ ὀπ. δουλεύουν (ἁλίζουν) τοὺς σκληροὺς λίθους (τὰ διαμάντια κτλ.), (Γαλλ.) émeri. (καὶ Γρηγορ. τοῦ Κορίνθου ἐλίγετο κοινῶς) Σμερίν. ■ Τὸ δὲ σμερίν ἐστιν εἶδος κοπτομένου λίθου εἰς κοπὴν ᾗ πριομὸν μαρμάρου, φύεται δὲ ἐν τῇ Σμύρνῃ, ᾗ λέγεται Σμύρνιον. ■
Σμύρισμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς σμύριδος δουλευμένον (ἁλισμένον) κρᾶγμα.
Σμυρισμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σμύρισμα.
Σμυριστής, οῦ (ὁ), (κυρ. λίθος), = Σμύρις.
Σμύρνα, ης (ἡ), = Μύρρα, εἶδος ἀρώματος (κόμμι εὐώδες) δένδρου τινὸς τῆς Ἀραβ., (ἴδε ᾗ Σταχτή). 2) πόλις παραθαλάσσ. τῆς μικρ. Ἀσίας.
Σμυρναῖος, α, ον. Ὁ τῆς σμύρνης ἢ ἐκ τῆς Σμύρνης.
Σμυρνεῖον (τὸ), ὀρθότ. τοῦ Σμύρνιον.
Σμυρνηφόρος (ὁ, ἡ), = Σμυρνοφόρος.
Σμυρνιάζω, Μ. άσω ᾗ
Σμυρνίζω, Μ. ἰσω. Σκευάζω (Ἀνακατόνω) μὲ σμύρναν. 2) ἔχω ὀσμὴν ἢ γεῦσιν σμύρνης.
Σμύρνινος, η, ον. Κατεσκευασμένος μὲ ἢ ἀπὸ σμύρναν.
Σμύρνιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ [ἱπποσελίνου] τοῦ ὁπ. ὁ σπόρος μυρίζει σὰν τὴν σμύρναν, (παρβλ.) Μυρρίς. 2) = Σμυρὶς.
Σμύρνισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σμυρνίζω, ἡ διὰ σμύρνης ἀνευσία ἢ ἐπάλειψις.
†Σμυρνοβότανον (τὸ), κοινολεκτ. τὸ φυτὸν Σμύρνιον.
Σμυρνοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σμύρνης, ὅμοιος μὲ σμύρναν.
Σμυρνοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (παράγων) σμύρναν.
Σμῦρος (ὁ). ἡ ἀρσενικὴ σμύραινα ἢ ἄλλο ὁμοιογενὲς εἶδος ἰχθύων, (Ἀρστ. Ζ. έ, 10).
Σμύχω [συγγ. τῷ Σμώχω], Μ. σμύξω (πθ. ἐσμύγην). Καίω χωρὶς φλόγα (μὲ ὀλίγον πῦρ)· (μτφορ.) καταναλίσκω ἐσωτερικῶς, κατατήκω (καὶ πθ. κατατήκομαι) βαθμηδὸν καὶ ἀνεπαισθήτως. ■ Πάλαι γε σμύχομαι ἐν ἐμαυτῷ, ■ Ἰλ., (κοιν.) βράζω μέσα μου. ■ Ὡς δὲ μή., σμήχηται ἐν τῇ λεπτῇ διαίτῃ ὁ νοσέων, χαρίζεσθαι ὀπώρης μήλων ἐφθῶν ἐν ὕδατι κτλ. ■ Ἀρετ.
†Σμῶβιγξ, ιγγος (ἡ), Γρμτ. ἀντὶ Σμῶβιξ.
Σμωβικός, ή, όν. Ὁ θεραπεύων (χρησιμεύων διὰ) τὸς σμώβιγγας ■ Φάρμακον —, ■ Ἱατρ.
Σμῶβιξ, ιγγος (ἡ). πρήξιμον ἐξ αἰτίας κτυπήματος, μώλωψ. [ἐκ τοῦ
Σμώχω, Μ. σμώξω, = Σμήχω, τρίβων κασσερεύω· (μτγν.) κτυπῶ δυνατά, ἢ· τρώγω μὲ βίαν, (κοιν.) κτυπῶ 'δόντι. ■ Σμώχετ' ἀμφοῖν ταῖν γνάθοιν, ■ Ἀρστφ., (παρβλ. Ψώχω).
Σοβαρεύομαι, Μ. εὑσομαι. Φέρομαι σοβαρῶς (μὲ ὕφος), καμαρόνω, ἐκαίρομαι.
Σοβαρητικός, ἡ, όν. Σοβαρός.
Σοβαροβλέφαρος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων σοβαρὰ βλέφαρα (ἐπηρμένην ὀφρῦν), ἀγέρωχος, ὑπερήφανος.
Σοβαρὸς [σοβέω], ά, όν. (κατὰ λέξ.) Ὁ περικατῶν μὲ κουνησὰ χέρια, (δηλ.) καμαρόνων, ἢ· βαρικός, (καὶ ἐπὶ πραγμ.) ὁρμητικός· (συνήθ. κατὰ συνκεχ.) ἀγέρωχος, ὑπερήφανος. πολυέξοδος. ■ Τιμὴ —, ■ Δίλ., ἢ ὑπέρογκος.
Σοβαρότης, ητος (ἡ). τὸ ὕφος (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ σοβαροῦ.
Σοβαρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). σοβαρὸς τὸ φρόνημα, ἀγέρωχος.
Σοβαρῶς, ἐπίρ. Μὲ ὕφος σοβαρὸν (μεγαλοπρεπῆ, ἀγέρωχον).
Σοβᾶς, ᾶδος (ἡ), Π. ἀντὶ Σοβαρά, (ὀθ. ᾗ οὐσ.) κόρνη, (ἄλλ.) Δρομὰς ἢ· μαινάς. 2) (εἰς τὸν Ἀθ. ἐνν. ὄρχησις), εἶδ. γελοίου χοροῦ, [ἐκ τοῦ
Σοβέω-ῶ, Μ. ήσω, (κυρ.) = Φοβέω, φοβίζων διώκω (φυγαδεύω), (ἐν γέν.) βάλλω εἰς ταχεῖαν κίνησιν· κουνῶ· ταράττω· τινάζω· (ἀμτβτ. ἢ ἄλλ.) τρέχω, κινοῦμαι ταχέως· (ἰδιωτ.) κουνῶ τὰ χέρια μου περιπατῶν, (ἐπμ.) περιπατῶ βιαστικὰ (ὀλίγωρα) ἢ μὲ ὕφος σοβαρὸν (ἀγέρωχον), καμαρόνω· (πθ.) κάμνω 'σὰν ξυπασμένος. ■ Σοβεῖν τὴν κόνιν, ■ Ξεν., τινάζειν. ■ Ἔχοντες ξύλα σοβοῦσι τὸν κάλαμον καὶ τὴν ὕλην, ἵνα πέσωνται τὰ ὀρνίθια, ■ Ἀρστ. ■ Ταχὺν πόδ' ἐν κύκλῳ σοβεῖτε, ■ Ἀρσφ. ■ Σοβεῖν τὴν κύλικα, ■ Φλτρ., περιφέρειν ταχέως (καὶ ἄλλ.) ■ Σοβεῖ (ἐνν. τοὺς πόδας ἢ τὸν ἵππον) εἰς Ἄργος, ■ Ακ., τρέχα, (κοιν.) κτύπα εἰς τὸ Ἄργ. ■ Τρεῖς ἀκολούθας ἢ τέτταρας ἔχων διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖ, ■ Δημ. (καὶ πθ.) ■ Ὀφθαλμὸς σοβούμενος, ■ Γργ., βλέμμα παράφορον [παραλογισμένον]. ■ Βάδισμα σφοδρὸν καὶ σεσοβημένον, ■ Βασ. ■ Ἄγριον δὲ τὸ ἦθος αὐτῷ καὶ σεσοβημένον, ■ Τιμαρ. (ᾗ προβατ.) ■ Μεμράκιον ἔμπληκτον ᾗ σεσοβημένον πρὸς δόξαν, ■ Πλ., ξυπασμένον, [ἐκ τοῦ
Σοβή (ἡ), [σείω]. ἡ οὐρὰ τοῦ ἵππου (διότι μὲ αὐτὴν διώχνει τὰς μυίγας). 2) φεύγοντα περικεφαλαίας (ἀπὸ ἀλεξανδρέαν), (παρβλ.) Φόβη.
Σόβησις, εως (ἡ), τὸ σοβεῖν ἢ σοβεῖσθαι, ξύπασμα, διώξιμον· (ἐν γέν.) ταχεῖα κίνησις· (ἰδιωτ.) περιπάτημα σοβαρὸν (καμαρωτόν)· (μὲ αἰτ. προθετ.) ὁρμὴ περί τι.
Σόβητρον (τὸ), = Σόβη, μυωστήριον.
Σόβος (ὁ), [σόμαι]. πηδητὸς, ὁρμητικός, (ἐπίθ. τῶν Σατύρων, παρβλ. Σοβᾶς)
Σόγκος (ὁ), = Σογχος.
Σογκώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σογχώδης.

Σόγχος (ὁ), [σομφὸς], εἰδ. φυτ., (κοιν.) ζοχύς.

Σογχώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σογχοῦ, ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ ζοχόν, (Γαλλ.) **chicoracé**.

Σοΐ, δοτ. τοῦ Σύ, ἡ 2) ἐνικ. πληθ. τοῦ Σός.

Σοῖσι, Ἰων. ἀντὶ Σοῖς, δοτ. πλθ. τοῦ Σός.

Σολοικισμὸς (ἡ), = Σολοικισμός.

Σολοικίζω, Μ. Ἰων. Ὁμ. Ἡρ. = Σολοικίζω ἡ φέρομαι ὡς σόλοικος, κάμνω σολοικισμούς (περὶ τὴν γλῶσσαν ἢ τὰ ἤθη). ▪ Φωνῇ δὲ νομίζουσι Σκυθικῇ, σολοικίζοντες αὐτῇ ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, ἐπεὶ οὐ χρηστῶς ἐξέμαθον αὐτήν, ▪ Ἡρ. ▪ Ἀμεινόν ἐστι τῇ φωνῇ μᾶλλον ἢ τῷ βίῳ σολοικίζειν τι ἢ βαρβαρίζειν, ▪ Γαλ.

Σολοικισμὸς (ὁ), τὸ σολοικίζειν (γράφειν ἢ προφέρειν παρὰ τοὺς κανόνας τῆς γλώσσης), σφάλμα περὶ τὴν γραμματικὴν ὀρθότητα τῶν λέξεων (καὶ μτγν. περὶ τὸν καλὸν τρόπον τοῦ ζῆν), χωριατιά, βαρβαρότης. ▪ Οὐ ζίχων οὐδὲ ποιημάτων, ἀλλὰ βίων ἀσυχήματα ἢ πλημμελήματα ἢ σολοικισμούς, ▪ Πλ. ▪ Ἔστι δὲ σολοικισμὸς, λόγος ἀκαταλλήλως συντεταγμένος, ὡς τό, Ἐγὼ περιπατῶν ὀτοῖγος ἔπεσε, ▪ Σό. ▪ Μιᾶς μὲν λέξεως κακία ἐστὶν ὁ βαρβαρισμός, ἐπιπλοκὴ δὲ λέξεων ἀκαταλλήλων ὁ σολοικισμός, εἰ καί τινες εἰσηγήσαντο ἢ ἐν μιᾷ λέξει καταγινέσθαι σολοικισμόν, εἰ κατά θηλείας φαίη τις Οὗτος κτλ., ▪ Ἀπλλν. ▫ Δῆλον δ' ὅτι, πολλῶν καινότερον φρυαγμένων παρά τε ἄλλοις καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ, οὐκ ἔχει κατειπεῖν τῶν οὕτω σχηματιζομένων σολοικισμὸν εἶτε ον βαρβαρισμόν· κέκριται δὲ σολοικοφανῆ τε σχήματα καλεῖν ταῦτα, καὶ ἁπλῶς οὕτω σχήματα· πᾶν μὲν γάρ φασι τοιοῦτον σχῆμα ἁμάρτημά ἐστιν ἑκούσιον, διὰ τέχνην ἢ ξενοφωνίαν ἢ καλλωπισμόν· σολοικισμὸς δὲ, ἁμάρτημα ἀκούσιον ἐξ ἀμαθίας, ▪ Εὐς. ▪ Πλείστα δ' ἄν τις εὕροι παρ' αὐτῷ (τῷ Θουκυδίδῃ) τῶν σχημάτων..., σολοικισμῶν λαμβάνοντα φαντασίαν, ▪ Δ. Ἁλ.

Σολοικιστὴς, οῦ (ὁ), ὁ σολοικίζων συνήθως.

Σολοικοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), ὁ φαινόμενος σόλοικος (ὁμοιάζων σολοικισμόν).

Σόλοικος (ὁ, ἡ), ὁ ὁμιλῶν ἢ πρεφέρων παρὰ τοὺς κανόνας (καθὼς οἱ κάτοικοι τῶν Σόλων, ἀποικίας συστηθείσης ὑπὸ τοῦ Σόλωνος εἰς τὴν Κιλικίαν, οἱ ὁπ. παρέφθειρον μὲ τὸν καιρὸν τὸ Ἀττικὸν τῆς γλώσσης ἰδίωμα)· (ἐπὶ λέξ.) ὁ ἐναντίον τῆς γραμματικῆς ἀκριβείας, ἐσφαλμένος, ἀδόκιμος, κακόζηλος· (μτγν.) ἄπρακτος, ἀπολίτευτος, ἀπειρόκαλος· ἄτοπος· (παρβλ.) Σκαιός. ▪ Τὸ δὲ λέγειν Ἑαυτούς (ἀντὶ Ἡμᾶς ἢ Ὑμᾶς ἢ Σφᾶς αὐτούς), σόλοικον, ▪ Ἀθ., ▫ Σολοικότερος ἄνθρωπος τῷ τρόπῳ, ὃς ᾤετο εἰμὴ ταχὺ ὑπακούει, ἐλευθερώτερος ἂν φαίνεσθαι, ▪ Ξεν.

Σολοικοφανὴς, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπιρ.) ·νῶς. Ὁ φαινόμενος (χωρὶς νὰ ἦναι) σόλοικος, ὁμοιάζων σολοικισμόν.

Σολοικώδης, ἐος (ὁ, ἡ), = σόλοικος τὸ εἶδος, μετέχων σολοικισμοῦ, σολοικόφανής.

Σολοίκως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον (ἐκφράσεως) ἢ μὲ ἦθος σόλοικον, ἀκαιρῶς, βαναύσως κτλ.

†Σολοιτύπος (ὁ, ἡ), = Μυδροκτύπος, [τύπτω καὶ

Σόλος (ὁ), [ὅλος ἢ σόρομαι]. (ἐν γέν.) ὄγκος ἀκατεσθήποτε ζερεοῦ σώματος (κυρ. ξύλ) σιάζρα ὅπως ἐδγῆκεν ἀπὸ τὸ χωνευτήριον (ἐπιμ. σχήματος κώνου εἰδους, ὁπ. ἐχρησίμευεν εἰς τοὺς ἀθλητὰς ὡς) δίσκος.

Σομφὸς [συγγ. τῷ Σφονδύλη], ἡ, ὀν. Σπογγώδης, χαῦνος, ἀραιός, διάκενος, (ἐπὶ φων.) βραχνὸς, ἀμαυρὸς, (Γαλλ.) **creux, obscur**, (παρβλ.) Μογγός.

Σομφότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σομφοῦ, χαυνότης κτλ., (ἐπὶ φων.) βραχνάδα.

Σομφώδης, εος (ὁ, ἡ). σομφὸς τὸ εἶδος, σπογγώδης.

Σόομαι, (ἔδε τὸ συνηρ.) Σοῦμαι.

Σόος, η ἡ ας, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Σῶος-Σῶς. ▪ Τῶν σημάντρων ἑόντων σόων, ▪ Ἡρ.

Σορέλλην, ηνος (ὁ), Κωμ. = Σοραβαίμων.

†Σορεύω, Μ. εὔσω, = Σωρεύω καὶ

†Σορηδὸν, ἐπίρ. = Σωρηδόν.

Σοροβαίμων [σορὸς, δαίμων], ονος (ὁ). Κωμ. γέρων ἔχων τὸν ἕνα πόδα εἰς τὸν τάφον, ὑπέργηρως, παληόγερως, σαράβαλον, σάψαλον.

Σοροτρόγος (ὁ), Π. ἀντὶ Σοροπηγός.

Σοροπήγιον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ σοροπηγοῦ.

Σοροπηγὸς (ὁ), [σορὸς, πήγνυμι]. ὁ κατασκευάζων σανδούκια διὰ τοὺς νεκροὺς (κιβούρια).

Σοροπλήκτος καὶ Σορεπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. [σ. πλήττω], = Σοροβαίμων.

†Σοροποιὸς (ὁ), = Σοροπηγός.

Σορὸς (ἡ), [συγγ. τῷ Σωρὸς], θήκη νεκροῦ, κιβούρι· ξυλοκρέβατον. (κατ' ἔκτ.) λάρναξ, σαρκοφάγος. ▪ Ὁ ἐν Ἅιδῃ λίθος, ἐξ οὗ τὰς σοροὺς ποιεῦσι, ▪ Θφρ. 2) (συνών.) γέρων ἔχων τὸν ἕνα πόδα εἰς τὸν τάφον, Σοροβαίμων. ▪ Ἐκεῖ προέβη τὰς ἔτεσιν ἡ Γνάθαινα, καὶ ἤδη τελέως ἦν ἐμολογουμένως σορὸς, ▪ Ἀθ.

†Σορωνὶς, ίδος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σαρωνίς.

Σὸς [σὺ], ἡ, ὸν, (ἀντνμ. Κτητ. β', πρω.). Ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς σὲ, ἰδικός σου. ▪ Ἐγὼ δὲ σός, καὶ μὴ σός, ... σός γέ τοι καλούμενος, ▪ Σοφ., δηλ. υἱός. ▪ Ἀπάγου τὴν σὴν, ▪ Ξεν., γυναῖκα· (ἐξ πρὸς γεν. παρὰ Π.) ▪ Σῷ δ' αὐτοῦ κράατι τίσεις, ▪ Ὅμ., τῷ σαυτοῦ. ▪ Πρὸς ἀσφόδελον πέπτωκα σὰς παρηίδας, ▪ Εὐρ. ▪ Ὅρα μὴ τοὐμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ σὸν, ▪ Σοφ., συμφέρον. ▪ Τὰ σὸν τ' ἦν ὦδ' ἂν εὐτυχέστερον, ▪ Εὐρ., ἀντὶ Σὺ, τὰ κατὰ σέ. (καὶ κλθ.) ▪ Ὡς μᾶλλον μέλει μοι ὅπως τὰ σὰ καλῶς ἔχει ἢ ὅπως τὰ ἐμαυτοῦ, ▪ Ξεν. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) ▪ Τὰ σὰ, ▪ Λξ., τὰ κτήματά σου. ▪ Μηδὲ ἑκατοστὸν μέρος τῶν σῶν κεκτῆσθαι, ▪ Ξεν. (καὶ ἀντὶ προθετοπ.) ▪ Εὐνοίᾳ ἐρῶ τῇ σῇ, ▪ Πλάτ., = τῇ πρὸς σέ.

Σοῦ, γεν. τοῦ Σός καὶ [ὡς ἐπὶ τὸ κλ. ἐγκλιτ.] τοῦ Σύ

Σοῦ, δ', ἐν. προ. τῆς πρς. τοῦ Σοῦμαι.

Σοῦβος (ὁ), [σάβας] εἶδ. δορκάδος ἢ αἰγάγρου.

†Σουβάριον (τὸ), [Λτν.] μανδύλι (διὰ τὸν ἱδρῶτα), = Καψιδρώτιον.

†Σούκινος, η, ον, (νλγ.). Καμωμένος ἀπὸ ἤλεκτρον (Λτ. σούκκινον), κεχρυμαφένιος. ▪ Τὸ δάκρυον τὸ σούχιον (ὅπερ γραπτέον ἴσως Σούχινον ἢ Σούκκινον) ἐπισπᾶται τὰ κάρφη, ▪ Κλμ.

Σοῦμαι (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Σόομαι), Π. ἀντὶ Σεύομαι, κινοῦμαι ταχέως, ὁρμῶ, τρέχω, σπεύδω, φεύγω διωκόμενος. ▪ Σοῦ, σοῦ, πάλιν σοῦ, ▪ Ἀρχφ. (καθὼς ἐξ κοιν. λέγομεν διώχνοντες τὰς ὄρνιθας) ξοῦ, ξοῦ. ▪ Σοῦσθε σοῦσθ' ἐπὶ βᾶρεν, ▪ Λίογλ.

Σιὼνεκα, Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Σοῦ ἕνεκα.

Σουνιάρατος (ὁ, ἡ), Π. [Σούνιον, ἀράομαι], ὁ ἐν τῷ Σουνίῳ λατρευόμενος, (ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ.).

Σοῦς, οῦ (ὁ), Π. [θοὸς, σεύω], ὁρμὴ (πρὸς τὰ ἄνω), (Γαλλ.) **élan**.

Σοῦσθαι, Π. ἀπαρ. καὶ

Σοῦσθε, Π. δ', πλθ. προσ. τῆς ὁρς. ἢ πρς. τοῦ Σοῦμαι.

Σουσιγενὴς, ἐος (ὁ, ἡ). Π. ὁ γεννημένος εἰς τὰ Σοῦσα (πόλιν τῆς Περσ.).

†Σούσινος, η, ον. Κατασκευασμένος ἀπὸ σοῦσα (κρῖνα).

†Σοῦσις, εως (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Σοῦς.

†Σοῦσον (τὸ). Ἑβρ. ἢ Φρυγ. ἢ Φοινικ. τὸ κρῖνον (ἄνθ.).

Σούχινος, η, ον, = Σούκινος.

Σούχινον (τὸ), Λτν. τὸ ἤλεκτρον, **succinum**, ἴδε Σούκινος.

Σοφία (ἡ). ἡ ἕξις (ἢ ἱκανότης, ἢ ἀρετὴ) τοῦ σοφοῦ (▪ Ἅπαξ ἐχρήσατο Ὅμηρος τῷ ὀνόματι σοφίᾳ, [Ἰλ. Ο, 412], ὡς καθάπερ νῦν τὴν διὰ λόγου καὶ πραγμάτων ἐπισκευὴν τοῦ ἤθους λέγων, ἀλλὰ τὴν τεκτονικὴν τέχνην, ▪ Σδ. ▪ Πλάτων δὲ ἰδιαίτατα μὲν σοφίαν ἡγεῖται εἶναι τὴν τῶν νοητῶν καὶ ὄντως ὄντων ἐπιστήμην, ▫ ἰδίᾳ δὲ σοφίαν καὶ τὴν φιλοσοφίαν καλεῖ, ὄρεξιν οὖσαν τῆς θείας σοφίας. Κοινῶς δὲ λέγεται παρ' αὐτῷ σοφία καὶ ἡ πᾶσα ἐμπειρία, οἷον ὅταν σοφὸν λέγῃ τὸν δημιουργὸν, ▪ Δρτ.· (ἐν γέν.) γνῶσις ἐντελὴς, ἐπιστημοσύνη (εἰς ὁποιονδήποτε ἔργον), ἐμπειρία· πολυπειρία· (ἰδιαιτ.) φρόνησις (▪ **Principesquo omnium virtutum est illa sapientia, quam σοφίαν Græci vocant; prudentia enim, quam φρόνησιν dicunt, aliam quodam intelligimus**, ▪ Cic. De offic. 6 [1, 43]), εὐβουλία· τέχνη, παονργία. ▪ Τίς ἂν μοι τοῦτο ἐκτελέσειε σοφίᾳ καὶ μὴ βίᾳ; ▪ Ἡρ., μὲ ἐπιστημοσύνην, μὲ τρόπον. ▪ Εἴτινα ἔχεις σοφίην, μηχανῶ ὡς κτλ. ▪ αὐτ., ἴδε καὶ Σοφιστὴς 2).

Σοφίζω, Μ. Ἰων. Κάμνω τινὰ σοφὸν (ἔμπειρον, φρόνιμον)· (Γρφ.) = Συνετίζω. (ὡς ἐπὶ τὸ κλ. πθ. ἢ μσ.) ▪ Καυτιλίης ἢ νηῶν σεσοφισμένος, ▪ Ἡσ., εἰδήμων, ἔμπειρος. 2) (συνήθ. μσ. μὲ αἰτ.) ἐπινοῶ (ἐφευρίσκω) τι σοφῶς (εὐφυῶς) ἢ σοφιστικῶς (μὲ πονηρίαν καὶ ἐπὶ σκοπῷ νὰ ἀπατήσω), βουλεύομαι, νοθεύω (▫ Τὴν πορφύραν—, ▪ Φλφρτ.). ἀπατῶ.

« Μή με σοφίζου, κούφην μοι σταχύων ἀνειδιδοὺς καλάμην, « Ἐπιγρ. « Ἀεὶ καινὰς ἰδέας σοφίζομαι, « Ἀρχφ. « Οὕτως σοφίζεται αὐτοῖσι τοιῶνδε, « Ἡρ. « Πρὸς ὧν ταῦτα σοφίζονται (οἱ αἱλκροι) τάδι. « αὖτ. « Τοιαῦτα καὶ ἡμεῖς, νέοι ὄντες, ἐμελετῶμεν καὶ ἐσοφιζόμεθα, « Ξεν. « Ψέγουσι πολλοὶ τοὺς νῦν σοφιστάς, ὅτι ἐν τοῖς ὀνόμασι σοφίζονται, καὶ οὐκ ἐν τοῖς νοήμασιν, « αὐτ. (καὶ προθετ.) « Σοφίζεσθαι πρὸς τὸν νόμιν, « Πλ., ἀντιτάττειν σοφίσματα (ψευδοδικίας), (ὀθ. πθ.) « Σεσοφισμένος, « Γρ., σοφιστικός, ἀκατηλός, ἢ σοφίας μέτοχος. ἔμπειρος, φρόνιμος. « Βέλτερος ἀλκήεντος ἔφυ σεσοφισμένος ἀνήρ, « Φωκυλ. (καὶ μὲ γεν.) « Οὔτε τι ναυτιλίης σεσοφισμένος, οὔτε τι νηῶν, « Ἡσ. 3) (Γρφ!) ἐννοῶ, συμπεραίνω. « Ἐσοφίσαντο ὅτι Κύριος πέκλημε τὸ παιδάριον, « Βασιλ.

Σόφισμα (τὸ). τὸ εὖ ρυθῶς ἢ (ἐπὶ κακοῦ) σοφιστικῶς ἐπινοηθὲν τέχνασμα· (ἰδιωτ. παρὰ τοῖς διαλεκτ. καὶ Ῥητορ.) ἐρώτημα ἢ συμπέρασμα ἀπατηλὸν (στηριζόμενον εἰς ψευδῆ συλλογισμόν).

† **Σοφισματίας**, ου (ὁ). σοφιστὴς ἐπιτήδειος.

Σοφισματικός, ἡ, όν. Σοφίσματι ὅμοιος· σοφιστικός. ‖. (αὐστ.) = Σοφιστής.

Σοφισμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σόφισμα.

Σοφισματώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει σοφίσματος, σοφίσματι ὅμοιος.

Σοφισμός (ὁ). τὸ σοφίζεσθαι, ἢ διὰ σοφισμάτων ἑρμηνεία.

Σοφιστεία (ἡ). τὸ ἔργον (ὁ τρόπος) τοῦ σοφιστοῦ, ἡ σοφιστικὴ τερθρεία.

Σοφιστέον, θετ. τοῦ Σοφίζω.

Σοφιστεύμα (τὸ). τέχνασμα (ἐπίνοια) σοφιστοῦ, σόφισμα.

Σοφιστεύω, Μ. εὑσω. Πράττω (διδάσκω) ὡς σοφιστής, μετέρχομαι (ἐπαγγέλλομαι) τὸ ἔργον τοῦ σοφιστοῦ. ‖. (μτβτ.) καλλωπίζω ἢ ἐπαινῶ σοφιστικῶς.

Σοφιστήριον (τὸ). διδακτήριον (ἀκροατήριον) σοφιστοῦ. 2) (ζ) μέσον πρὸς σοφισμόν, τέχνασμα. σόφισμα.

Σοφιστὴς [σοφίζω], οῦ (ὁ). (κυρ. ἢ ἀρχ.) σοφὸς (ἱκανὸς, ἔξοχος) εἴς ὁποιονδήποτε ἔργον ἢ ἐπάγγελμα, τεχνίτης ἄριστος εἰς τὸ εἶδός του· (ἰδιωτ.) ποιητὴς ἢ μουσικός· (ἐν γέν.) φιλόσοφος. « Οἱ πάντες ἐκ τῆς Ἑλλάδος σοφισταί, οἳ τοῦτον τὸν χρόνον ἐτύγχανον ὄντες, ἢ δὴ καὶ Σόλων, « Ἡρ., οἱ (ἄλλ.) ἑπτὰ σοφοί· « Ἑλλήνων ὁ τῷ ἀσθενεστάτῳ σοφιστῇ Πυθαγόρᾳ, « αὐτ. 2) (ὑστεροτερ.) διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς (τῆς πολιτικῆς, τῆς ἠθικῆς κτλ. [ἐν γέν.] τῆς φιλοσοφίας)· πανεπιστήμων· (ὀθ. ἐπὶ κακοῦ) ἀλαζών, ἀπατεών, τσαρλατάνος (ὁποῖοι κατάντοῦν συνήθ. οἱ τὰ πάντα ἐπαγγελλόμενοι). « Τοὺς τὴν σοφίαν ἀργυρίου τῷ βουλομένῳ πωλοῦντας, σοφιστὰς ἀποκαλοῦσι, « Ξεν. « Ἔστι γὰρ ὁ σοφιστὴς χρηματιστὴς ἀπὸ φαινομένης σοφίας, ἀλλ' οὐκ οὔσης, « Ἀρστ. « Τὴν καλουμένην σοφίαν, οὖσαν δὲ δεινότητα παλαιστικὴν καὶ δραστήριον σύνεσιν, διανοίαις μίξαντες τέχναις, ἢ μιταγαγόντες ἀπὸ τῶν πράξεων τὴν ἄσκησιν ἐπὶ τοὺς λόγους, σοφισταὶ προσηγορεύθησαν, « Πλ. « Λογογράφους καὶ σοφιστὰς ἀποκαλῶν τοὺς ἄλλους καὶ ὑβρίζειν πειρώμενος, « Δη. « Οἱ σοφισταὶ δὲ ἐπὶ τῷ ἐξαπατᾶν λέγουσι καὶ γράφουσιν ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κέρδει, καὶ οὐδένα οὐδὲν ὠφελοῦσιν· οὐδὲ γὰρ σοφὸς ἐγένετο αὐτῶν οὐδεὶς οὐδ' ἔστιν, ἀλλὰ καὶ ἀρκεῖ ἑκάστῳ σοφιστὴν κληθῆναι, ὅ ἐστιν ὀνειδος παρά γε τοῖς εὖ φρονοῦσιν, « Ξεν. « Δόξαν φοβούμενοι τοῦ ἔπειτα χρόνου, μὴ σοφισταὶ καλῶνται, « Πλάτ.

3) ῥήτωρ (κυρ. ὁ γράφων ἢ, δημηγορῶν πρὸς ἐπίδειξιν), (Γαλλ.) **déclamateur**. « Ὥστε μηδένα δυνηθῆναι μήτε τῶν ποιητῶν, μήτε τῶν σοφιστῶν, ἀξίως τῶν ἐκείνοις πεπραγμένων ἐπαῖν, « Ἰσοκρ. « Ἰσοκράτης σοφιστὰς μὲν τοὺς περὶ τὴν ἔριν καὶ τοὺς.. διαλεκτικοὺς ἀποκαλεῖ, φιλόσοφον δ' ἑαυτὸν καὶ τοὺς ῥήτορας, « Ἀρχδ. « Σοφιστῶν θεατὰς ἔοικατε καθημένοις μᾶλλον, ἢ περὶ πόλεως βουλευομένοις, « Θκ. « Τοῖς γὰρ σοφισταῖς ἐρεῖται πρὸς ἐργασίαν ἡ δόξαν ἔρις ὅτε τῶν λόγων κοσμεῖν τὸν ἥττονα παραλαμβάνοντας, « Πλ.

Σοφιστιάω-ῶ (ἄχρ. εἰς τοὺς ἄλλ. χρν.). Πράττω ἢ Γράφω ἢ Ὁμιλῶ ὡς σοφιστὴς (μὲ σοφιστικὴν δεινότητα), ἐπιδεικτιῶ σοφιστικῶς.

Σοφιστικός, ἡ, όν. Σοφιστοῦ ἴδιος, ἀπατηλός. ‖. « Σοφιστικὴ (ἡ), ἡ τέχνη (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ σοφιστοῦ. « Τὴν ἀρχαίαν σοφιστικὴν, ῥητορικὴν ἡγεῖσθαι χρὴ φιλοσοφοῦσαν, « Φλγρ.

Σοφιστικῶς, ἐπίρ. Μὲ σοφιστικὸν (ἀπατηλὸν) τρόπον, μὲ σοφίσματα.

Σοφιστομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἐνθουσιασμένος (Ἔχω μανίαν) διὰ τοὺς σοφιστάς. « Σοφιστομανοῦσιν Ἀθῆναι τῶν νέων οἱ πλεῖστοι ἢ ἀφρονέστεροι, « Γργ.

Σοφίστρια (ἡ). θηλ. τοῦ Σοφιστής.

† **Σοφοβότις**, ιδος (ἡ). βότειρα (χορηγὸς) τῆς σοφίας.

† **Σοφόβωρος** (ὁ, ἡ). ὁ βωρούμενος σοφίαν.

Σοφόνους (ὁ, ἡ). σοφὸς τὸν νοῦν, εὐρυὴς, (καρβλ.) θυμόσοφος.

† **Σοφοποιέω-ῶ**, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ σοφὸν, σοφίζω.

† **Σοφοποίησις**, εως καὶ

Σοφοποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Σοφοποιὸς (ὁ, ἡ). σοφίας ἐμποιητικὸς, σοφοβότης.

Σοφὸς [συγγ. τῷ Σαφὴς, ὄθ, τὸ Λτν. sapiens], ἡ, όν. (κυρ.) Ἱκανὸς (εἰς ὁποιονδήποτε ἔργον)· ἄριστος εἰς τὸ εἶδός τι, ἐπιτήδειος (« Τὸν δ' οὔτ' ἂρ σκαπτῆρα ἴσαι θέσαν, οὔτ' ἀροτῆρα, οὔτ' ἄλλως τι σοφὸν, « Ὅμ. [καὶ πρὸς ἀπαρ.] « Μίαν κύνα, ἥτις ἂν ἡ σοφωτάτη ἰχνεύειν, « Ξεν.)· (ἐν γέν.) ἐπιστήμων, ἔμπειρος (« Πότεράσται δοκοῦσιν οἱ σοφοί, ἃ ἐπίστανται, ταῦτα σοφοὶ εἶναι, ἢ εἰσί τινες ἃ μὴ ἐπίστανται σοφοί; Ξεν. « Πάντα σοφὸν οὐχ οἷόν τε ἄνθρωπον εἶναι, « = « Οὐδεὶς ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφὸς, « Θγν.)· πολύπειρος· φρόνιμος (« Σοφὴν γ' ἔλεξας τὴν ἐκούσιον φυγὴν, « Εὐρ. « Ὡς πολλά γ' ἐστὶ κἀπὸ θηλειῶν σοφά, « αὖτ. « Σοφὸν δὲ ἦν τὸ ἀποβῆναι νεὼς, « Συν.)· (ἐνίοτε) δεινὸς, πανοῦργος· τροπὰς (« Δαρείῳ ἦν ἱπποκόμος ἀνὴρ σοφὸς, « Ἡρ.)· (συχν.) πεπαιδευμένος, λόγιος (« Ὦ χρήσιμ' εἰδὼς οὐχ ὁ πολλὰ εἰδὼς σοφὸς, « [Αἰσχλ. παρὰ] Στβ. « Σοφῆς ἀφ' Ἑλλάδος, « Ἀρχφ. « Χρὴ δ' οὗπερ πόθ', ὅς τις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ, παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς, « Εὐρ.)· (Γρφ.) μάγος ἢ ἐπαοιδὸς (« Ὡσεὶ ἀσπίδος.. ἥτις.. φαρμακοῦται φαρμακευομένου παρὰ σοφοῦ, « Ψαλμ.)· (ἐπὶ πραγμ.) φρονίμως ἐσκεμμένος. « Σοφὰ φάρμακα, « Θκρ. « Καὶ οἱ ζωγράφοι καὶ οἱ τέκτονες εἰσὶ τῶν σοφῶν ἐπιστήμονες, « Πλάτ. « Τοῦτο Θάλεω τὸ σοφὸν, « Πλ. « Τὸ σοφὸν θεῷ μόνῳ πρέπει, « Ἀθ. « Οὐδὲν ποικίλον, οὐδὲ σοφὸν, « Δη. « Οὐδὲν τὸ σοφὸν μοι ἐγένετο, « Πλάτ., ἡ φρόνησις ἢ ἡ πανουργία μου δὲν μοι ἐχρησίμευσε.

† **Σοφοω-ῶ**. Μ, ώσω. Κάμνω τινὰ σοφὸν, σοφίζω.

Σοφῶς, ἐπίρ. Μὲ σοφίαν, ἐπιτηδείως, φρονίμως, ἐσκεμμένως κτλ. « Ταύτην σε φῶτα τ' ἔχειν τῶν ἐμῶν πωμφοτῶν, « Ἀρστ.

Σόω, ῃς, ῃ. Π. ἀντὶ Σώσω, φόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Σόω = Σώζω, (ὀθ.

† **Σωδίνη** (ἡ), Π. ἡ σώζουσα τὰς δίνας (τὰ ῥεύματα), ἔφορος τῶν ῥυάκων, (ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμ.).

† **Σωναύτης**, « (ὁ). ὁ σώζων τοὺς ναύτας « Δημήν —, « Σχλ., (ὅπου ἄλλ. ἀνὴρ Σωναύτης).

Σπαδίζω [σπάω], Μ. ίσω καὶ Ιων. ίξω Τεντόνω (καθὼς οἱ βυρσοδέψαι τὰ δέρματα), (παρβλ.) Θρανεύω. « Σπαδίξας τὸ δέρμα, « Ἡρ., ἐκδείρας.

Σπάδιξ [σπάω], ικος (ἡ). κλωνάριξμασχαλισμένον ἀπὸ τὸ δένδρον· (ἰδιωτ.) κλωνάρι φοίνικος μὲ τὸν καρπόν του, (παρβλ. Σπάθη). 2) ἡ φλοιὸς τῆς ῥίζης τοῦ κρίνου. 3) εἶδ. μασ. ὄργ. 4) (ὡς ἐπίθ.) ὁ ἔχων τὰ χρῶμα τοῦ φοίνικος, (Λτ.) **spadiceus**.

† **Σπάδιον** (τὸ), Δ. ἀντὶ Στάδιον.

Σπαδονίζω [σπαδών], Μ. ίσω, = Σπαράττω, (Γαλλ.) **tirailler**· διακόπτω, διασπῶ. « Τὸν ἦχον —, « Δ. Ἀλ.

Σπαδονικός, ἡ, όν. Διεσπασμένος, διακεκομμένος. « Ἦχος —, « Μουσικ.

Σπαδονισμὸς (τὸ), = Σπάραγμα. 2) = τῷ

Σπαδονισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Σπαδονίζω, σπαραγμὸς, (Γαλλ.) **tiraillement**· διασπασμός. « Ἦχων —, « Δ. Ἀλ.

Σπαδών [σπάω], όνος (ἡ). σπασμὸς ἢ σπάσμα. « Ὁπόταν τι τῶν φλεβίων σπασθὲν μὴ ῥαγῇ παντελῶς, ἀλλὰ σπάδων (γρφ. σπαδὼν) ἐν αὐτῷ γένηται· γίνεται δὲ μάλιστα οἷον κιρσός, « Ἱππκρ. (συγγ. τῷ

Σπάδων, ωνος καὶ οντος (ὁ). εὐνοῦχος (τοῦ ὁπ. ἀπεσκάσθησαν οἱ ὄρχεις), ἐκτομίας.

Σπαθάλιον (τὸ), = Σπατάλιον.

† **Σπαθαρίσκος** (ὁ), = [σπαθάω]. Ὕφασμα λεπτὸν καὶ κρυστὸν (καθὼς τὸ εἰκόνα μας μπρουντζοῦκι ἢ κρεπόνι) τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο αἱ γυναῖκες τῆς Ἀσ. ὡς σκέπασμα (voile), (παρβλ.) Θέριζρον.

Σπαθάτος, ά, όν, Δ. ἀντὶ Σπαθητός.

Σπαθάω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ τὸ ὕφασμα

μὲ τὴν σπάθην ἕνα γένη κρουστόν· (ἐν γέν.) ὑφαίνω (κυρ. ᾗ μετν.). «διὰ ταῦτ' ἐσπαθᾶτο ταῦτα, » Δημ. 2) (συχνότ. μεταφ.) ἐξοδεύω πολλὰ (καθὼς καὶ εἰς τὸ κρουστὸν παν' ὑπάγει πλειότερον νῆμα), ἀσωτεύω, καταναλίσκω (χωρὶς στ.) = Σπαταλῶ, ξεφαντόνω. «Σπαθήσεις ὧς ἡ τρὶς τὴς ἡμέρας, » Ἀχ. (ᾗ πθ.) «Πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἀκρίτως φέρεται καὶ σπαθᾶται, » Πλ. (ἴδε Ἀρχ. Νεφ. 5ά, ὅπου καὶ λαγοπαίγνιαν εἰς ἀμφοτέρας τὰς σημασ.)

Σπάθη (ἡ), [σπάω]. ἐργαλ. ὑφαντ. μὲ τὸ ὁπ. ἐκτυποῦσαν τὸ πανὶ (εἰς τὸν ὀρθὸν ἐργαλειόν) ἕνα γένη κρουστόν (καθὼς τῶρα μὲ τὸ κτένι. 2) εἶδ. σπαθιοῦ μὲ πλατεῖαν ἄκραν. 3) ἐργαλ. τῶν χειρούργων καὶ φαρμακοποιῶν, (Λτν.) spatula. 4) τὸ πλατύμερος (ἡ ἄλλ. Πλάτη) τοῦ κωπιοῦ καὶ 5) τὴς πλευρᾶς. 6) ἡ ὠμοπλάτη, (Λτν.) spalla. 7) ξυστρὶ τοῦ ἀλόγου. 8) τὸ σεγλάρι τῶν φύλλων καὶ τοῦ καρποῦ τοῦ φοίνικος, (παρ. Σπάδιξ). «Ὁ μὲν ἄρρην ἄνθος πρῶτος φέρει ἐπὶ τῆς σπάθης, ἡ δὲ θήλεια καρπόν, » Θφρ.

Σπάθημα (τὸ). ὕφασμα σπαθητὸν (κρουστόν)· (μεταφ.) «Φρενῶν—, » Σδ., Ἀγερὸς νοῦς, (ἄλλ.) = Πυκναὶ φρένες.

Σπάθησις, εως (ἡ), τὸ σπαθᾶν, ἡ διὰ τῆς σπάθης πύκνωσις τοῦ ὑφάσματος· (μεταφ.) σπατάλη, ἀσώτευσις.

Σπαθητής, οῦ (ὁ). ὁ σπαθῶν (σπαταλῶν), κακοξοδευτής.

Σπαθητὸς [σπαθάω], ἡ, όν. (κυρ. ἐπὶ ὑφάσμ.) Πυκνός, (πανὶ) κρουστός.

Σπαθηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) σπάθην.

Σπαθία, ᾱς (ὁ), Π. ἀνήκων εἰς τὰς σπάθας (τὰς πλευράς). ◦ Σπαθίης κτεὶς, » Ὑπτ., τὸ κτένι τὸ ὁπ. σχηματίζει τὸ κυφάρι τοῦ ζώου μὲ τὰς πλευράς, (Γαλλ.) la carcasse. (ἴδε καὶ Σπάθιος).

Σπαθίζω, Μ. ίσω. Ἁπλόνω ἢ Ἀνακατόνω τι διὰ τῆς (φαρμακοπ.) σπαθίδος. 2) (νλγ.) κτυπῶ μὲ τὸ σπαθί.

†Σπαθι-αῖος, α, ον καὶ

Σπαθίννης, ου (ὁ). (κυρ. ἔλαφος) τοῦ ὁπ. τὰ κέρατα εἶναι ἀκόμη πλατειὰ εἰς τὴν ἄκραν (ὡσὰν σπαθία), (δηλ.) νέος, (παρβλ.) Ἀγαπόνης, (Γαλλ.) daguet.

Σπαθίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπάθη.

Σπαθὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Σπάθη (κυρ. τῶν φαρμακοπ.). 2) εἶδ. ὑφάσματος (ἴδε Σπαθαρίσκος).

†Σπάθισμα (τὸ), = Σπαθάνισμα.

†Σπαθισμὸς (ὁ), (νλγ.) κτύπημα μὲ τὸ σπαθί, σπαθιά.

†Σπαθιστὴρ (ὁ), εἶδος χειρωργ. ἐργαλείου.

Σπαθίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) ἐσκευασμένος μὲ σπάθην (φοίνικος).

Σπαθομήλη (ἡ), ἐργαλ. χειρουργ., μήλη εἰς σχῆμα σπάθης (ᾗ).

†Σπαθοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων σπάθας (σπαθιά).

Σπαθοφοίνικαν (τὸ). ἡ αὐτηφόρος σπάθη τοῦ φοίνικος.

Σπαθόφυλλος (ὁ, ἡ). (βτν.) ὁ ἔχων φύλλα εἰς σχῆμα σπάθης. (ἄλλ. διορθ. Σπανέφυλλος).

Σπαίρω (παρτ. Ἐσπαιρυνῖ, [σπάω]. Πηδῶ ὡσὰν τὸ ψάρι εἰς τὴν ξηράν, σπαρταρῶ· κλωτσῶ ὡσὰν τὸ ζῶον ὅταν τὸ σύρουν μὲ βίαν ἢ τὸ σφάζουν, παραδέρνω ὡσὰν τὸν ψυχομαχοῦντα, σφαδάζω, (συνεχ.) ἀντιτείνω, (εὐχρηστότ. τὸ) Ἀσπαίρω.

†Σπάλαθρον (τὸ), κατὰ διαλεκτ. ἀντὶ Σκάλευθρον.

Σπαλακία (ἡ). πάθος τι τῶν ὀφθαλμ., ἀμβλυωπία, [ἐκ τοῦ

Σπάλαξ, ακος (ὁ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Σκάλοψ, (εὐχρηστότ. τὸ) Ἀσπάλαξ.

;Σπάλεθρον (τὸ), = Σπάλαθρον.

;Σπάλιον (τὸ), κατὰ διαλεκτ. ἀντὶ Ψάλιον καὶ

†Σπάλις, ιδος (ἡ), Αἰολ. ἀντὶ Ψαλὶς, (ᾗ θ.

Σπαλίων, ωνος (ὁ), εἶδ. σκεπαστῆς πλεκτῆς (Γαλλ. σπαλλιέρας) ὑπὸ τὴν ὁπ. εἰργάζοντο οἱ πολιορκοῦντες, (Γαλλ.) gabion.

Σπαναδελφία (ἡ), σπάνις ἀδελφῶν, [ἐκ τοῦ

Σπαναδελφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σπάνιν ἀδελφῶν (ὀλίγους ἀδελφ.).

Σπανανδρία (ἡ). σπάνις ἀνδρῶν, λειψανδρία.

†Σπάνη καὶ

†Σπανία (ἡ), ἀντὶ Σκάνις, σπανιότης, (παρβλ. Ἠπανία).

Σπανιάκις, ἐπίρ. Σπανίως.

Σπανίζω (καὶ μσ.) -ίζομαι. Εἶμαι σπάνιος. «Τοῦ ἐλαίου σπανίζοντος, » Ἀρχφ. (καὶ μσ. ᾗ πθ.) «Χρόνῳ σπανίζεται θάλασσα, » Γρφ. «Ἐσπανίσθη πᾶν ὕδωρ, » αὐτ. 2) (μὲ γεν.) ἔχω σπάνιν (ἔλλειψίν) τινος πράγματος, στεροῦμαι, Ἐνδέομαι. «Φίλων —, » Εὐρ. «Δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων; αὐτ. (ᾗ μσ.) «Μᾶλλα ἐπιέζοντο οἱ Φλιάσιοι, καὶ ἐσπανίζοντο τῶν ἐπιτηδείων, » Ξεν. (καὶ δοτ.) «Οἴνῳ δὲ σπανίζοντας τὸν δὲ γινόμενον ταχὺ ἀναλίσκειν, » Στρβ. 3) (σπν. μεβτ.) κάμνω τι νὰ γένῃ σπάνιον. «Τοσοῦτον δ' ὁ τεχνίτης ἐσπάνισε χαλκὸν, ὅσος σπανίζειν ἔμελλε τὰ μέταλλα, » Φίλ.

Σπάνιος [σπάνις], α, καὶ (σπν.) ος, ον. Ὁ εὑρισκόμενος σπανίως (ἀρχὰ ᾗ ποῦ), ὀλιγοστὸς, δυσεύρετος. «Παρ' ἡμῖν τοῦτό ἐστι τὸ σὺ λέγεις· ἔστι γε μέν τοι καὶ πολλόν, ἀλλὰ σπάνιον, » Ἡρ. «Ἐν Πέρσαις καὶ ἰδεῖν ἵππον, σπάνιον, » Ξεν. (ᾗ κατ' ἀνάλ. ἀπαρεμφ. ἡ μετχ.) «Σπάνιον εὑρεῖν ὅς τις ἂν ἀποσχοίτο, » Πλάτ. «Ἡ δὲ χώρα αὕτη σπάνιον εἴ τι πᾶ τῶν καρπίμων δένδρων φύει. » Στρβ.

Σπανιότης (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τι σπάνιον.

Σπάνις [σπανὸς], εως (ἡ), = Σπανιότης, ὀλιγότης, ἔλλειψις, ἔνδεια. «Ἡ γὰρ σπάνις πρόχειρος εἰς τὸ δρᾶν κακά, » (; Φιλήμ. παρὰ) Στοβ., ἡ ἔνδεια. (ᾗ μετὰ γεν.) «Ὧν δέ του σπάνιν τιν' ἴσχοις, » Σοφ. «Πειζόμενοι σπάνει σίτου, » Ξεν. (ᾗ ἐνν. τοῦ πράγμ.) «Τροφεῖς αἷς ἐν τῇ μεγάλῃ σπάνει παρέσχεν, » Ἐπιγρφ., σιτοδεία.

†Σπανισμὸς (ὁ), σκν. ἀντὶ Σπάνις.

Σπανιστὸς, ἡ, όν. Τοῦ ὁπ. σπανίζει (ἔχει σπάνιν) τις, ὀλιγιστὸς, σπάνιος· (μὲ γεν.) ὁ ἔχων σπάνιν τινὸς, ἐνδεής. «Ἡ δὲ παραλία (τῆς Περσίδος) σπανιστὴ καρποῦ ἐστι πλὴν φοινίκων, » Σ.μΕ.

Σπανίως, ἐπίρ. Ἀρχὰ καὶ πολλοῦ, ὀλιγάκις.

Σπανοκαρπία (ἡ). σπάνις καρπῶν.

Σπανόουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σπανὸν (ἀραιότριχον) οὐράν.

Σπανοπόλιος, ἡ, ὁν, ἴδε Σπαρνοπόλιος.

Σπανοπώγων, ωνος (ὁ). σπανογένης, [πώγων καὶ

Σπανὸς, ἡ, όν, = Σπάνιος, (μὲ γεν.) ἐλλειπής τινος, (ἐνίοτε) = Σπανοπώγων.

Σπανσιτεία (ἡ). σπάνις σίτου ἢ τροφῶν, σιτοδεία, [ἐκ τοῦ

Σπανόσιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σπάνιν σίτου ἢ τροφῶν.

Σπανόσπερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σπάνιν σπέρματος (ὀλίγους σπόρους).

Σπανόουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σπανὴν (ὀλιγότριχον) οὐράν.

Σπανότεκνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σπάνιν τέκνων (ὀλίγα τέκνα).

Σπανόφυλλος (ὁ, ἡ). (βτν.). ὁ ἔχων σπανὰ (ἀραιὰ) φύλλα.

Σπάνυδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σπάνιν ὕδατος, (ἐκμ.) πυρίζόμενος σπανίως.

Σπάραγμα (τὸ). κομμάτι σώματος ἐσπαραγμένου, θραῦσμα, τεμάχιον, ἀπόσπασμα, (ἐπὶ φυτ.) = Παρασπάς. 2) = Σπαραγμός. «Ἄλλαι δὲ δαμάλας διεφόρουν σπαράγμασιν, » Εὐρ.

Σπαραγματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἢ ὁμοιάζων μὲ σπαραγμόν. «Κραυγὴ —, » Πλ.

Σπαραγμὸς (ὁ). τὸ σπαράττειν, ξεσχισμὸς, κομματιασμὸς (δι' ἑλκυσμοῦ) σπασμός.

Σπαραγμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σπαραγματώδης, ἢ· Σπασμώδης (;).

Σπαράκτης, ου (ὁ). ὁ σπαράττων (ξεσχίζων ἢ [;] προξενῶν σπασμούς).

Σπαρακτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ πρὸς τὸ σπαράττειν ἐπιτήδειος, ξεσχιστικός.

Σπαράκτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Σπαράκτης.

Σπάραξις, εως (ἡ), = Σπαραγμός.

Σπαράσσω(ττω), Μ. άξω, [σπάω]. Τραβῶν ξεσχίζω (κομματιάζω), καταξεσχίζω. «Κόμην—, » Εὐρ. «Ὥσπερ τὰ σκυλάκια τῷ ἕλκειν ᾗ σπαράττειν χαίροντες, » Πλ. 2) προξενῶ σπασμόν. «Σπαράττειν τὸν στόμαχον δακτύλων ἢ πετρῶν καθέσεσι, » Γαλ. (καὶ μσ.) «Σπαρασσόμενοι ἀνημέτως, » Ἱππκρ.

Σπαργανάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Σπαργανίζω, Μ. ίσω, = Σπαργανόω.

Σπαργάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπάργανον. 2) εἶδος φυτοῦ (βαυτόμου;), (Ἰαλλ.) κυρδέλλια τοῦ νεροῦ.

Σπαργανιώτης, ου (ὁ), Π. τυλιγμένος μὲ σπάργανα, φασκιωμένος (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, παρβλ. Ἐριφιώτης).

Σπάργανον (τὸ), [σπάργω]. (ἐν γέν.) κομμάτι πανιοῦ, κουρέλλι (« Τηλέφου τὰ σπάργανα, » Ἀρχφ.) (ἰδιαιτ. εἰς τὸ πλθ.) φασκιὰ μικροῦ παιδιοῦ, σπαργανιὰ (συνεχ.) νηπιότης. «Ἐξ ἔτι σπαργάνων, » Ἐξ αὐτῶν (« Ἐκ πρώτων) σπαργάνων, » Φίλ., Σξτ.

Σπαργανόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυλίζω τὸ βρέφος μὲ σπάργανα, φασκιόνω, σπαργανόνω.

Σπαργάνωμα (τὸ). τὸ ἐσπαργανωμένον. 2) = Σπάργανον.

Σπαργάνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ.) τοῦ Σπαργανόω, σπαργάνωμα, φάσκιωμα (ϛ). 2) (ἰατρ.) =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σπάργωσις. «Μαστῶν τε περίτασιν καὶ σπαργάνωσιν προσύνει,» Δοκρ.

Σπαργάω-ῶ, Μ, ήσω. (κυρ. ἐπὶ μαζῶν) Εἶμαι γεμάτος (πρησμένος, τεντωμένος ἀπὸ τὸ πολὺ) γάλα, (ἐν γέν.) ἔχω πληθώραν χυμῶν ζητούντων διέξοδον, εἶμαι πλήρης γονιμότητος (κυρ. καὶ μεταφορ.), στενοχωροῦμαι ἀπὸ ὁποιονδήποτε φορτίον πάθος, ἔχω ἀνάγκην νὰ ξεσπάσω (νὰ ξεθυμάνω), (παρβλ.) Ὀργάω καὶ Σφριγάω, [ἐκ τοῦ

Σπαργή (ἡ), [συγγ. τῷ Ὀργή]. τὸ τέντωμα τῶν βυζιῶν ὅταν ἦνε γεμάτα γάλα· (ἐν γέν.) ὀργασμός, σφοδρότης ἐπιθυμίας.

(**Σπάργω**), Μ. σπάρξω, Π. [σπάω]. Τυλίζω, φασκιόνω.

Σπάργωσις, εως [ἡ]. ἡ κατάστασις τῶν σπαργώντων μαστῶν. Ἴδε Σπαργάνωσις.

Σπαρῆναι, πθ. ἀόρ. 6΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Σπείρω.

†**Σπαρίζω**, Μ. ίσω, Γραμ. ἀντὶ Σκαρίζω, κηδῶ, σπαρταρῶ.

Σπαρνοπόλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοῦ ᾗ κοῦ μερικὰς ἄσπρας τρίχας, (ἄλλ. γρφ.) Σπανοπόλιος, [πολιὸς καί

Σπαρνός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Σπανός, σπάνιος, (κυρ.) σποράδην κείμενος, (Γαλλ.) clair-semé, ‖. (τὸ οὐδ.) Σπαρνόν, ἐπίρ. ἀντὶ Σπανίως. «Σπαρνὸν... ἄστυ κάτεισι,» Καλλ.

Σπάρξαν, Π. ἀντὶ Ἔσπαρξαν, γ΄. πλθ. προσ. τοῦ ἀορ. τοῦ (ἄλλ. ἄχρ.) Σπάργω.

Σπάρος (ὁ), [σπαίρω], εἶδος ἰχθ., (κοιν.) σπάρος, (παρβλ. Σκάρος).

Σπαρταγενής, ής (ὁ, ἡ). γεννημένος εἰς τὴν Σπάρτην, γέννημα τῆς Σπάρτης. 2) ὁ γεννῶν (παράγων) σπάρτον.

Σπαρτέον, θετ. τοῦ Σπείρω.

Σπάρτη (ἡ). σχοινίον (κυρ. ἀπὸ σπάρτον), φλαμουρόσχοινον· (ἰδιαιτ.) =Στάθμη.

;**Σπαρτία** (ἡ). ἡ ἐκ σπάρτων συρματὶς (σκοῦπα).

Σπάρτινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ σπάρτα. ‖. (οὐσ.) Σπαρτίνη (ἐνν. ὁρμιὰ ἢ σχοινός), =Σπάρτη.

Σπαρτίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπάρτον ἢ Σπάρτη, σχοινάκι.

;**Σπαρτιοχαίτης**, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων χαίτην ἢ μαλλιὰ μὲ χρῶμα σπαρτίου, ψαρός. 2) (ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Σπαρναχαίτης, ἔχων ἀραιὰ μαλλιά.

Σπαρτόδετος (ὁ, ἡ), Π. δεμένος μὲ (σχοινὶ ἀπὸ) σπάρτον.

Σπάρτον (τὸ) σχοινὶ (κυρ. ἀπὸ σπάρτου), φλαμουρόσχοινον, παλαμάρι. «Δοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται,» Ἰλ. Β. 2) =Σπάρτος (ϛ).

Σπαρτοπλόκος (ὁ, ἡ), ὁ πλέκων σπάρτα, σχοινοπλόκος.

;**Σπαρτοπόλιος** (ὁ, ἡ), =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σπαρνοπόλιος.

Σπαρτοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σπάρτα (σχοινιὰ ἢ ὁποιαδήποτε πλέγματα ἀπὸ σπάρτον).

Σπαρτός, ή, όν. Σπαρμένος ἢ Σπειρόμενος. «Ἀσπάρατος—,» Ἀθ. ‖. (οὐσ. πλθ. οὐδ.) Σπαρτά, «Βυζ., τὰ κατ' ἔτος σπειρόμενα γεννήματα. 2) σποράδην κείμενος, σκορπιστός. ‖. (ἰδιωνυμ.) Σπαρτοί, οἱ γεννηθέντες ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ δράκοντος τὰ ὁποῖα ἔσπειρεν ὁ Κάδμος, (ἐν γέν. Π.) οἱ Θηβαῖοι.

Σπάρτος (ἡ καὶ ὁ), [σπείρω], εἶδ. ἡ γέν. φυτοῦ θαμνώδους μὲ φύλλα ὡσὰν τοῦ σχοίνου, (κοιν) σπάρτον. 2) (συνεκδ.) =Σπάρτη, σχοῖνος (ἀπὸ σπάρτον).

Σπαρτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) σπάρτον.

†**Σπαρτοχαίτης**, ου (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Σπαρτιοχαίτης.

Σπαρτῶς, ἐπίρ. =Σποράδην, σκορπιστά.

Σπάσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σπάω, τράβηγμα, τέντωμα. «Τῶν ὀρνέων τὰ μακραύχενα κίνει σπάσει,» Ἀρστ., ῥουφηκτά. 2) (ἰατρ.) ἀντὶ Σπασμός.

Σπάσμα (τὸ) μέρος ἢ πρᾶγμα ἐσπασμένον (τραβηγμένον μὲ βίαν)· (ἰατρ.) πόνος ἐσωτερικὸς ἐξ αἰτίας τεντώματος τῶν μυϊκῶν· σπασμός. 2) κομμάτι πράγματος σπασμένου, θραῦσμα. «Θωράκων σπάσματα σιδηρῶν,» Πλ. 3) ἡ κάψις (τὸ ἄλλ. Στόμα) τοῦ σταθιοῦ.

Σπασματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος σπασμῷ (σπάσματι) ἢ συνωδευμένος μὲ σπασμούς, σπασμώδης.

Σπασμός (ὁ), =Σπάσις, τράβηγμα, τέντωμα· (ἰατρ.) τράβηγμα ἀκούσιον τῶν νεύρων ἢ μυϊκῶν μέλους τινὸς ἢ ὅλου τοῦ σώματος, (Γαλλ.) convulsion (ἰδιαιτ.) ἔντασις τοῦ αἰδοίου. «Ἦ πε πρὸς ὄρθρον σπασμὸς ὑμᾶς λαμβάνει;» Ἀρχφ.

Σπασμώδης, εος (ὁ, ἡ), =Σπασματώδης, σπασμωδικός.

Σπασμωδέως, Ἰων. ἀντὶ-

Σπασμωδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει σπασμοῦ ἢ μετὰ σπασμῶν.

Σπαστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἕλκειν (τεντόνειν κτλ.). 2) ὑποκείμενος εἰς σπασμούς, σπασμωδικός.

Σπατάγγης καὶ

Σπάταγγος ἢ Σπάταγος (ὁ), εἶδ. μεγάλων θαλασσ. ἐχίνων.

Σπαταλάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξοδεύω εἰς τρυφάς (εἰς φαγοπότια), ἀσωτεύω (ἐνίοτε) ἀτάκτως. «Τὰ σπαταλῶντα τῶν παιδίων,» Ἐπιχ., [ἐκ τοῦ

Σπατάλη (ἡ) [σπαθάω]. ἡ ὑπὲρ τὸ δέον δαπάνη εἰς τρυφάς (εἰς φαγοπότια κτλ.), ἀσωτεία, πολυτέλεια. 2) (συνεκδ.) φάρεμα σπαταλῶντος, στολίδιον πολυτελές. «Χεῖρα περισφίγξω χρυσοδέτῳ σπατάλῃ,» Ἐπιγρ., χρυσῷ βραχιολίῳ, (παρβλ. Σπατάλιον).

Σπατάλημα (τὸ). ἔργον σπατάλης, ἀσώτευμα.

Σπατάλιον (τὸ), εἶδος γυναικείου κοσμήματος, βραχιόλιον, (παρβλ. Χλιδών).

Σπαταλός, ή, όν. Ὁ βυθισμένος εἰς τὴν σπατάλην, τρυφηλός, ἐξοδευτής, ἄσωτος.

Σπατάλων, ωνος (ὁ), Σπαταλών, ῶνος (ὁ), =Σπαταλός.

†**Σπάτειος** [σπάτος], α, ον. Δερματίνος.

†**Σπατίζω** [σπάω], Μ. ίσω. Τραβῶ τὸ πεταλ· φρενίγω, βυζάνω.

Σπατίλη (ἡ), [σκῶρ, σπατός]. ὑγρὰ κόπρος (ἀνθρ.), τσίρλα. 2) [σπάτος] κοψίδι ἢ ἀπόξυσμα δέρματος.

†**Σπατίλωρος** (ὁ, ἡ), [σπατίλη, οὐρά]. ὁ κοπρίζων (τσιρλίζων) τὴν οὐρά του.

†**Σπάτες**, εος-ους (τὸ), Βοιωτ. ἀντὶ Σκάτος, δέρμα.

†**Σπατόω-ῶ**, Μ. ώσω. Βοιωτ. ἀντὶ Σκατόω, [ὅθεν Νεοσπάτωτος].

Σπάω-ῶ, Μ. σπάσω (πθ. πρκ. Ἔσπασμαι). Τραβῶ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) τραβῶ νὰ βγάζω, ἀνασπῶ, ξερριζώνω (συνεκδ. ἐν γέν.) ἁρπάζω (ἐνίοτε) ὀφῶ (ἰατρ.) προξενῶ σπασμούς. «Σπασάμενος τανύγηκες ἄορ,» Ὅμ. «Τὸ ξίφος ἐσπάτο,» Ἀρχφ. «Σπασάμην λύγους,» Ὀδ. Κ. «Σὺν πυκινῇσιν ἔσπασα ῥίζης,» Θηρ. «Τὸ σκέλος ἔσπασε φεύγων,» Πλ., ἔβγαλε τὸ πόδι του, (καὶ πθ.) «Τὸν μηρὸν σπασθῆναι,» Ἡρ. «Γυναῖκες ἀνδρῶν σπῶνται μᾶλλον,» Ἀρετ., ὑπάκεινται πλειότερον εἰς σπασμούς, εἶναι σπασμωδικώτεραι. «Τὰ ὑποζύγια σπώμενα ὁμοίως τοῖς ἐπιλήπτοις,» Θρρ. (καὶ μτφρ.) «Καθήμεθα σπώμενοι,» Ἐπίκτ., ὑπὸ μυρίων περισπασμῶν βασανιζόμενοι (ἀπασχολούμενοι). «Τοὺς πλείονας ἀκράτου σπῶντας,» Ἀθ. (καὶ ἄλλ.) «Λαβὼν πατήριον, ἔσπασε γεναίως,» αὐτ. «Μικρὸν ἐσπάσατο ὕπνου,» Ἡλ., ἐπῆρε ὀλίγον ὕπνον. «Οὐκ ἔσπασε ταύτῃ γε,» Ἀρχφ. (παροιμ.) δὲν ἐπέτυχε, δὲν ὠφέλησε, (κοιν.) δὲν ἔπασεν (ἀπὸ μτφρ. τῶν ἁλιευόντων).

(**Σπάξ**), ακος (τὸ), Π. (ἄχρ. ὀνομ. τῆς σπντ. δοτ. Σπεάτεσσι), =Σπεῖος, σπήλαιον.

Σπεῖο, Π. Ἰων. ἀντὶ Σποῦ, ἀόρ. β΄. ἐξ ἀπρς. τοῦ Ἕπομαι.

Σπεῖος, εος-ους (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Σπέος.

Σπεῖρα ἡ ;**Σπείρα** [ῐ εἴρω], ας (ἡ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι εἶνε συνεστραμμένον ἢ περιτυλιγμένον ἑλικοειδῶς· σγουρὰν μαλλιοῦ· κύκλος τὸν ὁπ. σχηματίζει μὲ τὸ σῶμά μου περιστρεφόμενον τὸ 'φεῖδι· ἕλιξ (Γαλλ. volute) ἐπιχρυσίου· βόζος ἐξ αἰτίας συστροφῆς τῶν φλεβῶν τοῦ ξύλου· ἔμβολα σχοινιῶν τὸ ὁπ. ἀφίνει νὰ σύρεται ὄπισθεν τοῦ κλοίου ἵνα μετριάζῃ τὴν ὁρμήν του ἐν καιρῷ τρικυμίας· λωρὶ μὲ τὸ ὁποῖον ἐτύλιζαν τοὺς γρόνθους των οἱ πυγμάχοι· πανὶ ἢ ἄλλο τι κουλουριασμένον τὸ ὁποῖον βάλλουν εἰς τὸ κεφάλι των οἱ σηκωνοντες φορτίον κτλ., (ἴδε καὶ Σπεῖρον). 2) (παρὰ Ῥωμ.) σῶμα στρατιωτῶν (τὸ τριακοστημόριον τοῦ λεγεῶνος), (Λτ.) manipulus, (Γαλλ.) cohorte, (παρβλ. διὰ τὴν ἐτυμολογ.) Ἴλη.

Σπειραία (ἡ), εἶδ. θάμνου (ἀκανθ.) μὲ συνεστραμμένους σπόρους.

Σπείραμα (τὸ), Π. [σπειράω]. πᾶν ὅ,τι εἶναι τυλιγμένον ἑλικοειδῶς (κουλουριασμένον)· κύκλος 'φειδιοῦ· σκεῖρα (στρατ.) κτλ., (ἐνίοτε) =Σπεῖρον, σπάργανον. (εἰς τὸν Νίκ. Ἀλ. 417) σπέρμα, (ἴδε τὸ ἑπμ.).

Σπείρασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σπειράω, κουλούριασμα, κουβάριασμα. «Σπέρμα ὠνομάσθαι τὴν ἐπὶ μικρὸν ὄγκον ἐκ πολλοῦ σπείρασιν,» Πλ.

Σπειραχθής, ές (ὁ, ἡ), Π. (ὄφις κτλ.) ὁ σχηματίζων μὲ τὸ σῶμά του πολλὰς καὶ βαρείας σπείρας, κινούμενος σπειροειδῶς.

Σπειρόω-ῶ, Μ. ήσω. Τυλίζω (Συστρέφω) εἰς εἶδος σπείρας, κάμνω κουβάρι, κουλουριάζω. « Σχοινίου ἐσπειραμένου ὡς ὄφεως, « Σξτ. (ᾗ πθ.) » Ῥαικίοις ἐσπειραμένοι, « Νικ. Χων.

Σπειρηδόν, ἐπίρ. Σπειροειδῶς· (ἐπὶ χρατ.) κατὰ σπείρας, (δηλ.) ἀνὰ τριάκοντα.

Σπείρημα (τὸ), Π. Ἰων. ἀντὶ Σπείραμα.

Σπειρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπεῖρον, φόρεμα (κυρ. ἐλαφρόν, καλοκαιρινόν).

Σπειροειδής, ἐος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ ἐν εἴδει σπείρας, ἑλικοειδής.

†Σπειροκέφαλον (τὸ), (Ἐπγρφ.) σπεῖρα [volute] κιονοκράνου.

Σπεῖρον (τὸ), Π. [σπεῖρα]. (ἐν γέν.) πανὶ διὰ τύλιγμα· περίβλημα, φόρεμα· (κυρ.) παλαιόπανον· (ἐπὶ νεκροῦ) σάβανον· (ἐνίοτε) πανὶ ἢ (;) σχοινὶ τοῦ καραβιοῦ. « Νηῶν ὅπλα, πείσματα καὶ σπεῖρα ᾗ ἐρετμά, « Ὀδ. Ζ.

Σπειροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σπεῖρα (πανιὰ ἢ παληόρουχα).

Σπειροπῶλις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Σπειροπώλης. « Ἀγορὰ—, « Πλδ., ὅπου πωλοῦνται παληόρουχα, (Γαλλ.) friperie, (εἰς τὴν Κων/πολιν εἶνε τὸ) ψειροπάζαρον.

Σπεῖρος, εος-ους (τὸ), D. ἀντὶ Σπεῖρον, φόρεμα, πουκάμισον. (μτνμ.) » Σπείρεα βολβῶν, « Νίκ., τὰ κρομμυδόστεφλα.

Σπειροῦχος (ὁ, ἡ), Π. [σπεῖρα, ἔχω]. ὁ διαγράφων σπείρας (ἕλικας, καμπύλας γραμμάς). « Κάρκινον—, « Ἐπγρ., ὁ διαβήτης.

Σπειρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Σπειράω. 2) = Σπαργανόω.

Σπείρω [συγγ. τῷ Σπαίρω], Μ. σπαρῶ (ἀόρ. Ἔσπειρα, πρκ. Ἔσπαρκα καὶ πθ. Ἔσταγμαι, ἀόρ. πθ. Ἐσπάρην καὶ τὸ θετ. Σπαρτέον). (ἐν γέν.) Σκαρίζω, διασπείρω, (ἐπὶ ῥευς.) φαντίζω· (ἰδιαιτ. καὶ συνήθ.) σπέρνω, (κατ' ἔκτ.) φυτεύω· (μτνμ.) τεκνοποιῶ.

Σπειρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιτυλιγμένος μὲ) πολλὰ σπεῖρα. « Σκίλλης κόρση—, « Νίκ., ἴδε Σπεῖρος.

Σπεῖσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. καὶ

Σπείσασκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔσπεισε, γ'. ἑν. προσ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς ὁρς τοῦ Σπένδω.

;Σπεῖσις, εως (ἡ), τὸ σπένδειν ἢ σπένδεσθαι, χύσιμον σπονδῆς· (συνεδρ.) συμβιβασμός, φιλίωσις.

Σπειστέον, θετ. τοῦ Σπένδω.

Σπείσω, μέλλ. τοῦ Σπένδω.

Σπελίζω-ῶ, Μ. ώσω, κατὰ μεθ. ἀντὶ Σπλεκόω, [ὀθεν

Σπέλωμα (τό), ἀντὶ Σπλέκωμα.

Σπελεθος (ὁ), = Πέλεθος.

;Σπέληξ(λληξ), ηκος (ὁ), = Σπέλεθος.

Σπένδεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔσπενδε, γ'. ἑν. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ

Σπένδω, Μ. σπείσω (πρκ. Ἔσπεικα ᾗ πθ. Ἔσπεισμαι). (ἐν γέν.) Χύνω ὀλίγον κατ' ὀλίγον, φαντίζω· (ἰδιαιτ.) χύνω τι (προσφέρω) ἐν εἴδει σπονδῆς· (μτγν. ἐν γέν.) θυσιάζω. « Σπένδων αἵθοπα οἶνον ἐπ' αἰθομένοις ἱερεῦσιν, « Ἰλ. Δ. (καὶ ὁστ.) « Οὐκ εἶχον μέθυ λείψαι ἐπ' αἰθομένοις ἱερεῦσιν, ἀλλ' ὕδατι σπένδον, « Ὀδ. Μ. (καὶ ὀργαν.) « Χρυσέῳ δέπαϊ σπένδων, « Ἰλ. Ψ. (καὶ περιπ.) » Δώσω τοι καλὸν ἄλειφαν, ἵνα σπένδησθα θεοῖσιν, « Ὀδ. Δ. (καὶ χωρὶς πτ.) « Σπείσας ἔπιεν αἶνον, « Ὀδ. Σ. (καὶ μσ.) » Ὡς δὲ ἀφηρέθησαν αἱ τράπεζαι, ἐσπείσαντο καὶ ἐπαιάνισαν, « Ξεν. (ᾗ προθετ.) » Σπένδων ἐκ χρυσέης φιάλης ἐς τὴν θάλασσαν, εὔχετο, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Μὴ σπεῖσαι δεύτερα φίλτερα γάμου, « Ἐπγρ., νὰ μὴ θυσιάσῃς, (δηλ.) νὰ μὴ δευτεροϋπανδρευθῇς. (καὶ πθ.) » Ἐγὼ γὰρ ἤδη σπένδομαι, « Γρφ., πλησιάζει ὁ καιρὸς νὰ θυσιασθῶ. 2) (μσ.) κάμνω σπονδὰς (συμφωνῶ εἰρήνην, συμμαχίαν κτλ.) πρός τινα, φιλεύομαι, συμβιβάζομαι. (μὲ δοτ.) » Περὶ πλείστου ἐποιεῖτο, εἴ τῳ σπείσαιτο, καὶ εἴ τῳ ὑπόσχοιτό τι, μηδὲν ψεύδεσθαι, « Ξεν. (ἡ προθετ. αἰτ.) » Σπεισαμένους πρὸς ἀλλήλους, « Ἱστορ. (καὶ αἰτ. προσδιορ. τοῦ ἀντικειμ.) » Τριήκοντα ἔτεα εἰρήνην αὐτῇσι σπεισάμενοι, « Ἡρ. » Λόγος ἦν, σὲ καὶ πόσιν τὸν σὸν νεῖκος ἐσπεῖσθαι, « Εὐρ. (καὶ κατ' ἐπιβ.) » Σπονδὰς τρίτας τάς δὲ σπένδεται, « Θκ. (ᾗ χωρὶς πτ.) » Πολέμιοι ἄνθρωποι καὶ σπένδονται αὖθις, ᾗ πιστοὶ γίνονται, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Ἐσπείσθησαν ἀνοχαί, « Πλ. (καὶ μτνμ.) » Ἦν ἤδη ἡ ναῦς τῶν ἐπιπλῶν γυμνή· ὁ δὲ χειμὼν οὐκ ἐσπένδετο, « Ἀχιλ. Τάτ.

Σπέος, [συγγ. τῷ Σπάω], σπέους-έους (τό), Π. σπήλαιον.

Σπέραδος, εος (τὸ), Π. ἀντὶ Σπέρμα.

Σπέργδην [σπέρχω], ἐπίρ. Μετὰ σπουδῆς, μὲ βίαν, μὲ ὁρμήν.

Σπέρμα (τὸ), τὸ σπειρόμενον· σπόρος (φυτοῦ ἢ ἄνθρ.)· σπορικόν· (μτνμ.) υἱός, ἀπόγονος· γένος, γενεά· καταγωγή. « Σπέρμα κηρύκων, « Εὐρ., περιφρ. ἀντὶ Κήρυκες, (παρβλ. Παῖς). (καταχρ.) » Πυρὸς—, « Ὀβ. Ε., ὁ σπινθήρ, τὸ ἔνσωμα.

Σπερμαγοραιολεκιθολαχανοκῶλις, ιδος (ἡ), Κωμ. ἡ πωλοῦσα εἰς τὴν ἀγορὰν εὐτελῆ ὄσπρια καὶ λάχανα.

Σπερμαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Σπείρω (κυρ. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ) παιδοποιῶ. « Γενεὴν—, « Ἡσ. 2) (μεταγν. ἐπὶ φυτ.) σπορίζω.

Σπερματίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων (περιέχων) σπέρμα. « Σικιὰς—, « Ἀθ., ὁ (ἄλλ.) Πέπων, (ἀντιθ. τῷ Εὐνουχίας).

Σπερματίζω, Μ. ίσω. Κάνω ἢ Κάμνω σπέρμα, εἶμαι (ἐξαίνω) εἰς τὸν σπόρον, σπορίζω. « Ἡ κριθὴ παρεστηκυῖα, ᾗ τὸ λῖνον σπερματίζειν, « Γρφ.

Σπερματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ σπέρμα. « Ἀγγεῖα σπερμ., « Ἀνατομ., τὰ περιεκτικὰ τοῦ σπέρματος. « Λόγοι σπερμ., « Στωϊκ., οἱ ἐνυπάρχοντες ὡς σπέρματα (ἀρχαὶ ἢ αἰτίαι γονιμότητος) εἰς τὴν ὕλην.

Σπερματικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει σπέρματος· (μτνμ.) στοιχειωδῶς· (ἐπιμ.) συντόμως, ἐν παρόδῳ. « Λέγειν—, « Κλμ.

Σπερμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπέρμα.

;Σπερματίς, ίδος (ἡ). (φλέψ) ἡ περιεκτικὴ τοῦ σπέρματος, (κατά τινας ἐσφαλμ. ἀντὶ Σπερματῖτις).

Σπερματισμός (ὁ), τὸ σπερματίζειν, βεῦσις σπέρματος· (βτν. εἰς τὸ πλθ.) φυτὰ τὰ ὁπ. σπείρονται πουθενά ἕνα μεταφυτευθῶσιν ἔπειτα ἀλλοῦ, (κοιν.) φυτώριον.

Σπερματίτης, ου (ὁ) καὶ

Σπερματῖτις, ιδος (ἡ), = Σπερματικὸς « φλὲψ—, « Ἀρχτ., ἴδε Σπερματίς.

Σπερματολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σπερμολογέω.

Σπερματολόγος (ὁ, ἡ), = Σπερμολόγος.

†Σπερματοπώλης, ου (ὁ, ἡ). ὁ πωλῶν σπέρματα (σπορικά).

Σπερματοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σπέρμα, περιεκτικὸς σπέρματος.

Σπερματοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) σπέρματα.

Σπερματοφυέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σπερμοφυέω, [ἐκ τοῦ

Σπερματοφυής, ές (ὁ, ἡ), = Σπερμοφυής.

Σπερματόω-ῶ, Μ. ώσω. Πληρῶ σπέρματος, σπέρνω· (πθ.) σπαράζω. « Ἐάν τις ἀποκνίζῃ καὶ ἀφαιρῇ τὸ ἄνθος καὶ μὴ ἐᾷ σπερματοῦσθαι, « Θφρ.

Σπερματώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σπερμάτων, σπέρματι ὅμοιος· (μτφρ.) μὴ ἀνεπτυγμένος, στοιχειώδης « Ὅσα σπερματωδέστερα καὶ οὐκ ἐξειργασμένα συνέγραψαν οἱ παλαιοί, « Ἀρτεμίδ.

Σπερμάτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σπερματόω, καταβολὴ σπέρματος, σπάρσιμον· σπάρισμα.

Σπερμεῖον (τὸ), Π. ἀντὶ Σπέρμα.

Σπέρμειος, α ἢ ος, ον καὶ

;Σπέρμιος (ὁ, ἡ), Π. ἐπιθετ. ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Δήμητρα ὡς ἔφοροι καὶ γονιμοποιοὶ τῶν σπερμάτων.

Σπερμοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (Χύνω Σπείρω) σπέρμα.

Σπερμογονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ (Παράγω) σπέρμα, εἶμαι σπερμογόνος.

Σπερμογονία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., γένεσις (καταβολὴ) σπέρματος.

Σπερμογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν (παράγων) σπέρμα, σπέρματος γόνιμος.

Σπερμολογέω-ῶ, Μ. ήσω Συλλέγω (πρὸς τροφήν μου, Τρέφομαι καθὼς μερικὰ πτηνὰ μὲ) σπέρματα. 2) (μτνμ.) φλυαρῶ (ᾗ μὲ αἰτ. συρράπτω τι) ὡς σπερμολόγος.

Σπερμολογία (ἡ). τὸ ἔργον (ὁ χαρακτὴρ τοῦ σπερμολόγου, φλυαρία, βωμολοχία.

Σπερμολογικός, ἡ, όν. Σπερμολόγου· ὁδιος, βωμολοχικός, φλυαρώδης.

Σπερμολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων (τρεφόμενος καθὼς μερικὰ πτηνὰ μὲ) σπέρματα· (μτνμ.) βωμολόχος, παράσιτος, φλύαρος. « Ῥήματα σπερμολόγα, « Πλ., σπερμολογίαι.

†Σπερμονόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος (νεμόμενος τὰ) σπέρματα, = Σπερμολόγος.

;Σπερμουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω σπέρμα· εἶμαι σπερματοῦχος.

Σπερμοφαγέω-ῶ, Σπερμοφαγία, Σπερμοφάγος, = Σπερματοφαγέω κτλ.

Σπερμοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Ἔχω ἡ κάμνω) σπέρμα, σπερμάζω.
Σπερμοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) σπέρμα, κάμνων σπόρον. 2) ὁ περιέχων σπέρματα (γεννήματα), δεκτικὸς ἢ χωρητικὸς σπερμ. «Πήρη—,» Ἐπιγρ.
Σπερμοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φύω σπέρμα εἶμαι.
Σπερμοφυής, ής (ὁ, ἡ). ὁ φύων (κάμνων) σπέρμα· (πθ.) ὁ φυτρόνων ἀπὸ σπόρων.
Σπερχνός, ἡ, όν. Ταχὺς, ὀξὺς, σφοδρὸς, ὁρμητικός. «Ἔγχος (« Νόσος, «Ὀδύνη) —, « Ἴσ., Ἱππκρ. 2) (ἐνίοτε ἐνεργ.) κατεπείγων. « Ἄγγελος —, « Αἰσχλ., [ἐκ τοῦ
Σπέρχω, Μ. σπέρξω (πθ. ἀόρ. Ἐσπέρχθην). Βιάζω τινὰ νὰ τρέχῃ, ἐπισπεύδω, κατεπείγω· (ἀμτβτ. ἢ πθ.) σπεύδω, προθυμοῦμαι, βιάζομαι, ἐρεθίζομαι. « Καί τε κύων σπερχθεῖσα τυφλὴν προέηκε γενέθλην, « Ὀαρ.μ., ἡ σκύλ᾽ ἀπ᾽ τὴν βιά᾽ της γεννᾷ τυφλὰ τὰ παιδιά της. « Κρεῖσσος δὲ σπερχθείς, εἶπε, « Ἡρ., σπευσχωρηθείς, ἀνυπόμονος. (καὶ πρὸς δοτ.) « Κάρτα δεινὰν ἐποιήσατο, καὶ ἐσπέρχετο τῷ.., « Ἡρ., ἐθύμωσεν (ἐσυγχύσθη) ἐναντίον του.
Σπέσθαι, Π. ἀόρ. 6ον. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἕπομαι.
Σπέσαι, Π. ἀντὶ Σπέσει, δοτ. πλθ. τοῦ Σπέος.
†Σπευδόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Μετὰ σπουδῆς, ἐσπευσμένως.
Σπεύδω [ἔσπασα, ἐσπάμην], Μ. σπεύσω (μσ. πρκ. Ἔσπευσμαι). Ἐπείγω, βιάζω, ἐπιταχύνω· παρορμῶ, παροτρύνω· (συνχνότ. ἀμτβτ. ἢ ἑλλ. καὶ μσ. ἢ πθ.) κάμνω ὀγλίγωρα, βιάζομαι· (μὲ αἰτ. προθετ. ἢ ἀπαρ. καὶ σπν. μὲ δοτ.) καταγίνομαι προθύμως (μὲ πολλὴν προσπάθειαν, εἶμαι προσηλωμένος) εἴς τι, (παρβλ.) Σπουδάζω· (Γρφ.) ταράττομαι. «Ἀμὸν —, « Ὁμ., Ἡρ. « Παῦσαι σπεύδων τὰ σπεύδειν, « Ἡρ. (καὶ πθ.) « Ξυνὸν γὰρ τοῦτο πᾶσι ἀγαθὸν σπείδεται,« φύτ. (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) « Σκεῦος πονηρεύμενος τὰ ἀ ἔργα, « Ὅμ., (κατ᾽ ἐναλλαγ.) ἀντὶ Ἐτελείωσε σπεύσας (ἢ αἰτ. πρωθετ.) « Σπεύδ. ἐς μάχην, « Ἰλ. Β. « Ὅσοι δὲ χρήσοι δυνάμενοί τ᾽ εἶναι σοφοὶ σιγῶσι καὶ σπεύδουσιν ἐς τὰ πράγματα, « Εὐρ. (καὶ μσ.) « Σκεύσομαι ἐς ἀγυιὰς, « Ἰλ. Ο. (καὶ ἔνν. τῆς προθ.) « Σπεύδουσι δ᾽ οἱ μὲν ἵππους, οἱ δὲ σίλφιον, οἱ δ᾽ ἕξις, « (Σόλ. παρὰ) Πλθ. (ἢ συχνότ. πρὸς ἀπαρ.) « Σπεύδοντες ὡς τάχιστα ἐξελθεῖν, « Ξεν. (καὶ ἀπολ.) « Σπεῦδε βραδέως, « Παρœμ. « Ὅταν σπεύδῃ τις αὐτὸς, χὠ θεὸς ξυνάπτεται,« Αἰσχλ.
Σπευστέον, θετ. τοῦ Σπεύδω.
Σπευστικὸς, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.) « ικῶς. Ὁ συνήθως σπεύδων, ταχὺς, βιαστικὸς, (Γαλλ.) expéditif.
Σπευστὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. ἐπισπεύδει τις, ἐπιθυμητός
Σπήσαι, Π. ἀντὶ Σπέσει, δοτ. πλθ. ἧς
Σπῆϊ, Π. Ἰων. ἀντὶ Σπέϊ, δοτ. ἑν. τοῦ (ἀχρ.) Σπῆος = Σπέος.
†Σπηλάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπήλαιον.
Σπηλαιοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει σπηλαίου.
Σπήλαιον (τὸ), [σπέος]. κοίλωμα ὑπόγειον, σπηλιὰ· (Γρφ.) τὰ κρύφια μέλη. «Ὃ ὁ ποτίζων τὸν πλησίον αὐτοῦ ἀνατροπῇ θολερᾷ καὶ μεθύσκων, ὅπως ἐπιβλέπῃ ἐπὶ τὰ σπήλαια αὐτῶν,« Ἄββακ Β΄, ις΄., (ὅπου ἄλλ. ἀνγν.) γύμνωσιν ἢ (ἄλλ.) ἀσχημοσύνην.
Σπηλογγοειδὴς, ές ἧς
Σπηλυγγώδης, ες (ὁ, ἡ), = Σπηλαιώδης, [ἐκ τοῦ
Σπῆλυγξ, υγγος (ἡ), Π. ἀντὶ Σπήλαιον, (ὕθ. τὸ Ατν.) spelunca.
(Σπῆος), εος-ους (τὸ), Π. (ἄχρ ὀνμ. τῆς δοτ. Σπῆϊ καὶ Σπήεσσι), = Σπέος, σπήλαιον.
†Σπίγγος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Σπίνος.
Σπιδής, ές (ὁ, ἡ), Π. [†σπίζω]. εὐρύχωρος, ἐκτεταμένος. «Διὰ σπιδέος (ἄλλ. γρφ. « Δι᾽ ἀσπιδίου) πεδίοιο,« Ἰλ. Λ.
Σπίδιος, α, ον ἧς
†Σπιδνός, ἡ, όν ἧς
Σπιδόεις, εσσα, εν, Π. = Σπιδής, διεξοδικὸς· (συνεχ.) σκοτεινὸς, (παρβλ.) Ἀχανής.
Σπιδόθεν [σπιδής], ἐπίρ. Π. ἀντὶ Μακρόθεν.
Σπίζα [σπίζω], ης (ἡ). (ἐν γέν.) κάθε μικρὸν πτηνόν· (ἰδ. αιτ.) σπίνος, [ὕθ.
Σπιζίας, ου (ὁ), εἶδ. μικροῦ ἱέρακος (ὁ ὀπ. θηρεύει σπίνους).
Σπιζίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπίζα.
Σπιζίτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σπίζης, ἰσομεγέθης μὲ σπίζαν. ||. (αὐσ.) εἶδ. σφιγθαλοῦ, (παρβλ.) Σπιζίας.
Σπίζω [ὀνμτπ.], Μ. σπίσω, = Πιππίζω, φωνάζω τὰν μικρὸν πουλὶ (καὶ ἰδιαιτ. τὰν σπίνος). « Σπίνος ἠῶα σπίζων, « Ἀρ.
†Σπίζω [σκάω], Μ. σπίσω, Γρμτ. ἀντὶ Ἐκτείνω, (θεμ. ἐπινοηθὲν πρὸς παραγ. διαφορ. λέξ.).
†Σπιθαμαῖος, α, ον, ἀμφ. ἀντὶ Σπιθαμιαῖος.
Σπιθαμὴ (ἡ), [σπιδής]. τὸ ἀπὸ τοῦ μικροῦ δακτ. μέχρι τοῦ μεγάλου τῆς χειρὸς ἐκτεταμένης διάστημα, μέτρ. ἐκτάσ. (9 δακτ.), (καιν.) πιθαμή. « Ἀνὴρ ἐγγέγλυπται, μέγεθος πέμπτης σπιθαμῆς,« Ἡρ., 4 3/9 ποδ.
Σπιθαμιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων μιᾶς σπιθαμῆς ἔκτασιν.
Σπιθαμιώδης, ες (ὁ, ἡ), = Σπιθαμιαῖος.
Σπιλαδώδης, ες (ὁ, ἡ). πλήρης σπιλάδων ἢ ὅμοιος σπιλάδι
Σπιλάς, άδος (ἡ). (ἐνν. πέτρα) βράχος καταφαγωμένος ἀπὸ τὰ κύματα (κυρ γεμένος σπίλους, κηλῖδας ἐξ αἰτίας τοῦ ἐπιφυομένου βρύου). «Φασὶ δὲ καὶ νήεσσιν ἁλιπλανέεσσι χερείους τὰς ὑφάλους πέτρας τῶν φανερῶν σπιλάδεων, « Ἐπιγρ. « Ὄθι. φῶκαι κέκτουσιν ἀνὶ σπιλάδεσσιν ἐρήμοις, « Καλλ. 2) = Σπῖλος, κηλίς. « Λίθον καταστικτον σπιλάδεσι κυρσᾶσιν, λευκαῖς τε μελαινομένοις χλεεραῖς τε, « Ὀρφ. (καὶ μεταφορ.) « Φῶτοί εἰσιν ἐν ταῖς ἀγάπαις ὑμῶν σπιλάδες,« Γρφ., κηλῖδες, αἴσχη. 3) (ἐπιθετ.) « Γῆ —, « Θρφ., ἡ γῆ σιμεύουσα πρὸς καθαρισμὸν σπίλων, ἀργιλώδης.
Σπῖλος (ἡ), Π. ἀντὶ Σπιλὰς, βράχος.
Σπίλος ἡ (ἰατροκαλλ.) Σπῖλος (ὁ), [συγγεν. τῷ Πελὸς καὶ Πίνος], = Κηλὶς, λέρα ἡ ὀπ. δυσκόλως ἐξαίρεται εἰς τὸ πλύσιμον, (Τουρκ.) λεκὲς· (μτφορ.) αἶσχος. « Τὴν Ἐκκλησίαν μὴ ἔχουσαν σπῖλον ἢ ῥυτίδα, « Γρφ. 2) = Σπιλάς. « Ἀλίμενος ἡ χώρα καὶ.. ἀκτὰς ἧς σπῖλος ἀπρόσιτος,« Ἀρρ.
Σπιλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κηλιδόω, (Τουρκ.) λεκιάζω· (μτφορ.) μολύνω. « Ἡ γλῶσσα.. σπιλοῦσα ὅλον τὸ σῶμα, « Γρφ. (καὶ πθ.) « Μέλανι συνθήματι τὸ ἀκέραιον ἐσπίλωτο, « Ἡλ. « Μέλαιναν ἐσπιλῶσθαι φυσικήν τινα κηλῖδα νομίζων, « Λκ. « Σπιλούμενον (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ὀψελιούμενόν ἢ Ὃ ψελιούμενόν) τι γύναιον Πραξιτέλης ἐδημιούργησε,« Σατ. « Praxiteles fecit.. Spilumenem,« Plin. (ἀλλὰ τοῦτο φαίνεται ὅτι εἶνε Ψελιούμενον).
Σπιλώδης, ες (ὁ, ἡ), = Σπιλαδώδης.
†Σπίλωμα (τὸ), = Σπῖλος, κηλὶς ἢ σπιλάς.
Σπιλωτὸς, ἡ, όν. Κηλιδωμένος, λεκιασμένος.
†Σπίνα, ης (ἡ), Γλσ. = Σπίνος.
Σπίνδαλος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ. « Ἔστι δὲ ἐμφερὲς τῷ Ἀτταγᾷ τοῦτό γε, Αἰλ.
Σπινθάργξ, ιγγος ἧς
Σπινθαρὶς, ίδος ἧς
Σπινθάρυξ, υγος (ἡ), Π. ἀντὶ -
Σπινθὴρ, ῆρος (ὁ). σπίθα, τσιμπλίδα.
Σπινθηρακίζω, Μ. ίσω, = Σπινθηρίζω.
Σπινθηράκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπινθήρ.
Σπινθηράκισμα (τὸ), σπινθηροβόλημα.
Σπινθηρακώδης, ες (ὁ, ἡ), = Σπινθηροειδὴς, σπινθηροβόλος.
Σπινθηριάω-ῶ, Μ. άσω, = τῷ
Σπινθηρίζω, Μ. ίσω, = τῷ
Σπινθηροβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπινθῆρας βάλλω (ἐκβάλλω), σπινθοβολῶ.
Σπινθηροβόλος (ὁ, ἡ). ὁ σπινθηροβολῶν (ἐκβάλλων φωτιὰς, τσιμπλίδας).
Σπινθηροειδὴς, ές (ὁ, ἡ). σπινθῆρι ὅμοιος (τὸ εἶδος), σπινθηροβόλος.
Σπινθηροπομπὸς (ὁ, ἡ), = Σπινθηροβόλος.
Σπινίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Σπινίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Σπίνος (ὁ), [ὀνμτπ. ἴδε Σπίζω], εἶδος μικροῦ καλαδιστικοῦ πτηνοῦ, (καιν.) σπίνος. 2) εἶδος λίθου ὁ ὀπ. ἁνάπτει μὲ τὸ νερὸν (τὰν τὸν ἀσβέστην), καὶ 3) εἶδος ὀρυκτοῦ (στυπτηρίας).
†Σπινὸς, ἡ, όν ἧς
Σπινώδης, ες (ὁ, ἡ), (νλγ.) ἀντὶ Ἰσχνός.
Σπλαγχνεύω ἧς (μτ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -εύομαι. Γεύομαι τῶν σπλάγχνων τοῦ θύματος (μετὰ τὴν θυσίαν). 2) μαντεύω παρατηρῶν ἢ ὁρκίζομαι κρατῶν τὰ σπλάγχνα τοῦ ἱερείου· σχίζω (ξεκοιλιάζω) ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ τὸ θυσιασθὲν ζῶον.
Σπλαγχνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπλάγχνον.
†Σπλαγχνίζω, Μ. ίσω. Ἰσπν. Γρφ.) ἀντὶ Σπλαγχνεύω 2) (συνήθ. μσ.) οἰκτε-

ρω, κινοῦμαι εἰς συμπάθειαν, εὐσπλαγχνίζομαι.

Σπλαγχνικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ σπλάγχνα.

†Σπλαγχνίς, ίδος (ἡ). Σχλ. ἡ καρδία, τὸ (κατ' ἐξοχ.) σπλάγχνον.

†Σπλαγχνισμός (ὁ). Γρφ. τὸ σπλαγχνίζεσθαι, οἰκτιρμός, συμπάθεια. 2. (ἐνίοτε) διανομὴ τῶν σπλάγχνων τοῦ θύματος.

Σπλάγχνον (τὸ), [πλέκω ἡ σπλήν, ὁ. σπλάν]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ἐντόσθια, (κοιν.) σωθικά, (ὀηλ.) τὸ ἧπαρ, ὁ πνεύμων, (καὶ κατ' ἐξοχ.) ἡ καρδία (κυρ. ἐν συνεκδ.). « Ἀνιάσασα δὴ μάλα τοὐμὸν σπλάγχνον, » Σοφ. « Ὅστις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς, στυγεῖ δεδορκὼς, οὐδὲν ἡδικημένος, » Εὐρ. « Θυμοῦμαι καί μου τὰ σπλάγχν' ἀγανακτεῖ, » Ἀρχφ. 2) (ἰδιωτ.) τὰ ἐντόσθια τοῦ θύματος τὰ ὁπ. ἐρώτουντο μετὰ τὴν θυσίαν· (συνεκδ.) ἡ διανομὴ αὐτῶν πρὸς εὐωχίαν εἰς τοὺς συγκεκλημένους. « Σπλάγχνοις Διὸς παρεγενέσθαι, » Ἀρχφ. 3) (ἐνίοτε) ἡ κοιλία τῆς μητρός. « Ἔτι μητρὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἐόντα, » Σιμ., (ὁ). 4) (Γρφ.) ἡ μητρικὴ ἀγάπη, φιλοστοργία· (ἁπλ.) εὐσπλαγχνία. « Ἐπιποθῶ πάντας ὑμᾶς ἐν σπλάγχνοις Ἰησοῦ Χριστοῦ, » Παῦλ. « Σπλάγχνα οἰκτιρμῶν (ἡ) » Σπλάγχνα καὶ οἰκτιρμοί, » αὐτ.

Σπλαγχνάκτης [σπλάγχνον, ὀπτάω ἢ ὄσσομαι], ου (ὁ). ὁ ἰδὼν ἢ παρατηρῶν τὰ ἐντόσθια τοῦ θύματος, Σπλαγχνοσκόπος.

Σπλαγχνοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ μαντικῶς τὰ σπλάγχνα τοῦ ἱερείου.

Σπλαγχνοσκοπία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σπλαγχνοσκόπου, ἡ πρὸς μαντείαν παρατήρησις τῶν σπλάγχνων τοῦ ἱερείου.

Σπλαγχνοσκόπος (ὁ), [σκλ, σκοπέω]. ὁ παρατηρῶν τὰ σπλάγχνα τοῦ θύματος καὶ ἀπ' αὐτῶν μαντεύων, ἱεροσκόπος.

Σπλαγχνοτομία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σπλαγχνοτόμου, κομμάτασμα τῶν σπλάγχνων τοῦ ἱερείου.

Σπλαγχνοτομικός, ἡ, όν. Σπλαγχνοτόμου ἴδιος.

Σπλαγχνοτόμος (ὁ, ἡ), [σπλ. τέμνω]. ὁ σχίζων ἢ κομματιάζων τὰ ἐντόσθια τῶν ἱερείων.

Σπλαγχνοτύπος (ὁ, ἡ). ὁ τύπτων (πληγώνων) τὰ σπλάγχνα ἢ τὸ σπλάγχνον (τὴν καρδίαν).

Σπλαγχνοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (ἢ κατατρώγων τὰ) σπλάγχνα.

Σπλεκόω-ῶ [πλέκω], Μ. ώσω. = Βυνέω, συνουσιάζω.

Σπλέκωμα (τὸ), τὸ οὐσ. τοῦ πρηγ., σφρα. συνουσία.

Σπληδός (ὁ). Π. ἀντὶ Σποδός.

Σπλήν, ηνός (ὁ). ἡ σπλῆνα. (πλθ.) τὸ πάθος τοῦ σπληνός. 2) = Σπλήνιον, εἰδ. χειρουργ. ἐπιδέσμου.

†Σπληνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπλήν (2).

Σπληνιάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω [πάσχω ἀπὸ] σπλῆνα. « Σπληνιῶν, » ἀπληνάρης, σπληνιασμένος.

Σπληνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπληνίον.

Σπληνίζομαι, Μ. ίσομαι, = Σπληνιάω, σπληνιάζω.

Σπληνικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σπλῆνα, Σπληνίτης, ἢ· πάσχων σπλῆνα, σπληνιάρης. « Οἱ τέλειοι σπληνικοὶ οὔτε ἀφρραίνεσθαι οὔτε γελᾶν οὔτε μὴν πτάρνυσθαι δύνανται, » Ἱπποκρ.

Σπληνιάδετος (ὁ, ἡ). δεμένος χειρουργικῶς.

Σπλήνιον (τὸ), εἶδος χειρουργ. ἐπιδέσμου ἢ πιύγματος (compresse) εἰς σχῆμα σπληνός. « Ὡς σπλήνιον, πρὸς ἕλκος οἰκεῖως τεθέν, τὴν φλεγμονὴν ἔπαυσεν, οὕτω καὶ λόγος, » [Φιλήμ. παρὰ] Στοβ. 2) εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἀσπληνον. 3) (εἰς τὸν Θφρ. [Φυτ. Ἱστ. ΣΤ', δ'] νομίζεται) ἐσφαλμ. ἀντὶ Πηνίον.

Σπληνιόκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Σπλήν (2).

Σπληνίτης, ου (ὁ) ἢ Σπληνῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σπλῆνα. « Φλέψ—, » Ἀνατομ.

Σπληνόω-ῶ, Μ. ώσω. Φασκιόνω διὰ τοῦ χειρουργ. σπληνίου.

Σπληνώδης, ους (ὁ, ἡ), = Σπληνικός. 2) σπληνὶ ὅμοιος τὸ εἶδος.

Σπογγάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπογγίον.

Σπογγεύς, έως (ὁ). σφουγγαρᾶς.

Σπαγγιὰ (ἡ), = Σπόγγος.

Σπογγίζω, Μ. ίσω. Καθαίρω (Ἐκμάσσω) διὰ τοῦ σπόγγου, σφουγγαρίζω.

Σπογγίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σπογγος, σφουγγαράκι.

Σπόγγισμα (τὸ). τὸ διὰ τοῦ σπόγγου ἀφαιρούμενον, λέρα.

Σπογγιστὰς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ σπογγίζειν.

Σπογγίτης, ου (ὁ) ἢ Σπογγῖτις, ιδος (ἡ), ὁ ἐν εἴδει σπόγγου ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σπόγγου. « Ἄρτος—, » Ἐσ., ψωμὶ σφουγγάτον (ἀρράτον). « Λίθος—, » εἶδ. πέτρας εὑρισκομένης ἐντὸς τῶν σπόγγων.

Σπογγοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σπόγγου.

Σπογγοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων σπόγγους, σφουγγαρᾶς.

Σπογγοθηρευτικὸς, ἡ, όν. Σπογγοθηρευτοῦ ἴδιος.

Σπογγοκαλυμβητὴς, οῦ (ὁ). ὁ καλυμβῶν καὶ ἐκβάλλων σπόγγους, σφουγγαρᾶς.

Σπογγολιγέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω (εἰς τὴν θάλασσ.) σπόγγους. 2) (μὲ αἰτ.) Παίρνω (μαζόνω) μὲ τὸ σφουγγάρι, σφουγγίζω.

Σπόγγος (ὁ). τὸ γνωστὸν θαλάσσ. φυτὸν ἢ ζωόφυτον σφουγγάρι. 2) (μετφ. εἰς τὰ πλθ.) αἱ βαλανίδες τοῦ λαιμοῦ (διὰ τὸ σπογγώδες τῆς συστάσεώς των).

Σπογγοτήρης, ου (ὁ), εἶδ. θαλασσ. ζωοφύτου τηρῶντος τὸν σπόγγον ὡς ὁ Πινοτήρης τὴν πίνναν, (συγχ. τῷ Σπογγοθήρας).

Σπογγοτόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κόπτων (τέμνων) ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης σπόγγους. ‖. (οὐσ.) = Σπογγοθήρας.

Σπογγώδης, εος (ὁ, ἡ), σπογγοειδής, (Γαλλ.) spongieux.

Σποδεύνης, ου (ὁ), Π. [σποδὸς, εὐνή]. ὁ κοιμώμενος εἰς τὴν στάκτην.

Σποδέω-ῶ, Μ. ήσω. Σαρόνω τὴν στάκτην (τὴν σποδὸν) ἀπὸ τοῦ βωμοῦ (ἐν γέν.) σκουπίζω, παστρεύω, ξεπινάζω· (συνεκδ.) κτυπῶ, (κοιν.) τινάζω τὴν προβιὰν (ἐπὶ ἀψύχ.) σπάνω, συντρίβω· ἐβγάλλω ἀπὸ τὴν μέσην, ἀφανίζω, (κοιν.) ξεπαστρεύω. « Φλὰξ ταῦτα πάντα χἀποδεῖν, » Ἀρχφ., ξεκοκκαλίζειν. « Συντρίψω γὰρ αὐτοῦ τοὺς χόας ἢ τοὺς καδίσκους συγκεραυνώσω σποδῶν, » [Κρατ. παρ'] Ἀθ. (καὶ πθ.) « Στρατοῦ καμόντος καὶ κακῶς σποδουμένου, » Αἰσχλ. (παρβλ. Σποδόω). 2) = Βυνέω, (Ἀρχφ. Ἐκκλ. 113).

Σποδησιλαύρα (ἡ), [σποδέω, λαύρα]. κόρνη δημοσία, (κατὰ λέξ.) σκουπίζουσα (ἢ σποδουμένη εἰς) τοὺς δρόμους, (παρβλ.) Δρομάς.

Σποδιὰ (ἡ). σωρὸς σποδοῦ (στάκτης)· ἐφ. κτη. (εἰς τὸν Ἀρ. 1039 ἐσφαλμ. ἀντὶ Σποσδῆ).

Σποδιάζω, Μ. άσω. Ψήνω εἰς τὴν σποδιάν.

†Σποδιακὸς, ὰ, όν, = Σπόδιος.

Σποδιακός, ἡ, όν. Κατεσκευασμένος ἀπὸ σπόδιον (ἀκωφίαν μετάλλ.).

Σποδιάς, άδος (ἡ), εἶδ. ἀγρίας ποκκυμηλέας.

Σποδίζω, Μ. ίσω. Σκεπάζω μὲ σποδὸν (στάκτην)· Ψήνω εἰς τὴν στάκτην. 2) κάμνω στάκτην, κατακαίω. 3) (ἁμτ. ἐτ.) ἔχω χρῶμα στάκτης (;).

Σπόδιον (τὸ). ἡ στάκτη [ἡ σκωρία ἢ ἀσβέστης) τῶν μετάλλων.

Σποδιὸς, ὰ, όν. Ὁ ἔχων χρῶμα σποδοῦ, στακτερός (ἀνοικτός), (παρβλ.) Ψαφρός.

†Σποδιόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ σποδὸν (στάκτην).

Σποδίτης, ου (ὁ). (ἄρτος) Ψημένος εἰς τὴν στάκτην, (ἄλλ.) Ἐγκρυφίας

Σποδιώδης ους (ὁ, ἡ), = τῷ

Σποδοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος σποδῷ, ἢ πλήρης σποδοῦ· στακτερός.

Σποδόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Σποδοειδής.

†Σποδόρχης [σποδέω, ὄρχις], ου (ὁ), = Κίναιδος.

Σποδὸς (ἡ), [ἴδε Ψόθος]. στάκτη (κυρ. ζεστὴ ἀκόμη), χώβολη· (κατ' ἔκτ.) σκίνα· (ἐνίοτε) = Σπόδιον· (ἐν γέν.) σκωρία, σαπρία, (ὀθ.) « Πίθων σποδὸς γραῦς, » Ἐπιγρ., γραῖα μέθυσος, (κατὰ λέξ.) κατακάτι τοῦ βαγενιοῦ, ἢ σκεθοῦσα (σκωπίζουσα) τὰ βαγένια.

Σποδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Μεταβάλλω τι εἰς) σποδόν, καίω ὡς εἰς νὰ γένῃ στάκτη. 2) σκεπάζω μὲ (Ψήνω εἰς τὴν) στάκτην. 3) (;) = Σποδέω, τινάζω τὴν στάκτην, ξεσκονίζω κτλ.

Σποδώδης, εος (ὁ, ἡ). = Σποδοειδής.

Σπολὰς, άδος (ἡ), κατὰ διάλεκτ. (Αἰολ.) ἀντὶ Στολάς.

Σπολεὺς [Περσ.], έως (ὁ), εἶδ. ἄρτου.

†Σπόλια (τὰ), Λτν. τὰ μαλλιὰ ποὺ μαδοῦν ἀπὸ τὰ σκέλη τῶν προβάτων.

Σπομενὸς, ἡ, όν, Π. ἀόρ. ϐ', τῆς μτχ. τοῦ Ἕπομαι.

†Σπονδαγωγὸς (ὁ, ἡ), [σπονδὴ, ἄγω] = Σπονδοφόρος.

†Σπονδαΐζω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σπονδειάζω.

Σπονδαϊκὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σπονδειακός.

Σπονδαρχία (ἡ). τὸ ἔργον ἢ τὸ προνόμιον τοῦ σπονδάρχου.

Σπόνδαρχος (ὁ). ὁ ἀρχίζων πρῶτος τὴν σπονδὴν εἰς τὰς θυσίας.
Σπονδαυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Δύλῶ ὡς)-
Σπονδαύλης, ου (ὁ). ὁ παίζων τὸν αὐλὸν εἰς τὰς σπονδὰς (εἰς τὰς θυσίας).
Σπονδειάζω, Μ. άσω. Μεταχειρίζομαι σπονδειάζον μέτρον, (μουσ.) ἀναιβάζω τὸν τόνον $^{3}/_{4}$.
Σπονδειακός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ σπονδεῖον εἶδος τῆς μελῳδίας. ▪ Αὐλὸς —, ▪ τὸν ὀπ. μετεχειρίζοντο οἱ σπονδαυλοῦντες. ▪ Μέτρον —, ▪ τὸ συγκείμενον ἀπὸ σπονδείους πόδας.
Σπονδειακῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸ σπονδειακὸν μέτρον.
Σπονδειασμός (ὁ), τὸ σπονδειάζειν, ἡ χρῆσις τοῦ σπονδείου ποδὸς· δόσατημα τι εἰς τὴν ἁρμονικὴν μουσικήν.
†Σπονδειοκατάληκτος (ὁ, ἡ). ὁ καταλήγων εἰς σπονδεῖον (πόδα).
Σπονδεῖον (τὸ), ἄγγειον δι' οὗ ὀπ. ἔσπενδον εἰς τὰς θυσίας.
†Σπονδειοπαράληκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σπονδεῖον (πόδα) εἰς τὴν παραλήγουσαν.
Σπονδεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὴν σπονδήν. ▪ Ζεὺς —, ▪ ὁ ἔφορος τῶν σπονδῶν. ▪ Μέλος —, ▪ τὸ ψαλλόμενον εἰς τὰς σπονδάς. ▪ Σπονδεῖος (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) πούς, ▪ Μετρ., ὁ συγκείμενος ἐκ δύο μακρῶν συλλαβῶν (τὸν ὀπ. μετεχειρίζοντο κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰ σπονδεῖον μέλος).
Σπονδή (ἡ), [σπένδω]. οἶνος ἢ ἄλλο τι ὑγρὸν τὸ ὀπ. ἔχυνον ἐπὶ τοῦ θύματος ἢ τοῦ βωμοῦ πρὶν τῆς θυσίας ἢ κατὰ γῆς μετὰ τὸ δεῖπνον εἰς τιμὴν τῶν θεῶν· (εἰς τὸ πλθ.) ἰσχὺ ἡ θυσία τοιαύτη (κυρ. ἡ γενομένη πρὸς ἐπικύρωσιν ὁποιασδήποτε συμφωνίας), (σθ. ἁπλ. ἀντὶ) συνθήκη, εἰρήνη, ἀναχωχὴ, συμμαχία. ▪ Σπονδὰς ποιεῖν (λύειν καὶ καταχρ. τέμνειν), ▪ Ξεν., Εὐρ. ▪ Τρίται σπονδαί, ▪ αὐτ., αἱ μετὰ τὸ δεῖπνον, αἱ τελευταῖαι, ἢ αἱ εἰς τὸν Δία, τὸν Ἑρμῆν καὶ τὰς Χάριτας προσφερόμεναι. ▪ Σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, καὶ μεθέστηκεν χόλος, ▪ Εὐρ. ▪ Ὕστερα βούλεται σπονδὰς ἔχειν ἢ πόλεμον, ▪ Ξεν. ▪ Κήρυκας ἔπεμψε περὶ σπονδῶν, ▪ αὐτ. ▪ Ἐλέγοντο δὲ καὶ αἱ (τριακονταετεῖς) σπονδαὶ ἐξεληλυθέναι αὐτοῖς τούτῳ τῷ ἔτει, ▪ αὐτ.
†Σπονδήαιμος, ἑσφαλμ. ἀντὶ Σπονδὰς ἅμα.
‡Σπονδήτης, ▪ (ὁ) ‖ Σπονδῆτις, ιδος (ἡ), = Σπονδίτης.
Σπονδηφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σπονδοφορέω.
Σπονδηφόρος (ὁ, ἡ), = Σπονδοφόρος.
‡Σπονδιάς, άδος (ἡ), = Σπονδιάς.
†Σπονδίζομαι, Μ. ίσομαι, νλγ. ἀντὶ Σπένδομαι.
Σπονδίζω, Μ. ίσω, = Σπονδειάζω.
Σπονδίον (τὸ), = Σπονδεῖον.
Σπονδίτης, ου (ὁ) ‖ Σπονδῖτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Σπονδεῖος. ▪ Σταγών —, ▪ Ἐπιγρ.
Σπονδοφορέομαι-οῦμαι Μ. ήσομαι. Σπονδὴν ἢ Σπονδὰς ποιοῦμαι, σπένδομαι.
Σπονδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖται διὰ σπονδὴν ἢ πρεσβείας περὶ σπονδῶν ὡς-
Σπονδιφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὴν σπονδὴν ἢ πρεσβείας περὶ σπονδῶν. ‖ (οὐσ.) κῆρυξ ἢ πρεσβυς περὶ σπονδῶν, (Δτν.) Fetialis, (παρβλ.) Εἰρηνοδίκης.
Σπονδύλη (ἡ), ἴδε Σφονδύλη.
Σπονδύλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπόνδυλος.
†Σπονδύλιος καὶ
Σπόνδυλος (ὁ), [συγγ. τῷ Κόνδυλος]. τὸ ἀστραγγαλώδες κόκκαλον τὸ σχηματίζον τὴν ῥαχοκοκκαλιάν, (κτιν.) σφονδύλι· (κατ' ἐξοχήν) τὸ δεύτερον σφονδύλι τοῦ λαιμοῦ, ὁ (ἄλλ.) Ὀδούς. 2) (μτγμ.) τὸ σφονδύλι τοῦ ὁδρακτικοῦ. 3) κάθε κομμάτ. (tambour) τῆς κολώνας (ὅταν δὲν ἦναι μονόλιθος). 4) (βτν.) τὸ κεφάλι μερικῶν φυτῶν (π. χ. τῆς ἀγκινάρας) ἀφ' οὗ πέσουν τὰ ἄνθη. 5) κύβος χαλκοῦς τὸν ὀπ. μετεχειρίζοντο ὡς ψῆφον οἱ δικασταί.
Σπονδυλώδης, ους (ὁ, ἡ). σπονδύλῳ ὅμοιος τὸ εἶδος.
Σπορά (ἡ), τὸ σπείρειν, σπάρσιμον. ▪ Κοινωνία ἐπὶ παίδων σπορᾷ, ▪ Πλδ. 2) ὁ καιρὸς τοῦ σπείρειν, (ἄλλ.) Σπερητός. ▪ Ἀπὸ τῆς σπορᾶς ἐν τεσσαράκοντα τελευτῶσι ταῖς ἁπάσαις, ▪ Θφρ. 3) = Σπέρμα, (ὀθ. 4) (μτφρ.) γένος, γενεά, καταγωγή. ▪ Τοιοῦτος ὢν τοιῷδ' ἐνειδίζεις σπορᾶν; ▪ Σοφ.
Σποράδην [σπορὰς], ἐπίρ. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, σκορπιστά. ▪ Τὸν Ὅμηρον ἤθροισα σποράδην τὸ πρὶν ἀπεδόμενον, ▪ Ἐπιγρ.
Σποραδικός, ή, όν, (ᾳ ἐπίρ.) -κῶς. Σκορπιστὸς ἐδῶ ᾳ ἐκεῖ. ▪ Ζῶα σποραδικά, ▪ Ἀρστ. τὰ ζῶντα, σποράδην, μὴ ἀγελαῖα. ▪ Νοσήματα —, ▪ Ἰατρ., τὰ συμβαίνοντα εἰς κάθε καιρὸν καὶ τόπον, ἀκατάστατα.
Σποραῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σπόρον. ‖ (οὐσ.) ▪ Σποραῖα, ▪ Βαβρ., τὰ σπέρματα.
Σποράς, άδος (ὁ, ἡ). διεσκαρμένος τῇδε κἀκεῖσε, σκορπιστός. ▪ Γῆ —, ▪ Φίλ., ἡ ἄμπελος. ▪ Βίος —, ▪ Εὐρ., ὁ νομαδικός. ▪ Λόγος —, ▪ Πλ., ὁ χωρὶς συνέχειαν, ἀσυνάρτητος. ▪ Νῆσοι —, ▪ (συνήθ. μὲν) αἱ παρεκτὸς τῶν Κυκλάδων τοῦ Αἰγ. πελάγους· (κατὰ τὸν Σουΐδ. ὅμως,) αὐταὶ αἱ Κυκλάδες, (μὲ τὸν ὀπ. φαίνεται συμφωνῶν καὶ ὁ Οὐϊργίλλ.) ▪ Sparsasque per æquor Cyclades, ▪ Αἰν. Γ. ▪ Νόσοι —, ▪ Ἱπκρ., τὰ (ἄλλ.) Σποραδικὰ νοσήματα.
Σπορεύς, έως καὶ
‡Σπορευτής, οῦ (ὁ). ὁ σπείρων, (Γαλλ.) semeur.
Σπορευτός, ή, όν. Σπαρμένος. ▪ Ὥρα —, ▪ Θφρ., [ἐκ τοῦ
;Σπορεύω, Μ. εύσω, = Σπείρω.
Σπορητός, ή, όν = Σπορευτός. ‖ (οὐσ.) ἡ πρᾶξις καὶ ὁ καιρὸς τοῦ σπείρειν, σπάρσιμον.
Σπόριμος, η, ή ας, ον. Ὁ συνήθως σπειρόμενος ἢ πρὸς σπορὰν ἐπιτήδειος, ἐπιδεκτικὸς σπαρσίματος. ▪ Γῆ —, ▪ Ξεν. ▪ Λεὼς —, ▪ Μενέδ., τὸ ἀνδρ. αἰδοῖον. ‖ (οὐσ.) Σπόριμα, ▪ Εὐαγγ., τὰ σκαφιά.
;Σποροδογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω τὰ σπαρτὰ (τὰ γεννήματα)· (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀπωροδογέω).
Σπόρος (ὁ), = Σπέρμα ᾳ 2) = Σπορητός.
Σπουδάζω, Μ. άσω καὶ άσομαι. (μὲ αἰτ. ἢ γεν. προθετ.) Πράττω (Ἀσχολοῦμαι εἴς) τι μετὰ σπουδῆς, (μὲ αἰτ. ἢ ὑποτ.) ἔχω ἢ δείχνω προσπάθειαν εἴς τι ἢ τινα, (μὲ ἀπαρ.) προσπαθῶ νὰ φιλοτιμοῦμαι· (μτθτ.) ἔχω περὶ πολλοῦ (χ. πτ.) ἔχω ἢ πράττω τι τῷ ὄντι (μὲ τὰ σωστά μου, [Γαλλ.] sérieusement.). ▪ Σκωθάζει ταῦτα ἡ παίζει; ▪ Ὀλιγ. ▪ Τοιαῦτα περὶ τούτων ἔπαιζεν, ἅμα σπουδάζων, ▪ Ξεν. (καὶ ἀπολ.) ▪ Ἐσπούδακας ὅτι....., ▪ Πλάτ., τὸ πίςευσες; (χωστὰ μτχ. ἀντὶ ὑποθ.) ▪ Μάλα ἐσπουδακότι προσώπῳ, ▪ Ξεν., σεβαρῷ (ᾳ προθετ.) ▪ Τοιοῦτοι ἐσπούδασαν περὶ σέ, ▪ αὐτ. ▪ Πρὸς μὲν χρημάτων κτῆσιν οὐδεπώποτε ὁ δῆμος ἐσπούδασε, πρὸς δὲ δόξης ὡς οὐδὲ πρὸς ἓν τῶν ἄλλων, ▪ Δημ. (καὶ ἐλλ. τῆς προθ.) ▪ Τὰ ἐκείνου καλὰ μᾶλλον ἢ τὰ ἑαυτοῦ σπουδάζοντα, ▪ Ξεν. ▪ Γάμους ὁ μὲν ἐσπούδαζεν, ὁ δὲ ἐκώλυε, ▪ Ξεν. (ᾳ γεν. προθετ.) ▪ Σπουδάζειν ὑπέρ τινος, ▪ Πλ. (ᾳ δοτ. σπν.) ▪ Σπουδάζειν τῷ κωμῳδῷ ἀκριβέστερον, ▪ (Ἐπίκτ. παρ') Βρ. (καὶ ἀπαρ.) ▪ Σπουδάζοντας ἄρχειν, ▪ Πλ. (ᾳ ἀναλ.) ▪ Σπουδαστέον ὅπως ὁριοθῶσι καλῶς, ▪ Ἀρστ. (καὶ μτχ. σπν.) ▪ Ἐκκούειν τι, ὧν σὺ ἐσπούδαζες διδάσκων, ▪ Ξεν. (καὶ πθ.) ▪ Τὴν Ἀσπασίαν ὡς σοφήν τινα ᾗ πολιτικὴν ὑπὸ τοῦ Περικλέους σπουδασθῆναι λέγουσι, ▪ Πλ. (καὶ κατὰ μτχ.) ▪ Ἀνὴρ μάλιστα σπουδαζόμενος, ▪ Δῖ., περισπούδαστος. ▪ Τὰ μάλα ἐσπουδασμένα αἰτία, ▪ Ξεν.
Σπουδαιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ὁμιλῶ) σπουδαίως (sérieusement) ἢ περὶ σπουδαίων ἀντικειμένων. ▪ Δοκῶ σπουδαιολογῆσαι μᾶλλον ἢ παρὰ πότον πρέπει, ▪ Ξεν.
Σπουδαιολόγημα (ἡ), τὸ σπουδαιολογεῖν, ἢ περὶ σπουδαίων ὁμιλία.
Σπουδαιολόγος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -λόγως Ὁ ὁμιλῶν περὶ σπουδαίων.
Σπουδαιόμυθος (ὁ, ἡ)ς = Σπουδαιολόγος.
Σπουδαῖος, α, ον, (τὸ παρθ. ▪ότερος -ότατος καὶ -έστερος, -έστατος)ᾳ (ἐν γέν.) Σπουδῆς (λόγου, Σκέψεως) ἄξιος, περισπούδαστος, (Γαλλ.) important, interessant, ἢ σοβαρός, ἐμβριθής, (Γαλλ.) sérieux· (ἰδιαιτ. ἐπὶ προσ.) ἱκανός, δραστήριος· εὐδόκιμος, ἔμπειρος· (ἠθ.) σεμνός, χρηστοήθης, κόσμιος· πεπαιδευμένος· φρόνιμος· (ἁπλ.) καλὸς κἀγαθός, ἀνδρεῖος· (ἐπιμ. ἀξιότιμος, εὐϋπόληπτος· (ἐπὶ πραγμ.) ἄριστος εἰς τὸ εἶδός του, ἐξαίρετος, ἀξιόλογος. ▪ Ἀνδράποδον σπουδαῖον, ▪ Δημ. ▪ Μῦρον (▪ Σπέρμα) —, ▪ Πλ. ▪ Νομαὶ σπουδαῖαι, ▪ Ἡρ. ▪ Πότερον σπουδαιότεροί ἐστι τοῖς πόλεσιν, ἵπποι καὶ κύνες ἀγαθοί, ἢ ἄνδρες ἀγαθοί, ▪ Αἰσχ. Σωκρ. ▪ Λιθρα τὸν σπουδαιότατον διαφθείρεις, γελᾷν ἀναπείθων, ▪ Ξεν. ▪ Θεμιστοκλῆς τοσοῦτον διήνεγκε τῶν πολιτῶν, ὥστε πρὸς ἐκείνου ἀποβλέπειν τὴν πόλιν, ὁπότε σπουδαίου ἀνδρὸς δεήθείη, ▪ αὐτ. ▪ Ἀλλοτρίας (▪ Κιθαριστῆς κτλ.)—, ▪ αὐτ. ▪ Καὶ τὰς ὀλίγου ἀξίας τέχνας οὐκ ἂν γένοιτό τις σπουδαίως ἄνευ διδασκάλων ἐκανῶν, ▪ αὐτ.

» Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγινώσκοντες, εἰσὶ σπουδαῖοι, « Ἀρτ. » Πολλὰ διεξιὼν σὺν ἡσομεν τάς τε τῶν σπουδαίων γνώμας, ᾗ τὰς τῶν φαύλων διανοίας, « Ἰσκρ. (ἐπὶ πραγμ.) » Οὐχ ὁρᾶτε, ὡς σπουδαῖαι αὐτοῦ αἱ ἐφοδοι; « Ξεν. » Τοιαῦτα, καὶ γελοῖα καὶ σπουδαῖα, ᾗ ἐλέγετο καὶ ἐπράττετο, « αὐτ. « Τά τε σπουδαιότερα διελέγοντο, καὶ ὁπόσα μυθώδη, « Παυσ. » Τὰ φαυλότερα οὐχ οἷοί τε διάφθειρεν, τὰ δὲ σπουδαιότερα, « Πλάτ. » Τούτῳ τὰ σπουδαιότατα τῶν πραγμάτων ὑπερετίθετο, « Ἡρ. »Οἱ τὰ σπουδαιότατα ἐπιστάμενοι, οὗτοι ἄριστα διαλέγονται, « Ξεν. (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) » Ὡδὲ τὰ σπουδαιότατα ταριχεύουσι, « Ἡρ.

Σπουδαιότης (ἡ), ὁ χαρακτὴρ τοῦ σπουδαίου, ἐμβριθεια, σοβαρότης· ἱκανότης, δραστηριότης κτλ. (ἐν γέν.) ἀξιολογότης.

Σπουδαιοτρεβέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἐνδιατρίβω (Καταγίνομαι) σπουδαίως εἴς τι.

Σπουδαιοτρίβησις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ., ἡ μετὰ σπουδῆς ἐνασχόλησις.

Σπουδαίως (τὸ παθτ. -ότερον, -ότατον ᾗ -έστερον, -έστατον), ἐπίρ. Μετὰ σπουδῆς (προσπαθείας)· προθύμως· σεμνῶς· σοβαρῶς, ἐμβριθῶς· τῷ ὄντι, (Γαλλ.) **sérieusement**. « Στήσαντα τὸ πρόσωπον σπουδαίως ᾗ εὐσχημόνως προσενεγκεῖν τὴν φιάλην, « Ξεν. » Σπουδαίως εἰρημένος, « Πλάτ. » Σπουδαίως ἔχειν πρός τι ἢ τινα, « Λξ.,= Σπουδάζειν, (ἴδε καὶ Σπουδή).

Σπουδαρχαιρεσία (ἡ), ἡ πρὸς ἀρχαιρεσίαν σπουδὴ (προσπάθεια), Σπουδαρχία.

Σπουδαρχέω-ῶ, Μ. ἥσω. Σπουδάζω (Προσπαθῶ, Ῥᾳδιουργῶ) νὰ διορισθῶ ἄρχων, εἶμαι-

Σπουδάρχης, ου (ὁ), ὁ καταβάλλων πᾶσαν σπουδὴν (προσπάθειαν, ῥᾳδιουργίαν) νὰ διορισθῇ ἄρχων.

Σπουδαρχία (ἡ), ἡ πρὸς ἐκλογὴν ἀρχῆς (ὑπαργήματος) ἐπίμεμπτος σπουδὴ (προσπάθεια), ῥᾳδιουργία σπουδαρχούντος.

Σπουδαρχιάω-ῶ, Μ. ἀσω, = Σπουδαρχέω.

Σπουδαρχ(ίδης, ου (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Σπουδάρχης.

Σπούδασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἔχει τις περὶ πολλοῦ ἢ πρὸς κατόρθωσιν καὶ διατήρησιν τοῦ ὀπ. καταβάλλει πολλὴν σπουδήν, περισπούδαστον ἀντικείμενον, κάνημα, ἀριστούργημα. » Τὰ τοῦ Πολυκλείτου ἐκεῖνα σπουδάσματα, « Ἄννα Κομν.

Σπουδασμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ. πονημάτιον.

Σπουδαστέος, α, ον, θετ. τοῦ Σπουδάζω, σπουδῆς ἄξιος, περισπούδαστος.

Σπουδαστής, οῦ (ὁ). ὁ σπουδάζων (ἔχων προσπάθειαν) περί τι ἢ τινα, (Γαλλ.) **partisan.**

Σπουδαστικός, ἡ, όν. Ὁ φύσει σπουδάζων, δραστήριος, φιλότιμος, ἢ· ἀγαπῶν τὰ σπουδαῖα πράγματα, φρονιστικός.

Σπουδαστικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον σπουδαστικόν, ἐπιμελῶς. « Σπουδ. ἔχω, π Πλ.

Σπουδαστός, ἡ, όν. Σπουδῆς ἄξιος, περισπούδαστος.

Σπουδή (ἡ), [σπεύδω]. ταχύτης. βία, ὀγλιγωρία (τρπ.) προσπάθεια περί τι ἢ τινα· ζῆλος, προθυμία· φιλοτιμία· δραστηριότης· ἐμβριθεια, βαρύτης, ἀξιοπρέπεια, σοβαρότης, (Γαλλ.) **sérieux**· φροντὶς (εὔνοια, κλίσις) ἰδιαιτέρα, (Γαλλ.) **égard**. (ἐνίοτε) ῥᾳδιουργία, φατρία, (Γαλλ.) **brigues, intrigues**. « Σπουδαῖς ᾗ συνηγορίαις κτώμενος δύναμιν, « Πλ. » Διὰ τὴν ἐμὴν σπουδήν. « Ἀντιφ., τὴν ὑπὲρ ἐμοῦ, πρὸς χάριν μου. »Σπουδὴν ἔχω (ποιοῦμαι), « Ἱερ., = Σπεύδω, βιάζομαι (μὲ ἀπαρ. ἢ αἰτ.) προσπαθῶ, προθυμοῦμαι κτλ. » Ὅτου χάριν σπουδὴν ἔθου τήνδε, « Σοφ. « Θέλεις ἀκοῦσαι δῆτα ᾗ σπουδὴν ἔχεις; « Εὐρ. « Ἐν σπουδῇ εἶθεσθαί τι, « Πλ. » Ἐγένετο αὐτῷ διὰ σπουδῆς, « Φίλ. « Παιδιᾷ σφαῖραι καὶ τροχοὶ διὰ σπουδῆς εἰσι, « Σξτ. »Ἄτερ σπουδῆς τάνυσε τόξον, « Ὀδ. Φ., εὐκόλως, χωρὶς κόπον. « Οὐ μόνον τὰ μετὰ σπουδῆς πραττόμενα, ἀλλὰ ᾗ τὰ ἐν ταῖς παιδιαῖς, « Ξεν. » Εἰ ἑτέων δὴ τοῦτο ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις, « Ὅμ., =Σπουδάζων, μὲ τὰ σωστά σου. »Σπουδῆς ἄξιος, « Λξ., περὶ πολλοῦ, περισπούδαστος, (ἐπὶ πραγμ.) πολύτιμος. » Τὰ κλεινότατα ἄξια σπουδῆς, χρυσὸν, ἄργυρον, σμάραγδον κτλ., Πλ., τὰ πολυτιμότατα. « Ἐν σπουδῇ εἶθεσθαί τι, « Λξ., = Σπουδάζειν περί. ‖ (συχνότ. ἡ δοτ.) Σπουδῇ (ἐλλ. τῆς Σύν), ἐπίρ. ἀντὶ Σπουδαίως, Μετὰ σπουδῆς, Διὰ σπουδῆς, Κατὰ σπουδήν, βιαστικά, ὀγλίγωρα· προθύμως (« Ἀνεχώρουν [« Παρηκολούθουν] σπουδῇ, « Ξεν. » Σπουδῇ νῦν ἀνάβαινε, « Ὀδ. Ο. [ᾗ μετὰ τῶν ἑπιτατ.] »Πάνυ σπουδῇ, ἢ »Σπουδῇ πάνυ, « Πλάτ.)· τῷ ὄντι, (Γαλλ.) **sérieusement** (»Παίζεις, ἔφη; — Ἢ μὴν σπουδῇ λέγω, « Ξεν. » Σπουδῇ χαριεντίζεται, « Πλάτ. « Ἐν τοῖς σπουδῇ γραφομένοις λόγοις, « Δ. Ἁλ.)· δυσκόλως, μυλὶς ᾗ μετὰ βίας. » Σπουδῇ καρπεκθύντες ἑταίρου χωόμενον κῆρ, « Ἰλ. Ψ. » Ὅπου γὰρ οὐδὲ τοῖς ὑγιαίνουσιν ἁμαρτάνειν ἀσφαλὲς, σπουδῇ γ' ἀκίνδυνον ἂν ποτε τοῖς κάμνουσι γένοιτο, « Γαλ., [φρσ.] =Πολλοῦ γε καὶ δεῖ, παῦ ἔμεινε πλέον; (εἰς τὸν Θκ. Β', 37 ἄλλ. γρφ. Ποῦ δὴ), (παρβλ. Σχολή).

Σπουδογέλιος (ὁ, ἡ). ὁ παραείρων ᾗ σπουδαῖα μεταξὺ τῶν γελοίων (σπουδάζων ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ γελοίου).

Σπυραθίς (ἡ) καὶ

Σπυράθιον (τὸ) καὶ

Σπύραθος (ὁ καὶ ἡ), [σπεῖρα]. ἡ κόπρος τοῦ γεδιοῦ (τοῦ προβάτου κτλ.), τριβολιά.

Σπυραθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ σπύραθον. « Ἱλιλίαι σπυραθώδεες, « Ἱππκρ., αἱ ξηραὶ [καὶ ἑτμ.] σκληρύνσεις σπυραθώδη περιττώματα.

Σπυρίς, ίδος (ἡ), = Σπύραθος. 2) (μετνμ.) σπυρὶ, κοινῶς. « (Μύρβας) τρεῖς καταπιεῖν σπυρίδας, « Ἱππκρ.

Σπύρδινον (τὸ), Γλω. = Σπύραθος.

Σπυρθίζω, Μ. ἰσω, Γλω. = Βυδαρίζω.

Σπυρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπυρίς, ξεμπλάκι.

Σπυριδοειδής, ές (ὁ,ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σπυρίδος.

Σπυριδώδης, εος (ὁ,ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σπυρίδος.

Σπυριδῶν, ῶνος (ὁ), Γλω. =τῷ

Σπυρὶς [σπεῖρα], ίδος (ἡ). σκεῦος πλεκτὸν, κοφίνι ἢ ζεμπίλι.

Σπυρίσκιον (τὸ), =Σπυρίδιον.

Σταβατίνης, ου καὶ

Σταβεὺς [ταμίν], έως (ὁ), ὁ (ἄλλ.) Κυπρίων.

Στάγδην, ἐπίρ. Στάζοντας, σταλαγματιά-σταλαγματιά.

Στάγες, Π. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Σταγόνες, πλθ. τοῦ Σταγών.

Σταγετὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Σταγών.

Στάγιον (τὸ), κατὰ παραφθορ. ἀντὶ Ἐξάγιον.

Στάγμα (τὸ). (ἐν γέν.) ὑγρὸν στάζον (ἢ λάζον)· σταλαγματιά· (ἰδιαιτ.) ἀπόζυγμα. » Ῥόδου —, « Νόνν., τὸ παρ' ἡμῖν (μυστελεκτ.) Ῥοδόσταγμα.

Σταγονίας, ου (ὁ). ὁ ῥέων κατὰ σταγόνας. (παρβλ.) Στακτός.

Σταγόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Σταγών, όνος (ἡ). μονὶς στάζουσα, κάμπος ὑγροῦ, σταλαγματιά. « Λεσβία—, « Π., ὁ Λέσβιος οἶνος. » Κατὰ σταγόνα παρεκχεῖν, « Σξτ., = Στάγδην. 2) (μετνμ.) κηλὶς. » Κυνέαις σταγόσι κατέστικται, « Αἰλ. 3) μέταλλον (πυρ. σίδηρον) λαγαρισμένον, λαγάρα σιδήρου. (κατ' ἄλλ.) ὁ Ὡρίχαλκος, τὸ ἄκαπνον χάλκωμα.

Σταδαῖος, α, ον. Ὁ ἱστάμενος ὄρθιος, ἢ ἀνήκων εἰς τὴν σταδίαν (ἐκ τοῦ σύγδην) μάχην· (ἐν γέν.) ἐδραῖος. »Ἐκ δὲ τῶ τετραγώνω γιννάσθαι τὸν κύβον ἰδραιότατον καὶ σταδαῖον παντὶ σώματι, « Τίμ. »Ἔγχη—, « Αἰσχλ., τὰ ἀγχέμαχά. » Μέλος—, « Ἡσύχ., τὸ μὲ βραδὺν ῥυθμόν. [ἐκ τοῦ

Στάδην, ἐπίρ. Στέκοντας ὄρθιος (μὲ τὸ ποδάρι) ἢ ἀσάλευτος (εἰς τὸν τόπον). « Ὥσπερ ἀκόπλητοι στάδην ἑστῶτες ὠρύοντας, « (Ἀρχιτρ. παρ') Ἀθ.

Σταδιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ἔκτασιν ἑνὸς σταδίου. 2) ἀντὶ Σταδαῖος ἢ Στάδιος.

Σταδιάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων (ἐπιστάτης) τοῦ σταδίου.

Στάδιος, α, ον, (ἐν γέν.) ἀγρὸν στάζον (ἢ λάζον)· σταλαγματιά· (ἰδιαιτ.) ἀπόζυγμα. » Ῥόδου —, « Νόνν., τὸ παρ' ἡμῖν (μυστελεκτ.) Ῥοδόσταγμα.

Σταδιασμὸς (ὁ). ἡ κατὰ στάδια διαίρεσις ἀσματίσματος.

Σταδιεὺς, έως (ὁ), = Σταδιοδρόμος.

Σταδιευτὴς, οῦ (ὁ), νλγ. ἀντὶ Σταδιεύς

Σταδιεύω, Μ. εύσω. Τρέχω (διατρέχω τὸ στάδιον ὡς σταδιεύς, σταδιοδρομῶ.

Σταδιῆ, Ἰων. ἡ Ἀττ. ἀντὶ Σταδία, αἰτ. τοῦ Σταδιεύς.

Σταδίη (ἡ), Ἰων. θηλ. τοῦ Στάδιος.

Σταδίης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Σταδιας.

Σταδιοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω (Ἀγωνίζομαι) εἰς τὸ στάδιον ὡς -

Σταδιοδρόμης, ου (ὁ), = Σταδιοδρόμος.

Σταδιοδρομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σταδιοδρόμον ἢ τὴν σταδιοδρομίαν.

Σταδιοδρόμος (ὁ). ὁ τρέχων κατὰ συναγωνισμὸν εἰς τὸ στάδιον, δρομεὺς σταδίου.

Στάδιον (τὸ). μέτρον ἐκτάσ. (διάστημα) περιέχον 600 Ἑλλ. πόδας ἢ 125 βή-

ματα. » Αἱ ἑκατὸν ὀργυιαὶ δίκαιαι εἶσι στάδιον ἐξάπλεθρον, « Ἡρ. 2) τὸ μέρος ἔπου ἠγωνίζοντο καὶ τὸ διάστημα (ἑνὸς Ὀλυμπ. σταδίου) τὸ ὁπ. διέτρεχον αἱ σταδιοδρόμοι· (συνεκδ.) ὁ ἀγὼν αὐτὸς τοῦ σταδίου. (ὈΘ.) «Στάδιον δραμεῖν (νικᾶν, ἀγωνίζεσθαι), » Δξ., (κυρ. οὐδ. τοῦ

Στάδιος, α, ον. Ὁ στεκόμενος ὄρθιος ἢ εἰς τὸν τόπον, ἀλύγιστος ἢ ἀσάλευτος. «Θώρηξ—,» Ἀπλιν., ὁ μονοκόμματος, (ἀντιθ. τῷ Ἀλυσιδωτός). » Χιτὼν—, « Καλλ., (ὁ ἄλλ.) Στατός. » Πίδαξ σταδίη, « Ὀππ., νερὸν στεκάμενον. » Μάχη—, « Θκ., ἡ ἐκ τοῦ συστάδην. (καὶ χωρὶς τοῦ οὐσ.) « Ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι, ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ, « Ἰλ. Ο. ‖ (οὐσ.) » Τὸ στάδιον, ἀντὶ Τὸ στάσιμον, ἡ ἀκινησία. » Τῷ σταδίῳ τῶν σκαφῶν κραδιδόμενοι, δεινῶς ἤσχαλλον, « Δ. Κάσσ. 2) Π. ζυγιατὸς, μὲ τὸ ζύγι. « Σταδίην ὀπάζεο νάρδου ῥιζίδα, « Νίκ., (παρβλ. Στάσιμος).

Στάδιος (ὁ), εὔχρ. κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἀντὶ Στάδιον.

†**Σταδισμός**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σταδιασμός.

Σταδιώτης, ου (ὁ), = Σταδιοδρόμος.

Στάζω, Μ. στάξω. Χύνω τι (καὶ ἀμτθτ. Χύ-ομαι, Πίπτω) ἀπὸ σταλαγματιάν-σταλαγματιάν, στάζω, (συνεκδ.) λαγαρίζω, καταστολάζω. » Καρπώματα στάζοντα, « Αἰσχλ., τὰ ὥριμα. » Τῶν νεωρίων τὰ στάζοντα, « Αἰν., τὰ κτώσιμα (ἑτοιμόρροπα). «Φιλίσκῳ.., τεσσαράκοντα καὶ πεμπταίῳ σμικρὸν ἀπὸ ῥινῶν ἔσταξε καὶ ἀπέθανεν, « Ἱππκρ.

Στάθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐστάθησαν, γ', πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ἀ. τοῦ Ἵστημι.

Σταθερὸς, ά, όν. Ὁ ἱστάμενος ἀκίνητος, ἀσάλευτος, μόνιμος· (ἐπμ.) ἱερὸς, σεβεύς. » Σταθερὰ (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ἠίων, « Ἐπιγρ., τὸ μέρος τῆς ἀκρογιαλιᾶς ὅπου δὲν φθάνουν τὰ κύματα, (ἐν γέν.) ἡ στερεά. » Μεσημβρία—,« Πλάτ. καὶ « Ἤμαρ —, « Ἀπλιν., τὸ καταμεσήμερον (ὅτε κατὰ κορυφὴν ὁ ἥλιος ἵσταται). » Θέρος—, « Ἀπλιν., ἡ ἀκμὴ τοῦ θέρους. «Νυκτὸς τὸ σταθερώτατον,« Εὐνάπ., τὸ μεσονύκτιον. (ᾗ μτνμ.) « Ἡλικία—, « ἡ μεσαία, (ἴδε ᾗ Κρίνω 6). » Ὕδωρ —, « Ἀπκ., (ἀδκμ.) ἀντὶ Στάσιμον.

Σταθερότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σταθεροῦ, μονιμότης, στερεότης.

Σταθερῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ σταθερότητα, βεβαίως.

Στάθευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σταθεύω, ἡ κατὰ μικρὸν (μὲ ὀλίγον πῦρ) ὄπτησις.

Σταθευτὸς, ἡ, όν. Ψημένος μὲ ὀλίγην φωτιάν, καῦμένος ἀπὸ μακράν, [ἐκ τοῦ

Σταθεύω [σταθερὸς], Μ. εὐσω. Ψήνω μὲ ὀλίγην (ἢ μακρὰν ἀπὸ τὴν) φωτιάν, ξεροψήνω, καυσαλίζω. » Τὰς σηπίας σταθεύω, » Ἀρχῤῥ. «Ὁ ἀνθρίκιος ἐδώδιμος σταθευόμενος, « Θῤῥ.

‡**Σταθηρὸς**, **Σταθηρότης**, = Σταθερὸς, -ότης.

Στάθι, Δ. ἀντὶ Στῆθι, ἀόρ. β', τῆς πρς. τοῦ Ἵστημι.

Σταθμάω-ῶ καὶ (μσ. ὅ καὶ μόνον σχτκὸν εὔχρ.) -άομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ήσομαι. Μετρῶ (κυρ. μὲ τὴν στάθμην), σταφνίζω· (συχνάτ.) ζυγίζω (μὲ τὸν σταθμόν)· (μτνμ.) κρίνω ἐξ εἰκασίας, λογαριάζω, συμπεραίνω. » Πλέθρου σταθμήσας μῆκος, « Εὔρ. (καὶ ἔστ. περιπ.) » Ἅλιος σταθμᾶται κατρί, « Πινδ., καταμετρήσας ἐχώρισε καὶ ἀφιέρωσεν ὡς τέμενος. (καὶ ὄργαν.) » Σταθμήσονταί τινες αὐτῇ (τῇ στάθμῃ), « Δκ. (καὶ μτνμ.) » Τῇ ἀρετῇ σταθμώμενος τὰ πάντα, « Εὔρ. » Πολλοῖσι καὶ ἄλλοισι ἐξισταθμώσασθαι, ὅτι καλ., Ἡρ. » Τούτων δέ τι σταθμᾷ, « Πλάτ., τί συμπεραίνεις; (καὶ πθ.) « Ταλάντῳ σταθμήσεται, « Ἀρχῤῥ., ἀντὶ Σταθμηθήσεται.

Σταθμεύω, Μ. εὔτω. Ἔχω ἢ κάμνω τὸν σταθμὸν (τὸ κονάκι) μὲ πεθενά, κονεύω.

Στάθμη (ἡ), [ἵστημι]. τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. σημαδεύουν καὶ ἰσάζουν οἱ τέκτονες τὰ ξύλα, (καιν.) στάφνη, ἢ τὸ ζύγι (νεροζύγι) τῶν κτιστῶν καὶ οἰκοδόμων, (Γαλλ.) niveau· (ἐν γέν.)=Κανὼν, Γνώμων (κυρ. καὶ μτνμ.). «Στάθμῃ δόρυ ἐξιθύνει τέκτονος ἐν παλάμῃσιν, « Ἰλ. Ο. » Στάθμην ἰθυτενῆ μολυβδαχέα, « Σδ. » Πρὸς (» Ἐπὶ, » Κατὰ) στάθμην, « ἴσια, μὲ ἀκρίβειαν. (ᾗ τὸ ἐναντ.) » Παρὰ στάθμην, « Αἰσχλ., στραβὰ, παρὰ τὸ δίκαιον. » Κατὰ στάθμην ἐνάησας, « Θκρ., καλὰ τὸ κατάλαβες. «Πρὸς στάθμῃ πέτρον τίθεσθαι, « Παροιμ., πράττειν ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, (ἄλλ. » Τὸν λίθον κατὰ τὰν σπάρταν ἄγειν,« Βατ.]. » Λευκὴ (καὶ ἀκριβέστ. » Λευκῷ λίθῳ λευκὴ) στάθμη, « ἡ μὴ σημαδεύουσα (μὴ χωρίζουσα) τίποτε· (ἔθεν παροιμ.) «Λευκὴ στάθμη εἰμὶ πρός τι, « Πλάτ., οὐδὲν κάμνω κἀμμίαν διάκρισιν μεταξύ, μοῦ εἶνε τὸ ἴδιον (ἀδιάφορον). 2) ἡ γραμμὴ ἡ χωρίζουσα τὰς θέσεις εἰς τὸ θέατρον καὶ εἰς τὰς συνελεύσεις (τοῦ λαοῦ) ἢ, τὸ διάστημα τὸ ὁπ. ὠφειλον νὰ διατρέξουν οἱ σταδιοδρόμοι· (ὈΘ. Π. ἐν γέν.) τέρμα, ὅριον ἢ κρίσιμος περίσασις. «Βίη —, « Εὐρ. 3) (ἐνίοτε) ἀντὶ Βάσις, (ὈΘ.) » Δόρατος—,« Διόδ., ὁ σαυρωτὴρ, (παρβλ. Ὑποστάθμη).

†**Σταθμηδὸν**, ἐπίῤῥ. Γλσ. ἐξήγ. τοῦ Στηδὸν.

Στάθμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σταθμάομαι, ζύγισμα· στάφνισμα, κτλ.

Σταθμητέον, θετ. τοῦ Σταθμάομαι.

Σταθμητικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς στάθμησιν.

Σταθμητὸς, ἡ, όν. Σταθμημένος ἢ δυνάμενος νὰ σταθμηθῇ, ἐπιδεκτικὸς σταθμήσεως. » Πλῆθος οὐ σταθμητὸν, « Ἀρχῤῥ., ἀμέτρητον.

‡**Σταθμίδιον** (τὸ), ὑποκιρ. τοῦ Σταθμίον.

†**Σταθμίζω**, Μ. ίσω, = Σταθμάομαι.

‡**Σταθμικὸς**, ἡ, όν, = Σταθμητικὸς.

Στάθμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σταθμὸς, ζύγι, στατῆρι κτλ.

Σταθμὶς, ίδος (ἡ), = Κανόνιον. 2) (ᾗ) ἐσφαλμ. ἀντὶ Σταμὶν.

Σταθμιστὴς, οῦ (ὁ), ὁ σταθμίζων, ζυγιαστὴς· (μτνμ.) ἐξεταστὴς.

Σταθμιτόμος, ου (ὁ), ὁ δίδων (διορίζων) τοὺς σταθμοὺς τῶν στρατ., (Γαλλ.) maréchal des logis, (Τουρκ.) κονακτσῆς.

Σταθμόδε, ἐπίῤῥ. Π. εἰς τὸν σταθμόν.

Σταθμὸς (ὁ), (πλθ. οἱ Σταθμοὶ καὶ [καθ' ἑτεραγέν] τὰ Σταθμά), (ἐν γέν.) μέρος ὅπου βγαίνεται τις νὰ σταθῇ (νὰ μείνῃ), (Γαλλ.) station· (ἰδ.σ.τ.) ὀπιτεῖς τὴν ἐξοχήν· ζευγαλατεῖό· σταῦλος ζώων. » Σταθμὸς παιανίδιος, « Ἰλ. Β., μάνδρα, στάνη. » Βατῴκισας αὐτοὺς ἐν σταθμῷ ἑωυτοῦ,« Ἡρ., εἰς ἕνα τι χωριὸν (τσιφλίκι). 2) κατάλυμα, (Τουρκ.) κονάκι. « Πλησίον ἦν ὁ σταθμὸς, ἔνθα ἔμελλε καταλύσειν, « Ξεν. 3) (συνεκδ.) τὸ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς ἄλλον σταθμὸν διάστημα ὁδοιπορίας, (Γαλλ.) couchée, journée (de marche). » Πορευτέον ἡμῖν τοὺς πρώτους σταθμοὺς ὡς ἂν δυνώμεθα μακροτάτους, « Ξεν. 4) ἡ (ἄλλ.) Παραστὰς τῆς θύρας. » Αἱ δὲ πύλαι τοῦ τείχους χάλκεαι πᾶσαι, καὶ σταθμοί τε καὶ ὑπέρθυρα ὡσαύτως, « Ἡρ. «Ὥρσεν ἐπ' εἰδὼ, ἅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων, « Θκρ. Βῆσσον ζυγίζει (τραβᾷ εἰς τὸ ζύγι) σῶμά τι, (ἄλλ.) Ὁλκή. » Ἕλκουσα σταθμὸν τάλαντα δέκα,« Ἡρ. «Σίτου σταθμὰς πέντε μνέας,« αὐτ. 6)(ἰδικτ.) τὸ πρασθιωτισμένον βάρος (τὰ δράμια, αἱ ὀκάδες) τῆς ζυγαριᾶς, ἢ τὸ βαρύδι τοῦ κανταριοῦ· (ἐν γέν.) ζύγι, στατέρι, ζυγαριά. » Ἱστάσι σταθμῷ πρὸς ἀγκύριον τὰς ἐρίχας,« Ἡρ. » Σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον, ἀμφὶς ἀνέλκει ἱστάζουσα, « Ἰλ. Μ.

Σταθμοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κρατῶν) σταθμὸν (κωνάκι) διὰ τοὺς ὁδοιπόρους, πανδοχεύς.

Σταθμόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω τινος σταθμὸν (κωνάκι, [καὶ μσ.] Κωνεύω, Καταλύω) πουθενά 2) (ὁμσ. ἀόρ.) Σταθμώσασθαι (παρ' Ἡρ.) ἀντὶ Σταθμήσασθαι.

Σταθμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στάθμην (ὑποστάθμην), θολὸς, ἀλλαγάριστος, ἢ ἔλκων πολὺν σταθμὸν, βαρύς.

Σταθμὼν, ῶνος (ὁ), = Σταθμὸς, σταῦλος ἢ παραστάτης (θύρας).

Στᾶθος, εος (τὸ), Δ. ἀνν. Στῆθος.

Σταθῶ, πθ. ἀορ. τῆς ὑποτ. καὶ

Σταίην, ἑν. καὶ

Σταῖμεν, Ἀστ. ἀντὶ Σταίημεν, πλθ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἵστημι.

Σταῖς ἡ **Στάις** [ἵστημι]. ξαντὸς (τὸ), Ἰων. ζυμάρι (ἀπὸ ᾧ ἀλ.). » Φυρῶσι τὸ σταῖς τοῖσι πᾶσι, τὸν δὲ πηλὸν τῇσι χερσί,» Ἡρ. 2) ἀντὶ Στέαρ, Ξύγγι, Ἄλειμμα «Ὗες— ,« Ἱππκρ.

Σταιτήϊος καὶ **Σταίτινος** [σταῖς], η, ον Ἰων. καμωμένος ἀπὸ ζυμάρι.

†**Σταιτίτης**, ου (ὁ), (εὐχρηστότ. τὸ) Σταΐτης.

‡**Σταιτώδης**, εος (ὁ). σταιτὶ ὅμοιος τὸ εἶδος, ζυμώδης.

Στακτὴ (ἡ), Σ. Στακτός.

Στακτικὸς, ἡ, όν, σπν. ἀντὶ-

Στακτὸς, ἡ, όν. Χυμένος σταλα-σταλὰ, σταλακτὸς, (ἐπμ.) λαγαρισμένος, ἢ (ἀπλ.) ῥευστός. » Ἅλμη (» Κονὶς)—, « Δξ., ἡ περασμένη ἀπὸ πανὶ ἢ κατεργαλαγμένη. » Ἔλαιον στακτὸν, « Γεωπ., τὸ ῥέον ἀφ' ἑαυτοῦ (πρὶν πατηθοῦν τὰ

ἐλαῖαι). ‖. (ἴδιαιτ. οὐσ.) Στακτή, «Γρφ., τὸ ἀπὸ τῆς προσφάτου σμύρνης ἢ τοῦ κινναμώμου ἐκθλιβόμενον εὐῶδες ἔλαιον. » Τῆς σμύρνης ἡ μέν, στακτή, ἡ δέ, πλαστή, « Θφρ. (καὶ πλθ.) » Στακτά, « Πλάτ., τὰ ῥητινώδη ἀρώματα, θάλασσα κλπ.

Στάλα, ας (ἀ), Δ. ἀντὶ Στήλη.

Σταλαγίω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Σταλάζω.

Στάλαγμα (τὸ). ὑγρὸν σταλάζον ἢ καταστεγνωμένον, λαγάρα· σταλαγμός.

Σταλαγμιαῖος, α, ον. Ὁ πίπτων κατὰ σταλαγμούς· ἴσως σταλαγμῷ.

Σταλαγμίας, ου (ὁ). ὁ σχηματισμένος διὰ σταλαγμῶν, σταλακτός. ‖. (οὐσ.)=Σταλακτίς.

Σταλαγμός (ὁ). τὸ σταλάζειν, λαγάρισμα, καταστάλαγμα. 2) (συνήθ.) =Στιγών, σταλαγματιά.

Σταλάζω, Μ. άξω, =Στάζω, (ἐπμ.) λαγαρίζω, καταστολάζω.

Σταλακτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ στάζῃ (νὰ σταλάζῃ).

Σταλακτίς, ίδος (ἡ), =Σταλακτή. ‖. (οὐσ.) ἡ καθαρὰ (λαγαρισμένη ἐκ φύσεως) χάλκανθος.

Σταλακτός, ή, όν, =Στακτός, πίπτων ἀπὸ στάλα-στάλα.

Σταλάσσω καὶ (Ἀττ.)-ττω, Π. άξω καὶ

Σταλάω, Π. ἀντὶ Σταλάζω.

†Σταλῆδών, όνος (ἡ). φανὶς (στάζουσα), σταλαγμός.

Σταλῆναι, πθ. φόρ. δ', τῆς ἀπαρ. τοῦ Στέλλω.

‡Στάληξ, Στάλυξ.

Σταλίδωμα (τὸ) καὶ

Στάλιξ, ικος (ἡ), Δ. ἀντὶ-

Σταλίς, ίδος (ἡ). καντάρι ἢ παλοῦκι τὸ ἐπ. κρατεῖ στημένα τὰ κυνηγ. δίκτυα, (παρβλ.) Σχαλίς, [κυρ. = τῷ

Σταλίς, ίδος (ἡ). Δ. ἀντὶ Στηλίς.

Σταλουργός (ὁ, ἡ). Δ. Π. ἀντὶ Στηλουργός.

Στάλσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στέλλω, ἀναστολή.

Σταλτέος, α, ον, θετ. τοῦ Στέλλω.

Σταλτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ στέλλειν (συστέλλειν), στυπτικός.

‡Σταλύζω, Μ. ύξω, Π. ἀντὶ Σταλάζω.

†Στάλυξ, υγος (ἡ), Γλο. = Σταλαγμός.

Σταμίν ἡ (ὀρθότ.) Σταμὶς [ἵστημι], ινος (ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ὀρθὰ (ἡ, κατ' ἄλλ. πλάγια) ξύλα ἐπὶ τῶν ὁπ. στηρίζονται αἱ ἐπηγκενίδες (ἴδε τὴν λέξ. ἢ παρβλ. Ἐγκοίλιον) τοῦ πλοίου.

Σταμνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Σταμνίον (τὸ) καὶ

Σταμνίσκος (ὁ). σταμνάκι, (ὑποκορ. τοῦ

Στάμνος (ὁ ἢ σπν. ἡ), [ἵστημι ἡ ξυγγ. τῷ Ἀμνίον]. στάμνα, σταμνί, κρασολήκυθον.

Στάν, Π Αἰολ. ἀντὶ Ἔστην—Ἔστησαν, γ', πλθ. πρα. τοῦ ἀορ. δ'. τῆς ὁριστ. ἢ Ὀπτ. τοῦ ἀορ. δ'. τῆς μτχ. τοῦ Ἵστημι.

†Στανίω, (Ἐπιγρφ.) Κρητ. ἀντὶ Ἵστημι, συνιστῶ.

Στάξ, σταγὸς (ἡ), Π. ἀντὶ Σταγών.

Στάξις, εως (ἡ), τὸ στάζειν (μτβτ. ἢ ἀμτβτ.), στάξιμον (κυρ. αἵματος ἀπὸ τὴν μύτην). ’μάτωμα τῆς μύτης.

Στάς, στᾶσα, στάν, ἀόρ. δ'. τῆς μτχ. τοῦ Ἵστημι.

Στᾶς, φτὸς (τὸ), Δωτ. ἀντὶ Σταῖς.

Στασιάζω, Μ. άσω. Κινῶ στάσιν (Σχηματίζω φατρίαν, Ἐπαναστατῶ) κατά τινος· εὑρίσκομαι εἰς ἐσωτερικὰς ταραχὰς (εἰς διχόνοιαν, εἰς ἐμφύλιον πόλεμον)· (μτνμ.) διαφωνῶ, διαφέρομαι. (ἀπνμ. μτβτ.) διεγείρω εἰς ἀποστασίαν. (μὲ δοτ. ἢ πρόθετ. αἰτ.) «Στασιάζειν τινὶ ἢ πρός τινα ἢ (σπν.) ἐπί τινι, « Ξεν., Ἡρ. (ἢ χωρὶς πτ.) » Ἐστασίασεν ἡ πόλις, « αὐτ. » Ἐπεὶ Εὔρος ἐτελεύτησεν, εὐθὺς αὐτοῦ οἱ παῖδες ἐστασίαζον, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) «Στασιάζει αὐτῷ πρὸς τὴν γλῶτταν ἡ γνώμη, » Συν., δὲν συμφωνοῦν οἱ λόγοι του μὲ τὰ φρονήματά του, ἄλλα ἔχει εἰς τὸν νοῦν καὶ ἄλλα εἰς τὸ στόμα. » Σῶμα νοσῶδες στασιάζει αὐτὸ αὐτῷ, « Πλάτ. (καὶ μτβτ.) » Οὐδεὶς ἑταίρας ὁμιλῶν . . στασιάζει τὰ κοινά, « Ἀλκ.

Στασιάρχης καὶ Στασίαρχος, ου (ὁ). ἀρχηγὸς στάσεως (φατρίας, ἀποστασίας).

Στασιασμός (ὁ). τὸ στασιάζειν, φατρία, διχόνοια, ἐπανάστασις.

Στασιαστής, οῦ (ὁ). ὁ στασιάζων, κινῶν (ἢ εὑρισκόμενος εἰς στάσιν, (εὐχρ.ςοτ. τὸ) Στασιώτης.

Στασιαστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος ἢ ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ στασιάζειν, ἐπαναστατικός· δημαγέρτης, φιλοτάραχος.

Στασιαστικῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ στασιαστικὸν (δημαγερτικὸν) τρόπον, ἐπαναστατικῶς. » Στασ. ἔχω πρός τινα, « Δξ., =Στασιάζω.

Στάσιμος, η ή ος, ον. Ὁ δυνάμενος γαρθῆναι, καμωμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ στέκεται, ἑδραῖος, βάσιμος· (ἐπὶ ὑδάτ.) ἀκίνητος, (καιν.) στεκάμενος (« Ὁ Φᾶσις σταιμιώτατος τῶν ποταμῶν, « Ἱππκρ.)· (συνκδχ.) βαρύς, ἐμβριθής, μεγαλοπρεπὴς ἢ· ἡρεμαῖος, ἀτάραχος (τρπ.) εὐσταθής, (Γαλλ.) posé· (ἐπὶ κακοῦ) νωθρός, ἀργοκίνητος. » Οὐδ' ἄλλως στάσιμος ὢν τὸ ἦθος, ἀλλ' ἀνώμαλος καὶ παρόφορος, « Πλ. « Τὸ στάσιμον αὐτῷ καὶ δυσκίνητον, οὐκ ἀργὸν ἐστιν, « αὐτ. » Ἡ ὑποδωριστὶ (ἁρμονία μέλος ἔχει) μεγαλοπρεπὲς καὶ στάσιμον, « Ἀρστ. « Τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον στασιμώτατον ἢ ὀγκωδέστατον, « αὐτ. » Στάσιμον (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) μέλος, « τὸ ἀκοῦσαν ἐψάλλειν ὁ χορὸς ἀφ' οὗ ἐτοποθετεῖτο εἰς τὴν ὀρχήστραν, (ἀντιθ. τῷ Πάροδος). 2) (σπν. ἐνεργ.) ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ σταματᾶν, προξενῶν ἀκινησίαν. « Τὸ ψυχρὸν ἔοικε στάσιμον εἶναι, κινητικὸν δὲ τὸ θερμόν, « Ἀρστ. (καὶ μὲ γεν.) » Στάσιμος αἵματος, « Ἱππκρ., =Ἴσχαιμος. 3) (ἐνίοτε) ζυγιστός, ἐπιδεκτικὸς ζυγίσματος, (ὀθ. ἀρχ. Ἀττ. Νμ.) » Ἀργύριον στάσιμον, « Λσ., τὸ δανειζόμενον (διότι κατὰ τὸν Ἡσύχ., » Ἐπὶ σταθμῷ κάλαι ἐδάνειζον).

Στασίμως, ἐπίῤῥ. Μὲ τρόπον στάσιμον, μονίμως, βεβαίως κτλ.

Στασιοκαπέω-ῶ, Μ. ήσω. Διεγείρω στάσεις (ταραχάς), (παρβλ.) Δημοκοπέω.

Στασιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, =τῷ πρηγ.

Στασιοποιός (ὁ, ἡ). στάσεως πρόξενος, στασιαστικός.

Στάσις [ἵστημι], εως (ἡ). (σπν. μτβτ.) στήσιμον· τοποθέτησις. « Δικτύων—, « Ξεν. « Εἰκόνες χρωτὸς (« Ἀνδριάντων κτλ.)—, « Δ. Ἁλ., Πλ. 2) (συχνότ. μσ.) στάσιμον, τρόπος ἢ τόπος τοῦ ἵστασθαι· θέσις· τοποθεσία. » Ὁρᾶτε τοὺς πύκτας περὶ τῆς στάσεως πρὸς ἀλλήλους ἀγωνιζομένους, « Αἰσχ. « Ἵνα ἡ ἄθηλος ἡ στάσις τῆς νεοστράβης, « Ξεν. » Ἐκεῖ ἑστηκὼς θέρους· κἀγὼ γὰρ εἶχον τὴν στάσιν ταύτην ποτέ, « Ἀρχφ. » Ἡ στάσις, ἣν αὐτίκα στήσῃ μετὰ τὸ βάπτισμα πρὸ τοῦ βήματος, « Γργ. « Στάσιν ὑπερβέσιον ἔχοντες, « Διόδ. » Ἐφ' ὅπλων ἵππων τε στάσεις, « (Ἐφιππ. παρ') Ἀθ., = Ἱππασία. (καὶ μτνμ.) » Ὅταν τις ἢν δεῖ στάσιν ἔχῃ ἐν τῷ βίῳ, « Ἀρρ., (ὄθεν 3) (τὸ ἐναντ. τῆς κινήσεως) ἠρεμία, ἀκινησία. » Τὴν στάσιν στέρησιν λέγουσι κινήσεως, ὥσπερ τοῦ φωτὸς τὸ σκότος, « Πλ. « Ἐν στάσει τὰ ἠρεμοῦν, « Λογγ. » Στάσεις λαμβάνειν (τὰ ὀνόματα) ἰσχυρὰς, « Δ. Ἁλ., ἀναβολὰς, διαστάσεις. 4) (γεωγρ. ἢ ἀστρον. μτνμ.) θέσις, κλῖμα, κατάστασις (τῆς ἀσμοσφαίρας). «Εἰ ἡ στάσις ἠλλάκτο τῶν ὡρέων, καὶ τοῦ οὐρανοῦ τῷ νῦν ἑστηκὼς ἂν ἦν ὁ βορέης ἑστηκε, ταύτῃ τοῦ νότου ἦν ἡ στάσις, « Ἱπ. » Ἀέρος στάσις, « Ἱππκρ., ἡ κρᾶσις. « Τῶν ἐτησίων ἤδη στάσιν ἐχόντων, « Πλθ., = Ἐπεχόντων, κατάστασιν λαβόντων. » Ἐπιχώριοι γὰρ οὐ μόνον τὰς τῶν ἀνέμων στάσεις, κατὰ τὴν παροιμίαν, κάλλιστα γινώσκουσιν, « αὐτ. 5) (παθ.) στασιάτισμα, ἀνάπαυσις. « Ἀέρος—, « Σχλ. Θκ., Συν. » Οὐδὲ ἐκεῖ οὐκ ἀναπαύσει σε, οὐδ' οὐ μὴ γένηται στάσις τῷ ἴχνει τοῦ ποδός σου, « Γρφ., ἡ 6) διάρκεια. » Ἀνέμου—, « Σξ., (τὸ ὁπ. ἐμπορεῖ νὰ ἀναχθῇ καὶ εἰς τὸ 7) (συχν.) διχόνοια, διαφωνία· (ἰδιαιτ.) διαίρεσις τῶν πολιτῶν εἰς δύο ἐναντία κόμματα, φατριασμός· φατρία, συμμορία· ἐπανάστασις· ἐπιβουλή, συνωμοσία (ἧς). « Στασιαζόντων τῶν παρόντων καὶ τῶν ἐκ τοῦ πεδίου Ἀθηναίων, Πεισίστρατος καταφρονήσας τὴν τυραννίδα, ἦγειρε τρίτην στασιν, « Ἡρ. » Ἡ φίλους ἢ πόλιν εἰς στάσιν ἐμβάλλοντας, « Θκ. » Ἀγαθὸς πολίτης . . . ὁ δὲ δημαγωγία στάσεις τε πιῶν καὶ ὁμόνοιαν ἐμπαιῶν, « Ξεν. « Καὶ, λόγος κρατεῖ σαφηνὴς τοῦτο κοὐκ ἔνι ζάσις, « Αἰσχλ. » Ἐπεὶ δὲ πολλὴ στάσις ἐστὶ, καὶ οἱ μέν φασιν, οἱ δ' οὔ, « Ἀρτ. (καὶ μτνμ.) » Γίνεται ἐκ ἀνέμου στάσις, ἔχουσα τηλικαύτην φορὰν, ὥστε τὰς στοὰς σαλεύειν, « Πλθ. 8) (ἐνίοτε) ζύγισμα, στάθμισις· (συνκδχ.) πλήρωμα (« Μισθοῦ—, « Ἱππ.)· (μουσ.) ῥύθμισις, κόπασμα. « Μελῶν—, « Ἀρστ., (παρβλ. Στάσιμος 1). 9) (σπν. καὶ ἀμφ.) δέσις ποταμοῦ, πρόχωμα, ἡ (κατὰ τὸν Φωτ.) σπαρτὰ, φυτεῖαι, δενδροφυτεῖαι. « Διὰ τῶν πεδίων ἔῤῥει, καὶ, τῆς φάσεως πα-

ρασύρων, ἐφόσον τὰς ἀρᾶς καὶ τὰς πλατάνους. « Ἀρχφ., (ἀλλὰ τοῦτο ἠμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ ᾗ ἁπλῶς) τῆς θέσεως των. « Ταύτῃ τῇ μερίδι κατεδασσάμεθα τὴν πρώτην (δευτέραν κτλ.) στάσιν τῶν ἁμιλλων. « Ἐπιγρ. 10) ῥητ.) ἡ ὑπόθεσις (τὸ θέμα) τῆς δίκης, (Γαλλ.) l' état de la question. « Στάσις ἐστὶ φάσις τοιαῦτ πεπραχθαι ἢ κληθῆναι, ἢ ποιότητος ἐξαίτησις, « Σώπατρ. εἰς Μορκελλῖν.

Στασιώδης, ους (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤῥ. -ωδῶς, = Στασιαστικός, φιλοστάραχος.

‡Στασιωρὸς (ὁ), Π. προντιστὴς (ἐπιμελητὴς) τῆς στάνης (τοῦ μανδρίου). « Τοῦ μηλοβότα στασιωρὸς Κύκλωπος, « Εὐρ. (οὕτω διώρθ. ὁ Heath, συναινοῦντος ᾗ τοῦ Both, ἀντὶ Στασίωρον).

Στασιωτεία (ὁ). ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ διαγωγὴ τοῦ στασιώτου.

Στασιώτης, ου (ὁ). ὁ ἀνήκων εἰς στάσιν, (φατρίαν) τινὰ, μέλος (τῆς αὐτῆς) συμμορίας, συνωμότης. 2) (σπν.) = Στασιώδης.

Στασιωτικὸς, ἡ, όν. Στασιώτου ἴδιος, στασιαστικὸς, ἐπιμεγερτικός. « Στασιωτικὸν δὲ καὶ τὸ μὴ ὁμόφυλον, ἕως ἂν συμπνεύσῃ, « Ἀρχτ. « Λόγος (« Καιρός) —, « Ἐκ. « Τὸ στασιωτικὸν, « (περιληπτ.) Οἱ στασιῶται ἢ Τὸ στασιαστικὸν πνεῦμα. « Ἀντεπόντος αὐτῷ κατὰ τὸ στασιωτικὸν, « Θκ.

Στασιωτικῶς, ἐπίῤῥ. Ὡς στασιώτης, φατριαστικῶς.

Στάσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔστη, γ'. ἑν. προ. τοῦ Ἵστημι.

Στατέον, θετ. τοῦ Ἵστημι.

Στάτευσις, εως (ἡ), = Στάθευσις, ἐκ τοῦ

Στατεύω, Μ. εὔσω, = Σταθεύω.

Στατὴρ [ἵστημι], ῆρος (ὁ). (ἐν γέν.) = Στοθμὸς (6). (ὑθ. τὸ κοιν.) στατέρι. « Ὁ δὲ χρυσοῦς στατὴρ μνᾶν ἠδύνατο· καὶ γὰρ ἐν ταῖς ἰατρομένοις τὴν μνᾶν τῆς ῥοπῆς στατῆρα ὀνομάζουσι, καὶ ὅταν εἴπωσι πεντεστάτηρον, πεντάμνουν δοκοῦσι λέγειν, « Πλδ. « Κρόκης πέντε στατῆρας εἶχεν, « (Εὔπολ. παρὰ τῷ) αὐτ. 2) νόμισμα ἢ ἀργυροῦν (εἰς τὰς Ἀθ. = Τετράδραχμον) ἢ συχνότ. χρυσοῦν ἀξίας ὑπὲρ τὴν ἀξίαν· ὁ Περσικὸς [ἄλλ. Δαρεικὸς] ἦ. κιζυκηνὲς ἦταν ὁ μεγαλήτερος [28 ὄγχμ.], καὶ ὁ Φωκαϊκὸς ἢ φωκαΐτης ἢ Φωκαεὺς ὁ μικρότερος· ὁ δὲ Ἀττικὸς ἐζύγιζε δύο δραχμὰς ᾗ ἄξιζεν εἴκοσι. « Στατῆσαι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν, « Ἀρχφ. « Εἰ μὲν χρυσοῦς εἶπος, προσυπακούεται ὁ στατήρ· εἰ δὲ στατὴρ, οὐ πάντως ὁ χρυσοῦς, « Πλδ. « Εἰ δὲ καὶ Δαρεικός τις εἶπεν, ὁ χρυσοῦς προσυπακούεται, « αὐτ. (ἐλέγετο δὲ) « Στατὴρ χρυσεῦς (καὶ) χρυσοῦ (καὶ) χρυσέου (ᾗ) ἐκ χρυσέου, « 3) Δ. χριώστης. « Πολλοὶ στατῆρες, ἀποδοτῆρες οὐδ' ἕν εἰς, « Ἐπίχ.

Στατηρεῖος, α, ον. Ἑνὸς στατῆρος ἄξιος (ἀστάτμητος).

Στατὰς ἢ Στατίας, ου (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Σταιτεύης.

Στατίζω, Μ. ἰσω, Π [στατός]. σταμα-τῶ, [καὶ αμτρν. ἢ μσ.] στέκομαι πουθενά.

Στατικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν ζύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ σταματᾷν, (ἰατρ.) = Σταλτικός. « Καιλίας —, « Δσκρ. ‖. (φυσ.) Στατικὴ (ἐννν. πόα), εἶδος χόρτου στυπτικοῦ. 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ζύγισμα. « Τὸ βαρὺ καὶ κοῦφον στατικὸς διακρίνει, « Πλάτ. « Στατικὴ (ἐπιστήμη), « Πλδ., ἢ περὶ τῆς βαρύτητος καὶ ἰσορροπίας τῶν σωμάτων, μέρος τῆς μηχανικῆς.

Στάτινος ἢ Στάϊνος, η, ον, Ἀττ. ἀντὶ Σταλτινος.

Στατίτης, ου (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Σταιτίτης (ἐννν.) ἄρτος ἢ πλακοῦς στάτινος.

Στατός, ἡ, όν. Ὁ στεκόμενος. « Ἵππος —, « Ὅμ., ὁ τρεφόμενος εἰς τὸν σταῦλον. « Δίθος —, « Ἐπιγρ., ὁ ἐπὶ μνήματος. « Γόωρ ζατὸν, « Σοφ., τὰ (ἄλλ.) Στάσιμον. ‖. (φυσ.) « Στατὸς (μετὰ ᾗ χωρὶς τοῦ) χιτὼν, « Ἀρχ., Πλ., ὁ μὴ κάμνων δίπλαις (καθὼς π. χ. τὰ στιχάριον τῶν διακόνων). 3) εἶδος ἄρχοντος ὁποῖοι οἱ λεγόμενοι Ἀγαθεργοί, (ἴδε τὴν λέξ. καὶ παρβλ. Ἐπιστατήρ). ‖. (φυσ.) ‡Στατὸν, τὸ πεντάμνουν, (σθ. Δίστατον, τὸ δεκάμνουν), παρβλ. Στατήρ.

†Σταυρηδὸν, ἐπίῤῥ. Εἰς εἶδος σταυροῦ ἢ σταυρῶν.

†Σταυρικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ σταυροῦ ἢ διὰ σταυροῦ.

†Σταυρικῶς, ἐπίῤῥ. Διὰ σταυροῦ ἢ ἐν εἴδει σταυροῦ.

†Σταυρίον (τὸ), = Σταυρός.

†Σταυρογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Σημειόνω μὲ) σταυρόν.

†Σταυροδόχος (ὁ, ἡ). σταυροῦ ἢ τοῦ Σταυροῦ δεκτικὸς (χωρητικός).

Σταυροειδὴς, ές (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίῤῥ.)-ειδῶς. Ὁ ἐν εἴδει (εἰς σχῆμα) σταυροῦ, σταυρωτός.

†Σταυρολάτρης, ου (ὁ). λάτρης τοῦ Σταυροῦ.

†Σταυρόμερφος (ὁ, ἡ), = Σταυρότυπος.

†Σταυροπαγὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ σταυροῦ προσπαγείς (πρισηλωθείς).

†Σταυροπάτης, ου (ὁ). ὁ καταπατήσας τὸν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ὅρκον του, ἐπίορκος.

Σταυρὸς (ὁ), [ἵστημι], παλοῦκι (κυρ. διὰ φράκτην). « Αἱ οἰκίαι κύκλῳ περιεζώσαντο μεγάλοις σταυροῖς τῶν προβάτων ἕνεκα, « Ξεν. 2) (μτγν.) σταυρωτὸν παλοῦκι εἰς τὸ ὁπ. ἐνεμπουσαν τοὺς κακούργους. « Τῶν κολαζομένων ἕκαστος κακούργων ἐκφέρει τὸν αὐτοῦ σταυρόν, « Πλ. 3) (Ἐκκλησ.) τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ. « Σταυροὺς γράφειν (ποιεῖν κτλ.), « Βιζ., = Σταυρογραφεῖν.

†Σταυρότυπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.)-τύπως. Ὁ ἔχων τύπον (σχῆμα) σταυροῦ.

†Σπαυροφάνεια (τὰ), (ἐκκλησ.). ἡ φανέρωσις (ἀνεύρεσις) τοῦ Σταυροῦ.

‡Σταυροφανὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Σταυροειδὴς, ἐξ ἐν

Σταυροφανῶς, ἐπίῤῥ. Σταυροειδῶς.

†Σταυροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ) σταυρὸν ὡς

Σταυροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) σταυρὸν ἢ τὸν Σταυρόν.

Σταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Περικλείω μὲ σταυροὺς (παλοῦκια). « Ξύλοις μεγίστοις ᾗ ἀγκύραις τὰ βάθη ἐσταύρωσαν, « Διόδ. (καὶ πθ.) « Ὅσα ἐσταυρώθη τοῦ ὑποτειχίσματος, « Θκ. 2) κρεμνῶ ἢ καρφόω εἰς τὸν σταυρόν. « Τοὺς δὲ αἰχμαλώτους ἐσταύρωσαν, « Πλδ.

Σταύρωμα (τὸ). τὸ διὰ σταυρῶν (πασσάλων) περίφραγμα, χαράκωμα, (Γαλλ.) palissade.

Σταυρώσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σταύρωσιν. « Ἡμέρα —, « Ἐκκλησ., ἡ παρασκευή.

Σταύρωσις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ Σταυρόω, ἡ διὰ σταυρῶν (σκολόπων) περίφραξις, ἢ ἡ ἐπὶ σταυροῦ προσήλωσις, στάύρωμα.

†Σταυρωτὴρ, ῆρος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Σαυρωτήρ.

Σταυρωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ σταυρόνων (προσηλόνων ἐπὶ σταυροῦ).

Σταφιδευταῖος, α, ον. Ὁ ἐκ σταφιδωμένων σταφυλῶν. « Τρὺξ —, « Ἱππικρ.

Σταφίδιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Σταφίς.

Σταφίδιος (ὁ, ἡ) καὶ

Σταφιδίτης, ου (ὁ) ᾗ Σταφιδῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἐκ σταφίδων. « Οἶνος —, « Ἱππικρ.

Σταφιδοποιία (ἡ). κατασκευὴ σταφίδων.

Σταφιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Ξηραίνω ὡς ἂν) σταφίδα· (πθ.) σταφιδιάζω.

Σταφὶς, (δος (ἡ). σταφύλι στεγνωμένον εἰς τὸν ἥλιον, σταφίδα. « Σταφὶς ἀγρία (ᾗ Π. ἀγροτέρη), « Δσκρ., Νίκ., ἡ (παρ' ἡμῖν μονολεκτ.) ἀγριοσταφίδα, εἶδος φυτοῦ.

Σταφυλάγρα, ας (ἡ), καὶ

Σταφυλεπάρτης, ου (ὁ), ἐργαλ. χειρουργικὸ ὄπ. πιάνειν ἢ σηκόνειν τὸν σταφυλίτην, [ἄγρα, ἡ ἑπαίρω καὶ

Σταφυλὴ (ἡ), [συγγ. τῷ Στάχυς ᾗ Στέμφυλον]. σταφύλι· σταφυλόῤῥωγα (μτνμ.) ὁ σταφυλίτης τοῦ λαιμοῦ· (κυρ. ὅταν πρησθῇ ἢ ἄκρατος). « Σταφυλὴν γὰρ οὐ τὸ μόριον, ἀλλὰ τὸ πάθημα χρὴ ὀνομάζειν, « Ῥοῦφ. « Ὀκάσασιν ἐν τῷ θηλάζειν τῶν νηπίων βήξ πρεσίζεται, σταφυλὴν εἰώθει μείζονα ἔχειν, « Ἱππκρ. Ὁ γαργαρεὼν πλεῖνα πάσχει πάθεα ᾗ γὰρ ἐκ φλεγμονὴ καχύνεται.. καὶ ἐρυθρὸν ἴσχει· κίον δὲ τοῦδε τοῦ πάθεος ἡ ἐπίκλησις. Εἰ δὲ κατὰ πέρας μοῦνον στρογγύλεται καὶ μεγέθει πελιδνὸς γίγνεται καὶ ὑπομελανίζεται, σταφυλὴ ἐπώνυμον τόδε τὸ πάθος, « Ἀρετ. « Ἡ Σταφυλὴ καὶ ἡ Κιονὶς καὶ ἡ Ἰμὰς πάθη εἰσὶ τοῦ γαργαρεῶ·ος, « Ἐρωτ.

Σταφύλη (ἡ). ἡ κάθετος στάθμη (τὸ νερουζύγι τῶν οἰνοβόων, κυρ. δὲ) τὸ σταφυλοειδὲς μολυβδοφύλλι ὁπου εἶνε κρεμασμένον εἰς αὐτήν.

Σταφυλημόλιος (ὁ, ἡ), Π [σταφ. κεμέω], ὁ ἐκτιμελούμενος (καλλιεργῶν) τὰς σταφυλὰς, ἀμπελουργός.

Σταφυλητομία, Σταφυλητόμος, = Σταφυλοτομία, κτλ.

Σταφυληφόρος (ὁ, ἡ), = Σταφυλοφόρος.

Σταφυλίζω. Μ. (σω. Μετρῶ (ἰσάζω) μὲ τὴν οἰκοδ. σταφύλην, (Γαλλ.) niveler.

Σταφυλῖνος (ὁ ξ ἡ), εἰδ. φυτ. εἰς τὸ ὁπ. ὑπάγεται: ὁ ἀσπάλαξ, τὸ (Τουρκ.) γαϊδοῦσι. «Αὐχμηρὴν ἀκόλουθόν τε καὶ ἀγριάδα σταφυλῖνον, » Νίκ. » Φύεται δὲ παρ' αὐτοῖς (τοῖς Ἀρκάσι). . καὶ ἣν ἐκεῖνοι μὲν σταφυλῖνον ἄγριον καλοῦσι, τῶν δ' ἰατρῶν τινες Κέρας, » Θφρ. » Τὸ δὲ καρωτὸν καλούμενον, μέγας δ' ἐστὶ καὶ φύσεως σταφυλῖνος, εὐχυλότερόν ἐστι τοῦ σταφυλίνου.» (Διφιλ. παρ') Ἀθ., (ὀθ. τὸ Γαλλ. καὶ Ἰταλ.) carotte. 2) εἰδ. ἐντόμου, (παρβλ.) Σουσβύλη.

Σταφύλινος, η, ον. Ὁ ἐκ σταφυλῶν, σταφυλένιος.

Σταφύλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σταφυλίς, σταφυλάκι.

Σταφυλίς, ίδος (ἡ), = Σταφυλή, σταφύλι. 2) = Σταφίς. 3) (κυρ.) τὸ τσουνὶ τοῦ σταφυλιοῦ.

Σταφυλίτης, ου (ὁ), (οἶνος) ὁ ἐκ σταφίδων, (ἄλλ.) Σταφιδίτης.

Σταφυλοβολεῖον καὶ Σταφυλοβόλιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου βάλλουν (ῥήγνουν) τὰ σταφύλια ἵνα τὰ πατήσουν, πατητῆρι.

Σταφυλόδενδρον (τὸ), εἰδ. δένδρ., (Πλίν. ις', 16).

Σταφυλοκαύχης, ου (ὁ). ἐργαλ. χειρουργ. μὲ τὸ ὁπ. ἔκαιον τὰ πρηξίματα τοῦ σταφυλίτου.

Σταφυλοκλέπτης ἢ Κωμ. Σταφυλοκλοπίδης, ου (ὁ). ὁ κλέπτων σταφύλια.

Σταφυλοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω σταφύλια ἢ τὸν σταφυλίτην τοῦ λαιμοῦ διὰ χειρουργ. ἐργασίας.

‖Σταφυλοτομία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κόψιμον σταφυλιῶν ἢ (χειρουργ.) τοῦ σταφυλίτου. [ἐκ τοῦ

Σταφυλοτόμος (ὁ, ἡ), [σταφ. τέμνω]. ὁ κάπτων σταφύλια ἢ (χειρουργ.) τὸν σταφυλίτην, (ὀθ. ‖. οὐσ.) Σταφυλοτόμον, ἐργαλ. χειρουργ. χρήσιμον πρὸς τομὴν τοῦ σταφυλίτου.

‖Σταφυλόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν (σχῆμα) σταφυλῆς, σταφυλοειδής.

Σταφυλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων σταφυλὰς ἠχρηστευμένας πρὸς τοῦτο. » Κόρινος—, » Εὔξ. » Μόριον σταφυλοφόρον. » Ἀρχ., ὁ σταφυλίτης τοῦ λαιμοῦ, (κατὰ τὸν Κορ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Σταφυλόμορφον).

Σταφύλωμα (τὸ), πρήξιμόν τι σταφυλοειδὲς τὸ ὁπ. σχηματίζεται εἰς τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Σταχάνα (ἡ), Δ. ἀντὶ Τρυπάνη, στατέρι, ζυγαριά.

Στάχι, ιος (τό), εἶδος κοκκιναχώματος (ἀμμίου) (εἰς τὴν Αἴγυπτ.) τὸ κοραστάνι.

Σταχυοκομάω (ἐω)-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἔχω πολλὰ καὶ φαιντωτὰ (ὡς ἂν κόμην) στάχυα.

Σταχυοκόμος (ὁ, ἡ), Π. [στάχ. κομέω]. ὁ ἐπιμελούμενος τὰ στάχυα (τὰ γεννήματα). » Δημήτηρ—, » Νόνν. 2) ὁ κομῶν ἀπὸ (εὔφορος εἰς) στάχυα. » Αἴγυπτος—, » Ἀπολλωρ.

Σταχυολόγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σταχυλόγος.

Σταχυηρὰ (τὰ). τὰ σταχυφόρα φυτὰ, τὰ γεννήματα.

Σταχυηφόρος (ὁ, ἡ), Π. [στάχ. τέμνω], ὁ κόπτων τὰ στάχυα ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Σταχυητρόφος (ὁ, ἡ). Π. ὁ τρέφων στάχυας. » Δῶλαξ—, » Ἐπιγρ.

Σταχυηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων ἢ, κρατῶν) στάχυα.

Σταχύϊνος, η, ον. Ὁ τῶν σταχύων ἢ ἐκ σταχύων. » Στέφανος—, » Ι. Δυδ.

Σταχυμήτωρ, ορος (ἡ), Π. ἡ μήτηρ τῶν σταχύων, (ἐπίθ. τῆς Ἰσιδος).

Σταχυοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκβάλλω (κάμνω) στάχυας, ξεσταχύνω.

Σταχυόβριξ, ὀτριχος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. αἱ τρίχες (καὶ μτνμ. τὰ φύλλα) σχηματίζουν στάχυν. » Νάρδος—, » Ἐπιγρ.

Σταχυολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνάζω (κατόπιν τῶν θεριζῶν) τὰ ἀποπίπτοντα ἢ ἐναπολειπόμενα ἀστάχυα, σταχολογῶ.

Σταχυολογία [ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σταχολόγημα.

Σταχυολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων στάχυας, σταχολόγος.

Σταχυοπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. αἱ πλόκαμοι (αἱ πλεξίδες τῆς κεφαλῆς) εἶνε στολισμένοι μὲ ἀστάχυα, (ἐπίθ. τῆς Δήμητρ.).

Σταχυοστέφανος (ὁ, ἡ), Π. στεφανωμένος μὲ ἀστάχυα.

Σταχυοτρόφος (ὁ, ἡ), = Σταχυητρόφος.

Σταχυοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (καρποφορῶ) ἀστάχυα.

Σταχυοφορία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καρποφορία σταχύων.

Σταχυοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων στάχυν ἢ στάχυας.

Σταχυοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φύω (ἐκβάλλω) στάχυας.

Σταχυόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω νὰ φυτρώσῃ τι (σχηματίζω) εἰς εἶδος στάχυος. ‖. (συνήθ. πθ.) κάμνω [σχηματίζομαι εἰς] στάχυν, μεζόνω, ξεσταχύνω. «Σπέρμα ἐσταχυωμένον, » Δσκρ.

Στάχυς, υος (ὁ). τὸ στάχι (τοῦ σίτου κτλ.), ἀστάχ. 2) Π. βλάστημα (κυρ. ἄμπ. μτνμ.), ὠλὲ, ἀπόγονος. 3) = Ἐφήβαιον. 4) εἰδ. φυτοῦ ἢ θάμνου (ἰατρ.). 5) ἀχτερισμός τις, (Γαλλ.) epi de la vierge. 6) εἰδ. χειρουργ. ἐπιδέσμου.

Σταχυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ στάχυος, ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ στάχυν· γραμμάτος στάχια.

Στέαρ [ἵστημι], ατος (τὸ). τὸ πηκτὸν ἄλλειμμα, ἐξύγγι. (μτνμ.) τὸ καλλήτερον ἢ τὸ ἐνδότατον μέρος, ὁ ἀθέρας ἢ ἡ καρδιά. » Σκίλλης τὸ περικάρδιον, τοῦτέστι τὰ ἁπαλώτατα αὐτῆς καὶ ὡς ἂν εἴποις τὸ στέαρ, » Γεωπον. (ὀθ. τὰ Γρφ.) » Τὸ στέαρ αὐτῶν συνέκλεισαν. » Ψαλμ. (ἑρμηνεύει ὁ Κύριλλος). » Ἐν καρδίᾳ ἐπεκτείνοντο κακά, » (καθὼς ἡ τὸ). » Ἐξελεύσεται ὡς ἐκ στέατος ἡ κόπρια αὐτῶν· διήλθοσαν εἰς διάθεσιν καρδίας, » αὐτ. (τὸ δὲ) » Μετὰ στέατος νεφρῶν πυροῦ, » Δευτερονόμ., (ὁ Θεοδώρ. ἐξηγεῖ) τοῦ καλλίστου σίτου καὶ ἄρτου, (παρβλ. Πίερ.). 2: = Σταὶς, ζυμάρι. «Ταῦτα δὲ ἐξεῖν, ὡς οἷον στέαρ γε ἔσθαι. » Ἐκφαρ. (ὅμοιον τῷ) » Εὐστὶν ἕως ἂν εἰόν περ ἀταῖς γένηται, » αὐτ. » Ὀπτᾶται δὲ στέατι περιπλασθὲν καὶ ἐγκρυβὲν εἰς ἄλθρακας.

ἄγρις ἂν ἀνθρακωθῇ τὸ στέαρ, » Δτκρ. » Στέατι δὲ ἡ πηλῷ περιπλάσεται, καὶ δίδοται εἰς κλίβανον, » αὐτ. (τὸ ὁποῖον μὴ ἐννοήσας ὁ Πλίνιος, μετέφρασε:) Conjicitur in clibanum, aut furnum, vel adipe aut luto illita. (Ἐδῶ ὑπάγουσί τινες ἢ τὰ ἀνωτέρω ῥητὰ τοῦ ψαλμοῦ) » Τὸ στέαρ αὐτῶν συνέκλεισαν, » Τὴν ζύμην τῆς καρδίας αὐτῶν ἐν ἑαυτοῖς ἐγκατέκρυψαν, (ἀλλ' ἡ πρώτη ἑρμηνεία μοὶ φαίνεται φυσικωτέρα).

Στεάτινος, η, ον. Ὁ ἐκ στέατος (φλείγματος ἢ ζυμαριοῦ).

Στεάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στέαρ, φλειγματάκι ἢ, ζυμαράκι.

Στεατίτης, ου (ὁ) καὶ Στεατῖτις, ιδος (ἡ) ὅμοιος στέατι ἢ ἐνωμένος μὲ στέαρ. » Γῆ—, » Δξ., εἶδος πηλοῦ.

Στεατοκήλη (ἡ), εἶδος κήλης (πρηξίματος τοῦ ὀσχέου).

Στεατόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς στέαρ (Γρφ.) παχύνω (ἰατρ.) κάμνω (καὶ πθ. ἀποκτῶ ἢ γίνομαι) στεάτωμα.

Στεατώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος στέατι ἢ πλήρης στέατος (φλείγματος ἢ ζύμης).

Στεάτωμα (τὸ). (ἰατρ.) πρήξιμον στεατώδες, (κατὰ τὴν ἑρμην. τοῦ Πλδ.) » Πυμελὴς παραῤῥοὴ ὑπὸ τῷ δέρματι, ».

Στεατωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ.

Στεγάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω μὲ ἢ ὡς σῦν μὲ στέγην. «Οὔτε νυκτὸς ὕπνον, οὔτ' ἐξ ἡμέρας ἐμὲ στεγάζειν, » Σαφ., δὲν μὲ ἔπαιρνε, (κατὰ λέξ.) δὲν μὲ ἐσκέπαζε, (δηλ.) δὲν ἐκοιμώμην ἥσυχα.

Στεγάνη (ἡ), Π. ἀντὶ Στέγασμα, σκέπασμα.

‖Στεγανογραφία (ἡ), εἶδ. κρυφοῦ (μυστηριώδους, ἐμβληματικοῦ) γραψίματος, [ἐκ τοῦ

Στεγανογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων στεγανῶς (μυστηριωδῶς, [κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.] μὲ τελφραίς).

Στεγανόμιον (τὸ), τὸ πληρονόμενον εἰς τὸν στεγανόμον, ἐνοίκιον (πανδοχείου).

Στεγανόμος (ὁ), [στέγη. νέμω]. ὁ δίδων στέγην (κατάλυμα). ‖(οὐσ.) πανδοχεύς (ἐν γέν.) οἰκοδεσπότης.

Στεγανόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στεγανοὺς (μεμβράνας ἑνωμένους τὰ μεταξὺ τῶν δακτύλ.) πόδας, (ἀντιθέτ. τῷ Σχιζόπους). » Ὁ χήν—, » Δξ. 2) [εἰς τὸν Στρ. Σ'. 483] = Σκιόποδες.

‖Στεγανόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στεγανὰ (ἑνωμένα τὰ μεταξὺ τῶν ταρσῶν) δάκτυλα ὡς ἂν πτερά (καθὼς ἡ νυκτερίς).

Στεγανὸς [στέγω], ἡ, όν. Σκεπασμένος μὲ ἢ ὡς ἂν μὴ στέγην, σκεπασμένος καλά. » Πύργος ἄνωθεν—, » Θκ. 2) (μτνμ.) πυκνὸς, κρυστὸς, ἀφικτὸς· (ἐπιρ.) στερὸς, στερεὸς· ἀδιαπέραστος· ἀδιάκτυον—, » Δ'σχλ., » Καὶ τῶν προβλημάτων τοῦτο στεγανώτατόν ἐστι, » Πλ. » Νηδὺς—, » Νίκ., ἡ τοῦ δυσκοιλίου, ἴδε καὶ Στεγνός. 3) (μτφορ.) κρυφὸς, κρυψίνους· ἐγκέμβος. » Ἀρεοπαγίτα στεγανώτερος, » Ἀλκίφρ. 4) (απν. μτβτ.) ὁ στεγάζων (σκεπάζων) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Δικὶς—, » Εὐρ. ‖. (οὐσ.) » Στεγανὰ (τὰ), στέγοι, στεγάσματα.

Στεγανότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ στεγανοῦ, πυκνότης, στερεότης κτλ.

Στεγανόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ στεγανόν, κλείω στεγανῶς.

†Στεγάνωμα (τὸ). δέμα σιδηροῦν, τὸ ὁπ. βάλλουν εἰς τοὺς τοίχους ἵνα ἦνε στερεοί, (παρβλ.) ἰμάντωμα.

Στεγανῶς, ἐπίρ. Πυκνῶς, σφικτά· κατὰ συνέχειαν. « Πωμάσας—, » Δασκ., χωρὶς νὰ ξιθυμαίνῃ, (Γαλλ.) **hermétiquement**.

Στεγάνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στεγανόω, κλεισιμον στεγανόν, ἀσφάλισις.

Στέγαρχος (ὁ). ἄρχων τῆς στέγης, ὁ οἰκοδεσπότης.

Στεγάσιμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς στέγασιν χρήσιμος. (Γλσ. ἐξήγ. τοῦ Ἐρέψιμος).

Στέγασις, εως (ἡ), τὸ στεγάζειν, ἡ τῆς στέγης ἐπίθεσις· (ἐν γέν.) σκέπασις· (συνκδχ.) πύκνωσις.

Στέγασμα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς στέγασιν, στέγη· σκέπασμα.

Στεγαστέον, θετ. τοῦ Στεγάζω.

†Στεγαστήρ, ῆρος (ὁ). (εἰς τὸ πλθ.) τὰ πέταυρα μὲ τὰ ὁπ. σκεπάζουν ἀντὶ κεραμίδων τὰς οἰκίας. (Γερμ.) **sintrillia**, (κυρ.) = τῷ

Στεγαστής, οῦ (ὁ). ὁ στεγάζων (βάλλων τὴν στέγην ἐπὶ τῆς οἰκίας), (Γαλλ.) **couvreur**.

Στεγαστὸς, ἡ, ὀν. Ἐστεγασμένος (σκεπασμένος καλῶς) ἢ Δυνάμενος νὰ στεγασθῇ, ἐπιδεκτικὸς στεγάσεως.

Στεγαστρὶς, ἴδος (ἡ). ἡ χρησιμεύουσα ὡς-

Στέγαστρον (πὸ), = Στέγασμα, σκέπασμα· (ἰδιωτ.) ἐσκεπασμένον δερμάτινον (διὰ τὴν βροχὴν καὶ τὸν χειμῶνα), (ἴσως τὸ Λτν.) **segestra**.

Στέγη (ἡ), [στέγω]. σκέπη (σκεπαστὴ) οἰκοδομήματος· (συνκδχ.) μέρος σκεπασμένον, σπίτι, κάμαρα (« Ἐν δεκακλίνῳ στέγῃ, » Ξεν.)· (ἐν γέν.) κατοικία (« Κατώρυξ στέγη, » [δολ. παρά] Φωτ., σπήλαιον)· (ἐνίοτε) κατάρτωμα [πλοίου]· (ἐνίοτε) πάτωμα ὑπερεῶν· (κατ' εὕρημ.) πορνοστάσιον, (ἄλλ.) Οἴκημα.

Στεγήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [στέγη, †ἄρω]. σκεπασμένος μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ στέγην.

Στεγῖτης, ου (ὁ) καὶ Στεγῖτις, ιδος (ἡ). Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ διατρίβων συνήθως ὑπὸ στέγην, οἰκουρὸς, οἰκιακός· (ἰδιωτ. θηλ.) πόρνη δημοσία (ἴδε Στέγη).

Στεγνοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ἐμφράξεις (ξηρασίαν).

Στεγνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Προξενῶ ἐμφράξεις (ξηρασίαν), στεγνόω.

Στεγνὸς, ἡ, ὀν, (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Στεγανὸς, σκεπασμένος καλά· πυκνὸς, συνεχὴς (« Ὑπερῷα—, » Νίκ., ἴδε Στεγανότερος)· ἀδιαπέραστος ἀπὸ νερὸν, (Γαλλ.) **imperméable** (« Πῖλος—, » Ἡρ.)· (συνκδχ.) ξηρὸς, (κοιν.) στεγνός. « Πυρετὸς—, » Γαλ. (ἀπολ.) « Στεγνὸν, » Στέγος, μέρος σκεπασμένον. « Ἡ δίαιτα τοῖς ἀνθρώποις οὐχ ὥσπερ τοῖς κτήνεσιν ἐν ὑπαίθρῳ ἐστὶν, ἀλλὰ στεγνῶν δεῖται, » Ξεν.

Στεγνότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ στεγνοῦ, πυκνότης· ξηρότης, (κοιν.) ξεγνάδα· (ὄθ. ἰατρ.) ἔμφραξις. « Γαστρὸς—, » δυσκοιλιότης.

Στεγνοφυὴς, ὲος (ὁ, ἡ). φύσει στεγνὸς (πυκνὸς, σφικτὸς κτλ.), στεγνὴς φύσεως.

Στεγνόω-ῶ, Μ. ώσω, (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Στεγανόω, κλείω καλὰ (στεγανῶς)· πυκνόω, συγκολλῶ· (ἰατρ.) ξηρὸν, (ὄθ. τὸ κοιν.) στεγνόω. « Στεγνοῦνται τὴν κοιλίαν, » Ἀλλέξ. Ἀφρ., γίνονται δυσκοίλιοι, ἀπαλλάττονται ἀπὸ διάῤῥοιαν.

Στέγνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρτκ., πύκνωσις· συγκόλλησις· (ἰατρ.) στύψιμον, ἔμφραξις (« Κοιλίας—, » Δασκ.), (ὄθ. τὸ κοιν.) στέγνωμα.

Στεγνωτικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ στεγνόνειν, (κυρ. ἰατρ.) στεγνότητος ἐμποιητικὸς, στυπτικός.

Στεγνωτικὸν (τὸ), οὐχρηστότ. τὸ Στεγανόμιον.

Στεγοκατέω-ῶ καὶ (μσ.) έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ημαι. Κατασκευάζω στέγην.

Στέγος, εος-ους (τὸ), = Στέγη, οἴκημα, παρασκεύασμα· (εἰς τὸν Λυκ.) τάφος.

Στέγω, Μ. στέξω. Σκεπάζω (ὄθ. τὸ Λτ.) tego (« Ταῦτα δὲ παρέξοντι οἰκοδομημένα καὶ στεγόμενα καὶ τεθυρωμένα, » Ἐπγρφ.)· (συνκδχ.) προφυλάττω. « Κεράμῳ τὰς πλευρὰς—, » Ἀρχρ. « Πύργοι πόλιν στέγουσι, » Σοφ. 2) ἐμποδίζω τι νὰ διαπεράσῃ (ἔξωθεν ἔσω ἢ τὸ ἀνάπαλιν)· (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) εἶμαι ἢ γίνομαι ἀδιαπέραστος (**imperméable**). « Οἱ πῖλοι οὐκ ἔστεγον τὰ τοξεύματα, » Θκ. « Δόμος ἅλα στέγων, » Αἰσχλ., (περιφρ.) ἡ ναῦς. « Αἱ νῆες, διὰ χρόνον καθελκυσθεῖσαι, οὐδὲν ἔστεγον, » Θκ., ἔπαιρναν (ἔκαμναν) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη νερά. (ᾗ μσ. Π.) « Παρδαλέᾳ στέγετο ὄμβρους, » Πίνδ. (ᾗ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) « Καθελκυσθέντα (τὰ ξύλα) συμμύει καὶ στέγει, » Θφρ. 3) (ἐν γέν.) κρατῶ μέσα μου· (ὄθ. μτγμ.) φυλάττω τι (εἰς τὸν νοῦν μου) μυστικὸν ἢ χωρὶς νὰ τὸ λησμονήσω. « Ἄγγειον οὐδὲν τὸ ὕδωρ στέγει, » Πλ., δὲν τὸ βαστᾷ, τὸ βγάζει. (καὶ ἐνν. τοῦ ἀντικ.) « Ὅταν συμπίῃ καθελκυσθέντα, συμμύει ἢ στέγει, » Θφρ. « Τὴν οἰκίαν στέγουσαν παραλαβών, » Ἐπγρ., μὴ στάζουσαν. « Τὸ ξύλον ἔσχεν ἡ γῆ, ζώφυτος οὖσα, » Πλ., τὸ ἐβάστηξε, (ὅηλ.) ἐῤῥίζωσε, (κοιν.) ἔπιασε· (καὶ μτγμ.) « Τῇ μνήμῃ τὰ πρότερα μὴ στέγοντες, » Πλ. (καὶ ἀπολ.) « Οὐ δυνάμενοι οὐδὲν στέγειν, » Πλάτ., μνημονεύειν. « Στέγειν τὸ κριθὲν, » Πλθ., φυλάττειν μυστικόν. « Τί χρή με στέγειν; ἢ τί λέγειν; Σοφ. (ᾗ μὲ ἀκριβ. προσδιορ.) « Σιγῇ στέγω ταῦτα, » αὐτ. (ᾗ μὲ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) « Πρὸς ἕνα τῶν ὑπηρετῶν οὐκ ἔσχε τὸν λόγον, » Πλθ. 4) (ἀπολ.) κρατῶ, βαστῶ, ἀντέχω· (τρπ.) ἀνέχομαι, ὑποφέρω. « Δύο πιόνων στεγόντων τὸν ἄρσφυν, » Ἰώσ. « Τοῦ ξύλου τὰς πληγὰς μὴ στέγοντος, » Πλ. (καὶ τρπ.) « Ἡ ἀγάπη πάντα στέγει, » Γρφ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Οὐ στέγοντες κρύπτειν, » Ἀρσ., μὴ δυνάμενοι.

Στεία (ἡ), σπν. ἢ ἀμφ. ἀντὶ Στία.

Στείβω, Μ. στείψω (ἀόρ. Ἔστιβον ᾗ πθ. Ἐστίβην, πθ. πρκ. Ἐστίβημαι). Πατῶ, τσαλαπατῶ. « Ἵπποι στεῖβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας, » Ὁμ. « Στεῖβον δ' ἐν βόθροισι (τὸ αἷμα), » αὐτ., τὰ κατοῦσαν νὰ κλυδοῦν. 2) πατῶ περιφρονητικὰ (ἄλλ.) περιπατῶ, ὑπάγω. « Νομὰν στείβουσι δράκοντες, » Νίκ. (καὶ ἀπολ.) « Ἵνα στείβουσι κύνες, » Εὐρ. (καὶ πθ.) « Κονία στειβομένη καθύπερθε, πολῶν ἐκμάσσεται ἴχνη, » Θκρ. « Ὁδοὶ στειβόμεναι, » Ξεν., διὰ τῶν ὁπ. περνοδιαβαίνουν συχνὰ ἄνθρωποι, (Γαλλ.) **fréquentées**.

Στεῖλα, Π. ἀντὶ Ἔξειλα, ἀόρ. τοῦ Στέλλω.

Στειλαῖος (ὁ) καὶ Στειλαῖον (τὸ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Στελεὸς, -ον.

Στειλεὰ καὶ Ἰων. Στειλειὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Στελεή.

Στειλειὰν, Π. ἀντὶ

Στειλεὸν (τὸ), = Στελεόν.

Στεινοῦχην, ενος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Στεναύχην.

Στεινόκαρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Στενόκαρος.

Στεινὸς, ἡ, ὀν, Ἰων. ἀντὶ Στενός.

Στεῖνος, εος-ους (τὸ), Π. [στείνω]. στενὸν μέρος (πέτασμα), στενότοπος, στένωμα· (τρπ.) ἀγωνία, ζενοχωρία, ἀμηχανία.

Στεινόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἰων. ἀντὶ Στενόω.

Στείνω, Μ. ζενῶ (ἀόρ. Ἔστεινα). Π. ζενεύω· (συνκδχ.) ζενοχωρῶ, (καὶ συχνότ. πθ.) ζενοχωροῦμαι· (μὲ γεν. ἢ ὀστ.) εἶμαι γεμάτος ἀπό. « Διωκόμενοι δέ.. κτείνοντο, φόνῳ ζείζοντες (κατὰ διόρθ. ἀντὶ τὸ φόβῳ στίζοντες) Ὑδάσκην, » Νόνν. « Στείνοντο δὲ σηκοὶ ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων, » Ὁδ. Ι. « Στείνετο γὰρ πυκινῇσι μελιδόσιν, » Κριζοδωρ.

Στείνωμα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Στένωμα.

Στεινωπὸς, ἡ, ὀν, Ἰων. ἀντὶ Στενωπός.

Στείομεν, Π. ἀντὶ Στῶμεν, ά. πλθ. προστ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἵστημι.

Στειπτὸς, ἡ, ὀν, ἴδε Στιπτός.

Στείρα (ἡ). ἡ τρόπις (τὸ θεμέλιον, ἡ [Ἰταλ.] καρίνα) τοῦ πλοίου, (συγχ. παραλόγως τῷ

Στεῖρα (ἡ). γυνὴ μὴ τεκνοποιοῦσα, (θηλ. τοῦ ἀχρ. Στεῖρος).

†Στειρεύω, Μ. εύσω. (Γρφ.) Εἶμαι =

Στεῖρος, α ἢ ος, ον. (κυρ.) = Στερεὸς, σκληρὸς, (ἐμπ. ἐπὶ ἀνθρ. καὶ ζ.) ἄγονος, (ἐπὶ χώρ.) ἄκαρπος.

Στειροφυὴς, ὲος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ φύσεως βλαστήσας (γεννηθείς).

Στειρόω-ῶ, Μ. ώσω, (νλγ.). Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ (καὶ πθ. Γίνομαι) στεῖρος (ἄγονος), Στειρεύω.

Στειρώδης, εος (ὁ, ἡ). τρόπον τινὰ στεῖρος (ἄγονος).

Στείρωμα (τὸ). ἡ στεῖρα (τρόπις) τοῦ πλοίου.

Στείρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στειρόω, ἐλλείψις γονιμότητος, (Γαλλ.) **stérilité**.

Στειρωτικὸς, ἡ, ὀν. Στειρώσεως αἴτιος.

Στειρρὸς, ά, όν, ἀμφ. ἀντὶ Στιρρός.

Στείχω, Μ. στείξω (ἀόρ. β'. Ἔστιχον). Περιπατῶ (κυρ. κατὰ τάξιν), (ἐν γέν. ᾗ μάλιστα παρὰ Π.) πορεύομαι, ὑπάγω (μὲ αἰτ. ἢ προθετ.) « Ὁπότ' ἂν στείχῃσι πρὸς οὐρανὸν (ἥλιος), » Ὁδ. Α. « Στείχειν εἰς πόλεμον, » Ἰλ. Β. Δ. (ἢ ἐλλειπτ.) « Ἔστιχε νήσας εἰναλίας, » Καλλ. « Πεῖραν ἢ τούταν ἢ κείνην στείχω; » Εὐρ. (ἢ ἐπιῤῥ.) « Ἐμοὶ στείχοντι δεῦρο, » Σοφ. (ᾗ

ἁπαλ.) • Ἕδοντι καὶ στείχοντι καὶ καθημένῳ, = Στθ.

Στεκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ στέγειν, κρυφυλακτικὸς (κυρ. ἀπὸ τὴν ὑγασείαν).

†Στελγιδολήκυθος (ὁ, ἡ), = Στλεγγιδολήκυθος.

Στελγιδοποιός, Στελγίζω, Στελγὶς κτλ. ἴδε Στλεγγιδοποιὸς κτλ.

Στελεγγίς, ίδος (ἡ), = (καὶ ἐτυμολ. ἀναλογώτερον τοῦ) Στλεγγίς.

Στελεὴ (ἡ), Ἰων. Π. ἡ τρύπα τῆς ἀξίνης κτλ. εἰς τὴν ὁπ. ἐμπήγεται τὸ στελεόν. 2) = Στελεόν.

Στελειὸν (τὸ), = Στελεὸν, (ὄθ.

Στελειόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. βάλλω (ἐμπήγω) εἰς τὴν ἀξίνην κτλ. τὸ =

Στελεὸν (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ

Στελεὸς (ὁ), [στέλεχος]. τὸ στελιάρι. • Στελεὸν ἐλαίνου, εὖ ἐναρηρὸς, • Ὀδ. Ε. • Ἀγροικικῶς ὡς εἶχε, τὸν στελεὸν τῆς μετὰ χεῖρας δικέλλης ἐκβαλὼν, τούτῳ τοὺς ἐπιόντας ἠμύνετο, • Μαρτύρ. Ἱερ. (ὄθ.

Στελεόω-ῶ, Μ. ώσω, = Στελεάω.

Στελεφοῦρος (ὁ), [στέλεχος, οὐρά], εἶδ. φυτοῦ, (;) πεντάνευρον στενόφυλλον.

Στελεχηδὸν, ἐπίρ. Π. ἐν εἴδει στελέχους, κορμηδὸν, (εἰς τὸν Ἀπλλν. διορθ. Στοιχηδόν).

Στελεχητόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κόπτων τὰ στελέχη (τοὺς κορμοὺς) τῶν δένδ.

Στελεχιαῖος, α, ον. Ὁ ἐν εἴδει στελέχους (κορμοῦ). • Φλὲψ —, • Γαλ., (Γαλλ.) la veine porte.

†Στελέχιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στέλεχος.

†Στελεχοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), = Στελεχιαῖος, στελεχώδης.

Στελεχόκαρπος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ φέρων τὸν καρπὸν ἐπὶ τοῦ στελέχους.

Στέλεχος [συγγ. τῷ στήλη], εος=ους (τὸ ᾗ [σπν. ἡ ἀμφ.] ὁ). κορμὸς τοῦ δένδρου (κυρ. πρὸς τὴν ῥίζαν)· ξύλον ἀπὸ τοῦ στελίχους, κούτσουρον, (παρβλ.) Πρέμνον. • Στελέχη φέροντας, ὥσπερ βαλανεύοντας, • Ἀρχφ. • Ἐλᾶσαι. . πλοῖον ἢ χίλιες στελέχη, • Δημ., (κοιν.) ὑπὲρ τὰς χιλίας ῥίζας. (καὶ μτνμ.) • Εἰ μὴ σεβίσασι τὰς Ἀθήνας, ζέλεχος εἶ, • Διαλαϊχ., ἀναίσθητος, (κοιν.) κούτσουρον.

Στελεχόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω στέλεχος (κορμόν), ἀδρύνομαι.

Στελεχώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος στελέχει (κορμῷ), Στελεχιαῖος.

Στελέω, Ἰων. μέλλ. τοῦ Στέλλω.

Στελίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στελεὸν, ζελιαράκι.

Στελὶς [περίεργον ὅτι ἡ λέξις ἦτον ἰδιάζουσα εἰς τὴν Εὔβοιαν, ὅπου καὶ σήμερον ἀκόμην ὑπάρχει τόπος καλούμενος Στελίδα ἢ Στυλίδα], ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ παραφυτικοῦ (ἕξυ), (Γαλλ.) lorgnette, (ἴσ. ὀρθότ. Ἀστυλὶς).

Στέλλω, Μ. στελῶ (ἀόρ. Ἔστειλα ᾗ μσ. Ἐστειλάμην, πρκ. Ἔσταλκα ᾗ πθ. Ἐσταλμαι, ἀόρ. πθ. Ἐστάλην), (κυρ. καὶ ετυμολ.) Στήνω, σταματῶ· συστέλλω, συμμαζώνω· ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω (μσ.) ὑποχωρῶ· (τρπ.) ἀποφεύγω ἢ ὑποστέλλομαι. • Ἱστία νηὸς στεῖλαν (καὶ μσ. στείλαντο) ἐρέτναι, τὴν δ' ὥρμισαν, • Ὁμ., ἐμάζωξαν (καὶν. ἐστίγγαραν) τὰ πανιά. • Τὴν φυσῶσαν οἶησιν στέλλειν, • Φίλ., ἀναστέλλειν. • Τὰ στέλλοντα τὴν κοιλίαν, • Ἀλέξ. Ἀφρ., τὰ στυπτικά. • Στέλλουσιν ὑπερσαρκώματα, • Δακρ. (καὶ πθ.) • Σταλεὶς ᾗ χαλινωθεὶς, • Φίλ. • Σταλέντας αἵματος, • Ἀλ. Ἀφρ. • Φλέβες στέλλονται, • Νίκ., συστέλλονται σπασμωδικῶς. (καὶ μσ.) • Στείλασθαι τὸ πρόσωπον, • Φρύν., (κοιν.) νὰ ξουρίσῃ τὴν μύτην του. (καὶ μτνμ.) • Πότερά σοι καρδήσῃ φράσω τὰ κεῖθεν ἢ λόγον στειλώμεθα; • Εὐρ., νὰ μαζώξωμεν τὰ λόγιά μας, νὰ ὁμιλήσωμεν μὲ πλειοτέραν αὐστηλήν; (καὶ ἄλλ. τῆς προθ.) • Στελλόμενοι τοῦτο, μή τις ἡμᾶς μωμήσηται, • Γρφ., ἀποφεύγοντες. (καὶ ἀπολ.) • Οὔτ' ἂν ἀπάσχοιντο οὐδενός, οὐδὲ στείλαιντο, • Ἱππκρ. (ἰδιαιτ. δὲ) • Ἐπιστολάδην χιτῶνας ἐστάλατο, • Ἡσ., εἶχαν ζωσμένους τοὺς χιτῶνάς των, ἦταν ἀνασκουμπωμένοι, (ὄθ. 2) (συνήθ.) ἑτοιμάζω (καὶ μσ. ἑτοιμάζομαι κυρ.) διὰ ὁρόμου, ἐνδύω, στολίζω, ἁρματόνω, (Γαλλ.) équiper, (παρβλ.) Σκευάζω. • Ἐννέα νῆας στῆλαι, • Ὀδ. Ξ. • Μετὰ δὲ μείζω στόλον στείλαντες, ἀπέπεμψαν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, • Ἡρ. • Ναῶν πλοῦν εἶπε στέλλειν ἐς..., • Πίνδ. • Οὓς ἑταίρους στέλλονται καὶ ὁτρύνονται μάχεσθαι, • Ἰλ. Δ. • Στείλας αὐτὴν ἑαθῆτι δουλητίῃ, • Ἡρ. • Τοὺς μὲν στείλας ὡς δεσποίνας, τοὺς δὲ ὡς θεραπαίνας, • Ξεν. (καὶ μσ.) • Ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατὸν, • Ἰλ. Ψ., ἑτοιμασθῆτε. • Μελαίνῃ ἐσθῆτι στειλάμενοι, νεκρικῶς, • αὐτ. (ᾗ πθ.) • Ὀθόνιος ἐσταλμένος, • Ἀκ. • Ἐσταλμένοι καθάπερ Ἕλληνες, • Ἡρ. • Ἐξαλμένος ἐς πόλεμον ὡς κάλλιστα, • Ξεν. • Γέρων ὑγιαστικῶς ἐσταλμένος, • Ἀκ. (ὄθ. 3) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ. ἢ ἄλλ. κατὰ συνκδχ.) κινῶ (ἄλλον ἢ [μσ. ᾗ ἄλλ.] ἐμαυτὸν) διὰ ταξεῖδι, στέλνω, ξεκινῶ, ἐκστρατεύω. • Ὁδὸς εἰς Κόρινθον στέλλουσα, • Ἀκ., φέρουσα, ὑπάγουσα. (καὶ πθ.) • Νῦν πρῶτον ὑπ' ἐμοῦ στέλλεσαι, • Συν. (συνήθ. δὲ μσ.) • Ὅσοι ἐς τὴν ἀποικίην ἐστάλησαν, • Ἡρ. • Πυθόμενοι ὅτι βασιλεὺς στέλλοιτο ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, • αὐτ. (καὶ ἐκρ.) • Ἐστέλλατο αὐτόσε, • αὐτ. • Ἐστάλην εὐθὺ τῆς πόλεως, • Ἀκ. • Σοῦ δ' αὐτοῦ χάριν ἐστάλην, • αὐτ. (καὶ μτνμ.) • Ἐπὶ τυραννίδ' ἐστάλης, • Ἀρχφ., ἐπῆρες τὸν ὁρόμον τῆς. (καὶ ἄλλ.) • Ἔστελλε (ἐννν. στόλον) εἰς ἀποικίην, • Ἡρ. • Κέλευθον τήνδ' ἐκ δόμων ἔστειλα (ἐνν. ἐμαυτήν), • Αἰσχλ., ἦλθον. • Κεῖνες ἐπ' ἄλλον ἄνδρ' ἐστέλλε, • Σοφ., ἀπήρχετο. (ᾗ ἀπολ.) • Ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρώρας ἀνῇ, τότε στελούμεν, • αὐτ., θὰ κινήσωμεν. 4) (ἐνίοτε) στέλνω ᾗ φέρνω, μηνῶ τινα νὰ ἔλθῃ, μεταπέμπομαι. • Ἡμᾶς δ' ἐγὼ πομποῖσιν ἔστειλ' ἱκέσθαι, • Σοφ. (καὶ μσ.) • Οὐ σ' ᾤδειν μῶρα φωνήσουτ'· ἐπεὶ σχολῇ γ' ἂν εἴκουσ τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην, • αὐτ.

†Στέλμα (τὸ), Γλσ. [στέλλω]. ζῶμα, ζωνάρι.

Στελμονίαι (αἱ), [ταλαμῶν ἢ στέλμα] λωριὰ μὲ τὰ ὁπ. ζώνουν τὰ σκυλιὰ τοῦ κυνηγιοῦ.

†Στεμβάζω, Μ. άσω. Δουβορῶ, περιγελῶ, περιυβρίζω, [ἐκ τοῦ

†Στέμβω (παρτ. Ἐστεμβόν ᾗ πλέον εὐ), Γλσ. = Στείβω, πατῶ, σαλαπατῶ· σείω, κλονῶ· (μτφορ.) περιυβρίζω, πραπηλακίζω.

Στεμμα (τὸ), [στέφω]. (ἐν γέν. | πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ὡς στέφανος, (ἰδιαιτ. δὲ) ταινία μαλλίνη μὲ τὴν ὁπ. ἐστεφάνωναν τὰ θύματα καὶ τοὺς ἐκατηρίσεις κλάδους (ἴδε Ἐρεσιώνη)· (ὄθ. ἐνίοτε Π.) μαλλὶ (Εὐρ. Ὀρ. 12)· (συχν.) κορώνα (βασιλ.), διάδημα· (ὄθ. παρὰ Ῥωμ.) οἰκογένεια εὐγενὴς (ἀπὸ βασιλικὴν καταγωγήν).

†Στεμματιαῖος, α, ον ᾗ

Στεμματίας, ου (ὁ). ὁ φορῶν ἢ κρατῶν στέμμα.

Στεμμάτιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Στέμμα.

Στεμματόω-ῶ, Μ. ώσω. Στολίζω μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ στέμμα, στεφανόνω.

†Στεμφυλίς, ίδος (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Στεμφυλῖτις.

Στεμφυλίτης, ου (ὁ) ᾗ Στεμφυλῖτις, ιδος (ἡ). καιομένος ἀπὸ στέμφυλα (τσήπουρα). • Οἶνος—, • Ἀξ. • Ἔλαια—, • Ἀξ., ἢ ἄλλ. Πετρίς.

Στέμφυλον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ ὑποστραγγίδι τοῦ σταφυλιοῦ καὶ τῆς ἐλιᾶς, (κοιν.) τσήπουρον, [ἐκ τοῦ

†Στέμφω, = Στέμβω.

Σπέναγμα (τὸ) ᾗ

Στεναγμὸς (ὁ). ἀναστεναγμὸς, ἀναστέναγμα, [ἐκ τοῦ

Στενάζω, Μ. άξω, = Στένω, ἀναστενάζω (κυρ. μὲ ἀλλεπαλλήλους στεναγμούς), ἴδε Στενάχω.

Στεναχτέον, θατ. τοῦ Στενάζω.

Στεναχτικὸς, ἡ, όν. Ὁ παρακινῶν ἢ ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ στενάζειν.

Στεναχτὸς, ἡ, όν. Στεναγμῶν ἄξιος. • Στενάζεθ', ὡς στεναχτά, • Εὐρ. • Ἀνὴρ γὰρ οὐ στεναχτὸς ἐξεπέμπετο, • Σοφ.

Στεναύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στενὸν αὐχένα, στενόλαιμος.

†Στεναχέω, Μ. ήσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Στοναχέω.

†Στεναχίζω, Μ. ίσω ᾗ

Στενάχω (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Στενάζω. • Πυκνὰ μάλα (• Βαρέα, • Βαρὺ)—, • Ὅμ. (καὶ μτνμ. ἢ καταχρ.) • Παρέδραι μεγάλα στενάχουσι ῥέουσαι ἐξ ὀρέων, • Ἰλ. Π. • Αἱ δ' ἄρ' ὑπὸ τρόκιδι στιβαρῇ στενάχοντο φάλαγγες τριβόμεναι, • Ἀπλλν.

Στενοβουλος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ἀπ. ἡ βουλὴ (ἢ θέλησις) εἶνε στενὴ (δηλ. ἀμετάτρεπτος).

Στενόβραγχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στενὸν βρόγχον, στενόλαιμος.

†Στενοεκμήκης, ους (ὁ, ἡ), = Στενομακρος.

Στενοθώραξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στενὸν στῆθος (θώρακα).

Στενοκοίλιος, α, ον. ὁ ἔχων στενὴν κοιλίαν ἢ στενὸν κοίλωμα (τρύπαν).

Στενοπορίασις, εως (ἡ). τὸ παρὰ φύσιν στένεμμα τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ.
Στενοπόρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάσχων πολλὰ κύματα ἐξ αἰτίας τῆς στενότητός του. «Ἰταλίας περθμὸς —», «Ἀθ., (παρβλ Στενόπορθμος).
Στενοκώκυτος (ὁ, ἡ), Π. [στενὸς, κωκύω]. ἐξ αἰτίας τοῦ ἀπ. βοᾷ τις δυνατά. «Τρίχες —», «Ἀρσρ.
Στενολεσχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ περὶ στενῶν (σμικρῶν, εὐτελῶν) πραγμάτων, Λεπτολογῶ, [ἐκ τοῦ
Στενολέσχης, ου (ὁ), = Λεπτολόγος, [ὀθ.
Στενολεσχία (ἡ), = Λεπτολογία.
Στενολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Στενολεσχέω, [ἐκ τοῦ
Στενολόγος (ὁ, ἡ), = Στενολέσχης.
†Στενόμαχρος ※
†Στενομήχης, εος (ὁ, ἡ). στενὸς καὶ μακρύς.
Στενοπορθμὶς, ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Στενόπορθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχηματίζων ἢ κείμενος εἰς) στενὸν πορθμόν. «Χαλκὶς (« Μεσσήνη) —», « Εὐρ., Ἀρχέρτ.
Στενοπορία (ἡ). στενότης πόρου· στενὸν πέρασμα, [ἐκ τοῦ
Στενοπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχηματίζων) στενὸν πόρον (πέρασμα). «Ὁ στενοπορος αὐλὸς ἀξύηχος,» Ἀλέξ. Ἀρρδ. «Τὰ στενόπορα, « Ἡρ., Ξεν., = Αἱ στενοπορίαι.
†Στενόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στενοὺς (ἰσχνοὺς) πόδας, (νομίζεται: ἀσφαλμ. ἀντὶ Στεγανόπους).
Στενοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στενὸν πρόσωπον.
Στενόπτωκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στενὸν πρωκτὸν, (παρβλ.) Ἄπυγος.
Στενόρρινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στενὴν (λεπτὴν) ῥῖνα.
†Στενορρύμη (ἡ), Γλσ. στενὴ ῥύμη, στενοσόκακον.
Στενός, ἡ, όν, (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος), τὸ ἐναντ. τοῦ Πλατύς. «Ἰσθμὸς —,« Ὑρ. (εἰς τὸ ὑδ.) «Στενὰ (ἐνν. χωρία),« στενὴ ὁδὸς, κλεισοῦρα, στενοπορία, (Ταρκ.) ὀρβένι. «Περβαλὼν ἐκ τῆς Ἀργείας κατὰ τὰ στενὰ εἰς Κόρινθον, « Ξεν. (ἰδιωτ. δὲ) «Ὑλεῖν εἰς τὰ στενὰ,« Θκ., εἰς τὰς Θερμοπύλας. 2) (συνεκδ.) σμικρὰς, εὐτελὴς· (ἐπὶ λόγ.) σύντομος· (ἐν γέν.) περιωρισμένος. «Ἀπὸ σμικρῶν καὶ στενῶν οὕτως ὁρμώμενος,« Πλ. «Στενὸν ἐρώτημα,« Ἡλ. «Ἐν στενῷ,« Κωμ., = Ἐν συντόμῳ.
Στένος, εος-ους (τὸ), Π. = Στεῖνος, στενοχωρία. « Συμφέρει σωφρονεῖν ὑπὸ στένει,« Αἰσχλ.
Στενόστομος (ὁ, ἡ), [ς. στόμα]. (κυρ. ἐπιθὴς ※ ἰδιωτ. ἢ περιπόρφυρος τῶν εὐγενῶν τῆς Ῥώμης) ἔχουσα στενὴν οὖγιαν, (Ἀντ.) augusticlavium, (ἀντιθ. τῷ Πλατύσημος).
Στενοστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στενὸν στόμα ἢ στόμιον.
Στενότης (ἡ). τὸ γνωρισματικὸν τοῦ στενοῦ (κυρ. καὶ μτγν.).
Στενοτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στενὸν τράχηλον, στενόλαιμος.
Στενόφλεβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στενὰς φλέβας.
Στενοφλεβοτόμος (ὁ), εἶδος στενοῦ φλεβοτόμου (νοσταριοῦ).
†Στενοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). φύσει στενός.
Στενοφυλλία (ἡ). στενότης φύλλων.
Στενόφυλλος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων στενὰ φύλλα.
Στενόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στενὴν φωνὴν, ἰσχνόφωνος.
Στενοχωρέω-ῶ καὶ (παθ.) έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, ηθήσομαι. Εἶμαι εἰς στενὸν τόπον, δὲν ἔχω εὐρυχωρίαν, στενοχωροῦμαι (κυρ. καὶ μτγν.). «Οὐ δυνάμενος παρελθεῖν ῥᾳδίως, ἀλλὰ στενοχωρῶν,« (Μάχ. παρ') Ἀθ. «Οὐκ ἀσχήμον δὴ οὐδ' ἦν τις ἰητρὸς, στενοχωρέων τῷ παρεόντι ἐπὶ σινὶ νοσέοντι καὶ ἐπισκοτεόμενος τῇ ἀπειρίῃ, καλεύῃ καὶ ἑτέρους εἰσάγειν,« Ἱπκρ.
†Στενοχώρημα (τὸ), = Στενοχωρία ἢ Στενοτοπία.
Στενοχωρὴς, έος (ὁ, ἡ), = Στενόχωρος.
Στενοχωρησις, εως (ἡ), απν. ἀντὶ
Στενοχωρία (ἡ). στενότης τόπου (διαστήματος), ἔλλειψις εὐρυχωρίας (μτγν.) πλῆξις, ἀδημονία· ἀπορία, ἀμηχανία, κτλ., ἐκ τοῦ
Στενόχωρος (ὁ, ἡ), [ς. χῶρος]. ὁ ἔχων ἢ εὑρισκόμενος εἰς ὀλίγον (περιωρισμένον) διάστημα, (ἀντίθετ. τῷ Εὐρύχωρος).
Στενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι στενὸν, στενεύω· (μτγν.) στενοχωρῶ, φέρω (καὶ παθ. εἶμαι) εἰς τὰ στενά.
Στενυγρὸς, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Στενὸς. «Μαῦνος στενυγρῇ ξυντυχὼν ἐν ἁρπαπῇ,« Σιμων. ‖. (οὐσ.) «Στενυγρὴ (ἐνν. ὁδὸς), « Εὐρ., = Στενωπὸς, Στενοπορία.
Στενυγροχωρίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Στενοχωρία.
Στενυγρόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἰων. ἀντὶ Στενόω· (ἰατρ.) = Στεγνόω.
Στένω (παρτ. Ἔστενον καὶ πλέον οὐ). (κυρ.) = Στενάω, -ομαι, στενοχωροῦμαι (ἠθικῶς), ἔχω βάρος εἰς τὴν ψυχήν μου. (Γαλλ.) être oppressé (« Μέγα δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ', « Ὁμ.) (ἐπιμ.) ἀνασταίνω δυνατὰ νὰ ξεθυμάνω. (ὀθ. συνήθ.) ἀναστενάζω (συνεκδ.) λυποῦμαι, θλίβομαι, εἰσπείρω (ἀντίστ. μὲ αἰτ. ἑλλ. προθ.) « Στένω σε τὰς εὐλαμένας τύχας,« Αἰσχλ. (ἡ γεν.) «Ἑλλάδος μάλις' ἔγωγε τῆς παλαιπώρου στένω,« Εὐρ. (καὶ παθ. μσ.) «Κλάω, στένομαι,« Αἰσχλ. (καὶ ἐπὶ ζ.) «Ἔστενε τροχῶν, « Θκρ. (ξ ἐπὶ φύγ.) «Πόντος ἔστεναν, εἶθ' ὅμαι θύων,« Ἰλ. Ψ, ἐμούγγριζαν, ἐβόϊζε.
Στενώδης, ους (ὁ, ἡ). στενῷ (στενῇ διαβιβῇ) ὅμοιος, ἰσθμώδης.
Στένωμα (τὸ). στενὸν πέρασμα, στενότοπος, στενωπός.
Στενώπαρχος (ὁ). ὁ ἄρχων (ἐπιστάτης) τῶν στενωπῶν ἢ ζωνοπυῶν, (παρβλ.) Ῥυμάρχης.
Στενωπὴ (ἡ), απν. ἀντὶ Στενωπός.
Στενώπιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Στενωπὸς [ς. ὤψ], ἡ, ὀν, = Στενὸς. «Ὁδὸς —,« Ὁμ., Ἀρρ. (συνήθ. ἐνν. τὸ οὐσ.) ἀντὶ Στενοπορία, ὄρυγος στενὸς, (Ταρκ.) σωκάκι, (ἀντιθ. τῷ Πλατεῖα). « Ἀλλὰ [ἢ « Θαλάσσιος]—, « Ἀτλάν., Αἰσχλ., = Παρθμὸς. « Ἡμεῖς δὲ στεινωπὸν ἀνερπύσομεν, « Ὀδ. Μ., τὸ μεταξὺ Σκύλλης καὶ Χαρύβδεως στενόν.
Στενῶς, ἐπίρ. Στενὸ· στενόχωρα.
Στένωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στενόω, στένεμμα· στενοχωρία.
Στέξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στέγω, συγκράτησις, περιφύλαξις.
Στεπτήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς στέψιν. « Ἔριον —,« Ἡσύχ., = Στέμμα.
Στεπτὸς, ἡ, όν. Ἐστεμμένος, στεφανωμένος.
Στέργηθρον (τὸ), Π. [στέργω]. φίλτρον, θέλγητρον· στοργή. 2) εἶδος φυτοῦ καὶ ἄνθους, (ἄλλ.) Κοτυληδόν, Ὀμφάλιον κτλ., [« Χρῶνται δὲ αὐτῷ πρὸς φίλτρα,« Δσκρ., ὅθεν ἐξηγεῖται καὶ ἡ αἰτία τοῦ ὀνόματος της].
Στεργοξύνευνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν σύζυγόν του ἢ, ἡ ἀγαπῶσα τὸν σύζυγόν της, [σύνευνος καὶ
Στέργω [συγγ. τῷ Σπέργω], Μ. στέρξω (πρκ. Ἔστοργα). Ἀγαπῶ (κυρ. μὲ πατρικὴν [ἢ μητρικὴν] ἢ υἱϊκὴν ἀγάπην), λαμβάνω συμπάθειαν πρὸς, (Γαλλ.) affectionner. « Τὴν μάλιστα στέρξας τῶν γυναικῶν, « Ἡρ. « Πείθου γυναικὶ καὶ περ οὐ στέργων ὅμως, « Αἰσχλ. « Λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην,« Σοφ. « Οὔτε γὰρ ἑαυτὸν οὔτε τὰ ἑαυτοῦ χρὴ τόν γε μέγαν ἄνδρα ἐσάμενον σέργειν, ἀλλὰ τὰ δίκαια, « Πλάτ. «Αἱ κύνες τὸν διδόντα τὸ ἐπιτήδειον στέργουσι, « Ξεν. (καὶ παθ.) Στέργεσθαι ὑπὸ τῶν φίλων, « αὐτ. 2) εὐχαριστοῦμαι εἴς τι (κατ.) στέργω (ἐν γεν.) ἀνέχομαι, ὑπομένω. « Στέργειν τί πάθει με χὠ μακρὸς χρόνος ὁ δόκει, « Σοφ. «Πάντα στέργου τὰ παρόντα, « Ἡρ. « Στέργε μὲν τὰ παρόντα, ζήτει δὲ τὰ βελτίονα, « Ἰσοκρ. « Στέργε τὴν γυναῖκα,« Ἡρ., ὑπόφερέ την, (συνήθ. μὲ δοτ.) «Στέργειν τοῖς παροῦσι, « Εὐρ. « Στέργω σκοτοδάλμῃ, « Ἀρχ., (παρβλ. Ἀγαπῶ). 3) Π. (μὲ αἰτ. ἢ ἄπαρ.) εὔχομαι, ἐρίζομαι, δέομαι. « Τὸν Ἀπόλλω στέργω μολεῖν ἀρωγὸν, « Σοφ.
Στερέμνιος, α ἢ ος, ον, = Στερεός.
Στερεμνιότης (ἡ), = Στερεότης.
Στερεμνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Στερεόω.
Στερεμνωδὴς, ους (ὁ, ἡ). στερεὸς (στερεμνιος) τὸ εἶδος, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν στερεῶν σωμάτων.
Στερεμνίως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Στερεῶς.
Στερεογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στερεὰν γνώμην (ἀπόφασιν) ἢ σαθρὸν φρόνημα· (σχυρογνώμων).
Στερεόδερμος (ὁ, ἡ), = Σκληρόδερμος.
Στερεοειδὴς, ους (ὁ, ἡ). στερεὸς τὸ εἶδος.
Στερεοκάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στερεὰν ἢ σκληρὰν καρδίαν, (σχυρογνώμων, σκληροκάρδιος.
Στερεομετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ τὰ στερεὰ σώματα ὡς·
Στερεομέτρης, ου (ὁ). ὁ μετρῶν τὰ στερεὰ σώματα.
Στερεομετρία (ἡ). ἡ καταμέτρησις τῶν στερεῶν σωμάτων καὶ ἡ περὶ τούτων ἐπιστήμη.

Στερεομετρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν στερεομετρίαν. ▪ Πρᾶξις—, ▪ Μάθημα—, ὁ κυβισμός.

Στερεοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι στερεόν, στερεόνω. ▪ Ὁ στερεῶν βροντήν, ▪ Γρφ.,—ἰσχυροποιῶ. ▪ Ἡ στερεωμένη (ἴνν. γῆ),▪ ἡ ξηρά, ἡ στερεά.

†Στερεόμμης (ὁ, ἡ), ἴδε Στερήμμης.

Στερεω-ῶ [συγγ. τῷ Στερεύς], Μ. ήσω καὶ Π. έσω. Ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος· (πθ.) χάνω (ὑστεροῦμαι) τι. (μέ γεν. ἐκ δ.) ▪ Οὔνενά με στερέσαι τῆς λαιδὸς ἤθελε κάσης, ▪ Ὀδ. Ν. ▪ Ἐστέρησαν αὐτὸν τῆς πατρίδος, ▪ Ξεν., τὸν ἐξώρισαν. (καὶ πθ.) ▪ Τῆς κεφαλῆς στερηθῆναι, ▪ αὐτ., νά χάσῃ τὸ κεφάλι του | καὶ αἰτ. σπν.) ▪ Ἡ πάρεστι μὲν στένειν, πλούτου πατρῴαν κτῆσιν ἐστερημένῃ, ▪ Σοφ., (ἴδε καὶ Στέρομαι).

Στερεώδης, ους (ὁ, ἡ). στερεός τὸ εἶδος

Στερέωμα (τό), πᾶν ὅτι εἶναι στερεωμένον (πέτρα, μόνιμον) ἢ χρησιμεύει πρὸς στερέωσιν, θεμέλιον, σήριγμα,(ὑβ.) = Στέφωμα (κλοίου)· (γεωμετρ.) σῶμα στερεόν.

Στερεῶς, ἐπίρ. Στερεά, γερά, δυνατά (μτγμ.) ἀντόνως, ἀποτόμως, ἐπιμόνως κτλ. ▪ Στερεῶς κατέβησαν, ▪ Ὀδ. Ξ. ▪ Στ. ἀνήνατο, ▪ Ὅμ. Ἴλ.

Στερέωσις, εως (ἡ), τὸ ὡσ. τοῦ Στερεῶ, ταγίωσις, στήριξις.

Στερεωτής, οῦ, ὁ στερεώτης τι, Θεμελιωτής.

Στερεωτικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς στερέωσιν.

Στέρημα (τό), πᾶν ὅτι ἐστερήθη τις, τὸ ἀφαιρεθέν ἀπό τινος.

†Στερήσιμος (ὁ, ἡ), ὁ ὑπακούων εἰς ζήτημα, δημεύσιμος.

Στέρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στερῶ, ἀφαίρεσις, †πθ.) ἀπώλεια, (κοιν.) ὑστέρημα· (γραμτ. καὶ φιλοσ.) = Ἀπόφασις, ἄρνησις.

Στερητικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς στέρησιν· (γραμτ. καὶ φλσφ.) ὁ σημαίνων στέρησιν, ἀρνητικός, ἀποφατικός.

Στερητικῶς, ἐπίρ (Γραμτ.) κατὰ στέρησιν.

†Στερίζω, Μ. ίσω, Σχλ. ἀντὶ Στερῶ.

Στερίσκω, Π. στερήσω κτλ.,=ξ εἰς τὸν ἐνεργ. εὐγρηστότ. τοῦ Στερῶ.

†Στερίφεύομαι, Μ. εὑσομαι. Μένω στέρηφις (ἄγονος), = Παρθενεύομαι.

†Στερφνός, ἡ, όν,=Στέριφος.

Στεριφοποιέω-ῶ, Μ. ήσω,=Στερεοποιέω, [τι ῶ καὶ

Στέριφος, ος, ον,=Στερεός, σκληρός, πάγιος. 2) =Στείρος, ἄγονος. ‖ (σύν.) Στειρίφη, στείρα (γυνή), καὶ (ς) στείρα (τροπὶς) πλοίου.

Στεριφότης (ἡ), ἡ ἰδιότης τοῦ στερίφου, στερεότης, σκληρότης.

Στεριφωνῶ, Μ. ώσω,=Στερεόω, ῶθ.

Στερίφωμα (τό),=Στέρεωμα, ὄγκ.ωμα.

Στερκτέον, θετ. τοῦ Στέργω.

Στερκτικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ στέργειν (ἀγαπᾷν κυρ. μὲ πατρ. μητρ. ἢ νιϊκὴν ἀγάπην). ▪ Τὸ στερκτικόν, ▪ Πλ., ἡ πρὸς ζωρτὴν διάθεσις τοῦ ἀνθρώπου. 2) ὁ στέργων (εὐχαριστούμενος) εἰς κάθε τι, ἀνεκτικός, ὑπομονητικός, [ἀλλ' εἰς ταύτην τὴν σημασίαν ὀρθοτ. τὸ Στεκτικός).

Στερκτός, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον στέργει ἢ πρέπει νὰ στέργῃ τις, ἀγαπητός. 2) πρᾶγμα εἰς τὸ ὁποῖον εὐχαριστεῖται ἢ πρέπει νὰ εὐχαριστηθῇ τις.

Στερνέδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Στερνίον.

†Στέρνις [στερνον], ιος (ἡ ἢ ὁ),= Ἐνστερνίων.

Στερνίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Στέρνον, στηθάρι. 2) εἶδ. φαγητοῦ (ἴσως ἀπό κρέας στήθους) καὶ 3) εἶδ. ὀψαρίου ἢ δατρακοειδέρμου.

Στερνίτης, ου (ὁ) καὶ Στερνῖτις, ιδος (ἡ). ὁ τοῦ στέρνου (τοῦ στήθους), ὁ ἀνήκων εἰς τὸ στέρνον. ▪ Πλευραί— , ▪ Πλάτ.

Στερνοβριθής, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γερὸν (βαρὺν) στέρνον. ▪ Ἵππος—, ▪ Ἰούλιαν., (κατὰ ὀρθ. ἀντὶ Σθενοβριθής).

Στερνοκοπέομαι (κοπτυπέομαι)-οῦμαι, Μ. ήσ.μαι, = Στερνοτυπέομαι.

Στερνοκτυπία (ἡ),=Στερνοτυπία.

Στερνόμαντις, εως (ὁ, ἡ),=Ἐνστερνόμαντις.

Στέρνον (τό), [στερεός]. (χωρ. τὸ πλατὺ καὶ ὀστώδες μέρος τοῦ στήθους, ἐν γεν.) τὸ στῆθος (μ' ὑπὸ σ. ἔρχεται συχνάς βελόνης πρὸς στῆθος, ▪ Ἰλ. Δ. ▪ Ἔδειξε μαστοὺς ζέρνα θ' ὡς ἀγάλματος,▪ Εὐρ.)· (συνεκδ.) ὁ νοῦς. ▪ Χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν, ▪ Σοφ., ἔχειν κατὰ νοῦν, ἀνθυμεῖσθαι, (παρβλ. φρήν)· (μτγμ.) ▪ Στέρνα γλ., ▪ Π., αἱ πιδάλιες, τὸ εὔκαρπο μέρος (παρβλ. Οὖθαρ).

Στερνόκλητος (ὁ, ἡ). κτυπημένος ἢ πληγωμένος εἰς τὸ στῆθος.

†Στερνοσίματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τοῦ στέρνου καὶ τοῦ σώματος. (ἀλλ. διορθ. Στεῤῥοσώματος).

Στερνοτυπέω-ῶ καὶ (συχνότ.) Στερνοτυπέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Κτυπῶ τὸ στῆθός μου (Κτυπιοῦμαι) ἀπὸ λύπην, [ἐκ τοῦ

Στερνοτυπής, ές (ὁ, ἡ), Π. [στέρνον, κόπτω]. ὁ κτυπῶν τὸ στῆθός του ἢ συνηθισμένος μὲ κτυπήματα τοῦ στήθους. ▪ Ἄλγημα—, ▪ Εὐρ.

Στερνοτυπία (ἡ) κτύπημα τοῦ στήθους (εἰς σημεῖον λύπης).

†Στερνοτύπτης, ου (ὁ), = Στερνοτυπής.

Στερνοῦχος (ὁ, ἡ), Π. [στέρνον, ἔχω]. ὁ ἔχων εὐφόρους ἢ εὐρυχωρους παστάδας. ▪ Χθών—, ▪ Σιφ.

Στερνοφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς ἢ ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ στῆθος.

†Στερνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος στέρνου ἢ μέγα (πλατὺ) στέρνον.

Στέρξις, εως (ἡ), τὸ στέργειν, στοργή, ἀπηχὴς ἢ στέρξιμον (εὐχαρίστησις) εἴς τι, (Γαλλ.) résignation, (σ.γρ. τὸ Στέξις).

Στέρομαι, Μ. στερήσομαι (ἀόρ. ἐστέρησα, μτχ. Στερεύς), ▪ Στερίσκομαι, στερήσομαι, ἢ εἶμαι στερημένος, ἔχασα. ▪ Τοὺς εὐφροσύνας, ὅσους ἐχρώμην ὅτι ἡνίκ' ὠκὺς ἦν, νῦν, ἐπειδὴ τύραννος ἐγενόμην, αἰσθάνομαι στερόμενος αὐτῶν, ▪ Ξεν. ▪ Στέρομαι δ' εἴκων, χέρομαι παθών, ▪ Εὐρ.

†Στεροπεύς, έως (ὁ, ἡ), Π. ὁ παρεγόμενος ὡς ἀστραπή (στεροπή). ▪ Ὗδ εἶος —, ▪ Πλ., (ἄλλ. διορθ. Ἠτεροπεύς).

Στεροπή (ἡ), Π. = Ἀστεροπή, λάμψις ἀστραπή. ▪ Χαλκοῦ (Ἡλίου) —, ▪ Ὁμ., Σιφ.

Στεροπηγερέτα, ao (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Στεροπηγερέτης, Π. ὁ ἀγείρων (συναθροίζων) ἢ ἐγείρων (διεγείρων) τὰς ἀστραπάς, (ἐπίθ. τοῦ Διός).

Στεροψ, οπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων ὡς ἀστραπή. 2) = Στεροπή.

†Στερρόβαρτις, εος (ὁ, ἡ). στερρὸς ἢ βαρύς.

†Στερρόδινος, ον (ὁ). στερρῶς (ἰσχυρῶς) βυών, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Χαλκόδινος).

†Στερρόδραγίων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γοργιούς (στιβαρούς) βραχίονας.

Στερρόγυιος (ὁ, ἡ), Π. [στερρὸς, γυῖον]. ὁ ἔχων γερὰ (εὔρωστα) μέλη.

Στερρόπαιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Στερεοποιέω.

Στερρόπυργος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀχυρωμένους μὲ στερεοὺς πύργους.

Στερρός, ά, ή ές, όν, Ἀττ. ἀντὶ Στερεός, γερός, σκληρός, δυνατός, εὔρωστος· (τρπ.) ἀνένδοτος, ἄκαμπτος. ▪ Στερρὰ γὰρ ἀνάγκη, ▪ Βύρ. ▪ Τὰ στερρὰ τῶν θηλέων ἀφροδισιαζικά,▪ Ἀρχ. ‖ (σύν.) Στερρά, =Στείρα (γυνή) ἢ γερά (γῆ). ▪ Ἐν τῇ στερρᾷ τῆς Χερσονήσου, ▪ Στρβ.

Στερρόσωματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στερρὸν (στερεὸν) σῶμα, = Στερεοσαρκος.

Στερρότης (ἡ),=Στερεότης.

Στερρύνω, Μ. ώσω. = Στερεόω.

Σ εφρίς, ίδος = Στερεός· σκληρῶς (μετ-

νῶς) ἀνενδότως, ἐπιμόνως, ἰσχυρογνωμόνως. «Ἡμεῖς δὲ ὁρῶντες πολλὰ ἀγαθά, στεῤῥῶς αὐτῶν ἀπεχόμεθα.» Ξεν. (καὶ ὑπερθ.) «Ὑπὲρ τὰ ἐννενήκοντα ἔτη λέγεται στεῤῥότατα βιῶναι,» Ακ., ἐῤῥωμενέστατα.

Στερφινος [στέρφος], η, ον καὶ Π.

Στέρφνιος (ὁ, ἡ). σκληρός, στερεός, στερέμνιος, ἄκαμπτος· (ἰδιαιτ.) δερμάτινος.

Στερφόπεπλος (ὁ, ἡ). ἐνδυμένος (σκεπασμένος) μὲ δέρμα, (ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλ.), [πέπλος καὶ

Στέρφος [στέριφος], εος-ους (τό). δέρμα (σκληρόν)· (ἐν γέν.) σκέπασμα (στερεόν), λέπυρον, ἐξώφλοιον.

Στέρφος, ου (ὁ), = Σέρφος, (ἴδε.).

Στερφόω-ῶ, Μ. ώσω. Στέρφει (δέρματι) καλύπτω, (Τουρκοβαφ.) καπλατίζω μὲ πετσί.

Στέρφωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μετὰ δέρματος περικάλυψις.

Στερφωτὴρ (ὁ), Π. ἐνδυμένος μὲ στέρφη (δέρματα).

Στεῦμαι (εὕχρ. μόνον εἰς μερικοὺς καὶ τὰ συγκ. τύπους Στεῦται, Στεῦνται, ἢ παρτ. Στεῦτο, Στεῦντο), Π. ἀντὶ Ἵσταμαι, (συνήθ. μὲ ἀπαρ.) βάλλω ἐμαυτὸν εἰς θέσιν νὰ (ἢ δείχνω ἢ καυχῶμαι [ὑπόσχομαι] ἢ φοβερίζω ὅτι θὰ) κάμω τι. «Στεῦται γάρ τι ἐρέειν,» Ὁμ., φαίνεται ὅτι. «Στεῦνται ζυγὸν ἀμφιβαλεῖν δούλιον Ἑλλάδι,» Αἰσχλ., καυχῶνται. «Στεῦται δ' ἠελίου γόνος ἔμμεναι,» Ἀπλλν. «Στεῦτο δ' ὅγ' ἀμφοτέρων ἀπονόσφιν ἀΰτα,» Ιλ. Φ.

Στεφάνη (ἡ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι περιέχει (ἢ περιβάλλεται εἴς) τι ὡς στέφανος, γῦρος, (κοιν.) στεφάνι, (Τουρκ.) πεζβάζι, (Γαλλ.) corniche· κορώνα, = Στέφανος, κτλ. («Τὸ τῆς Ἥρας ἄγαλμα στεφάνην εἶχε χρυσῆν,» [Καλλιξ. παρ'] Ἀθ. «Στεφάνη κύκλῳ περιθεῖ λίθοις Ἰνδικοῖς διάστερος,» Ακ.)· (ἰδιαιτ.) τὸ μέρος τῆς κεφαλῆς ὅπου τελειόνουν τὰ μαλλιά· (ἀνατομ.) ἡ περὶ τὸ κρανίον ῥαφή. (Λτ.) sutura coronalis· τὸ πρὸς τὸ μέτωπον μέρος τῆς περικεφαλαίας, (ἐν γέν.) ἡ περικεφαλαία· εἶδος πεῤῥούκας· τὸ χεῖλος (ἡ περιφέρεια) τοῦ ποτηρίου· τὸ κατὰ κορυφὴν περίζωμα (ἴδε Κόρωνη) τοῦ τείχους· ἀξυχή κρημνώδης (Ὀφρύς) ὄρους· ἡ ἶρις τοῦ ὀφθαλμοῦ· πάθος τι περὶ τὴν ὁπλὴν (χηλὴν) τοῦ ἵππου, (Γαλλ.) couronne. (ἀνατ.) ὁ σφιγκτὴρ τοῦ δακτυλίου καὶ τὸ περὶ τὴν πόσθην σαρκῶδες (;), «ὅπερ ἐστὶ μυωδέστατον τοῦ καυλοῦ,» κατὰ τὸν Ῥοῦφ.

Στεφανηδὸν, ἐπίρ. Ὡς ἂν στεφάνη, ὁλοτρόγγυρα.

Στεφανηπλοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέκω στεφάνους ὡς στεφανηπλόκος.

Στεφανηπλοκία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ στεφανηπλόκου, πλέξιμον στεφάνων.

Στεφανηπλόκιον (τό). τὸ μέρος ὅπου πλέκονται καὶ πωλοῦνται στέφανοι.

Στεφανηπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων (μεταχειριζόμενος τὸ ἔργον τοῦ πλέκειν) στεφάνους.

Στεφανηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ στέφανον· εἶμαι στεφανηφόρος. «Χρυσὸς ἐστεφάνωσε καὶ στεφανηφορεῖν,» Δμ. «Ἡγίας Ἀντιγόνου στεφανηφορήσας,» Ἐπγρ.

Στεφανηφορία (ἡ). τὸ στεφανηφορεῖν· ἡ ἀξία τοῦ στεφανηφόρου.

Στεφανηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ἢ ἔχων τὸ δικαίωμα τοῦ φορεῖν στέφανον. «Ἀγὼν —,» Ηρ., ὁ (ἄλλ.) Στεφανίτης. «Ἀρχὴ —,» Ἀθ. ἡ τοῦ στεφανηφόρου. ‖ (οὐσ.) ἄρχων ἢ ἱερεὺς ὅστις ἐφόρει εἰς τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς στέφανον. «Ὑπὸ τῆς πατρίδος στεφανηφόρος αἱρεθείς,» Ἀθ.

Στεφανιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ στέφανον.

Στεφανίζω, Μ. ίσω. Στεφανόνω.

†Στεφανικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προσδιωρισμένος διὰ στέφανον.

Στεφάνιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Στέφανος.

Στεφανίς, ίδος (ἡ), = Στεφάνη. «Τείχους —,» Σχλ., τὸ γεῖσον.

Στεφανίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Στέφανος.

Στεφανίτης, ου (ὁ) καὶ Στεφανῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἀνταμειβόμενος μὲ στέφανον, (ἐκκλησ.) νικητής. «Ἀγὼν —,» Ξεν., τοῦ ὁπ. τὸ βραβεῖον ἦτον στέφανος. «Μυρσίνη —,» Σχλ. Ὁμ., ἡ χρησιμεύουσα πρὸς στεφανηπλοκίαν. ‖ (ὡς ἐνν. ῥαφή) ἡ ἄλλ. Στεφάνη τοῦ κρανίου.

Στεφανιτικός, ή, όν. Στεφανίτου ἴδιος.

†Στεφανίων, ωνος (ὁ), εἰδ. κολοιοῦ (διὰ τὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του σχηματιζόμενον στέφανον).

Στεφανοδότης, ου (ὁ). δοτὴρ στεφάνου, βραβευτής.

Στεφανοειδής, έος (ὁ, ἡ). στεφάνῳ ὅμοιος.

Στεφανοπλοκέω, -πλοκία, -πλόκος, = Στεφανηπλοκέω κτλ.

Στεφανοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων στεφάνους, στεφανοπλόκος.

Στεφανοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν στεφάνους.

Στεφανοπώλητρια ἢ Στεφανοπωλὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Στεφανοπώλης.

Στέφανος (ὁ), [στέφω], (ἐν γέν.) = Στεφάνη, κύκλος· περίβολος. «Τείχεος —,» Πίνδ. «Πολέμοιο,» Ιλ. Ν., ἡ συγκροτουμένη ὁλοτρόγγυρα μάχη. 2) (ἰδιαιτ. καὶ συνήθ.) ὁ περὶ τὴν κεφαλὴν πρὸς στολισμὸν ἢ ὡς σημεῖον τιμῆς ἢ ἐξουσίας φερόμενος, κορώνα, διάδημα· (συνεκδ.) δόξα, καύχημα, ἢ βραβεῖον, ἀμοιβή.

Στεφανοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φορῶν) στέφανον.

Στεφανοφορέω, -φορία, -φόρος, = Στεφανηφορέω κτλ.

Στεφανόω-ῶ, Μ. ώσω. (ἐν γέν.) Περιέχω τι ὡς στέφανος, περικυκλόνω. «Νῆσον, τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται,» Ὀδ. Κ. «Ἀμφὶ δ' ὅμιλος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο,» Ὁμ. Ὕμν., ἦτον συναγμένος ὁλοτρόγγυρα. «Δίκτυα μολίβῳ στεφανούμενα,» Ἐπγρ. 2) (ἰδιαιτ. ἢ συνήθ.) στολίζω μὲ στέφανον, στεφανόνω· (ἐν γέν.) τιμῶ· στολίζω· δωροῦμαι, ἀνταμείβω. «Ἐστεφάνωσαν αὐτὸν 10 μναῖς,» Πλ. «Ευχωθείσης δὲ τῆς ἐλευθερίας αὐτοῖς, ἐστεφάνωσαν παραχρῆμα τὸν βασιλέα πεντακοσίαις ἀργυρίου ταλάντοις, χιλίοις δὲ λιβανωτοῦ, καὶ διακοσίοις τῆς λεγομένης στακτῆς,» Πλβ. «Ἐστεφάνωσεν μ' εὐαγγέλια,» Ἀρστφ. «Τοῦτο τὸ ἡρῷον στεφανοῖ ἡ ἐργασία τῶν βαφέων,» Ἀρ. γρφ. «Τύμβον αἵματι στεφανοῦν,» Εὐρ. «Στεφάνωσον Ἑλλάδι ἀξίως τῆσδε κτανών σεαυτοῦ,» αὐτ. (καὶ κθ.) «Ἡ πόλις ἐπανηγύριζεν ἐν ἡμέραις ἑπτά, ἀργυρέοις τε ἐστεφάνωτο σκεύεσι,» Θεοφύλ. εἶχεν αὐτὰ ἐκτεθειμένα πρὸς στολισμὸν εἰς τῶν οἰκιῶν τὰς θυρίδας.

Στεφανώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων μὲ ἢ χρησιμεύων διὰ στέφανος.

Στεφάνωμα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς στεφάνωσιν, στέφανος· τιμή, βραβεῖον, ἀμοιβή· (ἐνίοτε) περίβολος. «Πύργων —,» Σοφ. «Ἡ λύρα ἀγροίκως στεφάνωμα,» Ἀθ. «Ὁ νάρκισσος ἀρχαῖον τῶν χθονίων θεῶν στεφάνωμα,» Πλ. (καὶ κοτηγρ.) «Ἄνδρα Κυράνας στεφάνωμα,» Πίνδ.

Στεφανωματικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς στεφάνωμα, στεφανωτικός.

Στεφάνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στεφανόω, στέψις, στεφάνωμα.

Στεφανωτής, οῦ (ὁ). ὁ στεφανόνων.

Στεφανωτικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς στεφάνωσιν ἢ κατασκευὴν στεφάνων.

Στεφανωτίς (τρίς), ίδος (ἡ). ἡ χρησιμεύουσα πρὸς κατασκευὴν στεφάνων.

Στεφηπλόκος (ὁ, ἡ), = Στεφανηπλόκος.

Στεφηφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Στεφανηφορέω.

Στεφηφορία (ἡ), = Στεφανηφορία.

Στεφηφόρος (ὁ, ἡ), = Στεφανηφόρος. 2) (μετν.) ἡγεμών, βασιλεύς. «Τῷ Θρᾴκῃ στεφηφόρῳ,» Τζ.

Στεφοδότης, ου (ὁ), = Στεφανοδότης.

Στέφος, εος-ους (τό), Π. ἀντὶ Στέμμα· στέφανος, διάδημα, [ἐκ τοῦ

Στέφω [συγγ. τῷ Στείβω, παρβλ. Πυκάζω], Μ. στέψω. Στεφανόνω· περικυκλόνω· (συνεκδ.) τιμῶ· στολίζω. «Θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει,» Ὀδ. Θ. (ἢ κθ.) «Στέφεσθαι ἰούλους,» Ἀνκρ. 2) (ἐνίοτε) Π. γεμίζω (κυρ. τὸ ποτήρι μέχρι τῆς στεφάνης), (ἴδε Ἐπιστέφω).

Στέψις, εως (ἡ), τὸ στέφειν ἢ στέφεσθαι, στεφάνωσις.

Στέωμεν, Ιων. ἀντὶ Στῶμεν, α. πληθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. καὶ

Στῆ, Π. ἀντὶ Ἔστη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὁρσ. καὶ 2) Π. ἀντὶ Στῆσον, β'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. α'. τῆς προσ. τοῦ Ἵστημι.

Στήδην, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Στάδην, μὲ τὸ ζύγι.

Στήῃς, ῃ, Ιων. Π. ἀντὶ Στῇς, στῇ, β'. ἢ γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἵστημι.

Στήθειος, α, ον. Ὁ τοῦ στήθους.

Στήθεσφι, Π. γεν. ἢ δοτ. πληθ. τοῦ Στῆθος

†Στηθιαῖος, α, ον, = Στηθικός.

†Στηθίας, ου (ὁ), εἰδ. πτηνοῦ.

Στηθίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Στῆθος.

Στηθικός, ή, όν. Ὁ τοῦ στήθους, ὁ ἀνήκων ἢ κείμενος εἰς τὸ στῆθος.

Στηθίον (τό), = Στῆθος.

Στηθιστὴρ (ὁ). τὸ περὶ τὸ στῆθος τοῦ ἵππου φορούμενον λωρίον.

Στηθοδέσμη καὶ Στηθοδεσμὶς (ἡ) καὶ Στηθοδέσμιον καὶ Στηθόδεσμον (τό) καὶ

Στηθόδεσμος (ὁ), δέσιμον ἵνα κρατῇ τὰ στήθη τῶν γυναικ., στηθοπάνι.
Στηθοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) στήθους.
Στηθυλακέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Τιτθυλακέω.
Στηθομελής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μελῳδῶν ἀπὸ τοῦ στήθους. ◦ Τέττιξ—, ◦ Γρ.
Στῆθος [ἵστημι ἢ (πιλνάω.)] συγγ. τὸ Τιτθός, Ὕθλος], εος-ας, τό). τὸ σαρκῶδες, (ἐξίχνη) μέρος τοῦ στήθους, τὸ στῆθ., (ἐν γέν.) τὸ στῆθος (συνεκδχ.) ἢ καρδία (ὡς ἕδρα τῶν παθῶν καὶ αἰσθημάτων).
Ⅱ (μεταφ.) τὸ ὑποκάτω τῶν ποδῶν καὶ τὸ ἐντὸς τῆς παλάμης παρὰ τοὺς δακτύλους σαρκῶδες μέρος. Ⅲ ξίφος σχηματισμένον εἰς τὸ ῥηχὰ τῆς θαλάσσης ἢ ποταμοῦ ἀπὸ τὴν ἐπισωρευομένην ἄμμον, (ἄλλ. Γαυσία, ἐξ. Δημόπατρ.) ὄγκος, σῶρός. ◦ Τὰ ἐν τῷ ἤπατι στήθια διασκεδάναι, ◦ Ἱππ.
Στηθύνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στῆθος.
†Στήκω (χωρὶς ἄλλ. χρον.), Γρ. ἀντὶ Ἵσταμαι, (ἐξ. τὸ καιν.) στέκω, -ομαι.
Στήλη (ἡ). [ἵστημι]. στύλος πέτρινος κολώνα σημένη (χωρὶς μνημεῖον [Γαλλ. cippe]) ἢ στήριγμα ἢ σύμβολον, ἢ πρὸς ἀναγραφὴν τῶν δημοσίων πράξεων [συνθηκῶν, διατάξεων κτλ.] καὶ τῶν ὀνομάτων τῶν στηλιτευομένων). ◦ Στήλας προβλῆτας, πρώτας ἐν γαίᾳ θέσαν ἐμβῆναι ἴχματα πύργων, ◦ Ἰλ. Μ. ◦ Στήλη, ἤτ' ἐπὶ τύμβῳ ἀνέρος ἐστήκῃ τεθνηότος, ἠὲ γυναικός, ◦ Ἰλ. Ρ. ◦ Καὶ σφῶν ἑστάσιν ἐπὶ τεῖς τάφοις στήλας, τὰ ὀνόματα καὶ τὸν δῆμον ἑκάστου λέγουσαι, ◦ Ἡρόδ. ◦ Κατέθεντο εἰς χαλκῆν γράψαντες, εἰς ἀκρόπολιν, ◦ Θουκ. ◦ Εἰς τὴν αὐτὴν στήλην ἀναγεγράφθαι, ◦ Αἰσχ., — Ἐνσπονδον γενέσθαι. ◦ Κατὰ δίκαια χάλκια στήλας τιθέναι, τὰς ἀκτροπὰς ἢ τὰ διαστήματα δηλούσας, ◦ Στρ.
Ⅱ (ἰδιωτ.) ἡ περὶ τὸν καμπτῆρα τοῦ σταδίου, (ἄλλ.) Νίσσα, (Σοφ. Ἠλ. 720). ◦ Ἁρματηλατοῦντα ἐγγὺς τῆς στήλης ὤμψαι, ◦ Ξεν. (ὁδ.) ◦ Περὶ τοῦτον τὸν κίονα ὡς περὶ στήλην διαφθείρονται, ◦ Ἰσ. Ⅲ (μεταγν.) ἀνδριὰς (ἐπὶ στήλης), (ἐν γέν.) εἰκών. ◦ Φιλόμμουλον τὴν τοῦ βασιλέως ἔχον στήλην ἔμπαν, ◦ Κωμῳδ. ◦ Τὰς τε ζημιώσας στήλας κατοβάλλουσι πάσας, ◦ Μολ.
Στηλήτης, ◦ (ὁ) καὶ Στηλῖτις, ιδος (ἡ) = Στηλίτης, -ιτις.
Στηλίδιον (τὸ) καὶ Στηλίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Στήλη.
Στηλίτευμα (τό), ἔργον στηλιτευομένου (ἄτιμον).
Στηλίτευσις, εως (ἡ), τὸ στηλιτεύειν, ἡ ἐπὶ στήλης ἀτιμωτικὴ ἀναγραφή, (ἐν γένει) θεατρισμός, παροδιογράτευσις.
Στηλιτευτικός, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος πρὸς στηλίτευσιν, ἀτιμαστικός.
Στηλιτεύω, Μ. εύσω. Ἀναγράφω τι ἐπὶ στήλης (πρὸς δημοσίευσιν), στηλογραφέω· (ἰδιωτ.) γράφω εἰς στέλλην τὸ ὄνομά καὶ τὸ ἐγκλήμα τινος πρὸς ἀτιμίαν, (ἐν γέν.) σωπεύω, θεατρίζω, [ἐκ τοῦ
Στηλίτης, ου (ὁ). ὁ ἐν εἴδει ἢ ἀντὶ στήλης. Ⅱ, συνήθ. ὁ ἀτιμωτικῶς ἀναγεγραμμένος, κυρ. πρὸς ἀτιμίαν) ἐπὶ στήλης. ◦ Ἐκόλαζον δὲ οὗτος, οὓς ἂν αἰσθοῖντο ζωρεδοκοῦντας, ὥστε καὶ στηλίτας ποιεῖν, ◦ Δημ.
Ⅲ (βυζ.) ὁσιακὸς κατοικῶν εἰς τὴν κορυφὴν στήλης.
†Στηλοβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (κατοικῶν) ἐπὶ στήλης, Στηλίτης (3).
Στηλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (ἀντιγράφω) τι ἐπὶ στήλης· (ἐπὶ κακοῦ) προγράφω, στηλιτεύω.
Στηλογράφημα (τό). τὸ ἐστηλογραφημένον ἀπεικόνισμα.
Στηλογραφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐπὶ στήλης ἀναγραφή, (ἐπὶ κακοῦ) στηλίτευσις.
Στηλογραφικός, ἡ, όν. Ὁ διὰ στηλογραφίας.
Στηλοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (καμωμένος εἰς σχῆμα) στήλης.
Στηλοκόπας, ◦, Δ. ἀντὶ Στηλοκόπης, ου (ὁ), = Στηλοκόπος.
Στηλοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Χαράττω) τι ἐπὶ στήλης, στηλογραφέω. Ⅱ) τσακίζω (κατατρίβω) στήλην ἢ τὰς στήλας.
Στηλοκοπία (ἡ), = Στηλογραφία.
†Στηλικόπος (ὁ). ὁ κόπτων (κατατρίβων διὰ τῆς συχνῆς μελέτης) τὰς στήλας, (ὥστε ἐπωνομάσθη ὁ ἀρχαιολόγος Πολέμων).
Στηλουργός (ὁ, ἡ), Π. καμωμένος (ἐξειργασμένος) εἰς εἶδος στήλης. ◦ Τύμβος —, ◦ Αἰσχλ.
Στηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω τι ὡς στήλην, ἰδρύω (μὲ ἐστ.) προσκολλῶμαι ἀναπαύσεως (ὡμετατρέπτως), προσκλίνομαι. ◦ Θεῷ—, ◦ Γρ.
Στήλωμα (τό), πᾶν ὅ,τι ἐστήλωται, στήλη, ἵδρυμα.
Στήλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στηλόω, στήσιμον στήλης, ἢ ἀναγραφὴ ἐπὶ στήλης.
Στῆμα (τό), = Στήμων (ἰδιωτ. ἄνθους ἢ φυτοῦ) καὶ Ⅱ) (νεωτ.) = Σταμίς. Ⅲ) (ἀνατομ.) τὸ κατηρτισμένον τοῦ αἰδοίου.
†Στήμιος (ὁ, ἡ), κατὰ συγκ. ἀντὶ Στημόνιος.
Στημονητικός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Στημονωτικός.
Στημονίας, του (ὁ) λεπτὸς ἢ μακρὸς ἰὸς στήριξις, στίμμι ὅμοιος.
Στημονίζω, Μ. ισω. Κόμπω τι λεπτὸν ὡς τὴν κλωστὴν τοῦ στήμονος. Ⅱ) (μεταφ.) βάλλω τὸ στημόνι εἰς τὸν ἐργαλεῖον.
Στημόνιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Στήμων.
Στημόνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει στήμονος ἢ ἀντὶ στήμονος.
Στημονωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νῆσιν (εἰς τὸ κλώσιμον) τοῦ στήμονος. ◦ Στημονωτικὴ (κατὰ διορθ. ἀντὶ Στημονητικὴ), ◦ Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ γνεθειν (ἑτοιμάζειν) τὸ στημόνιον.
Στημονοφυής, ἐος (ὁ, ἡ), στημονώδης τὴν φύσιν.
Στημονώδης, εος (ὁ, ἡ). στήμονι ὅμοιος.
Στημῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥίγνυνται (κόπτονται οἱ κλωστοὶ τοῦ στήμονος μεταγλύφομαι, λιόνω.
Στήμων [ἵστημι], ονος (ὁ), τὸ σημόνι τοῦ στ. εἰς τὸν ἱστὸν ὑφαντείων [ἀπὸ τῶν παλαιῶν ἐξετείνετο κατὰ κάθετον]. (ἐν γεν.) κλωστή (μτφ.) ἡ γονδρὴ βέργα τῶν πλεκτῶν ἐργοχείρων περὶ τὴν ὁπ. διαπλέκονται αἱ λεπτότεραι.
Στήνια (τά), [ἵ], ἑορτὴ εἰς τὰς Ἀθ. τελουμένη τὴν νύκτα εἰς τιμὴν καὶ ἀνάμνησιν τῆς ἀπὸ τοῦ ᾅδου ἀναβάσεως τῆς Δήμητρος (καθ' ἣν ἐλοιδοροῦντο μεταξὺ των πρὸς ἀστεϊσμὸν αἱ γυναῖκες), (οὐ
Στηνιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὑβρίζω, λοιδορῶ (καθὼς αἱ γυναῖκες εἰς τὰ Στήνια).
Στῆξ, ῆγος (τὸ), κατὰ κρᾶσ. ἀντὶ Σείρ ◦ Σίλφης τῆς βδεούσης, τὸ ῆγρ., ◦ Ἀλεξ ◦ Στῆγος μαστίχειον, ◦ Ἀθρόκ.
Στήριγμα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς στηριγμόν, ἔρεισμα, ὑποστήριγμα.
Στηριγμός (ὁ), τὸ στηρίζειν ἢ στηρίζεσθαι, στερέωσις, στύλωμα· μοναμόστηρεμία· (ἀστρον.) ἀκινησία τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων.
Στήριγξ, ιγγος (ἡ), (ἐν γέν.) = Στήριγμα, ὑποστήριγμα· (ἰδιωτ.) τὸ δίχαλωτὸν ξύλον ὅπου πρατεῖ τὸν βυμὸν τῆς ἀμάξης ὅταν ἦναι ἄζυγος, (Ἀτν.) ῆγγα, (ἀνατομ.) = ἰλαγκεχείς.
Στηρίζω [ἵστημι], Μ. ίξω. Στήνω τι μονίμως [στερεά], στυλόνω· ἐμπήγω σκουμβῶ· πρωσηλόνω (μτφρ.) κρατύνω, βεβαιόω, Ἐμπεδῶ (μτ. ἢ ἀμτθτ.) σέτω ἀκίνητος (καὶ εἰς τὸν πρκ. ᾗ ὑπερσ.) εἶμαι στημένος στερεὰ (σκουμβισμένος κτλ.) εἰς. (μὲ ὁπ. ἢ μόνην ἢ πρόθετ. ἐκ ὁ'.) ◦ Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, ᾗ ἐπὶ χθονὶ βαίνει, ◦ Ὅμ. (καὶ ἀμτθτ.) κλίνω οὐρανῷ στηρίζον, ◦ Εὐρ., φθάνον ὡς. (μὲ γεν.) ◦ Λίθον στήριξε κατὰ χθονός, ◦ Ἡσ. (καὶ μτ.) ◦ Ποσὶν ἀμφοτέροισι σηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, ◦ Πυρ. (ᾗ αἰτ.) ◦ Ἱμὰς οὐρανὸν ἐστήρικται, ◦ Ἡσ. ◦ Καὶ ὁπότε ἐς τὴν καρδίαν στηρίξει (τὸ ὑόσημα), ἀναστρεφέ τε αὐτὴν κτλ., ◦ Θε. (καὶ ἐπιρ.) ◦ Οὐδαμῇ ἐστήρεκτο, ◦ αὐτ. (ᾗ ἀπολ.) ◦ Μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται, ◦ Εὐαγγ.
Στηρικτέον, θεσ. τοῦ Στηρίζω.
Στηρικτής, οῦ (ὁ), ὁ στηρίζων.
Στηρικτικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ στηρίζειν.
Στηρικτός, ἡ, όν. Στηρίζεως ἐπιδεκτικός.
Στήριξις, εως (ἡ), τὸ στηρίζειν ἢ στηρίζεσθαι, στύλωμα· ἀκκούμβημα.
Στήσασθαι, μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἵστημι.
Στήσιος (ὁ), ὁ (Ἀτν. sistor) Ζεὺς, (ἄλλ.) Ἐπιστάσιος.
†Στησιχόλιον (τό), τὸ συσσον Τηλέφιον.
Στήτα, ας, Δ. ἀντὶ Στήτη. ης (ἡ), Μ. (σπανιότ.) ἀντὶ Γυνή, [ἐκ τοῦ Ἵστη ἡ, κατ' ἄλλ., ἐκ τῆς ἐσφαλμ. ἀναγν. τῶν ἀπὸ στήτην ἐρίσαντες, ἐξηγουμένων «ἀπὸ γυναῖκα»].
Στητώδης, εος (ὁ, ἡ), κατὰ κρᾶσ. ἀντὶ Στεατώδης.
Στήωσι, Π. ἀντὶ Στῶσι, γ'. πλθ. προσ. τοῦ ἀόρ. β', τῆς ὑποτ. τοῦ Ἵστημι.
Σ (ἰαλ.), περίσσια (λιθαράκι, τοῦ Γαλεψᾶ (παρδ. Ψαψᾶ), ἰδ.

†Στιάζω, Μ. άσω. Λέω; βάλλω, λεβοδολῶ.

Στιβαδεύω, Μ. εύσω. Στρώνω ἐν εἴδει στιβάδος.

Στιβάδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Στιβάς.

Στιβαδοκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοιμῶμαι ἐπὶ στιβάδος. «Ἐν σάγοις, ἐν αἷς περ καὶ στιβαδοκοιτοῦσι.»

Στιβαδοποιέω-ῶ, Μ. ήτω. Κάμνω ς στιβάδα. (συνήθ. μσ.) «Φυτεύ, ᾗ σὶ θεσμοφορίζουσαι στιβαδοποιοῦνται.» Σχλ Θεόφ.

Στιβάζω ξ (μσ.) «άζομαι, Μ. άσω, -ομαι, = Στειβάζω.

Στιβαρίς [στείβω], ά, ὀν. Δυνατὰ στιβαγμένος (πατημένος), (ἔπη.) πυκνός, σφικτός· (συνεκδχ.) γερός, ἐσχυρός, εὔτονος.

Στιβαρῶς, ἐπίρ. Γερά, βεβαιότ, δυνατά.

Στιβάς [στείβω], άδος (ἡ). στρῶμα ἀπὸ φύλλα (χόρτα, καλαμιὰς κτλ.), ἀχυροστρωμα. «Ἐκάθευδον ἐπὶ στιβάδων, ἃς αὐτοὶ συνεφόρουν τῷ παρὰ τῷ Εὐρώτᾳ πεφυκότας καλάμους.» Πλ. 2) κλάδος διὰ στρώσιμον. «Στιβάδας ἔκοπτον ἐκ τῶν δένδρων, καὶ ἀστρώνυον ὡς τὴν ὁδόν.» Βύαγγ., Ἴδε καὶ Στοιβάς.

Στιβεία (ἡ), τὸ ς βαίνειν (βάδισιν), πορεία, περιπάτημα· (γνηλ.) πάτα.

Στιβεύς, εως, Π. καὶ

Στιβευτής, οῦ (ὁ) ὁ στιβεύων (περιπατῶν· (γνηλατῶν). «Κύων —,» Ὀππ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Γναφεύς (ς).

Στιβεύω, Μ. εύσω, καὶ Π.

Στιβέω-ῶ, Μ. ήσω, =Στείβω, πατῶ· περιπατῶ· (μτβτ.) διαβαίνω· (συνεκδχ.) γνηλατῶ· (μτγν.) ἐξερευνῶ, ἐξετάζω. «Ἰχνεύουσι καὶ στιβέουσι τὸ μέλλον,» Ἰάλ.

Στιβή (ἡ), [στείβω]. ἡ πάχνη, τὸ ψῦχος τῆς αὐγῆς.

Στιβήεις, εσσα, εν, Π. ψυχρὸς ἐξ αἰτίας πάχνης.

Στιβί (τό), (ξυλ.), τὸ ἐξεσκαμμένον μέρος ἀντιμονίου, εἴδος μεταλλικῆς βαφῆς, (ἀλλ.) Στίμμι.

Στιβία (ἡ), Π. ἀντὶ Στιβεία. 2) =Στίβος.

Στιβιάω-ῶ [στιβή], Μ. άσω. Παγόνω ἐξ αἰτίας τοῦ πρωϊνοῦ ψύχους, κρυόνω.

Στιβίζω, Μ. ίσω, =Στειμμίζω

Στίβος (ὁ), [στείβω]. δρόμος τετριμμένη (πεπατημένη), τρίβος· ἴχνος, κατηγασιά· (Π.) ἀντὶ Στιβεία, ἰχνηλασία.

Στίβω, σπνν. ἀντὶ Στείβω.

Στιγεύς, έως (ὁ). ὁ στίζων (χάραγμα ς γράμματος) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο, ἐργαλεῖον πρὸς στίξιν ἐπιτήδειον, κεντήριον ἢ τρυπητήριον.

Στίγμα (τό). τὸ σημάδι (τὸ ἀποτέλεσμα) τῆς στίξεως· (ἐν γέν.) κηλίς, βούλλα ἀπὸ τοῦ δέρματος. «Στίγματα δὲ δέρουσι κυάνεα κατὰ νῶτα,» Ἡρ.

‡Στιγμαῖος, α, ον, ἀφρ ἀντὶ Στιγμιαῖος.

Στιγματηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω ἐπὶ τοῦ σώματός μου στίγματα, εἶμαι =

Στιγματηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἔχων) ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ στίγματα, σημαδεμένος, στιγματισμένος.

Στιγματίας, ου (ὁ). (κυρ. σκλάβος ἢ κακοῦργος) σημαδεμένος μὲ καυτὸν σίδηρον, ς γραμματοσέ«ες. 2) (ἔνομ.) γρομματικὸς ἀσχολούμενος μὲ τὰς στίξεις καὶ ὑποστιγμάς.

Στιγματίζω, Μ. ίσω, = Στίζω, κάμνω (ς ημαλείω μέ) στίγματα· (συνεκδχ.) ἀτιμάζω, (Γαλλ.) flétrir.

Στιγματοφόρος (ὁ, ἡ), = Στιγματηφόρος.

Στιγμή, (ἡ), σημεῖον στίξεως· (γραμτ.) κουκκίδα, (ὑηλ. γεωμετρ.) γραμμῆς κλάσμα, (Γαλλ.) point· (ἐν γέν.) τὸ ἐλάχιστον, «Χρόνου—,» Πλ., τὸ στιγμιαῖον διάστημα, (Γαλλ.) moment, instant. «Εἰς στιγμὴν ἦλθε σκιὰν τοιαύτην,» Δμ.

Στιγμιαῖος, α, ον. Ἴσος μὲ στιγμήν, ἔχων μιᾶς στιγμῆς διάρκειαν, βραχύτατος, ἀπροσμαίς. «Ὁ μαχόμενος μίαν στιγμιαίαν ἔστι πρὸς τὸν ἅπαξ ἀποθανεῖν,» Πλ.

Στιγμίς (ὁ), = Στίξις.

‡Στιγών, ῶνος (ὁ). = Στιγματίας.

Στίζω, Μ. στίξω. Σημαδεύω μὲ σιδηρον ἢ καυτὸν σίδηρον (ἐπὶ κακοῦ) = Στιγματίζω· (γραμτ.) βάλλω στιγμήν, (Γαλλ.) ponctuer. «Τῇ βακτηρίᾳ—,» Ἀρρ., κτυπᾷν εἰς τρόπον ὥστε νὰ μείνωσι σημάδια. «Στίζειν χοιρίον,» βάλλειν εἰς ὑποθήκην, (κατὰ λέξ.) ἐνθετεύειν ἐπὶ στιλπνῆς τὴν παρὰ τοῦτο ἐπιτήδειον, (ὅθεν Ὅρος).

Στικτός, ή, όν, θετ. τοῦ Στίζω.

Στικτόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στικτοὺς πόδας. «Ἔλαφοι—,» Ὀππ.

Στικτός, ή, όν. Ἐστιγμένος, σημαδεμένος ἢ πλουμισμένος μὲ στίγματα, παρδαλός· (γραμτ.) σημειωμένος μὲ στιγμάς. «Χωρίον στικτόν,» Παλ., τὸ ἐνυπόθημον, ἴδε Στίζω.

‡Στικτόγραος-αους (ὁ, ἡ), σπ ατὸν γρόαν, πλουμιστός, παρδαλός.

Στιλβή (ἡ), = Στιλβηδών, λάμψις, ὀνλαβή. 2) καθάρτης. 3) ἀνάγνη, λαμπάρι, (Ἰταλ.) λάμπα.

†Στιλβηδόν, ἐπίρ. Μὲ λάμψιν (ὀνλάβειαν), ὀνλιστερά

Στιλβηδών, όνος (ἡ). στιλπνότης, ὀνλάδα, (Ἰταλ.) λούστρον. «Ὕσσα σὺν ξύλοις στιλβηδόνια ξεχιτοι,» Ὅμηρ.

Στιλβοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ στίλβῃ (νὰ ὀνλίζῃ), λούστρω, ὀνλίζω.

Στιλβός, ή, όν. = Στιλπνός.

‡Στιλβίτης (ὁ), = Στιλπνότης.

Στιλβόω-ῶ, Μ. ώσω. = Στιλβοποιέω, ὀνλίζω, στιλβόω. «Τὴν βοιμαίαν αὐτοῦ στιλβώσατε,» Γρφ.

Στίλβω [ὕλλω], Μ. στιλψω. Λάμπω, ἀστραπόβολῶ, ὀνλίζω. «Καλλεῖ ςίλβων.» «Ὅμ. «Ἀκτῖνες ἀπ' αὐτοῦ (τοῦ ἡλίου) αἴγλην στίλβουσιν,» αὐτ. 2) (ἐνεστ. μτβτ.) ἀντὶ Στιλβόω, ῶ. «Τὸ δ' ἐν οὐρῷ εὑρισκόμενον ὀγρόν, στίλβει (λάθρᾳ. στιλβεῖ) πρόσωπον ἐπιχριόμενον,» Δοκρ.

Στίλβωμα (τό). τὸ ἐστιλβωμένον (ὀνλισμένον) σῶμα. 2) (ἐνεργ.) = Στίλβωτρον, (Δοκρ.).

Στιλβών, ουσα, ον. μτχ τοῦ Στίλβω. ‖. (εῦσ.) ὁ πλανήτης τοῦ Ἑρμοῦ ἢ τὸ ἀφεσίτης.

Στίλβωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στιλβόω, ὀνλίσμα, στίλβωμα, (Ἰταλ.) lucidatura.

Στιλβωτής, οῦ (ὁ). ὁ στιλβόνων (λουστράρων), ὀνλοτής.

Στίλβωτρον (τό) τὸν δι' οὗ χρησιμεύει πρὸς στίλβωσιν (ὀνλισμα).

Στίλη (ἡ), = Σταλαγμίς, (κοιν.) στάλα, στόλα, (συνεκδχ.) τὸ ἐλάχιστον. «Οὐδ' ὅσον στίλην λάρῳ.»

Στιλπνός, ἡ, όν. Ὁ στίλβων, ὀνλιστερός.

Στιλπνότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ στιλπνοῦ, ὀνλάδα.

Στιλπνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Στιλβόω.

‡Στίλπω, κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Στίλβω, ἴδε.

Στίλπων, ωνος (ὁ), (παρὰ Συβαρ.) ὁ νάνος.

Στιλπώς, έως (ἡ), τὸ στιλβεῖν, στιλπνότης.

Στίμμι [Αἰγυπτ.], εως καὶ ος (τό), εἶδος χημικῆς κατασκευῆς (ξεσβωμένον ἀντιμόνιον) τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο πρὸς βαφὴν τῶν βλεφαρίδων, (Τουρκ.) φασλᾶ, (ἐξ οὗ διὰ τὴν χρῆσιν του) σουρμές· (κατασκευάζετο δὲ εἰς τετράγωνα πλακίδια, ἐξ ὧν ἐλίγετο ἡ τετράγωνον).

Στιμμίζω, Μ. ίσω. Βάφω (τὰ βλέφαρα καὶ τὰ ματοστάνουρα) μὲ τὸ στίμμι.

Στίμμις, ιδος ἢ εως (ἡ), = Στίμμι. «Στίμμιν, κάτοπτρα, χρυσόλινος, κεχρωσμένους,» (Ἀντιφάν. καιρ.) Φωτ.

Στίμμωμα (τό), τὸ ὑπὸ τοῦ στίμμεως γρωμάτισμα (βάψιμον) τῶν βλεφαρίδων κτλ., (Τουρκ.) σουρμές.

(Στίξ), στιγος (ἡ), Π. (ἴσως εἰς τὸν ἀνδρ.) ἀντὶ Στίχος, στιχὰ τάξις. «Γερμάνων μακραὶ στίγες,» Ἀρ. «Ἐπὶ ςίγας,» Ὅμ., κατὰ στιχάς. «Τὰ δ' ἐπὶ στίγας ἦγεν αἰών,» Ἀπολλ., ἔφερεν εἰς τάξιν, παρέταξε.

Στίξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στίζω, σημάδεμα (μὲ σουβλὶ ὁν ἢ καυτερὸν σίδηρον)· (γραμτ.) τὸ στιγμῶν σημείωσις.

‡Στίον (τό), = Στίον.

Στιπτός, ἡ, όν, = Στικτός, ςιφρός. «Λιβυκὰς στιπτοὺς θῆρ., εἴδος σκύλακος κυβούσιος.» (ὀθ.) «Γερονίες—,» Ἀρρ., οἱ Ἀγαρνεῖς, (παρῴδ.) Πρίνινος ἢ Σφενδάμινος. «Φυλλάς—,» λξ., = Στιβάς.

Στιπόω, Μ. στιπῶ, Δ ἀντὶ Στίζω.

Στίπος [στείβω], εος-ους (τό). σῶμα (κυρ. σφαιρικὸν) πεπυκνωμένον.

Στιππός [στείβω], ά, όν. (κυρ. ἐπὶ σαρκικῆς) Σφικτός· πυκνός (μ' Ἔσαι δὲ ἡ τοῦ αἵματος αὐτῶν πῆξις οὐ στιφρά, καθάπερ ἡ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ πλαδαρά,» Ἀριστ.)· (ἐν γέν.) γερός, στιβαρός.

Στιππότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ στιπποῦ, πυκνότης, σφικτότης (ἀντίθ. σαρκικῆς).

Στιππόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ στιφρόν (νὰ λάβῃ σύστασιν, νὰ πήξῃ).

Στιχαδικός, ἡ, όν ἢ

Στιχαδιστής, οῦ (ὁ) ὁ, Στιχαδίστρια, ας (ἡ)

ὁ ἐκ στιχάδος. ▪ Οἶνος—,▪ Ἀξ. ▪Ὄξος στιχαδικόν,▪ Δσκρ.

Στιχαιδὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Στιγφδός.

Στιγάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στίχος.

Στιχάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Στίχος. 2) ἀντὶ Στιχάς.

Στιχάω καὶ (εὐχρηστότ.) τὸ μσ. -άομαι (χωρὶς Μ.), Π, ἀντὶ Στείχω, ὑπάγω ζιγχηδὸν (κατὰ τάξιν).

Στίχες, πλθ. τοῦ ἀχρ. Στίξ.

Στιχηδόν, ἐπίρ. Κατὰ στίχον, κατὰ τετρᾶν, κατὰ τάξιν, (Γαλλ.) **à la file**. 2) διὰ στίχων.

Στιχήεις, εος (ὁ, ἡ) ᾗ

Στιχηρός, ά, όν. Βαλμένος ἢ διηρτημένος κατὰ στίχους. 2) γραμμένος διὰ στίχων.

Στιχηρῶς, ἐπίρ. Κατὰ στίχον ἢ διὰ ζίχων, Στιχηδόν.

Στιχίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στίγος.

Στιχίζω, Μ. ίσω. Τοποθετῶ κατὰ στίχον, ἀρτιάζω. 2) στιχουργῶ.

Στίχινος, τ, ον. Ὁ ἐκ στίχων ἢ ἐξ αὐτίας στίχων. ▪ Θάνατος—,▪ Ἐπιγρ.

†Στιχιστής, οῦ (ὁ), ὁ στιχίζων, στιχουργός.

Στιχογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων στίχους ἢ διὰ στίχων, στιχουργός.

Στιχολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (ἀπαγγέλλω) στίχους.

Στιχολογία (ἡ), τὸ στιχολογεῖν, ἀπαγγελία στίχων.

Στιχομυθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ (διαλέγομαι) διὰ στίχων, ἀποκρίνομαι εἰς ζίχον μὲ στίχον.

Στιχομυθία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ στίχων συνδιάλεξις.

†Στιχοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Στιχουργέω.

Στιχοποιία (ἡ). ποίησις ζίχων ἢ διὰ ζίχων, στιχουργία. [ἐκ τοῦ

Στιχοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ποιῶν (συνθέτων) ζίχους, στιχουργός.

Στιχὸς, γεν. τοῦ (ἀχρ.) Στίξ.

Στίχος (ὁ), [στείχω]. σειρὰ, φάλαγξ, τάξις (στρατ.)· στίχες (πυῆμ.: τες).

Στιχουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Συνθέτω) στίχους ὡς στιχουργός.

Στιχούργημα (τὸ), πόνημα στιχουργοῦ.

Στιχουργία (ἡ), = Στιχοποιία, [ἐκ τοῦ

Στιχουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων στίχους, (Γαλλ.) **versificateur**.

Στιχῳδὸς (ὁ, ἡ), [στίχος, ᾠδή]. ποιητὴς, ῥαψῳδός.

Στοιβὰς [στοιβάς, εἴδους], τος (ὁ, ἡ). πλήγης πετραδίων, λιθόβλης

Στιλεγγίζω (τὸ) ὑποκορ. τοῦ Στλεγγίζω.

†Στλεγγιτολήκυθος (ὁ). = Συστροληκυθος.

Στλεγγιζόπα ὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων στλεγγίδας.

Στλεγγίζω, Μ. ίσω. Τρίβω μὲ τὴν στλεγγίδα.

Στλεγγίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Στλεγγὶς [στέλεχυς], τος (ἡ). ξύστρα τὴν ὁπ. μεταχειρίζονται εἰς τὸ λουτρόν), λατ.) **strigil**. [αἱ τῶν Λατίνων ἦσαν κατὰ τὸν Πλούτ., καλάμινοι, ὁθ. 2) ▪Σίφων. ▪Στλεγγίδας λαβοῦσαι σιφωνίζομεν τὸν οἶνον,▪ Ἀρχφ. ▪Οὐ γὰρ πρὸς τὸ περιζέσθαι ἦν τις αὐτῇ χρήσασθαι μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ὕδωρ ἁρμόσασθαι, ▪ Σδ. 3) στιλπίδιόν τι (ἀπὸ χρυσοῦν ἔλεσμα) τὸ ὁπ. ἐφόρων εἰς τὴν κεφαλὴν αἱ γυναῖκες καὶ αἱ εἰς τὰ μαντεῖα στελλόμενοι θεωροί, (ἴσ. ἀπ' ἐδῶ εἶνε τὸ Τουρκ.) τσελέγγι (καθ' ὅσον μάλιστα καὶ Ἡρακλείδης μὲν ὁ Ταραντῖνος λέγει ὅτι συνέκειτο ἀπὸ χρυσᾶ ταινίδια, ὁ δὲ Σχλ. τοῦ Πλάτ. καὶ ὁ Πλθ. τὸ γράφει Στιλεγγίς. ▪ Ἀγίνα ἔζησε· τὰ δὲ ἄθλα ἦσαν στλεγγίδες χρυσαῖ, ▪ Ξεν., (παρβλ. Καλαμίς 6).

Στλέγγισμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς στλεγγίδος ἀφαιρούμενον, λέγα τὴν ὁπ. ἐξάγει τις τριβόμενος εἰς τὸ λουτρόν.

Στλεγγιστρον (τὸ), = Στλεγγὶς. 2) εἶδος πλατείας μαχαίρας πρὸς ἀπόξεσιν τῶν πίλων. (ἄλλ.) Σπαθίς.

Στλεγγοποιὸς (ὁ, ἡ), = Στλεγγιδοποιὸς, [ἐκ τοῦ

Στλέγγος, εος-ους (τὸ), = Στλεγγὶς.

Στοά (ὁ), [ἵστημι]. κτίριον καμαρωτὸν (ἐπίμηκες) στηριζόμενον ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν μέσους εἰς κιόνιας, (Γαλλ.) **portique**. (κατ' ἐξοχ. εἰς τὰς Ἀθ.) ▪Ἡ ποικίλη (μετὰ καὶ χωρὶς) στοά,▪ ὅπου ἐδίδασκεν ὁ Ζήνων, (ὁθεν) ▪ Οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ▪ οἱ Στωϊκοὶ φιλόσοφοι. 2) κελλάρι, ἀποθήκη (σίτου, οἴνου κτλ.), μαγαζεῖ, (ὅθεν 3) παρὰ Ῥωμ.) εἶδος μηχανῆς πολιορκητ. (Λατ.) **vinea**. ▪Περιεβάλοντο στοὰν παράλληλον τῷ τείχει ἀγχοῦ ἐπὶ δύο πλέθρα, ▪ Πλθ.

Στοάξ, ακος (ὁ), περιφρονητ. ἀντὶ Στωϊκὸς φιλόσοφος.

†Στοιβάζω, Μ. άσω, = Στιβέω, (ὅθεν

†Στοίβασμα (τὸ). Ἄρισια, λοιδορήματα.

Στοιβέω-ῶ, Μ. ήσω. Λοιδορῶ, κακολογῶ [ἐκ τοῦ

Στοιβὸς (ὁ), = Στόμφος, λοιδορία, κακολογία· παμπερρησύνη.

;Στοιὰ (ἡ), Αττ. ἀντὶ Στοά.

;Σ.., δωδύομαι, Μ. υσομαι, = Στιβαδεύομαι.

Στοιβάζω [στοιβή], Μ. άσω. Γεμίζω (στρῶμα κτλ.), πατόνω (ἐν γέν., κάμνω στοίβαν, σωρεύω. ▪Κατοίβασι τὰς σχίδακας ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον,▪ Γρφ.

;Στοιβὰς, άδος (ἡ), = Στιβάς.

†Στοιβασία (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Στοιβασμός.

Στοιβάσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναται τις νὰ στοιβάσῃ, ἐπιδεκτικὸς στοιβαγματος.

Στοιβασμὸς (ὁ), τὸ στοιβάζειν, γέμισμα (στρώματος κτλ.) (ἐν γέν.) συσσώρευσις, στοίβαγμα.

[Στοιβαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ στοιβάζων (γεμίζων) στρώματα κτλ., στοιβαστής.

Στοιβὴ (ἡ), [στείβω]. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει διὰ στοίβαγμα (στρώματος κτλ.), (μετων.) παρεμπλήρωμα τι ὑφάσμα (λόγου), παραγέμισμα. ▪ Κἂν πεζὸς εἶπω ταὐτὸν ἡ στοιβὴ ζῶν, ἐ σασ' ἔξω τοῦ λόγου, κατάπτυσον,▪ Ἀρχφ. ▪Ὧν γὰρ τρόπων εἰς τὰς συνθέσεις τῶν ἀμφιεζέων εὐχρηστεῖ ἡ τῶν στοιβῶν παρένθεσις ὑπὲρ τοῦ μὴ καταθλίβειν τὰ σώματα καὶ τοὺς ἀμφορεῖς κτλ.▪ Ἀπολλ. 2) (ἰδιωτ.) εἶδος γόητευ (ἄλλ. Φλέως) μὲ τὰ ὁποῖα ἐγέμιζον τὰ ζώματα (τὰ σαγμάτια κτλ.) καὶ ἀπὸ τὰ κλαδιὰ ἔκαμναν σαμώματα, (κατ.) βεργάζι. ▪ Ἄνθρωπον ἡμῖν τὴν στέγην ὀφέλλοντα, οὐ γὰρ παρῆν ὕρελμα, πωμένι στοιβῆς,▪ (Ἱππών. παρὰ τῷ Σχλ. τοῦ Λυκόφρ. 3) ἀντὶ Στοιβάς, (ὅθ. ἡ (μεγν.) σωρὸς, (κοιν.) στοίβα. ▪ Λίθων (▪Κρατέτου)—,▪ Εὐς. (καὶ μετμ.) ▪Ἀποφάσεων—,▪ αὐτ., σωρεία. ▪ Σηγὴ τοῦ βίου ἐκθερμίζόμενος ὁραγμείοισι ἐπὶ στοιβάς,▪ αὐτ.

Στοιβηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει στοιβῆς, σωρηδόν.

Στοιβοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων στοιβὴν (κατ.βάθ), σπογγώδης. ▪ Σπλὴν στοιβοειδὴς ἡ σάρξ,▪ Ἀλέξ Ἀφρ.

Στοίβιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στοά.

Στοιχαδικὸς, ἡ, όν καὶ

Στοιχαδίτης, ου (ὁ) καὶ Στοιχαδῖτις, ίδος (ἡ). κατεσκευασμένος μὲ φύλλα ἢ ἄνθη στοιχάδος.

Στοιχάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στοῖχος.

Στοιχὰς, άδος (ἡ). (ἐπίθετ.) ἡ κατὰ στοῖχον (κατὰ στεράν) κειμένη. ▪ Ἠλεῖαι (▪Νῆσοι κτλ.) στοιχάδες,▪ Δξ. 2) (ὑδρ.) διυδρεφυτεία διατρημένη εἰς σχῆμα περιπάτων, (παρβλ. Περίστοιχος). 3) εἶδος φυτοῦ κώνειου, (Ταρχ.) χαραμπάνι, (καὶ ἄλλ.) γαμελίδανον.

Στοιχειακὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ κατὰ στοιχεῖον ἢ μόνον μὲ τὰ στοιχεῖα, στοιχειώδης.

Στοιχεῖον (τὸ), (κυρ.) τὸ σχηματίζον ἢ κείμενον κατὰ στοῖχον, (ὁθ. ἰδιωτ.) τὸ μῆκος τῆς σπιᾶς τοῦ ἡλιακοῦ ὡρολογίου, (ἐν γέν.) ἡ σκιὰ τοῦ ὡραδείκτου, ἡ ὥρα. ▪Ὅταν ᾖ δεκάπαν τὸ στοιχεῖον,▪ Ἀρχφ. 2) (συχνότ.) τὸ πρῶτον (ἀκαλῶν, ἀδιαίρετον) συστατικὸν μέριον ὁποιουδήποτε σώματος ἢ πράγματος, (Γαλλ.) **élément**, (παρβλ. Ἀρχή). ▪ Ἐδόκει δὲ αὐτῷ (τῷ Ἐμπεδοκλεῖ), στοιχεῖα εἶναι τέτταρα, πῦρ, ὕδωρ, γῆν, ἀέρα,▪ Ἀστ. (ὅθ. 3) (ἐν γέν.) αἱ βάσεις (τὰ ἀρχικὰ καὶ ἀναγκαιότερα διδόμενα) ἑκάστης ἐπιστήμης. ▪Στοιχεῖα γεωμέτρια. γραμμαί, σημεῖα, ἐπίπεδα κτλ.,▪ Ἰ. Φλαν. ▪Στοιχεῖα ἐνθυμημάτων,▪ Λογικ., οἱ τόποι τῶν συλλογισμῶν. ▪Ταῦτα στοιχεῖα πρῶτα ἐξ μέγιστα χρησιμῆς πολιτείας,▪ Ἰσοκρ. 4) (ἰδιωτ.) τὰ γράμματα (τὸ ψηφιὰ) τοῦ ἀλφαβήτου. ▪Στοιχεῖα καλεῖται τὰ γράμματα διὰ τὸ ἔχειν ζοῖόν τινα καὶ τάξιν,▪ Δ. Θρ. ▪ Στοιχεῖά ἐς φωνὴ ἀδιαίρετος,▪ Δ. Ἁλ, ▪Αἱ μὲν συλλαβαὶ λόγου ἔχουσι, τὰ δὲ στοιχεῖα ἄλογα,▪ Πλάτ. 5) (Ἀλεξανδρ.) ἀντὶ Εἰκὼν, σχῆμα, μορφὴ, (ὁθ.) ▪ Στοιχεῖα οὐρανία,▪ τὰ ἄστρα. ▪ Τὰ ζῳδιακὰ—,▪ Ἀρτ., τὸ σημεῖα τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου (ὁθ. 6) (Βυζ.) ▪Τέλεσμα,▪ (κοιν.) στοιχεῖα, φάντασμα, ζόκιος νεκροῦ κτλ ▪ Θελήσασθαι τὰ ἐν τῷ ἁπαυδρίμῳ ζωιγείῳ,▪ Κωδιν.

Στοιχειω-ῶ, Μ. ώσω Διδάσκω (καὶ πᾶ Διδάσκομαι) τὰ πρῶτα στοιχεῖα τέχνης ἢ ἐπιστήμης· (συνηθ.) ἐροδιάζω (καὶ πθ. ἐκοῦ ὀζιμαι) μὲ ὅ,τι ἀπαιτεῖται, εὖ μαι καλὰ συγκεκροτημένος. ▪Στοιχειούμενος φόβῳ,▪ Γρηγ.

†Στοιχείς, Δίελλ. ὀντὶ Στοιχων, μτχ. τοῦ Στείχημι.

Στοιχειώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς στοιχεῖον (πρώτου συστατικὸν θεμέλιον). « Γῆ στοιχειωδέστατον πάντων, » Ἀρχτ.

Στοιχειωδῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον στοιχειώδη (περιεκτικὸν τῶν ἀναγκαιοτέρων), κεφαλαιωδῶς. « Ταῦτα ὡς ἐν κεφαλαίῳ λελέχθω ἡμῖν καὶ στοιχειωδῶς, » Ἀρχτ.

Στοιχείωμα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ὡς στοιχεῖον, πρωτοπείδευμα, (Γαλλ.) rudiments. 2) (ἀστρολογ.) τὰ σημεῖα τοῦ Ζωδιακοῦ, (ὅθεν

Στοιχειωματικός, ἡ, όν, (ἐξ ἐπίρ.) «κῶς, = Στοιχειώδης καὶ 2) Στοιχειωματικοί, « οἱ ἀστρολόγοι.

Στοιχείωσις, εως (ἡ), τὸ εὖρ. τοῦ Στοιχειῶ, ἡ διδασκαλία τῶν πρώτων στοιχείων τέχνης ἢ ἐπιστήμης. 2) ἡ τῶν στοιχείων τοῦ ἀλφαβήτου διάταξις. « Εἶναι δύο στοιχείων (τῶν τοῦ Ἑβρ. ἀλφαβήτου) τῶν κατὰ τὴν τῶν Συρων ζοιχείωσιν, « Ἐπιφάν.

Στοιχειωτής, οῦ (ὁ). ὁ διδάσκων τὰ πρῶτα στοιχεῖα τέχνης ἢ ἐπιστήμης.

Στοιχειωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς στοιχείωσιν.

Στοιχεω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπάγω κατὰ στοῖχον (κατὰ σειράν), (μὲ ὑποτ.) ἀκολουθῶ ἢ εἶμαι τεταγμένος κατόπιν τινός (« Οὐδ' ἐγκαταλείψω τὸν παρεστάτην, ᾧ ἂν στοιχῶ, » Ὅρκ. παρὰ Πλδ.), (ἐν γέν.) ἕπομαι, (καὶ μτνμ.) συμφωνῶ, ἀρκοῦμαι, εὐχαριστοῦμαι. « Μιᾷ γυναικὶ συγγενῶν, « Σχλ. Ἀρχ. « Τῷ αὐτῷ εὐαγγελίῳ στοιχοῦντες, « Γρ. « Διαριθμησαμένους τὰς γνώμας τῶν συνέδρων, ταῖς πλείοσι γνώμαις στοιχεῖν, « Δ. Ἁλ. 2) (εἰς τὸν Ἐκκλησ. Ια', 6) ἀντὶ Τελεσφορῶ, εὐοδοποιῶ. « Ἐν ἑσπέρᾳ σπεῖρον τὸ σπέρμα σου, καὶ εἰς ἑσπέραν μὴ ἀφίετο ἡ χειρ σου· ὅτι οὐ γινώσκεις ποῖον χαιρήσει τοῦτο ἢ τοῦτο, καὶ ἐὰν τὰ δύο εἰς τὸ αὐτὸ ἀγαθὸν, « [ὅπου ὁ μὲν Ἀκύλας μετέφρασεν Εὐθετήσει, Ὁ δὲ Σύμμαχ. Εὐρήσει. Ἀλλὰ μήπως εἶνε ἀρά γε Στοιχώσει; σκεφάσθωσαν ἄλλοι.

Στοιχηγορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [στοῖχος, ἀγορεύω]. λέγω (δηγοῦμαι) κατὰ σειράν.

Στοιχηδόν, ἐπίρ. Κατὰ στοῖχον, κατὰ σειράν, ἀραδικῶς.

Στοίχημα (τό), νλγ. [στοιχέω]. τὸ ἐνέχυρον (κατὰ δὲ τὸν Σχλ. τοῦ Θκρ. « Ἄηλον τὸ κοινῶς λεγόμενον στοίχημα, « « Ἐλπίζειν οὐ δεῖ ἐγγύας διδόναι, ἵνα μὴ στοιχήματα ποιεῖν ἐν ἐπιδέρμιδι, ἢ ἐν παιγνίῳ τινί, « Καν.) ἢ (κυριωτέρως) τὸ προεπιβαλλόμενον πρόστιμον κατὰ τοῦ παραβάτου τῆς συμφωνίας.

†(Στοίχημι), Αἰολ. ἀντὶ Στοιχέω, (ὅθ. ἡ μτχ. Στοιχείς).

Στοιχητέον, θετ. τοῦ Στοιχέω.

Στοιχίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τι (κυρ. δὲ Ἐμπήγω τὰ καλούπια τῶν κωνηγ. δικτύων) κατὰ στοῖχον, (μτνμ. ἐν γέν.) διατάττω. ‖. (μσ.) = Στοιχηγορέω.

Στοιχισμός (ὁ), τὸ στοιχίζειν, ἢ διὰ τῶν στοίχων (τῶν κωνηγ. δικτ.) περικύκλωσις ἧς ὁ δι' αὐτῶν σχηματιζόμενος περίβολος.

†Στοιχομυθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Στοιχηγορέω.

Στοῖχος (ὁ), [στείχω]. σειρὰ, ἀράδα. « Καὶ ἐπιπλινθεύσει ὕψος ἓξ στοίχους, « Ἐπιγρ. « Κατὰ στοῖχον (ἢ) « Ἐπὶ στοίχου, « Θκ., Παυσ., = Στοιχηδόν. 2) (ἰδ.αιτ. σειρὰ παρατάλων κρατούντων στημόνια τὰ κυνηγ. δίκτυα. « Ἐὰν δὲ ἐκκλίνῃ στοῖχος ἢ ἄρκυς, ἀνιστάτω ὁ ἀρκυωρός, « Ξεν.

Στοιχώδης, εος (ὁ, ἡ). στοίχῳ ὅμοιος, ἀραδιαστός.

Στολάρχης, ου (ὁ), = Στόλαρχος.

Στολαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα (ἢ ἐπιστασία) τοῦ στολάρχου.

Στόλαρχος (ὁ). ἀρχηγὸς στόλου (ἁρμάδας).

Στολάς, άδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ταξιδεύων [ἴδε Στέλλω]. ταξιδιάρης. « Δίδυες οἰωνοὶ στολάδες « Εὐρ. 2) (οὐσ. θηλ.) στολὴ στρατιώτου, θώραξ. « Τοξευθεὶς διὰ τῆς ἀσπίδος καὶ τῆς στολάδος εἰς τὰς πλευράς, « Ξεν., (ὅπου ἄλλ. διαρθ. Σπολάς).

Στολὴ (ἡ), [στέλλω]. φορεσιὰ, ἐνδυμασία, (ἐπὶ στρατ.) ἁρματωσιὰ, (παρβλ.) Σκευή. « Διαταῖς ἐσκάτας καὶ τὸ πλῆθος ἧς τὰς στολὰς, « Ξεν. « Τῶν γραμμάτων τῶν θελόντων ἐν στολαῖς περιπατεῖν, « Εὐαγγ. 2) Π. ἀντὶ Στόλος, ἐκστρατεία (κυρ. διὰ θαλάσσης). « Οὔτι ταχεῖα ναυτικῷ στρατῷ χαλὴ, « Αἰσχλ.

Στολίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Στολὴ καὶ Στολίς.

Στολιδόω-ῶ [στολὶς]. Μ. ώσω. Ἐνδύω, στολίζω. 2) (;) ζαρόω, σωφρονῶ.

Στολιδωδὴς (ὁ, ἡ), ὁμοιος στολίδι· ἢ σχηματίζων στολίδας (λόξας), σωφρωτός.

Στολίδωμα (τό). ψοφεμὸ στολιδωτῶν (σωφρωτῶν)· σούφρα, λιξα.

Στολιδωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἢ σχηματίζων στολίδας (λόξας), σωφρωτός. « Διὰ τῶν—, « Ξεν.

Στολίζω, Μ. ίσω. = Στέλλω, ἐνδύω· (ἐν γέν.) εὐτρεπίζω, ἑτοιμάνω, (Γαλλ.) équiper. « Εὐκοσίμως στολισας νηὸς πτερά, « Ἴλ. 2) εἶμαι (ἱερατεύω ὡς) στολιστὴς (ἴδε τὴν λέξ.). « Στολίζοντας Δίμηλίου, « Ἔπιγρ.

Στολιον (τό), = Στολίδιον, (ὑποκορ. τοῦ

Στολὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνου) τοῦ Στολή. « Νηῶν στολίδες, « Ἡρόδοτ., τὰ πανιὰ καὶ « Στολίδες ἄκρας, « αὐτ., τὰ ἀκρόστολια τοῦ πλοίου. 2) (συχνότ.) σούφρα (λοξὰ) φορέματος· [ὅθεν κατ' ἐκτ.) ῥυτὶς. « Τὸ λεγόμενον κινδύλωμα, ἐν ᾧ ἁρμῷ γίνεται, τῶν ἀναδιπλουμένων σωμάτων ἐν τῷ δακτυλίῳ στολίδος τινὸς ἐπανισταμένης ἢ ὀσγκουμένης παρὰ φύσιν· στολιδώδης γὰρ (ὢν) ὁ δακτύλιος, συνιζημένας ἔχει τὰς ῥυτίδος· ὅταν δὲ πλεονάσιγκωθῇ ἡ χολὴ, τότε γίνεται κινδύλωμα, « Λετ.

Στόλισις, εως (ἡ), = Στολισμός.

Στόλισμα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς στολισμὸν, ψοφεμα.

Στολισμὸς (ὁ). τὸ στολίζειν ἢ στολίζεσθαι, ἐνδυσιμον, ἁρμάτωμα· ἱματισμὸς, ἐνδυμασία.

Στολιστήριον (τό). τὸ μέρος ὅπου ἐνδύονται οἱ ἱερεῖς ἢ ἔνδυσις (ἐστόλιζαν) τὰ ἱερὰ ἐγκάλματα τῶν θεῶν, (ἴδε τὸ ἑπόμ.).

Στολιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐπὶ τῶν στολισμῶν (τῶν ψοφεμάτων), (Τουρκ.) καφτόν-ὀγασί. « Ἤξαγαγε ἔνδυμα τοῖς βουλοις τοῦ Βάαλ. καὶ ἐξήνεγκεν αὐτοῖς ὁ στολιστὴς, « Γρφ. 2) (εἰς τὴν Δίγυπτ.) τάγμα τι ἱερέων οἱ ὁποῖοι ἐνέδυον εἰς ἑορτάς τινας τὰ ἐγκάλματα τῶν θεῶν, (ἀλλ.) ἱεροστολισταὶ καὶ ἱεροστόλοι, (τοὺς ὁποίους καὶ ἡ ἐξῆς περικοπὴ τῆς ἐν Πηλουσίῳ, « Ἐπιγρφ. « Οἱ ἀρχιερεῖς ἧς προφῆται καὶ οἱ εἰς τὸ ἄδυτον εἰσπορευόμενοι πρὸς τὸν στολισμὸν τῶν θεῶν, «

Στολίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Στολιστής.

Στολισμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Στολισμός.

Στολοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέω μὲ ἄλλα πλοῖα ὁμοῦ (Γαλλ. de conserve) εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματίζω στόλον.

†Στολοκρος (ὁ, ἡ), Γλο. ὁ περικεκειμένος τὴν κόμην (καὶ καταγ.) τὰ κέρατα, κολοβός. ‖. (οὐσ.) Στολόκρον (τό), ἡ ῥίζα (ὁ περὶ τὴν κεφαλὴν ὄζος) τοῦ κέρατος.

Στόλος (ὁ), [στέλλω]. (ἐν γέν.) πέμψις (ἑτοιμασία) διὰ ταξιδίου ταξείδι (κυρ. διὰ θαλάσσης)· ἐκστρατεία· (συνήθ.) πολλὰ καράβια ὁμοῦ πλέοντα εἰς πόλεμον ἢ διὰ προφύλαξιν, (κοιν.) ἁρμάδα· (Ἰταλ.) convoglio· (ἁπλ.) συνοδία, (Γαλλ.) train, suite. « Τὸν στόλον ποιοῦμαι εἰς, « Ξεν., = Στέλλομαι. 2) τὸ ἐξέχον ξύλον εἰς τὴν πρῷρα τοῦ πλοίου, (ἐν γέν.) ὄκρα προεξέχουσα, ἀκωκή, πρεβόλιν. « Κωπήρης—, « Αἰσχλ., (περιφρ.) τὰ κωπιά.

Στόμα (τό). τὸ γνωστὸν μέλος τοῦ σώματος, στόμα (ἀνθρ. ἢ ζ.)· (συνεκδ.) τὸ πρόσωπον. « Αὐτὸν (ν ἀφαίρει, « Ἀνοίγειν) στόμα, « Ἡσιοδ., Δημ., Γρφ. « Πέσε πρηνὴς ἐπὶ στόμα, « Ἰλ. Ζ., (κοιν.) πρόστομα. « Κατὰ στόμα, « Ἡρ., κατὰ πρόσωπον, κατάντικρυ. « Στόμα πρὸς στόμα, « Γρφ., = Πρόσωπον πρὸς πρόσωπον. « Ἀνὰ (σπν. = Διὰ) στόμα (ἢ) « Ἐν στόματι (ἢ) « Διὰ στόματος ἔχειν τι ἢ τινα, « φρ., θρυλεῖν πάντοτε περὶ αὐτοῦ (ἐπὶ καλοῦ ἢ κακοῦ). « Ἔχε στόμα, « εὖρ., σιώπα. « Ἀπὸ στόματος ἀγγεῖν τι, « Ξεν., ἐκ στήθους, ἀπαστοματίζειν. « Ἀφ' (« Ἐξ) ἑνὸς στόματος (ἢ) « Ἐν ἑνὶ στόματι, « Λξ., ὁμοφώνως, ὁμοθυμαδόν. « Ὅτι ἂν ἐπὶ στόμα ἔλθοι, « Λξ., ὅ,τι τοῦ κατέβῃ. 2) (συνεκδ.) λόγος ἐξερχόμενος τοῦ στόματος, φωνὴ (κατ' ἔκτ.) ἔνσημος λόγου, ὁτιοῦν ποιητοῦ ἢ ῥήτορος. « Πινδάρου —, « Λξ. « Ἑνὸς στόματος, « Σοφ., πρεσβεύοντες « Χρῶμαί γὰρ αὐτῷ (τῷ Εὐριπίδου) τοῦ στόματος τῷ στρογγύλῳ Ἀρχρ., ταῖς τετορνευμέναις φράσεσι. « Κωφὸς, ὃς Ἡρακλεῖ στόμα μὴ πρὸ βάλλει, « Πίνδ., οὐκ ἐγκωμιάζει. « Ἀλλ' ἐπαινῶ δ' ὅταν τις ἐμφανὲς ἔρεμνὸ ἢ γᾶν ἀνάγκᾳ, κἀν καλὸν φέρῃ στόμα, Στεσ. « Πολλοῦ δεῖ (ὁ λόγος) τὸ Λυσιακὸν ἐπιφαίνειν στόμα, « Δ. Ἁλ. « Κατὰ τοῦ στόματός σου κρινῶ σε, « Εὐαγγ. « Ἐγὼ δώσω ὑμῖν στόμα καὶ σοφίαν, « αὐτ. 3) (μτνμ.) ῥύπα, στόμωσις (ἐν γέν. εἴσοδος ἢ ἔξοδος, (ὅθεν ἁρπ.) ἐφ' ᾧ

(ᾱ) τέλος. • Φρίκτος (• Ὀρυγμάτας, • Πόντου, • Δημένος, • Ἀγυιᾶς, [συχνότ. δέ] • Ποταμοῦ)—, • Ὑρ., Θκ., Ξεν. • Γαστρὸς (• Κοιλίας)—, • Ἰατρ., ὁ Στόμαχος. • Ὁ δ' αὖ Σοφοκλέους τοῦ μέλιτι κεχρισμένου ὥσπερ κισθίσκου περιέλειχε τὸ στόμα, • (Ἀρχῖφ. παρὰ) Δ. Χ. π. • Πέπλου στόμα, • Ἐπιγρ., ἡ τραχηλιά (καὶ τρπ.) • Τεύχων .. πολέμοιο μέγα στόμα, • Ἰλ. Κ., πρωτοπόρων ἀρχὴν μεγάλου πολέμου. • Πρὸς τὸ ζῶμα τοῦ βίου, • Ξεν., τὸ τέρμα. 4) (ἐν γέν.) τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος, ἡ ἄκρα, (ὈΤ. ἐπὶ στρατ.) τὸ μέτωπον, (Γαλλ.) la tiente· (ἐπὶ σκαθ.) ἡ κόψις. • Ξυστὰ νωμάσθω, καλλήεντα, ἐπὶ στόμα εἰμένα χαλκῷ, • Ἰλ. Ο. • Ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ στρατεύματος, • Ξεν. • Παρασκίμπτει ἐπ' οὐρὰν καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ στόματος ἐπικεῖν, • αὐτ. • Βαφῇ σίδηρος ὡς, ἐθηλύνθην ζόμα, • Σοφ.

Στοματάκη (ᾱ), κάθε (ὀσπρια) τοῦ στόματος, (Γαλλ.) scarmpoûtes.

Στοματογεύω, Μ. ήσω. Πονεῖ τὸ ζόμα μου· (μτγμ.) ἔχω τάτην (ὑερμὴν ἀκράτητον) μὴ τὸ ὁμιλεῖν, ἤκα τοῦ

Στοματολγὴς [στ. ἀλγέω], ες (ὁ, ἡ). ποῦ ὀπ. πονεῖ τὸ στόμα· (συνήθ. κατὰ συνεκδ.) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσῃ τὸ στόμα του, φλύαρος.

Στοματολγία (ἡ). πόνος τοῦ στόματος· (συνήθ. κατὰ συνεκδ.) τάσις ἀκράτητος εἰς τὸ ὁμιλεῖν, = Γλωσσαλγία.

Στόμαλγος (ὁ, ἡ), = Στοματολγής.

Στομαλίμνη (ἡ) καὶ Στομάλιμνον (τὸ). λίμνη σχηματιζομένη ἀπὸ (ἡ γειτνιάζουσα εἰς) τὴν θάλασσαν, (ἄλλ.) Διμνοθάλασσα.

Στομαργέω-ῶ, Στομαργία, Στόμαργος. Ἀντ. ἀντὶ Στοματολγέω κτλ.

Στοματικός, ἡ, όν. Ὁ τοῦ στόματος. (ἰδίως) • Στοματικὰ (φάρμακα), • Ἰατρ., τὰ πρὸς θεραπείαν τοῦ στόματος. 2) ὁ πάσχων ἀπὸ ἢ ὑποκείμενος εἰς τὰ νοσήματα τοῦ ζόματος, (συγχ. τῷ Στομαγικός).

Στομάτιον (τὸ), ὑπανδρ. τοῦ Στόμα, στοματάκι.

Στοματοδιαζωλεύς, έως (ὁ), ἐργ. χειρωγικὸς ἐπίνευξιν (διαστολήν) τοῦ ζώματος.

Στοματουργός (ὁ, ἡ), κωμ. ὁ ἐργαζόμενος διὰ τοῦ στόματος, δημιουργὸς λέξεων.

Στομαυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Αὐλῶ κατά τινα ἰδιαίτερον (ἀπροσδιόριστον εἰσέτι) τρόπον.

Στομαχέω(ῑ ἐω)-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ἀπὸ στομάχι, εἶμαι κακοστόμαχος.

Στομαχικός, ή, όν, (καὶ ἐπίβ.)-ικώς. Ὁ ἀνήκων ἢ ὠφελῶν εἰς ἢ πάσχων κατὰ τὸν στόμαχον.

Στόμαχος (ὁ), (ἐν γέν. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀνατομ.) στόμιον· (ἰδιαίτ. καὶ συνηθ.) ὁ οἰσοφάγος· (μτγμ. κατ' ἔκτ.) τὸ στομάχι.

Στομβάζω, Μ. άσω, = (ἡ ἰσοφλμ. ἀντὶ) Στομφάζω, [ἐκ τοῦ

Στόμβος (ὁ), = (ἡ ἰσοφλμ. ἀντὶ) Στόμφος.

Στομάρης [στόμα, ἁρῶ], ες (ὁ, ἡ), = Ὑστομος.

Στομάσιος, ου (ὁ). ὁ ἔχων μέγα (ᾱ) ἢ σκληρὸν στόμα. • Ἵππος—, • Σῆ., Ἡσύχ.

Στόμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στόμα, ς μετάκι. 2) (ἐπὶ ἀψύχ.) τρύπα, (Γαλλ.) orifice· (ἐπὶ ποτ.) ἐκβολή. 3) τὸ μέρος τοῦ χαλινοῦ ὅπερ ἐμβαίνει εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου. 4) εἶδος στιλβώτου γυναικός.

Στομίς, ίδος (ἡ), = Στέμπον, (ἰδιότητ.) ἡ φερβελὴ (ἢ χειλωτὴ) τῶν αὐλητῶν.

Στόμις, ιδος (ὁ), = Στομίας.

(Στόμον), Π. κατὰ συγκρ. ἀντὶ Στόμιον.

Στομόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω τινὸς τὸ ζόμα. • Πώλους φιμοῖσιν ἐστομωμένας, • (Αἰσχλ. παρ' Εὐρ., ἢ 2) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) κάμνω τι νὰ ἔχῃ (ἢ τοῦ ἀνοίγω τὸ) στόμα, Ἀναστομόω· (μτγμ. ἐπὶ σιδήρου) κάμνω κοπτερὸν ἢ συβλερόν, σκληρύνω διὰ τῆς βαφῆς ἢ τοῦ χάλυβος, τσελικόνω· (ἀθεν μτφορ.) ἰσχυροποιῶ, γυμνάζω, (μὲ αἰτ. πράβετ.) ἀναδεικνύω ἱκανὸν πρός. • Τὰ μιμηλὰ τῶν πτηνῶν ᾗ ὅσα ἡ φύσις πρὸς μουσουργίαν ἐστόμωσε, • Νίκ. Σων.

Στομφάζω, Μ. άσω. Ὁμιλῶ μὲ ζόμφον (μὲ ἔμφασιν), μεγαληγορῶ, κομπάζω, (παρβλ.) Πλατειάζω.

Στόμφαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μὲ ζόμφον (μὲ ἔμφασιν), κομπαστής, μεγαλορρήμων.

Στομφασμός (ὁ), τὸ στομφάζειν (ὁμιλεῖν μὲ ὑψηλὰς λέξεις), πλατειασμός· μεγαλυγία. • Ἡ ἀμφασία στομφασμοῦ χάριν προσέλαβε τὸ μ, • Εὐς.

Στομφαστής, οῦ (ὁ). ὁ συνειθίζων νὰ ζομφάζῃ, στόμφαξ, κομπαστής, μεγαλορρήμων.

Στομφαστικός, ή, όν. Πλήρης στομφασμοῦ, ἐμφατικός, κομπαστικός, πομπώδης.

Στομφολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ στόμφον (μὲ ἔμφασιν), στομφάζω.

(Στομφὶς, ή, όν, = Στομφώδης.

Στόμφος (ὁ, ἡ), [ζομφω ἢ συγγ. τῷ Ὀμφαξ, ὅθεν τὸ Γερμαν. Stumpf], βαρύφθογγος, ὀγκώδης, (Γαλλ.) ampoulé, ἢ κομπαστής, (Γαλλ.) fanfaron. ‖ (συνήθ. οὐσ.) ὄγκος λέξεων, ὕφος ὃ θεραμβεῦον (πομπώδες), μεγαληγορία, ἔμφασις. • Τραγῳδία, πράγματι ὀγκηρῷ οὖσα καὶ ἐπιδεχομένῳ στόμφων, • Πλ.

Στομφώδης, ες (ὁ, ἡ). στόμφῳ ὅμοιος ἢ στόμφου ἔμπλεως, (συγγ. τῷ Σεμφώδης).

Στομώδης (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Στεμφώδης), ες (ὁ, ἡ), = Εὔστομος, (ἄλλ. ἀνάγν. Στομήρης).

Στόμωμα (τὸ). τὸ σκληρυνθὲν διὰ τῆς στομώσεως σίδηρον, τσελίκι (μτφορ.) τόνος, ἀκμή, ὀξύτης, δριμύτης. 2) Π. (σπανιότ.) ἀντὶ Στόμα, στόμιον.

Στόμωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στομόω, ἀκόνισμα ἢ τσελίκωσις τοῦ σιδήρου (συνεκδ.) ἢ διὰ τούτου προσγινομένη εἰς αὐτὸν ἀκμή, (Γαλλ.) trempe· (ἐν γέν.) = Στόμωμα (κυρ. καὶ μτφορ.).

Στομωτής, Π. ἀντὶ

Στομωτής, οῦ (ὁ). ὁ στομόνων (σκληρύνων διὰ τῆς στομώσεως) τὸν σίδηρον.

Στομωτός, ἡ ἡ ός, ον. Ἐστομωμένος, κοπτερός, ὀξύς.

Στοναχέω-ῶ, Π. ἀντὶ Στενάζω, [ἐκ τοῦ

Στοναχὴ (ἡ), Π. = Στόναχος.

Στοναχίζω ᾰ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι, Π. ἀντὶ Στενάζω. (κυρ. ᾰ μτγμ.) • Πρόσθεν ἐστοναχίζε, • Μουσ. (ᾰ αἰτ. ἀλλ.) • Μήτηρ δ' ἀγνοτάκεα νέον στοναχίζεται υἱόν, • Θεόδ. Πρόδρ. • Κλοῖον ὀδυρόμενος, περὶ δὲ στοναχίζεται ὄμμα, • Ὀδ. Κ., [ἐκ τοῦ

Στόναχος (ὁ), Π. ἀντὶ Στένος.

Στονόεις, εσσα, εν, Π. πλήρης ἢ αἴτιος πολλῶν στεναγμῶν, λυπηρός, ἀδυνηρός, [ἐκ τοῦ

Στόνος (ὁ), [στένω], = Στεναγμός, (συνεκδ.) θλῖψις, ταλαιπωρία.

Στόνυξ, όνυχος (ὁ). ἡ κοπτερὰ ἄκρα τῶν ὀνύχων· (ἐν γέν.) τὸ συβλερὸν ἢ κοπτερὸν μέρος ὁπωσυδήποτε πράγμ. • Πετραῖος—, • Ἀπολλ. • Συλόνυξ—, • Ἐπιγρ., τὸ ἐργαλ. μὲ τὸ ὁπ. κόπτουν τὰ ὀνύχια.

Στονυχώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ ἐν εἴδει στόνυχος, κοπτερὸς ἢ συβλερός.

†Στοργέω, Π. ήσω, = Στέργω.

Στοργὴ (ἡ), [στέργω]. ἀγάπη (κυρ. κατ' οἰκὴν ἢ υἱικὴν, (ἐν γέν.) ἀγάπη τρυφερὰ (ἐγκάρδιος).

Στορέννυμι, Μ. στορέσω καὶ Ἀττ. στορῶ (πθ. πρκ. Ἐστόρεσμαι). Στρώνω, ἁπλώνω κατὰ γῆς· (συνεκδ. καὶ μτγμ.) καταβάλλω, ταπεινόνω· καταπροδίδω, χῶ. • Τὴν ὀργὴν—, • Αἰσχλ. • Ἵνα πλεπονηρίαν στορέσωμεν τὸ φρόνημα, • Θκ., [ἴδε καὶ Στρώννυμι].

Στορεύς, έως (ὁ). ὁ στρώνων (ἁπλώνων, καταβάλλων, καταπροδίδων κτλ.). 2) ἀντὶ Τορεύς, κομμάτι ξύλου ἐντὸς τοῦ ὁπ. περιστρέφοντες ἄλλο ἄναπτον κῦρ, ἢ ἐσχάρα τῶν πυρείων.

Στόρθη καὶ

Στόρθυξ [στόρθος], υγγος (ἡ). ἡ ἄκρα (ἢ αἰχμὴ) τοῦ ὄρατος, (ἐν γέν.) ὀξύτης, ἀκωκὴ, (παρβλ. Στύραξ).

Στόρνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ζώνη.

Στόρνυμι, Μ. ςορέσω, Π. ἀντὶ Στορέννυμι.

Στορύνη (ἡ), [τορέω], ἐργαλ. χειρωγικὸν πρὸς αἰρότωσιν τῆς μύτης.

†Στορχάζω [ὄρχις], Μ. άσω, = Στρκάζω. μανδρίζω.

Στοχάζομαι [στόχος], Μ. άσομαι. (μὲ γεν. ἢ πρότ. αἰτ. ᾗ στιν. αἰτ. μόνην) Σκοπεύω, μιαπτίζω. σημαδεύω· (μτφορ.) τεκμαίρομαι, εἰκάζω, κρίνω, συμπεραίνω. τείνω (ἐπιθέλεπω) πρὸς· παρατηρῶ, ἐξετάζω· ἐπιτυγχάνω ἢ, πρωσπαθῶ (κοντάζω νὰ) ἐπιτύχω. (ἴδε ᾗ Στοχαστικῶς).

Στοχάς, άδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Στοιχάς. • Οἰνοχοεῖ—, • Ἡσύχ., οἱ κατὰ στοῖχον (εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου) ἱπτάμενοι, ἢ (κατ' ἄλλ.) στοχαστικοί, μαντευτικοί, [ἄλλ. γρφ. Στελλάδες]. 2) (σύν. θηλ.) λαφὸς ἀρμόδιος διὰ στήσιμον κυνηγ. δικτύων.

Στοχασις, εως (ἡ), = Στοχασμός.

Στοχαστήριον (τὸ), τὸ ὄργανον ἢ τὸ ἀντικείμενον τοῦ στοχασμοῦ (κυρ. καὶ μτφορ.) σκοπὸς ἢ μέσον πρὸς ἐπιτυγχάνειν τοῦ σκοποῦ.

Στοχασμὸς (ὁ), τὸ στοχάζεσθαι, σημείευ-

μα, ῾μμάτισμα᾽ (μεταφρ.) κρίσις (συμπεράσμός) ἐξ εἰκασίας.
Στοχαστέον, θετ. τοῦ Στοχάζομαι.
Στοχαστής, οῦ (ὁ), ὁ στοχαζόμενος (῾μαντιάζων, σημαδεύων ἢ, εἰκάζων, συμπεραίνων).
Στοχαστικός, ἡ, όν. ῾Ο ἀνήκων ἢ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ στοχάζεσθαι (κυρ. καὶ μεταφρ.), εἰκαστικός· ὁ ἐπιτηρίζμενος εἰς ζωγραφικὴν (εἰς εἰκαστικ.).
Στοχαστικῶς, ἐπιρ. Μὲ στοχασμόν, εἰκοτόλογα· μὲ τάσιν ἢ ἐπιτηδειότητα πρὸς τὸ στοχάζεσθαι. « Πρὸς τὰ ἐνδοξα ζοχ. ἔχειν. « Ἀρχτ., τείνειν, ἀποβλέπειν, (Γαλλ.) tirer.
Στόχος (ὁ), (κυρ.) = Στοῖχος, (ὅθ. εἰς τὸν Ξεν.) σκοπός, σημάδι. « Τοὺς τοξότας ἐπὶ ζύγον ἑστῶτας (κατὰ διορθ. ἀντὶ ῾Επὶ στοίχων ὄντας), « 2) Π. ἀντὶ Στιχασμός, εἰκασία.
Στραβαλοκομῶ-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Στραβαλοκόμης, στραβοκόμης, στραβομάλλης, ζκόμη καὶ
Στράβαλος (ὁ, ἡ), [στρέφω], = Στρεβλός, ζαρωμένος· στραβοξίβολος (ἐπὶ τριχ.) στρυφνός, κατσαρός.
¦Στράβη (ἡ), εὐχρηστότ. τὸ σύνθ. Ποδοστράβη.
Στράβηλος (ὁ), (ἐν γέν.) = Στράβελος, (ἰδιωτ.) κοχλίας (βαλάσσ.), (ἄλλ.) Κήρυξ. 2) = Κοτινὰς (ἐλαία).
Στραβίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι στραβός, ἀλλαιθωρίζω.
Στραβισμός (ὁ), τὸ στραβίζειν, ἀλλαιθώρισμα.
Στραβός, ἡ, όν, (ἐν γέν.) = Στρεβλός, (ἰδιωτ.) διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλαίθωρος.
Στραβοτής (ἡ), τὸ ἐλάττωμα τοῦ στραβοῦ.
†Στραβών (ὁ, ἐν τῷ κύρ. ὄν. Στραβών), ῶνος (ὁ), = Στραβός, ἀλλοίθωρος.
¦Στραγγαλάω-ῶ, Μ. ήσω, = Στραγγαλίω.
Στραγγάλη (ἡ), [†στράγγω]. Θηλειὰ (διὰ πνιξίμου), βρόχος, κρεμαστρά. « Ἐπὶ τὴν στραγγάλην περιεύμενος, « Πλ.
Στραγγαλία (ἡ), = Στραγγαλίς, [ὅθεν
Στραγγαλιάω-ῶ, Μ. άσω. Στήνω θηλειαὶς (παγίδας), (μεταφρ.) πρασκαθῶ νὰ παγιδεύσω τινὰ μὲ σοφίσματα.
Στραγγαλίζω, Μ. ίσω. Σφίγγω (κυρ. τὸν λαιμόν) μὲ τὴν στραγγάλην, πνίγω. 2) (μετγν.) διαστρέφω, (κοιν.) στραγγουλίζω. « Κυνηγεσίᾳ δέ ποτε στραγγαλισθείς Δαρεῖος, « Ἰζ.
Στραγγάλιον (τὸ). σκέρμα εἰς εἴδος γαργαλήθρας τὸ ἀπ. σχηματίζεται κυρ. περὶ τοὺς ἅρμούς, (ἴδε τὸ ἐπιμ.).
Στραγγαλίς, ίδος (ἡ), = Στραγγάλη. Θηλειά, σωρτοθηλειά· παγίδα (μεταφρ.) σοφισμὸν ἐρώτημα, δόλημμα (ἐν γέν.) ἔλεγχος, πανουργία. « (῾Ο Κρόισος ἐπωνομάσθη) τῶν Ἀκαδημαϊκῶν στραγγαλίδων ὁ κύων, « Πλ. 2) = Στραγγάλιον. « Ῥιπαὶς δὲ τὸ γάλα βέει οὐ μόνον κατὰ τὰς θηλάς, ἀλλὰ πολλαχῇ τοῦ μαστοῦ καὶ κατὰ τὰς μασχάλας, ἃς διαμένουσιν ἐς τὸν ὕστερον χρόνον στραγγαλίδες, ὅταν μὴ ἐκπεφθῇ μηδὲ ἐξέλθῃ ἡ ὑγρότης, « Ἀρετ.
Στραγγαλισμός (ὁ), τὸ εὐσ. τοῦ Στραγγαλίζω, ἀφίξιμον (κυρ. τοῦ λαιμοῦ) μὲ τὴν στραγγάλην, πνίγμον.
Στραγγαλιώδης, ες (ὁ, ἡ), στραγγαλιῶδιμος, στρεμμένος (μεταφρ.) σοφιστικός, διεσταλμένος, δόλιος.
Στραγγαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Στρέφω, στρεβλόνω, (ὅθεν τὸ κοιν.) στραγγουλίζω· (π0.) στραβόνω, καμπυλιάζω· (Γραμ.) = Στραγγαλίζω, ὅθεν
Στραγγαλωτός, ἡ, όν. Στρεμμένος (εἰς εἶδος στραγγάλης), (παθολ. ἐφάλμ. ἀντὶ Ἀστραγαλωτός).
Στραγγεία (ἡ), τὸ στραγγεύεσθαι (ξεροστρήφεσθαι), χρονοτριβή, ἀργυτσρία.
Στραγγεῖον (τὸ), εἶδος ἐργαλ. χειρουργ. πρὸς ἐκπίεσιν αἵματος κτλ., εἶδ. βεντούζας.
Στραγγεύεμα (τὸ), = Στραγγεία, [ἐκ τοῦ
Στραγγεύω [†στραγγω], Μ εὔτω, = Στρέφω, στρηφογυρίζω (συνεχ.) Στραγγίζω. ‖ (συνήθ. μετ.) ξεροστρήφομαι, χλωθογυρίζω, (ὅθ. συνεχ.) γρονοτριβῶ, ἀργοπορῶ, χασομερῶ· πλήκτω, ταλαιπωροῦμαι, (παρβλ.) Στρεύγμαι.
¦Στραγγία (ἡ), Π. ἀντὶ Στραγγεία.
Στραγγίας, ενίδ), (κυρ. πυρός) εἶδ. αἵτ.
Στραγγίζω, Μ. ίσω. ῾Ελκύλίζω κατὰ στραγγαλιάσεις· περνῶ ὑγρόν τι ἀπὸ τὸ πανὶ (ἐν γέν.) στυβδω, ἐκζουμίζω.
Στραγγίς, ίδος (ἡ). = Στράγξ.
Στραγγὸς [†στράγγω], ἡ, όν. Στρεμμένος· στρεβλός (μεταφρ.) μοχθηρός, διεστρομμένος. (ἰατρ.) ὁ κατὰ γράμγα, (ἐπιμ.) ζόσκολος. « Πυρετὸς —, « ῾Ρῶφ. « Διαφέρει δὲ τῆς ἐπωχῆς (τῶν ἐμπύων) ἡ μετὰ πόνου στραγγὴ κάθαρσις, ὡς καὶ τῆς ἰσχυρίας ἡ στραγγουρία, « Σωραν. « Αἱ μυοπάθειαι τῶν ὀφθαλμῶν στραγγόπερατίδια, « Ἀάσσ. Ὀριβ.
Στραγγουρεω-ῶ, Μ. ήσω, = Στραγγουριάω.
Στραγγουρία (ἡ), [στρόγξ, οὐρέω] τὸ νὰ κατουρῇ τις συχνὰ κλὴν ἀπ' ὀλίγον ὀλίγον ἢ μὲ δυσκολίαν, εἶδος δυσουρίας.
Στραγγουριάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω στραγγουρίαν. « Συμβαίνει τοὺς ἐπέχοντας τὰ οὖρα στραγγουριᾶν, « Σχλ.
Στραγγουρικός, ἡ, όν, καὶ
Στραγγουριώδης, ες (ὁ, ἡ). ῾Ο πάσχων ἢ ὑποκείμενος εἰς στραγγουρίαν. « Τὰ στραγγουρικά, « Ἱατρ. ἀντὶ ῾Η στραγγουρία.
[Στράγγω], ἄχρ. θεματ. τοῦ Στράγξ καὶ συγγ. τοῦ Στρέφω, Στρεύγμαι κτλ., (ὅθ. τὸ Λτν.) stringo.
Στραγγῶς, ἐπίρ. Κατὰ στράγγα, (ἐπιμ.) δυσκόλως. « Αἱ στραγγῶς καὶ μετὰ πόνου καθαιρόμεναι, « Ἱατρ.
Στράγξ [†στράγγω], στραγγὸς (ἡ). φωνὶς (κυρ. ἡ ἐκβολὴ ἐμέτου ἢ ἀπὸ στραψίματος). « Κατὰ στράγγα ῥεῖν, « Δ. Ἀλ., ζύγδην, κατ' ὀλίγον.
†Στραγός, ἡ, όν, Γλσ. ἀντὶ Στραγγός.
Στράπτω, Μ. στράψω Π. ἀντὶ Ἀστράπτω.
Στρατάομαι-ῶμαι (ὁθ' ὁ παρτ. Ἐστρατόωντο, Π. ἀντὶ Στρατοπεδεύω.
Στρατοργέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Διοικῶ ὡς)
Στρατάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων (ἀρχηγὸς) στρατοῦ, ἀρνιοστάτης.
Στρατηγίδα (ἡ). τὸ ἄξιωμα (ἢ ἡ στολὴ) τοῦ στρατάρχου, διοίκησις στρατεύματος.
Στράτορχος (ὁ), = Στρατάρχης.
Στρατεία (ἡ), τὸ στρατεύειν, ἐκστρατεία, (Γαλλ.) campagne· στράτευμα πρὸς ἐκστρατείαν· στρατιωτικὴ ὑπηρεσία. 2) ἐπίθετ. ἡ Ἀθηνᾶ.
Στράτευμα (τὸ), = Στρατός ξ 2) Στρατεία, ἐκστρατεία. « Οὐ συνελάβομεν αὐτῷ τοῦ στρατεύματος τοῦ ἐπὶ Σάμον, « Ὑπ.
Στρατευματικός, ἡ, όν. Στρατεύματος (῾Εκστρατείας) ἴδιος, πολεμικός, στρατιωτικός, (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Στρατευτικός).
Στρατεύσιμαι (χ. Μ.) ῾Επιθυμῶ (῾Εχω διάθεσιν) νὰ ἐκστρατεύσω.
Στρατεύσιμος (ὁ, ἡ). Ἱκανὸς (ἐπιτήδειος) εἰς στράτευσιν.
Στράτευσις, εως (ἡ), τὸ στρατεύεσθαι, ἐκστρατεία, ἐκστρατεία.
Στρατευτέον, θετ. τοῦ Στρατεύω.
Στρατευτικός, ἡ, όν. ῾Επιτήδειος ἢ γυμνασμένος εἰς τὸ στρατεύεσθαι, πολεμικός.
Στρατεύω, Μ. εύσω. Στρατὸν συνάγω, στρατολογῶ. « Οὐ δήπου τοὺς ἱρέας στρατεύετε, « ῾Ωριγ. 2) (συνήθ.) ὑπηρετῶ ὡς στρατιώτης· (μὲ αἰτ. πρόθετ.) ὑπάγω μὲ στράτευμα, ἐκστρατεύω κατά τινος. « Εἰς Σικελίαν στρατεύσαντες, « Ξεν. « ῾Εστράτευσαν ἐπὶ νηῶν, « Θκ. (ᾧ μσ.) « ῾Ο Κῦρος ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν ἐστρατεύετο, « Ξεν. (καὶ ἀπολ.) « Οὐ γὰρ εἰχέ κω ἡλικίην στρατεύεσθαι, « ῾Ηρ.
Στρατηγεῖον (τὸ). τὸ μέρος τοῦ στρατοπέδου ὅπου ἦτον ἡ σκηνὴ τοῦ στρατηγοῦ, (Γαλλ.) le quartier-général· (εἰς τὰς Ἀθ. τὸ οἴκημα ὅπου συνεδρίζον οἱ δέκα στρατηγοί. (εἰς τὴν ῾Ρώμην) τὸ Prætorium.
Στρατηγέτης, ου (ὁ) καὶ Στρατηγέτις, ιδος (ἡ), = Στρατηγός.
Στρατηγέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἢ απλ. δοτ.) Εἶμαι (Διοικῶ ὡς) στρατηγός.
2) μεταχειρίζομαι (ἢ μεθ. νικῶ τινα μὲ) στρατηγήματα.
Στρατήγημα (τὸ). (ἐν γέν.) ἔργον στρατηγοῦ, κίνημα πολεμικὸν (ἰδιωτ.) δόλος (ἐπίνοια) πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ ἐχθροῦ.
Στρατηγηματικός, ἡ, όν. Στρατηγήματος ἴδιος.
Στρατήγησις, εως (ἡ). τὸ στρατηγεῖν, στρατηγία.
Στρατηγητέον, θετ. τοῦ Στρατηγέω.
¦Στρατηγητικός, ἡ, όν, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Στρατηγικός.
Στρατηγία (ἡ). τὸ ἔργον καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ στρατηγοῦ, ἢ πρὸς τὸ στρατηγεῖν ἱκανότης· (῾Ρωμ.) ἐπαρχία διοικουμένη ὑπὸ στρατηγοῦ, (Ατ.) prætura.
Στρατηγιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἐπιθυμῶ στρατηγίαν, ἐνεργῶ νὰ διορισθῶ στρατηγός.
Στρατηγικός, ἡ, όν. ῾Ο ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς στρατηγίαν, στρατηγοῦ ἴδιος. ‖ « Στρατηγικὰ (ἐνν. βιβλία), « τὰ περὶ στρατηγίας πραγματευόμενα.
Στρατηγικῶς, ἐπίρ. Ὡς στρατηγός, μὲ στρατηγικὴν ἐμπειρίαν.

Στρατήγιον (τό), = Στρατηγεῖον· (εἰς τὸν Σοφ. Αἴ. 721) στρατόπεδον.

Στρατηγίς, ίδος (ἡ), (ἐπίθ.)= Στρατηγική· « Πύλαι στρατηγίδες, » Σοφ., αἱ τοῦ στρατηγείου. ◦ Στρατηγίς (μετὰ ᾗ χωρὶς οὖ) ναῦς, « Πλδ., Ἡρ., ἡ ναυαρχίς. 2| (οὐσ.) θηλ. τοῦ

Στρατηγός (ὁ καὶ ἔνιαχ. ἡ), ὁ ἄγων (διακῶν) τὸν στρατόν, ἀρχηγὸς στρατεύματος, (Γαλλ.) général (εἰς τὰς Ἀθ.) εἷς τῶν 10 ἀρχόντων οἱ ὁπ. ἐφρόντιζον περὶ τῶν πολεμικῶν, (παρβλ.) Πολέμαρχος· (εἰς ἄλλας πόλεις) διοικητὴς στρατιωτικὸς καὶ πολιτικός, (παρὰ Ῥωμ.) **prætor**· (ἐν γέν.) ἄρχων, ἀρχηγός, (Γαλλ.) **commandant**· (ἐνίοτε) στρατολόγος. « Ὁ στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ, » Πράξ. Ἀπ., ὁ ἀρχηγὸς τῆς τοῦ ἱεροῦ φρουρᾶς (ἄδηλον ἂν ἦτον Ἑλλην. ἢ Ἰουδαῖος).

Στρατηΐη, Ἰων. ἀντὶ Στρατεία.

Στρατηλασία (ἡ), = Στρατεία, ἐκστρατεία· (ἐνίοτε) στράτευμα εἰς κίνησιν (εἰς ἐνέργειαν). « Εἶδετε τῆς Ξέρξεω στρατηλασίης τὸ πλῆθος, » Ἡρ., [ἐκ τοῦ

Στρατηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ὁδηγῶ στρατεύματα ἢ Στρατεύω κατά τινος ὡς)-

Στρατηλάτης [στρατός, ἐλαύνω], ου (ὁ). ἀρχηγὸς στρατεύματος ἢ ἐκστρατείας, στρατηγός· (ἐν γέν.) ἄρχων.

Στρατηλατικός, ἡ, όν (καὶ ἐπίῤῥ.) -κῶς. Στρατηλάτου ἢ στρατηλασίας ἴδιος, στρατηγικός·

Στρατιά (ἡ). στράτευμα (εἰς κίνησιν)· (ἐν γέν.) πλῆθος· (ἐνίοτε) ἀντὶ στρατεία, ἐκστρατεία. « Ὅσοις περὶ πολεως χρῶνται ἄνθρωποι, πάντων τούτων καὶ ἐπὶ στρατιᾶς οἱ λοκεδ. εὐπαρεῦσι, » Ξεν., (παρβλ. Φρουρά).

Στρατιάρχης ᾗ Στρατάρχης, ου (ὁ). ἄρχων στρατιᾶς, στρατάρχης, στρατηλάτης.

Στράτιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐφαρμόζων) τὸν στρατόν, πολεμικός, (ἐπίθ. τοῦ Διός ᾗ τοῦ Ἀρ.)· (συνεκδ.) φοβερός, (ἐπίθ. ἀντὶ ἐπιῤῥ.) « Μέγα καὶ στράτιον κατέπαρδεν, » Ἀρχ.

Στρατιώτης [στρατιά], ου (ὁ). ὁ στρατευόμενος (ἀρχ. πολίτης καὶ μιγν. μισθοφόρος), (Ἰταλ.) soldato. (ἐνίοτε ἐπιθετικῶς ἀντὶ Στρατιωτικός). « Ὁπλῖτις ὁμιλος καὶ στρατιώτης, » Εὐκ. 2| (συνεκδ.) εἶδ. φυτοῦ ὁμοιάζοντος τὸν πλήγιον, ἴδε τὸ ἐπιμ.).

Στρατιωτικός, ἡ, όν. Στρατιώτου ἴδιος, πολεμικός. « Τὸ στρατιωτικὸν » (περιλ.πτ.) ἀντὶ Οἱ στρατιῶται, (Γαλλ.) la soldatesque. « Τὰ στρατιωτικὰ (ἐνν. πράγματα), » Ξεν., τὰ ἀναγόμενα εἰς τὸν βίον καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ στρατιώτου. ||. (οὐσ.) Στρατιωτικὴ (ἐνν. βοτάνη ἢ πόα), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Στρατιώτης ὁ χιλιόφυλλος.

Στρατιωτικῶς, ἐπῤῥ. Ὡς στρατιώτης, κατὰ τὸν τρόπον τῶν στρατιωτῶν, (Γαλλ.) militairement.

Στρατιῶτις, ιδος (ἡ), ἐπίθ. ἀντὶ Στρατιωτική. « Ναῦς, » Ξεν., Θκ., ἢ (ἄλλως) Ὑπηρεσιακὴ ναῦς. ||. (οὐσ.) θηλ. τοῦ Στρατιώτης, γυνὴ στρατιώτου. 2| εἶδος μεγάλης μυίγας, (ἄλλ.) Κύων, (ᾗ κων.) κυνάριον.

Στρατοκήρυξ, υκος (ὁ), κῆρυξ τοῦ στρατοῦ, ὑπηρετῶν εἰς τὸν στρατόν.

Στρατολεκτέω-ῶ καὶ

Στρατολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω στρατιώτας, συνάζω στράτευμα.

Στρατολόγημα (τό). στράτευμα στρατολογημένων.

Στρατολόγησις, εως καὶ

Στρατολογία (ἡ). τὸ στρατολογεῖν ἢ στρατολογεῖσθαι.

Στρατολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων στρατιώτας.

Στρατόμαντις, εως (ὁ). ὁ παρὰ τῷ στρατῷ μάντις.

Στρατοπεδαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐπιστατῶ ὡς)-

Στρατοπεδάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων τοῦ στρατοπέδου, (Λατ.) tribunus legionis.

Στρατοπεδαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ ἐπιστασία τοῦ στρατοπεδάρχου.

Στρατοπεδαρχικός, ἡ, όν. Στρατοπεδάρχου ἴδιος.

Στρατοπεδεία (ἡ), = Στρατοπέδευσις καὶ

Στρατοπέδευμα (τό). τὸ στρατοπεδευμένον στράτευμα, στρατόπεδον.

Στρατοπέδευσις, εως (ἡ), τὸ στρατοπεδεύειν, ἡ κατασκήνωσις ἢ τοποθέτησις τοῦ στρατεύματος, (Γαλλ.) campement.

Στρατοπεδευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὴν στρατοπέδευσιν.

Στρατοπεδεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Ν. εύσω, -ομαι. Στήνω (Τοποθετῶ ἢ Τοποθετοῦμαι μὲ) τὸ στρατόπεδόν μου κτυπητά, (Γαλλ.) camper.

Στρατόπεδον (τό), [στρατός, πέδον]. τὸ μέρος ὅπου στήνουν τὰς σκηνάς των (τοποθετοῦνται πρὸς ἀνάπαυσιν) οἱ στρατιῶται, (Γαλλ.) camp· (συνεκδ.) τὸ τοιουτοτρόπως τοποθετημένον στράτευμα. (Τουρκ.) ὀρδί. « Μήτηρ στρατοπέδων, » Ἐπιγρ., τίτλος τιμῆς δεδόμενος ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν εἰς τὰς μητέρας τῶν αὐτοκρατόρων.

Στρατόπλωτος (ὁ). ὁ κινῶν εἰς πλοῦν (εἰς ἀπόπλουν) τὸν στρατόν. « Ῥήτρα —, » Λυκ.

Στρατός (ὁ), [στορέννυμι]· στρατόπεδον (συνήθ.) στράτευμα. (Π. καὶ ἀρχ., ἐν γέν.) πλῆθος, μάζωμα, ὁμήγυρις. « Ἁμφ' ἀτυζομένων —, » Ἡσιόδ.

Στρατόφιν[ιν], Π. ἀντὶ Στρατοῦ, Στρατῷ.

Στρατοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φύλαξ (ἀρχηγός, ἐπιστάτης) τοῦ στρατοῦ.

Στρατόωνα, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐστρατόωντο, γ'. πλθ. προσ. τοῦ (ἄλλ. ἀχρ.) Στρατόομαι.

Στρατων(ίδης, ου (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Ἰκελομιστής, στρατιώτης.

Στραφείς, εῖσα, έν, κλ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. καὶ

Στραφῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Στρέφω.

†Στρεβλωμα (τὸ), Γρφ. στρεβλότης (τρόπων), μοχθηρία.

Στρεβλή (ἡ), [στρέφω]. μηχανὴ τὴν ὁπ. ἡ διὰ τῆς ὁπ. στρηνιῶντες σφίγγουν ἢ τεντώνουν τιν εἶδ. τιμωρητικοῦ ὀργάνου, (ἄλλ.) Στρεβλωτήριον. « Ναυτικὴ —, » Αἰσχλ., ὁ ὑποτζεγάτης.

Στρεβλοκαθέω-ῶ, Ν. ήσω. Εἶμαι -

Στρεβλοκάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στρεβλὴν (διεστραμμένην) καρδίαν.

Στρεβλοκέρατος καὶ

Στρεβλόκερως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στρεβλὰ (κυρτὰ, στραβὰ) κέρατα.

Στρεβλόνους (ὁ, ἡ). στρεβλὸς τὸν νοῦν.

Στρεβλόπους, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στρεβλοὺς πόδας, στραβοπόδης.

Στρεβλόῤῥιν, ῖνος καὶ Στρεβλόῤῥινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στρεβλὴν ῥῖνα, καμπουρομύτης.

Στρεβλός [στρέφω], ἡ, όν. Στραβός, στραβοδίβολος· κυρτός· ἀλλοίωτος· (μτφρ.) μοχθηρός, διεστραμμένος, ὀλέθριος, (παρβλ.) Σκολιός.

Στρεβλόστομος (ὁ, ἡ). στραβόστομος.

Στρεβλότης (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ στρεβλοῦ, κυρτότης· σκολιότης (κυρ. καὶ μτφρ.). μοχθηρία.

Στρεβλόχειλος (ὁ, ἡ). στραβοχείλης· (μτφρ.) ἀπατηλὸς εἰς τοὺς λόγους τα, ὀλέθριος.

Στρεβλόω-ῶ, Μ. ώσω. Στρέφων σφίγγω ἢ τεντόνω τι διὰ τῆς στρεβλῆς· στραβόνω· στραγγαλίζω· (ἰδιαιτ.) τυραννῶ, βασανίζω, (Γαλλ.) torturer· (μτφρ.) διαστρέφω. « Ἐν οἷς εἰσι δυσνοητά τινα, ἃ οἱ ἁμαθεῖς στρεβλοῦσιν, ὡς καὶ τὰς λοιπὰς γραφὰς, πρὸς τὴν τῶν πολλῶν ἀπώλειαν, » Γρφ. « Ῥὶς στρεβλουμένη, » Νίκ., ἡ γινομένη μακρυτέρα καὶ καμπυλοτέρα καθὼς τῶν νεκρῶν.

Στρέβλωμα (τὸ) καὶ

Στρέβλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στρεβλόω, στραγγούλισμα (μὲ τὴν στρέβλην), βασάνισμα.

Στρεβλωτὴρ (ὁ), = Στρεβλωτής, (ἴδ.

Στρεβλωτήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς στρέβλωσιν, (ὀθ. ‖ οὐσ.) Στρεβλωτήριον (ἐνν. ὄργανον), τὸ ἐργαλ. μὲ τὸ ὁπ. ἐστρέβλωναν τοὺς βασανιζομένους.

Στρεβλωτής, οῦ (ὁ). ὁ στρεβλόνων (τοὺς κατοίκους), βασανιστής, δήμιος.

Στρεβλωτικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς στρέβλωσιν χρήσιμος. « Ὄργανον —, » Ἡσύχ., = Στρέβλη, στρεβλωτήριον.

Στρέμμα (τὸ). (ἐν γέν.) κάθε πρᾶγμα στρεμμένον· (ἰδιαιτ.) μέλος ἐξαρθρωμένον, στραγγούλισμα· σημάδι πλεκτῆς στρογγύλον (συνεστραμμένης)· εἶδ. ζυμαρικοῦ. (ἄλλ.) Στρεπτός.

Στρεπταίγλος (ὁ, ἡ), Π. [στρεπτός, αἴγλη] τοῦ ὁπ. ἡ λάμψις στρέφεται τρόπον τινὰ κυκλικῶς (καθὼς τῆς ἀστραπῆς).

Στρεπτέον, θετ. τοῦ Στρέφω.

Στρεπτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Στροφεύς.

Στρεπτικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ στρέφειν (ζῴαν) ἐπιτήδειος. « Τῆς ὀφθαλμικῆς τὸ μέν τι στρεπτικόν, τὸ δὲ συμπλεκτικόν, » Πλάτ.

Στρεπτίνδα, ἐπίῤῥ. (ὡς ὄνομα), εἶδ. παιγνιδιοῦ (μὲ ξύλον κεραμιδοκομμάτων ἢ τὸ ὁμοίωμα τὸ ὁπ. ἔῤῥιπτον μακρόθεν ἐπροσπάθουν ν' ἀναποδογυρίσουν ἄλλα ὅμοια τὸ ὁπ. ἦτο κατὰ γῆς).

Στρεπτὸς [στρέφω], ἡ, όν. Στρεμμένος γυριστὸς ἢ, δυνάμενος νὰ φαφῇναι, εὔλυγιστος, εὔτροφος· (μτφρ.) εὐμετάπειστος. « Στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ εὐτοί, »

Ὑμ. «Χιτῶν—, «Ἰλ. Ρ., θώρηξ «ρικωτὸς (ἅλυσ.δωτός)· (ἰδιωτ.) «Στρεπτὸς (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) κύκλος, ᾗ «Στρεπτὸν (ἐνν. κόσμημα ἢ περιδέραιον), «Διόδ., Ξεν., χαρχάλι, ἁλυσίδα τοῦ λαιμοῦ, καὶ «Στρεπτὸς (ἐνν. ὅρτος ἢ πλακοῦς), «Δι., εἶδ. στρογγυλοῦ ζυμαρικοῦ, κουλούρα. «Τὰ στρεπτὰ τῶν βύλων, «Γρφ., τὰ ἐν εἴδει σχοινίων περιειλιγμένα. «Στρεπτὰ τριχῶν, «αὐτ., τὰ σγουρὰ τῶν μαλλιῶν.

Στρεπτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν στρεπτόν (περιδέραιον).

Στρευγεδών, όνος (ἡ). Π. πλῆξις, στενοχωρία (ἐατρ.) δυσουρία ἢ στραγγουρία, [ἐκ τοῦ

Στρεύγομαι [στρέφω], Μ. . . ; Π. τήκομαι, (κοιν.) στραγγίζω (λύω) ἀπὸ κακοπάθειαν ἢ θλῖψιν, (ἐν γέν.) τυραννοῦμαι, ταλαιπωροῦμαι. «Βέλτερον ἡ ἀποκλέσθαι ἕνα χρόνον ἠὲ βιῶναι, ἢ δηθὰ χρεὼ γενέσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι, «Ἰλ. Ο.

Στρεφενδινέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [στρέφω, δινέω]. στηφογυρίζω (μεθ. καὶ ἀμτθ.). ||Β. (πθ.) γυρίζει τὸ κεφάλι μου, ζαλίζομαι, σκοτίζομαι.

†Στρέφος, εος-ους (τὸ), = Στρέμμα. 2) (κατὰ μετάθ.) ἀντὶ Στέφος.

Στρέφω [στρέπω], Μ. στρέψω (πθ. στρκ. Ἔστραμμαι, ὑφ. πθ. Ἐστράφην κτλ.). Γυρίζω τι (ᾗ ἄλλ. ἢ μσ. Γυρίζω ἐμαυτόν) πρός ἄλλο ἢ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος· στρήφω· στραβάνω· στραγγουλίζω· δυνακατόνω· ἀναπολογυρίζω (συνκθ.) ζενοχωρῶ, ταράττω· μεταβάλλω (ἰδιωτ. μσ.) περιστρέφομαι· (ᾗ μὲ προσθετ. τοῦ μέρους) Ἀναστρέφομαι· (ἄλλ. καὶ τρπ. μὲ γεν.) τροντίζω, μοῦ μέλει. «Τὴν γῆν στρέφειν, «Ξεν., ἀναπολογυρίζειν διὰ τοῦ ὀργώματος. «Ἵππους τε στρέψαι ᾗ ἐναντίβιον μαχέσασθαι, «Ἰλ. Θ. «Ἐὰν γρίφῳ με περὶ τὴν γαστέρα ἢ τὸν ὀμφαλόν, «Αἰ., ἂν μὲ πιάσῃ πόνος (ἴδε Στρόφος). (καὶ μτγν.) «Στρέφουσιν αὐτοῦ τὴν ψυχήν, μλ. . . «Πλάτ., τὸν ἀνηυχῶν. (καὶ ἄλλ.) «Κατ' ἐμαυτὸν ἐστρεφον, μήποτε ἀληθὲς ἐστὶ τὸ θρυλλούμενον, «Βασ.,ἐσυλλογιζόμην.(Γαλλ.) rouler dans son esprit. «Στρέφειν βουλὴν ἐπὶ στρατηγοῦ, (Ἑκατ. παρ') Ἀρρ., παρωτρύνειν αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ στρατ. πρὸς ἀπελευθέρωσιν (κατὰ τὴν συνήθ. τῶν Ῥωμ.). «Στρέψω τὸ πέλαγος αὐτῶν εἰς χορμονὴν, «Γρφ. «Φεῦ τὰ τῶν εὐδαιμονούντων ὡς τάχα στρέφει θεός, «Μελέαγρ. παρὰ Σ:Β. «Ἔρ δας στρέφειν, «Πίνδ., πλεῖναι, διεγείρειν· (καὶ ἄλλ. ἢ ἀμτθ.) «Στρέψαντες βάδην ἀπεγώρουν, «Ξεν. «Ὁπόταν στρέψαντες (ὑροτῆρες) ἕκαστα τέλεον ἀρώμεν, «Ἰλ. Σ. (καὶ μσ.) «Στραφέντες ἔφευγον, «Ξεν. «Οὐδὲ μὲν ὕπνος ἥρει, ἀλλ' ἑστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα, «Ἰλ. Ω. «Μάκερ ἐν Εὐρίπῳ ἄνω καὶ κάτω φέρεται, «Πλάτ. «Τί ταῦτα στρέφει, τεχνάζεις τε καὶ πορίζεις τριβάς; «Ἀρρ., τί τὰ πᾶς καὶ τὰ φέρνεις; τί τὰ κλωθογυρίζεις; (καὶ μὲ αἰτ. ἐπιθετ.) «Πάσας στροφὰς στρέφεσθαι, «Πλάτ., κάμνει κάθε τρόπον πρὸς ἀποφυγήν. (καὶ πθ.) «Λελεῴωκεν ἀπ' ἵππου ἑστρόφη τὸν πόδα, «Ἡρ., ἐστραγγούλισε τὸ πόδι του. «Ἄλλα στρεφόμενα, «Θεόφρ., γυρίζοντα. (καὶ μτγν.) Κἂν σου στραφείη θυμός, «Σοφ., θὰ γυρισῃ ἡ καρδιά σου (ἡ γνώμη σου), θὰ μεταπεισθῇς (ᾗ προθετ.) «Περὶ τὰ αὐτὰ στρέφεται, «Ἰλιστ. «Τὴν ἔξω πλευρὰν τῆς Σικελίας, τὴν πρὸς τὸ Λιβυκὸν πέλαγος ἐστραμμένην, «Πλθ. (καὶ συνκθ. μὲ γεν.) «Τοῦ σοῦ ψόφου οὐκ ἂν ἐστρεφόμην, «Σοφ., οὐδ' ἂν φοβοῦμαι, δὲν συγχύζομαι, [παρθλ. Ἐπιστρέφομαι).

†Στρέφωσις, εως (ἡ), κατὰ μετάθ. ἀντὶ Στόφωσις.

Στρέψασκον, Π. ἀντὶ Ἔστρεψαν.

Στρεψιπτέρυγα, ενος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στρέφων τὰ πτερύγια τοῦ πτηνοῦ. «Κώθων—, «Ἀθ.

Στρεψίκερως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στρεμμένον (κατσαρὸν) μαλλί. 2) (μτφορ.) πανοῦργος, δόλιος.

†Στρεψίμελος (ὁ, ἡ). [στρέφω, μέλος,] ὁ μεταβάλλων τὴν μελῳδίαν.

Στρέψις, εως (ἡ), τὸ στρέφειν, στροφή, στρίψιμον, γύρισμα κτλ.

Στρεψοδικέω-ῶ, Μ. ήσω Κωμ. Διαστρέφω (μὲ σοφίσματα) τὴν δίκην, (Γαλλ.) chicaner.

Στρεψοδικοπανουργία (ἡ), Κωμ. ἡ διὰ πανουργιῶν στρεψοδικία.

Στρηνής [στρῆνος], ές (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπιφων.) ὀξύς, διαπεραστικός, ἢ τραχύς, σκληρός, (Γαλλ.) aigre· (ἐν γέν.) ἀφοβρός, ἁρμητικός, (ὅθ. τὸ Λτν.) sitenuus. (κυρ. εὔχρ. τὸ ᾠδ.) «Στρηνέως, ἀντὶ ἐπίρ., Μὲ ὀξὺν ἢ τραχὺν φθόγγον.

Στρηνιάω-ῶ, Μ. άσω. Εὑρίσκομαι εἰς ὀργασμὸν (εἰς παραφορὰν χαρᾶς, ἐπιθυμίας κτλ.), (κοιν.) γαυριῶ, [ἐκ τοῦ

†Στρηνός, ἡ, όν, = Στρηνής.

Στρῆνος, εος-ους (τὸ). (κυρ.) ὀργασμός· ἀφιδρὼ ἐκθυμία· (ἐν γέν.) ὁρμή, παραφορά· ὕβρις, αὐθάδεια, ἀταξία.

†Στρηνόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στρηνὴν (τραχεῖαν) φωνήν, σκληρόφωνος.

†Στρηνύζω, Μ. ύσω. Φωνάζω μὲ τραχεῖαν ἢ διαπεραστικὴν φωνήν, (κυρ. ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν ἐλέφαντος ὅταν εὑρίσκωνται εἰς ὀργασμόν).

Στριβιλιγξ, λέξ. Κωμ. (πλασθεῖσα κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς τῶν μικρῶν πτηνῶν καὶ σημαίνουσα) τὸ ἐλάχιστον ψιγάλον, (καθὼς καὶ τὸ) Γρῦ, [ἴσ. ἐκ τοῦ

;Στρίβος καὶ

Στριγμός (ὁ), = Τριγμός, φωνὴ μικροῦ πτηνοῦ.

Στριγξ [†στρίζω = τρίζω], στριγγός (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ νυκτικόρακος, νυκτοκόρακας (κατ' ἄλλ.) = Κερχνῆς.

Στρίξ, ιγός (ἡ), [θρίξ]. στιρὰ, δράδα (κυρ. κολώνας), (Γαλλ.) cannelure, (ὅθ. τὸ Λτ.) striga. 2) = Στρίγξ.

;Στριφνός, ή, όν, = Στιφρὸς καὶ Στρυφνός, (ὅθ.

Στρίφνος (ὁ), Γρφ. στιφράτης (σαρκός), κομμάτι κρέατος (βοδιοῦ) τραχύ, (ἄλλ. σύγν. Στρυχνος).

†Στριφνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Στρυφνόω.

Στρεβλεκβλέφαρος (ὁ, ἡ), Π., = Ἑλικοβλέφαρος, [βλέφ. καὶ

†Στρεβίλλος [στροβέω], ὁ, ὐ. Στριφτυλός, σύνεις σμένος, ἢ περιστρεφόμενος (ὡς τρόβιλος), (συνκθ.) ζωηρός, εὐκίνητος. 2) (γένιστε) ἀντὶ Στρεβλός· σκολιός.

†Στρεβεύς, έως (ὁ), εἶδ. κυλίνδρου τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο οἱ γναφεῖς, (Ἡσυχ. μέγγενες, [ἐκ τοῦ

Στρεβέω-ῶ [στρόβος], Μ. ήσω. Περιστρέφω τι ὡς στρόμβον, (συνκθ.) τραβάττω, φέρω ἄνω-κάτω, [ὅθ.

Στρεβίασις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ διαταραξις, σάγχυσις.

Στρεβητός, ή, όν, (ᾗ ἐπίρ.) -τῶς. Στρημμένος, γυριστός.

†Στρεβίλεα (ἡ) ἢ στρεβιλοφόρος πίνα, κουκουναρή, (καὶ εἰς τὴν Πελοπόν.) στροφελιά.

Στρεβιλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Στρεβιλίζω.

Στρεβιλεών, ῶνος (ὁ), τόπος κατάφυτος ἀπὸ στρεβίλεας, ἔσους στρεβίλων (κουκουναριῶν).

Στρεβίλη (ἡ). φτιλὶ (διὰ πληγήν) εἰς σχῆμα στρεβίλου.

Στρεβιλίζω, Μ. ίσω. Διστρέφω (Περιστρέφω) τι δίκην στρεβίλου, στριφογυρίζω.

Στρεβίλινος, η, ον. Ὁ ἐκ στρεβίλων, πευτίνος.

Στρεβίλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στρόβιλος, (ἰδιωτ.) σκουλαρίκιον εἰς σχῆμα στροβίλου (κυπαρισσάκι).

Στρεβιλίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) ἐσκευασμένος μὲ στρεβίλους (κουκκουνάρας), βετσινάτος.

;Στρεβλεκβλέφαρος (ὁ, ἡ), Π. = Ἑλικοβλέφαρος, (τὸ διορθ., διὰ τὸ μέτρον, Στρεβελοβλέφαρος).

Στρεβιλοειδής, ους (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -δῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) στρεβίλου, κωνοειδής.

†Στρεβλοκομάω-ῶ, Μ. ήσω, = Θύλακομάω, [κόμη, ᾗ

Στρεβλός (ὁ), [στρόβος]. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα στρόμβου ἢ στρίφεται ὡς στρόμβος, (ἰδιωτ.) ὁ κωνοειδὴς καρπὸς (ἡ κουκουνάρα) τῆς πίτυος καὶ ἄλλων ρητινοφόρων δένδρων, (ἐνίοτε θηλ.) ἡ Στρεβλέα· ὁ θαλάσσ. κοχλίδιον εἴδος σκουληρικίων (ἴδε Στρεβίλιον) εἴδος γιφοῦ, (Γέμμ.) βάλα. 2) αὐτοτροφὴ ἀνέμου ἢ ῥεύματος, εἶντ., ἀνεμοστρόβιλος.

;Στρεβλός, ή, ή, ον ἢ ὸν, = Στρεβελός.

Στρεβλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παρασφοφῶν) στρεβίλους.

;Στρεβλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Στρεβλέω ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Στριβλόω.

Στροβιλώδης, ους (ὁ, ἡ), = Στροβιλοειδής, στρεβίλῳ ὅμοιος.

Στρίβος (ὁ), Π. [στρέφω], = Δίνη, συστροφή, περιστροφή, ἀνεμοστρόβιλος. 2) = Στρομβοειδὴς ἢ 3) = Στρόφος.

†Στριβόω-ῶ, Μ. ώσω, = Στρομβόω ἢ Στρομβέω.

Στρογγυλαίνω, Μ. ανῶ, = Στρογγυλόω

†Στρογγύλευμα (τὸ), = Στρογγύλωμα [ἐκ τοῦ

†Στρογγυλεύω, Μ. εύσω, = Στρογγυλόω

†Στρογγυλίας, ου (ὁ). Ἄνθρωπος κοντόγουδρος (ὁλοστερόγγυλος), (κωμ.) στρύμπουλος.

Στρογγυλίζω, Μ. ἰσῶ ξ

Στρογγύλλω, Μ. υλῶ, = Στρογγυλόω. (μτγν.) ▪ Συστρέφειν καὶ στρογγ. τὰ νοήματα, ▪ Δ. Ἀλ., ἐκφράζειν μὲ τρόπον εὐσύνοπτον.

Στρόγγυλμα (τό), = Στρογγύλωμα,

Στρογγυλόγλυφος (ὁ, ἡ). Στρογγυλάγλυμμένος (σκαλισμένος).

Στρογγυλοδίνητος (ὁ, ἡ), Π. ξς. δινέω]. Στρογγυλογυρισμένος, στρογγυλός. ▪ Κολλὶξ —, ▪ Ἀθ.

Στρογγυλοειδής, ἐος (ὁ, ἡ), (ξ ἐπίθ.) = εἰδούς. Στρογγυλὸς τὸ εἶδος (= ὁ σχῆμα).

Στρογγυλόκαυλος (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ ἔχων στρογγυλὸν καυλὸν (κοτσάνι).

Στρογγυλόλουβος (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ ἔχων (ἢ περιεχόμενος εἰς) στρογγυλοὺς λοβούς.

Στρογγυλοναύτης, ου (ὁ). Ὁ πλέων ἐπὶ στρογγύλης (ἐμπορικῆς) νεώς.

Στρογγυλόπλευρος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων στρογγυλὰς (εὐσάρκους) πλευράς. ▪ Ἄγγελος —, ▪ Ἀθ.

Στρογγυλοπρόσωπος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων στρογγυλὸν πρόσωπον.

Στρογγύλος [†στρέγγω, στρόμβος], η, ον. Στρογγυλὸς, περιφερὴς, σφαιροειδὴς ἢ κυλινδροειδής. ▪ Στρογγ. πλοῦτος, ▪ Ξεν., τὸ ἐμπορικὸν (ἀπ' ἐναντ. τῷ Μακρόν). ▪ Στρογγ. ξύλα, ▪ Θρρ., τὰ ἀπέλεκητα. ▪ Στρογγύλοις ἑστίοις, ▪ Ἀπτ., μὲ γεράτα (φασκωμένα) πανιά. ▪ Στρογγύλον στόμα, ▪ Ἀρχφ., τὸ γλαφυρὸν, φιωμένον, σῦκαλον. ▪ Λέξις στρογγύλη, ▪ Δ. Ἀλ., ἡ ἀκριβὴς καὶ ἐμφαντικὴ. ▪ Σαφῆ καὶ στρογγύλα καὶ ἀκριβῶς ἕκαστα τῶν ὀνομάτων ἀποστόρνυντας, ▪ Πλάτ.

Στρογγυλότης (ἡ). Τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ στρογγύλου, στρογγυλάδα.

Στρογγυλόω-ῶ, Μ. ὥσω. Κάμνω τι στρογγύλον, στρογγυλαίνω, [ὅθε καὶ Στρογγυλίζω).

Στρογγύλωμα (τό). Σῶμα στρογγύλον (σφαιροειδὲς ἢ κυλινδροειδές).

Στρογγύλως, ἐπ.β. Στρογγυλὰ (ῥητ.) μὲ τρόπον εὐσύνοπτον (ἀκριβῆ ἢ συντόμον) ▪ Στρογγ. βοῦν, ▪ Ἰλ., = Γλίσχρως, στεναχωρημένα.

Στρογγύλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στρογγυλόω, στρογγύλωμα.

Στρογγυλώψ, ῶπας (ὁ, ἡ). στρογγυλόφθαλμος ἢ στρογγυλοπρόσωπος.

†Στρουβάω, εἰμι-ῶ, Μ. ήσω, = Στρυβάω.

†Στρυβλός (ὁ). πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀπὸ κτύπημα.

Στρομβεῖον (τό), Π. ἀντὶ Στρομβεῖο.

Στρομβέω-ῶ, Μ. ήσω, = Στροβέω.

Στρομβηδόν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει στρόμβου (ἀνεμοστροβίλου).

Στρόμβησις, εως (ἡ), = Στρέβησις,

Στρομβῖον (τό), ὑποκορ. τοῦ Στρόμβος.

Στρομβοειδής, ἐος (ὁ, ἡ), ὁ ἐν εἴδει στρόμβου (στρυβίλου), κωνοειδής, (ἴδιαιτ. δέ) κοχλοειδής, (Γαλλ.) turbiné.

Στρόμβος (ὁ), [στρέφω]. (ἐν γέν.) σῶμα στρογγύλον ἢ ἑλικοειδὲς κατάλληλον εἰς ὀξύτητα, (π. χ., ὄστρακον κοχλίου· ἰδιαιτ.) = Βέμβιξ, (κωμ.) σβοῦρος· ἀθρόκτυπος κοκκοσυφάρα· ὀξελίσκος· (Π.) ἀνεμοστρόβιλος, κτλ., (παρβλ. Στρόβιλος).

Στρομβόω-ῶ, Μ. ώσω. Στρογγυλαίνω ἢ Περιστρέφω τι εἰς εἶδος στρόμβου.

Στρομβώδης, εος (ὁ, ἡ), = Στρομβοειδής, κοχλιοειδής.

Στρουθάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Στρουθίον.

Στρουθεῖος, α, ον. Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν στρουθίων ἢ τοῦ (φυτ.) στρουθίου· (κυρ.) ▪ Μηλέα —, ▪ ἡ καρποφοροῦσα τὰ ▪ Στρούθεια (μετὰ καὶ χωρὶς τοὺς μῆλα), ▪ Γεωπον., ἀκόσκ., εἶδος ἐκλεκτῶν κυδωνίων, (μονολεκτ.) Στρουθόμηλα. ‖ (οὐσ.) Στρούθειον (τό), τὸ ἄλλ. Στρουθίον, (φυτόν).

†Στρουθιάζω, Μ. άσω. Πάσχω λέπρα (ἴδε τὸ Στρυβλός).

Στρουθιασμός (ὁ). τὸ πάθος τοῦ στρουθιῶντος, λέπρα.

Στρουθίζω, Μ. ίσω. Πλύνω μὲ (τὸ φυτὸν) στρουθίον. 2) μιμοῦμαι τὴν φωνὴν τοῦ (πτηνοῦ) στρουθίου, τσιρίζω. ▪ Ὅσα δὲ (τῶν ὀρνίθων) μὴ σύκοτα (ὅπλ. κελαδιστικὰ), ἢ κλάζουσιν ἢ κρώζουσιν ἢ στρουθίζουσιν, ▪ Εὐς.

Στρουθομήτωρ, ορος (ἡ), = Στρουθομήτωρ.

Στρουθίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στρουθός, (ἐν γέν.) κάθε μικρὸν πτηνὸν, (ἰδιαιτ. δὲ τὸ) σπιόργιτι, τσιροπούλι. 2) εἶδ. φυτῆς, (Γαρκ.) οὐδάσται (δίδεται τὰ ἄνθη τὰ μυρίζειν ὡς ἂν τὸ οὐδάσται, εἰ ἦ ὁ Θρρ. τὸ λέγει ἄσμον), (οἱ παλαιοὶ τὸ μετεχειρίζοντο πρὸς πλύσιν τῶν ἐρίων, καθὼς ἡμεῖς τὸ) τσεβέν, (ὀθ.) σαπουνοχορτον. 3) (ὡς ἐπίθ.) οὐδ. τοῦ ▪

†Στρούλας, ἐσφαλμ. ἀντὶ Στρούθιος.

Στρουθιοφάντης, ου (ὁ). φονεὺς τῶν ζεσθίων.

Στρουθίων, ωνος (ὁ) ξ

Στρουθοκάμηλος (ὁ καὶ ἡ), εἶδος πτηνοῦ μὲ λαιμὸν καὶ πόδια ὡσὰν τῆς καμήλας, (Γουρκ.) δεβὲ-κουσού.

Στρουθοκέφαλος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων κεφαλὴν στρουθοῦ (μακρὰν ὑπλ. καὶ ὁλοστάλαγτον), ἀσχημοκέφαλος.

Στρουθόμηλον (τό), εἶδος κυδωνίου, ἴδε Στρούθειος.

Στρουθομήτωρ, ορος (ἡ). μήτηρ στρουθῶν, θηλυκὸν στρουθίου.

Στρουθόπους, οδος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων πόδας στρουθοῦ (στρουθοκαμήλου ἢ σπουργιτιοῦ). (ἐν γέν.) ἀσχημοπόδαρος.

Στρουθὸς (ὁ καὶ ἡ), [ῥόθος], = Στρουθίον, στρουθοπούλι· (ἀπλ.) κάθε πουλί, (φύσει) ▪ Στρουθοῖο κατοικίδιος, ▪ Νίκ., τῆς ἀλεκτορίδος. 2) σκωπτικόν χορτον. ▪ Τὸ μὲν φύλλον ἔχουσα οἷα στρουθός, ὦ τε ἐδώνια λευκαίνουσι, ▪ Θφρ. 3) (συνών. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ τὰ ἐπίθ. Ἀραβικὴ, Λιβυκὴ ἢ Λίβυσσα ἢ Κατάγειος ἢ Μεγάλη) τὸ στρουθοκάμηλον. ▪ Καλὸν γε ᾗ λευκὴν τὸ τοῦ στρουθοῦ πτερὸν, ▪ Ἀρχφ. ▪ Ἰοῖς τῶν στρουθῶν πτεροῖς ἃ παρατίθενται παρὰ τὰ κράνη, ▪ Θφρ. ▪ Ὄψιν ἔχεις στρουθῷ παναισίῳ, ▪ Ἐπιχρ., λατρώσαν (ὡς τὸ δέρμα τοῦ στρουθοῦ, κατεφρυτιδωμένην, ἰδέαν Στρουθοῦ ▪ ὁμοίᾳ ᾗ.

Στρουθὸς, ἡ, όν. Λεπρός.

Στρουθοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων στρουθοὺς (τρεφόμενος μὲ τὸ κρέας των).

Στρουθωδῶς, εος (ὁ, ἡ). στρουθῷ ὅμοιος.

Στρουθωτὸς, ἡ, όν. Πεποικιλμένος μὲ ζῶα ἢ θεοὺς (εἰκόνας πτηνῶν).

Στροφαῖος, α, ον. Ὁ παρὰ τὸν στρόφον τῆς βίρας (δρομένος, ἢ ἐκ τοῦ στροφῆ) πανούργος, πολύτροπος, δόλιος, (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ).

Στροφαλιγξ, ιγγος (ἡ), Π. ἀντὶ στροφὴ, συστροφή. ▪ Ἀσπιδῶν (▪ Κονίης) —, ▪ Ὅμ. 2) καμπὴ (ἀστρον.) τροχιᾶ. 3) ▪ Στροφαῖος (βίρας)· ἄξων (ἁμάξ.). 4) ▪ Τροφαλὶς (τυροῦ), [ἐκ τοῦ

Στροφαλίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Στρέφω, στρίζω, γυρίζω. ▪ Ἠλάκατα —, ▪ Ὅμ., γνέθω.

†Στροφαλὸς (ὁ), (νλγ.). χαροῦλι πρὸς περιστροφὴν ἢ κεντώμενα μηχανῆς, στροφεῖον, (Γαλλ.) manivelle. 2) ῥάβδ. ▪ Ἑκατικὸς —, ▪ Σχλ. Σων., ὁ μαγικὸς τροχὸς, (παρβλ. Ῥομβος).

Στροφὰς, άδος (ἡ), (ἐπίθετ.) ἡ περιστρεφομένη. ▪ Ἀελλα —, ▪ Ὀρφ., ἀνεμοστρόβιλος. ▪ Γέρανοι —, ▪ Ἀρ., αἱ ἐπιστρεφουσαι κατ' ἔτος. (κυριωνυμ.) ▪ Στροφάδες (ἐνν. νῆσοι), ▪ αἱ κατὰ τὴν Ζάκυνθον (τὰς ὀπ. ὑπέθεντον πλοῖα), (κωμ.) Στροφάδια ξ Σκρόφαδες.

†Στροφάω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Στρωφάω.

Στροφεῖον (τὸ). μηχάνημα ἢ ἐργαλεῖον διὰ τοῦ ὁπ. στρέφεται (περιστρέφεται) τι, (ἴδιαιτ. εἰς τὸ θέατρ.) = Εἰσκλήμα· (ναυτ.) μπο ζαρ)άτης.

Στροφεὺς, έως (ὁ). ἁρμὸς (κυρ. τοῦ ῥογοκκάλω), σπόνδυλος, (ἐν γέν.) κινεῖσθαι· (ὀθ. μτγν.) τὸ θηλυκωτῆρι (ὁ ὑφ. ῥιζὲς) τῆς θύρας κτλ., [ἴδε καὶ Στρόφιγξ).

Στροφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Στρέφω. (καὶ ἀμτβτ.) στρέφομαι· (μτφορ.) ἀκατῶ, [ἐκ τοῦ

Στροφὴ (ἡ), τὸ στρέφεσθαι, περιστροφὴ, γύρισμα· (ἰδιαιτ. εἰς τὸ θέατρ.) ἡ ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ πρὸς τὸ μέρος τῶν ἀκροατῶν ἐπιστροφὴ τοῦ χοροῦ καὶ τὸ ᾆσμα τὸ ἐπ. ἔψαλλε τότε (ἐνάντ. τὸ Ἀντιστροφή)· (μτφορ.) δόλος, πανουργία, (Γαλλ.) détours.

Στροφιγγοειδής, ἐος (ὁ, ἡ), (ξ ἐπίθ.) = εἰδοῦς. Ὁ ἐν εἴδει στρόφιγγος.

Στρόφιγξ, ιγγος (ἡ ἢ ὁ), = Στροφεὺς, σπόνδυλος· (ἰδιαιτ.) τὸ θηλύκι (τὸ θηλυκὸν μέρος) τοῦ ῥεζὲ τῆς θύρας· τὰ γυρισμένα μέρη τοῦ μουσλουκιοῦ τῆς βρύσης· ὁ πεῖρος (τὸ στουκάκωμα) τῆς κάνελας τοῦ βαγενιοῦ, κτλ. (Π.) ἀντὶ Στροφὴ, ἐπιστροφὴ. ▪ Γλώσσης —, ▪ Ἀρχφ., (Γαλλ.) volubilité.

†Στροφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν στροφήν. ▪ Σπέρματα στροφικὰ, ▪ Γεωπον., τὰ ἀναποδογυριζόμενα μὲ τὴν σκαπάνην πρὸς κυπρισμὸν τοῦ ἀγροῦ.

Στροφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στρόφος, (ἰδιαιτ.) ταινία (ἢ ὀπ. ἐχρησίμευεν εἰς μὲν τὰς γυναῖκας ὡς) στηθόπανον, (εἰς δὲ

τοὺς ἄνδρας ὡς) διάδημα, (Τουρκ.) σαρίκι, (παρβλ.) Μίτρα.

Στρεφίς, ίδος (ἡ), ὑπονηρ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Στρόφις, κομπος, δέσιμον.

Στρόφις, ιος (ὁ), Κωμ. πανοῦργος, πολύτροπος.

Στροφοδινέω-ῶ, Μ. ήσω, = Στρεφοδινέω.

†Στροφολογία (ἡ). στροφὴ λόγων, πανουργία.

Στροφόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἔχω στρόφον (κόψιμον) εἰς τὴν κοιλίαν.

Στρόφος (ὁ). (κυρ. ἐνν. ἱμάς) λωρὶ ῥητημένον, (ἐν γέν.) σχοινί, τριχιά· δέμα· κλεῖδα· = Στρόφιον. 2) πόνος (κόψιμον) εἰς τὴν κοιλίαν.

Στροφουργία (ἡ). μηχανόῤῥαφία, μηχανουργία.

Στροφώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων ἢ συνωλισμένος μὲ στρόφον (κόψιμον). «Μετά τινος στροφώδους περιωδυνίας καὶ πρόθυμίας διαχωρεῖν, » Ἔρωτ.

Στροφωδῶς, ἐπῤ. Ἂν εἶχε στρόφον, ἢ μετὰ στρόφου.

†Στρόφωμα (τὸ), νλγ. ἀντὶ Στρόφιγξ, θηλύκι (τῆς θύρας), ῥεζές.

†Στροφωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στρόφωμα.

Στροφωτός, ἡ, όν. Στρόφῳ ὅμοιος, τορτός.

Στρύζω, ἀπνευστ. ἀντὶ Τρύζω.

Στρυμονίας, ου (ὁ), (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ ἄνεμος) ὁ πνέων ἀπὸ τῶν βορ. Στρυμόνος, (ἀλλ.) θρᾳσκίας.

Στρυφνός, ἡ, όν, (ἐπὶ χυμ.) = Στυφός (« Τῶν κυδωνίων τὰ μεῖζω ἦσαν στρυφνὰ, » Ἀλλ.)· (μτφρ.) πικρὸς τὸ ἦθος, αὐστηρός, παράξενος, δύστροπος· (ἐπὶ λόγ.) τραχὺς, ὀῆτικὸς, (συγχ. τῷ Στιφρός).

Στρυφνότης (ἡ). ἡ γεῦσις (καὶ μτφρ. τὸ ἦθος, ὁ χαρακτὴρ) τοῦ στρυφνοῦ, συφάδα, δυστροπία· (ἐπὶ λόγ.) ὁριμύτης.

Στρυφνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω στρυφνὸν (στυφὸν), τραχύνω.

Στρυφνῶς, ἐπῤ. Μετὰ στρυφνότητος.

†Στρύχνη (ἡ) ἢ Στρύχνο (τὸ) ἢ

Στρύχνος (ὁ), [στρυφνός], εἶδος φυτοῦ, ἀγριομελιτζάνα, (Γαλλ.) morelle. «Μανικὸς—, » φυτ. φαρμακ., (ἀλλ.) Θρύον ἢ Δορύκνιον, (Ἰταλ.) μπέλλα-δόνα.

Στρῶμα (τὸ). κἂν ὅ,τι στρωνεται ἐπάνω ἢ ὑποκάτωθέν τινος διὰ κάθισμα ἢ σκέπασμα ἢ πλάγιασμα, στρῶμα, στρωσίδι· σάγισμα ἀλόγου, (κατ' ἐκτ.) λιθόστρωτον, (Γαλλ.) pavé. « Τὸ στρῶμα τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, » Ἐπιγρ. 2) (εἰς τὸ πλθ.) συγγράμματα διαφόρα ὕλης περιεκτικὰ, ποικίλα (καθὼς ἦσαν εἰς τὸ πλ. τὰ στρώματα), σύμμικτα, (Γαλλ.) variétés, (ἴδε Στρωματεύς). 3) τὰ ὑποστηρίζοντα ὑλίνην γέφυραν παλούκια, (Λτν.) sublica.

Στρωματεύς, έως (ὁ), = Στρῶμα (1 ἢ 2). «Τῶν παρ' Ἕλλησι φιλοσόφων ἐγὼ σπουδὰς περὶ ἀρχῶν θείας κτλ. ἀπὸ τῶν Ὑλαιταρχου Στρωματέων ἐπὶ τοῦδε παρέντος ἐκθήσεται, » Εὐσ. Τοιοῦτος Στρωματεὺς συνεταξεν ὁ Ἀλεξανδρεὺς Κλήμης, ὃστις ἐκαλέσθη διὰ τοῦτο Στρωματεύς). 2) = Στρωματισμός. 3) εἶδος ἰχθ. παρόμοιον τῇ Ἐρυθρ. θαλάσσης.

†Στρωματίζω, Μ. ίσω. Στρώνω (κυρ. ζῶον) διὰ καθολικὸν ἢ φόρτωμα.

Στρωματίτης, ου (ὁ). ὁ συνιστάμενος εἰς στρώματα. «Ἔρανος—, » Φώτ., Ἡσύχ., εἰς τὸν ὁπ. ὁ οἰκοκύρης δίδει τὰ χρώμ. ἢ οἱ ἄλλοι τὸ φαγεῖ».

Στρωματόδεσμον (τὸ) ἢ

Στρωματοδέσμιος (ὁ). σακκὶ (δερμάτινον ἢ πάνινον) ὅπου ἔβαναν (ἐφύλιζαν) τὰ στρώματα, (Τουρκ.) χαρὰρι, σαΐσαλας.

2) = Στρωματεύς, συλλογὴ ποικίλης ὕλης. « Πολλοὺς παρεῖναι τῷ δείπνῳ, ὡσπερ συμβολὰς κομίζοντας τὰ ἀπὸ τῶν στρωματοδέσμων γράμματα, » Ἀθ.

Στρωματοθήκη (ἡ). σακκὶ ἢ ἁρμάρι πρὸς ἐναπόθεσιν στρωμάτων, (Τουρκ.) γιοὺκι ἢ χαράρι.

Στρωματοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ (ἐπιστάτης) τῶν στρωμάτων.

Στρωμνή (ἡ). στρῶμα (τοῦ ὕπνου), χρωσίδια τοῦ κρεββατιοῦ, κρεββατοστρώσιμο. « Δαπίδα μεγάλην τῶν Αἰγυπτίων, οὐχ οἵαν ὑποδιεβλήθεσαν στρωμνὴ, ἀλλ' οἵαν αὐτὴν εἶναι ἢ μάτηρ στρωμνὴν, » Συν., [ἐκ τοῦ

Στρώννυμι καὶ Στρωννύω, Μ. στρώσω (πθ. πρκ. Ἔστρωμαι κτλ.), κατὰ συγκ. ἀντὶ Σκορέννυμι, στρώνω, ἁπλώνω τι κατὰ γῆς ἢ ἐπάνωθέν τινος· (ἐν γέν.) ῥέπτω, καταβάλλω· (φυσιολ.) ἐσάζω, ὁμαλίζω· (τρκ.) παπετσώνω. « Κλίνην στρωσαντες, » Ἡρ., Ξεν. (καὶ ἐλλειπτ.) « Ἐν οἰκίᾳ πεντηχρᾷ οἱ αὐτοὶ ἐξοπλισουσι, κορύσαι, στρωννυουσιν, » Ἀρχῖ. (καὶ ἔστ. περιπ.) « Στρώσον ἡμῖν ἐνδον, » Ἀθ. « Μυρσινίαις στορνύντες τὴν ἐδὸν, » Ἡρ. « Ἠλάδας ἐστρώννυον ἐν τῇ ὁδῷ, » Γρῆ. « Οἱ ἀρχιτέκτονες στορεννύουσι τὰς ὁδοὺς, Στρβ. « Στρωννύει ἵππον, » Σχλ. « Ἀνδραχτίνην—, » Ὅμ., ἁπλόνω τὴν καρδευνιὰν ἵνα ψήσω τι. « Ἐνεὸς δ' ἐστρεσαν πόντον, » Ὀδ. Γ., ἐγαλήνισεν. (καὶ πθ.) « Ἐπαύσατό τε ὁ ἄνεμος, ἢ τὸ κῦμα ἔστρωτο, » Ἡρ. « Ὅσον ἐστὶ τὸ ἐστρωμένον τῆς στεᾶς, » Ἀρχῖ. (ἢ μσ.) « Στρωσάμενοι βρύον αὖον, » Θεόφ. (καὶ τρκ.) « Ἵνα στορεσωμεν αὐτῶν τὸ φρόνημα, » Θκ.

Στρῶσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στρωννυμι, στρώσιμον. « Ὁδῶν—, » Στρ.

Στρωτὴρ (ὁ), = Στρώτης. 2) (πλθ.) τὰ πατερὰ ἢ τὰ πετσέρα τῆς ὀρυφῆς.

Στρωτήριδιον ἢ Στρωτήριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στρωτήρ.

Στρωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ στρώνων (τὸ κρεββάτι ἢ τὴν κάμαραν), ὁ ἔχων ἔργον (ἐπάγγελμα) τὸ στρώσιμον. (ἴδε Σκαφεύς).

Στρωτός, ἡ, όν. Στρωμένος· ἁπλῶς. « Δεμνίοις στρωτὰ βάλλεσθαι ἐφίη, » Σοφ.

Στυφάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἰων. ἀντὶ Στρέφω, στρίφω κτλ. « Πλάκατα στυφώσω, » Ὀδ. Ζ. « Στυφῶν πηδάλιον παλάμῃ, » Ἐπιγρ. (κατ' ἀντιφρ.) « Στυφώσω' ἔνθα καὶ ἔνθα κυλινδόμενοι, » Ὀππ. « Ἡλώσσα μὲν στυφώσαι ἐν τῷ στόματι ποικίλως, » Ἀριστ. 2) (μτφ. ἢ ἐπὶ ὀνοστρέφομαι (περιστρέφομαι) παθητ. « Ἀνὰ τὴν πόλιν—, » Ἡρ.

Στυγανὸς [στυγέω], ἡ, όν, σπν. ἀντὶ Στυγνός.

Στυγάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), [στυγάω, ἀνήρ], ἡ μισοῦσα τοὺς ἄνδρας· « Ἀμαζὼν—, » Αἰσχλ.

Στυγερὸς [στυγέω], ά, όν. Μιαιητὸς, ἀποτρόπαιος· ἀκυθρωπὸς, βλιβερὸς· φρικώδης, φοβερός.

†Στυγερότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ στυγεροῦ.

Στυγερώπης, ου (ὁ) καὶ Στυγερῶπις, ιδος (ἡ) ἢ

Στυγερωπὸς (ὁ, ἡ), Π. στυγερὸς τὴν ὄψιν, φρικτὸς, δυσθέατος, ἀποτρόπαιος.

Στυγερῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον στυγερὸν (ἐμπνέοντα φρίκην, ἀποστροφήν), ἀλεεινῶς.

Στυγέω-ῶ [στύγος], Μ. ήσω (ἀόρ. β'. Ἔστυγον καὶ σπν. Ἔστυξα). Μ. οῶ, βδελύττομαι, ἀποστρέφομαι· φρίττω, φοβοῦμαι (μὲ ἀπαρ.)· σιχτίλλομαι· (χωρὶς πτ.) εἶμαι τρομαγμένος· (σήμερα κθ.) σκυθρωπάζω· (σπν. μετὰ δοτ. ἐκ ὅ.) κάμνω τι νὰ φανῇ φρικτὸν εἰς τινα. « Τῷ κέ τεῳ στύξαιμι χέρας, » Ὀδ. Δ.

Στύγημα (τὸ), Π. στύγος (φρίκης, ἀποστροφῆς) ἄξιον ἀντικείμενον, ἄγος, βδέλυγμα.

Στυγητέος, ον, δετ. τοῦ Στυγέω.

Στυγητὸς, ά, όν. Στύγους ἄξιος, στυγερὸς, ἀποτρόπαιος, μιαητός.

Στύγιος, α ἢ ος, ον. Ὑπὸ τῆς Στυγὸς, (ἐπ.) φρικώδης, στυγερός.

Στυγνάζω, Μ. άσω. Γίνομαι συγνὸς (κατηφὴς), σκυθρωπάζω.

Στυγνατόρως (ὁ, ἡ), Π. [στυγνὸς, ἀγορεύω], ὁ ἐμιλῶν περὶ ἡ γραμμένων πρὸς ἔκφρασιν σκυθρωπῶν (βλιβερῶν) ἀντικειμένων.

†Στυγνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Στυγνάζειν ποιῶ.

†Στυγνοποιὸς (ὁ, ἡ), αἴτιος στυγνότητος (σκυθρωπότητος).

Στυγνὸς, ἡ, όν, κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Στυγανὸς, κατηφὴς, σκυθρωπὸς, περίλυπος. « Ὄμμα—, » Ξεν. 2) = Στυγερὸς, φρικώδης, ἄγριος, ἀποτρόπαιος. « Ἀδὴς—, » Σοφ.

Στυγνότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ στυγνοῦ, σκυθρωπότης, ἀγριάδα.

Στυγνόχρους (ὁ, ἡ). στυγνὸς (σκυθρωπὸς) τὴν χροάν.

Στυγνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ (καὶ πθ. Γίνομαι) στυγνὸς (περίλυπος), στυγνάζω, σκυθρωπάζω.

Στυγοδεμνιος (ὁ, ἡ), Π. [στυγέω, δέμνιον], ὁ μισῶν (ἀποστρεφόμενος) τὸν γάμον.

Στυγος [στύξ], εος-ους (τὸ), Π. μῖσος, ἀποστροφὴ· βλῖψις, κατήφεια, ἢ ἀντικείμενον μίσους ἢ βλίψεως, ἄγος, στύγημα. « Ἥτις ἐπ' ἀνδρὶ τοῦτ' ἐμήσατο στύγος, » Αἰσχλ.

Στυλὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Στύλος· (ναυτ.) μικρὸν κατάρτι πρὸς τὴν πρυμνην ὅπου ὑψώνεται ἡ σημαία.

Στυλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Στύλος.

Στυλίτης, ου, (ε) καὶ Στυλὶς, ίδος, (ἡ) ὁ

ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ ἡ βαλμένος ἐπὶ ζύλα.(Ἐκκλησ.)μοναχὸς ἀσκητικὸν ἐπὶ στύλου, [ἄλλ.] Δανείτης.

Στυλιτικός, ἡ, όν. Στυλίτου (ἀσκητοῦ) ἴδιος.

Στυλοβάτης, ου (ὁ). βάσις στύλου, (Γαλλ.) piédestal.

Στυλεπιδίς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) στύλου

Στυλοπινάκιον (τὸ). στύλος μὲ ζωγραφίας (ς).

Στῦλος καὶ (Δίολλ.) Στύλις (ὁ), = Στήλη, κολῶνα· (ἐν γεν.) ὑποστήριγμα. 2) ἐργαλ. σιδηρᾶν πρὸς ἐγχάραξιν γραμμάτων κλπ., (Γαλλ.) stylet.

Στυλόω-ῶ, Μ. ωσω. Στηρίζω διὰ στύλων, στυλόνω (χωρ. καὶ μεταφ.).

†Στυλωτός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) στύλους.

¡Στύμα (τό), Δίολ. ἀντὶ Στόμα.

Στῦμα (τὸ), [στύω]. ἔντασις τῶν αἰδοίου.

Στύμμα ἢ κατ' ἄλλ. Στῖμμα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς στυψιν, πρᾶγμα στυπτικόν, (ἰδιωτ.) τὸ κρυσεμβαλλόμενον εἰς τὸ μύξον ἵνα τὸ κόμμι διαμένεται.

†Στυμνὸς [στύφω], ἡ, όν. Πυκνός, στερεός, πάχος.

Στυξ [ἀπὸ τοῦ στύγω, = στύφω]. στυγὸς (ἡ). ψῦχος φρικῶδες· (Π. ἐν γεν.) φρίκη ἢ ἀντικείμενον φρίκης (στος ρυφῆς). ‖ (ἰδιων. ρημ.) πηγή τις εἰς τὴν Ἀρκαδ. τῆς ὁπ. τὸ ὕδωρ διὰ τὴν ψυχρότητά του ἐθεωρεῖτο θανατηφόρον καὶ ἦτον ὁ φρικτότερος ὅρκος τῶν παλαιῶν.

Στύξαι, ορ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Στυγέω.

†Στυπάζω [στύπος], Μ. άσω. Ἀτυπῶ, στυμπανίζω· (ἀμτβ.) βρέντω.

Στύπαξ, ακος (ὁ), Ἑλλ. ἀντὶ Στυπιπώλης.

Στυπεῖον (τό), [στύπη]. τὸ χυνόβρον τοῦ λιναριοῦ, τὸ στυππί.

Στύπειος, α, ον, = Στύπινος.

Στυπειοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν στυπείων ἢ σχοινία (ἀπὸ στυππί).

Στύπη (ἡ), [στύπος]. λινόρι ἢ κανάβι ἀλλαν. ἀκατέργαστον (ἀκατεργαστον), στυππί.

Στύπινος, η, ον. Ὁ ἐκ στυπης (στυππίου) κεκμωμένος, στυππένιος.

¡Στυπίον (τό), = Στυπείον.

¡Στυπιοπώλης, ου (ὁ), = Στυπειοπώλης.

†Στυποχάλυφος (ο, ὁ). ξυλουργός, [χάλυφ καὶ

Στύπος, εος-ους (τό). κορμὸς δένδρ., ξύλιγος, κοπάδιον· κεκμὸς ξύλου, ῥόπαλον.

Στύπτας, Στυπτείων, Στυπτινος κτλ., = Στυπτ κτλ.

Στυπτηρία (ἡ), (ἀνν. γῆ), εἶδος ὀρυκτοῦ ... στατος, (κοιν.) στυφὶς (χωρ. θηλ. τοῦ ... τικός, α, ον, = Στυπτικός.

... τηριώδης, εος (ὁ, ἡ), στυπτηρ φ ὅ ... νος (τὴν γεῦσιν) ἢ τὴν συστασιν, ὑπο στυφὺς.

Στυπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιοτητα) τοῦ στύφειν, (Γαλλ.) astringent.

... ρυκτίζω, Μ. ίσω. Ἀτυπῶ μὲ τὸν στύ ...ακα (ὡς τὰ ρητ/μα τοῦ λινταριοῦ. 2) ἔχω σχῆμα ἢ ὑπόσιν στυρακος.

Στυράκινος, η, ον. Κατασκευασμένος ἀπὸ στύρακα.

Στυράκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Στύραξ [ἵστημι], ακος (ὁ). ἡ κάτω ἄκρο (ὁ ἄλλ. Σαυρωτήρ) τοῦ δόρατος· (κατ' ἐπεκτ.) κοντάρι. 2) (ὁ καὶ ἡ) εἶδος δένδρου (ἀπὸ τοὺς κλάδους τοῦ ὁπ. ἔκαμναν κοντάρια). 3) (ἡ) εἶδ. ῥητίνης εὐωδης (θυμιάματος)· ἐ ὁπ. ἐχρεῖτο ἀπὸ τὸ δένδρον τοῦ ζύριλος, μοσχοθυμίαμα, (Ταρκ.) μενζουδί.

¡Στῦσις, εως (ἡ). τὸ στύεσθαι, ἡ τοῦ αἰδοίου ἔντασις.

¡Στυτικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς στῦσιν, διεγερτικὸς πρὸς συνουσίαν.

†Στυφεδανός, ἐφαλμ. ἀντὶ Τυφεδανός.

Στυφελίζω, Μ. ισω, Π. Ιων. [στυφελός]. κτυπῶ τραντάζω, σπρώχνω μὲ ὁρμήν, ξισκουντῶ, σασσεύω, συνταράττω· (μετ. μ.) κακομεταχειρίζομαι, ὑβρίζω, ἀτιμάζω.

Στυφελισμός (ὁ), Π. τὸ στυφελίζειν, κούνημα, σπρώξιμον· (ἐν γέν.) ὕβρις, κακομεταχείρισμα.

Στυφελός, ή, όν, Π. [στύφω]. σφικτός, σκληρός· τραχὺς· στερεός· (ἐπὶ χυμ.) στυφρὸς· (μεταφ.) αὐθάδης, ἰταμος.

Στυφελώδης, ους (ὁ, ἡ), Π. στυφελὸς τὸ εἶδος, τραχὺς, ἀποτομος. ▪ Πέτρα —, ▪ Κυίντ.

Στυφλὸς, ἡ, όν, Π. (κατὰ συγκ. ἀντὶ) Στυφελός.

¡Στυφρὸς, ἡ, όν, = Στυφός

Στυφσις, εσσα, εν, Π. στυφὸς· στυπτικός.

Στυφοκόμπος (ἀμφ. ἀντὶ) Στυφοκόπος (ὁ, ἡ), Π. [στύπος, κόπτω]. ὁ κτυπῶν μὲ τὸ ξύλον, (παρβλ.) Ὑρτυγοκόπος. ▪Μείζας ὁ' ἐκεῖ (παρὰ τοῖς Ὄρνισιν) Ὄρτυξ ἐκαλεῖτο· καὶ γὰρ ἦλεν ὄρτυγα, ὑπὸ φωσφόρου τὴν κεφαλὴν πεπληγμένην, ▪ Ἀριστοφ.

Στυφὸς [στύφω], ἡ, όν, = Στυφρὸς, Στυμφὸς· (ἐπὶ χυμ.) συσταλτικός· (ἐπὶ γευστικῶν μυῶνων, (κοιν.) στυφος.

Στυφότης (ἡ), ἡ κατάστασις (ἡ ποιότης) τοῦ στυφοῦ· (ἐπὶ χυμ.) στυφάδα.

Στυφρὸς, ά, όν, = Στυφρος.

Στύφω [στείβω], Μ. στύψω. Σφίγγω, συσφίγγω· (ἰδιωτ. ἐπὶ χυμ.)συσφίγγω τοὺς γευστικοὺς μυῶνας· (ἰατρ.)σκεπάζω (πρετσιμάζω) τὸ μύρον ἢ τὴν βαφὴν εἰς στυμμάτων· (ἀμτβ. ἰδιωτ.) εἶμαι στυφος, στυφίζω. 2) (εἰς τὸν Ἱππερ.)στάζω κατὰ στράγγα, στραγγίζω, (καθὼς τὰ μεταχειριζόμεθα καὶ ἡμεῖς τὴν σήμερον). ▪ Οὖρει πικιά, καὶ στύφει κατ' ὀλίγον τὸ οὖρον, ▪

Στύψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στύφω, πύκνωσις, σφιξιμον· (ἐπὶ χυμ.) στυφάδα· (ἰδιωτ.) ἡ διὰ στυπτικῶν εἰδῶν κατασκευὴ βαφῆς· ἡ μύρου πρὸς ὀρκιανόν. ▪ Ὡς τὸ πολὺ δὲ, μίγνυται τῷ βαλανίνῳ ἐλαίῳ ἡ ὀμφακίνῳ, πρὸς μὲν τὴν στύψιν τοῦ ἐλαίου, σχῖνος· πρὸς δὲ τὴν εὐωδίαν, κόστος κτλ., ▪ Δίοσκ.

Στῶ [ἵστημι], Μ. στήσω. Στήνω, στηκόνω (χωρ. τὸ αἰσθ.), (συνήθως μὲ ἄ εἰς τ' ἀρκ. ἀμτβτ.) εἶμαι εἰς ὀρθιαν κατάστασιν τοῦ αἰδοίου (Γαλλ.) en érection.

Στωά (ἡ), Δ. ἀντὶ Στοά.

Στῳδίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Στοιά = Στυφ.

Στωϊκεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι ὡς ...

Στωϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς στοᾶς ἢ ἐκ τῆς στοᾶς (κυρ. τῆς ἐν Ἀθ. ποικίλης, ὅπου ἐδίδασκεν ὁ Ζήνων), (ὕλη (ἰδιωτ.)ἐκαθὸς τοῦ συστήματος (τῆς φιλοσοφίας) τοῦ Ζήνωνος κτλ.

¡Στωϊς, ίδος (ἡ), ἀντὶ Στωϊκή.

Στωμυλεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι καὶ

Στωμυλέω-ῶ, Μ. ήσω. = Στωμυλεύω, -ομαι.

¡Στωμυλήθρα (ἡ), φλυαρία, παλυλογία

Στωμυλήθρος, ὁ, ἡ, [στωμύλος]. στωμύλος, φλύαρος.

Στωμυλία (ἡ). τὸ προτέρημα ἢ τὸ ἐλάττωμα τοῦ στωμύλου, εὐγλωττία ἢ παλυλογία.

Στωμυλιοσυλλεκτάδης, ου (ὁ). Ἑλλ. ὁ συλλέγων στωμυλίας (κομψὰς μωρολογίας).

Στωμύλλω καὶ (μσ.) -ύλλομαι, Μ. υλῶ, -ῦμαι. Ὁμιλῶ στωμύλως (μὲ κομψότητα ἢ ταχύτητα [ἐπιμ. ὡς ἐπὶ τοῦ πλ.] χωρὶς σκέψιν ὁ,τι μοῦ ἔλθει εἰς τὸ στόμα], φλυαρῶ, ἀδολεσχῶ, (ὕλαν

Στωμύλμα (τό). φλυαρία, μωρολογία.

Στωμύλος (ὁ, ἡ), [στόμα]. ὁ ὁμιλῶν μὲ χάριν (κομψότητα) καὶ εὐκολίαν, εὐστόμαλος, εὔλαλος, (παρβλ.)ἀβέμυλος· (ἐπὶ κακοῦ) ἀδολέσχης, φλύαρος.

Σύ (ἡ γεν. Σοῦ καὶ [ἐγκλ.] Σου· ἡ δοτ. Σοὶ καὶ Σοι, ἡ αἰτ. Σὲ καὶ Σε· Δυϊκ. Σφωΐ ἢ Σφώ· Πλθ. Ἡμεῖς κτλ.), ἀντων. πρωτοπρ. (δ' προσ.) Ἐσύ. ▪ Τὰ γὰρ ἐγὼν ἐρέω, σὺ δὲ φύλασσε, ▪ Ἰλ. Δ. [καὶ μετὰ τοῦ Γε] ▪ Μὴ, σύγε, ▪ Διΐ.

Συαγρεύς (ὁ, ἡ). Ὁ τοῦ συάγρου, ἀγριογρυνίσιος.

Συαγρεία (ἡ), Π. ἄγρα (κυνηγι) συάγρων.

Συαγρευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ κυνηγῶν συάγρους (ἀγρ.γούρουνα).

Συαγριος (ὁ, ἡ), = Συάγρειος.

¡Συαγρὶς, ίδος (ἡ), εἴδος ἰχθ. (ἴσ. = ἡ ἐν αφαλμ. ἀντὶ Συναγρὶς).

Συαγρος (ὁ, ἡ), [σῦς, ἄγρα] = Συαγριωτὴς. ▪ Σὺ δ', ὦ σύαγρε [ἐπιθ. κυνὸς], Πηλιωτικῶν τρεφος (κατὰ διόρθ. κ.τ. Δρέφος), ▪ Σοφ. 2) μύσ.) σῦς ἄγριος, ἀγριόχοιρος.

Συαγρωδὴς, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ σύαγρον, ἔχων ἢ ὑπαγομένος εἰς τὸ εἶδος τοῦ συάγρου.

†Συαγχὴς, ὁ, ἡ, [σῦς, ἄγχω]. ὁ πνίγων τοὺς χοίρους, (εἶδος χοιρίου).

Σύαινα [σῦς]. ης (ἡ) χοιρίνα, σκρόφα. 2) εἶδος ἰχθ. (σιακος).

Σιάκιον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ Σύαξ, συνάκιον

Συανία (ἡ), Δ. ἀντὶ Συηνία.

Σύαξ, ακος (ὁ), εἶδος ἰχθ. (κοιν.) συάκι. ▪ Ἰχθῦς σύακα καὶ λαάρακα, ὡς μὲν μεγίστους, ὡς δὲ πίονας, ▪ Νικ. Δαμ.

¡Συὰς, άδος (ἡ), ἀντὶ Ὑάς.

†Συβάλλας, α καὶ

†Συβὰς [σῦς], ακος (ὁ, ἡ). βυπαρὸς, ἀκάθαρτος, (κοιν.) γουρουνάνθρωπος· διαιτ. ἀγρὸς. 2) (σῦς.) εἶδ. ἰχθ. (ἴσ. = Συαξ).

Συβαρίζω, Μ. ίσω. Ζῶ ὡς Συβαρίτης, μετ-

μοῦμαι (κατὰ τὴν λαγνειαν, εἴτ' ἀρμοὴν) τοὺς Συβαρίτας.

Σύβαρις, εως ἡ, ιδος (ἡ). πόλις τῆς Ἰταλ. (περίφημος διὰ τὴν τρυφὴν τῶν κατοίκων της).

Συβαρίτης, ου (ὁ). ὁ κάτοικος τῆς Συβάρεως· (ἐπιμ.) τρυφηλός, φιλήδονος· φ. πελάτης· ἀβρόβιοτος.

Συβαριτικός, ἡ, όν. Συβαρίτου ἴδιος, πολυτελής, τρυφηλός, ἡδονικὸς κτλ.

Συβαρῖτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Συβαρίτης.

†Συβάς, άδος (ὁ, ἡ), = Σύβας.

Συβήνη ἡ Συβίνη (ἡ). θήκη ἀπὸ δέρμα χοίρου (συός), φαρέτρα, τοξοθήκη, ἡ σύλοθήκη.

Συβίσιον (τὸ). κοπάδι ἢ μανδρὶ χοίρων, [ἐκ τοῦ

Συβώτης, ου (ὁ). εὐχρηστότ. τὸ Συβώτης.

Συβριάζω, Μ. άσω, = Συβαρίζω.

Συβριακός, ἡ, όν, = Συβαριτικός.

Συβριασμός (ὁ), τὸ Συβαρίζειν, ζωὴ Συβαρίτου, τρυφή, φιλησυνία κτλ.

Συβωτεύω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (βόσκω χοίρους ὡς) -

Συβώτης, ᾱ (ὁ). ὁ βόσκων συῦς (γουρούνια), χοιροβοσκός.

Συβωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς συβώτην, συβώτου ἴδιος.

Συβώτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Συβώτης, γουρουνάρισσα.

Συγγάλακτος (ὁ, ἡ), = Ὁμογάλακτος.

†Σύγγαμβροι (οἱ), = Ὁμόγαμβροι.

Συγγαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι σύγγαμός τινος.

†Συγγαμία (ἡ). ἡ διὰ γάμου συγγένεια, κηδεστία, ἐπιγαμία.

Σύγγαμος (ὁ, ἡ). συνενωμένος διὰ γάμου, Ὁμόγαμος.

Συγ-γανύσκομαι, Μ. ύσομαι = Συγχαίρω. Συνήδομαι.

Συγγενάσθαι, μσ. (μὲ σημασ. ἐνεργ.) ἀορ. ἀ. ἐξ ἀπαρ. τοῦ Συγγίνομαι.

Συγγειτων, ονος (ὁ, ἡ), = Γείτων.

Συγ-γελάω-ῶ, Μ. άσομαι. Γελῶ μὲ ἐγὼ ὁμοῦ.

Συγγελάζω, Μ. άσω. Γελαζίζω ὁμοῦ μέ-

Συγγενεαλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Γενεαλογῶ ὁμοῦ, συμπεριλαμβάνω εἰς τὴν αὐτὴν γενεαλογίαν.

Συγγένεια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις συγγενής τινος, σχέσις (οἰκειότης) κατὰ γένος· (περιληπτ.) συγγενολόγι.

Συγγενειάζω, Μ. άσω. Εἶμαι συγγενής τινος, συγγενεύω, -ομαι.

Συγγενέτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Συγγενέτης, ου (ὁ) καὶ Συγγενέτις, ιδος (ἡ). κοινὸς πατὴρ ἢ κοινὴ μήτηρ τινός. 2) ἀντ. -

Συγγενής, ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ὁμοῦ (συγγρόνως) μὲ, συμφυής. « Τῶν τριχῶν αἱ μὲν συγγενεῖς, οἷον αἱ ἐν τῇ κεφαλῇ... αἱ δὲ ὑστερογενεῖς, οἷον αἱ ἐπὶ τοῦ γενείου, » Ἀρστ. « Ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος, » Διόδ. 2) (συνήθ.) ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, οἰκεῖος (πρεσ. κιών) κατὰ γένος· (μτγν.) ἀνάλογος, ὁμοιος. « Φίλαι γυναῖκες, ξυγγενεῖς τοὐμοῦ τρόπου, » Ἀρχυτ. ‖. (ἐδῶ.) « Τὸ συγγενὲς, » ἀντὶ Ἡ συγγένεια. « Τῆς δὲ γνώμης τῷ ξυγγενεῖ πεπτώκατε ἑτέρων ἐσμέν, » Θκ. « Ἡγοῦνται αὐτοὺς ἡγεμόνας σφῶν γενέσθαι κατὰ τὸ ξυγγενές, αὐτ.

Συγγένταις, εως (ἡ), τὸ συγγίνεσθαι, συνουσία, ἕνωσις.

Συγγενικός, ἡ, όν. Ὁ κατὰ συγγένειαν, συγγενοῦς ἴδιος. « Ῥωμαίων ἑκάστῳ κοινόν τι ὄνομα κεῖται, καὶ μετὰ τὸ κοινὸν ἕτερον, ὃ δὴ συγγενικὸν αὐτοῖς ἐστι καὶ πατρωνυμικόν, Δ. Ἁλ. « Ἀφορίσασθαι δ' ἂν τις τήν τε συγγενικὴν καὶ τὴν ἑταιρικὴν φιλίαν, Ἀριστ.

Συγγενικῶς, ἐπίρ. Κατὰ συγγένειαν.

Συγγενίς, ίδος (ἡ), = Συγγενὴς (ἡ).

Συγ-γενι-όω-ῶ, Μ. ήσω. Γενιῶ ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.

Συγγένημα (τὸ), = Σύγγονος.

Συγγενιτεύσας (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (γενεύσας) συγγενῆ του.

Συγγενῶς, ἐπίρ. Ὁμοφύλως· ὁμοφώνως· ὁμοπατρίως· συνήθως. « Ὦ δ' ἀεὶ κακῶς ἔρ', οὐδὲν ἀλγεῖ, ξυγγενῶς δύζηνος ὤν, » Εὐρ.

Συγγενήτωρ, ορος (ὁ). κοινὸς πατήρ (γεννήτωρ).

Συγγέρων, οντος (ὁ). ὁμοίως γέρων.

Συγ-γεύσομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ γεν.) Γεύομαι ὁμοῦ.

Συγ-γεωργέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεωργῶ ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συγγέωργος (ὁ, ἡ). ὁ γεωργῶν ὁμοῦ μὲ ἄλλον (συντροφικά).

Συγ-γηθέω-ῶ, Μ. ήσω (ὁ μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνεστ. Συγγέγηθα). Συγχαίρω, συνευφραίνομαι.

Συγγηραλέος, α, ον. Ὁμοίως γηραλέος.

Συγ-γηράσκω (-γηράω-ῶ), Μ. γηράσομαι. Γερνῶ καὶ ἐγὼ ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.

Σύγγηρος (ὁ, ἡ). ὁ συγγηράσας τινί, ὁμοίως γέρων.

Συγ-γίγνομαι (-γίνομαι), Μ. γενήσομαι (ἀόρ. Συνεγενόμην κτλ.). Γεννῶμαι (καὶ μόνον εἰς τὸν μσ. ἀόρ. μτδτ. Γεννῶ) ὁμοῦ. 2) (συνήθ.) συνέρχομαι· συνδιατρίβω· συναναστρέφομαι· (ἐπὶ γυν.) συνουσιάζομαι. « Συγγίνεσθαι εἰς λόγους τινί, » Ξεν., λαμβάνειν ὁμιλίαν μετά τινος, (Γαλλ.) **avoir une conférence avec, s'aboucher**. 3) (συνεκδ.) συμβαίνω, συμπαρίστασαι. « Ὦ θεοί, συγγενέσθε, » Σοφ. « Δέσποινα Νίκη, ξυγγενοῦ, » Ἀρχρ.

Συγ-γιγνώσκω (γινώσκω), Μ. συγγνώσομαι (ἀόρ. Συνέγνων κτλ.). Εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης, συμφάσκω, συμφωνῶ, γνωρίζω τι καὶ ὁ ἴδιος, σύνοιδα, πείθομαι, (Γαλλ.) **convenir**. « Συγγινώσκω σοι τοῦτο, » Δίς. (συνήθ. δὲ πρὸς ἀπαρ.) « Συνέγνω ἑαυτῷ εἶναι τὴν ἁμαρτάδα, » Ἡρ., ἐπείσθη. « Οὓς οἱ συγγινώσκων λέγειν ἀληθέα, » αὐτ. (καὶ πρὸς μτχ.) « Συγγινώσκεσι ἑαυτοῖσι ἡμῖν οὐ ποιήσασιν ὀρθῶς, » αὐτ. (καὶ μσ.) « Συγγινώσκεσι εἶναι ἥσσονα, » αὐτ., γνωρίζεις καὶ αὐτὸς σὺ ὅτι. « Οὐ συνεγινώσκετο αὐτὸς τούτου εἶναι αἴτιος, » αὐτ., δὲν ἐπείθετο, δὲν ἐπίστευε· (καὶ πληρέστερ.) « Συνεγινώσκετο ἑαυτῷ οὐκέτι εἶναι δυνατὸς τὰ πράγματα διέπειν, » αὐτ. (ἐξ κατὰ μτχ. ἀπολ.) « Διηρθέντων τῶν συνεγνωκότων, » Δημ., τῶν συνειδότων. 2) (συνήθ.) συγχωρῶ, παραβλέπω· ἐπιτρέπω. « Συγγνῶναί τινι τὴν ἁμαρτίαν (ἢ) τῆς ἁμαρτίας, » Θκ. (καὶ τρπρσ.) « Συγγινώσκεταί μοι, » Δίς., ἔχω συμπάθειαν, μὲ συγχωροῦν.

Συγ-γλυκαίνω, Μ. ανῶ. Γλυκαίνω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συντελῶ πρὸς γλυκασμόντινος.

Σύγγνοια (ἡ), Π. ἀντὶ Συγγνώμη.

†Συγ-γνωματεύω, Μ. εύσω. Δίδω συγγνώμην, συγχωρῶ. (Θμς.)

Συγγνώμη (ἡ). τὸ συγγινώσκειν, ἄφεσις, συγχώρησις, συμπάθεια. « Συγγνώμην ἔχειν τινί, » συγχωρεῖν, καὶ « Συγγνώμης τυγχάνειν, » συγχωρεῖσθαι. « Τοῖς μεθύουσι δεῖ συγγνώμην ἔχειν· ἀγνοοῦντες γὰρ ἁμαρτάνουσιν, » Ἀριστ. (καὶ μετὰ τοῦ Εἶναι) « Καὶ ξυγγνώμην εἶναι εἴ τι ἡμαρτάνομεν, » Θκ. (ἐξ ἐνν. τοῦ ὑπάρχει) « Εἰ μὲν ἔξεις ἐλάφου τα-εἶν χρόνον ἢ κεμάδος, συγγνώμη πλεῖστον πλοῦτον ἀγαπωμένῳ, » Ἐπιχρ.

Συγγνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι συγγνώμων πρός τινα, τὸν συγχωρῶ.

Συγγνωμονητέον, θ' τ. τοῦ Συγγνωμονέω.

Συγγνωμονικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ. -κῶς). Πρόθυμος (ἕτοιμος) εἰς τὸ συγγινώσκειν, συγχωρητικός· (ἐπὶ πραγμ.) συγγνώμης ἄξιος, συγχωρητέος. « Τῶν οἰκουσίων (ἀδικημάτων) τὰ μὲν ἐξ συγγνωμονικά, τὰ δ' οὐ συγγνωμονικά, » Ἀριστ.

Συγγνωμόνως, ἐπίρ. Μετὰ συγγνώμης.

Συγγνωμοσύνη (ἡ), = Συγγνώμη.

Συγγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ συγγινώσκων (συνειδὼς) τι, ἢ ἔχων τὴν αὐτὴν γνώμην, ὁμογνώμων, σύμφωνος. 2) (συνήθ.) ὁ συγχωρῶν (παραβλέπων), συμπαθητικός, ἢ (παθ.) συγγνωστός, συγχωρητέος. « Σύγγνωμόν ἐστι τὸ ἀκούσιον, » Ἀριστ.

Σύγγνωσις, εως (ἡ). τὸ συγγινώσκειν, συγγνώμη· (συνήθ.) συνείδησις.

Συγγνωστέος, α, ον, θετ. τοῦ Συγγινώσκω.

Συγγνωστός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -γνωστῶς. Συγγνώμης ἄξιος, συγχωρητέος.

Συγ-γογγυλίζω, Μ. ίσω. Στρογγυλαίνω τι ὁμοῦ, στρέφω, κάμνω ἕνα κουβάρι.

Συγ-γραφω-ῶ, Μ. ψω. Συνάπτω δύο τόμους, συναρμόζω.

Συγγρανής, έως (ὁ) καὶ

Σύγγονος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, σύμφυτος, συνήθης. « Σύγγονον βροτοῖσι τὸν πεσόντα λαοτροὶ πλέον, » Αἰσχλ. ‖. (ἐδῶ.) συγγενής (ἐξ ὁμοπατρίου), ἀδελφὸς ἢ ἀδελφή. « Τὴν Λάκαιναν ξύγγονον Διοσκόροιν Ἑλένην, » Εὐρ.

Συγ-γυμνάζω-ῶ, Μ. ήσω. Γυμνάζω ὁμοῦ μετά τινος.

Σύγγραμμα (τὸ). τὸ συγγεγραμμένον (γραμμὲς τὸ πεζόν), πόνημα συγγραφέως (ἱστορικοῦ κτλ.), (Γαλλ.) **ouvrage, écrit**. « Καὶ τῶν συγγραμμάτων ἓξ τῶν ποιημάτων τὰ χρησιμώτατα, » Ἰσοκρ.

Συγγράμματιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σύγγραμμα.

†Συγγραμματοφυλακεῖον (τό), οἶκος συγγραμμάτων, (Γραμτ. ἑξήγ. τοῦ Ῥηγοφύλαξ).

Συγγραφεύς, έως (ὁ). ὁ συγγράφων (κυρ. εἰς τὸ πεζόν), λογογράφος (ἰδιαιτ. ἱστορικός). (Γαλλ.) écrivain. 2) (εἰς τὰς Μ.) μέλος ἐπιτροπῆς διοριζομένης πρὸς σύνταξιν νέου πολιτεύματος ἢ τροποποίησιν τοῦ ὑπάρχοντος.

Συγγραφή (ἡ). σύνταξις συγγράμματος, συγγραμμα (κυρ. ἱστορικόν). • Θωμάτα τῇ Λυδίῃ ἐς συγγραφὴν οὐ μάλα ἐχει. • Ἡρ. 2) συμφωνία ἔγγραφος, συμφωνητικόν, ὁμόλογον, (Ἰταλ.) contratto (βλ. αἰτ.) παραγγελία ἔργου τινὸς εἰς τεχνίτην. • Ἀδριανὸς ἐκδεδωκὼς κατὰ συγγραφήν. • Δημ.

Συγγραφία (ἡ), ἀέκμ. ἀντὶ Συγγραφή.

Συγγραφικός, ἡ, όν. 1) ἀνήκων εἰς συγγραφήν (συμφωνητικόν ἢ σύγγραμμα), συγγραφῆς ἴδιος, ἰδιάζων.

Συγγραφικῶς, ἐπ. ῥ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν συγγραφῶν (τῶν συμφωνητικῶν ἐγγράφων) ἢ παρὰ οἱ συγγραφεῖς, (δηλ.) ὡρισμένως, ἀκριβῶς, ἢ ἀφελῶς καὶ ἀνεπιτηδεύτως. • Τὰ μὲν πρόσιμια τοῦ συνιόντος ταῦτα καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια· τοῦ δὲ ἀνέτου καὶ συγγραφικοῦ λόγου ἧττον ἐγκατάσκεια. • Φώτ.

†**Σύγγραφος** (ἡ), Ἐπιγρ. ἀντὶ Συγγραφή, ὁμολογία.

Συγγραφοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ συγγραφῆς (ὁμολογίας) ἢ τῶν συγγραφῶν.

Συγγράφω, Μ. γράφω. Γράφω ἢ ζωγραφίζω τι ὁμοῦ (κατὰ παράθεσιν. (ἐπιμ.) μὲ προσοχήν), (ἰδ. συνήφ.) συνθέτω (συντάττω) συγγραμμα (κυρ. ἱστορικόν). πθανοκλείδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων. ξ Ἀθηναῖ. • Θκ. • Οἱ τοὺς προτρεπτικοὺς λόγους συγγράφουσιν. • Ἰσοκρ. (ξ μσ.) • Συγγράψασθαι λόγους οἵους εἰς τὰ δικαστήρια. • Πλατ. • Συγγράψαντα τὸν Ῥαδάνης καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον. • Ἡρ. 2) (μσ.) κάμνω συμφωνίαν ἔγγραφον (contratto), συμφωνῶ ἢ ὑπάρχομαι ἐγγράφως. • Γάμον —. • Πλ. • Εἰρήνην εἰς ἅπαντα συνεγράψαντο τὸν χρόνον. • Ἰσοκρ. • Τοὺς ζωφύγους τῶν θυρῶν.. συγγράφονται οἱ ἀρχιτέκτονες ποιεῖν ἓκ μήτρας. • Θρφ. • Ὥσπερ οἱ ἐν τῷ δήμῳ ξυγγραφόμενοι. • Πλάτ., ὑπαγόμενοι τι ἰδίως δὲ, κατὰ συναγωνισμὸν ἐργολαβίαν) δι' ἀναφορᾶς των. (κα. πύ.) • Συγγεγραμμένους. • Ἰσοκρ., ὁ ὑπογεγραμμένος ὑπ' ἐγγράφου.

Συγγυμνάζω, Μ. ἀσω. Γυμνάζω ὁμοῦ ἢ ἐναντίῳ. • Συγγυμνάζεσθαι προὐκαλούμην αὐτόν. • Πλάτ. • Ἄλλοι δὲ συγγυμνάζονται καὶ συγκουρεύουσιν. • Ἀρστ.

Συγγύμνασία (ἡ), τὸ συγγυμνάζεσθαι, ἡ ἐκ συμφώνου γινομένη γύμνασις.

Συγγυμναστής, οῦ (ὁ), ὁ συγγυμναζόμενος, σύντροφος εἰς τὴν γυμνασίαν.

Συγε, ἀντὶ Σύ γε, (ἴδε Συ).

Συγκαθαγίζω, Μ. ἰσω. Συγκατακαίω τι ὡς ὁλοκαύτωμα, προσφέρω θυσίαν ἢ ἀφιερώνω τι ὁμοῦ.

Συγκαθαιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Συκαθεῖλον κτλ.). Καθαιρῶ (ξεφορτώνω, [καὶ μ. τιμ.] ἀνατρέφω ἢ ἀνατρώνω) τι ὁμοῦ μὲ. • Φερτίνον συγκαθαιρῶν καὶ μὴ φυσικὸν βέλος, • Ἀρτ. • Τῶν ἑπτὰ Περσῶν τὸν συγκαθελόντων τὸν μάγον, • Διόδ.

Συγκαθαιρέω, Μ. εὐσω. Συνδιάγω ἐν καθαρότητι, καθαρεύω παρομοίως ἢ ἐκ συμφώνου.

Συγκαθαρμόζω, Μ. ὥσω. Ἐφαρμόζω τι ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου. Συγκηδεύω.

Συγκαθαρπάζω, Μ. άσω. Ἁρπάζω (Καθαρπάζω) ἐκ συμφώνου.

Συγκαθεδρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Συγκάθεδρος (ὁ, ἡ), = Σύνεδρος, σύνθρονος, ξένος τοῦ-

Συγκαθέζομαι, Μ. εδοῦμαι, = Συγκάθημαι.

Συγκαθεύδω (εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ γ'. πρσ. ξ ἡ μτχ.) εἶμαι προαποφασισμένος (προωρισμένος) ὁμοῦ ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης, ἔχω τὴν αὐτὴν τύχην.

Συγκαθ-είργω(-είργνυμι), Μ. είρξω. Κλείω τινὰ ὁμοῦ (εἰς τὴν αὐτὴν εἱρκτήν) μὲ ἄλλον, συγκατακλείω.

Συγκαθείς, εῖσα, έν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Συγκαθίημι.

Συγκαθ-είλκω, Μ. ἑλξω καὶ κλεύσω (ἀόρ. Συγκαθείλκυσα κτλ.). Τραβῶν κατασθάζω τι ὁμοῦ, σύρω μαζί μου. • Εὐσεβὴς ἀνὴρ, ἀνοσίοις συμμιγεὶς, ξυγκαθελκυσθήσεται, • Αἰσχύλ.

Συγκάθεσις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ

Συγκαθεύδω, Μ. εὐδήσω, = Συγκοιμῶμαι.

Συγκαθ-έψω (εψέω-ῶ) Μ. εψήσω. Βράζω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο ἢ καλὰ (ὡς οὐ νὰ λιώσῃ).

Συγ-κάθημαι (χ. Μ.). Κάθημαι ὁμοῦ (εἰς τὴν αὐτὴν καθέδραν ἢ κατοικίαν) μέ.

2) συνεδριάζω. • Σφεῖς μὲν γὰρ περὶ εἰρήνης ξυγκαθῆσθαι, • Θκ. 3) κατακάθημαι, κοντοκάθομαι, (παρβλ.) Συγκαθίζω. • Τελέως δὲ τὸ ὀπίσθιον (τῆς κυμηλοκαρδάλεως) ταπεινότερα τῶν ἐμπροσθίων ἐστὶν, ὥστε δοκεῖν συγκαθῆσθαι τῷ οὐραίῳ μέρει, Στοβ.

Συγκαθ-αιρέω, Μ. ἐσω. Καθιστῶ μονίμως (Καθιδρύω) τι ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου μὲ. • Ὡς τῶν νυμφῶν συγκαθιδρυμένων τῷ Πριήπῳ, • Σχλ. Θκρ.

Συγκαθ-ιερόω-ῶ, Μ. ώσω. Καθιερώνω (Ἀφιερόω) τι ὁμοῦ.

Συγκαθ-ίζω, Μ. ίσω. Καθίζω τι ὁμοῦ, τοποθετῶ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν· (μσ. ἢ ἀμτβτ.) κάθημαι ὁμοῦ ἢ πλησίον· συνεδριάζω (• Ὑπεὶ ξυνεκαθίζετο τὸ δικαστήριον, • Ξεν.· κοντοκαθίζω (• Ὅταν δ' ωκυμένοὶς εἰς συγκαθίζῃ, • Ἀντιγ.), (ἰδ. Γρφ.) παρακάθημαι πρὸς φύλαξιν τινος, παραφυλάττω. • Καὶ κατεβὴ τὰ ὄρνεα ἐπὶ τὰ ὀχετεμήματα, καὶ συνεκάθισεν αὐτοῖς Ἄδραμ, • Γενεσ.

Συγκαθ-ίημι, Μ. συγκαθήσω. Κατεβάζω τι (καὶ μσ. ἢ ἄλλ. Κατεβαίνω, ἐμοῦ μέ· (ἐπὶ θεών.) παραστήνω συχρόνως χαμηλόνω κοντοκαθίζων (• Συγκαθιεὶς τῆς θηλείας ἐπὶ τὴν γῆν, ἐπιβαίνει τὸ ἄρρεν, ὥσπερ οἱ ἀλεκτρυόνες, • Ἀρστ.). (ἰδ. μὲ αἴτ. πρόθετ.) κρύπτομαι (τυπικότερόμαι πρὸς ἔνεδραν) πουλιὰ (• Συγκαθέντες εἴς τινα τόπον ὕλωδη, • Ἱππ.)· (τρπ.) ἐνδόω, ὑπεχωρῶ. Συγκαταβαίνω. • Συγκαθέναι τῇ τιμῇ, • Δθ

Συγκαθ-ίστημι, Μ. καταστήσω (ἀόρ. ἔ. Συγκατέστην, κτλ.). Βάλλω τι εἰς νάστασιν (Διαθέτω, Διορίζω) ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου μέ· (μσ. μὲ ἀπτ. ἢ πρόθετ. αἴτ.) παρατάττομαι εἰς πολεμίων καρέ τινος, βάλλομαι εἰς θέσιν νὰ τὸν κτυπήσω (νὰ τὸν ἀντιξαθῶ), πιάνομαι μαζί του, (ἰδ. ἀπολ.) • Συγκαθίστασθε, • Πλὲ., οἱ πρὸς πόλιμον ἢ μάχην ἀντιπαρατεταγμένοι.

Συγ-καθ-αρμόω-ῶ, Μ. κατόψομαι. Βάλλω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο ἢ ἄλλον.

Συγ-καθ-ορίζω, Μ. ίσω. Ἐμβάζω (ἢ μσ. ἢ παθ. Ἐμβαίνω, εἰς τὸν λιμένα ὁμοῦ μ. ἄλλα· εἰσορίζομαι συχρόνως ἢ εἰς φ. τ. τὸν ὅρμον.

Συγ-καθ-υπάω-ῶ, Μ. ώσω, = Συγκαθ-ερόω

Συγ-καθ-υφίζω, Μ. ίσω. Ὑφίζω (Καθυφίζω) ὁμοῦ μέ.

Συγ-καθ-υφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω τι ὁμοῦ μέ, ἐπάνω εἰς τι αὐτὸ ὕφασμα.

Σύγκαιρος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος εἰς τὸ ἀρμόδιον καιρὸν (κατὰ τὸν καιρόν).

Συγ-καίω, Μ. καύσω. Καίω ὁμοῦ ἢ ἐνελῶς (Ἰατρ.) ξηραίνω διὰ συγκαύσεως • Καίειαι συγκαιόμεν ἀγαθαί, • Ἱππ. εὐδιάθετοι πρὸς δυσκολιότητα.

Συγ-κακοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Κακοπαθῶ ὁμοῦ, συμπάσχω· συλλυποῦμαι, συμπονῶ.

Συγ-κακουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κακουργῶ (Κακοποιῶ) ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου, εἶμαι συμμέτοχος κακουργήματος. (ἰδιαιτ.) σχετικοῦμαι πρὸς ἐξαπάτησιν τινος.

Συγκακούργημα (τὸ). τὸ ἐκ συμφώνου ὑπὸ πολλῶν ὁμοῦ ἢ κατὰ συγκυνοφαντίαν κακουργηθέν.

Συγκακουργία (ἡ), τὸ συγκακουργεῖν, συμμετοχὴ εἰς κακούργημα, συνεργοτικὸς πρὸς ἐξαπάτησιν.

Συγκακούργος (ὁ, ἡ). συνέταιρος κακουργήματος.

Συγ-κακουχέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι, Συγκακοπαθῶ, συνταλαιπωροῦμαι.

Συγ-κακόω-ῶ, Μ. ώσω. καὶ

Συγ-κακόνω, Μ. ανῶ. Βλάπτω (Ἀφανίζω, Διαφθείρω) τι ὁμοῦ.

Συγκαλέστερον, θετ. τοῦ •

Συγ-καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Προσκαλῶ πολλοὺς ὁμοῦ νὰ συνέλθουν, συναθροίζω. ἡ προσκλήσεις.

Συγ-καλινδέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι, = κυλινδοῦμαι.

Συγ-καλλύνω, Μ. υνῶ. Στρώνω (Φάρκας λῶ) ὁμοῦ, συναθροίζω μὲ τὸ καλλιστρον.

†**Συγκάλυμμα** (τὸ). τὸ χρησιμεῦον πρὸς συγκάλυψιν, σκέπασμα.

Συγκαλυμμός (ὁ), = Συγκάλυψις.

Συγκαλυπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Συγκαλύπτω.

Συγκαλυπτός, ἡ, όν. Συγκεκαλυμμένος, ἀκατανόητος παντέχνως, ἢ δυνάμενος νὰ συγκαλυφθῇ, ἐπιδεκτικὸς συγκαλύψεως.

Συγκαλύπτω, Μ. ύψω. Σκεπάζω τι ὁμοῦ, ἢ καταχώνω, κουκκουλώνω (μετωμ.) συγκρύπτω, ἀποσκεπάζω.

Συγκάλυψις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ πρηγ. σκέπασμα ἐπ' ὅλα τὰ μέρη, καταχωνιάσμα χρησιμον.

Συγκαμνω, Μ. καμοῦμαι (ἀόρ. Συνεκάμον κτλ.). Κοπιάζω ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφω-

πω, συνεργάζομαι· συμβοηθῶ συμπάσχω, συμπονῶ, (μέ δοτ.).

Συγκαμπή (ἡ). τὸ μέρος ὅπου γίνεται ἡ σύγκαμψις, ἁρμός. «λείδωσις.

Συγκαμπτός, ἡ, όν. Δυγιστὸς κατὰ σύγκαμψιν. «Ὡς κλειστῶν ἢ συγκαπτῶν αὐτῶν τῶν κλιμάκων. «Πορφ., [ἐκ τοῦ

Συγ-κάμπτω, Μ. κάμψω. Κάμπτω (λυγίζω) τι ὁμοῦ (ξηλ. εἰς τρόπον ὥστε καὶ αἱ δύο ἄκραι νὰ κλίνωσιν ἐνταὐτῷ). «Ἰδὼν αὐτὸν χειμῶνος συγκεκαμμένον, «Ἀρτ. «Διατὶ συγκεκαμμένον βέλτιον κατακεῖσθαι, «Ἀρστ. (καὶ μτφρ.) «Οἱ δὲ τέως ἀπιστοῦντες, πρὸς τὴν τοῦ φανέντος αἴσθησιν συνεκάμφθησαν, «Εὐνάπ.

Σύγκαμψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., λύγισμα (εἰς τρόπον ὥστε καὶ αἱ δύο ἄκραι νὰ κλίνωσιν ἐνταὐτῷ).

Συγ-κανηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κανηφορῶ ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου, συμπομπεύω ὡς κανηφόρος.

Συγ-καπηλεύομαι, Μ. εύσομαι. Καπηλεύω (Καπηλεύω) τι ὁμοῦ.

Συγ-καρκινόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Συμπεριλέκανται αἱ ῥίζαι μου (ὡς ἂν τὰ πόδια τοῦ καρκίνου), ῥιζόνω καλλ.

Συγ-καρτερέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρτερῶ (Ὑποφέρω) γενναίως (ἀγογγύστως).

Συγκασιγνήτη (ἡ), Π. ἀντὶ Συναδελφή.

Σύγκασις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Συναδελφός.

Συγ-κατα-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Συγκατέβην κτλ.). Καταβαίνω ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου· (μετνμ.) συμπίπτω (καταντῶ) εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον· (συνήθ. μτφρ.) κλίνω κατὰ συγκατάβασιν εἴς τι, ταπεινοῦμαι ἢ συγκατανεύω πρὸς χάριν τινὸς (κατωτέρου). (Γαλλ.) condescendre.

Συγ-κατα-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ῥίπτω κάτω ἢ Πληρόνω ὁμοῦ.

Συγκατάβασις, εως (ἡ), τὸ συγκαταβαίνειν, (συνήθ. μτφρ.) ταπείνωσις πρὸς χάριν τινὸς (κατωτέρου), (Γαλλ.) condescendance.

Συγκαταβατικός, ἡ, όν. Ὁ συγκαταβαίνων εὐκόλως, εὐδιάθετος πρὸς συγκατάβασιν.

Συγκαταβατικῶς, ἐπίρ. Κατὰ συγκατάβασιν.

Συγ-κατα-βιβάζω, Μ. άσω. Καταιβάζω ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου.

Συν-κατα-βιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συγκαταζάω.

Συγ-κατα-βιῶναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ προηγ.

Συγκαταγήρασις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. καῦ

Συγ-κατα-γηράσκω (-γηράω-ῶ), Μ. γηράσομαι. Συγγηράσκω μέχρι τέλους, φθάνω ὁμοῦ εἰς τὸ τέλος τοῦ γήρους.

Συγ-κατα-γιγνώσκω (-γινώσκω). Μ. καταγνώσομαι (ἀόρ. Συγκατέγνων κτλ.). Καταδικάζω ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου.

Συγ-κατ-άγνυμι, Μ. κατάξω. Συντρίβω ὁμοῦ μέ.

Συγ-κατα-γομφόω-ῶ, Μ. ώσω. Συναρμόζω τι καντχόθεν (στερεῶς) μέ γόμφους.

Συγ-κατα-γράφω, Μ. γράψω. Καταγράφω ὁμοῦ μέ, συγκαταλέγω.

Συγ-κατ-άγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Συγκατήγαγον κτλ.), = Συγκαταβιβάζω· (ἰδιαιτ.) συνεργῶ πρὸς κάθοδον (ἐπιστροφήν) φυγάδος.

Συγκαταγωγή (ἡ), τὸ ουσ. τοῦ προηγ.

Συγ-κατα-δαρθάνω, Μ. δαρθήσομαι (ἀόρ. Συγκατέδαρθον), = Συγκαθεύδω, συγκοιμῶμαι, συνευνάζομαι.

Συγκατάδεσις, εως (ἡ), = Σύνδεσις, ζῶν ἐκ τοῦ

Συγ-κατα-δέω, Μ. δήσω. Συνδένω σφικτά.

Συγ-κατα-δικάζω, Μ. άσω, = Συγκαταγνώσκω.

Συγ-κατα-δουλόω-ῶ, Μ. ώσω. Δουλόνω ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ, συνυπηρετῶ δουλικῶς.

Συγ-κατα-δύνω(-δύομαι), Μ. δύσω, -ομαι (ἀόρ. β'. Συγκατέδυν κτλ.). Βυθίζω (Βαλλῶ, Βυθίζομαι [ἐπὶ ἀστέρ.]) δύω ὁμοῦ μέ.

Συγκατάδυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ὁμοῦ ἢ συγχρόνως γινομένη δύσις.

Συγ-κατα-ζάω-ῶ, Μ. ζήσομαι ἢ βιώσομαι (ἀόρ. Συγκατέζησα ἢ Συγκατεβίων κτλ.). Ζῶ μέχρι τέλους (Περνῶ ὅλην μου τὴν ζωὴν) ὁμοῦ μέ.

Συγ-κατα-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. (μέ δοτ. ἐκ δ'.) Ζεύγω τι ἀδιασπάστως ἢ διὰ τῆς βίας ὁμοῦ μέ, (μτφρ.) συνάπτω εἰς γάμον, συνδέω.

Συγ-κατα-θάπτω, Μ. θάψω. Παραχώνω (Ἐνταφιάζω) ὁμοῦ.

Συγκατάθεσις, εως (ἡ), τὸ συγκατατίθεσθαι, συναίνεσις, συγκατάνευσις.

Συγκαταθετέον, θετ. τοῦ Συγκατατίθημι.

Συγκαταθετικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρ. -ικῶς. Ὁ ἐμφαίνων (ἢ συντελῶν πρὸς) συγκατάθεσιν, (Γαλλ.) approbatif.

Συγ-κατα-θέω, Μ. θεύσομαι. Κάνω ἐκ συμφώνου ἐπιδρομὴν (καταδρομὴν) εἰς ἐχθρ. τόπον, συγκατατρέχω.

Συγ-κατα-θλάω-ῶ, Μ. θλάσω. Κατατσάνω (Κατασυντρίβω) ὁμοῦ μέ.

Συγ-κατα-θνήσκω, Μ. θανοῦμαι (ἀόρ. Συγκατέθανον κτλ.), = Συναποθνήσκω. Ἕκτορι μὲν Τροίη συγκάτθανε, «Ἐπγρ.

Συγ-κατα-θύω, Μ. θύσω θυσιάζω ὁμοῦ μέ.

Συγ-κατ-αἴθω (χ. Μ.), = Συγκατακαίω.

Συγκαταίνεσις, εως (ἡ), = Συναίνεσις, συγκατάθεσις, [ἐκ τοῦ

Συγ-κατα-αινέω-ῶ, Μ. αινέσω, = Συναινῶ, συγκατανεύω· ἐγκρίνω· ἐπιτρέπω. [ἐκ τοῦ

Συγκατανεύς (ὁ, ἡ), ὁ συγκαταινῶν (συγκατανεύων) εἴς τι, ὁμογνώμων, σύμφωνος. «Σ. γίνομαί τινι, «Δξ. = Συγκαταινῶ.

Συγ-κατ-αιρέω, Ἰων. ἀντὶ Συγκαθαιρέω.

Συγ-κατ-αίρω, Μ. ἀρῶ. Φθάνω ἢ Ἁρπάζω ὁμοῦ (συγχρόνως).

Συγ-κατ-αιτιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Κατηγορῶ ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ.

Συγ-κατα-καίνω, Μ. κανῶ, = Συγκατακτείνω.

Συγ-κατα-καίω, Μ. καύσω. Καταπαίω ὁμοῦ.

Συγ-κατα-καλύπτω, Μ. ὑψω. Συγκαλύπτω πανταχόθεν.

Συγκατά-κειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι ἐξαπλωμένος ἢ πλαγιασμένος ὁμοῦ.

Συγ-κατα-κεράννυμι, Μ. κεράσω. Συγκεράνω ὁμοῦ μέ.

Συγ-κατα-κερματίζω, Μ. ίσω. Κατακερματίζω ὁμοῦ μέ.

Συγ-κατα-κλάω-ῶ, Μ. άσω. Κατατσακίζω ὁμοῦ.

Συγκατακλειτέον, θετ. τοῦ -

Συγκατακλείω, Μ. κλείσω. Κλείω πανταχόθεν (Φυλακώνω) τινὰ ὁμοῦ μέ.

Συγ-κατα-κληρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγκατακλήρω εἰς τοὺς κληρονόμους (εἰς τοὺς κληρούχους). 2) (,) κληρονομῶ καὶ ἐγὼ ὁμοῦ μέ, γίνομαι συγκληρονόμος.

Συγ-κατα-κληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνδιανέμω κατὰ κλῆρον.

Συγ-κατα-κλίνω, Μ. κλινῶ. Βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ ἢ νὰ καθήσῃ (ξ μσ. Πλαγιάζω ἢ Κάθημαι) εἰς τὴν τράπεζαν ὁμοῦ μέ.

Συγκατάκλισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πλάγιασμα εἰς τὴν κλίνην ἢ κάθισμα εἰς τὴν τράπεζαν ὁμοῦ μέ.

Συγ-κατα-κλύζω, Μ. ύσω. Κατακλύζω ὁμοῦ (διὰ μιᾶς). 2) συμφέω πλημμυρῶν.

Συγ-κατα-κοιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Κοιμίζω (ξ μσ. Κοιμῶμαι) ὁμοῦ, συγκατευνάζομαι (κυρ. καὶ μτνμ.).

Συγ-κατα-κολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνακολουθῶ μέχρι τέλους.

Συγ-κατα-κομίζω, Μ. ίσω. Φέρω (Κουβαλῶ, Καταβάζω) κάτω ὁμοῦ.

Συγ-κατα-κόπτω, Μ. κόψω. Κατακόπτω (Κατακιμαντίζω) τι ὁμοῦ μέ.

Συγ-κατα-κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Διευθετῶ ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου.

Συγκατακόσμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου διακόσμησις (διευθέτησις).

Συγκαταράζω, ῆς, ἤ, κθ. ἀόρ. τῆς ὑπτ. τοῦ Συγκαταπεράννυμι.

Συγ-κατα-κρημνίζω. Κατακρημνίζω ὁμοῦ

Συγ-κατα-κρίνω, Μ. κρινῶ, = Συγκαταγιγνώσκω.

Συγ-κατα-κτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Κατακτῶμαι ὁμοῦ, συνεργῶ πρὸς κατάκτησιν.

Συγκατακτάς, ᾶσα, ᾶν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ

Συγ-κατα-κτείνω, Μ. κτενῶ. Φονεύω (Ἀποκτείνω) ὁμοῦ.

Συγ-κατα-κυλίω, Μ. ίσω. Κατακυλίω ὁμοῦ.

Συγ-κατα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Συγκατέλαβον κτλ.). Πιάνω ὁμοῦ ἐπ' αὐτοφώρῳ ἢ πανταχόθεν· συμπεριλαμβάνω. «Συγκατέλαβε τὸ χωρίον, «Θκ., τὸ ἐχώρισεν, ἔβαλε τὰ θεμέλια τοῦ τείχους.

Συγ-κατα-λέγω, Μ. λέξω. Συμπεριλαμβάνω εἰς τὸν αὐτὸν κατάλογον, συγκαταριθμῶ, συγκαταστάτω.

Συγ-κατ-αλλάσσω(ττω), Μ. αλλάξω. Φιλιόνω τινὰ μετ' ἄλλ., συναλλάττω.

Συγ-κατα-λείπω, Μ λείψω (ἀόρ. Συγκατέλιπον κτλ.). Ἀφίνω ἐκ συμφώνου. «Συγκαταλιπόντες ἅπαντες τῷ τειχίσματι φρουράν, «Θκ. (Ε', 75).

Συγ-κατα-λήγω, Μ. λήξω. Τελειόνω ὁμοῦ μέ.

Συγ-κατα-λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Λογαριάζω τι ὁμοῦ, συμπεριλαμβάνω εἰς τὸν λογαριασμόν.

Συγ-κατα-λύω, Μ. λύσω. Χαλνῶ ἢ Τελειόνω τι ὁμοῦ, συγκαταστρέφω. «Ἐρῆ τρεῖς μένους Κάισαρα, συγκαταλύειν κἀκεῖ

νον αὐτῷ, » Βλ. » Τῷ μακρῷ βίῳ τὴν ἰφικουσυνὴν συγκαταλύσαντες, » Συν. ||. (ἀμτθ.· ἡ ἑλλ.) κοινεῖσθαι συγχρόνως ἢ εἰς τὸ αὐτὸ κατάλυμα μετά τινος.

Συγ-κατα-μελετάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀμελῶ ὅλως διόλου (Παραμελῶ) τι ὁμοῦ μέ.

Συγ-κατα-μένω, Μ. μενῶ. Μένω (Ἀπομένω) ὁμοῦ μέ.

Συγ-καταμηνύω, Μ. ύσω. Καταμηνύω ὁμοῦ μέ.

Συγ-κατα-μίγνυμι, Μ. μίξω. Ἀναπατώνω τι ὅλως διόλου μετ' ἄλλου.

Συγ κατα-μύω, Μ. μύσω. Κλείω (κυρ. τοὺς ὀφθαλμούς) ὁμοῦ (συγχρόνως) μέ.

Συγ-κατα-ναυμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ ὁμοῦ κατὰ κράτος διὰ ναυμαχίας.

Συγ-κατα-νέμω, Μ. νεμῶ. Μοιράζω (διανέμω) τι ὁμοῦ· συγκαταλέγω. ||. (μτφ.) μοιράζομαι τι ἐκ συμφώνου μετ' ἄλλων.

Συγκατάνευσις, εως (ἡ), τὸ συγκατανεύειν, ἐγκρισις, συγκατάθεσις.

Συγκατανεμισφάγας (ὁ), Κυμ. ὁ τρώγων (τρεφόμενος) μὲ τὴν εἰς πάντα συγκατάνευσίν του, συγκατανεύων εἰς ὅλα διὰ τὸ φαγεῖ', παράσιτος.

Συγ-κατα-νεύω, Μ. εύσω. Κατανεύω ἐκ συμφώνου μετά τινος, ἐγκρίνω (ἀποδέχομαι) τὴν γνώμην του, κλίνω (συμφωνῶ) εἰς τοὺς λόγους του.

Συγ-κατα-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐννοῶ (Καταγνοῶ) ὁμοῦ μέ.

Συγ-κατα-παίζω, Μ. παίξω. Καταπαίζω (Περιπαίζω) συγχρόνως.

Συγ-κατα-πατέω ῶ, Μ. ήσω. Καταπατῶ ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου).

Συγ-κατα-παύω, Μ. παύσω. Καταπαύω τι (καὶ μσ. ἢ πυ. ίσομαι, τελειόνω) ἐνταυτῷ ἢ ἐκ συμφώνου.

Συγ-κατα-πιμπλάνω, Μ. κατα-πλήσω. Γεμίζω τι ὁμοῦ ἢ ἐνταυτῷ ἀπὸ κακὸν τι.

Συγ-κατα-πιμπρήμι, Μ. κατα-πρήσω. Πυρπολῶ ὁμοῦ, συγκατακαίω.

Συγ-κατα-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. β'. Συγκατέπεσον κτλ.)· Καταπίπτω ἢ ἔχω μαζί (συγχρόνως μετατοπος).

Συγ-κατα-πλέκω, Μ. πλέξω. Περιπλέκω τι ὁμοῦ, ἐμπερδεύω ἕνα μετ' ἄλλα, συγκαταμίγνυμι.

Συγ-κατα-πλήσσω, ττω], Μ. πλήξω. Καταπλήττω ὁμοῦ.

Συγ-κατα-πνίγω, Μ. πνίξω. Καταπνίγω ὁμοῦ μέ.

Συγ-κατα-πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταπολεμῶ ὁμοῦ (ἐνταυτῷ ἢ ἐκ συμφώνου).

Συγ-κατα-ποντόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταποντίζω ὁμοῦ.

Συγ-κατα-πράσσω[ττω], Μ. πράξω. Καταπράττω τι ὁμοῦ (ἐνταυτῷ ἢ ἐκ συμφώνου), συνεργῶ εἰς τὸ νὰ καταρθωθῇ τι.

Συγκαταπρήσω, μέλλ. τοῦ Συγκατα-πίμπρημι.

Συγ-κατα-ριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ μαζῦ, συμπεριλαμβάνω εἰς τὸν ἀριθμόν, συγκατατάττω.

Συγκαταριθμητέον, δετ. τοῦ κρσηγ.

Συγ-κατα-ρρέω, Μ. ρεύσομαι ἢ ρυήσομαι (ἀόρ. β'. Συγκατερρύην κτλ.). Κύνομαι ἢ Πίπτω ὁμοῦ.

Συγ-κατα-ρρίπτεω-ῶ, Μ. ήσω καὶ Συγ-καταρρίπτω, Μ. ρίψω. Ῥίπτω τι ὁμοῦ κάτω, συγκατακρημνίζω.

Συγ-καταρ-ρυφάω, έω]-ῶ, Μ. ήσω. Ῥαφῶ ἐντελῶς (Ἀπορράπτω) ὁμοῦ μέ.

Συγ-κατα-σαρτίζω, Μ. ίσω. Καταρτίζω (Διευθετῶ) ὁμοῦ μέ.

Συγ-κατ-άρχω, Μ. άρξω. Ἄρχω ἢ (μσ.) Ἀρχίζω ὁμοῦ.

Συγ-κατα-σβέννυμι, Μ. σβέσω. Σβύνω (ἢ μτφ. Καταπαύω, Ἐξαλείφω) τι ὁμοῦ ὅλως διόλου.

Συγ-κατα-σείω, Μ. σείσω. Κατασείω (Καταταράττω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, κατασείων συγκαταβρίπτω.

Συγ-κατα-σημαίνω, Μ. ανῶ. Φανερόνω (Καταδημαίνω) συγχρόνως.

Συγ-κατα-σήπω, Μ. σήψω. Σήπω (ἢ κθ. Σήπομαι) ὁμοῦ ὅλως διόλου.

Συγκατασκάπτης, ου (ὁ), ὁ συγκατασκάψας πόλιν (συνεργήσας, συμμαχήσας εἰς τὴν καταστροφήν της).

Συγ-κατα-σκάπτω, Μ. σκάψω. Κατασκάπτω (Κατορύσσω, Κατακρημνίζω) ὁμοῦ, συνεξολοθρεύω.

Συγ-κατα-σκεδάζω[-σκεδάννυμι], Μ. σκεδάσω. Κύνω (Ἀδειάζω) τι συγχρόνως κατὰ γῆς.

Συγ-κατα-σκευάζω, Μ. άσω. Κατασκευάζω τι ὁμοῦ, συντελῶ κρὸς κατασκευὴν (διευθέτησιν) τινος, συγκατορθώω. «Σχεδὸν ἅπαντα τὰ ὑ' ἡμῶν μεμηχανημένα λόγος ἡμῖν ἔχει ὁ συγκατασκευάσας, » Ἰσοκρ.

Συγ-κατα-σκηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ (Δίδω εἰδικὸν κατάλυμα) εἰς τὴν αὐτὴν σκηνὴν μέ ἄλλον.

Συγ-κατα-σκήπτω, Μ. σκήψω. Πίπτω συγχρόνως μὲ ὁρμὴν κατά τινος.

Συγκατάσκοπος (ὁ), καταδοκιμασμένος ὁμοῦ μέ ἄλλον.

Συγκατάσπασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Συγ-κατα-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶ τι ἐνταυτῷ μὲ βίαν (μὲ ὁρμὴν) κάτω, Συγκαθέλκω.

Συγ-κατα-σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω ἢ Διασπείρω τι ὁμοῦ.

Συγκατασπορά (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Συγ-κατα-στασιάζω, Μ. άσω. Κινῶ συγχρόνως εἰς ἐπανάστασιν.

Συγκατάστασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συγκαθίσταμαι, ἡ πρὸς μάχην τοποθέτησις, (συνκδχ.) συμπλοκὴ μάχης.

Συγ-κατα-στέλλω, Μ. στελῶ. Κατευνάζω (Κατασβέννυμι) συγχρόνως.

Συγ-κατα-στενάζω, Μ. άξω. Ἀναστενάζω ὁμοῦ μέ.

Συγ-κατα-στρατεύω, Μ. εύσω. Συνεκστρατεύω κατά τινος.

Συγ-κατα-στρέφω, Μ. στρέψω. Τελειόνω (ἢ μσ. Καθυποτάττω) συγχρόνως. «Τὸν βίον—, » Πλ., συναποθνήσκω.

Συγ-κατα-σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω κατὰ γῆς (Καταισύρω) ὁμοῦ μέ.

Συγ-κατα-σφάττω, Μ. σφάξω. Καταφάζω ὁμοῦ μέ.

Συγ-κατα-σχηματίζω, Μ. ίσω. Μορφόνω (Σχηματίζω) τι ὁμοῦ μέ ἄλλο, ἑνώνω ὑπὸ τὸ αὐτὸ σχῆμα.

Συγκατα-σχίζω, Μ. ίσω. Σχίζω (Διασχίζω) τι ὁμοῦ μέ.

Συγ-κατα-τάσσω[ττω], Μ. τάξω. Καταττάττω ὁμοῦ, βάλλω εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν.

Συγ-κατα-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω τι (μσ. Προσπαθῶ) ὁμοῦ ἢ ἐνταυτῷ.

Συγκατα-τήκω, Μ. τήξω καὶ πθ. τακήσομαι (ἀορ. πθ. Συγκατετάκην, μσ. ||μτ σημασ. πθ.) πρκ. Συγκατατέτηκα). Κύνω τι [καὶ πθ. Τήκομαι] ὁμοῦ ὅλως διόλου. «Τοῖς ἔργοις συγκατατηκόμενοι, » Μ. Ἀντ., λυόμενοι ἀπάνω (κατακιτόνται μὲ πολλὴν προσπάθειαν) εἰς τὰ ἔργα των.

Συγ-κατα-τίθημι, Μ. καταθήσω. Καταθέτω τι ὁμοῦ. ||. (συνήθ. μσ. κρτ.) συμφωνῶ, συναινῶ, συγκατανεύω. «Τὸ ἐπαχθὲς ἐν τοῖς δόγμασι τοῦ συγκατατίθεσθαι φιλοσοφώτερον, » Πλ.

Συγ-κατα-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Συγκατέδραμον κτλ.). Τρέχω ὁμοῦ πρὸς τὰ κάτω, συμπίπτω, συνενοῦμαι.

Συγ-κατα-τρίβω, Μ. τρίψω. Καταρρίπτω ὁμοῦ μέ, συντρίβω ἐντελῶς.

Συγ-κατα-τρώγω, Π. τρωξομαι (ἀόρ. Συγκατέτραγον). Κατατρώγω τι ὁμοῦ ἢ ἐναὐτῷ.

Συγκαταφαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συγκατεσθίω.

Συγ-κατα-φερω, Μ. κατοίσω ἢ κθ. Κατενεχθήσομαι (ἰδρ. πθ. Συγκατηνέχθην κτλ.). Φέρω τι ὁμοῦ μετ' ἄλλου πρὸς τὰ κάτω, συγκαταβυθίζω, (πθ.) συμπαρασύρομαι· συγκατατρέχομαι· συμπίπτω· [τρπ.] συναινῶ, συγκατατίθεμαι.

Συγ-κατα-φεύγω, Μ. φεύξομαι. Καταφεύγω ὁμοῦ (συχνότερον ἢ ἐκ συμφώνου).

Συγ-κατα-φθείρω, Μ. φθερῶ. Φθείρω ὅλως διόλου, ἀφανίζω τι ὁμοῦ μετ' ἄλλου.

Συγ-κατα-φρίσσω, Μ. ξω. Καταφρίσσω τι ὁμοῦ μέ.

Συγ-κατα-φυτεύω, Μ. εύσω. Καταφυτεύω ὁμοῦ.

Συγ-κατα-φρονέω, Μ. ήσω. Καταφρονῶ ὁμοῦ.

Συγ-κατα-φρονέω, Μ. ήσω. Καταφρονῶ μετὰ τῶν ἄλλων.

Συγκατάφυρτος (ὁ, ἡ). Συμπλεγμένος ὅλως διόλου μαζῦ, ἀναπαυμένος ἐντελῶς.

Συγ-κατα-χορεύω, Μ. εύσω. Χορεύω κατὰ (πρὸς περιγελῶν) τινος ὁμοῦ μέ.

Συγ-κατα-χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι. (μέ δοτ.) Μεταχειρίζομαι ἢ Καταχρῶμαι τι (καὶ μέ αἰτ. Φυσεῦσι ἵππον) ὁμοῦ μὲ ἢ ἐκ συμφώνου.

Συγ-κατα-χρώννυμι, Μ. χρώσω. Χρωματίζω τι διὰ βάφου ὁμοῦ μέ.

Συγ-κατα-χώννυμι, Μ. χώσω. Παρασύρω τι ὁμοῦ (μετὰ τῶν ἄλλων).

Συγ-κατα-ψέγω, Μ. ψέξω. Καταψέγω τινὰ ὁμοῦ, συγκατηγορῶ.

Συγ-κατα-ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι (μέ γεν. καὶ δοτ.) Λέγω ἐκ συμφώνου ψεύματα κατά τινος, κατηγορῶ ψευδῶς (σύνφαντῶ) καὶ ἐγὼ τινα.

Συγ-κατα-ψηφίζω, Μ. ίσω. Καταψηφίζω [καὶ μσ. μὲ γεν.] Καταδικάζω τινὰ ὁμοῦ.

Συγ-κατα-ψύχω, Μ. ψύξω. Καταψυχραίνω ὁμοῦ μέ.

Συγκατεδήδοκα, παρακ. (ἀντὶ ἐνεχ.) τοῦ

Συγ-κατεσθίω, Μ. έσομαι, Π. ἀντὶ Συγκαταφθίω.

Συγκάτειμι, Μ. εἰμι (παρ. Συγκατέχω κτλ.), = Συγκατέρχομαι.

Συγκατεργω, Μ. εἴρξω, = Συγκαταρλείω.

Συγκατίστεγω, Μ. εἴξω. Καταπείγω μετὰ τῶν ἄλλων, συνεπισπεύδω.

Συγκατεργάζομαι, Μ. ἀόριστ. Καταργάζομαι τι ἐκ συμφώνου μετά τινος. Συνεργάζομαι εἰς τὸ νὰ καταρτισθῇ τι πρός τι. Τοὺς τὰ μέγιστα καὶ κάλλιστα ἔργων ἡμῖν συγκατειργασμένους, Πρόξ. Σ΄. = Συναπεργάζομαι.

Συγκατέρχομαι, Μ. ἐλευσόμαι (ἀόρ. συγκατῆλθον κτλ.). Καταβαίνω ἢ ἔπεσπερχόμενος (ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν) οἴκαδε.

Συγκατέρω, Μ. ἀόριστ. ἔρρηκα (ἀόρ. συγκατέρρηξα κτλ.). = Συγκατερείκω.

Συγκάτευγμα (τὸ), [συγκατατεύχομαι]. ἀντικείμενον εὐχῆς γενομένης ἐκ συμφώνου, κοινὸν τάξιμον πρὸς τὸν θεόν.

Συγκατευθύνω, Μ. ὑνῶ. Διευθύνω (διευθύνω) τι ἐκ συμφώνου.

Συγκατευνάζω, Μ. ἀσω. Συγκατάκοιτον μίζω (ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐνῆς, ἰδίως

Συγκατεύνασις, εως (ἡ), τὸ αὐτὸ τοῦ προηγ., ἡ ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐνῆς κατάκλισις.

Συγκατεύχομαι, Μ. εὐξομαι. Προσεύχομαι ὁμοῦ, ἐπικαλοῦμαι (ἐξαιτοῦμαι ἀπό τινος τὶ εἰς) τὸν θεὸν ἐκ συμφώνου.

Συγκατέχω, Μ. κατέξω (ἀόρ. Συγκατέσχον κτλ.). Κατέχω (Ἐγὼ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, Κράτω) τι ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου. συμπερέχω, συμπεριλαμβάνω.

Συγκατηγορέω-ῶ, Μ. ἠσω. Κατηγορῶ τινὸς ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου (Δογικ. καὶ Γραμτκ.) εἰμαι=

Συγκατηγόρημα (τὸ). (Λογικ. ἢ Γραμτκ.) λέξις ἢ σύν. χωρὶς νὰ ἐνωθῇ μὲ ἄλλην δὲν ἀποτελεῖ (δὲν ἠμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς) κατηγόρημα (ἴδε τὴν λέξ.).

Συγκατηγορηματικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων ὡς συγκατηγόρημα.

Συγκατηγόρησις, εως (ἡ), τὸ συγκατηγορεῖν τινα, ἡ ἐκ συμφώνου (παρὰ πολλῶν ὁμοῦ) γινομένη κατηγορία.

Συγκατῆλθον, ἀόρ. 6΄. τοῦ Συγκατέρχομαι.

Συγ-κατ-ῶμαι, Ἰων. ἀντὶ Συγκάθημαι.

Συγκατηνέγκα, ἐνεργ. καὶ

Συγκατηνέχθην, παθ. ἀόρ. τοῦ Συγκαταφέρω.

Συγκατηρεφής, ἐος (ὁ, ἡ). πανταχόθεν σκεπασμένος (κατηρεφής).

Συγ-κατ-οικέω-ῶ, Μ. ἠσω. Κατοικῶ ὁμοῦ, εἶμαι συγκάτοικός τινος, συνοικῶ.

Συγκατοικίζω, Μ. ἰσω. Φέρω (Βάλλω) τινὰς νὰ συγκατοικήσουν. παραβενά, κατοικίζω εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, σχηματίζω ἀποικίαν ἀπὸ συγκατοίκους. (ἐνίοτε, ὑποκαθυβρίζω.

Συγκάτοικος (ὁ, ἡ), = Σύνοικος.

Συγκατοικτίζω, Μ. ἰσω. Οἰκτείρω τινὰ ὁμοῦ, συλλυποῦμαι (μσ.) λέγω τὰ πάθη μου πρός τινα ἵνα μὲ συλλυπηθῇ, κλαίω ἐκ συμφώνου τὴν κατάστασίν μου.

Συγκατοικτίρω, Μ. ὤσω. Συμπολυγῶ ἐκ συμφώνου.

Συγκατορύχομαι, Μ. ὀρύξομαι. Συναρπάζομαι.

Συγκατολισθαίνω, Μ. ολισθήσω. Γλιστρῶ καὶ πίπτω ὁμοῦ καὶ ἐγὼ κάτω.

Συγκατορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατορθώνω τι (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἁλλ. Εὐδοκιμῶ, Ἐπιτυγχάνω) ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου, συντελῶ πρὸς κατόρθωσιν.

Συγκατορύσσω (ττω), Μ. ρύξω. Παραχώνω τι ὁμοῦ.

Συγκατοσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Συγκαταμιγνύω τι εἰς τὴν ὁμοίαν τινός, συνενώνω κατ' οὐσίαν.

μγκάτυσις, εως (ἡ), σύμφρασις, [ἐν γένει] σύνθεσις. = Βρώματος—, = Κλ.μ., [ἐκ τοῦ

Συγκατῴκω, Μ. ὤσω. Συμβάλλω (συμβάλλομαι γνώμην ὑποστράτων), (ἐν γένει) συνθέτω. = μῦθους, (= Ψεύσματα) —, = Ἐπίγρ., Κλμ.

Συγκαυσις, εως (ἡ), τὸ συγκαίειν ἢ συγκαίεσθαι, ἢ διὰ τῆς καύσεως σύμπηξις (ξύμπηξις). = Κεράμων—, = Ἄρτου.

Συγ-χάω, Μ. χαύσω. Ἀττ. ἀντὶ Συγχαίω.

Συγ-κεῖμαι, Μ. κείσομαι. Κείμαι ὁμοῦ· εἶμαι συνθεμένος (συνίσταμαι) ἀπό (τρπρ. καὶ κατά μτχ.) εἶμαι συμφωνημένος μεταξύ τινων. = Χορὸς ἐξ ἀνθρώπων συγκείμενος, = Ξεν. = Ἐξ ὀνομάτων συγκείμενος ἄνθρωπος, = Δίσχ. (καὶ ἑλλ. τῆς προθ.) = Στιβὰς δικτύων ξυγκειμένη. = ἡλίστρ. (καὶ ὡς πθ.) = Αἱ ἀγγελίαι αὗται, οὐκ ἀπὸ ταὐτομάτων· ἐκ δὲ ἀνδρῶν, ξύγκεινται, = Θκ. μέτρημα ἐς ἀεὶ μᾶλλον, ἢ ἀγώνισμα. . ξυγκεῖται, = αὐτ. = Συμφοραῖς ὑπὸ τῶν ποιητῶν συγκειμέναις, = Ἰσαρ., συνθεμέναις. = Ἔξι μοι περὶ αὐτῶν πάγκαλος λόγος συγκείμενος, = Πλάτ. (καὶ ἐν εἴδει ἐπιθέτου) = Λιμαρροῦ κάτ συγκειμένου λεγκ., = Σθ. (καὶ τρπρ.) = Τῆς ὥρης, ἐς τὴν δὴ συνέκειτό σφι ἀπαλλάσσεσθαι, = Ἡρ. (καὶ ἀπολ.) = Ἅμα δὲ ἡμέρῃ, ὥσπερ ξυνέκειτο, ἦκον οἱ ὁπλῖται, = Ξεν. (ξ κατὰ μτχ.) = Ἐς τὸ συγκείμενον χωρίον ἦλθον, = αὐτ. = Τὰς συγκειμένας ἡμέρας, = Ἡρ. = Κατὰ (ἢ = Παρὰ) τὰ συγκείμενα, = Ξεν., τὰς συμφωνίας. = Οὐ ποιοῦντες ἐκ τῶν ξυγκειμένων ἐ εἴρητο, = Θκ.

Συγκειμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατὰ τὰ συγκείμενα, κατὰ προϋπάρχουσαν συνθήκην (συμφωνίαν).

Συγκεκαλυμμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Σκεπαστά. Συγκεκομμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατὰ συγκοπήν.

Συγκέκραμαι, πθ. πρκ. τοῦ Συγκεράννυμι, [ὄβεν

Συγκεκραμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατὰ συγκρασιν, μετρίως.

Συγκεκροτημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Σφικτά, γερά, δυνατά.

Συγκελεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εὐσω, -ομαι. Προστάζω (Παραγγέλλω, Παρακινῶ) ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου.

Συγκέλλω, Μ. κέλσω, Π. σπρώχνω ἢ ῥίπτω μαζῆ, συσωρεύω.

Συγκενεύω-ῶ, Μ. ώσω. Κενεώνω (Εὐκαιρῶνω) ὁμοῦ.

Συγκενέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ (Σουβλίζω) ὁμοῦ ἢ διὰ πολλῶν ἀκοντίων ὁμοῦ.

Συγ-κεντρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνενώνω εἰς τὸ αὐτὸ κέντρον (σημεῖον ὅ,τι περιφέρειας).

Συγκεντρωσις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ., ἡ εἰς τὸ αὐτὸ κέντρον (σημεῖον) συνένωσις.

Συγ-κεράννυμι, Μ. κεράσω (πθ. πρκ. Συγκέκραμαι). Ἑνώνω (Ἀνακατόνω) δύο τινὰ (κυρ. ὑγρὰ) ὁμοῦ. (συνηθ.) μετριάζω, συγκερνῶ, (Γαλλ.) tempérer (πρκ. ἐν γέν. γυνάπτω (= Φλιάσ.—ἦθος ἔσω, = Ἡρ.) (μσ. ἢ πθ. μὲ δοτ. ἢ προθ. αὐτ.) ἑνώνομαι, ταυτίζομαι (= Ἐν πολλῷ δὲ χρόνῳ συγκέκραται αὐτῶν (τῶν αὐτῶν καὶ ἑλληνικῶν) ἡ φύσις, = Ξεν.) (τρπ.) συνομοιόμαι. = Τοὺς τοιούτους ἥκιστα συνέκειρατο, ὥστε ἧκιστα διακεῖσθαι, = αὐτ.

†Συγκέρασμα (τὸ). Ὑγρὸν συγκεκραμένον, κρᾶμα, (Γαλλ.) mélange.

Συγκερασμός (ὁ), τὸ αὐτ. τοῦ Συγκέρασις, τοῦ Συγκεράννυμι, συγκράσις, συγκέρασμα.

Συγκεραστός, ἡ, όν. Συγκερασμένος, (Γαλλ.) tempéré.

Συγ-κεφαλίζομαι, Μ. ἰσομαι. Συγκρούομαι διὰ τῶν κεράτων (καθὼς τὰ κριάρια).

Συγ-κεραυνόω-ῶ, Μ. ώσω. Συντρίβω ἢ Συγχέω τι ὡς κεραυνός, = παρεξαλίζω. = Οἶνῳ συγκεραυνωθεὶς φρένας, = Ἀρχίλοχ. παρ' Ἀθ.

Συγ-κεράω, Π. άσω, Π. ἀντὶ Συγκεράννυμι.

Συγ-κερχνίζω, Μ. ἰσω, = Συνυφαίνω.

Συγ-κεφαλαιόω-ῶ καὶ (μσ.) -οῦμαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ωμαι. Συνάπτω (Συμπεριλαμβάνω) διάφορα κεφάλαια εἰς ἕν, (ἰταλ.) sommapiro, (ἐν γέν.) ἀνάγω τὸ ὅλον εἰς μίαν κεφαλαιώδη ἀρχήν, (Γαλλ.) resumer.

Συγκεφάλαιωμα (τὸ). τὸ ἄθροισμα τῶν συγκεφαλαιωθέντων ἀσμάτων, τὸ πόρισμα τῆς συγκεφαλαιώσεως, (Γαλλ.) le resumé.

Συγκεφαλαίωσις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ Συγκεφαλαίωσις, ἡ συναγωγὴ διαφόρων κεφαλαίων εἰς ἕν, συμμερισμός.

Συγκεφαλαιωτέον, θετ. τοῦ Συγκεφαλαιόω.

Συγκεφαλαιωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς συγκεφαλαίωσιν, συμπτικός, περιληπτικός.

Συγκεχυμένως [συγχέω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἀορίστως τάξιν, ἀνακατά, ἐμπεφυρμένως.

Συγ-κέω, στν. ἀντὶ Συγχέω.

Συγκηδεμών, όνος (ὁ). Ὁ ἐκ συμφώνου μὲ ἄλλους διωρισμένος κηδεμών, συνεργὸς τῆς κηδεμονίας.

Συγκηδεστής, οῦ (ὁ). Ὁ κατὰ κηδείαν συγγενής, συμπένθερος, σύγγαμβρος.

Συγ-κηδεύω, Μ. εὐσω. Κηδεύω τινὰ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου), συμπροπέμπω εἰς τὴν κηδείαν του.

Συγκήρυγμα (τὸ). τὸ συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου γινόμενον κήρυγμα [ἐκ τοῦ

Συγ-κηρύσσω (ττω), Μ. ὄξω. Κηρύττω ὁ συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου μέ.

Συγκινδυνευτέον, θετ. τοῦ

Συγκινδυνεύω, Μ. εὐσω. Κινδυνεύω ὁμοῦ συμμετέχω τοῦ κινδύνου.

Συγ-κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ ὁμοῦ (ἰδιὰ μιᾶς)· (τρπ.) διεγείρω ζωηρόν τι πάθη-

μα εἰς τὴν ψυχήν τινος, πενθ εἰς συμπάθειαν (εἰς θαυμασμόν κτλ.).
Συγκίνημα (τό). τὸ κατά συγκίνησιν διεγειρόμενον αἴσθημα. Ἀ = τῷ
Συγκινησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συγκινέω. κίνησις (διάγερσις) ἐσωτερική τῆς ψυχῆς, ταραχή, ἀνησυχία.
Συγκινητικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν συγκίνημα.
Συγκιρνάω=Β(=κίρνημι),=Συγκεράννυμι.
Συγκίχρημαι, Μ. χρήσομαι, = Συνδανείζομαι, (σπγχ. τῷ Συγχράομαι).
Συγκλάζω, Μ. κλάξω. Ἠχῶ (βοῶ) ὁμοῦ.
Συγκλαίω, Μ. κλαύσομαι. Κλαίω ὁμοῦ, συνθρηνῶ.
Σύγκλασις, εως (ἡ) καί
†Συγκλασμός (ὁ), τό οὐσ. τοῦ Συγκλάω, σύνθλασις, σύγκρουσις. ⁂ Φάλαγγος—, ⁂ Ἀρρ.
Συγκλάω, Μ. κλάσω. Τσακίζω τε (κυρ. διά βιαίας συγκάμψεως), συνθλάω.
Συγκλάω, Ἀττ. ἀντί Συγκλαίω.
Σύγκλειφις, εως (ἡ), τό οὐσ. τοῦ Συγκλείω, κλείσιμον συγχρόνως ἀπ' ὅλα τά μέρη (συνεχές) ὁπῆς, σπηλ., κλεισοῦρα, στενοχωρία, (ἰατρ.) στενοχωρία, (σπγχ. τῷ Σύγκλεισις).
†Σύγκλεισμα (τό), (Γραμ.), κατασκεύασμα σύνθετον ἀπό διάφορα κομμάτια.
Συγκλεισμός (ὁ),=Σύγκλεισις, (Γραμ.) μίρκτή.
Συγκλειστός, ἡ ἡ ός, ὁν ἡ ον. Ὁ δυνάμενος συγκλεισθῆναι. ⁂ Τῶν διθύρων ὀστρακοδέρμων τά συγκλειστά. ⁂ Ἀρχ. Ἀμφικλεινομένος (= Ἄστομα γάρ οἱ συγκλειστοι ἰχθύες, ⁂ Ματθ.), συνδεδεμένος συννενευμένος συνδεμένος ἀπό διάφορα σωμάτια, (ὄθεν || οὐσ.) Συγκλειστόν, ⁂ Γραμ., =Σύγκλεισμα, ζέπτου.
Συγκλείω, Μ. κλείσω. Κλείω ὁμοῦ ἤ πανταχόθεν; περικλείω (συνεκδ.) συφίγγω (Θεόδ. Δ. 38): στενοχωρῶ, βιάζω, πατσκείγω. ⁂ Συγκλειούσης τῆς ὥρας, ⁂ Πλάθ., ἐπλησίαζεν, (παρβλ. Συνάπτω).
Συγκλέπτης, ου (ὁ) ὁ κλέπτων ὁμοῦ, σύντροφος κλέπτου.
Συγκλέπτω, Μ. κλέψω. Κλέπτω ὁμοῦ μέ ἄλλον (μτφ.) ἀπατῶ κατά συνεννόησιν (ἀπλῶς) συγκρύπτω, ἀπατῶ. ⁂ Συγκλέπτουσι τήν γνώμην καί τήν ὄψιν τοῦ ἰατροῦ αὗται αἱ φαφαί, ⁂ Ἱππαρ.
Συγκλήω, Μ. ήσω, Ἀττ. καί
Συγκλήζω(κλῄζω), Μ. ίσω, Ἰων. ἀντί Συγκλείω.
Συγκληρία (ἡ), [σύγκληρος], = Συγκυρία, σύμπτωσις, ἡ συνάφεια, συμμετοχή.
†Συγκληρικός (ὁ). ὁ ἀνήκων εἰς τό αὐτό τάγμα κληρικός.
Συγκληρονομέω-ῶ, Μ. ήσω Εἶμαι συγκληρονόμος τινός, κληρονομῶ ἐκ συμφώνου.
Συγκληρονόμος (ὁ, ἡ), ὁ κληρονομῶν ὁμοῦ.
Σύγκληρος (ὁ, ἡ). συμμέτοχος τοῦ αὐτοῦ κλήρου (τῆς αὐτῆς τύχης). ὁμοκλήρος. ⁂ Θνητῷ βίῳ—, ⁂ Πλ., ἐπίσης ὑποκείμενος εἰς.
Συγκλήρωμι-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινά σύγκληρόν τινος, ἐνώνω διά κλήρου. ⁂ Διακαστήριον—, ⁂ Πλ., συγκροτῶ. ⁂ Ἡ τύχη με συνεκλήρωσεν ἀνδρί πιστῷ συκοφάντῃ. ⁂ Δίσχ. (καί παθ.) ⁂ Γυνή συνεκληρώθη σοι κατά τήν ἀριστείαν τοῦ βίου. ⁂ Βασ.
Συγκλήρωσις, εως (ἡ). τό οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διά κλήρου συνένωσις, ἡ τοῦ αὐτοῦ κλήρου (τῆς αὐτῆς τύχης) συμμέθεξις.
†Συγκλησία (ἡ), ἀμφ. ἀντί Συγκλήτου.
Συγκλητικός, ἡ, όν. Ὁ τῆς συγκλήτου (βουλῆς). Ἀ. (οὐσ.) βουλευτής, (Γαλλ.) sénateur.
Σύγκλητος (ὁ, ἡ). συγκαλεσμένος. ⁂ Ἐκκλησία—, ⁂ Ῥητ., ἡ ἐκτακτος. ⁂ Πλείους δέ ἐκκλησίας συγκλήτους ἠναγκάζεσθε ἐκκλησιάζειν μετά φόβου καί θορύβου, ἤ τάς τεταγμένας ἐκ τῶν νόμων, ⁂ Δίσχ. Ἀ. (μτφ. ἐνν. βουλή) τό συνέδριον τῶν συγκλητικῶν (τῶν βουλευτῶν), ἡ γερουσία.
Συγκλινής, ές (ὁ, ἡ),=Ὁμόκλινος, συγγενής. Β) (μέ δοτ. πράξεως) ὁ κλίνων ὁμοῦ (συμπίπτων εἰς τό αὐτό σημεῖον), (ὀπ.
Συγκλινία (ἡ). τό μέρος ὅπου ἐνώνονται (κρεμιοῦνται) οἱ κατήφορα δύο βουνῶν, φάραγξ, κλεισοῦρα.
Σύγκλινος (ὁ, ἡ). = Συγκλίτης.
Συγκλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω ὁμοῦ (συγχρόνως), συνάπτω κλίνων. Β) = Συγκαταπλίνω.
†Σύγκλισις, εως (ἡ),=Συγκλινία, (ἴδε Σύγκλεισις).
Συγκλίτης, ου (ὁ). ὁ ἐπί τῆς αὐτῆς κλίνης, συγκαθήμενος εἰς τήν τράπεζαν, (παρβλ.) Παρακλίτης.
Συγκλονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κλονῶ ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου), συσείω, συνταράττω.
Συγκλόνησις, εως (ἡ), τό οὐσ. τοῦ προηγ., συνταραχή, σύγχυσις.
Συγκλυδάζομαι, Μ. άσομαι,= Συγκλυδωνίζομαι, συναφίστομαι (ὡς ὑπό κλύδωνος), κυμαίνομαι.
†Σύγκλυσος (ὁ, ἡ),= Σύγκλυσις.
†Συγκλυδωνίζω, Μ. ίσω καί
Συγκλύζω, Μ κλύσω. Κατακλύζω πανταχόθεν καί διά μιᾶς, κατασπουτίζω (συρ. καί μτφ.).
Σύγκλυσις, υδος (ὁ, ἡ). ὁ συρφετώδης (κυρ. καί μτφ.). ⁂ Ὄχλος—, ⁂ Πλ., Ἡρωδ., ὁ πανταχόθεν συνηθροισμένος, πανταδαπός, συμμικτος, (Λτν.) colluvies.
Συγκλυσμα (τό), τό χρησιμεῦον πρός (ἤ συναθροιζόμενον κατά) συγκλυσμόν.
Συγκλυσμός (ὁ). συρροή ὑγρῶν, κατακλυσμός.
†Συγκλύω, Μ. κλύσω. Π. συμφωνῶ, συνεννοῦμαι, (εἰς τόν Σοφ. Αἴαντα ἡ Σύν ἀναφέρεται εἰς τό Γελᾷ).
Συγκλώθω, Μ. κλώσω. Κλώθω ὁμοῦ (μεταφορ.) συνδέω τινά μέ τήν τύχην τινός, (ὀπ. πβ.) ⁂ Συγκεκλωσμένος, ⁂ Μ. Ἀντ., τά ὑπό τῆς τύχης διωρισμένα ἤ κατά συναρμογήν περιστάσεων συμβαίνοντα, (παρβλ. Ἐπινήθω).
Συγκλωσις, εως (ἡ), τό οὐσ. τοῦ προηγ., (μτφορ.) συναρμογή (ἀλληλουχία) περιστάσεων.
Συγκνισαω-ῶ, Μ. ώσω. Τσιγαρίζω μαζῶ, ψήνω ὁμοῦ εἰς κλειστόν ἠχητόν.
Συγκολαίνω, Μ. ανῶ. Κολαίνω (βαθαλόνω) ὁμοῦ. ⁂ Τοῦ αἰτοῦντος λαμβάνοντος, ἵστατο ὁ Χριστός συγκολαίνων τούτῳ τήν χεῖρα, ⁂ Βαλσ.
Συγκοιμάσμαι-ῶμαι, Μ. ηθήσομαι, = Κοιμῶμαι ὁμοῦ (μετά τινός).
Συγκοίμημα (τό), τό ὑποκείμενον μετά τοῦ ὑπ. συγκοιμᾶται τις, ἤ ἡ ὑπομονος. Β) = τῷ
Συγκοίμησις, εως (ἡ). τό συγκοιμᾶσθαι.
Συγκοιμητήρ καί Συγκοιμητής, οῦ (ὁ), ὁ συγκοιμώμενος, συνευνάς.
Συγκοιμίζω, Μ. ίσω. Κοιμίζω ὁμοῦ.
†Σύγκοινος (ὁ, ἡ), κοινός εἰς πολλούς ὁμοῦ, (εἰς τό παρά Πλουτάρχῳ ἀπόφθεγμα τοῦ Αἰσχύλου ὁ Perseā ὅρα Σύγκομος).
Συ-κοινόω-ῶ, κοῦ (συνηθέστ. μέ Θέμιν), Μ. ώσω, -ώμαι. (μέ δοτ. τέ Ὑ.) Κάμνω ἤ ἔχω τι κοινόν μετά τινός, κοινοποιῶ διά λόγου. = Κοινολογοῦμαι.
Συγκοινωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοινωνῶ μετά τινος, μετέχω, συμμετέχω.
Συγκοινωνήτέον, θετ. τοῦ Συγκοινωνέω.
†Συγκοινωνία (ἡ), τό συγκοινωνεῖν τινί τινος, συμμετοχή.
Συγκοινωνός (ὁ, ἡ),=Κοινωνός, συμμέτοχος, σύντροφος.
†Συγκοιτάδιος (ὁ, ἡ),=Σύγκοιτος.
Συγκοιτάζομαι, Μ. άσομαι,= Σύγκοιμῶμαι (εἰς τήν αὐτήν κοίτην).
Συγκοίτιον (τό), τό διδόμενον εἰς πόρνης, μίσθωμα πόρνης.
Σύγκοιτις, ιδος (ἡ),=Σύγκοιτος, παλλακή.
Σύγκοιτος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τήν αὐτήν κοίτην συγκοιμώμενος, ὁμόκοιτος, σύνευνος.
Συγκολάζω, Μ. άσω. Βοηθῶ ὁμοῦ, μετριάζω διά συγκόλασεως.
Συγκολλάω-ῶ, Μ. ήσω, κόλλῳ-ῶ, συγκολλῶ (ἀντιγρ.) συνάπτω, συνάρμοζω.
Συγκόλλησις, εως (ἡ), τό οὐσ. τοῦ προηγ., κόλλημα μαζῆς, (ἐν γεν.) συμπαγής, συνένωσις.
Συγκολλητής, οῦ (ὁ). ὁ συγκολλῶν. ⁂ Ψευδῶν—, ⁂ Ἀρχ.
Συγκολλητός καί
Σύγκολλος (ὁ, ἡ). συγκολλημένος, συνηρμοσμένος, (μτφορ.) ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος, ἰδίων
Συγκόλως, ἐπίρ. Προσφυῶς, (κατά λέξ.) κολλητά. ⁂ Σ. ἔχειν, ⁂ Δίσχ., συμφωνεῖν ἀκριβῶς.
Συγκολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολυμβῶ μαζῆ.
Συγκομιδή (ἡ), τό συγκομίζειν ἤ συγκομίζεσθαι, συνάθροισις (ἀνθρώπων), συφορά (Θκ. Β', 52), συλλογή (καρπῶν), κηδεία (νεκροῦ) κτλ.
Συγκομίζω, Μ. ίσω. Φέρω ὁμοῦ (ἐπί τό αὐτό), συνάζω· συναθροίζω· συμμαζεύω· (ἰδιαίτ.) καυδαλῶ εἰς τήν ἀποθήκην τούς καρπούς (τά γεννήματα κτλ.), ἐσοδιάζω, θησαυρίζω· συγυρίζω· νεκρόν πρός ταφήν, κηδεύω.
Συγκομισμός (ὁ),= Συγκομιδή.
Συγκομιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Συγκομίζω.
†Συγκομιστήρ (ὁ). ὁ συγκομίζων, (ὅπ.
Συγκομιστήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἤ

χρηματέων πρὸς συγκομιδήν, (ὅθεν) ὁ Συγκομιστήρια (ἑορτ. ἱερά), ὁ τὰ τελούμενα ἐν καιρῷ τῆς συγκομιδῆς τῶν καρπῶν.

Συγκομιζής, οῦ (ὁ), ὁ συγκομίζων ἢ χρησιμεύων πρὸς συγκομιδήν.

Συγκομιστός, ἡ, όν. Φερμένος ἀπὸ διάφορα μέρη, μαζωμένος ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ. ¤ Ἄρτος —, ¤ ὁ καμωμένος ἀπὸ διάφορα γεννήματα ἢ ἀλεύρια, πρόστυχος. ¤ Δεῖπνον—, ¤ εἰς τὸ ὁπ. φέρει καθεὶς τὸ φαγεῖ' του, (Γαλλ.) pique-nique.

Συγκαμμάτιον (τὸ), (ὅρος φαγητοῦ ἀπὸ λιανισμένα (συγκαμμένα) κρέατα, (κοιν.) Περίκομμα.

Συγ·κονιδομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, ἀντὶ Συγκονίομαι, συμπαλαίω (κασκαλιζόμενος μὲ ἢ κυλιόμενος εἰς τὴν αὐτὴν κόνιν) μετά τινος, συναγωνίζομαι.

Συγκοπή (ἡ), τὸ συγκόπτειν ἢ συγκόπτεσθαι, λιάνισμα· ψαλίδισμα· (συνηθ.) ὀμίκρυνσις· (ἐνίοτε) σύγκρισις· (ἰατρ.) ἀπροσμιμὸς αἱρνίδιος, ἀδιποθυμία· (χρηστ.) ἀφαίρεσις (κοψίματος) φυλλάδης ἀπὸ τὴν μέσην τῆς λέξεως.

† Συγκοπιάω-ῶ, Μ. άσω. Κοπιάζω ὁμοῦ (ἢ συμφώνου). 2) εἶναι κεκμηκὼς τὸ ἥμισυ μου, εἶμαι ~.

Σύγκοπος (ὁ, ἡ), ἀποκομμένος, λιγωμένος.

Συγκοπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιφέρων συγκοπὴν (λειποθυμίαν).

Σύγκοπτός, ἡ, όν. Συγκεκομμένος, λιανισμένος, ψαλιδισμένος (ἀπὸ τὴν μέσην), συντετμημένος.

Συγκοπώ, Μ. κόψω. Κόπτω τι ὁμοῦ (ἢ ἀπὸ τὰ δύο μέρη), κόπτω ἀπὸ τὴν μέση· ψαλιδίζω· (συνηθ.) συντέμνω· (ὀνομαστ.) συγχορδῶ· (συχνότ.) λιανίζω, κομματιάζω· σκοτώνω ἀπὸ τὸ ξύλον ἢ ἀπὸ τῶν κόπων, (Γαλλ.) harasser, (ὀθ. πόδ.) εἶμαι κατακοπιασμένος (ἀκομαμωμένος), (κοιν.) εἶνε κεκμηκὼς τὰ ἥμισυ μου· (ἰατρ.) λιποθυμῶ· ἐξαίφνης. ¤ Ἔνιοι δὲ σπασθέντες καὶ μετὰ κοπιδος ὑπὸ τῆς ὀδύνης συγκοπέντες, ἀπέθανον, ¤ Ἀρετ.

† Συγ·κορδολάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

† Συγ·κορδολίζω, Μ. ίσω, = Συστρέφω, Συνεστρέβλίζω, (παρβλ. Συγγογγυλίζω).

Συγ·κορυβαντιάω-ῶ, Μ. άσω, = Συνενθουσιῶ ὡς οἱ Κορύβαντες.

Συγκόρυφος (ὁ, ἡ), συνηνωμένος κατὰ κορυφήν.

Συγ·κορυφόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συγκεφαλαιόω, (ὀθ.

Συγκορύφωσις, εως (ἡ), = Συγκεφαλείωσις.

Συγ·κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Στολίζω ἢ διαθέτω ὁμοῦ, συντελῶ (συνεργῶ) πρὸς στολισμὸν ἢ διευθέτησιν.

Συγ·κοτταβίζω, Μ. ἰσω. Παίζω τὸν κότταβον μετά τινος.

Συγ·κουφίζω, Μ. ἰσω. Ἀναστηκόνω (ἀνακουφίζω) τι μετά τινος, συνεργῶ πρὸς ἀνακούφισιν.

Συγ·κράδαίνω, Μ. ανῶ, = Συσσείω, συγκλονῶ.

Συγ·κραιπαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Κραιπαλῶ μετά τινος.

Σύγκραμα (τὸ), ὑγρὸν συγκερασμένον, μίγμα, (συχν. τῷ Σύγκριμα).

Συγκρεμματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ συνιστάμενος εἰς σύγκραμα, συγκρύσεως μέτοχος, (συχν. τῷ Συγκριματικός).

Σύγκρασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συγκεράννυμι, μίξις, συγκέρασις, σύνθεσις. ¤ Οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς ἑτοῦδε καὶ καπὰ ἄλλ' ἔστι τις σύγκρασις, ὥστ' ἐχειν καλῶς, ¤ (Εὐρ. καρὰ) Στέβ.

Συγκρατέον, θετ. τοῦ Συγκεράννυμι.

Συγ·κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ ὁμοῦ, συνέχω, συντηρῶ. ¤ Τὸ πνεῦμα —, ¤ Πλ. ¤ Ὁ μάλιστα τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν συγκρατεῖν ἐξεπίστασται, ¤ Γεωπον.

Συγκρατικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς ἢ συμβαίνων κατὰ σύγκρασιν, (λέξις τῶν ἀρχαιολόγ.).

Σύγκρατος (ὁ, ἡ). συνηνωμένος κατὰ κρᾶσιν, συγκερασμένος, σύμμικτος.

Συγ·κρατύνω, Μ. υνῶ. Κρατύνω τι ἀφ' ἑαυτοῦ, ἰσχυροποιῶ, ἐνδυναμόνω.

Συγ·κρέκω, Μ. κρέκω, = Συνηχῶ ἢ Συνυφαίνω.

Συγ·κρημνίζω, Μ. ἰσω. Κρημνίζω τι ὁμοῦ ἢ συγχύνω.

† Συγ·κρητίζω, Μ. ἰσω. Ἐνδύνομαι καθὼς οἱ Κρῆτες (ἐν καιρῷ ἐξωτερικοῦ πολέμου), (ὀθ.

Συγκρητισμός (ὁ), ἡ ἕνωσις τῶν διαφόρων λαῶν τῆς Κρήτης ἐπὶ ἐξωτερικῶν πολέμων.

Σύγκριμα (τὸ), τὸ σχηματισθὲν κατὰ σύγκρισιν, πρᾶγμα ἢ σῶμα σύνθετον ἀπὸ διάφορα μόρια, ὕλη, μίγμα, σύγκραμα. ¤ Ἐπίκουρος... τὰ πρῶτα (σώματα) ἄτομα, τὰ δὲ ἐξ ἐκείνων συγκρίματα, ¤ Πλ. 2) (Γραμ.) τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συγκρίσεως (τῆς ἐξηγήσεως). ¤ Ἐνυπνίου—, ¤ Δαν.

Συγκριματικός, ἡ, όν. (Φλσφ.) Ὁ συνιζάμενος εἰς σύγκριμα, ὑλικός, (Γαλλ.) concret.

Συγκριμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σύγκριμα.

Συγ·κρίνω, Μ. κρινῶ. Κρίνω (Συγχωρίζων βάλλω τι ὁμοῦ, συνθέτω, ἑνώνω, (ὀθ. Φλόσοφ.) σωματοποιῶ. 2) κρίνω ἐκ παραθέσεως, παραβάλλω (¤ Μή με ταφῇ σύγκρινε τὸν Ἕκτορα, ¤ Ἐπγρ.)· (ὀθ. Γραμ.) ἐξηγῶ. ¤ Ἐνύπνια—, ¤ Γεν. 3) (μσ. μὲ αἰτ. προθ.) φιλονεικῶ (κριτολογοῦμαι κτλ.) πρός τινα, (Γαλλ.) se mesurer, (ὁ Δκ. περιγελᾷ τὴν χρῆσιν ταύτην).

Σύγκρισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (κυρ. φλσφ.) συνθεσις, σωματοποίησις, (Γαλλ.) concrétion. 2) παραλληλισμός, κρίσις ἐξ ἀντιπαραθέσεως, (ὀθ. Γραμ.) ἐξήγησις. ¤ Ἐνυπνίου —, ¤ Γραμ. ¤ Ἐχθροὺς τοιοῦσι τοὺς φίλους αἱ συγκρίσεις, ¤ Φιλήμ.

Συγκριτέον, θετ. τοῦ Συγκρίνω.

Συγκριτικός, ἡ, όν. Ὁ ἐμφαίνων (ἢ χρησιμεύων πρὸς) σύγκρισιν, (Φλσφ.) συνθετικός· (γραμτ.) παραθετικός.

Συγκριτικῶς, ἐπίρ. Διὰ συγκρίσεως ἢ Κατὰ σύγκρισιν.

Σύγκριτος, ἡ ἡ ος, όν ἡ ον. (καρολ.) Ὁ δυναμενος νὰ συγκριθῇ, ἐπιδεκτικὸς συγκρίσεως. 2) (προκαρολ.) σύνθετος, (ἐπμ.) ἔχων σύστασιν, εὐπαγής, ἑδραιωμένος.

Συγ·κρισταλλίζω, Μ. (ἰσω. Κρυσταλλίζω (Κάμνω κρύσταλλον) κυττῶν δύο σώματα πρὸς ἄλληλα.

Συγ·κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ μαζῆ (ἕνα μετ' ἄλλον). ¤ Τὼ χεῖρε—, ¤ Ξεν.

2) κτυπῶν ἑνώνω (κάμνω στερεόν), συσφίγγω· (ἐν γέν.) συνάπτω, συνθέτω, συνιστῶ, συναρμόζω. ¤ Πόνον (¤ Πολέμου, ¤ Στάσεως κτλ.)—, ¤ Δξ. (καὶ πθ.) ¤ Συγκεκρότηται δὲ καὶ καλεῖται ἀρετὴ (ἀντὶ αἱρετή), ¤ Πλάτ., συντρέθη. 2) (συνηθ.) τιμάζω, ἑτοιμάζω· ἑρματόνω. ¤ Συγκροτεῖν καὶ διδάσκειν τὸν χορόν, ¤ Δημ. (καὶ πρὸς ἀπαρέμφ.) ¤ Συνεκρότουν ἄλλος ἄλλων μὴ ἀποκάμνειν, ¤ Φίλ. (καὶ πθ.) ¤ Συγκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου, ¤ Δημ. ¤ Ὁ μὲν δὴ, ἐξελθὼν, συνεκρότει τα, ¤ Ξεν., ἐτοιμάζετο (νὰ παρατήσῃ), (ὅπ.) ¤ Δεξὶς στρογγύλη καὶ συγκεκροτημένη ἢ μηδὲν ἔχουσα πελεκῶδες, ¤ Δ. Ἁλ.

Συγκρότημα (τὸ), τὸ συγκροτηθὲν (σχημα τισθὲν διὰ συγκροτήσεως), σῶμα, σύστημα, συνάθροισμα, (Γαλλ.) assemblage· (ἐπὶ πακοῦ) φατρία, συμμορία, ἢ σκευωρία, μηχανορράφημα.

Συγκρότησις, εως (ἡ), τὸ συγκροτεῖν, συνένωσις, σύστασις· (συνηθ.) ἑδρίασις, γύμνασις· (ἐνίοτε) σχηματισμὸς φατρίας, συνωμοσία.

Συγκροτητικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ συγκροτεῖν (συνάπτειν, συναρμόζειν) ἐπιτήδειος.

Σύγκροτος (ὁ, ἡ), Π. συγκεκροτημένος, σύνηνωμένος, συνηρμοσμένος, σύνθετος, (ἐκμ.) πυκνός, (Γαλλ.) compacte.

† Σύγκρουμα (τὸ), θάνατον ἢ τάχος γράσσει· 2) φαγητὸν ἀπὸ διάφορα εἴδη, (Τουρκ.) τουρλοῦ.

† Συγκρούσιος (ὁ, ἡ), ὁ γινόμενος μὲ σύγκρουσιν. ¤ Γέλωτες—, ¤ Σίδ., ὁ σπασμωδικός.

Σύγκρουσις, εως (ἡ), τὸ συγκρούειν ἢ συγκρούεσθαι, κτύπημα δύο σωμάτων πρὸς ἄλληλα· (μτγν.) συμπλοκὴ μαχομένων ἢ (ἁπλ.) ἀντιφερομένων, (κοιν.) ταύγκρυτρα· (ἐν γέν.) ὀχόνοια, διαφωνία· (μσν.) κτύπημα δύο χειρῶν ἐκπεπληγμένων.

Συγκρυσμός (ὁ), = Σύγκρουσις.

Συγκρουστικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς σύγκρουσιν (συμπλοκήν), εἶδος ἀφεμμὴν εἰς πόλεμον (φιλονεικίαν).

Συγκρουστός, ἡ, όν. Κτυπημένος μαζῆ, συγκεκρουσμένος. ¤ Ἱμάτιον —, ¤ Ἡσύχ., τὸ (ἄλλ.) Ἀνάτριπτον. ¤ Λίθων συγκρουστῶν, ¤ Φιλ. Βελοπ., χονδροδουλευμένων.

Συγ·κρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶ δύο σώματα ἕνα μετ' ἄλλου. ¤ Τὼ χεῖρε—, ¤ Ἀρρφ. 2) κάμνω δύο ἀντιφερομένους νὰ πισωθοῦν, ἐρεθίζω πρὸς ἔχθραν ἢ συμπλοκήν, (κοιν.) ταυγκρίζω (ἢ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) ταυγκρύζομαι· (ἐν γέν.) τα-

ράττω, διατείρω. « Πόλεμον —, « Διόδ. Θ|(ἐνίοτε) ἀντὶ Συγκροτῶ(ίζ).

Συγκρύπτω, Μ. κρύφω. Κρύπτω (Σκεπάζω ἐνὸ μετ' ἄλλο ὥ.ἔξ ὁλοκλήρου, συγκαλύπτω. « Σοφοὶ δὲ συγκρύπτουσιν εἰκείας βλάβας, « Στό. « Αἱ εὐπορίαι δεινὰ συγκρύπτειν τὰ ἀνείδη, « Δημ.

Σύγκρυψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Συγ-κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ (καὶ εἰς τὸν πρκ. Ἔγω ὡς κτῆμαι) τι ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου μὲ ἄλλον, (θκ. ς', 6Θ).

Συγ-κτερίζω, Μ. (σω, Π. = Συγκτενίζω, συνεντυχαρίζω (μὲ τὰς ἀνηκούσας τιμάς).

Συγκτετιδιον ἢ Συγκτησίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Σύγκτησις, εως (ἡ). ἡ ἐκ συμφώνου κτῆσις, κτῆμα κοινὸν (συνταρσεκάν).

Συγκτήτωρ, ορος (ὁ). ὁ ἐκ συμφώνου κτήτωρ (ξυνκτήτης), σύντροφος εἰς κτῆμα.

Συγ-κτίζω, Μ. κτίσω. Κτίζω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου) συγκατοικίζω.

Σύγκτισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐκ συμφώνου κτίσις.

Συγκτίστης, ου (ὁ). ὁ κτίζων ἢ συνοικίζων πόλιν ἐκ συμφώνου μὲ ἄλλον, συνεργὸς εἰς κτίσιν πόλεως ἢ σύζευξιν ἀποικίας.

Συγ-κτυπέω-ῶ, Μ ἡσω. Κτυπῶ (βοΐζω), ὁμοῦ, δυτικῶ συγκρουόμενος.

Συγκυβερνάω-ῶ, Μ. ἡσω. Κυβερνῶ ὁμοῦ.

Συγκυβέρνησις, εως (ἡ), τὸ συγκυβερνᾶν, ἢ ἐκ συμφώνου κυβέρνησις.

Συγκυβευτής, οῦ (ὁ). ὁ συγκυβεύων μετά τινος, συμπαίκτης εἰς τὸ παιγνίδι τῶν κύβων.

Συγκυβεύω, Μ. εὔσω. Παίζω τοὺς κύβους μετά τινος, συμπαίζω εἰς τυχηρὸν παιγνίδι.

Συγ-κυέω-ῶ, Μ. ἡσω. Κυοφορῶ ὁμοῦ.

Συγκυκάω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἀνακατόνω ὁμοῦ, συγχέω, συνταράττω.

Συγκυκλάω-ῶ, Μ. ἡσω. καὶ

‡Συγκυκλόω-ῶ, Μ. ὡσω. Συστρέφω περικυκλόνω, (Ἄρστ. Σ, δ', 3).

†Συγκύκλωψ, ωπος (ὁ). Κύκλωψ σύντροφος ἄλλου Κύκλωπος.

Συγκυλινδάω-ῶ καὶ Συγκυλίνδω, Μ. ἡσω καὶ

Συγ-κυλίω, Μ. ἰσω. Κυλῶ (καὶ πλ.) μετ. (Κυλισθῆναι) μαζὶ (μέσ.) σύρομαι ἀκόντως εἰς πάθος τι· (μὲ ὀρτ.) « Δημοσθ. —, « Ξεν.

Συγκωμωδοῦμαι, (Μ. ἀκμὴ θήσομαι) « Συκοφαντοῦμαι συγκωμῳδούμενος.

Συγκωνητεύω-ῶ, Μ. ἡσω. Κωνῶ μαζὶ, εἶμαι συγκωνητὴς τινός.

Συγκωνητής, οῦ (ὁ). = Συγκωνῶν.

Συγ-κωντεύω-ῶ, Μ. ἡσω, = Συγκωνητεύω, [ἐκ τοῦ

Συγκωνῶν (ὁ, ἡ). ὁ κωνῶν ὁμοῦ μὲ ἄλλον, σύντροφος τοῦ κωνῶνος.

Συγκωπάζω, Μ. εἶμαι. Παρρησιαστικὸς εἶμαι καὶ ἄλλος τις.

Συγκώπτης, ου (ὁ) εἶδος στιλβώματος (ζωγράφ.), (παρβλ.) Ἀμείβων. ἢ Ἄτλας. [ἐκ τοῦ

Συγ-κώπτω, Μ. κόψω. Κόπτω ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν) μὲ ἄλλον, (ἐπιμ.) ἑνόνομαι (κυρ. κατὰ κορυφήν), συμπίπτω, πλησιάζω (συνκόβ.) ἑνόνω τὰς προσπαθείας μου, καταγίνομαι ἐκ συμφώνου. (Γαλλ.) faire cause commune. « Οἱ καπούντες τὰ κοινὰ συγκόψαντες ποιοῦσι, « Ἱερ. Β) κόπτω πρὸς ἑαυτόν, γερνῶ, καμπουριάζω. « Καὶ ἢν συγκόπτωσι Β, μὴ δυναμένη ἀνακύψαι εἰς τὸ παντελές, « Εὐαγγ. Γ) (μετφρ. καὶ κατὰ συνκόβ.) σπουδάζω συγκεκυφὼς, μελετῶ (κοιν.) χωρὶς νὰ στηκώσω κεφάλι « Περὶ ἧς πολλὰ συγκεκύφαμεν. « Συν. (καὶ ἐπὶ κακοῦ) « Θάσκων, ἁλιτήριος, ἀεὶ συγκεκυφὼς, ἀεὶ συνωφρύς, « Θμς.

Συγ-κυρέω-ῶ, Μ. κυρήσω ἢ κύρσω, (σπν. λογογρφ.) = Συνευγχάνω, συναντῶ, συναπαντῶμαι (τρπ. κατὰ μτχ.) συμβαίνω (κατὰ συγκυρίαν), συμπίπτω. « Ἤροι δὲ συνεκύρησεν ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ τοσῆσαι, « Ἱππκρ. « Καλεπῶς δὲ ἅπαντα ταὐτῷ συγκυρεῖ, « Συν.

Συγκύρημα, τὸ. τὸ κατὰ συγκυρίαν συμβάν, περιστατικὸν τυχαῖον, συναπάντημα ἀπρόοπτον.

Συγκύρησις, εως καὶ

Συγκυρία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συγκυρέω, περιπέτεια, σύμπτωσις.

Συγ-κυριολογέω-ῶ, Μ. ἡσω. Λέγω (Ὀνομάζω) τινὰ κύριον ὁμοῦ μετ' ἄλλα. Β) (μσ.) συνεκφέρω τι κυριολεκτικῶς.

Συγ-κυρκανάω-ῶ, Μ. ἡσω, Ο. Κωμ. ἀντὶ Συγκυχάω.

Σύγκυρμα (τὸ), = Συγκύρημα.

Συγ-κυρόω-ῶ, Μ. ὡσω. Ἐπικυρόνω τι ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου.

Σύγκυρσις, εως (ἡ), = Συγκύρησις.

Συγ-κωλωνίζομαι, Μ. ἰσομαι. Συμμεθύσκομαι μετά τινος (χυδ.) τσιγκέρω μαζῆ.

Σύγκωλος (ὁ, ἡ, [σὸν, κῶλον]. ὁ μὴ πολὺ ἀπέχων, ἡ [πλὲ' Ἄλλ.] = Στιφρὸς, εὐπαγής. « Σκέλη —, « Ξεν.

Συγ-κωμάζω, Μ. άσω. Κωμάζω (Ἐφαντόνω) μετά τινος.

Συγκωμαστής, οῦ (ὁ) καὶ

Σύγκωμος (ὁ, ἡ). ὁ συμμετέχων τοῦ κώμου, σύντροφος κωμαστῶν.

Συγ-κωμῳδέω-ῶ, Μ. ἡσω. Κωμῳδῶ ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου.

Συγ-ξαίνω, Μ. ξανῶ. Ξαίνω ἢ ἐγὼ ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συγ-ξενιτεύω, Μ. εὔσω. Εἶμαι ἐκ τὴν ξενιτειὰν μετά τινος, συναποδημῶ εἰς ξένους τόπους.

Σύγ-ξεσις, Μ ξέσω. Ξέω (Βελεχῶ) τὸ σῶμα λίως ἢ ἐκπεφιλημένως, κάμνω τὸ σῶμα λεῖον διὰ τῆς ξέσεως, ταφνεύω (κυρ. καὶ μτνμ.).

Συγ-ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω τι ὁμοῦ.

Συγ-ξυρ-ω-ῶ, Μ. ἡσω. Ξυρίζω ὁμοῦ

Συγ-ξύω, Μ ξύσω. Ξύνω ἀλληπαλλήλως ἢ ἓν μετ' ἄλλου, ξύνων ἁπτόνως (παρβλ. Σύγξεσις).

†Συγ-χαζω, Μ. χάσω, = Συγχωρῶ, ὑποχωρῶ.

Συγχαίρω, Μ. χαρήσομαι. Χαίρω ἢ ἐγὼ ὁμοῦ, συμμετέχομαι (συμμερίζομαι) τὴν χαρὰν τινὸς (συνκόβ.) ἐκφράζω πρὸς αὐτὸν τὴν τὐαὐτὴν διάθεσιν μου; (κοιν.) τὸν συγχαίρομαι (ἐνίοτε ἐπὶ κακοῦ) « Ἐπίκαιρ. (Δημ. 194).

Συγχαλάω-ῶ, Μ. χαλάσω. Χαλαρόνω τι ὁμοῦ (ἐνταυτῷ ἢ ὡμαιβαδόν).

Συγχαλκεύω, Μ. εὔσω. Χαλκεύω τι ὁμοῦ.

Συγ-χαράσσω (ττω), Μ. άξω. Χαράσσω συγχρόνως ἢ διὰ συγχρονισμοῦ.

Συγχαρητικὸς, ἡ, όν. Ὀγχρηματίζων πρὸς ἔκφρασιν τῆς διαθέσεως τοῦ συγχαίροντος.

Συγ-χαρίζομαι, Μ. (σομαι. Παρίζομαι, κεῖθομαι, φιλοτιμοῦμαι νὰ φανῶ συγχρηματικός (Γαλλ. complaisant, prévenant). « Τοῦ λόγου τὸ συγχεχαρισμένον, « Πλ., ὁ ὑπουργηματικὸς τρόπος.

‡Συγχάρτικὸς, ἡ, όν. = Συγχαρητικός.

Συγ-χαυνόω-ῶ, Μ. ὡσω. Χαυνόνω συγχρόνως ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ

Συγχιλίαι (αἱ). αἱ χιλίαι ἀποτελοῦνται τὰ χίλια ἑκατέρωθεν τοῦ μέσου.

Συγ-χειμάζω, Μ ἀσω. Παχειμάζω (παραχειμάζω) πιστεύω μετὰ τινος, συνδιάγω τὸν χειμῶνα. Β) (μσ.) διαχειμάζω τὸν αὐτὸν χειμῶνα μετὰ τινος, ἐπαυρέρω ὁμοῦ τὰς ταλαιπωρίας τοῦ χειμῶνος.

Συγ-χειρίζω καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ισμαι, = Συνδιαχειρίζω.

Συγ-χειροπονέω-ῶ, Δίφω. ἀντὶ Συγχειρουργέω.

Συγ-χειροτονέω-ῶ, Μ. ἡσω. Χειροτονῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συγ-χειρουργέω-ῶ, Μ. ἡσω. Συναρμοδιάζομαι τὴ χειρὶ τοῦ ἀργοῦ, συεργάζομαι (ἴδιᾳ χειρὶ « Τὸ ἱερὸν —, « Διόδ., « Συνεφούργουν. « Ἡσύχασεν, ἀδίκως ἐκόπασεν αὐτὸν, μόνον οὐ συγχειρουργήσαντος τὸ ἀδίκημα, « Φίλ.

Συγ-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Συνέχεα, καὶ Π. Συνέχευα, κθ' ἀόρ. Συνέχυσα, ἢ ὀρκ. Συγκέχυμαι). Ἀναπαίνω ὁμοῦ πράγματα τοῦ ὑγροῦ (καὶ μετὰ γῆς) βάλλω εἰς σύγχυσιν, ἀνακατεύω, ἀνακατόνω ἄνω κάτω· μπερδεύω· ζαλίζω (οὐ γὰρ, κακώτερον ἄλλο, διαδοσαγγλίνδρα συγχεῦν, καὶ εἰ μάλα κακοφερὴς εἴη, « Ὁδ. Θ.)· συγχύζω· ταραχίζω (ἐπιμ.) κάμνω ἀνέφαρτον, φαντασιόνω· χαλνῶ· ἀθετῶ, καταργῶ· ἀνατρέπω (ἐνίοτε) = Συγκρούω, διατμῶ, « Ἰλιάμου —, « Ἰλιάδ.

Συγχίλιαρχος (ὁ). συνάρχων (ἐπὶ χιλίων adjoint) χιλιάρχου

Συν-χλευάζω, Μ. άσω. Χλευάζω, ἐκφαυλόνω μετ' ἄλλου· ἀλλοφρονῶ (καὶ

Συγχονδρωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ χόνδρου συνένωσις δύο κοκκάλων.

Συγχορδία (ἡ). συμφωνία τῶν χορδῶν μουσ. ὄργ. (ἐκ τοῦ) στοιχοῦν.

Σύγχορδος (ὁ, ἡ, [τὸν, τὴν, τὸ]. ὁμοφώνως καὶ χορδαῖος, ἐν χειρὶ συμφωνίας (Γαλλ.) d'accord.

Συγχορευτὴς, οῦ (ὁ) ἢ Συγχορεύτρια (ἡ). ὁ χορεύων μετά τινος, σύντροφος εἰς τὸν χορόν.

Συγ-χραίνω, Μ. χρανῶ. Ἐρεθίζω μετά τινος.

Συγ-χορεύω, Μ. ἡσω. Κορυφῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου), εἶμαι συγχορεύτης τινός.

Συγχορτὸς (ὁ, ἡ). ὁ χόρτῳ τρεφόμενος

εἰς τὸν χορὸν ἢ [ἁπλ.] προμηθεύων τὰ ἔξοδα) ὁμοῦ μέ ἄλλον.

Σύγχορος (ὁ, ἡ). ὁ χορεύων εἰς τὸν αὐτὸν χορόν, (ἐν γέν.) συντρόφος.

Συγχορτος (ὁ, ἡ), Π. συνερεύων, πλησιόχωρος.

Συγ-χόω-ῶ, Μ. χώσω, = Συγχώννυμι.

†**Συγ-χραίνω**, Μ. χρανῶ. Μολύνω διὰ συγχρωτισμοῦ.

Συγ-χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι. Μεταχειρίζομαί τι ἐκ συμφώνου (ὁμοῦ μὲ ἄλλον)· (συνηλλ.) ἔχω σχέσιν (συνεταιρισμόν, ἐπιμιξίαν) μετά τινος. ■ Οὐ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρείταις, ■ Γρφ., (συγχ. τῷ Συγκίρναμαι).

†**Συγχρηματίζω**, Μ. ίσω, μτγν. ξ ἀόκμ. ἀφτ. Συνυπάρχω.

Σύγχρησις, εως (ἡ). ἡ ἐκ συμφώνου χρῆσις (μεταχείρισις) (συνηλλ.) συναναστροφή, ἐπιμιξία.

Συγχρίομαι, μέλλ. τοῦ Συγχρίσομαι ξ τοῦ Συγκίρναμαι.

Συγχρηστέον, θετ. τοῦ Συγχράομαι.

Συγχρηματίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐρωτῶ τὸ μάντειον (ὁ χρηστήριον) συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου μετά τινος.

Συγχρίμπτω, Μ. χρίμψω, Ω. πλησιάζω τι (κυρ. μὲ ὁρμὴν) πρός ἄλλο, συγχρίω.

Σύγχρισμα (τὸ). χρίσμα, μύρον, ἀλοιφή.

Συγχριστέον, θετ. τοῦ Συγχρίω.

Σύγχριτός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς σύγκριμα.

Σύγχρίω, Μ. χρίσω. Ἀλείφω (ἀλείφω) πανταχόθεν ἢ ἀφύρωτος, (ἀρτ.).

Συγχρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι σύγχρονός τινος. Β) (χρεωκ. εἰς το πθ.) συμφωνῶ κατὰ τὸν χρόνον. (παρβλ. Ὁμογρονέω).

†**Συγ-χρονίζω**, Μ. ίσω, = Συγχρονέω. (ὀθ.

Συγχρονισμός (ὁ), τὸ φυγχρονίζειν (ἢ ὀφείλεται συγχρόνως), ταυτότης χρόνου.

Σύγχρονος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ἢ ὑφιστάμενος κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον μὲ ἄλλον, ὁμοχρονος.

Σύγχρονόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τὸ αὐτὸ χρῶμα, ὁμαχρονῶ. Β) Π. ἀντὶ Σύγχρωτίζω.

Συγ-χρύζω Μ. ύσω καί

†**Συγχρωματίζω**, Μ. ίσω. Χρωματίζω τι (καὶ πθ. Χρωματίζομαι) ὁμοῦ, μεταδίδω ἢ (πθ.) λαμβάνω τὸ αὐτὸ χρῶμα (κυρ. καὶ μτγν.)· (ἐπὶ βαφ.) συναναλύομαι, (ἐκμ.) ἀγνοοῦμαι, (παρβλ. Συγχρωτίζομαι).

Συγχρωματισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

†**Συγχρωματικός**, ἡ, όν. Χρωματισμένος μὲ τὸ ἴδιον χρῶμα.

Συγχρώννυμι, Μ. χρώσω, = Συγχρωματίζω.

Σύγχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ἑνωμένος σῶμα μὲ σῶμα. ‖. (ἡ αἰτ.) Σύγχρωτα, ἀντὶ ἐπίρ. Σῶμα μὲ σῶμα, ἀγκαλιαστά, ὅθ.

Συγχρωτίζω, Μ. (σω. Ἑνώνωτι (καὶ μσ. Ἑνόνομαι) μετά τινος σῶμα μὲ σῶμα, (ἐν γέν.) ἔχω ἢ λαμβάνω ἄμεσον σχέσιν, ταυτίζομαι.

Συγχωλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μετοβάλλω τι ἀφ' ἑαυτοῦ (κυρ. σιγοβράζοντάς τα) εἰς χυλόν.

Σύγχυμος (ὁ, ἡ). χωλαμένος, παλοβραχιόνης.

†**Συγχύω**, μτγν. ξ σπν. ἀντὶ Συγχέω. ■ Σύλλας δὲ μᾶλλον ἐνεθυμεῖτο, καὶ συνέχυνε τοὺς Ἰουδαίους, ■ Γρφ.

Σύγχυσις, εως (ἡ), τὸ συγχέειν ἢ συγχέεσθαι, ἐμπερδεμα, ἀνακάτωμα· ἀταξία· ταραχή· ἀνατροπή· (γραμ.) ἀντιμετάθεσις λέξεων. ■ Σπονδῶν (ὀ ἔρχιον) —, ■ Θκ., Πλάτ., Πλ. παράβασις, ἀθέτησις.

Συγχυτικός, ἡ, όν, (καὶ ἀτ.) -κῶς. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ συγχέειν, ἐμποδιστικός συγχύσεως.

Συγχυτο, Π. ἀντὶ Σύνεχεμο, γ'. ἐν. προ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Συγχέω.

Συγ-χωλαίνω, Μ. ανῶ καὶ

Συγ-χωλεύω, Μ. εύσω. Χωλαίνω ὁμοῦ (μὲ ἄλλον), χωλαίνω καὶ ἐγὼ ἴσης.

Σύγχωμα (τὸ), [συγχώννυμι] σωρός, ἐπισώρευμα.

Συγχωνεύω, Μ. εύσω. Συναναλῶ εἰς τὸ χωνευτήριον.

Συγ-χώννυμι, Μ. χώσω. Γεμίζω. Σκεπάζω μὲ χῶμα, παραχώνω· ἀφανίζω, καταβαφίζω.

Συγχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπάγω ὁμοῦ (ὅθ. συνήθ. κατὰ συνκδχ. καὶ μτφρ.) τοχωρῶ, ἐνδίδω, παραχωρῶ· χαρίζω· ■ τρέπω, (κοιν.) συγχωρῶ, ἐγκρίνω, ἀποδέχομαι· συμφωνῶ, συγκατανεύω ἢ αἰτ. (ἄλλ.) ■ Ἡ ξ ὑμεῖς πῶσα συγχωρεῖτε ■ Ξεν. (καὶ ὅσ. περιπ.) ■ Τοῦτο σοι συγχωρῶ, τοὺς ἐπαίνους ἡδίους εἶναι, ■ αὐτ. ■ Φησὶ γὰρ τοὺς ἥκιστα συγκεχωρηκέναι αὐτῷ τοὺς τόκους, ■ Δημ. ■ Ὅς τις δ' ἀνάγκῃ συγχωρήσῃ βροτῶν, σοφός, ■ Ὅμ. ■ Γυναῖκα χρὴ πάντα συγχωρεῖν πόσει, ἥτις φρονήσῃ, ■ Εὐρ. ■ Εἰς εἰ ξυγχωρήσετε, καὶ ἄλλο τι μεῖζον ἐπιταχθήσεσθε, ■ Θκ. (καὶ γεν.) ■ Εἰ τῆς ἡγεμονίας συγχωρήσομεν αὐτοῖς, ■ Ἡρ. (καὶ ἀπρσ.) ■ Συνεχώρησεν αὐτοῖς οὕτω τάττεσθαι, ■ Ξεν. (ἐξ ἀπολ.) ■ Ταῦτα λεγόντων συνεχώρησεν ὁ Ἀ., ■ Ἡρ. (καὶ ἀπρσ.) ■ Εἰ συγχωροίη, ■ Ξεν., (κοιν.) ἂν τὸ συγχωρῷ ὁ καιρὸς (ἡ περίστασις). ■ Ὅπῃ ἂν ξυγχωρῇ, ■ Θκ., ὅπως ξυνηθῶσι, (καὶ πθ.) ■ Τούτων συγχωρηθέντων, εἰρήνη γίγνεται, ■ αὐτ. ■ Τοῦτο γὰρ ἀμφισβητεῖται, τὰ δ' ἄλλα ὡς συγκεχωρημένα τῇ φύσει τίθεται, ■ Θφρ. (καὶ αἰτ. ἄλλ.) ■ Συνεγνώσθη τὴν ἐκδημίαν, ■ Δημ. ■ Ἡμέρα συγχωρηθεῖσα, ■ αὐτ., προσδιορισθεῖσα. ■ Ἡ τοτε συγχωρηθεῖσα εἰρήνη, ■ αὐτ., συμφωνηθεῖσα. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) ■ Συγχωρεῖται καὶ συνάγεται, ■ Πλ., μαζώνει, τραβιέται. (ἡ μτχ.) ■ Τὸ συγκεχωρημένος, ■ Δημ., ἡ συγκατάθεσις, ἡ ἐπιείκεια.

Συγχώρημα (τὸ). τὸ συγχωρηθέν (συμφωνηθέν, παραχωρηθέν κτλ.). ■ Καὶ πωλεῖν ἔφηκε τὸν υἱὸν τῷ πατρὶ, οὐδὲν ἐπιτρέψαντος, εἴτις ὠμὸν ὑπολήψεται τὸ συγχώρημα, ■ Δ. Ἀλ.

Συγχώρησις, εως (ἡ), τὸ συγχωρεῖν (ὑποχωρεῖν, ἐπιτρέπειν κτλ.), ἄδεια, συγκατάθεσις. ■ Τὴν σ. γένεσθαι ξυγχώρησιν θέσθαι, ■ Πλάτ.

Συγχωρητέον, θετ. τοῦ Συγχωρέω.

Συγχωρητικός, ἡ, όν. ἐπιδεκτικός εἰς τὸ συγχωρεῖν, συγκαταβατικός ἢ ἐμφαίνων συγχώρησιν (συγκατάθεσιν, ἄδειαν κτλ.)

Συγχωρίη (ἡ), Ἰων. ἀντ Συγχώρησις.

Σύγχωρος (ὁ, ἡ). ὅμορος, πλησιόχωρος.

Σύγχωσμα (τὸ), = Συγχωμα, σωρὸς χώματος κτλ.

Συγχωσμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Συγχώννυμι. συσσώρευσις χώματος, παράχωμα.

Συγχωστέον, θετ. τοῦ Συγχώννυμι.

Σύδην, ἐπίρ. Π. [σεύω]. μὲ ὁρμήν.

Σύειος, α, ον, = Ὕειος, χοιρινήσιος.

Συ-ζάω-ῶ, Μ. ζήσω ἢ βιώσομαι (ἀόρ. Συνέζησα ἢ Συνεβίων κτλ.). Συμβιώνω, περνῶ τὴν ζωήν μου μέ. ■ Πενίᾳ —, ■ Δημ.

Σύζεσμα (τό). ἀποβράσμα ρευστοῦ συζέσαντος, (οὕτω γραπτέον καὶ ἐξηγητέον νομίζω τὸ τοῦ Ἡσυχ. ■ Σίζωσμα, [Θεόφραστος] ἐν τῷ Μεταλλικῷ τὸν ἐκρέοντα χαλκόν, ■).

Συ-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ζεύγω ὁμοῦ (εἰς τὸν αὐτὸν ζυγόν), ἑνόνω, ξευγαρόνω (συνήθ. μτφρ.) συνάπτω εἰς γάμον. ■ Φῶτα συζευγνὺς ἄνδρα καὶ γυναῖκα, ■ Ξεν. (καὶ ἐπὶ ζ.) ■ Κατὰ δὲ τὴν ἀγέλην ἁλίσκεται πολλὰ συνεζευγμένα, ■ Ἀριστ. (καὶ τρπ.) ■ Οἵῳ ξυμφορᾷ συνεζεύχθης; ■ Εὐρ.

Συζευκτικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς σύζευξιν, συναπτικός.

Σύζευξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Συζεύγνυμι, ἕνωσις (εἰς γάμον), συνάφεια, συμβίωσις.

Συ-ζεύω, Μ. ζέσω. Βράζω τι ὁμοῦ.

Συ-ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ, Ἐρευνῶ, Ἐξετάζω τι ἢ περί τινος ἐκ συμφώνου μέ. ■ Συζητεῖν εἶναι (ἢ) πρός τινα, ■ Ἀξ. ■ καὶ θαμβηθέντας πάντας, ὥστε συζητεῖν πρὸς ἑαυτούς, λέγοντας· Τί ἐστι τοῦτο; ■ Σύζ. ἐστιν, ὡς (ἢ), τὸ συζητεῖν, ἢ ἐκ τούτου ■ γινομένη ζήτησις (ἔριδα) περί τινος, (Γαλλ.) discussion.

Συζητής, οῦ (ὁ). ὁ συζητῶν (κυρ. φιλοσοφικῶς) τι.

Συ-ζυγ-άω-ῶ, Μ. ώσω, = Συναστόω.

Συ-ζυγ-έω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ζευγμένος (ἢ ἀπαρατιθέμενος) εἰς τὸν αὐτὸν ζυγὸν· ■ ἐκ συμφώνου, (ἄλλ.) Συναστυγέω. ■ Ὄκου γὰρ ἰσχὺς ξυζυγοῦσα καὶ δίκη, ταῖς ξυνωρίσι τῶν δὲ κρατεροτέρων ἡ ἰσχύς, παρὰ τῷ) Σχλ. Ὑμν.

Συζυγής, ής, ές (ἡ, ή). συνημμένος (εἰς τὸν αὐτὸν ζυγὸν) (μτγν.) ἡνωμένος εἰς γάμο κατὰ νόμον· συνεζευγμένος. Σύζυγος.

Συζυγία (ἡ). ἕνωσις (ἡ ἕνωσις) τῶν συζύγων· ζεῦγος συνωρίς· (γραμ.) κλίσις ῥήματος.

Σύζυγος, ος, ον, τῶν συζύγων ἢ τῆς συζυγίας ἔφορος, Ἥρα —, ■ Στρ., ἡ προστάτις τοῦ γάμου. Β) Π. ἀντὶ Συζυγής, συνηνωμ.

†**Συζυγίτης**, ου (ὁ) Συζυγίτις, ιδος (ἡ) ὑλγ. ἀντὶ Συζυγής, ζύγος.

Σύζυγος (ὁ, ἡ). ὁ συζευγμένος (καὶ ἐπιχρατ. τοποθετημένος) τῶν αὐτὸν ζυγόν, ὁμόζυγος, (ἐν) συνημμένος. ὅμοιος. ‖. (οὐσ.) σύνδεσμος, (ὅθ. συνήθ. ἐπὶ γάμου) σύμβιος.

Συζυμόω-ῶ, Μ. ώσω. ■ τι ὁμοῦ εἰς κατάστασιν ζυμώσεως, νὰ νὰ φουσκώσῃ, ὅταν ζυμώνῃ (νὰ γίνῃ μαγιά).

Σύζυξ, υγος (ὁ, ἡ), = Συζυγής

Συζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγγράφω όμοῦ.
Σύζωμα (τό), πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει διὰ ζώσιμον, λωρί, ταινία κτλ., [ἐκ τοῦ
Συζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω τι ὁμοῦ· σφίγγω (συστέλλω) διὰ τῆς ζώνης, (ζ. τὸ ἀναπαυόμενόν μου, ἐπιμάζομαι· καὶ μέσ.) **-ζώννυμαι**. ▪ Συνεζώσατο τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ τὰ πολεμικά, ▪ Μακκαβ.
Συ-ζωογονέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ
Συ-ζωοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωοποιῶ ὁμοῦ, συναναφέρω εἰς τὴν ζωήν.
Σύζυγος [ὁ, ἡ]. ὁ συνυπάρχων μετ' ἄλλου.
Σύζυσμα, ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Σύζευγμα.
Συηβόλος (ὁ, ἡ), Π. [σύς, βάλλω]. ὁ κτυπῶν ἢ φονεύων τὰ ἀγριογούρουνα.
Συήλη (ἡ), [σύς]. βοῦρκος [λασπότοπος] ὅπου κυλιοῦνται οἱ χοῖροι, (ὕθ. τὸ Λτ.) **suila**.
Συηνέω-ῶ [συηνός], Μ. ήσω. Φέρομαι (ζῶ) ὡσὰν τὸ γρουνί.
Συηνία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σκαιότης, βαρβαρότης, ἀχρειότης, ῥυπαρότης.
Συηνός [σύς], ἡ, όν. Ὁ ζῶν (φερόμενος) ὡς ὢν τὸν χοῖρον, κτηνώδης, βέναυσος, ἀναίσθητος κτλ.
Σύθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐσύθησαν, γ'. κλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ἀ. τῆς ὁρ. καί
Σύθη, Π. ἀντὶ Σύθητε, β'. ἐν. προ τοῦ πθ. ἀορ. ἀ. τῆς πρ. τοῦ Σεύω.
Συκάδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σῦς, χοιρίδιον.
†**Συϊκάς**, ἡ, ὁν καὶ
Σύϊνος, η, ον, = Σύειος, χοίρειος.
Συκάζω, Μ. άσω. Συνάζω (ξυκιμάζων τὰ ὥριμα) σῦκα· (μτφρ.) συκοφαντῶ, γένω.) πειράζω· (ἐνίοτε) ψηλαφῶ ἡδονικῶς, βλιμάζω, (ἁπλ.) δοκιμάζω. ▪ Σκάζειν αὐτῆς τὸν τρόπον, ὅπως ἐμβάσιας περὶ αὐ., ▪ Ἀριστοφ.
Συκαλίς καὶ διὰ τὸ μέτρον μόνον **καλλίς**, (ὅος (ἡ), εἰδ. πτηνοῦ, συρίγγος.
†**Συκαλόβους** (ὁ, ἡ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Συκολόγος. ‖ (οὐσ.) ἡ μαγκούρα τῶν βοσκῶν.
Συκαμινέα (ἡ). τὸ γνωστὸν δένδρ. ἡ μουρῆ, (Τουρκ.) ντουτιά.
Συκάμινον (τό), [σῦκον]. ὁ καρπὸς τῆς συκαμινῆας, τὸ (Τουρκ.) ντ. ▪ Τὸ συκάμινον ἐρυθρὸν ὀξύτερόν ἐστι τοῦ συκαμίνου, ▪ Θρρ. ▪ Οὐδ' ὥσπερ τὰ συκάμινα τὰς γνάθους κεχριμένα (Εὐβουλ. παρ') Ἀθ. 2)(ἰατρ.) εἶδος ἐλκώματος (κυρ. περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἔδραν).
Συκάμινος (ἡ) ἢ **ξ** σπανιότ. = Συκαμινέα, ἡ Συκαμορέα. ▪ Τῶν συκαμίνων αἱ μὲν τὸν τῶν μόρων καρπὸν φέρουσιν, αἱ δὲ τὸν τοῖς σύκοις ἐοικότα, ▪ Διοσ.
Συκαμινώδης, ες (ὁ, ἡ) ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ συκαμίνου, ὅμοιος συκάμινου.
Συκάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σῦκον, συκάκι, συκαλάκι.
Συκάς, άδος (ἡ), ἐκ συκῆ, (ἀπλ.) = Συκῆ.
Συκαστής, οῦ (ὁ) συκάζων, συκολόγος ἢ (κωμ.) συκοκλέφτης.
Συκάστρια (ἡ) θηλ. τοῦ Συκαστής.
Συκέα καὶ **Συκῆα**, ἡ Αἴγυπτία, ▪ Ἀθ., ἡ συκομορέα. 2)(ἐνίοτε) ἡ συκομορέα. ▪ Πυρὶ τὴν συκῆν ἀπὸ ῥίζης, ▪ Ἱππκρ. 3)(ἰατρ.) = Σῦκον. ▪ Ἀφαιροῦσι δὲ (οἱ ἐλώδιμοι βολβοὶ) ἐμπικὰς ὀπτηθέντες ἐν πεφαστηρίᾳ, ▪ Δοιρ.
Συκηγορία (ἡ), = Συκοφαντία.
Συκία (ὁ), Δ. ἀντὶ Συκέα.
Συκίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Συκῆ ἢ Σῦκον.
Συκίζω, Μ. ίσω. Τρέφω μὲ σῦκα.
Σύκινος, η, ον. Ὁ ἀπὸ συκῆς ἢ σύκων. (συνκόχ.) χαῦρις (εὔθραυστος) σὰν τὸ ξύλον τῆς συκῆς, (ἐνγεν.) ἄτονος, ἀνίσχυρος, ἀχρωματευτός. ▪ Συκίνη ἐπιχειρία, ▪ Παροιμ. ▪ Συκίνη μάχαιρα, ▪ Ὅμ., ἡ συκοσανίς.
†**Συκινοφυλλόν** (τό), Γλσ. ἀντὶ Συκόφυλλον.
Σύκινον (τό) πετὸν ἀπὸ βρασμένα ξηρὰ σῦκα.
Συκίς, ίδος (ἡ), κλωνάρι συκῆς (διὰ φύτευμα) = Συκέα. 2) γυνὴ ἔχουσα πρήξιμον ὁ λεγόμενον σῦκον.
Συκίτης οὖ (ὁ), (κυρ. οἶνος) ἐσκευασμένος μ' σῦκα.
Συκοβάλανα (τά), εἶδ. σύκων, βασιλικὰ σῦκα.
Συκοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν μὲ σῦκα (ἢ Κωμ. ἀ' συκοφαντίας).
Συκολέκτης, ου (ὁ). ὁ κλέπτων σῦκα, βρέμπαρος σύκων.
Συκολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω σῦκα. 2) ὁμιλῶ περὶ σύκων. 3)(Κωμ.) = Συκοφαντῶ, [ἐκ τοῦ
Συκολόγος (ὁ, ἡ). ὁ φυλλέγων σῦκα ἢ (ἰ.) ὁμιλῶν περὶ σύκων. 2) (Κωμ.) = Συκοφάντης.
Συκομάγις, ίδος (ἡ), μίγμα σύκων εἰς εἴδος μάζης, εἶδος παστελίου.
Συκομάμμας (μμᾶς), ο (ὁ), εὐήθης, μαμμάκουλος, (παρδλ.) βλιτομάμμας.
Συκομορέα (ἡ), εἶδ. δένδρου (μὲ καρπὸν συκῆς καὶ φύλλα μορέας) τῆς Αἰγύπτου.
Συκομορίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) ἐσκευασμένος μὲ συκόμορα.
Συκόμορον (τό). ὁ καρπὸς τῆς συκομορέας. ▪ Ἡ συκάμινος ἡ ἐκφέρουσα τὸν λεγόμενον καρπὸν συκόμορον· σῦκῳ γὰρ ἔοικεν· ἔτιμον δέ ἐστι κατὰ τὴν γεῦσιν, ▪ Στρβ.
Συκόμορος (ἡ), = Συκομορέα. ▪ Τῆς συκομόρου ὁ καρπὸς οὐ πεπαίνεται, ▪ Σθ.
Σῦκον (τό). ὁ καρπὸς τῆς συκῆς. 2)(μτνμ.) εἶδ. πρηξίματος σαρκώδους τὸ ὀπ. σχηματίζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλ. περὶ τὰ βλέφαρα, (Γαλλ.) **tic**. 3) τὸ γυναικ. αἰδοῖον.
Συκοπέδιλος (ὁ, ἡ), Κωμ. ἀντὶ Συκοφάντης, (κατὰ λέξ.) φορῶν συκοφάντου πέδιλα, παρῳδ. τοῦ Λυκοπέδιλος).
Συκοπρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ σῦκα.
Συκοπρίστης, ου (ὁ). ὁ πριονίζων τὸ σῦκον εἰς δύο, (δηλ.) εἰς ἄκρον φιλάργυρος, (παρδλ.) δυμυκαρίστης.
Συκόπρωκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σῦκον (πρήξιμον) εἰς τὸν πρωκτόν.
†**Συκοπαδίας**, ου καὶ
Συκοπάς, άδος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Συκοφάντης, (παρῳδ. τοῦ Λυκοπάς).
Συκοτραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω σῦκα, [ἐκ τοῦ
Συκοτράγος καὶ **Συκοτρώκτης**, ου (ὁ). ὁ τρώγων σῦκα.
Συκουρὰς (ὁ), = Συκωρός.
Συκοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συκοτραγέω.
Συκοφάγος (ὁ, ἡ), = Συκοτράγος.
Συκοφαντέω-ῶ, Μ. ήσω. Βίμαι (ἢ μεθ. Κατηγορῶ ἢ Ἐνοχλῶ τινα, [ἐν γέν.] Ῥᾳδιουργῶ ὡς) συκοφάντης.
Συκοφάντημα [τό]. τὸ πρὸς συκοφαντίαν λεγόμενον.
Συκοφάντης [σῦκον, φαίνω], ου (ὁ). (πιθ. καὶ ἀρχ.) ὁ καταμηνύων τοῖς μετερχομένοις τὸ λαθρεμπόριον τῶν σύκων (τῶν ὁπ. ἦταν ἀπηγορευμένη ἡ ἐξαγωγὴ ἀπὸ τὴν Ἀττικήν), (ὕθ. ἐν γέν.) ὁ χρηματορῶν ψευδῶς ἢ διὰ χρήματα, ἔχων ἔργον τὸ προβλέπειν (καταγγέλλειν). (Παρκ.) σερέτης. ▪ Τοῦτο γάρ ἐστιν ὁ συκοφάντης, αἰτιᾶσασθαι μὲν πάντα, ἐξελέγξαι δὲ μηδέν, ▪ Δημ.
Συκοφάντης, εως (ἡ), = Συκοφαντία.
Συκοφαντήσεος, α, ον, θετ. τοῦ Συκοφαντέω.
Συκοφαντητέος, ᾱ, ον. Τὸν ὁπ. δύναται νὰ συκοφαντήσῃ τις, ἐπιδεκτικὸς συκοφαντίας.
Συκοφαντία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ συκοφάντου, ψευδὴς κατηγορία, διαβολή.
Συκοφαντίας, ου (ὁ), Κωμ. ὁ ἄνεμος τῆς συκοφ., (κατὰ μίμησιν τοῦ Καικίας, Ὁρνιθίας κτλ.).
Συκοφαντικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Συκοφάντου ἦθος.
Συκιφαντίς, ίδος καὶ
Συκοφάντρια (ἡ), θηλ. τοῦ Συκοφάντης.
Συκοφαντώδης, ες (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δῶς. Ὁ ἐν εἴδει συκοφαντίας, συκοφαντικός.
†**Συκόφαστις**, εως (ἡ), = Συκοφαντία.
Συκοφορεῖον (τό). ἀγγεῖον (καλάθι) διὰ σῦκα. [ἐκ τοῦ
Συκοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω σῦκα, εἶμαι
Συκοφόρος (ὁ, ἡ) ὁ φέρων (καρποφορῶν ἢ ἔχων) σῦκα.
Συκόφυλλον (τό), Γλσ. ἑξήγ. τοῦ Θρῖον,
Συκόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συκίζω. 2)(παθ.) ἐβγάζω (ἢ μεταβάλλομαι εἰς) σῦκον (2).
†**Συκχὰς**, άδος ἢ **Συκχὶς**, ίδος (ἡ) καὶ
†**Σύκχος** (ὁ), εἶδ. ξυλίνου ὑποδήματος (γαλέντζας), (Γαλλ. ἀπὸ τοῦ Λτ.) **socque**.
Συκώδης, ες (ὁ, ἡ). σύκῳ ὅμοιος (τὸ εἶδος).
Σύκωμα (τό), = Σῦκον (2).
Συκών, ῶνος (ὁ). τόπος (κῆπος) φυτείας συκῶν.
†**Συκωρέω-ῶ**, Μ. ήσω. Εἶμαι (Φιλάτεως).
Συκωρὸς (ὁ), [σ. ὥρα]. φύλαξ τῶν σύκων ἢ τῶν συκῶν. 2) = Συκοφάντης.
Σύκωσις [συκόω], εως (ἡ). ἐκφυσις σύκου (2) περὶ τὰ βλέφαρα, εἰδύκτερα ἀρχώσεως.
Συκωτὸς, ἡ, όν. Θρυμμένος μὲ σῦκα, (ἐκ πμ.) παχύς, εὐτραφής.
Σύλα, ης (ἡ), = Σύλη καὶ Σῦλον.
Σύλα, Π. ἀντὶ Ἔσυλα, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρ. τοῦ Συλάω.
Συλαγωγέω-ῶ [σῦλον, ἄγω], Μ. ήσω. Διαρπάζω, ληλατῶ, ληστραγωγῶ ἐκγυμνόνω (τρπ.) ἀπατῶ.
Συλαγωγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ ἀρχηγ.

Σύλαστε, θ. Ιων. αντὶ Σύλα, γ' ἐν. προστ. τοῦ παρτ. τύ
Συλάω-ῶ [σῦλον], Μ. ήσω. (ἐνγέν.) Παίρνω τι διὰ τῆς βίας, ἐβγάζω, ἁρπαίρω (ζῶντ.) Ἁρπάζω ὡς λάφυρον ἢ πρὸς ἀποζημίωσιν (ἴδε Σύλη· ἐνγεν.) ἁρπάζω, ξεγυμνόνω· φιστερίζομαι. ✦ Συλῶσιν ἀλλήλους ῥήματα, ✦ Δ. Ἁλ.
Συλεύω, Μ. εύσω καὶ
Συλέω-ῶ, Μ. ήσω, σπν. ἀντὶ Συλάω.
Σύλη (ἡ). τὸ δικαίωμα τοῦ κουρσεύειν (συλᾶν) τὰ ἐχθρικὰ πλοῖα ἐν καιρῷ πολέμου (Γαλλ. droit de représailles) ἢ τοῦ κρατεῖν διὰ τῆς βίας πλοῖον ἢ ἄλλο ἐπὶ ἀλλοδαπὸν χρεώστην πρὸς ἀποζημίωσιν τοῦ ἐντοπίου δανειστοῦ, (Γαλλ.) embargo ἢ saisie arrêt. ✦ Σ. διδῶναι τινί κατά τινος, ✦ Δημ., Ἀρστ.
Σύλημα (τό)· τὸ συληθέν, λάφυρον, σκύλευμα.
‡Συλήδιος (ὁ,ἡ). ἁρπαγμένος, κλοπιμαῖος. [ἐκ τοῦ
Σύλησις, εως (ἡ). τὸ συλᾶν, ξεγύμνωμα, διαρπαγή, ληϊστεία.
Συληστειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Συληστήρ (ὁ), Π. ἀντὶ –
Συληστής, οῦ (ὁ). ὁ συλῶν (ληϊστῶν, ἁρπάζων, ξεγυμνόνων), ληστής.
Συληστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Συληστής.
Συληστωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Συληστής.
Συλλαβή (ἡ). τὸ συλλαμβάνειν, σύναψις· σύνθεσις· σύλληψις (τέχνου)· (συνήθ.) ἕνωσις γραμμάτων ἀποτελοῦσα φθόγγον· (μουσ.) ἢ διὰ τεσσάρων ἁρμονία, (Γαλλ.) quatre.
Συλ-λαβίζω, Μ. (πν. Συνάπτω δύο ἢ καὶ πλείότερα γράμματα πρὸς σχηματισμὸν συλλαβῆς, σχηματίζω ἢ προφέρω κατὰ συλλαβήν.
Συλλαβικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ συνιζάμενος εἰς συλλαβήν.
Συλλαβικῶς, ἐπίρ. Διὰ συλλαβῆς ἢ Κατὰ συλλαβήν.
Συλλαβομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι (Φιλονεικῶ) περὶ συλλαβῶν ἢ συλλαβῆς.
‡Συλλαβομαχία (ἡ). ἡ περὶ συλλαβῆς ἢ συλλαβῶν λογομαχία.
Συλλαβοπευσιλαλητής, οῦ (ὁ), Π. ὁ πυνθανόμενος (ἐρωτῶν) καὶ λαλῶν πάντοτε περὶ συλλαβῶν.
‡Σύλλαβος (ὁ). πίναξ βιβλίου, (ἴσ. ἐσφραλμ. ἀντὶ) Σίλλυβος.
Συλλαγεύω, Μ. εύσω. Συμπορεύω, συνακολουθῶ.
Συλλαγχάνω, Μ. λήξομαι (ἀόρ. Συνέλαχον κτλ.). Λαμβάνω τι διὰ λαχνοῦ ὁμοῦ μὲ ἄλλον, ἔλαχεν εἰς τὸ μερίδιόν μου τὸ νὰ ἤμαι μαζῆ (ἑνωμένος) μὲ (μὲ δοτ.) ✦ Θαρεῖ ἢ βαίῳ ἀνταγωνιζῷ —, ✦ Ἰλ. (παρβλ. Συνεκπίπτω).
Συλ-λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ μετά τινος, συνομιλῶ.
Συλλάλησις, εως (ἡ), τὸ συλλαλεῖν, συνομιλία.
Συλ-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (φόρ. Συνέλαβον κτλ.). Πιάνω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο, συνάπτω. ἑνώνω. ✦ Τὸ στόμα καὶ τοὺς ὀφθαλμούς (τοῦ ἀποθνήσκοντος) —, ✦ Ἰλιάτ., κλείω. ✦ Συλλαβὼν τῆς στρατιᾶς τοὺς περιγενομένους, ✦ Ἡρ., συναθροίσας. ✦ Πὰν συλλαβὼν εἰρήνας, αὐτ., = Συλλήβδην.
2) πιάνω τι μαζῆ μὲ ἄλλον, (ὀθ. συνοδ.) βοηθῶ, συνεργῶ, (ἐπὶ πραγμ.) συντελῶ, χρησιμεύω. (μὲ γεν. τοῦ πράγμ.) ✦ Ὅστις ξυλλάβοι τῶν σχοινίων, ✦ Ἀρρ. (καὶ συχνότ. δοτ. τοῦ πρτ.) ✦ Τὰς χεῖρας ὁ θεὸς ἐπὶ τὸ συλλαμβάνειν ἀλλήλαιν ἐποίησε, ✦ Ξεν. ✦ Τὰ ψεύδη τούτῳ συλλαμβάνει, ✦ Ἰσ. ✦ Τῷ γὰρ πονοῦντι γὼ θεὸς ξυλλαμβάνει, ✦ Σχλ. (ἢ μὲ δύο δοτ.) ✦ Οὔτε χρήμασιν, οὔτε σώμασι συνελάμβανον ἡμῖν, ✦ Δημ. (καὶ προθετ. αἰτ.) ✦ Πάντα γὰρ ταῦτα εἰς τὸ φιλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχομένων συλλαμβάνει, ✦ Ξεν. (ἢ μπ.) ✦ Ἐπ' μηδετέρῳ συλλήψεσθαι, μισθὸν οὐδέτερους παρέξει, ✦ αὐτ. 3) πιάνω φρικτά, ἀδράχνω· πιάνω κυνηγῶν, βάλλω εἰς τὸ χέρι, (χυθ.) τσακώνω. ✦ Ἀήθεις συλλαβεῖν ἀλεκτρύονα, ✦ Νυθ. ✦ Ἐκέλευσε συλλαβεῖν τινας τῶν ἀνὰ τὸ πεδίον, ✦ Ξεν. ✦ Συλλαμβάνειν τινὰ ἐπὶ θανάτῳ, ✦ Ἰσκρ. (καὶ μὲ γεν. προσδιορ. τὸ πόθεν) ✦ Τέττιγα τοῦ πτερροῦ συνέλαβες, ✦ Ἀν. (καὶ πθ.) ✦ Ἐκεῖ δὲ αὖτοι συντιλημμένοι ἦσαν, ✦ Ξεν.
4) πιάνω μαζῆμου, συμπαραλαμβάνω. ✦ Ἀπέχει συλλαβεῖν τὸ ἕτερον χράτευμα, ✦ Ξεν. ✦ Ἔκπλει, σκυτὸν ξυλλαβών, ἐκ τῆσδε γῆς, ✦ Σοφ., (ὑφ.) σπεῦσον νά.
5) περιλαμβάνω (ὀθ. ἐπὶ γυν.) λαμβάνω ἐν γαστρί, ἐγγαστρώνομαι (μεταφορ.) ἐννοῶ, καταλαμβάνω. (Γαλλ.) comprendre. ✦ Συνειλιγμένα ἐν γῇ ῥιφ. ✦ Γρφ. ✦ Συνέλαβε τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν, ✦ Ἡρ. ✦ Τὴν φωνὴν τὴν μὲν τῶν γυναικῶν οἱ ἄνδρες οὐκ ἐδυνέατο μαθεῖν, τὴν δὲ τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες συνέλαβον, ✦ αὐτ. ✦ Οὐ συλλαβὼν τὸ ῥηθέν, ✦ αὐτ. ✦ Συλλαβὼν τὸ χρηστήριον, ✦ ἱππ. ✦ Τοῦτο μὴν ἱκανῶς συνειλήφαμεν, ✦ Πλάτ.
Συλ-λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Σύλλαμψις, εως (ἡ), τὸ σύμπ. τοῦ προηγ., ἡ ἐκ συμφώνου ἢ πανταχόθεν λάμψις, λάμψις ἑνωμένη δύο ἢ καὶ πλειοτέρων σωμάτων ὁμοῦ, (παρβλ.) Συναύγεια.
Συλ-λανθάνω, Μ. λήσομαι (ἀόρ. Συνέλαθον κτλ.). Λανθάνω (Περνῶ χωρὶς νὰ φανῶ, Μένω κρυμμένος ἢ ἀγνώριστος) ὁμοῦ μὲ ἄλλον.
Συλ-λατρεύω, Μ. εύσω. Λατρεύω ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου.
Συλλαρύσσω, Μ. ύξω. Συγκαταπρώγω. (μτφ.) λεηλατῶ ὁμοῦ, συναφανίζω.
Συλ-λεαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι λεῖον (ὁμαλόν) ὁμοῦ μὲ ἢ ἁμαδαίως· λειόνω ἢ κοπανίζω μαζῆ, (Ἀρετ.).
Συλλέγδην, ἐπίρ. = Συλλήβδην.
Συλλέγω, Μ. λέξω. Συνάζω (κυρ. κατ' ἐκλογήν), μαζόνω (ἀπὸ ἕνα-ἕνα), (ἐπὶ πρσ.) συναθροίζω. ✦ Ἀνορύξας τὸν τάφον, καὶ τὰ ὀστέα συλλέξας, ✦ Ἡρ. ✦ Φρύγανα συλλέγοντες, ✦ Ξεν. ✦ Συλλέξας 100 τάλαντα, ✦ αὐτ. ✦ Συνέλεξε τοὺς φίλους, ✦ αὐτ. ✦ Στρατὸν συλλέγειν, ✦ = Στρατολογεῖν. ✦ Συνέλεγεν ὁπλίτας πολλούς, ✦ αὐτ. (ἢ μσ.) ✦ Ἑταίρους ἐθελοντῆρας συλλέξομαι, ✦ Ὀδ. Β. Φιλίας —, ✦ Πλ., = Συνάπτειν. ✦ Ἐκ τῆς ἀσθενείας ἐμαυτὸν συνείλεγμαι, ✦ Ἀξίοχ. ✦ Ἐπειδὴν δὲ συλλεγῶσι ἢ μετ' ἀλλήλων γένωνται, ✦ Δημ. (ἢ πθ.) ✦ Ἐκ πάντων τούτων ἡ πολυλογία συνελέγετο αὐτῷ, ✦ Ξεν., προσεγίνετο βαθμηδόν. 2) Π. ἀντὶ Συγκαθιδῶ, συμπεναίζομαι.
Συλ-λειαίνω, Μ. ανῶ, = Συλλειαίνω.
Συλ-λείβω, Μ. λείψω. Ἑνόνω χύνω τι (καὶ πθ. Συνάζομαι χυνόμενος πάθενά, Συῤῥέω) ὀλίγον κατ' ὀλίγον (ἀπὸ στάλαν-στάλαν).
Συλ-λειόω-ῶ, Μ. ώσω. Τρίβω τι ὁμοῦ ἕως οὗ νὰ γένῃ σκόνι, συντρίβω ψιλὰ λειόνω μαζῆ. ✦ Σειλλα συλλειωθεῖσα ὄζει, ✦ Γεωπον.
Συλλειτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτελῶ μετά τινος δημοσίαν τινὰ ὑπηρεσίαν (ἐκκλησ.) συνιερουργῶ ὡς συλλειτουργός.
Συλλειτούργησις, εως (ἡ), τὸ σύστ. τοῦ προηγ.
Συλλειτουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιφορτισμένος ἐκ συμφώνου μὲ ἄλλον δημοσίαν τινὰ ὑπηρεσίαν (λειτουργίαν). (Ἐκκλησ.) ὁ ἐκτελῶν ὁμοῦ τὴν θείαν λειτουργίαν.
‡Συλλεκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐρρέμβιος εἰς τὸ συλλέγειν.
Σύλλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ συλλογὴν συνηγμένος (συνηθροισμένος).
Συλλεκτορας (ὁ, ἡ). κοινωνὸς τοῦ αὐτοῦ λέκτρου, ὁμόλεκτρος, σύνευνος.
Σύλλεξις, εως (ἡ). τὸ συλλέγειν ἢ συλλέγεσθαι, σύναξις (κατ' ἐκλογήν), συλλογή· συνάθροισις (ἐνίοτε) σύγκλεισις (ἰ), (συγγ. τῷ Σύλληξις).
Συλ-λεσχηνεύω, Μ. εύσω. Συνομιλῶ (κυρ. κατὰ διασκέδασιν).
Συλλήβδην, ἐπίρ = Συλληπτικῶς, περιληπτικῶς, ἐν συνόψει, ἐν λόγῳ.
Συλ-λήγω, Μ. λήξω. Πάω ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ.
Συλ-ληίζομαι, Μ. (σομαι, ληϊστῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Σύλληξις [συλλαγχάνω], εως (ἡ). ἡ διὰ κλήρου συνένωσις, ὁ διὰ λαχνοῦ συνδυασμός· σύμπτωσις περιστάσεων.
‡Συλλήπτειρα (ἡ), = Συλλήπτρια.
Συλληπτέον, θετ. τοῦ Συλλαμβάνω.
‡Συλληπτὴρ (ὁ), ὁμηρ. ἀντὶ Συλλήπτωρ.
Συλληπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ συλλαμβάνειν (ἐν γαστρί) ἢ περιλαμβάνειν, (Γραμμ.) = Περιληπτικός.
Συλληπτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ συλληψιν, περιληπτικῶς.
‡Συλληπτὸς, ἡ, όν. Ὁ συλληφθεὶς ἢ δυνάμενος συλληφθῆναι, περιληπτός.
Συλλήπτρια (ἡ), θηλ. τοῦ
Συλλήπτωρ, ορος (ὁ). ὁ συλλαμβάνων (συγκαταπίνων), συνεργός, συμβοηθός, συναντιλήπτωρ.
Συλλήπτως, ἐπίρ. = Συλληπτικῶς.
Συλ-ληρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλυαρῶ (Μωρολογῶ) μετά τινος· καταγινομαι ἐπίσης εἰς εὐτελῆ (μικροπρεπῆ) πράγματα.
Συλ-ληστεύω, Μ. εύσω. Ληστεύω ὁμοῦ, μετέρχομαι ἐκ συμφώνου τὴν λῃστείαν.
‡Συλληστὴρ καὶ
Συλληστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συλληστεύων, σύντροφος (συνένοχος) λῃστοῦ ἢ λῃστῶν.

Συλλήστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Συλλῃστήρ.
Συλληφθείς, εῖσα, έν, παθ. ἀορ. τῆς μετχ. τοῦ Συλλαμβάνω.
Σύλληψις, εως (ἡ). τὸ συλλαμβάνειν ἢ συλλαμβάνεσθαι, πάσιμον· (ἐπὶ γον.) ἐγγάστρωμα· (τρπ.) κατανόησις· (ἐνίοτε) = Ἀντίληψις· (γραμτ.) εἶδος συνεκδοχῆς.
Συλλιθάω-ῶ, Μ. ώσω. Συμμεταβάλλω εἰς λίθον.
Συλλιμώττω, Μ. ώξω. Ἀμώττω ἢ ἐγὼ μετ' ἄλλου ἢ ἄλλων.
Συλλιπαίνω, Μ. ανῶ. Δυάνω τι ὁμοῦ, συγχωνεύω.
Συλλογεύς, έως (ὁ). ὁ συλλέγων (συνάγων), ἐφαπτής, (Γαλλ.) collecteur.
Συλλογευτικός, ή, όν. Ὁ συναχθείς ἢ συναζόμενος ὑπὸ συλλογέως.
Συλλογή (ἡ), = Σύλλεξις, σύναξις (κατ' ἐκλογήν), (Γαλλ.) collection (ἐν γέν.) μαζωμός, συνάθροισις.
Συλλογίζομαι, Μ ίσομαι. Λογίζω (λογαριάζω) τι ὁμοῦ (συλλήβδην), Συγκεφαλαιόω (συνήθ.) συνάπτω ἰδέας (ἢ ὅρους διδόμενα) πρὸς ἐξαγωγὴν συμπεράσματος (ἐν γέν.) συμπεραίνω· σχέπτομαι. ✦ Εἴ τις τὰ ἐξ Ἑλλήνων ἔργα συλλογίσαιτο, ἐλάσσονα . . φανείη ἂν καὶ τοῦ λαβυρίνθου, ✦ Ἡρ. ✦ Διὰ τῶν ὁρωμένων τὸν ἀφανῆ τούτων συλλογιζόμενος, ✦ Γρ. ✦ Ἐκ τῶν εἰρημένων συλλογίζεσθαι, καὶ, συναγαγόντα τὸ κεφάλαιον, τέλος ἐπιθεῖναι, ✦ Ἀρστ. «Ἀνὴρ δίκαιος ἑαυτὸν συλλογιζόμενος τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος, ✦ Πλ.
Συλλογίζω, Μ. (ισω, σπν. καὶ μτγν. ανω ἀντὶ Συλλέγω, (συγχ. τῷ Συλλογίζω).
Συλλογιμαῖος, α, ον, (καὶ ἐπίρ.) -αίως. Μαζωμένος ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ.
Συλλογισμός (ὁ), τὸ συλλογίζεσθαι, περίληψις λογαριασμοῦ, συγκεφαλαίωσις· (ἰδιαιτ. εἰς τὴν Λογικ.) σύναψις διαφόρων θεσμένων ἢ προτάσεων πρὸς ἐξαγωγὴν συμπεράσματος, ἢ (κατὰ τὸν Γαλ.) «Λόγος, ἐν ᾧ τεθέντων τινῶν, ἕτερόν τι τούτων κατ' ἀνάγκην συνάγεται, πρότερον ἀγνοούμενον, ✦ (ἐν γέν.) σκέψις, κρίσις. ✦ Ἡ σύνεσις δόξειεν ἂν ὥσπερ συλλογισμὸς εἶναι, ✦ Πλάτ. «Πολλὰ γὰρ οὐδὲ συλλογισμοῦ, ἀλλὰ βοηθείης δεῖται τῶν πραγμάτων, ✦ Ἱππκρ. ✦ Συνελογίσατο παρ' ἑαυτῷ . . συλλογισμὸν βαρβαρικόν, ✦ Πλδ. ✦ Εἰδεχθὴς ὢν κατὰ τὴν ἔμφασιν, καὶ περ ἐν συλλογισμοῦ οὐ βελτίων ὑπάρχων, ✦ αὐτ., κατὰ τὸν νοῦν.
Συλλογιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Συλλογίζομαι.
Συλλογιστής, οῦ (ὁ). ὁ συλλογιζόμενος (θεωρῶν λογαριασμὸν ἢ κάμνων συλλογισμούς).
Συλλογιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς συλλογισμόν.
Συλλογιστικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὴν συλλογιστικὴν μέθοδον, ἐν εἴδει συλλογισμοῦ. ✦ Τὸ μέγα ξίφος μεγάλην τὴν τοῦ ἥρωος χεῖρα δηλοῖ συλλογιστικῶς, ✦ Εὐς.
Σύλλογος (ὁ), = Σύλλεξις, σύναξις, συνάθροισις, ὁμήγυρις· σύσκεψις, συνεδρίαση. ✦ Ὅταν περὶ ἰατρῶν αἱρέσεως ἢ τῇ πόλει σύλλογος ἢ περὶ ναυπηγῶν, ✦ Πλάτ. ✦ Σύλλογον ψυχῆς λαβέ, ✦ Εὐρ., ἔλα (σύνελθε) εἰς τὸν ἑαυτόν σου, λάβε θάρρος.
Συλλογχεύω, Μ. εύσω. Δογχεύω ὁμοῦ.
Συλλοιδορέω-ῶ, Μ. ήσω. Λοιδορῶ (Καταλογῶ) ὁμοῦ.
Συλλοίνω, Μ. λούσω. Δοῦνω (ξ μσ. Λούομαι) μαζῆ.
Συλλογάω-ῶ, Μ. ήσω, Γρφ. ἀμφ. ἀντὶ Συλλογίζω.
Συλλοχία, ἡ, = Συλλογισμός, (ἰατρ. κατὰ μτφρ.) ἄθροισμα.
Συλλογίζω, Μ. ίσω. Συγκρατῶ (Συνάγω εἰς διαφόρους) λόχους, (ἄλλ.) Καταλογίζω.
Συλλογισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ εἰς λοχαγίας ἕνωσις, (ἄλλ.) Καταλογισμός.
Συλλογίτης, ου (ὁ), ὁ εἰς τὸν αὐτὸν λόχον ἀνήκων (τεταγμένος) στρατιώτης, συστρατιώτης (ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόχου).
Συλλοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Λυπῶ (Πικραίνω) τινὰ ὁμοῦ· (μσ.) συμμερίζομαι τὴν λύπην τινός, ἐκφράζω πρὸς αὐτὸν τὸ αἴσθημά μου τοῦτο. ✦ Ἡ ξυνηθροίσθη ἅπασα ἡ πόλις ἢ ξυλλυπήσασα.
Σύλλυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συλλύω, συνδιαλλαγή, φιλίωσις.
Συλλυσσάω-ῶ, Μ. ήσω. Λυσσάζω ἢ ἐγὼ ὁμοῦ ἢ ἐπίσης.
Συλλύω, Μ. λύσω. Λύω τι ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου, συνεργῶ πρὸς λύσιν· (κυρ. μεταφορ.) συμβιβάζω (καὶ μσ. συμβιβάζομαι) πρός τινα, φιλιόνω-ομαι, (παρβλ.) Διαλύω. 2) (εἰς τὸν Αἰσχύλ. Χοηφ. 291) ἀντὶ τοῦ Συγκαταλύω, συνοικῶ, (κατὰ τὸν Porson).
Σῦλον (τό), = Σκῦλον, λάφυρον· (Νμ.) τὸ κρατούμενον διὰ τῆς βίας ἢ δημευόμενον πρὸς ἀποζημίωσιν τοῦ δανειστοῦ, (ὅθεν) ✦ Σῦλα δίδοναι τινί κατά τινος, ✦ Ἀρστ., δίδειν τὸ δικαίωμα τῆς τοιαύτης ἀποζημιώσεως. ✦ Ἐγράφη ψήφισμα σῦλα πλοίων πολεμίων εἶναι, ✦ Δημ., (ἴδε Σύλη).
Συλόνυξ, ύνχος (ὁ), Π. ὁ συλῶν (περικόπτων) τοὺς ὄνυχας ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. ✦ Σεσύνχ—, ✦ Ἐπγρ.
Συμβάδην [συμβαίνω], ἐπίρ. Μὲ ἡνωμένα τὰ ποδία, (ἀντιθ. τῷ Περιβάδην).
Συμβαδίζω, Μ. ισω. Βαδίζω (Περιπατῶ) ὁμοῦ.
Συμβαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Συνέβην κτλ.). (κυρ. καὶ σπν.) Πατῶ μὲ ἡνωμένα (κοντὰ ἕνα τοῦ ἄλλου) τὰ πόδια (ἀντιθέτ. τῷ Διαβαίνω). ✦ Ὅταν τι ἀπὸ τῆς γῆς ἅρασθαι βούλωνται, διαβαίνοντες πάντες μᾶλλον ἢ συμβεβηκότες ἐπιχειρεῦσιν αἴρεσθαι, ✦ Ξεν. 2) συμπερπατῶ, συνέρχομαι. ✦ Ὃν οὐδαμοῦ φῆς οὐδὲ ξυμβῆναι ποτέ, ✦ Σοφ. (καὶ ἰατρ.) ✦ Ἐπὴν . . ἐς ὠτειλὴν ξυμβῇ τὸ τρῶμα, ✦ Ἀρετ., (ὕδιν 3) (συνήθ. κατὰ συνεκδ. καὶ μεταφορ.) συμφωνῶ· συμβιβάζομαι· ταιριάζω. ✦ Συμβουλεύω συμβῆναι ὑμᾶς ὥσπερ ὑπὸ διαιτητῶν ἡμῶν συμβιβαζόντων, ✦ Πλάτ. (καὶ μέσ.) ✦ Συνέβησαν οἱ στρατιῶται αὐτοὶ αὐτοῖς, ✦ Ξεν. (καὶ τρπ.) ✦ Ἡ γλῶττα τῷ γνώμῃ συνέβαινε, ✦ Συν. (καὶ ἀπαρ.) ✦ Συνέβησαν αὐτοῖς σφᾶς τε αὐτοὺς ἢ ὅπλα παραδοῦναι, ✦ Θκ. ✦ Ὁ χρόνος τῆς ἐκθέσεως τῷ ἡλικίᾳ τοῦ παιδὸς ἐδόκει συμβαίνειν, ✦ Ἡρ., ἕως ἂν τι περὶ τοῦ πλέονος ξυμβαθῇ, ✦ Θκ., ἕως οὗ γένῃ συμβιβασμός τις περὶ τῶν παραιτέρω. 4) (συχνότ. τρπ. ἢ κατὰ μτχ.) τυγχάνει νά γένῃ ἢ νὰ ἦνε τι, συμπίπτει· ἀκολουθεῖ· (παρὰ Διαλεκτ.) ἐξάγεται ὡς πόρισμα, ἐπεται· ✦ Συλλογίσασθαι δὴ κοινῇ μετ' ἐμοῦ, εἰ ἡμῖν συμβαίνει ἐκ τῶν ὡμολογημένων, ✦ Πλάτ. ✦ Μηδὲν ἄλλο τὸν ἄνθρωπον συμβαίνειν ἢ ψυχήν, ✦ αὐτ. (καὶ πρὸς μέχρι) ✦ Οὕτω γὰρ συμβαίνει ἅμα καὶ ἡ τῶν δὲ εὐγένεια κοσμουμένη, ✦ αὐτ. (σπν. ἠθ. δὲ πρὸς ἕταιρ.) ✦ Συνέβη αὐτῷ ἀνελέσθαι Ὀλυμπιάδα, ✦ Ἡρ. ✦ Εἰ συμβαίη γεραιῷ νέαν ἔχειν, ✦ Ξεν. «Ἀλλ' οὐτε μήτηρ ἐνθάδ', ἀλλ' ἑπακτὶς Ἱρουνὶς συμβέβηκεν ὥστ' ἔχειν ἕδρας, ✦ Σοφ. (καὶ κατὰ μτχ. ἀπολύτ.) ✦ Συμβὰν δὲ ἰδεῖν, ἑτέρωσέ που τρέπω τοὺς ὀφθαλμούς, ✦ Συν. ✦ Καὶ τῶν ἐξαριθμένων εἰ πολλοὶ οὐδὲ λέγουσι ὀρθῶς παραγινωμένοις ὅ,τι ὀφείλοντες, τῷ δὲ συμβαίνοντάς ἐστι καὶ γραμματεῖον ἀλλαγῆναι καὶ τἀναντία . . μεταγραφῆναι, ✦ Ἰσ., τυγχάνει, ἢ ἐγὼ ἐξεμάμην (καὶ ὡς οὐσ.) ✦ Συμβὰν ἢ συμβάσιμος, ὃ ὑπάρχει μέν τινες, τὸ μέν τοι οὐχὶ ἐξ ἀνάγκης, οὔτε ἀπὸ πολλῶν, ✦ Ἀριστ. «Προσκεφῶς ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, ✦ Φύτ. . . «Λαμβάνω ἡδονήν ἢ ταυτήν (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ καλήν) ἔκβασιν, Ἀποβαίνω (ἡμερ. παρ' ἐμοὶ γνώμῃ). ✦ Καὶ ἦν μὲν ξυμβῇ ἢ παῖδας εἶδε μὴ κακούς, ✦ Θκ. ✦ Καὶ μοι, δοκεῖ τὸ μαντεῖον τοὐναντίον ξυμβῆναι ἢ προσεδέχετο, ✦ αὐτ. ✦ Πολέμου καλῶς συμβάντος, ✦ Ξεν.
Συμβακχεύω, Μ. εύσω. Συνενθουσιάζω ἢ Συνεορτάζω βακχικῶς.
Συμβάκχη (ἡ) καὶ Σύμβακχος (ἡ, ἡ), Π. ὁ συμβακχεύων (συνενθουσιῶν) μετά τινος.
Συμβαλανεύομαι, Μ. εύσομαι, Συλλύομαι (εἰς τὸ αὐτὶ βαλανείου). ✦ Ὑβρεως —, ✦ Ι. Λυδός.
Συμβαλεῖν, Ιων. ἀντὶ Συμβαλλεῖν.
Συμβάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Συνέβαλον κτλ.). Βάλλω ἢ (σπν.) Ῥίπτω ξυμβοῦ, (ὅθ. συνήθ.) ἑνόνω, συνάπτω· συνάγω· (καὶ ἄλλ. ἢ μσ.) ἑνόνομαι· συμπλέκομαι· συναπαντῶμαι· ἀνταμόνομαι. ✦ Χιόνα συμβάλλειν, ✦ Θεοφ. ✦ Τὸ χεῖρε περιάγων, ὥσπερ οἱ τὰ ἀχρινία συμβάλλοντες, ✦ Ἀρεφ., συμπλέκοντες, ✦ Στέφανον —, ✦ Φλεγρ. ✦ Τὰς δεξιάς —, ✦ Κύρ. ✦ Συμβάλλοντες τὰς ἀσπίδας, ✦ Ξεν. ✦ Ὄμμα—, ✦ Αἰσχύλ., χλεύασ. ✦ Τοὺς δὲ ἀπὸ Φρυγίας συμβαλεῖν, ✦ Ἡγησ., ἀφικέσθαι. ✦ Ἦχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος, ✦ Ἰλ. Ε. (καὶ ἄλλ.) ✦ Ποταμοὶ συμβάλλοντες ἀλλήλοις, ✦ Ἀριστ. (καὶ μσ.) ✦ Τουτέων (τῶν ποταμῶν) συμβαλλομένων τὸ σφέτερον ὕδωρ, ✦ Ἡρ. ✦ Συνεδόκει αὐτοῖς συμβαλλέσθαι περὶ τούτου λόγους, ✦ Ξεν., νὰ συνομιλήσουν. (καὶ ἄλλ.) «Παῦε χάρ τις

ἤθιον αὐτῷ συμβάλλο.,» Πλ., νὰ τὸν ἀντεμώσῃ; | περβλ. Ἀνασβάλλω 2). (καὶ ἐνδ. τῆς πτ.) » Περὶ κλοπῆς συμβάλλομαι, « Ξεν., ὁμιλῶ, ἀναφέρω. » Οἱ συμβάλλομενοι τὸ χρυσίον.« Γρφ., συνάξοντες, θησαυρίζοντες. (καὶ ἀλληλοκθ.) » Ὅτε κεν συμβλήσεαι αὐτῷ, « Ἰλ. Γ., συναπαντηθῇς μαζῇ του. « Τῷ δὲ, φύρζέ ἐρχομένῳ, ξυμβλήτο,« Ὀδ. Σ. «Μή τις με προσαυδάτω ξυμβλήμενος, ἢ ἐν ἀγορῇ ἢ ἐνὶ κρήνῃ, « Ὀδ. Θ. 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) συνεισφέρω· συντελῶ, χρησιμεύω. » Συμβάλλειν λόγον τινί,« Ἀριστ. « Δανεισμῷ συμβάλλειν τὰ χρήματα,« Ἡρ. « Πότερος ἄρα πλείω συμβέβληται ἡμῶν; « Ξεν. « Οἱ δὲ Ἠλεῖοι καὶ ἀργυρίου τρία τάλαντα συνέβαλον τῷ αὐτοῖς, « αὐτ. » Γνώμας συμβάλλεσθαι, « Ἡρ., γνωροθοτεῖν. » Συμβαλοῦ γνώμην, « Σοφ., συμβούλευσον. (ᾗ αἰτ. προθετ.) » Συμβάλλειν πρὸς ἀλλήλους ἐμπόρια, « Ἀρχῳ., δανείζειν ἀμοιβαίως, συναλλάζειν. « Χρήματα οὐ συμβαλλομένους εἰς τὸ ναυτικόν, « Ξεν. » Μέγα μέρος εἰς τοῦτο ἡ τῶν χρημάτων κτῆσις συμβάλλεται, « Πλάτ. » Μέγα συμβάλλεται εἰς τὸ μανθάνειν, « Ξεν. » Τί πλοῦτος συμβέβληται ὑμῖν; « Γρφ., τί σᾶς ὠφέλησε; 3) βάλλω τινὰς νὰ πιασθοῦν μαζῇ (νὰ πολεμήσουν), συγκρούω, (καὶ ἄλλ.) πιάνομαι (μέ τινα νὰ πολεμήσω), συνάπτω (συμπλέκω εἰς) μάχην. « Λύτερ ἔμ' ἐν μέσσῳ καὶ Μενέλαον συμβάλλετε μάχεσθαι, « Ἰλ. Γ. » Συμβάλλειν ὑφοὺς εἰς ἔριν περὶ ἀρετῆς, « Ξεν. (καὶ ἁπλ.) « Τοὺς ἀλεκτρυόνας ἐκόρδαι ἐπτοιημένας συμβάλλουσιν, « αὐτ. » Συμβαλεῖν φίλους ἄνδρας, « αὐτ., (παρβλ. Διαβάλλω). (καὶ βοτ.) » Συμβαλέειν σκύμνου λέοντος σκύλακι κυνὸς, « Ἡρ. « Ἄνδρα ἀνδρὶ καὶ ἵππον ἵππῳ συνέβαλον, « αὐτ. (καὶ ἀλλ.) » Οἱ δ', ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐπαρφύνοντο φάλαγγας, σύμβαλον μάχεσθαι; « Ἰλ. Π. » Συμβαλὼν ἐνίκησά, « Ἡρ. (καὶ βοτ.) » Συμβαλὼν αὐτὸς, ἐσαωθη, « αὐτ. (καὶ αἰτ. προθετ.) » Πρὸς τὸ μαχόμενον ἀεὶ συμβάλλωμεν,« Ξεν. (καὶ μσ.) » Σὺν δ' ἐβάλοντό μάχεσθαι ἐμεναίων, « Ἰλ. Μ. 2) συγκρίνω, παραβάλλω, « Μικρὰ μεγάλοισι συμβαλέειν,« Ἡσ. « Τούτῳ οὐδὲν ἤξιωσε κω ἑωυτὸν συμβαλέειν, « αὐτ. (ᾗ αἰτ. προθετ.) « Ἓν πρὸς ἓν συμβάλλειν, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Οὐδὲ εἷς ἄξιος ἐστὶν αὐτῷ μεταλιπερέπηνε μιμηθῆναι,« αὐτ. «Τὰ ἀργύρια τὰ Ἀεὐλώνιον πρὸς τὸ Εὐβοϊκὸν συμβάλλοντα πάλαντον, « αὐτ., (ὀθ. 5) λέγομαι, εἰκάζω· τίθεμαι, (εν γέν.) ἐκπαιδεύομαι· ἀμφότερα, ξυμπεραίνω, ξυνοῦμι, ἔχομαι, ξυμβάλλειν οὐ ῥᾴδιον, « Ἀρχῳ. « Ὡς ἐγὼ συμβαλλόμενος εὕρισκω, « Ἡρ. « Οὐκ εἶχον συμβαλέσθαι τὸ χρῆγμα, « αὐτ. » Ἐπὶ δαπέδῳ συμβαλεόμενος τοὺς μῦς, « αὐτ. » Οὐκ ἔχω συμβαλέσθαι, ἐπ' ὅτευ τὰ ἐνύμοτα αὐτῇ πίπτει, « αὐτ. «Συνεβαλόμην τὸν ὄνειρον εἰς βραδύτητα, « Φλεγ. » Συμβάλλειν τὰ λεγόμενα, « Εὐθ. » Τῷ δὲ συμβαλεόμενος, ὅτι κτλ., « Ἡρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Συνεβάλετο ἐκ τοῦ ὀνείρου τελευτήσειν ἐν τῷ ἑωυτοῦ, « αὐτ. « Ταύτῃ τὴν ὄψιν συνεβάλετο ἐξελήλυθέναι, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ἡ ὁδὸς ἡ ἡμερησίη ἀνὰ 200 στάδια συμβέβληταί μοι, « αὐτ. 6) συμφωνῶ, κάμνω συμφωνίαν. » Συνεβάλοντο λόφον, εἰς ὃν δεῖ πάντας ἁλίζεσθαι, « Ξεν. » Ξενίαν —, « αὐτ., συνάπτω. » Συμβόλαια πολλοῖς συμβάλλοντες, « Δημ. » Συμβόλαια περὶ ἃ πρὸς ἀλλήλους συμβάλλουσι, « Πλάτ. » Κατεψάδε ὁσαχοῦ τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν Λακεδ. ξυμβαλέσθαι παντεὶς Ἀργαίους, « Θκ. (ᾗ πθ.) «Ὅτι οὐκ ἦν αὐτῷ τοῦτο τὸ συμβόλαιον ἡλιθίως συμβεβλημένον, « Δημ. (ὀθ. κατὰ μτχ.) » Συμβάλλοντες, « Δ. Ἁλ., οἱ δανείζοντες ἔμποροι, (Ἰταλ.) οἱ κρεδιτόραι.

Σύμβαμα (τό). (φλοσοφ.) συμβάν, συμβεβηκός· (διαλεκτ.) πρότασις (ἐξ ὀνόματος καὶ ῥήματος) ἀποτελοῦσα πλήρη ἔννοιαν, π. χ. Σωκράτης περιπατεῖ, (ἀντιθ. τῷ Πρᾶσσόμβαμα).

Συμβαματικός, ἡ, όν. Ὁ κατὰ σύμβαμα (συμβεβηκός), τυχαῖος.

†Συμ-βαπτίζω, Μ. ἰσω. Βαπτίζω ὁμοῦ.

Συμβαρβαρίζω, Μ. ἰσω. Βαρβαρίζω ᾗ ἐγὼ ἐπίσης ἢ μετά τινος.

Συμ-βαρύνω, Μ. ν. ῶ. Βαρύνω (ᾗ πθ. Βαρύνομαι) καὶ ἐγὼ ὁμοίως.

Συμ-βασείω (χωρὶς Μ.). Ἔχω πλίσιν (διάθεσιν) πρὸς σύμβασιν, ἐπιθυμῶ νὰ συμβασεθῶ.

Συμβασιλεύς, έως (ὁ). ὁ συμβασιλεύων τινί.

Συμ-βασιλεύω, Μ. εύσω. Βασιλεύω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου) μετά τινος.

Σύμβασις, εως (ἡ), τὸ συμβαίνειν (παρεῖν ὁμοῦ [συγχρονῶς] ἢ συμφωνεῖν), συμβιβασμός, φιλίωσις, εἰρήνη· συνθήκη, συμφωνία. «Συμβάσεις ποιεῖσθαι,« Στρ.; συμφωνεῖν εἰρήνην. 2) = Σύμβαμα, περίστασις, σύμπτωσις. » Ἐκ ξυμβάσεων πραγμάτων μεγάλων, « Πλάτ.

Συμ-βασταζω, Μ. άσω. Βαστῶ (Σηκόνω) τι ὁμοῦ· (συνηθ.) συγκρίνω.

Συμβαστέον, θετ. τοῦ Συμβαίνω.

Συμ-βασκεύω, Μ. εύσω, = Συμβοηθίζω. 2) Συνδυάζομαι.

Συμβατήριος (ὁ, ἡ) ᾗ

Συμβατικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος πρὸς σύμβασιν, κλίνων πρὸς συμβιβασμόν, συμβιβασμοῦ κατορθωτικός. » Λόγος —,« Θκ.

Συμβατικῶς, ἐπίρ. Μὲ συμβατικὸν τρόπον, μὲ διάθεσιν πρὸς συμβιβασμόν, « Σ. Ἔφ., « Πλ., = Συμβασείως.

Συμβατός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος συμβῆναι (συμβιβασθῆναι)· » Μὴ συμβατόν, « Πλάτ., ἀσυμβίβαστον (μὲ τὰ πράγματα), ἀδύνατον.

†Συμ-βεβαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Βεβαιόνω τι ὁμοῦ (ἐπίσης ἢ ἐκ συμφώνου).

Συμβεβηκότως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατὰ συμβεβηκός.

Συμβεβηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Βεβηλόω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο ἢ ἐκ συμφώνου μετά τινος.

Συμβελής, ές (ὁ, ἡ). ὅλος (γεμάτος ἀπὸ διφθέντα ἐναντίον του) βέλη.

Συμ-βελτιόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Βελτιοῦμαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συμβῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. ᾗ

Συμβήσεμαι, μέλλ. τῆς ὀρχ. τοῦ Συμβαίνω.

Συμβιάζομαι, Μ. άσομαι. Βιάζω (Στενοχωρῶ) ἐνταυτῷ ἢ πανταχόθεν συνενόνω διὰ τῆς βίας.

Συμ-βιβάζω, Μ. βάσω, καὶ Ἀττ. βιβῶ. Φέρω ὁμοῦ, συνάπτω, συναρμόζω· ταιριάζω· (συνηθ. μτνμ.) διαλλάττω, ἐξισάζω, φιλόνω· (Γρφ.) πληροφορῶ, καθοδηγῶ, διδάσκω (παρβλ. Προβιβάζω)· (ἐνίοτε) συγκρίνω, παραβάλλω, (ὀθ.) εἰκάζω, συμπεραίνω· (ἀμτθτ.) συμφρονῶ, (παρβλ. Συμβάλλω).

Συμβίβασις, εως (ἡ) ᾗ

Συμ-βιβασμός (ὁ), τὸ συμβιβάζειν ἢ συμβιβάζεσθαι, συνάρμοσις, ταίριασμα· (μτνμ.) ἐξίλασμός, φιλίωσις· (ἐνίοτε) παραλληλισμός, σύγκρισις, (ὀθ.) διδασκαλία, καθοδήγησις, (ᾗ πθ.) πληροφορία.

Συμβιβαστέον, θετ. τοῦ Συμβιβάζω.

Συμβιβαστής, οῦ (ὁ). ὁ συμβιβάζων (φιλιόνων), διαλλακτής.

Συμβιβαστικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς συμβιβασμόν, διαλλακτικός.

Συμβιβάω-ῶ, Ἀττ. μέλλ. τοῦ Συμβιβάζω.

Συμ-βιβάω-ῶ, Μ. άσω, σπν. ᾗ μτγν. ἀντὶ Συμβιβάζω.

Σύμβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν (βιῶν) ὁμοῦ, σύντροφος, σύζυγος.

Συμβιόσεως, εως (ἡ), = Συμβίωσις.

Συμβιοτεύω, Μ. εύσω ᾗ

(Συμ-βιόω-ῶ), Μ. ώσομαι. Ζῶ ὁμοῦ, συζῶ, συνδιάγω.

Συμβίωσις, εως (ἡ), τὸ σύσπ. τοῦ Συμβιόω, ἡ μετά τινος συνδιαίτησις, ἢ ζωὴ τὴν ὁπ. περνοῦν ὁμοῦ οἱ σύμβιοι.

Συμβιωτέον, θετ. τοῦ Συμβιόω.

Συμβιωτής, οῦ (ὁ). ὁ συμβιωτεύων μετά τινος, σύντροφος, σύμβιος.

Συμβιωτικός, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος ἢ ἐπιτήδειος πρὸς συμβίωσιν.

†Συμ-βλάπτω, Μ βλάψω. Βλάπτω τι ὁμοῦ (μετά τινος).

Συμβλαστάνω, Μ. βλαστήσω. Βλαστάνω (Φυτρόνω) ὁμοῦ.

Συμβλαστής, οῦ (ὁ). συντελεστικὸς πρὸς βλάστησιν. « Ἀήρ —,« Θρρ. (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐβλαστής).

Συμβλασφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλασφημῶ ὁμοῦ.

Συμβλῆτην [συμβάλλω], ἐκτ. = Συλλῆδην, ὁμοῦ, (Ἀριστ.).

†Σύμβλημα (τό), [συμβάλλω]. ἁρμός, κλείθωσις· ἡηλίκια, (Τσουρν.) ῥάζες.

Συμβλής, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συμβάλλων ἢ συμβαλλόμενος (συμπλεκτῶν, συγκρουομένων).

Συμβλησις [συμβάλλω], εως (ἡ). συμπλοκή, συναρμογὴ σχέσις, συνάφεια

σύγκρισις· ἐξήγησις. 2) (Γρφ.) = Σύμβλημα.

Συμβλήσομαι, Π. ἀντὶ Συμβληθήσομαι, πθ. μέλλ. καὶ

Συμβλητέον, θετ. τοῦ Συμβάλλω.

‖Συμβλητικός, ἡ, όν. Συγκριτικός, παραβολικός, ἡ· 2) συντελεστικός.

Συμβλητός, ἡ, όν. Συγκρισεως (Συμβλήσεως) ἐπιδεκτικός, παραβλητός· (συνεχ.) καταληπτός. «Οὐ συμβλητός, «Θρν., ἀπαντανάητος. «Τὸ πλῆθος οὐ συμβλητοί, «αὐτ., ἀναρίθμητοι.

Συμβλίω, Μ. βλίσω. Ἀναβρύω συγχρόνως.

Συμβοάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Φωνάζω ἢ ἐγὼ μαζῆ, φωνάζω ἐκ συμφώνου.

Συμβοήθεια (ἡ). ἡ ἐκ συμφώνου (ὑπὸ πολλῶν ἁμοῦ) γινομένη βοήθεια, ζέκ τοῦ

Συμβοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Βοηθῶ καὶ ἐγὼ ὁμοῦ, συντρέχω πρὸς βοήθειάν τινος, ζέκ τοῦ

Συμβοηθός (ὁ, ἡ). ὁ βοηθῶν τινα ὁμοῦ μὲ ἄλλους (συμφώνων πρὸς βοήθειάν τινος).

†Συμβολαιογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Συντάττω συμβόλαιον ὡς =

†Συμβολαιογράφος (ὁ). ὁ γράφων ἐξ ἐπαγγέλματος τὰ συμβόλαια (τὰ συμφωνητικά, τὰ περὶ συναλλαγμάτων ἔγγραφα), νοτάριος.

Συμβόλαιον (τὸ), (ἐν γέν. ἔν καὶ σπν.) = Σύμβολον· ‖ δημ. ἰδιωτ. ‖ συμφωνητικὸν (ἔγγραφον). (Ἰταλ.) scontro· (ἐν γεν.) σχέσις (ὑπόθεσις) ἐμπορική, συνάλλαγμα, λημματορσία, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Συμβολαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς συμβολήν (συνθήκην, συμφωνίαν). «Δίκη —, «Θκ., ἡ περὶ συναλλαγμάτων, ἐμπορική.

Συμβολατεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Ἀντιαποκρίνομαι διὰ συμβόλων (διὰ συνθημάτων) μετά τινος.

Συμβολαῖος, ᾱ, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς συμβολήν (συνθήκην, συμφωνίαν). «Δίκη —, «Θκ., ἡ περὶ συναλλαγμάτων, ἐμπορική.

Συμβολάτης, ου (ὁ). ὁ συμβάσκων ἢ συντιώντων μετά τινος, σύντροφος.

†Σύμβοτος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου βόσκουσι νέες τὰ ζῶά των ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου), (κυρ. βλ.) Σύννομος.

Συμβούλευμα (τὸ)· τὸ ἀντικείμενον τῆς συμβουλῆς.

Συμβούλευσις, εως (ἡ), τὸ συμβουλεύειν, συμβουλή.

Συμβουλευτέος, α, ον. θετ. τοῦ Συμβουλεύω.

Συμβουλευτής, οῦ (ὁ). ὁ συμβουλεύων, σύμβουλος· συνάρχων βουλευτοῦ.

Συμβουλευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ συμβουλεύειν.

Συμβουλευτικῶς, ἐπίρ. Μὲ συμβουλευτικὸν τρόπον.

Συμβουλεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ. ἢ καὶ ἀπαρ. ἐκδ'.) Δίδω συμβουλὴν, νουθετῶ. ‖. (μσ.) σκέπτομαι μετά τινος, ἢ· ζητῶ συμβουλὴν, τὸν συμβουλεύομαι.

Συμβουλὴ καὶ Συμβουλία (ἡ). ἡ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου) γινομένη βουλὴ, συσκεψις, ἢ· νουθεσία.

†Συμβουλιογραφεῖο, ίου (ὁ), Ἐπίρρ. γραμματεὺς τοῦ συμβουλίου.

Συμβούλιον (τὸ). συνέλευσις πρὸς σύσκεψιν (συμβουλὴν), συνέδριον συμβούλων.

Συμβούλομαι, Μ. βουλήσομαι. Βούλομαί τι μετά τινος, θέλω καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον.

Σύμβουλος (ὁ, ἡ). ὁ συμβουλεύων (κριθέντων) καὶ ἢ συμπίπτομενος μετά τινος. «Ἀλλ' οὐδεὶς περὶ καῦ-πραγμάτου πώποτε συμβουλὴν· τὰ δὲ μέλλον· ἢ τὸ παρὸν τὴν τοῦ συμβούλου τάξιν ἀπαιτεῖ. Δημ.

Συμ-βραβεύω, Μ. εύσω. Συνδικαιόω ἢ, Συνδικαίζω.

Συμ-βρέζω(-βρέσσω), Μ. βρέσω. Βρέζω (μετδ. καὶ ἀμετδ.) ὁμοῦ μὲ ἢ ὅλος διάλου, συναράττω· ξερνῶ (ἐβγάλλω ἀπὸ μέσα μου) συγχρόνως.

Συμβρέμω (γ.-Μ.). Βυβζῶ (Μπρμπρίζω) καὶ ἐγὼ μαζῆ.

Συμ-βρέχω, Μ. βρέξω. Βρέχω. (Μουσχεύω) μαζῆ.

Συμβρύκω, Μ. βρύξω. Τρίζω σφίγγων ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου). «Τοὺς ὀδόντας —, «Ἰάμβλ.

Συμβύω, Μ. βύσω. Στουπόνω καλὰ (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Σύμβωμος (ὁ, ἡ). Ὁ ἕγων (λατρευόμενος εἰς) τὸν αὐτὸν μετ' ἄλλου βωμόν.

Συμμαθητής, οῦ (ὁ). ὁμαθητὴς ὢν ὁμοῦ μὲ ἄλλον (διδασκόμενος [σπουδῶν] τὰ αὐτὰ μαθήματα).

Συμμαθητεύω-ῶ. Μ. εύσω. Ἐπιθυμῶ νὰ γείνω συμμαθητής τινος (νὰ διδαχθῶ τὰ αὐτὰ μαθήματα).

Συμμαθήτρια (ἡ). ἡ μαθητεύουσα μετ' ἄλλης.

Συμμαίνομαι, Μ. μανήσομαι ἢ μανοῦμαι (πρκ. Συμμέμηνα). Μαίνομαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ τὴν αὐτὴν μανίαν.

Συμβολικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς συμβολὴν ἢ σύμβολον, ὁ γινόμενος ἢ ἐμφαίνων τι διὰ συμβόλων, εἰκονικός, συνθηματικός, αἰνιγματώδης.

Συμβολικῶς, ἐπίρ. Διὰ σύμβολων, εἰκονικῶς, μεταφορικῶς, αἰνιγματωδῶς.

Συμβολιμαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ συμβόλαια (εἰς τὸ συναλλάγματα).

Συμβολογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ἢ Ζωγραφίζω τι συμβολικῶς (διὰ συμβόλων). «Δύσιππος ὁ Σικυώνιος, ὅτι ποτὲ ἐστὶν ὁ χρόνος καλῶς συμβολαιογραφῶν, κυφὸν αὐτὸν ἠγαλμάτωσεν, ἀπισθοφάλακρον πτεροποδάτε, «Βλεμμ.

Συμβολογράφημα (τὸ). γραφὴ ἢ ζωγραφία συμβολική.

Συμβολογραφία (ἡ). τὸ συμβολογραφεῖν, ἢ διὰ συμβόλων ζωγραφία.

Συμβολογράφος (ὁ). γραφεὺς (συγγραφεὺς ἢ ζωγράφος) συμβόλων.

Συμβολοδείκτης, ου (ὁ). ὁ δεικνύων (ὑποδεικνύων ἢ προμαντεύων) τι διὰ συμβόλων, Συμβολομάντις.

†Συμβολοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνηγῶ (εἶμαι ἕκδοτος εἰς) τὰ ἐκ συμβολῶν δεῖπνα. «Οἴνῳ — μετά τινος, «Γρφ., μεθυσκοπῶ, συμποσιάζω.

†Συμβολοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ συμβολοσκοπῶν (καταναλίσκων τὴν ζωὴν καὶ τὰ χρήματά του εἰς τὰ ἐκ συμβολῶν δεῖπνα), ἄσωτος.

‡Συμβολολογία (ἡ). ἡ τῶν συμβολῶν (τῶν ἐρανων) συλλογὴ, ἢ σύναξις τοῦ ῥηφενέ.

Συμβολομαντεία (ἡ). ἡ διὰ συμβόλων μαντεία.

Συμβολομάντις, εως (ὁ). ὁ διὰ συμβόλων (σημείων) μαντεύων.

Σύμβολον (τὸ). [συμβάλλω]. (ἐν γέν.) σημεῖον διὰ τοῦ ὁπ. γνωρίζεται ἢ συμπεραίνεται ἢ εἰκονίζεται τι, σιφραγὶς· φίλη· σύνθημα· ἀρραβών· ὁμολογία· σύγγραμμα· ἔμβλημα· παράσημον, κτλ. (ἰδιαιτ.) ξύλον ἢ μέταλλον χωρισμένον εἰς τὴν μέσην τοῦ ὁπ. ἕκαστος τῶν συμφωνούντων κρατεῖ ἓν ἡμίτομον, (κοιν.) ταέτουλα, (παρβλ.) Λίσπη· (εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ εἰσιτήριον ἢ διαμονητήριον ἔγγραφον τῶν παρεπιδημούντων ξένων· τὸ πινακίδιον ἢ γραμμάτιον (billet) τὸ ὁπ. ἐδίδετο εἰς ἕκαστον τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὴν συνεδρίασιν δικαζῶν κλπ., ὥστε, ἀποβλέπων ἔπειτα αὐτό, νὰ λάβῃ τὸν μισθόν του· (εἰς τὰ δι' ἐράνου δεῖπνα) τὸ σημεῖον (δακτυλίδι ἢ ἄλλο τι) τὸ ὁπ. ἐδίδεν ἕκαστος τῶν συνδείπνων εἰς τὸν ἐρανάρχην ἐπὶ τῇ ὑποχρεώσει τοῦ νὰ τὸ λάβῃ ἔπειτα καὶ νὰ πληρώσῃ τὸ ἀνάλογόν του. ‖. (εἰς τὸ πλθ.) Σύμβολα, «ἡ μεταξὺ δύο πόλεων ἐμπορικὴ συνθήκη δυνάμει τῆς ὁπ. ἕκαστος τῶν διαφερομένων ἐβεβαίζετο κατὰ τοὺς νόμους τῆς ἰδίας του πατρίδος, (Ἀθ.) «Ἀπὸ συμβόλων δίκη, «Ῥτρ., ἢ ἐπὶ τῷ βάσει τοιαύτης συνθήκης.

Σύμβολος (ὁ, ἡ). ὁ συμβάλλων (συναπαντῶμενος) μετά τινος. (Αἰσχλ. Ἱκέτ. 502).

2) (σπν. οὐσ.) ἀντὶ Σύμβολον, εἰρωνὰς, συνάπάντημα. «Οἰωνούς τε ᾧ φῆμας ᾧ συμβόλους τε ᾧ μάντεις, «Ξενοφ. «Ἵνα μὴ τῷ νυμφίῳ σύμβολος ἐκεῖσιος γένηται, «Συν.

Συμ-βόσκω, Μ. βοσκήσω. Βόσκω (ᾧ μα. βόσκομαι) μετά τινος.

†Συμβότης, ου (ὁ). ὁ συμβόσκων ἢ συντιώντων μετά τινος, σύντροφος.

†Σύμβοτος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου βόσκουσι νέες τὰ ζῶά των ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου), (κυρ. βλ.) Σύννομος.

Συμβούλευμα (τὸ)· τὸ ἀντικείμενον τῆς συμβουλῆς.

Συμβούλευσις, εως (ἡ), τὸ συμβουλεύειν, συμβουλή.

Συμβουλευτέος, α, ον. θετ. τοῦ Συμβουλεύω.

Συμβουλευτής, οῦ (ὁ). ὁ συμβουλεύων, σύμβουλος· συνάρχων βουλευτοῦ.

Συμβουλευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ συμβουλεύειν.

Συμβουλευτικῶς, ἐπίρ. Μὲ συμβουλευτικὸν τρόπον.

Συμβουλεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ. ἢ καὶ ἀπαρ. ἐκδ'.) Δίδω συμβουλὴν, νουθετῶ. ‖. (μσ.) σκέπτομαι μετά τινος, ἢ· ζητῶ συμβουλὴν, τὸν συμβουλεύομαι.

Συμβουλὴ καὶ Συμβουλία (ἡ). ἡ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου) γινομένη βουλὴ, συσκεψις, ἢ· νουθεσία.

†Συμβουλιογραφεῖο, ίου (ὁ), Ἐπίρρ. γραμματεὺς τοῦ συμβουλίου.

Συμβούλιον (τὸ). συνέλευσις πρὸς σύσκεψιν (συμβουλὴν), συνέδριον συμβούλων.

Συμβούλομαι, Μ. βουλήσομαι. Βούλομαί τι μετά τινος, θέλω καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον.

Σύμβουλος (ὁ, ἡ). ὁ συμβουλεύων (κριθέντων) καὶ ἢ συμπίπτομενος μετά τινος. «Ἀλλ' οὐδεὶς περὶ καῦ-πραγμάτου πώποτε συμβουλὴν· τὰ δὲ μέλλον· ἢ τὸ παρὸν τὴν τοῦ συμβούλου τάξιν ἀπαιτεῖ. Δημ.

Συμ-βραβεύω, Μ. εύσω. Συνδικαιόω ἢ, Συνδικαίζω.

Συμ-βρέζω(-βρέσσω), Μ. βρέσω. Βρέζω (μετδ. καὶ ἀμετδ.) ὁμοῦ μὲ ἢ ὅλος διάλου, συναράττω· ξερνῶ (ἐβγάλλω ἀπὸ μέσα μου) συγχρόνως.

Συμβρέμω (γ.-Μ.). Βυβζῶ (Μπρμπρίζω) καὶ ἐγὼ μαζῆ.

Συμ-βρέχω, Μ. βρέξω. Βρέχω. (Μουσχεύω) μαζῆ.

Συμβρύκω, Μ. βρύξω. Τρίζω σφίγγων ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου). «Τοὺς ὀδόντας —, «Ἰάμβλ.

Συμβύω, Μ. βύσω. Στουπόνω καλὰ (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Σύμβωμος (ὁ, ἡ). Ὁ ἕγων (λατρευόμενος εἰς) τὸν αὐτὸν μετ' ἄλλου βωμόν.

Συμμαθητής, οῦ (ὁ). ὁμαθητὴς ὢν ὁμοῦ μὲ ἄλλον (διδασκόμενος [σπουδῶν] τὰ αὐτὰ μαθήματα).

Συμμαθητεύω-ῶ. Μ. εύσω. Ἐπιθυμῶ νὰ γείνω συμμαθητής τινος (νὰ διδαχθῶ τὰ αὐτὰ μαθήματα).

Συμμαθήτρια (ἡ). ἡ μαθητεύουσα μετ' ἄλλης.

Συμμαίνομαι, Μ. μανήσομαι ἢ μανοῦμαι (πρκ. Συμμέμηνα). Μαίνομαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ τὴν αὐτὴν μανίαν.

Συμ.μαλάσσω(ττω), Ν. άξω. Μαλάζω (Συμόνων μαλακόνω) τι όμοῦ μέ.
Συμ.μανθάνω, Μ. μαθήσομαι. Μανθάνω τι όμοῦ μέ· εἶμαι συμμαθητής τινος· μανθάνω κατ' ὀλίγον, συνειθίζω· (Π.) πληροφορῶ, διδάσκω, ἠ (ἀμτδτ.) ἔχω εἰδήσειν.
Συμμάντις, εως (ὁ). ὁ μαντεύων ὁμοῦ μέ ἄλλον.
Συμ.μαραίνω, Μ. ανῶ. Μαραίνω συγχρόνως.
Συμ.μάρπτω, Μ. μάρψω, Π. πιάνω (ἁρπάζω) μαζῆ, ἁρπάχνω· ἐν εἴδει δεσμοῦ. «Χερσὶ συμμάρψασα διάδρομον ὕδατι χαίταν,» Ἐπίγρ. (καὶ μένμ.) «Πάντα δὲ συμμάρψας ἐξέφαγεν πόλεμος,» αὐτ.
Συμμάρτυρ, υρος (ὁ, ἡ). μάρτυς ὁμοῦ μέ ἄλλον (περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος).
Συμ.μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαρτυρῶ τι ὁμοῦ μέ ἄλλον (ὡς συμμάρτυρ), συνομολογῶ ὡς μάρτυς, ἐπιβεβαιῶ διὰ τῆς μαρτυρίας μου· ἀποδεικνύω.
Συμ.μάρτύρομαι, Μ. ὑροῦμαι,=Συμμαρτυρέω.
Σύμμάρτυρος ἡ Σύμμαρτυς (ὁ, ἡ)=Συμμάρτυς.
Συμ.μασάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μασῶ ὁμοῦ.
Συμ.μαστιγόω-ῶ, Μ. ώσω. Μαστιγόνω ὁμοῦ.
Συμ.μαχέομαι, Μ. ήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Συμμάχομαι.
Συμ.μαχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι σύμμαχος ἢ (ἁπλ.) συμβοηθός τινος, συναγωνίζομαι, συμπράττω, βοηθῶ, (ἐπὶ πράγμ.) συντελῶ. «Ὡς τοῖσιν εὐ φρονοῦσι συμμαχεῖ τύχη,» (Εὐρ.παρὰ) Στβ.
Συμμαχία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις σύμμαχός τινος, ἕνωσις πρὸς μάχην· συνθήκη ἀμοιβαίας βοηθείας ἐν καιρῷ πολέμου· (ἐνεργ.) σύμπραξις, βοήθεια· (συνεδρ.) στράτευμα συμμαχικὸν («Συμμαχίαν ἐξέπεμψαν τριήρεις μ',» Διόδ.)· πόλις σύμμαχος. «Ἐς τε τὰς ἄλλας ἔπεμπε συμμαχίας καὶ δὴ καὶ ἐς Λακεδαίμονα,» Ἡρ.
Συμμαχικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς συμμάχους ἢ εἰς συμμαχίαν. «Τὸ συμμαχικόν,» ἐκ., ἀντὶ Ἡ συμμαχία.
Συμμαχικῶς, ἐπίρ. Ὡς σύμμαχος.
Συμμαχίς, ίδος (ἡ),=Συμμαχική ἢ Σύμμαχος.
Συμ.μάχομαι, Μ. μαχοῦμαι καὶ μαχήσομαι. Πολεμῶ μετά τινος (ὡς σύμμαχος), συμπολεμῶ· (ἐν γέν.) συνεργῶ, συμβοηθῶ, συναγωνίζομαι.
Σύμμαχος (ὁ, ἡ). ὁ πολεμῶν ὁμοῦ, συμβοηθὸς εἰς μάχην, (ἐν γέν.) συνεργός, (ἐπὶ πραγμ.) συντελεστικός. «Μνήμην ξύμμαχον ἔχων,» Πλάτ «Τὸ δίκαιον ἔχοντες σύμμαχον,» Ἰσοκρ. «Συνέλαβε καὶ ἄλλα οἱ σύμμαχα γενόμενα,» Ἡρ.
Συμ.μεγαθύνομαι, Μ. γεθυνθήσομαι. Μεγαλόνω ὁμοῦ μέ.
Συμ.μεθ.άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Μεταπηδῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συμ.μεθ.αρμόζω(αρμόττω), Μ. όσω. Μεθαρμόζω(Μεταρρυθμίζω) τι ὁμοῦ μέ, συμμεταβάλλω.
Συμ.μεθ.έλκω, Μ. ελκύσω(ἀόρ. Συμμεθείλκυσα κτλ.). Τραβῶ ὁμοῦ πρὸς ἄλλο μέρος, συμπαρασύρω.
Συμμέθεξις, εως (ἡ), τὸ συμμετέχειν, συμμετοχή, συγκοινωνία.
Συμ.μεθ.έπω, (χ. Μ.), Π. συνδέπω, συνδιευθύνω. «Σχεδίην—, «Ἐπτρ., συμβασιλεύω.
Συμ.μεθ.ίστημι, Μ. μετα.στήσω (ἀόρ. β'. Συμμετέστην κτλ.). Μεταθέτω, Μετατοπίζω) τι ὁμοῦ, (μτγμ.) Συμμεταβάλλω· (μσ.) συμμεταβαίνω, (χμτγμ.) συμμεταβάλλομαι.
Συμ.μεθύσκομαι, Μ. μεθυσθήσομαι καὶ
Συμ.μεθύω, Μ. ύσω. Μεθύω (Μεθοκοπῶ) μετά τινος.
Συμ.μειδιάω-ῶ, Μ. άσω. Χαμογελῶ ὁμοῦ μέ.
Συμ.μειόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμχρόνως (Ὀλιγοστεύω) τι ὁμοῦ μέ.
Συμμεμερακιώδης, εος (ὁ, ἡ, τ). ἐπίσης ἢ ὅλως διόλου μερακιώδης.
Συμμεῖραξ, ακος (ὁ, ἡ). συνηλικιώτης μείρακας.
Συμ.μελαίνω, Μ. ανῶ. Μαυρίζω τι ὅλως διόλου ἢ ὁμοῦ μέ.
Συμ.μελανειμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀμφιφορῶ ὁμοῦ.
Συμ.μελετάω-ῶ, Μ. ήσω. Μελετῶ ὁμοῦ, συγχρονίζομαι.
Συμμελής, ους (ὁ, ἡ). ὁ συμφωνῶν κατὰ τὸ μέλος, συνῳδός, σύμφωνος.
Συμ.μέλπω, Μ. μέλψω καὶ
Συμ.μελῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Μέλπω (Μελῳδῶ) ὁμοῦ μέ ἄλλον ἢ ἄλλους.
Συμμεμετρημένως, ἐπίῤ. (μτχ.) Συμμέτρως.
Συμμεμιγμένος, ἐπίῤ. (μτχ.) Συμμίκτως.
Συμμέμνημαι, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Συμμιμνήσκομαι.
Συμ.μένω, Μ. νῶ. (μὲ δοτ) Μένω (Ἀπομένω) μετά τινος· (συνήθ. χωρὶς ντ.) μένω γαθερός· διαρκῶ, διαμένω. «Σκοπεῖν ὅπως ἡ φιλία δεῖ πλείονα χρόνον συμμενεῖ,» Ξεν.
Συμ.μερίζω, Μ. ίσω. Μοιράζω (καὶ μσ. Μοιράζομαι) τι μὲ ἄλλον, λαμβάνω μέρος, συμμετέχω.
Συμ.μεριμνάω-ῶ, Μ. ήσω. Φροντίζω (Μεριμνῶ) ἐκ συμφώνου.
Συμμεριστέον, θετ. τοῦ Συμμερίζω.
Συμμεριστήρ καὶ Συμμεριστής, οῦ (ὁ). ὁ συμμερίζομενός τι μετ' ἄλλου, κοινωνός, συμμέτοχος.
Συμμερίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ προηγ.
Συμ.μεσουρανέω-ῶ, Μ. ήσω. Κεῖμαι ὑπὸ τὸν αὐτὸν μεσημβρινόν.
Συμμεσούρημα (τὸ) καὶ
Συμμεσούρησις, εως (ἡ), τὰ οὐσ. τοῦ προηγ.
Συμμεσουρήσας, α, αν. Ὁ ῥθάνων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὸ αὐτὸ μεσουράνιον (ὑπὸ τὸν αὐτὸν μεσημβρινόν).
Συμ.μετα.βαίνω, Μ. βήσομαι. Μεταβαίνω ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ.
Συμ.μετα.βάλλω, Μ. βαλῶ. Μεταβάλλω τι (χ μσ. ἢ ἑλλ. Μεταβάλλομαι, Ἀλλάζω θέσιν, γνώμην, σύστημα κτλ.) ὁμοῦ μέ.
Συμ.μετ.άγω, Μ. άξω,=Συμμεταφέρω.
Συμ.μετα.δίδωμι, Μ. μεταδώσω (ἀορ. Συμμετέδωκα κτλ.). Κάμνω τινὰ συμμέτοχον τινος, μεταδίδω ἐπίσης, ἀγαποινοῦμαι. «Συμμεταδοὺς Ἀπελλῆ περὶ τῶν ἐνεστώτων,» Πλτ.
Συμ.μετ.αίρω, Μ. αρῶ. Συμμεταβαίνω, Συμμετατοπίζομαι.
Συμμεταίτιος (ὁ, ἡ). συμμέτοχος τῆς αἰτίας, συναίτιος.
Συμ.μετα.κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετακινῶ ὁμοῦ, συμμετατοπίζω· συμμεταβάλλω
Συμ.μετα.κίρνημι, Μ. μετακεράσω. Μεταγγίζω ὁμοῦ, συμμεταβάλλω κιρνῶν.
Συμ.μετα.κλίνομαι, Μ. κλινοῦμαι. Συγκάθημαι (Συνανακλίνομαι) εἰς τὴν τράπεζαν.
Συμ.μετα.κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνδιακοσμῶ κατ' ἄλλον τρόπον, μεταρρυθμίζω ὁμοῦ μέ, συμμεταβάλλω.
Συμ.μετα.λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Συμμετελαβον κτλ.). Λαμβάνω μέρος ὁμοῦ μέ, συμμετέχω, συμμερίζομαι.
Συμμετάληψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συμμέθεξις, συγκοινωνία.
Συμ.μετα.λλάσσω(ττω), Μ. άξω, Συμμεταβάλλω.
Συμ.μετα.μορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταμορφώνω ὁμοῦ μέ, συμμεταβάλλω τὴν μορφὴν τινος.
Συμ.μετανίστημαι, Μ. ανα.στήσομαι. Συμμεταβάλλω θέσιν, συμμετατοπίζομαι.
Συμ.μετα.νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετανοῶ ὁμοῦ μέ.
Συμ.μετα.πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Μεταπίπτω ἢ Ἐπιπίπτω ὁμοῦ μέ, συμμεταβάλλομαι (κυρ. ἐπὶ τὸ χεῖρον).
Συμ.μετα.πλέκω, Μ. πλέξω. Συμμεταφέρω ἢ Συμμεταβάλλω πλέκων.
Συμ.μετα.ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταποιῶ τι ὁμοῦ μέ, συμμεταβάλλω.
Συμ.μετα.ποιέω-ῶ, Μ. ώσω. Συμμεταβάλλω τὴν φύσιν (τὴν ποιότητα) τίνος.
Συμ.μεταῤῥέω, Μ. ρεύσω. Συμμεταβαίνω ῥέων.
Συμ.μεταῤῥυθμίζω, Μ. ίσω. Συμμεταβάλλω ῥυθμίζων, μεταῤῥυθμίζω ὁμοῦ μέ.
Συμ.μετα.σκευάζω, Μ. άσω. Συμμεταποιῶ, Συμμεταβάλλω.
Συμ.μετα.στέλλομαι, Μ. στελοῦμαι. Στέλλω καὶ μαζῶ ὁμοῦ μὲ ἢ συγχρόνως.
Συμ.μετα.στρέφω, Μ. στρέψω. Τρέπω (Μετατρέπω) τι ὁμοῦ, συμμεταβάλλω (ἐπὶ τὸ χεῖρον), συνδιαφθείρω.
Συμ.μετα.σχηματίζω, Μ. ίσω. Μετασχηματίζω τι ὁμοῦ μέ, συμμεταβάλλω. «Τοῖς καιροῖς συμμετασχηματιζόμενος,» Μυθ., μεταβαλλόμενος κατὰ (συμμορφούμενος μὲ) τὰς περιστάσεις.
Συμ.μετα.τίθημι, Μ. μετα.θήσω. (ἀόρ. Συμμετέθηκα κτλ.). Μεταβάλλω (Μετατοπίζω) τι ὁμοῦ, συμμεταβάλλω.
Συμ.μετατρέπω, Μ. τρέψω. Συμμεταβάλλω.
Συμ.μετα.φέρω, Μ. μετ.οίσω (ἀόρ. Συμμετήνεγκα κτλ.). Μεταφέρω (Μετακομίζω) τι ὁμοῦ.
Συμ.μετα.χειρίζω, καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Ἔχω ἀνὰ χεῖρας (Διαχωρίζω) τι ὁμοῦ μέ.

Συμμετέρχομαι, Μ. ελεύσομαι (λόγ. Συμμετῆλθον κτλ.). Συμμεταβαίνω.

Συμμετέχω, Μ. μεθέξω (λόγ. Συμμετέσχον κτλ.). Μετέχω (λαμβάνω μέρος) καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ἔχω μετοχὴν ἢ γίνομαι συμμέτοχος.

Συμμετεωρίζω, Μ. ίσω. Ὑψόνω (Μετεωρίζω) τι ὁμοῦ μέ.

Συμμετεωροπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετεωροπολῶ ὁμοῦ, συνδιατρίβω εἰς τὴν περὶ τῶν μετεώρων ἔρευναν.

†Συμμετεωροπαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμπεριπατῶ μετέωρος (μετάτοπος).

Συμμετέσχω, = Συμμετέχω.

Συμμετοικέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμμεταβαίνω νὰ κατοικήσω πού ὡς μέτοικος, συμμεταβάλλω κατοικίαν, συμμετατοπίζομαι.

Συμμετοικίζω, Μ. ίσω. Συμμετοφέρω εἰς ἄλλην κατοικίαν ἢ ἀποικίαν.

Συμμετοχή (ἡ), τὸ συμμετέχειν, συμμέθεξις.

Συμμέτοχος (ὁ, ἡ). ὁ συμμετέχων (ἔχων συμμετοχὴν ἀπό τινος, συγκοινωνός.

Συμμετρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μέ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) Μετρῶ τι κατὰ τὸ μέτρον ἄλλου τινός ἢ ἐκ παραθέσεως ἢ ἀναλογίας, κάμνω τι σύμμετρον (ἰσόμετρον) μὲ ἄλλο. ‖. (μσ.) λογαριάζων ἢ μετρῶν ἐξ εἰκασίας εὑρίσκω, συμπεραίνω. ‖. (παθ.) εἶμαι σύμμετρος (ἀνάλογος) μέ, ταιριάζω, συμφωνῶ.

Συμμέτρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ ἐκ παραθέσεως ἢ ἐξ ἀναλογίας καταμέτρησις.

Συμμετρητής, οῦ (ὁ). ὁ μετρῶν (καταμετρῶν).

Συμμετρία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τι σύμμετρον (ἀνάλογον), ἰσομετρία, ἀναλογία. 2) φόρεμα γυναικ. μὲ ποδόγυρον τὸ ὁποῖον φθάνει ἕως τὰ ποδία (χωρὶς νὰ σύρεται), φουστάνι.

Συμμετριάζω, Μ. άσω. Μετριάζω καρμαίως, συγκαταβαίνω.

Σύμμετρος (ὁ, ἡ). ὁμοιος κατὰ τὸ μέτρον, ἰσόμετρος, οὔτε μεγαλύτερος οὔτε μικρότερος τοῦ ὄντος· ἀνάλογος (συνηχ.) ἀσογρῶν, ἁρμόδιος, πρόσφορος (ἐνίοτε)—Μέτριος.

Συμμετρότης (ἡ), σπν. ἀντὶ Συμμετρία.

Συμμέτρως, ἐπίρ. Μὲ συμμετρίαν (ἰσομετρίαν), ἀναλόγως· ἁρμοδίως, ἀποχρώντως· (ἐπὶ χρόνου) ἐν ὄντι, ἐγκαίρως.

†Συμμηκίζω, Μ. ίσω, (νλγ.). Μακρύνω τι ὁμοῦ, συνεκτείνω κατὰ μῆκος.

Συμμηνία (ἡ), [σύν, μήνη]. τὸ διάστημα τῶν ἡμερῶν καθ' ἃς δὲν φαίνεται ἡ σελήνη, (κοιν.) χασομεγγαριά.

Συμμηρία (ἡ). ἡ τῶν μηρῶν συνένωσις.

Σύμμηρος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. οἱ μηροὶ ἑνώνονται (δέν εἶναι διεστηκότες).

Συμμηρύομαι, Μ. ύσομαι. Συγκλώθω, συνυφαίνω.

Συμμήρυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Συμμήστωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ συμβουλευόμενος (συσκεπτόμενος), σύμβουλος.

Συμμητιάομαι-ῶμαι, Π. συσκέπτομαι, συμβουλεύομαι.

Συμμηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Συσκέπτομαι καὶ ἐφευρίσκω ἢ σχεδιάζω τι, συνεπινοῶ.

Συμμιαίνω, Μ. ανῶ. Μιαίνω τι ὁμοῦ ἢ ἐντούτῳ, συμμολύνω.

Σύμμιγμα καὶ Π. Συμμίγδην, ἐπίρ. Συμμείκτως, ἀνάκατα· (μὲ δοτ.) ὁμοῦ.

Συμμιγής, ές (ὁ, ἡ). Σύμμικτος, συγχεχυμένος.

Συμμιγία (ἡ), ἁμφ. ἀντὶ Σύμμιξις.

Σύμμιγμα (τὸ), σύμμικτόν τι, μίγμα, σύγκραμα, (Γαλλ.) mélange. Ἐκ τοῦ

Συμμίγνυμι ἢ Συμμιγνύω, Μ. μίξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Μείγω, ἑνώνω, ἀνακατώνω, (καὶ ἐλλ. ἢ μσ. καὶ παθ.) ἑνώνομαι, συναπτόμαι-ὑνταμένομαι ἔγω σχέσιν (συναναστροφήν, ἐπιμιξίαν) ἢ λαμβάνω ὁμιλίαν μετά τινος (ἐπὶ κακοῦ) πιάνομαι (νὰ πολεμήσω), συμπλέκομαι (εἰς μάχην). (ἁπλ.) φθάνω, πλησιάζω.

Συμμικτέον, θετ. τοῦ Συμμίγνυμι.

Σύμμικτος (ὁ, ἡ). συμμεμιγμένος, ἀνακατωμένος, σύνθετος. «Δοπὰς—,» Ὑσιγ., ἴδε Σύγκρασις.

Συμμίκτως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον σύμμικτον, ἀνάκατα.

Συμμιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Μιμοῦμαί τι ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου.

Συμμιμητής, οῦ (ὁ). μιμητὴς ὁμοῦ μὲ ἄλλους.

Συμμιμνήσκομαι, Μ. συμμνήσομαι (λόγ. Συνεμνήσθην κτλ.). Ἐνθυμοῦμαι συγχρόνως.

Συμμινύθω (χ. Μ-), Π. Σμικρύνομαι (Ὀλιγοστεύω) ὁμοῦ.

Συμμνηρίζω, Μ. ίσω. Κλαυθμυρίζω ὁμοῦ μέ.

Σύμμιξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Συμμίγνυμι, σμίξιμον, ἕνωσις, ἀνακάτωμα συναναστροφή, ἐπιμιξία· συμφωνία (:).

Συμμίσγω, Ἰων. Π. ἀντὶ Συμμίγνυμι.

Συμμισέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ ὁμοῦ. «Καὶ συμμισεῖν τοῖς φίλοις δεῖ τοὺς ἐχθρούς, καὶ συναγαπᾶν τοὺς φίλους,» Ὀλβ.

Συμμισοπονηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ ἐπίσης τοὺς πονηροὺς ἢ τὴν πονηρίαν, συναισθάνομαι κατ' αὐτῶν τὸ αὐτὸ μῖσος.

Συμμνάομαι-ῶμαι, Ἰων. ἀντὶ Συμμιμνήσκομαι.

Συμμνημάνευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Συμμνημανεύω, Μ. εύσω. Ἐνθυμοῦμαι ἢ ἀναφέρω τι ὁμοῦ (συγχρόνως).

Συμμνηστέον, θετ. τοῦ Συμμιμνήσκομαι.

Συμμογέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. καταζῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου).

Συμμοιρέω-ῶ, Μ. άσω. Μοιράζω (ἐμσ. Μοιράζομαί) τι διὰ λαχνοῦ, τύχε νὰ συμμετέχω.

Σύμμολπος (ὁ, ἡ), Π.—Συνῳδός.

Συμμολύνω, Μ. υνῶ. Μολύνω τι ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ.

Συμμοναρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμβασιλεύω ὡς μονάρχης.

Συμμονή (ἡ), τὸ συμμένειν, ἡ μετ' ἄλλου διαμονή, συμβίωσις· συντήρησις

Συμμονόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Μένω μόνος μετά τινος.

Συμμορία (ἡ). [σύμμορος]. σύστημα ἀνθρώπων συνηνωμένων κατὰ πολιτικὴν διαίρεσιν, ἑταιρία, (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ εἰκοστημόριον τῶν πλουσιωτέρων πολιτῶν ὅπως συνεισφέρουν εἰς τὰς δημοσίους ὑπηρεσίας (λειτουργίας). (ἑκάστη συμμορία περιέτρεχε 60 ἄνδρας ἢ ἑκάστη φυλὴ δύο συμμορίας).

Συμμοριάρχης καὶ Συμμοφίαρχος, ου (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς (προϊστάμενος) ἑκάστης συμμορίας.

Συμμορίτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς συμμορίας.

Σύμμορος (ὁ, ἡ). ξένον, μείρομαι-ῶμαι—Συγγενὴς, σύμμαχος, (Θκ. δ. 93).

Συμμορφή (ἡ), ῆνος, τὸ εἶδος, τὸ σχῆμα, ἡ κατάστασις· «Τῆς νόρσης ἡ—,» Ἄρατ.

Συμμορφίζω, Μ. ίσω, = Συμμορφόω.

Σύμμορφος (ὁ, ἡ). (μὲ ὁπ. ἢ γεν.) ὅμοιος τὴν μορφήν, (Ἀττ.) Γαλλ. ressemblant.

Συμμορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι σύμμορφον (ὅμοιον κατὰ τὴν μορφήν) μὲ ἄλλο.

Συμμόρφωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ κατὰ μορφὴν ὁμοίωσις.

Συμμοχθέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοπιάζω ἢ ταλαιπωροῦμαι ὁμοῦ, συμμετέχω τῶν μόχθων (τῶν θλίψεων, τῶν κόπων).

Σύμμοχθος (ὁ, ἡ). συμμέτοχος τῶν μόχθων, συναγωνιστής.

Συμμυέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατηχῶ τινα ὁμοῦ εἰς τὰ μυστήρια.

†Συμμυελόεγος (ὁ, ἡ). ὁ συμμύων (κλείων τὸ στόμα του καὶ φυλάττων) λόγον, ἐγκράτης.

Σύμμυσις, εως (ἡ), τὸ συμμύειν, ἡμίφραγμον (τοῦ στόματος, τῶν ὀφθαλμῶν κτλ.).

Συμμυσταγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Μυσταγωγῶ ἐκ συμφώνου.

Συμμυσταγωγὸς (ὁ). συνεργὸς (συλλειτουργὸς) μυσταγωγίας.

Συμμύστης, ου (ὁ). ὁ μυηθεὶς εἰς τὰ αὐτὰ μυστήρια.

Σύμμυστις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Συμμύστης.

Συμμύω, Μ. μύσω. Συμπληροῦμαι κλείω (μεθ. καὶ ἀμτθ.), (ἰδιαιτ.) κλείω τὰ χείλη μου (ὅθ. συνηχ.) μαλλόνω, σιωπῶ. «Ἵνα συμμύσαντες πείθαρχῶσι,» Ὀλβ.

Συμμωραίνω, Μ. ανῶ. Μωραίνω (Ἀνοηταίνω) ἐπίσης.

Σύμπαγής, ές (ὁ, ἡ). συνηρμοσμένος διὰ συμπήξεως, (Γαλλ.) compacte.

Συμπαγία (ἡ). συναρμογὴ σώματος σεσηπηγότος, σύμπηξις.

Συμπάθεια (ἡ). συμπαθητικὴ (συγκαρδία) αἰσθημάτων, ὁμοιοπάθεια (« Ἄξιον μὴ καταλιπεῖν τὴν ἐξ ἐλαίας πρὸς τὴν ἄμπελον συμπάθειαν,» Γεωπον.)· συναίσθησις πάθους (λύπης), συμπόνεσις εἰς τὰ δεινὰ τοῦ ἄλλου, (Γαλλ.) compassion. «Μηδείης τύπος οὗτος· ἴδ' ὡς τὸ μὲν ἐχθρὸν αἶγες ὄμμα, τὸ δ' εἰς παίδων ἔκλασε συμπαθήσαν,» Ἐπιγρ.

Συμπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Συναισθάνομαι τὸ αὐτὸ πάθος, συναισθάνομαι οὕτως ἢ ἄλλως ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ αἰσθήματος· ἔχω συμπάθειαν πρός τι, συμπάσχω, συμπονῶ, (Γαλλ.) compatir. «Ὥστε καὶ ταῖς μικραῖς ἀτυχίαις, ἕκαστος ἡμῶν πολλοὺς εἶχε τοὺς συμπαθήσοντας,» Ἰσοκρ., [ἐκ τοῦ

Συμπαθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ συμπάσχων (συναισθανόμενος οὕτως ἢ ἄλλως ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πάθους)· ὁ συμπονῶν εἰς τὰ δεινὰ (εἰς τὰ παθήματα) τῶν ἄλλων, συμπα-

θητικός, εὐσπλαγχνος, (Γαλλ.) compatissant. «Δεῖ τὸν εὐνομουμένην πόλιν... συμπαθές τε ἡ ὁμοιονομον ἡμῖν,» (Φιντ. παρά) Στεφ. Βυζ. ὁ ἐμπνέων συμπάθειαν. «Μακράν καὶ συμπαθῆ διεξῆλθε δέησιν.» Δ. Ἀλ.

Συμπάθησις, εως (ἡ), τὸ συμπαθεῖν, συμπάθεια.

Συμπαθητέον, θετ. τοῦ Συμπαθέω.

†Συμ-παθητιάω, Μ. άσω. Ἔχω (Εἶμαι διατεθειμένος πρὸς) συμπάθειαν πρός τινα.

Συμπαθητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Φύσει συμπαθής (κοινητικός, εὐσπλαγχνος).

Συμπάθια (ἡ), Π. ἀντὶ Συμπάθεια.

Συμπαθῶς, ἐπίρ. Μὲ αἴσθημα συμπαθείας· μὲ ὅσην ἡ κατὰ συμπάθειαν (ὁμοιοπάθειαν) πρός.

Συμ-παίζω, Μ. ίσω. Παιανίζω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου).

Συμπαίζων, ονος (ὁ, ἡ), = Συμπαίκτωρ.

Συμ-παιδαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Παιδαγωγῶ ὁμοῦ, συναναστρέφω παιδαγωγικῶς.

Συμ-παιδεύω, Μ. εύσω. Παιδεύω (Διδάσκω) ὁμοῦ, συνειθίζω.

Συμ-παίζω, Μ. παίξομαι. Παίζω μετά τινος. «Ἑορτὴν—,» Ἀρίστ., συναναστρέφομαι, ἀλληλοφιλοῦμαι.

†Συμπαιπαιτρία (ἡ), Π. ἀντὶ Συμπαιπαιτεία.

Συμπαίκτης, ου (ὁ) καὶ Συμπαίκτρια (ἡ), = ὑφ'.

Συμπαίκτωρ, ορος (ὁ), ὁ παίζων (συμπαίζων) μετ' ἄλλου.

Συμπαίστης, ου (ὁ) καὶ Συμπαίστρια (ἡ) ἀλλ. ...

Συμπαίστωρ, ορος (ὁ), = Συμπαίκτωρ.

Συμ-παίω, Μ. παίσω. Κτυπῶ ὁμοῦ (ἐνταυτῷ, ἡ ἕνα μετ' ἄλλου). 2) Π. ἀντὶ Συμπαίζω.

Συμ-παιωνίζω, Μ. ίσω, = Συμπαιανίζω.

Συμ-πάλλω, Μ. ἄλω. Πάλλω μετά τινος ἢ πρός τινα.

Συμ-παλαίομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Συναφίσταμαι συμμάχους, συντάσσομαι.

Σύμπαν, παντος (τό), οὐδ. τοῦ Σύμπας.

Συμ-πανηγυρίζω, Μ. ίσω. Πανηγυρίζω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου), συνεορτάζω.

†Συμπανηγυριστής, οῦ (ὁ). ὁ συμπανηγυρίζων, συντελεστὴς πανηγύρεως.

Συμ-πανουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πανουργῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου), συνεργῶ διὰ πανουργίας.

Συμ-παρα-βαίνω, Μ. ίσω. Περιπατῶ ὁμοῦ πρὸς τὰ πλάγια τινός.

Συμ-παρα-βαίνω, Μ. βήσομαι. Περνῶ παρεμπρὸς μετά τινος.

Συμ-παρα-βάλλω, Μ. βαλῶ. Συγκρίνω (Παραβάλλω) τι ὁμοῦ.

Συμ-παρα-βύω, Μ. βύσω. Κλείνω συγχρόνως (ἐνταυτῷ) ἀπὸ τὸ πλάγι, στρομόνω ὁμοῦ μέ.

Συμ-παρ-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Παραγγέλλω (Ἐνεργῶ περὶ δημοσίας βέσεως) συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου μὲ ἄλλον.

Συμ-παρ-αγίγνομαι(-γίνομαι), Μ. γενήσομαι (ἀόρ. Συμπαρεγενόμην κτλ.). Φθάνω πουθενὰ ἢ Παρευρίσκομαι ὁμοῦ.

Συμ-παρα-γράφω, Μ. γράψω. Γράφω ἢ Ζωγραφίζω τι συγχρόνως εἰς τὰ πλάγιά τινος.

Συμ-παρ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Συμπαρήγαγον κτλ.). Περνῶ ἐμπρός (Κάμνω νὰ παρέλθῃ) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ (Γραμμ.) παράγω ὁμοίως. «Τὸ Ἀλλοδαπὸς τῷ Ὁμοδακὸς συμπαρήχθη,» Ἀπολλω.

Συμ-παρα-δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω τι συγχρόνως κατὰ παράθεσιν ἢ ὡς παράδειγμα.

Συμ-παρα-δηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Φανερόνω ἐνταυτῷ ὡς ἐν παρόδῳ ἢ παραδείγματι.

Συμ-παρα-δίδωμι, Μ. παραδώσω. Παραδίδω ὁμοῦ ἢ ἐνταυτῷ.

Συμ-παρα-δύομαι, Μ. δύσομαι. Χώνομαι συγχρόνως [μὲ τρόπον, εἰσχωρῶ πλαγίως (παρεισδύομαι) ὁμοῦ.

Συμ-παρα-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ζεύγνω συγχρόνως εἰς τὰ πλάγιά τινος, συνενόνω.

Συμ-παρα-θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω ὁμοῦ εἰς τὰ πλάγια τινος, συμπαρακολουθῶ τρέχων.

Συμ-παρα-θύρω Μ. . ., Συμπαίζω ἐμπαρόδως.

Συμ-παρ-αινέω-ῶ, Μ. αινέσω. Παραινῶ (Συμβουλεύω) ὁμοῦ ἢ ἐνταυτῷ.

Συμ-παρ-αιτέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συμπαρακαλῶ.

Συμπαρακείμενος (ὁ, ἡ), = Συνακείμενος.

Συμ-παρα-καθέζομαι, Μ. καθεδοῦμαι καὶ

Συμ-παρα-κάθημαι, Μ. καθεσθήσομαι. Κάθημαι πλησίον τινος.

Συμ-παρα-καθίζω, Μ. ίσω. Καθίζω πλησίον (ἢ μέσ. πλησίον μου) μετὰ τῶν ἄλλων. «Συγκαλέσας τούτους τρεῖς ἄνδρας, ἓξ συμπαρακαθιζάμενος αὐτὸν ἑβδόμον,» Δρ.

Συμ-παρα-καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Προσκαλῶ ἢ Ἐπικαλοῦμαι ἢ Παραινῶ συγχρόνως.

Συμ-παρα-κατα-κλίνω, Μ. κλινῶ. Βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ (καὶ μέ. Κάθημαι) ὁμοῦ εἰς τὴν τράπεζαν ἢ πλαγιάζω ὁμοῦ πλησίον τινός.

Συμ-παρα-κατα-μίγνυμι, Μ. μίξω. Συνενόνω (Ἀναστανόω) ἐντελῶς καὶ κατ' ὀλίγον.

Συμ-παράκειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι ὁμοῦ μετ' ἄλλων πλησίον τινός.

Συμ-παρα-κελεύομαι, Μ. εύσομαι, Συμπαρακινῶ, συμπαραγγέλλω.

Συμ-παρα-κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακινῶ ἢ ἐγὼ μετ' ἄλλου ἢ ἄλλων.

Συμ-παρακμάζω, Μ. άσω. Παρακμάζω συγχρόνως ὁμοῦ μέ.

Συμ-παρ-ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκολουθῶ τινα ἐκ τοῦ πλησίον (Παρακολουθῶ) μετ' ἄλλων, συμπαρίσταμαι. «Τῷ λέγῳ —,» Πλάτ.

Συμ-παρα-κομίζω, Μ. ίσω. Μεταφέρω (Μετακομίζω) τι ὁμοῦ ἐκ τοῦ πλησίον. ||. (μσ.) συμπαραγίνομαι ἔποχος.

Συμ-παρα-κύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω συγχρόνως ἔξω ἢ ἀπὸ τὸ πλάγι νὰ ἴδω ἢ νὰ ἀκούσω.

Συμ-παρα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Συμπαρέλαβον κτλ.). Παίρνω μαζύ μου.

Συμ-παρα-λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω συγχρόνως ἐκ τοῦ πλησίον.

Συμπαραληπτικός, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ συμπαραλαμβάνῃ μεθ' ἑαυτοῦ ἢ ἄλλους.

Συμπαραληπτέον, θετ. τοῦ Συμπαραλαμβάνω.

Συμπαράληψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμπαραλαμβάνω.

Συμ-παρα-λύω, Μ. λύσω. Παραλύω (Κατάργω, Ἀκυρόνω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συμ-παρα-μένω, Μ. μενῶ. Μένω διαρκῶς μετά τινος.

Συμ-παρα-μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ τι κατὰ παράθεσιν ὁμοῦ μέ.

Συμ-παρα-μίγνυμι καὶ Συμ-παρα-μιγνύω ἢ (Π.) Συμ-παρα-μίσγω, Μ. μίξω. Σμίγω (Ἀναπατόνω) τι ὁμοῦ κατ' ὀλίγον.

Συμ-παρ-ανελίσσω, Μ. ανελίξω. Ἐξοδεύω εἰς μάτην (Καταναλίσκω) ὁμοῦ.

Συμ-παρανεύω, Μ. νεύσω. Συγκατανεύω πλαγίως καὶ ὡς ἀμφιβάλλων.

Συμ-παρανέω, Μ. νεύσω καὶ

Συμ-παρανήχομαι, Μ. νήξομαι. Κολυμβῶ ὁμοῦ πλησίον τινός, συμπαρακολουθῶ κολυμβῶν.

Συμ-παρανομέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω ὁμοῦ παρανομίαν, γίνομαι συγχρόνως ἢ ἐπίσης παραβάτης νόμου.

Συμ-παρα-πέμπω, Μ. πέμψω. Συμπαραπέλευσιν πρεπέμπω (ξιδγίζω, παραπέμπω).

Συμ-παρα-πίπτω, Μ. πίπτω. Ἐμπίπτω Τι (καὶ μσ. Εἶμαι Ἐμπεπτωμένος) πλησίον τινὸς ὁμοῦ μὲ ἄλλο.

Συμ-παρα-πλέω, Μ. πλέξω. Πλέκω συγχρόνως ὁμοῦ, συνεμπλέκω πλέκων, -συμπαρυφαίνω.

Συμ-παρα-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Παραπλέω ὁμοῦ.

†Συμπαραπληρωματικός, ἡ, όν, = Παραπληρωματικός.

Συμ-παρα-πολλύω, Μ. ούσω. Ἀπολλύω τι μετά τινος ὡς ἐν παρόδῳ.

Συμ-παρα-πόλλυμαι, Μ. ολοῦμαι (μσ. πρκ. μέ σημ. παθ. Συμπαραπόλλυμαι). Κάνομαι ὁμοῦ κάποιος (χωρὶς λόγον), γίνομαι συγχρόνως ἢ ἐπίσης παράλωμα.

Συμ-παραρρέω, Μ. ρεύσω. Συμπαρέρχομαι ῥέων.

Συμ-παρα-σκαίρω, Μ. σκαρῶ. Συμπαραπολουθῶ σκαίρων (σκιρτῶν ὡς ἂν πηδῶν κτλ.)

Συμ-παρα-σκευάζω, Μ. άσω. Ἑτοιμάζω τι ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου), συνεργῶ εἰς τὸ νὰ κατορθωθῇ τι.

Συμ-παρα-σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω ὁμοῦ ἐκ διαλειμμάτων ἢ ὡς ἐν παρόδῳ.

Συμ-παρα-σπονδέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραβαίνω ὁμοῦ τὰς σπονδάς, γίνομαι συνένοχος παρασπονδήσεως.

Συμ-παρα-στατέω-ῶ, Μ. ήσω. Στέκω πλησίον τινὸς (Βοηθῶ, Παραστέκω) ὡς -

Συμπαραστάτης, ου (ὁ). ὁ στεκόμενος πλησίον (εἰς τὸ πλάγιον) τινος, συμβοηθός, παραστεκάμενος.

Συμ-παρα-σύρω, Μ. συρῶ. Παρασύρω ὁμοῦ μέ.

Συμπαράταξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Συμ-παρα-τάσσομαι[τάττομαι], Μ. τάξομαι. Παρατάττομαι ἀπέναντι μάχην, ἀντιτάττομαι ἐκ συμφώνου κατά τινος.

Συμ-παρ-τείνω, Μ. τενῶ. Παρατείνω ὁμοῦ μέ, συμπαρεκτείνω.

Συμ-παρα-τηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ κατὰ παράθεσιν).

Συμπαρατήρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ συγχρόνως ἢ κατὰ παράθεσιν γινομένη παρατήρησις.

Συμ-παρα-τίθημι, Μ. παρα-θήσομαι. Βάλλω τι συγχρόνως πλησίον.

Συμ-παρα-τρέφω, Μ. θρέψω. Τρέφω τι ὁμοῦ (κυρ. ὡς περιττόν). ● Ἀφαιρεῖς τὴν συνήθη τροφήν, ἠγάπα συμπαρατρεφόμενος τοῖς βουκήμασι, ● Θμ.

Συμ-παρα-τρέχω, Μ. ὁρομοῦμαι κτλ.

Συμ-παρα-τροχάζω, Μ. άσω. Τρέχω ὁμοῦ πλησίον (εἰς τὸ πλάγιόν) τινος, συμπαρακολουθῶ τρέχων.

Συμ-παρ-αύξω, Μ. αυξήσω. Αὐξάνω κατ' ὀλίγον ὁμοῦ μέ, συναυξάνω μετά τινος.

Συμ-παρα-φέρω, Μ. παροίσω ἢ (παθ.) παρενεχθήσομαι (ἀόρ. παθ. Συνεπαρηνέχθην κτλ.), = Συμπαρακομίζω· (παθ.) Συμπαρατρέχω· (τρπ.) Συμπαρεκτρέπομαι.

Συμ-παρα-φυλάσσω(ττω), Μ. ξω. Φυλάττω τρόπον τινὰ (παραφυλάττω) ὁμοῦ μέ.

Συμ-παρα-φύομαι, Μ. φύσομαι (ἀόρ. Συμπαρέφυν κτλ.). Φυτρόνω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως εἰς τὸ πλαγιόν τινος (ἐν εἴδει παραφυάδος).

Συμ-παρα-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. **Συγχωρῶ ὁμοῦ μέ.**

Συμ-παρεθρεύω, Μ. εύσω. Παρεδρεύω μετά τινος, συμπαρεδρεύομαι ὡς πάρεδρος.

Συμπάρεδρος (ὁ, ἡ). ὁ συμπαρεδρεύων τινί, σύνεδρος, πάρεδρος.

Συμ-πάρ-ειμι, Μ. εσομαι (παρτ. Συμπαρὼν κτλ.). Εἶμαι καὶ ἐγὼ ὁμοῦ παρών, παρευρίσκομαι συγχρόνως (μετὰ τῶν ἄλλων).

Συμ-πάρ-ειμι, Ν. εμι (παρκ. Συμπαρῆκα κτλ.). Περνῶ συγχρόνως ἀπὸ πουθενά.

Συμ-παρ-εισ-άγω, Μ. άξω. Εἰσάγω μὲ τρόπον (Παρεισάγω) ὁμοῦ μέ.

Συμ-παρ-εισ-έρχομαι, Μ. εισ-ελεύσομαι. Ἐμβαίνω συγχρόνως μὲ τρόπον (χωρὶς νὰ μ' ἀντιλήφουν) πουθενά, παρεισδύομαι ὁμοῦ.

Συμ-παρ-εισ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω συγχρόνως μὲ τρόπον μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Συμ-παρ-εισ-φθείρομαι, Μ. φθαρήσομαι. Συμπαρεισδύομαί πως πρὸς φθορὰν ἐμαυτοῦ ἢ ἄλλου.

Συμπαρέκτασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Συμ-παρ-εκ-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω τι ὁμοῦ κατὰ μῆκός τινος ἢ κατὰ παράθεσιν· συμπαρεκβάλλω. ● Μείζονι μὴ συμπαρεκτείνου, ● Σοφ.

Συμπαρενεγκεῖν, ἀόρ. τῆς ἐπαρ. τοῦ Συμπαραφέρω.

Συμπαρενεκτέον, θετ. τοῦ Συμπαραφέρω.

Συμ-παρ-έπομαι, Μ. ἑψομαι. (μὲ ὁτ.) Συνακολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον· (μτγμ.) εἶμαι ἅμεσον παρεπομένον τινος.

Συμ-παρ-έρπω, Ν. ερπύσω. Συμπαρέρχομαι ἕρπων.

Συμ-παρ-έρχομαι, Μ. παρελεύσομαι, = Συμπαρέρπω, Μ. εμι.

Συμπάρεσπος (ὁ, ἡ). = Σύνευνος, πάρευνος.

Συμ-παρ-έχω, Μ. έξω (ἀόρ. Συμπαρέσχον κτλ.). Παρέχω ὁμοῦ, προξενῶ τι ἐκ συμφώνου, συντελῶ εἰς τὸ νὰ δοθῇ (νὰ καταρθωθῇ) κ.

Συμ-παρ-ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρηγορῶ ὁμοῦ μέ.

Συμ-παρ-ήκω, Μ. ήξω. Παρουσιάζομαι ἢ Παρευρίσκομαι συγχρόνως.

Συμπάρθενος (ἡ). παρθένος σύντροφος ἄλλης ἢ ἄλλων παρθ.

Συμ-παρ-ιππεύω, Μ. εύσω. Συμπαρακολουθῶ ἐφιππος.

Συμ-παρ-ίπταμαι, Μ. παρα-πτήσομαι (ἀόρ. Συμπαρέπτην κτλ.). Συμπαρακολουθῶ ἢ Συμπαρέρχομαι πετῶν.

Συμ-παρ-ίστημι, Μ. παρα-στήσω (ἀόρ. β'. Συμπαρέστην κτλ.). Παρουσιάζω τι (καὶ μτ. Παρουσιάζομαι ἢ Παρασταίνομαι) ὁμοῦ, Συμπαρασταίνω.

Συμ-παρ-οδεύω, Μ. εύσω. Συμπαρακολουθῶ ὁδεύων.

Συμ-παρ-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνδιαμένω πού μετά τινος ὡς πάροικος.

Συμπάροικος (ὁ, ἡ). ὁ παροικῶν ὁμοῦ μὲ ἄλλον, πάροικος γείτων ἄλλου παροίκου.

Συμ-παρ-οίχομαι, Μ. οιχήσομαι. Περνῶ ἢ χάνομαι ὁμοῦ, συμπαρέρχομαι.

Συμ-παρ-ολισθαίνω, Μ. ολισθήσω. Γλιστρῶν ἐκπίπτω (παρεκπίπτω) ὁμοῦ μέ.

Συμπαρ-ομαρτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συμπαρακολουθῶ.

Συμ-παρ-οξύνω, Μ. υνῶ. Ἐρεθίζω (Διεγείρω ἢ Παροργίζω) τινὰ ὁμοῦ μέ.

Συμ-παρ-ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Παροτρύνω (Παρακινῶ, Προτρέπω) ἐκ συμφώνου.

Συμ-παρ-ορύνω, Ν. υνῶ, = τῷ προηγ.

Σύμπας, ασα, αν (-πασα, -παν). Ὅλος ὁμοῦ, ἄθροος (ἀπὸ τὸ πλ. πλῆθ.) ● Πέντ' ἦσαν οἱ ξυμπαντες, ● Σοφ. ● Σύμπασα ἡ πόλις, ● Ἡλιάτ. ● Τὸ σύμπαν ἢ ● Τὰ σύμπαντα, ● τὸ πᾶν, ὅλος ὁ κόσμος. ‖ (ἐπὶ ἐπῤ.) ἁπλῶς, ἐν γένει, καθ' ὁλοκληρίαν.

Σύμπασμα (τό). = Διάπασμα, ζῆτα τοῦ

Συμ-πάσσω(ττω), Μ. πάσω. Πασπαλίζω τι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Συμ-πάσχω, Μ. πείσομαι. Πάσχω ὁμοῦ, συναισθάνομαι τὰ αὐτὰ πάθη, συνδιατίθεμαι οὕτως ἢ ἄλλως. ● Οἱ τὸν χασμῶμενον καταπεπρὸ θεῶντες ταὐτὸ τοῦτο ξυμπάσχουσι, ● Ὀλιάτ.

Συμ-πατάγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ ὁμοῦ (Συγκρούω) μὲ κρότον, Συμκλατάγέω.

Συμ-πατάσσω, Μ. πατάξω. Κτυπῶ ὁμοῦ (ἅπαξ ἁπλῶς)· συντυπάσσω.

Συμ-πατέω-ῶ, Μ. ήσω. Πατῶ ἕνα μετ' ἄλλου ἢ ᾧ μὲ τὰ δυὸ πόδια ὁμοῦ· (χυδ.) τσαλαπατῶ. ● Τὰς ταρσηλὰς—, ● Γεωπον.

Συμπάτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πάτημα μὲ τὰ δύο πόδια, τσαλαπάτημα.

Συμπατριώτης, ου (ὁ). (κυρ. ξένος ἢ δοῦλος) ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος, συντοπίτης.

Συμ-παχύνομαι, Μ. υνοῦμαι. Παχαίνω ἢ Χονδραίνω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ (συγχρόνως).

Συμ-πεδάω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω ὁμοῦ μὲ ἢ ὡς ἄν μὲ πέδας, συνδέω στερεῶς.

Συμ-πε θω, Μ. πείσω. Πείθω ὁμοῦ, συντελῶ εἰς τὸ νὰ πεισθῇ τις, συγκαταπείθω. ‖ (μσ.) πείθομαι εἰς τοὺς λόγους τινός, συγκατανεύω.

Σύμπειρος (ὁ, ἡ). Π. (μὲ δοτ.) ὁ ἔχων πεῖραν τοῦ αὐτοῦ πράγματος, ἐπίσης ἔμπειρος.

Συμ-πείρω, Μ. περῶ. Τρυπῶ (Διατρυπῶ) ὁμοῦ.

†**Συμ-πελάζω**, Μ. άσω, = Συμπλησιάζω.

Συμ-πελτάζομαι, Μ. ασθήσομαι. (μὲ δοτ.) Συμπλέκομαι ἢ (ζ) Συγγυμνάζομαι ὡς πελτασταὶ μετά τινος.

Συμ-πέμπω, Μ. πέμψω. Πέμπω ὁμοῦ, συναποστέλλω. ● Ὀπάονας δὲ φράστορας τ' ἐγχωρίων ξυμπεμψον, ● Αἰσχύλ.

2) συμπαρακολουθῶ ὡς πομπός, συμπαραπέμπω. ● Πομπὴν—, ● Δσ.

Συμ-πενθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πενθῶ (Οἰκθφορῶ ἢ [μὲ αἰτ. ἄλλ.] Θρηνῶ, Τελαυίζω) ἐκ συμφώνου.

Συμ-πένομαι (χ. Μ.). Εἶμαι ἐπίσης πένης (ἢ μὲ γεν. ἐνδεής τινος). 2) (Π.) κατάγινομαι ὁμοῦ, συγκοπιάζω.

Σύμπεντε, ἄκλ. Ἀπὸ πέντε-πέντε ὁμοῦ.

Συμ-πεπαίνω, Μ. ανῶ. Ὡριμάζω κατ' ὀλίγον ἢ ἀπ' ἐμαυτοῦ.

Συμ-πέπαρμαι, πθ. πρκ. τοῦ Συμπείρω.

Συμπέπηγα, μσ. πρκ. τοῦ Συμπήγνυμι.

Συμπεπλεγμένως, ἐπῤ. (μτχ.). Μὲ τρόπον συμπεπλεγμένον (ἐμπερδεμένον).

Συμπεπνιγμένως, ἐπῤ. (μτχ.). Ὡς οἱ συμπνιγόμενοι.

Συμπεπτικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς σύμπεψιν, χωνευτικός, ζέων τοῦ

Συμ-πέπτω, Μ. πέψω. Χωνεύω ἢ Ὡριμάζω τι ὁμοῦ (ἐν καιρῷ ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ).

Συμπεπωκώς, υῖα, ός, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Συμπίνω.

Συμ-περαίνω, Μ. ανῶ. Τελειόνω τι ὁμοῦ, συνεργῶ εἰς τὸ νὰ κατορθωθῇ (νὰ λάβῃ πέρας), συνδιαπράττομαι· (εἰς τὴν Λογικ.) συνάγω πόρισμα (συμπέρασμα), (καὶ ὁρτικ.) εἶναι ἑπόμενον παρεπόμενον· (σπν.) συνδέω, συναρμόζω. ● Ἐλῆθρα συμπεραίνοντες μοχλοῖς, ● Εὐρ., κλείοντες καλά, ἁμπεράνοντες ‖ (ἀπθ. ἢ ἐλλ. μὲ αἰτ. πρόθετ.) περατοῦμαι (καταντῶ) μετά τινος εἰς, (Ἀρχτ.).

Συμ-περαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Τελειόνω (Φέρω εἰς πέρας) τι ὁμοῦ. ‖ (πθ. μὲ αἰτ. πρόθετ.) καταντῶ εἰς.

Συμπεραίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συμπλήρωσις.

Συμπέρανσις, εως (ἡ), = Συμπεραίωσις.

Συμπεραντέον, θετ. τοῦ Συμπεραίνω.

Συμπερantικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπῤ.) -κῶς. Ὁ πρὸς τὸ συμπεραίνειν χρήσιμος ἢ ἐπιτήδειος.

Συμπέρασμα (-τ). (εἰς τὴν Λογικ.) τὸ κατὰ συμπερασμὸν ἐξαγόμενον, τὸ πόρισμα τοῦ συλλογισμοῦ, τὸ παρεπόμενον (ἐν γέν.) τὸ τέρμα, τὸ τέλος, ἡ συμπλήρωσις.

Συμπερασματικός, ἡ, όν, (ᾧ ἐπῤ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων ὡς συμπέρασμα.

Συμπερασμός (ὁ). τὸ συμπεραίνειν, ἐξαγωγὴ συμπεράσματος· (ἐν γέν.) τέλος, συμπέρασμα.

Συμπεραστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπῤ.) = -κῶς = Συμπερασματικός.

Συμ.περάω-ῶ, Μ. άσω. Περνῶ τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο, συνζέω.
Συμ.πέρθω, Μ. πέρσω, Π. ἀντὶ Συμπορθέω.
Συμ.περι.άγω καὶ (μσ.) -άγομαι, Μ. άξω, -ομαι. Φέρω (καυβαλῶ), παντοῦ μαζῆ μου, συμπεριφέρω.
Συμπεριαγωγός (ὁ, ἡ). ὁ περιάγων (περιφέρων) τι μεθ' ἑαυτοῦ ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο.
Συμ.περι.αιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀφαιρῶ (Περιαιρῶ) τι ὁμοῦ μὲ ἢ ἐνταῦτῳ.
Σύμ.περι.ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνακολουθῶ (Παρακολουθῶ) τινα τῷδε κἀκεῖσε.
Συμ.περι.βομβέω-ῶ, Μ. ήσω. Βούζω καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων ὁλοτρόγυρα, συμπεριέρχομαι βομβῶν.
Συμ.περι.γίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι. Ὑπερισχύω ἢ Ἐπιζῶ ἢ Περισσεύω ὁμοῦ.
Συμ.περι.γράφω, Μ. γράψω. Περιγράφω (Περιορίζω) ὁμοῦ, περικλείω διὰ τῆς αὐτῆς γραμμῆς.
Συμ.περι.δινέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιστρέφω τι ὁμοῦ εἰς εἶδος δίνης.
Συμ.περι.δονέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμπεριστρέφω.
Συμ.περι.ειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιτυλίσσω ὁμοῦ μέ.
Συμπεριειλημμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Συμπεριληπτικῶς.
Συμ.περί.ειμι, Μ. ειμι (παρατ. Συμπεριῄειν κτλ.),=Συμπεριέρχομαι.
Συμ.περι.έλκω, Μ. ελκύσω. Σύρω ὁμοῦ πέριξ τινός.
Συμπεριενεκτέον, θετ. καὶ
Συμπεριενεγθείς, εῖσα, έν, ἀόρ. πθ. τῆς μτχ. τοῦ Συμπεριφέρω.
Συμ.περι.έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συμπεριῆλθον κτλ.). Περιέρχομαι ὁμοῦ.
Συμ.περι.έχω, Μ. έξω (ἀόρ. Συμπεριέσχον κτλ.). Περιέχω (Περιλαμβάνω) τι ὁμοῦ.
Συμ.περι.ζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω τι ὁμοῦ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.
Συμ.περι.θέω, Μ. θεύσομαι, =Συμπεριτρέχω.
Συμ.περι.ίπταμαι, Μ. περι.πτήσομαι (ἀόρ. Συμπεριέπτην κτλ.). Πετῶ ὁμοῦ πέριξ τινός.
Συμ.περι.κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ τι πέριξ τινὸς ὁμοῦ μέ.
Συμ.περι.κλείω, Μ. κλείσω. Περικλείω ὁμοῦ μέ.
Συμ.περι.κλώθω, Μ. κλώσω. Κλώθω (Περικλώθω) ὁμοῦ μέ.
Συμ.περι.λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Συμπεριέλαβον κτλ.). Περιλαμβάνω τι ὁμοῦ.
Συμ.περι.λάμπω, Μ. λάμψω. Περιλάμπω ὁμοῦ μέ.
Συμπεριληπτικός, ἡ, όν. Ὁ συμπεριλαβεῖν δυνάμενος, περιεκτικὸς πολλῶν ὁμοῦ.
Συμ.περι.νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Σύμπεριλαμβάνω εἰς τὸν νοῦν μου, κατανοῶ ὁμοῦ.
Συμ.περι.νοστέω-ῶ, Μ. ήσω. Τριγυρνῶ μαζῆ, συμπεριέρχομαι.
Συμ.περι.οδεύω, Μ. εύσω. Περιοδεύω ὁμοῦ, κάμνω μαζῆ τὸν γῦρον (τὴν περίοδον) τόπου τινός, συμπεριέρχομαι.
Συμ.περι.ορίζω, Μ. ίσω. Περιορίζω ὁμοῦ.
Συμ.περι.πατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ ὁμοῦ, συμπεριοδεύω πρὸς περίπατον.
Συμ.περι.πέτομαι, Μ. πτήσομαι, =Συμπεριίπταμαι.
Συμ.περι.πίπτω, Μ. πεσοῦμαι, Πίπτω συγχρόνως πέριξ τινός.
Συμ.περι.πλανάομαι-ῶμαι, Μ. πλανηθήσομαι. Περιπλανῶμαι ὁμοῦ.
Συμ.περι.πλέκω, Μ. πλέξω. Περιπλέκω τι ὁμοῦ, ἑνόγω διὰ συμπεριπλοκῆς. ‖. (μσ.)=Συμπεριπτύσσομαι.
Συμ.περι.πλέω, Μ. πλεύσομαι. Περιπλέω ὁμοῦ, συμπεριέρχομαι πλέων.
Συμπεριπλοκή (ἡ). ἡ μετ' ἀλλήλων συμπλοκὴ (περιπλοκή), περίπλεγμα ἑνὸς μετ' ἄλλου, ἀγκάλιασμα.
Συμ.περι.ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιποιῶ (Προξενῶ, Προμηθεύω, Συντελῶ εἰς τὸ νὰ κατορθωθῇ καὶ μσ. Προσκτῶμαι) τι ἐκ συμφώνου.
Συμ.περι.πολέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιφέρομαι (Κυκλοφορῶ) μετά τινος, συμπεριστρέφομαι.
Συμπεριπόλησις, εως (ἡ). τὸ συμπεριπολεῖν, ἡ μετά τινος περιδίνησις.
Συμπερίπολος (ὁ, ἡ), ὁ περιπολῶν ὁμοῦ, συναναστρεφόμενος μετά τινος συνήθως, συνάμιλος, σύντροφος.
Συμ.περι.πτύσσομαι, Μ. πτύξομαι. Ἀγκαλιάζω ὁμοῦ, συμπεριλαμβάνω εἰς τὰς ἀγκάλας μου.
Συμ.περι.σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ τριγύρω μου (Περισκοπῶ) ὁμοῦ μέ.
†Συμ.περι.σπάομαι-ῶμαι, Μ. σπασθήσομαι. Δαμβάνω ἐπίσης περισπωμένην (ἐπὶ τῆς λῃγούσης).
Συμ.περι.στέλλω, Μ. στελῶ. Περιστέλλω (Περικαλύπτω) ὁμοῦ.
Συμ.περι.στρέφω, Μ. στρέψω. Περιστρέφω ὁμοῦ ἢ ἐνταυτῷ.
Συμ.περι.σύρω, Μ. συρῶ. Περισύρω ὁμοῦ μέ.
Συμ.περι.σφίγγω, Μ. σφίγξω. Σφίγγω ἕνα μετ' ἄλλου ὁλοτρόγυρα, συσφίγγω πέριξ τινός.
Συμ.περι.τείνω, Μ. τενῶ. ἐκτείνω τι ὁμοῦ πέριξ τινός.
Συμ.περι.τειχίζω, Μ. ίσω. Περιτειχίζω τι ὁμοῦ, περικλείω (περιλαμβάνω) ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ περιτειχίσματος.
Συμ.περι.τέμνω, Μ. τεμῶ. Περιτέμνω ὁμοῦ μέ. «Τῇ σαρκὶ καὶ τὰ πάθη—,» Ἄννα.
Συμ.περι.τίθημι, Μ. περι.θήσω (ἀόρ. Συμπεριέθηκα κτλ.). Βάλλω τι συγχρόνως ὁλοτρόγυρα (μτνμ.)=Συμπεριποιῶ. «Δόξαν τινί—,» Πλ.
Συμ.περι.τρέπω, Μ. τρέψω. Περιτρέπω (Ἀνατρέπω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. «Συνεναγήσας καὶ συμπεριτραπείς,» Ἀκροπολ.
Συμ.περι.τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Συμπεριέδραμον κτλ.). Τρέχω συγχρόνως ὁλοτρόγυρα, περιτρέχω ἐκ συμφώνου.
Συμ.περι.τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Συμπεριέτυχον κτλ.). Συναπαντῶ κατὰ τύχην (Περιτυγχάνω τινί) μετ' ἄλλων.
Συμ.περι.φαντάζομαι, Μ. άσομαι. Φαντάζομαι ὁμοῦ, περιλαμβάνω τι συναίσθημα εἰς τὴν φαντασίαν μου.
Συμ.περι.φέρω, Μ. περι.οίσω (ἀόρ. Συμπεριήνεγκα καὶ πθ. -ηνέχθην κτλ.). Περιφέρω τι (ἐξ πθ. ἡ μσ. Περιφέρομαι) ὁμοῦ, γυρίζω καὶ ἐγὼ μαζῆ, συμπεριστρέφομαι. «Τροχῷ προσθεὶς συμπεριφέρεται μετ' αὐτοῦ ἀεί,» Δκ. Ἀ. (συνήθ. μτνμ.) συμμορφοῦμαι κατὰ συγκατάβασιν μὲ τὰς θελήσεις τινός, ὑποφέρω τὰς ἐλλείψεις (τὰς ἀδυναμίας) τινός, κάμνω ὅ,τι κάμνουν καὶ οἱ ἄλλοι ἵνα μὴ φανῶ δυσάρεστος· (ἐν γέν.) συγκατατίθεμαι ἢ συμμορφοῦμαι. «Τοῖς παραγγελλομένοις—,» Πλθ. «Καλέσας ἐπὶ δεῖπνον πλουσίους, καὶ τῆς Ξανθίππης αἰδουμένης, ἔφη, Θάρρει· εἰ μὲν γὰρ εἶεν μέτριοι, συμπεριενεχθεῖεν ἄν· εἰ δὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτῶν οὐδὲν μελήσει,» Ἀρτ. «Τοῖς γὰρ καιροῖς ἀνάγκη συμπεριφέρεσθαι πρὸς τὸ κράτιστον καὶ τὸν ἄνδρα καὶ τὴν πόλιν,» Αἰσχ.
Συμ.περι.φθείρομαι, Μ. φθαρήσομαι. Περιφέρομαι μετά τινος πρὸς φθοράν (πρὸς ὄλεθρόν) μου, συμφθείρομαι περιερχόμενος.
Συμπεριφορά (ἡ). τὸ συμπεριφέρεσθαι (κυρ. εἰς τὴν συναναστροφήν), τρόπος ὑποχρεωτικός, ἀρέσκεια, συγκατάβασις, (Γαλλ.) complaisance· πεῖρα πραγμάτων ἢ προσώπων, γνῶσις τοῦ κόσμου· (ἐνίοτε) ἀστοτία, (Γαλλ.) débauche. «Μηδὲ εἰς συμπεριφορὰν ὄχλων καθήσθω,» Ἰουλ.
Συμ.περι.φράσσω (ττω), Μ. φράξω. Φράζω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο ὁλοτρόγυρα, περικλείω ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ περιφράγματος.
Συμ.περι.φύομαι, Μ. φύσομαι (ἀόρ. Συμπεριέφυν κτλ.). Γεννῶμαι (Φυτρώνω, Αὐξάνω) πέριξ τινὸς συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συμ.περονάω-ῶ, Μ. ήσω. Περονάω ὁμοῦ, συνδέω διὰ ἠὼς διὰ περόνης, συρράπτω. «Τῶν προσαιτούντων αἱ ἐφεστρίδες ἐκ ῥακίων συμπεπαφάνηνται,» Θμ.
Συμπεσεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συμπίπτω.
Συμ.πέσσω (ττω), Μ. πέψω, =Συμπέπτω.
Συμ.πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἁπλόνω ὁμοῦ.
Συμ.πέτομαι, Μ. πτήσομαι. Πετῶ μαζῆ.
Συμ.πέττω, Ἀστ. ἀντὶ Συμπέσσω.
Συμπεφυρμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Φύρδην, ἀνάκατα.
Σύμπεψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμπέπτω, ἡ βαθμηδὸν ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ χώνευσις.
Συμπηγία (ἡ), =Συμπαγία.
Σύμπηγμα (τὸ). κατασκεύασμα συμπεπηγμένων.
Συμ.πήγνυμι καὶ Συμ.πηγνύω, Μ. πήξω. Συνάπτω (Συσφίγγω) τι διὰ πήξεως, συνθέτω, συναρμόζω (κυρ. καὶ μτνμ.) «Ὥσπερ ἂν εἰ ἐκ λεπυρίων ἐρεβίνθων λευκῶν πολλὰ συμπαγείη,» Ἀρστ. «Τὸ ἐπὶ γῆς ξυμπαγὲν πάχνη λέγεται,» Πλάτ.
Συμ.πηδάω-ῶ, Μ. ήσω ἢ ήσομαι. Πηδῶ ὁμοῦ.

†Συμπήδημα (τὸ). πήδημα γινόμενον συγχρόνως.

Σύμπηκτος (ὁ, ἡ). συνηνωμένος(συνηρμοσμένος)διὰ συμπήξεως,(Γαλλ.)compacte.

Σύμπηξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμπήγνυμι, ἡ διὰ πήξεως συνένωσις, συναρμογή, σύνθεσις.

‡Συμπήσω, Μ. πήξω, = Συμπήγνυμι.

Συμπίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Σφίγγω μαζὶ (ἕνα μετ' ἄλλου), πιάνω ἀφικτά, συνθλίβω (κυρ. καὶ μτφορ.).

Συμπίεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμπιέζω, σύνθλιψις (κυρ. καὶ μτφορ.).

Συμπίεσμα (τὸ), τὸ διὰ συμπιέσεως σχηματιζόμενον ἄθροισμα.

Συμπιεσμὸς (ὁ), = Συμπίεσις.

Συμπιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Συσφίγγω (Συμπυκνόνω) τι ἐν εἴδει πίλου (κεστοῦ). «Κόμην συμπεπλεγμένην, » Δα.

Συμπίλημα (τὸ). σῶμα (χῶμα κτλ.) συμπεπιλημένον.

Συμπίλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐν εἴδει πίλου (κεστοῦ) συμπύκνωσις.

‡Συμπιλητής, οῦ (ὁ). ὁ συσφίγγων διὰ συμπιλήσεως.

Συμπιλητικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς συμπίλησιν (ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ συμπυκνύνειν).

Συμ-πιλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συμπιλέω.

Συμ-πίνω, Μ. πίομαι (ἀόρ. Συνέπιον κτλ.). Πίνω μαζί, ὁμοκοτῶ μετά τινος, συμφοιτάζω (μτνμ. ἐπὶ ξύλων) βοφῶ (ποτίζομαι ἀπὸ) τὴν ὑγρασίαν.

Συμ-πιπράσκω, Μ. πράσω. Πωλῶ μαζί.

Συμ-πίπτω, Μ. συμπεσοῦμαι (ἀόρ. Συνέπεσον κτλ.). Πίπτω ὁμοῦ (εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον ἢ τόπον)· συνέρχομαι εἰς ἕν (σημεῖον)· συγκλείομαι (« Ὥστ' ἐκπεσεῖν τοὺς αφῆνας, εἶτ' εὐθὺς συμπεσεῖν τὰ μέρη τοῦ ξύλου, « Στρβ. « Νυκτῆρες συμπεπτωκότες, « Πλάτ.)· συμπλέκομαι (εἰς μάχην) (« Πρῶτα μὲν αὐτοὺς λέγεται διιστάντας ἐς ἀλλήλους τοξεύειν· μετὰ δέ, συμπεσόντας, τῷσι αἰχμῇσι συνέχεσθαι, « Ἡρ.)· (ἐπὶ κρημνιζομένων αἰκοδ.) σωριάζομαι, βουλῶ· (ὕθ. ἐπὶ φωμ.) χάνω τὸ πάχος μου, λιγνεύω, ζαράνω (« Στερρὰν συμπεπτωκυῖα, « Ἀέτ., στακιδωσμένη. « Ὑρόσωπον συμπεπτωκός, « Φλέγ., λιγνὸν ἢ σκυθρωπόν, [κεν.) καταισχυμένον, [Γαλλ.] abattu)· (μτφορ.) συνάδω, συμφωνῶ, (Γαλλ.) coïncider (« Ὥστε συμπεφέρειν τὸ πάθος τῷ χρησταρίῳ τῷ γενομένῳ, « Ἡρ.)· (μὲ αἰτ. πρόθετ. ἢ δοτ.) καταντῶ (περιπίπτω) εἰς (« Μὴ, συμπεσόντες πολεμίοις, πάθητέ τι, « Ξεν. « Οὐκ ἂν τις οὕτω... ἀνὴρ λέοντ' ἐθείσειν οὐδὲ πάρδαλιν, μοῦνος στεινυγρῇ συμπεσὼν ἐν ἀτραπῷ, « [Σιμωνίδ. παρὰ] Γαλ. «Ἰδίαν μὲν ἀλυσείησί τε καὶ ἀσιτίῃσι συμπεπτωκότα εἶκτειρε, « Ἡρ.)· (συνήθ. τροπ. ἢ κατὰ μτχ.) γίνομαι κατὰ σύμπτωσιν, συμβαίνω. « Ἀσθένειά τις αὐτῷ ξυνέπεσε, « Πλάτ. « Τοῖσι Σπαρτιήτῃσι κατ' αὐτὸν τοῦτον τὸν χρόνον συνεπεπτώκεε ἔρις ἐοῦσα πρὸς Ἀργείους, « Ἡρ. (καὶ κατὰ μτχ.) « Πρὸς τὸ συμπίπτον ἀεὶ διατάττειν, « Ξεν. « Φέρειν τὰ συμπίπτοντα μὴ παλιγκότως, « (Εὐρ. παρὰ) Στβ.

Συμ-πιστεύω, Μ. εὐσω. Πιστεύω ὁμοῦ, ἔχω τὴν αὐτὴν πίστιν πρός τι ἢ τινα.

Συμ-πιστόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Ποιοῦμαι προσέτι.

Συμ-πίτνω καὶ

Συμ-πιτνέω-ῶ, Π. ἀντὶ Συμπίπτω. «Πολλοὶ γὰρ εἰς ἓν ξυμπίτνουσιν ἵμεροι, « Αἰσχλ.

Συμ-πλάζομαι, Μ. πλάγξομαι καὶ

Συμ-πλανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Πλανῶμαι (Περιπλανῶμαι) μετά τινος.

Συμπλανήτης, ου (ὁ) καὶ

Συμπλανῆτις, τος (ἡ), = τῷ

Σύμπλανος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ. ἢ γεν.) ὁ πλανώμενος ἢ περιπλανώμενος μετά τινος, πλάνητος σύντροφος.

Σύμπλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμπλάσσω.

Σύμπλασμα (τὸ). πρᾶγμα συμπεπλασμένον, (μτφορ.) ψεῦδος.

Συμ-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Πλάττω (δίδω μορφὴν εἴς) τι, δημιουργῶ ὡς πλάστης (« Ὁ πλακοῦς πέπεκται, σημαῖ συμπλάττεται, « Ἀρχφ.)· (συνήθ. μτνμ.) πλάττω μὲ τὴν φαντασίαν μου, συνθέτω ψεύματα. «Τῶν θεῶν, συμπλάσας ἑαυτῷ ἐνύπνιον, κατεψεύσατο, « Αἰσχ.

Συμ-πλαστουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλαστουργῶ (δημιουργῶ) ἐκ συμφώνου τι ὡς

Συμπλαστουργός (ὁ, ἡ). ὁ πλαστουργῶν τι ἐκ συμφώνου μετ' ἄλλου, συνεργάτης πλαστουργῶ.

Συμ-πλαταγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κτυπῶ μὲ κρότον δύο (πλατέα) σώματα μαζί (ἕνα μετ' ἄλλου). « Χερσὶ συμπλατάγησεν, « Ἰλ. Ψ., συνεκρότησε.

Συμπλέγδην, ἐπίρ. Κατὰ σύμπλεξιν, περιπλεκτά, ἕνα μετ' ἄλλου.

Σύμπλεγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε συμπεπλεγμένον (συνηνωμένον κατὰ σύμπλεξιν), (ὕθεν ζωγρφ. ἢ γλυπτ.) συνωρὶς (Γαλλ. groupe) ἀθλητῶν εἰς θέσιν συμπλοκῆς.

Συμπλείονες ἢ Συμπλείους (οἱ, αἱ), πολλοὶ μαζί.

Συμπλεκὴς, ἐος (ὁ, ἡ). συνημμένος κατὰ σύμπλεξιν, συμπεπλεγμένος.

‡Συμπλέκτειρα (ἡ), Π. ἡ συμπλέκουσα, (εἰς τὸν Ὀρφ. διορθ. τινὲς Συμπαίκτειρα).

Συμπλεκτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) «κῶς. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ συμπλέκειν, συνδετικὸς κατὰ συμπλοκήν.

Σύμπλεκτος (ὁ, ἡ), = Συμπλεκὴς, συμπεπλεγμένος. ||. (οὐσ.) Συμπλεκτον, « Γρφ., θώραξ ἀλυσιδωτός, [ἐκ τοῦ

Συμ-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω τι ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου), ἑνόνω, συνάπτω (« Τὼ χεῖρε ἐς τοὐπίσω ξυμπλέκοντες, « Θκ.) συγχέω, ἐμπερδεύω, (Γαλλ.) compliquer. « Ἔστι δὲ τοῦ χειμῶνος τὸ ἴχνη ὀρθὰ ἐπὶ τὸ πολύ, τῶν δὲ ἠρος συμπεπλεγμένα, « Ξεν. ||. (συχν. μεσ.) πιάνομαι (νὰ πολαίφωμαι, νὰ μαλώσω, νὰ πολεμήσω), (χυδ.) τσακώνομαι (μτνμ.) ἔχω ἢ λαμβάνω σχέσιν μετά τινος· ἐνίοτε) συνουσιάζομαι. « Τῷ παντοιόρρῳ θέτιδι συμπλακεῖς ποτε, « Εὐρ.

Σύμπλεξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μεθ' ἑτέρου συμπλοκὴ (περιπλοκὴ), ἕνωσις.

Σύμπλευρος (ὁ, ἡ). ὅστις εἶνε πλευρὸν μὲ πλευρὸν μετά τινος.

Συμ-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Πλέω (Ταξειδεύω ἢ Ἀρμενίζω) μαζί, συνταξειδεύω (εἰς τὸ αὐτὸ πλοῖον).

Σύμπλεως (ὁ, ἡ). γεμάτος ἴσα μὲ τὰ χείλη, ἔμπλεως.

Συμπληγὰς [συμπλήσσω], άδος (ὁ, ἡ). ὁ συγκρουόμενος, (ὕθ. εἰς τὸ πλθ.) «Συμπληγάδες (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) πέτραι, οἱ περὶ τὸ στόμιον τοῦ Εὐξείνου Πόντου σκόπελοι (διότι, κατὰ τὴν μυθολογ., ἐνόμιζοντο συνεχρούοντο). ||. (οὐσ. θηλ.) ἀντὶ συμπλοκὴ, σύγκρουσις.

Συμπλήγδην, ἐπίρ. Κεκυφῶντας (Κεκυφότα) ἕνα μετ' ἄλλου.

Συμ-πληθύνω, Μ. υνῶ καὶ ῦνω.

Συμ-πληθύω, Μ. ύσω. Συντελῶ πρὸς πληθυσμὸν (πρὸς αὔξησιν), αὐξάνω συγχρόνως. « Σὺθεὶς εἰς τὰ πληθυντικὰ ὁ ἀριθμὸς, συνεπλήθυνε (ἄλλ. συνεπλήθυσε) καὶ τὰς ἀτυχίας, « Λογγ.

Συμ-πλημμυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλημμυρῶ ὁμοῦ μέ.

Σύμπληξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμπλήσσω, κτύπημα ἑνὸς μετ' ἄλλου, Σύγκρουσις.

Συμπλήρης, εος (ὁ, ἡ). γεμάτος ὡς ἐπάνω, ἐντελῶς πλήρης.

Συμ-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο, συντελῶ πρὸς πλήρωσιν. 2) γεμίζω ἐντελῶς, ἀναπληρῶ τὸν ἀριθμὸν, ἀπογεμίζω (μτνμ.) = Ἐκπληρῶ.

Συμπλήρωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς συμπλήρωσιν.

Συμπληρωματικὸς, ἡ, όν, (ᾷ ἐπίρ.) «κῶς. Ὁ χρησιμεύων ὡς συμπλήρωμα.

Συμπλήρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμπληρόω, ἐκπλήρωσις, ἀναπλήρωσις.

Συμπληρωτικὸς, ἡ, όν, (ᾷ ἐπίρ.) «κῶς. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς συμπλήρωσιν.

Συμ-πλησιάζω, Μ. άσω. Πλησιάζω ἐντοὺτῷ ἢ ἀμοιβαίως πρός τινα, ἔχω σχέσιν (συναναστροφὴν) μετά τινος.

Συμ-πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Κτυπῶ ἕνα μετ' ἄλλου, συγκρούω.

Σύμπλοια (ἡ). τὸ συμπλέειν, συνταξείδεμα (διὰ θαλάσσης).

Συμπλοϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς σύμπλουν ἢ συμπλοιαν. « Φιλία—, « Ἀρχτ., ἡ μεταξὺ συμπλόων.

Συμπλοκὴ (ἡ). ἡ μεθ' ἑτέρου πλοκὴ, περιπλοκὴ· συμβολὴ μαχομένων, (Γαλλ.) mêlée, conflit, engagement· (ἐνίοτε) συνουσία. (μουσ.) ἕνωσις διαφόρων ἀντιθέτων τόνων· (ῥητ.) εἶδ. ἐπαναλήψεως.

Σύμπλοκος (ὁ, ἡ), = Σύμπλεκτος, ὁμόπλοκος.

Σύμπλοος-ους (ὁ, ἡ), ὁ συμπλέων μετά τινος (εἴτε εἰς τὸ αὐτὸ εἴτε καὶ μὲ ἄλλο πλοῖον), συνταξειδεύων (διὰ θαλάσσης.

Συμ-πλουτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλουτῶ ὁμοῦ.

Συμ-πλουτίζω, Μ. ίσω. Πλουτίζω παρομοίως.
Συμπλοτήρ (ὁ), = Σύμπλους.
Συμ-πλώω, Μ. ώσω, Ἰων. Π. ἀντὶ Συμπλέω.
Σύμπνευσις, εως (ἡ) καὶ
Συμπνευσμός (ὁ), = Σύμπνοια, ξἐκ τοῦ
Συμ-πνέω, Μ. πνεύσω ᾗ πνεύσομαι. Πνέω (Φυσῶ ἢ Ἀναπνέω) ὁμοῦ, συνεναπνέω (συνεκδ. ᾗ τρπ.) εἶμαι σύμφωνος (σύμφωνος), ὁμονοῶ, συνεννοοῦμαι, (ἀθ. τὸ Γαλλ.) conspirer. «Ὡς οὐδ' ἂν εἴτι γένοιτο, ἔτι συμπνεόντων ἡμῶν καὶ θυόντων,» Δημ. «Ἰταλία τε πᾶσα συμπεπνεύκει,» Ἡρωδ. «Οὐ μὴν ἡ τύχη πρὸς ταῦτ' ξυνέπνευσεν,» Ἄνναρ.
Συμπνιγής, ἐος (ὁ, ἡ), = Πνιγτρίς, στενόχωρος, ξἐκ τοῦ
Συμ-πνίγω, Μ. πνίξω. Συσφίγγων πνίγω (στενοχωρῶ), συνθλίβω.
Συμπνοια (ἡ), τὸ συμπνέειν, τὸ ἐκ συμφώνου φύσημα· (συνήθ. μτφορ.) ὁμόνοια, συμφωνία φρονημάτων (αἰσθημάτων), συνεννόησις, ξἐκ τοῦ
Σύμπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ συμπνέων (φυσῶν ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου)· (συνήθ. μτφ.) ὁμόφρων, σύμφωνος.
Συμ-ποδίω-ῶ, Μ. ήσω. Συνδέω τοὺς πόδας τινός, = Συμποδίζω.
Συμ-ποδηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδηγῶ (Καθοδηγῶ) ὁμοῦ ὡς ποδηγός.
Συμ-ποδίζω, Μ. ίσω. Δένω ἢ Ἐμπερδεύω τὰ πόδια τινὸς ἕνα μετ' ἄλλου, πεδικλόνω· (μτφορ.) βάλλω πρόσκομμα, παρεμποδίζω.
Συμποδισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πεδίκλωμα, (μτφορ.) παρεμπόδισμα.
Συμποδιστής, οῦ (ὁ). ὁ συμποδίζων (παρεμποδίζων).
†Συμ-ποδοδεσμέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σύμποδα δεσμέω.
Συμ-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συμβοηθῶ τινα εἰς τὸ νὰ κάμῃ τι, συνεργῶ. «Ὅταν σατύρους τοίνυν ποιῇς, καλεῖν ἐμὲ, ἵνα συμποιῶ,» Ἀριστ.
Συμ-ποικίλλω, Μ. ιλῶ. Πλουμίζω (Παραλλίζω) τι ὁμοῦ, συντελῶ πρὸς ποικιλμόν.
Συμ-ποιμαίνω, Μ. ποιμανῶ. Βόσκω ὁμοῦ (μετ' ἄλλων), συμβόσκω ὡ.-
Συμποίμην, ποίμενος (ὁ). σύντροφος ποιμένος.
Συμ-πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολεμῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου) μετά τινος, εἶμαι σύμμαχος.
Συμ-πολεμίζω, Μ. ίσω, = Συμπολεμέω.
‡Συμ-πολεύομαι, Μ. εύσομαι, = Συμπεριπολῶ, συμπεριφέρομαι.
Συμ-πολίζω, Μ. ίσω. Συνενόνω (Συγκατοικίζω, Συμπεριλαμβάνω) εἰς μίαν πόλιν.
Συμ-πολιορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολιορκῶ ὁμοῦ.
Συμπολιτεία (ἡ). συνένωσις διαφόρων πόλεων ἢ ἐπικρατειῶν εἰς μίαν πολιτείαν (εἰς ἓν σύστημα δεσποτείας). Συμμέθεξις τῶν αὐτῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων. «Ἡ τῶν Ἀχαιῶν—,» Πλβ., ξἐκ τοῦ
Συμ-πολιτεύω, Μ. εύσω. Συναποτελῶ (Εἶμαι συνηνωμένος εἰς) μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πολιτείαν (ἢ εἶδος διοικήσεως)· μετ' ἄλλων, συμμετέχω τῶν αὐτῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων. ‖. (ἰδιαιτ. μσ.) πράττω συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου μετά τινος τὰ πολιτικὰ πράγματα, διοικῶ ὁμοῦ τὴν πολιτείαν, (ἁπλ.) συνδιάγω, συμβιοτεύω. «Μετὰ κλεπτῶν—,» Συν.
Συμπολίτης, ου (ὁ) ᾗ Συμπολῖτις, ιδος (ἡ). ὁ τῆς αὐτῆς πόλεως ἢ πολιτείας πολίτης. «Οὔτε συμπολίτην οὔτε συνδημότην λέγουσιν (οἱ Ἀττικίζοντες). Πολίτην δὲ καὶ δημότην ἄνευ τῆς Σύν· Συνέφηβον δὲ καὶ Σύμποτην μετὰ τῆς Σύν· Ὁ μέν τοι Εὐριπίδης που λέγει· Ὦ ξυμπολῖται,» Σχλ.
Συμ-πολλαπλασιάζω, Μ. άσω. Συνάπτω (Συγκεφαλαιῶ) πολλαπλασιάζων.
Σύμπολος, πόλλη, πολυ. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) Πολλοὶ ὁμοῦ. «Ἕνα τε πείθειν ᾗ ξυμπόλλους,» Πλάτ.
Συμ-πομπεύω, Μ. εύσω. Πομπεύω ὁμοῦ μετ' ἄλλων, συνεκτελῶ πομπὴν ἢ ἀγῶνας, συνεορτάζω.
Συμ-πονέω-ῶ καὶ (μσ.) -πονέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Κοπιάζω ἢ Ταλαιπωροῦμαι ὁμοῦ, συμμετέχω τῶν πόνων (τῶν κόπων) τινός.
Συμ-πονηρεύομαι, Μ. εύσομαι. Συμμετέχω τῶν πονηριῶν (τῆς ἀχρειότητος) τινος, πονηρεύομαι ἐπίσης.
Σύμπονος (ὁ, ἡ). ὁ συμπονῶν (συγκοπιάζων) τινι, συμμέτοχος τῶν πόνων, συνεργάτης· (Βυζ.) τροποτηρητὴς ἢ πάρεδρος ἄρχοντος. «Οἱ ἄρχοντες οὐκ ὀφείλουσι τὴν ἐπαρχίαν καταλιμπάνειν.. οὔτε αἱ σύμπονοι οὔτε οἱ δομέστικοι,» Εὐς.
Συμ-ποντίζω, Μ. ίσω ᾗ
Συμ-ποντόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταποντίζω ὁμοῦ.
Συμ-πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑπάγω πουθενὰ μετά τινος, συνοδοιπορῶ· συνέρχομαι (εἰς ἐκκλησίαν, εἰς γάμον).
Συμ-πορθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πορθῶ (Ληλατῶ) ὁμοῦ, ἐρημόνω ἐκ συμφώνου.
Συμ-πορίζω, Μ. ίσω. Προξενῶ (Παρ.ποιῶ) ἢ Προμηθεύω ἐκ συμφώνου. ‖. (μσ.) πορίζομαι (προμηθεύομαι) τι ἀπὸ διάφορα μέρη, συναθροίζω.
Συμπορισμὸς (ὁ), τὸ συμπορίζειν ἢ συμπορίζεσθαι, προμήθευσις γινομένη παρὰ πολλῶν ὁμοῦ ἢ πανταχόθεν.
Συμ-πορνεύω, Μ. εύσω. Πορνεύω ὁμοῦ.
Σύμπορος (ὁ, ἡ). ὁ συμπορευόμενός τινι, συνοδοιπόρος.
Συμ-πορπάω-ῶ, Μ. άσω ᾗ Ἰων. ήσω. Θηλυκόνω ὁμοῦ διὰ τῆς πόρπης.
‡Συμπορπητός, ἡ, ὀν ᾗ
Σύμπορπος (ὁ, ἡ). (χιτὼν) Ὁ συναπτόμενος διὰ πόρπης (καὶ ὄχι διὰ ῥαφῶν), θηλυκωτός.
Συμ-πορσύνω, Μ. υνῶ, Ἰων. Π. συνεργῶ εἰς τὸ νὰ κατορθωθῇ τι, συνευκολύνω, συγκατασκευάζω.
Συμποσία (ἡ), = Σύμποσις.
Συμ-ποσιάζω, Μ. άσω. Τρώγω καὶ πίνω (Ξαφαντόνω) μαζῦ, συντυχοῦμαι (εἰς συμπόσιον).
Συμποσιακὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίρ.) -ακῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς συμπόσιον, ὁ συνεθιζόμενος εἰς τὰ συμπόσια.
Συμ-ποσιαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐπιστατῶ ὡς) -.
Συμποσιάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων (ἐπιστάτης) τοῦ συμποσίου (εἰς τινας πόλεις) εἶδος ἄρχοντος.
Συμποσιαρχία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἐπιφασία) τοῦ συμποσιάρχου.
Συμποσίαρχος (ὁ), = Συμποσιάρχης.
Συμποσιαστής, οῦ (ὁ). ὁ συμποσιάζων, σύνδειπνος εἰς -.
Συμπόσιον (τὸ). Δεῖπνον (τραπέζι) συγκροτούμενον ἀπὸ συμπότας, (Τουρκ. πιθαν. κατὰ παραφθορ.) τζουμποῦσι, ζιαφέτι· (συνεκδ.) ὁ τόπος (ἡ σάλα) ὅπου συγκροτεῖται τὸ συμπ., (κατ' ἔκτ.) αἱ σύνδειπνοι.
Συμ-ποσόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνάπτω διαφόρους ποσότητας εἰς ἕν, Συγκεφαλαιώω.
Συμ-ποτάζω, Μ. άσω, σπν. ἀντὶ Συμποσιάζω.
Συμπότης, ου (ὁ). ὁ συμπίνων (συμποσιάζων) μετά τινος, σύντροφος εἰς συμπόσιον, σύνδειπνος.
Συμποτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς συμπόσιον, συνειθισμένος εἰς τὰ συμπόσια· καλὸς (εὐάρεστος κτλ.) συμπότης. «Πρεσμάνθανε ξυμποτικὸς εἶναι καὶ ξυνουσιαστικὸς,» Ἀριστ. «Ἡδίστη ἐστὶ συμποτικώτατον,» Ἀκ.
Συμπότις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Συμπότης.
Συμ-ποτνιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Παραπονοῦμαι μετά τινος.
Συμπότορια (ἡ), Συμπότις.
Σύμπους, ποδος (ὁ, ἡ). συνδεδεμένος ᾗ (ἐπὶ ἀγαλμ.) συνηνωμένους τοὺς πόδας. ‖. (τὸ οὐδ. πλθ.) Σύμποδα, ἀντὶ ἐπιρ. Τὰ δύο πόδια μαζῦ. «Σ. δεσμεῖ,» Στρ. (ὅπου ἄλλ. ἀναγν. Συμποδοδεσμεῖ).
Συμ-πραγματεύομαι, Μ. εύσομαι. Διαπραγματεύομαι (ἢ Καταγινομαι εἰς) τι ἐκ συμφώνου, συνεργῶ νὰ πραγματοποιηθῇ τι.
Συμπρακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ συμπράττειν ἐπιτήδειος, συντελεστικός.
Συμπράκτορια (ἡ), θηλ. τοῦ -
Συμπράκτωρ, ορος (ὁ). ὁ συμπράττων, συνεργός, συνεργάτης. «Ὁδοῦ—,» Σοφ., συνοδοιπόρος, σύντροφος.
Σύμπραξις, εως (ἡ), τὸ συμπράττειν, συνεργία, συμβοήθεια.
Συμ-πράσσω[πτω], Μ. πράξω. Πράττω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνεργῶ εἰς τὸ νὰ κατορθωθῇ τι, συμβοηθῶ. ‖. (μσ.) συνεπιδικοῦμαι.
Συμπράστης [συμπιπράσκω], ου (ὁ). ὁ πωλῶν τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον, σύντροφος πωλητοῦ.
Συμπρεπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ ἔοτ.) ὁ συμπρέπων (ἁρμόζων) εἴς τι, πρόσφορος.
Συμπρεπόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Καταλλήλως, προσφόρως, ἀνηκόντως.
Συμ-πρέπω (χωρὶς Μ.). (μὲ ἔοτ.) Πρέπω (Ταιριάζω, Ἁρμόζω) εἴς τι, εἶμαι πρόσφορος. «Θοὰ δὲ νικαφόρῳ σὺν Ἀριστοκλείδᾳ πρέπει,» Πινδ.
Συμπρεσβευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ συμπρεσβεύων (διορισμένος πρεσβευτὴς ὁμοῦ μὲ ἄλλον), πρέσβυς συναποσταλμένος.
Συμ-πρεσβεύω, Μ. εύσω. Πρεσβεύω (Εἶ-

μαι διωρισμένος πρέσβυς πουλενά) όμοῦ μὲ ἄλλον.
Σύμπρεσβυς, εως (ὁ), = Συμπρεσβευτής.
†Συμπρεσβύτερος (ὁ). συναδελφὸς (ὁμοταγής) πρεσβυτέρου, ἐπίσης πρεσβύτερος.
Συμπρήκτωρ, Σύμπρηξις, Συμπρήσσω, Ἰων. ἀντὶ Συμπράκτωρ κτλ.
Συμπρίσθαι, ἀόρ. ἀνμλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συννωέομαι.
Συμπροάγω, Μ. ἄξω. Προάγω (Προβιβάζω) τι ἢ τινα (ᾗ ἑλλ. ἢ ἀμετβτ. Προχωρῶ, Προοδεύω) ἐκ συμφώνου.
Συμπροαύξομαι, Μ. αὐξηθήσομαι. Προχωρῶ ὁμοῦ εἰς αὔξησιν.
Συμπροβαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Συμπροέβην κτλ.). Προβαίνω (Προχωρῶ) ὁμοῦ μέ, συμπροοδεύω.
Συμπροβάλλω καὶ (μσ.) βάλλομαι, Μ. βαλῶ, βαλοῦμαι. Προβάλλω (Παράγω ἀπ' ἐμοῦ εἰς τὸ εἶναι ἢ Ἐκλέγω) ὁμοῦ μέ.
Συμπρόβουλος (ὁ). συνάρχων προβούλου.
Συμπρογινώσκω, Μ. γνώσομαι. Προβλέπω (Προγνωρίζω) τι συγχρόνως.
Συμπροδίδωμι, Μ. προδώσω. Προδίδω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου).
Συμπρόεδρος (ὁ). ὁ ὁμοῦ μὲ ἄλλον πρόεδρος, συνάρχων προέδρου.
Συμπρόειμι, Μ. εἶμι (κυρτ. Συμπροΐτον κτλ.), = Συμπροέρχομαι, συμπροοδεύω, συναυξάνομαι.
Συμπροέρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συμπροῆλθον κτλ.). Προέρχομαι ὁμοῦ, συνεξέρχομαι.
Συμπροθυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Προθυμοῦμαι ἐκ συμφώνου, ἔχω ἢ δείχνω τὴν αὐτὴν προθυμίαν, συμπράττω (συνεργῶ) προθύμως εἴς τι.
Συμπροθυμοποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Προθυμοποιοῦμαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συμπροθυμοῦμαι.
Συμπροΐημι, Μ. προήσω (ἀόρ. Συμπροῆκα κτλ.), = Συμπροπέμπω.
Συμπροκόπτω, Μ. κόψω. Προκόπτω (Προχωρῶ) ὁμοῦ, συμπροοδεύω.
Συμπροκύπτω, Μ. κύψω. Προκύπτω (Προνεύω ἢ Προφαίνομαι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
†Συμπρομάχων, ονος (ὁ). συνάρχων προμαχήμονος (παρὰ τοῖς Ἀκαρνᾶσ.).
Συμπρονομεύω, Μ. εὔσω. Ὑπάγω ὁμοῦ εἰς προνομήν.
Συμπροπέμπω, Μ. πέμψω. Προπέμπω (Ξεπροβοδῶ) τινὰ ὁμοῦ μὲ ἄλλους.
Συμπροπίπτω, Μ. πεσοῦμαι. (μὲ δοτ.) Ὑβγαίνω μὲ βίαν (Πεταιοῦμαι ἔξω) καὶ φεύγω μετά τινος.
†Συμπροπορεύομαι, Μ. εὐσομαι. Προπορεύομαι μετά τινος.
Συμπροστατεύω, Μ. εὐσω. Προστατεύω ἐκ συμφώνου.
Συμπροσάγω, Μ. ἄξω. Πλησιάζω συγχρόνως (κυρ. ἐπὶ στρατευμ. προχωρούντων ἐναντίον πρὸς συμπλοκήν).
Συμπρόσειμι, Μ. ἔσομαι. Εἶμαι συγχρόνως πλησίον τινός. «Μὴ συμπροσέστω σοι θρόνος ἀνομίας.» Γρρ.
Συμπρόσειμι, Μ. εἶμι (παρτ. Συμπρισζων κτλ.), = τῷ Συμπροέρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συμπροῆλθον κτλ.). Προσέρχομαι (Πλησιάζω) παντοῦ μετά τινος.
Συμπροσεύχομαι, Μ. εὔξομαι. Προσεύχομαι ὁμοῦ (μετά τινος).
Συμπροσέχω-προσσχω, Μ. ἕξω. (μὲ δοτ.) Προσέχω (ἐνν. τὸν νοῦν) συγχρόνως (καὶ μσ. Εἶμαι ὁμοῦ προσκολλημένος) εἴς τι.
Συμπροσκυνέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσκυνῶ ὁμοῦ.
Συμπροσμείγνυμι, Μ. μίξω. Ἑνόνω (Πλησιάζω, [καὶ ἑλλ. ἢ ἀμετβτ.] Σμίγω, Ἀνταμώνομαι) μετά τινος.
Συμπροσπίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Ἔρχομαι συγχρόνως εἰς τὸν νοῦν τινος.
Συμπροσπλέκω, Μ. πλέξω. Συμπλέκω τι μετά τινος, συμπεριπλέκω.
†Συμπροστάτης, ου (ὁ). συνάρχων προστάτου (πρεσβεύτου).
Συμπροσψαύω, Μ. ψαύσω. Ἐγγίζω τι ὁμοῦ, ἅπτομαι ἐπιπολαίως.
Συμπροτερέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Εἶμαι ἐπίσης πρότερος (ἀνώτερος) τινος, συνυπερβαίνω.
Συμπροτρέπω, Μ. τρέψω. Προτρέπω ὁμοῦ, συμπαρορμῶ, συμπαροτρύνω.
Συμπροφαίνω, Μ. φανῶ. Προφαίνω (καὶ μσ. Προφαίνομαι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συμπροφητεύω, Μ. εὔσω. Προφητεύω τι ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου).
Συμπροφήτης, ου (ὁ) καὶ Συμπροφῆτις, ιδος (ἡ). ὁ ἐπίσης προφήτης.
Συμπροχέω, Μ. χεύσω. Προχέω ὁμοῦ, συνεκχέω.
Συμπροχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Προχωρῶ ὁμοῦ.
;Συμπροψαύω, Μ. ψαύσω, = Συμπροσψαύω.
Συμπρυτανεύω, Μ. εὔσω. Συνάρχω (Συνεπιστατῶ) ὡς =
Συμπρύτανις, εως (ὁ). ὁ ὁμοῦ μὲ ἄλλον πρύτανις, συνάρχων τοῦ πρυτάνεως.
Συμπρωτεύω, Μ. εὔσω. Πρωτεύω μετά τινος, ἔχω ἐπίσης τὰ πρωτεῖα.
Συμπτερόομαι-οῦμαι, Μ. πτερωθήσομαι. Ἀποκτῶ ὁμοίως καὶ ἐγὼ πτερά, γίνομαι ἐπίσης πτερωτὸς (μετάρσιος), (συνεκδ.) συναναψοῦμαι.
†Συμπτερύσσομαι, Μ. ύξομαι. Ἀνοίγω ἢ Κουνῶ ὁμοίως καὶ ἐγὼ τὰ πτερά μου, δοκιμάζω κατὰ τὸ παράδειγμα ἄλλου νὰ πετάξω.
Σύμπευγμα (τό). σοῦφρα (λώξα) ὑφάσματος.
Συμπτυκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ συμπτύσσειν (συγκλείειν, συντυλίσσειν κτλ.).
Σύμπτυκτος (ὁ, ἡ), = Συνεπτυγμένος. «Παρατίθημ' ὀλισθερῆ ἄρν' ἐς μέσον αὐτοπτυκτον,» (Δίφιλ. παρ') Ἀθ.
Σύμπτυξις, εως (ἡ), τὸ συμπτύσσειν ἢ συμπτύσσεσθαι, (ἀντιθ. τῷ Ἀνάπτυξις).
Συμπτύσσω, Μ. πτύξω. Διπλόνω ὁμοῦ (τὴν μίαν ἄκραν μὲ τὴν ἄλλην), (συνεκδ.) περιλαμβάνω εἰς ὀλίγην ἔκτασιν, (ὅθ. μτγν.) περικλείω τὴν ἔννοιαν εἰς ὀλίγας λέξεις, (ἀντιθ. τῷ Ἀναπτύσσω).
Συμπτωθείς, εῖσα, έν, κθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Συμπίπτω.
Σύμπτωμα (τό). τὸ συμβαῖνον κατὰ σύμπτωσιν, περιστατικόν, συνάντημα· «Ἰατρ.» τὸ χαρακτηριστικὸν παρακολούθημα τῆς νόσου. «Οὐχ ἅπασαν τὴν παρὰ φύσιν διάθεσιν, ἀλλ' ἥτις ἂν ἐνέργειαν βλάπτῃ, νόσημα προσαγορεύομεν· ἥτις δ' ἂν παρὰ φύσιν μὲν ᾖ, μὴ μέντοι βλάπτῃ γ' ἐνέργειαν, οὐ νόσον, ἀλλὰ σύμπτωμα νοσήματος.» Γαλ.
Συμπτωματικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς (ὁ) κατὰ σύμπτωσιν (περίπτωσιν), (ἰατρ.) ὁ μετέχων (ἢ ἐν εἴδει) συμπτώματος.
Συμπτωσία, σπν. ἀντὶ
Σύμπτωσις, εως (ἡ), τὸ συμπίπτειν, συνάντησις, ἕνωσις· συνδρομὴ περιστάσεων, περίπτωσις, (Γαλλ.) coïncidence· συμβολὴ (ἐχθρῶν), σύγκρουσις· κρήμνισμα, πέσιμον («Οἰκίας—,» «Στέγ-» [ἰατρ.] πέσιμον τοῦ ὄγκου ἢ τοῦ τόνου τῆς σαρκός, χαύνωσις, [Γαλλ.] affaissement. «Προσώπου [«Ὄμματος]—,» Ἰατρ.
Σύμπτωχος (ὁ, ἡ). οὐντροφάς τινος εἰς τὴν πτωχείαν, ἐπίσης πτωχός.
Συμπυκάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω ἑνόνων τι πυκνῶς ἕνα μετ' ἄλλου. «Δύλοφος δένδρεσι συμπεπυκασμένου,» Διόδ.
Σύμπυκνος (ὁ, ἡ). πολλὰ πυκνὸς (στερνὸς, ὁρικτός).
Συμπυκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Πυκνόνω συσφίγγων, συνενόνω πυκνῶς.
Συμπυκτεύω, Μ. εὔσω. Πυκτεύω μετά τινος, συμπαλαίω ὡς πύκτης.
Συμπυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι. Ἐρωτῶ (Ἐξετάζω νὰ μάθω) τι ἐκ συμφώνου μετά τινος.
Συμπυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Φλογίζω (Πυρπολῶ) ὁμοῦ, συγκατακαίω.
Συμπυρπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Πυρπολῶ ὁμοῦ, συγκατακαίω.
Συμπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ ὁμοῦ.
Συμπωρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνάπτω (Συγκολλῶ) διὰ πωρώσεως· (παθ.) συνδέομαι καθὼς τὰ συντετριμμένα κόκκαλα (διὰ τῆς ἰδίας των ἰκμάδος).
Συμφαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συνεσθίω.
Συμφαιδρύνω, Μ. υνῶ. Φαιδρύνω ὁμοῦ μέ.
Συμφαίνομαι, Μ. φανοῦμαι ἢ φανήσομαι. Φαίνομαι ὁμοῦ (συγχρόνως).
Συμφάναι, ἀπαρ. τοῦ Σύμφημι.
Συμφάνεια (ἡ), τὸ συμφαίνεσθαι, ἡ σύγχρονος ἐμφάνισις.
Συμφανής, ἐς (ὁ, ἡ). παντοχόθεν φανερός, ὁλοφάνερος.
;Συμφανίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι συμφανὲς (καταφανές), φανερώνω ἀριδήλως.
Συμφαντάζομαι, Μ. άσομαι, = Συμφαίνομαι.
Σύμφασις, εως (ἡ), τὸ συμφαίνεσθαι, ἡ σύγχρονος ἢ κατὰ συνεύγειαν ἐμφάνισις.
Συμφατριάζω, Μ. άσω. Φατριάζω μετά τινος, συναποτελῶ φατρίαν.
Συμφατριαστής, οῦ (ὁ). ὁ συμφατριάζων, συνιστῶν φατρίας.

Συμφέρον, οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Συμφέρω. ‖. (συνήθ. ὡς οὐσ.) κέρδος, ὄφελος, (ἴσως) ἐνδιαφέρον, ἰδιοτέλεια.

Συμφερόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Πρὸς τὸ συμφέρον, ὠφελίμως. « Καλῶς ἔχειν καὶ συμφερόντως. » Ἰσαρ. (καὶ δοτ.) « Συμφερόντως καὶ αὐταῖς ᾗ τοῖς φίλοις. » Ξεν.

Συμφερτός, ἡ, όν. Π. ἀντὶ Συμφορητός, συναγμένος εἰς ἕν, συνηγμένος. « Ἀρετὴ —, » Ἰλ. Ν., ἡ ἀνδρία πολλῶν ὁμοῦ ὅταν ᾖνε ἡνωμένοι. « Πορείη —, » Νόνν., ἡ μετὰ συνοδίας. « Θάμβος ἔχων γελόω πῶς ἐκ λίθου ἄλλοθεν ἄλλης συμφερτὸς γενόμην ἑξαπίνης Σάτυρος, » Ἐπιγρ., [ἁλ τοῦ

Συμ-φέρω, Μ. συνοίσω (ἀόρ. Συνήνεγκα καὶ πθ. Συνηνέχθην κτλ.). Φέρω (Σηκόνω ἢ Κουβαλῶ [καὶ μτφρ.] Ὑποφέρω) ὁμοῦ μέ ἄλλον. « Ὅ,τι ἂν ἅρ ὅπλον φέρειν, ὁ ἵππος τοῦτο συμφέρει, » Ξεν. (ᾗ πθ.) « Συμφέρεσθαι τῷ ἡλίῳ, » Πλ., κυκλοφορεῖν ὁμοῦ. (καὶ μτφρ.) « Ὅσῳ ἂν μᾶλλον συμφέρωμαι ταύτῃ τὴν τότε πενίαν, » Ξεν. 2) φέρω (συνάζω) εἰς ἓν μέρος, Συμφορῶ, συναθροίζω (κατὰ συνεισφοράν), συνεισφέρω. « Ῥήματα —, » Θκ. « Καὶ αὐταῖς ἠξίουν τὸ ναυτικὸν, ἀπὸ τῆς δαπάνης, ἣν ἐκεῖνοι (οἱ ξύμμαχοι) ξυμφέροιεν, » αὐτ. « Τοὺς νεκροὺς συνενεγκόντας ἔθαψαν, » Ξεν. « Πολλὰ συνενηνεγμένα ἀπόθεν οἷον τε ἦν, » αὐτ., (ἄθεν ᾗ) (συνήθ. τρπτ. ἢ κατὰ μτχ. μέ ἑστ.) συμβάλλω, συντελῶ, ὠφελῶ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) ταιριάζω, συμφωνῶ, (Γαλλ.) cumuenir. « Ὅ,τι συμφέρει τοῖς κάμνουσι, » Ξεν. « Ὅσα ἂν οἴηται συνοίσειν αὐτοῖς πρὸς τὸν βίον, » αὐτ. « Τὸ γὰρ τῷ ξυνεργὸν ἄλλον τοῦτο ἐβλαπτε, » Θκ. « Σμὴ ἂν σοι (γυνὴ) ἐκχωρῶς συμφέροι, » Ξεν. « Ὅτῳ συνενηνάχασιν οἱ καιροί, » Θκ., τῷ ἦλθον δεξιαὶ αἱ περιστάσεις. (καὶ κατὰ μτχ.) « Τὸ τῇ πόλει συμφέρον, » Ἰλλ. (καὶ γεν.) « Τὰ μικρὰ συμφέροντα τῆς πολεως, » Δημ. (καὶ ἀπολ.) « Ὡς ἁπλῶς ἐστι συμφέρον τὸ μηδὲν ἀσκεῖν ὑγιὲς ἐν τῷ νῦν βίῳ, » Ἀρχῳ. « Τὸ ἡμέτερον συμφέρον, » Ξεν. « Ἐπιστέλλετε ὅ,τι ὑμῖν δοκεῖ συμφέρον εἶναι, » αὐτ. « Τοῦ δικαίου αὐτοῖς μᾶλλον ἢ τοῦ συμφέροντος, » αὐτ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) « Συνηνέχθης τὰ παλαὶ οἷς Σαλωνεῖνε, » Πλάτ. « Τόδε δὲ ἴδιον νενομίκασι, καὶ οὐδαμοῦσι ἄλλοισι συμφέρονται ἀνθρώπων, » Ἡρ. « Συμφέρομαι τοῖς παλλοῖς, » Ἰλ., εἶμαι μὲ τὴν γνώμην των. « Συμφέρεσθαι τοῖς παροῦσιν, » αὐτ., συμμορφοῦσθαι μὲ τὰς περιστάσεις. (καὶ ἀπολ.) « Ἐὰν ἀνὴρ καὶ γυνὴ μὴ συμφέρωνται, » Πλάτ., ἂν συμφωνῶν. « Καθ' αὐτοὺς ξυμφέρεσθαι, » Θκ., νὰ συμβιβάζωνται μεταξύ των, (ᾗ ᾗ) (πθ.) Π. ἀντὶ Σύνειμι. « Οὐκ ἔμελλόν σε λείπειν οὐδέποτ', ἀλλά μοι καὶ θνήσκοντι συνείσῃ, » Σοφ. « Συνοισόμενος μεγάλῳ κακῷ, » Ἡρ., θὰ καταντήσῃ (θὰ περιπέσῃ) εἰς. « Συνίσασιν στόχῳ, » Αἰσχλ., θὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπόν των, (ὥθ. συνήθ. δι' (τρπτ. ἢ συμπίπτει νὰ γένῃ (νὰ λάβῃ τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἔκβασιν), συμβαίνω κατὰ σύμπτωσιν. « Τοὐμὸν ξυνοίσειν οὔνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς, » Σοφ., νὰ συμπέσῃ, νὰ συμφωνήσῃ. « Τὰ δ' ἄλλα συνήνεκται αὐτῇ εἰς εὐτυχίην γενόμενα, » Ἡρ., συνέπεσε νὰ λάβουν εὐτυχῆ ὡς πρὸς αὐτὴν ἔκβασιν. (συνήθ. πρὸς ἀπαρέμφ.) « Συνήνεικε αὐτόθι θωῦμα τοιόνδε γενέσθαι, » αὐτ. (καὶ πθ.) « Συμφέρεται ἡμῖν ἐπὶ τὸ ἄμεινον, » αὐτ. « Οὐδὲν σφι χρηστὸν συνοίσεσθαι, » αὐτ. « Παθήματα συνηνέχθη γενέσθαι, » αὐτ. « Συμφέρεται τωὐτὸ εἶναι, » αὐτ., συμπίπτει νὰ ἦναι. (καὶ κατὰ μτχ.) « Τὰ συμφερόμενα, » Λξ., τὰ συμπίπτοντα, αἱ περιστάσεις.

Συμ-φεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγω ἢ Φυγαδεύομαι (Ἐξορίζομαι ἢ Καταφεύγω) ὁμοῦ.

Σύμ-φημι, Μ. φήσω. Λέγω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον· (συνηθ.) λέγω τὸ Ναί, στέργω, συναινῶ, συγκατανεύω· συνομολογῶ, εἶμαι σύμφωνος. « Ὅ,τι ἂν σε τούτων ἐρωτῷ, σύμφαθι, » Ξεν. « Τοῦτο δὴ πρῶτον ἡ σύμφαθι, ἢ μὴ ἀντιφῇς. » Πλάτ. « Σύμφαθι, ἢ ἄπειπε, » αὐτ. (καὶ ἑπομένου ἀπαρεμφ.) « Συνέφασαν ᾗ ταῦτα ποιήσειν, » Ξεν.

Συμφήτωρ, ορος (ὁ), Π. [σύμφημι], μάρτυς.

Συμ-φθάνω, Μ. φθάσω. Φθάνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Σύμφθαρσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμφθείρω, καταστροφή, ἀφανισμός· (ζωγρφ.) συνένωσις γραμμάτων.

Συμ-φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Φθέγγομαι ὁμοῦ (τὸν αὐτὸν φθόγγον) μετά τινος, συνᾴδω, συνηχῶ, (μτνμ.) συμφωνῶ, (Γαλλ.) être d'accord.

Συμ-φθείρω, Μ. φθερῶ. Φθείρω τι ὁμοῦ, χαλνῶ (ἀφανίζω) ἕνα μετ' ἄλλων (ζωγρφ.) συγχέρνω ἀναπαυσθήτως τὰ χρώματα, μετρεύζω δι' ἀμυδρᾶς ἀνακράσεως τὴν ζωηρότητά των, (παρβλ. Ἀνιχραίνω) ‖. (μφ. μὲ αἰτ. πρόθετ.) συνέρχομαι πρὸς ἐπιφθορὰν ἐμαυτοῦ ᾗ ἄλλων.

Συμ-φθίνω, Μ. φθίσω. Σμικρύνω (Καταστήκω) τι (καὶ οὐδ. αὐτπθ. Δυόνω, Τελειόνω) ἀνεπαισθήτως.

Σύμφθογγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνεκπέμπων τὸν αὐτὸν φθόγγον, σύνωδος, σύμφωνος. ‖. (οὐσ.) ἡ διπλῆ ἢ τὸ Γ τῶν Δώρ.

Συμ-φιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου).

‡Συμφιλία (ἡ), ἡ ἐκ συμφώνου ἢ ἀμοιβαία φιλία.

‡Συμ-φιλιάζω, Μ. άσω. Συνάπτω ἢ Διατηρῶ φιλίαν μετά τινος. (Χρσ.).

Συμ-φιλιόω-ῶ, Μ. ωσω. Φιλιόνω ἕνα μετ' ἄλλου, συνδιαλλάττω.

Συμ-φιλοδιδξέω-ῶ, Μ. ήσω. (μέ ἑστ.) Συναμιλλῶμαι μετά τινος (Προσπαθῶ ἐπίσης) πρὸς ἀπόκτησιν δόξης, εἶμαι ἐπίσης φιλόδοξος, ἢ 2) συμπράττω πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τῆς φιλοδοξίας τινός.

Συμ-φιλοκαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Συναγωνίζομαι ἢ Συναμιλλῶμαι φιλοκάλως εἴς τι, εἶμαι ἐπίσης φιλόκαλος.

Συμ-φιλολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιλολογῶ μετά τινος, καταγίνομαι ὁμοῦ εἰς τὴν φιλολογίαν ἢ, πραγματεύομαι συμφώνως φιλολογικόν τι ἀντικείμενον.

Συμ-φιλομαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἐπίσης φιλομαθής, ἔχω (ἢ καταγίνομαι εἷς τι μὲ) τὴν αὐτὴν φιλομάθειαν.

Συμ-φιλονεικέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιλονεικῶ ὁμοῦ, συναμιλλῶμαι φιλονείκως.

Συμ-φιλοπονέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμπράττω φιλοπόνως.

Συμ-φιλοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιλοσοφῶ μετά τινος, συμμετέρχομαι τὴν φιλοσοφίαν ἢ συζητῶ φιλοσοφικόν τι ἀντικείμενον.

Συμ-φιλοτιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συναμιλλῶμαι φιλοτίμως, συμπράττω ὑπὸ φιλοτιμίας.

Συμ-φλάω-ῶ, Μ. φλάσω. = Συνθλάω, Συνθλίβω.

Συμ-φλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Φλεγμαίνω (Φλογίζομαι, Κακοφαρμίζω) ὁμοῦ.

Συμ-φλέγω, Μ. φλέξω ᾗ

Συμ-φλογίζω, Μ. ίσω. Καίω (Φλογίζω) τι ὁμοῦ, συμπυρπολῶ, συγκατακαίω.

‡Συμφλυαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλυαρῶ (Ψωρολογῶ) ὁμοῦ.

Συμ-φοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζω (Ξυπάζω) ὁμοῦ.

Συμ-φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Σχνάζω συνθενά (κυρ. δὲ εἰς τὸ αὐτὸ σχολεῖον) μετά τινος, συμμαθητεύω, (ὥθ.) « Φίλος ὢν αὐτῷ καὶ συμπεφοιτηκὼς, » Πλ., = Συμφοιτητής.

Συμφοίτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συμμαθήτευσις.

Συμφοιτητής, οῦ (ὁ). ὁ συμφοιτῶν τινι, (ἰδιαιτ.) συμμαθητής.

Συμ-φονεύω, Μ. εὑσω. Φονεύω ὁμοῦ, γίνομαι συνεργὸς φόνου.

Συμφορά (ἡ). τὸ συμφέρειν (φέρειν ὁμοῦ) συμφόρησις, συναθροισις. « Βελῶν, » Χειν.) —, » Πολυβ., Διοδ. 2) (συνήθ.) συνδρομὴ περιστάσεων (συμβεβηκότων). σύμπτωσις (ἰδιωτ.) περίστασις δεινή, κακόν, δυσκολία· (ἰατρ.) ἐξάπτωμα. « Ἐπὶ συμφορᾷσιν ἀγαθαῖς, » Ἀρχῳ. « Πόρους ἐπ' ἐσθλαῖς ξυμφοραῖσιν ἑστάναι, » Εὐρ. « Συμφοραὶ βίου (πραγμάτων), » Σοφ. « Αἱ ὑπὸ τῶν πολιτῶν συγκείμεναι συμφοραί, » Ξεν. « Συμφορᾷ χρῆσθαι, » Λξ., περιπέτειαν εἷς. « Συμφορὴν ποιεῖσθαί τι, » Ἡρ., = Δεινοπαθεῖν. « Κατὰ συμφορὰν, » Ξεν., κατὰ περίστασιν. « Μετὰ συμφορᾶς ἱκετεύειν, » Δημ., μετὰ δεινοπαθείας.

†Συμ-φορά́ζω, Μ. άσω, Γρφ. καὶ

Συμφοραίνω, Μ. ανῶ, Ἰων. = Συμφορὰν ποιοῦμαι. 2) = Συμφορᾷ χρῶμαι.

Συμφορεύς, έως (ὁ), παρὰ Λακεδ. ὑποδίς, ἀκόλουθος, σύντροφος· (ἰδιωτ.) τακτικὸς ἢ ὑπάσπιστής (adjudant) τοῦ πολεμάρχου, (ἀνάλογ. τῷ τῶν Λατιν.) Legatus Imperatorum.

Συμ-φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ) πολλὰ πράγματα ὁμοῦ εἰς ἓν μέρος, συνάζω, συναθροίζω, συνεπισωρεύω. « Λίθους ξύλα συμφορεῦντες, » Θκ. (ᾗ μτ

νμ.) «Σκώμματα καὶ λοιδορίας συμφορήσας,» Δημ. (ᾠμτ.) «Ποταμοὶ ὕμφῳ συμφυρόντων, ἀπόπροθεν εἰς ἓν ἰόντες,» Ἀπολλιν. «Εἰσδυόμενος εἰς τὰ σιλίχνη, ἐν τοῖς κοίλοις αὐτῶν τίκτει, αὐτὴν συμφορούμενος,» Ἀρχτ. (καὶ πθ.) «Βαλιὰν ἐκ δένδρων συμπεφορημένην,» Λκ.

Συμφορὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Συμφορά.

Συμφορηδόν, ἐπίρ. = Σωρηδόν.

Συμφόρημα (τὸ), τὸ συμφορηθέν (συνεπισωρευθέν) που, σωρὸς, στοῖβα ἀπὸ διάφορα πράγματα συσσωρευμένα.

Συμφόρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμφορέω, ἡ εἰς ἓν μέρος συσσώρευσις.

Συμφορητός, ή, όν. Ὁ κατὰ συμφόρησιν συναγμένος, συγκομιστός. «Δεῖπνον—,» Ἀρχτ., εἰς τὸ ὀκ. καθεὶς φέρει τὸ φαγεῖ' σε ἢ κλῆρόνει τὸ ἀνάλωτόν τε, (Γαλλ.) pique-nique.

Συμφορικὸς (ὁ, ἡ), συμφορᾶς παραίτιος (πρόξενος).

Συμφορος (ὁ, ἡ), ὁ συμφέρων ἢ συμφερόμενός τινι, λυσιτελὴς, ὠφέλιμος, ἁρμόδιος, πρόσφορος. «Οὗτοι σύμφοροί ἐσι γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι,» Θγν. «Θυμὸς ἐν κακαῖς οὐ ξύμφορον,» Σοφ. ‖. (αὐδ.) «Τὸ σύμφορον,» Ξεν., τὸ συμφέρον. 2) Π. ὁ συμπεριπόμενος, ἀκόλουθος. «Λιμὸς ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρί,» Ἡρ. 3) ἀντὶ Συμφερτὰς, συμφορητὸς.

Συμφόρως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον σύμφορον, ἐπωφελῶς· προσφόρως, ἁρμοδίως. «Συμφόρως (καὶ παρθ. «Συμφορώτερον, -ώτατα) χρῆσθαί τινι,» Ξεν. «Σ. ἔχειν,» Ἰσοκρ., συμφέρειν. (καὶ ὑποτ.) «Ὅτι τρόπῳ ἄριστα καὶ ξυμφορώτατα ἀμφοτέροις πολεμήσεται, Θκ.

Συμ-φράγνυμι, = Συμφράσσω.

Συμφραδμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βουλευόμενος μετά τινος, σύμβουλος· σύμφωνος, [ἐκ τοῦ

Συμφράζομαι, Μ. φράσομαι, Π. (μὲ δοτ.) βουλεύομαι μετά τινος, συσκέπτομαι, συμβουλεύομαι· συνεπινοῶ, συνεφευρίσκω. «Ἐῷ συμφράσατο θυμῷ,» «Ἤλιε, ἐσκέφθη καθ' ἑαυτόν, ἐσυλλογίσθη.

Συμφράζω, Μ. φράσω. Λέγω (Ἐκφράζω) τι ὁμοῦ. «Ἔργον ὅταν ψιλῶς Ὅμηρος λέγῃ, μηδενὸς ἑτέρου συμφραζομένου, τὴν γεωργίαν δηλοῖ,» Ἀπολλων.

Σύμφρασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμφράσσω, φράξιμον ἀπ' ὅλα τὰ μέρη (Θρ. Β', ιά, 3).

Σύμφρασις, εως (ἡ), ἡ ὑφὴ (ἡ συνέχεια) τοῦ λόγου. «Τῷ τῶν περιόδων σχοινοτενεῖ τὴν σύμφρασιν οἱονεὶ διακόπτων,» Φώτ. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Συμφρόνησις.

Συμφράσσατο, Π. ἀντὶ Συνεφράσσατο, γ' ἑν. πρα. τοῦ ἀορ. τοῦ Συμφράζομαι.

Συμφράσσω (ττω), Μ. φράξω. Φράζω (ἁλίσκω, Σταυρόω) βάλλων τι κοντὰ ἕνα μετ' ἄλλου (ἐν εἴδει φραγμοῦ), συμπυκνώνω. «Συμφράξας τὸν λιμένα τῷ στόλῳ,» Ξεν. «Τοὺς θυρεοὺς ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ποιήσαντες συνέφραξαν ἑαυτούς (ἢ συνέξέπεσον,» Πλὸ., Διόδ. (ἢ μεταφρ.) «Συμφράττονται δὴ μάλιστα κατ' αὐτοῦ οἱ..,» Φώτ. «Εἰς τὸν τοῦτον διωγμὸν πᾶσα ἡ οἰκουμένη συνεφράχθη,» Ἱππόχ.

Συμ-φρέω, Μ. ῥρήσω, = Συμφορέω.

Συμφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φρονῶ τὰ αὐτὰ (Εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης, τοῦ αὐτοῦ φρονήματος) μετά τινος, Ὁμοφρονῶ· (ἰδιωτ.) συμφατριάζω. «Συμφρονήσαντες ἐπὶ φυλακῇ τε ἀλλήλων καὶ μεταλάσσει τῆς πολιτείας,» Δ. Ἁλ. 2) (μὲ ἀπαρ. εἰδ.) ἐννοῶ· παρατηρῶ, εἰκάζω, συμπεραίνω. «Παρ' αὐτὸν τὸν τῆς χρείας καιρὸν συμφρονήσας ὁ ζέον εἴη ποιεῖν,» Πλό. «Εἴτα μέν τοι συμφρονήσας ὡς ἄνευ υἱὸς εἴη, κατέπαυσε τὸν δρόμον,» Πλ. «Εἶτ' ὑποθεμένου τινὸς τῶν φίλων, εἶτ' αὐτὸς συμφρονήσαντες,» Δ. Ἁλ. 3) (χωρὶς πτ.) ἔρχομαι πάλιν εἰς τὸν ἑαυτόν μου, συνέρχομαι. «Ὁ δὲ, συμφρονήσας, ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς,» Πλ.

†Συμφρόνημα (τὸ), ἔργον συμφρονήσεως (φατριασμοῦ).

Συμφρόνησις, εως (ἡ), τὸ συμφρονεῖν, ταυτότης φρονήματος, συναίνεσις, σύμπνοια, ὁμοφροσύνη. «Ἔστι γὰρ ἁρμονία, κατὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς, πολυμιγέων ἕνωσις καὶ δίχα φρονεόντων συμφρόνασις,» Νικομαχ.

‡Συμφρονίζω, Μ. ίσω. Συμφρονεῖν κατῶ τινα, σωφρονίζω.

Συμφροντίζω, Μ. ίσω. Φροντίζω ἐκ συμφώνου μετά τινος, συσκέπτομαι.

Συμφρόνως, ἐπίρ. Ἐν ὁμονοίᾳ (ὁμοφροσύνῃ).

Συμφροσύνη (ἡ), = Συμφρόνησις, ὁμοφροσύνη.

Συμφροσυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φροσυρῶ ὁμοῦ μὲ ἄλλον ὡς «

Σύμφρουρος (ὁ, ἡ), ὁ ἀντίφρουρος φρουρῶ, συμφύλαξ. (Π.) ἀντὶ Φρούρος.

Συμφρύγω, Μ. φρύξω. Φρύγω τι ὁμοῦ ἢ ὅλως διόλου, συστέλλω φρύγων (ξεροψήνω). «Καὶ τὰ ὀστᾶ μου ὡσεὶ φρύγιον συνεφρύγησαν,» Ψαλμ.

Σύμφρων, ονος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ φρόνημα μὲ ἄλλον, ὁμόφρων, σύμφωνος.

Συμφυάς, άδος (ἡ), ὁμάς (ἄθροισμα) πραγμάτων συμπεφυκότων.

Συμ-φυγαδεύω, Μ. εύσω. Φυγαδεύω τινὰ ὁμοῦ, συνεξορίζω.

Συμφυγὰς, άδος (ὁ, ἡ), σύντροφος φυγάδος, συνεξόριστος.

†Συμφύγον (τὸ), = Καταφύγιον.

Συμφυὴ (ἡ), = Σύμφυσις.

Συμφυὴς [συμφύω], ές (ὁ, ἡ), γεννημένος ὁμοῦ, συνηνωμένος ἐκ φύσεως, σύμφυτος· τῆς αὐτῆς ἢ ὁμοίας φύσεως. «Σιδήρῳ μὲν ἑᾶς, ξύλοις δὲ θρίπες συμφυεῖς εἰσι λύμαι,» Πλό. «Πύρρον φασὶ τὸν Ἠπειρώτην συμφυεῖς τοὺς ὀδόντας ἔχειν,» Πλό.

Συμφυΐα (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ συμφυοῦς, ἕνωσις φυσικὴ, συνάφεια. «Ἐν τοῖς ὕπνοις μυσάντων τῶν αἰσθητικῶν πόρων, χωρίζεται τῆς πρὸς τὸ περιέχον συμφυΐας ὁ ἐν ἡμῖν νοῦς,» Σέξτ.

†Συμ-φυλακίζω, Μ. ίσω. Φυλακίζω ὁμοῦ (εἰς τὴν αὐτὴν εἱρκτήν).

†Συμφυλακίτης, ου (ὁ) καὶ Συμφυλακίτις, ιδος (ἡ). ὁ εἰς τὴν αὐτὴν (ὁμοῦ μὲ ἄλλον) φυλακὴν φυλακισμένος.

Συμφύλαξ, ακος (ὁ), φύλαξ φυλάττων (φρουρῶν) ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συμφύλαρχος (ὁ), συνάρχων φυλάρχου.

Συμ-φυλάσσω (ττω), Μ. άξω. Φυλάττω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου).

Συμφυλέτης, ου (ὁ) καὶ Συμφυλέτις, ιδος (ἡ), ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς (ἐπιμ.) ὁμοεθνὴς, συμπατριώτης (ἐνίοτε) συγγενὴς (ς).

Σύμφυλος (ὁ, ἡ), ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, ὁμόφυλος· (συνκδχ.) προσφυὴς (μετμ.) συγγενὴς, ὁμοεθνὴς (ἐνίοτε) ἐντόπιος (ς). «Αἱ μέλιτται καὶ τὰ σύμφυλα ζῷα ταύτας,» Ἀρχτ. «Σύμφυλα καὶ φαρμακώδη σπέρματα,» Δσκρ., τὰ πρόχειρα, τὰ πρὸς καθημερινὴν τοῦ ἀνθρώπου χρῆσιν. «Ἑκάστου γένει ζῴου μία τροφὴ σύμφυλός ἐστι,» Πλ.

Συμ-φυράω-ῶ, Μ. άσω, = Συμφύρω.

Συμφύρδην [συμφύρω], ἐπίρ. Ἀνάκατα, συγκεχυμένως.

Συμφυρμὸς (ὁ) καὶ

Σύμφυρσις, εως (ἡ) ἀνακατωμὸς, σύγχυσις.

Σύμφυρτος (ὁ, ἡ), ἀνακατωμένος μαζῆ, συγκεχυμένος, [ἐκ τοῦ

Συμ-φύρω, Μ. φύρσω. Ζυμώνω (ἢ ἀνακατεύω) τι μαζῆ μὲ ἄλλο· συγχέω· συμμιγνύω· (πθ. ἢ μσ.) συμμολύνομαι.

Συμ-φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶ ὁμοῦ, ἐνώνω τὸ φύσημά μου· (συνκδχ. καὶ μετμ.) συμπνέω, συμφωνῶ.

Συμφυσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἑνώνω (Ἑνοποιῶ) τι μετὰ τῆς φύσεως, συνενοῦμαι φυσικῶς.

Σύμφυσις, εως (ἡ), τὸ συμφύεσθαι, ἡ φυσικὴ συναύξησις, ἡ κατὰ φύσιν συνένωσις (σύμπηξις), (ἐν γέν.) συνάφεια. «Ἕλκους—,» Ἀρετ. 2) μέρος συνεχόμενον (συμπεφυκὸς) μετ' ἄλλου, ἁρμός, συνάρθρωσις. «Ὀλέθρας ἕνεκεν ἔχει συμφύσεις ἔχον, ὥστε φαίνεσθαι τέτταρας κοιλίας ἔχειν,» Ἀρχτ., κόλπους συνεχομένους μετὰ τοῦ ἑνὸς. 3) (μσ.) γέννωμαι ἢ φυτρώνω ὁμοῦ (εἰς ἓν σῶμα). (εἰς τὸν πρα.) εἶμαι συμφυὴς συνηνωμένος (συνδεδεμένος, εωσωμα-

τωμένος), συνέχομαι, συνυπάρχω. «Συμπεφυκώς, ὥσπερ οἱ ἐπικοκένταυροι,» Ξεν. «Τῶν δὲ διθύρων (ἐρρέων) ὅσα ἀνάπτυχα, οἷον αἱ κτένες καὶ αἱ μύες, ἅπαντα ταῦτα τῇ μὲν συμπέφυκε, τῇ δὲ διαλέλυται,» Ἀριστ. (καὶ δοκ.) «Συμφυέντες ἀλλήλοις, ἐκ μιᾶς πληγῆς ἀπέθανον,» Ἀππ., «γκαλιασθέντες σφικτά.» «Συμφυόμενοι τοῖς χωρίοις ἀποτόμοις οὖσιν, ἐχώρουν ἄνω,» Πλ., προσκολλώμενοι τρόπον τινὰ εἰς αὐτὰ μὲ τα χέρια καὶ μὲ τὰ πόδια. (ἢ τρπ.) «Τοῖς μεγίστοις ἀγαθοῖς μέγιστα ἀνιαρὰ συμπέφυκε,» Δ. Κασσ., εἶναι ἀχώριστα.

Συμφυῶς, ἐπίρ. Κατὰ σύμφυσιν (συνάφειαν), σφικτὰ (συγκολλητὰ) εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματίζεται ἓν σῶμα.

Συμφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνῶ ὁμοῦ, ἑνώνω τὴν φωνήν μου, λαλῶ ἢ μιλῶ ὁμοφώνως (de concert). (ὈΘ. συνήθ. μεταφορ.) εἶμαι σύμφωνος (ὁμόφωνος, [Γαλλ.] d'accord), συνευνοοῦμαι, Συμφρονῶ, (ἐπὶ πραγμ.) ταιριάζω, (παρβλ.) Συμφδῶ, κάμνω συνθήκην (συμφωνίαν) μετά τινος, (κατ.) συμφωνῶ. «Συνεφώνησαν πρὸς αὐτὸν ὑπὲρ Καλχηδόνος,» Ξεν. «Μήποτε συμφωνήσωσιν οἱ πλούσιοι ταῖς πένησιν,» Ἀριστ., Διόδ. (καὶ πθ.) «Τί ὅτι συνεφωνήθη ὑμῖν πειρᾶσαι τὸ πνεῦμα Εὐρίπου;» Γραφ. «Ἦλθεν ἡ συμφωνηθῆναι αὐτοῖς τὸν μισθόν,» Γραγ. «Οὐχὶ δηναρίου συνεφώνησάς μοι;» Εὐαγγ. (καὶ κατὰ μτχ. ἀντὶ οὐσ.) «Τὰ συμπεφωνημένα,» Ἀξ., αἱ συμφωνίαι.

†Συμφώνημα (τό). τὸ συμφωνηθέν, συμφωνία.

Συμφώνησις, εως (ἡ), τὸ συμφωνεῖν, ταίριασμα κατὰ τὴν φωνήν, συνήχησις, (Γαλλ.) consonnance (μεταφορ.) συναίνεσις· ὁμόνοια· συμβίβασμός, συμφωνία.

Συμφωνία (ἡ), = Συμφώνησις, (κυρ. παράμουσ.) ἡ συνήχησις τῶν τριῶν συμφώνων χορδῶν ἢ φωνῶν (δηλ. τῶν διὰ τεσσάρων, πέντε καὶ ὀκτὼ) ἢ πολλῶν ὁμοῦ φωνῶν ἢ ὀργάνων συνηχούντων, (Γαλλ.) concert; buisson, [ἐκ τοῦ

Σύμφωνος (ὁ, ἡ). ὁ φωνῶν ὁμοῦ (συνηχῶν), συνῳδός, ὁμόφωνος· (μεταφορ.) σύμπνους, ὁμόφρων· κατάλληλος, πρόσφορος. ||· (οὐσ.) Σύμφωνον, «συμφωνία, συμφωνητικόν, συμβόλαιον· (Γραμτ.) γράμμα μὴ ἀποτελοῦν φωνὴν καθ' ἑαυτὸ ἀλλὰ μετὰ φωνήεντος. (ἰατρ.) εἶδος ἰατρικοῦ ἐπὶ τὸν βῆχα.

Συμφωνούντως, ἐπίρ. (μτχ.), = Συμφώνως. «Συμφωνούντως ἑαυτῷ λέγειν,» Πλάτ.

Σύμφωνος, ἐπίρ. Μὲ μίαν (ἑνωμένην ἢ ταιριασμένην μετ' ἄλλης) φωνήν, ὁμοφώνως· (μεταφορ.) ὁμοθυμαδόν, ἐκ συμφώνου. «Οὐκ ἔχει συμφώνως τοῖς ἐξορυμένοις,» Πτολεμ., ἀδύνατον συμφωνοῦσι.

Συμφωτίζω, Μ. ἰσω. Φωτίζω ὁμοῦ (ἐνταῦτῳ ἢ κατὰ συναύγειαν).

Συμψάλλω, Μ. ψαλῶ. Ψάλλω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου).

†Σύμψαλμα (τό). συμφωνία τῶν χορδῶν (ἢ τῆς φωνῆς μὲ τὰς χορδάς) μουσ. ὀργάνου.

Σύμψαυσις, εως (ἡ), τὸ συμψαύειν, συνάφεια.

Συμψαύω, Μ. ψαύσω. Ψαύω (Ἐγγίζω) τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον· (ἀμτβτ.) εἶμαι πλησίον (ἢ μὲ γεν. εἰς συνάφειαν μετά) τινος.

Συμψάω-ῶ, Μ. ψήσω. Ξύνω ἢ τρίβω τι ὁμοῦ· ἰσάζω ξύνων· ἐξαλείφω τὰ ἴχνη· (ἐπὶ ποτ.) στριφογυρίζων συναρπάζω. «Συμψήσασα τάργυρίδιον,» Εὔπολ. (ἢ πθ.) «Συναφήσθη εὐφροσύνη ἐκ τῆς διαβόητιδος,» Γρηγ.

†Συμψέλιον (τό), Λτν. subsellium, σκαμνίον.

Συμψελλίζω, Μ. ἰσω. Ψελλίζω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ ἢ ἐπίσης. «Τοῖς παισίοις—,» Ἀρχ.

Συμψελλισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Συμψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. Ψεύδομαι ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου) μετά τινος.

Συμψηλαφάω-ῶ, Μ. ἰσω. Ψηλαφῶ ὁμοῦ.

Συμψηφίζω, Μ. ἰσω. Λογαριάζω τι ὁμοῦ, συμπεριλαμβάνω εἰς τὸν λογαριασμόν, συναριθμῶ. 2) (μσ.) ψηφοφορῶ ἐκ συμφώνου μετά τινος.

Συμψηφισμός (ὁ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ.

Σύμψηφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διδῶν ὁμοίαν ψῆφον μὲ ἄλλον, ὁμόψηφος· σύμφωνος. «Ἐὰν καὶ τὸ τῆς Πυθίας οὕτω σύμψηφον ᾖ,» Πλάτ.

Συμψήχω, Μ. ψήξω. Ξύνω ἢ τρίβω ὁμοῦ· συντρίβω.

Συμψιθυρίζω, Μ. ἰσω. Ψιθυρίζω ὁμοῦ.

Συμψοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ψόφον (κρότον) ὁμοῦ, συγκρούω μετὰ κρότου.

Συμψυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι σύμψυχος (σύμφωνος), ὁμοφρονῶ.

Συμψυχία (ἡ), = Ὁμοψυχία, σύμπνοια, ὁμόνοια, [ἐκ τοῦ

Σύμψυχος (ὁ, ἡ), = Ὁμόψυχος, ὁμόφρων, σύμφωνος.

Συμψυχόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνενόνω δύω ψυχὰς εἰς μίαν ἢ δύω σώματα εἰς μίαν ψυχήν.

Συμψύχω, Μ. ψύξω. Ψυχραίνω ἢ ἀρσίζω τι ἀφ' ἑαυτοῦ, τὸ ἀφίνω νὰ χρυώσῃ.

Σὺν καὶ Ἀττ. (ἀρχ.) Ξύν, προθ. (συντ. μὲ δοτ. καὶ σημ. 1) τὸ ὁμοῦ, μαζῇ, μετά τινος, (κοιν.) μέ. «Ἐπιφανέντος δὲ αὐτοῦ σὺν νεαρῷ στρατῷ,» Ἡρωδ. (ὈΘ. 2) (συνεχ.) βοήθειαν, συνέργειαν, ἢ θέλησιν, ἄδειαν. «Ἐνίκησε σὺν Ἀθήνῃ,» Ἰλ. Γ. «Ἐῤῥωμένον ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, σὺν τοῖς θεοῖς σε ὁρῶμεν,» Ξεν. «Σὺν τῷ θεῷ πᾶς ἂν γελῷ κἀδύσετο,» Γνμ. «Ὡς οἱ εἴη σὺν θεῷ εἰρημένον τὸ μηδένα τῶν ζώντων ἄλδιον εἶναι,» Ἡρ., κατὰ θείαν ἔμπνευσιν, (ὈΘ. 3) τὸ μὲ τὸ μέρος τινός. «Σὺν τοῖς Ἕλλησι μᾶλλον ἢ σὺν τῷ βαρβάρῳ εἶναι,» Ἀξ. 4) Τρόπον ἢ τὸ Πῶς. «Σὺν τείχεσι θωρηχθέντες,» Ὅμ. «Σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν,» αὐτ., ἀκριβὲς θὰ τὰ πληρώσουν! (καὶ περιφρ. ἀντὶ ἐπιῤῥ.) «Σὺν τῇ βίᾳ.» «Σὺν νόμῳ.» «Σὺν τῷ δικαίῳ κτλ., ἀντὶ δικαίως. Κατὰ νόμον, δικαίως κτλ. ||· (ἐνίοτε ἡ προθ. ἐνν.) «Πλεύσαντες εὐθὺς πέντε καὶ εἴκοσι νηυσί,» Θκ. (καὶ συχν. μετὰ τοῦ Αὐτὸς) «Αὐτοῖσιν ἵπποισι ξὺν ἅρμασιν,» Ὅμ. «Ὡς εἶχεν αὐτῇ σκευῇ,» Ἀξ. ||· (ἐν ξὺ συνθ. 1) τὸ Ὁμοῦ, συνάμα, ἑταυτῷ. «Συνάρχων, Συνδέω, Συνεύω, Σύντροφος κτλ. (ὈΘ. 2) (συνεχόμ.) σύμπραξιν, βοήθειαν ἢ σύμπνοιαν. «Συμμαχέω, Σύμμημι. 3) τὸ ἕνα μετ' ἄλλου. «Συγκρούω, Συῤῥήγνυμι. 4) τὸ Ὅλως διόλου. «Συγκόπτω, Συντρίβω, Συγκλείω, Συμπληρόω. 5) διάρκειαν, μονιμότητα. «Συμμένω, Συνίσαμαι. 6) τὸ Οἰκεῖον ἢ Κατ' ἀλίγον. «Συνασκέω, Συναύξω. ||· (παρὰ Ποιητ. Δ'. τίθεται μετὰ τὸ πτωτ.) «Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξύν,» ὈΘ. Ο. (Β', χωρίζεται τοῦ συνθ. ῥήματος, κατὰ παρένθ. ἄλλ. λέξ.) «Σὺν ῥ' ἔβαλον φινοῦς,» Ὅμ. (Γ', χωρὶς πτωτ. ἐκλαμβ. ἀντὶ ἐπιῤῥ. σημ.) τὸ Ὁμοῦ, συγχρόνως· ἐπίσης· πρασέτι. «Οἵκαδε νεησάμεθα κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες,» ὈΘ. Κ. «Σὺν δὲ κεφαλὴ λίασθεν,» Ἰλ. Ψ. «Σὺν δ' αὕτως ἐγὼ,» Σοφ. (Ἐδῶ ὑπάγεται καὶ ἡ Γραφικὴ χρῆσις) «Σὺν τὸν δίκαιον καὶ σὺν τὸν ἀσεβῆ κρινεῖ ὁ θεός.» ||· (εἰς ἐπιγραφάς, καθὼς ἡ παρὰ τοῖς κάτω Βυζαντινοῖς, εὑρίσκεται συντασσομένη καὶ μὲ γενικήν). «Σευῆρος Σωκράτου σὺν γυναικὶ Μελιτίνῃ,» ||· (ἐν συνθ. πρὸ τοῦ β, μ, π, φ, ψ, τρέπεται εἰς Συμ· πρὸ τοῦ γ, κ, ξ, χ, εἰς Συγ· πρὸ τοῦ λ, εἰς Συλ· πρὸ τοῦ ρ, εἰς Συρ· πρὸ τοῦ σ, εἰς Συσ· καὶ πρὸ τοῦ ζ σκ, σπ, σφ, σχ, ἀποβάλλει τὸ ν, Σύζυγος, Σύσκηνος, Σύστημα κτλ.)

Σὺν, αἰτ. ἑν. τοῦ Σῦς.

Συναγαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀκαρ. τοῦ Συνάγω.

Συναγαλλιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι καὶ Συναγάλλομαι, Μ. ἀγαλοῦμαι. Ἀγάλλομαι (Χαίρω) μετά τινος, συνευφραίνομαι.

Συνάγαμαι, Μ. αγασθήσομαι. Θαυμάζω (Ἐπαινῶ) τι ἢ τινα ἐκ συμφώνου.

Συναγανακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγανακτῶ ἐγὼ ἐπίσης, συμμερίζομαι τὴν ἀγανάκτησίν τινος.

Συναγανάκτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Συναγαπάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου).

Συναγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Ἀναγγέλλω συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου, γνωστοποιῶ τι ὡς -

Συνάγγελος (ὁ). ὁ μετ' ἄλλου, ἢ ἄλλων στελλόμενος ἄγγελος (μηνυτής).

Συναγείρω, Μ. αγερῶ. Συνάζω, συναθροίζω. 2) (μσ.) Π. ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου, συνέρχομαι.

Συναγελάζω, Μ. άσω. Συναθροίζω (ἢ πθ. Συνδιαιτῶμαι) εἰς ἀγέλην, περιπατῶ κοπαδιαστός.

Συναγελασμός (ὁ). τὸ συναγελάζειν ἢ συναγελάζεσθαι, ἢ εἰς ἀγέλην συνδιαίτησις.

Συναγελαστικός, ἡ, όν. Ὁ φύσει ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ συναγελάζειν, κοινωνικός. «Ἡ φύσις συναγελαστικοὺς ἡμᾶς ἀπεργάσατο,» (Ἱεροκλ. παρὰ) Στοβ. «Συναγελαστικὸν γὰρ καὶ οἱ λύκοι ζῷον ἢ οὐ κατὰ λέοντας καὶ παρδάλεις ἐρημάζει μονάζοντα,» Εὐρ.

†Συναγέννητος καὶ Συναγέννητος (ὁ, ἡ;

(θλγ.) ἐπίσης ἀγένητος (ἄναρχος, ἄκτιστος).

Συνάγερθεν, Αἰολ. ἀντὶ Συνηγέρθησαν, γ' πλθ. προσ. τοῦ κθ. φορ. ά. τοῦ Συναγείρω.

Συναγερμός (ὁ), = Συναγωγμός.

Συνάγεσκον, Ἰων. ἀντὶ Συνῆγον, παρατ. ἤ

Συναγήοχε, γ' ἐν. προσ. τοῦ Ἀττ. ὑπερσ. τοῦ Συνάγω.

Συν-αγιάζω, Μ. άσω. Ἁγιάζω ὁμοῦ μέ.

Συν-αγινέω, Μ. ήσω. Ἰων. ἀντὶ Συνάγω.

Συνάγκαια (ἡ), [ᾰᾰν, ᾰγκος]. τὸ βάθος τῆς ῥάχεως ὅπου συμβαίνουσι τὰ ὕδατα τῶν πέριξ ἢ ἐκατέρωθεν βουνῶν, (ἄλλ.) Μισγάγκεια. ▫ Ἀπό τῶν συναγκειῶν τοῦ Ταύρου, ▫ Στρβ.

Σύναγκος (ἡ), = Συνάγκεια.

† **Συν-αγλαΐζω**, Μ. ίσω. Δαμπρύνω (Στολίζω) τι ὁμοῦ ἢ ἐνταυτῷ.

Σύναγμα (τὸ). τὸ συναζόμενον εἰς ἓν μέρος, καταπάκτι (ἰδιωτ.) πέτρα ἢ ἄμμος εἰς τὰ νεφρά.

Συν-αγνεύω, Μ. εύσω. Ἁγνεύω ὁμοῦ μέ ἄλλον ἢ ἄλλους.

Συν-αγνοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγνοῶ ἐπίσης [καθὼς καὶ ἄλλος τις ἢ καὶ οἱ ἄλλοι], εὑρίσκομαι εἰς τὴν αὐτὴν ἄγνοιαν.

Συν-άγνυμι, Μ. άξω. Σπάνω (Τσακκίζω) τι κατὰ μεσῆς [συνάγων μὲ βίαν τὰς δύο ἄκρας], σπάνω, συντρίβω.

Συν-αγοράζω, Μ. άσω. Ἁγοράζω τι ὁμοῦ ἢ ταυτοχρόνως, ἀγοράζω ὅλην τὴν ποσότητα τοῦ αὐτοῦ εἴδους ὅπου εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀγοράν.

Συναγόρευσις, εως (ἡ), τὸ εἰσ. τοῦ =

Συναγορεύω, Μ. εύσω καὶ ερῶ (ἐπίρ. Συνηγόρευσα καὶ Συνεῖπον κτλ.). Ὁμιλῶ (δημηγορῶ) ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου μετὰ (ἢ 2) πρὸς ὑπεράσπισίν) τινος, συνηγορῶ· βοηθῶ μὲ τὰς συμβουλάς μου, συμφωνῶ. [ἐπὶ πραγμ.] συνεργῶ (συντελῶ) πρὸς τὸν σκοπόν. ▫ Αἱ δὲ γυναῖκες ἅπασαι συνεπάμεναι, .. ἐνιαύσιον ἐπένθησαν χρόνον, ▫ Δ. Ἁλ., συμφωνήσασαι, (Γαλλ.) elles se donnèrent le mot.

Συν-αγραυλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀγραυλῶ (Διατρίβω ἢ Διανυκτερεύω εἰς τοὺς ἀγροὺς) μετά τινος.

Συν-αγρεύω, Μ. εύσω. Κυνηγῶ ἢ Πάνω κυνηγῶν μετά τινος.

Συν-αγριαίνω, Μ. ανῶ. Ἀγριαίνω ἐπίσης.

Συναγρίς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἰχθ. θαλασσ., συναγρίδα.

Συναγρόμενος, Π. ἀντὶ Συναγειρόμενος.

Συν-αγρυπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγρυπνῶ μετά τινος, συνεξανυκτερεύω ἄγρυπνος.

Συνάγρυπνος (ὁ, ἡ). ὁ συναγρυπνῶν μετά τινος, συγχρόνως ἢ ἐπίσης ἄγρυπνος.

Συν-αγρώσσω, Π. ἀντὶ Συναγρεύω.

Συναγωγμός (ὁ). τὸ συναγείρειν ἢ συναγείρεσθαι, συνάθροισις, μαζωμός.

Συναγωγτός, ἡ, όν [συναγείρω]. Συναγμένος ἁπλῶς ἢ ἀπεχεῖ. ▫ Ὕδωρ—, ▫ Πλάτ., τὸ συρρέον πυθενά, (παρβλ. Συλλείβω).

Συνάγχη (ἡ), [σὺν, ἄγχω]. πρήξιμον ἐσωτερικὸν μὲ φλόγωσιν τοῦ λαιμοῦ, (ἰταλ.) σκαραντσία, (παρβλ.) Κυνάγχη.

Συναγχικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ὑποκείμενος εἰς (πάσχων ἀπὸ) συνάγχην.

Συνάγχω, Μ. άγξω, = Συμπνίγω.

Συν-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Συνήγαγον κτλ.). Φέρω δύο ἢ ἂ πλείστερα πράγματα εἰς ἕν, μαζώνω, συνάζω, συναθροίζω· ἑνώνω, συνάπτω· (μτγν.) συμβιβάζω· (ἐπὶ κακοῦ) συγχρούω· (ἐνίοτε) συστέλλω, συμμαζώνω· (συνηθ.) δέχομαι εἰς τὸν οἶκόν μου, (Γαλλ.) accueillir· ἢ χωνεύω, ἀναγκάζω· (λογικ.) συμπεραίνω· (ἄλλ. ἢ ἀμτβτ.) συμποσιάζω. ▫ Τὰ χρήματα ἐκ τῶν ἀγρῶν συνῆγον, ▫ Ξεν. ▫ Τὰ ὦτα (▫ Τὰς ὀφρῦς) συνάγειν, ▫ Ἀρσφ., ζαρώνειν. ▫ Ἐξεπετάννυτο, ὥσπερ σκιάδειον, ἢ πάλιν ξυνήγετο, ▫ Ἀρσφ. ▫ Κρέα συνάγει, ▫ Δοκρ., κάμνει τὴν πληγὴν νὰ δέσῃ (νὰ σαρκώσῃ). ▫ Τὰ ξύροντα συνάγουσι τὴν γλῶσσαν, ▫ Γαλ. ▫ Πρῴρην συνάγοντες, ▫ Ἡρ., χωνεύοντες τὸ πλοῖον ὥστε νὰ σχηματίσῃ πρῴρην. ▫ Συνάγειν εἰς ὀλίγον, ▫ αὐτ. ▫ Ἄρην (▫ Πόλεμον) συνάγειν, ▫ Ὅμ., συνάπτειν, συγκροτεῖν. (ἂ μτγν.) ▫ Συνάγειν αὐτοὺς ἡ μήτηρ ἐπειρᾶτο, ▫ Ἡρωδ., νὰ τοὺς φιλιώσῃ. ▫ Ξένος ἦμην καὶ συνηγάγετέ με, ▫ Γραφ., ἐπεριεκυήθητε, ἐφιλοξενήσατε. (ἂ πληρέστερον). ▫ Οὐκ ἦν ἀνὴρ συνάγων αὐτοὺς εἰς οἰκίαν, ▫ Γραφ. ▫ Συναγαγὼν μυῖλις ἑαυτὸν ὑπὸ ἀσθενείας, ▫ Πλ. ▫ Ὅλον μοι σαυτὸν ἐνταῦθα συνάγαγε, ▫ Βασ. (καὶ ἄλλ.) ▫ Συνάγειν (ἑαυτοὺς) εἰς χεῖρας, ▫ Ἀξ., συμπλέκεσθαι εἰς μάχην. ▫ Συνάγειν συμπόσιον, ▫ Στρβ. (καὶ ἐνν. τοῦ οἴκου.) ▫ Συνάγειν ἀπὸ συμβολῶν, ▫ (Δίφ. παρ') Ἀθ., συγκροτεῖν συμπόσιον ἐκ συνεισφορᾶς. (ἂ πθ.) ▫ Ἐπειδὴ πάπαν συναχθῇ τὸ νόημα, ▫ Ξεν. ▫ Διαγίγεσθαι καὶ συνάγεσθαι, ▫ Ἀρστ. ▫ Εἰς ὀξὺ (▫ Εἰς στενὸν) συνῆχθαι, ▫ Σοφ., Διόδ. ▫ Τῷ στενοδείφ (▫ Τῷ λιμῷ) συναγόμενοι, ▫ Πλθ., πιεζόμενοι. ▫ Ἀρχαὶ συναχθεῖσαι κατ' ἐπιγαμίαν, ▫ Ἡρωδ., οἰκειωθεῖσαι πρὸς ἀλλήλας, συγγενεύσασαι. (καὶ κατὰ μτχ.) ▫ Συναγόμενον, ▫ Θμς., τὸ συμπέρασμα τοῦ συλλογισμοῦ, τὸ πόρισμα.

Συναγωγεύς, έως (ὁ). ὁ συνάγων (ἑνώνων, συνάπτων, συμβιβάζων κτλ.), φιλιωτής, μεσίτης. (ἀνατομ.) = Σφιγκτὴρ (μυών).

Συναγωγή (ἡ), τὸ συνάγειν, συνάθροισις, σύναξις (▫ Σίτου—, ▫ Πλθ. ▫ Ἄχρι συναγωγῆς δὲ τῶν λαγιστῶν ἡ βουλὴ αὐτοκράτωρ ἔστω, ▫ Ἐπιγρφ.)· συλλογή (▫ Νόμων—, ▫ Δ. Ἁλ. ▫ **Mearum epistolarum nulla est** συναγωγή, ▫ Κικέρ.)· συστολή (▫ Προσώπου—, ▫ Ἱππκρ., σκυθρώπασμα. ▫ Κλίμαξ ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον τὴν συναγωγὴν λαμβάνουσα μέχρι τῆς κορυφῆς, ▫ Διόδ.)· συναρμογή· συγκράτησις (▫ Πολέμου—, ▫ Θκδ.)· (εἰς τὴν Λογικ.) συμπερασμός· (Ἐκκλησ.) τὸ συναγώγιον τῶν Ἰουδ. ▫ Παραδώσουσιν ὑμᾶς εἰς συνέδρια, καὶ ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν μαστιγώσουσιν ὑμᾶς, ▫ Εὐαγγ.

Συναγωγία (ἡ). ἀμφ. ἀντὶ Συναγωγή.

Συναγώγιμος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ συναγωγὴν συγκροτούμενος. ▫ Δεῖπνον—, ▫ Ἀθ., τὸ (ἄλλ.) Συμφρητὸν ἢ Ἐκ συμβολῆς.

Συναγώγιον (τὸ), (κυρ. ἐπίπνον) = Συναγώγιμον.

Συναγωγός (ὁ, ἡ). ὁ συνάγων ἢ συναγόμενος.

Συν-αγωνιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀγωνιῶ μετά τινος, εὑρίσκομαι εἰς τὴν αὐτὴν ἀγωνίαν, ἀνησυχῶ (καρδιοχτυπῶ) ἐπίσης.

Συν-αγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Ἀγωνίζομαι μετά τινος, συμπράττω, συνεργῶ, συμβαηθῶ.

Συναγώνισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι πράττει τις συναγωνιζόμενος, βοήθημα συναγωνιστοῦ.

Συναγωνισμός (ὁ), τὸ συναγωνίζεσθαι.

Συναγωνιστής, οῦ (ὁ). ὁ συναγωνιζόμενος (συμπράττων εἰς τὸν ἀγῶνα), σύντροφος ἀγωνιστοῦ· σύμμαχος. ▫ Οἱ συναγωνισταὶ τὸν πυγμάχον ἐνθάδ' ἔθηκαν Ἄπιν, ▫ Ἐπγρ. (καὶ μτγν.) ▫ Συναγωνιστῇ χρησάμενος τῷ ποταμῷ, ▫ Πλθ.

Συν-άδελφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφάς. 2) (μτγν.) συντεχνίτης, σύντροφος, (Γαλλ.) confrère.

Συν-αδηλέομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Εἶμαι (Μένω) ἐπίσης ἄδηλος.

Συν-αδικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀδικῶ μετά τινος, γίνομαι συνένοχος ἀδικίας.

Συν-αδόντως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον συνφόνους, συμφώνως.

Συν-αδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀδοξῶ μετά τινος, συμμετέχω τῆς ἀδοξίας του, εἶμαι ἐπίσης ἄδοξος.

Συν-άδω, Μ. άσομαι. Ἄδω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου) μετά τινος, συμψάλλω (συνεχῶς καὶ τρπ.) Ἑταιρειάζω, συμφωνῶ.

Συν-αεθλεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Συναθλέω.

Συνάεθλος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Σύναθλος.

Συν-αείδω, Μ. αείσω, Π. ἀντὶ Συνᾴδω.

Συν-αείρω, Μ. αερῶ, Π. ἀντὶ Συναίρω.

Συν-αέξω, Π. ἀντὶ Συναύξω

Συν-αθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀθετῶ (Ἀκυρόω ἢ Παραβαίνω) τι συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου μετά τινος.

Συν-αθλέω-ῶ, Μ. ήσω. Συναγωνίζομαι. (Συμπολεμῶ) ὡς.

Συν-αθλητής, οῦ (ὁ) καὶ

Σύναθλος (ὁ, ἡ). ὁ συμμετέχων τῶν ἄθλων (τῶν ἀγώνων), συναγωνιστής.

Συν-αθρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συνθεωρῶ.

Συν-αθροίζω, Μ. ίσω. Συνάγω εἰς ἓν ἄθροισμα, μαζώνω, συμμαζώνω.

Συνάθροισις, εως (ἡ), τὸ συναθροίζειν ἢ συναθροίζεσθαι, σύναξις, μάζωμα.

Συνάθροισμα (τὸ). τὸ συνηχθὲν κατὰ συνάθροισιν, σωρός, μάζωμα.

Συναθρισμός (ὁ), = Συνάθροισις.

Συν-αθύρω, Μ. αθυρῶ, = Συμπαίζω.

Συναίγθην, ἐπίρ. Π. [συναΐσσω]. Ὁρμῶντας ὁμοῦ (συγχρόνως).

† **Συν-αϊδιάζω**, Μ. άσω. Εἶμαι =

† **Συναΐδιος** (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ίδιως. (θλγ.) Ἐπίσης ἀΐδιος, συναιώνιος.

Συν-αιθριάζω, Μ. άσω. Συνδιατρίβω (Συνδιανυκτερεύω) εἰς τὸ ὕπαιθρον. 2) Ξαστερεύω συγχρόνως (ἢ).

Συν-αιθύσσω, Μ. ύξω, Π. κινοῦμαι ταχέως (πετῶ) μετά τινος.

† **Συναικλία** (ἡ). [σὺν, αἴκλον], Λακων. ἀντὶ Σύνδειπνον.

Σύναιμος καὶ **Συνάιμων**, ονος (ὁ, ἡ). συγ-

γενὴς ἐξαίματος. ‖ (οὐσ.) ἀδελφός(-φὴ) ὁμομήτριος, Ὁμοίμων. « Μηδ' ἀμφὶ κτεάνων συναίμοιον εἰς ἔριν ἔλθῃς, « Θγν.

Συναίνεσις, εως (ἡ). τὸ συναινεῖν, ἀποδοχὴ, συγκατάθεσις.

Συναινετέον, θετ. τοῦ Συναινέω.

Συναινέτης, ου (ὁ). ὁ συναινῶν εἴς τι, (Γαλλ.) partisan.

Συν-αινέω-ῶ, Μ. αινέσω, (μὲ αἰτ.)=Συνεπαινῶ (ξ)· (συνήθ.) ἐγκρίνω (στέργω, ἀποδέχομαι, συγκατανεύω εἴς) τι· (μὲ δοτ.) σιμφημι, εἶμαι σύμφωνος· (μὲ αἰτ. καὶ δοτ.) ἐπιτρέπω ἢ ὑπόσχομαί τι εἴς τινα.

Συναινίττομαι, Μ. ίξομαι. Αἰνίττομαι (Ὑπαιν(ίττομαι) συγχρόνως.

Σύναινος (ὁ, ἡ). ὁ συναινῶν εἴς τι, ὁμόφρων, σύμφωνος.

Συναίνυμαι (χ. Μ.), Π. ἁπίρνα τι ὁμοῦ, συνάγω, συμμαζώνω.

† Συναίρεμα (τό). τὸ κατὰ συναίρεσιν συστελλόμενον.

Συναίρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συναιρέω, συστολὴ, συμμάζωμα· (Γρμτ.) ἕνωσις δύο φωνηέντων εἰς μίαν συλλαβὴν ἢ δίφθογγον, ἴδε Κρᾶσις.

Συναιρεσιώτης, ου (ὁ) καὶ Συναιρετιῶτις, ιδος (ἡ), ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον αἵρεσιν, ὁμόδοξος αἱρετικοῦ (αἱρεσιώτου).

Συναιρετέον, θετ. τοῦ Συναιρέω.

Συναιρέτης, ου (ὁ). ὁ συναιρῶν (συγχίνων) εἰς ἓν τὰ φύσει διεστῶτα.

† Συναιρετίζω, Μ. ίσω. Συμφωνῶ μὲ τὴν αἵρεσίν τινος.

Συναιρετικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ συναιρεῖν χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος.

Συναιρετιστὴς, ου (ὁ), = Συναιρεσιώτης.

Συναιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Συνεῖλον ἀζ.). Ἁπίρνω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο ἢ ἄλλον. « Συστρατεύεσθαι δὲ αὐτὸν καὶ συνελεῖν τὴν πόλιν, « Ἡρ. « Ἀμφοτέρας δ' ἐφῆρε σύνελαν λίθος, « Ἰλ. Π., (ὅθ. 2) (συνήθ. κατὰ συνκβχ.) συστέλλω, συμμαζένω· (ἑπμ.) συσφίγγω, ἢ· συντέμνω. « Ἐλαῖναν συνελών, « Ὀδ. Γ., πυλίξας, διπλώσας. « Τῶν Ἑλλήνων μεγάλαις ἀσπίσι χρωμένων, καὶ διὰ τοῦτο δυσκινήτων ὄντων, συνεῖλε τὰς ἀσπίδας καὶ κατεσκεύασε πέλτας συμμέτρους, « Διόδ. « Πολλὴν ὁδὸν συνελών, « Πλ. « Συνῆρει τὸν χρόνον, « Διόδ. « Νῦν δὲ [ὁ περίβολος τῆς πόλεως] καὶ μᾶλλον ἔτι συνῄρηται, « Πλθ. « Συνελὼν λέγω, « Θκ. « Συνελόντι εἰπεῖν (φάναι), « Ξεν., Σὺρ., μὲ συντομίαν. (καὶ ἐνν. τοῦ ἀπαρεμφ.) « Συνελόντα δὲ, πολὺ τὸ διαφέρον κατὰ γένος κτλ., « Ἰσ. (καὶ πθ.) « Ὁρὰς οὖς τὸ φιλεῖν συνῄρηται, « Ἀρστ., συνεδέθη, (Γαλλ.) on a contracté de l'amitié. (ὅθεν παρὰ Γρμ.) « Συνῃρημέναι λέξεις, « αἱ παθοῦσαι συναίρεσιν. 3) τελειόνω. « Πόλεμον—, « Πλ. (καὶ πθ.) « Τὸ διάστημα συνῄρητο, « αὐτ., διεπλεύσθη. « Τὰ τῶν Ἀθηναίων ταχὺ συναιρεθήσεσθαι, « Θκ.

Συναίρω, Μ. ἀρῶ. Σηκόνω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἄλλο. « Ἐὰν ἴδῃς τὸ ὑποζύγιον τοῦ ἐχθροῦ σου πεπτωκὸς ὑπὸ τὸν γόμον αὐτοῦ, οὐ παρελεύσῃ αὐτό, ἀλλὰ συναρεῖς αὐτὸ μετ' αὐτοῦ, « Γρφ. « Συναίρειν λόγον μετά τινος, « αὐτ., κατατάζω (ἁπίρνω) λογαριασμόν. 2) (συνήθ. μτ. μὲ δοτ. συνκβχ.) = Συλλαμβάνομαι, βοηθῶ. « Συναίρομαί τινι τοῦ κινδύνου (ἢ) κίνδυνον, « Θκ., συμμερίζομαι τὸν κίνδ., συγκινδυνεύω. « Συνῃρῆσθαι εἰς τὸ αὐτό, « Ξεν., συμμαχήσαι, (καὶ πλησίστερον) « Ἔπλευσε καὶ πάρεστιν, ἀλλὰ μηνῶν στρατηλάταισιν, οὐ συναίρεται δόρυ, « Εὐρ. (ξ μτνμ.) « Ἃ συναιρομένη τότε τοῖς ἐκείνοις πράγμασι τύχη, « Ἡρωδ. « Οὐκ ἐλάχιστον αὐτῷ πρὸς εὐδαιμονίαν καὶ τὸ πολυχρόνιον τῆς ἡγεμονίας συνῄρετο, « Δ. Κάσσ. 3) Π. ἀντὶ Συνάπτομαι. « Κύπριν—, « Αἰσχλ.

Συν-αισθάνομαι, Μ. αισθήσομαι (ἀόρ. Συνῃσθόμην κτλ.). Αἰσθάνομαί τι ἐξίσου ἢ συγχρόνως μετά τινος, προσβάλλομαι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ αἰσθήματος, ἔχω τὴν συναίσθησίν τινος πράγματος. « Τῆς δὲ Καμβύσου μανίας φῦλόν ὁμοῦ καὶ ἕνη ξυνῄσθετο, « Θμς.

Συναίσθησις, εως (ἡ), τὸ συναισθάνεσθαι, ἡ τοῦ αὐτοῦ αἰσθήματος ἀντίληψις· συμπάθεια· αἴσθησις ἐνδόμυχος (συναίσθησις) τὴν ὁπ. ἔχει τις περί τινος.

Συναισθητικὸς, ἡ, όν. Ὁ συναισθανόμενος· ἢ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ συναισθάνεσθαι, ἐπιδεκτικὸς συναισθήσεως.

Συναίσσω, Μ. αἴξω. Τινάζομαι (Ὁρμῶ) συγχρόνως· συνεπείγομαι.

Συναισχύνω, Μ. υνῶ. Αἰσχύνω (Καταισχύνω) ἐνταυτῷ.

Συναιτία (ἡ). συνενοχὴ εἰς ἔγκλημα. 2) = Συναίτιον, αἰτία συνεργοῦσα (ἡ).

Συναιτιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Κατηγορῶ τινα μετά (ὡς συναίτιόν) τινος.

Συναίτιος, α ἢ ος, ον. Ὁ μετ' ἄλλου τινὸς αἴτιος, συνεργὸς ἢ, συνένοχος, (Γαλλ.) complice. ‖ (οὐδ.) « Συναίτιον, « Φιλοσ., τὸ συντελεστικὸν αἴτιον, ἡ συνενεργοῦσα αἰτία. « Συναίτιον, ὃ τὴν ἴσην εἰσφέρεται δύναμιν ἑτέρῳ συναιτίῳ πρὸς τὸ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα· οὕτως ἕκαστον τῶν ἑλκόντων τὸ ἅρσεν βοῶν συναίτιον εἶναι φασι τῆς ὁλκῆς τοῦ ἁρότρου, « Σξτ.

Συν-αιχμάζω, Μ. άσω, Π. συμπολεμῶ τινι ὡς σύναιχμος (σύμμαχος).

Συναιχμαλωτίζω, Μ. ίσω. Αἰχμαλωτίζω συγχρόνως ἢ μετ' ἄλλων.

Συναιχμάλωτις, ιδος (ἡ), ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ Συναιχμάλωτος (ὁ, ἡ). ὁ μετ' ἄλλων αἰχμαλωτισθείς, σύντροφος αἰχμαλώτου, ἐπίσης αἰχμάλωτος.

Σύναιχμος (ὁ, ἡ), Π. [σὺν, αἰχμὴ], ἀντὶ Σύμμαχος.

Συναιωνίζω, Μ ίσω ἑξμαι-

Συναιώνιος (ὁ, ἡ). ἐπίσης αἰώνιος, συναΐδιος.

Συναισθάνομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Συναισθάνομαι· (τρπ.) εἶμαι μετέωρος (ἀμφίβολος) ἐπίσης ἢ ὁμοῦ μέ.

Συναίωρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μετ' ἄλλου αἰώρησις, συναναψωσις· (τρπ.) τὸ ἀναποφάσιστον. « (Γαλλ.) indécision.

Συν-αναληπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκείνης δὲν καταλαμβάνω, εὑρίσκομαι εἰς τὴν αὐτὴν ἀκαταληψίαν.

Συναναμάζω, Μ. άσω. Ἀναμάζω ὁμοῦ (συγχρόνως) μετά τινος· (μὲ αἰτ. προθετ. ἐκ ὅ.) φιλοτιμοῦμαι μὲ τὴν αὐτὴν προθυμίαν εἴς τι. « Συναναμάσαι ταῖς ὁρμαῖς πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων αὔξησιν, « Πλθ.

Συν-ακολουταίνω, Μ. ανῶ. Ἀκολουταίνω μετά (εἶμαι σύντροφος τῆς ἀκολασίας) τινος, συναπελαίνω.

Συν-ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκολουθῶ μετά τινος· (μεταφρ. μὲ αἰτ.) εἶμαι σύμφωνος εἴς τι· συγχωρῶ· (τρπρ.) παρέπομαι. « Τοῦτο συνακολουθῶ, « Πλάτ., σύμφημι κατὰ τοῦτο. « Τοῦτ' οὐκέτ' ἂν ἐγώ σοι ξυνακολουθήσαιμ' ἄν, « αὐτ.

Συνακολούθησις, εως (ἡ), τὸ συνακολουθεῖν, συγκατάθεσις.

Συνακολουθία (ἡ). σχέσις, συναναφορὰ, συνέκεια.

Συνακόλουθος (ὁ, ἡ). ὁ συνακολουθῶν τινι, (ἐπὶ πραγμ.) παρεπόμενον.

Συνακοντίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω (ξ μτβτ. Τρπῶ, Φονεύω τινὰ μὲ) τὸ ἀκόντιον συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συνάκοος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Συνήκοος.

Συν-ακούω, Μ. ακούσομαι. Ἀκούω τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον· συνυπακούω, συνυπακούω, (Γαλλ.) sous-entendre· ἀκούω (διδάσκομαι, παραδίδομαι) τὰ αὐτὰ μαθήματα ἢ ἀπὸ τὸν αὐτὸν διδάσκαλον, εἶμαι συνακροατής τινος.

Συνακράτίζομαι, Μ. ίσομαι. Προχωρῶμαι (Ἀκρατίζομαι) μετά τινος.

Συν-ακροάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Ἀκροῶμαί τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνακούω.

Συνακτέος, α, ον, θετ. τοῦ Συνάγω.

Συνακτὴρ (ὁ). ὁ συνάγων (συνάπτων, συμμαζόνων) τι.

Συνακτήριον (τὸ). μέρος ὅπου συνάζονται ἢ συνσωρεύονται (πράγματα ἢ πρόσωπα), τόπος συνάξεως· σωρὸς, μάζωμα, (κυρ. οὐδ. τοῦ-

Συνακτήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς σύναξιν, συνακτικός.

Συνακτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ συνάγειν· (κυρ. ἐπὶ ῥήτορ.) ὁ συνενόων τὰ ἐπιχειρήματά (τὰ συμπεράσματά) του πρὸς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν, (συγχ. τῷ Συνεκτικός).

Συναλάλαγμα (τὸ). κραυγὴ συναλαλαζόντων, ἀλαλαγμὸς γινόμενος ἐν συμφώνῳ (ὑπὸ πολλῶν ὁμοῦ).

Συν-αλαλάζω, Μ. άξω. Ἀλαλάζω ἐν συμφώνῳ.

Συναλάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Πλανῶμαι μετά τινος, συμπεριπλανῶμαι.

Συναλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Συναισθάνομαι τὰ δεινὰ (τὰς θλίψεις) τινός, συμπάσχω, συλλυποῦμαι, συμπονῶ.

Συναλγηδών, όνος (ἡ). τὸ συναλγεῖν, συμπόνεσις. 2) Π. (ἐπιθετ.) ἀντὶ Συναλγοῦσα.

Συνάλγησις, εως (ἡ), τὸ συναλγεῖν.

Συν-αλγύνω, Μ. υνῶ. Λυπῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον. ‖ (ἀμτβτ.)=Συναλγῶ.

Συναλθής, ἐος (ὁ, ἡ). Π. (ἐπὶ φυτ.) αὐξάνων συγχρόνως.

Συναλοάνω, Μ. ανῶ. Ξεσταίνω ὁμοῦ, συντελῶ πρὸς ἀλέαν, συνθερμαίνω.

‡Συναλέγω, Μ. ἑξω, = Συμφροντίζω.

Συνάλειμμα (τὸ). Καῦν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς συνάλειψιν, ἀλοιφή.

Συναλειπτικός, ἡ, όν. Συναλοιφῆς ποιητικός, συγχυνευτικός· (ἀστρ.) συνοπτικός.

Συναλειπτικῶς, ἐπίρ. (Γραμ.) Κατὰ συναλοιφήν.

Συναλειπτός, ἡ, όν. Συναλοιφῆς ἐπιδεκτικός.

Συναλείφω, Μ. λείψω. Ἀλείφω τι ὁμοῦ ἢ ἑνταὐτῷ (ἕνα μετ' ἄλλου)· ἀλείφων συγχέω (τὰ χρώματα ἕνα μετ' ἄλλου), κάμνω ἓν μίγμα, συγχωνεύω· (μετμ.) κάμνω τε νὰ μὴ πελυφαίνεται (καθὼς οἱ ζωγράφοι μεταχειρίζοντες διὰ τῆς συγκράσεως τὴν ζωηρότητα τῶν χρωμάτων), συγκρύπτω, συσκιάζω (« Καλλιτείας δέ, καὶ τὰ ταγαθὰ ὑπερεπαινεῖν, τὰ δὲ φαῦλα συναλείφειν, « Ἀρετ.)· (Γραμ.) συναιρῶ δύο φωνήεντα εἰς ἕν (ἴδε Συναλοιφή).

Συναλέω-ῶ, Μ. αλέσω. Ἀλέθω τι ὁμοῦ· κάμνω ψιλὸν ἄλευρον, (συγχ. τῷ Συναλοάω).

Συναληθεύω, Μ. εύσω. Λέγω μετά τινος τὴν ἀλήθειαν, εἶμαι ἐπίσης φιλαλήθης ἢ (ἐπὶ πραγμ.) ἀληθής. « Αἱ ἀντιφάσεις, κατὰ μὲν Ἡρόκλειτον, συναληθεύουσι· κατὰ δὲ Ἀναξαγόραν, συμψεύδονται, « Σχλ. Ἀρετ.

Συναλήθω, Μ. ήσω. = Συναλέω.

Συναλητεύω, Μ. εύσω. Συμπεριπλανῶμαι ὡς ἀλήτης.

Συναλθαίνω (-θάσσω· -θέω, -θήσκω), Μ. αλθήσω καὶ Ἰων. ήξω. Ἰατρεύω (καὶ παθ. Ἰατρεύομαι) συγχρόνως.

Συναλιάζω, Μ. άσω. Συναθροίζω εἰς συνέλευσιν (ἁλίαν).

Συναλίζω, Μ. ίσω. Συνάγω, συναθροίζω.

†Συναλίτης, Μ. αλιτήσω, Γρφ. = Συμμολύνω, συμμιαίνω.

Συναλίσκομαι, Μ. αλώσομαι. Πιάνομαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συναλισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Συναλίζω, συναγωγή, σύναξις, (συγχ. τῷ Συναολισμός).

Συναλλαγή (ἡ). ἀνταλλαγή· ἀσαλήψια· σχέσις, κοινωνία, ἐπιμιξία· διαλλαγή, φιλίωσις· συνθήκη, συμφωνία· (τρπ.) σύμπτωσις, συνωχία. « Νόσου —, « Σοφ.

Συνάλλαγμα, τό). τὸ ἀντικείμενον τῆς συναλλαγῆς (ἀσαλήψιας)· ὑπόθεσις ἐμπορική· Συμβόλαιον· (Ἰταλ.) cambio.

Συναλλαγματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ συναλλάγματα (τὰς ἀσαλήψιας, τὰ συμβόλαια), ἐμπορικός.

Συναλλαγματικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν συναλλαγμάτων ἢ, διὰ συναλλάγματος.

Συναλλακτής, οῦ (ὁ). ὁ συναλλάσσων (ἔχων σχέσεις, ἀσαλήψιαν ἢ, κάμνων συμφωνίαν, συναλλαγήν) μετά τινος. 2) φιλιωτής, μεσίτης.

Συναλλακτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπ(ρ).-ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς συναλλαγήν (ληψιδοσίαν ἢ συμφωνίαν).

Συνάλλαξις, εως (ἡ). = Συναλλαγή.

Συναλλάσσω (ττω), Μ. άξω. Κάμνω ἀνταλλαγήν, παίρνω τι καὶ δίδω ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο· (συνηθ.) συνάπτω, φιλιόνω, διαλλάττω. ‖. (ἐλλ. ἢ μσ. καὶ παθ.) ἔχω σχέσιν ἢ ἀσαλήψιαν ἢ κάμνω συμφωνίαν (παίρνω ἢ δίδω) μετά τινος. « Τοῖς ἀρομένοις συναλλάττοντα (ἐγκ. λόγος), « Πλ., ἀνταμώνοντα. (καὶ παθ.) « Εὐνῆς τε τῆς σῆς, ᾗ συνηλλάχθης ἐμοί, « Σοφ., συνευρίθης. « Συναλλαγθεῖσα γάμοις, « Εὐρ., συζευχθεῖσα εἰς γ.

Συν-αλληγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλληγορῶ ὁμοῦ ἢ παρομοίως.

Συναλλοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλλάζω (Ἀλλοιόνω) τι ὁμοῦ, συμμεταβάλλω.

Συνάλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Πηδῶ ὁμοῦ, Συμπηδῶ. 2) πετηοῦμαι ἀπὸ φόβον, ξυππάζομαι. « Συνάλλασθαι φαμὲν καὶ τοὺς δυεωμένους ἐπὶ τοῖς προσπεσοῦσιν αἰφνιδίοις, « Ἀρτεμδ.

Συν-αλλοτριόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλλοτριόνω παρομοίως, συναποξενόνω.

Σύναλμα (τὸ), = Συμπήδημα.

Σύναλμος (ὁ, ἡ). φθειρασμένος μὲ ἅλμην, ἁλμυρός.

Συν-αλοάω (καὶ Π. -αλοιάω)-ῶ, Μ. ήσω. Κοπανίζω (Ἀλωνίζω) τι ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου), (ἐν γέν.) συντρίβω, κατασυντρίβω.

Συναλοιφή (ἡ), [συναλείφω]. συνένωσις (κυρ. τῶν ἀλειφομένων χρωμάτων), συγχώνευσις (ἰδιαιτ. παρὰ Γραμ.) συναίρεσις δύο φωνηέντων εἰς ἓν (κατὰ κρᾶσιν ἢ ἔκθλιψιν). « Καλὸς κἀγαθὸς λέγεται κατὰ συναλοιφήν, οὐχὶ καλὸς καὶ ἀγαθός, « Σβ. « Ἐρύθεια . . λέγεται ἡ Ἐρύθη κατὰ συναλοιφήν, ὡς τὸ Ζέλεια Ζέλη, Μαντίνεια Μαντίνη, « Στρ. Βιζ.

†Σύναλος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἅλατος (καιν. τρώγων ψωμὶ καὶ ἅλας) μετά τινος, (ἐν γέν.) σύντροφος παλαιὸς, συντράπεζος.

Συναλύω (χ. Μ.). Ἁλύω (Πλανῶμαι ἢ Ἀνησυχῶ) ἐπίσης, εὑρίσκομαι εἰς τὴν αὐτὴν ξενοχωρίαν (πλῆξιν, ἀδημονίαν).

Συναλωνιάζω, Μ. άσω. Συνεορτάζω τὰ ἁλῶα (τὴν ἑορτὴν τοῦ θέρους) μετά τινος.

‡Συν-αλωνίζω, Μ. ίσω. Συνδιατρίβω εἰς τὰ ἁλῶνια μετά τινος.

Σύναμα (ἀντὶ Σὺν ἅμα), ἐπίρ. Ἐντάμα, ἑνταὐτῷ, παλλοὶ ὁμοῦ. « Πλουσιωτέρου σύναμα Περσῶν ἐκκαίδεκα, « Ακ. 2) « Συγχρόνως. « Σύναμα τῷ βραχεῖαν ἰδεῖν αἵματος φύσιν ὠχρᾷ, « Σξτ.

Συναμαθύνω, Μ. υνῶ, Π. συναφανίζω.

Συν-αμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Π. συνάζων παίρνω, μαζόνω, συσσωρεύω.

Συν-αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι. Σφάλλω (Ἁμαρτάνω) ὁμοῦ, γίνομαι συνένοχος ἁμαρτήματος.

Συν-αμείβω, Μ. είψω. Ἀλλάζω ἓν μετ' ἄλλου, συναλλάζω.

Συν-αμιλλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀμιλλῶμαι (Ἀγωνίζομαι) μετά τινος, συναγωνίζομαι.

Συνάμιλλος (ὁ, ἡ). συναγωνιστής.

Σύναμμα (τὸ), [συνάπτω]. κόμπος, δεμάτι, κομπόδεμα.

†Συναμματίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω σύναμμα, κομποδένω.

Συν-αμπέχω (αμπίσχω), Μ. αμφέξω. Ἐνδύω (Σκεπάζω) τι ὁμοῦ ἢ πανταχόθεν συγκαλύπτω.

Συν-αμπρεύω, Μ. εύσω. Τραβῶ μαζῆ (κυρ. τὴν ἅμαξαν), συνεργῶ εἰς τὸ τράβηγμα, συνέλκω.

Συν-αμύνω, Μ. υνῶ. Συμπράττω πρὸς ἄμυναν, Συμβοηθῶ. ‖. (μσ.) συνελθικοῦμαι.

Συν-αμφιάζω, Μ. άσω, = Συναμπέχω.

Συν-αμφι-βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω ἢ ῥίπτω τι συγχρόνως πέριξ τινός, συμπεριλαμβάνω ὡς ἂν μὲ ἀμφιβλήστρον. 2) διατάζω (ἀμφιβάλλω) ἐπίσης.

Συναμφότερος, α, ον. Ὁ ἐξ ἀμφοτέρων (συγκείμενος, σύνθετος)· (πλθ.) ὁ οἱ δύο ὁμοῦ. « Ὁπλίτας καὶ ψιλούς, συναμφοτέρους ἐς τετρακισχίους, « Ξεν. « Ἢ μίσθωσις τοῦ μὲν ἀγροῦ ιδ' μναῖ, τῶν δὲ οἰκιῶν γ', αἵτε μναῖ συναμφότεραι γίνονται, « Ἰσ. « Τί πωλεῖς; σαυτήν, ἢ τὰ φόδα, ἢ συναμφότερα; « Ἐπιγρ. ‖. (τὸ οὐδ.) Συναμφότερον, → τῷ-

Συναμφοτέρως, ἐπίρ. Καὶ κατὰ τοὺς δύο τρόπους ἑνταὐτῷ.

Συνάμφω (ἀνάρθρ.). Καὶ οἱ (αἱ, τὰ) δύο ὁμοῦ. « Δακτύλιον καὶ ἐνώτιον ἄγουτα συνάμφω δ' ὄραχμὰς, « Αρτ. (καὶ ἐνάρθρ.) « Συμμάχων δὲ μεθ' ἑκατέρων ἦσαν οἱ συνάμφω πεζοὶ μὲν τρισμύριοι, τριακίλιοι δ' ἱππεῖς, « Πλθ.

†Συνάμωρος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Συνάμωρος.

Συν-αναβαίνω, Μ. βήσομαι. Ἀναβαίνω ὁμοῦ.

Συν-αναβαχεύω, Μ. εύσω, « Συμβαχεύω.

Συν-αναβάλλομαι, Μ. βαλοῦμαι. Ἀρχίζω ὁμοῦ νὰ βάλλω.

Συν-αναβιβάζω, Μ. άσω. Ἀναβιβάζω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-αναβλαστάνω, Μ. βλαστήσω. Ἀναβλαστάνω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.

Συν-αναβλύζω, Μ. βλύσω. Ἀναβλύζω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, συναναβρύω.

Συν-αναβράω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναβρῶ ὁμοῦ.

Συν-αναβόσκομαι, Μ. βοσκήσομαι. Βόσκομαι ἢ αὐξάνω (τρέφομαι) ὁμοῦ.

Συν-αναγιγνώσκω, Μ. γνώσομαι. Ἀναγιγνώσκω ὁμοῦ.

Συν-αναγκάζω, Μ. άσω. Ἀναγκάζω ἐκ συμφώνου ἢ πανταχόθεν, καταναγκάζω· ἐκδοσικυύω ἀναντρβήτως, (ὄθ.

Συναναγκασμός (ὁ). ἀπόδειξις ἀναντιῤῥήτος.

Συναναγνωσις, εως (ἡ), τὸ συναναγνώσκειν, ἢ ἐκ συμφώνου γινομένη ἀναγνωσις.

Συν-αναγορεύω, Μ. εύσω. Ἀναγορεύω ὁμοῦ.

Συν-αναγράφω, Μ. γράψω. Παρνῶ ὁμοῦ εἰς τὸν κατάλογον, καταγράφω σὺν τοῖς ἄλλοις.

Συν-αναγωνίω-ῶ, Μ. ώσω. Συναγωνῶ ὁμοῦ.

Συν-αναγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Συνανήγαγον κτλ.). Ἀνάγω (Ἀνοιδάζω) τι ὁμοῦ. ‖.

(μσ.) κινῶ (σημαίνομαι) συγχρόνως ἀπὸ τὸν λιμένα, ἐβγαίνω μαζὶ εἰς τὰ πανιά.

Συν-ανα-δείκνυμι, Μ. δείξω. Ἀναδείκνυμι (Ἀναγορεύω) τινὰ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον. «Βασιλέα —, ἢ Ζωσ.

Συν-ανα-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Ἀναδέχομαι (Ἐπαίρνω ἐπάνω μου ἢ Ἐγγυῶμαι διά) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συν-ανα-δίδωμι, Μ. ἀναδώσω. Διαδίδω (κυρ. τὴν τροφὴν διὰ τῆς χωνεύσεως εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματος) συγχρόνως.

†**Συναναδίπλωσις**, εως (ἡ), ἡ συνάμα γινομένη ἀναδίπλωσις, ἐπαναδίπλωσις.

Συν-ανα-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Σημάνω τὰ στρατόπεδόν μου καὶ ἀναχωρῶ (Κινῶ ἀρὸς μετατόπισιν) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συν-ανα-ζέω, Μ. ζέσω. Βάλλω τι νὰ βράσῃ (νὰ πάρῃ δύο-τρεῖς βράσεις) μαζῆ.

Συν-ανα-ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναζητῶ τι μετά τινος, ζητῶ ὁμοῦ νὰ εὕρω.

Συν-ανα-ζωμόω-ῶ, Μ. ώσω. Συναναδεύω διὰ τῆς ζωμώσεως.

Συναναζωπυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναζωπυρῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-ανα-θάλλω, Μ. θαλήσω. Ἀναθάλλω ὁμοῦ μὲ, συναναβλαστάνω.

Συν-ανα-θεματίζω, Μ. ίσω. Ἀναθεματίζω ὁμοῦ μέ.

Συν-ανα-θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνολογῶ ὁμοῦ, συναναβοῶ θρηνῶν.

Συναναίρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Συν-ανα-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (κύρ. Συναναῖλαν κτλ.). Ἀναιρῶ ὁμοῦ, συναφανίζω. «Ἐὰν τὸ ἕτερον αὐτῶν ἀνέλωμεν, ᾖ τὸ λειπόμενον συναναιρεθήσεται,» Σξτ. 2) χρηματοδοτῶν παραγγέλλω. «Ἐὰν ᾖ ἡ Πυθία συναναιρῇ,» Πλάτ.

Συν-ανα-κάμπτω, Μ. κάμψω. Ἀνακάμπτω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, συνεπιστρέφω. 2) συμπεριπατῶ πρὸς διασκέδασιν ἢ σωμασκίαν, {Ἰταλ.} σολατσάρω ὁμοῦ.

Συνανάκειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι ἁπλωμένος ἢ Κάθημαι εἰς τὴν τράπεζαν μετά τινος.

Συν-ανα-κεράννυμι, Μ. κεράσω. Ἀνακατόνω τι ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου).

Συν-ανα-κεφαλαίω-ῶ, Μ. ώσω. Συνεπαναλαμβάνω τι κεφαλαιωδῶς, συμπεριλαμβάνω εἰς τὴν αὐτὴν ἀνακεφαλαίωσιν.

Συν-ανα-κηρύσσω(ττω) Μ. ξω. Ἀνακηρύττω ὁμοῦ μέ.

Συναναικνέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ τι πρὸς τὰ ἄνω (Ἀνακινῶ) ὁμοῦ.

Συναναχίρνημι καὶ Συν-ανα-κιρνάω-ῶ, Μ. κεράσω, «Συναναχεράννυμι.

Συν-ανα-κλίνω, Μ. κλινῶ. Βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ ἢ νὰ καθήσῃ (ᾗ μσ. Πλαγιάζω ἢ Κάθημαι) εἰς τὴν τράπεζαν ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους.

Συναναάκλισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγουμ.

Συναναικοινόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Συμβουλεύομαι μετά τινος.

Συν-ανα-κομίζω, καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -όμαι. Πάρω τι πάλιν ὀπίσω μετὰ τῶν ἄλλων.

Συν-ανα-κόπτω, Μ. κόψω. Κοπανίζω τι ὁμοῦ, συγκατακόπτω.

Συν-ανα-κουφίζω, Μ. ίσω. Ἀνακουφίζω μετά τινος, συνεργῶ πρὸς ἀνακούφισιν.

Συνανάκρασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνανακεράννυμι, σύγκρασις, ἀνάμιξις.

Συνανακρατικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς συνανάκρασιν ἁρμόδιος.

Συν-ανα-κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἀνακρίνω συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.

Συν-ανα-κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμπεριφέρω τι κατ' ἀνακύκλησιν.

Συν-ανα-κυλίω, Μ. ίσω. Ἀνακυλίω τι ὁμοῦ.

Συν-ανα-κύπτω, Μ. κύψω. Σημάνω τὸ κεφάλι μου ἢ Ἀνασηκώνομαι ὁμοῦ.

Συν-ανα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι. Ἀναλαμβάνω τι ὁμοῦ.

Συν-ανα-λάμπω, Μ. λάμψω. Ἀναλάμπω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-ανα-λίσκω, Μ. αλώσω. Συνδαπανῶ, συνεξοδεύω.

Συν-ανα-μαλάσσω(ττω), Μ. άξω. Ἀναβράζω (Ζυμώνων) μαλάσσω (λειώνω) τι ὁμοῦ μέ.

Συν-ανα-μέλπω, Μ. μέλψω. Ἀναμέλπω ὁμοῦ.

Συν-ανα-μίγνυμι, Μ. μίξω. Σμίγω (Ἀναπατόνω) τι ὁμοῦ, κάμνω ἓν μίγμα.

Συν-ανα-μιμνήσκω, Μ. ανα-μνήσω. Ἐνθυμίζω (καὶ μσ. Ἐνθυμοῦμαι) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συναναμίξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνανα-μίγνυμι, ἡ μεθ' ἑτέρου ἀνάμιξις, συνανάκρασις, συναναστροφή, ἐπιμιξία.

Συν-ανα-νεόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνανεόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-ανα-πάλλομαι (χωρὶς Μ.). Τινάζομαι ὁμοῦ ἐπάνω.

Συν-ανα-παύομαι, Μ. παύσομαι. Ἀναπαύομαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ· συγκοιμῶμαι.

Συν-ανα-πείθω, Μ. πείσω. Ἀναπείθω (Καταπείθω ἢ Παρακινῶ) συγχρόνως ἢ μετ' ἄλλου.

Συν-ανα-πέμπω, Μ. πέμψω. Ἀναπέμπω ἢ Ἀναδίδω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. 2) {κατὰ τὴν Ῥωμ. νομοθεσ.} συγκληρονομῶ.

Συν-ανα-πτύσσω, Μ. ήσω. Πηδῶ ὁμοῦ πρὸς τὰ ἄνω.

Συν-ανα-πτίζω, Μ. πέσω. Συναπατινάζω πιέζων.

Συν-ανα-πίμπλημι, Μ. ανα-πλήσω. Γεμίζω συγχρόνως ὡς ἐπάνω.

Συν-ανα-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Κάθημαι εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ τῶν ἄλλων.

Συν-ανα-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσσω. Πλάττω (Δημιουργῶ) τι ἐκ νέου ὁμοῦ μέ.

Συν-ανα-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω ἢ Τυλίζω τι ὁμοῦ μέ.

Συν-ανα-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀναπληρόνω τι ὁμοῦ ἢ συγχρόνως μέ ἄλλο.

Συν-ανα-πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Πάγω πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω (Ἀναβαίνω ἢ Ἐπανέρχομαι) μετά τινος.

Συν-ανα-πράσσω(ττω), Μ. πράξω. Ἀπαιτῶ καὶ εἰσπράττω τι (ὀφειλόμενον) ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συμπράττω πρὸς εἴσπραξιν χρέους.

Συν-ανα-ρπάζω, Μ. άσω. Ἁρπάζω τι ὁμοῦ ἢ συγχρόνως πρὸς τὰ ἄνω, κάμνω ἐπίσης ἀνάρποστον.

Συν-αναρριπτέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Συν-αναρ-ρίπτω, Μ. ρίψω. Ῥίπτω (Τινάζω) τι ὁμοῦ πρὸς τὰ ἄνω.

†**Συνάναρχος** (ὁ, ἡ). {θλγ.} ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἄναρχος, ἐπίσης ἄναρχος.

Συν-ανα-σκάπτω, Μ. σκάψω. Ξεσκάπτω (Ξεθεμελιόνω) τι ὁμοῦ μὲ, συνανατρέπω σκάπτων.

Συν-ανα-σκευάζω, Μ. άσω. Ἀνατρέπω (ᾗ μτγμ. Ἀναιρῶ) τι ὁμοῦ μέ.

Συναναασκευή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Συν-ανα-σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνασκιρτῶ ὁμοῦ.

Συν-ανα-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Ἀνασπῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-ανάσσω, Μ. άξω, -Συμβασιλεύω.

Συναναστάς, ᾶσα, άν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Συνανίστημι.

Συν-ανα-στομόω-ῶ ᾗ (συχνότ. πθ.) -όμαι -οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Κύνομαι ὁμοῦ (διὰ τοῦ αὐτοῦ στομίου).

Συν-ανα-στρέφω, Μ. στρέψω. Ἐπιστρέφω τινὰ ἢ (ἄλλ.) ἐμαυτὸν ὁμοῦ μὲ, συνεπιστρέφω. 2) {μσ.} ἔχω σχέσιν {συναναστροφὴν} μετά τινος.

Συναναστροφή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μετά τινος ἐπιστροφὴ ἢ ἐπιμιξία, συνδιατριβή.

Συν-ανα-σώζω, Μ. σώσω. Γλυτάνω ᾗ παίρνω τι πάλιν ὀπίσω ὁμοῦ μέ.

Συν-ανα-τείνω, Μ. τενῶ. Ἀνατείνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. ||. (πθ. ἢ μσ.) συνεπαίρομαι.

Συν-ανα-τέλλω καὶ (μσ.) -τέλλομαι, Μ. τελῶ, -οῦμαι. Ἀνατέλλω ἢ Ἀναβλαστάνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνανατήκω, Μ. τήξω. Συγχωνεύω, συναναλίσκω.

Συν-ανα-τίθημι, Μ. αναθήσω. Ἀναθέτω ἢ Ἀφιερόνω τι ὁμοῦ μέ.

Συναναστολή (ἡ). τὸ συναναστέλλειν, ἡ σύγχρονος ἀνατολὴ δύο ἀστέρων.

Συν-ανα-τρέπω, Μ. τρέψω. Ἀνατρέπω ὁμοῦ μέ.

Συν-ανα-τρέφω, Μ. θρέψω. Ἀνατρέφω ὁμοῦ.

Συν-ανα-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Τρέχω ὁμοῦ πρὸς τὰ ἄνω, συναναβαίνω τρέχων.

Συναναστρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω ἐπαναλημμένως {Συχνατρίβω ἢ Ξανατρίβω} τι ὁμοῦ μέ. ||. (πθ. κατὰ μεταφορ. μέ θοτ.) συναναστρέφομαι.

Συναναφαίνω, Μ. φανῶ. Ἀναφαίνω (ᾗ πθ. ἢ μσ. Ἀναφαίνομαι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συναναφέρω, Μ. ανοίσω (ἀόρ. Συνανήνεγκα κτλ.). Φέρω τι ὁμοῦ πρὸς τὰ ἄνω, συναναβιβάζω (τρπ.) ἀνάγω (ἀποδίδω) τι μετ' ἄλλων εἰς. ||. (ἄλλ. ἢ ἀόριστ.) ἔρχομαι συγχρόνως εἰς τὸν ἑαυτόν μου, συναλαμβάνω τὴν προτέραν ἀκμήν ἢ δύναμίν μου.

Συναναφθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Λέγω τι συγχρόνως μέ δυνατὴν ἢ ἐμφαντικὴν φωνήν.

Συναναφλέγω, Μ. φλέξω. Ἀνάπτω {Ἐξάπτω} ὁμοῦ.

Συναναφορὰ (ἡ), τὸ συναναφέρειν ἢ συναναφέρεσθαι.

Συναναφυράω-ῶ καὶ (συχνότ.)

Συν-αν-αφύρω, Μ. φυρῶ. Συμπάσχω (Ἀνασκατόνω [καὶ παθ.] Συμπάσχομαι) μαζῆ, (μτφρ. κατὰ συνοχ.) συναναστρέφομαι ἐπὶ κακῷ μετά τινος, συμμολύνομαι. «Ἐν τοῖς κατηλείοις συναναφύρῃ, οὐ μετὰ ἑταίρων, ἀλλὰ μετὰ ἑταιρῶν,» Ἀθ.

Συναναφύω, Μ. φύσω (ἀόρ. 6'. Συνανέφυν κτλ.). Ἀναδίδω (καὶ ἀμτβτ. Ἀναδίδομαι, Φυτρόνω) ὁμοῦ μέ. «Οὐ δέ τις εὐποτμίαι μὴ συναναφυόμενον ἔχουσα καὶ τὸ κνίζον,» Ε. Μανασσ.

Συναναφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναφωνῶ ὁμοῦ μέ.

Συναναχαλάω-ῶ, Μ. άσω. Σκυνόνω (Χαλαρόνω) ὁμοῦ μέ.

Συν-αναχέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Συνανέχεα κτλ.). Χύνω ἐπανειλημμένως (Ξαναχύνω) τι ὁμοῦ (εἰς τὸ αὐτὸ ἀγγεῖον), ἀναχατόνω.

Συναναχορεύω, Μ. εύσω. Χορεύω (Ἀναχορεύω) μετά τινος, εἶμαι τεταγμένος εἰς τὸν αὐτὸν χορόν (εἰς τὴν αὐτὴν σειράν).

Συν-αν-αχρέμπτομαι, Μ. χρέμψομαι. Βήχιον ἐκπτύω ὁμοῦ. «Τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ φλέγματος—,» Ἀκ.

Συν-αν-αχρώζω ☓ (συχνότ.) Συν-αν-αχρώνυμι, Μ. χρώσω. Μεταδίδω διὰ τῆς προσεγγίσεως τὸ χρῶμά (☓ ἐν γέν. τὴν ποιότητά [καὶ μτνμ.] τὰ (διώματά) μετ' ἐμοῦ τι, προστρίβω διὰ τῆς ἀναχρώσεως· (μσ. ἀλληλοπαθ.) λαμβάνω διὰ τῆς προσεγγίσεως τὸ χρῶμά (☓ διὰ τῆς συναναστροφῆς μτνμ. τὰς ἕξεις) τινος.

Συναναχώρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προτγ., ἡ διὰ τῆς προσεγγίσεως μετάδοσις ἢ μετάληψις τοῦ χρώματος (☓ μτνμ. τοῦ νοστίματος ἢ [μτφρ.] τῶν ἕξεών) τινος.

Συν-αναχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναχωρῶ (Μισεύω ἢ Ἀποχωροῦμαι ἢ Ἐπιχωρέφω) ὁμοῦ.

(Συναναβάνω), ἄχρ. (ἴδε Συνεύαδε).

Συν-ανοραγαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνοραγαθῶ συγχρόνως ἢ ἐπίσης.

Συναναδέχομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι ἀντὶ (Ἡλικιοῦμαι) συγχρόνως.

Συναναείμι, Μ. ειμι, = Συνανέρχομαι, (μτνμ.) συναυξάνω.

☓Συναναεργω, Μ. εἰρξω. Ἐμποδίζω (Ἀναχαιτίζω) συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.

Συναναέλκω, Μ. ελξω καὶ «ελκύσω (ἀόρ. Συνανείλκυσα κτλ.). Τραβῶ συγχρόνως πρὸς τὰ ἄνω.

Συναναέρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συνανῆλθον κτλ.). Ἀνέρχομαι συγχρόνως, συναναβαίνω ἢ συνανυψοῦμαι.

Συν-αναέχω, Μ ἑξω (ἀόρ. Συνανέσχον ☓). Ἐκτείνω ἢ Σηκόνω τι (καὶ παθ. Σηκώνομαι) συγχρόνως ὑψηλά· (ἐπὶ ἀστερ.) Συνανατέλλω, [καὶ μτνμ.] συνακμάζω (« Συνανασχὼν Δεδανίῳ κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους,» Εὐνάπ.)· συνυποστηρίζω. «Τὸ κράτος αὐτῷ συναναίσχυντ,» Ἀνών.

Συν-αναυδάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνηδῶ (Ἀνανεοῦμαι) συγχρόνως.

Συναναθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνθῶ (Ἀνθίζω) συγχρόνως. (μτφρ.) συνακμάζω.

Συναναθρωπολογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀνθρωπολογοῦμαι (Συμφωνῶ) μετά τινος.

Συν-ανθρωπεύω καὶ (συχνότ. μσ.) εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Ζῶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους ἢ καλῶς καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, εἶμαι κοινωνικὸς (☓ ἐπὶ ζ.) οἰκιακός, (Γαλλ.) s'humaniser. « Ζῶα συνανθρωπευόμενα, « Ἀρστ., τὰ συνδιαιτώμενα μετὰ τῶν ἀνθρ., τὰ κατοικίδια.

Συναναθρωπέω-ῶ, Μ. ήσω ☓

Συν-ανθρωπίζω, Μ. ίσω, = Συνανθρωπεύω.

Συναναθρωπιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀγαπῶν νὰ συνανθρωπίζῃ (νὰ ζῇ μὲ τοὺς ἀνθρ.).

Συνάνθρωπος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοφυὴς ἄλλῳ ἀνθρώπου ἄνθρωπος, ὁμοίως ἄνθρωπος.

Συναναιάω-ῶ, Μ. άσω, = Συλλυπῶ, (καὶ παθ.) συλλυποῦμαι.

Συν-αν-αίνημι, Μ. ανήσω (ἀόρ. Συνανῆκα κτλ.). Χαλαρόνω (Ξετεντόνω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συναναίπταμαι, Μ. αναπτήσομαι (ἀόρ. Συνανέπτην ☓μ.). Πετῶ συγχρόνως πρὸς τὰ ἄνω, ἀνίπταμαι ὁμοῦ (μετὰ τῶν ἄλλων).

Συν-αν-ίστημι, Μ. αναστήσω (ἀόρ. Συνανέστησα ☓ 6'. Συνανέστην κτλ.). Σηκόνω τι (☓ παθ. Σηκώνομαι) ἐπάνω (ἐπὶ κτιρ. Ἀνακεφαλαιόω, [ἐπὶ νεκρ. ἐκκλησ.] Ἀναστήνω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συναναισχω, Μ. αναισχήσω, = Συνανέχω.

Συν-αναισχυνέω, Μ. εύσω. Ἀνεχνεύω ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου).

Συναναοηταίνω, Μ. αναοητήσω. Ἀναοηταίνω μετά τινος, εἶμαι ἢ γίνομαι ἐπίτης ἀνόητος.

Συν-αναοίγνυμι (-οίγω), Μ. ανοίξω (ἀόρ. Συνανέῳξα κτλ.). Ἀνοίγω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ ἄλλον.

Συναναοιμώζω, Μ. ώξω. Ἀναστενάζω δυνατὰ (Θρηνολογῶ στενάζων) ὁμοῦ.

Συναναολολύζω, Μ. ύξω. Ἀνολολύζω ἐκ συμφώνου.

Συναναομολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνομολογῶ ἐκ συμφώνου.

☓Συναντ-αγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀντιστέκομαι (Ἀνταγωνίζομαι) ὁμοῦ, συναγωνίζομαι κατά τινος.

Συναντάω(καὶ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀπαντῶ, συναπαντῶ, ἀνταμώνω καθ' ὁδὸν (κατὰ τύχην)· (ἐνίοτε) συμπίπτω, (ὀθ.

Συνάντημα (τό). συμβεβηκός, συναπάντημα.

Συνάντησις, εως (ἡ), τὸ συναντᾶν, συναπάντησις· (ἐνίοτε) σύμπτωσις. 2) = Συνάντημα.

Συναντιάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Συναντάω.

Συναντι-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἀντιθέτω ἢ Παραβάλλω συγχρόνως, συμπαραβάλλω.

Συναντι-λαμβάνομαι, Μ. λήψομαι. (μὲ γεν. καὶ δοτ.) Βοηθῶ τινα νὰ κάμῃ τι, πιάνω καὶ ἐγὼ μαζῆ, συμβοηθῶ.

Συναντίληψις, εως (ἡ), = Ἀντίληψις, συμβοήθεια.

Συναντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντλῶ (☓ συνκόχ. Ὑποφέρω) ☓ ἐγὼ ὁμοῦ.

Συνάντομαι (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Συναντάω.

Συν-ανύτω(-ανύω), Μ. ανύσω. Τελειόνω (Κατορθόνω) τι ὁμοῦ, συνεκτελῶ.

Συναναυλύω-ῶ, Μ. ύσω. Ἀνυψῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συναν-αωθέω-ῶ, Μ. αν-αωθήσω. ☓ αν-ώσω. Ὠθῶ συγχρόνως πρὸς τὰ ἄνω, συναναψῶ ὠθῶν.

†Συνάξιμος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Συμφερτός.

Συναξιόω-ῶ, Μ. ώσω. Εὑρίσκω εὔλογόν τι ἢ Κρένω ἄξιόν τινα πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Σύναξις, εως (ἡ), τὸ συνάγειν ἢ συνάγεσθαι, συναγωγὴ, συνάθροισις, συνέλευσις.

Συνάοιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνῳδὸς (συνῳδός).

Συν-αορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ δοτ.) εἶμαι συνάορός τινος, συναπολυθῶ, σύνειμι.

Συνάορ, ορος ☓

Συνάορος (ὁ, ἡ, Π. [σύν, †ἄρω], συναρμοσμένος (συνδεδεμένος, συνεζευγμένος) μετά τινος· (ἐν γέν.) ταιριασμένος, πρόσφορος. ||. (οὐσ.) σύζυγος· (ἁπλ.) ὀπαδός, σύντροφος. « Νύμφας ἔθηκεν ὀρφανὰς ξυνάορον,» Εὐρ. « Εὐλογία φόρμιγγι συνάορος,» Πινδ., (ἴδε καὶ Συνήορος).

Συν-απ-αγορεύω, Μ. εύσω. Ἀπαγορεύω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συναπ-άγω, Μ. άξω [ἀόρ. Συναπήγαγον κτλ.]. Φέρω τι ὁμοῦ [μετά τινος] εἰς ἄλλο μέρος. « Ἔπον ἔδωκε, καὶ ἐκέλευσε τῶν σκηπτούχων τινὰ συναπαγαγεῖν αὐτῷ, ὅπου κελεύσειε,» Ξεν. (☓ μσ.) « Συναπάγομαι τοῖς ταπεινοῖς, « Γρφ., συνταπεινοῦμαι. «Συναπήχθη σὺν τῶν τῷ ὑποκρίσει, « αὐτ., συμπαρεσύρη.

†Συναπαθανατίζω, Μ. ίσω. Κάμνω ἀθάνατον (θεοποιῶ) τινα ὁμοῦ.

Συν-απ-αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνομαι (Κινῶ διὰ ταξεῖδι, Ἀναχωρῶ) μετά τινος, συναπέρχομαι.

Συναπ-αλλάσσω(ττω), Μ. άξω. Ἀπαλλάττω (Ἐλευθερόνω) συγχρόνως.

Συν-απ-αντάω-ῶ, Μ. ήσω ☓

☓Συναπ-αντίζω, Μ. ίσω, = Συναντάω.

Συναπ-αρνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀπαρνοῦμαι συγχρόνως.

Συναπ-αρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ τι συγχρόνως ἀπό.

Συν-απ-αρτίζω, Μ. ίσω. Ἀπαρτίζω (Ἀποτελειόνω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μετ' ἄλλου (μετὰ τ. ἢ ἑλλ. καὶ παθ.) ἀντιστοιχῶ, ἐξισοῦμαι.

Συναπαρτισμὸς (ὁ), τὸ συναπαρτίζειν ἢ συναπαρτίζεσθαι, συναποτελείωσις.

Συναπ-άρχομαι, Μ. άρξομαι. Ἀρχινῶ συγχρόνως.

Συνάπας, ασα, αν, = Σύμπας.

Συν-απατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-απ-αυγάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀμπαίνω. (διαχέεται ἡ λάμψις μου, συγχρόνως ἀπό τινος, συνεκλάμπω.

Συναπειλέω-ῶ ☓ (μσ.) -είμαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ασθαι. Ἀπειλῶ (Φυβερίζω) ὁμοῦ

« Οὐ μόνον τῷ Ἀχιλλεῖ, ἀλλὰ ᾗ τοῖς μηδὲν αἰτίοις συναπολλῆσθαι, » Εὐρ.

Συν-άπ-ειμι, Μ. ἔσομαι. Εἶμαι συγχρόνως ἀπών, ἐλλείπω μετά τινος.

Συν-άπ-ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Συναπιόντες κτλ.), = Συναπέρχομαι.

Συναπεῖπεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συναπαγορεύω.

Συν-απ-είργω, Μ. εἴρξω. Ἐμποδίζω συγχρόνως ἀπό, (μὲ γεν. ἐκ ὅ').

†Συν-απ-εκ-δύω, Μ. δύσω. Ἐκδύνω (Γυμνόνω) συγχρόνως ἀπό.

Συν-απ-ελαύνω, Μ. ελάσω. Ἀπελαύνω (Ἀποδιώκω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

‡Συν-απ-ελαφρύνω, Μ. υνῶ, = Συνεκπελαφρύνω.

Συν-απ-ελέγχω, Μ. ἐγξω. Ἐλέγχλω εἰς τὸ φανερὸν (Ἐλέγχω) συγχρόνως.

Συναπελεύθερος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπελευθερωθεὶς ὁμοῦ μὲ ἄλλον, ἐπίσης ἀπελεύθερος.

Συν-απ-εμπολάω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συναπέπτην, ἀόρ. τῆς ὀρχ. τοῦ Συναφίπταμαι.

Συν-απ-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀπεργάζομαι (Ἀποτελειόνω ἔργον τι) ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνεργῶ εἰς τὸ νὰ γένῃ (νὰ καταρθωθῇ) τι τέλεσον.

Συν-απ-ερείδω, Μ. ερείσω. Ἀκκουμβῶν ἀφίνω (καὶ μτγν. Προσάπτω, Πριστρίβω) τι συγχρόνως εἰς. « Τῷ λόγῳ συνεπερείσας ἐπὶ τὸν Καίσαρα τὴν ὑπόνοιαν, » Πλ.

Συναπερεῖν, μέλλ. ἀνμλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συναπαγορεύω.

Συν-απ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι. Ὑπάγω ἢ Ἀναχωρῶ ὁμοῦ.

Συν-απ-ευθύνω, Μ. υνῶ. Ἰσάζω τι ὁμοῦ, συνδιορθώνω, συνδιευθύνω (συγχ. τῷ, ᾗ ἴσως ἡμάρτηται ἀντὶ τοῦ Συνεπευθύνω).

Συν-απ-εχθάνομαι, Μ. εχθήσομαι. Γίνομαι ἐχθρὸς ἢ μισητὸς συγχρόνως.

Συναπίσταμαι, Ἰων. ἀντὶ Συναφίσταμαι.

Συν-απλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐβγαίνω μετά τινος ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν, κάμνω ὁμοῦ ἀπόβασιν.

Συν-απο-βάλλω, Μ βαλῶ. Χάνω ἢ Ἀπορρίπτω τι ὁμοῦ. « Εἰρήνης δ' ἕνεκεν συναποβάλλειν (συναποβάλλεσθαι) τοῖς τὴν χιτῶνα πειρωμένοις λαβεῖν καὶ θοἰμάτιον, » Νικηφ. Χοῦμν.

Συν-απο-βιάζομαι, Μ. άσομαι. Συμπαραμποδίζω διὰ τῆς βίας.

Συν-απο-βρέχω, Μ. βρέξω. Μουσκεύω ὁμοῦ μὲ (ἵνα πάρω τὸν ζωμόν).

Συν-απο-γεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ (Παράγω ἀπ' ἐμοῦ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-γίγνομαι, Μ. γενήσομαι. Ἐκλείπω (Παύω τοῦ ὑπάρχειν) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-γινώσκω, Μ. γνώσομαι. Ἀπελπίζομαι συγχρόνως ἢ παρομοίως.

Συναπογραπτέον, θετ. τοῦ =

Συν-απο-γράφομαι, Μ. γράψομαι. Καταγράφομαι εἰς τὸν αὐτὸν κατάλογον καὶ πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν (π. χ. ὡς ὑποψήφιος διὰ τὸ αὐτὸ ὑπούργημα) μετ' ἄλλων (συνεκδ. ᾗ μτφρ.) πείθω τοὺς αὐτὰς ἀρχὰς (τὰ αὐτὰ δόγματα), εἶμαι τοῦ αὐτοῦ συρφήματος, ἀνήκω εἰς τὴν ἰδίαν αἵρεσιν, (ἐν γέν.) συμφωνῶ, συγκατατίθεμαι. « Οἷς καὶ οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς συναπογράψαντο, » Σέξτ. 2) ἀπογράφω (ἀτιμιόνω) συγχρόνως. « Ἡ χωρογραφία, ἀποτεμνομένη τοὺς κατὰ μέρος τόπους, .. συναπογράφει(-γράφεται) καὶ τὰ σμικρότατα, » Πτλμ.

Συν-απο-γυμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεγυμνόνω ὁμοῦ, Συναποδύω.

Συν-απο-δείκνυμι, Μ. δείξω. Ἀποδεικνύω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. « Τούτων δειχθέντος, κἀκεῖνο συναποδέδεικται, » Χρυσ.

Συναπόδειξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μετ' ἄλλου ἀπόδειξις.

Συν-απο-δέρω, Μ. δερῶ. Γδέρνω ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποδημῶ ὁμοῦ, Ἀλλείπω ἢ ἀναχωρῶ ἀπὸ τὴν πατρίδα μου μετά τινος.

Συναπόδημος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποδημῶν μετά τινος, σύντροφος ἀποδημούντος.

Συν-απο-διδράσκω, Μ. δράσομαι. Φεύγω κρυφίως ἀπὸ παυθενὰ μετά τινος, δραπετεύω ὁμοῦ.

Συναπο-δίδωμι Μ. δώσω. Ἀποδίδω τι ὁμοῦ, συνεκφράζω, συναναρτίζω. « Ὅσα.. διὰ τοῦ προανυσθέντος ἡμῖν ὑπομνήματος ἐπελυλίθαμεν, συναποδόντες αὐτοῖς καὶ τὴν ἄνωθεν ἀτορίαν, » Σέξτ. 2) πωλῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. « Παμώνθου τοῦ συναποδομένου, » Πάπυρ. Αἰγυπτ.

Συναπο-δοκιμάζω, Μ. άσω. Ἀποδοκιμάζω τι ὁμοῦ (ἐκείνης ἢ ἐκ συμφώνου).

Συναποδοκιμαστέον, θετ. τοῦ προηγ.

Συν-απο-δύρομαι, Μ. υροῦμαι. Θρηνολογῶ ἐκ συμφώνου.

Συν-απο-δύω, Μ. δύσω (ἀόρ. β'. Συναπέδυν κτλ.). Ξεγυμνόνω (καὶ μσ. Ξεγυμνόνομαι, Ἐβγάλλω τι ἀπὸ πάνω μου ὡς ἔνδυμα) ὁμοῦ μέ. 2) (συνεκδ.) συμπαλαίω ἢ συναγωνίζομαι. « Ἐσφαίριζε δ' οὐκ ἀηδῶς, καὶ πολλοὶ αὐτῷ συναπεδύοντο τῶν Ἀντιγόνου φίλων, » Ἀθ.

Συν-απο-θεόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποθεόνω ὁμοῦ μέ.

Συναποθλίβω, Μ. θλίψω. Στραγγίζω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. « Καὶ τὰ φύλλα—, » Δοκρ.

Συν-απο-θνήσκω, Μ. θανοῦμαι. Ἀποθνήσκω μετά τινος. « Τοῦ ἀποθανόντος οὐ συναποθνήσκει ἡ ψυχή, » Πλάτ. « Ὅσα δ' ὧν αὐτέοισι (τοῖσι γέρουσι) χρόνια νοσήματα γένηται τὰ πολλὰ συναποθνήσκει, » Ἱππκρ.

Συναποικίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω συγχρόνως μὲ ἄλλον (ἢ Μεταφέρω καὶ ἄλλους ὁμοῦ εἰς) ἀποικίαν.

Συν-απο-λύομαι, Μ. υθήσομαι. Ἀναχωρῶ (Γίνομαι ἄφαντος ἢ Ἀποθνήσκω) ὁμοῦ μέ, συνεκλείπω.

Συν-απο-καθ-αίρω, Μ. αρῶ. Καθαρίζω ὁμοῦ μέ.

Συναποκαθ-ίστημι, Μ. καταστήσω. Φέρω (ᾗ μσ. Ἔρχομαι) συγχρόνως εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν.

Συναπο-κάμνω, Μ. καμοῦμαι. Ἀποκάμνω (Ἀτονῶ, Ἀποσθένω) ὁμοῦ.

Συναποκατάστασις, εως (ἡ). σύγχρονος ἀποκατάστασις.

Συναπο-κείμαι, Μ. κεἰσομαι. Εἶμαι ἀπόθετος (ἀποκείμενος) ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-κείρω, Μ. κερῶ. Κουρεύω ὅλως διόλου (Ἀποκόπτω, Ἀφαιρῶ) ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-κεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω συμβλίζων ὁμοῦ, συναποκτείνω κενεῶν.

Συν-απο-κτρύσσω[ττω], Μ. ύξω. Ἀποκηρύττω ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-κινδυνεύω, Μ. εύσω. Ῥιψοκινδυνεύω ὁμοῦ μέ, συγκινδυνεύω.

Συν-απο-κλαίομαι, Μ. κλαύσομαι. Ἀποκλαίομαι (Θρηνολογῶ διὰ τὴν τύχην μου) μετά τινος.

Συν-απο-κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω ἐπ' ὅλα τὰ μέρη, (Ἀποκλείω) ὁμοῦ μέ, συγκαταλείω.

Συν-απο-κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω πρὸς ἄλλο μέρος (Ἐκκλίνω) ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-κλύζω, Μ. κλύσω. Ξεπλύνων ἀποκαθαίρω (Ἀποκλύζω) ἐνταὐτῷ.

Συν-απο-κομίζω, Μ. ίσω. Μεταφέρω (Μετακομίζω) συγχρόνως ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος.

Συν-απο-κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτων ἀφαιρῶ ὁμοῦ, ἀποκόπτω συγχρόνως.

Συν-απο-κρίνω, Μ. κρινῶ. Συναποβάλλω τι διὰ τῆς ἐκκρίσεως [ὡς περίττωμα]. 2) (μσ.) ἀποκρίνομαι ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου).

Συν-απο-κρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω τι ὅλως διόλου μετά τινος.

Συν-απο-κτείνω (κτίννυμι), Μ. κτενῶ φονεύω ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου.

Συναποκυέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ ὁμοῦ.

Συν-απο-κυλίω, Μ. ίσω. Κυλίων ἀπορρίπτω ὁμοῦ μέ.

Συναπολαμβάνω, Μ. λήψομαι. Παίρνω ὀπίσω μετά τινος.

Συναπο-λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω (Διαχέεται ἡ λάμψις μου) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συνεκλάμπω.

Συναπολαύω, Μ. λαύσομαι. Ἀπολαμβάνω τι (καλὸν ἢ κακὸν) ἐνταὐτῷ ἢ ὁμοῦ μέ, συμμετέχω τῆς ἀπολαύσεως.

Συν-απο-λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω μετὰ τῶν ἄλλων ὀπίσω. 2) (ἀμτβτ.) = Συνεκλείπω.

Συν-απο-λήγω, Μ. λήξω. Παύω (Τελειόνω) τι ὁμοῦ μὲ (ἀμτβτ.) καταντῶ εἰς τὸ αὐτὸ τέρμα ἢ ἀποτέλεσμα μετά τινος.

Συν-απο-λλυμι, Μ. ολέσω. Χάνω ἢ Ἀφανίζω τι ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-λογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀπολογοῦμαι (ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἢ ἄλλου) ἐκ συμφώνου ἢ συγχρόνως.

Συν-απο-λούω, Μ. λούσω. Ξεπλύνω λεῶν ὁμοῦ μέ, συναποβάλλω λοιόν.

Συν-απο-λύω, Μ. λύσω, = Συναπολλύω τι.

Συναπο-μαλάσσω[ττω], Μ. άξω. Μαλάζων ἀπολαύω τι ὁμοῦ.

Συν-απο-μαραίνω, Μ. ανῶ. Μαραίνω (καὶ παθ. Μαραίνομαι, [ᾗ μτγν.] Σβύνω, Ἐκλείπω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-μειόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλαττόνω (Ὀλιγοστεύω) ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-νείω, Μ. νεύσω. Κλίνω (Γέρνω) συγχρόνως πρός. « Πρὸς ἀντίπαλόν τι τῆς ναυμαχίας ἀπιόντες, καὶ τοῖς σώμασιν αὐτοῖς ἴσα τῇ δόξῃ περιδεῶς ξυναπονεύοντες, » Θκ.

Συναπονίνομαι, Μ. ονήσομαι. Ὠφελοῦμαι καὶ ἐγὼ μετά τινος, συναπολαύω τῆς ὠφελείας.

Συναπο-νοέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀπελπίζομαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, πράττω ἐπίσης ὡς ἀπονενοημένος.

Συναπο-ξενόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποξενόω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συναπο-ξύω, Μ. ξύσω. Ξύνων ἀφαιρῶ τι συγχρόνως ἀπό τινος.

Συναπο-παύομαι, Μ. παύσομαι. Παύω ὅλως διόλου μετά τινος.

Συναπο-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω ὁμοῦ ὀπίσω ἢ μακράν, συναποστέλλω.

Συναποπετρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμμεταβάλλω εἰς πέτραν.

Συναποπήγνυμι, Μ. πήξω. Παγόνων ἀπομένω σύν μετά τινος.

Συναπο-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Ἀποπλέω ὁμοῦ, συναναχωρῶ διά θαλάσσης, Συνεκπλέω.

Συναπο-πνέω, Μ. πνεύσω. Ξεψυχῶ ὁμοῦ, συνεκπνέω.

Συναπο-πτύω, Μ. πτύσω. Πτύων ἐκβάλλω ὁμοῦ μέ.

Συναπορέω-ῶ καὶ (πθ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ἀπορῶ ἐπίσης ἢ ὁμοῦ μέ, εὑρίσκομαι εἰς τήν αὐτήν (μέ ἄλλον) ἀπορίαν. «Εἰ γὰρ ἀπορεῖται τὸ ἐξ οὗ, ἀνάγκη συνηπορῆσθαι καὶ τὸ ἐν ᾧ,» Σξτ.

Συναπορ-ρέω, Μ. ῥεύσω ἢ ῥυήσομαι. Χύνομαι (Ξεχύνομαι) ὁμοῦ μέ (μεταφορ.) συναναχωρῶ, συνεκλείπω. «Οἱ κάλαμοι τῷ πλούτῳ συναπερρύησαν,» Ἀρίσ.

Συναπορ-ρήγνυμι, Μ. ῥήξω. Σχίζων ἢ Σπάνων ἀφαιρῶ ὁμοῦ, συναποσπῶ.

Συναπορ-ρίπτω, Μ. ῥίψω. Ἀπορρίπτω τι ὁμοῦ.

Συναπορρύπτω, Μ. ρύψω. Συναποκαθαίρω, συναποκλύνω.

Συναπο-σβέννυμι, Μ. σβέσω. Σβύνω ὁμοῦ ὅλως διόλου, [μτνμ.] συναποσβέννυμαι. «Ἔρωτος πεπαυμένου, συναποσβέννυται καὶ θυμός,» Λδν.

Συναποσημαίνω, Μ. ανῶ. Ἐκθειάζω [Μεγαλοποιῶ, Ἀποσεμνύνω] τι ἤτινα ὁμοῦ.

Συναποσπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶ ἐσγάζω (Ἀποσπῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συναποστάζω, Μ. στάξω. Κάμνω νά στάζῃ τι (ἢ ἀμτβ. Στάζω) ὁμοῦ ἢ ἐναυλιῶ ἀπό τινος.

Συναποστασιάζω, Μ. άσω, μτγν. ἀντι-

Συναποστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποστατῶ ὁμοῦ.

Συναποστάτης, ου (ὁ). Ὁ ἀποστατῶν ὁμοῦ. σύντροφος ἀπραξίας, ἐπίσης ἀπρακτής.

Συναποστέλλω, Μ. στελῶ. Ἀποστέλλω ὁμοῦ.

Συναποστενόω-ῶ, Μ. ώσω. Συναποκλείω εἰς στενόν.

Συναποστερέω-ῶ Μ. ήσω. Στερῶ (Ἀφαιρῶ) τι ἀπό τινος (Ἀποστερῶ) ὁμοῦ.

Συναποσβῆναι, ἀόρ. 6' τῆς ἀπαρ. τοῦ Συναφίσταμαι.

Συναποσχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζων ἀφαιρῶ (Ἀποσχίζω) ὁμοῦ.

Συναποσώζω, Μ. σωσω. Σώζω ὁμοῦ, συνδιατηρῶ.

Συναποτείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω ὁμοῦ ἐπ' ἄπειρον, συνεπεκτείνω.

Συναποτελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Τελειόνω (Ἀποτελειόνω) τι ὁμοῦ, συναπεργάζομαι τι τέλειον.

Συναποτέμνω, Μ. τεμῶ, = Συναποκόπτω.

†Συναποτερματίζω, Μ. ίσω. Ἀποτελειόνω (Ἀποτερματίζω) τι συγχρόνως.

Συναποτεφρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμμεταβάλλω εἰς τέφραν, συγκατακαίω.

Συναποτίθημι καὶ (συχνότ.) -τίθεμαι. Μ. αποθήσω, -ομαι. Ἀποθέτω (Ἀποκοιμῶμαι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συναποτίκτω, Μ. τέξομαι. Γεννῶ (Παράγω εἰς τό εἶναι) ὁμοῦ.

Συναποτίλλω. Μ. τιλῶ. Μαδῶ ὁμοῦ, συναναστῶ.

Συναποτίνω, Μ. τίσω. Πληρόνων ἀποδίδω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. «Καὶ τὰ ἐφ' ἕνεια—,» Ἐπιγρ.

Συναποτρέπω, Μ. τρέψω. Ἀποτρέπω (Ἐμποδίζω, Μεταπείθω) ὁμοῦ.

Συναποτρίχω, Μ. θριξοῦμαι. Φεύγω ὁμοῦ (Συναναχωρῶ) τρέχων.

Συναποτροχάζω, Μ. άσω, = Συναποτρέχω.

Συναποφαίνω, Μ. φανῶ, = Συναποδείκνυμι. ‖. (μτ.) ἐκφράζω ὁμοῦ τήν γνώμην μου, ἀποφαίνομαι συγχρόνως ἢ συμφώνως.

Συναπόφασις, εως (ἡ), τό οὐσ. τοῦ Συναποφημι, ἡ ἐκ συμφώνου γινομένη ἄρνησις (ἀνάνευσις).

Συναποφέρω, Μ. αποίσω (ἀόρ. Συναπήνεγκα κτλ.). Παίρνω (Σηκόνω) τι συγχρόνως ἢ τό μεταφέρω ἄλλοῦ. ‖. (μτ.) λαμβάνω τι ὁμοῦ εἰς ἑμαυτόν.

Συναποφημι, Μ. φήσω. Λέγω καὶ ἐγώ ὁμοῦ τό Ὄχι, ἀπαρνοῦμαι ἢ ἀποποιοῦμαι ἐκ συμφώνου.

Συναποφθίνω, Μ. φθίσω, Π. ἀφανίζω ὁμοῦ, συναποκτείνω, (καὶ πθ. ἡ ἀμτβτ.) συναποθνήσκω.

Συναποχράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι. Μεταχειρίζομαί τι ἀποχρώντως ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ἀφειδῶς ὁμοῦ μέ ἄλλον, συγκαταχρῶμαι.

Συναποχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποχωρῶ (Ἀποσύρομαι ἢ Ἀναχωρῶ) ὁμοῦ, συναναχωρῶ.

Συναπτέον, θετ. τοῦ Συνάπτω.

Συναπτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τήν ἰδιότητα τοῦ συνάπτειν (ἑνώνειν), συνδετικός κατά συνάφειαν.

†Συναπτικῶς, ἐπίρ. Κατά συνάφειαν (συνέχειαν), εὐθύς, ἀμέσως.

Συναπτός, ή, όν. Συνημμένος ἢ δυνάμενος νά συναρθῇ, καμωμένος εἰς τρόπον ὥστε νά συνάπτεται (νά συνδέεται, νά συμμαζώνεται).

Συνάπτω, Μ. άψω. Κάμνω τι νά πιάσῃ (νά ἑνωθῇ) μετ' ἄλλου, συναρμόζω· (ἐνίοτε) πράττω τι κατά συνέχειαν· [ἀμτβτ. ἢ ἄλλ.] συνέχομαι, ἐγγίζω, πλησιάζω, ἢ· συνέρχομαι (φθάνω ὁμοῦ) εἰς. «Χεῖρας συνάπτειν,» Φλγρ. «Χερὶ σύναπτε χεῖρα,» Ἀρχ. «Ἡ φιλία συνάπτει τοὺς κακοὺς τε κἀγαθούς,» Ξεν. «Γάμον (« Κῆδος, « Κοινωνίαν) συνάπτειν,» Δξ. [καὶ ἐπὶ ἐναντ.] «Μάχην (« Πόλεμον)—,» αὐτ., συγκροτεῖν. (ἢ μσ.) «Οὗτος δ' ἐμοὶ ἐπεβουλεύσας ἢ ἐξ ἀντιλαγίας καὶ λοιδορίας πληγάς συναφάρενος,» Δμ. (ἢ πλησίστερ.) «Συνάπτειν τὰ χρατόπεδα εἰς μάχην,» αὐτ. (καὶ ἐλλ.) «Μελλόντων δὲ αὐτῶν συνάπτειν,» αὐτ., νά ἔλθουν εἰς συμπλοκήν, νά πιασθοῦν. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐλλ.) «Εἰμὴ ξυνάψων (αὐτούς δηλονότι εἰς μάχην),» ἀλλά συλλέξων πάρει,» Σοφ. (ἢ πθ. μέ αἰτ. πρόθετ.) «Ὅτε μοι πρὸς Καρχηδονίους νεῖκος συνῆπτο,» Δξ. (ἢ ἐστ.) «Συνάπτειν τινί εἰς λόγους,» Εὐρ., συναμιλᾶν. (καὶ πληρέσ.) «Τί τοῖς ἐς σαυτὸν ἐς λόγον ξυνάπτεις;» Ἀρχφ. «Τὸ πεδίον τοῦτο συνάπτει τῷ Αἰγυπτίῳ πεδίῳ,» Ἡρ. «Τήνῳ τε συνάπτουσ' Ἀνδρος ἀγχιγείτων,» Αἰσχλ. «Δίησις αὐτοῦ ἕως τῶν νεφελῶν συνάψει,» Σειρ. (καὶ μτνμ.) «Τῆς ὥρας συναπτούσης,» Πλβ., = Συγκλειούσης, πληπαζούσης. «Συνάπτοντος ἤδη τοῦ χειμῶνος,» αὐτ. «Ὥρα συνάπτει,» Νικδ., ἐπείγει. «Λέγεται δέ τις λόγος καὶ μῦθον συνάπτων,» Ἀρστ., μύθῳ ὅμοιος. Ⅱ Συναντιλαμβάνομαι, βοηθῶ, συνεργῶ. «Ὅταν σπεύδῃ τις αὐτός, χὠ θεὸς συνάπτεται,» Αἰσχλ.

Συναπτῶς, ἐπίρ. Κατά συνάφειαν, χωρίς διακοπῆς, συνεχῶς.

Συν-απωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ώσω. Ἀπωθῶ (Ἀποκρούω) τι ὁμοῦ.

Συναπωνάμην, ἀόρ. τῆς ὁρς. τοῦ Συναπωνέομαι.

Συν-αράσσω(ττω), Μ. άξω. Κτυπῶ δυνατά ἕνα μετ' ἄλλου, συγκρούω, συντρίβω. «Τὰ μέτωπα συναράττομεν ὥσπερ εἰ κριοί,» Αν. (καὶ κατά τμσ.) «Σὺν δ' ὀργῇ ἄραξεν πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς,» Ἰλ. Μ. 2) Π. ἀντί Συναρμόζω. «Ἰσχυδῆ συνάρασσε κυφώνῃ,» Ἀπλλν.

Συναραχνόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμπλέκω ἀραχνοειδῶς. «Ὁ τράχηλος ξυναραχνοῦται,» Ἱππκρ., «λεπτοῖς ἅμα καὶ πολλοῖς φλεβίοις ὥσπερ ἀράχνης ὑφάσμασι διακλέκεται,» Γαλ.

Συναράσσω, Μ. ἀράξω. Ἀρίσκομαι ἢ ξένο εἴς τι, ἐγκρίνω [ἢ τρτπρσ. μετ' ἀρέσκει, ἐπίσης τι, συνιδόκω, συμβιβάζομαι, συμφωνῶ. (μέ ὑστ.) «Θηγατέρ' ξυναράσσατο Μίνως,» Ἀπλλν. «Τούτῳ ἐγὼ τῷ καταρτισμῷ οὐ συναρέσκομαι,» Ὀρειθ. (ἢ αἰτ. ἐλλ.) «Θέμις, ἣν ἅμφω συναράσσαμεν,» Ἀπλλν.

Συν-αρήγω, Μ. αρήξω, = Συμβοηθῶ.

Συν-άρτησα, πρκ. ἀντί ἐνεστ. τοῦ (ἀχρ.) Συνάρτω ἢ Συναναρίσκω, = Συναρμόζω, (ὀθ. ἢ μτχ.) «Συναρτηθῶς ἢ Συναραρώς, οὖσα, ὄς, Συνηρμοσμένος, (μτνμ.) σύμφωνος.

Συναρθμέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. συγκατατίθεμαι, συμφωνῶ.

Συνάρθμιος (ὁ, ἡ, Π. ταιριασμένος, συνηρμοσμένος· σύμφωνος, σύντροφος.

Συναρθμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συναρμόζω. Συναρτάω.

†Σύναρθρος [ὁ, ἡ]. (Γραμτ.) ἐκφερόμενος ἐνάρθρως.

Συναρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνδέω τά μέλη πρός ἄλληλα διά τῶν ἄρθρων (τῶν ἁρμῶν). «Τὸ ἄνω πέρας τοῦ στέρνου τῇ πρώτῃ συναρθροῦται πλευρᾷ,» Γαλ.

†Συνάρθρως, ἐπ. «Κατά τό καλούμενον

σύναρθρον εἶδος τῆς ἑρμηνείας. ▪ Γαλ.
Συνάρθρωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ τῶν ἄρθρων σύνδεσις.
Συναριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ μαζῆ, συμπεριλαμβάνω εἰς τὸν ἀριθμόν. 2) συγκεφαλαιόω.
Συναρίθμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συγκαταρίθμησις, συγκεφαλαίωσις. ▪ Ἡ συναρίθμησις τοῦ Κάσμου ὀνόματος ἑξακόσιά ἐστι, ▪ Θλγ. Ἀριθμ.
Συναριθμητέος, α, ον, θετ. τοῦ Συναριθμέω.
Συναρίθμιος ᾗ
Συνάριθμος (ὁ, ἡ). ὁ συμπεριλαμβανόμενος εἰς τὸν ἀριθμόν, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ. 2) ὅμοιος τὸν ἀριθμόν, ἰσάριθμος.
Συν-αρμοτάω-ῶ, Μ. ήσω. Γειματίζω ὁμοῦ (μετά τινος), συντρώγω εἰς τὸ μεσημερινὸν ἢ πρωϊνὸν φαγεῖ· (τὸ ἄριστον).
Συναρμοτεύω, Μ. εύσω. Ἀριστεύω ὁμοῦ (μετά τινος), συναυλοφαγαθῶ.
¡Συνάριστος (ὁ, ἡ). ὁ συναριστῶν μετά τινος, (καθὼς Σύνδειπνος), (εἰς τὸν Ξενοφ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀνάριστος).
Συν-αρκέομαι-οῦμαι, Μ. αρκεσθήσομαι, (μὲ δοτ.) Ἐξαρκῶ ἢ Διαρκῶ ὁμοῦ.
Συναρμογή (ἡ). ἡ μετά τινος ἁρμογή, ταίριασμα τῶν μερῶν πρὸς ἄλληλα, συνδυασμὸς ἐντελής· (μουσ.) ἁρμονία, ξέκ τοῦ
Συναρμόζω, Μ. ώσω. Ἁρμόζω τι πρὸς ἄλλο, συνδέω (ὡς δι' ἁρμῶν), συνάπτω, συνενόω· (συνηθ.) συνθέτω ἐκ πολλῶν ἓν ὅλον· (καὶ ἀμτβτ. ἡ πθ. ᾗ μσ.) ταιριάζω, συμφωνῶ. ▪ Οὐδ' ἂν τοῖς χρηστοῖς οἱ πονηροὶ πώποτε συναρμόσειαν εἰς φιλίαν, ▪ Ξεν.
†Συν-αρμολογέω-ῶ, Μ. ήσω, Γρφ. ἀντὶ Συναρμόζω.
Συν-αρμονιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι εἰς ἁρμονίαν μετά τινος, συμφωνῶ.
Σύναρμος (ὁ, ἡ). ταιριασμένος, συναρμοσμένος, σύμφωνος.
¡Συνάρμοσις, εως (ἡ), = Συναρμογή, συνένωσις.
Συναρμοστέον, θετ. τοῦ Συναρμόζω.
†Συν-αρμοστέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συναρμονιάω, συναρμόζομαι.
Συναρμοστής, οῦ (ὁ). ὁ συναρμόζων (συνάπτων, συμβιβάζων κτλ.)· συνάρχων ἁρμοστοῦ (διοικητοῦ).
Συναρμοστικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ συναρμόζειν, συναπτικός, συμβιβαστικός.
Συναρμοττόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον συναρμόζοντα (ταιριασμένον), προσφυῶς, ἁρμοζόντως, ξἐκ τοῦ
Συναρμόττω, Μ. όσω, Ἀττ. ἀντὶ Συναρμόζω.
¡Συναρμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συναρθρόω.
Συναρνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀρνοῦμαι ὁμοῦ, συναπαρνοῦμαι.
Συναρπαγή (ἡ), τὸ συναρπάζειν ἢ συναρπάζεσθαι, ἡ διὰ μιᾶς ἢ ἐξ ὁλοκλήρου ἁρπαγή. ▪ Κατὰ συναρπαγήν, ἢ ▪ Ἐκ συναρπαγῆς, ▪ Κλιμ., ἀπροβουλεύτως.
Συν-αρπάζω, Μ. άσω καὶ (μτγν.) άξω. Ἁρπάζω τι ὁμοῦ (συγχρόνως) ἢ διὰ μιᾶς· (μτφορ.) καταπείθω τινὰ ἐκ συναρπαγῆς (χωρὶς νὰ τὸν ἀφήσω πολὺ νὰ σκεφθῇ)· (ἐπὶ πραγμ.) μανθάνω ἢ καταλαμβάνω τι ταχέως.
Συν-αρρωστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀρρωστῶ ὁμοῦ, εἶμαι συγχρόνως ἄρρωστος (ἀνήμπορος).
Σύναρσις, εως (ἡ), τὸ συναίρειν ἢ συναίρεσθαι, συναντίληψις. 2) τὸ συναρτᾶσθαι, συναρμογή, συνάφεια.
Συν-αρτάω-ῶ. Μ. ήσω. Κρεμῶ ὁμοῦ (συνηχ.) συνδέω· (πθ.) συμπλέκομαι μετά τινος, συνάπτω μάχην· (ἐν γέν.) συνέχομαι, συμπαρέπομαι.
Συνάρτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συμπλοκή, συνάφεια· συνέπεια.
Συν-αρτίζω, Μ. ίσω. Συμπληρῶ, συναπαρτίζω.
Συν-αρτύνω(-αρτύω), Μ. ύσω. Ἑτοιμάζω (διευθετῶ) ἕνα μετ' ἄλλου, συγκροτῶ. ▪ Ἀσπίσι—, ▪ Ἀπλλ., = Συνασπίζω. 2) σκευάζω διὰ συνηνώσεως διαφόρων ἀρτυμάτων.
Συν-αρχαιρεσιάζω, Μ. άσω. Ἀρχαιρεσιάζω μετά τινος, ἐνεργῶ ἐκ συμφώνου νὰ ἐκλεχθῇ τις ἄρχων.
Συναρχία (ἡ), τὸ συνάρχειν, ἡ ἐκ συμφώνου ἀρχηγία. ▪ Ἐν τῇ τοῦ Ἀντωνίου ᾗ Λεπίδου συναρχίᾳ, ▪ Δ. Κάσ. ‖ (πλθ.) ▪ Συναρχίαι, ▪ Ἀρστ., ἡ ὁλομέλεια τῶν ἀρχόντων μιᾶς πολέως, (Γαλλ.) le corps de la magistrature.
Συν-αρχιερέομαι-ῶμαι, Μ. έσομαι. Ἐκλέγομαι ὁμοῦ ἀρχιερεύς, συναρχιερατεύω.
†Συναρχομένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἔχοντας τὴν αὐτὴν ἀρχὴν (τὰ αὐτὰ ἀρκτικὰ στοιχεῖα), ἀρχινῶντας παρομοίως.
Σύναρχος (ὁ, ἡ). ὁ συμμεριζόμενος τὴν ἀρχὴν (τὴν ἐξουσίαν) μετά τινος. ‖ (οὐσ.) συνάρχων, (Γαλλ.) collègue.
Συν-άρχω, Μ. άρξω. Ἄρχω (Διοικῶ, Ἐξασκῶ ἐξουσίαζω) ἐκ συμφώνου μετά τινος, εἶμαι διωρισμένος ὁμοῦ ἄρχων. ‖ (ἡμτχ.) Συνάρχων, (ὡς οὐσ.) = Σύναρχος. 2) (μσ.) ἀρχίζω παρομοίως, ἔχω τὴν αὐτὴν ἀρχὴν (ᾗ Γραμτ. τὰ αὐτὰ ἀρκτικὰ στοιχεῖα).
†Συν-άρω, ἄχρ. ῥῶς Συναίρησα.
Συναρωγός (ὁ, ἡ). ὁ συναρήγων, συμβοηθός.
Συν-ασεβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσεβῶ ὁμοῦ ἢ ἐπίσης, εἶμαι ἢ γίνομαι συνένοχος ἀσεβείας.
Συν-ασελγαίνω, Μ. ανῶ. Ἀσελγαίνω μετά τινος.
Συν-ασθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσθενῶ ὁμοῦ.
Συν-ασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξασκῶ ὁμοῦ ἢ κατ' ὀλίγον· ἑτοιμάζω μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα, (παρβλ.) Συγκροτῶ.
Συνάσκησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ὁμοῦ ἢ κατ' ὀλίγον γινομένη ἄσκησις, ἐξάσκησις.
Συνασκητής, οῦ (ὁ). συναθλητὴς ἀσκητοῦ.
Συν-ασμενίζω, Μ. ίσω, = Συνευφραίνομαι, ἰδέν
Συνασμενισμός (ὁ). χαρὰ κοινή.
Συν-ασπάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀσπάζομαι ὁμοῦ· (μτφ.) συναποδέχομαι.
Συν-ασπιδόω-ῶ, Ν. ώσω ᾗ
Συν-ασπίζω, Μ. ίσω. (κυρ.) Κρατῶ τὴν ἀσπίδα μου πλησίον τῆς ἀσπίδος τοῦ παρατάτου μου, μάχομαι μὲ πυκνωμένας ἀσπίδας (δηλ. κατὰ μέτωπον)· (ἐν γέν.) πολεμῶ πλησίον τινός, συμπολεμῶ.
Συνασπισμός (ὁ). τὸ συνασπίζειν, ἡ τῶν ἀσπίδων ἐν τῇ μάχῃ συμπύκνωσις, ἴδε τὴν περιγρ. ἐλ. Ν. 130), (κατὰ τὴν ταχτ. τῶν Ῥωμ.) ὁ σχηματισμὸς τῆς λεγομένης Χελώνης· (ἐν γέν.) συμβοήθεια (εἰς τὸν πόλεμον), συμμαχία.
Συνασπιστής, οῦ (ὁ). ὁ συνασπίζων τινί, συμβοηθὸς εἰς τὸν πόλεμον, συναγωνιστής, σύμμαχος.
Συν-αστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμμετέχω τῆς ἀστασίας τινός, εἶμαι ἐπίσης ἄστατος.
Συν-αταχύω (χωρὶς Μ.), Π. εἶμαι πλήρης ἀταχύων.
Σύνάστερος (ὁ, ἡ). γεννημένος ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ αὐτοῦ ἀστέρος.
Συν-αστραγαλίζω, Μ. ίσω. Ἀστραγαλίζω (Συμπαίζω τοὺς ἀστραγάλους) μετά τινος.
Συν-αστράπτω, Μ. αστράψω. Ἀστράπτω ὁμοῦ (συγχρόνως).
Συν-αστρέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμπίπτω ἢ Συμβιβάζομαι ἀστρολογικῶς, συνυπάρχομαι εἰς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ αὐτοῦ ἀστέρος.
Συναστρία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀστέρα συγκυρία.
Συν-αστρόω-ῶ, Μ. ωσω, = Συναστρέω.
Συν-ασφαλίζομαι, Μ. ισομαι. Ἀσφαλίζω (Ἐξασφαλίζω) συγχρόνως.
Συν-ασφαλόω-ῶ (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Συν-ασχάλλω, Μ. αλῶ. Ἀσχάλλω (Ἀηδιμονῶ] ᾗ ἐγὼ ὁμοῦ, συναγανακτῶ, συμπάσχω, συλλυποῦμαι.
Συν-ασχημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσχημονῶ καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων, πράττω τὰς αὐτὰς ἀσχημοσύνας (ἀταξίας), φέρομαι ἐπίσης ἀσχημόνως.
Συν-ασχολέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐνασχολοῦμαι ὁμοῦ εἴς τι.
Συν-ατενίζω, Μ. ίσω. Ἀτενίζω συγχρόνως εἴς τι.
Συν-ατιμάζω, Μ. άσω καὶ Συν-ατιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀτιμάζω ὁμοῦ ἢ ἐπίσης.
Συν-ατμίζω, Μ. ίσω. Ἐξατμίζω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.
Συν-ατονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀτονῶ ὁμοῦ μέ
Συν-ατροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀτροφῶ ἐπίσης.
Συν-ατυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνδυστυχῶ, εἶμαι-
Συνατυχής, ές (ὁ, ἡ). συμμέτοχος τῆς ἀτυχίας (δυστυχίας) τινός, ἐπίσης ἀτυχής.
Συν-αυαίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω τι ὁμοῦ (ἐνταυτῷ).
Συν-αυγάζω, Μ. άσω. Φέγγω ὁμοῦ, συναναλάμπω.
Συναυγασμός (ὁ) καὶ
Συναύγεια (ἡ). ἡ εἰς ἓν σημεῖον συνέρεμμὴ (συνένωσις) τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτός.
Συναυλέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Σύμφημι, συναινῶ, συμφωνῶ.

Συναυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμπαίζω τὸν αὐλόν.

Συναυλία (ἡ). συμφωνία δύο ἢ πλειοτέρων αὐλῶν ἢ αὐλοῦ καὶ κιθάρας ἢ (ἐν γέν.) διαφόρων μουσικῶν ὀργάνων, (Γαλλ.) concert. ▪ Συναυλίαν θρηνεῖν, ▪ Ἐπιτ., = Συνθρηνεῖν. 2) (ὡς ἀπ' ἄλλ. ἀρχ.) = Συναυλισμός, συνοίκησις, καινωνία γάμου (ἐν γέν.) ἕνωσις. ▪ Δορὸς—, ▪ Αἰσχ., συμπλοκὴ μάχης, μονομαχία.

Συναυλίζω, Μ. ἰσω. Συναθροίζω εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν αὐλὴν (περιοχὴν).—Συναλίζω. ‖. (μσ. μὲ δοτ.) συνοικῶ, συγκατοικῶ· συνδιατρίβω.

Συναύλιος, ως (ἡ) καὶ

Συναυλισμός (ὁ). τὸ συναυλίζεσθαι, συνοίκησις.

Σύναυλος (ὁ, ἡ). ὁ συναυλῶν μετά τινος, (ἐν γέν.) = Συνῳδός, σύμφωνος. ▪ Ἀνέμῳ—, ▪ Ἀνακρ., ταχὺς ὡς ὁ ἄνεμος. 2) ὁ συναυλιζόμενος μετά τινος, συνών, σύοικος. ▪ Μαλίᾳ—, ▪ Σοφ.

Συναυξάνω, Μ. αὐξήσω, = Συναύξω.

Συναύξησις, εως (ἡ), τὸ συναύξειν ἢ συναύξεσθαι, ἢ κατ' ὀλίγον αὔξησις.

Συναυξομειόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Δῶξο καὶ μειοῦμαι (ὀλιγοστεύω) ὁμοῦ μέ. ▪ Κρήνη.., συναυξομειουμένη τῷ ποταμῷ, ▪ Στρβ.

Συναύξω, Μ. αὐξήσω. Αὐξάνω (καὶ μσ. Αὐξάνομαι, Πληθαίνω, Μεγαλόνω) ὁμοῦ ἢ κατ' ὀλίγον, συναυξάνω. ▪ Αὐξανομένῳ τῷ σώματι συναύξωνται καὶ αἱ φρένες, ▪ Ἡρ. ▪ Σὺν τῷ χρόνῳ πραΰντι συναυξανομένην ᾗ τὴν ἐμὴν δύναμιν, ▪ Ξεν.

Συναυτοκρατορεύω-ῶ, Μ. ήσω. Συμβασιλεύω ὡς αὐτοκράτωρ.

Συναυχμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἐπίσης ἢ ὁμοίως αὐχμηρός.

Συναφαιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Συναφεῖλον κτλ.). Ἀφαιρῶ ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ.

Συναφανίζω, Μ. ίσω. Ἀφανίζω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.

Συναφαντόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ἄφαντον ὁμοῦ μέ.

Συνάφεια (ἡ), [συναφής]. σχέσις (κυρ. διὰ τῆς ἁφῆς), συνέχεια ἄμεσος, ἕνωσις.

Συνάφεσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Συναφίημι, ἢ ὁμοῦ ἢ συγχρόνως γινομένη ἄφεσις. ▪ Ποταμῶν—, ▪ Σχλ., ἡ ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς ἀνάδοσις.

Συναφιππέω-ῶ, Μ. ήσω. Βράζων ὁμοῦ ἵππαίρνω τὸν ζωμόν.

Συναφὴ (ἡ), = Συνάφεια.

Συναφὴς [συνάπτω], ές (ὁ, ἡ). ἑνωμένος (κυρ. διὰ τῆς ἁφῆς), συνημμένος, συνεχὴς, συνηνωμένος.

Συναφηρέω, Μ. ήσω. Στήνω (ἄγαλμα, ἕδρυμα) ὁμοῦ μέ ἄλλο.

Συναφίημι, Μ. αφ-ήσω (ἀόρ. Συναφῆκα κτλ.). Ἀφίνω (Ἐπαρνῶ) ὁμοῦ.

Συναφικνέομαι-οῦμαι, Μ. αφίξομαι. Ἔρχομαι (Φθάνω) πουθενὰ μετά τινος.

Συναφίσταμαι, Μ. συναποστήσομαι (ἀόρ. Συναπέστην κτλ.). Ἵστῶ ᾗ φεύγω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. ▪ Συνεπίπτη δέ μιν καὶ ὁ ὕπνος εὐθύς, ▪ Ἑρμαθ.

Συναφιστάνω καὶ Συναφ-ιστάω-ῶ, μτγν. ἀντὶ-

Συναφ-ίστημι, Μ. αποστήσω (ἀόρ. Συναπέστησα ᾗ ἔστην. Συναπέστην κτλ.). Ἀποσπῶ (Ἀπομακρύνω [καὶ μσ.] Ἀπομακρύνομαι, (καὶ ἰδιαιτ.) Ἀποχωρῶ) ὁμοῦ.

Συναφομοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἐντελῶς ὅμοιον μὲ ἄλλο τι.

Συναφορίζω, Μ. ορίσω. Ἀποχωρίζω ἢ Προσδιορίζω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο.

Συναφρaίνω (χωρὶς Μ.). Συνανοητοποιῶ.

Συναφυπνίζω, Μ. ίσω. Ἐξυπνῶ ὁμοῦ.

Συναφῶς, ἐπίρ. Κατὰ συνάφειαν, ἀμέσως.

Συνάχθομαι, Μ. αχθεσθήσομαι. Συναγανακτῶ, συλλυποῦμαι.

Συνάχνυμαι, Μ. αχαχήσομαι, Π. συλλυποῦμαι.

Συναχρειόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξαχρειόνω ὁμοῦ μέ.

Σύναψις, εως (ἡ), τὸ συνάπτειν ἢ συνάπτεσθαι, συναφὴ, σύνδεσις, συνένωσις· (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Χειρῶν) συμπλοκὴ, σύγκρουσις. (εἰς τὴν Γρφ. Βασιλ. Α', ιε', 20) συνωμοσία.

Συνδαΐζω, Μ. ΐξω, Π. ξεσχίζω (φανεύω) ὁμοῦ.

Συνδαίνυμι, Μ. δαίσω, Π. συγκροτῶ ἑστίαν (συμπόσιον), φιλεύω ὁμοῦ, συνεστιῶ. ‖. (μσ.) συντρώγω, συνεισωγοῦμαι.

Συνδαιταλεύς, έως (ὁ), Π. ὁ συνεστιώμενος, συντράπεζος, σύνδειπνος.

Σύνδαιτις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Συνδαίτωρ, ορος (ὁ), Π. σύνδειπνος, [ἐκ τοῦ

(Συν-δαίω), Μ. δαίσω, Π. = Συνδαίνυμι. ▪ Γάμους τινί—, ▪ Εὐρ., = Συνεστιῶ, συνεκτελῶ.

Συν-δάκνω, Μ. δήξομαι. Δαγκάνω μαζῆ ἢ σφικτά, σφίγγω μὲ τὰ δόντια.

Σύνδακρυς (ὁ, ἡ), = Ἔνδακρυς.

Συν-δακρύω, Μ. δακρύσω. Δακρύζω (Κλαίω) ὁμοῦ· (μὲ αἰτ.) συνθρηνολογῶ τινα.

Συν-δαμάζω καὶ (Π.) Συν-δάμνημι. Μ. δαμάσω. Δαμάζω (Καταπονῶ) συγχρόνως ἢ ἐντελῶς, καταδαμάζω.

Συν-δανείζομαι, Μ. είσομαι. Δανείζομαι συγχρόνως ἢ παντοχόθεν.

Συν-δαπανάω-ῶ, Μ. ήσω. Δαπανῶ ὁμοῦ, συνεξοδεύω.

Συνδεδεμένως, ἐπίρ. (μετχ.). Συνημμένως (διὰ συνδέσμων).

(Συν-δείδω), Ν. δείσομαι (κυρ. εὐχρ. ὁ ἀρχ. ἀντὶ ἑνὸς. Συνδέδοικα ἢ Συνδέδια). Φοβοῦμαι ταυτόχρονα ἢ ἐπίσης.

Συν-δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Δειπνῶ μετά τινος, συντρώγω.

Συνδείπνειν, Π. ἀντὶ

Σύνδειπνον (τό). δεῖπνον εἰς τὸ ὁπ. τρώγουν πολλοὶ ὁμοῦ, συμπόσιον συσσίτιον.

Σύνδειπνος (ὁ, ἡ). ὁ συνδειπνῶν μετά τινος, (ἐν γέν.) συντράπεζος, (Γαλλ.) convive.

Συν-δεκάζω, Μ. άσω. Δεκάζω (Διαφθείρω διὰ δωροδοκίας) πολλοὺς ὁμοῦ ἢ ἕνα μετ' ἄλλου.

Συν-δεκατεύω, Μ. εύσω. Δεκατίζω συγχρόνως. 2) συντεσσαρτάζω τὴν δεκάτην.

÷Συνδενδρίας (ἡ). τόπος συνδένδρος.

Σύνδενδρος (ὁ, ἡ). γεμάτος (σκεπασμένος ἀπὸ) πυκνὰ δένδρα. ▪ Σύνδενδρον, ‖ Πλ., τὸ πυκνότερον μέρος τοῦ δάσους.

Συν-δέομαι, Μ. δεήσομαι. Δέομαι (Παρακαλῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-δέρω, Μ. δερῶ. Δέρνω ὁμοῦ.

Σύνδεσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Συνδέω, δέσιμον μαζῆ (ἑνὸς μετ' ἄλλου), συνένωσις, συνάφεια.

Συνδεσμεύω, Μ. ευσω καὶ

Συν-δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω μαζῆ [ἕνα μετ' ἄλλου].

†Συνδεσμικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς (γραμματ.) συνδέσμους.

Σύνδεσμιος (ὁ, ἡ). δέσμιος ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συναιχμάλωτος.

Συνδεσμοειδής, ές (ὁ, ἡ). συνδέσμῳ ὅμοιος.

Σύνδεσμος (ὁ), (τὸ πληθ. Π. καθ' ἑτερογέν. Τὰ σύνδεσμα), δεσμός, δέσιμον κάμπος· δεμάτι (μεταφορ.) σχέσις, ὁμόνοια. (Γραμτκ.) μέρος λόγου ἄκλιτον (μόριον) χρησιμεῦον πρὸς σύνδεσιν τῶν λέξεων ἢ φράσεων.

Συνδεσμώτης, ου (ὁ). = Συνδέσμιος.

†Συνδεσποτεία (ἡ), τὸ συνδεσπόζειν, συμμετοχὴ τῆς δεσποτείας (τῆς ἐξουσίας).

Συνδετέος, α, ον, θετ. τοῦ Συνδέω.

Συνδέτης, ου (ὁ). ὁ συνδέων ἢ (ἡ) συνδεδεμένος.

Συνδετικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς σύνδεσιν (συνένωσιν), συναπτικός.

Σύνδετος (ὁ, ἡ). συνδεδεμένος. ‖. (ὡσ.) Σύνδετον, Π. ἀντὶ Σύνδεσμος, δεσμός.

Συνδεύμενος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Συνδεόμενος, καθ. μτχ. τοῦ Συνδέω.

Συν-δεύω, Μ. δεύσω. Βρέχω (Μουσκεύω) μαζῆ.

Συν-δέω, Μ. δήσω. Δένω μαζῆ (ἕνα μετ' ἄλλου)· (ἐν γέν.) συνάπτω, συνενώνω· (ἐνίοτε) κρατῶ, ἐμποδίζω. ‖. (ἡ μτχ.) Συνδούμενος, κατὰ κρα. ἀντὶ Συνδεόμενος, (ἴδε τὸ ἁπλοῦν).

Σύνδηλος (ὁ, ἡ). ἐπίσης ἢ πάντη δῆλος (φανερὸς), πρόδηλος.

Συν-δηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Δηλῶ (Φανερόνω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-δημαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Δημαγωγῶ ἐνταὐτῷ ἢ ἐκ συμφώνου.

Συν-δημιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Δημιουργῶ ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ, εἶμαι-

Συνδημιουργός (ὁ, ἡ). ὁ δημιουργῶν τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον (συνεργῶν εἰς τὴν δημιουργίαν). ‖. (οὐσ.) συνάρχων δημιουργῶν.

Συνδημότης, ου (ὁ). ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ δήμου.

Συν-διαβαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Συνδιέβην κτλ.). Διαβαίνω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως μετά τινος.

Συν-διαβάλλω, Μ. βαλῶ, = Συνδιαβιβάζω. 2) (συχνότ.) διαβάλλω (κατηγορῶ) τινα ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συν-διαβαπτίζομαι, Μ. ίσομαι. Βυτῶ εἰς τὸ νερὸν μετά τινος (διαγωνιζόμενος πρός τινα)· (μεταφορ.) ἀντιπαρῶ τὴν βίαν διὰ τῆς βίας (τὴν ὕβριν διὰ τῆς ὕβρεως), συνερίζομαι εἰς ὕβρ.

Συν-διαβιβάζω, Μ. άσω. Σηκόνω τι μετά τινος ἐπὶ τῶν ὤμων μου καὶ τὸ μεταφέρω ἀλλοῦ, συνδιαφέρω.

Συν-διαβιβάζω. Μ. άσω. Διαβιβάζω τινὰ ὁμοῦ, συνεργῶ πρὸς διαβίβασιν.

Συνδια-βρέχω, Μ. βρέξω. Μαχεύω (Διαβρέχω) ὁμοῦ μέ.

Συνδια-γιγνώσκω, Μ. διαγνώσομαι (ἀορ. Β'. Συνδιέγνων κτλ.). Κρίνω καὶ ἀποφασίζω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον· συνεδριάζω ὡς σύνδικος, συνδικάζω.

Συνδια-γράφω, Μ. γράψω. Διαγράφω ὁμοῦ μέ.

Συνδιάγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Συνδιήγαγον κτλ.), = Συνδιακομίζω· (μτγν. ἐνν. τὸν βίον) Συζῶ, συνδιατρίβω μετά τινος.

Συνδιαγωγή (ἡ), τὸ συνδιάγειν, συνδιατριβή, συνδιαίτησις.

Συνδια-δίδωμι, Μ. δια-δώσω (ἀόρ. Συνδιέδωκα κτλ.). Διαδίδωτι ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ.

Συνδια-δρομίζω, Μ. ἰσω. Διατρυπῶ ὁμοῦ διὰ τοῦ δόρατος.

Συνδια-θερμαίνω, Μ. ανῶ. Διαθερμαίνω τι ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ.

Συνδιάθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. ταῦ Συνδιατίθημι.

Συνδια-θέω, Μ. θεύσομαι. Διατρέχω ὁμοῦ, συνδιέρχομαι τρέχων.

Συνδιαιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Συνδιεῖλον κτλ.). Διαιρῶ (διαχωρίζω ἢ διακρίνω) τι ὁμοῦ.

Συνδια-ιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Συνδιαιτῶ ὡς διαιτητής. 2) (συχνότ. μσ.) Συζῶ, συγκατοικῶ.

Συνδιαίτησις, εως (ἡ), τὸ νὰ συζῇ τις μετά τινος, συγκατοίκησις· (μὲ αἰτ. προθετ.) τρόπος τοῦ φέρεσθαι.

Συνδιαιτητής, (ὁ) κτλ

Συνδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ συνδιαιτώμενος (συζῶν) μετά τινος, συγκάτοικος, σύντροφος, συντράπεζος, ὁμοδίαιτος.

Συνδια-ιωνίζω, Μ. ίσω. Συνδιάγω αἰωνίως μετά τινος.

Συνδια-καίω, Μ. καύσω (ἀορ. Συνδιέκηα κτλ.). Καίω ἐσωτερικῶς ἢ κατακαίω τι ὁμοῦ.

Συν-διάκειμαι, Μ. κείσομαι, = Συνδιατίθεμαι.

Συν-δια-κινδυνεύω, Μ. εύσω. Διακινδυνεύω μετά τινος, συναγωνίζομαι ριζοκινδύνως.

Συν-δια-κομίζω, Μ. ίσω. Μετακομίζω τι ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ εἰς τὸ ἄλλο (τὸ πέραν) μέρος, συνδιαβιβάζω.

Συνδιακονέω-ῶ, Μ. ήσω· Συνυπηρετῶ ὡς-

Συνδιάκονος (ὁ, ἡ). ὁ διακονῶν ὁμοῦ (μετά τινος), συνεργάτης, συνυπηρέτης.

Συνδια-κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω κατὰ μῆκος ἢ πέρα-πέρα (Διακόπτω) ὁμοῦ μέ.

Συνδια-κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Διακοσμῶ (Διευθετῶ) ὁμοῦ, συνδιατάττω.

Συν-δια-κρίνω, Μ. κρινῶ. Διακρίνω (Διαχωρίζω, Ξεκαθαρίζω) τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἄλλα, ἀποφασίζω κρίνων συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.

Συνδιάκτυπος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων ὁμοῦ μὲ ἄλλον εἴδωλον, συναπεχλμένος πρὸς διακεφαλήν, συνάγγελος.

Συνδια-κυβερνάω-ῶ, Μ. ήσω. Διοικῶ (Διακυβερνῶ) ὁμοῦ, συνδιευθύνω.

Συνδια-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Συνέλαβον κτλ.). Διαχωρίζω ἢ διακόπτω τι (καὶ ἀμτβ. ἢ ἐλλ. Κρίνω καὶ ἀποφασίζω περί τινος) ὁμοῦ μέ, συνδιασκέπτομαι.

Συνδια-λάμπω, Μ. λάμψω. Διαλάμπω ὁμοῦ μέ.

Συνδια-λέγομαι, Μ. λέξομαι (πρκ. Συνδιείλεγμαι, ἀόρ. Συνδιελέχθην κτλ.). Διαλέγομαι μετά τινος, συνομιλῶ.

Συνδιάληψις, εως (ἡ). τὸ συνδιαλαμβάνειν, ἢ μετά τινος διάσκεψις, συσκέψις.

Συνδιάλλαγή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Συν-δια-λλάσσω(ττω), Μ. αλλάξω. Διαλλάττω (Φιλιώνω) τινὰ μετ' ἄλλου ἢ συνεργῶ πρὸς διαλλαγήν. 2) συμμεταβάλλω.

Συν-δια-λυμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι, = Συνδιαφθείρω.

Συν-δια-λύω, Μ. λύσω. Διαλύω τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ (μεταφρ.) = Συνδιαλλάττω. ‖. (μσ.) πλήρόνω ὁμοῦ χρεος, συνεισφέρω πρὸς ἐξόφλησιν.

Συν-δια-μάχομαι, Μ. μαχέσομαι. Διαμάχομαι (Φιλονεικῶ) ὁμοῦ κατά τινος.

Συν-δια-μένω, Μ. μενῶ. Διαμένω μετά τινος.

Συν-δια-μνημονεύω, Μ. εύσω. Ἐνθυμοῦμαι ἢ Ἀναφέρω τι ὁμοῦ (συγχρόνως).

Συν-δια-νέμω, Μ. νεμῶ. Διανέμω (Διαμοιράζω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-δια-νεύω, Μ. νεύσω. Γέρνω συγχρόνως πρὸς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Συνδιανήχομαι, Μ. νήξομαι. Συγκολυμβῶ.

Συν-δι-ανίστημι, Μ. αναστήσω. Συνδιεγείρω.

Συν-δια-νοέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Συνδιενοήθην κτλ.). Διανοοῦμαι ὁμοῦ, συνδιασκέπτομαι.

Συν-δια-νυκτερεύω, Μ. εύσω. Διανυκτερεύω ὁμοῦ μέ.

Συν-δια-περαίνω, Μ. ανῶ. Φέρω τι ὁμοῦ εἰς πέρας, διαπεραίνω ταὐτοχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.

Συν-δια-περαιόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι ἢ

Συν-δια-περάω-ῶ, Μ. άσω. Διαπερατοῦμαι ὁμοῦ μέ, συνδιαβαίνω πέραν (ποταμοῦ κτλ.).

Συν-δια-πέτομαι, Μ. πτήσομαι. Συνδιαβαίνω πετῶν.

Συν-δια-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Διαπίπτω (Παραπίπτω καὶ Σάνομαι) ὁμοῦ μέ.

Συν-δια-πλέκω, Μ. πλέξω. Διαπλέκω (Περιπλέκω, Παρενείρω) ὁμοῦ μέ.

Συν-δια-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Διαπλέω μετά τινος, συνδιαβαίνω πλέων.

Συν-δι-απληκτίζομαι, Μ. ίσομαι. Διαπληκτίζομαι μετά τινος.

Συν-δια-πνέομαι, Μ. πνεύσομαι, = Συνεξατμίζομαι.

Συν-δια-πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμπολεμῶ μέχρι τέλους, = Συνδιαφέρω τὸν πόλεμον.

Συν-δια-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω μετά τινος ἐπίπονόν τι ἔργον, συγκατορθόνω τι (μὲ κόπον).

Συν-δια-πορέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαπορῶ ὁμοῦ, συζητῶ ἀπορίαν.

Συν-δια-πράσσω(ττω), Μ. πράξω. Τελειόνω (Κατορθόνω) τι ὁμοῦ ‖. (μσ.) ἐνεργῶ (ὀργανίζω) συγχρόνως.

Συν-δια-ρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συναρμόζω τι ὁμοῦ διὰ τῶν ἄρθρων (μτγν.) προφέρω συγχρόνως μὲ τρόπον εὐκρινῆ.

Συν-δια-ρκέω-ῶ. Μ. αρκέσω. Διαρκῶ ὁμοῦ, συνυπάρχω ἢ συμπαραμένω διαρκῶς.

Συν-διαρρέω, Μ. ῥεύσομαι. Διαρρέω ὁμοῦ μέ. « Λέρος γεννήματα, τῷ πατρὶ ἔοικότα καὶ συνδιαρρέοντα φρονήματι, » Θεοφίλ.

Συν-δια-ρρήγνυμι, Μ. ῥήξω. Σχίζω ἢ Σπάνω τι ὁμοῦ.

Συν-δια-σείω, Μ. σείσω. Διασείω ὁμοῦ μέ.

Συν-δια-σήπω, Μ. σήψω. Διασήπω ὁμοῦ μέ.

Συν-δια-σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Παρατηρῶ ἢ Ἐξετάζω τι ἀκριβῶς μετά τινος.

Συνδιάσκεψις, εως (ἡ), τὸ συνδιασκέπτεσθαι, ἢ μετά τινος διάσκεψις, σύσκεψις.

Συν-δια-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συνδιασκέπτομαι.

Συν-δια-σπαράσσω(ττω), Μ. άξω. Διασπαράττω ὁμοῦ μέ.

Συν-δια-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Διασπῶ ὁμοῦ μέ, συνδιασχίζω.

Συν-δια-στέλλω, Μ. στελῶ. Συνδιασχίνω.

Συν-δια-στρέφω, Μ. στρέψω. Διαστρέφω τι ὁμοῦ, συνδιαφθείρω.

Συν-δι-α-σχηματίζω, Μ. ίσω. Συνδιαθέτω τὸ σχῆμά τινος πράγματος, συμμεταβάλλω κατὰ σχῆμα.

Συν-δια-σχίζω, Μ. σχίσω. Διασχίζω ὁμοῦ μέ.

Συν-δια-σώζω, Μ. σώσω. Διασώζω (Διαλλάττω ἢ Διατηρῶ) τι ὁμοῦ μέ

Συν-δια-ταλαιπωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνδιάγω ταλαιπωρούμενος, ταλαιπωροῦμαι ὁμοῦ μέχρι τέλους.

Συν-δια-τεράσσω(ττω), Μ. άξω. Διατεράττω (Καταταράττω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-δια-τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω τι ὁμοῦ (ἀπὸ τὴν μίαν ἕως τὴν ἄλλην ἄκραν) (μετὰ ᾗ χωρὶς τοῦ Ὅδόν) σπεύδω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. ‖ (μσ. μτγν.) διατείνομαι (προσπαθῶ) ἐκ συμφώνου.

Συν-δια-τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Τελειόνω τι ὁμοῦ· συνεπιμένω μέχρι τέλους.

Συν-δια-τέμνω, Μ. τεμῶ. Διατέμνω ὁμοῦ μέ, συνδιαχωρίζω, συνδιανύστω.

Συν-δια-τηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Διατηρῶ (Διαφυλάττω) τι ὁμοῦ.

Συν-δια-τίθημι, Μ. διαθήσω (ἀορ. Συνέθηκα κτλ.). Βάλλω (εἰς τάξιν (Διευθετῶ) τι ὁμοῦ μέ, συνδιατάττω. « Ἐφίτης συνεκόμισε (φασὶ τὸν Δικοῦργον) καὶ συνδιαθεῖναι τὴν Ὀλυμπιακὴν ἐκεχειρίαν, » Ἰλ. 2) συμμεταβάλλω τὴν διάθεσίν τινος οὕτως ἢ ἄλλως, (συχνότ. κθ. ἢ μσ.) συμπάσχω, συγκινοῦμαι, συναισθάνομαι. « Δακτύλου τεμνομένου τὸ ὅλον σῶμα συνδιατίθεται, » Σέξτ. «Ἀναγινώσκοντός τι σοῦ ποιητοῦ αὐτοῦ (τῷ τε Πελέμωνι καὶ τῷ Κράτητι), τὸν μὲν συνδιατίθεσθαι, τὸν δ' ἔστι καὶ μὴ ὁκοῦσα., » Δρτ.

Συν-δια-τρανίζω-ῶ, Μ. ίσω. Διατρανῶ (Διατρανῶ) συγχρόνως.

Συν-δια-τρέπω, Μ. τρέψω. Κάμνω τινὰ συγχρόνως νὰ διατραπῇ (νὰ ἐντραπῇ ἢ νὰ ἐντροπιασθῇ).

Συν-δια-τρέφω, Μ. διαθρέψω. Τρέφω (διατρέφω) ὁμοῦ μέ.

Συν-διατριβή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Συν-δια-τρίβω, Μ. τρίψω. (μέ δοτ.) Διατρίβω (τον καιρόν) μετά τινος, συνδιάγω (χωρ. μανθάνων ἢ σκεύων τι)· συναναστρέφομαι. «Τῶν μύθων ἥδιστα συνδιατρίβομεν τοῖς Τρωϊκοῖς ἢ Περσικοῖς,» Πλδ., διασκεδάζομεν ἀναγινώσκοντες.

Συνδιατριπτέον, θετ. τοῦ προηγ.

Συν-δια-τυπόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συνδιαγραμματίζω.

Συν-δια-φαίνομαι, Μ. φανήσομαι. Διαφαίνομαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-δια-φέρω, Μ. συνδιοίσω. Μεταφέρω (Μεταχομίζω) τι εἰς τόν πρός ὃν ὅρον του μετά τινος, συμβοηθῶ τινα εἰς τό νά μεταφέρῃ (καί μτνμ. νά ὑποφέρῃ) τι· ἐξακολουθῶ ὁμοῦ μέχρι τέλους. «Τόν πόλεμον—,» «Ἡρ., Ἀρχ. 2) = Συνδιαφορέω.

Συν-δια-φεύγω, Μ. φεύξομαι (ἀόρ. Συνδιέφυγον κτλ.). Φεύγω κρυφίως ἀπό κανένα (διαφεύγω) μετά τινος.

Συν-δια-φθείρω, Μ. φθερῶ. Διαφθείρω ὁμοῦ.

Συν-δια-φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαφορῶ (διασκορπίζω) τι ὁμοῦ.

Συν-δια-φυλάσσω(ττω), Μ. ξω. Διαφυλάττω τι ὁμοῦ.

Συν-διαχειμάζω, Μ. άσω. Συνδιάγω τόν χειμῶνα μετά τινος. Συμπαραχειμάζω.

Συν-διαχειρίζω, Μ. ίσω. Ἔχω τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ ἄλλον ἀνά χεῖρας, συνδιέπω, συνδιευθύνω.

Συν-διαχέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Συνδιέχεα κτλ.). Χύνω ἀπό ἓν εἰς ἄλλο μέρος (Μεταχύνω) ἢ Διαλύω (Διασκορπίζω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-διαχωρίζω, Μ. ίσω. Διαχωρίζω ὁμοῦ μέ.

Συν-δια-ψελλίζομαι, Μ. ίσομαι. Συνομιλῶ ψελλίζων μετά τινος.

Συν-διδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-δίδωμι, Μ. συνδώσω (ἀόρ. Συνέδωκα κτλ.). Δίδω ὁμοῦ, συνάζω, συναθροίζω. ‖ (ἀμτβτ. ἢ παθ.) καταπίπτω, κατακάθημαι, ἐνίδω, μετριάζω. «Τοῖζε καὶ πυρετοὶ καὶ τὰ δεινὰ ξυνδιδοῦ,» ῥηθέντα τε ἀλθέξεται πάντα,» Ἀρετ.

Συν-δι-ενεκ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐκβάλλω (δι' ὅπῆς) ὁμοῦ μέ.

†Συν-δι-εκ-κύπτω, Μ. κύψω. Προκύπτω (Ἐκπερυπάνω) συγχρόνως.

Συν-δι-εκ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Συνδιεξέπεσον κτλ.). Διεκπίπτω (Διαφεύγω) ὁμοῦ μέ.

Συν-δι-ελαύνω, Μ. ελάσω. Συνδιέρχομαι. 2) (μτβτ.) συνδιατρυπῶ. (ἀμτβτ.) Συνδιαβαίνω.

Συν-δι-εξ-άγω, Μ. άξω. Διεξάγω ὁμοῦ, συνδιέπω. συνδιευθύνω.

Συν-δι-εξ-ειμι, Μ. εμι (παρτ. Συνδιεξιέν κτλ.), «τῷ

Συν-δι-εξ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συνδιεξῆλθον κτλ.). Διεξέρχομαι (ἓξ μτμν. Διεξεῦμαι ἢ Ἀναγινώσκω τι ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους) μετά τινος.

†Συν-δι-εξ-ίημι, Μ. «ξήσω (ἀόρ. Συνδιεξῆκα κτλ.). Ἀρίνω τι νά ἐξέρχηται κερδάσῃ ἀπό πολλούς) μαζί.

†Συν-δι-έπω (παρτ. Συνδιεῖπον ἢ πλ. οὐ). Διέπω (Διοικῶ) ὁμοῦ, συνδιευθύνω.

Συν-δι-ερευνάω-ῶ, Μ. ήσω. Διερευνῶ ὁμοῦ, συνεξετάζω.

Συν-δι-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συνδιῆλθον κτλ.). Διέρχομαι (Περνῶ) ὁμοῦ, συνδιαβαίνω.

Συν-δι-ηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Συρρέω (Στραγγίζω, Διαχαρίζω) τι ὁμοῦ.

Συν-δι-ήκω, Μ. ήξω, = Συνδιέρχομαι.

Συν-δι-ημέρευσις, εως (ἡ), τό οὐσ. τοῦ

Συν-δι-ημερεύω, Μ. εύσω. Περνῶ τήν ἡμέραν μου (Διημερεύω) μετά τινος, συνδιάγω (συνδιατρίβω) καθημέραν ἢ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.

Συν-δι-ικνέομαι-οῦμαι, Μ. ίξομαι, = Συνδιέρχομαι.

Συν-δι-ιστάνω, Μ. διαστήσω. Συνδιαχωρίζω.

Συν-δικάζω, Μ. άσω. Δικάζω ὁμοῦ μέ ἄλλον ἢ ἄλλους. ‖ (εἰς τόν Ξεν. ἐσφαλμ. ἀντί Συνδεκάζω).

Συνδικασία (ἡ). δίκη (χρεωλογία) εἰς τήν ὁπ. ἐνέχονται πολλοί ὁμοῦ.

Συνδικαστής, οῦ (ὁ). ὁ συνδικάζων (διαφερομένους δικαστής ὁμοῦ μέ ἄλλους).

Συν-δικέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνηγορῶ ὑπέρ τινος (χωρ. ὡς σύνδικος). «Τοὺς δικαζομένους ὠφελοῦσιν οἱ συνδικεῖν ἐπισταμένοι,» Ξεν. 2) εἶμαι σύνδικος (συνήγορος δικαιοῦμαι). «Μὴ ἐξέω αὐτῷ . μηδ' ἱερωσύνην ἐρᾶσασθαι μηδὲ συνδικῆσαι τῷ δήμῳ,» Νόμ. «Τῷ βασιλικῷ συνδεδικηκότα,» Δ. Βασσ., ἐχρημάτισε σύνδικος (συνήγορος) τοῦ δημοσίου θησαυροῦ.

Συνδικία (ἡ). τό ἔργον τοῦ συνδίκου, ἡ ὑπέρ τινος συνηγορία.

Σύνδικος (ὁ, ἡ). ὁ συνδίκων (δικηγορῶν) ὑπέρ τινος, (ἐν γέν.) σύμμαχος, ὑπέρμαχος· (Π.) ὁ ἀνήκων εἰς πολλούς ὁμοῦ, κοινός «Φέρμιγξ, Ἀπόλλωνος ἢ Μουσᾶν σύνδικον κτέανον,» Πίνδ.) σύμφωνος, σύμψηφος («Σύνδικος ὃ' αὐτῷ ἰολάου τύμβος,» Πίνδ., μάρτυς τῆς ἀνδρίας του. ‖ (οὐσ.) συνήγορος (εἰς τας Ἀθ.) ἄρχων (συνδικαστής) διωρισμένος ἐκ τῶν δημευομένων. «Ἐὰν δὲ ἐκκλέσηται τις ἢ ἐμὲ ἢ τῶν ἀνθρώπων, χειροτονείτω συνδίκους ὁ δῆμος,» Ἐπιγρ.

Συνδίκως, ἐπιρ. Δικαίως. (μέ ὑποτ.) συμφώνως.

Συν-δι-ογκόω-ῶ, Μ. ώσω. Πρήσκω (Φουσκόνω, καί παθ. Πρήσκομαι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-δι-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Διοικῶ (Διευθετῶ ἢ Κυβερνῶ) ὁμοῦ, συνδιευθύνω. «Ἀμέλει δὲ καὶ συνδιοικήσασθαι μετὰ τῶν πρυτάνεων, ὅπως ἀπαγγείλῃ τῷ δήμῳ, τὰ ἱερά,» Θερ.

Συν-δι-οικονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκονομῶ ὁμοῦ, συνδιευθετῶ.

Συν-δι-όλλυμι, Μ. ολῶ. Χάνω (Σκοτόνω, Ἀφανίζω) ὁμοῦ ὅλως διόλου, συνεξολεθρεύω.

Συν-δι-ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Διορθόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-δι-ορίζω, Μ. ίσω. Διαχωρίζω ἢ Προσδιορίζω τι συγχρόνως (διά τῶν αὐτῶν ὁρίων).

Συν-δι-σκεύω, Μ. εύσω. Παίζω μετά τινος τόν δίσκον (τά λιθάρια).

Συν-δι-υλίζω, Μ. ίσω. Διυλίζω ὁμοῦ μέ, Συνδιηθέω.

Συν-δι-ψάω-ῶ, Μ. ήσω. Διψῶ ὁμοίως.

†Συνδιωκυμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Βιαστικά, ὡς ἄν νά τόν κυνηγοῦν, ἓκ τοῦ

Συν-δι-ώκω, Μ. διώξω καί μσ. ώξομαι. Κυνηγῶ (Καταδιώκω) ὁμοῦ μέ ἄλλους ἢ ἐκ τοῦ πλησίον τινά. ‖ (πθ.) ἀκολουθοῦμαι ἐκ τοῦ σύνεγγυς (μτνμ.) συνέχομαι. «Τοῦ πάθους τὸ συνδεδιωγμένον,» Λογγ., τό κατεσπευσμένον, τό συντονον.

†Συνδίωξις, εως (ἡ), τό οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μετ' ἄλλων ὁμοῦ ἢ ἐκ τοῦ πλησίον γινομένη καταδίωξις.

†Συν-δοκάζω, Συνδοκασμός, ἐσφαλμ. ἀντί Συνδυάζω, κτλ.

Συν-δοκέω-ῶ, Μ. δόξω. Εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης, συμφωνῶ, συνευδοκῶ. ‖ (συνήθ. τρτπρσ. ἢ κατά μτχ.) «Συνδοκεῖ μοι,» ἐγκρίνω τι ἐπίσης, φαίνεται καί εἰς ἐμέ ὅτι οὕτως ἔχει· εἶμαι σύμφωνος. «Ὡς εἴτε μάντεις φασί, καὶ ἐμοὶ συνδοκεῖ,» Ξεν. «Τοῖς φίλοις ἅπασι συνέδοξε ταῦτα,» αὐτ., (ἓξ κατά μτχ. ἀπόλ.) «Συνδόξαν πᾶσι,» αὐτ., κοινῇ γνώμῃ· (ἓξ ἀντί ἐπιθ.) «Συνδόξασα ἡμέρα,» Παυσ., ἡ προσδιορισθεῖσα ἐκ συμφώνου (ἡ οὐσ.) «Τά συνδόξαντα,» αὐτ., τά συμφωνηθέντα.

Συν-δοκιμάζω, Μ. άσω. Δοκιμάζω τι ὁμοῦ, καθυποβάλλω συγχρόνως εἰς δοκιμασίαν.

Συν-δολοπλοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁ. μηχανορραφῶ (βραδιουργῶ) μετά τινος.

Συν-δουλεύω, Μ. εύσω. Δουλεύω (Εἶμαι εἰς τήν σκλαβιάν) ὁμοῦ μέ ἄλλον, συνυπηρετῶ ὡς δοῦλος.

Συνδούλη (ἡ), μτγν. θηλ. τοῦ Σύνδουλος

Συνδουλικός, ἡ, όν. Συνδούλου ἴδιος.

Συν-δουλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Καταγράφω) μετά τῶν δούλων τινά.

Σύνδουλος (ὁ, ἡ). δοῦλος (σκλάβος) ὁμο. μέ ἄλλον δοῦλος ταῦ αὐτοῦ δεσπότου.

Συν-δραματουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Δραματουργῶ μετά τινος.

Συνδραμεῖν, ἀόρ. β'. εἰς ἀπαρ. τοῦ Συντρέχω.

Συνδραπετεύω, Μ. εύσω. Δραπετεύω μετά τινος.

Συνδράσσω(ττω), Μ. δράξω. Πιάνω (Ἀνδράχνω) ὁμοῦ ἢ διὰ μιᾶς.

Συνδράω-ῶ, Μ. δράσω, =Συμπράττω, συνεργῶ, (ἀθ.

Συνδρήστειρα (ἡ), Π. Ἰων. θηλ. τοῦ ‡Συνδρηστήρ (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Συμπράκτωρ, συνεργάτης.

Συνδρομάς, άδος (ἡ), = Σύνδρομος (ἡ). ‖. (κυρ.) Συνδρομάδες (μετὰ ξ χωρὶς τοῦ) πέτραι, = αἱ (ἄλλ.) Συμπληγάδες.

Συνδρομή (ἡ), τὸ συντρέχειν, συρροή, συνάθροισις· συνάντησις, σύμπτωσις. (Γαλλ.) **concurrence, concours**; (συνδχ.) βοήθεια, σύμπραξις.

Σύνδρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ὁμοῦ μὲ ἄλλον (συντρέχων, [ξ μτφ.] συμπίπτων, συμφωνῶν), συνοδοιπόρος, σύντροφος· (τρπ.) σύμφωνος· ἀσμοδίως, (παρβλ.: Σύμφορος. = Πέτραι σύνδρομοι, = Πίνδ., αἱ (ἄλλ.) Συνδρομάδες, = ‖. (οὐσ.) Σύνδρομος, = Στρβ., τὸ μέρος ὅπου συναπαντῶνται (σταυρόνουν) δύο ἢ καὶ πλειότεροι δρόμοι.

Συνδρόμως, ἐπίρ. Συμφώνως, (Γαλλ.) **concurremment.**

Συνδυάζω, Μ. άσω, Ἐνόνω ἀνὰ δύο (πράσ. ἢ πράγμ.) ὁμοῦ, συνάπτω κατὰ δυάδας, ζευγαρόνω, (ξ ἀμτβτ. ἢ πθ.) ζευγαρόνομαι, (ἰδιωτ.) συνέργομαι εἰς γάμου κοινωνίαν· (ἐν γέν.) συνενόνομαι, συνοικειοῦμαι (= Οὐ μὴ συνδυάσω μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν, = Ψαλμ.)· (ἐπὶ κακοῦ) συμφωνῶ (συνεννοοῦμαι) πρὸς βλάβην τινός, (ἴδιωτ. Νεαρ. ρλ').

‡Συνδυαίνω, Μ. ανῶ. Διπλόνω, διπλασιάζω.

Συνδυάς, άδος (ἡ), συνδυασμένη (συνηνωμένη) μετά τινος, σύζυγος.

Συνδύασις, εως (ἡ), = Συνδυασμός.

Συνδύασμα (τὸ), τὸ τοῦ συνδυασμοῦ ἀντικείμενον ἢ ἀποτέλεσμα.

Συνδυασμός (ὁ), τὸ συνδυάζειν ἢ συνδυάζεσθαι, ἕνωσις δύο πρασ. ἢ πραγμ. ὁμοῦ, ζευγάρωμα (κυρ. ζώων συνεργαζομένων πρὸς ὄχειαν), συνουσία· σύζευξις· (ἐπὶ κακοῦ) συνεννόησις πρὸς βλάβην τινός, (Γαλλ.) **connivence.**

Συνδυαστέον, τὸ θετ. τοῦ Συνδυάζω.

Συνδυαστικός, ἡ, όν. Ἐπιβρέπῃς ἢ Συντελεστικὸς πρὸς συνδυασμόν.

Συνδυναστεύω, Μ. εύσω. Δυναστεύω ὁμοῦ, συμβασιλεύω (ὡς δυνάστης).

Συνδύνω, Μ. δύσω, = Συνδύομαι.

Σύνδυο (οἱ, αἱ, τά), ἄκλ. Ἀνὰ δύο ὁμοῦ. = Εἰσὶ δὲ οἳ καὶ σύνδυο ἢ σύντριες συνιόντες οἰκίαν κατεσκεύαζόντο μίαν, = Δ. Ἁλ.

Συνδύομαι, Μ. δύσομαι. Βουλῶ (Βυθίζομαι) ὁμοῦ· (μτφ.) συστέλλομαι, συντατεινοῦμαι.

Συνδυστυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυστυχῶ ὁμοῦ εἶμαι.

Συνδυστυχής, ές (ὁ, ἡ). ὁ δυστυχῶν μετὰ (συμμεριζόμενος τὴν δυστυχίαν) τινας, ἐπίσης δυστυχής.

Συνδυσφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυσφημῶ ὁμοῦ.

Συνδυσχεραίνω, Μ. ανῶ. Δυσχεραίνω (Διαφορῶ) ὁμοῦ, συναγανακτῶ.

Συνδωρεάομαι-ῶμαι, Μ. ήσω. Δωρεοπωῶ ἐκ συμφώνου, συμπαρακαλῶ.

Συνδώδεκα (οἱ, αἱ, τά), ἄκλ. Δώδεκα (Καὶ οἱ δώδεκα) ὁμοῦ.

Συνέαξα, Ἀττ. ἀόρ. α. τοῦ Συνάγνυμι.

Συνεαρίζω, Μ. ίσω. Συνδιάγω τὸ ἔαρ μετά τινος· (μτφ.) = Συννηδάω. ‖. (εἰς τὸν Πλ. ἄλλ. διορθ. Συναρίζω).

Συνεγγίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι σύνεγγυς τινος, συμπλησιάζω.

Συνεγγισμός (ὁ), τὸ συνεγγίζειν τινί, προσέγγισις, πλησιασμός.

Συνέγγιστα, ἐπίρ. Πολλὰ πλησίον.

Συνεγγράφω, Μ. γράψω. Ἐγγράφω τινὰ ὁμοῦ (εἰς τὸν αὐτὸν κατάλογον) μὲ ἄλλους, συγκαταριθμῶ, συγκαταγράφω.

Συνεγγυάω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω μὲ ἐγγύησιν (Γκαραντίζω· Ἀβραδωνίζω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, συμπράττω εἰς ἐγγύην.

Συνεγγυητής, οῦ (ὁ), ὁ συνυποσχεθεὶς εἰς ἐγγύην.

Σύνεγγυς (ἀντὶ Σὺν, ἐγγύς), ἐπίρ. Ὡς ἐγγύτατα (μὲ γεν. ἢ δοτ.) πολλὰ ἢ ὅσον ἐνδέχεται πλησίον τινός, (Γαλλ.) **tout près.**

Συνεγείρω, Μ. ἐγερῶ. Ἐγείρω (Ξυπνῶ, Ἀναστήνω) ὁμοῦ, (συγγν. τῷ Συναγείρω).

‡Συνεγκαλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Ἐγκαλῶ (Κατηγορῶ) ὁμοῦ.

Συνεγκλείω, Μ. κλείσω. Ἐγκλείω ὁμοῦ μέ-

Συνεγκλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω (Γέρνω, Ὑποχωρῶ) συγχρόνως· (Γρμτ.) γράφω τι ὁμοῦ ὡς ἐγκλιτικόν.

Συνεγκλιτικός, ἡ, όν. (Γρμτ.), ὁ μετ' ἄλλων ἐγκλιτικῶν μορίων ἐγκλινόμενος.

Συνέγνωκα, ἐνεργ. καὶ

Συνέγνωσμαι, πθ. πρκ. τοῦ Συγγινώσκω.

Συνεγχρίζω, Μ. ίσω. Βράζω τι ὁμοῦ μέχρι χρωματώσεως.

‡Συνέδρα (ἡ), = Συνεδρία (κυρ. στρατεύματος, (Γαλλ.) **quartier general, station.** Ἢ συνεδρίασις. = Καὶ ἀπολογιξάσθω εἰς βαλὼν ἐν τῇ πράξῃ συνέδρᾳ, = Ἐπιγρ.

Συνεδράμον, ἀόρ. β'. τοῦ Συντρέχω.

Συνέδρεια (ἡ), = Συνεδρία.

Συνεδρευτής, οῦ (ὁ). ὁ συνεδρεύων μετ' ἄλλων (κυρ. ὡς) συνάρχων, σύναρχος.

Συνεδρεύω, Μ. εύσω. Συγκάθημαι (Συνεδριάζω [ξ συνδχ.] Συνεπτόμαι) μετά τινος ὡς σύνεδρος. = Συνεδρεύειν εἰς τὸ Ἀρεϊκὸν, = Παυσ., μετέχειν (ἀνήκειν εἰς τὴν βουλεύσιν τοῦ Ἀχ. συνεδρίου (ἢ μτχ.) = Συνεδρεύοντες, = Δημ., ἀντὶ Σύνεδροι, (πθ.) = Τὰ ἐνθάδε συνεδρευόμενα, = Δ. Ἁλ., τὰ εἰς τὸ ἐντεῦθεν συνέδριον συζητούμενα ξ ἀπορασιζόμενα.

Ἢ (μτμ. ἐν γέν.) ἀντίκω ὁμοῦ εἰς, συμπαρέπομαι, (θ. Γρμτ. ξ Ῥαρ.) = Συνεδρεύοντα, = Δ. Ἁλ., τὰ συγκατηγορούμενα τοῦ λόγου, τὰ (ἄλλ.) Ἐπιρρήματα.

Συνεδρία (ἡ), τὸ συνεδρεύειν, σύναξις (συνέλευσις) συνέδρων, συνεδρίασις πρὸς σκέψιν (ἐν γέν.) ὁμήγυρις, σύναξις· (ἐπὶ στρατ.) = Κατηγωγή, κατάλυσις, (Γαλλ.) **station**· (κατὰ τοὺς οἰωνοσκόπους) συνόρμησις πτηνῶν συνέδρων (συμφωνούντων πρὸς ἄλληλα), (ἀντιθ. τῷ Διεδρία).

Συνεδριάζω, Μ. άσω, Γρφ. ἀντὶ Συνεδρεύω.

Συνεδριακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς συνεδρίαν ἢ συνέδριον. = Πολιτεία —, = Πλδ., ἡ κοινοβουλευτική.

Συνεδριάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ Συνεδρεύω.

Συνέδριον (τὸ). σύνοδος (συνέλευσις) συνέδρων, συμβούλιον· (ἐνίστε) σχολιζόντως συνδχ.) τόπος συνεδριάσεως (περιληπτ.) ἢ φαιγυρία (ἢ ὁλομέλεια) τῶν συνέδρων, οἱ συνεδριάζοντες βουλευταὶ (δικασταὶ κτλ.).

Σύνεδρος (ὁ, ἡ), [σύν, ἕδρα]. συγκάθεδρος (κυρ. εἰς συνέλευσιν βουλευτῶν ἢ δικαστῶν), μέλος συμβουλίου· (συνηθ.) συνόμιλος· (ὅθεν κατὰ τοὺς οἰωνοσκόπους) = Σύνεδρα (πτηνά), τὰ εἰρηνεύοντα πρὸς ἄλληλα, = Ἀρχ. ‖. = Σύνεδρος ἐκκλησία, = Αξ., ἡ σύγκλητος.

Συνεείκοσι, Π. ἀντὶ Συνείκοσι.

Συνεεργάθω, Π. ἀντὶ Συνεργάθω.

Συνεέργω, Π. ἀντὶ Συνέργω.

Συνεζευγμένως [συζεύγνυμι], ἐπίρ. (κατχ.). Συνηγμένως, (Γαλλ.) **conjointement.**

Συνέζομαι, Μ. εὑσοῦμαι, = Συγκάθημαι, Συγκαθέζομαι.

Συνέηχ', Π. (κατ' ἀπροφ.) ἀντὶ Συνῆκε.

Συνέηκα, Ἰων. ἀντὶ Συνῆκα, ἀόρ. α. τοῦ Συνίημι.

Συνεθέλω, Μ. εθελήσω. Θέλω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ, συνευδοκῶ, ἐγκρίνω. = Θεῶν συνεθελόντων, = Ξεν.

Συνεθίζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. χ. δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) Κάμνω τινὰ νὰ συνεθίσῃ εἴς τι, συνεθίζω.

Συνεθισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ πραγ., συνείθισμα.

Συνεθιστέον, θετ. τοῦ Συνεθίζω.

Συνειδέναι, ἀπαρ. τοῦ Σύνοιδα.

Συνειδήσις, εως (ἡ), τὸ συνειδέναι (ἔχειν τὴν αὐτὴν γνῶσιν [εἴδησιν] περί τινος)· (ἴδιωτ.) ἡ ἐσωτερικὴ συμμαρτυρία (τὸ συνειδὸς) τοῦ ἀνθρώπου, (Γαλλ.) **la conscience**· (ἁπλ.) ὑπόληψις. = Συνιστῶντες ἑαυτοὺς πρὸς πᾶσαν συνείδησιν ἀνθρώπων, = Ρ.φ., (Γαλλ.) **la bonne opinion.**

Συνειδήσω, μέλλ. τῆς ὁρχ. τοῦ Σύνοιδα.

Συνειδοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἰδοποιῶ ὁμοῦ.

Συνειδώς, ῶτος, ὰς, ένς. τῆς μτχ. τοῦ Σύνοιδα.

Συνεικάζω, Μ. άσω. Εἰκάζω δύο πράγματα ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου), συγκρίνω, παρομοιάζω.

Συνείκοσι (οἱ, αἱ, τά), ἄκλ. Εἴκοσι μαζῦ.

Συνειμι, Μ. εἶξω. Εἶμαι (Ὑπαχωρῶ) ὁμοῦ. ἐνδίδω κατὰ πάντα.

Συνειλαπενάζω, Π. άσω. Συνευωχοῦμαι, συμποσιάζω.

Συνείλεγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Συλλέγω.

Συνειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Στρυμόνω εἰς ἓν μέρος, κάμνω ἕνα κουβάρι· βεματιάζω.

Συνειλημμένως, ἐπίρ. = Συλλήβδην, συνημμένως.

Συνείλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνειλέω, κουβάριασμα (στρύμωμα) εἰς ἓν μέρος.

Συνείληφα, πρκ. τοῦ Συλλαμβάνω.

Συνείλοχα, πρκ. τοῦ Συλλαγχάνω.

Συνειλύσαω, Μ. ίξω, = Συνελίσσω.

Συνελόγα, πρκ. τοῦ Συλλέγω.
Συνελῶ, = Συνελέω.
Συνεμαίνομαι (χωρὶς Μ. οὔτε ἄλλ. χρόν.). Εἶμαι περιωρισμένος συγχρόνως ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης, (Οὐ.) «Συνειμαρμένα, « Πλ., τὰ ὁμοῦ παρὰ τῆς εἱμαρμένης ἀποφασισμένα (συγκεκλωσμένα).
Σύνειμι, Μ. ἔσομαι (παρτ. Συνὼν κτλ.). Εἶμαι μαζί, συζῶ· συναναστρέφομαι· ἔχω σχέσιν μετά (εἶμαι μὲ τὸ μέρος) τινος· (ὑφ.) συνευρίσκομαι· (περιφρ.) « Νόσῳ (« Λιμῷ) —, « ἀντὶ Νικῶ, Λιμώττω. « Ὀνείρῳ —, « Δκ., βλέπω ὄνειρον. « Βίῳ ἀρίστῳ —, « Δξ., ζήσω βίον ἄρ. « Ἐλπί —, « Λξ., ἔχω ἐλπ. « Βελτίοσι (« Γενέσθαι) —, « Λξ., Ξεν., καταγινομαι ἀδιαπόπαυστος εἰς. « Συνεῖναι ἑαυτῷ, « Πλ., ἰδιοπραγεῖν ἢ μονάζειν. « Συνὼν ἐμαυτῷ, ὁπότε ψυχῆς ἐπιθυμήσαιμι, « Ξεν. ‖ (οὐσ.) « Οἱ συνόντες, « οἱ φίλοι (ὀπαδοί, μαθηταί, σύντροφοι) τινος.
Συνεῖμι, Μ. εἶμι (παρτ. Συνιὼν κτλ.), = Συνέρχομαι (ἐπὶ ἐχθρ. ἐνν.) συμπλέκομαι (ἐπὶ χρημάτων) συνάζομαι. «Εἰς λόγους συνιέναι τινί, « Δξ., λαμβάνειν ὁμιλίαν μετά τινος.
Συνεῖναι, (μέ ὀστ.) ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Σύνειμι, Μ. ἐσομαι ἢ 2ῃ (μέ αἰτ.) τοῦ Συνήκω.
Σύνεξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνέχω, συνένδοσις.
Συνεπαισθάνομαι (ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ Συμφωνήσαι), μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. ᾠ
Συνεπῄν, ἀόρ. β΄. τῆς ὁρμ. τοῦ Συναγορεύω.
Συνεργάθω, Π. ἡ κατὰ μεταπλ. ἀντι-
Συνεργνυμι (παρτ. Συνείργνων) ᾠ
Συνείργω, Μ. εἱρξω. Κλείω ὁμοῦ, συγκλείω· (ἐν γέν.) συνδέω· συαφίγγω. «Ζωστῆρι συνέργε χιτῶνα, « Ὁδ. Ξ.
Συνειρτικα, πρκ. (ἀνωμαλ.) τοῦ Συναγορεύω.
Συνειρμός (ὁ), [συνείρω]. συνάφεια, ἀλληλουχία.
‡Σύνειρξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνείργω.
Συνειρω, Μ. ἐρῶ. Συμπλέκω, συνδέω· (ἰδιωτ.) ἐξακολουθῶ τὸν δρόμον (καὶ μτφ. τὸν λόγον) μου ἀδιακόπως· (ἐν γέν.) ἐκτείνομαι κατὰ συνέχειαν. «Συνείρων ἀπιόντες, « Ξεν., ἐξηκολούθουν φυλάττοντες ἀδιάσπαστον τὴν σειρὰν των. « Ἐπὶ πολὺ συνειρειν, « αὐτ., ἐκτείνεσθαι. « Τί τὸ αἴτιον τοῦ συνείρειν τὴν γένεσιν; « Ἀρχε., τῆς περὶ τὰς γεννήσεις ἀδιακόπου συνεχείας. «Σὺ μὲν περὶ τῆς κλεπτῆς σύνειρε, « Δκ., ἐξακολούθει ὁμιλῶν περὶ. (καὶ αἰτ.) « Ὑπὸ τὴν ἀναπνοὴν ἑπτὰ ᾗ πέντε στίχους συνειρειν, « Πλάθ.
Συνεισάγω, Μ. ἀξω (ἀόρ. Συνεισήγαγον κτλ.). Ἐμβάζω τι ὁμοῦ· φέρω μέσα μαζῇ μου.
Συνεισακτέον, θετ. τοῦ Συνεισάγω.
Συνείσακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἔφερε μέσα (εἰσηγαγέ) τις μεθ' ἑαυτοῦ (ἰδιωτ.) γυνὴ τὴν ὁπ. κατοικεῖ τις (ἄγαμος) εἰς τὸν οἶκόν του ᾗ συζῇ μετ' αὐτῆς.
Συνεισαλλομαι, Μ. ἀλοῦμαι. Εἰσπηδῶ ὁμοῦ μέ, συνεισέρχομαι πηδῶν.
Συνεισβαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Συνεισέβην κτλ.). Ἐμβαίνω ὁμοῦ.
Συνεισβάλλω, Μ. ἑλῶ. Βάλλω ἢ ῥίπτω τι μέσα εἰς (συνήθ. ἐλλ.) ἐμβαίνω ὡς ἐχθρὸς (κάμνω εἰσβολήν) μετά τινος εἰς μέρος τι, ἐπιπίπτω συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου κατά τινος. «Ὁ δὲ Ἀβραδ. εἰς τὴν τῶν Αἰγυπτ. φάλαγγα ἐμβάλλει· συνεισέβαλον δὲ αὐτῷ καὶ οἱ .., « Ξεν. (καὶ μτφ.) « Εἰ κεφαλῆς ἄλγημα συνεισέβαλε, « Γαλ.
Συνεισβολή (ἡ), τὸ συνεισβάλλειν, ἡ ἐκ συμφωνου γινομένη εἰσβολή (ἐπιδρομή).
Συνεισδύνω καὶ Συνεισδύομαι., Μ. δύσομαι (ἀόρ. Συνεισέδυν κτλ.). Εἰσδύω (Εἰσχωρῶ, Διαπερνῶ εἰς τὰ ἐντός) ὁμοῦ ἢ ἐνταυτῷ.
Συνεισειμι, Μ. εἶμι (παρτ. Συνεισιὼν κτλ.), = Συνεισέρχομαι.
Συνεισελαύνω, Μ. ελάσω. Διώχνω τι νὰ ἔμβῃ μέσα (καὶ ἄλλ. Ἐμβαίνω ἔφιππος ἢ ἐφ' ἅρματος) ὁμοῦ μέ, συνεισάγω ἢ συνεισέρχομαι ἐλαύνων.
Συνεισέρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συνεισῆλθον κτλ.). Ἐμβαίνω μαζῇ, εἰσέρχομαι μετά τινος· (μτφ.) παρέπομαι. «Τῇ ἐποχῇ συνεισέρχεται ἡ ἀταραξία, « Σίτ. « Ἐν στιμφαῖς παραβολῶν συνεισελεύσεται, « Σειρ., παρακολουθήσει, « (Γαλλ.) pénétrera.
Συνεισεκπορεύω-ῶ, Μ. ήσω. Προμηθεύω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνεργῶ εἰς τὸ νὰ προμηθευθῇ τίς τι.
Συνεισενέγκαι, Ἀττ. ἀόρ. τοῦ Συνεισφέρω.
Συνεισεπιγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Εἰσάγω (καὶ μτφ. Προτείνω ἢ Συμβουλεύω) ὁμοῦ ὡς εἰσηγητής.
Συνεισήνεγκα, ἀόρ. β΄. τοῦ Συνεισφέρω.
Συνεισεπέω, Μ. πεύσομαι, = Συνεισερέσσω.
Συνεισπορεῖν, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ
Συνεισπορεύω, Μ. πορεύομαι, = Συνεισπηδάω.
Συνεισιών, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ Συνείσειμι.
‡Συνεισκατοικέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγκατοικῶ μέσα εἰς.
Συνεισκομίζω, Μ. ίσω. Κομβαλῶ μέσα (Εἰσκομίζω) ὁμοῦ μέ.
Συνεισκρίνω, Μ. κρινῶ. Κάμνω νὰ εἰσχωρήσῃ τις συγχρόνως μέσα εἰς· συμπαρεισάγω εἰς τὸν ἀριθμόν.
Συνείσομαι, μέλλ. τοῦ Σύνοιδα.
Συνεισπέμπω, Μ. πεμῶ. Στέλλω ὁμοῦ μέσα εἰς.
Συνεισπηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ὁμοῦ μέσα εἰς.
Συνεισπίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω (Ῥήχνομαι) ὁμοῦ μέτα εἰς.
Συνεισπλέω, Μ. πλεύσομαι. Εἰσπλέω ὁμοῦ, ἐλλιμενίζομαι συγχρόνως.
Συνεισποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ νὰ ἔμβῃ ὁμοῦ μέσα (νὰ οἰκειωθῇ, νὰ συνδεθῇ μετά τινος), οἰκειοποιοῦμαι, μσ. οἰκειοποιοῦμαι) ἐνταῦθα.
Συνεισπορεύομαι, Μ. εὐσομαι. Πορεύω ὁμοῦ μέσα εἰς, συνεισέρχομαι.
Συνεισπράσσω(ττω), Μ. πράξω. Εἰσπράττω ὁμοῦ.
Συνεισφέρω, Μ. ρεύσομαι ἢ ρήσομαι. Φέρω (Χύνομαι) ὁμοῦ ἢ συγχρόνως μέσα εἰς, (μτφ.) συνεισέρχομαι βιαίως ἢ κρυφίως.
Συνεισφορέω, Μ. ρεύσομαι. Συνεισέρχομαι τριχῶν· κάμνω συγχρόνως εἰσορμήν (ἐπιδρομήν).
Συνεισφέρω, Μ. εἰσοίσω (ἀόρ. Συνεισήνεγκα κτλ.). Εἰσφέρω καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων, συντελῶ εἰς εἰσφοράν (συνεισφοράν).
Συνεισφθείρομαι, Μ. φθαρήσομαι. Συνεισέρχομαι πρὸς φθορὰν ἑαυτοῦ ᾗ ἄλλων.
Συνεισφορὰ (ἡ), τὸ συνεισφέρειν, ἡ ἐκ συμφώνου γινομένη εἰσφορά, (Γαλλ.) **contribution.**
‡Συνεισφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συνεισφέρω.
Συνείσφορος, πρβ. τοῦ
Συνεισφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀττ. ἀντὶ Συνεισφορεω, ἐμβάζω (καὶ ἁπλ. ἐμβαίνω) ὁμοῦ μέσα εἰς.
Συνεκβαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Συνεξέβην κτλ.). Ἐβγαίνω μαζῇ.
Συνεκβάλλω, Μ. ἑλῶ. Ἐβγάζω (ἀπὸ τὴν θέσιν του τινὰ ἢ τί) ὁμοῦ μέ. ‖ (μτθτ. ἢ ἄλλ. καὶ ποτ.) χύνομαι (ἔχω τὰς ἐκβολάς μου) διὰ τοῦ αὐτοῦ ῥεύματος.
Συνεκβιβάζω, Μ. άσω. Ἐβγάζω (ἀπὸ μέσα) ὁμοῦ μέ.
Συνεκβλύζω, Μ. βλύσω. Ἐκβλύζω (ἀναβρύω) ὁμοῦ μέ.
Συνεκβοάω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω (διαχαιρύττω) συγχρόνως ὁμοῦ μέ.
Συνεκβοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω καὶ τρέχω ὁμοῦ πρὸς βοήθειάν τινος.
Συνεκβράσω(ττω), Μ. βράσω. Ἐβγάζω βράζων (Ξερνῶ καυτὸς ἡ θάλασσα) ὁμοῦ μέ.
Συνεκδαπανέω-ῶ, Μ. ήσω. Δαπανῶ, Καταναλίσκω, ὁμοῦ μέ.
Συνεκδέχομαι, Μ. δεξομαι. Ἐκδέχομαι (Παραλαμβάνω, [καὶ τρπ.] Ἐκλαμβάνω] τι ὁμοῦ μέ (γρμτ.) ἐννοῶ ἀπὸ κοινοῦ (κατὰ συνεκδοχήν). « Διὰ τὸ συνεκδέχεσθαι.. ἤγουν συννοεῖσθαι τοῖς ἐφεξῆς τὴν ὅλην κεφαλήν, « Εὐς. ‖ προσδέχομαι, ἀπεκδέχομαι. « Τὴν ἀνάλυσιν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος, « Παλλαδ.
Συνεκδημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναχωρῶ ὁμοῦ ἀπὸ τὸν δῆμον (τὴν πατρίδα) μου, συναποδημῶ, συνταξιδεύω.
‡Συνεκδημία (ἡ). ἡ μετά τινος ἀποδημία.
Συνέκδημος (ὁ, ἡ). ὁ συνεκδημῶν (ἀποδημῶν μετά τινος), σύντροφος εἰς ἐκδημίαν, συνταξιδιώτης.
Συνεκδίδωμι, Μ. ἐκδώσω (ἀόρ. Συνεξέδωκα κτλ.). Συνεκβάλλω. « Τῷ συνεκδιδομένῳ μετὰ τῆς ἀναπνοῆς ζεναγμῷ, « Γρ. Νύσσ. ‖ Ἐκδίδω (κυρ. εἰς γάμον) ὁμοῦ μέ, συνεργῶ ἢ συνεισφέρω πρὸς ὑπανδρείαν (θυγατρὸς ἢ ἀδελφῆς).
Συνεκδοχή (ἡ), τὸ συνεκδέχεσθαί τι. (ἰδιωτ. γρμτ.) σχῆμα λόγου (ὅταν ἐκλαμβάνεται συνυπονοούμενον τὸ ὅλον ἐκ τοῦ μέρους, τὸ γένος ἐκ τοῦ εἴδους, τὸ ἡγούμενον ἐκ τοῦ ἑπομένου κτλ., ἢ τὸ ἀνάπαλιν).

Συνεκδοχικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐκφρασμένος κατὰ συνεκδοχήν.
Συνεκδοχικῶς, ἐπίρ. Κατὰ συνεκδοχήν.
Συνεκδραμεῖν, ἀόρ. β'. ἐξ ἀπαρ. τοῦ Συνεκτρέχω.
Συνεκδρομή (ἡ). τὸ συνεκτρέχειν, (ρητ. παρὰ Γραμτκ.) ὁ κατὰ σύμπτωσιν μόνου μετ' ἄλλης λέξεως σχηματισμός. « Τονώσεως δὲ διαφόρου Ἀττικῆς καὶ τὸ Ἰδὲ καὶ Λαβέ ἀντὶ τοῦ Ἶδε καὶ Λάβε, κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ Εἰπέ, Ἔλθέ, Εὑρέ, « Εὑρ.
Συνεκδρομικῶς, ἐπίρ. Κατὰ συνεκδρομήν, ὡς ἐκ τῆς ῥύμης τοῦ λόγου.
Συνέκδρομος (ὁ, ἡ). ὁ συνεκτρέχων (συνεκπηγάζων κτλ.). « Σέλας—, « Πισίδ., τὸ συνεκλάμπον.
Συνεκδύνω καὶ (μσ.) -δύομαι, Μ. δύσομαι (μέλ. β'. Συνεξέδυν κτλ.). Ἐβγαίνω (Ξεπροπόνω) ἀπὸ πουθενὰ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. « Δρόμῳ τὸ ἅστυ εἰσέδυμέν τε καὶ συνεξέδυμεν, « Νικ. Εὐγ.
Συνεκδύω, Μ. δύσω. Ἐνδύνω (καὶ τρ. ἢ μσ. Ἐνδύνομαι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, ἐβγάλλω μαζῆ μὲ τὰ φορέματά μου ἢ « Ἣν αἰδῶ—, « Ἠρ.
Συνεκθειάζω, Μ. άσω. Ἐκθειάζω (θεοποιῶ) τινα συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συνεκθερμαίνω, Μ. ανῶ. Ἐξάπτω (Ἐκθερμαίνω) ὁμοῦ μέ, διεγείρω συγχρόνως τὴν θερμότητά (καὶ μτφ. τὴν προθυμίαν) τινος.
Συνεκθέω, Μ. θεύσομαι, = Συνεκτρέχω.
Συνεκθηλύνω, Μ. υνῶ. Ἐκθηλύνω (Ἐκνευρίζω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συνεκθλίβω, Μ. θλίψω. Ἐκθλίβω (Ἐκπιέζω) συγχρόνως, συνθλίβων ἐκβάλλω.
Συνεκθνήσκω, Μ. θανοῦμαι. Ἐκθνήσκω (Ξεψυχῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, τελειώνω καὶ ἐγὼ μαζῆ.
Συνεκθορνύμαι, Μ. θοροῦμαι. Συνεξορμῶ, συνεκπηδῶ.
Συνεκκαίδεκα, ἄκλ. δεκαέξ (Ἀνὰ 16) ὁμοῦ.
Συνεκκαίω, Μ. καύσω. Ἐκκαίω (ᾠ μτφ.) Ἐξάπτω, Ἐρεθίζω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συντελῶ πρὸς ἐξάψιν.
Συνεκκαλίσμαι-οῦμαι, Μ. καλέσομαι. Ἐκκαλῶ (καὶ μτφ. δίδω αἰτίαν, διεγείρω) ὁμοῦ μέ.
Συνεκκάμνω, Μ. καμοῦμαι, = Συνεκπονέω, συγκαταρθόνω.
Συνέκκειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι ἐκτεθειμένος (ἐκτεθειμένος) ὁμοῦ μέ.
Συνεκκενόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκκενόω ὁμοῦ μέ. « Τὰ δὲ κατέῤῥει τῶν σπλάγχνων τῷ κόπῳ συνεκκενούμενα, « Βασ.
Συνεκκεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶν φωνάω (Ἐκκεντῶ) ὁμοῦ μέ.
Συνεκκλέπτω, Μ. κλέψω. Κλέπτων ἐβγάζω (Παίρνω κρυφίως) ὁμοῦ μέ. « Οὐδ' ἀνὴρ, ὃς συνεκκλέπτει γάμους τοὺς σούς, « Εὐρ., προσποιεῖται ὅτι εἶναι σύζυγός σου.
Συνεκκλησιάζω, Μ. άσω. Ἐκκλησιάζω καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων, συμπαρευρίσκομαι εἰς τὴν συνέλευσιν (Ἐκκλησ.) ἀνήκω εἰς τὴν αὐτὴν ἐκκλησίαν.
Συνεκκλησίασις, εως (ἡ), τὸ συνεκκλησιάζειν.
Συνεκκλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω ὁμοῦ πρὸς τὸ ἔξω μέρος, συνεκβαίνω κλίνων ἀπὸ τὴν θέσιν μου, ξεκλίνω ἐπίσης.
Συνεκκλύζω, Μ. κλύσω. Κλύζων ἐκπλύνω (Ἐκκλύζω) ὁμοῦ μέ.
Συνεκκολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω (Γλυτόνω) κολυμβῶν ὁμοῦ μέ.
Συνεκκομίζω, Μ ίσω. Ἐκφέρω, Ἐκκομίζω, [καὶ Π. κατὰ μτνμ.] Ὑποφέρω) ὁμοῦ. « Κακὰ—, « Εὐρ., = Συνεκθλίβω.
Συνεκκόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ ἀπὸ τὴν ῥίζαν.
Συνεκκρίνω, Μ. κρινῶ. Ξεδιαλέγων (Ξεκαθαρίζω) ἐβγάλλω τι ὁμοῦ μέ, συνεκβάλλω ὡς περίττωμα (ἔκκριμα).
Συνεκκρούω, Μ. κρούσω. Κρούων πανεχόβεν συγχρόνως ἐκβάλλω (ᾠ μτνμ. ζαλίζω, συγχύζω).
Συνεκκυλίω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκρωνῶ (Ξεστομίζω) τι ὁμοῦ μὲ ἢ ἐνταῦτῳ.
Συνεκλαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Συνεξέλαβον κτλ.). Ἐκλαμβάνω ὁμοῦ μέ.
Συνεκλάμπω, Μ. λάμψω. Ἐκλάμπω (Ἀναλάμπω) ὁμοῦ μέ.
Συνεκλεαίνω, Μ ανῶ. Κάμνω (τριβῶν τι ἕνα μετ' ἄλλου) ὅλως διόλου λεῖον, λειόνω (κοπανίζων) μαζῆ.
Συνεκλέγω, Μ. λέξω. Ἐκλέγω (Διαλέγω) μαζῆ.
Συνεκλειστω-ῶ, Μ. ώσω, = Συνεκλείω.
Συνεκλείπω, Μ. λείψω. Ἐκλείπω (Χάνομαι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ τινι. « Ἐκλείποντι τῷ ποταμῷ συνεκλείπειν (τοὺς βατράχους), « Ὠραπόλλ.
†Συνεκλεκτός, ἡ, όν. Ὁ συνεκλεγθείς (ἐκλεγθεὶς ὁμοῦ μὲ ἄλλους), ὁ ἐκ τοῦ χοροῦ τῶν ἐκλεκτῶν.
Συνεκλύω, Μ. λύσω. Ἐκλύω (Ἐκνευρίζω, [ᾠ αὐτπθ.] Ἀτονῶ, Ἀποκάμνω) συγχρόνως.
Συνεκμαίνω, Μ. μανῶ. Ἐκμαίνω (Στρελλαίνω) ὁμοῦ μέ.
Συνεκμάχω-ῶ, Μ. ήσομαι. Μάχομαι ὁμοῦ (ὡς σύμμαχός τινος) εἰς ξένην χώραν.
Συνεκμοχλεύω, Μ. εύσω. Ἐκβάλλω (Ξαρῤῥίζω) τι συγχρόνως μὲ τὸν μοχλόν, ἐκμοχλεύω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ.
Συνεκνήχομαι, Μ. νήξομαι, = Συνεκκολυμβάω.
Συνεκπάμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω μαζῆ ἔξω (εἰς ἐκστρατείαν κτλ.).
Συνεκπαπαίνω, Μ. ανῶ. Ὡριμάζω (μτφ. καὶ μσ. αὐτπθ.) εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ὅλως διόλου, ἢ συντελῶ πρὸς ἐντελῆ ὡρίμασιν.
;Συνεκπάπτω, Μ. πέσω, = Συνεκπέσσω.
Συνεκπεράω-ῶ, Μ. άσω Περνῶ (Ἐβγάζω ἢ [ἄλλ.] Ἐβγαίνω) πέραν ὁμοῦ μέ.
Συνεκπέσσω(ττω), Μ. πέψω. Χωνεύω ἢ Ὡριμάζω τι ὁμοῦ μέ, συνεργῶ πρὸς χώνευσιν ἢ ὡρίμασιν· (μεφορ.) = Συγκατανεύω.
Συνεκπηδάω-ῶ. Μ. ήσω. Ἐκπηδῶ ὁμοῦ μέ, συνεξέρχομαι πηδῶν.
Συνεκπίζω, Μ. άσω. Σφίγγων ὁμοῦ (Συμπιέζων) ἐκβάλλω, Συνεκθλίβω.
Συνεκπικραίνω, Μ. ανῶ. Συντελῶ πρὸς παροργισμόν (ἐρεθισμόν) τινος, τὸν κάμνω καὶ ἐγὼ πρὸς τοὺς ἄλλους νὰ ἐξάπτωμαι ἐκπικρος (ὀξύθυμος, δύστροπος).
Συνεκπίμπλημι, Μ. εκπλήσω. Γεμίζω ὡς ἐπάνω ὁμοῦ μέ, συντελῶ πρὸς ἐκπλήρωσιν.
Συνεκπίμπρημι, Μ. εκπρήσω, = Συνεκκαίω.
Συνεκπίνω, Μ. πίομαι (ἀόρ. Συνεξέπιον κτλ.). Πίνω τι ὁμοῦ μέχρι ῥανίδος· ἐδειάζω συγχρόνως τὰ πατῆρι.
Συνεκπίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω ἔξω (Ἐβγαίνω, Ῥίπτομαι) ὁμοῦ· (μτφρ.) συμπαρασύρομαι, (ἐνίοτε) συμφυγαδεύομαι (ἀπὸ τῶν ἐκπτώσεων τῆς κάλπης ψήφων) συμπίπτω, συμφωνῶ. « Ἀγωνιζόμενος στάδιον, συνεξέπιπτε τῷ πρώτῳ, « Ἠρ., ἔλαχε (ἐβγῆκεν ἀπὸ τὴν κάλπην τὸ ὄνομά του) νὰ τρέξῃ μὲ τὸν πρῶτον. « Κατὰ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι συνεξέπιπτον, « αὐτ.
Συνεκπλέω, Μ. πλεύσομαι. Ἐκπλέω (Κινῶ διὰ ταξεῖδι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συνεκπληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀπογεμίζω (ᾠ μτφρ. Ἐκτελῶ, Ἐκπληρόνω) τι συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.
Συνεκπλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Κτυπῶ εἰς ἐκπληξιν (Ξυπάζω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συνεκπλώω, Μ. πλώσω, Ἰων. ἀντὶ Συνεκπλέω.
Συνεκπνέω, Μ. πνεύσω. Ἐκπνέω (Ξεθυμαίνω ἢ Ξεψυχῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
;Συνεκπαιδεύομαι-οῦμαι, Μ. εύσομαι. (μὲ δοτ.) Ἀρχίζομαι εἷς (Μὲ ἐξαρχεῖ) τι.
Συνεκπολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπολειώνω συχνῶς τὸν πόλεμον (συμπολεμῶν) μετά τινος, νικῶ (καταπατρονῶ) ἐκ συμφώνου.
Συνεκπολεμόω-ῶ, Μ. ώσω. Διεγείρω ὁμοῦ εἰς πόλεμον.
Συνεκπονέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνεργῶ εἰς τὸ νὰ ἐκπονηθῇ (καταρθωθῇ) τι, συμβοηθῶ τινα εἰς τὸ νὰ ἐκτελέσῃ τι (κυρ. ἔπος ἢ ἔργον). « Τῷ καμάτῳ τῷ συνεκπεπονηκυίᾳ πάλιζα τὴν ὁδὸν τὴν ὁσὰ τῆς ἐρήμου, « Στρβ.
Συνεκπονητέον, θετ. τοῦ Συνεκπονέω.
Συνεκπορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑπάγω ἔξω (Ἐκπορεύομαι, Ἀναχωρῶ) μετά τινος, συνεξέρχομαι.
Συνεκπορίζω, Μ. ίσω. Συνεργῶ εἰς τὸ νὰ πορισθῇ (νὰ προμηθευθῇ) τίς τι, ἐκπορίζω ἐκ συμφώνου.
Συνεκπατέω, θετ. τοῦ Συνεκπίνω.
Συνεκπράσσω(ττω), Μ. πράξω. Ἐπιφέρω τι ὁμοῦ μέ ἄλλον, συνεργῶ πρὸς ἔκπραξιν (ἐξάσκησιν)· (μσ.) συνεκδικοῦμαι
Συνεκπτύω, Μ. πτύσω. Πτύων ἐκβάλλω ὁμοῦ μέ.
Συνεκπυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλον πῦρ (Ἐξάπτω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συνεργῶ πρὸς ἔξαψιν (ἐκπύρωσιν), συμπυρόνω ἕνα μετ' ἄλλου.
Συνεκρέω, Μ. ρυήσομαι (ἀόρ. Συνεξερρύην κτλ.). Ἐκρέω (Χύνομαι ἔξω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. « Συνεξερρύη δὲ τῇ κοπρῳ καὶ τὰ ἔγκατα τοῦ θειλαίου, « Ζων.
Συνεκρήγνυμαι, Μ. ρηχθήσομαι. Ξεσπάνω ἐβγαίνω ὁμοῦ μέ.

Συνεκριζόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεριζόνω μαζῆ μέ.
Συνεκροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκροφῶ (Ἀπυρέφω) ὁμοῦ μέ.
Συνεκστρατεύω, Μ. εύσω. Ἐκστρατεύω μετά τινος.
Συνεκσώζω, Μ. σώσω. Σώζω τινὰ ὁμοῦ ἐκ τῶν κινδύνων, συνεργῶ εἰς τὸ νὰ διασωθῇ τις.
Συνεκτανύω, Μ. ύσω. Ἐκτείνω ὁμοῦ, συνεκτείνω.
Συνεκταπεινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ταπεινόνω ὅλως διόλου ὁμοῦ μέ.
‡Συνεκταράσσω(ττω), Μ. ξω. Ἐκταράττω ὁμοῦ, βάλλω συγχρόνως εἰς ἄκραν ταραχήν.
Συνεκτάσσω(ττω), Μ. τάξω. Ἐβγάζω ἢ παρατάττω εἰς μάχην ὁμοῦ μέ, συμπαρατάττω.
Συνεκτείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. ▫ Ἡ γαστὴρ τῇ ἀπλησίᾳ τῆς παρασκευῆς οὐ συνεκτείνεται, ▫ Ῥιζ.
Συνεκτελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Ἐκτελῶ (Ἀποτελῶ) σι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ συμπράττω πρὸς ἐκτέλεσιν.
Συνεκτέμνω, Μ. τεμῶ (ἀόρ. Συνέξεταμον κτλ.). Ἐκτέμνω (Κόπτων ἐβγάζω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συνεκτέον, θετ. τοῦ Συνέχω.
Συνεκτίθημι, Μ. εκθήσω. Ἐκθέτω τιόμοῦ.
Συνεκτιθηνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συνεκτρέφω βυζάνουσα, συνανατρέφω ὡς νήπιον.
Συνεκτικός, ἡ, όν. (μέ γεν.) Ὁ συνέχων (συγκρατῶν) τι, συντηρητικός· (χωρὶς κτ.) διαρκής ἢ περιεκτικός, οὐσιώδης, κεφαλαιώδης. «Αἴτια συνεκτικὰ,» Ἰατρ., τὰ συμμένοντα ἢ ἐνεργοῦντα καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς νόσου, (ἀντιθ. τῷ Προκαταρκτικά).
Συνεκτίκτω, Μ. τέξομαι. Γεννῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συνεκτικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον συνεκτικόν (περιεκτικόν), συνοπτικῶς, κεφαλαιωδῶς.
Συνεκτίνυμι(τινύω) καὶ
Συνεκτίνω(τίνω), Μ. τίσω. Πληρόνω (χρέος, πρόστιμον κτλ.) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον συνεισφέρω πρὸς ἔκτισιν (ἐξόφλησιν) χρέους κτλ.
Συνεκτοκίζω, Μ. ίσω. Συντελῶ πρὸς τὸ ἐκτεκεῖν, γεγεννῶ.
Συνεκτραχηλίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐκτραχηλίζομαι ὡς ἂν τὸ ἄλογον (Ξεπαίρνομαι) ἐπίσης ἢ ὁμοῦ μέ.
Συνεκτραχύνω, Μ. υνῶ. Ἐκτραχύνω (Ἐξαγριόνω) ὁμοῦ, συντελῶ εἰς τὸ νὰ γίνῃ τι τραχύτερον καθ' ὅτι εἶνε.
Συνεκτρέπω, Μ. τρέψω. Συμμεταβάλλω ἐκεῖ τὸ χεῖρον, συνδιαφθείρω.
Συνεκτρέφω, Μ. θρέψω. Ἐκτρέφω (Ἀναθρέφω) ἐκ συμφώνου, συντελῶ πρὸς ἐκτροφὴν (ἀνατροφήν) τινος.
Συνεκτρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Συνεξέδραμον κτλ.). Ἐκβαίνω τρέχων ὁμοῦ, κάμνω μαζῆ μὲ ἄλλους ἐκδρομήν. ‖συνεκδέχ. ἐν γέν.] συμβαίνω, συμπράττω· (μτγν.) ἀναπτύσσομαι συγχρόνως ἢ ἐξ ἴσου, συμπροβαίνω καὶ τὰ τρόπα ἢ κατὰ μτχ.) συμπίπτω, (παρβλ.) Συντρέχω. (Γραμτ.) λαμβάνω κατὰ σύμπτωσιν μόνον τὸν τύπον ἄλλης λέξεως· ἴδε Συνεκδρομή. (μέ δοτ.) ▫ Τῆς τύχης αὐτῷ συνεκδραμούσης,▫ Πλδ., τὸν ἐβοήθησε. ▫ Τὰ δὲ σπανίως συνεξέδραμε κατὰ τὸν βίον,▫ αὐτ., συνέπεσεν, ἔτυχε νὰ τὸ ἔχουν.
Συνεκτρίβω, Μ. τρίψω. Ἐκτρίβω (Ἐξολεθρεύω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. ▫ Τῆς μνήμης ὥσπερ ἐκτριβείσης ἢ τῆς ἐπιστήμης συνεκτέτριπται γνῶσις.▫ Πλάτ.
†Συνέκτροφος(ὁ, ἡ). ὁ συνεκτραφείς (συναναστραφείς) μετά τινος, σύντροφος.
Συνεκτυφλόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυφλόνω ὁμοῦ μέ.
Συνεκφαίνω, Μ. φανῶ. Φανερόνω (Γνωστοποιῶ) ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ.
Συνεκφαντικός, ἡ, όν. Ὁ συνεκφαίνων τι, δηλωτικὸς καὶ ἄλλου τινὸς ἐνταὐτῷ.
Συνεκφέρω, Μ. συνεξοίσω (ἀόρ. Συνεξήνεγκα κτλ.). Ἐβγάζω (Κουβαλῶ) μαζὴ ἔξω· συνοδεύω (συμπράττω πρὸς) ἐκφορὰν νεκροῦ· προφέρω ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ λέξιν, συνεκφωνῶ· (φρκ.) ὑποφέρω μετά τινος, (παρβλ.) Συνεκκομίζω. ‖ἐνωτ.‖ = Συνεκφαίνω (▫ Μόνος γὰρ οὗτος ξὺν Λύσιππος] καταμήνυσι τῷ γαλκῷ τὸ ἦθος αὐτοῦ [τοῦ Ἀλεξ.], ἢ συνεξέφερε τῇ μορφῇ τὴν ἀρετήν,▫ Πλ.). (πβ.) συμπαρασύρομαι. ▫ Τοῖς θυμοῖς · ,▫ Πλ.
Συνεκφεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγω ἀπὸ κοινοῦ καὶ γλυτόνω μαζὶ μὲ ἄλλον.
Συνεκφλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Καταντῶ εἰς φλογωσιν ὁμοῦ μέ.
Συνεκχειροτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξερχόμενος συχνάζω ποὺ μετ' ἄλλων.
Συνεκφορὰ (ἡ), τὸ συνεκφέρειν ἢ συνεκφέρεσθαι, ἢ ἐνταὐτῷ γινομένη ἐκφορὰ (νεκροῦ) ἢ προφορὰ (λέξεως).
Συν-εκ-φορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συνεκφέρω, Συνεκκομίζω.
Συνεκφρονέω-ῶ, Μ. ίσω. Συντελῶ πεφρονημένως, σύμμετέχω τῶν φρονημάτων τινός.
Συνεκφύομαι, Μ. φύσομαι. Φυτρόνω ἀπό τινος ὁμοῦ μέ.
Συνεκφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκφωνῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, προφέρω μὲ ἕνα ἢ τὸν αὐτὸν φθόγγον, (ἀθ.
Συνεκφώνησις, εως (ἡ), τὸ συνεκφωνεῖν ἢ συνεκφωνεῖσθαι, ἡ σύγχρονος ἐκφώνησις, (Γραμτ.) = Συνίζησις.
Συνεκφωτίζω, Μ. ίσω. Φωτίζω τι συγχρόνως καθ' ὁλοκληρίαν, συγκαταφωτίζω.
Συνεκχέω, Μ. χεῶ (ἀόρ. Συνέξεχεα κτλ.). Χύνω ἔξω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ ‖. (φσ. μτγν.) ἐξαίνω ἀπὸ πανὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους, συνεξέρχομαι σωρηδόν.
Συνεκχυμόω-ῶ, Μ. ώσω. Συντελῶ πρὸς ἐκκένωσιν τῶν χυμῶν, εὐκολύνω τὴν ἐκχύμωσιν.
‡Συνελαττόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλαττόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συνεργῶ πρὸς ἐλάττωσιν.
Συνελαύνω, Μ. ελάσω ἢ Ἀττ. ελῶ, Δώριακον (Ἐλαύνων) πανταχόθεν συνάζω εἰς ἓν μέρος· φέρω (καὶ ἀμτβ. καταντῶ) εἰς τὰ στενά, στενοχωρῶ, βιάζω· (συχν.) συμβάλλω (καὶ ἐλλ. συμπλέκομαι) εἰς μάχην· Συγχρόν., Συνωθῶ.
Συνελαφρίζω, Μ. ίσω. Συναναπαυφρίζω.
Συνελέγχω, Μ. ελέγξω. Ἐλέγχω πανταχόθεν (καθ' ὅλους τοὺς τρόπους, ἀναντιρρήτως).
Σύνελεν, Π. ἀντὶ Συνεῖλεν, γ'. ἑν. προ. τοῦ ἀορ. Β', τοῦ Συναιρέω.
Συνελευθερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλευθερόνω ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου, συμπράττω πρὸς ἐλευθέρωσίν τινος.
Συνέλευσις, εως (ἡ). Ἕνωσις ἀνθρώπων συνερχομένων εἰς ἓν μέρος, συνάθροισις, ἀντάμωσις· σύνοδος.
Συνελεύσομαι, μελλ. τοῦ Συνέρχομαι.
Συνελευστικός, ἡ, όν. Ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ συνέρχεσθαι, κοινωνικός. ▫ Τὸ συνελευστικόν,▫ Πλ., ἡ πρὸς τὸν κοινωνικὸν βίον φορά (τάσις).
Συνελήλυθα, πρκ. τοῦ Συνέρχομαι.
Συνελήφθην, παθ. ἀόρ. τοῦ Συλλαμβάνω.
Συνελθεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συνέρχομαι.
Συνέλιξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Συνελίσσω(ττω), Μ. ελίξω. Τυλίζω (Ἑλουρίζω) μαζὴ ἕνα μετ' ἄλλου ἢ αὐτὸ πρὸς ἑαυτό, κάμνω ἕνα κουβάρι. «Κίρκον δὲ ἔχει [ὁ χαμαιλέων]... συνελιττομένην ἐπὶ πολύ, καθάπερ [μάντα,▫ Ἀριστ.
Συνελκόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἕλκόω (Πληγόνω) κατὰ συμπάθειαν.
Συνελκυστέον, θετ. τοῦ
Συνελκύω καὶ
Συνέλκω, Μ. ἕλξω καὶ ελκύσω (ἀόρ. Συνεῖλκυσα κτλ.). Τραβῶ μαζὴ (εἰς ἓν μέρος)· συστέλλω· συμπαρασύρω.
Συνελπίζω, Μ. ίσω. Ἐλπίζω παρομοίως.
Συνελών, ἀόρ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ Συναιρέω.
Συνεμ-βαίνω, Μ. βήσ.μαι. Ἐμβαίνω ὁμοῦ
Συνεμ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐμβάλλω (Ἐμβάζω, [καὶ ἐλλ.] Ἐμβαίνω ὡς ἰχθύας) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συνεισβάλλω.
Συνεμ-βιβάζω, Μ. άσω. Ἐμβάζω (χωρὶς τὸ πλοῖον) ὁμοῦ μέ
Συνεμβολή (ἡ), τὸ συνεμβάλλειν, ἡ συγχρόνως γινομένη ἐμβολή. ▫ Κώπης —,▫ Αἰσχλ., ἢ ἐκ συμφώνου κωπηλασία.
Συνέμεν, Δ. ἀντὶ Συνεῖναι, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Σύνειμι.
Συνεμέω-ῶ, Μ. έσω. Ἔρνῶ ὁμοῦ καὶ. ▫ Χολὴν —,▫ Θ. Πρόδρ.
Συνεμ-πάσσω, Μ. πάσω. Κεκκίζω (Σκορπίζω) ἀνάμεσα μετὰ τῶν ἄλλων.
Συνεμ-πείρω, Μ. περῶ. Ἐμπείρω (Ἐκφρόνω, Πειρουνάζω) ὁμοῦ.
Συνεμ-πίμπρημι, Μ. εμ-πρήσω. Καίω (Πυρπολῶ) ὁμοῦ μέ.
Συνεμ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω ὁμοῦ μέσα ἢ ἐκάνω εἰς· κάμνω ἐκδρομὴν (ἐπιπίπτω) συγχρόνως κατά τινος· (μτγν.) συμπίπτω εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν.
Συνεμ-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω μαζὴ ἕνα μετ' ἄλλου, συμπλέκω.
Συνεμ-πνέω, Μ. πνεύσω. Ἐμπνέω ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ.
Συνεμπνους-ους (ὁ, ἡ), = Σύμπνους, σύμφρονος.
Συνεμ-πολάω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ ὁμοῦ.
Συνέμπορος (ὁ, ἡ). σύντροφος ἐμπορεμ (ὁ-

δοιπόρου), συνοδοιπόρος, συνταξιδιώτης· (ἐν γέν.) κοινωνός, συμμέτοχος, σύντροφος. «Ἀλλ' ἐξι πρᾶξις τῶν λόγων συνέμπορος.» Γρ.

Συν-εμ-πρήθω, Μ. πρήσω, =Συνεμπίμπρημι.

†Συνέμπτωσις, εως (ἡ), τὸ συνεμπίπτειν, συντυχία, σύμπτωσις.

Συν-εμ-φαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (Ἐμφαίνω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ· σημαίνω (ἀφίνω νὰ ἐννοηθῇ) τι κατὰ συνέμφασιν.

Συν-εμ-φανίζω, Μ. ίσω. Ἐμφαίνω (Ἐμφανίζω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνέμφασις, εως (ἡ), τὸ συνεμφαίνειν (δηλοῦν συγχρόνως, ὑπαινίττεσθαι ᾧ ἄλλο) τι, (Γαλλ.) allusion. «Οἰκειοῦσιν Ἀφροδίτῃ φαλαρίδα... κατὰ συνέμφασιν τοῦ φαλλοῦ.» Ἀθ.

Συν-εμ-φέρω, Μ. συνενεγκῶ (ἀόρ. Συνενήνεγκα κτλ.). Φέρω καὶ ἐγὼ συγχρόνως μέσα· συντελῶ ὁμοῦ.

Συν-εμ-φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμφορῶ ὁμοῦ, συνεμβάλλω.

Συνεναντίον, ἐπίρ. Ἴσια, καταντικρύ (ἀγνάντια).

Συν-ενδείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω (Ἀποδείχνω, Φανερόνω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνενδεκάζω, Μ. άσω καὶ

Συν-ενδεκατίζω, Μ. ίσω, Συνεορτάζω τὴν ἑνδεκάτην τοῦ μηνός, (εἰς τὸν Δμ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐνδεκάζω).

Συν-ενδίδωμι, Μ. ἐν-δώσω (ἀόρ. Συνενέδωκα κτλ.). Ἐνδίδω (Ὑποχωρῶ) συγχρόνως.

Συνένδοσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἀμοιβαία ὑποχώρησις, συγκατάβασις.

Συν-ενδύω, Μ. δύσω. Ἐνδύω συγχρόνως.

Συν-ενείκομαι, Π. ἀντὶ Συμφέρομαι, φέρομαι ὁμοῦ· συναπαντῶμαι μετά τινος.

Συνένεξις, εως (ἡ), =Συμπεριφορά.

Συν-ενθουσιάζω(ενθουσιάσω-ῶ), Μ. άσω. Συμμετέχω τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τινος, ἐνθουσιάζομαι ἐπίσης.

Συν-ενίημι, Μ. ενήσω (ἀόρ. Συνένηκα κτλ.). Ῥίπτω (Βάλλω, Ἀφίνω) τι συγχρόνως μέσα εἰς.

Συν-ενυπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἢ δαιμόνιο κατά τινων (Ἔννοῶ, Καταλαβαίνω) συγχρόνως.

Συνενόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἑνόνω δύο ἢ καὶ πλείστερα πράγματα ὁμοῦ, συνενόω.

Συνέντασις, εως (ἡ), τὸ συνεντείνειν ἢ συνεντείνεσθαι, τέντωμα ὅλων τῶν μερῶν ἑνὸς σώματος ὁμοῦ, (ἐν γέν.) =Ἔντασις.

†Συν-εν-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Βάλλω ὁμοῦ εἰς τάξιν, ἐγκαταστάττω μετὰ τῶν ἄλλων.

Συν-εν-τείνω, Μ. εντῶ. Ἐντείνω ὁμοῦ, δίδω συγχρόνως τόνον εἰς.

Συνέντευξις, εως (ἡ), =Συντυχία, [ἐκ τοῦ

†Συν-εντυγχάνω, Μ. τεύξομαι, =Συντυγχάνω.

Συν-εν-τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐντρυφῶ ὁμοῦ.

Συν-εν-τυμβεύω, Μ. εύσω. Συνθάπτω (ἐν τῷ τοῦ αὐτοῦ τύμβου).

Συνένωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἕνωσις δύο ἢ καὶ πλειοτέρων πραγμάτων ὁμοῦ.

Συν-εξ-άγω, Μ. άξω. Ἐβγάζω μαζῆ (μεταφορ.) συναποκτείνω. «Καὶ τήνδε μὲν ἐνθάδε ἐπεμνήσθην, ὅτι τὸν ἄνδρα περιπόζουσα ἀπετύγχανέ τε καὶ συνεξήγαγεν ἑαυτήν.» Ἀκρ.

Συν-εξ-αιθερόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμμεταβάλλω εἰς αἰθέρα.

Συν-εξ-αιθριάζω, Μ. άσω. Ἐκθέτω ὁμοῦ εἰς τὸ ὕπαιθρον (εἰς τὴν ἀστεριάν, εἰς τὸν ἀέρα).

Συν-εξ-αιματόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμμεταβάλλω εἰς αἷμα.

Συν-εξ-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Συνεξεῖλον κτλ.). Παίρνω (Ἐβγάζω, Ἀφαιρῶ) ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου, κυριεύω πάλιν ἢ χώραν μετά (ὡς σύμμαχός) τινος. «Ἥρας, Ἀθήνας θ', αἳ συνεξεῖλον Φρύγας.» Εὐρ.

Συν-εξ-αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω καὶ Ἐπαίρνω (Σηκόνω ὑψηλά) τι ὁμοῦ μέ, συνανυψόνω (κυρ. καὶ μτγμ.). ||. (ἀλλ.) σηκόνομαι ᾧ ἀναχωρῶ μετά τινος, Συναναζεύγνυμι.

Συν-εξ-ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξερχόμενος ἀκολουθῶ κατόπιν τινός (τὸν συνοδεύω).

Συνεξακολούθησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (Γρμτ.) =Συνεκδρομή.

Συν-εξ-ακοντίζω, Μ. ίσω. Τινάζω ἔξω (Ἐξακοντίζω) ὁμοῦ μέ.

Συνεξακουστέον, θετ. τοῦ

Συν-εξ-ακούω, Μ. ακούσομαι. Ἀκούω τι μακρόθεν ἢ εὐκρινῶς ὁμοῦ μὲ ἄλλον. (Γρμτ.) ἐννοῶ ἀπὸ κοινοῦ, συνυπακούω. «Εἴ που δέ τι τῶν δεόντων ῥηθῆναι ἐξετάζων εὕροις λεῖπον τοῦ γράμματος.., οἶσθ' ὅπως κἀκεῖνο τοῖς ῥηθεῖσι συνεξακούεσθαι.» Ἑρμ. Ἀκτ.

Συν-εξ-αλείφω, Μ. αλείψω. Ἐξαλείφω ὁμοῦ.

Συν-εξ-αλλάσσω(ττω), Μ. άξω. Συμμεταβάλλω.

Συν-εξ-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Πηδῶ μαζῆ ἔξω ἀπό.

Συν-εξ-αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι (ἀόρ. Συνεξήμαρτον κτλ.). Σφάλλω (Ἀμαρτάνω) ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-αμείβω, Μ. είψω. Συναλλάσσω, Συνεξαλλάσσω.

Συν-εξ-αμιλλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐξαμιλλῶμαι (Φιλονεικῶ, Ξεσυνερίζομαι) συγχρόνως πρός τινα.

Συν-εξ-αναλίσκω, Μ. αναλώσω. Ἐξοδεύω τι ὅλως διόλου (Καταδαπανῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-αναπληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀναπληρόνω (Ἀπογεμίζω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγάλλω ἄνθη ἢ Ἀνοίγω ὡς ἄν ἄνθος (Ἀναδόμαι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-ανίημι, Μ. ανήσω. Ἐξανοίγω (Χαλαρώνω) ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-ανίστημι, Μ. αν-αστήσω (ἀόρ. Συνεξανέστησα καὶ δ'. Συνεξανέστην κτλ.). Σηκόνω (ᾧ μσ. Σηκόνομαι) ἐπάνω (Ἐπαναστατῶ, Μεταστοιχίζω, [ἐν γέν.] Κινοῦμαι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. «Τοῖς καιροῖς —, ὡς Ἱλλ., κινοῦμαι κατὰ τὰς περιστάσεις (ἔμαθα εὔκαιρίαν) πρὸς ἐπανάστασιν.

Συν-εξ-αν-οίγω, Μ. αν-οίξω (ἀόρ. Συνεξήνοιξα ἢ Συνεξανέῳξα κτλ.). Ἀνοίγω ὁμοῦ ὅλως διόλου.

†Συν-εξ-αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαντλῶ (μεταφορ. Ὑποφέρω) ὁμοῦ.

Συν-εξ-ανύτω(-ανύω), Μ. ανύσω Ἐκτελῶ (Φέρω εἰς πέρας) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. «Οὐ συνεξανύτων (ξένη τὴν ὁδὸν), Πλ., μὴ φθάσωντας τὸν εἰς τὸν δρόμον, μένω ὀπίσω.

Συν-εξ-απατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαπατῶ συγχρόνως.

Συν-εξ-απο-στέλλω, Μ. στελῶ. Στέλλω ἔξω (Ἐξαποστέλλω) ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-άπτω, Μ. ᾱψω Ἐξάπτω (Ἐξαρτῶ) τι ἀπό τινος ὁμοῦ μέ, συνδέω. Σ) ἀνάπτω συγχρόνως, Συνεκπυρόω.

Συν-εξ-αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ μαζῆ, συμπεριλαμβάνω εἰς τὸ μέτρημα.

Συν-εξ-αρκέω-ῶ, Μ. αρκέσω. Ἐξαρκῶ ὁμοῦ πρός τι, ἐξισοῦμαι ἀναλόγως.

Συν-εξ-άρχω, Μ. ᾰρξω. Ἀρχίζω (Ἐπιχειρίζομαι) τι ὁμοῦ μέ. «Μετανοεῖν δὴ νῦν συνεξάρχειν (ὅπου ὁ Κορ. διορθ. συνεξαρκεῖν), «Πλάτ. [Ἀξίοχ.].

Συν-εξ-αστράπτω, Μ. ᾰψω. Ἐξαστράπτω ὁμοῦ μέ, συνελάμπω ὡς ἀστραπή.

Συν-εξ-ατμίζω, Μ. ίσω. Ἐξατμίζω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-ατονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀτονῶ ὁμοῦ ὅλως διόλου, ἐξασθενῶ συγχρόνως.

Συν-εξ-αυαίνω, Μ. αυανῶ. Ξηραίνω τι ὁμοῦ ὅλως διόλου, συναποξηραίνω.

Συν-εξ-εγείρω, Μ. εγερῶ. Σηκόνω ἀπό τὸν ὕπνον (Ἐξυπνῶ [καὶ μτφρ.] Διεγείρω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-είμι, Μ. ειμι (μπρτ. Συνεξιών χῆμ.), =Συνεξέρχομαι.

Συν-εξ-ελαύνω, Μ. ελάσω. Ἐξελαύνω (Ἐκδιώκω) ὁμοῦ μέ. 2) (ἀλλ.) Συνεξέρχομαι (κυρ. ἔφιππος ἢ ἐφ' ἅρματος)· συνεκστρατεύω.

Συνεξελεύθερος, ὁ, ἡ, =Συναπελεύθερος.

Συν-εξ-ελίσσω(ττω), Μ. ελίξω. Ξετυλίζω (Ξεδιπλόνω) συγχρόνως.

Συν-εξ-έλκω, Μ. ἑλξω καὶ ελκύσω (ἀόρ. Συνεξειλκυσα κτλ.). Τραβῶ συγχρόνως ἔξω, τραβῶν ἐβγάζω ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-ερπύω-ῶ, Μ. ερεύσω. Ἕρπω μαζῆ, ξερπῶν ἐβγάζω ὁμοῦ μέ.

Συνεξεργάζομαι, Μ. άσομαι, = Συγκατεργάζομαι.

Συνεξ-ερεύθω (χωρὶς Μ.). Κάμω τι συγχρόνως νὰ γένῃ ἐξέρυθρον (κατακόκκινον).

Συνεξερευνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρευνῶ μὲ ἐπιμονὴν (Ἐξετάζω) συγχρόνως νὰ εὕρω (νὰ ἀνακαλύψω) τι.

Συν-εξ-ερύω, Μ. ερύσω, = Συνεξέλκω.

Συν-εξ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συνεξῆλθον κτλ.). Ἐβγαίνω μαζῆ ἔξω, ἐξέρχομαι συγχρόνως.

Συν-εξ-ετάζω, Μ. άσω. Ἐξετάζω τι ὁμοῦ μὲ (παραλλήλως πρὸς) ἄλλο, συμπαραβάλλω. ||. (κθ.) συγκρίνομαι (παραβάλλομαι) πρός τινα· ἐξισοῦμαι, συναριθμοῦμαι.

Συνεξέτασις, εως (ἡ), τὸ συνεξετάζειν ἢ

συνεξετάζεσθαι, ἢ ἐκ παραλλήλου ἐξέτασις.

Συνεξευπορέω-ῶ, Μ. ήσω ᾗ

Συνεξευπορίζω, Μ. ίσω, = Συνεκπορίζω.

Συνεξευρίσκω, Μ. ευρήσω. Ἐρευνῶν εὑρίσκω (Ἐξευρίσκω) τι ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου μέ.

Συνεξηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὁδηγῶ ἢ Ἐξηγῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνεξημερόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι, Ἡμερόνω (Ἡμερόομαι) ὁμοῦ ὅλως διόλου.

Συνεξηχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συνεκφωνῶ

Συνεξιάσμαι-ῶμαι, Μ. ασομαι. Ἰατρεύω ὁμοῦ.

Συνεξοδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξελαύνω τι συγχρόνως διὰ τοῦ ἱδρῶτος ἢ ἐν εἴδει ἱδρῶτος.

Συνεξοικίζω, Μ. άσω. Ἐκβάλλω ὁμοῦ ἐν εἴδει ἀποικίας, συνεξορίω.

Σύνεξις, εως (ἡ), τὸ συνέχειν ἢ συνέχεσθαι, συνοχή, συγκράτησις.

†Συνεξιτάζω, Μ. άζω. Ἐξιτάζω τι μετά τινος.

Συνεξισόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ἴσον (ὅμοιον) μέ ἄλλο τι.

Συνεξίσταμαι, Μ. συνεκστήσομαι (ἀόρ. Συνεξέστην κτλ.). Ἐξίσταμαι (Ἐβγαίνω [κυρ.] ἀπὸ τὰς φρένας μου, Ἐνθουσιάζομαι) συγχρόνως ἢ ἐπίσης.

Συνεξιχνεύω, Μ. εύσω. Ἀνιχνεύω (Ἀνερευνῶ, Ἐξιχνιάζω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνεξοδεύω, Μ. εύσω. Συνακολουθῶ εἰς ἔξοδον, συνεξέρχομαι.

Συνεξοζόω, Μ. οζήσω. Ἀναδίδω συγχρόνως ὀσμήν.

Συνεξοκέλλω, Μ. σκελῶ. Ἐξοκέλλω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνεξολισθαίνω, Μ. ολισθήσω (ἀόρ. Συνεξωλίσθον κτλ.). Γλιστρῶν ἐκπίπτω ἢ ἐκφεύγω (Ξεγλιστρῶ) ὁμοῦ μέ.

Συνεξομοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ὅμοιον μέ ‖. (πθ. ἢ μσ.) ἐξομοιοῦμαι πρός.

Συνεξομοίωσις, εως (ἡ), τὸ σύσ. τοῦ προηγ., ἢ μετά τινος ἐντελὴς ὁμοίωσις (ἐξομοίωσις). ✦ Τὴν πρὸς τοὺς τόπους συνεξομοίωσιν τοῦ πολυποδος, ✦ Εὐς.

;Συνεξοπλίζω, Μ. ίσω. Ἐξοπλίζω συγχρόνως.

Συνεξορθιάζω, Μ. άσω. Ἐξορθιάζω συγχρόνως, συνδιεγείρω.

† Συνεξορίζω, Μ. ίσω. Ἐξορίζω ὁμοῦ μέ.

Συνεξορμάω-ῶ, Μ. ήσω, = Συναπορμῶ (ἀμτθτ. ἢ ἑλλ.) ὁρμῶν ἐξ ὁρμᾶται (καὶ μτνμ. ἐκβλαστάνω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνεξορούω, Μ. ορούσω, = Συνεξορμῶ, κατορθῶμαι μαζῆ ἔξω.

Συνεξουράσω(ττω), Μ. ούρξω. Σκάπτων ἐβγάζω (Ξεσκάπτω) ὁμοῦ μέ.

Συνεξοργίομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐξοργίζομαι (Θιατρίζω) τι ὁμοῦ μέ.

Συνεξοστρακίζω, Μ. ίσω. Ἐξοστρακίζω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. συμφωναβεύω (διὰ τοῦ ἐξοστρακισμοῦ), συνεξορίζω.

Συνεξουσιάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγάλλω τι συγχρόνως διὰ τῶν ὤμων.

Συνεξυγαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι συγχρόνως ξύγρον (καθυγραν), ὑγραίνω ὁμοῦ ὅλως διόλου.

Συνεξυμνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξυμνῶ ὁμοῦ μέ. συνανυμνῶ.

Συνεξυπάγομαι, Μ. άξομαι. Συνεξαπατῶ, συμπαρασύρω.

Συνεξυφαίνω, Μ. ανῶ. Ἐξυφαίνω ὁμοῦ μέ.

Συνεξωθίω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Συνεξέωσα). Σπρώχνων ἐβγάζω (Ἐξωθῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

†Συνεξωραΐζω, Μ. ίσω. Καλλωπίζω (Καθωραΐζω) ὁμοῦ μέ.

Συνεορτάζω, Μ. άσω. Ἑορτάζω ἐκ συμφώνου, συμπανηγυρίζω.

Συνεορτάστης, οῦ (ὁ). ὁ συνεορτάζων.

Συνεοχμός (ὁ), Π. ἀντὶ Συναχὴ, κλείδωσις.

†Συν-επ-αγείρω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Συνεπαγείρω.

Συνεπάγω, Μ. άξω (ἀόρ. Συνεπήγαγον κτλ.). Ἐπάγω (Ἐπιφέρω) τι ὁμοῦ κατά τινος. ‖. (μσ.) φέρω (κουβαλῶ) μαζῆ μέ ὅπου Ἐπάγω.

Συνεπαγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐπαγωνίζομαι μετά τινος, συναγωνίζομαι ἐπαναλημμένως ἢ ἐπιμόνως, (ἐν γέν.) συμμαχῶ, συμβοηθῶ.

Συνεπάδω, Μ. άσομαι. Ἐπᾴδω (Ἐπαναλαμβάνω τὸ αὐτὸ ᾆσμα) μετά τινος.

Συνεπαείδω, Μ. αείσω, Π. ἀντὶ Συνεπᾴδω.

Συνέπαθον, ἀόρ. β'. τοῦ Συμπάσχω.

Συνεπαινέω-ῶ, Μ. αινέσω. Ἐπαινῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου)· (μτνμ.) = Συναινῶ, συμφωνῶ.

Συνέπαινος (ὁ, ἡ). ὁ συνεπαινῶν (ᾗ μτνμ. συναινῶν εἷς) τι, ὁμογνώμων, σύμφωνος. ✦ Συνέπαινος εἰμί τινι, ✦ Ἡρ., = Συναινῶ εἰς.

Συνεπαίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω μαζῆ ἐπάνω· (μτφρ. πρός ἀπαρ.) συμπαροριμῶ, συνδιεγείρω. ✦ Ὅτε γὰρ οἶνος συνεπαίρει . . παρῄρησιάζεσθαι, ✦ Σεν.

Συνεπ-αισθάνομαι, Μ. αισθήσομαι. Αἰσθάνομαι ἢ Ἐννοῶ τι μὲ τὴν αὐτὴν ἀκρίβειαν, συναισθάνομαι ἐπίσης.

Συνεπαιτιάσμαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Κατηγορῶ ὡς συναίτιόν (ἐπίσης ἔνοχόν) τινα, συγκατηγορῶ.

Συνεπαιωρέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Κρέμαμαι ὁμοῦ μετέωρος ἐπάνω θέν τινος, ἐπίκειμαι ἢ ἀεροβατῶ ἐπίσης.

Συνεπακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπακολουθῶ ὁμοῦ, συνακολουθῶ κατ' ἴχνος· (μτνμ.) εἶμαι τοῦ αὐτοῦ φρονήματος (συστήματος).

Συνεπακτήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Συγκυνηγός.

Συνεπαλαλάζω, Μ. άξω. Ἐπαλαλάζω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου), συνεπηχῶ (συνευφημῶ) ἀλαλάζων.

Συνεπ-αλείφω, Μ. είψω. Συμπαρορμῶ, συμπαροτρύνω.

Συνεπ-αμύνω, Μ. αμυνῶ. Συμβοηθῶ τινα νὰ ἀντισταθῇ ἢ νὰ ὑπερασπισθῇ, συντσιπουρῶ (πρὸς ἄμυναν).

Συνεπ-είνειμι, Μ. ειμι καὶ

Συνεπανέρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συνεπανῆλθον κτλ.). Ἐπιστρέφω (Ἐπανέρχομαι) μετά τινος.

Συνεπανίστημι, Μ. αναστήσω (ἀόρ. Συνεπανέστησα ᾗ β'. Συνεπανέστην κτλ.). Κινῶ τινα (καὶ μσ. Κινοῦμαι) ὁμοῦ εἰς ἐπανάστασιν, ἐπαναστατῶ συγχρόνως.

Συν..φαιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Δρέπω ὁμοῦ πάλιν (Ξαναδιορόνω) ὁμοῦ μέ, ἐπαναφέρω συγχρόνως εἰς τὴν πρατέραν τάξιν.

Συνεπ-απ-ειρέω, Μ. ερῶ, = Συναπειρέω.

Συνεπάπτομαι, Ἰων. ἀντὶ Συνεφάπτομαι.

Συνεπαρήγω, Μ. αρήξω. Συμβοηθῶ.

;Συνεπ-αρτύω, Μ. ύσω. Ἑτοιμάζω τι ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου) μετά τινος.

Συνεπασχέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγγυμνάζω (Συνεξασκῶ) τινα κατά τινος.

Συνεπαυγάζω, Μ. άσω. Συνεκλάμπω.

Συνεπαυξάνω, Μ. αυξήσω. Αὐξάνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. συμπροάγω (καὶ ἀμτθτ. ἢ πθ. συμπροάγομαι) εἰς αὔξησιν.

Συνεπ-αφίημι, Μ. αφ-ήσω (ἀόρ. Συνεπαφῆκα κτλ.). Ἀφήνω (Ῥήχνω, Ἐκπολνῶ) τι συγχρόνως κατά τινος.

Συνεπεγείρω, Μ. εγερῶ. Διεγείρω συγχρόνως.

Συνέπεια (ἡ), [σύν, ἕπος]. συνέχεια (ἀλληλουχία) λέξεων ἢ φράσεων· συμπλοκὴ λόγου· κεφαλικὴ στίχων, (Γαλλ.) tirade.

Συνεπείγω, Μ. επείξω. Ἐπείγω (Κατεπείγω) ὁμοῦ (μτνμ.) συνεπουξάνω. ‖ (ἀμτθτ. ἢ ἑλλ.) ἐπείγομαι συγχρόνως. σπεύδω ἐπίσης. ✦ Κρὴ ὧν τὸν ἰητρὸν τοῦ πάθεος ξυνεπείγεν μᾶλλον ἀρήγοντα, ✦ Ἀρετ. (καὶ μσ.) ✦ Ἄριστος (καιρὸς) δὲ ὁ μετὰ ἑβδόμην· πρόσθεν δὲ μὴ συνεπειχθείης, ✦ αὐτ.

Συνεπείδον, ἀόρ. β'. τοῦ Συνεφοράω.

Συνεπ-ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Συνεπήειν ᾖα) Ἐπέρχομαι (Ἐφορμῶ) ὁμοῦ κατά τινος.

Συνέπεξις, εως (ἡ), τὸ συνεπείγειν ἢ συνεπείγεσθαι, σπουδή, ἐπίσπευσις.

Συνεπ-εισ-ειμι, Μ. ειμι (παρατ. Συνεπεισῆειν κτλ.). Ἐμβαίνω κατόπιν (Ἐπεισέρχομαι) ὁμοῦ μέ ἄλλους.

Συνεπ-εισ-κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμπεριστρέφων ἐμβάζω τι μέσα εἰς, συνεπεισφέρω ὡς δι' ἐγκυκλήματος.

Συνεπ-εισ-πίπτω, Μ. εισπεσοῦμαι (ἀόρ. Συνεισέπεσον κτλ.). Εἰσπίπτω κατά τινος (Ἐπεισπίπτω) ὁμοῦ μέ.

Συνεπ-εισ-ρέω, Μ. ρύσω καὶ ρυήσομαι. Εἰσρέω ἀδιακόπως (Ἐπεισρέω) ὁμοῦ μέ.

;Συνεπ-εισ-φέρομαι, Μ. εισ-οίσομαι (ἀόρ. Συνεπεισηνέχθην κτλ.). Φέρω τινὰ κατόπιν μου μέσα εἰς.

Συνεπ-εκ-πίνω, Μ. πίομαι. Πίνω ὁμοῦ ἔπειτα ἀπό.

Συνεπ-εκ-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω ὁμοῦ ἔτι μᾶλλον, συνεργῶ εἰς τὸ νὰ γένῃ τι διαρκέστερον. ✦ Παντὶ τῷ αἰῶνι συνεπεκτείνεται, ✦ Ἀμφιλόχ., συνδιαιωνίζει.

Συνεπ-ελαφρύνω, Μ. υνῶ. Συμβοηθῶν κάμνω ἐλαφρότερον τὸ φορτίον, συμμερίζομαι τὸ βάρος, συνεπικουρίζω.

Συνεπ-εμ-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Συνεπενέβην κτλ.). Ἐπεμβαίνω ὁμοῦ μέ, συνεπιβαρύνω. ✦ Ταῖς ἀτυχίαις τινὸς (✦ Ταῖς κατ' ἀλλήλων καιροῖς) —, ✦

Πλδ., μεταχειρίζομαι πρὸς ὄφελός μου, (παρβλ. Συνεπιτίθεμαι).

Συνεπεμφαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (Κάμω νὰ φαίνεται) τι συγχρόνως εἰς τὴν ἐπιφάνειάν μου.

Συνεπεξάγω, Μ. ἄξω, = Συνεπάγω ὡς εἰς ἐπιβραμήν, (μτνμ.) Συνεπαίρω.

Συνεπεξεργάζομαι, Μ. άσομαι. Συγκατεργάζομαι, συνκατορθόνω.

Συνεπερείδω, Μ. ερείσω. Ἀκκουμβῶ (μτβ. καὶ ἀμτβτ.) ὁμοῦ ἐπάνω εἰς.

Συνεπερίζω, Μ. ίσω. Συναμιλλῶμαι πρός τινα.

Συνεπέρχομαι, Μ. ελεύσομαι. Ἐπέρχομαι ὁμοῦ, συνεφορμῶ, συνεπιπίπτω.

Συνεπεσπόμην, Ἰων. ἀόρ. τοῦ Συνεφέπομαι.

Συν-επευδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνευδοκῶ (Συγκατατίθεμαι) ἐπί τινι.

Συνεπευθύνω, Μ. υνῶ. Συνδιευθύνω τι (Συνεργῶ) πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ.

Συνεπ-ευφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπευφημῶ ὁμοῦ, δείχνω ἐπίσης δι' ἐπευφημήσεων τὴν συγκατάθεσίν μου εἴς τι.

Συνεπεύχομαι, Μ. εὔξομαι. Ἐπεύχομαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συνεπικαλοῦμαι εὐχόμενος.

Συνεπήρικα, πρκ. τοῦ Συνεπερίζω.

Συνεπέχω, Μ. ἕξω. Ἐπιμένω ὁμοῦ, Συμπαρακολουθῶ.

Συν-επηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἠχὼ συγχρόνως ἤχον, συνοδεύω μὲ τὸν ἦχον τῆς φωνῆς μου τὴν φωνὴν τοῦ ψάλλοντος· (ἐπὶ ἀψύχ.) βοῦζω (ἀντηχῶ) ὁμοῦ. «Ὁ οὐρανὸς τά τε πέριξ οἰκοδομήματα φριχώδες τι συνεπήχησεν,» Δ. Κάσσ.

Συνεπι-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Συνεπέβην κτλ.). Ἀναβαίνω ὁμοῦ ἐπάνω εἰς· (μτνμ.) λαμβάνω μέρος εἰς ἐπιχείρησίν τινα· συνεπεμβαίνω. «Νηὸς («Ἄρματος)—, «Σὺμαθ., Λογγ. «Ἦσαν συνεπέβαινον τῶν πλειόνων, πολλῶν ἅμα διὰ τὸ μέγεθος συνεπιβαινόντων,» Πλδ.

Συνεπι-βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω (Ῥίπτω) τι ὁμοῦ ἐπάνω εἰς· (ἄλλ.) παρατηρῶ συγχρόνως ἢ κατὰ παράθεσιν (ὡς ἀπρσ.) συμπίπτω. «Ὅσα συνεπιβάλλει τοῖς ὑφ' ἡμῶν γραφομένοις καιρός,» Πλδ. || (μσ.) ἐπιχειρίζομαί τι ἐκ συμφώνου μετά τινος. «Συνεπιβάλλεσθέ μοι τοῦ ἔργου,» Δκτ., (ὅπου ὅμως φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Συνεπιλάβεσθε).

Συνεπιβλάπτω, Μ. βλάψω. Βλάπτω ἠ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων, συντελῶ πρὸς βλάβην τινός, προσθέτω ἐπίσης βλάβην.

Συνεπιβλέπω, Μ. βλέψω. Ἐπιβλέπω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνεπιβοάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιβοῶ ὁμοῦ μέ.

Συν-επι-βουλεύω, Μ. εύσω. Ἐπιβουλεύομαι τινὰ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους.

Συνεπι-γαυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συντελῶ εἰς τὸ νὰ γένῃ τις γαῦρος (ὑψίφρων), ἐγκαρδιόνω ἐκ συμφώνου.

Συνεπι-γίγνομαι, Μ. γενήσομαι. Ἐπέρχομαι (Συμβαίνω) ὁμοῦ μέ.

Συνεπιγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). Ὁ συνεπιγνώσεων (ἐγχρίνων ὁμοῦ μὲ ἄλλον) τι.

Συνεπιγραφεύς, έως (ὁ). Ὁ διορισμένος ἐπιγραφεύς (ἴδε τὴν λέξ.) ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνάρχων ἐπιγραφέως.

Συνεπι-γράφω, Μ. γράψω. Ἐπιγράφω (ἐξ μτφορ. Ἀποδίδω) τι ἐκ συμφώνου εἰς τινα. «Δαίμονα καὶ τύχην ταῖς κατορθώμασι—,» Πλ. (καὶ μτ.) «Τοῖς ἑτέρων ἁμαρτήμασι συνεπιγράφεσθαι,» Κλκ., = Κοινωνεῖν ἁμαρτίαις ἀλλοτρίαις.

2) (μσ.) συνεπιβοκμάζω, συγκατατίθεμαι. «Εἰ μάτην ὁ Δίνειας ἀντίπους ὢν θανεῖται·, οὗτα συνεπιγραφεὶς τῷ τῶν Πριαμιδῶν πολέμῳ καὶ νωθρότερον δὲ περὶ τὴν μάχην διακείμενος,» Εὐς.

Συνεπι-δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω ἢ Ἀποδείχνω συγχρόνως.

Συνεπιδέω, Μ. δήσω. Δένω (ἐπὶ πληγ. Φασκ.) ὁμοῦ μέ.

Συν-επι-δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Φάνω ἢ διατρίβω πουθενὰ ὡς ταξειδιώτης μετά τινος, ἐπιδημῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-επι-δίδωμι, Μ. επιδώσω (ἀόρ. Συνεπέδωκα κτλ.). Δίδω τι (κυρ. ὡς προσθήκην ἢ συνεισφοράν, [καὶ ἄλλ.] Αὐξάνω, Ὀρθοδίδω, Ἐπιδίδω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-επι-δράσσομαι (δράττομαι), Μ. δράξομαι. Ἁδράχνω συγχρόνως, συνεπισπῶμαι. «Τῶν ἡνιῶν—,» «Εὐς. (εἰς τὸν Πλδ. ἄλλ. γρφ. Προσεπιδράσσομαι)·

Συνεπι-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ζεύγω ὁμοῦ (ἕνα κατόπιν ἄλλου), ἁρμόζω ὑπὸ τὸν αὐτὸν ζυγόν, (εἰς τὸν Ἀθ. ἄλλ. γρφ. Συνυποζεύγνυμι).

Συν-επι-ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ (Ἐπιζητῶ) τι συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου, συνεξετάζω.

Συνεπι-θειάζω, Μ. άσω. Ἀποδίδω τι καὶ ἐγὼ ἐκ συμφώνου εἰς τὴν θείαν δύναμιν.

Συνεπι-θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ μὲ προσοχὴν (Ἐπιθεωρῶ) συγχρόνως.

Συνεπι-θήγω, Μ. θήξω. Ἀκονίζω τι (καὶ μτφορ. Ἐρεθίζω τινά) συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου κατά τινος, συμπαροξύνω.

Συνεπι-θορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ θόρυβον πρὸς ἔνδειξιν ἐπιδοκιμασίας, συνεπευφημῶ θορυβωδῶς.

Συνεπι-θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνῶ ὁμοῦ διά τι, ἐπιθρηνῶ ἐκ συμφώνου.

Συνεπιθρήνησις, εως (ἡ), τὸ συνεπιθρηνεῖν.

Συνεπίθρυψις, εως (ἡ). τὸ ἐπιθρύπτεσθαι μετά (συμμερίζεσθαι τὴν ἐκ τῆς ἡδυπαθείας χαύνωσίν) τινος.

Συνεπι-θυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιθυμῶ τι ἐπίσης.

Συνεπιθυμητής, οῦ (ὁ). Ὁ ἐπιθυμῶν τι τὸ ὁπ. ἐπιθυμεῖ συγχρόνως ἢ ἄλλος, συνεραστής, (Γαλλ.) compétiteur.

Συνεπι-θωύσσω, Μ. θωύξω. Ἐρεθίζω συγχρόνως (Συμπαροτρύνω, Συνεπεγείρω) μὲ ταῖς φωναῖς μου.

Συνεπικάθημαι (παρατ. Συνεπεκαθήμην). Κάθημαι ὁμοῦ ἐπάνω εἰς.

Συνεπικαίω, Μ. καύσω. Καίω συγχρόνως ἀπὸ πάνω.

Συνεπικαλέομαι-οῦμαι, Μ. καλέσομαι. Ἐπικαλοῦμαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνεπίκειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι (Βρίσκομαι πεσμένος ἢ ἕτοιμος νὰ πέσω) ὁμοῦ ἐπάνω εἰς, ἐπίκειμαι συγχρόνως.

Συνεπικεράννυμι, Μ. κεράσω. Συγκερνῶ (Ἀνακατόνω) πάλιν ὁμοῦ.

Συν-επι-κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Λυγίζω ἢ Τσακίζω τι ὁμοῦ ἐπάνω εἰς· (κυρ. μτφορ.) κινῶ ἐκ συμφώνου εἰς αἶκτον (εἰς συμπάθειαν), συντελῶ πρὸς τοῦτο.

Συνεπι-κλύζω, Μ. κλύσω. Κύνομαι κραναηδὸν (Πλημμυρῶ) συγχρόνως ἐπάνω εἰς.

Συν-επι-κοινωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγκοινωνῶ.

Συν-επι-κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπικοσμῶ ἠ ἐγὼ ὁμοῦ, συντελῶ πρὸς καλλωπισμόν τινος.

Συν-επι-κουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Συντρέχω (Συντελῶ) πρὸς ἐπικουρίαν τινός, συμβοηθῶ, συμπαραστέκω.

Συνεπι-κουφίζω, Μ. ίσω. Ἀνακουφίζω ὁμοῦ (βοηθῶ ὥστε νὰ γένῃ ἐλαφρότερον) τὸ βάρος τινός, συντελῶ πρὸς ἀνακούφισιν (καὶ τρπ. παρηγορίαν ἢ ἐμψύχωσιν) τινος. Συνεπελαφρύνω. «Τὸ μὲν οὖν εὐτυχεῖν καὶ τοὺς φύσει μικροὺς συνεπικουφίζει ταῖς φρονήμασιν, ὥστε φαίνεσθαί τι μέγεθος περὶ αὐτούς,» Πλ.

Συνεπικραδαίνω, Μ. ανῶ. Κουνῶ συγχρόνως.

Συνεπικρίνω, Μ. κρινῶ. Κρίνω (Ἐπικρίνω) τι ἐκ συμφώνου μετά τινος.

Συνεπίκρισις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ κρηγ.

Συνεπι-κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπικροτῶ ὁμοῦ (κυρ. πρὸς ἔνδειξιν συναινέσεως). συνεπευφημῶ (χειροκροτῶν).

Συν-επι-κρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω (Σκεπάζω) τι ὁμοῦ μέ, συγκρύπτω (συγκαλύπτω) ἐκ συμφώνου.

Συνεπικυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπικυρόνω τι ἐκ συμφώνου μετά τινος.

Συνεπικωκύω, Μ. ύσω. Συνεπιθρηνῶ κωκύων.

Συνεπι-κωμάζω, Μ. άσω. Ὑπάγω ὡς κωμαστὴς (Ἐπικωμάζω) πρός τινα μαζῆ μὲ ἄλλους.

Συνεπι-λαμβάνω (σπνττ. ἀντὶ) Συνεπιλαμβάνομαι, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Συνεπελαβόμην κτλ.). Πιάνω ι Βάλλω χέρι ι καὶ ἐγὼ μαζῆ (κυρ. Ἵνα βοηθήσω ἢ ἐμποδίσω), (ἐν γέν.) συμπράττω, συνεργῶ, συμβοηθῶ, (παρβλ.) Συλλαμβάνω καὶ Συναντιλαμβάνομαι.

Συνεπι-λαμπρύνω, Μ. υνῶ. Συντελῶ «εἰς τὸ νὰ γένῃ τι λαμπρότερον, ἀγαλλοπρεπέστερον κτλ.), συναγλαΐνω. «Τὸ φρόνημα—,» Πλ.

Συνεπι-λάμπω, Μ. λάμψω. Ἐπιλάμπω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συναστράπτω λαμπρός.

Συνεπι-λέγομαι, Μ. λέξομαι. Προσθέτω ἐν εἴδει ἐπιλόγου, λέγω πρὸς τέλους. 2) συναναγινώσκω (ἐπιτρεχάδην), ἐπιλέγομαι (4) μετά τινος.

Συνεπι-λείπω, Μ. λείψω (ἀόρ. Συνεπέλιπον κτλ.). Ἐκλείπω (Ἐπιλείπω) συγχρόνως.

†Συνεπιλεκτέον, θετ. τοῦ Συνεπιλέγω.

Συνεπιληπτέον, θετ. τοῦ Συνεπιλαμβάνω

Συν-επι-λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Λογαριάζω πρὸς ταῖς ἄλλους ἢ ὁμοῦ μέ, ἐπιλογίζομαι συγχρόνως.

Συνεπιλογιστέον, θετ. τοῦ προηγ.

Συν-επι-μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμαρτυρῶ μετά τινος, ἐπικυρόνω καὶ ἐγὼ συγχρόνως μὲ τὴν μαρτυρίαν μου. «Παρέξομαι τοῖς λόγοις συνεπιμαρτυροῦντα τὰ πράγματα, » Ἄννα Κόμν. « Συνεπιμαρτυροῦντος τοῦ θείου σημείους τε ἅμα τέρασι, » Γρηγ.

Συνεπιμαρτύρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐκ συμφώνου (πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λόγων τινός) γινομένη ἐπιμαρτύρησις.

Συν-επιμαρτύρομαι, Μ. μαρτυροῦμαι (φόρ. Συνεπεμαρτυράμην). Ἐπιμαρτυρῶ μετά τινος

Συν-επιμελιδάω-ῶ, Μ. άσω. Καμαγελῶ συγχρόνως διά τι.

Συν-επιμελέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (φόρ. Συνεπεμελήθην). Ἐπιμελοῦμαι (Φροντίζω, Ἐνασχολοῦμαι) συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου περί τινος.

Συν-επιμελητής, οῦ (ὁ). ὁ συνεπιμελούμενός τι ἢ τινα, συμβοηθὸς ἐπιμελητοῦ.

Συν-επι-μερίζω, Μ. ισω. Προσδιορίζω συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου τὸ ἀνῆκον εἰς ἕκαστον μέρος.

Συν-επιμετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω ὁμοῦ ὡς ἐπίμετρον (ἓν εἶδος προσθήκης).

Συν-επιμίγνυμι, Μ. μίξω. Σμίγω (Ἀναπατόνω) προσέτι.

Συν-επι-νεύω, Μ. νεύσω. Κλίνω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ τὴν κεφαλὴν (Συγκατανεύω ἐπίσης) εἴς τι.

Συν-επινήχομαι, Μ. νήξομαι. Κολυμβῶ ὁμοῦ ἢ ἐπίσης εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, συνεπιπλέω.

Συν-επι-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπινοῶ συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.

Συνεπινοητέον, θετ. τοῦ Συνεπινοέω.

Συνέπιον, ἀόρ. β'. τοῦ Συμπίνω.

Συν-επι-ορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιορκῶ καὶ ἐγὼ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου), γίνομαι συνένοχος τῆς ἐπιορκίας τινός.

Συν-επι-πάσχω, Μ. πείσομαι. Συμπάσχω (κατ' ἐπιφάνειαν).

Συν-επι-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου), συμπλέκω, περιπλέκω.

Συν-επι-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Πλέω ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινὸς (Ἐπιπλέω) ὁμοῦ μέ.

Συνεπιπλοκή (ἡ), τὸ συνεπιπλέκειν ἢ συνεπιπλέκεσθαι, μίξις, ἐπιμιξία.

Συν-επι-πολάζω, Μ. άσω. Ἐπιπολάζω παρομοίως.

Συν-επι-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγκοπιάζω ἔτι μᾶλλον (μὲ πλειοτέραν προθυμίαν).

Συν-επι-ράπτω, Μ. ίσω. Ἐπιῤῥάπτω (ἢ μεταφορ. Ἐπιπλήττω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-επι-ῤῥέπω, Μ. ῥέψω. Γέρνω ὁμοῦ (καὶ τρπ. Κλίνω ἐπίσης) πρός.

Συν-επι-ῤῥέω, Μ. ῥυήσομαι. Συῤῥέω ἀδιακόπως.

Συν-επι-ῤῥώνυμι, Μ. ῥώσω. Ἐνισχύω (Ἐνδυναμώνω) ἐκ συμφώνου, συντελῶ πρὸς ἐπιῤῥωσίν τινος.

Συν-επι-σείω, Μ. σείσω. Ἐπισείω συγχρόνως, σείω κινῶν ὁμοῦ μέ.

Συν-επι-σημαίνω, Μ. ανῶ. Συνεπιμαρτυρῶ διὰ σημείων ἢ ὡς σημεῖον. 2) (μετ.) δείκτης συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου διά σημείων τὴν συγκατάθεσιν ἢ δυσαρέσκειάν μου εἴς τι.

Συν-επι-σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι, = Συνεπισκοπέω. παρατηρῶ (ἐξετάζω) ἐκ συμφώνου ἢ ὁμοῦ μέ, ἐπισκέπτομαι συγχρόνως. «Συνεπισκέψασθε δέ, ἤ μοι φαίνεται ταῦτα λέγειν, » Πλάτ.

Συν-επι-σκευάζω, Μ. άσω. Ἐπισκευάζω (Ἑτοιμάζω ἢ Ἐπιδιορθόνω) συγχρόνως.

Συν-επι-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιβλέπω (Ἐπιτηρῶ, παρατηρῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, Συνεπισκέπτομαι. « Συνεπισκοπούμενος τῷ πυρετῷ τήν τε φλέβα ἅμα τὴν ἀρτηρίαν, » Γαλ.

Συν-επίσκοπος (ὁ). ὁ διορισμένος ἐπιτηρητὴς (ἔφορος) ὁμοῦ μὲ ἄλλον, (Ἐκκλησ.) συμβοηθὸς τοῦ ἐπισκόπου, (Γαλλ.) coadjuteur.

Συν-επι-σκοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκοτίζω (Σκοτεινιάζω) τι ὁμοῦ μὲ ἢ παντοχόθεν.

Συν-επι-σκυθρωπάζω, Μ. άσω. Σκυθρωπάζω ὁμοῦ διάτι.

Συν-επι-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Σύρω (Τραβῶ) τι ὁμοῦ πρὸς ἑαυτόν, τραβῶ μαζὴ μὲ ἢ κατόπιν μου, συμπαρασύρω, Συνεφέλκομαι.

Συν-επι-σπεύδω, Μ. σπεύσω. Ἐπισπεύδω (Ἐπιταχύνω) τι ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου μετά τινος. ‖ μ. (ἀλλ. μὲ μσ. μέλλ.) σπεύδω ἐπίσης πρός.

Συνεπισπόμενος, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Συνεφέπομαι.

Συν-επι-στάμαι, Μ. επιστήσομαι. Ἠξεύρω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλους, Σύνοιδα. « Οὐδὲν ἐμαυτῷ ψεῦδος εἰπόντι συνηπιστάμην, » Δκ., ἡ συνείδησίς μου μοί ἔλεγεν ὅτι δέν.

Συνεπίστασις, εως (ἡ). τὸ συνεπίστασθαι, ἢ ἐκ συμφώνου μετ' ἐπιστάσεως παρατήρησις.

Συν-επι-στατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιστατῶ ὁμοῦ (Εἶμαι διωρισμένος συνεπιστάτης) εἴς τι.

Συν-επι-στέλλω, Μ. στελῶ. Στέλλω ὁμοῦ (εἴδησιν ἢ γράμματα πρός τινα, μηνῶ (παραγγέλλω) συγχρόνως (δι' ἐπιστολῆς ἢ ἀπεσταλμένου).

Συν-επι-στενάζω, Μ. στενάξω καὶ

Συν-επι-στένω (χωρὶς Μ.). Ἀναστενάζω ὁμοῦ διά τι, ἐλεεινολογῶ στενάζων καὶ ἐγὼ ἐπίσης.

Συν-επι-στρατεύω, Μ. εύσω. Ἐπιστρατεύω ὁμοῦ (Συνεστρατεύω) κατά τινος.

Συν-επι-στρέφω, Μ. στρέψω καὶ (π.) στραφήσομαι. Ἐπιστρέφω (τινὰ ἢ [ἀλλ. καὶ μσ.] ἑαυτόν) συγχρόνως πρός· συνδιευθύνω, -ομαι· (μτφ.) φέρω τινὰ εἰς ἑαυτόν, τὸν κάμνω προσεκτικὸν εἴς τι. « Ἡ δὲ φωνὴ αὕτη συνεπιστρέφει καὶ κατακοσμεῖ τοὺς προστυγχάνοντας, » Πλ. (καὶ ἀμτβτ.) « Αἱ κεραῖαι τῆς πέλτης καμπὰς ἔχουσαι, καὶ συνεπιστρεφόμεναι τῇ πυκνότητι πρὸς ἀλλήλας, » αὐτ. (ἐξ πθ.) « Πρὸς ἓν τέλος ἀφείλοντας (τοὺς νέους) ἐξ ἀρχῆς ἄγεσθαι, καὶ συνεπιστρέφεσθαι τοῖς ἤθεσιν, » αὐτ.

Συνεπίστροφος (ὁ, ἡ). ἀφικτὸς ἢ στρεπτὸς, συνεστραμμένος.

Συν-επι-συνάπτω, Μ. ψω. Συνάπτω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Συν-επι-σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω μετὰ τῶν ἄλλων, συμπαρασύρω

Συν-επι-σφάττω, Μ. σφάξω. Σφάζω ὁμοῦ τινα ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό.

Συν-επι-φορτίζω καὶ -μαι, ίζομαι Μ. ίσω -ισμαι. Ἐπιφορτίζω ὁμοῦ μέ (καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων).

Συν-επι-ισχύω, Μ. ισχύσω. Ἐνισχύω (Ἐγκαρδιόνω) καὶ ἐγὼ τινα εἰς τὸ νὰ πράξῃ τι, = Συνεπιβρώνυμι.

Συνέπτασις, εως (ἡ), τὸ συνεπτεῖνειν ἢ συνεπτεῖσθαι, ἢ ἐκ συμφώνου γινομένη ἔπτασις (αὔξησις, παρακίνησις).

Συν-επι-τάχύνω, Μ. υνῶ. Ἐπιταχύνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-επι-τείνω, Μ. τενῶ. Αὐξάνω ἐπὶ μᾶλλον (Ἐπιτείνω) καὶ ἐγὼ ὁμοῦ. « Τὴν ὀργὴν —, » Πλάτ. « Ὃ προσθεῖς ἑαυτῷ γνῶσιν συνεπιτείνει πάντως τὴν μαθησιν τὸν πόνον, » Γρηγ. Νύσσ.

Συν-επι-τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Ἐκτελῶ (Ἐπιτελῶ, τι ἐκ συμφώνου μετά τινος, συντελῶ πρὸς ἐκτέλεσιν.

Συν-επι-τέλλω, Μ. τελῶ. Συναναφαίνομαι εἰς τὸν ὁρίζοντα, συνανατέλλω.

† Συν-επι-τέμνω, Μ. τεμῶ. Συντέμνω τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-επι-τίθημι, Μ. επιθήσω (φόρ. Συνεθέμην κτλ.). Ἐπιτίθεμαι (καὶ μσ. Ἐπιπίπτω) συγχρόνως εἰς. (μτφορ.) « Τοῖς καιροῖς (« Τῇ ἀγυιᾷ) τινὸς συνεπιτίθεσθαι, » Πλάτ. = Συνεπεμβαίνειν. «Τέλος καὶ νόσου τῷ λιμῷ συνεπιθεμένης, ὥσπερ εἴωθε, » Πλ. « Καὶ ὀργὴν μεγάλην ἐγὼ ὀργίζομαι ἐπὶ τὰ ἔθνη τὰ συνεπιθέμενα, ἀνθ' ὧν ἐγὼ μὲν ὠργισθην μεγάλα, αὐτοὶ δὲ συνεπέθεντο εἰς κακά, » Γρῤ.

Συν-επι-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιτιμῶ (Ἐπιπλήττω) καὶ ἐγὼ ὁμοῦ.

Συν-επι-τρέπω, Μ. τρέψω. Ἐπιτρέπω ἐκ συμφώνου.

Συν-επι-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι καὶ δραμοῦμαι (φόρ. Συνεπέδραμον κλπ.). Τρέχω ἐπιδρομάδην (ἐλαφροπατῶ) μετά τινος.

Συν-επι-τρίβω, Μ. τρίψω. Ἀφανίζω κακὴν κακῶς (Ἐπιτρίβω) ὁμοῦ μέ.

Συν-επι-τροπεύω, Μ. εύσω. Ἐπιμελοῦμαι (Ἐπιστατῶ) τινος ὡς -

Συνεπίτροπος (ὁ). ἐπίτροπος διωρισμένος ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συγκηδεμών, συνεπιστάτης.

Συν-επι-τροχάζω, Μ. άσω. Συνεπιτρέχω· συνδιέρχομαι (ἰδ μτνμ. συναναγινώσκω) τι ἐπιτροχάδην.

Συν-επι-τυφόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐμπνέω καὶ ἐγὼ ἐπίσης τύφον (ἔπαρσιν) εἴς τινα, συντελῶ εἰς τὸ νὰ χεμίσῃ τὸ κεφάλι τοῦ κωπόν.

Συν-επι-φαίνομαι, Μ. φανοῦμαι ἢ φανήσομαι. Φαίνομαι ἐπάνω ἢ διὰ μέσου ὁμοῦ μέ, ἀναφαίνομαι (ἐμφανίζομαι) συγχρόνως, (συγχ. τῷ Συναποφαίνομαι).

Συν-επι-φάσκω, Μ. φήσω, = Συνεπίημι.

Συν-επι-φέρω, Μ. συνοίσω (φόρ. Συνήνεγκα κτλ.). Φέρω συγχρόνως τι κατά τινος (« Ὅπλα —, » Δξ.) ὁδεύω (προσφέρω, ἀπονέμω) τι ἐκ συμφώνου εἴς τινα (« Ὄνομα —, » Πλ.) ‖ μσ. φέρω (κου-

δαλῶ) μαζῆ μου· (χωρὶς πε.) ἐπιτίκτω (ἐφορμῶ) ὁμοῦ κατά τινος.
Συνεπιφθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. = Συνεπευφημῶ.
Συνεπιφορτίζω, Μ. ἰσω. Ἐπιφορτίζω ὁμοῦ μέ, συμβοηθῶ εἰς τὸ νὰ φορτωθῇ τι.
Συνεπιφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιφωνῶ ὁμοῦ μέ.
Συνεπιχαίρω, Μ. χαρήσομαι. Ἐπιχαίρω ὁμοῦ μέ, συγχαίρω ἐπί.
Συνεπιχειρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιχειρῶ συγχρόνως τι· κινοῦμαι ἐναυτίῳ ἢ ἐκ συμφώνου κατά τινος.
Συνεπιχειρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσθέτω ἢ Ἐπικυρόνω (Ἐπιχειροτονῶ) τι ὁμοῦ διὰ τῆς βίας. « Τοῖς ἑαυτῶν παρανομήμασι συνεπιχειρονομοῦντες, » Δ.Ὁδ.
Συνεπιχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγχωρῶ (Συγκατατίθεμαι) ἐπί. « Τοῖς ἐψηφισμένοις φιλανθρώποις—, » Ἐπιγρφ.
Συνεπιχωριάζω, Μ. άσω. Συνδιατρίβω μετά τινος εἰς τὸ αὐτὸ χωρίον, Συνεπιδημέω.
Συνεπιψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. Ψεύδομαι ὁμοῦ περί τινος, προσθέτω ἐκ συμφώνου ψεύματα· συνεπιμαρτυρῶ εἰς τὰ ψεύδη τινός, (Καλλ.).
Συνεπιψηφίζω, Μ. ἰσω. Ἐπικυρόνω τι ἐγὼ μετά τῶν ἄλλων διά τῆς ψήφου μου, ἐπιψηφίζω ἐκ συμφώνου.
Συνεποίσω, μέλλ. τοῦ Συνεπιφέρω.
Συνεπισκέλλω, Μ. σκελῶ. Πλησιάζω εἰς τὴν ξηράν (Ἀράζω) συγχρόνως.
Συνέπομαι, Μ. ἑψομαι. Ἀκολουθῶ ὁμοῦ κατόπιν τινός, συνακολουθῶ· παρακολουθῶ τὴν σειρὰν τῆς ὁμιλίας, (ἐπμ.) ἐννοῶ τὰ λεγόμενα· συμμερφοῦμαι, (ἐπί πραγμ.) = Παρέπομαι, (ἠθ.) « Τὸ συνεπόμενον, « ἡ συνέπεια. « Καὶ τἄλλα ἑπόμενα τούτων ξυνεπόμενα εἴπομεν, » Πλάτ.
Συνεπόμνυμι, Μ. ομόσω ἢ ὀμοῦμαι (ἀόρ. Συνεπώμοσα). Ὁμνύω συγχρόνως ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.
Συνεπισκοπέω, Μ. εὐσω. Ἐπισκέπτω (Ἐφορῶ, Ἐπιτηρῶ) συγχρόνως· γίνομαι ὁμοῦ ἐπόπτης.
Συνεπισπεύδω, Μ. σπεύσω. Παρακινῶ συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου, συμπαρορμῶ, συμπαροτρύνω.
Συνεπισύλωσις, εως (ἡ). κλεῖσιμον (ἰάτρευμα) πληγῆς, Συνεπίλωσις.
Συνεπισφίγγω, Μ. ἰσω. Βοηθῶ τινα νὰ προχωρήσῃ φωνῶν κατάπιν ὡς σῦριγξ ἄνεμος.
Συνεπισχύομαι-σῦμαι, Μ. ήσομαι. Συγκάθημαι μετά τινος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὀχήματος.
Συνέποχος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὀχήματος συγκαθήμενος.
Συνεπτυγμένως [συμπτύσσω], ἐπίφ. (μτχ.). Μὲ τρόπον περιεκτικόν (συνεπτυγμένον).
Συνεπωάζω, Μ. ώσω. Κλωσσῶ (Ἐπωάζω) καὶ ἐγὼ μαζῆ.
Συνεπωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ώσω. Κινετῶ (Σπρώχνω) καὶ ἐγὼ ὁμοῦ πρός· (μτφ.) συμπαροριμῶ, συνεπιτρύνω. « Τοῦ τυχιδίου ἢ συνεπωθοῦντος ἢ ἀντιπράττοντος. « Εὐς.
Συνεραννίζω, Μ. ίσω. Συνάζω ἢ Συμφέρω ὁμοῦ ἔρανον, συνάζω (ἢ « συνάζομαι) ἐν εἴδει ἐράνου, (ἐν γέ- « συνεισφέρω, συντελῶ. « Τὰς χρείας ἀλλήλοις συνερράνιζον, « Ἀπφ., συνεδουλεύοντο ἀμοιβαίως εἰς τὰς χρείας των. (καὶ πδ.) « Πάντων εἰς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ κοσμου συνερανισθέντων, « Φιλ. « Σωματα κόσμοις ἐπιβέτοις συνερανιζόμενα, « Ἀξ., σύνθετα ἀπό. « Δῆμος ἐκ σύγκλυδος ὄχλου συνηρανισμένος, « Δ. Ἁλ.
Συνερανισμός (ὁ). τὸ συνερανίζειν ἢ συνερανίζεσθαι, συλλογὴ ἢ συνεισφορὰ ἐράνου· (ἐν γέν.) συνάθροισις, σύναξις.
Συνερανιστής, οῦ (ὁ). ὁ συνερανίζων (συνάζων ἢ συνεισφέρων ἔρανον ἢ ἐν εἴδει ἐράνου).
Συνεραστής, οῦ (ὁ). ἐραστής τινος ὁμοῦ μὲ ἄλλον, [ἐκ τοῦ
Συνερᾶσθαι, Μ. ερασθήσομαι (ἀόρ. Συνηράσθην). Ἀγαπῶ τινα (Εἶμαι ἐραστής τινος) τὸν ἀπ. ἀγαπᾷ (ἐρωτεύεται) συγχρόνως καὶ ἄλλος. ‖ (μσ. ἀλληλοπθ. μέ δοτ.) ἀγαπῶ (ἐρωτικῶς) καὶ ἀγαπῶμαι ἐπίσης ‖ (εἰς τὸν Εὐρ. Ἀνέρομ. 222.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Συναίρω. ‖ (συγχ. τῷ-
Συνεράω-ῶ, Μ. άσω. Συγχέω, ἀνακατόνω. « Κἂν πολλὰ συνεράσας τις ᾖ, .. ἐᾷ, « Ἄρστ.
Συνεργάζομαι, Μ. άσομαι (ἀόρ. Συνειργάσθην κτλ.). (μὲ δοτ.) Ἐργάζομαι ὁμοῦ (εἰς τὸ αὐτὸ ἔργον) μετά (εἶμαι συνεργάτης ἢ σύντροφος) τινος, δουλεύω συντροφικά. (μὲ αἰτ.) ἐργάζομαί τι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ἢ εἰς τρόπον ὥστε νὰ συναρμοσθῇ πρὸς ἄλλο τι, ἰσάζω· (ἐν γέν.) = Ἐξεργάζομαι, (ἠθ.) « Λίθοι οὐξυνειργασμένοι, « Θκ., ἀδούλευτοι, ἀπελέκητοι
Συνεργάθω (παρτ. Συνειργαθών), Π. ἀντὶ Συνείργω.
Συνεργασία (ἡ), τὸ συνεργάζεσθαι, ἢ ἐκ συμφώνου γινομένη ἐργασία· συνεργία. 2) μέρος (οἴκημα) ὅπου εἰργάζοντο πολλοὶ ὁμοῦ κλεισμένοι σκλάβοι ἢ γρεώται, (Λτν.) **ergastulum**. 3) ὁμὰς (συντροφιὰ) τεχνιτῶν, συντεχνία, (Τουρκ.) ἐσνάφι. « Ἡ τῶν ἀργυροκόπων ἢ χρυσοχόων—, « Ἐπιγρφ. (παρβλ. Συνεργεῖον).
Συνεργάτης, ου (ὁ). ὁ συνεργαζόμενος (ἐργαζόμενος τὸ αὐτὸ ἔργον) μετά τινος (Γαλλ.) **collaborateur**· (ἐν γέν.) ἐργάτης, συμβοηθός.
Συνεργατίνης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Συ..τής.
Συνεργάτις, ίδος (ἡ). θηλ. τοῦ ..ριον) ὁ-
†Συνεργεῖον (τὸ). μέρος (Γαλλ.) ἀ.. ργασία 3). καὶ ἐργάζονται πολλ.. **atelier, usine**, (παρεπάττω (Ἐνεργῶ)
Συνεργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συνεργάζομαι· (μὲ δοτ.) συμβοηθῶ ὡς συνεργάτης, συμπράττω (τοῖς Πέρσαις συνεργήσαντες, κτ.) « Συνεργούμενοι, « Δ. Ἁλ., γὴν· (συνεργοῦς, βυτηβούμενα.
Σύμθημα.
συνεργὸς, ἐος (ὁ, ἡ), = Συνεργάτης. Συνεργητικός, ἡ, ὁν. « Τὸ συνεργὸς —, « Ἀρις., ἡ συνεργία.
Συνεργητέον, θετ. τοῦ Συνεργέω.
†Συνεργήτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Συνεργάτης.
Συνεργητικός, ἡ, όν. (ἡ) δυνάμενος νὰ συνεργήσῃ εἴς τι, συντελιστικός, χρήσιμος.
Συνεργία (ἡ), τὸ συνεργεῖν εἴς τι, σύμπραξις· συνέργεια· (ἰατρ. ὑγεία) τὴν ὑπ. ἐνεργοῦν πολλοὶ ὁμοῦ. « Ἐκ τῶν τοιούτων ἐπισταλῶν καὶ συνεργιῶν, « Δμ.
†Συνέργιον (τὸ), = Συνεργεῖον.
Συνεργολάβος (ὁ). ὁ ἐργολαβῶν τι ἐκ συμφώνου μὲ ἄλλον, συντροφος εἰς ἐργολαβίαν.
Συνεργοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοπιάζω ὁμοῦ ὡς
Συνεργός (ὁ, ἡ, ὁ πράττων (ἔργον) τι ἐκ συμφώνου μὲ ἄλλον, συμπράκτωρ, συνεργάτης, (Γαλλ.) **collaborateur**· (ἐπικαιρ. συνέναχος· (ἐν γέν.) σύντροφος· (ἐνίοτε) συντεχνίτης (καὶ εἰς αὐτὴν τὴν σημασ. μειοκοὶ τὸ γράφουν προπαροξυτόνως Σύνεργος).
†Συνεργὸς (ὁ), ἴδε τὸ προηγ.
Συνεργῶ, Π. ἀντὶ Συνείργω.
Συνειρῶ, Μ. ἐρῶ. Π. ἀντὶ Συμπράττω, συνεργῶ.
Συνειρεῖδω, Μ. ειρέσω. Ἐρείδω (Ἀκκουμβῶ [παθ. καὶ ὁμιθτ.], Στηρίζω, -ομαι) ὁμοῦ ἐπάνω εἰς ἢ ἑνα μετ' ἄλλου· συνδέω· συναρμόζω. συνάπτω. « Τοὺς ὁδόντας—, « Ἱππ. ‖ (μσ.) συνεπιστηρίζομαι ὁμοιοβίως· (ἑλλ.) ἐπιπίπτω μ' ὁρμὴν (μετὰ ᾳ χωρὶς τοῦ Σεῖρας) συπλέκομαι, συμβάλλω· (ἐν γέν.) χρώμαι. « Ὅποτε συνερείσειαν Διοδ. « Τέλος, συνερείσαντες τοὺς πολεμίους, « Πλ.
Συνερείπω, Μ. ερείψω. διόλου, κατεδαφίζω, ..μην, συν.. μαι, « Ὀξύνφω.
Συνέρεισις, εως (ἡ) ὥσης· σύναψις ἔχων τὴν δύνα- των—, « Ἱπ· (στηρίζειν ἢ στηρίσεις συνεπιπλοκή· συνοθείας.
Συνερεισμός, ου (ὁ). μου τοῦ ἐρείδω. Κωπηλατῶ ὁμοῦ ζεσθήτω τι ἐκ συμφώνου, συμ-
Συνερείσω, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Συνερείδω.
Συνερέω, ῶ, ων. καὶ Συνερῶ, Ἀττ. μέλλ. τοῦ Συναγορεύω.
Συνερίζω, Μ. ερίσω. Ἐρίζω (Φιλονεικῶ) μετά τινος, συγχρόνως, (κοιν.) συνερίζομαι, (συγχ. τῷ Συνερείδω).
Συνέριθος (ὁ, ἡ), Π. συνεργάτης (χυρ. εἰς ἐριουργίαν ἢ γεωργίαν)· (ἐν γέν.) συμπράκτωρ, συνεργός, συμβοηθός.
‡Συνεριπόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συνερείπω.
‡Συνερκτικός [συνείργω], ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ συνείργειν (συγκλείειν), (ἰδιαιτ. ἐπὶ ῥήτορος) ὁ συναναγκάζων (συμπείθων, δέσμων τρόπον τινὰ παντοχόθεν μὲ τὰς ἀποδείξεις του) τὸν ἀκροατήν, (ἄλλ. γρφ. Συνερτικός), (παρβλ. Συναρτικός).
Συνερμηνεύω, Μ. εύσω. Ἑρμηνεύω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Σύνερξις, εως (ἡ). τὸ συνέργειν (συνείργειν), συνάφεια, συνδεσις, (ἰδιαιτ.) σύζευξις εἰς γάμον.

†Συνέρομαι, Μ. ερήσομαι (εὔχρ. παρ. τὸ ἀπαρ. Συνέρεσθαι), = Συνερωτάω.

Συνερτύζω ἢ Συνείρω, Μ. ερτυσω (ἀόρ. Συνέρτυσα κτλ.). Ἔρτω ὁμοῦ. « Συνερτίζειν αὐτοὺς (τοὺς παῖδας) καὶ συνείρειν, « Ἀβρ.

Συνέρρουν, κατὰ κρᾶσ. ἀντὶ Συνέῤῥεον, κατὰ τοῦ Συῤῥέω.

Συνέῤῥωγα, μετ. (ἀντὶ πθ.), πρκ. τοῦ Συῤῥήγνυμι.

‡Συνερτικός [συνείρω], ἡ, όν. Ὁ συνδέων (συμπλέκων) ἐπιστημόνως τὰς ἀποδείξεις του, (οὕτως ἀνέγνωσεν ὁ Σχλ. εἰς τὸν Ἀρχρ. ἀντὶ Συνερκτικός).

Συνερύω, Μ. ύσω. Σύρω (Τρωθῶ) ὁμοῦ, = Συλλέγω.

Συνέρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συνῆλθον κτλ.). Ἔρχομαι συγχρόνως (συνήθ.) ἔρχομαι εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος μετά τινος, σιτέω, ἀνταμώνομαι (ἐπὶ πολλῶν) συνάζομαι, συναθροίζομαι (μετφ.) εἶμαι σύμφωνος (ἐπὶ πραγμ.) συμπίπτω. « Πολλάκις συνερχόμεθά τινες ἐς ταὐτά, « Πλάτ. « Συνέρχεται δὴ ἐκεῖσε ὁ στρατὸς εἰς τὸ πεδίον, « Ἡρ. « Ἐκκλησίαν τε οὐκ ἐκεῖσε αὐτῶν, οὐ ξύλλογον οὐδένα, τοῦ μὴ ὀργῇ τι ἢ γνώμῃ ξυνελθόντας ἐξαμαρθάν. « Οὐ συνήλθομεν ὡς πολεσ[illegible] « Ξεν. (ἢ κατ' ἀσυνήθ. συνΣοφ., ὑπὸ ἀξιολογωτάτων πα« Εὐρ., « Θκ., συγκροτηθέντων λέχος συνῆλθον, « συνεμάθομεν εἰς γάμων (ἢ ἄλλ.) ἐλθόντες τελ[illegible]τούς. « Γρο., πρὶν μετφ.) « Εἰς [illegible]) « Συνελθεῖν συνΠλ., νὰ ἀνταμωθῶ[illegible], « Ξεν. (καὶ σουν. « Συνῆλθέ σοι φιλοτιμηθῆναι, « νησε, τὰ ἐταιρεύσασθαι ἁμιλήπραγμ.) « Ταῦτα πάντα συμφω« Ὑπ., συνδρομόντα, συμπεσόν ἐπὶ Συνερῶ, ἴδε Συνερέω.

Συνερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ σύνεως συνδέω τὰς ἐρωτήσεις μου (ὡς τὴν διαλεκτικήν) προτείνω ἐρωτηματικὸν συλλογισμόν. « Ἐγκωμία οὐκ ἐσυλλέγοντο, ἀλλὰ συνηρωτημένα, « Ἀκ., ἀπορισμένα κατὰ τοὺς κανόνας τῆς διαλεκτικῆς. « Καὶ ἄλως συνηρώτητο αὐτῷ τὸ προοίμιον, « αὐτ.

Συνερώτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συλλογισμὸς συνηρωτημένων (συνδεδεμένων) ἐρωτήσεων.

Συνερωτητέον, βετ. τοῦ Συνερωτάω.

Σύνες, ἀόρ. β', τῆς πρτ. τοῦ Συνίημι.

Συνεσθίω, Μ. έσομαι (πρκ. Συνεδήδοκα κτλ.). Τρώγω μαζύ, συνεσθίω.

Σύνεσις [συνίημι], εως (ἡ), (κυρ. καὶ Π.) συνάντησις, ἕνωσις· (ὀθ. ἐπὶ ποτ.) συμβολή, συμβολὰ (ἀπλ.) συμπτώσεις. « Διὰ τὴν σύνεσιν τῶν ὀθνείων χρημάτων ὑφ' ἓν σημεῖον, « Ἰσάβλ. 2. (συνήθ. μετφ.) ἡ διὰ τοῦ νοὸς κρίσις (ἀντίληψις)· (ὀθ.) γνῶσις, φρόνησις. « Οἰκεῖα γὰρ ξυνέσει, καὶ οὔτε προμαθὼν ἐς αὐτὴν οὐδέν, οὔτ' ἐπιμαθών, τῶν τε παραχρῆμα δὲ ἐλαχίστης βουλῆς κράτιστος γνώμων, « Θκ. « Ἀπάτῃ περιγενόμενοι, ξυνέσεως ἀγώνισμα προσελάμβανεν, « αὐτ. « Ὡς ἠδὺ συνέσει χρηστότητι κεκραμένη, « (Μέναδρ. παρὰ Στδ. [καὶ μετὰ γεν.) « Ἠθικὴ τῆς ἱστορίας περιγινομένης σύνεσις τῶν ἀλλοτρίων ἀποτευγμάτων τε καὶ κατορθωμάτων, « Διόδ. 3) (σπν.) — Συνείδησις. « Τίς σ' ἀπόλυσιν; Ἡ ξύνεσις, ὅτι σύνοιδα δεῖν' εἰργασμένος, « Εὐρ. « Οὐδεὶς οὕτως οὔτε μάρτυς ἐπὶ φόβερὸς οὔτε κατήγορος δεινὸς ὡς ἡ σύνεσις ἡ ἐγκατοικοῦσα τοῖς ἑκάστων ψυχαῖς, « Πλδ.

Συνεσκευασμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Μὲ τρόπον συνεσκευασμένον, μὲ προετοιμασίαν.

Συνεσκιασμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Σκιωδῶς πως, συγκεκαλυμμένως.

Συνεσπόμην, ἀόρ. β'. τοῦ Συνέπομαι.

Συνεσπουδασμένως, ἐπιῤῥ. Μετὰ σπουδῆς, ἐπιμελῶς, προθύμως.

Συνεσταλμένως [συστέλλω], ἐπίῤῥ. (μτχ.). Μὲ συστολήν· μὲ τρόπον περιωρισμένον (συμμαζωμένον)· μὲ οἰκονομίαν (γραμτ.) κατὰ συστολὴν τῆς συλλαβῆς (τοῦ φωνήεντος), βραχέως.

Συνεστέον, θετ. τοῦ Σύνειμι, Μ. έσομαι.

Συνεστεώς, ῶτος, ἀντὶ Συνεστώς.

Συνεστηκότως [συνίστημι], ἐπίῤῥ. (μτχ.). Μὲ τρόπον συνεστῶτα (σταθερόν, μόνιμον), βεβαίως· ἐπιμόνως.

Συνέστην, ἀόρ. β'. τοῦ Συνίστημι.

Συνεστίασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνεστιάω, συμπόσιον.

Συνεστιάτωρ, ορος (ὁ), = Συνδαιτυμών, σύνδειπνος.

Συνεστιάω-ῶ, Μ. άσω. Φιλεύω τινὰ ὁμοῦ μὲ ἄλλους. || (μσ.) συστρώγω, συνευωχοῦμαι, (ἐν γέν.) εἶμαι συνέστιός τινος.

‡Συνεστίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ Συνεστίασις, (εἰς τὸν Ἡρ. ἄλλ. ἀνγν. Συνεστοί).

Συνέστιος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν τὴν αὐτὴν ἑστίαν (οἰκίαν) μετά τινος, συγκάτοικος· συντράπεζος· (ἐν γέν.) ὁμοδίαιτος· (ἐπὶ ζ.) οἰκιακός, (παρβλ.) Σύντροφος. « Ζεὺς [illegible], « Αἰσχλ., « Ξένιος.

[illegible]στοί, ὀπτ. τῷ Συνεστώ.

[illegible]αμένως [συστρέφω], ἐπίῤῥ. (μτχ.). [illegible]ον συνεστραμμένων (περιεκτ[illegible]συμπεφυγμένων), μὲ ὀλίγας πλὴν Συνε[illegible]ξεις, (παρβλ.) Στρογγύλως.

Συνεστώς, [illegible]ώς [ἵστημι], ὡς-ῶσ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Συνεστηκώς.

Συνεσφιγμέ[illegible]σφιγγω], ἐπίῤῥ. (μτχ.). Συνεπτυγμέ[illegible]

‡Συνετάζω, Μ. ά[illegible]

Συνεταίρα (ἡ), = Σύ[illegible]ξετάζω.

Συνεταιρεω-ῶ καὶ (μσ.) συντρύφισα[illegible]ήσω,-ομαι. Ἔχω φιλοτα[illegible]-οῦμαι Μ. τά τινος.

[illegible]φέλειν) μεν εἰς τὴν ἑταιρίαν μου, συνοικειοβάΣυνεταιρίς, ίδος (ἡ), Θηλ. τοῦ [illegible]

Συνέταιρος (ὁ). σύντροφος, (Γαλλ.) com[illegible]pagnon.

Συνετάφην, παθ. ἀόρ. β'. τοῦ Συνθάπτω.

Σύνετε, β', πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς πρτ. τοῦ Συνίημι.

‡Συνετέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἔχω ἢ λαμβάνω γνῶσίν (σύνεσιν) τινος πράγματος, ἐννοῶ παρατηρῶ. (εἰς τὸν Ἱππαρ γρφ. Συνετῇ).

†Συνετίζω, Μ. ίσω. (Γρφ.). Κάμνω συνετόν (φρόνιμον, Ἐμπνέω σύνεσιν [γνῶσιν] εἴς τινα, φωτίζω (τὸν νοῦν).

Συνετός [συνίημι]. ἡ, όν. Ὁ ἔχων σύνεσιν (φρόνησιν), νοήμων, γνωστικός· (μὲ γεν.) εἰδήμων, ἔμπειρος. « Συνετοὶ γίνονται τῶν καλῶς ἐχόντων, « Λυκ. (ἢ αἰτ.) « Ἐγὼ τά τ' οἰκτρὰ συνετὸς εἰμι καὶ τὰ μή, « Εὐρ. ||. (ὡς οὐσ.) « Ἡ συνετὴ (ἑνν. βιβλ), « Ἐπιγρ., ἡ πολιτεία, ὡς « συνετῆς ἀγγελος ἡλικίης, « αὐτ. ||. (οὐδ.) « Τὸ συνετόν, « Θκ., ἀντὶ Ἡ σύνεσις. « Μετὰ τοῦ δυνατοῦ τὸ συνετὸν ἔχοντες, « Πλ. « Ἡ μάλιστα σύναγε; ἀνθρώπῳ κατὰ τὸ συνετόν, « Γεωπον. 2) (πόλ. ἐπὶ πραγμ.) καταληπτός. « Συνετά σοι ηὗδα, « Ἡρ. « Οὐδὲ τὰ χρηστήρια πᾶσι συνετὰ φθέγγεται, « Συν. 3) (σπντ. ἐπὶ χειρῶν) δυνάμενος νὰ ἑνωθῇ (νὰ θηλυκωθῇ ἢ νὰ σταυρωθῇ), κλειστός.

Συνετῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ σύνεσιν, φρονίμως. « Σ. βουλευσάμενος, « Πλδ. 2) μὲ τρόπον συνετόν (καταληπτόν), εὐκρινῶς. « Φθεγξαμένου μόλις οὐδὲν συνετῶς (τοῦ Σατύρου), ἀλλὰ τραχεῖάν τινα φωνὴν ἀφέντος, « Πλ.

Συνεύαδε, Π. Αἰολ. ἀντὶ Συνέᾳδε, γ', ἐν. πρκ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ (ἀχρ.) Συναυδάω, ἁρέσκω εἰς πολλοὺς ἢ ὅλους ὁμοῦ.

Συνευαρεστέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω,-ομαι. Συνευδοκῶ, Συναρέσκομαι. « Τῷ γραφῷ —, « Διοδ.

Συνευαστήρ (ὁ), Ο [σὺν, εὐάζω]. συνεορταστὴς τῶν ὀργίων τοῦ Βάκχου.

Συνευδαιμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐδαιμονῶ ὁμοῦ, συμμετέχω τῆς εὐδαιμονίας τινός, συνευτυχῶ.

Συνευδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐγκρίνω ἢ ἐγὼ ἐκεῖνος, συναινῶ, συναπευθύνομαι. (πθ.) « Συνευδοκούμενον, « τὸ ἐκ συμφώνου ἐγκριθὲν, εὐάρεστον πολιτῶν ὁμοῦ.

†Συνευδοκητής, οῦ (ὁ). ὁ συνευδοκῶν εἴς τι, ὁμόψηφος, σύμφωνος.

‡Συνευδοκιμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐδοκιμῶ ἢ ἐγὼ συγχρόνως ἢ ἐκεῖνος μετά τινος.

Συνεύδω, Μ. εὐδήσω, = Συγκοιμῶμαι.

Συνεημερέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐημερῶ ὁμοῦ, συναπολαμβάνω τῆς εὐημερίας τινός.

Συνευθυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συγχαίρω, Συνευφραίνομαι.

Συνευθύνω, Μ. υνῶ. Συνεργῶ πρὸς διεύθυνσιν (διόρθωσιν) τινός.

†Συνευκαιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐκαιρῶ (Σχολάζω) μετά τινος καταγίνομαι ὁμοῦ εἴς

‡Συνευκοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. (Ἐπιγρ.) = Συνδιακοσμῶ, συνδιέπω, συνδιατάττω

Συνευλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐλογῶ ἐκ συμφώνου.

Συνευνάζω (συνεύνάω-ῶ), Μ. άσω. Συγκατακλίνω εἰς τὴν αὐτὴν εὐνήν, συγκοιμίζω· ὑπανδρεύω (πθ.) συγκοιμῶμαι.

Σύνευνασις, εως (ἡ), τὸ συνευνάζειν ἢ συνευνάζεσθαι, συγκοίμησις.

‡Συνευναστικός, ἡ, όν, διάφ. ἀνάγν. ἀντὶ Συνευναστικός.

Συνευνάω, Μ. ήσω. = Συνευνάζω.

Συνευνέτης, ου(ὁ) καὶ Συνευνέτις, ιδος (ἡ), = Σύνευνος, σύζυγος.

‡Συνεύνη (ἡ), ἁμφ. ἀντὶ Συνευνέτις.

†Συνεύνους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σύνευνος.

Συνευνομέομαι-οῦμαι, Μ. ἡσομαι. Ἀπολαμβάνω τὴν αὐτὴν εὔνομίαν, εὐνομοῦμαι ἐπίσης.

Σύνευνος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὴν αὐτὴν εὐνὴν (κοίτην) μὲ ἄλλον κοιμώμενος. «Οὐ σὺ καθ' ἑτῆς ἄρα σύνδειπνον λύκῳ ᾗ βοῶν σύνευνον θηρίοις ἀνημέρους; » Κύγν. ‖ (οὐσ.) σύζυγος.

Συνευπαθέω ῶ, Μ. ἡσω. Συναπολαμβάνω τῆς εὐπαθείας τινός, συνευθυμῶ, συνευφραίνομαι.

‡Συνευπάσχω, Μ. πείσομαι (πρκ. Συνευπέπονθα) Συναπολαμβάνω τῆς εὐεργεσίας, εὖ πάσχω καὶ ἐγὼ ἐπίσης. (ὀρθότ. διηρημ. Σὺν εὖ πάσχω).

Συνευπορέω-ῶ, Μ. ἡσω. Συμβοηθῶ τινὰ εἰς τὸ νὰ εὐπορήσῃ (νὰ ἀπολαύσῃ τι), συνεργῶ ἢ συνεισφέρω πρὸς εὐπορίαν τινός· τὸν εὐκολύνω εἰς τὸ νὰ πραγματευθῇ τι· (ἐν γέν.) συμπράττω, συντελῶ πρὸς, (παρβλ.) Συμπορίζω.

Συνευρίσκω, Μ. εὑρήσω. Εὑρίσκω ἢ Ἐφευρίσκω τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνευρύνω, Μ. υνῶ. Συνεκτείνω κατὰ πλάτος.

Συνευσχημονέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εὐσχημονῶ καὶ ἐγὼ ὁμοῦ, εἶμαι ἐπίσης εὐσχήμων (εὔτακτος).

Συνευτυχέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εὐτυχῶ ὁμοῦ, συμμετέχω τῆς εὐτυχίας τινὸς ἢ εἶμαι ἐπίσης εὐτυχής.

Συνευφημέω-ῶ, Μ. ἡσω. Λέγω ἐπίσης εὔφημα (ἢ Δὲν προφέρω ἀπαίσια) λόγια, (ἐπμ.) συνευδοκῶ, συναποδέχομαι. 2) (μτθτ.) συναινῶ, συνεγκωμιάζω.

‡Συνευφράζομαι, Μ. φράσομαι, Π. σκέπτομαι (παρατηρῶ ἢ συμβουλεύομαι) φρονίμως ἢ μετ' ἐπιτυχίας, (ὀρθότ. διόρθημ. Σὺν εὖ φράζομαι).

Συνευφραίνομαι, Μ. ευφρανθήσομαι. Εὐφραίνομαι μετά τινος, συμμετέχω (συναπολαμβάνω) τῆς εὐφροσύνης τινός.

Συνεύχομαι, Μ. εὔξομαι. Εὔχομαι μετά (Ἑνώνω τὰς εὐχάς μου μὲ τὰς εὐχὰς) τινος.

Συνευωτάζω, Μ. άσω. Εὐωτάζω συγχρόνως.

Συνευωχέομαι-οῦμαι, Μ. ἡσομαι. Εὐωχοῦμαι (Συφαντόνω) μετ' ἄλλου ἢ ἄλλων.

Συνεφάπτομαι, Μ. ἅψομαι. Βάλλω χέρι ὁμοῦ εἴς τι, πιάνω καὶ ἐγὼ μαζῦ, συμβοηθῶ.

Συνεφαρμόζω (-αρμόττω), Μ. αρμόσω Ἐφαρμόζω τι ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου).

Συνεφεδρεύω, Μ. εύσω. Καιροφυλακτῶ ὁμοῦ ὡς ἔφεδρος.

Συνεφέλκω, Μ. ελκύσω (ἀόρ. Συνεφεῖλκυσα κτλ.). Σύρω (Τραβῶ) συγχρόνως μαζῦ μου ἢ κατόπιν μου.

Συνεφέπομαι, Μ. ἑψομαι (ἀόρ. Συνεφεσπόμην). Ἀκολουθῶ κατόπιν τινός ὁμοῦ μὲ ἄλλους. « Ξενοφῶντα, τῶν ὁπλιτῶν τοὺς νεωτάτους λαβόντα, συνεφασκέσθαι, » Ξεν. (καὶ μτγν.) « Ἵνα δὲ σαφέστερον ᾖ λέγω δηλώσω, τῷδέ μοι συνεπεσθε, » Πλάτ.

Συνεφιστορίσκω, Μ. ευρήσω. Ἐφιστορίσκω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνεφηβεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι συνέφηβος (συνομήλικος ἐφήβου) τινος· συνδιάγω τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν μου μετά τινος.

Συνέφηβος (ὁ, ἡ). συνομήλικος ἔφηβος, (ἐν γέν.) νέος συνηλικιώτης.

Συνεφιζάνω, Μ. ιζήσω. Συγκάθημαι μετά τινος ἐπάνω εἰς.

Συνεφιστάνω καὶ

Συνεφίστημι, Μ. συνεπιστήσω (ἀόρ. Συνεπίστησα ἢ δ'. Συνεπέστην κτλ.). Στήνω (ἐπιτίθεμαι) ὁμοῦ ἐπάνω εἰς· διορίζω τινὰ συνεπιστάτην, (καὶ μσ.) ἐπιστατῶ ὁμοῦ μὲ ἄλλον· (μεταφ. ἐνν. τὴν διάνοιαν) κάμνω τινὰ προσεκτικόν· (καὶ μτβ. προσέχω) συγχρόνως εἴς τι· (δίδαιτ. εἰς τὸν δ'. ἀόρ.) ἐπιφυλάττω ὁμοῦ κατά τινος, Συνεπανίσταμαι. « Συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ' αὐτῶν, » Ἡρόδ., ἐσηκώθη ὅλον τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ ἐναντίον των.

Συνεφορμάω-ῶ, Μ. ἡσω. Ὁρμῶ ὁμοῦ συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου) κατά τινας.

Συνέφορος (ὁ). συνάρχων ἐφόρου, συνεπιστάτης.

Συνεχεία (ἡ), τὸ συνέχεσθαι, σειρὰ πραγμάτων συγκρατουμένων, ἀλληλουχία· διάρκεια· προσπάθεια (ἐπιμονή) συνεχής· « Ἡ ἐπὶ συνεχείᾳ, καὶ πλάνα, ᾗ ταλαιπωρίαι, » Δι.

Συνεχέως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Συνεχῶς.

Συνεχής, ές (ὁ, ἡ). ὁ συνεχόμενος ἢ σχηματίζων ἀδιάκοπον σειρὰν μετά τινος· ἀμέσως γειτνιάζων· (ἐπὶ χρόν.) διαρκής, ἀδιάκοπος· (ἐν γέν.) συχνός, ἀλλεπάλληλος· ἐπίμονος. « Προθύμους καὶ ἐντεταμένους εἰς τὸ ἔργον, ᾗ συνεχεῖς, » Ξεν. « Πυρετοὶ οἱ μὲν συνεχεῖς, οἱ δὲ ἡμέραν ἔχουσι, νύκτα διαλείπουσι, νύκτα ἔχουσι, ἡμέρην διαλείπουσι. » Ἱπποκρ. « Συνόχους μὲν εἴωθε καλοῦμεν τοὺς ἐπὶ ὑπερβάσει τοῦ αἵματος ἀναπτομένους πυρετούς, συνεχεῖς δὲ τοὺς μᾶλλον ἐπὶ σήψει διαφόρων συνισταμένους χυμῶν, » Ἀκτ. « Τὸ συνεχές, » ἀντὶ Ἡ συνέχεια· (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) «Κατὰ τὸ συνεχὲς (καὶ ἄλλ.) «Συνεχές, ἀντὶ Συνεχῶς, ἀδιακόπως, κατὰ συνέχειαν, ἀμέσως, (ἢ τοπ.) « Ὁ Ἰόνιος πόρος, καὶ κατὰ τὸ συνεχὲς ὁ κατὰ τὸν Ἀδρίαν κόλπος, » Πλ. « Καὶ μ' ἀπὸ τὰς κεφαλὰς ποιεῖ τὸ πῦρ συνεχές (ὅπου τινὲς γρφ. διὰ τὸ μέτρον συννεχές) εἶδος, » Θκρ. (ἢ χρον.) « Ἦ δ' ἄρα Ζεὺς συνεχὲς, » Ἰλ. Μ. (καὶ κατ' ἐπίτ.) « Δύο νύκτας, δύο δ' ἤματα συνεχὲς αἰεὶ κείμεθα, » Ὀδ. Ι. (καὶ ὑπερθ.) « Πειρῶνται ὡς συνεχέστατα ποιεῖν, » Ξεν.

Συνεχθαίρω, Μ. αρῶ. Μισῶ (Ἐχθρεύομαι) ὁμοῦ.

Συνεχθραίνω, Μ. ανῶ καὶ Π.

Συνέχθω, = Συνεχθαίρω.

†Συνεχίζω, Μ. ίσω, (νλγ.). Κάμνω τι νὰ ἦνε συνεχὲς (νὰ συνέχεται) μὲ ἄλλο, συνάπτω, συνδέω.

†Συνεχισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συγγνὴ (συνεχὴς) χρῆσις, συνέχεια.

†Συνεχιστέον, θετ. τοῦ Συνεχίζω.

†Συνεχόντως, ἐπίρ. (ἀτχ.), = Συνεχῶς, συχνὰ, [ἐπισπερμ.].

Συνέχω, Μ. συνέξω καὶ πθ. συσχεθήσομαι (ἀόρ. Συνέσχον κτλ.). Κρατῶ συνημμένα δύο ἢ καὶ πλειότερα πράγματα ὁμοῦ, συγκρατῶ, (καὶ ἄλλ.) ἑνώνομαι. « Ὅλη ζωστὴρ ὀχῆας χρύσειος σύνεχον, » Ὅμ. « Ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες ἀγκῶνας, » αὐτ. (ἐδῶ ὑπάγονται τένας καὶ τὸ) « Δίκαιός ἐστι τρόπος, ὃς καὶ μάλιστα συνέχει πρὸς τὰ ἤθη, » Σξτ., «ἀνάγεται, ὑπάγεται, ἀλλ' ὁ Schneider, ὀβελίσκου ἐγχαράσσων τὸ ἦρα, ἀνέγραψε τὰ παράδειγμα εἰς τὴν 3 σημασ.). 2) κρατῶ ἅμα τὰ μέρη, περιέχω. « Ἀμφὶ δ' ἕσαν (κρίκοι) μὲν Ὠκεανός, πᾶν δὲ συνέῖχε κάκως, » Ησ. 3) (συνεχῶς) συντηρῶ, διατηρῶ. « Ἐν τῇ πατρίδι δύο σχολὰς συνεῖχε, πρωὶ μὲν τὴν ῥητορικήν, δείλης δὲ τὴν γραμματικήν, » Στρβ. « Ταύτης ἦρα ποτὲ ὁ.. καὶ συνεῖχ' αὐτὴν μόνος, γαμετὴν τρόπον γυναικός, » (Μάχ. παρ') Ἀθ. (οὐδ.) « Τὸ συνέχον, » Φιλόσοφ. καὶ Ῥτρ., τὸ κυριώτερον (τὸ οὐσιῶδες) μέρος τῆς ὑποθέσεως. «Παρασιωπᾷν τὰς ἀρχὰς ᾗ τὰ συνέχοντα τῶν πραγμάτων, » Πλθ. 4) ζενοχωρῶ· ἐπικρατῶ· ἐπὶ γῆς (« Τῷ συνέχοντι καιρῷ, » Ἡλ.), (καὶ πθ.) εἶμαι κυριευμένος ἀπό. « Λύπη (« Φόβῳ, » Ὀργῇ, » Λιμῷ, » Δίψῃ, » Ἀκρασίᾳ, » Ἀμηχανίᾳ κτλ.)—, » Δξ. « Δουλείᾳ συνέχεσθαι, » Ἡρ. (καὶ ἀσυνήθ.) « Πατρὶ συνείχετο ὀργὴν χαλεπῷ, » αὐτ., εἶχε νὰ κάμῃ μέ.

Συνεχῶς, ἐπίρ. Κατὰ συνέχειαν (χρν. ἢ τοπ.), ἀδιακόπως· διαρκῶς· ἐπιμόνως· (κατ' ἔκτ.) πολλὰ συχνά, σχεδὸν ἀκατάπαυστα. «Οὐκ ἔλεγόν σοι συνεχῶς; » Χρσ « Ὁ κρῶτος πόλεμος δέκα ἔτη συνεχῶς γενόμενος, » Θκ., (ἴδε ᾗ Συνεχής).

Συνεψέω-ῶ, Μ. ἡσω, = Συνέψω.

Συνέψημα (τὸ), τὸ συνεψόμενον, ἔρτυμα (μαγειρεύματος), ἢ συβρασις. « Χωρὶς τοῦ συνεψήματος ᾠὰ τὰ κρόμμυα προσφέρονται, » Γαλ.

Συνεψητέον, θετ. τοῦ Συνέψω.

Συνεψιάω, καὶ (μσ.) -άομαι -ῶμαι, Μ. άσω,-ομαι, Π. ἀντὶ Συμπαίζω. « Ἐξὸν μοι πίνοντι συνεψιάσαι (-ήσαι); Καριτλ., « Ἐπιγρ.

Συνέψω, Μ. εψήσω. Βράζω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο εἰς τρόπον ὥστε νὰ βράσῃ καλά, σιγοβράζω, (ᾗ ἐπὶ καρπ.) ὡριμάζω, (καινοτ.) ψήνομαι. « Ὑπὸ τοῦ ἡλίου συνεψόμενον, » Θρφ.

Συνεώρακα, πρκ. τοῦ Συνοράω.

Συνέωσα, ἀόρ. ά τοῦ Συνωθέω.

Συνηβάω-ῶ, Μ. ἡσω. Παρνῶ τὴν νεότητά μου μετά τινος, (συνηλίκ.) συμπαίζω, συνευφραίνομαι.

Συνηβουλέω-ῶ, Μ. ἡσω, Π. Ἰων. ἀντὶ Συμβάλλω, συναντῶ, συναπαντῶμαι μετά τινος.

Συνηβολίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Συμβολή, = Συνάντησις, συμπτωσις.

Συνγδος (ὁ, ἡ). νέος συνηλικιώτης, συνέφηβος.
Συνηδώντος, Π. Ἰων. ἀντὶ Συνηδῶντος.
Συνηγεμονικός, ἡ, όν. Ἐπίσης ἡγεμονικός.
Συνηγεμών, όνος (ὁ). συνάρχων ἡγεμών.
Συνηγεόμαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συμπερηγοῦμαι (ὡς ἀδηγὸς ἡ ἄρχων), Συνηγεμονεύω.
Συνηγέτωρ, ορος (ὁ), = Συνηγεμών, συστράτηγος.
Συνηγμένως, ἐπίρ. (μτχ.). = Συλλήβδην, συνημμένως.
Συνηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ὁμιλῶ (ὡς συνήγορος) ὑπὲρ τινος, Συναγορεύω, (χ. πτ.) = Σύναφημι.
Συνηγόρημα (τὸ). ἔργον συνηγόρου, συναγόρευσις.
Συνηγορητέον, θετ. τοῦ Συνηγορέω.
Συνηγορία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ συνηγόρου, ἡ ὑπέρ τινος ἀπολογία, ὑπεράσπισις, (ἐν γέν.) Συναγόρευσις.
Συνηγορικός, ὴ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν συνηγορίαν ἢ τὸν συνήγορον, συνηγόρου ἦθος. ‖. « Τὸ συνηγορικόν, » Ἀριστ., ὁ μισθὸς τοῦ συνηγόρου.
Συνήγορος (ὁ, ἡ). ὁ συναγορεύων (ὁμιλῶν μετά ἢ ὑπέρ τινος)· (ἰδιαιτ. καὶ οὐσ.) δικηγόρος ὑπερασπιστὴς χρισαλογουμένων, (Λατ.) **advocatus** (ἐνίστε) ἀντίδικος, (Ἀρρφ. Ἀχ. 706).
Συνηδόατε, Ἰων. ἀντὶ Συνῆδατε, 6ον πληθ. προσ. τοῦ ὑπερσ. (ἀντὶ παρτ.) τοῦ Σύνοιδα.
Συνήδομαι, Μ. ησθήσομαι (ἀόρ. Συνήσθην), = Συγχαίρω.
Συνῆεσαν, γ΄ πληθ. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ Σύνειμι, Μ. εἰμι.
Συνηδύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Συνήδυσμαι). Ἡδύνω (Νοστιμίζω) τι διὰ τῆς μετ' αὐτοῦ ἑνώσεώς μου. « Τὸν ἄρτον ὁ ἅλς συνηδύνει, » Πλ. 2) (μτφορ.) εὐφραίνω διὰ τῆς συναναστροφῆς μου. « Τοὺς φίλους—, » Ἀριστ.
Συνήθεια (ἡ), τὸ νὰ ξέτε συνήθης μετά τινος, συνδιαίτησις· συναναστροφή· σχέσις, οἰκειότης· (εἰς τὸν Πλ. ΛΑ΄, 2ᾶ) συμπόσιον· (ἐνίοτε) συνουσία. « Δοῦναι αὐτῇ προσήνεγκα περὶ συνηθείας, » Ξεν. 2) = Ἔθος, (κοιν.) συνήθεια· (ὁθ. γραμτ.) τὸ καινὸν (τετριμμένον) ἰδίωμα τοῦ λόγου. ‖. πληθ. (εἰς τὸν Ἀριστ.) τὰ συνήθεια (τῶν γον.)
Συνηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Δαγαρίζω διὰ τοῦ ἤθμοῦ (Σουρώνω) ὁμοῦ μέ.
Συνήθης [σὺν, ἦθος], ους (ὁ, ἡ), (ἡ γεν. πληθ. Συνήθων). (κυρ.) Ὁ συνδιατριβῶν (συνδιαιτώμενος) μετά τινος· (ἐπιτ.) οἰκεῖος, φίλος· (ἐν γέν.) γνωστός, συνειθισμένος.
Συνήθως, ἐπίρ. Κατὰ τὸν συνήθη τρόπον, κατὰ τὸ σύνηθες· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.
Συνηκολουθηκότως, ἐπίρ. (μτχ.) Κατὰ συνακολούθησιν, συνεπῶς, (Γαλλ.) **conséquemment**.
Συνήκοος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκούων τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον· συμμαθητής, συνακροατής. 2) ὁ συνακουόμενος μετά τινος. « Τὸν κρανιδίτην τῷ κορυφαίῳ συνήκοον ἔχειν » Πλάτ., νὰ συνακούωνται μεταξύ των, « ἀκριβῆ ἕνας τὸν ἄλλον.
Συνήκω, Ν. ήξω, (κυρ.) = Συνέρχεται | « Συνήκετε περὶ σωτηρίας βουλεύοντες; » Θκ. | (ὁ. συνήθ.) καταντῶ εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, συμπίπτω, συνάπτομαι. « Εἰς στενὸν —, » Ἀριστ., στενεύω. « Ταῦτα δὲ διαφύσεις ἔχει χανδρώδεις, εἰς ὀξὺ συνηκούσας, » αὐτ. 2) (τρπ.) ταιριάζω, συμφωνῶ. ‖. (τρπρσ.) Συνήκει, = Πρόσηκει, ἀρμόζει.
Συνήλασα, ἀόρ. ά. τοῦ Συνελαύνω.
Συνῆλθον, ἀόρ. β΄. τοῦ Συνέρχομαι.
Συνηλικιώτης, ου (ὁ) καὶ ;Συνηλικιώτις, ιδος (ἡ). = τῷ
Συνήλικος ᾗ
Συνῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον ἡλικίαν, συνομήλικος· (συνεκδ. ἐν γέν.) συνόμιλος, σύντροφος.
†Συνηλιώ-ῶ, Μ. ώσω. Καρφώνω μαζί.
Σύνηλυς [συνήλυθον], υδος (ὁ, ἡ). ὁ ἐρχόμενος μὲ ἄλλους ἢ πολλοὺς μαζί, (ἰσχυρ. τῷ Σύγκλυς).
Συνηλυσάτη ᾗ
Συνήλυσις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Συνέλευσις, σύνοδος.
†Συνήλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνηλόω, κάρφωμα μαζί.
Συνημέρευσις, εως (ἡ), = Συνδιημέρευσις.
Συνημερευτής, οῦ (ὁ). ὁ συνημερεύων (συνδιημερεύων) μετά τινος, καθημερινὸς σύντροφος.
Συνημερεύω, Μ. εύσω, = Συνδιημερεύω.
Συνημερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἡμερόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συνημμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Συνημμένως.
Συνήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Συνήθης, οἰκεῖος· σύνοικος· (ἐν γέν.) συνεμπλος, σύντροφος.
Συνήνεγκα ᾗ Ἰων. Συνήνεικα, ἐναργ. ἀόρ. τοῦ Συμφέρω.
Συνήνεμος (ὁ, ἡ). ὁ σκορπιζόμενος μὲ τὸν ἄνεμον, ἀνεμώλιος. « Ἐλπὶς —, » Ἡράκλ.
Συνηνέχθην ᾗ Ἰων. Συνηνείχθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Συμφέρω.
Συνηνιοχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἡνιοχῶ ὁμοῦ, συνθευθύνω (ὡς ἡνίοχος), (ἐν γέν.) συνδέπω.
Συνηνωμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Συνημμένως.
Συνήορος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Συνάορος, ταιριασμένος, συνημμοσμένος. « Φόρμιγξ ἧκιτα—, » Ὁδ. Θ. ‖. (οὐδ. ἐν γέν.) σύντροφος, (ἰδιαιτ.) σύζυγος.
Συνηπερυπεύω, Μ. εύσω, Π. ἀπατῶ τινα ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου) μὲ ἄλλον.
Συνηρεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠρεμῶ ὁμοῦ.
Συνηρέτης [σὺν, ἐρέσσω], ου (ὁ). συγκωπηλάτης· (μτφ. ἐν γέν.) συμβοηθός, συμπράκτωρ, συνεργάτης.
Συνηρετμέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Συνερέσσω, κωπηλατῶ ὁμοῦ· (ἐν γέν.) συμπράττω, συνεργῶ, συμβοηθῶ, (παρβλ.) Ὁμορρυθίζω.
Συνηρέφεια (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ συνηρεφοῦς, ἴσκιος (ἴσκιωμα) ἀπὸ πυκνὰ δένδρα.
Συνηρεσέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκιάζω πυκνῶς, συσκιάζω· (μετθτ.) εἶμαι =
Συνηρεφής [σὺν, ἐρέφω], ές (ὁ, ἡ). σκεπασμένος ἀπὸ πυκνὰ δένδρα, σύσκιος· (ἐν γεν.) δασύς, πυκνός· (ἁπλ.) σκεπασμένος. « Τῶν καρπίμων ἡ θάλεια μεῖζον καὶ συνηρεφέστερον ἔχει τὸ ἐσκάλυμμα, » Ἀριστ. « Ἐν τῷ συνηρεφεῖ, » Ἀν., εἰς τὸ ἴσκιωμα. 2) (μτφ.) σκυθρωπός. « Συνηρεφὲς πρόσωπον ἐς γῆν βαλοῦσ' ἄφθογγος εἶ, » Εὐρ.
Συνηρεφία (ἡ), Π. ἀντὶ Συνηρέφεια.
Συνηρεφῶς, ἐπίρ. Κατὰ συνεπείαν.
Συνήρης, ους (ὁ, ἡ), Π. [σὺν, ἄρω], συνηρμοσμένος· κενός. « Δαὶς—, » Ν.Κ. 2) Γλσ. ἀντὶ Συνηρεφής, σύσκιος.
Συνήριθμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Συνάριθμος.
Συνηρμοσμένως [συναρμόζω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ συναρμογήν, καταλλήλως, ταιριασμένα.
†Συνήσθησις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σύνθεσις.
Συνησκημένως [συνασκέω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ πολὺν (πρὸς τὸν καλλωπισμὸν τινος πράγματος) κόπον.
Συνησσάομαι (ττάομαι)-ῶμαι, Μ. ηττηθήσομαι. Νικῶμαι καὶ ἐγὼ ὁμοῦ.
Συνησυχάζω, Μ. άσω. Ἡσυχάζω παρομοίως.
Συνῆχα, πρκ. τοῦ Συνάγω.
Συνηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠχῶ (Ἀντηχῶ) ἐκ συμφώνου μετά τινος, ἀναπέμπω τὸν αὐτὸν ἦχον. « Φθεγγομένοι μεγάλῃ τῇ φωνῇ, ὡς συνηχεῖν αὐτοὺς τὴν ἀγορὰν καὶ τὰ ἐργαστήρια, » Θφρ.
Συνήχησις, εως (ἡ), τὸ συνηχεῖν, (παρβλ.) Συμφωνία.
Συνήωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. = Συνήορος.
Συνθακέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Συγκάθημαι, [ἐκ τοῦ
Σύνθακος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Συγκάθεδρος σύνθρονος· (ἐπὶ θεοτήτ.) = Σύνναος.
Συνθαλαμεύομαι, Μ. εύσομαι. Φυλάττομαι ὁμοῦ μὲ ἄλλην (παρθένον) ἐντὸς θαλάμου, θαλαμεύομαι παρομοίως.
Συνθάλλω, Μ. θαλῶ. Θάλλω ὁμοῦ
Συνθαλπτέον, θετ. τοῦ-
Συνθάλπω, Μ. θάλψω, = Συνθερμαίνω (μτφορ.) τιμῶ ἢ περιποιοῦμαι ὁμοῦ, συνθεραπεύω.
Συνθαμβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκπλήττομαι (βλέπων ἢ ἀκούων) τι ὁμοῦ μὲ ἄλλους
Συνθανατόω-ῶ, Μ. ήσω. Θανατόνω ὁμοῦ.
Συνθανεῖν, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συναποθνήσκω.
Συνθάπτω, Μ. θάψω. Θάπτω τινὰ ὁμοῦ (εἰς τὸν αὐτὸν τάφον ἢ ἐκ συμφώνου) μὲ ἄλλον. « Συνετάφημεν τῷ Χριστῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος, » Γρφ.
Συνθαυμάζω, Μ. άσω. Θαυμάζω ᾗ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων.
Συνθαυματουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Θαυματουργῶ ὁμοῦ (μετά τινος).
Συνθεάζω, Π. άσω. Ὁμιλῶ ἢ πράττω ᾗ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων ὡς θεόληπτος, συνενθουσιάζομαι.
Συνθεάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Κυττάζω (Περιεργάζω) τι ὁμοῦ μὲ ἄλλους. « Ἐπὶ κωμῳδῶν θέαν βαδίζοντι καὶ ἐμὲ ἀνα-

κείθοντι προθύμως συνθεᾶσθαι, » Ξεν. 2) παρατηρῶ μὲ ἀκρίβειαν, Συνθεωρέω. « Ἐν ταῖς λέμβοις συνθεασάμενοι ποτηρίων πλῆθος, » Πλθ.

Συνθεατής, οῦ (ὁ). ὁ βλέπων τι (κυρ. δὲ ὁ θεωρῶν εἰς τὸ θέατρον) μαζῆ μὲ ἄλλους.

Συνθεάτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Συνθεατής. 2) (εἰς τὸν Πρκπ.) ἡ παρασταίνουσα μὲ ἄλλας γυναῖκας εἰς τὸ θέατρον, σύντροφος τῶν ὑποκριτριῶν τοῦ θεάτρου.

†Συνθεία (ἡ), (θλγ.). τὸ συνεῖναι τῆς θεότητος.

Συνθειάζω, Μ. άσω, = Συνθειάζω.

Συνθέλω, Μ. θελήσω, = Συνεθέλω.

Σύνθεμα (τὸ), Π. (καὶ μεγν. μόνον λογογρφ.) ἀντὶ Σύνθημα.

Συνθεματεύω, Μ. εύσω, = Συνδικάζω, Συνδικέω.

Σύνθεο, Π. ἀντὶ Σύνθου, μσ. ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Συντίθημι.

Συνθεολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συναριθμῶ (Συγκαταλέγω) μετὰ τῶν θεῶν. 2) ὁμιλῶ περὶ θεοῦ (θεολογῶ) μετά τινος.

Σύνθεος (ὁ, ἡ). ὁ συνυπάρχων τῷ θεῷ, ἐπίσης ἡ συνυπάρχουσα θεός.

Συνθεραπεύω, Μ. εύσω. Τιμῶ (Περιποιοῦμαι) ἡ ἰατρεύω συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.

Συνθεράπων, οντος (ὁ). συνυπηρέτης, σύνδουλος.

Συνθερίζω, Μ. ίσω. Θερίζω ἢ (ἁπλ.) κόπτω ὁμοῦ.

Συνθερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον. « Συνθερμαίνουσι τοὺς νεοττοὺς ἀμφότεροι, » Ἀρστ. « Ὅταν . . συνθερμανθῇ τοῦτο καὶ πεφθῇ ὑπὸ τοῦ ἡλίου, » Θφρ.

Συνθερμαντικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ συνθερμαίνειν, θερμότητος ἐμποιητικός.

Συνθεσία (ἡ), Π. ἀντὶ Συνθήκη, συμφωνία, παραγγελία, στοίχημα.

Σύνθεσις [συντίθημι], εως (ἡ). ἡ ὁμοῦ κατὰ τάξιν θέσις· ἕνωσις· (ἰδιαιτ.) ἡ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς γραμματ. ἢ ῥητορ. συναρμογὴ τῶν λέξ. ἢ φρσ. (« Τὸ βῆμα καὶ τοὔνομα, σαινοῦντα τὴν πρώτην τὸ τε ἀληθὲς καὶ τὸ ψεῦδος δεχομένην σύνθεσιν, ἣν οἱ μὲν πρότασιν, οἱ δὲ ἀξίωμα, Πλάτων δὲ λόγον προσηγόρευκε, » Πλ. « Παράδειγμα δὲ ῥᾳγείας συνθέσεως τὸ, Δακεδαιμόνιοι Φιλίππῳ, Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ, » Δημτρ. « Σηρᾶς δέ τινος συνθέσεως τὸ, Ὁ βίος βραχύς, ἡ τέχνη μακρὰ κτλ., » αὐτ.) (εἰς τὴν Λογικ. καὶ Μαθηματικ.) ἡ ἀπὸ τῶν ἁπλῶν εἰς τὸ σύνθετα βαδίζουσα (πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ζητουμένου) μέθοδος, (ἀντιθ. τῷ Ἀνάλυσις)· (ἀστρ.) ἡ τῶν διαφόρων ἰατρικῶν ἢ ἀρωμάτων ἀναμιξις, (ἁπλ.) σκευασία (« Ὅταν ἀκμάζῃ τὸ ἄνθος [τοῦ ῥόδου], ῥοδίζουσι τὰς συνθέσεις, » Θφρ.)· (Π.) ἀντὶ Συνθήκη, συμφωνία, σύμβασις· (εἰς τοὺς Ῥωμ.) εἶδ. ἐπανωφορίου (ἰδ.) robe de chambre « Ac plerumque synthesin (al. syntheseos) indutus (Nero), ligato circum collum sudario prodierit in publicum, sine cinctu, et discalceatus, » Suetou.

Συνθεσπῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνῳδῶ ὁμοῦ μέ.

Συνθετέον, θετ. τοῦ Συντίθημι.

Συνθέτης, ου (ὁ). ὁ συνθέτων (συναρμόζων) τι (ἰδιαιτ. δὲ) « Ὀνομάτων — , » Δ. Ἁλ., ὁ ῥήτωρ ἢ λόγων—, » Παυσ., ὁ λογογράφος.

†Συνθετίζω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐθετίζω.

Συνθετικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ συνθέτειν· (Δογικ.) ὁ προβαίνων κατὰ σύνθεσιν.

Σύνθετο, Π. ἀντὶ Συνέθετο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Συντίθημι.

Σύνθετος, ἡ ἡ ος, ὁν ἡ ον. Ὁ συγκείμενος ἀπὸ διάφορα μέρη ἢ πράγματα συνηνωμένα. « Σύνθετός καὶ πάλιν διαιρετὸς ἱππυκένταυρος, » Ξεν. « Τῶν φωνῶν αἱ μὲν εἰσιν ἁπλαῖ, αἱ δὲ σύνθετοι, » Σξτ. « Πάντοτε αὐτὴν Σοφὸν Θρηϊκίην καλεῖ καὶ οὐδέποτε Σαμοθράκην κατὰ σύνθετον, » Ἡσυχ. 2) κλαστός. « Δόγες—, » Αἰσχλ. 3) συμφωνημένος. « Ἐκ συνθέτου, » Ὑπ., = Ἐκσυνθήματος.

Συνθέτως, ἐπῤ. Διὰ συνθέσεως· κατὰ σύνθεσιν (συμφωνίαν)· (Γραμτ.) ἐν συνθέσει. « Λίνου σπέρμα, ὃ καὶ συνθέτως ὀνομάζουσι λινόσπερμον, » Γαλ.

Συνθέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω μαζῆ (ἐκ συμφώνου) ἢ πρὸς ἓν μέρος, συναρχομαι τρέχων, συντρέχω. « Ἢν τὰ τῶν χαλκέων διατρέχῃ καὶ συνθέῃ, » Ξεν., ὃν γυρίζουν (δουλεύουν) ἕνα μετ' ἄλλον εὐκόλα. 2) (τρπ.) λαμβάνω τὴν ἀπαιτουμένην ἔκβασιν, ἀποβαίνω σύμφωνα μὲ τὴν θέλησίν τινος. « Οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλή, » Ὑπ., ὄχι θὰ τελεσφορήσῃ, δὲν θὰ ἐπιτύχῃ.

Συνθεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ (Παρατηρῶ) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλο. « Τὰς εἰκόνας αὐτῶν θεωροῦντες χαίρομεν ὅτι τὴν δημιουργήσασαν τέχνην συνθεωροῦμεν, » Ἀρστ. 2) θεωρῶ διὰ τοῦ νοός ἢ μετ' ἐκστάσεως. « Ἐγὼ, συνθεωρήσας ἐκ πολλοῦ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, » Θφρ. 3) (χωρὶς στ.) εἶμαι (ἀποστέλλομαι ὡς) συνθέωρος. « Συνεθεώρεις Ἀνδροκλεῖ καὶ Κλεισθένει, » Ἀρσφ.

Συνθεωρητέον, θετ. τοῦ προηγ.

Συνθέωρος καὶ ὄχι Συνθεωρός (ὁ). συναπεσταλμένος εἰς (θρησκευτ.) θεωρίαν.

Συνθήγω, Μ. θήξω. Ἀκονίζω ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου)· (μτφορ.) συμπαροξύνω

Συνθήκη (ἡ). συμφωνία (ἔγγραφος ἢ ἄγραφος), σύμβασις ὁποιαδήποτε, (ἰδιαιτ.) συνωστόγεσις πρὸς διατήρησιν εἰρήνης. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) « Συνθήκας ποιεῖσθαι (τίθεσθαι κτλ.), » Λξ. « Ἐμμένειν ταῖς συνθήκαις, » Ἰσοκρ. « Ὑπερβαίνειν (» Ἀναιρεῖν, » Ψεύδεσθαι) τὰς συνθήκας, » Λξ. 2) (συνηθ.) ἔγγραφον συνθήκης, συμφωνητικὸν ὁμολογία. « Ἀργύριον δὲ οὐκ ἔχων δοῦναι, συνθήκας ποιησάμενος, καὶ θέμενος παρὰ Λυσικλεῖ, μνᾶν τόκον ἐφ' ἑκατὸν αὐτῷ, » Λυκοῦργ. « Ἀνοιχθῆναι τὰς συνθήκας » Δημ. 3) = Σύνθεσις (λόγων). « Ἑπτάμνημα εἰς ἑξήκοντα χυδαιότητος λέξεις τε καὶ διανοίας καὶ συνθήκης . . ἐλαύνοντα, » Φώτ.

†Συνθηκοποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Κάμνω συνθήκας.

Συνθηκοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φύλαξ (dépositaire τοῦ ἐγγράφου) τῆς συνθήκης.

Σύνθημα (τὸ). (ἐν γεν.) σημεῖον, γνώρισμα· (ἰδιαιτ.) τὸ συμφωνημένον μεταξὺ τινῶν πρὸς ἀμοιβαίαν συνεννόησιν· (ᾠχ.) ὁ λόγος διὰ τοῦ ὁπ. γνωρίζονται μεταξύ των οἱ στρατιῶται, (Γαλλ.) mot d'ordre, ἢ· τὸ σημεῖον διὰ τοῦ ὁπ. εἰδοποιοῦνται μακρόθεν, (Γαλλ.) signal· ὁ ἰδιαίτερος χαρακτὴρ διὰ τοῦ ὁπ. γράφονται αἱ μυστικαὶ ἐπιστολαί, (Γαλλ.) chiffre· ξύλον εἰς εἶδος τετράγωνου χρησιμεῦον πρὸς ἀναγνώρισιν τῶν περιπολων, (παρβλ.) Σύμβολον. « Συνθήματα εἶναι τὰ ὀνόματα, ἃ ἐθέλουν τοῖς συνθεμένοις, προειδέναι δέ, τὰ πράγματα, » Πλάτ. « Βύρσεως σύνθημα παρὰ βορβάροις τὸ στίζεσθαι, » Σξτ. « Δι' πλείστοις φυτεύουσι (παρ' Αἰγυπτίοις) καὶ κόσμου ἕνεκεν περισσοῦ, σύνθημα τοῦ παρ' αὐτοῖς σημειολογήματος, » αὐτ. « Τὰς πινακίδας, ἃς ἡ πολιτεία σύνθημα ποιεῖται τῆς Αἰγυπτίας ἀρχῆς, » Συν. « Παρηγγύα σύνθημα Ζεὺς σωμαχος, » Ξεν. « Ἤρετο τίς ὁ βόμβος εἴη· ὁ δὲ εἶπεν, ὅτι τὸ σύνθημα παρέρχεται. Καὶ ὃς ἤρετο, ὅτι καὶ εἴη τὸ συνθημα· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ὅτι Ζεὺς σωτὴρ ἢ Νίκη, » αὐτ. « Οὐ πρότερον ἐπιθήσεσθαι, ἢ τὸ σύνθημά σφι ἐμέλλε φανήσεσθαι παρὰ τῶν περιπλεόντων ὡς ἐνόητον, » Ἡρ. « Ἐκ (μλπ. « Ὡς ἐκ) συνθήματος, » αὐτ., ἐκ συμφώνου. « Ἐπιστολιμαῖα συνθήματα, » Γργ., τὰ διδόμενα εἰς τοὺς ταξιδεύοντας μὲ ὀχήματα τοῦ δημοσίου, ἢ (ἁπλ.) Συστατικά, (Λτν.) literas dimissorias ἢ formatas. 2) σχέσις, μετοχή, κοινωνία. « Τί γὰρ ἀσεβὲς σύνθημα καὶ βακτηρίᾳ; » Ἀλ., τί καινὸν μεταξύ; 3) συνθήκη, συμφωνία, (ἀθ.

Συνθηματιαῖος, α, ον. Ὁ ἐκ συνθήματος (κατὰ συνθήκην), παραγγελτός, συμφωνημένος. « Στέφανος—, » Ἀρσφ.

†Συνθηματίζω. Μ. ίσω. Δίδω τὸ σύνθημα, παραγγέλλω τι ἐκ συνθήματος. « Αἱ βρονταὶ εἶεν ἄν κατὰ σάλπιγγας μάχην συνθηματίζουσας, » Ἐνῦ. (μ.μσ.) καμνω συμφωνίαν, συμφωνῶ πρωτοῦ. « Παιδιὰς ἡμέραν συνθηματίζεται δι' ἀσιδήρων διωγμῶν, » Ν. Χων.

Συνθηματικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπῤ.) -ικῶς. Ὁ ἐκ συνθήματος. « Ἐπιστολὴ — , ἡ « γεγραμμένη συνθηματικῶς, » Πλθ, μὲ τέτοιους (συμφωνημένους) πρὸν μεταξὺ τοῦ γράφοντος καὶ τοῦ δεχομένου τὴν ἐπιστολ.) χαρακτῆρας, (Γαλλ.) en chiffres.

Συνθημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σύνθημα.

Συνθηρατής, οῦ (ὁ). σύντροφος κυνηγοῦ, ὁ ὑπηρετῶν, [ἐκ τοῦ

Συνθηράω-ῶ καὶ (μσ.) -άσομαι-ῶμαι, Μ. ασω. -εμαι. Κυνηγῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου μετά τινος), (μτνμ. ἐν γέν.) Συλλαμβάνω. « Χεῖρες . . ὑπ' ἀνδρὸς τοῦδε συνθηρώμεναι, » Σοφ

Συνθηρευτής, οῦ (ὁ), = Συγκυνηγός, [ἐκ τοῦ
Συνθηρεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -σομαι, = Συνθηράω, -ομαι.
Σύνθηρος (ὁ, ἡ). ὁ θηρεύων τι (κυνηγῶν συντροφιά) μετά τινος.
Συνθητεύω, Μ. εύσω. Θητεύω (Ξενοβουλεύω) μετά τινος.
Συνθιασεύω, Μ. εύσω. Ἐκτελῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου μετά τινος) τὸν θίασον, (ἐν γέν.) συνεορτάζω.
Συνθιασώτης, ου (ὁ). ὁ συνεορτάζων τὸν θίασον, (ἐν γέν.) συνόμιλος, σύντροφος. «Δύο πρεσβύτα συνθιασώτα τοῦ λήξειν,» Ἀρχφ., φλυαροῦντες ἐκ συμφώνου.
Συνθιγγάνω, Μ ...; Ἐγγίζω ὁμοῦ, συναντιλαμβάνομαι.
†Συνθλασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ=
†Συνθλάττω, ἀόχμ. ἀντί -
Συνθλάω-ῶ, Μ. θλάσω. Σπάνω τι (χυρ. διὰ συνθλίψεως) ὅλως διόλου, (παρβλ.) Συνθρύπτω.
Συνθλίβω, Μ. θλίψω. Ζουλῶ τι συγχρόνως ἀπ' ὅλα ἢ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, συμπιέζω, (Γαλλ.) comprimer.
Σύνθλιψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀφίξιμον (ζούλισμα) ἀπ' ὅλα συγχρόνως τὰ μέρη, (Γαλλ.) compression.
Συνθνήσκω, Μ. θανοῦμαι (ἀόρ. Συνέθανον). Ἀποθνήσκω ἢ Φονεύομαι μετά τινος, συναποθνήσκω.
Συνθοινάτωρ, ορος (ὁ), Π. [ῶν, θοινάομαι]. ὁ συνεσθίων τινί, σύνδειπνος.
;Συνθοίνιος ᾗ
Σύνθοινος (ὁ, ἡ), [οῦν, θοίνη]. σύντροφος, σύνδειπνος.
Συνθολόω-ῶ, Μ. ώσω. Θολόνω (καὶ ορθ. Σκοτίζω) ὅλως διόλου, συγχέω.
Συνθόλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Συνθόρνυμι, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Συνέθορον). Πηδῶ ὁμοῦ.
Συνθορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Θορυβῶ ὁμοῦ, κάμνω καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων θόρυβον (χυρ. πρὸς ἔνδειξιν ἀποδοχῆς).
Συνθρανωω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Συνθρύω.
Συνθρέπτω, μτγν. ἀντί=
Συνθρύω, Μ. θρύψω. Θραύω (Κτυπῶν σπάνω) τι ὅλως διόλου, συντρίβω. «Πτῶδε θριγκῷ κράτα συνθρύπτω σέθεν,» Εὐρ. «Εἰκὼν αὐτοῦ τις κατέπεσεν ἀπὸ ταύτομάτου ᾗ συνεθρύσθη,» Δ. Κάσσ.
Συνθρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου μετά τινος).
Συνθρηνήτρια (ἡ). ἡ συνθρηνοῦσα τινί, μυρολογήτρια.
Σύνθρηνος (ὁ, ἡ). ὁ συνθρηνῶν τινί.
Συνθριαμβεύω, Μ. εύσω. Θριαμβεύω ὁμοῦ μέ ἄλλον.
†Συνθρίζω, Μ. θρίσω, Π. ἀντὶ Συνθερίζω.
Συνθρόησις [οῦν, θρόος], εως (ἡ). ταραχὴ μεγάλη, σύγχυσις.
Σύνθρονος (ὁ, ἡ). συμμέτοχος τοῦ θρόνου (ᾗ συνοδ. τοῦ κράτους, τῆς βασιλείας), ὁμόθρονος. (συνοδ. καὶ τρ.) ὁμότιμος. «Δικαιοσύνη καὶ φρόνησις, καὶ αἱ σύνθρονοι ταύτης ἀρεταί,» Φίλ.
Σύνθρονος (ὁ, ἡ), [οῦν θρόνος]. ὁ ἡγῶν (ἀντὶ ἡγῶν) ὁμοῦ, ἀποδίδων τὸν αὐτὸν ἦχον «μ.θάρη—,» Ἐπιγρ.
Συνθρύπτω, Μ. θρύψω. Κάμνω ὁμοῦ (κτυπῶν ἕνα μετ' ἄλλου) θρύμματα, συντρίβω (ματιφορ.) χαυνόω ὅλως διόλου, ἐκνευρίζω.
†Συνθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω τὸ αὐτὸ φρόνημα, εἶμαι σύμφωνος (ὁμοθυμῶ).
†Συνθυμόρμαι-οῦμαι, Μ. θυμωθήσομαι. Θυμώνω ἐκ συμφώνου, συμμερίζομαι τὸν θυμόν (τὴν ἀγανάκτησιν) τινος.
Συνθυραυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Θυραυλῶ ὁμοῦ μέ ἄλλον.
Σύνθυρος (ὁ, ἡ), γείτων, πρόσοικος.
Συνθυσιάζω, Μ. άσω, μτγν. ἀντὶ Συνθύω.
Συνθύτης, ου (ὁ). συνεργὸς (συμβοηθὸς) τοῦ θύτου, [ἐκ τοῦ
Συνθύω, Μ. θύσω. Θυσιάζω ὁμοῦ, προσφέρω καὶ ἐγὼ ἐκ συμφώνου θυσίαν.
Συνθωκεύω, Μ. εύσω, καὶ
Συνθωκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Συνθακέω, [ἐκ τοῦ
Συνθωκος (ὁ, ἡ), Π. = Σύνθακος.
Συνκαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Συνθερμαίνω· (συνκόψ.) Συνενεργαίνω, Συνθεραπεύω.
Συνκιδάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι ὁμοῦ ἴδιόν τινος, ἰδιοποιῶ συνάμα.
Συνκλείειν, ἀόρ. δ'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συνκράω.
Συνκλιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἱδρόνω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.
Συνκλιδρύω, Μ. ύσω. Ἱδρύω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου), συγκαθιδρύω, συγκαθιερόνω. «Συνίδρυται τῇ Δήμητρι ὁ Διόνυσος,» Σχλ. Ἀρχφ.
Συνίδρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνιδρόω.
Συνιεῖ, ἀντὶ Συνίεθι, πρς. καὶ
Συνιεῖς, εἶσα, εν, μτχ. καὶ
Συνιεῖν, Π. ἀντὶ Συνιέναι, ἀρχ. ἐνς. καὶ
Συνιέμεν, Π. ἀντὶ
Συνιέναι, ἀπαρ. τοῦ Συνίημι.
Συνιερόομαι-ῶμαι, Μ. ώσομαι. Εἶμαι ἢ Γίνομαι ἱερεὺς ὁμοῦ μὲ ἄλλον.
Συνιερατεύω, Μ. εύσω. Ὑπηρετῶ ὡς ἱερεὺς ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συλλειτουργῶ, συνιερουργῶ.
Συνιερεύς, έως (ὁ). ὁ ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἐπίσης ἱερεύς, συμμέτοχος τῆς ἱερωσύνης, συλλειτουργὸς ἱερέως.
Συνιερεύω, Μ. εύσω, = Συνιερατεύω.
†Συνιερηρειτεύω, Μ. εύσω, Ἐπιγρ. ἀντὶ Συνιερατεύω.
Συνιεροπρεπέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνιερουργῶ ὡς-
Συνιερουπολίς (ὁ, ἡ). ὁ διωρισμένος ἱεροποιὸς ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνεκτελεστὴς τῶν ἱερῶν, συνθύτης.
Συνίερος (ὁ, ἡ). ὁ τιμώμενος εἰς τὸ αὐτὸ ἱερὸν ἢ διὰ τῶν αὐτῶν ἱερῶν (ἀσκολαμβάνων τὴν αὐτὴν λατρείαν) μὲ ἄλλον, (παρβλ. Σύνναος).
Συνιερουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἱερουργῶ ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνεκτελῶ ἱερουργίαν.
Συνιερουργία (ἡ). συμμετοχὴ εἰς ἱερουργίαν.
Συνιερουργὸς (ὁ). συνεργὸς ἱερουργοῦντας.
Συνιζάνω, Μ. ιζήσω. Καθίζω (Τοποθετῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. || (συχνότ. ἀμτβτ. ἢ κλλ.) «Συγκάθημαι, συνεδριάζω· κατακάθημαι· βουλῶ· λυόνω (« Σέρκες ἑδρῶσι συνιζανον,» Θκρ.)· συστέλλομαι, ζαρόνω· καταπέφτω, ἀλιγοστεύω, (παρβλ.) Συμπίπτω· (Γραμτ.) πάσχω συνίζησιν, συναιρεῦμαι, ἴδε Συνίζω.
Συνίζησις, εως (ἡ), τὸ συνιζάνειν, συγκάθισμα, βούλιασμα, κατακάθισμα· (Γραμτ.) συνεκφώνησις δύο φωνηέντων.
Συνίζω, Μ. ιζήσω, = Συνιζάνω. «Τὸ ἅλφιτον βρεχθὲν συνίζει,» Ἀρετ. «Καὶ δύο συλλαβὰς εἰς μίαν συνιζῆσαν, ἡνίκα παρὰ τὴν γῆραϊ τρισύλλαβον ἢ δισύλλαβόν φαμεν τὴν γῆρᾳ,» Ἀπλλν. «Καὶ τὰ διαλελυμένα συνίζει, ὡς ὑφ' ἓν μέρος λόγου ἀνέγνωμεν τὸ παρεμέλησα ᾗ κηρεσιφορήτους,» αὐτ.
Συνίημι, Μ. συνήσω (ἀόρ. Συνῆκα ᾗ δ'. Συνῆν [ἀθ. ἡ μτγ. Συνείς], μσ. ἀόρ. Συνείμην, ἀθ. ὑποτ. Συνώμεθα κτλ.)· Φέρω εἰς ἓν μέρος, (κυρ. ἐπὶ ἐχθρ. ἐνν.) = Συμβάλλω, συγκρούω. «Τίς σφῶϊ ἔριδι συνέηκε μάχεσθαι;» «Ἰλ. Α. 8) (συνήθ. ᾗ λογογρφ.) ἀκούω· ἐννοῶ, καταλαμβάνω. (μέ αἰτ.) «Σύνες, ὅταν λέγω,» Ἀρχφ. «Τὰ μὰ δὴ ξυνέτε ῥήματα,» αὐτ. «Εἶτ' οὐ ξυνίης τὴν ἐκείνων τοῦ θεοῦ,» αὐτ. «Συνεὶς ὁ Βροῦτος τὸ πεπρωμένον,» Πλ. (ἡ γεν.) «Τὰ μήπω φωνῆς ξυνέντα παιδία,» Πλάτ. «Οὐ συνίεις τῶν λεγομένων οὐδέν,» Γρ. «Οἱ δ' οὐκ ὡς ἔκαζοι Ἕλληνες, ὅσοι ἀλλήλων ξυνίεσαν,» Θκ., ἐκαταλάμβανον ἕνας τὸν ἄλλον (ὡμίλουσαν ὡς ἔγγιστα τὴν αὐτήν) γλῶσσαν. «Τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττονος,» Λκ. (ᾗ ἀπολ.) «Ὡς εὖθ' ὁ δὲ ξυνέηκεν,» Ἰλ. Ο. (καὶ μσ. Π.) «Τοῦ δ' ἀγορεύοντος ξύνετο Μενέλαος,» Ὀδ. Δ. (καὶ μτχ. εἰδ. κατὰ τὸ γνως.) «Ξυνίημι καταγελώμενος,» Δξ. (ᾗ ἀναλελυμ.) «Ξυνίημι' ὅτι βούλει τὸν χιτωνίσκον λαβεῖν,» Ἀρχφ. 3) (μσ. Π.) συνεννοοῦμαι, συμφωνῶ. «Ὅφρα συνιόντε μεθ' ἁμφὶ γάμῳ,» Ἰλ. Ν.
Συνικετεύω, Μ. εύσω. Παρακαλῶ (Ἱκετεύω) ἐκ συμφώνου ὡς -
Συνικέτης, ου (ὁ). σύντροφος Ἱκέτου.
Συνικμάζω, Μ. άσω. Ὑγραίνω (Νοτίζω) ὅλως διόλου, μουσκεύω ἕνα μετ' ἄλλου.
Συνικνέομαι-οῦμαι Μ. ἵξομαι (ἀόρ. Συνικόμην κτλ.). Φθάνω ὁμοῦ, συνερχομαι, συμπίπτω.
Συνιμεν, Π. ἀντὶ Συνέμεν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Σύνειμι, Μ. εἰμι.
Σύνιον, Π. ἀντὶ Συνίεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Συνίημι.
Συνιππάζομαι, Μ. άσομαι. Τρέχω (Γεάγω) ὁμοῦ ἔφιππος, Συνιππεύω.
Συνίππαρχος (ὁ). ὁ διωρισμένος ἵππαρχος ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνάρχων (adjoint) τοῦ ἱππάρχου.
Συνιππεύς, έως (ὁ). σύντροφος (συλλογίτης) ἱππέως.
Συνιππεύω, Μ. εύσω. Ἱππεύω ὁμοῦ, συνοδεύω τινὰ ἔφιππος· συστρατεύομαι ὡς ἱππεύς.
†Συνιππία (ἡ). ἀγέλη (συνοδία) ἵππων.
Σύνιππος (ὁ, ἡ). ὁ σὺν τῷ ἵππῳ. «Τὸν Κούρτιον... σύνιππον τῷ λάκκῳ πεκτικότα,» Τζ.
Συνίπταμαι, Μ. συμπτήσομαι (ἀόρ. Συνέπτην κτλ.). Πετῶ ὁμοῦ.
Σύνισαν, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ

Σύνειμι, Ν. εἰμι, ἡ 2) ἀντὶ Συνῆδεσαν, γ', κλθ. πρτ. τοῦ παρτ. τοῦ Σύνοιδα.

Συνεισθμίζω, Μ. ἰσω. Συνάπτομαι δι' ἰσθμοῦ.

Συνεισφωνῶ, Μ. ὥσω. Κάμνω τι ἴσον μὲ ἄλλο, ἐξισάζω.

Συνεστάνω καὶ Συνεστάω-ῶ. μτγν. καὶ παν. ἀντὶ

Συν-ίστημι, Μ. συνστήσω (ἀόρ. Συνέστησα καὶ δ'. Συνέστην, μσ. πρκ. Συνέστηκα κτλ.). Στήνω (Τοποθετῶ) ὁμοῦ ἑνόνω· συνάπτω· συνάζω· (μτγμ.) σχετίζω, φιλιόνω. (ἐπὶ κακοῦ) σχηματίζω φατρίαν (συμμορίαν). « Τοὺς ἐκ τῆς φυγῆς σκεδασθέντας—, » Δ. Ἁλ., (Γαλλ.) **rallier.** (καὶ μσ.) « Τὸν μέν τινα συνεστηκότα ἐν κύκλῳ, τὸν δὲ καθήμενον, » Ξεν. (καὶ μτγμ.) « Συνιστάναι πόλεις, » Ἰσαρ., συνεπόνειν αὐτὰς εἰς συμμαχίαν. (καὶ δοτ. περιπ.) « Τὴν Ἀσίαν πᾶσαν συστήσας ἐωυτῷ, » Ἡρ., ἑνώσας ὑπὸ τὸ σκῆπτρόν του. « Στρατιώτας τινὶ συνιστάναι, » Διόδ., στρατολογεῖν ὑπέρ. (ξ μσ.) « Συστήσασθαι μισθοφόρους, » Πλθ. (καὶ ἀλλπθ.) « Λέχος Ἡρακλεῖ ξυστῶσα, » Σοφ., συζευχθεῖσα εἰς γάμον. (συχνότ. ἐπὶ κακοῦ) « Αἰγυπτίων ἄνδρας ἐπ' αὐτὸν συνιστάς, » Παυσ., (Γαλλ.) **ameuter.** « Συνιστὰς τοὺς Ἀρκάδας ἐπὶ τὴν Σπάρτη, » Ἡρ. (καὶ μσ.) « Συστάντας τινές, » Θκ., συνομόσαντας. « Πολλοὶ δῆλοι ἦσαν ξυνεστάμενοί τε καὶ θυμάζοντες τί ἔσοιτο ἡ πολιτεία, » Ξεν. « Συνιστάναι τοὺς Δακεδ. ξ Ἀρκάδας, » αὐτ. « Ἐργαστήρια μυρίων ἀνθρώπων συνεστηκότων ἐπὶ τοὺς ἐμπόρους, » Δημ. « Συνίστατο μετὰ τοῦ Λαμπιδίου, » αὐτ., ἑνόνεται, συναγρηκορεῖται. « Ἐάν τις συνίστηται ἢ συνδεκάζῃ τὴν ἡλιαίαν ἢ τῶν δικαστηρίων τι, » αὐτ. « Τῶν ἡθάδων καὶ συνεστηκότων ῥητόρων ἀπαλλαγήσεσθε, » αὐτ. (καὶ μτγμ.) « Ἀτὰρ καὶ τὸν νοσέοντα χρὴ ἄλκιμον ἔμμεναι καὶ ξυνίστασθαι τῷ ἰητρῷ κατὰ τοῦ νοσήματος, » Ἀρετ. 2) γνωρίζω τινα εἰς ἄλλον ὡς φίλον μου ἢ ἄξιον τῆς εὐνοίας του ἢ δυνάμενον νὰ τῷ χρησιμεύσῃ, συστήνω, (Γαλλ.) **recommander.** « Συστήσω σοι ἐγὼ καὶ Ἀσπασίαν, » Ξεν. « Ἐπιμελέστερον ἐξετάζειν οὓς συνίστησι, » Πλ. (ξ μτγμ.) « Ἱέρωνα τῇ διαδοχῇ τοῦ χρόνου συνέστησε, » Συν., τὸν κατέστησε γνωστὸν εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς. (ξ ἀσυνήθ.) « Μαντικὴν ἑωυτῷ συστῆσαι, » Ἡρ., εἰκειώθη μετ' αὐτῆς, τὴν ἐνηγκαλίσθη. (καὶ πθ.) « Συνεστάθη Κύρῳ, » Ξεν. « Ὑπὸ Ἀριστίππου συσταθῆναι, » Ἀρε.

3) (ἐπὶ πραγμ.) συστέλλω, συμμαζόνω, συφρίγω· πυκνόνω· (ἐπὶ ῥευς.) πήζω. « Συστήσας τὸ πρόσωπον, » Πλ., συφρώσας, σκυθρωπάσας. « Συνιζάνει γάλα, » Ἀριστ. (καὶ μσ.) « Χιὼν συνεστηκυῖα, » Πλθ. (καὶ πθ.) « Τὸ ὑγρὸν ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ συνιστάμενον, » αὐτ. (καὶ μσ.) « Παρειαὶ συνιστάμεναι, » Ἱππογρ., ἀρχίζουσαι νὰ ζαρώνουν. « Συνεσταμένου τοῦ ἀέρος, » Πλ., ἀρχίσαι νὰ συννεφιάζῃ (νὰ κακοκαιριάζῃ, ὀθ. 4) κάμνω στερεόν, ἰσχυροποιῶ, ἐνδυναμόνω· αὐξάνω. (ἐπὶ καρπ.) μεστόνω. « Αἱ βόρειαι καταστάσεις τὰ σώματα συνεστεῶσαι, » Ἱππογρ., τὰ κάμνουν σφικτότερα. (ξ μσ.) « Αἱ σάρκες συνεστήκασι μᾶλλον τῶν προσφάτων ἐχθύων, » Ἀριστ., εἶνε στερρότεραι. « Συνιστὰς τὰς τιμὰς τοῦ σίτου, » Δημ., —Συντεμών, ἀναβιβάζων. « Ἐπιγενομένης δὲ χρόνου ξ ὥσπερ ἡδὺ συνεστηκότων (τῶν κνάφων), » Θεόφρ. « Εὑρίσκομεν τοὺς μὲν παλαιοὺς τινας καὶ εὐρωτιῶντας, τοὺς δ' ἔτι νεαλεῖς ξ συνεστηκότας, » Ἀκ. « Οἷς συνεστήκασιν αἱ κοιλίαι, » Ἰατρ., (ὄθεν 5) ὑγιὲς σύστασιν (ὕπαρξιν) εἴς τι, συνθέτω ἐκ πολλῶν ὑγρῶν, συγκρατῶ, κατασκευάζω· (μτγμ.) καθιστῶ, διορίζω, βάλλω εἰς τάξιν, διοργανίζω· (ἐπὶ κακοῦ) μηχανῶμαι· (ἐνίοτε) ἐπικυρόνω· ἀποδεικνύω· (μσ.) ὑφίσταμαι, λαμβάνω ὕπαρξιν, γίνομαι, σύγκειμαι· διατηροῦμαι· εἰς μόνιμον κατάστασιν), διαρκῶ. « Ὃ τὸ πᾶν συστήσας (καὶ μσ. συστησάμενος), » Πλ. (καὶ ἀπολ.) « Τίνι τῶν ζώων αὐτὸν εἰς ὁμοιότητα ὁ συνιστὰς συνέζησε, » Πλάτ., ὁ δημιουργὸς (τὸν κόσμον). « Ἑλκωνεῖον ἡγεμόνα συστήσας ἀνθ' ἑαυτοῦ ταῖς δυνάμεσι, » Πλθ., καταστήσας. « Τοῦτο ἡ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων συνίστησι πρόληψις, » Ἀριστ., τὸ βεβαιόνει ἢ τὸ πιθανολογεῖ. « Συνίστησι δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ θεός. » Γρφ., ἀποδεικνύει. « Ὃ τὴν ἀγαθότητα συνίζησι τοῦ θεοῦ, » Βασ. « Ἡ ἀδικία ἡμῶν δεῖ τὴν δικαιοσύνην συνίστησι, » Γρφ. « Ἐν παντὶ συνεστήσατε ἑαυτοὺς ἁγνοὺς εἶναι ἐν τῷ πράγματι, » αὐτ. (καὶ ἐπὶ κακοῦ) « Ὡς συστήσων ἐπὶ τῷ μάγῳ θάνατον, » Ἡρ. (καὶ αἰτ.) « Συνιζ. πόλεμον ἐπί τινα, » Δημ. (καὶ μσ.) « Συνίστασθαι δυναστείαν, » Πλθ. « Συστησάμενοι τὰ κατὰ τὴν Ἰταλίαν, » αὐτ., διευθετήσαντες. (καὶ αὐτπθ.) « Σύλλογοι ἐγίνοντο καὶ κύκλοι συνίσταντο, » Ξεν., συνεκροτοῦντο. « Ὃ πόλις ἐκ πλειόνων ἢ μυρίων οἰκιῶν συνέστηκε, » Ξεν. « Πόλις οὕτω συστᾶσα, » Πλ. « Δυκαῖσιν ἐκ τῆς ὑγρότητος συνίστασθαι τῆς ὑπὸ τὸν φλοιὸν συνισταμένης, » Θόρ. « Καὶ ἄνευ σπερματικῆς ἀρχῆς αὐτόματα πολλὰ συνίσταται τῶν ζῳῶν, » αὐτ. « Πᾶν ὃ συνίσταται ἐκ τινῶν, » Ἀριστ. « Μύθας εὖ συνεστῶτας, » αὐτ. « Ἠξίουν τε αὐτοὺς μὴ τειχίζειν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἔξω Πελοποννήσου μᾶλλον, ὅσους ξυνεσήκει, ξυγκαθελεῖν μετὰ σφῶν τοὺς περιβόλους, » Θκ., ὅσοι εἶχον συνεστῶτας (ὑφισταμένους ἀκόμη) περιβόλους. (καὶ μτγμ.) « Συνιστάμενον ξ φυόμενον κακόν, » Δημ. « Δύναμις συνεστῶσα, » Ἡρωδ. « Τὸ ἱππικὸν ἔτι συνεστηκός, » Ξεν. « Τῆς μάχης συνεστώσης, » Ἡρ. (ὅμοιον μὲ τόν « Πολέμου συνεστῶτος καὶ αὐτῆς, » Ἰλ. Ξ, ἐν ἀκμῇ τῆς μάχης. « Διὰ τὸ περὶ τῆς αὐτῶν ἐλευθερίας συνεστάναι τὸν ὅλον ἀγῶνα, » Πλθ. « Τοῦτο δὲ ξυνεστήκει, μέχρι οὗ . . , » Ἡρ. (ὄθεν) « Ζήτημα συνεστηκός, » Νμ., τὸ οὐσιῶδες τῆς πρτάσεως. (καὶ πλθ.) « Τὰ συνεστηκότα, » Λξ., τὸ ἐν ὑγρῷ πολίτευμα, τὰ καθεστῶτα. 6) (ἰδιαιτ. μσ.) εἶμαι ἑνωμένος (σύμφωνος) μετά τινος, συνέχομαι. « Συνίστασθαι τῷ Κατιλίνᾳ, » Πλ., συνώμνυον κέ. οἱ συνιστάμενοι τῷ νεῳ, » Θουρ., οἱ ἀποβαίνοντες τὴν περὶ αὐτοῦ ἰδέαν (φρονοῦντες ὅτι ὑπάρχει). ἢ 7) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) εἶμαι εἰς σύγκρουσιν (καὶ τρπ. εἰς διαφωνίαν) μετά τινος, ἀντιβαίνω, ἐναντιοῦμαι, διαφέρομαι, (ἐπὶ πραγμ.) πολλαπλ. μέ. « Διαφ. (« Πόνηρ., « Καινάτης κτλ.) —, « Ἱππ. « Ἀνατός σ' ἀπανίστῳ συστήσομαι; « Ἐπιγρ. « Ὅπως καὶ τοῖς ἐλέφασιν εἰς ἀλκὴν συνίστασθαι. » Δοῦρ. « Οἱ Λακεδ., βουλόμενοι τοὺς Ἀθ. ἔχειν πόνον συνεστεῶτας θυνατοῖσι, » Ἡρ. « Συνεστήκασι ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἡ Πυθόβριος, » αὐτ., ἦταν ἐναντία. (ξ ἁπλ.) « Συνεστηκότων δὲ τῶν στρατηγῶν, » αὐτ., διαφωνούντων, φιλονεικούντων. « Γνῶμαι πολλαὶ ἐγίνοντο, καὶ κῖς συνεστηκέναι μάλιστα, » αὐτ., ἀντίθεται πρὸς ἀλλήλας, ἐκ διαμέτρου ἐναντίαι. 8) (ἐνίοτε) ἐπιχειρίζομαι, ἀναλαμβάνω. « Πάλεμον—, » Ἰσαρ. « Λόγον ὑπέρ τινος—, » Πλθ. « Συνεστήσαντο τὸν κίνδυνον ἐρρωμένως, » Δινδ.

Συνιστορέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι συνήθης τινός, σύνοιδά τινί τι. 2) ἱστορῶ (διηγοῦμαι) παροιμίως.

Συνίστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ συνειδὼς τινί τι, συμμάρτυς, (ἐπὶ κακοῦ) συνεργός.

Συνισχαίνω (= σχάνω), Ἀττ. ἀντὶ Συνίσχω, συνέχω.

Συνισχναίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι αὐτὸ ἀφ' ἑαυτοῦ ἰσχνὸν σημερόνω, ἐλαττόνω. « Ἀλλ' ὁ νόμος αὐτὰ τῷ χρόνῳ συνισχναίνει, » Εὔρ.

Συνισχυρίζω, Μ. ἰσω. Συνεπιλαμβάνομαι πρὸς ἰσχυροποίησίν τινος, ἐνδυναμόνω ἐκ συμφώνου.

Συνισχύω, Μ. ὑσω. Ἰσχύω μετά τινος, εἶμαι ἐπίσης ἢ διὰ τῆς μετ' αὐτοῦ ἑνώσεώς μου ἰσχυρός.

Συνίσχω, = Συνέχω.

Συνιχνεύω, Μ. εὑσω. Συνακολουθῶ κατ' ἴχνος, ἀνιχνεύω ἐκ συμφώνου.

Συνιών, οῦσα, όν, μτγ. τοῦ Σύνειμι, Μ. εἶμι, ἡ 2) τοῦ Συνήκα.

Συνιωκάκουν, Π. Ἰων. παρτ. τοῦ

Συνοικία, Μ. νάσομαι, Π. ἀντὶ Συνοικῶ.

Σύνναος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (τιμώμενος εἰς) τὸν αὐτὸν μετ' ἄλλου ναόν.

Συννάσσω, Μ. νάξω. Συσφίγγω, συμπυκνόνω, (οὕτω διορθ. εἰς τὸν Ἡρ. (Ζ', 60) τὸ Συνάξαντες).

Συννεναγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ναυαγῶ ὁμοῦ.

Συννεναβάτης, ου (ὁ), Π. συνταξειδιώτης εἰς τὸ αὐτὸ πλοῖον, σύμπλους, συνεπιβάτης.

Συννεναύκληρος (ὁ). ὁ ναυκληρῶν (ὁρίζων πλοῖον) ὁμοῦ μὲ ἄλλον, σύντροφος (συνιδιοκτήτης) τοῦ ναυκλήρου, εἰς τὸν Λεννορμίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Σύγκληρος).

Συννεναυμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ναυμαχῶ ὁμοῦ (ὡς σύμμαχος) μὲ ἄλλον, λαμβάνω μέρος μετά τινος εἰς ναυμαχίαν.

Συννεναυστολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ναυστολῶ ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συμμεταφέρω διὰ θαλάσσης

Συνναύτης, ου (ὁ). ναύτης ὁμου μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους, σύντροφος ναύτου.
Συννεάζω, Μ. άσω. Περνῶ τὴν νεότητά μου μετά τινος. 2) ἀντί-
Συννεανιεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι καὶ ἐγὼ νεανικῶς, νεανιεύομαι ἐπίσης.
Συννεκρόω-ῶ, Μ. ώσω. Νεκρόνω ὁμοῦ.
Συννέκρωσις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ προηγ.
Συννέμησις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ
Συννέμω, Μ. νεμῶ. Βόσκω (καὶ μα. Βόσκομαι) ὁμοῦ. « Τὰ ἄγρια πάντα ἢ τὰ πλείστα οὐ συννέμονται ταῖς θηλείαις πρὸ τῆς ὥρας τοῦ ὠχεύειν, « Ἀρχ.
Συννενέασαι, Ἰων. ἀντὶ Συννένησται, γ' πλθ. πρσ. τοῦ Συννένημαι, πθ. πρκ. τοῦ Συννέω.
†Συννεφίς (ἡ). συγκρότημα νεύρων, σὰρξ συγκεκριμένη ἐκ νεύρων.
Συννεύρωσις, εως (ἡ). (ἀνατομ.) ἡ δεξιὰ τῶν νεύρων σύμφυσις (συνένωσις) τῶν κοκκάλων ἢ τῶν χόνδρων.
Σύννεισις, εως (ἡ), ἡ ὁμοῦ (εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον) νεῦσις, συνένωσις ὑλοσωμάτων τὰ ὁπ. γέρνουν συγχρόνως ἐν πρὸς τὸ ἄλλο (« Τὰ ἰσχυρὰ τῶν οἰκοδομημάτων τῇ πρὸς ἄλληλα ξυννεύσει τῶν ἐν αὐτοῖς λίθων ξυνδέδεται καὶ ἕστηκε καὶ μένει, « Ηλιξ.). (μεταφορ.) συναίνεσις, συγκατάνευσις· συνεννοήσεις. (Γαλλ.) connivence, (γεωμετρ.) convergence, [ἐκ τοῦ
Συννεύω, Μ. νεύσω. Κλίνω (Γέρνω) τι συγχρόνως ἢ μαζῇ μὲ ἄλλο· συγκλίνω, συνενεύω. « Τὰς ὀφρῦς—, « Λκ., —Συντρυπῶμαι. (ᾗ πθ.) « Συννενευμένος τῷ βλέμματι, « Γρ. Νύσσ. ||. (ἀλλ.) γέρνω συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου (τρπ.) ἐπινεύω, συγκατανεύω εἰς (ἢ ἔχω κλίσιν πρός τι, συννενοῶμαι μετά τινος, (Γαλλ.) être de connivence.
(Συννέφει), ἀπρσ. (ἐῤῥχ. κυρ. ὁ πρκ.) Συνεννόησε, εἶνε συννεφιασμένος (ὁ καιρός). « Κοὐ ξυννέφει καὶ χειμέρια βροντᾷ μάλ' εὖ, « Ἀρχφ., (ἴδε καὶ Συννεφάω).
Συννέφεια (ἡ). συνένωσις νεφῶν, καιρὸς συννεφιασμένος, (κοιν.) συννεφιά.
Συννεφελής (ὁ, ἡ), = Συννεφής.
Συννεφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω συννεφιάν, συννεφιάζω. « Τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιεῖ; ἠπεριθράζει τὰς νεφέλας, ἢ ξυννεφεῖ; « Ἀρχφ. 2) (μεταφορ.) σκυθρωπάζω. « Συννεφοῦσαν ὄμματα, « Εὐρ. « Τί τὸ πρόσωπον συννεφοῖς; « Εὐρ. (ᾗ κατὰ μεταφ.) « Συννεφοῦσα βαδίζει, « Ἀρχφ., σκυθρωπῇ, (κοιν.) μὲ κατεβασμένα μοῦτρα, ξέχ τοῦ
†Συννεφής [ὁ, ἡ, νέφος], ἐνεργ. ἡ, συννεφιασμένος· (μεταφορ.) σκυθρωπός, περίλυπος. « Ἀλλὰ γὰρ Ἑρέντα λεσσαι τοὐδε δεῦρο συννεφῆ πρὸς δώμους στείχοντα, « Εὐρ. « Ἢ συννεφὴς ἕξις αὐθάδειαν ἐμφαίνει, « Ψευσιγμ.
Συννεφία (ἡ), Π. ἀντὶ Συννέφεια.
Συννεφόω-ῶ. Μ. ώσω, = Συννεφέω.
†Συννέφω. ἄγρ. ἴδε Συννέφει.
†Συννεχές, Συννεχέως, Π. (διὰ τὸ μέτρον) ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Συνεχές, -έως.
Συννέω, Μ. νεύσομαι, « Συγκαλυπτέω, « Ἐπὶ κεκακοδείλων ὀχούμενον, καὶ συννεύοντα τοῖς ὕμνοις, « Λκ. (Ψευδολ. 34).
Συννέω, Μ. νήσω (πθ. πρκ. Συννένημαι). Μαζόνω εἰς ἕνα σωρόν, συνεπισωρεύω. « Συννήσει πυρὴν μεγάλην, « Ἡρ. (καὶ πθ.) « Τῶν νεκρῶν ὁμοῦ ἐπ' ἀλλήλοις ξυννενημένων, « Θκ.
Συννεωκόρος (ὁ, ἡ). σύντροφος νεωκόρου.
Συννεωτερίζω, Μ. ίσω. Κάμνω μετά τινος νεώτερα πράγματα, γίνομαι συνένοχος νεωτερισμῶν. « Τῷ γὰρ ἐκείνου νεωτερισμῷ συννεωτέρισαν ᾗ ἄλλοι, « Στρβ. (ΙΔ', ε).
Συννηέω, Ἰων. ἀντὶ Συννέω.
Συννήθω, Μ. νήσω (πθ. πρκ. Συνέννημαι), = Συγκλώθω.
Συννηπιάζω, Μ. άσω. Γίνομαι ἐπίσης νήπιον.
Συννῆσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συννέω ἢ Συννήθω.
Σύννησις, εως (ἡ). τὸ συννήθειν, σύγκλωσις.
Συννησιτεύω, Μ. εύσω. Νησιτεύω μετά τινος.
Συννήχομαι, Μ. νήξομαι, = Συγκολυμβάω.
Συννήω, Ἰων. ἀντὶ Συννέω.
Συννικάω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ ὁμοῦ. « Νεικῶντι μέν τοι καὶ οὐ συννικᾷς ἐμοί, « Εὐρ.
Συννοιώ-ῶ, Μ. ήσω. Δαμβάνω κατὰ νοῦν, ἐννοῶ, διαλογίζομαι, διανοοῦμαι. (μα. ἢ πθ.) εἶμαι σύννους (συλλογισμένος), (κοιν. εἰς τὴν Πελοπόν.) συννοημάται. « Φαίνῃ τι ἐσκυθρωπακέναι, ᾗ εἰς γῆν βλέπειν, ὡς τι συννοούμενος, « Ἀρχφ. (καὶ πθ.) « Συνυπάρχειν καὶ συννοεῖσθαι ἀλλήλοις. « Σέξ.
Συννοητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ συννοεῖν.
Συννοητός, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναται εἰς νὰ συλλάβῃ κατὰ νοῦν (νὰ συνοηθῇ), καταληκτός.
Σύννοια (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις σύννους, σκέψις, συλλογή. « Καὶ τί ἂν τις ξυννοεῖτο; — Τὴν μεγίστην ξύνοιαν, ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖ, « Πλάτ. « Ἐπὶ συννοίας ἔχω (γίνομαι, καθέστηκα), « Αξ., (ἢ) « Συννοίᾳ ἔχομαι, « Ἡρ., = Συννοέομαι. « Ἐπὶ συννοίας βαδίζει, « Δκ., περιπατεῖ συλλογισμένος. « Διὶ τὴν γυναῖκα κοινωνεῖν τῷ ἀνδρὶ καὶ σπουδῆς καὶ παιδιᾶς καὶ συννοίας καὶ γέλωτος, « Πλ.
†Συννομεύς, έως (ὁ). ὁ συννέμων τινί, σύντροφος βοσκοῦ (νομέως).
Συννομή (ἡ), τὸ συννέμειν, συμβίωσις. 2) ἡ ἐξ ἴσου διανομή, διανεμητικὴ ἐξουσία.
Συννομίζω, Μ. ίσω. Νομίζω τὸ ἴδιον, εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης.
Συννομικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὸ συννέμειν. « Τέχνη —, « Πλάτ., ἢ τῶν συννομέων.
Συννόμιον (τὸ). κοπάδι συννόμων ζώων.
Συννομοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Νομοθετῶ ὁμοῦ, βάλλω συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου νόμους ὡς-
Συννομοθέτης, ου (ὁ). συνεργὸς νομοθέτου.
Σύννομος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ συννέμων τινί, συννεμεύς. 2) (συνήθ. προπαροξ.) ὁ συννεμόμενος (βόσκων, [καὶ ἐπὶ ἀνθρ.] συνδιαιτώμενος) μετ' ἄλλων, συνήθως, συνομήλικος (μὲ γεν.) συμμέτοχος (ἐν γεν.) σύντροφος, (ὀθνεῖος οὐσ.) σύζυγος, (ἐπὶ πραγμ.) παρεισαγόμενος, ἐσωμενίθης. « Λίθος —, « Πλάτ., « Στρ., Ἡλ., πελεκημένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ συναρμόζεται προσφυέστατα, τετράγωνος. « Θαλάσσης σύννομοι Σκειρωνίδες πέτραι, « Εὐρ., γείτονες, παράλληλοι. β. (οὐσ.) ἀντὶ Συννομή, συμβόσκησις· (ἐν γεν.) συγκοινωνία, συνδιαίτησις.
Σύννους-ους (ὁ, ἡ). συλλογισμένος, σκεπτικός. « Ἔθιζε σεαυτὸν εἶναι μὴ συνθρωπον, ἀλλὰ σύννουν, « Ἐπιχ. 2) ἀεὶ εἰς ἑαυτὸν ἐρχόμενος, (Πλ. Η', 172).
Συννοσέω-ῶ, Μ. ήσω. Νοσῶ ὁμοῦ· ὁ γείτονάς ἢ τὴν αὐτὴν νόσον μὲ ἄλλον.
Σύννους (ὁ, ἡ), κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Σύννους.
Συννυκτερεύω, Μ. εύσω. Περνῶ τὴν νύκτα μετά τινος, συνδιανυκτερεύω.
Συννυμφεύομαι, Μ. εύσομαι. Συνάπτομαι νυμφικῶς, ὑπανδρεύομαι.
†Συννύμφη (ἡ), μεταγν. ἀντὶ Σύννυμφος.
Συννυμφοκόμος (ὁ, ἡ). ὁ συνοδεύων τὴν νύμφην μετὰ (ὡς συμβαίνει) τοῦ νυμφοκόμου.
†Σύννυμφος (ἡ). ἡ γυνὴ τοῦ ἀνδραδέλφου, (κοιν.) συννυμφάδα.
Συννυμφοστολέω-ῶ, Μ. ήσω. Νυμφοστολῶ ὁμοῦ, συνοδεύω ὡς νυμφοστόλος.
Συνοχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ὀγκῶμαι ὁμοῦ.
Συνοχάομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἐξογκοῦμαι ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.
Συνοδεύω, Μ. εύσω. Ὁδεύω (Περιπατῶ) ὁμοῦ, συντροφεύω τινὰ ὡς συνοδίτης· (στρτγ.) εἶμαι εἰς σύνοδον (conjonction).
Συνοδία (ἡ), τὸ συνοδεύειν (συνοδοιπορεῖν)· (συνεκδ.) ὅμιλος (ἑταιρία) συνοδευόντων, (Γουρκ.) καρβάνι. 2) (εἰς τὸν Πλάτ. Κικ.) συνοδιάλεξις, συνομιλία (ὡρ εἰς περίπατον).
†Συνοδιάρχης, ου, (ὁ). ἀρχηγὸς συνοδίας. (Γουρκ.) καρβανσάγας. « Νεοῖ λλᾶ ..συνοδιάρχην οἱ συναναβάντες μετ' αὐτοῦ ἔμποροι, « Ἐπιγρ.
Συνοδικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς συνόδους (κυρ. τῶν πλανητῶν). « Μίμησ - , « ἡ (ἀλλ.) Συμμιγία. « Νύξ—, « Συν., καθ' ἣν γίνεται νέα (εἶνε εἰς σύνοδον μετὰ τοῦ ἡλίου ἡ σελήνη). « Ἐλλειπτικὴ—, « Πλ., ἡ ἔκλειψις τοῦ ἡλίου.
Συνόδιον (τὸ), [ἀστρον.] ἡ τῆς σελήνης (μετὰ τοῦ ἡλίου σύνοδος (conjonction), (κοιν. εἰς τὴν Πελοπόν.) ἡλιοχρισι.
Συνοδίτης, ου (ὁ). σύντροφος ὁδίτου (ὁδοιπόρου), συνοδοιπόρος.
Συνοδοιπορέω-ῶ. Μ. ήσω. Ὁδοιπορῶ ὁμοῦ, συνταξειδεύω ὡς-
Συνοδοιπόρος (ὁ, ἡ). ὁ ὁδοιπορῶν ὁμοῦ, σύντροφος ὁδοιπορούντος, συνοδίτης.
Συνοδοντίς [συνόζυος], (ὁος (ἡ), εἶδ. (χθ. τοῦ Νείλου (ἐκ τοῦ γένους τῶν ὄφεων).
Συνοδοντίτης, ου (ὁ), εἶδ. πολυτ. λίθου εὑρισκομένου εἰς τοὺς μυελοὺς τοῦ ἰχθ. συνοδόντος.
Σύνοδος (ἡ). (ἐν γεν.) ἑρμηνεὺς δύο ἢ καὶ πλειοτέρων εἰς ἓν μέρος, συνάντησις, συναναστροφή (« Ἀποκτείναντα βοιωτὸν ἐν δίκτυῳ καὶ συνόδῳ, « Δμ.)· (ἰδίως)

συνέλευσις (εἰς συμβούλ.ον), (Γαλλ.) congrès, (ἑκκλησ.) concile· (ἐνίοτε) συνουσία· (ἐπὶ ἐχθρ., ἐνν.) συμβολή, σύγχρουσις, (Γαλλ.) mêlée· (ἀρχνμ.) ἀντάμωσις, δύο πλανητῶν, (Γαλλ.) conjonction, (ἴδε Διχότομος)· (ἀστν.) ἀντὶ Πρόσοδος. «Χρημάτων—, α Ἠρ.

Σύνοδος (ὁ, ἡ), = Συναδίτης, σύντροφος. «Νεῦν ἔσχε σύγγηρον ..τὴν αὐτὴν ζωῆς ἠ θανάτου σύνοδον,» Ἐπιγρ.

Συνόδους, οντος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων συντυχεῖς ὁδόντας, (ἀντιθ. τῷ Παρυαρόδους). «Τῶν ζώων τὸ συνόδοντα πίνοντα σπῷ, οἷον ἵπποι καὶ βόες,» Ἀριστ., (ἴδθ. ‖. οὐσ. ἀρσ., εἰδ. ἰχθ. ἐρυθρῖνος (ἀπὸ τὸ γέν. τῆς συναγρίδος), (καιν.) συνοδί, (κατ' ἄλλ. ὀρθότερον τὸ Συνόδους).

Συναδυνάω-ῶ, Μ. ήσω. Προξενῶ ἐπίσης πόνον (θλῖψιν, ζάλην). ‖. (παθ.) συναισθάνομαι τὴν θλῖψιν ἢ τὸν πόνον τινός, συμπάσχω, συναλγῶ.

Συναδύρομαι, Μ. αδυροῦμαι, = Συνθρηνῶ.

Συνάζω, Μ. αξήσω. Ἀναδίδω ὁμοῦ ἀσμήν.

Σύναιδα, Μ. συναίσομαι (παρτ. Συνῄδεσα κτλ.). Ἐξείρω τι τὸ ὁπ. ἠξεύρει ἡ ἄλλος τις, εἶμαι ἐπίσης εἰδήμων (πληροφορημένος περί) τινος· (μὲ αἰτ. ἐκ γ', καὶ δοτ. ἢ εἰδ. μτχ. ἐκ δ'.) «Συνειδέναι τινί τι,» Ἠρ. «Συνοίδαμεν ὑμῖν ἑοῦσι πολλὸν προθυμοτάτοισι,» αὐτ., μαρτυρόμεν ἐν συνειδῆσει (εἰμεθα πεπεισμένοι) ὅτι,» Σύνοιδα ἐμαυτῷ τελέως ἀγαθὸς ἀνὴρ ὤν,» Ξεν., ἔχω συμμαρτυροῦσαν τὴν συνείδησίν μοι ὅτι.» Σύναιδεν ἑαυτῷ οὐδὲν δυναμένῳ φράσαι,» Αἰσχλ., εἶνε πεπεισμένος ἐσωτερικῶς καὶ ὁ ἴδιος.» Καὶ τί μοι σύνοισθα τοιοῦτον εἰργασμένῳ;» Ξεν. (καὶ ἀπολ. κατὰ μτχ.)» Οἱ συνειδότες,» Ξεν., οἱ συνέχοντες τῆς συνωμοσίας. (ὡ. ὡς οὐσ.)» Τὸ συνειδός,» Δημ., ἡ συναίδησις.

Συν-οιδέω-ῶ, Μ. ήσω. Πρήσκομαι ὁμοῦ (συγχρόνως) ἢ διὰ μιᾶς.

Συναίδησις, εως (ἡ). πρήξιμον τῶν πέριξ μορίων εἰς ἕν.» Φλεγμονὴ περὶ τὸν ἐντὸς τόπον γινομένη τοῦ δακτυλίου καὶ συναίδησις,» Μηνισίθ.

Συν-οικειάω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ οἰκεῖόν τινος, σχετίζω, συμβιβάζω· (ᾠ παθ.) σχετίζομαι (οἰκειόνομαι) μετά τινος· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.)» Τὰ ἀγνοούμενα τοῖς γνωριζομένοις συνοικειοῦν,» Πλ.» Τὴν Ἀχιλλέως δάξαν αὐτῷ συνοικειοῦν βουλόμενος,» αὐτ.

Συνοικείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρω. τ.γ.· ἡ μετά τινος οἰκείωσις, ἕνωσις, προσοικείωσις· (ῥτρ.) συνένωσις δύο, ἀντιθέτων ὡς πρὸς τὸ φαινόμενον, ἰδεῶν εἰς τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον.

Συνοικεσία (ἡ), Π. ἀντὶ Συνοίκησις.

Συνοικέσιον (τὸ), μτγν. ἀντὶ Συνοίκησις (κυρ. ἀνδρὸς καὶ γυναικός), ὑπανδρεία.

Συνοικέτης, ου (ὁ). σύνοικος, συγκατοικος· σύζυγος, ξένος τοῦ

Συνοικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ ὁμοῦ (μετά τινος), συγκατοικῶ· (ἐν γέν.) συζῶ· (ἰδιαιτ. ἐπὶ συμβιώσεως ἀνδρὸς καὶ γυναικος) εἶμαι ὑπανδρευμένος, ὑπανδρεύομαι.» Ὁ νόμος οὐκ ἐᾷ τὴν ξείνην ἀστῷ συνοικεῖν, οὐδὲ τὸν ἀστὸν τῇ ξένῃ,» Δημ.» Τούτων συνοικησάντων, γίνεται Κλεισθένης,» Ἠρ. (καὶ μτγμ.)» Κακῷ (» Λύπῃ,» Φόβῳ) συνοικῶ,» Λξ., συνέχομαι. ‖. (παθ.)» Χώρα συνοικισμένη,» Ξεν., κατοικημένη ὑπὸ πολλῶν συνοίκων,» πολυάνθρωπος.

Συνοίκημα (τὸ), ἄθροισμα συνοίκων, κοινωνία ἀνθρ. συνοικούντων· συνοικία(;).

Συνοίκησις, εως (ἡ), τὸ συνοικεῖν, συγκατοίκησις, (ἐν γέν.) συνδιατρίβη, συνδιαίτησις, (ἰδιαιτ.) συμβίωσις ἀνδρὸς ἢ γυναικός, ὑπανδρεία.

Συνοικητήρ, ῆρος, ἀντὶ Συνοικητὴς καὶ

Συνοικήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Σύνοικος, συγκάτοικος, (ἰδιαιτ.) σύζυγος.

Συνοικία (ἡ), = Συνοίκησις. 2) (συχνότ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) ἕνωσις οἴκων (οἰκιῶν) εἰς τὴν αὐτὴν στιβαρὰν ἢ περιοχήν, ἅπτε μεγάλον (μὲ διάφορα χωρίσματα) ὅπου κατοικιῶν πολλοὶ ἑνοικάτορες, (Γαλλ.) hôtel, (Τουρκ.) κυρατζανὲς (ἴδε Πλοῦτ. Σύλλ. ά.) ἢ μαχαλές.» Οὐκ ἂν οἴεσθαι μίαν ἐν Ῥώμῃ συνοικίαν Καίσαρα προσειπεῖν Νυμφίδιον,» Πλ.

Συνοίκια (τὰ), (ἐνν. ἱερά) ἑορτὴ τελουμένη ἐν Ἀθήν. εἰς ἀνάμνησιν τοῦ συνοικισμοῦ τῶν Ἀθην., (ἄλλ.) Μετοίκια.

Συν-οικίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ σύνοικον (συγκάτοικόν) τινος, ὑπανδρεύω.» Τὴν θυγατέρα τινί—,» Ἠρ. 2) κατοικίζω τόπον τινὰ διὰ συνοίκων, μεταφέρω τοὺς κατοίκους διαφόρων πόλεων εἰς μίαν, σχηματίζω συνοικίαν.» Συνῴκισε τοὺς τὴν Ἀττικὴν κατοικοῦντας εἰς ἓν ἄστυ,» Πλ.» Εἰς ἣν τὰς ἐκ τῆς χερσαννήσου πόλεις συνῴκισε,» Λξ.

Συνοίκισις, εως (ἡ) καὶ

Συνοικισμός (ὁ), τὸ συνοικίζειν· ἢ συνοικίζεσθαι, κατοίκισις τόπου τινὸς διὰ ἢ ὑπὸ συνοίκων, σχηματισμὸς συνοικίας. 2) = Συνοίκησις (ἀνδρογύνου), συνοικέσιον (ᾠ).

Συνοικιστήρ, Π. ἀντὶ

Συνοικιστής, οῦ (ὁ), ὁ συνοικίζων (κατοικίζων διὰ συνοικισμοῦ) τόπον τινά, δημιουργὸς πόλεως συνοικισθείσης.

Συν-οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκοδομῶ ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου μετά τινος), (συγχ. τῷ –

Συν-οικονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκονομῶ (Διευθετῶ) ὁμοῦ, καταρθόνω συγχρόνως δι' οἰκονομίας.

Σύνοικος (ὁ, ἡ). ὁ συνοικῶν τινι, συγκάτοικος, (ἐν γέν.) σύντροφος, ὁμοδίαιτος, (ἰδιαιτ.) σύζυγος.

Συν-οικουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω (Μένω συνήθως εἰς) τὸν οἶκον μετά τινος, εἶμαι.

Συνοικουρὸς (ὁ, ἡ). ὁ φυλάττων ἢ καθήμενος κάποτε εἰς τὸν οἶκον μετά τινος, ἐπίσης οἰκουρῶν.

Συν-οικτίζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ.) Συλλυποῦμαί τινα, συνταλαιπωρῶ.

Συναίμιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Συγγενὴς, ἑταιρισμένος, σύμφωνος.» Ὕμνος φόρμιγγι—,» Ἀκιλλ.

Συν-οιμώζω, Μ. ώξω. Θρηνολογῶ ὁμοῦ, συνθρηνῶ μετ' οἰμωγῆς.

Συν-οινιχοέω-ῶ, Μ. ήσω, Οἰνοχοῶ μετ' ἄλλου.

Συν-οίομαι, Μ. σήσομαι, Φρονῶ συμφώνως μετά τινος, εἶμαι τῆς αὐτῆς ἰδέας (δοξασίας).

Σύνοισις, εως (ἡ), σπν. ἀντὶ Συνοῖσον, συμφέρον, ἀσφάλεια.

Συνοίσομαι, μσ. μέλλ. καὶ

Συνοῖσον, οὐδ. τοῦ μέλλ. τῆς μτχ. καὶ

Συνοίσω, μέλλ. τῆς ῥρ. τοῦ Συμφέρω.

Συν-οἴχομαι, Μ. οιχήσομαι. Συναναχωρῶ, συναπέρχομαι, (μτγμ.) συναποθνήσκω.

Συν-ακλάζω, Μ. άσω. Κλίνω συγχρ. ως καὶ τὰ δύο γόνατα, κάθημαι διπλοκυδι ἢ ἀνακούρκουδα, συγκάθημαι.

Συνάκτωρ (οἱ, αἱ, τὰ). ἀκτὼ ὅροι.

Συνοκωχή (ἡ), = Συνοχή, σύμπτωσις· σύσφιγξις· (μτγμ.) στενοχωρία.

Συν-ολισθαίνω, Μ. ολισθήσω. Γλιστρῶ ἢ πίπτω ὁμοῦ.

Συνολκή (ἡ). τὸ συνέλκειν ἢ συνέλκεσθαι, συστολή, συμμάζωμα.

Συν-ολλύμι, Π. ολέσω. Συναφανίζω, (ᾠ μσ.) -έζομαι.

Συν-ολολύζω, Μ. ύσω. Ὀλολύζω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου μετά τινος).

Σύνολος, η ή ης, ον. Ὅλος ὁμοῦ, Σύμπας. ‖. (συνήθ. εἰς τὸ οὐδ.)» Τὸ σύνολον,» τὸ ὅλον ὁμοῦ, ἡ ὁλότης. ‖. (ἑλλ. τῆς Κατὰ) ἀντὶ Συνόλως, ἁπλῶς εἰπεῖν, ἐν γένει κτλ.

Συν-ολοφύρομαι, Μ. υροῦμαι. Συνθρηνῶ (μετ' ὀλιφυρμοῦ), συνοδύρομαι.

Συνόλως, Ἐπιρ. Ὅλως διόλου, καθ' ὁλοκληρίαν, ἁπαξαπλῶς, ὁλοτελῶς, ἐν γένει, (παρβλ.) Συλλήδδην.

Συνόμαιμος καὶ

Συναιμίων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁμαίμων, συγγενὴς ἐξ αἵματος, ἀδελφὸς ὁμομήτριος.

Συν-ομαλύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω ὅλως διάλειον (ὁμαλόν)· ἰσάζω ἕνα μετ' ἄλλ.

Συν-ομαρτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Συνακολουθῶ.

Συν-ομβρίζω, Μ. ίσω. (τρπν.) Κάμνει πολλὴν καὶ συνεχῆ βροχήν.

Σύνομβρος (ὁ, ἡ). συνωδευμένος μὲ βροχὴν χαρακτῆρα (ὅμβρον).

Συνόμευνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σύνευνος.

Συνομήθης, ες (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Συνήθης.

Συνομήλιξ, ικος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Συνήλιξ. (καιν.) συνομήλικος.

Συν-ομηρεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ὅμηρος ὁμήρου (ἐνέχυρον, [Τουρκ.] ῥιχάμι) ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους.

Συνομήρης, ες (ὁ, ἡ), Π. [σὺν, ὁμήρης] συνηθροισμένος, συνηγωμένος ἢ συνεχής.» Θάλαμοι —,» Νίκ.

Συν-ομιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ (Συναναστρέφομαι συνήθως, Ἔχω σχέσιν) μετά τινος.

Συνομιλία (ἡ). ὁμιλία μετά τινος συναναστροφὴ ἢ συνδιάλεξις.

Συνόμιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἑταίρων συνήθως μετά τινος, σύντροφος ἀχώριστος.

Συν-όμνυμι[-ομνύω], Μ. ομόσω ἢ ωμοῦμαι. Ὁμνύω ὁμοῦ [τὸν αὐτὸν ὅρκον ἢ περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγμ. μετά τινος]· ὑποχρεοῦμαι ἀμοιβαίως (συνωμοσίαν)·

ὄρκων (συνήθ. ἐπὶ κακοῦ) κάμνω συνωμοσίαν. (Γαλλ.) conspirer. (μὲ δοτ. ἐκ γ', ξ ὑπτ. ἢ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) «Πάντων συνωμοσάντων ἐπ᾽ σοί, » Ἴλ. (καὶ μτφρ.) « Συνώμοσαν γὰρ ὄντες ἔγκριστοι τὸ πρίν, πῦρ καὶ θάλασσα, καὶ τὸ πίστ' ἐξεξάπτην, » Αἰσχύλ. (καὶ μσ.) «Οἱ συνωμοσάμενοι τῷ περιέννῃ,» Πλ., οἱ συνόντες τῆς συνωμοσίας τοῦ. (καὶ ἀπολ.) « εἰ συνομόσαντες (ἢ) συνωμοτικοὶ ὄντες, » ἀντὶ Οἱ συνωμόται. (Γαλλ.) les conjurés.

Συν-ωμοζυγέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι σύζυγος (ὁμοζυγέτης) τινος.

‡Συνομαυοπαθέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Συνομοπαθέω.

Συν-ομοιόω-ῶ, Μ. ὥσω. Λάμνω τι ἐντελῶς ὅμοιον μὲ ἄλλο.

Συν-ομολογέω-ῶ, Μ. ἥσω. Λέγω τὰ αὐτὰ (Μαρτυρῶ ἐκ συμφώνου) μετά τινος (μὲ δυτ. ἐκ δ'.) « Συνωμολόγεν σφι (τοῦτο) καὶ οἱ ἄλλοι, » Ἡρ. (ᾗ πρὸς ἀπαρ. εἰδ.) « Ποιητὴν ἀγαθὸν Ὅμηρον γεγενῆσθαι πάντες συνομολογοῦσιν, » Ἀν. 2) ὑπόσχομαι σιωπηρῶς, κάμνω συνθήκην (συμφωνίαν, ὁμολογίαν). « Ταῦτα οὕτω συνωμολογεῖτο, » Ξεν., ἐσυμφωνήθησαν. (καὶ ἀπολ.) « Τὰ συνωμολογημένα, » Πλέ., τὰ ἑκατέρωθεν συμφωνηθέντα.

Συνομολογία (ἡ). συνυπόσχεσις· συμμαρτυρία· συνθήκη, συμφωνία.

‡Συνομόλογος (ὁ, ἡ). ὁ συνομολογῶν (ἢ συναινῶν εἴς τι, σύμφωνος.

Συνομολογουμένως. ἐπῤ. (μτχ.). Κατ' ὁμοβαίαν συγκατάθεσιν, συμφώνως.

Συν-ομονοέω-ῶ, Μ. ἥσω. Φρονῶ τὰ αὐτά, εἶμαι ὁμογνώμων τινί.

Συν-ομοπαθέω-ῶ, Μ. ἥσω. Συνδιατίθεμαι (οὕτως ἢ ἄλλως), συμμορφοῦμαι. «Τοῖς ἐπιτηδεύμασι ξ ταῖς διαίταις—, » Πλ.

Συνομορέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι συνόμορος (Συνορεύω μετά) τινος.

†Συνόμορος (ὁ, ἡ). ὁ συνορεύων μετά τινος, γείτων ὅμεσος, πλησιόχωρος.

†Συνομοσία, ἀδκμ. ἡ (σπαλμ. ἀντὶ Συνωμοσία.

Συν-εμοφρονέω-ῶ, Μ ἥσω, = Συνομονοέω.

†Συν-εμωνυμέω-ῶ, Μ. ἥσω Εἶμαι συνώνυμος (Ἔχω τὸ αὐτὸ ὄνομα μετά) τινος.

Συνωμώνυμος (ὁ, ἡ), = Συνώνυμος, συνονόματος.

Συνονειρώσσω(ττω) Μ. ὠξω. Ὀνειρώττω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ.

Συν-ονομάζω, Μ. άσω Ὀνομάζω συγγένους ἢ ἰξ) μὲ τὸ αὐτὸ ὄνομα.

Συν-οζόνω, Μ. υνῶ. Συνάγω (ᾗ πθ. Συνάγομαι, Κατανῶ) εἰς ἑξύτητα, εἶμαι ἢ γίνομαι σύνοξυς. 2) (Γραμτ.) ὀξύνω λέξ « τὰ καθὼς ἄλλην. « Ὀξυνομένῳ ἄρα τῷ Ὅς, συνοξυνθήσεται τὸ Ὗς, » Ἀπλλν.

Συνοξυς (ὁ, ἡ) ὁ π' νταχόθεν συνηγμένος εἰς ὀξύτητα, ἐπ' ἐλπὶς ὀξύς (συνδιερός).

Συν-οπαδέω-ῶ, Μ. ἥσω. Συνακολουθῶ.

Συν-οπαδός (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ὀπαδός, ἀκόλουθος· συνοπλίτης, σύντροφος. « Ἦγνεί σε ξυνοπαδὸν ἑμὸν φίλον ἠδὲ ἑρίσθην, » Ἀπλλ. Ῥ.

Συν-οπάζομαι, Μ. άσομαι, Π. (μὲ δοτ.) ἀντὶ Συνακολουθῶ.

Συνοπάων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Συνοπαδός.

Συνοπλίζω, Μ. ἴσω. Ὁπλίζω (καὶ πθ. ἢ μτ. Ὁπλίζομαι) ὁμοῦ· (πθ.) « Συνοπλιζόμενοι, » Ἡδδ., οἱ σύνοπλοι.

Συν-οπλιτεύω, Μ. εὔσω. Στρατεύομαι ἢ Συμπολεμῶ ὡς ὁπλίτης. (ἁπλ.) Συμμαχῶ.

Συνοπλίτης, ου (ὁ). σύντροφος ὁπλίτου.

Σύνοπλος (ὁ, ἡ). σύντροφος ὁπλοφόρου, συμπολεμιστής, συστρατιώτης, (Γαλλ.) frère d'armes.

Συν-οπλοφορέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ὁπλοφορῶ συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου μετά τινος.

Συν-οπτάω-ῶ, Μ. ἥσω. Ψήνω μαζῆ.

Συνοπτέον, δετ. τοῦ Συνοράω.

Συνοπτικός, ἡ, ον. Ὁ βλέπων ἐν συνόψει (πολλὰ ἀντικείμενα διὰ μιᾶς), διορατικός, (πτφρ.) ὀξύνους. ‖ (αὐστ.) « Τὸ συνοπτικόν, » τὸ διορατικόν, (Γαλλ.) la perspicacité. 2) ὁ ἐκτεθειμένος ἐν συνόψει (συντόμως ἢ περιεκτικῶς). «Ὅμηρος—, » Διον.

Συνοπτικῶς, ἐπῤ. Μὲ συνοπτικὸν τρόπον, ἐν συνόψει, γενικῶς, (ὁμιλ.) συντόμως καὶ περιεκτικῶς.

Σύνοπτος (ὁ, ἡ). [συνοράω]. τὸν ὁπ. δύναται τις νὰ ἴδῃ διὰ μιᾶς (d'un coup d'œil), εὔθετος ὡς πρὸς τὴν ὄψιν, σύμφωνος, εὐσύνοπτος· (μτφμ.) εὔληπτος.

Συνόρασις, εως (ἡ), σπν. ἀντὶ Σύνοψις.

Συνορατικός, ἡ, όν. Ὀξὺν τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ συνορᾶν, διορατικός.

Συν-οράω-ῶ, Μ. ῶμαι (ἀόρ. Συνεῖδον κλ.). Βλέπω συγχρόνως ἢ διὰ μιᾶς πολλὰ ἀντικείμενα, « Γαλλ.) embrasser d'un coup d'œil· παρατηρῶ συγχρόνως (ὡς ἐκ περιωπῆς)· (συχνότ. μτφμ.) «Συνορῶ, κατανοῶ. « Δεινὴ φύσιν μικκῶν παιδίων συνιδεῖν ἐπρεπῆ, » Δημ. «Ὥστε μηδεν' ἂν δυνηθῆναι συνιδεῖν ὑμᾶς τοὺς χρησίμους μήτε τοὺς ἀχρήστους αὐτῶν (τῶν νόμων). « Ἰσκρ. 2) ἐνίοτε) βλέπω ἢ βλέπομαι συγχρόνως. «Νύκτωρ πυρὰ πολλὰ ἔκαιον, καὶ συεώρων ἀλλήλους, » Ξεν. 3) (Βυζαντ.) ἐγκρίνω, ἐπιφασίζω. « Συνορῶμεν αὐτὸν ἀποβληθῆναι τοῦ σώματος τῶν ἐκκλησιῶν, » Συνοδ.

Συν-οργιάζω, Μ. άσω. Ἐκτελῶ ὁμοῦ τὰ ὄργια, συνεορτάζω.

Συν-οργίζομαι, Μ. οργισθήσομαι. Ὀργίζομαι καὶ ἐγὼ ὁμοῦ, συμμερίζομαι τὴν κατά τινος ὀργήν, συναγανακτῶ. « Καὶ γὰρ τῷ Δάμπρει συνωργίσθη ἅπασα, » Καλλ.

Συνορέγομαι, Μ. ἐξομαι. Συνεπιθυμῶ.

Συνορεω-ῶ, Μ. ἥσω. Συνορεύω μετά τινος, συνορεύω.

Συνορθιάζω, Μ. άσω. Σηκόνομαι ὁμοῦ ὄρθιος (μτφορ.) συναναμιγνύομαι.

Συνορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω τι ὄρθιον (ξ μτφορ. Διορθόω, Βάλλω εἰς τάξιν) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Σύνορθρος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι μὲ τὸν ὄρθρον (μὲ τὴν αὐγήν).

Συνορία (ἡ). ἡ θέσις τῶν συνορευόντων, γειτονία.

†Συνοργιάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Συνοργιάζομαι.

Συνορίζω, Μ. ἴσω. Συνάπτω ἢ Συμπεριλαμβάνω διὰ τῶν αὐτῶν ὁρίων (ἀφετ. μὲ δοτ.) συνορεύω μετά τινος.

Συνορίνω, Μ. ινῶ, Π. ἀντὶ Συγκινῶ, συνταράττω· (τρπ.) συνδιαιτῶμαι.

†Συνόριον (τό), = Συνορία.

Σύνορκος (ὁ, ἡ). συνδεδεμένος, (συνυποχρεωμένος) μετά τινος ἐνόρκως, τοῦ αὐτοῦ ὅρκου συμμέτοχος, σύμμαχος ἔνορκος, συνωμότης.

Συνορμάδες (αἱ), Π. οἱ (ἄλλ.) Συνδρομάδες (ἐνν. πέτραι), [ἐκ τοῦ

Συν-ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ ὁμοῦ, συμπαρορμῶ. ‖ (σπν. ἑλλ. ἢ μσ.) ὁρμῶ (νοοῦμαι μὲ ὁρμὴν) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνορμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Συνορμένος, μσ. ἀόρ. 6', τῆς μτχ. τοῦ Συνόρνυμι.

Συν-ορμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀραγμένος (εἰς ὅρμον) μαζῆ μὲ ἄλλον.

Συνορμίζω, Μ. ίσω. Λοάζω (πολλὰ πλοῖα) μαζῆ (κοντὰ ἕνα μετ' ἄλλου).

Συνορυμμι, Μ. ὄρσω. Π = Συνορίνω.

Σύνορος (ὁ, ἡ). [σὺν, ὄρος]. ὁ συνορεύων μετά τινος, Ὅμηρος, γείτων· (μτφρ.) σχετικός· ὅμοιος· (Π.) συγγενής (ᾗ.

Συνορόω, Μ. ορούσω, Π. ὁρῶ συγχρόνως. « Δῦτις συνόρουσεν ἐναντίαι, » Ἀπλλν.

Συν-ορυφόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (ἐπ' ἄλλα συγχρόνως τὰ μέρη) μὲ ἢ ὡς ἄνμι ὄροφον, στεγάζω.

Συν-ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χορεύω (Χορεπηδῶ) μαζῆ.

Συν-οσφραίνω, Μ. ανῶ. Δίδω τινὸς νὰ ὀσφρανθῇ τι συγχρόνως.

Συν-ουλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω (ἰατρ.) πληγὴν εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἑνωθοῦν τὰ χείλη της καὶ νὰ κάμῃ οὐλήν.

Συνούλωσις, εως (ἡ). κλείσιμον (ἰατρικὸν μτ) πληγῆς διὰ σχηματισμοῦ οὐλῆς

Συν-ουλωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ κλείειν τὰς πληγὰς, χρησιμεύων πρὸς συνούλωσιν.

Συνουρίζω, Σύνουρος, Ἰων. ἀντὶ Συνορίζω, Σύνορος.

Συνουσία (ἡ), τὸ συνεῖναι (συναυλίζεσθαι ἢ συνδιάγειν), συμβίωσις, συνδιαίτησις, συναναστροφή (« Ἄνευ φιλίας συνουσία οὐδεμία ἀξιόλογος, » Ξεν. « Χρώμενος συνουσίαις ἀνδρῶν νοῦν ἐχόντων, » Πλ. « Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνουσίας. « Σοφ.)· σύναξις (ἀνταμωσις) πρὸς σύσκεψιν (« Συνουσίαν τῶν προσηκόντων ποιεῖσθαι, » Πορφ. « Τοὺς συμβουλεύειν ἐπιχειροῦντας πολὺ διαφέρει μὴ διὰ γραμμάτων ποιεῖσθαι [τὴν] συνουσίαν, ἀλλ' αὐτοὺς πλησιάζοντας, » Ἰσοκρ.)· συνομιλία (κυρ. μεταξὺ αὐλῶν ἢ διδασκάλου ᾗ μαθητῶν), διδασκαλία (« Οὐδένα μισῶν τῆς συνουσίας ἐπράξατο, » Ξεν.)· συμπόσιον (« Ἐν συνουσίᾳ τις ἂν ἡσθείη τῷ τοιούτῳ, ὃν ἂν εἰδείη τῷ οἴνῳ τε ᾗ τῷ οἴνῳ χαίροντα μᾶλλον ἢ τοῖς φίλοις, » Ξεν.)· (συχνότ.) σαρκικὴ μίξις (« Ἐγκρατεστάτην εἶναι ἀνδρὶ συνουσίαν, » Ξεν.)· (ἐν γέν.) σχέσις καθημερινή, συνδιατριβή, συνεκεία (« Οὐ λόγοις, ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον, » Σοφ.)· (συνεκτ.) ἀντὶ Οἱ

κυνόντες· (εἰς τὸν Θερ. Ἰς. Φυτ. Α'. δ) ἀντὶ τοῦ Σύστασις, οὐσ. ἀ., (Γαλλ.) consistance.

Συνουσιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι μαζῆ, συνδιατρίβω συνήθως (συνανασχρέφομαι) μετά τινος· συνέρχομαι, ἀνταμώνομαι· (ἐπίστ.) συνεδριάζομαι· (παθητ.) ὑπανδρεύομαι (ἰ). «Τὴν δὲ Ἄνθειαν οἰκείᾳ συνουσιάζειν ἐνόησε,» Ξεν. Ἐφέσ.

†Συνουσίασις, εως (ἡ) καὶ

Συνουσιασμός (ὁ)· τὸ συνουσιάζειν, (ἰδιαιτ.) σαρκικὴ μίξις, συνουσία.

Συνουσιαστής, οῦ (ὁ)· ὁ συνουσιάζων (συνανασταφέμενος συνήθως) μετά τινος, καθημερινὸς σύντροφος· (ἰδ. κατὰ τὸ ἑστιατὴς τοῦ Σοκρ.) μαθητής.

Συνουσιαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος ἢ ἐπιρρεπὴς πρὸς συνουσίαν.

†Συνουσιόω-ῶ, Μ. ώσω, (νλγ.)· Συνάπτω εἰς μίαν οὐσίαν, ἑνώνω κατ' οὐσίαν. «Τὰς ῥίζας τῶν ἀμαρτιῶν τὰς συνουσιωμένας ἀρχῆθεν τοῖς ἀνθρώποις,» Τιμόθ.

Συνουσίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατ' οὐσίαν ἕνωσις.

Συνουσιώτης, ου (ὁ), = Συνουσιαστής, διαπώτης.

Συνουτάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. πληγόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνοφρυόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Σχίλλω τὰς ὀφρῦς, γίνομαι σύνοφρυς, σκυθρωπάζω.

Σύνοφρυς, υος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων ἑνωμένα (ἴσως, τετριχαλίδικα) ἢ πυκνὰ ὀφρύδια. «Τὸν δὲ τοιοῦτον μίξοφρυν ὁ Κράτης καλεῖ,» Πλούτ. 2) ὁ συνοφρύνων τὰ ὀφρυδιά του, σκυθρωπὸς ἢ ἀγέρωχος, ὑπερήφανος. «Τοξοποιεῖ τὰς ὀφρῦς . . σύνοφρυς ἐντεῦθεν γενόμενος,» Εὔρ.

Συνοφρύωμα (τὸ)· ἡ ἕνωσις (ὁ Τερπ. τσαντμὰς) τῶν ὀφρυδίων. 2) σουφρώματος μετώπου, σκυθρώπασμα, (παρβλ.) Ἐπισκύνιον.

Συνοχεύς, έως (ὁ)· ὁ συνέχων (συγκρατῶν ἢ περιέχων) τι. «Ὁ τῶν οὐρανίων ἐπιμιουργὸς τε καὶ συνοχεύς,» Δαμασκ. 2) «Ἀνθρώπου —,» Ὠριτόλλ., ὁ συνεχὴς, (Γαλλ.) coudyuent.

Συνοχέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμμεταφέρω τι (ξ πλ. Συγκάθημαι ἢ Συνταξιδεύω) ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὀχήματος.

Συνοχή (ἡ), τὸ συνέχειν ἢ συνέχεσθαι, συγκράτησις, συνένωσις· «Ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ,» Ἰλ. Ψ., εἰς τὸ μέρος ὅπου στενεύει ὁ δρόμος· (τρπ.) στενοχωρία, ἀδημονία· (ἐπὶ ἐχθρ. ἐνν.) συμβολή, συμπλοκή· («Ἐν ξυνοχῇσιν ἀγώνος,» Καίντ.)· (Π. εἰς τὸ πλθ.) δεσμά, (Ναυσθ.)

Συνοχηδόν, ἐπίρ. Π. ἐν συνοχῇ, σφιγκτά.

Συνοχικός, ἡ, όν. «Ὁ δυνάμενος συνέχειν (συγκρατεῖν, συντηρεῖν), ἐπιτήδειος πρὸς συνοχήν.

Συνοχμόζω, Μ. όσω. Συνέχω (Συγκρατῶ) ὁμοῦ, συνδέω.

†Συνοχμός (ὁ), = Συνοχή, (αὔχρ. κνρ. τό Π. Συνεσχμός)·

Σύνοχος (ὁ, ἡ)· ὁ συνεχόμενος μετά τινος, συνηρμοσμένος, σύμφωνος· (ἀντίστ. συνεχής, διαρκής, ἀδιάκοπος· (μετὰ ἢ χωρὶς τοῦ) «Πυρετὸς,» «Γαλ., ἴδε Συνεχής.

Συνόχωκα, Ἰων. Π. (ἀντὶ Συνοκωχα), μσ. πρκ. τοῦ Συνέχω, εἶμαι συνηνωμένος (συνεφυγμένος). «Ὧμω συνοχωκότε,» Ἰλ. Β., συνηγμένοι εἰς ζενότητα, συμπεπτωκότες, (ἰδ. Ἄ, (μτγν.) συμπίπτω, καταπίπτω. «Τείχεος ὡς ἤδη συνοχωκότος ἐν χονίῃσι,» Ἠσίνθ.

Συνοψίζω, Μ. ίσω. Ἐκθέτω ἐν συνόψει, συντάττω συνοπτικῶς, συντέμνω. 2) φέρω εἰς ὄψιν τινος, (καὶ καθὼς ἐσυνείσαμεν νὰ λέγωσι τώρα) παρουσιάζω. Ὁ δὲ τούτων τῷ βασιλεῖ συνοψίζει,» Βυζ.

Σύνοψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνοράω, ἡ διὰ μιᾶς πολλῶν ὁμοῦ ἀντικειμένων ἐπίβλεψις, ἡ ὑπό μίαν ἐποψιν περίληψις· (μτγν.) ἐπιτομὴ ὑποτύπωσις· (οπτ. τρπ.) κατανόησις. «Ἐν συνόψει ἀλλήλων,» Πλούτ., εἰς θέσιν ὥστε νὰ βλέπων ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. «Τύπος ἐπιτήδειος εἰς σύνοψιν τοῦ στρατηγοῦ,» αὐτ., ἀπὸ τὸν ὁποῖον νὰ ἠμπορῇ νὰ βλέπῃ ὁλόμιᾶς τὰ πάντα. «Ὑπὸ μίαν σύνοψιν ἀγαγεῖν ταῖς ἐντυγχάνουσιν,» αὐτ., νὰ τὰ ἐκθέσῃ εἰς τρόπον εὐσύνοπτον. «Συνόψεως ἕνεκα,» Βασ., χάριν συντομίας.

†Συνοψισμός (ὁ), τὸ συνοψίζειν, ἀνταμωσις, παρουσίασις.

Συνόψομαι, μέλλ. τοῦ Συνοράω.

Συνοψοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Συντρώγω ὄψα (νόστιμα φαγητὰ) μετά τινος, συμμετέχω τῆς ὀψοφαγίας του.

†Συντρέζω, Συντσάω, Συντσάτω κτλ. (ἀπολλ. ἀντὶ Σῴζω, Σωσάτω κτλ.

Συνταγή (ἡ), [Συντάσσω]· ἡ τάξις, διαταγή, παραγγελία (ἀφ. ἰατροῦ, (Ἰταλ.) ῥιτσέτα. «Ἀναγεγραμμένων . . συνταγὰς καὶ θεραπείας τὰς ἀπὸ Σαράπιδος δοθείσας,» Ἀρτεμίδ. 2) (πλθ.) = Συμβουλαὶ καὶ, συμφωνίαι. «Πρὸς τὰς συνταγὰς καὶ τὸ ἀφυσεῖν ἐν αὐταῖς οὕτως εὖ παρεσκευάζει τοὺς ὁμιλητὰς Πυθαγόρας,» Ἰάμβλ.

Σύνταγμα (τό)· (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι εἶναι συντεταγμένον (συγκεκριτημένον εν τάξει), (ἰδιαιτ.) σύστημα συνηρμοσμένων ἐκ τῶν τριῶν εἰδῶν τῆς πολιτικῆς διοικήσεως, (Γαλλ.) constitution. «Πρὸς τὸ τὰ σφέτερα βεβαίως διαφυλάττειν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τηρεῖν, οὕτ' ἔστιν, οὔτε γέγονεν ἰσχὺν κρείττονα τοῦ Λακωνικοῦ συντάγματος,» Πλούτ. 2) τὸ ὅλον ἄθροισμα τῶν στρατιωτῶν τὸ ὁποῖον συνεισφέρουν κατ' ἀναλογίαν αἱ συμμαχικαὶ πόλεις, (Γαλλ.) le contingent. «Εἷς ἑξακισχιλίους δὲ τὸ σύνταγμα τῶν συμμάχων,» Ξεν., (παρβλ. Συνταξις). 3) (Τακτ.) σῶμα στρατ. συγκείμενον (ἐκ) ἀποδόσεων τάγματα ἢ σπείρας. «Ἱππέων —,» Πλούτ. «Τοῦτο δὲ καλεῖται τὸ σύνταγμα τῶν πεζῶν παρὰ Ῥωμαίοις κοόρτις,» Πλούτ. 4) συλλογὴ (σύγγραμμα ἐρανισμένων καὶ συνηρμοσμένων ἐκ) διαφόρων ἄλλων πραγματειῶν περὶ τῆς αὐτῆς ὕλης, (Γαλλ.) corps d'ouvrage.

Συνταγματαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (διακῶ στρατὸν ὡς)· Συνταγματάρχης, ου (ὁ)· ἀρχηγὸς ἑνὸς (στρατ.) συντάγματος.

Συνταγματαρχία (ἡ)· τὸ ἔργον τοῦ συνταγματάρχου, ἀρχηγία συντάγματος· (στρατ.).

Συνταγματικός, ἡ, όν. Διηρημένος κατὰ τάξιν (ἐν εἴδει συντάγματος), ἐκτεθειμένος. «Σύγγραμμα —,» Δαμ.

Συνταγματίων (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Συνταγμαῖος, συγγραμμάτιον συντεταγμένον εὐμεθόδως.

Συντακήναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συντήκω.

Συντακτός, ἡ, όν. (ἀπὸ ἀόρ. β'. τοῦ Συντήκω) ὁ κάμνων ἀπὸ σύντηξιν (μαρασμόν), φθισικός.

Συντακτέον, ἄστ. τοῦ Συντάσσω.

Συντακτήριος (ὁ, ἡ), = Συντακτικός.

†Συντάκτης, ου (ὁ)· ὁ συντάττων σύμβολα συγγράμματα, ἐρανιστής, (Γαλλ.) compilateur. «Ὠριγένους τοῦ Συντάκτου,» Ἐπιφαν.

Συντακτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς σύνταξιν, μεθοδικός. «Δόγος —,» «Ἀξ, ὁ πρὸς ἀπογαιρεσιαμὸν λεγόμενος (σκηνοῦμτος, ὁμάλ.) Συντακτήριος,» (Γαλλ.) discours d'adieu. «Οὗτος ὁ τοῦ μεγάλου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ὃν ὁ Ἅγιος συγγραψάμενος καὶ δημοσίᾳ ἀναγνούς, ἐξέζη τοῦ θρόνου καὶ εἰς τὴν οἰκίαν πατρίδα ἐπανῆλθε,» Κεδρηνὸς καὶ Ζωναρ.

Συντακτός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος συνταχθῆναι, ἐπιδεκτικὸς συντάξεως. «Ἔστι δὲ τὸ καταγόρημα πρᾶγμα λεκτὸν, συντακτὸν ὀρθῇ πτώσει πρὸς ἀξιώματος γένεσιν,» Δ. Τ.

Συνταλαιπωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ταλαιπωροῦμαι καὶ ἐγὼ μετά τινος, συγκακοπαθῶ, συμπάσχω. «Συνταλαιπωρεῖται ἡ ἀρτηρία τῷ στομάχῳ,» Ἀρετ.

Συνταλασιουργέω-ῶ, Ν. ήσω. Ταλασιουργῶ (γνέθω, κλώθω) ἢ ἐγὼ ὁμοῦ μέ, «Ταῖς γυναιξί —,» Ἀθ.

Συνταμίας καὶ †Συνταμιεῖας, ου (ὁ)· συνάρχων τοῦ ταμία

Συντομνω, Ἰων. ἀντὶ Συντέμνω.

Συντανύω, Μ. ύσω, Β. ἀντὶ Συντείνω, τεντόνω ὁμοῦ ἢ διὰ μᾶς.

Σύνταξις, εως (ἡ), τὸ συντάττειν, ἢ ἐν τάξει συνθέσις, διάταξις. «Τῶν ὅλων —,» «Σωσιπ., ἡ κατὰ τάξιν διακόσμησις τοῦ Σαντοι. «Σύνταξιν τοῦ στρατεύματος, ὥστερ ἤθελλον ὁρμᾶσθαι τε καὶ στρατοπεδεύεσθαι, οἱ στρατηγοὶ ἐποιήσαντο,» Θκ. «Ἐξέπεσον δὲ ποτε πάντων τοῦ λόγου ποιουμένου ἐν τοῖς ὅπλοις καὶ σύνταξει,» Ξεν. «Εἰς τόδε πλῆθος συνταξιν συντεταγμένος,» Σοφ.

2) σχέσις. «Τὴν τοῦ ἀνθρώπου σύνταξιν πρὸς τὸ ὅλον,» Ἀκελλ. 3) συνεισφορὰ κατ' ἀναλογίαν εἰς ἀνθρ. ἢ χρήματα, (Γαλλ.) contingent, subsides. «Εἶναι δὲ σύνταξιν Ἑλληνικὴν, μυρίας μὲν ἀσπίδας, χιλίους δὲ ἵππους, ναῦς δὲ ἑκατὸν ἐκ τῶν πρὸς βαρβάρους πολεμουν,» Πλ., (παρβλ. Σύνταγμα)· 4) (κατ' εὐφ.) ἀντὶ Φόρος, (Γαλλ.) impôt. «Σύνταξιν ἐν τῷ παρόντι οὐδενὶ δεδοντες, ἡμεῖς ποτε τῇ ὥραμεν λαβεῖν,» Περιδ. 5) μισθὸς διωγμοῦ ὡς στρατ-

ς ου, (Γαλλ.) **pension; solde** (Δημ. περὶ Χερσ.). « Δαπάνην καὶ σύνταξιν οὐχ ὅσην ἐξίδιον τοῖς ἄλλοις, ἀλλὰ τετραπλῆν ἐκείνῳ παρεῖχε, « Πλ. 6) συνοχή, συμφωνία· ὀργανισμὸς πολιτικός, (Γαλλ.) **constitution**. (Ἀριστ. Πολ. Σ', 6', 9'. 7) σύνθεσις συγγράμματος, πραγματεία· σύγγραμμα. « Ταῦτα ἐν ταῖς πρότοῦ συντάξεσι δεδηλώκαμεν, « Πλθ. 8) (γραμτ.) ἡ κατὰ κανόνας συναρμογὴ τῶν μερῶν τοῦ λόγου πρὸς ἄλληλα, (ἁπλ.) ἡ σειρὰ τοῦ λόγου, ἢ κατὰ τάξιν τοποθέτησις τῶν λέξεων. « Τὸ οἱ ἄρθρον ἐστὶν ἐγκλιτικὸν διὰ τὴν συντάξει ἐγκλιτέον, « Σχλ. Ὁμ.

Συν-ταπεινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ταπεινόω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συντάραξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνταράσσω(ττω).

Συν-ταράσσω(ττω), Μ. άξω. Ταράττω ὅλως ὅλου, κάμνω ἄνω-κάτω, συγχύζω· διεγείρω. « Πόλεμον—, « Πλ., Πλθ.

Συν-ταργανόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυλίζω ἕνα μετ' ἄλλου, συμπλέκω, περιπλέκω.

Σύνταρξος (ὁ, ἡ). συμπεπλεγμένος ἐνείδει ταρροῦ (καλαμωτῆς). « Δένδρα—, « Θφρ., τοῦ ὁπ αἱ ῥίζαι εἶνε συμπεριπεπλεγμέναι, (παρβλ. Συγκαρκινόομαι).

Συν-ταρρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμπλέκω ἐνείδει ταρροῦ (καλαμωτῆς).

Σύνταξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συντείνω, τέντωμα δυνατόν· (μτφρ.) προθυμία· ἐπιμονή. « Γνώμης—, « Θκ., (Γαλλ.) **contention.**

Συντασσομένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἐν τάξει, κατὰ τάξιν, [ἐκ τοῦ

Συντάσσω(ττω), Μ. τάξω. Τάττω (Διατάζω) ὁμοῦ· βάλλω εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν (σειράν)· συγκροτῶ ἐκ πολλῶν ἕν ὅλον· (ἰδιαιτ. ἐπὶ στρατ.) συμπαρατάττω, ἢ (ἁπλ.) παρατάττω. « Συντάττοντος δὲ τοῦ Ἀλκιβ. τὸ στράτευμα πᾶν, οἱ πρόσαρσι στρατιῶται οὐκ ἠβούλοντο [εἰς μετὰ Θρασύλλου συντάττεσθαι, « Ξεν. « Ὁ δὲ Ἐπαμινώνδας καὶ πεζοὺς ἱππεῦσι συνέταξεν αὐτοῖς (τοῖς ἱππεῦσι), « αὐτ. « Συντάξας τοὺς τε ἀπὸ τῶν αὐτοῦ νεῶν τετρακοσίους καὶ τοὺς ἐκ τῶν πόλεων φυγάδας, « αὐτ. (καὶ μα.) « Οἱ δὲ ξυνετάξαντο καὶ ἐγένοντο βάσεις οὐκ ἐλάττων ἢ ἐπὶ 30 ἀσπίδων· οὕτω δὲ ξυντεταγμένοι ἐχώρουν ἄνω, « αὐτ. « Ναυτικὸν πάλιν παρεσκεύαζον, καὶ συνετάττοντο εἰς 60 ναῦς, « αὐτ. (καὶ ἁπολ. κατὰ μτχ.) « Οἱ μὲν συντεταγμένοι ἡμῶν ὅπλα κεκτήμεθα δή που, « αὐτ., οἱ στρατευόμενοι, οἱ εἰς ἐνέργειαν ὑπηρεσίας. (ὁθ. μτφρ.) « Ὧν δὲ αὗτος.. μᾶλλόν τε συντεταγμένος ἦ ἐγχειρητικώτερος στρατηγός, « αὐτ., συγκαροτημένος, ἔμπ. ραπολεμος. 2) ἐντέλλομαι, παραγγέλλω, διατάττω· (ἰατρ.) διορίζω. « Ἐπεὶ δὲ νοσοῦντι συντάξαι κίχλην ὁ ἰατρὸς, « Πλ. (ἦ πρὸς ἀκαρ.) « ἀσημοὺς συνέταξαν ἀποφέρειν καὶ τούτους, « Ξεν. (καὶ ἀναλ.) « Ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τράπεζαν συνέταξεν, ὅπως ἀεὶ παρατίθοιτο ἱκανὸ πομπόλλυξ ἀνθρώπου, « αὐτ. (καὶ μα.) « Πυθομένου εἴ τι συντέτακτο Σκιτίων αὐτῷ περὶ χρημάτων, « Πλθ. 3) συναρμόζω, κατασκευάζω· (ἰδιαιτ.) συνθέτω (σύγγραμμα)· πραγματεύομαι ἐγγράφως περί, « Δόγμες (« Ὑπόθεσιν)—, « Δ. Ἁλ. (συχν.) « Συντάσσειν γενικῇ (ἡ) μετὰ γενικῆς (ἡ) ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν ἀλλ., « Γραμτ. 4) (μσ.) συντίθεμαι (κάμνω συνθήκην) πρός τινα, συμφωνῶ περί τινος. « Συντάξω τῷ Χριστῷ, « Εὐχολ. (ἐξ προθετ.) « Συντάττεσθαι ἡμέραν πρός τινα, « Πλθ., προσδιορίζειν ἐκ συμφώνου. (καὶ πθ.) « Τὸ συνταχθὲν (ἡ) συντεταγμένον, « Λξ., τὸ συμφωνηθέν. 5) (μτγν.) ἀναχωρῶν ἀφίνω ὑγείαν, ἀποχαιρετῶ. « Ἄσγι, συντάσσομαι ὑμῖν, « Ἐκγρ.

Συντατέον, θετ. τοῦ Συντείνω.

Συντατικός, ἡ, όν. Συντάσεως (Προθυμίας κτλ.) ἐμποιητικός, (ἰατρ.) τονικός.

Συν-τάττω, Μ. τάξω, Ἀττ. ἀντὶ Συντάσσω.

Σύνταφος (ὁ, ἡ). θαμμένος μαζῆ (εἰς τὸν αὐτὸν τάφον) μὲ ἄλλον.

Συν-ταχύνω, Μ. υνῶ. Ἐπισπεύδω (Ἐπιταχύνω) ὁμοῦ μέ, συνεπιταχύνω. ‖ (ἀμτβτ.) σπεύδω ὅσον ἔνεστι. « Συνταχύνειν αὐτῷ τὸν βίον, « Ἡρ., ἡ ζωή του εἶνε πολλὰ ὀλίγη.

Συντεθειμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατὰ συνθήκην (συνενόησιν), (ἐπιμ.) πανούργως, ἐπιτετηδευμένως κτλ.

Συν-τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ· (συχνότ.) τεντόνω δυνατὰ (καὶ μὲ τὰ δύο μου χέρια)· (μτφρ.) παρακινῶ συντόνως, ἐπισπεύδω· διεγείρω (« Ῥήμασί τε καὶ ῥυθμοῖς καὶ γοωδεστάτοις ἁρμονίαις συντείνοντες τὰς τῶν ἀκουομένων ψυχάς, « Πλάτ. [καὶ προθετ.] « Ἐπὶ πόλεμον ἀεί τινα τὰς αὐτῶν ξυντείνοντες πόλεις, « Πλθ.)· (συνήθ. ἑλλ.) προσπαθῶ μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις, ἐξακολουθῶ ἐπιμόνως (« Σύντεινε σαυτόν, « Πλάτ. « Ξυντείνας αὐτόν τε καὶ τὸν ἡγούμενον, τὴν ὁδὸν οὐκ ἀνίησιν, « αὐτ.)· (μὲ αἰτ. προθετ.) σπεύδω (διευθύνομαι ἀμεταστρεπτὶ πρός (« Συνέτεινε ἔρρωσο εἰς ἄζυ, « Πλ. [καὶ ἑλλ. τοῦ προθετ.] « Καὶ σε μήτε κατ' οἶκον εὑρών, μήτε ἐπ' ἀγορᾶς, δεῦρο πρὸς τούτους ἐτεκμαιρόμην ἥκειν, καὶ συνέτεινον εὐθύς, ἵνα μηδὲν ἀγνοῆτε, « Πλάτ.)· (μτγμ.) κεῖνω πρὸς ἕ.α καὶ μόνον σκοπόν (« Οὐδὲν εἶναι τῶν πεπραγμένων αὐτῷ, ὅτι οὐκ εἰς τοῦτο συντείνει, « Ξεν.)· (ἁπολ.) λαμβάνω πλειοτέραν ἔντασιν, γίνομαι σφοδρότερος (συντονώτερος), αὐξάνω. « Συντείνοντος τοῦ κακοῦ μᾶλλον, « Πλ. (ἦ κατὰ μτχ.) « Τοὺς γνώμῃ συντεταμένῃ ἐπιμελουμένους, « Ξεν., μὲ ἐπίμονον θέλησιν, μὲ προσπάθειαν ἀνένδοτον. « Παίζοντι μὲν ἐξέστω εἰνὶ περὶ τοῦ λέγειν γελοῖον ἄνευ θυμοῦ· συντεταμένῳ δὲ καὶ μετὰ θυμοῦ μὴ ἐξέστω μηδενί, « Πλάτ.

Συν-τειχίζω, Μ. ίσω. Περιτειχίζω ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου μέ.

Συν-τεκμαίρομαι, Μ. αροῦμαι ἢ Συντεκμηριόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Συμπεραίνω ἐξ ἀναλογίας ἢ ἀπὸ πολλὰ τεκμήρια (διαφόμενα) συγχρόνως, συντεκμαίρω.

†Συντεκνία (ἡ). Βυζ. ἡ μεταξὺ συντέκνων συγγένεια, (κοιν.) κουμπαριά. « Τὰς λεγομένας συντεκνίας τελεῖν ἐκκόπτειν, « Ζων.

Συν-τεκνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Τεκνοποιῶ ὁμοῦ, συμπράττω πρὸς τεκνοποίΐαν.

Σύντεκνος (ὁ, ἡ). κοινὸς πατὴρ ἢ μήτηρ τέκνων. 2) (Βυζ.) ὁ πατὴρ ἢ ἡ μήτηρ τοῦ ἀναδεκτοῦ, σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν ἢ τὴν ἀνάδοχον.

Συν-τεκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Τεκνοποιῶ συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.

Συν-τεκταίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Τεκταίνομαι ὁμοῦ, συγκατασκευάζω (μτφμ.) μηχανορραφῶ ἐκ συμφώνου, Συντεχνάομαι. « Δόλον—, « Ἀπλλν.

Συν-τελέθω (χωρὶς Μ.), Π. συνυπάρχω τινί.

Συντέλεια (ἡ), τὸ συντελεῖν, ἢ ἐκ συμφώνου συνεισφορά· (ἐν γέν.) σύμπραξις πρὸς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπόν· συνεργία. « Οὐκ εἰδὼς αὐτῶν [τῶν θεῶν] τὴν συντέλειαν ὅπῃ ποτὲ τῷ παντὶ ξυμβάλλεται, « Πλάτ. « Ἀνδρίασιν ἐκ συντελείας ἐτίμησαν, « Δ. Κάσσ. 2) (συνηθ.) τὸ ἄθροισμα (ἡ ὁλότης) τῶν συντελούντων (συμφορολογουμένων). « Τὴν περιοικίδος συντέλειαν, « Διοδ. 3) (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) συντροφία 16—60 πολιτῶν (ἴδε Συντελής) πρὸς κατασκευὴν μιᾶς τριήρους, ἢ ἄλλην δημοσ. λειτουργίαν, (παρβλ.) Συμμορία, ἰδ. 4) (ἐν γέν.) κοινότης, ἑταιρία, σύστημα, (Γαλλ.) **association.** « Θεῶν—, Διοχ., ἡ ὁμήγυρις (ἡ ὁλομέλεια) τῶν Τελείων λεγομένων θεῶν. 5) τελεσποίησις, (ἐπὶ καρπ.) ὡρίμασμα· (ἐν γέν.) τέλος, τελείωμα. « Ἡ πόλις αὐτῶν (τὸν ναὸν) εἰς συντέλειαν ἐξεργάσατο, « Δ. Ἁλ. « Ἐκλιπεῖν ἕως συντελείας μεγάλης, « Γρφ., = Εἰς ὑπερβολήν, ἄχρι κόρου, (παρβλ. Νῆκος). 6) (γραμτ.) τὸ τετελεσμένον τῆς πράξεως τὸ ὁπ. ἐκφράζει ὁ παραμ. 7) (φλογ. μτγν.) = Ἐντελέχεια. 8) (εἰς τὴν Γρφ.) διαφθορά, κακία, (Γαλλ.) **excès.** « Ἀνέβη συντέλεια τῆς πόλεως ἕως οὐρανοῦ, « Ἰωὴλ.

Συντελειόω-ῶ, Μ. ώσω. Τελειόνω (Τελεσποιῶ) συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.

Συντελείωσις, εως (ἡ), γραμτ. ἀντὶ Συντέλεια.

Συν-τελεόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συντελειόω.

†Συντέλεσις, εως (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Συντελείωσις.

Συντέλεσμα (τὸ). τὸ συνεισφερόμενον κατὰ συντέλειαν (ὑπὸ πολλῶν συντελούντων ἀναλόγως). 2) τελείωμα, συντέλεια.

Συντελεστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συντελῶν (τελεσποιῶν τι) ἢ 2) συνεισφέρων, συμφορολογούμενος, (Γαλλ.) **contribuable.**

Συντελεστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = Συντελικός· (ἐνν. χρόνος) ὁ παρακείμενος.

Συντελέστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Συντελεστής.

Συν-τελειτεύω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω (μτ

ὅτ. καὶ ἀμεθ.) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μετ' (μνημ.) συναποθνήσκω.

Συν.τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Τελειόνω|Ἐκτελῶ,Φέρω εἰς πέρας) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ὅλως διόλου, ἀποτελειόνω, κατορθόνω. «Ἀγῶνα (»Ἐκφοράν κτλ.)—,» Πλ. (καὶ μσ.) » Πρᾶξιν πολεμικὴν ἢ μνήμης ἀξίαν οὐδ' ἡντινοῦν συνετελέσατο,« Διόδ. 2) (ἐνν. ὁδὸν) ῥθάνω πουθενά, (μτγμ.) καταντῶ εἰς, (Πλθ.). 3) πληρόνω τέλος (δόσιμον) ὁμοῦ μὲ ἄλλον, εἶμαι συντελὴς τινος (ἐν γέν.) συνεισφέρω. »Ἀτελογίζετο ὅτον ἑκάστους ἔδει συντελεῖν,« Αἰσχ. »Εἰς τὸν πολεμον—,« Δημ. 4) (συνδγ.) ἐνήκω ὡς σύμμαχος ἢ ὑποτελὴς εἰς πόλιν ἢ ὡς μέλος εἰς ἑταιρίαν τινά, (ἐν γέν.) συνυπάγομαι εἰς· συναριθμοῦμαι μετά. » Ἡ Χαιρώνεια εἰς Ὀρχομενὸν τὸν Βοιώτειον ξυντελεῖ,« Θκ. »Εἰς τοὺς νόθους—,» Ὑπ., ἀνήκειν εἰς τὴν τάξιν των. » Ἐπειδὰν εἰς ἄνδρας συντελῶσιν,« Ἰσκρ. (καὶ δοτ.) »Μάγνητας καὶ Ψθιώτας Θετταλοῖς συντελεῖν,« Παυσ., ὑπάγονται ὁμοῦ εἰς τὴν Θεσσαλ., ἀποτελοῦν ὁμοῦ μίαν ἐπαρχίαν.

Συντελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πληρόνων τέλος (φόρον) ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνεισφέρων ἐκ συμφώνου, ἢ ὑπαγόμενος (ὡς ὑποτελὴς) εἰς τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον πόλιν· (ἰδιωτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν ἢ ἑταιρίαν τῶν φορολογουμένων, μέλος τῆς αὐτῆς συμμορίας (συντελείας,ἴδε τὴν λέξ.) (ἐνγέν.) ὁ τείνων ἢ συντελῶν πρὸς τὸν αὐτόνομον.

Συντελικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς συντελεῖς ἢ τὴν συντέλειαν. » Τὸ συντελικὸν,« Πλθ., ἡ τάξις τῶν συντελῶν. 2) (γρμτ.) ὁ ἐκφράζων τὸ συντελὲς (τὸ ἐντελὲς) τῆς πράξεως. »Χρόνος—,« ὁ παρακείμενος. »Στάσις—,« Ῥτρ., ἡ ἔχουσα ἀντικείμενον πρᾶξιν τετελεσμένην (περασμένην). » Πᾶσα μετοχὴ ὀξύτονος εἰς ων λήγουσα ἐστὶν συντελικὴ,« Ἀπλλν.

Συντελικῶς, ἐπίῤ. (Γρμτ.). Κατὰ συντελικὸν (παρακείμενον ἢ ἀόριστον) χρόνον.

Συντελούντως, ἐπίῤ. (μτχ.), =Συντελεστικῶς ἢ Συντετελεσμένως.

Συν.τέμνω, Μ. τεμῶ. (σπν. κυριολεκτ.) Κόπτω ὁμοῦ (συγχρόνως). »Τὸ μὲν δένδρον τεμνόμενον, τὸν δὲ ἐπὶ τοῦ δένδρου ἥλιον μὴ συντεμνόμενον,« Πράξ. Πατ. 2) κόπτω τι ἀναλόγως ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, γωρίζω κόπτων (καθὼς ὁ ῥάπτης). »Χιτῶνας—,« Ξεν. 3) (συνήθ. συνεχῆ.) συμκρύνω, ὀλιγοστεύω· περιορίζω. »Συντέμνειν τὰς δαπάνας εἰς τὰ καθ' ἡμέραν,« Ξεν. » Τὴν μισθοφορὰν ξυνέτεμεν, ἀντὶ δραχμῆς ὥστε τριώβολον δίδοσθαι,« Θκ.,(ἰδ. 4) (ἑλλ., ενν. τὴν ὁδὸν) κάμνω συντομώτερον τὸν (ἢ 'καίρνω τὸν συντομώτ.)δρόμον. »Συντάμνων ἀπ' ἄκρης ἐπ' ἄκρην,« Ὑπ., περνῶν κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὸ ἓν ἀκρωτήριον εἰς τὸ ἄλλο, μὴ κατακολπίζων. (ἢ κατ' ἄλλ. ἑλλ.) »Συντέμνουσι θεῶν βλάβαι τοὺς κακόφρονας,« Σοφ., κόπτουν τὸν δοῦμον των, τοὺς προφθαίνουν. (καὶ ἀπολ.) »Τοῦ χρόνου συντάμνοντος,« Ἡρ., πλησιάζοντος ὅτου οὔπω, (ἐπμ.) κατεπείγοντος. 4) (ἐνν. τὸν λόγον) ὁμιλῶ συντομως. »Συντεμόντι (»Ὡς συντέμνοντι εἰπεῖν,« (καὶ ἁπλ.) » Συντεμόντι,« (Ἀναξίλ. παρ') Ἀθ. »Ὡς δὴ συντέμνω,« Εὐρ., (παρβλ. Συναιρέω).

Συν.τερατεύομαι, Μ. εὐσομαι. Τερατεύομαι (Τερατολογῶ) μετά τινος.

Συν.τερετίζω, Μ. ίσω. Τερετίζω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ, συμπαρακολουθῶ μὲ τὴν φωνήν μου τὸν τερετίζοντα.

Συν.τερμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι συντέρμων (Συνορεύω μετά) τινος.

Συντέρμων [σὺν, τέρμων], ονος (ὁ, ἡ). ὁ συνορεύων μετά τινος, ὅμορος, πλησιόχωρος.

Συν.τέρπω, Μ. τέρψω,=Συνευφραίνω.

Συντεταγμένως, ἐπίῤ. (μτχ.) Ὡς συντεταγμένον στράτευμα, ἐν τάξει, ἀθρόως. 2) κατὰ συνήκην (συμφωνίαν).

Συντεταμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Μετὰ συντάσεως (προσπαθείας), συντόμως· προθύμως· ἐπιμόνως. » Ὅτε δὴ προθύμως ἤκετε καὶ συντεταμένως, καὶ κατεβλακευμένως,« Ἀρχ.

Συντετελεσμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Εἰς συντέλειαν, ἐντελῶς.

Συντετηρημένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Μετὰ συντηρήσεως, ἐπιμελῶς, προσεκτικῶς.

Συντετμημένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Συντόμως.

Συν.τετραίνω,=Συντιτραίνω.

Σύντευξις, εως (ἡ), = Συντυχία, συνάντησις· ἀντάμωσις· συνέντευξις· σύμπτωσις.

Συν.τεχνάζω, Μ. άσω καὶ

Συν.τεχνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μεταχειρίζομαι ἐκ συμφώνου τέχνην (ἀπάτην, πανουργίαν), συνυποκρίνομαι πρὸς ἐξαπάτησίν τινος

†Συντεχνίτης, ου (ὁ), (Γλσ.) ἀντι-

†Σύντεχνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (μετερχόμενος) τὴν αὐτὴν τέχνην μετά τινος, ὁμότεχνος.

Σύντηγμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συντήξεως. »Περίττωμα ἢ σύντηγμα,« Γαλ. 2) =Σύντηξις.

Συντηκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ἢ ὑποκείμενος εἰς σύντηξιν (φθίσιν, διάλυσιν). »Πυρετὸς—,« Ἱατρ. (ἢ πθ.) «Τὸ τῶν πολυκόλων γένος φύσει συντηκτικὸν ἐστ· πελούμενος γὰρ ἀφίησιν ἀεί τι, ἢ τέλος ἀφανίζεται,« Ἀρετ. »Καὶ τοὺς δὲ ἐκίκλησκον ξυντηκτικοὺς τοὺς ἐπὶ ἕλκεσι ἥπατι ἰσχνοὺς ἀποθνήσκοντας,« Ἀρετ.

Συν.τήκω, Μ. τήξω. Λυθνω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο, συνενόνω δι' ἀναλύσεως, συγχωνεύω, (Γαλλ.) amalgamer· (μτφορ.) »Ὅστις τρόποισι συντακῇ,« Εὐρ., συνενωθῇ. 2) λυόνω ὅλως διόλου· ἀφανίζω· (ἰατρ.) φέρω εἰς φθίσιν (εἰς μαρασμόν). »Ξυντήκει τὸν ἄνθρωπον,« Ἀρετ. (καὶ πθ. ἢ μσ. αὐτοπθ.) «Μὴ τῶν ἐμῶν ἔκατι συντήκου κακῶν,« Εὐρ. ‖. (συχνότ. ὁ μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνς.) »Συντέτηκα,« ἐκτικιάσα, ἔλυσσα. »Συντετήκασι πυρετοῖσι χρονίοισι,« Ἀρετ. «Τί γὰρ σὸν σῶμα χρὼς τε συντέτηκ' ὄζει,« Εὐρ. (καὶ κατὰ μτγ.) » Ἀναζήσοντα, ξυντεταχότα,« Ἀρετ.

Σύντηξις, εως (ἡ), τὸ σύστ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ τῆς ἀναλύσεως συνένωσις, συγχώνευσις, (Γαλλ.) colliquation. «Τῆς πρὸς τὸ πυθούμενον συντήξεως,« Φίλ. 2) λυόσιμον· (ἰατρ.) φθίσις, μαρασμός, (Γαλλ.) consomption. «Σύντηξις γίνεται διὰ πυρετῶν κακοήθη τηκομένης τῆς σαρκὸς ἢ καὶ σαρκὸς ἧς ἀπαλῆς,« Γαλ.

Συν.τηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Διατηρῶ (διαφυλάττω) τι ὁμοῦ μὲ ἢ ἀκριβῶς. « Συντετήρει πάντα τὰ ῥήματα ταῦτα,« Εὐαγγ. » Διηγήσεις ἀνδρῶν ὀνομαστῶν συντηρήσει,« Σοφ. 2) παραγγῶ, παραμονεύω. » Δεῖξάς πόρρωθεν συντηροῦσα παῖειν τοὺς Καρχηδονίους,« Πλ.

Συντήρησις, εως (ἡ), τὸ σύστ. τοῦ προηγ., ἡ μετ' ἐπιμελείας διατήρησις ἢ 2) παρατήρησις.

Συντηρητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ συντηρεῖν, ἐπιτήδειος πρὸς συντήρησιν.

Συν.τίθημι, Μ. συν.θήσω (ἀόρ. Συνέθηκα καὶ μσ. Συνεθέμην καὶ πθ. Συνετέθην, πρκ. Συντέθεικα ἀχ.). Βάλλω μαζὶ ἢ κοντὰ ἕνα μετ' ἄλλου, προσθέτω, ζευγνύω. »Ἐξεύγνυσαν δὲ ὡδε· πεντηκοντόρους καὶ τριήρεας συνθέντες κτλ.,« Ἡρ. »Σιγᾶτε... συνθέντες ἄρθρα στόματος· οὐδὲ πνεῖν ἐῶ,« Εὐρ. «Γίνεται δ', ἐάν τις συντιθῇ τὰ τ' ἀργαῖον ᾗ τὸ πρόσεργον τῶν δέκα, μᾶλιστα τρία τάλαντα,« Δημ. » Ἀνακομίσαντες τὰ ὅπλα εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ξυνέῤηξαν ἐν τῷ ναῷ,« Παυσ. (καὶ πθ.) «Τὸ ἐκ τῶν νεῶν καὶ τοῦ πεζοῦ πλῆθος συντιθέμενον γίνεται 2,317.010,« αὐτ. 2) (συνήθ.) κατασκευάζω (κυρ. ἐκ πολλῶν ἓν ὅλον), συναρμόζω, (ἰδιωτ. ἐπὶ συγγραμ.)συνθέτω.συντάττω,(Γαλλ.)composer. « Ὑποθήματα, ὁ μὲν σχίζων μόνον τρέφεται, ὁ δὲ χιτῶνας πόνον συντέμνων, ὁ δὲ... συντιθεὶς ταῦτα,« Ξεν.(ἢ πθ.) «Τὰ δὲ τοῦ κενταυρίου συντιθέμενον φάρμακον.« Ἱατρ. 3) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἐγχειρίζω (ἐμπιστεύομαι) τι εἴς τινα (κυρ. νὰ τὸ φέρῃ πιθανά). «Κηδεύσας Ἀθηναίων τοὺς τετελευτηκότας, καὶ συνθεὶς Ἀντιπάτρῳ τὰ τούτων ἀπάντα,« Πλθ., (παρβλ. Ἐπιτίθημι 2). 4) (μτ.) συνάπτω μὲ τὸν νοῦν μου ἰδέας, (ἐπμ.) συμπεραίνω· συννοῶ, (παρβλ.) Συμβάλλω. «Τῆς δ' ἄρα κλαιούσης ὧδε σύνθετο δῖος Ὀδυσσεύς.« Ἰλ. Υ. »Ἄφιτε, κυδαίνωσε, ἐπεὶ σύνθετο φωνὴν,« Ἀπλνρ., = Ἐξομολογήσομαί σοι ὅτι ἐπήκουσάς μου. (καὶ μὲ δοτ. προσδιορ.) «Τοῦ δ' ὑπερωΐοιθεν φρεσὶ σύνθετο ἀρτιδὴν Πηνελόπεια,« Ὀδ. Α. «Τῶν ἑ Ἕλενος σύνθετο βουλήν,« Ἰλ. Η. «Ἔπος τοι ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ,« Ὀδ. Ο. «Συνθεὶς λογισμῷ.« Ἀρχ. 3) (συχνότ. λογοτ.) κάμνω συνθήκην (συμφωνίαν) πρός τινα, (Γαλλ.) convenir (μὲ ἀπαρ.) ὑποσχομαι,(ἄσχ. ἐνίοτε)ρυθμίζω· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) «Συνετέθησαν αἱ προδυσίην,« Ἡρ. »Ἐποίει τὸ

περ τῷ ἀπρεπῶς συνεθήκατο, » αὐτ. « Συνίστανται ἀλλήλοις καὶ ξυντίθενται, » Ξεν. (ἢ αἴτ. προθετ.) » Πέμπειν ἀγγέλους, φιλοτιμούμενον συνθησομένους πρὸς τὸν Πέρσην, » Ἡρ. » Ὅταν περὶ τοῦ μεγέθους οἱ τεχνῖται πρὸς ἀλλήλους συνθῶνται, » Διόδ. » Συνθέμενος πρὸς τοὺς ἑταίρους, » Πλ., στοιχημάτισας. (καὶ ἀπαρ.) » Ξέρξης τινὰς συνεθέμην ἐνταῦθα ἐνθάδε, » Ξεν. « Ὄνομα δ' ἄν τινες ξυνθέμενοι καλῶς καλῶσι, » Πλάτ. « Συνθέμενος ἡμέραν, » Θκ., προσδιορίσας ἐκ συμφώνου. « Ἀμφοτέρους νύκτα συνέθετο τὴν αὐτήν, » Ξεν. (ἐξ κθ.) « Βλάπτοντος τοῦ συντεθέντος χρόνου, » Πλάτ. 6) (ἐν γένει) στέργω, συμφωνῶ, συγκατατίθεμαι. « Ταύτῃ τῇ γνώμῃ οὐ συντίθεμαι, » Αἰ.

Συντήκω, Μ. τέξομαι. Γενῶ (Παρέχω) συγχρόνως.

Συντίλλω, Μ. τιλῶ. Μαθὼ (Τσουμπῶ) μαζῆ μέ

Συντιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Τιμῶ ὁμοῦ. « Συντιμᾶται δὲ καὶ ἐν Ἀκαδημίᾳ τῷ Ἀθηνᾷ ὁ Προμηθεύς), καθάπερ ὁ Ἥφαιστος, » Σχλ. Σοφ. 2) ἐκτιμῶ τι ἐκ συμφώνου ἢ κατὰ συνεννόησιν μετά τινος, προσδιορίζω κατ' ἐκτίμησιν ‖. (πβ) αὐξάνει (ἀνατβαίνει) ἡ τιμὴ τοῦ πωλουμένου, ἀκριβαίνει. « Συντιμᾶσθαι τὰ περὶ τῶν τίτων, » Δημ., (παρβλ. Ἐπιτιμάω 3).

‡Συντίμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ ἐκ συμφώνου ἐκτίμησις· (Γρρ.) τιμή, ἀξία.

Συντιμωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμβοηθῶ τινα, συμπράττω, ὠφελῶ. « Καὶ ἰσχαρίη ἐπὶ φλεγμασίῃ γίνεται συντιμωρέουσα τῷ ὄξεϊ τῆς φλεγμασίης, » Ἀρετ.

Συντινάσσω, Μ. ἄξω, = Συστείνω, συντεράττω.

Συντίνω, Μ. τίσω, = Συνεκτίνω. « Χρέος τινι —, » Θκς.

Συντιτάνω, Ἰων. ἀντὶ Συντείνω.

Συντιτράινω καὶ

Συντιτραίνω, Μ. συντρήσω (ἀόρ. Συντέτρησα κτλ. Τρυπῶ ὁμοῦ· (μέ αἴτ. προθετ.) ἀνοίγω τρύπαν δίοδον πρός, (συνεχ.) διαβιβάζω (« Διὰ ὤτων συντέτραινε μῦθον βάσει φρενῶν, » Αἰσχλ.)· (πβ.) συγκοινωνῶ διάπυος ὁπῆς μέ. « Συντιτρῆται ἡ ὀδὸς ἡ τοῦ στόματος κατὰ τὸν οὐρανόν, » Ἀρετ. « Βλῆς τὴν γλῶτταν ἡ ἀκοὴ συντέτρηται, » Πλ.

Συντιτρώσκω, Μ. συντρώσω. Πληγώνω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως ἀπό πολλὰ μέρη.

Συντλάω, Μ. τλήσω. Ὑποφέρω ὁμοῦ, (παρβλ. Συναντλέω).

Σύντμησις, εως (ἡ), τὸ συντέμνειν ἢ συντέμνεσθαι, συντομή, ἐπιτομή.

Συντολμάω-ῶ, Μ ήσω. Τολμῶ ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.

Συντολυπέω, Μ. ήσω. Δουλεύω μαζῆ τὸ μαλλὶ καὶ τὸ κάμνω ταλαίπωρον, (μεταφορ.) συγκατορθόνω (μὲ κόπον), συγκατεργάζομαι.

‡Συντομάς, άδος (ἡ). συντετμημένη. « Ὁδὸς —, » Ἐπιγρ., ἡ συντομωτέρα, (Τοπκ.) κεστρμέ-γιολού.

Συντομεύω, Μ. εύσω καὶ

†Συντομέω-ῶ, Μ. ήσω. Συντέμνω, σμικρύνω.

Συντομή (ἡ), τὸ συντέμνειν, συμπερασμός, ὀλιγόστευσις.

Συντομία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ συντόμου, (ἰδιωτ.) βραχυλογία.

Συντόμια (τὰ). (νλγ.) εἶδ. τσέρουλας διὰ τῆς ὁπ. ἐμοιράζετο εἰς τοὺς πτωχοὺς σιτάριον, (ἄλλ.) Κόλλυβος (6).

†Συντομίζω, Μ. ίσω, = Συντέμνω.

Σύντομος (ὁ, ἡ). συντετμημένος, κοντοκομμένος, (ἐπιπ.) βραχύς, εὐσύνοπτος. (κυρ.) « Λόγος —, » Ἰσοκρ. « Ἀντὶ γὰρ ὀδολεσχῇ ἡλέξις, οὐ σαφὴς, οὐδ' ἂν σύντομος, » Ἀρστ. (καὶ καταχρ.) « Ἀνὴρ —, » Αἰσχ., Σξτ., Καλλ., ὁ βραχυλόγος. « Ὁδὸς —, » Ἡρ., ἡ (ἄλλως) Συντομάς. « Θάνατον ἀποτελεῖ σύντομον, » Θκρ.

Συντόμως ἐπίρ. Μὲ συντομίαν, (κυρ.) μὲ ὀλίγα λόγια, (οἰκ.) κοντοσύλλαβα, εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ. « Κατάβροι συντόμως ἀπολλύνες, » Ἱππκρ., (συγχ. τῷ Συντόνως).

Συντονεύω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω τόνον εἴς τι, τὸ κάμνω σύντονον.

Συντονία (ἡ), [σύντονος], = Ἔντασις (κυρ. καὶ μεταφορ.), (Γαλλ.) consension. 2) (ἐνίοτε) = Συμφωνία. « Τὴν τῶν οὐρανίων πρὸς τὰ ἐπίγεια σύμπνοιαν ἢ συντονίαν, » Δρτ.

Συντονολυδιστί, ἐπίρ. Κατὰ τὸν σύντονον τρόπον τῆς Λυδίας λεγομένης ἁρμονίας.

Σύντονος (ὁ, ἡ). τεντωμένος διαρκῶς, συντεταμένος· (συνεχ.) σφοδρός· ἀρρητικός· συνεχής, (Γαλλ.) soutenu. « Πορεία —, » Πλδ., (Γαλλ.) marche forcée. « Πενία —, » ἡ ἄκρα, ἀκατάτη. « Ἕψειν μαλακῶς καὶ μὴ συντόνῳ τῷ πυρί, » Ἀρστ. « Τοῖς δ' ἀπειρηκόσι διὰ χρόνου οὐ ῥᾴδιον ἄδειν τὰς συντόνους ἁρμονίας, ἀλλὰ τὰς ἀνειμένας ἡ φύσις ὑποβάλλει τοῖς τοιούτοις, » αὐτ. 2) (μετ.) ὁ ἠχῶν εἰς τὸν αὐτὸν τόνον, σύμφωνος (κυρ. καὶ μεταφορ.). ‖. (τὸ οὐδ.) Σύντονον καὶ (πλθ.) Σύντονα, ἐπίρ. ἀντὶ Συντόνως ἢ Συμφώνως, (Γαλλ.) sur le même ton. « Ἵνα ᾖ γλώσσῃ σύντονα τοῖς σοῖς γράμμασιν αὐτῷ, » Εὐρ.

Συντονόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι σύντονον, τῷ δίδω τόνον. « Ἐπίθεμα τὴν σπλῆνα συντονοῦν, » Ἀλεξ. Τραλλ. 2) (Γραμ.) Τονίζομαι τὸν αὐτὸν τόνον. « Τὸ Τὼς τῷ Ὣς συντετονώθη, » Ἀνών.

Συντόνως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον σύντονον, μὲ συνεχῆ καὶ αὐτάκουστον προσπάθειαν, ἀνενδότως. « Σ. ἐδάδιζε, » Ὁλ., χωρὶς νὰ σταθῇ.

Συντορμόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνάπτω διὰ τόρμων (πασσάλων), (Γαλλ.) cheviller.

Συντορυνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακατόνω μὲ τὴν ταρύνην (χυλοφάραν).

Συντραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω τὴν τραγῳδίαν ἐκ συμφώνου μετά τινος, (κατνμ.) συνυποκρίνομαι.

Συντρανόω-ῶ, Μ ώσω. Συνεκφέρω τρανῶς (εὐκρινῶς).

Συντράπεζος (ὁ, ἡ), = Ὁμοτράπεζος.

Συντραυλίζω, Μ. ίσω. Τραυλίζω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ.

Σύντρεις, τρεις, τρια. Τριῖς (λνὰ τρεῖς) ὁμοῦ.

Συντρέπω, Μ. τρέψω. Τρέπω (Τυριζω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, συμμεταβάλλω. « Ἕνια τῶν φυτῶν συντρέπεται τῷ ἡλίῳ, » Ἡμβλ. ‖. (πθ. ἢ μσ.) τρέπομαι εἰς φυγήν, νικῶμαι μετά τινος.

Συντρέφω, Μ. θρέψω (πθ. πρκ. Συντέθραμμαι κτλ.). Τρέφω (Ἀνατρέφω) ὁμοῦ μὲ, συναναστρέφω, (καὶ πθ.) συναναστρέφομαι συζῶ. 2) (ἐπὶ ρευς.) πήζω, ἐνόνω καὶ (πθ. ἢ μσ.) ἑνόνομαι, λαμβάνω σύστασιν (consistance). « Ἐπειδὴν τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν σηπεδόνα τινὰ λάβῃ, τότε δὴ τὰ ζῶα ξυντρέφεται, » Πλάτ.

Συντρέχω, Μ. θρέξομαι ἢ δραμοῦμαι (ἀόρ. Συνέδραμον). Τρέχω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ τρέχων συναπαντῶμαι μετά τινος, (ἐπὶ ἐχθρ. ἐνν.) συνέρχομαι εἰς μάχην (« Τὼ δ' αὖτις ἵφθασαν συνέδραμον, » Ἰλ. Π.)· (ἐπὶ ποτ.) συρρέω (ἐν γένει) συναθροίζομαι (ἐπὶ πραγμάτων) συμφέρομαι, συμβαίνω· (τρπ.) συμπίπτω (συχν.) συναρμόζομαι (παρβλ. Ἐντρέχω)· συμβιβάζομαι· συμφωνῶ. « Αἱ γνῶμαι εἰς ταὐτὸ συνέδραμον, » Ἡρ. (καὶ δυτ.) « Οὐ συντρέχει τοῖς ἐγκαλημένοις, ἀλλ' ἀρνεῖται παντάπασι, » Λθ., δὲν ὁμιλαγεῖ. « Συντρέχειν τοῖς κριταῖς, » Ξεν., συμπράττειν κατ' ὁμοβίαν συναινόησιν (ἡ).

Σύντρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συντιτραίνω· (συνεκδχ.) ἡ τρύπα διὰ τῆς ὁπ. ἑνόνεται (συγκοινωνεῖ) τι μετ' ἄλλου. « Ἐν μυκτήρων —, » Ἀρστ.

Σύντρητος (ὁ, ἡ). τρυπημένος πέρα-πέρα· ἑνωμένος (συγκοινωνῶν μετ' ἄλλου) διὰ συντρήσεως.

Συντριαινόω-ῶ, Μ. ώσω. Φέρω τι ἐνώπιον (Ἀναποδογυρίζω) διὰ τῆς ἡ ὡς διὰ τριαίνης.

†Συντριβή (ἡ), (Γρφ.) ἀντὶ Σύντριψις.

†Συντριβής, ἐος (ὁ, ἡ), Σύντριψ, συνήθης. « Τῷ καμάτῳ, » Ὁμ.

Συντρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω ἕνα μετ' ἄλλου· « Τὰ πυξία —, » Δκ.· τρίβων ταπεινίζω (κυριολεκτικῶς), κάμνω θρομμύτι (« Τὴν γύτραν —, » Ἀρχφ. « Παῦσαι πολλὰ πολῶν ἐκ τοῦ ἑνός, ὅπερ φασὶ τοὺς συντρίβοντάς τι ἑκάστοτε οἱ σκώπτοντες, » Πλ. [καὶ πθ.] « Ξυντρίβη τῆς κεφαλῆς καταῤῥοίς, » Ἀρχφ.· σκοτώνω ἀπό τὸ ξύλον, στεμπανίζω (μεταφορ.) χαλνῶ, καταστρέφω (« Συντρίβει θρόνους δυναστῶν, » Γρφ.), φανίζω (« Τὰ συντρίβοντα τοὺς εἴκοντας ταῦτά ἐστι, » Ξεν.)· (πθ.) συγχωρούμαι (« Πῶς συντρίβεται τὸ πρᾶγμα ἢ ποῦ δυσχεραίνεται; » Δμ., παῦ συγκρούονται, κυρίως τὰ ἀμοιβαῖα συμφέροντα· τὶς ἢ καθ' αὐτὸ αἰτία τῆς διαφωνίας)· (Γρφ.) αἰσθάνομαι· συντριβὴν καρδίας, λυποῦμαι (ἀπὸ μετανοίαν), τὰ χαλνοῦμαι.

Συντριπαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄρχω ἢ Συνεισφέρω μετά τινος ὡς συντριήραρχος.

Συντριηράρχημα (τὸ). τὸ ὑπὸ τοῦ συντριηράρχου πληρούμενον, τὸ ἀνάλογον τῆς συνεισφορᾶς ἑκάστου τῶν συντριηράρχων.

Συντριήραρχος (ὁ), ὁ διωρισμένος τριήραρχος μαζῆ μὲ ἄλλον, συνάρχων ἢ συντελὴς τριηράρχου.

Σύντριμμα (τὸ), κομμάτι πράγματος συντριμμένου. Ἔ)= Σύντριψις, τσάκισμα (κυρ. καὶ μτγν.), καταστροφή· δυστύχημα.

†Συντριμμός (ὁ), Γρρ. ἀντὶ Σύντριψις.

†Συντριπτικός, ἡ, όν. Συντριβής, πρόξενος, σκληρός,

Σύντριχος (ὁ,ἡ), καθὼς εἶνε μὲ ὅλους ταὶς τρίχας.

Σύντριψ, ιβος (ὁ, ἡ), ὁ συντρίβων. Ἔ) = Οἰκότριψ (ι), ἴδε Συντριβής.

Σύντριψις, εως (ἡ), τὸ συντρίβειν ἢ συντρίβεσθαι, τρίψιμον ἑνὸς μετ' ἄλλου, τσάκισμα (γρφ.) συντριβὴ καρδίας, βλίψις ἐσωτερικὴ μετανοοῦντος.

Συντρομος (ὁ, ἡ), = Ἔντρομος.

¡Σύντροπος (ὁ, ἡ), ὁ πρὸς τρόπον τινί, ταιριασμένος, κατάλληλος, εὐάρμοστος, (εἰς τὸν Ἱππκρ. διόρθ. Σύντροφος).

¡Συντρόπως, ἐπίρ. = Πρὸς τρόπου, καταλλήλως, ἁρμοζόντως.

¡Συντροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι σύντροφος (Συντρέφομαι, Συζῶ μετά) τινος.

Συντροφία (ἡ), τὸ συντρέφεσθαί τινι, συμβίωσις· συνδαίτησις· συναναστροφή· συγκοινωνία· (ἀνίατε) συναυξήσις. (Π.) ἀντὶ Σύντροφος. «Πόντος (ὁ τὸν ἀδελφὸν ἐξεώσας), ὃς οὐδ' ἰδεῖν ἤθελε συντροφίας», Ἐπιγρ., ἐκ τοῦ

Σύντροφος (ὁ, ἡ), ὁ συντρεφόμενος ἢ συναναστρεφόμενός τινος, συντράπεζος· ὁμοδίαιτος· (ἐν γέν.) συνήθης, οἰκεῖος· πρόσφορος, ἁρμόδιος· (μὲ δοτ.) «Ὅσοι γὰρ ἐμοὶ ἔγχυμα ᾧ ἕκαστα σύντροφα», Ἱππκρ. «Τῇ Ἑλλάδι πολλὰ μὲν κατὰ σύντροφα ἐστι», Ἡρ. (ἡ γεν.) «Σύντροφος ἁρμονίης», Ἐπιγρ. «Εἰσὶ δ' οἱ μόθακες σύντροφοι Λακεδαιμονίων», Ἀθ.

2) (ἐνεργ.) ὁ συντελῶν πρὸς τροφὴν (διατροφήν) τινος. «Πνεύματα τοῖς ὕδασι ξύντροφα ὧν ἐκ γῆς ἀναβλαστανόντων», Πλάτ.

Συντρόφως, ἐπίρ. Συνήθως, οἰκείως, ἠρεμαίως, ἁρμοδίως. «Τοῖσι μὲν γὰρ ἐπιδεξιὰ ἐπιδεῖν συντρόφως ἔχει, τοῖσι δ' ἐπαριστερά», Ἱππκρ.

Συντροχάζω καὶ Συντροχάω (καὶ Π. τροχέω)-ῶ, Μ. άσω, = Συντρέχω.

Σύντροχος (ὁ, ἡ), ὁ συντρέχων τινί, συμβαίνων (συμπίπτων) συγχρόνως, Σύνδρομος.

Συντρυγάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυγῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συντρυφάω-ῶ, Π. ήσω. Τρυφῶ ὁμοῦ, συνευφραίνομαι τρυφῶν, συνεπολαμβάνω τὰς τρυφὰς τοῦ βίου.

Συντρώγω, Μ. φαγοῦμαι (ἀόρ. Συνέφαγον). Τρώγω ὁμοῦ (μετά τινος).

Συντυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Συνέτυχον κτλ.). Τυχαίνω (Τυχαίνει νὰ εὑρεθῶ) ὁμοῦ· συναπαντῶ (« Τίς δ' εἶσύ; τοῦ σε συντυχὼν ὀμνημονῶ; «Εὐρ. «Οὐδὲ παραχωρεῖν τὸν νεώτερον τῷ πρεσβυτέρῳ συντυγχάνοντι παντα χοῦ νομίζεται, «Ξεν.)· ἀντιμόνομαι («Οὐκ ἠδύναντο συντυχεῖν αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, «Ἐὐαγγ.)· (ἐνίοτε) συνομιλῶ, (ὅθ. τὸ κοιν.) συντυχαίνω («Εἴ τις συντυγχάνει ἐν τῷ καιρῷ τῆς λειτουργίας, ἐπικατάρατος, «Κανών)· (τρρ. καὶ κατὰ μτχ.) συμβαίνω κατὰ τύχην, συμπίπτω (μὲ δοτ.) «Συντυχεῖν τέ οἱ ἐόντι ἐπὶ κ., καὶ ἐς λόγους ἀπικέσθαι, «Ἡρ. (καὶ γεν. Π.) «Συντυχὼν κακῶν ἀνδρῶν, «Σοφ. (καὶ ἀπρ.) «Τὰ κατὰ θάλασσαν συντυχόντα σφι παθήματα, «Ἡρ. (καὶ ἀπολ.) «Τὸ συντυχόν, «Λξ., ὅ,τι τύχει (εὑρεθῇ κατὰ τύχην), τὸ προστυχόν. «Ἂν τι συντυχὸν ἠέως ἤθελε, «Ξεν.

Σύντυμβος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων θαμμένους εἰς τὸν αὐτὸν μετ' ἄλλου τύμβον.

Συντυμβία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Συντυμβωρυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμβωρυχῶ ὁμοῦ, εἶμαι ἢ γίνομαι συνένοχος τυμβωρυχίας.

Συντυπόομαι-οῦμαι, Μ. τυπωθήσομαι. Συσχηματίζομαι κατὰ τὸν τύπον τινὸς πράγματος, συνδιατίθεμαι κατὰ τὸ πρόσφατον αἴσθημα εἰς τὴν ψυχήν μὲ ἐντύπωσιν.

Συντυραννεύω, Μ. εύσω. Συμβασιλεύω (ὡς τύραννος).

Συντυραννοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω ἐκ συμφώνου τύραννον ἢ τοὺς τυράννους, γίνομαι ὁμοῦ τυραννοκτόνος.

Συντύραννος (ὁ). ὁ τυράννων ὁμοῦ, συμμεριζόμενος τὴν ἐξουσίαν μετά τινος, συμβασιλεύων.

Συντυρεύω, Μ. εύσω καὶ

Συντυρόω-ῶ, Μ. ωσω. Πήζω τι ὁμοῦ ἢ εἶδε τυροῦ, (μτφρ.) φθειροργῶ ἐκ συμφώνου (κατὰ συνενόησιν).

Συντυφλόω-ῶ, Μ. ωσω. Τυφλόνω ὁμοῦ.

†Συντυχέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. ἀντὶ Συντυγχάνω.

†Συντύχημα (τὸ), Γλσ. συμβεβηκὸς τυχαῖον, συναπάντημα.

Συντυχία (ἡ). σύμπτωσις (περίπτωσις) τυχαία. «Κατὰ συντυχίην, «Ἡρ., κατὰ τύχην. «Καὶ συντυχίῃ χρησάμενος καὶ σοφ.», «αὐτ. 2) (μτγν.) συνέντευξις, ἀντάμωσις· συνομιλία.

†Συντυχικός, ἡ, όν, (λγ.). Ὁ κατὰ συντυχίαν (συγκυρίαν), τυχαῖος.

†Συντυχικῶς, ἐπίρ. κατὰ τύχην (συντυχίαν), ἐκ περιστάσεως.

†Συνυβρίζω, Μ. ίσω. Ὑβρίζω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συγκακολογῶ.

Συνυγραίνομαι, Μ. υγρανθήσομαι. Ὑγραίνομαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

†Συνυβλίω-ῶ, Μ. ήσω, Λίχν. ἀντὶ Συμφλυαρῶ.

Συνυλακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγχύζω ἢ ἐγὼ ὁμοῦ.

Συνυμεναιόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνεκτελῶ τὸν γάμον (τὸν ὑμέναιον) τινος, συντελῶ πρὸς τὴν δι' ἐκ γάμου συνάφειαν (συνένωσιν).

Συνυμνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑμνῶ (δοξολογῶ) ὁμοῦ.

Συνυπάγω, Μ. άξω (ἀόρ. Συνυπήγαγον κτλ.), Ὑπάγω (μετάβ. καὶ ἀμτβ.) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συμπαρασύρω. «Συνυπήχθησαν δὲ τῇ τούτων βουλῇ καὶ ὁ.. καὶ ὁ.., «Ἄννα.

Συνυπακουστέον, θετ. τοῦ =

Συνυπακούω, Μ. ακούσομαι. Ὑπακούω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ· (γραμ.) ἐννοῶ συγχρόνως ἐξωθεν, (Γαλλ.) sous-entendre.

Συνύπαρκτος (ὁ,ἡ), (θλγ.) ὁ συνυπάρχων.

Συνύπαρξις, εως (ἡ), τὸ συνυπάρχειν (Γαλλ.) coexistence.

Συνυπάρχω (φ.), ὁ διωρισμένος ὕπαρχος ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνάρχων ὑπάρχω (βιοτικητοῦ), συνδιοικητής.

Συνυπάρχω, Μ. άρξω. Ὑπάρχω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, (Γαλλ.) coëxister.

Συνυπατεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι =

Συνύπατος (ὁ), ὁ διωρισμένος ὕπατος ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνάρχων ὑπάτου.

¡Συνύπειμι, Μ. ἔσομαι. Εἶμαι ὑπόν (παρών, ἀνάμεσα) ὁμοῦ μέ, συμπαρεμβαίνω μεταξύ· συνυπάπτομαι (ι).

Συνυπεξούσιος (ὁ, ἡ). Ὑπεξούσιος ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συνυπερβάλλω, Μ. βαλῶ. Περνῶ (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συνυπερβαίνω.

Συνυπηρετέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπηρετῶ ὁμοῦ, λαμβάνω μέρος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, (ἐν γέν.) συνεργῶ, συμβοηθῶ.

Συνυπηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠχῶ ἐκ συμφώνου, ἀκολουθῶ καὶ ἐγὼ τὸν αὐτὸν ἦχον. [καὶ) κρατῶ τὸ ἴσον. «Ἅδοντι αὐτῷ συνυπηχεῖν τὰ πάντα, «Ἰμέρ.

†Συνυπνόω-ῶ, Μ. ώσω. Συγκοιμῶμαι.

Συνυποβάλλω, Μ. βαλῶ. Ὑποβάλλω τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συνυπογράφω, Μ. γράψω. Ὑπογράφω ὁμοῦ μέ.

Συνυποδείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω (Φανερώνω, Ἀναπτύσσω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνυποδεικτέον, θετ. τοῦ Συνυποδείκνυμι.

Συνυποδέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι (Ὑποδέχομαι.) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνυποδύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Συνυπέδυν κτλ.). Κώνομαι (Τρυπῶ) συγχρόνως ὑποκάτω· (συνεκδ.) ἐπιχειρίζομαι (ἀναλαμβάνω) ἐκ συμφώνου ἐπίπονόν τι ἔργον, συνεπιχειρίζομαι.

Συνυποζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Βάλλω ὁμοῦ ὑπὸ τὸν ζυγόν, ζεύγω δύω ἢ ἐξ πλειότερα ζῶα μαζῆ εἰς ἓν ἅμαξι.

Συνυποκειμαι, Μ. κεισομαι. Συνυπάρχω ὡς ὑποκείμενον.

†Συνυποκορίζω ἐξ (μτ.)-ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Ὑποκορίζω συγχρόνως, μετριάζω ἐν ταὐτῷ μὲ τρόπον εὔσχημον τὸ ἀπότομον ἢ ἀπαίσιον τῆς ἐκφράσεως.

Συνυποκουφίζω, Μ. ίσω. Συνανακουφίζω, συνεπελαφρύνω.

Συνυποκρίνομαι, Μ. κρινοῦμαι. Προσποιοῦμαι (Ὑποκρίνομαι) ἐκ συμφώνου μετά τινος.

Συνυπόκρισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Συνυπολαμβάνω, Μ. λήψομαι. Ὑποστηρίζω (Ὑπερασπίζομαι) ὁμοῦ μὲ ἢ ἐκ συμφώνου.

Συνυπολήγω, Μ. λήξω Τελειόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, συγκαταλήγω.

Συνυπονοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπονοῶ (Ὑποπτεύω) τι συγχρόνως (γραμτ.) ἐκλαμβάνω τι ὡς συνυπακουόμενον (συννενοημένον ἔξωθεν).

Συνυποπίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω συγχρόνως ὑποκάτω· (μτγν.) ἔρχομαι ὁμοῦ

εἰς τὸν ναῦν τινος (ὡς συνυπανοούμενον), συνυπακούομαι.

Συνυποπτεύω, Μ. εύσω. Ὑποπτεύω συγχρόνως.

Συνυποπτεύσεως, εως (ἡ). τὸ συνυποπίπτειν (συνυπακούεσθαι).

Συνυπεσπασ-ῶ, Μ. σπάσω. Ὑποσπῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συναποσύρω μέ τρόπον.

†Συνυπόστασις, εως (ἡ), τὸ συνυφίστασθαι, συνύπαρξις.

†Συνυπόστατος (ὁ, ἡ), θλγ. ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ὑπόστασιν ἢ, συνυπάρχων καθ' ὑπόστασιν.

Συνυποστέλλω, Μ. στελῶ. Συστέλλω (Συκρύνω, Συμμαζόνω) συγχρόνως.

Συνυποστηρίζω, Μ. ίξω. Ὑποστηρίζω ἐκ συμφώνου. «Οὔτε γὰρ ἂν ποὺς ἀσφαλῶς βαίσεια μὴ συνυποστηρίζοντος τοῦ ἑτέρου,» Βασ.

Συνυποστρέφω, Μ. στρέψω. Ὑποστρέφω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

†Συνυποτασσω (τάττω), Μ. τάξω. Ὑποτάττω ὁμοῦ μέ.

Συνυποτίθεμαι, Μ. υποθήσομαι (ἀόρ. Συνυπεθέμην κτλ.). Ὑποκίθεμαι (Ὑποβάλλω) συγχρόνως.

Συνυποτυπόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Ὑποτυπόομαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνυπουργέω-ώ, Μ. ήσω, «Συνυπηρετέω.

Συνυποφέρω, Μ. υποίσω (ἀόρ. Συνυπήνεγκα κτλ.). Συνταπεινόω, συγκαταβαίζω.

Συνυπτερύσσομαι, Μ. φύσσομαι (ἀόρ. Συνυπέφυν κτλ.). Γεννώμαι (Φυτρόνω) συγχρόνως ὑποκάτωθεν.

Συνυπουργέω-ώ, Μ. ήσω. Ὑπουργῶ (Ὀκιαθεζρομῶ [καὶ μετγμ.] Ἐνδίδω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνυφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω ὁμοῦ (μετγμ.) συνάπτω, συνδέω, συνειρώ (μεταφορ.) μηχανορράφω.

Συνυφαιρέομαι-οῦμαι, Μ. αιρήσομαι. Ὑφαιρῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνυφανσις, εως (ἡ). τὸ συνυφαίνειν.

Συνύφασμα (τὸ), τὸ συνυφασμένον, (ἐν γέν.) ὕφασμα.

Συνύφεια (ἡ), «Συνυφή, (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ ὕφασμα (ἡ πλοκὴ) τῆς κεφάλης.

Συνυφή, (ἡ). ἡ πλοκὴ τοῦ ὑφάσματος, (Γαλλ.) la contexture (ἐν γέν.) ἡ συνερμογή. «Οἰκήσεων—,» Πλάτ.

Συνυφής, ές (ὁ, ἡ). συνυφασμένος, συνεωμένος ὁπὸ ἢ ὡς ὁ.ἀ συνυφάσεως· συνηρμοσμένος.

Συνυφ-ίζημι, Μ. συνυποστήσω (ἀόρ. Συνυπέστησα ἀ. β'. Συνυπέστην κτλ.). Βάμνω τι νὰ ὑπάρχῃ [καὶ μα. ἀκαθ.] Ὑφιστάμαι) ὁμοῦ μέ, συνυπάρχω· μέ αἰτ. ἐκ γ.) ἐπιχειρίζομαι (ἀναλαμβάνω) ἢ ὑποφέρω τι συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.

Συνυφόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὑφόνω μαζῆ.

Συνυφύω-ῶ, Μ. ήσω. Ψάλλω συνῳδὰ (ἐκ συμφώνου) μετά τινος.

Συνῳδή καὶ Συνῳδία (ἡ). τὸ συνῴδειν, ἡ ἐκ συμφώνου ψαλμῳδία, συμφωνία.

Συ-ωδίνω, Μ. ωδινῶ. Κοιλοπονῶ (ἢ μεθ. Ι συνῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ· (Π.) συμπάσχω, συμπονῶ, Συνοδυνῶμαι. «Κακοῦς—,» Εὐρ.

Συνῳδός (ὁ, ἡ). ὁ συνῴδων (συμψάλλων) τινί, σύμφωνος (κυρ. καὶ μεταφορ.). «Ταῦθ' οὐ ξυνῳδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις,» Εὐρ. «Ὀκόσα πεπέρι ξυνῳδά,» Ἀρετ. ‖ (τὸ πλθ. οὐδ.) Συνῳδά, ἐπίρ. ἀντὶ Συμφώνως, ἐκ συμφώνου.

Συνωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω καὶ ώσω (ἀόρ. Συνέωσα κτλ.). Σπρώχνω ὁμοῦ, σπρώχνων συνάζω εἰς ἓν μέρος, στρυμώνω.

Συνώθησις, εως (ἡ), τὸ ὡσ. τοῦ προηγ., κρούτημα (σπρωξιμον) ἀπ' ὅλα συγχρόνως τὰ μέρη, στρύμωμα.

Συνωθισμός (ὁ), = Συνώθησις.

Συνώμβα, πλθ. ἀ. προ. τοῦ μα. ἀορ. β'. τοῦ Συνίημι.

Συνωμία (ἡ). τὸ μέρος ὅπου ἑνώνονται (συνάπτονται) οἱ δύο ὦμοι, ἡ συναρμογὴ τῶν ὡμοπλατῶν. 2) = τῷ

Συνωμοσία, εως (ἡ), εἶδος πλθμ. (ἐμπλάστισμα) τῶν ζώπων.

Συνωμοσία (ἡ). συμφωνία μεταξὺ συνωμοτῶν, συνένωσις ἐνόρκως (κυρ. πρὸς ἐπιβουλήν τινος), (Γαλλ.) complot. 2) (εἰς τὸν Θκδ. Η', δ΄) ἑταιρία, φατρία (ὠργανισμένη), συνωμορία, (ἀναλογ. μὲ τὸ Ἀγγλο Γαλλ.) club.

Συνωμόσιον (τὸ). ἡ πρὸς συνένωσιν ὁρκωμοσία, (ἐν γέν.) = Συνωμοσία.

Συνωμότης [συνόμνυμι], ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ συνωμοσμένος ἐνόρκως μετά τινος, (ἰδιαιτ. ἐπὶ κακῷ) ὁ συμφωνήσας πρὸς ἐπιβουλήν τινος, (Γαλλ.) conjuré.

Συνωμοτικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς συνωμότην ἢ συνωμοσίαν ἀνήκων, συνωμοτῶν ἴδιος.

Συνωμοτικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει συνωμοσίας, ὡς συνωμότης.

Συνωμότις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Συνωμότης.

Συνώμοτος (ὁ, ἡ). ὁ δι' ὅρκου συνηνωμένος. «Τὸ συνώμοτον,» Θκ., ἀντὶ Ἡ συνωμοσία, ἢ ἔνορκος συμμαχία.

Συνωνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀγοράζω ὁμοῦ, συνάζω (συμπορίζομαι) ὁ.ἀ χρημάτων. «Ὁ νόμος ἀπαγορεύει μηδένα τῶν ἐν τῇ πόλει πλεῖω σίτου 50 φορμῶν συνωνεῖσθαι,» Λυ. «Ὁμολογεῖς πλεῖω σίτου συμπρίασθαι 50 φορμῶν,» ὁ αὐτ.

Συνωνή (ἡ). τὸ συνωνεῖσθαι, ἡ πανταχόθεν συγχρόνως ἀγορὰ τῶν πωλουμένων.

Συνωνητής, οῦ (ὁ), ὁ συνωνούμενος, (Γαλλ.) accapareur.

Συνωνητός, ή, όν. Συνεωνημένος, (Γαλλ.) accaparé.

Συνωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι συνώνυμός τινος.

Συνωνυμία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ συνωνύμου, ταυτότης ὀνόματος ἢ σημασίας.

Συνώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ταυτόσημον ὄνομα [Αἰολ. ὄνυμα] μὲ ἄλλον.

Συνωνυμούντως καὶ Συνωνύμως, ἐπίρ. Κατὰ συνωνυμίαν, ταυτισήμως.

Συνῶπται, γ'. ἐν. προ. τοῦ κθ. πρκ. τοῦ Συνοράω.

Συνωριαστής, οῦ (ὁ). ὁ ἁμαξηλατῶν ἐπὶ συνωρίδος.

Συνωρίζω, Μ. ίσω. Ζεύγω ὁμοῦ ζῶπους ὁμοῦ (συνωρίδα ἵππων)· (ἐν γέν.) = Συζεύγνυμι, συνάπτω, συνενόω (μσ. «Συνωρίζου χέρα, σὺ δ', ἕνωσον τὴν χεῖρά σου μὲ τὴν χεῖρά μου, ἂς πιασθοῦμεν χέρι μὲ χέρι.

Συνωρικεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὀχοῦμαι ἐφ' ἁμάξης συρομένης ὑπὸ δύω ζώπων, [ἐκ τοῦ

Συνωρίς [σὺν, ἅρω], ίδος (ἡ). ζεῦγος ζώπων ἢ ἡμιόνων συρόντων ἅμαξαν, (κοιν.) ἕνα ζεῦγάρι ταλιγάρια· (ἐν γέν.) δυάς, ζεῦγος· (Π. κατ' ἐπ.) δισμός, σύνδεσμος. «Πέδας τε χειρῶν καὶ ποδῶν ξυνωρίδα,» Αἰσχλ.

†Σύνωρος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Συνάορος.

Σύνωσις, εως (ἡ), = Συνώθησις.

Συνωφελέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὠφελῶ (Χρησιμεύω) καὶ ἐγὼ ὁμοῦ, συνεργῶ πρός ὠφελειάν τινος, (ἐν γέν.) Συμβοηθῶ.

Συνώφθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Συνοράω.

Συνωχαδόν, ἐπίρ. Δ. Π. ἀντὶ Συνοχῇ, κατὰ συνέχειαν, ἀλλεπαλλήλως, ἀθρόως, ἢ παρευθύς, ἀμέσως.

Συνωχρίαω-ῶ, Μ. άσω. Ὠχριῶ ὁμοῦ μέ.

†Συοβάβαλος καὶ Συοβάνος (ὁ), στανῶλος χοίρων, Συριός.

Συοβοιωτοί (οἱ), Κωμ. ὑβριστ. ἐπίθ. τῶν Βοιωτῶν, (ἀναλογ. μὲ τὸ Βοιωτία ὗς).

Συοβόλητος (ὁ, ἡ), Π. [σὺς, βάλλομαι], ὁ βλαφθεὶς ἢ φονευθεὶς ὑπὸ χοίρου (αγριοχοίρου).

Συοβόρας, ου (ὁ). θηρευτὴς συῶν (ἀγριοχοίρων).

Συοβρέμμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων τοὺς συῦς (τοὺς χοίρους), χρησιμεύων πρὸς τροφὴν τῶν χοίρων.

Συοκτασία καὶ Συοκτονία (ἡ). σφαγὴ (θυσία) χοίρων, [ἐκ τοῦ

Συόκτονος (ὁ, ἡ), [σῦς, κτείνω], (παρξ.) ὁ φονεύων χοίρους ἢ τοὺς χοίρους· (παραπαρξ.) ὁ φονευόμενος ὑπὸ χοίρου (ἀγριοχοίρου).

Συοπλίξ, ῆγος (ὁ, ἡ). ὁ πλαγίας (πληγωθείς) ὑπὸ συός. «Λέοντες—, ἢ Ψευδοκαλλιεθ.

Συοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων χοίρους ἢ ἀγριοχοίρους, (τόπος) ἔχων πλῆθος χοίρων.

Συοφόντης, ου καὶ Συοφοντιστής, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Συοκτόνος.

Συοφορβέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω χοίρους, ἔχω (καὶ πλθ. τρέφομαι ὡς χοῖρος εἰς).

Συοφορβεῖον (τὸ). σταῦλος ἢ σταλὴ χοίρων, [ἐκ τοῦ

Συοφορβός (ὁ), [σῦς, φέρβω]. ὁ βόσκων χοίρους, χαιροβοσκός, γουρνάρης.

†Σύρα (ἡ), = Σιτάρα.

†Σύρβα, Γλσ. ἐπίρ. ἀντὶ Τύρβα. Θορυβωδῶς.

†Συρβάω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. ἀντὶ Θορυβέω, [ἐκ τοῦ

Σύρβη (ἡ), (ὀχετατόπ. τὸ Ἀττ.) Τύρβη, θόρυβος.

†Συρβηνεύς, έως (ὁ). κακὸς (ἀνεπιτήδειος) αὐλητὴς ἢ χορευτής, [ἐκ τοῦ

Συρβηνός (ὁ, ἡ), τύρβης [συρβής] πρόξενος, θορυβώδης.

Σύργαστρος καὶ

Συργάστωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ συρόμενος μὲ τὴν γαστέρα (καθὼς ὁ) ὄφις. (ἐν γέν.) ἑρπετόν· (μτγμ.) κτίνος (τοῦ ὄχλου) ἄνθρωπος, ἐργάτης, μερεμετιδιάρης.

Σύρδην [σύρω], επίρ. Συρδηδόν, ορμητικώς.

Συριγγέμβολος (ὁ), [σύριγξ, ἔμβολος], όχετὸς ὑπογειος (κυρ. πρὸς ὑδραγωγίαν πόλεως πολιορκουμένης).

Συριγγίας, ου (ὁ), ὁ ἐν εἴδει σύριγγος. ● Κάλαμος —, ● Δσκρ., ὁ καῦλος (κούφιος) ἔνδοθεν, (ἀντιθ. τῷ Νάστος).

Συριγγίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Συρίγγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σύριγξ (κυρ. 2 καὶ 7).

Συριγγὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Συριγγίας.

Συριγγοέμβολος (ὁ), = Συριγγέμβολος.

Συριγγοτόμιον (ὁ), εἶδος χειρουργ. ἐργαλ. πρὸς διατομὴν σύριγγος, [ἐκ τοῦ

Συριγγοτόμος (ὁ, ἡ), ὁ τέμνων χειρουργικῶς τὴν σύριγγα (τὸν φιστουλεὼν) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο, (ὅθεν ‖. οὐσ.) = Συριγγοτόμιον.

Συριγγόω-ῶ, Μ. ώσω, Διατυπῶ τι (καὶ παθ. Σχηματίζομαι) εἰς εἶδος σύριγγος· (ἰατρ.) φιστουλιάζω· (ἀμτθτ.) διέρχομαι ἢ διατείνω ὡς διὰ σύριγγος. ● Διὰ τοῦ ὀστέου τεσυρίγγωκε, ● Ἱππκρ.

Συριγγώδης, τος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (τρυπημένος κατὰ μῆκος εἰς) εἶδος σύριγγος· (ἰατρ.) φιστουλιασμένος.

Συρίγγωμα (τὸ), συριγγώδες ἀπόστημα, (Λτν.) fistula.

Συριγγωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συριγγόω, σχηματισμὸς σύριγγος, φιστούλιασμα.

†Συριγκτὴς, οῦ (ὁ), Σχλ. ἀντὶ Συρικτής.

Σύριγμα (τὸ), ὁ ἦχος τῆς σύριγγος, (κοιν.) σφύριγμα.

Συριγματώδης, ους (ὁ, ἡ), συριγμῷ (συρίγματι) ὅμοιος. ● Ἦχος —, ● Κάσσ. Ἰατρ. Βλ.

Συριγμὸς (ὁ), τὸ συρίζειν, σφύριγμα, σούριγμα. ‖. ● Ὠδίνων —, ● Δσκρ., τὸ βοᾶσθαι τῶν αὐτιῶν.

Σύριγξ καὶ (κατὰ καν.) Σῦριγξ, ιγγος (ἡ), (ἐν γέν.) σωλήν. 2) (ἰδιαιτ.) κάλαμος καῦλος ἔνδυθεν (κούφιος), (ὅθεν συνήθ.) αὐλὸς (κυρ. τῶν βασκικῶν), φλογέρα· σκηπτήχτρα· (ἰδιαιτ. ἢ εἶδος αὐλοῦ συγκειμένου ἀπὸ 7 ἢ 9 ἄνισα καλάμια συνηνωμένα πλαγίως, (Γαρκ.) μισκάλι. 3) (μτγν.) πᾶν ὅ,τι εἶνε τρυπημένον εἰς σχῆμα αὐλοῦ (σωλῆνος), (π. χ.) ἡ δυρατοθήκη· ἡ (ἄλλ.) Πλήμνη ἢ Κοινικὶς τοῦ τραχοῦ τῆς ἀμάξης· τὸ καῦλον τοῦ στραφτοῦ ἢ τῆς βίδας· ἡ τρύπα τῆς κηρύθρας, κτλ. 4) ὀρύγμα ὑπόγειον, ὑπονομὸς, (Τουρκ.) λαγοῦμι (● Συρίγγων τετμημένων δυεῖν, ● Στρ.), (παρβλ.) Σήραγξ· (ἰδιαιτ.) μνῆμα (Γαλλ. Catacombe) τῶν βασιλ. τῆς Αἰγύπτου. 5) (ἀρχιτεκτ.) μακρωνὸν (μὲ καμάρας) μεταξὺ οἰκοδομῶν, (Γαλλ.) corridor. 6) (ἀνατομ.) φλὶξ, (παρβλ. Αὐλὸς). 7) (ἰατρ.) πληγὴ ἐκτεινομένη σωληνοειδῶς, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) φίστουλας, [ἐκ τοῦ

Συρίζω [σύρω ἢ ὀνομτκ.], Μ. ίξω ἢ (Ἀττικώτ.) ίξομαι καὶ (σπνττ.) ίσω. Σφυρίζω (μὲ τὸ στόμα ἢ μὲ τὴν σουρήχτραν)· λαλῶ τὴν σύριγγα (τὴν φλογέραν ἢ τὸ μισκάλι)· (μὲ αἰτ.) χλευάζω τινὰ σφυρίζοντάς τον.

Συρίζω, Μ. ἰσω. Μιμοῦμαι τὰ ἤθη (τὴν γλῶσσαν κτλ.) τῶν Συρων.

Συριηγενὴς, ους (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. Σύριος (ἐκ τῆς Συρίας) τὸ γένος.

Συρικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῶν Σύρων ἢ τῆς Συρίας.

Συρικτὰς, ᾶ, Δ. καὶ

Συρικτὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ

Συρικτὴς, οῦ (ὁ), ὁ συρίζων (λαλῶν τὴν σύριγγα), συριστὴς, αὐλητής.

Συριος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς (νήσου) Σύρου.

Συρίσδω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ Συρίζω.

†Συρίσκος (ὁ), = Ὑρρίσκος.

Σύρισμα (τὸ), = Συριγμα.

Συρισμὸς (ὁ), = Συριγμός.

Συρίσσω, Π. ἀντὶ Συρίττω.

Συριστὴς, οῦ (ὁ), = Συρικτής. 2) (Γλσ.) ὁ ἄρσεν. γέρανος (ἴδ.).

Συριστὶ, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον (κυρ. δὲ Κατὰ τὴν γλῶσσαν) τῶν Σύρων, Συρικά.

Συριστικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ συρίζειν ἐπιτήδειος.

Συρίττω, Μ. ιξω, -σμαι, Ἀττ. ἀντὶ Συρίζω.

†Σύριχος (ὁ), = Ὑρρίσκος.

Συρκάζω, -ίζω), Δ[ολ. ἀντὶ Σαρκάζω(-ίζω).

Σύρμα (τὸ), πᾶν ὅ,τι σύρεται κατόπιν τινὸς ἢ κατὰ γῆς, (π. χ.) μακρὸν (συρτὸν) φόρεμα τῶν γυν. ἢ τῶν ὑποκρ. τοῦ θεάτρου. ● Ὀλοκάμων —, ● Ἐπιγρ., μακρυὰ μαλλιά 2, σαρίδι, σκαύπουρον, (παρβλ.) Συρφετός. ● Σύρμα τῶν ἐν τοῖς χαλκουργείοις ἐδαφῶν καὶ καμίνων, ● Δσκρ. 3) (μουσ.) συρσιμον τῆς φωνῆς.

Συρμαία (ἡ), [συρμός], εἶδος καθαρτικοῦ καὶ ἐμετικοῦ ποτοῦ (κατασκευαζόμενον κυρ. ἀπὸ ραπανόζυμον καὶ ἅλμην) τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο οἱ Αἰγύπτ., (συνεκδχ.) τὸ μαυροράπανον τὸ ὁπ. ἐχρησιμευτηρὸς τὴν κατασκευὴν ταύτην. ● Συρμαίαν βλέπειν, ● Παρσιμ., ἔχειν ἀνάγκην ἐμετικοῦ ἢ διάθεσιν πρὸς ἔμετον (ἀχρεῖαν ὄψιν).

Συρμαΐζω, Μ. ἴσω. Ποτίζω (Μεταχειρίζομαι) καθαρτικὸν (συρμαίαν).

Συρμαιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν συρμαίαν (καθάρσια).

Συρμασμὸς (ὁ). τὸ συρμάζειν, ἡ χρῆσις τῆς συρμαίας καὶ ὁ δι' αὐτῆς καθαρισμὸς τοῦ σώματος.

Συρμὰς, άδος (ἡ), Π. = Συρμὸς ἢ Συρφετός.

†Συρματὶς, ίδος (ἡ). σκεῦπα, σάρωμα.

Συρματῖτις, ιδος (ἡ). (κυρ. κόπρος) ἡ γινομένη ἀπὸ σύρματα (σκουπίδια).

†Συρμιέσμαι [συρμὸς], Μ. ιέσομαι. Δαλῶ ὅ,τι σύρει, φλυαρῶ, μωρολογῶ.

Σύρμιον (τὸ), [συρμὸς], εἶδος καθαρτικοῦ φυτοῦ (μακεδανησίου).

†Συρμιστὴρ (ὁ), Γλσ. ὁ πωλῶν σύρματα (μαζώματα ξηρῶν φύλλων ἢ χόρτων, φρύγανα).

Συρμὸς (ὁ). τὸ σύρειν ἢ σύρεσθαι, σύρσιμον (● Γενέσθω μὴ κατὰ πληγὴν ἡ ἐγχάραξις, ἀλλὰ κατὰ συρμόν, ● Ἰατρ.)· ὁρμὴ, σφοδρότης (● Πρηστήρων, ● Νιφετῶν κτλ.)· = Ὄλκὸς (● Ὄφεως —, ● Λξ.)· (ἰατρ.) κένωσις διὰ καθαρσίου ἢ ἐμέτου (ὅθεν Συρμαία)· (μουσ.) = Σύρμα.

Σύρξ, σύρκος (ἡ). Αἰολ. ἀντὶ Σάρξ.

Συρομένως, ἐπίρ. Σύροντα, συρτὰ σωρηδόν.

Συροπέρδιξ, ικος (ὁ), εἶδος στηνοῦ, πέρδικα τῆς Συρίας.

Σύρος (ὁ). ὁ ἐκ τῆς Συρίας.

Συρραγὴ (ἡ), = Σύρραξις.

Συρραδιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥαδιουργῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου μετά τινος), εἶμαι ἢ γίνομαι συνένοχος ραδιουργίας, συγκακουργῶ.

Συρραθαγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. συντρίβω μὲ κρότον. ● Ὀδόντα —, ● Νίκ., ῥακαλίζω, ξεκοκκαλίζω.

Σύρραξις, εως (ἡ). τὸ συρράσσειν, συρρηξις, σύγκρουσις.

Συρραπίζω, Μ. ίσω. Ῥαπίζω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ

†Σύρραπτος (ὁ, ἡ), βαμμένος μαζῆ, συνυφασμένος.

Συρράπτω, Μ. ράψω. Ῥάπτω μαζῆ (ἕνα μετ' ἄλλου). ῥάπτω ἑνώνω. ● Τὰ χρώματα τῶν ἀνθρώπων —, ● Πλάτ., κλείω (καὶ μτφρ.) ● Δίλυους —, ● Δξ., μηχανορραφῶ.

Συρρήσσω(ττω), Μ. ρήξω, = Συρρήγνυμι, συγκρούω, (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτθτ.) συγκρούομαι. ● Ὁπόταν σφίσιν αὐτοῖς ξυρρήξωσι, ● Θκ., νὰ συγκρουσθοῦν μεταξύ των.

†Συρραφεὺς, έως (ὁ). ὁ συρράπτων (κυρ. καὶ μτφρ.) τι. ● Ἰατίων —, ● Σχλ., = Ἐπιταράκτης.

Συρράφη (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συρράπτω, φάψιμον ἑνὸς μετ' ἄλλου (μτφρ.) μηχανουργία.

Συρρέζω, Μ. ρέξω, Π. πράττω τι (ἔργων μένως) ὁμοῦ μέ, (ἰδιαιτ.) συνεκτελῶ θυσίαν.

Συρρέμβομαι (γ. Μ.). Συμπεριπλανῶμαι.

Συρρέπω, Μ. ρέψω. (σπν. μτθτ.) Γέρνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Σύρρευσις, εως (ἡ), = Σύρρους, [ἐκ τοῦ

Συρρέω, Μ. ρεύσομαι ἢ ρυήσομαι (σύρ. Συνερρύην κτλ.). Ῥέω ὁμοῦ μὲ (ἄλλον ποταμόν)· (μτγν.) συνάζομαι πανταχόθεν, συντρέχω, συναθροίζομαι, (Γαλλ.) affluer. ● Εἰς (τὸ γῆρας) πάντα τὰ χαλεπὰ συρρεῖ, ● Ξεν.

Σύρρηγμα (τὸ), συρρήξεις, σύγκρουσις, (Γαλλ.) choc, [ἐκ τοῦ

Συρρήγνυμι, Μ. ρήξω (σύρ. Συνέρρηξα ἢ παθ. Συνερράγην, μσ. (ἀντὶ παθ.) πρκ. Συνέρρωγα κτλ.). Κτυπῶ μαζῆ ἕνα μετ' ἄλλου, συγκρούω κτυπῶν συντρίβω. κάμνω νὰ ξεσπάσῃ τι, (ἢ ἀμτθτ. ἢ παθ.) ξεσπάνω· συγκρούομαι (ἐπὶ ποτ.) συμφέω μὲ κρότον καὶ ὁρμήν. ● Τὸν πόλεμον φιλησυχίαν καὶ πλεονεξίαν συρρήγνυσι, ● Πλ. (καὶ μσ.) ● Πόλεμος συνερρώγει, ● Θκ. καὶ Δ. Κάσσ., εἶχεν ἐκραγῆ καὶ ἦτον εἰς ἀκμήν. ● Κραυγὴ συνερρήγνυτο πανταχόθεν ὅσημος, ● Πλ., ἀντηχοῦσαν ὁμοβαίως ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. ● Πότου δὲ νεανικοῦ συρραγέντος, ● αὐτ. (καὶ παθ.) ● Κακοῖσι συνέρρηκται πολέεσσιν, ● Ὁδ. Θ., εἶνε ἀφανισμένος (ἀτονισμένος) ἀπο.

Σύρρηξις, ιως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ κρητγ.

σύγκρουσις, συνώθησις, συμπλοκή μάχης.

Συρ-ρίπτω, Μ. ρίψω, = Συρρήγνυμι.

Συρρητορεύω, Μ. εύσω. Ῥητορεύω μετά τινος, συμπαιλετῶ ῥητορικῶς.

Συρρέω-όομαι-οῦμαι, Μ. ρ.ζωθήσομαι. Ῥέω ζουν καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἡ ὁμοῦ μέ.

†Σύρρ ζος (ὁ, ἡ), συνηνωμένος κατὰ τὰς ρ ζας, κεκαμένος ρίζαν μὲ ρίζαν (ῑ. 2) Γλσ. ἀντὶ Προρρίζους.

Συρ-ρίπτω, Μ. ρίψω. Ῥίπτω συγχρόνως ἡ ὁμοῦ μέ.

Συρροή καὶ

Συρρύσις (ἡ), τὸ συρρέειν, συνδρομὴ ῥευστῶν συμβολὴ ποταμῶν, (Γαλλ.) confluent (μτγν.) συνάθροισις πλήθους συντρέχοντος εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος, (Γαλλ.) affluence.

Συρ-ρυείζω-ῶ, Μ. ήσω. Συναποτελῶ ῥοΐζον (ποιάν τινα ἦχον), συνηχῶ.

Σύρρους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων ὁμοῦ (ἔχων κοινὰ ῥοῦν) μέ. ■ Λίμνη τῇ θαλάττῃ,—, ■ Πλθ., συνηνωμένη.

Συρρύσις, εως (ἡ), = Σύρρυσις.

Συρ-ρώννυμι, Μ. ρώσω. Ἰσχυρώνω (ἐνδυναμώνω) ἐκ συμφώνου, συντελῶ πρὸς ἐπίρρωσίν τινος.

†Σύρτις, εως (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Συρμός, σωρεύων.

Σύρτης, ου (ὁ). σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. σύρουν (ληχαν.) εἶδος τροχιλέας (μακαρᾶ).

Σύρτις, ιδος (ἡ). ῥηγὰ ἀμμώδη (ξέρεις ἀπὸ σωρούς ἄμμου) ὅπου σύροντας ὑπὸ τὰ ῥεύματα ἢ τοὺς παλιρρόους τὰ πλοῖα καὶ χάνονται [περιηγητὴς τις τῶν νεωτέρων ἐτιμολόγει τὴν λέξ. ἐκ τοῦ Σ ρ τ, σημαίνοντος Ἀραβιστὶ τὴν ἔρημον].

Συρτός, ή, όν. Ὁ συρόμενος· συναγμένος μὲ τὸ σάρωμα· καταιβασμένος ἀπὸ τὸ ποτάμ, (Γαλλ.) charrié· (ἐπὶ μετάλλ.) λαγαριστός. ■ Συρτὰ μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ χιτῶν, ■ Ἱλιάδ., Σχλ. Ἀρχιλ., ὁ τῶν ὑποκριτῶν τοῦ θεάτρου, (Ἄλλως) Σύρμα. ■ Ὄρχησις τῶν συρτῶν, ■ Ἐπιγρ., ὁ παρ' ἡμῖν Συρτὸς χορός.

Συρφάξ, ακος (ὁ, ἡ), (ἐπιθετ.) = Συρφετώδης. ‖ (οὐσ.) = Σύρφος, συρφετός.

Συρφετός (ὁ), [σύρφος] σωρὸς χίρτων ἐφυγράνων, σκουπιδιῶν· (μτγν.) ὁ κοινὸς λαός, ὁ ὄχλος, (Γαλλ.) la canaille (■ Τοῦτο ἡμῖν ἐνίζατο, τῷ πολλῷ συρφετῷ, τοῖς δὲ μαθηταῖς ἐν ἀπορρήτῳ τὴν ἀλήθειαν ἔλεγε, ■ Πλάτ.)· (σπάν.) ἄνθρωπος τοῦ κοινοῦ λαοῦ, χυδαῖος. ■ Οὐ κομψός, ἀλλὰ συρφετός, ■ αὐτ. ■ Τοὺς συρφετοὺς ἀνθρώπους, ■ Σμπλ.

Συρφετώδης, ους (ὁ, ἡ)· μαζωμένος ἀπ' ἐδῶ ἢ ἀπ' ἐκεῖ ἐν εἴδει συρφετοῦ (μτγν.) χυδαῖος, βάναυσος. ■ Ὄχλος—, ■ Πλθ., Πλ., ὁ κοινὸς λαός, τὸ σκυλολόγ.

Συρφετωδῶς, επίρ. Ἐν εἴδει συρφετοῦ, κατὰ τὸν συρφετώδη ὄχλον, χυδαϊκῶς.

Σύρφος (ὁ), = Σύρμα, σκουπίδι, (σύγχρ. στόι. τὸ κατ' ἐπέκτ.) Συρφετός, [ἐκ τοῦ Σύρω, Μ. συρῶ (πβ. κρκ. Σέσυρμαι, καὶ ἀορ. β'. Ἐσύρην). Σέρνω, τραβῶ· σβαρνίζω· σωλίζω μὲ τὸ σάρωμα, σκουπίζω (ἐπὶ ποταμ.) καταιβάζω, (Γαλλ.) ramifier, charrier. ■ Ὁ δὲ χρυσὸς οὐ μεταλλεύεται μόνον, ἀλλὰ καὶ σύρεται· κατα-φέρουσι γὰρ οἱ ποταμοὶ καὶ οἱ χειμάρροι τὴν γρυσῖτιν ἄμμον, ■ Στρ. (ξ πβ.)· ■ Συρέντες ὑπὸ τοῦ ὄχλου, εἰς τοὺς ἀγρούς ἐρρίπτοντο, ■ Ἰώσηπ.

Σύς [σείομαι, θύω], συός ὁ, καὶ σπν. ἡ), = Τς, χοῖρος, (Ὑηλ.) σαρόφαγ (κυρ.) ἀγριόχοιρος. ■ Σὺς ἄγριος, ■ Πλ., = Σιαγρος. ■ Ὧν ὅτε οἶκος τὸ Βοιώτιον ἔθνος ἔνεπον, ■ Πινδ.

Συ-σβέννυμι, Μ. σβέσω. Σβύνω μαζῆ ἢ ἐκ συμφώνου.

†Συσκηνία, Σύσκηνος κτλ., Δωρ. ἀντὶ Συσκηνία, Σύσκηνος κτλ.

Συσκάπτω, Μ. σκάψω. Σκάπτω ὁμοῦ· συνάζω (συνεκτοιμάζω) σκάπτων· συνεπάζω ἐλατρόγυρα μὲ χῶμα.

Συσκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω. Σκορπίζω (διασκορπίζω) τι ὅλως διόλου ἢ ὁμοῦ μέ.

†Σύσκεμμα (τὸ). σύσκεψις, ἀντικείμενον συσκέψεως.

Συσκεπάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω ὁμοῦ μὲ ἢ ὅλως διόλου, συγκαλύπτω.

Συσκεπείν, θεμ. τοῦ

Συσκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Σκέπτομαι ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου μετά τινος).

Συσκευάζω, Μ. άσω. Συνάζω τὰ σκεύη (ὅλων συνήθ. συνκδχ.) συγυρίζω, ἑτοιμάζω (■ Πατὴ παῖ, τὸ δεῖπνον συσκεύαζε νῶν, ■ Ἀριστοφ.)· ἁρμοστόνω (■ Ἐάντας ἀνθρώπους ἐφ' ὑμᾶς συσκευάζει, ■ Δημ.)· (μτγν.) ἐνεργῶ, ῥᾳδιουργῶ, ὀργανίζω (■ Συσκευάζοντας αὐτῷ τὴν βασιλείαν, ■ Δ. Ἁλ.). ‖ (συχνότ. μσ.) μαζόνω τὰ σκεύη (τὰ πράγματά) μου, ἑτοιμάζομαι (κυρ. διὰ ταξίδι), (Γαλλ.) plier bagage, faire son paquet (■ Τοῖς στρατιώταις παρήγγειλε συσκευάζεσθαι ὡς εἰς στρατείαν, ■ Ξεν. ■ Συσκευάζου, ὦ Κύρε· ἤδη γὰρ πρὸς θεοὺς ἄπει, ■ αὐτ. [ξ πρὸς ἀπ. ἑλλ.] ■ Συνεσκευάζετο τὴν εἰς Πέρσας περιέλασιν, ■ αὐτ. ■ Συσκευασάμενοι πάντα ἃ ἔδει, ἐκομιζήθησαν, ■ αὐτ. [καὶ ἀπολ.] ■ Συνεσκευασμένους, ■ ἑτοιμοὺς· (ἐν γέν.) συνάζω καὶ καλοπιάτω, συγυρίζω πρὸς ὄρελός μου (■ Συσκευασάμενοι ὅπλα τε ὅσα ἔλοβον καὶ σκεύη, ■ Ξεν.)· ἰδίως μτγν. ἑλκύω μὲ τρόπον πρὸς τὸ μέρος μου· ἀπατῶ· ὑπνωγωγῶ. ■ Συσκευαζόμενος εἰς ἑαυτὸν τὴν πόλιν, ■ Πλ. ■ Συσκευάζεται ὁ ἔρως τὸν ἄνθρωπον, ■ Ξεν.

Συσκευασία (ἡ). τὸ συσκευάζεσθαι, μάζωμα τῶν σκευῶν (τῶν ἐπίπλων), ἑτοιμασία (διὰ ταξίδι).

Συσκευαστής, οῦ (ὁ). ὁ συσκευάζων (ἑτοιμάζων, ὀργανίζων κτλ.). ■ Συνωμοσίας —, ■ Γρ. μηχανοῤῥάφος.

Συσκευή (ἡ). ἑτοιμασία (κυρ. τοῦ θεάτρου), (ὅθεν μτγν.) ἀπάτη, (Γαλλ.) illusion, (ἐν γέν.) σκευωρία, ῥαδιουργία. ■ Συσκιὴν τινα καὶ σκηνὴν τὸ πρᾶγμα ὑπώπτευε, ■ Ἡρωδ.

;Συσκευοφορίω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (κουβαλῶ) μαζῆ τὰ σκεύη.

Συσκευωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ῥαδιουργῶ ὁμοῦ (συγχρόνως ἡ ἐκ συμφώνου μετά τινος), συντιγνάζομαι· συνυπουργεῖω, συνασχολοῦμαι τινι περί τι.

■ Τῇ μητρὶ τελούσῃ... καὶ ἄλλα συνεσκευωροῦ, ■ Δημ.

†Σύσκεψις, εως (ἡ), τὸ συσκέπτεσθαι συμβούλιον.

Συ σκηνάω (-έω)-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι Σύσκηνος (Συγκατοικῶ εἰς τὴν αὐτὴν σκηνὴν ἡ Συντρώγω (μετά) τινος, (ἐν γεν.) συνδιαιτῶμαι.

Συσκηνήτρια (ἡ), ὡς θηλ. τοῦ Συσκηνητής, σύσκηνος (ἡ).

Συσκηνία (ἡ), τὸ νὰ ἦμαι σύσκηνός, τινος, συνοίκησις, συντροφιά, συνδιαίτησις

Συσκήνιον (τό), = Συσσίτιον (κυρ. ὑπὲρ τὴν αὐτὴν σκηνήν).

Συσκηνος (ὁ, ἡ)· ὁ κατοικῶν εἰς τὴν αὐτὴν σκηνὴν μὲ ἄλλον, ὁμόσκηνος, ὁμοτράπεζος· (ἐν γέν.) σύντροφος, ὁμοδίαιτος.

‡Συσκηνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συσκηνέω.

Συ-σκιάζω. Μ. άσω. Σκιάζω (Σκεπάζω τι μὲ ἴσκιον) ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη (μτγν.) Συγκαλύπτω.

Συσκίασις, εως (ἡ), τὸ συσκιάζειν ἢ συσκιάζεσθαι, ἡ παντοχόθεν σκιάσις

Συσκίασμα (τὸ· πρᾶγμα ἢ μέρος συσκιαζόμενον· ἴσκιωμα.

Συσκιασμός (ὁ), = Συσκίασις.

Σύσκιος (ὁ, ἡ), (τόπος) παντοχόθεν σκιαζόμενος, κατάσκιος.

Συσκιρρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμμεταβάλλω εἰς σκίρρον.

Συσκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Σκιρτῶ ὁμοῦ.

Συσκολύπτω, Μ. ύψω. Γλσ. ἀντὶ Συγκαλύπτω.

Συσκοτέω-ῶ καὶ (μσ.) έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ημαι. Παρατηρῶ ὁμοῦ· (μτγν.) συσκέπτομαι.

Συσκοτάζω, Μ. άσω. Σκοτεινιάζω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη (ὁλοτριγυρά)· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἑσπερ. ἢ κατὰ μτχ.) ■ Ἐπειδὴ δάστον συνεσκότασε, ■ Δημ., εὐθὺς ἀφοῦ ἐσκοτείνιασεν, ■ Ἤδη συσκοτάζοντος, ■ Ἀσ., ὅτι ἄρχιζε νὰ σκοτεινιάζῃ.

Συσκοτασμός (ὁ), τὸ συσκοτάζειν, σκοτείνιασμα.

Συσκοτόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συσκοτάζω.

Συσκυβρωπάζω, Μ. άσω. Σκυθρωπάζω μετά τινος ἢ ἅμα ἀκούσω τι.

Συσκώπτω, Μ. σκώψω. Σκώπτω ἢ ἐγὼ ὁμοῦ.

Συσμηρίζω, Μ. ίσω, Ἰσάζω διὰ ἢ ὡς διὰ σμύριδος, ὁμαλίζω ἐντελῶς· κλείω ζεγανῶς, συγκαλλῶ.

Συσπαράσσω(ττω), Μ. άξω. Σπαράζω τραβῶν συγχρόνως καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, καταξεσχίζω.

Συσπαργανόω-ῶ, Μ. ώσω. Σπαργανόνω ὁμοῦ.

Συσπασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συσπάω, ἡ δι' ἑλκύσεως σύναψις, συστολή.

Σύσπαστος (ὁ, ἡ), ὁ συσπώμενος (καμωμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ συσπᾶται, νὰ μαζώνεται). ■ Βαλάντιον—, ■ Πλάτ., τὸ ὁπ. ἀναγκαλείεται μὲ τὸ τράβηγμα. ‖. ■ Σύσπαστον (ἔνν. ἐγχειρίδιον), ■ μαχαίριόν τι πρὸς χρῆσιν τῶν θαυματοποιῶν καὶ σκηνικῶν, τοῦ ὁπ. ἡ λάμα, ἐνῷ φαίνεται ὅτι ἐμπήγεται, ἀναιρεῖται ἐν τῇ λαβῇ.

Συσπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶ συγχρόνως

ἀπ' ὅλο ἢ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, (ἐπιμ.) συστέλλω, σαφρόω, συμμαζώνω. «Συνέσπασε τὰς ὀφρῦς,» Λκ. «Περίδρομοι, ὅι' ὧν συστᾶται γύργαθος,» Ἡσύχ. ‖ (μσ. αὐτοῦ) κινοῦνται τὰ μέλη μου, πάνομαι, (Ἱπποκρ.).

Συσπειράω-ῶ, Μ. ἀσω. Τυλίζω μαζί ἕνα μετ' ἄλλου, κάμνω (καὶ παθ. γίνομαι) ἕνα κουβάρι. «Ὁ ὄφις, ἓν τινι γωνίᾳ συνεσπειραμένος, ὡς καθευδήσων, ἐνέπιπτεν εἰς λογισμόν,» Πλ. «Συσπειραθέντας εἰ ἐπαΐεις, ἐμβάλλουσι,» Ξεν.

Συσπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω ὁμοῦ.

Συσπένδω, Μ. σπείσω. Προσφέρω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου) σπονδὴν (θυσίαν). ‖ (μσ.) κάμνω σπονδὰς (συνθήκας, εἰρήνην) μετά τινος.

Συσπεύδω, Μ. σπεύσομαι. (μὲ δοτ. ἢ ἀπαρ.) Σπεύδω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ, συμπράττω (συνεργῶ) μετὰ σπουδῆς, συμπροθυμοῦμαι. «Φιλεῖ δὲ τῷ κάμνοντι συσπεύδειν θεός,» Εὐρ.

Συσπλαγχνεύω, Μ. εὑσω. Συγχεύομαι τῶν σπλάγχνων τοῦ ἱερείου μετὰ τὴν θυσίαν.

†Συσπεδάω-ῶ, Μ. ἀσω. Συγκάπτω εἰς λεπτά, κάμνω θρύμματα.

Σύσπονδος (ὁ, ἡ). ὁ συσπένδων τινί, συγκυνωνὸς τῆς σπονδῆς ἢ τῶν σπονδῶν, σύμμαχος.

Συσπουδάζω, Μ. άσω. = Συσπεύδω. «Ἀθλητῆ—,» Δ. Κύκλ., λαμβάνω μέρος (ἐνδιαφέρομαι) ὑπὲρ αὐτοῦ.

Συσπαδαστικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ εὐδιάθετος εἰς τὸ συσπουδάζειν τινί. «Τὸ συσπουδαστικὸν αὐτῆς,» Μ. Ἀντ., τὴν πρὸς ἐπιτυχίαν αὐτῶν ποθεινὸν σύμπραξιν.

Συσταίνω, Μ. ανῶ. Χαϊδεύω (κολακεύω) ἐνταυτῷ. ‖ (παθ.) αἰσθάνομαι κολακευομένην τὴν φιλαυτίαν μου, κατά τι. «Οἱ πλεῖστοι συνεσταίνοντο τούτῳ τῷ διαλέκτῳ,» Πλάθ., ἐκολακεύετο ἡ φιλαυτία των, εὐχαριστοῦντο.

Συσταρκία (ἡ), = Εὐσαρκία. 2) (θλγ.) ἡ μετὰ σαρκὸς ἕνωσις.

Συσταρκόω-ῶ, Μ. ώσω (χειρουργ.) Συνενώνω πληγὴν διὰ σαρκώσεως.

Συσάρκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ σαρκώσεως συνένωσις (πληγῆς).

Συσαρκωτικός, ἡ, όν. Ὁ γιατρεύων κατὰ συσάρκωσιν, συνενωτικός.

Συσσάττω, Μ. σάξω. Γεμίζω (Πατταίνω) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Συσεισμός (ὁ) κούνημα ὁλοτόν (ἴδια τ.) σεισμὸς τῆς γῆς, ἡ σεισμοχείβολος, [ἐκ τοῦ

Συσείω, Μ. σείσω. Σείω (Κουνῶ) ὁλοτὸ ἢ ἀπ' ὅλα συγχρόνως τὰ μέρη, συγκλονῶ. «Συνέσεισας τὴν γῆν, καὶ συνετάραξας αὐτὴν,» Γρφ. (ἢ μετνμ.) «Συνέσεισέ μ' ἐκπεθεῖσα φιάλη παντελῶς,» (Πανάρχ. παρ') Ἀθ.

Συσσείω (χ. Μ.), Ιι. βάλλω εἰς κίνησιν (κουνῶ, δώκω, [καὶ παθ. ἢ μσ.] ὁρμῶ) συγχρόνως.

Συσσημαίνω, Μ. ανῶ. Σημαίνω (δηλῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. ‖ (μσ.) βαλλόνω ἢ ὑπογράφω τι ὁμοῦ μέ, συνυπογράφομαι. «Κατὰ τὴν συγγραφήν, καθ' ἣν ἐδάνεισα, τούτου αὐτοῦ γράφοντος καὶ συσσημηναμένου,» Δη.

†Συσσημαντικός, ἡ, όν. Ὁ σημαίνων (ὁηλῶν) συγχρόνως καὶ ἄλλο τι, συνεμφαντικός, ἢ ταυτόσημος.

Σύσσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σεσημασμένος μὲ) τὸ αὐτὸ σημεῖον, συμφωνημένος. (Γαλλ.) **convenu.** ‖ (οὐδ.) Σύσσημον, τὸ ἐκ συνθήματος σημεῖον, σύμβολον. «Θὲς μόνον ἡ ζώνη ἡ ἐνώτιον, ἢ τι τοιοῦτον σύσσημον,» Ἐπιγρ. «Τοῖς ἀστυνόμοις μέτρων μέλει ἢ τῶν ὡραίων, ὅπως ἀπὸ σεσήμου πωλοῖντο,» Στρ., μὲ σωστὸν (βουλλωμένον [Γαλλ.] **étalonné**) ζύγι.

Συσσήπω, Μ. σήψω. Σαπίζω μαζί. «Τὰς διαπεπηγυίας τῶν ῥιζῶν ἐκτέμνειν ὡς λῷον, ἵνα μὴ συσσήψωσι τὰς πλησίον,» Γεωπον.

Σύσσηψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἀμοιβαία σῆψις.

Συσσιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι σύσσιτος (συνεστιῶμαι μετὰ) τινος, (ἐν γέν.) συνδιαιτῶμαι.

Συσσίτησις, εως (ἡ). τὸ συσσιτεῖσθαι (τρώγειν συντροφικά), συνδιαίτησις.

Συσσιτία (ἡ).—Συσσίτιος. 2) (συνεκδ.) συντροφιὰ συσσιτίων, συσσίτιον, (γνδ.) μάγερα. «Πάντα δὲ σκεύη... τῷ συσσιτίῳ ἑκάστῳ κομίζει (ἡ ναῦς),» Ξεν.

Συσσιτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος διὰ συσσίτιον (τὴν τράπεζα κτλ. ὅπου τρώγουν πολλοὶ μαζί, συντροφικόν) (γνωστ.) τὸ μέρος ὅπου συντρώγουν οἱ σύσσιτοι. ‖ (ἰδιωτ.) Συσσίτια, τὰ (ἀλλ.) φιδέτια τῶν Σπαρτ.

Συσταιροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμάνω μαζί, ἀνακατόνω μὲ τὸ ψωμὶ εἰς τὸ ζύμωμα ἢ μὲ τὸ φαγεῖ εἰς τὸ μαγείρεμα.

Σύσσιτος (ὁ, ἡ), [σὺν, σῖτος]. ὁ συντρώγων μετά τινος, σύντροφος εἰς τὸ φαγεῖ, συντράπεζος, ὁμοδίαιτος.

Συσσιωπάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Σιωπῶ ἢ ἐγὼ μετά τινος.

Σύσσοια καὶ Σύσσοια (ἡ). ἡ ὁμοῦ (ἐπὶ τὸ αὐτὸ) φορὰ (ὁρμή) τῶν κινουμένων σωμάτων, (κατὰ τὴν φιλοσοφ. τοῦ Δημοκρ.), [ἐκ τοῦ

Συσσοῦμαι, Π. ἀντὶ Συσσείομαι, κινοῦμαι ὁμοῦ μὲ ὁρμήν, φέρομαι συγχρόνως πρός.

Συσσυκοφαντέω-ῶ, Μ. ήσω. Συκοφαντῶ καὶ ἐγὼ ἐκ συμφώνου, συγκατηγορῶ ὡς συκοφάντης.

†Συσφάλλομαι, Μ. σφαλήσομαι, = Συνολισθαίνω.

Συσσώζω, Μ. σωῶ. Σέρνω μαζί· τραβῶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ· παρενοχλῶ, ταράττω.

Συσσώζω, Μ. σώσω. Σώζω ὁμοῦ, συμπάττω πρὸς σωτηρίαν τινός· (ἀπλ.) Συντηρῶ, διατηρῶ (ἐνίοτε) παρατηρῶ, παραμονεύω, (Πλάθ.).

Συσσωματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Σωματοποιῶ ὁμοῦ, συνενόνω εἰς ἓν σῶμα.

†Σύσσωμος (ὁ, ἡ). συνηνωμένος εἰς ἓν σῶμα, συσσωματωμένος.

Συσσωρεύω, Μ. εύσω. Σωρεύω ὁμοῦ (εἰς ἓν μέρος), συνάζω εἰς σωρόν, ἐπισωρεύω.

Συσσωφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Σωφρονῶ καὶ ἐγὼ ὁμοῦ (κατὰ μίμησίν τινος) φέρομαι μὲ φρόνησιν.

Συστάδην καὶ Συσταδόν [συνίστημι]. ἐπίρ. Στενόμενος κοντά, ἐκ τοῦ πλησίον. «Ἐβ συσταδὸν μάχη,» Ἡρ., ἡ ἐκ τοῦ σύστηγου.

Συσταθεύω, Μ. εύσω. Ἡτ. ω (Ξηροφθέγγω) μαζὶ ἢ ἐντελῶς.

†Συσταθμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, «Συμμετρῶ, συμπεραίνω ἐξ ἀναλογίας, μετρῶ καὶ ὁρίζω μὲ συμπεισμὸν (ὡς ἐγγίζω).» Τὰ βάρη—,» Ἰαμβλ.

Συσταθμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συγκρίζω ἢ Μετρῶ ὁμοῦ ἢ ἐξίσου, ἐνόνω διὰ σώρα εἰδῆ τῆς αὐτῆς ποσότητος.

Συστοθμία (ἡ). ὁμοιότης κατὰ τὸν σταθμὸν (κατὰ τὸ βάρος), ταυτότης βάρους, [ἐκ τοῦ

Σύσταθμος (ὁ, ἡ). ὅμοιος κατὰ τὸν σταθμὸν (κατὰ τὸ βάρος), ἰσοβαρῶς (εἰς ἴσην ποσότητα) συνηνωμένος.

Συσταλτέον, θετ. τοῦ Συστέλλω.

Συσταλτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ συστέλλειν.

Συσταυρίζω, Μ. ίσω. Σύνω μαζὶ (βύνω) εἰς τὴν αὐτὴν στάμνον.

Στάσις [συνίστημι]. ἄσεως (ἡ). (ἐπιθ.) ἡ ὁμοῦ (κοντά-κοντά) σταμένη ἢ ἱσταμένη. «Ἄμπελος—,» Ἀρετ., τῆς ὁπ. τὰ κλήματα ἰσαυρωτὰ φυτευμένα συγκρατοῦνται ἕνα μετ' ἄλλου εἰς εἴδος κλιμακοειδείας, (Ἀτ.) **vites accumbentes.** ‖ (οὐσ.) συναθροίσεις.= Σύστασις. «Λιμένων —,» Ἀρετ., ἴδε ἀνωτέρω. «Ὀμβρίων ὑδάτων—,» Στρ., λίμνη σχηματιζομένη πρὸς καιρὸν ἀπὸ τὰ βροχινὰ νερά, (Γαλλ.) **flaque d'eau.**

Στατός, ἀσα, όν, σύρ. ός. γῆς μτχ. τοῦ Συνίστημι.

Συστασιάζω, Μ. άσω. Κινῶ (καὶ ἐμ. ὅτ. Κινοῦμαι) ὁμοῦ εἰς στάσιν, ἐπαναστατῶ ἢ ἀντιπολιτεύομαι ἐκ συμφώνου, εἶμαι συστασιώτης τινός.

†Συστασιαστής, οῦ (ὁ). σύντροφος (συνωμότης) στασιαστοῦ, συνεπαναστάτης.

Σύστασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνίστημι. ἡ ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων στάσις, συνένωσις, συνάθροισις· ἑταιρία· συνέχεια (« Καπήλων —,» Πλάθ.). (τρπ.) συμβιβασμός (ἐπὶ κακοῦ) σατρισμός, συνωμοσία. «Κατὰ συστάσεις γεγενημένας,» Θκ., **ils formaient des attroupements.** «Ἐπί τινα —,» Πλάθ., Πλ. 2) συναρμογὴ (πλεγμένων τῶν ὁμῶν τὰς συρφάσις,» Τιμ. «Καὶ οὗτοι ἐν καταγελᾷ εἶτις εἶτα τραγῳδίαν ἄλλο τι εἶναι ἢ τὴν τούτων [τῶν ῥήσεων] σύρασιν,» Πλάτ.)· (ἐπὶ ῥευστ.) πῆξις («Ὕδατος δὲ μέγρι συστάσεως,» Ἰατρ. «Μέχρι συρᾶσεως ἐμπλαγρώδους ἐψηθέν,» Γαλ.)· (ἐν γέν.) κατασκευή, σύνθεσις· (ἐδ.) ἀρχή, καταγωγή, γένεσις. «Θνητὴν γὰρ ἔχεις ἐκ πρωτογόνου τὴν σύστασιν,» Ἱππκρ. 3) (συνεκδ.) σῶμα συνεστηκός (σχηματισμένον ἐκ συστάσεως, (Γαλλ.) **concrétion.** «Στρὰς συρᾶσεως (τῆς νίτρου), ἐξ ὧν οἱ λίθοι γίνονται τοῖς κάμνουσιν,» Ἀρετ. «Ἢν τις πόνος ἡ σύστασις γίνηται τῷ ἀνθρώπῳ,» Ἱππκρ. «Κάσσια

συστάσεις τινὰς ζώων, « Ἀρχ. β) διάθεσις κατάστασις. « Ὅταν τινὶ ἡ τοῦ σώματος σύστασις τὸ ἔχῃ, « Δ. Κάσσ. « Πολιτείας—, « Πλὸ. « Προσώπων — ἔθρυπτεν εἰς γέλωτα. « Πλ. δ συμπλοκὴ μάχης (κυρ. ἐκ τοῦ συστάδην). « Ὅταν μάλιστα σύζυγον ὁ ἀγὼν ἔχῃ, « Αἰ., εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς μάχης. « Μάχη ἐκ συστάσεως, « Ἡρωδ., ἡ (ἐκ τοῦ) συστάδην. δ) (ἐνίοτε) σύστασις εἴς τινα, (Γαλλ.) recommandation, (Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Τ. 19). γ) (ἐνίοτε) συνοχὴ (ψυχῆς), ζενυχωρία. « Πολὺν τὸν ἀγῶνα καὶ ξύζυγα (ὅπου ἄλλ. γρφ. ὀρθότ. σύνταγμ.) τῆς γνώμης εἶχε. « Θκ.

Συστασιώτης, ου (ὁ), ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς ζώσεως (φατρίας) σύντροφος (συνεταῖρος) στασιώτου, συνωμότης.

†**Συστατέω-ῶ**, Μ. ήσω, (νλγ.) ἀντὶ Συνίζημι, συζήνω, [Γαλλ.] recommander.

Συστάτης, ου (ὁ). ὁ συστήνων ἢ κρατῶν σεμνόν τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον, (ὀθ. πλθ.) Συστάται, οἱ (ἄλλ.) Ἀρεσθέντες τῆς ζέργης.

Συστατικὸς, ἡ, ὸν (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ συνιστᾶν (συνάπτειν, συμπηγνύειν, συναρμόζειν κτλ.)· ὁ συντελῶν πρὸς συντήρησιν ἢ χρησιμεύων πρὸς σύστασιν (recommandation) τινος. « Τὸ κάλλος κάρης συστατικώτερον ἐπιζολῆς, « Λρτ. (καὶ ἐν. τοῦ οὐσ.) « Εἰς Αἴγυπτον ἀπῆραι συστατικὰς φέροντα παρ' Ἀγησιλάου πρὸς Νεκτανάβιν, αὐτ.

Συστατός, ἡ, όν. Συστῆναι δυνατός, συστάσεως ἐπιδεκτικός.

Συσταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συγκλείω (περικλείω πανταχόθεν) μὲ σταυρούς. (Ἐκκλησ. μὲ δοτ. ἐκ δ'.) σταυρόνω μαζύ.

Συστεγάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω ὁλοτρόγυρα μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ στέγην.

Συστεγνόω-ῶ, Μ. ώσω. Συσφίγγω στεγανῶς, συγκαλῶ.

Σύστειπτος (ὁ, ἡ), [σύν, στείβω]. πατημένος μαζῆ ἢ δυνατά.

Συστειχω, Μ. στείξω Ὑπάγω ὁμοῦ, συμπορεύομαι.

Συστέλλω, Μ. στελῶ (πθ. ἔσρ. Συνεστάλην κτλ.). Συνάγω εἰς ὀλίγην ἔκτασιν, συνίλκω, συμμαζόνω· στυφρόνω (συνεχ.) σμικρύνω· (μτγν.) ταπεινόνω, περιορίζω· (ἐνίοτε) σκεπάζω, περιείλλω· (συνεχ.) συγκρύπτω· (Γραμ.) βραχύνω κατὰ τὴν προσῳδ. τὴν συλλαβήν (ἀντιθ. τῷ Ἐκτείνω)· (πθ. ᾱ μσ.) σμικρύζομαι, ζαρόνω (κυρ. καὶ μτρφ.), ταπεινοῦμαι. « Τά τοι μέγιστα πτολίεθρα θεὸς ταπεῖν' ἔθηκε, καὶ συνέστειλεν πάλιν, « Εὐρ. « Τοὺς μὲν ἄλλους οἱ συμφοραὶ συστέλλουσι καὶ ποιοῦσι σωφρονεστέρους, « Ἰσοκρ. « Ἐντὶ τῶν ἀγαθῶν καὶ τὸ συνεστάλθαι τίθεται, καὶ χάριν ὁμολογεῖ τῷ συστείλαντι, « Γργ.

Συστενάζω, Μ. άξω, (Γρφ.) καὶ

Συστενάχομαι, Μ. ξυμαχήσομαι, Π. Στενάζω ὁμοῦ, συναστενάζω.

†**Συστενος** (ὁ, ἡ). ὁ κατανοῶν βαθμηδὸν στενός (καταλήγων εἰς ξενοτητα). « Χιτὼν —, « Πολύχ.

Συστενοχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Στενοχωρῶ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, περικλείω εἰς ξενότητα, περιορίζω.

Συστένω (χ. Μ.), = Συστενάζω.

Συστερέω-ῶ, Μ. ήσω. Στερῶ (ἀποστερῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συστεφανηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Στεφανηφορῶ καὶ ἐγὼ μετ' ἄλλων.

Συστεφανόω-ῶ, Μ. ώσω. Στεφανόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συστέφω, Μ. στέψω, = Συστεφανόω.

Σύστημα (τὸ). τὸ ἐκ πολλῶν τινων συνεζυγμένον (συγκειμένον, συναποτελούμενον) ἓν ὅλον σῶμα, ἄθροισμα· (ἐπὶ ζ.) ἀγέλη· (ἐπὶ ἀνθρ.) κοινότης· ἑταιρία· συμπολιτεία· (μουσ.) ἢ ἐκ τεσσάρων διαφόρων τόνων συμφωνία· (μετρ.) στιχούργημα πολυσύνθετον· (μτγν. ἰατρ.) συστάφυλμα ὑγρῶν ἢ αἱμάτων· (ἰδιωτ.) τὸ ὅλον ἐκ κανόνων καὶ προτάσεων ὄφελος συγχροτοῦσα τέχνην τινὰ ἢ ἐπιστήμην.

Συστηματικός, ἡ, όν. Ὁ σχηματίζων (συναποτελῶν) ἓν ὅλον (ἓν σύστημα)· (ἰατρ.) παλυσύνθετος, (Γαλλ.) compliqué. « Συστηματικὴ ἀνωμαλία τῶν σφυγμῶν, « Γαλ.

Συστιχάομαι, Π. ἀντὶ Συστοιχῶ, συμπαρεύομαι.

Συστοιχάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι σύστοιχός (τεταγμένος εἰς τὴν αὐτὴν στεῖραν μετά) τινος, ὑπάγομαι εἰς τὸ αὐτὸ εἶδος ἢ γένος· (ἐν γέν.) συμφωνῶ.

Συστοιχία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις σύστοιχός τινος, ἡ κατ' εἶδος ἢ κατὰ γένος σχέσις (συνάφεια) πρός ἄλλο τι· (γραμμ.) ἡ πρὸς ἄλληλα συγγένεια τινῶν στοιχείων.

Σύστοιχος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὴν αὐτὴν στεῖραν (εἰς τὸν αὐτὸν στοῖχον) μὲ ἄλλον τεταγμένος· (μτγν.) ὁ ὁμοίων εἰς τὸ αὐτὸ γένος ἢ εἶδος (ἔχων σχέσιν ἄμεσον πρός ἄλλο τι)· (ὀθ.) « Σύστοιχα γράμματα, « Γραμ., τὰ ἔχοντα συγγένειαν (κατὰ τὴν προφοράν) πρὸς ἄλληλα· (παρβλ. Ἀντίστοιχος).

Συστοίχως, ἐπίρ. Κατὰ συστοιχίαν· ὁμοειδῶς· συμφώνως.

Συστολή (ἡ), τὸ συστέλλειν ἢ συστέλλεσθαι, συμμάζωμα, ζάρωμα· (συνεκδ.) σμικρύνσις, ὀλιγόστεια· περιορισμὸς τῶν ἐξόδων, οἰκονομία· (γραμμ.) τροπὴ μακροῦ φωνήεντος εἰς βραχὺ ἢ ἐκφώνησις τοῦ μακροῦ ὡς βραχέος.

Συστολίζω, Μ. ίσω, = Συστέλλω, ἐνδύω, περιστέλλω.

Σύστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων συμμαζωκτὸν (στενὸν ἢ κλειστὸν) στόμα ἢ ζόμισμα. « Δηκύθου (« Σκάφης) συστομώτερος, « Παροιμ., ἀφωνότερος.

Συστομόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ σύστομον, τῷ στενεύω τὸ στόμα ἢ τὸ στόμιον. 2) ἐ.άνω στόμιον μὲ στόμια, (Στρ. Ζ. 473).

Συστοναχέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Στενάζω.

Συστορέννυμι καὶ (κατὰ συγκ.) **Συζορέννυμι** ἢ **Συζορνύω**, Μ. στορέσω, Στρώνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ στρώνων σκεπάζω· διπλόνω (ζ').

Συστοχάζομαι, Μ. άσομαι. (μὲ γεν.) Στοχεύω μαζῆ μὲ (ἄλλους), τείνω πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπόν.

Συστρατεία (ἡ). ἡ ἐκ συμφώνου ἐκστρατεία, ἢ εἰς τὸ στρατιωτικὸν ὑπηρεσία, [ἐκ τοῦ

Συστρατεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Συνεκστρατεύω ἢ συνυπηρετῶ στρατιωτικῶς. « Συνεστρατεύοντο δὲ Χῖοι καὶ δέσμιοι πεντήκοντα ναυσί, « Ξεν. « Νομίζεται ξὺν τῷ βασιλεῖ δὶς τῶν ἐφόρων συστρατεύεσθαι, « αὐτ.

Συστρατηγέτις, ιδος (ἡ), ἰδιωτ. θηλ. τοῦ Συστράτηγος.

Συστρατηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Στρατηγῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου μετά τινος), εἶμαι -

Συστράτηγος (ὁ). ὁ διορισμένος στρατηγὸς ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνάρχων στρατηγοῦ.

Συστρατιώτης, ου (ὁ) καὶ **Συστρατιῶτις**, ιδος (ἡ). σύντροφος στρατιώτου.

Συστρατολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Στρατολογῶ ὁμοῦ.

Συστρατόομαι, Π. ἀντὶ Συστρατεύομαι.

Συστροπεδεύω (καὶ συχνότ. μσ.)-εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Στρατοπεδεύω ὁμοῦ μέ.

Σύστρεμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνέ συνεζευγμένον (συλλεγμένον ἂν κουβάρι), ζρογγύλωμα (ἰατρ.) πρήξιμον, (παρβλ. Σύζυγμα)· (Ταχτ.) σῶμα (κυρ. 2,000) ζρατ., (παρβλ.) Σύνταγμα· (μτφρ.) ὄχλος, ἀπάτη, πανουργία, (παρβλ.) Στροφή.

Συστρεμματάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς (ἑνὸς ζρατ.) συστρέμματος, (παρβλ.) Συνταγματάρχης.

Συστρεμματίαν (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σύστρεμμ. « Ὑδάτων—, « Ἀρχ., δίνη.

Συστρεπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ συστρέφειν (πυκνόνειν διὰ συστροφῆς), σχηματιστικὸς συστρέμματος (ἰατρ.).

Συστρέφω, Μ. στρέψω καὶ πθ. στραφῆσομαι (ἀόρ. πθ. Συνεστράφην καὶ πρκ. Συνέστραμμαι κτλ.). Στρέφω τι ὁμοῦ μὲ ἢ περὶ ἑαυτό, συνάγω (συμμαζόνω) ζρῆφων, συγκεντρόνω· περιορίζω· συμπυκνόνω· κάμνω (καὶ πθ. γίνομαι) ἕνα κουβάρι, κουλουριάζω, -ομαι. « Ὁ ἥλιος τὰς νύμας συστρέφει, « Στρ., σταφιλίνει. « Κάλλιζα δὲ γίνεται ὑστοῦ σ,ζραφέντος, « Ἀρχ. « Συζρέψας τὸν ἵππον, ὥρμησεν ἐπ' αὐτόν, « Πλ., τὸν ἠμβλυσε τραβήξας τὸν χαλινὸν ἢ κτυπήσας τοὺς μώπας· (καὶ ἑλλ.) « Συστρέψας ἐνέβαλε πρῶτος, « αὐτ. « Συνέζρεψε τὸ Μηδικὸν ἔθνος, « Ἡρ., συνήνωσεν ὑπὸ τὸ σκῆπτρόν του. (καὶ συχνότ. ἐπὶ ζρατ.) « Πάντη συστρέφαντες ἑωυτούς, ἢ κυκλώσαντες ὡς μάλιστα, « αὐτ., = Συσπειραθέντες. (καὶ μσ. αὐτοπθ.) « Συζρεφόμενοι δὲ κατὰ δέκα καὶ πλεῦνές τε ἢ ἐλάσσονες, εἰσέπιπτον εἰς τοὺς..., « αὐτ. « Συστραφέντες γὰρ οἱ στρατηγοὶ τῶν Περσέων, καὶ ἓν ποιήσαντες στρατόπεδον, « αὐτ. « Οὐκ ἔλαττον ἢ ἐπὶ 60 στάδιοι συνεστραμμένοι ἦσαν, « Ξεν. (ἢ τρπ.) « Συνεστράφην ἐπὶ τὸν κύριόν μου, « Γρφ. « συνώμοσα. « Συστραφῆναι εἰς ἑαυτόν, « Γργ., (Γαλλ.) se recueillir· (καὶ μτγν. ἐπὶ ὕφους λόγου) « Συστρέφειν τὴν σύνθεσιν (τὰ πράγματα, τὰ νοήματα), « Δ. Ἁλ., συσφίγγειν, ἐκθέτειν συντόμως καὶ ἐμφαντικῶς. « Καὶ

νήν ἐς γε τὸ ἰδιαθεῖς τοὺς ἀκροατὰς ποιῆσαι, κελεύουσιν οἱ τεχνογράφοι συστρέψαντας εἰπεῖν τὸ πρᾶγμα, ἵνα μὴ ἐγνωσται τὴν ὑπόθεσιν εἰ δικαοταί,» αὐτ. (ὅθ.) «Συνεστραμμένη λέξις,» αὐτ., ἡ συνεπτυγμένη καὶ (ἐμπ.) ἐνεργητικωτέρα, (παρβλ.) Στρογγύλη, καὶ «Συνεστραμμένον,» Πλάτ., τὸ Λακωνικὸν ὄρος. «Ἡ Ἀττικὴ γλῶσσα συνεστραμμένον τι ἔχει καὶ δημοτικόν,» Δημτρ.

Συστρογγυλίζω, Μ. ἰσω ᾗ

Συστρογγύλω, Μ. υλῶ. Κάμνω τι ὅλως δ.ὅλου στρογγυλόν (ὁλοστρόγγυλον). «Τὴν οὐσίαν —,» Ἀθ., καταναλίσκω.

Συστροφή (ἡ), τὸ συστρέφειν ἢ συστρέφεσθαι, κυλούρισμα, στριφογύρισμα· (συνεκδ.) σῶμα συνεστραμμένον, Σύστρεμμα, σωρός, ὄγδοος σωμ· (βοτ.) φόζος δένδρων (ἰατρ.) πρήξιμον. «Πλήθους —,» Ἡρ., συνέντευξις, συσσωμάτωσις. «Σκέπασόν με ἀπὸ συστροφῆς πονηρευομένων, ἀπὸ πλήθους ἐργαζομένων ἀδικίαν,» Ψαλμ. «Ἀνέμου —,» Ἀξ., ἀνεμοστρόβιλος. «Ὕμβρου —,» Ἀξ. ἀνεμβράχι. «Ὑδάτων —,» Ἀξ., δίνη· Ἰματνμ.) «Λέξεως —,» Δ. Ἁλ., σύμπτυξις, (Γαλλ.) concision, (ἴδε Συγκόπτω).

Συστροφία (ἡ). =Εὐστροφία· (μεταφορ.) πολυτροπία, [ἐκ τοῦ

Σύστροφος (ὁ, ἡ). συνεστραμμένος (συμπεπυκνωμένος), ὁλοστρόγγυλος· (συνεκδ.) εὐστρεφής, εὐδίνητος· (μεταφορ.) πανοῦργος, πολύτροπος.

Συστρωννύω(-στρώννυμι), Μ. στρώσω, = Συστορέννυμι.

Συστυγνάζω, Μ. άσω, = Συσκυθρωπάζω.

Σύστυλος (ὁ, ἡ), τοῦ ὑπ. οἱ στύλοι ἀπέχουν ὀλίγον (τὸ διπλοῦν τῆς διαμέτρου των) ἕνας τοῦ ἄλλου.

Συστύφω, Μ. στύψω. Στύφω ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου), συσφίγγω, συστέλλω. ‖ (ἐμτδτ.) συσφίγγομαι· συγκλείομαι· (μτνμ.) Συσκυθρωπάζω.

Συσφάζω(ττω), Μ. σφάξω. Σφάζω ὁμοῦ μέ.

Συσφαιρίζω, Μ. ἰσω. Παίζω μετά τινος τὴν σφαῖραν.

Συσφαιριστής, οῦ (ὁ). ὁ συσφαιρίζων, σύντροφος εἰς τὸ παιγνίδι τῆς σφαίρας.

Συσφαιρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἐντελῶς σφαιροειδὲς (ὁλοστρόγγυλον).

Συσφάλλω, Μ. σφαλῶ. Κάμνω νὰ ὀλισθήσῃ καὶ νὰ πέσῃ τις (καὶ πθ. Γλεστρῶ ᾗ πίπτω) ὁμοῦ μέ, (μτνμ.) = Συνολισθαίνω.

Συσφάττω, Ἀττ. ἀντὶ Συσφάζω.

Συσφηκόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. συνδέω σφιγκτά, συσφίγγω, συνειρώνω.

Συσφηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Συσφίγγω (ὡς ἂν μέ σφῆνα), συνθλίβω, συμπιέζω.

Συσφίγγω, Μ. σφίξω. Σφίγγω ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου), συνδέω σφιγκτά, συνειρώνω. «Ζώνῃ τὸ περιῤῥέον τῶν χιτώνος τῇ ἐξωτὶ συσφίγγεσθε,» Γργ.

†Συσφιγκτὴρ (ὁ), Γρφ. εἶδ. χιτώνος συσφίγγοντος (συσφιγγομένου περὶ τὸ σῶμα.

Σύσφιγκτος (ὁ, ἡ), συνεσφιγμένος. ‖ (οὐσ.) Σύσφιγκτον (τὸ),= Γρφ., = τῷ

Σύσφιγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι συσφίγγεται (συνδέεται, συμπλέκεται) (ὁθ. Γρφ.) ἁλυσίδα ἡ, θηλυκωτῆρι.

Σύσφιγξις, εως (ἡ), τὸ συσφίγγειν ἢ συσφίγγεσθαι· (Γρφ.) = Σύσφιγμα.

Συσφραγίζω, Μ. ἰσω. Σφραγίζω ὁμοῦ ἢ ἀκριβῶς, ἐπισφραγίζω.

Συσχεθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ τοῦ Συνέχω.

Συσχετήριον (τὸ). μέρος ὅπου συνέχεται (κρατεῖται κλεισμένον) τι, κλωβὸς· θηρευτροφεῖον κτλ.

Συσχηματίζω, Μ. ἰσω. Σχηματίζω (καὶ πθ. ἢ μσ μέ δοτ. Σχηματίζομαι) πρὸς ἄλλο τι, συμμεταβάλλομαι, συμμορφοῦμαι ‖ «Μὴ συσχηματίζεσθε τῷ αἰῶνι τούτῳ,» Γρφ.· (ἀόριστ.) διαμένω σχετικῶς πρὸς ἄλλου πλανήτην ἢ ἀστερισμὸν τοιαύτην ἢ τοιαύτην θέσιν.

Συσχηματίσεις, εως (ἡ) ᾗ

Συσχηματισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σχηματισμὸς πρὸς ἄλλο τι, (ἰδιαιτ. ἀστρον.) ἡ σχετικῶς πρὸς ἄλληλα θεωρουμένη θέσις τῶν οὐρανίων σωμάτων.

Συσχιδής, ές (ὁ, ἡ), συνεσχισμένος, [ἐκ τοῦ

Συσχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω ὁμοῦ.

Συσχολάζω, Μ. άσω. Σχολάζω (Συνδιατρίβω σχολάζων) μετά τινος· (ἰδιαιτ. μέ δοτ.) Συμμαθητεύω, ἐθ.

Συσχολαστής, οῦ (ὁ), ὁ συσχολάζων τινί· (ἰδιαιτ.) συμμαθητής ἢ (ᾗ) συνεστιατής.

Σύσχολος (ὁ, ἡ), ὁ συναπολαμβάνων σχολῆς (ἀργίας, ἡσυχίας), (ἐν γεν.) ἀπραγμόνων, ἡσύχων· (μὲ γεν.) = Συσχολαστής.

Σύτα, Π. ἀντὶ Ἔσστω, γ' ἐν. προ. τοῦ ὑπερσ. ἢ μσ. ἀορ. δ', τοῦ Σεύω.

†Συφακίζω, Μ. ίσω, = Ὑπωρίζω, [ἐκ τοῦ †Σύφαξ [;], ακος (ὁ), = Γλεῦκος, μούστος.

Σύφαρ (τὸ), ἀκλ., (ἐν γέν.) τὸ ῥυτιδωμένον (ἐπμ. παλαιόν, γεροντικόν) δέρμα, (ὁθ. ἰδιαιτ.) ἢ κοινὸν τοῦτο τοῦ γάγγαμος, (ἀλλ.) Γραῦς, ᾗ τὸ Ἀποκάμισον τοῦ Ἀφιδεῦ ᾗ τῶν ἐντόμων, (ἀλλ.) Γῦρας· (συνεκδ.) ἀντὶ Γέρων, ὑπέργηρως. «Σῦφαρ θανεῖται,» Λυκ.

Συφειός (ὁ), Π. ἀντὶ Συφεός.

Συφεάδα, Π. ἀντὶ Εἰς τὸν Συφεόν.

Συφειός (ὁ), Π. [σῦ;], ὁ σταῦλος (τὸ μανδρί) τῶν χοίρων.

;Συφετὸς ᾗ

Συφεών, ῶνος (ὁ), = Συφεός.

Συφορβέω-ῶ, Μ. ήσω. Βόσκω χοίρους ὡς συφορβός.

Συφορβεῖον (τὸ). ἀγέλη χοίρων, [ἐκ τοῦ

Συφορβός (ὁ), [σῦς, φέρβω], = Συβώτης, χοιροβοσκός, γουνάρης.

Συφός (ὁ), Π. (σπν.) ἀντὶ Συφεός.

†Σύφος, Αἰολ. ἀντὶ Συφός.

Συχνάζω, Μ άσω. Πράττω τι συχνάκις, Θαμίζω, (ἐμτδ.) εἶμαι συχνός (πυκνός, συνεχής).

Συχνάκις, ἐπίῤῥ. Συχνά.

;Σύχνασμα (τὸ), Γλσ. τὸ συχνάκις γινόμενον.

Συχνός, ή, όν, = Συνεχής, διεξοδικός· ἀδιάκοπος· (ἐνίοτε) πολυάνθρωπος· (ἐν γέν.) πολύς, ἄφθονος. «Οὐκ ἔλαβον οὔτ' αὐτὸς οὔτ' ἄλλοι συχνοί,» Δημοσθ. «Ἦν τῇ πόλει συχνοὶ ξένοι,» Ἡρ. «Συχνὸς λόγος,» αὐτ. «Συχνῷ χρόνῳ ὕστερον,» Ξεν. «Τὸ πελάγιον συχνὸν ποιοῦσι,» Πλάτ., πολυάνθρωπον. «Τὸ συχνὸν τοῦ βίου,» αὐτ., τὸ πλεῖστον μέρος. ‖ (ἡ δοτ. ἐλλ.) Συχνῷ (ᾗ τὸ οὐδ.) Συχνόν ᾗ (πλθ.) Συχνά, ἐπίῤῥ. ἀντὶ Συχνῶς, πολύ, κατὰ πολλά. «Συχνῷ βελτίων,» Πλάτ., πολὺ καλλιώτερος. «Νεώτερον ὄντα ἐμοῦ καὶ συχνῷ,» αὐτ. «Ἅρματα διαλείποντα συχνὸν ἀπ' ἀλλήλων,» Ξεν. «Τὴν δὲ θύραν ποιεῖται οὐκ ἐκ τῶν σύνεγγυς τόπων τῆς νεοττιᾶς, ἀλλὰ συχνὸν ἀποστάς,» Ἀριστ., (παρβλ. Μακρὸς).

†Συχνοσύνθετος (ὁ, ἡ). συνθεμένος μὲ συχνὰς (συνεχεῖς, ἀλλεπαλλήλους) περιόδους). «Λόγων οὕτω συχνοσύνθετον, ὥστε ὁ καταρξάμενος αὐτὸ ἀναγνῶναι ἢ οὐ δύναται τὰ πρὸ ἑαυτοῦ ἢ ἄλλα πνευστιῶν αὐτοῦ ἀπαλλαγήσεται,» Εὐς.

Συχνῶς, ἐπίῤῥ., = Συνεχῶς, συχνάκις· ἀφθόνως, (ἴδε ᾗ Συχνός).

Συψέλιον (τὸ), = Συμψέλιον.

Συῳδής, ές (ὁ, ἡ). συὸ ὅμοιος (τὸ εἶδος [καὶ τρπ.] τὸ ἦθος), ῥῳμαιδὸς, ἀδηφάγος κτλ. «Εἴ τις αὐτοῦ (τοῦ Εὐνοκίου) περιέλοι τῶν λόγων τὰ ἀλεκτρυονώδη... καὶ συῳδέστερον,» Φώτ.

†Σφάγανον (τὸ), Γραμτ. θεματ. τοῦ Φάγανον.

Σφαγεῖον (τὸ), τὸ ἀγγεῖον ὅπου ἐδέχοντο τὸ αἷμα τῶν σφαγίων. 2) Π. ἀντὶ Σφάγιον.

Σφαγεύς, έως (ὁ). ὁ σφάζων, φονεύς. 2) μάχαιρα πρὸς σφαγήν.

Σφαγή (ἡ), τὸ σφάζειν, σφάξιμον. «Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγήν,» Γρφ. 2) (συνεκδ.) τὸ κατῶτον μέρος τοῦ λαιμοῦ ὅπου συνήθως γώνουν τὸ σφάζοντες. «Οἵστους εἰς σας σφαγὰς καθέντες, σφᾶς αὐτοὺς διέφθειρον,» Θκ. 3) Π. θυσία. «Ἕστηκαν ἤδη μῆλα πρὸς σφαγὰς πυρός,» Αἰσχλ. 4) (καταχρ.) τὸ ἀναπηδῶν ἀπὸ τῆς σφαγῆς αἷμα. «Ἐκφυσιῶν ἐξίετ' αἵματος σφαγήν,» Αἰσχλ., (παρβλ. Δύλις).

Σφαγὶς (ἡ), ἴδε Σφάγις.

Σφαγιάζω ᾗ (μα.) -άζομαι, Μ. άσω, -ομαι. Σφάζω (ζῶον πρὸς θυσίαν, σφάγιον), θυσιάζω.

Σφαγιασμός (ὁ), τὸ σφαγιάζειν ἢ σφαγιάζεσθαι, σφάξιμον (πρὸς θυσίαν), θυσιασμ.

†Σφαγιαστήριον (τὸ), = Σφαγεῖον.

Σφαγίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σφαγίς.

;Σφαγίζω, Μ. ίσω, = Σφαγιάζω.

Σφάγιον (τὸ), ἴδε τὸ ἑπμ.

Σφάγιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς σφαγήν· φονικός, θανατηφόρος. «Σφάγιοι (ἐνν. φλέβες),» Ἀνατ., αἱ (ἄλλ.) Σφαγίτιδες. ‖ «Σφάγια (ἐνν. ἡμέρα),» Γλσ., ἡ τῆς θυσίας καὶ «Σφάγιον (κυρ. εἰς τὸ πλθ.),= Ἀξ., τὸ σφαζόμενον πρὸς θυσίαν ζῶον. «Σφάγια καλὰ (χρηστά),» Ξεν., τὰ θύματα, (παρβλ. Ἱερεῖς). 2) = Σφαγεῖον.

Σφαγὶς, ίδος (ἡ). (ἐνν. μάχαιρα) ἡ Σφα-

σιμεύουσα πρὸς σφαγὴν τῶν θυμάτων· (ἐν γέν.) = Κοπίς.

Σφαγῖτις, ιδος (ἡ). ἡ ἀνήκουσα εἰς τὴν σφαγήν. (χυρ.) ▪ Σφαγίτιδες (ἐνν. φλέβες), ▪ Ἀνατ., αἱ περὶ τὴν σφαγὴν τοῦ λαιμοῦ, (Γαλλ.) les veines jugulaires.

Σφάγνος (ὁ), = Σφάκος.

Σφαδάζω [συγγ. τῷ Σπάω καὶ Σφάζω], Μ. σφάσω. Κινοῦμαι σπασμωδῶς, κτυπῶ τὰ πόδια μου κατὰ γῆς (ἀπὸ πόνον ἢ ἀγανάκτησιν), τινάττομαι, σπαράζω (συνεκδ.) λακτίζω, μὲ αἰτ. σ. σθεν.· εἶμαι ἀνυπόμονος διά τι. ▪ Μάλιστα δ' ἐσφαδάζον οἱ ἵπποι ἐπὶ τὴν μάχην, ▪ Πλ. (καὶ μτφ.) ▪ Σφαδάζων πρὸς δόξαν, ▪ αὐτ., (παρβλ. Σπαίρω καὶ Σπαργάω).

Σφαδάζω, = Σφαδάζω.

Σφαδανός, ἡ, όν. = Σφεδανός.

Σφάδασμα (τὸ) ξ

Σφαδασμός (ὁ), τὸ σφαδάζειν, σπασμοὶ σφαδάζοντες, σπαράγμαται (συνεκδ.) ἀγωνία, ἀθυμία, ἀνυπομονησία.

Σφαδαστικός, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.) = κῶς. Ὁ σπασμῳδῶς νὰ σφαδάζῃ, ἀνυπόμονος.

Σφάζω [συγγ. τοῦ Σπάω καὶ Σχάζω], Μ. σφάξω (πθ. ἔσφαγ. Ὁ. Ἔσφαγην κτλ.)· κόπτω (διατέμνω διὰ μαχαίρας) τὸν λαιμὸν, (ἐν γέν.) φονεύω· θυσιάζω. ▪ Αἷμα —, ▪ Εὐρ., χύνω.

Σφαῖρα [συγγ. τῷ Σπεῖρα], ας (ἡ). (ἐν γέν.) κάθε στρογγυλὸν (ὁλοστρόγγυλον) σῶμα, (ἰδιαιτ.) ἡ πάλλα (τὸ τόπ.) μὲ τὸ ὁπ. παίζουν. ▪ Τῶν ἀπὸ σφαίρας τινὶ νεανίσκων, ▪ Πλ., τῶν συσφαιριζόντων αὐτῷ. ▪ Σφαίρας κυπαρισσοῦ, ▪ Θεοφ., κυπαρισσόμηλα. ▪ Σφαῖρα θαλαττία, ▪ Ἀρχετ., εἶδος ζωοφύτου. ▪ Σφαῖραν ποιεῖν τὴν οὐσίαν, ▪ Ἐπιφ., = Συστρογγύλιον, κατασπατάλᾶν. 2) ὄργανόν τι τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο (περιεδένοντο εἰς τοὺς γρόνθους των) γυμναζόμενοι οἱ πύκται.

† Σφαιράρχης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος εἰς τὸ παιγνίδι τῆς σφαιρομαχίας.

Σφαιρεύς, έως (ὁ). (ὠνομάζετο εἰς τὴν Σπάρτ.) ὁ εἰς ἡλικίαν τοῦ σφαιρομαχεῖν ὢν.

Σφαιρηδόν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει σφαῖρας, ὡς ἂν σφαῖραν.

Σφαιρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σφαιρίον.

Σφαιρίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὴν σφαῖραν (τὸ τόπ.). 2) σφενδονίζω ὡσὰν σφαῖραν.

Σφαιρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ σφαῖραν, στρογγύλος, σφαιροειδής. ‖. ▪ Σφαιρικὰ (ἐνν. πράγματα), ▪ Ἐπιχ., τὰ ἀναγόμενα εἰς τὴν περὶ τῆς σφαίρας μαθηματικὴν θεωρίαν.

Σφαιρικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει σφαίρας.

Σφαίριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σφαῖρα, (Γαλλ.) globule.

Σφαίρισις, εως (ἡ), τὸ σφαιρίζειν, παίξιμον τῆς σφαίρας.

Σφαίρισμα (τὸ). τὸ βλῆτον τῆς σφαίρας· ἢ τὸ δι' αὐτῆς κτυπημα ἐν τῷ σφαιρίζειν.

Σφαιρισμός (ὁ). = Σφαίρισις.

Σφαιρο-στήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου παίζουν τὴν σφαῖραν, (κυρ. οὐδ τοῦ

Σφαιριστήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ χρήσιμος εἰς τὸ σφαιρίζειν.

Σφαιριστής, οῦ (ὁ). ὁ σφαιρίζων (παίζων τὴν σφαῖραν), σφαιροπαίκτης.

Σφαιριστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ σφαιρίζειν. ‖. Σφαιριστικὴ, ▪ ἡ τέχνη τοῦ σφαιρίζειν.

(Σφαιρόστρα (ἡ). = Σφαριστήριον.

Σφαιρίστης, ου (ὁ) καὶ Σφαιστὴς, ῆδος (ἡ), ὁ ἔχων ἢ ἀνήκων εἰς σφαῖραν. ▪ Ὑμπέφτασε —, ▪ Γαλ., ἡ φιλιωμένη σφοιροειδὴς καρπούζι (κυπαρισσόμηλα).

Σφαιρογραφία (ἡ). περιγραφὴ τῆς σφαίρας (τοῦ παντός).

† Σφαιροδρόμιον (τὸ). ἡ ὑφιππος σφαιρομαχία, (ἱπποδρόμιον σφαιριζόντων.

Σφαιροδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ὡς σφαῖρα ἢ διατρέχων τὰς διαφόρους σφαίρας τοῦ παντός. ▪ Ἥλιος —, ▪ Τζ.

Σφαιροειδής, ἐος (ὁ), (καὶ ἐπίρ.) -εἰδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σφαίρας, στρογγύλος.

Σφαιροειδία (ἡ). ἡ θέσις ἢ τοποθετήσεις τῆς σφαίρας.

Σφαιρο-μαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω τὴν σφαῖραν, Σφαιρίζω· μάχομαι (γυμνάζομαι) ὡς οἱ πύκται μὲ σφαίρας ἀντὶ ἱμάντων.

Σφαιρομαχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ τῆς σφαίρας παιδιά, πυγμαχία.

Σφαιρομάχος (ὁ, ἡ), = Σφαιροπαίκτης.

Σφαιρομορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν (σχῆμα) σφαίρας.

Σφαιροπαικτέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω τὴν σφαῖραν ὡς –

Σφαιροπαίκτης, ου (ὁ). ὁ παίζων τὴν σφαῖραν (τὸ τοπ.), σφαιριστής.

Σφαιροπαικτικός, ἡ, όν. Σφαιροπαίκτου ἴδιος. ‖. Σφαιροπαικτικὴ (τέχνη), ἡ τῆς σφαιρομαχίας.

Σφαιροπλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Κατασκευάζω) σφαίρας· σχηματίζω τι στρογγυλὸν εἰς εἴδος σφαίρας.

Σφαιροπλεία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σφαιροποιοῦ, σχηματισμὸς (κατασκευὴ) σφαιρῶν ἢ σφαιρῶν.

Σφαιροποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων σφαίρας ἢ στρογγύλον τι εἰς εἶδος σφαίρας.

Σφαῖρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σφαιρικός, σφαιροειδής. 2) (οὐσ. ἀρσ.) ἀντὶ Σφαῖρα. ▪ Ὁ Ἐμπεδόκλειος Σφαῖρος, ὃν ἢ θεὸν ἐπονομάζει ἢ οὐδετέρως ποτὲ καλεῖ, ▪ Σιμπλ.

Σφαιροσύνθετος (ὁ, ἡ). συγκεκριμένος εἰς εἶδος σφαίρας, σφαιροειδής.

† Σφαιροτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Χαράσσω ἰατρικῶς, βάλλω χαρακτὴς βαθυτέρας, (Ἑλλ. ὀρθ. Σφαιροτομέω).

† Σφαιρουργία (ἡ). = Σφαιροπλεία.

Σφαιρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Σχηματίζω) τι στρογγυλὸν εἰς εἶδος σφαίρας (▪ Οἷον κόκκον κνίδιον σφαιρώσας δίδου, ▪ Θεοφ. Νόν.) ἢ περιβάλλω τὴν ἄκρην του μὲ σφαῖραν. ▪ Ἀκόντια ἐσφαιρωμένα, ▪ Ξεν., ἔχοντα εἰς τὴν ἄκρην σφαιρίδια (ἵνα μὴ τρυποῦν). ▪ Στήθεα ἐσφαίρωτο καὶ νῶτον, ▪ Θεοφ., εἶχε στρογγυλὰ (σφαιροειδῆ) στήθη ἢ νῶτα.

Σφαίρωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶναι σχηματισμένον (στρογγυλὸν) εἰς εἶδος σφαίρας· (ἰδιαιτ.) τὸ στρογγυλὸν βαρύδι τοῦ στηριοῦ (ἢ εἰς τὸ πλθ.) τὰ κωλομέρια.

Σφαιρών, ῶνος (ὁ). εἶδ. στρογγυλοῦ ἁλιευτ. δικτύου.

Σφαίρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σφαιρόω, στρογγύλωσις, σφαιροειδίησις.

† Σφαιρωτήρ (ὁ). τὸ λωρὶ ἢ πιθανῶς κυρμὶ ἢ τὸ θηλυκωτῆρι. (Γαλλ.) la boucle· τῶν ὑποδημάτων (ἴδε καὶ Σφυρωτὴς ἢ παρβλ. Ἀγκύλη). 2) τὸ σφαίρωμα (Γαλλ. le pommeau) τοῦ πανοπλιοῦ κτλ.

Σφαιρωτής, οῦ (ὁ). ὁ σφαιρῶν, σφαιροποιῶν τι. ▪ Ἅτρων —, ▪ Συν.

Σφαιρωτός, ἡ, όν. Στρογγυλωμένος εἰς εἶδος σφαίρας ἢ ἔχων εἰς τὴν ἄκραν σφαῖραν, (σφαιρωμένος, ἴδε Σφαιρόω).

Σφακελίας, ου (ὁ). ὁ πάσχων ἢ ὑποκείμενος εἰς σφάκελον.

Σφακελίζω, Μ. ίσω. Παθαίνω σφάκελον, ξηραίνομαι (κυρ. καθὼς τὰ κάκκαλα καὶ τὰ ξεπαγιασμένα μέλη), γαγγραινιάζω, (Γαλλ.) se carier, se mortifier. ▪ Καταπλοΐσεις δὲ τῆς ἄλμης, ὥσπερ σαμφόρου τινὸς στερόμενος, σφακελίζει τὸ ἐρίβωθος· καὶ ὑπὸ καμπῶν κατασθέσαι, ▪ Θεοφ. (καὶ μτφορ.) ▪ Ἐσφακελισμένος τοὺς, ▪ Γρφ., πεπωρωμένος. 2) = Σφαδάζω.

Σφακελισμός (ὁ), = τῷ

Σφάκελος (ὁ), [σφάζω]. νέκρωσις (σῆψις κυρ.) τῶν κακκάλων (Γαλλ. carie) καὶ τῶν ξεπαγιασμένων μελῶν, ξηρὰ γάγγραινα. Ἁ. Π. ἀντὶ Σφαδασμός, σπασμός· (μτγμ.) ὁρμή, βιαία κίνησις, συστροφή. ▪ Ἀνέμων —, ▪ Αἰσχύλ., ἀνεμοστρόβιλος. 3) Γλσ. ὁ μεσαῖος ὀάκτυλος, (ὀθ. κειν. Φύσκελα ἀντὶ Σφάκελα, ἢ ἄλλ. Μούντζα).

(Σφάκελος (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Φάκελος. ▪ Ξύλων —, ▪ Σχλ. Αἰσχύλ.

Σφακελωδης, εος (ὁ, ἡ). σφακέλῳ ὅμοιος τὸ εἶδος.

Σφάκος (ὁ), εἶδος φυτοῦ (εἰς τὸ ὁπ. ὑπάγεται ὁ) ἐλελίσφακος, (κοιν.) σφάκα. 2) εἶδος βρύου τὸ ὁπ. κρέμαται εἰς τὰ ξένδρα. (ἄλλ.) Φύσκον, (καὶ κοιν.) Νεφαϊδυνέματα.

† Σφάκτης, ου, (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Σφαγεύς, θύτης.

Σφακτὸς, ἡ, όν. Σφαγμένος· φονευμένος.

† Σφάκτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Σφάκτης· ἱέρεια.

† Σφάκτρον (τὸ). ὁ μισθὸς τοῦ σφάκτου, τὸ πληρωνόμενον διὰ τὴν σφαγὴν τοῦ θύματος.

Σφακώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σφάκου, σφάκῳ ὅμοιος.

† Σφάλαξ, ακος (ὁ). ὁ παλίουρος ἢ (πιθανώτ.) ὁ ἀσπάλαθος, φυτ. ἀκανθ., ζέχτου

† Σφαλάσσω, Μ. άξω. Γλσ. ἀντὶ Κεντῶ, σουβλίζω.

‡ Σφαλερόντικτος (ὁ, ἡ). ἐπικίνδυνος διὰ κολύμβημα, [νήχομαι καὶ

Σφαλερὸς, ὰ, όν. Ὁ σφάλλων (κάμνων νὰ σκοντάπτῃ τις) εὐκόλως, ὀλισθηρός· (μτφορ.) ἀπατηλὸς· ὀδέβαιος· ἐπικινδύνος· (ἐπὶ ἀνθρ.) εὐόλισθος, εὐαπάτη-

τος. ||. (τὸ οὐδ.) Σφαλερόν, ἐπίρ. ἀντὶ Σφαλερῶς, ἐπίρ. Ἐπισφαλῶς, ἐπ. κινδύνως.

Σφαλῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Σφάλλω.

†Σφαλίζω [σφαλός]. Μ. ίσω. (νλγ.) Δένω (εἰς τὸ καύτσουρον)· κλείω (κοιν.) σφαλῶ. « Ὥστε σφαλισθῆναι τὰ δημόσια λουτρά, » Βυζ.

Σφαλλὸς (ὁ), = Σφαλός.

Σφάλλω [Ἰάλλω, Βάλλω, ὄθ. τὸ Λτ. fallo], Μ. σφαλῶ (ἀόρ. Ἔσφηλα, πθ. πρκ. Ἔσφαλμαι, ἀόρ. πθ. Ἐσφάλην). Κάμνω τινὰ νὰ παραπατήσῃ (ἀ σκοντάψῃ) ἢ νὰ πέσῃ, ῥίπτω κάτω· (συνηθ.) καταπονῶ, κατα-βάλλω· φρενάω· ἀνατρέπω· (τρπ.) φέρω εἰς ἀμφιβολίαν, ἀπατῶ, (Γαλλ.) supplanter. ||. (πθ.) κλονοῦμαι (κονδύλῶ) καὶ πίπτω, σκοντάπτω· (συχνάκ. μτφρ.) κάμνω λάθος, (κοιν.) σφάλλω· ἀπατῶμαι, παρασύρομαι· (μέ γεν.) δυστυχῶ· ἀποτυγχάνω. « Τοὺς μὴ εἰδότας, αὐτούς τε σφάλλεσθαι, ἢ ἄλλους σφάλλειν, » Σγν. « Σφαλῆναι τῆς ἐλπίδος, » Μεν. « Εἰ τοῦδε σφάλλοιτο, » Θκ. [καὶ αἰτ. ἄλλ.) « Συναπικουροῦσιν, ἐάν τι σφαλλόμενον (αὐτὸν) ὁρῶσι, » Σεν.

Σφάλμα (τό), σκόνταμα, παραπάτημα, (μτφ.) λάθος, ἁμάρτημα, δυστυχία, ἀποτυχία, (ὄθ.

†Σφαλμάω (-έω)-ῶ, Μ. ήσω, = Σφάλλομαι, σκοντάπτω, ἀποτυγχάνω.

Σφαλμὸς (ὁ), [συγγ. τοῦ Σφάλας]. ξύλον (καύτσουρον) εἰς τὸ ὁπ. ἐκλείουσι τὰ πόδες τῶν φυλακωμένων. (Τσακν.) τσαμπρούκι. 2) μολύβδινός τις ὄγκος τὸν ὁπ. ἐῤῥίπτουν ὡς δίσκον. 3) εἶδ. χειρίδος (gantelet) τῶν πυγμάχων.

Σφάλτης, ου (ὁ). ἀσφάλλων (ῥίπτων κάτω, ἀπατῶν, παρασύρων).

†Στάνιον (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Κλινίδιον.

Σφάξ, ακὸς (ἡ), Δ. ἀντὶ Σφήξ.

Σφαραγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Σμαραγέω, κάμνω κρότον (σφάραγον), βοῶ. 2) (μσ.) = Σκαργάω, εἶμαι γεμάτος (τετυπωμένος). « Οὕθατα σφαραγεῦντο, » Ὀδ. Ι.

Σφαραγίζω, Μ. ίσω, Π. κινῶ (διεγείρω) μὲ κρότον. « Ἄνεμοι κόνιν ἐσφαράγιζον, » Ἰλ., ἐαήκονταν φυρίζοντες, [ἐκ τοῦ

Σφάραγος (ὁ), Π. = Σμαραγή, βοή, κρότος (νερού βράζοντος ἢ ἀναβρύοντος), γαργαυρητὸν τοῦ λάρυγγος, (Γαλλ.) gargouillement· (κατ' ἔκτ.) ἡ φάρυγξ, ὁ λάρυγγας.

Σφᾶς, Π. ἀντ. θηλ. πλθ. τῆς κτητ. Σφός.

Σφᾶς καὶ (σπν. ἐγκλιτ.) Σφας, αἰτ. τοῦ Σφεῖς.

Σφάττω, Μ. σφάξω, Ἀττ. ἀντὶ Σφάζω.

Σφέ καὶ (ἐγκλιτ.) Σφε, Π. Ἰων. ἀντὶ Σφᾶς, αἰτ. πλθ. ἢ Σφωέ, δύικ. τοῦ Σφεῖς. 2) ἀντὶ Ἑ, ἑαυτόν(-τήν). 3) (ἐνίοτε καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Τραγ.) ἀντὶ Αὐτόν (-τήν).

Σφέα, Ἰων. αἰτ. πλθ. οὐδ. τοῦ Σφεῖς.

Σφέας, Π. Ἰων. ἀντὶ Σφᾶς.

Σφεδανὸς, ἡ, όν, Π. [σπεύδω]. σφοδρός, ὁρμητικός· (συνηθ.) τρομερός, καταπληκτικός. « Κάρηνον—, » Νίκ. ||. (τὸ οὐδ.) Σφεδανόν, ἐπίρ. Μετὰ σπουδῆς, συντόνως.

Σφεῖας, Π. Ἰων. ἀντὶ Σφᾶς.

Σφεῖς (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ ἀχρ. Σφέες), ἡ γεν. σφέων-σφῶν, ἡ δοτ. σφίσι καὶ (Ἰων. καὶ τραγ.) σφι καὶ σφίν, ἡ αἰτ. σφέας-σφᾶς ἢ Π. σφε, (τὸ ἀνδ. Σφία), ἀντων. πλθ. τοῦ γ'. πρσ. ἀντὶ Αὐτοί, αἱ, ά, ἡ Ἑαυτῶν. « Φράζοντες ὡς σφεῖς ἐκλεύσουσι, » Ἡρ. « Ἦσαν ἀπὸ σφείων, » Ὅμ. « Βρίθει σφιν ἄρουρα, » αὐτ. « Χάρι δοῦναί σφιν, » Σοφ. « Καὶ σφᾶς κακῶς κάκιστα ξυναρπάσειαν, » αὐτ. « Ἐπεὶ σφέας ὕπνος ἀνῆκεν, » Ὀδ. Ω. (καὶ παρελ.) « Ἀμυνόμενοι σφῶν αὐτῶν, » Ἰλ. Μ. « Σφῶν αὐτῶν κήδε' ἑκάστη, » Ἰλ. Τ. « Ἡμῖν ἐνὶ σφίσι μητιάασθαι, » Ἀπλλν.

Σφείων, Π. ἀντὶ Σφέων-σφῶν.

Σφέλας, ατος (τὸ), (ἡ δοτ. Σφέλᾳ ἢ πλθ. τὰ Σφέλα), Π. [συγγ. τῷ Σφαλός]. κομμάτι ξύλου (καύτσουρον) σκαμμένον εἰς εἶδος σάλπου· σκαμνὶ ὅπου ἀκουμβοῦν τὰ πόδια, κάθισμα τοῦ κωπηλάτου, (παρβλ.) Θρῆνυς· βάσις (ὑποπόδιον) ἀνδριάντος. « Ταύτου λίθου εἶμ' ἀνδριὰς ἢ τὸ σφέλας, » Ἐπιγρ.

†Σφέλμα (τὸ), [;]. τὸ ἄνθος τοῦ πρίνου.

Σφενδάμινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ξύλον σφενδάμνου, (συνηθ.) σκληρός, ἄκαμπτος. « Τοῦ λοιποῦ σφενδαμινόφρονι καὶ ἀκλινεστέρῳ συνέσεσθε, » Σων. (παρβλ. Πρίνινος).

Σφένδαμνος (ἡ), εἶδος δένδρου (ὡς ἂν τὸν πλάτανον) μὲ σκληρὸν ξύλον, (κοιν.) σφενταμνι, (Γαλλ.) érable.

Σφενδιβολιατὴς, οῦ (ὁ), = Σφενδονήτης.

Σφενδοβόλον (τὸ), = Σφενδόνη.

Σφενδονάω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥίπτω (γυρίζω) τι μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ τὴν σφενδόνην, σφενδονίζω.

Σφενδανέω, Ἰων. ἀντὶ Σφενδονάω.

Σφενδόνη (ἡ). τὸ γνωστὸν ὄργανον τοῦ πετροβολήματος, ἡ σφεντόνα. 2) (συνηθ. διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) εἶδος κεφαλοδέσματος (διαδήματος) γυναικείου. 3) ὄπλον περὶ τὸ αἰδοῖον, (ἄλλ.) Φυλακεῖον. 4) φασκιὰ διὰ δέσιμον πληγῆς. 5) τὸ μέρος τοῦ δακτυλιδιοῦ ὅπου δένεται ἡ πέτρα, (Γαλλ.) chaton. 6) εἶδος γεωγρφ. χάρτου διὰ τοὺς ταξειδιώτας. 7) πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα τοξειδές, καμάρα· ἀμφιθέατρον κτλ. 8) Π. ἀντὶ Σφενδονησις, ἡ 9) Σφενδονισμα.

Σφενδονηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει σφενδόνης, ἢ ὡς διὰ σφενδόνης.

Σφενδόνησις, εως (ἡ), τὸ σφενδονᾶν, τὸ διὰ τῆς σφενδόνης ῥίψιμον (τιναγμα), σφενδόνισμα.

Σφενδονήτης, ου (ὁ). ὁ σφενδονῶν (πετροβολῶν μὲ τὴν σφενδόνην), στρατιώτης ὡπλισμένος μὲ σφενδ.

σφενδονητικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων ἀντικείμενον ἢ ἔργον) τὴν σφενδόνησιν, σφενδονήτου εἶδος. « Σφενδονητικὴ, » ἡ τέχνη τοῦ σφενδ.

‡Σφενδονίζω, Μ. ίσω, = Σφενδονάω.

Σφενδόνισμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς ἢ ὡς διὰ σφενδόνης ῥιπτόμενον σῶμα.

†Σφενδονιατὴς, οῦ (ὁ) καὶ

‡Σφενδονίτης, ου (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Σφενδονήτης.

Σφενδονοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σφενδόνης.

Σφενδονοστρόφος (ὁ, ἡ), = Σφενδονήτης.

Σφέος, α, ον, Π. ἀντὶ Σφῶν, Σφέτερος.

Σφέ, Αἰολ. καὶ Δ ἀντὶ Σφεῖς.

Σφετερίζω καὶ (συνηθέσ. μσ.)-ίζομαι, Μ. (σω, -σμαι. Κάμνω ἢ Μεταχειρίζομαι ὡς ἰδικόν μου τὸ ξένον (καὶ μάλιστα δημόσιον) πρᾶγμα, εἰκειοποιοῦμαι δι' ἀθεμίτων μέσων, (Γαλλ.) s'arroger, usurper.

Σφετέρισις, εως (ἡ) καὶ

Σφετερισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ πρηγ., ἡ ἰδιοποίησις ξένου (καὶ μάλιστα δημοσίου) πράγματος, ἀθέμιτος εἰκειοποίησις.

Σφετεριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ σφετεριζόμενος (εἰκειοποιούμενος) τὰ ξένα ἢ κοινὰ πράγματα, (Γαλλ.) concussionnaire.

Σφέτερος [σφὲ], α, ον, ἀντων. κτητ. (γ'. πρσ.). Ἰδικός των (του). « Θεοὶ κατὰ σφέτερον κάντα τελοῦσι νόον, » Θγν. « Προλιπὼν σφέτερόν τε δόμον σφετέρους τε τοκῆας, ᾤχετο, » Ἡσ. 2) (Π.) ἀντὶ Ἐμὸς (« Σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι, » Θκρ.) ἢ « Σὸς (« Σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης, » Θκρ.) καὶ 3) ἀντὶ Ἡμέτερος [« Καὶ περὶ τῶν σφετέρων φρουρίων, ὡς ἐπιβουλευομένων, πράγματα εἶχον, φοβούμενος, » Ξεν.) ἢ Ὑμέτερος. « Μοῦσαι.. δεῦτε Δι' ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι, » Ἡσ. « Σφετέρῃ ὑπὸ μητέρι τίνετ' ἀμοιβήν, ὧν ἕνεκεν κατὰ νηδύος ὦμε φέρουσα, » Ἀπλλν.

Σφέων, Ἰων. ἀντὶ Σφῶν.

Σφῇ, δοτ. θηλ. ἐν. τοῦ Σφός.

Σφηκεῖον (τὸ), εἶδος ἀράχνης.

Σφήκειος, α, ον. Σφηκὸς ἴδιος ἢ, Σφηκὶ ὅμοιος.

Σφηκιὰ ἢ Σφηκία (ἡ), σφηκομάνδρι, σφηκοφωλιά, (Γαλλ.) guêpier.

Σφηκίας, ου (ὁ) (στίγος) ἐντετυπωμένος σφηκοειδῶς εἰς δύο ἰσοσυλλάβους τιμάς, (παρβλ.) Λαγαρός.

Σφηκίον (τὸ). τὸ κηρίον τῶν σφηκῶν.

Σφηκίσκος (ὁ). κομμάτι ξύλου μακρὺ καὶ στρογγύλερον ὡς ἂν παλιώκι, (συγγ. τῷ Σφηνίσκος). « Σφηκίσκους τῆς ἐφοδείας, » Ἐπιγρφ., τὰ σφηνοειδῆ σανίδια τῆς στέγης, (Γερμ.) sentrillias. « Ξύλα εἰς σφηκίσκων λόγον, » Πλθ. « Τοῖς δικαστηρίοις γράμμα ἐπιγέγραπται ἐφ' ἑκάστῳ ἐπὶ τῷ σφηκίσκῳ τῆς εἰσόδου, » (Ἀρχτ. παρὰ τῷ) Σχλ. Ἀρχ.

Σφηκισμὸς (ὁ), εἶδος αὐλήματος ὁμοίου μὲ τὸν βόμβον τῶν σφηκῶν.

‡Σφηκίωσις, εως (ἡ), = Σφηκιά.

Σφηκοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). σφηκὶ ὅμοιος τὸ εἶδος, μὲ πολλὰ λιγνὴν μέσην, ὑψηλάλιγνος· (ἐν γέν.) ἰσχνὸς· (ἐπὶ στίχ.) λαγαρός· (τρπ.) πικρὸς, δύστροπος, εὐτρέπιστος.

Σφηκὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Σφηκώδης.

Σφηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σφίγγω (ἐπμ. Στενεύω) κατὰ μέσης, δένω σφικτὰ· κλείω καλὰ, (παρβλ.) Σφηνόω. « Δειρὴν ἐσφήκωται, » Νίκ. ἔχει λαιμὸν σφηκώδη

(στενόν κατὰ μεσῆς) • Πλεγμοὶ γραμῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο, • Ἰλ. Ρ., ἦσαν δεμένοι. • Θυρίδας ἐσφηκωμένας, • Ἀρχ.

Σφηκώδης, ες (ὁ, ἡ), = Σφηκοειδής.

Σφήκωμα (τό), πᾶν ὅ,τι εἶνε ἐσφηκωμένον (σφιχτοδεμένον) ἢ χρησιμεύει διὰ δέσιμον (σφίξιμον), ζωνάρι κτλ. (ἰδιαιτ. ἐπὶ τὸ κάτω μέρος (τὸ πλεκτὸν) τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας, (συγχ. τῷ Σφήνωμα).

Σφηκών, ῶνος (ὁ), = Σφηκιά.

Σφῆλαι, ἀόρ. θ΄, τῆς ἀπαρ. καὶ

Σφῆλεν, Π. ἀντὶ ἔσφηλεν, γ΄ ἑν. προτ. τοῦ ἀόρ. τῆς ὁρ. τῷ Σφάλλω.

†Σφηλός [σφάλλω], ἡ, ὀν, Γλ. εὐκίνητος, εὔσειστος, (ἐγχρ. κυρ. εἰς τὸ σύνθ. Ἐρίσφηλος).

Σφήν [συγγ τῷ Σπάω ἢ Σφίγγω], σφηνὸς (ἡ). σφῆνα. 2) (συνεκδ.) πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα σφήνας. 3) (ἰδιαιτ.) βασανιστικόν τι ὄργανον.

Σφηνάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σφήν.

Σφηνεύς, έως (ὁ), εἶδος ἰχθ. (ἐκ τοῦ γέν. τῶν κεστρέων).

Σφηνίσκος (ὁ), = Σφηνάριον.

Σφηνοειδής, ές (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σφηνός, (Γαλλ.) **cunéiforme**. • Σφηνοειδές, τὸ ἥμισυ τοῦ ὁμβδου, • Ἱατ.

Σφηνοκέφαλος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων σφηνοειδῆ κεφαλήν, σουβλοκέφαλος.

Σφηνοπώγων, ωνος (ὁ), ὁ ἔχων σφηνοειδῆ (εἰς ὀξὺ λήγοντα) πώγωνα, σουβλερὸν ἀγρυπνοῦντα ἢ γένειον, (ὁπόθεν τὰ πρόσωπα τῶν γερόντων εἰς τὴν ἀρχ. κωμῳδ.).

Σφηνόω-ῶ, Μ. ὡσω. Σχηματίζω τι ἐν εἴδει σφηνός. σφίγγω ἢ σφίγγω μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ σφῆνα· κλείω σφιχτά, στουπώνω, [παρβλ.] Σφηκόω· βασανίζω μὲ τὴν σφῆνα (3), [ἀπλ.] στενοχωρῶ· • Ἐμίσουσι βουληθεὶς μετὰ δεῖπνον καὶ σφηνωθεὶς, ἀπέθανε, • Σδ.· ἐμπήγω ἐν εἴδει σφηνός. • Κλίνη χρυσῷ ἐσφηνωμένη, • Ἀκ., πλουμισμένη μὲ χρυσᾶ καρφία.

Σφήνωμα (τό), πᾶν ὅ,τι εἶνε σχισμένον ἢ σφιγμένον μὲ ἢ ἐμπηγμένον ὡς ἂν σφῆνα, [συγχ. τῷ Σφήκωμα].

Σφήνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σφηνόω, σχίσιμον ἢ σφίξιμον μὲ τὴν ἢ ὡς ἂν μὲ σφῆνα· στούπωμα· (ἰατρ.) ἔμφραξις, στένωσις. • τοῦ πνεύματος —, • Πλ. • Ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἐπὶ ἐγκαύσει ἅμα ἢ σφήνωσιν ἐχόντων, • Ἀλέξ. Τραλλ.

Σφῆξ [σφάζω, παρβλ. Διασφάξ], σφηκὸς (ὁ καὶ ἡ), τὸ γνωστὸν ἔντομον, ἡ σφῆκα.

Σφήττιος (ὁ, ἡ), ὁ ἐκ τοῦ [ἐν τῇ Ἀττ.] δήμου τῶν Σφηττίων (ὅπου ἐγίνετο δριμύτατον ὄξος). (ὅθεν Κωμ.) ὀξύχολος, σφηκώδης, εὐερέθιστος.

Σφί (καὶ πρόφορ.) Σφίν, Π. Ἰων. δοτ. πλθ. ἡ ἑν. τῆς ἀντων. Σφεῖς.

†Σφιγγία (ἡ), Γρφ. = Σκνιφότης, βυπαρία, φιλαργυρία, (Σφικτοχέρην λέγομεν κοιν. τὸν φειδωλόν).

Σφίγγιον (τό), [σφίγγω]. βραγκύλιον ἢ περιδέρραιον. 2) [σφίγξ] εἶδος μικροῦ πιθήκου, (Γαλλ.) **guenuche** ἢ **sapajou**. • Οἷά ἐστι τῶν τρυφώντων πίθηκοι τὸ σφιγγίον καὶ τὰ σκιμποδία (τὸ ὁπ. διορθοῦσιν, ἀμφιβάλλω ἂν κατ' ἀποδεδειγμένην διορθωσεως ἀνάγκην, **Κεράλια**, ἐκλαμβάνοντες τὸ Σφιγγίο ἐπὶ τῆς πρώτης σημασίας), • Λκ.

Σφιγγόπους, όποδος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πόδας εἰς σχῆμα σφιγτὸς [σφίγγας ἀντὶ ποδῶν). • Κλίνη —, • Ἀθ.

Σφίγγω, Μ. σφίγξω (παθ. πρκ. Ἔσφιγμαι, ιγξαι, ιγκται, ἀόρ. παθ. Ἐσφίγχθην). Δένω (Ζώνω, Πιάνω) σφιγκτὰ [ἀλλ. ἢ ἁπαλ.] εἶμαι σφιγκτός, σφιγκτὰ δεμένος κτλ.). • Πίλας —, • Ἐπιγρ., κλείω καλά. • Τὸ λίθους βάλλειν καὶ τοίχας ὀρύσσειν λιθοβολεῖν καὶ τοιχωρυχεῖν ἐπιταχύνοντες καὶ σφίγγοντες τὴν φράσιν λέγουσι, • Πλ. • Ἢ μάλιστα συνελαύνεται τὸ πλάτος εἰς βραχὺ διάζωμα, τῆς νήσου σφιγγομένης ἑκατέρωθεν ταῖς θαλάσσαις, • αὐτ.

Σφιγκτήρ (ὁ). ὁ σφίγγων ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. • Δραμὸς —, • Νόνν., ὁ τῆς ἀγχόνης. ‖ (ἰδιαιτ. ἀνατ.) ὁ περὶ τὴν τρύπαν τοῦ πρωκτοῦ συσταλτικὸς μυών. 2) εἶδος χιτῶνος τῶν Ταραντ., (ἄλλ.) Συσφιγκτήρ

†Σφιγκτήρ, ῆρος (ὁ), = Κίναιδος, (Ατ.) **spintria**.

Σφιγκτὸς, ἡ, όν, Σφικτός, σφιγμένος. • Θάνατος —, • Εὐς., ὁ δι' ἀγχόνης.

Σφίγκτωρ, ῆρος (ὁ), Η. ἀντὶ Σφιγκτήρ.

†Σφιγκτὼς, ἐπίρ. Σφιγκτά.

Σφίγμα (τό), πᾶν ὅ,τι σφίγγεται ἢ εἶνε σφιγμένον (σφικτὰ δεμένο.). 2) = Σφίξις, σφίξιμον.

‡Σφιγμὸς (ὁ), = Σφίξις.

Σφίγξ, σφιγγὸς (ἡ). τὸ γνωστὸν γυναικόμορφον τέρας τῆς μυθολ.· ἰδ. διότι ἐπνιγεῖ. Ἡ Σφὶγξ τῶν Αἰγυπτ. ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ Κοπτ. Φικς, ὁ δαίμων. Κατ' ἄλλους ἦτον ἔμβλημα τῶν Ζωδίων Παρθένου καὶ Λέοντος, τὰ ὁποῖα εἰσιόντος τοῦ ἡλίου πλημμυρεῖ ὁ Νεῖλος. 2) Κωμ. ὁ λαλῶν αἰνιγματωδῶς. 3) γυνὴ ἀσελγὴς ἢ κακότροπος.(κοιν.) στρίγγλα.

Σφίγξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σφίγγω, σφιξιμον· πνίξιμον· στενοχώρημα.

†Σφιδὴ (ἡ), Γλ. ἀντὶ Χορδή, ἔντερον, [Ατ.] **fides**.

‡Σφικάω-ῶ, Μ. ήσω. Βομβῶ ὡς ὁ κώνωψ.

Σφίν, ἴδε Σοί.

Σφισὶ ἢ (πρὸ φων.) Σφίσιν, δοτ. τοῦ Σφεῖς.

Σφογγὰς, Σφάγγιον, Σφόγγος, κτλ. Ἀττ. ἀντὶ Σπογγία κτλ.

Σφόδρα, ἐπίρ. (Ἐπιτ.). Πολλά, κατὰ πολλὰ μὲ ὁρμήν· δυνατά. • Σφόδρα τῇ βακτηρίᾳ τὴν γῆν πατάξας, • Πλ. • Σὺ γὰρ θύραν ἔκοπτες οὕτωσί σφοδρα, • Ἀρστ. • Ἐτηρήσαμεν παρηνόμησαν ἕως σφόδρα, • Γρφ. (καὶ παραλλ.) • Τὸ ὕδωρ ἐπεκράτει σφοδρὰ σφόδρα ἐπὶ τῆς γῆς, • αὐτ. • Καὶ ἐν ταῖς σφοδρὰ ψύχεσι καὶ ἐν ταῖς σφοδρὰ ἁλέαις, • Ἀρστ. 2) (ἔνιοτε) Ἀκριβῶς· διαρρήδην. • Ὅσα δὲ μὴ σφόδρα περιείληφεν ὁ νόμος ἐνὶ ὀνόματι προσαγορεύσας, • Λυκοῦργ. • Ἔτη οὐδέπω γεγονὼς σφόδρα εἴκοσι, • Πλάτ. [ἐκ τοῦ]

Σφοδρὸς [συγγ. τῷ Σπεύδω], ὰ, όν, Ὁρμητικός, βίαιος· ἰσχυρός· ἔντονος. • Ἡ νεωγία σφοδρὸν τὸ σῶμα παρέχει, • Ξεν., γυμν. • Ἐν τίσιν εἶναι σπουδὴν εἶναι τὸν πολιτευομένων ἢ τὸν ῥήτορα δεῖ; • Δημ.

Σφοδρότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σφοδροῦ, ὁρμητικότης, (Γαλλ.) **véhémence**.

Σφοδρύω-ῶ, Μ. ὑσω καὶ

Σφοδρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι σφοδρὸν (ὁρμητικὸν). ἰσχυροποιῶ. ‖. (πθ. ἢ αὐδ.) γίνομαι σφοδρὸς (ἐταιρ.), αὐξάνω, δυναμώνω. • Ὁ ἄνεμος . . μεγεθύνεται ἢ σφοδρύνει, • Ἀλέξ. Ἀφροδ. • Διατὶ ἐν νυκτὶ μᾶλλον αἱ ὀδύναι σφοδρύνονται; • αὐτ.

Σφοδρῶς, ἐπίρ. Μὲ σφοδρότητα, ὁρμητικῶς, ἐντόνως· πολλά, κατὰ πολλά, Σφόδρα. • Σφ. ἔχω πρός τι, • Ξεν., εἶμαι πολλὰ ἐπιρρεπὴς ἢ πρόθυμος.

Σφενδύλεαν (τό), εἶδος φυτ., (Γαλλ.) **berce**, [ἐκ τοῦ

Σφενδύλη (ἡ), [σφόνδυλος], εἶδος δυσώδους ῥιζοφάγου ἐντόμου (κανθάρου ἢ σιλφης). • Τὸν δὲ σταφυλῖνον εἶναι ὅμοιον ταῖς σφενδύλαις . . γίνεσθαι δὲ ἐν τοῖς ἀγροῖς πανταχῇ, καὶ περιέσθαι ἑπτακότα τὴν οὐρὰν, • Ἱππιατρ.

Σφενδύλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σφόνδυλος. • Τὸ σπονδύλιον ἔπεσε τοῦ ἀτράκτου, • Ὀνειροκρ. 2) = Σφονδύλιον.

Σφονδύλιος (ὁ), = Σφόνδυλος.

Σφονδύλις, ίδος (ἡ), = Σφενδύλεαν.

†Σφονδυλοδίνητος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τοῦ σφονδύλου δινούμενος (περιστρεφόμενος). • Νῆμα —, • Ἐπιγρ.

Σφονδυλόεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων ἢ συγκείμενος ἀπὸ σφονδύλους. • Τράχηλος —, • Μανέθ.

Σφονδυλόμαντις (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων διὰ σφονδύλου (μέ τὸ γύρισμα τοῦ σφονδυλιοῦ).

Σφόνδυλος (ὁ ἢ σπν. ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Σπόνδυλος.

Σφός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Σφέτερος.

Σφραγίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σφραγίς.

Σφραγιδονυχαργυκομήτης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ μὴ φροντίζων δι' ἄλλο τι παρὰ δι' τὰς σφραγῖδάς του, τὰ δυύχιά του καὶ τὴν κόμην του, ἢ ἔχων σκεπασμένα μέχρι τῶν δυύχων τὰ δάκτυλά του μὲ σφραγιδοφόρα δακτυλίδια, ἀργὸς καλλωπιστής.

Σφραγιδοφυλάκιον (τό), μέρος (κουτὶ κτλ.) πρὸς ἐναπόθεσιν καὶ φύλαξιν σφραγίδων, δακτυλιοθήκη. 2) = Πυξίς.

Σφραγιδοφύλαξ, ακος (ὁ), φύλαξ τῆς σφραγῖδος.

Σφραγίζω, Μ. ίσω. Βάλλω (Ἐπιθέτω) σφραγῖδα, βυλλόνω (ἐν γέν.) σημαδεύω (συνεκδ.) τελειόνω, ἐπισφραγίζω.

Σφρᾶγιν, Αἰολ. ἀντὶ Σφραγῖδα, αἰτ. τοῦ

Σφραγὶς [φράσσω], τίδος (ἡ, βυλλα. τ' ὄργ. καὶ τὸ σημ.). • Λίθος ἐξύς, τῇ ἢ τὰς σφραγῖδας γλύφουσι, • Ἡρ. • Ἀρρήτων ἐπέων γλύφασα σφραγὶς ἐπέσσιθα, • Ἐπιγρ. 2) δακτυλιὸς μὲ ἢ καὶ χωρὶς βυλλαν. • Ἦν σὶ σφρηγὶς τὴν ἐφόρει, χρυσόδετος, σμαράγδου λίθου, • Ἡρ. 3) (συνεκδ.) λίθος πολύτιμος (ἐξ ἀ

σφραγῖδα]. « Κιθάραν χρυσῆν πᾶσαν σφραγῖσι καὶ λίθοις ποικίλοις κατακεκοσμημένην, « Ax. 4) σημάδι ὁποιανδήποτε γάραγμα· στίγμα, ποίκιλμα. « Οἷά τε θηρῶν πορφαλίων σφραγῖδες ἐπὶ χροὶ μαρμαίρουσιν, « Ὁππ. 5) πρᾶγμα (ἔγγραφον κτλ.) βουλλωμένον, σύμβολον (Ἀρχῖ. Ὅρν. 1212), ὁμόλογον. « Φέρων σφραγῖδα 300 νομισμάτων, « Ι. Καρκάβ.

Σφράγισμα (τό). σημεῖον (ἐκτύπωμα) σφραγῖδος, βοῦλλα. « Ἐπιστολὴν, τὸ βασίλειον ἔχουσαν σφράγισμα, « Ξεν.

Σφραγιστὴρ (ὁ), = Σφραγιστής. 2) = τῷ

Σφραγιστήριον (τό). τὸ ἐργαλεῖον τοῦ σφραγίσματος, ἡ βοῦλλα μὲ τὴν ὁπ. σφραγίζουν.

Σφραγιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ σφραγίζων (βουλλόνων, σημαδεύων). (Ἐπ αἰτ. εἰς τὴν Αἴγυπτ.) ὁ σφραγίζων τὰ πρὸς θυσίαν ἁρμόδια ζῶα.

Σφραγιστικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς σφράγισιν.

Σφραγιστὸς, ἡ, ὸν. Σφραγισμένος, βεβλωμένος, σημαδευμένος.

Σφριγίζω, Μ. ἰσω, Ἰων. ἀντὶ Σφραγίζω.

Σφριγὶς, ῖδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σφραγὶς.

Σφριγανὸς, ἡ, ὸν. Σφριγῶν, σφριγώδης

Σφριγάω-ῶ, Μ. ἥσω. (κυρ. ἐπὶ μαστῶν) Εἶμαι σφικτὸς (γεμάτος), = Σφριγάω, κυδωνιάω· (ἐν γέν.) εἶμαι πλήρης ζωτικῶν χυμῶν (ἰσχύος, ὑγείας), ακμάζω· αἰσθάνομαι σφοδρὰν ἐπιθυμίαν (ὀργῶ) πρός τι· γαυριάζω, [ἐκ τοῦ

Σφρῖγος [βῖγος], εος-ους (τό). στιφρότης (παχύτης) σαρκὸς ἐξ αἰτίας πλήθους χυμῶν· ἀκμὴ ὑγείας (εὐρωστίας)· ὁρμὴ πρὸς αὔξησιν, Ὀργασμὸς, ἐπιθυμία.

Σφρυγώδης, εος (ὁ, ἡ). σφριγῶν, ῥωμαλέος, εὔρωστος, (Γαλλ.) vigoureux.

Σφύγμα (τό), = Σφυγμός.

Σφυγματώδης, ους (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ωδῶς, = Σφυγμώδης.

Σφυγμή (ἡ), = Σφυγμὸς (κυρ. ὁ ἅπτωτος).

Σφυγμικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ τοῦ σφυγμοῦ.

Σφυγμοειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει σφυγμοῦ, καθὼς κτυπᾷ ὁ σφυγμός.

Σφυγμολογέω-ῶ, Μ. ἥσω. Λέγω (Ὁμιλῶ) περὶ σφυγμοῦ.

Σφυγμολόγος (ὁ). ὁ λέγων (ὁμιλῶν) περὶ σφυγμοῦ.

Σφυγμομαχέω-ῶ, Μ. ἥσω. Λεγομαχῶ (Μεταιολογῶ. Σκιαμαχῶ) περὶ σφυγμοῦ.

Σφυγμὸς (ὁ), [σφύζω]. (ἐν γέν.) παλμὸς· (ἴδιωτ.) ὁ τῆς καρδίας καὶ τῶν ἀρτηριῶν· (συνκδχ.) ὁρμὴ (σφοδρότης) ἐπιθυμίας.

Σφυγμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος ἢ συνωδευμένος μὲ σφυγμόν, παλμώδης, σπασμώδης· (συνκδχ.) σφοδρός. « Χαρὰ—, « Ἱλ.

Σφυγμωδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει σφυγμοῦ (παλμοῦ), μὲ σφοδροὺς παλμούς.

Σφύζω [συγγ. τῷ Σπάω], Μ. σφύξω. Κινοῦμαι (μὲ παλμοὺς καθὼς κινεῖται τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας), κτυπῶ καθὼς κτυπᾷ ὁ σφυγμὸς (κυρ. εἰς ἀνομὴν θέρμης), (ἐν γέν.) εἶμαι εἰς ὁρμὴν πάθους (ἐπιθυμίας), Ὀργῶ, (παρβλ.) Σφαδάζω. « Σφύζεις, Ἀχιλλεῦ, καὶ μεθύσκῃ πὰς φρένας, « Πισίδ. « Φασὶ τὰν κεφαλὰν ἐκ τῶν πόδας ἀμφοτέρως μᾶλλον σφύζειν, « Θκρ.

Σφύξις, εως (ἡ), = Σφυγμὸς. τὸ σφύζειν, κτύπημα (τῶν ἀρτηριῶν καὶ τῆς καρδίας).

Σφῦρα ἡ ; Σφύρα [συγγ. τῷ σφαῖρᾳ, ας (ἡ). ἐργαλ. (χαλκ.), σφυρί, ἡ 2) (γεωργ.) βωλοκόπι, (κοιν.) σβάρνα. 3) (συνκδχ.) εἶδος μέτρου ἐκτάσ. « Ἴσα, τραχέα ὄντα καὶ μὴ δυνάμενα γεωργεῖσθαι, ὑπὲρ ἑπτὰ σφῦρας ἐστὶν, « Ἐπιγρ. 4) = τῷ.

Σφύραινα [σφῦρα], ης (ἡ), εἰδ. ἰχθ. (ἁλλ.) Κέστρα, (κοιν.) σφυρίδα (ἰ), (συγχ. τῷ Σφύραινα, παρβλ. Ζύγαινα).

Σφυρὰς, ᾶδος (ἡ). Ἀττ. ἀντὶ Σπυρὰς.

Σφυρηλατέω-ῶ, Μ. ἥσω. Κτυπῶ (δαλεύω κυρ. μεταλλο) μὲ τὸ σφυρί, σφυροκοπῶ.

Σφυρηλάτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κτύπημα (δούλευμα) μὲ τὸ σφυρί, σφυροκόπημα (μετάλλου).

Σφυρήλατος (ὁ, ἡ), [σφῦρα, ἐλαύνω]. (κυρ. ἐπὶ μεταλλ.) δουλευμένος μὲ τὸ σφυρί, (ἀντιθ. τῷ Χωνευτὸς), (ἐπιμ.) πυκνὸς, στερεὸς, (Γαλλ.) massif, (συνκδχ.) ἱερὸς (κυρ. καὶ μεταφορ.) ἰσχυρὸς βάσιμος· μόνιμος, (Ἀττ. καὶ Γαλλ.) solide. « Νοῦς (« Λόγος, « Φιλία) —, « Πλ., Ax. « Ἀνάγκη —, « Πίνδ., ἡ σκληρά. (ὁ Φελλὴς ὠνόμασε καὶ τὸν πλέοντα ἐλέφαντα) « Σφυρήλατοι σκάφοι, « ὡς σφῦραις ἐλαυνόμενον.

Σφῦριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σφῦρα, σφυράκι.

Σφυρὶς, ίδος (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Σπυρὶς.

Σφυρῖτις, ιδος (ἡ). (κυρ. φλέψ) ἡ τοῦ σφυροῦ (τοῦ ποδαριοῦ), (Γαλλ.) la saphaine.

†Σφυροδέτης, ου (ὁ). τὸ περὶ τὰ σφυρὰ δενόμενον λωρὶ τοῦ ὑποδήματος, (ἴδε Σφαιρωτήρ).

†Σφυροκόπανον (τό), εἶδ. σφυριοῦ τοῦ ἐπ. τὸ ἓν μέρος εἶνε κοπτερόν.

Σφυροκοπέω-ῶ, Μ. ἥσω. Κτυπῶ (Δουλεύω, Κοπανίζω) μὲ τὸ σφυρί.

Σφυροκοπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ τοῦ σφυρίου ἐργασία, σφυρηλασία.

Σφυροκόπος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ κόπτων (κόπανίζων, δουλεύων) μὲ τὸ σφυρί, χαλκεύς κτλ. 2) (προπαροξ.) δουλευμένος (κοπανισμένος) μὲ τὸ σφυρί, σφυρήλατος.

‡Σφυροκτυπέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Σφυροκοπέω.

Σφυρὸν (τό), [σφῦρα]. τὸ κόσι (καὶ κατ' ἔκτ. ἡ κτένα) τοῦ ποδὸς (« Ἀνὴρ τέτρωται γάρσαι διαπρηΰν τάφρον, ᾧ τὸ σφυρὸν παλίνορσον ἐξεκάκωσεν, « Ἀρχ. « Περὶ σφυρὸν παγεῖα μισήτη γυνή, « Ἀρχίλ. « Ἁ γὰρ ἄνανθ' ἁρμοῖ μ' ὠδ' ἐπάταξ ὑπὸ τὸ σφυρὸν, « Θκρ. « Μηρὸς, κνῆμαί τε, ἠδὲ σφυρὰ ὑπένερθε, « Ἱλ. 2. Θυμάτων καθεὶς ἄχρι τῶν σφυρῶν, « Δημ. « Μειράκια ἐν ταῖς σφυραῖς ἑλκοντα τὴν στρατηγίαν, « Ἀρχδ. (συνκδχ.) τὸ πόδι (« Ὄμμα θεῶν, σφυρῶν ὠκύτερον, « Ὁππ. [καὶ μετωρ.] « Ἀποικίαν ὀρθῷ ἔστασας ἐπὶ σφυρῷ, « Πίνδ.) (μετωμ.) τὸ κατώτατον ἢ ἔσχατον μέρος, (π.χ.) αἱ πρόποδες ὄρους κτλ. « Φοίνικες οἰκοῦντες Αἰθίοπας ἄκρον σφυροῦ, « Θκρ., οἱ Καρχηδόνιοι (ὡς κατοικοῦντες τὰς ἐσχατιὰς τῆς Ἀφ.).

Σφυροπρησιπόρα (ἡ). Π. ἡ καίουσα τοὺς πόδας (κυρτολοῦσα τὰ σφυρὰ), (ἐπίθετ. τῆς Ποδάργας).

‡Σφυρωτομέω-ῶ, Μ. ἥσω. Τέμνω τὴν πορὰ τὸν σφυρὸν φλέβα (τὴν λεγομένην σφυρίτιν), (οὕτω διορθωτέον, κατά τινας, τὸ Σφιρατορέω).

Σφυρωτυπία (ἡ), = Σφυροκοπία.

Σφυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κτυπῶ μὲ τὸ σφυρί, σφυροκοπῶ, ἡ 2) βουλοκοπῶ (σβαρνίζω) τὸν ἀγρόν (ἰ). 3) τυλίγω τὸ λωρίον τοῦ ὑποδήματος μου περὶ τὰ σφυρὰ, ὑποδίνομαι, ἢ (ἰ) σφίγω ποδήρη (μέχρι τῶν σφυρῶν ἐκτεινόμενον) χιτῶνα.

Σφύρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σφυρόω (κυρ. 2) σβάρνισμα τοῦ ἀγροῦ (ἵνα σπαπασθῇ ὁ σπόρος).

‡Σφυρωτὴρ (ὁ), ἄλλ. γρ. (κατὰ διορθ.) ἀντὶ Σφαιρωτήρ. « Σφυρωτῆρα εἰώθασι λέγειν τὸ ἄκρον τοῦ ὑποδήματος τὸ εἰς ἰξὺ λῆγον, « Χρσ.

‡Σφυρωτὸς, ἡ, ὸν. Δουλευμένος μὲ τὸ σφυρί, σφυρήλατος.

Σφύσσω, Δ. ἀντὶ Σφύζω.

Σφὼ, Π ἀντὶ Σφῶϊ, ἡ ‡‖Σφωέ.

Σφωὲ (ἐγκλ.), γεν. ᾖ δοτ. δύϊκ. τοῦ Σφεῖς

Σφῶϊ, αἰτ. καὶ γεν. δύϊκ. τοῦ Σύ.

Σφωΐν (ἐγκλ.), δοτ. δύϊκ. τοῦ Σφεῖς.

Σφῷν, δοτ. δύϊκ. τοῦ Σύ.

Σφωίτερος [σφωΐ], α, ον. Π. ἀντων. κτητ. (δ' πρσ.). Ὑμῶν φωτέρων, τῶν δύο σας. « Σφωίτερον ἔπος, « Ἱλ. Λ. 2) (σπν. τοῦ γ' πρσ.) αὐτῶν ἀμφοτέρων, τῶν δύο τους, (Ἀντιχ.). 3) ἀντὶ Σός. « Εἴ τινα δῆμον λιλαίεαι (σφωΐτερόσιν ὑπὸ σκήπτροισι δομάσσαι, « Ἀπλλν.

4) ἀντὶ Ἑός. « Αἰγείης σφωίτερα οὐ παιδὶ, « Θκρ. τῷ ἑαυτοῦ. « Ἀνὴρ... σφωίτερους ἐνόησε δόμους, « Ἀπλλν., τοὺς ἑαυτοῦ, (παρβλ. Σφέτερος).

Σφῶν, γεν. πλθ. τοῦ Σφεῖς.

Σφῶν, κατὰ συναίρ. ἀντὶ Σφῶϊν.

Σχαδὼν, όνος (ἡ). ἡ νύμφη (τὸ πουλὶ) τῶν μελισσῶν ἢ τῶν σφηκῶν. 2) (συνκδχ.) αἱ τρύπαι τῆς κηρήθρας καὶ 3) (κατ' ἔκτ.) ἡ κηρήθρα τοῦ μέλιτος (ἰ), [ἐκ τοῦ

Σχάζω [κεάζω]. Μ. σχάσω. Σχίζω, (κυρ. ἰατρ.) ἀνοίγω μὲ τὸ νυστέρι (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Τὴν φλέβα), φλεβοτομῶ· χαράζω· (ἀπλῶτ.) ἀνοίγομαι, (κοιν.) σκάνω. « Εἴαρος ἠνθοῦμεν τερπνὸν ῥόδα, νῦν δ' ἐνὶ μέσῳ χείματι πορφυρίας ἐσχάσαμεν κάλυκας, « Ἐπιγρ. « Ἡ δ' ἔνθεον σχάσασα βακχεῖον στόμα, « Λκ. 2) [χάζω] χαλαρώνω· ῥήγνυμι κάτω, χαμηλώνω (« Τὴν οὐρὰν—, « Ξεν.)· ἀπολύω (« Τὴν ἄγκυραν —, « Λξ. « Σχάσας τὴν φροντίδα λεπτὴν, « Ἀρχῖ.)· ἀφίνω νὰ πέσῃ. « Τὴν βαλβίδα—, « Λξ, ἀρχίζω (ἀνοίγω) τὸν ἱππόδρομον (ἢ = θ) « Σχασθεὶς λίθος ἐκ τοῦ πετροβόλου, « Ἱλ. « Τῆς μυάγρας τὸ ἱζάμενόν τε καὶ σχαζόμενον παττάλιον, « Ἱλδ. « Εἰ σχασθήσεται πηγὶς ἐπὶ τῆς γῆς ὥστε τοῦ συλλαβεῖν τι; « Γρρ. 3) κάμνω νὰ παύσῃ τι, καταργῶ, κρατῶ ἐπίσω, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω. « Ἐώπην (« Γῆρυν

κτλ.) —. « Πίνδ. « Οἱ μὲν ἐπ' Ἰλλυριχοῖο πόρου σχάσσαντες ἐρετμά, . . Ἀστιμφὲς ἐκτίσαντο, « Καλλ., ἴδε καὶ Σχάω. 4) (ἑλλ. ἢ μσ.) ὑποχωρῶ, παραχωρῶ· ἐνδίδω· παύω· παραιτῶ. « Σχασάμενος τὴν ἐκπικήν, « Ἀρχφ.

Σχαλιδόω-ῶ, Ν. ώσω. Σκαλόνω τὸ ζημένον δίκτυον (τοῦ κυνηγ.) εἰς τὰς σχαλίδας.

Σχαλίδωμα (τὸ), τὸ διχάλι τῆς σχαλίδος εἰς τὸ ὁπ. σκαλόνεται τὸ δίκτυον.

Σχαλίς, ἴδος (ἡ), (κυρ.) = Σκαλίς, δικελλα, ιόθ. 2) (συνήθ.) παλοῦκι διχαλωτὸν χρησιμεῦον εἰς τὸ ζήσιμον τῶν κυνηγ. δικτύων.

Σχάσις, Αἰολ. ἀντὶ Σχάσα, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Σχάζω.

Σχάσις, εως (ἡ), τὸ σχάζειν, σχίσιμον (μὲ τὸ νυστέρι κτλ.), χάραγμα. 2) = τῷ

Σχάσμα (τὸ), μέρος σχασμένον, ἐντομή, χαραγματιά.

Σχασμὸς (ὁ), = Σχάσις.

†Σχαστὴρ (ὁ), Γλσ. [σχάζω]. παγίδα.

Σχαστηρία (ἡ), τὸ πρὸ τῆς βελβίδος τοῦ στυλίου τεντωμένον σχοινίον τὸ ὁποῖον ἀφίνετο διὰ μιᾶς (ἴδε Σχάζω] ὡς σημεῖον τοῦ νὰ κινήσουν οἱ ὁρμεῖς. 2) (μτχν.) τὸ σχοινὶ τῆς τροχιλαίας (τοῦ μαγγανικοῦ).

Σχαστήριον (τὸ), [σχάζω]. τὸ φλεβοτόμον μαχαιρίδιον, (κοιν.) νυστέρι, (καὶ Ἰταλ.) lancette.

Σχάω ῶ, Ν. σχάσω, σπν. ἀντὶ Σχάζω, χαράζω. « Ὅπτων γαστέρα τοῖς ξυγγενέσι, κἄτ' οὐκ ἔσχων ἀμελήσας, « Ἀρχφ. 2) χαλαρόνω, ξαπολνῶ. « Ἐκπίπτει μὲν γνάθος ὀλιγάκις, σχᾶται μέντοι καὶ πολλάκις ἐν χάσμασιν, « Ἱππαρ., —Χαλᾶται.

Σχεδάριον (τὸ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Σχεδή, πινακίδιον, σημειωματάριον, (Γαλλ.) livret, ἢ σχέδιον ἐγγράφου, πρωτότυπο., (Γαλλ.) minute. « Τὸ κοινῶς καλούμενον σχεδάριον, ἢ σχεδίων λόγων ἐστὶν ἰδέαιον, « Εὐς. « Ἀπὸ σχεδαρίου . . ἀνέγνω θεῖον γράμμα, « Συνοδ. « Ὁ τὴν μεταγραφὴν ἀπὸ τῶν σχεδαρίων ἐν τετράσι ποιησάμενος, « Ἐπιφάν. « Ἡ αὐτὰ τὰ πρωτότυπα, ἢ ἀπὸ σχεδαρίου, ἀλλὰ τοῦ κώδικος· τοῦτο γὰρ πρωτότυπόν ἐστι, « Σχλ. Βασιλ. « Ἔνθεν καὶ σχεδάριον λέλεκται τὸ τοῖς γραφεῦσιν ἄνευ παρατηρήσεως ἐκδιδόμενον, « Δξ.

†Σχεδεκτότης, ου (ὁ). Ἐκδότης σχεδῶν (χειρογράφων).

†Σχεδεργάτης, ου (ὁ). ὁ ἀντιγράφων ἢ (ἐκ) πλαστογραφῶν σχέδας (ἀρχαῖα χειρόγραφα), = Σχεδεκδότης.

†Σχέδη (ἡ), νλγ. [σχίζω]. φύλλον μεμβράνας (διὰ γράψιμον), (καιν. ἀπὸ τοῦ Ἀττ.) σχέδα, σημειωματάριον, (Γαλλ.) tablettes, ἢ· χειρόγραφον ἀρχαῖον ἐν μεμβράναις, σχέδιον (πρωτότυπον) συγγράμματος, (ἴδε Σχεδάριον).

Σχεδὸν [σχεῖν], ἐπίρ. Βραδέως, μὲ ἀργὰ βήματα, ἀγάλι-ἀγάλια. « Ἐπειδὴν δὲ τὴς εἰς τάχος διελάσεως λήξωσι, τὴν ἄλλην ἤδη καλὸν σχεδὸν εἰς τὰ ἱερὰ διελαύνειν, « Ξεν. « Ἦν ἐκρέμ. σχεδὸν, « Ἀρετ. 2) = Αὐτοσχεδίως, ἐκ τοῦ προχείρου(;). « Σχ. ἐπέραινον ῥήσεις, « Ἀθ. 3) = Σχεδόν, πλησίον, ἐχομένως, (Εὐς.).

Σχεδία (ἡ), ξσχέδιος]. ναῦς ἡ γέφυρα κατασκευασμένη ἐκ τοῦ προχείρου, (Γαλλ.) radeau, (Τουρκ.) σάλι. 2) [σχεῖν] ὁέσις τοίχου, (καιν.) κλάπα. « Διδηρᾶ—, «

Σχεδιάζω, Μ. άσω. Πράττω τι ἢ Ὁμιλῶ ἐκ τοῦ προχείρου (χωρὶς ἀκρίβειαν), αὐτοσχεδιάζω. « Σχεδιάζοντα λέγειν ὅ,τι ἂν τύχῃ, « Πλάτ. (καὶ πθ.) « Τοῦτο δὲ μήπωτε σχεδίασαι; « Σχλ. Ἀρχφ. 2) Γρφ. [σχεδόν], = Ἐγγίζω, πλησιάζω. « Ἐσχεδιάσαμεν πρὸς τὸ μὴ ἀκούειν φωνῆς αὐτοῦ, «

;Σχεδιακῶς, ἐπίρ = Σχεδικῶς.

Σχεδιάς, άδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γέν. τῆς Ἀγχούσης), (ἄλλ.) Σκιροσπέλεθος(;).

Σχεδίασμα (τὸ), τὸ γενόμενον αὐτοσχεδίως (ἐκ τοῦ προχείρου), λόγος ἢ πρᾶξις ἀπρομελέτητος, Σχέδιον.

†Σχεδιασμὸς (ὁ), τὸ σχεδιάζειν (πράττειν ἢ γράφειν ἢ ὁμιλεῖν ἐκ τοῦ προχείρου).

†Σχεδιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ σχεδιάζων (αὐτοσχεδιάζων) τι. « Ὁ μὲν γάρ ἐστι μεθυσικὸς, ὁ αὐλὸς, ἄλλης ἐρωτικῆς σχεδιαστὴς καὶ ἀδημονίας, « Κλμ.

†Σχεδιαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ σχεδιάζῃ νὰ πράττῃ ἢ νὰ ὁμιλῇ –

Σχεδιαστικῶς, ἐπίρ. Χωρὶς ἀκρίβειαν, ἐκ τοῦ προχείρου, αὐτοσχεδίως.

Σχεδίην [σχέδιος], ἐπίρ. Π. Ἰων. ἐκ τοῦ πλησίον (ἐπὶ χρόν.) μετ' οὐ πολύ.

†Σχεδικὸς, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι –

†Σχεδικῶς, ἐπίρ. Ἐξ αὐτοσχεδίου, ἐκ τοῦ προχείρου, (ἐπμ.) ἀπερισκέπτως, ὅπως τύχῃ, ἢ ἐν εἴδει σχέδους (ἴδε τὴν λέξ.), (ἐπμ.) αὐτογνωμόνως, ἰδιορρύθμως.

Σχέδιον (τὸ). Ἔργον γενόμενον ἐκ τοῦ προχείρου (αὐτοσχεδίως), (Γαλλ.) ébauche, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Σχέδιος, α ἢ ες, ον. Ὁ γινόμενος σχεδὸν (ἐκ τοῦ πλησίον). « Μάχη—, « Αξ., ἢ ἐκ τοῦ συζεύξην. « Βέλος—, « Αἰσχλ., τὸ ἀγχέμαχον ὅπλον. 2) ὁ γινόμενος ἐκ τοῦ παράχρῆμα (ἐπιπ. χωρὶς ἀκρίβειαν), αὐτοσχέδιος, πρόχειρος, πρόστυχος· ὀλιγοχρόνιος. (ὅθ. ὡς οὐσ.) « Σχεδίοις (ἐνν. ναυσὶ ἢ γέφυραι). « ἴδε τὴν λέξ. (καὶ προβετ.) « Ἐπὶ σχεδίου (ἐνν. χρόνου), « Ἀρετ., ἐπίρ. ἀντὶ Σχεδίως, εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ.

Σχεδιουργὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων σχεδίας (ξύλινα πήγματα, radeaux).

;Σχεδισμὸς (ὁ), εἶδ. χροῦ γυναικ.

Σχεδίως, ἐπίρ. Ἐκ τοῦ σύνεγγυς· ἐκ τοῦ παραχρῆμα, αὐτοσχεδίως. « Αὐτοπυρίτης ἄρτος ὁ . . σχεδίως ὠπτημένος, « Σχλ. Λκ.

†Σχεδογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω σχέδη ἢ ἐπὶ σχέδης (ἴδε καὶ τὰς δύο λέξεις).

†Σχεδογραφία (ἡ), τὸ ὡσ. τοῦ προηγ., ἢ ἐπὶ σχέδης ἢ ἢ], ἐκ τοῦ προχείρου) σημείωσις, (ἰδιωτ.) σχέδιον (ἰχνογράφημα) γεωγρφ. ἢ ἀγρνμ. χάρτου.

†Σχεδογραφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὴν σχεδογραφίαν, σχεδογράφου ἴδιος.

†Σχεδογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων σχέδη ἢ ἐπὶ σχέδης. « Τὸ γὰρ σαφές τι καὶ πρόδηλον ἐν λόγοις, λογογράφους ἥδιστον, οὐ σχεδογράφους, καὶ ταῦτα κλῆσιν τὸ σχέδην κεκτημένους· γρίφους δέ σοι πλέκοντε τοὺς ἐν τῷ σχέδει, ἐπαχθὲς ἐστι πᾶν πρόχειρον ξσχεδὲν, « Ἰωάν. Μόχ.

Σχεδόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τοῦ σύνεγγυς. ἐκ τοῦ πλησίον (μέ γεν. ἢ ὅστ.) σεμὰ (πλησίον) τινός, [ἐκ τοῦ

Σχεδὸν [σχεῖν], ἐπίρ. [κυρ. καὶ Π.] πλησίον. « Παρεὼν μάλα σχεδὸν, εἶδετο πάρος, « Θκρ. « Οὔτε σχεδὸν οὔτ' ἀπὸ τηλοῦ, « Ὁδ. Ι. (καὶ μέ γεν.) « Ἐπαὶ θανάτου σχεδὸν ἦεν, « Θκρ. (ἢ ὅστ.) « Σοὶ δ' αὐτῷ φημὶ σχεδὸν ἔμμεναι, ὄφρ' ἔτι φεύγειν ἀρήσῃ, « Ἰλ. Κ, (ἡμτνμ.) « καὶ πηῷ περ ἐόντι μάλα σχεδόν, « Ἰλ. Κ, πολλὰ κοντινὰς συγγενής, (παρβλ. Ἐγγυτέρω). (καὶ ἐνάρθρ.) « Ἐκ τοῦ σχεδόν, « Συν., ἐκ τοῦ πλησίον, ἐκ τοῦ σύνεγγυς. 2) (συνήθ. μτνμ. καὶ συνεζ.) ὡς ἔγγιστα, περίπου, παρ' ὀλίγον, (καιν.) σχεδόν. « Σχεδὸν ἑνδεκαταῖος, « Θκρ. (καὶ συγχ. μετὰ τοῦ Ἢ ἢ Τι) « Σχεδόν τι, « Ξεν. « Σχεδόν τι πρόσθεν ἢ κτλ., « Σοφ.

Σχέδος, εος-ους (τὸ), = Σχέδη, (ἰδιωτ.) τὰ προκαταρκτικὰ (εὐσύνοπτα) ξένα, δυσνόητα τῆς τεχνολογίας μαθήματα, (λτν.) partes. « Τοῦ δὲ σχέδους ἡ τέχνη εὕρημα τῶν νεωτέρων ἐστὶ καὶ τῆς ἐφ' ἡμῖν γενεᾶς, « Ἀνν. Κομν.

†Σχεδουργία (ἡ), = Σχεδογραφία.

†Σχεδουργικὸς, ἡ, όν, = Σχεδογραφικός.

†Σχεδουργὸς (ὁ), = Σχεδογράφος.

†Σχεδρὸς, ά, όν, Γλσ. ἀντὶ Σκεθρός.

Σχεθὶς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ τοῦ Ἔχω.

Σχεθέμεν, Δ. ἀντὶ Σχεῖν, ἔνς. ἢ Σχεθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ

Σχέθω [χ. Μ.], Π. ἀντὶ Ἔχω, κέκτημαι, ἢ (συχν.) Ἰσχω, κρατῶ, κατέχω, σταματῶ, ἐμποδίζω. « Ἐκαυσὰ δ' αἷμα κελαινὸν ἔσχεθον, « Ὁδ. Τ. « Σχέθε δ' ὅσσε γόοιο, « Ὁμ. « Πάντως δ' ἀνάγκη τῶνδέ μοι τέλεαν σχεθεῖν (κατὰ διόρθ. τοῦ Elmsleῖου ἀντὶ τοῦ συνήθ. Σχέθειν), « Αἰσχ., « Περσέως τ' ἐν φρεσὶν καρδίαν σχεθὼν, « αὐτ. « Ἐκπέρσειν πτόλιν. . φησὶν, οὐδὲ τὴν Διὸς Ἔριν πέδοι σκήψασαν ἐκποδὼν σχεθεῖν, « Εὐρ.

Σχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἔχω.

Σχελὶς, ίδος (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Σκελίς.

†Σχελυνάζω, = Χελυνάζω.

Σχέμεν ᾧ (κατὰ προσωχημ.) Σχέμεναι Δ. Ἰων. ἀντὶ Σχεῖν.

Σχένδυλα [σχεῖν], ης (ἡ), ἐργαλεῖόν τι (εἶδ. λαβίδος) τῶν τεκτόνων.

Σχενδυλάω-ῶ, Μ. ήσω. Πιάνω μὲ τὴν σχενδύλην.

Σχενδύλη (ἡ), = Σχένδυλα.

Σχενδύλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σχενδύλη.

†Σχενδυλολήπτος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τῆς σχενδύλης λαμβανόμενος (πιανόμενος).

Σχέο, Π. Ἰων. ἀντὶ Σχοῦ, μσ. ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Ἔχω.

†Σχερὸς [σχεῖν], ά ἢ ὰς, όν, Γλσ. συνεχὴς(;). (Γαλλ.) continu, ἢ· (κατὰ μετάθ. Σκιχ.) ἀντὶ Ξηρός, (παρβλ.) Σκιβ-

βός, (ΘΘ. ὡς οὐσ.) ἡ ξηρὰ (γῆ), ἡ στερεά, (Γαλλ.) le continent. || (εὐχρ. κυρ. μόνωνὑ δοτ. προθετ.) « Ἐν σχερῷ, » Ἐπὶ σχερῷ. » Il., κατὰ συνέχειαν (τοπ. ἢ χρον.), ἀδιακόπως, (ὀρθότ. ἐν συνθ. Ἐνσχερῶ, Ἐπισχερώ).

χές, ἀόρ. β'. τῆς κρ. καὶ

Σχέσθαι, μα. ἀόρ. β'., τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἔχω.

Σχέσις, εως (ἡ). τὸ ἔχειν (διακεῖσθαι) οὕτως ἢ ἄλλως, ἡ κατάσασις εἰς τὴν ὁπ. εὑρίσκεται ἢ ἡ ἀναφορὰ (Γαλλ. **relation, rapport**) τηνὰπ. ἔχει τις ἢ τι πρός ἕτερον (« Τὸ γοῦν δεξιὸν φύσει μὲν οὐκ ἔστι δεξιόν, κατὰ δὲ τὴν ὡς πρὸς τὸ ἕτερον σχέσιν νοεῖται μεταστεθέντος γοῦν ἐκεῖνο, οὐκέτ' ἔσται δεξιόν, » Ἀρτ.)· (ἰδιωτ. παρ'ἰατρ.) ἡ μὴ φύσιμος (μὴ κατ' ἕξιν) διάθεσις τοῦ σώματος πρός νόσον. « Ὀνομάζουσι τὰς μὲν εὐλύτους διαθέσεις Ἐν σχέσει, τὰς δὲ μὴ τοιαύτας, Ἐν ἕξει, » Γαλ. « Τί διαφέρει σχέσις ἕξεως; » Δι. 2) (ἐνίοτε) βάσταγμα, πιάσιμον, κράτησις. « Ὄζων (« Ἐπιμηνίων)—, « Ἀρετ., Ἀρχ.

†Σχεταῖος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σχέτλιος.

Σχετήριος, α, ον. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ κρατεῖν (ἐμποδίζειν). « Λιμοῦ σχετήριον, « Εὐρ., μέσον πρὸς θεραπείαν (κατάπαυσιν).

Σχετικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς σχέσιν (κράτησιν) ἐπιτήδειος, συνεκτικός, ἐμποδιστικός. 2) ὁ ἔχων σχέσιν (ἀναφορὰν ἢ οἰκειότητα) πρός ἕτερον· (Λογικ.) ἀναφορικός· (Γαλλ.) **relatif**. « Τὸ Πατὴρ σχετικόν καὶ τὸ Υἱὸς ὁμοίως, » Θεοδώρ. « Περὶ τὴν σχετικὴν τῶν σεπτῶν εἰκόνων προσκύνησιν, » Θρν.

Σχετικῶς, ἐπίρ. Κατὰ σχέσιν πρός ἕτερον, ἀναφορικῶς, (Γαλλ.) **relativement**· (ἐνίοτε) μὲ οἰκειότητα.

Σχετλιάζω, Μ. ἀσω. Ἀδημονῶ ἢ Παραπονοῦμαι ὡς ὑπερφέρων σχέτλια ἔργα, δεινοπαθῶ. « Οὐ δεῖ σχετλιάζειν χθιζῶν πρὶν ἂν μάθῃς, « Ἀρχῳ. (καὶ αὐτ. προθετ.) « Πρὸς τὴν τύχην ἐσχετλίαζεν, « Ἀρχντ. (καὶ ἐλλ. τῆς προθ.) « Σχετλιάζωσα τὸ συμβάν, « αὐτ.

Σχετλιασμός (ὁ). τὸ σχετλιάζειν, ἀγανάκτησις (ἀδημονία) δεινοπαθούντος.

Σχετλιαστικός, ἡ, όν. (γραμ.) Σχετλιασμοῦ (δεινοπαθείας) ἐκφραστικός.

Σχετλιαστικῶς, ἐπίρ. Ὡς σχετλιάζων, μετὰ σχετλιασμοῦ (δεινοπαθείας).

Σχέτλιος [ἔχω ἢ ἴσχω], α, ον. (κυρ.) Ὁ ὑποφέρων ἢ ἐπιμένων εἰς τι· (ἐπμ.) τολμηρίας· ἐπιχειρηματίας· ἰσχυρογνώμων· ἀπονενοημένος· σκληρός, ἀνένδοτος, ἄκαμπτος· κακότροπος, βίαιος· ταλαίπωρος, ἄθλιος (παρβλ.) Τλήμων· (ἐπὶ πραγμ.) δεινός, ἀθέμιτος· ἀπαίσιος, ἀποτρόπαιος· (ἐν γέν.) φαύλος, ὀλέθριος. « Ἔπος—, « Ὀδ. Κ. « Ἔρις—, « Ἡσ. « Σχέτλια ἔργα, « Ἡσ., Ὁμ. « Οὐ μὲν σχέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν, ἀλλὰ δίκην τίουσι καὶ αἴσιμα ἔργ' ἀνθρώπων, « Ὀδ. Ξ. « Σχέτλια πέπονθα· πράγματα, ἀπολωλεκὼς ἅπαντα τἀκ τῆς οἰκίας, « Ἀρχῳ. « Σχέτλια λέγεις ἢ ὑπερφυῆ, « Πλάτ., φαῦλα, παράξενα. « Νενόμισται ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα τὰ σχέτλια ἔργα πάντα Ἀήμνια καλέεσθαι, « Ἡρ. (καὶ ἐπὶ ξζ) « Ὅσα σχέτλια καὶ ἄμικτα, ὀλιγόγονα, « αὐτ. (παρ' Ὁμήρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ ἔμφασιν). « Σχέτλιε, πῶς ἔτλης Ἄϊδός δε κατελθέμεν; « Ὀδ. Δ. « Σχέτλιε, οὐδὲ θεοῖσιν ὑπείξεαι ἀθανάτοισιν; « Ὀδ. Μ. « Σχέτλιος εἶς, Ὀδυσεῦ· οὐδέ τοι γαῖα κάμνεις· σιδήρειά τοι πάντα τέτυκται, « αὐτ. « Σχέτλιός ἐσσι, γεραιὲ σὺ μέν πόνου οὔ ποτε λήγεις, « Ἰλ. Κ. « Μή μ' ἔρεθε, σχετλίη, « Ἰλ. Γ.

Σχετλίως, ἐπίρ. Δεινῶς, ἐλεεινῶς, ἀθλίως, κτλ.

Σχέτο, Π. ἀντὶ Ἔσχετο, γ'. ἐν. προ. τοῦ μα. ἀόρ. β'. τοῦ Ἔχω.

Σχῆμα (τὸ), [ἔχω]. ὁ τρόπος καθ' ὃν εἶνε βαλμένον (ἡ θέσις καθ' ἣν παρουσιάζεται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς) τι, τὸ ἐξωτερικὸν φαινόμενον· ἡ ἐνδυμασία (τὸ περιπάτημα κτλ.) τοῦ ἀνθρ., (ἐν γέν.) τὸ φέρσιμον (« Γνοίη δ' ἄν, ὡς τὰ πολλὰ γ' ἀνθρώπου πέρι, τὸ σχῆμ' ἰδών τις, εἰ πέφυκεν εὐγενής, « Εὐρ. « Ἀνὴρ φιλοσόφου φέρων σχῆμα, « Πλάτ. « Σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος σολῆς ὑπάρχει προσφιλεστάτης ἐμοί, « Σοφ. « Οἱ μὲν ἄλλοι Ἕλληνες ἰδίᾳ μᾶλλον καὶ φωνῇ ᾗ δι' αἰτίᾳ καὶ σχήματι χρῶνται, Ἀθηναῖοι δὲ κεκραμένῃ ἐξ ἁπάντων, « Ξεν. « Εἰσελθόντος τοῦ ἐπάρχου τὴς πόλεως μετὰ τοῦ σχήματος ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ, « Χρυσ., μὲ τὰ παράσημα ᾗ τὴν δυσφορείαν τοῦ ἀξιώματός του. « Τὸ μικρὸν [« Τὸ μέγα, « Τὸ ἀγγελικὸν] σχῆμα, « Ἐκκλησ., τὰ τῶν μοναχῶν.)· (ἐπὶ ζ.)—Σκευή (Ξεν. ΚΠ. Σ', ά, 69)· (ἰδιωτ.) πᾶν ὅ,τι γίνεται πρὸς ἐπίδειξιν ἢ κατ' ἐπιτήδευσιν· (ἐκκλ.)—Πλάσμα, πρόσχημα (« Γέροντες οὐδὲν ἄλλο ἐσμὲν πλὴν ὄχλος καὶ σχῆμα, « Εὐρ.)· ὕφος, ἔμφασις, ἀξιοπρέπεια, (Γαλλ. **contenance, dignité** (« Μήτε ὀφρῦν κατὰ σχῆμα κεν, « Πλ. « Κατὰ σχῆμα κάονται [οἱ Βραχμᾶνες], οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες τῆς κατακλίσεως, « Αν. « Οὐκ ἀπὸ τοῦ σχήματος ἡμῖν ἐπιστέλλεις, ἀλλὰ τὸν εὐπρεπέστατον τρόπον, « Βασίλ.)· (ἰδ.) κίνημα (Ἰταλ. **passo**) χορεύοντος (Ἡρ. ς', 129) ἢ ἁπλῶς ὑποκρινομένου (παιζόντος) (« Μηδαμῶς πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρητε διὰ τὰ σχήματα, « Ἀρχῳ., ὅθεν παρὰ τοῖς Βυζαντ. Σχηματόριος, ὁ παντομῖμος· ἴδε καὶ Σχηματίζω· σχέδιον ζωγραφήματος· (γεωμετρ.) « Ἐπιφάνεια καὶ περιγραφὴ καὶ πέρας σώματος (Πλ.)· (ἁπλ.) μορφὴ· εἶδος (« Παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, « Γρη. « Ἐν ἀπολογίῳ σχήματι τοὺς λόγους ποιούμενος, « Ἰσοκρ. « Ἐν τείχους σχήματι προβέβληται τῆς Ἰταλίας, « Βρωδ.)· (ῥητ.) « Λόγου (« Λέξεως) σχῆμα, τὸ μὴ κατὰ φύσιν τὸν νοῦν ἐκφέρειν μηδ' ἀπ' εὐθείας, ἀλλ' ἐκτρέπειν καὶ ἐξαλλάττειν τὴν ῥῆσιν, κόσμου τινὸς τῇ πλάσει, ἡ χρείᾳ ἕνεκα (Τιθέρ.), « (Γαλλ.) **figure**.

Σχηματίζω, Μ. ίσω. Δίδω σχῆμα (μορφὴν) εἴς τι (« Ἡ τῶν ὄντων οὐσία, οὖσα ἀσχημάτιστος, ὑπό τινος αἰτίας ὀφείλει σχηματίζεσθαι, « Σξτ.)· καλλωπίζω ἑαυτὸν κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην, « Εὐρ.)· κάμνω σχήματα (πάσσα, χειρονομίαις), χορεύω (« Ἀλλ' ἔγωγ' οὐ σχηματίζειν βούλομαι, ἀλλ' ὑφ' ἡδονῆς, οὐκ ἐμοῦ κινοῦντος, αὐτὰ τὰ σκέλη χορεύεται, « Ἀρχῳ.)· (μτφ.) λαμβάνω τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον σχῆμα (τοιαύτην ἢ τοιαύτην θέσιν), διατίθεμαι τὸ ἐξωτερικόν μου οὕτως ἢ ἄλλως (« Οἱ λιθιῶντες, σχηματισθέντες ὥσπερ τὸν λίθον μὴ προσπίπτειν πρὸς τὸν οὐρητῆρα, ῥᾳδίως οὐρέσιν, « Ἱππκρ.)· (μτφ.) καμίνομαι, δυσκρίνομαι, « Πρὸς τοὺς ἄλλους ὡς εἰδὼς ἐσχημάτισαι, « Πλάτ., προσποιεῖται ὅτι τὸ ἑαυτοῦ « Ἐξαρνοῦνται [φιλοσοφίαν] καὶ σχηματίζονται ἀμαθεῖς εἶναι, « Πλάτ. (καὶ πθ.) « Λόγος ἐσχηματισμένος, « Λξ., ὁ ἀλληγορικός ἢ (ᾗ) ἐπιτετηδευμένος.

Σχηματικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ διὰ σχημάτων ἢ κατὰ σχῆμα μόνον, εἰκονικός.

Σχημάτιον (τὸ), Υποκορ. τοῦ Σχῆμα.

Σχημάτισις, εως (ἡ) καὶ

Σχηματισμός (ὁ), τὸ σχηματίζειν ἢ σχηματίζεσθαι, μορφωσις, τραποποίησις τοῦ σχήματος· (μτφ.) ὑπόκρισις, προσποίησις· ἐπιτήδευσις· ἐπίδειξις· (ῥητ.) καλλωπισμὸς διὰ σχημάτων. « Περικλῆς μὲν οὖν, ἀπὸ τ' ἀρετῆς ἀληθινῆς ᾗ λόγου δυνάμεως τὴν πόλεν ἄγων, οὐδενὸς ἐδεῖτο σχηματισμοῦ πρὸς τὸν ὄχλον, οὐδὲ πιθανότητος, « Πλ. « Ὑψηλὸν ἐξεῖρεν αὐτὸν, σχηματισμοῦ καὶ φρονήματος κενοῦ ἀνευ νοῦ ἐμπιπλάμενον, « Πλάτ. « Γοργίας πρῶτος ἐχρήσατο τοῖς λέξεως σχηματισμοῖς περιττοτέροις, « Διοδ.

Σχηματογράπτης (ὁ, ἡ). περιγεγραμμένος διὰ σχημάτων.

Σχηματογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (διαγράφω) σχήματα· περιγράφω τὸ σχῆμά τινος· ἰχνογραφῶ.

Σχηματογραφία (ἡ). διαγραφὴ σχημάτων ἢ τοῦ σχήματός τινος, ἰχνογραφία.

Σχηματοδεσμός (ὁ), εἶδ. ἰατρικῆς ἐπιδέσμου.

Σχηματοθήκη (ἡ). ἀποθήκη σχημάτων (προσωπείων, ἐνδυμασιῶν), σκευοθήκη θεάτρου.

Σχηματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω σχήματα, σχηματίζω τι· ἢ (μφ.) ἐμαυτὸν οὕτως ἢ ἄλλως.

Σχηματοποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ τοῦ σώματος παράστασις διαφόρων σχημάτων, χορὸς παντομίμου.

Σχηματότης (ἡ), (φιλοσ.) ἡ ἰδιότης τοῦ ἔχοντος ἢ δυναμένου νὰ λάβῃ σχῆμα· ἐπιδεκτικότης σχήματος.

Σχηματουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σχηματοποιῶ, σχηματίζω.

Σχηματουργία (ἡ), = Σχηματισμός, σχηματοποιία.

†Σχῆτις, εως (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Σχέσις.

Σχήσω, μέλλ. τοῦ Ἔχω ἢ τοῦ Ἴσχω.

Σχίβα, Π. ἀντὶ Σχίδην, αἰτ. ἀναλ. τοῦ Σχίδη.

Σχιδακηδών (χιδών), ἐπίρ. Ἐν εἴδει σχίδακος, καθὼς σχίζεται τὸ πελεκοῦν.

Σχιδακίζω, Μ. ίσω. Διαιρῶ εἰς σχίδακας· σχίζω εἰς λεπτά.

Σχιδακώδης, εος (ὁ). ὁ ἐν εἴδει σχίδακος, σχιδάκι ὅμοιος.
Σχιδανόπους, οδος (ὁ, ἡ). = Σχιζόπους.
Σχίδαξ, ακος (ὁ) καὶ
Σχιδή (ἡ). σχίσμα (τμῆμα) ξύλου, πελεκοῦδι.
Σχιδίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σχίδη, πελεκουδάκι. 2) (ματν.) κλωστὴ ξεφτίσματος (ξαντοῦ), (Γαλλ.) brin de charpie.
† Σχίδος, εος-ους (τὸ), (Γλσ.) ἀντὶ Σχιδή.
‖Σχιδοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχιστὸν οὐλαχί, δίχηλος.
Σχίζα, ης (ἡ). κομμάτι ξύλου σχισμένου διὰ καύσιμον, (κοιν.) σκίζα. 2) (σπν.) ἀντὶ Βέλος ἢ δόρυ. 3) (ἐνίοτε) ἀντὶ Σχίσις, (Συν.).
Σχιζίας, ου (ὁ). λιγνὺς καὶ ξηρὸς ὡς ἂν σχίζα, ψηλολίγνος.
Σχιζίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σχίζα, πελεκουδάκι, (παρβλ.) Σχιδίον. « Σχιζία ἄρτου ξηροῦ, » Κύριλλ. Σκυθοπολ., τάκος παξιμαδίου.
Σχιζοποδία (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τῶν σχιζιπέδιων ζώων.
Σχιζόπους, όποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχιζὰς (διηρημένους εἰς δακτύλους) πόδας, (ἀντιθ. τῷ Στεγανόπους).
Σχιζοπτέρυξ (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχιστὰ (διηρημένα εἰς χωριστὰ κονδύλια) πτερά, (ἀντιθ. τῷ Στεγανόπτερος).
Σχίζω [συγγ. τῷ Σχάζω], Μ. σχίσω. Βόπτω (Χωρίζω) εἰς τὴν μέσην, σκίζω, ξεσχίζω· διαιρῶ (κυρ. καὶ μτφ.), « Λέων, σωματι κύρσας, ῥευδν χρατεροῖς ὀνύχεσσι σχίσεν, » Ἡσ. « Ὁ Νεῖλος ῥέει, μέσην Αἴγυπτον σχίζων, » Ἡρ. (ᾗ πθ.) « Δίγα μευ τὸ θέριζρον ἔσχιζε, » Θκρ. « Σχιζομένης τῆς ὁδοῦ, καὶ τῆς μὲν ἐς ἀριστερὴν φερούσης, τῆς δὲ ἐς δεξιήν, » Ἡρ. « Σχίζεται τὸ γάλα, » Δοκρ., κόπτει, τυριάζει, χωρίζεται ἀπὸ τὸν ὀρρόν. (καὶ μτφρ.) « Καὶ σφέων ἐσχίζοντο αἱ γνῶμαι, » Ἡρ. « Ἐσχίσθη δὲ τὸ πλῆθος τῆς πολέως, ᾗ οἱ μὲν ἦσαν σὺν τοῖς Ἰ., οἱ δὲ σὺν τοῖς Ἀ., » Γρφ.
Σχινδάλαμος, Π. καὶ
Σχινδαλμός (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Σκινδαλμός.
‖Σχινδυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Σχίζω εἰς λεπτὰ τμήματα, [ἐκ τοῦ
‖Σχινδύλη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Σχίδη, σχίζα λεπτή, πελεκοῦδι, (ὁθ. τὸ Ἀτ.) scindula.
Σχινδύλησις, εως (ἡ), τὸ ὡσ. τοῦ Σχινδυλέω, σχίσιμον εἰς λεπτὰ τμήματα.
Σχινέλαιον (τὸ), τὸ ἐκ τῶν κόκκων τοῦ σχίνου ἔλαιον, ταυκκουδέλαιον.
Σχινίζω, Μ. ἰσω. Πασπαλεύω (κυρ. τοὺς ὀδόντας) μὲ ξύλον σχίνου. ‖. (μτφ.) μασῶ μασιχὴν ἢ πασπαλεύω τὰ ὀδόντια μὲ ξύλον σχίνου (ἵνα ξυ' ἄσπρα). ‖. (εἰς τὸν Ἀθ. 621. τὸ ὁπερβ. Σχινίζομαι ἢ Σκινθίζομαι), χορεύω πηδηκτόν τινα χορόν.
Σχίνινος, η, ον. Ὁ ἐκ σχίνου. ‖. (οὐσ.) Σχινίνη (ἐνν. ῥιπίνη), « Δοκρ., ἡ μασίχα.
Σχῖνις, ίδος (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἀφροδ. (εἰς τὴν ὁπ. ἦτον ἀφιερωμένον, ὡς ἀφροδισιαστικὸν φυτόν, ἡ σχῖνος, τὸ σκιλλοκρομμύδιον). 2) ὁ κοκκος τοῦ δενδρ. σχίνου, τὸ (κοιν.) ταυκκουδόν.
Σχινοκέφαλος (ὁ, ἡ), Κωμ., Π. ὁ ἔχων μεγάλην ᾗ ασυδλερὰν κεφαλὴν εἰς ἰδέαν σχίνου(Ζ).
Σχῖνος (ἡ), [σχίζω], εἶδ. δένδρ. ἡ, Θάμνου, κοιν.) σχίνος. ἡ μαστιχιά, (παρβλ. Τερέβινθος). 2) τὸ φυτὸν Σκίλλα, (κοιν.) σκιλλοκρόμμυδον.
Σχινοτρώκτης, ου ᾗ
Σχινοτρώξ, ῶγος (ὁ), [σχῖνος, τρώγω], ὁ μασῶν μαστίχαν, (συνεκδ.) γυναικωδὴς, θηλυδρίας.
Σχινώδης, εος (ὁ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σχίνου, ὅμοιος μὲ σχῖνον ἢ γεμάτος σχῖνα.
Σχίσις, εως (ἡ). τὸ ὡσ. τοῦ Σχίζω, κύψιμον (χώρισμα) εἰς τὴν μέσην, σχισμόν, σχισμάδα. « Γάλακτος, » Ὀρϊβ., τὸ κόψιμον.
Σχίσμα (τὸ). τὸ σχισμένον μέρος ἢ πρᾶγμα, σχίσιμον, ἐσχισμα· (μεταφορ.) χωρισμὸς βίαιος, ῥῆξις, (Γαλλ.) scission· κόμμα, (ἐκκλησ.) αἵρεσις.
Σχισματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς σχίσμα (κόμμα, αἵρεσιν).
Σχισμὴ (ἡ), = Σχίσμα, σχισμάδα, χαραγμάδα.
Σχισμὸς (ὁ), = Σχίσις ἢ Σχίσμα.
Σχιστὸς, ἡ, όν. Σχισμένος ἢ δυνάμενος νὰ σχισθῇ. « Γάλα σχιστὸν, » Ὀρειβ., τὸ χωρισμένον ἀπὸ τὸ τυρόγαλον. « Λίνον σχιστὸν, » Γρφ., τὸ κτενιστόν. ‖. (οὐσ.) Σχιστὰ (μέτρα καὶ χωρὶς τοῦ Στιπτηρία), « Ἰατρ. « Σχιστὸν (ἐνν. ἱμάτιον), εἶδος γυναικ. φορέματος (πιθαν. μὲ γιρτμάτσια), καὶ « Σχισταὶ (ἐνν. κρηπῖδες ἢ ἐμβάδες), εἶδ. γυναικ. ὑποδημάτων, (παρβλ. Πρόσχημα).
Σχοῖτο, Π. Ἰων. ἀντὶ Σχοῖντο, γ', πλθ. τρα. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. κ
Σχοίην, ἐνέργ. ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἔχω.
Σχοινάνθη (ἡ) ᾗ
Σχοινάνθιον ᾗ Σχοίναθον (τὸ) ᾗ
Σχοινάνθος (ἡ), εἶδος σχίνου ἰώδους, ἴδε Σχοῖνος.
Σχοινιὰ (ἡ). τοῦφα σχοίνων (ἴδε Σχοῖνος). 2) πλέγμα ἀπὸ βρυῦλα· (ἐν γεν.) πλέγμα, περιπλοκάδα. « Σχ. βοτρύων εἰς κύκλον περιηγμένη, » Ἰωσ.
† Σχοινεία (ἡ), μέρος ὅπου ζρήφαν (χάμνουν) σχοινία.
Σχοινίζω, Μ. ἰσω. Μετρῶ μὲ τὸ σχοινὶ (Καταμετρῶ) γῆν, , Γαλλ.) arpenter. 2) (συνεκδ.) διανέμω γῆν (κυρ. εἰς τοὺς κληροῦχους). 3) (μφ.) χορεύω παντομιμικήν τινα χορὸν, (κατὰ ὑπερβ. ἀνεί Σχινίζομαι).
Σχοινικλος καὶ Σχοινίλος (ὁ), εἶδ. πτην. παρυδατίου, (ἀλλ.) Σχοινέων, (κοιν.) σκοινοπούλι (εἶδ. σουσουράδας), (παρβλ.) Κίγκλος.
Σχοινικὸς, ἡ, όν ᾗ
Σχοινίνος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ἢ Ὅμοιος μὲ σχοῖνον, (συνεκδ.) μακρὺς καὶ λιγνός. « Φωνὴ —, » Ἴσυχ., ᾗ σαθρὰ ᾗ διερρωγυῖα.
Σχοινίον (τὸ). τὸ ἐκ σχοίνων πλέγμα, σχοινὶ (κυρ. ἀπὸ βρυῦλα), φλαμπουρόσχοινον· (ἰδιαιτ.) σχοινίον πρὸς καταμέτρησιν ὑδάτων, (Γαλλ.) cordeau (pour arpenter), μέτρον ἐκτάσ., (ἄλλ.) Σχοῖνος (« Σχοινία ἔπεσέσαν μοι ἐν τοῖς κρατίστοις μου· καὶ γὰρ ἡ κληρονομία μου κρατίστη μοι ἐστί, » Ψαλμ., — « Σχοινίοις μοι κρατεροῖσιν ἐφωρμήθησαν ἐπ' ἔργοις· » Καὶ γὰρ κλῆρος ἐμὸς κρατερὸς ἐπέβη, » Ἀπολλινάρ.)· (μτφρ.) σειρὰ ἀδιάκοπος. « Νεριμνῶν —, » Πίνδ.
Σχοινοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων σχοινία, σχοινᾶς.
Σχοίνος, ου ἢ ος, ον, = Σχοίνινος.
Σχοινοστρόφος (ὁ, ἡ). ὁ στρέφων σχοινία, Σχοινοπλόκος. 2) ὁ περιστρέφων διὰ τῆς τροχιλαίας τὸ σχοινίον τοῦ πηγαδιοῦ καὶ ἀναφέρων ὕδωρ, (παρβλ.) Ἡμιονοστρόφος.
Σχοινοσυμβολεὺς, έως (ὁ), ὁ συμβάλλων (συμπλέκων κλπ. καθοδοῦ) σχοινία, σχοινοπλόκος.
Σχοινὶς, ίδος ἡ, ίδος (ἡ), (ἐπιθ.) ἀντὶ Σχοινίνη. « Κάρτη —, » Νίκ. ‖. (οὐσ.) πλέγμα (σχοινί, καλάθι, κόσκινον κτλ.) ἀπὸ βρούλα. « Σκῦρος ἀργυρῶν ἔχον σχοινίδα, » Ἐπιγρ., σχοινοειδὲς περικόσμημα. « Τὰ δὲ κυμάτια στρεπτά, τὴν ἀναγλυφὴν ἔχοντα σχοινίδων ἔκτυπον, » Ἀρις. 2) ὁ καρπὸς τοῦ σχοίνου, (συγκ. τῷ Σχινίς).
Σχοινισμὰ (τὸ). μέρος γῆς μετρημένον μὲ τὴν σχοῖνον καὶ μοιρασμένον εἰς κληρούχους· (ἓν γέν.) μερὶς, κλῆρος. « Ἐγένετο τὰ δύο σχοινίσματα τοῦ θανατῶσαι, καὶ τὰ δύο σχοινίσματα ἐζώγρησε, » Γρφ.
Σχοινισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ σχοινίζω, ἡ διὰ τοῦ σχοινίου καταμέτρησις (arpentage) ᾗ διανομὴ γῆς. 2) εἶδ. ἀσφαλώσεως, (Ἰταλ.) corda.
Σχοινίτης, ου (ὁ) καὶ Σχοινῖτις, ιδος (ἡ), καμωμένος ἀπὸ σχοῖνον (βρυῦλα). « Καλύβη —, » Ἐπιγρ.
Σχοινίων, ονος (ὁ), = Σχοίνικλος. 2) (μουσ.) εἶδ. αὐλήματος.
Σχοινοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ (Χορεύω) εἰς τὸ σχοινὶ ὡς -
Σχοινοβάτης [σχ. βαίνω], ου (ὁ), ὁ περιπατῶν (χορεύων) ἐπάνω εἰς τὸ τεντωμένον σχοινὶ, (Γαλλ.) funambule.
Σχοινοβατία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σχοινοβάτου.
Σχοινοβατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σχοινοβάτην, σχοινοβάτου ἴδιος. « Σχοινοβατικὴ, » ἡ τέχνη τοῦ σχοινοβ.
† Σχοινοδέσμιος (ὁ), (νλγ.), σχοινὶ (δεσμὶς) ἀπὸ βρυῦλα.
Σχοινοδέτος (ὁ, ἡ). δεμένος μὲ σχοινὶ (ἀπὸ βρυῦλα).
Σχοινοδρομία (ἡ). τὸ τρέξιμον ἐπάνω εἰς τὸ σχοινὶ ἢ εἰς τὰ σχοινιὰ, Σχοινοβατία, [ἐκ τοῦ
Σχοινοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ἐπάνω εἰς τὸ σχοινὶ (ὡς) σχοινοβάτης ἢ, ἀναβαίνων εἰς τὰ σχοινιὰ τοῦ καραβιοῦ (ὡς) ναύτης.
Σχοινοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τῶν εἴδους τοῦ σχοίνου, ὅμοιος μὲ σχοῖνον ἢ σχοινί.
Σχοινόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Σχοινώδης, ὅμοιος μὲ σχοῖνον, ἢ γεμάτος σχοίνους (βρούλα).

Σχοινολογέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ὁμιλῶ σχοινοτενῶς, μακρολογῶ.

Σχοινομέτρης, ου (ὁ). χωρομέτρης καταμετρῶν τὰς ἀποστάσεις διὰ σχοίνου «Τοῦ τῆς Συρίας σχοινομέτρου,» Εὐσ., Ξενοφῶντος τοῦ Δομψακηνοῦ.

Σχοινόπλακτος (ὁ, ἡ). πλεγμένος ἀπὸ σχοίνων (βρυόλιον).

Σχοινοπλοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέκω σχοίνους (σχοινία).

Σχοινοπλοκικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σχοινοπλόκον, σχοινοπλόκου ἴδιος. «Σχοινοπλοκική,» ἡ τέχνη τοῦ σχοινοπλ.

Σχοινοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων ξ

¦Σχοινοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σχοινιὰ (καλάθια, ψάθας κτλ.) ἀπὸ σχοίνων.

†Σχοινορράφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥάπτω μὲ σχοίνον (βρυόλιον).

Σχοῖνος (ὁ ᾱ μιγν. ῐ), εἶδ. φυτοῦ, (κοιν.) βούρλον, (Γαλλ.) jonc. «Σχοῖνος ὁ ἁρωματικὸς ἢ εὐώδης ἢ μυρεψικός,» ὁ καὶ (ἁπλ.) «Σχοῖνος,» Δοκρ., εἶδος φυτοῦ τῆς Συρίας, (ἄλλ.) Σχοίνανθος. «Κάλαμον καὶ σχοῖνον καὶ τὴν ἄλλην ὕλην τὴν ἀρωματίζουσαν,» Διοδ. «Πέρσου τ' εὐώδη σχοῖνον ἀμησάμενος,» Ἔκφρ. 2)ἡμέρος κατάφυτον ἀπὸ σχοίνους, ἢ τοῦφα σχοίνου, (ἄλλ.) Σχοινιά. «Ἐγκέκρυπτο γὰρ σχοινῳ βατίᾳ τ' ἐν ἀπείρατῳ,» Πινδ. 3) πλέγμα (σχοινί, καλάθι, ψάθα) ἀπὸ σχοῖνον. «Κατίει σχοίνῳ σπυρίδα ἐς τὴν λίμνην,» Ἡρ. «Λύσον τᾶς σχοίνω με,» Θκρ. 4)μετρ. ἑκτάδ. (κυρ. πρὸς καταμέτρησιν καταπεπτηθείσης γῆς τὴν ὀπ. παρεχώρουν εἰς κληρούχους ἢ διένεμον πρὸς γεωργίαν εἰς σκλάβους). «Πεδίον σχοίνῳ διαμετρήσασθαι,» Ἡρ. 5)(παρ' Αἰγυπτ.) μέτρ. ἑκτάδ. περιέχον 25, ἢ 30, ἢ 40, ἢ 60 (ἴδε Ἡρ. Β', 6) ἢ 120 σταδ. «Δώσω τοι Τεγέην ποσίκροτον ὀρχήσασθαι καὶ καλὸν πεδίον σχοίνῳ διαμετρήσασθαι,» Χοηγμ. παρ' Ἡρ. «Γὴν τρίβων μὰν καὶ τὴν σχοῖνόν μου οὐκ ἐξιχνίσας,» Ψαλμ., τὴν διαγωγήν μα

Σχοινοστρόφος (ὁ, ἡ),=Σχοινιστρόπος.

Σχοινοσυμβολεύς, έως (ὁ),=Σχοινοσυμβολεύς.

Σχοινοτένεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Σχοινοτενής [αχ. τεινω], ές (ὁ, ἡ). τεντωμένος ὡς ἂν τὸ σχοινί (τὸ ὀπ. στρέφων ἢ μὲ τὸ ὀπ. μετρῶν), ἴσιος, ἁλίσιμος. «Διῶρυξ (« Διέξοδος)—,» Ἡρ. 2)(συνεχ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτνμ.) μακρὺς, διεξοδικός. «Δοιὰ (« Περίοδος)—,» Πινδ., Ῥμτ. 3)=Σχοινοτενῶς. «Σπυρὶς—,» Ἐπγρ., σχοινοπλεκτός.

Σχοινοτενῶς, επίρ. Ὡς ὁ σχοινὶ τεντωμένον, ὁλοίσια· διεξοδικῶς.

¦Σχοινοτονία (ἡ). ἡ κατ' εὐθεῖαν φορὰ (διεύθυνσις)· μῆκος, [ἐκ τοῦ

Σχοινότονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) σχοινία τεντωμένα· σχοινόπλεκτος(ῆ). «Κλίνη—,» Ἱππκρ., κρεββάτι τὸ ὀπ. ἀντὶ ταινιῶν ἔχει σχοινιά.

Σχοινουργὸς (ὁ, ἡ),=Σχοινοπλόκος.

Σχοινοῦς, οῦσσα, οῦν, κατὰ κρα. ἀντὶ Σχοινεώς, πλήρης σχοίνων, (ὁ Στρ. Γ', 100, δι' αὐτοῦ μεταφράζει τὸ Λατ. spartarium).

†Σχοινοφιλίνδα (-φολίνδα ἢ ὀρθότ. -θολίνδα), ἐπίρ. (ὡς ὄνομα), εἶδος παιδιᾶς ἀνάλογ. μὲ τὸ Γαλλ. jeu du pioncheir.

Σχοινοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) σχοῖνον. 2) ὁ κρατῶν σχοινὶ ἢ ἄλλο τι πλέγμα ἀπὸ σχοῖνον.

¦Σχοινοφιλίνδα,=Σχοινοφιλίνδα.

Σχοινοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) σχοινίον ἢ παράγων σχοίνους.

¦Σχοινοχάλινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαλινὸν ἐκ σχοίνου (σχοινίου).

Σχοινώδης, ες (ὁ, ἡ),=Σχοινόεις.

Σχοινωτός, ἡ, όν. Στρεμμένος ὡς ἂν σχοινί.

Σχολάζω, Μ. άσω. Σχολὴν ἄγω, ἀργῶ, ἀπραγῶ (« Ἀσχολούμεθα γάρ, ἵνα σχολάζωμεν,» Ἀρχ.· «Διονύσιος πρὸς τὸν κυβέρνην εἰ σχολάζει, Μηδέποτ', εἶπεν, ἐμοὶ τοῦτο συμβαίη,» Πλ.)· (μὲ γεν. ἢ μονὴν ἢ πρόθετ.) παύω (« ἀναπαύομαι, [κοιν.] σχολὴν) ἀπό (« Τοὺς παῖδας σχολάζειν ἀπὸ τῶν μαθημάτων,» Πλ.)· (μὲ ἀπαρ.) ἀδειάζω (εὐκαιρῶ) νὰ κάμω τι (« Σχολάσατε καὶ γνῶτε ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ θεός,» Ψαλμ. [καὶ πρὸς ἀπαρ.] « Ἀρκεῖ γὰρ ἂν βασιλεὺς ἀκροᾶσθαι ψαλλόντων σχολάζῃ,» Πλ. «Ἔνιοι γὰρ τὸ καινότατον, οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσι,» Λκ.)· (μὲ δοτ. ἢ πρόθετ. εἰς.) καταγίνομαι (ἀφιερώνω τὸν καιρόν μου) εἴς τι, (Γαλλ.) vaquer a (« Ἄνδρες ἀκριβῶς φιλοσοφίᾳ σχολάζοντες,» Λκ. «Πρὶν τοῖς φίλοις αὐτὸν σχολάσαι καὶ συγγενέσθαι,» Ξεν. « Ἱερὰ σείρια τινὶ τοῦ πατρὸς σχολάζοντος,» Πλ. « Οὐδὲ πρὸς ταῦτα πω ἐσχόλασα,» Ξεν.)· (ἰδιωτ.) εἶμαι μαθητὴς (συχνάζω εἰς τὸ σχολεῖον τινος· (ἐνίοτε) ἔγω σχολεῖον, παραδίδω μαθήματα, διδάσκω [« Ἐχρήσατο Ἰσαίῳ πρὸς τὸν λόγον ὑφηγητῇ, καὶ περ Ἰσοκράτους, τότε σχολάζοντος,» Πλ.)· (ἐπὶ τόπ.) εἶμαι κενὸς (ἄδειος). «Τόπος σχολάζων,» Πλ. «Ἐλαθέρα σχολάζουσα,» Ἰουλ., ἡ χηρεύουσα, (Γαλλ.) vacante. «Ἡμέρα—,» « Ἀξ., ἡ (κοιν.) Σχολή.

Σχολαῖος, α, ον, (τὸ παρθ. Ἀττ. -αίτερος, -αίτατος). Ὁ σχολῇ (ἐν ἀνέσει, μὲ ἀργοπορίαν) γινόμενος ἢ πράττων τι, βραδὺς· ἀμελής, ἀργοκίνητος. «Τὸ σχολαῖον τοῦ βαδίσματος,» Πλ.

Σχολαιότης (ἡ), το χαρακτηριστικὸν τοῦ σχολαίου, βραδύτης, ὀκνηρία, ἀργοπορία.

Σχολαίως (τὸ παρθ. Ἀττ. -αίτερον, -αίτατα), επίρ. = Σχολῇ, μὲ ἀργοπορίαν, βραδέως, ἐν ἀνέσει· κατ' ὀλίγον, ἀνεπαισθήτως. « Ὁ μὲν θάττον, ὁ δὲ σχολαιότερον,» Δημ. « Ἄρχεσθαι πολέμου ὡς σχολαιότατα.. καταλύεσθαι δὲ ᾗ ζυνατὸν τάχιστα,» Ξεν.

Σχολαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Σχολάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων (ἀρχηγὸς) σχολῆς ἢ αἱρέσεως (συστήματος φιλοσοφ.).

†Σχολαστήριον (τὸ). μέρος ἁρμόδιον εἰς τὸ σχολάζειν, ὡμάτιον πρὸς σπουδὴν καὶ ἀνάπαυσιν, (Γαλλ.) cabinet d'étude.

Σχολαστής, οῦ (ὁ). ὁ σχολάζων, ἀργός «Βίος—,» Πλ.

Σχολαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιβάλλων εἰς τὸ σχολάζειν, σχολαστικὴ ἕδρα. «Σύλλογος—,» Ἀρστ., συναθροίσεις ἀργῶν ἀνθρ. « Τὸ σχολαστικόν,» αὐτ., ἡ πρὸς τὸ σχολάζειν ῥοπή. 2) ὁ σχολάζων περὶ τοὺς μαθητάς, σπουδαῖος, λόγιος. « Μεμάκισμαι σχολαστικὰ θηρεύων,» Ἀθ. 3)(μτγν.) ὁ περιορίζων ὅλην του τὴν σοφίαν εἰς τὰ γράμματα τοῦ σχολείου, (ἐπμ.) ἀχρηστος καὶ γελοῖος ὡς πρὸς τὰ τοῦ βίου, (Γαλλ.) pédant. « Ὁρᾷς οὖν ὅτι σχολαστικὸν σε δεῖ γενέσθαι, τοῦτο τὸ ζῷον οὐ πάντες καταγελῶσιν;» « Ἐπικτ. « Τί τοῦτ' οὖν τὸ μειρακιῶδές ἐστιν; ἢ ὄψιαν ὡς σχολαστικὴ νόησις ὑπὸ περιεργείας λήγουσα εἰς ψυχρότητα,» Δογγ. 4) (βυζ.) δικηγόρος. « Δεῖσθαι ἄδειαν τοῦ καταστῆναι ἐκδίκους σχολαστικούς, εἵτινες αὐτὸ τοῦτο τὸ λειτούργημα τοῦ ἐκδικεῖν τὰ πράγματα ἐπιτήδευμα ἔχουσι,» Συνεδ.

Σχολεῖον (τὸ). τόπος σχολῆς (διατριβῆς πρὸς μάθησιν, πρὸς ἐκπαίδευσιν), διδασκαλεῖον, σπουδαστήριον.

Σχολή (ἡ), [ἔχειν]. ἀργία, εὐκαιρία, ἄνεσις, ἀνάπαυσις, (Γαλλ.) loisir. «Ἄλλως καὶ σχολὴ ἐστιν· τί γὰρ παίζῃ ἂν ἐγώ τις;» « Θκρ. « Οὐ σχολή,» Δκ., ὃν ἐγὼ καιρόν, δὲν ἀδειάζω. «Αὐθις, ἡνίκ' ἂν σχολὴν λάβω,» Εὐρ. «Ἵν' ἐμὲ μηδὲν ὄντα ὧδ' βαδίζων σχολὴν ἄγεις, ἀλλ' ἐνεργός εἶῃς,» Λκ. (καὶ μὲ γεν.) « Πονωι — ,» Εὐρ. (καὶ πρόθετ. ἐν εἶναι ἐπίρ.) «Ἐπὶ σχολῆς,» « αὐτ., ἢ « Κατὰ σχολήν,» Ἀρχρ., ἐν ἀνέσει, καθ' ἡσυχίαν. « Σχολὴν ἄγειν ἀπό τινος,» Ξεν.,= Σχολάζειν. « Δοκεῖ τε ἡ εὐθυμονία ἐν τῇ σχολῇ εἶναι,» Ἀρστ. 2) ὁ καιρὸς τὸν ὁπ. φέρουσι τὶς εἰς τι, ἐνασχόλησις. « Σχολὴν ἔγειν πρός τι (ἢ) ἀμφί τινα,» Ξεν., ἐνασχολεῖσθαι εἰς. 3) ἔργον τὸ ὁπ. πράττει τις ἐπὶ σχολῆς (σχολάζων)· (ἰδιωτ.) πορεύσιμος ἢ ἀκροασις μαθήματος, σπουδή, μελέτη· μάθημα γραμμένον, μελέτημα. « Τὴν γενομένην μοι σχολὴν περὶ τοῦ ἀκοῦσαι, ἀπέστελκά σοι,» Πλ. 4) = Σχολεῖον. « Οἷς ἐν τῇ σχολῇ παραδείγμασι χρώμεθα,» Ἀρ. «Τῆς Ἀθηναίων πόλεως εἰκόνα ποιήσας τὴν ἑαυτοῦ σχολὴν,» Δ. Ἁλ. « Μεμνημένος ὡς οὐκ εἰς θέατρον, οὐδὲ ὠδεῖον, ἀλλ' εἰς σχολὴν καὶ διδασκαλεῖον ἀφῖκται. 5)= Σχολαστηρίον. 6) βραδύτης, χρονιστρόφη, ἀργοπορία. «Ὡς ὁ' αὐτῷ ἐδόκει σχολὴ γίγνεσθαι,» « Θκ., (ὕβ. ‖ ἡ ἐπιτ.) Σχολὴ (ἑλλ. προβ.), επίρ. ἀντὶ Σχολαίως, ἀγάλι-ἀγάλι, ἐν ἀνέσει, βραδέως· δυσκόλως· μόλις καὶ μετὰ βίας· (κατ' ἔκτ.) παντάπασιν, οὐδόλως. «Σχολὴ σκοπεῖν,» « Δινοκρ.,= Ἐπὶ σχολῆς. «Εἰ σχολὴ ὑπήκουόν σοι,» Ξεν. «Σχολῇ παρεῖσθαι,» αὐτ. « Σχολῇ σ' ἂν ἐστειλάμην,» Σοφ. (καὶ μετὰ τοῦ Γε) « Σχολῇ γε,» (ἐργ.) πῶ μένε πλέον!

πολὺ ὀλιγώτερον. « Εἰ δὲ μὴ τούτων, σχολῇ τῶν γε ἄλλων, » Ἀρστ. « Μὴ γιγνώσκων τὴν οὐσίαν..., σχολῇ γέ γε διϊθότητα διαγνώσεται, » Πλάτ., (παρβλ.) Σπουδή.

†Σχολιάζω, Μ. άσω. Κάμνω (Ἐξηγῶ μὲ) σχόλια.

†Σχολιαστής, οῦ (ὁ). ὁ σχολιάζων (ἑρμηνείων μὲ σχόλια) παλαιὸν συγγραφέα.

Σχολικός, ἡ, όν. Σχολῆς (Σχολείου) ἴδιος. « Παράδοσις (« Ὑπόθεσις, « Παρασημείωσις) σχολική, « Ρωμ. « Ὑπέρμετρον ἔμελλε φανήσεσθαι τὸ σύνταγμα, ᾧ σχολικὸν μᾶλλον ἢ παραγγελματικόν, » Ἀπλλν. 2) (ἐνίοτε κατ' συνκδχ.) αὐτὶ Παιδαριώδης, (Γαλλ.) qui sent l'école. « Ἔστι δὲ πάθος ἄκαιρον ᾧ κενὸν (ᾧ σχολικὸν) ἔνθα μὴ δεῖ πάθους, ἢ ἄλλετρον ἔνθα μετρίᾳ δεῖ, » Λογγ. « Σχολικὸν ἀγνόημα, « Ελλ. Ὁμ.

Σχολικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν σχολείων καθὼς συνειθίζουν εἰς τὰ σχολ.

Σχολιογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω σχόλια, σχολιάζω, [ἐκ τοῦ

Σχολιογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων σχόλια (ὑπομνήματα). ||. (οὐσ.) Σχολιαστής.

Σχόλιον (τό). τὸ κατὰ σχολὴν ἢ ἐν τῇ σχολῇ (ᾗ) γινόμενον σημείωμα πρὸς ἑρμηνείαν συγγραφέως. 2) σχολικὸν μελέτημα, γύμνασμα (συνθεμένον μὲ πομπώδεις λέξεις). « Ἀκούσατέ μου σχόλια λέγοντος, « Ἀρέ.

†Σχολιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει σχολίων ἢ μετὰ σχολίων.

Σχολύδριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σχόλιον.

Σχόμενος, η, ον, μσ. ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. καὶ

Σχοῦ, μσ. ἀόρ. 6'. τῆς πρς. τοῦ Ἔχω.

†Σχῦρος (ὁ), Γλσ. ὁ ἀκανθόχειρος.

Σχῶ, ἀόρ. 6'. τῆς ὑποτ. καὶ

Σχών, οῦσα, όν, ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Ἔχω.

Σῷ, δοτ. ἐν. τῆς κτητ. ἀντων. Σός.

Σᾷ, Ἀττ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ Σῶσι, ὑποτ. πλθ. τοῦ Σῴζω.

†Σωδάριον (τό), = Σουδάριον.

Σῶδες (αἱ, εἶδος κελαδιστικῶν πτηνῶν, (Ὀππ. ἰξ. Γ', Ζ).

Σῶες, ἀσυναίρ. ἀντὶ Σῶς, επν. ὑποστ. πλθ. τοῦ Σῶς.

Σώεσκον, Π. Ἰων. παρτ. τοῦ Σώω=Σῴζω.

†Σωζοπολις, ιδος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἀντὶ Σωσινόλις.

Σῴζω ᾗ, κατ' ἀρχ. παράλ.) Σῴζω [σῶς], Μ. σώσω (ἀόρ. Ἔσωσα. πρκ. Σέσωκα ᾗ θ. Σέσωσμαι ᾗ Ἀττ. Σέσωμαι, ἀόρ. παθ. Ἐσώθην). Φυλάττω (σῶον), διατηρῶ διαφυλάττω. « Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μὴ πυθέν ἄλλοθεν αὖοιεν Ὀδ. Ε. φυλάττων διὰ πρυτανεύματος. « Ἐγὼ γὰρ εἶμι ἐκπιεῖν τὸν κώνα πρὸς τὰς θεούς, ὁ ὑμᾶς σώζων ὥστε μήτε ὑπ' ἀνθρώπων κλέπτεσθαι, μήτε ὑπὸ λύκων ἁρπάζεσθαι., « Ξεν. « Ἡ εὐταξία σώζειν δοκεῖ, ἡ δὲ ἀταξία πολλοὺς ἤδη ἀπολωλεκεν, « αὐτ. (ἀπόπ.) « Πάντας, εὔχεσθαι μετὰ τῶν ἑαυτῶν παιδῶν, Ἀθήνας μάλιστα σῴζεσθαι, « αὐτ. « Ἵνα τὸ διάφορον ἑκάτερον σώζηται, « Ἀξ. 2) (μὲ γεν. ἢ μόνην ἡ προθετ.) ἀποτρέπω, ἀπαλλάττω, προφυλάττω, ἐλευθερόνω. « Ἐχθρῶν [« Κακῶν, « Ἐκ θανάτου, « Ἐκ πολέμου κτλ.)—, « Σοφ., Εὐρ., Ὁμ., Ξεν. (καὶ ἀπαρ.) « Αἵτινες σώζουσι θανεῖν, « Εὐρ. (καὶ ἀπολ.) « Ὅτως, ἢν μέν δυνώμεθα, καλῶς νικῶντες σωζώμεθα· εἰ δὲ μή, ἀλλὰ καλῶς γε ἀποθνήσκωμεν, « Ξεν. 3) (μτφ.) φυλάττω ἀπαράβατον. « Τὸν νόμον —, « Ἀξ. μὲ δοτ. ἡ (συχνότ.) κρυπτ. αἰτ. ἢ ἀπαρ.) φέρω τι ἢ τινα σῶον (καὶ πθ. φθάνω ἢ ἐπιστρέφω) σῶος πανδοκεῖ. « Εἰς ποταμὸν (« Πολίνδε)—, « Ὁμ. « Δίκα νέκυν ἐπὶ νῆα σαώσῃ γυμνόν, « Ἰλ. Ρ. « Σωθέντος ἐμοῦ ὀπίσω εἰς οἶκον τὸν ἐμόν, « Ὑπ. « Μόλις ὅμως ἐσώθην, « Θκρ. 5) (μσ.) φυλάττω εἰς τὴν μνήμην μου, ἐνθυμοῦμαι. « Σῴζου τοῖς, « Σοφ. « Ὧν με προὐδιδάξατο, οὐδὲν παρῆκα, ἀλλ' ἐσωζόμην, « αὐτ. (καὶ πθ.) « Ἃ ὁ' ἂν μάθῃς, ταῦτα σώζεσθαι φιλεῖ πρὸς γῆρας, « Εὐρ. 6) (πθ.) εἶμαι ὑγιὴς (εἰς καλὴν κατάστασιν), εὖ ἔχω (ἐν γέν.) ὑπάρχω διαμένω (ζῶ. Σῶμα)· εὐδοκιμῶ, ἐπιτυγχάνω (« Τῷ μέλλοντι σώζεσθαι δεῖ φίλους ἀγαθοὺς ἢ διαπύρους ἐχθροὺς ὑπάρχειν, « Πλ.)· (Ἐκκλησ.) σώζω τὴν ψυχήν μου. « Ἐν συὶ πᾶς' ἔγωγε σώζομαι, « Σοφ. « Ἄνδρες μγκστ. σωζόμενοι, « Θγν, μὴ ὑγιαίνοντες, παραφρονοῦντες ἢ ἀπελπισμένοι. « Ὁ θέλων πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι, « Γρφ, « Ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται, « αὐτ. (καὶ ἐν εἴδει εὐχῆς ἢ προσρωνήσεως) « Σῶζου, « Σῶζοις, « Σωθείης, « Ἀξ. « Πιερίδες, σῶζοισθε « Ἐκγρ.

†Σωκάριον (τό), = Σχοινίον (χωρομετρ.). « Τὸ σωκάριον τῆς σπορίμου γῆς ἱ ὀργειὰς ὀφείλειν, « Ἡρ.

Σωκέω-ῶ, Μ. ήσω, Ρ. ἐσχύω. (μὲ ἀπαρ.) δύναμαι (ἠμπορῶ) νά, [ἐκ τοῦ

Σῶκος (ὁ), Π. ὁ ἰσχύων, ἰσχυρός (ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ) σωστικός, ἢ σωστικος.

Σωκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Μιμοῦμαι τὸν Σωκράτην, ζῶ (ἐνδύομαι κτλ.) Σωκρατικῶς.

Σωκρατίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι τὰ ἤθη ἢ Ἀκολουθῶ τὴν διδασκαλίαν (Εἶμαι ὀπαδὸς τοῦ συστήματος) τοῦ Σωκρ.

Σωκρατικός, ἡ, όν. Ὁ τοῦ Σωκράτους, (ἰδιαιτ.) μαθητὴς τῆς σχολῆς (ὀπαδὸς τοῦ συστήματος) τοῦ Σωκρ.

Σιφλὴν [σῦλός;], ἠνος (ὁ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα καλάμου. (ἰδιαιτ.) σωληνάριον ὑδραγωγείου, (Τουρκ.) κιουνγκι· κεραμίδα στέγης. 2) (μτφ.) αὐλακιὰ στήλης, (Γαλλ.) cannelure (ἀθ. διπλωματιὰ ἐνθύματος. 3) εἶδ. θαλασσ. ὀστρακοδέρμου, (κοιν.) σωλῆνα.

Σωληνάριον καὶ Σωληνίδιον (το), = Σωληνίσκος.

Σωληνίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω τι εἰς εἶδος σωλῆνος, (Γαλλ.) canneler, (παρβλ.) Σωληνόω.

Σωληνίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Σωλήν, σωληναράκι.

Σωλήνιον (τό), = Σωληνίσκος.

Σωληνισμός (ὁ), τὸ αὐσ. τοῦ Σωληνίζω.

Σωληνοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (ἁλιεύων) σωλῆνας.

Σωληνόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω (Εσωλαίνω κατὰ μῆκος) εἰς εἶδος σωλῆνος, (παρβλ.) Σωληνίζω.

Σωληνωτός, ἡ, όν. Σκαμμένος ἔσωθεν (Καμωμένος) εἰς εἶδος σωλῆνος. « Στελὰς σωληνωτὰς, « Βιτ., πλατείας ὥστε αἱ πτυχαὶ αὐτῶν καταπίπτουσαι νὰ σχηματίζωσι σωλῆνας, ἢ (ἁπλῶς) ὀραιοτάς.

Σῶμα (τό), [σώζω θ]. τὸ κορμὶ (ἀνθρ. ᾗ ζ.)· (κυρ. καὶ εἰς τὸν Ὅμ. πάντοτε ἀντὶ) λείψανον νεκροῦ, πτῶμα. « Τὸ δ' ἐμὸν σῶμα, ὅταν τελευτήσω, τῇ γῇ ὡς τάχιστα ἀπόδοτε, » Ξεν. « Ἔγωγε οὐδέποτε τοῦτο ἐπείσθην, ὡς ἡ ψυχὴ μὲν ἂν ἐν θνητῷ σώματι ᾖ, ζῇ· ὅταν δὲ τούτου ἀπαλλαγῇ, τεθνηκεν, « αὐτ. « Εὖ εἶχον τὰ σώματα πρὸς τὸ δύνασθαι σρατιωτικοὺς πόνους φέρειν, « αὐτ. 2) (συνκδχ.) ἄνθρωπος, πρόσωπον, ὑποκείμενον (ἴδιαιτ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) σαλάδοι, ἀνθρωποῦσι. « Τοῦ σώματος γὰρ οὐκ ἐξ τὸν κύριον κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ τὸν ἐωνημένον, « Ἀριστφ. « Σώματα ἐλεύθερα, « Ξεν. « Σῶμα γυναικεῖον εἰκογενές, « Ἐπγρφ. « Εὐθήνεια χρημάτων καὶ σωμάτων, « Ἀρστ. « Σώματα ἀγαθὰ καὶ καλὰ πόθεν ἂν ἐκλεχθῆναι ἢ ἐξ Ἀθηνῶν; « Ξεν. 3) (ἐνίοτε) τὸ γεννητ. μόριον. « Σῶμα παιδοποιόν, « Δίλ. 4) (ἐν γεν.) ὄγκος ὕλης ὁποιασδήποτε, (Γαλλ.) masse· σύνθετόν τι ἐκ πολλῶν μορίων (ὅλ. μτνμ.) σύστημα, (Γαλλ.) corps. « Τὸ σῶμα τὸ τοῦ ὕδατος πᾶν, « Ἀριστ. « Τὸ τῆς ἀμπέλου σῶμα, « Γεωπον. « Τὰ μὲν πρόσθια λαμπρὰ .. συγγράφοντας, τὸ σῶμα δ' αὐτὸ τῆς ἱστορίας μικρόν τι καὶ ἀγενὲς ἐπαγαγόντας, « Ακ. « Βιβλίου σῶμα, « καὶ « Βιβλία ἐν σώμασι, « Συνοδ., τὰ δεμένα εἰς φύλλα ὄχι τυλιγμένα (εἰλητά, εἰλητάρια). « Σῶμά ἐς· μέγεθος τριχῇ διαστατόν, « Γαλ.

Σωμαλειπτεω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλείφω τὸ σῶμά μου καθὼς οἱ ἀθλητὰι, γυμνάζομαι, Σωμασκέω.

Σωμασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσκῶ (Ἐξασκῶ) τὸ σῶμά μου, γυμνάζομαι· (σπν. μτβτ.) γυμνάζω. « Ἐσωμάσκει τὸν πολεμον, « Πλ., ἑτοιμάζετο πρὸς.

Σωμασκητὴς, οῦ (ὁ). ὁ σωμασκῶν (γυμνάζων) τοὺς ἀθλητὰς, ἄλλ.) Ἀλείπτης.

Σωμασκία (ἡ), τὸ σωμασκεῖν, ἡ τοῦ σώματος ἐξάσκησις (γύμνασις).

Σωματεῖον (τό), = Σωμάτιον. 2) = Σχηματοθήκη (θεάτρου)· 3) συγκρότημα, σύστημα, (Γαλλ.) corporation (ἐ).

Σωματεμπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμπορεύομαι σώματα (ἀνθρώπους), μεταφέρομαι τὴν σωματεμπορίαν.

Σωματεμπορία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σωματεμπόρου.

Σωματέμπορος (ὁ). ὁ ἀγοράζων καὶ με-

ταπωλῶν (ἐμπορευόμενος μὲ) σώματα (σκλάβους), (ἄλλ.) ἀνδραποδοκάπηλος.
Σωματηγέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ὀδηγῶ σῶμα (στρατιωτῶν κτλ.), εἶμαι-
Σωματηγός (ὁ, ἡ). ἀρχηγὸς σώματος (στρατ. κ.τ.λ.)· 2) (Γλσ.) ὁ ἄγων (φέρων, σηκόνων) ἄνθρωπον. ■ Ἡμίονος —, ■ Ἐτυμολ., (πρὸς διαστολὴν τοῦ Φορτηγός).
Σωματία (ἡ), Γλσ. δέρμα ζώου ἐργασμένον διὰ γράψιμον, μεμβράνα.
¿Σωματίζω, Μ. ἰσω, (Φλοφ.) = Ἐνσωματόω, (Γαλλ.) incorporer.
Σωματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ σῶμα· ὁ τοῦ σώματος ἢ μετὰ σώματος, (Γαλλ.) corporel· σαρκικός.
Σωματικῶς, ἐπίρ. Ἐν σώματι ἢ Μετὰ σώματος.
†Σωμάτινος, η, ον. Ὁ τοῦ σώματος ἢ ἐκ σώματος.
Σωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σῶμα, μικρὸν ἢ εὐτελὲς σῶμα, κορμάκι· μόριον· ἄτομον. 2) τομίδιον (βιβλίου). 3) = Σωμασεῖον(ς).
Σωματοβλαβία (ἡ). βλάβη τοῦ σώματος (εἰς τὸ σῶμα).
Σωματοειδής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = ειδῶς. Ὁ ἐν εἴδει σώματος, σώματι ὁμοιος, ἢ (μτγν.) ὁ ἀποτελῶν ἓν σῶμα (μίαν συνέχειαν), συστηματικός. ■ Ἱστορία —, ■ Πλδ.
Σωματοθήκη (ἡ). θήκη σώματος (νεκροῦ), νεκροθήκη.
Σωματοκάπηλος (ὁ) = Σωματέμπορος
Σωματοποιέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κάμνω σῶμα (δίδω σύστασιν εἰς) τι, αὐξάνω, ἐνδυναμόνω. 2) (συχνότ.) συγκροτῶ ἐκ πολλῶν (ἑνόνω εἰς) ἕνα σῶμα. 3) Σχλ. ἀντὶ Προσωποποιέω.
Σωματοποιία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σχηματισμὸς (σύστασις) σώματος.
Σωματοπρεκής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = πρεπῶς. Ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς σῶμα, σώματος ἴδιος.
Σωματότης (ἡ), (φλσφ.). ἡ ἰδιότης (τὸ ἀρχικὸν χαρακτηριστικὸν) τοῦ σώματος.
Σωματοτροφεῖον (τὸ). τὰ μέρος ὅπου τρέφονται καὶ φυλάττονται σώματα (σκλάβοι, ἀνδράποδα).
Σωματουργία (ἡ) = Σωματοποιία.
Σωματοφθορέω-ῶ, Μ. ἤσω. Φθείρω (διαφθείρω, ἀφανίζω) τὸ σῶμα, (εἰς τὸν Αἰσχλ. τὸ διώρθ. Δωματοφθορέω).
†Σωματοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (ἀφανίζων) τὸ σῶμα.
Σωματοφορβὸς (ὁ, ἡ), Π. [σ. φέρβω]. ὁ τρέφων τὸ σῶμα, θρεπτικός.
Σωματοφρουρητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Σωματοφύλαξ.
Σωματοφυλακέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι (Φυλάττω ὡς) σωματοφύλαξ.
Σωματοφυλακία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ σωματοφύλακος.
Σωματοφυλάκιον (τὸ). μέρος ὅπου φυλάττεται σῶμα (νεκροῦ), τάφος.
Σωματοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ τοῦ σώματος (βασιλέως), δορυφόρος.
Σωματόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ λάβῃ σῶμα (σύστασιν), σωματοποιῶ· (πθ.) λαμβάνω ἢ μεταβάλλομαι εἰς σῶμα, πήζω. ■ Ὅποι σωματωθέντες, ■ Θρρ.
Σωματώδης, ους (ὁ, ἡ), = Σωματοειδής, ὀγκώδης, στερεός, (Γαλλ.) corpulent.
Σωματωδῶς, ἐπίρ. Σωματικῶς, Σωματοειδῶς.
Σωμάτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σωματόω, ἡ εἰς ὄγκον σύστασις, συσσωμάτωσις, πῆξις.
Σῶν, αἰτ. καὶ οὐδ. τοῦ Σῶς.
Σωνόω, Π. σπν. ἀντὶ Σώζω.
Σώσαι, Π. κθ. ἡ μσ. τοῦ Σώω = Σώζω. 2) (ἐνίοτε καταχρ.) ἀντὶ Σοῦμαι = Σεύομαι, ὁρμῶ. ■ Σώοντο παρίξ. ■ Ἀτλλν.
Σωνυσύτης, ου (ὁ), Π. = Σωνυσύτης.
Σῶος, α ἢ ος, ον, ἀσυναίρ. ἢ κατ' ἔκτ. (σπν. ἑν.) ἀντὶ Σῶς.
†Σωπαίνω καὶ Σωτσαίνω, Μ. ανῶ, Γλσ. (κυρ. ἐπὶ σκύλου) καὶ
Σωπάω-ῶ, Δ. ἀντὶ Σιωπῶ.
Σωρακίς, ίδος (ἡ). κομμάτι χονδροῦ μαλλινου ὑράσματος μὲ τὸ ὁποῖο σφουγγίζουν καὶ ἰσάζουν τὰς τρίχας τοῦ ἀλόγου ἀφ' οὗ τὸ ξυστρίσουν, [Τορκ.] γκεμπρίς, [ἐκ τοῦ
Σώρακος (ὁ), [σωρός]. καλάθι (κυρ. πρὸς ἐναπόθεσιν ξηρῶν φύκων ἢ φοινίκων). 2) = Ξυλοκαλάθιον. 3) πλεκτὸν τι κιβώτιον (σεπέτι) διὰ τὰ ἐνδύματα τῶν ὑποκρ. τοῦ θεάτρου.
Σωρεία (ἡ), = Σωρος. 2) = Σώρευσις.
Σωρείτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ σωροῦ ἢ ἐν εἴδει σωροῦ, σωρευτός· (ἰδιαιτ. εἰς τὴν διαλεκτ.) εἶδος συλλογισμοῦ ἐκ πολλῶν ἀλλεπαλλήλως ἐπιφερομένων (ἐπισεσωρευμένων) προτάσεων.
†Σωρεύς (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Σωρός.
Σώρευμα (τὸ), σωρός, συμφόρημα, ἐπισώρευμα.
Σωρευσις, εως (ἡ). τὸ σωρεύειν, συστώρευσις, ἐπισώρευσις.
Σωρευτός, ἡ, όν. Σωρευμένος, σωρευστός.
Σωρεύω, Μ. εύσω. Κάμνω (Συνάζω εἰς) σωρόν, σωρεύω· σκεπάζω μὲ σωρούς ἀπό. ■ Τοὺς βωμοὺς λιβάνῳ —, ■ Ἡρωδ.
Σωρηδόν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει σωροῦ (μτγν.) εἰς πλῆθος, ἀλλεπαλλήλως.
Σωρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὁμοιος μὲ σωρόν. ■ Σωρικὴ ἀπορία, ■ Σξτ., = Σωρείτης (συλλογισμός).
Σωρίτης, ου (ὁ), = Σωρείτης, Σωρικός.
Σωριτικός, ἡ, όν. Ὅμοιος μὲ σωρίτην, (ὄθ.
Σωριτικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει σωρίτου.
Σωρῖτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Σωρίτης, (ἐπιθετ. ἡ Δήμητρα) ὡς ἔφορος ἢ χορηγὸς τῶν σωρῶν (τῶν γεννημάτων).
Σωροειδής, έος (ὁ, ἡ). Ὁ ἐν εἴδει σωροῦ.
Σωρός (ὁ), [συγγ. τῷ Σάτυρ καὶ Σίφω]. σωρός, στοῖβα (μτγν. ἐν γέν.) πλῆθος. ■ Ἀγαθῶν, — ■ Ἀξ.
Σῶς (ὁ, ἡ), (τὸ οὐδ. Σῶν, πλθ. ἡ ὁμμ. Σῷ ἢ Σῶς [κατὰ κρσ. ἀντὶ Σῶες], ἡ αἰτ. Σῶς, οὐδ. πλθ. σπν. Σᾶ), Ἀττ. ἀντὶ Σόος = Σῶος, ἀκέραιος, ἀπείρακτος· (μτφρ.) βέβαιος, ἄφευκτος. ■ Νῦν ταί σῶς αἰκὺς ὄλεθρος. ■ Ὁμ. (τὸ ὁπ. ὁ Κορ. παρέφρασεν εἰς τὸ κ.ν.) τώρα ἔσωσεν ὁ φανισμός σου.
†Σωσάνιον (τὸ), Γλσ. τὸ μέρος τοῦ θώρακος τὸ ὁπ. ἀσκέπαζε (ἔσωζε) τοὺς ὦμους.
Σῶσι, Ἰων. ἀντὶ Σήθουσι, γ', κλθ. πρστ. τοῦ ἐνεστ. τῆς ὁριστ. τοῦ Σήθω.
Σωσίβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τὴν ζωὴν (τὸν βίον), σωτὴρ, σωτήριος.
Σωσίκοσμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων (διατηρῶν) τὸν κόσμον ἢ τὴν τάξιν.
Σωσιμέβροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τοὺς βροτοὺς (τοὺς ἀνθρ.).
Σωσίοικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τοὺς οἴκους.
Σωσίπολις, ίδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τὰς πόλεις ἢ τὴν πόλιν.
Σώστης, ου (ὁ), σπν. ἀντὶ Σωτήρ.
Σωστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ σώζειν, σωτήριος· (μὲ γεν.) συντηρητικός. ■ Τὸ ἴσον, σωστικόν ἐστι τῆς ὁμονοίας, ■ Ἀρχ.
Σωστικῶς, ἐπίρ. Σωτηρίως. ■ Σ. ἔχω, ■ Αξ., ἐμπορῶ (εἶν' ἐλπὶς) νὰ σωθῶ.
Σωστός, ἡ, όν. Σεσωσμένος ἢ, Δυνάμενος νὰ σωθῇ, ἐπιδεκτικὸς σωτηρίας.
Σῶτρον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). τὸ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τινὸς προσφερόμενον (δῶρον ἢ δῶρον), (κυρ.) τὸ διδόμενον εἰς τὸ ἱατρὸν πρὸς ἀνταμοιβὴν διὰ τὴν θεραπείαν ἀσθενοῦς. 2. = Σῶτρον.
Σώτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ Σωτήρ.
Σωτέος, α, ον, θετ. τοῦ Σώζω.
Σωτήρ (ὁ), (ἡ κλητ. Σῶτερ). ὁ σώζων (προφυλάττων ἢ ἀπαλλάττων) τινὰ ἀπὸ κακοῦ, λυτρωτής, ἐλευθερωτής· προστάτης· (ἐπίθετ.) Σωτήριος. ■ Τιμὰς σωτῆρας ἔχοντες, ■ Εὐρ.
Σωτηρία (ἡ), λύτρωσις, ἀπαλλαγή· (μὲ αἰτ. πράθετ.) εὐτυχὴς ἐπιστροφὴ (ἀποκατάστασις).
†Σωτηριακόν (τὸ), Γλσ. φιλοδώρημα διὰ τὴν ἐκφορὰν νεκροῦ, ἔξοδον θανῆς.
Σωτήριος (ὁ, ἡ). σωτηρίας πρόξενος, σωστικός, σωτηριώδης, (Γαλλ.) salutaire. ■ Τὸ σωτήριον, ■ Αξ., ἀντὶ Ἡ σωτηρία. ‖. Σωτήρια (τὰ), (ἑορτ. ἱερὰ) τὰ τελούμενα ὡς εὐχαριστήρια διὰ τὴν σωτηρίαν τινός. ■ Ἐπεὶ, περὶ σωτηρίας ἡμῶν λεγόντων, εἰωνὸς τοῦ Διὸς τοῦ Σωτῆρος ἐφάνη, δοκεῖμοι εὔξασθαι τῷ θεῷ τούτῳ (ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς) θύσειν σωτήρια, ■ Ξεν. 2) σωτηρίας ἐπιδεκτικός. ■ Νόσημα —, ■ Γαλ. 3) (εἰς τὴν Σμύρνην ἢ, κατ' ἄλλ., τὴν Μυρίνην καὶ ἀλλοῦ) τὸ ἀναγκαῖον, (Ἐπιχ.).
Σωτηριώδης, ους (ὁ, ἡ). σωτηρίας πρόξενος, σωτήριος.
Σωτηριωδῶς καὶ
Σωτηρίως, ἐπίρ. Μετὰ σωτηρίας, πρὸς σωτηρίαν, Σωστικῶς.
†Σώτρευμα καὶ
Σῶτρον (τὸ), [τόομαι ἢ σῶς]. τὸ ξύλον τῆς περιφερείας (τῆς ἁψίδος) τοῦ τροχοῦ, (Γαλλ.) la jante· (ἐν γέν.) ὁ τροχὸς (ἀθ. Ὕστερος ἀπήνη).
Σωφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι σώφρων (σεμνὸς, ἐγκρατὴς ἢ φρόνιμος), φέρομαι φρονίμως ἢ, φυλάττω σωφροσύνην. ■ Τὰ σεσωφρονημένα, ■ Αἰσχν., τὰ σωφρόνως (φρονίμως) πεπραγμένα.
Σωφρόνημα (τὸ). ἔργον σωφροσύνης (ἐγκρατείας ἢ φρονήσεως).
¿Σωφρονητικός, ἡ, όν, = Σωφρονικός. ■ Τὸ σωφρονητικόν, ■ Ξεν., ἀντὶ Ἡ σωφροσύνη.

Σωφρονίζω, Μ. ίων. Κάμνω τινὰ σώφρονα (ὑβρίζοντα), (κοιν.) βάλλω γνῶσιν, τιμωρῶ ἢ ἐπιπλήττω πρὸς διόρθωσιν, (παρβλ. Νουθετῶ).

Σωφρονικός, ἡ, όν. Φύσει σώφρων (σεμνός, φρόνιμος).

Σωφρονικῶς, ἐπίρ. Σωφρόνως, κοσμίως, φρονίμως.

Σωφρόνισις, εως (ἡ), = Σωφρονισμός.

Σωφρονισμα (τό), τὸ γινόμενον ἢ λεγόμενον πρὸς σωφρονισμόν τινος, ἐπίπληξις ἢ τιμωρία πρὸς διόρθωσιν, νουθεσία.

Σωφρονισμός (ὁ), τὸ σωφρονίζειν ἢ σωφρονίζεσθαι, ἢ δι' ἐπιπλήξεως ἢ ἐλαφρᾶς τιμωρίας διόρθωσις.

Σωφρονιστήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Σωφρονιστής. ‖ • Σωφρονιστῆρες (ἐνν. ὀδόντες), • οἱ τελευταῖοι τραπεζῖται, (ἄλλ.) Κραντῆρες, (Γαλλ.) **dents de sagesse.**

Σωφρονιστήριον (τό), μέσον διὰ τοῦ ὁπ. ἢ μέρος ὅπου σωφρονίζεται τις, ἐπανορθωτικὸν κατάστημα.

Σωφρονιστής, οῦ (ὁ), ὁ σωφρονίζων (βάλλων γνῶσιν, κάμνων φρονιμώτερόν τινα, διορθωτὴς τῶν ἠθῶν. ‖. (εἰς τὰς Ἀθ.) ἄρχων ἐπιστατευόμενος τὴν ἐπιτήρησιν τῆς εὐκοσμίας εἰς τὰ γυμνάσια.

Σωφρονιστικός, ἡ, όν. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ σωφρονίζειν.

Σωφρονιστύς, ύος, (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σωφρονισμός.

Σωφρονούντως, ἐπίρ. (μτχ.) ἀνεῖκ

Σωφρόνως, ἐπίρ. Μὲ σωφροσύνην (φρόνησιν, ἐγκράτειαν), σεμνῶς, φρονίμως κτλ

Σωφροσύνη (ἡ). Ἡ ἀρετὴ τοῦ σώφρονος, ἐγκράτεια, φρόνησις, σεμνότης, κοσμιότης κτλ. • Εἶναι γὰρ ὁμολογεῖται σωφροσύνη, τὸ κρατεῖν ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν, • Πλάτ.

Σώφρων [σῶς, φρήν], ονος (ὁ, ἡ), (ἐντελ.) φρόνιμος (ἴδιαι.) ἐγκρατὴς τῶν ἐπιθυμιῶν, σεμνός, χρηστοήθης, μέτριος, (Γαλλ.) **chaste.** • Τὸ σῶφρον, • λέξ., ἀντὶ Ἡ σωφροσύνη. • Ἐπὶ τὸ σωφρονέστερον, • Ἡρ., μὲ πλειοτέραν φρόνησιν, φρονιμώτερα.

Σώχω, Ἰων., ἀντὶ Ψώχω, τρίβω, κατατρίβω.

Σώω, Μ. σώσω, Μ. ἀντὶ Σώζω, (Ζῶ καὶ Σώομαι).

Τ

ΤΑΓ ΤΑΓ ΤΑΙ

Τ τ, ταῦ (τό), ἄλλ., τὸ ἑκατὸν ἕνατον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβ. ‖. (ἀριθμ.) τ', τριακοστὸν (300) ἢ τριακοσιοστός, ἡ, όν· καὶ ,τ, τριακόσιαι χιλιάδες (300,000).

Τ', κατ' ἀποστροφ. ἀντὶ Τέ ἢ 2) Π. ἀντὶ Τοι.

Τά (τὸ α βραχ.), οὐδ. πληθ. τοῦ Ὁ. 2) Ἰων. ἀντὶ Ἅ, οὐδ. πληθ. τοῦ Ὅς.

Τὰ (τὸ α μακρ.), δωρικ. θηλ. τοῦ Ὁ.

Τᾷ, Δ. ἀντὶ Τῇ (δοτ. θηλ. τοῦ Ὁ) ἢ Ἧι (δοτ. θηλ. τοῦ Ὅς).

Ταβάϊτας [ξεν. ᾱ, ου (ὁ), ξύλινον πετήρων (ναυκλ.) τῶν Ἀσιανῶν

Τάβαλα (τά), [Περσ.] τὸ τύμπανον, (Ταρκ.) νταβούλι.

Ταβαρίτης, ου (ὁ), εἶδ. ἄρτου (Ὑψηλένος εἰς τὸν ταβᾶν), (παραβλ.) Ταγηνίας.

†Ταβελλίων [Δτ.], ωνος (ὁ). γραμματεὺς τῆς πόλεως, (ἄλλ.) νοτάριος.

†Ταβερνεῖον (τό), Λτ. ἐργαστήριον ξενοδοχείων (ὅθ. κοιν.) ταβέρνα.

†Ταβλα, ας (ἡ), (ἐκ τοῦ Λτ. **tabula**), τὸ σανίδι ἐπὶ τοῦ ὁπ. παίζουν τοὺς κύβους, (κοιν.) τάβλι, (ὅθ.

†Ταβλίζω, Μ. ίων. Παίζω τὸ τάβλι, κυβεύω.

Ταβλιόπη (ἡ), Π. ἀντὶ Κυβεία, ταβλοπαιξία, (Κωμ. παρῳδ. τοῦ Καλλιόπη).

†Ταβλιστήριον (τό). μέρος (οἴκημα) ὅπου ταβλίζουν (παίζουν τὸ τάβλι).

Ταβλιστής, οῦ (ὁ). ὁ ταβλίζων (παίζων τὸ τάβλι), κυβευτής, ταβλοπαίκτης.

Ταβυρίτης, ου (ὁ), ἴδε Ταβαρίτης

Ταγά! ἡ, Δ. ἀντὶ Ταγή.

Τάγαθόν, Τἀγαθᾶ, Ἀττ. κατὰ συνίφ. ἀντὶ Τὸ ἀγαθόν, Τὰ ἀγαθά.

†Ταγαῖος [ταγή], α, ον. Ὁ πράττων κατ' ἐπιταγὴν (τελῶν ὑπὸ τὰς διαταγάς) τινος.

Ταγγή (ἡ), [τήκω]. ταγγίδα. 2) (ἰατρ.) εἶδ. πρηξίματος (χοιράδος)

Ταγγίασις, εως (ἡ). ταγγάδα, τάγκισμα.

Ταγγίζω, Μ. ίων. Ταγγιάζω, γίνομαι ταγγός, ἢ, όν. Ταγγισμένος.

Τάγγος, εως-ους (τό), = Ταγγή.

Τάγγω, = Ταγγίζω.

Ταγεία (ἡ), [ταγεύω], τὸ ἄξιωμα τοῦ ταγοῦ, στρατηγία, (κυρ. εἰς τὴν Θεσσαλ.) ἡγεμονία· (ἐν γεν.) ἀρχή, ἐξουσία.

Ταγείς, εἶσα, έν, πθ. σύρ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ Τάσσω.

Ταγεύω, Μ, εύσω καὶ Π.

Ταγέω, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι ταγός (ἀρχηγός), (κυρ. εἰς τὴν Θεσσαλ.) ἡγεμονεύω· (Π. ἐν γεν.) ἄρχω, ἐξουσιάζω. (μὲ γεν.) • Ἐν' ἄνδρ' ἁπάσης Ἀσίδος ταγεῖν, • Αἰσχύλ. 2) (μὲ αἰτ.) τάττω εἰς μάχην, παρατάττω. • Ἀνδρας ἀρίστους πολῶν ἐπ' ἐξόδοισι τάγεσθαι τάχος, • αὐτ.

Ταγή (ἡ), Π. ἀντὶ Τάξις. 2) (Βυζ.) ἀντὶ Σύνταξις, (ὅθ. τὸ κοιν.) ταγῆνι.

†Ταγηνάριον (τό), (νλγ.) ὑποκορ. τοῦ Ἀταγήν, εἶδ. πτηνοῦ, λιβαδοπερδίκα.

Ταγηνίας, ου (ὁ), = Ταγηνίτης.

Ταγηνίζω, Μ. ίων. Ψήνω εἰς τὸ τάγηνον, τηγανίζω, (ὅθ.

Ταγηνιστός, ἡ, όν, = Τηγανιστός

Ταγηνίτης, ου (ὁ), (κυρ. ἄρτος) Ὑψημένος εἰς τὸ τάγηνον (εἰς τὸν ταβᾶν), μπαγάτσα.

†Ταγηνοκνισοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων τὴν κνίσαν (τὴν ὀσμὴν) τοῦ τηγανίσου, ῥιψηλατῶν τὰ τηγανητά, (Κωμ. ἐπιθ. παρασίτου).

Τάγηνον (τό), = Τήγανον, τηγάνιον.

Ταγηνοστρόφιον καὶ Ταγηνοστρόφον (τό). ἐργαλ. μαγειρ. διὰ τοῦ ὁπ στρέφουν τὰ τηγανιζόμενα.

Τάγιστον, Ἀττ. κατὰ κρᾶσ. ἀντὶ Τὸ ἄγκιστρον.

Τάγμα (τό). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι εἶνε τεταγμένον (βαλμένον εἰς τάξιν ἢ διωρισμένον)· (ἴδιαιτ) σῶμα στρατ., σπεῖρα, λεγεών, κτλ. • Τάγμα φυλακῆς ἡμερινῆς ἄγων, • Ὁλ. 2) τάξιμον εἰς τὸν θεόν, ἀφιέρωμα κατὰ συνέχειαν εὐχῆς, (χυδ. τάραμα. • Ἐκλεψεν τὴν βουλομένην χρυσοφορεῖν, τάγμα τι ἀνατιθεὶς ἐν τῷ ἱερῷ, • Ἀρστ.

Ταγματαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ταγματάρχης καὶ Ταγματάρχος, ου (ὁ). ἀρχηγὸς (στρατ.) τάγματος.

Ταγματικός, ἡ, όν 'Ο ἀνήκων εἰς (στρατ.) τάγμα, (Γαλλ.) **régimentaire**. • Ἱππεῖς ταγματικοί, • Γλσ., οἱ φέροντες τὴν ἀποσκευὴν τοῦ τάγματος.

Ταγμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Τάγμα.

†Ταγματοστρατηγία (ἡ), νλγ. ἀντὶ Ταγματαρχία, [ἐκ τοῦ

†Ταγματοστράταρχος (ὁ), νλγ. ἀντὶ Ταγματάρχης.

Ταγός (ὁ), [τάσσω], (Π. ἐν γέν.) ἀρχηγός, ἡγεμών, διοικητὴς (• Ὦ τῶν Ἀθηνῶν ταγὲ τῶν εὐδαιμόνων, • Ἀρχφ.), (παρβλ.) Ἄγος· (ἰδιαιτ. εἰς τὴν Θεσσαλ.) ὁ πρῶτος ἄρχων, ὁ ἀνώτατος (γενικὸς) ἄρχηγος. • Ἱάσων ταγὸς τῶν Θεσσαλ κληστήκει, • Ξεν.

Ταγοῦχος (ὁ), Π. [ταγή, ἔχω], = Ταγός, ἀρχηγός.

Τάγυρι (τό), ἄκλ. [γῦρις]. ψίχαλον. τὸ ἐλάχιστον, (μόνον εἰς τὴν φρ.) • Μηδὲ τάγυρι. • Εὐπ., (παρβλ. Γρῦ καὶ Στίλη.)

†Ταγύριον (τό), Γλσ. = τῷ πρηγ.

Τάδε, οὐδ. πληθ. τοῦ Ὅδε.

Τᾶδε, Δ. ἀντὶ Τῇδε.

Ταδί, Ἀττ. ἀντὶ Τίδε.

Τἀδικον, Ἀττ. κατὰ κρᾶσ. ἀντὶ Τὸ ἄδικον

Τάθη, Π. ἀντὶ Ἐτάθη, γ'. ἐν. προ. τοῦ κλ. ἀορ. τῆς ὁριστ. καὶ

Ταθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τείνω.

Ταί, Π. Ἰων. ἀντὶ Αἱ (πλθ. θηλ. τοῦ Ὁ) ἢ Αἵ (πλθ. θηλ. τοῦ Ὅς).

Ταῖ, Αἰολ. ἀντὶ Ταῖς, τάδε, ταῦτα.

Ταινία (ἡ), [τείνω]. λωρίδα (κυρ. ὑφάσματος), φασκιά, κορδέλλα· (ἰδιαιτ.) δέμα (χυδ. μπαντελίκα) τῆς κεφαλῆς, διάδημα ἢ, στηθοπάνι (ἐνίοτε) φλάμπουρον ἢ ἀνεμοδείκτης. 2) (μτφ.) ἀκροτήριον ἐπίμηκες, γλῶσσα (γῆς), ἢ πρόχωμα

ἅμου (περὶ τὰς ἐκβολὰς ποταμοῦ ἢ τὰς ἀκτὰς τῆς θαλάσσης), ξίφος στενόμακρος ἀπὸ ἄμμου. (ἄλλ.) Στῆθος. 3) εἶδ. σκώληκος τῶν ἐντέρων. (ἄλλ.) Ἕλμινς πλατεῖα. (Γαλλ.) ver solitaire. 4) εἶδ. ἰχθύος, ὁ παρβλ. Θάλονη. 5) (Γρφ.) ἰσοραλμ. ἀντὶ Ταινία (ταινιδων).

Ταινιάζω, Μ. άσω, = Ταινιόω.

Ταινίδιον καὶ **Ταίνιον** (τό), ὑποκορ. τοῦ Ταινία.

Ταινιόπωλις, ιδος (ἡ). ἡ πωλοῦσα ταινίας (κορδέλλας κτλ.).

Ταινιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀναδέω μὲ ταινίαν (κορδέλλαν), στεφανόω μὲ διάδημα. « Οὐδεὶς δὲ οὐκ ἐδεξιώσατο ἐκεῖνον, καὶ ὁ μὲν ἐστεφάνωσεν, ὁ δὲ ἐταινίωσε. « Ξεν. (καὶ παθ.) « Νικήσαντα ταινιοῦσθαι. « Ἀρστρ. .

Ταινιώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ταινίας, λεπτὸς καὶ στενόμακρος. « Ξύλα ταινιώδη, « Θρφ., τῶν ὀπ. αἱ φλέβες ἔχουν σχῆμα ταινίας.

Ταῖσι, Π. ἀντὶ Ταῖς.

Τἀκεῖ, Ἀττ. κατὰ κρᾶσ. ἀντὶ Τὰ ἐκεῖ.

Τἀκείνων, Ἀττ. κατὰ κρᾶσ. ἀντὶ Τὰ ἐκείνων.

Ταχείς, εῖσα, έν, παθ. ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Τήκω.

Ταχερὸς [τήκω], ά, όν. Λιωμένος, ἁπαλὸς· τρυφερὸς (« Σκελίδες ταχερώτατα, « Ἀθ., ὅ,που λιώνουν εἰς τὸ στόμα)· (ἐπὶ ὑδρ.) εὐκολοδιάστατος (μτγν.) μαλθακός, ἄπονος (« Γέροντες —, « Λε.)· (ἐνεργ.) σήψεως πρόξενος. « Ὕδατα ταχερά, « Ἱππκρ., μὲ τὰ ὁπ. βράζουν εὐκολώτερα (λιώνουν εἰς τὸ βράσιμον) τὰ ὄσπρια. « Ἔρως —, « Ἀνακρ. « Πένθος —, « Λξ. « Ἄσμα —, « Αἰλ. « Βλέμμα —, « Ἀθ., τὸ ἐρωτικόν. (Γαλλ.) tendre.

Ταχιφόρως, ατος ἢ ως (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ταχερὸν (τρυφερὸν) χρῶτα, ἁπαλόσαρκος.

Ταχερόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάνω τι νὰ γένῃ ταχερὸν (νὰ λιώσῃ), ἁπαλύνω (κυρ. δι' ἐφῄμεως).

Ταχερῶς, ἐπίρ. Εἰς τρόπον ὥστε νὰ λιώσῃ. « Ταχερῶς ἔχειν, « Δσκρ., τὸ βράζειν ὡς οὗ νὰ λιώσῃ.

Ταχῆναι, παθ. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τήκω.

Τακτέος, α, ον, θετ. τοῦ Τάσσω.

Τακτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (κυρ.) εἰς τὴν στρατ. τάξιν ἢ, ἱκανὸς εἰς τὸ τάττειν (παρατάττειν) στράτευμα, ὑπαγόμενος εἰς τὴν τέχνην τοῦ πολέμου. « Τακτικοὶ ἀριθμοί, « Ξεν., αἱ πολεμικαὶ τάξεις, τὰ στρατ. τάγματα. « Τακτικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ τοῦ πολέμου καὶ τῆς στρατ. διατάξεως. « Τακτικὰ (ἐνν. ἔργα ἢ παραγγέλματα), « τὰ ἀφορῶντα τὴν τέχνην τοῦ πολέμου καὶ τῶν στρατ. κινημάτων. « Τακτικοὶ (συγγραφεῖς), « Λξ., οἱ συγγράψαντες περὶ τῶν τακτ. « Τακτικὰ κινήματα, « Γρ., τὰ κανονικά.

Τακτικῶς, ἐπίρ. Ἐν τάξει, τακτικά, κανονικῶς· κατὰ τοὺς κανόνας τῆς (στρατ.) τακτικῆς.

Τακτὸς, ή, όν. Τεταγμένος, ὡρισμένος. « Τακτὸν ἀργύριον, « Ξεν., τὸ εἰς προσδιωρισμένην ποσότητα.

Τάκω, Μ. ταξῶ, Δ. ἀντὶ Τήκω.

†**Ταλὼν**, ῶνος (ὁ). τάκος (κομμάτι, τρφ χοῦλι) λαρδιοῦ ἢ τηγανητοῦ.

Ταλαεργὸς (ὁ, ἡ), Π. [†τλάω, ἔργον]. ὁ ὑπομένων (ἀντέχων εἰς) τοὺς κόπους τῆς ἐργασίας, καρτερικός, φερέπονος· (ἐνίοτε) κοπιαστικός, πολύμοχθος. « Πονος, —, « Ὀπ.

Ταλαιμυχθος καὶ

Ταλαιπαθής, ους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυπαθής, πολύμοχθος.

Ταλαιπωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑποφέρω κόπους (βάσανα), κακοπαθῶ, κατατζάω, τυραννοῦμαι, ταλαιπωροῦμαι. « Οὐκ εἰωθότι οὐδὲ βουλομένους ταλαιπωρεῖν, « Θκ. (καὶ ὡς παθ.) « Ἡ στρατιὰ ὑπὸ χειμῶνος ἐταλαιπωρεῖτο, « αὐτ. (καὶ μτδτ.) « Ὁ πόλεμος πάντα τρόπον τεταλαιπώρηκεν ἡμᾶς, « Ἰσοκρ. (καὶ παθ.) « Ταλαιπωρούμενοι τῷ μήκει τοῦ πολέμου, « Δημ. « Τὸ σῶμα ταλαιπωρούμενον, « Πλ. « Ἐλέει ταλαιπωρουμένους, « Ἀρστφ.

Ταλαιπώρημα (τό). ὅ,τι ὑποφέρει τις ταλαιπωρούμενος, κόπος, βάσανον, ταλαιπωρία.

Ταλαιπώρησις, εως καὶ

Ταλαιπωρία (ἡ). τὸ ταλαιπωρεῖν, κόπος μέγας, κακοπάθεια· ἄθλιότης.

Ταλαιπωρόπους (ὁ, ἡ). ταλαιπωρίας πρόξενος.

Ταλαίπωρος (ὁ, ἡ), [τλάω, πῶρος, παρβλ. καὶ Ταλαπείριος], ὁ ὑποφέρων ἢ ζυμάμενος νὰ ὑποφέρῃ κόπους, κακοπαθείας), καρτερικός, φερέπονος, ἡ· (συνηθέστ.) τυραννισμένος, ἄθλιος. « Τὸ ταλαίπωρον, « Λξ., τὸ πρὸς τὰς ταλαιπωρίας ἀνεκτικόν, τὸ φερέπονον.

Ταλαιπώρως, ἐπίρ. Μετὰ ταλαιπωρίας, δυσκόλως ἢ· ἀθλίως.

Ταλαίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ταλασίφρων καὶ

Ταλαχάρδιος (ὁ, ἡ), Π. καρτερικός, γενναιόκαρδος.

Τάλαν, οὐδ. ἡ κλητ. τοῦ Τάλας.

Ταλανίζω, Μ. ίσω. Φρονῶ ἢ Ἀποκαλῶ τινα τάλανα (ἄθλιον), ἐλεεινολογῶ, κατατυχίζω.

Ταλανισμὸς (ὁ). τὸ ταλανίζειν, ἐλεεινολογία, κακοτύχισμα.

Ταλανταῖος, α, ον, ἀμφ. ἀντὶ Ταλαντιαῖος.

Ταλάντατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Τάλας.

Ταλαντάω-ῶ, Μ. ήσω, ἀμφ. ἀντὶ Ταλαντεύω.

Ταλάντερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Τάλας.

Ταλαντεύω, Μ. ευσω. Ζυγίζω μὲ τὸ τάλαντον, ζυγοσταθμῶ, ζυγίζω (κατ' ἐκτ.) μετρῶ. (Γαλλ.) évaluer· (μτφρ.) κρίνω· δοκιμάζω (ἀπνμ. εν γεν.) κάμνω νὰ κλίνῃ τι (καὶ συνήθ. μσ. ἢ πθ. καὶ σπν. ἀμτβτ. ἢ ἑλλ. κλίνω) πως' ἐδῶ καὶ ποτ' ἐκεῖ καθὼς ἡ ζυγαριά, φέπω τῇδε κἀκεῖσε, εἶμαι αἰδέσιος (ἀναποφάσιστος). « Ὁ Ζεὺς ταλαντεύει πάντα νόμον βιότου, « Ἐπγρ. « Ταλαντεύει τὰ καθ' ἡμᾶς ἡ μοῖρα, « Ἰλ. « Ἠελίοιο ταλαντεύουσι κελεύθους, « Ἐπγρ. « Κέλται Ῥήνῳ τέκνα ταλαντεύουσιν, « αὐτ., κρίνουν (ἐκθέτοντές τα εἰς τὸ ῥεῦμά του) ἂν ζῆνε γνήσια. « Καίμα ταλαντεύει, « Γρ. (καὶ ἀμτβτ.) « Τὰ μὲν ἐταλάντευε τὸ ἕλκος, τῇ δ' ὁ νόμος ἀντέβριθε, « Φίλ. (κλ μσ.) « Χρυσὸς τοῖς ἀνθρώποις τὸ νικᾶν ταλαντεύεται, « Θεοφυλ., κάμνει νὰ κλίνῃ ἡ νίκη (ἡ νικῶσα ψῆφος) πρὸς τὸ μέρος των. (καὶ πθ.) « Τὸ ζῆν οὐχ ὑπὸ τούτων ταλαντεύεται, « Ἀλκιφρ., δὲν ἐξήρτηται. « Καθάπερ τρυτάνη ταῖς ἐπ' ἀμφότερα πλάστιγξιν ἐυῤῥόπως ταλαντεύομαι, « Λκ. « Ταλαντεύομαι τὴν γνώμην, « Γργ. εἶμαι μὲ δύο γνώμας, δ.στάζω, ἀμφιβάλλω. « Τῆς νίκης ἀέρα κἀκεῖσε ταλαντευομένης, « Διοδ.

Ταλαντεῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων ἓν τάλαντον. « Χάλαζα —, « Γρφ. « Ταλαντιαίους γοῦν ὠνοῦνται τοὺς κριοὺς εἰς τὰς θυσίας, « Στρβ. « Ἔγγονος —, « Ἀρστ., ἀξιοχρέως δι' ἓν τάλ.

†**Ταλαντίζω**, Μ. ίσω, Γλσ. ἀντὶ Ταλαντεύω.

Ταλαντοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). = Ταλαντώδης.

Τάλαντον (τό). [†τλάω]. ζύγι, ζυγαριά· (πλθ.) αἱ πλάστιγγες τῆς ζυγαριᾶς (συνεκδχ.) τὸ βάρος (ὁ σταθμὸς) τοῦ ζυγιζομένου (ς)· (μτφρ.) ἡ πλάστιγξ τῆς τύχης· (συνήθ. ὡς μέτρ.) **60** μναῖ Ἀττ. (ἀναλγ. κατὰ τὸ βάρος μὲν, μὲ ὄγκ. λίτρ. Γαλλ. ἢ 23 ὀκ. καὶ 335 δρμ. Τουρκ., ὅηλ. σχεδὸν ἓξ χαντάλ. κατὰ τὸν νεομισματ. ὁρισμὸν δὲ μὲ 6,000 δραχμ. Ἀττ. ἢ 5,500 λίτρ. Γαλλ. (ἀλλ' ἦτον πολλὴ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ μικροῦ καὶ μεγάλου Ἀττ. ἢ Κυρηνθ., τοῦ Αἰγιν., Εὐβοϊκ., Βαβυλων., Αἰγυπτ. κτλ. ταλ.).

Ταλαντοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν τὸ ταλαντον (τὴν πλάστιγγα). (μτφρ. μὲ γεν.) ὁ ἀποφασίζων περὶ (κάμνων νὰ κλίνῃ οὕτως ἢ ἄλλως) τῆς τύχης τινός.

Ταλαντόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ταλαντεύω.

Ταλαντώδης, ους (ὁ, ἡ, ὁ ῥᾴπων τῇδε κἀκεῖσε) ἐν εἴδει ταλάντου, ἀμφιῤῥοπής, ἀναποφάσιστος.

Ταλάντωσις, εως (ὁ, ἡ). τὸ οἷσ. τοῦ Ταλαντεύω, ἢ διὰ τοῦ ταλάντου στάθμισις· ἢ τῇδε κἀκεῖσε ροπὴ τῆς ζυγαριᾶς. « (Γαλλ.) balancement.

Ταλαός, ᾶ, ᾶν, Π. = Τλήμων, ἄθλιος, ταλαίπωρος.

Ταλαπαθής, έος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Τλησιπαθὴς ἢ Ταλαιπαθής.

Ταλαπείριος (ὁ, ἡ), Π. [†τλάω ἢ τήλε, πεῖρα]. ὁ πολλῶν (δεινῶν) πεῖραν λαβών, πολυπαθής, ταλαίπωρος· (μτγν.) = Ἀλήτης, τυχοδιώκτης, ζητιάνος.

Ταλαπενθὴς, ους (ὁ, ἡ), Μ. [†τλάω ἢ τῆλε, πένθος], = Πολυπενθής, (ἑπικ.) πολυπαθής.

Ταλάριον (τό) καὶ

Ταλαρὶς, ίδος (ἡ) καὶ

Ταλαρίσκος (ὁ), κοφινάκι, καλαθάκι κτλ., (ὑποκορ. τοῦ

Τάλαρος (ὁ). [†τλάω]. καλάθι, κοφίνι, πανάρι (ἰδ. εἰς. πρὸς ἀποφύλαξιν τῶν γενομένων ἐρίων ἢ τοῦ νεοπήκτου τυροῦ), (παρβλ.) Τυρρός.

Τάλας [†τλάω], αινα, αν (ἡ γεν. Τάλανος, ταλαινης, ἡ κλητ. Τάλαν, καὶ τὸ παρθ. Ταλαντερος, ἀντατος), = Τλήμων, ταλαίπωρος, ἄθλιος.

Ταλασήϊος, η, ον, Ιων. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ

γνέσιον τῶν ἐρίων (εἰς τὴν ταλασίαν). « Ταλασσία ἔργα, « Ἀπλιν., — τῷ
Ταλασία (ἡ), — Ταλασιουργία.
†Ταλάσιον (τὸ). τὸ πρὸς ταλασίαν (ἐριουργίαν) δεδομένον ἢ ἕτοιμον ἔριον.
†Ταλάσιος (ὁ), Γλσ. = Ταλασιουργός.
Ταλασιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Γνεθω μαλλὶ (ταλάσιον).
Ταλασιουργία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ταλασιωργοῦ, ἡ τῶν ἐρίων ἐργασία·
Ταλασιουργικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ταλασιουργὸν ἢ τὴν ταλασιουργίαν, ταλασιουργοῦ ἕδος. « Ταλασιουργικὴ τέχνη, « Ξεν., ἡ τοῦ ταλασιουργοῦ.
Ταλασιουργός (ὁ, ἡ). ὁ ξαίνων (γνέθων κτλ.) μαλλὶ (ταλάσιον), ἐριουργός.
Ταλασίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [†τλάω, φρήν]. ὁ ἔχων γενναίαν (ὑπομονητικὴν) καρδίαν, καρτερικός, γενναιόψυχος· ταλαμηρός· ἀπτόητος.
Ταλάσσω, ξω, ῤ. Π. ἀντὶ Τλήσω, ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ †Τλάω.
Ταλαυγής, έος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Τηλαυγής.
Ταλαύρινος (ὁ, ἡ), Π. [†τλάω, φοινός] τοῦ ὁπ. τὸ δέρμα ἢ ἡ ἀσπὶς ἀντέχει εἰς τὰς προσβολὰς τῆς μάχης, ἰσχυρὸς, καρτερικὸς, ταλαμηρός. 2) (μετγν.) ὁ ἔχων σκληρὸν (χονδρὸν) δέρμα, (ἄλλ.) ἐξαταίρινος.
Ταλάφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ταλασίφρων.
Τάληθὲς, Ἀττ. κατὰ κρα. ἀντὶ Τὸ ἀληθές.
Ταλικοῦτος, Δ. ἀντὶ Τηλικοῦτος.
Τάλις, ιδος (ἡ), Π. [ταλίκος; ἡ θάλλω]. ἡ ἐπίγαμος ἢ μελλόγαμος (μεμνηςομένη) παρθένος.
Τάλλα ἢ ; Τἄλλα, κατὰ συλλ. ἢ συγγ. ἀντὶ Τὰ ἄλλα. « Καὶ τάλλα, « καὶ τὰ λοιπὰ, et cetera. « Τἄλλα (ἑλλ. τοῦ κατά), « ἀντὶ ἐπίρ., = Ἄλλως τε, ἐκτὸς τούτου.
Ταμὰ, Ἀττ. κατὰ κρα. ἀντὶ Τὰ ἐμά.
Ταμάλιστα, ἐπίῤ. ἀντὶ Τὰ μάλιστα, κατ' ἐξοχὴν, πρὸ πάντων· καθ' ὑπερβολήν· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.
Τἄμματα, Π. Δ. ἀντὶ Τὰ ὄμματα.
Τάμε, Π. ἀντὶ Ἔταμε, γ'. ἑν. προ. τοῦ ἀόρ. 6', τῆς ἀφτ. καὶ
Ταμείαν, Ἰων. ἀντὶ Ταμιῶν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τέμνω.
;Ταμείας, ου (ὁ). ἀμφ. ἀντὶ Ταμίας.
Τἄμεινον, Ἀττ. κατὰ κρα. ἀντὶ Τὸ ἄμεινον.
Ταμεῖον (τὸ), ἀντὶ Ταμιεῖον.
Ταμέσθαι, Π. μσ. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τέμνω.
Ταμεσίχρως, ωτος ἢ ους (ὁ, ἡ), Π. [τέμνω, χρως]. ὁ τέμνων τὸ δέρμα (τὴν σάρκα). « Ἐγχείη—, « Ὅμ.
Ταμέω, Ἰων. ἀντὶ Τεμῶ, μέλλ. τῆς ὁρς. καὶ
Τάμῃσι, Π. ἀντὶ Τάμῃ, γ'. ἑν. προ. τοῦ ἀόρ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τέμνω.
Ταμία [ἡ], θηλ. τοῦ Ταμίας, καλλάριστα, (Γαλλ.) femme de charge· (Π. ἐν γέν). χορηγὸς, δότειρα. « Εὐνομία καὶ εἰρήνη, ταμίαι ἀνδρὸς πλούτου, « Πίνδ.
Ταμιακὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ ταμίου, (Γαλλ.) fiscal.
Ταμίας [τέμνω], ου (ὁ). (κυρ. καὶ ἐτμλγ.) διανομεὺς (τῶν μερίδων), μοιραςὴς, τροφοδότης (« Καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, « τοῖο δοτῆρες, « Ἰλ. Τ.· κελλάρης· οἰκονομος· (ὀθ. ἐν γέν.) διοικητὴς, διευθυντὴς (« Τῆς Παραλου—, « Δημ.,, ἐπιστάτης· (ἴδιωτ.) θησαυροφύλαξ ἢ (Τουρκ.) καπουτζιμάλης· (ἐνίοτε) ἱερεὺς· (παρὰ Ῥωμ.) quaestor· (Π. μὲ γεν.) ἐξουσιαστὴς, κύριος, (Γαλλ.) arbitre. « Ζεὺς, ὅστ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται, « Ὅμ. « Ἀλὸς ταμίαι. « Ἐπιγρ., θαλασσοκράτορες. « Οἰνοδαρέων γνώμης οὐκέτ' ἐγὼ ταμίης, « Θγν., δὲν ὁρίζω τὸν νοῦν μου.
Ταμεία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ ταμίου, (ἐν γέν.) διεύθυνσις, ἐπιστασία· (ἐνίοτε) προμήθευσις ἢ διαχείρισις τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἐφοδιασμός· οἰκονομία.
;Ταμιείας, ου (ὁ), = Ταμίας.
Ταμιείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Ταμιεῖον (τὸ), [ταμιεύω]. τὸ μέρος ὅπου φυλάττονται (κυρ.) τὰ τρόφιμα, κελλάρι, ἀποθήκη· (ἴδιωτ.) τὸ δημόσιον θησαυροφυλάκιον, (Γαλλ.) le fisc· (ἐνίοτε) δωμάτιον τροφίμων, κοιτὼν. « Εἴσελθε εἰς τὸ ταμεῖόν σου, καὶ κλείσας τὴν θύραν σου, πρόσευαι... ἐν τῷ κρυπτῷ, « Γρφ.
Ταμίευμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ταμιείας, τὸ ἐν τῷ ταμείῳ φυλαττόμενον· τὸ διὰ τῆς ταμιείας οἰκονομούμενον, (Γαλλ.) épargne. 2) ἀντὶ-
Ταμίευσις, εως (ἡ), τὸ ταμιεύειν ἢ ταμιεύεσθαι, ἡ τοῦ ταμείου διαχείρισις, ἡ ἐν τῷ ταμείῳ ἀναπόθεσις καὶ διατήρησις· (ἐν γέν.) διεύθυνσις· διανομὴ· οἰκονομία· (ἐνίοτε) δήμευσις (;).
Ταμιευτήριον (τὸ), = Ταμιεῖον.
Ταμιευτικὸς, ἡ όν. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ ταμιεύειν (οἰκονομεῖν, φυλάττειν, θησαυρίζειν), (κοιν.) καλὸς οἰκοκύρης. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐν Ῥώμῃ ταμιείαν (questure). « Νόμος—, « Λξ., loi fiscale.
Ταμιευτικῶς, ἐπίῤ. Μὲ οἰκονομίαν, (κοιν.) ὡς ἂν καλὸς οἰκοκύρης.
Ταμιεύτωρ, ορος (ὁ). Π. ἀντὶ Ταμίας, διανομεὺς, κρίτανις, [ἐκ τοῦ
Ταμιεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι (Ἄρχω, Διοικῶ, Ἐπιστατῶ ὡς) ταμίας· (ἐν γέν.) κυβερνῶ, διέπω, διευθύνω. « Σὺ ταμιεύουσα ἔσχες, « Ἀρστφ., εἶχες τὴν ἐπιστασίαν τοῦ ταμείου, ἤσουν κελλάρισσα. « Ταμιεύων Φιλίππῳ « Δημ., ὢν ταμίας του. « Ταμιεύσας τῆς Παράλου, « αὐτ., χρηματίσας διευθυντὴς (ταμίας) της· (καὶ πθ.) « Χώραν Δωριεῖ λαῷ ταμιευομένην, « Πίνδ., διοικουμένην, (ὀθ. 2) οἰκονομῶ, φυλάττω· κρύπτω δι' ἄλλοτε, (Γαλλ.) reserver. « Οὐ καὶ τἄνδον χρήματα ταμιεύομεν ἁμῖν; « Ἀρστο. « Ποιητικῇ δέοται ταμιεύειν τὴν εὐκλειαν, « Συν. « Τὴν τύχην (« Τὸν καιρὸν) ταμιεύων.· Δ. Ἀλ. « Ἐν ἑαυτῷ τὸ μέσος ταμιεύειν, « Φίλ. (καὶ μσ.) « Εἰς τὸ αὔριον ταμιεύεσθαι τὸ μέσος « Λκ. « Ταμιεύου ταρίχιον, « αὐτ. « Ἐλαίειν αἰδούμενος τὴν ἡμέραν, τὸ ἄκαρπον ἐταμιεύετο ταῖς νυξὶν, « Ἀρστφ. « Φυγὴν ἑαυτῷ ταμιευσαθαι, « Δ. Ἀλ., κρατοικονομεῖν ὡς τελευταῖον καταφύγιον· (καὶ πθ.) « Ἀδελφῶν ἐπιτηρίοις ἐταμιεύθημεν, « Γργ. Ναζ., μονάζω, διαιτέμαι. « Τὸ ὕδωρ—, « Δ. Ἀλ. 4) (ἐνίοτε) δημεύω (πρὸς ὄφελος τοῦ ταμείου). 5) (μσ.) Καίρω (ὡς ἀπὸ ταμείου) ὅταν ἢ ὅ,τι μοῦ χρειάζεται, μεταχειρίζομαι μὲ οἰκονομίαν. « Ὅταν ἡδυπαθῆσαι βουληθῶ, οὐκ ἐκ τῆς ἀγορᾶς τὰ τίμια ὠνοῦμαι, ἀλλ' ἐκ τῆς ψυχῆς ταμιεύομαι, « Ξεν. « Κατακλείσαντες ἑαυτοὺς (οἱ πολέμιοι) εἰς ἔρημα, παρεῖχον ἡμῖν ταμιεύεσθαι, ὥστε ἀπόρως ἐβουλόμεθα αὐτῶν μάχεσθαι, « αὐτ. « Οὐκ ἔστιν ἡμῖν ταμιεύεσθαι ἐς ὅσον ἐβουλόμεθα ἄρχειν, « Θκ. « Κατὰ τὴν μάχην ταμιευσάμενος ἀκριβῶς τὴν συμμετρίαν, « Διόδ. « Δεῖ ταμιεύεσθαι τὸ τοῦ σώματος πόνον, « Πλάτ. « Ἀπ' οὐδὲν οὐ ταμιευσάμενος ἐν τῷ ἀγῶνι, « Δ. Χρσ., ἀγωνιαθεὶς ἀφειδῶς.
Ταμίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ταμία.
Ταμίης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ταμίας.
†Ταμιουχέω-ῶ, Μ. ήσω, νλγ. ἀντὶ Ταμιεύω, εἶμαι (διοικῶ, ἐπιστατῶ ὡς)·
†Ταμιοῦχος (ὁ), νλγ. ἀντὶ Ταμίας, διανομεὺς, κελλάρης, ἐπιστάτης κτλ.
Ταμιστήνης, ου (ὁ), (κυρ. τυγὸς) κατεσκευασμένος μὲ πυτιάν, [ἐκ τοῦ
Τάμιστος (ἡ), Δ. ἡ Θυσία.
Τἀμμέσῳ, Ἀττ. κατὰ συνλῳ. ἀντὶ Τἀμμέσῳ = Τὰ ἐν μέσῳ.
Τάμνω, Μ. ταμέω-ῶ, Ἰων., καὶ Δ. ἀντὶ Τεμνω.
Τἄμος, ἐπίῤ. Δ. ἀντὶ Τῆμος.
Τάμπαλι, Π. κατὰ κρα. καὶ ἀποκπ. ἀντὶ Τὰ ἔμπαλιν, τὸ ἐναντίον, ἀνάποδα κτλ.
Ταμῶ, μέλλ. τοῦ Τάμνω = Τέμνω.
Ταμῶν, ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Τέμνω.
Τάν ἢ ;Τἀν, (μόνον εἰς τὴν φρσ.) « Ὦ Ἀτάν ἢ ν. Ὦ Ἀτάν, (κλητ. ἀνμλ. ἢ κατ' ἀποκ. τοῦ Ἄτης—« ἢ τοῦ Τήνος;) = Ὦ νῦν τως, ὦ φίλε (πολλάκις ἐν εἰδ. ἀπλῆξ ἢ εἰρων.).
Τάν, Δ. ἀντὶ Τὴν, αἰτ. θηλ. τοῦ Ὁ ἢ Ὅς
Τἂν, Ἀττ. κατα κρα. ἀντὶ Τὰ ἐν.
Τἄν, Ἀττ. κατὰ κρα. ἀντὶ Τοι ἄν.
Τᾶν, Δ ἀντὶ Τῶν, γεν. θηλ. πλθ. τοῦ Ὁ.
†Ταναγρα, ας (ἡ), Γλσ. ἀγγεῖον χάλκινον, γύτρα, λεβέτι.
†Ταναγρὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ προηγ.
Ταναήκης, έος ἢ εος (ὁ, ἡ), Π. [ταναὸς, ἀκὴ]. ὁ ἔχων μακρὰν αἰχμὴν (ἀκωκὴν), ἰξὺς, σουβλερὸς· (ἐν γεν.) πρεμνήκης, ἐπιμήκης.
Ταναηχέτα, ας (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ
Ταναηχέτης, ου (ὁ.), Π. [ταναὸς, ἠχέω] ὁ μακρὰν ἠχῶν (ἀντηχῶν), καλλιήχης.
Ταναιμύκης καὶ Ταναιμυκος, ου (ὁ), Π. [ταναὸς, μυκάομαι]. ὁ μακρυγρίζων θυνατὰ, (ἄλλ.) Ἐρίμυκος.
Ταναλεγὴς, έος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Ταναλεγής.
Τἀναντία, Ἀττ. κατὰ κρ. ἀντὶ Τὰ ἐναντία.
Ταναόδειρος (ὁ, ἡ), Π. [ταναὸς, δειρή]. ὁ ἔχων μακρὸν λαιμὸν, δολιχοδειρος.
Ταναὸς, ἡ, ή ὰς, ὸν, Π. [τείνω] μακρὸς, ἐκτεταμένος· ὑψηλὸς· (συνεκδ.) λεπτὸς, τρυφερὸς ἢ ὀξὺς, διαπεραστικὸς. « Πῦρ—, « Ἐμπ. « Γῆρας—, « Ἐπιγρ., τὸ (ἄλλ.) βαθύ.

Ταναύπους (ἀντὶ Ταναόπους), οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκτείνων τοὺς πόδας ἐν τῷ περιπατεῖν (περιπατῶν μὲ μεγάλα βήματα), ταχύπους, ἢ ὁ ἔχων λεπτοὺς (ταναοὺς) πόδας, ἰσχνάπους.

†Ταναϋρὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Γλο. [ταναός, ὑρὴ], ἀντὶ Λεπτοΰρής.

Ταναχάλκος (ὁ ἡ), Π. ἀντὶ Πολύχαλκος. ▫ Αἰθὴς, ▪ Ἐπγρ., (ἰσ. ὀρθοτ.) Τανυχάλκος.

Ταναῶπις, ιδος (ἡ), Π. [ταναὸς, ὤψ]. ἡ μακρὰν βλέπουσα.

Τἄνδρον ἢ Τάνδον, Ἀττ. κατὰ κρᾶσ. ἀντὶ Τὰ ἔνδον.

Τάνδρι, Τἀνδρὸς, Ἀττ. κατὰ συνλφ. ἀντὶ Τῷ ἀνδρὶ, Τοῦ ἀνδρός.

Τανίδαι (αἱ), [τείνω]. μακρὰ κομμάτια ξύλων, γρεντιαῖς.

Τανηλεγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [ταναὸς, λέγω]. ὁ τεντόνων (ἐξαπλώνων) τὸν ἄνθρωπον μακρὺν-πλατὺν ἢ, κοιμίζων αὐτὸν ἐπὶ μάκιστον (κοιν. τὸν ἀξύπνητον) ▪ Θάνατος —, ▪ Ὕπν.

Τανήλοφος (ὁ, ἡ), Γλσ. [ταναὸς, λόφος], ὁ ἔχων μακρὸν λαιμὸν ἢ ὑψηλὴν κορυφήν.

†Τανθαλύζω(-ρύζω), Μ. ίξω, Γλσ. [ὀνοματπ. συγγ. τῷ Τονθορύζω, Βαμβαλίζω κτλ.], τρεμω, τραντάζομαι, (σθ.

†Τανθαρυστὸς (ὁ, ἡ) καὶ Τανθαρύστρια (ἡ), ὁ κάμνων νὰ τρέμῃ (νὰ νταρντανίζεται) τὶς, τράμου προξενος.

Τανίκα, Τάνυς, Δ. ἀντὶ Τηνίκα. Τῆνος.

Ταντάλεια (ἡ). ἡ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τινος ἐπαιώρησις πράγματος ἀπειλοῦντος πτῶσιν (καθὼς ὁ λίθος τοῦ Ταντάλου), [ἐκ τοῦ

Ταντάλειος(-λεος), α, ον, Ὁ τοῦ Ταντάλου ἢ ὡς ἂν τοῦ Ταντάλου.

Τανταλεύω, Μ. εύσω καὶ Π.

Τανταλίζω, Μ. ίσω, [κατὰ μετάθ. στοιχ. καὶ ὀνομ.π.] ἀντὶ Ταλαντεύω, κουνῶ (πότ' ἐδῶ καὶ ποτ' ἐκεῖ), τραντάζω, ντατρανέζω (ἀμτθτ.) τρέμω, σείομαι (καθὼς ὁ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ταντάλου λίθος). ‖. ▪ Τὰ Ταντάλου τάλαντα ταντα λίζεται, ▪ Ἀριστφ., ζυγίζει ἕνα μὲ (εἶνε πλούσιος ὡς ἂν) τὸν Τάντ.

Ταντάλιζ, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ Ταντάλου.

Ταντάλιτις, ιδος (ἡ), (ἐνν. ποσ), εἰδ. φντ., (βλλ.) Λιθόσπερμον.

Τανταλόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Ταντα λίζω, σείω (καὶ πθ.) σείομαι· (συνκδχ.) ζαλίζομαι καὶ πίπτω.

Τἀντὸς, Ἀττ. κατὰ κρᾶσ. ἀντὶ Τὰ ἐντός.

Ταυόγληνος (ὁ, ἡ), Π. [ταυόω, γλήνη]. ὁ ἔχων μεγάλους ὀφθαλμούς. ▪ Ταῦρος —, ▪ Νόνν.

Ταυόγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰν [ταυόω] γλῶσσαν, λάλος. ▪ Κορώνη —, ▪ Ὅμ., (παρβλ. Λακέρυζα).

Ταυογλῶχιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. [τ. γλωχὶν]· ὁ ἔχων ἀπιμήκεις (σουβλερὰς) ἀγκίδας· ▪ Ὑΐστὸς—, ▪ Ὅμ., (παρβλ. Ταναήκης).

Ταυόζομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων πολὺν (ἐκτεταμένον) δρομον, τρεχων μακρὰν, ταχὺς, ὀγλέγωρος.

Ταυοεθειρος (ὁ, ἡ), Π. [τ. ἔθειρα]. ἡ ἔχουσα μακρυὰ μαλλιὰ, μακρομαλλοῦσα.

Ταυοήκης, ους (ὁ, ἡ), Π. = Ταναήκης, μακρὺς καὶ κοπτερός

Ταυοήλιξ, ικος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ προβεβηκὼς τὴν ἡλικίαν.

†Ταυοτηγέτα, ας (ὁ), Ζ. Ταναηγέτα.

Ταυόθριξ, ύτριχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰς καὶ λείας (ὄχι σγουρὰς) τρίχας. ▪ Αἴξ (▪ Ὑς)—, ▪ Ἥσ., Σφ.

Ταυόκνημις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰς κνημῖδας (καὶ συνκδχ. κνήμας), (ἐπιμ.) —τῷ

Ταυόκνημος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰς κνήμας, μακροπόδης, (παρβλ. Ταυόσφυρος).

Ταυόκραιρος (ὁ, ἡ), Π. [τ. κραῖρα]. ὁ ἔχων μεγάλα (ἐκτεταμένα) κέρατα· (ἐπιβουν.) ▪ Ταυήλοφος.

Ταυοκρῆτις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (φορῶν) μακρὰς κρηπῖδας.

Τάυμαι, Π. ἀντὶ Ταύομαι, πθ. τοῦ Ταυόω.

Ταυόμετρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἐκτεταμένην περίμετρον ἢ διάμετρον, μέγας, ἐκτεταμένος, εὐρύχωρος.

Ταυομήκης, ους (ὁ, ἡ), Π. ἐκτεταμένος εἰς μῆκος, μακρὺς, ὑψηλός. ▪ Ἰτέα—, ▪ Ἔπγρ.

Ταυῦν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Τὰ νῦν, κατὰ τὸ παρὸν, τώρα.

Ταυόπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα μακρὺν (μεγαλοπρεπῶς χυνόμενον ἢ κυματίζοντα) πέπλον. (συνκδχ.) ἔχουσα ὡραῖον ἀνάστημα, Εὐμήκης, (μτνμ.) ▪ Πλοκοὺς—, ▪ Βατραχ., ζυμαρικὸν μὲ πολλὰ φύλλα.

Ταυόπλεκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σχηματίζων (συγκείμενος ἀπὸ) ἐκτεταμένον πλέγμα.

Ταυόπλευρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰς (μεγάλας, ἐκτεταμένας) πλευράς.

Ταυοπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακροὺς πλοκάμους (μακραὶς πλεξίδας).

Ταυόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. = Ταναύπους.

Ταυόπρεμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰ πρέμνα (ριζιὲς, μεγάλα καὶ ὑψηλὰ δένδρα), Πολύπρεμνος. ▪ Ὕλη —, ▪ Νόνν.

Ταυόπτερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰν (ἐκτεταμένην) πτέρναν (ἄμτνμ.) ἄκραν. ▪ Καλύπτρα—, ▪ Βούχ., ἡ προέχουσα ὑπὲρ τὸ πρόσωπον (ἡ).

Ταυόπτερος καὶ Ταυοπτέρυξ, υγος καὶ

Ταυοπτέρυγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰ (ἐκτεταμένα) ἢ τεντωμένα παντοτε (καθὼς ἡ μυῖγα) τὰ πτερὰ, (ἐν γέν.) ταχύπτερος.

Ταυόπτορθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακροὺς (ἐκτεταμένους) πτόρθους (κλάδους).

Ταυόῤῥιζος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰς (ἐκτεταμένας) ῥίζας.

Ταυόῤῥινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰν (ἐκτεταμένην) ῥῖνα, μακρομύτης. 2) σκεπασμένος μὲ τεντωμένον δέρμα (ῥινόν).

Ταυοσθελὶς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ταυόω.

Ταυοσίπτερος καὶ Ταυοσιπτέρυγος (ὁ, ἡ). Π. Ταυόπτερος, -πτέρυγος.

Τάνυσις, εως (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τάσις, τάνυσμα, τέντωμα.

Ταυόσκιος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ἀπ. ἡ σκιὰ ἐκτείνεται μακρὰν, (ἥλιος) ὑψηλὸς, (παρβλ.) ἀπλεχόσκιος.

Ταυοσκόπελος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλοὺς ἢ μακρὰν παρατεινομένους σκοπέλους.

†Ταυόσκω, Μ. ύσω, Π. (μτγν.) ἀντὶ Ταυόω.

Ταυοσάμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ταυυσάμενος, μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ταυόω.

Ταυόστροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σφοδρῶς περιστρεφόμενος. ▪ Σφενδόνη—, ▪ Εὐρ.

Ταυυστὺς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τάνυσις, τέντωμα. ▪ Τύξου—, ▪ Ὀδ. Φ,

Ταυόσφυρος (ὁ, ἡ), Π. [ταυόω, σφυρόν]. ἡ ἔχουσα τεταυὺς (εὐλύγιστους ἴσιους, [ἐν γέν.] εὔμορφους, καλοκαμωμένους) πόδας, Καλλίσφυρος.

Ταυότριχος (ὁ, ἡ), Π. Ταυόθριξ.

Ταυόφθογγος (ὁ, ἡ) Π. τοῦ ὀπ. ὁ φθόγγος (ὁ ἦχος τῆς φωνῆς) ἐκτείνεται μακρὰν, μεγαλόφωνος.

Ταυόφυλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τεταυὰ (λεῖα, ἀβρυτίδωτα) ἢ πυκνὰ φύλλα. ▪ Ἐλάτη (▪ Κράνεια, ▪ Ἐρινεὸς)—, ▪ Ὄρφ., Ὅμ., Θκρ.

Ταυόφυλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λεῖα (τεταυὰ) ἢ πυκνὰ φύλλα, ▪ Ἐλαίη—, ▪ Ὅμ. ▪ Ὄρος—, ▪ Θκρ., (συνκδχ.) τὸ πολύδενδρον.

Ταυοχειλὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρ. (ἐκτεταμ.) χείλος ἢ ῥαμφος ἢ προβοσκίδα. ▪ Μέλισσα—, ▪ Κύπν.,

Ταυόω, Μ. ύσω | πθ. προκ. Τεταύωμαι), Ἰων. ἀντὶ Τείνω, ἐκτείνω, τεντώνω ἁπλόνω, στρώνω (▪ Τράπεζαν—, ▪ Ὀδ. Δ. [καὶ πθ] ▪ Κεῖται ταυωθείς, ▪ Ἰλ. Ν.) (κλ. μτνμ.) ἀντὶ Διήκω, ἐπεκτείνω. ▪ Πόνον (Ἔρωτ)—, ▪ Ὅμ.

Ταχείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τάξις, μικρὸν στρατ. σῶμα.

†Ταχεώτης, ου (ὁ), νλγ. ὁ ἐπὶ τῆς τάξεως (εὐταξίας) ὑπηρέτης ἄρχοντος ἢ δικαστηρίου, (Γαλλ.) **appariteur, huissier.**

†Ταχεωτικὸς, ἡ, όν. Ταχεώτου ἴδιος.

Ταχιαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. ὅμαι-

Ταχιάρχης, ου (ὁ), = Ταξίαρχος.

Ταχιαρχία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἐποστασία) καὶ ὁ βαθμὸς τοῦ ταξιάρχου.

Ταξίαρχος (ὁ). ἀρχηγὸς μιᾶς στρατ. τάξεως, λοχαγὸς, ἑκατόνταρχος· (ἐν γέν.) πρῶτος (ἀρχηγὸς) στρατεύματος, καπετάνιος· (ἐνίοτε) ὁ πρῶτος τῆς σειρᾶς (ὁ πρωτοστάτης) στρατ.

Ταξίλοχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βάλλων εἰς τάξιν (παρατάττων) τοὺς λόχους τῶν στρατ., στρατηγὸς, (ἐν γέν.) ἀρχιστράτηγος.

Ταξιόω-ῶ, Μ. ώσω, ἐλ. τάττω (τυποθετῶ) τινὰ ὡς στρατιώτην εἰς τὴν τάξιν του.

Τάξις [τάσσω], εως (ἡ). διάταξις, διευθέτησις· εὐταξία. ▪ Οὐδὲν οὕτως εὐχρήστιον, οὔτε καλὸν ἀνθρώπῳ, ὡς ἡ τάξις, ▪ Ξεν. ▪ Τὴν τῶν ὅλων τάξιν, ▪ αὐτ., τὴν διακόσμησιν τοῦ παντός. ▪ Ἡ τῶν λόγων τάξις, ▪ Δημ., ὁ τρόπος τῆς συνθέσεως, (Γαλλ.) **le plan.** ▪ Εἰς τάξιν αὐτὰ ἤγαγον ἐξ ἀταξίας. ▪ Πλάτ. (καὶ προθετ. ἀντὶ ἐπὶρ.) ▪ Διὰ τάξεως, ▪ αὐτ., κοσμίως, εὐτάκτως. 2) (ἰδικώτ.) διάταξις στρατεύματος, παράταξις. ▪ Πρώτη (▪ Ἐσχάτη) —, ▪ Δτ. Λξ. ▪ Ἐν τάξει χωρεῖν, ▪ Θκ. ▪ Τίς οὐκ ἂν εὐθέως θαύμασειε ὁπλίτας πολλοὺς ἐν τάξει πορευομένους; τίς δ' οὐκ ἂν θαυμάσειεν ἱππέας

κατὰ τάξιν ἐλαύνοντας; « Ξεν. 3) θέσις (στρατιώτου, (Γαλλ.) poste· (μτφρ.) ἡ κοινωνικὴ θέσις τὴν ὁπ. ἔχει τις, (Γαλλ.) rang, état, condition. « Ἐν τῇ τάξει εἶχε ἑαυτόν, « Ἡρ. « Λείπειν τὴν τάξιν, « Αἰσχυ.. — Λειποτακτεῖν. (καὶ μτφρ.) « Τὴν τῆς εὐνοίας τάξιν ἐν τοῖς ἀσινεῖς οὐκ ἔλιπον, « Δημ. « Ἓξ τινα ταξιν ἑαυτὸν τάξει τῆς πολιτείας, « αὐτ. « Τοῦ τάξιν ἔχειν παράτινι, « Λρτ. « Θεραπαίνης τάξιν ἐπέχειν, « Ἀθ. « Οἰκέτου τάξιν, οὐκ ἐλευθέρου παιδός, ἔχων, « Δημ. « Ἐν γαμετῆς ἔχειν τάξει, « Πλ., τὴν ἔχει ὡς σύζυγον. « Ἐν ἐγβρεῖῦ τάξει, « Δημ. [παρβλ. Μοῖρα], « Νόμου τάξιν ἔχειν, « Αξ., ἰσχύν. 4) σῶμα (πάγμα; στρατ., λόχος, ἑκατοντοταρχία· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ σῶμα τῶν πεζῶν (128) στρατ. τοὺς ὁπ. ἐδίδει ἑκάστη φυλή, « Τὸν ταξίαρχον ἐκέλευον ἀκληρωτεῖ τὴν ἡμετέραν τάξιν πέμπειν, « Λε. [παρβλ. Φυλή]. « Ἀθλα προῦθηκε καὶ ταῖς ἱππικαῖς τάξεσι καὶ ταῖς ὁπλιτικαῖς, « Ξεν. « Τὸ μὲν μέσον τοῦ στρατοπέδου ἐγένετο ἐπὶ τάξιος ὀλίγας, καὶ ταύτῃ ἦν ἀσθενέστατον· τὸ δὲ κέρας ἑκάτερον ἐρρώτο πλήθεῖ, « Ἡρ. 5) οἱ κατοπιτεύοντες (μεγιστᾶνες, ἀξιωματικοῦ) ἀκολουθοῦντες ὑπηρέται (δορυφόροι), (Γαλλ.) le cortège, la suite. « Ἡ ὑπάρχουσα —, « Συν., Παυσ. « Ὅπου γὰρ βασιλέως παρουσία, καὶ ἡ τάξις παραγίνεται, « Γεν. Ἐκκλησ. « Εἰς τάξιν γεγενημένος, « Πλ., καταταχθεὶς εἰς τοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς αὐλῆς, διορισθεὶς ταξίαρχος (;). 6) ἐπιβολὴ ἢ πληρωμὴ ποσότητος τεταγμένης, (Γαλλ.) taxe· πληρωμὴ μὲ διορίαν. « Τάξιν ταῖς δίκαις ἐπιτιθέναι, « Ακ., κανονίζειν (προσδιορίζειν) τὰ δικαστικὰ ἔξοδα. « Περὶ ἀφέσεως τοῦ ὀφλήματος ἢ τάξεως, « Δημ.

Ταξιφύλλος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα εἶνε διατεθειμένα κατὰ τάξιν.

Ταξιώτης, Ταξιωτικός, = Ταξεώτης, Ταξεωτικός.

†Τάξος (ὁ), νλγ. [Ατ.], εἶδ. δάνδρ., (ἄλλ.) Σχίλαξ.

Ταοί, ῶν (οἱ), πλθ. ὀνομαστ. τοῦ Ταώς.

Ταπεινολογία καὶ

Ταπεινορρημοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ὁμιλῇ τις ταπεινά (μὲ ταπεινὸν ὕφος).

Ταπεινὸς [†θάπος = ἔθαφος], ἡ, ὀν. Χαμηλός, ἐλαφρᾶιος· (συνηθ.) κατηφής· (μτφρ.) μικροῦ φρονήματος, χαμερπής· μικρόψυχος· εὐτελής, ποταπός, ἀσήμαντος. εὐκατηφόρητος· (ἐπὶ καλοῦ) μετριόφρων, ὄχι ὑπερήφανος. « Ταπεινὴ λέξις, « Ῥητ., ἡ μὴ ἔχουσα ὄγκος, (Γαλλ.) style rampant. ‖. | τὸ κλθ. οὐδ.) Ταπεινά, ἐπίρ. ἀντὶ Ταπεινῶς, χαμηλά· (ἐξ μτφρ.) εὐτελῶς κτλ. « Κολακεῖ ταπεινὰ νέμονται, « Πίνδ. « Ταπεινὰ πράττειν, « Αξ., εἶναι πτωχὸς (ἀσήμαντος).

Ταπεινότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ταπεινοῦ, χαμηλότης· (μτφρ.) χαμέρπεια, μικροψυχία· (ἐπὶ καλοῦ) ταπείνωσις « Πολλὴν ἔμφασιν σιωπήν τε καὶ ταπεινότητα ἐν τῷ στρατεύματι εἶναι, « Ξεν., κατηφειαν, ἀθυμίαν.

Ταπεινοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φρονῶ ταπεινά, εἶμαι ταπεινόφρων.

Ταπεινοφρόνως, ἐπίρ. Μὲ ταπεινοφροσύνην.

Ταπεινοφροσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (τὸ ἐλάττωμα ἢ ἡ ἀρετὴ) τοῦ ταπεινόφρονος.

Ταπεινόφρων, ονος (ὁ, ἡ), ταπεινὸς τὸ φρόνημα, μετριοφρων ἢ (ἐπὶ κακοῦ) μικρόψυχος, ἄτολμος.

Ταπεινόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἢ τινὰ ταπεινόν, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφρ.) ἐξευτελίζω, ἐξασθενίζω.

Ταπείνωμα (τὸ), = Ταπείνωσις, χαμήλωμα· ταπεινὴ ἔκφρασις.

Ταπεινῶς, ἐπίρ. Μὲ ταπείνωσιν, μὲ ὕφος ταπεινόν (εὐτελές ἢ μέτριον).

Ταπείνωσις, εως(ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ταπεινόω, χαμήλωμα· (μτφρ.) ἐξευτελισμός, ταπείνωμα (ἐπὶ καλοῦ) ταπεινότης, μετριοφροσύνη.

Ταπεινωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ταπεινοῦν, ταπεινώσεως αἴτιος.

Τάπης [†τάπος = δάπεδον], ητος (ὁ). μάλλινον ὕφασμα διὰ στρώσιμον ἢ σκέπασμα, (Τουρκ.) χαλί, κιλίμι, (Γαλλ.) tapis.

Ταπήτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τάπης, κιλιμάκι.

Τάπι, Ἀττ. κατὰ κρα. ἀντὶ Τὰ ἐπί.

Τάπις, ιδος ἡ (;) ἴδος (ἡ), = Τάπης.

Τάπό, Ἀττ. κατὰ κρα. ἀντὶ Τὰ ἀπό.

Ταπολλά, ἀντὶ Τὰ πολλά (ἄλλ. τῆς κατά), ἐπίρ. Πολλάκις· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Ταπρῶτα, ἀντὶ Τὰ πρῶτα (ἄλλ. τῆς Κατά), ἐπίρ. Ἐν Πρώτοις· πρώτην φοράν· κατ' ἀρχάς.

Τάραγμα (τὸ) καὶ

Ταραγμός (ὁ), = Τάραξις, ταραχή· αὐγχυσις.

Ταράκτης, ου(ὁ), ταράσσων, ταραχοποιός.

Ταρακτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ταράσσειν, ταραχῆς ἐμποιητικός (πρόξενος). « Τῆς γαστρός —, « Ἰατρ., ὁ φέρων διάρροιαν. « Ταρακτικὰ πάθη τῆς πολιτείας, « Πλ., τὰ ἐπιφέροντα ταραχάς.

Ταρακτικός, ἡ, όν. Ὁ ταραχθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ταραχθῇ, ἐπιδεκτικὸς ταράξεως.

Τάρακτρον (τὸ). ὄργανον ταραχῆς (ἀνακατώματος), = Κύκηθρον.

Ταράκτωρ, ορος (ὁ), Π. = Ταράκτης.

Τάρανδος (ὁ), εἶδ. ζ. κερασφόρου τῆς Ἀρκτ. Εὐρ., (Γαλλ.) renne.

Ταραντίζω, Μ. ίσω. Μεμούραι (κυν. κατὰ τὴν ἱππασίαν) τοὺς Ταραντίνους, ἱππεύω ἐναλλαξ, (ἴσ. ὀρθότ. Ταραντινίζω).

Ταραντινιδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ταραντίνιον (τὸ), εἶδ. λεπτοτάτου γυναικ. φορέματος τὸ ὁπ. ὑφαίνετο εἰς τὴν πόλιν (τῆς Ἰταλ.) Τάραντα.

Ταραντινίζω, Μ. ίσω, ἴδε Ταραντίζω.

Ταραντιος, η, ον. Ὁ ταῦ ἢ (;) ἐκ τοῦ Τάραντος.

Ταραξίας, ου(ὁ). ὁ προξενῶν ταραχὰς (ἀνακατώματα), ταράκτης, φιλοταράχος, (Γαλλ.) brouillon.

Ταραξικάρδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ταράσσων τὴν καρδίαν, πρόξενος ψυχικῆς ἀνησυχίας.

Ταράξιππος (ὁ, ἡ). ὁ ταράττων τοὺς ἵππους, (ἐπίθ. ἥρωός τινος τοῦ ὁπ. τὸ ἄγαλμα ἢ ὁ βωμὸς [ὡς φύτρεπτικὸν τῆς ταραχῆς τῶν ἵππων] ἔκειτο παρὰ τὴν νύσσαν τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ σταδίου).

Ταραξιππόστρατος (ὁ, ἡ). Κωμ. ὁ ταράττων τὸν ἱππικὸν στρατὸν ἢ τὸ ἱππικὸν καὶ τὸν στρατόν.

Τάραξις, εως (ἡ). ταραχή, σύγχυσις· (ἰατρ. θόλωμα τῶν ὀφθαλμῶν.

Ταράσσω (ττω), Μ. άξω, [τάρασσω]. Ἀνακατώνω· (ἐπὶ ὑγρ.) θολώνω· (μτνμ.) ξυπνάζω· συγχύζω· φέρω ἄνω-κάτω· (ἐνίοτε) διεγείρω· (πθ.) ξυπνάζομαι, τρομάζω· (ἐνίοτε) φοβοῦμαι. « Ταράσσειν ἀρωτῆρι, « Δοκρ. « Ἑτέραξε πόντον (ἡ Ἱερεσθῶν), χειρὶ τριαίναν ἕλων, « Ὁδ. Σ. « Ταράττειν τὴν καλίαν, « Ἰατρ., φέρειν δ' ἄρθριαν. « Τὰ ναυήγια, περὶ τὰς πρῴρας τῶν νεῶν εἱλέοντο, καὶ ἐτάρασσον τοὺς ταρσοὺς τῶν κωπέων, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) « Στάσεις καὶ πολέμους ταράσσει, « Ξεν., (Γαλλ.) susciter (ἐχθ.) « Τῆς στρατιᾶς ὑπὸ τῆς ἵππου ταρασσομένης, « Ἡρ. « Ἵππων ταρασσομένων καθ' ὅμιλον, « Θκρ. « Ἐκ τούτων ἐγκλήματα καὶ πόλεμοι πρὸς τοὺς... ἐταράχθη, « Δημ. (καὶ αὐτπθ.) « Ταρασσόμενος περὶ παιδί, « Θκρ. (καὶ ἐπιφερ. τῇ Μὴ) « Ταράττομαι μή τις φήσῃ, « Πλάτ.

Ταραχή (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ πραγγ., ἀνακατωμός, θορυβος, ἀταξία, σύγχυσις, ἀηδυχία· « Κωλίας —, « Ἰατρ., διαρροια.

Τάραχος (ὁ), Ἀττ., ἀντὶ Ταραχή.

Ταραχώδης, ες (ὁ, ἡ). τοὔξενος ἢ πλήρης ταραχῆς, θορυβώδης, τεταραγμένος· ἄστατος, ἀβέβαιος, ἠνήσυχος, φιλοτάραχος. « Τὸ θεῖον φθονερόν τε καὶ ταραχῶδες. « Ἡρ., τὰ τῆς τύχης ἐπιφθονα καὶ ἄδηλα ἢ ἀβέβαια. « Κωλίας —, « Ἰατρ., ἡ πάσχουσα διάρροιαν. « Ἰχνη ταραχώδη, « Ξεν., συγκεχυμένα, δυσδιάκριτα.

Ταραχωδῶς, ἐπίρ. Μὲ ταραχήν.

Ταρβαλέος, α, ον, Π. [τάρβος], τρομακτικός, φρικώδης, φρικαλέος· (πθ.) τρομαγμένος, πεφοβισμένος, ἢ, δειλός, εὐπτόητος.

Ταρβέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. φοβοῦμαι, τρομάζω· (συνηθ.) σέβομαι. « Ὁ δ' ἄρ' ἔζετο, τάρβησέν τε, « Ἰλ. Β. (καὶ δοτ. ὀρς.) « Οὐδέ τι θυμῷ ταρβεῖ, οὐδὲ σεβίζεται, « Ἰλ. Φ. (καὶ αἰτ. ἐλλ. προθ.) « Ταρβήσας χαλκόν τ' ἠδὲ λόφον ἱππιοχαίτην, « Ἰλ. Ζ., [ἐκ τοῦ

†Τάρβη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ-

Τάρβος [ταράσσω], εος-ους(τὸ), Π. πάθος, τρόμος· σέβας, (Γαλλ.) sainte horreur.

Ταρβοσύνη (ἡ), Π. = Τάρβος.

Ταρβοσυνος (ὁ, ἡ), Π. τάρβειος (τρόμου) πρόξενος, δεινός. « Φόβος —, « Αἰσχυ.

†Ταρβύζω, Μ. ύξω; Γλσ. ἀντὶ Ταρβέω.

†Ταργαίνω, Μ. ανῶ; Γλσ. ἀντὶ Ταράσσω.

†Ταργάνη (ἡ), Γλσ. ἡ Ἀττ. ἀντὶ Σαργάνη.

Τάργανον (τὸ). [ταράσσω], ὁ (ἄλλ.) Δημητριάκὴ ἢ Στεμφυλίτης οἶνος, (κοιν.) Λάγγερον, (ὄθ.

Ταργανόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (ἀρίνω) τὸ κρασὶ νὰ κάνῃ (νὰ χαλάσῃ). « Οἶνος τεταργανωμένος, « Πλάτ., Κωμ., χαλασμένος. ξεθυμασμένος.

†Ταργανόω-ώ [†ταργάνη], Μ. ώσω. Δέω, συνδέω, (εὔχρ. κυρ τὸ σύνθ. Προσταργανόω).

Ταριχεία (ἡ), = Ταρίχευσις. 2) = τῷ

Ταριχεῖον (τὸ), μέρος ὅπου ταριχεύονται ὀψάρια ἢ σώματα νεκρῶν.

Ταριχέμπορος (ὁ), ὁ ἐμπορευόμενος ταρίχη (ταριχευτὰ κρέατα ἢ ὀψάρια), (Τουρκ.) μπαστιρματζῆς, μπακάλης.

Ταρίχευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ταριχεύω, ἁλάτισμα καὶ πάστωμα ἢ κάπνισμα κρεάτων ἢ ὀψαρίων· ἐμβαλσάμωμα νεκρῶν σωμάτων κτλ.

Ταριχευτ(ήρ. Π. ἀντί-

Ταριχευτής, οῦ (ὁ), ὁ ταριχεύων ὀψάρια ἢ κρέατα· (εἰς τὴν Αἴγυπτ.) ὁ ἐμβαλσαμώνων τὰ νεκρὰ σώματα.

Ταριχευτός, ἡ, όν. Τεταριχευμένος, πασ-τός ἢ καπνιστός· (ἐπὶ νεκρ. σωμ.) ἐμβαλσαμωμένος ὡς ἂν μουμμιά.

Ταριχεύω [τάριχος], Μ. εὐσω. Κατασκευάζω (κυρ.) τὸ κρέας ὥστε νὰ μένῃ ἄσηπτον, πασ-τόνω, ἁλατίζω, ξηραίνω εἰς τὸν καπνόν, (Τουρκοβασ.) κάμνω μπαζιρμᾶν· (ἐπὶ νεκρ.) ἐνταλσαμόνω, κάμνω μουμμιάν, (παρβλ. Ταρχίω). (μετ.μ.) κατατρύχω (διὰ κακοπαθείας)· ταλαιπωρῶ, κατατήκω, (παρβλ.) Σκελετεύω. « Ξύλα—, « Θρρ., τὰ ἀτίνω νὰ στρέξουν (τὰ ἀργάζω) εἰς τὸ νερόν. « Ὄξει ταριχεύειν, « Δσκρ., κάμνειν ξεσθάτα (τουρσῆ). (καὶ μετνμ.) « Πρόσωπος δὲ καὶ νεκρὸς ὧν ἐκεῖνος, περιὴν αὐτοῦ τεταριχευμένου, « Δμ., ἀτονισμένον ἀπὸ τὴν πολυχρόνιον φυλακήν.

Ταριχηγός (ὁ, ἡ), [τάριχος, ἄγω]. ὁ φέρων (κουβαλῶν, εἰσάγων εἰς ἐμπόριον) πασταὶ κρέατα καὶ ὀψάρια ἢ χρηματεύων πρὸς ταῦτα.

Ταριχηΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ταριχεία.

Ταριχήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ταριχεῖον.

Ταριχηρός, ά, όν. Ὁ ἐκ τοῦ γένους τοῦ ταρίχους, πασ-τός, καπνιστός. « Τὰ ταριχηρά, « Δξ., τὰ ταριχευτὰ [κρέατα, ὀψάρια, λαχανικά], (Γαλλ.) salaisons. « Ἀγγεῖον ταριχηρόν, « Δξ., τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἐναπόθεσιν ταρίχους.

Ταρίχιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τάριχος.

Ταριχοπλέως, ω (ὁ, ἡ), Κωμ. πλήρης (ἐμπλέως) ταρίχους. « Βύσπορος—, « Ἀθ.

Ταριχοπωλεῖον (τὸ), τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου ἐπωλοῦντο τὰ ταρίχη (τὰ ἁλμυρά), τὸ ἐργαστήριον τοῦ ταριχοπώλου.

Ταριχοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ ταρίχη, εἶμαι-

Ταριχοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν ταρίχη (πασ-τά, ἁλμυρά), μπακ-ρματζῆς, μπακάλης.

Τάριχος (ὁ) καὶ Τάριχος, εος ους (τὸ), [συγγ. τοῦ Ταρσός ἢ Στέριφος]. κρέας ἢ ἄλλο τι κατεσκευασμένον εἰς τρόπον ὥστε νὰ μένῃ ἄσηπτον, πασ-τόν, καπνιστόν, (Τουρκ.) μπαστιρμᾶς, τουρσῆ κτλ.

Τάριχος (ὁ, ἡ), σπν. ἀντὶ Ταριχευτός. « Νεκτὶς τάριχος, εἰσορᾷν Αἰγύπτιος, « Σοφ. (ἀπαπαίσμ.).

†Ταρμύζω, Μ. ύξω, Γλσ. ἀντὶ Ταυδέω.

Τάρνεα, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὰ ὄρνεα.

† Ταρπάνη καὶ Τάρπη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ταργάνη = Σαργάνη, κοφίνι, γερτ/ά κτλ.

Ταρπήμεναι, Π. ἀντὶ Ταπῆναι, πα. ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τέρπω

;Ταρπανή (ἡ), ἁμφ. ἀντὶ Ταρπάνη.

†Ταρπός (ἡ), Γλσ. = Τάρπη, (παρβλ. Ταρσός).

Ταρσίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ταρσός.

Τάρσιος (ὁ, ἡ), Π. (σπν.) ἀντὶ Ἐπισάρροθος.

Ταρσός, Ταρσόω κτλ. Ἀττ. ἀντὶ Ταρσός κτλ.

Ταρσά (τὰ), πλθ. [καθ' ἑτερογέν.] τοῦ

Ταρσός (ὁ), [τέρσω]. (κυρ.) ἡ καλαμωτὴ ὅπου στεγνώνουν τὸ τυρὶ ἢ τὰ ὀπωρικά. « Τυρὸς δ' οὐ λείπει με... ταρσοὶ δ' ὀπωρηρυθέες αἰεί, « Θκρ. 2) (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι εἶναι πλεγμένον ἢ ἁραδιασμένον ὡς ἂν ταῖς βέργαις τῆς καλαμωτῆς. « Ταρσοὺς καλάμων διαστειβάζοντες, « Ἡρ. 3) (μτφ.) ἡ πτέρυξ (κυρ. ἡ σειρὰ τῶν κοντύλιων τῆς πτέρυγος) πτηνοῦ. 4) τὸ πλατὺ μέρος τοῦ κωπίου, (κατ' ἔκτ.) τὸ κωπὶ ἢ ἡ σειρὰ τῶν κωπίων (Ἰλ. Β, 12. Πλθ ις', 3). 5) ἡ σειρὰ τῶν ὀδόντιων τοῦ πριονιοῦ (Ὀππ. Ἁλ. Ε', 207). 6) ἡ σειρὰ τῶν βλεφαρίδων, (κατ' ἔκτ.) τὸ βλέφαρον. 7) (συγν.) τὸ πλατὺ μέρος ἢ πατοῦσα (τὸ ἄλλ. Πέλμα) τοῦ ποδός, (Ἡρ. Θ', 37, Ἰλ. Α, 37).

Ταρσόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω (Στεγνόνω) εἰς τὸν ταρσὸν (εἰς τὴν καλαμωτὴν)· σχηματίζω τι (καὶ συγνότ. πθ. σχηματίζομαι ἢ εἶμαι σχηματισμένος) εἰς εἶδος καλαμωτῆς. « Ταρρεύντα αἰζίζει, « Θρρ., συμπεριπλέκονται, (παρβλ. Καρκινοῦμαι). « Φλέψ περὶ τὴν ὅλην κεφαλὴν (ἐκ)τετάρσωται, « Ἱππιατρ. (ἐπὶ ρντ.) « Τεταρσωμένος, « Δσκρ. πτερυγοειδῶς διαπεπλεγμένος, (Γαλλ.) pinnatifide.

Ταρσώδης, εος (ὁ, ἡ), σχηματισμένος (ἁραδιασμένος ἢ συμπεπλεγμένος) εἰς εἶδος ταρσοῦ (καλαμωτῆς).

Τάρσωμα (τὸ), τὸ πλέγμα τοῦ ταρσοῦ (τῆς καλαμωτῆς)· (μτνμ.) ἡ σειρὰ τῶν κωπίων.

Τάρταρα (τά), πλθ. καθ' ἑτερογέν. τῶ Τάρταρος.

Ταρτάρειος, α, ον. Ὁ τοῦ ταρτάρου ἢ ἐν τῷ ταρτάρῳ, καταχθόνιος.

Ταρταρίζω, Μ. ίσω. Τρέμω (κυρ. ὑπὸ ψύχους), (ὅθ, τὸ κ.ν. Νταρντανίζω).

Ταρτάρινος, α, ον, καὶ

Ταρτάρεος, εσσα, ον, Π. ἀντὶ Ταρτάρειος.

Ταρταρόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. παῖς (υἱὸς ἢ θυγάτηρ) τοῦ Ταρτάρου.

Τάρταρος (ὁ καὶ σπν. ἡ), (τὸ πλθ. καθ' ἑτερογέν. Τὰ τάρταρα), [ὁμοιοπ. ἀναλογ. τοῦ Γάργαρα, Κάρπαρος κτλ.]. τὸ βαθύτερον μέρος τοῦ ἅδου (ὅπου ἐτιμωροῦντο οἱ κακοῦργοι), ἡ κολαστις (τῶν παλαιῶν)· (ἐν γεν.) βάραθρον· ἀβυσσος. « Κρυεσς—, « Ἴθ. « Τάρταρα γαίης, « αὐτ., τὰ βάθη τῆς γῆς.

Ταρταρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ῥίπτω (Κρημνίζω, Καταδικάζω) εἰς τὸν τάρταρον

;Ταρφέα, ἐπίρ. καὶ

Ταρφέες, πλθ. τοῦ Ταρφύς.

Ταρφειός, ά, όν, Ο. = Ταρυός.

Τάρφθη Π. ἀντὶ Ἐτέρφθη, γ΄. ἑν. προσ. τοῦ καθ. ἀορ. τῆς ὁρστ. καὶ

Ταρπήμεναι, Π. ἀντὶ Ταρπῆναι, καθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τέρπω.

Τάρσος, εος-ους (τὸ), Π. πύκνωμα, (κυρ.) « Γλης—, « Ὁμ., τὸ πυκνότερον μέρος (τὸ βάθος) τοῦ ἄκρου, [ἐκ τοῦ

Τ-φύς, έος (ὁ, ἡ), Π. [τρέφω]. πυκνός, ἄκρος. « Θηλῆς—, « Αἰσχλ. « Ταρσοὶ ἦσαν, « Ὁμ., ἀλλεπάλληλοι. « Ταρφειαὶ νιφάδες (κόρυθες), « αὐτ. || (τὸ οὐδ.) Ταρφέα, ἐπίρ. Συχνά, συχνακῶ

†Τάργαι (αἱ), = Τάργεα.

Τάργαῖα, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὰ ἀργαῖα

Ταργαίνω [τάργη], = Ταράσσω.

†Ταργάνης, α, ον, Γλσ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κηδείαν (νεκροῦ), (Γαλλ.) funéraire, [ἐκ τοῦ

†Τάργεα (τὰ), Γλσ. [ταργίω]. ἡ κηδεία (τὰ τελούμενα εἰς τὴν ταφήν, τὰ νομιζόμενα) νεκροῦ.

;Ταργεῖον (τὸ), ταφεῖον, κοιμητήριον, (Ὀθ. εἰς τὴν Αἴγυπτ.) = Ταριχεῖον.

†Ταργεύω, Μ. εὐσω, καὶ

;Ταργέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. ἀντὶ Ταργύω.

Τάργη (ἡ), κατὰ συγκ. ἀντὶ Ταραχή.

;Τάργος), εὔχρ. κυρ. τὸ πλθ. Τάργεα.

;Ταργύματα (τὰ), = Τάργεα, [ἐκ τοῦ

Ταργύω [ταριχεύω], Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Κηδεύω (νεκρόν), ἐνταφιάζω. « Χθονὶ (« Τυμβῳ, « Στήλῃ)—, « Ὁμ. « Τόν δὲ νέκυν ἀποθώσω, ὄφρα ἑ ταργύσσειεν, « Ἰλ. Π. « Οὔνομα ταργύσας, « Ἔπιγρ., ἐγείρας κενοτάφιον εἰς ὄνομά του.

Τάς, Δ. ἀντὶ Τῆς, ἡ Ἥς, γεν. θηλ. τοῦ Ὁ ἡ Ὅς.

Τᾶσδε, Δ. ἀντὶ Τῆσδε, γεν. θηλ. τοῦ Ὅδε.

Τάσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τείνω, τέντωμα (« Ὀφρύων—, « Ἐπιγρ.)· (μτνμ.) ἐπίτασις (« Φωνῆς—, « Αξ.)· βοπὴ πρὸς πάθειαν· (γραμτ.) τονισμὸς λέξεως, προσῳδία. « Βαρεῖαι τάσεις καὶ ὀξεῖαι, « Δ. Ἀλ.

Τάσσω (ττω), Μ. τάξω. Βάλλω (Τοποθετῶ) κατὰ τάξιν, διευθετῶ, τακτοποιῶ, ῥυθμίζω. « Τάττειν τὸν κόσμον, « Πλάτ (καὶ πθ.) « Φύσει σώφρων καὶ τεταγμένος ταῖς ἐπιθυμίαις, « Πλ., μέτριος· εὔτακτος. 2) (ἰδ. αντ.) βάλλω εἰς τάξιν τὸ στράτευμα, παρατάττω. « Τάσσειν εἰς μάχην τὴν στρατιάν, « Ξεν. « Ἐν τοῖς ἀγῶσι πρῶτον ἑαυτὸν τάττων, « αὐτ. (καὶ μτ.) « Ὑπὲρ τεσσάρων τεταγμένος τὰς νεῶς, « Θκ. (καὶ πθ.) « Ἐτάσσοντο ἀμφοτέρωθεν ὡς ἐς μάχην, « αὐτ. « Ἐπ' ὀκτὼ τεταγμένοι, « Ξεν. « Οὐδένα κάτθανε ταχθέντες, « Ἡρ. « Τεταγμένη στρατιά, « Ξεν. (καὶ μτνμ.) « Τάσσω ἐμαυτὸν μετὰ σοῦ, « Φλστρ., εἶμαι (συμφωνῶ) μὲ τὴν γνώμην σας, (Γαλλ.) je me range de votre avis. « Τάττεσθαι ὑπὸ θεῷ (ὑπὸ ἐξουσίαν), « Γρφ., διατελῶ ὑπὸ τὰς διαταγάς, ὑποτάσσομαι. 3) βάλλω εἰς τὴν σειρὰν (εἰς τὸν ἀριθμόν), κατατάττω. « Εἰς τοὺς ἄνδρας—, « Ξεν. « Ἐπὶ μιᾶς (ἑνν. τάξεως),— « αὐτ., εἰς μίαν ἢ τὴν αὐτὴν τάξιν. « Τάττειν τὴν μουσικὴν ἐν παιδείᾳ, « Ἀριστ. « Ἐν τῷ τῶν πενήτων μερίδι (« Μετὰ τῶν ἀδελφῶν)—, « Πλ., Συν, « Ἐμαυτὸν τάττω τῶν ἀπιστούντων « Δμ. 4) διορίζω (εἰς θέσιν). « Ἄρχοντας—, « Ξεν. (καὶ

αἴτ. ἢ γεν. ἢ δοτ. πρόθετ. ἐκ δ'.) « Ἐπὶ ταῖς τριήρεσιν (« Ἐπὶ τὰς πράξεις) τάττειν τινά, « Δημ., Ἰσοκρ. (καὶ πθ.) « Ταχεῖς ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον, « Ἡρωδ. (ξ πθ.) « Ἐπ' ἐὺ ἐτάχθημεν, ταύτῃ πειρασομέθα εἶναι χρηστοί, « Ἡρ. (καὶ ἀπαρ.) « Ταχθέντες ἀναλαβεῖν, « Πλάτ. « Οἱ τεταγμένοι φύλακες, « Πλ. 3) (κυρ. ἐπὶ ποσότ. πληρωτέας) προαποτρίζω, (ὀθ. τὸ (Γαλλ.) **tarer**, (καὶ τὸ κοιν.) τάζω. « Τάξαι τῷ ναύτῃ δραχμήν, « Ξεν. « Φόρους τάττειν τινί, « Δίαχν., « Θάνατον τὴν ζημίαν τάττειν, « Δημ. (καὶ μτ.) « Ἀποτείνει ζημίαν τὴν ἂν οἱ ἱρεῖς τάξωσιν, « Ἡρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Ἐτάξατο φόρους οἱ προσίενται κατὰ ἔθνεα, « Ἡρ. (καὶ αὐτηθ.) || « Παρέδοσαν ἑαυτοὺς ἁμαχητί, καὶ φόρον ἐτάξαντο, « Ἡρ. ὑπεσχέθησαν νὰ πληρόνουν ὡρισμένην τινὰ ποσότητα. « Δῶρα τὰ ἐτάξαντο, ἀγώνων, « αὐτ., (κοιν.) τὰ ὁπόσα εἶχαν τάξῃ. « Καὶ χρήματα τὰ ἀναλωθέντα κατὰ χρόνους ταξάμενοι ἀποδοῦναι, « Θκ., νὰ τὰ πληρώσουν μὲ διορίας. « Ὅπως ταξάμενοι ἀποδῶσιν, « αὐτ. (καὶ ἀλλοῦ) « Τάξασθαι ἡμέραν πρός τινα, « Πλάτ. « Τῶν ἔσωθεν αὐτῷ ταξαμένων, « αὐτ. (καὶ πθ.) « Ἡμέρα (« Χώρα) τεταγμένη, « Συν., Ξεν. « Ὁ πόλεμος οὐ τεταγμένα σιτεῖται, « Πλ. 6) προστάζω, παραγγέλλω, διατάττω, « Οὐκοῦν οὐ διαγγεῖλαι ἂν; ἐὰ δὲ εἶπεν, Εἰ σὺ τάττοις· ἀλλὰ τάττω, ἔφη, « Ξεν. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Ἄγειν τὰν ὦν πρὸς αὐτὴν ἕταῖρ τὼς Ἕρωτας, « Θκρ. (καὶ πθ.) « Τὸ ταχθὲν ἐλθεῖν, « Σοφ.

Τάτα, τιμητ. προσφών., = Τέττα.

Τατάί! ἐπιφών. Σχετλ., = Παπαί, Ἀττατατὰί κτλ.

Τατάω-ῶ, Δ. ἀντὶ Τητάω.

Τᾶτες, Δ. ἀντὶ Τῆτες.

Τατικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ταὐτείνειν (τεντόνειν), τάσεως ποιητικός.

Τᾶτιον, Ἀττ. κατὰ κρα. ἀντὶ Τὸ αἴτιον.

Τάττω, Ἀττ. ἀντὶ Τάσσω.

†**Τατύρας** καὶ **Τάτυρος**, ου (ὁ), [Περσ.] ὁ φασιανὸς (ὄρνις).

Ταυώμενος, α, ον, Δ. ἀντὶ Τηυώμενος.

†**Ταύλτ**., **Ταυλίζω**, = Τάβλα, Ταβλίζω.

†**Ταύρα**, ας (ἡ), ἀρχ. ἡ στείρα βοῦς (ἀγελάδα).

Ταυράω-ῶ (χ. Μ.). (ἐπὶ βοὸς) Ὀργῶ πρὸς συνουσίαν, ἐπιθυμῶ τὸν ταῦρον.

Ταυρέα (ἑη)-ᾶ, ἑης-ᾶς (ἡ), (ἴων. δωρ.) τὸ δέρμα τοῦ ταύρου. 2) (συνεκδ.) μάστιξ ἢ ῥ τύμπανον ἀπὸ δέρμα ταύρου.

Ταύρειος, α ἢ ος, ον. Ὁ τοῦ ταύρου ἢ ἀπὸ δέρμα ταύρου. « Αἷμα (« Ἀσπὶς) —, « Θκ., Ὅμ. ||. (οὐσ.) ὁ Ταυρεία (ἴων. δωρ. ἡ μάστιξ), = Ταυρέη, (ἴδε καὶ Ταύρτος).

Ταυρεών, ῶνος (ὁ), εἷς τῶν μηνῶν παρὰ Κυζικηνοῖς, (ἴδε Ταύρεος ᾗ Ταύρια).

Ταυρελάτης [ταῦρος, ἐλαύνω], ου (ὁ). ὁ κυνηγῶν ταύρους ἢ τὸν ταῦρον, (ἴδε Ταυροκαθάπτης).

Ταυρέλαφος (ὁ), εἶδος φαρτηγοῦ ζώου τῆς Ἰνδ.

Ταυρελέφας, αντος (ὁ), εἶδος ζ. (μεταξὺ ταύρου καὶ ἐλέφαντος) τῆς Ἰνδ.

Ταύρεος, ᾱ, ον, Π. ἴων ἀντὶ Ταύρειος, (κυρ. ἐπιθετ. ὁ Ποσειδῶν, ἢ διότι τῷ ἐθυσιάζον ταύρους, ἢ διότι ὁ Ὠκεανὸς καὶ οἱ ποταμοὶ παριστάνοντο μὲ κεφαλὴν καὶ κέρατα ταύρου).

Ταυρῆ (ἡ), κατὰ κρα. ἐκ τοῦ Ταυρέα.

Ταυρηδόν, ἐπίρ. Ὡς ὁ ταῦρος, μὲ ἄγριον βλέμμα.

Ταύρια (τά), (ἴων. ἑρά). ἑορτή τις εἰς τιμὴν τοῦ ταυρείου Ποσειδῶνος.

†**Ταυριανός**, ἡ, όν, (νλγ.). Γεννημένος ὑπὸ τὸ ζῴδιον τοῦ Ταύρου.

†**Ταυρίάω-ω** (χ. Μ.), = Ταυρέω.

Ταυρίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ταῦρος.

Ταυρικός, ἡ, όν. Ταύρου ἴδιος, ταύρειος.

Ταυροβόας, ου (ὁ), Π. ὁ βοῶν ὡς ὁ ταῦρος (ἔχων φωνὴν ταύρου).

Ταυροβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (κτυπῶν, σφενδονῶν) ταῦρον ἢ ταύρους. « Τελετή —, « Ἐπιγρ., ἡ διὰ θυσίας ταύρου ἢ ταύρων (κυρ. εἰς τιμὴν τῆς Ῥέας), (συγχ. τῷ Ταυροπόλος).

Ταυρόβορος ὁ, ἡ), (παροξ.) = Ταυροφάγος. 2) (προπαροξ.) φαγωθεὶς ὑπὸ ταύρου.

Ταυρογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων γαστέρα ταύρου (μεγάλην).

Ταυρογενής, ους (ὁ, ἡ), γεννημένος ἢ καταγόμενος ἀπὸ ταῦρον.

Ταυροδέτης, ου (ὁ) καὶ **Ταυροδέτις**, ιδος (ἡ), Π. ὁ δένων ταῦρον ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. « Βύρσα —, « Ἐπιγρ.

Ταυράδετος (ὁ, ἡ). δεμένος (κολλημένος) μὲ ταυροκόλλαν.

Ταυροειδής, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδ. [σχῆμα] ταύρου.

Ταυρόθρους (ὁ, ἡ), Π. [τ. θρόος], = Ταυρόφθογγος.

Ταυρόθυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ θυσίας ταύρου ἢ ταύρων. « Λοιβή —, « Ὀρφ., (παρβλ. Ταυροβόλος).

†**Ταυροκαθάπτης** [τ. καθάπτομαι], ου (ὁ), Γλσ. ὁ κυνηγῶν ἔφιππος ταῦρον (κυρ. εἰς τὰ-

†**Ταυροκαθάψια** (τά), (ἴων. ἑρά), ἑορτὴ καθ' ἣν γίνεται ταυρομαχία.

Ταυρόκερως, ωτος καὶ

Ταυροκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παρισταμένος μὲ κεφαλὴν καὶ κέρατα ταύρου.

Ταυροκόλλα, ης (ἡ). κόλλα κατασκευασμένη ἀπὸ αὐτιὰ κλπ. ταύρου.

Ταυροκολλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ ταυροκόλλαν.

Ταυρόκρανος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ταυροκέφαλος.

Ταυροκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτείνω (φονεύω ἢ Θυσιάζω) ταῦρον ἢ ταύρους. [ἐκ τοῦ

Ταυρόκτονος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φονεύων ἢ φονεύσας ταῦρον ἢ ταύρους· (προπαροξ.) ὁ φονευθεὶς ὑπὸ ταύρου.

†**Ταυρομαχία** (ἡ) καὶ

†**Ταυρομάχιον** (τὸ), Ἐπιγρ. μάχη ταύρων ἢ πρὸς ταύρους.

Ταυρομέτωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέτωπον (ἢ συνεκδ. πρόσωπον ἢ κέρατα) ταύρου.

Ταυρόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν ταύρου.

Ταυροπέρθενος (ἡ), Π. παρθένος ἁρπαχθεῖσα ὑπὸ ταύρου, (ἐπιθ. τῆς Εὐρώπης).

Ταυροπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (γεννητὴς ἀπὸ) πατέρα ταῦρον.

Ταυροπόλια (τὰ), (ἴων. ἱερά), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Ἀρτέμ. Ταυροπόλου.

Ταυροπόλος καὶ **Ταυροπόλη** (ἡ), (ἐπιθετ. ἡ Ἀρτεμις (ἢ διότι ἐσύρετο μὲ βρῶμαχον, ἢ διότι ἐτιμᾶτο εἰς τοὺς Ταύρους, τῆς Σκυθίας [εἰς τὴν Ταυρικὴν]). « Ταυναῖναι ταυροπόλοι, « Ἀθ., μάγισσαι περιφέρουσαι θυσίας εἰς τὴν Ἑκάτην.

Ταυρόπους, όποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας ταύρου.

Ταυροπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον ταύρου.

Ταῦρος (ὁ). [†ταῦς]. τὸ ἄρσεν. ἀμφοτέρων χιστον βοός, (Τουρκ.) μπογᾶς. 2) (μετωνυμ.) ὁ ἀνήρ. 3) τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός. 4) τὸ περίνεον, (ἄπεν Λάζαυρος). 5) (ἀστρον.) ἀστερισμός τις ἐν τῷ Ζωδιακῷ. 6) ὁ ἱερεὺς τοῦ Ταυρέου Ποσειδ.

Ταυροσφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Σφάζω (πρὸς θυσίαν) ταῦρον.

Ταυροσφάγος (ὁ, ἡ). ὁ σφάζων ταῦρον ἢ ταύρους, Ταυροκτόνος.

Ταυροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ταύρους, (ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, διότι εἰς τοὺς διθυραμβοπαισμοὺς ἐδίδετο βραβεῖον ταῦρος).

Ταυροφανής, ους (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ὡς ταῦρος (ἔχων μορφὴν [ἐξωτερικὴν] ταύρου).

Ταυρόφθογγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φθέγγον (φωνὴν) ταύρου.

Ταυροφόνος (ὁ, ἡ), ὁ φονεύων ταύρους ἢ φονεύσας ταῦρον, (ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλ.).

Ταυροφόρος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φέρων (βαστάζων) ταῦρον· (προπαροξ.) ὁ φερόμενος (ὀχούμενος ἐφ' ἁμάξης συρομένης) ὑπὸ ταύρων.

Ταυροφυής, έος (ὁ, ἡ). ταύρῳ ὅμοιος τὴν φύσιν ἢ τὰ εἴδος.

Ταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς ταῦρον· (μτφρ.) ἐξαγριόνω. « Ὠμέσαι ταυρωμένην, « Εὐρ., ταυρηδὸν ὑποβλέπουσαν, ἀγριωμένην, (παρβλ. Ἀποταυρόω).

†**Ταυρὼ**, όος-οῦς (ἡ), (ἐπιθετ.) ἡ Ἀρτεμις (ἄλλ. Ταυροπόλος).

Ταυρῶπις, ιδος (ἡ), (ἰδιωτ. θηλ. τοῦ

Ταυρωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [τοῦ †ὤψ]. ὁ ἔχων ὄψιν ἢ βλέμμα ταύρου, ἀγριωπός.

Ταυρώψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. = Ταυρωπός.

†**Ταῦς** ἢ **Ταὺς**, ἀρχ. Δ. (ἀχρ.) ἀντὶ Μέγας, (ἐξ οὗ Ταῦγετος).

†**Ταύσιμος** (ὁ, ἡ), Γλσ. καὶ

Ταύσιος, α, ον, Δ. ἀντὶ Τηύσιος.

Ταὐτά, Ἀττ. κατὰ κρα. ἀντὶ Τὰ αὐτά.

Ταῦτα, πλθ. οὐδ. τοῦ Οὗτος.

Ταυταγί, Ἀττ. κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ Ταυτί.

†**Ταυτάζω**, Μ. άσω. Λέγω ἢ Πράττω (ἐν γέν. Ἐνδιατρίβω εἰς) τὰ αὐτὰ, (ἴδε Ταυτάζω).

Ταύτῃ καὶ (Ἀττ. κατ' ἐπέκτ.) **Ταυτηῖ** ᾗ **Ταύτης** καὶ (Ἀττ. κατ' ἐπέκτ.) **Ταυτησί**, γεν. τοῦ Οὗτος.

Ταυτί, Ἀττ. ἀντὶ Ταῦτα.

†**Ταυτίζω**, Μ. ίσω. Θεωρῶ ἢ Ἐκλαμβάνω τι ὡς ταὐτὸ (τὸ αὐτὸ) μὲ ἕτερον, (Γαλλ.) **identifier**. ||. (μσ.) = Ἰδιοποιοῦμαι.

Ταὐτό ἢ **Ταυτό**, κατὰ κρα. ἀντὶ Τὸ αὐτό.

†**Ταυτόαιμος** (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος.

†**Ταυτοβουλία** (ἡ), (νλγ.). ταυτότης βουλήσεως (θελήσεως).

†Ταυτογενής, ές (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, συγγενής, ὁμογενής.
†Ταυτογραφέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.). Γράφω τὰ αὐτά (περὶ τῶν αὐτῶν ἢ μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον). ▪ Ταυτογραφούμενα, α τὰ περὶ τῶν αὐτῶν πραγματευόμενα ἢ μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον γραμμένα συγγράμματα.
†Ταυτόδοξος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν δοξασίαν (τὰ αὐτὰ φρονήματα), ὁμόδοξος.
†Ταυτοδυναμέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.). Εἶμαι-
†Ταυτοδύναμος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν δύναμιν (ἰσχὺν ἢ ἀξίαν ἢ σημασίαν).
†Ταυτοειδής, ές (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ εἴδους, ὁμοειδὴς ἢ ὁμοιόμορφος.
†Ταυτολέπεια (ἡ), = Ταυτολογία.
†Ταυτολεπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ταυτολογέω.
†Ταυτοεργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω τὸ αὐτὸ (ἔργον).
†Ταυτοεργία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
†Ταυτόζηλος (ὁ, ἡ). (νλγ.). ὁ ἔχων (κινούμενος ἀπὸ) τὸν αὐτὸν ζῆλον, ἐπίσης ζηλωτὴς (πρόθυμος).
†Ταυτοθελής, ές (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ θέλων τὸ αὐτὸ (ἔχων τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον θέλησιν). ▪ Τὸ αὐτοθελές, ▪ = Ἀβ ταυτοβουλία.
†Ταυτόθροος (ὁ, ἡ), (νλγ.), = Ταυτόφωνος.
†Ταυτοκίνητος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν (πάντοτε ἢ μὲ ἄλλον τινὰ) κίνησιν.
Ταυτοκλινής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν (ἀστρνμ.) κλίσιν (κείμενος ὑπὸ τὸ αὐτὸ κλίμα).
†Ταυτολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ἐπαναλαμβάνω μὲ ἄλλας λίξεις) τὰ αὐτά.
Ταυτολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐπανάληψις τῶν εἰρημένων (μὲ ἄλλας λέξεις).
†Ταυτολογικῶς, ἐπίρ. Διὰ ταυτολογίας.
Ταυτολόγος (ὁ, ἡ), (νλγ.) ὁ λέγων (ἐπαναλαμβάνων μὲ ἄλλας λέξεις) τὰ αὐτά.
Ταυτόματον, Ἀττ. κατὰ κρ. ἀντὶ Τὸ αὐτόματον.
†Ταυτομήκης, ες (ὁ, ἡ), (νλγ.) ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ μῆκος, ἰσομήκης.
Ταυτόν, Ἀττ. κατὰ κρ. (πρὸ φων.) ἀντὶ Τὸ αὐτό.
†Ταυτοπάθεια (ἡ), (νλγ.). τὸ πάσχειν τὰ αὐτά, Ὁμοιοπάθεια, [ἐκ τοῦ
†Ταυτοπαθής, ές (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ πάσχων τὰ αὐτά, Ὁμοιοπαθής.
†Ταυτοποθία (ἡ), Σχλ. ἐπανάληψις τοῦ αὐτοῦ ποιὸς εἰς τὸν αὐτὸν στίχον.
†Ταυτοπροσωπικῶς, ἐπίρ. Εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον.
†Ταυτοσήμαντος καὶ Ταυτόσημος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ σημαίνων τὸ αὐτὸ (ἔχων τὴν αὐτὴν σημασίαν).
†Ταυτοσθενής, ές (ὁ, ἡ), (νλγ.), = Ἰσοσθενής, Ταυτοδύναμος.
†Ταυτόσπορος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπέρματος (γένους).
†Ταυτοσυλλαβέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.). Ἔχω τὰς αὐτὰς συλλαβάς.
†Ταυτότης (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τι τὸ αὐτό. (Γαλλ.) identité, conformité· (γρμτ.) ταυτολογία, ἐπανάληψις.
†Ταυτοφωνία (ἡ), (νλγ.). ταυτότης φωνῆς, [ὡς οὐσ. τοῦ
†Ταυτόφωνος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν φωνήν.
†Ταυτώνυμος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ ὄνομα, ὁμώνυμος.
Τάφε, Π. ἀντὶ Ἔταφε, γ΄. ἐν. προσ. τοῦ ἀορ. Β΄. τοῦ Τέθηπα.
†Ταφεῖος, α, ον, ἴδε Ταφήϊος.
Ταφείς, εἶσα, έν, παθ. ἀόρ. Β΄. τῆς μτχ. τοῦ Θάπτω.
Ταφεύς, έως (ὁ). ὁ θάπτων τοὺς νεκροὺς, ἐνταφιαστὴς, νεκροθάπτης.
Ταφὴ (ἡ), τὸ θάπτειν, θάψιμον (νεκροῦ)· (συχν. πλθ.) τελετὴ, ἐνταφιασμὸς, κηδεία· (ἐνίοτε) ἀντὶ Τάφος ἢ Ταφεῖον (▪Εἰς ταφὰς τιθέναι, ▪ Σοφ. ▫ Καὶ αὐτοῦ εἰσὶ ταφαὶ τῆς Ἀττικῆς Ἁλωπεκῆσι, ▪ Ἡρ.)· (ἐνίοτε) ἔξοδα τῆς ταφῆς. ▫ Οὐδὲ ταῖς θάψασι (τὸν πατέρα) τὴν ταφὴν ἀπέδωκε, ▪ Δημ.
Ταφήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ταφεῖος, ἀνήκων εἰς ταφήν. ▫ Μῆλα ταφήϊα, ▪ Ἀπλίν., τὰ θυσιαζόμενα εἰς τὴν κηδείαν νεκροῦ.
Τάφιος, α, ον, Π. = Ταφήϊος.
Τάφιος, α, ον, Ὁ ἐκ τῆς (νήσου) Τάφου.
Ταφοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει τάφου (μνήματος).
Τάφον, Π. ἀντὶ Ἔταφον, γ΄. πλθ. προσ. τοῦ ἀορ. Β΄. τοῦ Τέθηπα.
Τάφος (ὁ), [θάπτω]. μνῆμα (νεκροῦ). 2) Π. ἀντὶ Ταφή, ἐνταφιασμὸς, κηδεία· (ἰδιωτ.) τὸ τραπέζι τῆς δανῆς, (ἄλλ.) Περίδειπνον (▪ Αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον δαίνυν, ▪ Ἰλ. Ψ.) καὶ οἱ τελούμενοι πρὸς τιμὴν τοῦ ἀποθανόντος ἀγῶνες. ▪ Ἐς τάφον, ὅθι πάντας ἐνίκα, ▪ Ὀδ. Γ.
Τάφος [τέθηπα], εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Θάμβος, ἔκπληξις.
Ταφρεία (ἡ), τὸ ταφρεύειν, σκάψιμον (ἄνοιγμα) τάφρου· φραξίμων (περίκλεισμα) μὲ τάφρον.
Τάφρευμα (τὸ), = Τάφρος· χαράκωμα, [ἐκ τοῦ
Ταφρεύω, Μ. εὐσω. Σκάπτω (Ἀνοίγω, Ὀχυρόνω μὲ) τάφρον.
Τάφρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τάφρος.
†Ταφροβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. τραβῶ χανδάκι (τάφρον).
Ταφροειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει τάφρου (χανδακιοῦ).
Ταφροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἀνοίγω) τάφρον.
Τάφρος (ἡ), [θάπτω]. ὄρυγμα ἐπιμήκες, χανδάκι, (κοιν.) τράφος· (ἐνίοτε) ὑπόνομος.
Ταφρώδης, ες (ὁ, ἡ), = Ταφροειδής.
Ταφρωρύχος (ὁ). ὁ σκάπτων (ὀρύττων) τάφρον, (Τουρκ.) λαγουμτζῆς.
Ταφὼν, οὖσα, όν, Π. ἀόρ. Β΄. τῆς μτχ. τοῦ Τέθηπα
Τάχα, ἐπίρ. (γρον.) = Ταχέως. ▪ Τάχα σε παρέρχεται ὡς ὄναρ ἥβη, ▪ Θκρ. ▪Τάχα ἐπειδάν, ▪ Πλάτ., = Ἐπειδάν τάχιστα, εὐθὺς ὀφ' οὗ. 2) (συνήθ. Διῳκητ.) ἴσως, τυχόν, πιθανῶς. ▪ Τάχα τις καὶ τολμᾷ ἀποθανεῖν, ▪ Πλάτ., Γρφ. (καὶ παραλλ.) ▪ Τάχα δ' ἂν ἴσως οὐκ ἐθέλοι, ▪ Ἀρχφ.
Ταχέως (τὸ συγκρ. ἀνωμλ. Θάσσον καὶ τὸ ὑπερθ. Τάχιστα), ἐπίρ. ἴσα τάχος, ὀγλίγωρα.
Ταχινά, ἐπίρ. ἴδε Ταχινός.
Ταχίνης, ου (ὁ) καὶ
Ταχινὸς, ἡ, ὸν, Π. ἀντὶ Ταχὺς, ὀγλίγωρος· ▪ Πτώξ (▫ Ἔλαφος)—, ▪ Ἐπγρ. ‖ (τὸ πλθ. οὐδ.) ▪ Ταχινά, ἐπίρ. ἀντὶ-
Ταχινῶς, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ταχέως.
Τάχιον, ἐπίρ. τοῦ Ταχίων.
Τάχιστα, ἐπίρ. τοῦ
Τάχιστος, η, ον, ὑπερθ. καὶ
Ταχίων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. ἀνωμλ. τοῦ Ταχὺς, ὀγλιγωρότερος, -ότατος. ‖ (τὸ οὐδ.) Τάχιον, ἐπίρ. = Θᾶσσον, ταχύτερον, (ἐξ ὑπερθ.) Τάχιστα, ἐπίρ. = Τὴν ταχίστην, (ἴδε Ταχύς).
Τάχος, εος-ους (τὸ), = Ταχύτης, ὀγλιγωράδα. ▪ Ψυχῆς —, ▪ Πλάτ., ἐξύπνιος, δραστηριότης. ▫ Σημασίας—, ▪ Ἐπγρ., γοργότης, ζωηράτης. ▪ Ὡς εἶχον τάχους, ▪ Θκ., ὅσον ὀγλιγωρότερα ἠμπορεῖσαν. (καὶ ἄλλ.) ▪ Ὅσον (▫ Ὅτι, ▪ Ἦ, ▪ Ὡς) τάχος, ▪ (καὶ προθετ.) ▪Διὰ τάχους, ▪ Ἐν τάχει, ▪ Κατὰ τάχος, ▪ (καὶ ἄλλ.) ▪ Τάχει, ▪ Τάχος, = Ταχέως. ▪Ἅπτε τάχος πεύκας, ▪ Ἐπγρ.
Ταχὺ, ἐπίρ. ἴδε Ταχύς.
Ταχυάλωτος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως ἁλισκόμενος, εὐάλωτος. ▪ Χώρη—, ▪ Ἡρ.
†Ταχυβάδιστος (ὁ, ἡ), νλγ. ἀντὶ-
Ταχυβάμων, ονος (ὁ, ἡ) καὶ
Ταχυβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (βαδίζων, περιπατῶν) ταχέως.
Ταχυβλαστία (ἡ). τὸ νὰ βλαστάνῃ (φυτρώνῃ) τι ταχέως, ἡ περὶ τὸ βλαστάνειν ταχύτης.
Ταχύβουλος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως βουλευόμενος, παλίμβουλος, ἄστατος, ἐπικίνδυνος.
Ταχυγαμία (ἡ), τὸ νὰ συνάπτῃ τις ταχέως (πρόωρα ἢ ἀπροβλέπτως) γάμον.
Ταχύγηρος, Ἰων. ἀντὶ-
Ταχυγήρως (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως γηράσκων.
Ταχύγλωσσος (ὁ, ἡ). ταχὺς εἰς γλῶσσαν, ταχυλόγος.
Ταχυγονία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ταχυγόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν (καρπογονῶν) ταχέως.
Ταχύγουνος (ὁ, ἡ), Π. ταχὺς τὰ γόνατα (γοῦνα), ταχύπους.
Ταχυγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ταχέως, εἶμαι-
Ταχυγράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων ταχέως. ‖ (οὐσ.) στενογράφος.
†Ταχύδακρυς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόχειρα τὰ δάκρυα, ταχὺς εἰς τὸ δακρύειν, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀριδάκρυς).
Ταχυδινὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ δινούμενος (περιστρεφόμενος) ταχέως.
Ταχυδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω ταχέως.
Ταχυδρομία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ταχυδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ταχέως, ὀγλίγωρος εἰς τὸν δρόμον (εἰς τὸ τρεξιμον).
Ταχυεργὴς, ές (ὁ, ἡ), = Ταχύεργος.
Ταχυεργία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ταχύεργος (ὁ, ἡ). ταχὺς εἰς τὸ ἔργον του, δραστήριος, (Γαλλ.) expéditif. 2) (ἐνίοτε) ἀστόχαστος· ἄστατος.
Ταχυήφης, ες (ὁ, ἡ), Π. ὁ ταχέως (διὰ ταχείας εἰρεσίας) κινούμενος (κωπηλατούμενος).

Ταχυθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιφέρων (ἢ ἀκο-
θυήκων μέ) ταχὺν θάνατον.
‡Ταχύϊππος (ὁ, ἡ). ὁ μετὰ ταχύτητος ἱπ-
πεύων, (γραμ. ἐξήγ. τοῦ Ταχύπωλος).
Ταχυκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως κινούμε-
νος.
‡Ταχυκρίσιμος (ὁ, ἡ). (ἰατρ.) ὁ ταχέως
κρινόμενος (λαμβάνων κρίσιν).
Ταχυλίγιος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ὁμιλῶν) τα-
χέως.
Ταχυμαθής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως μαν-
θάνων (εὐμαθής).
Ταχύμηνις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ταχέως μη-
νίζων (χολάζων), ὀξύθυμος.
Ταχυμήτης, ου (ὁ) ξ
Ταχυμῆτις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ταχύβου-
λος.
Ταχυμήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ταχέως
γινομένη μήτηρ (γεννῶσα συχνά), πο-
λύγονος.
‡Ταχύμοιρος ξ
Ταχύμορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ταχεῖαν μοῖραν
ἔχων, βραχύβιος, ταχυθάνατος.
Ταχύμυθος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ταχυλόγος.
Ταχυναυτέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ἁρμενίζω ὀγλί-
γωρα, Ταχυπλοέω.
‡Ταχύνοια (ἡ). τάχος νοὸς, ὀξύνοια, [ἐκ
τοῦ
‡Ταχύνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων νοῦν ταχὺν
(ὀγλίγωρον), ὀξύνους.
Ταχύνω, Μ. υνῶ. Ἐπισκεύδω, ἐπιταχύ-
νω· (ἀμτθτ. ἡ ἐλλ.) κάμνω ὀγλίγωρα.
Ταχύοδος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως ὁδεύων, ὀ-
γλίγωρος.
Ταχυπειθής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως πειθό-
μενος, εὐπειστος.
‡Ταχυπέτης, ου (ὁ). ὁ ταχέως πετῶν,
ταχύπτερος.
Ταχυπλοέω-ῶ, Μ. ἦσω. Πλέω ὀγλίγωρα,
εἶμαι ταχύπλους.
Ταχυπλοΐα (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ταχύπλους-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων ταχέως,
ὀγλίγωρος εἰς τὸ πλεύσιμον.
Ταχύπνοια (ἡ), τὸ νὰ ἀναπνέῃ τις ταχέ-
ως (συχνά), κονταναύσασμα.
Ταχύπομπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γινόμενος τα-
χέως (διὰ ταχείας πομπῆς). « Διωγμὸς
—, « Αἰσχλ.
‡Ταχύπτοπτος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως ὑποπτεύων,
πολλὰ φιλύποπτος, (ἄλλ. διορθ. Καχυ-
πακτος).
Ταχυπόρος (ὁ, ἡ). ὁ πορευόμενος ταχέως.
Ταχύπορος (ὁ, ἡ), Π. = Ταχύμορος.
Ταχύπους, οδος (ὁ, ἡ). ταχὺς τοὺς πόδας,
τρέχων ὀγλίγωρα.
Ταχύπτερνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ταχύπους.
Ταχυπτεροῤῥυέω-ῶ, Μ. ἦσω. Πτεροῤῥυῶ
ταχέως, πίπτων ὀγλίγωρα τὰ πτερά
μου.
Ταχύπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀγλίγωρα πτε-
ρὰ (πετῶν ταχέως).
Ταχύπωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ταχεῖς πώ-
λους (ἵππους), ἱππεύων ταχέως, ὀγλί-
γωρος (ἐπιτήδειος) ἱππεύς.
Ταχύῤῥοθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων μὲ παλ-
λὴν ῥύμην (πολὺ ῥόθιον), ὀγλίγωρος.
Ταχύῤῥωστος (ὁ, ἡ), Π. [ταχύς, ῥώομαι].
ταχυκίνητος. « Πελεύς—, « Σοφ., τα-
χύπτερος.
Ταχύς, εῖα, ὺ), (τὸ παλαιότ. Ταννύτερος.
-ύτατος καὶ [συχνότ. ἀμιλ.] Ταχίων ξ
Θάσσων, Τάχιστος). Ταρτὸς, ὀγλίγωρος,
« Πόδας—, « Ὅμ., = Ταχύπους. « Πο-
ρεία [« Ἐκπασία]—, « Ξεν. « Ναῦς—, «
αὐτ. « Ὑπηρέτας ταχεῖς καὶ ἀόκνους, «
αὐτ. « Ταχεῖα διήγησις, « Ἀρχτ., σύν-
τομος, (Γαλλ.) rapide. « Διὰ ταχέων
(ἐνν. βημάτων), « = Διὰ τάχους. « Τὴν
ταχίστην (ἐνν. ὁδὸν), « = Ὅσον τάχιστα.
‖ (τὸ οὐδ.) Ταχὺ (καὶ παρθτ.) Θᾶσσον ἢ
Τάχιον, Τάχιστα, ἐπίῤῥ., ἀντὶ Ταχέως.
« Ταχὺ καὶ ῥᾳδίως, « Ξεν. (καὶ μετὰ
τοῦ Γε, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ ἔμφ. καὶ εἰ-
ρων.) « Ταχύ γ' ἂν χαρίσαιντο, « Δημ.
« Ταχύ γ' ἂν δύναιο μανθάνειν, « Ἀρχφ.,
ἀντὶ Οὐδόλως, (κοιν.) ταχειά ! « Ὃς γὰρ
ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος οὐκ ἐδεήθησε,
ταχύ γ' ἂν ὑπὲρ τῆς ἀλλοτρίας κινδυ-
νόν τινα ὑπομείνειε, « Αἰσχ. « Ἐπειδὰν
τάχιστα, « Δικ., εὐθὺς ἀφ' οὗ. « Ὡς δὲ
ἡμέρα τάχιστα ἐγεγόνει, « Ἡρ.
Ταχύσκαρθμος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως σκιρτῶν,
Εὔσκαρθμος, ταχυκίνητος.
Ταχυσκελὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Ταχύπους.
Ταχύσπερμος καὶ Ταχύσπορος (ὁ, ἡ), ὁ
ἀποκτῶν ταχέως σπέρμα.
Ταχυστροφάλιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. = Ταχυ-
δινής.
Ταχυτὴς ἡ (σπν. καὶ ἀμφ.) Ταχύτης, ῆτος
(ἡ)· τὸ ἀφῤῥητμ. οὐσ. τοῦ Ταχὺς, ὀγλί-
γωρος.
Ταχυτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τίκτουσα ταχέως (συ-
χνὰ καὶ μὲ εὐκολίαν).
Ταχύφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ταχέως, ταχύ-
γλωσσος.
Ταχυχειλὴς, ἐος (ὁ ἡ), Π. ὁ ταχέως διὰ
τῶν χειλέων φωνούμενος. « Δύλὰς—, «
Ἐπῳρ., (ὅπου ἄλλ. διορθ. Ταυυχειλής).
Ταχύχειρ, ειρος (ἡ). ταχὺς τὰς χεῖρας,
ταχύεργος.
Ταχυχειρία (ἡ), ταχύτης χειρῶν, εὐχει-
ρία, ταχυεργία.
(Τάω), θεματ. ἄχρ. τοῦ Τῆ καὶ Τεταγών.
Ταὼ, γεν. ἐν. καὶ
Ταῷ, ὀνομστ. πλθ. καὶ
Ταῷ, δοτ. ἐν. τοῦ Ταώς.
Ταὼν, ὠνος (ὁ), = Ταώς.
Τάων, Δ. Αἰολ. ἀντὶ Τῶν ἢ Ὧν, γεν. πλθ.
τοῦ Ὅ ἢ Ὅς.
Ταὼς [ὀνμτπ.], ὼ (ὁ), (τὸ πλθ. Ταὼ ἢ
Ταοὶ), εἰδ. πτηνοῦ, (κοιν.) παγῶνι, 2)
εἰδ. ἰχθ.
Τε, μόρ. ἐγκλιτ. ἢ Σύνδ. Συμπλ. ἐπιφε-
μένου ἢ τοῦ Καὶ :] « Εὖ τε καὶ χεῖρον
εἰδόντι, « Θκ· (ἢ ἄλλου Τε) « Εἶδός τε,
μέγεθός τε, « Ὅμ. (ἐνίοτε παραπληρωμ.
ἢ ἐμφατ.) « Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται,
μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ, « Ὅμ.
‡Τέ, Δ. ἀντὶ Σέ, αἰτ. τοῦ Σύ.
Τέ', Π. (κατ' ἀποτρφ.) ἀντὶ
Τεά, Π. πλθ. οὐδ. τοῦ Τεὸς = Σός.
Τέγγω [συγγ. τοῦ τήκω, ὀθ. τὸ Λτ. tingo],
Μ. τέγξω (κθ. πρκ. Τέτεγμαι, ἐγ-
ξαι, ἔγκται, ἀόρ. πθ. Ἐτάγχθην). Βρέχω,
μουσκεύω· (συνκδχ.) βάφω. « Δακρύοις
τέγγειν κόρας, « Εὐρ. « Ψευδῆ τέγγειν
λόγον, « Πινδ. 2) λυόνω· (συνκδχ.) χύ-
νω· « Ἱδρῶτα (« Ἀέκυρα)—, « Ἀρισττ.,
Πίνδ. 3) (μτφρ.) κινῶ εἰς οἶκτον (εἰς
συμπάθειαν), μαλάσσω. « Μὴ τέγγεσθε, «
Ἀρστφ., μείνετε ἄκαμπτοι (ἄτεγκτοι).
Τέγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τοῦ τέγους. « Θάλα-
μος—, « Ἰλ. Σ., ὁ παρὰ τὸ τέγος (ἄλλ.)
Ὑπερῷον.
‡ Τέγη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Στέγη.
Τεγκτὸς [τέγγω], ὴ, ὸν. Βρεγμένος, μα-
σκευμένος, ἢ δυνάμενος νὰ μασκευθῇ,
ἐπιδεκτικὸς τέγξεως· (μτφρ.) εὔκαμ-
πτος, εὐσυμπάθητος.
Τέγξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τέγγω, βρέ-
ξιμον, μούσκευμα κτλ.
Τέγος, εος-ους (τὸ), = Στέγος, στέγη, ὀ-
ροφή· (συνκδχ.) οἶκος· οἴκημα· δωμά-
τιον (κυρ. ὑπερῷον)· (μτνμ.) παρακοί-
τιον.
Τεῆς, Ἰων. ἀντὶ Τῆς = Ἧς, γεν. τοῦ Ὅς
Τεθαλυῖα, Π. ἀντὶ Τεθηλυῖα, μσ. πρκ.
(ἀντὶ ἐνς.) τῆς μτχ. τοῦ Θάλλω.
Τέθαμμαι, παθ. πρκ. τοῦ Θάπτω.
Τεθαρρηκότως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Μὲ θάῤῥος,
θαῤῥοῦντος.
Τεθάρσασι, Ἰων. ἀντὶ Τεθαμμένοι (αι, α),
εἰσί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παθ. πρκ. ξ
Τεθάψομαι, μετ' ὀλίγ. μέλλ. τοῦ Θάπτω.
Τεθέαμαι, πρκ. τοῦ Θεάομαι.
Τεθείεν, γ'. πλθ. πρσ. ταῦ παθ. ἀορ. ἐ.
τῆς εὐκτ. ξ
Τέθεικα, ἐνεργ. ξ
Τέθειμαι, παθ. πρκ. τοῦ Τίθημι.
Τεθέληκα, πρκ. τοῦ Θέλω.
Τέθηλα, μσ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Θάλ-
λω.
Τεθῆναι, παθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τίθημι
Τέθηπα (ὑπερσ. Ἐτεθήπειν), μσ. πρκ.
ἀντὶ ἐνς. τοῦ (ἀχρ.) Θάμβω = Θαμβέω,
κυτάζω μὲ ἔκστασιν, ἐκπλήττομαι·
ξυμφέρομαι· τρομάζω· ἀπορῶ. « Τέθηκα
ἀκούων νῆσον πλωτὴν, « Ἡρ. « Στὴ
δὲ ταφὼν, « Ὅμ.
Τεθλαγμένος, Δ. ἀντὶ Τεθλασμένος, παθ.
πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Θλάω.
Τέθλιμμαι, παθ. πρκ. τοῦ Θλίβω.
Τέθμιος, α, ον, Δ. ἀντὶ Θέσμιος, νόμιμος
‖ (τὸ οὐδ.) Τέθμιον [σύν. ἀντὶ
Τεθμός (ὁ), Δ. ἀντὶ Θεσμός.
Τέθναθι, πρστ. καὶ
Τεθναίην, εὐκτ. πρκ. τοῦ Θνήσκω.
Τεθνάκαμες, Δ. ἀντὶ Τεθνάκαμεν, ὰ. πρσ.
τοῦ Τέθνηκα.
Τεθνάκην, Δ. ἀντὶ Ἐτεθνήκειν, ὑπερσ. τοῦ
Θνήσκω.
Τεθνάμεν καὶ Τεθνάμεναι, Π. ἀντὶ Τεθνά
ναι.
Τέθναμεν, ατε, ασι, Ἀττ. ἀντὶ Τεθνή-
καμεν, πλθ. τοῦ Τέθνηκα.
Τέθνασαν, Π. ἀντὶ Ἐτέθνασαν, γ'. πλθ.
πρσ. τοῦ Ἀττ. ὑπερσ. τοῦ Θνήσκω.
Τεθνᾶσι, Ἀττ. ἀντὶ Τεθνήκασι, γ'. πλθ.
πρσ. τοῦ Τέθνηκα.
Τέθνασα, Π. μσ. ἀμιλ. πρς. τοῦ Τέθνηκα.
Τέθνεικα, Βοιωτ. ἀντὶ Τέθνηκα.
Τεθνειὼς, ῶτος ἢ ότος, Π. Ἰων. ἀντὶ Τε-
θνεώς.
Τεθνεὸς, οῦ. τοῦ
Τεθνεὼς, ῶσα, ὼς, Ἰων. Ἀττ. ἀντὶ Τεθνη-
κὼς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Θνήσκω.
Τέθνηκα, πρκ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐνς)
καὶ
Τεθνήξομαι, Ἀττ. μέλλ. τοῦ Θνήσκω.
Τεθνηὼς, Ἰων. Π. γεν

ἡθῶνας, Π. ἀντὶ Τεθνηκότας.
Τεθορεῖν, Π. ἀντὶ Θορεῖν, ἀόρ. β΄, τῆς ἀπαρ. τοῦ Θρώσκω ἢ Θόρνυμαι.
Τεθορυβημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μετὰ θορύβου· ἀτάκτως· συγκεχυμένως.
Τέθραμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Τρέφω.
Τεθρήμερον (τὸ), τεσσάρων ἡμερῶν διάστημα, τέσσαρες ἡμέραι.
Τεθριπηλάτης, ου (ὁ). ὁ ἐλαύνων τέθριππον ἢ ἐπὶ τεθρίππου.
Τεθριπποβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαίνων (ὀχούμενος) ἐπὶ τεθρίππου.
Τεθριπποβάτης, ου (ὁ), = Τεθριπποβάμων.
Τέθριππος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συρόμενος ἀπὸ) τέσσαρας ἵππους. ‖ . (σύστ.) Τέθριππον, (ἐνν.) ἅρμα μὲ 4 ἵππους, (Γαλλ.) quadrige. « Ἵππων τρέφειν τέθριππον, « Ἀριστοφ., = Τεθριπποτροφεῖν.
Τεθριπποτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω ἵππους, δηλ. τέθριππον, εἶμαι
Τεθριπποτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων ἵππους δηλ. τέθριππον (ἅρμα).
Τεθρυλλημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον πασίγνωστον (διαδεδομένον).
Τεθρυμμένως [θρύπτω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον χαῦνον (μαλθακόν), θηλυπρεπῶς.
Τεθωμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Θυόω.
Τεΐ, Δ. ἀντὶ Σέ, αἰτ. καὶ
Τεῖν, Π. ἀντὶ Σοί, δοτ. ἐν. τοῦ Σύ.
Τεῖνδε, Δ. ἀντὶ Τῇδε.
Τεινεσμὸς (ὁ), εἶδ. πωλικῆς νόσου, τάνυσμα (διάθεσις πρὸς διάῤῥοιαν) χωρὶς νὰ ἐβγαίνῃ κόπρος.
Τεινεσμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ πάσχων ἀπὸ τεινεσμόν
Τείνω [† τάω], Μ. τενῶ (ἀόρ. Ἔτεινα, πρκ. Τέτακα καὶ πθ. Τέταμαι, ἀόρ. Ἐτάθην). Τεντόνω (συνεχῶς) σφίγγω· δένω. « Τόξον—, « Ὅμ. « Ἐξ ἄντυγος ἡνία τεῖνας, « Ἰλ. Ε. (καὶ πθ.) « Ἱμὰς, ὃς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος τέτατο, « Ἰλ. Γ. « Ταθεὶς ἐνὶ δεσμῷ, « Ὀδ. Χ. 2) ἐκτείνω, ἁπλόνω. « Ἕκτορα τανύσας ἐν κονίῃσιν, « Ἰλ. Ψ. « Ὅτε Ζεὺς λαίλαπα τείνῃ, « Ἰλ. Π., σκεπάσῃ τὸν οὐρανὸν μὲ (καὶ πθ.) « Πρηνέες ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τέτανται, « Ἰλ. Δ. « Ὥς τε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ κεῖτο ταθείς, « Ἰλ. Ν., Χ. « Φάσγανον ὑπὸ λαπάρην τέτατο, « Ἰλ. Χ., ἐκρέματο μακρὸν κλιστόν. « Νηὸς ἱστία τέτατο, « Ὀδ. Α., ἦσαν ἁπλωτὰ ἢ γεμάτα (ἰταλ. κάργα). « Λὴρ (« Νύξ, [καὶ μετ.] « Πόλεμος) τέταται, « Ἡσ., Ὅμ., σκεπάζει τὰ περιέχοντα. « Ὀφρύς μοι μία μακρὰ ἐπὶ παντὶ μετώπῳ, ἐξ ὧτὸς τέτατο πρὸ θᾶττον, « Θκρ. 3) (μτγμ.) τραβῶ ἐμπρὸς [εἰς μάκρος], παρατείνω (συνεχῶς) ἐπιτείνω. « Αἰῶνα—, « Εὐρ. « Αὐδὴν—, « Αἰσχλ. (καὶ μτγμ.) « Μὴ τεῖνε μακρὰν (ἐνν. ὁδόν). « Σοφ., μὴ ὁμιλῶ πολλά, σύντεμνε. 4) (μὲ αἰτ. ἢ δοτ. προθετ.) διευθύνω, (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) διευθύνομαι πρός (μτφρ.) ἀποβλέπω, ἀναφέρομαι, ἀνήκω· (πθ.) εἶμαι προσηλωμένος. « Ἐπὶ Τροίᾳ τεῖναι βέλη, « Σοφ. (ὅθ. συνεχῶς) « Φόνον τείνειν εἴς τινα, « Εὐρ. (καὶ μτγμ.) « Ἐπὶ σοὶ τέτακα τὸν νοῦν, « Δ. Ἀλ. (καὶ ἐλλ.) « Τὸ πρὸς ἀρετὴν τεινόντως, « Ἀριστ. « Πρὸς σὲ μᾶλλον τείνει τὰ τοῦ ἡγεμόνος ἔργα, ἢ πρὸς ἐμέ, « Ξεν. « Ταῦτα ὧν πάντα εἰς σὲ νῦν τείνει, καὶ ἐκ σέο ἄρτηται, « Ἡρ. « Τείναιν εἰς τροφήν, « Λξ., συντείνειν. « Πρὸς τὸν Σκίῤῥωνα μᾶλλον τείνει, « Πλάτ., ἔχει πλειοτέραν ἀναλογίαν μὲ, πλίνει μᾶλλον (καὶ ἐπίῤ.) « Τὸ κακὸν τοῦτο πρὸς τείνει; « αὐτ. (καὶ ἐλλ.) « Τείνειν εὐθὺ βαβυλῶνος, « Δκ., (κοιν.) κτυπᾷ ἴσια πρὸς, (παρβλ. Σαβέω). « Ὅταν λυθῇς, τάχιστα φεύξει, καὶ τανεῖς ὡς τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδία οἴκαδε, « Ἀριστ. « Ἐγγύς τι τείνειν τινός, « Πλάτ., πλησιάζειν. (καὶ πθ.) « Τετάσθαι τὴν διάνοιαν ἐπί τι, « Ἐπικτ. « Ὅλος πρὸς τὸν θεὸν τέταμαι, « αὐτ., (ὅθ. 5) (γεωγρφ.) ἐκτείνομαι, φθάνω ἕως. « Γῆ, τὰ πρὸς μεσημβρίην τείνουσα ἐς τὸν Στρυμόνα, « Ἡρ. « Τὰ δὲ πρὸς νότον, ἡ ἀκτὴ αὕτη τείνει· μέχρι..., « αὐτ. « Τὰ ἐπὶ τὰ ἀέχαιον τείνοντα τείχη (τῆς Κορίνθου), « Ξεν. 6) (ἀπολ.) ἀγωνίζομαι, προσπαθῶ. « Τείνειν βιαίως, « Ἀριστ.
Τείρας, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Τέρας, (ὅθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) « Τείρεα, « Ὅμ., (κυρ.) οἱ ἀστερισμοί, τὰ ζῴδια, (παρβλ. Τέκμαρ ἢ Σείριος).
Τείρω (παρτ. Ἔτειρον, [ῑ] ἀόρ. Ἔτειρα), Π. τρίβων φθείρω, κατατρίβω· (συχνότ. μτνμ.) τυραννῶ, ταλαιπωρῶ, στενοχωρῶ, βασανίζω. « Ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμὸς, « Ὅμ. « Τίρε γὰρ αὐτόνεκος, « αὐτ. « Ὀδυνάων, αἳ νῦν μὲν τείρουσι κατὰ φρένας, « αὐτ. (καὶ πθ.) « Τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης, « αὐτ. « Τείρετο γήραϊ (πένθεϊ), « αὐτ.
‡Τειχεσιβλήτης, ου (ὁ), Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Τειχεσιπλήτης ἢ
Τειχεσιπλήκτης, ου (ὁ), Π. ὁ πλήττων (κτυπῶν καὶ καταβάλλων) τὰ τείχη. « Κριὸς—, « Nix.
Τειχεσιπλήτης, ου (ὁ), Π. [τ. πελάζω]. ὁ πλησιάζων (ὡς ἐχθρὸς) εἰς τὰ τείχη, (ἄλλ. γρφ. Τειχεσιβλήτης καὶ ἄλλ. Τειχεσιπλήκτης).
Τειχέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Τειχίζω.
Τειχήεις, εσσα, εν, Π. = Τειχιόεις.
Τειχήρης [τεῖχος, ‡ἄρω], εος-ους (ὁ, ἡ). ὠχυρωμένος ἢ ἀποκλεισμένος μὲ τεῖχος, περιτειχισμένος ἢ, πολιορκημένος.
‡Τειχηρός, ά, όν, Γρφ. ἀντὶ Τειχήρης.
Τειχίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τειχίον.
Τειχίζω, Μ. ίσω. Κτίζω (Περικλείω, Ὀχυρόνω μὲ) τεῖχος, περιτειχίζω (συνεχῶς καὶ τρπ.) χωρίζω ἢ ἀσφαλίζω ὡς διὰ τείχους. « Αἴγυπτον τῷ Νείλῳ τετειχισμένην, « Ἰσοκρ.
Τειχικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τεῖχος ἢ εἰς τὰ τείχη, ὁ τοῦ τείχους.
Τειχιόεις, εσσα, εν, Π. περιτετειχισμένος (ὠχυρωμένος) μὲ ἰσχυρὰ τείχη. « Τίρυνς—, « Ὅμ.
Τειχίον (τὸ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπ. μόνον) τοῦ Τεῖχος, περιτείχισμα αὐλῆς (οἰκίας), (κατ' ἔκτ.) αἴθριον.
Τείχισις, εως (ἡ), τὸ τειχίζειν, κτίσιμον τείχους, ὀχύρωσις διὰ τειχίσματος, περιτείχισις.
Τείχισμα (τὸ), τεῖχος πρὸς ὀχύρωσιν, ὀχύρωμα, περιτείχισμα.
Τειχισμὸς (ὁ), = Τείχισις.
Τειχιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ τειχίζων (περιτειχίζων) πόλιν κατ., κατασκευαστὴς τείχους.
Τειχοβομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω τεῖχος ἢ τείχη (κάστρα, ὀχυρώματα).
Τειχοβομία (ἡ). κτίσιμον τείχους, [ἐκ τοῦ
Τειχοβόμος (ὁ, ἡ), [τ. δέμω]. ὁ κτίζων τείχη, κτίστης (τειχῶν).
‡Τειχοκαταλύτης, ου (ὁ), Γλο. ὁ καταλύων (κρημνίζων) τείχη.
Τειχοκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυριεύω (Ἐξουσιάζω) τὸ τεῖχος (πόλεως).
Τειχολέτης, ου (ὁ) καὶ Τειχολέτις, ιδος (ἡ), Π. [τ. ὄλλυμι.]. ὁ ἀφανίζων (χαλῶν, ἀνατρέπων) τείχη.
‡Τειχομαχεῖον (τὸ), = Τειχομάχιον.
Τειχομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι περὶ τὸ τεῖχος ἢ ἐπὶ τοῦ τείχους, προσβάλλω ἢ ὑπερασπίζω τὰ τείχη πόλεως.
Τειχομάχης, ου (ὁ), = Τειχομάχος.
Τειχομαχία (ἡ). μάχη περὶ τὸ τεῖχος ἢ ἐπὶ τοῦ τείχους (ἔρυδις ἢ ὑπεράσπισις τῶν τειχῶν) πόλεως.
Τειχομαχικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τειχομαχίαν.
Τειχομάχιον (τὸ), εἶδ. μηχανῆς πολιορκητικῆς μὲ τὴν ὁπ. προσέβαλλον τὰ τείχη.
Τειχομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος περὶ τὰ τείχη ἢ ἐπὶ τῶν τειχῶν (προσβάλλων δηλ. ἢ ὑπερασπίζων τὰ τείχη) πόλεως.
Τειχιμελὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ τειχίζων πάλιν μὲ τὴν μελῳδίαν του. « Κιθάρη—, « Ἐπιγρ., ἢ τοῦ Ἀμφίονος.
‡Τειχοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω (Κατασκευάζω) τεῖχος.
Τειχοποιία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ τειχοποιοῦ, κατασκευὴ τείχους ἢ ἐπισκευὴ πρὸς τοῦτο.
Τειχοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων τείχη. ‖. (οὐσ.) ἐπιστάτης διορισμένος εἰς τὴν κατασκευὴν ἢ ἐπισκευὴν τῶν τειχῶν τῆς πόλεως.
‡Τειχοπύργιον (τὸ). πύργος ἐπὶ τοῦ τείχους.
Τεῖχος [τεύχω], εος-ους (τὸ). τεῖχος πόλεως, τοιχόκαστρον· κάστρον, φρούριον· (ἐν γέν.) ὀχύρωμα· (μτφρ.) προπύργιον· (εἰς τὸν Δ. Κάσσ.) πῶμα (τάγμα) φρατ., (Λτ.) castra. « Τοὺς λόχους τῶν νυκτοφυλάκων εἰς ἓν τεῖχος συνήγαγε, «
‡Τειχοσκοπὶς καὶ Τειχοσκόπος, ου (ὁ) καὶ Τειχοσκόπεια (ἡ), (μλγ.) ὁ σκέλων τὰ τείχη.
‡Τειχοσκοπία (ἡ). ἡ ἀπὸ τῶν τειχῶν πόλεως θεωρία (παρατήρησις).
Τειχοφυλακέω (;κτέω)-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω ἐπὶ τῶν τειχῶν (πόλεως) ὡς-
Τειχοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ τείχους ἢ τῶν τειχῶν πόλεως.
Τειχύδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τεῖχος, κατράκι κτλ.
Τειως, ἐπίῤ. Π. Ἰων. ἀντὶ Τέως.
Τέκε, Π. ἀντὶ Ἔτεκε, γ΄ ἐν. πρσ. τοῦ δορ. τῆς ὁρ. καὶ
Τεκεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τίκτω.
‡Τεκτεκτόνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τεκτονικτάνος.
Τεκμαίρω, Μ. αρῶ. [σπν. καὶ μόνον Π.

μαθετ.) Δεικνύω(Γνωςστοεῶ) διὰ σημείου, φανερόνω, ἀποδεικνύω. ¤ Τεκμαίρει χοῆμ' ἕκαστον, ¤ Πίνδ., τὸν καθένα τὸν δείχνουν (τί εἶνε) καὶ πράξεις του. 2) βάλλω πέρας (ὅριον), τελειόνω. ¤ Τεκμήρατε πᾶσαν ἀριθήν, ¤ Ἀρ., (ὅθεν 3) (συνήθ. μα.) διαγράφω, προσδιορίζω. ¤ Πολλεμον [¤ Δίκην αὐτοῖς τεκμαίρεται Ζεύς, ¤ Ἡσ. ¤ Ἄλλην δ' ἡμῖν ὁδὸν τεκμήρατο εἵρκη, ¤ Ὀδ. Ε. ¤ Ἑκάστη δ' ἐς ἄνεμον τεκμαίρεται ὀλκόν, ¤ Διον., διευθύνει τὸν δρόμον της [διευθύνεται] πρὸς. ¤ Οὖρον δ' ἐς Τένεδον τεκμαίρεται, ¤ αὐτ., κατανεῦ [περατοῦται] εἰς. ¤ Πομπὴν δ' ἐς . . . αὔριον τεκμαίρομαι, ¤ Ὀδ. Η. (ὀθ. 4) (ἐνίοτε) μαντεύω, προλέγω, προμηνύω. ¤ Τότε σοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον, ¤ (ὅθεν 5) (συνήθ. λογογρφ.) εὑρίσκω μὲ συμπεράσμόν, εἰκάζω, συμπεραίνω. ¤ Ὅπα κούρης τεκμαίρετο, ¤ Ἀπλλν., ἐγνώριζεν. ¤ Τίς ἂν τάδε τεκμήραιτο; ¤ αὐτ., ποῖος νὰ τὰ μετρήσῃ ἀναρίθμητα [ξδοτ. τρπλγ.] ¤ Μάντιες ἐμπύρευς τεκμαιρόμενοι, ¤ Πίνδ. ¤ Τὰ μέλλοντα τοῖς γεγενημένοις τεκμαίρεσθαι, ¤ Ἰσοκρ. ¤ Τῇ ἑαθῆτι [¤ Τῷ ψόφῳ]—, ¤ Ἡρ., Ξεν. (καὶ γεν. ἢ αἰτ. προθετ.) ¤ Τεκμαιρόμενος τὰ νῦν ἐκ τῶν τότε, ¤ Πλ. ¤ Ἐκ τοῦ ἄλλον αὐτοῦ τρόπον τεκμαίρεσθαι, ¤ Δημ. (καὶ ἀπαρ. ἀνλ.) ¤ Τεκμαιρόμενος ὅτι ἀκμάζοντες ἦσαν ἀμφότεροι, ¤ Θκ., [ἐκ τοῦ

Τέκμαρ (τὸ), ἀκλ. Π. ¤ Τέρμα, πέρας, ὅριον, τέλος (κυρ. καὶ μτφορ.), σκοπὸς ἔκβασις. ¤ Τὸ τέκμαρ καὶ πέρας ταὐτόν ἐστι κατὰ τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν, ¤ Ἀρχτ. ¤ Ἵκετο τέκμωρ, ¤ Ἰλ. Π. (καὶ γεν.) ¤ Εἰσόκε τέκμωρ Ἰλίου εὕρωμεν, ¤ Ὅμ. ἰόθεν 2) (ἐν γέν.) δεῖγμα, τεκμήριον, ἀπόδειξις (ἰδιαιτ.) σημεῖον (κυρ. ἐν τῷ οὐρανῷ) προδηλωτικὸν τοῦ μέλλοντος, τέρας, (παρβλ.) Τεῖρος. ¤ Τοῦτο γὰρ [ἡ κατάνευσις τῆς κεφαλῆς] ἐξ ἐμέθεν μέγιστον τέκμωρ, ¤ Ἰλ. Δ. ¤ Τέκμωρ δὲ βροτοῖς ᾧ σῆμα τέτυκται (ἡ σελήνη), ¤ Ὅμ. Ὕμν. ¤ Σαφῶς ἐκ Διὸς τέκμαρ, ¤ Πίνδ.

Τέκμαρσις, εως (ἡ), τὸ τεκμαίρεσθαι, συμπερασμὸς (ἐκ τεκμηρίων), εἰκασία· πιθανότης. ¤ Ποιεῖσθαι τὴν τέκμαρσιν ἐκ τινος, ¤ Δ. Ἀλ., = Τεκμαίρεσθαι.

Τεκμαρτέος, α, ον, θετ. τοῦ Τεκμαίρομαι.

Τεκμαρτικός, ἡ, όν, Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τεκμαίρεσθαι, εἰκαστικός.

Τεκμαρτός, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ λάβῃ ὡς τεκμήριον, ἀποδεκτικὸς συμπερασμοῦ (τεκμάρσεως).

Τεκμήριον (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἀπόδειξιν, σημεῖον (ἀλάνθαστον), γνώρισμα. ¤ Τῶν σημείων . . τὸ ἀναγκαῖον, τεκμήριον . . οἷον εἴτις εἴποις, σημεῖον ὅτι νοσεῖ, πυρέττει γάρ· ἢ τέτοκεν, ὅτι γάλα ἔχει . . μόνον γάρ, ᾧ ἀληθὲς ἦ, ἀλυτόν ἐστιν, ¤ Ἀρχτ. ¤ Ὧν ἐστι τεκμήρια μὲν ὁρᾶν τὰ τρόπαια, μαστύριον δὲ μέγιστον τὴν ἐλευθερίαν, ¤ Ξεν. (ᾗ ἄλλ.) ¤ Τεκμήριον δὲ [ἐνν. τούτου ἐστὶν, ὅτι] χρήματα μὲν κτλ., ¤ Δημ.

Τεκμηριόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποδεικνύω (καὶ μσ. Κρίνω, Συμπεραίνω) διὰ τεκμηρίων.

Τεκμηριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς τεκμήριον, τεκμηρίῳ ὅμοιος. ¤ Ἐνθύμημα—, ¤ Ἀρχτ.

Τεκμηρίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τεκμηριόω, ἡ διὰ τεκμηρίων εἰκασία ἢ ἀπόδειξις.

Τέκμωρ (τὸ), ἀκλ. Π. = Τέκμαρ.

Τεκνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Τεκνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τέκνον, παιδάκι, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. χαϊδευτ.) ¤ Τεκνία μου, ¤ Γρφ., παιδάκια μου!

Τεκνογονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ τέκνα, (παρβλ.) Τεκνοποιῶ.

Τεκνογονία (ἡ). γέννησις τέκνων, (παρβλ.) Τεκνοποιία.

Τεκνογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν τέκνα.

Τεκνοδαίτης, ου (ὁ), Π. [τ. δαίνυμαι], ἀντὶ Τεκνοφάγος.

Τεκτοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω τὰ τέκνα μου, γίνομαι τεκνοκτόνος.

Τεκνοκτονία (ἡ). τὸ κακούργημα τοῦ τεκνοκτόνου.

Τεκνοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων [φονεύων] τὰ ἴδιά του τέκνα.

Τεκνολέτειρα (ἡ), Π. ἡ φονεύσασα ἢ ἀπολέσασα τὰ τέκνα της. ¤ Ἀηδὼν—, ¤ Σοφ., (ὡς θηλ. τοῦ

Τεκνολέτηρ (ὁ), Π. [τ. ὄλλυμι], φονεὺς (ὀλετὴρ) τῶν τέκνων του, τεκνοκτόνος.

Τέκνον (τὸ), [τίκτω]. παιδίον (χωρὶς διάκρισιν γένους), υἱὸς ἢ θυγάτηρ· μεκρὸν (νεογνὸν) ζῶον· (ἐν γέν.) γέννημα, ¤ Διδόναι τέκνα καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων, ¤ Ξεν. ¤ Τὰ τέκνα ὑπακούετε τοῖς γονεῦσι, ¤ Γρφ. (καὶ ὡς χαϊδευτ. προσφών.) ¤ Φίλε τέκνον, ¤ Ὅμ. ¤ Τέκνα τέκνων, ¤ Εὐρ., οἱ ἀπόγονοι. ¤ Νήρεια τέκνα, ¤ Ἀθ., τὰ τοῦ Νηρέως, (δηλ.) τὰ ὀψάρια.

Τεκνοποιέω-ῶ ᾗ [μσ. ὡς ἐκ τοῦ ἀνδρὸς) -ήσ(ε)αι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Κάμνω τέκνα (παιδιά). ¤ Ὁ ἀνὴρ τὴν τεκνοποιήσασαν αὐτῷ τρέφει, ¤ Ξεν. ¤ Γυναῖκας, αἷς συνελθόντες τεκνοποιούμεθα, ¤ αὐτ.

† Τεκνοποίησις, εως (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Τεκνοποιία.

Τεκνοποιητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ τεκνοποιεῖν.

Τεκνοποιία (ἡ), τὸ τεκνοποιεῖν, γέννησις τέκνων, παιδοποιΐα.

Τεκνόποινος (ὁ, ἡ), Π. [τ. ποινή], ὁ τιμωρῶν τὰ τέκνα ἢ διὰ τῶν τέκνων (ἐκδεκούμενος τεκνοκτονίαν διὰ τεκνοκτονίας).

Τεκνοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τέκνα (παιδιὰ), ἱκανὸς ἢ χρήσιμος πρὸς τεκνοποιΐαν. ¤ Γυνὴ—, ¤ Ἡρ., ἡ μὴ στεῖρα. ¤ Ἐν τοῖς τεκνοποιοῖς ἀφροδισίοις, ¤ Ξεν., τοῖς πρὸς τεκνοποιΐαν, (ἀντιθ. τῷ Παιδικοῖς).

Τεκνορράϊστης, ου (ὁ, ἡ), Π. [τ. ῥαίω], ἀντὶ Τεκνολέτηρ, τεκνοκτόνος.

Τεκνοσπορία (ἡ), Π. τὸ σπείρειν τέκνα, τεκνοποιΐα, [ἐκ τοῦ

Τεκνοσπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σπείρων (γεννῶν) τέκνα, τεκνογόνος.

Τεκνοσσόος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τὰ τέκνα ἢ τὸ τέκνον του.

Τεκνοσωγία (ἡ). σφάξιμον τέκνου ἢ τῶν τέκνων, τεκνοκτονία.

Τεκνοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω [ἀνατρέφω] τέκνα ἢ τὸ τέκνα μου, εἶμαι τεκνοτρόφος.

Τεκνοτροφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τροφὴ (ἀνατροφὴ) τέκνων.

Τεκνοτρόφος (ὁ, ἡ). [παροξ.] ὁ τρέφων (ἀνατρέφων) τέκνα ἢ τὰ τέκνα τον (προπαροξ.) ὁ τραφεὶς ἢ τρεφόμενος ὑπὸ τῶν τέκνων του.

Τεκνουργέω-ῶ, Μ. ήσω. = Τεκνοποιέω.

Τεκνουργία (ἡ), = Τεκνοποιΐα.

Τεκνουργὸς (ὁ, ἡ), = Τεκνοποιός.

Τεκνοῦσσα, Π. ἀντὶ Τεκνοῦσα, μτχ. τοῦ

Τεκνόω, ἡ (κατ' ἄλλ.) κατὰ κρᾶσ. ἀντὶ Τεκνόεσσα, ἡ ἔχουσα τέκνα, μήτηρ τέκνων.

Τεκνοφαγία (ἡ). τὸ νὰ τρώγῃ ἢ νὰ ἔφαγέ τις τὰ τέκνα του.

Τεκνοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ἢ φαγὼν τὰ τέκνα του.

Τεκνοφθορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθείρω (Φονεύω) τὰ τέκνα μου, γίνομαι τεκνοφθόρος.

Τεκνοφθορία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τεκνοκτονία, [ἐκ τοῦ

Τεκνοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (φονεύων) τὰ ἴδιά του τέκνα, τεκνοκτόνος.

Τεκνόφι, Π. ἀντὶ Τέκνου ἢ Τέκνῳ.

Τεκνοφονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Τεκνοκτονέω, [ἐκ τοῦ

Τεκνοφόνος (ὁ, ἡ), = Τεκνοκτόνος. ¤ Τελετὴ—, ¤ Γρφ., καθ' ἣν ἐθυσίαζον τὰ τέκνα των.

Τεκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τέκνα, τεκνοποιῶ (κυρ. ὡς ἐκ τοῦ ἀνδρός). ¤ Ἀρχὴ δὲ ταῖς γυναιξὶ τοῦ τεκνοῦσθαι, ἡ τοῖς ἄρρεσι τοῦ τεκνοῦν, ¤ Ἀρχτ. ¤ Τεκνοῦσθαι μηδ' ἄπαιδα θνήσκειν, ¤ Αἰσχλ. (καὶ μτνμ.) ¤ Πάτρα με τεκνοῖ, ¤ Ἐπγρ. 2) τάθετῶ, (Δ.ιδ.) 3) (κθ.) Π. ἀποκτῶ τέκνα, γίνομαι πατὴρ τέκνου ἢ τέκνων. ¤ Λάϊος ἐτεκνώθη, ¤ Δξ.

Τέκνωμα (τὸ). τὸ τεκνωθέν, τέκνον, γέννημα.

Τέκνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τεκνόω, γέννησις, τεκνοποίησις. 2) κολέτησις.

† Τεκοκτόνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τεκνοκτόνος.

Τέκον, Π. ἀντὶ Ἔτεκον, ἀόρ. β', τοῦ Τίκτω.

Τέκος, εος-ους (τὸ), (ἡ δοτ. Τέκεσσι καὶ Τεκέσσι), Π. ἀντὶ Τέκνον.

Τεκταινα, ης (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Τέκτων.

Τεκταίνω καὶ [μσ. ὁ καὶ εὐχρηστότ.] Τεκτταίνομαι, Μ. ανοῦμαι (ἀόρ. Ἐτεκτηνάμην). Φθειάνω [Κατασκευάζω] τι ὡς τέκτων, δουλεύω [ξύλα, μέταλλα κλπ.] (ἐν γέν.) κάμνω, κατορθόνω· [μτφρ.] μηχανῶμαι. ¤ Νῆας—, ¤ Ὅμ. οἰκίαν (καὶ μτφρ. ¤ Δόλους)—, ¤ Ἀπλλν.

Τέκτηνα, Π. ἀντὶ Ἐτέκτηνα, ἀόρ. τοῦ Τεκταίνω.

Τέκτηνα, ης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τέκταινα.

Τεκτόναρχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀρχιτέκτων.

Τεκτονεία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τῶν τεκτόνων.

Τεκτονεῖον (τὸ). ἐργαστήριον τεκτόνων.

Τεκτονεύω, Μ. εὔσω καὶ

† Τεκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐργάζο-

μαι ὡς) τέκτων· (μτθτ.) = Τεκταίνομαι, κατασκευάζω.
Τεκτονία (ἡ), = Τεκτονεία.
Τεκτονικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τεκταίνειν, τέκτονος ἴδιος. • Τεκτονικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ τοῦ τέκτονος, ἡ ξυλουργικὴ (οἰκοδομικὴ κτλ.), (κοιν.) λεπτουργοσύνη.
Τεκτονικῶς, ἐπίρ. Μὲ τεκτονικὴν τέχνην (ἐπιτηδειότητα), κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τεκτονικῆς, ὡς καλὸς τέκτων.
‡Τεκτονόχειρ, εῖρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χεῖρα τέκτονος ἢ δουλεύων μὲ τὰς χεῖράς του· (ἐν γέν.) τέκτων.
Τεκτοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Τεκτονεία, ἔργον (τέχνη) τέκτονος· (ἐν γέν.) κατασκευή, συναρμογή. • Ἐκέων—, « Ἐπιγρ., (κυρ. θηλ. τοῦ
Τεκτόσυνος, η, ον, Π. ἀντὶ Τεκτονικός.
Τέκτων [τίκτω, τέχνη], ονος (ὁ), (ἐν γέν.) τεχνίτης, τεχνουργός, δημιουργός· (ἰδίως τ.) ξυλουργός, οἰκοδόμος, (κοιν.) λεπτουργός· μαραγγός κτλ. • Τέκτονες, οἳς χεραὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν, « Ὅμ. (καὶ γεν. προσδιορ.) • Νηῶν τέκτονες ἄνδρες, « αὐτ., ναυπηγοί· (ἐμπν.) • Τέκτονες σοφοὶ ἐπέων, « Πίνδ., ἐποποιοί. • Τέκτων' ἀνωδυνίας, « αὐτ., ἰατρόν.
Τεκών, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Τίκτω.
Τελαμών [τλάω, τλάμων], ῶνος (ὁ), (ἐν γέν.) φασκιά, λωρίδα. • Σινδόνος βυσσίνης τελαμῶσι κατειλίσσοντες τὰ ἕλκεα, « Ἡρ. • Νεοκλώστου τελαμῶνος, « Θκρ. • Οὓς κλέπτεσκεν ἀπ' ἐνταφίων τελαμώνας, « Ἐπιγρ. 2) (ἰδιωτ.) τὸ λωρίον (ὁ ἄλλ. Ἀναφορεύς) τοῦ σπαθιοῦ ἢ τῆς ἀσπίδος (Γαλλ.) **baudrier**. « Δύω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην, ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάνου ἀργυρηήλου, « Ἰλ., Ξ., (ὅθ. 3) (ὡς σύμβολον τιμῆς), ταινία, (Γαλλ.) **cordon**. « Τὴν μετὰ ξίφους καὶ τελαμῶνος ἀρχὴν ἄρχειν, « Γρ. 4) (ἀρχιτεκτ.) = Ἄτλας, ὑποστήριγμα οἰκοδομήματος. 5) (ἐνίοτε) εἰλικτὸν βιβλίον (Γαλλ. **rouleau**) ἐκ παπύρου, (ἐν γέν.) βίβλος.
‡Τελαμωνίαι (αἱ), ἴδε Στελμωνίαι.
Τελαμωνίζω, Μ. ήσω. Δένω (κυρ. πληγὴν) μὲ τελαμῶνας, φασκιόνω.
Τελάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς ἑνὸς στρατ. τέλους (μιᾶς μοίρας), ταγματάρχης.
Τελαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ τελάρχου, ἀρχηγία ἑνὸς στρατ. τέλους (τάγματος).
Τελεαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ τελεάρχου.
Τελέαρχος (ὁ, -) (εἰς τὰς Θήβ.) ὁ ἔχων τὴν ἐπιστασίαν τῶν ὁδῶν, εἶδος ἀστυνόμου.
Τελέεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Τελήεις.
‡Τελέεσσι, Π. ἀντὶ Τέλεσιν, δοτ. πλθ. τοῦ Τέλος.
Τελέθεσκε, Π. παρτ. τοῦ
Τελέθω καὶ (μσν.) -έθομαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Τέλλω ἢ Τέλλομαι, ὑπάρχω, εἶμαι, γίνομαι. • Νὺξ ὀ' ἤδη τελέθει, « Ἰλ. Η, • θαρσαλέος ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων ἔργοισι τελέθει, « Ὀδ. Η. • Ὅσσον περ τε κακὸς τελέθει μυκτῆρα λεαίνῃς, « Θκρ.
Τελεγονέομαι-οῦμαι, Μ. νήσομαι, Γεννῶμαι τέλειος (τελεόγονος, τελεόμηνος), φθάνω εἰς ἐντελῆ ὡριμότητα.
Τελειογονία (ἡ), τὸ νὰ ᾖμαί τις τελειόγονος, ἡ ἐν καιρῷ γέννησις ἢ ὡρίμασις.
Τελειόγονος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ γεννῶν τέλεια (τελειόμηνα) γεννήματα· (μτφορ.) ὁ παράγων ἔργα τέλεια· (ἐπὶ φυτ.) = Τελεσφόρος, Τελεόκαρπος. 2) (προπαροξ.) ὁ γεννώμενος (καὶ ἐπὶ καρπ. ὡριμάζων) ἐν καιρῷ (φθάνων εἰς ἐντελῆ ὡριμότητα).
Τελειοκαρπέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρποφορῶ καρποὺς τελείους, φέρω εἰς ἐντελῆ ὡριμότητα τοὺς καρποὺς μου, εἶμαι-
‡Τελειόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τοὺς καρποὺς (τὰ γεννήματά) του εἰς ἐντελῆ ὡριμότητα.
Τελειοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι τέλειον, φέρω εἰς τὴν ἀπαιτουμένην ἐντέλειαν, [ἐκ τοῦ
Τελειοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τι τέλειον (ἐντελές), τελειότητος ποιητικός.
Τέλειος, α ἢ ος, ον. Ὁ τοῦ τέλους, (Γαλλ.) **final**. • Ἡμέρα—, « Ὀλ., ἡ τελευταία τοῦ βίου. 2) (συνήθ.) ὁ φθάσας εἰς τὸ προαποδιορισμένον τέλος (εἰς τὴν ἀπαιτουμένην αὔξησιν), ἐντελής (φυσ. καὶ ἠθ.)· ἀνελλιπής· ὥριμος (κυρ. ἐμπν.)· • Ἀνὴρ—, « Ξεν., σωστὸς ἢ (ἐνίοτε) νομιφεύμενος ἄνδρας, (καὶ ἀπολ.) « Ἡ τῶν τελείων στολή, « Ἀπ., = « Τὸ τέλειον ἡμάτιον, « Πλ., τὸ ἀνδρικόν. • Ἡ τελεία ἡλικία, « αὐτ. • Τὰ τέλεια, « Πλάτ., τὰ τῶν τελείων (ἀνδρῶν). • Ἀρνῶν αἰγῶν τε τελείων, « Ὅμ. (ὅθ.) « Ἱερὰ τέλεια, « Δκ., τὰ ἐκ τελείων τὴν ἡλικίαν καὶ ἀκεραίων ζώων, ἢ καθ' ὅλην τὴν ἐντέλειαν τῶν θρησκευτ. παρατηρήσεων. • Ἅρμα τέλειον, « Λκ., τὸ ἐκ τελείων τὴν ἡλικ. ἵππων (ἀντιθ. ἐφ) Πωλικόν. • Τελεία τροφή, « Γρ., ἢ σιτεκὰ (ἁρμοδία διὰ τοὺς ἐντελεῖς τὴν ἡλικ.). • Τελεία ἀρετή, « Ἀρετ. • Τὸ τέλειον ἀγαθόν, « Δμ., τὸ ἄκρον. • Τὸ τέλειον, « Πλ., ἀντὶ Ἡ τελειότης. « Τέλειος τὰ ποιητικὰ (πρὸς τὴν ἀρετὴν), « Ἀρχδ., Διόδ. • Τέλειος ἰατρός, « Γαλ., ὁ συγκεχροτημένος πράξει καὶ θεωρίᾳ. • Τέλειοι θεοί, « Αἰσχλ., οἱ 12 μεγάλοι, οἱ (ἄλλ.) Συντελεῖς· (ἰδιωτ.) « Ζεὺς τέλειος, καὶ « Ἥρα τελεία, « ὡς ἔφορα (τελεσιουργοί) τοῦ γάμου. • Αἰετὸς τελειώτατος πετεινῶν, « Ὅμ., εὐγενέστατος ἢ οἰωνιστικώτατος (ἀλάνθαστος εἰς τὰς προσημασίας του). • Ἀπόλλωνος, τελειοτάτου θεοῦ, « Θκρ.
‡Τελειογιγμὴ (ἡ). στιγμὴ τελεία (βαλλομένη εἰς τὸ τέλος τῆς φράσ.).
Τελειότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ τελείου, ἐντέλεια, ἀκεραιότης.
Τεθνεοτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ τέλεια (τελεόμηνα) τὰ τέκνα μου, εἶμαι τελεοτόκος.
Τελειοτοκία (ἡ), τὸ νὰ ᾖμαί τις τελεοτόκος.
Τελειοτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τίκτουσα τέλεια (σωστά, τελεομήνου τὰ τέκνα της, τελειογόνος.
Τελειουργέω-ῶ, Μ. ήσω, Κάμνω τέλειον [Τελειοποιῶ) τὸ ἔργον μου· (ἐπὶ φυτ.) = Τελειοκαρπέω.
Τελειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι τέλειον, τελειοποιῶ· φέρω εἰς τὸ τέλος, ἐκτελῶ, (κοιν.) τελειόνω· (ἐνίοτε) ἐπικυρόνω θρη. • σκευτικῶς, καθιερόνω, (Γαλλ.) **sanctionner**, (Ἱερ. Γ. 86) ‖. (καθ.) γίνομαι τέλειος (φυτ., ἢ ἡλ.), ἀνδρίζομαι· (ἐνίοτε) νομιφεύομαι· (ἐπὶ καρπ.) μεστόνω, ὡριμάζω· (Γρφ.) φθάνω εἰς τὸ τέλος τοῦ βίου μου, (ἄλλ.) Τελευτάω, (καὶ κοιν.) τελειόνω. • Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς, « Γρφ.
Τελείω (παρτ. Ἐτέλεον), Π. ἴων. ἀντὶ Τελέω.
Τελείωμα (τὸ), Γρφ. ἀντὶ Τελείωσις.
Τελείως, ἐπίρ. Ἐντελῶς· (ἐνίοτε) τέλος πάντων, ἐπὶ τέλους (;).
Τελείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τελειόω, τελείωμα, τελειοποίησις· ἐκτέλεσις, ἐκπλήρωσις (ἐπὶ καρ.) ὡρίμασις, μέστωμα· (θρησκ.) καθιέρωσις.
Τελειωτής, οῦ (ὁ). ὁ τελειῶν (τελειόνων, τελειοποιῶν ἢ ἐπισφραγίζων) τι, ἐκπληρωτής, τελεσιουργός· καθιερωτής·
Τελειωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ τελειόνειν (τελειοποιεῖν, ἐπισφραγίζειν κτλ.), τελειότητος κατορθωτικός.
Τελεογονέομαι-οῦμαι, Τελεογονία, Τελεογόνως, = Τελειογονέομαι κτλ.
Τελεοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω (Ἐκτελῶ) τὸν δρόμον μου, [ἐκ τοῦ
Τελεόδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τελειόνων τὸν δρόμον του.
Τελεοκαρπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Τελειοκαρπέω.
Τελεόκαρπος (ὁ, ἡ), = Τελειόκαρπος.
Τελεόμηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (τέλειος ὡς πρὸς) τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν τῶν μηνῶν· (ἐπὶ βρέφ.) γεννημένος εἰς τὸν διωρισμένον μῆνα.
Τέλεος, α, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Τέλειος. ‖. (τὸ οὐδ.) Τέλεον, ἐπίρ. ἀντὶ Τελέως.
Τελεόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἰων. ἀντὶ Τελειόω.
‡Τελεσιάζω, Μ. άσω, Γλο. ἀντὶ Τελεσιουργῶ, θυσιάζω [διὰ τελετῆς].
‡Τελεσίγαμος (ὁ, ἡ). ὁ τελειῶν (τελεσιεργῶν, καθιερόνων) τὸν γάμον.
Τελεσιδρομος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τελεσίδρομος. • Ἀρετὴ—, « Στρ., ἡ τελεία.
Τελεσίεργος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τελεσιουργῶν τὰ ἱερὰ (τὰς θυσίας). • Πατὴν—, « Ἡσυχ.
Τελεσίκαρπος (ὁ, ἡ), = Τελεόκαρπος.
Τελεσίνους-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκτελῶν τὸν σκοπὸν (τὰς βουλὰς) του, τελειόνων ὅ,τι ἔχει κατὰ νοῦν. • Μοῖρα—, « Ὀρφ., (παρὰ Τελεσιδώτειρα).
Τελέσιος (ὁ, ἡ). τελειωτικός, ἢ· τελευταῖος. • Ἡμέρα—, « Ἡσύχ.
Τελεσιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτελῶ (Τελεσποιῶ) τὸ ἔργον μου, (ἐν γέν.) φέρω εἰς πέρας, τελειόνω, καταρθόνω (θρησκευτ.) = Τελειόω, καθιερόνω (πβ. ἐκκαθ.) μεστόνω, ὡριμάζω.
Τελεσιούργημα (τὸ). τὸ τελεσιουργηθὲν ν. πρᾶγμα, ἀποτέλεσμα· ιερούργημα— « Ἰλ.
Τελεσιουργία (ἡ). ἐκτέλεσις (τέλεσις) ἔργου.
Τελεσιουργικός, ἡ, όν. Ἱκανὸς (Ἀντι-

δίως) πρὸς τὸ τελεσιουργεῖν, κατορθωτικὴς, δραστήριος.

Τελεσιουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ φέρων εἰς πέρας (ἐκτελῶν) τὸ ἔργον τιν, ἐνεργός, μὲ γεν. ἐκτελεστικός. « Τῶν ὑποσχέσεων —, » Πλ.

Τέλεσις, εως (ἡ), τὸ τελεῖν, ἐκτέλεσις· (θρησκ.) τελετουργία, μύησις, (ὄθ.

† **Τελεσιφάντης** [τέλεος, φαίνω], ου (ὁ), Γλσ. = Ἱεροφάντης.

Τελεσίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκτελῶν τὸν σκοπὸν (τὰ φρονήματά) του, = Τελεσίφορος.

Τέλεσμα (τὸ). τὸ τελούμενον [κληρονόμενον ὡς τέλος], δόσιμον· ἔξοδον. 2) (μετγν.) τελετὴ (κυρ. μαγική)· (συνεκδ.) φυλακτὸν (ἔγγραφον), (ὄθ. τὸ Γαλλ.) talisman.

† **Τελεσμὸς** (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Τελείωσις· (ἰδιαιτ.) ἡ διὰ τελετῆς μύησις (καθιέρωσις).

Τελέσσαι, Π. ἀντὶ Τελέσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τελέω.

Τελεσσίγαμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τελεσίγαμος.

Τελεσσίγονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τελεσιγόνος.

Τελεσσιδώτειρα (ἡ), Π. ἡ διδοῦσα τὴν ἐκτέλεσιν, τελεσιουργὸς τῆς ἐκβάσεως. « Μοῖρα —, » Εὐρ., (παρβλ. Τελεσίνους).

Τελεσσίμορος (ὁ, ἡ), Π. [τελέω, μόρος]. ὁ ἐπιφέρων θάνατον, θανασηρόρος.

Τελεσσίνους-ους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τελεσίνους.

Τελεσσίτοκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἴκτων τέλεια (τελεσμένα) γεννήματα ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο.

Τελεστήριον (τὸ). μέρος (ἱφάν) ὅπου τελοῦνται οἱ μυούμενοι ἢ τὰ μυστήρια. 2) (εἰς τὸ πλθ.) « Τελεστήρια (ἐνν. ἱερά), » Ξεν., τὰ διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου τινὸς εὐχαριστήρια.

Τελεστής, οῦ (ὁ), = Τελειωτὴς, ἐκτελεστὴς, ἢ· 2) μυσταγωγὸς (τῶν τελουμένων).

Τελεστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τέλεσιν (ἐκτέλεσιν ἢ μύησιν), τελεσιουργικὸς ἢ· μυσταγωγικός. « Σοφία (« Θεολογία) —, » Πλ., ἡ τῶν μυστηρίων, (ἐπμ.) συμβολικὴ, μυστηριώδης.

Τελεστικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον τελεστικόν (μυσταγωγικὸν), συμβολικῶς, μυστηριωδῶς.

Τελεστός, ἡ, όν. Τετελεσμένος (κυρ. εἰς τὰ μυστήρια), μεμυημένος.

Τελέστωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Τελεστής.

Τελεσφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω τι εἰς τὸ τέλος (εἰς τὸ τέρμα) των (ἐπὶ γεν.) γεννῶ ἐν καιρῷ (σωστὸν, τελεόμενον) τὸ τέκνον μου· [ἐπὶ δίνδρ.] φέρω τὸν καρπόν μου εἰς ἐντελῆ ὡρίμασιν· (ἐνίοτε) πληρόω τέλος [τελείωσιν], δόσιμον, (ὄθ. ἐν γέν.) δίδω κέρδος (πρόσοδον), εἶμαι τελεσφόρος, (παρβλ.) δυσιτελέω.

Τελεσφορήσις, εως (ἡ), τὸ τελεσφορεῖν, καρποφόρησις, (μτφρ.) εὐδοκίμησις.

Τελεσφορία (ἡ), = Τελεσφόρησις, καρποφορία· τελεσγονία· δασμοφορία· (μτφρ. ἐν γέν.) κέρδος, ὠφέλεια. 2) θυσία [ἱερῶν τελείων]· (ἐν γέν.) τελετὴ θρησκευτικὴ, (ἰδιαιτ.) μυσταγωγία.

Τελεστρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τι εἰς τὸ τέλος (εἰς τὸ τέρμα) των [ἐπὶ γεν.] = Τελεστόκος· (ἐπὶ ὄένδρ.) Τελεσκαρπος· (ἐνίοτε) ὁ εἴδων κέρδος (πρόσοδον)· (ἐν γέν.) ἐπικερδὴς, (παρβλ.) Δυσιτελὴς, ἢ· (πθ.) ἀντελὴς, ἀκηρτισμένος· λαμβάνων τὴν ἀπαιτουμένην ἔκβασιν, πραγματοποιούμενος. « Ἐναυτὸς —, » Ὅμ., ὁ συμπληρώσας ἐντελῶς τὴν περίοδον του, ὁλόκληρος, (Γαλλ.) révolu, (παρβλ. Τελέω), ἢ ὁ διὰ τῆς ταχτικῆς περιόδου του κάμνων νὰ αὐξάνων [νὰ τελεσφορῶν] αἱ πρόσοδοι. « Οἶκος —, » Ἡσύχ., ὁ τοῦ τεκνοποιήσαντος, ἢ (καιν.) ἀποικοκυρεμένος, (ὄθ.) « Τελεσφόρος δωμάτων γυνὴ, » Αἰσχλ., ἡ καλὴ οἰκοκυρά. « Ἐλπὶς —, » Αξ., ἡ ἐκπληρουμένη. « Ὄναρ τελεσφόρον, » Σοφ., τὸ ἐπαληθεῦον.

Τελεταρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μυσταγωγῶ [ἱεραυργῶ, Καθαγιάζω] ὡς·

Τελετάρχης, ου (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς [ὁ πρῶτος θεμελιωτὴς] τῆς τελετῆς τῶν μυστηρίων· ὁ προεδρεύων εἰς τὰς τελετὰς, ὁ πρῶτος μυσταγωγός.

Τελεταρχία (ἡ), τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ τελετάρχου, ἡ προεδρία εἰς τὰς τελετὰς· (θλγ.) ἡ Ἁγία Τριὰς ὡς ἀρχὴ [πηγὴ] πάσης μυστηριώδους τελετῆς.

Τελεταρχικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ τελετάρχου ἢ τῆς τελεταρχίας.

Τελετὴ (ἡ), (ἀρχ. καὶ Π.) = Τέλος, πέρας, ἔκβασις. « Πολέμου —, » Βτχμχ. 2) (συνήθ.) πρᾶξις θρησκευτικὴ, θυσία, ἁγιστεία, ἱερουργία, (Γαλλ.) cérémonie du culte· [ἰδιαιτ.] ἡ ἐκτέλεσις τῶν μυστηρίων (τῆς Δήμητρ.)· (ἐν γέν.) μεγάλη ἢ μυστηριώδης ἑορτή· « Τελετὰς καλοῦμεν τὰς ἔτι μείζους καὶ μετά τινος μυστικῆς παραδόσεως ἑορτὰς, τῶν εἰς αὐτὰς ἀπαναγκάστων ἕνεκα. Τελεῖν γὰρ τὸ ἀπαναγκάζειν, » Ἀθ. « Τῆς Δήμητρος τελετὴν περὶ, τὴν οἱ Ἕλληνες Θεσμοφόρια καλέουσι, » Ἡρ. « Δύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων εἰσὶ διὰ θυσιῶν τοῖς τελευτήσασιν, ἃς δὴ τελετὰς καλοῦσι, » Πλάτ.

Τελετουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτελῶ τελετὴν (μυσταγωγίαν), ἱερουργῶ· (μτφ.) μυσταγωγῶ· καθαγιάζω.

Τελετουργία (ἡ), τὸ ὡσ. τοῦ προηγ., ἱερουργία τελετῆς, ἁγιστεία, μυσταγωγία.

Τελετουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτελῶν τελετὴν (ἱερουργίαν, μυσταγωγίαν) ἢ συντελῶν πρὸς ταῦτα. « Δύναμις —, » Διον. Ἀρεοπαγ., ἡ ἐνεργοῦσα διὰ τῆς τελετῆς.

Τελεῦντι, Δ. ἀντὶ Τελοῦσι, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ Τελέω.

Τελευταῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος περὶ τὴν τελευτὴν (τὸ τέλος), ὁλοῦστερινὸς, ἔσχατος. [(τὸ οὐδ.) Τελευταῖον ἡ (ἐνάρθρ.) Τὸ τελευταῖον ξ (πλθ.) Τελευταῖα (Τὰ τελευταῖα), ἐπίρ. Τέλος πάντων, ἐπὶ τέλους, ὡς τὰ ὕστερα.

† **Τελεύτατος, η, ον**, Γλσ. ὑπερθ. ἀνμλ. τοῦ Τελευταῖος.

Τελευτάω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω τι εἰς τὴν τελευτὴν (εἰς τὸ τέλος) του, τελειόνω· ἐκπληρῶ· πραγματοποιῶ, κατορθόνω· (ἀμτθτ. ἢ ἑλλ.) φθάνω εἰς τὸ τέλος, περατοῦμαι, καταντῶ· (τρπ.) πραγματοποιοῦμαι, ἀποβαίνω· (ἰσχν. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ τὸν βίον) ἀποθνήσκω, (καὶ πθ.) φονεύομαι. « Οὐ Ζεὺς ἄνδρασι νοήματα πάντα τελευτᾷ, » Ἰλ., ἐκπληροῖ. « Αἴθ' ὅσα εἶπε τελευτήσειεν ἅπαντα, » Ὀδ. Θ, νὰ τὰ ἐκτελέσῃ. « Ὤμοσέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον, » Ὅμ. « Τελευτᾷ τὸν αἰῶνα (τὸν βίον), » Ἡρ. (καὶ μὲ γεν.) « Ἐπειδὰν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου τελευτήσω, » Ξεν. « Τελευτᾷν λόγου, » Θε. (καὶ ἑλλ. ἢ ἀπολ.) « Τοὺς τελευτήσαντας καταικαίειν πυρί, » Ἡρ. [καὶ προθετ. ὡς πθ.] « Ἐτελεύτησεν ὑπ' Ἀθηναίων, » Ἡρωδ. Τετελεύτηκε ὑπὸ τῶν ἑωυτοῦ οἰκητόρων, » Ἡρ. [καὶ αἰτ. προθετ.] « Τελευτᾷ δὲ ὁ ἰστὸς ἐς θάλασσαν τὴν τοῦ Εὐξείνου πόντου, » αἰτ. (καὶ τρπ.) « Αἱ πολλαὶ εὐτυχίαι ἐς τοῦτο ἐτελεύτησαν, » Ἡρ. « Εἰς συμφορὰς (« Πρὸς ἔνδειαν) —, » Πλ., Ἀρθ. (καὶ κατὰ μτχ. ἀπολ.) « Τελευτῶν, ὥσα, ὧντες κτλ., ἀντὶ Τελευταῖον, ἐπὶ τέλους. « Τελευτῶν συνεχώρησε, » Πλάτ. « Τελευτῶν εἶπε, » Ξεν. « Τελευτῶσαι ὠδὶ πείθονται (αἱ κύνες), » αὐτ., καταντοῦν ὡς τὰ ὕστερα νὰ μὴ. « Τελευτῶσα πληγὴ ἐγίνετ' ἔν, » Σοφ., ἤθελε καταντήσῃ τὸ πρᾶγμα (ἡ λογοτριβὴ) ὡς τὰ ὕστερα εἰς ξυλίσεις.

Τελευτέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Τελευτάω.

Τελευτὴ (ἡ). τέλος· ἄκρα· (τρπ.) ἔκβασις· ἐκτέλεσις, πραγματοποίησις· (συνήθ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ βίου) θάνατος « Νόθου [« Βιότοιο (καὶ κατεχρ.] » Θανάτου; —, » Ὅμ., Ἡσ. ‖ (ἡ γεν. ἡ δυτ. ἢ αἰτ προθετ.) « Εἰς τελευτὴν ἢ » Ἐπὶ τελευτῆς ἢ (ἑλλ.) « Τελευτὴν καὶ « Τελευτῇ, » Ὅμ., Πλάτ., Ἡσ., Αἰσχλ., ἀπὸ Ἐπὶ τέλους, τελευταῖον.

Τελέω-ῶ, Μ. τελέσω (πθ. πρκ. Τετέλεσμαι). Δίδω τέλος (πέρας) εἴς τι, φέρω εἰς τὸ τέλος, τελειόνω· βάλλω εἰς πρᾶξιν, ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, πραγματοποιῶ· κατορθόνω· [μὲ δυτ. ἐκ δ'.] παρέχω προξενῶ· (ἐν γέν.) κάμνω· [ἐνίοτε ἐλλ. τὸν βίον) τελευτῶ· (πθ.) ἐκτελοῦμαι, γίνομαι. « Νοῦσον τελέσαι, » Ὀπ., νὰ περάσῃ, νὰ ξεγειρώσῃ. « Ἄθλον (« Μέγα ἔργον) —, » Θκρ. « Τελεσαί μοι ὑποσχεσιν, ἥνπερ ὑπέστης, » Ὅμ. « Κόσμον (« Χόλον, « Ἐλεδωρ), αὐτ., εὐχαριστεῖν, ἱκανοποιεῖν. « Ἔπος —, » αὐτ., [καιν.] κάμνω τὸν λόγον (ἔργον). « Νόμον —, » Γρφ. « Νόστον (« Ὄλεθρον) —, » Ὅμ., Ἀπλλ. « Ὅρκια —, » αὐτ. « Ὡς ἠρᾶθ' ὁ γέρων, οὐ δέ οἱ νόος οὐκ ἐτέλεσσας, » Ἰλ. Ψ. [καὶ ἑλλ.] « Καὶ σοι κακὸν ἦλυθεν, οὐδ' ἐτέλεσσας ἐπ' ἀγλαΐῃ βιότοιο, » Ἀπλλν., δὲν ἐτελείωσες εὐφραινομένη τὸν βίον σου. [καὶ πρὸς ἀπαρ.] « Οὐδ' ἐτέλεσσα φέρων θάμενος ἐκέεσσιν, » Ὅμ., δὲν κατώρθωσα νά. [καὶ ἀμτθτ.] « Τελοῦσιν ἀραί, » Σοφ., ἀντὶ Τελοῦνται ἢ (ἑλλ.) ἐνεργοῦσιν. [καὶ πθ.] « Θ' ματα μακρὰ τελέσθη, » Ὅμ., Ἡσ., ἔγιναν μεγάλαι αἱ ἡμέραι. « Εὐχόμενος δ' οὐκ ἔμελλε τελεῖσθαι, » αὐτ. « Ἅμα μῦθος ἐλέγετο, τετέλεστο δὲ ἔργον, » αὐτ., εἶπε καὶ ἐγίνετο. « Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστὶν, » Ὅμ. [καὶ προθετ.] « Τί ἀνοσθὴν τελεσθείη

ὑπὸ τῶν μὴ πειθομένων, « Ξεν. (καὶ κατὰ μτχ. ἀντὶ ἐπιθ.) « Τετελεσμένος ἐνιαυτός, « Ἡσ., ὁ συμπληρωθείς, ὁλόκληρος, (παρβλ.) Τελεσφόρος. 2) πληρόω (κυρ.) τέλος (φόρον, δάσιμον)· (ἐν γέν.) δίδω· ἐξοδεύω. « Δύο δραχμὰς μισθόν—, « Ἀρχ. « Ὁ διδάσκαλος ὑμῶν οὐ τελεῖ τὰ δίδραχμα; « Γρφ. « Συντάξεις (« Ἀργύριον)—, « Αἰσχν., Ξεν. (καὶ ἄλλ.) « Οὐ πολὺ τελέσας ἐκτήσατο φίλων, « αὐτ. « Μὴ ἱκανὰ ἔχοντες εἰς ἃ δεῖ τελεῖν, « αὐτ. (καὶ πθ.) « Ἀπέδειξε εἰς τὸ δεῖπνον 400 τάλαντα ἀργυρίου τετελεσμένα, « Ἡρ., ἐξοδευθέντα. (καὶ ἀπολ.) « Τὸ τελούμενον, « Ἀξ., τὸ πληρούμενον (ὡς τέλος ἢ δαπάνημα). (καὶ ὡς ἐκ μέρους τοῦ λαμβάνοντος) « Χώραν ἀτέλεστον ἔχουσιν αὐτοὶ τετελεσμένοι, « Δημ., πληρωμένοι, ὡροδοκημένοι, (ὅθεν 3) (συνεχῶς ἀπὸ τῶν διαφόρων βαθμῶν τῆς φορολογίας) ἀνήκω εἰς ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν τάξιν τῶν πολιτῶν, ὑπάγομαι πολιτικῶς εἰς· (ἐν γέν.) ἀνήκω εἰς, εἶμαι ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν « Τὰ ξενικὸν (« Τὰ θητικὸν) τελεῖν, « Ἀξ. (καὶ προθετ.) « Εἰς ἱππάδα (ἢ σπνε. « Τὴν ἱππάδα) τελεῖν, « Ἀξ. « Εἰς ἄνδρας (« Εἰς Βοιωτούς, « Εἰς τὸν μοναδικὸν βίον) —, « Ακ., Ἡρ., Συν. « Οἱ ὑπὸ τὴν τῶν Ῥωμ. τελοῦντες ἡγεμονίαν, « Θῶρτ. (καὶ δοτ. σπν.) « Οἱ ἐν συγκλήτῳ τελοῦντες, « Πλ., οἱ ἐκ τῆς συγκλήτου, οἱ συγκλητικοί. « Τὴν ὕπατον τελέσας ἀρχὴν δεύτερον, « Ἡρωδ., χρηματίσας (ἐκλεχθεὶς) δὶς ὕπατος, (Γαλλ.) **ayant rempli (exercé) le consulat,** (παρβλ. Συντελέω). 4) ἐκτελῶ (θυσίαν, ἑορτήν), ἐπιτελῶ (ἴδε Τελετή)· (ἰδιαιτ. δὲ πθ.) μυοῦμαι (εἰς τὰ μυστήρια). « Θέας (« Παμπήν, « Γάμους κτλ.) —, « Δξ. « Τελεῖν τὰ Παναθήναια, « Δδν. (καὶ πθ.) « Ὅταν τελεσθῇ τὰ ἱερά, « Ξεν. « Ἐτελέσθη τὰ Ἐλευσίνια, « Δκ. « Καὶ ἐτελέσθησαν τῷ Βεελφεγὼρ, « Γρφ., μετέσχον (ἐπιμ. ἐμυήθησαν διά) τῆς τελετῆς ἐκ. « Τελεσθεὶς τῷ βαπτίσματι, « Γργ., ἁγιασθεὶς διὰ τοῦ. « Τελούμενοι ἱερεῖς, « Ἐκκλησ., οἱ χειροτονούμενοι. (καὶ μτφρ.) « Τοῖς σωφροσύνῃ τετελεσμένοις, « Ξεν., ἀρωτιωμένοις. (ὅθεν 5) (πθ.) ἐκλέγομαι, ἀναγορεύομαι, (τρόπον τινὰ) καθιεροῦμαι. « Τελεσθῆναι στρατηγὸς ἕκαστος σπουδάζων, « Δημ. 6) (ἄλλ. μέ σέτ. προθετ. ἐκ δ'.) φθάνω, ἀφικνοῦμαι. « Εἰς Φάρσαλον ἐτέλεσε (ἐνν. τὴν ὁδόν), « Θκ. « Ὁδῷ δὲ τὰ ξυνταμώτατα ἐξ Ἀβδήρων ἐς Ἴστρον ἀνὴρ εὔζωνος ἐνδεκαταῖος τελεῖ, « αὐτ. « Τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα, « Ακ. (καὶ ἄλλ. τῆς προθ.) « Τελεῖν τὰς πόλεις, « Γρφ., περιέρχεσθαι. (καὶ μτφρ.) « Πρὸς τὸν πατέρα τελέσας, « Ἡρ., νὰ παραβληθῇ.

Τελέως, ἐπίρ. = Τελείως, ἐντελῶς.

Τελέωσις, εως (ἡ), = Τελείωσις.

†Τελεωτικός, ἡ, όν, ἀμρ. ἀντὶ Τελειωτικός.

Τελήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Τέλειος. « Ἑκατόμβη—, « Ὅμ. « Ὠκεανοῦ τελήεντος ποταμοῖο, « Ἡσ., τοῦ εἰς ἑαυτὸν τελευτῶντος (ἐπαναῤῥέοντος). 2) ἐκτελούμενος· ἐπαληθεύων. « Οἰωνός—, « αὐτ. « Ἔπεα τελέεντα, « Τυρτ.

Τέλθος, εος-ους (τὸ), Π. σπν. ἀντὶ Τέλος, δάσιμον, χρέος (κυρ. καὶ μτφρ.).

Τελικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ (συχνότ.) φέρων εἰς τὸ τέλος· οὐσιώδης. « Τελικὰ ἀγαθά, « Στωϊκ., τὰ συντείνοντα πρὸς τὸ τέλος (πρὸς τὸν σκοπόν). « Τελικὰ κεφάλαια, « Ῥτρ., τὰ κυριώτερα τῆς ὑποθ.

;Τελίνη (ἡ), = Τελλίνη.

Τελίσκω (παρτ. Ἐτέλισκον), Π. ἀντὶ Τελέω.

;Τέλισμα (τὸ), ἀμφ. ἀντὶ Τέλεσμα, δαπάνημα.

Τέλλη καὶ Τελλίνη (ἡ), εἶδ. ἔντρεφου διθύρου, μῦδι τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, (ἄλλ. ὡς ἀπὸ κοῦ σχήμ.) Ξιφύδιον.

Τέλλω [στέλλω], Μ. τελῶ (ἀόρ. Ἔτειλα κτλ. εὔχρ. κυρ. εἰς τὰ σύνθ. Ἀνα-[Ἐπι]τέλλω), Π. ἀντὶ Τελέω, κάμνω, παράγω, ἐκτελῶ (πθ.) ὑπάρχω· γίνομαι· (ἐνίοτε ἀμτβτ.) ἀνατέλλω. « Ἔτειλαν Διὸς ὀδὸν, « Πίνδ., διήνυσαν, ἐξετέλεσαν. « Τελοῦντες ᾗ ναεῖς, « Σοφ., ἕτοιμοι νὰ κάμωμεν ὅπως θέλετε (ἐπιθυμεῖτε). (καὶ πθ.) « Εἴ τοι πρὸς χάριν τέλλεται, « Πίνδ., ἐστι. « Γένος φυτευθὲν λοιπὸν φέρει τέλλεται, « αὐτ., διατέλλει ὑπάρχον.

Τέλμα (τὸ), [τέλλω = ἀνατέλλω], νερῶν στεκάμενον (λασπῶδες), βάλτος (« Ὑδωρμὲν ὁ ἄνω θεὸς παρέχει, τὰ δὲ κοῖλα πάντα τέλματα γίγνεται, « Ξεν.)· βοῦρκος· λάσπη· (συνηθ.) τὰ μεταξὺ τῶν λίθων τοῦ τοίχου διαστήματα τὰ ὁπ. γεμίζουν οἱ κτίστες μὲ πηλόν. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Πέλμα.

Τελματαῖος, α, ον. Ὁ τοῦ τέλματος (τοῦ βάλτου). « Βάτραχος—, « Δξ. « Ἴδωρ—, « Ἀρσττ.

Τελματόω-ῶ, Μ. ὡσω. Μεταβάλλω (καὶ πθ. Μεταβάλλομαι) εἰς τέλμα, βαλτόνω. « Ἐπὶ τοῖς χειμέσιν αἱ λίμναι τελματοῦνται διὰ τὴν τοῦ ἡλίου ἀναθυμίασιν, « Στρ.

Τελματώδης, εος (ὁ, ἡ), τέλματι ὅμοιος, βαλτώδης.

Τελμις, ἴδος (ἡ). λάσπη τέλματος (βάλτου), βοῦρκος.

;Τελοβρομέω-ῶ, Μ. ήσω, ἐσφαλμ. ἡ ἀμφ. ἀντὶ Τελεοβρομέω.

Τέλος [τέλλω, συγγ. τῷ Τῆλε], εος-ους (τὸ). τὸ ἀκρότατον (τὸ τελευταῖον) σημεῖον ὅπου τελειόνει τι, τὸ τέρμα, τὸ πέρας· ἡ ἐντέλεια· (μτνμ.) ὁ σκοπός· ἡ ἔκβασις, τὸ ἀποτέλεσμα. « Δόγου (« Βιβλίου)—, « Δξ. « Πολέμου—, « Ὅμ. « Τέλος ἔχειν, « Αἰσχλ., τελειοῦσθαι, « Βίου (καὶ Π. ὡς κτητ. « Θανάτου)—, « Δξ., ἡ τελευτὴ, ὁ θάνατος. (πθ.) « Οἱ τέλος ἔχοντες, « Πλάτ., οἱ τελευτήσαντες. « Οὗτος ἔχει τὸ κάλλιστον τέλος· νικῶν γὰρ τετελεύτηκε, « Ξεν. « Γάμου (« Δίκης, « Μύθου)—, « Ὅμ., Ἡσ., ἡ ἐκτέλεσις. « Ψευστήσεις, οὐδ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις, « Ὅμ. « Οὐ τέλος ἔχει μύθων, « αὐτ., δὲν εἶπες τὸ αἰσιωδέστερον (τὸ κυριώτερον, τὸ συμπέρασμα).

« Δόξα τῆς ἐρετῆς τέλος, « Πλ., σκοπός. « Οὖ τι τέλος χαριέστερον ἄλλο, ἢ ὅτ' ἂν εὐφροσύνη ἔχῃ κατὰ δῆμον κτλ., « Ὀδ. ι. « Ἐν οἷς τέλος ἐστὶν ἀγαθῶν τε κακῶν τε, « Ἡσ. ||. (προθετ.) « Εἰς τέλος, « Διὰ τέλους, « Σοφ., ἀντὶ ἐπίβ. Διὰ παντὸς, μέχρι τέλους, ἦ· « Εἰς τέλος, « Πλέβ., ἀντὶ Ἐντελῶς, ἦ· « Εἰς τέλος, « Ἐπὶ τέλους, « Ἐπὶ τέλει, (καὶ ἁπλ.) « Τέλος, « = Τελευταῖον, τέλος πάντων. 2) τὸ πληρούμενον χρεωστικῶς (κυρ. εἰς τὸ δημόσιον), φόρος, δάσιμον, τελώνιον· (ἐν γέν.) δαπάνημα, ἔξοδον. « Τέλεσι τοῖς οἰκείοις, « Θκ., μὲ ἴδιά των ἔξοδα. « Τὰ δημόσια τέλη, « Πλ., αἱ πρόσοδοι τοῦ κράτους. « Ὠνεῖσθαι τὰ τέλη, « Δημ., ἐνεκκιάζειν τὰς δημοσίας προσόδους. « Τότε μὲν ἐγὼ φόρων ἀπέφερον τῷ δήμῳ, νῦν δὲ ἡ πόλις τέλος φέρουσα τρέφει με, « Ξεν. « Τὰ τῶν ἱερῶν τέλος, « Δημ., ἡ δαπάνη, (ὅθ. 3) τὸ τίμημα τῆς περιουσίας ἑκάστου πολίτου, (Δτ.) census· (καὶ συνεκδ.) ἡ τάξις εἰς τὴν ὁπ. ἀνήκει· (ἐν γέν.) ἡ κοινωνικὴ θέσις, ὁ βαθμός. « Κατὰ τέλος ζημιοῦσθαι, « . . . , κατ' ἀναλογίαν τοῦ σιμήματος τῆς περιουσίας του. « Τὸ τῶν ἱππέων τέλος, « Δ. Ἀλ., τὸ τάγμα « Εἰς ἄνδρός τέλος ἴέναι, « Πλάτ., = Τελεῖν εἰς ἄνδρας, (ὅθ. 4) (κατ' ἐξοχ.) θέσις δημόσιος, ἀξίωμα πολιτικόν· ὑπούργημα· (Π. ἐν γέν.) ἔργον· (συνεκδ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) οἱ ἄρχοντες (οἱ ἀξιωματικοὶ, οἱ ἐν τοῖς πράγμασι) τῆς πόλεως, (Γαλλ.) **la magistrature, les autorités.** « Γραφεὺς γραφεύς τε ταὐτὸν εἰχέτην τέλος, « Αἰσχλ. « Ἐς τάδε τὸ τέλος κατέστην, « Ξεν. « Ἐπὶ ἐν τῷ τέλει τούτῳ ἐγενόμην, « αὐτ. « Ἔδοξε Καδμείων τέλει, « Αἰσχλ. « Τέλος ἔχοντες ἐόντων, « Θκ., πληρεξουσιότητα. « Οἱ ἐν τέλει βεβῶτες. « Σοφ. (καὶ ἁπλ.) « Οἱ ἐν τέλει, « Δξ., οἱ ἐν ἀξιώμασιν. « Τὰ μέγιστα τέλη ἐν ἑκάστῃ χωρᾷ. « Ξεν. « Ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἐν Σπάρτῃ τελῶν, « αὐτ. « Προσελθὼν τοῖς τέλεσι « Θκ. 5) τάγμα (σῶμα) στρατ., μοῖρα, λόχος. « Κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν, « Ὅμ. « Πρῶτος ἐλόχισε κατὰ τέλεα τοὺς ἐν τῇ Ἀσίῃ, « Ἡρ. « Τρία τέλη ποιήσαντες τῶν νεῶν, « Θκ. 6) ἀντὶ Τελετὴ (κυρ. τῶν μυστηρίων)· (ἐνίοτε) ἀντὶ Θῦμα. « Θεοῖσι μικρὰ θύοντας τέλη, « Σοφ. « Σεμνὰ τέλη, « αὐτ. « Νυμφικὰ τέλη, « αὐτ., ἡ τελετὴ τοῦ γάμου, (ὅθ. καὶ τὸ Ὁμηρ.) « Τέλος γάμοιο, « = Τελεῖσθαι μεγάλοις τέλεσι, « Πλάτ., εἰς τὰ μεγάλα μυστήρια. 7) (ἐνίοτε) δόγμα, ἀπόφασις. « Τέλος ἐξέφερε, « Δ. Ἀλ., Πλ., ἐξέδωκε διάταγμα. 8) (ἐνίοτε) διορία πληρωμῆς, προθεσμία, (Γαλλ.) **terme.** « Μισθῶσαι—, Ὅμ.

Τέλεσδε, Π. ἀντὶ Εἰς τέλος, ἄχρι τέλους.

Τέλεσον (τὸ), Π. [τέλλω] ἀντὶ Τέλος, τέρμα, πέρας, ὅριον. « Ἀρούρης—, « Ὅμ. « Τέλεσα παρ' Ἰταλίης. « Ἐπιγρ., εἰς τὰς ἐσχατιάς, εἰς τὰ πέρατα.

Τελχίν [θέλγω], ῖνος (ὁ). γόης, μάγος· βάσκανος, (οὕτως ὠνόμαζοντο οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Κρήτης, τῆς Κύπρου καὶ

τῆς Ῥέδου, καταγινόμενοι εἰς τὴν μετελλουργίαν καὶ νομιζόμενοι κακοποιοὶ καὶ φθονεροί).

†Τελχινώδης, εος (ὁ, ἡ). Τελχῖν τὸ εἶδος, ἀνάπεδος, διεστραμμένος, σκληροτράχηλος.

†Τελχιταίνω, Μ. ανῶ. Εἶμαι κακότροπος (σκληροτράχηλος) ὡς οἱ Τελχῖνες.

Τελωναρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι Τελωνάρχης.

Τελωνάρχης, ου(ὁ). πρῶτος (ἀρχηγὸς) τῶν τελωνῶν, ἀρχιτελώνης, (Γαλλ.) fermier général.

Τελωνεία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ τελώνου, ἡ ἐκμίσθωσις ἢ εἴσπραξις τῶν τελῶν (τῶν δημ. προσόδων, τῶν τελωνίων).

Τελωνεῖον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου εἰσπράττουσι τὰ τέλη (τὰ τελώνια), τὸ ἀρχεῖον (γραφεῖον) τοῦ τελώνου, (Τουρκ.) γιουμπροῦκι καὶ (Ἰταλ.) δοάνα.

Τελωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργολαβῶ καὶ εἰσπράττω τὰ δημοσ. τέλη (τὰς προσόδους, τὰ τελώνια), εἶμαι τελώνης· (ἐν γέν.) φορολογῶ. «Πικρῶς τοὺς ἀφικνουμένους —, « Στρ. (καὶ μτνμ.) « Τοὺς λόγους —, « Βασ., ἐμπορεύομαι.

Τελώνης [τέλος, ὠνέομαι], ου (ὁ). ὁ ἐργολαβῶν (ἐνοικιάζων) παρὰ τῆς διοικήσεως καὶ συνάζων τὰς δημοσ. προσόδους (τὰ τελώνια), εἰσπράκτωρ τῶν δασιμάτων, καμπσιμάλης, φορολόγος· [ἰδιαιτ.) κουμερκιάρης. « Τοὺς τελώνας βαρυνόμεθα, οὐχὶ ὅταν τὰ ἐμφανῆ τῶν εἰσαγομένων ἐκλέγωσιν, ἀλλ' ὅταν, τὰ κεκρυμμένα ζητοῦντες, ἐν ἀλλοτρίοις σκεύεσι καὶ φορτίοις ἀναστρέφωνται, « Πλ.

†Τελωνητής, οῦ (ὁ), Π. ἀντὶ Τελώνης.

Τελωνία (ἡ), = Τελωνεία.

Τελωνικός, ἡ, όν. Τελωνιακή, τελώνου [δίκη ἢ ἀξία. « Μάζα—, « Ἐπιγρ., ἡ πολυτελής.

Τελωνικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τελώνην, τελώνου ἴδιος.

Τελώνιον (τὸ), τὸ ὑπὸ τοῦ τελώνου εἰσπραττόμενον, κουμέρκι. 2)=Τελωνεῖον.

Τεμαχίζω, Μ. ήσω. Κόπτω εἰς τεμάχια, κομματιάζω (κυρ. μεγάλον ψάρι διὰ πάστωμα), (ἐν γέν.) διαιρῶ εἰς τμήματα. « Τὴν πραγματείαν —, « Πλ.

Τεμάχιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τέμαχος.

Τεμαχισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Τεμαχίζω, κόψιμον (κυρ. μεγάλου ψαριοῦ) εἰς τεμάχια, κομμάτιασμα.

Τεμαχιστός, ἡ, όν. (κυρ. ἰχθύς) Κομμένος εἰς τεμάχια (τροχοῦλια), κομματιαστός.

Τεμαχίτης, ου (ὁ) καὶ Τεμαχῖτις, ιδος (ἡ). ὁ κοπτόμενος εἰς τεμάχια (τροχοῦλια). « Ἰχθὺς —, « Σχλ. Ἀριστοφ., ὁ μεγάλος ἢ παστός.

Τεμαχοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν τεμάχη (παστὰ κομμάτια) ἰχθύων, (παρβλ.) Ταριχοπώλης.

Τέμαχος [τέμνω], εος-ους (τὸ). τμῆμα (κυρ.) παστοῦ ἰχθύος, (κοιν.) τροχοῦλι (ξιφίου, λακέρδας, κτλ), (ἐν γέν.) κομμάτι.

Τεμενίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω ἢ καθιερόνω τόπον τινὰ ὡς τέμενος.

Τεμενικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τέμενος, « Φιλλὶς—, « Σοφ., θάσος ἱερὸν, τέμενος.

Τεμένισμα (τὸ), [τεμενίζω], μέρος καθιερωμένον, κτίσιον ἢ θάσος ἱερὸν, ναὸς, τέμενος.

Τεμενίτης, ου (ὁ) καὶ Τεμενῖτις, ιδος (ἡ), = Τεμένιος.

Τέμενος [τέμνω], εος-ους (τὸ). (ἐν γέν.) μέρος γῆς (γεωργησίμου) χωρισμένον μὲ τρύφον ἢ φράκτην καὶ ἀνῆκον ὡς κτῆμα εἴς τινα, περίβολος (συνήθ.) ἀγρὸς ἢ δενδρότοπος ἀφιερωμένος εἰς θεότητά τινα ἢ εἰς τοὺς ἱερεῖς αὐτῆς ἢ εἰς ἐπίσημον ἄνδρα (ἥρωα) ὡς βραβεῖον ὁ. ἀ τὰς ἀνδραγαθίας ἢ τὰς πρὸς τὴν πατρίδα ἐκδουλεύσεις του· (ἰδιαιτ.) θάσος ἱερὸν (ἄλσος) μὲ ναὸν (ἐν γέν.) ναός, ἡρῶον. «Καὶ μέν οἱ (τῷ Βελλεροφόντῃ) Δύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο, « Ἰλ. Ζ. « Ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐς Πάφον ἱκάνεν, ἔνθα οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις, « Ὀδ. Θ. « Νείλου—, « Πινδ., ἡ Αἴγυπτος ἡ (κυρ.) τὸ Δέλτα τοῦ Νείλου. (καταχρ.) « Ποσειδῶνος—, « Π., ἡ θάλασσα.

Τεμενοῦχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἐξουσιάζων ἢ κατοικῶν εἰς) τέμενος.

Τεμενοφύλαξ (ὁ), [τ. ὄφρα]. φύλαξ τεμένους (ἄλσους ἱεροῦ, ναοῦ κτλ.).

;Τεμμάχιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τεμάχιον.

Τέμνω, Μ. τεμῶ (ἀόρ. ἔταμον καὶ Ἀττ. Ἔτεμον, πρκ. Τέτμηκα καὶ πθ. Τέτμημαι, ἀόρ. πθ. Ἐτμήθην ἢ τὸ θετ. Τμητέον). Κόπτω, χωρίζω ἢ ἀφαιρῶ κοπτὸν· σχίζω· κομματιάζω σφάζω, θυσιάζω· (ἐνίοτε)=Ἐκτέμνω, εὐνουχίζω (μτφορ.) διαιρῶ. « Ἴν' ἀπ' ὦμοιιν κεφαλὴν τάμοι ἐξεῖ χαλκῷ, « Ἰλ. Ρ. «Δούρατα μακρὰ ταμών, « Ὀδ. Ε. « Σῖτον τέμνειν,« Ξεν., θερίζειν. « Τεμνειν τὴν γῆν ἢ (ἀνν. μέρος τι) τῆς γῆς, « Θκ., Ξεν.,—Δενδροτομεῖν. « Τέμνειν φάρμακον, « Πλάτ., κατασκευάζειν (φίλτρα μαγικῶς). « Ἰχθὺς τάμνουσα παρέχει βορὴν τοῖσι θηρίοισι, « Ἡρ. « Κάπρον ἢ βοῦν ταμνίμεν, « Ἡσ., ἐκτέμνειν. « Κάπρον ταμέειν Διί, « Ἰλ. Τ., θύειν. (ὀθ. συχν.) « Ὅρκια τέμνειν (καὶ μσ. τέμνεσθαι),« Ὅμ., Ἡρ., θυσιάζειν πρὸς ἐπικύρωσιν ὅρκου, (συνεκδ. ἐν γέν.) συμφωνεῖν ἢ ὑπόσχεσθαι ἐναρκῶς (εἰρήνην, ἀνακωχὴν κτλ.). (καὶ δοτ. περιπ. καὶ ἀπαρ.) « Ταμόντες αὐτοῖσι χρεὼν μένειν αἰεὶ τὸ ὅρκιον, ὅσον ἂν ἡ γῆ μένοι, « Ἡρ. (καὶ αἰτ. ἐλλ. προθ.) « Θάνατον νύ τοι οὐκ' ἔτεμνον, « Ἰλ. Δ., πρὸς θάνατόν σοι ἐκεῖνον ἔκαμα ἔνορκον ἀνακωχήν, (χιτγν.) « Φιλίαν [« Συμβασίας]—,« Εὐρ., (λατ.) foedus ferire. « Πλίνθους —, « Λξ., = Πλινθοτομεῖν. « Ὀχετοὺς —, « Πλάτ., σκάπτειν, ἀνοίγειν. «Ὁδὸν («Τὴν μεσόγαιον τῶν ὁδῶν») —, « Θκ., Ἡρ. « Πέλαγος («ν Πλόον)—, « Ὅμ., Ἀπολλ., διακλέειν, (κατὰ λέξ.) διασχίζειν. (ὀθν ἑλλ.) « Τέμνειν ἢ Τέμνεσθαι (ἴνν. ὁδόν), « Ἀπολλ., = Ὁδεύειν, ὑπάγειν ἢ ἔρχεσθαι. « Ψευδῆ τέμνουσαι ἐλπίδας,« Πίνδ., ἀκολουθοῦσαι ψευδῆ ὁρόμοις, μάταια. (καὶ παροιμ.) « Μέσον τέμνειν,« Ἀττ., ἀκολουθεῖν τὴν μέσην ὁδόν, φυλάττειν τὸν μέσον ὅρον (Γαλλ. un juste milieu). (καὶ μτνμ.) « Τέμνειν πόλιν εἰς μέρη, « Πλάτ., διαιρεῖν. ||. (μσ.) κόπτω χρὸς ἰδίαν μου χρῆσιν ἢ διὰ μέσου ἄλλου. « Κρέα τεμνομένους, κερῶντάς τ' αἴθοπα οἶνον, « Ὀδ. Ω. «Δὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα, « Ὀδ. Ε. « Ἐτέμνετο λίθους περιμήκεας, « Ἡρ. ||. (καὶ πθ.) « Ῥόπαλον τετμημένον, « Ὀδ. Ρ. «Οὐ τετμημένων τῶν ὁδῶν, « Ἡρ. « Συρίγγων τετμημένων δυεῖν, « Συρ. « Γλῶσσα τέμνεται, « Παροιμ. (ἀπὸ τὴν τεμνομένην γλῶσσαν τοῦ ἱερείου), καιρὸς αἰσιμῆς (2) ξεχωρίζω· ἀποχωρίζω (συνεκδ.) ἀπουσιάζω. « Καὶ οἱ τέμενος τάμον, « Ὅμ. « Ἀξίας τιμὰς τέμνειν, « Σπ. (καὶ μσ.) « Τάμνονθ' ἁμφὶ βοῶν ἀγέλας, « Ἰλ. Σ., ἐλεηλατοῦσιν. (καὶ πθ. μέ γεν. ἑλλ.) « Τέμνεσθαι ἀλλήλων τῇ ἐξουσίᾳ, « Γρηγ., νὰ ζῶσι χωρισμένοι. 3) (μτνμ.) τελειόνω (διὰ μιᾶς), ἀποφασίζω. « Δίκην (« Τὸ Φιλονεικούμενον) —, « Πινδ., (κοιν.) κόπτω τὴν κρίσιν, (Γαλλ.) trancher la question. «Κίνδυνον τέμνειν σιδήρῳ, « Ὠρ., ἀποφασίζειν τὴν τύχην τῆς μάχης διὰ τοῦ ξίφους. « Μαχῶν τέμνειν τέλος,« Πινδ. (ἢ ἀπολ. κατὰ μτχ.) « Λόγος τέμνων,« Πλάτ., ἀκότομος, (Γαλλ.) tranchant, décisif. 4) Π. εὑρίσκω, ἐπιτυγχάνω, (ἴδε †Τέτμω).

Τέμπεα-η (τὰ), [;]. (ἰδιωνυμ.) ἡ μεταξὺ Ὀλύμπου καὶ Ὄσσης τερπνοτάτη κοιλὰς τῆς Θεσσαλ., (ἐν γέν.) στενὸν πέρασμα (κοιλὰς) μεταξὺ βουνῶν.

Τεμπικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ Τέμπη.

Τεμπίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Τεμπική.

Τεμπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ διατεμνόμενος ἀπὸ τέμπη (κοιλάδας).

Τεμω, ῃς, ῃ, ἀόρ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τέμνω.

Τεναγίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω τέναγος, σκεπάζομαι ἀπὸ ῥηχὰ νερά, εἶμαι ῥηχὸς (τεναγώδης). « Τεναγίζοντα τὸν ῥοῦν τοῦ ποταμοῦ περὶ τὰς νησίδας, « Πλ.

Τεναγίτης, ου (ὁ) καὶ Τεναγῖτις, ιδος (ἡ), Π. ὁ ἔχων (σχηματίζων) τέναγος, ῥηχός.

Τέναγος [Αἴγυπτ. τενέχ ἢ τινχ το Πηλούσιον ||, εος-ους (τὸ). μέρος σκεπασμένον ἀπὸ ῥηχὰ (ἐπιπολαίως διαμένοντα ἢ πλημμυρίζοντα) νερά, ῥηχότοπος ἁμμώδης ἢ βαλτώδης. «Ἐς τὴν Σαλμυδησσὸν πολλαὶ τῶν εἰς τὸν Πυντον νεῶν ὀκέλλουσι καὶ ἐκπίπτουσι· τέναγος γάρ ἐστιν ἐπὶ πάμπολυ τῆς θαλάττης, « Ξεν.

Τεναγόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (ἢ πθ. Μεταβάλλομαι) εἰς τέναγος.

Τεναγώδης, εος (ὁ, ἡ). (τόπος) σχηματίζων τέναγος, ῥηχός, βαλτώδης.

Τένδω, Μ. . . ; Π. [;]. τρώγω ἢ γλύφω (βυζάνω) λαιμάργως, ξερογλύφω.

Τενθεία (ἡ). λιχνεία, λαιμαργία, [ἐκ τοῦ Τενθεύω καὶ (μσ.)-εύομαι, Μ. εύσω,-σομαι, = Διχνεύομαι, εἶμαι (κάμνω ὡς ἂν)=

Τένθης [τένθω], ου (ὁ). γαστρίμαργος, λαίμαργος, καλιτσόσωλος.

Τενθρηδών, όνος (ἡ), εἶδος ἀγριομέλισσας, (ἄλλ.) Πεμφρηδών, (παρβλ.) Ἀνθρηδών.

Τενθρήνη (ἡ), = Τενθρηδών· (Π.) ἀντὶ Μέλισσα, (παρβλ.) Ἀνθρήνη.
Τενθρήνιον (τὸ), ἡ φωλιὰ τῆς τενθρήνης, (ἴδε καὶ) Ἀνθρήνιον.
Τενθρηνιώδης καὶ Τενθρηνώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (κολύτρητος, σηραγγώδης ὡς ἂν τὸ) τενθρήνιον.
Τένθω, Ἀττ. ἀντὶ Τένδω.
Τενία, Τενίδιον, Γλτ. ἀντὶ Ταινία, -ίδιον.
Τεναντάγρα (ἡ). πάσιμον τῶν νεύρων (τῶν τενόντων) τοῦ λαιμοῦ, πάθος.
Τεναντότρωτος (ὁ, ἡ), [τένων, τιτρώσκω]. πληγωμένος εἰς τὸν τένοντα (τὸ νεῦρον) τοῦ λαιμοῦ, (ἄλλ.) Νευρότρωτος.
‡Τεναντόω-ῶ, Μ. ώσω. Κόπτω τοὺς τένοντας (τὰ νεῦρα) τοῦ λαιμοῦ, λαιμοτομῶ.
Τένων [τεἰνω], οντος (ὁ). (ἐν γέν.) νεῦρον πλατὺ καὶ τεντωμένον, σύνθετα νεύρων ἢ μυῶνων, (Γαλλ.) tendon· (ἰδιαιτ.) τὸ ὀπισθεν τῆς πτέρνας καὶ τοῦ λαιμοῦ, (ὅθεν συνεχ.) ὁ σέρκος, τὸ (ἄλλ.) Ἰλίον τοῦ τραχήλου (καὶ μτγμ.) φάραγξ, στενοτοπία, (παρβλ.) Αὐχήν.
Τεξείσθαι, Π. ἀντὶ Τεξῆσθαι ἢ Τέξεσθαι, 6ον. πλθ. κρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Τίκτω.
‡Τέξις, εως (ἡ), τὸ τίκτειν, τοκετός, γέννησις, γέννα.
Τέξω καὶ Τέξομαι, μέλλ. τοῦ Τίκτω.
Τέο; Ἰων. Π. ἀντὶ Τίνος; ἢ (ἑλλ.) Τινός, γεν. τοῦ Τίς; ἢ Τις. 2) Δ. ἀντὶ Σοῦ, γεν. τοῦ Σύ.
Τεοῖο, Ἰων. ἀντὶ Τεοῦ, γεν. τοῦ Τεός ἢ Π. (σπν.) ἀντὶ Σοῦ, γεν. τοῦ Σύ.
Τέοισι, Ἰων. ἀντὶ Τισί, δατ. πλθ. τοῦ Τίς.
Τεός [τε-σὸς], ἡ, ὸν, Π. ἀντὶ Σός.
Τεοῦ, Π. γεν. τοῦ Τεὸς ἢ 2) Δ. = τῷ
Τεοῦς, Δ. Αἰολ. ἀντὶ Σοῦ, γεν. τοῦ Τύ.
Τέρα, Ἀττ. ἀντὶ Τέρατα, πλθ. τοῦ Τέρας.
Τεράζω, Μ. άσω, Π. δεικνύω τέρας (σημεῖον), προλέγω, προμαντεύω.
‡Τεράμνιαν (τὸ), Σχλ. ξύλαν τῆς ὀροφῆς, στέγασμα, [ἐκ τοῦ
Τέραμνον (τὸ), Π. = Τέρεμνον.
Τέραμνος (ὁ, ἡ), = Τέρεμνος ἢ 2) (ἡ) = Τεράμων, (ὅθεν
Τεραμνότης ἢ Τεραμότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ τεράμνος (βραστερεῦ) ἀσπρίν, τρυφερότης.
Τεράμων [τέρην], ονος (ὁ, ἡ), τρυφερός, ἁπαλός, (κυρ. ἐπὶ ὀσπρ.) εὐκολόβρεκτος, ψιανός.
Τέρας [συγγ. τῷ Τέρμα], ατος (τὸ). τὸ πλθ. Τέρατα καὶ Ἀττ. Τέρα (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ) Π. Τέρεα, ἡ γεν. Τεράτων καὶ Τεράων-ῶν, ἡ δατ. Τέρασι καὶ Π. Τεράεσσι. (Π. ἐν γέν.) σημεῖον· σύμβολον· (ἰδιαιτ.) σπάνιον (ἀσύνηθες) φαινόμενον τοῦ οὐρανοῦ [μετέωρον] ἐκλαμβανόμενον ὡς προδηλωτικὸν τοῦ μέλλοντος (πάτερ τέρας, « Ὅμ. = Διοσημεία. « Ἀστέρα ἦκα Κρόνου παῖς λαμπρὸν, ἢ ναύτῃσι τέρας ἠὲ στρατῷ, « Ἰλ. Δ. « Ταῦτα τέρας ἀνθρώποισι τῶν μελλόντων ἔσεσθαι κακῶν ἔφηνε ὁ θεὰς, « Ἡρ., ἴδε καὶ Τείρεα)· (ἀθ. λογογρ. ἐν γέν.) πρᾶγμα παράδοξον (παρὰ φύσιν), τεράστιον· (ἰδιαιτ.) ζῶον ἀλλόκοτον (σημειωμένον) ἢ φοβερὸν, ἔκτρωμα, (Γαλλ.) monstre. « Ἐπεύχεται αὐτοῖς μηδὲ γῆν καρποὺς φέρειν, μήτε γυναῖκας τίκτειν τοιούτων ἐσικότα, ἀλλὰ τέρατα, « Αἰσχν. « Τέρας ἀφ' ἑφάνη μέγα· ἕπτας γὰρ ἕστηκε λαγών, « Ἡρ. « Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας, « Θκρ.
Τερασκόπας (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τερατοσκόπος.
Τεράστιος, α, ον. Ὁ παρὰ φύσιν, παράδοξος, θαυμάσιος· τερατώδης, ἀλλόκοτος. « Βρέφος —, « Αἰλ. « Τεράστιον (ἐνν. ἔργον), « Χρσ., τὸ ὑπὲρ φύσιν, τεραταύργημα. « Ζεὺς τεράστιος, « Ι. Λυδ., ὁ διὰ τεράτων προσημαίνων τὰ μέλλοντα.
Τερατεία (ἡ), τὸ τερατεύεσθαι, τερατολογία· (ἐν γέν.) ἀπάτη, ἀγυρτεία.
Τεράτευμα (τὸ). ἔργον ἢ λόγος τερατευομένου, τερατολόγημα, τερατούργημα· (ἐν γέν.) ψεῦδος, φάντασμα.
Τερατεύω καὶ (συχνότ. μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Κάμνω ἢ διηγοῦμαι τέρατα (τεράστια), τερατολογῶ, μεγαλορρημονῶ (ὡς οἱ ἀγύρται), λέγω μεγάλα (τερατώδη) λόγια ἵνα ξυπάσω.
Τερατίας, ου (ὁ). ἀγύρτης, τερατευτὴς, τερατολόγος.
Τερατικὸς, ἡ, ὸν, = Τεράστιος.
Τερατικῶς, ἐπίρ. = Τερασίως.
‡Τερατογονία (ἡ), γέννησις τεράτων (παρὰ φύσιν γεννημάτων, ἐκτρωμάτων).
Τερατογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω τερατολογίας ἢ περὶ τεράτων (διασημείων ἢ ἐκτρωμάτων).
‡Τερατοεργάτης, ου (ὁ), νλγ. ἀντὶ Τερατουργός.
Τερατολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω ('Ομιλῶ) περὶ τεράτων, διηγοῦμαι τεράστια (παράδοξα, τερατώδη συμβάντα).
Τερατολόγημα (τὸ) καὶ
Τερατολογία (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ προηγ., ἡ περὶ τεράτων (τερατωδῶν συμβάντων) ὁμιλία, διήγησις ἀπίθανος (τερατώδης), (ἐν γέν.) ψευδολογία, παραδοξολογία.
Τερατολόγος (ὁ, ἡ), ὁ λέγων (ὁμιλῶν) περὶ τεράτων (διηγούμενος πράγματα μυθώδη, τερατώδη), (ἐν γέν.) ἀγύρτης, ψευδολόγος.
Τερατόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέρατος (τερατώδη) μορφήν.
Τερατοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τέρατα (τεράστια), εἶμαι τερατοποιός.
Τερατοποιία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἀγυρτεία) τοῦ τερατοποιοῦ, τερατουργία, θαυματοποιία.
Τερατοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τέρατα (τεράστια), τερατουργὸς, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακῷ) θαυματοποιὸς, ἀγύρτης.
Τερατοσκοπία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ τερατοσκόπου, ἡ παρατήρησις τῶν τερατείων φαινομένων (κυρ. τῶν μετεώρων) καὶ ἡ ἀπ' αὐτῶν μαντεία.
Τερατοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ παρατηρῶν τὰ τέρατα (τὰ παράδοξα φαινόμενα [καὶ ἰδιαιτ.] τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ σημεῖα) καὶ ἀπ' αὐτῶν μαντεύων. || (νεώτ. ἐν γέν.) μάντις, οἰωνοσκόπος.
Τερατοτεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Τίκτω (Γεννῶ) τέρατα (ἐκτρώματα).
Τερατοτοκία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., γέννησις τεράτων (ἐκτρωμάτων), τερατογονία.
Τερατοτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τίκτουσα (γεννῶσα) τέρατα (ἐκτρώματα).
Τερατουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τέρατα (τεράστια), θαυματουργῶ· (ἐπὶ κακῷ) θαυματοποιῶ.
Τερατούργημα (τὸ) καὶ
Τερατουργία (ἡ). ἔργον τερατουργοῦ, θαυματούργια, (ἐπὶ κακοῦ) θαυματοποιία, ἀγυρτεία, (Γαλλ.) jongleric.
Τερατουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τέρατα (τεράστια), θαυματουργὸς· (ἐπὶ κακῷ) θαυματοποιὸς, ἀγύρτης, (Γαλλ.) jongleur.
Τερατόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Βλέπω τι μὲ ἔκπληξιν (ὡς τέρας, ὅσον ξυπασμένον), (παρβλ.) Τέθηπα.
Τερατώδης, ες (ὁ, ἡ). τέρατι ὅμοιος (τὸ εἶδος), παρὰ φύσιν, ἀλλόκοτος, ἀσυνήθιστος· σημειώδης· θηριώδης· τερατόμορφος. « Τὸ τερατῶδες, « Λξ., τὸ θαυμαστὸν τοῦ πράγματος, (Γαλλ.) le merveilleux.
Τερατωδία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ τερατώδους, τὸ τερατώδες.
Τερατωδῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον τερατώδη (παράδοξον, ἀσυνείθιστον), ἐν εἴδει τέρατος, παρὰ φύσιν.
Τερατωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [τ. ψῶψ]. τερατώδης τὴν ὄψιν τὸν (σχηματισμὸν), τερατόμορφος.
Τερέβινθος (ἡ), κατ' ἀποκ. ἀντὶ Τερέβινθος, (ἴδε Τέρμινθος).
Τέρεα (τὰ), Ἰων. ἀντὶ Τέρατα, πλθ. τοῦ Τέρας.
Τερεβινθίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω (κυρ. κατὰ τὴν ὀσμὴν) τὴν τερεβίνθου, μυρίζω ὡσὰν τερεμεντίνα.
Τερεβίνθινος, η, ον. Ὁ τῆς τερεβίνθου. || (οὐσ.) Τερεβινθίνη (ἐνν. ῥητίνη), « ἡ ἐκ τῆς Τερεβίνθου, (καιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) τερεμεντίνα.
Τερέβινθος (ἡ), εἶδ. δένδρ. (σχίνα), (καιν.) τσικκουδιὰ (ἀπὸ τὴν ὀπὸ στάζει ἡ τερεμεντίνα).
Τερεβινθώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τερέβινθον ἢ τερεβινθίνην· πλήρης τερεβίνθων.
Τέρεινα, Π. θηλ. τοῦ Τέρην.
Τέρεμναν (τὸ), Π. ἁπλοῦς τῆς στέγης· (ἐν γέν.) στέγη, στέγασμα· (συνεχ.) κιβώτιον ἢ οἴκημα. « Ἀντὶ εὐτελῶν δωματίων ὑψηλὰ τέρεμνα, « Δκ., [ἐκ τοῦ
‡Τέρεμνος (ὁ, ἡ), Γλτ. ἀντὶ ‡Διέρεμνος, στερεός, στερέμνιος.
Τερένης, Π. ἀντὶ Τερείνης, γεν. θηλ. τοῦ Τέρην.
Τερενοπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. [τέρην, πλόκαμος]. ὁ ἔχων ψιλοὺς (εὐμορφοκαμωμένους) πλεξίδας.
Τερενόχροος-ους ᾱ
Τερενόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. [τέρην, χρὼς ἢ χρώς]. ὁ ἔχων τρυφερὸν σῶμα ἢ δέρμα, ἁπαλόσαρκος.
Τερετίζω [ὀνμτκ.], Μ. ίσω. Κελαδῶ (κυρ.) καθὼς ὁ τέττιξ καὶ ἡ χελιδών· (ὀθ.) ψάλλω ἢ τραγῳδῶ ποικίλλων τὴν φωνὴν (κοιν. μὲ πολλὰ τερερὰμ), (Γαλλ.) fredonner· (ἰδιαιτ.) προαναγγέλλομαι

(Γαλλ. prélude) ᾠδὴ ἢ κιθαρίζωσις (μτγμ.) φλυαρῶ, μωρολογῶ.

Τερέτισμα (τὸ), ᾆσμα (φωνῆ) τερετίζοντος· (μουσ.) προοιμιακρούσματα· (μτγμ.) μωρολόγημα.

Τερετισμὸς (ὁ), τὸ τερετίζειν, κελάδημα (χυρ. χελιδόνος ἢ τέττιγος)· ψάλσιμον ἢ τραγούδισμα μὲ πολλὰς περιστροφὰς (πολλὰ τ ε ρ ε ρ έ μ) · (ἰδιωτ. μουσ.) εἶδ. κιθαριστικῆς πραοανακρούσεως, (Γαλλ.) trille· (μτφορ.) φλυαρία, μωρολογία.

Τερετιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν συνήθειαν τοῦ τερετίζειν.

Τερέτριον (τὸ), [τείρω, τιτράω], = Τρύπανον.

Τερηδονίζομαι, Μ, ίσομαι. Κατατρώγομαι ὑπὸ τῆς τερηδόνος ἢ τῶν τερηδόνων, σήπομαι.

Τερηδὼν [τείρω, τιτράω], όνος (ἡ), εἶδ. σκώληκος (ἐντόμου) ξυλοφάγου, (κοιν.) τρηδόνι, ξυλοσάρακας. 2) εἶδ. σκώληκος (λεπίδος) τῆς καπίλας τῶν ζώπων. 3) (ἰατρ.) σῆψις ὀστέου, (Γαλλ.) carie, (καρβλ. Σφάκελος).

Τέρην [τείρω], ενος (τέρεινα, τέρεν). (κατὰ λέξ.) Τριμμένος, (ἐπμ.) λεῖος, ἢ λεπτὸς, εὔθρυπτος· (ὀθ. συνήθ.) τρυφερὸς, ἁπαλὸς, (λτν. κατ' ἀναγρμ.) teger, (ὀθ. Γαλλ.) tendre. σφύλλον (» Ἄνθος)—, » Ὅμ. » Τέρεν δάκρυ, « αὐτ., γλυκύ. » Τέρενες αὐλοί, « Ἀνακρ., θελκτικαί, λιγύφωνοι. » Τέρενα χρόα, « Ὅμ., Ἡσ. (καὶ συγκρ.) « Καὶ μανοῦ χρῶτα τερεινοτέρη,» Ἐπιγρ.

Τερθρεία (ἡ), τὸ τερθρεύεσθαι, (κατὰ συγκ. ἀντὶ) Τερατεία, τερατολογία· ματαία ἢ ἀπατηλὴ (σοφιστικὴ) λεπτολογία, ματαιολογία. » Διαλεκτικοί, οἱ περὶ τὴν τῶν λόγων τερθρείαν κατατριβόμενοι,» Ἀρετ.

Τερθρεύμα (τὸ), Ἀττ. κατὰ συγκ. ἀντὶ Τεράτευμα, φλυάρημα, τερατολόγημα.

Τερθρεύομαι, Μ. εύσομαι, (χυρ.) Ἀττ. κατὰ συγκ. ἀντὶ Τερατεύομαι, ὁμιλῶ σοφιστικῶς, λεπτολογῶ, ματαιολογῶ, κομπάζω. » Τερθρευόμενοί τινες τῶν νέων καὶ παρεπιδεικνύμενοι διαλεκτικὴν,» Πλ.

Τερθρηδὼν, όνος (ὁ), =Τερθρωτήρ.

Τερθρία (ἡ), ἐσφαλμ. ἡ ἀμφ. ἀντὶ Τερθρεία.

Τέρθριος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ τέρθρου (τῆς ἀντένας τοῦ πλοίου). ‖. (οὐσ. ἐνν. κάλως) ὁ (ἄλλ.) Ἡτοιμάζ. » Τοὺς τερθρίους (ὅπου ἄλλ. γρφ. τοὺς δὴ θρίους) παρίει· τὸ πνεῦμ' ἔλαττον γίνεται, « Ἀριστοφ., (ἴδε Θρῖος).

Τέρθρον (τὸ), [τείρω, ἴδε Τέρμα]. (ἐν γέν.) τὸ ἔσχατον, τὸ ἄκρον, ἡ κορυφὴ· τὸ τέλος. » Θρῄκων—, « Ἔρωτ., ὁ αὐδὰς τῆς θύρας. »Τὸ—τῶ πάθεος,» Ἱππικρ., ἡ ἐσία. 2) (ἰδιωτ. ναυτ.) ἡ ἄκρα τῆς ἀντέννας ἢ [κατ' ἄλλ.] ἡ κατὰ κορυφὴν τρύπα τοῦ καταρτέου ὅπου ἦτον δεμένη ἡ ἀντέννα τοῦ πλοίου.

Τερθρωτήρ (ὁ)· τὸ πρὸς τὴν πρώραν μέρος τοῦ πλοίου (ὅπου ἦτον τὸ τέρθρον ἢ ἱστία παρατηρῶν) ὁ πρωρεύς· (ἐνν. ἰχθὺς) ὁ Ἀρτέμων.

Τέρμα (τὸ), [ζτείρω ἢ ζτηράω ἢ [πιθανώτ.] = Ἔρμα]. τὸ σημεῖον τὸ ὁπ. ἔπρεπε να φθάσουν εἰ στραβευδρόμοι (οἱ διαχύοντες κτλ.), (ἐν γέν.) ἡ ἄκρα τοῦ σταδίου, ὁ ἔσχατος ὅρος, τὸ τέλος, τὸ πέρας· (μτφορ.) ὁ σκοπὸς· (Π.) ἡ ὑπερτάτη ἐξουσία. » Τέρμ' ἔχων Κορίνθου, « Σιμ., τὸ ἀνώτατον κράτος. « Θεοὶ ἁπάντων τέρμ' ἔχοντες, « Εὐρ. « Σωτηρίας τέρμ' ἔχεις ἡμῖν μόνη, « αὐτ. » Τέρμα νίκης (τέχνης), « Ἐπιγρ. » Εὐρώπης τέρματα, « Ἡρ., τὰ ἄκρα, τὰ ἔσχατα. « Ἐπὶ τῷ τέρματι τοῦ βίου, « Ξεν. ‖· (ἡ αὐτ.) Τέρμα (ἀλλ. προθ.), Π. ἀντὶ Τελευταῖον, τέλος πάντων.

†Τερμάζω, Μ. άσω, Ἐπιγρφ. ἀντὶ

Τερματίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τέρματα(ὥρισα)· (μτγμ.) φέρω εἰς πέρας, τελειόνω.

†Τερματόω-ῶ, Μ. ώσω, νλγ. ἀντὶ Τερματίζω.

Τερμέρειος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ Τερμέρου (ἀκρωτηρίου τῆς Καρ., ἢ τοῦ περιφήμου λῃστοῦ ὅστις, συντρίβων τὰς κεφαλὰς τῶν ὁδοιπόρων, ἐφονεύθη μὲ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὀθ. συνήθ.) » Τερμέρειον κακὸν, « Παρομιμ., τὸ μέγα ἢ κατ' ὁμοιοπάθειαν.

Τερμεὺς, έως (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ζεὺς ὡς ἔφορος τῶν τερμάτων (τῶν ὁρίων), (ἄλλ.) Ὅριος.

Τερμινθίνας, η, ον, ἀρχ. καὶ Π. ἀντὶ Τερεβίνθινος.

Τερμινθὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Τερμινθίνη = Τερεβινθίνη.

Τέρμινθος (ἡ), Π. καὶ ἀρχ. ἀντὶ Τερέβινθος. 3) εἶδ. φυτ. λινοειδοῦς ἀπὸ τοῦ ὁπ. ἔπλεκαν ὁρμιάς. 3) (ἰατρ.) εἶδ. ἐκφύματος (σπυριοῦ) τὸ ὁπ. ἐβγαίνει κυρ. εἰς τὰς κνήμας, (ναιν.) μοῦρας.

Τερμιδεὶς, εσσα, εν, Π. ὁ φθάνων (ἐκτεινόμενος) ἄχρι τοῦ τέρματος (ἕως τὴν ἄκραν), ἢ (ζ) ἔχων τέρματα (περβάζια, σειρήτια κτλ.), (ἐν γέν.) προσφυὴς, εὐάρμοστος. » Χιτὼν (» Ἀσπὶς) —, « Ὅμ., Ἡσ., = Ποδηνεκής.

Τέρμιος, α, ον, Π. ὁ τοῦ τέρματος, τελευταῖος, ἀκρινὸς, ὑστερινός. » Χώρα (» Ἡμέρα)—, « Σοφ. 3) Γλσ. ἁρμόδιος, πρόσφορος.

†Τέρμις, τος (ὁ), Γλσ. ὁ ποὺς ἢ ἡ πτέρνα τοῦ ποδὸς (ὡς τέρμα τοῦ σώματος).

Τερμοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. τρέχω πρὸς τὸ τέρμα ἢ μέχρι τοῦ τέρματος, σταδιοδρομῶ.

Τερμόνιος, α, ον, Π.=Τέρμιος, [ἐκ τοῦ

†Τερμόριον (τὸ), Π. (ἀμφ.) τὸ γεννητ. μόριον.

Τέρμων, ονος (ὁ), Π. ἀντὶ Τέρμα, τέλος, ὅριον. 2) θεός τις τῶν Ῥωμ., (ἴδε Τερμιεύς).

Τερπικέραυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἰς τοὺς κεραυνοὺς (εἰς τὸ κεραυνοβολεῖν) τερπόμενος.

Τερπνίστατος, η, ον, Π. ὑπερθ. τοῦ

Τέρπνιστος, η, ον, Π. ὑπερθ. (ἀνμλ.) τοῦ

Τερπνὸς, ὴ, όν. Ὁ τέρπων (τέρψεως πρόξενος), ἡδὺς, θελκτικὸς, εὐάρεστος, νόστιμος. » Τὸ τερπνὸν, « ἀντὶ Ἡ τέρψις, ἡ ἡδονή.

Τερπνότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ τερπνοῦ, ἡδύτης, θελκτικότης κτλ.

Τερπνῶς, ἐπίρ. Μὲ τέρψιν (εὐχαρίστησιν), ἡδέως.

†Τερπάτραμις, ιδος (ἡ), Π. ἡ τῶν ἀφροδισίων (περὶ τὴν τράμιν) τέρψις.

Τέρπω [συγγ. τῷ Τρέφω], Μ. τέρψω (ἀόρ. ϐ'. Ἔταρπον καὶ μσ. Ταρπόμην καὶ πθ. Ἐτάρφθην ἢ Ἐτάρπην ἀντὶ Ἐτέρφθην κτλ.). (κυρ. ᾗ Π.) Καρπαίνω, (ἐπμ.) εὐχαριστῶ, ἀναπαύω· (ὀθ. συνήθ.) εὐφραίνω, παρηγορῶ, ἡδύνω, (καὶ μσ.) ἡδύνομαι, διασκεδάζω· (Π. μὲ γεν.) ἀπολαμβάνω, εὐχαριστοῦμαι. » Τέρποντες πυκινῶς ἀκαχημένον, « Ὅμ. » Τὴν σαυτοῦ φρένα τέρψον, « Θκ. (καὶ ἀπολ.) « Καὶ νῦνομα πολλάκι τέρπει, « αὐτ. (καὶ δοτ. ὀργ.) « Φόρμιγγι (» Πασσαῖσι) θυμὸν τέρπειν, « Ὅμ. (καὶ μσ.) » Θυμῷ (ἢ) » Θυμὸν τέρπεσθαι, « Ὅμ., Ἡσ., Πίνδ. (καὶ δοτ. ὀργ.) « Μύθοισι (» Δαιτὶ, » Δίσκοισι κτλ.) τέρπεσθαι. « αὐτ. (καὶ γεν.) « Ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, « Ἰλ. Ψ. Ἔπνευ (» Ὑπνῆς, » Φιλότητος)—, « Ὅμ., Ἡσ. » Πόθῳ ταρπῆναι, « Ὀθ. Ψ., νὰ ἀπολαύσωμεν (νὰ χαρῶμεν) τὰ νειάτα μας. (καὶ αἰτ. σπν.) » Οἵην μοίρην τέρπεται, « Ἡσ., ἡδύνεται. (καὶ ἀπολ.) « Σκοπῶν, εἰ ἂν ἴδῶν ἢ τί ἀκούσας τερφθείης, « Ξεν.

Τερπωλὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Τέρψις.

Τερσαίνω [τέρσω], Μ. ανῶ. Στεγνόνω, ξηραίνω. » Δίμα—, « Ἰλ. Π., παύω τὴν ῥοήν του, τὸ σταματῶ.

;Τερσήεις, εσσα, εν, Π. στεγνὸς, ξηρός· (ἐπμ.) σκληρὸς, τραχύς.

Τερσήμεναι ἢ Τερσῆναι, Π. πθ. ἀόρ. ϐ'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τέρσω.

Τέρσηνε, Π. ἀντὶ Ἐτέρσηνε, γ'. ἐν. προσ. τοῦ ἀόρ. ά. τοῦ Τερσαίνω.

Τερσιὰ (ἡ), = Ταρσὸς, Τρασιὰ, καλαμωτὴ ὅπου στεγνάνουν τὸ τυρί.

Τέρσω (παρτ. Ἔτερσον), Π. [συγγ. τῷ τείρω καὶ θέρω]. στεγνόνω, ξηραίνω. (κυρ. πθ.) » Ἕλκος ἐτέρσατο, παύσατο δ' αἷμα, « Ἰλ. Δ. » Εἵματα ἠελίοιο τερσήμεναι αὐγῇ, « Ὀδ. Ζ. (καὶ γεν. ἑλλ.) » Οὐδέποτ' ὅσσα δακρυόφιν τέρσαντο, « Ὀδ. Ε., ἐστέγνοναν (ἐχορταῦσαν) ἀπὸ τὰ δ.

Τέρσω, Διολ. μέλλ. τοῦ Τείρω,

†Τερώνης, ου (ὁ), (κυρ.) ὄνος ἀτονισμένος ὑπὸ τὸ γῆρως ἢ τῆς κακοπαθείας, [ἐκ τοῦ

†Τέρυς [τέρην], υος (ὁ, ἡ). τετριμμένος, ἀτονισμένος, ἐξηντλημένος (ὑπὸ παλαιπωρίας). » Ἵππος—, « Γλσ., παλαιόπαγο, ψοφίμι, [ὀθ.

†Τερύσκομαι (παρτ. Ἐτερυσκόμην), Γλσ. εἶμαι ἐξηντλημένος (ἀπακαμωμένος), ἀτονῶ, ἐξασθενῶ.

Τέρρος, εος-ους (τὸ), Π.=Στέρφος, ἐξώφλιον, λέπυρον. » Κασσίνου—, « Νίκ.

Τέρχνος, εος-ους (τὸ), Π, = Τρέχνος, βλαπτάρι, φύτρον, κορφοβλάσταρον.

Τερψίθυμος (ὁ, ἡ), Π. [τ. θυμός]. ὁ τέρπων τὴν ψυχήν.

Τερψιμβροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τέρπων τοὺς βροτούς. » Ἡέλιος— , « Ὅμ.

Τερψίνοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τέρπων τὸν νοῦν (τὴν ψυχήν), εὐφρόσυνος.

Τέρψις, εως (ἡ), τὸ τέρπειν ἢ τέρπεσθαι, (κυρ. καὶ Π.) χορτασμὸς, (ἐπμ.) εὐχαριστησις· (ὀθ. συνήθ.) εὐφροσύνη, εὐθυμία, ἡδονὴ· παρηγορία, διασκέδασις

Τερψίχορος, η ή ος, ον. Π. ὁ τέρπων ἢ τερπόμενος διὰ τοῦ χοροῦ, ἀγαπῶν τὸν χορόν.

Τέσσαρα, αὐδ. τοῦ Τέσσαρες.

Τεσσαράβοιος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἀξίζων 4 βόας (ζῶα ἢ ζυγαρίσματα). 2) κατεσκευασμένος ἀπὸ 4 βιβλιοτόμαρα.

Τεσσαρακαίδεκα, αὐδ. τοῦ Τεσσαρεσκαίδεκα.

Τεσσαρακαιδεκάδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων 14 δώρων (παλαιστῶν ἢ γ' τῆς σπιθαμῆς) ἔκτασιν.

Τεσσαρακαιδεκαταῖος, α, ον, = Τεσσαρεσκαιδεκαταῖος.

Τεσσαρακαιδεκατίτης, ου (ὁ), = Τεσσαρεσκαιδεκατίτης.

Τεσσαρακαιδέκατος, η, ον, = Τεσσαρεσκαιδέκατος.

Τεσσαρακαιδεκέτης, ου (ὁ) καὶ Τεσσαρακαιδεκέτις, ιδος (ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 14 ἔτη, τεσσαρακαίδεκα ἐτῶν, (ἴδε καὶ Δεκαέτης).

Τεσσαρακονθήμερος (ὁ, ἡ). 40 ἡμερῶν, σαραντάημερος.

Τεσσαράκοντα (οἱ, αἱ, τὰ), ἄκλ. ἀριθμ., (40), σαράντα.

Τεσσαρακοντατέτης, ους ἢ ἐος-οῦς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 40 ἔτη, τεσσαράκοντα ἐτῶν, (ἴδε καὶ Δεκαετής).

Τεσσαρακοντατία (ἡ). 40 ἔτη.

;Τεσσαρακονταῖος, α, ον, Γρφ. ἀμφ. ἀντὶ Τεσσαρακοσταῖος.

Τεσσαρακονταπενταχισχιλιοστὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 44,999.

Τεσσαρακοντάκις, ἐπίρ. 40 φοραῖς.

Τεσσαρακοντάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 40 πηχῶν.

Τεσσαρακοντάς, άδος (ἡ), τὸ ἀφῃρημ. οὐσ. τοῦ 40 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (κοσότης) 40 μονάδων (πρσ. ἡ πραγμ.), (κοιν.) σαραντάρι· (εἰς τὸν Ἱππκρ.) σαραντάμερον.

Τεσσαρακονταστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 40 σταδίων ἔκτασιν.

Τεσσαρακοντήρης, εος (ὁ, ἡ). (κυρ. ναῦς) μὲ 40 κωπιά, (ἴδε Τριήρης).

Τεσσαρακοντόργυιος (ὁ, ἡ). 40 ὀργυιῶν.

Τεσσαρακοντούτης, ου (ὁ), κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τεσσαρακονταέτης.

†Τεσσαρακόσιοι, αι, α, Γρμ. ἀντὶ Τετρακόσιοι.

Τεσσαρακοσταῖος, α, ον. Ὁ γενόμενος ἢ πράττων τι εἰς 40 ἡμέρας, [ἐκ τοῦ

Τεσσαρακοστὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 39. ‖. Τεσσαρακοστὴ (ἐνν. μερὶς), τὸ τεσσαρακοστημόριον· (ἐνν. ἡμέρα) τὸ σαραντάμερον. ‖. (πλθ.) Τεσσαρακοσταὶ, ἡ Θκ., εἶδος νομίσματος (σαραντάρια) τῶν Χίων.

Τεσσαρακοστόγδοος, η, ον. Ὁ μετὰ τὸν 47, τεσσαρακοστὸς ὄγδοος.

Τέσσαρες, ες, α (ἡ γεν. Τεσσάρων, ἡ δοτ. Τέσσαρσι, ἡ αἰτ. Τέσσαρας, α), ἀριθμ. 4, (κοιν.) τέσσερης, τέσσερα· (συνηθ.) ὀλίγοι. ▪ Πάνυ βαιά, τέτταρα, ▪ Ἀρχιλ. ▪Τὰ τέσσαρα (ἐνν. ξύλα), ▪ τὰ συγκροτοῦντα τὴν θύραν τοῦ οἴκου, (Ὀθ.) ▪Ἐντὸς τεσσάρων γενέσθαι, ▪ Πλδ., = Ἐντὸς θυρῶν, καὶ ▪ Παραβῆναι τέτταρα, ▪ Λκ., ἐκβῆναι τῆς οἰκίας.

Τεσσαρεσκαίδεκα (οἱ, αἱ, τὰ), ἄκλ. ἀριθμ. (14), δεκατέσσαρες, -τέσσαρα.

Τεσσαρεσκαιδεκαέτης, ου (ὁ), = Τεσσαρακαιδεκέτης.

Τεσσαρεσκαιδεκαταῖος, α, ον. Ὁ γενόμενος ἢ πράττων τι εἰς 14 ἡμέρας, δεκατεσσάρων ἡμερῶν.

†Τεσσαρεσκαιδεκατίτης, ου (ὁ). αἱρετικὸς ἑορτάζων τὸ πάσχα εἰς τὰς 14 τῆς σελήνης τοῦ Μαρτίου (μετὰ τῶν Ἰουδαίων).

Τεσσαρεσκαιδέκατος, η, ον. Ὁ μετὰ τὸν 13, δέκατος τέταρτος.

Τέσσαρσι, δατ. τοῦ Τέσσαρες.

Τέσσερες, α, Ἰων. ἀντὶ Τέσσαρες.

Τεσσερήκοντα, Ἰων. ἀντὶ Τεσσαράκοντα.

Τεταγμένως [τάσσω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἐν τάξει, κατὰ τάξιν, εἰς καιρὸν τεταγμένον (ὡρισμένον).

Τεταγών, Π. πθ. ὁρ. Ε'. τῆς μτχ. τοῦ (ἀχρ.) Τάω, πιάσας. ▪ Πεδὸς—, ▪ Ὅμ.

Τέτακα, πρκ. τοῦ Τείνω.

Τέταλμαι, πθ. πρκ. τοῦ Τέλλω.

Τέταμαι, πθ. πρκ. τοῦ Τείνω.

Τεταμιευμένως [ταμιεύω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ οἰκονομίαν, φειδομένως.

Τετανικὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων ἢ ὑποκείμενος εἰς τέτανον.

;Τετανοειδὴς, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ τετάνου· (;) τετανὸς τὸ εἶδος.

Τετανόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰ καὶ τετανὰ (λεῖα, ὀχι σγουρὰ) μαλλιά.

Τετανόπους, ὁποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τετανοὺς (λείους, εὐμορφοκαμωμένους) πόδας, [παρβλ.) Τανύσφυρος.

Τετανὸς [τείνω], ἡ, όν. Τεντωμένος, (ἔκμ.) λεῖος, ὁμαλὸς, ὑγλιστερός· (ἐπὶ δερμ.) ἀρβυτίδωτος· (ἐνίοτε) μακρὺς καὶ σκληρὸς (τραχύς).

Τέτανος (ὁ), (ἐν γέν.) = Τάσις, τέντωμα-ἔντασις (τοῦ αἰδοίου)· (ἰδιαιτ. ἰατρ.) εἶδ. σπασμοῦ ἐπιφέροντος διαστροφὴν καὶ ἀκινησίαν μέλους τινὸς ἢ καὶ ὅλου τοῦ σώματος.

Τετανόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω κι νὰ γένῃ τετανὸν (λεῖον, ὑγλιστερὸν), τεντόνω.

Τέταντο, Π. ἀντὶ Ἐτέταντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Τείνω.

Τετάνυθρον καὶ ;Τετάνυσμα (τὸ). κοσμητικόν κι τὸ ὁπ. τεντόνει (ἀφαιρεῖ τὰς ῥυτίδας ἀπὸ) τὸ δέρμα.

Τεταραγμένως [ταράττω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ταραχὴν, συγκεχυμένως.

Τετάρκετο, Π. μσ. ἀόρ. τῆς ἀρχ. καὶ

Τεταρπόμενος, Π. μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Τέρπω.

;Τεταρτάζω, Μ. άσω. Διαιρῶ εἰς τέσσαρα μέρη (κομμάτια).

Τεταρταίζω, Μ. ίσω. Πάσχω τεταρταῖον (πυρετόν)· εἶμαι τεταρταῖος.

Τεταρταϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς τεταρταῖον (πυρετόν).

Τεταρταῖος, α, ον. Ὁ γενόμενος ἢ πράττων τι εἰς τέσσαρας ἡμέρας· (ἰδιαιτ. ἢ χωρὶς τοῦ πυρετὸς) ὁ ἐπανερχόμενος περιοδικῶς κάθε τέσσαρας ἡμέρας.

Τεταρτημοριαῖος, α, ον. Ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων ἓν-

Τεταρτημόριον (τὸ). τὸ τέταρτον μέρος, (ἰδιαιτ. τοῦ ὁβελοῦ), (βηλ.) δίχαλκον (Δτ.) καθράντης.

†Τεταρτίζω, Μ. ίσω, Γλσ. ἀντὶ Τεταρταίζω. 2) λαμβάνω τὸ τεταρτημόριον (ἓν εἰς τὰ 4).

†Τεταρτολογέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. Παίρνω (ἐκλέγω) ἕνα εἰς τοὺς τέσσαρας.

Τέταρτος, η, ον. Ὁ μετὰ τὸν τρίτον ἢ μὲ ἄλλους τρεῖς. ▪ Τὸ τέταρτον (ἐνν. μέρος), ▪ τὸ τεταρτημόριον. ▪ Τὸ τέταρτον, ▪ Ὅμ., ἐπίρ. τὴν τετάρτην φοράν. ‖. (οὐσ.) Τετάρτη, ▪ Ἡρ., εἶδ. μέτρου (χωρητ.) διὰ τὰ ῥευστὰ, καὶ ▪ Τέταρτον, ▪ μέτρ. ἐκτάσ.

Τετάρτως, ἐπίρ. Τέταρτον.

Τετάσθην, Π. ἀντὶ Ἐτετάσθην, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Τείνω.

Τετάχαται, Ἰων. ἀντὶ Τεταγμένοι εἰσί, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Τάσσω.

Τετευγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. ἧ

Τέτευχα, Π. Ἰων. πρκ. τῆς ὀρς. τοῦ Τεύχω ἢ τοῦ Τυγχάνω.

Τετεύχαται, Ἰων. ἀντὶ Τετευγμένοι εἰσί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Τεύχω.

Τετεύχῆσθαι, Π. πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Τευχέω(άω)-ῶ, ὁπλίζω, ἁρματόνω.

Τετεγνημένως [τεχνάομαι], ἐπίρ. (μτχ.) Ἐντέχνως, τεχνηέντως.

Τετηρημένως [τηρέω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ παρατήρησιν, προσεκτικῶς.

Τετίημαι, Π. πρκ. τοῦ Τίω, τιμωρῶ. (εὐχρ. κυρ. τὸ δυϊκ.) ▪ Τετίησθον, ▪ Ἰλ. Θ., εἶσθε συγχυσμένοι. (καὶ μτχ.) ▪ Τετιημένος καὶ Τετιηώς, ▪ Ὅμ., περίλυπος, τεταραγμένος.

Τετίησθον καὶ

Τετιηώς, ἴδε Τετίημαι.

Τέτλαθι, Τετλαίην, Τέτλάμεν ἀντὶ Τεταλάναι, πρς., εὐκτ. καὶ ἀπαρ. τοῦ

Τέτληκα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ ἀχρ. Τλάω.

Τετληώς, ῶτα, ὁς, Π. Ἰων. ἀντὶ Τετληκώς, μτχ. τοῦ Τέτληκα.

Τέτμηκα, ἐνεργ. καὶ

Τέτμημαι, πθ. πρκ. τοῦ Τέμνω.

Τετμητότι, Π. Ἰων. ἀντὶ Τετμημένῳ, πθ. (μὲ τύπον μσ.) πρκ. τοῦ Τέμνω.

(Τέμνω), ἄχρ. ἐνς. τοῦ ἀορ. Τέτμον καὶ Ἔτετμε ᾗ μσ. Ἐτέτμετο, Π. ἀντὶ Τέμνω, κόπτω (κυρ. τὸν δρόμον τινός), (ἐπμ.) εὑρίσκω, συναντῶ, συναπαντῶ· (μὲ γεν.) λαμβάνω εἰς τὰ μερίδιόν μου, συμπίπτει νὰ ἔχω. ▪ Ὅς δέ κε τετμῇ ἀεκαετηρὸν γενέθλης, ▪ Ἡσ., λάχῃ (νὰ ζήσῃ) τὴν πανηρὰν γενεᾶς· (καὶ πθ.) ▪Ἐτέτμητο ἅλμῃ ὑπὸ τρόπιν, ▪ Ὀππ., ἐσχίζετο, (ὅπου ἄλλ. γρφ. Ἐτέμνετο).

Τετοκυῖα, πρκ. τῆς θηλ. μτχ. τοῦ Τίκτω.

Τετολμηκότως [τολμάω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τόλμην, τολμηρά.

Τέτορε, Π. ἀντὶ Ἔτορε, ἀόρ. β'. (μὲ ἀναδιπλ.) τοῦ †Τορέω.

Τέτορες, α, Π. ἀντὶ Τέτταρες = Τέσσαρες.

Τετορήσω, Π. μέλλ. (μὲ ἀναδιπλ.) τοῦ †Τορέω.

Τετραβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαίνων ἐπὶ τεσσάρων, τετράπους ἢ (ἐπὶ ἁρμάτων) τετράκυκλος.

†Τετραβαρής, έος (ὁ, ἡ). ὁ βαρύων τετράκις τόσον.
¦Τετραβασίλειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας βασιλεῖς.
Τετράβιβλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπό, διῃρημένος εἰς) τέσσαρας βίβλους.
Τετραβέειος καί
Τετράβοιος (ὁ, ἡ), = Τεσσαράβοιος.
Τετράβραχυς, εος (ὁ, ἡ. (χυρ. ποῦς) συγκείμενος ἐκ τεσσάρων βραχειῶν, (ἄλλ.) Προκελευσματικός.
Τετράγηρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. [τέσσαρες, γῆρυς]. ὁ ἔχων 4 φθόγγους, τετράφωνος· (ἐπί μουσ. ὀργ.) τετράχορδος.
Τετράγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἀριθῶν (ἡ γραμμένος εἰς) τέσσαρας γλώσσας.
Τετραγλῶχιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τέσσαρας γλωχῖνας (ἀγκίδας ἤ γωνίας), (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ διά τά τετράγωνα ἀγάλματά του).
Τετράγναθος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων τέσσαρας γνάθους (σιαγόνας). ‖. (οὐσ.) Τετράγναθον, εἶδος φαλαγγίου φαρμακερῶν.
Τετραγράμματος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπό) τέσσαρα γράμματα, (καθώς π. χ. τό ὄνομα Ἀδάμ). « Τετραγράμματον, « Ἐκκλησ., τά μυστηριώδες ὄνομα τοῦ θεοῦ παρ' Ἑβραίοις.
Τετράγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σημαδευμένος μέ) τέσσαρας γραμμάς.
Τετράγυος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιέχων τέσσαρας γύας (40 περίπου ἀργυράς). « Τετράγυον (τό), μέτρον γῆς (ἡ ὡς ἔγγιστα στρεμμάτων, τετράπλεθρον) τό ὁπ. ἠμποροῦσε νά ὀργώσῃ ἕνας καλός ἐργάτης εἰς μίαν ἡμέραν, (κοιν.) απορηά.
Τετραγωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Σχηματίζω (παρουσιάζω θέσιν) τετράγωνον· (κυρ. ἀσχν.) « Ἄρης τετραγωνεῖ τόν Δία, « Λκ., εὑρίσκεται εἰς τετραγωνισμόν μετά τοῦ.
Τετραγωνία (ἡ), εἶδ. δένδρου ἤ θάμνου μέ τετραγώνους σπόρους ἤ (ζ)κλάδους, (ἴσ. τό Γαλλ.) **Ευφόρβια.**
Τετραγωνιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων σχῆμα (ἐπ. ἀνήκων εἰς) τετράγωνον. « Λίθος —, « Γρφ., τό ἀγκωνάρι.
Τετραγωνίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι (Τῷ δίδω σχῆμα) τετράγωνον. ‖. (ἀπτθτ. ἡ ἐλλ. καί μτ.) εἶμαι τετράγωνος· (ἐνίοτε ἀσχνμ.) = Τετραγωνέω.
¦Τετραγώνιον (τό). (ἐνν. ἱμάτιον μέ τέσσαρας γωνίας, (ἴδε Τετράγωνος εἰς τό τέλος).
Τετραγωνισμός (ὁ), τό τετραγωνίζειν, σχηματισμός τετραγώνου· (μεθμτ.) ὁ πολλαπλασιασμός ἀριθμοῦ τινος πρός ἑαυτόν.
Τετραγωνοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) τετραγώνου, τετράγωνος τό εἶδος.
Τετραγωνοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τετράγωνον πρόσωπον.
Τετράγωνος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων τέσσαρας γωνίας (κώγχας), τεσσαράγκωνος· (συνεδχ. ἤ τρπ.) ἄβραστος, μόνιμος, βάσιμος· τετάνως. « Ἀνήρ —, « Ἄγγ. « Νοῦς —, « Πλάτ., ἔχων ὑγιεῖν νοῦν (σύστασιν σώματος). « Ἀριθμός —, « Μάτ., ὁ ἰσάκις ἴσος ἤ ὁποιοδήποτε ἀριθμός ἐξ ἴσων παραγόντων (πα-

ραγόμενος)· « Ἑρμῆς τῆς τετραγώνου ἐργασίας, « Θν. « Τετράγωνον (μάτιον (ἡ) σχῆμα, « Λθ., Ἀπτ., τό Ἑλληνικόν (πρός διαστολήν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ τό ὁπ. ἐσχημάτιζεν ἡμικύκλιον).
†Τετραγωνώδης, ες (ὁ, ἡ), = Τετραγωνοειδής.
Τετραδακτυλιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων 4 δακτύλων ἔκτασιν, [ἐκ τοῦ
Τετραδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρα δάκτυλα.
Τετραδαρχέω, Μ. ήσω, = Τετραρχέω
Τετραδαρχία (ἡ), = Τετραρχία.
Τετραδεῖον ἤ Τετράδιον (τό). τό ἐκ μιᾶς τετράδος (πρσ. ἤ πραγμ.) συγκείμενον. « Στρατιωτῶν —, « Γρφ., τό συγχρονιζόμενον ἀπό 4 χρονιώτας (νλγ.) φύλλον χάρτου διπλωμένον εἰς τά τέσσαρα, (κανν.) τέτραδον.
Τετραδιστής, οῦ (ὁ). ὁ γεννηθείς τήν τετράδα τοῦ μηνός, τετραδογεννημένος, (ἐπμ. κατ' ἀρχλγ. παρατήρησιν) πολυπαθής, ταλαίπωρος (συνεδχ. ἀπό τοῦ Ἡρακλ. ὅστις γεννηθείς ταύτην ἡμέραν, ἐκοπίαζε δι' ἄλλους). ‖. (πλθ.) « Τετραδισταί, « ἑταιρία νέων οἱ ὁπ. ἑώρταζον συμποσιάζοντες τήν τετράδα ἑκάστου μηνός, [παρβλ. Εἰκαδισταί).
Τετραδῖται (οἱ), = Τεσσαρεσκαιδεκατῖται.
Τετραδραχμαῖος ἤ (ὀρθότ.) -δραχμικαῖος, α, ον, = τῷ
Τετράδραχμος (ὁ, ἡ), ὁ ζυγίζων ἤ ἀξίζων τέσσαρας δραχμάς. ‖. (οὐσ.) Τετράδραχμον (τό), νόμισμα 4 δραχμῶν.
Τετράδυμος (ὁ, ἡ), = Τετραπλοῦς· (ἰδιαιτ.) γεννημένος ὑπό τῆς αὐτῆς μητρός μέ ἄλλους τρεῖς συγχρόνως. « Τετράδυμα τίκτειν, « Στρ.
Τετράδωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 4 δῶρα (παλαιστῶν, γ' τῆς σπιθαμῆς) ἔκτασιν.
Τετραέλικτος καί
Τετραέλιξ, ικος (ὁ, ἡ), Π. τετράκις περιτυλιγμένος, πολυέλικτος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) εἶδ. φυτοῦ (ἀκανθ.).
Τετραένης, εος καί Τετράενος, ου (ὁ), Π. [τ. ἔνος], ἀντί Τετραετής.
Τετραετηρία (ἡ), = Τετραετηρίς.
Τετραετηρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τήν ἤ συμβαίνων κατά τετραετηρίαν.
Τετραετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικόν περιέχον τέσσαρα ἔτη, τετραετηρία· ἑορτή τελουμένη κάθε τέσσαρα ἔτη.
Τετραέτηρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντί.
Τετραετής, ές ἤ έος οῦς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἤ διαρκῶν τέσσαρα ἔτη, (παρβλ. Δεκαετής).
Τετραετία (ἡ). τέσσαρα ἔτη.
Τετράζευκτος καί
Τετράζευγος καί
Τετράζυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ συρόμενος ἀπό τέσσαρα ὑποζύγια· (μτγν. ἐν γεν.) Τετραπλοῦς, συναχτελῶν μίαν τετράδα. « Τετραζύγων (μετά καί χωρίς τοῦ) ἅρμα, « = Τέθριππον. « Τετράζυγες ἵπποι, « οἱ συνεζευγμένοι τέσσαρες ὁμοῦ· (μτγν.) « Γίες— , « Π., ἀντί Τέσσαρες.
Τετράζω [ὄνομ.]. Μ. άξω, Φωνάζω ὡσάν τήν ὄρνιθα ὅταν θά γεννήσῃ, (παρβλ.) Κακκάζω.
Τετραήμερος (ὁ, ἡ). τεσσάρων ἡμερῶν.

Τετραθλίμμενος (ὁ, ἡ), Π. [τ. θλίμμενος], ὁ ἔχων τέσσαρας ἐπαλλήλους θέσεις. « Σάκος— , « Ὅμ., = Τετράδιπλον.
Τετράθυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας θύρας
Τετραίνω, Μ. τετρανέω (ἀόρ. Ἔτετρηνα), Π. ἀντί Τιτραίνω, τρυπῶ.
Τετραΐππος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντί Τέθριππος.
Τετραιδεκαέτης, ους ἡ έος-οῦς (ὁ, ἡ), Τεσσαρακαιδεκέτης, 14 ἐτῶν.
Τετραιδέκατος, η, ον, Π. ἀντί Τεσσαρεσκαιδέκατος.
Τετρακέρατος καί
Τετράκερως, ω ἡ, ωτος. Ὁ ἔχων τέσσαρα κέρατα. « Ἔλαφος—, « Ἐπιγρ.
Τετρακέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρες κεφαλάς.
¦Τετρακίνη (ἡ), Π. ἀντί Θριδακίνη.
Τετράκι, Π. ἀντί-
Τετράκις, ἐπίρ. Τέσσαρας φοράς.
Τετρακισμύριοι, αι, α. Τέσσαρες μυριάδες, 40,000.
Τετρακισχίλιοι, αι, α. Τέσσαρες χιλιάδες, 4,000.
Τετρακίων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συνηρτισμένος εἰς) τέσσαρας κίονας, τετάστυλος.
Τετράκλαστος (ὁ, ἡ), [τ. κλάω]. τσακισμένος εἰς τέσσαρα κομμάτια (εἰς τά ἄ).
†Τετράκλιμος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ κείμενος πρός τά τέσσαρα κλίματα (σημεῖα) τοῦ οὐρανοῦ. « Γῆ— , « Νικήτ.
Τετράκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἤ περιέχων τέσσαρας κλίνας.
Τετράκνημος καί
¦Τετρακνήμων, ονος (ὁ, ἡ), Δ. Π. ἀντί-
Τετράκνημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας κνήμας (ἀστῖνας). « Τροχός— , « Πίνδ.
Τετρακόρυμβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας ἤ τετραγωνοειδῶς διατεθειμένους (;) κορύμβους. « Κισσός—, « Ἐπιγρ.
Τετρακόρωνος (ὁ, ἡ), Π. τετράκις μακροβιώτερος τῆς κορώνης, μακροβιώτατος.
Τετρακόσιοι, αι, α. (ὁ ἀριθμ.) 400.
Τετρακοσιοστός, ή, όν. Ὁ μετά τόν 399.
¦Τετρακοστός, ή, όν, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντί Τεσσαρακοστός.
Τετρακοτυλιαῖος, α, ον. Ἴσος μέ τέσσαρας κοτύλας.
Τετρακότυλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν τέσσαρας κοτύλας.
Τετρακτύς, ύος (ἡ), (κατά τούς Πυθαγορ.) ἡ Τετράς.
Τετράκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκριτούμενος ἀπό) τέσσαρας κύκλους· (ἐπί ἁμαξ.) τετράτροχος.
Τετράκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρα κῶλα (μέλη)· (Π.) τετράπους.
Τετρακωμία (ἡ). τέσσαρες κῶμαι ὁμοῦ.
Τετράκωμος (ὁ, ἡ). Ὕμνος τις ἐπινίκιος συνωδευόμενος μέ χορόν εἰς τιμήν τοῦ Ἡρακλ.
Τετράλινον (τό). περιδέραιον μέ τέσσερις σειράς (κλωνούς) μαργαριτάρι.
¦Τετράλιξ, ικος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντί Τετραέλιξ.
Τετραλογία (ἡ). τά τέσσερα δράματα ἑνός ποιητοῦ (τρία τραγικά καί ἓν σατυρικόν) τά ὁπ. ἐνίκησε τῶν συναγωνιζομένων ποιητῶν

ἤγετο νὰ παραστήσῃ εἰς τὰς τέσσαρας ἑορτὰς τοῦ Διονύσου.

;Τετραμελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ συγκροτούμενος ἀπὸ τέσσαρα μέλη ἢ μέρη ἢ τέσσαρα εἴδη μελῳδίας.

Τετραμέρεια (ἡ), = Τετραμοιρία.

Τετραμερής, έος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἢ διῃρημένος εἰς τέσσαρα μέρη. » Τετραμερὲς (τό), τὸ τεταρτημόριον.

Τετραμερῶς, ἐπίρ. Εἰς τέσσαρα μέρη (μερίδια).

;Τετραμέτρητος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν τέσσαρας μετρητάς.

Τετράμετρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τεσσάρων (κυρ. προσῳδ.) μέτρων. » Στίχος ἢ Ῥυθμὸς —, « Γρμτ. » Γωνία —, « Ἀθ., ἡ ὀρθή. ‖. (οὐσ.) Τετράμετρον (ἐνν. ποίημα), τὸ ἐκ τετραμέτρων συγκείμενον. 2) τὸ τεταρτημόριον ὁποιουδήποτε μέτρου (κυρ. δὲ τοῦ μεδίμνου).

Τετραμηνιαῖος, α, ον. Ὁ διαρκῶν ἢ περιέχων ἓν τετράμηνον.

Τετράμηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν τέσσαρας μῆνας, τεσσάρων μηνῶν. »Τετράμηνος (ἡ) καὶ Τετράμηνον (τό), τεσσάρων μηνῶν διάστημα, μία τετραμηνία.

Τέτραμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Τρέπω.

Τετραμναῖος, α, ον καὶ

Τετράμνοος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων τέσσαρας μνᾶς.

Τετραμοιρία (ἡ). τετραπλῆ μερὶς (μισθοῦ, σιτηρεσίου κτλ.), τὸ τετραπλάσιον μερίδιον, [ἐκ τοῦ

Τετράμοιρος (ὁ, ἡ). = Τετραμερής, ὁ συναποτελῶν ἢ μοιρασμένος εἰς τέσσαρα μερίδια. » Νυκτὸς φρουρὰ —, « Εὐρ., τὸ τέταρτον μέρος (ἡ τετάρτη φυλακή) τῆς νυκτός. ‖. (οὐσ.) Τετράμοιρον, τὸ τεταρτημόριον. » Κηροῦ —, « Νίκ.

Τετράμορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τετράμοιρος.

Τετράμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φαινόμενος ὑπὸ) τέσσαρας μορφάς. » Ὧραι —, « Εὐρ., οἱ 4 καιροὶ τοῦ ἔτους.

†Τετρανυκτία (ἡ). τέσσαρες νύκτες (κατὰ συνέχειαν).

Τέτραξ [τετράζω], αγος καὶ ακος (ὁ). εἶδ. κτηνοῦ, (Γαλλ.) cane-petière ἢ coq de bruyère, (κοιν.) ξυλοπετεινός.

Τετράξοος (ὁ, ἡ). ὁ τετράκις ἢ τετραγωνικῶς ξεσθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ξεσθῇ (νὰ δουλευθῇ τεκτονικῶς), (παρβλ. Δίξοος). » Δένδρα —, « Θρρ.

Τετραξός, ή, όν, = Τετραπλοῦς, (καθὼς Διξός).

Τετραοδία (ἡ) καὶ

;Τετραόδιον ἢ Τετράοδον (τό) καὶ

Τετράοδος (ἡ). μέρος ὅπου ἀνταμόνονται (ἑνόνονται) τέσσαρες ὁδοί, σταυροδρόμιον.

Τετραοίδιος (ὁ, ἡ). [τ. ἀοιδή]. σύνθετος ἐκ τεσσάρων ῥυθμῶν (μελῳδιῶν). » Νόμος —, « Πλ.

Τετραόργυιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τεσσάρων ὀργυιῶν ἔκτασιν.

Τετραορία (ἡ). συζυγία τεσσάρων ἵππων, (κοιν.) δύο ζευγάρια ταλιγάρια, [ἐκ τοῦ

Τετράορος (ὁ, ἡ), [τ. ἀείρω ἢ ἄρω] τετραπλῶς συνηρμοσμένος (συνεζευγμένος). » Ἵπποι —, « ..., ἐ ... τεθρίππων ἁμιλλῶν τετραορίαν. » Τετράορον (μετὰ ἢ χωρὶς τοῦ) ἅρμα, « Πίνδ., = Τέθριππον. (Π) » Τετράορον φάσμα ταύρου, « Σοφ., τὸ συγκροτούμενον ἐξ ἑνὸς ταύρου τετράποδος.

Τετράπαλαι, ἐπίρ. Τετράκις πάλαι· πολλὰ ἀρχήτερα (παλαιότερα), (παρβλ. Δεκάπαλαι).

Τετραπαλαιστιαῖος, α, ον καὶ

Τετραπάλαιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τεσσάρων παλαιστῶν ἔκτασιν.

Τετράπεδος (ὁ, ἡ), [τ. πέδον]. ὁ ἔχων τέσσαρας βάσεις (πλευράς), τετράγωνος. » Λίθος —, « Διόδ., ἢ 2) τεσσάρων ποδῶν ἔκτασιν. » Μέγεθος —, « Ἐπγρ. (παρὰ Πλ.).

Τετράπεζος (ὁ, ἡ), Π. [τ. πέζα] ἀντὶ Τετράπους.

Τετραπέρατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρα πέρατα (ἄκρα, τέρματα), περατούμενος ἀπὸ τὰ 4 μέρη.

Τετραπηχυαῖος, α, ον καὶ

Τετράπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τεσσάρων πηχῶν ἔκτασιν.

Τετραπλασιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι τετραπλάσιον ἀφ' ὅ,τι εἶνε.

Τετραπλασιασμός (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τετραπλασίασμα.

Τετραπλασιεπίπεμπτος (- επιτέταρτος, -επίτριτος), ου (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων τὸ τετραπλάσιον καὶ ἓν πέμπτον (τέταρτον, τρίτον) τοῦ ὅλου.

Τετραπλασιεφήμισυς, εος (εια, υ). ὁ περιέχων τὸ τετραπλάσιον καὶ προσέτι τὸ ἥμισυ τοῦ ὅλου.

Τετραπλάσιος, α, ον καὶ

Τετραπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). τετράκις τόσος ἢ μεγαλήτερος.

Τετραπλεθρία (ἡ). τεσσάρων πλέθρων ἔκτασις, 4 πλέθρα ἐκτάσεως, [ἐκ τοῦ

Τετράπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τεσσάρων πλέθρων ἔκτασιν.

Τετράπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας πλευρὰς ἢ βάσεις, τετράγωνος ἰσόπλευρος, (Γαλλ.) quadrilatère.

Τετραπλῇ ἢ ;Τετραπλῆ, ἐπίρ. = Τετραπλῶς.

Τετραπλόος-οῦς, όη-ῆ, όον-οῦν, = Τετραπλάσιος.

Τετραπλῶς, ἐπίρ. = Τετραπλασίως.

Τετράπνη (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Τετράπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πνέων (ἀναπνέων) ἀπὸ τέσσαρας ῥώθωνας.

Τετραποδηδόν, ἐπίρ. = Τετραποδητί, ὡς ἂν τετράποδον.

Τετραπόδης, ου (ὁ). ὁ ἔχων τέσσαρας πόδας ἢ τεσσάρων ποδῶν ἔκτασιν.

Τετραποδητί, ἐπίρ. Μὲ τέσσαρα πόδια, ὡς ἂν τετράποδον.

Τετραποδία (ἡ), Ἐπγρφ. τεσσάρων ποδῶν ἔκτασις (μέτρον, διάστημα).

Τετραποδίζω, Μ. ίσω. Περιπατῶ τετραποδητί (μὲ τὰ τέσσαρα). » Παιδίον ὤν, ἕρπει τετραποδίζων, « Ἀρστ.

Τετραποδιστής, οῦ (ὁ). ὁ τετραποδίζων (περιπατῶν μὲ τὰ τέσσαρα).

Τετραποδιστί, ἐπίρ. = Τετραποδητί.

Τετράποδος (ὁ, ἡ), = Τετράπους ἢ 2) = Τετράπεδος.

Τετράπολις, εως (ἡ). (ἐπαρχία) περιέχουσα (ἡ συγκροτουμένη ἀπὸ) τέσσαρας πόλεις.

Τετράπολος (ὁ, ἡ), [τ. πολέω]. τετράκις ὀργωμένος (γυρισμένος).

Τετράπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας πόρους (τρύπας, εἰσόδους).

Τετράπος (ὁ, ἡ), Π. Αἰολ. ἀντὶ

Τετράπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιπατῶν) μὲ τέσσαρας πόδας. (κυρ. εἰς τὸ οὐδ. πλθ.) » Τετράποδα (ἐνν. ζῶα), « les quadrupèdes, (καὶ ἰδιαιτ.) τὰ φορτηγὰ ἢ ὑποζύγια ἢ θρέμματα. » Κρεῶν ἔφθων πάντων τῶν τετραπόδων, « Ἡρ. (Γ'. 18). » Πάντα τὰ τετράποδα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ πρόβατα, « Σχλ. (Ὁμ.).

Τετραπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρα πρόσωπα.

Τετράπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρα πτερὰ (4 πτέρυγας).

Τετραπτερυλλίς, ίδος (ἡ), Κωμ. ἢ Βοιωτ. ἡ ἀκρὶς (ὡς—

Τετραπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ), = Τετράπτερος.

Τετράπτιλος (ὁ, ἡ), Π. [τ. πτίλον] ἀντὶ Τετράπτερος.

Τέτραπτο, Π. ἀντὶ Ἐτέτραπτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Τρέπω.

Τετράπτολις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Τετράπολις.

Τετράπτυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (διπλωμένος εἰς) τέσσαρας πτυχάς, τετράδιπλος, τετραπλάσιος.

†Τετράπτωτος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ὁ ἔχων (κλινόμενος εἰς) τέσσαρας μόνον πτώσεις.

Τετράπυλος (ὁ, ἡ). (πόλις, ναὸς κτλ.) μὲ τέσσαρας πύλας.

Τετραπυργία (ἡ). σπίτι (κυρ. εἰς τὴν ἐξοχὴν) μὲ τέσσαρας πύργους (εἰς κάθε κώχην ἀπὸ ἕνα).

†Τετραπωλία (ἡ), Γλσ. = Τετραωρία.

†Τετράραβδος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Τετράκνημος.

Τετράρρυθμος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἀντὶ Τετράμετρος (στίχος).

Τετράρρυμος καὶ ;Τετράρυμος (ὁ, ἡ). (ἅμαξα) μὲ τέσσαρας ῥυμοὺς καὶ ὀκτὼ ἵππους.

Τετραρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι τετράρχης. ‖. (πθ.) διοικοῦμαι τετραρχικῶς (ὑπὸ τετράρχου).

Τετράρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μιᾶς στρατ. τετραρχίας (τεσσάρων λόχων). 2) (συχνότ.) ἡγεμὼν μιᾶς τετραρχίας (τοῦ τεταρτημορίου μιᾶς ἐπικρατείας).

Τετραρχία (ἡ). ἡ ἐξουσία τοῦ τετράρχου καὶ ἡ ὑπ' αὐτοῦ διοικουμένη στρατιωτικὴ μοῖρα ἢ ἐπαρχία, συναρχία τεσσάρων στρατ. λόχων, ἢ τὸ τεταρτημόριον μιᾶς ἐπικρατείας διῃρημένης εἰς 4 μέρη.

Τετραρχικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τετράρχην.

Τετράς, άδος (ἡ), τὸ ἀφηρημ. οὐσ. τοῦ 4 ἀριθμοῦ. » Ἑρμῇ δὲ μάλιστα τῶν ἀριθμῶν ἡ τετρὰς ἀνάκειται, « Πλ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) τεσσάρων μονάδων (πρσ. ἡ πραγμ. συνήθ. δὲ ἡμερῶν). »Τετράδῃ τῇ προτέρῃ, « Ὁμ. Ὕμν., εἰς τὸ πρῶτον δ'. τοῦ φεγγαριοῦ, εἰς τὰς ἑπτὰ ἡμέρας (ἀφ' ἧς ἐγεννήθη). » Λάγηνον οἴνου κατὰ μῆνα δίδοσθαι, ἢ μέδιμνον ἀλφίτων ἀφ' ἑκάστης τετρά-

δος, ἡ Πλ., κάθε ἑπτὰ ἡμέρας, (κοιν.) τὴν ἑβδομάδα. 3) ἡ τετάρτη ἡμέρα τοῦ μηνός (ἀρχομένου ἢ ἱσταμένου ἢ φθίνοντος). ‖ Ἔνη, τετράς τε, ᾗ ἑβδόμη, κρὸν ἦμαρ, ‖ Ἡσ. 4) (νλγ.) τετράδιον χάρτου.

†Τετράς, ᾶντος (ὁ). τὸ τεταρτημόριον (κυρ. νομίσματος καὶ ἰδίως τοῦ Ῥωμ. ἀσσαρίου), (Λτν.) **quadrans.** 2) (ἐνίοτε) τετράχαλκον, ἡμιωβόλιον.

Τετράσειρος (ὁ, ἡ), Π. [ν. σειρά], = Τετράορος, Τετράζυγος, Τέθριππος.

Τετράσημος (ὁ, ἡ), ἴδε Ὀκτάσημος.

Τέτρασι, Π. ἀντὶ Τέτταρσι, Ἀττ. ἀντὶ Τέσσαρσι.

Τετράσκαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας σκαλμοὺς (ἢ κωπιά).

Τετρασκελής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρα σκέλη (ἢ πόδας).

†Τετρασσόν (τό), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), νλγ. ἀντὶ Τετράδιον (χάρτου), τέτραδον.

†Τετράσσαρον (τό), νλγ. νόμισμα τεσσάρων ἀσσαρίων, τετράχαλκον (Ῥωμ.).

Τετραστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τεσσάρων σταδίων ἔκτασιν. ‖. (οὐσ.) Τετραστάδιον (τό), ἢ σταδ. διάστημα.

Τετραστάτηρος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων τέσσαρας στατῆρας.

Τετράστεγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας στέγας (τέσσαρα πατώματα), τετράπατος.

Τετράστιχος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἢ περιεχόμενος εἰς τέσσαρας στίχους ἢ σειράς. ‖. (οὐσ.) Τετράστιχον (τό), ᾠδὴ (ἐπίγραμμα κτλ.) ἐκ στίχων, (Γαλλ.) **quatrain.**

Τετραστοιχία (ἡ). τετρὰς στοίχων (σειρῶν), (ὡς οὐσ. τοῦ

Τετράστοιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τέσσαρας στοίχους (σειράς).

Τετράστους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιεχόμενος ἀπὸ) τέσσαρας στοάς. ‖. (οὐσ.) Τετράστουν (τό), προαύλιον ἢ προδωμάτιον μὲ 4 στοάς, (Λτν.) **atrium.**

Τετράστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὑποστηριζόμενος ἀπὸ) τέσσαρας στύλους.

Τετρασυλλαβία (ἡ). ἄθροισμα τεσσάρων συλλαβῶν.

Τετρασύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τέσσαρας συλλαβάς.

Τετρασυλλάβως, ἐπίρ. Εἰς τέσσαρας συλλαβάς.

†Τετράσχιστος (ὁ, ἡ), Γλσ. σχισμένος (χωρισμένος) εἰς τὰ τέσσαρα.

Τετράσχινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔκτασιν 4 σχοίνων (240 σταδ.).

Τετρασώματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σύνθετος ἀπὸ) τέσσαρα σώματα.

†Τετράτομος (ὁ, ἡ), νλγ. κομμένος (διαιρημένος) εἰς τέσσαρα τμήματα (εἰς τὰ τέσσαρα). ‖ Σωῆρα —, ‖ Π. Σιλεντ.

Τετράτονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τέσσαρας τόνους. ‖. (οὐσ.) τετράτονον (τό), ‖ Μσκ., ἡ μικρὰ ἕκτη, (Γαλλ.) **la sixte mineure.**

Τέτρατος, η, ον, Π. ἀντὶ Τέταρτος.

†Τετράτροχος (ὁ, ἡ). (ἅμαξα) μὲ τέσσαρας τροχούς, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ) Τετράκυκλος.

Τετράτρυφος (ὁ, ἡ), Π. [ν. θρύπτω]. ὁ δυνάμενος νὰ κοπῇ (νὰ χωρισθῇ) εἰς τέσσαρα κομμάτια (εἰς τὰ 4). ‖ Ἄρτος —, ‖ Ἡσ.

Τέτραφα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Τρέφω. 2) Π. ἀντὶ Τέτροφα, μσ. (μὲ σημ. πθ.) πρκ. τοῦ Τρέφω.

Τετραφαλαγγαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα ἢ ἡ ἐπιστασία τοῦ τετραφαλαγγάρχου.

Τετραφαλαγγάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μιᾶς τετραφαλαγγίας ἢ (πιθανώτ.) ἑνὸς τεταρτημορίου τῆς φάλαγγος.

Τετραφαλαγγία (ἡ). σῶμα στρατ. συγκείμενον ἀπὸ 4 φάλαγγας ἢ ἓν τέταρτον τῆς φάλαγγος[ῆς].

Τετραφάληρος, Ἰων. ἀντὶ Τετραφάλαρος καὶ

Τετράφαλος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. περικεφαλαία) μὲ τέσσαρας φάλους (λόφους ἢ ἀσπιδοειδῆ καρφία), (παρβλ. Ἀμφίφαλος).

Τετραφάρμακος (ὁ, ἡ). σύνθετος ἀπὸ τέσσαρα φάρμακα (ἰατρικὰ εἴδη).

Τετράφαται, Τετράφατο, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. καὶ ὑπερσ. τοῦ Τρέπω.

Τετραφόρος (ὁ, ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) βαστάζος ἅστις μὲ ἄλλους τρεῖς σηκώνει (κουβαλεῖ) τὸ –

†Τετράφορον (τό). φορεῖον τὸ ὁπ. σηκόνουν (κουβαλοῦν) τέσσαρες ἄνθρωποι.

Τετράφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ συγκροτούμενος ἀπὸ ἢ διηρημένος εἰς τέσσαρας φυλάς.

Τέτραχα, ἐπίρ. Εἰς τέσσαρα μέρη (τμήματα, μερίδια), εἰς τὰ 4.

Τετράχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας χεῖρας.

†Τετραχειρόπους, οδος (ὁ, ἡ), (νλγ.), ὁ ἔχων τέσσαρας χεῖρας ἢ τέσσαρας πόδας.

Τετραχῆ, ἐπίρ. = Τετραχῶς.

Τετράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τετραπλῆν (σχισμένην εἰς 4) τὴν χηλὴν (τὸ ὀυχι ποῦ πατᾶ).

Τετραχθά, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Τέτραχα.

†Τετραχίζω [τέτραχα], Μ. ἴσως. Διαιρῶ εἰς τὰ τέσσαρα. 2) κάμνω (ἐργάζομαί) τι ἐπὶ συμφωνίᾳ νὰ λάβω τὸ τέταρτον.

Τέτραχμον (τό), κατὰ συγκ. ἀντὶ Τετράδραχμον.

Τετραχόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τὰ τέσσαρα μέρη.

†Τετραχοιαῖος, α, ον, Ἐπγρφ. ἀντὶ Τετράχους.

†Τετραχοίνικος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἀντὶ

Τετραχοῖνιξ, ικος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων τέσσαρας χοίνικας.

Τετράχους-ους (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων τέσσαρας χόας. ‖. (οὐσ. ἀρχ.) εἶδος μέτρου χωρ. 4 χόας.

Τετράχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας χορδάς. ‖. (οὐσ.) Τετράχορδον (τό), εἶδ. μουσ. ὀργάνου, ἢ αἱ τέσσαρες χορδαὶ (τὸ ἥμισυ) τῆς μουσ. κλίμακος (de l'octave).

Τετραχρονία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Τετράχρονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τέσσαρας χρόνους (προσῳδ.).

Τετράχυτρος (ὁ, ἡ). ἵππος μὲ τέσσαρας χύτρας.

Τετράχωρος (ὁ, ἡ). (βτν.) ὁ ἔχων (διῃρημένος εἰς) τέσσαρας χώρας (ἢ δοχεῖα).

Τετραχῶς. ἐπίρ. Κατὰ τέσσαρας τρόπους, τεσσάρων λογιῶν.

Τετράψομαι, μετ' ὀλίγ. μέλλ. τοῦ Τρέπω.

Τετράων [τετράζω], ωνος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ, (ἄλλ.) Τέτρυξ (ὁ μέγας) ἡ, μικρὰ μελεαγρίς.

Τετράωτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐγχεῖον) μὲ δύο αὐτιὰ (χαραύλια, πιασίματα).

Τετρεμαίνω, Π. ἀντὶ Τρέμω.

Τέτρημαι, πθ. πρκ. τοῦ Τιτραίνω.

;Τετρήμερος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἑσπέρα, ἡμέρα ἀντὶ) Τετραήμερος.

Τέτρηνα, Ἰων. ἀντὶ Ἐτέτρανα, ἀόρ. δ. τοῦ Τιτραίνω.

;Τετρήνεται, ἐσπέρα. ἡ Ἰων. ἀντὶ Τετραίνεται.

Τετρήρης (ἡ). (ναῦς) μὲ πέντε σειρὰς κωπῶν ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).

Τετρηρικός, ἡ, όν. Ὁ ἐν εἴδει τετρήρους. ‖ Πλοῖον —, ‖ Δξ., = Τετρήρης.

Τέτρηχα (παρτ. Ἐτετρήχειν ἢ Τετρήχειν), Π. Ἰων. ἀντὶ Τέτραχα, μσ. πρκ. (ἀντὶ πθ. ἐνς.) τοῦ Ταράσσω ἢ Θράσσω, εἶμαι τεταραγμένος. ‖. (μτχ.) Τετρηχώς, υῖα, ός, Π. θορυβώδης· θορυβοποιός· (μτνμ.) τραχύς, δύσβατος· ἄγριος. ‖ Βῶλος [ἢ Πάγος, ‖ Θάλασσα] —, ‖ Νὶξ.

Τετρήχει, Π. ἀντὶ Ἐτετρήχει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ὑπερσ. (ἀντὶ πθ. παρτ.) ἢ

Τετρηχώς, υῖα, ός, μτχ. τοῦ Τέτρηχα.

Τετριγῶτας, Π. ἀντὶ Τετριγότας, αἰτ. πλθ. τοῦ μσ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Τρίζω.

Τέτριξ, ιγος (ἡ), εἶδος πτηνοῦ, (διαφορ. τοῦ) Τέτραξ.

Τετριμμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Τρίβω.

Τετρόργυιος (ὁ, ἡ), = Τετραόργυιος.

Τέτροφα, ἀρχ. ἐνεργ. πρκ. τοῦ Τρέπω, ἢ 2) Π. πρκ. (ἀντὶ πθ. ἐνς.) τοῦ Τρέφω.

;Τετρόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας ὀφθαλμούς.

Τετρύσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τρύω.

Τετρωβολιαῖος, α, ον. Ἑνὸς τετρωβόλου ἄξιος ἢ ἰσοστάσιος.

Τετρωβολίζω, Μ. (ἴσως. Λαμβάνω ὡς μισθὸν τετρώβολον, (δηλ. Κωμ.) εἶμαι δικαιοπής.

Τετρώβολος (ὁ, ἡ), ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων τέσσαρας ὀβολούς. ‖. (οὐσ.) Τετρώβολον (τό), ποσότης ἢ νόμισμα 4 ὀβολῶν, (κοιν.) τεσσάρι.

Τετρώκοντα, Δ. ἀντὶ Τεσσαράκοντα.

Τετρωκοστημόριον (τό), Δ. ἀντὶ Τεσσαρακοστημόριον, [ἐκ τοῦ

Τετρωκοστός, ὴ, όν, Δ. ἀντὶ Τεσσαρακοστός.

Τέτρωμαι, πθ, πρκ. τοῦ Τιτρώσκω.

Τετρωρία καὶ

Τετρωρίς, ίδος (ἡ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Τετραορία, 2) (κατὰ τοὺς Πυθαγορ.) ἡ τετρακτύς.

Τετρώριστος καὶ

Τέτρωρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τετράορος ‖. (οὐσ.) Τέτρωρον, = Τέθριππον. 2) = Τετράοδον, τετράστρατον. 3) (ἀνατομ.) ὁ ἀστράγαλος τοῦ ποδός (ὡς τετράεδρος).

Τετρώραφος (ὁ, ἡ). (κυρ. οἶκος) μὲ τέσσαρας ὄροφάς, τετράστεγος.

Τέττα, (ἄκλ.) προσφών. (τιμητ.) νεωτέρου πρὸς γεροντότερον, (παρβλ. Ἄππα).

Τέτταρα, Τετταράκοντα, Τετταρακοντα-

ντα, Τέτταρες κτλ., Αττ. ἀντὶ Τέσσαρες, Τεσσαράκοντα κτλ.
Τεττιγομήτρα (ἡ). ἡ μεταμορφωμένη κάμπη (larva) τοῦ τέττιγος (οἱ παλαιοὶ τὴν ἔτρωγαν).
Τεττιγόνιον (τὸ), εἰδ. μικροῦ τέττιγος.
Τεττιγοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (φορῶν) εἰς τὴν κεφαλὴν (καθὼς οἱ Ἀθην. τὸ παλαιὸν ὡς ἔμβλημα τῆς αὐτοχθονίας των χρυσοῦν) τέττιγα.
Τεττιγώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει (ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ) τέττιγος.
Τέττιξ [τιτίζω], ιγος (ὁ). τὸ γνωστὸν ἔντομον, ὁ ταϊντζυρας. 2) ⁑ Χρυσοῦ —, ⁑ Θκ., κόσμημά τι τῆς κεφαλῆς (εἰδ. καρφοβελόνης) εἰς σχῆμα τέττιγος τὸ ὁπ. ἐφόρουν οἱ ἀρχ. Ἀθην. ὡς δεῖγμα τῆς αὐτοχθονίας των. 3) ⁑ Ἐνάλιος —, ⁑ Αἰλ., εἰδ. καρίδος.
Τέτυγμαι, Π. πθ. πρκ. καὶ
Τετυκεῖν, Π. ἀόρ. 6'. [κατ' ἀναδιπλ.] καὶ
Τέτυξο, Π. ἀντὶ Ἐτέτυξο, 6'. ἐν. προστ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Τεύχω.
Τετυπόντες, πλθ. τοῦ Τετυπών, Π. (κατ' ἀναδιπλ.) ἀντὶ Τυπών, ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Τύπτω.
Τετυφωμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ὡς τετυφωμένος (ξυπασμένος, ξεπεσμένος), μὲ οἴησιν.
Τετυχεῖν, Π. (κατ' ἀναδιπλ.) ἀντὶ Τυχεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. καὶ
Τετύχηκα, πρκ. τῆς ὁριστ. τοῦ Τυγχάνω.
Τετύχθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τεύχω.
Τεῦ; ἡ (ἐγκλιτ.) Τεῦ, Δ. καὶ Ἰων. ἀντὶ Τίνος; ἢ Τινὸς, γεν. τοῦ Τίς, ἢ Τίς. 2) Δ. ἀντὶ Σοῦ, γεν. τοῦ Τύ = Σύ.
Τεῦγμα (τὸ), Π. [τεύχω]. ἔργον τελειωμένον, πόνημα, κατασκεύασμα.
Τευθίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τευθὶς, καλαμαράκι.
Τευθιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς τευθίδος, τευθίδι ὅμοιος.
Τευθὶς, ίδος (ἡ), εἰδ. θαλασσ. (ἀπὸ τὸ γεν. τῶν μαλακίων), (κοιν.) καλαμάρι, (κυρ. ὑποκορ. τοῦ
Τεύθις (ὁ), [συγγ. τῷ Τῆθος]. τὸ μεγάλον (θαλασσ.) καλαμάρι. ⁑ Διαφέρουσι δὲ τῷ σχήματι τῶν τευθίδων αἱ τεῦθις· τὸ γὰρ κύκλῳ πτερύγιον περὶ ἅπαν ἐστὶ τὸ κῶτος, τῇ δὲ τευθίδι ἐλλείπει, ⁑ Ἀριστ.
Τευθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν τεύθων, τεύθῃ ὅμοιος.
Τεύκριον (τὸ), εἰδ. φυτοῦ (χαμαίδρυος), (ἀπὸ Τεύκρου τοῦ ἥρωος).
Τευκτὴρ (ὁ), Π. [τεύχω]. δημιουργὸς, κατασκευαστής.
Τευκτικὸς [τυγχάνω], ἡ, όν. Ὁ συνήθως ἐπιτυγχάνων (κατορθώνων, ἀπολαμβάνων). (μὲ γεν.) ⁑ Ἀγαθοῦ —, ⁑ Ἀριστ.
†Τευκτὸς, ἡ, όν, Π. [τεύχω]. τεχνητὸς, κατασκευαστὸς, χειροποίητος.
Τεύκτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Τευκτὴρ.
Τευμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Τεύχω, τεχνάομαι, κατασκευάζω.
Τεῦξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τυγχάνω, ἐπίτευξις, ἐπιτυχία, ἡ 2) Π. τοῦ Τεύχω, κατασκευὴ, δημιουργία.
Τεύξομαι, μέλλ. τοῦ Τυγχάνω.
Τεύξω, μέλλ. τοῦ Τεύχω.
Τεῦς, Δ. ἀντὶ Τεῦ, γεν. τοῦ Τὺ = Σύ.

Τευτάζω καὶ [μσ. σκν.]-άζομαι, Μ. άσω, -ομαι, (κυρ.) = Ταυτάζω, ἐνδιατρίβω ἐπὶ πολὺ (ἐπιμένω) εἰς τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, (ἐν γέν.) ἀσχολοῦμαι, πραγματεύομαι, σπουδάζω.
Τευτασμὸς (ὁ), τὸ τευτάζειν (ἐνδιατρίβειν) περί τι, σπουδὴ, ἐπιμονὴ, ἀσχολία.
Τευτλίον, Τευτλὶς, Τεῦτλον, Αττ. ἀντὶ Σευτλίον κτλ.
Τευτλοφάκη (ἡ). φακὴ μαγειρευμένη μὲ τεῦτλα (σέσκλα).
Τευχεσφόρος (ὁ, ἡ), Π. [τεῦχος, φέρω], ὡπλισμένος, ὁπλοφόρος.
†Τευχέω-ῶ], ἄχρ. εἰς. τοῦ Τετευχῆσθαι.
Τευχήεις, εσσα, εν καὶ
Τευχήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [τεῦχος, ἄρω]-ωπλισμένος, ἔνοπλος, ἁρματωμένος.
Τευχητὴρ καὶ
Τευχητὴς, οῦ (ὁ), Π. [τεῦχος]. ὁπλίτης, πολεμιστὴς, στρατιώτης.
Τευχήτης, ου καὶ
Τευχήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Τευχητής.
Τευχοπλάστης, ου (ὁ) καὶ Τευχοπλάστις, ιδος (ἡ), Π. ὁ κατασκευάζων σκεύη (πήλινα), κεραμεὺς, [πλάσσω καὶ
Τεῦχος [τεύχω], εος-ους (τὸ), Π. (ἐν γέν.) σκεῦος· ἀγγεῖον· ὄργανον· ἔπιπλον· (ἰδιαιτ.) ὅπλον· (Ἀλεξανδρ.) βιβλίον, (ὡθ. Πευτάτευχος, Ὀκτάτευχος).
Τευχοφόρος (ὁ, ἡ), Π. = Τευχεσφόρος.
Τεύχω [συγγ. τῷ Τίκτω, Τέκω], Μ. τεύξω (ἀόρ. 6'. Π. Ἔτυκον καὶ Τέτυκον καὶ μσ. Τετυκόμην, πθ. πρκ. Τέτυγμαι καὶ μτ. [ἀντὶ πθ.] Τέτευχα, ἀόρ. πθ. Ἐτύχθην). Κάμνω, φτειάνω, ἑτοιμάζω, κατασκευάζω· (μτνμ.) προξενῶ· μηχανῶμαι. ‖ (πθ.) εἶμαι φτειασμένος (καμωμένος)· (ἐν γέν. καὶ ἰδιαιτ. εἰς τὸν μσ. πρκ. ἢ ὑπερσ.) εἶμαι, ὑπάρχω· γίνομαι. ⁑ Τὸ (σκῆπτρον) Ἥφαιστος κάμε τεύχων, ⁑ Ἰλ. Β. ⁑ Τέκτονος, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν, ⁑ Ἰλ. Ε. ⁑ Καὶ εἱ δώματ' ἔτευξα, ⁑ Ὀδ. Α. (καὶ μσ.) ⁑ Τετύχοντότε δαῖτα, ⁑ Ἰλ. Δ. (καὶ μτνμ.) ⁑ Βοὴν τεῦχε δ' ἄστεος, ⁑ Ὀδ. Κ. (καὶ αἰτ. ἐκ δ'.) ⁑ Θάνατον (⁑ Ἄλγεα) τεύχειν τινί, ⁑ Ὁμ. ⁑ Γέλων δ' ἑταίροισιν ἔτευχεν, ⁑ Ὀδ. Σ. (καὶ αἰτ. σπν.) Τί σε τεύχω; ⁑ Σοφ. (καὶ ἐπιρ.) ⁑ Οὐδέ κεν ἄλλως φῶτα θεὸς τεύξειεν, ⁑ Ὀδ. Θ. (ἐξ πθ.) ⁑ (Εἵματα) τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν, ⁑ Ἰλ. Κ. ⁑ Δώματα τετυγμένα ξεστοῖσιν λάεσσιν, ⁑ Ὀδ. Κ. (καὶ γεν. προθετ.) ⁑ Στεροπὴ τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος, ⁑ Θκρ. (καὶ ἐλλ. τοῦ προθ.) ⁑ Περόνη χρυσοῦ τέτυκτο, ⁑ Ὀδ. Τ. (καὶ μσ. ἀντὶ πθ.) ⁑ Βοὸς φινοῦ τετευχὼς, ⁑ Ὀδ. Μ. (καὶ ἀπολ.) ⁑ Δώσω σοι κρατῆρα τετυγμένον, ⁑ Ὀδ. Δ., καλοκαμωμένον, = Εὔτυκτον. ⁑ Νόος ἐν στήθεσι τετυγμένος, ⁑ Ὀδ. Γ., Ἡσιόδ. (καὶ ἁπλ. ἀντὶ ὑπαρκτ.) ⁑ Ταμίης πολέμοιο τέτυκται, ⁑ Ὁμ. ⁑ Εἶμοι μοῖρα τέτυκται, ⁑ Ἰλ. Σ. ⁑ Γυναικὸς ἀντὶ τέτυξο, ⁑ Ἰλ. Θ., ἔγινες ἴσα μὲ γυν. ⁑ Ὅ μοι θεὸς ὡς ἐτέτυκτο, ⁑ Κόϊντ. ⁑ Οὐ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον, ⁑ Γνμ. (καὶ ἀντὶ βαθυτ.) ⁑ Ἐστετεύχει γὰρ καὶ οὗτος ἐπισκόμενος, ⁑ Ἡρ., [παρδλ. Τυγχάνω].
Τέφρα [τύφω], ας (ἡ), στάκτη.

Τεφρεῖος, α, ον, = Τεφρώδης, στακτερός.
Τεφρὰς, άδος (ὁ, ἡ), = Τεφρός.
Τέφρη, ης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τέφρα.
Τεφρίας, εσσα, εν, Π. = Τεφρός.
Τεφρίζω, Μ. ίσω Εἶμαι τεφρὸς (στακτερός). 2) (ἀμτδ.) = Τεφρόω (3).
Τερρικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἐκ τέφρας ἢ τεφροῦ χρώματος. ⁑ Κολλύριον —, ⁑ Ἰατρ., εἰδ. ἰατρικοῦ διὰ τὰ ἰμάτια, (ἄλλ.) Σπαδικάν.
Τέφρινος, η, ον. Ὁ ἐκ τέφρας ἢ τεφροῦ χρώματος, στακτερός.
Τέφριον (τὸ), = Τεφρικὸν (κολλύριον).
Τεφροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). τεφρὸς τὸ εἶδος, στακτερός.
Τεφρὸς, ὰ, όν. Τέφρᾳ ὅμοιος (τὸ χρῶμα), στακτερὸν (βαθὺς), (παρδλ. Σποδιός).
Τεφρόω-ῶ, Μ. ώσω. Καίω τι ὡς σὺ νὰ γένῃ τέφρα (στάκτη).
Τεφρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Τεφροειδὴς, ἡ πλήρης τέφρας
Τέφρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τεφρόω ἢ εἰς τέφραν (στάκτην) μεταβολὴ, ἀποτέφρωσις.
Τεχνάζω καὶ (μσ.)-άζομαι, Μ. άσω.-ομαι = Τεχνάω, -ομαι, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) δολεύομαι, ὑποκρίνομαι. ⁑ Ὁρῶν αὐτὸν τεχνάζοντας. ⁑ Ἡρ. ⁑ Τεχνάζει τῷ βαθίσει (ὁ λαγώς), ⁑ Ξεν.
Τεχνάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Τεχνήεις.
Τεχνάομαι-ῶμαι, Ζ. Τεχνάω.
Τέχνασμα (τὸ), ἔργον τεχνάζοντος, τεχνάσγτμα· (κυρ. μτφορ.) δόλος, σκευωρία, μηχανουργία.
Τεχνασμὸς (ὁ). τὸ τεχνάζειν (κυρ. μτνμ.), πανουργία, μηχανορραφία.
Τεχναστέον, θετ. τοῦ Τεχνάζω.
Τεχναστὴς, οῦ (ὁ). ὁ τεχνάζων, τεχνίτης ἐπιτήδειος· (μτφορ.) μηχανορράφος.
Τεχναστὸς ὴ, όν. Κατασκευαστὸς μὲ τέχνην (καὶ μτφορ. μὲ πανουργίαν), πλαστός.
Τεχνάω-ῶ καὶ (συχνότ. μσ.) -άομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Κάμνω (Κατασκευάζω ἢ Ἐφευρίσκω) τι μὲ τὴν τέχνην (ἐμτνμ.) μὲ πανουργίαν, ἐπινοῶ, ὀργανίζω, μηχανῶμαι (μὲ αἰτ. προσ.) ἀπατῶ· (ἀμτδ.) δολεύομαι. ⁑ Ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ἠδὲ νοήσω, ⁑ Ἰλ. Ψ. ⁑ Ἀδύνατον, πολλὰ τεχνώμενον, πάντα καλῶς ποιεῖν, ⁑ Ξεν. (καὶ πρὸς ἀπαρ. ἀναλ.) ⁑ Τεχνήσομαι, ὥς κε γένηται, ⁑ Ὁμ. Ἴλιον.
†Τεχνεύω, Μ. εύσω, (νλγ.). Φτειάνω (ἐντέχνως), κατασκευάζω.
Τέχνη (ἡ), [τεύχω]. (ἐν γέν.) γνῶσις (ἐμπειρία) ὁποιασδήποτε ἔργου· (ἰδιαιτ.) ἡ περί τι ἀπάγγελμα κατὰ μάθησιν προσκτηθεῖσα ἐπιτηδειότης· ἐπιτήδευμα· ἐπιστήμη· (καὶ ἰδιαιτ.) ἡ ῥητορικὴ καὶ γραμματική. ⁑ Τῶν τεχνῶν αἱ μὲν λογικαί, αἱ δὲ πρακτικαί, ⁑ Φαβωρ. ⁑ Μίαν ἕκαστος τέχνην ἐν πόλει κεκτημένος, ἀπὸ ταύτης ἅμα καὶ τὸ ζῆν κτάσθω, ⁑ Πλάτ. ⁑ Ἀδύνατον ἕνα πολλὰς καλῶς ἐργάζεσθαι τέχνας, ⁑ αὐτ. 2) (συνκδχ.) ἡ περί τινος ἐπιστήμης (καὶ ἰδιαιτ. τῆς ῥητ. καὶ γραμτ.) πραγματεία· ἢ (πλθ.) οἱ περὶ αὐτῆς κανόνες. ⁑ Τέχναι ῥητορικαί, ⁑ Αξ. 3) ἔργον, τέχνημα, τεχνούρ-

γημα.(Λογγ.). 4) (μτγμ.) δόλος, ἀπάτη, πανουργία· (ἐν γέν.) τρόπος (ἐπιτήδειος)· (Π. κατ' ἔκτ.) ἦθος ἡ ἕδος, συνήθεια. ▪ Τέχνην δὲ κακὴν ἔχει (ὁ κύων). ἐς μὲν ὀύντας σαίνει· ἐξελθεῖν δ' οὐκ οὔτις ἔᾳ πάλιν, ▪ Ἡσ. ▪ Τῆς ἐκ τῶν βασιλείων ἐξελάσεως ἡ στρυνότης ἡμῖν ἐκεῖ μία τῶν τεχνῶν εἶναι τῶν μεμηχανημένων, τὴν ἀρχὴν μὴ εὐκαταφρόνητον εἶναι, ▪ Ξεν. (ὀθ.) ▪ Πάσῃ τέχνῃ, ▪ Ἀριστφ., μὴ κάθ' τρόπον, ἀφεύκτως.

Μηδεμιᾷ τέχνῃ, ▪ Ἱππ., κατ' οὐδένα τρόπον. ▪ Ἰδίᾳ τέχνῃ, ▪ αὐτ., τῷ ὄντι. ▪ Πάρεσθ τέχνης, ▪ φρσ., = Ἀτεχνῶς, (Γαλλ.) sans détours, sans façons, (παρβλ. Μηχανή).

Τεχνήεις, εσσα, εν, Π. κομωμένος μὲ τέχνην, τεχνικός, ἔντεχνος, ἐπιτήδειος.

Τεχνηέντως, ἐπίρ. Π. μὲ τέχνην, τεχνικά, ἐντέχνως, ἐπιτηδείως.

Τέχνημα (τό). ἔργον τέχνης (τεχνικόν), τεχνούργημα· (μτφρ.) μηχανούργημα, τέχνασμα.

Τεχνήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Τεχνήεις, τεχνικός· ἐπιτήδειος.

†Τεχνήτης, ου (ὁ), σπν. καὶ ἀθκμ. ἀντὶ Τεχνίτης.

Τεχνητικός, ἡ, όν. Τεχνήτου ἴδιος, κατάτεχνος, ἔντεχνος. ▪ Ἀσωτία—, ▪ Ἀθ., ἡ ἐκ συστήματος.

Τεχνητός, ἡ, όν. Ὀγινόμενος διὰ τέχνης, πλαστός, κατασκευαστός, (Γαλλ.) artificiel.

Τεχνίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Τεχνίον.

†Τεχνίζομαι, Μ. (σομαι, Γρρ. ἀντὶ Τεχνάζομαι.

Τεχνικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τέχνην τινά, ὁ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης· ἐπιστημονικός· συστηματικός· (ἐν γέν.) ἔντεχνος, ἐπιτήδειος. (ἴδιαιτ.) ▪ Τεχνικαί, ▪ Λογγ., οἱ διδάσκαλοι τῆς τέχνης (τῆς ῥητορ. ὅηλ. ἢ γραμτ.), οἱ ἐπιτήδειοι ἢ ἐξ ἐπαγγέλματος γραμματικοὶ καὶ ῥήτορες.

Τεχνικῶς, ἐπίρ. Μὲ τέχνην, τεχνικά, ἐπιτηδείως.

Τεχνίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Τέχνη.

Τεχνιτεία (ἡ). ἱκανότης τεχνίτου, τεχνικὴ ἐργασία· (ἐπὶ κακ.) τέχνασμα, σοφιστεία.

Τεχνίτευμα (τό). ἔργον τεχνίτου, τεχνούργημα· (μτγμ.) τέχνασμα, [ἐκ τοῦ

Τεχνιτεύω, Μ. εὐσω. Πράττω (Ἐργάζομαι) τι ὡς τεχνίτης, μετέρχομαι, ἐπιτηδεύω· (μτφρ.) τεχνάζομαι, μηχανῶμαι. ▪ Ἐτεχνίτευε τέν τρόπῳ προέχειν, ▪ Ἰώσ.

Τεχνίτης, ου (ὁ) καὶ Τεχνῖτις, ιδος (ἡ), ὁ ἐπισταμένος ἢ μετερχόμενος τέχνην τινά· (ἰδιαιτ.) μουσικὸς ἢ ὑποκριτὴς (κτλ.) θεάτρου, ακηνικός· (τὸ θηλ. ἐνίοτε) ἀντὶ Ἑταίρα.

Τεχνογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Συγγράφω, Πραγματεύομαι) περὶ τέχνης τινὸς ἢ τῶν τεχνῶν, ἐκθέτω τοὺς κανόνας τῆς τέχνης (ὡς τεχνογράφος).

Τεχνογραφικός, ἡ, όν. Τεχνογράφου ἴδιος. ▪ Λόγος—, ▪ Δ. Ἁλ., ἐπιδεικτικός (ῥ).

Τεχνογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συγγράφων) περὶ τέχνης τινός, (ἰδιαιτ.) ὁ ἐκθέτων ἐγγράφως τοὺς κανόνας (τὴν μέθοδον) τῆς ῥητορικῆς ἢ γραμματικῆς (τέχνης).

Τεχνοδίδακτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπὸ τέχνης διδασκόμενος, τεχνίτης, βαναύσικος.

Τεχνοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ (ἐνεργῶν) ἀνείδει τέχνης (ὡς ἐκ συστήματος).

Τεχνολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἢ Πραγματεύομαι περὶ τέχνης τινὸς ἢ τῶν τεχνῶν, ἐκθέτω τοὺς κανόνας τῆς τέχνης (κυρ. τῆς ῥητ. ἢ γραμτ.)· συζητῶ τι μὲ διαλεκτικὴν λεπτολογίαν (ὡς τεχνολόγος).

Τεχνολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ περὶ τέχνης τινὸς ἢ τῶν τεχνῶν ὁμιλία ἢ πραγματεία, ἔκθεσις ἢ ἐφαρμογὴ τῶν κανόνων τῆς τέχνης (κυρ. τῆς ῥτρ. ἢ γρμτ.)· (ἐνίοτε) τεχνικὴ (σοφιστικὴ) λεπτολογία, δεινότης διαλεκτική.

Τεχνολογικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Τεχνολόγου ἢ Τεχνολογίας ἴδιος, μεθοδικός, διδακτικός· (ἐνίοτε) σοφιστικός.

Τεχνολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ὁμιλῶν ἢ πραγματευόμενος) περὶ τέχνης τινὸς ἢ τῶν τεχνῶν, (ἰδιαιτ.) ὁ ἐκθέτων ἢ ἐφαρμόζων τοὺς κανόνας τῆς (γρμτ. ἢ ῥτρ.) τέχνης· (ἐνίοτε) σοφιστικῶς λεπτολογος, διαλεκτικὸς ἐπιτήδειος.

Τεχνοπαίγνιον (τό). παίγνιον τῆς τέχνης, (ἰδιαιτ.) ποίημα παιγνιῶδες ἐντέχνως συνθεμένον (ὁποῖον π.χ. τὸ 1Β' τῶν εἰδυλλ. τοῦ Θύσαν.).

Τεχνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἐκτελῶ) τι μὲ τέχνην· ἐφευρίσκω τέχνας (δόλους), τεχνάζομαι.

Τεχνοπωλικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πωλεῖν τὴν τέχνην, ὁ ἐμπορευόμενος τὴν τέχνην του.

Τεχνοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Τέχνη.

Τεχνουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι (Κατασκευάζω) τι μὲ τέχνην, δημιουργῶ ἐντέχνως.

Τεχνούργημα (τό). Ἔργον τέχνης, τεχνικὸν κατασκεύασμα, ἐργόχειρον (δημιούργημα)· (μτγμ.) = Τέχνασμα.

Τεχνουργία (ἡ), τὸ τεχνουργεῖν, ἔντεχνος ἐργασία· (μτγμ.) μηχανουργία.

Τεχνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ μέτοχον (ἔμπειρον) τέχνης τινός, διδάσκω (ᾠ πθ. διδάσκομαι) τοὺς κανόνας τῆς τέχνης.

Τεχνύδριον καὶ Τεχνύφιον (τό), = Τεχνίδιον.

Τεῷ, Π. δοτ. τοῦ Τεός.

Τέῳ καὶ (ἐγκλιτ.) Τεῳ, Ἰων. δοτ. καὶ

Τέων; καὶ (ἐγκλιτ.) Τεων, Ἰων. γεν. πλθ. τοῦ Τίς; ἢ Τις. 2) Π. ἀντὶ Τῶν = Ὧν, γεν. πλθ. τοῦ Ὅς.

Τέως [τέ], ἐπίῤ. Χρν. ἕως τότε, ἕως ὅτου· ἕως εἰς ἕνα καιρόν· εἰς αὐτὸ τὸ μεταξύ, ἐν τοσούτῳ. ▪ Καὶ τέως μὲν ἀεὶ ἐμέμνηντο, ἀπὸ δὲ τούτου τοῦ χρόνου οὐδενός, ▪ Ξεν. ▪ Πρῶτοι Ἑλλήνων.. ἀνέσχοντο ἐσθῆτα Μηδικὴν ὁρέοντες· τέως δὲ ἦν τοῖσι Ἕλλησι καὶ τὸ οὔνομα τῶν Μήδων φόβος ἀκοῦσαι, ▪ Ἡρ. ▪ Τὸν δὲ τίως μὲν σιγὴν ἔχειν ἐρωτεόμενον· μετὰ δέ, ὡς ἠναγκάζετο εἰπεῖν, ▪ αὐτ. ▪ Τέως μὲν οὖν ἐκρινόμεθ', εἶτα τῷ χρόνῳ ξυνέβημεν, ▪ Ἀριστοφ. ▪ Εἰπέ μοι ποσαπλήσιον μέμονας κτερείζειμεν Ἕκτορα, ὄφρα τέως αὐτός τε μένῃ καὶ λαὸν ἐρύκῃ κω, ▪ Ἰλ. Ω. (καὶ ἀνάφορ. πρὸς τὸ Ἕως) ▪ Δεδέχθω τέως ἕως ἂν ἐκτίσῃ. ▪ Δημ. ▪ Ἕως ἐγὼ περὶ κεῖνα... ἠλώμην, τείως μοι ἀδελφειὸν ἄλλος ἔπεφνεν, ▪ Ὀδ. Δ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ (ἢ πιθανώτ. ἐλλ.) τοῦ Ἕως. ▪ Ἦ δὲ, τέως μὲν ὁ Ἄρκ. ἐν τῇ Β. διαιτᾶτο, εἶχε αὐτὴ τοῦ παιδὸς τὰ γέρεα· ἐπεὶ δὲ κτλ., ▪ Ἡρ. ▪ Τέως μὲν ἐρώμενος ἦ τις, οὐδὲν ἐπαισθάνεται τῶν καθ' ἕκαστα σαθρῶν· ἐπὰν δὲ ἀῤῥώστημά τι συμβῇ, πάντα κινεῖται, ▪ Δημ.

Τῇ, Π. τοῦ (ἀχρ.) Τάω, λάβε, πάρε, πιάσε, (Γαλλ.) tenez. ▪ Τῇ τόδε φάρμακον, ▪ Ὀδ. Κ. ▪ Τῇ, πίε οἶνον, ▪ Ὀδ. Ι.

Τῇ, δοτ. θηλ. τοῦ Ὑ. 2) Π. Ἰων. ἀντὶ Ἧ, δοτ. θηλ. τοῦ Ὅς. ‖ (συχν. ἐλλ. ἀντὶ) ἐπίῤ. (Τοπ.) ἐδῶ· ἐκεῖ· ἢ (Τρπ.) οὕτως. ▪ Τῇ.. ᾗ, ▪ Στρεφομένῳ γὰρ τοῦ σώματος ἢ τῇ ἢ τῇ, ▪ Ἱππκρ. (ἴδε Ὅ). ‖. (ἐπαναλ.) ▪ Τῇ μὲν... τῇ δὲ, ▪ ἔνθεν μὲν, ἔνθεν δὲ, ἢ· ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ· κατά τι μέν, κατά τι δέ. ▪ Καὶ Σωκράτης, τῇ μὲν ὀρθῶς ἐζήτει, τῇ δ' ἡμάρτανεν, ▪ Ἄρστ.

Τήβεννα [Τήμενος κυρ. ὄν.], ης (ἡ). εἶδ. χλαμύδος (ἐπανωφορίου) τῶν πλουσίων τῆς Ἀργολ., (ὀθ. συνήθ.) ἡ loga ἢ toga praetexta τῶν Ῥωμ. τὴν ὁπ. ἐφόρουν ἐξερχόμενοι τῆς οἰκίας.

Τηβέννειος (ὁ, ἡ) καὶ

Τηβεννικός, ἡ, όν. Ὁ τῆς τηβέννης. ▪ Ἐσθὴς—, ▪ Στρ., ἡ Τήβεννος.

Τηβεννίς, ίδος καὶ

Τήβεννος (ἡ), = Τήβεννα.

Τηβεννοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ τήβεννον, εἶμαι.

Τηβεννοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν τήβεννα.

Τηγανίζω, Μ. ίσω. Ψήνω ἢ Τσιγαρίζω εἰς τὸ τήγανον.

Τηγάνιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Τήγανον, τηγανάκι.

Τηγανισμός (ὁ), τὸ τηγανίζειν ἢ τηγανίζεσθαι, τηγάνισμα, τσιγάρισμα.

Τηγανιστός, ἡ, όν. Ψημένος εἰς τὸ τήγανον, τηγανητός, τηγανισμένος.

Τηγανίτης, ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) Ψημένος εἰς τὸ τηγάνι, (καιν.) τηγανήτα.

Τήγανον (τό), [τήκω]. τηγάνι.

†Τήγανος (ὁ), = Τήγανον. 2) (ναυτ.) σκάφος μαῦρος.

Τῆγμα (τό), [τήκω]. πρᾶγμα λυωμένου (ἀναλυμένον).

Τῇδε, δοτ. τοῦ Ὅδε. ‖. (ἐλλ. τοῦ Ὁδῷ ἢ Μεθόδῳ), ἐπίῤ. (Τοπ.) ἐνθάδε, ἢ (Τρπ.) οὕτω. ▪ Τῇδ' ὑπὸ τὰν κότινον καθίξας, ▪ Θκρ. ▪ Τῇδε κἀκεῖσε, ▪ Δξ., ἐδῶθε-κεῖθε. ▪ Σὺ τῇδε κρίνεις, κεἰνῳ δ' ἐγὼ, ▪ Εὐρ. ▪ Πάντες οἱ τῇδε, ▪ Πλάτ.

†Τῇδες, Ζ. Τῆτες.

Τῇδι, ἐπίῤ. Ἀττ. ἀντὶ Τῇδε.

Τηθαλλαδοῦς καὶ †Τηθαλλαδοῦς, οῦ καὶ

Τεθέλης [τηθή], ου (ὁ), Κωμ. ὁ (ἄλλ.) Μαμμόθρεπτος, (ἐπιμ.) χαϊδεμένος, κανακάρης· (ὅθεν συνήθ.) εὐήθης, μαμμάκουθος, (Γαλλ.) enfant gâté.

;Τηθεύω, Μ. εὐσω, = Τιτθεύω, [ἐκ τοῦ

Τήθη (ἡ), = Τιτθη, βυζάστρα, παραμάνα. 2) ἡ μήτηρ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός, (κοιν. εἰς τὴν Ἑλλ.) κυρὰ, (γ

Τερπ.) γραῖα, (ὡς τιμητ. προσφών.) κάθε γερόντισσα, (παρδλ.) Μαῖα.
†Τήθη, έων (τὰ), πλθ. τοῦ Τῆθος.
†Τηθία (ἡ). = Τηθίς. Ζ; (ὡς τιμητ. προσφών.) κάθε γερόντισσα, (κοιν.) θειά.
†Τηθίδιος (ἡ), Γλσ. = Τηθία (ἡ).
Τηθίς [τήθη], ίδος (ἡ). θεία πρὸς πατρὸς ἢ πρὸς μητρός.
Τῆθος [τηθή, τιτθός], ους-ους (τό), εἶδ. θαλασσ. (μαλακοδέρμα), (κοιν.) φοῦσκα, (καὶ εἰς τὴν Κωνσταντινούπλ.) σβούρδουκλος.
†Τήθυα (τὰ), = Τήθεα, πλθ. τοῦ Τῆθος, ἢ Ζ; = Στήθεα, μέρη βαλτώδη, τενάγη.
†Τηθυνέκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τῆθος (†τήθυον).
Τηθύς [τήθη], ύος (ἡ), Π. ἡ γῆ ἢ (μτγν.) ἡ θάλασσα, (κατὰ τὴν μυθολογ.) γυνὴ τοῦ Ὠκεανοῦ (• Ὃς γαῖαν δίνησιν πέριξ ἔχει ἀμφιελίξας, α), (συγχ. τῷ Θέτις).
Τηκεδανός, ἡ, όν, Π. ὁ τηκόμενος (λυόμενος) εὐκόλως, εὔτηκτος, εὔφθαρτος, ἐπίκηρος.
†Τηκεδονικός, ἡ, όν. Τηκεδόνος ἐμποιητικός, φθαρτικός.
Τηκεδών, όνος (ἡ), = Τῆξις. λυώσιμον· (μτγν.) φθίσις, μαρασμός, †κτικιόν· (ἰατρ.) διαλυτικὸν τῶν ἐμφράξεων ἢ τοῦ περιττοῦ πάχους, Τηκτικόν.
†Τηκόλιθος (ὁ), (νλγ.), εἶδος λίθου (τῆς Ἰουδ.) ὁ ὁπ. ἐφημίζετο ὡς τηκτικὸς τῆς ἐν τῇ κύστει πέτρας.
Τηκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ τήκειν, διαλυτικός.
Τηκτός, ἡ, όν. Λυωμένος ἢ, Δυνάμενος νὰ λειωθῇ, ἐπιδεκτικὸς τήξεως.
Τήκω [συγγ. τῷ τέγγω], Μ. τήξω (μσ. πρκ. ἀντὶ πθ. ἐνεργ. Τέτηκα, ἀόρ. πθ. Ἐτάκην). Διώνω, χωνεύω, ἀναλύω· (συνεκδχ.) ῥθείρω, μαραίνω· (πρπ.) κατατήκω. • Κηρὸν—, • Θκρ. (καὶ πθ.). • Ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός, • Γρφ. (καὶ τρπ.) • Ζηλοῖ με καὶ τήκεται, • Θκρ. • Ἐτήκεθ' ὑπ' ἔρωτος, • αὐτ. • Τηκόμενος νόσῳ, • Ἡρ. (ἢ μσ. αὐτπθ.) • Εἴκαζον τατηκέναι τὴν χιόνα, καὶ ἐτετήκεις, • Ξεν. • Κλαίουσα τέτηκα, • Ἰλ. Γ
Τηλαυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέγγω (λάμπω) μακρόθεν ἢ μακράν, εἶμαι τηλαυγής.
Τηλαύγημα (τὸ). τὸ μακρὰν ἢ μακρόθεν λάμπον φέγγος. Ζ; (Γρφ.) λεύκωμα τοῦ ὄμματος (τὸ πρῶτον σύμπτωμα τῆς λέπρας).
Τηλαυγής [τῆλε, αὐγή], ές (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων (φέγγων) μακρὰν ἢ μακρόθεν. • Ἀκτίς (καὶ μτγμ. • Φήμη)—, • Ἀρχφ., Πίνδ. • Τηλαυγέστερον ἀρᾷν, • Διόδ., καθαρώτερον καὶ μακρύτερον.
Τηλαυγησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τηλαυγέω, ἡ μακρὰν ἢ μακρόθεν φθάνουσα λάμψις, ἀστραπή.
†Τηλαυγῶς, ἐπίρ. Μὲ τηλαυγὲς φέγγος, ἴδε Τηλαυγής).
Τῆλε [; Περσ. ντεὐλ], ἐπίρ. Π. μακράν· μακρόθεν. • Τῆλε βάλειν, • Ἰλ. Γ. • Τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης, • Ἰλ. Β. (καὶ ὑπερθ.) • Τῆλιστα ὄπωπεν, • Ὀπτ., (ἴδε ἢ Τηλοῦ).
Τηλεβαθής, ές (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ βαθύς· (καὶ κατὰ πλειοτ. ἀφῆδ.) μακρὰν (δηλ. πλησίον τοῦ ἀγγιαλοῦ) βαθύς, (ἀντιθ τοῦ Ἀγχιβαθής).
†Τηλεβάς ου (ὁ), Π. ὁ βοῶν καὶ ἀκουόμενος μακρὰν, μεγαλόφωνος· (καὶ μτφορ.) ἐξακουστὴς, περίφημος.
†Τηλεβολέω-ῶ, Μ. Ν. ήσω, (νλγ.). Ῥίπτω (Τινάζω) τι μακρὰν, εἶμαι=
Τηλεβόλος (ὁ, ἡ), Π. [τῆλε, βάλλω]. (παροξ.) ὁ ῥίπτων καὶ κτυπῶν (ἢ πρωπαροξ. ῥιπτάμενος) μακρόθεν ἢ μακράν. • Τηλεβόλα (ἐνν. ὅπλα), • Στρ., τὰ σφενδονιζόμενα ἢ ἀκοντιζόμενα μακρόθεν, (Γαλλ.) **projectiles**, (ἀντιθ. τῷ Ἀγχέμαχα).
;Τηλέγονος (ὁ, ἡ), = Τηλύγετος.
;Τηλεδανός, ἡ, όν, Π. [τῆλε]. ὁ ἐπὶ πολὺ διαρκῶν, χρόνιος.
Τηλεδαπός, ἡ, όν, Π. [τῆλε, †δᾶπος]. ὁ μακρὰν κείμενος ἢ ἀπὸ μακρυνὸν τόπον ἐρχόμενος, (ἐν γέν.) ἀλλοδαπός. • Νῆσος (• Ξένος)—, • Ὀμ.
Τηλεθάω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Θάλλω, ἀκμάζω (κυρ. καὶ μτφορ.). • Ὕλη (• Σκίτη) τηλεθοῶσα, • Ὀμ., εὐθαλής, φυντωτή. • Ἔρνος (• Δένδρον) τηλεθάον, • αὐτ. • Παῖδες τηλεθάοντες, • αὐτ. (καὶ δοτ.) • Ἄνθεσι τηλεθάων, • αὐτ.
Τηλέθοος (ὁ, ἡ), Π. [τῆλε, θρόος], = Τηλεδαὴς ἢ=
Τηλέκλειτος, (ὁ, ἡ), Π. [τ. κλειτός], τοῦ ὁπ. ἡ φήμη ἐκτείνεται μακράν, ἐξακουστός, περίφημος, (συγχ. τῷ
Τηλέκλητος (ὁ, ἡ), Π. [τ. καλέω]. ὁ προσκληθεὶς ἢ ἐλθὼν μακρόθεν, (συγχ. τῷ
Τηλέκλυτὸς (ὁ, ἡ), Π. [τ. κλύω], = Τηλέκλειτός.
†Τηλεμάχος (ὁ, ἡ), (Ἀξφν.), = Τηλεβόλος.
Τηλέπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. [τ. πλάζομαι]. ὁ πλανώμενος (περιπλανώμενος) μακρὰν (εἰς μακρυνοὺς τόπους), πολυπλάνητος.
Τηλέπομπος (ὁ, ἡ), Π. [τ. πέμπω]. ὁ στελλόμενος (φθάνων) μακράν. • Φάος —, • Αἰσχλ., τὸ τηλαυγές.
Τηλέπορος (ὁ, ἡ), Π. [τ. πείρω]. ὁ περνῶν (ἐκτεινόμενος) μακράν, (ἐν γέν.) μακρός, ἐκτεταμένος, ἢ· μακρυνός (ζ). • Διμὴν (• Ἀτραπιτός)—, • Νόνν. • Τηλέπορον βῆμα, • Ἀρχφ., φωνὴ διαπεραστική, (παρδλ.) διάτορος.
Τηλέπυλος (ὁ, ἡ), Π. (πόλις) τῆς ὁπ. αἱ πύλαι κεῖνται μακρὰν ἀλλήλων ἢ ἐκτείνονται εἰς ὕψος ἢ πλάτος, (ἐν γέν.) μεγάλη, εὐρύχωρος.
Τηλεσίφαντος (ὁ, ἡ), Π. = Τηλεφανής.
Τηλεσκάκος (ὁ, ἡ), Π. [τ. σκοπέω]. (παροξ.) ὁ βλέπων (καὶ προπαροξ. βλεπόμενος) μακρὰν ἢ μακρόθεν. • Ὄμμα τηλεσκόπον, • Ἀρχφ. • Αὐγὴ τηλέσκοπος, • Ἠσ., = τῷ
Τηλεφανής, ές ἢ
Τηλέφαντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φαινόμενος (καὶ μτγμ. ἢ καταχρ. ἀκουόμενος) μακρόθεν ἢ μακράν. • Ἠχὼ—, • Ἐπιγρ. • Μέγαν τύμβον χεύαμεν, ἀκτῇ ἐπὶ προὔχούσῃ, ὥς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη, • Ὀδ. Ω.
Τηλεφεγγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέγγων μακρόθεν ἢ μακράν.
Τηλέφιλον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸν καρπὸν τῶν φύλλων τοῦ ὁπ. ἐμάντευον ἂν ἠγαπῶντο ἀπὸ τοὺς φίλους των), (ἄλλ.) Πλαταγώνιον· (κατά τινας = τῷ
Τηλέφιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ Τηλέφου τοῦ ἥρωος). (ἄλλ.) Ἀειζῶον (τὸ ἄγριον), (Λτν.) illecebra ἢ sedum stellatum.
Τηλέχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [τ. χθών]. ὁ μακρὰν (εἰς μακρυνοὺς τόπους) κείμενος, μακρυνός. • Γαῖα—, • Ὀππ.
Τηλία (ἡ), [τίλλω]. ὁ γύρος τοῦ κοσκίνου· τὸ κόσκινον. • Εἰ τυγχάνει γ' ὁ δακτύλιος ὢν τηλία, • Ἀρχφ. 2) (συγνότ.) ἡ τετράγωνος σανὶς ὅπου οἱ ἀρτοπῶλαι ἐκθέτουν ἢ πλάθουν(ζ) τοὺς ἄρτους των, (Τουρκοβρβ.) ὁ ταβλᾶς ἢ τὸ τεζγκιάχι τῶν ψωμάδων. • Ἐψηφίσαντο μὴ ἀπελαύνειν αὐτὸν (τὸν ἱερὸν τῆς Ἀθην. ἡμίεννον) τοὺς σιτοπώλας ἀπὸ τῶν τηλιῶν, • Ἀρχτ., (ὅθ. ῥήτωρ τις ὠνόμαζε τὴν Σηστόν) • Τηλίαν τοῦ Περσικοῦ, • αὐτ. (διὰ τὴν σιτοπομπείαν). 3) τὸ σανίδι (ἢ τεζγκιάχι) ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἔπαιζαν τοὺς κύβους (καθὼς τώρα τὸ μπιλλιάρδον) ἢ ἔβαλλον μὲ στοίχημα τοὺς ἀλεκτρυόνας νὰ παλαιδουν (ἐν γέν.) κυβευτήριον. • Ἐκ παιδὸς ἐν τηλίᾳ καὶ κύβοις καὶ καπηλείοις καλινδηθείς, • Συν. (καὶ ἁπλ.) • Τῶν ἀπὸ τῆς τηλίας νεανίσκων τινά, • Ἀλκ.
4) τὸ σκέπασμα τῆς καπνοδόχης, (Ἀρχφ. Σφ. 147).
Τηλίκος [τᾶλις ἢ ἠλίκος], η, ον. Τόσος (κυρ. νέος ἢ μικρὸς) τὴν ἡλικίαν ἢ τὸ μέγεθος ὅσος. • Οὔ τί σε χρὴ νηπιάας ἔχεεν, ἐπεὶ οὐκέτι τηλίκος ἐσσί, • Ὀμ. • Τηλίκον ἐλεφάντων ἔμβρυον, ἡλίκον μόσχος ἐστίν, • Ἀρχτ. • Σὺ ἐμοῦ σοφώτερος εἶ, τηλικοῦτος ὄντος τηλίκος ὢν, • Πλάτ., σὺ τόσον νέος ἐμοῦ τόσον προβεβηκότος. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) • Οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμί, ὥστε κτλ., • Ὀδ. Ρ., τόσον νέος, ὥστε, μένων, νά. • Μή μ' ἀδίδασκ' οὐ τὸ τηλίκος εἰμὶ μαθεῖν, • Θγν. • Οὔ κε τοσόν δε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὕροις· ἐπεὶ σὺ μάλα τηλίκα βόσκει, • Θκρ., (παρδλ. Ἡλίκος ἢ Τηλίκος).
Τηλικάδε, ήδε, όνδε, = Τηλίκος ἡ=
Τηλικαῦτος [τηλίκος], αὐτη, αὖτο καὶ (Ἀττ.) οὖτον. Τόσον μέγας ἢ (σπνγ.) μικρὸς τὴν ἡλικίαν. • Λέγων ὅτι ὑπὲρ 40 ἔτη ἀφ' ἧβης εἴη, καὶ ὅτι τοῖς τηλικούτοις οὐκέτι ἀνάγκη εἴη τῆς ἐαυτῶν ἔξω στρατεύεσθαι, • Ξεν. • Καὶ ἡμεῖς τηλικοῦτοι ὄντες (λέγει ὁ γέρων Περικλ. πρὸς τὸν Ἀλκιβ.), δεινοὶ τὰ τοιαῦτα ἦμεν, • αὐτ., ὅταν ἥμεθα εἰς τὴν ἡλικίαν σου. • Ὃς, τηλικοσδ' ὤν, κἀπὶ τέρμ' ἦκων βίου, οὐκ ἠθέλησας εὖ' ἐτόλμησας θανεῖν τοῦ πρὸ παιδός, • Εὐρ. • Οἱ τηλικοῖδε καὶ δοξάζομεθα δὴ φρονεῖν πρὸς ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν φύσιν, • Γργ. ‖. (τὰ εἰδ.) Τηλικοῦτον, ἐπίρ. Τόσον δυνατόν
Τηλικουτοσί, αυτηί, ουτοί, [illegible] ἐπέκτ.) ἀντὶ Τηλικοῦτος.
Τήλινος, η, ον. Κατεσκευασμέ[illegible] ἐκ (ἢ ἀπὸ) τῆλιν.

Τῆλις, εως ἡ ιδος (ῑ̆), εἶδ. φυτ. (ἕλλο- δασπέρμου), (ἄλλ.) Αἰγόκερας καὶ Βούκερας, (καὶ κοιν.) μοσχοείτι-σίταρον), (ᾧ ἄλλ.) τιντιλίνα, (Γαλλ.) fenugrec.

Τήλιστον ᾧ Τήλιστα, Π. πολλὰ μακράν, ἐπὶ μήκιζον, [ἐκ τοῦ

Τήλιτος, η, ον, Π. (απν.) ὑπερθ. ἐκ τοῦ Τῆλε, πολλὰ μακρυνός, ἀπώτατος.

Τηλίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) ἐσκευασμένος μὲ τῆλιν.

Τηλόθε καὶ (πρὸ συμφ.) Τηλόθεν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Μακρόθεν.

Τηλόθι, ἐπίρ. Π. = Τηλοῦ, μακράν. «Τηλόθι πάτρης, » Ὅμ.

†Τηλοῖ, ἐπίρ. Γλσ. ἀντὶ Τηλοῦ, Τηλοσε.

Τηλοπέτης, εος (ὁ, ἡ), ὁ τηλοῦ (μακρὰν) ἱπτάμενος.

Τηλόσε, ἐπίῤ. Π. μακράν, εἰς μακρυνὸν μέρος, εἰς μακρὰν ἀπόστασιν.

Τηλοτάτω, ἐπίρ. Π. ὑπερθ. τοῦ Τῆλε, πολλὰ (ὅσον ἐνδέχεται) μακράν.

Τηλότερος, α, ον, Π. συγκρ. ἐκ τοῦ Τῆλε, πλέον μεμακρυσμένος, μακρυνότερος, (ὀθ.

Τηλοτέρω, ἐπίῤ. Π. συγκρ. τοῦ Τῆλε, πλέον μακράν, ἀπωτέρω, μακρύτερα.

Τηλοῦ, ἐπίρ. Π. = Τῆλε, τηλόθι, μακράν. (μὲ γεν.) « Τηλοῦ Ἀχαιΐδος αἴης, » Ὅμ. (καὶ μετὰ τῆς Ἀπό) « Τηλοῦ ἀπὸ θεῶν τ' ἀνθρώπων, » Ἡσ. (καὶ ἐπὶ χρ.) «Οὐδέ τι τηλοῦ, » Ὀππ., μετ' οὐ πολύ, οὐκ ἐς μακράν.

Τηλουρὸς ἢ Τηλοῦρος (ὁ, ἡ), Π. [τῆλε, οὖρος]. ὁ μακρὰν κείμενος, μακρυνός, μεμακρυσμένος.

Τηλύγετος, η, ον, Π. [τῆλε, γίνομαι]. ὁ γεννηθεὶς ἐξώρας (περὶ τὸ γῆρας τῶν γονέων του) ἢ τελευταῖος, (ἐπμ.) νέος ἢ, χαϊδεμένος· (ἐνίοτε) μονογενὴς (ὃν καὶ ἔχῃ καὶ ἄλλ. ἀδελφὰς ἢ [ἐπὶ θυγατρ.] ἀδελφούς), (ἐν γέν.) πολλὰ ἀγαπητός. « Φαίνοπος υἱέ, ἄμρα τηλυγέτω, » Ἰλ. Ε. « Οὐκ ἰδομενῆϊ φόβος λάβε, τηλύγετον ὥς, ἀλλ' ἔμεινεν, » Ἰλ. Ν., ὡς ἂν παιδὶ (χαϊδεμένον). 2) (μτγν.) μακρὰν κείμενος, μακρυνός, μεμακρυσμένος. « Τηλυγέτων ὑπερβορέων, » Ἐπιγρ. (καὶ μὲ γεν. προθ.) «Τηλύγετον χθονὸς ἀπὸ πατρίδος, » Εὐρ.

Τηλῶπις, ιδος (ἡ), Π. θηλ.

†Τηλωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [τῆλε, †ὤψ]. ὁ μακρόθεν φαινόμενος (καὶ ἐπὶ φων. ἀκουόμενος), (ἐν γέν.) μεμακρυσμένος.

Τημέλεια (ἡ), φροντὶς, περιποίησις, ἐπιμέλεια, [ἐκ τοῦ

Τημελέω-ῶ [τημελὴς], Μ. ήσω. Συγκρίζω, περιποιοῦμαι, ἐπιμελοῦμαι, νοσέζομαι.

†Τημέλη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Τημέλεια.

Τημελὴς [μέλω], ές (ὁ, ἡ). φροντιστικὸς, ἐπιμελὴς, θεραπευτικὸς, ἄσκνος.

Τημελίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τημέλεια.

†Τημελουχεω-ῶ, Μ. ήσω, νλγ. ἀντὶ Τημελέω, [ὅθεν

†Τημελούχημα (τὸ), τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀτιμελείας (τῆς τημελουχήσεως), (παρόλ.) Μέλημα.

†Τημελούχησις, εως (ἡ). νλγ. ἀντὶ Τημέλεια.

†Τημελοῦχος (ὁ, ἡ), νλγ. ἀντὶ Τημελὴς.

Τήμερα καὶ

Τήμερον, Ἀττ. ἀντὶ Σήμερον.

Τήμῑ, Ἀττ. κατὰ κρᾶ. ἀντὶ τῇ Ἐμῇ.

Τῆμος [ῆμος]. ἐπίῤ. Π. τότε· (πάντοτε σχεδὸν μετὰ τὸ Ἦμος ἢ τὸ Ὅτε) « Ἦμος . . . , τῆμος, » Ὅμ., Ἡσ., (καὶ προθετ.) « Ἐς τῆμος, » Ὀδ. Π., ἕως τότε. 2) (εἰς τὸν Ἀπόλλ.) ἀντὶ Τῶρᾳ, σήμερον.

Τήμοσθε καὶ

Τημοῦτος, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Τῆμος.

Τήν, αἰτ. θηλ. τοῦ Ὁ. 2) Π. ἀντὶ Ἥν, αἰτ. θηλ. τοῦ Ὅς, ἡ Ταύτην, αἰτ. θηλ. τοῦ Οὗτος.

Τηνάλλως, ἐπίῤ. (ἀντὶ) Τὴν ἄλλως (ἐννν. ἄγουσαν ὁδόν), εἰς μάτην, χωρὶς λόγον, ὅπως τύχῃ. (εἰς τὸν Ἀρχφ. φέρεται πλῆρες) « Ἀπολούμεθ', ἄλλως τὴν ὁδὸν προφερομένω, » Ὀρν. Φ. εἰς δὲ τὸν Πλάτ. ἐλλειπτικῶς μέν, ἀλλὰ διηρημένως. « Καὶ οἱ ἀγῶνες οὐδέποτε τὴν ἄλλως, ἀλλ' ἀεὶ τὴν περὶ αὐτοῦ, » Θεαιτ. (σελ. 172).

Τηνεῖ, ἐπίῤ. Δ. ἀντὶ Ἐκεῖ.

Τήνελλα, φωνὴ μιμητικὴ τοῦ ἤχου τοῦ αὐλοῦ ἢ τῆς κιθάρας, (καθὼς τώρα λέγομεν) τραλαλά, (ἐχρησίμευεν ὡς ἐπῳδὸς [refrain] τῶν ἐπινικίων ᾠδῶν), (ὀθ.

Τήνελος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Νικητὴς, (κατὰ λέξ.) ᾄδων ἐπινίκια.

†Τηνεσμὸς, Τηνεσμώδης, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τεινεσμὸς, -ώδης.

Τηνίκα [ἡνίκα], ἐπίῤ. Χρν. κατ' αὐτὴν τὴν ἢ εἰς τοιαύτην (προσδιωρισμένην τινὰ) ὥραν. « Τί τηνικάδε ἀφῖξαι; » Πλάτ., τί ἦλθες τέτοιαν ὥραν;

Τηνικαῦτα, ἐπίῤ. Χρν. κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, τότε.

Τηνόθεν, ἐπίῤ. Δ. ἀντὶ Ἐκεῖθεν καὶ

Τηνόθι, ἐπίῤ. Δ. ἀντὶ Ἐκεῖ, [ἐκ τοῦ

Τῆνος, α, ο, Δ. ἀντὶ Ἐκεῖνος.

†Τῆντεα, κατὰ κρᾶ. ἀντὶ Τὰ ἔνεα.

Τηνῶθε(θεν), ἐπίῤ. Δ. ἀντὶ Τηνόθεν, ἐκεῖθεν.

Τηξικελὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ τήκων (μαραίνων) τὰ μέλη. « Νόσος—, » Ἐπιγρ.

Τηξίπαθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τήκων διὰ τοῦ πάθους (τῆς ἐπιθυμίας). « Ἔρως—, » Κρτ.

Τῆξις, εως (ἡ), τὸ τήκειν ἢ τήκεσθαι, λυώσιμον, μαρασμὸς, φθίσις.

Τῆπερ, Π. ἀντὶ Ἦπερ, ὅστ. θηλ. τοῦ Ὅσπερ. ‖. [ἀλλ. τοῦ Ὀξῶ ἢ Μελόδῳ], ἐπίῤ. Ὅπου, ἢ Καθὼς Ὅθιν.

Τηρέω-ῶ [τηρὸς], Μ. ήσω. Κυτάζω, παραττρῶ· φρουρῶ, φυλάττω· καιροφυλακτῶ, προσμένω, παραφυλάττω (μσ.) φυλάττομαι, προσέχω, (κοιν.) τηρῶ. « Τήρησον τοὶ τὰν καλλίστραν, » Θκρ. « Καὶ καθήμενοι ἐτήρουν αὐτὸν ἐκεῖ, » Γρφ. « Πόλιν (« Δώματα) τηρεῖν, » Πινδ., Ὅμ. « Οὐ καλῶς τηροῦσι τοὺς κύνας, » Ξεν. « Τετήρηκας τὸν καλὸν οἶνον ἕως ἄρτι. » Γρφ. « Σεαυτὸν ἄγνὼν τήρει, » αὐτ. « Τηρεῖν τοὺς καιρούς, » Γρφ. « Τηρεῖν εἰρήνην (ἀρετὴν), » Δημ., Πλ. « Τήρησον τὰς ἐντολάς, » Γρφ. (καὶ μσ.) « Τηροῦ μὴ λάθῃς ὑπώπια, » Ἀρχφ. (ᾧ ἀντὶ πθ.) « Ἐφ' ᾧ φυλακῇ τῇ μετρίᾳ τηρήσονται, » Θκ.

Τηρήμων, ονος (ὁ), Π. τηρητὴς, φύλαξ.

Τηρησείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Τήρησις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ Τηρέω, φύλαξις, προφύλαξις· παραφύλαξις· παρατήρησις· φυλακὴ, κράτησις. « Ἔθετο αὐτοὺς ἐν τηρήσει δημοσίᾳ, » Γρφ.

Τηρητὴς, οῦ (ὁ). ὁ τηρῶν (παρατηρῶν κτλ.), φύλαξ.

Τηρητικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ φυλάττειν (παρατηρεῖν, παραφυλάττειν κτλ.). 2) (πθ.) τὸν ὁπ. πρέπει νὰ φυλάττῃ (νὰ παρατηρῇ) τις.

Τηρὸς (ὁ), Π. [συγγ. τῷ Τέρας], φύλαξ, φρουρὸς, τηρητὴς, (μὲ γεν.).

Τῆς ἡ Τῆσι, Ἰων. ἀντὶ Ταῖς ἡ Αἷς, δοτ. θηλ. πλθ. τοῦ Ὅ ἢ Ὅς.

Τητάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [τῆτας]. στερῶ (ᾧ πθ.) στεροῦμαι (εἶμαι στερημένος) τινος, « Φιλῶν (« Φρενῶν)— , » Πινδ., Πλάτ. « Οἱ γὰρ θανόντες χαρμάτων τητώμεθα, » Εὐρ.

†Τήτειος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Τήτινος, [ἐκ τοῦ

Τῆτες [τό, ἔτος], ἐπίῤ. Χρν. Ἐφέτος, τοῦτο τὸ ἔτος· (ἐνίοτε) τώρᾳ, σήμερον, « Ἦ τῆτες ἡμέρα, » Δξ., ἡ σημερινή.

†Τήτη (ἡ), Γλσ. = Τῆτος.

†Τήτινος ἢ (ὀρθότ.) Τητινὸς [τῆτες], ἡ ἢ η, ὀν ἢ ον, (Δξρν.). Ὁ τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους, ἐφετινός.

†Τῆτος [συγγ. τῷ Θής], εος-ους (τὸ), « Χῆτος, σπάνις, στέρησις, ἔλλειψις.

Τηΰσιος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ταΰσιος- Αὔσιος, καῦφος, μάταιος, χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Τηϋσίως, ἐπίῤ. Π. εἰς μάτην.

Τί; ἡ (ἐγκλιτ.) Τι καὶ Τι, αὐδ. τοῦ Τίς; ἢ Τις.

Τιάρα (ἡ), [Περσ.], εἶδ. φορέματος τῆς κεφαλῆς (Τουρκ. σαρίκι ἢ μπερέτα) τῶν Περσῶν. « Τὴν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τιάραν βασιλεῖ μόνῳ ἔξεστιν ὀρθὴν ἔχειν, » Ξεν. (παρβλ. Κίδαρις).

†Τιάρας, ου (ὁ) καὶ

†Τιάρις, ιδος (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Τιάρα.

Τιαρόδεσμον (τὸ), τὸ δέσιμον τῆς τιάρας.

Τιαροειδὴς, ές (ὁ, ἡ), ὁ ἐν εἴδει τιάρας.

Τιαραφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φορῶν τιάραν.

Τιδήν, ῆνος καὶ Τιδηνὰς, οῦ (ὁ), [συγγ. τῷ Ἰδάνω]. λέβης, τρίπους.

Τιγγάβαρι (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Κιννάβαρι, (ὀθ.

Τιγγαβάρινος, η, ον, Ἀττ. ἀντὶ Κινναβάρινος.

Τίγρις, ιος καὶ ιδος (ἡ καὶ σπανν. ὁ), (ἡ αἰτ. Τίγριν), εἶδ. ζώου (θηρίου) τετραπόδου μὲ σχῆμα γάτου (ἀσυγκρίτως μεγαλήτερον) καὶ ραβδωτὸν δέρμα.

Τιγροειδὴς, ές (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) τίγριδος, παρδαλὸς ὡς ἐν τὴν τίγριν, (Γαλλ.) tigré.

Τίεσκον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔτιον, παρτ. τοῦ Τίω.

Τίζω (χωρὶς ἄλλ. χρν.), Κωμ. Δίγω (Ἐρωτῶ) συχνὰ τί; εἰ;

Τιὴ ἢ Τίη; Π. ἀντὶ Τί; διατί; ‖. « Τίη τοι δύ; (ἢ) Τιητιδή; » Ἀττ., τί τάχα; διατί δρά γε;

Τιήρης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Τιάρας.

Τιθαιβώσω (χωρὶς ἄλλ. χρν.), Π. [τιθαίνω, βόσκω]. (κυρ. ἐπὶ μελισσῶν) Κηροποιῶ.

νεοττοκαιοῦμαι· (ἐπὶ ὄρν(θ.) κλωσσῶ· (ἐν γέν.) ἀνατρέφω, ἐπιμελοῦμαι.

Τιθαίνω, Μ. ανῶ, Π. [τιθήμ. ερέω, βυζάνω.

Τιθάνα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Τιθήνη.

Τιθάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Τιθασσάς, ἥμερη. «Ὄρνις —, « Ἐπγρ., ἡ αἰχμακὴ, ἡ κλῶσσα.

Τιθασεία, **Τιθασεύω**, **Τιθασός**, κτλ., Π. ἡ Ἀττ. ἀντὶ Τιθασσεία κτλ.

Τιθασσεία (ἡ), τὸ τιθασσεύειν ἢ τιθασσεύεσθαι, ἡμέρωμα (ζώου ἢ φυτοῦ).

Τιθάσσευμα (τὸ). μέσον πρὸς τιθάσσευσιν (ἡμέρευσιν).

Τιθάσσευσις, εως (ἡ), = **Τιθασσεία**.

Τιθασσευτήρ, Π. ἀντὶ

Τιθασσευτής, οῦ (ὁ). ὁ τιθασσεύων (ἡμερόνων) ζῶα· (μτφορ.) κόλαξ, θελκαστής.

Τιθασσευτικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ τιθασσεύειν (ἡμερόνειν) ἢ τιθασσεύεσθαι, ἐπιδεκτικὸς τιθασσεύσεως. «Τὰ δὲ πρᾶα καὶ τιθασσευτικά, οἷον ἐλέφας, « Ἀρχ.

Τιθασσευτός, ή, όν. Ἡμερωμένος ἢ δυνάμενος νὰ ἡμερωθῇ, ἐπιδεκτικὸς τιθασσεύσεως.

Τιθασσεύτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Τιθασσευτής.

Τιθασσεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τὸ ἄγριον (ζῶον ἢ φυτὸν) ἥμερον, ἡμερόνω (κυρ. καὶ μτνμ.). « Ἐπεὶ ἠδὴ μοι χειροήθης ἦν (ἡ νεόγαμος γυνὴ), καὶ ἐτιθασσεύετο, ὥστε διαλέγεσθαι, « Ξεν., [ἐκ τοῦ

Τιθασσὸς ἡ (σπν. ἡ ἀμφ.) **Τιθάσσος** (ὁ, ἡ), [τιθήμ]. ἥμερος· (ἐπὶ ζ.) χειροήθης, εἰκιακός· (ἐπὶ φυτ.) ἡμερωμένος διὰ τῆς καλλιεργείας· (ἐπὶ ἀνθρ.) πρᾶος, εὐάγωγος.

Τιθασσοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων τιθασσὰ (ἥμερα) ζῶα (ἰδιαιτ.) πτηνὰ (ὄρνίθια, περιστέρια κτλ.).

Τιθάσσω, σπν. ἀντὶ Τιθασσεύω.

Τιθασσῶς, ἐπίρ. Μὲ τιθασσὸν τρόπον, ἥμερα.

Τίθεαι, Ἰων. ἀντὶ Τίθεσαι = Τίθῃ, Β'. ἐν πρσ. τοῦ μσ. ἢ πθ. ᾖ

Τιθέαμεν (ὀθ. τὸ πλθ. γ'. **Τιθέασι**), ἀντὶ Τίθεμεν, ἀ. πλθ. τοῦ ἐνεργ. ἐνς. τῆς ὁρς. τοῦ Τίθημι.

Τίθεαται, Ἰων. ἀντὶ Τίθενται.

Τίθει, Ἀττ. ἀντὶ Τίθεται, ἐνστ. τῆς πρστ. ἢ 2) Π. ἀντὶ Ἐτιθεί· ἢ Ἐτίθη, γ'. ἐν πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁριστ. τοῦ Τίθημι.

Τιθέμεν, Π. ἀντὶ Τιθέναι, ἀπαρ. τοῦ Τίθημι.

Τίθεμι, Αἰολ. ἀντὶ Τίθημι.

Τίθεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἔτιθεσαν, γ', πλθ. καὶ

Τιθεσκε, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐτίθει (θη), γ'. ἐν πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Τίθημι.

Τιθευτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Τιθηνός, τροφός.

Τιθεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Τιτθεύω.

[Τιθεω-ῶ), ἄχρ. Π. τύπ. τοῦ Τίθημι, (εὑρηται μόνον τὸ Β'. ἑν. προ. Τιθεῖς καὶ τὸ γ'. Τιθεῖ, καὶ τοῦ παρτ. τὸ γ'. Τιθεῖ καὶ Ἐτίθεε).

Τιθὴ (ἡ), Π. σπν. ἀντὶ Τιτθὴ, τροφός, ἡ 2) ἀντὶ Τιθασσά, ἥμερη. « Ὄρνις—, « Ἀρ., ἡ οἰκιακὴ, ἡ κλῶσσα, (ἴδε Τιθά).

Τιθήμενος, Δ. Π. ἀντὶ Τιθέμενος — Τιθέναι, ἀπαρ. καὶ

Τιθήμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Τιθέμενος, μτχ. μσ. ἡ πθ. τοῦ

Τίθημι (παρτ. Ἐτίθην), Μ. θήσω καὶ πθ. τεθήσομαι· (ἀόρ. Ἔθηκα καὶ μσ. Ἐθηκάμην καὶ [εὐχρηστότ.] Β'. Ἔθην καὶ μσ. Ἐθέμην καὶ πθ. Ἐτέθην, πρκ. Τέθεικα καὶ πθ. Τέθειμαι, καὶ τὸ θετ. Θετέον). (ἐν γέν.) Βάλλω, εποθετῶ, ρίπτω, καταβέτω, ἐναποθέτω κτλ. « Τέρματα —, « Ὅμ. « Τιθέναι ὄρους ἑαυτῷ, « Βασ. (καὶ μσ.) « Ὅριον ἔθου, « Γρφ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. προθετ.) « Χρυσίην ἐς λάρνακα θῆκαν, « Ἰλ. Ω. « Ἐς μέσον θὲς πάλιν, « Θκρ. « Ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο, « αὐτ., (παρβλ. 1ᾠ). « Ὥσσα, μηκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θεῖναι, « αὐτ. «(Ἐνταῦθα) ἔθαπτεν αὐτούς, νομίζων ἐν γῇ φιλίᾳ τιθέναι, « Θκ. « Ὁπηνίκα δεῖ τι θέναι (ἐν τοῖς βόθροις) τὰ φυτά. « Ξεν. (ᾗ ἑλλ.) « Χρήματα μυχῷ ἄντρου θείομεν, « Ὀδ. Ν. (ἡ ἐπιρ.) « Εἰπέ μοι πῶ ἔθηκας αὐτόν, « Γρφ. « Τίθεσαν δὲ θύραζε, « Ὀδ. Χ. « Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέ', ἀλλ' ὁμοῦ, « Ἰλ. Ψ. (καὶ μτν.) « Ἐς δίφρον ἄρνα θῆτο, « Ἰλ. Γ. « Ἐς χεῖρας θήσομαι χέρας, « Εὐρ. (συχν.) « Τίθεμαι τὰ ὅπλα, « φρσ. (Α'.) βάλλω (φορῶ) τὰ ἅρματά μου, ὁπλίζομαι. « Οἵ δὲ πάτοης ἕνεκα ἐς ἄδηριν ἔθεντο ὅπλα, « Ἐπγρ. « Θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισι σίδηρον, « Ἡσ. « Εὖ ἀσπίδα θέσθω, « Ὅμ. « Τὰ ὅπλα εὖ (εἰς τάξιν) τίθεσθε, « Ξεν., καλοῦσάτε τα εἰς τρόπον ὥστε νὰ τὰ ἔχετε αὖθις πρόχειρα. (καὶ Β'.) ἀκοντιζόμενοι κατὰ γῆς τὰ ὅπλα (κυρ. τὴν ἀσπίδα καὶ τὸ κοντάριον) μου καὶ στέκω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἕτοιμος, ῥᾳστοπεδεύω ἔνοπλος. «Ἀπικόμενοι δὲ ἔθεντο πρὸ τοῦ ἱροῦ τὰ ὅπλα ᾗ οἱ μὲν ὑπὲρ τὸ Ἡραῖον ἐστρατοπεδεύοντο. « Ἡρ. « Τοὺς στρατιώτας ἐκέλευσε θέσθαι περὶ τὰ τείχη τὰ ὅπλα, « Ξεν. « Τοὺς μετ' αὐτοῦ θέσθαι κελεύσας τὰς ἀσπίδας, ᾗ αὐτὸς θέμενος, τὰ δὲ ἄλλα ὅπλα ἔχων, κατὰ μέσον στὰς, ἔλεξε, « αὐτ. « Θέσθαι κελεύσας τὰ ὅπλα, καὶ ὀλίγον χρόνον ἀναπαύσας . . τὸ στράτευμα, « αὐτ. « Θέμενος δὲ τὰ ὅπλα ἐσον 3 ἢ 4 σταδ. ἀπὸ τῶν φρουρῶν, ἡσυχίαν ἦγεν, « αὐτ. « Τὰ ὅπλα θεὶς, ἡσύχαζεν· εἶτ' ἀναλαβὼν αὖθις ἐξῆει, « Πλ. (ᾗ δοτ. ἢ αἰτ. πρεθετ. ἐκ δ'.) « Ἀντία (« Ἐναντία) τὰ ὅπλα τιθεσθαί τινι (ἢ) πρός τινα, « αὐτ., ἀντιπαρατάττεσθαι εἰς μάχην. (ᾗ μτνμ.) « Τεθέναι ἐν νῷ (ἐν φρεσί) τινι, « Ὅμ. « Τῷ δ' ἐνὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ, « Ἰλ., τῷ ἐνέπνευσεν εἰς τὸν νοῦν· (ᾗ μσ.) « Ἐν φρεσὶ ξέσθ' ἑκαστος αἰδῶ καὶ νέμεσιν, « Ἰλ. Ν. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Οὐκ ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἐκ λεχέων μ' ἀνεγεῖραι, « Ὀδ. Δ., δὲν σᾶς ἦλθε κατὰ νοῦν, δὲν ἐσταχάσθητε (ἴδε καὶ 13 καὶ παρβλ. βάλλω). 2) (ἰδιαιτ.) προτείνω ὡς βραβεῖον. « Γυναῖκ' ἐς μέσον ἔθηκαν, « Ἰλ. Ψ. « Ἄθλιον (« Τυχὴ) τιθέναι, « Ὅμ., Ἡσ., Σοφ. 3) ἑδρύω (ὡς ὑφ. ἑρμαι). Ἀνατίθημι (κάτ' ἔκτ.) ἀποβλέπω. « Νῶν ἠελίῳ τεύξομεν, ἐν δέ κε θεῖμεν ἀγάλματα, « Ὀδ. Μ. « Ἀσπίδας τάς δε θεοῖς ἔθηκεν, « Εὐρ. « Γαῖν τυῦτο, θεοί, τῶγαλμα Ξενοκλῆς θῆκε τὸ μαρμάρινον, « Θκρ. « Ἀχιλλεὺς μ' ἐπὶ Πατρόκλῳ θῆκεν, « Ἐπγρ. (ᾗ τρτ., « Ἐς τὴν τύχην τιθέναι, « Λξ. 4) βάλλω (καταβέτω) τι ὡς ρύχημα· (ἐν γέν.) πληρόνω, καταβάλλω. (μτνμ.) διακινδυνεύω. « Μόσχον ἐγὼ θήσω, τὺ δὲ θὲς ἄμνόν, « Θκρ. « Τιθέναι τὸ μετοίκιον (τὸ γιγνόμενον) κατὰ τὴν οὐσίαν ἑκάστου, « Δμ. « Ἀπὸ δὲ τούτων ἦν εἷς ἄλλα ἀνδράποδα τεθῆναι εἰκοσι, « Ξεν. (ὀθ. μτνμ.) « Τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων, « Γρφ. 5) βάλλω (καὶ μσ. λαμβάνω) ὡς ἐνεχυρον ἢ ὑποθήκην. «Τίθημι οὖν τὴν συνοικίαν ἐκκαίδεκα μνῶν Ἀρκεσαυτὶ Παμβωτάδῃ, « Δμ. «Τὸ χωρίον τοῦτο οὐδεὶς ἐθέλει οὔτε πρίασθαι οὔτε τίθεσθαι, « αὐτ. « Ἀργύριον δὲ οὐκ ἔχων δοῦναι, συνθήκας ποιησάμενος καὶ θέμενος παρὰ Δυσικλεῖ, μνᾶν τόκου ἔφερεν αὐτῷ, « Δυκοῦργ. (ὀθ. κατὰ μτχ.) « Θεὶς (ὁ δανεισθείς, καὶ) κθέμενος (ὁ δανείσας ἐπὶ ὑποθήκῃ), « Πλάτ., ἢ 6) παρακαταθέτω. « Ἔδοξέ μοι, τὴν οὐσίαν ἐξεργυρώσαντα, θέσθαι παρά σε, « Ἡρ. 7) μετρῶ, λογαριάζω. «Ἐν χερσὶν ἔθηκεν, « Ἐπγρ., ἐλυγάρισας μὲ τὰ δάκτυλά του, (ὁθεν 8) συγκαταριθμῶ. « Εἰς ἀνθρώπους (« Ἐν τοῖς φίλοις)—, « Ξεν. 9) (ἐν γέν.) φρονῶ, νομίζω. ὑποθέτω. « Τῆς παρὰ τῶν θεῶν εὐνοίας εὐεργέτημ' ἂν ἔγωγε θείην (τοῦτο), « Δμ. « Ζημίαν τιθεὶς, εἰ καὶ ὁ μικροῦ ἄξιος (τῶν πολιτῶν) ἀπόλοιτο, « Ξεν. « Τιμιωτέρους τιθέντες τοὺς δικαίους τῶν ἀδίκων, « αὐτ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Τίθημι σταδιεῖν αὐτούς, « Ἰσκρ. «Οὐ τίθημι ζῆν τοῦτον, « Σοφ. « Θήσω τοίνυν ἐγὼ μὴ τοιοῦτον εἶναι τοῦτο, « Δμ. (καὶ μτ.) « Φιλοκρήτην μόνον τοιοῦτον εἶναι τίθεμαι, « αὐτ. « Οἱ τὸ κενὸν τιθέμενοι, « Ἀρχ., φρονοῦντες ὅτι ὑπάρχει, παραδεχόμενοι. « Τίθεσθαι τι ὕστερόν (δεύτερόν) τινος, « Πλάτ. « Τίθεσθαι τὸ κοινὸν πρὸ τοῦ ἰδίου, « Πλ., προτιμᾶν. « Τίθεσθαι τὸ ζῆν εὖ ἐν πλούτῳ, « Ἀρχ., φρονοῦντες ὅτι συνίστατο ἡ εὐζωΐα εἰς τὸν πλοῦτον. (καὶ περιφρ.) « Ἐν φοβήμασι (« Ἐν αἰσχρῷ, « Ἐν ὀρετῇ καὶ σοφίᾳ μέρει, « Ἐν ἐπαίνῳ, « Ἐν καλῷ, « Ἐν τιμῇ, « εἰς οἰωνὸν χρηζόν, κτλ.) τίθεσθαί τι, « Πλάτ., Εὐρ., Ἀρχ., Πλούτ., Βασ. κτλ., (ἢ) « Παρ' οὐδὲν (« Παρὰ φαῦλον, « Ἐν οὐδενὶ λόγῳ, « Περὶ πολλοῦ, « Ἐν μεγάλῳ κτλ.) τίθεσθαί τινα ἢ τι, « Λξ. (καὶ γεν.) « Ἑαυτοῦ τίθεσθαι, « Πλάτ., οἰκειοποιεῖσθαι. (καὶ πθ.) « Ἐτέθη ἡ φύσις, « Ἀρχ., ὑπέθεσαν ὅτι ἡ φ. 10) καθίστημι, διορίζω· προσδιορίζω. « Τὴν γὰρ Τριάς ἔθηκαν Ἀθηναίης εἶρεσιν, « Ἰλ. Ζ. « Ἴστορα δ' Ἀγαμέμνονα θείομεν, « Ἰλ. Ψ. « Τίθημι (καὶ μσ. « Τίθεμαι) νόμον, « Λξ. « Νομοθετῶ (τὸ μὲν ὡς ἐκ τοῦ νομοθέτου, τὸ δὲ ὡς ἐκ τοῦ αὐτονομουμένου λαοῦ). (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Ἔθηκε θύειν βασιλέα τὰ δημόσια ἅπαντα, « Ξεν., διέταξε (ἐθέσπισε) νὰ ἐκτελῇ ὁ βασ. ὅ-

λας τὰς δημοσ. θυσίας. (καὶ μσ.) «Ἀγῶνα τίθεσθαι, « Γρг.,=Ἀγωνοθετεῖν. « Ἡμέραν τίθεσθαι, « Δμ. » Τίθημι (ᾗ μσ. ν Τίθεμαι) ὄνομα, « Ὅμ. (καὶ ἑλλ.) » Καλοῦσι δὲ ἑκάστην μὲ (τοῦτο γὰρ κατὴρ ἔθετο), « Εὐρ. 11) διαθέτω οὕτως ἢ ἄλλως, διενθετῶ· (Π.) φθειρίαω, ἑτοιμάζω· συγχρωτῶ· (ἐν γέν.) κάμνω (καθ' ὅλας σχεδὸν τοῦ Ποιῶ τὰς σημασ.)· προξενῶ. « Ἄλλου ἄλλον ἔθηκε θεὸς ἐπιδευὲς φωτῶν, « Θκρ. « Μυρία Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν, « Ἰλ. Α. « Ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου, « Γρφ. « Τίπτε τόσσον ἐδόησας, καὶ ἀΰτους ἄμμε τίθησθα; « Ὀδ. Ι. « Σῶς θῆκάς μοι ἑταίρους, « Ὀδ. Κ. « Λᾶάν μιν ἔθηκε (« Καί μιν τυφλὸν ἔθηκε) Κρόνου παῖς, « Ὀδ. Η., Ἰλ. Ζ. « Ζεὺς ἐκ μεσημβρίης ἔθηκε νύκτα, « Ἀρχιλ. « Μακάριόν μέ τις θεῶν ἔμελλε θήσειν, « Εὐρ. « Ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστούς, « Θκρ. « Τὸν γὰρ ἐγὼν ἔφασκον θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήρων, « Ὅμ. « Λοιδὸν ἔθηκεν (τὸν Θαμυρ.) Εὐμολπος, « Θκρ. « Τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκε μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα, « Ὀδ. Ζ. « Τιθέναι κραυγὴν (σχέδασιν), « Εὐρ., Ὅμ. « Φίος ἐν νήεσσι θήκε, « Ἰλ. Π. (καὶ πρὸς ἄπαρ.) « Τίθησί με θανεῖν ἐρᾶν, « Εὐρ., μὲ κάμνει νὰ ἐπιθυμῶ τὸν θάνατον. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) « Οὕτω νῦν Ζεὺς θείη οἶκαδ' ἐλθέμεναι, « Ὀδ. Θ. « Τὰ τῶν φίλων ἀσφαλῶς τιθέναι, « Ξεν. (καὶ μσ.) « Τὰ σαυτοῦ τιθέμενος εὖ, « αὐτ. « Καὶ τὰ οἰκεῖα χεῖρον τίθενται οἱ ἄνθρ., « « Τίθεσθαι κοινῇ τὰ πράγματα, « αὐτ. Θκ. « Τ. θεσθαι καλῶς τὰς γινομένας συμφορὰς πρὸς ἀλλήλας, « Ἀνδκ., εἰκονομεῖν, συμβιβάζειν. (ᾗ ἁπλ.) « Ἐν ἀπόρῳ εἶχοντο θέσθαι τὸ παρόν, « Θκ. (καὶ αἰτ. ἐκ δ'.) « Τίθεσθαι υἱὸν τινα, « Λξ., = Υἱοθετεῖν. « Τίθεσθαι ἄλοχόν τινα, « Ὀδ. Φ., λαμβάνειν εἰς γυναῖκα, νυμφεύεσθαι· (ἐνεργ. δὲ) « Τιθέναι ἄλοχον τινὰ τινος, « Ἰλ. Γ., νυμφεύειν, συνοικίζειν. « Γίλωτα τίθεσθαί τινα. « Ἡρ., περιγελᾶν· (καὶ δοτ. περιπ). « Τίθεσθαί τινα πατὸν ἑαυτῷ, « Ξεν. « Χάριν τίθεσθαί τινι, « Ἡρ., χάμνειν χ. εἴς τινα, (καὶ προθετ.) « Θεῖναι φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισιν, « Ὅμ. « Συνθήκας (« Εἰρήνην, « Ὅρκον) τίθεσθαι πρός τινα, « Πλθ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδοχ.) « Τίθεσθαι πρὸς τὰ ἡμέτερον συμφέρον πάντα, « Ξεν. (καὶ ἁπλ.). « Δαῖτα (« Δόρπον, « Διώματα) τίθεσθαι, « Ὅμ., ἑτοιμάζειν, κατασκευάζειν. « Ἀγορὴν θέμενος, « Ὀδ. Ι., συγκροτήσας. (καὶ περιφρ.) « Σπουδὴν ἢ « Ἐν σπουδῇ (« Ἀγῶνα, « Γάμον, « Μάχην, Φόνον κτλ.) τίθεσθαι, « Λξ., ἀντὶ Σπουδάζειν, Ἀγωνίζεσθαι κτλ. « Ψῆφον—, « Δμ., ψηφηφορεῖν. (καὶ μτνμ.) « Γνώμην τίθεμαι, μὴ στρατεύεσθαι, « Ἡρ., γνωμοδοτῶ, (ὀθ. 12) (μσ. μὲ δοτ.) συγκατατίθεμαι. « Ἐξ' ἐμὴ γνώμῃ ταύτῃ—, « Σοφ. « Ἐθέμην τῷ δόγματι, « Συν. 13) Π. λαμβάνω (κατὰ νοῦν)· Ἀναλαμβάνω· (ἐπὶ τῶν.) Συλλαμβάνω. « Τοῖσιν κάτον αἶνον ἔθεσθε, « Ἰλ. Θ. « Καθαρὸν θέμενος νόον, « Θγν., ἀναλεβὼν φρόνημα εἰλικρινές. « Δαίμων, ἀνδρὸς πρόσοψιν θηκάμενος « Πινδ., λαβὼν εὐμορφίαν. « Παῖδα (« Γίδν) ὑπὸ ζώνῃ τίθεσθαι, « Ὅμ. Ὕμν., λαμβάνειν ἐν γαστρί. 15) (.) ἀφίνω κάτω, ἀποθέτω. « Τὰ ὅπλα—, « Αξ. (καὶ συνκδ.) « Τὸν πόλεμον—, « Θκ., τελειόω, καταπαύω.

Τ.θηνεία (ἡ). βύζαγμα, ἀνάθρεμμα· (ἐν γέν.) περίθαλψις, περιποίησις, [ἐκ τοῦ

†Τιθηνεύω, Μ. εὔσω καὶ

Τιθηνέω-ῶ (καὶ μσ. ὦ καὶ ἐκχρηστότ. -έομαι-οῦμαι:, Μ. ἠσω, -ομαι:. Βυζάνω (μὲ τὸ γάλα μου), τρέφω, ἀνατρέφω· (συνεκδχ.) χαϊδεύω· (καταχρ.) καλλιεργῶ· (ἐν γέν.) περιποιοῦμαι, ἐπιμελοῦμαι, [ἐκ τοῦ

Τιθήνη (ἡ), [τ.θαίνω]. βυζάστρα, παραμάνα· (ἐν γέν.) τροφός· (μτφορ.) γεννήτρια. « Ἔρις πολέμοιο τεθήνη, « Νόνν.

Τ.θηνήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

‡Τιθηνητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Τιθηνός, τροφός.

Τιθηνητήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων πρὸς τιθηνείαν, τιθηνητῆρος ἕδιος, θρεπτικός.

Τ.θηνία (ἡ), Π. ἀντὶ Τιθηνεία.

Τ.θηνίδια (τὰ), (ἑνν. ἱερά), ἑορτή τις ἐν Σπάρτῃ καθ' ἣν αἱ βυζάστρα (τιθῆναι) ἔφερον τὰ ἀφ. παιδία εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμ. Κορυθαλλίας.

†Τιθηνίζομαι, Μ. ἰσομαι καὶ πθ. ἐθηνίσθην, (νλγ.) ἀντὶ Τιθηνέομαι.

Τιθηνοκομέω-ῶ, Μ. ἠσω. Ἀνατρέφω (Περιποιοῦμαι) ὡς τιθήνη, [ἐκ τοῦ

Τιθηνοκόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνατρέφων (περιποιούμενος) τινα ὡς-

Τιθηνὸς (ὁ, ἡ). [τιθαίνω]. τροφός, ἀνατροφεύς, ἐπιμελητής· (ἰδιαιτ. θηλ.) βυζάστρα, (μτφορ.) συνεργὸς πρὸς αὔξησιν. « Ἡ δημοκρατία τῶν μεγάλων ἀγαθὴ τιθηνός, « Δογγ.

Τίθητθα, Αἰολ. Π. ἀντὶ Τίθης ἢ Ἐτίθης, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. ἢ παρτ. τοῦ Τίθημι.

Τ.θόα (ἡ), Δ. Π. ἀντὶ Τιθήνη.

‡Τιθός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Τιθασσός.

Τ.θυμαλίς, ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, = Τιθύμαλος (παράλιος).

Τιθύμαλλα (τὰ), Π. πλθ. (καθ' ἑτερογεν.) τοῦ

Τιθύμαλλος ἢ Τιθύμαλος (ὁ), [τιθὴ, διὰ τὸν γαλακτώδη χυμὸν του], εἶδ. ἢ γέν. φυτοῦ, (καιν.) γαλατσίδα, (καὶ ἓν εἶδος, τὸ μεγαλήτερον) φλόμος.

†Τικτικός, ἡ, όν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τεκτικός.

Τίκτω [†τέκω, συγγ. τῷ Τεύχω], Μ. τέξω καὶ (συνηθέσ.) τέξομαι (ἀόρ. Ἔτεκον, πρκ. Τέτοκα καὶ πθ. [μεγν.] τέτεγμαι καὶ [σπν.] Τέτυγμαι, ἀόρ. πθ. Ἐτέχθην). Γεννῶ, τεκνοποιῶ, (κυρ. ὡς ἐκ μέρους τῆς μητρὸς) παιδοκομῶ· (ἐν γέν.) παράγω· (μτφορ.) προξενῶ. « Καὶ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, « Γρφ. « Ὀρσίλοχος δ' ἄρ' ἔτικτε Διοκλῆα, « Ἰλ. Ε. « Οὓς Ἑκάβη ἠδὲ Πρίαμος τέκον, « Ὅμ. (ὅθεν κατὰ μτχ.) « Ὁ τεκών, « Ἡ τεκοῦσα, « ὁ κατὴρ, ἡ μήτηρ, (καὶ συναμφ.) « Οἱ τεκόντες, « οἱ γονεῖς· (καὶ ἐπὶ ζ.) « Βοὸς μήπω τεταυϊης, « Ἡσ. (καὶ μσ.) « Τέξῃ υἱόν, « Γρφ. « Ὃς τέκετ' Ὀρσίλοχον, « Ἰλ. Ε. (καὶ μτνμ.) « Γῆ δὲ τίκτεται βροτοῖς μήλων τε βοσκὰς καὶ βίον Δημήτριον, Αἰσχλ. « Δᾷδα, ἣ ταχὺ πῦρ τέξεται, « Ξεν. (καὶ πθ.) « Πολλῶν αὐτοῖς ἐντεῦθεν ὠδῖν τικταμένων, « Μυθ. (ᾗ μτφορ.) « Χάρις χάριν ἀεὶ τίκτει, « Σοφ.

Τίλαι (αἱ), [τίλλω]. τὰ περικεκτάμενα ὡς κόνις εἰς τὸν ἀέρα λεπτότατα χνοῦδ α [κροκίδια].

Τιλάω-ῶ, Μ. ἠσω. Ἀφοδεύω ὑγρὰν κόπρον, (χυδ.) ταιρλίζω, ἐθέν

Τίλημα (τὸ). Ὑγρὸν ἀφόδευμα (ἀποπάτημα, (χυδ.) ταίρλα.

†Τίλλα (τὰ), Γλσ. ἀντὶ Πτίλα.

‡Τιλλάρια (τὰ). κονδύλια (τοῦ γραψίματος)· (κατ' ἄλλ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Τετλάρια.

Τιλλοπώγων, ωνος (ὁ). ὁ μαδῶν τὸ γένειόν του, [πώγων καὶ

Τίλλω [συγγ. τῷ Ψιλὸς], Μ. τιλῶ (πθ. πρκ. Τέτιλμαι). Μαδῶ, ταριχεύω· (μτφορ.) ἐγγίζω μὲ σαρκασμούς, σπαράττω χλευάζων· (μσ. μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) τρώγω (ξερρίζόνω) τὰ μαλλιά μου μυρολογῶν τινα. « Νεκρὸν δ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ τιλλέσθην, « Ἰλ. Ω, (παρβλ. Κόπτομαι). (πθ.) « Τετιλμένοι, « οἱ θηλυδρίαι, [κατὰ λέξ.] μαδημένοι.

Τίλλων [ῐ], ωνος (ὁ), εἶδος ἰχθ. τοῦ γλυκοῦ νεροῦ.

Τίλμα (τὸ). τὸ ἀναστώμενον διὰ τῆς τίλσεως, μαλλὶ μαδημένον, κροκίδες, (ἀν) τόν. 2) = Τίλσις, μάδημα. 3) (ἰατρ.=Σπασμὸς (τῶν μυόνων).

Τιλμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τίλμα.

Τελμὸς (ὁ), = Τίλσις.

†Τιλος (ὁ), [τίλλω].=Τίλμα, (εἰς τὸ πλθ.) τὰ ἱματοτσύνδρα.

Τίλος (ὁ), [σπατίλη]. = Τίλημα, ταίρλα.

Τίλσις, εως (ἡ). τὸ τὸν. τοῦ Τίλλω, μάδημα, τσουμάδημα· ξέφτισμα· (μτφορ.) σαρκασμός, ἔγγισμα· (συνεκδχ.) πένθος, (παρβλ.) Κοπετός.

Τιλτὸς, ἡ, όν. Μαδημένος, (ἐπὶ ὑφάσμ.) ξεφτισμένος. « Τιλτὸς ματὸς καὶ (ἁπλ.) « Τιλτὸν, « ξυντὸν (διὰ ταὶς πληγαῖς), φτίλι. « Τιλτὸν (μετὰ ᾗ χωρὶς τοῦ) σάριχος, « Λξ., ψάρι παζόν καθαρισμένον (χωρὶς λέπια).

Τίλφη (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Σίλφη.

Τίλων, ωνος (ὁ), = Τίλλων.

Τιμαξῶ, Δ. ἀντὶ Τιμήσω.

Τιμαιογραφέω-ῶ, Μ. ἠσω. Γράφω (Συγγράφω) διάλογον ὡς τὸν Τίμαιον τοῦ Πλάτωνος.

†Τιμαῖος, α, ον, Γλσ. ἀντὶ Ἔντιμος.

Τιμαλφέω-ῶ, Μ. ἠσω, Π. ἀντὶ Τιμῶ, αἰδοῦμαι. « Τοὺς θεούς, « Ἀρστ. (καὶ πθ.) « Διοσδότους σκήπτρουσι τιμαλφούμενον, « Αἰσχλ., [ἐκ τοῦ

Τιμαλφὴς [τιμὴ, ἄλφω], ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (εὑρίσκων, πωλούμενος μὲ) τιμήν, πολύτιμος. « Χρυσὸς κτῆμα τιμαλφέστατον, « Πλάτ.

Τιμᾶντα (κατὰ κρα.) ἀντὶ Τιμέντα, Δ. ἀντὶ Τιμήεντα, αἰτ. πλθ. τοῦ οὐδ. τοῦ Τιμήεις.

Τιμάορος (ὁ, ἡ), Δ. Π. ἀντὶ Τιμωρός.

Τιμάοχος (ὁ, ἡ), Δ. Π. ἀντὶ Τιμοῦχος.

Τιμαρχία (ἡ), =Τιμοκρατία. 2) τὸ ἀξίωμα τοῦ Ῥωμ. κήνσορος, Τιμητεία.

Τιμαρχώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τὸν Τίμαρχον, φαυλόβιος, κίναιδος.

Τιμασεῦσι, Δ. ἀντὶ Τιμήσουσι, γ'. πλθ. τοῦ μέλλ. τοῦ

Τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Αὐξάνω ἢ Προσδιορίζω τὴν τιμὴν τοῦ πράγματος, τὸ ἀκριβαίνω ἢ τὸ ξετιμῶ. • Ἠλίκων ἐχθὼν ὅσσα τιμῶσιν, » Ἀθ. • Τιμᾷν τῆς ἀξίας, » Ἀρχδ. • Τιμᾷν πολλοῦ (μείζονος, τοῦ παντὸς [καὶ προθετ.] πρὸ παντὸς, ἀντὶ παντὸς), » Λξ. (καὶ πθ.) • Ὅπου ἂν ἀκούσωσι τιμᾶσθαι μάλιστα τὸν αὐτοῦ, » Ξεν. 2) (μτγμ.) ποιοῦμαί τιμήν (σέβας) εἴς τινα, γεραίρω· κάμνω τινὰ μέτοχον ἢ φρονῶ τι ἄξιον τιμῆς, (Ἰταλ.) stimare· (ἴ. κατ' ἀκριβεστ. προσδιορ.) ἐκδικῶ τὴν τιμήν τινος, (ἄλλ.) Τιμωρῶ. • Τίμησόν μοι υἱόν, » Ἰλ. Α. • Ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους, » Ἰλ. Ψ. • Ἐπαινεῖν καὶ τιμᾷν τὸν ἄξιον, » Ξεν. • Ἀντὶ γὰρ τοῦ τιμωρεῖν τοῖς τυράννοις, αἱ πόλεις μεγάλως τιμῶσι τὸν ἀποκτείναντα τὸν τύραννον, » αὐτ. • Χρήματα ἔδωκε τοῖς ἑαυτοῦ ταξιάρχοις, ὅπως καὶ ἐκεῖνοι ἔχοιεν τιμᾶν, εἴ τινας ἄγοιντο τῶν ὑφ' ἑαυτούς, » αὐτ. (καὶ δοτ. τρπλγ.) • Τιμᾷν ταῖς μεγίσταις τιμαῖς, » Ἰσοκρ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) • Τιμῶντά σε τὸν τάφον τοῦ πατρός, » αὐτ. (καὶ μσ.) • Ὃ πλείστου ἐγὼ τιμῶμαι, » αὐτ. (καὶ Π. ἀντὶ πθ.) • Αἰεὶ τιμήσεσθαι, » Ὁμ. Ἴλ. • Θεῶν καὶ ζῶν ἐμοίως ἐξ ἐμοῦ τιμήσεται, » Σοφ. (καὶ πθ.) • Ἐτιμήθη πάντων μάλιστα παρ' αὐτῷ, » Ἡρ. (ξ μὲ γεν. Π.) • Τιμῆς ἧς τέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι, » Ἰλ. Ψ. 3) (Νμ.) προσδιορίζω (κατὰ λέξ. ἐκτιμῶ) ὡς δικαστὴς (ξ μτ. ὡς ἀντίδικος ἢ ὑπάδικος) τὴν ποινὴν τοῦ ἐγκλήματος, καταδικάζω (εἰς πρόστιμον ἢ ἄλλην τιμωρίαν). (τὸ εἶδος ἢ τὸ ποσὸν τῆς ποινῆς εἰς γεν.) • Τὴν μὲν οὖν οἰκίαν χρημάτων ἐστὶ μόνον τιμῆσαι, » Λσ. (καὶ μὲ ὅτ. πρσ.) • Τίνος τιμήσειν αὐτῷ (ἐνν. τὴν δίκην) προσδοκᾷς τὸ δικαστήριον; » Δημ. • Τῷ κεφαλῇ δέκα ταλάντων ἐτίμησαν, » αὐτ. • Βουλομένων τῶν δικαστῶν θανάτου τιμῆσαι αὐτῷ, » αὐτ. • Ἄκαστι τιμῶν τὴν μοχθὸν, » Ἀρχφ., καταδικάζειν ὅλους ἀναιρέτως (διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ τιμητικοῦ πινακίου σημειουμένης μοχθηρᾶς γραμμῆς ἢ ὁπ. ἦτον καταδικαστική, καθὼς ἐκ τοῦ ἐναντ. ἡ βραχεῖα ἀθωωτική), (ὅθεν ἀπολ.) • Τιμᾷν βλέπω, » αὐτ., δὲν κυττάζω παρὰ νὰ καταδικάσω. (καὶ προθετ.) • Ἡ Ἠλιαία τιμάτω περὶ αὐτοῦ, ὅτου ἂν δόξῃ ἄξιος εἶναι, » Ἀρχφ. (καὶ μσ.) • Τιμᾶσθαί τινι (ἐνν. τὴν δίκην) ἐσαμοῦ (κτλ.), » Ἡρ. • Θανάτου τετιμημένος ἑαυτῷ, » Δείν., κηρύξας αὐτὸς ἑαυτὸν ἄξιον θ. • Τιμησοίμην ἂν ἐμαυτὸν (ἴσ. ὀρθότ. ἐμαυτῷ) τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως, » Δκ. (ξ πθ.) • Ἐὰν ἀργυρίου τιμηθῇ τῆς ζημίας, » Δημ., ἐὰν καταδικασθῇ ἐκ νέου προστίμου.

Τιμή (ἡ), [τίω]. ἡ ἀξία (τὸ ἀντίτιμον [Γαλλ.] la valeur) τοῦ πράγματος. • Τὸ μηδενὸς ἄξιον, οὐδεμίαν ἔχει τιμήν, » Ἀρετ. • Τίς ἀνέῳτται τοῦτον; [Β] Τίς ἡ τιμή; (Δ.) Δύο μναῖ, » Δκ. • Τὰ τριάκοντα ἀργύρια, τὴν τιμὴν τοῦ τετιμημένου, » Γρφ. • Παρὴν ἔχων τὴν τιμὴν τῆς λείας, » Ξεν. • Χρήματα ὑπάρχειν εἰς τιμὴν τῶν ἵππων, » αὐτ. • Τῆς ἀρχαίας τιμῆς πολλοὺς πολλαπλασίους χώρους ἀξίους ἐποιήσαμεν, » αὐτ. (καὶ ἐμφαντ.) • Ἐξευρίσκοντες τιμῆς τὰ κάλλιστα (κτήνεα), » Ἡρ., μὲ ἀδρὰν πληρωμήν. 2) (μτγμ.) σέβας τὸ ὁπ. ὀφείλεται ἢ ἀπονέμεται εἴς τινα, δόξα, ὑπόληψις, (Γαλλ.) estime; honneur. • Ἄγειν ἐν τιμῇ (» Διὰ τιμῆς ἔχειν) τινα, » φρσ., ἔχειν εἰς ὑπόληψιν, τιμᾶν. • Ἐπὶ τὴν τοῦ δικαίου τιμήν, » Πλάτ., διὰ τὸ πρὸς τὴν δικαιοσύνην σέβας. 3) ὑπεροχὴ, ποσότιμησις· ἄξίωμα ἐξουσίας· ἐπιστασία. • Τιμῆς βασιληΐδος, » Ἰλ. Ζ. • Ταύτην δ' ἐξ ἀρχῆς τιμὴν ἔσχε (ἡ Ἀφροδίτη), » Ἡσ. 4) (σνεκδχ.) σημεῖον τιμῆς, βραβεῖον, γέρας· ἀφιέρωμα. • Τιμὰς οὐκ ἐδίδουν θεοῖς, » Ἡσ. • Δηλοῦν τῶν θανόντων τὰς τιμάς, » Θκ. 5) τίμημα· πρόστιμον (πρὸς [κανοποίησιν]· (ἐν γέν.) ποινὴ, τιμωρίαι· ἐκδίκησις. • Τιμὴν ἀποτινέμεν, ἣν τιν' ἔοικεν, » Ἰλ. Γ. • Εἰ δ' ἐμοὶ τιμὴν τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν, αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔκητα μαχήσομαι εἵνεκα ποινῆς, » αὐτ., » Σοὶ τιμὴν ἀρνύμενοι πρὸς Τρώων, » Ἰλ. Δ.

Τιμήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Τίμιος, ἔντιμος, πολύτιμος. • Πάντα τιμᾶντα τὰ παρ' φίλων, » Θκρ.

Τίμημα (τὸ). τὸ ποσὸν τῆς ἐκτιμήσεως, ἡ ἀξία τοῦ ἐκτιμηθέντος πράγματος (ξ ἰδιαιτ.) τῆς ἐκτιμηθείσης περιουσίας τοῦ πολίτου (κατ' ἀναλογίαν τῆς ὁπ. ἐκανονίζετο ἡ φορολογία του), (Ἀτν.) census· (ἐν γέν.) εἰσόδημα, πρόσοδος. • Ὅπως ἐκ τῶν τιμημάτων αἱ ἀρχαὶ καθίστανται, ταύτην τὴν πολιτείαν πλουτοκρατίαν ἐνόμιζεν (ὁ Σωκράτης) εἶναι, » Ξεν. 2) (Νμ.) πρόστιμον (κυρ. τὸ κατ' ἐκτίμησιν ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου προσδιοριζόμενον), ποινὴ χρηματικὴ, (ἐν γέν.) τιμωρία, (Πλάτ.).

Τιμῆντα, Π. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Τιμήεντα, αἰτ. τοῦ Τιμήεις.

Τιμήορος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τιμάορος.

Τιμηρῶ, Μ. ὤσω, Γλσ. [τιμὴ, ἐρύω]. = Τιμωρέω.

Τιμῆς, ῆτος, ῆν (ἡ γεν. Τιμῆντος, ἧσσης), Π. (κατὰ συναίρ.) ἀντὶ Τιμήεις.

Τιμήσιος (ὁ, ἡ). τιμῆς ἄξιος, ἔντιμος.

Τίμησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Τιμάω, ἐκτίμησις, διατίμησις (κυρ. τῆς περιουσίας ἑκάστου πολίτου καὶ ὁ κατ' αὐτὴν προσδιορισμὸς τῆς φορολογίας του), (Ἀτν.) census, (ἐν γέν.) περιουσία, πρόσοδος, (παρβλ.) Τίμημα. 2) (Νμ.) ἐπιβολὴ προστίμου (κυρ. κατ' ἐκτίμησιν), (ἐν γέν.) προσδιορισμὸς τῆς ποινῆς, καταδίκασις. 3) (σπν.) ἀντὶ Τιμὴ, σέβας, ὑπόληψις.

Τιμῆσσα, κατὰ κρ. ἀντὶ Τιμήεσσα, θηλ. τοῦ Τιμήεις.

Τιμητεία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ (ἐν Ῥώμῃ) Τιμητοῦ.

Τιμητέον, θετ. τοῦ Τιμάω.

Τιμητεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι Τιμητὴς (censor).

Τιμητήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκφράζων ἢ ἀπονέμων [ἢ γινόμενος πρὸς] τιμήν.

Τιμητής, οῦ (ὁ). ὁ τιμῶν (ἐκτιμῶν) τι, (ἰδιαιτ.) ὁ προσδιορίζων τὸ τίμημα τῆς δίκης· (εἰς τὴν Ῥώμ.) ὁ ἐκτιμητὴς τῆς περιουσίας τῶν πολιτῶν, (Ἀτν.) censor.

Τιμητικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τιμητείαν ἢ τὸν Τιμητὴν, Τιμητοῦ ἦθος. • Τιμητικὴ ἀρχή, » Λξ., ἡ τοῦ Ῥωμ. κήνσορος, ἡ (ἄλλ.) Τιμητεία. ‖ (οὐσ.) ὁ χρηματήσας Τιμητὴς, (Ἀτν.) vir censorius. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (δίκας) τίμησιν. • Πινάκιον τιμητικὸν, » Ἀρχφ., ἡ πινακὶς ἐπὶ τῆς ὁπ. οἱ ἐν Ἀθήν. δικασταὶ ἐγάραττον τὴν ἀπολύσασαν ἢ καταδικάζουσαν γραμμὴν (ἴδε Τιμάω). 3) (ἐνίοτε) πρόθυμος εἰς τὸ ἀπονέμειν ἑκάστῳ τιμήν, πολιτικὸς, ὑποχρεωτικός.

Τιμητὸς, ἡ, όν. Ἐκτιμημένος ἢ δυνάμενος νὰ ἐκτιμηθῇ, ἐπιδεκτικὸς τιμήσεως. • Ἀγὼν—, » Νμ., κρίσις τῆς ἐπ. ἢ ποινῆ (τὸ πρόστιμον) δὲν εἶνε προσδιορισμένον ὑπὸ τοῦ νόμου, ἀλλὰ μένει εἰς τὴν ἀπόφασιν (ἐκτίμησιν) τῶν δικαστῶν ἢ καὶ αὐτοῦ τοῦ ὑποδίκου (ἴδε Ὑποτιμάομαι), (ἀπ' ἐναντ. τοῦ Ἀτίμητος). • Καὶ τούτῳ μέν, ἐὰν καταψηφίσησθε, τιμητὸν· ἐμοὶ δ' ἀτίμητον τοῦτ' ἐστι, » Δημ.

‡Τιμαπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ ἀκριβά, εἶμαι.

‡Τιμαπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν μὲ τιμὴν (πολλὴν τιμὴν, ἀκριβά).

Τίμιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἐν τιμῇ ὢν, ἔντιμος, σεβάσμιος, ἀξιότιμος· (ἐπὶ πραγμ.) πολλοῦ ἄξιος, ἀκριβὸς, πολύτιμος. • Οὕτω εἶμι πωλεῖτοι ὥστε κτλ., » Ξεν. • Τιμιωτέρους τιθέναι τοὺς δικαίους τῶν ἀδίκων, » αὐτ. 2) τιμῆς πρόξενος, (ὅθεν) • Τὸ τίμιον, » Διόδ., ἡ τιμὴ, ἡ ἀξιοπρέπεια. (καὶ πθ.) • Τὰ τίμια, » Γρφ., αἱ τιμαὶ, τὰ ἀξιώματα. ‖ (τὸ οὐδ.) Τίμιον, ἐπίρ. ἀντὶ τιμίως, ἀκριβά.

Τιμιότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ τιμίου.

‡Τιμουλκέω-ῶ [τιμὴ, ἕλκω], Μ. ήσω. Αὐξάνω (Ἀναιβάζω) τὴν τιμὴν τοῦ πωλουμένου, ἀκριβαίνω.

Τιμίως, ἐπίρ. Μὲ τιμὴν, ἀκριβά.

‡Τιμογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Καταγράφω, Προσδιορίζω ἐγγράφως) τὰς τιμὰς τῶν πωλουμένων, (ἐν γέν.) ἐκτιμῶ, διατιμῶ.

Τιμοκρατία (ἡ). εἶδος διοικήσεως (ἀριστοκρατίας) ἐχούσης βάσιν τὴν τιμὴν, (κατὰ τὸν Ἀρετ.) ὅπου τὰ ἀξιώματα δίδονται κατ' ἀναλογίαν τοῦ τιμήματος τῆς περιουσίας ἑκάστου.

Τιμοκρατικὸς, ἡ, όν. Ὁ κλίνων πρὸς ἢ ἔχων βάσιν τὴν τιμοκρατίαν.

‡Τιμόπτολις, ος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τιμῶν (ἢ τιμώμενος ἀπὸ) τὴν πόλιν.

Τῖμος ἢ (πιθανώτ.) Τιμὸς (ὁ), Π. (σπνττ.) ἀντὶ Τιμή.

Τιμουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Τιμοῦχος (ὁ), [τιμὴ, ἔχω], ἄρχων (εἴς τινας ἀριστοκρατικῶς διοικουμένας πόλεις καὶ ἀποικίας Ἑλληνικάς).

Τιμώνιον (τὸ), οἴκημα μοναχικὸν (παράμερον) ὅπου ζῇ τις μεμονωμένος καθὼς ὁ μισάνθρωπος Τίμων.

Τιμωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Γίνομαι τιμωρὸς : βοηθῶ, [κυρ. δὲ] ἐκδικητὴς τῆς τιμῆς τινος, (ἐν γέν.) ἀμύνω, βοηθῶ. « Ἱκέτις ἵζετο, τιμωρῆσαι ἑαυτῇ κελεύουσα, « Ἡρ. « Ἐστρατεύετο ἐπὶ τὴν Νῖνον, τιμωρέων τῷ πατρί, « αὐτ. « Τῶν θεῶν τὰ ἀγάλματα καὶ τὰ οἰκήματα ἐμπεπρησμένα (ὑπὸ τοῦ βαρβάρου), τεῖσαι ἡμέας ἀναγκαίως ἔχει τιμωρέειν ἐς τὰ μέγιστα, « αὐτ. « Ὄφελε κἀμὲ σύμμαχον, γῇ τῇδε τιμωροῦντα, τῷ θεῷ θ' ἅμα, « Σοφ. « Ἀχιλλεὺς Ὁμήρῳ πεποίηται Πατρόκλῳ, ὡς ἑταίρῳ ἀποθανόντι, εὐκρεπέστατα τιμωρῆσαι, « Ξεν. (καὶ ἀπολ.) « Τὸ δὲ, ἀρκεσθεισέων γυναικῶν, σπουδὴν ποιεῖσθαι τιμωρεῖν, ἀνοήτων, « Ἡρ. (καὶ μσ.) « Ἐμοὶ πατρὶ πάντα τιμωρουμένῳ, σὺ ξυνέρδεις, « Σοφ. 2) (μὲ αἰτ.) παιδεύω, κολάζω (ἐν γέν.) ἐκδικοῦμαι. « Τοὺς αὐτιένταις χειρὶ τιμωρεῖν, « Σοφ. (καὶ δοτ. περιπ.) « Δέχομαί σε ἱκέτην σε, ᾗ τιμωρήσειν σοι τοῦ παιδὸς τὸν φονέα, σὺν θεοῖς, ὑπίσχνοῦμαι, « Ξεν. (συνήθ. δὲ μσ.) « Τὸν σὸν ἐχθρὸν τετιμώρηται, « αὐτ. « Ἀδύνατοι γίνονται τιμωρήσασθαι τοὺς ἀδικήσαντας, « αὐτ. (καὶ γεν. προθετ.) « Βουλόμενοί μιν ἀντὶ τουτέων τιμωρήσασθαι, « Ἡρ. (καὶ ἄλλ.) « Ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἐτιμωρούμην αὐτούς, « Ξεν. « Νῦν ἔξεστι Δακεδαιμονίους, πάντων ὧν ἐπεποιήκεσαν ὑμᾶς, τιμωρήσασθαι, « αὐτ. (ἢ σπν. αἰτ.) « Εἰ μὴ σ' ἑταίρων χρόνον ἐτιμωρησάμην, « Εὐρ. (καὶ προθετ.) « Τετιμώρησαι ἐς πάτρων τὸν σόν, « Ἡρ.

Τιμώρημα (τό), τὸ γινόμενον πρὸς τιμωρίαν (βοήθειάν ἢ ἐκδίκησίν) τινος.

Τιμώρησις, εως (ἡ), τὸ τιμωρεῖν, βοήθεια ἢ ἐκδίκησις.

Τιμωρητὴρ ᾗ

Τιμωρητὴς, οῦ (ὁ), = Τιμωρὸς, βοηθὸς ἢ ἐκδικητής.

Τιμωρητικὸς, ἡ, όν, Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ τιμωρεῖν, ἐκδικητικὸς ἢ ἀμυντικός.

Τιμωρητὸς, ἡ, όν, Ὁ δυνάμενος τιμωρηθῆναι, ἐπιδεκτικὸς τιμωρήσεως.

Τιμωρία (ἡ), βοήθεια, ἐπικουρία. « Πολιορκήσονται ἐν νήσῳ, ἵνα σφι τιμωρίη οὐδεμίη ἐπιφανήσεται, « Ἡρ. « Τιμωρίαν παρίχειν (ἢ) ποιεῖσθαί τινι, « « Τῷ δ' ἀπὸ τῶν Δακεδ. τιμωρίῃ πιστεύοντες, « αὐτ. 2) ἐκδίκησις, ἐκκαθάρισις. « Διαφέρει δὲ τιμωρία ᾗ κόλασις· ἡ μὲν γὰρ τοῦ πάσχοντος ἕνεκά ἐστιν· ἡ δὲ τιμωρία τοῦ ποιοῦντος, ἵνα ἀπαλληρωθῇ, « Ἀριστ. « Τιμωρίαν λαμβάνειν, « Ἀντ., = Τιμωρεῖν. « Τιμωρίαν μετέρχεσθαί τινα, « Δημ. « Τῷ παιδὶ τιμωρίας τινὸς τυχεῖν, « Ξεν. 3) (ἐν γέν.) κατηγορία, παιδεία, βάσανος. « Ἀδικεῖ τις ἑκών; ὀργὴ καὶ τιμωρία κατ' αὐτοῦ, « Δημ. « Μετὰ μεγάλης τιμωρίας τελευτᾷν, « Διόδ. « Οἱ ἐπὶ τῶν τιμωρείων, « Πλ., οἱ βασανισταί, οἱ δήμιοι, [ἐκ τοῦ

Τιμωρὸς (ὁ, ἡ), [τιμὴ, οὖρος ἢ ὦρα]. ἐκδικητὴς (τῆς τιμῆς τινος), κολαστὴς, ἢ προστάτης, βοηθὸς, ὑπέρμαχος (καὶ εἰς μερικὰς πόλεις) δικαστής. « Ἑκάστῃ σοι προσπίπτω, καὶ τιμωρὸν αἰτοῦμαί σε ἐμοὶ γενέσθαι, « Ξεν. « Ἡρῶσσαι, Διόνυσε τιμήτορι, « Ἀπλλν., προστάτιδες. « Τιμωρὸς λόγος, « Ἡρ., παρορμητικὸς πρὸς ἐκδίκησιν.

Τὶν ἢ (ἐγκλιτ.) Τιν, Δ. Π. ἀντὶ Τοί = Σοί ἢ (σπν.) Σέ, δοτ. ἢ αἰτ. τοῦ Σύ. « Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τὶν δ' οὐ μέλει, « Θερ. « Τί τὶν; « αὐτ., τί πρὸς σέ; τί σοι μέλει; « Ἀ φροντὶς μακρὰν τὴν νύκτα ποιεῖ τὶν, « αὐτ. « Τὶν ἁμὰ κἠμαυτὸν ἀείδων, « αὐτ.

Τίναγμα (τό), τὸ τιναχθὲν ἢ τινασσόμενον, κίνημα τινασσομένου. 2) = τῷ

Τιναγμὸς (ὁ), τὸ τινάσσειν ἢ τινάσσεσθαι, κλονισμὸς, τίναγμα.

Τινάκτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Τινακτὴρ, Π. ἀντὶ

Τινακτὴς, οῦ (ὁ). ὁ τινάσσων (κλονῶν, συστείνων). « Γαίης —, « Π., = Ἐνοσίγαιος.

‡Τινακτοπήλτης [τινάσσω, πήληξ], ηκος (ὁ), Γλσ. (βιβλία ἐξήγ. τοῦ) Κορυθαίολος.

Τινάκτρια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Τινάκτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Τινακτὴς.

Τινάσσω [συγγ. τῷ Τείνω], Μ. άξω Σείω, κουνῶ, κλονῶ, τινάζω. « Ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε γαῖαν, « Ἰλ. Γ. « Χερσὶ δοῦρα μακρὰ τινάσσοντα, « Ὀδ. Χ. « Ποσὶ δὲ θρόνων ἀμφοτέροισι λακτίζων ἐτίναξεν, « αὐτ. « Κιθάραν (ἢ) « Νεῦρα κιθάρας —, « Ἐπιγρ., κρούειν. « Δεσμὰ —, « αὐτ., = Ἀποσείεσθαι, (Γαλλ.) secouer ses fers. (καὶ μσ.) « Τινάξάσθην περὶ πολλὰ, « Ὀδ. Β. (καὶ πθ.) « Πεδίθεν δ' ἐτινάσσατο μακρὸς Ὄλυμπος, « Ἡσ. « Ἐκ δ' ἐτίναχθεν ἀδόντες, « Ἰλ. Π. « Φόβῳ τινάσσεσθαι, « Ἀπλλν.

†Τινὴ, Δ. (σπν.) ἀντὶ Τιν.

Τινθαλέος, α, ον, Π. καυτερὸς, διάπυρος, [ἐκ τοῦ

Τινθὸς [συγγ. τῷ Τύφω ᾗ τῷ Ατν. (ἴτέα)], ἡ, όν, Π. ζεστὸς, καυτός. ‖ (οὐσ) « Τινθὸς λέβητος, « Αυκ., ἡ γαστὴρ, τὰ κοίλωμα.

Τίνυμι ἢ Τίνυμι, (εὔχρ. κυρ. εἰς τὰ σύνθ.) ἀντὶ

Τίνω [τίω], Μ. τίσω (πρκ. Τέτικα καὶ πθ. Τέτισμαι, ἀόρ. πθ. Ἐτίσθην κτλ.). Πληρόνω, ἀποδίδω. « Τιμὴν (« Ζωάγρια, « Θρέπτρα) τίνειν τινί, « Ἰλ. Γ. Σ. « Οὐ καλὸν γὰρ, αὐτὸν μὲν εὖ πάσχειν, παθόντα δ' οὐκ ἐπίστασθαι τίνειν, « Σοφ. (κυρ. δὲ μετμ.) « Ποινὰς (« Δίκας) τίνειν, « Αἰσχλ., Ξεν., Εὐρ., διδόναι δίκην, τιμωρεῖσθαι. « Γόβριν τίνειν, « Ὀδ. Ω., δεδόναι δίκην τῆς ὕβρεως. « Τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα, « Ἰλ. Δ. « Τίνειν ἀποινὴν, « Νόνν., ἀποδιδόναι τὰ ἴσα, (Γαλλ.) payer de retour. « Τίνειν κακὴν ἁμαξὴν πατρὸς, « Ἀπλλν., παιδεύεσθαι σκληρῶς διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ πατρός του. (ᾗ ἀπολ.) « Ὁ μὲν αὐτίκ' ἔτισεν, ὁ δ' ὕστερον, « Σόλ. (καὶ μετ.) « Ἡμεῖς κατὰ δῆμον τισόμεθα, « Ὅμ., θέλομεν τὰ εἰσπράξῃ. ‖ (βαιτ. μσ.) εἰσπράττω (καὶ μετνμ. ἐκτίνω) τὴν τιμήν τινος, (ἐν γέν.) ἐκδικοῦμαι· παιδεύω, τιμωρῶ (ἐνίοτε ἐπὶ καλῷ) ἀνταμείβω. « Ζεὺς ἄνα, δύς τίσασθαι, ὃς μὲ πρότερος κάκ' ἔοργεν, « Ἰλ. Γ. « Ζεὺς σφείας τίσαιθ' ἱκετήσιος, ὅς τε καὶ ἄλλους ἀνθρώπους τίνυται, ὅς τις ἁμάρτῃ, « Ὀδ. Ν. « Θεοὶ ἀνθρώπους τίνυνται, ὅς τις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ, « Ἰλ. Γ. Τ. (καὶ αἰτ. ἑλλ.) « Πρίν γε φόνον τίσασθαι τῶν κασιγνήτων ἧς ἀλόχοιο, « Ἡσ. « Οὐκ ἐπ' αὐτοῖς τίνυνται μάκαρες πρήγμασιν ἀμπλακίας· ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς ἔτισε κακὸν χρέος· ὃς δὲ φιλάσσαι ἄτην ἐξοπίσω παισὶν ἐπακρίμασε, « Θγν. (ᾗ γεν. προθ.) « Ἵνα ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ ἠπείρῳ Ἑλλήνων τίσωνται σε, « Ἡρ. (ᾗ ἑλλ.) « Ἧς ἐράμην τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος, « Ἰλ. Γ. (καὶ ἐπὶ καλοῦ) « Τὸν εὐεργέτην ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς τίνεσθαι, « Πινδ.

Τίποτε; ἀντὶ Τί ποτε; τί λοιπὸν; τί (βιαστ.) ἀράγε;

Τίπτε; Π. κατὰ συγκ. ἀντὶ Τίποτε;

Τίρ, Αἰολ. ἢ Δ. ἀντὶ Τις.

Τις (τὸ οὐδ. Τῑ, τινὲς ἰωσ. ἐπὶ τὸ πλ. ἐγκλιτ.), ἀντων. Ἀόρ. Ἔνας, ἕνας κάποιος· κανένας· (ἐνίοτε) πᾶς ἕνας, ἕκαστος· ὁποιοσδήποτε· (ἐνίοτε ἐμφαντ.) κάτι τι. « Ἀνθρωπός τις, « Γρω., Μυθ. « Καλή τις οὖσα « Ἀνακρ. « Ἄλλοι τινὲς, « Δξ. « Καί ποτέ τις εἴπῃσιν, « Ἰλ. Ζ. « Φήσει τις ὧν, « Δημ. « Δώσει τις δίκην. « Ἀριστοφ. « Ποῖ τις τρέψεται, « αὐτ. « Ὡς δ' ὅτε τις τε λέων, « Ὅμ. « Εἴπου τίς τινα τῶνδ' ἐχθρὸν ἑαυτοῦ, « Θκ. (καὶ ἐπὶ ψύχ.) « Νῆσός τις ἐν ἁλὶ κεῖται, « Ὀδ. Η. « Ἔστι δέ τις ποταμός, « Ἰλ. Λ. « Δοῦπον οὐ κλύω τινά, « Σοφ. « Ἐάν τι σιγᾶσθαι « Δημ. « Εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, « Ἰλ. Β., καθώς. « Ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω, « Ἰλ. Ρ. « Καιρὸς ἐστὶν ἐν τούτῳ τῷ εἰς δημάρατον ἔχεσθαί τινα τοῦ λοιποῦ κελεύω, « Ἡρ. « Καί τις οἰκίην ἀναπλασάσθω, καὶ σπόρου ἀνακῶς ἐχέτω, « αὐτ. « Ὥρα λέγειν ὅ,τι τις γιγνώσκοι, « Ξεν. « Παιδείαν ὅπως τις ἐθέλοι, « αὐτ. « Ἀρὴ ποήσασθαί τινα ἡμῶν πρόνοιαν, εἰδότας ὅτι χρή, « Δημ. (ᾗ μὲ ἄλλ. ἐπιθ.) « Πᾶς τις, « Δύσός τις. « Εἴς τις κτλ. « Ὁ μέν τις, ὁ δὲ., « Δξ. « Ἤδη δέ τις τὰς ἀγέλας ἐφρούρει, θατέρου..., « Δάγγ. « Ἰδών τινας αὐτῶν ἐπιδεδεμένους, τὸν μέν τινα ἀντικνήμιον, τὰν δὲ χεῖρα, « Ξεν. (καὶ πρὸς γεν. πλθ. ἐξαιρετ.) « Θεῶν τις, « Ὅμ. (καὶ κατὰ παρένθ.) « Τῶν τις ἱρέων, « Ἡρ. ἀντὶ Τῶν ἱρέων τις. (καὶ ἑλλ.) « Κἤν γαμῇ πότ' αὐτὸς, ἢ τῶν ξυγγενῶν (ἕνα τις), ἢ τῶν φίλων, « Ἀρχφ. (καὶ ἐμφαντ. ἢ κατ' ἐπέκτασιν) « Κἠγών τις φαίνομαι ἥμας, « Θκρ. « Ψυχές τις εἶναι, « Εὐρ. « Δέγειν τι, « Δξ., κἄτι τι (λόγου ἄξιον δηλ., ἀπ' ἐναντ. τοῦ Οὐδὲν λέγειν)· (καὶ ἂν εἶδει εἶρων.) « Ὡς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδὴς ἐσσι πρὸς ἑταίρους, « Ὀδ. Ρ., κἄτι πολλὰ θαρραλέος καὶ ἀδιάντροπος εἶσαι! « Οὐ δοκεῖ μοι ἀρετὴν εἶναί τις ἡ Λιβύη σκευωρίη, « Ἡρ., δὲν εἶναι κανὲν μεγάλου (πολὺ) πρᾶγμα, (ἢ κατ'

ἐλάττωσιν καὶ ὡς ἐν εἴδει εἰκασίας ἢ τροκολογίας) • Ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυκτεθῆς. • Θκρ., δὲν εἶμαι κανένας τόσον εὐκολόπιστος. • Δυσμαθής τις, • Λξ., ἀλίγον τι. • Ἤ τις, ἢ οὐδείς, • Ἡρ., θηλ. σχεδὸν οὐδείς. • Ἀλλ' οὐδὲ φίλων τις πόλας οὐδείς, • Εὐρ., ὁμοιάζει ὡς ἔν· (ἴδίως δὲ ἐπὶ ποσότ.) • Ὅσος τις χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἀσκῷ ἔνεστιν, • Ὀδ. Ε., ὡς ἂν κόσος ἄρ' ἦγε. • Οὐγάρ τινα πολλὸν χρόνον ἦρξεν., • Ἡρ., ὄχι τόσον πολύν. • Ὀλίγα ἔττα. • Λξ., πολλὰ ὀλίγα, δὲν ἐνθυμοῦμαι πόσα. (καὶ μὲ προσδιορ. ἀριθμ.) • Τὴν δὲ πόλιν ἐναυτὸν μέν τινα . . ἔδοσαν αὐτοῖς ἐνοικεῖν· ὕστερον δὲ . . , • Θκ., (χρον.) κάμένα χρόνον. • Ἡμέρας μὲν ἑβδομήκοντά τινας, • αὐτ., (χρον.) κάμποσαν ἑβδομηνταριὰν ἡμέρας, • Καὶ ἐς δικαστήριον μέν τινας αὐτῶν ἀπέκτειναν, οἱ δὲ ἄλλοι διέφυγον, • αὐτ. (καὶ παραλλ.) Εἴ τις θύοι, ἢ καὶ πλείους τις ἡμέρας λογίζεται, • Σοφ. (καὶ ὡς περιττ.) • Ἕκαστός τις· (καὶ μάλιστα εἰς τὰ τοῦ. ἐλλ. προθ. ἀντὶ ἐπί) • Ὀλίγον τι, • Μᾶλλόν τι, • Σχεδόν τι, • Οὐδέν τι, • διαφερόντως τι, • Πάλαι τι, • Οὕτω δή τι, • Ἡρ.

Τίς (τὸ οὐδ. **Τί**) ; τίνος ; ἀντων. Ἐρωτημ. Ποῖος ; • Ἀτρείδην προσέειπε καὶ ἔξερεείνετο μύθῳ, Τίς σῦτος ἀνὰ στρατὸν ἔρχεται οἷος νύκτα δι' ὀφναίην ; • Ἰλ., Κ. • Τίς κέν μοι τάδε ἔργον τελέσειεν ; • αὐτ. • Τίς ἦδε χώρα, καὶ τίνες ναίουσί νιν ; • Εὐρ. • Τίς εἶ σύ ; ἵνα σκόπτεσιν δῶμεν τῷ πέμψαντί ἡμᾶς, • Γρφ. • Ἰδών τινας ἀπιδεδεμένους, ἠρώτα τί πάθοιεν, • Ξεν. • Τίπατε πέποιθας ; οὐκ ἐρεῖς ; • Σοφ. (εἰς τὰς ἐμμέσ. ἐρωτ. ἢ μετὰ τὰ ἐρωτημ. ἢ διστακτ. ἢ ζητητ. ῥήμ. ὡς ὁριστ.) • Πρώτα δὴ ἔφεστιν Τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι, • Ὀδ. Ο. • Οὐκ οἶδα εἰ φῶ, • Αξ. • Καταμεμάθηκας οὖν τοὺς τί ποιοῦντας τὸ ὄνομα τοῦτο ἀποκαλοῦσι. • Ξεν. • Ἀλλ' ὅταν τί ποιήσωσι, νομιεῖς ἐπιμελεῖσθαί σου ; • Πλάτ. (καὶ ἐνάρθρ. παρὰ τοῖς Ἀττ.) • Τὸν εἶναφῆς • Αξ. ||· (τὰ οὐδ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐλλ. οὐσ. ὀν. ἢ ῥήματος) • Ὁ γέρων δέ τί (ἐνν. ἔφη) πρὸς ταῦτα ; • Ακ. • Τί (ἐνν. μέλλει ἢ μέτεστιν) ἐμοὶ καὶ σοί ; • Γρφ., Ἔκατ. • Τί (ἐνν. κοινόν ἐστι) νόμῳ καὶ βασάνῳ ; • Δημ. • Τί μοι (ἐνν. συμφέρει) θεοῦς αἰδεῖσθαι δωροληπτας ; • Ἀχιλ. Τατ. (καὶ πρὸς πλθ. καταχρ.) • Τί δέ δὴ τὰ περὶ αὐτὸν τὸν θάνατον, τί ἦν τὰ λεχθέντα καὶ πραχθέντα ; Πλάτ. (ἢ κροθ. ἀντὶ ἐπιῤ.) • Τί κλαίεις ; • Γρρ., Ὅμ. ἀντὶ διατί ; • Τί οὖν ἔφη, οὐ πυθάνῃ, εἰ καὶ ἐκείνῳ βουλομένῳ ταῦτ' ἐστι ; • Ξεν. (καὶ μὲ διάφορα ἄλλα μόρ.) • Τί γάρ ; • Τί δέ ; • Τί δή ; • Τί δήποτε ; • Τί μήν ; • Τί ὅτι ; • Τι ποτε ; κτλ. ||· (ἐνάρθρ.) • Τὸ τί ἦν εἶναι, • Φλοφ., ἡ οὐσία (τὸ ἀφῃρημ. ὑπαρκτὸν) τῶν πραγμάτων.

Τισαίατο, Ἰων. ἀντὶ Τίσαιντο, γ'. πλθ. προσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ Τίνω ἢ Τίω.

τισιγίτης, ου (ι) [Πίερ.], ἐπ. ἀγγείου.

Τίσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τίνω, πληρωμή· (μτγμ.) ποινή, τιμωρία, ἐκδίκησις, ἐκτελεσμός· (σπν. ἐπὶ καλοῦ) ἀνταμοιβή, (ἐν γέν.) ἀνταπόδοσις. • Οὔ τι τίσιν γ' ἔδδεισας ἐπίσσω, • Ἰλ. Χ. • Τῶν ἀδικησάντων τίσις ἔσσεται ἤματα πάντα, • Ὅμ. Ἴλιον. • Τίσιν διδόναι, • Ἡρ., —Δίκας διδόναι, τιμωρεῖσθαι· (πλθ.) • Οὕτω δὴ αὐτὸν οἱ τοῦ Πολυκράτους τίσιες μετῆλθον, • Ἡρ., (χαιν.) τὸν ἠῦρ' ἡ ἁμαρτία τοῦ.

Τιτοίνω, Μ. ανῶ (ἀόρ. Ἐτίτηνα καὶ μσ. Ἐτιτηνάμην), Π. ἀντὶ Τείνω, τραβῶ, τεντώνω, ἐκτείνω, ἁπλόνω· (μσ. ἢ ἑλλ.) ἐκτείνομαι· (συνηθ.) ἀγωνίζομαι, προσπαθῶ· σπεύδω· τρέχω. • Τόξα μὴ Τάλαντα) τιταίνων, • Ὅμ. • Προπάροιθε θρόνων ἑτίταινε τραπέζας, • αὐτ. • Ἵππος ἅρμα τιταίνων, • αὐτ. (καὶ μσ.) • Ἵππος θεὶς τιτανόμενος πεδίοιο, • αὐτ. • Ἀψ ὦτασιν τιτανόμενας, • αὐτ. • Τῷ ᾧ τῷ τιτανούμενος, • Διον. • Αὐτὸς δὲ, σπεύδοντι ἐοικώς. Περσεὺς ἐτιταίνετο· τοῦ δὲ μετ' αὐτὸν Γοργόνες ἐρρώοντο, ἰέμεναι μαπέειν. • Ἡσ. • Φόρμιγγα τιτηνάμενος μετὰ χερσί, • Π., ἐκτείνας καὶ λυδιών.

Τιταίνω (τὸ ι μακρ.), Π. ἀντὶ Τίνω, ἐκδικοῦμαι, τιμωρῶ. • Τοὺς δὲ πατὴρ Τιτῆνας καλέεσκε· φάσκε δέ, τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα βέξαι ἔργον, τοῖο δ' ἔπειτα τίσιν μετόπισθεν ἐσεσθαι. • Ἡσ.

Τιτάν [τιταίνω ; ἢ τίτας ἢ τιτᾶς], ᾶνος (ὁ). (κατὰ τὴν μυθολογ.) οἱ πρῶτοι γίγαντες (υἱοὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς κτλ.)· (ἰδιαιτ. παρὰ Π.) ὁ Ἥλιος· (ἐνίοτε) ὁ Ἡρακλῆς· (συνεκδ.) βάρβαρος, ἄγριος, (ὀθ. ἔρωμ.) παιδεραστής.

Τιτανίς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Τιτανία, θηλ. τοῦ Τιτάνος.

Τιτανικός, ή, όν. Ὁ τῶν τιτάνων, τιτᾶνος ἴδιος· (ἐπιμ.) ἄγριος, [ὀθ.

Τιτανικῶς, ἐπιῤ. Ἀγρίως, ὡς οἱ Τιτᾶνες.

Τιτάνιος, α, ον. Ὁ τῶν ἢ ἐκ τῶν Τιτάνων. ||, (οὐδ.) Τιτάνια (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῶν Τιτ.

Τιτανίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Τιτάν, ἀδελφὴ ἢ θυγάτηρ τῶν Τιτ.

†Τίτανις, εως (ἡ), νλγ. ἀντὶ Τίτανος.

Τιτανογραφία (ἡ). ἡ περὶ τῶν Τιτάνων πραγματευομένη συγγραφή (ἱστορία).

Τιτανοκράτωρ, ορος (ὁ), Π. νικητὴς τῶν Τιτ.

Τιτανοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (ἀποκτείνας) τοὺς Τιτ., φονεὺς καὶ

Τιτανολέτης, ου (ὁ), Π. ὀλετὴρ (ἐξολοθρευτὴς) τῶν Τιτ.

Τιτανομαχία (ἡ). ἡ τῶν Τιτ. ἢ κατὰ τῶν Τιτ. μάχη.

Τιτανόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. υἱὸς Τιτᾶνος.

Τίτανος (ἡ). (ἐν γέν.) ἀσπρόχωμα· ἀσβεστόπετρα· (ἰδιαίτ.) γύψος ἢ ἀλαβάστης· (ἐνίοτε) σκόνη μαρμάρου.

Τιτανόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω μὲ τίτανον, ἀσβεστόνω.

Τιτανώδης (τὸ ι καὶ ᾰ μακρ.), εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τοὺς Τιτᾶνας, κατακληκτικός, ἄγριος. • Τιτανώδεας ἐνιθὼν, • Ακ., ἀγριοκυττάξας.

Τιτανώδης (τὸ ι καὶ ᾰ βρχ.), ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς τιτάνου, ἀσβεστώδης.

Τιτανωτὸς [τιτανόω], ἡ, όν. Ἀλειμμένος μὲ τίτανον, ἀσβεστωμένος.

†Τίταξ ὁ Τίτας (ὁ), (κατὰ τὴν ἀρχ. διάλεκτ. τῶν Θεσσαλ.) Βασιλεύς.

Τίτας, α (ῑ), Δ. Π. [τίνω]. τιμωρός, ἐκδικητής.

Τιτηγενὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν Τιτάνων.

Τιτήν, ῆνος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Τιτὰν ἢ Τιτανικός.

†Τιτήνη (ἡ), θηλ. τοῦ Τίταξ.

Τιτήνιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Τιτάνιος.

Τιτηνὶς, ίδος (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Τιτανίς.

Τιτθεία (ῆ). βύζαγμα, ἀνάθρεμμα, [ἐκ τοῦ

Τιτθεύω, Μ. εύσω. Βυζάνω [Ἀναπρέσω (Τουρκ.) Δαδεύω) τινὰ ὡς τιτθη. ||· (ἀμτθτ.) εἶμαι (ὑπηρετῶ ὡς) -

Τίτθη (ἡ), = Τιτθήνη, βυζάστρα, πρεμάνα, (συγχ. τῷ Τήθη ᾗ

Τιτθὴ (ἡ). ἡ βύζα τοῦ βυζιοῦ (τοῦ τιτθοῦ).

†Τιτθιβίζω, = Τιτυβίζω.

†Τιτθίζω, Π. ίσω, Ἑλφ. Βυζάνω (μτθτ. ᾗ ἀμτθτ.).

Τιτθίον (τὸ). ἡ βύζα τοῦ βυζιοῦ, (ὑποκορ. τοῦ Τιτθὸς), βυζάκι.

Τιτθὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. (χαϊδευτ.) τοῦ Τίτθη.

Τιτθολαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Πιάνω τὰ βυζιά, [λαμβάνω ᾗ

Τιτθὸς (ὁ), [τιθάω]. τὸ βυζί (κυρ. τῆς γυν.)· ἡ βύζα τοῦ βυζιοῦ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Τίτθη, τροφός.

Τιτίζω [ὀνμτπ.], Μ. ίσω. Φωνάζω τὰ τσὶ τσὶ ὡσὰν τὰ μικρὰ πουλιά, (παρβλ.) Πιπίζω, [ἐκ τοῦ

†Τιτὶς, ίδος (ἡ). πουλάκι, στιλνι.

†Τιτλάριον (τὸ), πινακίδα (Γαλλ. tablette) διὰ γράψιμον, σημειωματάριον, (ὑποκορ. τοῦ

†Τίτλος (ὁ), νλγ. (ἐκ τοῦ Λτν. titulus), ἐπιγραφή, τρῆμα (μέρος) συγγράμματος, (ἴδε Κεφάλαιον).

Τιτραίνω ᾗ **†Τιτράω** [τείρω, τορέω], Μ. τρήσω (πθ. πθκ. Τέτρημαι). Τρυπῶ, διατρυπῶ.

Τετρώσκω [τετραίνω], Μ. τρώσω (πθ. πρτ. Τέτρωμαι, ἀόρ. Ἐτρώθην κτλ.). Τρυπῶ, πληγώνω, τραυματίζω (κυρ καὶ μτγμ.). • Πορφυρέοντο δὲ καλοὶ τετρώσκοντο, • Ξεν. • Οἰνός σε τρώει, • Ὀδ. Φ., σὲ ζαλίζει. (καὶ πθ.) • Τῶν δὲ Ἀθην. οἱ ἡμέσεαι τῶν νεῶν τετρωμέναι ἦσαν, • Ἡρ., τρυπημέναι.

Τιτρωσμὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Τρωσμός.

Τιτυβίζω [ὀνμτπ.], Μ. ίσω. Φωνάζω τσὶ τσὶ τὴν πέρδικα ἢ τὴν χελιδόνα.

Τιτυοκτόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτείνας (φονεύσας) τὸν γίγαντα Τιτυόν.

Τιτύρινος (ὁ), τιτύρου ἴδιος, κοιμενικός· • Δῦλος —. •

Τιτυριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τὸν τιτύρινον αὐλόν.

Τίτυρος (ὁ), Δ. ὁ μεγάλος τράγος, (ὀθ. 2) • Σάτυρος. 3) (συνεκδ.) νέος

μὴν, ἡγεμόνος. 4) (Ἀττ.) εἶδ. πιθήκου βραχυούρου.

Γιτύσκω κα. (εὐχρηςτότ. μσ.) Τιτύσκομαι (χωρὶς Μ-), Π. = Τεύχω, σβεδάνω· ἑτοιμάζω· ἐμπιῶ, παρασκευάζω. «Ἥφαιστος πῦρ τιτύσκετο,» Ἰλ., . «Γπ' ὄχεσφι τιτύσκετο ἵππων,» Ὁμ. Θ. Ν. «Τιτύσκειν φοβον,» Λυκ., ἐμπνέειν. «Δίνα τετυσκόμενος,» Ὀππ., μηχανώμενος. 2) ἀντὶ Τυγχάνω, σημαδεύω· διευθύνω (καὶ μσ. διευθύνομαι) πρὸς τὸν σκοπὸν· (συνηθ.) κτυπῶ σημαδεύων, ἐπιτυγχάνω (κυρ. καὶ μεταφορ.). «Αἰεὶ . βάλλε τετυσκόμενος,» Ὁδ. Χ. (ἐξ ὅτου.). «Ἰαῖς τετυσκόμενοι,» Ἰλ. Γ. Ν. «Χεραὶ τετυσκόμενος,» Θκ. (καὶ γεν. πρσ.) «Ἐγχείῃ δ' αὐτοῦ τετύσκετο,» Ἰλ. Φ. (καὶ μεταφορ.) «Τετύσκετο φρεσὶν,» Ἰλ. Ν., ἐσκέπτετο. (καὶ καταχρ.) «Ὄφρα σε τῇ πέμπωσι τετυσκόμεναι φρεσὶ νῆες,» Ὀδ. Θ., διανοούμεναι αὐθορμήτως ὡς λογικαί.

Τιτώ, οος-οῦς (ἡ), Π. [Τιτάω]. ἡ ἡμέρα, ἡ αὐγή.

Τιφη (ἡ), [τῦφος], εἶδος σίτου, (ἴσ.) = Ὀλύρα. 2) εἶδ. ἐντόμου, (ἄλλ. ἠ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τίλφη, (Λτ.) tibula.

Τίφθ', Π. (κατ' ἀποκ.) πρὸ φων. ὅασ. ἀντὶ Τίπτε = Τίποτε;

Τίφιος (ὁ, ἡ). τελματιαῖος, [ἐκ τοῦ

Τῖφος, εος-ους (τὸ). νεφὸν στεκόμενον, βάλτος· ἕλος, βαλτῶδες, (κοιν.) τοῦρφα.

Τίφυον (τὸ), εἶδος φυτ. καὶ ἄνθ. (στεφανωματικοῦ), Νίκιππος ὁ Περτικός, (παρὰ Ἰφυον).

Τίφυς ἡ Τῖφυς, υος (ὁ). τὸ πάθος ὁ ἐφιάλτης.

Τυφώδης [τῖφος], εος (ὁ, ἡ). ἑλώδης, βαλτώδης.

Τίω, Μ. τίσω (πθ. πρκ. Τέτιμαι), Π. ἀντὶ Τιμῶ (κυρ. καὶ μτνμ.). «Τίον δὲ ἑ τετραφότοιον,» Ἰλ. Ψ., τὸν ἐκτιμοῦσαν, ἄξιζε· (καὶ μτνμ.) «Ἴσα φίλοισι τοκεῦσιν ἑτίμεν,» Ἰλ. Ο. «Θεοί δίκην τίουσιν,» Ὀδ. Ξ. (καὶ μσ. σπν.) «Ζεὺς τίετο αὐτὴν,» Ἡσ. (καὶ πθ.) «Θεὸς ὣς τίετο δήμῳ,» αὐτ. «Θεοῖσι τετιμένος,» Ὁμ., Ἡσ. (οἱ χρόνοι τούτου τοῦ ῥήμ. συγχ. τοῖς τοῦ Τίνυμι).

Τλάθυμος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Τλήθυμος.

†Τλαισπαθής, Τλαισίφρων, Γλσ. ἀντὶ Τλησπαθής, Τλησίφρων.

Τλάμων, ονος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Τλήμων, [ἐκ τοῦ

(Τλάω), ἄχρ. θεμ. τοῦ Τέτληκα, Μ. τλήσω (ἀόρ. Ἔτλην). Ἀνέχομαι, ὑποφέρω (καὶ ἀπαρ.) τολμῶ. «Μήποτε πενίην ἀνδρὶ τέτλαθι» ὀνειδίζειν,» Ἡσ., Ὁμ. «Οὐκ ἔτλη εἰς χεῖρας ἐλθεῖν, ἀλλ' ὑπεχώρει,» Ξεν. (καὶ ἀπολ. κατὰ μτχ. ἀντὶ ἐπιθ.) «Τ. τλήσετε θυμῷ,» Ὁμ., μὲ γενναιοκαρδίαν (καρτερίαν).

Τλῆ, Π. ἀντὶ Ἔτλη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. δ'. τῆς ὁρᾷ. καὶ

Τλῇ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. δ'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τέτληκα.

Τλήθυμος (ὁ, ἡ), Π. [†τλάω, θυμός]. χαρτερικός, ὑπομονητικός· τολμηρός, γενναιόκαρδος.

Τλημόνως [τλήμων], ἐπίρ. Ἀβλίως, ταλαιπώρως.

Τλημοσύνη (ἡ). ὑπομονή, καρτερία, τόλμη, γενναιοψυχία. 2) ἀθλιότης· κακοπάθεια, ταλαιπωρία, [ἐκ τοῦ

Τλήμων [†τλάω], ονος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποφέρων γενναίως, ἀνεκτικός, ὑπομονητικός, γενναιόκαρδος (ἐπὶ κακοῦ) θρασύς, τολμητίας, ἀπάνοτος (συνηθ.) ταλαίπωρος, ἄθλιος.

Τλῆναι, ἀόρ. δ'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τέτληκα.

Τλησίφρων (ἡ). ὑπομονή· καρτερία· κακοπάθεια· ταλαιπωρία, [ἐκ τοῦ

Τλησπαθέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ὑποφέρω γενναίως· κακοπαθῶ, ταλαιπωροῦμαι, [ἐκ τοῦ

Τλησπαθής [†τλάω, πάθος], ές (ὁ, ἡ). ὁ ὑποφέρων γενναίως, ὑπομονητικός· παλυπαθής· ταλαίπωρος.

Τλησικάρδιος (ὁ, ἡ), Π. = Ταλακάρδιος, γενναιόψυχος.

Τλησιμοχθος (ὁ, ἡ), Π. [†τλάω, μόχθος]. ὁ ὑποφέρων κόπους (ταλαιπωρίας), καρτερικός· ἀκμαστος· ἐπίμονος· εὐτάλμος.

Τλησιπαθής, ές (ὁ, ἡ), Π. = Τλησπαθής.

Τλησίπονος (ὁ, ἡ), Π. = Τλησιμοχθος.

Τλῆσις [†τλάω], εως (ἡ), τὸ ὑποφέρειν, καρτερία· τόλμη, ἰδίως

Τλητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Καρτερικός, ὑπομονητικός, γενναιόψυχος.

Τλητός [†τλάω], ἡ, όν. Ἀνεκτός, ὑποφερτός. 2) Π. ἀνεκτικός, ὑπομονητικός. «Τλητὸν γὰρ μοῖρα θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν,» Ἰλ. Ω.

Τμάγεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἐτμάγησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. δ'. καὶ

Τμάγαν, Π. ἀντὶ Ἔτμαγον, ἀόρ. δ'. τοῦ Ταγῶ.

†Τμήγας, α (ὁ), Δ. τὸ ὑνὶ τοῦ ἀρότρε ἢ †Τμῆγος, εος-ους (τὸ). ἡ αὐλακιά, [ἐκ τοῦ

Τμήγω, Μ. τμήξω (ἀόρ. δ'. Ἔτμαγον ἢ πθ. Ἐτμάγην). Π. ἀντὶ Τέμνω, κόπτω, χωρίζω, ἀπο(δια)τέμνω.

Τμηδήν, ἐπίρ. Π. διὰ τομῆς, τμητικῶς, (κοιν.) κοφτά.

Τμηθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. καὶ

Τμηθῆναι, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τέμνω.

Τμῆμα (τὸ). τὸ τετμημένον (ἀποκομμένον) μέρος ἀπό τινος, κομμάτι· μερίδιον· ἀπόσπασμα.

Τμηματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁὲν εἴδει τμήματος, κομματιαστός. 2) ἀντὶ Τμητικός.

Τμῆσις, εως (ἡ), τὸ τέμνειν ἢ τέμνεσθαι, κόψιμον, χωρισμός. «Γῆς—,» Πλάτ., ξενοφοβία (ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν)· (ἰδιαιτ. παρὰ Γρμτ.) διαίρεσις λέξεως συνθέτου.

Τμήσσω, Μ. τμήξω, Π. ἀντὶ Τέμνω, (ἴδε Τμήγω).

Τμητέος, α, ον, θετ. τοῦ Τέμνω.

Τμητήρ (ὁ), Π. ἀντὶ †Τμητής, ὁ τέμνων (κόπτων, χωρίζων).

Τμητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ τέμνειν· (μεταφορ.) ἔντονος· (ἰατρ.) διαλυτικός, (Γαλλ.) incisif.

†Τμητικῶς, ἐπίρ. Μὲ τμητικὸν τρόπον, κοφτά.

Τμητός, ἡ, όν. Κομμένος ἢ δυνάμενος νὰ κοπῇ (εἰς τμήματα), ἐπιδεκτικὸς τομῆς, κοπτός, διαιρετός.

Τμητοσίδηρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σιδηρότμητος.

Τό, οὐδ. τοῦ Ὅ. 2) Π. ἀντὶ Ὅ (οὐδ. τοῦ Ὅς) ἢ Τοῦτο.

Τοαπεκείνου, Τυαποτοῦδε κτλ., ἀντὶ Τὲ ἀπ' ἐκείνου κτλ.

Τόγε, οὐδ. τοῦ Ὅγε.

Τόδε, οὐδ. τοῦ Ὅδε.

Τοὐτέρωσε, ἀντὶ Τὸ δεύτερον.

Τοῖδι, Ἀττ. ἀντὶ Τοῖδε.

Τοιαπαν, ἀντὶ Τὸ ἐπίπαν.

Τόθεν [τὸ-ὅ], ἐπίρ. ἀντὶ Ὅθεν, ἐκεῖθεν, ἀπ' ὅπου, ἢ (χρν.) ἔπειτα, μετὰ ταῦτα, ἢ (τρπ.) ἐκ τούτου, ἑπομένως.

Τόθι [τὸ-ῖ], ἐπίρ. Π. ἐνεῖ, αὐτόθι. 2) ἀντὶ Ὅθι, ὅπου.

Τοι [τῷ], μόρ. ἐγκλιτ. (πάντοτε συντασσόμενον μετ' ἄλλων), καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Βεβαιωτ. ἢ Ἐπιτατ. Βέβαια, τῷόντι· ἐξάπαντος. «Εὖ τοι λέγεις,» Ἀρχῳ. «Ἔγωγέ τοι,» αὐτ. «Σέ τοι, σὲ τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω,» Σοφ. (ἐνίοτε ἐκ τοῦ ἐναντ. Ἐλαττωτ.) «Στέφανον γέ τοι ἔχων,» Ἀρχῳ. (ἢ Παραπληρωματ.) «Τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα Διΐ,» Ἰλ. (καὶ ἐν συνθ.) «Καίτοι, Τοίνυν, Τοιγάρ, Τοιγάρτοι, Ἤτοι κτλ.

Τοὶ ἢ (ἐγκλιτ.) Τοι, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Σοί, ὅατ. τοῦ Τὺ=Σύ.

Τοὶ, Ἰων. Π. ἀντὶ Οἳ ἢ Οἱ, πλθ. τοῦ Ὅς, ἢ Ὅ.

Τοιαδί, Ἀττ. ἀντὶ Τοιάδε, οὐδ. πλθ. τοῦ Τοιόσδε.

Τοιαυταχῶς, ἐπίρ. Κατὰ τοιοῦτόν τινα τρόπον.

Τοιγάρ, Π. ἀντὶ

Τοιγαροῦν καὶ Τοιγάρτοι, σύνδ. Συλλογιστ. ὅθεν λοιπόν· ἄρα, ἑπομένως.

Τοίνυν, Π. ἀντὶ Τοῖν, γεν. καὶ ὅατ. δυΐκ τοῦ Ὅ.

Τοίνυν, σύνδ. Συλλογιστ. (ἐπακολουθ. λόγου), λοιπόν, ὅθεν, ἑπομένως.

Τοῖο, Ἰων. Π. ἀντὶ Τοῦ.

Τοῖος, α, ον, Π. (ἢ σπν. λογαγρ.) ἀντὶ Τοιοῦτος, τέτοιας λογῆς, τέτοιος· (πρὸς ἀπαρ.) ἱκανὸς ὥστε (νὰ)· (ἀνταποδίδεται συνήθ. εἰς τὸ Οἷος) «Τοῖος ἐὼν, οἷος σῦτις Ἀχαιῶν,» Ἰλ. Σ. «Οὔπω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι, εἷον Πειρίθοον κτλ.,» Ἰλ. Δ. (ἢ εἰς τὸ Ὁποῖος) «Ὁποῖον κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακοῦσαι,» Ἰλ. Γ. (καὶ ἀπολ.) «Χαίρετω ὅς τις τοῖος,» Θκρ. «Ἔπος ὀγε τοῖον ἔνεπεν,» αὐτ. (ἢ θαυμας.) «Τοῖος μέγιστος δοῦπος· ὀρώρει Ι,» Ἰλ. «Τοῖα φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,» Θκρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) «Ἡμεῖς δ' οὐ νύ τι τοῖοι ἀμυνέμεν,» Ὀδ. Β., ἱκανοί· (ἐνίοτε τροπολογ. καθὼς τὸ Τίς) «Τύμβον δ' οἱ μάλα πολλὸν, ἀλλ' ἐπιειμένα τοῖον,» Ἰλ. Ψ. «Πέλαγος μέγα τοῖον,» Ὀδ. Γ. «Μείονσεδὲ σαφδάνιον μάλα τοῖον,» Ὀδ. Γ. ||. (τὸ αὐδ.) Τοῖον, ἐπίῤ. ἀντὶ Τοίως, οὕτω, οὕτω πως. «Τοῖον γὰρ

ὑπ᾽τρεμέουσιν ἅπαντες, « Ἰλ. Ρ. «Ἀλλ᾽ ἴθι σιγῇ ταῖον, « Ὀδ. Η.

Τοιαδέ, το ἀδε, ταιόνδε, = Τοῖος, Τοιοῦτος (ἀποῖος δηλ. φαίνεται ἡ περιγράπτεται ὡς παρών). « Ἀοιδοῦ τοιοῦδε, οἷος ὅδ᾽ ἔασιν, « Ὀδ. Α, ϛ. « Τοιόδ᾽ οἷον ὁρᾷς, « Θκρ. (καὶ ἀορ.) » Τοιόσδε τις, « Αξ. (καὶ θαυμαστ.) » Τοιός δε τοσός δε τε λαός, « Ὅμ. ‖ (τὸ οὐδ. προθετ.) «Κατὰ τοιόνδε, « Ἡς., ἀντὶ ἐπιρ. Οὕτω πως, ἐκ τοιαύτης αἰτίας « Ἐν τῷ τοιῶδε, « οὐτ., εἰς τοιαύτην περίστασιν.

Τοιοσδί, τοιαδί, τοιοδί, Ἀττ. ἀντὶ Τοιόσδε.

Τοιουτοεί, Ἀττ. πλθ. τοῦ Τοιουτοσί.

Τοιοῦτος [τοῖος, οὗτος], τοιαύτη, τοιοῦτο καὶ (Ἀττ.) τοιοῦτον. Τέτοιας λογῆς, παρόμοιος, τέτοιος· (συνήθ. ἀντιποδ. εἰς τὸ Οἷος) « Τοιοῦτος ἦν, οἷος ‖ ὥστε) μὴ βούλεσθαι κτλ., « Ξεν. (ἢ ἀορ.) » Τοιοῦτός τις, « Τοιοῦτ᾽ ἄττα, « Αξ. « Ἐγένετο δὲ ἡ διακομιδὴ τοιαύτη τις, « Πλὲ., οὕτω πως. ‖ (τὸ πλθ. οὐδ.) «Τοιοῦτο, ἀντὶ ἐπιρ. Κατ᾽ αὐτὸν τὸν τρόπον, οὕτως, (καὶ εἰς τὰς ἀποκρ.) μάλιστα, οὕτως ἔχει.

Τοιουτοσί, τοιαυτησί, τοιουτοῒ ἢ τοιουτονί καὶ τοιουτί, Ἀττ. (κατ᾽ ἐπέκτ.) ἀντὶ Τοιοῦτος.

Τοιουτόσχημος καὶ Τοιουτοσχήμων, ονος (ὁ, ἡ), τοιοῦτος (παρόμοιος) τὸ σχῆμα, τοιούτου σχήματος.

Τοιουτότροπος (ὁ, ἡ). τοιοῦτος τὸν τρόπον (τὸ εἶδος), τοιοῦτός τις, παρόμοιος.

Τοιουτοτρόπως, ἐπίρ. Κατὰ τοιοῦτόν τινα τρόπον, τοιαύτης λογῆς, οὕτως.

Τοιουτόχρους-ους (ὁ, ἡ). τοιοῦτός τις τὸ χρῶμα (τὴν χροιάν), τοιούτου χρώματος.

Τοιουτώδης, εος (ὁ, ἡ). τοιοῦτός τις (τὸ εἶδος), τοιουτότροπος.

Τοῖδεσι ἢ Τοῖδεσσι(σιν), Π. ἀντὶ Τοῖσδε, δοτ. πλθ. τοῦ Ὅδε.

Τοίχαρχος (ὁ, ἡ). ὁ ἄρχων τοῦ ‖δεξιοῦ ἢ ἀριστεροῦ ‖ τοίχου τῆς νεώς, ὁ πρῶτος (ἐπιστάτης) τῶν κωπηλατῶν τοῦ ἑνὸς μέρους (bord).

Τοιχίζω, Μ. ἰσω. (χωρ. ἐπὶ πλείου) Γέρνω πρὸς τὸ ἓν πλάγιον (τὸν ἕνα τοῖχον), [κατ. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.] ὀρτσάρω.

Τοίχιον [τὸ], ὑποκορ. τοῦ Τοῖχος, δουδεράκι.

Τοιχογραφία (ἡ). ζωγράφισμα ἢ ζωγραφία ἐπὶ τοίχου· (εἰς τὴν Ῥωμ. ἱστορ.) τὰ χρονικὰ τῆς Ῥώμης τὰ ἀπ. ἐγράφονταν εἰς τοὺς τοίχους τοῦ ναοῦ ὑπὸ τοῦ μεγάλου ἀρχιερέως.

Τοιχογράφος (ὁ). ὁ ζωγραφίζων τοὺς τοίχους ἢ ἐπὶ τῶν τοίχων.

Τοιχοδιφήτωρ [τ. διφέω], ορος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Τοιχωρύχος.

Τοιχόκρανον (τό). ἡ κορυφὴ τοῦ τοίχου.

Τοιχόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Μεταβάλλομαι εἰς τοῖχον· (κατὰ τοὺς Ἀκαδημ.) φαντάζομαι (πλάττω μὲ τὴν ἰδέαν μου) ὅτι εἶνέ τι τοῖχος (ἂν ἦτο ἢ ὄχι).

Τοιχοποιός (ὁ), (ἴδε Τειχοποιός).

†Τοιχορύκτης, ου (ὁ), = Τοιχωρύχος.

Τοῖχος (ὁ), [τεύχω, τεῖχος]. τοῖχος (χωρ. οἰκίας), (Τουρκ.) δουβάρι = καὶ πλευραὶ (τὰ πλάγια) τοῦ πλοίου.

Τοιχόω ὠ, Μ. ώσω, (εὔχρ. μόνον τὸ πθ. Τοιχόομαι, ὅπου ἴδε).

Τοιχωρυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ τεῖχον ἵνα κλέψω (ὡς τοιχωρύχος). ‖ἐν γέν.) κάμνω κατεργαριές, δολιεύομαι. «Οἵτε ἐτοιχωρύχησαν περὶ τὸ δάνειον, « Δημ.

Τοιχωρύχημα (τὸ). τρύπα εἰς τὸν τοῖχον (γενομένη πρὸς κλοπήν), κλέψιμο τοιχωρύχου, (ἐν γέν.) κατεργαριά, πανουργία.

Τοιχωρυχία (ἡ). τὸ τοιχωρυχεῖν, διόρυξις (τρύπημα) τοίχου, (ἐν γέν.) διαβολιά, κατεργαριά, πανουργία.

Τοιχωρυχικός, ἡ, όν. Τοιχωρύχου ἴδιος. « Τοιχωρυχικὴ (ἐννοεῖται τέχνη), « Σξτ., ἡ τοῦ τοιχωρυχεῖν.

Τοιχωρύχος (ὁ). ὁ τρυπῶν (διορύττων) πρὸς κλοπὴν τοὺς τοίχους τῶν οἰκιῶν· (ἐν γέν.) κλέπτης, κατεργάρης.

Τοίως, ἐπίρ. Π. (μεταγν.) = Οὕτω, κατ᾽ αὐτὸν τὸν τρόπον.

†Τοιῶς δε, ἐπίρ. ἀντὶ Τοίως.

Τόκα, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Τότε.

Τοκαρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Τοκάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τόκος, μικρὸν (ὀλίγον) διάφορον.

Τοκάς, άδος (ἡ). ἡ γεννῶσα ἢ γεννήσασα (ἐπὶ γῆς) παραγωγική, εὔφορος.

Τοκαταρχάς, ἀντὶ Τὸ κατ᾽ ἀρχάς.

Τοκάω-ῶ (χ. Μ.). Εἶμαι ἐπιτέξ, μέλλω νὰ γεννήσω, κοιλοπονῶ.

Τοκετός (ὁ). ὁ καιρὸς τῆς γέννας (τοῦ τόκου), ἡ γέννα. 2) Π. (ὡς ἑλλ.) τὸ τεχθέν, βλάστημα, γέννημα.

Τοκεύς, έως (ὁ). ὁ γεννήτωρ, ὁ πατήρ. ‖ (πλθ.) οἱ γονεῖς.

Τοκήεσσα (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τοκάς.

Τοκῆϊ, Ἰων. ἀντὶ Τοκεῖ, δοτ. τοῦ Τοκεύς.

Τοκίζω, Μ. ίσω. Δανείζω μὲ τόκον, βάλλω (χρήματα) εἰς τὸ διάφορον.

Τοκισμός (ὁ). τὸ τοκίζειν, ὁ ἐπὶ τόκῳ δανεισμός.

Τοκιστής, οῦ (ὁ). ὁ τοκίζων χρήματα, (Τουρκ.) μαμελετζῆς.

Τοκογλυφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Δανείζω ὡς)-

Τοκογλύφος (ὁ). [τόκον, γλύφω]. ὁ λογαριάζων καὶ εἰσπράττων ϗ τὸ λεπτὸν τοῦ τόκου, τοκιστὴς πλεονέκτης.

†Τοκοληψία (ἡ). τὸ λαμβάνειν τόκον (διάφορον).

Τοκοπράκτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ εἰσπράττων τόκον, τοκιστής.

Τοκος (ὁ). τὸ τεκεῖν, γέννα· γέννησις· (Π.) γενεά, καταγωγή· (ἐνίοτε) τὸ τεχθέν, γέννημα. « Ἐν τοῖς τόκοις αἱ νέαι πονεῦσί τε μᾶλλον καὶ διαφθείρονται πλείους, « Ἀρχτ. « Γρηῒ παλαιγενεῖ, ἥτε τόκοιο ἐΐργηται, « Ὅμ. Ὕμν. « Πασῶν τῶν σῶν ἀπὸ τόκου χοῖρον λαμβάνειν, « Ξεν., ἀπὸ κάθε γέννα. « Πάντων Ἀργείων ἱερὸν γενεήν τε τόκον τε, « Ὅμ. « Καὶ τοῦ τιγνομένου τόκου (τῶν μελισσῶν) ἐπιμελεῖται, ὡς ἐκτρέφηται, « Ξεν. 2) (συχνότ. μετν.) διάφορον χρημάτων δανεισμένων. « Ὁ τόκος τὸ νόμισμα ποιεῖ πλέον, ὅθεν ϗ τοὔνομα τοῦτ᾽ εἴληφεν, « Ἀρχτ. « Τὸ ἀρχαῖον καὶ τοὺς τόκους τοὺς γιγνομένους ἀποδοῦναι, « Ἰσχρ. « Δανειζόμενοι ἐπὶ μεγάλοις τόκοις, « Δημ. « Ἐκομισάμην ἂν τὸ ἐμὸν σὺν τόκῳ, « Γρφ. « Καὶ τόκον τόκου, « Θρφ.

Τοκοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Δίδω, Πληρώνω) τόκον [διάφορον].

Τόλμα (ἡ), [†τλάω]. θάρρος, ἀφοβία, ἀποκοτιά· αὐθάδεια.

Τόλμα, πρξ. τοῦ Τολμάω.

Τολμάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Τολμήεις.

Τολματός, ά, όν, Δ. ἀντὶ Τολμητός.

Τολμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἢ λαμβάνω τόλμην ἢ μὲ ἄπαρ. ἢ εἴτ.) τὴν τόλμην νὰ κάμω (νὰ ἐπιχειρήσω) τι, ἀποκοτῶ· θρασύνομαι, αὐθαδιάζω· (Π.) ἀνέχομαι, ὑποφέρω. « Ὁ μὲν ἐσθλὸς τολμᾷ ἔχων τὸ καλὸν, κοὐκ ἐπίδηλος ὅμως, « Θγν. « Ὁ δὲ τέως μὲν ἐτόλμα βαλλόμενος καὶ ἐνιστάμενος τετληότι θυμῷ, « Ὑπ. Ω. (καὶ πρὸς ἄπαρ.) « Τολμήσας διὸς ἄντα ἔγχος ἀείρας « Ἰλ. Θ. « Σιωπῶντων δὲ τῶν ἄλλων, καὶ οὐ τολμώντων γνώμην ἀποδείκνυσθαι ἀντίην, « Ἡρ.

Τολμήεις, εσσα, εν, Π. ἀνεκτικός, ὑπομονετικός· τολμηρός, ἀπόκοτος.

Τόλμημα (τὸ). ἔργον τολμηρόν (ἀποκοτον).

Τολμηρία (ἡ). τόλμη, ἀποκοτία, [ἐκ τοῦ Τολμηρός, ά, όν. Ὁ ἔχων τόλμην, θαρρετός, ἀπόκοτος.

Τολμηρῶς, ἐπίρ. Μὲ τόλμην, τολμηρά.

Τολμῆς, ἦσσα, ἦν, Π. [κατὰ συναίρ.] ἀντὶ Τολμήεις.

Τόλμησις, εως (ἡ), τὸ τολμᾶν.

Τολμήστατος, η, ον, Π. ἀντὶ Τολμήεστατος, ὑπερθ. τοῦ Τολμήεις.

Τολμητής, οῦ (ὁ). ὁ τολμῶν, τολμηρός, ἐπιχειρηματίας.

Τολμητίας, ου (ὁ). τολμητής, ἐπιχειρηματίας· αὐθάδης, ἀπόκοτος.

†Τολμητικός, ἡ, όν. Φύσει τολμηρός.

Τολμητός, ἡ, όν. Τὸ ἁπαίον ἠμπορεῖ ἢ πρέπει νὰ τολμήσῃ τις.

†Τολμίστατος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τολμήστατος.

Τολύπευμα (τὸ), [τολυπεύω], τολύπη· (μτφορ.) ῥαδιούργημα.

Τολυπευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τολυπεύειν, κατορθωτικός.

Τολυπεύω, Μ. εύσω. Τυλίζω (κυρ.) τὸ λαναρισμένον μαλλὶ (Τὸ κάμνω τουλούπαν) ἕνα τὸ γνέσω, (συνήθ. μτφορ.) φέρω εἰς πέρας, ἐκτελῶ, κατορθόνω· (ἐπὶ κακοῦ) μηχανορραφῶ, ὑφαίνω. « Δόλους —, « Ὅμ. « Θραξὶ πένθος—, « Εὐρ. «Πόνον (« Ἄλγεα) —, « Ἡσ., ὑποφέρειν. «Πολέμους—, « Ὅμ., κατορθόνειν, [ἐκ τοῦ

Τολύπη (ἡ), [†τλάω, τολασία ἢ τύχη]. σφαῖρα μαλλιοῦ λαναριαμένου διὰ γνέσιμον, (κοιν.) τουλούπα (κατ᾽ ἐκτ.) καθάρι νήματος (ϗ). 2) (μτφ.) εἶδ. ζραγγυλοῦ ζυμαρικοῦ, (κοιν.) σβίγγος. 3) εἶδος ζραγγ. κολοκύνθης, (Γρφ. Βασιλ. δ', 39).

Τομά (ἁ), Δ. ἀντὶ Τομή.

Τομαῖος, α ἢ ος, ον, Π. κομμένος, τεμνόμενος ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τομήν. « Σαίτη—, « Εὐρ. « Κέδρος πριόνεσσι τομαίη, « Νίκ. « Ἄκος τομαῖον, « Δι-σχλ., θεραπτήριον, (παρβλ. Τέμνω).

Τ.μάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τόμος, τομίδιον.
¿Τόμαρος (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τόμαρος.
Τομάω-ῶ (χ. Μ.). Ἔχω ἀνάγκην τομῆς (κοψίματος).
Τομεῖον (τὸ). ἐργαλεῖον κοπτερὸν (πρὸς τομὴν ἐπιτήδειον).
Τομεύς, έως (ὁ), (ἡ ὀνο. πλθ. ὁ. Τομέσι). (ἐν γέν.) ὁ τέμνων (κόπτων, διαιρῶν κτλ.)· (ἰδιαιτ. καὶ ὡς οὐσ.) ἐργαλεῖον κοπτερόν, κόφτης, κοπίδι (τῶν σκυτοτόμων κτλ.)· (μθμτκ.) τμῆμα κώνου (κόλουκτλ.), (Γαλλ.) segment. ‖. (πλθ.) Τομεῖς, = οἱ ἐμπροσθινοὶ ὀδόντες.
Τομή (ἡ), τὸ τέμνειν, κόψιμον, χώρισμα, διαίρεσις· μέρος κομμένον, πληγὴ κοψίματος. «Ἀμπέλου —,» Ἠσύχ., κλάδευμα. » Γῆς —,» Πλάτ., δενδροτόμησις. «Φαρμάκων —,» Λξ., ἡ κατασκευή, (ἐξ Τέμνω). » Σφαίρας (ἢ Κώνου) —,» Μθμτ. » Μέτρων —,» Ἑρμγ., (Γαλλ.) cesure. » Δόγου —, » αὐτ., τὸ ἐπίτομον(ς). » Τομὴν ἐν ὄρεσι λέλοιπε (τὸ σκῆπτρον),» Ὅμ., τὸ μέρος (τὸ στέλεχος) τοῦ ὀπ. ἀπεκόπη.
Τομίας, ου (ὁ), = Ἐκτομίας, εὐνουχισμένος.
Τομικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τομὴν, τμητικός.
Τόμιος (ὁ, ἡ), ὁ παθὼν ἢ ὑποκείμενος εἰς τομὴν, κοφτὸς, κομμένος. ‖. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) Τόμια, = τὰ κομματιασμένα μέλη ἢ ἐντόσθια τοῦ ἱερείου ἐπὶ τῶν ὀπ. ὠρχίζοντο. » Στάντες ἐπὶ τομίων κάπτου καὶ κριοῦ καὶ ταύρου, » Δμ., (παρβλ. Ἔντομα).
Τομίς, ίδος (ἡ). (ἐπίθ.) κοπτερή· (οὐσ.) ψαλίδα. » Τὰς μύλας ἔχει τομίδας,» Γρφ., ὀδόντια κοπτερὰ ἀσὰν ψαλίδι.
Τομός, ἡ, όν. Κοπτερός· (μτφρ.) διαπερατικός· (ἐνίοτε) σαφὴς, εὐχρινής.
Τόμος (ὁ), = Τμῆμα, κομμάτι, τέμαχος (» Ἀλλᾶντος, » Τυροῦ —, » Ἀθ.)· (ἰδιαιτ.) φύλλον χάρτου (μεμβράνης). » Λάβε σεαυτῷ τόμον (χάρτου καινοῦ μεγάλου), καὶ γράψον εἰς αὐτὸν γραφίδι, » Γρφ., (ὈΔ. νλγ.) » Τόμος βιβλίου » (Γαλλ.) volume.
Τόμουρος (ὁ), [τέμνω, σὺρὰ ἢ ; ἄρουρα]. ἱερεὺς (εὐνουχισμένος ;) τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου.
Τομῶς, ἐπίρ. Μὲ τομὴν (κοπτερὸν [καὶ μτφρ.] σαφῆ, σύντομον ἢ ἀποτομον) τρόπον, (κοιν.) ὀρθὰ-κοφτά.
Τὸν, αἰτ. τοῦ Ὁ. 2) Π. ἀντὶ Ὃν ἢ 3) Τοῦτον. 4) Δ. ἀντὶ Σὸν, αἰτ. τοῦ Σός.
Τοναῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος μὲ τόνον, ἐντόνος, σύντονος. » Δρόμος —,» Σὸ., ὁ κατεσπευσμένος. ‖. (οὐσ.) » Τοναῖα (ἔνν. φωνή), » Ἀλ., ἡ γεγωνῦια.
Τονάριον (τὸ). εἶδ. μικροῦ αὐλοῦ διὰ τοῦ ὀπ. ἔβιζον τὸν τόνον (τὸ ἴσον) τῆς φωνῆς, (παρβλ.) Ἐπιτόνιον.
†Τονάω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. ἀντὶ Τονόω.
Τονθολυγέω καὶ Τονθορυγέω, σπν. ἀντὶ
Τονθορύζω καὶ Τονθρύζω (ζω), Μ. ὑπω. Ὁμιλῶ ἀνάρθρως (ἀσαφῶς), μορμορύζω,
†Τονθρυστὴς, οῦ (ὁ). ὁ τονθρύζων (μορμορύζων), γογγυστὴς, μεμψίμοιρος.
Τονιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων μῆκος ἢ δύναμιν ἑνὸς (μουσ.) τόνου. » Διάστημα —,» Μουσ., τὸ ἀπὸ τοῦ διὰ Β ἐπὶ τὸ διὰ Δ.
†Τονίζω, Μ. ἰσω. Βάλλω (Σημειώνω τὴν λέξιν μὲ) τόνους.
Τονικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἢ ἐμποιῶν τόνον· ὁ συνεστάμενος ἐκ τόνων.
Τόνος (ὁ), = Τάσις, τεντωμα (μτφμ.) ἰσχύος, ἀφοβρότης, ἔνταστις, ἐπίτασις. » Ἵνα ἀνακωχεύῃ τὸν τόνον τῶν ὅπλων,» Ἡρ.
2) (μουσ.) βαθμὸς τοῦ ἀναιβοκαταιβάσματος τῆς φωνῆς, (κοιν.) τὸ ἴσον (ὀθ. μετρ.) τὸ εἶδος τοῦ ῥυθμοῦ τῶν στίχων (καὶ γραμτ.) τὸ σημεῖον τῆς προσῳδ. τῶν λέξ. » Ὁποσαχῇ οἷόν τ' ἂν ᾖ τοὺς τόνους τῆς φωνῆς πεποιῆσθαι, ὀξὺ, βαρὺ, μικρὸν, μεγα, » Ξεν. » Τόνος ἑξάμετρος, » Ἡρ., τὸ Ἡρωϊκὸν καὶ » Τρ μετρος —, » αὐτ., τὸ Ἰαμβικὸν μέτρον.
3) (συνοχ.) πᾶν ὅ,τι εἶνε τεντωμένον ἢ δύναται νὰ τεντωθῇ, (π. χ.) σχοινὶ· λωρὶ· (ἀναταμ.) τένων, κτλ. «Τοὺς τόνους ἕψαντες τῶν κλινέων ἐστέωντο,» Ἡρ., τὰ λωριά. » Ἅρκυς ἐκ τριῶν τόνων. » Ξεν., (Τουρκ.) μὲ τρία κάτεα, τρικλωναις.
Τονόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω τόνον (δύναμιν) εἴς τι, τὸ κάμνω ἔντονον· (γραμτ.) τονίζω.
Τονῦν, ἀντὶ Τὸ νῦν.
Τονώδης, εος (ὁ, ἡ). τόνου ἐμποιητικὸς ἢ μέτοχος, τονικὸς, ἔντονος.
Τόνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τονόω, ἔντασις, ἐνίσχυσις· (γραμτ.) τόνισμα (λέξεως).
Τονωτικὸς, ἡ, όν. Τόνου (Τονώσεως) ἐμποιητικός, τονικὸς, δυναμωτικός.
Τοξάζομαι, Μ. άσομαι, = Τοξεύω.
Τοξαλκέτης, ου καὶ
Τοξαλκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. φοβερὸς εἰς τὸ τοξεύειν, ἰσχυρὸς (ἄλκιμος, ἐπιτήδειος) τοξότης, (συγχ. τῷ Τοξιλκής).
Τοξάρ.ον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τόξον, δοξαράκι.
Τοξάρχης καὶ Τοξαρχος, ου (ὁ). ἀρχηγὸς τῶν τόξων (τῶν τοξοτῶν).
Τοξασμὸς (ὁ), τὸ τοξάζεσθαι καὶ
Τοξεία (ἡ), τὸ τοξεύειν καὶ ἡ περὶ τοῦτο ἐμπειρία. 2) (περιληπτ.) τὸ σῶμα τῶν τοξοτῶν, οἱ τοξόται.
Τοξελκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἕλκων (τραβῶν, τεντόνων) τὸ τόξον, τοξότης, (συγχ. τῷ Τοξαλκής).
Τόξευμα (τὸ), τὸ τοξευθὲν ἢ τοξευόμενον, βέλος· πλῆγὴ βέλους, (κοιν.) σαγιττειάσθασμα μέχρι τοῦ ὀπ. ἐκτείνεται τὸ βέλος, βολὴ τόξου· τόξον· ‖. (πλθ.) » Τὰ τόξα, » Ἡρ., ἀντὶ οἱ Τοξόται.
¿Τόξευσις, εως (ἡ), τὸ τοξεύειν, σαγίττευμα.
Τοξεύτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Τοξευτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ-
Τοξευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ τοξεύων (ἔχων ἔργον τὸ τοξεύειν), τοξότης.
Τοξευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τοξεύειν.
Τοξευτὸς, ἡ, όν. Ὁ τοξευθεὶς (κτυπηθεὶς διὰ τοῦ τόξου, σαγιττευμένος).
Τοξεύω, Μ. εύσω. Ῥίπτω [Κτυπῶ ἢ Σημαδεύω μὲ] τὸ τόξον, σαγιττεύω (μτνμ. ἐν γέν.) ῥίπτω, ἀφανδονίζω. » Τοξεύειν εἷς (ἢ ἐπί) τινα καὶ (Π.) τινος ἢ τινι, » » Πάντες, ὥστε τοξόται σκοποῦ, τοξεύετ' ἀνδρὸς τιοῦδε, » Σοφ. » Ἵς (χειρεσσῖς) ὧρ' ἀνώγει τοξεύειν, » Ἰλ. Ψ. (καὶ μτνμ.) » Ἔπη (» Ὕμνους) τοξεύειν, » Ἐπιγρ., Πλ.δ. » Ταῦτα νοὺς ἐτόξευσε μάτην, » Εὐρ. (καὶ πθ.) » Ἡ τυραννὶς πάντευθεν τιξεύεται δεινοῖς ἔρωσιν, » αὐτ., τὴν ἔχουσι πολλοὶ στόμασι.
Τοξήρης [τ. †ἄρω], ες (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν [ὡπλισμένος μὲ] τόξον, τοξοφόρος.
Τοξίκλυτος (ὁ, ἡ). Π [τ. κλυτός]. περίφημος (ἐξαιρετὸς) διὰ τὸ τόξον του.
Τοξικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ τόξον » Κάλαμος —,» Θφρ., ὁ πρὸς βελοπεσίαν χρήσιμος. » Τέχνη —,» Ξεν., ἡ τοξευτική. «Θυμὸς —,» Σύμμ., ἡ (ἀλλ.) Τοξότις. ‖. (οὐσ.) » Τοξικὸν (ἔνν. φάρμακον),» Δπκρ., φαρμάκι, ζηλητήριον (κυρ. μὲ τὸ ὀπ. ἄλειφαν τὰ βέλη). ‖. (ἔνν. πλῆθος) τὸ σῶμα τῶν τοξοτῶν, οἱ τοξόται.
Τοξοδέλεμνος καὶ ¿Τοξοβόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βάλλων (κτυπῶν, ῥίπτων βέλη) διὰ τοῦ τόξου, τοξευτής.
Τοξοδάμας, αντος καὶ
Τοξοδαμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καταπονῶν (καταδαμάζων) τοὺς ἐχθρούς του διὰ τοῦ τόξου.
Τοξοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει τόξου, ἡμικυκλοειδής.
†Τοξοθήκη (ἡ). θήκη διὰ τὸ τόξον.
Τόξον (τὸ). τὸ ὅπλον διὰ τοῦ ὀπ. ῥίπτουν βέλη, (κοιν.) ἐξαίρι (Π.) ἢ περὶ τὸ τοξεύειν ἐμπειρίαν (ἐνίοτε) αὐτὸ τὸ ἐκτοξευόμενον βέλος. » Τόξων εὖ εἰδώς, » Ἰλ. Β. 2) (μτνμ.) ἡ ἐν τῷ οὐρανῷ φαινομένη Ἶρις, (κοιν.) ὀξαίρι. » Τὸ τόξον μου τίθημι ἐν τῇ νεφέλῃ, » Γρφ. 3) πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα τόξου (ἡμικυκλοειδὲς) καμάρα· θόλος. (μθμτ.) μέρος τῆς περιφερείας τοῦ κύκλου, γραμμὴ καμπύλη.
Τοξοπο.έω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω τόξα (ὡς τοξοποιὸς). 2) σχηματίζω τι εἰς εἶδος τόξου. » Τὰς ὀρρῦς —,» Ἀρχφ., ζωγράφω τὰ φρύδιά μου, σκυθρωπάζω.
Τοξοποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κατασκευὴ τόξου ἢ τόξων.
Τοξοποιὸς (ὁ, ἡ), ὁ τοιῶν (κατασκευάζων) τόξα, δοξαρᾶς.
Τοξασύνη (ἡ), Π. ἡ τέχνη τοῦ τοξεύειν, ἡ περὶ τοῦτο ἐμπειρία.
Τοξοτευχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [τ. τεῦχος] ὡπλισμένος μὲ τόξον.
Τοξότης, ου (ὁ). κρατιώτης μεταχειζόμενος (ὡπλισμένος μὲ) τόξον· (εἰς τὰς Ἀθ.) ὑπηρέτης τῆς ἀσυνομίας (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Σκύθης)· (ἀστρνμ.) ἀστερισμὸς τις τοῦ Ζωδ. κύκλου.
Τοξότις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Τοξότης. (ὡς ἐπίθ.) » Χείρ —, » Λξ., ἡ τοξοφόρος.
2) θυρὶς εἰς τὰ τειχόκαστρα ἐξωθεν στενὴ καὶ ἔνδοθεν πλατεῖα διὰ τῆς ὀπ. ἐτοξευον, (κοιν.) παλεμίστρα, (Τουρκ.) μασγάλι.
Τοξουλκὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἕλκων (τεντόνων, ῥίπτων βέλη μὲ) τὸ τόξον· (πθ.) ῥιπτόμενος διὰ τοῦ τεντωμένου τόξου. » Δίχμὴ —, » Αἰσχλ., τὸ βέλος.
Τοξοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ τόξον, εἶμαι –
Τοξοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν, ὡπλισμένος μὲ) τόξον. ‖. (οὐσ.) = Τοξότης.
Τοξόω-ῶ, Μ ώσω. Λυγίζω (Σχηματίζω)

τι εἰς εἶδος τάξου, κυρτόνω. 2) = Τοξεύω(ῐ).

Τοπάζιον (τὸ) ᾰ

Τοπάζιος (ὁ), (ἔνν. λίθος), εἶδος πολυτ. (χρυσόχρου) λίθου. 2) εἶδος πρασινωποῦ ἰάσπιδος ἢ ἀχάτου.

Τόπαζος (ὁ), = Τοπάζιος (λίθος).

Τοπάζω [τόπος], Μ. άσω. (κυρ. καὶ ἐτυμολογ.) Τοποθετῶ· (ὃ᾽ συνήθ.) εἰκάζω, συμπεραίνω, ὑποπτεύω, ὑπολαμβάνω.

Τοπάλαι, Τοπαλαιόν, ἐπίῤῥ. ἀντὶ Τὸ πάλαι (παλαιόν).

Τοπᾶν, Τοπαράπαν, ἐπίῤῥ. ἀντὶ Τὸ πᾶν (παράπαν).

Τοπαραυτίκα, ἐπίῤῥ. ἀντὶ Τὸ παραυτίκα.

Τοπάραυθε, Τοπάρος, ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ Τὸ πάραυθε (πάρος).

Τοπάρχης, ου (ὁ). ἄρχων (διοικητὴς) τινος τόπου.

Τοπαρχία (ἡ). τὸ ἄξίωμα τοῦ τοπάρχη ᾰ ἡ ὑπ᾽ αὐτοῦ διοικουμένη ἐπαρχία.

Τόπαρχος (ὁ, ἡ). ἄρχων τοῦ τόπου. ‖ Π. (σύν.) = Τοπάρχης.

‡Τοπεῖον (τὸ), = Τοπήϊον.

Τοπηγορία (ἡ). (ῥτρ.) ἔκθεσις (ἀνάπτυξις, πραγματεία περὶ) καινοῦ τινος τόπου.

Τοπήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ (τοῦ ἀχρ.) Τοπεῖον, σχοινὶ (κυρ. πλοίου), παλαμάρι. 2) (πιθαν.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Τυπήϊον, σχῆμα τὸ ὁπ. οἱ κηπουροὶ δίδουν εἰς τὰ δένδρα κλαδεύοντές τα, (Λτν.) opus topiarium.

Τοπικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐφαρμοζόμενος εἰς τὸν τόπον. «Τοπικὰ (φάρμακα), « Ἰατρ., τὰ ἐπιτιθέμενα (ἐνεργοῦντα ἀμέσως) εἰς τὸ πονεμένον μέρος. 2) (ῥτρ.) ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς καινοὺς τόπους. » Τοπικὴ (ἔνν. τέχνη), « μέρος τῆς ῥητορικῆς ᾗ « Τοπικὰ (βιβλία), τὰ πραγματευόμενα περὶ τῶν καινῶν τόπων.

Τοπικῶς, ἐπίῤῥ. Δι᾽ ἐπιθέσεως τοπικῶν (ἰατρικῶν). 2) ἐν τόπῳ, (ἀντιθ. τῷ Σωματικῶς).

‡Τοπίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τόπος.

†Τοπίτης, ου (ὁ). κάτοικος τόπου, χωρικός.

Τοπλεῖον, Τοπλέον, ἐπίῤῥ. ἀντὶ Τὸ πλεῖον (πλέον).

†Τοπογραμματεύς, έως (ὁ), Ἐπιγρ., γραμματεὺς τοῦ τόπου (τῆς χώρας).

Τοπογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιγράφω τόπον τινά, κάμνω τὴν τοπογραφίαν τα.

Τοπογραφία (ἡ). περιγραφὴ τόπου τινός, διαγραφὴ τῶν ὁρίων (τῆς θέσεως κτλ.),

Τοπογράφος (ὁ). ὁ περιγράφων τὴν θέσιν (τὰ ὅρια κτλ.) τόπου τινός.

Τοπόθεσία (ἡ). ἡ θέσις ἢ ἡ τοπογραφία τόπου τινός.

Τοποθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσδιορίζω ἢ Περιγράφω τὴν θέσιν τόπου τινός.

Τοποκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξουσιάζω τόπον τινά, εἶμαι κύριος τοῦ τόπου.

‡Τοποκράτωρ, ορος (ὁ), υλγ. ἀντὶ Τοπάρχης.

Τοπολλάκις, ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ Τὸ πολλάκις, = Πολλάκις.

Τοπομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι περὶ τῆς τοποθεσίας.

Τοπομαχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ περὶ τοποθεσίας μάχη.

Τόπος (ὁ, [συγγ. τῷ †Δάπος = Δάπεδον]. μέρος (διάστημα) ὡρισμένον, θέσις χώρας· ἐπαρχία· (μτγν.) χωρίον συγγραφέως· (διαλεκτ. καὶ ῥτρ.) ἀρχὴ (ἐφαρμογὴ) πρὸς ὁρισμὸν ἐπιχειρημάτων, θέμα γενικόν. » Πρῶτον μέν, ὦ ἄνδρες Ἀθην., τόπον ἔχετε κάλλιστα πεφυκότα πρὸς τὴν κατὰ ἄκρατον ἡγεμονίαν,« Ξεν. « Ὁ δὲ τόπος οὗτος Ἀρμενία καλεῖται,« αὐτ. « Ὅσῃ' ὅλον τόπον καὶ ἐπλίτας καὶ ἱππέας ὅπως αἰχμάλωτα γένωνται συμπαρεσκεύασε,« Δημ. « Ταῖς ἄλλαις ταῖς ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ νήσοις,« αὐτ. « Ἵνα ἀπέλθω εἰς τὸν τοπον μου καὶ εἰς τὴν γῆν μου, « Γῳφ « Τιμος σχολάζων, « Στρ., θέσις κενή. » Φάρμακα κατὰ τόπους, « Ἰατρ., τὰ (ἄλλ.) Τοπικά. (καὶ μτγν.) « Ἐν ἄλλῳ τόπῳ φησί,« Ξεν.(ῐ), εἰς ἄλλο μέρος τοῦ ποιήματός του. « Ἵνα μὴ δοκῶ περὶ τὸν αὐτὸν τόπον δι᾽ ἀπορίαν διατρίβειν, « Ἰσοκρ., εἰς τὸ αὐτὸ θέμα (ἀντικείμενον). » Κοινὸς τόπος, « Ῥτρ., (Γαλλ.) lieu commun. » Στοιχεῖον δὲ λέγω καὶ τόπον ἐνθυμήματος τὸ αὐτό, « Ἀριστ. ‖ (φρσ.) « Κατὰ τόπον, « Δξ., εἰς τὸν τόπον (ὅπου εὑρίσκεταί τι). « Πωλεῖται δὲ ἐν τῷ τόπῳ.. πρὸς διπλοῦν ἀργύριον, « Δοκρ. « Τόπον ἐπέχειν τινός, « Δξ. » Εἰς τὸν ἐκείνου τιμαν ἀποδείκνυται στρατηγός, « Δ. Ἁλ. » Εἰς δὲ τὸν τούτου τόπον ἀπέστελλεν ἡ πόλις ἕτερον δικαστήν, « Διοδ. (ᾗ ἄλλ.) « Τόπῳ τῶν ἀπεζωσμένων, « Ἡρωδ., ἀντ᾽ αὐτῶν. » Παρὰ τόπον, « Εὐρ., ἀτόπως ἢ ἐκτόπως.

†Τοποτηρητής [τ. τηρέω], οῦ (ὁ), Βυζ. ὁ τόπον ἐπέχων (διωρισμένος ἀντὶ εἰς τὸν τύπον) τινος, (Γαλλ.) lieutenant, (Τουρκ.) βεκίλης.

Τοπρίν, Τοπρόσθεν, Τοπρόσω, Τοπρότερον, Τοπρῶτον, ἀντὶ Τὸ πρίν, Τὸ πρόσθεν κτλ.

Τόργος (ὁ), [ῐ]. ὁ γύψ. « Τόργος ὑγρόφοιτος,« Δυκ., ὁ κύκνος.

Τορβύλιον καὶ Τόρβυλον (τὸ), εἶδος φυτοῦ σκιαδηφόρου.

Τορεία (ἡ), = Τόρευσις.

Τορεῖν, Π. ἀόρ. β᾽. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τιτράω.

Τόρευμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς τορεύσεως ἐξεργασμένον καὶ πλαισιωμένον ἀγγεῖον, σκεῦος (τεχνούργημα) τορευτόν.

Τορεύς [τορεῖν], έως (ὁ). ὁ τρυπῶν (διατρυπῶν) ἢ τορεύων τι. ‖ (εὐσ.) τὸ ἐργαλεῖον τοῦ τορευτοῦ, γλυφίς, τρύπανον.

Τόρευσις, εως (ἡ), τὸ τορεύειν, ἡ διὰ τῆς τορευτικῆς γλυφίδος ἐργασία, σκάλισμα (πλουμίδι) ξύλου κτλ.

Τορευτής, οῦ (ὁ). ὁ τορεύων (πλουμίζων, σκαλίζων μὲ τὴν γλυφίδα) ξύλα κτλ., γλύπτης.

Τορευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τορεύειν, τορευτοῦ ἴδιος. «Τορευτικὴ,« ἡ τέχνη τοῦ τορευτοῦ.

Τορευτός, ἡ, όν. Ὁ διὰ τορεύσεως ἐξεργασμένος, σκαλιστός, πλουμιστός« (συνεκδ.) τετορνευμένος.

Τορεύω [τορός], Μ. εύσω. (κυρ.) = Τορέω, τρυπῶ, διατρυπῶ· (ὀδ.) ψάλλω μὲ γεγονυῖαν (διάτορον) φωνήν. » Ὠδὴν τόρευε, « Ἀρχφ. 2) (συνήθ.) κάμνω διάφορα (κυρ. ἀναγλυπτὰ) πλουμίδια με τὴν γλυφίδα ἢ μὲ τὸ καλιοῦπι ἐπάνω εἰς μέταλλον κτλ., (ἐν γέν.) καλλωπίζω, ἐπεξεργάζομαι. » Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς χαλκοῦν, τέχνη Φειδίου· καὶ αὐτὸ τὴν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος Ἀμαζόνων πρὸς Κενταύρους μάχην, καὶ ὅσα ἄλλα ἐστὶν ἐπεξειργασμένα, λέγεται τορῦσαι Μῦων· τῷ δὲ Μυῒ ταῦτα καταγράψαι Παῤῥάσιον,« Παυσ. « Ἀφροδίτη χαλκῆ Κλέωνος ἔργον.. παιδίον δὲ ἐπίχρυσον κάθηται γυμνὸν πρὸ τῆς Ἀφροδίτης· Βοηθὸς δὲ ἐτόρευσεν αὐτὸ Καρχηδόνιος, « αὐτ., (συγγ. τῷ Τορνεύω).

(Τορέω-ῶ), (ἄχρ. ἐνς. τοῦ) Μ. ησω (ἀόρ. Ἐτόρησα καὶ [εὐχρηστ.] Β᾽. Ἔτορον), = Τιτράω, τρυπῶ, διατρυπῶ, (ἴδε ᾗ Τορεύω).

Τορητός, ἡ, όν, Π. [τορεῖν]. τρυπημένος, τετρωμένος· πληγωμένος, ἢ τρωτός.

†Τόρμη ἡ ‡Τορμὴ (ἡ), = Τόρμος(2).

Τόρμος (ὁ), [τορεῖν]. (ἐν γεν.) τρύπα ἐντὸς τῆς ὁπ. στρίφεται τι· (π. χ.) ἡ τρύπα της μέσης τοῦ τροχοῦ, (ἄλλ.) Ὀλήμνη καὶ Χοινικίς· τὸ θηλύκι τοῦ στροφέως κτλ. 2) Π. ἀντὶ Τέρμα (σταδίου), καμπτήρ· (συνεκδ.) δρόμος, καμπή· περιστροφή. » Ἱππικὸς —, « Δυκ., ἱππιδρομία.

Τορνεία (ῆ), τὸ τορνεύειν, ἡ διὰ τοῦ τόρνου ἐργασία. 2) (συνεκδ.) ξύλον στρογγυλευμένον πρὸς ναυπηγίαν, ξυλικὴ πλοίου, στρογγύλον.

Τόρνευμα (τὸ). τὸ διὰ τοῦ τόρνου εἰργασμένον (τετορνευμένον) τεχνούργημα. 2) (εἰς τὸ πλθ.) τὰ βινίσματα (πελεκούδια) τῶν τορνευμένων ξύλων.

Τορνευτήριον (τὸ). τὸ ἐργαλεῖον τοῦ τορνευτοῦ, τὸ εἰς τὸν τόρνον ἐφηρμοσμένον αἰθήριον.

Τορνευτής, οῦ (ὁ). ὁ τορνεύων (ἐργαζόμενος διὰ τοῦ τόρνου), (Γαλλ.) tourneur.

Τορνευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τορνεύειν, τορνευτοῦ ἴδιος. » Τορνευτικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ τορν.

Τορνευτολυρασπιδοπηγὸς (ὁ), Κωμ. τορνευτὴς λυροποιὸς καὶ ἀσπιδοπηγός.

Τορνευτὸς, ἡ, όν. Δουλευμένος μὲ (εἰς) τὸν τόρνον, τετορνευμένος.

Τορνεύω, Μ. εύσω. Δουλεύω (Τεχνουργῶ) τι διὰ τοῦ τόρνου (συνεκδ. καὶ μτγν.) = Στρογγυλόω. » Τὰς περιόδους [ῠ Τὰ ἐνώματα]—,« Ῥτρ., (Γαλλ.) bien tourner [une phrase etc.].

Τορνίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Τόρνος, (κυρ.) διαβήτης.

Τορνοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). τόρνῳ ὅμοιος τὸ εἶδος, στρογγύλος, τορνευτός.

Τόρνος (ὁ), [τορεῖν] ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁπ. δουλεύουν (τρυπῶν, στρογγυλαίνουν κτλ.) τὰ ξύλα καὶ ἄλλας ὕλας, (Γαλλ.) tour.

» Τὴν γῆν κυκλοτερέα ὡς ἀπὸ τόρνου.» Πρ. 2) ὁ διαβήτης (τὸ Ἰταλ. κομπάσσι) τῶν τεκτόνων. » Τόρνου εὐθύτερον.» Θγν. 3) Π. πᾶν ὅ,τι γίνεται διὰ ἢ ὡς διὰ τοῦ τόρνου, κύκλος, περιφέρεια· καμπή, πύρτωμα. » Κύκλου—, » Πλάτ. » Τόξου—, » Διον. » Τορνοι σιδηροῖ. » Διοδ., κρίκοι, στεφάνια.

Τορνόω-ῶ, Μ. ώσω. Στρογγυλαίνω ἢ κοιλαίνω τι διὰ (ἢ ὡς διὰ) τοῦ τόρνου. » Σῆμα τορνώσαντο, » Ἰλ. Ψ., περιέγραψαν κυκλοτερῶς, ἐξεχώρισαν διὰ τάφρου.

Τόρος (ὁ), [τείρω, τορεῖν]. ἐργαλεῖον τορευτικόν, γλυφίς, γλύφανον.

Τορος [τορεῖν], ά, όν. Ὀξύς, διαπεραστικός, (ἐπὶ φων.) τρανός, διάτορος· (ἐπὶ λόγ.) σοφὸς, εὐκρινὴς (ἐν γέν.) γοργὸς, ζωηρός. » Ὄμμα τορόν, » Ὑπτ. » Τὸν τορώτατον τῶν εἰρένων, » Ξεν., » Τὸν θυμοειδέστατον, » Πλ.

Τορυνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακατόνω μὲ τὴν τορύνην.

Τορύνη (ἡ), [τορεῖν]. ἡ χουλιάρα μὲ τὴν ὁπ. ἀνακατόνουν τὰ μαγειρευόμενα ὄσπρια κτλ. ἴνα χυλώσουν, ξυλοκουτάλα.

Τορυνητὸς [τορυνάω], ή, όν. Ἀνακατωμένος μὲ τὴν ξυλοκουτάλαν, (ἐκμ.) χυλωμένος. ||. (σύσ.) εἶδ. ζωμοῦ ἀπὸ ψωμὶ βρασμένον, ἄλευρια, παπάρα, (κρβλ.) Πολτός.

Τορύνω, Μ. υνῶ, = Τορυνάω.

Τορῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον τορὸν (ὀξὺν, διαπερασικὸν), μὲ τρανὴν (διάτυρον) φωνὴν, σαρῶς, εὐκρινῶς· μὲ ζωηρότητα, μὲ προθυμίαν, ἐχνηγετά. » Ὀξέως καὶ τορῶς διακονεῖν, » Πλάτ.

Τοσάκις, ἐπίρ. Τόσαις φοραῖς.

Τοσάτιος, α, ον, Π. ἀντὶ Τόσος, Τοσοῦτος.

Τοσαυτάκις, ἐπίρ. = Τοσάκις.

Τοσαυταπλάσιος, α, ον καὶ

Τοσαυταπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). τοσάκις (τοσουτάκις) πλειότερος ἢ μεγαλήτερος.

Τοσαυταχῶς, ἐπίρ. Κατὰ τοσούτους τρόπους, τόσων λογιῶν.

Τοσόνδε, Τοσονδί, οὐδ. τοῦ Τοσόσδε, Τοσοσδί.

Τόσος [ὁ], η, ον, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Π.), ἀντὶ Τοσοῦτος, (ἡ ἀναφορ. πρὸς τὸ Ὅσος:) » Οὔτι τόσας γε, θεὸς Αἶας, ἀλλὰ πολὺ μείων, » Ἰλ. Β. » Οὔτις (γαῖα) τόσα βόει, ὅσα Αἴγυπτος, » Θκρ. (ἢ ἀπολ.) » Τρὶς τόσα,» Ὁμ. » Ἀνὴρ τοσοσδὶ τῷ χρόνῳ, » Αἰσχν. Σωκρ. (καὶ θυμικῶς.) » Ταισόνδε τοσονδὶ σε λαβὸν, » αὐτ. »Ἀρμενίων τόσους καὶ τόσους, ἀγομένους ὑπὸ ζυγὸν, ἀφῆκας ἐλευθέρους, » Δθ. ||. (τὸ οὐδ.) Τόσον (ἀλλ. πρθ.) ἀντὶ ἐπίρ. » Τόσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἧκεν, » Ὁμ.

Τοσόσδε, ήδε, όνδε, (κατ' ἐπιταγ. δεικτ. ἔμφ.) ἀντὶ Τόσος.

Τοσοσδί, ηδί, ονδί, Ἀττ. ἀντὶ Τοσόσδε.

Τοσουτάριθμος (ὁ, ἡ). Π. τοσοῦτος τὸν ἀριθμόν.

Τοσοῦτος [τόσος, οὗτος], τοσαύτη, τοσοῦτο καὶ (Ἀττ.) τοσοῦτον. Τόσος (τὸ μέγεθος (τὴν ποσότητα, τὴν ἔκτασιν, τὴν ἡλικίαν, τὴν διάρκειαν κτλ.), (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Ὅσος). » Τοσαύτην παρασκευὴν, ὅσην οὐκ οἶδ' εἴ τις ἔχει, » Δημ. » Τοσοῦτον χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμι, » Γρ. (καὶ γεν. διαιρ.) » Ἐς τοσοῦτο μίσους, » Ἰσκρ. (καὶ ἐλλ.) »Τοσοῦτον οἶδα, » Σωφ. » Τοσοῦτον ὑπειπὼν,» Δημ. » Πλὴν τοσοῦτον,» αὐτ. »Τό γε τοσοῦτον, » Δρστ., τοὐλάχιστον, ὅσον διὰ ταῦτα. » Παρὰ τοσοῦτον, » Ἡρωδ., παρ' ὀλίγον. » Ἐκ τοσούτου (ἐνν. χρόνου), » Ξεν. » Ἐν τοσούτῳ, » αὐτ. » Μέχρι τοσούτου, » αὐτ. ||. (τὸ οὐδ.) Τοσοῦτον (ἀλλ. πρθ. ἀντὶ) ἐπίρ. Τόσον κολὺ (μακρὰν, δυνατὰ κτλ.). » Τοσοῦτον ὄσον, » Δξ. » Τοσοῦτον ὥστε, » αὐτ. » Δῖ γὰρ δὴ τοσοῦτον ἐντέως ἀντιάσειεν, ὡς οὐτὰς ποτε δυνήσεται, » Ἡδ. Φ., τόσην προκοπὴν νὰ ἰδῇ ; (καὶ ἀπολ.) » Ἢ τοσοῦτον ἢ ἔτι μᾶσσον, » Ὀδ. Θ. (καὶ δοτ.) » Τοσούτῳ μᾶλλον, » Δξ. » Τοσούτῳ (ἢ προθετ. » Κατὰ τοσοῦτον) κρείττων,» αὐτ.

Τοσσάδε, πλθ. οὐδ. τοῦ Τοσσόσδε.

Τόσσαις, Δ. ἀντὶ Τυχὼν, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Τυγχάνω, (ἴδε Ἐπιτόσσαις).

Τοσσάκι καὶ Τοσσάκις, Π. ἀντὶ Τοσάκις.

Τοσσάτιος, α, ον, Π. = Τοσάτιος.

Τοσσῆνος, α, ον, Δ. ἀντὶ Τοσοῦτος.

Τόσσος, η, ον, Π. ἀντὶ Τόσος.

Τοσσόσδε, ήδε, όνδε, Π. ἀντὶ Τοσόσδε.

Τοσσοῦτος, αύτη, οῦτο, Π. ἀντὶ Τοσοῦτος.

Τότε [ὁ], ἐπίρ. Χρ. Κατ' ἐκεῖνον (Εἰς ἐκεῖνον) τὸν καιρόν. » Ὡς τότε τις ἐρέεινε τότε μοι χάνε εὐρεῖα χθών, » Ἰλ. Δ. (ἐξ ἀνταποδοτ. πρὸς τὸ Ὅτε ἢ τὸ Ὁπότε) » Τότε, ὁπότε θυμῷ ἐθέλῃς, » Ὁμ. (ἐξ ἀναρκτ.) » Τότε δή, » Δὴ τότε, » αὐτ. (καὶ προθετ.) » Ἔκτοτε, » Ἀπὸ τότε, » Εἰς τότε, » Μέχρι (» Ἕως) τότε, » Δξ. (καὶ ἀνάρθρ.) » Οἱ τότε (ἐνν. ζῶντες ἄνθρωποι).

Τοτέ, ἐπίρ. Χρν. (ἀόρ.) ἀντὶ Ποτὲ, ἐνίοτε, κάποτε, (συνήθ. μετὰ τοῦ Μέν καὶ Δέ) » Τοτὲ μὲν, τοτὲ δὲ, » Ξεν., (κοιν.) ποτὲ μὲν, κατὲ (ἄλλοτε) δέ.

Τοτελευταῖον, Τοτηνικάδε, Τοτρίτον κτλ., ἀντὶ Τὸ τελευταῖον κτλ.

Τοῦ, γεν. τοῦ Ὁ καὶ Τό. 2) Π. ἀντὶ Οὗ ἢ Τούτου, γεν. τοῦ Ὅς ἢ Οὗτος.

Τοῦ ; ἢ (ἐγκλ.) Του, Ἀττ. ἀντὶ Τινος ἢ Τινός. » Τοῦ χάριν, » Δξ. » Ἐς του χωρίου ἰδιώτου, » Θκ.

Τοὐβολοῦ, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τοῦ ὀβολοῦ.

Τοὔδαφος, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἔδαφος.

Τοῦδε, γεν. τοῦ Ὅδε.

Τουδί, Ἀττ. Π. ἀντὶ Τοῦδε.

Τοὖκ, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τοῦ ἐκ.

Τοὔλαιον, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἔλαιον.

Τοὔλασσον, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἔλασσον.

Τοὐλάχιστον, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐλάχιστον.

Τοὐμόν, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐμόν.

Τοῦ 'μοῦ, κατ' ἀπόρρ. ἀντὶ Τοῦ ἐμοῦ.

Τοὔμπαλιν, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἔμπαλιν, τὸ ἀνάπαλιν.

Τοὔμπροσθεν, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἔμπροσθεν.

Τοὐμφανὲς, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐμφανές.

Τοὐναντίον, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐναντίον.

Τοὔναρ, Π. ἀντὶ Τὸ ὄναρ.

Τοὐνδίκου, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐνδίκου.

Τοὕνεκα, Τοὕνεκεν, Π. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Οὕνεκα, Τοῦ (= Τούτου) ἕνεκα(κεν) ἢ (ἐρωτημ.) Τοῦ (= Τίνος) ἕνεκα ;

Τοὐνθένδε, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τ. ἐν. θένδε.

Τοὔνομα, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ὄνομα.

Τοὐντεῦθεν, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐντεῦθεν.

Τοὐξειργασμένου, Ἀττ. Π. ἀντὶ Τὸ ἐξειργασμένου.

Τοὐπιόντος, Ἀττ. Π. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τοῦ ἐπιόντος.

Τοὐπίπαν, Ἀττ. Π. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐπίπαν.

Τοὐπίσημπτον, Ἀττ. Π. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐπίσημπτον.

Τοὐπίσαγμα, Ἀττ. Π. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐπίσαγμα.

Τοὐπίσω, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ὀπίσω.

Τοῦπος, Ἀττ. Π. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἔπος.

Τοὐρανοῦ, Ἀττ. Π. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τοῦ οὐρανοῦ.

Τοὔργον, Ἀττ. Π. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἔργον.

Τοὺς, αἰτ. πλθ. τοῦ Ὁ. 2) Π. ἀντὶ Οὓς ἢ Τούτους, αἰτ. πλθ. τοῦ Ὅς ἢ Οὗτος.

Τούσδε, αἰτ. πλθ. τοῦ Ὅδε.

Τουσδί, Ἀττ. ἀντὶ Τούσδε.

Τοὔσχατον, Ἀττ. ἀντὶ Τὸ ἔσχατον.

Τουτάκι καὶ Τουτάκις, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Τοσάκις. 2) ἀντὶ Τότε.

Τουτεῖ, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ταύτῃ.

Τουτέοις καὶ Τουτέοισι, Ἰων. ἀντὶ Τούτοις, δοτ. πλθ. καὶ

Τουτέου, Ἰων. ἀντὶ Τούτου, γεν. ἑν. τοῦ Οὗτος.

Τούτερον, Ἰων. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἕτερον.

Τουτέστι, Ἀττ. ἀντὶ Τοῦτ' ἔστι, δῆστι, δηλαδή.

Τουτέων, Ἰων. ἀντὶ Τούτων, γεν. πλθ. τοῦ Οὗτος.

Τουτί, Ἀττ. ἀντὶ-

Τοῦτο, οὐδ. τοῦ Οὗτος.

Τουταγί, Ἀττ. ἀντὶ Τοῦτό γε.

Τουτάδε, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ἐντεῦθεν.

Τουτοὶ, Ἀττ. Π. ἀντὶ Τουτί.

Τουτοινί, Ἀττ. κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ Τοῦτον.

Τουτοισί, Ἀττ. καὶ

Τούτοισι, Ἰων. ἀντὶ Τούτοις.

Τουτονί, Ἀττ. κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ Τοῦτον.

Τούτω, δωρ. καὶ

Τούτῳ, δοτ. ἑν. τοῦ Οὗτος.

†Τουτῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τουτεῖ.

Τουτῶθεν, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Αὐτόθεν, ἀπ' αὐτοῦ, ἢ Ἐκεῖθεν.

Τουτωΐ, Ἀττ. κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ Τούτῳ.

Τουτωνί, Ἀττ. κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ Τούτων.

Τοὔψον, Ἀττ. Π. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ὄψον.

†Τοφιών, ῶνος (ὁ), Ἐκγρφ. Λεπομερὲς τόφος.

,Τάφος (ὁ), [λεν., συγγ. τῷ Κοῦφος], εἰδ. λίθου πορώδους καὶ εὐθραύστου, (Γαλλ.) tuf.

Τάφρα [ᾰ, ᾰφ, ᾰχ], ἐπίρ. Χρον. Π. ἀντὶ Τέως, ἕως τότε, ἕως ὅτου· ἐν τῷ μεταξύ, ἐν τοσούτῳ τότε. (ἀναφορ. πρὸς τὸ Ὄφρα) « Τάφρα δ' ἐπὶ Τρῶεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν, « Ἰλ. Δ. (καὶ ἀντιστρ.) » Ὄφρα' ὅ γε ταῦτ' ἐκορεῖτο, τάφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεά, « Ἰλ. Σ. (καὶ προηγ. ἡ ἐκμ. τοῦ Ἕως) » Εἶως μὲν σῖτον ἔχον καὶ οἶνον, τάφρα βοῶν ἀπέχοντο, « Ὀδ. Μ. (ἡ τοῦ Πρὶν) » Πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισσεῦν αἶσιμον ἦμαρ, τάφρα .. πολλοὺς ζωοὺς ἕλιον· Νῦν δὲ κτλ., « Ἰλ. Φ. (ἢ τοῦ Ὅτε) » Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐπὶ νῆα ἥλομεν, τάφρα Κίρκη παρὰ νηὶ ἀρίστιον κατέδησεν, « Ὀδ. Κ. (καὶ ἀπολ.) » Δεῖσω, μή μοι τάφρα μιῆσι νεκρὸν ἀεικίσσωσιν, « Ἰλ. Τ. 2) (παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ.) σύνδ. Ἀποτελεσματ. ἀντὶ Ὄφρα, ἵνα. » Τάφρ' ἑτάροισι κομίσσας, « Ἀπολλ.

Τράγαινα, ης (ἡ). Ἡ ἐξ ἀετοῦ.

Τραγάκανθα, ης (ἡ), εἶδος φυτοῦ (ἀστραγάλου) ἀκανθ. ἀπὸ τὸ ὁπ. γίνεται τὸ τραγακάνθινον κόμμι, (κοιν.) τετράγκαθον (τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο πρὸς καθαρισμὸν τῆς φωνῆς).

;Τραγαλίζω, Μ. ἰσω. Τρώγω τραγανόν τι, κοκκαλίζω, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Τραγανίζω ἢ Τρωγαλίζω).

Τραγανός [τρώγω], ἡ, όν. Ὁ ἔχων στερεὰν (χονδρώδη) σάρκα, (ἐπμ.) κάμνων κράτον τινὰ ἐν τῷ τρώγεσθαι, τραχυνστός. « Τὰ τραγανὰ τῶν ἰχθύων, ἅπερ λεπίδας οὐκ ἔχει, οἷον μύραινα, τόγγρος κτλ., « Σχλ. Ὀππ. ‖. (αὐστ.) Τραγανὰν (τὸ), τὸ χονδρῶδες μέρος τοῦ κρέατος.

Τραγασαῖος, α, ον. Ὁ ἐκ τῶν Τραγασῶν (πόλεως τῆς Ἠπείρου)· (Κωμ. κατὰ παρήχ.) ἀντὶ Φαγᾶς ἢ Γράσων.

Τραγάω-ῶ, Μ. ήσω; (ἐπὶ ἀνθρ.) = Τραγίζω. 2) (ἐπὶ φυτ. καὶ ἰδιαιτ. ἀμπέλ.) εἶμαι ἄκαρπος, κάμνω φύλλα μόνον πολλὰ καὶ καρπὸν ὀλίγον ἢ διόλ. « Οἱ γὰρ τράγοι πίονες ὄντες, ἦτταν γάνιμοί εἰσιν, ἀφ' ὧν καὶ τὰς ἀμπέλους, ὅταν μὴ φέρωσι, τραγᾶν καλοῦσιν, « Ἀριστ.

Τραγέη-ῆ (ἡ) ᾗ

Τραγεία (ἡ), Π. ἴδε Τράγειος.

Τραγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τρώγω.

Τραγεῖον (τὸ), = Τράγιον.

Τράγειος, α, ον. Ὁ τοῦ τράγου, τραγήσιος, τράγινος. ‖. (οὐσ.) Τραγεία (ἡ), Π. (ἐνν. δορά) δέρμα τράγου.

Τραγέλαφος (ὁ), ζῷον μυθῶδες (φανταστόν), μίγμα τράγου ᾗ ἐλάφου. 2) εἶδος πατηρίας ἔχοντος ἐγγεγλυμένα τοιαῦτα εἴδωλα ζῴων. 3) (Γρφ.) εἶδος αἰγάγρου (ἀντιλόπης). 4) (νλγ.) ὁ βόνασος, βῶδι ἄγριον τῆς ἄρκτου.

;Τράγεος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Τράγειος, (ὀθ.

Τραγῆ (ἡ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Τραγέη (ἐνν. δορά), δέρμα τράγου.

Τράγημα (τὸ), [τρώγ-]. τὸ μετὰ τὸ φαγεῖν τρωγόμενον ξηρὸν ὀπωρικὸν ἢ γλύκυσμα, (ἄλλ.) Τρωγάλιον.

Τραγηματίζομαι, Μ. ἰσοματ. Τρώγω τραγήματα (τραγάλια κτλ.) ἢ ἐν εἴδει τραγήματος.

Τραγηματισμός (ὁ), τὸ τραγηματίζεσθαι, βρῶσις τραγημάτων.

†Τραγηματοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν τραγήματα.

†Τραγηματώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει τραγήματος.

†Τραγοφάρος (ὁ, ἡ). ὁ φαρῶν τραγῆν (τράγειον δέρμα).

Τραγίαμβος (ὁ). ὁ τραγικὸς ἴαμβος (στίχος).

Τραγίζω, Μ. ἰσω. (κυρ.) Ἔχω ἀσμὴν τράγου, (ὀθ. 2) συνήθ.) ἐμβαίνω εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, (ἐπμ.) τραχύνεται (χονδραίνει) ἡ φωνή μου· αἰσθάνομαι τὴν πρὸς τὰ ἀφροδίσια ὁρμὴν· (ἐν γέν.) ὀργῶ πρὸς συνουσίαν· (ἐπὶ φυτ.) = Τραγάω.

Τραγικεύομαι, Μ. εὑρομαι. Φέρομαι (Πράττω ἢ Ὁμιλῶ) μὲ τραγικὸν ὕψος.

Τραγικός, ἡ, όν, = Τράγειος « Πώγων —, « Ἀκ. 2) (συνηθέστ.) ἀντὶ Τραγῳδικός· (ἐπμ.) δεινός, φοβερός· ἐμβριθής· ἐπιτεταμένος ἐπὶ τὸ ὀγκωδέστερον, πομπώδης, ἐμφατικός, μεγαλοπρεπής, ἢ παθητικός, κινῶν εἰς οἶκτον, λυπηρός. « Ἡ τραγικὴ (ἐννν. ἐχνη), « ἡ τῆς τραγῳδίας. ‖. (οὐσ.) Τραγικός, « ποιητὴς ἢ ὑποκριτὴς τραγῳδιῶν

Τραγικῳδός, ους (ὁ, ἡ) τραγικῷ ὅμοιος. τραγικός.

Τραγικῶς, ἐπίρ. Μὲ τραγικὸν τρόπον, μὲ ὕφος πομπῶδες (ἐνν. τὸν ἢ παθητικόν).

Τράγινος, η, ον, = Τράγειος.

Τράγιον (τὸ), εἰδ. φυτ. (ὑπερικοῦ ἢ τευκρίου) τὸ ὁπ. ἔχει ὀσμὴν τράγου, (κοιν.) χερήτης.

Τραγίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Τράγος. 2) εἰδ. ἰχθ.

Τραγοβάμων [τράγος, βαίνω], ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τραγόπους.

Τραγοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ τράγον.

Τραγοκερως, ω (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κέρατα τράγου.

Τραγοκουρικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς τὰ κούρεύματα τῶν τράγων. « Μάχαιρα —, « Δκ.

Τραγοκτάνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτείνων (φονεύων) τράγους. « Δίμα —, « Εὐρ., τὸ τοῦ φονευμένου τράγου.

Τραγομάσχαλος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. αἱ μασχάλαι βρωμερῶν ὡς ἂν τράγων.

Τραγόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας τράγου.

Τραγοπτισσάνη (ἡ). πτισσάνη ἀπὸ τράγον (πληγοῦρι).

Τραγοπώγων, ωνος (ὁ). ὁ ἔχων πώγωνα (γένεια) τράγου, τραγογένης. ‖. (οὐσ.) εἶδ. φυτ. (τοῦ ὁπ. τρώγεται ἡ βίζα), (κοιν.) σκοῦλι, (Γαλλ.) salsifis.

Τραγορίγανον (τὸ), εἶδ. ὀριγάνου.

Τράγος (ὁ), [τρώγω ἢ τραχύς]. τὸ γνωσὸν κερασφόρον ζῷον, τὸ ἀρσενικὸν ἐρίφου, τραγί. 2) [συνεκδ.] ἡ βρῶμα τοῦ τράγου, τραγίλα· (ἰδιαιτ.) ἡ βρῶμα τῆς μασχάλης, (ἄλλ.) κινάβρα. 3) ὁ καιρὸς τοῦ τραγᾶν (τῆς ἥβης)· ἡ πρὸς τὰ ἀφροδίσια ὁρμή, ὀργασμὸς πρὸς συνουσίαν. 4) (μτγν.) εἶδ. μικροῦ ἰχθ. καὶ 5) εἶδ. (σκληροῦ) σπόγγου. 6) «Ἶδ. ἡ γέν. φυτ. (ἀκριβῶς ἀκροσδιορις.). 7) εἶδ. γεννήματος καὶ ὁ ἀπ' αὐτοῦ κατασκευαζόμενος χύνδρος, φάρος, πλιγοῦρι, (ἐκ. ἀπ' ἐδῶ καὶ ὁ) τραχανᾶς. 8) ἡ ἀγρία ἢ ἄκαρπος συκῆ, (ἴδε Τραγίω). 9) (ἀνατομ.) τὸ κρὸς τοὺς κροταφους ἐξέχον μέρος τοῦ κόλλου τῶν ὠτίων (οὗ τὸ ἀντικρύζον Ἀντίτραγος).

Τραγοσκελής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκέλη (πόδας) τράγου, τραγοπους.

Τραγοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω τράγους, τρέφομαι συνήθως μὲ κρέας τράγων.

Τραγῳδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τραγῳδίαρ.

Τραγῳδιέω-ῶ, Μ. ήσω. Παριστάνω (Γίνομαι ὡς) τραγῳδός· (ἐπμ.) ὁμιλῶ ἢ διηγοῦμαί τι μὲ τραγικὸν (πομπώδη) τόνον (μὲ ὑπερβολάς, μὲ ἔμφασιν), μεγαλοποιῶ ἐπὶ τὸ τραγικώτερον. « Οὔ σί γε τηλικοῦτος, ἡλίκα νῦν ἐτραγῴδει καὶ διεξῄει, « Δημ. 2) (μτγν.) ψάλλω ἢ ἀπαγγέλλω τι μεγαλοφώνως (μὲ θεατρικὸν τόνον, πρὸς ἐπίδειξιν), ὥθεν τὸ κοιν.) τραγουδῶ. « Ὡς αὐλεῖν εἴη κράτιστον ἢ τραγῳδεῖν, « Πλ. ‖. (παθ.) «Τραγῳδούμενος βίος, « Λξ., τὸν ὁπ. ἐζητέ τις εἰς μέγα θέατρον (μτφρ.), πλήρης τραγικῶν περιπετειῶν ἢ ἐξωτερικῆς ἐπιδείξεως.

Τραγῴδημα (τὸ). τὸ τραγικῶς παριστανόμενον ἢ ἐξιστορούμενον ἀντικείμενον, τραγῳδία.

†Τραγῳδητής, οῦ (ὁ). Σχλ. ἀντὶ Τραγῳδός, τραγουδιστής.

Τραγῳδία (ἡ). δρᾶμα (ποίημα) τραγικόν· (συνεκδ. ἐν γέν.) πρᾶξις ἢ παράστασις (ἀπαγγελία) γινομένη μὲ τραγικὸν (πομπώδη ἢ παθητικὸν) τρόπον, (ὁ Πλάτ. ὀνομάζει οὕτω τὴν Ὁμηρικὴν ποίησιν ἢ ὁ Πλούτ. τὰ δόγματα τῶν Στωϊκῶν).

Τραγῳδιδάσκαλος (ὁ), κατὰ συγκ. ἀντὶ Τραγῳδιοδιδάσκαλος.

Τραγῳδικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τραγῳδόν ἢ τραγῳδίαν, τραγῳδῶ ἴδιος, (εὐχρηστότ. τὸ) Τραγικός.

Τραγῳδιογράφος (ὁ). ὁ γράφων (συντίθετων) τραγῳδίας, συγγραφεὺς ἢ ποιητὴς τραγικός.

Τραγῳδιοδιδάσκαλος (ὁ), = Τραγῳδιδάσκαλος.

Τραγῳδοποιός (ὁ), ποιητὴς τραγῳδιῶν, (εὐχρηστότ. τὸ) Τραγῳδοποιός.

Τραγῳδοδιδάσκαλος (ὁ), ποιητὴς (ὁ αὐτὸς καὶ γυμναστὴς τῶν ὑποκριτῶν) τραγῳδίας.

Τραγῳδοπαδάγρα (ἡ), κωμικόν τι δρᾶμα ἢ παρῳδημα δραματικόν τοῦ Λουκιανοῦ ἔχον ὑποθέσιν τοὺς πόνους τῆς ποδάγρας.

;Τραγῳδοποιητής, οῦ (ὁ), = Τραγῳδοποιός.

Τραγῳδοποιΐα (ἡ). σύνθεσις τραγῳδιῶν, τὸ νὰ ἦναι τις = Τραγῳδοποιός.

Τραγῳδοποιός, ὁ), = Τραγῳδιποιός.

Τραγῳδός (ὁ), [τράγος, ᾠδή, ἢ διότι τὸ βραβεῖον ἦτον κατ' ἀρχὰς τράγος, ἢ διό-

τι παριστάνετο εἰς τὰ Διονύσια ὅτε ἐθυσιάζοντο τράγοι]. ὑποκριτής (κατ' ἀρχὰς δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ποιητὴς) τραγῳδίας. 2) (εἰς τὸν Ἀβ. Ἐπιτ. Γ'. 14) τραγῳδιστής.

†Τρακταΐζω, Μ. Ἰων. Δευκαίνω (Ἀσπρίζω) ὡς δν-

†Τρακτόν (τὸ) καὶ Τρακτὸς (ὁ), (ἐνν. κηρός), (ὑλγ.) τὸ ὕσπρον (ἀσπρισμένον ἢ ἄβελον) κηρί, (Ατ.) tractus, extractus, ὁδεν

†Τράκτωμα (τὸ), υλγ. κηρωτὸν (ἔμπλαστρον) ἀπὸ καθαρὸν κηρί (τρακτον).

†Τράμη καὶ

Τράμις [τιτράω], εως (ἡ), τὸ μεταξὺ τοῦ τρωκτοῦ καὶ τῶν αἰδοίων μέρος, (ἄλλ.) Περίνεον.

Τράμπις [συγγ. τῷ Τρύπις ἢ Τράπηξ], ιδος (ἡ), Π. πλεῖον, καράβι, ἢ εἶδος πλοίου, (Ἰταλ.) τραμπάκιουλον (ἴδ).

Τρανής [τετραίνω], ἐος (ὁ, ἡ). — Τορὸς, ὀξὺς, διαπεραστικὸς· σαφὴς· ἐναργὴς, εὐκρινὴς, εὔηλος. « Ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανές, ἀλλ' ἀλώμεθα, « Σοφ. « Τρανεστέρα ἡ ὄψις τῆς ἀκοῆς, « Ἀρστ. « Φωνὴ—, « Φίλ., ἡ λαμπρὰ, (κοιν.) τραγανιστὴ, (Γαλλ.) sonore.

Τρανὰς, ἡ, ὁν, = Τρανής. 2) (Γλσ.) ὁ ὁμιλῶν τρανὰ (ξναρθρα), εὔλαλος.

Τρανότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τῶν τρανῶν, εὐκρίνεια, καθαρότης (φωνῆς, ἀκοῆς κτλ.).

Τρανόω-ῶ, Μ. ὥσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ τρανὸν (εὐκρινές, εὔηλον), ἐκφαίνω, γνωστοποιῶ τρανῶς, σαφηνίζω.

Τράνωμα (τὸ). τὸ τρανῶς (σαφῶς, εὐκρινῶς) δηλούμενον· διακεκριμένον αἴσθημα.

Τρανῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον τρανὸν (εὔηλον), σαφῶς, εὐκρινῶς.

Τράνωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Τρανόω, δήλωσις, διασάφησις.

Τρανωτικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τράνωσιν (διασάφησιν), ἐκφαντικὸς, ἐξηγητικός.

Τράπε, Π. ἀντὶ Ἔτραπε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Τρέπω.

Τράπεζα [τετράπεζος], ης (ἡ). σανίδι μὲ 4 ποδαρικὰ (ὑποστηρίγματα), τραπέζι· (ἰδιαιτ.) τραπέζι μὲ φαγητὰ (συνεκδ.) φαγητὸ· φίλευμα· σιτηρέσιον. « Ἀποδίδωμί σοι γυναῖκα, καὶ τράπεζαν αὐτῇ παρ' ἧς ἔζῆτε, « Ξεν. « Δεύτεραι τράπεζαι, « Δξ., (Γαλλ.) le desert. 3) τὸ (Τουρκ.) τεζγιαχὶ τῶν τεχνιτῶν ἢ ἐργαστηριαρέων (ἰδ.αιτ. δὲ) τῶν τραπεζιτῶν· (συνεκδ.) τὸ ἔργον καὶ τὸ κατάστημα τοῦ τραπεζίτου, (Γαλλ.) la banque. (ἐνίοτε) τὸ δημόσιον θησαυροφυλάκιον. « Τράπεζαν κατασκευάζομαι, « Δε., στατήνω (ἀνείγω) μπάνκον (ταμεῖον). « Ἐπὶ τράπεζαν φέρειν τὴν προῖκ', ἵν' εἰ τάργύριον καλὸν ἔστι δοκιμαστὴς ᾖῃ, « Μέν. « Τὴν καταλλαγὴν τῶν νομισμάτων ἀπέδοντο μιᾷ τραπέζῃ, « Ἀρστ. « Ἀπολυθήσομαι τῆς ἐγγύης τῆς ἐπὶ τὴν τράπεζαν, « Δμ. 3) (ἐν γέν.) πᾶν δήποτε πλατὺ τετράγωνον καὶ ἐπίκεδον σῶμα, (π. χ.) σανὶς· πίναξ· εἰκὼν· πλάκα (μάρμαρον) τάφου, κτλ. (ἴδιαιτ. 4) ἡ πέτρα ἐπὶ τῆς ὁπ. ἐκωλοῦντο εἰς τὴν ἀγορὰν οἱ σκλάβοι. 5) ὁ μασητὴρ ὀδόντος, (κοιν.) τραπεζίτης, καὶ 6) μέρος τι τοῦ ἥπατος.

Τραπεζεὺς, έως (ὁ). ὁ τῆς τραπέζης· παράσιτος. « Κύων—, « Ὅμ., Ἀθ., ὁ αἰτιακός.

Τραπεζήϊος, εσσα, ον, Π. ὁ τῆς τραπέζης.

Τραπέζιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τράπεζα, τραπεζάκι. 2) γεωμετρικόν τι σχῆμα μὲ 4 ἀνίσους πλευράς.

Τραπεζιτεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι (Ἐμπορεύομαι ὡς)-

Τραπεζίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων εἰς τὴν ἀγορὰν τράπεζαν (μπάνκον) καὶ ἀλλάζων ἢ δανείζων χρήματα, τοκιστὴς, ἀργυραμοιβὸς, (Τουρκ.) σεϊράφης, (Ἰταλ.) μπανκιέρης.

Τραπεζιτικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων εἰς τραπεζίτην, τραπεζίτου ἴδιος. « Γράμματα τραπεζιτικὰ, « Δμ., τὰ ἔγγραφα (τὰ βιβλία, τὰ κατάστιχα) τῶν μπανκιέρων. « Τραπεζιτικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ τοῦ τραπεζίτου, (Τουρκ.) σαϊράφλικι.

Τραπεζοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) τραπέζης ἢ (γεωμετρ.) τραπεζίου.

Τραπεζοκόμος (ὁ, ἡ), [τ. κομέω]. ὁ σρώνων (ἑτοιμάζων, ὑπηρετῶν εἰς) τὴν τράπεζαν, τραπεζάρης, (Τουρκ.) σοφρατζῆς. « Ζητητέον δὲ εἰ ὁ τραπεζοκόμος ὁ αὐτὸς ἐστι τῷ τραπεζοποιῷ, « Ἀθ.

Τραπεζοκόρος (ὁ, ἡ), [τ. κορέω]. ὁ σκαπίζων (παστρεύων τὰ φαγητὰ ἀπὸ) τὴν τράπεζαν, (Κωμ.) παράσιτος.

Τραπεζολοιγὸς (ὁ), Π. ὁ λείχων (γλείφων) τὴν τράπεζαν, παράσιτος.

Τραπεζοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Στρώνω (Ἑτοιμάζω) τὸ τραπέζι, ὑπηρετῶ ὡς τραπεζοποιός.

Τραπεζοποιΐα (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ τραπεζοποιοῦ, κατασκευὴ τραπεζίων, ἢ (ς)ρώσιμον (ἑτοίμασμα) τραπέζης.

Τραπεζοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων τραπέζια(ς). 2) (συνήθ.) ὁ ἑτοιμάζων (ἐπιστατῶν εἰς) τὴν τράπεζαν, (παρβλ.) Τραπεζοκόμος.

Τραπεζορήτωρ, ορος (ὁ), Κωμ. ὁ ῥητορεύων εἰς τὴν τράπεζαν.

Τραπεζότης (ἡ), (φλσφ.) ἡ ἀφῃρημ. ἰδέα (τῆς οὐσίας) τῆς τραπέζης.

Τραπεζοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) τράπεζαν. ‖. (εἰς τὰς Ἀθ.) ἡ ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς. ‖. (οὐσ.) Τραπεζοφόρον (τὸ), τὸ (ἄλλ.) Κυλικεῖον, (Γαλλ.) buffet, credence.

Τραπεζόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τραπέζι ἢ εἰς τὸ τραπέζι.

Τραπεζώδης, εος (ὁ, ἡ), = Τραπεζοειδής.

Τραπέζωμα (τὸ), [τραπεζόω]. πᾶν ὅ,τι βάλλεται ἐπὶ τῆς τραπέζης, σκεῦος ἢ φαγητόν.

Τραπέζωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τραπεζόω. βάλσιμον τραπέζης ἢ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Τραπείομεν, Ἰων. Π. ἀντὶ Τραπῶμεν, κατὰ μετάθ. ἀντὶ Ταρπῶμεν, ἐκ πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τέρπω.

Τραπελὸς, ἡ, ὁν. Ὁ εὐκόλως τρεπόμενος, εὐμετάβλητος, (εὔχρ. κωμ. εἰς τὰ αὐνθ. Εὐ[Δυσ]τράπελος).

Τραπέμπαλιν [τράπω, ἔμπαλιν], ἐπίῤ. Π. Κωμ. γυρίζοντας ὀπίσω (ἀναποδα).

Τράπεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐτράπησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. τοῦ Τρέπω.

Τράπεσδα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Τράπεζα.

Τραπέσθαι, μσ. (μὲ σημασ. πθ. ἢ ἀμτβτ.) ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τρέπω.

Τραπέω-ῶ [τρέπω], Μ. ήσω. Πατῶ σταφύλια εἰς τὸν ληνόν.

Τραπῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τρέπω.

Τράπηξ [τρέπω], ηκος (ὁ), Π. (ἐν γέν.) ξύλον μακρὺ καὶ στρογγυλὸν, καντάρι· κωπί· δοκάρι, [ὅθ. τὸ Λτ.] trabs, trabes. 2) (Γλσ.) τὸ χεῖλος (ἢ κυπασσὴ) τοῦ πλοίου, (παρβλ. Τρόπις), καὶ 3) τὸ πλατὺ σανίδι ὅπου πλάθουν ἢ φορνίζουν τὸ ψωμί.

Τραπητέον, θετ. τοῦ Τρέπομαι (μσ. ἀντὶ πθ. ἢ οὐδ.).

Τραπητὴς [τραπέω], οῦ (ὁ). ὁ κατῶν σταφύλια.

Τραπητὸς [τραπέω], ἡ, ὁν. (οἶνος) Ὁ ἀπὸ πατημένα σταφύλια, (ἀντιθ. τοῦ Πρατρπος καὶ Ἀτραπος).

Τραπῶ, πθ. καὶ

Τράπωμαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ὑπατ. τοῦ Τρέπω.

Τρασιὰ (ἡ), κατὰ μετάθ. ἀντὶ Ταρσιὰ, καλαμωτὴ ὅπου στεγνώνουν τὸ τυρὶ ἢ τὰ ὀπωρικά.

Τραυλίζω, Μ. ίσω. Ὁμιλῶ τραυλὰ, τσηβδίζω (ἢ, καθὼς τὸ προφέρουν εἰς τὴν Πελοπόν.) ψευδίζω, (παρβλ.) Ψελλίζω.

Τραυλισμὸς (ὁ). τὸ τραυλίζειν, τσήβδισμα.

Τραυλὸς [θραύω ἢ τιτρεβλὸς], ἡ, ὁν. Ὁ προφέρων τὸ ρ ὡς λ, τσηβδὸς, (παρβλ. Ψελλός).

Τραυλότης (ἡ). τὸ ἐλάττωμα τὸ τραυλοῦ.

†Τραυλόφωνος (ὁ, ἡ), Γλσ. τραυλὸς τὴν φωνήν.

Τραῦμα (τὸ), [τιτρώσκω, θραύω]. πληγὴ, λαβωματιὰ, (παρβλ. Ἕλκος). 2) (μτνμ.) συμφορὰ, δυσχύημα· (ἰδιαιτ.) θραῦσις στρατοῦ, ἧττα.

Τραυματίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων ἢ λαβὼν τραῦμα, πληγωμένος, λαβωμένος.

Τραυματίζω, Μ. ίσω. Πληγώνω τραῦμα, πληγόνω, λαβόνω.

Τραυματικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὠφελῶν εἰς τὰ τραύματα, ἰαματικὸς τῶν πληγῶν, (Γαλλ.) vulnéraire.

Τραυμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τραῦμα.

‡Τραυματοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ πρόξενῶν τραύματα.

†Τραύξανον ἢ Τραύσανον (τὸ), [κυρ. πλθ.], ἴδε Τρώξανον.

Τραφαλὶς (λίδος), (ὅος καὶ

Τραφαλὸς (ὁ), (ἐνν. τυρὸς), = Τροφαλίς.

Τραφέμεν, Π. Ἰων. ἀντὶ Τραφεῖν, ἀόρ. β'. (μὲ σημασ. πθ.) καὶ

Τράφεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐτράφησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. τοῦ Τρέφω.

Τραφερὸς, ἡ, ὁν, Π. εὔτραφὴς, παχὺς, μέγας (« ἰχθὺς —, « Θκρ.), ἢ (ἐνεργ.) θρεπτικὸς, εὔφορος. « Νομὸς (« Ἄρουρα) —, « Ἀρ., Ὀππ. 2) πηκτὸς, (ἑτμ.)

στερεός· (κατ' ἔκτ.) ξηρός, (ὀθ. συνῄθ. ‖. οὐσ.) ▪ Τραφερά, ▪ ἡ γῆ, ἡ ξηρά. ▪ Ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγράν, ▪ Ὑμν., διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης, (ὀθ. 3) (μετγν.) ὁ τῆς ξηρᾶς ἢ διὰ ξηρᾶς. ▪Κέλευσθος—, ▪ Ἀπολλ.(;).

Τράφηξ, ηκος (ὁ), Π. = Τρίαπηξ.

Τραφεῖσα, Δ. Π. ἀντὶ Τραφεῦσα, ἀόρ. 6'. τῆς θηλ. μτχ. τοῦ Τρέφω.

‡Τράφος (ὁ), Ἐπιγρφ. (κατὰ μτθ.) ἀντὶ Τάφρος.

Τραφῶ, ἀόρ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τρέφω.

†Τραχαλᾶς, ᾶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Τραχηλᾶς, ἔχων χονδρὸν λαιμόν (τράχηλον).

Τραχέως, ἐπίρ. Μὲ τραχὺν τρόπον, σκληρῶς, ἀποτόμως.

Τράχηλα (τά), Π. πλθ. (καθ' ἑτερογέν.) τοῦ Τράχηλος.

Τραχηλάγχη (ἡ), [τράχηλος, ἄγχω]. θηλεικὴ (μὲ τὴν ὀπ. πνίγουν σφίγγοντες τὸν λαιμόν), ἀγχόνη.

Τραχηλιαῖος, α, ον. Ὁ τοῦ τραχήλου.

Τραχηλιάω-ῶ, Μ. άσω. Σηκόνω ἢ ἔρατῶ τὸν τράχηλόν μου ὑψηλά (ὡς ἂν τὸ ἄλογον)· (μτφρ.) μεγαλαυχῶ ἢ· ἀπειθῶ, αὐθαδιάζω, (κοιν.) σηκόνω κεφάλι.

Τραχηλίζω, Μ. ίσω. Διάνω (Σφίγγω ἢ Τραβῶ) ἀπὸ τὸν λαιμόν (κυρ. τὸν ἀνταγωνιστήν μου παλαίβων)· κάμνω τινὰ νὰ γυρίζῃ τὸν λαιμόν του νὰ ἴδῃ τι, τοῦ κινῶ τὴν περιέργειαν· (ἰδιαιτ.) γρέφω πρὸς τὰ ἄνω τὸν τράχηλον τοῦ θυσιαζομένου ζώου· (ἀθ. συνλβγ. ἢ τρπ.) ξεσκεπάζω ἐντελῶς, ἀνακαλύπτω. ▪Πάντα γυμνὰ καὶ τετραχηλισμένα τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, ▪ Γρφ. 2) (ἀμτβτ. ἐπὶ ἵππου) = Τραχηλιάω(;), (παρβλ. Ἐκτραχηλίζω).

‡Τραχηλιμαῖος, α, ον, = Τραχηλιαῖος.

Τραχήλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τράχηλος. ‖. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Τραχήλια (τά), τὰ περὶ τὸν τράχηλον τοῦ ζώου (εὐτελῆ) κρέατα, (ἐν γέν.) τὰ περικάμματα τοῦ κρέατος, (κοιν.) γλυκάδια. 2) ὁ σαρωτὴρ ἢ τὸ ξυράκιον τοῦ δόρατος. 3) εἶδος φυτοῦ (κληματίδος ἢ βατσχάρεως).

Τραχηλισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Τραχηλίζω, ἡ τοῦ τραχήλου ἀνάκαμψις (κυρ. ἐν τῷ σφαιρίζειν).

Τραχηλοδεσμώτης, ου (ὁ), Π. ὁ δεσμεύων τὸν τράχηλον ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. ▪ Κλοιός—, ▪ Ἐπιγρ.

Τραχηλοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος τραχήλου.

†Τραχηλοκάκη (ἡ), (νλγ.), [τ. κακόω]. ὁ περιτιθέμενος εἰς τὸν λαιμὸν τῶν κατεδίκων κλοιὸς ἢ κύφων, (Τουρκ.) μπεκαγιᾶς.

Τραχηλοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τὸν τράχηλον, λαιμοτομῶ, ἀποκεφαλίζω.

Τραχηλοκοπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κόψιμον τοῦ τραχήλου, ἀποκεφάλισμα, λαιμοτομία.

Τράχηλος (ὁ), [τραχύς]. (κυρ.) τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ λαιμοῦ, ὁ σβέρκος· (ἐν γέν.) ὁ λαιμὸς (κυρ. καὶ μτνμ.). ▪ Βρόχον ἐνέβαλε τραχήλῳ, ▪ Θκρ. 2) τὸ μέσον τοῦ ἴστίου, (ἈΠ.)

† Τραχηλόω-ῶμαι (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σιμὸν τὸν τράχηλον, κοντολαίμης.

Τραχηλώδης, ους (ὁ, ἡ), = Τραχηλοειδής.

Τράχαῦρος (ὁ), εἶδος ἰχθ. [μὲ τραχεῖαν οὐράν], σαυρίδι.

Τραχόω-ῶ, Μ. ώσω, σπν. ἀντὶ Τραχύνω.

Τραχυβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ εἰς σκληρὸν (τραχὺ, ἀνώμαλον) ἔδαφος (πρὸς σωμασκίαν;).

Τραχύδερμος ᾧ (Π.) Τραχυδέρμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τραχὺ δέρμα. ▪Ῥίνη—, ▪ Ἐπίχ.

Τραχυλόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν τραχέως, τραχύφωνος.

Τραχυντικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ τραχύνειν (κυρ. ᾧ μτνμ.), ἐρεθιστικός.

Τραχύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Τετράχυσμαι ᾧ †Τετράχυμμαι). Κάμνω τι τραχὺ (ἀνώμαλον), σκληρύνω (κυρ. ᾧ μτφρ.), παροξύνω, ἐρεθίζω.

Τραχυόστρακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τραχὺ (ἀνώμαλον) ὄστρακον, (ἀντιθ. τῷ Λειόστρακος).

Τραχύπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τραχεῖς πόδας.

Τραχὺς [ῥάχος, ῥάσσω], έα, ύ(εῖα, ύ). ἀνώμαλος τὴν ἐπιφάνειαν· σκληρός (κυρ. καὶ μτνμ.)· αφοδρός· θυμώδης· ἀπότομος· ἄγριος· ἀπολίτευτος. ▪ Τραχὺς τῇ φωνῇ, ▪ Ξεν., χονδρόφωνος. ‖. (τὸ οὐδ.) Τραχύ, ἐπίρ. ἀντὶ Τραχέως. ▪ Τρ. βλέπειν, ▪ Φλτρ., ἀγριοκυττάζειν.

Τράχυσμα (τὸ). τραχύτης (ἐξεχουσα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν σώματος).

Τραχυσμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Τραχύνω.

Τραχυστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Ὁμιλῶ μὲ) τραχεῖαν προφοράν, εἶμαι τραχύστομος.

Τραχυστομία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις ▪

Τραχύστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τραχὺ στόμα (χονδρὴν προφοράν), τραχύφωνος, (ἴδε ᾧ Παχύστομος.

Τραχύτης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ τραχέος.

Τραχύφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τραχὺν φλοιόν.

;Τραχυφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ τραχεῖαν (χονδρὴν) φωνήν, εἶμαι τραχύφωνος.

Τραχυφωνία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις ▪

Τραχύφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τραχεῖαν φωνὴν ἢ προφοράν, χονδρόφωνος· τραχύστομος.

;Τραχώδης, ες (ὁ, ἡ). τραχὺς τὸ εἶδος.

Τράχωμα (τὸ). = Τράχυσμα, (ἰδιαιτ.) σκλήρωμα τῆς ἔσωθεν ἐπιδερμίδος τῶν βλεφάρων.

Τραχωματικός, ή, όν. (κυρ. ἰατρικὸν) Ὠφέλιμον εἰς τὸ τράχωμα τῶν βλεφάρων.

Τραχών, ῶνος (ὁ). τόπος τραχὺς (πετρώδης, δύσβατος), κακοτοπιά, (ὄλ.

Τραχωνίτης, ιδος (ἡ). (χώρα) πλήρης τραχώνων, ὀρεινή. (διωνυμ.) μέρος τῆς Ἰνδ.

Τρατὴν, Π. γ'. ἀόρ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Τρέω.

Τρεῖς (οἱ, αἱ), (τὸ οὐδ. Τρία· ἡ γεν. Τριῶν, ἡ δοτ. Τρισί, ἀριθμ. (3). ▪ Διὰ τριῶν ἀπόλλυμαι, ▪ Κύρ. εἶμαι χαμένος ἐντελῶς (κατὰ κράτος, ἀπὸ μεταφορ. τῶν παλαιστῶν, οἱ ὁπ., τὸ τρίτον καταβαλλόμενοι, ἐλαγίζοντο νεκημένοι.

Τρείω, Π. ἀντὶ Τρέω.

Τρεμίθος (ἡ), Π. ἀντὶ Τέρμινθος.

Τρέμω (παρτ. Ἔτρεμον καὶ τλέον οὖ) [τρέω]. Σείομαι, ταράττομαι (κυρ. ἀπὸ φόβον), ραΐζομαι.

Τρέπεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔτρεπε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Τρέπω.

Τρεπτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ τρέπειν ἢ τρέπεσθαι, εὐμετάβλητος (;).

Τρεπτός, ή, όν. Ὁ τρεπεὶς ἢ δυνάμενος τραπῆναι, ἐπιδεκτικὸς τροπῆς (ἀλλοιώσεως), μεταβλητός.

†Τρεπτότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τῷ τρεπτῷ, τὸ μεταβλητὸν τοῦ χαρακτῆρος.

Τρέπω [τέπω], Μ. ψω (πρκ. Τέτραφα καὶ Τέτροφα, ἀόρ. Ἔτρεψα ᾧ 6'. [σπν.] Ἔτραπον, πθ. πρκ. Τέτραμμαι καὶ ἀόρ. Ἐτράπην). Στρέφω, γυρίζω, διευθύνω (καὶ μα διευθύνομαι) πρὸς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος, (ἰδιαιτ.) βιάζω τὸν ἐχθρὸν νὰ στρέψῃ τὰ νῶτα, τὸν νικῶ, τὸν φυγαδεύω· (συνεκδ. καὶ μτνμ.) ἀλλοιόνω, μεταβάλλω (ᾧ μσ.) μεταβάλλομαι· (ἐπὶ οἴνου) χαλνῶ, ξυνίζω, (κοιν.) κόπτω· (μσ.) ἐπιχειρίζομαί (δίδομαι εἰς ἔργον) τι, κλίνω πρὸς (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) ▪ Πρὸς ἠέλιον κεφαλὴν τρέπειν, ▪ Ὀδ. Ν. ▪ Πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα, ▪ Ὀδ. Ι. ▪ Τὰ μὲν ἄνω αὐτῆς (τῆς βίβλου) εἰς ἄλλο τι τρέπουσι, ▪ Ἡρ., τὰ μεταχειρίζονται. ▪ Τρέπειν εἰς ἑτέρους τὴν αἰτίαν, ▪ Πλ., βίπτειν. ▪ Εἰς φυγὴν τρέπειν τινά, ▪ Ξεν. (καὶ ἀπολ.) ▪ Τρέψω δ' Ἀχαιούς, ▪ Ἰλ. Ο. ▪ Ἡ ἵππος τὴν ἵππον αὐτέων αἰεὶ τρέπεσκε, ▪ Ἡρ. ▪ Ἔτρεψεν ἀδελφειοῦ φρένας, ▪ Ἰλ. Ζ., τοῦ ἐγύρισε τὴν γνώμην. (καὶ μσ.) ▪ Ἐτρέψαντο τοὺς πολεμίους, ▪ αὐτ. (καὶ πθ.) ▪ Ἐτράποντο εἰ λῷδι, ▪ Ἡρ. (καὶ ἐπίρ.) ▪ Πάλιν τρέπεν (▪ Φύγαδ' ἔτρεπεν) ἵππους, ▪ Ὅμ. (καὶ μσ.) ▪ Μή τις ὀπίσσω τετράφθω, ἀλλὰ πρόσσω ἴεσθε, ▪ Ἰλ. Μ. ▪ Ἐνθάδε τρέψας ἀπὸ τείχεος, ▪ Ἰλ. Χ. ▪ Ἀμφίπολοι ἐπὶ ἔρτα τράπεντο, ▪ Ἰλ. Γ. (καὶ μτνμ.) ▪ Εἰς ἀρχηστύν (▪ Εἰς γέλωτα, ▪ Εἰς ὕπνον, ▪ Πρὸς ἀλκήν, ▪ Ἐφ' ἁρπαγὴν κτλ.) τρέπεσθαι, ▪ Ὅμ. Ἡρ., Ξεν. ▪ Τρεπόμεθα ἐπὶ ῥᾳδιουργίαν καὶ ἡδυπάθειαν, ▪ Ξεν. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) ▪ Τετράφαται πολλὴν ἐς κακότητα πεσεῖν, ▪ Θγν. (καὶ ἰλλ. τῆς πθ.) ▪ Ποτέρων τῶν ὁδῶν τράπηται, ▪ Ξεν. (καὶ πθ.) ▪ Κεῖται, ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος, ▪ Ἰλ. Τ. (καὶ ἐπὶ τόπ.) ▪ Πρὸς ἠῶ (▪ Πρὸς ἄρκτον) τετραμμένος, ▪ Ἡρ., Ξεν. (καὶ ἀπολ.) ▪ Πᾶσι δ' ἄρα γρὼς ἐτράπετο, ▪ Ὀδ. Φ., ἄλλαξεν ἡ ὄψις των. ▪ Διὸς ἐτράπετο φρήν, ▪ Ἰλ. Κ., ἄλλαξεν ἡ γνώμη του. ▪ Οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος, ▪ Ὀδ. Γ. (καὶ κρὸς ἀπαρ. ἰλλ.) ▪ Ἐραδὴ τέτραπτο ναιέσθαι, ▪ Ὀδ Δ.

†Τρεσᾶς, ᾶντος (ὁ), Ἀαχων. Κωμ. ἀντὶ Τρέσας, μτχ. τοῦ Τρέω, δειλός, βίψυχος.

Τρέσα, Π. ἀντὶ Ἔτρεσα, γ' ἐν. πρτ. τοῦ ἀορ. ἀ, τοῦ Τρέω.

Τρέφος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Θρέμμα.

Τρεφω [τρέπω], Μ. θρέψω (Π. ἀόρ. ϐ'. Ἔτροφον καὶ μα. πρκ. Τέτροφα, [συνήθ.] πθ. Τέθραμμαι, ἀόρ. πθ. Ἐτράφην, τὸ δὲ λπ. σπν.). (κυρ. καὶ Π.) Πήζω. ▪ Γάλα (▪ Τυρὸν) —, ▪ Ὅμ., Θκρ. (καὶ μσ. αὐτπθ.) ▪ Πολλὴ δὲ περὶ χροῒ τέτροφεν ἅλμη, ▪ Ὀδ. Ψ., ἦταν πηγμένη (καλληιστεύτης) εἰς τὸ σῶμά τε. (ὀθ.

2) (συνήθ.) θρέφω· ἀνατρέφω (κυρ. καὶ μτνμ.)· (Π.) ἔχω τι (ἐν ἀρθονίᾳ), (ᾧ εἰς τὸν μσ. πρκ. ἐν γέν.) εἶμαι (κυρ. εἰς καλὴν κατάστασιν)· (πρὸς ἀπαρ.) συνειθίζω νὰ, (παρβλ. Πέφυκα). ▪ Ὦ μοι, τέκνον ἐμόν, τί νύ σ' ἔτρεφον; ▫ Ὅμ. ▪ Κύνες, οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι, πολλωρούς, ▫ Ἰλ. Ψ. ▪ Θρέψαι κύνας, ὡς τοι φάγωνται, ▫ Θκρ. ▪ Οἶον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐλαίης, ▫ Ἰλ. Ρ. ▪ Ὅσσα τρέφει φάρμακα χθών, ▫ Ἰλ. Δ. ▪ Κόμην (▪ Πώγωνα) τρέφειν, ▫ Πλ. (καὶ μτνμ.) ▪ Δεῖμα—, ▫ Σοφ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. περιφρ.) ▪ Ἐν ἐλπίσι τρέφω ἡξειν, ▫ αὐτ. (καὶ μσ.) ▪ Θρέψασα υἱόν, Ὀδ. Τ. (καὶ κατὰ μτγ.) Θρέψασα καὶ (μσ.) ▪ Θρεψαμένη, ▫ Αἰξ., ἡ πατρίς (καὶ αὐτπ.) ▪ Τοῖς ὅμοις καθύπερθεν κύνεον κρὰς τέτραφεν (ὀρθότ. τέτροφεν), ▪ Ἐπγρ.,—Ἐπεφύκει (καὶ πρὸς ἀπαρ.) ▪ Ὅττι πόλις τέτροφεν ἀποστυγεῖν, ▫ Σοφ.,—Πέφυκε. (καὶ ἀντὶ πθ.) ▪ Καλὰ ἔτραφες, ▫ Καλλ., ἀντὶ Ἐτράφης. (καὶ πθ.) ▪ Γενέσθαι τε τραφέμεν τε, ▫ Ὅμ. ▪ Ἐτραφέτην ὑπὸ μητρί, ▫ αὐτ. ▪ Τρέφει μιᾶς πρὸς νυκτὸς, ▫ Σοφ., ζῷ εἰς συναχῆ (ἔχεις πάντοτε) νύκτα. ▪ Ἐκ τῆς πολεμίας τραφήσεσθε, ▫ Ξεν. (καὶ κατὰ μτχ.) ▪ Τὸ τεθραμμένον, ▫ Ηλάτ., ἡ ἀνατροφή, ἢ τὸ θρέμμα.

Τρεχεδειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω εἰς τὰ δεῖπνα, [ἐκ τοῦ

Τρεχέδειπνος (ὁ). ὁ τρέχων εἰς (κυνηγῶν) τὰ δεῖπνα, παράσιτος, (ἴδε Σοφαδιρπίδης).

Τρέχνος, εος-ους (τὸ), Δ. Π. ἀντὶ Τέρχνος, κλαδί, κλωνάρι.

Τρέχω, Μ. θρέξομαι· καὶ (εὐχρηστότ.) δραμοῦμαι (ἀόρ. [ακν.] Ἔθρεξα καὶ εὐχρηστότ. Ἔδραμον, πρκ. Δεδράμηκα ᾗ Π. Δέδρομα καὶ πθ. Δεδράμημαι). Τρέχω, ▪ πιλαλῶ. ▪ Τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθασ' Φιλῖνον, ▫ Θκρ. (καὶ αἰτ. προθετ.) ▫ Πρὶς οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι, ▫ αὐτ. (ᾗ ὡς μεθ.) ▪ Στάδιον—, ▫ Αἰξ., ἀγωνίζεσθαι. (καὶ μτνμ.) ▪ Δολιχὸν ταῖς ἔτεσιν ἤδη τρέχει, ▫ (Ἐπικρ. παρ') Ἀθ., εἶνε πολλὰ προβεβηκυῖα. ▪ Τὸν περὶ κρεῶν (ἐνν. ὄρχιν) τρέχειν, ▫ Αἰξ., τρέχειν ἀπηλπισμένα (ὅσον ἡμπορεῖ)· (καὶ ἁπλ.) ▪ Ἔντα ὥσπερ ἂν ὄρχαμοί τις περὶ νίκης, ▫ Ξεν. (καὶ μτνμ.) ▪ Ὄφαμεῖν φάνου πέρι, ▫ Εὐρ., κρίθῆναι, κινδυνεύουσα. (ὄθεν) ▪ Παρὰ ἓν πάλαισμα ἔδραμε νικᾶν, ▫ Ἡρ., ἐκινδύνευσε (ἐκινδύνευσα) νὰ νικήσῃ.

†Τρέψις, εως (ἡ), τὸ τρέπειν, γύρισμα, μεταβολὴ κτλ.

Τρηχίχρως [τέρπω, χρὼς], ωτος (ὁ, ἡ), ὁ ἀλλόζωνχρῶμα. ▪ Πολύκους—, ▫ Ἀρχ.

Τρέω [ἀνωμτπ.], Μ. τρέσω, Π. ἀντὶ Τρέμω. φοβοῦμαι· φεύγω φοβηθείς, ὑποπτεύομαι. ▪ Ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρα πεσόντα, ▫ Ἰλ. Λ. ▪ Ἕκτωνοι τῶν τεθνηκότων ὑπὲρ Σπάρτης, καὶ ψόγοι τῶν τρεσάντων, ▫ Πλ.

Τρηγαλέος, α, ον, Γλσ. ἀντὶ Τραχαλέος.

Τρηδών, ονος (ἡ), = Τερηδών, (ὄθεν

Τρηδονάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξύνων μὲ τὸ ὄνυχι σανίδι κάμνω κρότον τινὰ ὅμοιον μὲ τῆς τρηδόνος ὅταν τρώγῃ τὸ ξύλον. ▪ Τρηδονῶσα τὴν θύραν, ▫ Ἀρχ. (Ἐκκλησ. 34).

Τρῆμα (τὸ), [τιτράω], τρύπα· στόμιον (ἰδ. αἰτ.) αἱ τρύπαι ἢ τὰ στίγματα τοῦ κύβου. (ὄθεν

†Τρηματίζω, Μ. ίσω. Κυβεύω, (κυρ.) βάλλω ἀργύριον διὰ κάθε τρῆμα (τρύπαν) τοῦ κύβου, (Ἰταλ.) σουντάρω.

Τρημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τρῆμα, τρυπίτσα.

Τρηματιστής, οῦ (ὁ). ὁ τρηματίζων, κυβευτής.

Τρηματόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ-

Τρηματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅλος τρήματα (τρύπας). 2) ὁ κατασκευάζων τρῆμα (τρύπαν, φωλεάν) πρὸς κατοικίαν. ▪ Τῶν ζώων, τὰ μὲν τρηματώδη, τὰ δὲ, ἄτρητα, ▫ Ἀρχ.

Τρῆμη (ἡ), = Τρῆμα.

Τρηρὸς [τρέω] ά, όν, Δειλός.

Τρήρων, ωνος (ὁ, Π. = Τρηρὸς, δειλὸς, (ὄθεν) ‖. (οὐσ.) περιστερὰ, ἀγριοπερίστερον.

Τρῆσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τιτράω, τρύπημα· τρύπα.

Τρητός, ἡ, όν. Τρυπημένος, τρυπητὸς· (ἐκ τεχνουργημ.) σκαλιστὸς, κεφαλωτὸς, τορνευτός.

Τρηχαλέος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Τρηχὺς, τραχύς.

Τρηχέως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Τραχέως.

Τρηχυβατέω-ῶ, Ἰων. ἀντὶ Τραχυβατέω.

Τρηχύνω, Ἰων. ἀντὶ Τραχύνω.

Τρηχὺς, εῖα, ὺ, Ἰων. ἀντὶ Τραχύς.

Τρηχὼ, όος-οῦς (ἡ), Π. = Τραχὼν.

Τρήχω (παρτ. Ἔτρηχαν), Π. (Ἀλεξανδρ.) ἀντὶ Τέτρηχα, εἶμαι τραχύς. ▪ Τρήχουσι πάγῳ, ▫ Νίκ., εἰς ἀποτομον βράχον.

Τρηχώδης, εος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τραχώδης.

(Τρι), εἰς τὰς συνθ. ἀντὶ Τρίς.

Τρία, οὐδ. τοῦ Τρεῖς.

Τριαγμὸς (ὁ), τὸ τριάζειν, ἡ εἰς τρεῖς κατὰ σειρὰν συμπλοκὰς κερδηθεῖσα νίκη [εἰς τὸ πάλαισμα].

Τριάδελφαι (αἱ), Π. αἱ τρεῖς ἀδελφαί, αἱ Μοῖραι.

Τριαδικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς τριάδος· τριπλοῦς, τριττός.

Τριάζω, Μ. άσω ἡ άξω. Νικῶ ἐντελῶς (Καταβάλλω τρεῖς φοραὶς κατὰ συνέχειαν ἢ εἰς τρία διαφορετικὰ παλαίσματα) τὸν ἀνταγωνιστήν μου. 2) πολλαπλασιάζω μὲ τρία, τριπλασιάζω.

Τρίαινα, ης (ἡ), καντάρι (καμάκι) μὲ τρεῖς μύτες.

Τριαινοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) τριαίνης.

Τριαινοειδῶς, ἐπίῤῥ. Εἰς εἶδος τριαίνης.

Τριαινοκράτωρ, ορος (ὁ). Ἐπγρφ., ὁ κρατῶν τριαίναν ἢ τὴν τριαίναν, (ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ.).

Τριαινόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκαλίζω (Ἀνακατόνω) μὲ τὴν τριαίναν. ▪ Τριαινοῦν τὴν γῆν δικέλλῃ, ▫ Ἀρχ., σκάπτειν, τσαπίζειν, (ὄθεν

†Τριαινωτὴρ (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Ἀροτήρ.

Τριακαίδεκα (τὰ), = Τρισκαίδεκα, δεκατρία.

Τριακαιδεκέτης, εος (ὁ) καὶ Τριακαιδεκέτις, ιδος (ἡ), = Τρισκαιδεκέτης.

Τριακάς, άδος (ἡ), κατὰ συγκ. ἀντὶ τοῦ ἀορ. Τριακοντάς, τὸ ἀφηρημ. οὐσ. τοῦ 30 ἀριθμοῦ, τριανταριά. 2) ἄθροισμα (ποσότητι) 30 μονάδων (πρα. ἢ πραγμ.) ‖. (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ἡ τριακοστὴ ἡμέρα τοῦ μηνὸς (ἀφιερωμένη εἰς μνήμην τῶν ἀποθανόντων), ᾗ 3) τὸ τριακοστημόριον τῆς φυλῆς (συγκρατούμενον ἀπὸ 30 πολίτας), (παρβλ. Τριττύς).

Τριακάτιοι, αι, α, Δ. ἀντὶ Τριακάσιοι. 2) (εἰς τὴν Κυρήνην) οἱ ἔφηβοι (ὡς ἀνήκοντες ἤδη εἰς μίαν τριακάδα).

†Τριάκες, ἐπίῤῥ. Λακων. ἀντὶ Τρίς.

Τριακανθάμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τριάκοντα ἄμματα (κόμπους, μάτσα).

Τριακανθήμερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) τριάκοντα ἡμέρας. ▪ Μὴν—, ▫ Αἰξ.

Τριάκοντα (οἱ, αἱ τὰ), (ἄκλ.) ἀριθμ. (30), τριάντα.

Τριακονταετηρὶς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον 30 ἔτη. ‖. ▪ Ἑορτὴ—, ▫ Δ. Κάσσ., ἡ πανηγυριζομένη κατὰ τριακονταετίαν.

Τριακονταέτης, έος ἢ ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 30 ἔτη, τριάκοντα ἐτῶν (ἡλικίας), (παρβλ. Δεκαέτης).

Τριακονταετία (ἡ). 30 ἔτη.

Τριακονταετὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Τριακονταέτης.

Τριακοντάζυγος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ 30 ζυγὰ (καθέδρας κωπηλατῶν) ἀπὸ κάθε μέρος.

Τριακοντάκις, ἐπίῤῥ. 30 φοραῖς.

Τριακοντάκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων 30 κλίνας. ▪ Οἶκος—, ▫ Αἰξ.

Τριακοντάκωπος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ 30 κωπά.

Τριακοντάμερος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Τριακονθήμερος.

Τριακοντάμηνος (ὁ, ἡ). 30 μηνῶν.

Τριακονταμναῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων 30 μνᾶς.

Τριακοντάμοιρον (τὸ). τὸ τριακοστημόριον.

Τριακοντάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 30 πηχῶν.

Τριακονταπλάσιος, α ἢ ος, ον καὶ

Τριακοντάπλασιων, ονος (ὁ, ἡ). 30 φοραῖς τόσος.

Τριακοντάπους, οδος (ὁ, ἡ). 30 ποδῶν (μήκους).

Τριακονταρχία (ἡ). ἡ ἀρχὴ (ἢ ἐξουσία τῶν ἐν Ἀθήν. 30 τυράννων.

Τριακοντήρης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 30 κωπά. ‖. (οὐσ. θηλ. ἐνν. ναῦς) = Τριακοντόρος.

Τριακοντόργυος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 30 ὀργυιῶν ἔκτασιν.

Τριακόντορος (ἡ). (ναῦς) μὲ 30 κωπεῖς, κάτεργον. (παρβλ. Τριήρης).

Τριακοντούτης, ου καὶ εος (ὁ) καὶ Τριακονταῦτις, ιδος (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Τριακονταέτης,-έτις.

Τριακόσιοι, αι, α, (ὁ ἀριθμ.) 300, τριακόσιες.

Τριακοσιμέδιμνος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων 300 μεδίμνους. ‖. (οὐσ.) ὁ ἔχων ἐτήσιον εἰσόδημα 300 μεδίμνων (εἰς τὰς Ἀθ. οἱ τοιοῦτοι ἐσχημάτιζον τὴν τάξιν τῶν ἱππέων).

Τριακοσιόχους-ους (ὁ, ἡ). ὁ δίδων (παράγων, πολλαπλασιαζόμενος εἰς) 300 χόας.

Τριακοστᾶος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 30 ἡμέρας. (ἐνίοτε) 30 ἡμερῶν.

Τριακοστημόριον (τὸ). τὸ τριακοστὸν μέρος.

Τριακοστόδυος (ὁ, ἡ). ὁ τριακοστὸς δεύτερος.

Τριακοστός, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 29.

Τριακτὴρ (ὁ), Π. [τριάζω]. νικητὴς καὶ Τριακτός, ἡ, όν, Π. νικημένος, ἢ εὐκολονίκητος.

Τριάνωρ, ορος (ἡ). Π. ἡ ἔχουσα ἢ λαβοῦσα τρεῖς (καὶ συνεχ. πολλοὺς) ἄνδρας, Τρίγαμος.

Τριάρμενος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ τρία ἄρμενα (πανιά), τρικάταρτος.

Τριαρχία (ἡ). ἡ ἐκ τριῶν ἀρχόντων συγκροτουμένη ἐξουσία, (Λτ.) triumvirat.

Τριὰς, άδος (ἡ), τὸ ἀφχρημ. οὐσ. τοῦ 3 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) τριῶν μονάδων (πρβ. ἡ πργμ.).

†Τριᾶς, άντος (ὁ). νόμισμα ἀξίζον τρεῖς χαλκοῦς, τριάρι, (Ἀτν.) triens.

;Τρισμὸς (ὁ). ἡ εἰς τρία διαίρεσις (;) ἢ, ὁ διὰ τριῶν πολλαπλασιασμός.

;Τριάσσω, Μ. άξω, = Τριάζω.

Τριαύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς αὐλακιὰς (αὔλακας).

Τριαύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς αὐχένας, τρικέφαλος.

Τριαχθῆναι, παθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τριάζω.

Τριβακὸς [τρίβω], ἡ, όν. Τριμμένος· (μεταφορ.) πανοῦργος, πολύτροπος, πολύπειρος. ‖. (οὐσ.) Τριβακὸν (ἐνν. ἱμάτιον), τὸ τετριμμένον (φορεμένον) ἢ χωρὶς χνοῦδι, (Ἰταλ.) βάζον, (παρβλ.) Τρίβων. 2) ἀντὶ Τριβαδικός. « Ἀσέλγεια τριβακή, » Δκ., ἡ τῶν τριβάδων.

Τριβαλὸς (ὁ). ἔθνος τῆς Ἰλλυρ. 2) (συνεκδ.) νέος ἄπωτος (περιφερόμενος εἰς τὰ συμπόσια), διεφθαρμένος, ἐπίτριπτος.

;Τριβάμων, ονος (ὁ, ἡ), = Τριεσβάμων.

†Τρίβανος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Δήκυθος, (πιθανώτ.) τρίφτης τοῦ λουτροῦ, ζλεγγίς.

†Τρίβαξ, ακος (ὁ, ἡ), Γραμτ. = Τριβακός.

Τριβάρβαρος (ὁ, ἡ). τρὶς (δηλ. πολλὰ) βάρβαρος, βαρβαρώτατος.

Τριβάς, άδος (ἡ). γυνὴ ἀσελγαινουσα εἰς ἑαυτὴν ἢ εἰς ἄλλην, ἑταιρίστρια.

Τρίβαφος (ὁ, ἡ). τρὶς (ἐπιμ. καλὰ) βαμμένος.

Τριβελὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὡπλισμένος) τρία βέλη. « Δόρυ τριβελές, » Ἐπγρ., ἡ τριαινα.

Τριβεὺς, έως (ὁ). ὁ τρίβων, τρίφτης. ‖. (εἰς τὴν μηχανικ.) τὸ περὶ τὴν τρύπαν καὶ τὴν ἄκραν τοῦ ἄξονος μετάλλινον περίθεμα τὰ ὁποῖα προφυλάττει τὸ ξύλον ἀπὸ τὸ συνεχὲς τρίψιμον.

Τριβὴ (ἡ). = Τρίψις, τρίψιμον· (μτφορ.) πρᾶξις, ἕξις, ἐμπειρία, γύμνασις. 2) Π. ἀντὶ διατριβὴ, ἀσχολία, διασκέδασις ἢ· χρονοτριβὴ. μέλλησις.

†Τριβήλιον (τὸ), Γλσ. = Σπορβύγγιον, (κοιν.) τριβηλεά.

Τριβικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (θεμελιούμενος) εἰς τὴν τριβὴν (εἰς τὴν ἕξιν).

†Τριβολεκτράπελα (τὰ), Κωμ. ἐγγίγματα (ἀστεῖσματα) χωρὶς πνεῦμα (ἀνοησία), (ἄλλ. ἀνγν. διηγημ., τρίβολ' ἐκτράπελα).

Τρίβολος (ὁ, ἡ), = Τριβελὴς, μὲ τρία κεντριὰ (τρεῖς μύτες). ‖. (οὐσ.) εἶδος φυτοῦ τοῦ ὁπ. ἡ σπορεθήκη ἔχει σχῆμα κόμπου μὲ τρία σκληρότατα ἀγκάθια, (κοιν.) τριβόλι. 2) τὸ κατὰ μίμησιν αὐτοῦ σιδηροῦν κατασκεύασμα τὸ ὁπ. σπορπίζουν κατὰ γῆς ἵνα ἐμποδίζωσι τὸ ἱππικὸν τοῦ ἐχθροῦ. 3) (πλθ. ἀρσ.) εἶδ. σβάρνας μὲ σουβλερὰς χαλυβόπετρας ὑποκάτω, διὰ τῆς ὁπ. ἀλωνίζουν τὰ γενήματα. 4) (μτφορ. εἰς τὸ οὐδ.) λόγια ἐγγιτικὰ ἢ σοφιστικὰ, (Γαλλ.) poisies. « Ὁρμῆς τε γὰρ τοῖς σοφισταῖς ἦρξε (ὁ Γοργίας), καὶ παραδοξολογίας, ᾧ πνεύματος, καὶ τριβόλων, » Φλςρ.

Τρίβος (ἡ καὶ σπν. ὁ). ὁδὸς (τετριμμένη), δρόμος, στράτα, μοναπάτι. « Διασχιζομένων τῶν ὁδῶν τρίβῳ τινὶ, » Ξεν. « Τοῦ τρίβου, διὰ πολλῶν ἑλιγμῶν στραίνοντας πρὸς τὸ τεῖχος, » Πλ. 2) Π. ἀντὶ Τριβὴ, τρίψιμον (κυρ. μτφορ.).

Τρίβραχυς, εος (ὁ). (ποὺς στίχου) ὁ ἐκ τριῶν βραχ. συλλαβῶν συγκείμενος.

Τρίβροχος (ὁ, ἡ). ὁ τρὶς (δηλ. πολλάκις) βρεγμένος, (παρβλ. Δίβροχος).

Τρίβω [τείρω, †τρύω], Μ. τρίψω. Τρίβω συντρίβω, κοπανίζω. « Χρυσὸν βασάνῳ τρίβειν, » Θγν. « Τρίβειν (ᾧ μσ. « Τρίβεσθαι) τὸ μέτωπον, » Παροιμ., ἀναισχυντεῖν. « Τριβέμεναι κρὶ λευκὸν ἐν ἁλωῇ, » Ἰλ. Γ., ἀλωνίζειν. (ᾧ παθ.) « Τετριμμένοι τὰ ἐπιφανέστερα τῶν καραλέων, » Ἡρ., φαγωμένοι, ξεχαρμένοι. 2) (συνεκδ.) μεταχειρίζομαι συχνὰ (ἀδιακόπως). « Ἡ συνήθεια τέτριφεν ἐπὶ ἀμπέλου, » Μ. Αὐτ., τὸ καντήντησε τετριμμένον (παροιμιῶδες), (ὁθ. 3) γυμνάζω, ἐξασκῶ. « Τὰς ἀράσεις περὶ τὰς τέχνας —, » Δξ. (ᾧ παθ.) « Ἀμφ' ἀρετῇ τριβόμενος, » Θγν. (ἢ 4) χαλνῶ (διὰ τῆς συχνῆς χρήσεως), καταστρώγω, καταστρίβω, καταδαπανῶ. « Οὔτε τι τῶν οἰκείων τρίβουσι, οὔτε δαπανέονται, » Ἡρ. « Σκολιῇσι δίκῃσιν ἀλλήλους τρίβουσιν, » Ἡσ. (καὶ παθ.) « Τρῖβόμενῳ τῷ λαῷ, » αὐτ., ταλαιπωρουμένῳ. (ᾧ δοτ. ἐρπλγ.) « Ἵνα τρίβωνται πολέμῳ, » αὐτ., « Τρίβεσθαι κακοῖσιν, » Ἰλ. Ψ. (καὶ μσ. ἀντὶ παθ.) « Τὴν πόλιν ἂν μὲν ἡσυχάζῃ, τρίψεσθαι αὐτὴν περὶ ἑαυτήν, » Θκ. 5) (ἀπὸ μεταφορ. τῆς τριβομένης ὁδοῦ) μετέρχομαι· διάγω. « Βίον δυστυχῆ (γεωργικὸν) —, » Ἐπγρ., Ἀρχφ. 6) τραῦω εἰς μάκρος, παρατείνω. « Τὸν χρόνον (« Τὸν πόλεμον) —, » Αξ., χρονοτριβῶ.

Τρίβωμος (ὁ, ἡ). τριπλοῦς βωμός.

Τρίβων, ωνος (ὁ, ἡ). (ἐπίθ.) τριμμένος (κυρ καὶ μτφορ.), πολύπειρος, πολύτροπος, (μὲ γεν.) γυμνασμένος, ἔμπειρος. « Οὐδὲν, ὅστις μὴ κάρτα τρίβων εἴη αὐτῆς, διαγνοίη, » Ἡρ. (ἢ αἰτ.) « Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίβων τὰ τοιαῦτα, » Εὐρ. 2) (οὐσ.) ἐπανωφόρι μάλλινον ἁδρὸν (ὡς ἂν τρίφτης), (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) βάσον ἢ τραγόκαπα (κυρ. τῶν φιλοσόφων), (ὁθ. συνεκδ.) τὸ ἐπάγγελμα καὶ ἡ ζωὴ τῶν φιλοσόφων, ὁ φιλοσοφικὸς βίος· (Ἐκκλησ.) τὸ μοναχικὸν σχῆμα.

Τριβωνάριον (τὸ), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Τριβώνιον, παλιόρασον, παλιόκαπα.

Τριβωνεύομαι, Μ. εὑσομαι. Φέρομαι ὡς τρίβων (πανοῦργος) περί τι, χρονοτριβῶ, δολεύομαι.

Τριβωνικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἢ Ἀντὶ τρίβωνος. « Τηνδὶ τὴν χλαῖναν ἀνοβόλου τριβωνικῶς, » Ἀρχφ.

Τριβώνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τρίβων, φόρεμα (ἐπανωφόρι) τῶν φιλοσόφων, (οὗ).

Τριβωνιώδης, ους (ὁ, ἡ), = Τριβωνώδης.

Τριβωνοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ τρίβωνα, εἶμαι τριβωνοφόρος· (συνεκδ.) φιλοσοφῶ (ὡς ἀπὸ τοῦ σχήματος).

Τριβωνοφορία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Τριβωνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν τρίβωνα, φιλόσοφος (ὡς ἐκ τοῦ σχήματος) βασοφόρος.

Τριβωνώδης, εος (ὁ, ἡ). τρίβωνα ὅμοιος (τὰ εἴδος).

Τριγαμία (ἡ). ὁ τρίτος ἢ τριπλοῦς γάμος, [ἐκ τοῦ

Τρίγαμος (ὁ, ἡ). ὁ συνάψας (συζευχθεὶς εἰς) τρίτον γάμον.

Τριγένεια (ἡ). τριὰς γενῶν. « Ἀγαθῶν —, » Σξτ., τριῶν γενῶν (εἰδῶν) ἀγαθά. 2) = Τριγονία, [ἐκ τοῦ

Τριγενὴς, εος (ὁ, ἡ). τριῶν γενῶν. 2) ὁ φθάσας εἰς τριγονίαν (;).

;Τριγενία (ἡ), = Τριγένεια.

Τριγέννητος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς γεννημένος.

Τριγερήνιος (ὁ, ἡ), = Τριγέρων (ὡς ὁ Γερήνιος Νέστωρ).

Τριγέρων, οντος (ὁ), Π. τρὶς (δηλ. πολλὰ) γέρων, ὑπέργηρως· (ἐπὶ πραγμ.) πομπώδαιος.

Τριγίγας, αντος (ὁ), Π. τριπλοῦς (τὸ γένεθος) γίγας.

Τρίγλα καὶ Τρίγλη (ἡ), εἰδ. ἰχθ., (κοιν. τριγλί, (καὶ Ἰταλ.) μπαρμπούνι.

Τρίγληνος (ὁ, ἡ), Π. [τ. γλήνη], = Τριόφθαλμος. ‖. « Εἴματα τρίγληνα, » Ἀ. Ξ., ἀκουλαρίκια μὲ τρεῖς τρύπας ἢ τρεῖς πολυτ. λίθους, (κατ' ἄλλ.) ἀντὶ Πολύγληνα, καφασωτά, ἢ· πολύτιμα, ἀξιοθέατα.

Τριγλίζω [ὀνομτπ.], Μ. ίσω. Γελῶ ποιόν τινα γέλωτα, (παρβλ.) Κιχλίζω.

Τριγλίον (τὸ) καὶ Τριγλὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Τρίγλη, τριγλί, μπαρμπουνάκι.

Τριγλυφόλος (ὁ, ἡ), Π. [τ. βάλλω].

βάλλων (κιόνων, ἀγρεύων) τρίγλας. « Δίκτυον—, « Ἐπιγρ.

Τριγλοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (περιέχων, περιλαμβάνων) τρίγλας. « Χιτών—, « Ἐπιγρ., τὸ ἁλιευτ. δίκτυον.

Τρίγλυφος, (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τρεῖς γλυφάς, σχιαμένος (χωριαμένος) εἰς τρία. « Δίχμη—, « Ὀπτ., ἡ τρίαινα. ‖. (οὐσ.) Τρίγλυφος (ἡ) καὶ Τρίγλυφον (τὸ), « Ἀρχιτεκτ. εἶδ. γλυφῆς (τορεύματος) τῶν Δωρικῶν ἐπιστυλίων.

Τριγλῶχιν, ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς γλωχῖνας (ἀκίδας). « Ὀϊστός—, « Ὅμ.

Τριγμός (ὁ), τὸ τρίζειν, τρίξιμον· (ἰδιαιτ.) ἡ φωνὴ τῆς νυκτερίδας κτλ.

Τρίγναθος (ὁ ἡ), Π. [τ. γνάθος], = Τρίστομος.

Τρίγομφος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (καρφωμένος, πλουμισμένος μὲ) τρεῖς ἢ πολλοὺς γόμφους.

Τριγονέω-ῶ, Μ. ἥσω. Φθάνω εἰς τριτογονίαν, ἀποκτῶ δισέγγονα· (ἐπὶ φυτ.) καρποφορῶ τρίτην φοράν.

Τριγονία (ἡ), ὁ τρίτος βαθμὸς τῆς γενεαλογίας, (Γαλλ.) **trois quartières**, [ἐκ τοῦ

Τρίγονος (ὁ, ἡ), (παροξ.) ὁ γεννήσας τρίτην γενεάν (ἀποκτήσας δισέγγονα), ἐννενηκοντούτης. 2) (προπαροξ.) ὁ γεννηθεὶς τρίτος μὲ ἄλλ., δύο. « Τρίγονα τέκνα, « Εὐρ., (ἁπλ. ἀντὶ) τρία.

Τριγράμματος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τρία γράμματα.

Τριγωνίζω, Μ. ἰσω. Σχηματίζω τρίγωνον· (ἀριθμ.) πολλαπλασιάζω μὲ τρία· (ἀμτβτ.) εἶμαι τρίγωνος· (ἐνίοτε) παίζω τὸ τρίγωνον (ὄργ.).

Τριγωνικός, ἡ, όν. Τριγώνου εἶδος, τριγωνοειδής.

Τριγωνιστί, ἐπίρ. Εἰς σχῆμα τριγώνου.

Τριγωνίστρια (ἡ), Λέξιν. ἡ παίζουσα τὸ (ὄργ.) τρίγωνον.

Τριγωνοειδής, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-εἰδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) τριγώνου.

Τρίγωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχηματίζων) τρεῖς γωνίας, τρίκωχος. ‖. (οὐσ.) Τρίγωνον (τὸ), σχῆμα γεωμετρ., (Γαλλ.) **triangle** 2) εἶδ., μουσ. πολυχόρδου ὀργ. (Γαλλ.) **Ἅρπα**.

Τριδακτυλιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων τριῶν δακτ. ἔκτασιν, [ἐκ τοῦ

Τριδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρία δάκτυλα ἢ 2) τριῶν δακτ. ἔκτασιν.

Τρίδειρας (ὁ, ἡ), Π. [τ. δειρή], = Τριαύχην, τριαύχαλος.

Τριδέσποτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὑποκείμενος εἰς) τρεῖς δεσπότας.

Τρίδουλος (ὁ, ἡ). τρεῖς φορὰς δοῦλος· δοῦλος ἐκ τριγονίας, δουλεκδουλος.

Τρίδραχμος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων τρεῖς δραχμάς. ‖. (οὐσ.) Τρίδραχμον, « νόμισμα τριῶν δραχμῶν, (καὶ ἐνάρθρ.) « Τὸ τρίδραχμον, « αἱ τρεῖς δραχμαί.

Τρίδυμος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς μὲ ἄλλους δύο (συγχρόνως)· (ἐν γέν.) τριπλοῦς.

Τριδύστηνος (ὁ, ἡ). τρεῖς φορὰς δύστηνος, τριαθλίας.

Τριέλικτος (ὁ, ἡ), Π. [τ. ἑλίσσω]. τυλιγμένος τρεῖς ἢ πολλὰς φορὰς· τρίκλωνος. « Ὄφις—, « Ἔρ., ὁ σχηματίζων πολλὰς ἕλικας, μάγας.

Τριέμβολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὡπλισμένος μὲ) τριπλοῦν ἔμβολον ἢ τρία ἔμβολα· (Κωμ.) ὁ ἔχων μεγάλην εἰς τὰ ἀφροδισιά ὁρμήν.

Τρίενος (ὁ, ἡ), [τ. ἔνος]. → Τριετής.

Τριέσπερος (ὁ, ἡ), (ἐπιθ. ὁ Ἡρακλῆς) τοῦ ὁπ. ἢ ἐν γαστρὶ σύλληψις διήρκεσε τρεῖς κατὰ συνέχειαν νύκτας (ἑσπέρας).

Τριέτεια (ἡ), = Τριετία.

Τριετὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Τριετής.

Τριετηρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τριετηρίδα, γινόμενος κατὰ τριετίαν, (Γαλλ.) **triennal**.

Τριετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν κεριέχον τρία ἔτη. « Ἑορτὴ—, « ἡ πανηγυριζομένη κατὰ τριετίαν.

Τριέτηρος καὶ

Τριετής, ἐος ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν τρία ἔτη, τριῶν ἐτῶν, (παρβλ. Δεκαετής).

Τριετία (ἡ). τρία ἔτη.

Τριετίζω, Μ. ἰσω. Ἔχω ἢ διαρκῶ τρία ἔτη, εἶμαι τριετής.

Τριζυγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

Τρίζυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἐζευγμένος (συνεζευγμένος μὲ ἄλλους θύν), (ἐν γέν.) τριπλοῦς. « Τρίζυγοι (καὶ «Εὐρ., (ἁπλ. ἀντὶ) αἱ τρεῖς.

Τρίζυξ, υγος (ὁ, ἡ), = Τρίζυγος.

Τρίζω [ὀνοματ.], Μ. τρίξω (μα. πρκ. [ἀντὶ ἔνεστ.] Τέτριγα). Κάμνω τρρρ, τριζω· (ἐπὶ μικρ. πτηνῶν καὶ ἰδιαιτ. νυκτερίδων) τσιρίζω. « Γλῶσσαν δὲ οὐδεμιῇ ἄλλῃ παρομοίην νενομίκασι, ἀλλὰ τετρίγασι καπάπερ αἱ νυκτερίδες,« Ἡρ. « Τῶν περδίκων οἱ μὲν καχκαβίζουσιν, οἱ δὲ τρίζουσιν, « Ἀριστ.

Τριζωδία (ἡ). (ἀστρνμ.) ἕνωσις τριῶν ζωδίων.

Τριηκάς, άδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τριακάς.

Τριήκοντα, Τριηκόσιοι κτλ. Ἰων. ἀντὶ Τριάκοντα, Τριακόσιοι κτλ.

Τριημερία (ἡ). τριῶν ἡμερῶν διάστημα, τρεῖς ἡμέραι.

Τριημερίζω, Μ. ἰσω. Διαρκῶ (ἢ Κάμνω τι εἰς) τρεῖς ἡμέρας.

Τριημερόνυκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διαρκῶν τρία ἡμερόνυκτα.

Τριήμερος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν ἢ πράττων τι εἰς τρεῖς ἡμέρας, τριῶν ἡμερῶν.

†Τριημίεκτα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρι' ἡμίεκτα.

Τριημιαλία (ἡ), (ἐνν. ναῦς) καὶ

Τριημιόλιον (τὸ), (ἐνν. πλοῖον), = Τριημιολία.

Τριημιποδιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ἴσης τριημιποδίου ἔκτασιν

Τριημιπόδιον (τὸ), τρία ἡμίσεα ποδός, (δηλ.) 1 ½ ποδ.

Τριημιτόνιον (τὸ). (μουσ.) τρία ἡμιτόνια.

†Τριημιχοίνικα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρι' ἡμιχοίνικα.

Τριημιωβολιμαῖος, α, ον. Τριῶν ἡμιωβολίων (δηλ. ἑνὸς καὶ ἡμίσεος ὀβολοῦ) ἄξιος.

Τριηραρχέω-ῶ, Μ. ἥσω. Διοικῶ ἢ Ἐτοιμάζω μίαν τριήρη (ὡς τριήραρχος).

Τριηράρχημα (τὸ). τὸ πρὸς ἁρμάτωσιν μιᾶς τριήρους εἰσφερόμενον ἀνάλωμα.

Τριηράρχης, ου (ὁ), = Τριήραρχος.

Τριηραρχία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἐπιστασία, ἡ λειτουργία) τοῦ τριηράρχου, διοίκησις ἢ ἑτοιμασία (ἐξ ἰδίων) μιᾶς τριήρους.

Τριηραρχικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν τριηράρχην ἢ τὴν τριηραρχίαν.

Τριήραρχος (ὁ). διοικητὴς ἢ (εἰς τὰς Ἀθ.) πολίτης ἐξοδεύων μόνος ἢ μετ' ἄλλων πρὸς ἑτοιμασίαν καὶ μισθοτροφοδοσίαν τοῦ πληρώματος μιᾶς τριήρους.

Τριηραύλης, « (ὁ). αὐλητὴς (διευθύνων διὰ τοῦ αὐλοῦ τὰ κινήματα τῶν κωπηλατῶν) τριήρους.

Τριηρετεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Ὑπηρετῶ ὡς)-

Τριηρέτης, ου (ὁ). κωπηλάτης τριήρους.

Τριηρετικός, ἡ, όν. Τριηρέτου ἦθος, τρόπος, τριηρικός.

Τριηρημιολία (ἡ), (ἐνν. ναῦς), εἶδ. πολεμικοῦ πλοίου μικρότερον τῆς τετρήρους καὶ χωρὶς κατάστρωμα.

Τριήρης [τρεῖς †ἄρω], ους (ὁ, ἡ), (ἡ γεν. πλθ. Τριήρων ᾗ Τριήρεων), τριπλοῦς, (κυρ.) τρίπατος. ‖. (ἰδιαιτ. ὡς οὐσ. ἐνν. ναῦς), εἶδ. πολεμικοῦ πλοίου (κάτεργον) μὲ τρεῖς ἀλλεπαλλήλους σειρὰς κωπῶν εἰς κάθε πλευράν. ‖. (Σημ. δί ὅτι « Ἡ τριακόντορος ᾗ πεντηκόντορος λέγεται, κατὰ τὸ πλῆθος τῶν κωπῶν· ἡ δὲ μονήρης καὶ διήρης καὶ ἐφεξῆς [μέχρι τῆς πεντήρους ἢ, κατ' ἄλλους τῆς τετρήρους] κατὰ τοὺς στείχους τοὺς κατὰ τὸ ὕψος ἐπ' ἀλλήλοις, « Τακτ. Αἰλ.).

Τριτρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τριήρη.

Τριηρίτης, ου (ὁ). ὁ ὑπηρετῶν (ὡς ναύτης, κωπηλάτης ἢ στρατιώτης) εἰς τριήρη.

Τριτηροειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) τριήρους.

†Τριηρονόμος (ὁ), Γλασ. διοικητὴς τριήρους, τριήραρχος.

Τριηροποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων τριήρεις.

Τριηρῶν καὶ Τριήρων. γεν. πλθ. τοῦ Τριήρης.

Τριθάλασσος (ττος), ου (ὁ, ἡ). ὁ βρεχόμενος (περικυκλωμένος) ἀπὸ τρεῖς θαλάσσας.

Τριθαλὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ τρεῖς φορὰς θάλλων (πρασινίζων), εὐθαλὴς, ἐριθαλής.

Τριθαλὶς (λλίς), ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ.

†Τριθεΐα (ἡ). τὸ νὰ πιστεύῃ τις τρεῖς θεούς.

Τριθεῖται (οἱ), αἱρετικοὶ δογματίζοντες 3 θεοὺς (τρεῖς οὐσίας τῶν τριῶν προσώπων τῆς ἁγίας τριάδος.)

Τριθημερινός, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος (συμβαίνων) τὴν τρίτην ἡμέραν ἢ πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἢ κάθε τρεῖς ἡμέρας.

†Τριθρονος (ὁ, ἡ), (Ἐκκλησ.). Ὁ ἔχων (ἱθρονισμένος εἰς) τριπλοῦν θρόνον, λατρευόμενος ἐν τρισὶ προσώποις (ὑποστάσεσι).

Τρίϊππον (τὸ). ἅρμα συρόμενον ὑπὸ τριῶν ἵππων.

Τρικαλίνδητος (ὁ, ἡ), = Τρικυλίνδητος.

Τρικάρηνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τρικέφαλος.

Τρίκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ τρὶς (τοῦ ἔτους) καρποφορῶν. 2) (Γλσ.) = Τρίενος.

Τρίκερως, ω ἡ ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρία κέρατα ἢ τρεῖς κεραίας.

Τρικέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς κεφαλάς.

†Τρικλινάρχης, ου (ὁ), = Ἀρχιτρίκλινος.

Τρίκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων τρεῖς

κλίνας) τοῦ ὅπου ἡ τῆς τραπέζης). ‖. (οὐσ.) Τρίκλινον (τό), δωμάτιον (κυρ. τραπεζαρεῖον) μὲ τρεῖς κλίνας, (Τουρκ.) ρῶτσ-σοφαλί.

Τρίκλυστος (ὁ, ἡ), [τ. κλύζω]. τρεῖς φοραῖς βρεγμένος (ξεπλυμένος).

Τρικλωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς κλῶνας (κλάδους).

Τρίκλωστος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς ἢ μὲ τρεῖς κλωστὰς κλωσμένος, καλοκλωσμένος, (κοιν.) τρίκλωνος.

Τρικοκκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς κόκκους (τρία κουκκούτσια ἢ [μτνμ.] πετράδια.

Τρικόλλυδον (τό). νόμισμα ἀξίζον τρεῖς κολλύβους (τρία λιανά), τρίχαλκον.

Τρικόλουρος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς κόλουρος (κολοβωμένος).

Τρικόλωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς κολωνούς (λόφους).

Τρικόνδυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς κονδύλους (ἁρμοὺς, κόμπους).

‡Τρίκοπος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρίποκος.

†Τρίκορος (ὁ, ἡ), Γρμ. ἐξήγ. τοῦ Τρίγληνος.

Τρικόρυθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τριπλῆν (μὲ τρεῖς λόφους στολισμένην) περικεφαλαίαν (κόρυθα). » Ἀλκὴ—, « Συν., ἡ δύναμις τῆς ἁγίας Τριάδος.

Τρίκορυς, υθος (ὁ, ἡ), Π. = Τρικόρυθος.

Τρικόρυφος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων τρεῖς κορυφὰς ἢ αἰχμὰς ἢ κεφαλάς.

Τρικόρωνος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ἢ ζήσας τρεῖς φοραῖς τόσον ὅσον μία κορώνη, ὑπεργήρως.

Τρικότυλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων τρεῖς κοτύλας. » Οἶνος—, « Ἠσύχ., τοῦ ἀπ. τρεῖς κοτύλας ἔχουν ἕνα ὀβολόν, πρόστυχος.

Τρίκουρος (ὁ, ἡ). ὁ τρὶς τοῦ ἔτους ἢ κάθε τρία ἔτη κουρευόμενος· τρὶς (ὁλη. ἐντελῶς) κουρεμένος.

Τρικρανὴς, ές (ὁ, ἡ), = Τρικάρηνος.

Τρικράσπεδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρία κράσπεδα (ἄκρα) ἢ τριπλοῦν κράσπεδον (γῦρον).

Τρικύαθος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων τρεῖς κυάθους.

Τρικυλίνδητος καὶ

Τρικύλιστος (ὁ, ἡ), ὁ τρὶς (ὁλη. ταχέως) κυλιόμενος.

Τρικυμία (ἡ). τριπλοῦν (ὑπερμέγεθες) κῦμα, τρία κύματα ἀλλεπάλληλα· (ἐν γέν.) μεγάλη θαλασσοταραχὴ, φουρτοῦνα (κυρ. καὶ μτνμ.)

Τρίκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τρία κῶλα. ‖. (οὐσ.) Τρίκωλον (τό), « περίοδος λόγου ἐκ τριῶν κώλων.

Τριλάγη(γγ)ιος, ου (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων τρεῖς λαγήνους.

†Τριλαμπὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων μὲ τρία φῶτα (ἀναβίβων τριπλῆν λάμψιν)· ὑπέρλαμπρος.

Τριλίτρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τριῶν (παλιτ.) λίτρων συγκείμενος, (ἴδε Τρίγληνος).

Τρίλινος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τριῶν λίνων (κλωστῶν) συγκείμενος, τρίκλωνος. ‖. (οὐσ.) Τρίλινον (τό), περιδέραιον μὲ τρεῖς σειρὰς (τρεῖς κλωστοὺς) μαργαριτάρι.

†Τρίλιτρος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων τρεῖς λίτρας. ‖. (οὐσ.) Τρίλιτρον (τό), βάρος 3 λιτρῶν, τρεῖς λίτραι.

Τρίλιστος (ὁ, ἡ), [τρὶς, λίσσομαι]. τρεῖς φοραῖς (ὁλη. πολλὰ) ἐπιθυμητὸς (παρακαλεστὸς), πολυπόθητος.

Τρίλοβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς λοβούς. » Καρδία—, « Ἀθ.

†Τριλογέω-ῶ, Μ. ήσω, (Γρμ.). Ἐκφράζω τι κατὰ τρεῖς τρόπους.

Τριλογία (ἡ). αἱ τρεῖς τραγῳδίαι τὰς ὁπ. ἕκαστος τῶν συναγωνιζομένων ποιητῶν ἔπρεπε νὰ παραστήσῃ. (παρβλ. Τετραλογία).

Τριλοφία (ἡ). τριπλοῦς λόφος (περικεφαλαίας).

Τριμάκαιρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Τριμάκαρ = Τρισμάκαρ, Τρισμακαρία.

Τρίμαμμα, ης (ἡ). ἡ τετάρτου βαθμοῦ μάμμη, ἡ προμάμμη τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός.

Τριμελὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τριῶν μελῶν (μερῶν ἢ μελῳδιῶν) συγκείμενος.

Τριμέρεια (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ τριμερεῖς, ἡ εἰς τρία μέρη διαίρεσις.

Τριμερὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἢ διῃρημένος εἰς τρία μέρη, τριπλοῦς.

‡Τριμερίζω, Μ. ἰσω. Διαιρῶ εἰς τρία μέρη.

Τριμερῶς, ἐπίρ. Εἰς τρία μέρη.

Τρίμετρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τριῶν (προσῳδ.) μέτρων συγκείμενος. « Τόνος—, « Ἠρ., ὁ Ἰαμβικὸς (ὡς περιέχων τρεῖς διποδίας), (παρβλ. Τετράμετρος).

Τριμηνιαῖος, α, ον. Τριῶν μηνῶν, τριμηνίτικος.

Τρίμηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν τρεῖς μῆνας, τριῶν μηνῶν. ‖. (οὐσ.) Τρίμηνος (ἡ), (ἐνν. περίοδος), διάστημα τριῶν μηνῶν, τριμηνιά.

†Τρίμιθος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρέμιθος.

Τριμίτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Τρίμιτον.

Τριμίτινος, η, ον ᾗ

Τρίμιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τριῶν μίτων (κλωστῶν) συγκείμενος, τρίκλωνος. ‖. (οὐσ.) Τρίμιτος (ἐνν. χιτὼν) ᾗ Τρίμιτον (ἐνν. ἱμάτιον), φόρεμα ἀπὸ τοιοῦτον ὕφασμα.

Τρίμμα (τό). πᾶν ὅτι εἶναι τριμμένον (κοπανισμένον κτλ.), (ἐδικωτ.) εἶδος ζωμοῦ (σάλτσας) μὲ διάφορα ἀρώματα· εἶδος ζυμαρικοῦ, (Τουρκ.) ριθανὶ(ς), (παρβλ.) Θρυμματὶς. 2) (μεταφ.) Ἄνθρωπος τριμμένος εἰς τὰ πράγματα, (ἄλλ.) Τρίβων, πολύπειρος, τετραπέρασμος, (παρβλ.) Περίτριμμα.

Τριμμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Τρίμμα.

Τρίμμος (ὁ), = Τρῖψις, τρίψιμον, κοπάνισμα κτλ. 2) (συνεκδ.) μέρος τριμμένον (κατημένον), ὄρομος, μονοπάτι, (παρβλ.) Τρίβος.

Τριμνιαῖος, α, ον. Τριῶν μηνῶν, τριμηνιαῖος.

Τριμοιρία (ἡ). τριπλοῦν μερίδιον (σιτηρέσιον κτλ.), τρία μερίδια· (ἀριθμ.) τὰ τρία τέταρτα ἢ τὸ τριτημόριον (δεδομένου τινὸς μεγέθους).

Τριμοιριαῖος, α, ον. Ἴσος μὲ τὰ τρία τέταρτα ἢ μὲ τὸ τριτημόριον (δεδομένου τινὸς μεγέθους).

Τριμοιρίτης, ου (ὁ). ὁ λαμβάνων ἢ περιέχων μίαν τριμοιρίαν (τριπλοῦν μερίδιον ἢ τρία μερίδια).

Τρίμοιρος (ὁ, ἡ), = Τριμερὴς, τριπλοῦς. 2) = Τριμοιριαῖος.

Τρίμορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τρίμοιρος. « Διασαὶς ἐν τριμόρισιν, « Ὑρῳ., εἰς δύο τριτημόρια ἢ εἰς τρία τέταρτα τῆς ἡμέρας.

Τρίμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παρουσιαζόμενος ὑπὸ τρεῖς μορφάς.

Τρίμυξος (ὁ, ἡ), [τρ. μύξα]. (λύχνος) μὲ τρία φυτίλια.

†Τρίναξ, ακος (ὁ), εὐχρηστότ. τοῦ Θρίναξ.

†Τρίνυκταν ἢ (ὀρθότ.) Τρινύκτιον (τό). Διάστημα τριῶν νυκτῶν, τρεῖς νύκτες.

‡Τριξᾶς, ᾶντος (ὁ), Σικελ. ἀντὶ Τριᾶς, [ἐκ τοῦ

†Τριξὸς, ἡ, όν, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Τρισσὸς.

†Τριοβολιαῖος (-αιος), ἐσφαλμ. ἀντὶ Τριωβολιαῖος ᾗ

†Τριόβολον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τριώβολον.

Τριοδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἐπαναλαμβάνω) τι τρεῖς φοραὶς, (κατὰ λέξ.) διαβαίνω τρὶς διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ.

Τριοδία (ἡ), = Τρίοδος, τρίστρατον.

Τριοδίτης, ου (ὁ) ᾗ Τριοδῖτις, ιδος (ἡ). ὁ τῆς τριόδου, (ἐπιθ.) ἡ Ἑκάτη ὡς λατρευομένη εἰς τὰς τριόδους. » Σοβὰς—, « Ἐπιγρ., ἡ (ἄλλ.) Δρομὰς, πόρνη. » Δέξις—, « Συν., ἡ ἐκ τριόδου, τετριμμένη, (Γαλλ.) triviale.

Τριοδοντία (ἡ). ἡ διὰ τοῦ τριόδοντος (τοῦ καμακίου) ἁλιεία.

†Τριοδοντικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ τριόδοντος ἢ διὰ τοῦ τριόδοντος. » Τριοδοντικὴ (ἐνν. τέχνη), « Πλδ., = Τριαιδοντία.

Τριοδόντιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Τριόδους, καμάκι, τριαινίδιον.

Τρίοδος (ἡ). τὸ μέρος ὅπου ἑνώνονται 3 ὁδοὶ (τρεῖς δρόμοι), τρίστρατον. « Ὁ (« Ἡ, » Τὸ) ἐκ τριόδου, « Λξ., τοῦ δρόμου, (χυδ.) τῆς σοκακιοῦ, (ἑπμ.) τετριμμένος, πρόστυχος. (ᾗ μτνμ.) « Ἐν τριόδῳ εἶναι λογιαμῶν, « Παροιμ., ἀμφιβάλλειν.

Τριόδους, ουντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς ὀδόντας (καὶ μτνμ. αἰχμάς). ‖. (οὐσ. ἀρσ.) καμάκι ἁλιευτικὸν (μὲ τρία ὀδόντια), τριαινα.

Τρίοζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς ὄζους (ῥόζους ἢ κλάδους).

Τριοῖσι, Π. ἀντὶ Τρισὶ, δοτ. τοῦ Τρεῖς.

†Τριόπης [τ. ὄψ], ου (ὁ) ᾗ

†Τριοπίας (ὁ, ἡ), Γλσ. = Τριόφθαλμος.

Τριοπὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Τριόπης. ‖. (οὐσ.) = Τριοττὶς.

Τριόργυιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριῶν ὀργυιῶν ἔκτασιν.

Τρισρία (ἡ). μέρος ὅπου ἑνώνονται τὰ ὅρια τριῶν γαιῶν (ἀγρῶν κτλ.).

†Τριόροφος, ἐσφαλμ. ἢ ἀάκμ. ἀντὶ Τριώροφος.

Τριάρχης καὶ Τρίαρχος, ου (ὁ). ὁ ἔχων τρεῖς ὄρχεις· (συνεκδ.) λάγνος, ἀσελγὴς, θηλυμανὴς. ‖. (οὐσ.) εἶδος ἱερα-

κος, (Γαλλ.) buse. 2, εἶδος φυτοῦ μυθώδους.

Τριόττιον (τὸ) ἧ

Τριοττίς [τ. ὄτσομαι], ίδος (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Τριοχίς, σκαλαρίκι μὲ τρεῖς τρύπαις ἢ κέντρες, (παρβλ. Τρίγληνος)

Τριόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς ὀφθαλμούς.

ζΤριόφυλλον [τὸ], Π. ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρίφυλλον.

Τρίπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ συγκροτούμενος ἀπό) τρεῖς παῖδας.

Τρίπαλαι, ἐπίρ. Κωμ. ἀντὶ Πρόπαλαι.

Τριπάλαιος (ὁ, ἡ). τρεῖς φορὰς (ὁηλ. πολλά) παλαιός, παμπάλαιος.

Τριπαλαιστεῖος, α, ον ἧ

Τριπάλαιστος ἧ Ἰων. Τριπάλαιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριῶν παλαιστῶν ἔκτασιν.

Τρίπαλτος (ὁ, ἡ), Π. [τ. πάλλω]. τιναγμένος μετὰ τριπλῆν περιδίνησιν (ἐπρ. μὲ μεγάλην δύναμιν), (ἀν γέν.) φοβερός, φοβερός. ◦ Δῆμα—, ◦ Αἰσχ., (παρβλ. Δίπαλτος).

Τριπάνουργος (ὁ, ἡ). τρεῖς φορὰς (ὁηλ. πολλά) πανοῦργος, παμπόνηρος.

Τρίπαππος (ὁ, ἡ). ὁ τετάρτου βαθμοῦ πάππος, ὁ πρόπαππος τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς, (Γαλλ.) trisaieul.

Τριπάρθενος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τριῶν παρθένων συγκείμενος.

Τριπάροδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς παρόδους. ◦ Νοῦς —, ◦ Ἀθ., μὲ τρία καταστρώματα(;), τρικούβερτος.

†Τριπάτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Προπάτωρ.

Τρίπατρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τρεῖς πατέρας.

Τριπάχυος (ὁ, ἡ), Δ. Π. ἀντὶ Τρικήχυος.

ζΤρίπεδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριῶν ποδῶν ἔκτασιν.

Τριπέδων [τ. πέδη], ωνος (ὁ). τρὶς (ὁηλ. πολλάκις) δεθεὶς ἀχρεῖος (δοῦλος).

Τριπέμπελος (ὁ, ἡ), [τ. πέμπελος], = Τριγέρων, ὑπέργηρως, παμπάλαιος.

Τριπέρυσι, ἐπίρ. Κωμ. Τρεῖς φορὰς πέρυσι, (ὁηλ.) πρόπαλαι.

Τριπέτηλος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τριπέταλος, τρίφυλλος. ‖. (οὐσ.) Τριπέτηλον (τὸ), = Τρίφυλλον.

Τριπετής, ους (ὁ, ἡ), Π. [τ. πίπτω]. σχισμένος (κομμένος) εἰς τρία, (ἐν γέν.) τριπλοῦς.

ζΤρίπηδις (ὁ). —δρόμος [τ. πηδάω], τὸ τριπόδισμα (Γαλλ. le galop) τοῦ ἀλόγου.

ξΤριπηχυος ἧ

Τρίπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριῶν πηχῶν ἔκτασιν (ἐν γέν.) πολλὰ μακρύς, ὑπέρμετρος.

Τριπιθήκινος, η, ον, Κωμ. τρεῖς φορὰς ἀσχημότερος τοῦ πιθήκου.

Τρίπλαξ, ακος (ὁ, ἡ). φυγπείμενος ἀπὸ τρεῖς ἀλλεπαλλήλως θαμένας πλάκας, (ἐν γέν.) τριπλοῦς, μὲ 3 διπλαῖς, (Λτν.) triplex.

Τριπλανής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρὶς ἢ πολλάκις πλανηθείς (ἀποπλανηθείς), πολυπλάνητος.

Τριπλασιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι τριπλάσιον ἀφ' ὅτι εἶνε.

Τριπλασιεπίπεμπτος(-τέταρτος κτλ.), ου (ὁ, ἡ). τρεῖς φορὰς ἧ ἓν πέμπτον (τέταρτον κτλ.) πλειότερος.

Τριπλασιεπιτεταρτημερὴς(-τριμερὴς κτλ.), ους (ὁ, ἡ). τρεῖς φορὰς ἧ τέσσαρα πέμπτα (τρία τέταρτα κτλ.) πλειότερος.

Τριπλασιεπίτριτος (ὁ, ἡ), ἴδος Τριπλασιεπίπεμπτος.

Τριπλασιεφήμισυς, εος (εια, υ). τρεῖς-ἥμισυ φορὰς τόσος (πλειότερος, μεγαλήτερος), ἀναλογῶν ὡς τὰ 3 1/2 πρὸς τὸ 1 (τὰ 7 πρὸς τὰ 2 κτλ.).

Τριπλάσιος, α, ον ἧ

Τριπλασίων, ωνος (ὁ, ἡ), τρεῖς φορὰς τόσος (πλειότερος, μεγαλήτερος).

Τριπλασίως, ἐπίρ. Τρεῖς φορὰς τόσον.

Τριπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριῶν πλέθρων ἐμβαδὸν ἢ ἔκτασιν.

Τριπλεκής, ίος (ὁ, ἡ). τρεῖς φορὰς ἢ μὲ τρεῖς κλωστὰς πλεγμένος, τριπλωτός, (Π. ἐν γέν.) τριπλοῦς.

Τρίπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς πλευρές.

Τριπλῆ, δοτ. θηλ. τοῦ Τριπλοῦς.

Τριπλοκος (ὁ, ἡ), = Τριπλεκής.

Τριπλόος-οῦς [ἴδε Διπλοῦς], όη-ῆ, όον-οῦν. Τρεῖς φορὰς τόσος ἢ Ἐκ τριῶν τοιούτων ἀλλεπαλλήλως τεθειμένων συγκείμενος, τριπλάσιος. ‖. (ἡ θηλ. δοτ.) Τριπλῆ, Π. ἐπίρ. ἀντὶ Τριπλοῦς, τριπλάσια. ◦ Τριπλῆ τετραπλῆ τ' ἀποτίσομεν, ◦ Ὅμ.

Τριπλοῦς, ἐπ' ρ. ἴδε Τριπλοῦς.

Τριποδήϊος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Τριπόδειος, μὲ τρία πόδια.

Τριποδηΐς, ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Τριποδήϊος.

Τριποδηλάλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαλῶν (χρησμοδοτῶν) ἀπὸ τρίποδος.

Τριπόδης, ου (ὁ). ὁ ἔχων 3 ποδῶν ἔκτασιν.

Τριποδηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κερατῶ ἢ Δαμβάνω ὡς βραβεῖον νίκης εἰς δραματικῶν ποιημάτων συναγωνισμὸν) τρίποδα.

Τριποδηφορικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ τριποδηφορεῖν. ◦ Μέλος—, ◦ Φώτ.

Τριποδιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων τριῶν ποδῶν ἔκτασιν.

†Τριποδίζω, Μ. ίσω. (ἐπὶ ἵππ.) Περιπατῶ τὸ λεγόμενον τρίποδον περιπάτημα (Τουρκ. λεγνλεμέ), (Γαλλ.) trotter, (παρβλ. Καλπάζω).

Τριποδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τρίπους.

Τριποδίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Τριποδίσκος (ὁ), = Τριπόδιον.

Τριποδοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) τρίποδος.

Τριποδορρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Τριποδηφορέω.

Τριπόθητος (ὁ, ἡ). τρεῖς φορὰς (ὁηλ. κατὰ πολλὰ) ποθητός, περιπόθητος.

Τρίποκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριπλοῦν (ὁηλ. πυκνὸν, ἄφθονον) πόκον. ◦ Κώδιον τρίποκον (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Τριπόκον), ◦ Διδασκαλ. (ἀναγρ. τοῦ Πηλίου Ὄρους), (παρβλ. Τρίκουρος).

Τριπόλιον [τὸ], [τρὶς, πόλιον], εἶδος φυτοῦ, (Γαλλ.) ploumbage.

Τρίπολις, εως (ἡ), (ἐπαρχία) περιέχουσα ἢ συγκροτουμένη ἀπὸ 3 πόλεις.

Τριπόλιστος (ὁ, ἡ), Π. [τ. πολέω], ἀντὶ Τριπλοῦς, (ἐπιμ.) μέγας.

Τρίπολος (ὁ, ἡ), [τ. πολέω]. γυρισμένος (ὀργωμένος) ἢ δυνάμενος νὰ ὀργωθῇ ἧ νὰ σπαρῇ τρεῖς φορὰς (τὸν χρόνον), (ἐπιμ.) λιπαρὸς, εὔγιος.

Τριπόνητος (ὁ, ἡ), Π. [τ. πονέω]. ὁ μὲ πολλὴν (τριπλῆν) ἐπεξεργασίαν κατεργασμένος. ◦ Ἔρις —, ◦ Ἐπιχ., ἡ μεταξὺ τριῶν συνεργατῶν.

Τριπάρθητος καὶ (Π.) Τρίπορθος (ὁ, ἡ), [τ. πορθέω]. ὁ λεηλατηθεὶς τρεῖς φοράς.

Τριπορνεία (ἡ). τριπλῆ (ἐκ τριγονίας) πορνεία, [ἐκ τοῦ

Τρίπορνος (ὁ, ἡ). τριπλοῦς (ἐκ τριγονίας) πόρνος.

Τρίπους, Π. Δίωλ. ἀντὶ ◦

Τρίπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στηριζόμενος εἰς) τρεῖς πόδας. ‖. (συνήθ. ὑφ. μετὰ ἧ συχνάκ. χωρὶς τοῦ) λέβης, λεβήτι μὲ τρία πόδια (τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν ἢ διὰ ζέσταμα νεροῦ κτλ. [◦ Τρίπους λέβης, αἰσὶ φυλάσσων τὴν ὑπὲρ πυρὸς στάσιν, ◦ Αἰσχλ.], ἢ ὡς κρατὴρ, ὅστις καὶ Ἄπυρος διὰ τοῦτο ἐλέγετο καὶ ἐδίδετο ὡς βραβεῖον εἰς τοὺς νικητὰς ἢ ἀνετίθετο ὡς ἀφιέρωμα εἰς τοὺς ναοὺς, κατασκευαζόμενος μὲ πολλὴν φιλοτεχνίαν). 2) σκαμνὶ ἢ τραπέζι μὲ τρία πόδια, τριπόδι. ◦ Τρίποδες εἰσηνέχθησαν κρεῶν μεστοί, ◦ Ξεν. (ἰδιαιτ. καὶ κατ' ἐξοχὴν) ◦ Τρίπους ὁ ἐν Δελφοῖς, ◦ ἐφ' οὗ καθημένη ἐνεπνέετο καὶ ἐχρημάτιζε ἡ Πυθία, (ὅθεν) ◦ Ὡς ἐκ τρίποδος λαλεῖν, ◦ Παροιμ., μὲ προφητικὸν ὕφος. ◦ Ὁ περὶ τῷ στέρνῳ τρίπους, ◦ Φλέγρ., ἡ ἀλάνθαστος φωνὴ τῆς συνειδήσεως. ‖. (πλθ.) ◦ Τρίποδες, ◦ Δξ., μία τῶν ἐν Ἀθήν. ὁδῶν.

Τρίπρατος (ὁ, ἡ), [τ. πιπράσκω]. τρεῖς φοραῖς πωλημένος, (ἐπιμ.) παλυπειρος, τετραπέρατος.

Τριπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρία πρόσωπα, ἢ συγκροτούμενος ἐκ τριῶν προσώπων (ὑποκειμένων).

Τριπτὴρ (ὁ), Π. (ἐν γέν.) = Τρίπτης, (ἰδιαιτ.) ὁ κύλινδρος μὲ τὸν ὁπ. τρίβουν ταῖς ἐλαῖαις καὶ τὸ ἀγγεῖον ὅπου συνάζεται τὸ λάδι ἀπὸ τοῦ ἐλαιοτριβείου (μεταφ.) ◦ Τριπτὴρ δικῶν, ◦ Ἀρχφ., ἄνθρωπος ψευδοδίκης, (Γαλλ.) chicaneur.

ζΤριπτήριον (τὸ), ὄργανον εἰς τὸ ὁποῖον ἢ μὲ τὸ ὁπ. τρίβουν (κοπανίζουν).

Τρίπτης, ου (ὁ). ὁ τρίβων (χυρ. τοὺς λαμμένους), (Τουρκ.) τελλέκης.

Τριπτός, ἡ, όν. Τριμμένος ἢ δυνάμενος νὰ τριφθῇ (νὰ κοπανισθῇ κτλ.).

Τρίπτυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς πτύχας (δίπλας), διπλωμένος εἰς τρία, (ἐν γέν.) τριπλοῦς.

†Τρίπτωτος (ὁ, ἡ), Γραμ. ὁ ἔχων τρεῖς πτώσεις μόνον.

Τρίπωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συρόμενος ἀπὸ) τρεῖς πώλους (νέους ἵππους).

Τρίῤῥυθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (τοποθετημένος εἰς) τρεῖς ῥυθμούς, τρίμετρος.

Τρίβρυμος (ὁ, ἡ). (ἁμάξι) μὲ τρεῖς βρυκούς, (δηλ.) μὲ τρεῖς συνωτίδας ζῶπων.
Τρίς, ἐπ. Τρεῖς φοραῖς· (συνηθ. ἢ μάλιστα εἰς τὰς συνθ.) πολλάκις, μὲ ὑπερβολήν, εἰς τὸ ἄκρον, (Γαλλ.) très, (ἴδε Τρισμάκαρ, Τρισάθλιος κτλ. ἢ παρβλ. Ἐννέα καὶ Ἑπτά). • Τρὶς ἓξ βάλλειν, • Παροιμ. (ἀπὸ μεταφορ. τῶν κυβευόντων), νικᾶν ἐντελῶς, εὐδοκιμεῖν, ἐπιτυγχάνειν.
Τρισάγιος, α ἢ ος, ον. Τρεῖς φοραῖς ἅγιος, πανάγιος.
Τρισαίννας (ὁ, ἡ), Π. τρεῖς φοραῖς αἴνιννος (αἰώνιος).
Τρισάθλιος, α ἢ ος, ον. Τρεῖς φοραῖς (δηλ. Καθ' ὑπερβολὴν) ἄθλιος, πανάθλιος.
†Τρισάκτινος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων μὲ τρεῖς ἀκτῖνας, τριλαμπής.
Τρισάλαστος (ὁ, ἡ), Π. τρεῖς φοραῖς ἄλαστος (ἀκατρόπαστος).
Τρισαλιτήριος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς ἀλιτήριος, τρισκατάρατος.
Τρισάλυτος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ πραξενῶν διόλυ λύσιν (ἀνόχλησιν), πάντη ἄβλαβος (ἀπείρακτος).
Τρισανάριθμος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς (δηλ. ἐντελῶς) ἀναρίθμητος.
Τρισάνθρωπος (ὁ, ἡ). Κωμ. ἀντὶ Τρισάθλιος (ὡς συνώνυμα τρόπων τινὰ ἄνθρωπος καὶ ἄθλιος).
Τρισάποτμος (ὁ, ἡ), Π. τρεῖς φοραῖς (δηλ. μὲ ὑπερβολὴν) ἄτυχος, τρισάθλιος.
Τρισαρεσπαγίτης, ου (ὁ). τρεῖς φοραῖς ἀρεοπαγίτης, (δηλ.) πολλὰ αὐςηρὸς (ἀδέκαστος).
Τρισάριθμος (ὁ, ἡ). ὁ τρὶς ἀριθμούμενος. • Εἰκοσὰς —, • Ἀκ., τὸ 60.
Τρισαριστεύς, έως (ὁ). ὁ τρὶς ἀριστεύσας (λαβὼν τὸ ἀριστεῖον).
Τρισάσμενος, η, ον. Πολλὰ ἄσμενος (χαρούμενος). ‖. (ὡς ἐπίρ.) μετὰ πάσης χαρᾶς μὲ ἄκραν προθυμίαν (εὐχαριστήσην).
Τρισαύγαστος (ὁ). = Τρισέβαστος.
Τρισάωρος (ὁ, ἡ). πολλὰ παράκαιρος (ἄτοπος, ἄωρος).
Τρισβείλαιος καὶ
Τρισβύστηνος (ὁ, ἡ), = Τρισάθλιος.
Τρισεινὰς, άδος (ἡ), Π. ἡ τρίτη ἐννάς, ἡ ἐννάτη ἡμέρα τῆς τρίτης δεκάδος τοῦ μηνὸς, (δηλ.) ἡ εἰκοστὴ ἐννάτη.
Τρισέλητνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τριέσπερος.
Τρισέλικτος (ὁ, ἡ), Π. = Τριέλικτος.
Τρισεξωλης, ους (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς ἐξώλης, ἐξωλέστατος.
Τρισέπαρχος (ὁ, ἡ). ὁ χρηματίσας τρεῖς φοραῖς ἢ γενόμενος τρίτην φορὰν ἔπαρχος.
Τρισευδαίμων, ονος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς εὐδαίμων, εὐτυχέστατος, τρισμακάριος.
Τρίσεφθος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς βρασμένος.
Τρισέχθιστος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς (δηλ. μὲ ὑπερβολὴν) μισητός.
Τρισέωλος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς ἔωλος, παμπάλαιος.
Τρισήλιος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων μὲ τρεῖς ἡλίους, τριλαμπής.
Τρίσημος (ὁ, ἡ). (μετρ.) ὁ συγκείμενος ἀπὸ τρία (προσῳδ.) σημεῖα, = Τρίχρονος.
Τρισθανὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ τρὶς θανὼν ἢ θανάτου ἄξιος.
Τρισκαίδεκα (οἱ, αἱ, τὰ), (ἄκλ.) ἀριθμ. (13), δεκατρεῖς.
Τρισκαιδεκαέτης, ές, ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 13 ἔτη, δεκατριῶν ἐτῶν, (ἴδε καὶ Δεκαέτης).
Τρισκαιδεκακλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων 13 κλίνας.
Τρισκαιδεκάμηνος (ὁ, ἡ) 13 μηνῶν.
Τρισκαιδεκάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 13 πηχῶν ἔκτασιν.
Τρισκαιδεκαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). 13 φοραῖς τόσος.
Τρισκαιδεκατάφιος (ὁ, ἡ), [τρισκαίδεκα, ἵστημι]. ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων 13 φοραῖς τόσον.
Τρισκαιδέκατος, η, ον. Ὁ μετὰ τὸν 12.
Τρισκαιδεκαφόρος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν δεκατρία εἰς τὸ ἔν ἢ δεκατρεῖς φοραῖς (τὸν χρόνον).
Τρισκαιδεκετης, ου (ὁ) καὶ Τρισκαιδεκέτις, ιδος (ἡ). = Τρισκαιδεκαέτης.
Τρισκαιδεκήρης (ἡ). ναῦς μὲ 13 κωπιὰ (ἀπὸ κάθε μέρος), (ἴδε Τριήρης).
Τρισκαιδεκόργυος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 13 ὀργυιῶν ἔκτασιν.
;Τρισκαιδεκάργυος (ὁ, ἡ), = Τρισκαιδεκόργυος.
Τρισκακοδαίμων, ονος (ὁ, ἡ), τρεῖς φοραῖς κακόμοιρος, τρισάθλιος.
Τρίσκαλμος (ὁ, ἡ). ναῦς μὲ τρεῖς σκαλμοὺς (καὶ συνηθ. κώπας) ἀπὸ κάθε μέρος· (Π.) ἀντὶ Τριήρης.
Τρισκατάπτυστος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς κατάπτυστος (ἀξιοκαταφρόνητος), βδελυρώτατος.
Τρισκατάρατος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς κατάρατος, ἐξωλέστατος, ἀποτρόπαιος.
Τρισκελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρία σκέλη (πόδια).
Τρισκοπάνιστος (ὁ, ἡ). Π. τρεῖς φοραῖς κοπανισμένος. • Ἄρτος —, • Ὑμ., καμωμένος ἀπὸ τριφύλλιον ἀλεῦρι.
Τρισλοπος (ὁ, ἡ), [τ. λέπω]. ὁ ἀλλάζων τρὶς τοῦ ἔτους τὸν φλοιὸν (τὸ λέπος) του, (ἰχθ.) = Τρίφορος.
Τρισμάκαρ, αρος (ὁ), Π. καὶ
Τρισμακάριος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς μακάριος, παμμακάριστος.
Τρισμακαριστος, η, ον. Τρεῖς φοραῖς μακαριστὸς (ἀξιομακάριστος), παμμακάριστος.
Τρισμακαρίτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Τρισμακάριος (ὑπερ. ἐπὶ τεθνηκότος). • Ὁ Πυθαγόρας ἐκεῖνος ὁ τρισμακαρίτης, • (Ἀντῳ. παρ') Ἀθ.
Τρισμέγιστος, η, ον. Τρεῖς φοραῖς μέγιστος, παμμέγιστος, ὑπερμέγιστος.
Τρισμὸς (ὁ), = Τριγμὸς. τρίξιμον· φωνὴ πουτικοῦ κτλ.
Τρισμύριοι, αι, α. Τρεῖς μυριάδες, 30,000. ‖. (καὶ ἑν. μόνον εἰς τὴν φρα.) • Τρισμυρία ζῶπος, • Αἰσχλ., 30,000 ἱππικόν.
Τρισμυριέπαλαι, ἐπίρ. Τριάντα χιλιάδες χρόνους ἀρχύτερα (παλαιότερα), πρὸ ἀναριθμήτων χρόνων.
Τρισμυριοπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). τριάντα χιλιάδες φοραῖς ἄλλος τόσος (πλειότερος, μεγαλήτερος).
†Τρισμύριος, α, ον, ἴδε Τρισμύριοι.
Τρισπάζυρος, ὰ, ὸν, = Τρισάθλιος.
Τρισσαλβιος, α, ὴ ας, ον, = Τρισευδαίμων τριμακάριος.
Τρισσλυμπονίκης, ου (ὁ). ὁ τρεῖς φοραῖς νικήσας εἰς τὰ Ὀλύμπια.
Τρίσπαστος (ὁ, ἡ), [τ. σπάω]. ὁ σύρων ἢ συρόμενος κατὰ τρεῖς τρόπους ἢ ἀπὸ τρία μέρη. • Τροχαλία —, • Μηχαν., μακαρὰς μὲ τρία καρούλια.
Τρισπίθαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριῶν σπιθαμῶν ἔκτασιν.
Τρίσπονδος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τριῶν διαφόρων εἰδῶν σπονδῆς συγκείμενος. • Χοαὶ —, • Σοφ., αἱ ἐκ μέλιτος οἴνου καὶ γάλακτος. 2) ὅπου ἔχουν πολλαὶ σπονδαὶ (εὐωχίαι), (ἐκμ.), εὔθυμος. • Δίων —, • Αἰσχλ.
Τρίσπορος (ὁ, ἡ), = Τριτόσπορος.
Τρισστάκις, ἐπίρ. Τρεῖς φοραῖς.
Τρισστάτιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τριστός.
Τρισσαχῆ, ἐπίρ. Εἰς τρία μέρη, ἢ κατὰ τρεῖς τρόπους.
Τρισσεύω, Μ. εύσω. Κάμνω (Ἐπαναλαμβάνω) τι τρεῖς φοραῖς ἢ ἐκ τρίτου. 2) (Γρφ.) διαρκῶ ἢ διατρίβω πουλὺ τρεῖς ἡμέρας.
Τρισσόζωος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τρεῖς ζωάς
Τρισσόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τρία μέρη.
†Τρισσοθύη, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρισσὰ θύη.
Τρισσοκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ
;Τρισσοκέφαλος (ὁ, ἡ), = Τρικέφαλος.
†Τρισσοκλεὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρισσὸν κλέος (δοξαζόμενος ἐν τρισὶ πρασώποις).
†Τρισσολαμπὴς, ές (ὁ, ἡ), = Τριλαμπής
†Τρισσὸς (τὸς), ἡ, όν. Τριῶν λογιῶν· τριπλοῦς· (Π. εἰς τὸ πληθ.) ἀντὶ Τρεῖς, ἢ ἀνὰ τρεῖς.
Τρισσοφαὴς, ές καὶ
†Τρισσορεγγόφωτος καὶ
Τρισσόφωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων μὲ τρισσὸν φῶς. • Φαῦσις (• Σέλας) —, • Γμν. Ἐκκλησ., τὸ τῆς ἁγίας Τριάδος.
Τρισσόω-ῶ, Μ. ώσω, = Τρισσεύω· τριπλασιάζω· διαιρῶ εἰς τρία.
Τρισσυλλαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Σύγκειμαι ἀπὸ) τρεῖς συλλαβάς, εἶμαι τρισύλλαβος.
Τρισσυλλαβία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ τρισυλλάβου· τρεῖς συλλαβαί.
Τρισσύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τρεῖς συλλαβάς.
Τρισσυλλάβως, ἐπίρ. Μὲ τρεῖς συλλαβάς.
Τρισσῶς, ἐπίρ. Τριπλῶς· (ἐνίοτε) τρίτον (ἓν).
Τριστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριῶν σταδίων ἔκτασιν.
Τριστάσιος (ὁ, ἡ), [τ. ἵστημι]. ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων τρεῖς φοραῖς τόσον.
†Τριστάτης, ου (ὁ), Γρφ. = Τριτοστάτης.
†Τριστέγη (ἡ), νλγ. ἀντὶ Τρίστεγον.
Τρίστεγος (ὁ, ἡ). μὲ τρεῖς στέγας, τρίπατος. ‖. (οὐσ.) Τρίστεγον (τὸ), τὸ τρίτον πάτωμα.
Τρίστιχος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἢ περιεχόμενος εἰς τρεῖς στίχους ἢ σειράς.
Τριστοιχεῖ (χί), ἐπίρ. Εἰς τρεῖς στοίχους (τρεῖς σειράς).
Τρίστοιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἁραδιασμένος εἰς) τρεῖς στοίχους (σειράς).

Τρίστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρία στόματα (στόμια). ▪ Δόρυ τρίστομον, ▪ Μξμ., ἡ τριαινα.

Τρισυλλαβέω-ῶ, Τρισύλλαβος κτλ., = Τρισσυλλαβέω κτλ.

Τρισύνθετος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τριῶν (κυρ. λέξεων) σύνθετος, τριπλοῦς τὴν σύνθεσιν.

Τρισύπατος (ὁ). ὁ χρηματίσας τρεῖς φοραὶς ὕπατος.

Τρισυπόστατος (ὁ, ἡ), θλγ. ὁ ἔχων τρεῖς ὑποστάσεις.

¦Τρίσφυλλον (τὸ), Π. ἀντὶ Τρίφυλλον.

Τρισχίλιοι, αι, α. Τρεῖς χιλιάδες, 3,000. ‖. (τὸ ἐν. ἐν χρήσει μόνον εἰς τὴν φρσ.) ▪ Ἄσπις τρισχίλια, ▪ Δίαγγ., 3000 ἀσπίδες (δηλ. ἀσπιδοφόροι ἄνδρες, ὁπλῖται).

Τρισχιλιαφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (χωρῶν) τρεῖς χιλιάδας. ▪ Ναῦς—, α ἡ χωροῦσα 3000 ἀμφορεῖς ἢ (ᾗ) ἀνθρώπους.

Τρίσχιζος (ὁ, ἡ). σχισμένος εἰς τὰ τρία.

Τρίσχοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριῶν σχοίνων ἔκτασιν.

Τρισώματος καὶ Τρίσωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τρία σώματα.

Τριταγωνιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ὑποκρίνομαι εἰς τὸ θέατρον ὡς)-

Τριταγωνιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγωνιζόμενος (ὑποκρινόμενος) τὰ τρίτα πρόσωπα τοῦ δράματος, ὁ τρίτος (ἐπμ. εὐτελέστερος) ὑποκριτὴς τοῦ θεάτρου, (Ἰταλ.) παλιάτσος, (πρβλ. Πρωταγωνιστής).

Τριταΐζω, Μ. ίσω. Πάσχω τριταῖον πυρετόν.

Τριταϊκός, ή, όν. Ὁ ὑπαγόμενος εἰς τὸ εἶδος τοῦ (ἢ ἐνοχλούμενος ὑπὸ) τριταίου πυρετοῦ.

Τριταϊκῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει τριταίου πυρετοῦ, κάθε τρεῖς ἡμέρας.

¦Τριταιογενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους (γένους) τοῦ τριταίου πυρετοῦ.

Τριταιογενῶς, ἐπίρ. Καθὼς τὰ τριταιογενῆ νοσήματα.

Τριταῖος, α, ον. Ὁ γενόμενος ἢ πράξας τι εἰς τρεῖς ἡμέρας (ἔχων τρεῖς ἡμέρας ἀφ' οὗ)· (κυρ. μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ Πυρετὸς) ὁ ἐπαιρόμενος περιοδικῶς κάθε τρεῖς ἡμέρας ἢ τὴν τρίτην ἡμέραν. ▪ Ἐν δὲ τῇ Ῥώμῃ τριταίας οὔσης τῆς κατὰ τὴν μάχην προαγγελίας, ▪ Πλθ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. δὲ ἀντὶ ἐπίρ.) ▪ Τριταῖος ἀφίκετο, α Ξεν.

Τριταιοφυής, έος (ὁ, ἡ), = Τριταιογενής.

Τριταλαντιαῖος, α, ον ξ

Τριτάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων τρία τάλαντα.

Τριτάλας, τάλαινα, τάλαν. Τρεῖς φοραὶς ταλαίπωρος, τρισάθλιος.

Τριτάνυστος (ὁ, ἡ), Π. τρεῖς φοραὶς (θηλ. παλλὰ) τανυσμένος (τεντωμένος, ἐκτεταμένος), μακρύτατος.

Τρίτατος, η, ον, Π. ἀντὶ Τρίτος.

Τριτάω (χωρὶς Μ.), Π. εἶμαι τρίων ἡμερῶν. ▪ Τριτώσα σελήνη, α Ἄρατ.

Τριτεγγόνη (ἡ), θηλ. τοῦ

Τριτέγγονος (ὁ). ὁ υἱὸς ἢ ἡ θυγάτηρ τοῦ δισεγγόνου (σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν πάππον ἢ τὴν μάμμην της), τρισέγγονος (γγόνη).

Τριτεῖα (ἐνν. ἄθλα), (κυρ.) τὸ τρίτον βραβεῖον, (ἐν γέν.) ἡ τρίτη τάξις (θέσις), ὁ τρίτος βαθμός.

Τριτεύς, έως (ὁ). τὸ τρίτον τοῦ μεδίμνου.

Τριτευτής, οῦ (ὁ). ὁ τριτεύων (πράττων τι τρίτος ἢ διὰ τρίτην φοράν).

Τριτεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι τρίτος (κυρ. κατὰ τὸν βαθμόν) τινος, ἐπέχω τὸν τρίτον τόπον (τὰ τριτεῖα).

¦Τριτημοίριος, η, ον, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τριτημόριος.

†Τριτημορίζω, Μ. ίσω, (Γλσ.). Διαιρῶ εἰς τρία μέρη.

Τριτημόριος, α, ον. Ὁ ἀποτελῶν τὸ ‖. (οὐσ.) Τριτημόριον (τὸ), τὸ τρίτον μέρος (τοῦ ὅλου).

Τριτημορίς, ίδος (ἡ) ξ

¦Τριτήμορον (τὸ), = Τριτημόριον. ‖. (οὐσ.) εἶδος νομίσματος (ἑξάχαλκον).

Τριτοβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων ὡς τρίτη βάσις (τρίτων πάδε). ▪ Βάκτρον—, α Ἐπιγρ.

Τριτογένεια (ἡ). (ἐπίθετ. καὶ κυριωνυμ.) ἡ Ἀθηνᾶ (ὡς γεννηθεῖσα τὴν τρίτην ἡμέραν ἢ εἰς τὴν Τριτωνίδα λίμνην τῆς Λιβύης ἢ ἐκ τῆς κεφαλῆς [ἡ ὁπ. κατὰ διάλεκτον ἐλέγετο Τριτὼ] τοῦ Διός).

2) (κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Πυθαγορ.) ἡ τριὰς ἢ τὸ ἰσόπλευρον τρίγωνον.

Τριτογενής, ές (ἡ), Π. (σπν.) ἀντὶ Τριτογένεια.

Τριτοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Τίκτω τρεῖς ἢ τρία συγχρόνως.

†Τριτοχάλκεον (τὸ), εἶδος λεπτοῦ νομίσματος, τὸ τρίτον τοῦ χαλκοῦς, (ἄλλ. διορθ. Τριχάλκεον).

Τριτόμηνις, ιδος (ἡ). ἡ τρίτη ἡμέρα τοῦ μηνὸς (τῆς σελήνης) ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς.

Τρίτος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς ἡ μετ' ἄλλων δύο, ὁ μετὰ τὸν δεύτερον. ▪ Τρίτος αὐτός, ▪ Ἡρ., αὐτὸς μὲ ἄλλους δύο. ▪ Τρίτην ἡμέραν, ▪ = Πρότριτα. ▪ Ἡ τρίτη (ἐνν. μοῖρα) ξ ▪ Τὸ τριτον (ἐνν. μέρος), ▪ τὸ τριτημόριον. ▪ Τὰ τρίτα (ἐνν. ἱερὰ) ποιεῖν τινι, ▪ τὰ (κοιν.) τρίμερα τοῦ ἀποθανόντος. ▪ Τὰ τρίτα (ἐνν. ἄθλα), ▪ = Τὰ τριτεῖα, (ὅθεν) τριτεύειν. ▪ Τὰ τρίτα λέγειν τινί, ▪ Δξ., = Τριταγωνιστεῖν. ‖. (εἰς τὸ ἐν.) ▪ Τρίτον ἢ ▪ Τὸ τρίτον, καὶ (πρυθετ.) ▪ Ἐκ τρίτου, ἐπιρ. Τρίτην (διὰ τρίτης) φοράν.

†Τριτόσπονδος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρίσπονδος.

Τριτόσπορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρίτος κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς γενεαλογίας. ▪ Γονή—, α Δίσχ., ἡ τρίτη γενεά, τὰ δισέγγονα ξ (καὶ τρισέγγονα.

Τριτοστάτης, ου (ὁ) ξ Τριτοστάτις, ιδος (ἡ). ὁ ἱστάμενος εἰς τὴν τρίτην θέσιν ἢ σειράν, (εἰς τοὺς χορούς) ὁ τρίτος μετὰ τὸν πρωτοστάτην, (Γρφ. ἐν γέν.) ἀρχηγός, μεγιστάν.

Τριτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλαττόνω κατὰ τὰ δύο τρίτα, (λέγ. αιτ.) βράζω τι ὡς οὐ νὰ μείνῃ τὸ ἓν τρίτον.

Τριτώσσα, Π. ἀντὶ Τριτῶσα, μτχ. θηλ. τοῦ Τριτόω.

Τριττός, ή, όν, Ἀττ. ἀντὶ Τρισσός.

Τριττύα (ἡ), = Τριττύς.

Τριττυαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Τριττύαρχος ξ Τριττύαρχος, ου (ὁ), προεστὼς (ἀρχηγός) μιᾶς τριττύος.

Τριττύς καὶ ¦Τριτύς, ύος (ἡ). ὁ ἀριθμὸς 3, ἡ τριάς. 2) θυσία ἐκ τριῶν διαφορετικῶν ζώων. 3) (συνήθ. εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ τριτημόριον τῆς φυλῆς, (παρβλ. Τριακὰς ξ Φρατρία).

†Τριτώ, οῦς (ἡ), Βοιωτ. ἡ κεφαλή. 2) Κωμ. ἀντὶ Τριτωνίς.

Τρίτων, ωνος (ὁ). Θαλάσσιός τις δαίμων (υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀμφιτρ. Ἑλλ.)

Τριτωνιάς, άδος ξ

Τριτωνίς, ίδος (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἀθηνᾶ, (ἄλλ.) Τριτογένεια.

Τρίτως, ἐπίρ. σπν. ἀντὶ Τρίτον, ἡ Ἐκ τρίτου.

Τρίτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τριτόω, ἡ κατὰ τὰ δύο τρίτα (κυρ. διὰ τῆς βράσεως) ἐλάττωσις.

Τριφαής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων μὲ τριπλοῦν φῶς (φάος), τρίφωτος.

Τριφαλαγγία (ἡ). τρεῖς φάλαγγες ὁμοῦ, τριπλῆ φάλαγξ.

Τριφάλεια (ἡ), Π. (σπν. τάχα κατὰ διάρθ.) ἀντὶ Τριφάλεια.

Τριφάσιος, η ή ος, ον, Ἰων. ἀντὶ Τριπλοῦς, τρισσός, (κυρ. δὲ 2) = τῷ

Τρίφατος (ὁ, ἡ), Π. [τ. φημι]. ὁ κατὰ τρεῖς τρόπους λεγόμενος (ἱστορούμενος).

Τριφεγγής, έος (ὅ, ἡ), = Τρισσοφεγγής.

Τριφίλητος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς ἀγαπητός, περιπόθητος.

Τριφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρποφορῶ τρὶς τοῦ ἔτους, εἶμαι -

Τριφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) τρὶς τοῦ ἔτους.

Τριφυής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἑνόνων εἰς ἑαυτὸν, σύνθετος ἀπὸ) τρεῖς διαφορετικὰς φύσεις, φύσει τριπλοῦς ἢ τρισχιδής.

†Τρίφυιος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Τριφυής.

Τριφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρία φύλλα (εἰς κάθε κλάδον). ▪ Τριφυλλος πόα, ▪ Δσκρ., ἀντὶ ‖. (οὐσ.) Τρίφυλλον (τὸ), εἶδος φυτῶν, (κοιν.) τριφύλλι.

Τρίφυλος (ὁ, ἡ). ὁ συγκρατούμενος ἀπὸ ἢ διαιρημένος εἰς τρεῖς φυλάς.

Τρίφωτος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων μὲ τρία φῶτα, (ἐπίθ. τῆς ἀγ. Τριάδος).

Τρίχα, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Τριχῇ, εἰς τρία μέρη. ▪ Τρίχα νυκτὸς ἦν, ▪ Ὁδ. Μ., ἦτο τρίτη φυλακὴ (τὸ τελευταῖον τρητημόριον) τῆς νυκτός.

Τρίχα, αἰτ. τοῦ Θρὶξ.

Τριχάϊκες (οἱ), Π. [θρίξ, ἀίσσω]. τῶν ὀπ. αἱ τρίχες τοῦ λοφου τῆς περικεφαλαίας κινοῦνται (κυματίζειν) πάντοτε, πολεμισταὶ ἀνδρεῖοι (ἀκούραστοι, εὑρισκόμενοι πάντοτε εἰς ἐνέργειαν)· (κατ' ἄλλ.) τριχῇ διῃρημένοι.

Τριχάλεπτος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ χαλεπὸς (θυμώδης ἢ θυμωμένος).

;Τρίχαλκος (ὁ), νόμισμα ἀξίζον τρεῖς χαλκοῦς.

Τρίχαλος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Τρίχηλος· (Π. ἐν γέν.) ἀντὶ Τριπλοῦς. «Κῦμα τρίχαλον, «Αἰσχλ. ,=Τρικυμία.

Τρίχαπτον (τό), (ἐνν.) ἱμάτιον ἀπὸ λεπτότατον (σὰν τρίχα) ὕφασμα, (Τουρκ.) ταλπάνι ἢ μπαρουντζοῦνι· (κατ' ἄλλ.) πλεκτόν τι ἀπὸ τρίχας.

Τριχᾶς, ἄδος (ἡ), εἶδος πτηνοῦ (κίχλας).

Τρίχες, πλθ. τοῦ Θρίξ.

Τριχῇ, ἐπίῤῥ. Κατὰ τρεῖς τρόπους· εἰς τρία μέρη (μερίδια)· (ἐν γέν.) εἰς τρία.

Τριχήλαβον (τό), Π. ἀντὶ Τριχολάβιον.

†Τρίχηνος (ὁ, ἡ), Γλσ. [τρεῖς, χαίνω]. ὁ ἔχων τρία χάσματα (στόματα).

Τριχθᾶ, ἐπίῤῥ. Π. = Τρίχα, εἰς τρία μέρη (τμήματα), εἰς τὰ τρία, [ὅλων

Τριχθάδιος, α, ον, Π. ἀντὶ Τριπλοῦς.

Τριχίας, ου (ὁ), = Τριχωτὸς, μαλλιαρός. ||. (οὐσ.) εἶδος ἰχθ., (ἄλλ.) Τρηχίς, (κοιν.) τριχιὰς, σαρδέλλα, (παρβλ.) Θρίσσα.

Τριχιάς, άδος (ἡ), = Τριχὶς καὶ 2) = Τριχάς.

Τριχίασις, εως (ἡ), πάθος τι περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅταν αἱ τρίχες τῶν βλεφαρίδων αὐξάνουν παρὰ φύσιν. 2) πάθος τι περὶ τὴν οὐρήθραν ὅταν εἰς τὸ οὖρος φαίνωνται ὡς λευκαί τινες τρίχες. 3) πάθος τι περὶ τοὺς μαστοὺς (πλήξιμον τοῦ γάλακτος) τῶν θηλαζουσῶν γυναικῶν.

Τριχιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω τριχίασιν.

Τριχίδιον (τό), Ὑποκορ. τοῦ Τριχίς.

Τρίχινος, η, ον. Καμωμένος (Ὑφασμένος) ἀπὸ τρίχας.

Τρίχιον (τό), Ὑποκορ. τοῦ Θρίξ, τριχίτσα. 2) (περιληπτ.) ἀντὶ αἱ τρίχες, τὸ τρίχωμα.

Τριχὶς, ἰδος (ἡ), = Τριχίας.

Τριχισμός (ὁ), (ἀνατομ.) σχίσιμον κακκάλου (καὶ ἰδιαιτ. τοῦ κρανίου) λεπτότατον (ὡς ἂν τρίχα, μόλις διακρινόμενον).

Τριχοβάπτης, ου (ὁ), ὁ βάπτων τὰς τρίχας (τῶν μαλλιῶν καὶ τῶν γενείων).

Τριχοβόρος (ὁ, ἡ), [θρίξ, βιβρώσκω]. ὁ κατατρώγων τὰς τρίχας (ὡς ἡ βώτρυδα).

Τριχοβόστρυχος (ὁ, ἡ), τοῦ ὀπ. αἱ τρίχες (τῆς κεφαλῆς) σχηματίζουν βοστρύχας.

Τριχόβρως, ωτος ἢ ὦτος (ὁ, ἡ), = Τριχοβόρος. ||. (οὐσ.) βώτρυδα, σάρακας.

Τριχοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.)-ειδῶς. Ὅ ἐν εἴδει τριχὸς ἢ τριχῶν, λεπτὸς ὡσὰν τρίχα.

Τριχόθεν, ἐπίῤῥ. Ἀπὸ τρία μέρη.

Τριχοίνικος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων τρεῖς χοίνικας· (Κωμ.) «Ἔπη τριχοίνικα, «Ἀρχῤῥ., μεγάλα, τερατώδη.

†Τριχοκόμος (ὁ, ἡ) καὶ

†Τριχοκοσμητὴς, οῦ (ὁ), [θρὶξ, κομέω, κοσμέω]. ὁ συγυρίζων τὰς τρίχας (τὴν κόμην) τῆς κεφαλῆς, (Γαλλ.) coiffeur.

;Τριχοκουρὰς, άδος (ὁ, ἡ). κουρευμένος τὰς τρίχας, (ἀλλ. διαρθ. Τριχοκουρέας).

Τριχοκουρία (ἡ). κούρεμα τῶν τριχῶν.

Τριχολάβιον (τό) καὶ

Τριχολαβὶς (ἡ). μικρὰ τσιμπίδα μὲ τὴν ὁπ. ἐβγάζουν (μαδοῦν) τὰς τρίχας.

Τριχολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω τὰς τρίχας· (συνεκδ. καὶ μτφορ.) καταγίνομαι εἰς μικρὰ (εὐτελῆ) πράγματα, λεπτολογῶ περὶ μηδενός.

Τριχόλωτος (ὁ, ἡ), Π. [τρὶξ, χολόω]. πολλὰ ἀγανακτητός (ἀξιομίσητος). «Ἀνάγκη —, «Ἐπιγρ.

Τριχόμαλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀντὶ τριχῶν μαλλὶ ἢ τριχωτὸν μαλλί, μαλλιαρός.

Τριχομανὲς [θρὶξ, μαίνομαι], ἐος (τό). εἶδος φυτοῦ τριχοφύλλης (φτέρης), (ἄλλ.) Ἀσπλήνιον.

;Τριχομανία (ἡ). μανία εἰς τὸ νὰ ἔχῃ τις μακρὰ μαλλιὰ (μεγάλας τρίχας). (ἄλλ. ἀναγν. Τριχομαχία).

Τριχοπλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάττων (φθειρόνων) τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, Τριχοκόμος.

Τριχοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω νὰ αὐξήσουν αἱ τρίχες.

Τρίχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς χορδάς. ||. (οὐσ.) Τρίχορδον (τό), εἶδ. μουσ. ὀργ.

Τριχορία (ἡ). τριπλοῦς (εἰς τρία διῃρημένος) χορὸς θεάτρου.

Τριχορρόεω (ῥυέω)-ῶ, Μ. ήσω. Ῥέω (Μαδοῦν) αἱ τρίχες μου.

Τριχοῤῥύης, έος (ὁ ἡ). τοῦ ὀπ. πίπτουν (μαδοῦν) αἱ τρίχες.

Τριχός, γεν. τοῦ Θρίξ.

Τριχοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Κόπτω τὰς τρίχας τινός, ἢ 2) (ἐξ) κόπτω εἰς τὰ τρία τι, [ὅθεν

;Τριχοτομία (ἡ). ἡ εἰς τρία τομὴ (διαίρεσις).

†Τριχοτρώκτης, ου (ὁ), = Τριχοβρώς.

Τριχοῦ, ἐπίῤῥ. Εἰς τρία μέρη.

Τριχοῦλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Οὐλόθριξ, αγυρομάλλης.

Τριχουνιαῖος, α, ον καὶ

Τρίχους (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων τρεῖς χόας.

Τριχόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. [θρὶξ, φοιτάω]. ὁ ἀποκτήσας τρίχας. «Ἰουλος—, «Στρ., ὁ ὄρτι γενειάσκων.

Τριχοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φύω (Ἐβγάζω) τρίχας, μαλλιάζω.

Τριχοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φύων (κάμνων) τρίχας.

Τριχοφυὲς (ἡ). φύτρωμα (αὔξησις) τριχῶν.

Τριχόφυλλες (ὁ, ἡ), (βτν.). τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα εἶνε φιλὰ σὰν τρίχες.

Τριχόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ βγάλῃ (νὰ ἀποκτήσῃ) τρίχας. «Ἀλωπεκίας τριχοῦ, «Δσκρ. 2) κάμνω τι λεπτὸν σὰν τρίχα ἢ περιβάλλω μὲ τρίχας. «Λίνου ἐστριμμένου μία ἀρχὴ τριχοῦται, ὡς εἰώθασι πεπεῖν οἱ σκυτορράπται, «Χειρουργ. Παλ.

†Τριχρονέω-ῶ, Μ. ήσω, (Γρμτ.). Εἶμαι-

Τρίχρονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τρεῖς (προσῳδ.) χρόνους (τρεῖς βραχείας ἢ μίαν βραχ. καὶ μίαν μακρὰν ἢ τὸ ἀνάπαλιν), Τρίμετρος.

Τριχρώματος καὶ Τρίχρωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (γεγραμματισμένος μὲ) τρία χρώματα (Γαλλ.) tricolore.

Τρίχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Τρίχρωμος.

Τριχυφὴς (ὁ, ἡ). ὑφασμένος ἀπὸ τρίχας ἢ ἀπὸ λεπτότατον (ὡς ἓν τρίχα) ὑφάδι, Τρίχαπτος.

Τριχωδὴς, ες (ὁ, ἡ). πλήρης τριχῶν, τριχωτός. 2) λεπτὸς σὰν τρίχα, τριχοειδής· (ἐν γέν.) ψιλός. «Φωνὴ—, «Μουσ.

Τρίχωμα (τό). τὸ ὅλον τῶν τριχῶν (τῆς κεφαλῆς), αἱ τρίχες, τὰ μαλλιά. «Τρίχωμα φέρειν, «Ἡρ., Ἀρχ., = Κομᾶν.

Τριχωματῶν (τό), ὑποκορ. τοῦ Τρίχωμα.

Τρίχωρος (ὁ, ἡ). διῃρημένος εἰς τρεῖς χώρας (κιλάτητας)· (βτν.) τρίλυβος.

Τριχῶς, ἐπίῤῥ = Τριχᾷ, κατὰ τρεῖς τρόπους.

Τρίχωσις (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τριχόω, τριχορροία, μάλλιασμα. 2) = Τρίχωμα, κόμη, μαλλιά. 3) (ἐνίοτε) ἀντὶ Τριχίασις (3).

Τριχωτός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τρίχας, μαλλιαρός.

†Τρυφαργία (ἡ), (νλγ.). ἡ περὶ τὰ ἔργον χρονοτριβή, ἀργοπορία.

Τρυφημερέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρίβω (Κατατρίβω) τὸν καιρὸν εἰς μάτην, χρονοτριβῶ, χασομερῶ.

Τρῖψις, εως (ἡ). τὸ τρίβειν, τρίψιμον. 2) (συνεκδ.) τὸ διὰ τῆς τρίψεως προαγινόμενον εἰς τὴν ἀφὴν αἴσθημα. «Ἐς τρῖψιν, «Ἡρ., εἰς τὴν ἀφήν. 3) (πλθ.) φαγητὰ καρυκευμένα, σάλτσαις, ὑποτρίμματα.

Τρῖψυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς ψυχὰς (ζωάς).

Τριωβολιαῖος καὶ

Τριωβολιτῖος (-ωβολιμαῖος), α, ον. Τριῶν ὀβολῶν ἄξιος.

Τριωβολοκρεάσκιον (τό), Κωμ. τριῶν ὀβολῶν κρεατάκις, (ἴσ. Τριωβολοκρεάσκιον).

Τριώβολον (τό) καὶ ;Τριώβολος (ὁ). νόμισμα τριῶν ὀβολῶν· (περιληπτ.) οἱ τρεῖς ὀβολοὶ (ὁ ἡμερήσιος μισθὸς τῶν ἐν Ἀθ. δικαστῶν).

Τριωνυμία (ἡ), τὸ νὰ ζνέ τις·

Τριώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρία ὀνόματα.

Τριώνυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς ὄνυχας· (Π.) ἀντὶ Τριγλώχιν.

;Τριώπης [τ. ὤψ], ου (ὁ), = Τριόφθαλμος

;Τριωπὶς, ἰδος (ἡ), θηλ. τοῦ Τριώπης, (κυρ.) = Τριοττίς.

Τριώροφος (ὁ, ἡ). (κυρ. οἶκος) μὲ τρεῖς ὀροφὰς, τρίπατος.

Τρομεσίατο, Π. Ἰων. ἀντὶ Τρομέσαντο.

Τρομερὲς [τρομέω], ὰ, όν. Τρέμων (κυρ ἀπὸ φόβον), τρομαγμένος· δειλός.

Τρομεύμενος, Π. Ἰων. ἀντὶ Τρομούμενος, μτχ. μσ. τοῦ

Τρομέω καὶ (μσ.)-έομαι, Π. ἀντὶ Τρέμω. φοβοῦμαι, τρομάζω. «Μηδὲ τρομεύσατο θυμῷ «Ὅμ (καὶ εἰς ἄλλ. κρυθ.). «Τόν τε τρομέουσι καὶ ἄλλοι,» αὐτ. (ἢ ἀπαρ.) «Τεκεῖν τρομέω, «Θκρ.

†Τρυμητὸς καὶ Τρομικὸς, ἡ, όν, = Τρομερός.

†Τρομοπαιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμποιῶ τρόμον.

Τρόμος (ὁ), τὸ τρέμειν, τρεμοῦλα· (συνεκδχ.) φοβος μέγας, τρομάρα.

Τρομώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ τρέμων, τρεμουλιαστός· τρόμῳ ἔκπλεως, τρομαγμένος.

Τρόξυνον, ἴδε Τρώξανον.

Τροπαία (ἡ), (ἴνν. πνοή, ἡ αὖρα), ἡ πνέουσα ἀπὸ τῆς θαλάσσης πρὸς τὴν ξηράν (ἀντιθ. τῷ Ἀπογαίᾳ). ▪ Ἔστιν ἡ τροπαία οἷον ἀναστροφὴ (ἡ ἀνάκλασις ἢ παλίρροια) ἀπογαίας, ▪ Ἀριστ. ▪ Ὥσπερ τροπαίας τινὸς ἀμεδουσης, ▪ Πλ. 2) Π. ἀντὶ Τροπή, μεταξολή, ▪ Κακῶν—, ▪ Αἰσχύλ. 3) (κυρ.) δηλ. τοῦ Τρόπαῖος.

†Τροπαϊκὸς (ὁ), (ἴνν., νοῦμμος), νόμισμα Ῥωμαϊκὸν εἰσώμενον πέντε ἀσσαρίων ἔχον ἐγκεχαραγμένον τρόπαιον.

Τρόπαιον ᾰ (ἀρχ. Ἀττ. καὶ Ἰων.) Τροπαῖον (τὸ), μνημεῖον νίκης (τροπῆς τῶν ἐχθρῶν), (συνεκδχ.) ἀντὶ Νίκη. ▪ Ἱστάναι (ἢ) ▪ Ἐγείρειν τρόπαιον ἀπο (ἢ) κατά τινος. ▪ Δξ. ▪ Καὶ τροπαια βαρβάρων πολλὰ δὴ σὺν ὑμῖν στησάμενον, ▪ Ξεν. (ᾰ κτητ.) ▪ Διὸς τροπαῖον βρέτας στῆσαι, ▪ Εὐρ., ἀφιερωμένον εἰς τὸν Τροπαῖον Δία. (συνεκδχ.) ▪ Τρόπαια καὶ μάχας λέγειν, ▪ Δημ., (κυρ. οὐδ. τοῦ

Τροπαῖος, α, ον, Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ συντελῶν πρὸς τροπὴν (ἀποτροπὴν κτλ.), τροπῆς αἴτιος· ἀποτροπαιος. ▪ Ζεὺς (▪ Ἥρα, ▪ Ποσειδῶν)—, ▪ Δξ., οἱ ἀποτρέποντες τὰ δεινὰ ἢ, τρέποντες τοὺς ἐχθροὺς εἰς φυγήν, αἴτιοι νίκης. ▪ Ἕκτορος ὄμμασι τρόπαιοι, ▪ Εὐρ., φρικώδεις (ἀποτρόπαιος) εἰς τὰ ὄμματα τοῦ. ▪ Ἄνεμος—, ▪ Πλ.—‖. (οὐσ.) Τροπαία (ἐνν. αὖρα ἢ πνοή), ἴδε τὴν λέξ.

†Τροπαιουχία (ἡ), (νλγ.)· νίκη, τροπαιοφορία, ξένκ τοῦ

Τροπαιοῦχος (ὁ, ἡ), =Τροπαιοφόρος. ▪ Ζεὺς —, ▪ Δ. Ἁλ., εἰς τὸν ὀπ. ἀφιεροῦντο τὰ τρόπαια, (Λεν.) feretrius.

Τροπαιοφορία (ἡ), τὸ φέρειν (κρατεῖν) εἰς σημεῖον νίκης τρόπαιον, ξένκ τοῦ

Τροπαιοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (κρατῶν) τρόπαιον, ἢ· ἐγείρων κατὰ τῶν ἐχθρῶν τρόπαια, νικητὴς, νικηφόρος.

†Τροπαλίζω, Μ. ἐσω, Γλσ. ἀντὶ Τρέπω, (ὁθ.

†Τροπαλισμός (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Τροπή.

Τροπαλλίς, ίδος (ἡ), Δ. ἀντὶ † Τροπηλίς, δεσμάτι (ἀκόρδων), πλεξίδα.

†Τροπάω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρωπάω.

Τροπή (ἡ), τὸ τρέπειν ἢ τρέπεσθαι, γύρισμα· ἐπιστροφή· (ἰδιαιτ.) φυγάδευσις ἢ φυγὴ τῶν ἐχθρῶν, ἦττα, (Γαλλ.) déroute· (συνεκδ. καὶ μετορ.) μεταβολή, ἀλλοίωσις. ▪ Ἡλίοιο τροπαί, ▪ Ἡσ., Ὁμ., ἡ πρὸς δυσμὰς κλίσις, τὸ ἀπομεσημέριασμα, ἢ· (συνήθ.) ἡ ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον καὶ τὸ ἀνάπαλιν ἐπανάκαμψις, (Γαλλ.) solstice, (ὅθ. μεγν.) ▪ Θερειναὶ ἢ Χειμερινα —, ▪ Δξ. ▪ Γενομένης περὶ τὸν ἀέρα τροπῆς, ▪ Πλ., ἄλλαξεν ὁ καιρὸς (ἢ κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας). ▪ Ὀξυτέρας τρεπομένῳ τροπὰς τοῦ χαμαιλέοντος, ▪ αὐτ. ▪ Ἀνέμων τροπαί, ▪ Δξ., (ἴδε Τροπαία). (καὶ συχν.) ▪ Τροπὴν ποιεῖν (ἢ) ποιεῖσθαι τῶν πολεμίων, ▪ Ξεν., Ἡρ., τρέπειν εἰς φυγήν. ▪ Ἐπωλόλυξιν, ὥσπερ ἐν μάχης τροπῇ, ▪ Αἰσχλ. ▪ Δέξεως —, ▪ Ἑρμ., ἢ διὰ τῶν λεγομένων τρόπων (μεταφορῶν) μεταβολή.

†Τροπήϊον (τὸ), Ἰων. Π. ἀντὶ =Τροπαίον, λάφυρα, κατατηρίων.

†Τροπηλίς, ιδος (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Τροπαλλίς.

Τρόπηξ, ηκος (ὁ), Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Τράπηξ.

Τροπίας [τρέπω], ᾶ (ὁ), (κυρ. οἶνος) κομμένος, χαλασμένος, ξεθυμασμένος, (Γαλλ.) vin tourné, (παρβλ. Τραπητός).

Τροπίδιος (ὁ, ἡ), ὁ τῆς τρόπιδος (τοῦ πλοίου). ▪ Τροπίδιον (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ξύλον, ▪ Φώτ., Πλό., τὸ χρησιμεῦον πρὸς κατασκευὴν τῆς τρόπιδος, (ἄλλ.) Ἐγκοίλιον.

{Τροπίζω), Μ. ἰσω. Βάλλω τρόπιν (καρίναν) εἰς τὸ πλοῖον, σκαφόνω· (εὔχρ. μόνον ὁ παθ. προκ.) ▪ Ναῦς ἱκανῶς τετροπισμένη, ▪ Ἱππκρ. Ἐπιζλ., καράβι μὲ καλὸν (γερὸν) σκαρί.

Τροπικός, ἡ, όν, Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς (χειμερ. ἢ θερ.) τροπὰς τοῦ ἡλίου. ▪ Ἡμέραι τροπικαί, ▪ Ἀρστ., αἱ περὶ τὰς τροπάς. ▪ Σημεῖα τροπικὰ, ▪ Ἀρχιμ., τὰ ζώδια μέχρι τῶν ὀπ. φθάνων ἀπὸ τοῦ ἰσημερινοῦ ὁ ἥλιος στρέφεται πάλιν ὀπίσω. 2) (ῥητ.) ἐκ τοῦ εἴδους τῶν λεγομένων τρόπων, μεταφορικὸς, ἀλληγορικός. ▪ Λέξις—, ▪ Δ. Ἁλ.

Τροπικῶς, ἐπίρ. Μὲ τροπικὰς (ἀλληγορικὰς) λέξεις, μεταφορικῶς.

Τρόπις [τρέπω], εως ἡ ἰδος (ἡ), τὸ κατώτατον μέρος (τὸ ὑποκάτωθεν μακρὺ ξύλον περὶ τὸ ὀπ. ἁρμόζονται αἱ πλευραί, ἡ {κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἀτν.} καρίνα) τοῦ πλοίου· (μεφορ.) βάσις, θεμέλιον. ▪ Τροπεις τιθέναι, ▪ Πλ., σκαράνειν πλοῖα.

Τρόπιος, Ἰων. ἀντὶ τρόπιδος, γεν. τοῦ Τρόπις.

Τροπολογέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ὁμιλῶ μὲ τρόπους (μὲ τροπικὰς λέξεις, ἀλληγορικῶς).

Τροπολογία (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ τροπικῶν λέξεων ἔκφρασις, ὕφος μεταφορικὸν· ἀλληγορία.

†Τροπομάσθλης [τρόπος, μάσθλης], ητος (ὁ), ἄνθρωπος χαμερπὴς (εὐτελοῦς χαρακτῆρος), (ὁ Λπ. κατακρίνει τὴν λέξιν ὡς κακόζηλον).

Τρόπος (ὁ), [τρέπω], (κυρ. κατὰ λέξ.) τροφή, διεύθυνσις {▪ Διώρυχες πολλαὶ καὶ παντοίους τρόπους ἔχουσαι, ▪ Ἡρ.}· (συνήθ. μτγν.) εἶδος· ἰδίωμα· μέθοδος· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) ἦθος, χαρακτήρ, διαγωγὴ, (κοιν.) ψέρσιμον· (Γαλλ.) tournure; manière· (ἐνίοτε Π.) ἀποτροπή}· (μουσ.) σκοπὸς· (παρβλ.) Νόμος· (ῥητ.) τροπολογία περὶ τὴν ἔκφρασιν, μεταφορὰ, ἀλληγορία. ▪ Τίς ὁ τρόπος τῆς συμφορᾶς; ▪ Σοφ., τὸ εἶδος, (κατὰ δὲ τὸν Σχλ.) τὸ πρὸς ἀποτροπὴν (ἀποφυγὴν) αὐτῆς μέσον; ▪ Ἀνδριάντας εἰργασμένους τὸν ἀρχαῖον τρόπον, ▪ Ἀρχ. ▪ Χρηστὸς (▪ Πολέμιος) τοὺς τρόπους, ▪ Δξ. (ᾰ ἐπὶ ψύχ.) ▪ Κεχώρισται δὲ οὗτος ὁ χειμὼν τοὺς τρόπους πᾶσι τοῖσι ἐν ἀλλοίοισι χωρίοισι γινομένοισι χειμῶσι, ▪ Ἡρ. ▪ Ἐξ ἅπαντος (▪ Κατὰ ὁτουοῦν) τρόπου, ▪ Μηδ' ἐξ ἑνὸς τρόπου, ▪ (καὶ ἀλλ.) ▪ Παντὶ τρόπῳ, ▪ =Παντοιατρόπως. ▪ Τόνδε τὸν τρόπον, =Τοιουτοτρόπως. ▪ Τρόπον τινά, ▪ Οὐδενὸς τρόπου, ▪ =Κατ' οὐδένα τρόπον. ▪ Πρὸς τρόπου (ἢ) ▪ Κατὰ τρόπον, ▪ προσφόρως, ἀριστοδίως, {καὶ ἐκ τοῦ ἐναντ.} ▪ Ἀπὸ τρόπου (ἢ) τρόπων, ▪ παρὰ τὸ πρέπον, ἀτόπως, ἀναρμοστως. ‖. (μὲ γεν.) ▪ Ἐν τρόπῳ (ἢ) ▪ Εἰς τρόπον (καὶ συχνότ. ἁλλ.) ▪ Τρόπον, ἀντὶ Ὁμοιωματ. ἐπίρ. Ὡς ἄν. ▪ Τροπαν πίτυος (διαιτητοῦ), ▪ ἐν εἴδει, (παρβλ. Δίκη).

Τροπὸς (ὁ), [τρέπω], Π. ἀντὶ Τροπωτήρ 2) (μτγν.) ἀντὶ Τράπηξ.

†Τροποφορέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ὑπακέρω (Ν. νενομώ, Συμμορφοῦμαι μὲ) τοὺς τρόπους (τὰ ἰδιώματά) τινος, (ἴδε Τροφοφορέω).

Τροπόω-ῶ καὶ (μσν.)-όομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ωμαι. Τρέπω εἰς φυγὴν, κατατροπόω. 2) δένω τὸ κωπὶ εἰς τὸν σκαλμὸν διὰ τοῦ τροποῦ (τοῦ τροπωτῆρος).

Τροπωτήρ (ὁ), [τροπὸς]. τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὁπ. δένε δεμένον τὸ κωπὶ εἰς τὸν σκαλμόν. 2) Ω. (ὡς ἐπιθετ. μὲ γεν.) ἀντὶ Τροφωτήρ, αὐξητικός. ▪ Φλοιὸς—, ▪ Ἀθ., ἐντατικὸς τοῦ αἰδοίου, =Στυτικός.

†Τρούλλιον (τὸ), [Λτ.]. μυστρίον, κοχλιάριον, (Γαλλ.) truelle.

Τροφάλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Τροφαλὶς [τρέφω], ίδος (ἡ), ▪ κεφάλι τυριοῦ, (κυρ.) μυζήθρα, χλωροτύρι· (ἰατρ.) πρωτόγαλα, κολόστρα.

Τροφεῖον (τὸ), τὸ διδόμενον πρὸς ἀμοιβὴν εἰς τὴν τροφὸν ἢ τὸν τροφέα, ▪ Θρέπτρον. 2) Π. μέσον πρὸς τροφὴν (διατροφὴν), =Θρεπτήριον. ▪ Βίου τροφεῖα, ▪ Σοφ., τὰ πρὸς ζωάρκειαν (ζωοτροφίαν) ἐπιτήδεια.

Τροφεὺς, έως (ὁ)· ὁ τρέφων (ἀνατρέφων) τινά· (ἰδιαιτ.) ὁ ἐπιστάτης τῆς ἀνατροφῆς παιδός, (Γαλλ.) gouverneur, (Τερεντ.) λαλᾶς. ‖. (πλθ.) Τροφεῖς, ▪ οἱ γονεῖς.

†Τροφεύω, Μ. εὔσω. Τρέφω ἢ Ἀνατρέφω τινά (ὡς τροφεὺς ἢ τροφός).

Τροφέω, Μ. ήσω, Π. Ἰων. (σπνττ.) ἀντὶ Τρέφω.

Τροφὴ (ἡ), διατροφή· ἀνατροφή. 2) (συνεκδχ.) θροφὴ· φαγητὰν καὶ ποτὸν, ζωοτροφία. 3) Π. ἀντὶ Θρέμμα, ἀνάθρεμμα. ▪ Ὦ τέκνα Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφὴ, ▪ Σοφ. (καὶ ἐπὶ ζ.) ▪ Ποιμένων βασκήματα, μηκάδων ἀρνῶν τροφαί, ▪ Εὐρ.

Τρόφημα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Τροφὴ, ἔδεσμα, (συγχ. τῷ Ῥόφημα).

Τροφίας, ου (ὁ), ὁ τρεφόμενος, σιταυτός. ▪ Ἵππος (▪ Βοῦς)—, ▪ Ἀρστ., Πλ., ὁ τρεφόμενος εἰς τὸν σταῦλον, (ἀντιθ. τῷ Φορβὰς ἢ Ἀγελαῖος).

Τροφιμαῖος, α, ον καὶ

Τροφιμος, η ἢ ος, ον. Ὁ δίδων ἢ χρησιμεύων πρὸς τροφὴν, τροφεὺς· θρεπτικός. ▪ Γῆ τρόφιμε τῶν ἐμῶν τέκνων, ▪ Εὐρ., τροφέ. ‖ (οὐσ. ἀρσ.) ὁ οἰκοδεσπότης, (καὶ θηλ.) ἡ οἰκοδέσποινα. (πλθ.) ▪ Τρόφιμα, ▪ τὰ πρὸς τροφὴν (ζωοτροφίαν) ἐπιτήδεια. 2) (πθ.) ὁ ὑπό τινος τρεφόμενος (ἀνατρεφόμενος), (Γαλλ.) nourrisson· (ἐπὶ ζ.) οἰκιακός. ‖. {εἰς τὴν Σπάρτ.} ▪ Τρόφιμοι, ▪ οἱ (ἄλλ.) Μόθακες.

Τροφιμότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ τροφίμου (πράγμ.), τὸ θρεπτικόν.

Τρόφιος, α, ον, = Τρόφιμος.

Τρόφις, ος (ὁ, ἡ), [τὸ οὐδ. Τρόφι), Ἰων. θρεμμένος, καλοθρεμμένος (συνεκδ. ἐν γέν.) μέγας (μὲ γεν. Π.) ἀντὶ Τροφιμός (τινος). «Δελφὶν Ποσειδῶνος τρόφις (ὅπου διορθ. τρόφις), «Ὀκπ. «Ἐπεὰν γένωνται τρόφιες οἱ παῖδες, «Ὑπ., ἀφ' οὗ μεγαλώσουν. «Κῦμα τρόφι, «Ὅμ., τὸ (ἄλλ.) Τροφόεν.

Τροφιώδης, εος (ὁ, ἡ). τρόφις (παχὺς) τὸ εἶδος (κυρ. ἐπὶ οὔρων) πηκτός, ὀολός, ἀφίνων καταπάτι.

Τροφόεις, εσσα, εν, Π. [τρέφω], χονδρὸς, εὐτραφὴς, (ἐν γέν.) μέγας. «Κύματα τροφόεντα, «Ὅμ.

Τροφοπαιδὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων (κάμνων νὰ θραφῇ, νὰ αὐξύνῃ) τι. «Ὀρνίθων —, «Μανεθ.

Τροφὸς (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων τινὰ ἢ χρησιμεύων πρὸς τροφήν τινος. «Τὸ τροφόν, α Πλάτ., τὸ τρόφιμον. ‖. (σύν. ἀρσ.) = Τροφεύς (θηλ.) = Τιθήνη, βυζάστρα (κατ' ἔκτ.) ἐκιστάτης τῆς ἀνατροφῆς, (Τουρκ.) τατά, (Γαλλ.) **gouvernante**. 2) (πθ.) ἀντὶ Τρόφιμος.

† Τροφοφορέω-ῶ, Μ. ήτω. Φέρω (Προμηθεύω) τροφὴν εἴς τινα. «Ἐτροφοφόρησεν (ἀπου ἄλλ. γρφ. Ἐτροποφόρησεν) αὐτοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ, «Γρφ., [ἐκ τοῦ

Τροφοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (χορηγῶν, προμηθεύων) τροφὴν εἴς τινα, τροφεύς.

Τροφώδης, εος (ὁ, ἡ). βρεπτικός. 2) (ἀμφ.) ἀντὶ Τροφιώδης.

Τροχάδην, ἐπίρ. Τρέχοντας, τρεχάτα.

Τροχάζω [τρόχος], Μ. άσω. Τρέχω (κυρ. μὲ τὸ ἄλογον), περιπατῶ τρεχάτος. «Τὸ μὲν πρῶτον ταχέως ἠγαύοντο, ἔπειτα δὲ ἐτρόχαζον· τέλος δὲ οἱ μὲν ἵπποις ἤλαυνον, οἱ δὲ πεζοὶ κατὰ κράτος ἔθεον, «Ξεν.

Τροχαϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐκ τροχαίων (ποδῶν) συγκείμενος.

Τροχαϊκῶς, ἐπίρ. Ἀπὸ τροχαϊκοῦ μέτρου.

Τροχαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὁμοιάζων πρὸς τρόχον (τρέξιμον), ταχὺς, = Τροχαλὸς. «Τροχαῖον (ἐνν. μέλος), «Σδ., τὸ γοργὸν, τὸ (ἄλλ.) Ἐπίτροχον (συνήθ.) «Τροχαῖος (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ποὺς, «Μετρ., ὁ συγκείμενος ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, (ἄλλ.) Σπρεῖος.

Τροχαλεῖον (τὸ), Π. κύκλος· σφαῖρα.

Τροχαλία (ἡ), [τροχαλὸς]. μηχανὴ κυλινδροειδὴς διὰ τῆς ὁπ. ἀνασύρονται βάρη, (κοιν.) καρούλι, μακαρᾶς.

† Τροχαλίζομαι, Μ. ίσομαι, (νλγ.). Περιστρεφόμενος δίκην τροχοῦ σφενδονίζομαι.

Τροχαλιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) τροχαλίας (μακαρᾶ).

Τροχαλὸς [τρόχος], ἡ, όν. Στρογγυλὸς, τροχοειδὴς· (συνεκδ.) ταχὺς, δρομαῖος· εὐκίνητος· (ἐπὶ γέροντος) κυρτός· (ἐπὶ φων.) εὐάτριφος, (Γαλλ.) **coulant**. «Λίθος —, «Ἀξ., = Τρόχμαλος. ‖. (σύν.) Τροχαλὸν (τὸ), ὁ Γαλαξίας (κύκλος).

Τρόχαλος (ὁ), = Τρόχμαλος.

Τροχαλῶς, ἐπίρ. = Τροχαδὸν.

Τροχαντὴρ (ὁ), [τροχάω]. τὸ περὶ τὴν πρύμνην μέρος τοῦ πλοίου ὅπου στρέφεται τὸ πηδάλιον. 2) ἡ περὶ τὸ ἄνω μέρος τοῦ κοκκάλου ταῦ μηροῦ στρογγύλη ἀπόφυσις. 3) εἶδος βασανιστικοῦ ὀργάνου (τροχοῦ).

Τροχὰς, άδος (ἡ), εἶδος ἐμβάδος τῶν ἑρμέων, (ἄλλ.) Ἐνδρομίς.

Τρόχασμα (τὸ), (νλγ.). Ἀμάξι ταχυκίνητον.

Τροχάω-ῶ [τρόχος], Μ. άσω, Π. = Τροχάζω, (ζῶ ταχυκ.) περιδινοῦμαι ὡς ἂν τροχὸς, περιστρέφομαι· (συνεκδ.) εἶμαι στρογγυλὸς (τροχοειδής).

† Τροχὸς, ἡ, όν, Ἰων. ἀμφ. ἀντὶ = Τροχερὸς, ἀ, όν. Στρογγυλὸς ἢ Ταχυκίνητος ὡς ἂν τροχὸς, εὐδίνητος, εὔτροφος. «Ῥυθμὸς —, «Ἀρετ., (Γαλλ.) **coulant**.

† Τροχὴ (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Τρόχος, θρόμος, τρέξιμον.

Τροχηλασία (ἡ). ἡ τῶν τροχῶν ἢ ἐν εἴδει τροχοῦ κίνησις (κυκλοφορία). 2) = Ἁρματηλασία, [ἐκ τοῦ

Τροχηλατέω-ῶ, Μ. ήτω. Κινῶ τοὺς τροχοὺς τῆς ἁμάξης, = Ἁρματηλατῶ. 2) (μτφ.) βασανίζω διὰ ἢ ὡς διὰ τοῦ τροχοῦ = Οἰστρηλατῶ, καταδιώκω. «Δεινὰί δὲ Κῆρες, μητέρα κτείναντα σήν, τροχηλατήσουσ' ἐμμανῆ πλανώμενον, «Εὐρ., [ἐκ τοῦ

Τροχηλάτης, ου (ὁ). Π. [τροχὸς, ἐλαύνω], = Ἁρματηλάτης.

Τροχήλατος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τοῦ τροχοῦ κινούμενος (« Ἅρμα —, «) ἢ συφόμενος («Ἕκτορος νεκρὸς —, «) ἢ κατασκευαζόμενος. «Δύχνος (« Λοπάς) —, «Ἀρχφ. (Ξέναρχ. παρ') Ἀθ., ὁ περάμενος.

† Τροχηλία (ἡ), = Τροχαλία.

Τροχιὰ (ἡ). τὸ κατὰ γῆς μένον σημάδι τοῦ διαβαίνοντος τροχοῦ. «Ἁμάξης —, «Νίκ., = Ἁρματοτροχιά. 2) ὁ γύρος (ἡ περιφέρεια) τοῦ τροχοῦ (ἐν γέν.) ὁ τροχός. «Ἄξονι καὶ τροχιῇ, «Ἔκφρ. 3) (ἀστρνμ.) ἡ γραμμὴ τῆς κυκλοφορίας πλανήτου.

Τροχίας, ου (ὁ), (χαλκὸς) ὁ χυτὸς, ἀντ' ἐναντ. τοῦ Τυπίας.

† Τροχισμὸς (τὸ). ἡ συναρμογὴ (τὸ σύνολον) τῶν τροχῶν μηχανῆς, (Γαλλ.) **rouage**, (ὁ Σνειδ. διορθ. Τρόχισμα, ὡς ἐκ τοῦ

Τροχίζω, Μ. ίσω. Ἁρματόνω μὲ τροχούς. «Ἄξονες τετροχισμένοι, «Μαθημ. Παλ. 2) περιστρεφω ἐπὶ τοῦ τροχοῦ, = Τροχηλατῶ· βασανίζω. «Τροχιζόμενον ἐξ δυστυχίας μεγάλας πεπτώτοντα, «Ἀρετ. 3) (ἀμτβ.) κινοῦμαι (περιστρέφομαι) ὡς ἂν τροχὸς, = Τροχάζω, (Ἀρετ. Προβλ. ΑΓ', 39).

Τροχιλία (ἡ) καὶ Τροχίλιον (τὸ), = Τροχαλία.

Τροχίλος ἢ Τροχίλος (ὁ), εἶδος μικροῦ (τρωγλοδυτικοῦ) πτηνοῦ, στρυπτοφράκτης, (Γαλλ.) **roitelet**. «Ὁ δὲ τροχίλος καλεῖται πρέσβυς καὶ βασιλεύς, «Ἀρετ., (παρβλ.) Κορυδύλος. 2) ἄλλο εἶδ. πτηνοῦ παρυδατίου (τὸ ὁπ. καθαρίζει τοὺς ὀδόντας τῶν κροκοδείλων ἀπὸ τὰς βδέλλας), (ἄλλ.) Κλαδαρόρυγχος. 3) (ἀρχιτεκτ.) μέρος τι τοῦ ζυγοβάτου, (Γαλλ.) **nacelle**.

;Τρόχιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τροχὸς.

Τροχιὸς, ἁ, ὸν, Π. = Τροχερὸς, τρυχοειδὴς, στρογγυλὸς (συνεκδ.) = Τροχαλὸς, εὐκίνητος.

Τροχίς, ίδος (ἡ), Π. = Δρομεὺς, ὑπηρέτης ταχυδρόμος, ἄγγελος (ἐπιθ.) ὀγλιγωρος, ὀκνος, ταχυκίνητος.

Τροχίσκιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ

Τροχίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Τροχὸς, τροχοῦλι. = Ῥεμβίον, ἀφαιρίδιον· (ἰατρ.) χάπι, καταπότιον.

Τροχμαλὸς (ὁ), [τρόχαλος]. λίθος (τοῦ ποτ. ἢ τῆς θαλ.) στρογγυλὸς, χαλίκι. ‖. (πλθ. καθ' ἑταιρεί.) «Τρόχμαλα (τὰ), Π., τοῖχος χωρὶς λάσπην, πετραλιὰ, ξερολιθ..

Τροχοδινέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιστρέφω (καὶ πθ. Περιστρέφομαι) δίκην τροχοῦ, Περιδινοῦμαι, (παρβλ.) Στρεφεδινέω.

Τροχοειδὴς, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδ. (σχῆμα) τροχοῦ, στρογγυλὸς, κυκλοτερὴς.

† Τροχοειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει τροχοῦ, κυκλοτερῶς.

Τροχόεις, εσσα, εν, Π. στρογγυλὸς ἢ περιστρεφόμενος ὡς ἂν τροχός.

Τροχοκευρὰς, άδος (ὁ, ἡ) §

Τροχοκουρὶς, ίδος (ἡ). κουρευμένος τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς περιτροχαλα.

Τροχοπαικτέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω (Κάμνω ὡς θαυματοποιὸς διάφορα παιγνίδια) διά τινος τροχοῦ.

Τροχοπέδη (ἡ), [τ. πέδη]. τὸ ξύλον διὰ τοῦ ὁπ. σταματοῦν τοὺς τροχοὺς τῆς ἁμάξης εἰς τοὺς κατηφορικοὺς τόπους, (ἄλλ.) Ἐσχελεύς.

Τροχοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Κατασκευάζω) τροχοὺς ὡς -

Τροχοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων τροχούς.

Τροχὸς (ὁ). ἡ (Ἰταλ.) ῥοδὸ τῆς ἁμάξης ἢ πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ αὐτὴν, (π. χ.) σεφάνι, κρικέλι· τροχοῦλι· (ἐν γέν.) κύκλος· ἕλιγμα· περιβολὸς· (ἰδιαιτ.) κρίκος ἀπὸ μέταλλον μὲ τὸ ὁπ. ἔπαιζον οἱ παῖδες τὴν κρικηλασίαν· βασανιστικόν τι ὄργανον πρὸς τιμωρίαν τῶν κακούργων καὶ τῶν σκλάβων. «Ἐκ δίφρου παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη, «Ὅμ. «Τροχὸς κεραμεικὸς, «Ἀρχφ. «Ἡλίου —, «αὐτ., ὁ δίσκος. «Κηροῦ (« Στέφανος) —, «Ὅμ., τροχοῦλι. «Στρεβλοῦσθαι («Ἕλκεσθαι, «Κατατείνεσθαι) ἐπὶ τροχοῦ, «Ἀρχφ. «Τροχοὶ γῆς, «Πλάτ., ξέραις χερδονησίζουσαι αἱ ὁπ. φαίνονται ὅταν ἀποσύρεται ἡ θάλασσα. «Τροχοὶ θαλάσσης, «Πλ., ἀρύγματα περιφερῆ (εἰς εἶδος λίμνης) μὲ θαλάσσιον νερόν. «Κυκλώπειος τροχὸς, «Σοφ., περίβολος τείχους, (ἄλλ.) Τρόχμαλα, [συγκ. τῷ

Τρόχος (ὁ), = Τρόχις, δρομεύς. 2) εἶδος ζώου, (Γαλλ.) **blaireau**. 3) (συνήθ.) δρόμος (τρέξιμον) ὁλοχυρὰ, κυκλοφορία. «Ἡλίου —, «Σοφ., κυκλικὴ περίοδος. «Ἀλλ' οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι, «Εὐρ.

Τροχόων, Ἰων. ἀντὶ Τροχῶν, μετχ. τοῦ Τρέχω.

Τροχώδης, εος (ὁ, ἡ). τροχῷ ὅμοιος ὡς εἶδος, στρογγυλὸς, κυκλοτερής.

Τρόχωμα (τὸ), [ἀπ Τροχὸς (εἰς τὸ τέλος)

Τρυβλίον (τὸ), πιάτον, ταλλέρι· παυκί, γοδάθι.

;Τρυγαβόλιον (τὸ), = Τρυγηβόλιον.

Τρυγαω-ῶ [τρύγη], Μ. ήσω. Συνάζω (καρπούς, ἄνθη κτλ. κυρ. δὲ σταφύλια)· (μτφορ.) ἀργυρολογῶ τινα, (κοιν.) τὸν τρυγῶ.

;Τρύγγας [ὀνμτπ.], ου (ὁ), εἶδος πτηνοῦ παρυδατίου, (ἴσ. ὁ εἰς τὴν Πελοπόν.) τουρλουλῆς.

†Τρυγερὰς, ά, όν. Πλήρης τρυγὸς, ἁλαγάριστος, θολάς.

†Τρυγετὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρυγητός.

†Τρυγέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. = Τρύγω.

Τρύγη (ἡ), [†τρύγω]. (κυρ. καὶ Π.) ξηρότης, ξηρασία· (συνκδχ.) ὡρίμασις· (συνήθ.) τρύγημα (ἐν γέν. καρπῶν καὶ ἰδίως τ. σταφυλῶν).

†Τρυγηβόλιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου φυλάττονται τὰ (τρυγηθέντα) ξηρὰ πωρικά.

Τρυγήσιμος (ὁ, ἡ). καλὸς διὰ τρύγημα, ὥριμος.

;Τρυγησις, εως (ἡ), τὸ τρυγᾶν, τρύγημα.

Τρυγητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Τρυγητής.

Τρυγητήριον (τὸ). ὁ λιγνός, τὸ πατητήριον (τῶν τρυγηθέντων σταφυλιῶν).

Τρυγητὴς, οῦ (ὁ). ὁ τρυγῶν (κυρ. σταφυλία)·

Τρυγητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τρυγᾶν, τρυγητοῦ ἴδιος.

Τρυγητὼς (ὁ), = Τρύγησις, τρύγημα· (συνκδχ.) τὰ τρυγώμενα σταφύλια. 2) ὁ καιρὸς τοῦ τρυγήματος, τὸ τρύγος, (εἰς αὐτὴν τὴν σημασ· γράφουν τινὲς παραπ. Τρύγητος).

Τρυγήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Τρυγητήρ.

Τρυγηφάγος (ὁ, ἡ), Π. [τρὺξ, τρύγω]. ὁ τρώγων (βλάπτων) τὸ σταφύλιον (καὶ ἐν γέν. τοὺς καρποὺς, τὰ πωρικὰ, τὰ γενήματα), σιτοφάγος κτλ.

†Τρυγηφάνιον (τὸ) καὶ

Τρυγηφάνιος (ὁ). ὁ (ἄλλ.) Στεμφυλίτης (οἶνος), (κοιν.) λάγγερας.

†Τρυγηφόρος (ὁ, ἡ), Π. [τρὺξ, φέρω]. ὁ φέρων (παράγων) ζαφυλὰς, οἰνοφόρος, (ἐν γέν.) καρποφόρος,

;Τρυγία (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Τρύξ.

Τρυγίας, ου (ὁ). (οἶνος) πλήρης τρυγὸς, θολὸς, κατακάτι.

Τρυγικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐκ τρυγός. ● Χορὰς —, ● Ἀστρ., (Κωμ.) ἀντὶ Τρυγῳδικός.

Τρύγινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ τρυγα (κατακάτι) οἴνου.

;Τρύγις (η), = Τράγος, χόνδρος (ἀπὸ ὀλύρας).

;Τρυγλητήριον (τὸ), εἶδ. χειρουργ. ἐργαλ. (τρυπάνου), (ἄλλ.) Ἀβάπτιζον, (ἴσ. Τρωγλητήριον).

Τρυγοδαίμων, ονος (ὁ), Κωμ. ἄθλιος (κακοδαίμων) τρυγῳδός.

Τρυγοδίφησις [τρὺξ, διφάω], εως (ἡ), εἶδ. παιδιᾶς ὅπου σκαλίζει τις μὲ τὰ χείλη εἰς ἀγγεῖον γεμάτον μὲ κατακάτι τοῦ κρασιοῦ νὰ εὕρῃ καὶ νὰ ἐβγάλῃ τὸ ἐπὶ τούτῳ ῥηχμένον πρᾶγμα (νόμισμα, δακτυλίδι κτλ.).

Τρυγοπάω-ῶ, Μ. ήσω. Σουφάνω (διαγαρίζω) τὸ κρασὶ περνῶντάς το ἀπὸ τὸν τρύγοπον.

Τρύγοπος (ὁ), [τρὺξ, ὤπας]. ἠθμὸς (ἀγγειοπλ.) διὰ τοῦ ὁπ. ἐλαγάριζαν τὸν οἶνον.

;Τρυγονάω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τρηδονάω.

Τρυγόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τρυγὼν, τρυγονάκι.

Τρυγόνιος, α, ον. Ὁ τῆς τρυγόνος. ‖ (οὐσ.) Τρυγόνιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Περιστερεών.

†Τρύγος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Τρυγητός.

Τρυγόωεν, Π. ἀντὶ Τρυγῶεν, γ' πλθ. προτ. τῆς ἐνκτ. τοῦ Τρυγάω.

†(Τρύγω), Μ. τρυξω· (ἄχρ. θεμ. τῶν Τρύχω καὶ συγγ. τῷ) Φρύγω, ξηραίνω, (ὀθ. ὁ ἀόρ. ϐ') Ἔτρυγεν, ἐξηράνθη.

Τρυγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνθέτω ἢ παρατήνω κωμῳδίας (ὡς τρυγῳδός).

Τρυγῳδὴς, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος τρύγα (καταπάτι).

Τρυγῳδία (ἡ), Κωμ. ἀντὶ Κωμῳδία.

Τρυγῳδικὸς, ἡ, όν, Κωμ. ἀντὶ Κωμικός.

Τρυγῳδὸς (ὁ), [τρὶξ, ᾠδή]. (κατ' ἀρχ.) ὁ κωμῳδὸς (ἢ διότι παρίστανεν ἐν καιρῷ τοῦ τρύγους, ἢ διότι ἀλείφετο μὲ τρύγα [καταπάτι οἴνου] ἢ διότι ἐλάμβανεν εἰς ἀνταμοιβὴν τρύγα [οἶνον])· (κατὰ Κωμ. παρῳδ. μόνου) ἀντὶ Τραγῳδός

Τρυγὼν, όνος (ἡ), εἶδος πτηνοῦ (περιστερᾶς), (κοιν.) τρυγόνι. 2) εἶδος ἰχθ. (βάτου) μὲ σαρμακερὸν (;) ἀγκάθι εἰς τὴν οὐρὰν, [ἐκ τοῦ

Τρύζω [ὀνμτπ.], Μ. τρύξω· Κάμνω ποιόν τινα ἦχον, φωνάζω 'σὰν τὸ τρυγόνι, τσιγγύζω, μουρμουρύζω· γουργουρύζω. ● Τὸ Τρύζειν, ἀφ' οὗ ἡ Τρυγὼν, τραχυφωνώτερόν ἐστι τοῦ Τρίζειν, ● Εὖς.

†Τρυήλα, ης (ἡ) ξ

†Τρυήλης, ου (ὁ) ξ

†Τρυήλις, ιδος (ἡ), [Λτν.]. κουτέλα ἢ κάπανος (τοῦ μαγειρειοῦ), (ἄλλ.) Ταρύνη, (ὀθ. τὸ Γαλλ.) truelle.

†Τρυλλίζω [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Τρύζω], Μ. ἰσω. Φωνάζω 'σὰν τὸ ἀρτύκι· (μουσ.) = Θρυλλίζω.

Τρῦμα (τὸ), = Τρύμη, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρῆμα).

Τρυμαλιὰ (ἡ), Π. ἀντὶ Τρύμη, τρύπα.

Τρυμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τρῦμα.

Τρύμη (ἡ), [τρύω]. τρύπα.

Τρὺξ [†τρύγω], τριγός (ἡ). τὸ καταπάτι (κυρ.) τοῦ κρασιοῦ, ἡμαύργα (τοῦ 'λαδιοῦ), ἡ σκωρία (τῶν μετάλλων), κτλ. ● Τρὺξ εἶνου ὀπτὴ ἡ πεφρυγμένη, ● Ἰατρ., τὸ (Ἰταλ.) κρεμοτάρταρον. 2) ὁ ἄβρωτος (ἀγένωτος) ἀκάμπης οἶνος, ὁ ἀκατακάθιστος μοῦστος. 3) Π. Στεφυλή.

†Τρύος [†τρύω = τρύχω], ους-ους (τὸ), Π. πόνος, μόχθος· ἀποκαμωμὸς, ταλαιπωρία.

†Τρύπα (ἡ), [τρύω], = Ὀπὴ, τρῦμη.

Τρυπαλώκηξ, ώκηκος (ὁ), Κωμ. ὁ τρυπάνων (χωνόμενος) 'σὰν τὴν ἀλωποῦ πανοῦ, πανοῦργος, πολύτροπος.

Τρυπάνη (ἡ), = Τρύπανον.

†Τρυπανία (ἡ). τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὁπ. ςρέφουν τὰ τρυπάνι.

Τρυπανίζω, Μ. ίσω. Τρυπῶ μὲ τὸ τρυπάνι.

Τρυπάνιον (τὸ). τρυπανάκι, (ὑποκορ. τοῦ

Τρύπανον (τὸ), τὸ γνωστὸν τεκτον. ἐργαλ., τρυπάνι, ἀρίδα. 2) τὸ περὶ τὸν στρυφέα τοῦ πυρείου στρεφόμενον ξύλον πρὸς ἀναμμα πυρός. 3) εἶδ. χειρουργ. ἐργαλ. πρὸς τρυπησιν τοῦ κρανίου. 4) Κωμ. = Τρυπαλωκηξ.

Τρυπανοῦχος (ὁ), [τ. ἔχω]. ἡ λαβὴ τοῦ τρυπάνου.

Τρυπάω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (ἀνοίγω) τρύπαν· (ἐπὶ ἀσελγ. ἐνν.) ἀντὶ Περαίνω.

†Τρύπη (ἡ), νλγ. ἀντὶ Τρύπα.

Τρυπημα (τὸ). τὸ τρυπημένον μέρος, τρύπα.

Τρύπησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ τρυπᾶν, τρύπημα.

Τρυπητὴρ (ὁ). ἀγγεῖον τρυπητόν, τρυπητῆρι.

Τρυπητὴς, οῦ (ὁ). ὁ τρυπῶν.

Τρυπάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [†τρύω, ἀνήρ]. ὁ κατατρυχῶν (καταπονῶν) τὸν ἄνθρωπον. ● Δύβα —, ● Σοφ., κινδύνου εἶκτον, γοερά.

Τρυσίβιος (ὁ, ἡ), Π. [†τρύω, βίος]. ὁ ζῶν ἢ κάμνων νὰ ζῇ τις ταλαιπωρον βίον.

Τρυσίπτιον (τὸ), [†τρύω, ἵπτομαι]. τὸ δι' ἐγκαύσεως ἐπιβαλλόμενον σημεῖον (τροχὸς) εἰς τὴν γνάθον τῶν ἀχρήστων πλέον πρὸς σῆμα. ὑπερβολὴν ἵππων.

Τρῦσις, εως (ἡ), τὸ εἶδ. τοῦ Τρύχω, ἐνόχλησις, τυραννία, ταλαιπωρία.

Τρυσμὸς (ὁ), τὸ τρύζειν, γογγυσμὸς, μορμύρισμα.

†Τρυσσὸς [†τρύω], ὴ, όν, Γλσ. ἀντὶ Τρυφερὸς, εὔθρυπτος, ἀδύνατος.

Τρυτανεύω, Μ. εύσω. Ζυγίζω, [ἐκ τοῦ

Τρυτάνη (ἡ), [;]. (κυρ.) τὸ γλωσσίδι τῆς ζυγαριᾶς, (ἐν γέν.) ἡ ζυγαριά.

†Τρυτανοδοκη καὶ (κατὰ συγκ.) Τρυτοδοκη (ἡ). ἡ θήκη τῆς τρυτάνης (τῆς ζυγαριᾶς).

Τρυφάλεια (ἡ), Π. ἀντὶ Τριφάλεια, περικεφαλαία μὲ τρεῖς φολίνους, (παρβλ. Τετραφάλαρος), (κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ †Τρύω) ἡ ἔχουσα τρυπαν πρὸς ἐναρμογὴν τοῦ λόφου.

†Τρυφάλη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Τρυφάλεια.

†Τρυφαλὶς, ίδος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τροφαλίς.

Τρύφαξ, ακος (ὁ). τρυφηλὰς, φιλήδονος.

Τρυχάω-ῶ, Μ. ήσω. Ζῶ μὲ τρυφὴν (μὲ πολυτέλειαν)· ἡδυπαθῶ· (μὲ ἀκ.) κάμνω ἐπίδειξιν εἴς τι, ἢ (μὲ γεν.) ἀπολαμβάνω τι κατὰ κόρον (;)· (συχν. συνκδχ.) = Ἐνεργῶ, ἐνιδρίζω.

Τρυφεραίνομαι, Μ. ανοῦμαι ἢ ανθήσομαι. Κάμνω τὸν τρυφερὸν (τὸν δελικάτον), ὁμιλῶ (περιπατῶ κτλ.) μὲ τσακίσματα.

Τρυφερομπέχονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φερῶν τρυφερὰ (μαλακὰ, πολυτελῆ) φορέματα, ἐνδυμένος μὲ τρυφηλότητα.

†Τρυφερεύομαι, Μ. εύσομαι, Γλσ. ἀντὶ Τρυφερεύομαι.

Τρυφερία (ἡ), σπν. ἀντὶ Τρυφερότης.

Τρυφερόβιος (ὁ, ἡ), ὁ ζῶν τρυφερὸν (τρυφηλὸν) βίον, ἁβροδίαιτος.

Τρυφεροπάρειος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων τρυφερὰς παρειάς. « Τὴν γηράσκουσαν τὴν ἐκτετιθαθεῖσαν τρυφεροπάρειον εἰργάσατο κορίσκην. « Κ. Μανασσ.

Τρυφερὸς [τρυφή], ά, όν. (κυρ.) Εὔθρυπτος· (ἐπιμ.) ἁπαλός, (Γαλλ.) tendre, délicat· (ἐπὶ ἀνθρ.) τρυφηλός, ἁβροδίαιτος· (συνεκδ.) μαλθακός, ἀνίσχυρος, ἄτονος. « Πόλις ἐν τύχαις ἀβουλήτοις γινομένη, ψοφοδεὲς καὶ τρυφερόν ἐστι δι' ἀσθένειαν ἀνέχεσθαι παρῥησίας. « Πλ. ‖. (τὸ οὐδ.) Τρυφερόν, ἐπίῤῥ. ἀντὶ Τρυφερῶς.

Τρυφερόσαρκος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων τρυφερὰν σάρκα (ἁπαλὸν κρέας).

Τρυφεροστήμων, ονος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων λεπτὸν (τρυφερὸν) στήμονα, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἀβροστήμων).

Τρυφερότης (ἡ), ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ τρυφεροῦ, ἁβρότης, ἁπαλότης, (Ἰταλ.) δελικατέτσα· (συνεκδ.) χαυνότης, μαλθακότης.

Τρυφερόχρως, ωτος ἡ ὦτος καὶ

Τρυφερόχρους, ουν (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων τρυφερὸν (ἁπαλὸν) δέρμα.

Τρυφερώδης, ες (ὁ, ἡ), τρυφερὸς (τρυφηλὸς) τὸ εἶδος, ἐπιῤῥεπὴς εἰς τρυφηλότητα.

Τρυφερωδῶς, ἐπίῤῥ. Τρυφερῶς πως.

Τρυφερῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ τρυφερότητα (δελικατέτσαν), ἡδονικῶς.

Τρυφὴ (ἡ), [θρύπτω], ἁβρότης, δελικατέτσα· ἡδυπάθεια· σκιατραφία, ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία. « Ὕβρει καὶ τρυφῇ πρατείνων τὼ πόδε, « Πλ.

Τρυφηλός, ἡ, όν, = Τρυφερός.

Τρυφηλότης (ἡ), = Τρυφερότης.

Τρύφημα (τὸ), τὸ ἀντικείμενον τῆς τρυφῆς (τῆς ἡδονῆς, τῆς εὐχαριστήσεώς) τινος, ἐντρύφημα.

Τρυφητὴς, οῦ καὶ ; Τρυφητίας, ου (ὁ), ὁ τρυφῶν, τρυφηλὸς, τρυφητικός.

Τρυφητεύω-ῶ, Μ. εύσω. Ἀγαπῶ τὰς τρυφάς, εἶμαι τρυφηλὸς (τρυφητίας).

Τρυφητικός, ἡ, όν. Ἔκδοτος ἡ Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὴν τρυφήν.

Τρυφοκαλάσιρις [τρυφὴ, καλάσιρις], εως (ἡ), εἶδος λεπτοῦ (πολυτελοῦς) γυναικ. ἐνδύματος.

Τρύφος, εος-ους (τὸ), = Θρύμμα, κομμάτι· (ἰδιαιτ.) κλάσμα ἄρτου.

Τρυχηλὸς, ἡ, όν καὶ

Τρυχηρὸς, ά, όν, Π. [τρῦχος]. ῥακώδης, κουρελλιασμένος· (μτγν.) ἐῤῥυτιδωμένος. « Τρυχηρὰ περὶ τρυχηρὸν εἱμένα χρὼς πέπλων λακίσματα. « Εὐρ.

Τρύχινος, η, ον. Κεκομμένος ἀπὸ τρύχη (φάκελα), κουρελλιασμένος.

Τρυχίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τρῦχος, φάκιον.

Τρύχνη (ἡ) καὶ

Τρύχνος (ὁ), Π. ἀντὶ Στρύχνος.

Τρῦχος [τρύχω], εος-ους (τὸ), φόρεμα παλαιὸν (τετριμμένον), κουρέλλι, παλαιόπανον, παλιόρμχον. 2) = Τρύος(ς).

Τρυχόω-ῶ, Μ. ώσω (εὐχρ. κυρ. ὁ πθ. πρκ. Τετρύχωμαι), = τῷ

Τρύχω [†τρύω], Μ. τρύξω καὶ (αὐχρηστότ. λογογρφ.) τρύσω (ἀόρ. Ἔτρυσα ἢ πθ. πρκ. Τέτρυμαι). Φθείρω (τρίβων), κατατρίβω· (συνεκδ.) καταδαπανῶ, καταναλίσκω· (μτγν.) ἐνοχλῶ· ταλαιπωρῶ· ἐξασθενῶ, καταπονῶ, κατατρύχω. « Τρύχειν στρατείαις τήν τε πόλιν καὶ τοὺς ξυμμάχους, « Ξεν. (καὶ πθ.) « Λιμῷ τρυχόμεθα, « Ὀδ. Κ. « Τρύχονται, χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ, « Θγν. « Τῶν φρένα τετρυμένων, « Πλάτ.

Τρύχωσις, εως (ἡ), = Τρῦσις.

(Τρώω), Μ. τρίσω, ἄχρ. θέμ. τοῦ Τρύχω, Τρίβω, Τρώγω, Τρωκτὸν κτλ., [συγγ. τῷ Τείρω, Τιτράω].

Τρωγάλιον (τὸ), = Τρωκτόν· (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Τρωγάλια, τὰ ξηρὰ ὠπωρικὰ, τὰ (ἄλλ.) Τραγήματα, (ὕθ. τὸ καιν.) Ὀραγάλια.

Τρώγλη (ἡ), [τρώγω], τρύπα.

Τρωγλίτης, ου (ὁ) καὶ Τρωγλῖτις, ιδος (ἡ), = Τρωγλοδύτης, τρωγλοδύτικος. ‖. (ἰδιαιτ. ἀρσ.) εἶδος πτηνοῦ (χελιδόνος), πετροχελίδονον· (θηλ.) εἶδος ἀρώματος (σμύρνας).

Τρωγλοδυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Χώνομαι εἰς τὰς τρύπας, τρυπόνω, ζῶ ὡς «

Τρωγλοδύτης [τρώγλη, δύνω], ου (ὁ), ὁ ζῶν (κατοικῶν) μέσα εἰς τρύπας. 2) (οὐσ.) εἶδος πτηνοῦ, (ἄλλ.) Τροχίλος, (κοιν.) τρυποφράκτης.

Τρωγλοδυτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ζῶν εἰς τρύπας (ὡς τρωγλοδύτης), τρωγλοδύτου ζῶδιος. « Τῶν ζώων τὰ μὲν τρωγλοδυτικὰ, οἷον ὄφις· τὰ δὲ ὑπέργεια, οἷον ἵππος, « Ἀρστ. « Βίος—, « Λξ., ὁ τῶν Τρωγλοδυτῶν. « Σμύρνα—, « Δσκρ., ἡ φερομένη ἀπὸ ἢ γινομένη εἰς τὸν τόπον τῶν Τρωγλοδυτῶν (τῆς Ἀραβίας).

Τρωγλοδυτικῶς, ἐπίῤῥ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Τρωγλοδυτῶν.

Τρωγλοδύτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Τρωγλοδύτης. ‖. (οὐσ. ἐνν. σμύρνα) ἡ Τρωγλοδυτικὴ, (ἄλλ.) Τρωγλῖτις.

Τρωγλοδύτος (ὁ, ἡ), = Τρωγλοδύτης.

Τρωγλοδύω (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Τρωγλοδυτέω.

Τρώγω [†τρύω], Μ. τρώξομαι (ἀόρ. β'. Ἔτραγον), = Ἐσθίω (κυρ. ξηρὸν ἢ τραγανιζόν τι)· τρώγω ἐν εἴδει τραγήματος. « Τοὺς κυάμους οὔτε τρώγουσιν (ὡμοὺς θηλ.) οὔτε ἔψοντες πατέονται, « Ἡρ. « Οὐ αὖκα ἔχουσι τρώγειν, « αὐτ. « Τρώγεται δὲ καὶ ἁπαλὰ ταῦτα (τὰ ἐν τῷ λωτῷ τρωκτὰ) καὶ αὖα, « αὐτ. « Τὰ δὲ κρόμμυον καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον τρωξόμεθα, « Ξεν.

†Τρωκταίζω, Μ. ίσω, Γλσ. Πανουργεύομαι, δολιεύομαι, ἀπατῶ, [ἐκ τοῦ

Τρώκτης, ου (ὁ). ὁ τρώγων (κατατρώγων), φαγᾶς, λαίμαργος· (μτφορ.) ἅρπαξ, πλεονέκτης, αἰσχροκερδὴς, φιλοχρήματος, (κοιν.) τρώγων τὸ ξένον δίκαιον. « Τρώκταις χερσὶν, « Ἐπγρ., πλεονεκτικαῖς. ‖. (ζῶα.) εἶδος ἰχθ. θαλασσ., (ἄλλ.) λαβὶς· (μτγν.) ἡ πίστροφα, (ἀθ. τὸ Γαλλ.) truite.

Τρωκτὸς, ἡ, όν. Ὁ τρωγόμενος (κυρ. ὠμὸς ἢ ἐν εἴδει τραγήματος). ‖. (πλθ.) Τρωκτὰ, « τὰ (ἄλλ.) Τρωγάλια.

Τρώμα, ας (ἀ), Δ. ἀντὶ Τρῶμη.

Τρῶμα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Τραῦμα.

Τρωματίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Τραυματίζω.

Τρωματίης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Τραυματίας.

Τρωμάτιον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Τραυμάτιον.

Τρωμὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Τραῦμα, πληγή.

Τρώξ, τρωγὸς (ὁ), = Τρώκτης· (ἰδιαιτ.) ὁ κατατρώγων τὰ ὄσπρια (κτλ.) σκώληξ, σάραξ, (ὀθ.

Τρωξαλλὶς, ίδος (ἡ). ἡ κατατρώγουσα τὰ λάχανα (κτλ.) κάμπη, (κοιν.) ψαλίδα.

Τρωξάνον (τὸ), τὸ ἀποπίπτον ἀπὸ τῆς φάτνης τῶν ζώων ξηροχορτον, (ἐν γέν.) φρύγανον, (ἔσ. Τραύξανον ὡς ἐκ τοῦ Θραύω). (εἰς Δεξ. ἀνέκδ. εὕρηται) « Τρέξυνον (ἄπορ ἴσ. γραπτ. Τρώξανον), τὰ ἀγριομάραυλον, « Boisson. Not. et Extr.

Τρώξιμος (ὁ, ἡ), = Τρωκτὸς, ἐδώδιμος· ὥριμος.

Τρῶξις, εως (ἡ), τὸ τρώγειν, βοκάνισμα (κυρ. τρωγαλίων).

Τρωοφθόρος (ὁ, ἡ), φθορεὺς (ἀφανιστὴς) τῶν Τρώων. « Δάρυ—, « Ἐπγρ.

Τρωπάω-ῶ, Π. ἀντὶ Τρέπω (ἢ μεσ.) Τρέπομαι, στρέφομαι, γυρίζω κτλ. « Πρὸς πολιν τρωπῶντο, « Ὀδ. Ω. (καὶ ἀπορ.) « Τρωπάσκετο φεύγειν, « Ἰλ. Λ.

Τρῶσις, εως (ἡ), τὸ τιτρώσκειν ἢ τιτρῶσκεσθαι, πλήγωμα· πληγὴ, τραῦμα.

†Τρώσκομαι, Γλσ. ἀντὶ Ἐκτιτρώσκω.

Τρωσμὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Τρῶσις, πλήγωμα· (ἰατρ.) ἀντὶ Ἔκτρωσις, ἀπόβλασις.

Τρώσιμι, μέλλ. τοῦ Τιτρώσκω.

Τρωτὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος τρωθῆναι, ἐπιδεκτικὸς τρώσεως (πληγώματος).

‡Τρῶμα (καὶ ὄχι Τρώωμα), ατος (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Τρῶμα = Τραῦμα.

Τρωχάω-ῶ, Π. ἀντὶ Τρέχω.

Τρώω, Π. (σπν.) ἀντὶ Τετρώσκω.

Τὺ, Δ ἀντὶ Σύ. 2) (ἐγκλιτ.) αἰτ. ἀντὶ Σέ.

Τύβαρις [Σύβαρις], ιος (ὁ), Δ. εἶδος ταρσῆς, ξειδάτα σέλινα.

Τυγχάνω [τεύχω], Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Ἔτυχον, παρκ. Τετύχηκα καὶ Ἰων. Τέτευχα, ὀθ. μτγν. Τέτυχα). Εὑρίσκω καὶ (ἀμτβτ.) Εὑρίσκομαι (Συμβαίνω, Γίνομαι) κατὰ τύχην, τυχαίνει νὰ εὕρω (νὰ πράξω) ἢ νὰ εὑρεθῶ (νὰ ἀκολουθήσω), τυγχάνω, λαγχάνω· (ἐνίοτε) συναντῶ (συναπαντῶ) κατὰ τύχην· (μτμ.) καταρθόνω, ἀπολαμβάνω, (ἐν γέν.) ἐπιτυγχάνω· (τρπρ.) ἀποβαίνω κατ' εὐχὴν, τελεσφορῶ, εὐοδοῦμαι· (ὡς βοηθητ.) ἀντὶ Εἰμί. (μὲ γεν.) « Τυγχάνειν τοῦ σκοποῦ, « Πλάτ. (καὶ μτγν.) « Λόγου (« Εὐνοίας, « Συγγνώμης, « Τιμωρίας κτλ.) τυγχάνειν, « Δημ. « Τῶν δικαίων (« Τῶν τρωτείων κτλ.) —, « Ἰσκρ., Γρηγ. « Τῆς ἀρχῆς πάλιν ἐρῶν τυγεῖν, « Πλάτ. « Τύμβου θανὼν ἔτυχε, « Θηρ. « Ἥδιστον τυγεῖν, ᾧ τις ἐκόντος ἐρᾷ, « Θγν. (καὶ αἰτ. πρωθ.) « Βάλε, τυχὼν κατὰ δεξιὰν ὦμον, « Ἰλ. Ε. (καὶ ἄλλ.) « Πράξασ', ἃ μέλλω, καὶ τυχεῖν' ἃ βούλομαι, « Εὐρ. (καὶ γεν. τρπρ.) « Ὅρα κομπῆς τυγχε παρὰ πατρὸς ἐμοῦ, « Ὀδ. Σ. (καὶ ἀλλ.) « Ταὐτὸ σου τυχόντες, « Ξεν. (ἢ

μτχ. τριλγ.) «Εὐξάμην ἐμέ τε συγχέαντα διδάσκοντα, καὶ ἐκεῖ—ν μανθάνειν τὰ βέλτιστα,» αὐτ. (ᾗ ἀντὶ βουλητ.) «Τύχησεν ἐρχομένη νηῦς,» Ὀδ. Ξ. «Ἔτυχον δὲ τοῦτον τὸν χρόνον ἐξωτεταγμένοι,» Ἡρ. «Ἔτυχον ἀπεστελλόμενοι,» Θκ. «Εἰ μὴ αὐτὸς τύχοι χρήματα ἔχων,» Ξεν. «Εἴ τινα διύμενος ἰδεῖν τυγχάνοιμι,» αὐτ. (καὶ ἑλλ. ἡ ἐκλαμβ. ἀπὸ κοιν. τῆς μτχ.) «Ἔνδον ὁ ἀνὴρ τυγχάνει (ἐνν. ὤν),» Σοφ. «Τυγχάνει ἕκαστος ἡμῶν οὐκ αὐτάρκης,» Πλάτ. «Ἀνεπαύοντο ὅπου ἐτύγχανον (ὡς ἐτύγχανον) ἕκαστος,» Ξεν. «Ἀνεχώρησαν ὡς ἕκαστος ἔτυχεν,» αὐτ. «Τάχ' ἄν, εἰ τύχοιεν, σωφρονέστεροι γένοιντο,» Δη. (καὶ ἁπλ.) «Ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες,» Ἰλ. Ε. (ᾗ τρτπρσ.) «Καὶ μοι μάλα τύγχανε πανσα,» Ὀδ. Σ. «Οὔνεκά μοι τύχε πολλὰ,» Ἰλ. Α. «Πέτρη τετύχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν,» Ὀδ... «Δῶρα, τά οἱ ξένος δῶκε τυχήσας,» Ὀδ. Φ., συναντήσας. (ᾗ ἐπιρ.) «Μὴ σύ γε κεῖθι τύχοις, ὅτε ῥυσσόμενος,» Ὀδ. Μ. «Ἂν οὕτω τύχῃ,» «Ἑνίκα ἂν τύχῃ,» «Ὅπως («Ὅκως, «Ὡς, «Ἢ) ἔτυχε,» Αξ. «Πῶς ἄν, εἰ τύχοι, τοῦθ' Ὅμηρος εἶπε,» Λογγ. (καὶ κατὰ μτχ.) «Τυχόν,» «Ἴσως, ἂν οὕτω τύχοι. (καὶ ἐνάρθρ.) «Ὁ τυχών,» «Ὁποιος τύχῃ, (ἐπιμ.) πρόστυχος, ἀσήμαντος.» «Τὸ τυχόν,» «Ὁ,τι τύχοι (προχειρον), χωρὶς διαστολήν.» «Παρὰ τοῦ τυχόντος χρήματα λαμβάνειν,» «Ξεν. «Ξύλα τὰ τυχόντα,» Χρσ. (καὶ ἀναλελ.) «Οὐδὲ γὰρ ὧν ἔτυχεν ἦν,» «Δημ. «Ἀκλητος εἰς ἣν τύχοι παριὼν εἰσίαν,» Δκ. (καὶ ἀπαρ. ἐνάρθρ. ἀντὶ οὐσ.) «Τὸ τυχεῖν,» Πίνδ., ἡ εὐτυχία (ἐπιτυχία), ᾗ «Τὸ μὴ τυχεῖν,» Αξ., ἡ ἀτυχία (ἀποτυχία), (παρβλ. Τεύχω).

Τυΐ καὶ **Τυΐδε**, ἐπιρ. Δ. ἡ Αἰολ. Π. ἀντὶ Τῇδε, ἐνταῦθα. «Τυΐδ' ἐλθέ,» Σπρ.

†**Τυκάντ**, (ἡ), [τύκος]. ἐργαλεῖον (εἶδος σφύρας) μὲ τὸ ὁπ. ἀλωνίζουν, (κοιν.) δουκάνι.

Τυκίζω, Μ. ἰσω. Πελεκῶ (Περικόπτω) τοὺς πρὸς οἰκοδομὴν λίθους διὰ τοῦ τύκου.

Τύκισμα (τὸ). πέτρινον (διὰ τοῦ τύκου κατεσκευασμένον) κτίριον, τείχισμα.

Τῦκον (τὸ), Βοιωτ. ἀντὶ Σῦκον.

Τῦκος (ὁ), [τεύχω]. τὸ σφυρὶ μὲ τὸ ὁπ. πελεκοῦν (περικόπτουν) οἱ κτίστες τοὺς λίθους, (κοιν.) τσουκάνι. 2) εἶδ. ὅπλου (πελέκεως).

Τυκτός, ἡ, όν, Π. [τεύχω]. φθειστός, ταχνητὸς, κατασκευαστός, χειροποίητος. «Ἄρης, τυκτὸν κακὸν,» «Ὁμ., τὸ ὁπ. αὐτοὶ καθ' ἑαυτῶν διεργάζουσι» εἰ ἄνθρωποι, μὴ ἐνυπάρχον εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν.

Τυλα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Τύλη.

†**Τύλαρος** (ὁ), [τύλος]. μάνδαλος, (ὅθεν

†**Τυλαρόω-ῶ**, Μ. ὥσω. Μανδαλώνω· (ἐπὶ αἰσχρ. ἐνν.) = Περαίνω.

Τυλάς, άδος (ἡ), εἶδος κίχλης, (ἄλλ.) Ἰλλάς.

†**Τυλεία** (ἡ), = τῷ, καὶ

†**Τυλεῖον** (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Τύλη (ἡ), (ἐν γέν.) = Τύλος, καμπούρα· (μτγν.) πρᾶγμα γεμισμένον μὲ μαλλὶ ἢ ἄλλο τι, αἰλτὲς, προσκεφάλου· (ἰδιωτ.) τὸ σαμάρι, (ὀθων Κωμ.) ἡ ράχη τῶν βαστάζων. «Ἔκαμεν τὰν τύλαν,» Ἀρχφ., κουράσθηκ' ἡ ράχη μου.

Τυλία (ἡ), = Τυλεία.

Τυλίσσω, Μ. ίξω, = Ἑλίσσω, (κοιν.) τυλίζω, κουλουριάζω, κουβαρ.ιάζω· (μεταφορ.) κάμπτω. «Οὐκ ἐτυλίχθη (διορθ. ἐλυγίχθη) τὰν ψυχάν,» Θκρ.

Τυλοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει τύλου (καλοῦ).

Τυλόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Τυλώδης, πλήρης τύλων.

Τύλος (ὁ), [τέλλω, ζύλος]. (ἐν γέν.) πᾶσα δήποτε σκληρὰ ἐξόγκωσις, (ἰδιωτ.) ῥύζος (σκίρφωμα) τοῦ δέρματος, κότσι, κάλος («Τῶ χεῖρε τύλων ἀνάπλεως,» Ἀπ.)· καμπούρα (ὄπισθεν Δίτυλος [ἢ ἄλλ. Δίκυρτος] κάμηλος)· κόμπος (ὄζος) ξύλου («Ῥοπαλον τύλους ἔχον περισιδήρους,» Δ.Κάδ.)· πάσσαλος (σκαρμὸς) πλοίου («Τὸ νεωριον [πλῆρες ἦν θορύβου], τύλων ψοφούντων, κωπέων πλατεμένων,» Ἀρχφ.)· ξυλοκάρφι (ὀθ. Κωμ.) = Νέος.

Τυλοτάπης, ητος (ὁ), (νλγ.) τάπης χρησιμεύων ὡς τύλη (σιλτὲς). (ἄλλ.) Ἀμφιτάπης.

Τυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ σκληρυνθῇ (νὰ κάμῃ τύλους, ῥιζους), σκληρύνω (κυρ. καὶ μτγν.). «Ὁ ἀγὰν πρὸς τοῖς γνάθοις (χαλινοῖς) τυλοῖ τὸ σῶμα,» Ξεν. (καὶ πθ.) «Μακέλλᾳ τετυλωμένος ἔνοθε χεῖρας,» Θκρ. «Κερώνας σιδήρῳ τετυλωμένας,» Δκ. (καὶ μτφορ.) «Τυλοῦν τὴν χεῖρα ᾗ τὴν ἀκοὴν πρὸς,» Αξ., γυμνάζειν διὰ τῆς τριβῆς.

†**Τυλυφάντης**, ου (ὁ). ὁ ὑφαίνων τύλας (στρωματοπανα ἢ προσκεφάλαια).

Τυλώδης, ες (ὁ, ἡ). τυλοειδὴς, γεμάτος τύλους (ῥιζους), σκληρὸς (κυρ. ᾗ μτγν.).

Τύλωμα (τὸ). μέρος τετυλωμένον, (ἰδιωτ.) τὸ κέλμα (ἢ πατοῦνα) τοῦ ποδὸς ἢ, ἡ παλάμη.

Τύλωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς τύλον (βόζον) μεταβολὴ, σκλήρυνσις, (ἰατρ.) σκίρρωσις.

Τυλωτὸς, ἡ, όν. Πλήρης τύλων (ῥόζων), τετυλωμένος. «Ῥόπαλον—,» «Ἡρ., ἀγκαθωτὸν, μὲ κόμπους.

Τυμβὰς, άδος (ἡ). μάγισσα (περιφερομένη εἰς τοὺς τύμβους καὶ ἀκροτηριάζουσα τοὺς νεκροὺς διὰ τὰς μαγείας της).

Τυμβαύλης, ου (ὁ). ὁ αὐλῶν εἰς τοὺς τύμβους (εἰς τὰς κηδείας).

†**Τυμβεία** (ἡ), Γλ. [τυμβεύω]. ἐνταφιασμὸς, κηδεία.

Τυμβεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς τύμβους (εἰς τοὺς τάφους ἢ τὰς κηδείας), ἐπιτύμβιος.

Τύμβευμα (τὸ). Π. σῶμα νεκροῦ (τυμβευόμενον). 2) = Τύμβος.

Τυμβεύω, Μ. εύσω. Βάλλω τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ εἰς τύμβον, τὸν κηδεύω, ἐνταφιάζω· (Π.) προαιρέω (ἀπονέμω, θυσίαν) εἰς τὸν τάφον τινός. «Πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς,» Σοφ. (καὶ πθ.) «Ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύσει στέγῃ,» αὐτ.

Τυμβήρης, ες (ὁ, ἡ). Π. [τύμβος, †ἄρω]. βαλμένος εἰς τὸν τάφον, θαμμένος, ἐπιτύμβιος.

Τύμβος, Ἐόλ.—,» Ἀρστφ., ὁ τύμβος.

Τυμβώδης, ους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τυμβώδιος, επιτυμβιος.

Τυμβώδιος, α, ον, Π. ἀντὶ Τυμβεῖος, Τυμβίτης.

Τυμβῶον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τύμβος.

Τυμβῶος, α, ον, = Τυμβεῖος.

Τυμβώτης, ου (ὁ, καὶ **Τυμβῶτις**, ιδος (ἡ), τύμβου ἴδιος, = Τυμβιδιος. «Δίθος—,» «Ἐπγρ.

Τυμβωτέρων, οντος (ὁ). γέρων ἔχων τὸ ἕνα ποδὶ εἰς τὸν τάφον (τύμβον), σοροβαίμων, ἐσχατογηρος.

Τυμβωλέτης, ου (ὁ), καὶ **Τυμβωλέτις**, ιδος (ἡ), Π. ὀλετὴρ τῶν τύμβων, Τυμβωρύχος.

Τυμβωνόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεμόμενος (βόσκων ἢ διατρέφων) περὶ τοὺς τυμβους.

Τύμβος (ὁ), [τύφω]. (κυρ.) ὁ τοπος ὅπου εκειτο τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ (ᾗ τὸ χῶμα τὸ ὁπ. ἐσωρεύετο ἔπειτα ἐπάνωθεν αὐτοῦ, (ὀθ. τὸ Ατν.) tumulus· (ἐν γέν.) τάφος, μνῆμα, πέτρα μνήματος (μεταφορ.) γέρων, (ἄλλ.) Τυμβογέρων.

Τυμβοῦχος (ὁ, ἡ). Π. [τύμβος, ἔχω], ὁ περὶ τοὺς τάφους ἢ ἐν τοῖς τάφοις (διατρέφων, εὑρισκόμενος).

Τυμβοχόω-ῶ, Μ. ήσω. Π. ἐπισωρεύω χῶμα πρὸς ἐνταφιασμὸν (ἀγειρω ταφον εἰς τιμὴν) νεκροῦ, (ἐν γέν.) θάπτω, ἐνταφιάζω [ἐκ τοῦ

Τυμβοχόη (ἡ), Π. [τύμβος, χέω], ἐπισώρευσις χώματος πρὸς ἐνταφιασμὸν νεκροῦ, (ἐν γεν.) ταφὴ· τάφος.

Τυμβόχους (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ χέων (ἀνεγείρων εἰς τιμὴν τινος) τύμβον· (προπαροξ.) ὁ χυνόμενος ἢ σωρευόμενος ἐπὶ τοῦ τύμβου. «Τυμβόχοα χειρώματα,» Αἰσχλ., χοὰς ἐπιτυμβίους.

Τυμβόχωστος (ὁ, ἡ), Π. σωρευμένος ἀπὸ χῶμα· ἐν εἴδει τύμβου.

Τυμβωρυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνασκάπτω τάφον ἢ τοὺς τάφους ὡς τυμβωρύχος.

Τυμβωρυχία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ τυμβωρύχου.

Τυμβωρύχος (ὁ, ἡ), [τύμβος, ὀρύσσω]. ὁ ἀνασκάπτων τοὺς τάφους καὶ ἐγυμνώνων τοὺς νεκροὺς· (ἐν γέν.) κακοῦργος, κατεργάρης.

Τύμμα (τὸ), Π. [τύπτω], κτύπημα, κέντημα.

†**Τυμμή** (ἡ), απν. καὶ ἀμφ. ἀντὶ Τύμμα.

Τυμπανίας, ου (ὁ), τυμπάνῳ ὅμοιος, χρησιμένος (τεντωμένος) ὡς ἂν τύμπανον. (κυρ.) «Ὕδρωψ—,» «Ἱατρ., ὁ (ἄλλ.) Τυμπανίτης.

Τυμπανίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ τὸ τύμπανον ἢ (μτφ.) ὡς ἂν τύμπανον, κτυπῶ δυνατὰ, ἀκατάπαυστα ἀπὸ τὸ ξύλον, (κοιν.) στουμπανίζω· (ἐν γεν.) τυραννῶ ἀνηλεῶς, βασανίζω. «Τυμπανίζεσθαι κατὰ τὰς ἐξόδους,» Στρ., συνοδεύεσθαι ὑπὸ τυμπάνων (κυρ. τῶν κρατουμένων ὑπὸ τῶν ἱερέων καὶ εἰς τὰς τελετὰς τῆς Κυβέλης).

Τυμπάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τύμπανον.

Τυμπανισμὸς (ὁ), τὸ τυμπανίζειν ἢ τυμπανίζεσθαι, κτύπημα τοῦ τυμπάνου (κυρ. εἰς τὰς τελετὰς τῆς Κυβέλης)· (μτγν.) στουμπάνισμα, ξυλοκόπημα· (ἐν γέν.)

βακχείαμαι. • Τυμπανισμὸς ἐν ἀνδρογύνοις,• Ἱππ., ἡ μετὰ τῶν εὐνούχων ἱερέων τῆς Κυβέλης συνδιαγωγή.

Τυμπανιστής, οὔ (ὁ; καὶ Τυμπανίστρια (ἡ), ὁ παίζων (κρούων) τὸ τύμπανον.

Τυμπανίτης, ου (ὁ), = Τυμπανιας (ὕδρωψ).

Τυμπανοδάυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντηχῶν ἢ περιηχούμενος ἀπὸ τὰν κρότον (δοῦπον) τῶν τυμπάνων.

Τυμπανοειδής, ἐος (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ ἢ τεντωμένος ὡς ἂν τύμπανον.

Τυμπανόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Τυμπανίας, τυμπανοειδής.

Τύμπανον (τὸ), [τύπτω]. τὸ γνωστὸν ἠχητικὸν ὄργανον, (Τουρκ.) νταβούλι, (κοιν.) τουμπάνον· (κυρ. τὸ Τουρκ.) τουμπελέκι· (ὀθ. μτγν.) πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα τοιούτου τυμπάνου (ὅηλ. κυλινδροειδὲς μὲ κυρτὴν ἀπὸ τὸ ἓν καὶ ἐπίπεδον ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἐπιφάνειαν)· (ἰδιατ.) τροχὸς ἁμάξης χωρὶς ἀκτῖνας (μονοκόμματος)· (ἀρχιτεκτ.) τὸ περ. τὴν ὀροφὴν (τὸ προμετώπιον) τοῦ εἴκοσι σχηματιζόμενον τριγώνου, (Γαλλ.) fronton, (παρδλ.) ἀέτωμα. 2) τὸ ξύλον μὲ τὸ ὁπ. τυμπανίζουν (φονεύουν) τοὺς κακούργους.

Τυμπανοτερπής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τερκόμενος εἰς τὸν ἦχον τῶν τυμπάνων.

†Τυμπανοτρίβης, ου (ὁ, Κωμ. ἀντὶ Τυμπανιστής, (συνεκδχ. ἀπὸ τῶν ἱερέων τῆς Κυβέλης) θηλυδρίας, κίναιδος.

Τυμπανοφορέομαι-οῦμαι, Μ. ησομαι. Κρατῶ τύμπανον.

Τυμπανώδης, εος (ὁ, ἡ), = Τυμπανοειδής.

Τύνη, Δ. ἀντὶ Σύ.

Τυννάς, ἁ, όν, Δ. ἀντὶ Τυτθός, μικρός, ὀλίγος, (ὀθ.

Τυννοῦτος καὶ (κατ' ἐπέκτ. Ἀττ.) Τυννουτσί, (τὸ οὐδ. Τυννουτονί, Κωμ. ἀντὶ Οὗτω τυννός, τόσον μικρός, (κατὰ μίμ. τοῦ Τηλικοῦτος, κοιν.) τυσαλάκι. • Εὐθὺς γε τοι, παιδάριον ὂν τυννουτονί, • Ἀριστοφ.

Τυντλάζω, Μ. άσω. Γατῶ (χυδ. Τσαλαβουτῶ) εἰς τὴν λάσπην (γιωπον.) σκιπτάζω μὲ χῶμα ἢ (;) ἀλείφω μὲ λάσπην τὰ κλίμματα· (μτθτ.) ταράττω, τυρβάζω ἢ (;) περιφρονῶ, πρασηλακίζω, [ἐκ τοῦ

Τύντλος (ὁ), βοῦρκος, λάσπη· (μεταφορ.) Τύρβη, ταραχοποιός, (ὀθ.

Τυντλώδης, εος (ὁ, ἡ), τύντλου (τύρβης) ἔμπλεως, λασπώδης· ταραχώδης.

Τυπάζω, Μ, άσω, Ο. ἀντὶ Τυπόω. 2) Γλσ. ἀντὶ Τύπτω.

Τυπανον (τὸ), Π. (σπν.) ἀντὶ Τύμπανον.

†Τύπανος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Τύραννος).

Τυπάς, άδος (ἡ), Π [τύπτω], σφυρί, κόπανος.

;Τυπεῖον (τὸ), ἴδε Τροπεῖον.

Τυπετός (ὁ), τὸ τύπτειν, κτύπημα (κυρ. τοῦ ᾠθοῦς εἰς σημεῖον κίνδυνος), κοπετος.

Τυπή (ἡ), Π = Τύμμα, πληγή, κτύπημα.

Τυπήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Τυπεῖον.

Τυπίας, ου, (ὁ) (χαλκᾶς) ὁ σφυρήλατος.

Τυπικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπῤ μικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐξειργασμένος κατά τινα τύπον· συμβολικός, ἀλληγορικός.

Τυπίς, ίδος (ἡ), = Τυπάς.

†Τυποπλαστία (ἡ), ἡ πλάσις (κατασκευὴ) τύπων, τὸ ἔργον τοῦ τυποπλάστου, Γαλλ. modeleur).

Τυποπλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω τὸν τύπον (τὴν εἰκόνα) τινὸς πράγματος, Εἰδωλοποιέω.

Τύπος (ὁ), [τύπτω]. κρότος κτυπήματος, κτύπος· κτύπημα. • Ἴλιν δὲ ὁ (πάρχων ἡγῆται μήτε τῷ ἄγαν τάχει μήτε τῷ ἄγαν βράδει ... οὕτως ἀθρόος ὁ τύπος .. τῶν ἵππων συμπαρέσται, • Ξεν., ὁ κρότος τῶν ποδῶν. 2) (συνήθ.) σημάδι τὸ ὁπ. μένει ἀπὸ κτύπημα ἢ ζούλιγμα. (ἐν γέν.) ἴχνος, σημεῖον· (ἰδιατ.) χάραγμα νομίσματος· γλυφή, ἀνάγλυφον εἰκόνος, ὁμοίωμα· πρόσωπον· (μτγν.) εἶδος, σχῆμα· (ἰατρ.) χαρακτὴρ τὸν ὁπ. λαμβάνει ἡ ἀσθένεια. • Τοὺς τύπους τῶν πληγῶν ἰδοῦσα, • Ἀθ. • Χύτρας τύπον ἀρθείσης ἐν οποδῷ μὴ ἀπολιπεῖν, ἀλλὰ συγχεῖν, • Πλ. • Ἰδιός τις ἦν ὁ τύπος καὶ βαρβαρικὸς τῶν χαρακτήρων (πίνακας χαλκοῦ ἔχοντας γράμματα παμπάλαια), • αὐτ. • Περιθέει δὲ αὐτὰ [τὰ ἱερὰ] αἱμακὴ ἐγγεγλυμμένη τύπος, • Ἡρ. • Τύπον κατηφάμενος λίθινον, ἔστησεν· ζῶν δὲ οὐκ ἐνῆν, ἀνὴρ ἱππεύς, • αὐτ. • Ἔστι δὲ ἔμπροσθεν τοῦ ναοῦ βάθρον, πεποιημένον ἐν τύπῳ, ταύρου μάχην ἔχον καὶ λύκου, • Παυσ., ἀνάγλυπτον, ἔκτυπον. 3) καλούπι· σχέδιον προτύπου, ἀρχέτυπον, (Γαλλ.) modèle· (μεταφορ.) ὑπογραμμός, παράδειγμα· ἀλληγορία, σύμβολον· (συνεκδχ.) σύντομος περίληψις. • Σεκοντὸν προηγόμενος τύπου καλῶν ἔργων, • Γρηγ. • Ἀγαθὸς πολιτείας τύπος, • Λξ. • Τύπῳ [ἢ • Ἐν τύπῳ] διαλαβεῖν, • Ἀρστ., Θφρ., ἁπλῶς [συντόμως, περιληπτικῶς] εἰπεῖν. 4) (Νμ.) δίκη (ἀγωγή, πρόσκλησις ἐγγράφως) κατὰ τοῦ καθυστερούντος χρεώστου • Ἐπεὶ δὲ μὴ ἐβράπευον αὐτὸν οἱ δανεισάμενοι, χαλεπὸς ἦν, καὶ ἤτειλεν τύπους· οἱ δὲ τύποι γράμματα εἰσὶν ἐγγεγραμμένα, ἀρχὴν ἐπαγγέλλον τῷ οὐκ ἀποδιδόντι, • Φλάρ.

;Τύπος, εος-ους (τὸ), = Τύμμα, ἡ 2) = Στύπος.

Τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω τύπον (μορφήν) εἴς τι, μορφόνω, σχηματίζω· ἀφίνω τὸν τύπον τινὸς πράγματος ἐπάνω εἴς τι, ἐντυπόνω. • Τὸν δακτύλιον περιελὼν, ἐτύπωσεν ἐπιστολὴν τῇ σφραγῖδι. • Ἀπολ. (καὶ πθ.) • Ἀὴρ, φθόγγους ἐναρθρίους τυπωθείς, • Πλ., ἀναλαβὼν ἐν ἑαυτῷ τοὺς τύπους τῶν. (ἰατρ.) • Ὅπ νάσος τυποῦται, • Γαλ., λαμβάνει τύπον (χαρακτῆρα).

Τυπτητέος, α, ον, Ἀττ. ἀντὶ Τυπτέος, θετ. τοῦ

Τυπτω [ὀνμτκ.], Μ. τύψω καὶ (Ἀττ.) τυπτήσω καὶ (μα. μὲ πθ. σημασ.) τυπήσομαι (πθ. πρκ. Τέτυμμαι ἢ Ἀττ. Τετύπτημαι, ἀόρ. Β'. Ἐτύπην κτλ.). Κτυπῶ (κυρ. ἀπὸ κοντά)· (συνεκδχ.) πληγόνω (κυρ. καὶ μεταφορ.) • Τύπτουσιν φοβάλωσιν, • Ἰλ. Α. • Τὸν πατέρα μὴ τύπτε, • Ἀρχ. • Ἐρυσάμενος ξίφος ὀξύ, τύψε κατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα, • Ἰλ. Φ. • Χθόνα τύπτε μετώπῳ, • Ὀδ. Χ. • Τύπτον ἅλα ἰμπτικῶς, • Ὀδ. Δ, (περιφρ. ἀντὶ) ἐκωπηλάτουν. • Τοῖς μὲν πέτρας ἐκκυλίοντες, τοὺς δὲ ἐκ χειρὸς τοῖς λίθοις τύπτοντες, • Πλθ. • Ὄφις μ' ἔτυψεν, • Ἀνακρ., μὲ δάγκασε. • Νέμεα Ζηνὸς στυφελίξῃ, βαθεῖ λαίλαπι, τύπτων, • Ἰλ. Λ. (ἐξ μεταφορ.) • Τὸν δ' ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψεν, • Ἰλ. Τ., τὸν ἔγκλεισε κατάκαρδα. • Ἀκούσαντα δὲ αὐτὸν τὸ ῥῆμα, ἔτυψεν ἡ ἀληθείη τῶν τε λόγων ἐξ τοῦ ἐνόπνιου. • Ἡρ., τῷ ἔναμεν ἐντύπωσιν, (καὶ πθ.) • Δευτὶ τυπεῖς, • Ἰλ. Α. (καὶ συχν. κατὰ διασκολὴν) • Βλήμενος, ἠὲ τυπείς, • Ὀδ. • Σφῆκας θηρὸν ὑπὸ πολλῶν τυπτόμενος, • Ξεν., κεντούμενος. ἐξ μτγν. ; • Ὀξείαις ἀνίαις τυπεὶς, • Πινδ. (κα. αὐτ. ἑλλ.) • Ἕλκεα, ὅσσ' ἐτύπην, • Ἰλ. Ω. (καὶ ἐνν. τοῦ αὐσ.) • Τύπτομαι πολλὸς (ἐνν. πληγάς), • Ἀρχιλ., (κοιν.) τρώγει πολλαὶς (ἐνν. ξυλιαῖς). (καὶ μσ. αὐτοπθ. μὲ αἰτ. ἑλλ.) • Τύπτονται τὸν κριόν, • Ἡρ., τὸν θρηνοῦν κτυποῦντες τὰ στήθη των (δερνόμενοι), (παρδλ. Κόπτομαι).

Τυπώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ωδῶς. Ὁ ὡς ἐν τύπῳ, ἀμυδρός, συνοπτικὸς, στοιχειώδης.

Τύπωμα (τὸ). τὸ διὰ τυπώσεως γινόμενον, μόρφωμα· κατασκεύασμα. • Χαλκόπλευρον—, • Σοφ., χαλκοῦν σκεῦος, χάλκωμα.

Τύπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τυπόω, σχηματισμός, μόρφωσις· ἐντύπωσις.

;Τυπωτὴς, οῦ (ὁ) καὶ (Π.) Τυπῶτις, ιδος (ἡ) ὁ τυπόνων (ἐντυπόνων κτλ.) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. • Σφραγὶς—, • Ὀφ.

Τυπωτικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς τύπος ἢ πρὸς τύπωσιν (διατύπωσιν) τινος, χαρακτηριστικός.

Τύπωτος, ἡ, όν. Τυπωμένος, μεμορφωμένος, σχηματισμένος, ἐγκεχαραγμένος.

Τυραννεῖον (τὸ). οἰκητήριον τυράννου.

Τυραννεύω, Μ. εύσω καὶ

Τυραννέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ (μὲ γεν. καὶ απν. αἰτ.) Βασιλεύω (Διοικῶ, Ἐξουσιάζω) ὡς τύραννος, δεσπόζω. • Πειρασιρτου τοῦτον τὸν χρόνον τυραννευσάντος Ἀθηναίων, • Ἡρ. • Ἀργεῖοι ἐτυραννοῦσι τοὺς τότε σώζοντας αὐτούς, • Δημ. (καὶ πθ.) • Ἡδίως τυραννούμενοι, • Πλάτ., διοικούμενοι τυραννικῶς (μοναρχικῶς), βασιλευόμενοι ὑπὸ τυράννων. • Τοῖς τυράννοις οὐδέποτε εἰρήνη πρὸς τοὺς τυραννευομένους γίγνεται, ἀλλ' ἐχθροὶ αὐτῶν εἰσὶ πάντες οἱ τυραννούμενοι, • Ξεν.

Τυραννησιάω (χωρὶς Μ). Ἐπιθυμῶ καὶ Προσπαθῶ νὰ γένω τύραννος (νὰ τυραννήσω).

Τυραννία (ἡ), = Τυραννίς, (ὀθ.

Τυραννιάω-ῶ. Μ. ήσω. Ἔχω φρόνημα (χαρακτῆρα) τυραννικὸν, πνέω τυραννίαν, (κατὰ τὸ Ἰατριάω κτλ.). • Οἱ λόγοι σου τυραννιῶσι, • Ἀρτ., ὁμοιάζουν τυράννου.

Τυραννίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι τυραννόφρων· μὲ τὰ μέρη τῶν τυράννων.

Τυραννικός, ἡ, όν. Τυράννου ἢ Τυραννίδος ἴδιος, δεσποτικός· ἐπιβρεπὴς ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τυραννεῖν, μοναρχικός, τυραννόφρων. ■ Τυραννικὰ φρονεῖν, ■ Πλ. ■ Μετὰ τὰ τυραννικά, ■ Ἀρρς., μετὰ τὴν τυραννοκρατίαν.

Τυραννικῶς, ἐπίρ. Μὲ τυραννικὸν τρόπον, ὡς τύραννος, δεσποτικῶς, αὐθαιρέτως κτλ.

Τυραννίς, ίδος (ἡ). ἡ διοίκησις (ἢ ἐξουσία) τοῦ τυράννου, μοναρχία ἀπόλυτος (αὐθαίρετος, δυναστική), δεσποτεία, τυραννία. ■ Ἡ μὲν κατὰ τάξιν τινὰ μοναρχία, βασιλεία· ἡ δ' ἀόριστος, τυραννίς, ■ Ἀρχτ. (ἴδε καὶ Ξεν. Ἀπομν. Δ', ς', 12). (καὶ περιληπτ.) ■ Ἔσαν δὲ τὸ πάλαι ἢ αἱ τυραννίδες τῶν ἀνθρώπων, ἀσθενείας γράμμασι, οὐ μόναν ὁ δῆμος, ■ Ἡρ. 2) (Γραφ.) ἡ γυνὴ τοῦ τυράννου, ἡ βασιλίς.

Τυραννοδιδάσκαλος (ὁ). διδάσκαλος τυράννων ἢ τυραννίας.

Τυραννοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω τύραννον, γίνομαι τυραννοκτόνος.

Τυραννοκτονία (ἡ). φόνος τυράννου ἢ τυράννων.

Τυραννοκτονικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τὴν τυραννοκτονίαν, τυραννοκτόνου ἴδιος.

Τυραννοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (ἀποκτείνας) τύραννον ἢ τυράννους, φονεὺς τυράννου ἢ τυράννων.

Τυραννοπαιδός (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τινὰ τύραννον (ἐμπνέων τυραννικὰ φρονήματα).

Τύραννος (ὁ, ἡ). (απν. λογογρφ.) τυράννου ἴδιος, τυραννικός, θεσποτικός· βίαιος. ■ Τύραννος κόλις, ■ Θκ. ■ Τύραννα ὄρξον, ■ Συφ. ‖. (συνήθ. οὐσ.) ■ Κόιρανος καὶ (Δ.) Κάραννος, μοναρχης, βασιλεύς, δεσπότης, κύριος· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς δημοκρατουμένας καὶ φιλελευθέρους Ἑλλήν. πολιτείας) ὁ ἁρπάσας καὶ διατηρῶν δυναστικῶς τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν, ἄρχων ἀπόλυτος (αὐθαίρετος, [ἐπιμ.] σκληρός, ἀπάνθρωπος). ■ Πῶς οὐκ ἦν τύραννος, ὃς δούλους οὐ μόνον ἐλευθέρους, ἀλλὰ καὶ πολίτας ἐποίει, ἀπεκτίννυ δὲ, καὶ ἐφυγάδευε, καὶ χρήματα ἀφῃρεῖτο οὐ τοὺς ἀδικοῦντας, ἀλλ' ὡς αὐτῷ ἔδοκει; ■ Ξεν. (καὶ γεν.) ■ Θεῶν Ζῆνα τύραννον, ■ Ἀρχρ. ■ Ὦ τύραννε θεῶν τε κἀνθρώπων Ἔρως, ■ Ἀθ. (καὶ θηλ.) ■ Ἡ τύραννος, ■ Εὐρ., ἡ γυνὴ τοῦ τυράννου. 2) (μτγμ.) εἶδος μικροῦ πτηνοῦ (τροχίλου ἢ κορυδαλοῦ;). (Γαλλ.) roitelet huppé, (παρβλ. Βασιλίσκος).

Τυραννοφόνος (ὁ, ἡ;) = Τυραννοκτόνος.

Τυραννόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τυραννικὸν φρόνημα (φρονῶν τὰ τοῦ τυράννου ἢ τῶν τυράννων).

Τύρβα, ἐπίρ. Π. μὲ τύρβην (θόρυβον), συγκεχυμένως, [ἴδε Σύρβα].

Τυρβάζω (τύρβη), Μ. άσω. Ταράττω, ἀνακατόνω. ■ Τὸν κηλὸν τυρβάσεις βαδίζων ἐν τῷ σκότει, ■ Ἀρχρ. (καὶ μτγμ.) ■ Συὸς προσώπῳ κάντα τυρβάζει κακά, ■ Σοφ. (καὶ μα.) ■ Τυρβάζῃ περὶ πολλά. ■ Γρφ., κυρίσκεσαι εἰς περιπασμούς, ἀσχολεῖσαι.

Τυρβασία (ἡ), εἶδ. χορῶν δορυφόρους εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου.

Τύρβασμα (τὸ). ἀποτέλεσμα τύρβης.

Τυρβη (ἡ, [τυρω]. ταραχή, θόρυβος, ἀταξία, σύγχυσις. ‖. (συνεκδ.) = Τυρβασία. ■ Ἀργεῖοι τῷ Διονύσῳ ἑορτὴν ἄγουσι καλουμένην Τύρβην, ■ Παυσ.

Τυρεία (ἡ), = Τύρευσις, τυροποιία· (μτφορ.) ταραχή, ἀνησυχία.

Τύρεμα (τό), τὸ διὰ τῆς τυρεύσεως πηγνύμενον τυρί, τυρόκεφαλον. 2) (μτφορ.) ὄλος, ἀπάτη, σκευωρία, (Ι. Ζωναρ. ΙΒ').

Τύρευσις, εως (ἡ), τὸ τυρεύειν ἢ τυρεύεσθαι, πῆξις τυροῦ, τυροποιία· (μτφορ.) μηχανορραφία, ραδιουργία.

Τυρευτήρ, Π. ἀντί.

Τυρευτής, οῦ (ὁ). ὁ τυρεύων (τυροκομῶν), (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ ὡς ἐφόρου τῶν αἰπολίων).

Τυρεύω, Μ. εύσω καὶ

Τυρέω-ῶ, Μ. ήσω, Πήζω (Κατασκευάζω) τυρί, τυροκομῶ (μτφορ.) ραδιουργῶ, μηχανορραφῶ, ἀνακατόνω. ■ Ἐπιβουλὰς —, ■ Νικ. ■ Ὁ μὲν ἦκεν ἄγων τοὺς ξένους, ὁ δ' ἔνδον ἐτύρευε, ■ Δμ.

Τυρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Τυρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τυρός, τυράκι.

Τυρίσσω, Μ. ίξω, Δ. ἀντὶ Σωρίζω.

Τυρισκος (ὁ), = Τυρίον.

†Τυροβάλιον (τὸ). τὸ πλεκτὸν ὅπου βάλλουν τὸ νεόπηκτον τυρὶ ἵνα στραγγίσῃ.

Τυρίτες, εσσα, εν, Π. ὁ ἐκ τυροῦ ἢ μετὰ τυροῦ, τυρωτός· τυρῷ ὅμοιος. ■ Τυρόεντα μέγαν λευκαῖο γάλακτος, ■ Θκρ., ἓν μεγάλον κεφάλι τυρί.

†Τυρόκλεψ, επος (ὁ), τυροκλέπτης.

Τυρόκνηστις [τυρός, κνάω], ιδος (ἡ). ξύστρα διὰ τὸ τυρί, τυροτρίφτης.

Τυροκομεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου στεγνόνουν (κατασκευάζουν) τὸ τυρί, τυροβόλιον, [ἐκ τοῦ

Τυροκομέω-ῶ [τ. κομέω], Μ. ήσω. Ἀσχολοῦμαι εἰς κατασκευὴν τυροῦ.

;Τυροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Χωρίζω εἰς κομμάτια τὸ) τυρί, τυροκομῶ.

Τυρακόσκινον (τὸ). κόσκινον (τρυπητὸν) ὅπου περνοῦν τὰ τυρὶ πρὸς κατασκευὴν τυρόπηττας.

Τυρόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων διὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ τυροῦ.

Τυρόνωτος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὀπ. τὸ νῶτον (ἡ ράχη, τὸ ἐπάνω μέρος) εἶνε σκεπασμένον μὲ τυρί. ■ Πλακοῦς —, ■ Ἀρχρ.

Τυροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Κατασκευάζω) τυρί, τυροκομῶ.

Τυροποιία (ἡ). κατασκευὴ τυροῦ.

Τυροποιϊκός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τυροποιίαν.

Τυροπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ τυρὶ ἢ ὡς ἓν τυρί.

Τυροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν τυρί.

Τυρός (ὁ), [σύρω ἢ τείρω], τυρί· κεφαλοτύρι. ‖. (πλθ.) Τυροί, ■ τὸ τυροπαίζαφον, [παρβλ. ἰχθύς].

Τυροτόμος (ὁ, ἡ). ὁ τέμνων (κόπτων) τυρὶ ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Τυρούς, οῦντος (ὁ), κατὰ συναίρ. ἀντὶ Τυρόεις, (ἴσν. πλακοῦς ἢ ἄρτος) τυράπηττα.

Τυροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων τυρί.

Τυροφορεῖον (τὸ). τὸ ξύλον (σανίδι) ὅπου ἀφαλιάζοντες μεταφέρουν τὰ τυριά.

Τυροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἔχων) τυρί. ■ Ἄρτος —, ■ Ἀξ., τυροκνηστικά.

†Τυροψύκτης [τ. ψύχω], ου (ὁ). (ταβέρνα) ὅπου στεγνόνουν τὸ τυρί, τυροβόλι.

Τυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Πήζω τυρί ἢ ὡς ἂν τυρί, τυροκομῶ· (ἐν γέν.) ἀνακατόνω (κυρ. καὶ μτγμ.), (παρβλ.) Κινάω. (πθ.) γίνομαι (πήζω ὡς ἂν) τυρί, τυριάζω· (ἐνίοτε) βάλλω (ἀνακατόνω μὲ) τυρί. ■ Οὐκ ἐπίστανται χρηστοὺς σκευαζόμενοι ἰχθῦς, ἀλλὰ διαφθείρουσι, κακῶς τυροῦντες ἅπαντα, ■ (Ἀρχέστρ. παρ') Ἀθ.

Τυρρηνολέτης, ου (ὁ), Π. ὀλετήρ (ἀφανιστής) τῶν Τυρρηνῶν.

Τυρρηνουργής, ές (ὁ, ἡ). εἰργασμένος (κατεσκευασμένος) εἰς τὴν Τυρρηνίαν ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Τυρρηνῶν.

Τυρρίδιον (τὸ), Π. ὑποκορ. τοῦ

†Τύρρις καὶ Τύρσις, ιος (ἡ), Π. πύργος, πρεμαχὼν τείχους, ἴσθεν τὸ Λτ. turris· (ἰδιαιτ.) οἰκία τειχογυρισμένη (ὀχυρά). (Γαλλ.) château-fort.

;Τύρσος (ὁ), = Τύρσις.

Τυρώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ τυροῦ, τυρῷ ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Τυρωτός, ἡ όν. Καμωμένος μὲ τυρί, τυρωμένος.

Τυτθός [τιτθός], ἡ, όν, Π. μικρός (κατὰ λέξ.) βυζανάρικος. ■ Τυτθὸν θήριον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἀλίκα τρώματα ποιεῖ, ■ Θκρ. ‖. (τὸ οὐδ.) Τυτθέν καὶ (πλθ.) Τυτθά, φυχν. ἀντὶ ἐπιρ. Μικρόν, ὀλίγον· μόλις. ■ Ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσω, ■ Ὅμ. ■ Τυτθὸν ὅσσον ἄπωθεν, ■ Θκρ. ■ Τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται, ■ Ἰλ. Ο. Τ. ■ Τυτθὰ διατμήξας, ■ Ὀδ. Μ., τὸν ἔκοψα ψιλά, τὸν ἐλίανισα.

†Τυτώ, όος-οῦς (ἡ), Γλσ. (κατ' ὀνομτπ.) ἡ κουκουβάϊα.

Τυφεδανός (ὁ), Κωμ. [τῦφος]. κοῦφος, μωρολόγος, ξεμωραμένος, ἠλίθιος.

Τυφεῶν, ῶνος (ἡ), Π. φλόγα, ἔμψυξις· (συνεκδ.) λαμπάς.

Τύφη (ἡ), [τῖφος], εἶδος χόρτου (καλάμου) μὲ τὸ ὁπ. ἐγέμιζαν στρώματα κλπ. βάτη (ἡ).

Τυφήρης, ες (ὁ, ἡ), Π. [τύφω]. ὁ ἔχων φλόγα ἢ καπνόν, καίων, ἀναμμένος. ■ Δόγχνος —, ■ Ἐπιγρ.

Τυφθείμεν, ἀντὶ Τυφθείημεν, ά. πλθ. προστ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ Τύπτω.

Τυφλάγχιστρον (τὸ), εἶδ. χειρουργ. ἀγχιστρωτὸν ἐργαλ. (χωρὶς ἀκίδας ἢ διὰ τὸ μὴ ὑποπίπτοντα εἰς τὴν ὅρασιν μέρη τοῦ σώματος).

Τυφλίνη (ἡ) καὶ Τυφλῖνος (ὁ), εἶδ. ψαριοῦ μὲ μικρότατα (μόλις διακρινόμενα) μμάτια, (κοιν.) τυφλίτης.

Τυφλογενής, ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς (ἐκ γενετῆς) τυφλός.

†Τυφλοπλαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέττω τυφλὰ (ᾧ μτφορ. ψευδῆ, ἀνύπαρκτα) πλάσματα ‖. (πθ.) γεννῶμαι τυφλός (ἄμορφος).

;Τυφλοποιός (ὁ, ἡ). τυφλότητος πρόξενος.

Τυφλόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπατῶν εἰς τὰ τυφλὰ (ὡς ἔν τυφλός).

Τυφλός [τύφω], ἡ, όν. Ὁ μὴ βλέπων ἢ μὴ βλεπόμενος, (κατὰ λέξ.) καπνώδης,

(ἐπιμ.) σκοτεινός· (συνεκδχ.) ἀόρατος, ἀπάνθρωπος· (συνήθ.) στραβός, ἀόμματος· (μὲ γεν.) ἀνίδεος, ἐρεσχημένος (τῆς γνώσεως), ἄπειρος· (μτγν.) ἀμβλύς, νωθρός, ἄτονος κτλ. » Τυφλὸν τοῦ μέλλοντος ἄνθρωπος, « Πλ. » Τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος, « Ξεν., τὰ μὴ βλεπόμενα, τὰ ὄπισθεν. » Τυφλαὶ σπιλάδες, « Αξ., αἱ ὕφαλοι. » Τυφλὸς τοῖχος, « Βιτ., ὁ χωρὶς παράθυρα. » Λίμνη τυφλή, « Πλ., ἡ μὴ ἔχουσα ἐκβολὴν (διέξοδον), (ἐπιμ.) βαλτώδης. » Χωρία δύσορμα ᾖ τυφλά, « αὐτ., βηχά, ταναγώδη. » Τυφλοὶ ὄνειροι, « Αξ., οἱ μηδὲν ἢ σκοτεινόν τι δηλοῦντες, ἀνεξήγητοι. » Τὸ τυφλὸν (ἔντερον), « Ἀνατομ., (Λτ.) caecum.

Τυφλόστομος (ὁ, ἡ). (ποταμός) τοῦ ὁπ. τὸ στόμα (τὸ στόμιον) εἶναι τυφλὸν (βαλτώδες), χωρὶς ἔκρουν.

Τυφλότης (ἡ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ τυφλοῦ, ἔλλειψις ὁράσεως, τύφλα· (μτγν.) ἀμβλύτης κτλ.

Τυφλοφόρος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φέρων (ὁδηγῶν) τυφλόν· (προπαροξ.) ὁ φερόμενος ὑπὸ τυφλοῦ.

Τυφλόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυφλὸν ποιῶ, τυφλόνω· σκοτίζω· (ἀμτβτ.) = Τυφλώττω (Δ. Κάσσ.)· (πθ.) τυφλόνομαι· (μτφορ.) πωροῦμαι. » Οὖρα τυφλοῦται, « Νίκ., στοματοῦν, δὲν τρέχουν.

Τυφλώδης, εος (ὁ, ἡ). τυφλὸς (ἀμβλύς, νωθρὸς κτλ.) τὸ εἶδος, τυφλώττων, ἀναίσθητος.

Τύφλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τυφλόω, στέρησις τῆς ὁράσεως, τύφλωμα· σκότωσις· (μτφορ.) πώρωσις Ἐκ. 2) (Σχλ.) ἀντὶ Τυφλότης.

Τυφλώττω (χ. Μ.). Εἶμαι τυφλὸς (κυρ. ᾖ μτφορ.), δὲν βλέπω, δὲν αἰσθάνομαι.

Τυφλώψ, ῶπος (ὁ), Π. τυφλὸς τὴν ὄψιν, τυφλός. ‖. (συχν.) = Τυφλίτης, εἶδος ὄφεως.

Τυφογέρων, οντος (ὁ), Π. γέρων, ξεμωραμένος, ἐσχατόγηρος, (παρβλ.) Τυμβογέρων.

Τυφομανής, ἐος (ὁ, ἡ), (ὑλγ.). μανιωδῶς τετυφωμένος, ξεπαρμένος (σκοτισμένος) ἀπὸ οἴησιν, τρελλοκηρήφανος.

Τυφομανία (ἡ). μανιώδης οἴησις (ἔπαρσις, ὀλαζονεία). 2) εἶδος νόσου, μανία τυφώδης, φρένασμα μὲ ληθαργίαν.

Τυφοπλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω ἐκ μέρους τὴν φαντασίαν μου, ὀνειρεύομαι, (ἄλλ. ἀγν. Τυφλοπλαστέω).

Τῦφος (ὁ), [τύφω]. (κυρ.) καπνός, ἀτμός. 2) (συνήθ. μτφορ.) οἴησις, ἔπαρσις, καπνὸς κενοδοξίας, φαντασία, τρελλοπερηφάνεια. 3) (ἰατρ.) εἶδος ἢ σύμπτωμα λοιμικῆς νόσου, θέρμη μὲ ἀναισθησίαν, βῦθος, ληθαργία, ἠλιθιότης, κάρωσις.

Τυφὼς (ὁ), σπν. ἡ ἀμφ. ἀντὶ Τυφώς.

Τυφόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκοτίζω (βύσσινον) ἀπὸ τὸν καπνόν. 2) (συνήθ. μτφορ.) ἐμπνέω τῦφον (ἔπαρσιν, οἴησιν), ξεπαίρνω καὶ (πθ.) ξεπαίρνομαι (τυφλόνομαι) ἀπὸ ὑπερηφάνειαν, (καιν.) ἐμβαίνουν καπνοὶ εἰς τὸ κεφάλι μου, ξυπάζομαι. (ὕθεν) » Τετυφωμένος, « Πλάτ., ἐμβρόντητος, χαμένος, ξεπαρμένος. » Τετυφῶσθαι τὸν τοῦτα λέγοντα ἔφη, « Δημ., εἶνε ἀνόητος (ἢ παρμένος), δὲν ξέρει αἱ λέγει « Οὐχ οὕτω τετύφωμαι, « αὐτ., δὲν εἶμαι τόσον ἀνόητος.

Τύφω [συγγ. τῷ θύω], Μ. θύψω (ἀόρ. Ἔθυψα, πθ. πρκ. Τέθυμμαι καὶ ἀορ. β'. Ἐτύφην). Καίνω (καὶ μεθτ. Σκοτίζω ἀπὸ τὸν) πολὺν καπνόν (συνεκχ.) ἐξετμίζομαι· (μεταφορ.) κρυφοκαίω. » Τύφειν καπνόν, « Ἡρ. (καὶ μεθτ.) » Τῷ καπνῷ τύρων ἅπασαν τὴν πόλιν καὶ πυρπολῶν, « Ἀρρ. (καὶ πθ.) » Καπνῷ τυφόμενοι μέλισσαι, « Λξ. » Τύφεσθαι καὶ θυμιᾶσθαι, « Αξ. (καὶ μτφορ.) » Ὁ πόλεμος, πάλαι τυφόμενος, ἀνέλαμψε, « Πλ. » Τυφομένην ἀόρυτῷ πυρὲς ἔτι ζῶσαν φλόγα, « αὐτ.

Τυφώδης, εος (ὁ, ἡ), πλήρης τύφου (εἰήσεως), ξεπαρμένος ἀπὸ μωρὰν ὑπερηφάνειαν· γαμένος, ξυπασμένος. 2) (ἰατρ.) πάσχων ἢ χαρακτηριζόμενος ἀπὸ συμπτώματα τύφου (λοιμώδους ληθαργίας).

Τυφωεύς, ἑως καὶ

Τυφὼν [τύφω], ῶνος (ὁ). ἀνεμοστρόβιλος μὲ ἀστραπὰς, συστροφὴ ἀνέμου ἀναπῶσα ὕδωρ (δένδρα κτλ.), σίφωνας· (μτγν.) κεραυνός. 2) (κατὰ τὸν μυθολογ.) εἷς τῶν Γιγάντων.

Τυφωνεύς, ἑως (ὁ), σπν. ἀντὶ Τυφωεύς.

Τυφωνικὸς, ἡ, ὸν καὶ

Τυφώνιος, α, ον. Ὁ τοῦ τυφῶνος. » Ἄνεμος—, « Γρφ., συνωδευμένος μὲ σίφωνα, ἀνεμοστρόβιλος. » Τυφώνιοι, « Στρβ., οἱ μανιώδεις, οἱ δαιμονιζόμενοι.

Τυφωνοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ειδῶς. Ὁ ἐν εἴδει τυφῶνος.

Τυφὼς, ὼ (ὁ), Π. ἀντὶ Τυφών.

Τύχα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Τύχη.

†Τυχάζομαι, Μ. άσομαι, Γλσ. ἀντὶ Στοχάζομαι.

Τύχαιον (τὸ). ναὸς τῆς Τύχης.

Τύχαιος, α, ον. Ὁ τῆς τύχης ἢ ἐκ τύχης. τυχηρός.

Τυχαίως, ἐπ. ρ. Ἐκ τύχης, κατὰ τύχην.

Τυχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τυγχάνω.

Τυχεῖον (τὸ), Βυζ. ναὸς τῆς Τύχης (τοῦ δαίμονος) τόπου (πόλεώς) τινος

†Τυχέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Τυγχάνω, ἐπιτυχαίνω. »Τὸν θηρητὴρ ἐτύχησε βελῶν, « Ἰλ. Ο.

Τύχη (ἡ). [τυγχάνω]. συγκυρία, σύμπτωσις· συμβεβηκὸς· περίστασις· (ὡς θεότης) μοῖρα (καλὴ ἢ κακή), (ἐν γέν.) τυχαία κατάσασις (ἀόριστος φορὰ) πραγμάτων, (ἐπιμ. ὡς ἐκ τῆς ἐκβάσεως) εὐτυχία, ἐπιτυχία, ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) συμφορὰ, δυστυχία, ἀπυτυχία. » Τύχην δὲ λέγω, εὐγένειαν καὶ πλοῦτον καὶ δυνάμεις, καὶ τἀναντία τούτων ᾖ ὅλως εὐτυχίαν καὶ δυστυχίαν, « Ἀρχ. » Τύχη γὰρ ὀρθὰ καὶ τύχη κατορθοῖ τὸν εὐτυχοῦντα, τόν τε δυστυχοῦντα, « Σοφ. » Εἴπερ γε μὴ τύχῃ τινὶ, ἀλλ' ὑπὸ γνώμης ταῦτα γεγένηται, « Ξεν. » Θεᾷ τινὶ τύχῃ, « Πλάτ., κατὰ θείαν βούλησιν. » Ἀγαθῇ τύχῃ! « (Φρσ.), μὲ ὥρας καλὰς! καλορρίζικα! (εἰς δὲ τὰ δημόσια ἔγγραφα, ψηφίσματα κτλ. ἀνάλογ. μὲ τὸ παρ' ἡμῖν) εἰς τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ! » Τὰ τῆς τύχης, » Τὰ ἀπὸ τύχης. « Ξεν. (καὶ πλθ.) » Αἱ τύχαι, « Λξ., (περιφρ. ἀντὶ) ἡ τύχη, τὰ κατὰ τύχην συμβαίνοντα, αἱ μεταβολαὶ τῆς τύχης, (Γαλλ.) les chances de la fortune, ἢ τὰ ἀγαθὰ τῆς τύχης, » Ἐπὶ τύχῃσι χρηστῇσι, « Ἡρ. » Ἐπ' ἀμείνοσι τύχας, « Πλάτ., ὑπὸ εὐτυχεστέρους αἰῶνους (αἰσιωτέρας περιστάσεις). » Ἐκ μικρᾶς καὶ εὐτελοῦς τύχης εἰς μεγάλην προάγεσθαι, « Ἡρωδ., καταστάσεως. (ἰδιωτ.) « Δὸς ἡμῖν τύχην, εὐδαιμονίαν τε, « Ὁμ. Ἴλ., εὐτυχίαν. » Μήτ' ἀρετὴν εὖχε, μήτ' ἄφενος· μοῦνον δ' ἀνδρὶ γένοιτο τύχη, « Θγν. (καὶ ἐκ τοῦ ἐναντ.) » Τύχῃ χρησάμενος, « Δξ., συμφορᾷ περιπεσών, (κατ' εὐφημ.) ἀπροσδοκήτως. »Ἀπὸ τύχης, »Κατὰ τύχην, = Τυχαίως, κατὰ σύμπτωσιν. »Φεῦ τῆς τύχης, « Δξ., τί δυστυχία! (καὶ ἁπλ.) » Τῆς τύχης! τὸ ἐμὲ νῦν κληθέντα δεῦρο ἐλθεῖν, « Ξεν., τί τύχη! χορὰ 'ς τὴν τύχην μου!

Τυχηρὸς, ᾱ, όν. Ὁ ἐκ τύχης ἢ κατὰ τύχην, τυχαῖος· (Π.) εὐτυχής. » Τυχηρὸν ὄντ' ἄνευ δίκης, « Αἰσχλ.

Τυχηρῶς, ἐπίρ. = Τυχαίως· κατὰ τύχην· (ἰδιωτ.) εὐτυχῶς.

Τυχτεὶς, εῖσα, έν, Π. πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. καὶ

Τυχθῆναι, Π. πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τεύχω.

Τυχικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ | -ικῶς. Ὁ τῆς τύχης ἢ ἐκ τύχης, τυχαῖος.

Τυχόν, οὐδ. τοῦ Τυχών. ‖. (συνήθ. ὡς) ἐπίρ. ἀνάπτ., ἴσως, ἐν τυχῃ, πιθανὸν (ἐνδεχομένων) νὰ τύχῃ.

Τυχόντως, ἐπίρ. Ὅπως τύχῃ ἢ ἔτυχε, καθὼς τὸ φέρῃ ἡ τύχη· κατὰ τύχην.

Τυχών, οὖσα, όν, ἀορ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Τυγχάνω. » Ὁ τυχών, « ὁποιος τύχῃ, κοινὸς, πρόστυχος.

Τύχων, ονος (ὁ). θεός τις ὡς ἡ Τύχη.

Τύψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τύπτω, κτύπημα, κέντημα (ψειρίου, σκορπιοῦ Ἐκ.).

Τὼ, ἀνέκ. τοῦ Ὁ.

Τῶ, Δ. ἀντὶ Τοῦ.

Τῷ, δοτ. ἑν. τοῦ Ὁ καὶ Τὸ. 2) Π. ἀντὶ Ὅ, δοτ. τοῦ Ὅς ἢ Ὅ (ἀναφορ. καὶ δεικτ.). ‖. (ἑλλ. προθ.) ἀντὶ ἐπίρ. Ὅθεν, διὰ τοῦτο.

Τῷ; ἢ (ἐγκλιτ.) Τω, Ἀττ. ἀντὶ Τίνι; ἢ Τινὶ, δοτ. τοῦ (ἐρωτημ.) Τίς; ἢ τοῦ (ἀορ.) Τίς.

Τῷγαλμα, Π. (κατὰ κρσ. Ἀττ.) ἀντὶ Τὸ ἄγαλμα.

Τῷγιστρα, Δ. Π. ἀντὶ Τὰ ἄγκιστρα.

Τῳγκίστρα, Δ. Π. ἀντὶ Τοῦ ἀγκίστρου.

Τῳδε, ἀνομ. ᾖ αἰτ. ἑνίκ. ᾖ

Τῷδε, δοτ. ἑν. τοῦ Ὅδε.

Τωθεῖ ᾖ Τωθοῖ, Ἀττ. ἀντὶ Τώδε ᾖ Τῷδε

Τωθάζω [ταυτάζω], Μ. άσω. (κυρ.) ἐκμυνῶ τὸ αὐτὸ τὸ ὁπ. κάμνει ἄλλος τις, μιμοῦμαι περιγελαστικῶς, (ὕθ. συνήθ.) χλευάζω (μὲ περιφρόνησιν), σκώπτω, περιπαίζω.

Τωθάσδουσα, Δ. ἀντὶ Τωθάζουσα, μτχ. θηλ. τοῦ Τωθάζω.

Τωθασμὸς (οῦ, τὸ τωθάζειν, χλευασμὸς, περιγέλασμα· (ἰδιωτ.) αἱ κατὰ ὑρηκαν-

τικόν τι ἔθιμον εἰς τοὺς ναοὺς καὶ τὰς τελετὰς τινῶν θεῶν λεγόμεναι εἰσαγωγαί, (παρέλ. Ἄμαξα καὶ Πομπεία).

Τωθαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ τωθάζων, χλευαστὴς, περιγελαστὴς, σκώπτης.

Τωθαστὶ, ἐπίρ. Ἐν εἴδει τωθασμοῦ, τωθαστικῶς.

Τωθαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιφερετὴς εἰς τὸ τωθάζειν, σκωπτικός, χλευαστικός.

Τωθαστικῶς, ἐπίρ. Μὲ τωθαστικὸν (περιγελαστικὸν) τρόπον, σκωπτικῶς.

†Τωθεία (ἡ), μτγν. καὶ σπν. ἀντὶ Τωθασμός.

†Τῶκε, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τῷ κε.

Τῳκίδιον, Π. Δ. (κατὰ συναλφ.) ἀντὶ Τὸ οἰκίδιον.

Τῶλγεος, Π. Δ. (κατὰ συναλφ.) ἀντὶ Τοῦ ἄλγεος.

Τωληθὲς, Π. Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὸ ἀληθές.

Τῳμπέχονον Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὸ ἀμπέχονον.

Τῶ 'μῶ, Δ. Π. (κατ' ἀποχρφ.) ἀντὶ Τῶ ἐμῶ=Τοῦ ἐμοῦ.

Τῷ 'μῷ, Π. (κατ' ἀποστρφ.) ἀντὶ Τῷ ἐμῷ.

Τῶν, γεν. πλθ. τοῦ Ὁ. 2) Π. ἀντὶ Ὧν, γεν. πλθ. τοῦ Ὅς (ἀναφορ. ἢ δεικτ.).

Τῶνδε, γεν. πλθ. τοῦ Ὅδε.

Τωνδὶ, Ἀττ. ἀντὶ Τῶνδε.

Τῶνδιον, Ἀττ. Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὸ ἔνδιον.

Τῶνδρες, Δ. ἀντὶ Τοὶ ἄνδρες=Οἱ ἄνδρες.

Τῶνείρατα Δ. Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὰ ὀνείρατα.

Τῷντρῳ, Π. (κατ' ἀποχρφ.) ἀντὶ Τῷ ἄντρῳ.

Τῶπὸ, Δ. Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὸ ἀπό.

Τῳποδαῖνον, Δ. ἢ Ἰων. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὸ ἀποδαῖνον.

†Τῶρ, Λακων. ἀντὶ Τὼς=Τούς.

Τῳργείω, Π. Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ τὸ Ἀργείου.

Τῶρνεον, Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὸ ὄρνεον.

Τῳρότρου, Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὸ ἄροτρον.

Τῷῤῥα, Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τῷ ῥα, ἢ Τῷ ἄρα, διὰ ταῦτα λοιπόν (ἄρα).

Τῳρχαῖον, Ἰων. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὸ ἀρχαῖον.

Τὼς, Δ. ἀντὶ Τοὺς ἢ Οὓς, αἰτ. πλθ. τοῦ Ὁ ἢ Ὅς.

Τὼς, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Οὕτως ἢ Ὡς. 3) (σπν. ἐξ ἀμφ.) Π. Δ. ἀντὶ Οὗ, ὅθι, ὅπου, (Θκρ. Ἐπιγρ. Δ', 1).

Τῶστεα, Π. Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὰ ὄστεα.

Τωὐτ', Δ. Π. (κατὰ κρσ. καὶ ἀποκ.) ἀντὶ Τὸ αὐτό.

Τωὐτὸ ἢ (ὀρθόε.) Τωυτὸ, Τωὐτέου (ἢ ὀρθόε.) Τωυτέου, Ἰων. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὸ αὐτὸ, Τοῦ αὐτοῦ.

Τωὐδούλειο, Δ. Π. (κατ' ἀποχρφ.) ἀντὶ Τοῦ Εὐδούλου.

Τῳ 'φθαλμῳ, Π. (κατ' ἀποχρφ.) ἀντὶ Τῷ ὀφθαλμῷ.

Τῷ 'χλῳ, Π. (κατ' ἀποχρφ.) ἀντὶ Τῷ ὄχλῳ.

Υ, υ, ὑψιλὸν (τὸ), ἄκλ., τὸ εἰκοστὸν γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ‖. (ἀριθμ.) ῠ, τετρακόσια (400) ἡ, τετρακοσιοστός, ἡ, όν. καὶ ϡ, τετρακόσιαι χιλιάδες (400,000).

Υ' ὦ, ἐκφράζει τὸν θυμὸ τῆς ῥινὸς ἤχον τοῦ ὀσφραινομένου.

Ὑάγγη (ἡ), ξύς, ἄγχω]. εἶδ. νόσου (σκαρανταλᾶ) τῶν χοίρων, (παρβλ. Συνάγχη).

†Ὑαγὼν, ὄνος (ἡ), σπν. καὶ κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Σταγών.

Ὑάδες (αἱ), [ὕω], ἀστερισμός τις (ἐξ ἑπτὰ ἀστέρων) περὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ταύρου (τῶν ὁπ. ἡ μετὰ τοῦ ἡλίου ἐπιτολὴ ἐμήνυεν ὑετόν).

Ὕαινα [ῦς], ης (ἡ). (κυρ.) σκρόφα, γροῦνα. 2) (συνήθ.) ἀγριώτατόν τι θηρίον (εἶδος μεγάλης λύκης) μὲ λοφιὰν ἀπὸ γαρουνότριχας δι' ὅλης τῆς ῥάχεως, (εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ὀνομάζεται γιρτλάν. 3) εἶδ. ἰχθ. (ἀπὸ τὸ γένος τῶν πλευρονήκτων), (κοιν. κατὰ τὸν Κ. Βοῦρον) οὔγαινα. 4) γυνὴ ἀφιερωμένη εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Μίθρα.

Ὑαινὶς, ίδος (ἡ). = Ὕαινα (3).

Ὑακίνθια (τὰ), (ἑνν. ἱερὰ), ἑορτή τις τῶν Λακεδ. εἰς τιμὴν τοῦ Ὑακίνθου.

Ὑακινθίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω τὸν ὑάκινθον, ἔχω τὸ χρῶμα ἢ (;) τὴν ὀσμὴν τοῦ ὑακίνθου.

Ὑακινθοαδαφὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα (τὴν βαφὴν) τοῦ ὑακίνθου, βαμμένος μὲ χρῶμα ὑακίνθινον.

Ὑακίνθινος, η, ον. Ὁ τοῦ ὑακίνθου (ἰδιοτ.) ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ὑακίνθου, βαθὺς γαλάζιος, (Τουρκ. ζεμπουλής), (ἀρχ. δέ καὶ Π.) βαθὺς μόρικος, (κατ' ἐκτ.) μαῦρος ζῷνα, (παρβλ. Ἰοδνεφὴς καὶ Πορφύρεος). «Οὖλας κάμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας,» Ὅμ.

Ὑάκινθος (ὁ καὶ ἡ), εἶδ. ἄνθους, (ὄχι τὸ Τουρκ.) ζεμπούλι, (ἀλλὰ) ἡ πορφυρᾶ Ἶρις, ὁ μόρικος κρῖνος ἡ (πιθαν.) λαλὲς (εἰς τὰ φύλλα τοῦ ὁπ. οἱ παλαιοὶ ἀνεγίνωσκον τὰ στοιχεῖα Αἰ ἢ ΥΑ), (ὀθ.) «Ὑάκινθε, λάλει τὰ σὰ γράμματα, ᾗ πλέον, αἴ, αἴ!» Μόσχ. «Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐστι, καὶ ὁ γραπτὸς ὑάκινθος.» Θκρ. 2) (συνκδχ.) τὸ ὑακίνθινον χρῶμα, εἶδ. πορφύρας. 3) (θηλ. κατὰ μετν.) εἶδ. πολυτ. λίθου (σαπφείρου), (Τουρκ.) ὑακοῦτι. 4) (κατὰ τὴν μυθολογ.) νέος τις ὡραιότατος τὸν ὁπ. ἐφόνευσεν ἐξ ἀπροσεξίας ὁ Ἀπόλλων.

Ὑακινθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὑακίνθῳ ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Ὑάλεος ᾗ (ὄχι) Ὑάλεος-οῦς, έη-ῆ, εον -οῦν. Ὁ ἐξ ὑάλου, ὑαλένιος· διαφανὴς ἢ ὑαλοτερὸς (ὡς Ὕαλος).

Ὑαλῆ, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Ὑαλέη.

Ὑαλίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω τὴν ὕαλον, ἔγω τὸ διαφανὲς τῆς ὑάλου.

Ὑάλινος, η, ον. Ὁ ἐξ ὑάλου, ὑαλένιος.

Ὑαλίτης, ου (ὁ), καὶ Ὑαλῖτις, ιδος (ἡ), ὁ τῆς ὑάλου ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ὑάλου. «Γῆ («Ψάμμος)—,» Θφρ., Στρβ. ἢ περιέχουσα μόρια (χρησιμεύοντα πρὸς κατασκευὴν) ὑάλου.

Ὑαλοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὑάλῳ ὅμοιος (τὸ εἶδος), διαφανὴς ὡς ὕαλος. ‖. (ούσ. ἐνν. λίθος), ἡ ὑάκινθος ἢ τὸ τοπάζιον.

Ὑαλόεις, εσσα, εν, Π. = Ὑάλινος. «Παρειὰ—,» Ἐπιγρ., ἡ ὑαλίζουσα.

Ὕαλος (ἡ καὶ σπν. ὁ), [ὕω ἢ χέω ἢ εἴλη]. ὑαλὶ· κρυστάλλι. 2) (μτγν. ἐν γέν.) κάθε διαφανὲς ᾗ πεπηγὸς σῶμα, (π. χ.) τὰ ἀμμωνιακὸν καὶ τὸ ὀρυκτὸν ἅλας, τὸ ἤλεκτρον, (ἴσ. καὶ) τὸ βερνίκιον, κτλ. 3) ὁ καυστικὸς καθρέπτης. (ἴδε Ἀρχφ. Νεφ. 766 ᾗ παρβλ. Σκάφιον 2).

Ὑαλοτέχνης, ου (ὁ). ὁ τεχνουργῶν (κατασκευάζων) τὴν ὕαλον, ὑαλουργός.

Ὑαλουργεῖον (τὸ). τὸ ἐργοστάσιον τοῦ Ὑαλουργοῦ.

Ὑαλουργικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὑαλουργὸν ἢ τὴν ὑαλουργίαν, ὑαλουργοῦ ἴδιος. «Ὑαλουργικὴ,» ἡ τέχνη τοῦ ὑαλουργοῦ.

Ὑαλουργὸς (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος τὴν ὕαλον, ὑαλοποιός, ὑαλᾶς.

Ὑαλοῦς, ῆ, οῦν, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ ὑαλέος.

Ὑαλόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα (τὴν χροάν) τῆς ὑάλου.

Ὑαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς ὕαλον, ὑαλοποιῶ.

Ὑαλώδης, εος (ὁ, ἡ). = Ὑαλοειδής.

Ὑάλωμα (τό), [ὑαλόω]. πάθος τι (κηλὶς) περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἵππων, (Γαλλ.) oeil-vairon.

Ὑαλῶπις, ιδος (ἡ). Π. [ὤψ. ψῶψ]. ἡ ἔχουσα ὄψιν (στιλπνότητα κτλ.) ὑάλου. «Ἴασπις—,» Ὀρφ.

Ὑάς, άδος (ἡ), ἴδε Ὑάδες.

†Ὑβάζω, Μ. άσω, = Ὑσσῶμαι, καμπουράζω (κυρ. ἵνα ξεράσω), ξερνῶ.

†Ὑβδαλὶς, ίος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀσελγὴς, [ἐκ τοῦ

Ὑβδάλλω, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ὑποβάλλω.

Ῥδος [κυφός], ὴ, όν. Κυρτός, καμπούρης.
Ῥδος (ὁ), [κύπτω]. καμπούρα, κύρτωμα, (ὈΙ. τὸ Ατν.) gibbus.
Ῥδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὕβδν, κυρτόω, καμπουριάζω, (ἀντιθ. τοῦ Λορδόω).
Ῥβρίγελως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γελῶν ὑβριστικῶς ἢ πρὸς ὕβριν (περιφρόνησίν) τινος.
Ῥβρίζω, Μ. ίσω. Φέρομαι ἢ Ὁμιλῶ μὲ ὕβριν, ἀτακτῶ, αὐθαδιάζω κτλ. (ἐπὶ ζ. καὶ ἰδιαιτ. ὄνων) κλωτσῶ, πηδῶ φωνάζων κτλ. (μτβτ.) περιφρονῶ (λόγῳ ἢ ἔργῳ) τινά, ἀτιμάζω, περιὕβρίζω· (ἐπὶ γυν.) βιάζω, ἐνστροκιάζω. « Εἰ ἐν ταυτῷ καιρῷ ὑβριζον, ὁμολογῶ καὶ τῶν ὄνων ὑβριστότερος εἶναι, οἷς φασιν ὑπὸ τῆς ὕβρεως κόπον οὐκ ἐγγίνεσθαι, » Ξεν. « Μὰλ' ὑβρίζεις, καὶ πουτὶς δοκεῖς μέγας ἔμμενε· ἠδὲ κραταιός, » Ὀδ. Σ. « Πῶς γὰρ οὐ δεινὰ πάσχουσιν, ἐπειδὰν ὁρῶσι τὴν τούτου ἑταίραν, καὶ χρυσία πολλὰ ἔχουσαν, καὶ ἱμάτια καλὰ, καὶ ἐξόδους λαμπρὰς ἐξιοῦσαν, καὶ ὑβρίζουσαν ἐκ τῶν ἡμετέρων; » Δημ. « Τίς οὐκ οἶδεν ὑμῶν, ὅτι τοὺς ὑβρίζειν δοξαντας ἔξεστιν ὑμῖν θανάτῳ ζημιοῦν; » Δσ. (καὶ πρὸς αἰτ. μτβτ.) « Ταῦθ' ὑπερηφανέοντες, ἡμέας ὑβρίζοντες, » Ἰλ. Α. « Οὓς νῦν ὑβρίζει, καὶ πτωχοὺς ἀποκαλεῖ, » Δημ. « Τὸν θεὸν τὸν ὕβρισε, » Θκρ. (καὶ πρωθετ.) « Τί γὰρ μαθόντε ἐς τοὺς θεοὺς ὑβρίζετον; » Ἀρρφ. (καὶ αἰτ. ὡς ἐπιθ.) « Ὕβρεις ὑβρίζων εἰς ἀμείνονας σέθεν, » Εὐρ. (κατὰ δὲ τὸν προσθιορ. τοῦ Δκ.) « Τὸ μὲν σὲ ὑβρίζειν, τὸ σῶμά ἐστι τὸ σὸν, ἢ τοι πληγαῖς, ἢ διαμοῖς, ἢ καὶ ἄλλῳ κ.ὑπῳ· τὸ δὲ εἰς σὲ, ὅταν εἷς τι τῶν σῶν γίγνηται ἢ ὕβρις· καὶ γὰρ ὅς τις γυναῖκα ὑβρίζει κἂν σὴν, εἰς σὲ ὑβρίζει κτλ. (τὸ ὀπ. ὅμως δὲν παρατηρεῖται πάντοτε), » (καὶ ἐπὶ ζ.) « Οἱ ὑβρισταὶ ἵπποι, ἐκτεμνόμενοι, τοῦ θάκειν καὶ ὑβρίζειν ἀποπαύονται, » Ξεν. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) « Τῷ ποταμῷ ὑβρίσαντι, » Ἡρ., πλημμυρήσαντι καὶ παρασύραντι τὸν ἵππον. « Φυτὰ ὑβρίζοντα, » Αξ., = Ὑλομανοῦντα. (καὶ παθ.) « Πολλοὶ ὑπὸ κρειττόνων ὑβριζόμενοι, » Ξεν. « Ὁ νόμος οὐδὲ τοὺς βουλους ὑβρίζεσθαι ἀξιοῖ, » Δημ. (καὶ αἰτ. ὡς ἐπιθ.) « Ὑηλικαύτην ὕβριν ὑβρισμένος, » Αξ. (ἢ ἄλλ. προθ.) « Τὰς γνάθους ὑβρισμένος, » Αξ., φαπισθείς. ἢ· (ᾠ) χναυδισμένος γυναικωθῶς. (ἀσυνήθ.) « Στολὴ (ἡ Περσικὴ) οὐδέν τι ὑβρισμένη, » Ξεν., ὄχι τόσον πολυτελὴς ἢ θηλυπρεπὴς (καθὼς ἡ Μηδικὴ) ὥστε νὰ καταντᾷ εἰς ὕβριν.
Ῥβριοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ὕβριν (ἀτιμίαν), δεινοπαθῶ, ἀναξιοπαθῶ.
Ῥβρις, ίδος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ νυκτινόμα.
Ῥβρις [ὑπὲρ ἢ ὑβδος], εως (ἡ). (κατὰ λεξ.) ὄγκος, φούσκωμα· (ὈΙ. μτφρ. ὡς χαρακτὴρ μέν) ἔπαρσις, αὐθάδεια, θρασύτης, ἀναισχυντία· ἀκολασία· ἀδιαφορία· (ὡς πρᾶξις δὲ ἐν γέν.) πρᾶγμα ὅ,τι γίνεται ἢ λέγεται πρὸς περιφρόνησίν τινος καὶ μὲ ἀψηφησίαν· παροινία, ἀταξία· (ἰδιαιτ. Νμ.) κακολογία ἢ κακεμπορχείρησις κρὸς ἀτιμίαν· (ἐπὶ γυν.) ἐντροπιασμὸς διὰ τῆς βίας. « Παίζων ὕβρεις, καὶ γυναικῶν αἰσχύνας, » Ἐσχρ. « Εἰδὼς ὅτι γῆμαι μὲν τὴν βασιλέως ἔπρατε θυγατέρα, τὴν δ' αὐτοῦ ἄνευ γάμου λαβεῖν ἐβούλετο, ὕβριν νομίσας ταῦτο, » Ξεν. « Οὐ γὰρ τὸ τύπτεσθαι τοῖς ἐλευθέροις ἐστὶ δεινὸν, καίπερ ὂν δεινὸν, ἀλλὰ τὸ ἐφ' ὕβρει, » Δημ. « Οἱ νόμοι πολλῷ μείζονος ζημίας ἀξιοῦσι τοὺς ἐκουσίᾳ καὶ δι' ὕβριν τι πλημμελοῦντας, τῶν ἄλλως πως ἐξαμαρτανόντων, » αὐτ. « Οὐ γάρ ἐστι τῶν πάντων οὐδὲν ὕβρεως ἀφορητότερον, ἀνάγνωθι δ' αὐτὸν μοι λαβὼν τὸν τῆς ὕβρεως νόμον, » αὐτ. « Κελευόντων ὕβρις τὸ πρᾶγμα εἶναι, » αὐτ. (καὶ ἐπὶ ζ.) « Τοῖς ὄνοις φασὶν ὑπὸ τῆς ὕβρεως κόπον οὐκ ἐγγίνεσθαι, » Ξεν. (ᾠ ἐπὶ ἀψύχ.) « Οἴνου ὕβρις, » Αἰλ., τὸ φυσικὸν βράσιμον.
Ῥβρις, ιος (ὁ), Π. ἀντὶ Ὑβριστής.
Ῥβρισμα (τὸ), τὸ γινόμενον ἢ λεγόμενον πρὸς ὕβριν τινὸς, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὕβρεως, ἀτίμασμα. 2) Π. ἀντὶ Ὑβριστής. « Ὕβρισμα κετρασκελὲς, » Εὐρ.
Ῥβρισμός (ὁ), τὸ ὑβρίζειν ἢ ὑβρίζεσθαι, ἀτίμασμα, κακομεταχείρισις.
Ῥβριστὴρ, Π. ἀντὶ
Ῥβριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὑβρίζων, θρασὺς, αὐθάδης, ἀναιδὴς, καταφρονητὴς, ἀψήφιστος· ἀκόλαστος· ἄτακτος. « Ἀνέρες ὑβρισταὶ, καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι, » Ὀδ. Σ. (καὶ ἐπὶ ζ. καὶ ἀψύχ.) « Ἵππος (=Ἄνεμος)—, » Ξεν., Ὑπ. (καὶ συγκρ. τὸ ἀκόλουθον ἄλλοι ἀνάγουν εἰς τὸ Ὑβρις) « Ὥσπερ ἐν τοῖς ἵπποις, οὕτω καὶ ἐν ἀνθρώποις τισὶν ἐγγίγνεται, ὅσῳ ἂν ἔκπλεω τὰ δέοντα ἔχωσι, τοσούτῳ ὑβριστοτέρους εἶναι, » Ξεν. « Καὶ τῶν ὄνων ὑβριστότερος, » αὐτ. « Ὁμίλου ἀχμηίου οὐδὲν ὑβριστότερον, » Ἡρ.
Ῥβριστικάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω διάθεσιν ὑβριστικὴν, ἐπιθυμῶ νὰ ὑβρίσω (νὰ ἀτακτήσω).
Ῥβριστικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ ὑβρίζειν, φύσει ἄτακτος (αὐθάδης, ἀκόλαστος κτλ.)· (ἐπὶ φυτ.) = Ὑλομανὴς. « Διήγησις ὑβριστικὴ, » Δ. Ἁλικ., ἔκθεσις τῆς γενομένης εἴς τινα ὕβρεως. « Τὸ ὑβριστικὸν, » Αξ., ἡ πρὸς τὸ ὑβρίζειν κλίσις τοῦ ἀνθρώπου.
Ῥβριστικῶς, ἐπίρ. Μὲ ὑβριστικὸν τρόπον, πρὸς ὕβριν, περιφρονητικῶς.
Ῥβριστὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὑβριστής.
Ῥβριστοδίκτης, ου (ὁ). δικαστὴς ὑβριστὴς (καταφρονῶν, διαστρέφων, παραβιάζων τὸ δίκαιον), θωρηλήπτης, ἄδικος.
Ῥβριχὸς, ὴ, όν. Ὁ ὑβρισθεὶς (ἀτιμασθεὶς) ἢ δυνάμενος ὑβρισθῆναι, ἐπιδεκτικὸς ὕβρεως. 2) (σπν. εἰς τὸ θετ.) ἀντὶ Ὑβριστὴς, ὑβριστικὸς, (ὈΙ. τὸ συγκρτ.) « Ὑβριστότερος, ἀντὶ Ὑβριστικώτερος, (ἴδε Ὑβριστής).
Ῥβρίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ὑβριστὴρ.
Ῥβωμα (τὸ), = Ῥδος, κύρτωμα.
Ῥβωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥβόω, κύρτωσις, καμπούρωσμα, (ἀντιθ. τοῦ Δόρδωσις).
Ῥγεία (ἡ), κοιν. ἀντὶ τοῦ Ἀττ. Ὑγίεια.
Ῥγιάζω, Μ. άσω. Κάμνω ὑγιῆ τινα, ἰατρεύω· (πθ.) γίνομαι ὑγιὴς, ἰατρεύομαι.
Ῥγιαίνω, Μ. ανῶ. Εἶμαι ὑγιὴς (καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν μου, εἰς καλὴν σωματικὴν κατάστασιν)· (μτφμ.) εἶμαι εἰς τὰς φρένας μου· (ἐνίοτε) γίνομαι καλὰ, ὑγιάζομαι. ‖. « Ὑγίαινε, » προσφών. (ἀποχαιρετιστική), ἔχε ὑγείαν! (Γαλλ.) adieu
Ῥγίανσις, εως (ἡ), τὸ ὑγιάζειν ἢ ὑγιάζεσθαι, ἐπάτρευμα, ξεγέρεμα.
Ῥγιαντὸς, ὴ, όν. Ὁ δυνάμενος ἰατρευθῆναι, ἐπιδεκτικὸς ὑγιάνσεως.
Ῥγίασις, εως (ἡ), = Ῥγίανσις.
Ῥγίασμα (τὸ). μέσον πρὸς ὑγίανσιν, ἰατρικὸν δίαιτα.
Ῥγιαστικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ὑγιάζειν, ὑγιείας ποιητικὸς (παρεκτικός).
Ῥγιαστικὸς, ὴ, όν, = Ῥγιαντὸς.
Ῥγίεια καὶ (σπνρ.) Ῥγιεία (ἡ). τὸ νὰ ζῇ τις ὑγιὴς, ἡ καλὴ κατάστασις τῶν δυνάμεων τοῦ σώματος καὶ τοῦ νοὸς, ὑγεία, εὐεξία, γιεροσύνη.
Ῥγιεινὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀπολαμβάνων (ἢ συντελῶν πρὸς) ὑγίειαν, ὑγιείας αἴτιος ἢ μέτοχος. « Ἀὴρ (ᾠ Ἕξις)—, » Ξεν.
Ῥγιεινῶς, ἐπίρ. Ἐν ὑγιείᾳ, ἐρρωμένως.
Ῥγίεις, εσσα, εν, Π. Βοιωτ. ἀντὶ Ὑγιὴς.
Ῥγιηρὸς, ὰ, όν, (τὸ ὑπερθ. ἀνωμλ. Ῥγιηρέστατος). Ῥγιείας προξενος, ἢ μέτοχος. ὑγιὴς, (ὈΙ. τὸ καινοφ.) γιερὸς, « Ῥγιηρέστατοι πάντων ἀνθρώπων, » Ἡρ.
Ῥγιὴς [συγγ. τῷ Ῥγερὸς], ἐος (ὁ, ἡ). « Ῥγερὸς, ἄνασσε, εὔρωστος· (μτφμ.) σωστὸς, ἀκέραιος· ἀληθὴς, εἰλικρινὴς· ὠφέλιμος· φρόνιμος· (ἐν γέν.) καλῶς πρέπει, χωρὶς ἐλάττωμα. « Μῦθος ὑγιὴς, » Ἰλ. Θ., σωστὸς, ἀπαραπόδητος. « Τῶν δὲ ἦ τι ἄρα σῶν ὑγιὲς βούλευμα, » Ἡρ., ὀρθὸν, εἰλικρινές.
† Ῥγιοζυγία (ἡ). ἡ ἐν ὑγιείᾳ ἕνωσις (ἀνατάμωσις) συζύγων, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἀρτιζυγία).
Ῥγιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ ὑγιῆ, Ῥγιάζω.
Ῥγιωνῶ, Μ. ώσω, = Ῥγιοποιέω.
Ῥγιῶς, ἐπίρ. Ἐν ὑγιείᾳ, ἐρρωμένως· (μτφμ.) ὀρθῶς· φρονίμως· καθὼς πρέπει.
Ῥγιώτερος, ᾳ, ον, συγκρ. (ἀνωμλ.) τοῦ Ὑγιὴς.
Ῥγράζω, Μ. άσω. Εἶμαι ὑγρός.
Ῥγραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γίνῃ ὑγρὸν, νοτίζω· βρέχω· μουσκεύω· (ἐπὶ πστ.) ποτίζω.
Ῥγρανσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., νότισμα· βρέξιμον· μούσκευμα.
Ῥγραντικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑγραίνειν, ὑγρασίας ἐμποιητικός.
Ῥγρασία (ἡ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὑγράνσεως, ἐκμάδα, ὑγρασία.
Ῥγρασμα (τὸ). τὸ ὑγρανθὲν· ὑγρασία.
Ῥγρηδὼν, όνος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὑγρασία.
Ῥγροβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ (διαιτῶμαι) ἐν τῷ ὑγρῷ, εἶμαι·
Ῥγροβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (περιπατῶν, ζῶν) ἐν τῷ ὑγρῷ, ἐνυδρόβιος.
Ῥγροβατικὸς, ὴ, όν. Φύσει πεπαιωμένος νὰ ζῇ (νὰ διαμένῃ) εἰς τὸ νερὸν, ἔνυδρος, (ἀντίθ. τῷ Ξηροβατικός).
Ῥγροβαφὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. βουτημένος εἰς τὸ νερὸν ἢ εἰς τὴν ὑγρασίαν.

'Υγρόβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζῶν ἐν τῷ ὑγρῷ, ἔνυδρος, ἢ· περιζώμενος τὰ πρὸς τὸν βίον ἐκ τοῦ ὑγροῦ (ἐκ τῆς θαλάσσης), ἁλιεύς.

'Υγροβόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκβάλων (πρεξεινῶν) ὑγρότητα, ὑγραντικός. ▪ Σταγών —, ▪ Εὐρ., ἡ τῆς βρεχῆς.

† 'Υγρογέλως, ωτος (ὁ, ἡ) ὁ γελῶν ὑγρόν (ἀπαλόν, ἀνεπιτήδευτον) γέλωτα.

'Υγρόγονος (ὁ, ἡ), Π. γεννημένος εἰς τὸ νερὸν (ἐν τῷ ὑγρῷ).

'Υγροθηρικός, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν ἐν τῷ ὑγρῷ θήραν | εἰς τὸ 'ψάρεμα'. ▪ 'Υγροθηρικὴ (τέχνη), ▪ Πλάτ., ἡ ἁλιευτική.

'Υγροκέλευθος (ὁ, ἡ), [ὑ. κέλευθος], = 'Υγροπάρευτος. ▪ Μοχλίας —, ▪ Ἀθ., τοῦ ἀπ. ὁ δρόμος σημαδεύεται μὲ ὑγρασίαν.

'Υγροκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑγρὰν ἢ πλήρη ὑγροῦ τὴν κεφαλὴν (πάσχων ὑδροκέφαλον).

'Υγροκήλη καὶ 'Υγροκηφοκήλη (ἡ), = 'Υδροκήλη.

'Υγροκοίλιος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ὑγρὰν κοιλίαν, εὐκοίλιος.

'Υγροκολλούριον (τὸ). ὑγρὸν κολλούριον.

'Υγρόκομας (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑγρὰν κόμην, (ἐπίθ. ποταμοῦ).

'Υγρολάξευτος (ὁ, ἡ), Π. [ὑ. λαξεύω]. βαθουλωμένος ὑπὸ τοῦ ὕδατος.

'Υγρομέδων, οντος (ὁ, ἡ), Π. [ὑ. μέδων], βασιλεὺς (ἐξουσιαστὴς) τῶν ὑδάτων.

'Υγρομέλεια (ἡ). ὑγρότης (εὐστροφία) τῶν μελῶν, [ἐκ τοῦ

'Υγρομελὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑγρὰ (εὔκαμπτα, ἢ τρυφερὰ ἀκόμη) τὰ μέλη τοῦ σώματος.

'Υγρόμορφος (ὁ, ἡ), Π. ὑγρὰς τὴν μορφήν, ὑγρᾶς [ῥευστῆς, ῥοώδους] φύσεως.

'Υγρέμυρον (τὸ). ὑγρὸν (ῥευστὸν) μῦρον.

'Υγρονόμος (ὁ, ἡ). ὁ νεμόμενος (βόσκων, διαιτώμενος) ἐν τῷ ὑγρῷ, 'Υγροβιος.

'Υγρόνους-ους (ὁ, ἡ). ὑγρὸς τὸν νοῦν (τὸ φρόνημα), ἀξιόπιστον χαρακτῆρος· χαῦνος, μαλθακὸς· θηλυβρίας, κίναιδος

'Υγροπαγὴς, ές (ὁ, ἡ). ὑγρὰς τὴν σύστασιν, ἀδυνάτου κράσεως, ἀπαλόσαρκος.

2) Π. εὖ ὁπ. εἶναι πεπηγμένον τὸ ὕδωρ (τὸ ὑγρόν).

'Υγρόπισσον (τὸ). ὑγρὰ (ῥευστὴ) πίσσα, κατράν.

'Υγροποιὸς (ὁ, ἡ). ὑγρότητος ποιητικός, ὑγραντικός.

'Υγροπόρευτος (ὁ, ἡ), Π. 'Υγροπόρος.

'Υγροπορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. διαπορεύομαι τὴν ὑγράν, θαλασσοπορέω, [ἐκ τοῦ

'Υγροπόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῇ ὑγρᾷ (διὰ τοῦ ὕδατος) πορευόμενος, θαλασσοπόρος, θαλασσοδίος.

'Υγρορρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὑγρὸς (ῥοώδης) ἐξ αἰτίας ὑγρασίας.

Υγρὸς [ῠ̄ω], ά, όν. 'Υδατώδης, ῥευστός· νοτερός· 'γλιστερός. ▪ 'Υγρὰ τροφή, ▪ Ἀθ. ▪ 'Υγρὸν ἔλαιον, ▪ Ὅμ., τὸ 'λάδι (πρὸς διαστολὴν τοῦ πεπηγότος, εἰδ. ἀλείμματος). ▪ 'Υγρὸν ὕδωρ, ▪ αὐτ., τὸ ῥοώδες (πρὸς διαστολὴν τοῦ πεπηγμένου). ▪ 'Υγρά μοι δοκεῖ εἶναι ἡ ἐν τῷ Φαληρικῷ ἅλς γῆ, ᾗ ἡ ταύτῃ ὁμοία, ▪ Ξεν. ▪ Τὰ ὑγρὰ τῶν σταθμῶν. ▪ αὐτ. ▪ Ἄνδρες ὑγροὶ τὰς φύσιας, ▪ Ἱππκρ., ὑγρᾶς κράσεως. ▪ Τῶν ὑγρῶν τε ᾗ ξηρῶν καρπῶν, ▪ αὐτ. ▪ Ἄνεμοι ὑγρὸν πνέοντες, ▪ Ὅμ., συνωδευμένοι μὲ βροχὴν ἢ ὑγρασίαν. ▪ 'Υγρὰ κέλευθα, Π. ἀντὶ ▪ 'Η ὑγρὰ, Ὅμ., Ἡσ., ἡ θάλασσα, (ἀντιθ. πρὸς τὴν ξηράν). ▪ Τὸ ὑγρὸν, ▪ ἡ ὑγρασία.. ▪ Τὰ ὑγρὰ, ▪ οἱ ὑγροὶ χυμοὶ τοῦ σώματος. 2) (συνκδχ.) ἁπαλός· τρυφερός· (Ἰταλ.) δελικάτος, εὔκαμπτος, εὔστροφος, εὐλύγιστος. ▪ 'Υγρὸς χαλινὸς, ▪ Ξεν. ▪ 'Υγρὸς κισσὸς (ἄκανθος), ▪ 'Επιχ., Θκρ. ▪ Νεοττεῖς ὑγροῖς, ▪ Ἀίλ., ἁπ. ἦσαν. ▪ 'Υγρὸς τρόχηλος, ▪ Λξ. ▪ Σκέλη ὑγρὰ, ▪ Ξεν. ▪ 'Υγρὰ ὄρχησις, ▪ Λξ. (ᾗ ἀντὶ ἐπιῤ.) ▪ 'Υγρὸν ἀείδειν, ▪ 'Οππ., μὲ λιγυρὰν φωνήν. 3) (μτνμ.) εὔκολος· εὐάγωγος· (ἐπὶ κακοῦ) ἄστατος, εὐμετάβλητος, ἢ· χαῦνος, εὐδιάλυτος, εὐκατάφορος. ▪ Εὔπλαστον καὶ ὑγρὸν ἡ νεότης, ▪ Πλ. ▪ 'Υγρότεραι πεύσεις, ▪ αὐτ., αἱ εὔκολοι. ▪ Τὸ Κίμωνος ὑγρὸν, ▪ αὐτ. τὸ εὔκαμπτον (κατωνικὸν) τοῦ χαρακτῆρος. ▪ 'Υγρότερος τῷ γελοίῳ, ▪ αὐτ., ἐπιῤῥεπὴς πρὸς τὸ περιγελᾶν, φιλοσκώμμων. ▪ 'Υγρὸς πάθος, ▪ Ὅμ., ὁ τοῦ ἔρωτος. ▪ 'Υγρὸς βίος, ▪ Ἀθ., ὁ τρυφηλὸς, (παρβλ. Διαῤῥέω). ▪ 'Υγρὸν ὄνειμα, ▪ Ἀξ., τὸ ἐρωτικόν· (καὶ ἐπιῤῥήματ.) ▪ 'Υγρὸν ὁρᾶν (θέρκεσθαι), ▪ Ἀίλ., 'Βπγρ.

'Υγρόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑγρὰν σάρκα.

'Υγρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ὑγροῦ, ῥευστότης· ὑγρασία· (συνκδχ.) τρυφερότης· εὐστροφία· εὐκινησία· (μτνμ. καὶ τρπ.) εὐκολία χαρακτῆρος· εὐαισθησία· (ἐπὶ κακοῦ) ἀσωσία, καλιμβουλία, ἢ· χαυνότης, τρυφηλότης. ▪ 'Υγρότης βίου· τὴν ἀσωτίαν ὑγρότητα γὰρ νῦν προσαγορεύουσίν τινες, ▪ Ἀθ. ▪ 'Η περὶ τὰς ὑποδοχὰς ὑγρότης καὶ δαψίλεια, καὶ τὸ ἀνειμένον ἐν τῇ διαίτῃ (τοῦ Δασκυλίτου καὶ Εἰμώνος), ▪ Πλ. ▪ Τὴν ὑγρότητα αὐτῶν (τῶν δικαστῶν) τοῦ ἤθους τοῖς δακρύοις εἰς ἔλεον προαγαγέσθαι, ▪ Δυκοῦργ.

'Υγροτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τίκτων (παράγων) ὕδωρ ἢ ὑγρασίαν, ὑγροῦ (ὑγρότητος) γεννητικός.

'Υγροτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑγρὸν (εὔκαμπτον) τράχηλον.

'Υγροτροφικός, ἡ, όν. Τῶν ὑγροτρόφων ζώων ἕδος.

'Υγρότροφος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ ὑγρῷ τρεφόμενος, ὑδρόβιος, ἔνυδρος.

'Υγρόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑγροὺς ὀφθαλμοὺς (ἐρωτικὸν βλέμμα, [κοιν.] παγνιδιάρικα 'μάτια).

'Υγρόφθογγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπατελῶν ἦχον (φθέγγον) διὰ τῆς ἐκκενώσεως τοῦ ἐν αὐτῷ ὑγροῦ. ▪ Δάγηνος —, ▪ 'Επιχ., ἡ ξυνόστομος, (ἐπιμ.) ▪ 'Υγρῷ φθεγγομένη στόματι, ▪ κάμνουσα κλοῦ κλοῦ (λιγυρὸν ἦχον διὰ τοὺς οἰνοπότας).

'Υγρόφλοια (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑγρὸν (τρυφερὸν ἢ ἁπαλὸν) φλοιόν.

'Υγροφοβία (ἡ), = 'Υδροφοβία.

'Υγρόφρατος (ὁ, ἡ), Π. = 'Υγροπόρευτος.

'Υγροφόρος (ὁ, ἡ), = 'Υδροφόρος.

'Υγροφυὴς, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπιῤ.) = φυὴς φύσει ὑγρὰς, ὑγρᾶς φύσεως, ὑγρός.

'Υγροχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν ὑγρὸν χιτῶνα, σκεπασμένος ἀπὸ νερά. ▪ Βυθὸς —, ▪ Νόνν.

'Υγρόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. [ὑ. χρώς]. ὁ ἔχων ὑγρὸν δέρμα (καὶ μτνμ. ὑγρὰν ἐπιφάνειαν).

'Υγρόχυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διαχέων (ἢ διαχεόμενος εἰς) ὑγρότητα. ▪ Ὅμηρος —, ▪ Νόνν.

'Υγρῶς, ἐπιῤ. Μὲ ὑγρὸν τρόπον, μὲ ὑγρότητα (πάντοτε σχεδὸν μτνμ. καὶ τρπ.). ▪ 'Υγρῶς (ᾗ συγκρ. ▪ 'Υγρότερως) κάμπτουσι, ▪ Ξεν., εὐκόλως, μὲ εὐχαρίσια.

'Υγρώσσω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ 'Υγραίνω, ‖ (ἀμτβτ.) εἶμαι ὑγρὸς (πλήρης ὑγράτητος). ▪ Σπόγγος ὑγρώσσων, ▪ Αἰσχλ., βρεμμένος.

'Υδαλέος, α, ον, Π. = 'Υδατώδης, ὑδαρής· (ἰατρ.) ὑδερώδης. ▪ 'Η χροιὰ ἐπὶ τὸ λευκότερόν τε καὶ ὑδαλεώτερον ἐκτέτραπται τοῦ κατὰ φύσιν, ▪ Ἱππκρ.

'Υδαρὴς, ές (ὁ, ἡ). νεροῦλος· νερωμένος (▪ Οἶνος —, ▪ Ξεν.)· (συνκδχ. καὶ τρπ.) χωρὶς ζάση, ξεθυμασμένος, ἄτονος. ▪ Πλάτης —, ▪ Αἰσχλ.

'Υδαρὰς, ά, όν, 'Υδαρὴς.

'Υδαρότης (ἡ), ἡ ποιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ὑδαροῦ.

'Υδαρώδης, ες (ὁ, ἡ). ὑδαρῆ ὄψεως (τὸ εἶδος), ὁμοιάζων νερωμένος.

'Ὕδασι, δατ. πλθ. τοῦ 'Ὕδωρ.

'Υδασιστιγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Υδατοστιγὴς.

'Υδατάινω καὶ (μσ.) -αίνομαι. ▪ Πάσχω ὕδρωπα ἢ (ἐπὶ γυναικ.) λευκόῤῥοιαν.

'Υδάτεινος, η ἢ ἡ, ον ἢ ὸν, ἀμφ. ἀντὶ 'Υδάτινος.

'Υδατηγὸς (ὁ, ἡ), [Ὕδωρ, ἄγω]. ὁ φέρων (μεταφέρων, μετοχετεύων) ὕδωρ.

'Υδατηρὸς, ά, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὸ ὕδωρ. ▪ Κέρωσσος —, ▪ Πλδ., ὁ χρησιμεύων πρὸς μετακόμισιν ὕδατος, νερολάγγων.

'Υδάτινος, η, ον. 'Ο ἐξ ὕδατος, ὑγρός· ὑδαρής· ὑδατόχρους· (συνκδχ.) διαφανὴς, ἢ· εὔκαμπτος· (ἐπμ.) δελικάτος, τρυφερός. ▪ Θραχίων (▪ Νάρκισσος) —, ▪ 'Επιχ. ▪ Ἄνεμος —, ▪ Ἱππκρ., Θκρ., βροχερὸς ἢ νοτερός. ▪ 'Υδάτινα βράκη, ▪ Θκρ., λεπτὰ, διαφανῆ, ἢ ὑδατόχρωα.

'Υδάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Ὕδωρ, νεράκι· βροχίτσα· ποταμάκι.

'Υδατὶς, ίδος (ἡ), [ἰατρ.] φουσκαλίδα μὲ νερὸν ἢ ὀπ. σχηματίζεται ὑπὸ τὸ ἐπάνω βλέφαρον. 2) (Γλσ.) = Σταγών, σταλαγματιά.

'Υδατισμὸς (ὁ)· ὁ ἐν τῷ σώματι τοῦ ὑδρωπικοῦ γινόμενος κρότος τοῦ ὕδατος, (παρβλ. Κλυζασμός).

'Υδατόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ 'Υδατώδης, ὑγρὸς, κάθυδρος. ▪ Νέφας —, ▪ Θκρ.

'Υδατοβρέμμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = 'Υδατοτρεφὴς.

'Υδατόκλυστος (ὁ, ἡ), [ῠ̄. κλύζω]. πλυμένος μὲ νερὸν ἢ εἰς τὸ νερόν.

'Υδατοπληγὴς, ές καὶ

'Υδατοπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πληττόμενος (κτυπούμενος) ὑπὸ τῶν ὑδάτων.

'Υδατοσία (ἡ), = 'Υδροσία.

Ὑδατοποτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑδροποτέω.
Ὑδατοπότης, ου (ὁ), = Ὑδροπότης.
Ὑδατοποτίω-ῶ, Π. ἀντὶ Ὑδατοποτέω.
Ὑδατοσταγής, ές (ὁ, ἡ). ὁ στέγων (κρατῶν, ἐμποδίζων, ἀδιαπέραστος ἀπὸ) τὸ ὕδωρ, (Γαλλ.) imperméable.
Ὑδατοστερφής, ές (ὁ, ἡ), Π. [ὕ. στέφω] τριγυρισμένος ἀπὸ νερά.
Ὑδατοτρεφής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφόμενος (ζῶν ἢ αὐξάνων) εἰς τὸ νερόν. «Δίγειρος (» Ἰχθῦς)—, « Ὅμ., Ἐμπεδ.
Ὑδατόχλοος καὶ
Ὑδατόχλωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν χλωρότητα (τὸ χλοῶδες χρῶμα) τοῦ ὕδατος, πρασινωπός.
Ὑδατόχολος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ ὕδωρ καὶ χολήν.
Ὑδατόχροος-οως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ (πρασινωπόν, ἢ μελανοπόρφυρον) χρῶμα τοῦ ὕδατος.
Ὑδατόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὑδατῶδες, μεταβάλλω εἰς ἢ ἀνακατόνω μὲ ὕδωρ, νερόνω. ‖- (παθ.) μεταβάλλομαι εἰς ὕδωρ· (ἰατρ.) ὑδρωπικιάζω.
Ὑδατώδης, ες (ὁ, ἡ). ὕδατι ὅμοιος (τὸ εἶδος), ὑδαρής· ὑδατόχροος· πλήρης ὕδατος, κάθυδρος, ὑγρός· (ἰατρ.) ὑδρωπικός.
Ὑδεῖω, Π. ἀντὶ Ὑδέω ἢ Ὕδω.
Ὑδεραίνω καὶ Ὑδερόω-ῶ, = Ὑδεριάω.
Ὑδερίασις, εως (ἡ). ὑδροπίκιασμα, ξέκοτιῦ
Ὑδεριάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω (Ὑπόκειμαι ἢ Περιπίπτω εἰς) ὕδερον, ὑδρωπικιάζω.
Ὑδερικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς ὕδερον, ὑδρωπικός. « Ὑδερικὸν ἀφόρισμα, « Πλ., = τῷ
Ὑδερος (ὁ), = Ὕδρωψ, ὑδρώπικας.
Ὑδερόω-ῶ ξ (μσ. ἢ παθ.)-όομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ωμαι, = Ὑδεραίνω, Ὑδεριάω.
Ὑδερώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὑδέρου, ὅμοιος μὲ ὕδρωπα· ὑδρωπικός.
Ὑδέω-ῶ, Π. = Ὕδω, ὕσω. « Καὶ τὰ μὲν ὡς ἡδέονται, « Ἀπλλν., , ὕδονται, λέγονται.
Ὕδνον (τὸ), [Ὕω ἢ ὑδέω, διότι γράφεται καὶ μὲ οι], εἶδος ἀμανίτου τὸ ὁπ. αὐξάνει ἐντὸς τῆς γῆς (κυρ. μετὰ τὰς βροχάς), (κοιν. εἰς τὴν Πελοπόνν.) Ὕτανον, (Γαλλ.) truffe.
Ὑδνόφυλλον (τὸ), εἶδος φυτοῦ τὸ ὁπ. φυτρόνει ἐπάνω εἰς τὰ ὕδνα ἢ οὕτω χρησιμεύει πρὸς ἀνεύρεσιν αὐτῶν.
Ὑδογενής, ές (ὁ, ἡ), Π. γεννημένος ἐν τῷ ὕδατι ἢ ἐκ τοῦ ὕδατος.
Ὕδος, εσ-ους (τὸ), Π. (απν. εἰς τὴν ὀνομ.) ἀντὶ Ὕδωρ.
Ὕδρα (ἡ), = Ὕδρος, νεροφείδα.
Ὑδραγωγεῖον (τὸ). αὐλάκι (καναλὶ) διὰ τοῦ ὁπ. μεταχετεύεται τὸ ὕδωρ ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλον τόπον, (Τουρκ.) σοῦ-γιολού.
Ὑδραγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀχετεύω (Μεταφέρω δι' ὑδραγωγείου) ὕδωρ ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο μέρος.
Ὑδραγωγία (ἡ), τὸ ὑδραγωγεῖν, ἢ τοῦ ὕδατος ἀχετηγία. 2: = τῷ
Ὑδραγώγιον (τὸ), = Ὑδραγωγεῖον.
Ὑδραγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (ὀχετεύων, μεταφέρων δι' αὐλακος) τὸ ὕδωρ ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. ‖- (οὐσ.) ὁ ἐπιστατῶν εἰς τὰ ὑδραγωγεῖα καὶ τὴν ὑδραγωγίαν ἢ συγγράφων περὶ αὐτῶν.
2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. οὐσ.) = Ὑδραγωγεῖον.
Ὑδραίνω, Μ. ανῶ, Π. χύνω ὕδωρ ἢ ὡς ὕδωρ, βρέχω, ὑγραίνω. ‖- «Χοὰς τινί—, « Εὐρ., σπένδω. ‖- (μσ.) πλύνομαι, λούομαι.
Ὑδραῖος, α, ον. Ὁ τοῦ ὕδατος, ὑγρόβιος, ἔνυδρος, (ἀντιθ. τῷ Χερσαῖος).
† Ὑδραλεσία (ἡ), = Ὑδραλετία. 2) = ἡ ἐοφαλμ. ἀντί -
† Ὑδραλέσια (τὰ) ξ
† Ὑδραλέσιον (τὸ), = τῷ
Ὑδραλέτης [ὕδωρ, ἀλέω], ου (ὁ). νερόμυλος.
† Ὑδραλετία (ἡ). τὸ διὰ τοῦ ὑδραλέτου ἄλεσμα.
Ὑδράλμη (ἡ). Ὕδωρ μὲ ἅλμην, σαλαμοῦρα.
Ὑδράργυρος (ὁ), εἶδος φευγοῦ ἡμιμετάλλου, (κοιν.) διάργυρος (κυρ. ὁ τεχνητός, διότι ὁ φυσικὸς ἐλέγετο Ἄργυρος χυτός).
Ὑδράρπαξ [ὕδωρ, ἁρπάζω], αγος (ὁ), = Κλεψύδρα, ὡρολόγι τοῦ νεροῦ.
Ὑδραύλαξ, ακος (ἡ). αὐλάκι τοῦ νεροῦ, νεραύλακον.
Ὑδραύλης, ου (ὁ). ὁ παίζων τὴν ὕδραυλιν.
Ὑδραύλησις, εως (ἡ), = Ὕδραυλις.
Ὑδραυλικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὕδραυλιν, ὑδραύλου ἴδιος.
Ὕδραυλις, εως (ἡ) ξ
Ὕδραυλος (ὁ), [ὕδωρ, αὐλός]. «Εἶδος μεσ. ὀργάνου (orgue) τοῦ ὁπ. οἱ αὐλοὶ ἐμπνέονται διὰ μηχανῆς κινουμένης ὑπὸ τοῦ ὕδατος.
Ὑδρεία (ἡ), = Ὕδρευσις, πάρσιμον νεροῦ. « Οἱ ναύκληροι τὰς ὑδρείας ἐκ τοῦ Νείλου νυκτὸς, οὐχ ἡμέρας ποιοῦνται, « Πλ. 2) (συνεκδχ.) ὕδωρ τὸ ὁπ. ἢ μέρος (πηγὴ) ἀπὸ τ. ὁπ. ὑδρεύονται. «Ὑδρείας ἀπανιζούσης, « Διόδ. 3) = Ἀρδεία, πότισμα. « Φιλεῖ δὲ ξ ὑδρείαν φοβεῖσθαι τὸ δένδρον, « Θφρ.
Ὑδρεῖον (τὸ). ἀγγεῖον (ἄντλημα) διὰ τοῦ ὁπ. ἢ μέρος (πηγὴ, φρέαρ) ἀπὸ τοῦ ὁπ. ὑδρεύονται.
Ὑδρέλαιον (τὸ). νερὸν μὲ λάδι, κρᾶμα ἐλαίου ξ ὕδατος.
Ὕδρευμα (τὸ). Ὕδωρ τὸ ὁπ. ἢ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁπ. ὑδρεύονται.
Ὑδρεύς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ Ὑδρευτής.
Ὕδρευσις, εως (ἡ), τὸ ὑδρεύειν ἢ ὑδρεύεσθαι, ἄντλησις ἢ προμηθευμὸς ὕδατος· πότισμα.
Ὑδρευτής, οῦ (ὁ). ὁ ὑδρεύων (ποτίζων) ἢ ὑδρευόμενος (πάρνων νερὸν διὰ πιόσιμον).
Ὑδρεύω, Μ. εύσω, = Ἀρδεύω, ποτίζω. 2) (συνήθ. μσ.) πάρνω (φοδιάζομαι μὲ) νερὸν διὰ πιόσιμον κτλ. « Ἐν δὲ δεῦρο χρῆναι, ὅθεν ὑδρεύονται πολῖται, « Ὅμ. « Τὴν κρήνην, ἀφ' ἧς ὑδρεύετο πᾶν τὸ στράτευμα, « Ἡρ.
Ὑδρήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ὑδρεῖον.
Ὑδρηλὸς καὶ (Π.) Ὑδρηρός, ἡ, όν. Ὁ περιέχων ἢ βρεχόμενος ἀπὸ πολὺ ὕδωρ· ὑδατώδης, κάθυδρος, (ἐπὶ ὁπωρ.) ζωμηρός. « Λειμὼν —, « Ὅμ. « Γῆ ὑδρηλὴ κρήνῃσι καὶ ὀχετοῖσι, « Ἡσ. «Ὑδρηλὴ καλάμινθος, « Νίκ., φλυζρες. « Πίθος —, « Λξ., ὁ (ἄλλ.) Ὑδατηρός.
Ὑδρηχάος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑδραχόος.
Ὑδρία (ἡ). [ἐν γέν.) ἀγγεῖον διὰ νερὸν κουβᾶς, στάμνα, λαγύνα· (ἰδιαιτ.) κόπη πρὸς ἐναπόθεσιν τῆς στάκτης (τῶν λειψάνων) νεκροῦ ἢ τῶν διδυμεύων ψήφων. « Διαψηφίσασθαι Ἀθηναίους πάντας κατὰ φυλὰς, θεῖναι δὲ ἐς τὴν φυλὴν ἑκάστην ὅλα ὑδρίας· τὸν δὲ κήρυκα κηρύττειν, ὅτῳ δοκοῦσιν ἀδικεῖν οἱ στρατηγοί, ἐς τὴν προτέραν ψηφίσασθαι· ὅτῳ δὲ μὴ, ἐς τὴν ὑστέραν, « Ξεν.
Ὑδριὰς, άδος (ἡ). (νύμφη) ἡ τῶν ὑδάτων, (ἄλλ.) Νηρηΐς ξ Ναΐας.
Ὑδριαφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) ὑδρίαν (κυρ. τὴν εἰς τὴν πομπὴν τῶν Παναθηναίων).
Ὑδρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὕδωρ, νεράκι. 2) = Ὑδρεῖον, 3) = Κλεψύδρα.
† Ὑδρὶς, ίδος (ἡ), Γλσ. = Ὑδατίς.
Ὑδρίσκη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Ὑδρία, σταμνίτσα, λαγυνάκι.
Ὑδροβατικός, ἡ, όν, = Ἐγχυβατικός.
Ὑδροβαφὴς, ές (ὁ, ἡ). βουτημένος εἰς τὸ νερόν, = Ψυχροβαφής.
Ὑδρόγαρον (τὸ). γάρον λυωμένον μὲ τὸ νερόν.
Ὑδρογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὕδωρ (ὕδρωπα) εἰς τὴν γαστέρα, ὑδρωπικός.
Ὑδρογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων τοὺς τόπους ὅπου εἶνε νερὸν ἢ νὰ ἀνοιχθῇ πηγάδι.
Ὑδρογόνος (ὁ, ἡ), ὁ γεννῶν (ἀναβρύων) ὕδωρ, (ἄθεν
Ὑδρογονικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς γονὴν (ἀνάβλυσιν) ὕδατος. « Σημεῖα—, « Γεωπον., τὰ χρησιμεύοντα πρὸς ἀνακάλυψιν τόπου ὑδραγόνου.
Ὑδροδόκος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς ὑδροδοχεῖον, δεκτικὸς ἢ περιεκτικὸς ὕδατος.
Ὑδροδόμος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ κατασκευάζων (ἀναβίβων) πηγὰς (ὕδατα). ἢ (προπαροξ.) ὁ κατοικῶν εἰς τὰ ὕδατα. « Νηρηΐς —, « Ὀρφ. (συγχ. τῷ Ὑδροβόρος)
Ὑδροδοχεῖον (τὸ). δοχεῖον ὕδατος, ὑδροθήκη.
Ὑδροδρόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων (κολυμβῶν) εἰς τὰ ὕδατα. « Δελφὶν—, « Ὀ.φ.
Ὑδροειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ὕδατος, ὕδατι ὅμοιος, ὑδρηλός.
Ὑδρέεις, εσσα, εν, Π. = Ὑδατόεις, ὑγρὸς, ἔνυδρος. « Δόναξ—, « Εὐρ.
Ὑδροθήκη (ἡ). θήκη (δοχεῖον) ὕδατος, στέρνα.
Ὑδροθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων ἐν τῷ ὕδατι, ἁλιεύς.
Ὑδροθηρία (ἡ). ἡ ἐν τῷ ὕδατι θήρα, ἁλιεία.
Ὑδροθηρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἀσχολούμενος εἰς τὴν ὑδροθηρίαν, ὑδροθήρου ἴδιος, ἁλιευτικός. « Ὅσον ὑδροθηρικὸν, « Ἀλ., (περιληπτ.) ὅλοι οἱ ἁλιεῖς.

'Υδροκέλευθος (ὁ, ἡ), = (τ, ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Υγροκέλευθος.
'Υδροκέφαλος (ὁ) καὶ
'Υδροκέφαλον (τό). πάθος τι (ὕδρωψ) περὶ τὴν κεφαλήν.
'Υδροκήλη (ἡ). εἶδος κήλης (σπασίματος), ὕδρωψ περὶ τὸ ὄσχεον.
'Υδροκηλικός, ἡ, ον. Ὁ πάσχων ὑδροκήλην.
†'Υδροκιρνάω-ῶ. Μ. κεράσω. Ἀνακατόνω μὲ νερόν.
'Υδρολάπαθον (τό), εἶδος φυτοῦ (λαπάθη), νεραλάπαθον
'Υδρολογεῖον (τό). ὡρολόγιον τοῦ νεροῦ, κλεψύδρα.
'Υδρομάντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων διὰ τοῦ ὕδατος, δακτυλομάντις.
'Υδρομαστευτής [ῦ. μαστεύω], οῦ (ὁ). ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος ἀναζητῶν τὰς ὑπογείους πηγὰς τῶν ὑδάτων πρὸς ἀνόρυξιν φρεάτος.
'Υδρομαστευτικός, ἡ, όν. 'Υδρομαστευτοῦ ἴδιος. «'Υδρομαστευτική,» ἡ τέχνη τοῦ.
'Υδρομέλαθρος (ὁ, ἡ). Π. ὁ κατοικῶν (ἔχων τὸ μέλαθρον [τὸ οἴκημα] του) εἰς τι ὕδωρ, ὑδροβίωτος. «]χθύς—,» Δξ.
'Υδρόμελι, ιτος (τό). εἶδος μεθυστικοῦ ποτοῦ, μέλι μὲ νερόν
'Υδρομέτριον (τό). ἀγγ. γεμάτον μὲ νερὸν χρήσιμον εἰς καταμέτρησιν τοῦ ὄγκου τῶν σωμάτων.
'Υδρόμηλον (τό), εἶδος ποτοῦ ἀπὸ νερὸν & μηλόμελι.
'Υδρομιγής, ές (ὁ, ἡ). μεμιγμένος (ἀνακατωμένος) μὲ νερόν, νεροβμένος.
'Υδρόμυλη (ἡ) &
'Υδρόμυλος (ὁ). νερόμυλος.
†'Υδρονομέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, (Δξφν.). 'Παίρνω τὸ ἀνάλογόν μου μερίδιον τοῦ ὕδατος.
†'Υδροπαρασιτάται (οἱ). αἱρετικοὶ οἵτινες ἱερούργουν μὲ μόνον ὕδωρ (ὡς ἀπεχόμενοι τὰ παφάπαν οἴνου).
'Υδροπέπερι, εως (τό), εἶδος φυτοῦ (πολυγόνου), (Γαλλ.) persicaire, poivre d'eau.
'Υδροπορος (ὁ, ἡ), = 'Υγροπόρος.
'Υδροπεσία (ἡ), τὸ ὡσ. τοῦ
'Υδροποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω συνήθως μόνον νερόν (ὄχι κρασί), εἶμαι –
'Υδροποτης, ου (ὁ). ὁ πίνων συνήθως μόνον ὕδωρ (ὄχι κρασί)· (συνεκδ.) ψυχρός, ἐνθουσιασμοῦ ἀνεπίδεκτος.
'Υδροποτέω-ῶ, Π. ἀντὶ 'Υδροποτέω.
'Υδροράδινον (τό). νερὸν μὲ ῥόδινον (ῥοδόσταγμα ἢ ῥοδέλαιον).
'Υδρορόα (ἡ), Π. ἀντὶ 'Υδρορρόα.
†'Υδρορόσταγον (τό), = 'Υδρορόδινον.
'Υδρορρόα (ἡ). ὀπὴ ὀρύξ (αὐλάκι) ἢ σωληνάριον πρὸς ἐκροὴν ὕδατος· ῥεύτης τῆς στέγης· νεροχύτης. 2. (Σχλ.) ὕφαλος (πέτρα) ἢ (πιθανώτ.) ῥεῦμα θαλάσσης. 3) (ἰατρ.) = 'Υδρωψ.
'Υδρορροή (ἡ), Ἰων. &
†'Υδρορρόνα (ἡ), Γλα. ἀντὶ 'Υδρορρόα.
'Υδροφόρος (ὁ) &
†'Υδροφρύη (ἡ), Γλα. ἀντὶ 'Υδρορρόη.
'Ὕδρος (ὁ). 'φεῖδα τοῦ νεροῦ, νεροφεῖδα.
'Υδροσεληνίτης [ῦ, σελήνη], ου (ὁ), εἶδος πολυτ. λίθου ὁ ὁπ. εἷς τὸ ὕδωρ γίνεται διαφανὴς & σχηματίζει ὡς ἡμισέληνον.
'Υδροσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκαλίζω ὕδωρ πρὸς ἀνόρυξιν φρέατος, ἐρευνῶ (παρατηρῶ) τὴν γῆν ὡς ὑδροσκόπος.
'Υδροσκοπικός, ἡ, όν. 'Υδροσκόπου ἴδιος. «'Υδροσκοπική,» ἡ τέχνη τοῦ ὑδροσκόπου.
'Υδροσκόπιον (τό). ὄργανόν τι πρὸς ἀνεύρεσιν ἢ δοκιμασίαν ὕδατος, εἶδος κλεψύδρας ἢ νεροζυγίου.
'Υδροσκόπος (ὁ, ἡ), [ῦ. σκοπέω], = 'Υδρομαστευτής.
'Υδροσπονδα (τά), [ἴνν. ἱερά], θυσία καθ' ἣν ἐσπενδον ὕδωρ, (ἄλλ.) Νηφάλια.
'Υδροστάσιμος (ὁ). ὁ ἔχων ὕδωρ στάσιμον (στεκάμενον). «Τόπος—,» Δσκρ., καῖλος, ὅπου βύεται νὰ γένῃ-
'Υδροστάσιον (τό). νερὸν στεκάμενον, λίμνη χωρὶς ἔκρουν, (Γαλλ.) étang.
'Υδροστατέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. 'Εχω στάσιμα (στεκάμενα) ὕδατα. «Τόποι ὑδροστατούμενοι,» Σδ., εἰς τοὺς ὁπ. χέουν ἀκίνητα (λιμνάζουν) τὰ νερά.
'Υδροστάτης [ῦ. ἵστημι], ου (ὁ). ὄργανόν τι διὰ τοῦ ὁπ. ἰσοσταθμίζεται ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους, (κοιν.) νεροζύγι.
'Υδροσφράντης, ου (ὁ). ὁ ὀσφραινόμενος (διακρίνων διὰ τῆς ὀσφρήσεως ἂν ὕδωρ πλησίον) τὸ ὕδωρ.
'Υδροτόκος (ὁ, ἡ). ὁ τίκτων (ἀναβρύων) ὕδωρ, ὕδατος γόνιμος. «Πηγή—,» Δξ.
'Υδροφάντης [ῦ. φαίνω], (ὁ). ὁ ἀνακαλύπτων τὰς πηγὰς τοῦ ὕδατος πρὸς ἀνόρυξιν φρεάτων, ὑδρομαστευτής.
'Υδροφαντικός, ἡ, όν. 'Υδροφάντου ἴδιος, 'Υδρομαστευτικός. «'Υδροφαντική,» ἡ τέχνη τοῦ ὑδροφάντου.
†'Υδροφόβας, ου (ὁ), = 'Υδροφόβος (2).
'Υδροφοβία (ἡ). τὸ πάθος τοῦ ὑδροφόβου, σύμπτωμα τῆς λύσσας.
'Υδροφοβιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω ὑδροφοβίαν.
'Υδροφοβικός, ἡ, όν. 'Ο ἀντίκων εἰς τὴν ἢ πάσχων ἀπὸ ὑδροφοβίαν. «Πάθος—,» = 'Υδροφοβία.
'Υδροφόβος (ὁ, ἡ). ὁ φοβούμενος τὸ ὕδωρ (καθὼς οἱ λυσσασμένοι), λυσσασμένος.
2) = 'Υδροφοβία. «Περιπεπτωκότων ὑδροφόβῳ,» Δσκρ.
'Υδροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (ἐκβαλῶ) νερὸν ὡς ὑδροφόρος.
'Υδροφόρησις, εως &
'Υδροφορία (ἡ), τὸ ὑδροφορεῖν, καθῆκόν τι νεροῦ.
'Υδροφόρια (τά), (ἑνν. ἱερά), ἑορτή τις πένθιμος ἑορταζομένη εἰς τὴν Αἴγιναν (εἰς μνήμην τῶν ἐν τῷ κατακλυσμῷ ἀπολεσθέντων).
'Υδροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) νερόν.
'Υδροχαμαίμηλον (τό). νερὸν βρασμένου (infusione) χαμομήλου.
'Υδροχαρής, ές (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων (ἀγαπῶν νὰ διατρίβῃ) εἰς τὸ ὕδωρ.
†'Υδροχεῖον, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Υδροχοεῖον.
†'Υδροχόα (ἡ), Γλα. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Υδροχόη.
'Υδροχοεῖον (τό), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Υδρουχεῖον.
'Υδροχοεύς, έως (ὁ), = 'Υδροχόος.
'Υδροχόη (ἡ). τόπος (σωληνάριον ἢ αὐλάκι) διὰ τοῦ ὁπ χύνεται τὸ ὕδωρ, κρουνὸς ὕδατος, μουσαλοῦκι, ὑδρεῤῥόη.
'Υδροχόος (ὁ, ἡ). ὁ χέων (χύνων) ὕδωρ. || (οὐσ.) ἀστερισμὸς τις τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου.
'Υδρόχυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χέων (ἢ περιχυμένος ἀπὸ) ὕδωρ. «Κρήνη (Βύλπος),—,» Εὐρ., Νίκ.
'Υδρώδης, ες (ὁ, ἡ), = 'Υδαρὴς, ὑδατώδης.
'Υδρωπιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω ὕδρωπα.
'Υδρωπικός, ἡ, όν. 'Ο ἀντίκων ἢ ὑποκείμενος εἰς ὕδρωπα.
;'Υδρωπιώδης, ες καὶ 'Υδρωποειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὑδρωπος· 'Υδρωπικός.
"Υδρωψ [ὕδωρ], ωπος (ὁ). πάθος τι, συρροὴ ὑγρῶν (ὕδατος) ὑπὸ τὸ δέρμα, (κοιν.) ὑδρώπικας. «'Υδρωψ εἰς ἀμίδα,» Γαλ., ἄλλο πάθος, ὁ Διαβήτης (4). Ζήπιβ.) ἀντὶ 'Υδρωπικός.
"Υδω (χωρὶς Μ.), Π. (Ἀλεξανδρ.) ἀντὶ "Δω, ὑμνῶ, ἀνυμνῶ· (πθ.) ᾄδομαι, ἀναφέρομαι (ὑμνούμενος)· ὀνομάζομαι.
"Υδωρ [ῦ̃ω], ὕδατος (τό). νερόν· (ενκδχ.) βροχή· (ἐν γέν.) κάθε ὑγρόν· (ἰατρ.) ὕδρωψ· (φτρ.) τὸ νερὸν τῆς κλεψύδρας πρὸς τὴν ποσότητα τοῦ ὁπ. ἐκανονίζετο & ἡ διάρκεια τῆς ὁμιλίας ἑκάστου τῶν δικηγορούντων. (ἀθ.) «Ἱερὸς ὕδωρ σμικρὸν λέγειν,» «Αἰσχ., ἔχειν ὀλίγον νερὸν (δηλ. ὀλίγον καιρὸν) περὶ ὁμιλίαν. «Τὸ πρῶτον ὕδωρ ἐγχεῖται τῷ κατηγόρῳ,» Δμ. «Δειξάτω ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι,» αὐτ., τοῦ παρεχωρῶ τὸν καιρὸν μου (τὸ νερόν μου) ἵνα τὸ ἀποδείξῃ. «Τὰ ἐκ τοῦ Διὸς ὕδωρ,» Θρρ., τὰ βράχινον. «Ὁ θεὸς ὕδωρ ποιεῖ,» Ἀρχω., βρέχει. (καὶ ἄλλ.) «Ἐὰν πλείω ποιῇ ὕδατος,» Θρρ., (κοιν.) ἂν κάμῃ πολλὰ νερά. «Διὰ τὸ γενέσθαι ὕδωρ πρὸς ἑσπέραν,» Ξεν. «Χειμῶνά τε καταφαγεῖναι καὶ ὗσαι ὕδατι λοβροτάτῳ,» Ἡρ. «Ὕδατα ἀστραπαῖα,» Δξ., τὰ συναζόμενα ἀπὸ βροχὴν συνωσευόμενα μὲ ἀστραπάς. «Τὸ κατὰ χειρὸς ὕδωρ» Ἀθ., τὸ πρὸ τῆς τραπέζης νίψιμον. «Φέρετε χερσὶν ὕδωρ,» Ἰλ. Ι., φέρτε νίψιμον.
;'Υεικός, ἡ, όν, (κακόζηλ.) ἀντὶ=
"Υειος [ῦς], α, ον. Χοιρινός, γρουνήσιος.
'Υέλευ-εῦς, έη-ῆ, εον-εῦν, (μεγν.) ἀντὶ 'Ύαλεος.
†'Υελεψης [ὕελος, ἑψω], ου (ὁ). ὁ ψήνων (κατασκευάζων) τὸ ὑαλί, ὑαλοποιός.
'Υελίζω, 'Υέλινος, 'Υελίτης κτλ., = 'Υαλίζω κτλ., [ἐκ τοῦ
"Υελος (ἡ καὶ σπν. ὁ), Ἰων. καὶ μεγν. ἀντὶ "Υαλος, ὑαλί, κτλ.
'Υελουργεῖον, 'Υελώδης κτλ. ἀντὶ 'Υαλουργεῖον κτλ.
;'Υελοψὸς (ὁ). = 'Υελέψης, (ἴσ. ὀρθότ. 'Υελεψός, κατὰ τὸ Μυρεψός).
'Υετίζω, Μ. ίσω. Κάμνω ὑετὸν (βροχὴν). βρέχω.
'Υέτιος, α, ον. 'Ο ἐπιφερόμενος ἢ συνωδευμένος μὲ ὑετόν, ὑετώδης, βροχερός.

βρόχνεις). « Ἄνεμος, « Θωρ. « Ζεὺς —,« Αἰ., ὁ στέλλων τὴν βροχήν.
Ὑετάσις, εσσα, εν, Β. ἀντὶ Ὑετώδης.
Ὑετόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων (προλέγων ἢ προμηνύων) τὸν ὑετόν.
Ὑετὸς (ὁ), [ὕω]. βροχὴ (βαγδαία ἢ διαρκὴς), (ὄθ.) « Ὀμβρος ἢ ὑετοί, « Ξεν. « Ὑετὸς πρώϊμος (ὁ τῆς ἀνοίξεως) καὶ ὄψιμος (ὁ τοῦ φθινοπώρου),« Γρφ.
Ὑετώδης (ὁ, ἡ). βροχερός.
Ὑετώτατος, η, ον, ὑπερθ (ἀνμλ.) τοῦ Ὑετός, βροχερώτατος, (ἄλλ. διαρθ. Ὑετιώτατος).
†Ὕη (ἡ), θηλ. τοῦ Ὗς, (ἐπιθετ. τῆς Σεμέλης).
;Ὑηνεία (ἡ), =Ὑηνία.
Ὑηνεύς [ῠηνός], έως (ὁ). σκαιός, κτηνώδης, (κοιν.) γουρουνάνθρωπος.
Ὑηνέω-ῶ [ῠηνός], Μ. ήσω. Φέρομαι (Ζῶ) ὡσὰν τὸ γρυῦνι, =Συηνέω.
Ὑηνία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρσηγ., σκαιότης, βαρβαρότης, βυπαρία, (Γαλλ.) cochonerie, [ἐκ τοῦ
Ὑηνός [ῦς], ἡ, όν. Χαίρινος. « Θρέμματα ὑηνά,« Πλάτ., οἱ χοῖροι. 2) (συνκδχ.) κτηνώδης, ῥυπαρός, ἠλίθιος κτλ., (ἄλλ.) Συηνάς.
Ὑης [ῦς], εος (ὁ), =Ὑήτιος (ἐπίθ. τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Βάκχου, τὸν ὁπ. ἀνέθρεψαν αἱ Ὑάδες).
Ὑθλέω-ῶ [ὕθλος], Μ. ήσω. Φλυαρῶ, μωρολογῶ, (ὄθ.
Ὕθλημα (τὸ), =τῷ
Ὕθλος (ὁ), [ὕω], φλυαρία, μωρολογία.
Ὑΐα, Π. ἀντὶ Γΐου.
†Ὑιαρχία (ἡ), (θλγ.). ἀρχή, (ἐξουσία, παντοκρατορία) τοῦ Ὑιοῦ.
Ὑιάσι, Π. ἀντὶ Ὑιοῖς.
†Ὑιάφιον (τὸ), ὑποκρ. τοῦ Ὑιός.
Ὑϊβεύς, έως (ὁ),=Ὑϊβοῦς.
Ὑϊβή (ἡ). ἡ θυγάτηρ τοῦ υἱοῦ (σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν πάππον καὶ τὴν μάμμην της), ἐγγόνη.
Ὑΐδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὗς, χοιρίδιον, γρουνάκι. 2) ὑποκορ. τοῦ Γίδς, ιδάκας.
Ὑϊβοῦς (ὁ). ὁ υἱὸς τοῦ υἱοῦ (σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν πάππον ἢ τὴν μάμμην του), ἔγγονος.
(Γιεύς), ἄχρ. ὀνομστ. (τῆς ὁπ. εὔχρ. ὅλαι αἱ πλάγ. πτώσ.) ἀντὶ Γιός.
Ὑΐζω, Μ. ἰσω. Φωνάζω ὡς ὗν ὗς [χοῖρος].
Ὑΐι, Π. ἀντὶ Ὑιῷ.
†Ὑϊκός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς υἱόν, υἱοῦ ζῶσις.
†Ὑϊκῶς, ἐπίρ. Ὡς ἂν υἱός.
Ὑϊκός, ἡ, όν. Ὑός (χοίρου) ἴδιος, γρουνήσιος.
Ὕϊνος, η, ον, =Ὕειος, χοίρινος.
Ὑϊοθεσία (ἡ), τὸ υἱοθετεῖν ἢ υἱοθετῆσθαι, υἱοθέτησις.
Ὑϊοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (δέχομαι ὡς) θετὸν υἱόν μου τινά.
Ὑϊόθετος (ὁ). ὁ υἱοθετηθείς, ψυχουιός.
†Ὑϊοπατορία (ἡ), (θλγ.). ἡ εἰς ἓν πρόσωπον ἕνωσις τῶν ἰδιοτήτων (τῶν προσόντων) τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Ὑιοῦ, [ἐκ τοῦ
†Ὑιοπάτωρ, ορος (ὁ), (θλγ.). υἱὸς καὶ πατὴρ ὁ αὐτός.
Ὑϊοποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Κάμνω τινὰ υἱόν μου, υἱοθετῶ.
Ὑϊοποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., υἱοθεσία.
Ὑϊοποίητος (ὁ, ἡ), =Εἰσποίητος, υἱόθετος.
Ὑϊός [ὕω, φύω], οῦ (ὁ), (ἐκτὸς τῶν ἁπλῶν τύπων, οἱ Ἀττ. σχηματίζουν ἐκ τῆς ἀχρ. ὀνομστ. Ὑιεύς, τὰς πλαγ. Ὑίεος, υἱεῖδιόν. Ὑίεε, υἱέων· πλθ. Ὑίεῖς, υἱέων, υἱέσι, υἱεῖς). Ὑίος ἢ (μετὰ δίγαμμα) γυιός. « Ἰατρῶν, (« Ῥητόρων) υἱεῖς, « Πλάτ., (περιφρ.) ἀντὶ Ἰατροί, Ῥήτορες. « Ὑίες Ἀχαιῶν,« Ὅμ., ἀντὶ Οἱ Ἀχαιοί, (παρέλ. Παῖς).
Ὑιότης (ἡ), ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ υἱοῦ.
Ὑιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ (νὰ ὀνομασθῇ) υἱός· (μσ.) υἱοθετῶ, υἱοποιοῦμαι.
Ὑΐσμός (ὁ). τὸ ὄζειν, ἡ φωνὴ τοῦ χοίρου.
Ὑϊωνεύς, έως (ὁ), =Γιωνός,
Ὑϊωνή (ἡ), =Ὑιδῆ.
Ὑϊωνός (ὁ), Ὑιδοῦς.
Ὑΐωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Γίω, υἱοποίησις.
Ὕκης καὶ Ὕκκης καὶ Ὕκος (ὁ) καὶ Ὑκη (ἡ), εἶδ. ἰχθ., (ἄλλ.) Ἐρυθρῖνος ἢ Ἰαυλίς, (ἴσ.) =Φύκης.
Ὕλαγμα (τὸ). φωνὴ ὑλακτοῦντος, γαύγυσμα (κυρ. καὶ μτνμ.).
Ὑλαγμός (ὁ), τὸ ὑλακτεῖν, γαύγυσμα.
Ὑλαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουβαλῶ ξύλα ἢ φρύγανα ὡς ὑλαγωγός.
Ὑλαγωγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κουβάλημα ξύλων (φρυγάνων κτλ.), [ἐκ τοῦ
Ὑλαγωγὸς (ὁ, ἡ), [ὕλη, ἄγω]. ὁ κουβαλῶν ξύλα ἢ φρύγανα.
Ὑλάζομαι, Μ. άσομαι. Συνάζω ὕλην (ξύλα, φρύγανα), ξυλεύομαι.
Ὑλαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ διατιθέμενος εἰς τὴν ὕλην (εἰς τὰ δάση), βουνήσιος, ἄγριος (κυρ. καὶ μτνμ.). « Ἤθη ὑλαῖα,« Δίλ. 2) πλήρης ὕλης (ξυλείας), δασώδης. 3) (Φλσφ.) =Ὑλικός· (ἐκκλησ.) γῆϊνος.
Ὑλακάω-ῶ (εὔχρ. κυρ. μόνον ἡ μτχ. Ὑλακάουντες) Π. ἀντὶ Ὑλακτέω.
Ὑλακὴ (ἡ), =Ὕλαγμα, γαύγυσμα.
Ὑλακάσις, εσσα, εν, Π. πλήρης ὑλακῆς, ὑλακτικός. « Σόλος —,« Ὀππ.
Ὑλακόμορος (ὁ, ἡ), Π. [ὑλακή, μόρος ἡ Μοῖρα]. ὁ πάντοτε (ἀδιακόπως) γαυγύζων, καμωμένος ἵνα γαυγύζῃ, ὑλακτικός, (παρβλ. Ἰόμορος).
Ὑλακτέω-ῶ [ὑλάω], Μ. ήσω. Γαυγύζω (κυρ. καὶ μτνμ.). « Κύνες ὑλακτοῦντες, = Δξ. (καὶ μτθτ.). « Τοὺς συχνάσαντας ὑλακτοῦσιν, « Ἰσαρ. (καὶ προθετ.) « Ὑλακτοῦσι πρὸς τὰ ἴχνη, « Ξεν. (ᾠδικῶς) « Τοιαῦθ' ὑλακτεῖ, « Σοφ. (καὶ κατεπχρ.) « Κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει,« Ὅμ., ἐκτυποῦσε, (κοιν.) Ἀλακτάριζεν. « Ὑλακτοῦσης νηδύος,« Ἐπγρφ., ἐπιθυμούσης τροφήν, πεινώσης.
;Ὑλάκτης, οῦ (ὁ) καὶ
Ὑλακτητής, οῦ (ὁ). ὁ πάντοτε γαυγύζων.
Ὑλακτιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω διάθεσιν εἰς τὸ ὑλακτεῖν, συχναγαυγύζω.
Ὑλακτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀγαπῶν νὰ γαυγύζῃ, φύσ. ὑλάκτης.
†Ὕλαξ, ακος (ὁ). Γλσ. ἀντὶ Ὑλάκτης.
;Ὑλάσκω καὶ Ὑλάσσω, Μ. άξω, ἀόρ. ἠμφ. ἀντὶ Ὑλάω=Ὑλακτέω.
Ὑλαστής, οῦ (ὁ) καὶ Ὑλάστρια (ἡ). ὁ ὑλαζόμενος (συνάζων φρύγανα, ξυλεύόμενος).
Ὑλάω-ῶ καὶ (μτ.)-άσμαι-ῶμαι (χ. Μ), Β. πρωτ. τοῦ Ὑλακτέω, γαυγύζω.
Ὕλη (ἡ), [ὕω=φύω]. δάσος καὶ πᾶν ὅ,τι σχηματίζει δάσος, ξύλα, χόρτα, (Τουρκ.) τσαλιά, χαμόκλαδα, φρύγανα. « Ἐκπεσόντες ἐκ τῆς ὕδου εἰς ὕλην, « Ξεν. « Ἀψινθίου καὶ εἴτε ἄλλο ἐνὸν ὕλης ἢ καλάμου, δένδρον δ' οὐδέν, « αὐτ. « Μεγάλα πυρὰ ἐγένετο, ὅτε πολλῆς ὕλης παρούσης, « αὐτ. « Καὶ ὕλη δὲ πολλάκις ὑπὸ τῶν ὑδάτων ἐνθάδε συνεξορμᾷ τῷ εἴτῳ, καὶ παρέχει κνίγμόν αὐτῷ, « αὐτ. « Εἰ μέλλει ἀγαθὴ ἡ νεὸς ἔσεσθαι, ὕλης δεῖ καθαρὰν αὐτὴν εἶναι, « αὐτ. « Ὕλη γλωρά, « Θκρ. 2) (ἰδιωτ.) ξυλικὴ (διὰ καύσιμον ἢ πίσιμον), (Τουρκ.) κερεστές, (ἐν γέν.) Ξύλον. « Οὐκ ἔσχε σιδήρῳ τμητὴ, οὐδὲ λίθῳ, οὐδὲ μὴν ὕλῃ, « Θκρ. « Ἄμαξαι ἄσσυδ' ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων κατηγίνεον ὕλην,« Ὀδ. Κ., (ὀθ. 3) (ἐν γέν.) τὸ πρᾶγμα (Γαλλ. le matériel) ἀπὸ τοῦ ὁπ. γίνεται (κατασκευάζεται ἢ φύγκειται) τι (χημ.) τὸ σωματωδέστερον μέρος (ἡ βάσις) ὁποιασδήποτε συνθέσεως. « Ὕλη τοῦ μὲν τὸ ἔλαιον, « Ὀλ. « Ἑκάστῳ τῶν ἀστέρων ὕλην τινὰ ἀνάγεται, Ἡλίῳ μὲν ὁ χρυσὸς, Σελήνῃ δὲ ὁ ἄργυρος, κτλ., Σχλ. Πινδ., (καὶ μτνμ.) « Ὕλη ἰατρική,« Ἰατρ., τὸ σύνολον τῶν πραγμάτων ὅσα χρησιμεύουσι εἰς τὴν ἰατρικήν, (Λτν.) materia medica, (ὀθ. 4) φλσφ. καὶ θλγ. τὸ ὑλικὸν μέρος τοῦ παντὸς, (Γαλλ.) la matière. « Τὰ κατὰ τὴν ὕλην, « τὰ ὑλικὰ, τὰ ἐγκόσμια.
Ὑλοβάτης [ὕλη, βαίνω], ου (ὁ), Π. ὁ περιπατῶν (διατρίβων) εἰς τὰ δάση, (ἐπίθ. τοῦ Πανός).
Ὑλογενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς εἰς τὰ δάση ἢ (φιλοσοφ.) ἐκ τῆς ὕλης, ὑλικός.
Ὑλήεις, εσσα, εν, Π. πλήρης ὕλης (ξυλικῆς), δασώδης, σύνδενδρος.
Ὑλητοκτὴς, ου (ὁ), Π. [ὕλη, κοίτη]. ὁ κατοικῶν (διατρίβων) εἰς τὰ δάση, ὑλόβιος, ὑλοδίαιτος.
Ὕλημα (τὸ), πᾶν ὅ,τι σχηματίζει ὕλην (ξύλα, φυτὰ θαμνώδη, χαμόδενδρον κτλ.), δασώδης· (ἐν γέν.) ὕλη.
Ὑλημανέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ὑλομανέω.
Ὑληνόμης (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑλονόμος.
Ὑλητουργέω-ῶ, Π. ἀντὶ Ὑλουργέω, Ὑλουργός.
Ὑληπόπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑλοπόπος.
Ὑλητόμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑλοτόμος.
Ὑληφορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ὑλοφορέω, [ἐκ τοῦ
Ὑληφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑλοφόρος.
Ὑληώρης, εος καὶ
Ὑληωρὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑλωρός.
†Ὑλίαι (αἱ). αἱ ξύλιναι πατοῦναι (τὰ ταπεινὰ) τῶν ὑποδημάτων.
Ὑλίζω, Μ. ἰσω. Ἀφαιρῶ τὴν ὕλην ἢ τὰ

ἰλὸν (τὸ κατατάτι), λαγαρίζω, ἀνυλίζω· (ἐν γέν), παστρεύω, σφουγγίζω. » Τὰς ῥῖνας—, » Ἐρατ.

Ὑλικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὕλην· (Ἐκκλησ.) σαρκικός, γήϊνος.

Ὑλισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ὑλίζειν, λαγάρισμα, σούρωμα.

Ὑλιστήρ, (ὁ) καὶ

Ὑλιστήριον καὶ (συγκ.) Ὑλίστριον (τὸ). τὸ ατραγγιστῆρι διὰ τοῦ ὁπ. ὑλίζεται (διυλίζεται) τι.

Ὕλλος (ὁ), Π. ὑποκορ. τοῦ Ὕδρος. 2) ὁ ἰχνεύμων, (ὕθεν τὸ Λτ.) sullus.

Ὑλοβάτης, ου (ὁ), Π. = Ὑληβάτης.

Ὑλόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν εἰς τὰ δάση ἢ τρεφόμενος μὲ χαρτοὺς καὶ φύλλα τοῦ δάσους (τῆς ὕλης).

Ὑλογενής, έος (ὁ, ἡ), = Ὑληγενής.

Ὑλογράφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζωγραφίζων ἐπάνω εἰς ξύλον (ὕλην).

Ὑλοδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν (διατρίβων, διαιτώμενος) εἰς τὰ δάση, Ὑλόβιος.

Ὑλοδρόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων εἰς τὰ δάση.

‡ Ὑλοκάστινος (ὁ, ἡ), Γλσ. = Ὑλοδίαιτος.

Ὑλοκόμος (ὁ, ἡ), [ὕλη, κομέω]. (παροξ.) ὁ ἀγαπῶν (περιποιούμενος) τὰ δάση. 2) [προπαροξ.] σκεπασμένος (πεπυκνωμένος) ἀπὸ δάση, δρυμώδης, σύνδενδρος.

Ὑλοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω ξύλα (πρὸς οἰκοδομὴν ἢ καύσιμον), Ὑλοτομέω.

Ὑλοκουρός (ὁ), Π. [ὕλη, κείρω], ἀντὶ Ὑλοτόμος.

Ὑλομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἢ Ἔχω πολλὰ κλαδιὰ καὶ φύλλα. » Ἄμπελος ὑλομανοῦσα, » Γεωπον., ἢ (ἄλλ.) Τραγῶσα. » Τὰ παιδία ὑλομανεῖ, » Στρ., ἔχουν πλῆθος ὕλης (φρυγανωδῶν φυτῶν καὶ χαμοδένδρων), [ἐκ τοῦ

Ὑλομανής [ὕλη, μαίνομαι], ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν περιπαθῶς (ἔχων μανίαν διὰ) τὰ δάση. 2) (ἐπὶ δένδρ.) ὁ κάμνων πολλὰ κλαδιὰ καὶ φύλλα.

Ὑλομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι εἰς τὰ δάση, ὑπερασπίζομαι ὠφελούμενος ἀπὸ τὰ δασώδεις τῆς τοποθεσίας.

† Ὑλομήτρα (ἡ), εἶδος σκώληκος ἢ κάμπης.

Ὑλονόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεμόμενος (βόσκων ἢ καταικῶν) εἰς τὰ δάση.

Ὑλοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ σκοπῶν (ἐπιτηρῶν) τὰ δάση, Ὑλωρός.

Ὑλοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω ξύλα (ξυλικὴν) ὡς ὑλοτόμος.

Ὑλοτομία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κόψιμον ξύλων (ξυλικῆς).

Ὑλοτομικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς ὑλοτομίαν, ὑλοτόμου ἕδρας.

Ὑλοτόμιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου γίνεται ὑλοτομία (κόπτεται καὶ σωλεῖται ξυλικὴ).

Ὑλότομος (ὁ, ἡ), [ὕλη, τέμνω]. (παροξ.) ὁ κόπτων ξύλα (ξυλικὴν) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Πέλεκυς —, » Ὅμ. 2) [προπαροξ.] κομμένος εἰς τὰ δάσος. ‖ (οὐσ.) Ὑλότομον (τὸ), (ἔνν. φάρμακον), εἶδος ἰατρικοῦ ἢ φίλτρου συνθέτου ἀπὸ διαφόρους ῥίζας κομμένας (ἴδε Τέμνω) ἀπὸ τοῦ δάσους.

Ὑλοτραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (τρέφομαι μὲ) ῥίζας φύλλα καὶ καρποὺς τοῦ δάσους, εἶμαι ὑλοφάγος.

Ὑλοτραφής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὕλη, τρέφω]. ὁ ἔχων ἢ λαβὼν τὴν ὑπαρξίν του ἐκ τῆς ὕλης, ὑλικός, ὑληγενής.

Ὑλουργία (ἡ). ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ ὑλουργοῦ, ξυλουργία.

Ὑλουργός (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος τὴν ὕλην (τὸ ξύλον). ‖. (αὐτ.) ξυλουργός.

Ὑλοφάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) χόρτα φύλλα κλπ. τοῦ δάσους. » Βοῦς —, » Ἡσ., ὁ βόσκων (ζῶν) εἰς τὰ δάση, ἄγριος.

Ὑλοφορβός (ὁ, ἡ), Π. [ὕλη, φέρβω]. ὁ βόσκων (τρεφόμενος μὲ) χόρτον. » Βοῦς —, » Εὐρ.

Ὑλοφαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνάζω ἢ κουβαλῶ ξύλα, Ὑλαγωγῶ, [ἐκ τοῦ

Ὑλοφόρος (ὁ, ἡ), [ὕλη, φερω]. ὁ συνάζων ἢ κουβαλῶν ξύλα.

Ὑλώδης, εος (ὁ, ἡ). δασώδης, σύνδενδρος. 2) = ἰλυώδης, θαλερός.

Ὑλωρός (ὁ, ἡ), [ὕλη, ὥρα]. ὁ ἐφορεύων (ἐπιτηρῶν) τὰ δάση, δασοφύλαξ. 2) (Π.) ὁ ζῶν (διατρίβων) εἰς τὰ δάση, ἄγριος.

Ὑμά, Π. ἀντὶ Ὑμέτερα, οὐδ. τοῦ Ὑμός.

Ὕμα (τὸ), = Ὕαμα.

Ὑμεδαπός [ὑμός, δαπέδων], ἡ, όν. Ὑμέτερος, συντοπίτης (συμπολίτης) σας.

Ὑμεῖς (γεν. Ὑμῶν, δοτ. Ὑμῖν, αἰτ. Ὑμᾶς), πλθ. τοῦ Σύ.

Ὑμείων, Π. ἰων. ἀντὶ Ὑμῶν, γεν. τοῦ Ὑμεῖς.

Ὑμέν, Π. (σπανιότ.) κλητ. τοῦ Ὑμήν, ἀντὶ Ὑμέναε.

Ὑμέναιος (ὁ). ὁ ψαλλόμενος εἰς τοὺς γάμους ὕμνος, ἡ γαμήλιος ᾠδή· (συνεκδ.) ὁ γάμος· (προσωποπ.) ὁ θεὸς τοῦ γάμου, (ἄλλ.) Ὑμήν.

Ὑμεναιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἄδω τὸν ὑμέναιον ἢ ἐν αἴδει ὑμεναίου. » Μέλος, ὅ,τ' ἀμφὶ λέχος σὸν ὑμεναίοις, » Αἰσχλ. 2) (συνεκδ. καὶ μεδτ.) συνάπτω ἢ λαμβάνω εἰς γάμον, ὑπανδρεύω ἢ, νυμφεύομαι· (μτγν. ἐν γέν.) ἐνόνω, συνδέω, (Πλ.).

Ὑμενήϊος (ὁ). ὁ θεὸς τῆς χαρᾶς (τοῦ ὑμεναίου), ὁ Διόνυσος.

Ὑμένιος, η, ον. Ὁ συγκείμενος ἀπὸ ὑμένας.

Ὑμένιον (τὸ), ὑποκορ. ταῦ. Ὑμήν.

Ὑμενοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὑμένι ὅμοιος (τὸ εἶδος), μεμβρανοειδής.

Ὑμενόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑμενώδη πτερὰ (πτέρυγας μεμβρανώδεις).

Ὑμενόστρακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὸν (ὑμενώδες) ὄστρακον (διαφανὲς περικάλυμμα). » Ποτήριον—, » Δκ.

Ὑμενόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (ἢ πθ. Μεταβάλλομαι) εἰς ὑμένα, γίνομαι·

Ὑμενώδης, ες (ὁ, ἡ), = Ὑμενοειδής, μεμβρανώδης.

Ὑμές, Δ. ἀντὶ Ὑμεῖς.

Ὑμετερόνδε, Π. ἀντὶ Εἰς ὑμέτεραν (ἔνν. δῶμα), εἰς τὸν οἶκόν σας.

Ὑμέτερος [ὑμός], α, ον. Ἐδικός σας. » Ὑμέτερον ἑκάστου θυμόν, » Ἰλ., τὴν καρδίαν καθενὸς σας. » Ὑμέτερος θυμὸς αὐτῶν, » Ὀδ. Β., ἀντὶ Ὑμῶν αὐτῶν (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ ὑμέτερον, » Ἡρ., τὸ ἐκ μέρους σας.

Ὑμήν [ὑφαίνω], ένος (ὁ). δέρμα λεπτὸν καὶ διαφανές, μεμβράνα, τσύκαλι (μτγν.) ὕφασμα λεπτότατον, φλοῦδα. » Διεκτρυήτους ὑμένας, » (Ἐβδ. παρ') Ἀβ. » Ὑμὴν περικάρδιος (περιτόναιος), » Ἀνατομ., ἡ περικαλύπτουσα τὴν καρδίαν (τὴν ἔσωθεν ἐπιφάνειαν τῆς κάτω κοιλίας) μεμβράνα.

Ὑμήν [ὕδω, ὕμνος], ένος (ὁ), (ἡ πληθ. Ὑμέν), Π. ἀντὶ Ὑμέναιος.

Ὕμμε, Δίολ. Π. ἀντὶ Ὑμᾶς, αἰτ. τοῦ

Ὕμμες ἢ Ὕμμιν, Δίολ. Π. ἀντὶ Ὑμῖν, δοτ. τοῦ Ὑμεῖς.

Ὕμμος, ε, ον, Δίολ. ἀντὶ Ὑμός = Ὑμέτερος.

Ὑμναγόρας, ου (ὁ), Π. [ὑμνηγορέω]. ὁ ψάλλων (ἐκφωνῶν) ὕμνους.

Ὑμνείω, Π. ἀντὶ-

Ὑμνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψάλλω ὕμνους εἰς τιμήν τινος, ἀνυμνῶ, δοξολογῶ, ἐγκωμιάζω· (ἁπλ.) λέγω (ἀναφέρω) συχνάκις, ἔχω πάντοτε διὰ στόματος, θρυλλῶ (ἐπὶ καλοῦ ἢ κακοῦ). » Ὑμνῶν τοὺς θεούς, » Ξεν. » Πάντες ἄνθρωποι ὑμνεῖεν ἂν τὴν σὴν ἀρετήν, » αὐτ. » Χῖος ἀοιδός, ὑμνήσας Ἰλιάδας τε μάχας, » Ἀχελῆϊά τε, » Θκρ. » Καὶ τὸν γάμον παρὰ Χείρωνι ὑμνῆσαι, » Ξεν., τελέσαι, πανηγυρίσαι. (καὶ ἀπαρ. ἀναλ.) » Πάντες ἐξ ἑνὸς στόματος ὑμνοῦσιν ὡς καλὸν ἡ σωφροσύνη, » Πλάτ. (καὶ ἐπὶ κακοῦ) » Τὴν ἐμὴν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν, » Εὐρ. » Τὸ γῆρας ὑμνοῦσιν, ὅσων κακῶν αἴσιον αἴτιον, » Πλάτ., (κατ' ἀντίφρ.) ἀντὶ Κατηγοροῦσι. (καὶ πθ.) » Ὑμνεῖθ' ὑπ' ἀστῶν φροιμίοις πολυῤῥόθοις, » Αἰσχλ. » Σὲ μὲν ὕμνησαί μοι, ἄναξ, » Θκρ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Τὴν ὑμνουμένην χρυσῆν πλάτανον, » Ξεν., τὴν θρυλλουμένην.

Ὑμνηπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταγίνομαι συνδέτων ὕμνους· (μεδτ.) ἀνυμνῶ (δοξολογῶ) τινα ὡς-

Ὑμνηπόλος (ὁ, ἡ), [ὑ. πολέω]. ὁ περὶ τοὺς ὕμνους ἀσχολούμενος, ποιητὴς ὑμνων, ὑμνῳδός.

Ὕμνησαι, β'. ἐν. προσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ὑμνέω.

Ὑμνήσιος (ὁ, ἡ), Π. ὕμνων (ὑμνήσεως) ἄξιος, ἀξιύμνητος.

Ὕμνησις, έως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑμνέω, ἀνύμνησις, ἐγκωμίασμα, δοξολογία.

Ὑμνητήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ὑμνητής.

Ὑμνητήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ὕμνησιν, ἐγκωμιαστικός, ἐπαινετήριος.

Ὑμνητής, οῦ (ὁ). ὁ ὑμνῶν (ἀνυμνῶν) τινα, ἐγκωμιαστής· (ἐν γέν.) ποιητὴς ὕμνων, ὑμνῳδός.

Ὑμνητικός, ἡ, όν, = Ὑμνητήριος.

Ὑμνητός, ἡ, όν. Ὁ ὑμνηθείς ἢ ἄξιος τοῦ ὑμνεῖσθαι, ἐπαινετός.

Ὑμνήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ὑμνητήρ, ὕμνων ποιήτρια ἢ ψάλτρια.

Ὑμνητρίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ὑμνήτρια.

Ὑμνιάω-ῶ, Δ. Λακων. ἀντὶ Ὑμνέω.

Ὑμνέον (τὸ), = Ἀμνίον, [κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Ὑμένιον].
Ὑμνογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συγγράφων) ὕμνους, ποιητὴς ὕμνων.
† Ὑμνοδότειρα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπνοδότειρα.
Ὑμνοθετήρ καὶ
Ὑμνοθέτης, ου (ὁ), Π. συνθέτης ὕμνων, ὑμνογράφος.
Ὑμνόθετος (ὁ, ἡ), Π. συνθεμένος ἀπὸ ὕμνους.
Ὑμνολογέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ὕμνους λέγω, ὑμνῶ, δοξολογῶ, ἐγκωμιάζω.
Ὑμνολογία (ἡ), τὸ ὑμνολογεῖν, ὑμνῳδία, δοξολογία.
Ὑμνολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ἐκφωνῶν) ὕμνους, ὑμνῳδός, ἐγκωμιαστής.
Ὑμνοποιός (ὁ, ἡ). ποιητὴς ὕμνων, ὑμνοθέτης.
Ὑμνοπολιύω, Μ. εὔσω καὶ
Ὑμνοπολέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑμνηπολέω, [ἐκ τοῦ
Ὑμνοπόλος, (ὁ, ἡ), = Ὑμνηπόλος.
Ὕμνος (ὁ), [ὕδω]. ᾠδή, τραγῳδία (ἰδιαιτ.) ἐγκώμιον ἔμμετρον εἰς τιμὴν θεοῦ ἢ ἥρωος· (ἐνίοτε) θρῆνος· (σπν.) χρησμός· (κατ' ἀντίφρ.) ψόγος, κατηγορία. « Ἐπεὶ ἀντάχησ' ἂν ὕμνων ἀρσένων γένος, « Εὐρ.
Ὑμνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ὕμνου.
Ὑμνῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὕμνους ᾄδω· (ἐνίοτε) χρησμῳδῶ. « Δελφῶν γῆν, ἵνα.. Φοίβος ὑμνῳδεῖ βροτοῖς, « Εὐρ.
Ὑμνῳδία (ἡ). ᾠδὴ (ᾄσμα) ὕμνου, ψαλμῳδία.
Ὑμνῳδός (ὁ, ἡ). ὁ ὕμνους ᾄδων, ψαλμῳδός, ὑμνολόγος. 2) = Χρησμῳδός.
Ὑμός, ή, όν, Π. Δ. ἀντὶ Ὑμέτερος.
Ὑν, αἰτ. τοῦ Ὗς.
Ὕνις ἡ Ὕννις [συγγ. τῷ Ῥύης], εως (ἡ). τὸ ὑννί τοῦ ἀλετρ.οῦ.
Ὑννιμάχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μαχόμενος μὲ (μεταχειριζόμενος ὅπλον) τὸ ὑννί.
Ὕννος (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ῥίννος.
Ὑοβοσκό· [ὁ, ἡ). ὁ βόσκων ὗς (τρούντα), χοιροβοσκός.
Ὑοβότης, ου (ὁ), = Ὑοβοσκός, συβότης.
Ὑοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὑὶ (χοίρῳ) ὅμοιος τὸ εἶδος, γρυνωδιώδης.
Ὑοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) τοῦ στοιχείου Υ. « Ὑοειδὲς ὀστοῦν, « Ἀνατομ., τὸ περὶ τὴν ῥίζαν τῆς γλώσσης.
Ὑομυσία (ἡ), Κωμ. μουσικὴ χοίρων (ὑῶν).
Ὑοπόλος (ὁ, ἡ), [ὗς, πολέω], = Ὑοβοσκός, γρουνάρης.
Ὑόπωρος (ὁ, ἡ). (ναῦς) τῆς ὀκ. ἡ πρώρα ἔχει σχῆμα ῥύγχους χοίρου (ὑός), (« Νεῶν καπρίσιν ἐχουσῶν τὰς πρώρας, « Ἡρ.).
Ὑός, γεν. τοῦ Ὗς.
Ὑοσκυαμάω-ῶ, Μ. ήσω. Παραλαλῶ [Παραφρονῶ] ὡς ἐὰν ἐφαγα ὑοσκύαμον, ἢ· (ἰ) ἔχω χρείαν ἐμετικοῦ (ὑοσκυάμου), (δηλ.) μελαγχολῶ, (κατὰ τὸ Ἑλλεβοριάω).
ζ Ὑοσκύαμον (τὸ) καὶ
Ὑοσκύαμος (ὁ), εἶδος φυτ. φαρμακ. (κατὰ λέξ.) γρουνοκοῦλαι, [ὗς, κύαμος]
Ὑοφορβεῖον (τὸ). ζαῦλος (μανδρὶ) χοίρων, γρουναρειὰν, καὶ
Ὑοφόρβιον (τὸ). ἀγέλη χοίρων, [ἐκ τοῦ
Ὑοφορβός (ὁ), [ὗς, φέρβω], = Συφορβός, χοιροβοσκός.
Ὑπ-αγαναχτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγανακτῶ ὀλίγον τι.
Ὑπ-αγαπάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ ὀλίγον τι, (εἰς τὸν Ἰών. Ἰα. ἐσφαλμ. ἀντὶ, Ὑπεραγαπῶ.
Ὑπ-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Μηνῶ (δίδω εἴδησιν, Ἀναγγέλλω) κρυφίως, προδίδω.
Ὑπάγγελος (ὁ, ἡ). ὁ ἐλθὼν κατὰ πρόσκλησιν, προσκεκλημένος δι' ἀγγέλου.
Ὑπαγγέλτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναγγελθεὶς κρυφίως, προδομένος.
Ὑπαγκαλίζω, Μ. ίσω. Παίρνω ἢ Πρατῶ εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἀγκαλιάζω.
Ὑπαγκάλιας (ὁ, ἡ), = Ὑπάγκαλος.
Ὑπαγκάλισμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τὸ ὁπ. ἀγκαλιάζει (ὑπαγκαλίζει) τις, γυνὴ σύνευνος ἢ παλλακή.
Ὑπάγκαλος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὰς ἀγκάλας βασταζόμενος, Ὑπωλένιος.
Ὑπαγκώνιον (τὸ). τὸ ὑπὸ τὸν ἀγκῶνα βαλλόμενον προσκεφάλαιον, (Τουρκ.) κολτοῦκι.
Ὑπάγνυμι, Μ. άξω. Σπάνω (Τσακκίζω) τι ὑπικάτωθεν.
Ὑπαγορεύσις, εως (ἡ), τὸ ὑπαγορεύειν, (μτγν.) συμβούλευμα, (κοιν.) διδασκάλευμα, (Γαλλ.) suggestion.
Ὑπαγορευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὑπαγορεύειν.
Ὑπαγορεύω, Μ. εύσω. Λέγω εἴς τινα τί νὰ εἰπῇ ἢ νὰ γράψῃ, (Γαλλ.) dicter. « Δεῖ γράμματα ἑστάσθαι τὸν μέλλοντα δυνήσεσθαι τὰ ὑπαγορευόμενα γράφειν, « Ξεν. 2) (μεταφορ.) ὁδηγῶ (συμβουλεύω) τινα πρὸ ταῦ τί νὰ κάμῃ, προδιαθέτω, (κοιν.) διδασκαλεύω· (ἐν γέν.) προϋποβάλλω, (Γαλλ.) suggérer. 3) (ἐνίοτε) ἐξηγῶ, ἑρμηνεύω ἢ προλέγω. « Ἐλπίδα (« Πρόφασιν) ὑπαγορεύειν, « Στρ., δίδειν. « Πρὸς τοὺς ὑπειρημένους λόγους. « Ἰσχρ., = Προειρημένους. 4) (κατ' ἄλλ. ἐκδχ. τῆς προθ.) λέγω ἔπειτα, ἀποκρίνομαι, ἀντιλέγω, ἢ· προσθέτω εἰς ὅσα εἶπα. « Τοσοῦτο μόνον ὑπειπὼν, « Πλ. 5) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἀφιερόνω τι εἰς τὸ ὄνομά τινος, προσφωνῶ.
Ὑπαγορία (ἡ), Δ. ἀντὶ Ὑπηγορία.
Ὑπάγροικος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι χωριάτης (ἄγροικος).
Ὑπάγρυπνος (ὁ, ἡ). σχεδὸν ἄγρυπνος, μισοκοιμισμένος.
Ὑπάγω, Μ. ἄξω καὶ πθ. ἀχθήσομαι [ἀόρ. Ὑπήγαγον καὶ πθ. Ὑπήχθην κτλ.]. Φέρω ἢ βάλλω ὑποκάτω· καὶ μεταφορ.) μὲ τρόπον (κρυφίως, ἐπιτηδείως). « Ὑπάγειν ζυγῷ (ἢ ζυγόν) ἵππους, « Ὅμ. (καὶ πθ.) « Ὑπαχθησάμενος τῷ ζυγῷ, « Ακ., (ὅθεν 2) (συνεκδχ.) φέρω τινὰ εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, ὑποτάσσω, καθυποτάσσω. « Οἱ θεοὶ ὑπήγαγόν σε εἰς χεῖρας τὰς ἐμάς, « Ἡρ. (καὶ μτγν.) « Τὰ ὄλλα ποῖς ἀρίζηλοις ὑπάγειν, « Ἀρχδ. (ᾠδ. μο.) « Θεός ὁ καὶ τὰ τῶν χρόνων ὑπηγμένος πείρατα. « Φίλ. (καὶ πθ.) « Ὑπηγμένοι, οἱ ὑποτεταγμένοι, δοῦλοι, ὑπήκοοι. 3) (ἰδιαιτ. μετὰ ἢ χωρὶς τοῦ εἰς δίκην) φέρω (ἐνάγω) εἰς τὸ δικαστήριον, καθυποβάλλω εἰς δίκην, ἐγκαλῶ. « Νοσήσαντα δέ μιν ὑπῆγον οἱ ἐχθροὶ ὑπὸ τοὺς ἐφόρους ὡς δωροδοκήσαντα, « Ἡρ. (καὶ γεν. ἄλλ.) « Θανάτου ὑπαγαγὼν ὑπὸ τὸν δῆμον Μιλτιάδεα ἐδίωκε, « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) « Τοῦτον ὑπάγομεν ὡς ἐπιβουλεύοντα, « Ξεν. (καὶ δοτ.) « δικαστηρίοις ὑπάγειν, « Ακ. (καὶ πθ.) « Ὑπὸ δικαστήριον ὑπαχθείς, « Ἡρ. « Τοῖς ὑπαγομένοις εἰς ὑμᾶς δίκην ἐπιτιθέναι, « Ξεν. « Ὑπάγονται ὡς ἱερόσυλοι, « Ἑρμγ. 4) (μτφρ.) φέρω τινὰ μὲ τρόπον εἰς τὸ θέλημά μου (κοιν. εἰς τὰ νερά μου), ἐλκύω· ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, δελεάζω, παρακείθω. « Δέγονε ἄλλους ἑπτακοῦντα, ταῦτα δὲ ὑπάγοντας, εἰρώτεον κτλ., « Ἡρ. (καὶ αἰτ. πράθετ. ἐκ δ'.) « Τοὺς πολεμίους εἰς ἐνέδρας ὑπάγειν, « Ξεν. (καὶ τρπ.) « Ὑπάγουσιν ὑμᾶς ἐπὶ ταῦτα, « Δημ. (καὶ ἐπαρ.) « Ὑπήγαγόν σ' εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τὰς ἐμάς, « Εὐρ. (καὶ μτ.) « Τοὺς Γ. εἰς φιλίαν ὑπάγεσθαι, « Ἡρωδ. « Ὁ Ἐλέαρχος ταῦτα ὑπήγετο, βουλόμενος Ἀβ., « Ξεν., ἐπράτεινε μὲ σκοπόν. (καὶ πθ.) « Ὑπαχθέντες τῇ ἄψει, « Πλ. « Ὑπὸ τῆς ἀπάτης ὑπάγεσθε, « Αἰσχ. 5) (Π. μὲ γεν. προθ. ἐκ δ'.) ἐκφέρω κρυφίως, ὑπεξάγω. « Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεύς, « Ἰλ. Δ. 6) (ἐν γέν.) φέρω (ὁδηγῶ) παυδενὰ ἢ παρεμπρός, (καὶ συχνὰ ἄλλ.) ἀπέρχομαι, = Προάγω, πραχωρῶ, ἢ ἀναχωρῶ, ἐπὶ στρατ.) ἀποσύρομαι· (κοιν.) πάω, παγαίνω. « Ὑπάγειν τὸ κυνηγέσιον, « Ξεν. « Ὑπάγειν τὴν γαστέρα, « Ἰατρ., κινεῖν. (καὶ ἄλλ.) « Τοῖς ἔμπροσθεν ὑπάγειν παρεκελεύετο, « αὐτ., προχωρεῖν. « Ὕπαγε, τί μέλλεις; « Ἀρχ. « Ὑπάγω, φρένα τέρψας, « Θγν. (καὶ ἐπίῤῥ.) « Ὅπου ἐγὼ ὑπάγω, ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν, « Γρῤῥ. « Τούτας μὲν δὴ ὑπάγειν, ἦν ἐπὶ τοῦτο τράπηται ὁ Π., (ἀπὸ Ταναΐδος ποταμοῦ παρὰ τὴν Μαιῶτιν λίμνην ὑποφεύγοντας· ἀπελαύνοντος δὲ τοῦ Π., ἐπιόντας διώκειν, « Ἡρ. (ᾠ ἀπολ.) « Ἐὰν ἀναγκασθῇ ὑπαγαγεῖν, « Ἀρχτ., νὰ τραβηχθῇ ὀπίσω, νὰ ὀπισθοδρομήσῃ. (ᾠ κατὰ μτχ.) « Κοιλία ὑπάγουσα, « Ἱππκρ., εὐκοιλιότης. (καὶ κατ' ἔμφ.) « Ὕπαγε νῦν, καὶ λέξανδρόν μοι λέγε, « Μ. Αὐτ. (καὶ γεν.) « Ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ, « Ἀρχφ., τραβηχθῆτε ἀπὸ τὸν δρόμον.
Ὑπαγωγεύς [ὑπάγω], έως (ὁ). τὸ σανίδι μὲ τὸ ὁπ. κουβαλοῦν ἢ κρατοῦν οἱ κλῶστες τὴν λάσκην, πηλοφόρι· 2) τὸ ξύλινον ὑποστήριγμα τῶν χορδῶν μουσ. ὀργ., (ἄλλ.) Ὑποζύλιον. 3) εἶδος τειμωρητικοῦ ὀργάνου.
Ὑπαγωγή (ἡ), τὸ ὑπάγειν ἢ ὑπάγεσθαι, φέρσιμον (πλησίασις ἢ ἀναχώρησις μὲ τρόπον ἥσυχον)· ὑπαναχώρησις· (μτφρ.) ἐξαπάτησις· (Ἰατρ.) κίνησις. « Κοιλίας —, « Ἱππκρ., διάῤῥοια. « Ὑστηγεσίαι —, « Ξεν. « Διώξεις τε καὶ ὑπαγωγάς. Θκ. « Ὀχεία ἐξ ὑπαγωγῆς, « Ἀρχτ., ὑποφεύγοντος τοῦ θήλεος.

Ὑπαγωγίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὑπαγώγιον.

†Ὑπαγωγικός, ἡ, όν, (νομίζεται) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπαγωγικός.

Ὑπαγώγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὑπαγωγεύς.

Ὑπαγωγός (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ὑπάγειν (ὑποβάλλειν κτλ.), ἀπατηλός, ἑλκυστικός, (παρβλ.) Ἐπαγωγός· (ἰατρ.) κινητικός. ▪ Κοιλίας—, ▪ Λξ.

Ὑπάδω, Μ. ᾄσομαι (ἀόρ. Ὑπῆσα κτλ.). Ψάλλω (Συμψάλλω) χαμηλότερα· (μέ δοτ.) ψάλλω ἐπάνω εἰς ἤ ἔπειτα ἀπό τι· (μετρρ.) συνᾴδω, συμφωνῶ.

Ὑπαείδω, Μ. ᾄσομαι, Π. ἀντὶ Ὑπᾴδω.

Ὑπαέριος (ὁ, ἡ), ὁ εὑρισκόμενος ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπιρροὴν τοῦ ἀέρος (τῆς ἀτμοσφαίρας), ὑπαίθριος, (παρβλ. Ὑπερέριος).

Ὑπαί, Π. ἀντὶ Ὑπό.

Ὑπαιάζω, Μ. άσω, Π. θρηνῶ (στενάζω) σιγανὰ ἤ κατ' ἀραιούς· ἀποκρίνομαι μὲ στεναγμούς.

Ὑπαιδεύσικα, Π. ἀντὶ Ὑποδέδεικα.

Ὑπαιδέομαι-οῦμαι, Μ. αὐδήσομαι. Δίδοῦμαι (Σέβομαι, Ἐντρέπομαι) ὀλίγον, τρόπον τινά (ὡς ἄν νά) ἐντρέπομαι, (χυδ.) καψωντρέπομαι.

‡Ὑπαίετος (ὁ), εἶδ. μικροῦ ἀετοῦ, (ἄλλ. διορθ.) Ὑπαέτιος.

Ὑπαίθα [ὕπαι], ἐπίρ. Π. πλαγίως· ὑποκάτω. ▪ Ὑπαίθα λιάσθη, ▪ Ἰλ. Ο., παρέκλινε. ▪ Ἡ δὲ θ' (ἡ πέλεια) ὑπαίθα φοβεῖτο, ▪ Ἰλ. Χ., φεύγει παρεκκλίνουσα τῇδε κἀκεῖσε. ▪ Ὑπαίθα ῥέων, ▪ Ἰλ. Φ., ἐκ τοῦ πλησίον. (καὶ μὲ γεν. ἀντὶ Ὑπό). ▪ Ὑπαίθα ἄνακτος ἐκοίμησεν, ▪ Ἰλ. Σ.

Ὑπαιθριάζω, Μ. άσω. Ζῶ ὑπαίθριος (εἰς τὸ ὕπαιθρον).

Ὑπαίθριος καὶ

Ὕπαιθρος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ἢ πρακτέον τι ὑπὸ τὴν αἰθρίαν (ἔξω εἰς τὸ ὕπαιθρον, εἰς ἀνοικτὸν [ξέσκεπον] τόπον)· (συνεχῶς) προφανής, μὴ δυνάμενος νὰ κρυφθῇ. ▪ Μανία—, ▪ Πλ. ▪ Καὶ σπόρος καὶ φυτεία καὶ νομαί, ὑπαίθρια ταῦτα πάντα ἔργα ἐστί, ▪ Ξεν. (καὶ ἐν εἴδει ἐπιρ.) ▪ Ἐν ταῖς στέγαις σκηνοῦσιν οἱ κάμνοντες, οἱ δὲ ἄλλοι ὑπαίθριοι, ▪ αὐτ., ▪ ▪ Ἐν ὑπαίθρῳ, ▪ αὐτ. ▪ Ἡ δίαιτα τοῖς ἀνθρώποις οὐχ ὥσπερ τοῖς κτήνεσίν ἐστιν ἐν ὑπαίθρῳ, ἀλλὰ στεγῶν δεῖται, ▪ αὐτ. ‖ (οὐσ.) ▪ Ὕπαιθρα, ▪ οἱ κάμποι, τὰ ἀνοικτὰ (ἀτείχιστα) μέρη, (ἀντιθ. πρὸς Ὀχυρὰ ἢ Φρούρια). ▪ Ἀντιπαίσθαι (▪ Ἐκχωρεῖν κτλ.) τῶν ὑπαίθρων, ▪ Πλό., ▪ Εἰς ὕπαιθρα πρῶτον ἐξεληλυθώς, ▪ αὐτ.

Ὑπαίθω [χ. Μ.], Π. ἀντὶ Ὑποκαίω.

Ὑπαικάλλω, Μ. αλῶ, Δ. Κολακεύω κρυφίως (μὲ τρόπον), ὑποσαίνω.

Ὑπαινίσσομαι [ττομαι], Μ. ίξομαι. Αἰνίττομαι κρυφίως, λέγω (ὑπὸ νὰ ἐννοηθῇ) τι μὲ τρόπον ὑποκεκρυμμένον.

Ὑπαιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω, Ἰων. ἀντὶ Ὑφαιρέω.

Ὑπαίρω, Μ. αιρῶ (ἀόρ. Ὑπῆρα κτλ.). Σηκώνω ὑποκάτωθεν ὀλίγον τι ἤ κατ' ὀλίγον.

Ὑπαισθάνομαι, Μ. αἰσθήσομαι. Ἐννοῶ (Αἰσθάνομαι) ὀλίγον, ὡς ἄν νὰ νοιώθω κἄτι.

Ὑπαίσσω, Μ. αίξω, Π. πηδῶ (ὁρμῶ) ὑποκάτωθέν τινος· (μὲ γεν.) ▪ Δράκων, βωμοῦ ὑπαίξας, ▪ Ἰλ. Β. (ἡ αἴτ.) ▪ Ἰχθὺς μέλαιναν φρῖχ' ὑπαίξει, ▪ Ἰλ. Φ.

Ὑπαισχρός (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι αἰσχρός (ἄσχημος), ἀσχημούτσικος.

Ὑπαισχύνομαι, Μ. υνθήσομαι. Ἐντρέπομαι ὀλίγον τι (τρόπον τινά), καψωντρέπομαι.

Ὑπαίτιος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ὑπὸ αἰτίαν (ὑπὸ ἔγκλημα), ἔνοχος· αἰτίας (μομφῆς) ἄξιος, ἐπιλήψιμος. ▪ Ὑποπτεύσας μή τι πρὸς τῆς πολεως οἱ ὑπαίτιον εἴη Κύρῳ φίλου γενέσθαι, ▪ Ξεν., μήπως λυγισθῇ (τοῦ γένῃ) ἔγκλημα. (καὶ δοτ.) ▪ Ὑπαίτιον εἶναί τινι, ▪ αὐτ., ὑπεύθυνος, ὑπόλογος.

Ὑπαιφοινίσσω, Μ. ίξω., Π. ἀντὶ Ὑποφοινίσσω.

Ὑπαιωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ τι ὑποκάτωθέν τινος μετέωρον.

Ὑπακμάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ἀκόμη εἰς τὴν ἀκμήν μου. ▪ Δᾷδες ὑπακμάζουσαι τῷ πυρί, ▪ Σδ.

Ὑπακοή (ἡ), τὸ ὑπακούειν, ὑποταγή, εὐπείθεια.

Ὑπάκουσον, Ὑπακούσω, Δ. ἀντὶ Ὑπάκουσον, Ὑπακούσω.

Ὑπακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον, Ἐπακολουθῶ.

Ὑπακουός (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑπήκοος.

Ὑπάκουσις, εως (ἡ), ▪ Ὑπακοή, τὸ ὑπακούειν.

Ὑπακουστέον, θετ. τοῦ

Ὑπακούω, Μ. ακούσομαι. Ἀκούω ἐκ τοῦ πλησίον (ἐπιμ., ἀμέσως, ἐξ ἑτοίμου)· (συνεχῶς) δείχνω ὅτι ἤκουσα, (δηλ.) ἀποκρίνομαι (κυρ. ὅταν κρούῃ τις τὴν θύραν)· ἔρχομαι ὅταν μὲ κράζουν· (ἐν γέν.) κάμνω προθύμως ὅτι μὲ λέγει τις, ἀκολουθῶ τὰς αἰτήσεις ἢ συμβουλὰς ἢ προσταγάς του, ἔχω ὑπακοήν (εὐπείθειαν), ὑποτάσσομαι· (μτγμ. ἐπὶ πραγμ.) ἀποβαίνω κατὰ τὴν θέλησίν τινος· (τρρσ. καὶ κατὰ μτχ. παρὰ Γρμτ.) ἐννοοῦμαι ἔξωθεν. ▪ Ποιμένα ποιμὴν ἠπύει εἰσελάων, ὁ δέ τ' ἐξελάων ὑπακούει, ▪ Ὀδ. Κ., ἀποκρίνεται. ▪ Τρὶς μὲν Ἴλαον αὖσε, τρὶς δ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἵκετο φωνὰ, ▪ Θκρ. ▪ Κρούσας τὴν θύραν, εἶπε τῷ ὑπακούσαντι ὅστις εἴη, ▪ Ξεν. ▪ Ἦλθον ἐπὶ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ. Καταλαβὼν δὲ αὐτὸν οὐκ ἔνδον ὄντα, ἐκέλευσα τὴν ἄνθρωπον τὴν ὑπακούσασαν ἡμῖν, μεταλθεῖν αὐτὸν ὅπου εἴη, ▪ Δμ., ▪ Κρούσαντος δὲ αὐτοῦ τὴν θύραν, προσῆλθε παιδίσκη ὑπακοῦσαι, ▪ Γρφ. ▪ Ἦδε πώποτε καλέσαντός σου οὐκ ἦλθον; ἀλλ' ὑπακούων, σχολὴ ὑπήκουσα; ▪ Ξεν. ▪ Ἐς λόγους προσεκαλέσατο αὐτούς, οἱ δὲ ἀσπαστῶς ὑπήκουσαν, ▪ Ἡρ. (καὶ γεν.) ▪ Δαρείου τοῦ βασιλέως οὐδαμᾶ ὑπήκουσαν, ▪ αὐτ., δὲν ἔγιναν ὑπήκοοί του. ▪ Οἱ δὲ, καλούντων αὐτῶν, οὐχ ὑπήκουον, ▪ Ξεν. ▪ Οὐ πάντας ἐξ ἑτοίμου εὑρίσκω ὑπακούοντας τῆς διδασκαλίας ταύτης. ▪ αὐτ. ▪ Εἴτις τούτων (τῶν τρόπων) μηδενὸς ὑπακούοι, ▪ αὐτ. (καὶ ψυχάν. δοτ.) ▪ Καὶ ὅμως ἤθελον αὐτῷ ὑπακούειν, ▪ αὐτ. ▪ Οὐκ ἐσχόλαζε τοῖς τοιούτοις ὑπακούειν, ▪ αὐτ. (καὶ μτγμ. ▪ Ῥᾳστά τε αὐτῷ τὰ πράγματα ὑπακούεσθαι προσδοκήσας, ▪ Ἡρωδ. (καὶ καταχρ.) ▪ Δενδρέων γυμνὸς κῆπος, ὀξείαις ὑπακουόμενος αὐγαῖς ἠλίου, ▪ Πίνδ. εἶνε πάντοτε ἐκτεθειμένος εἰς (ἀλλ.) ▪ Ἐκάλεσα αὐτὸν πρὸς ἐμέ, ὁ δὲ μάλα τοῦτό γε αὐτάκτως ὑπήκουσε, ▪ Ξεν.

Ὕπακρος (ὁ, ἡ), σχεδὸν ἄκρος (ἐντελής).

Ὑπακτέον, θετ. τοῦ Ὑπάγω.

Ὑπακτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑπάγειν, (κυρ. ἰατρ.) κινητικός ▪ Κοιλίας—, ▪ Ἰατρ.

Ὑπαλγέζω, Μ. έσω. Ζεσταίνω ὀλίγον (μετρίως) ἢ κατ' ὀλίγον.

Ὑπάλειμμα (τὸ), = Ὑπάλειπτον.

Ὑπάλειπτος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς ▪ Ὑπάλειπτον (ἐννν. μῦρον ἢ φάρμακον), ▪ τὸ ὑπαλειφόμενον, ἀλοιφή.

Ὑπαλειπτρίς, ίδος (ἡ). (μήλη) καὶ

Ὑπάλειπτρον (τὸ), ἐργαλεῖον χρησιμεῦον πρὸς ὑπάλειψιν, (παβλ.) Σπάθη 3.

Ὑπαλείφω, Μ. αλείψω. Χρίω (Ἀλείφω) ὑποκάτωθεν ἢ ἐπιπολαίως, ▪ Μέλανος ὑπογραφὴ, ὀφρύν τε καὶ ὀφθαλμοὺς ὑπαλείφουσα, ▪ Γρφ. (συνήθ. μσ.) ▪ Ὑπαλειφόμενος τοὺς ὀφθαλμούς, ▪ Ξεν., βάφων τὰ βλεφαροστόνυρά του (καὶ πθ.) ▪ Ὀφθαλμοὺς ὑπαληλιμμένους, ▪ αὐτ.

Ὑπάλειψις, εως (ἡ), τὸ ὑπαλείφειν ἢ ὑπαλείφεσθαι.

Ὑπαλεύομαι, Μ. εύσομαι, Π. ὑποχωρῶν ἀποφεύγω, γλυτώνω, ὑπεκφεύγω, (ἴδε καὶ) Ὑπαλύσκω.

Ὑπαλλαγή [ᾰ], τὸ αὐσ. τοῦ Ὑπαλλάσσω. ἀλλαξιὰ ἑνὸς ἀντ' ἄλλου, ἀνταλλαγή· (Γρμτ.) σχῆμα λόγου, ἐναλλαγὴ ὁμοιοειδῶν τύπων δύο λέξεων.

Ὑπάλλαγμα (τό). τὸ ἀντικείμενον τῆς ὑπαλλαγῆς, τὸ διδόμενον ἢ λαμβανόμενον εἰς ἀνταλλαγήν (εἰς τόπον) ἄλλου· συνάλλαγμα· ἐνέχυρον(ις).

Ὑπαλλακτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἤ χρησιμεύων πρὸς ὑπαλλαγήν.

Ὑπαλλάσσω(ττω), Μ. αλλάξω. Ἀλλάζω τι κατ' ἄλλου, ἀντικαθιστῶ, ἀνταλλάσσω.

Ὑπάλληλος (ὁ, ἡ), [ὑπό, ἀλλήλων]. εἷς πρὸς (μὲ) τὸν ἄλλον, ἐναλλὰξ γινόμενος ἢ εὑρισκόμενος, ἀμοιβαῖος, ἀλληλοδιάδοχος.

Ὑπάλυξις, εως (ἡ), Π. ἀποφυγή, [ἐκ τοῦ

Ὑπαλύσκω, Μ. ύξω, Π. ὑποχωρῶν ἀποφεύγω, γλυτώνω, ὑπεκφεύγω. (μὲ αἴτ.) ▪ Κῦμα (▪ Χρεῖος, ▪ Θάνατον κτλ.) —, ▪ Ὅμ. (καὶ χωρὶς πτ.) ▪ Θηρευταὶ λαγὼς ἥρεων, καὶ καρχαρόδοντε κύνε πρό, ἑίμενοι μακίειν, οἱ δ' ἑίμενοι ὑπαλύξαι, ▪ Ἡσ.

Ὑπαμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κόπτω (θερίζω) ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἢ ἐκ τοῦ πρόχειρου.

Ὑπαμβλύνω, Μ. υνῶ. Ἀμβλύνω ὀλίγον, γίνομαι -

Ὑπαμβλύς, εῖα, ύ. Ὀλίγον τι ἀμβλύς.

Ὑπαμείβω, Μ. αμείψω, = Ὑπαλλάσσω(ττω). ‖ (κυρ. μσ.) ▪ Ποντον—, ▪ Ὁπτ., μεταβαίνω ἀπὸ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν, ζῶ (ὡς ἀμφίβιος) πότε εἰς τὴν ξ. ᾖ πότε εἰς τὴν θ.

Ὑπ-ημιος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὕφημος.
ἩΥπάμουσος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἄμουσος (ἀρτιλόκαλος).
ἩΥπάμπελος (ὁ, ἡ). κατάφυτος (ὅλος σχεδόν) ὑπὸ ἀμπέλων, ἀμπελόφυτος.
Ὑπ-αμπέχω, Μ. αμπέξω. Κρύπτω τι ὑποκάτωθεν φορίματος, σκεπάζω, περικαλύπτω.
Ὑπ-αμφι-έννυμι, Μ. αμφι-έσω. Ἐνδύω, σκεπάζω, συγκαλύπτω.
Ὑπ-αν-βάλλομαι, Μ. βαλοῦμαι. Ἀναβάλλω ὀλονὲν (ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν).
Ὑπ-αν-βλέπω, Μ. βλέψω. Ἀρχίζω ἐπωσοῦν ἢ κατ' ὀλίγον νὰ ἀναβλέπω, ἀναλαμβάνω βαθμηδὸν τὴν ὅρασίν μου.
Ὑπ-αν-γινώσκω, Μ. αν-γνώσομαι (ἀόρ. Ὑπανέγνων κτλ.). Ἀναγινώσκω πρὸς ἀκρόασίν τινος.
Ὑπ-αναγνώστης, ου (ὁ). ὁ ἔχων ἔργον τὸ ὑπαναγινώσκειν, διοδαστής.
Ὑπ-αν-άγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Ὑπανήγαγον κτλ.). Φεύγω ὀπίσω (Ἀποσύρω) μὲ τρόπον, (ἁλλ. ἢ μ.σ.) ἀναχωρῶ κρυφίως.
ἩΥπαναδίπλωσις, εως (ἡ), = Ἐπαναδίπλωσις.
Ὑπ-αν-αδύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Ὑπανέδυν κτλ.). Ξετρυπόνω ἀποκάτω (συνήθ. μτφρ.) ἀποφεύγω μὲ τρόπον, ξεγλιστρῶ ἐπιτηδείως.
Ὑπ-αν-αθλίβω, Μ. θλίψω. Κάμνω νὰ τιναχθῇ τι ἐπάνω θλιβοντάς το.
Ὑπ-αν-ακινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινοῦμαι (Κινῶ τοὺς πόδας μου) κατ' ὀλίγον πρὸς φυγήν, ὑπαναχωρῶ, (παρβλ. Ὑποκινέω).
†Ὑπ-αν-αλίνομαι, Μ. κλινθήσομαι. Εἶμαι σκυμμένος (Γέρνω) ὑποκάτω, ὑποκύπτω.
Ὑπ-αν-αλίσκω, Μ. αλώσω (ἀόρ. Ὑπανήλωσα ἢ Ὑπανάλωσα κτλ.). Φθείρω (Ἀναλίσκω) ὀλίγον κατ' ὀλίγον, δαπανῶ ἀνεπαισθήτως.
Ὑπ-αν-αμέλπω, Μ. μέλψω. Ψάλλω ἀκολουθῶν τὴν φωνὴν τινος, συμψάλλω (εἰς χαμηλότερον τόνον).
Ὑπ-αν-απ-λήσσω, Μ. αν-απλήσω. Γεμίζω ὡς ἐπάνω ἢ Ξαναγεμίζω ὀλίγον κατ' ὀλίγον.
Ὑπ-αν-απλήθω, Μ. πλήσω, Π. ἀντὶ Ὑπ-αναπίμπλημι.
Ὑπ-αν-άπτω, Μ. ἅψω, = Ὑφάπτω.
Ὑπ-αν-αρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνασκάπτω ἐκ παλαιοῦ διὰ τοῦ ἀρότρου.
Ὑπανάστασις, εως (ἡ), τὸ ὑπανίστασθαι, πρασήκωμα εἰς τιμὴν τινος.
Ὑπανάστατέον, θετ. τοῦ Ὑπανίστημι.
Ὑπ-αν-αστρέφω, Μ. στρέψω. Γυρίζω ὀπίσω, ἐπιστρέφω.
Ὑπ-αν-τέλλω, Μ. τελῶ (ἀόρ. Ὑπανέτειλα κτλ.). Ἀναβλύζομαι (Ἀναβρύω) ἀπὸ κάτω.
ἩΥπ-αν-τρέφω, Μ. θρέψω. Ἀνατρέφω κατ' ὀλίγον· (μτφρ.) ὑποτρέφω.
†Ὑπ-αν-τροπ-άζω, Μ. άσω, Γλσ. ἀνατρέπω ἐκ θεμελίων, ἀναποδογυρίζω.
Ὑπ-αν-φλέγω, Μ. φλέξω. Ἐξάπτω βαθμηδόν.
Ὑπ-αν-φύομαι, Μ. φυήσομαι (ἀόρ. Ὑπανέφυην κτλ.). Φυτρώνω κατ' ὀλίγον.
Ὑπ-αν-αχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναχωρῶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀποσύρομαι.
Ὑπαναχώρησις, εως (ἡ), τὸ ὡσ. τοῦ προηγ., ἡ κατ' ὀλίγον ἀναχώρησις ; ὑποχώρησις).
Ὑπανδρος (ἡ). (γυνὴ) ἡ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀνδρός, ὑπανδρευμένη. «Ἀγωγὴ —,» Διόδ., ἡ τῆς ὑπάνδρου.
Ὑπανειμένως [ὑπανίημι], ἐπίρ. (μτχ.). Ὀλίγον τι ἀτόνως (ἀνειμένως), οὐχὶ μὲ τόσην ἐπίτασιν.
Ὑπ-ανεμόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνεμίζω ὀλίγον (στιγμά).
Ὑπ-ανερπύζω, Μ. ύσω. Ἀναβαίνω ἕρπων (Ἀναβρίχωμαι) κρυφίως.
Ὑπ-ανέχω, Μ. ἕξω (ἀόρ. Ὑπανέσχον κ.λπ.). Βαστῶ τι ὑποκάτωθεν, ὑποστηρίζω. ‖ (ἀμτβτ.) = Ὑπανατέλλω.
Ὑπ-ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνθίζω ὀλίγον, (μτγν.) ἀρχίζω νὰ λαμβάνω ἀνθηρόν τι χρῶμα (νὰ κοκκινίζω).
Ὑπανθηρός, ά, όν. Ὀλίγον τι ἀνθηρός (κυρ. ἢ μτγν.).
Ὑπ-ανιάω-ῶ, Μ. άσω. Δυπῶ (ἢ πθ. Λυποῦμαι) ὀλίγον.
Ὑπ-αν-ίημι, Μ. αν-ήσω (ἀόρ. Ὑπανῆκα κτλ.). Χαλαρώνω ὀλίγον.
Ὑπ-αν-ίστημι, Μ. αν-αστήσω (ἀόρ. Ὑπανέστησα ἢ Β'. Ὑπανέστην κτλ.). Σηκώνω (καὶ συχνότ. μσ. Σηκώνομαι) ἐπάνω πρὸς τιμήν τινος, προσηκόνομαι· (μὲ δοτ. περιπ. ἐκ ὁ'.) «Καθήμενον ὑπαναστῆναι τὸν νεώτερον τῷ πρεσβυτέρῳ πανταχοῦ νομίζεται,» Ξεν. (ἢ γεν.) «Τῶν θάκων πᾶς πρεσβυτέρους ὑπανίστασθαι προσιοῦσιν,» Ἀρρφ. «Ἔδρας πάντες ὑπανίστανται βασιλεῖ,» Ξεν.
2) σηκόνομαι (καὶ ἀναχωρῶ) μὲ τρόπον. «Ἢ πρὶν μεθύειν ὑπανίστασο, ἢ καφεῶν μὴ πῖνε,» Θγν. 3) (μὲ δοτ.) τινάζομαι (πετιοῦμαι) ἔξαφνα ἔμπροσθέν τινος. «Παρεισκεμένῳ δὲ αὐτῷ, ὑπανίστανται λαγὼς,» Ξεν.
Ὑπ-αν-οίσχω, = Ὑπανέχω.
Ὑπ-αν-οίγνυμι ἢ
Ὑπ-ανοίγω, Μ. οίξω (ἀόρ. Ὑπ-ανέῳξα ἢ Ὑπήνοιξα κτλ.). Ἀνοίγω κρυφίως (μὲ τρόπον). «Γράμματα —,» Δημ.
Ὑπ-αντάω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω καὶ (δωρ.τ.) ήσομαι. Ἐβγαίνω ἔμπροσθέν (Ὑπάγω πρὸς ἀπάντησίν) τινος, προϋπαντῶ· ἀντικρύζω· (συνεκδ.) ἀντιτάττομαι. (μὲ δοτ.) «Ὅτι μὴ ὑπάντασεν ἐόντι,» Πινδ.
Ὑπάντησις, εως (ἡ), τὸ ὑπαντᾶν, ἀντίκρυσμα, προϋπάντησις· (συνεκδ.) ἀντίστασις, ἐναντίωσις.
Ὑπ-αντιάζω (άω-ῶ), Μ. άσω, = Ὑπαντάω.
Ὑπ-αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντλῶ κάτωθεν· ἀνασύρω ἀπὸ τοῦ βάθους· (συνεκδ.) σηκόνω κύματα.
Ὑπάντλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κάτωθεν ἢ ἀπὸ τοῦ βάθους ἄντλησις, (συγχ. τῷ Ἐπάντλησις).
Ὑπ-άντομαι (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Ὑπαντάω.
Ὑπαντρος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων μὲ ἢ κείμενος ὑπὸ τὸ ἄντρον (σπήλαιον), σκαμμένος ἢ κτισμένος εἰς εἶδος σπηλαίου. «Πέτρα (« Οἶκος) — « Αἰλ.
ἩΥπανύω, Μ. ύσω. Ἐκτελῶ προθύμως (ἐν τῷ ἅμα), ὑπηρετῶ.
Ὑποξύνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑποκάτωθεν τοῦ ἄξονος (τῆς ἁμάξης). «Σύριγξ —,» Ἡσυχ.
Ὑπαπαίδευτος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἀπαίδευτος (ἀμαθής, ἀπολίτευτος).
Ὑπ-απειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπειλῶ κρυφίως, τρόπον τινὰ ὡς ἂν νὰ φοβερίζω.
Ὑπ-άπ-ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Ὑπαπ-ιών κτλ.) ἢ
Ὑπ-απέρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ὑπ-απῆλθον κτλ.). Ἀναχωρῶ μὲ τρόπον (κρυφίως).
Ὑπ-απο-κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναχωρῶ (Κινοῦμαι πρὸς φυγήν) ἀγαλι-ἀγάλια, ἀποσύρομαι, παραμερίζω, (παρβλ. Ὑποκινέω).
Ὑπ-απο-κρύπτω, Μ. κρύψω. (μὲ δοτ. ἐκ ὁ'.) κρύπτω τι ὑποκάτωθέν τινος, ὑπεκκρύπτω.
Ὑπ-απο-τρέχω, Μ. θρέξομαι ἢ δραμοῦμαι (ἀόρ. Ὑπαπέδραμον κτλ.). Ἀναχωρῶ (Ἐπιστρέφω ὀπίσω ἤλθον) τρέχων.
Ὑπ-απο-ψήχω, Μ. ψήξω. Τρίβων σφιγγίζω (Ἀποσφιγγίζω) ὀλίγον.
Ὑπ-άπτω, Μ. ἅψω, Ἰων. ἀντὶ Ὑφάπτω.
Ὕπαρ (τὸ), (ἔκλ.). ὁπτασία τὴν ὁπ. βλέπει τις (ὄχι κοιμώμενος ἀλλ') ἔξυπνος, πρᾶγμα ὑπαρκτόν (ὄχι ὄνειρον), (πάντοτε ἀντιθ. πρὸς τὸ Ὄναρ). «Οὐκ ἐφόμην ὄναρ ἔμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ἠδή,» Ὁδ. Γ. « Ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα ἦν ὕπαρ,» Πινδ. (καὶ ἐν εἴδει ἐπίρ.) «Ὕπαρ τε καὶ ὄναρ,» Αἰσχ., (καιν.) εἰς τὸν ὕπνον του καὶ εἰς τὸν ἔξυπνόν του.
Ὑπ-αράσσω (ττω), Μ. άξω. Σείω ἢ κτυπῶ μὲ κρότον ὑποκάτωθεν, «Τῆς γῆς τοῖς ὄπλοις ὑπαραττομένης,» Σοφ.
Ὑπαργῆες, εσσι, εν, Π. ἀντὶ Ὑπόλευκος.
Ὑπάργιλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ἀργιλώδης.
Ὕπαργμα (τό), (Φλωρ.) ὑπόστασις. 2) (εἰς τὸ πλθ.) ὑπάρχοντα, περιουσία. 3) (ἐνίοτε) = Ὕπαρξις (ι).
Ὑπαργύρεια, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ὑπ-αργυρεύω, Μ. εύσω. Ζητῶ κρυφίως (νὰ δανεισθῶ) ἀργύριον. 2) (μσ.) εἶμαι ὑπόχρεως (κατάχρεως).
Ὑπάργυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθεν (περιέχων) ἄργυρον. «Δόφος —,» Ξεν., ὁ ἔχων μεταλλεῖον ἀργύρου. 2) ὁ ζυγιζόμενος (ἀγοραζόμενος) μὲ ἄργυρον. « Φωνὴ —,» Πινδ., ἢ ἀργυρώνητος, (Γαλλ.) venale. ‖ (οὐσ.) Ὑπάργυρον (τὸ), τὸ κινάμωμον (διότι ἐπωλεῖτο ὅσον ἐζύγιζεν εἰς ἄργυρον).
ἩΥπ-αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀπ' Ἐπ'ἀριθμέω, (ὅθεν
Ὑπαρίθμησις, εως (ἡ), = Ἀπ' Ἐπ'αρίθμησις.
Ὑπαρκτικός, ή, όν. Ὁ σημαίνων ὕπαρξιν.
Ὑπάρκτιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς ἄρκτον κείμενος, προσάρκτιος, πρόσβορρος.
Ὑπαρκτός, ή, όν. Ὁ ὑπάρχων (ὑφιστάμενος πραγματικῶς), ὄχι ἀνύπαρκτος.
Ὕπαρνος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἀρνάς) ἡ ἔχουσα ὑφ' ἑαυτὴν (θηλάζουσα) ἀρνάς.
Ὕπαρξις, εως (ἡ), τὸ ὑπάρχειν, τὸ εἶναι.

2) (μτμν.) τὰ ὑπάρχοντα, ἡ περιουσία.

Ὑπαρίω-ῶ, Μ. αρόσω. Ὀργίνω ἔπειτα (ἀφ' οὗ σπείρω).

Ὑπαρπάζω, Μ. άξω ἢ άσω, Ἰων. ἀντὶ Ὑφαρπάζω.

Ὑπαρτάω-ῶ, Μ, ήσω. Ἐξαρτῶ ἐκ τοῦ αὐνέγγυς, Συνδέω, Συναρτάω.

Ὑπαρχὴ (ἡ). ἡ πρώτη ἀρχή. ▪ Ἐξ ὑπαρχῆς, ▪ Ἀρχε., Πλ., ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ἐκ νέου, ἐξ ἀρχῆς, ἢ ἐκ τῶν πρωτίστων, (Ατν.) **à priori**.

Ὑπαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ ὑπάρχου ἢ ὑπ' αὐτὸν διατελοῦσα ἐπαρχία, (καθὼς λέγουν τώρα εἰς τὴν Ἑλλ.) Ὑποδιοίκησις.

Ὕπαρχος (ὁ, ἡ), ὁ διατελῶν ὑπὸ τὴν ἀρχὴν (ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν) ἄλλου, ὑπήκοος· ὑπάλληλος. ▪ Ὕπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἔπλευσας, οὐχ ὅλων στρατηγός, ▪ Σοφ. ▪ Καρχηδονίους καὶ Καρχηδονέων ὑπάρχους, ὅσοι τοῖς αὐτοῖς νόμοις χρῶνται, καὶ ὅσαι πόλεις καὶ ἔθνη τούτων ὑπήκοα, καὶ τοὺς συμμάχους, ▪ Πλδ. ‖. (οὐσ.) διοικητὴς δευτερεύων (ὑπαγόμενος εἰς ἄλλον ἀνώτερον), τοποτηρητὴς ἐπάρχου [τοπάρχου κτλ.], ὑποδιοικητής· ἀντιστράτηγος, (Γαλλ.) **lieutenant général**, (Ατν.) **legatus**. ▪ Καταστήσας δὲ (ὁ Δαρεῖος) Ἀρταφέρνεα ἀδελφὸν ἑαυτοῦ ὁμοπάτρων, ὕπαρχον εἶναι Σαρδίων, ▪ Ἡρ.

Ὑπάρχω, Μ. ἄρξω. Ἀρχίζω πρῶτος, δίδω πρῶτος αἰτίαν ἢ τὸ παράδειγμα. (μὲ γεν.) ▪ Πρῶτοι τοῦ τοιούτου ὑπάρξαντες, ▪ Θκ. ▪ Οἳ ὑπῆρξαν τῆς ἐλευθερίας ἀπάσῃ τῇ Ἑλλάδι, ▪ Ἀνδκ. ▪ Ὑπάρχειν ἔχθρας (βίας, ἀδικίας κτλ.), ▪ Δμ., Πλ., Ἡρ. (καὶ αἰτ. προθετ. ἐκ ὅ'.) ▪ Τὸν δὲ εἰδὼς πρῶτον ὑπάρξαντα ἀδίκων ἔργων ἐς τοὺς Ἕλληνας, ▪ Ἡρ. (καὶ πρὸς μτχ. τελ.) ▪ Ἐμὲ ὑπῆρξαν ἀδικα ποιοῦντες, ▪ αὐτ. ▪ Ἡμεῖς ὑμᾶς οὐδὲν πώποθ' ὑπήρξαμεν κακῶς ποιοῦντες, ▪ Ξεν. ▪ Ἐάν τις ἡμᾶς εὖ ποιῶν ὑπάρχῃ, ▪ αὐτ. (καὶ ὡς βοηθ.) ▪ Ἡ μήτηρ ὑπῆρχε τῷ Κύρῳ φιλοῦσα αὐτὸν μᾶλλον ἢ τὸν Ἀρτ., ▪ αὐτ., τὸν γὰρ ἀγαπᾷ ἐξ ἀρχῆς, ἔφασε νὰ τὸν ἀγαπᾷ. (καὶ ἄλλ.) ▪ Δώρεαν ἀμείψεσθαι ᾗ ξενιᾷ ἢ γὰρ δίμι, ὅστις ὑπάρξῃ (ἐννοεῖται παίζεται), ▪ Ὀδ. Ω. ▪ Ἀμυνομένους, οὐχ ὑπάρχοντας, ▪ Πλ. (καὶ μσ. πρὸς ἀκαρ. μεγν.) ▪ Γράφειν ὑπηρξάμην, ▪ Γαλ. (καὶ ἄλλ.) ▪ Πρῶτος ὑπάρξασθαι φαίνεται, ▪ αὐτ. (ᾗ κατὰ μτχ.) ▪ Ἥρος ὑπαρχομένου, ▪ Διλ., ὅτε ἄρχιζε. (καὶ πθ.) ▪ Εἰ χρὴ σταθμώσασθαι τοῖσι ὑπαργμένοισι ἐξ ἐκείνων, ▪ Ἡρ. ▪ Τῶν παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ὑπηργμένων, ▪ Δμ., (ὑθ.

2) (τρπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) εἶμαι, (κυρ.) ἔφθασα (ἀπ' ἀρχῆς) νὰ ἦμαι, (ὅτι, κατὰ τὸν Σδ. ▪ Τὸ ὑπάρχειν, οὐχ ἁπλῶς τὸ εἶναι σημαίνει, ἀλλὰ τὸ πάλαι εἶναι, πρεσβεύειν, φθάνειν, ο)· (μὲ δοτ.) ἀνήκω εἴς τινα· (ἐπὶ πραγμ.) συμβαίνω· εἶναι δυνατὸν ἢ ἐνδεχόμενον ἢ εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός· (μὲ αἰτ. προθετ.) συντελῶ· (ἐν γεν.) ὠφίσταμαι, (κοιν.) ὑπάρχω. ▪ Ἔ.θ'. . σχέλα ταύρων ὑπάρχε, ▪ Πίνδ. ▪ Ὑπάρχει παρ' ὑμῶν τὰ δέοντα, ▪ Δμ., ὅτι ἔπρεπε νὰ γένῃ ἐκ μέρους σας, ἔγινε. ▪ Πολλὰ κοινὰ ὑπάρχει, ▪ Ἀρστ. (καὶ δοτ.) ▪ Τὰ μέγιστά σοι ὑπάρχει, ▪ Δξ., ἔχεις. (ἢ γεν. ἑλλ.) ▪ Καὶ παιδείας δεῖν φημι τῷ ταῦτα μέλλοντι δυνήσεσθαι, καὶ φύσεως ἀγαθῆς ὑπάρξαι, ▪ Ξεν. ▪ Ἐπεὶ ἀπελείφθη, ἐφάνη κάλλιστος, ἅτε καὶ τῆς φύσεως ὑπαρχούσης, ▪ Ξεν. (καὶ πρὸς μτχ.) ▪ Ὑπῆρχον κεκτημένοι, ▪ Δμ. ▪ Οὐκουν ὑπάρχειν τὸν δε καθαιρήσοντα χρὴ; ▪ Εὐρ.; δὲν ἔπρεπε νὰ ἦνε ἤδη φονευμένος. (καὶ ἀντιστρφ.) ▪ Ὑπάρχων ἠδίκεις αὐτούς, ▪ Ἰσοκρ. ▪ Κρηπῖδος τὸν ἀφίσιν ὑπάρχον εἶναι, ▪ Ἡρ., νὰ ἔχουν. (ἡ ἀπαρ.) ▪ Ἀναλαβεῖν τὸν στρατὸν οὐχ ὑπῆρξε, ▪ Θκ. (καὶ δοτ.) ▪ Ἐμοὶ ὑπῆρξε φοιτᾶν, ▪ Δμ. ▪ Οὐδὲ γενέσθαι τὸ παράπαν ὑπῆρξεν αὐτοῖς, ▪ Ἰσοκρ. ▪ Ὡς ὑπάρχον μοι ταῦτ' ἀκούσατε, ▪ Πλάτ., ὡς ἂν νὰ ἠμπορῶσα. ▪ Εἰ γὰρ νῆσον οἰκοῦντες ἦσαν, ὑπῆρχεν ἂν αὐτοῖς κακῶς ποιεῖν, πάσχειν δὲ μηδέν, ▪ Ξεν., ἦτον εἰς τὴν ἐξουσίαν των, ἠμποροῦσαν. ▪ Ὥστε μέν τοι ὑπάρχειν δημοκρατίαν εἶναι, ▪ Θκ. (καὶ χωρὶς ἀπαρ.) ▪ Οὐδὲν ὑπῆρξεν αὐτῷ, πλὴν κτλ., ▪ Βασ., δὲν ἐκέρδισε (κατώρθωσε) τίποτε ἄλλο παρά. (ᾗ αἰτ. προθ.) ▪ Ἱρὸς φιλίην μέγα ὑπάρχει τὸ ἐκ τῶν αὐτῶν φῦναι, ▪ Ξεν., συντελεῖ. (καὶ ἀπολ.) ▪ Ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει, τοῖα φέρω, ▪ Θκρ., ὅτι δύναμαι. ▪ Διὰ τάχους ἔθαπτον, ὥσπερ ὑπῆρχε (ἐκ τῶν ὑπαρχόντων), ▪ Θκ., Ξεν., καθὼς τὸ ἐπιτυγχάνει ὁ καιρὸς, ἐκ τῶν ἐνόντων. (καὶ κατὰ μτχ.) ▪ Ἡ ὑπάρχουσα πενία (δόξα), ▪ Δμ., Θκ. ▪ Τὴν ὑπάρχουσαν αἰτίαν εἰς τούτους ἀπώσασθαι, ▪ Δμ. ▪ Τούτων ὑπαρχόντων (ἢ) ▪ Τούτων ὑπαρχόντων, ▪ Πλάτ., τούτου δεθέντος. (καὶ ἐπιμ.) ▪ Καλῶς ὑπάρχον, ▪ Θκ., ὅταν ᾖνε καλαὶ (δεξιαὶ) αἱ περιστάσεις. (ὑθ. ἀντὶ ἁπλ. οὐσ.) ▪ Ὑπάρχοντα, ▪ τὰ πρασόντα τινί (φυσικὰ ἢ ἐπίκτητα) ἀγαθά, τὰ κτήματα, ἡ περιουσία. ▪ Τῶν ὑπαρχόντων ἀμελεῖν, ▪ Πλ. ▪ Πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα, ▪ Γρφ. ▪ Τὰ ὄντα πρὸς τὰ ὑπάρχοντα οἰκείως ἔχει, ▪ Μ. Αὐτ. 3, εἶμαι (ἄρχω, διοικῶ ὡς) ὕπαρχος, ἐξουσιάζω (μτνμ.) ἐπικρατῶ, ὑπερέχω. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) ▪ Ἐν παντὶ γὰρ χωρίῳ, καὶ ᾧ μὴ ὑπάρχομεν, ▪ Θκ. ▪ Ὑπάρχει τῶν ἀμφοτέρων ἄκρων τὸ μέσον, ▪ Ἀρστ., ὑπερέχει.

Ὑπαρωματίζω, Μ. ἰσω. Ὁμοιάζω (Μυρίζω) ὀλίγον ὡς ἂν ἄρωμα, ἔχω ἐλαφρόν τινα γεῦσιν ἢ ὀσμὴν ἀρώματος.

Ὑπασθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὀλίγον ἀσθενὴς ἢ φιλάσθενες.

Ὑπασπίδιος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος μὲ (ὑπὸ) τὴν ἀσπίδα. ‖. (συνήθ. τὸ πλθ. οὐδ.) Ὑπασπίδια, Π. ἐπίρ. ἀντὶ Ὑπὸ τὴν ἀσπίδα. ▪ Ὑπασπίδια προποδίζων, ▪ Ὅμ., προχωρῶν ὑπασκίδιος.

Ὑπασκίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Φέρω τὴν ἀσπίδα (Εἶμαι ἢ Πολεμῶ ὡς ὑπασκιστής) τινος.

Ὑπασπιστὴρ, Π. ἀντὶ Ὑπασπιστής.

Ὑπασπιστής, οῦ (ὁ). (ἐπίθ.) ὁ σκεπασμένος (ἁρματωμένος) μὲ ἀσπίδα, πολεμιστής, ὁπλοφόρος, ἀσπιδοφόρος. ▪ Ὀχλοι —, ▪ Αἰσχλ., πλῆθος ὁπλιτῶν (πεζικοῦ).

2) (συνήθ. οὐσ.) ὁ κρατῶν (εἰς τὸν πόλεμον) τὴν ἀσπίδα τινός, ὁπλοφόρος (παραστάτης, σωματοφύλαξ) στρατηγοῦ κτλ., (Γαλλ.) **valet d'armes**. ▪ Ξενοφῶντα δὲ ὁ ὑπασπιστὴς, ἔχων τὴν ἀσπίδα, ἀπέλιπεν. Ἀρκάς δέ τις προσέδραμεν αὐτῷ ὁπλίτης, καὶ πρὸ ἀμφοῖν προβεβλημένος ἀπεχώρει, ▪ Ξεν.

Ὕπαστρος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὰ ἄστρα (ὑπὸ τὸν οὐρανόν) κείμενος. ▪ Ὕπαστρον μῆχαρ ὁρίζομαι γάμου φυγὰ, ▪ Αἰσχλ., τῆς ἀπὸ τὸν γάμου φυγῆς μου ὄριον βάλλω ὅσην ἔκτασιν τῆς γῆς βλέπων τὰ ἄχρι [ὅλην τὴν ὑφήλιον]. 2) ὁ ὑποκείμενος εἰς τὴν ἐπιρροὴν τῶν ἄστρων.

Ὑπασώδης, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἀσώδης (ναυτιώδης).

Ὑπατεία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ ὑπάτου, [ἐκ τοῦ

Ὑπατεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι ὕπατος.

Ὑπάτη (ἡ), ἴδε Ὕπατος.

Ὑπατηΐς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ὑπατική. ▪ Ἀθδος —, ▪ Ἐπιγρ.

Ὑπατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὑπατείαν ἢ τὸν ὕπατον· ὁ χρηματίσας ὕπατος.

Ὑπάτιος, α, ον, = Ὑπατικός.

Ὑπατμίζω, Μ. ισω. Βάλλω ὑποκάτωθεν τινος ἀτμὸν, ἀχνίζω.

Ὑπατμισμὸς (ὁ), τὸ οὖσ. τοῦ προηγ., ἀχνισμα.

† Ὑπατμὸς (ὁ), νλγ. ἀντὶ Ὑπατμισμός.

Ὑπάτοπος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ἄτοκος (παράλογος, ἀνάρμοστος).

Ὕπατος [ῠπῐ́ρ], η, ον, = Ὑπέρτατος, ἀνώτατος· (ἐν γεν.) ἀκρότατος. ▪ Ζεὺς θεῶν ὕπατος, ▪ Ὅμ. ▪ Τὴν ἀνωτάτω καὶ πρώτην ἕδραν ὁ θεὸς ἔλαχεν, ὑπατος τε διὰ ταῦτα ὠνόμασται, κατὰ τὸν κυνηγέτην, ἀκρατάτῳ κορυφῇ τοῦ σύμπαντος ἐγκαθεζόμενος οὐρανοῦ, ▪ Ἀρστ. ▪ Ὑπάτη πυρὰ, ▪ Ἰλ., τὸ ὑψηλότερον τῆς πυρᾶς μέρος, ἡ κορυφή. (ᾗ ἐκ τοῦ ἐναντ.) ▪ Εὐθυμῶν ἐξ ὑπάτων, ▪ Ἀπλλν. ▪ Ἐξ ὑπάτοιο στήθεος, ▪ αὐτ., ἀπὸ τοῦ βάθους. (ὑθ. καν. Ὑπάτος, ὁ πυθμήν). ‖. (οὐσ.) Ὕπατος (ἐννοεῖται ἄρχων), ▪ ὁ εἷς τῶν Ῥωμ. **Consul**. ▪ Ὅ, μεθερμηνευόμενον, συμβούλους ἢ πρεσβύλους δύναται ὀνομάζειν· ὕπατοι δὲ ὑφ' Ἑλλήνων ὠνομάσθησαν, ἀπὸ τοῦ μεγέθους τῆς ἐξουσίας, ὅτι πάντων τε ἄρχουσι, καὶ τὴν ἀνωτάτω χώραν ἔχουσι, ▪ Δ. Ἁλ. ▪ Ὑπάτη (ἐννοεῖται χορδὴ), ▪ Μουσ., ἡ ἀνωτάτη καὶ (ὡς πρὸς τὸν φθόγγον) βαρυφωνοτέρα τοῦ τριχόρδου.

Ὑπαττικίζω, Μ. ίσω. Τρόπον τινὰ (ἂν νὰ) ἀττικίζω, φιλατιμοῦμαι τάχα νὰ φανῶ ἀττικιστής.

Ὑπαττικὸς, ἡ, όν. Ὀλίγον τι (Τρόπον τινὰ, Ἐξ ἡμισείας) Ἀττικός.

Ὑπαύτυφος (ὁ, ἡ). ὑποσυῦν ἄτυφος (χωρὶς οἴησιν).

Ὑπαυγάζω, Μ. άσω. Φέγγω ὑποκάτωθεν ἢ ὀλίγον τι ἀρχίζω νὰ φέγγω· (κοιν.) γλυκοχαράζω.

Ὑπαυγής, ές καὶ
Ὕπαυγος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος ὑπὸ τὰς αὐγάς (ἐκτεθειμένος εἰς τὸ φῶς).
Ὑπαυθαδίζομαι, Μ ίσομαι. Εἶμαι ἢ γίνομαι ὀλίγον τι αὐθάδης, τράπαν τινὰ (ὡς ἂν νὰ) αὐθαδιάζω.
Ὑπαυλέω-ῶ, Μ. ήσω, (μὲ δοτ.) Συνοδεύω (Ἰταλ. Accompagnare) μὲ τὸν αὐλὸν τραγῳδιστήν.
Ὕπαυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς (ὑποκάτω) τῆς αὐλῆς, ὑπωρόφιος. ■ Σκηνῆς —, ■ Σοφ., ὑπὸ σκηνῆν, ἀπρόϊτος.
Ὑπαυστηρός, ά, όν. Ὀλίγον τι αὐχηρός.
Ὑπαυχένιος, α, ον. Ὁ ὑπὸ τὸν αὐχένα. β. (οὐσ.) Ὑπαυχένιον (τὸ), προσκέφαλον, προσκεφαλάκι.
Ὑπαύχενον (τὸ), Π. τὸ ὑποκάτω τοῦ αὐχένος. ■ Ὀρνίθειον —, ■ Ἀρ.
Ὑπαυχμήεις, εσσα, εν, Π. ὀλίγον τι ξηρός (αὐχμηρός), ὑπόξηρος.
Ὑπαφ-ίστημι, Μ. αποστήσω (ἀόρ. Ὑπαπέστησα καὶ δ'. Ὑπαπέστην κτλ.). Μακρύνω (καὶ συνηθέστ. Μακρύνομαι, Ἀναχωρῶ) μὲ τρόπον, ἀποσύρομαι (ἀπομακρύνομαι) ἀγάλι-ἀγάλια.
Ὑπαφρίζω, Μ. ίσω. Ἀφρίζω ὀλίγον, ἀρχινῶ νὰ ἀφρίζω.
Ὕπαφρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἀφρώδης (ἀφρισμένος). (Π.) ■ Ὄμμα ὕπαφρον, ■ Εὐρ., δακρυσμένον, (κατ.) βουρκωμένον.
Ὑπάφρων, ονος (ὁ, ἡ), (εὐρ., μόνον τὸ συγκρ. Ὑπαφρονέστερος). ὀλίγον τι μωρός (ἀνόητος).
Ὑπάφωνος (ὁ, ἡ), σχεδὸν ἄφωνος.
Ὑπαχλύνθη, Π. ἀντὶ Ὑπηχλύνθη, γ'. ἐν. προσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τοῦ (ἀχρ.) Ὑπαχλύω, σκοτίζω (καὶ πθ. σκοτίζομαι) ὀλίγον, καταχνιάζω.
Ὑπέας, ατος (τὸ), Ἰων. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὄπεας.
Ὑπέασι, Ἰων. ἀντὶ Ὕπεισι, γ'. πλθ. προσ. τοῦ Ὕπειμι, Μ. ἐσομαι.
Ὑπέβραχον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ (ἀχρ.) Ὑποβράχω, κάμνω κρότον (τρίζω κτλ.) ὑποκάτωθεν.
Ὑπέγγυος (ὁ, ἡ), ὁ ὑπ' ἐγγύην (ἐγγύησιν) δοθείς ἢ εὑρισκόμενος, ἀσφαλισμένος, ἐνυπόθηκος· (μὲ δοτ.) ὑπεύθυνος, (Γαλλ.) responsable. ■ Δίκη καὶ θεοῖσιν —, ■ Εὐρ. ■ Ὑπεγγύους πλὴν θανάτου, ■ Ἡρ., ὑποκειμένους εἰς κάθε ἄλλην ποινὴν ἐκτὸς θ.
Ὑπαγγύως, ἐπίρ. Ὑπ' ἐγγύην, μὲ ἐγγύησιν, ■ Υ. δεδανεισμένα, ■ Δξ.
Ὑπεγείρω, Μ. εγερῶ. Ἐξυπνῶ (Διεγείρω) κατ' ὀλίγον.
Ὑπεγ-κλίνω, Μ. κλινῶ. Ἐγκλίνω (Γέρνω ἢ Ἐνδίδω) ὀλίγον.
Ὑπεγχέω. Μ. χεύσω. Κερνῶ ἀπ' ὀλίγον -ὀλίγον.
Ὑπεδδεισαν, Π. ἀντὶ Ὑπέδεισαν, γ'. πλθ. προ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Ὑποδείδω.
Ὑπέδειξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ὑποδείκνυμι.
Ὑπέδεκτο, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ὑπεδέδεκτο ἢ Ὑπεδέκετο, γ'. ἐν. προ. τοῦ ὑπερσ. ἢ ἀορ. β'. τοῦ Ὑποδέχομαι.
Ὑπεδύσετο, Π. ἀντὶ Ὑπέδυ, γ'. ἐν. προ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ὑποδύομαι.
Ὑπέθηκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ὑποτίθημι.
†Ὑπειδόμενος, η, ον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑποδόμενος.
Ὑπεικάθω (χ. Μ.), Ἀττ. ἀντὶ Ὑπείκω.
Ὑπεικτέον, θετ. τοῦ Ὑπείκω.
Ὑπεικτικός, ή, όν. Ὁ εὐκόλως ὑπείκων (ἐνδίδων).
Ὑπείκω, Μ. είξω. Τραβηγοῦμαι ὀπίσω, ἀποσύρομαι· (συκοφ.) παραχωρῶ τὸν τόπον ἢ τὰ πρωτεῖα εἴς τινα, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· ὑπακούω, ὑποτάσσομαι· (μὲ δοτ. πρα. καὶ γεν. ἢ αἰτ. πράγμ.) ■ Τῷ δ' ἔδρας, ἐπιόντι, πατὴρ ὑπόεικτο, ■ Ὀδ. Π. ■ Τοῖς πρεσβυτέροις, οὐ μόνον ἀδελφοῖς, ἀλλὰ καὶ πολίταις, ὁδῶν, καὶ θάκων, καὶ λόγων ὑπείκειν, ■ Ξεν. ■ Νηῶν δ' ὑπόεικον, ■ Ἰλ. Π. ■ Οὐδὲ θεοῖσιν ὑπείξαις, ■ Ὀδ. Μ. ■ Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦθ' ὑποείξομεν ἀλλήλοισι, σὺ μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμοί, ■ Ἰλ. Δ. (καὶ πρὸς αἰτ. ἄλλ.) ■ Ὑπόεικε χεῖρας ἐμάς, ■ Ἰλ. Ο., ἀπέφυγε. (καὶ ἀπαρ.) ■ Καὶ δ' ἂν ἐγὼ Κάλχαντα ὑπείξαιμι πολεμίζειν, ■ Ἀπλλν., θ' ἀποφύγω. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκβ.) ■ Χάλκειός περ ἐών, ὑπόειξε δαμῆναι, ■ αὐτ., (κατ' ἀντιμέρ. ἀντὶ) Ἐδαμάσθη ὑπείξας.
Ὑπ-ειλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑπίλλω, τυλίζω (κουλουριάζω, [καὶ πθ. ἢ μσ.] κουλουριάζομαι) ὑποκάτω, ζαρώνω, τρυπόνω, ὑποδύομαι.
Ὑπείλημμαι, πθ. καὶ
Ὑπείλιγμαι, πθ. καὶ
Ὑπείλιγμα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Ὑπολαμβάνω.
Ὑπ-ειλίσσω (ττω), Μ. ίξω, Ἰων. ἀντὶ Ὑφειλίσσω, τυλίζω ὑποκάτωθεν.
Ὑπ-ειμι, Μ. έσομαι (ἀόρ. Ὑπῆν κτλ.). Εἶμαι (Βρίσκομαι) ὑποκάτω εἰς· (συνεκδ.) εἶμαι κρυμμένος μέσα εἰς, ἐνυπάρχω· (ἐνίοτε) μένω ὡς περίσσευμα, ὑπολείπομαι, (παράβλ. Περίειμι· (ἐν γέν.) εἶμαι, Ὑπάρχω. (μὲ δοτ.) ■ Φίλτατοι ἀνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ, ■ Ἰλ. Ι. ■ Πυλλῇσι (ἵπποις) πῶλοι ὑπῆσαν, ■ Ἰλ. Ν. ■ Μακροὶ δ' ὄνυχες χείρεσσιν ὑπῆσαν, ■ Ὅσ. (καὶ παραλλ.) ■ Οὐχ ὑπεῖσιν οἰκήματα ὑπὸ γῆν, ■ Ἡρ. (καὶ μτγμ.) ■ Τὰ διαρπασθέντα χρήματα ὑπῆν τοῖς στρατιώταις, ■ Θκ. ■ Τούτοισι βίος ἀρκέων ὑπῆν, καὶ πρὸς τούτῳ ῥώμη σώματος, ■ Ἡρ. ■ Δῆμος ὑποῖσιν ἀστοῖς ἦᾶται νεανίαις· βασιλεὺς δ' ἐχθρὸν ἡγεῖται τόδε, ■ Εὐρ. (καὶ τρπ.) ■ Πᾶσιν ἀνθρώποις ζῶσιν ὑπερ πλείων ἢ ἐλάττων φθόνος, ■ Δμ., ὑπόκεινται κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ὅλοι εἰς τὸν φθ. ■ Τὸ τιμωρησόμενον οὐχ ὑπέστας, ■ Δξ., δὲν θέλει μείνῃ (εἶναι) ποῖος νά.
Ὑπειμι, Μ. ειμι (καρτ. Ὑπήειν κτλ.), = Ὑπέρχομαι, εἰσχωρῶ κρυφίως, ὑφέρπω, ὑπεισδύομαι. ■ Τοὺς δὲ ὑπῆε· δέος, μή κτλ., ■ Παυσ. 2) (ἐνίοτε) Ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, (Ἡρ. Δ', 120).
Ὑπεῖναι, Ἰων. ἀντὶ Ὑρεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑφίημι.
Ὑπειξις, εως (ἡ), τὸ ὑπείκειν, ἔνδοσις, ὑποχώρησις· ὑποταγή, εὐπείθεια.
Ὑπειπεῖν, ἀόρ. β'. (ἀνμλ.) τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑπαγορεύω.
Ὑπειρ, Π. ἀντὶ Ὑπέρ.
Ὑπειράλιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑπεράλιος.
†Ὑπειρεσίη, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπ' εἰρεσίῃ.
Ὑπειρέχω, Μ. έξω, Π. ἀντὶ Ὑπερέχω.
Ὑπείρυπλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑπέρυπλος.
Ὑπείρχος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑπέροχος.
Ὑπείρω, Μ. ὑπέρσω. Συνδέω ὑποκάτωθεν, ὑποσυνάπτω.
Ὑπείσας, ασα, αν, Ἰων. ἀντὶ Ὑπείσας, ἀόρ. ά. (ἀνμλ.) τῆς μτχ. τοῦ Ὑφίημι. ἢ τοῦ Ὑφίζω. ■ Κτείνει μιν, ἄνδρας οἱ ὑπείσας, ■ Ἡρ., Γαλλ. ayant apposté.
Ὑπεισδύω (δύομαι), Μ. δύσομαι (ἀόρ. Ὑπεισέδυν κτλ.). Χώνομαι κρυφίως ὑποκάτω, ἐμβαίνω μὲ τρόπον (χωρὶς νὰ μ' ἐννοιώσουν), εἰσχωρῶ ἐπιτηδείως, παρεισδύομαι.
Ὑπ-εισ-ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Ὑπεισήειν κτλ.), = Ὑπεισέρχομαι (τοῦ ὁπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μελλοντ.).
†Ὑπεισέλευσις, εως (ἡ), εἰσχώρησις, παρείσδυσις. (κυρ. Νμ.) ■ Κληρονομίας —, ■ Ῥωμ., ἢ ἐκ πλαγίων συμμέθεξις, (Γαλλ.) addition d'hérédité, ἐκ τοῦ
Ὑπ-εισ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ὑπεισῆλθον κτλ.). Ἐμβαίνω κρυφίως (μὲ τρόπον, ἀποκάτω, χωρὶς νὰ μ' ἐννοιώσουν), παρεισδύομαι. ■ Ὑπεισέρχεται με δέος —, ■ Γρηγ., ἀρχίζει νὰ (ὡς ἂν νά) μὲ κυριεύῃ φόβος.
Ὑπ-εισ-ρέω, Μ. ρυήσομαι. Σύνομαι (καὶ μτγμ. Χώνομαι) ὑποκάτωθεν ἢ ἀνεπαισθήτως, ὑπεισδύομαι.
Ὑπέκ ἢ (πρόφ.) Ὑπέξ, Π. ἀντὶ Ὑπό ἐκ, ὑποκάτωθεν, πρὸς τὰ ἔξω ἢ μακράν. ■ Τὰν ἔδραν δ' ἐκύλισσεν ὑπὲκ ποδός, ■ Θκρ., (ἄλλ. γρφ. ὀρθότ. διῃρ. Ὑπ' ἐκ).
Ὑπ-εκ-δαίνω, Μ. δήσομαι (ἀόρ. Ὑπεξέδην κτλ.). Ἐκβαίνω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως (μὲ τρόπον), ὑπεξέρχομαι.
Ὑπ-εκ-βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Ὑπεξέβαλον κτλ.). Ἐβγάλλω ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον (ὀλίγον κατ' ὀλίγον).
Ὑπ-εκ-δέχομαι, Μ. δέξομαι, = Ὑποδέχομαι ἢ 2) = Ἀπεκδέχομαι.
Ὑπ-εκ-διδράσκω, Μ. δράσομαι (ἀόρ. Ὑπεξέδραν κτλ.). Ἐβγαίνω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως καὶ φεύγω, ὑπεκφεύγω, (μὲ αἰτ. ἄλλ.) ἀποφεύγω μὲ τρόπον, ξεγλυτώνω.
Ὑπέκδυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ὑπ-εκ-δύω (δύομαι), Μ. δύσομαι (ἀόρ. Ὑπεξέδυν κτλ.). Τρυπάνω ἐβγαίνω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως, ξεγλιζῶ· (μὲ αἰτ.) ὑπεκφεύγω.
Ὑπ-εκ-δύω, Μ. δύσω (ἀόρ. Ὑπεξέδυσα κτλ.). Τδύνω (Ἐκδύνω, Ξεγυμνόνω) κρυφίως.
Ὑπέκθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑπεκτίθημι. 2) (Λογ.) ἀντὶ Ὑπόθεσις.
Ὑπ-εκ-θέω, Μ. θεύσομαι, = Ὑπεκτρέπω.
Ὑπ-εκ-καθαίρω, Μ. αρῶ. Καθαρίζω (Ξεπαστρεύω) ἀπὸ κάτω.
Ὑπ-εκ-καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Ὑπεξέκηα κτλ.). Ἀνάπτω ἀπὸ κάτω ἢ κρυφίως· (μεταφρ.) ἐξάπτω (ἐρεθίζω) ἐκ πλαγίου.
Ὑπ-εκ-καλύπτω, Μ. ὑψω. Ξεσκεπάζω ἀπὸ κάτω ἢ ὀλίγον ἢ κρυφίως, ἀνακαλύπτω μὲ τρόπον.
Ὑπέκκαυμα (τὸ), (πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ὡς) προσάναμμα, ἐμπύρευμα· (μεταφρ.)

ἁφορμὴ πρὸς ἐρεθισμόν. «Ἔρωτος—, » Ξεν.

Ὑπεκκαύστης, ου (ὁ) καὶ Ὑπεκκαύστρα (ἡ). ὁ ἀνάπτων (ὑπεκκαίειν) τὸ πῦρ (κυρ. τῆς θυσίας).

Ὑπέκκειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι εἴς μέρος τι εἰς τὸ ὀπ. προϋπεξετέθην ἐγὼ ἀσφάλειαν. » Οὐκ εἰδότες, ἵνα προεξέκειτο ἡ Ἑλένη, » Ἡρ. » Ἡ Σαλαμὶς, ἐς τὴν ἡμῖν ὑπέκκειται τέκνα τε καὶ γυναῖκας, » αὐτ., (παρβλ. Ὑπεκτίθημι).

Ὑπεκ-κενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κενόνω (λεβετιάζω) σκάπτων ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως.

Ὑπεκ-κλέπτω, Μ. κλέψω. Ἐβγάζω καὶ παίρνω τι ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως (μὲ τρόπον, χωρὶς νὰ μ' ἐνοιώσουν), ὑποκλέπτω.

Ὑπεκ-κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνων (Γέρνων, Παραμερίζων) ἀποφεύγω, ὑπεκφεύγω.

Ὑπεκ-κομίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάζω (Κουβαλῶ) κρυφίως ἔξω· (μσ.) μετακομίζω ἀπὸ φόβον ἄλλοῦ τὰ πράγματά μου ἵνα τὰ ἀσφαλίσω.

Ὑπεκ-κρίνω, Μ. κρινῶ. Λδειάζω (ἀν εἶδες περιττώματος) ἀπὸ κάτω.

Ὑπεκ-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Ὑπεξέλαβον κτλ.). Παίρνω τι κρυφίως ἢ τὸ ἐβγάζω ἀπὸ τὴν μέσην.

Ὑπεκ-λύω, Μ. λύσω. Λύνω ὑποκάτωθεν (συχνότ. μτνμ.) ἐξασθενῶ, ἀδυνατίζω ὀλίγον.

Ὑπ-εκ-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω (λάθρα νὰ ἐβγῇ) τι κρυφίως ἔξω.

Ὑπεκ-περάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Διαπεράω.

Ὑπεκ-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ (Τινάζομαι) ὑποκάτωθεν πρὸς τὰ ἔξω (μὲ ὀστ.) διεγείρομαι εἰς τὴν ψυχήν τινος, (Ἀριστοφ. Β', ς').

Ὑπ-εκ-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Ἐκπλέω κρυφίως, ὑπεκδιδράσκω διὰ θαλάσσης.

Ὑπεκ-πνέω, Μ. πνεύσομαι. Ἐκπνέω (Ἐξατμίζομαι, Ξεθυμαίνω) κατ' ὀλίγον.

Ὑπ-εκ-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτελῶ (Ἐξεργάζομαι) ὑπὸ τὰς διαταγὰς τινος ἐπίπονόν τι ἔργον.

Ὑπ-εκ-προθέω, Μ. θεύσομαι, Π. τρέχω ἐμπρὸς, προχωρῶ (μὲ αἰτ. προλαμβάνω) τρέχων. » Πάσας πολλὲν ὑπεκπροθέει, » Ἰλ. Ι.

Ὑπεκπροθορών, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ (ἄλλ. ἀόρ.) Ὑπ-εκ-προθρώσκω, πηδῶ κάτωθεν πρὸς τὰ ἔξω ἢ ἐμπρός.

Ὑπ-εκ-προ-λύω, Μ. λύσω, Π. λύνω (κυρ. τὰ ζῶα ἀπὸ τὸ ἁμάξι (τὰ ξεζεύγω) καὶ τὰ ξαπολυῶ νὰ βοσκήσουν.

Ὑπεκ-προ-ρέω, Μ. ρυήσομαι, Π. ἀναβρύων (κάτωθεν) προχωρῶ ῥέων.

Ὑπ-εκ-προ-τάμνω, Μ. τεμῶ, Π. ἀντὶ Ὑπεκπροτέμνω, διανοίγω τὸ πέλαγος προχωρῶ ἢ ἐβγαίνω.

Ὑπεκ-προφεύγω, Μ. φεύξομαι, Π. φεύγων ὑγλυτόνω, διαφεύγω μόλις ἢ μετὰ βίας. » Κῦμα (» Νεῦσον, » Χάρυβδιν) —, » Ὅμ., Ἡσ.

Ὑπ-εκ-προ-χέομαι, Π. χύνομαι (πατηγῶμαι) μὲ ὁρμὴν ὑποκάτωθέν τινος ἔξω.

Ὑπέκπυρος (ὁ, ἡ), Π. ἀρτίως (πρὸ ὀλίγου) πυρωμένος, ἔκπυρος, διάπυρος.

Ὑπ-εκ-ρέω, Μ. ρυήσομαι (ἀόρ. Ὑπεξερύην κτλ.). Ἐκρέω (Χύνομαι) ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον· (μτφορ.) φθείρομαι ἀνεπαισθήτως· (μτνμ. μὲ γεν.) ἀναχωρῶ κρυφίως, ὑπεκφεύγω. » Ὑπεκρυεὶς τῆς σκηνῆς, » Πλ.

Ὑπεκ-ρήγνυμι, Μ. ῥήξω. Σπάνω κρυφίως, κρημνίζω ὑποσκάπτων.

Ὑπ-εκ-ρίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω κατ' ὀλίγον ἔξω, ἐκβάλλω.

Ὑπ-εκ-ρύομαι, Μ. ῥύσομαι. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Γλυτώνω τινὰ μὲ τρόπον ἀπό.

Ὑπεκ-σώζω, Μ. σώσω, = τῷ προηγ.

Ὑπεκ-τανύω, Μ. ύσω, Π. ἁπλόνω ὑποκάτωθεν.

Ὑπ-εκ-τελέω-ῶ, Μ. τελέσω, Π. ἀντὶ Ἐκτελῶ.

Ὑπεκ-τήκω, Μ. τήξω. Λυώνω (ἢ μτνμ. Ψθείρω) βαθμηδὸν ἢ ἀνεπαισθήτως.

Ὑπ-εκ-τίθημι, Μ. εκθήσω. Ἐβγάλλω κρυφίως ἢ ἀποθέτω τι (συνήθ. δὲ μσ. τὰ πράγματά μου) εἰς ἀσφαλὲς μέρος. » Ἀθηναῖοι δὲ, ἐπειδὴ αὐτοῖς οἱ βάρβαροι ἐκ τῆς χώρας ἀπῆλθον, διεκφερίζοντο εὐθὺς ὅθεν ὑπεξέθεντο παῖδας ἢ γυναῖκας καὶ τὴν περιοῦσαν κατασκευήν, » Θκ. (ἢ πθ.) » Ὑπεκτιθέμενοι γὰρ ἔξω χώρης οἱ παῖδες αὐτέων ἤλωσαν, » Ὁρ., (παρβλ. Ὑπόκειμαι).

Ὑπ-εκ-τρέπω, Μ. τρέψω. (μὲ γεν. ἐν δ'.) Γυρίζω τι μὲ τρόπον πρὸς ἄλλο μέρος· (μσ. πρὸς αὐτ.) στρέφομαι ἀλλοῦ (παραμερίζω) ἵν' ἀποφύγω.

Ὑπ-εκ-τρέχω, Μ. εκ-δραμοῦμαι (ἀόρ. Ὑπεξέδραμον κτλ.). Τρέχων ἐβγαίνω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως· (κυρ. μτφορ. μὲ αἰτ.) ἀποφεύγω μὲ τρόπον, ὑπεκφεύγω. » Ἢν τὸ παρὲν ὑπεκδράμωσιν, » Ἡρ.

Ὑπεκτροφὴ (ἡ). ἡ κατ' ὀλίγον ἐκτροφή, ἀνατροφή.

Ὑπ-εκ-φαίνομαι, Μ. φανήσομαι. Ἐβγαίνω ὀλίγον εἰς τὸ φανερὸν, φαίνομαι ἀμυδρῶς πως, ἀρχίζω νὰ φαίνωμαι.

Ὑπ-εκ-φέρω, Μ. εξοίσω (ἀόρ. Ὑπεξήνεγκα κτλ.). Ἐβγάζω (Παραμερίζω) ὀλίγον τι ἢ μὲ τρόπον. » Δίας μὲν ὑπεξέφερε σάκος, » Ἰλ. Θ. (καὶ γεν. ἐκ δ') » Ἓν φίλον οἷόν ὑπεξέφερεν πολέμοιο, » Ἰλ. Ε. (καὶ πθ. κατὰ τμσ.) » Τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται, » Ἰλ. Ο. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) προλαμβάνω ἀναχωρῶν, εἶμαι ἐμπρός. » Ἐοίκασιν ὑπεκφέροντας ἡμέρης ὁδῷ, » Ἡρ., προέχοντας.

Ὑπ-εκ-φεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγων γλυτώνω (μόλις καὶ μετὰ βίας), ἐκφεύγω (ἀποφεύγω) μὲ τρόπον. » Οἷος ὑπέκφυγε νηῦς, » Ὀδ. Ψ. (καὶ αἰτ. ἐλλ.) » Ὑπ' ἐκ κακότητα φύγοιμεν, » Ὅμ.

Ὑπ-εκ-χυγγάνω, Ἰων. ἀντὶ Ὑπεκφεύγω.

Ὑπεκ-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ὑπεξέχεα κτλ.). Χύνω (καὶ μσ. Χύνομαι) ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον ἔξω.

Ὑπεκ-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναχωρῶ κατ' ὀλίγον. ἀποσύρομαι· (ἰατρ.) ἐβγάζω ἢ ἐβγαίνω ἀπὸ κάτω ὡς περίττωμα, διαχωρῶ, ὑπεκκρίνομαι.

Ὑπεκχώρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. παῦ προ-

πτ.) ἢ κατ' ὀλίγον ἐκχώρησις (ὑποχώρησις)· (ἰατρ.) κένωσις τῆς κοιλίας κάτωθεν, διαχώρησις.

Ὑπεκχωρητικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ συντελῶν πρὸς ὑπεκχώρησιν, κινητικὸς, διαχωρητικὸς.

Ὑπέλαβαν, ἀόρ. β'. τοῦ Ὑπολαμβάνω.

Ὑπέλαιον (τὸ). ὑποστάθμη (κατακάτι) ἐλαίου, μούργα.

Ὑπ-ελαύνω, Μ. ελάσω ἢ ελῶ Διώχνω (κυρ. ἵππον ἢ ἁρμα) ἐμπρὸς, προχωρῶ ἢ πλησιάζω ἅρπος ἢ μὲ ὄχημα, (κοιν.) κτυπῶ μπροσθά. » Ὑπελάσας ὡς συναντήσαι, » Ἀξ., προελάσας πλαγίως.

Ὑπέλαφρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ἐλαφρὸς, ἐλαφρύτατος.

Ὑπ-ελαφρύνω, Μ. υνῶ. Ἐλαφρύνω (ἀνακουφίζω) ὀλίγον.

Ὑπελεύσομαι, μέλλ. τοῦ Ὑπέρχομαι.

Ὑπελήφθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ὑπολαμβάνω.

Ὑπελθὼν, οὖσα, ὄν, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ὑπέρχομαι.

Ὑπελύσαο, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑπελύσω, β', ἐν. προσ. τοῦ μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Ὑπολύω

Ὑπ-εμ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐμβάλλω ὑπὸ κάτωθεν ἢ μὲ τρόπον (κρυφίως), παρεμβάλλω.

†Ὑπέμβρυον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπ' ἔμβρυον.

Ὑπ-εμβρυόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. [ὑπὸ, ἔμβρυον], ἐγγαστρόνω.

Ὑπεμνήμοκε, Π. (κατὰ παρένθ. τοῦ νι ἀντὶ Ὑπεμήμυκε, γ'. ἐν. προσ. τοῦ πρκτοῦ Ὑπημύω.

Ὑπ-εμ-πίμπρημι, Μ. εμ-πρήσω, = Ὑπεκκαίω.

Ὑπ-εμ-φαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (Φανερόνω) ἀμυδρῶς πως, δίδω μὲ τρόπον νὰ ἐννοήσουν, ὑπαινίττομαι.

Ὑπ-εναντιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι ἢ ωθήσομαι. Ἐναντιούμαι ὀλίγον ἢ κρυφίως, (ἐν γέν.) ἀντιστέκομαι, εἶμαι-

Ὑπεναντίος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντικρύζων (καὶ μτνμ. ἐναντιούμενος) εἴς τινα· (ὡς οὐσ.) ἐχθρὸς, ἀντίπαλος· (ἐπὶ πραγμ.) ἐναντίος. » Τὸ ὑπεναντίον τούτου πέφυκε, » Ἡρ. » Στράτευμα δεινότατον τῶν ὑπεναντίων, » Ξεν. || (τὸ οὐσ.) Ὑπεναντίον, ἐπίῤῥ. ἀντὶ Ὑπεναντίως. » Ἵπποι μὲν ὑπεναντίον ἀλλήλοισι χρέμπουσιν, » Ἡσ.

Ὑπεναντιότης (ἡ), τὸ νὰ ἶνέ τι ὑπεναντίον ἄλλου, ἀντίθεσις, ἐναντιότης.

Ὑπεναντίωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι δίδει ἀφορμὴν πρὸς ὑπεναντίωσιν, (ἐν γέν.) = Ὑπεναντίωσις.

Ὑπεναντίως, ἐπίῤῥ. Μὲ τρόπον ἢ εἰς θέσιν ἀντίθετον (ὑπεναντίαν).

Ὑπεναντίωσις, εως (ἡ), τὸ ὑπεναντιοῦσθαι, ἀντίστασις, ἐναντίωσις.

Ὑπ-εν-δίδωμι, Μ. ενδώσω. Ἐνδίδω ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον, ἀρχίζω νὰ ἐνδίδω (νὰ ὑποχωρῶ).

Ὑπένδοθεν, ἐπίῤῥ. Π. = Ἔνδοθεν.

Ὑπένδυμα (τὸ) καὶ

Ὑπενδύτης, ου (ὁ). τὸ ὑποκάτωθεν (τοῦ ἐπενδύτου) φορούμενον ἔνδυμα, ὑποκάμισον.

Ὑπενεγκεῖν, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑποφέρω.

Ὑπένερθε καὶ (πρὸ φων.) -θεν, ἐπίῤῥ. Π. ὑποκάτωθεν, (μὲ γεν.) κάτω ἢ παρακάτω ἀπό. « Ποδῶν (« Χίου)—, « Ὅμ.

Ὑπενθυμέω-ῶ, Μ. νοέω. Ἔχω τι κρυφίως κατὰ νοῦν, ὑπονοῶ.

Ὑπεξάγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Ὑπεξήγαγον κτλ.). Ἐβγάλλω τι ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον, Ὑπεχρέω, Ὑπεκθέτω, Ὑπεκσώζω κτλ. « Ἵνα παῖδάς τε καὶ γυναῖκας ὑπεξαγάγωνται ἐκ τῆς Ἀττικῆς, « Ἡρ. (καὶ γεν. τῆς πρθ.) « Ἡμεῖς πέρυσιν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάγωμεν, « Ἰλ. Γ. (καὶ ἐπῳδ.) « Ἀλλά σε δαίμων οἶκαδ' ὑπεξαγάγοι, « Ὀδ. Σ. (καὶ μτγμ.) « Ὑπεξάγειν ἑαυτὸν (ἐνν. τοῦ βίου), « Μ. Ἀντ., ἀποθνήσκειν αὐτοχειρί. (καὶ ἑλλ.) « Ὑπεξάγειν, ὑπιόντας, « Ἡρ., « Ὑπεκχωρεῖν ἢ κατὰ τὴν μτρ. τοῦ Κ. Ῥαδινοῦ) ἀποπλανᾶν τῆς ὁδοῦ.

Ὑπεξαγωγή (ἡ), τὸ ὑπεξάγειν ἢ ὑπεξάγεσθαι, ἡ κάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον ἐξαγωγή.

Ὑπεξαίρεσις, εως (ἡ), τὸ ὑπεξαιρεῖν ἢ ὑπεξαιρεῖσθαι, ἢ κατ' ὀλίγον ἢ μὲ τρόπον (ἀνεπαισθήτως) γινομένη ἐξαίρεσις. « Ὅρος τοῦ μεγέθους τῶν ἡδονῶν, ἡ παντὸς τοῦ ἀλγοῦντος ὑπεξαίρεσις, « Ἐπίκουρ. « Μετ' ὑπεξαιρέσεως, « Δξ., κατ' ὀλίγον.

Ὑπεξαιρέω-ῶ, Μ. ἥσω (ἀόρ. Ὑπεξεῖλον κτλ.). Ἐβγάλλω καὶ ἁπλῶς τι ὑποκάτωθεν (καὶ συνηθ. μὲ τρόπον, κρυφίως, χωρὶς νὰ μ' ἐννοήσουν), ἐβγάλλω ἀπὸ τὴν μέσην ἢ ἀπὸ τὴν σειράν, ἐξαιρῶ· (ὡς ἐκ τὸ πλ. μτγ.) « Ὅταν τούτους ὑπεξαιρῶνται, τίνες ἄλλοι αὐτοῖς καταλείπονται; « Ξεν. (καὶ πθ.) « Οὐδὲν ὑπολείπεται, τουτέων ὑπεξαιρημένων, « Ἡρ., (συγχ. τῷ

Ὑπεξαίρω, Μ. αρῶ (ἀόρ. Ὑπεξῆρα κλπ.). Σηκόνω ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον καὶ ἁπλῶς, σηκόνω ἀπὸ τὴν μέσην.

Ὑπεξακρίζω, Μ. ίσω, Π. ἐβγάζω (καὶ ἑλλ. ἐβγαίνω, ψθάνω ἀναβαίνων) εἰς τὴν ἄκραν (εἰς τὴν κορυφήν) βουνοῦ.

Ὑπεξαλεύομαι (εὐχρ. κυρ. μονὰν ὁ ἀόρ. Ὑπεξαλέασθαι) καὶ

Ὑπεξαλύσκω, Μ. αλύξω, Π. ἐκφεύγω (ὑποφεύγω) μὲ τρόπον, ὑπεκφυγών.

Ὑπεξαναβαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ὑπεξανέβην κτλ.), Π. ἐκβαίνω (παραμερίζω) ὀλίγον ἢ μὲ τρόπον. « Ὑπεξαναβὰς ποδὶ σκαιῷ, « Θκρ., τραβήξας ὀλίγον ἀπίσω τὸ ἀριστερόν του πόδι.

Ὑπεξανάγω καὶ (μτ.) -άγομαι, Μ. ἄξω, -ομαι (ἀόρ. Ὑπεξανήγαγον κτλ.). Σηκώνομαι καὶ ἐκπλέω κρυφίως ἀπὸ τὸν λιμένα.

Ὑπεξαναδύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Ὑπεξανέδυν κτλ.), Π. ἐβγαίνω ἀπὸ κάτω (διὰ μιᾶς) ἐπάνω, ἐβγαίνω ἀπὸ τὸ βάθος εἰς τὴν ὄψιν τῆς θαλάσσης, ἀναδύομαι ἐξαίφνης· (μτγμ.) « Ὑπεξανίδου κεφαλήν, « Θκρ., ὑπεξέφυγε τὴν πληγὴν παραμερίσας τὴν κεφαλήν (ἀνασύρας).

Ὑπεξανίσταμαι, Μ. ἀναστήσομαι (ἀόρ. Ὑπεξανέστην κτλ.), = Ὑπανίσταμαι, προσηκόντως καὶ παραμερίζω (κάμνω τόπον).

Ὑπεξαντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀδειάζω (κυρ. τὸ νερὸν ὁ, που ἐμβῆκεν εἰς τὸ πλοῖον).

Ὑπεξάπτω, Μ. ἅψω. Ἀνάπτω ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον, ἢ κρυφίως ἢ κατ' ὀλίγον, ὑπακαίω.

Ὑπεξαφύω, Μ. αφύσω, Π. ἀδειάζω (ἐξαντλῶ) ὀλίγον κατ' ὀλίγον· (κθ. ἢ μσ.) ὑπεκρέω, ὑπεκχέομαι.

Ὑπέξειμι, Μ. ειμι (παρτ. Ὑπεξιὼν ᾖ), = Ὑπεξέρχομαι (τοῦ ὁπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλων).

Ὑπεξείρυτο, Π. γ΄. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. ἢ ἀορ. ά. τοῦ

Ὑπεξειρύω, Μ. ύσω, Ἰων. ἀντὶ Ὑπεξερύω.

Ὑπεξελαύνω, Μ. ελάσω. Προχωρῶ ἢ Ὑπαναχωρῶ (κυρ.) ἔφιππος ἢ μὲ ὄχημα, (κοιν.) κτυπῶ ἔμπρος.

Ὑπεξέλευσις, εως (ἡ), τὸ ὑπεξέρχεσθαι, ἡ κρυφίως γινομένη ἔξοδος (ἐξέλευσις). 2) ἰσφαλμ. ἀντὶ Ἐπεξέλευσις, ἐκδίκησις, τιμωρία.

Ὑπεξελθεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑπεξέρχομαι.

Ὑπεξερεύγω(-ομαι) καὶ Ὑπεξερυγγάνω, Μ. ερεύξομαι, Π. ἐρυγὼν κατ' ὀλίγον καὶ ἀλλεπαλλήλως.

Ὑπεξερύω, Μ. ύσω. Τραβῶν ἐβγάζω ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον, (Γαλλ.) soustraire· (μσ. μὲ γεν.) = Ὑπεκρύομαι.

Ὑπεξέρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ὑπεξῆλθον κτλ.). Ἐξέρχομαι ὑποκάτω ἢ κρυφίως (μὲ τρόπον, χωρὶς νὰ μ' ἐννοιώσουν). « Ὑπεξῆλθε τῆς πόλεως, « Πλ. 2) (ἰδιωτ. ἐπὶ πολεμ.) ἐβγαίνω μὲ ὀλίγους ἑκάστοτε ἀνθρώπους ἢ πρὸς ὀλίγον καιρὸν κατά τινος. « Ὑπεξιόντες ᾖ μαχόμενοι ὀλίγοι πρὸς πολλούς, « Ἡρ. « Ὑπεξιόντες εἰς τὰ στεινόπορα ἐμάχοντο, « αὐτ.

Ὑπεξέσωσα, Π. ἀντὶ Ὑπεξέσωσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ὑπεκσώζω.

Ὑπεξέχω (ἀόρ. Ὑπεξέσχον ᾖ πλέον οὗ). Ἀναχωρῶ (Ἀπομακρύνομαι) κρυφίως, ἐκδιδράσκω. « Ὑπεξέσχε ἐκ τῆς Λίσου (ἐς Θεσσαλίην), « Ἡρ.

Ὑπεξηγητικός, ἡ, όν. Τρόπον τινὰ ἐξηγητικός. « Τὸ ὑπεξηγητικόν, « Εὐς., ἡ ἐπεξήγησις, τὸ σχόλιον.

Ὑπεξῆσαν, γ΄. πλθ. πρσ. ταῦ παρτ. τοῦ Ὑπέξειμι.

Ὑπεξίστημι, Μ. εκ-στήσω. (ἀόρ. Ὑπεξέστην κτλ.). Ἐβγάλλω τινὰ μὲ τρόπον ἀπὸ τὴν θέσιν του, παραφέρω, καταράω· (συνηθ.) ἀναστρέπω· (μτφορ.) ἀναιρῶ. 2) (συνήθ. μσ.) δίδω τόπον, παραμερῶ· (μὲ αἰτ.) παραμερίζων ὑποφεύγω, ὑπεκκλίνω (« Ἐπιφερόμενον τὸν λόγον—, « Πλάτ.)· (μὲ δοτ.) ὑποχωρῶ (« Τῷ λαοδοροῦντι—, « Πλ.)· (μὲ γεν.) παραχωρῶ, παραιτοῦμαι. « Τῆς ἀρχῆς—, « Ἡρ. 3) (ἐνίοτε) σηκόνομαι ἔξαφνα (ἀπ' ἐκεῖ ὅπου ἤμουν κρυμμένος), ἐβγαίνω ἐμπροσθέν τινος, (παρβλ.) Ὑπανίσταμαι (3).

Ὑπεξιών, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ Ὑπέξειμι.

Ὑπέξοδος (ἡ), (κυρ. ἑστερ.) = Ὑπεκχώρησις.

Ὑπεξούσιος (ὁ, ἡ), (νλγ.) ὁ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν (καὶ Νμ. κηδεμονίαν) ἄλλου, μὴ αὐτεξούσιος.

† Ὑπεξουσιότης (ἡ), (νλγ.) τὸ νὰ ᾖνέ τις ὑπεξούσιος.

† Ὑπεπιμερής, ές καὶ

† Ὑπεπιμόριος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ἀριθμὸς ἐλάττων ἄλλου κατά τι μόριον, (π. χ. ὁ 2 εἶνε ὑπεπιμερὴς τοῦ 3 κατὰ τριτημόριον), (παρβλ.) Ἐπιμόριος καὶ

† Ὑπεπιτέταρτος (-επίτριτος), ον (ὁ, ἡ), (ἀριθμ.) ἐλάττων (ὑπεπιμερὴς) κατὰ τὸ τεταρτημόριον (τὸ τριτημόριον) τοῦ ὅλου.

Ὑπέρ, πρόθ. (συντ. μὲ γεν. καὶ αἰτ. καὶ σημ. ἐν μὲν συντ., μετὰ γεν. μέν 1) (ἐν γέν.) τὸ Ἐπάνωθεν, ἐπάνω ἀπό, (ἢ ἐπὶ στάσ.) « Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, « Ὅμ. « Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βάλε δουρὶ, « αὐτ. « Τὸ Παρθένιον οὖρος τὸ ὑπὲρ Τεγέης, « Ἡρ. « Οἱ ὑπὲρ τῶν ἄκρων, « Θκ.—Οἱ Ὑπεράκριοι. « Ὑπὲρ γῆς, « Θρ. (ἢ ἐπὶ κινήσ.) « Ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ ἔστη, « Ὅμ. « (Δίκτυς) ἑπτὰς ἀΐξας ὑπὲρ ἄστεος, « Ἰλ. Ω. 2) (συνεχῶς καὶ μτγμ.) ὑπεράσπισιν ἢ τὸ Οὗ ἕνεκα. « Τεῖχος ἐτειχίσαντο νεῶν ὕπερ, « Ὅμ. « Θύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως, « Ξεν. « Ὑπὲρ Κτησιφῶντος ὁ λόγος, « Δημ. « Στρατηγῶν ὑπὲρ ὑμῶν, « αὐτ. « Τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων, « Γρ.—3) (ἐν γέν.) αἰτίαν, (ἢ τελ.) « Ὑπὲρ τοῦ μηδένα ἀπεθνήσκειν, « Ξεν. « Ὑπὲρ τοῦ τὰ βάρβαρα ἡσυχάζειν ἔθνη, « Ἡρωδ. (ἢ ποιητ. ἀντὶ τῆς Περί) « Ὑπὲρ σέθεν αἶσχε' ἀκούω, « Ἰλ. Ζ. « Δεδίεναι ὑπέρ τινος, « Λξ. « Θάρρει ὑπὲρ ἐκείνων, « Ξεν. « Ὑπὲρ οὗ τάδε γέγραπται, « Πλ. (ὄθ. 4) ὅρκον. « Λίσσομ' ὑπὲρ τοκέων (ὑπὲρ σῆς αὐτοῦ κεφαλῆς), « Ὅμ. 5) τὸ Εἰς τόπον ἄλλον, (ἢ) ἀνταμοιβήν (ἀντὶ τῆς Ἀντί) « Ἐγὼ τοῦθ' ὑπὲρ σοῦ ποιήσω, « Δημ. « Ἀποδοῦναι χάριν ὑπὲρ ὧν εὐηργέτησαν, « Ἰσοκρ. « Ἕκαστος οἴεται μέλλειν τινὶ καὶ ἄλλῳ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τι πράξειν, « Θκ., ἐν ἐλλείψει (ἐν ἀπουσίᾳ) αὐτοῦ. « Ὑπὲρ τῶν ἀλῶν, « Αἰλ. (Ζ. Ἴξ. ζ΄, 42), ἀντὶ (εἰς τόπον) Ἅλατος. ‖ (μετὰ αἰτ. δὲ 1) τὸ Ἐπάνωθεν, ἐπάνω ἀπό· (συνεχῶς) ἐκείνεα, μακρύτερα· (ἐπὶ χρον.) ἀρχύτερα, κρατήτερα· (ἐπὶ ποσότ.) περισσότερον, παρακάνω· (ἐν γέν. ἐπὶ συγκρ.) πλειότερον. « Ὑπὲρ ὦμον ἦλυθ' ἀκωκὴ ἔγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν, « Ὅμ. « Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν, « Παρεμ. « Ὑπὲρ τὰ Μηδικά, « Θκ. « Ὑπὲρ τὸ ἥμισυ, « Δξ. « Ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη γεγονώς. « Δκ. « Ὑπὲρ τὸ ἐγχεόμενον ὕδωρ λέγειν, « αὐτ. « Δάμασεν ὑπὲρ χιόνα, « Λξ. « Ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονεῖν, « αὐτ. « Ὑπὲρ δύναμιν, « αὐτ. « Ὑπὲρ λόγον, « Ξεν., ἀνεκφράστως. 2) τὸ Παρὰ καιρὸν ἢ Παρὰ λόγον, (ἐν γέν.) παράβασιν. « Ὑπὲρ μόρον, « Ὅμ., παρὰ τὸ πεπρωμένον. « Ὑπὲρ αἶσαν « αὐτ., παρὰ τὸ πρέπον. « Ὑπὲρ ὅρκια, « αὐτ., παρὰ τοὺς ὅρκους καὶ τὰς συνθήκας. ‖ (ἐν δὲ συνθ. 1) τὸ Ἐπάνωθεν, Ἐπέκεινα. « Ὑπερᾴκριος, Ὑπεραίρομαι.

Ὑπερήμενος. 3) (γεννητ.) Ὑπερόπτων

ἡ τὸ 03 ἑνικ. ■ Ὑπέρμαχος, ὑπερασπολογοῦμαι. 3) Πλεονασμόν, Ὑπερεχῆν, ἡ (απλ.) Ἐπίτασιν. ■ Ὑπερήδομαι, Ὑπεράγαθος, Ὑπέργηρως, Ὑπερύψηλος κτλ. ‖. (παρὰ Π., Α'. χωρίζεται τοῦ συνθέτου ῥήματος παρεντιθεμένων ἄλλων λέξεων) ■ Δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἔσχει, ■ Ἰλ., ἀντὶ ὑπερέχει· (Β'. ἐκλαμβ. ἀντιεπιρ.). Γ. τίθεται κατ' ἀνάστρφ., ὅηλ. μετὰ τὸ οὐσ., ὅτε ᾖ συνήθως βαρυτονεῖται· ■ Γουνὸς ὕπερ, ■ Ὄμ. ■ Τῶν ὕπερ, ■ αὐτ. ■ Ἰόνων ὕπερ Ἡρακλέος, ■ Πίνδ.

Ὑπέρα (ἡ), **[ὑπέρ]**. τὸ σχοινὶ διὰ τοῦ ὀπ. κρατεῖται καὶ διευθύνεται ἡ ἀντέννα τοῦ πλοίου, (κοιν.) ἁπλῆ, (παρβλ. Ποῦς 4).

Ὑπεραβέλτερος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἀβέλτερος (εὐήθης).

Ὑπεράγαθος (ὁ, ἡ). εἷς τὸ ἄκρον (καθ' ὑπερβολὴν, ἀσυγκρίτως) ἀγαθός.

Ὑπεραγαθότης (ἡ). ὑπερβολικὴ (ἀσύγκριτος) ἀγαθότης.

Ὑπερ-αγάλλομαι, Μ. ἀγαλοῦμαι. Ἀγάλλομαι μὲ ὑπερβολήν, ὑπερχαίρω.

Ὑπερ-άγαμαι, Μ. ἀγάσομαι ἢ ἀγασθήσομαι. Ὑπερκαινῶ, Ὑπερθαυμάζω.

Ὑπεράγαν, ἐπίρ. Ὑπερβαλλόντως.

Ὑπερ-αγανακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγανακτῶ μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερ-αγαπάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπεράγνωστος (ὁ, ἡ). ἀσυγκρίτως (καθ' ὑπερβολὴν) ἄγνωστος.

Ὑπεραγόντως [ὑπεράγω], ἐπίρ. (μτχ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, Ὑπερβαλλόντως.

Ὑπερ-αγορεύω, Μ. εύσω. Ὁμιλῶ (Ἀγορεύω) ὑπὲρ (πρὸς ὑπεράσπισίν) τινος.

Ὑπερ-αγρυπνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἀγρυπνῶ ὑπέρ (πρὸς φύλαξίν) τινος.

Ὑπεράγω, Μ. άξω [φόρ. Ὑπερήγαγον κτλ.]. Ὑπερτερῶ, Ὑπερέχω, Ὑπερβαίνω· (μὲ γεν.) ■ Ὑπεράγειν τινὸς ᾗ διαφέρειν, ■ Πλὸ. (καὶ χ. πτ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτχ. ἀντὶ οὐσ.) ■ Ζῶα ὑπεράγοντα τῷ μεγέθει, ■ Ἀθ., ὑπερμεγέθη. ■ Κακοπάθεια ὑπεράγουσα, ■ Διόδ., ὑπερβολικήν.

Ὑπερ-αγωνιάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ γεν. ἢ μτγν. αἰτ.) Φοβοῦμαι (Ἀγωνιῶ, Καρδιοκτυπῶ) ὑπέρ τινος.

Ὑπερ-αγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀγωνίζομαι ὑπέρ τινος, ὑπερμαχῶ, ὑπερασπίζομαι.

Ὑπεραείρω, Π. ἀντὶ Ὑπεραίρω.

Ὑπεραὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὑπέρ, ἄημι], ὁ πνέων ἄνωθεν ἢ μὲ ὑπερβάλλουσαν ὁρμήν, σφοδρότατος, καταιγίζων. ■ Ἄελλα —, ■ Ἰλ. Δ.

Ὑπερ-αθλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀθλῶ (Ἀγωνίζομαι ὡς ἀθλητὴς) ὑπέρ τινος. (μὲ γεν.) ■ Τῆς ἀληθείας —, ■ Γιν. Ἐκκλησ.

Ὑπερ-αιδέομαι-οῦμαι, Μ. αιδέσομαι (ἀόρ. Ὑπερηδέσθην). Σέβομαι ἢ Ἐντρέπομαι μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερ-αιμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ὑπερβολὴν (πληθώραν) αἵματος.

Ὑπεραίμωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὑπερβολικὴ αὔξησις αἵματος.

Ὑπεραινετός, ἡ, όν. Καθ' ὑπερβολὴν αἰνετός (ἐπαινετός).

Ὑπεραίρω, Μ. αρῶ (ἀόρ. Ὑπῆρα κτλ.). Σηκόνω ὑπεράνω· ὑψόνω (συχνότ. ἄλλ. μὲ αἰτ.) περνῶ ἐπάνω ἢ παραπέρα ἀπό, ὑπερβαίνω· (χ. πτ. τρπ.) ὑπερτερῶ, ὑπερέχω· (μσ. Γρφ.) ἐπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι. ■ Τὸ ὑπεραῖρον, α Πλὸ., = Τὸ ὑπερβάλλον.

Ὑπεραίσιος (ὁ, ἡ), Π. [ὑπέρ, αἶσα]. Ὑπερβολικός, ὑπέρμετρος.

Ὑπέραισχρος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν αἰσχρὸς ἢ ἄσχημος.

Ὑπερ-αισχύνομαι, Μ. αισχυνθήσομαι. Ἐντρέπομαι μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερ-αιωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμνῶ τι (ἢ πθ. ἢ μσ. Κρέμαμαι, Στέκω μετέωρος, Ὑψοῦμαι) ἐπάνωθέν τινος· (ναυτ. μὲ γεν.) παρουσιάζομαι μὲ τὸ πλοῖόν μου ἀντικρὺ (εἰς τὰ ἀνοικτὰ) τόπου τινός, (Γαλλ.) arriver a la hauteur de. ■ Τζιτινηνοὶ ὑπεραιωρηθέντες Φαλήρου, καὶ ἀνακωχεύσαντες ὑπὲρ αὐτοῦ τὰς νῆας, ἀπέπλων ὀπίσω, ■ Ἡρ.

Ὑπεραιώρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐπάνωθέν τινος αἰώρησις, ἡ κατάστασις πράγματος ὑπεραιωρημένου.

Ὑπερ-ακμάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ὑπὲρ τὸ ἄριον ἀκμαῖος (ὡριγῶν, εὐτραφὴς), (ἐνεργ.) Ὑπερέχω. 2) = Παρακμάζω.

Ὑπέρακμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπερβὰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας του (παρακμάσας), (κοιν.) περασμένος. 2) (Γλω.) ὑπερμεγέθης, ὑπερβολικὸς, ὑπέρμετρος.

Ὑπερ-ακοντίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω (Τινάζω) τὸ ἀκόντιον ἐπέκεινα τοῦ σκοποῦ ἢ μακρύτερον ἄλλου· (μτφρ. ἐν γέν.) ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω. (μὲ αἰτ.) ■ Ἔστι μὲν τυφλὸς, κλέπτων δέ, τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντισεν, ■ Ἄρχφ.

† **Ὑπερ-ακούω**, Μ. ακούσομαι, Γλω. Ἀκούω καθ' ὑπερβολὴν καλά.

Ὑπεράκρατος, ἐπίρ. Καθ' ὑπερβολὴν ἀκράτως (ὑπερμέτρως).

Ὑπεράκριβής, έος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἢ ὑπὲρ τὸ δέον ἀκριβής.

Ὑπερ-ακρίζω, Μ. ίσω. Ἱερνῶ ἐπάνωθέν (ὑπὲρ τὴν ἄκραν) τινος, ὑπερβαίνω ὑψηλόν τι μέρος· (ἐν γέν.) ὑψοῦμαι, ὑπερέχω. (μὲ αἰτ.) ■ Δυνάμενον ἐπὶ τοῦ Τάπου καὶ .. τειχία ὑπερακρίζειν, ■ Ξεν. (ἢ γεν.) ■ Αἰθερίαν πέτραν, ἢ τῶνδε δόμων ὑπερακρίζει, ■ Εὐρ., ὑψοῦται ὑπεράνωθεν.

Ὑπεράκριος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος ἢ κατοικῶν ἐπάνω εἰς τὰ ἄκρα τῶν ὀρέων. ■ Ὑπεράκρια (τὰ), αἱ ἀκρώρειαι, καὶ ■ Ὑπεράκριοι, ■ οἱ κάτοικοι αὐτῶν, οἱ ὀρεινοί.

Ὑπέρακρος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὸ ἄκρον, ὑπερύψηλος.

Ὑπεράκρως, ἐπίρ. Ὑπὲρ τὸ ἄκρον, Ὑπερμέτρως.

Ὑπερ-αλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πονῶ ἢ Λυποῦμαι μὲ ὑπερβολήν· (μὲ γεν. ἢ μτγν. αἰτ. ἑλλ.) λυποῦμαι διά. ■ Ὑμῶν ὑπεραλγῶ, οἵτινες κτλ., ■ Ἄρχφ.

Ὑπεραλγὴς, ές (ὁ, ἡ). Ὑπερβολικὰ λυπημένος. ■ Λόλος —, ■ Σοφ., ὑπερβολικὰς, ὑπέρμετρος.

Ὑπεράλιος (ὁ, ἡ), [ὑπέρ, ἅλς]. ὁ κείμενος πλησίον (ἐπάνω) εἰς τὴν θάλασσαν, παράλιος.

Ὑπεραλκὴς, ές (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἰσχυρὸς (ἀχυρὸς), ἀκαταμάχητος.

Ὑπερ-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Πηδῶ ἐπάνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος. Ὑπερβαίνω πηδῶν.

Ὑπέραλλος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ (ὑπερβαίνων) τοὺς ἄλλους.

Ὑπέραλμα (τὸ). ἅλμα (πήδημα) ὑπεράνωθεν ἢ ἐπέκεινά τινος.

Ὑπεράλμενος, η, ον, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ὑπεραλόμενος, μσ. φορ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ὑπεράλλομαι.

Ὑπεραλπειος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὲρ τὰς Ἄλπεις (ἐπέκεινα τῶν Ἄλπεων) κείμενος, (Γαλλ.) transalpin.

Ὑπεράλτο, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ὑπερήλατο, γ'. ἐν. προσ. τοῦ μσ. φορ. ἀ. τοῦ Ὑπεράλλομαι.

Ὑπερ-αμφιαθητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀμφιαθητῶ (Φιλονεικῶ) ὑπὲρ τὰ δίαν.

Ὑπερ-αναβαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ὑπερανέβην κτλ.). Ἀναβαίνω ἐπάνω ἢ παραπάνω ἀπό, Ὑπερβαίνω.

Ὑπερ-αναβλύζω, Μ. βλύσω. (μὲ γεν.) Ἀναβρύω (Ἀναβλύζω) ἐπάνωθέν τινος.

Ὑπερ-αναιδεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑπερβαίνω κατὰ τὴν ἀναίδειαν.

Ὑπεραναίσχυντος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἀναίσχυντος.

Ὑπερ-ανα-κειμαι, Μ. κείσομαι. Κάθημαι εἰς τὴν τράπεζαν (ἴδε Ἀνάκειμαι) παραπάνω ἀπὸ ἄλλον.

Ὑπερ-ανα-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω ἐπάνω (ὑψηλὰ) ἢ ὑπεράνωθέν τινος.

Ὑπερ-ανα-τέλλω, Μ. τελῶ. (μὲ γεν.) Ἀνατέλλω ὑπεράνωθέν τινος.

Ὑπεραναστηκὼς, υῖα, ός, μσ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ὑπερανίστημι.

Ὑπερ-ανέχω, Μ. ἕξω (ἀόρ. Ὑπερανέσχον κτλ.). Ἐξέχω (Ὑψοῦμαι ἢ Ἐκτείνομαι) ὑπεράνωθέν τινος, ὑπείκειμαι. ■ Τὴν ὑπερανέχουσαν θάλασσαν, ■ Στρβ.

Ὑπερ-ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνθίζω μὲ ὑπερβολήν· εἶμαι εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἀνθήσεώς μου.

Ὑπεράνθρωπος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ ἄνθρωπος (ὑπὲρ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν).

Ὑπερ-ανίσταμαι, Μ. ανα-στήσομαι (ἀόρ. Ὑπερανέστην κτλ.). Σηκόνομαι (Ὑψοῦμαι) ὑπεράνω ἢ (μὲ γεν.) ὑπεράνωθέν τινος, ἐξέχω, ὑπερέχω.

Ὑπερ-ανίσχω, = Ὑπερανέχω.

Ὑπερ-αντλέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Εἶμαι ἢ Γίνομαι -

Ὑπέραντλος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ πλοίου) τοῦ ὀπ. ὁ ἄντλος (τὸ νερὸν τῆς σεντίνας) δὲν προφθαίνει νὰ ἐξαντληθῇ (ἐπλημμύρισε)· (μτφρ.) πνιγμένος ἀπὸ πλῆθος κακῶν· (ἐπὶ πραγμ.) ὑπερβολικὸς, ἀνυπόφορτος. ■ Ὑπέραντλος ὕβρις τοῦ βίου, ■ Ἀκ.

Ὑπεράνω, ἐπίρ. Ἐπάνω (Παραπάνω) ἀπό. ■ Ὑπεράνω γίνομαι, ■ Δξ., ὑπερτερῶ, ὑπερνικῶ, ὑπερβαίνω, (Γαλλ.) prendre ou avoir le dessus.

Ὑπεράνωθεν, ἐπίρ. (μὲ γεν.) Ἀπὸ πάνω, (μὲ γεν.) ἀπὸ πάνω ἀπό. ■ Ὑπεράνωθεν πέτρας ἀετὸς ἐκαθέζετο, ■ Νυμ.

Ὑπερ-απατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερ-αποδίδωμι, Μ. αποδώσω (ἀόρ. Ὑπεραπέδωκα κτλ.). Δίδω ἢ Ἀποδίδω τι ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου, ἀνταποδίδω.

Ὑπερ-αποθνήσκω, Μ. θανοῦμαι (ἀόρ. Ὑπεραπέθανον κτλ.). (μὲ γεν.) Ἀποθνήσκω ὑπέρ (χάριν ἢ πρὸς σωτηρίαν) τινος.

Ὑπερ-απο-κρίνομαι, Μ. κρινοῦμαι. (μὲ γεν.) Ἀποκρίνομαι ὑπέρ τινος, ὑπεραπολογοῦμαι.

Ὑπερ-απο-λλύμαι, Μ. ολοῦμαι (ἀόρ. Ὑπεραπωλόμην κτλ.). (μὲ γεν.) Κάνομαι ὑπέρ (χάριν ἢ πρὸς σωτηρίαν) τινος, ὑπεραποθνήσκω.

Ὑπερ-απο-λογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ γεν.) Ἀπολογοῦμαι ὑπέρ (ἀντὶ ἢ πρὸς ὑπεράσπισίν) τινος.

† Ὑπεραποτισις, εως (ἡ), Γλσ. = Ὑπερέκτιτις.

† Ὑπεραποφαντικός, ἡ, όν. Ὁ ἔτι μᾶλλον (καθ' ὑπέρθεσιν) ἀποφαντικὸς (βεβαιωτικός), (συγχ. τῷ

Ὑπεραποφατικός, ἡ, ον. Ὁ ἔτι μᾶλλον (καθ' ὑπέρθεσιν) ἀποφατικός (ἀρνητικός). = Ὑπεραποφατικὸν δέ ἐστιν, ἀποφατικὸν ἀποφατικοῦ, οἷον Οὐχὶ οὐχ ἡμέρα ἐστὶ· τιθῶσι δὲ τὸ ἡμέρα ἐστί, = ἄρτ.

Ὑπερ-απο-χράω (συνήθ. ἀπρσ.) Ὑπεραποχρᾷ, Μ. χρήσει (ἀόρ. Ὑπερεκέχρησε). Εἶμαι πλειότερος τοῦ δέοντος (τοῦ ἀποχρῶντος), φθάνω ἢ περισσεύω, (ἴδ.

Ὑπεραποχρώντως, ἐπίρ. (μτχ.). Πλειότερον τοῦ ἀποχρῶντος (ἀπ' ὅ,τι χρειάζεται), ὑπερεκπερισσοῦ.

Ὑπερ-αρέσκω, Μ. αρέσω. (μὲ δοτ.) Ἀρέσκω μὲ ὑπερβολὴν εἴς τινα.

Ὑπεράριθμος (υ, ἡ). ὁ ὑπὲρ (ὑπερβαίνων) τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμόν, (Γαλλ.) **surnuméraire.** 2) ὁ ὑπερβαίνων πάντα ἀριθμόν, ἀναρίθμητος, ὑπεράριθμος.

Ὑπερ-αρρώδεω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Ὑπερρῴωδέω.

Ὑπεραρσις, εως (ἡ), τὸ ὑπεραίρειν ἢ ὑπεραίρεσθαι, ὑπερβίβασις, ὑπερύψωσις· (Γρφ.) ὑπεροχή.

† Ὑπεράρχιος (ὁ, ἡ), (θλγ.) ὁ ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς, ἀνάρχος.

Ὑπερ-άρχω, Μ. ἄρξω. (Γρφ. μὲ δοτ.) Ἄρχω ἐπὶ (ὑπεράνω) τινος.

Ὑπερασθενής, ες (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἀσθενής (ἀδύνατος).

Ὑπερ-ασθμαίνω, Μ. ανῶ. Εἶμαι ἢ Γίνομαι -

Ὑπέρασθμος (ὁ, ἡ), [ὑπέρ, ἄσθμα]. ὁ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ἀνασάνῃ, ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὸ πολὺ ἀνάσασμα.

Ὑπερ-ασμενίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Ἀποδέχομαι μὲ ἄκραν εὐχαριστησίν (Ἀρέσκομαι μὲ ὑπερβολὴν εἰς) τι.

Ὑπερ-ασπάζομαι, Μ. άσομαι. Ὑπερασπάζω, ὑπερευχαριστοῦμαι εἴς τι.

Ὑπερ-ασπίζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ. ἢ απλτ. γεν.) Κρατῶ ἔμπροσθέν τινος (Σκεπάζω τινὰ μὲ) τὴν ἀσπίδα μου, προασπίζω· (συνήθ. μτνμ.) προστατεύω, διαθεντεύω, (κοιν.) ὑπερασπίζομαι.

Ὑπερασπισμός (ὁ), τὸ ὑπερασπίζειν, προασπισμός, (συνήθ. μτνμ.) διαυθέντευσις, (κοιν.) ὑπεράσπισις.

Ὑπερασπιστήρ (ὁ, Π. ἀντὶ =

Ὑπερασπιστής, οῦ (ὁ). ὁ ὑπερασπίζων (κυρ. καὶ μτνμ.) τινὰ, προασπιστής, ὑπέρμαχος· (μτνμ.) διαυθεντευτής, προστάτης.

Ὑπερασπίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ὑπερασπιστής, διαυθεντεύτρια.

Ὑπεράστειος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἀστεῖος (χαμψός, πνευματώδης, ἐπίχαρις).

Ὑπερ-αστράπτω, Μ. άψω. Ἀστράπτω μὲ ὑπερβάλλουσαν λάμψιν, φεγγοβολῶ.

Ὑπερ-ασχημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσχημονῶ μὲ ὑπερβολὴν, φέρομαι παρακαλῦ ἄσχημα (ἄτακτα).

Ὑπεράτοπος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἄτοπος (παράλογος)

Ὑπεραττικίζω, Μ. ίσω. Ἀττικίζω μὲ ὑπερβολὴν (ὑπὲρ τὸ δέον, μὲ τρόπον πολλὰ ἐπιτετηδευμένον).

Ὑπεραττικισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὁ ὑπὲρ τὸ δέον (ὑπερβολικὸς) ἀττικισμός.

Ὑπεραττικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ὑπὲρ τὸ δέον (καθ' ὑπερβολὴν, ἐπιτετηδευμένως] Ἀττικός.

Ὑπερ-αυγάζω, Μ. άσω. Φέγγω (λάμπω) μὲ ὑπερβολικὴν λάμψιν, εἶμαι=

Ὑπεραυγὴς, ές (ὁ, ἡ), = Ὑπέρλαμπρος.

† Ὑπέραυγος (ὁ, ἡ), = Ὑπεραυγὴς· (ἰδιαιτ. ἀστρνμ.) ὁ εὑρισκόμενος ἐντὸς 15 μοιρῶν τοῦ ἡλίου.

Ὑπερ-αυξάνω, Μ. αυξήσω. Αὐξάνω ὑπὲρ τὸ δέον.

Ὑπεραύξησις, εως (ἡ). ἡ ὑπὲρ τὸ δέον αὔξησις.

Ὑπερ-αύξω, Μ. αυξήσω, = Ὑπεραυξάνω.

Ὑπερ-αυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Αὐχῶ (Καυχῶμαι) μὲ ὑπερβολὴν, [ἐκ τοῦ

Ὑπεραυχὴς, ές καὶ

Ὑπέραυχος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν αὐχῶν (καυχώμενος), μεγάλαυχος, ὑπερήφανος, (παρβλ.) Ὑπέρκομπος.

Ὑπερήφανος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ὑπερήφανος.

Ὑπερ-αφρίζω, Μ. ίσω. Ἀφρίζω ὑπὲρ τὰ χείλη τοῦ ποτηριοῦ, ξεχειλίζω ἀπὸ ἀφρόν.

Ὑπεραχθὴς [ὑ. ἄχθος], ες (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν φορτωμένος.

Ὑπερ-άχθομαι, Μ. αχθεσθήσομαι. Ἀνπορῦμαι (Κακοκαρδίζω ἢ [Π.] Ἐχθρεύομαι) μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερβάθμιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπερβαίνων τὸν βαθμὸν (τὸ κατώφλιον) τῆς θύρας. = Ὑπερβάθμιον πόδα πέμπειν (ῥίπτειν, τείνειν), = φρσ. Παροιμ., ὑπερβαίνειν τὰ ὅρια (τοῦ μετρίου), ἀτακτεῖν, αὐθαδιάζειν.

Ὑπερ-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ὑπερέβην κτλ.). (σπν. καὶ μόνον εἰς τὸν ἀορ. ἀ. μτβτ.) ἀντὶ Ὑπερβιβάζω. = Ὑπερβῆσάτω τὴν κνήμην ἐπὶ τὰς ἡξιάς πλευράς, = Ξεν. 2) (συνήθ. ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) περνῶ ἐπάνωθέν τινος πρὸς τὸ ἄλλο μέρος. = Τεῖχος ὑπερβαίνειν, = Ἰλ. Μ. = Ὑπέρβη λάϊνον οὐδόν, = Ὀδ. Θ. = Ὑπερβάντες τὰ ὄρη ἤξομεν, = Ξεν. (καὶ ἀλλ. πρὸς αἰτ. προθ.) = Ὑπερβῆναι εἰς τὴν τῶν Θηβαίων, = αὐτ. (καὶ ἐπὶ ποτ.) = Εἰμὴ ἐπ' ἐκκαίδεκα ἢ πεντεκαίδεκα πήχεας ἀναβῇ ὁ ποταμὸς, οὐκ ὑπερβαίνει ἐς τὴν χώρην, = Ἡρ. 3) περνῶ ἐπέκεινα (μακρύτερα, παραπάνω), ὑπερνῶ· (μτφρ.) ὑπερνικῶ· (μὲ γεν.) ὑπερτερῶ, ὑπερέχω· (ἐνίοτε) παρατρέχω· παρασιωπῶ. = Ὑπερβαίνων τοὺς προσιχέας, = Ἡρ. = Ἐνίοτε πολλὰς ἡδονὰς ὑπερβαίνομεν, ὅταν πλεῖον ἡμῖν τὸ δυσχερὲς ἐκ τούτων ἐπῃται, = Ἐπίκουρ. (καὶ γεν.) = Τίνι τῶν ἄλλων ζώων ὑπερβέβηκεν ὁ ἄνθρωπος; = Ἀρχτ. 4) (μὲ αἰτ.) = Παραβαίνω, ἀθετῶ· (Π. χωρὶς πτ.) ἁμαρτάνω. = Νόμου—, = Δκ. = Ὅτε κέν τις ὑπερβαίῃ καὶ ὁμάρτῃ, = Ἰλ. Σ. = Ποῖ παρέβην; = Πυθαγ. 5) Π. (μὲ δοτ.) = Περιβαίνω, ὑπερασπίζω, (Ὑπκ.).

Ὑπερ-βακχεύω, Μ. εύσω. Βακχεύω ὑπὲρ τὸ δέον· (μτβτ.) θέλων νὰ πάρω τι ἐνθουσιώδες (ὑψηλὸν) τὸ διαφθείρω. = Ἰάς ἐννοίας—, = Φλγρ.

Ὑπερβαλλόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ὑπερβολὴν, εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν, [ἐκ τοῦ

Ὑπερ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ῥίπτω τι ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος, περνῶ ῥίπτων (εἰς τὸ σημάδι), Ἐξπερνῶ· (μτνμ.) ὑπερνικῶ· (χ. πτ.) ὑπερτερῶ, ὑπερέχω· (ἐνίοτε) πρισθέτως τιμὴν (εἰς δημοσιάσιαν), ὑπερθεματίζω· (συνήθ.) εἶμαι ὑπερβολικός, ὑπέρμετρος· (ἐπὶ ποτ. κλπ.) ξεχειλίζω· πλημμυρῶ· (μσ. τρπ.) παραβαίνω· (ἐν γέν.) = Ὑπερβαίνω (κυρ. καὶ μτνμ.). = Ἔβρῖψε (τὸν δίσκον) χειρὸς ἄπο στιβαρῆς, καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντα, = Ἰλ. Ψ. = Ὅσσε μέλλοι ἄκρον ὑπερβαλέειν, = Ὀδ. Α. = Ὑπερβάλλων τὰ ὄρη, = Ξεν. = Δουρὶ δ' ὑπερέβαλεν Φυρῆα, = Ἰλ. Ψ. = Μήτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βοὰς ὁπλὴν, μήτ' ἀπολείπων, = Ἡσ. = Ὑπὸ ἀνέμων ὑπερβαλέειν Μαλέην οὐκ εἶοί τε γενέσθαι, = Ἡρ. (καὶ ἑλλ. πρὸς αἰτ. προθ.) = Ὑπερβάλλουσιν εἰς τὴν κόλιν, = Ξεν. (καὶ μτνμ.) = Ὅς δ' ἂν ὑπερβάλλῃ πίσιος μέτρον, = Θγν. = Ὑπερβάλλειν τὸν χρόνον (τὸν καιρὸν), = Ξεν. = Ἔπεισαν τὴν βασιλέως δύναμιν ὑπερβαλέσθαι, = Ἡρ. = Ἢν ἡμέας ὑπερβάλησθε καὶ νικήσητε, = αὐτ. = Πλήθει γε οὐκ ἂν ὑπερβαλοίμεθα τοὺς πολεμίους, = Ξεν. = Ὑπερβαλλόμενοι τὰ δίκαια, καὶτ. (ἢ χωρὶς πτ.) = Οἱ λέβητες ἔζεσαν καὶ ὑπερέβαλον, = Ἡρ., ἐξεχείλησαν. = Προσέβαινε τοῖσι χρήμασι ὑπερβάλλων, ἐς ὃ πεντήκοντα τάλαντα ὑπεξέθεντο, = αὐτ. (καὶ τρπ.) = Εὐεργετοῦντα ὑπερβάλλειν αὐτὸν οὐδένα δύνασθαι, = Ξεν. (ἢ μσ.) = Ἀελπτέοντες αὐτοὺς ὑπερβαλέεσθαι, = Ἡρ., νὰ ὑπερισχύσωσιν. (καὶ μσ.) = Ὑπερβάλοντο ἀρετῇ, = αὐτ. = Πολλὸν πάντας ὑπερβαλόμενος, = αὐτ. (ἢ κατὰ μτχ.) = Πρόσωπον ὑπερβάλλον αἰσχει, = Ξεν., καθ' ὑπερβολὴν ἄσχημον. (καὶ ἁπλ. ἀντὶ ἐπιθ.) = Ὑπερβάλλουσα ἀδεκία (ῥαθυμία), = Λξ., Δμ. (ἢ μσ. σπν.) = Ὑπερβεβλημένην γυναῖκα, = Σῴρ., ὑπερέχουσαν ἁπασῶν. (ἢ ἀντὶ οὐσ.) = Τὸ ὑπερβάλλον, = Λξ., ἡ ὑπερβολή. 3) (ἰδιαιτ. μσ.) ὑπερτίθεμαι, ἀναβάλλω. = Ἢν ὑπερβάλληται τὴν συμβολὴν, ἢ μὴ ποιῆται, = Ἡρ. (καὶ πρβλ.) = Τὴν νέμεσιν εἰς ἕτερον ἢ τύχῃ καιρὸν ὑπερ-

βαλλομένη, « Πλ. (καὶ ἀπολ.) « Ἐβουλεύσαντο αὐτίκα ἐπιχειρεῖν, καὶ μὴ ὑπερβάλλεσθαι, « Ἡρ. « Ἤν αὐτοὺς κωλύωσι ὑπερβαλλομένους, « αὐτ.

Ὑπερβαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Βαρύνω παρὰ πολύ· (ἀμετβτ.) εἶμαι·

Ὑπερβαρής, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ (καθ' ὑπερβολήν) βαρύς· (Π. κατὰ συνεκδ.) ὑπερμεγέθης.

Ὑπέρβασία (ἡ), Π. ἀντὶ Ὑπέρβασις, (κυριολ.) παράβασις, ἀθέτησις· (ἐν γέν.) ἁμαρτία· (ἐνίοτε) ὑπερβολή. « Πᾶν μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δ' ἀλεγεινοί, « Γνώμ.

Ὑπέρβασις, εως (ἡ), τὸ ὑπερβαίνειν, πέρασμα ἀπὸ πάνω ἢ παραπάνω, (σπν. ἀμετβτ.) ὑπερβίβασις· (μτφρ.) παράβασις, (εὐχρηστότ. τὸ Π.) Ὑπερβασία· (Γρμτ.) = Ὑπερβατόν.

Ὑπερβατᾶος, α, ον, θετ. τοῦ Ὑπερβαίνω.

Ὑπερβατήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ὑπερβάτης, (ὀδ.

Ὑπερβατήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὴν ὑπέρβασιν (τὸ πέρασμα). « Ὑπερβατήρια (ἐνν. ἱερά), « τὰ τελούμενα πρὸ τῆς (εἰς τὸ πέραν) διαβάσεως.

Ὑπερβάτης, ου (ὁ). ὁ ὑπερβαίνων (περιῶν ἐπέκεινα ἢ ὑπεράνωθέν τινος), διαβάτης.

Ὑπερβατός, ή, όν. Τὸν ὁπ. δύναται τις νὰ ὑπερβῇ. « Κατὰ χαράδραν ἦνά, ᾗ ὑπερβατὸν ἦν τὸ περιτείχισμα, « Θκ.

2) (ἐνεργ.) ὁ ὑπερβαίνων πᾶν μέτρον, τερατώδης, ὑπερμεγέθης, ἀλλόκοτος. « Ἐνύπνια ὑπερβατά, τὰ ὑπερόρια, ἢ τοῖς χρόνοις, ἢ τοῖς τόποις, ἢ τοῖς μεγέθεσιν, « Ἀρστ. (καὶ συγκρ.) « Ἀχὴ τῶν δ' ὑπερβατώτερα, « Αἰσχλ., παραδοξότερα, τραγικώτερα. ‖ (οὐσ.) Ὑπερβατόν, « σχῆμα λόγου καθ' ὃ αἱ λέξεις τάττονται πρωθυστέρως (καθ' ὑπέρβασιν).

Ὑπερβατῶς, ἐπίρ. Καθ' ὑπέρβασιν, ἐν παρόδῳ. « Οὐ τῷ τύχει μᾶλλον, ἢ τῷ ὡς δεῖ δημιουργεῖται, οὐδὲ ὑπερβατῶς, « Ἑρμκρ. 2) (καθ' ὑπερβατόν, « Υ. δηλοῦν (ἐξαισθαί τι), « Δξ.

Ὑπερβεβλημένως, ἐπίρ. = Ὑπερβαλλόντως.

Ὑπερβήη, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑπερβῇ, γ'. ἑν. προσ. τοῦ ἀορ. β', τῆς ὑποτ. καὶ

Ὑπερβῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑπερβαίνω.

Ὑπερβιάζομαι, Μ. άσομαι. Βιάζω (στενοχωρῶ) μὲ ὑπερβολήν· ὑπερνικῶ διὰ τῆς βίας, ὑπερισχύω.

Ὑπερβιβάζω, Μ. άσω. Περνῶ (Διαβιβάζω) τι ἐπέκεινά ἢ ὑπεράνωθέν τινος· (γεμτ.) μετοβέτω (μετατοπίζω) κατὰ σχῆμα ὑπερβατόν.

Ὑπερβίβασις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ., ἢ ὑπεράνωθέν τινος ἢ εἰς τὸ ἄλλο μέρος διαβίβασις· μετάθεσις.

Ὑπερβιβασμός (ὁ), = Ὑπερβίβασις, μετάθεσις (κυρ. τοῦ τόνου).

† Ὑπερβίη (ἡ), Ἰων. βία, δυναστεία, (ὀθ. τὸ Λατ. superbia, ἐξ τοῦ Ὑπέρβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑπερβάλλουσαν (ἢ ὑπερβαίνων πᾶσαν) βίαν, καθ' ὑπερβολὴν ἰσχυρὸς ἢ βίαιος, ἀκαταβάμαστος, (ἐν γέν.) ὑπερβολικός· ἀνυπόφορτος. « Θυμὸς (« Ὕβρις) —, « Ὅμ. ‖ (τὸ αὐτ.) Ὑπέρβιον, Π. ἀντὶ ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἀγέρωχον, μὲ ἀνυπόφορτον αὐθάδειαν.

Ὑπερβλαστάνω, Μ. βλαστήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι·

Ὑπερβλαστής, ές (ὁ, ἡ). ὁ βλαστάνων μὲ ὑπερβολήν (ὑπὲρ τὸ δέον). « Δεῖ γὰρ μὴ ὑπερβλαστὲς εἶναι τὸ καρποφορῆσον, « Θφρ.

Ὑπερβλήδην, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ὑπερβαλλόντως.

Ὑπέρβλημα (τὸ), (μθεσν.) ἢ ὑπὲρ τὴν γραμμὴν (τοῦ σχήματος) ἐξέχουσα (ὑπερβάλλουσα) ἐπιφάνεια.

Ὑπερβλύζω, Μ. βλύσω. Ἀναβλύζω γίνομαι ἀπὸ πάνω, πλημμυρῶ, ξεχειλίζω· (μτγμ. μὲ αὐτ.) ὑπερβαίνω.

† Ὑπέρβλησις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ προτγ., ξεχείλισμα.

† Ὑπερβοάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Φωνάζω μὲ ὑπερβολὴν δυνατὰ ἢ δυνατώτερα· (μτφρ.) καταστιγάζω (ἀποστομώνω) τινὰ μὲ ταῖς φωναῖς μου.

Ὑπερβολαίην, ἐπίρ. Π. = Ὑπερβλήδην.

Ὑπερβολαῖος (ὁ). ὁ ἀνώτατος τοπικὸς εἰς τὴν παλαιὰν μουσικήν, [ἐκ τοῦ

Ὑπερβολή (ἡ), τὸ ὑπερβάλλειν, ἡ ὑπεράνωθέν τινος διάβασις, πέρασμα ἀπὸ πάνω πρὸς τὸ ἄλλο μέρος. « Ἐν τῇ ὑπερβολῇ τῶν ὀρέων τῶν εἰς τὸ πεδίον, « Ξεν. 2) (συνεκδ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ μέρος διὰ τοῦ ὁπ. πρέπει νὰ ὑπερβῇ, κορυφὴ (πάροδος) ὄρους, (καιν.) ζυγός. « Τὰς ὑπερβολὰς φυλάττειν, « Ξεν. 3) (συνήθ. μτγμ.) πᾶν τὸ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἢ τὸ πρέπον ἢ τὸ σύνηθες γινόμενον ἢ λεγόμενον, τὸ ὑπερβάλλον τοῦ μεγέθους (τῆς ποσότητος κτλ.), (Γαλλ.) excès· (Ρτρ.) σχῆμα λόγου, μεγαλοποίησις τῆς ἐννοίας ἐπὶ τὸ ὑπέρμετρον, (Γαλλ.) exagération. « Εὐδαιμονίας —, « Ἱππκρ. « Τοῦτο γάρ ἐστιν ὑπερβολή, « Δείν., ὁ ὑπέρτατος βαθμός, τὸ μὴ περαιτέρω. « Ὑπερβολὴν ποιήσομαι, « Δημ., ἂς μεγαλοποιήσω (ἂς ὑποθέσω μέγα) τὸ πρᾶγμα ὅσον ἐνδέχεται. « Μηδεμίαν ὑπερβολὴν ἀπολείπειν, « Δημ., φθάνειν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω, μὴ ἐπιδέχεσθαι πλέον αὔξησιν. « Δυσεντερικὰ πάθη, ὑπερβολὴν οὐκ ἀπολείποντα τοῦ ἐν ἑαυτοῖς μεγέθους, « Ἐπίκουρ., ἀνυπέρβλητα τὸ μέγεθος. « Ὥστε καὶ τὰς ποιητικὰς ὑπερβολὰς ἐνδεῖν, « Πλ. (καὶ προθετ. ἐν εἶδει ἐπίρ.) « Εἰς (« Καθ') ὑπερβολήν, καὶ (ἐλλ.) « Ὑπερβολῇ, « Δξ. — Ὑπερβαλλόντως. (ᾧ γεν.) « Εἰς ὑπερβολὴν τινος, « Πλάτ., ὑπέρ τινα, πλειότερον παρά. 4) (ἐνίοτε) ὑπέρθεσις, ἀναβολή. « Ὑπερβολὴ κακῶν ἐγένετο Καρυστίοισι, « Ἡρ. « Πέμπειν ἠξίουν, καὶ, μηδεμίαν ὑπερβολὴν ποιησαμένους, ἐξελέγχειν, « Πλβ. 5) (μθμτν.) μία τῶν πέντε κωνικῶν τομῶν, (Λ = Περγ.).

Ὑπερβολία (ἡ), Π. ἀντὶ Ὑπερβολή.

Ὑπερβολικός, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος καθ' ὑπερβολήν, ὑπέρμετρος.

Ὑπερβολικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ὑπερβολικόν, καθ' ὑπερβολήν, ὑπὲρ τὸ μέτρον

Ὑπερβόλιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιδεχόμενος ὑπερβολήν (ἀναβολήν). « Δίκη —, « Σχλ. Ἀρχ., ἡ ἀναβληθεῖσα.

Ὑπερβόρειος καὶ (Π.) Ὑπερβόρεος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος ἢ κατοικῶν ὑπὲρ τὸν βορέαν (ἐπέκεινα τῶν βορειοτέρων μερῶν τοῦ κόσμου, εἰς τὰς ἐσχατιὰς τῆς Ἄρκτου).

2) Π. ἀντὶ Ὑπερώριος, ὑπερβολικός, ὑπέρμετρος. « Τύχη —, « Αἰσχλ.

Ὑπερβορίς, ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ὑπερβόρειος.

Ὑπερβράζω, Μ. βράσω. Βράζων ξεχειλίζω.

Ὑπερβριθής, ές (ὁ, ἡ), = Ὑπερβαρής.

Ὑπερβρυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Βρυχῶμαι καθ' ὑπερβολὴν δυνατά.

Ὑπερβρύω, Μ. βρύσω. Εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν γόνιμος ἢ ἄφθονος· (μὲ δοτ.) ἔχω ὑπερβολικὴν ἀφθονίαν (βρυάζω) ἀπό.

† Ὑπερβύθιον, ἐσχαλμ. ἀντὶ Ὑπὲρ βύθιον.

Ὑπεργάζομαι, Μ. άσομαι (ἀόρ. Ὑπειργασάμην κτλ.). Ἐργάζομαι ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως ἢ προτοῦ· ὑπενεργῶ ὑπηρετῶ, προμηθεύω (σπν.) ὑποτάσσω. « Ἀρόσαν εἰς σπορὰν (« Νεὸν εἰς σπόρ) —, « Δ. Ἁλ., Ξεν., ὀργάνω τὸ χωράφι πρὶν τὸ σπείρω. (καὶ πθ.) « Νῶν πάλλ' ὑπείργασται φίλα, « Εὐρ., = Προεἰργάσται.

Ὑπεργαμία (ἡ). παράκαιρος (παρ' ἡλικίαν) ὑπανδρεία, ὀψιγαμία.

Ὑπέργειος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπάνω (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν) τῆς γῆς, (ἀντιθ. τῷ Ὑπόγειος).

Ὑπεργέλοιος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν γελοῖος, γελοιωδέστατος.

Ὑπερ-γεμίζω, Μ. ίσω. Φορτώνω (γεμίζω) ὑπὲρ τὸ δέον.

Ὑπερ-γέμω (χ. Μ.). Εἶμαι ὑπὲρ τὸ δέον γεμάτος (χορτάτος).

Ὑπερ-γηράσκω, Μ. γηράσω, -ομαι. Γίνομαι ὑπέργηρως.

† Ὑπεργήρειος καὶ

Ὑπέργηρος ἢ (ὀρθότ. Αττ.) Ὑπέργηρως (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν γέρων, ἐσχατόγηρος.

Ὑπέργομος (ὁ, ἡ). ὑπὲρ τὸ δέον γεμάτος (φορτωμένος), παραφορτωμένος.

Ὑπερ-γράφω, Μ. γράψω. Γράφω ἢ Ζωγραφίζω ἀπὸ πάνω.

† Ὑπέργυιος ἢ ; Ὑπέργυος (ὁ, ἡ), = Ὑπερμήκης, Ὑπερμεγέθης.

Ὑπέρδασυς, εος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν δασὺς (πυκνός, μαλλιαρός).

Ὑπερδέα, Π. ἀντὶ Ὑπερδεέω-ῶ, αἰτ. τοῦ

Ὑπερδεής, ές (ὁ, ἡ). ὑπέρτερος δέους (φόβου), ἀπτόητος. ἢ 2) (κατ' ἄλλ.) ὑπὲρ τὸ δέον, ὑπέρμετρος.

Ὑπερ-δείδω, Μ. δείσω (ἀόρ. Ὑπερέδεισα, πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Ὑπερδείδοικα). (μὲ γεν.) Φοβοῦμαι ὑπὲρ τινος. 2) (χ. πτ.) = τῷ

Ὑπερ-δειμαίνω, Μ. ανῶ, Φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπέρδεινος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν δεινός (κακός· φοβερός· ἀπειθέστατος κτλ.).

Ὑπερ-δειπνέω-ῶ. Μ. ήσω. Δειπνῶ κατὰ

κόρον (ὑπὲρ τὸ δέον), κάμνω κατάχρησιν εἰς τὸ δεῖπνον.

Ὑπερδέξιος (ὁ, ἡ). ὁ δεξιόθεν ὑπερκείμενος· (ἐπιμ. κυρ. ἐπὶ πολεμ. τοποθεσίας) ἁρμόδιος πρὸς ἐπίθεσιν, εὔθετος· (μεταφορ. ἐν γέν. μὲ γεν. ἢ δοτ.) ἀνώτερος, καθυπέρτερος. ▪ Εἶχον δὲ ὑπερδέξιαν χωρίον αἷον χαλεπώτατον, καὶ ἐξ ἀριστερᾶς ποταμόν, ▪ Ξεν. ▪ Τὰ ἐρυμνὰ ὑπερδέξια πειρᾶσθαι ἔχων σκηνοῦν, ▪ αὐτ. (ἐξ μεταφορ. πρὸς γεν.) ▪ Ἐγκρατὴ καὶ ὑπερδέξιον τῆς κακίας τὴν ἀρετὴν καταζῆται, ▪ Πλ. (ἢ δοτ.) ▪ Ὑπερδέξιος τῷ πολέμῳ (τοῖς δικαίοις), ▪ Πλθ.

Ὑπερδεξίως, ἐπίρ. Ὑπεράνωθέν τινος πρὸς τὰ δεξιά, εἰς θέσιν ὑπερδέξιον· (ἐν γέν.) ὑψηλότερα.

Ὑπερ-δίω, Μ. δήσω. Δένω ἀπὸ πάνω ἢ παραπάνω.

Ὑπερ-δια-λέγομαι, Μ. λέξομαι. (μὲ γεν.) Ὁμιλῶ περί τινος, (εἰς τὸν Λκ. κατά τινας ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπαρ διαλέγομαι).

Ὑπερ-δια-τείνομαι, Μ. τενοῦμαι. Διατείνομαι (διισχυρίζομαι) μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερ-δίδωμι, Μ. ὑπερ-δώσω (ἀόρ. Ὑπερέδωκα κτλ.), (μὲ γεν. ἐκ δ',) δίδω τι ὑπέρ (πρὸς σωτηρίαν) τινος.

† Ὑπερδικάζω, Μ. άσω. (μὲ γεν.) Ἐκδικοῦμαι ὑπέρ τινος. 2) = τῷ

Ὑπερ-δικέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Δικηγορῶ ὑπέρ τινος, (ἐν γέν.) συνηγορῶ, ὑπερασπίζομαι.

Ὑπέρδικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σφόδρα (κατ' ὑπερβολήν) δίκαιος, ἀκριβοδίκαιος. 2) ἐκδικητής, ὑπερασπιστής, Ἔκδικος. ▪ Νέμεσις —, ▪ Πίνδ. 3) ὁ ὑπὲρ τὸ δίκαιον, ξύδικος (;).

Ὑπερδίκηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τοὺς ὄγκους ἠχῶν.

Ὑπερ-διοχεύω, Μ. εύσω. Ῥίπτω τὸν δίσκον ὑπὲρ τὸ σημεῖον, ὑπερτερῶ τινα εἰς τὸ ῥῖψιμον τοῦ δίσκου, (ἐν γέν.) ὑπερβαίνω, (παρβλ.) Ὑπεραντίζω.

Ὑπερδισύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑπὲρ τὰς δύο συλλαβάς.

Ὑπερ-δοκέω-ῶ. (κυρ. τρκρ.) ▪ Ταῦτά μοι ὑπερδοκεῖ, ▪ Φλῆρ., μοὶ φαίνονται εὔλογα (τὰ ἐγκρίνω) καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, εἶμαι συμφωνότατος.

Ὑπερ-δοξάζω, Μ. άσω. Τιμῶ μὲ ὑπερβάλλουσαν δόξαν. (ἢ πθ. μεχ.) ▪ Ὑπερδεδοξασμένος, η, ον, = Ὑπερένδοξος.

Ὑπερδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑπερβάλλουσαν ἰσχύν (δύναμιν).

Ὑπερ-δυναμόω-ῶ, Μ. ώσω. (Γρφ.) Ὑπερισχύω· (μὲ αἰτ.) καταδυναστεύω.

Ὑπερδώριος (ὁ, ἡ). (ῥύθμ.) ὁ ὑπὲρ τὸν δώριον τόνον τῆς κιθ. μουσ.

Ὑπερ-έζομαι, Μ. εδοῦμαι, Π. (μὲ γεν.) κάθημαι ὑπέρ (ἐπάνω) τινος, ὑπερκάθημαι.

Ὑπέρθετο, Π. ἀντὶ Ὑπερίθετο, γ'. ἐν. προ. τοῦ μσ. ἀορ. β', τοῦ Ὑπερτίθημι.

Ὑπ-ερεθίζω, Μ. ίσω. Ἐρεθίζω ὀλίγον τι ἢ μὲ τρόπον ὑποκεκρυμμένον.

Ὑπερείδον, ἀόρ. β', τοῦ Ὑπερεράω.

Ὑπερείδω, Μ. είσω. Στυλόνω ὑποθέτω-θεν, ὑποστηρίζω.

Ὑπέρεικον (τό), = Ὑπέρικον.

Ὑπέρεισμι, Μ. εἰμι (παρτ. Ὑπεισών), = Ὑπερέρχομαι (τοῦ ἀπ. χρησιμεύει ἐνιοτε ὡς μέλλων).

Ὑπερείσπον (ἄθ. τὸ ἀπαρ. Ὑπερειπεῖν), ἀόρ. β'. (ἀνμλ.) τοῦ Ὑπερχορεύω.

Ὑπερ-ερείπω, Μ. ερείψω. Ὑποσκάπτων κρημνίζω, (μεταφορ.) χαλνῶ (καταστρέφω) ὀλίγον κατ' ὀλίγον· (Π. εἰς τὸν ἀόρ. β'.) καταπίπτω ἀφαιρουμένα τοῦ ὑποστηρίγματός μου. ▪ Οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν τείχεϊ· αὐτοῦ γὰρ ὑπέριπε φαίδιμα γυῖα, ▪ Ἰλ. Ψ., κόπηκαν (ἀτόνισαν) τὰ ποδιά του.

Ὑπέρεισις, εως (ἡ), τὸ ὑπερείδειν, ὑποστήριξις.

Ὑπέρεισμα (τὸ). τὸ χρησιμεῦον πρὸς ὑπέρεισιν, ὑποστήριγμα.

Ὑπερειστικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὑπερείδειν (ὑποστηρίζειν).

Ὑπερέκεινα [ὑπέρ, ἐκεῖνα], ἐπίρ. = Ἐπέκεινα, παρέκει (παραπάνω) ἀπό, μακρύτερα.

Ὑπερεκ-θεραπεύω, Μ. εύσω. Ἐλκύω ὅλως διόλου εἰς τὸ μέρος μου δι' ἐπιμόνου περιποιήσεως ἢ κολακείας, ἐκθεραπεύω καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν.

Ὑπερεκ-κειμαι, Μ. κείσομαι. Ἔκκειμαι (Ἔξέχω, Ἐκτείνομαι) ὑπεράνωθέν τινος.

Ὑπερεκ-κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω. Κρεμνῶ τι ὑπεράνωθέν τινος.

Ὑπερέκκρισις, εως (ἡ). ὑπερβολικὴ κένωσις (ἔκκρισις).

Ὑπερεκ-παίω, Μ. παίσω. Κτυπῶ ἐπάνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος πρὸς τὰ ἔξω· (μτγμ.) ὑπερβαίνω.

Ὑπερεκ-πέμπω, Μ. πέμψω. Ἐκπέμπω (κυρ. τὸ βέλος) ὑπὲρ τὸν σκοπόν, ὑπερακοντίζω.

† Ὑπερεκπερισσοῦ, ἐπίρ. (Γρφ.). Ὑπερμέτρως, ὑπερβαλλόντως.

Ὑπερεκπεσεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ

Ὑπερ-εκ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Ὑπερεξέπεσον κτλ.). Ἐκπίπτω ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος, ἐξαίνω παρὰ πολὺ ἔξω ἀπό, ἀπομακρύνομαι μὲ ὑπερβολήν· (μὲ αἰτ. ἐν γέν.) ὑπερβαίνω. ▪ Πᾶσαν ἔννοιαν—, ▪ Γργ.

Ὑπερεκ-πλήσσω (ττω), Μ. πλήξω. Ἐκπλήττω (ἐξ πθ. Ἐκπλήττομαι) ὑπέρ τὸ δέον, ἐρεμάζω μὲ ὑπερβολήν, καταπλήσσω.

Ὑπερέκπτωσις, εως (ἡ), τὸ ὑπερεκπίπτειν, ἡ ἐπέκεινα τοῦ μέτρου ἔκπτωσις (ἀπομάκρυνσις), ὑπερβολή.

Ὑπερέκτασις, εως (ἡ), τὸ ὐσ. τοῦ

Ὑπερεκ-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω ἐπέκεινά τινος ἢ ὑπὲρ τὸ δέον.

Ὑπερεκ-τίνω, Μ. τίσω. (μὲ γεν.) Πληρόνω ὑπέρ τινος.

Ὑπερέκτισις, εως (ἡ), τὸ ὑπερεκτίνειν, ἡ ὑπέρ τινος γινομένη πληρωμή.

Ὑπερ-εκ-τρέπομαι, Μ. τρέψομαι. Ἐκτρέπομαι (Ἀποφεύγω) τι ἢ τινα μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερεκ-φεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγω (Διαφεύγω) ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος πρὸς τὰ ἔξω, ὑπερβαίνων ἐκφεύγω.

Ὑπερεκ-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ὑπερεξέχεα κτλ.). Κύνω (καὶ πθ. Κύνομαι) ὑπεράνωθέν τινος πρὸς τὰ ἔξω, ξεχειλίζω.

† Ὑπερεκχύνω, Γρφ. ἀντὶ Ὑπερεκχέω.

Ὑπερέκχυσις, εως (ἡ), τὸ ὐσ. τοῦ Ὑπερεκχέω, χύσιμον ὑπεράνωθέν τινος πρὸς τὰ ἔξω, ξεχείλισμα.

† Ὑπερέλασις, εως (ἡ), Γλσ. ὑπερβολή, ὑπέρβασις, [ὡς ὐσ. τοῦ

† Ὑπερελαύνω, Μ. ελάσω. Κτυπῶ τὸ ἄλογον ἢ τὸ ἁμάξι μου ἐπέκεινά τινος· (μτγμ.) ὑπερβαίνω.

Ὑπερέλαφρος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἐλαφρός.

Ὑπερεμ-βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Ὑπερενέβαλον κτλ.). Ἐμβάλλω ὑπὲρ τὸ δέον· (μσ.) = Ὑπερεμφορέομαι. ▪ Ἐν ταῖς ἐγχύσεις μὴ ὑπερεμβάλλεσθαι, ▪ Ξεν., μὴ ἐνδιατρίβειν κατακόρως(;).

Ὑπερεμέω-ῶ, Μ. εμέσω. Ξερνῶ παρὰ πολύ, ἔχω ὑπερβολικὸν ἔμετον.

Ὑπερ-εμ-πίπλημι, Μ. εμ-πλήσω (ἀόρ. Ὑπερενέπλησα κτλ.). Γεμίζω ὑπὲρ τὸ δέον· (μσ. ἢ πθ.) τρώγω (χορταίνω ἐξ μτγμ. μὲ γεν.) ἀπολαμβάνω τι κατὰ κόρον. ▪ Μηδέποτε ὑπερεμπίπλασθαι, ▪ Ξεν.

Ὑπερεμ-πλήθω, Μ. πλήσω. (μὲ γεν.) Εἶμαι ὑπὲρ τὸ δέον γεμάτος (χορτάτος (κυρ. ἐξ μτγμ.) ἀπό.

Ὑπερεμ-φορέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Τρώγω ἢ Πίνω (κοιν. Ῥήγνω μέσα μα) ὑπὲρ τὸ δέον, (μτγμ. ἐν γέν.) ἀπολαμβάνω κατὰ κόρον, = Ὑπερεμπίπλαμαι.

Ὑπερένδοξος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἔνδοξος.

Ὑπερ-ενιαυτίζω, Μ. ίσω. Διαρκῶ ὑπὲρ ἐνιαυτόν (πλειότερον ἀπὸ ἕνα χρόνον).

Ὑπερεντελής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φθάσας τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τῆς ἐντελείας.

† Ὑπερέντευξις, εως (ἡ), τὸ ὑπερεντυγχάνειν, ἡ ὑπέρ τινος μεσίτευσις.

Ὑπερεν-τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐντρυφῶ ὑπὲρ τὸ δέον, καταχρῶμαι τὴν περὶ ἐμὲ ἀδυναμίαν τινός.

† Ὑπερεν-τυγχάνω, Μ. εν-τεύξομαι (ἀόρ. Ὑπερενέτυχον κτλ.). (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ παυθετ.) Μεσιτεύω (Μεσολαβῶ) ὑπέρ τινος.

Ὑπερεξαίρω, Μ. αρῶ. Ἐξαίρω (Ὑψόνω, Μεγαλοποιῶ) ὑπὲρ τὸ δέον.

Ὑπερ-εξ-ανθίω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξανθῶ ἐπάνωθέν τινος.

Ὑπερεξ-απατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαπατῶ ὅλως διόλου.

† Ὑπερεξερύω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπεξερύω.

† Ὑπερεξέρχομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπερέρχομαι ἢ Ὑπεξέρχομαι.

Ὑπερ-εξ-έχω (ἀόρ. Ὑπερεξέσχον κτλ.). Ἐξέχω ὑπεράνωθέν τινος.

Ὑπερεξηκοντέτης, ες (ὁ, ἡ) ἧ

Ὑπερεξηκονταετής, ους (ὁ) καὶ Ὑπερεξηκοντοῦτις, ιδος (ἡ). ὁ ὑπὲρ τὰ 60 ἔτη.

Ὑπέρεξις, εως (ἡ), τὸ ὑπερέχειν, ὑπεροχή, ὑπερβολή.

Ὑπερεξίσταμαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπεξίσταμαι.

Ὑπερ-επαινέω-ῶ, Μ. αινέσω. Ἐπαινῶ μὲ ὑπερβολὴν (ὑπὲρ τὸ δέον).

Ὑπερεπαίρω, Μ. αρῶ. Ἐπαίρω (Ὑψόνω,

ὑπεράνωθέν τινος ἢ ὑπὲρ τὸ δέον, [μτγν.] ὑπερπαινῶ.
'Υπερ-πείγομαι, Μ. -πεἰξομαι. Σπεύδω (βιάζομαι) μᾶ ὑπερβολήν.
'Υπερεπιθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Επιθυμῶ μᾶ ὑπερβολήν.
'Υπερεπι-τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω ('Επιτείνω) ἔτι μᾶλλον.
'Υπερέπτω, Μ. ερέψω, Π. τρώγω (καταδρώγω [καὶ μτγν.] ἀφαιρῶ) τι ὑποκάτωθεν, ὑφαρπάζω. « Ποταμὸς λάβρος, ὑπαιθρ βέων, κονίην ὑπέρεπτε ποδοῖν, » Ἰλ. Φ., ὑπέσυρε. 2) (μτφρ.) καταδρώγω (καταναλίσκω) ἐσωτερικῶς. « Λυγραὶ ὑπέρεπτον ἀυῖαι, » Κεῖντ.
'Υπερεράω-ῶ καὶ (μσ.) -άομαι-ῶμαι, Μ. ερασθήσομαι (ἀόρ. 'Υπερηράσθην). 'Υπερεραστὴς ἐρωτικῶς, εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν ἐρωτευμένος.
*'Υπερέρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. 'Υπερῆλθον κτλ.). *Ἔρχομαι ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος, ὑπερβαίνω, ξεπερνῶ, ἢ διαβαίνω.
'Υπερεσθίω, Μ. έδομαι (ἀόρ. 'Υπερέφαγον κτλ.). Τρώγω ὑπὲρ τὸ δέον.
'Υπερέσσομαι, Π. πρκ. τοῦ 'Υπερεύσομαι.
'Υπερέσχεθον, Π. ἀντὶ 'Υπερέσχον, ἀόρ. β'. τοῦ 'Υπερέχω.
'Υπέρευ ζὑπὲρ, εὖ], Ἐπίρ. Μὲ ὑπερβολὴν ('Οσον ἐνδέχεται) καλά.
'Υπέρευγε, Ἐπίρ. =*'Υπέρευ, θαυμάσια, κάλλιστα.
§'Υπερ-ερεύγομαι, Μ. ερεύξομαι, Π. =*Ἀπερεύγομαι.
'Υπερευδαιμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν εὐδαίμων, ὑπερευτυχῶ.
'Υπερ-ευδοκέω §
'Υπερευδοκιμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐδοκιμῶ καθ' ὑπερβολήν.
'Υπερευθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Υπέρθρος.
'Υπερευκαιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν εὔκαιρος (εὔθετος, [Ἰταλ.] κάμμοδος). « Οἰκία ὑπερευκαιρέουσα, » Ἐπικρ.
'Υπερευπρεπῶς, Ἐπίρ. Ὅσον ἐνδέχεται εὐπρεπῶς (κοσμίως), εὐπρεπέστατα.
'Υπερευτυχία (ἡ). Ὑπερβολικὴ εὐτυχία.
'Υπερευφραίνω, Μ. ανῶ. Εὐφραίνω (καὶ παθ. ἡ μσ. Εὐφραίνομαι) μὲ ὑπερβολήν.
'Υπερεύχομαι, Μ. εὔξομαι, =*'Υπερεπιθυμῶ. 2) (Γρφ. μὲ γεν.) εὔχομαι (προσεύχομαι) ὑπὲρ τινος.
'Υπερεύωνος (ὁ, ἡ), καθ' ὑπερβολὴν εὔωνος, εὐθηνότατος.
'Υπερεχθαίρω, Μ. αρῶ, Π. μισῶ (ἐχθρεύομαι) μὲ ὑπερβολήν.
'Υπερεχόντως, Ἐπίρ. (μτγν.). Κατ' ἐξοχὴν, καθ' ὑπερβολὴν· ὑπερβαλλόντως, [ἐκ τοῦ
'Υπερ-έχω, Μ. ἕξω (ἀόρ. 'Υπερέσχον κ.ἄ.). Κρατῶ τι ἐπάνωθεν (ὑπεράνωθεν) τινος, (μὲ γεν. ἢ Π. δοτ. ἢ σπν. προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) « Σπλάγχνα δ' ἐμπείραντες ὑπερέσχον ἡφαίστοιο, » Ἰλ. Β. « Ζεὺς τῆς ὀπὶ πολιὸς ὑπερέχει αἶσι δεξιτερὴν χεῖρ' ἐπ' ἀκημασύνῃ, » Θγν. «Διὸς, ὃς ξείνοις ἱκέτῃσι τε χεῖρ' ὑπερίσχει, » Ἀπλλν. « Τὰς περαλὰς ὑπὲρ τὸ ὑγρὸν ὑπερισχοντες, » Πλϐ., ἐξαίροντες ἔξω ἀπὸ, ὑπερκύπτοντες, ἀναδυόμενοι. 2) [συγχνότ. ἀμετϐτ. ἢ ἑλλ.] ἐξέχω (ὑψοῦμαι) ὑπεράνωθέν τινος, εἶμαι ὑψηλότερος (ἢ μτφρ. ἀνώτερος), Ἐξπερνῶ, ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω· (ἐπὶ ἀστέρ.) ἀνατέλλω· (μὲ αἰτ.) « Ὑπερίσχεθεν ἄκρος ἀστὴρ, » Ἀπλλν. (ἢ γεν.) « Ἥλιος ὑπερίσχεθε γαίης, » Ἰλ. Λ. « Τοῦ ὕδατος ὑπερέχον, » Ἡρ. « Οὐκέθ' οἷός εἰμι ὑπερέχειν τῆς ἀνελίης, » Ἀρχφ., δὲν προφθάνω πλέον νὰ ἀδειάζω τὸ νερὸν ἀπὸ τὴν σεντίναν (ἴδε Ὑπέραντλες). (καὶ μτγν.) « Ὑπερέχειν τῶν ἀναλωμάτων, » Διόδ., ἀντέχειν εἰς τὰ, (Γαλλ.) faire face à. (καὶ κατὰ τμσ.) « Δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἔσχεν, » Ἡσ. (καὶ αἰτ. ἑλλ.) « Στάντων μὲν, Μενέλαος ὑπέρεχεν εὐρέας ὤμους, » Ἰλ. Γ. (καὶ ἀπτ.) « Ὑπερεῖχε ναυτικῷ, » Ξεν. (καὶ συναμφ.) « Βρατῶν πάντων ὑπερεχὼν ὄλβον εὐτυχεῖ πότμῳ, » Αἰσχλ. (ἢ χωρὶς πτ.) « Ἐδύ' ἀστὴρ ὑπερέσχε φαέντατος, » Ὁδ. Ν. (καὶ κατὰ μτγ.) « Ὑπερέχων, ουσα, ον, » ἀνώτερος. (καὶ πθ.) « Ὑπερεχόμενος, η, ον, » Πλάτ., νικώμενος.
'Υπερ-ίζω, Μ. εψήσω. Βράζω ὑπὲρ τὸ δέον.
'Υπερέω-ῶ, μέλλ. ἀνμλ. τοῦ 'Υπαγορεύω.
'Υπέρζεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Υπερζέω, βράσιμον ὑπέρμετρον, ξεχείλισμα βράζοντος ὑγροῦ.
'Υπέρζεστος (ὁ, ἡ). Βρασμένος ὑπὲρ τὸ δέον, καλὰ βραστός, [ἐκ τοῦ
'Υπερ-ζέω, Μ. ζέσω. Βράζω παραπολὺ, ξεχειλίζω βράζων (μτφρ.) εὑρίσκομαι εἰς ὑπερβολικὸν βρασμόν.
§'Υπέρζωος καὶ (Ἀττ. κατὰ κρα.) 'Υπέρζως (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιζῶν, (Γαλλ.) survivant.
'Υπερηγορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ 'Υπεραγορεύω, [ὀθ.
*'Υπερηγορία (ἡ). συνηγορία ὑπέρ τινος, ὑπεράσπισις, ἀπολογία.
'Υπερηδέως (τὸ ὑπερθ. 'Υπερήδιστα), Ἐπίρ. Μὲ ἄκραν εὐχαρίστησιν.
'Υπερήδω, Μ. ήσω καὶ (πθ.) ησθήσομαι. 'Ηδύνω (καὶ πθ. ἢ μσ. μὲ δοτ. 'Ηδύνομαι) μὲ ὑπερβολήν, ὑπερευχαριστοῦμαι, καταχαίρομαι. « Ὡς εἶδον αὐτὸν ἥκοντα οἱ στρατ. ὑπερήδησαν, » Ξεν., ὑπερεχάρησαν.
'Υπερῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὴν νεανικὴν ἡλικίαν, παρῆλιξ, ὑπέρσκμος.
'Υπέρ-ημαι (χωρὶς Μ.). (μὲ γεν.) =*'Υπερκάθημαι.
'Υπερημερία (ἡ). ἡ παρέλευσις τῆς προθεσμίας (πρὸς πληρωμὴν χρέους)· κρισολογία ἐναντίον τοῦ καθυστεροῦντος χρεώστου ἢ κατάσχεσις τῶν ὑπαρχόντων του, [ἐκ τοῦ
'Υπερήμερος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πληρώσας τὸ χρέος ἢ τὸ πρόστιμόν του εἰς τὴν προσδιορισμένην ἡμέραν, καθυστερῶν περὶ τὴν πληρωμὴν, ἐκπρόθεσμος. (μὲ γεν.) « Τοῦ ὀφλήματος (« Τῆς προθεσμίας) —, » Δκ. (καὶ μτγν.) « Μὴ δὴ νόμιζε σεαυτὸν ὑπερήμερον τῆς τούτων (τῶν ποιητῶν) ἀκροάσεως, » Φίλτρ., ὅτι ἐπέρασεν ὁ καιρὸς (ἢ ἡλικία) σου. (ὀθ.) « Ὑπερήμερος γάμου, » Ἀρστ., παρῆλιξ, (κοιν.) περασμένη.
'Υπερήμιους, ους (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὸ ἥμιον.
'Υπέρημος (ὁ, ἡ). σχεδὸν ἔρημος (ἀποικητος).
'Υπερήνεμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπεράνω τῶν δ. νέμων κείμενος.
'Υπερηνορέη (ἡ), Π. [ὑπερήνωρ]. Ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία· αὐθάδεια· ὑπεροψία.
'Υπερηνορέω (ἐξχρ. κωμ. μόνον ἡ μτχ. 'Υπερηνορέων), Π. ὑπερηφανεύομαι (δὲν τὴν ἀνδρίαν μου), ὑπερφρονῶ, δὲν ψηφῶ κἀνένα, εἶμαι =
'Υπερήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [ὑ. ἀνήρ]. ὁ ἔχων ἰσχὺν (ἢ διὰ τοῦτο φρονῶν) ὑπὲρ ἄνθρωπον, αὐθάδης, ὑβριστὴς, ἀγέρωχος, ὑπερήφανος.
'Υπερήσει, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ 'Υπερίημι.
§'Υπερηφάνεια (ἡ), =*'Υπερηφανία.
'Υπερηφανέστερος, α, ον, συγκρ. τοῦ 'Υπερήφανος.
'Υπερηφανεύομαι, Μ. εύσομαι §
'Υπερηφανέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ψηλονω ἐμαυτὸν ἕνα φανῶ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, ἔχω, ὑπερέχω· (συνήθ. ἐπὶ κακοῦ) ὑπερφρονῶ, ὑψηλοφρονῶ, (καιν.) *περιφανεύομαι· (μτϐτ.) ὑπερεκθειάζω ἀλαζονικῶς· (μὲ γεν.) περιφρονῶ, ἐξουθενῶ.
§'Υπερηφανὴς, ές (ὁ, ἡ). =*'Υπερήφανος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Υπερφανὴς.
'Υπερηφανία (ἡ). Ὑπεροψία, ὑψηλοφροσύνη, ἀλαζονεία, (καιν.) *περηφάνεια, [ἐκ τοῦ
'Υπερήφανος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος (ἐξίχων) ἢ φανταζόμενος ὅτι ἐξέχει ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, λαμπρὸς, περιφανὴς (« Πράξεις ὑπερήφανοι τὸ μέγεθος, » Δξ.)· (συνήθ. ἐπὶ κακοῦ) ὑψηλόφρων, φρηματίας, ἀγέρωχος, (καιν.) *περήφανος, φαντασμένος.
'Υπερηφάνως, Ἐπίρ. Μὲ τρόπον ὑπερήφανον, μὲ *περηφάνειαν ἢ μεγαλοπρέπειαν.
'Υπερηφερὴς, ές (ὁ, ἡ), Γλσ. =*'Υπερφερὴς.
'Υπερ-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ηχῶ (βοῶ) καθ' ὑπερβολὴν δυνατὰ ἢ δυνατώτερα (μτϐτ.) κατασιγάζω διὰ δυνατωτέρου ἤχου.
*'Υπερθα, Αἰολ. ἀντὶ *'Υπερθε.
'Υπερθαλασσίδιος, Ἰων. ἀντὶ=
'Υπερθαλάσσιος (ὁ, ἡ). ὁ πέραν (ἐκείνα) τῆς θαλάσσης κείμενος, (Γαλλ.) d'outre-mer.
'Υπερθαρρέω-ῶ, Μ. ήσω. *Ἔχω ἢ λαμϐάνω ὑπερβολικὸν θάρρος, εἶμαι εἰς τὸ ἄκρον θαρραλέος.
'Υπερθαυμάζω, Μ. άσω. Θαυμάζω μὲ ὑπερβολήν.
*'Υπερθε(θεν), Ἐπίρ. 'Επάνω ἢ 'Επάνωθεν, ὑπεράνωθεν· (μὲ γεν.) ἐπάνω ἀπό. « Ἕνερθε πάδες, καὶ χεῖρες ὕπερθεν, » Ὅμ. (καὶ γεν.) « Μῖφός οἱ ὕπερθε κλεντῆρος περὶ παυσάλῳ αἰὲν ἄωρτο, » Θκρ. (καὶ ἀνάρθρ.) « Τὰ ὕπερθεν (ἀνν. ὄντα), » Ξεν. (καὶ μτγν.) « Μόχθων οὐκ ἄλλος ὕπερθεν, ἢ γᾶς πατρίας στείχεσθαι, » Εὐρ.

δὲν εἶνα χειρότερον (μεγαλήτερον) κακὸν παρά.

Ὑπέρθεμα (τό), [ὑπερτίθημι]. τὸ προστιθέμενον εἰς τὴν τιμὴν δημοπρατουμένου πράγματος, (ὅθεν

Ὑπερθεματίζω, Μ. ἰσω. Προσθέτω εἰς τὴν τιμὴν πράγματος δημοπρατουμένου, (Ταυρκ.) ἀρτιρδίζω, (ἐν γεν.) ἀκριβαίνω (κυρ. καὶ μτνμ.), (παρβλ.) Πλειστηριάζω.

Ὑπερθεμάτιστς, εως (ἡ) καὶ

Ὑπερθεματισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πρόσθηκη εἰς τὴν τιμὴν (πράγματος δημοπρατουμένου), [ἄλλ.) Πλειστηριασμός.

Ὑπερθεματιστής, οῦ (ὁ). ὁ ὑπερθεματίζων (προσθέτων τιμὴν εἰς δημοπρασίαν), (Γαλλ.) enchérisseur.

Ὑπερθεν, ἴδε Ὑπερθε.

†Ὑπέρθιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ θεόν (ἀνώτερόν τι παρὰ θεός).

Ὑπερ-θεραπεύω, Μ. εύσω. Περιποιοῦμαι (Ἰταλ. Κολτιβάρω) μὲ ὑπερβολήν, κάμνω ὅσον ἐνδέχεται πλειοτέρας περιποιήσεις ἵνα ἑλκύσω τινά.

Ὑπερθερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω παρὰ κολὺ (μὲ ὑπερβολήν).

Ὑπερθερμασία (ἡ). ὑπερβολικὴ θερμάστης (θερμασία).

Ὑπέρθερμος (ὁ, ἡ). ὑπὲρ τὸ μέτρον (καθ' ὑπερβολήν) θερμός.

†Ὑπερθέσιμος (ὁ, ἡ), (κυρ.) ἡμέρα, ἡ ψηφιστέα (διότι κατ' αὐτὴν ὑπερτίθεται τὸ φαγεῖ"), [ἐκ τοῦ

Ὑπέρθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑπερτίθημι, πέρασμα ὑπεράνωθέν τινος, ὑπέρβασις ὄρους, (ἄλλ.) Ὑπερβολή· (ἐνίοτε) ἐξόρισμα (;). 2) (συχνότ.) ἀναβολὴ χρόνου. 3) ἡ ὑπεράνω τοποθέτησις, ὑπερύψωσις· (ἀθ. γραμτ.) ἡ ἰδιότης τοῦ ὑπερθετικοῦ.

Ὑπερθετικός, ἡ, όν. Ὁ ἐκφράζων ἢ ἐκφρασμένος καθ' ὑπέρθεσιν (ὑπεροχήν).

Ὑπερθετικῶς, ἐπίρ. Δι' ὑπερθετικοῦ ὀνόματος, καθ' ὑπέρθεσιν.

Ὑπερ-θέω, Μ. θεύσομαι, = Ὑπερτρέχω, ὑπερβαίνω τρέχων· (ἐν γέν.) ὑπερτερῶ, ὑπερέχω.

Ὑπερθήσω, μελλ. τοῦ Ὑπερτίθημι.

;Ὑπερθυγής [ὑπέρ, θυγάνω], ές (ὁ, ἡ), = Ὑπερήφανος.

Ὑπερ-θνήσκω, Μ. θανοῦμαι (ἀόρ. Ὑπέρθανον κτλ.). (μὲ γεν.) Θνήσκω ὑπέρ τινος, Ὑπεραποθνήσκω.

Ὑπερθορέειν, Ἰων. ἀντὶ

Ὑπερθορεῖν, Π. ἀόρ. β', τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑπερθρώσκω.

Ὑπερ-θορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω μέγαν (ὑπερβολικὸν) θόρυβον.

Ὑπερ-θρασύνομαι, Μ. υνοῦμαι. Θρασύνομαι (Δίδακτ.) μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερ-θρώσκω, Μ. θροῦμαι (ἀόρ. Ὑπερέθορον κτλ.), Π. πηδῶ ἐπάνωθέν τινος, ὑπερβαίνω πηδῶν. (μὲ αἰτ.) « Ἵπποι δὲ ῥέα τάφρον ὑπερθορέονται, » Ἰλ. Θ. « Ὑπέρθορον ἕρκιον αὐλῆς, » Ἰλ. Ι.

Ὑπερ-θυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Δείχνω μεγάλην (ὑπερβολικὴν) ἀνδρίαν, [ἐκ τοῦ

Ὑπέρθυμος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἀνδρεῖος (εὔτολμος ἢ πρόθυμος)· (ἐπὶ κακοῦ) θρασύς, ἀγερωχος· (ἐπὶ ἵππου) πολλὰ θυμασιδής, ἄγριος· (ΙΙ.) Ὑπερβολικὰ θυμωμένος, Περίθυμος.

Ὑπερθύμως, ἐπίρ. Μὲ ὑπερβολικὴν τόλμην (ἀνδρίαν, προθυμίαν)· (ἐπὶ κακοῦ) θράσους, μὲ τρόπον ἀγέρωχον· (Π.) μὲ μεγάλον θυμόν· (οπτ.) μετὰ πάσης χαρᾶς, προθυμότατα.

Ὑπερθύρετον (τό) καὶ

Ὑπερθυρίς, ίδος (ἡ), = Ὑπέρθυρον.

Ὑπέρθυρος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὴν θύραν κείμενος. ‖ (οὐσ.) Ὑπέρθυρον (τό), τὸ ἀνώφλιον τῆς θύρας.

Ὑπερ-ιάχω (χ. Μ.), Π. (μὲ γεν.) φωνάζω δυνατώτερα ἀπό, Ὑπεριχέω.

Ὑπερ-ιδεῖν, ἀόρ. β', τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑπεροράω

Ὑπερ-ιζάνω, Μ. ιζήσω, Κάθημαι ἐπάνω ἢ παραπάνω.

Ὑπερ-ίημι, Μ. ὑπερ-ήσω (ἀόρ. Ὑπερῆκα κτλ.), Π. ῥίπτω (τινάζω) τι ἐπάνωθεν ἢ ἐπέκεινά τινος, ὑπερβαίνω ῥίπτων.

;Ὑπερίκανος (ὁ, ἡ), περισσότερον παρὰ ἱκανός, ἀρκετώτατος.

Ὑπερικον (τό), [ὑπέρ, ἐρείκη], εἶδ. φυτοῦ, (κοιν. διὰ τὴν ἰαματικὴν ἰδιότητά του) σπαθόχορτον, (καὶ κατὰ τὸν Δουκάγγ.) Ὑπερῖκι, (Γαλλ.) millepertuis.

Ὑπερ-ικταίνομαι (εὑρίσκεται μόνον τὸ γ'. πλθ. Ὑπερικταίνοντο), Π. [ὑπέρ, ;ἔκταρ]. κινοῦμαι μὲ πολλὴν ταχύτητα (ὑπὲρ τὸ σύνηθες), (ἄλλ. ἀνγν. Ὑπερηκταίνοντο, ἴδε Ἀκτα(νω).

Ὑπερ-ινεώ-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. κενόω (καθαρίζω) ὑπὲρ τὸ δέον, (ἀθ.

Ὑπερίνησις, εως (ἡ), = Ὑπερκάθαρσις, [ἐκ τοῦ

Ὑπέρινος (ὁ, ἡ). ὁ καθαρθεὶς ὑπὲρ τὸ δέον, ἀδυνατισμένος ἐξ αἰτίας ὑπερβολικῆς κενώσεως. « Ὄρνις—, » Ἀρστ., ἡ γεννήσασα πολλὰ αὐγὰ καὶ διὰ τοῦτο ἀδυνατήσασα.

Ὑπεριουΐδης, ου (ὁ), ὁ υἱὸς τοῦ Ὑπερίωνος, (δηλ.) ὁ Ἥλιος, καὶ

Ὑπεριουίς, ίδος (ἡ), ἡ θυγάτηρ τοῦ Ὑπερίονος (δηλ.) ἡ Σελήνη.

Ὑπερ-ίπταμαι, Μ. ὑπερ-πτήσομαι (ἀόρ. Ὑπερέπτην κτλ.). (μὲ γεν.) Πετῶ ἐπεκεινά ἢ ὑπεράνωθέν τινος· (μὲ αἰτ.) ὑπερβαίνω πετῶν.

;Ὑπερ-ισθμέω-ῶ, Μ. ήσω, ἡ (ὀρθότ.).

Ὑπερ-ισθμίζω, Μ. ήσω. Διαβιβάζω ὑπεράνωθεν ἰσθμοῦ. « Τὸς ναῦς —, » Πλθ.

Ὑπερ-ίσταμαι, Μ. ὑπερ-στήσομαι (ἀόρ. β'. Ὑπερέστην κτλ.). (μὲ γεν.) Στέκω ὑπεράνωθέν τινος· (συνηθ.) ὑπερασπίζομαι, προστατεύω.

Ὑπερίστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἐντελῶς (καθ' ὑπερβολὴν) εἰδήμων (πληροφορημένος περί) τινος.

Ὑπέρισχνος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἰσχνός (λιγνός, ἄπαχος).

Ὑπερίσχυρος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἰσχυρός (ὄχυρός).

Ὑπερ-ισχύω, Μ. ύσω. Εἶμαι πολλὰ (καθ' ὑπερβολὴν) ἰσχυρός· ὑπερτερῶ κατὰ τὴν ἰσχύν, ὑπερνικῶ.

Ὑπερ-ίσχω, Μ. ὑπερ-σχήσω, = Ὑπερέχω.

Ὑπερίων [ὑπέρ], ονος (ὁ), (κατὰ τὴν μυθολ.) εἷς τῶν Τιτάνων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, πατὴρ τοῦ Ἡλίου κτλ. 2) Π. ὁ Ἥλιος.

Ὑπερ-καγχάζω, Μ. άσω, Καγχάζω (Καγλανίζω) μὲ ὑπερβολήν, ξεκαρδίζομαι ἀπὸ τὰ γέλοια.

Ὑπερ-καθαίρω, Μ. αρῶ. Καθαίζω (ἰατρικῶς) ὑπὲρ τὸ δέον, (ἀθ.

Ὑπερκάθαρσις, εως (ἡ), ὑπέρμετρος (ὑπερβολικὴ) κάθαρσις.

Ὑπερ-καθέζομαι, Μ. εδοῦμαι, = Ὑπερκάθημαι.

Ὑπερ-καθ-εύδω, Μ. ευδήσω. Κοιμῶμαι παρὰ πολὺ (ὑπὲρ τὸ δέον)· 2) (μὲ γεν.) φροντίζω εἰς τὰ ὄπισθεν μου περί τινος, (Φλῳρ.).

Ὑπερ-κάθ-ημαι (χ. Μ.), (μὲ γεν.) Κάθημαι (εἶμαι τοποθετημένος) ὑπεράνωθέν ἢ (προθ.) ἐπάνω τινός.

Ὑπέρκαιρος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὸν (ἁρμόδιον) καιρόν, παράκαιρος.

Ὑπερ-καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Ὑπερέκηα κτλ.). Καίω μὲ ὑπερβολήν· (μὲ γεν.) καίομαι (κυρ. καὶ μτνμ.) ὑπέρ τινος.

†Ὑπερ-κακέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν δυστυχής.

;Ὑπερ-κακόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυραννῶ (Ταλαιπωρῶ) μὲ ὑπερβολήν

Ὑπερκαλλής, ές καὶ

Ὑπέρκαλος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν καλός (ὡραῖος).

Ὑπερ-κάμνω, Μ. καμοῦμαι (ἀόρ. Ὑπερέκαμον κτλ.). Κοπιάζω ἢ Καυράζομαι ἢ Τυραννοῦμαι ὑπερβολικά, ἀποκάμνω· (μὲ γεν.) πάσχω (ταλαιπωροῦμαι) ὑπέρ τινος.

;Ὑπερ-καρπέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρποφορῶ ὑπὲρ τὸ δέον, ἐξαντλοῦμαι ἀπὸ ὑπερβολὴν καρποφορίας.

Ὑπερ-κατα-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ὑπερκατέβην κτλ.). (μὲ αἰτ.) Περνῶν ἐπάνωθέν τινος καταβαίνω ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ὑπερκαταγέλαστος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν καταγέλαστος (ἀξιογέλαστος).

Ὑπερ-κατά-κειμαι, Μ. κείσομαι, Κάθημαι εἰς τὴν τράπεζαν (ἴδε Κατάκειμαι) παραπάνω ἀπὸ ἄλλον.

Ὑπερκατάληκτος (ὁ, ἡ). (στίχος) ἔχων εἰς τὸ τέλος μίαν συλλαβὴν πλειοτέραν.

†Ὑπερκατάληκτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ πᾶσαν ἔννοιαν (κατάληψιν), παντάπασιν ἀκατάληπτος.

Ὑπερκατηφὴς, ές (ὁ, ἡ). εἰς τὸ ἄκρον κατηφὴς (σκυθρωπός).

Ὑπερ-καχλάζω, Μ. άσω. Καχλάζω (Ξοχλακίζων) χύνομαι ἀπὸ πάνω (Ἐξεχειλίζω).

Ὑπέρ-κειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι ὑπεράνωθέν (καὶ τρπ. Εἶμαι ἀνώτερός) τινος, ὑπερέχω, ὑπερβαίνω. 2) εἶμαι ἀναβεβλημένος εἰς ἄλλον καιρόν.

Ὑπερκέφαλις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ὑπερ-κεράω-ῶ, Μ. άσω. Ἐκτείνω τὸ κέρας τῆς φάλαγγός μου ὑπὲρ τὸ τοῦ ἐχθροῦ (καὶ οὕτω τὸν περικυκλόνω).

Ὑπέρκερως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑπερμεγέθη κέρατα.

;Ὑπερκέρωσις, εως (ἡ), = Ὑπερκέφαλις.

Ὑπερ-κηλέω-ῶ, Μ. ήσω. Θέλγω μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερ-κινδυνεύω, Μ. εύσω. (μὲ γεν.) Κινδυνεύω ὑπέρ τινος, Πρακινδυνεύω.

‡Ὑπέρκλησις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπέρκλυσις.

Ὑπερ-κλονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. πλημμυρῶ (ξεχειλίζω) ἐξ αἰτίας σεισμοῦ.

‡Ὑπερ-κλύζω, Μ. κλύσω. Πλημμυρῶ ξεχειλίζω, (ὄθ.

‡Ὑπέρκλυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πλημμύρισμα· (συνεκδ.) τὸ μέρος τῆς ἀκρογιαλιᾶς τὸ ὁπ. σκεπάζει ἡ καλίφρδια.

Ὑπερ-κολακεύω, Μ. εύσω. Κολακεύω, μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερ-κομίζω, Μ. ίσω. Μεταφέρω [Μετακομίζω) εἰς ὑπεράνωθέν τινος.

Ὑπέρκομπος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν καμπάζων (καυχώμενος), ἀλαζών, ὑπερήφανος· (ἐπὶ πραγμ.) πολύκροτος, πολυθρύλλητος· (ἐν γέν.) ὑπερβολικός, ὑπέρμετρος, ἢ· ὑπερέχων, ἐξοχος· » [Νῆες) ὑπέρκομποι τάχει, » Αἰσχύλ.

Ὑπερκόμπως, ἐπίρ. Μὲ ὑπερβολικὴν καμποφορὰν ἢ καμποσύνην, ἀλαζονικῶς, ὑπερηφάνως.

Ὑπέρκοπος (ὁ, ἡ). ὑπερβολικὰ κυρασμένος, ἀποκαμωμένος, Κατάκοπος. 2) Π. ὑπερβολικός, ὑπέρμετρος· ὑπερήφανος, (παρβλ. Ὑπέρκομπος). » Ὑπέρκοπον μηδὲπος· εἶπης ..ἔπος, » Σοφ.

Ὑπερ-κόπτω, Μ. κόψω, = Ὑπερταίω, ὑπερβαίνω.

Ὑπερκύπως, ἐπίρ. Π. σύθαδῶς, ἀλαζονικῶς, ὑπερηφάνως, (παρβλ. Ὑπερκόμπως).

Ὑπερ-κορέννυμι ξ (Ἰων.) -κορέω, Μ. κορέσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Χορταίνω τινὰ ἀπό.

Ὑπερκορὴς, ἐος καὶ

Ὑπέρκορος (ὁ, ἡ). ὑπὲρ τὸ δέον (καθ' ὑπερβολήν) χορτάτος.

Ὑπερκορύφωσις, εως (ἡ). Ἄκρα (κορυφὴ) ἐξέχουσα.

Ὑπερκόρως, ἐπίρ. Ὑπέκεινα κόρου (πλησμονῆς), κατακόρως.

‡Ὑπερκόσμιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπεράνω τοῦ κόσμου, οὐράνιος.

Ὑπέρκοτος (ὁ, ἡ), Π. ὑπερβολικὰ θυμωμένος· (ἐν γέν.) ὑπερβολικός, ὑπέρμετρος, (παρβλ.) Ὑπέρθυμος.

Ὑπερκότως, ἐπίρ. Π. = Ὑπερθύμως, ὑπέρμετρα.

Ὑπερ-κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπερέχω, ὑπερισχύω· (μὲ αἰτ.) ὑπερτερῶ, ὑπερνικῶ.

‡Ὑπερκρατὴς, ἐος (ὁ, ἡ). μᾶλλον ἢ καθ' ὑπερβολὴν κραταιός, ὑπερέχων κατὰ τὴν δύναμιν.

‡Ὑπερ-κρέμαμαι, Μ. κρεμήσομαι. Κρέμαμαι ὑπεράνωθεν τινός.

Ὑπερ-κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. γεν. ἐκ δ'.) Κρεμῶ τι ὑπεράνωθέν τινος.

‡Ὑπερ-κρίνω, Μ. κρινῶ. Ὑπερβαίνω, (ξ πθ.) Ὑπερβαίνομαι, κρίνεται ἀνώτερός μου ἄλλος. » Κατὰ κάλλος—, » Γλα.

Ὑπερ-κτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀποκτῶ ὑπερεκπερισσοῦ (ὑπὲρ τὸ δέον). » Πολύ τι κακῶν ὑπερεκτήσω, » Σοφ., ἐπέσυρες εἰς σεαυτὴν πολλὰ δεινὰ ὡς ἐκ προσθήκης (ὑπὲρ τὸ μέτρον).

‡Ὑπερκυάνεος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν (πολλὰ βαθὺς) κυανοῦς.

Ὑπερ-κυβιστάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ὑπεράνωθεν τινος μὲ τὸ κεφάλι κάτω· (μεταφορ.) ριψοκινδυνεύω παρατόλμως.

Ὑπερκυδαντα (τας) ἡ (Ἰσ. ὀρθότ.) —άντα (τας), Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Ὑπερηδήνεται(τας), αἰτ. ταῦ

‡Ὑπερκυδήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὑπερένδοξος, περιφημότατος.

Ὑπέρκυκνος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπερβαίνων κατὰ τὴν μελῳδίαν τὸ κελάδημα ταῦ κύκνου.

Ὑπερ-κύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω ὑπεράνωθέν τινος, ἐβγάζω τὸ κεφάλι μου νὰ ἰδῶ· γέρνω ἢ κρέμαμαι ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τινος· (ἐν γέν.) ὑπερβαίνω [κυρ. ξ μτνμ.). (μὲ γεν.) » Ὄρους—, » Ὅλ. (ἢ οἵτ.) » Τὴν εἰκοσαετῆ ἡλικίαν—, » Ἡράκλ.

‡Ὑπερ-λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Λαλῶ, Ὁμιλῶ ὑπὲρ ἢ περί τινος.

Ὑπέρλαμπρος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν λαμπρός (καὶ μτφορ. ἔνδοξος). β. (τὸ οὐδ.) Ὑπέρλαμπρον, ἐπίρ. Μὲ ὑπερβολὴν λαμπρῶς (καὶ μτνμ. μεγαλοφώνως).

Ὑπερ-λαμπρύνομαι, Μ. υνοῦμαι. Λαμπρύνομαι [Διαπρέπω ἢ Καμαρώνω] μὲ ὑπερβολήν· (μὲ αἰτ.) ὑπερβαίνω κατὰ τὴν λαμπρότητα (τὴν μεγαλοπρέπειαν).

Ὑπερ-λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω μὲ ὑπερβολὴν ἢ (μὲ γεν.) ὑπεράνωθέν τινος· (μὲ αἰτ.) ὑπερβαίνω κατὰ τὴν λάμψιν.

Ὑπέρλεπτος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν λεπτὸς ἢ λιγνός, ὑπέρισχνος.

Ὑπέρλευκος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν λευκός.

Ὑπερλίαν, ἐπίρ. = Ὑπεράγαν.

Ὑπερλύδιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὸν Λύδιον τόνον (ῥυθμὸν) τῆς παλ. μουσ.

Ὑπερ-λυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Λυπῶ (καὶ πθ. Δυπεῖμαι) μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερ-μαζάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ὑπερβολὴν (φόβον ἢ ἀνία) μάζης, τρέφομαι κατὰ κόρον, (ἐπμ.) Ὑπερφρονῶ, ἀτακτῶ, αὐθαδιάζω, (παρβλ. Ὑβρίζω). 2) Ἔχω παρὰ πολὺ μεγάλους μαζοὺς (μαστούς).

Ὑπερ-μαίνομαι, Μ. μανοῦμαι ἢ μανήσομαι. Μαίνομαι μὲ ὑπερβολήν, ξετρελλαίνομαι ὅλως διόλου.

Ὑπερμάχης, εος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ὑπερμήκης.

‡Ὑπερ-μαντεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ γεν.) Μαντεύομαι ὑπὲρ ἢ περί τινος.

Ὑπέρμαργος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν μωρὸς ἢ ὑβριστὴς (ἄτακτος).

Ὑπερμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἢ σπανιότ. αἰτ.) Μάχομαι ὑπέρ τινος, προπολεμῶ, ὑπερασπίζω· (μὲ δοτ. γεν. ξ αἰτ.) φιλονεικῶ πρός τινα ἵνα καταβάλω τι ὑπέρ τινος.

Ὑπερμάχησις, εως (ἡ), τὸ ὑπερμαχεῖν, ὑπεράσπισις.

Ὑπερμαχητικός, ἡ, όν. Πρόθυμος ἢ Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὑπερμαχεῖν, ὑπερασπιστικός.

Ὑπερ-μάχομαι, Μ. μαχήσομαι ἢ μαχέσομαι, = Ὑπερμαχῶ.

Ὑπέρμαχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος [προπολεμῶν) ὑπέρ τινος, ὑπερασπιστής, προστάτης, πρόμαχος. » Ἀσπίς—, » Ἔσχ.

Ὑπερμεγέθης, εος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὑπερμεγέθης.

Ὑπέρμεγας, μεγάλη, μεγα. Καθ' ὑπερβολὴν μέγας, ὑπερμεγέθης.

Ὑπερ-μεγεθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι ὑπερμεγέθης, εος (ὁ, ἡ). ὑπερβολικὰ μεμεγαλος, ὑπέρμετρος κατὰ τὸ μέγεθος. » Ὑπερμέγεθες ἔργον τὸ καλῶς ἄρχειν, » Ξεν.

Ὑπερ-μεθύσκομαι, Μ. μεθυσθήσομαι. Μεθύσκομαι (Μεθῶ) ὑπὲρ τὸ μέτρον

Ὑπερμενέτης, ου (ὁ) καὶ

Ὑπερμενέων (μτχ. ταῦ ἀχρ. Ὑπερμενέω), ουσα, ον καὶ

Ὑπερμανὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ὑ. μένος]. καθ' ὑπερβολὴν ἀνδρεῖος [ἰσχυρός], ὑπερδύναμος· (ἐπὶ κακοῦ) ὑβριστής, βίαιος, ὑπερήφανος.

‡Ὑπερ-μεσάζω, Μ. άσω. Ὑστερῶ ἀπέχω τοῦ μέσου (τῆς ὁδοῦ), διανύω ὑπὲρ τὸ ἥμισυ τῆς ὁδοιπορίας μου.

Ὑπέρμετρος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπερβαίνων τὸ μέτρον ἢ πᾶν μέτρον, ὑπερβολικός.

Ὑπερμέτρως, ἐπίρ. Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἢ Ὑπὲρ πᾶν μέτρον.

‡Ὑπερμετώπιον (τὸ). Δέμα τὸ ὁπ. φοροῦν ὑπὲρ τὸ μετωπον, (Τουρκ.) κασμπαστί.

Ὑπερμήκης, εος (ὁ, ἡ). ὑπερβολικὰ μακρύς, φθάνων (ἐκτεινόμενος) πολλὰ μακράν. » Βοὴ—, » Πίνδ. » Ἥβρεα μεγάθει ὑπερμήκεα, » Ἡρ., ὑπερμεγέθη, ὑπερύψηλα.

Ὑπερμιξολύδιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὸν μιξολύδιον ῥυθμὸν ἢ τόνον τῆς παλ. μουσικῆς.

Ὑπέρμορα καὶ Ὑπέρμορον, Π. ἐπίρ = Ὑπὲρ μόρον, πρὸ τοῦ προωρισμένου καιροῦ ἢ πλειότερον τοῦ προσδιωρισμένου μέτρου τῶν δεινῶν ὑπὸ τῆς μοίρας, κορὰ τὸ πεπρωμένον.

‡Ὑπερμόρως, ἐπίρ. Σχλ., = Ὑπέρμορα.

Ὑπερνέφελος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπεράνω τῶν νεφελῶν.

Ὑπερ-νεφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑψοῦμαι ὑπεράνω τῶν νεφῶν, ξένα τοῦ

Ὑπερνεφὴς, ές (ὁ, ἡ), = Ὑπερνέφελος.

Ὑπερ-νέω, Μ. νεύσομαι, = Ὑπερνήχομαι.

Ὑπερ-νεωλκέω-ῶ, Μ. ήσω. Σύρω τὸ πλοῖον ὑπεράνωθεν ἐσθμοῦ, τὸ περνῶ διὰ ξηρᾶς ἀπὸ τὴν μίαν θάλασσαν εἰς τὴν ἄλλην.

‡Ὑπερ-νήχομαι, Μ. νήξομαι. Κολυμβῶ ἐπάνω ἢ ἀπὸ πάνω, περνῶ κολυμβῶν (μτφορ.) ὑπερβαίνω.

Ὑπερ-νικάω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ παρὰ πολύ, ὑπερτερῶ ἀσυγκρίτως.

Ὑπερ-νοέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἐννοῶ (σκέπτομαι, συλλογίζομαι) τι μέγα ἢ ἀνώτερον τοῦ προκειμένου ἔργου.

Ὑπερνοίη, Π. Ἰων. θηλ. τοῦ

Ὑπερνόιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπέκεινα τοῦ νόου (εἰς τὸν ἀνταρκτικὸν πόλον ἢ πολλὰ μακρὰν πρὸς μεσημβρίαν) κείμενος, (ἀντιθ. τῷ Ὑπερβόρειος).

Ὑπερ-ξανθίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι εἰς ὑπερ-

βολὴν ξανθὸς (καθὼς κοιν. λέγομεν τετράξανθος).

Ὑπερ-ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω μὲ ὑπερβολήν, καταξηραίνω.

ξ Ὑπερξηρασία (ἡ). ὑπέρμετρος (ὑπερβολικὴ) ξηρασία.

Ὑπέρξηρος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ξηρός, κατάξηρος.

Ὑπέρογκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγαν ὄγκον (βάρος, μέγεθος), καθ' ὑπερβολὴν ὀγκώδης. ὑπερμεγέθης, (κοιν.) ἀσήκωτος· (ἐν γέν. ξ μτνμ.) ὑπερβολικός, ὑπέρμετρος· ὑπερήφανος.

Ὑπερ-αγκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γίνῃ καθ' ὑπερβολὴν ὀγκώδες (ὑπέρογκον).

† Ὑπερ-εδυνέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπερωδυνάω.

Ὑπερ-εἰδής, ές (ὁ, ἡ). Ὑπέρῳ ('γδοκοπάνῳ) ὅμοιος τὸ εἶδος.

Ὑπερ-οιδαίνω, Μ. ανῶ. Πρήσκω ξ

Ὑπερ-οιδάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Πρήσκομαι (Φουσκόνω) καθ' ὑπερβολήν.

Ὑπερ-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ ὑψηλότερα ἢ ἐπέκεινά τινος. (μὲ γεν.) «Περσέων δὲ ὑπεροικέουσι πρὸς βορέω ἀνέμου Μῆδοι,» Ἡρ. (ἢ αἰτ.) «Ὑπερικέουσι δὲ τὸ Πάγγαιον Παίονες,» αὐτ.

Ὑπερ-οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκοδομῶ ἐπάνω ἢ ὑπεράνωθέν τινος.

Ὑπέροικος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ κατοικῶν ἐπέκεινά τινος.

Ὑπέροινος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν οἰνοπότης (οἰλοινος).

Ὑπερ-οίομαι, Μ. οιήσομαι. Ἔχω ὑπερβολικὴν (περὶ ἐμαυτοῦ) οἴησιν, ὑπερφρονῶ.

Ὑπερ-οίστεύω, Μ. εύσω, = Ὑπερταξεύω.

Ὑπεροίσω, μέλλ. τοῦ Ὑπερφέρω.

Ὑπερόλβιος καὶ ξ Ὑπέρολβος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ὄλβιος (εὐτυχισμένος), ὑπέρπλουτος.

Ὑπερομβρία (ἡ). ὑπερβολὴ ὄμβρων (βροχῶν), πολυομβρία.

Ὑπερον (τὸ), = Ὕπερος. 2) εἶδ. ἐντόμου (κάμπης), (Γαλλ.) **chenille arpenteuse.**

Ὑπέροπλος, ος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ὁπλὺς (σουβλερὸς ἢ ξοινός).

Ὑπερόπλως, εσσα, εν, Π. = Ὑπέροπλος.

Ὑπεροπλία (ἡ), Π. [Ὑπέροπλος]. ὑπερηφάνεια (πολεμιστοῦ), τόλμη, αὐθάδεια, ἀλαζονεία, ὑπερφία.

Ὑπερ-οπλίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. κυριεύω διὰ τῆς βίας (τῶν ὅπλων), ὑπερνικῶ, ὑπερβαίνω· (ἀμτβτ.) θρασύνομαι, ἀλαζονεύομαι, εἶμαι –

Ὑπέροπλος (ὁ, ἡ), Π. ὑπερήφανος (κυρ. διὰ τὴν δύναμιν τῶν ὅπλων του), θρασὺς, αὐθάδης, ὕβριστὴς, ὑπεροπτικός, ἀγέρωχος· (ἐν γέν.) ὑπερβολικὸς, ὑπέρμετρος. «Ἄλκη —,» Πινδ.

Ὑπερ-οπτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀπτῶ ὑπὲρ τὸ δέον, (κοιν.) παραψήνω.

Ὑπερόπτης, ου (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ ὑπεραρῶν (περιφρονῶν) τι (χωρὶς αντ.) ἀγέρωχος, ἀκατάδεκτος, ὑπερήφανος.

Ὑπερόπτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑπεροπτάω, ἢ ὑπὲρ τὸ δέον ὄπτησις.

Ὑπεροπτικὸς, ἡ, όν. (μὲ γεν.) Ὁ συνήθιζων νὰ περιφρονῇ τοὺς ἄλλους, φύσει ὑπερόπτης (ἀκατάδεκτος).

Ὑπεροπτικῶς, ἐπίρ. Μὲ ὑπεροπτικὸν τρόπον, μὲ ὑπεροψίαν. «Μάλα ὑπεροπτικῶς τῶν ἐναντίων,» Ξεν., μὲ πολλὴν πρὸς τοὺς ἐχθροὺς περιφρόνησιν.

Ὑπέροπτος (ὁ, ἡ). (ξ) ὑπερορώμενος (περιφρονούμενος), ἀπαρρήγμένος. 2) (συνήθ.) ὑπεροπτικὸς, ἀγέρωχος. ‖ (τὸ οὐδ.) Ὑπεροπτον καὶ (πλθ.) Ὑπέροπτα, ἐπίρ. ἀντὶ Ὑπεροπτικῶς, ὑπερηφάνως.

Ὑπερόρασις, εως (ἡ), ἀόχμ. ἀντὶ Ὑπερωφία, (ὁδ.

Ὑπερορατικὸς, ἡ, ὐν, = Ὑπεροπτικός.

Ὑπερ-οράω-ῶ, Μ. ὄψομαι καὶ πθ. ωφθήσομαι (ἀόρ. Ὑπερεῖδον ξ πθ. Ὑπερώφθην κτλ.). Βλέπω ἀπὸ πάνω (κάτω). «Ἵνα μὴ φοβέηται τὰ ὑποζύγια τὴν θάλασσαν ὑπεροράοντα,» Ἡρ. 2) (συνήθ.) βλέπω παρέκει, δὲν καταδέχομαι νὰ ἰδῶ, καμώνομαι ὅτι δὲν βλέπω· περιφρονῶ· παραβλέπω. (μὲ αἰτ.) «Τιτὶς θεοὺς χρώμενος, οὐδὲ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ὑπεροψῇ,» Ξεν. (ἢ γεν.) «Ὑπεραρᾷν ἐποίει τῶν καθεστώτων νόμων τοὺς συνόντας,» αὐτ.

Ὑπερ-οργίζομαι, Μ. οργισθήσομαι. Ὀργίζομαι (θυμώνω) μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερ-ορέγομαι, Μ. ορεχθήσομαι. (μὲ γεν.) Ὀρέγομαι ὑπερβολικά, ὑπερεπιθυμῶ.

Ὑπερορία (ἡ), θλ. τοῦ Ὑπερορος.

Ὑπερ-ορίζω, Μ. ίσω. Στέλλω (διώχνω) τινὰ ἐπέκεινα τῶν ὁρίων, κάμνω ὑπερόριον, ἐξορίζω.

Ὑπερόριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ὑπὲρ τὰ ὅρια (ἐπέκεινα τῶν συνόρων) κείμενος ἢ διατρίβων ἢ γινόμενος, ξένος, ξενικὸς, ἀλλότριος· (ἐνίοτε) ἐξόριστος. «Πάλεμος —,» Ἄρχτ. «Δαλιά —,» Αἰσχ., ἢ περὶ τῶν ξένων (τῶν ἐκτὸς τοῦ κράτους ἢ [ἐπιβέσεως) πραγμάτων. ‖ Ὑπερορία (ἐνν. γῆ), «ἡ ἐκτὸς τῶν ὁρίων, ἢ ἀλλοδαπὴ, καὶ «Ὑπεράρια (ἐνν. χωρία ἢ κτήματα), «τὰ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. «Τῶν ὑπερορίων στέρομαι, καὶ τὰ ἔγγεια οὐ καρποῦμαι,» Ξεν. «Πρεσβεύειν εἶσης κατ' ἐνιαυτὸν (τῇ πόλει) ἀπό τε τῶν ἐνδήμων ξ ἐκ τῆς ὑπερορίας, οὐ μείων χιλίων ταλάντων,» αὐτ.

Ὑπερορισμὸς (ὁ), τὸ ὑπερορίζειν ἢ ὑπερορίζεσθαι, ἐξορισμός.

Ὑπερ-ορμαίνω, Μ. ανῶ, Π. Κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν ἐπέκεινά ἢ ὑπεράνωθέν τινος, ὑπερέρχομαι.

ξ Ὑπεροροφιας (ὁ, ἡ), ἄχρ. ἀντὶ Ὑπερωροφος.

Ὑπερ-ορρωδέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβοῦμαι (Ὀρρωδῶ) μὲ ὑπερβολήν.

Ὕπερος (ὁ), [Ὑπέρι]. τὸ Ὑδροκύπανον, Ὑδροχέρι. «Γυμνότερος (= Φαλακρότερος) ὑπέρου,» παροιμ., παντάπασι γυμνὸς ἢ ἄτριχος, θεόγυμνος, θεοξούριστος. 2) ὁ μάνδαλος ἢ τὸ ῥάμπρον τῆς θύρας. «Ὑπέρου περιστροφὴ,» παροιμ., δι' ὅσους ῥέφονται πάντα εἰς τὸ ἴδιον, (κοιν.) τὸ Ὑαμδὶ τὰ Ὑαυδοχέρι.

Ὑπερουράνιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ.

Ὑπερούριος, η ος, ον, Ἰων. ἀντὶ Ὑπερόριος.

† Ὑπερούσιος (ὁ, ἡ), (θλγ.). ὁ ὑπὲρ πᾶσαν οὐσίαν, ὑπερφυσικός.

† Ὑπερουσιότης (ἡ), ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ὑπερουσίου.

† Ὑπερουσίως, ἐπίρ. Ὑπὲρ πᾶσαν οὐσίαν.

Ὑπερέχερων (τὸ). τὸ ὑπεράνω τῶν ὀφρύων (μέρος τοῦ μετώπου).

Ὑπερ-οφρύομαι-αῦμαι, Μ. ώσομαι. Σηκώνω ἐπάνω (ὑψηλὰ) τὰ ὀφρύδια μου (συνκδχ.) ὑψηλιφρονῶ, ὑπερηφανεύομαι, (καιν.) Ὑψηλένει ἡ μύτη μου, [ἐκ τοῦ

Ὑπερόφρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σηκωμένα ἐπάνω (ὑψηλὰ) τὰ ὀφρύδια του, (συνκδχ.) ὑπερόπτης, ὑπερήφανος, ἀγέρωχος, ἀκατάδεκτος.

Ὑπερ-οχέω-ῶ [ὑπέροχος], Μ. ήσω. Ὑψοῦμαι, φυσκόνω· (ἐπὶ πυρ. κλπ.) πλημμυρῶ.

Ὑπεροχὴ (ἡ), τὸ ὑπερέχειν (κυρ. ξ μτνμ.), πρωτεῖον, μεγαλεῖον, ἀκρότης, καρυφαιότης, (Γαλλ.) **supériorité.** ‖ (πλθ.) οἱ ὑπερέχοντες, οἱ ἔγκριτοι, (Γαλλ.) **les sommités.** 2) (συνκδχ.) τὸ ὑπερέχον (ἐξέχον) μέρος, ὄγκος· πρήξιμον, ὑπερσάρκωμα, κτλ.

Ὑπεροχικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐμφαίνων ὑπεροχήν. «Τὸ ὑπεροχικὸν,» Γρμτ., ἢ ὑπεροχή.

Ὑπέροχος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπερέχων (ἀνώτερος) τῶν ἄλλων, κορυφαῖος, ἔξοχος. (μὲ γεν.) «Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων,» «Ὁμ., = Ὑπερέχειν. «Τοὺς ὑπειρόχους τῶν ἀστῶν,» Ἡρ., τοὺς ἐξέχοντας, τοὺς διακεκριμένους.

Ὑπερ-οχυρόω-ῶ, Μ. ωσω. Ὀχυρόνω ὅσον ἐνδέχεται ἀσφαλέστερον (ὀχυρότερον).

Ὑπερυφία (ἡ), τὸ ὑπεραρᾷν, τὸ ἐλάττωμα τοῦ ὑπερόπτου, ὑπερηφάνεια, ἀκαταδεξία· (μὲ γεν.) περιφρόνησις. «Τῶν νόμων —,» Θκ.

Ὑπέρυφις, εως (ἡ), = Ὑπεράρασις, ὑπερυφία.

Ὑπερυφίομαι, μέλλ. τοῦ Ὑπεροράω.

Ὑπερ-υφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψουνίζω ἀκριβώτερα.

Ὑπερφαγὴς [ὑ. πήγνυμι], ές (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν παχυμένος. «Τὰ ὑπερφαγέα,» Ξεν., ἢ ὑπερβολὴ τοῦ ψύχους, ὁ ὑπερβολικὸς πάγος.

Ὑπερ-παθέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυριεύομαι ἀπὸ ὑπερβολὴν πάθους (λύπης), γίνομαι -

Ὑπερπαθὴς, ές (ὁ, ἡ), = Περιπαθής.

Ὑπερ-παίω, Μ. παίσω. Κτυπῶ δυνατώτερα ἢ παραπάνω (μτφρ. ἀπὸ τῶν πυγμαχ.) ὑπερνικῶ, (ἐν γέν.) ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, (μὲ γεν. ἢ αἰτ.).

Ὑπερ-παλαίω, Μ. παλαίσω. Παλαίω καλλήτερα, νικῶ παλαίων· (ἐν γέν.) ὑπερνικῶ, ὑπερβαίνω, (παρβλ.) Ὑπερπαίω.

Ὑπερ-παλύνω, Μ. υνῶ. Πασπαλίζω ἢ ἀλείφω ἀπὸ πάνω.

Ὑπερ-παφλάζω, Μ. άσω, (ἀξρν.), = Ὑπερηχλάζω.

Ὑπερ-παχύνω, Μ. υνῶ. Παχύνω μὲ ὑπερβολήν, (πθ.) γίνομαι -

Ὑπέ-παχυς, εος (εῖα, υ). Μέ ὑπερβολὴν παχύς.

† Ὑπερ-πείθω, Μ. πείσω. Καταπείθω ὅλως διόλου.

Ὑπερ-πέλομαι (ὁ ἀόρ. β'. Ὑπερεπλόμην), Π. μὲ γεν.) εἶμαι ὑπεράνω (καὶ μετνμ. ἀνώτερός) τινος, ὑπερκειμαι, ὑπερτερῶ, ὑπερέχω.

Ὑπερ-πενθέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνῶ ὑπέρμετρα (ἀπαρηγόρητα), κάμνω ὑπερβολικὸν πένθος (μὲ αἰτ.) λυποῦμαι μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερ-πεπαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω νὰ ὡριμάσῃ τι παρὰ πολύ.

Ὑπερ-πέτω, Μ. πέψω. Ψήνω (Ἰωνεύω) παρὰ πολύ.

† Ὑπερ-περισσεύω, Μ. εύσω. Περισσεύω ὑπερβαλλόντως, ξεχειλίζω. ‖. (μετ. μὲ δοτ.) ἔχω μεγάλην (ὑπερβολικὴν) ἀφθονίαν ἀπό.

Ὑπερπερισσός, ἡ, όν. Μὲ ὑπερβολὴν πολὺς (ἄρθονος), ὑπέρμετρος.

Ὑπερπερισσῶς, ἐπιρ. = Ὑπερεκπερισσοῦ, ὑπερμέτρως.

Ὑπερ-περκάζω, Μ. άσω. (κυρ. ἐπὶ σταφυλ.) Ὡριμάζω ἐντελέστατα, εἶμαι εἰς ὅλην τὴς ὡριμότητός μου τὴν ἀκμήν.

Ὑπερ-πέσσω, Μ. πέψω. ἄχρ. ἀντὶ Ὑπερπέπτω.

Ὑπερπετής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πίπτων ἢ (;) πετῶν ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος· (ἐπὶ ἀνέμου) σφοδρότατος· (ἐπὶ ὄρους) ὑπερύψηλος· (ἐν γέν.) ὑπερμήκης, ὑπερμεγέθης.

Ὑπερ-πίτομαι, = Ὑπερίπταμαι.

Ὑπερ-πέτω, Ἀττ. ἀντὶ Ὑπερπέσσω.

Ὑπερ-πήγνυμι, Μ. πήξω. Πήζω ἢ Ἐμπήγω ἀπὸ πάνω.

Ὑπερ-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Πηδῶ ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος, ὑπερβαίνω πηδῶν· (ἐν γέν.) ζαπερνῶ (κυρ. ἢ μετνμ. ἐ (τρκ.) περιφρονῶ, παραβαίνω. « Τηλικαῦτα καὶ τοιαῦτα δικαστήρια καὶ νόμιμα οὕτως ἀναιδῶς ὑπερεπήδησε, » Δημ.

Ὑπερ-πιαίνω, Μ. ανῶ, = Ὑπερπαχύνω.

Ὑπερπικρος (ὁ, ἡ). Μὲ ὑπερβολὴν πικρός (μετνμ. χαλεπός, δεινοπαθημένος).

Ὑπερ-πίμπλημι, Μ. ὑπερ-πλήσω (ἀορ πθ. Ὑπερεπλήσθην κτλ.). Γεμίζω ὑπὲρ τὸ μέτρον (μὲ γεν.) χορταίνω ἀπό.

Ὑπερπίνω, Μ. πίομαι (ἀόρ. Ὑπερέπιον κτλ.). Πίνω ὑπὲρ τὸ μέτρον, (κοιν.) παραπίνω.

Ὑπερ-πίπτω. Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Ὑπερέπεσον κτλ.). Πίπτω ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος, (ἐν γέν.) ὑπερβαίνω (κυρ. ἢ μετνμ.) (ἐπὶ χρόνου) παρέρχομαι. « Ἂν ὑπερπέσῃ ἡ νὺν ἡμέρη, » Ἡρ.

Ὑπερ-πλεονάζω, Μ. άσω, = Ὑπερπερισσεύω.

Ὑπερ-πλέω, Μ. πλεύσομαι ἢ πλευσοῦμαι. Πλέω ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος, ὑπερβαίνω πλέων.

Ὑπέρ-πλεως, ω (ὁ, ἡ). γεμάτος παρὰ πολὺ (ὑπὲρ τὸ δέον).

Ὑπερ-πλήθης, ους (ὁ, ἡ), = Ὑπέρπλεως.

Ὑπερ-πλήθω, Μ. πλήσω. (μὲ γεν.) Εἶμαι μὲ ὑπερβολὴν γεμάτος ἀπό.

† Ὑπερ-πλημμυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλημμυρῶ ὑπὲρ τὸ μέτρον, ξεχειλίζω.

Ὑπερ-πλήρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ὑπὲρ τὸ μέτρον.

Ὑπερπλήωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε παρὰ πολὺ γεμάτον.

Ὑπερπλησθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ὑπερπίμπλημι.

Ὑπερπλούσιος (ὁ, ἡ), = Ὑπέρπλουτος.

Ὑπερ-πλουτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι-

Ὑπέρπλουτος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν πλούσιος.

Ὑπερ-πνέω, Μ. πνεύσω ἢ πνεύσομαι. Φυσῶ ὑπεράνωθέν ἢ σφοδρότερόν τινος· (μετνμ. μὲ αἰτ.) ὑπερβαίνω κατὰ τὴν ὑπερηφάνειαν.

Ὑπερπνιγὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ὑπέρπνοος.

Ὑπερ-πνοέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑπερεπιθυμῶ (κυρ. ἀπόντα).

Ὑπερ-πολάζω, Μ. άσω. Πλημμυρῶ, ξεχειλίζω, (παρβλ. Ἐπιπολάζω).

Ὑπέρπολλος, πόλλη, πολλον, Ἰων. ἀντὶ Ὑπέρπολυς, πολλη, πολυ. Καθ' ὑπερβολὴν πολὺς, παραπολύς.

Ὑπερ-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Πονῶ ἢ Κοπιάζω μὲ ὑπερβολήν· (μὲ γεν.) πάσχω (καταλαιπωροῦμαι, ἀγωνίζομαι) ὑπὲρ τινος. « Σφὼ δ' ἀντ' ἐκείνων ταῖμὰ διατήνου κακὰ ὑπερπονεῖτον, » Σοφ., ὑποφέρετε. (καὶ μσ.) « Τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ, » αὐτ.

Ὑπέρπονος (ὁ, ἡ). ἐξηντλημένος (ἀποκαμωμένος) ἀπὸ τοὺς ὑπερβολικοὺς πόνους.

Ὑπερπόντιος, α ἢ ος, ον, Π. ὁ ἐπέκεινα τοῦ πόντου (τοῦ πελάγους) κείμενος ἢ ἐκεῖθεν ἐρχόμενος, ὑπερθαλάσσιος· (ἐν γέν.) ξένος, ἀπὸ πολλὰ μακρυνὸν τόπον. « Γλῶσσα—, » Πινδ.

Ὑπερ-ποτάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ Ὑπερίπταμαι.

Ὑπερπρόθεσμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὴν προθεσμίαν, ἐκπρόθεσμος, ὑπερήμερος.

Ὑπερ-προθυμέομαι-οῦμαι. Μ. ηθήσομαι. Προθυμοῦμαι καθ' ὑπερβολήν, εἶμαι προθυμότατος, (ἐνίοτε) = Ὑπερεπιθυμῶ.

Ὑπέρπτατο, Π. ἀντὶ Ὑπερέπτατο. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ὑπερίπταμαι.

Ὑπέρπτωχος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν πτωχός, πάμπτωχος.

Ὑπέρπυκνος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν πυκνός.

Ὑπερ-πυππάζω, Μ. άσω ἢ (Κωμ.). Ὑπερεπαινῶ τινα (ἐπιφωνῶν Πυππάξ!) ὑπερθαυμάζω.

Ὑπέρπυρος (ὁ, ἡ). καίων (πυρωμένος) καθ' ὑπερβολήν, διάπυρος.

Ὑπερ-πυρριάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ γεν.) Γίνομαι κατακόκκινος (Κωμ. Καταχέζομαι) ἐξ αἰτίας ἢ ἐπάνωθέν τινος.

Ὑπέρπωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλῆθος πώλων (ἵππων).

Ὑπερπώρωσις, εως (ἡ). πωρώδης ἔκφυσις συντριμμένου κοκκάλου, εἶδ. ἐξοστώσεως.

Ὑπερ-ποτάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ Ὑπερίπταμαι.

Ὑπερράγην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ὑπορρήγνυμι.

† Ὑπέρρους (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων ὑπεράνωθεν, ξιγελισμένος.

Ὑπερρῶσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑπερρώννυμι.

Ὑπερ-σαρκέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (λποκτῶ) παρὰ πολλὰς σάρκας, γίνομαι ὑπὲρ τὸ μέτρον πολύσαρκος (σωματώδης).

Ὑπερ-σαρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ ὑπὲρ τὸ μέτρον πολύσαρκος (σωματώδης). 2) (πθ. ἐπὶ πληγ.) κάμνω (καὶ ἀμτβτ. ἐξέχω ὡς)-

Ὑπερσάρκωμα (τὸ). τὸ ὑπὲρ τὴν πληγὴν ἐξέχον κρέας (σάρκωμα).

Ὑπερσάρκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑπερσαρκόω, ἔκφυσις ὑπερσαρκώματος.

Ὑπέρσεμνος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν σεμνός (σεβαστὸς ἢ σοβαρὸς ἢ ἀγέρωχος).

Ὑπερ-σεμνύνομαι, Μ. υνοῦμαι. Σεμνύνομαι (Καυχῶμαι) παραπολύ, νομίζω μέγα καύχημά μου.

Ὑπερ-σεύω (πθ. μέλλ. Ὑπερασθήσομαι, καὶ πρκ. Ὑπερέσσυμαι), Π. διώκω ἢ ῥίπτω (τινάζω) τι (καὶ πθ. τινάζομαι μὲ ὁρμήν) ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος.

Ὑπερσκελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑπερμεγέθη καὶ δυσανάλογα σκέλη (πόδια), (παρβλ.) Περισκελής.

Ὑπέρσκληρος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν σκληρός.

Ὑπερ-σοφιστεύω, Μ. εύσω. Ὑπερβαίνω κατὰ τὴν σοφιστικὴν ἢ τὰ σοφίσματα, ὑπερτερῶ ὡς σοφιστής.

Ὑπερσοφιστής, οῦ (ὁ). Ἄκρος (ὑπερβαίνων τοὺς λοιπούς) σοφιστής.

Ὑπέρσοφος (ὁ, ἡ). εἰς τὸ ἄκρον (καθ' ὑπερβολὴν) σοφός.

Ὑπερ-σπουδάζω, Μ. άσω. Καταγίνομαι (Προσπαθῶ) μὲ ὑπερβάλλουσαν σπουδὴν (προθυμίαν) εἴς τι.

Ὑπέρσπουδος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν σπουδαῖος (λόγου ἄξιος ἢ πρόθυμος).

Ὑπερ-σταθμίζομαι, Μ. ίσομαι. Ζυγίζω (Βαρύνω) περισσότερον.

Ὑπερστὰς, ἄσα, άν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ὑπερίσταμαι.

Ὑπερ-στατέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ὑπερίσταμαι· (μὲ γεν.) προστατεύω.

Ὑπερσταχύω, Μ. ύσω. Ἐκφύω πλῆθος ἀσταχύων.

Ὑπέρστεγος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὴν στέγην.

Ὑπερ-στένω (παρτ. Ὑπερέστενον ἢ πλέον οὐ), Π. (μὲ γεν.) στενάζω ὑπὲρ (διὰ τὰ δεινά) τινος.

Ὑπερ-στέργω, Μ. στέρξω. Ἀγαπῶ μὲ ὑπερβάλλουσαν στοργήν, ὑπεραγαπῶ.

Ὑπερ-στίλβω, Μ. στίλψω. Λάμπω (Γαλίζω) μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερ-στορέννυμι, Μ. στορέσω καὶ

Ὑπερ-στρώννυμι, Μ. στρώσω. Στρώνω (Σκεπάζω) ἀπὸ πάνω.

Ὑπερσυντελικὸς, ἡ, όν. (κυρ. χρόνος ῥήματος) Ὁ ὑπὲρ τὸν συντελικὸν (τὸν παρακείμενον), **plus quam perfectum**. « Στάσις ὑπερσυντελική, » Ἀττ., ὅταν πράκειται νὰ ἐξετασθῇ ἂν τὸ πρᾶγμα εἶχεν ἤδη συμβῆ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχήν.

Ὑπερ-σχέθω (εὔχρ. πυρ. ὁ παρτ. ἡ ἀόρ. β'. Ὑπερσχεθών), Π. ἀντὶ Ὑπερέχω.

Ὑπερσχεῖν, ὑφ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ Ὑπέρσχῃ. Ὑπερσχοῦ, γ', ἐν. προστ. τοῦ ἀορ. β', τῆς ὑποτ. ᾖ εὐκτ. τοῦ Ὑπερέχω.

ϕ' Ὑπερτάζομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπερτάζομαι.

Ὑπερταλαντόω-ῶ, Μ. ήσω. Βαραίνω παραπολὺ εἰς τὸ ζύγι, ζυγίζω πλειότερον.

Ὕπερτατος (ἀνωμλ. ὑπερθ. ἐκ τῆς Ὑπέρ), η, ον. Ὁ ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους, ἀνώτατος, ὕψιστος· (ἐνίοτε) πρεσβύτατος. «Γλέων—,» Πινδ. (καὶ ἐν εἴδει ἐπιρ.) «Ἧστο γὰρ ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ,» Ἰλ. Ψ.

Ὑπέρτεγος (ὁ, ἡ), ὁ Ὑπέρτεγος.

Ὑπερτείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω τι (καὶ ἄλλ. Ἐκτείνομαι) ὑπεράνωθέν τινος ἢ (Π.) ἀναντίον(ι) ἢ ἐπέκεινά τινος· (μτγν. ἐν γέν.) ὑπερβαίνω. «Οὕτω πολὺ ὑπερτείναν τὸ κῦρος, ὥστε κτλ.,» Ξεν. (ᾧ ἄλλ. ἢ οὐδ.) ᾗ «Κεραιῶν δυοῖν ἐπικειμένων καὶ ὑπερτεινουσῶν,» Θκ. «Οἱ δὲ ὑπερτείνοντες οὐρανίσκοι ἐσκέπαζον τὸν ἄνω τοπον,» Αθ. (ᾧ μτγν.) «Ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ὑπερτείνει,» Ἀρστ. (ᾧ γεν.) «Τὰ ἄχυρα ὑπερτείνει πολὺ τῶν ἄλλων τὴν ζωήν,» Θωρ., εἶναι πολὺ διαρκέστερα (μακροβιώτερα)· (καὶ πθ.) «Τὸ ὑπερτεταμένον,» Δίς., τὸ ὑπερβάλλον (ὑπερέχον).

Ὑπερτέλειος ᾗ (Βττ.) Ὑπερτέλεος (ὁ, ἡ), ὁ ὑπερβαίνων πᾶσαν τελειότητα, καθ' ὑπερβολὴν τέλειος.

Ὑπερτελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Περνῶ ἐπέκεινα τοῦ τέρματος (ὑπὲρ τὸ τέλος), (ἐν γέν.) ὑπερβαίνω.

Ὑπερτελής, ές (ὁ, ἡ), ὁ ὑπερβὰς τὸ τέλος (τὸ τέρμα)· (ἐν γέν.) ὑπέρτερος. (μὲ γεν.) «Ἀθλων—,» Σοφ., ὁ τελειώσας (κατορθώσας) τοὺς ἀγῶνας κτ. 2) (Π.) ἀντὶ Ὑπερτέλλων (ὑψούμενος, προκύπτων ὑπεράνωθέν τινος). 3) (ἐνίοτε) = Ὑπερτέλειος.

Ὑπερτέλλω, Μ. τελῶ. (μὲ γεν. ἢ σπν. ᾗ μτγν. δοτ.) Ὑψοῦμαι (Προφαίνομαι) ὑπεράνωθέν τινος, (ἐπὶ ἀστέρ.) ἀνατέλλω· (ἐπὶ φωτ.) ξεφυτρώνω. «Τοὺς ὑπερτείλαντας ἐκ γαίας ποτὲ σπαρτούς,» Εὐρ.

Ὑπερτενής [Ὑπερτείνω], ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτεινόμενος ἐπέκεινά ἢ ὑπεράνωθέν τινος, (μὲ γεν. ἐν γέν.) ὑπερέχων.

Ὑπερτερέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Εἶμαι ὑπέρτερός (ἀνώτερός) τινος, ὑπερνικῶ, ὑπερέχω.

Ὑπερτερία (ἡ). τὸ ὑπεράνωθεν (τοῦ ἄξονος) τῆς ἁμάξης σανίδωμα ἢ πλέγμα ὅπου βάλλονται τὰ φορτία, (παρβλ.) Πείρινς. 2) Π. ὑπεροχή, ἢ 3) ὑπερηφάνεια, ὑπεροψία, (Θγν. 619), [ἐκ τοῦ

Ὑπέρτερος (συγκρ. ἀνωμλ. ἐκ τῆς Ὑπέρ), α, ον. Ὁ ὑπεράνωθέν τινος, ἀνώτερος (κυρ. καὶ μτγν.), προέχων, καλλίτερος, προκριτώτερος, ἰσχυρότερος, ἐγκρατέστερος κτλ., (εἰς τοὺς Τραγικ.) πρεσβύτερος, (παρβλ. Ὑπέρτατος). «Γενεᾷ —,» Ἰλ. Α., (τὸ ἐξηγοῦν) νεώτερος (ἀλλὰ; διατί ὄχι) εὐγενέστερος. «Ὑπέρτεροι ἐδόκουν γεγενῆσθαι οἱ βάρβαροι,» Ἡρωδ., ὑπερῆγνουν.

Ὑπερτέχνος (ὁ, ἡ). Ὑπερέχων κατὰ τὴν τεχνην, καθ' ὑπερβολὴν ἔντεχνος.

Ὑπερτίκω, Μ. τεξω. Λύνω (Ἀναλύω) ἐντελῶς.

Ὑπερτίθημι, Μ. ὑπερθήσω (Ὑπερ-(θήκα ᾗ μσ. ὑπερεθέμην κτλ.). Βάλλω (Τοποθετῶ) τι ὑπεράνωθεν ἢ ἐπέκεινά τινος· ἀναστρέφω τι ἵνα τὸ περάσω ἀπὸ πάνω ἢ παρέκει· ὑπερβάζω. (μὲ γεν. ἐνδ., προμνῶμαι, προτιμῶ (μὲ δοτ.) ἀναθέτω εἰς τὴν ἐπιστασίαν τινος· (ᾗ ἄλλ. ἢ ἀμτβτ.) ὑπερβαίνω. [Τὸν Ταῦρον —,» Στρ.· μτμ.) Ἐπερῶ· (ἐπὶ γον.) ἐπαίζω. «Παντὶ θεὸν αἴτιον ὑπερτιθεμένῳ,» Πινδ., ἀποδίδειν ἑκάστῳ τὴν αἰτίαν εἰς τὸν θ. 2) (μτ.) κοινοποιῶ (ξεμυστηρεύομαι τι εἴς τινα (ἵνα τὸν συμβουλεύθῃ). «Τοῦτο τὸ σὸν δεύτερα τῶν πραγμάτων ὑπερετίθετο,» Ἡρ. «Ὑμᾶς συνελέξα, ἵνα, τὸ νεῶν πρήσσειν, ὑπερθέωμαι ἐμῖν,» αὐτ. «Ὑπερθέμενος τοῖσι ὀνειροπόλοισι (τὸ ἐνύπνιον),» αὐτ. 3) ἀναβάλλω (εἰς ἄλλον καιρόν)· (Νμ.) προσπέμπω τὴν δίκην εἰς ἄλλο δικαστήριον. «Ὑπερθέμενοι τὴν ταχθεῖσαν ἡμέραν,» Πλθ.

Ὑπερτιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτιμῶ πολλὰ ἀκριβὰ (ὑπὲρ τὸ μέτρον). 2) τιμῶ μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερτίμιος ᾗ (νλγ.) Ὑπέρτιμος (ὁ, ἡ). ὁ πωλούμενος ἢ ἀγοραζόμενος εἰς ὑπερβολικὴν τιμήν, πολλὰ ἀκριβὸς (Βαρύτιμος). 2) ὁ τιμώμενος ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, πλειοτέρας τιμῆς μέτοχος ἢ ἄξιος.

Ὑπέρτολμος (ὁ, ἡ), ὑπὲρ τὸ μέτρον τολμηρός, παράτολμος.

Ὑπέρτονος (ὁ, ἡ), [ὑπερτείνω]. ὁ καθ' ὑπερβολὴν τεντωμένος (ἔντονος), (ἐν γέν.) ὑπερβολικὸς, ὑπέρμετρος. «Βοὴ —,» Ἀρχφ. ‖ (οὐσ.) «Ὑπέρτονον (τὸ),» Εὐζ., τὸ κατὰ μεσῆς τῆς στέγης ξύλον, (παρβλ. Μεσόδμη).

Ὑπερτοξεύσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ὑπερβῇ τοξεύων (ᾗ Π. ἐν γέν.) νὰ περιΐδῃ ἢ νὰ ὑπερνικήσῃ. «Μίασμ' οὐχ ὑπερτοξεύσιμον,» Αἰσχ., ἀνυπέρβλητον ἢ ἐπιστασίας ἄξιον, [ἐκ τοῦ

Ὑπερτοξεύω, Μ. εὔσω. Τοξεύω ἐπέκεινα (τοῦ σκοποῦ), (ἐν γέν.) ὑπερβαίνω, (παρβλ.) Ὑπερακοντίζω.

Ὑπερτραγίζω, Μ. ίσω. Ἀναβαίνω ὑπερβολικὴν ὀσμὴν τράγου, βρωμῶ μὲ ὑπερβολὴν ὀσμὴν τράγου.

Ὑπερτραφὴς, ές (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν θρεμμένος.

Ὑπερτρέχω, Μ. θρέξομαι ἢ δραμοῦμαι (ἀόρ. Ὑπερέδραμον κτλ.). Τρέχω ἐπέκεινα ἢ μακρύτερα, ξεπερνῶ τρέχων, (μτγν. ἐν γέν.) ὑπερνικῶ, ὑπερβαίνω· (ἐνίοτε) παραβαίνω. «Θεῶν νόμιμα—,» Σοφ. «Πενίᾳ—,» Θγν., ἀπαλλάττομαι ἀπό.

Ὑπερτριαύλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑπὲρ τὰς τρεῖς αὐλαβάς.

Ὑπερτρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. Ζῶ μὲ ὑπερβολικὴν τρυφὴν (ἡδυπάθειαν), τρυφῶ ὑπὲρ τὸ μέτρον.

Ὑπερυβρίζω, Μ. ίσω. Ὑβρίζω (Ἀτιμῶ, Λυμαίνομαι ὑπερβολικῶς) ἢ Κακομεταχειρίζομαί τινα ὑπὲρ τὸ μέτρον, φέρομαι πολλὰ ὑβριστικῶς.

Ὑπερυγραίνω, Μ. ανῶ. Ὑγραίνω παραπολὺ, κάμνω μουσκεμένα. ‖. (ἀμτβτ.) » Τὸ ὑπερυγραῖνον, « Ἀξ., τὸ πολλὰ ὑγρὸν, ἢ ὑπερβολικὴ ὑγρασία.

Ὑπέρυδρος (ὁ, ἡ). ὑπὲρ τὸ μέτρον ὑδαρὸς (νερωμένος), (Ἰατρ.) ὑδρωπικός.

Ὑπερυθριάω-ῶ, Μ. άσω. Κοκκινίζω ὀλίγον, εἶμαι ἢ γίνομαι =

Ὑπέρυθρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἐρυθρὸς, κλίνων πρὸς τὸ ἐρυθρὸν, κοκκινωπός.

Ὑπερυμνητος ᾗ Ὑπέρυμνος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ὑμνητὸς (αἰνετὸς), πανύμνητος.

Ὑπερύπτιος (ὁ, ἡ), ὑπὲρ τὸ δέον ὕπτιος (ἀμελὴς, ἀξιοπαθὴς ἢ ὑπερόπτης).

Ὑπερυψήλας (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν ὑψηλός.

Ὑπερυψόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὑψόνω εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν, ὑπερυψόνω· (μτγν.) ὑπεραυθεντίζω.

Ὑπερφαής, ές (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν λαμπρὸς (φαεινὸς), ὑπέρλαμπρος.

Ὑπερφαίνομαι, Μ. φανήσομαι. (μὲ γεν.) Φαίνομαι ὑπεράνωθέν τινος.

Ὑπερφαλαγγέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Ἐκτείνω τὴν φάλαγγά μου εἰς τρόπον ὥστε νὰ ὑπερβαίνῃ κατὰ μῆκος (νὰ ἐξέχῃ ἑκατέρωθεν ὑπὲρ) τὴν φάλαγγα τοῦ ἐχθροῦ, (ἄλλ.) Ὑπερκεράω.

Ὑπερφαλαγγίασις (γγίωσις), εως (ἡ), τὸ ζῦσ. τοῦ προηγ.

Ὑπερφανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ὑπὲρ τοὺς ἄλλους. = Ὑπερφής.

† Ὑπέρφασις [ὑπερφαίνομαι], εως (ἡ), = Ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία.

Ὑπέρφατος (ὁ, ἡ), Π. [ὑπέρ, φημί]. ὁ ὑπὲρ λόγον, ἀνέκφραστος, ὑπερθαύμαστος.

Ὑπερφέγγεια (ἡ). ὑπέρλαμπρον φεγγοβόλημα.

Ὑπερφέρεια (ἡ), [Ὑπερφερής]. ὑπεροχή. 2) (Γρφ.) ὑπερηφάνεια.

Ὑπερφερέτης, ου (ὁ), = Ὑπερφερὴς, ὑπέρτατος, ὕπατος. «Ζεὺς—,» Δ. Ἀλ., ὁ (ἄλλ.) Φερέτριος.

Ὑπερφερὴς, ές (ὁ, ἡ), ὑπερέχων, ἔξοχος· (Γλσ.) ὑπερήφανος, [ἐκ τοῦ

Ὑπερφέρω, Μ. ὑπερῐσω (ἀόρ. Ὑπερήνεγκα κτλ.). Φέρω τι ἐπέκεινά ἢ ὑπεράνωθέν τινος. (μὲ αἰτ. ἐκ δ'.) «Ὑπερενεγκόντες τὸν ἰσθμὸν τὰς ναῦς,» Θκ., ὑπερνεωλκήσαντες. (ᾗ πθ.) «Ἵν' ὑπερφέρηται τὰ ἄχυρα εἰς τὸ κενὸν τῆς ἅλω,» Ξεν. 2) (συχνότ. ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) φέρω τὰ πρωτεῖα, ὑπερέχω, ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω. (μὲ γεν. καὶ δοτ.) «Τοῦδε... ἀδμὴ ὑπερφέροντα τῶν ἄλλων,» Ἡρ. «Ἐγρατήγει δὲ αὐτῶν Τιγράνης, κάλλει τε ᾗ μεγάθεϊ ὑπερφερέων Περσέων,» αὐτ. (ἢ αἰτ.) «Ὑπερφέρεις τόλμῃ τὸν ἄνδρα,» Εὐρ.

Ὑπέρφευ, ἐπίρ. Π. [ὑπέρ, φεῦ], = Ὑπερφυῶς, ὑπεράγαν, μὲ ὑπερβολὴν, ὑπὲρ τὸ μέτρον. «Τί τὴν τυραννίδ' ὑπέρφευ τιμᾶτε καὶ μέγ' ἡγεῖσθε;» Εὐρ. «Οὐχ ὑπέρφευ θνητὸν ὄντα, χρὴ φρονεῖν» Αἰσχλ., = Ὑπερφρονεῖν.

Ὑπερφεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγω ὑπεράνωθεν, ἀπαλλάττομαι, ἀγλυτάνω (ἀπὸ ἀσφένειαν κτλ.).

Ὑπερφθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Ὁμιλῶ πολλὰ δυνατὰ ἢ (μὲ αἰτ.) δυνατώτερα ἀπὸ ἄλλον, ἀκούεται πλειότερον ἢ φωνήμου.

Ὑπερφθίνομαι (ῦθ, τὸ γ΄. ἐν. πρσ. ταῦ ὑπερφ. ἢ αὁρ. 6΄. Ὑπερέφθιτο), Π. (μὲ γεν.) χάνομαι ὑπέρ τινος, ὑπεραποθνήσκω.

Ὑπερφίαλος (ὁ, ἡ), (κυρ. καὶ κατὰ λέξ.) ὁ ὑπερεκχειλίζων τῆς φιάλης, (ὀθ. συνήθ. κατὰ συνκῦχ.) ὑπερβολικός, ὑπέρμετρος· (ἐπὶ πρα.) ὑπερφυὴς τὴν ἰσχὺν ἢ τὸ μέγεθος· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακοῦ) θρασὺς, αὐθάδης, ὑβριστὴς, ὑπερήφανος, βίαιος. ▪ Ἔπος—, ▪ Ὁμ. ‖. (τὸ οὐδ.) Ὑπερφίαλον, = τῷ

Ὑπερφιάλως, ἐπίῤ. Μὲ ὑπερβολὴν, ὑπὲρ τὸ μέτρον· ὑβριστικῶς, ὑπερηφάνως κτλ.

Ὑπερφιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπεραγαπῶ.

Ὑπέρφιλος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν φίλος.

Ὑπερφιλοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιλοσοφῶ εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν ἢ ὑπὲρ τὸ δέον.

Ὑπερφιλότιμος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν φιλότιμος.

Ὑπερφλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Πάσχω ἀπὸ ὑπερβολικὴν φλεγμονήν.

Ὑπέρφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παραπολὺν (ἢ ἐξέχων ὑπὲρ τὸν) φλοιὸν· (ἐπμ.) πολλὰ μεγάλος ἢ σαρκώδης. ▪ Μῆλα—, ▪ Πλ.

Ὑπερφλυαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλυαρῶ ὑπὲρ τὸ μέτρον.

Ὑπερφλύζω, Μ. φλύσω, = Ὑπερκαχλάζω.

Ὑπερφοβέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπέρφοβος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν φοβητικὸς ἢ (ς) ἐπίφοβος.

Ὑπερφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ) τι ἐπάνω ἢ ἀπὸ ἀνω.

Ὑπερφρίσσω[ττω), Μ. φρίξω. (μὲ αἰτ.) Φρίττω (Τρομάζω) μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φρονῶ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἢ ὑπὲρ ὃ δεῖ, ὑψηλοφρονῶ· (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) περιφρονῶ· (μὲ αἰτ. ᾗ δοτ.) ὑπερέχω κατὰ τὴν γνῶσίν τινος πράγματος ἢ (ἁπλ.) κατὰ τὴν φρόνησίν τινα.

Ὑπερφρόνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὑψηλοφροσύνη, οἴησις· (ἐπμ.) περιφρόνησις τῶν ἄλλων, ἀψηφησία.

Ὑπερφροντίζω, Μ. ίσω. (μὲ γεν.) Φροντίζω (Ἐννοιάζομαι) μὲ ὑπερβολὴν ὑπέρ τινος, εἶμαι παρὰ πολὺ ἔμφροντις.

Ὑπερφρόνως, ἐπίῤ. Μὲ περιφρόνησιν, ὑπερακτικῶς, ὑψηλοφρόνως.

Ὑπερφροσύνη (ἡ), = Ὑπερφρόνησις.

Ὑπερφρύγιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὸν Φρύγιον ῥυθμὸν ἢ τόνον τῆς καλ. μουσικῆς.

Ὑπέρφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν μεγάλα ἢ ὑπὲρ ὃ δεῖ, μεγαλόφρων ἢ (συχνότ.) ὑψηλόφρων, ἀγέρωχος, ὑπερήφανος.

Ὑπερφυής, ές (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ φυτ.) ὁ ἐξέχων (ὑψηλότερος) τῶν ἄλλων. ▪ Τοὺς ὑπερφυέας τῶν ἀσταχύων, ▪ Ἀρτ., (ὀθ. 2) (συνήθ.) ὁ ὑπὲρ φύσιν, θαυμαστὸς, παράδοξος· (ἐπὶ καιροῦ) ταραστώδης, ἄτακτος· (ἐν γέν.) ὑπερβολικὸς, ὑπέρμετρος. ▪ Πώγωνα καθειμένος ὑπερφυῆ μεγέθει, ▪ Πλ., παρὰ φύσιν μεγάλον.

Ὑπερφύομαι, Μ. φύσομαι (ἀόρ. Ὑπερέφυν κτλ.). Φυτρόνω (Γίνομαι) ὑπεράνωθέν τινος· (μτγμ.) ὑπερβαίνω φύσει, ὑπερτερῶ (μὲ δοτ.) κατά τι. ▪ Πάντας ἀνθρώπους πολυανθρωπίᾳ ὑπερέφυμεν, ▪ Δ. Καισ.

Ὑπερφυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶ ἢ Φυσκόνω ὑπὲρ τὸ μέτρον.

Ὑπερφυῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον ὑπερφυῆ (ὑπερφυσικόν), μὲ ὑπερβολὴν, παραδόξως.

Ὑπερφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ παραπολὺ ἢ πολλὰ δυνατά, φωνάζω ὑπὲρ τὸ δέον.

†Ὑπέρφωτος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν φωτεινὸς, λάμπων ὑπὲρ τὸ φῶς, ὑπέρλαμπρος.

Ὑπερχαίρω, Μ. χαιρήσω ἢ χαρήσομαι. Χαίρω μὲ ὑπερβολὴν (μὲ δοτ.) διά τι, καταχαίρομαι.

Ὑπερχαλάω-ῶ, Μ. άσω. Χαμηλόνω (Καταιβάζω) τι ἀπὸ ἄνω.

Ὑπερχαρὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ὑπερχαίρων, μὲ ὑπερβολὴν χαιρόμενος.

Ὑπερχειλὴς, ές (ὁ, ἡ). γεμάτος ὑπὲρ τὰ χείλη, ξιχειλισμένος.

Ὑπέρχειλος (ὁ), = Ὑπερχειλὴς.

Ὑπερχέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ὑπερέχεα κτλ.). Χύνω ἀπὸ ἄνω ἢ μὲ ὑπερβολὴν πολύ, πλημμυρῶ, κατακλύζω (καὶ ὑπθ.) κατακλύζομαι.

Ὑπερχθόνιος (ὁ, ἡ). Ὑπέργειος· (συνκῦχ.) οὐράνιος, ὑπερκόσμιος.

Ὑπερχλιδάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑπερτρυφάω· (συνκῦχ.) αὐθαδιάζω ὑπὲρ τὸ μέτρον.

Ὑπερχολάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ὑπερβολὴν χολῆς· (συνκῦχ.) θυμόνω (χολιάζω) μὲ ὑπερβολήν, εἶμαι.

Ὑπέρχολος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν χολιασμένος (θυμωμένος) ἢ ὀξύχολος· (ἰατρ.) ἔχων πλῆθος χολῆς.

Ὑπ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ὑπῆλθον κτλ.). Ἔρχομαι· (Ἐμβαίνω) ὑποκάτωθέν τινος, τρυπόνω, χώνομαι, ὑπεισέρχομαι, (μὲ αἰτ) ▪ Θάμνους (▪ Δῶμα, ▪ Νέλαθρον)—, ▪ Ὁμ. (καὶ μτγμ.) ▪ Ὁποίᾳ ποτ' ἂν πέτρᾳ περιπλακῇ (ὁ πολύπους), τὴν ἐκείνης χρόαν ὑπέρχεται, ▪ Βασ., ἀναλαμβάνει, ὑποδύεται. 2) (μτγμ.) εἰσχωρῶ ἢ προσπαθῶ νὰ εἰσχωρήσω ἐπιτηδείως (εἰς τὸ πνεῦμά [εἰς τὴν καρδίαν] τινος) νὰ καρδίσω τὴν εὔνοιάν του (νὰ τὸν ἑλκύσω), (ἐν γέν.) ἀπατῶ, δελεάζω· κολακεύω (ἐπὶ πραγμ.) κωρεύω ἀνεπαισθήτως. ▪ Φόβος (▪ Οἶκτος, ▪ Θαῦμα κτλ.) ὑπέρχεταί με, ▪ Σοφ. ▪ Τρόμος ὑπῆλθε γυῖα ἕκαστον, ▪ Ἰλ. Γ. ▪ Οἱ γεωργοῦντες ὑπέρχονται τοὺς πολεμίους, ▪ Ξεν. ▪ Ἐν τῇ Σπάρτῃ οἱ κράτιστοι καὶ ὑπέρχονται μάλιστα τὰς ἀρχὰς, καὶ τῷ ταπεινοὶ εἶναι μεγαλύνονται, ▪ αὐτ. ▪ Ὑπερχόμενος δὴ πάντας ἀνθρώπους βιώσει καὶ δουλεύων, ▪ Πλάτ. (καὶ ἐπὶ πραγμ.) ▪ Τυραννίδα ὑπέρχεται, ▪ Πλ., προσπαθεῖ κρυφίως νὰ καταρθώσῃ. (ᾗ δοτ.) ▪ Δόλῳ τὸν δεσπότην ὑπῆλθε, ▪ Πλ. (καὶ χωρὶς κτ.) ▪ Εἰδὲς οἱ' ὑπέρχεται; ▪ Ἀρχφ.

Ὑπέρχρεως, (ὁ, ἡ). ὁ χρεωστῶν ὑπὲρ τὴν περιουσίαν του, πνιγμένος εἰς τὸ χρέος, καταχρεωμένος.

Ὑπερχρήματος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν πολυχρήματος, ὑπέρπλουτος.

Ὑπερχρονίζω, Μ. ίσω. Ὑπερβαίνω τὸν ὡρισμένον χρόνον, ἀργῶ, καθυστερῶ.

Ὑπερχρόνιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ πάντα χρόνον, αἰώνιος, ἄναρχος.

Ὑπέρχυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τρῦ Ὑπερχέω, ξεχείλισμα, πλημμύρησμα· (μτγμ.) ὑπερβολικὴ ἀφθονία.

Ὑπερχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναχωρῶ ἐπάνω ἢ παραπάνω, ἀποσύρομαι εἰς ἀνηφορικὸν μέρος.

Ὑπέρψυχρος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν ψυχρὸς (κυρ. καὶ μτφρ.).

Ὑπερψύχω, Μ. ψύξω. Κρυόνω (Ψυχραίνω) μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερῷα (ἡ), τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ στόματος, ὁ οὐρανίσκος, (κυρ. θηλ. τοῦ Ὑπερῷος).

Ὑπερωδυνέω, Ἰων. ἀντὶ Ὑπερωδυνάω.

Ὑπερωδυνία (ἡ). Ὑπερβολὴ ὀδύνης (πόνου ἢ λύπης), Περιωδυνία.

Ὑπερωέω-ῶ. Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ὑπανεχωρῶ, ἀποσύρομαι ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον.

Ὑπερωΐόθεν, Π. Ἐκ τοῦ ὑπερῴου, ἀπὸ τὸ ἐπάνω (τὸ ὑψηλότερον) μέρος τοῦ οἴκου, ἔκ ταῦ

Ὑπερώϊον (τὸ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑπερῷον, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Ὑπερῴος, α, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑπερῷος.

Ὑπερωπαίνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπέκεινα (ὑπερέκεινα, εἰς τὸ πέραν μέρος) τοῦ Ὠκιανοῦ.

Ὑπερωρία (ἡ). τὸ ὑπὲρ τοὺς ὤμους μέρος τοῦ σώματος.

Ὑπερωνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀγοράζω τι πολλὰ ἀκριβά.

†Ὑπερώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ἀνέκφραστος.

Ὑπερῷον (τὸ), (ἐνν. οἴκημα) τὸ εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ οἴκου (ὅπου συνήθως κατῴκουν αἱ γυναῖκες), (Τουρκ.) σαρβανί, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Ὑπερῷος [ὑπέρ], α, ον. Ὁ κείμενος εἰς τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ οἴκου. ▪ Θάλαμος—, ▪ Πλ., = Ὑπερῷαν.

Ὑπέρωρος (ὁ, ἡ). ἄστις ὑπερέβη πλέον τὴν ὥραν (τὸν καιρόν, τὴν ἡμέραν) του παρῆλθε, περασμένος, Ἔξωρος.

Ὑπερωρόφιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπεράνω τῆς ὀροφῆς (τοῦ σώματος).

;Ὑπερώσιος (ὁ, ἡ), = Περιώσιος.

Ὑπερώτατος, η, ον, Π. (σπνττ.) ἀντὶ Ὑπέρτατος.

Ὑπερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ κρυφίως (μὲ τρόπον), τρόπον τινὰ ὡς ἂν νὰ ἐρωτῶ.

Ὑπερώφθην, παθ. ἀόρ. τοῦ Ὑπεροράω.

Ὑπεσθίω, Μ. Ὑπέδομαι (ἀόρ. Ὑπέφαγον κτλ.). Τρώγω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως ἢ μετ' ὀλίγον, (μτγμ.) κατατρώγω ἐσωτερικῶς (ἀνεπαισθήτως).

Ὑπεσσεῖται, Δ. Π. ἀντὶ Ὑπέσται = Ὑπέσται, γ΄. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ὑπειμι, Μ. ἔσομαι.

γ' Ὑπεσταλμένως [ὑποστέλλομαι], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ συστολήν.
Ὑπέσταν, Π. ἀντὶ Ὑπέστησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ὑφίστημι.
Ὑπέσχεθον, Π. ἀντὶ Ὑπέσχον.
Ὑπέσχημαι, πρκ. ᾖ
Ὑπισχόμην, ἀόρ. β'. τοῦ Ὑπισχνέομαι.
Ὑπέσχον, ἀόρ. β'. τοῦ Ὑπέχω.
Ὑπεύδιος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι εὔδιος (γαληνιαῖος), (ἐν γέν.) = Εὔδιος. ● Ἢ τὸ ὑπεύδιον τῆς θαλάσσης, ● Πλ., ὅπου ἡ θάλασσα εἶνε συνήθως γαληνιῶσα.
Ὑπεύθυνος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπ' εὐθύνην ὤν, ὑπόχρεως νὰ δώσῃ λόγον (λογαριασμὸν) τῶν ὑπ. διεχείρισε δημοσ. χρημάτων ἢ ὑποθέσεων, (Γαλλ.) **responsable**· (ἐν γέν.) ὑποκείμενος εἰς τὴν κρίσιν ἄλλου, περιωρισμένης, ὄχι ἀπόλυτος· (ἐνίοτε) Ὑπόδικος· (μὲ γεν.) ἔνοχος (ἐγκλήματος, κατηγορίας), ὑπαίτιος. ● Ὅλῃδε δὲ ἄρχειν, .. ὑπεύθυναν ἀρχὴν ἔχει, ● Ἡρ. (καὶ δωτ.) ● Ὑπεύθυνος ὢν οὐδενί, ● Δημ.
Ὑπευνάομαι-ῶμαι, Μ. ηθήσομαι (ἀόρ. Ὑπευνήθην). Κοιμῶμαι ὑποκάτωθέν τινος ἢ· ἔχω ὑποκάτωθέν μου κοιμώμενόν τινα. (μὲ δωτ.) ● Νεοσσοὺς ὑπευνηθεῖσα, ● Νίκ.
Ὑπ-έχω, Μ. ὑφέξω (ἀόρ. Ὑπέσχον ᾗ μσ. [ἀναφερόμενος εἰς τὸ Ὑπισχνέομαι] Ὑπεσχόμην κτλ.). Βάλλω ἢ κρατῶ τι ὑποκάτωθέν τινος. ● Χεῖρα—, ● Ὅμ., ἁπλόνω (ἵνα μοῦ βάλλουν τι εἰς τὴν παλάμην). ● Ὕπεχε τὴν φιάλην, ● Ἀρχφ., κράτει τὴν ὑποκάτω (τοῦ ἀσκεῦ κτλ. ἵνα γεμίσῃ). ● Ὑποσχὼν θηλέας ἵππους, ● Ἰλ. Ε., τὰς ἔβαλε νὰ βατευθοῦν. (καὶ μτνμ.) ● Οὖας—, ● Σιμ., βάλλω αὐτὶ (προσέχω) ν' ἀκούσω. ● Ὑπέσχε θηλὴν νηπίοις, ● Πλάτ., τὰ ἐβύζασε (καθὼς βυζάνουν τὰ ζῶα). 2) ἀφίνω τι ὅλως διόλου εἰς τὴν ἐξουσίαν (εἰς τὴν διάκρισίν) τινος, παραδίδω. ● Τὴν κεφαλὴν τοῖς λίθοις, ● Φλυκρ. ● Ὑπόσχες Σωκράτει ἐξελέγξαι, ἅπως ἂν βούληται, ● Πλάτ., ἄρες νά. (συχν. θέ) ● Δίκην (● Εὐθύνας, ● Λόγον) ὑπέχειν τινί, ● Ξεν., Δημ., = Διδόναι. ● Ὑρίξω τοῖς κακίοσι δίκην, ● Εὐρ., θέλω γένῃ ὑπόδικος, θέλουν μὲ τιμωρήσῃ. (ᾗ γεν. ἑλλ.) ● Ἀπάτης δίκην ὑπέχοιτε, ● Ξεν., θέλετε κριθῆν' ὑπεύθυνοι (ἔνοχοι), (ὀθ.
3) βαρύνει τι ἐπάνω μου, εἶμαι ἐπιφορτισμένος. ● Μίσημαν —, ● Πινδ. ● Κρίσιν (● Δίκας, ● Τιμωρίαν)—, ● Δημ.
4) προτείνω (ὡς πρόσχημα), προφασίζομαι, ● Τὴν ἐκεχειρίαν, ● Ἀρχφ.
Ὑπήβολος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑπόβολος.
Ὑπηέριος, η ᾱ ος, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑπαέριος.
Ὑπήκοος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπακούων τινί, (συνκδχ.) ὑποτεταγμένος, ὑπεξούσιος, ὑποκείμενος· (κυρ.) ὑποτελής· (μὲ γεν.) ● Οὔ τινος δοῦλοι κέκληνται φωτὸς, οὐδ' ὑπήκοοι, ● Αἰσχλ. (ἡ δωτ.) ● Οὐ γὰρ Ἀργείων πόλει ὑπήκοον τήνδ', ἀλλ' ἐλευθέραν ἔχω, ● Εὐρ. (καὶ μτνμ.) ● Ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γὰρ ἔσθ' ὑπήκοα, ● Ἀρχφ. ● Τὸ ὑπήκοον, ● Ἰσκρ., ἀντὶ Οἱ ὑπήκοοι (βασιλέως, ἄρχοντος), ἢ Ἡ ὑποταγή. ● Κατὰ τὸ ὑπήκοον τῶν Ἑλληναίων, ● Ἀξ., διότι ἦσαν ὑποτελεῖς των. ‖. (ὀνσ.) Ὑπήκοον, εἶδος φυτοῦ (μὲ γυρτὰ φύλλα).
Ὑπήλατος (ὁ, ἡ), [ὑπελαύνω]. ὁ κινῶν (ἐνεργῶν) ἀπὸ κάτω. ● Φάρμακον—, ● Ἰατρ., = Ὑπαγωγὸν, κινητικόν.
Ὑπηλιφὴς [ὑπαλείφω], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ λειμμένος (κυρ. μὲ κατράνι) ἀπὸ κάτω, (ναυτ.) παλαμισμένος.
Ὑπημάτιος, η ᾱ ος, ον, Π. Ἰων. ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι πρὸς τὰ ἡμερώματα, πρωϊνὸς, ὄρθριος, (παρβλ.) Ὑπηῷος.
Ὑπ-ημύω, Μ. ὑσω, Π. εἶμαι γυρμένος (ἔχω σκυμμένον τὸ κεφάλι μὲ ἀπὸ φόβον ἢ λύπην) κάτω.
Ὑπήνεικαν, Ἰων. ἀντὶ Ὑπήνεγκαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Ὑποφερω.
Ὑπηνέμιος (ὁ, ἡ). γεμάτος ἄνεμον, κούφιος, εὔκαιρος· ἄστατος. (Γαλλ.) **frivole**· (συνκδχ.) χωρὶς ἀποτέλεσμα, κοῦφος, μάταιος. ● Δοχεῖα—, ● Πλ., ἢ ἄγγανος. ● Ὄρνιν—, ● Ἄρχτ., τὸ (ἄλλ.) Οὐρινον. ● Καὶ περὶ τῆς Ἥρας ψεύσεται, ἄνευ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας ὑπηνέμιον αὐτὴν παῖδα γεννῆσαι τὸν Ἥφαιστον, ● Ἀκ. ● Λόγος —, ● Ἀξ., ὁ (ἄλλ.) Ἀνεμώλιος. 2) ταχὺς ὡς ὁ ἄνεμος, εὐκίνητος. ● Ποῦς—, ● Νίκ. ● Ἄνθρωποι—, ● Πλ., ἀνάστιοι, πλάνητες.
Ὑπήνεμος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος ὑπὸ (ἔχων ἀπ. σθεν αὐτοῦ ἢ περιφυλαγμένος ἀπὸ) τῶν ἀνέμων, (Ἰταλ.) **sotto-vento**. ● Δεκαμῆ ἐκ τοῦ ὑπηνέμου (ἀντιθ. τῷ ἐκ τοῦ προσηνέμου) ἀρχόμενος, ● Ξεν. ● Καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι, ● Σοφ., εἰς μέρος ἀπάνεμον. 2) ταχὺς ἢ ἐλαφρὸς ὡς ὁ ἄνεμος. = Ὑπηνέμιος.
Ὑπήνη (ἡ), [ὑπό, τήνη, ὀθ. ἠνίον]. τὸ ὑπὸ τὸ στόμα καὶ τὴν ῥῖνα μέρος ὅπου φυτρώνουν τὰ γένεια, (ἐν γέν.) τὸ γένειον ἢ (ἐνίοτε) ὁ μύστακ. ● Ὑπήνας ἔλκοντες, ● Ἀρχφ., = Πωγωνοφοροῦντες.
Ὑπηνήτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων ὑπήνην (γένεια). ● Πρῶτον ὑπηνήτης, ● Ὅμ., = Ἄρτι γενειάσκων.
Ὑπηνόδιος (ὁ, ἡ), Π. Κωμ. ὁ τρέφων ὑπήνην (πωγωνοφορῶν) ὁ' ὅλου τοῦ βίου του.
Ὑπηῖος, α, ον, Π. = Ὑπηῷος.
Ὑπηργμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ὑπάρχω.
Ὑπήρεμα ἢ (ὀρθότ.) Ὑπηρέμα, ἐπίρ. Π. ὀπωσοῦν ἠρέμα, ὀλίγον τι, μετρίως.
Ὑπηρεσία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ὑπηρέτου, δούλευσις, ὑπουργία· ὑποχρέωσις· (ἰδιαιτ.) κωπηλασία· (ὀθ. ἐν γέν.) βαρειὰ (κοπιαστικὴ) δουλειά, ἐργασία· (εἰς τὰς Ἀθ.) ἔμμισθος λειτουργία. ‖. (συνκδχ.) ἀντὶ Οἱ ὑπηρέται (ᾗ ἰδιαιτ.) οἱ κωπηλάται. ● Ὑπηρεσίαι ταῖς ναυσί, ● Θκ.
Ὑπηρέσιον (τὸ). ἡ πρόβδη τὴν ὁπ. οἱ κωπηλάται (ὑπηρέται) στρώνουν ὑποκάτωθεν. 2) εἶδος σέλλας, ἐφίππειον. 3) = Ὑπηρετικὸν (πλοῖον). 4) ὁμισθὸς τοῦ ὑπηρέτου.
Ὑπηρετέω-ῶ, Μ. ήσω. Δουλεύω (κυρ. ὡς ἔμπηλατῶ) ὡς ὑπηρέτης, (ἐν γέν.) = Ὑπουργῶ, χρησιμεύω. ● Ταῖς χρείαις μὲ ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὗται, ● Γρρ. (ᾗ μσ. ἡ πθ.) ● Οὐκ ἂν καλῶς ὑπηρετούμην τῷ παρόντι δαίμονι, ● Σόφ. ● Τὰ ἀπ' ἡμέων ἐς ὑμέας ἐπιτηδέως ὑπηρετέτας, ● Ἡρ. ‖. (κατὰ μτχ.) ● Ὑπηρετούμενον (τὸ), = τῷ
Ὑπηρέτημα (τὸ). τὸ γινόμενον πρὸς ὑπηρεσίαν ἢ ὑποχρέωσίν τινος, δούλευσις, (Γαλλ.) **service, bon office.**
Ὑπηρέτης [ὑπό, ἐρέτης], ου (ὁ). (κυρ.) ὁ δουλεύων (ἰδιαιτ. κωπηλατῶν) εἰς πλοῖον· (ἐν γέν.) ὁ ἐκτελῶν (ἐργαζόμενος ὑπὸ) τὰς διαταγὰς τινος, δοῦλος, θεράπων· (εἰς τὰ σεραπ.) σκευοφόρος· (Γρρ.) ἄνθρωπος τῆς ἐξουσίας (τῆς ἀστυνομίας, τοῦ κριτηρίου κτλ.), (Τουρκ.) μουζοῦρης, (Γαλλ.) **licteur.** ● Μήποτέ σε παραδῷ (ὁ κριτὴς) τῷ ὑπηρέτῃ ᾗ εἰς φυλακὴν βληθεῖη, ● Γρρ.
Ὑπηρέτησις, εως (ἡ), τὸ ὑπηρετεῖν, δούλευσις, ὑπηρεσία, (Γαλλ.) **fonctions.**
Ὑπηρετικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων (ἐπιτήδειος) πρὸς ὑπηρεσίαν, ὑπηρέτου ἴδιος· ὁ ἀγαπῶν νὰ ὑπηρετῇ, ὑποχρεωτικός. ● Κέλης ὑπηρετικὸς, ● Ξεν., Δημ. ᾗ Ὑπηρετικὸν (ἐνν. πλοῖον), ● τὸ μικρότερον καὶ συνακολουθοῦν πρὸς ὑπηρεσίαν ἄλλου μεγαλητέρου, (Γαλλ.) **aviso.** ● Τὸ ὑπηρετικὸν, ● Ἀξ., (περιλπτ.) ἀντὶ Οἱ ὑπηρέται (σκευοφόροι τοῦ στρατοπέδου).
Ὑπηρέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὑπηρέτης.
Ὑπήρικας, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β', τοῦ Ὑπερείπω.
Ὑπῆσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Ὑπειμι, Μ. ἔσομαι.
Ὑπήσω, Ἰων. ἀντὶ Ὑφήσω, μέλλ. τοῦ Ὑφίημι.
Ὑπήτριον (τὸ), [ὑπό, ἦτρον]. τὸ ὑπογάστριον.
Ὑπ-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠχῶ ἀκολουθῶν τὴν φωνὴν τινος μὲ χαμηλότερον τόνον, ἀντηχῶ βαθειά. ● Ἐὰν διαπειρώμενος κρουσῃς, σαφρὸν ὑπηχεῖ καὶ ἀγενές, ● Πλ. (καὶ κατὰ τμσ.) ● Ὑπὸ δ' ἦχεον οὖρεα μακρά, ● Ἡσ.
Ὑπτιῷος, α, ον, Π. ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι τὸ πρωΐ (ὑπὸ τὴν ἑῴαν), πρωϊνός, ἑωθινός. ● Στίβη—, ● Ὀδ. Ρ., ἢ πάχνη τῆς αὐγῆς· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐν εἴδει ἐπιρ.) ● Ὡς κεν ὑπηῷος μνησαίατο νόστον ἐλέσθαι, ● Ἀπλλν. (καὶ παραλλ. ἡ κατ' ἀκριβέστ. προσδιορ.) ● Πρωΐ θ' ὑπηῷοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες, ● Ἰλ. Θ., Σ.
Ὑπιδέσθαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑφοράω.
Ὑπιέναι, ἀπαρ. τοῦ Ὑπειμι, Μ. ειμι.
2) Ἰων. ἀντὶ Ὑφιέναι, ἀπαρ. τοῦ
Ὑπ-ίημι, Ἰων. ἀντὶ Ὑφίημι.
Ὑπικλίω, Μ. κλινῶ, = Ὑπειλέω, τυλίζω (μαζώνω) ὑποκάτωθεν, συμμαζώνω. ● Οὐράνου—, ● Εὐρ. (καὶ μτνμ.) ● Στόμα—, ● Σοφ., κλείω (σιωπῶ) ἀπὸ φόβον.
Ὑπικλωπάω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω ὀλίγον τι τὰ μάτιά μου.
Ὑπινάω-ῶ, Μ. ήσω. Καθαρίζω ὀλίγον (μὲ ἐλαφρὸν καθαρσιν).

Ὑπιεθα, ἐπίρ. Αἰολ. ἀντὶ Ὄπισθεν.
Ὑπίστασθαι, Ἰων. ἀντὶ Ὑφίστασθαι.
Ὑπισχνέομαι-οῦμαι, Μ. ὑποσχήσομαι (ἀόρ. Ὑπεσχίμην καὶ Ἐπν.) Ὑπεσχέθην, παρκ. Ὑπέσχημαι), (κυρ.)=Ὑπέχω ἐμαυτὸν, ἐνδίδω (συγκατανεύω) εἴς τι, ἀναδέχομαι, (ὅθεν συνήθ.) Ὑπέσχομαι, ἐπαγγέλλομαι (μὲ δοτ. καὶ ἀπαρ. ἢ αἰτ.) ■ Τῷ δ' ἀ γέρων ὑπό τ' ἔσχετο ᾗ κατένευσε δωσέμεναι, « Ἰλ. Ν. ■ Καί οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς, ἱερευσέμεν, « Ἰλ. Ζ. ■ Ὅσα καὶ ὑπίσχετο δῶρα, « Ἰλ. Ι. ■ Ἐπορεύοντο, ὑποσχόμενοι... ἥξειν ὡς δυνατὸν τάχιστα, « Ξεν. ■ Τοῦ δὲ Νείλου τὰς πηγὰς οὐδεὶς ὑπέσχετο εἰδέναι, « Ἡρ., δὲν ἔλεγε βεβαίως ὅτι. ■ Ἔννοιαν, ἣν πρὸς τὸν ὄχλον ἔχειν ὑπισχνεῖται, « Δημ., βεβαιοῦται (διαχωρίζεται) ὅτι ἔχει.
Ὑπισχνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἰσχνὸς (λιγνὸς), ξηρακιανός.
Ὑπίσχομαι, Ἰων. ἀντὶ Ὑπισχνέομαι.
Ὑπίχνιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸ ἔχνος (τὸ πέλμα) τῶν ποδῶν, Ὑποπόδιος.
Ὑπιωγή (ἡ), Π. ἀλλ. ἀνγν. ἀντὶ Ἐπιωγή.
Ὑπναλέος, α, ον, Π. κυριευμένος ἀπὸ ὕπνον, ὑπνώδης, νυσταλέος. 2) ἐνίοτε) Ὑπνωτικός.
Ὑπναπάτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἀπατῶν (ἀπομακρύνων μὲ τὰ θέλγητρά του) τὸν ὕπνον, ἢ θέλγων ἐν καιρῷ τοῦ ὕπνου.
Ὑπνάω-ῶ καὶ (μσν.)-ῶμαι-ῶμαι, Μ. ἠσσομαι, =Ὑπνόω, κοιμῶμαι.
Ὑπνηλός, ἡ, όν, =Ὑπναλέος, (καιν.) ὑπνιάρης.
Ὑπνητικός, ἡ, όν. Ἐπιρρεπὴς πρὸς ὕπνον, ὑπνηλός.
Ὑπνίζω, Μ. ἐσω. Φέρω εἰς ὕπνον, καταμίζω, ἀποκοιμίζω.
Ὑπνικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ συντελῶν πρὸς ὕπνον, ὑπνωτικός.
Ὕπνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὕπνος.
Ὑπνοδόκειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Ὑπνοδοτήρ (ὁ), Π. ἀντι-
Ὑπνοδόκης, ου (ὁ) καὶ Ὑπνοδότις, ιδος (ἡ). ὁ φέρων (προξενῶν) ὕπνον, δοτὴρ ὕπνου.
Ὑπνοδώτης, ου (ὁ) καὶ Ὑπνοδῶτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ὑπνοδότης.
Ὑπνομαχέω-ῶ, Μ. ἠσω. Μάχομαι πρὸς (ἀντιστέκομαι εἰς) τὸν ὕπνον.
Ὕπνον (τὸ), εἶδος παρασιτικοῦ φυτοῦ (βρύου), (ἄλλ.) Σφάγνον.
Ὑπνοποιέω-ῶ, Μ. ἠσω. Προξενῶ (Ἐπιφέρω) ὕπνον, ἐκ τοῦ
Ὑπναποιὸς (ὁ, ἡ). Ὑπνοποιητικός, ὑπνωτικός.
Ὕπνος (ὁ). Ὕπνος· (Π.) Ὕπνος τοῦ θανάτου.
Ὑπνοφανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος καθ' ὕπνους.
Ὑπνοφόβης, ου (ὁ). ὁ φοβιζῶν καθ' ὕπνους.
Ὑπνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (προξενῶν) ὕπνον.
Ὑπνόω-ῶ, Μ. ώσω. Καμίζω (συχνότ. ἐμτθτ.) κοιμῶμαι. ■ Ἐκοιμήθην καὶ ὕπνωσα, « Γρφ. ■ Ὑπνουμένου δὲ καρτερῶς αὐτοῦ, « Ἡρ.
Ὑπνώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων πρὸς ἢ ὁμοιάζων μὲ ὕπνον, φύσει ὑπνηλός, ὠλιγύπνος.
Ὑπνωδία (ἡ). Ὑπνώδης διάθεσις, κλίσις πρὸς ὕπνον, ἀκηδία.
Ὑπ.ῶν, Δ. Δακων. ἀντὶ Ὑπνῶν, ἀπαρ. τοῦ Ὑπνάω.
Ὑπνώσσω καὶ (Ἀττ.) Ὑπνώττω (χ. Μ.). Ἔχω κλίσιν (διάθεσιν) πρὸς ὕπνον, νυστάζω.
Ὑπνωτικός [ὑπνόω], ἡ, όν,=Ὑπνοποιός. 2)=Ὑπνητικός, ὅθεν
Ὑπνωτικῶς, ἐπίρ. Μὲ ὑπνωτικὴν διάθεσιν. ■ Ὑ. ἔχω, « Γαλ., ἔχω διάθεσιν πρὸς ὕπνον, νυστάζω.
Ὑπνώω, Π. ἀντὶ Ὑπνόω, κοιμῶμαι.
Ὑπό, πρόθ. (συντ. μὲ γεν. δοτ. καὶ αἰτ. καὶ σημ. ἐν μὲν συντ. μετὰ γεν. μέν 1) ἐν γέν. καὶ κυρ.) τὸ Ὑποκάτω, (ἢ κοτὰ στάσ.) ■ Ἐς Τάρταρον, ὄχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον, « Ἰλ. Θ. ■ Οὔ πω ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονός, « Ὀδ. Δ. ■ Δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεώνος ἑλοῦσα, « Ἰλ. Δ. ■ Ἰμὰς, ὃς εἰ ὑπ' ἀνθερεῶνος τέτατο, « Ἰλ. Γ. ■ Δουρὶ ὑπ' ἀσπίδος οὖξεν, « Ἰλ. Λ. ■ Βάλεν ὑπὸ πτερυγος, « Ἰλ. Ψ. (ἢ κατὰ πίν.) ■ Ὑπὸ χθονὸς ἦλθε φόωσδε, « Ἡσ. ■ Λύτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζοφου, « Ἰλ. Φ. ■ Ῥέει ὕδωρ κρήνη ὑπὸ σπείους, « Ὀδ. Ἰ. (ἐξ ἁπλ. ἀντὶ τῆς Ἀπό) ■ Λύειν ἵππους ὑπὸ ζυγοῦ. « Ὅμ. ■ Ὑπ' ἀρνειοῦ λυόμην, « Ὀδ. Ι. ■ Ῥῶσαι ὑπ' ἠέρος, « Ἰλ. Ρ. ■ Ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλῆος φεύγω, « Ἰλ. Φ., (ὅθ. 2) (συνήθ.) τὸ ποιητ. ἢ παθητ. αἴτιον. ■ Ἐὺτ' ἂν πολλοὶ ὑφ' Ἕκτορος θυήσκοντες πίπτωσιν, « Ὅμ. ■ Ὑπ' ἀνδροφόνοιο Δυκούργου θεινόμεναι βουπλῆγι, « Ἰλ. Ζ. ■ Ὑπ' ἀνέμων ἀπέρχουσιν ἄλλαι, « Ἰλ. Ν. ■ Ὑπὸ δελφῖνος ἰχθύες φεύγοντες, « Ἰλ. Φ. ■ Τρῶες ὑπ' Ἀχαιῶν πρυτροπάδην φοβέοντο, « Ἰλ. Ο. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) ■ Κεῖσεθ', ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα, « Ἰλ. Φ. ■ Δακρύειν ὑφ' ἡδονῆς, « Αἰ. ■ Ξηρὸς ὑπαὶ θείους, « Θκρ. ■ Τὸ μὲν ἐξετέλεσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγκης, « Ὅμ. ■ Ὑπὸ μαστίγων διαβαίνειν (δρύσσειν κτλ.), « Ἡρ., Ξεν. ■ Ἀνάλωτος ὑπὸ φόβου, « Αἰ. ■ Ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ φρονεῖν ἡμῖν ἐγγίνεται, « Πλ. ■ Ὑπὸ δὲ τῶν μελισσέων οὐκ εἶναι διελθεῖν τοιχρωσωτέρω, « Ἡρ. ■ Δικαίως ἂν ἀποθάνοι ὑπ' αὐτῶν (τῶν δικαστῶν), « Δημ., καταδικασθῇς εἰς θάνατον. ■ Ὑπὸ τῶν Δακεδ. ἐξεπεσον, « αὐτ. ■ Ὑπὸ τοκων χρήστων τε ἄγομαι, φέρομαι, « Ἀρχφ. ■ Δίκην ἐξίδοσαν ὑπὸ τῆς χιόνος, « Ξεν. ■ Ὑφ' ὑμῶν αὐτῶν καὶ μὴ ὑπὸ τῶν πολεμίων τοῦτο παθεῖν, « Θκ. ■ Ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐν μεγάλῳ ὢν ἀξιώματι, « αὐτ. ■ Οὐδέν ἐστιν ὑπὸ τοῦ πολέμου λοιπὸν, « Δημ. ■ Κλύοντές ἐσμεν αἰσχίστους λόγους τοῦδ' ὑπ' ἀνδρός, « Σοφ. ■ Λέγεται ὑπ' αὐτῶν, « Ἡρ., (ὅθ. 3) (ἰδιαιτ.) τὸ μετὰ (κατόπιν, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν κτλ.) τινος, (καιν.) μέ. ■ Δαΐδων ὕπα λαμπομενάων, « Ὅμ. ■ Ὑπὸ φανοῦ πορεύεσθαι, « Ξεν. ■ Αἱ δ' ὑπὸ φορμίγγων ἄνεσαν χορόν, « Ἡσ. ■ Ἥδοι κώμαζον ὑπ' αὐλῶν. « αὐτ. ■ Ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδειν, « Θγν. ■ Λακεδαιμόνιοι δὲ βραδέως (χωροῦντες), καὶ ὑπὸ αὐλητοῦ, « Θκ. ■ Ἐστρατεύετο δὲ ὑπὸ συρίγγων καὶ κηκτίδων, « Ἡρ. ■ Τὰ τείχη τῶν βαρβάρων ἑαδίως κατέσκαπτον ὑπ' αὐλητρίδων, « Ξεν. (παρβλ. Β', 3). ■ Ὑπ' εὐφήμου βοῆς θύειν, « Σοφ. ■ Στέψαντες αὐτὸν, ὑπὸ πομπῆς ἐξῆγον, ὡς θύσοντες, « Ἡρ. ■ Συνθῆκαι ὑφ' ὁρκίων, « Δ. Ἁλ. ■ Ἔζη ὑπὸ πολλῆς ἐπιμελείας, « Ξεν. ■ Ὑπὸ ψυχρίσματος ναῦς πληρώσαντες πολλὰς, « αὐτ. 4) (σπν.) ὑποταγὴν. ■ Πάλιν ὑπὸ βασιλέως ἐγένετο, « Θκ. β. (μετὰ δοτ. ὁπ

1) τὸ Ὑποκάτω. ■ Καλὴ ὑπὸ πλατανίστῳ, « Ἰλ. Β. ■ Ὑπὸ δρυὶ δαῖτα πένοντο, « Ἰλ. Σ. ■ Τρέμε δ' οὖρεα πεσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδῶνος, « Ἰλ. Ν. ■ Μήονας ὑπὸ Τμώλῳ γεγαῶτας, « Ἰλ. Β. ■ Στῦξαν (ὁ Ἕλυσαν) ὑφ' ἅρμασιν ἵππους, « Ὀδ. Γ., Ἰλ. Σ., (ὅθ. 2) (Π.) τὸ ποιητ. ἢ παθ. αἴτιον, ■ Ἐμοῦ ὑπὸ δουρὶ τυπείς, « Ἰλ. Δ. ■ Ἑδάμη ὑπὸ χερσὶν Ἀθηναίης, « Ἰλ. Β. ■ Τρῶες ὑπ' Ἀργείοισι φέβοντο, « Ἰλ. Δ. ■ Ἐτραφέτην ὑπὸ μητρί, « Ἰλ. Ε. ■ Αἰνείαν τὸν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε δῖ' Ἀφροδίτη, « Ἰλ. Β. ■ Ἵπποι, ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῆσιν ἱμάσθλης, « Ὀδ. Ν., (ὅθ. 3) (ἰδιαιτ.) τὸ μετὰ (ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν, εἰς τὴν συνοδίαν κτλ.) τινος, (καιν.) μέ. ■ Ὑπ' αὐλητῆρι πρόσθ' ἕκιον, « Ἡσ. ■ Ὁ ξεῖνος πομπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ ἦν πατρίδα γαῖαν ἵκηται, « Ὀδ. Η. ■ Τεθνήξουσι ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσι, « Αἰ. ■ Ἀραιτὲ ὑπὸ λαμπρῷ σφόβρα Σκίρβωνι, « Λξ. ■ Εἰ τῶν νυκτῶν ὑπ' ἐκείνῳ τῷ λύχνῳ ἀναγιγνώσκοι, « Λκ. ■ Ἔμβην ὑπὸ κώδωνι ἐξανιστάμενος, « αὐτ. ■ Ἐπώλουν ὑπὸ κήρυκι, « Αξ. ■ Ὑπὸ ῥάβδου ὁμοῦ καὶ πελέκεσι κατιὼν ἐκ τῆς οἰκίας, « Πλ. ■ Ὑπὸ φωτὶ πολλῷ προῆει, « αὐτ. ■ Ὑπὸ μάρτυσι « Αξ., ἐνώπιον μαρτύρων, μὲ μάρτυρας. 4) (σπν.) χρόνον. ■ Ὑπὸ νυκτὶ, « Ἀκλιν., διὰ νυκτὸς, (παρβλ. Γ'. δ). 5) (μτνμ.) ὑποταγὴν ἢ ὑπεξουσιότητα. ■ Ἵνα τάδε πάντα ὑπὸ Ἑλλησὶ γένηται, « Ἡρ. ■ Θεσσαλίαν ὑπὸ Φιλίππῳ ἐποίησαν, « Δημ. ■ Δεδόμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ, « Ὀδ. Γ. ■ Γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἴκων ἔχουσιν, « Ὀδ. Β., εἶναι οἰκοκυραί (ὑπανδρευμέναι). ■ Τοὺς ὑφ' ἑαυτῷ, « Ξεν., τοὺς ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του, τοὺς ὑπηκόους του. β. (μετὰ αἰτ. δέ 1) τὸ Ὑποκάτω. ■ Ὑπὸ σκέος ἦλασε μῆλα, « Ἰλ. Δ. ■ Ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἵππους, « Ἰλ. Ε. ■ Ὑπὸ κῦμα θαλάσσης ἔδυσαν, « Ἰλ. Σ. ■ Πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον; « Ὀδ. Α. ■ Εἰμ' ὑπὸ γαῖαν, « Ἰλ. Σ., ἀποθνήσκω. ■ Ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν, « Ὅμ., ὑπὸ τὰ τείχη τῆς Τροάδος. ■ Φράξαντες ἐπάλξεις, βάλλον ἀπ' αὐτάων ὄφεις, ὑπὸ τείχος ἰόντας, « Ἰλ. Μ. (καὶ ἐν στάσ.) ■ Ἀρκαδίην, ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος, « Ἰλ. Β. ■ Πεκτηὼς γὰρ ἔκειτο ὑπὸ θρόνον. « Ὀδ. Χ. ■ Ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, ■ Ὑπ' ἠῶ τ' ἠέλιόν τε, « Ὅμ., εἰς τὴν ὑπ' οὐρανόν, εἰς τὴν ὑφ' ἥλιον. ■ Τὸν ὑπὲρ γῆς καὶ ὑπὸ γῆν χρυσὸν, « Πλ. ■ Ὑπὸ τὸν πυρῆνα. ■ Ὑπὸ τὸ δέρμα, « Θφρ., (ὅθ. 2) (μτνμ.)

ὑποταγήν. ■ Ὑφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι πόλεις καὶ ἔθνη, ■ Πλάτ. ■ Οἱ ὑφ' ἑαυτὸν ἡγεμόνας. ■ Ξεν., οἱ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του. ■ Ὑπὸ δικαστήριον ἄγειν (καὶ παραλλ. ὑπάγειν) τινά, ■ Ἡρ., ἐνάγειν. ■ Θανάτου ὑπαγωγὸν ὑπὸ τὸν δῆμον Μιλτιάδεα ἐδίωκε, ■ αὐτ. 3) (συνεκδχ.) τὸ Ὄπισθεν. ■ Κατακρύπτει μιν ὑπὸ τὴν θύρην, ■ Ἡρ. ■ Ὅπως ἐωσιν ὑπὸ τὸν πεζὸν στρατὸν τὸν ἀφέτερον, ■ αὐτ. ■ Ὑπὸ πόδα χωρεῖν, ■ αὐτ., ὑποχωρεῖν ὀπισθοποδηδόν, (ὁθ. 4) τὸ μετά (κατόπιν, ἐπικρατοῦντός κτλ.) τινος. ■ Βούλεσθε, ὥσπερ ὁ (δεῖνα) ὑπακριτὴς τετράμετρα πρὸς τὸν αὐλὸν κατέλεγεν, οὕτω κἀγὼ ὑπὸ τὸν αὐλὸν ὑμῖν διαλέγωμαι; ■ Ξεν. ■ Ὑπό τι, ■ Πλάτ., = Κατά τι. ■ Ὑπό τι μικρόν, ■ Ἄρχ., ὀλίγον τι. ■ Ποιεῖσθαι τοὺς περιπάτους ὑπὸ τὸ ψῦχος, ■ Πλδ., (κοιν.) μὲ τὴν δροσιάν. ■ Ὑπὸ τὴν ἀναπνοὴν ἑπτὰ καὶ πέντε στίχους συνείρειν, ■ αὐτ., (παρβλ. Α', 3 καὶ Β', 3), (ὁθ. 5) χρόνον, (ἀνάρθρ μὲν κατὰ παράτασιν) ■ Ὑπὸ νύκτα, ■ Ἡρ., Γρρ., διὰ νυκτός. ■ Ὑπὸ κύνα, ■ Ἀρστ., εἰς τὰ κυνικὰ καύματα· (ἀνάρθρ. δὲ κατὰ τὸν ὡς ἔγγιστα προσδιορισμόν) ■ Ὑπὸ τὸν Δακωνικὸν πόλεμον, ■ αὐτ. ■ Ὑπὸ τὴν εἰρήνην, ■ Ἰσκρ., περὶ τοὺς χρόνους καθ' οὓς, (ὁηλ.) ὀλίγον πρὶν ἢ μετά. ■ Ὑπὸ τὸν ντὸν κατακαέντα, ■ Ἡρ. ■ Ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς χρόνους, ■ Θκ. ‖. (ἐν δὲ συνθ. 1) τὸ Ὑποκάτω (κυρ. ἐξ μετνμ.). ■ Ὑπάγειος, Ὑποδοῦλος, Ἱκετάσσω, Ὑπογραμματεύς, Ὑπόδικος, Ὑπανδρος, κτλ. 2) (συνεκδχ.) τὸ κρυφίως (μὲ τρόπον) ἢ κατ' ὀλίγον, (ὁθ.) ἐλάττωσιν, τὸ ὑπωσοῦν, σχεδόν, ὀλίγον τι κτλ. ■ Ὑπεξέρχομαι, ■ Ὑπάκουφος, ■ Ὑποσολοικος, ■ Ὑποψία κτλ. 3) τὸ κατοπιν ἢ ἐπίσω. ■ Ὑποστρέφω, Ὑπολείπω, Ὑποχωρέω κτλ. 4) μίξιν ἀνεπαισθήτον. ■ Ὑπερυθρος, Ὑπολευκος κτλ. 5) ἀντιστοιχεῖ τῇ Βρό. ■ Ὑπόκειμαι = Πρόκειμαι, Ὑποφθάνω, Ὑφηγέομαι κτλ. ‖. (παρὰ ποιητ. Δ', χωρίζεται τοῦ συνθέτου βήματος, παρεντιθεμένων ἄλλων λέξ.) ■ Ὑπό δ' ἤγαγε, ■ Ὅμ., ἀντὶ Ὑπήγαγε. (καὶ κατ' ἀντιγρφ.) ■ Φυγὼν ὕπο, ■ αὐτ., ἀντὶ Ὑποφυγών. (Β', ἐκλαμβ. ἀντὶ ἐπιβ.) ■ Ὑπό δ' ἡμίονοι (ἐννοήσαν αὐταῖς), ■ Ὅμ. ■ Ὑπαὶ δ' ἴδεσκεν, ■ Ἰλ. Γ. (καὶ λαγαγρφ.) ■ Ὑπό δὲ φαρετριῶνες ἐκρέμαντο, ■ Ἡρ. (Γ', τίθεται κατ' ἀνάστροφ., δηλ. μετὰ τὸ οὐσ., ὅτε ἡ συνήθως βαρυτονεῖται). ■ Δύρης ὕπο, ■ Εὐρ. ■ Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισιν, ■ Ὅμ.

Ὕπο, Π. κατ' ἀναστροφ. ἀντὶ Ὑπό.

‡ Ὑποακταίνομαι, ἴδε Ὑπεριταίνομαι.

Ὑπάμουσος (ὁ, ἡ), = Ὑπήμουσος.

‡ Ὑπόβαθμος (ὁ) καὶ

Ὑπόβαθρα (ἡ) καὶ

Ὑπόβαθρον (πρόθ. πᾶν ὅ,τι βάλλεται ὑποκάτωθεν τινος ὡς ὑποστήριγμα, κρηπίς, θεμέλιον· ὑποπόδιον· ὑπόστρωμα κτλ.

Ὑποβαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ὑπέβην κτλ.), Ὑπάγω ἢ Στέκω (εἶμαι τοποθετημένος) ὑποκάτω ἢ (συχνότ.) παρακάτω, καταβαίνω (κυρ. καὶ μετνμ.), εἶμαι κατώτερος (ἐπὶ ποσότ. ὀλιγώτερος, (ἐν γέν.) ὑποδεέστερος) ἄλλου, ἐλαττοῦμαι, (ἐνίοτε) ὑποχωρῶ, ὀπισθοδρομῶ. ■ Τοῖς μὲν πρείττοσι, τοῖς δὲ ὑποβαίνουσι, ■ Γαλ. ■ Μικρὸν ὑποβάς, ■ Ἀξ., ὀλίγον παρακάτω (εἰς τὸ κείμενον βιβλίου). ■ Ὑποβεβηκε τὸ τίμημα, ■ Πλάτ. ‖. (ἡ μτχ.) ■ Ὑποβεβηκώς, υῖα, ός, (μὲ γεν. = Ὑποδεέστερος.

Ὑποβάκχειος (ὁ), (ποὺς στίχου) συγκείμενος ἐκ μιᾶς βραχείας καὶ δύο μακρῶν συλλαβῶν.

Ὑποβακχος (ὁ, ἡ). ἐμπνευσμένος ὑπὸ τοῦ βάκχου, ἐνθουσιασμένος. 2) ὀλίγον τι βεβακχευμένος.

‡ Ὑποβάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Ὑπέβαλον ἐξ μσν. Ὑπεβαλόμην κτλ.) Βάλλω ἢ Ῥιπτω τι ὑποκάτω. ■ Ὑπένερθε δὲ λίθ' ὑπέβαλεν, ■ Ὀδ. Κ. ■ Ὑποβαλεῖτε τῶν Μιλησίων ἑρίων, ■ Ἀθ., νὰ στρώνετε ὑποκάτω τάπητας τῆς Μιλήτου. ■ Τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑποβάλλειν, ■ Σχλ., = Ὑποβλήδην ὁρᾶν. (καὶ δοτ. ἡ προθετ. αὐτ. ἐκ δ'.) ■ Ὑπὸ τῇ τεκούσῃ ἐφ', καὶ μὴ ὑποβάλλειν ὑφ' ἑτέραν κύνα, ■ Ξεν. ■ Αἶγας τοῖς τράγοις —, ■ Λυγγ., τὰς βάλλειν νὰ βατευθοῦν. ■ Τοῖς θηρίοις —, ■ Πλδ., ῥίπτειν εἰς βορόν, (παρβλ. Παραβάλλω). (καὶ μτ.) ■ Ὑποβάλλεσθαι πορφυρίδας, ■ Λκ., στρώνω ὑποκάτω μου. πλαγιάζω ἐπάνω εἰς. (ἐξ πθ.) ■ Ὑποβάλλεσθαι τῷ τοίχῳ, ■ Σχλ., βάλλεται ὑποκάτω ὡς θεμέλιον. 2) (μτνμ.) ἀφίνω (παραδίδω) εἰς τὴν ἐξουσίαν ἢ τὴν διάκρισίν τινος. ■ Ὑπιβαλὲν ἑαυτὸν φέρων θηρσίοις, ■ Αἰσχ. ■ Ὑποβάλλουσι σφᾶς αὐτοὺς ὑπὸ τας συμφορᾶς, ■ Ἰσκρ. 3) φέρω εἰς τὸν νοῦν τινος, ἐνθυμίζω, ὑπενθυμίζω, ὑπαγορεύω. ■ Ὑποβάλλειν δυνήσεσθε, ἤν τι ἐπιλανθάνωνται, ■ Ξεν. ■ Ὑποβάλλοντος τινος, ■ Ἡρωδ., ἐπειδὴ τῷ ἐκαμε κάποιος τὴν παρατήρησιν. ■ Ὑπεβαλον αὐτῷ τὸν λόγον, ■ Ἰσκρ., ταῦ τον ἐσύνθεσα ἡ τοῦ τὸν ὑπηγόρευσα, (ὁθ. 4) διακόπτω τὸν λέγοντα, προλαμβάνω νὰ τὸν ἀποκριθῶ πρὶν τελειώσῃ, τὸν ἀντικρούω. ■ Καλὸν ἀκουμεν, οὐδ' ἔοικεν ὑβάλλειν, ■ Ἰλ. Τ., (παρβλ. Ὑπολαμβάνω). 5) (μσ.) λαμβάνω (ὑποκάτω) εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. ■ Ὁ πρώτος αὐτὴν ὑπεβεβλημένος, ■ Στρβ. 6) οἰκειοποιοῦμαι τὰ ἀλλότρια (κυρ. ἐπὶ γυναικῶν αἱ ὁπ. παίρνουν ξένα βρέφη καὶ προσποιοῦνται ὅτι τὰ ἐγέννησαν αὐταί). ■ Γυνή τις ὑποβαλέσθαι βούλεται ἀποῤῥοῦσα παιδων, ■ Ἀρχέδ. ■ Αἱ τὰ νόθα ὑποβαλλόμεναι, ■ Βατ., (ἴδε καὶ Ἀρχφν. Θεσμ. 509).

Ὑποβαρβαρίζω, Μ. ισω. Ὀλίγον τι βαρβαρίζω.

Ὑποβάρβαρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι βάρβαρος (κυρ. εἰς τὴν προφοράν).

Ὑποβάς, ᾶσα, άν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ὑποβαίνω.

Ὑπόβασις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ Ὑποβαίνω, χαμήλωμα (τοῦ ἵππου ἵνα διχθῇ τὸν ἐπιβάτην)· (μτνμ.) ἐλάττωσις· παρεκβασις, ξεπεσμός, ὀπισθοδρόμησις. 2) (ἐνίοτε) = Ὑπόβαθρον. ■ Ἀγάλματος —, ■ Δξ. 3) (Γλσ.) = Ὑπενδύτης.

Ὑποβάσκανος (ὁ, ἡ), ὀλίγον τι βάσκανος.

Ὑποβασμός (ὁ), ἰων. ἀντὶ Ὑπόβαθμος.

Ὑποβαστάζω, Μ. άσω ἢ άξω. Κρατῶ ὑπονάτωθεν, σηκώνω τι ἐπάνω μου, ὑποστηρίζω.

Ὑποβάστης, ου (ὁ), = Ὑπόβαθρον, ὑποπόδιον.

Ὑποβδύλλω, Μ. βδυλῶ, (Δξφν.). Πέρδομαι χωρὶς κρότον, κουφοκλάνω.

Ὑποβένθιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑποβύθιος.

Ὑποβῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑποβαίνω.

Ὑποβήσω (ττω), Μ. βήξω. Βήχω ὀλίγον, ξηροβήχω.

Ὑποβιάζομαι, Μ. άσομαι. Ὑποβάλλω ἑαυτὸν διὰ τῆς βίας, χώνομαι ὑποκάτωθεν, (συγχ. τῷ

Ὑποβιβάζω, Μ. άσω. Καταβιβάζω παρακάτω· (ἰατρ.) καθαρίζω διὰ κινητικοῦ (μτφρ.) ἐλαττώνω. ‖. (μσ.) χαμηλόνω. ■ Ἐπίστασθαι δὲ ᾗ ὑποβιβάζεσθαι τὸν ἵππον, ὥστε εὐπετὴς εἶναι ἀναβῆναι, ■ Ξεν. ■ Ἔστι δὲ ὑποβιβάζεσθαι τῷ διιστᾷν τὰ σκέλη, ἐγκαθίζειν τε καὶ ταπεινοῦν ἑαυτόν, ■ Πλδ.

Ὑποβιβασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καταβασμα παρακάτω· (ἰατρ.) κάθαρσις τῆς κοιλίας (διὰ κινητικοῦ).

Ὑποβιβαστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἐδιότητα) τοῦ ὑποβιβάζειν, (ἰατρ.) καθαρτικός, κινητικός.

Ὑποβιβρώσκω, Μ. βρωσομαι. Τρώγω (καταπίνω) ὑποκάτωθεν ἢ ἀναπαισθήτως καὶ κατ' ὀλίγον.

Ὑποβινητιαω-ῶ, Μ. άσω. Διεγείρω πρὸς ἀφροδισιασμόν. ■ Ὑποβινητιῶντα βρώματα, ■ Μεν., τὰ πολλὰ καρυκευμενα.

Ὑποβλαισος (ὁ, ἡ). ὀλίγον βλαισός (γραβδοπόδης, ψευδός, στραβοπόδαλος).

Ὑποβλαστάνω, Μ. βλαστήσω (ἀόρ. Ὑπέβλαστον κτλ.). Φυτρώνω ἀπὸ κάτω, ὅτι ἀρχίζω νὰ φυτρώνω.

Ὑπόβλεμμα (τό). βλέμμα ὑπαπεκρυμμένον ἢ βάσκανον ἢ ἄγριον, κρυφοκύτταγμα ἢ στραβοκύτταγμα.

Ὑποβλεπτικός, ή, όν. Ὁ ὑποβλέπων (κρυφοκυττάζων ἢ ἀγριοκυττάζων), φιλύποπτος, ὀργίλος, βάσκανος, (ὁθεν

Ὑποβλεπτικώς, ἐπιρ. Μὲ στραβὸν (ἄγριον) βλεμμα, (ἀλλ.) Ὑπόδρα, ταυρηδόν κτλ.

Ὑποβλέπω, Μ. βλέψομαι (ἀόρ. Ὑπέβλεψα κτλ.). Βλέπω ὑποκάτωθεν (ἢ κρυφίως, [κοιν.] μὲ 'μισό 'μάτι), (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἡ προθετ.) κρυφοκυττάζω ἢ στραβοκυττάζω, ἀγριοκυττάζω· ὑποπτεύομαι. ■ Ὑποβλέπειν ἐν τοῖς ὕπνοις, ■ Ἱππκρ., καιμᾶμαι μὲ 'μισοκλεισμένα 'μάτια (σύμπτωμα πέρμης). ■ Ὑπιβλέψονται σε, διαφθορέα ἡγούμενοι τῶν νόμων, ■ Πλάτ.

Ὑποβλέψις, εως (ἡ), τὸ Ὑποβλέπειν, κύτταγμα μὲ 'μισό 'μάτι, κρυφοκύτταγμα, στραβοκύτταγμα κτλ.

Ὑποβλήδην [Ὑποβάλλω], ἐπίρ. Καθ' ὑποβολήν, διακόπτοντος τὸν λόγον τινός (μὲ θυμόν), προλαμβάνοντάς τον

πρὶν τελειώσῃ" (ἐνίοτε) μὲ τρόπον ὑπόβλητον (ὑπουλον), δολίως.

'Υποβλημα τὸ). τὸ ὑποκάτωθεν βαλλόμενον (ὑποβαλλομενον), (ἰδιαιτ.) χόρτον (ἄχυρον) ὅπου στρώνουν εἰς τοὺς σταύλους ἵνα κοιμῶνται τὰ ζῶα.

'Υποβλητέος, α, ον, θετ. τοῦ 'Υποβάλλω.

'Υποβλητικῶς, ἐπίρ.=Υποβλήδην.

'Υπόβλητος (ὁ, ἡ). ὑποβεβλημένος" (ἐπὶ βρφ.) ὑποβολιμαῖος" (μτνμ.) προσποιημένος. δόλιος, ὄχι γνήσιος, (Γαλλ.) substitué. «Οὐχ... ὑπόβλητον λόγον ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρενός,» Σοφ.

'Υποβλήτως, ἐπίρ. Καθ' ὑποβολήν, ὑποβλητικῶς, δολίως.

'Υπο.βλίττω, Μ. βλίσω. Ἀρμέγω μὲ τρόπον (ἀνεπαισθήτως).

'Υπο.βλύζω, Μ. βλύσω. Βλύζω ('Αναβρύζω) ὑποκάτωθεν.

'Υποβολεύς, εως (ὁ). ὁ ὑποβάλλων (καὶ μτνμ.) ἐνθυμίζων τι εἴς τινα· (κυρ.) ὁ ὑπαγορευτὴς (Γαλλ. souffleur) τοῦ θεάτρου. «Ὥσπερ ὑποβολέως ἑκάστοις ἀοράτως ἐνηχοῦντος,» Φίλ. 2) = Υπαγωγεύς.

'Υποβολὴ [ἡ], τὸ ὑποβάλλειν ἢ ὑποβάλλεσθαι, βάλσιμον (χρώσιμον κτλ.) ὑποκάτω. 2) (στρατ.) τοποθέτησις εἰς ἐνέδραν· ἐνέδρα (Πλθ.). 3) ἀντικατάστασις δολία (κυρ. ξένου ἢ νόθου βρέφους ὡς γνησίου). (Γαλλ.) substitution frauduleuse. «Ὑποβολῆς γράφεσθαί τινα,» Λξ., κατηγορεῖν ὡς ὑποβολιμαῖον. «Κλεισθῶν—,» Πλ., χρῆσις ἀντικλείδιων. 4) τὸ ἔργον τοῦ ὑποβολέως, ὑπαγόρευσις, ὑπενθύμισις, ὑποθήκη. «Ἐξ ὑποβολῆς ἄνδρες ἀγαθοὶ εἶναι,» Ξεν.

5) τὸ νὰ 'παίρνῃ τις τὸν λόγον τοῦ ἄλλου (νὰ τὸν διακόπτῃ ἢ νὰ τὸν διαδέχεται λαλοῦντα), ἀπόκρισις, (Γαλλ.) repli(μτρ.) προσθεσις πρὸς ἀναίρεσιν τῶν ἐνστάσεων τοῦ ἀντιδίκου. «Τὰ Ὁμήρου ἔπη ἐξ ὑποβολῆς βαψῳδεῖσθαι, ἦγουν ὅπως ὁ πρῶτος ἔληξεν, ἐκεῖθεν ἄρχεσθαι τὸν ἑξόμενον,» Λρτ.

6) (συνεδρ.) = Υπόβλημα· Υπέδαφρον, βάσις, θεμέλιον· (μτνμ.) ὕλη, ὑπόθεσις, ἀντικείμενον· (ἐνίοτε) ροπὴ φυσικὴ, διάθεσις. «Φυσικὴ τῇ τοῦ ἀνθρώπου ψυχῇ ὑποβολή ἐστι πρὸς καλοκἀγαθίαν,» Στβ.

'Υποβολιμαῖος, α, ον. Ὁ καθ' ὑποβολὴν (3) ἀντικατασταθείς, ὑπόβλητος, μὴ γνήσιος, (Γαλλ.) supposé. «Λάγος—,» ὁ συνθεμένος ἀπὸ ἄλλων (ὄχι ἀπὸ ἐκεῖνον τοῦ ὁπ φέρει τὸ ὄνομα). «Τὴν εὔνοιαν ὑποβολιμαίαν ἢ παρέγγραπτον ἔχουσι,» Πλ., βεβιασμένην, ἐπιτιτηδευμένην.

'Υπόβολος (ὁ, ἡ). βαλμένος εἰς ἐνέχυρον ἢ ὑποθήκην. «Οἰκία—,» Εὐρ.

†'Υποβορβόριον (τὸ). καταπάτι λασπώδες (βορβορῶδες).

'Υποβόρβορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἰς τὸν πυθμένα αὐτοῦ βόρβορον (βοῦρκον), λασπώδης.

'Υπο.βορβορύζω, Μ. ύξω. Γουργουρύζω σιγανά.

†'Υπο.βουλεύω, Μ. εύσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Επιβουλεύω

'Υπόβραγχνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι βραχνὸς ἢ βραχνασμένος.

'Υπόβραχυς, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κοντός. ‖. (τὸ οὐδ.) 'Υποβραχυ, ἐπίρ. Κατ' ὀλίγον.

('Υπο βράχω), ἴδε 'Υπέβραχον.

'Υπο.βρέμω (χ. Μ.), Π. βρύζω ὑποκάτω, ἀντηχῶ βαθειά.

'Υπο.βρεχω, Μ. βρέξω. Βρέχω ὀλίγον. ‖. (παθ.) εἶμαι ὀλίγον μεθυσμένος (Τουρκ. εἰς τὰ κέϊφι).

'Υπο.βρομέω-ῶ, Π. ἀντὶ 'Υποβρέμω.

'Υπόβρυχα, ἐπίρ. Π. [ὑπό, βρύχ]. εἰς τὸν βυθὸν, ὑπὸ τὸ ὕδωρ. «Ὥστε Θεσσαλίην πᾶσαν ὑπόβρυχα γενέσθαι,» Ἡρ., νὰ γένῃ ὑποβρύχιος, νὰ κατακλυσθῇ. «Ὑποβρύχια ναυτίλλονται,» Ἀρ., «Υποβρύχιοι.

'Υπο.βρυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Βρυχῶμαι ὄχι τόσον δυνατὰ, ἀρχινῶ νὰ μουγγρύζω.

'Υποβρύχιος [ὑπόβρυχα], ος ἡ α, ον. Ὁ ὑπὸ τὸ ὕδωρ (εἰς τὸν βυθὸν). «Ὑποβρ. ἐγένετο,» Πλθ., ἐβούλησε, κατεπαντίσθη. «Τὰ μὲν ὑποβρύχια, φωλεύοντα ἐν τῷ μυχῷ τῆς ψάμμου· τὰ δὲ ἄνω ἐπιπολάζοντα,» Δκ.

;'Υπόβρυχος (ὁ, ἡ),='Υποβρύχιος, (ἴδε 'Υποβρυχα).

'Υποβρωμος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι βρωμώδης (δυσώδης).

'Υποβύθιος (ὁ, ἡ)='Υποβρύχιος.

'Υπογαιος (ὁ, ἡ),='Υπόγειος.

'Υπο.γαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Νυμφεύομαι ἀμέσως ἔπειτα, ξαναπανδρεύομαι.

'Υπο.γαστρίζομαι, Μ. ίσομαι. Γεμίζω τὴν κοιλίαν μου, (κοιν.) ῥήχνω μέσα μου· (μτθτ.) καταπίνω.

'Υπογάστριον (τὸ). τὸ ὑπὸ τὴν γαστέρα (ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν) μέρος τοῦ σώματος, ὑποκοίλιον, (Γαλλ.) bas-ventre. 2) εἶδος φαγητοῦ ἀπὸ ὑπογάστρια ἰχθύων· (κυρ. οὐδ. τοῦ

'Υπογάστριος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὴν γαστέρα. «Πάθη—,» 'Ιατρ., τὰ περὶ τὰ ὑπογάστριον νοσήματα. «Οἶστρος—,» Φίλ., ὁ τῶν σαρκικῶν ἡδονῶν.

'Υπογείνασθαι, Π. ἀόρ. ά. (μὲ σημ. ἐνεργ.) τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Υπογίνομαι.

'Υπόγειος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ γῆν, (Γαλλ.) souterrain.

'Υπόγειτος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ὑπὸ τὰ ἢ σκεπασμένος μὲ γείσον (ἴδε τὴν λέξ.). ‖. (οὐσ.) 'Υπόγειτον (τὸ), τὸ φυτ. ἀμάραντον (διότι φυτρώνει εἰς τὰς ζέγας τῶν οἴκων).

'Υπο.γελάω-ῶ, Μ. γελάσομαι. Γελῶ κρυφὰ ἢ ὀλίγον, χαμογελῶ· γελῶ διά τι ἢ ἔπειτα ἀπό.

'Υπο.γέρω, (χ. Μ.) Εἶμαι σχεδὸν ἢ ἀρκετὰ γεμάτος.

'Υπο γενειάζω, Μ. άσω. (μὲ αἰτ.) Πιάνων τινὰ χαϊδευτικῶς ἀπὸ τὰ γένεια ἢ τὸ γένειον (τὸ πηγούνι) τὸν παρακαλῶ.

'Υπο.γενειάσκω, Μ. άσω; Ἀρχίζω νὰ κάμνω (νὰ ἔχω) γένεια.

'Υπόγεως (ὁ, ἡ),='Υπόγειος.

'Υπογηρὰς, ᾶσα, ὰν, ἀόρ. β'. (ἀνμλ.) τῆς μτχ. τοῦ

'Υπο.γηράσκω(-γηράω-ῶ), Μ.άσω ἠσομαι. Ἀρχίζω νὰ γερνῶ (νὰ γηράσκω).

'Υπο.γίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι (ἀόρ. 'Υπεγενόμην κτλ.). (μὲ δοτ.) Γίνομαι ἢ Γεννῶμαι (Φυτρόνω) ὑποκάτωθεν τινός ἢ ἔπειτα ἀπό. 2) γίνομαι ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀρχίζω νὰ γίνωμαι. 3) (συχνότ.) ἔρχομαι (ἐβγαίνω) ἔμπροσθέν τινος, ἀπαντῶ, ἀντικρύζω· (μτνμ.) ἔρχομαι εἰς τὸν νοῦν τινος. 4) (εἰς τὸν ἀόρ. ἁ.) Π. γεννῶ. (μὲ δοτ.) «Ἑλένῃ μὲν ὑπεγείνατο θησεύς,» Εὐφορ., ἐκ τοῦ Θησέως, (παρβλ. 'Υπὸ Β', 2).

'Υπ.αγκάω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ πρησθῇ ὀλίγον.

'Υπόγλαυκος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι γλαυκὸς (γαλανοπράσινος).

;'Υπαγλαύσσεσκε, Π. ἀντὶ 'Υπέγλαυσσε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ

'Υπο.γλαύσσω (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ 'Υποβλέπω ἢ 'Υπολάμπω. «Ὅσσε δ' ὑπογλαύσσεσκε (ἄλλ. γρφ. 'Υπόγλαυκ'ἔσκε) δι' ἤμερον ἀστράπτοντε,» Μοχ.

'Υπόγλισχρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι γλίσχρος (γελοιώδης).

'Υπογλουτὶς, ίδος (ἡ). τὸ ὑπὸ τοὺς γλουτοὺς (τὰ κωλομέρια) μέρος τοῦ σώματος.

'Υπο.γλυκαίνω, Μ. ανῶ. Γλυκαίνω ὀλίγον τι· (μτφορ.) κολακεύω μὲ τρόπον, ἀπατῶ μὲ γλυκὰ λόγια, καλοπιάνω.

'Υπογλυκυς, έος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἢ σχεδὸν γλυκὺς, γλυκούτσικος.

'Υπογλώσσιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὴν γλῶσσαν κείμενος ἢ γινόμενος. ‖. (οὐσ.) 'Υπογλώσσιον (τὸ), εἶδ. φύματος (σπυράκι) τὸ ὁπ. ἐβγαίνει ὑποκάτωθεν τῆς γλώσσης, (κοιν.) βαθρακάκι.

'Υπόγλωσσις, ίδος (ἡ). τὸ κάτω μέρος (ἡ ῥίζα) τῆς γλώσσης. 2) = 'Υπογλώσσιον

'Υπόγλωσσον (τὸ). εἶδ. θάμνου (ἀγριομυρσίνης) ὑπὸ τὰ φύλλα τοῦ ὁπ. ἐξέχει εἶδος γλωσσίδος ἀπὸ τὴν ὁπ. ἐκφύονται τὰ ἄνθη, (Γαλλ.) dragon.

;'Υπόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι γλωσσᾶς (πολυλογᾶς).

'Υπο.γνάμπτω, Μ. γνάμψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κλίνω τι ὑποκάτωθέν τινος, ὑποτάσσω, καταδαμάζω.

'Υπο.γογγύζω, Μ. ίσω. Γογγύζω σιγανά, κρυφομουρμουρίζω.

'Υπογογγυστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὑπογογγύζων, ὀλίγον τι παράξενος (ἀνευχάριστος), παραπονιάρης.

'Υπογονάτιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκάτωθεν τοῦ γόνατος. ‖. (οὐσ.) «Υπογονάτιον (τὸ),» Χρσ., προσκεφάλαιον τὸ ὁπ. στρώνεται ὑπὸ τὰ γόνατα (τῶν γονυκλιτῶς προσευχομένων).

'Υπόγραμμα (τὸ). τὸ ὑπογραφὲν, ὑπογραφὴ (εἰς ἔγγραφον)· ἐπιγραφὴ (εἰς ὑποστύλιον ἀγάλματος κτλ.). 2) βαφὴ πρὸς ὑπογραφὴν τῶν βλεφαρίδων, (ἄλλ.) Στίμμι.

'Υπογραμματεία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ ὑπογραμματέως.

'Υπογραμματεὺς, έως (ὁ). ὁ δευτερεύων τοῦ γραμματέως, δεύτερος γραμματεύς.

'Υπο.γραμματεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ('Υπηρετῶ ὡς) ὑπογραμματεύς.

Ὑπογραμμός (ὁ), [ὑπογράφω]. παράδειγμα γραψίματος, (κοιν.) ἐπιτηδευμή (ἐνγέν. καὶ τρπ.) ὑπόδειγμα πρὸς μίμησιν, (Γαλλ.) modèle.

Ὑπογραφεύς, έως (ὁ). ὁ ὑπογράφων, (Γαλλ.) signataire. 2) ὁ γράφων καθ' ὑπαγόρευσιν, γραμματικός, συμβολαιογράφος· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ γραμματεὺς (ὁ γράφων τὰ πρακτικὰ) τῆς συνελεύσεως τοῦ δήμου.

Ὑπογραφή (ἡ), τὸ ὑπογράφειν ἢ ὑπογράφεσθαι, γράψιμον τοῦ ὀνόματος ὑποκάτωθεν τοῦ ἐγγράφου. 2) σχεδίασμα (σκιαγράφημα) εἰκόνος κτλ., (ἐν γέν.) σχέδιον, ἰχνογράφημα. « Τῶν θηκελίων—, » Ἀρστ. 3) (μτφορ.) περιγραφή, σύντομος, περίληψις· σκίαμα ὑποκεχρωμένου, λογοπαίγνιον, (Γαλλ.) calembourg. « Καὶ λέγειν εὐζυχως ὑπογραφὰς καὶ παιδιάς, » Ἡρωδ. 4) βάψιμον (ζωγράφισμα) τῶν βλεφαρίδων μὲ τὸ στίμμι. « Ὀφθαλμῶν—, » Ξεν.

Ὑπογράφω, Μ. γράψω. Γράφω ὑποκάτωθεν, βάλλω τὴν ὑπογραφήν μου ἢ τὸν τίτλον (τὴν ἐπιγραφήν) εἰς ἔγγραφον· ἐπιγράφω. « Πῶς βουκολικὰ ὑπεγράψησαν μὴ ὄντων ὅλων βουκολικῶν; » Σχλ. 2) γράφω καθ' ὑπαγόρευσιν. « Παιδὸς, τῶν ὑπογράφειν ἅμα διώκοντος εἰθισμένων, » Πλ. 3) σημαδεύω πρῶτα (μὲ τὸ μολυβοκόνδυλον ἢ ἄλλο τι) τὴν ὀπ. ἔπειτα θὰ χρωματίσω (θὰ ζωγραφίσω) εἰκόνα, ἰχνογραφῶ, σχεδιάζω. « Οἱ γραφεῖς, ὑπογράψαντες ταῖς γραμμαῖς, οὕτως ἐναλείφουσι τοῖς χρώμασι τὸ ζῶον, » Ἀρστ. « Οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι, οὕτω τὸ γραμματίων διδόασι, καὶ ἀναγκάζουσι γράφειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν, » Πλάτ. (καὶ μτφορ.) « Ὑπογράφειν τινὶ ἐλπίδος, » Δξ., εἰδέιν. 4) βάφω (μὲ στίμμι., Τουρκ. μὲ σουρμὲν) τὰ ὀμματοτσύνουρά μου, (ὠθ. μτφορ.) καλλωπίζω μὲ στολισμοὺς ἐπιτετηδευμένους. « Ὑπεγέγραπτο τοὺς ὀφθαλμούς, » Ἀθ. 5) (μο.) γράφω ἐκ τοῦ προχείρου (σημειώνω) τι πρὸς ἰδίαν μου χρῆσιν. « Εἰς μνήμην—, » Δξ., σημειώνω δι' ἐνθύμησιν. 6) (μὲ δοτ.) κατηγορῶ τινα ἐγγράφως, (κατὰ λέξ.) ὑπογράφομαι εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν, (ἐν γέν.) ἐγκαλῶ, μέμφομαι. « Εἴπ', εἴ τι καινὸν ὑπογράφῃ, τοὐμοῦ βίᾳ, » Εὐρ.

Ὑπόγρυπος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι γρυπὸς (καμπουρομύτης), Ἐπιγρυπος.

Ὑπόγυιος (ὁ, ἡ), [ὑ γυῖον]. ὁ πλησίον (ὑποκάτω) τῆς χειρὸς, πρόχειρος, ἕτοιμος. « Οὕτω μοι ὑπογυίου εἶσης τῆς τελευτῆς, » Ἰσκρ., ἐγγύς. « Τὰ μὴ πρὸ καλοῦ, ἀλλ' ὑπόγυιαν ἔχοντα τὴν μνήμην, » Ἡρωδ., νεκράν. » Ἐξ ὑπογυίου, » Δξ., ἐκ τοῦ παραχρῆμα, ἐκ τοῦ προχείρου. ‖. (τὸ οὐδ.) Ὑπόγυιον (καὶ παρθτ. Ὑπογυιότερον, -ότατα), ἐπίῤῥ. ἀντὶ Ὑπογυίως, ἐπίῤῥ. Ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ἐκ τοῦ προχείρου· ἁπλῶς, πρὸ ὀλίγου.

Ὑπογυμνασιαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐπιστατῶ ὡς)· Ὑπογυμνασιάρχης καὶ Ὑπογυμνασίαρχος, ου (ὁ). ὁ δεύτερος (δευτερεύων) τοῦ γυμνασιάρχου, ὑπεπιστάτης τοῦ γυμνασίου.

Ὑπογυμνάω-ῶ, Μ. ώσω. Γυμνόω (Ξεσκεπάζω) ὀλίγον.

Ὑπόγυος (ὁ, ἡ), = Ὑπόγυιος.

Ὑπογυρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι γυρτὸς (γυρὸς, καμπύλος), ὑπόκυρτος.

Ὑπογυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γέρνω (Λυγίζω) ὀλίγον.

Ὑπογύως, ἐπίῤῥ., = Ὑπογυίως.

Ὑποδάκνω, Μ. δήξομαι, Δαγκάνω (κυρ. καὶ μτνμ.) ὀλίγον, πειράζω (ἐγγίζω) μὲ τρόπον.

Ὑπόδακρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀκόμη τὰ δάκρυα στὰ μάτια, κλαμμένος, δακρυσμένος.

Ὑποδακρύω, Μ. ύσω. Δακρύω ὀλίγον, μὲ κλαίρονον τὰ δάκρυα, ἀρχίζω νὰ δακρύω.

Ὑποδαμάζω (δαμάω-ῶ), Μ. άσω. Βάλλω εἰς τὸν ζυγὸν (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτνμ.), ὑποτάσσω (« Ἔρως, ὃς ἀνδρῶν φρένας ὑποδάμνεται, » Θκρ.). (πθ.) ὑποκύπτω (μὲ δοτ. ἐπὶ γυν.) = Ὑπεύκαμαι. « Τοὺς τέκε Λητὼ, λάθρῃ ὑποδμηθεῖσα Κρονίωνι, » Ὅμ. Ὕμν.

Ὑποδάμνημι, Π. ἀντὶ Ὑποδαμάζω.

Ὑποδασυς, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι δασύς (μαλλιαρός).

Ὑποδάσσασις, ασα, αν, Π. ἀντὶ Ὑποδείσασις, ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Ὑποδείδω.

Ὑποδέγμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὑποδεχόμενος.

Ὑποδέδρομα, Π. πρκ. τοῦ Ὑποτρέχω.

Ὑποδεής, έος (ὁ, ἡ), (εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ συγκρ. Ὑποδεέστερος). Ἐλάττων, κατώτερος. « Οἰκίης, κατ' ἄλλο μὲν οὐδὲν ὑποδεεστέρης, κατὰ περιβλεπτοτέρην δέ κως, » Ἡρ. (καὶ γεν.) « Τῶν ἑαυτοῦ ὑποδεεστέρων, » Ξεν. « Τὰ κυνίδια, πολλῷ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῇ γνώμῃ καὶ τῇ γλώσσῃ ὑποδεέστερα ὄντα, » αὐτ.

†Ὑποδεής [ὑ. δέος]. έος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὀλίγον τι δειλὸς ἢ φοβισμένος.

Ὑπόδειγμα (τὸ). τὸ χρησιμεῦον πρὸς ὑπόδειξιν, δεῖγμα, σημεῖον, γνώρισμα· ὑπογραμμός, παράδειγμα.

Ὑποδειγματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐν εἴδει ὑποδείγματος, παραδειγματικὸς, (ὕθ.

Ὑποδειγματικῶς, ἐπίῤῥ. Ἐν εἴδει ἢ Ἐπὶ σκοπῷ δείγματος, πρὸς ὑπόδειγμα.

Ὑποδείδια, Π. ἀντὶ Ὑποδέδια, πρκ. (ἀντὶ ἑνὸς) τοῦ Ὑποδείδω.

Ὑποδειδισσομαι, Μ. ίξομαι, Φοβίζω (Φοβερίζω) ὀλίγον. ‖. (ἀμτβ.) = τῷ

Ὑποδείδω, Μ. δείσω (ἀόρ. Ὑπέδεισα, πρκ. [ἀντὶ καὶ εὐχρηστ. τοῦ ἑνς.) Ὑποδέδια ϗ Ὑποδέδοικα). Φοβοῦμαι (Στοχάζομαι) ὀλίγον. « Θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν, » Ὅμ.

Ὑποδείλειος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι περὶ τὴν δειλίαν (πρὸς τὸ ἐσπέρας).

Ὑποδείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω κρυφίως (μὲ τρόπον) ἢ ἀμυδρῶς πως, δίδω νὰ ἐννοήσῃ τις, φρίνω νὰ φανῇ ὀλίγον τι. « Κεινὸν ὑπέδειξεν ὀδόντας, » Θκρ. 2) δείχνω διὰ παραδείγματος, βάλλω τι ὑπ' ὄψιν τινὸς ὡς ὑπόδειγμα, δείχνω τί πρέπει νὰ κάμῃ τις· διδάσκω. « Χαλεπὸν, τοῦ διδασκάλου πονηρῶς τι ὑποδεικνύοντος, καλῶς τοῦτο ποιεῖν μαθεῖν, » Ξεν. 3) (σπν. ἀμτβ. ἢ ἑλλ.) ἐβγαίνω εἰς τὸ φανερὸν, παρουσιάζομαι, φαίνομαι.

Ὑποδεικτὴς, ου (ὁ). ὁ ὑποδεικνύων, ὁδηγὸς, διδάσκαλος.

Ὑποδειλιάω-ῶ, Μ. άσω. Φοβοῦμαι ὀλίγον, τρόπον τινὰ ὡς ἂν νὰ δειλιῶ, (συγχ. τῷ Ἀποδειλιάω).

Ὑποδειμαίνω, Φ. ανῶ. Φοβοῦμαι ὀλίγον, ἔχω κάποιον φόβον.

Ὑπόδειξις, εως (ἡ), τὸ ὑπ. τοῦ Ὑποδείκνυμι, ἢ μὲ τρόπον (διά τινος ὑποκεχρυμμένου σημείου) γινομένη δεῖξις.

Ὑποδεινόω-ῶ, Μ. ήσω. Δεινόω ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου.

Ὑποδέκομαι, Ἰων. ἀντὶ Ὑποδέχομαι.

Ὑποδεκτήριον (τὸ). μέρος πρὸς ὑποδοχὴν ἁρμόδιον, ἄσυλον, καταφύγιον.

Ὑποδέκτης, ου (ὁ). ὁ ὑποδεχόμενός τε ἢ τινα, ὑποδοχεύς· (ἐνίοτε) = Ἀποδέκτης, ταμίας τῶν δημοσ. χρημάτων.

Ὑποδεκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν ἢ προθυμίαν εἰς τὸ ὑποδέχεσθαι, φιλόξενος, (κοιν.) καλοδεχόμενος.

Ὑποδελεάζω, Μ. άσω. Δελεάζω κρυφίως. 2) (εἰς τὴν σημ. τοῦ) βυθίζομαι, κολυμβῶ, βουτῶ, (ἴσ. πρέπει νὰ γραφῇ Ὑποβολεάζω ἢ Ὑποβολίζω).

Ὑπο-δέμω, Μ. δεμῶ. Οἰκοδομῶ τὰ κάτω μέρη (τὰς πρώτας βάσεις) κτιρίου.

Ὑποδενδρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι, Μεταβάλλομαι κατ' ὀλίγον εἰς δένδρον, ὑψοῦμαι βαθμηδὸν εἰς εἶδος δένδρου, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀποδενδρόομαι).

Ὑποδενδρυάζω, Μ. άσω. Κάνομαι ἢ Ἐνεδρεύω κρυμμένος (ἢ Πατηοῦμαι ἐξαφνα) ὑποκάτωθεν δένδρου.

Ὑποδέξας, ασα, αν, Ἰων. ἀντὶ Ὑποδείξας.

Ὑποδεξίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑποδοχὴ, δεξίωσις· ἑτοιμασία πρὸς ὑποδοχήν.

Ὑποδέξιος, η ἢ ος, ον, Ἰων. ὁ πρὸς ὑπόδεξιν (ὑποδοχὴν) ἁρμόδιος. « Διμὴν—, » Ἡρ., εὐρύχωρος ἢ (ἧ) πρόχειρος, (ἄλλ. διορθ. Ὑποδέξ.μος).

Ὑποδεξις, εως (ἡ), = Ὑποδοχὴ, δεξίωσις.

Ὑπο-δέομαι, Μ. δεήσομαι. Παρακαλῶ ταπεινῶς, ἱκετεύω.

Ὑποδέραιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὴν δέρην (τὸν λαιμὸν) φορούμενος. ‖. (ὑπτ.) Ὑποδέραιον (τὸ), = Περιδέραιον, χαρχάλι.

Ὑποδερὶς, ίδος (ἡ). τὰ κάτω μέρος τοῦ λαιμοῦ (τῆς δέρης). 2) = Περιδέραιον.

Ὑπο-δέρνομαι, Μ. δέρνομαι (ἀόρ. Ὑπεδερχθην ϗ Π. Ὑπέδρακον κτλ.). Βλέπω ἀπὸ κάτω (μὲ μισὸν μάτι), Ὑποβλέπω.

Ὑπο-δέρω, Μ. δερῶ. Δέρνω κατ' ὀλίγον, ξεγδέρνω.

Ὑπόδεσις, εως (ἡ), εὐχρηστ. τοῦ Ὑπόθησις.

Ὑπόδεσμα (τὸ), [ὑποδέω]. ἐνέχυρον, ὑποθήκη.

Ὑποδεσμεύω, Μ. εύσω ϗ

Ὑπο-δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑποδέω.

Ὑποδέσμιος (ὁ, ἡ). βαλμένος εἰς ἐνέχυρον (ὑπόδεσμα), ἐνυπόθηκος.

Ὑποδεσμὶς, ίδος (ἡ), ὑπουκορ. τοῦ

Ὑποδεσμος (ὁ). φασκιὰ διὰ τῆς ὀπ. δέ-νεται τὸ πονεμένον μέλος ὑπεκάτωθεν, (Γαλλ.) écharpe.

†Ὑποδεσμὰς (ὁ), Γλσ. =Ὑπόδεσις. 2) =Ὑποδεσμα, ἐνέχυρον.

Ὑποδετέον, θετ. τοῦ Ὑποδέω.

Ὑποδεχομαι, Π. ἀντὶ-

Ὑποδέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι πρυθύμως (φιλοφρόνως, μὲ ἀνοικτὰς ἀγ-κάλας), δέχομαι εἰς τὸν οἶκον μου, πε-ριποιοῦμαι, (Γαλλ.) accueillir. «Θετις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ ὃς.διότα, » Ἰλ. Ζ. » Φεύγων δὲ, Φθίην ἐξικόμην ἐς Πηλῆα· ὁ δέ με προφρων ὑπέδεκτο, » Ἰλ. Ι. » Εἴτινα ὑποδέξομαι ἄκρῳ, » Ὀδ. Π.

2) δέχομαι τὴν προσκλησιν ἢ τὴν ἔφοδον τοῦ ἐχθροῦ, τὸν προσμένω εἰς τὴν θέσιν μου, τὸν ἀντιστέκομαι ἀφο-βως· (μετμ.) ὑποφέρω. «Ὁ μὲν ἰαχὴ κε-κληγὼς ἐπόρουσεν, ὁ δ' ἐμμαπέως ὑπε-δέκτο, » Ἡσ. » Αἴθεσθεν μὲν ἀσήνα-σθαι, δέξεσθαι δ' ὑποδέχθαι, » Ἰλ. Η. 3) (ἐν γέν.) ὑπαίρω ἐπάνω μου, ἀναδέ-χομαι· ὑθ. συχνότ. ὑπόσχομαι, » Οὐ βουλομένων δὲ τῶν ἄλλων (ἦσαν εἰς τὸν χῶρον τοῦτον), Ἀθηναῖοι ὑπεδέξαν-το, » Ἡρ. » Τὸν (δεῖνα) ἤτεε νῆα· ὁ δέ οἱ τρόφορν ὑπέδεκτο, » Ὀδ. Β. 4) Ἐπ-αγγέλλεσθαι μεγάλα ὑποδεκόμενον, » Ἡρ. (καὶ ἀπαρ.) «Ὑπεδέξατο ταῦτα αὐ-τῷ κατεργάσεσθαι, » φύτ. «Ὑπέδεκτο τιμὰς δωσέμεν,» Ὁμ. Ἴλιν. » Σὺ τόν τε τῇ στρατιῇ κτλ. ὑποδέχομαι παρεξειν· ἐπὶ δὲ λόγῳ τοιῷδε τάδε ὑπίσχομαι, » αὐτ. » Οἱ μὲν λοιποὶ ἑπιόντες τὰ θη-ρία ἐξανίστασαν· οἱ δὲ ἄριστοι, διαφαν-τες, τὰ ἀνιστάμενα ὑπεδέχοντο ᾗ ἑνήκουν, » Ξεν. » Μηχανῶ τοίνυν, ὅπως, ἐν διαχωρίαις τοὺς πολεμίους γιγνο-μένους ἐν ἐρημίῳ αὐτὸς ὢν, ὑποδέξο-μαι, » αὐτ. (ᾗ μτνμ.) » Βίας ὑποδεγμένος ἀν-δρῶν, » Ὀδ. Ν. Π. 4) στέργω, συγκα-τανεύω, ἀπο(παρα)δέχομαι· (ἐπὶ ἐνχ.) ἐπακούω. » Πολλὴ οἱ ἔσπετο τιμὴ, ᾧ πρόφρων γε θεὰ ὑποδέξεται εὐχὰς, » Ἡσ. » Εἰρώτα, τίς εἴη ὁ μοι δοὺς· ἐγὼ δὲ ἐφάμην ἐκεῖνον· ὁ δὲ ὑπεδέκετο, » Ἡρ. » Ὑποδεξάμενον δέ μιν ἄσμενον τοὺς λόγους, » αὐτ. 5) ἔρχομαι (καὶ ἐπὶ ἀψύχ. κεῖμαι) κατόπιν ἄλλου, εἶ-μαι ἀμέσως μετά τινα, διαδέχομαι. » Κάθηνται δ' ἐν κύκλῳ, μέσος μὲν ὁ ἀράτιστος· ὁ δ' ὑποδεχόμενος παρ' αὐ-τόν· ἐφεξῆς δ' ἐκατέρωθεν οἱ ἄλλοι κατ' ἀξίαν τῆς ὑπεροχῆς, » Ἀθ. «Τῶν Θερμοπυλέων τὸ πρὸς τὴν ἠῶ τῆς ὁ-δοῦ θάλασσα ὑποδέκεται καὶ τενάγεα,» Ἡρ. 6) (ἐπὶ γων.) συλλαμβάνω, ἐγγα-στρόνομαι.

Ὑποδέω, Μ. δήσω. Δένω ὑποκάτωθεν· (κυρ. μσ.) δένω (βάλλω) τὸ ὑποδημά μου, κρῶ ὑπόδημα ἢ ὡς ὑπόδημα, (κοιν.) ὑποδένομαι. » Τοῦτο τὸ ὑποδημα ἑβρά-ψατο μὲν σὺ, ὑποδήσατο δὲ Ἀριστογόρας, » Ἡρ. » Κέλευέ σφεας.. κοθόρνους ὑποδέεσθαι, » αὐτ. (καὶ ἀπολ.) «Ὅσοι ὑποδεδεμένοι ἐκομῶντο,» Ξεν., μὲ τὰ ὑποδήματα. » Δραμεῖν βάττον ἀνυ-κοῦητον, ἢ ὑποδεδεμένον, » αὐτ. «Ε-τυχον ὑποδουμένη, » Ἀρρφ. 2) βάλλω εἰς ἐνέχυρον (εἰς ὑποθήκην).

Ὑποδεὼς (χυρ. εὔχρ. τὸ συγκρ. Ὑποδέ-στερον), ἐπίρ. =Ἔλαττον, κατώτερον.

Ὑπόδηλος (ὁ, ἡ). ὑπωσοῦν ἢ ἀρκετὰ φα-νερός, πρόδηλος.

Ὑποδηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Φανερόνω ἀκο-χρώντως ἢ ὑποκεκρυμμένως (ἀμυδρῶς πως), δίδω νὰ καταλάβουν, γνωστο-ποιῶ.

Ὑποδήλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προη-γ., ἡ διὰ σημείων ἢ ὑποδειγμάτων δήλωσις, γνωστοποίησις.

Ὑπόδημα (τὸ). τὸ ὑπὸ τὸν πόδα δενόμε-νον μὲ τὰς λωρίδας δέρμα, πέδιλον, (κοιν.) τσαρούχι. » Κοῖλον —, » Δξ., τὸ (κο.ν.) πόδημα.

Ὑποδημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὑπόδη-μα, τσαρουχάκι, ποδηματάκι.

Ὑποδηματορράφος (ὁ, ἡ). ὁ ῥάπτων ὑ-ποδήματα, τσαρουχᾶς, ποδηματᾶς.

Ὑποδιφθερόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. =Διφθέρω, πυρ-καλῶ, λευκατῶ, ἐρημόνω.

Ὑπόδησις, εως (ἡ), τὸ ὑποδεῖν ἢ ὑπο-δέεσθαι, δέσιμον ὑποκάτω, (χυρ.) δέ-σιμον (φορεμα) τοῦ ὑποδήματος· (συν-εκδ.) ἀντὶ Ὑπόδημα· (ἰατρ.) =Ὑπόδε-σμος.

Ὑποδιαβάλλω, Μ. βαλῶ. Διαβάλλω (Συκοφαντῶ) κρυφίως.

Ὑποδιαβιβρώσκω, Μ. διαβρώσομαι. Κα-τατρώγω κρυφίως (ἀνεπαισθήτως) ἢ κατ' ὀλίγον.

Ὑποδιαβοσκω, Μ. βοσκήσω. Διατρέφω μετρίως· (μσ.) =Ὑποδιαβιβρώσκω.

†Ὑποδιαζευκτικὸς, ἡ, όν. Σχεδὸν (Τρό-πον τινά) διαζευκτικός.

Ὑποδιαίρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ὑποδιαιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ὑποδιεῖ-λον κτλ.). Διαιρῶ εἰς μικρότερα τμή-ματα τὸ ἤδη διηρημένον.

Ὑποδιακονέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Εἶμαι (Ὑπηρετῶ ὡς)· Ὑποδιάκονος (ὁ). δευτερεύων (κατώτερος) ὑπηρέτης, διάκονος ὑποδεεστέρας τά-ξεως· (ἐκκλησ.) ὁ ὑπηρετῶν εἰς τὰς ἱε-ρὰς τελετὰς ὑπὸ τὸν διάκονον.

Ὑποδιανοέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διανοοῦμαι (Συλλογίζομαι) κατ' ἐμαυτόν.

Ὑποδιαπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Διασπῶ (Διαχωρίζω) ὀλίγον ἢ μὲ τρόπον.

Ὑποδιαστολὴ (ἡ). μετρία (ὀλίγη τις) διά-στολὴ· (κυρ. παρὰ γρμτ.) διαίρεσις τῆς φράσεως εἰς μικρότερα κῶλα· διακριτι-κόν τι σημεῖον (κόμμα) διὰ τοῦ ὁπ. χω-ρίζονται αἱ συλλαβαὶ λέξεώς τινος πρὸς διαστολὴν ἀπ' ἄλλης συνωνύμου, (κ. χ.) ὅ,τι καὶ ὅτι.

Ὑποδιαφέρω, Μ. διοίσω (ἀόρ. Ὑποδιή-νεγκα κτλ.). Κάμνω ἢ Προσπαθῶ νὰ κάμω τινὰ μὲ τρόπον ν' ἀλλάξῃ γνώ-μην (σύστημα κτλ.).

Ὑποδιαφθείρω, Μ. φθερῶ. Διαφθείρω κρυφίως ἢ κατ' ὀλίγον.

Ὑποδιδάσκαλος (ὁ). ὁ μετὰ τὸν διδάσκα-λον, δευτερεύων κατὰ τὴν τάξιν διδά-σκαλος· (κυρ.) ὁ χρηματιδιδάσκαλος (διότι διδάσκαλος κυρίως ἦτον ὁ σοφιστής).

Ὑποδιδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω ὑπὸ τὴν ὑφηγίαν ἢ καθ' ὑπαγόρευσιν ἄλλου.

Ὑποδιδράσκω, Μ. ὑποδράσομαι (ἀόρ. Ὑπέδραν κτλ.). Φεύγω κρυφίως, δρα-κετεύω.

Ὑποδιδωμι, Μ. ὑποδώσω (ἀόρ. Ὑπέδω-κα κτλ.). Ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· ἐκπίπτω, παρακμάζω· (ἐπὶ κτιρ.) εἶμαι ἀτημόρ-φωτος. «Τὰ ὑποδεδωκότα τῶν δημοσίων ἔργων ἀνακτώμενος, » Φλγρ.

Ὑποδιήγησις, εως (ἡ), (εἰς τὴν Ῥτρ.) τὸ δεύτερον μέρος τῆς διηγήσεως ὅπου ἐξηγοῦνται (ἐκτίθενται) αἱ αἰτίαι τῶν συμβάντων.

†Ὑποδικάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἢ δ') Κάμνω τινὰ ὑπόδικον (Καταδικάζω) εἰς.

Ὑπόδικος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ δίκην ὤν, ὑπεύ-θυνος, ὑπαίτιος, κατηγορούμενος, ἔνο-χος. » Ἀσεβείας —, » Πλάτ. » Τῆς βλά-βης —, » Δξ., ὑπόχρεως νὰ πληρώσῃ τὴν ζημίαν.

Ὑποδινέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιστρέφω ὑπο-κάτωθεν ἢ ὀλίγον.

Ὑποδιοικητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐπιστατῶν ὑπὸ τὸν διοικητήν, δευτερεύων κατὰ τὴν τάξιν τοῦ διοικητοῦ, ὑποδιευθυντής.

Ὑποδιπλάσιος, α, ον. Ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ ἐλάττων τοῦ διπλασίου.

†Ὑποδιπλόω-ῶ, Μ. ώσω, Γλσ. Διπλόω ὑποκάτωθεν.

†Ὑποδίπλωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προη-γ.

Ὑποδιφθερος (ὁ, ἡ). ἐνδυμένος ἀπὸ μέσα μὲ διφθέραν, τουνωμένος (ᾗ. 2) φορῶν παλαιὰν (μόλις σκεπάζουσαν αὐτὸν) δι-φθέραν, (Δουκ. Τίμ.).

Ὑποδίψιος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ἢ διψασμένος.

Ὑπόδιψος (ὁ, ἡ). ὀλίγον διψασμένος.

Ὑποδμηθεὶς, εῖσα, ἐν, Π. πθ. ἀόρ. φ. τῆς μτχ. τοῦ Ὑποδαμάω.

Ὑποδμὼς, ῶος (ὁ), Π. ἀντὶ Θεράπων, ὑ-πηρέτης· ἀκλάδος, αἰχμάλωτος.

Ὑποδορὰ (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποδέρω, ξέ-γδαρμα (ξεπέτεσμα) ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Ὑποδοσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποδίδω-μι, ἐλάττωσις, ὕφεσις, (εἰς τὸν Αἰσχυλ. ἄλλ. διορθ. Ὑπόδυσις).

Ὑποδουλος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν (τὴν κυριότητα) ἄλλου, ὅλως διόλου δοῦλος, ὑπεξούσιος.

†Ὑποδουλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὑπόδουλον τινος, ὑποδουλόνω.

Ὑποδοχεῖον (τὸ). μέρος πρὸς ὑποδοχὴν, πανδοχεῖον, ξενοδοχεῖον.

Ὑποδοχεὺς, έως (ὁ). ὁ ὑποδεχόμενός τι-να, ἑστιάτωρ, ξενοδόχος.

Ὑποδοχὴ (ἡ), τὸ ὑποδέχεσθαί τινα, δε-ξίωσις, φιλοξένησις, περιποίησις· ἐφο-δια. » Εἰς ὑποδοχὰς τοῦ στρατοῦ, » Ἡρ. 2) ἀποδοχὴ, παραδοχὴ· ἔγκρισις. «Εἰς ὑποδοχὴν πάντα ποιεῖν τινι, » Αἰσχ., πρὸς εὐαρέστησιν, κατ' ἀρέσκειαν. 3) σκιπός, ἐλπὶς, (κοιν.) ἀπαντοχή. » Εἰς ὑποδοχὴν τοῦ ᾗ αὐτοί πατε τῶν ὁμοίων ἀξιωθῆναι, » Δ. Κάσσ. 4) (συνεκδ.) μέρος πρὸς ὑποδοχὴν, δοχεῖον· ἄσυλον, καταφύγιον· (μτνμ.) ἀφορμὴ, ἐνδύσιμον, ἢ βοήθημα. » Κατασκευάζειν ὑποδο-χὰς ὁμβρίοις ὕδασιν, » Ἀρστ. » Ναυσὶ καλλίστας ᾗ ἀσφαλεστάτας ὑποδοχάς

ἔχει (ἡ Ἀττική), ὅπου γ' ἐστὶν εἰσορμισθέντας ἡδέως ἕνεκα χειμῶνος ἀναπαύεσθαι. « Ξεν. « Πρὸς δὲ τοῦτο καλὴν μὲν ὑποδοχὴν εἶχε τὴν μετὰ τοῦ πατρὸς συμβίωσιν, καλὰς δ' ἐκ φύσεως ὁρμὰς αὐτὸς ἐπὶ τὸ δέον. « Πλθ.

Ὑπόδρα, ἐπίρ. Π. [ὑποράω, ὑποδέρκομαι]. μὲ κρυφὸν (ὕποπτον, ἄγριον) βλέμμα, (κοιν.) μὲ μισὸ μάτι.

Ὑποδρακεῖν, Π ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑποδέρκομαι.

Ὑποδραματουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑποκρίνομαι τὸ δεύτερον (τὸ ὑποδευτερεύω) πρόσωπον τοῦ δράματος, [παρβλ. Δευτεραγωνιστεύω).

Ὑποδραμεῖν, ἀορ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑποτρέχω.

Ὑποδρίξ, Π. (μτγν.) = Ὑπόδρα.

Ὑποδράσσομαι (δράττομαι). Μ. δράξομαι. (μὲ γεν.) Ἀδράσσω | Βαλλω ἢ ἱστοπαθῶ νὰ βάλλω εἰς τὸ χέρι) μὲ τρόπον.

Ὑποδράω-ῶ, Μ. δράσω, = Ὑπουργῶ Ὑπηρετῶ.

Ὑποδρής, ..(ὁ), Π. Ἰων. ὁ ὑπόδρα βλέπων ἢ βλεπόμενος, ἐγθρὸς, ὕποπτος.

Ὑποδράσσω, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑποδράω.

Ὑποδρήστειρα (ἡ), Π. Ἰων. θηλ. τοῦ Ὑποδρηστήριος, Π. ἀντὶ Ὑπηρέτης.

Ὑποδριμύς, ἐος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὁρμὺς (καὶ μτγν.) δηκτικὸς, ἐγγλωττικός.

Ὑποδρομὴ (ἡ). τὸ ὑποτρέχειν, καταφυγὴ καταφυγιον, ἄσυλον λιμήν. 2) ὑπόκλισις, τρόπος χαμερπὴς διὰ τοῦ ὁπ. προσπαθεῖ τις νὰ κερδήσῃ τὴν εὔνοιάν τινος.

Ὑποδρομος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν. ἡ δοτ.) ὁ τρέχων | καταφεύγων | ὑποκάτωθεν τινος. « Ἰχνους —, « Εὐρ., ὁ πρὸ ποδῶν ἢ ἐμπροσθεν. ||. (οὐσ.) = Ὑποδρομὴ, καταφύγιον, λιμήν στομιον, εἴσοδος (μτγν.) εἰσαγωγή. « Τῆς ἐπιστήμης —, « Νεμ. 2) εἶδος ἀράχνης, (Δίλ. Ζ. Ἰς. ς'. 25.

Ὑποδροσος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι δροσερὸς ἢ δροσισμένος.

Ὑποδρωσαι, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑποδρῶσαι, γ'. πλθ. προσ. τοῦ ἐνεργ. τῆς ὁρ. τοῦ Ὑποδράω.

Ὑποδύνω ἢ (συχνότ.)

Ὑποδύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Ὑπέδυν κτλ.). Κώνομαι (Ἐμβαίνω, Τρυπῶνω) ὑποκάτω βουτῶ· (συνήθ. μὲ αἰτ.) « Ὑποδῦσα θαλάσσης κόλπον, « Ὀδ. Δ. (ᾠ ἐπιφ.) « Βιβλίος ὑποδύς, καθάπερ οἱ λάροι, « Δκ. « Τάφον ὑπεδύ, « Λξ, ἐτάφη. (καὶ γεν. προθ.) « Ὑποδυόμενος ὑπὸ τῶν κεραμίδων, « Ἀρχφ. (καὶ δοτ. σκν.) « Πᾶσιν δ' ὑπέδυ γοος. « Ὀδ. Κ., τοὺς ἐκαρτέρησε, (κοιν.) τοὺς ὑπῆρε τὸ παράπονον. [καὶ χωρὶς πτ.) « Χρή, ὁρμῶντος τοῦ ἵππου, προνεύειν ἡνίαν γὰρ ἂν καὶ ὑποδύοι ὁ ἵππος, καὶ ἀναβάλλοι τὸν ἀναβάτην. « Ξεν. 2) (συνκόχ.) στηκώνω (ὑπαίρνω) ἐπάνω μου, φορτώνομαι· (μτφρ.) ἀναλαμβάνω, ἀναθέχομαι· ἐπιχειρίζομαι. « Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύω ἑταῖροι, .. ἐπὶ νῆας ἐρίτην. « Ἰλ. Θ. (καὶ μτνμ.) « Ἐκόντας ὑπεδύσαν τὸν πόλεμον. « Ἡρ. « Ὑπέδυνε τὴν ἡγεμονίαν τοῦ πολέμου, « αὐτ. « Πάντα μὲν πάνυ, πάντα δὲ πλούσιον ὑποδύοντας. « Ξεν. (καὶ ἀπαρ.) « Ἢ καὶ ταύτην . . τὴν δικαιοσύνην σὺ ὑποδύῃ (ὕπα ἄλλ. γρφ. ἀποδύῃ] διδάσκειν αὐτούς. 3) ἐνδύομαι, φορῶ, (μὲ αἰτ.) « Ὑποδύσθαι τοιαῦτ' ἐκείνοις, « Ἀρχφ. « Ὑποδῦναι τὸ τῆς ἀπάτης πρόσωπον, « Χρσ. (καὶ ἄπτ. τῆς προθ.) « Κιθῶνας ὑποδύνειν τοῖσι εἵμασι, « Ἡρ. (ἀθ. συνκδχ.) « Τὸν Τήλεφον (« Τὸ δρᾶμα τοῦτο ὑποδυόμενος, « Μξμ., παριστάνων, ὑποκρινόμενος. 4) (μτνμ.) καταφεύγω ὑπὸ τὴν σκέπην | τὴν ὑπεράσπισίν τινος, ἢ προσπαθῶ νὰ εἰσχωρήσω εἰς τὴν εὔνοιάν του. « Ὑπὸ τὸν Καίσαρα ὑποδῦς, « Πλ., (παρβλ. Ὑπέρχομαι καὶ Ὑποτρέχω). 5) (ἐνίοτε) Π. ἐβγαίνω ἐπάνω, ξετρυπώνω, ἀναδύομαι. (μὲ γεν.) « Θάμνων ὑπεδύσατο, « Ὀδ. Ζ. (καὶ μτφρ.) « Κακῶν ὑποδύσεαι ἠόη, « Ὀδ. Γ., θὰ ἀπαλλαγῇς, θὰ γλυτώσῃς.

Ὑποδυσις, εως (ἡ), τὸ ὑποδύνειν (ὑποδύεσθαι, χώσιμον | τρύπωμα) ὑπακάτω, βούτημα μέσα· (συνκδχ., μέρος ὅπου δύναται τις νὰ τρυπώσῃ (νὰ κρυφθῇ), καταφύγιον (μὲ γεν. πρ.) ἀπαλλαγή.

Ὑποδύσκολος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι δύσκολος (δύστροπος, παράξενος).

Ὑποδυσφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀλίγον τι δυσφορῶ (δυσαρεστοῦμαι, στενοχωροῦμαι, μὲ κακοφαίνεται).

Ὑποδύσφορος (ὁ, ἡ) ὀλίγον τι δύσφορος (στενοχωρούμενος, ἀνυπόμονος).

Ὑποδυσχεραίνω, Μ. ανῶ. Ὀλίγον τι δυσχεραίνω (δυσφορῶ, δυσαρεστοῦμαι).

Ὑποδυσωδης, ους (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι δυσώδης, Ὑποβρωμος.

Ὑποδυσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυσωπῶ (βάμνω τὰ ἐντροπῇ τις) ὀλίγον, ἐμπνέω (χύνω εἰς) κάποιαν αἰσχύνην.

Ὑποδύτης, ου (ὁ). ἔνδυμα τὸ ὁπ. φορεῖ τις κάτωθεν τοῦ ἐπενδύτου, σωκίδιον.

Ὑποδύω, Μ. δύσω, σπν. ἀντὶ Ὑποδύνω.

Ὑποδωρίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι (χορ. κατὰ τὴν προφορὰν) ὀλίγον τι τοὺς Δωριεῖς.

Ὑποδώριος (ὁ, ἡ). ἦχος τῆς παλ. μουσικῆς ὁ ὑπό (πλησιάζων ἐχεῖ τὸν Δώριον.

Ὑποδωριστί, ἐπίρ. Κατὰ τὸν ὑποδώριον τῆς παλ. μουσικῆς τρόπον.

Ὑποεικάθω καὶ Ὑποεικω, Π. ἀντὶ Ὑπείκω.

Ὑποεργός (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑπουργός.

Ὑποζακορεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Ὑπηρετῶ εἰς τὸν ναὸν ὡς)=

Ὑποζάκορος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπηρετῶν εἰς τὸν ναὸν ὑπὸ τὸν ζάκορον, βοηθὸς (δευτερεύων) τοῦ νεωκόρου.

Ὑποζεύγνυμι, Μ. ζεύξω (πθ. ἀόρ. β'. Ὑπεζύγην κτλ.). Βάλλω εἰς (ὑπὸ) τὸν ζυγὸν, ζευγω· (συνκδχ.) συνδέω (μτνμ.) ὑποτάσσω, ὑποδουλόνω, (καὶ πθ.) ὑποτάσσομαι· (τρπ.) ὑποφέρω· (ἐπὶ πραγμ.) ὑπάγομαι, ὑπόκειμαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) « Τῷ δ' ὑπεζύγην πόνῳ, « Σοφ., ἀνέλαβα (ἐπεφορτίθην) αὐτὸν τὸν κόπον. (καὶ πθ.) « Ὑπεζευκται ἀντ' γένει, « Ἀρχτ., ὑπάγονται.

Ὑπόζευξις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ Ὑποζεύγνυμι, βάλσιμον εἰς (ὑπὸ) τὸν ζυγὸν, ζεψιμον· (μτνμ.) ἕνωσις, συνένωσις· (τρπ.) καθυπόταξις.

Ὑποζέω, Μ. ζέσω. Ἀρχίζω νὰ βράζω, πάω νὰ βράσω.

Ὑποζοφάω-ῶ (χωρὶς Μ.), Π. εἶμαι ὀλίγον τι ζοφώδης (σκοτεινὸς ἢ μελανός).

Ὑποζοφωσα, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ σ) ἀντὶ Ὑποζοφώσας, θηλ. μτχ. τοῦ Ὑποζοφάω

Ὑπόζυγιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν ζυγὸν (ζευγνύμενος). ||. (οὐσ.) Ὑπόζυγιον, ἐνν. κτῆνος), τσαούρι (ζευγνύμενον εἰς) ἅμαξαν. « Τὰς ἁμάξας ἄνευ τῶν ὑποζυγίων, « Θκ. « Ὑποζυγίους ἀλούσας τὸν σῖτον . . ὑποζύγια δὲ καλούμενα εἶσθα πάντα ὁμοίως, βοῦς, ἡμιόνους, ἵππους, « Ξεν.

Ὑποζυγιώδης, ους (ὁ, ἡ). ὑποζυγίῳ ὅμοιος, κτηνώδης.

Ὑπόζυγος (ὁ, ἡ), σπν. ἡ ἀμφ. ἀντὶ Ὑποζύγιος.

Ὑποζυγόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ὑποζεύγνυμι.

Ὑποζωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ὡς ἐν νὰ ἔχῃ ἐντὸς αὐτοῦ ζώμην, φουσκωτές.

Ὑποζώω, Μ. οζήσω (πρκ. [ἀντὶ ἐνες.] Ὑποδεδωδα. Μυρίζω ὀλίγον.

Ὑποζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφῶ ἀμυδρῶς πως, σκιαγραφῶ, σχεδιάζω.

Ὑπόζωμα (τὸ), [ὑποζώννυμι]. (ἐν γέν.) = Διάζωμα· (ἰδιατ.) τὸ διάφραγμα τοῦ σώματος καὶ ᾗ ἡ σανὶς ἡ συνδέουσα τὰς πλευρὰς τοῦ πλοίου καὶ χρησιμεύουσα συγχρόνως καὶ ὡς κάθισμα τῶν κωπηλατῶν. 3) (Γλσ.) τὸ μέσον τοῦ πηδαλίου.

Ὑποζωνιον (τὸ). τὸ ὑποκάτωθεν τῆς ζώνης ἄλλο ζωνάρι, (Τουρκ.) κεμέρι.

Ὑποζώννυμι (ζωννύω), Μ. ζώσω (πθ. πρκ. Ὑπέζωσμαι κτλ.). Ζωνω ἀπὸ κάτω· σφίγγω μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ ζωνάρι· συνδέω· (μσ.) στηκώνω μὲ τὴν ζώνην τὸ φόρεμά μου ἐπάνω· (συνκδχ.) ἑτοιμάζω, -ομαι. « Ναῦς —, « Πλθ., τὰς στερεόνω μὲ ὑποζώματα (ἴδε τὴν λέξ.). « Τοῖς πολὺ ὑπεζωσμένοις, ἀνεκλινεν ὕπτιον, « Ἐκφρ. (κα. μτ.) « Ξίφη ὑπεζωσμένοι, « Πλ., φοροῦντες εἰς τὴν ζώνην των. « Χρυσοῦς ἀεὶ ὑπεζωσμένος αὐτ., (κοιν.) ἔχων εἰς τὸ χεμέρι του « Νηῶν ὑπέζωστος λευκῶν, « Δίλ., ἔχει (καὶ ἀπολ.) « Ὑπεζωσμένος (ἐνν. τὴν ἐσθῆτα . « Λξ., ἑτοιμος, (κοιν.) ἀναστενοχωρεμένος.

Ὑποζωσματίον, = Ὑπόζωμα.

Ὑποθάλπω, Μ. θάλψω. Ζεσταίνω μετρίως, διατηρῶ εἰς διαρκῆ καὶ μετρίαν θερμότητα (καθὼς ἡ κλώσσα τὰ αὐγά της). 2) Π. καίω ἐσωτερικῶς, κρυφοκαίω. « Ὑπόμπας θάλπουσι μανίαι, « Δίσχλ.

Ὑποθεάζω, Μ. άσω. Σχεδὸν ἐκθεάζω (ἀποβλέπω).

Ὑπόθεμα (τὸ), τὸ ὑποκάτωθεν τιθέμενον, βάσις, θεμέλιον, κοπὶς.

Ὑποθεναρ (τὸ), τὸ ὑπὸ τὸ θέναρ (τὸ κοῖλον μέρος) τῆς παλάμης.

Ὑποθερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω ὀλίγον· (μτνμ.) ἐξάπτω. « Ὑποθερμάνθη ξυφὸς αἵματι, « Ὕμν., ἔγινε σχεδὸν θερμὸ, ἐζεστάθη. « Ὑποθερμανθεὶς τῷ θυμῷ. « Σέ.

Ὑπόθερμος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι θερμός (καὶ μεταφορ. παράφορος).

Ὑπόθεσις, εως (ἡ), τὸ εὖσ. τοῦ Ὑποτίθημι, βάλσιμον ὑποκάτω κτλ. 2) συνεχ. τὸ ὑποτιθέμενον, βάσις, θεμέλιον. « Αὕτη γὰρ οἷον ὑπόθεσις καὶ φύσις τῶν δένδρων ἐστί. « Θρρ., (παρβλ. Ὑπόστασις). 3) (συχνότ. μτφ.) ἡ ὕλη (τὸ ἀντικείμενον) τοῦ λόγου ἢ ἐποιασδήποτε πράξεως, μῦθος ποιήματος· ἐνδόσιμον ῥητορικοῦ γυμνάσματος· πρόταξις ἀναζητήσεως (« Ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν ἐπανάγων τὸν λόγον, « Ξεν. « Παλλὰ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν οἰκείως διαλεχθείς, « Διόδ. « Εὖ τὴ ὑποθέσει ὅλον τὸν λόγον βαρθοῦντα παρέσχησαν· Ὑπέθου γάρ κτλ., « Ξεν.)· (ἰδιαιτ. Φιλοσοφ.) τὸ ἐτοιμαζόμενον (ὑποτιθέμενον) ὡς βέβαιον πρὸς κατασκευὴν ἄλλου· (ἐν γέν.) σκοπός, ὅρος, πρόθεσις· προαίρεσις (« Ἐξέστητε τῆς ὑποθέσεως, ἐφ' ἧς ὑμᾶς οἱ πρόγονοι κατέλιπον, « Δημ.)· ἀφορμή, πρόφασις (« Πολίμου—, « Πλ.)· (ἐνίοτε) συμβουλή, παραίνεσις, (ἄλλ.) Ὑποβολή, Ὑποθήκη.

Ὑποθετέος, α, ον, θετ. τοῦ Ὑποτίθημι.

Ὑποθέτης, ου (ὁ). ὁ ὑποθέτων (ὑπαγορεύων ἢ ἰδίως τὴν ὑπόθεσιν, τὴν ἀφορμὴν εἴς) τι, ὑποβολεύς.

Ὑποθετικός, ἡ, όν. Ὁ καθ' ὑπόθεσιν, ἐνδεχόμενος. 2) ὁ πρὸς ὑποβολὴν (ὑπαγορευσιν) ἐπιτήδειος, συμβουλευτικός.

Ὑποθετικῶς, ἐπίρ. Μὲ ὑποθετικὸν τρόπον, ἐνδεχομένως, καθ' ὑπόθεσιν.

Ὑπόθετος (ὁ, ἡ). ὁ τιθέμενος (βαλλόμενος) ὑποκάτωθεν· ὑποβλητος. ‖. (οὐσ.) Ὑπόθετον (ἐνν. φάρμακον), « Ἰατρ., τὸ (κοιν.) ὑποθετόν, (Γαλλ.) suppositoire.

Ὑπόθευ, Π. ἀντὶ Ὑπόθου, Β'. ἐν. προστ. τοῦ μσ. ἀορ. Β', τῆς πρς. τοῦ Ὑποτίθημι.

Ὑποθέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως ἢ κρατήτερα (ἵνα κόψω τὸν δρόμον τινός),=Ὑποτρέχω (« Δεινοῦσι δὲ αἱ μὲν [κύνες] ἀρχόμεναι σφᾶρα... αἱ δὲ ὑποθέουσιν, εἶτα ἁμαρτάνουσι « Ξεν.)· (μὲ αἰτ. προθετ.) προσβάλλω ἐνεδρευτικῶς (ἐξ ἀπροόπτου). « Ποτ' ἐχθρὸν λύκειο δίκαν ὑποθύσομαι, ἀλλ' ἄλλοτα πατέων, ὁδοῖς σκολιαῖς, « Πίνδ.

Ὑποθεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ ὑποκάτωθεν ἢ ἀπὸ κάτω· παρατηρῶ μὲ τρόπον.

Ὑποθήγω, Μ. θήξω. Ἀκονῶ ὀλίγον τι, (μτφορ.) διεγείρω κρυφίως (μὲ τρόπον), ἐγκαρδιώνω.

Ὑποθήκη (ἡ),=Ὑπόθεμα, βάσις, θεμέλιον· (μτφορ.) συμβουλὴ (τί πρέπει νὰ πράττῃ τις), ἐντολή, διδασκαλία. 2) ἐνέχυρον. « Παρέχειν τοῖς δανείσασι τὴν ὑποθήκην ἀνέκαθεν, « Δημ.

Ὑποθηκιμαῖος, α, ον. Ὁ δοθεὶς εἰς ὑποθήκην (εἰς ἐνέχυρον), ἐνυπόθηκος.

Ὑπόθηλυς, εως (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἐκτεθηλυμένος (ἄτομος).

Ὑπόθημα (τὸ),=Ὑπόθεμα.

Ὑποθημοσύνη (ἡ),=Ὑποθήκη, παραίνεσις, συμβουλὴ, διδασκαλία.

† Ὑποθήμων, ονος (ὁ, ἡ),=Ὑποθέτης.

Ὑποθήριον (τὸ), εἰδ. ἀλσιφῆς ἢ ἐμπλάστρου.

Ὑποθλίβω, Μ. θλίψω. Ζουλῶ ὀλίγον (ἐπλαστρα).

Ὑποθολόω-ῶ, Μ. ώσω. Θολόνω ὀλίγον.

Ὑποθόρνυμαι, Μ θορούμαι (χρ. Ὑπέθορον κτλ.). Βατεύω, Ἐπιθόρνυμαι.

Ὑποθορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ὀλίγον (Ἀρχίζω νὰ κάμνω) θόρυβον.

Ὑποθράττω, Μ. θράξω, Ἀττ. ἀντὶ Ὑποταράσσω.

Ὑποθραύω, Μ. θραύσω. Σπάνω (Συντρίβω) ὀλίγον.

Ὑποθρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνῶ ὀλίγον ἢ σιγανά (μὲ αἰτ.) θρηνῶδῶ, θρηνολογῶ.

Ὑποθρόνιον (τὸ),=Θρῆνυς, σκαμνάκι, ὑποπόδιον.

Ὑποθρύπτομαι, Μ. θρύψομαι. Καυνοῦμαι (Ἀτονῶ) ὀλίγον, φέρομαι μὲ κάποιαν προσποίησιν ἢ μετριότητα. 2) (μέσ.) τρυφῶ (ἡδυπαθῶ) κρυφίως εἴς τι. « Ὑπεθρύφθην μετώπῳ, « Ἐπιγρ., πήρα κρυφὰ ἕνα φιλὶ ἀπὸ τὸ μέτωπον τινος.

Ὑποθρώσκω, Μ. θροῦμαι (ἀόρ. Ὑπέθορον κτλ.). Πηδῶ ἀπὸ κάτω· ἐβγαίνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος· σκιρτῶ, χοροπηδῶ. 2) = Ὑποθόρνυμαι (;).

Ὑποθυμίασμα (τὸ). τὸ ὑποθυμιώμενον ἄρωμα καὶ ἡ ἐκ τούτου εὐωδία.

Ὑποθυμάς, άδος (ἡ). ὁ περὶ τὸν τράχηλον (πρὸς πλειοτέραν τῆς εὐωδίας ἀπόλαυσιν) φορούμενος ἀνθοστέφανος.

Ὑποθυμίασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποθυμιάω-ῶ, Μ. άσω. Καίω (Ἐπινίζω μὲ) θυμιάματα (μυρωδικὰ, ἀρώματα).

Ὑποθυμίς, ίδος (ἡ),=Ὑποθυμιάς. 2) εἰδ. πτηνοῦ, (Ἀρχφ. Ὄρν. 302).

;Ὑποθυρὶς, ίδος, (ἡ) καὶ

;Ὑπόθυρον (τὸ). τὸ κατώφλιον τῆς θύρας.

Ὑποθυψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποτύφω, ὑπέκαυμα· (μτφορ.) πυρπύρησις, παρακίνησις.

Ὑποθωπεύω, Μ. εύσω. Κολακεύω πλαγίως (μὲ τρόπον ὑποκρυμμένον).

Ὑποθωρήσσω, Μ. ήξω, Π. ὁπλίζω (ἁρματόνω) κρυφίως. 2) (μσ. Γρφ.) μεθῶ ὀλίγον, (κοιν.) ἔρχομαι εἰς τὸ κέφι.

Ὑποθωύζω, Μ. ύξω. (μὲ δρφ.) Φωνάζω ὀλίγον (μὲ τρόπον, ὄχι πολλὰ δυνατά) πρός τινα· τὸν παρορμῶ μὲ χαμηλὴν φωνήν.

Ὑπαΐσσω, Μ. ξω, Π. ἀντηχῶ βαθειά, Ὑπηχῶ.

Ὑπαίγνυμι-υίγω), Μ. οίξω (ἀόρ. Ὑπέῳξα κτλ.). Ἀνοίγω κρυφὰ ἢ ὀλίγον, μισοανοίγω.

Ὑπαιδαίνω, Μ. αιδήσω. Πρήσκω ὀλίγον.

Ὑπαιδαλέος, α, ον. Ὀλίγον τι πεπημένος (εἰδαλέος), (χυδ.) μπαμπανιασμένος.

Ὑπαιδέω (ᾷ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ὀρήσκομαι ἢ Εἶμαι πρησμένος ὀλίγον.

Ὑπαικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ (καὶ μτνμ. Εἶμαι κρυμμένος) ἐντὸς ἢ ὑποκάτωθέν τινος, (παρβλ. Ὑποικουρέω).

Ὑπαικίζομαι, Μ. ισθήσομαι. Ἔρχομαι καὶ κατοικῶ ἢ (μτνμ.) κρύπτομαι ὑποκάτωθέν τινος.

Ὑπαικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω ὑποκάτωθεν ἢ ἐκ τοῦ πρωτείρου, ἐπισκευάζω.

Ὑπαικουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβάθημαι διαρκῶς (Εἶμαι κρυμμένος, τρυπωμένος) πολὺ κ. ἀ., ἐμφωλεύω. « Λεληθὸς τι μῖσος ὑπαικουρεῖν, « Πλ. (καὶ αἰτ. τῆς προθ.) « Νόσος ὑπαικούρησεν αὐτούς, « αὐτ., εἰσεχώρησε μεταξύ των καὶ ἔπνεεν ἐνδημική. 2) (μτφορ.) βάλλω κρυφίως σκάνδαλα (ἀναπατώματα), προσπαθῶ νὰ δελεάσω τινὰ, ραδιουργῶ. « Ὀλίγας δέ τινας οὐκ ἀπ' ἀγαθῷ φήσας ὑπαικουρεῖν, « Πλ. (καὶ αἰτ.) « Ὑπαικούρει τὴν στρατιὰν καὶ παρώξυνε κατὰ τοῦ.., « αὐτ. (καὶ δοτ. ὀργ.) « Χρήμασι πολλοὺς ὑπαικουρῶν καὶ διαφθείρων ἄρχοντας, « αὐτ. (ἢ ἀντιπερισπ.) « Ἃ νῦν ὑπαικεῖτε τοὺς ἀνδράσιν ὑμῶν, « Ἀρχφ.

Ὑπαιμώζω, Μ. ώξω. Κλαίω στενάζων κρυφίως (σιγανὰ), ἀναστενάζω κλαίων χωρὶς νὰ ἀκούωμαι.

Ὑπαινος (ὁ, ἡ). πλήρης εἴνου. « Βότρυς —, « Φλεγρ. 2) ὀλίγον μεθυσμένος.

Ὑπαίομαι, Μ. οἰήσομαι (ἀόρ. Ὑπαφήθην κτλ.). Τρόπον τινὰ (Σχεδὸν) νομίζω, ὑπανοῶ, ὑποπτεύω.

Ὑπαιστὸς [ὑπαίω], ἡ, όν. Φορητὸς, ἀνεκτὸς, ὑποφερτός.

Ὑπαισχάνω καὶ Ὑπ-ίσχω, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑπέχω, καὶ ‖. (μσ.) Ὑπισχνέομαι.

Ὑπαισω, μέλλ. τοῦ Ὑποφέρω.

Ὑπ-οκαθαίρω, Μ. αρῶ. Καθαρίζω ὑποκάτωθεν ἢ δι' ἐλαφροῦ κινητικοῦ.

Ὑπακάθαρσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ὑπ-οκαθέζομαι, Μ. εδοῦμαι,=Ὑποκάθημαι, (κυρ.) ἐνεδρεύω, παραμονεύω.

Ὑπ-οκαθεύδω, Μ. εὐδήσω. Κοιμῶμαι ὀλίγον.

Ὑπ-οκάθημαι (παρτ. Ὑπεκαθήμην). Ἐβάθημαι κάτω ἢ παρακάτω (συνεχ.) κάθημαι ἄργος. 2) (συχνότ.) προσμένω κουβενά (ἰδιαιτ.) προσμένω τὸν ἐχθρὸν τοποθετημένος εἰς ὄχυρὸν μέρος, ἐνεδρεύω. « Ὑποκαθῆσθαι χωρίοις ἰσχυροῖς, « Δ. Ἁλ. (καὶ αἰτ.) « Ἐν τῇ Βοιωτίᾳ ὑπεκατημένους τὸν βάρβαρον, « Ἡρ.

Ὑπ-οκαθίζω, Μ. ίσω. Καθίζω τινὰ κάτω (χαμηλὰ)· τοποθετῶ εἰς ἐνέδραν. ‖ (ἄλλ. ἡ ἀμτβ. καὶ μσ.)=Ὑποκαθημαι.

Ὑπ-οκαθιστημι, Μ. καθήσω (ἀόρ. Ὑπεκαθῆκα κτλ.). Καταιβάζω (Χαμηλόνω, [ᾷ μτνμ.] Μετριάζω, Καταπραΰνω) ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον. « Τὰς ὀργὰς—, « Φιστ., ἀφίνω ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν σκυθρωπότητά μου, (Γαλλ.) se déride. (καὶ μσ.) « Πώγωνα βαθὺν ὑποκαθειμένους, « Δξ., ἔχων ἀφειμένα μακρὰ γένεια, ᾷ πθ.) « Ὑποκαθειμένους τῇ ὀργῇ, « Πλ., καταπραϋνομένους ὁπωσοῦν.

Ὑπ-οκαθιστημι, Μ. καταστήσω (ἀόρ. Ὑπεκατέστησα κτλ.). Βάλλω τι ἢ τινα εἰς τάξιν ἄλλου, ἀντικαθίστημι, (Γαλλ.) substituer. 2) (μσ. αὐτπθ.) καταλιπτω, κατακάθημαι, (ἐκ ὄχ.) ξεπρήσκομαι, (Ἀρετ.).

Ὑπ-οκαίω, Μ. καύσω. Καίω (Βάλλω φωτιὰν) ὑποκάτω, ὑφάπτω. « Ὅτι αὐτῷ μενῷ λουτρὸν ὑποκαίεται, « Συνεδ.

Ὑποκακοήθης, ες (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κακοήθης (πανοῦργος, κακότροπος).

Ὑποκακχέω, Π. ἀντὶ Ὑποκαταχέω.

Ὑποκαλύπτω, Μ. ὑψω. Σκεπάζω ὑποκάτωθεν ἢ ὀλίγον.

Ὑποκάμνω, Μ. καμοῦμαι (ἀόρ. Ὑπέκαμον κτλ.). Εἶμαι ὀλιγον κουρασμένος ἢ ἀνήμπορος.

Ὑποκάμπτω, Μ. κάμψω. Λυγίζω τι ὀλίγον ἢ ὑποκάτωθεν· (μτγν.) ἐμικρύνω· παραιτέομαι. 2) (ἀμτβτ.) γυρίζω πρὸς -άσω, ἐπιστρέφω πάλιν ὀπίσω ἢ ἤλθον· ὑπεκκλίνω.

Ὑποκάπηλος (ὁ), μεταπράτης, παλιγκάπηλος.

Ὑποκαπνίζω, Μ. ἰων. Καπνίζω ὑποκάτωθεν (κυρ. πρὸς θεραπείαν).

Ὑποκάπνισμα (τὸ). τὸ πρὸς καπνισμὸν (κυρ. ἀσθενοῦς) ὑποκαιόμενον.

Ὑποκαπνισμός (ὁ), τὸ ὑποκαπνίζειν, κάπνισμα (κυρ. ἀσθενοῦς) ἀπὸ κάτω.

Ὑποκαπνιστός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς ὑποκάπνισμα.

Ὑποκάπτω, Μ. κάψω. Κάφτω προσαπάζων, καταιβάζω χάφτων.

Ὑποκάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς (ὑποκάτω, εἰς τὸ βάθος) τῆς καρδίας. ■ Ἕλκος ,■Ὀργὴ—),■ Θκρ.

Ὑποκαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ζαλίζω ὀλίγον.

Ὑποκάρπιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν καρπὸν τῆς χειρός. ■ Ἀρτηρία—, ■ Ἀνατομ., ἡ τοῦ σφυγμοῦ.

Ὑποκάρφω, Μ. κάρψω, Π. ξηραίνω ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον.

Ὑποκαρώδης, ες (ὁ, ἡ). ὀλίγον ζαλισμένος ἢ ὑποκείμενος εἰς νάρκωσιν.

Ὑποκατα-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ὑποκατέβην κτλ.). Καταβαίνω ὀλίγον ἢ βαθμηδὸν (κατ' ὀλίγον) παρακάτω.

Ὑποκατα-βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Ὑποκατέβαλον κτλ.). Ῥίπτω κάτω ἢ ὑποκάτω· καταβάλλω (καὶ μτγν. ταπεινόνω) ὀλίγον (ς).

Ὑποκατάβασις, εως (ἡ), τὸ ὑποκαταβαίνειν, κατοίδημα ὀλιγον ἢ κατ' ὀλίγον παρακάτω· (μτγν.) ἡ βαθμηδὸν ἐλάττωσις ἢ ὑποχώρησις, κάποια συγκατάβασις.

Ὑποκατα-κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Τσακίζω (καὶ μτγν. Ἐξασθενῶ) ὀλίγον.

Ὑποκατα-κλίνω, Μ. κλινῶ. Βάλλω τινὰ νὰ καθήσῃ (νὰ πλαγιάσῃ) ὑποκάτω ἢ παρακάτω· καθίζω (καὶ μσ. κάθημαι) εἰς τὴν τράπεζαν παρακάτω ἀπὸ ἄλλον· (μτγν.) παραχωρῶ τὰ πρωτεῖα, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· (μὲ δοτ. ἐκ γ'. ᾗ γεν. ἐλλ. ἐκ δ'.) ■ Ὑποκατακλίνεσθαι τινι τῆς ἀξιώσεως, ■ Δ. Ἀλ., στέργω (δὲν φιλονεικῶ, συγκατανεύω) εἰς τὴν ἀπαιτησίν τινος.

Ὑποκατάκλισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατωτέρω κατάκλισις (τοποθέτησις κυρ. εἰς τὴν τράπεζαν)· (μτγν.) ἡ ἀναγνώρισις τῆς ὑπεροχῆς ἄλλου, ὑποταγή, ταπείνωσις, ὑποκλίσεις· κολακεία.

Ὑποκατα-λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω ὀλίγον τι ἢ κατ' ὀλίγον (ὡς ὑπόλοιπον).

Ὑποκατα-μένω, Μ. μενῶ. Μένω ὀπίσω προσμένων τινά.

Ὑποκατα-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Ὑπεκατέπεσον κτλ.). (μὲ δοτ.) Πίπτω (καταπίπτω) ὑποκάτωθέν τινος.

Ὑποκατα-σκευάζω, Μ. άσω. Κατορθόνω (Κατασκευάζω) τι κρυφίως, ὑπεντρυγῶ.

Ὑποκατασκευή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐν κρυπτῷ κατασκευή (προκατασκευή).

Ὑποκατάστασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποκαθίστημι, ἡ εἰς τόπον ἄλλου (ἀφαιρεθέντος) ἀντικατάστασις, (Γαλλ.) substitution.

Ὑποκατάστατος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκατασταθείς (ἀντικατάστατὸς εἰς τόπον τοῦ ἀφαιρεθέντος), (Γαλλ.) substitué.

Ὑποκατα-φρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταφρονῶ ὀλίγον τι, τρόπον τινὰ ὡς ἂν νὰ καταφρονῶ, παραμελῶ.

Ὑποκατα-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ὑπεκατέχεα κτλ.). Περιχύνω ξεχειλίζων ἢ κατ' ὀλίγον.

Ὑποκάτειμι, Μ. ειμι (παρτ. Ὑποκατήϊον κτλ.). Καταβαίνω (Μεταβαίνω) ὑποκάτωθέν τινος ἢ (ἐξ) ὀλίγον παρακάτω.

Ὑποκατεσθίω, Μ. εἴσομαι (ἀόρ. Ὑπεκατέφαγον κτλ.). Κατατρώγω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως ἢ κατ' ὀλίγον.

Ὑποκάτημαι, Ἰων. ἀντὶ Ὑποκάθημαι.

Ὑποκατηφής, ές (ὁ, ἡ). Ὀλιγον κατηφὴς (σκυθρωπός).

Ὑποκατορύσσω (ττω), Μ. ορύξω. Σκάπτω ἀπὸ κάτω, ὑποσκάπτω· σκάπτων παραχώνω.

Ὑποκάτω, ἐπίρ. Ἀποκάτω, (μὲ γεν.) ἀποκάτω ἀπό.

Ὑποκάτωθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τὸ κάτω μέρος.

Ὑποκατωρυχος (ὁ, ἡ), [ὑποκατορύσσω]. παραγωμένος (ἐν εἴδει κατωρυχος, καταβολάδας).

Ὑπόκαυμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ὑπόκαυσιν, ὑπέκαυμα (κυρ. καὶ μτγν.).

Ὑπόκαυσις, εως (ἡ), τὸ ὑποκαίειν, ἔναυμα (πύρωμα λουτροῦ κτλ.) ἀπὸ κάτω. 2) (συνεκδ.) ■ Ὑποκαύστρα.

Ὑπόκαυστον (τὸ). δωμάτιον (κυρ. λουτροῦ) θερμαινόμενον ὑποκάτωθεν (δι' ὑποκαύσεως). 2) = τοῦ

Ὑποκαύστρα (ἡ). ὁ ὑποκάτωθεν φοῦρνος (τὰ Τουρκ. κιουλγιάνι) τοῦ λουτροῦ.

Ὑπόκειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι ὑποκάτωθεν· εἶμαι βαλμένος ὡς θεμέλιον (ἐξ μτγν. ὡς ἀντικείμενον ἢ ὡς θεώμενον), κριθοποιοῦμαι (■ Ἐμοὶ δὲ παρὰ πάντα τὸν λόγον ὑπόκειται, ὅτι κτλ., ■ Ἡρ.· εἶμαι πεσμένος εἰς τοὺς πόδας τινός (ἐξ τὸν παρακαλῶ)· εἶμαι ὑπ' ὄψιν τινός, = Πρόκειμαι (■ Ἀλλ' ἐμοὶ οὐτοσὶ ἄθλος γ' ὑποκεῖται, ■ Πίνδ. ■ Μία ἐλπὶς εἰς σωτηρίαν ὑπόκειται, ■ Διόδ., μένει ὑποκείμενος· (μτγν.) εἶμαι παρὼν ἢ πρόχειρος ἢ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός (ὡς ὑποκείμενος χρόνον, ■ Πλάτ.)· εἶμαι βαλμένος εἰς ἐπιθυμίαν (εἰς ἐνέχυρον). ■ Τὰ ὑποκείμενα τοῖς δανείσασι, ■ Δημ. ‖ (ὡς οὐσ.) ■ Ὑποκείμενον, ■ τὸ ἀντικείμενον τῆς προτάσεως (τῆς ἐπιχειρήσεως), ὁ σκοπός, ἡ πρόθεσις, ἡ ὑπόθεσις (φιλοσφ.) ἢ ὕλη (διαλεκτ.) τὸ διδόμενον (Γραμτ.) τὸ ἐκ πρώτου (τὸ οὐσιαστικὸν) τοῦ ῥήματος, (παρβλ. Ὑφίσταμαι).

Ὑποκείρω, Μ. κερῶ. Κείρω, ξυρεύω ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον ὀλίγον. ■ Γυπῶν δίκην ὑποκείρουσιν αὐτούς, ■ Πλ.

Ὑποκελεύω, Μ. εὔσω. Ὑπηρετῶ εἰς πλοῖον (Δίδω εἰς τοὺς ναύτας τὸ σύνθημα τῆς κωπηλασίας) ὡς δευτεραύων τοῦ κελευστοῦ. 2) προτρέπω (παρακινῶ) κρυφίως(ς).

Ὑποκέλλω, Μ. κελῶ ἢ κέλσω. (μὲ εἰς προθετ.) Ἐκπίπτω, Ἐξοκέλλω. (Καταντῶ) ἀναπαιδήτως εἰς.

Ὑπόκενος (ὁ, ἡ· κενος ἄδειος, κούφιος) ὑποκάτωθεν· (μτγν.) ὀλίγον τι κοῦρος (μάταιος), διάκενος.

Ὑποκενεώ-ῶ, Μ. ώσω. Ἀδειάζω ἀπὸ κάτω (κυρ. τὴν κοιλίαν διὰ κινητικοῦ).

Ὑποκεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Κεντῶ (Τρυπῶ) ὑποκάτωθεν· κεντῶ (ξ μτγν. διατρέπω) ὀλίγον, δίδω νύξιν.

Ὑποκέραμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκάτωθεν πήλινος (κεράμειος), ἐνωμένος μὲ πηλόν.

Ὑποκερας, ατος (ὁ, ἡ, τό). ὁ ὑποκάτωθεν κερατινος.

Ὑποκερχαλέος (κερχναλέος), ον (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι βραχνός, βραγχώδης ὑπόβραγχος. ■ Τὸ ὑποκερχαλέον, ■ Ἱππικ., τὸ βραγχῶδες τῆς φωνῆς.

Ὑποκευθής, ές (ὁ, ἡ). κρυμμένος ὑποκάτωθεν. 2) = Ὑπόκοιλος, ἐκ τοῦ

Ὑποκεύθω, Μ. κεύσω. Κρύπτω ἐνδυθεν ἢ ὑποκάτωθεν, ὑποκρύπτω.

Ὑποκεφάλαιον (τὸ). τὸ ὑπὸ τὴν κεφαλὴν τιθέμενον, προσκέφαλον.

Ὑπικήρυς (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ (ἔχων μέσα καὶ) κηρί· (ἐπιμ.) δολωμένος, ἄπαστος.

Ὑποκηρύσσω (ττω), Μ. ύξω. Κηρύττω (Παραγγέλλω ὡς κῆρυξ) νὰ γενῇ σιωπή. ‖ (μσ.) κοινοποιῶ ἢ συγκαλῶ ἢ δημοπρατῶ διὰ τοῦ κήρυκος· (ἰδιωτ.) ἐξαιτοῦμαι διὰ κηρύγματος σιωπήν.

Ὑποκιθαρίζω, Μ. ισω. (μὲ δοτ.) Ὑπὸ κιθάραν ᾄδω, τραγῳδῶ μὲ τὴν κιθάραν πρὸς τέρψιν τινός.

Ὑποκινδυνεύω, Μ. εύσω. Ὑποδύομαι κίνδυνον, διακινδυνεύω κατά τι.

Ὑποκίνδυνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον κινδυνώδης ἢ ὑποκείμενος εἰς κίνδυνον, κινδυνεύων ἢ ἐπικίνδυνος κατά τι.

Ὑποκινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ ὑποκάτωθεν (ἀπὸ τοῦ βάθους) ἢ ὀλιγον τι (μτγν.) κινῶ εἰς συμπάθειαν, ἢ διεγείρω κρυφίως, ὑπερεθίζω. ‖ (ἀμτβ. ἢ ἐλλ.) κινοῦμαι ὀλίγον τι (ἀπὸ τὸν τόπον μου), μετακαλοῦμαι (μτγν.) κάμνω κίνημα πρὸς ἐπανάστασιν· (ἐνίοτε) παρακαλεῖ ὁ νοῦς μου, (κατ') τὸ χάνω, παραλογίζω.

Ὑποκίνημαι, Π. ἀντὶ Ὑποκινέομαι.

Ὑποκινυρίμαι (παρτ. Ὑπεκινυρόμην ἢ πλέον οὖ. Ψάλλω ἢ Τραγῳδῶ σιγαλὰ· (ἐνίοτε) κλαυθμυρίζω.

Ὑποκινύσσω, Π. ἀντὶ Ὑποκινέω.

Ὑποκίρρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κιρρός (κιτρινωπός).

Ὑποκιστίς, ίδος (ἡ), εἶδος παρασιτ. φυτοῦ (τὸ ὁπ. φυτρώνει εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ κίσσου).

Ὑποκλαδόν, ἐπίρ. Κλίνοντας ὀλίγον τὸ γόνατα, [ἐκ τοῦ

Ὑποκλάζω, Μ. άσω. Γονατίζω ὀλίγον

(μτνμ. ἐπὶ λύχνου) κοντεύω νὰ σβύσω· (μτφορ.) ἀρχίζει νὰ σβύνῃ (νὰ ταπεινοῦται) τὸ φρόνημά μου, ἐκλείπει ἡ ψυθυμία μου.

†Ὑποκλαίω, Μ. κλαύσομαι. Κλαίω (Παραπονοῦμαι) κρυφὰ ἢ μὲ χαμηλὴν φωνήν.

Ὑποκλάω, Μ. κλάσω. Ταπεινίζω ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον, (συγχ. τῷ Ὑποκλάζω).

†Ὑποκλείω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπακλαίω.

Ὑποκλέπτω, Μ. κλέψω. Κλέπτω ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον. 2) = Ὑποκρύπτω.

Ὑποκλίζω καὶ (Ἰων.) Ὑποκλῐ́ζω, Μ. ἴσω, Π. διαθρυλλῶ κρυφίως· (πθ. μὲ γεν.) θρυλλοῦμαι ὑπό τινος.

†Ὑποκλινής, ές (ὁ, ἡ). ὑποτεταγμένος, ὑπήκοος, [ἐκ τοῦ

Ὑποκλίνω, Μ. κλινῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ') Κλίνω (καὶ πρ Σκύπτων χύομαι ἢ κλαγγίζω) ὑποκατωθέν τινος· (μτφορ.) ὑποτάσσω (καὶ πθ.) ὑποτάσσομαι, ὑποκύπτω.

Ὑποκλονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κλονῶ (Ταράττω) ἐκ θεμελίων, Συνταράττω· (πθ. μὲ δοτ.) ταράττομαι (καὶ Π. τρέπομαι εἰς φυγήν, καταδιώκομαι) ὑπό τινος.

Ὑποκλοπέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ὑποκλέπτω.

Ὑπόκλοπος (ὁ, ἡ), Π. [ὑποκλέπτω]. ὑποκεκρυμμένος.

Ὑποκλύζω, Μ. κλύσω Ξεκλύνω ὑποκάτωθεν· καθαρίζω διὰ κλυσῆρος. ■ Τὸ σῶμα —, ■ Πλ.

Ὑποκλυσις, εως (ἡ) ᾗ

Ὑποκλυσμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ξέπλυμα ἀπὸ κάτω· κάθαρσις διὰ κλυσῆρος.

Ὑποκλύω, Μ. κλύσομαι, Π. ἀκούω κρυφά· (μὲ γεν. ἐκ δ') ἀκούω τι ἀπὸ τοῦ στόματος τινός.

Ὑποκνάω-ῶ (ἢ κνίθω), Μ. κνήσω. Ξύνω ὀλίγον. (συγχ. τὸ

Ὑποκνίζω, Μ. ίσω. Τσιμπῶ ἢ Γαργαλίζω (κυρ. καὶ μτφορ.) ὀλίγον· διεγείρω ἢ (πθ.) αἰσθάνομαι ἐσωτερικῶς κατι ἐμέν τινα ἐπιθυμίας ἢ ζηλοτυπίας.

Ὑποκοιλαίνω, Μ. ανῶ. Κοιλαίνω (Βαθυλλάνω) ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον· ὑποσκάπτω.

Ὑποκοίλιον (τὸ), τὸ ὑπὸ τὴν κοιλίαν μέρος τοῦ σώματος, (ἄλλ.) Ὑπογάστριον.

† Ὑποκοιλίς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑποκύλις.

† Ὑπόκοιλον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑποκώλιον.

Ὑπόκοιλος (ὁ, ἡ). κοῖλος ἔνδοθεν· ἢ ὑποκάτωθεν· ὀλίγον τι κοῖλος.

Ὑποκολακεύω, Μ. εύσω. Κολακεύω κρυφίως (μὲ τρόπον), ὡς ἂν νὰ κολακεύω.

Ὑποκόλεβος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ἢ κατά τι κολοβός.

Ὑποκολπίδιος, Π. καὶ Ὑποκόλπιος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὸν κόλπον (ὑπὸ τὸν κόλπον) φερόμενος, (συνήθ.) κρυπτός, ἢ· ἀγαπητός, χαϊδεμένος.

Ὑπόκολπος (ὁ, ἡ), = Ὑποκόλπιος.

Ὑποκολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολυμβῶ ὑποκατωθεν, βουτῶ.

Ὑπόκομμα (τὸ), τὸ μέρος ὅπου στενεύει τὸ σῶμα τῶν ἐντόμων.

Ὑποκομπέω-ῶ, Μ. ήσω. Βυθίζω (Ἀντηχῶ) βαθιὰ, ἐκπέμπω κρυνόμενος ἀμυδρόν τινα ἦχον.

Ὑποκομψίας, ου (ὁ). ὁ κατ' ἐπιτήδευσιν ὑπόκομψος, (κοιν.) κομψευόμενος.

Ὑπόκομψος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ κομψός (νόστιμος).

Ὑποκονάω (έω)-ῶ = Ὑποκονίω.

Ὑποκόνισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποκονίω, τὸ ἀναχωμάτισμα (δευτέρωσις) τοῦ ἀμπελιοῦ ἵνα κορνιαστοῦσι τὰ σταφύλια.

Ὑποκονίω, Μ. ίσω. Σκονίζω (κυρ. τὰ σταφύλια ἵνα ὡριμάσουν ταχύτερον) σκάπτων ὑπὸ τὴν ῥίζαν (συντρίβων τὰς βώλους) τῆς ἀμπέλου. 2) (μσν.) παιδαλίζομαι μὲ σκόνιν (ἑτοιμαζόμενος νὰ παλαίσω). ■ Ὑποκονίεται, τὴν λαβὴν ἔντονον ποιῶν καὶ ἄφυκτον, ■ Πλ.

Ὑπόκοπος (ὁ, ἡ). ὀλίγον κουρασμένος.

Ὑπόκοπρος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ κόπρον.

Ὑποκόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω ὑποκάτωθεν.

Ὑποκορίζομαι [ῦ. κόρη], Μ. ίσομαι. Ὁμιλῶ (Προφέρω τὰς λέξεις) ὡσὰν μικρὸ παιδί· (σχχ.) μεταχειρίζομαι (καὶ μτθτ. ὀνομάζω μὲ) γαϊδευτικὰ (ὑποκοριστικὰ) ὀνόματα· (ἐν γέν.) χαϊδεύω (■ Εἰ λυπουμένην γ' αἰσθοίτο με, νηπιάτιον ἂν καὶ φάττιν ὑπεκορίζετο, ■ Ἀρχφ)· μετριάζω δι' εὐφώνου ὀνόματος τὸ δύσφημον τοῦ πράγματος (■ Τὰς τῶν πραγμάτων δυσχερείας ὀνόμασι χρηστοῖς ἐπικαλύπτοντας ἀστείως ὑποκορίζεσθαι, τὰς μὲν πόρνας ἑταίρας, τοὺς δὲ φόρους συντάξεις κτλ. καλοῦντας, ■ Πλ.), ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) διαστρέφω (ἐκφαυλίζω) ἐπίτηδες τὸ πρᾶγμα διὰ τοῦ ὀνόματος (■ Οἱ δὲ μισοῦντες, ὑποκορίζόμενοι, ὀνομάζουσί με κακίαν, ■ Ξεν.) (ἐνίστε) μιμοῦμαι σκωπτικῶς (ἐπὶ τὸ γελοιωδέστερον), (Τουρκ.) κάμνω τὸ ταχλίτι τινός. ■ Ὑποκορίζόμενος τοὺς μὲν τὸ ψεῦγμα, τοὺς δὲ τὸ βάδισμα, ■ Φλῦρ.

Ὑποκόρισμα (τὸ), τὸ χρησιμεῦον πρὸς ὑποκορισμόν (ὄνομα εὔφημον διὰ τοῦ ὁπ. μετριάζεται τὸ ἄλλως δύσφημον) τοῦ πράγματος. ■ Εἰδὼς φυγῆς ὑποκόρισμα καὶ παρακάλυμμα τὴν ἀρχὴν αὐτῷ διδομένην, ■ Πλ.

Ὑποκορισμός (ὁ), τὸ ὑποκορίζεσθαι, ἢ ἐπὶ τὸ μετριώτερον ἢ κολακευτικώτερον ἔκφρασις, ὁ δὲ ὑποκοριστικοῦ ὀνόματος χαρακτηρισμὸς τοῦ πράγματος. ■ Ἔστι δὲ ὁ ὑποκορισμός, ὃς ἔλαττον ποιεῖ καὶ τὸ κακὸν καὶ τὸ ἀγαθόν, ■ Ἀρστ.

Ὑποκοριστικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ὑποκορισμόν, ὁ ἐπὶ τὸ ἔλαττον ἢ μετριώτερον ἐκφραστικός, χαϊδευτικός.

Ὑποκοριστικῶς, ἐπῤ. Μὲ ὑποκοριστικὸν τρόπον ἢ ὄνομα, ἐπὶ τὸ εὐφημότερον ἢ χαϊδευτικώτερον.

Ὑποκουρίζομαι, Π. ἀντὶ Ὑποκορίζομαι.

Ὑποκουφίζω, Μ. ίσω, = Ὑπελαφρύνω.

Ὑπόκουφος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κοῦφος (κυρ. καὶ μτφορ.).

†Ὑποκράζω, Μ. κράξω (ἀόρ. δ'. Ὑπέκραγον). Ἀποκρίνομαι μὲ κραυγάς.

Ὑποκρατήριον (τὸ), τὸ τοῦ κρατῆρος ὑπόβαθρον, (Γαλλ.) soucoupe.

Ὑποκρίκω, Μ. κρίξω. Ἀντηχῶ (κυρ. καθὼς αἱ χορδαὶ μουσ., ὄργ. κρουόμεναι ἐλαφρὰ), Ὑπηχῶ· (μὲ αἰτ.) = Προαναφθέγγομαι· (μὲ δοτ.) συμφωνῶ· ὁμοιάζω. ■ Τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν μονιζουσιν ὑποκρέκει, ■ Πίνδ. ■ Ἀεὶ τὰ πρὸς χάριν ὑποκρέκει, ■ Πλ.

†Ὑποκρέμαμαι, Μ. κρεμήσομαι. Κρέμαμαι ὑποκάτωθεν (κρεμάμενος τον). Ὅμ. Ἴλ. Ν. πολλ. 284, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπικρέμαμαι).

Ὑπόκρημνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κρημνώδης (κατηφορικός, ἀπόκρημνος).

†Ὑποκρήνη (ἡ). βρύσις (κρήνη) πεμένη πλησίον ἢ κατωτέρω ἄλλης (τῆς καθ' αὐτό).

Ὑπόκρηνος (ὁ, ἡ), Π. [ῦ. κάρηνον]. ὑποκατωθεν τῆς κεφαλῆς.

Ὑποκριτηριδιον (τὸ), Ἰων. ὑποκρ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ

Ὑποκριτήριον, Ἰων. ἀντὶ Ὑποκριτήριον.

Ὑποκρίζω, Μ. κρίξω. Ἐκπέμπω λεπτόν τινα ἦχον, τρίζω σιγανά.

Ὑποκρίνομαι, Μ. κρινοῦμαι (ἀόρ. Ὑπεκρινάμην καὶ Ὑπεκρίθην, καὶ τὸ ὑπτ. Ὑποκρῐ́σθον). Ἀποκρίνομαι. ■ Ἀκούεις, ὡς τοι ὑποκρίνονται; ■ Ἰλ. Π. ■ Ταῦτα μὲν ἡ Πυθία ὑπεκρίνατο αὐτοῖσι, ■ Ἡρ.

2) ἐξηγῶ, ἑρμηνεύω. ■ Ὄνειρον—, ■ Ὅμ., Ἀρχφ. 3) (συνήθ.) παριστάνω ὡς ὑποκριτὴς (θεάτρου)· ἀπαγγέλλω ῥητορικῶς μὲ τὸν ἀνήκοντα τῆς φωνῆς τόνον (■ Τοὺς Δημοσθένους λόγους οὐκ ἔνι τῷ βουλομένῳ ἐνηδονῇ ὡς ἀνάγνωσμα διελθεῖν, ἀλλ' αὐτοί διδάσκουσι πῶς αὐτοὺς ὑποκρίνεσθαι δεῖ, νῦν μὲν εἰρωνευόμενον, νῦν δ' ἀγανακτοῦντα, νῦν δὲ νεμεσῶντα, ■ Δ. Ἁλ.)· (μτνμ.) μιμοῦμαι πιὸς ἀπάτην, προσποιοῦμαι. ■ Προμηθέα (■ Ὀδυσσέα, Αἴαντα κτλ.) ὑποκρίνεσθαι, ■ Λξ. ■ Ὑπεκρίθησαν δὲ καὶ τραγῳδοὶ καὶ κωμῳδοί, ■ Ἀθ. ■ Μανίαν ὑποκρίνεσθαι, ■ Λκ. (ᾗ πρὸς ἀπαρ.) ■ Ὑποκρίνονται σχεδιάζειν, ■ Ἑρμγ.

Ὑποκρισία (ἡ), στν. καὶ Π. ἀντὶ Ὑπόκρισις, εως (ἡ), τὸ ὑποκρίνεσθαι, ἀπόκρισις. ■ Χρηστηρίου—, ■ Ἡρ.) (συχνότ.) παράστασις ὑποκριτοῦ (θεατρική)· σχηματισμὸς τῆς φωνῆς τοῦ ῥήτορος ἢ τοῦ ἀναγινώσκοντος ἐπὶ τὸ μιμητικώτερον, τόνος ἐκφράσεως, ἀπαγγελία μὲ ἔμφασιν (■ Τοὺς ἀναγινώσκοντας τὸν Δημοσθένη, ... αὐτὴ ἡ λέξις διδάσκει μεθ' οἵας τῆς ὑποκρίσεως ἐκφέρεσθαι δεήσει ... πῆ μὲν εἰρωνευόμενον, ᾗ ἅμα ὑπαγανακτοῦντα καὶ παρεντείνοντα τὸν ἦχον· πῆ δὲ συναλγοῦντα ἢ ἐπαισχύνοντα, ἢ ἐκβεματούμενον, ἢ διασύροντα κτλ., ... ὡς οἱ κατὰ ἀλήθειαν πεπαιδευμένοι ἐπιτελοῦσι· πάνυ γὰρ εὔηθες ἄλλο τι ζητεῖν ὑποκρίσεως διδασκαλεῖον, ἀφέντας τὴν ἀλήθειαν, ■ Δ. Ἁλ.) (μτφορ.) μίμησις πρὸς ἐξαπάτησιν, προσποίησις, (Γαλλ.) hypocrisie, (κοιν.) ἀλεπουδιά, ψευτονυλάδεια κτλ.

Ὑποκριτήρ, Π. ἀντὶ

Ὑποκριτής οῦ (ὁ). ὁ ὑποκρινόμενος (κυρ. δίφων ἀποκρίσεις ἢ χρησμούς), ἐξηγητής (■ Ὀνείρων—, ■ Δκ., = Ὀνειροκρί-

τηε]» (συχνότ.) ὁ παρατηρῶν (πρόσωπόν τι) εἰς τὸ θέατρον, Γαλλ.) acteur («ἀραμάτων—,» Πλ.)· (μεταφ.) ὁ προσποιούμενος τὸν εὐλαβῆ (τὸν ἐνάρετον κτλ.) πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν ἁπλουστέρων. «Ὅταν νηστεύητε, μὴ γίνεσθε, ὥσπερ οἱ ὑποκριταί, σκυθρωποί· ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, ὅπως φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις κτλ.,» Γρφ.

Γπωπτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἢ γενόμενος καθ') ὑπόκρισιν, ὑποκριτοῦ ἴδιος, θεατρικός. «Ἀξίως—,» Δ. Φαλ., ἢ ῥητορικῶς καλλωπισμένη (ἐπιτετηδευμένη). «Ὑποκριτικὴ (ἐνν. τέχνη),» Ἀρτ., ἡ τῶν ὑποκριτῶν τοῦ θεάτρου.

Γπωκριτικῶς, ἐπίρ. Μὲ ὑποκριτικὸν τρόπον, μὲ τόνον (μὲ σχηματισμὸν φωνῆς κτλ.) ὑποκριτοῦ, καθ' ὑπόκρισιν.

Γπωκρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶ ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον (σχεδόν)· κρούω ἐλαφρὰ ἢ πρὸς δοκιμὴν τὰς χορδὰς μουσ. ὀργάνου, Προσκαχρόζομαι, (παρβλ.) Γποκρένω· κτυπῶ μὲ τὸ πυδιμιον τὸν (μουσικὸν) χρόνον· (μτγν.) διακόπτω τὸν λέγοντα, τὸν ἀποκρίνομαι πρὶν τελειώσῃ (τὸν λόγ.)· αὐθαδιάζω· ἀνθιστάμαι (ἐπὶ αἰσχρ. ἐνν.) = Βινέω. ‖ (μσν. μὲ αἰτ.) δίδω νὰ ἐννοήσῃ τις, ὑπαινίττομαι.

Γπωκρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω ὑποκάτωθεν· (μεταφρ.) σκεπάζω, συγκαλύπτω. ‖ (μσν. μὲ αἰτ.) κρύπτομαι (φυλάττω τι κρυφὸν ἢ μυστικόν) ἀπό τινα, προσποιοῦμαι. Ἀποκρύπτομαι. «Τὰ τῶν ὑποκρυπτομένων χρήματα,» Ξεν., ἐκείνων οἱ ὁπ. κρύπτουν (χώνουν)· τὰ χρήματά των.

Γπόκρυφα, ἐπίῤῥ. Π. κρυφά, μυστικά, ἐν ἀποκρύφῳ.

Γπόκρυψις, εως (ἡ), τὸ ὑποκρύπτειν ἢ ὑποκρύπτεσθαι, προσποίησις.

Γπο-κρώζω, Μ. κρώξω. Κρώζω (Φωνάζω ὡσὰν κόρακας) μὲ βαθεῖαν (μὴ λίαν ἀκουομένην) φωνήν.

Γποκτείνω, Μ. κτενῶ. Κτείνω (Φονεύω) κρυφίως ἢ διὰ προδοσίας, δολοφονῶ.

Γποκυάνεος καὶ Γποκύανος (ὁ, ἡ). Ὀλίγον τι κυανοῦς, κλίνων πρὸς τὸ κυανοῦν.

Γποκυβερνάω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ἢ μὲ γεν. Διοικῶ τὸ πλοῖον ὡς) διευθύνων τοῦ κυβερνήτου.

Γπόκυκλος (ὁ, ἡ). Ὀλίγον τι ἢ ἀπὸ κάτω στρογγυλός (κυκλοτερής). 2) Π.=Γπότραχος. ‖ (σύν.) Γπόκυκλον (τό), τραχοῦλι προσηρμοσμένον ὑπὸ τὰς βάσεις τρίποδος κτλ. «Χρύσεα δέ σφ' ὑποκύκλα (ἄλλ. γρφ. διῤῥημ. Ὑπὸ κύκλα) ἑκάστῳ πυθμένι ἦκεν,» Ἰλ. Σ.

Γπωκυλίς, ίδος (ἡ) καὶ
Γπωκύλον (τό). τὸ κάτω βλέφαρον.

Γπο-κυμαίνω, Μ. ανῶ. Κυματίζω ἐλαφρά, κινοῦμαι κυματοειδῶς (ὡς ἂν τὸ ᾄφιδι, ἢ τὰ μαλλιὰ ἐπὶ τῶν ὤμων)· (μτγν.) παρέλκω, περιτείνω.

Γπο-κυματίζω, Μ. ίσω. Κινῶ ἢ κινοῦμαι μὲ σιγανὸν κυματισμόν.

Γπο-κύπτω, Μ. κύψω. Κύπτω κάτω ὑποκάτω (μεταφρ. μὲ δοτ.) κλίνω τὸν αὐχένα, ὑποτάσσομαι (ἐνίοτε μετὰ) «Γποκύπτε τὸν τύλαν,» Ἀριστοφ., σκύψε τὴν ῥάχην (Κωμ. τὴν καμποῦρά) σου νὰ σὲ φορτώσω. 2) Π. ἀντὶ Προκύπτω, σκύπτων ἐξαίνω· ἀναδύομαι. «Χέρτῳ ὑπέκυψε (κατὰ διόρθ. ἀντὶ ὑπέτυψε) καρώνη,» Ἄρ.

Γπο-κυρίω-ῶ, Μ. ώσω, =ἡ ἐφαλμ. ἀντὶ Ἐπικυρόω.

Γπόκυρτος (ὁ, ἡ). Ὀλίγον τι κυρτός (γυρτός, καμπύλος).

Γπο-κυρτόω-ῶ, Μ. ώσω. Γέρνω τι ὀλίγον.

† Γποκυστις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Γπουστις.

Γπόκυφος (ὁ, ἡ). Ὀλίγον τι κυφός (καμπούρης).

† Γποκυφώνιον (τό), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ὑπὸ τὸν κύφωνα (τοῦ ζυγοῦ) ξύλα.

Γπο-κώπω, Ἄγρ. ἐνεργ. τοῦ Γποκώπτομαι.

Γποκωλίον (τό). τὸ ὑπὸ τὴν κωλικὴν μέρος τοῦ σώματος, τὸ ὀπίσθιον τοῦ μηροῦ.

Γπο-κωμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κωμῳδῶ (Σατυρίζω, Περιγελῶ) μὲ τρόπον ὑποκρυπτόμενον.

Γπόκωφος (ὁ, ἡ). Ὀλίγον τι κωφός.

Γπολαῖς [ῦ. λάος], ίδος (ἡ), εἶδος πτηνοῦ (σκωληκοφάγου), (καινν.) ποταμίδα, (Γαλλ.) fauvette.

† Γπολαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ κρυφά, μουρμουρίζω.

Γπ-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Γπέλαβον κτλ.). Παίρνω τι (ἐμβαίνων ὑποκάτωθεν) ἐπάνω μου, φορτώνομαι. «Τὸν δὲ (ἄριονα) δελφῖνα λέγουσι ὑπολαβόντα ἐξενεῖκαι ἐπὶ Ταίναρον,» Ἡρ. 2) παίνω κρυφίως ὑποκάτωθεν. «Τὸ παραῤῥέον δημόσιον ὕδωρ ὑπολαμβάνοντες ὑπῆγον εἰς οἰκίας ἰδίας,» Πλ. 3) κρατῶ ὀλίγον ὀπίσω, σταματῶ. «Τὸν ἵππον—,» Ξεν. (παρβλ. Ἀναλαμβάνω 12). 4, πιάνω τι ἐν ᾧ περιφ., τοῦ κόπτω τὸν δρόμον· (μτφ.) ὁράττομαί τι ὡς ἔμπιστον. «Ὑπολαβόντες πεπλανημένας τὰς ναῦς,» Θκ. «Καὶ μὴν, ὡς πλουτα γενέσθαι κατὰ Μαλέην, ὑπολαβεῖν ἄνεμον βορῆν, καὶ ἀποφέρειν πρὸς Λιβύην,» Ἡρ. (καὶ ἀπολ.) «Μεταβάσαι γὰρ (αἱ κόνες), . . πολὺ ὑπολαμβάνουσαι,» Ξεν. (καὶ μτγν.) «Μανίη ὑπέλαβε αὐτόν,» αὐτ. «Ἡ νομιμαχίη ὑπολαβοῦσα τὴν πολιν,» αὐτ. «Ὑπολαβόντες οἱ κάλακες τὴν μεμφακιὰν ταύτην τοῦ Ἀλ. ἐπιθυμίαν,» Πλ., (ὐδ. 5 παίρνω ἢ ἀρχίνω (καὶ ἐπὶ πραγμ. συμβαίνω) ἀμέσως ἔπειτα ἀπό, διαδέχομαι. «Πρῶτος ἄοιδε Μενέλκας, εἶτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδήν,» Θκρ. «Δυσπορίη ὑπελάμβανεν αὐτούς,» Ξεν., τοὺς ἐμπρός των, ἀπήντησαν. (καὶ ἀπολ.) «Ὑπολαβὼν ἐκ τῆς θαλάσσης ἄνεμος,» Πλ., (κοιν.) ἐπῆρεν, ἐσηκώθη κτλ. (ὃ πθ.) «Ἔργον ὑπειλημμένον,» Ἡρ., ἀρχινημένον ἀπὸ ἄλλον.

6) (ἰδιωτ.) παίρνω τὸν λόγον τινός (ἐν ᾧ ὁμιλεῖ), τὸν διακόπτω· (ἢ ἀφ' οὗ τελειώσῃ) τὸν ἀποκρίνομαι ἀμέσως. (μετὰ καὶ συχνότ. χωρὶς τοῦ) «Τὸν λόγον—,» ὁ Αξ. «Ὁ μὲν ταῦτα ἠρώτα· ὁ δὲ ὑπολαβὼν, ἔφη,» Ἡρ. «Ἔτι λέγοντος αὐτοῦ, ὑπολαβὼν εἶπε,» Ξεν. «Ὑπολαβὼν δ' ἐγὼ, τοῦ Κλεοβούλου διαλείποντος,» Πλάτ. «Πρὸς τὰ μὴ δοκοῦντα ἐπιτηδείως λέγεσθαι εὐθὺς ὑπολαμβάνοντες,» Θκ. 7) (ἐνίοτε) παραδέχομαι, ἀποδέχομαι. «Τὸν λόγον—,» Ἡρ. (Γ' 140). 8) (ἐνίοτε) ἐπιλαμβάνω, ἐκδέχομαι. «Τὸν ὁμοῖον λόγον αὐτὸν ὁμοίως ὑπολαμβάνειν χρὴ,» Ἰσοκρ. «Τὴν ἀγωγὴν ὑπολαμβάνειν εἰς τὸ εὐσεβέστερον,» Γαλ. (ὀθεν 9) (συχνότ.) λαμβάνω τοιοῦτον ἢ τοιαύτην ἰδέαν, φρονῶ, νομίζω, ὑποθέτω· ἐλπίζω. «Τὰ αὐτὸν τι τῇ διανοίᾳ ὑπολάβητε,» Δίσχ., φαντασθῆτε. «Δυνατὸς μοι ὑπολαμβάνω εἶναι οὕτως ἀνιαρῶς ζῆν, ὡς τὰ κτλ.,» Ξεν. «Τίνα δ' ἂν τις εὐεργεσίαν ὑπολάβοι χάριν κομιεῖσθαι μᾶλλον ἢ,» αὐτ. «Τοῦτο γὰρ τις τάχ' ἂν ὑπολάβοι,» Ἀρστ. (καὶ ἐπῤῥ.) «Οὕτω πως ὑπειλήφαμεν,» Δημ. (καὶ πθ.) «Ὅτως τοι ὑπειλήμμεθα περὶ τούτων,» αὐτ., ὅπως, δήπουθεν κεῖται θεωρούμενα (μὲ φρονοῦν). (ἐξ κατὰ μτχ.) «Δόξα ὑπειλημμένη,» Ἀλ., ἢ καθ' ὑπόληψιν. 10) παίρνω κρυφίως (μὲ ἀπατηλὸν τρόπον), φέρω (ἐλκύω) εἰς τὰ μέρη μου, ξελογιάζω. «Μισθῷ μείζονι ὑπολαβεῖν τοὺς ξένους,» Θκ. «Κέρκυραν ὑπολαβόντες,» αὐτ., ἀποσπάσαντες αὐτὴν ἀπὸ τοὺς ἐναντίους των. 11) παίρνω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου, βοηθῶ, ὑποστηρίζω. «Ἵνα εὖπορεῖ τοὺς ἐνδεεῖς ὑπολαμβάνειν,» Σ'φ., (παρβλ. Ἀναλαμβάνω 2).

Γπολαμπής, ες (ὁ, ἡ). ὁ ὑπολάμπων (λάμπων ὑποκάτωθεν ἢ ἀμυδρῶς πως), ἀτιλπνός, ὑαλώδης· διαφανής.

Γπο-λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω ὑποκάτωθεν ἢ ἀμυδρῶς πως· ἀρχίζω νὰ λάμπω (νὰ φαίνωμαι). «Ὡς δὲ τὸ ἔαρ ὑπέλαμπε,» Ἡρ., καθὼς ἄρχισεν ἡ πρώτη ἄνοιξις.

Γπολαμψις, εως (ἡ), τὸ ὑπὸ τοῦ πραγ., λάμψις ἀμυδρά, στιλπνότης, ὑαλάδα.

Γπο-λανθάνω, Μ. λήσω (ἀόρ. Γπέλαθον κτλ.). (μὲ δοτ.) εἶμαι κρυμμένος ὑποκάτω ἀπό, δὲν φαίνομαι.

Γπο-λαπάζω, Μ. άσω. Ἀδειάνω ὑποκάτωθεν ἢ δι' ἐλαφρᾶς κενώσεως. «Τὴν γαστέρα—,» Ἀἰλ.

Γπολάπαρος (ὁ, ἡ). Ὀλίγον τι λαπαρός (μαλακός, στεγνωτός, ἁραιός, [Γαλλ.] flasque).

Γπο-λαπάσσω, Μ. άξω, =Γπολαπάζω.

Γπο-λαπίζω, Μ. ισω. Κάμνω τι ὀλίγον λεῖον (ὁμαλόν, ὑαλώδη)· λειτραίνω.

Γπο-λέγω, Μ. λέξω. Λέγω πρωτύτερα ἢ ὑπηρεσίαν· λέγω τι τὸ ὁπ. χρειάζεται νὰ ἐπαναλάβῃ ἄλλος, ὑπαγορεύω, (καθὼς τώρα λέγομαι) κανοναρχῶ.

Γπολεθρίως (ὁ, ἡ). σχεδὸν ὀλέθριος (θανάσιμος).

Γπο-λείβω, Μ. λείψω. Χύνω ἐν εἴδει σπονδῆς. ‖ (μὲ γίνομαι ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον, σιάζω, ὑπορρέω.

Γπολειμμα (τό), τὰ ὑπολειπόμενον, ὑπόλοιπον, κατάπαλα, ἀπομεινάρι· (Ἰταλ.) βέστον λογαριασμοῦ.

Γπο-λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω (καὶ πῶ. Διέ-ω) ὄπισθεν ἢ ὡς περίσσευμα, ἀπομειν-ω (μτγν.) ἐκλείπω (μὲ γεν.) ἐλαττοῦ-

μαι· ἀποτυγχάνω· (ἀμτβτ.) ἐκλείπω ἢ ἀρχίζω νὰ ἐκλίπω. «Ἐφειῶν ὀπταλέων, ἃ ῥα τῇ πρωτέρῃ ὑπέλειπον ἑδοντες, « Ὑψ. Π. (καὶ ἀμτβτ.) « Ἡ δὲ κίττα, ὅταν ὑπολίπωσιν αἱ βάλανοι, ἀπορρίπτουσα τσαμπούται, « Ἀρστ. « Τῶν ναμάτων, τὰ μὲν ὑπέλιμπανε θέρους, τὰ δ' εἰς τέλος ἀπεσβέννυτο, « Δ. Ἁλ. (ξ μσ.). « Τὸ ναυτικὸν πληροῦν, ὑπολειπομένους μηδεμίην τῶν νεῶν, « Ἡρ. (ξ αὐτῇθ.) « Οἱ μὲν ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστοι, αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο, « Ὀδ. Β. « Τοὺς τοξότας μικρὸν ὑπολειπομένους τοῦ στόματος τῶν ὁπλιτῶν, « Ξεν., πρατιταγμένους ὀλίγον ὀπίσω. « Ἦν τι ἢ ἀπεσχισμένον τοῦ στρατεύματος λάθωμεν, ἢ ὑπολειπόμενον, « αὐτ. (καὶ παθ.) « Γίλας ὑπελείφθη, « Δξ. « Οὐχ ὑπελήφθη ἐξ αὐτῶν οὐδὲ εἷς, « Γρφ. (παρβλ. Ἀπολείπω).

Ὑπόλειψις, εως (ἡ), τὸ ὑπολείπειν ἢ ὑπολείπεσθαι, ἄφημα ὀπίσω, καταστέρησις· (ἐνίοτε) ἔλλειψις (ἡλίου).

Ὑπολέλειμμαι, παθ. πρκ. τοῦ Ὑπολείπω.

Ὑπολεπρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι λεπρός (φαγέδαινα ἢ ψωριασμένος).

Ὑπολεπτολόγος (ὁ, ἡ), Μ. ὁ ἀγαπῶν ὀλίγον τὰς λεπτολογίας.

Ὑπόλεπτος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι λεπτός (ψιλὸς ἢ λεπνός), λεπτούτσικος.

Ὑπο-λεπτύνω, Μ. ἀνῶ. Λεπταίνω ὀλίγον.

Ὑπο-λευκαίνω, Μ. ἀνῶ. Λευκαίνω (ξ παθ. λευκαίνομαι) ὀλίγον, γίνομαι·

Ὑπόλευκος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἢ ὑπερκάτωθεν λευκός, ἀσπρειδερός, ἀσπρουλιάρικος.

Ὑπολευκόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑπόλευκον χρῶτα (σῶμα ἢ χρῶμα).

Ὑπο-λήγω, Μ. λήξω. Παύω ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐλαττοῦμαι ἀναισθήτως· (μὲ γεν.) ἀπαλλάττομαι ἀπό.

Ὑπολῆς, ῆδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὑπολαΐς.

Ὑπο-ληκέω-ῶ (Ἰων. ἀντὶ Ὑπολάσκω, -λακεῖν), Μ. ἤσω (ἀόρ. Ὑπέλακον, πρκ. Ὑπολέληκα), Π. ἀντὶ Ὑπηχῶ, Ὑποκρούω.

Ὑπόλημμα (τό), τὸ ὑπολαμβάνειν (συλλογισμὸς ἐν γαστρὶ), κύημα.

Ὑπολήνιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν ληνὸν τιθέμενος ἢ κείμενος. ‖. (οὐσ.) Ὑπολήνιον (τό), λάκκος ὁ ὁπ. κτίζεται ἢ καθὸ τὸ ὁπ. βάλλεται ὑπὸ τὴν τρόπαν τοῦ ληνοῦ ἵνα δέχεται τὸ ἐκρέον κρασὶ ἢ λάδι, (κοιν.) πολήνι.

Ὑπολῆνις, ῖδος (ἡ), = Ὑπολήνιον. 2) (κατ' ἔκτ.) σκάφη (ἀγγεῖον) ὅπου πίνουν τὰ ζῶα.

Ὑπόληξις, εως (ἡ), τὸ ὑπολήγειν, ἢ κατ' ὀλίγον παῦσις, ἀρχὴ τέλους (παύσεως)· (συνεκδ.) τὸ μέρος ὅπου ἀρχίζει νὰ τελειώνῃ τι. «Τῶν ὤτων—, « Ἀθ., ἡ κάτω ἄκρα.

Ὑπολῃστέος, α, ον, θετ. τοῦ Ὑπολαμβάνω.

Ὑπολῃπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὑπολαμβάνειν. « Δύναμις ὑπολῃπτική, « Μ. Ἀντ., ἡ τοῦ φρονεῖν οὕτως ἢ ἄλλως.

Ὑπολῃπτικῶς, ἐπίρρ. Κατ' ὑπόληψιν, κατ' ἰδέαν.

Ὑπολῃπτός, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ὑπολάβῃ (νὰ φαντασθῇ, νὰ συλλάβῃ κατ' ἰδέαν), ἐπιδεκτικὸς ὑπολήψεως, καταληπτός καθ' ὑπόληψιν.

Ὑπο-ληρέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ληρῶ (Φλυαρῶ) ὀλίγον, παραλαλῶ.

Ὑπολῃφθῆναι, παθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑπολαμβάνω.

Ὑπόλῃψις, εως (ἡ), τὸ ὑπολαμβάνειν ἢ ὑπολαμβάνεσθαι, (ἰδιαιτ.) ἡ ἐκ διαδοχῆς λῆξις (ν' Ἐξ ὑπολήψεως διεξιέναι, « Πλάτ., νὰ ὁμιλῇ τις ἀρχίζων ἀπ' ἐκεῖ ὅπου ἐτελείωσεν ὁ ἄλλος), (ὀθ.) ἀπόκρισις, ἀντιλογία, (Ἰσοκρ. Βσφ. 443).

2) (ψυχόσ.) Ἰδέα τὴν ὁποίαν ἔχει τις (συνέλαβεν, ἀσχημάτισε μὲ τὸν νοῦν του) περί τινος, εἰκασία, γνώμη, δοξασία. « Τὴν ὑπόληψιν, ἣν ἔχομεν περὶ τῶν θεῶν, « Ἀρστ.

Ὑπολήψομαι, μέλλ. τοῦ Ὑπολαμβάνω.

Ὑπο-λιγαίνω, Μ. ανῶ. Ὑπόφω (Ὑποκρούω) λιγυρῶς.

Ὑπολίζων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὀλίγον τι κατώτερος (μικρότερος, ὀλιγώτερος).

Ὑπόλιθος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι λιθώδης. 2) λιθινος ὑποκάτωθεν (ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν).

Ὑπο-λιμπάνω, Ἀττ. ἀντὶ Ὑπολείπω.

Ὑπολιμώδης, ους (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι λιμώδης (πεινασμένος). « Δεῖπνον —, « Πλ., ἀπὸ τὸ ὁπ. σημαίνεται τις μισοπεινασμένος, πτωχικόν.

Ὑπο-λιπαίνω, Μ. ανῶ. Παχύνω ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον.

Ὑπολίπαρος (ὁ, ἡ). λιπαρὸς ὑπωσοῦν, ἀρκετὰ παχύς, μᾶλλον παχὺς παρὰ λιγνός.

Ὑπο-λιπαίνω, Μ. .... Εἶμαι ὑπωσοῦν (ἀρκετὰ) παχύς.

Ὑπολιπής, ους (ὁ, ἡ), = Ὑπόλοιπος.

Ὑπο-λισθαίνω, (ἀνω), Μ. ολισθήσω. Γλιστρῶ καὶ πίπτω κατ' ὀλίγον (ἀναισθήτως).

Ὑπόλιστος καὶ (Ἀττ.) Ὑπόλισφος (ὁ, ἡ) ὀλίγον τι λιγνὸς (λίσπος).

†Ὑπόλιτος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι λιτὸς (εὐτελής, πρόστυχος).

Ὑπόλιχνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι λίχνος (λαίμαργος).

†Ὑπο-λογέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. ἀντὶ -Ὑπο-λογίζω (σπνττ.)

Ὑπο-λογίζομαι, Μ. ισομαι, = Ὑπὸ λόγιν τίθημι, παρνῶ εἰς (ἡ συχνότ. κρατῶ, ἐκπίπτω, καταιβάζω ἀπό) τὸν λογαριασμόν, (ἐν γέν.) λογαριάζω (κυρ. ξ μτφρ.). « Οὐδὲν ὑπελογίσατο οὔτε σωμάτων οὔτε χρημάτων ἀσθένειαν, « Ξεν.

Ὑπολογισμός (ὁ), τὸ ὑπολογίζεσθαι, πιθανὸν εἰς (ἢ κράτημα ἀπὸ) τὸν λογαριασμόν, λογάρισμα (κυρ. ξ μτφρ.). « Ὑπολογισμὸν ποιεῖσθαί τινος, « Δξ., = Ὑπολογίζεσθαί τι.

Ὑπόλογος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ λόγον ὢν ἢ τιθέμενος· λόγου (προσοχῆς) ἄξιος, ἀξιόχρεως· (ἐνίοτε) ὑπεύθυνος, (Γαλλ.) responsable (ς). « Τούτων οὐδεμίαν ὁρῶ τῶν σκήψεων ὑπόλογον οὖσαν ἐν τοῖς νόμοις, « Δημ., ἀναιρετομένην ἢ παραδεκτήν. « Οὐδέν σοι ὑπόλογον τίθεμαι, « Πλάτ., δὲν σὲ θεωρῶ οὐδένος (τούτων) ὑπεύθυνον ‖. (συχνότ. οὐσ. ἀρσ.) τὸ εἰς λογαριασμὸν ἢ (μτγν.) εἰς βάρος (ἢ ἐκ τοῦ ἐναντ.) εἰς δικαιολογίαν τινὸς μετρούμενον. « Σιτία εἰς ὑπόλογον λαμβάνουσιν, « Ἀθ., ἀντὶ (εἰς ἐκτεσμόν) τῶν χρημάτων, (Γαλλ.) à compte. « Ἐνεώδευεν ὑπολόγῳ ποιεῖσθαι ἢ (τιθέναι) τι, « Δμ., Λσ., ἀδιαφορεῖν (μὴ ψηφᾷν) ὀλότελα. « Οὐδεὶς ὑπόλογος τῇ βουλῇ γέγονε, « Δειν., κἀνεῖς δὲν τὰ ἐλογάριασε πρὸς δικαιολογίαν της. 2) (ἀριθμ.) ἡ κατὰ τὸν ἐπιμέριον λόγον σχέσις τῶν ἀριθμῶν πρὸς ἀλλήλους, (Γαλλ.) sous-multiple.

Ὑπόλοιπος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπολειπόμενος (μένων ὀπίσω, ἐπιζῶν εἰς ἄλλον), ἐπίλοιπος.

Ὑπολοξός (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι λοξὸς (καὶ μεταφορ. ακοτεινός, ἀμφιβόλως).

Ὑπο-λοχαγέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἐπὶ ξένοῦ.) Ἀρχίζω νὰ φουσκώνω (νὰ ἀλλάζω τὴν φλοῦδάν μου).

Ὑπολοχαγός (ὁ). ὁ δευτερεύων τοῦ λοχαγοῦ, (Γαλλ.) lieutenant.

Ὑπολύδιος (ὁ, ἡχος) ὁ πλησιάζων εἰς τὸν λύδιον ῥυθμὸν ἢ τόνον τῆς παλ. μουσ.

Ὑπο-λύζω, Μ. λύξω. Ἔχω ὀλίγον λύζυγγα, ἢ κλαίω σιγανὰ μὲ ἀναφυλλητόν.

Ὑπολύριος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὰς χορδὰς τῆς λύρας προσαρμοζόμενος. « Δοναξ—, « Ἀριστοφ. (παρβλ. Ὑμ. Ὑμν. Ἑρμ. 47). ‖. (εὐρ.) Ὑπολύριον (τὸ), τὸ (ἄλλ.) Μαγάδιον τῆς λύρας.

Ὑπόλυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑπολύω, λύσιμον (τοῦ ἐμάντος) τῶν ὑποδημάτων· ἔλυσις (τοῦ τόνου τοῦ σώματος). « Τῆς δυνάμεως—, « Ἀρστ.

Ὑπο-λύω, Μ. λύσω. Λύνω τι τὸ ὁπ. εἶναι δεμένον ὑποκάτωθέν τινος· (ἰδιαιτ.) λύνω τὸ λωρὶ τοῦ ὑποδήματος· (συνεκδ.) ἐβγάζω (ἢ, καθὼς λέγομεν τώρα, τραβῶ) τὰ ὑποδήματά τινος (καὶ μεταφ.) τὰ ὑποδήματά μου (« Ἰδὼν αὐτὸν εἰκετεύοντα ἀπορρίψαι ἀρχόμενον αὐτὸν ὑπολύειν, πρωτεύσαμε καὶ ὑπέλυσε, « Πλ. « Τὼ πόδε πρότεινον, ἵν' ὑπολύσω, « Ἀριστοφ.) (μὲ γεν. ἐκ δ'.) λύνω καὶ (συνεκδ. ἐβγάζω, ἐλευθερόνω) τινὰ ἀπό (« Δεσμῶν—, « Ἰλ. Δ. [καὶ κατὰ τμσ.] « Ἵππους λύσαν ὑπὸ ζυγοῦ, « Ἰλ. Θ., ἐξέζεψαν. [καὶ παθ.] « Πρῶτος ὑπ' ἀρνειοῦ λυομήν, ὑπέλυσα δ' ἑταίρους, « Ὀδ. Ι.) (μτγν.) ἐκλύω (παραλύω) τὸν τόνον τῶν νεύρων τοῦ σώματος, (κοιν.) κάπου τὰ ἤπατα. « Νεβρόν, τὸν θηρητὴρ ἐτύχησε βαλών, ὑπέλυσε δὲ γυῖα, « Ἰλ. Ο. (καὶ ἐπὶ παλαιστῶν) « Κοὐ' ὄπισθεν κώληπα τυχὼν ὑπέλυσε δὲ γυῖα, « Ἰλ., τὸν ἐπεδίλωσε, τὸν ὑπεσκέλισε. (καὶ παθ.) « Ὑπέλυντο δὲ γυῖα, « Ἰλ. Π., ἀπέκαμαν (ἐνεκρώθησαν) τὰ μέλη του, ἀπέθανε.

Ὑπολωΐς, (ῖδος (ἡ), = Ὑπολαΐς.

Ὑπο-λωφάω-ῶ, Μ. ήσω. Παύω ἢ ἀναπαύομαι ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον, ἀρχίζω νὰ μετριάζω.

Ὑπομαζίδιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ-

Ὑπομάζιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν μαζὸν φορούμενος ἢ κρατούμενος, (συνεκδ. ἐπὶ βρέφ.) ὁ θηλάζων (ὢν εἰς τὸ βυζί) ἀκόμη, βυζανιάρικος.

Ὑπάμαξος (ὁ, ἡ), ὁμῳ. ἀντὶ Ὑπομάξιος, (εἰς τὸν Βίωνα, Α', 26, ἀνγν. διορθημ. ὑπὸ μαζοί).

Ὑπομαίνομαι, Μ. μανοῦμαι ἢ μανήσομαι. Τρελλαίνομαι ὀλίγον, εἶμαι ἢ κάμνω ὡς ὧν τρελλός.

Ὑπόμακρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι μακρὺς (μακρύτερος ταῦ ὄντος).

Ὑπομαλακίζομαι, Μ. ισθήσομαι. Κάνω τρόπον τινὰ τὴν πρεσβυίαν μου, ἀρχίζω νὰ ἐνδίδω (νὰ δειλιῶ), γίνομαι ὀλίγον χαυνότερος (μαλθακώτερος).

Ὑπομαλάσσω, Μ. άξω. Μαλάζων ἀπαλύνω (Μαλακύνω κυρ. καὶ μτνμ.) ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον.

Ὑπομαραίνομαι, Μ. μαρανθήσομαι. Μαραίνομαι ὀλίγον, ἀρχίζω νὰ μαραίνωμαι (καὶ μτνμ. νὰ σβύνω νὰ ματριάζω, νὰ παρακμάζω).

Ὑπόμαρτος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι μαυρὸς (θρασὺς, παράφορος), (κοιν.) τρελλούτσικος.

Ὑπομασθίδιος, α, ή ος, ον, Π. ἀντὶ Ὑπομάζιος.

Ὑπομάσθιος (ὁ, ἡ), = Ὑπομάζιος.

Ὑπομάσσω (ττω), Μ. μάξω. Ζυμόνω (καὶ συναχ. Ἀλείφω) κρυφὰ (μὲ τρόπον).

Ὑπομασχίδιος, α, ή ος, ον, Π. ἀντὶ Ὑπομάζιος.

Ὑπομάσχαλος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὴν μασχάλην κείμενος ἢ φερούμενος. ‖ (ὀνομ.) Ὑπομάσχαλον (τὸ), = Γλυκ., τὸ ὑπὸ τὴν μασχάλην μέρος ταῦ σώματος, τὰ πλευρά.

Ὑπόμαυρος (ὁ, ἡ), ὀλίγον τι μαῦρος (σκοτεινός), ἀμυδρός.

Ὑπόμβρος (ὁ, ἡ), ὀλίγον τι ὑγρὸς, βροχερός. = Νεφέλη—, = Πλ.

Ὑπομειδιάω-ῶ, Μ. άσω. Μειδιῶ κρυφὰ ἢ ἄκρες χείλεσι, χαμογελῶ.

Ὑπομειόω-ῶ, Μ. άσω. Σμικρύνω (Ἐλαττόνω) ὀλίγον, ἐκ τοῦ

Ὑπομείων, ονος (ὁ, ἡ), ὀλίγον τι μικρότερος (κατώτερος), ὑποδεέστερος. ‖ (εἰς τὴν Σπάρτ.) = Ὑπομείονες, Ξεν., οἱ τῆς ἐσχάτης τάξεως πολῖται, οἱ μὴ ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν λεγομένων Ὁμοίων (ἴδε τὴν λέξ.).

Ὑπομελαίνω, Μ. ανῶ. Μαυρίζω ἢ Εἶμαι μαῦρος (μελανὸς) ὀλίγον.

Ὑπομελανδρυώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων τὸ μελάνδρυον τοῦ θύννου, μαῦρος ἀνάμεσα (ὡς ἂν τὸ παχεῖὰ παλαμοδρομήματα).

Ὑπομελανίζω, Μ. ἰσω, = Ὑπομελαίνω.

Ὑπόμελας, ανος (αινα, αν). Ὀλίγον μέλας, κλίνων πρὸς τὸ μαῦρον, μαυρειδερός.

Ὑπομέμφομαι, Μ. μέμψομαι. Κατηγορῶ ἢ Παραπονοῦμαι ὀλίγον ἢ κρυφίως.

Ὑπομεμψίμοιρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι μεμψίμοιρος (γρουσέρης, παραπονιάρης).

Ὑπομενετέος, α, ον, θετ. τοῦ Ὑπομένω.

Ὑπομενετικὸς, ἡ, όν. Ὁ ὑπομένων γενναίως (ἀγογγύστως), καρτερικὸς, ὑπομονετικός· ἐπίμονος.

Ὑπομενητέος, α, ον, = Ὑπομενετέος.

Ὑπομενητικὸς, ἡ, όν, = Ὑπομενετικός.

Ὑπομενητὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναται ἢ πρέπει νὰ ὑπομένῃ τις, ὑποφερτός.

Ὑπο-μένω, Μ. μενῶ. Μένω ὄπισω ἢ εἰς τὴν θέσιν μου, (κυρ.) στέκομαι περιμένων τὸν ἐχθρὸν, δὲν φεύγω (Ἐβ. ἐν γέν.) προσμένω, στέκομαι περιμένων (ἐνίοτε) ὑπολείπομαι, (κοιν.) ἀπομένω· (ἐνίοτε) ἀνεδέχομαι ἢ καταδέχομαι· (συνήθ. μτνμ.) ὑποφέρω· τολμῶ, ἐπιχειρῶ· (σπν.) ἐπιμένω· (ἐνίοτε) ἐπιζῶ· (ἐπὶ τιμωρίας) ἀποκείμαι. = Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐποντο· αὐτὰρ ἐγὼν ὑπέμεινα, διασάμενος δολον εἶναι, = Ἰλ. Κ. = Οἱ δ' ὑπέμειναν ἀολλέες, οὐδ' ἐφόβηθεν. = Ἰλ. Ε. = Οὔγοντο φεύγοντες, οὐδ' ὑπέμειναν, = Ἡρ. (ἐπίρρ. τρπ.) = Κατὰ νόμον ἔδει τοὺς μέλλοντας εἰσελαύνειν θρίαμβον ἔξω τείχους ὑπομένειν, = Πλ. (καὶ πρὸς αἰτ.) = Δύτις ἀνέδραμεν, οὐδ' ὑπέμεινε Πάτροκλον, γυμνὸν περ ἐόντ' ἐν δηϊοτῆτι, = Ἰλ. Ω. (ἢ ἀπαρ.) = Οἷον ἀναίβας ἅρμ' ὀχέεται, οὐδ' ὑπέμεινεν γνώμενα ἱ = Ὀδ. Δ. (ἢ μτχ.) = Ὑπομενέουσι χεῖρας ἐμοὶ ἀνταείρομενοι, = Ἡρ. (καὶ μτνμ.) = Αἰσχρόν τι ὑπομένειν, = Πλ., ἂν καταδέχεται νὰ κάμῃ. (καὶ ἐπὶ καλοῦ σπν.) = Οὐχ ὑπομένειν τὰς παρ' ἐκείνου δωρεὰς, = Ἰσοκρ., ἐὰν τὰς καταδέχηται. = Ταῦτα πάντα ὑπομένει, = Γρφ. (καὶ ἀπολ.) = Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος, = αὐτ., ἐπιμείνας. (καὶ δοτ. σπν.) = Τίσι ἀνὸράσι τούτοισι οὐκ ὑπέμειναν τὰ τέκνα, = Ἡρ., δὲν ἐσυῦσαν. (καὶ ἀπολ. κατὰ μτχ.) = Οἱ ὑπομένοντες, = Θκ., οἱ ἐπίλοιποι.

Ὑπομερίζω, Μ. ἰσω, = Ὑποδιαιρῶ.

Ὑπομερισμὸς (ὁ), = Ὑποδιαίρεσις.

Ὑπομηκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μηλάζω (σὰν τὸ γίδι) σιγανά.

Ὑπομήκης, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι μακρὺς (ὑψηλός).

†Ὑπομηλαφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψηλαφῶ μὲ τρόπον (ἐλαφρὰ) τὴν πληγὴν διὰ τῆς μήλης.

Ὑπομηλίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω ὀλίγον (κατὰ τὸ χρῶμα κτλ.) τὸ μῆλον, εἶμαι.

Ὑπομήλινος, η, ον. Ὁ ἔχων ὀλίγον τὸ χρῶμα τοῦ μήλου, κιτρινωπός.

Ὑπομήτριος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν ἀκόμη εἰς τὴν μήτραν (εἰς τὴν γαστέρα) τῆς μητρός του.

Ὑπόμιγμα (τὸ). μίγμα ἀνεπαίσθητον, ἐκ τοῦ

Ὑπομίγνυμι, Μ. μίξω. Σμίγω (Ἑνώνω) μὲ τρόπον ἢ κατ' ὀλίγον. 2) (σπνθετ. ἢ ἑλλ. μὲ ὑστ.) πλησιάζω που κρυφίως (Θκ. Η', 102).

Ὑπομιμνήσκω, Μ. ὑπομνήσω. Ἐνθυμίζω μὲ τρόπον ἢ ἐν δέοντι, ὑπενθυμίζω. = Πάλιν παλαιὸν ἄλγημ' ὑπέμνησας, ὦ λῷστε, = Σοφ. (καὶ μὲ γεν. ἐκ δ'.) = Ἐπέμνησέν τε ἑ πατρὸς, = Ὀδ. Α. (καὶ μσ. αὐτπθ.) = Τούτου γὰρ ἀρτίως ὑπεμνήσθην, = Λξ.

Ὑπομισέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ κρυφίως ἢ ὀλίγον τι.

Ὑπόμισθος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν ἢ πράττων τι ὑπὸ μισθόν, μισθωτός.

Ὑπο-μνάομαι-ῶμαι, Μ. μνήσομαι, Π. ζητῶ κρυφίως εἰς γάμον γυναῖκα· ἐνεργῶ νὰ τὴν ἀποσπάσω ἀπὸ τὸν ἄνδρα της (νὰ τὴν ξελογιάσω). 2) Ἰων. = Ὑπομιμνήσκομαι.

Ὑπόμνημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ὑπόμνησιν· (βιβλ.) ἐγγραφον ὅπου σημειώνει τις ὅτι ὀφείλετε διὰ ἐνοίκιον, σημειωματάριον· (ἐνίοτε) σχεδίου ἐγγράφου, ἐπιστολῆς κτλ.· (εἰς τὸ πλθ.) ὑποσημειώσεις (σχόλια) συγγράμματος, (Γαλλ.) commentaires.

Ὑπομνηματίζω, Μ. ίσω. Γράφω τι ἐν εἴδει ὑπομνήματος, σημειώνω εἰς ὑπόμνημα ἢ (μσ.) εἰς τὰ ὑπομνήματά μου. ἐξηγῶ δι' ὑπομνημάτων, σχολιάζω. = Οἱ ὑπομνηματισάμενοι, = Ἑλλ., οἱ ὑπομνηματισταί.

Ὑπομνηματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων ὡς ὑπόμνημα, ὁ ἐν εἴδει ὑπομνήματος. = Συγγραμμα—, = Ἀρχ.

Ὑπομνημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὑπόμνημα.

Ὑπομνηματισμὸς (ὁ), τὸ ὑπομνηματίζειν, ἐγγραφὴ (κυρ. ὑπόμνημα. πράξεως) πρὸς ὑπόμνησιν, σημείωσις, σύνταξις ὑπομνημάτων, σχολιασμὸς, ἐξήγησις.

Ὑπομνηματιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἔχων ἔργον τὸ ὑπομνηματίζειν (κυρ. τὰ συγγράμματα τῶν ἀρχαίων), σχολιαστὴς, (Γαλλ.) commentateur.

Ὑπομνηματογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ὑπομνήματα ἢ ἐν εἴδει ὑπομνήματος, σημειώνω πρὸς ἐνθύμησιν (χ. πτ. εἰμαι).

Ὑπομνηματογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων ὑπομνήματα (σχόλια· ὁ σημειώνων πρὸς ὑπόμνησιν (ἐγγράφων εἰς τὸν κώδικα τῶν ἀρχείων) τὰ πρακτικὰ τῆς κυβερνήσεως, ἀρχειοφύλαξ (εἰς τὴν Ἀλεξάνδρ.) ὁ δεύτερος τῶν ἐπιχωρίων ἀρχόντων.

Ὑπομνημονεύω, Μ. εὑσω. Γράφω εἰς ὑπόμνημα ἢ ἐν εἴδει ὑπομνήματος (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) σημειώνω τι πρὸς ὑπόμνησίν τινος, (εἰς τὰς Ἁθ. διορθ. Ἀπομνημονεύω).

Ὑπόμνησις, εως (ἡ), τὸ ὑπομιμνήσκειν ἢ ὑπομιμνήσκεσθαι, ἡ ἐν δέοντι ἐνθύμησις, ὑπενθύμισις· ἢ ἀπὸ μνήμης διήγησις.

Ὑπο-μνήσκω, Π. ἀντὶ Ὑπομιμνήσκω.

Ὑπομνηστεύομαι, Μ. εὑσομαι. Ἀρραβωνίζω. = Τὴν ὑγατέρα σου, = Λξ. ‖ (παθ.) = Ὁ ὑπομνηστευθείς, = Ἀρστ., ὁ ἀρραβωνισθείς.

Ὑπομνηστικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὑπομιμνήσκειν (ὑπενθυμίζειν). = Ὑπομνηστικὸν (τὸ), = Βιβλ., = Ὑπόμνημα.

Ὑπομνήστριαι (αἱ). αἱ ὁμωδοῦσαι τὴν θεὰν Ἱερειαι.

Ὑπ-όμνυμαι, Μ. ομοῦμαι (ἀόρ. Ὑπωμοσάμην κτλ.). Ἐξαιτοῦμαι παρὰ τοῦ δικαστηρίου παράτασιν ἢ ἀναβολὴν (ἐνγέν. τροκαπελησιν) τῆς δίκης πρατείνων ἐνόρκως εὔλογόν τινα αἰτίαν. = Ἐπειδὴ δ' ἐκάλει ὁ ἄρχων εἰς τὸ δικαστήριον ἅπαντας τοὺς ἀμφισβητοῦντας (τοῦ κλήρου) κατὰ τὸν νόμον, ὑπωμοσάμεθα ἡμεῖς, τουτονὶ δημοσίᾳ ἀπεῖναι στρατευόμενον. Ὑπομαθέντος δὲ τούτου, ἀνθωμόσαντο οἱ ἀντίδικοι, καὶ... ἔπεισαν τοὺς δικαστὰς ψηφίσασθαι, τῆς δίκης ἕνεκ' ἀπεῖναι τουτονί, καὶ οὐ δημοσίᾳ. = Δμ.

Ὑπομονὴ (ἡ), τὸ ὑπομένειν (μένειν ὄπισω ἢ κατὰ χώραν, προσμένειν, ἐπιμένειν

ὑποφέρειν κτλ.), (ἰδιωτ.) ἀνοχή (καρτερία) εἰς τὰ δεινά, (Γαλλ.) patience. ▪ Δίσχρῶν ἔργων—, ▪ Θρᾳ., ἀποζοχή, στέρεμον ἡ κολμη πρὸς ἐπιχείρησιν.

Ὑπομονητέος, α, ον, = Ὑπομενετέος.

Ὑπομονητικός, ἡ, όν, = Ὑπομενετικός.

Ὑπομονητός, ἡ, όν, = Ὑπομενετός.

Ὑπο-μορφόζω, Μ. άσω, = Ἐπιμορφάζω.

Ὑπομοσία (ἡ), ἀδικ. ἡ φπιν. ἀντὶ Ὑπωμοσία.

Ὑπομοχεύω, Μ. εύσω. Μοχεύω (Πολλαπλασιάζω διὰ μεταφυτεύσεως) κριφίως (μτγμ.) ὑπεβάλπω. ▪ Τὸν πόλεμον —, ▪ Εὐνάπ.

Ὑπομύθημος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι μαχθητὸς (τὸν τρόπον).

Ὑπομύλιον (τὸ). τὸ ὑπὸ τὸν μυλῶνα τιθέμενον ὡς κέντρον τῆς δυνάμεως (point d'appui).

Ὑπομύζω, Μ. ύσω. Βοτγῶ (Μουγρύζω) γρυρὸ (ἡ σιγανά).

Ὑπομυθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. πρόλέγω.

Ὑπομυκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μυκῶμαι μετ' (Μουγρύζω) σιγανὰ, ἀποκρίνομαι διὰ μυκηθμῶν, ἀντηχῶ βαθειὰ ἐν αἴθει μυκηθμοῦ.

Ὑπόμυξος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι μυξώδης· ἔχων (γεμάτους) μέσα μύξαν.

Ὑπομύσορος (ὁ, ἡ). ὀλίγον βρωμερὸς (δυσώδης ἢ λερός, σιχαμερός).

Ὑπομύω, Μ. μύσω. Κλείω (Κλείομαι) ὀλίγον ἢ ἐξ ἡμισείας. ▪ Ὄμματα ὑπεμεμυκότα, ▪ Ἀλκ., μισοκλεισμένα.

Ὑπόμωρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ▪ μωρός, λωλοῦτσικος.

Ὑπονεάζω, Μ. άσω. Γίνομαι νεώτερος ὀλίγον, τρόπον τινὰ (ἀρχίζω νὰ) ξανανεάνω.

Ὑπονεάω-ῶ, Μ. άσω. Ὀργάνω ὀλίγον (ἐκπολαίνω ἢ διὰ πρώτην φορὰν) τὴν νεᾶν (τὴν ἀρτίβεστον πρὸς καιρὸν χέρσον) γῆν.

Ὑπονείομαι, Π. ἀντὶ Ὑπο-έομαι.

Ὑπονεκρόομαι-οῦμαι, Μ. νεκρωθήσομαι. Σχεδὸν νεκροῦμαι, (ὁ Δυδὸς ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν).

Ὑπονεκρασάω-ῶ, Μ. ήσω. Νεμεσῶ (Ἀγανακτῶ ἢ Φθονῶ) ὀλίγον.

Ὑπονέμομαι, Μ. νεμοῦμαι. Κατατρώγω ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον 2) ἐνεργῶ κριφίως (ὡς δι' ὑπονόμου), ὑποσκάπτω· (μτφρ.) ἐξαπατῶ.

Ὑπονέμω, Μ. νεύσομαι, Π. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) ὑπάγω (εἰσχωρῶ) ὑποκάτωθεν, ὑπεισέρχομαι.

†Ὑπονευρίζω, Μ. ίσω. Ὑποτέμνω νεῦρα, (κοιν.) κόπτω τὰ ἵππεια, ἐκνευρίζω.

Ὑπονεύω, Μ. νεύσω. Κάμνω κριφίως νεῦμα· (κυρ.) κατανεύω.

Ὑπονέφελος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος ὑπὸ τὰς νεφέλας, νεφελώδης, συννεφιασμένος.

Ὑπονέω, Μ. νεύσομαι ἢ νευσοῦμαι· Κολυμβῶ ὑπὸ τὸ ὕδωρ (βουτηχτά).

Ὑπονήϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἁρκετὰ πρὸς ναυπηγίαν ξύλα (νηΐα).

Ὑπονήφω, Μ. νήψω. Ἀρχίζω νὰ ξεμεθῶ, εἶμαι σχεδὸν νήφων.

Ὑπονήχομαι, Μ. νήξομαι, = Ὑπονέω. 2) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) κολυμβῶ ὀλιγώτερον καλὰ (εἶμαι κατώτερος εἰς τὸ κολύμβημα) ἄλλου τινός.

Ὑπονίζω (νίπτω), Μ. νίψω. Νίπτω ὑποκάτωθεν. ▪ Τοὺς πόδας—. ▪ Ἀθ.

Ὑπονίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ὑπνος.

Ὑπονιτρώδης, ους (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι νιτρῶδης.

Ὑπονύφω, Μ. νίψω. Χιονίζω ὀλίγον. ‖ (παθ.) ▪ Νὺξ ἀνάριθ ὑπονιφομένη, ▪ Θκ., καθ' ἣν χιονίζει ἐκ διαλειμμάτων (ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνέμου).

Ὑπονοέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω μὲ τὸν νοῦν μου, εἰκάζω, συμπεραίνω. ▪ Εἴπερ δεῖ τὰ τῶν θεῶν ὑπονοεῖν, ▪ Ἀνδκδ. 2) (συχνότ.) ὑποπτεύω. ▪ Ὑπονοήσαντες αὐτοὺς τὰ τῶν Ἑλλ. φρονεῖν, ▪ Ἡρ. (ἢ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) ▪ Μηδὲν εἰς ἐμ' ὑπονόει τοιοῦτο, ▪ Ἀρχιλ., μὴ ἔχῃς κἀμὲ μίαν τοιαύτην ὑποψίαν εἰς ἐμέ. 3) (παρὰ γραμμ. τρίτης σ.) ἐννοεῖται ἐξωθεν, ὑπακούεται.

Ὑπονόημα (τὸ), τὸ ὑπονοούμενον, συμπέρασμα, εἰκασία· ὑπόψια.

Ὑπονοητής, οῦ (ὁ). ὁ ὑπονοῶν (ὑποπτεύων), φιλύποπτος.

Ὑπονόθευσις, εως (ἡ), τὸ ὑπονοθεύειν, ἡ κρυφίως γινομένη νοθεύσις.

Ὑπονοθευτής, οῦ (ὁ). ὁ ὑπονοθεύων (ἐξαπατῶν), ξεμυαλιστής.

Ὑπονοθεύω, Μ. εύσω. Νοθεύω (Δολόνω. Διαφθείρω) κρυφίως· ξεμυαλίζω.

Ὑπόνοια (ἡ), τὸ ὑπονοεῖν, εἰκασία· ὑπόψια (συχν.) νόημα ὑποκεκρυμμένον, (ἴδιωτ.) ἔννοια ἢ ἔκφρασις ἀλληγορική, ἀλληγορία. ▪ Οἱ ῥαψῳδοὶ .. τὰς ὑπονοίας (τῶν ἐπῶν) οὐκ ἐπίστανται, ▪ Ξεν. ▪ Ταῖς πάλαι μὲν ὑπονοίαις, ἀλληγορίαις δὲ νῦν λεγομέναις, ▪ Πλ. ▪ Καθ' ὑπόνοιαν, ▪ Ἐν ὑπονοίᾳ, ▪ Δι' ὑπονοιῶν, ▪ Αξ., ἀλληγορικῶς, δι' αἰνιγμάτων.

Ὑπονοσέω, Μ. εύσω. Ὑποκάπτω (μτφρ. μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ὑπενεργῶ πρὸς βλάβην (κοιν. σκάπτω τὰ λάχανα) τινος, ▪ Πόλεμον τινί—, ▪ Δ. Ἁλ., [ἐκ τοῦ

Ὑπονοσή (ἡ), = Ὑπο-ορυξ (εὐσ.)· (μτφρ.) ἀντενέργεια κρυφὴ, ῥᾳδιουργία.

Ὑπονοσηδόν, ἐπίρ. Δι' ὑπονόμων, ἢ Ἐν εἴδει ὑπονόμων. ▪ Τοὺς ὀχετοὺς, εἰ ἐς τὴν πάλιν ὑπονοσηδόν.. ἠγμένοι ἦσαν, ▪ Θκ.

Ὑπονόμιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς τοὺς (ὑπογείους) νόμους.

Ὑπόνομος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπονεμόμενος (κατατρώγων ἢ φαγωμένος [καὶ μτγμ.] τρυπημένος ὑποκάτωθεν), ὑποκαμμένος. ▪ Βλιχος—, ▪ Δσκρ., τὸ ὁπ. δουλεύει ἀπὸ κάτω. ▪ Χώρα πυρὶ καὶ ὕδατι ὑπονομος, ▪ Στρ. ▪ Δίμνη βορβορώδη καὶ ὑπόνομον τὴν ἀποφορὰν (ἐπ. ὑποφορὰν) ἔχουσα, ▪ αὐτ., ὑπογείους τὰς ἐκβολὰς (ἐξ). ‖ (ὡσ. ἅρσ.) διοδος (διώρυξ) ὑπόγειος, μίνα (Γαλλ.), λαγοῦμι (Ἠπειρ.). ▪ Ψρεατίαν τεμόμενος, ὑπονομον ὤρυττεν, ὡς ἀφαιρησόμενος τὸ ὕδωρ αὐτῶν, ▪ Ξεν.

Ὑπονος (ὁ), [ὑ. ὄνος], εἶδ. μηγανῆς (ἀργάτης) πρὸς ἀναστήκωμα φορτίων.

Ὑπονοσφω-ῶ, Μ. ήσω. Νοσῶ (χυδ. Ἀνημποριῶ) ὀλίγον, εἶμαι-

Ὑπόνοσος (ὁ, ἡ). ὑποκείμενος εἰς συχνὰς νόσους, νοσώδης.

Ὑπονοσφιόω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιστρέφω ὀπίσω, ὑποστρέφω, ἐπανέρχομαι (μτγμ. ἐπὶ κατ.) τραβηχῶμαι, ὀλιγοστεύω· (ἐπὶ χυμ. κλπ.) βουλῶ, κατασπέφτω, κατηχάνομαι, (Ἰλ. Δ', 62)· (μὲ αἰτ. πρόθ. καταντῶ (χειροτεραίνω) εἰς.

Ὑπονοστησις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ προηγ., ἐπιστροφὴ· [ἐπὶ κατ.] τράβηγμα ὀλιγόστασις, ἡ (ἔνλυσις) καταβύθισις (ἐν γέν.) βούλημα, κατασκίδημα.

Ὑπο-οτίζω, Μ. ίσω. Νοτίζω (Ὑγραίνω ὀλίγον.

Ὑπονυμφία, (ἴδος (ἡ). ἡ συνοδεύουσα (παραστέκουσα) τὴν νύμφην, παράνυμφη.

Ὑπονύσσω, Μ. νύξω. Τσιμπῶ (Σκαλίζω) ὑποκάτωθεν ἢ ἐλαφρὰ (μτφρ.) ὁ. δω κάποιαν νύξιν, ὑποκνίω.

Ὑπονωτάζω, Μ. άξω. Νωτάζω ὀλίγον, ἀρχίζω νὰ (ὡς ἐν νᾷ) νωτάζω.

Ὑπονωθρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι νωθρός.

Ὑπόξανθος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ξανθὸς, χρωματισμένος ἐπὶ τὸ ξανθότερον.

Ὑπο-ξενίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω ὀλίγον (κατά τι) ξένος.

Ὑποξέω, Μ. ξέσω. Ξύνω (Ξύνων ἰσάζω) ὑποκάτωθεν ἢ ἐπιπόλαιως, ἴδε ἡ Ὑποξύνω].

Ὑπο-ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω ὀλίγον.

Ὑποξηρασία (ἡ). ὀλίγη ξηρασία.

Ὑποξηρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ξηρός.

Ὑποξίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ὀλίγον τι ξινὸς (ὑπόξυς).

Ὑποξύλος (ὁ, ἡ). ὑποκάτωθεν ξύλινος (ἢ ἀπεπάνω χρυσωμένος)· (μτγμ.) ἐπιπόλαιος, κίβδηλος· ἡμιμαθής, χωρὶς βάθος, ἐπιπόλαιος. ▪ Σοφιστὴς—, ▪ Στρ.

Ὑποξυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυρίζω (Ξυρωρίζω) ὀλίγον.

Ὑποξύριος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν ξυρὸν (ὑτὰ τὰ ξυράφια) τιθέμενος ἢ κείμενος.

Ὑποξυς, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὀξὺς (σουβλερὸς ἢ ξινός), ξινούτσικος.

Ὑποξύω, Μ. ξύσω, = Ὑποξέω. ▪ Ποταμὸς πέζαν νάπης ὑποξύων, ▪ Ἐπιγρ., ὑποτρώγων ἐν τῷ παραῤῥεῖν.

Ὑποπαιδοτριβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιχειρῶ εἰς γυμνάσιον ὡς δευτερεύων τοῦ παιδοτρίβου.

Ὑποπαίζω, Μ. παίξομαι. Παίζω ὀλίγον ἢ κρυφίως (μτβτ. πρός αἰτ.) περιπαίζω μὲ τρόπον.

Ὑποπαλαίω, Μ. παλαίσω. Παλαίων δρίνομαι ἐπίτηδες νὰ νικηθῶ (νὰ πέσω κάτω).

Ὑποπαρ-ερῥος, ὁ, ἡ). ὀλίγον τι παρόβδερρος (πρόσβδερρος), βρεχάτερον κείμενος.

Ὑποπαρ-απλησιόω-ῶ, Μ. ήσω. Παραπλησιῶ (Παραλαλῶ) ὀλίγον.

Ὑποπαρενθυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὀλίγον τι παρενθυμοῦμαι (λησμονῶ), δὲν καλοπροσέχω.

Ὑποπάρθενος (ἡ). σχεδὸν παρθένος.

Ὑπο-παρ-ωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω καὶ ώσω. Ἁμπώνω πρὸς τὸ πλάγιον (Σκουντῶ, Παγκωνίζω) μὲ τρόπον.

Ὑποπάσσω, Μ. πάσω. Πασσίζω (Ῥίγνω σκορπιστὰ, Στρώνω) ὑποκάτωθεν. ▪ Ὑ-

πεπάσσας πολην, ἐπὶ ταύτης ἔθηκε ὧν τὰ κρέα. « Ἡρ., [ὅθεν
Ὑπάστεον (τὸ), = Ὑπόστρωμα, ὑποστάσμα.
Ὑπ-αστεγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑποψοφέω, κάμνω ἐλαφρόν τινα κρότον (πάταγον).
Ὑπάσχυς (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἀσχύς, παχουλός, παχυλούτσικος.
Ὑπ-πείθω, Μ. πείσω. Πείθω (Καταπείθω) ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον (μὲ τρόπον).
Ὑπ-πεινάω-ῶ, Μ. ήσω. Πεινῶ ὀλίγον, ἀρχίζω νὰ πεινῶ.
Ὑπάκειρα (ἡ), = Ἀπόκειρα.
Ὑπ-πειράω-ῶ, Μ. άσω. Δοκιμάζω μὲ τρόπον (κυρ.) ζητῶ κρυφὰ νὰ ἀπατήσω (νὰ ξελογιάσω) γυναῖκα.
Ὑπ-πελιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι ὑποπέλιος, μελανιάζω ὀλίγον.
Ὑπ-πελιδνός καὶ
Ὑπ-πέλιος (ὁ, ἡ). ὀλίγον μελανός (μαλυβδόχρους, πελιδνός).
Ὑπάπιμπος (ὁ, ἡ). ζαλμένος κρυφὰ (πρὸς ἐπιβουλὴν ἢ κατασκόπευσιν), ξέκ τοῦ
Ὑπ-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλνω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως ἢ κατόπιν τινός, στέλλω πρὸς κατασκόπευσιν· ἐμβάζω (κάμνω νὰ εἰσχωρήσῃ) τι μὲ τρόπον.
Ὑποπεπτηῶτες, Π. πλθ. τοῦ Ὑποπεπτηώς ἀντὶ Ὑποπεπτηκώς, μτχ. τοῦ Ὑποπτήσσω ἢ -πτώσσω.
Ὑποπέπτωκα, πρκ. τοῦ Ὑποπίπτω, [ὄθ,
Ὑποπεπτωκότως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον ταπεινὸν (χαμερπῆ, ἐπτοημένον), μὲ ὄψιν ὑπόκλισιν.
Ὑπερπεπωκώς, υῖα, ός, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ὑποπίνω.
Ὑποπεράτωσις (ἡ), = Ἀποπεράτωσις.
Ὑπ-περβομαι, Μ. παρβήσομαι (ἀόρ. Ὑπεξέπαρδον κτλ.). Κλάνω χωρὶς κρότον, κοφοκλάνω.
Ὑπ-περι-κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Δογίζω ἢ Τσαχίζω ὀλίγον.
Ὑπ-περι-πλύνομαι, Μ. πλυθήσομαι. Ἔχω (Πάσχω ἀπ') ὀλίγην διάρροιαν.
Ὑπ-περι-ψύχω, Μ. ψύξω. (κυρ. εἰς τὸ παθ.) Κρυόνω ἢ Κρυολογῶ ὀλίγον.
Ὑπ-περκάζω, Μ. άσω. Ἀρχίζω νὰ ὡριμάζω (κυρ. ἐπὶ σταφυλ. νὰ παξιαλίζω).
Ὑπ-πετάννυμι, Μ. πετάσω. Στρώνω (Ἁπλώνω) ὑποκάτωθεν ὡς.
Ὑποπέτασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι στρώνεται ἀπὸ κάτω, ταπῆ, κιλίμι κτλ.
Ὑπ-πέτομαι, Μ. πτήσομαι (ἀόρ. Ὑπεπτόμην). Πετῶ ὑποκάτωθεν.
Ὑπόπετρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἢ ὑποκάτωθεν πετρώδης.
Ὑπ-πήγνυμι, Μ. πήξω. Πήζω (Κάμνω ἢ Ἀρίνω νὰ πήξῃ τι) ὀλίγον.
Ὑπ-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω Πηδῶ ὀλίγον ἢ διὰ μιᾶς, πετηχῶμαι ἔξαφνα ἐπάνω, ἀναβρύω.
Ὑπόπηλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἢ ὑποκάτωθεν λασπώδης, ἔχων λασπώδη πυθμένα.
Ὑπ-πιάζω, Μ. άσω, Δ. καὶ Ἀλεξανδρ. ἀντὶ Ὑπερπιέζω, (συγχ. τῷ Ὑπωπιάζω).
Ὑπ-πιέζω, Μ. έσω. Ζουλῶ ὑποκάτωθεν ἢ ἐλαφρὰ· ζουλῶν ἐκθλίβω (μτνμ.) στενοχωρῶ.
Ὑπ-πιθηκίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι ὀλίγον τι τὸν πίθηκον, κάμνω μερικὰ γελοῖα σχήματα.
Ὑπόπικρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πικρός, πικρούτσικος.
Ὑποπίμελος (ὁ, ἡ), = Ὑπολίπαρος
Ὑπ-πίμπλημι, Μ. ὑποπλήσω. Σχεδὸν γεμίζω· ἀρχίζω νὰ γεμίζω. (μτνμ. μὲ γεν.) « Τέκνων ὑπεπλήσθησαν, « Ἡρ., ἐκέκτηνται ἀρκετὰ τέκνα, ἐγεννοβόλησαν,
Ὑπ-πίμπρημι, Μ. ὑποπρήσω. Καίω ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον, ὑποκαίω.
Ὑπ-πίνω, Μ. πίομαι. Πίνω ὀλίγον ἢ ὀλίγον περισσότερον ἀπ' ὅ,τι πρέπει, (ὑφημ. ἐς τὸν πρκ.) « Ὑποπεπωκώς, « Ξεν., ὀλίγον πεπωμένος (Τουρκ. εἰς τὸ κέφι), (ἄλλ.) Ὑποβεβρεγμένος.
Ὑπ-πιπίσκω, Μ. ὑποπίσω. Ποτίζω (δίδω τινὸς νὰ πίῃ) ὀλίγον.
Ὑποπίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Ὑπέπεσον κτλ.). (μὲ δοτ.) Πίπτω ὑποκάτωθεν (κυρ.) πίπτω εἰς τοὺς πόδας τινός, παρακαλῶ ἱκετικῶς (γονυκλιτῶς), ἢ πίπτω ὑπὸ τὸν ἀντίπαλόν μου, νικῶμαι καλαίων· (ἐνίοτε) ἀρίνομαι νὰ νικηθῶ ἐπιτηδὲς χαριζόμενος ἢ κολακεύων· (ὅθ. ἐν γέν.) ταπεινοῦμαι, ὑποκλίνομαι· ὑπιχωρῶ, ἐνδίδω, ἐλαττοῦμαι· (ἐπὶ πραγ.) πίπτω (κεῖμαι) ὑπ' ὄψιν τινός, φαίνομαι ἀμέσως, ἀπαντῶμαι ἐκ τοῦ πρόχειρου· ὑπάκειμαι· πρόκειμαι.
Ὑποπισσόω-ῶ, Μ. ώσω. Πισσόνω ὑποκάτωθεν, καλαφατίζω (ἰδιωμ.) = Βινέω.
Ὑποπλάγιος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πλάγιος.
Ὑποπλάκιος καὶ ἡ Ὑπόπλακος (ὁ, ἡ). Π. ὁ κείμενος εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ἐν Κιλικ. ὄρους Πλάκου, ἢ (κατ' ἄλλ.) εἰς ἐπίπεδον (πλακόεν) μέρος, πεδινός.
Ὑπ-πλάσσω, Μ. πλάσω. Πλάττω ἢ Προσκολλῶ ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον.
Ὑποπλαταγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κροτῶ, Πλαταγῶ ὑποκάτωθεν· βούζω βαθειά.
Ὑπόπλατυς, εος (ὁ, ἡ· ὀλίγον πλατὺς ἢ ἄπλωτός (ἐπιπεδος). Ζηλύσια, = Ὑφάλμυρος.
ϟ Ὑπόπλατος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἀντὶ Ὑπόπλατυς.
Ὑπ-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω (Συμπλέκω, Συναρμίζω) ὑποκάτωθεν. « Καλιὰν —, « Αἰλ.
Ὑπόπλεως (ὁ, ἡ). πλήρης (γεμάτος) ἐνδοθεν ἢ ἀρκετά.
Ὑπ-πλέω, Μ. πλεύσομαι. (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) Πλέω ὑποκάτωθεν ἢ κατὰ μῆκός τινος.
Ὑπόπλεως (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ὑπόπλεος.
Ὑπ-πλήθω, Μ. πλήσω. Εἶμαι γεμάτος ἔνδοθεν (ὑπόπλεως).
Ὑπ-πλησίω-ῶ, Μ. ώσω, = Ὑποπίμπλημι.
Ὑπ-πλήσσω (ττω), Μ. πλήξω. Κτυπῶ ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον (συνκδχ.) κουνῶ ἐκ θεμελίων· (μτφρ.) συγκινῶ ἐκ βάθους, συνταράττω.
Ὑπόπλους (ὁ). ὁ ὑποκάτωθεν (κατὰ μῆκος) παραλίου τινὸς γινόμενος πλοῦς.
Ὑπόπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθεν αὐτοῦ πλοῦτον (ὅλ. μεταλλεῖα).
Ὑπ-πλώω-ῶ, Μ. πλώσω, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑποπλέω.
Ὑπ-πνέω, Μ πνεύσομαι. Πνέω (Φυσῶ) ὑποκάτωθεν ἢ σιγανά· Ἀπαίρνω ἀέρα, Ξανασαίνω.
Ὑποποδίζω, Μ. ίσω. Ὑποχωρῶ ὀπισθοδρομῶν (ὀπισθοκόδηκί), ἀναποδίζω.
Ὑποπόδιον (τὸ). σκαμνὶ ἢ ἄλλο τι τὸ ὁποῖον βάλλει τις ὑπὸ τοὺς πόδας του ἵνα μὴ πατῇ κατὰ γῆς, (κυρ. οὐδ. τοῦ
Ὑποπόδιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τοὺς πόδας κείμενος ἢ τιθέμενος.
Ὑπόποδος (ὁ, ἡ), = Ὑπόπους ἢ (ἡ) Ὑποπόδιος.
Ὑπ-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω νὰ βγάλῃ τι ὑποκάτωθέν τινος, ὑποστάσω. Σὶ πρόξενῶ | ἐμποιῶ, ἐμπνέω) κατ' ὀλίγον ἢ ἀνεπαισθήτως. « Ζηλόν τινι —, « Πλ. Σ; (συχνότ. μσ.) προσποιοῦμαι νὰ ἐλκύσω τινὰ μὲ τρόπον (ἀπατηλόν), κυλεκεύω. « Τὸν ἔπαινον —, « Πλ., ὑμναγωγῶ. ϕ) μιμοῦμαι, προσποιοῦμαι. « Τὴν Κάτωνος παῤῥησίαν —, « Πλ.
Ὑποποίητος (ὁ, ἡ). ὁ ὀλίγον ἀπατηλῶν μέσων (κολακευτικῶν) προσκτηθείς, προσκείμενος.
Ὑποποίκιλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ποικίλος (παρδαλός).
Ὑπόποκος (ὁ, ἡ). πόκου ὑπάρχων, μαλλιαρός.
Ὑποπάλιος (ὁ, ἡ). τοῦ ὑπ. ἀρχηνοῦν οἱ τρίχες νὰ ὁσπρίζουν, πολλῶν ὑποπλεως.
Ὑπ-πολιτεύομαι, Μ. εὐσομαι. (μὲ δοτ. | Πολιτεύομαι (Πράττω τὰ τῆς πολιτείας) ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν ἢ πρὸς τὸ συμφέρον τινος.
Ὑποπομπή (ἡ). διαταγὴ πεμπομένη πρός τινα, (ἐν γέν.) προστροφή, (εἰς τὸν Αἰσχλ. ἄλλ. γρ. ὑπόρρημ. ὑπὸ πομπαίς).
Ὑποπόνηρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον πονηρός, ὑποπανοῦργος.
Ὑπ-πορεύομαι, Μ. εὐσομαι, (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) = Ὑπέρχομαι, εἰσχωρῶ κρυφίως, παρεισδύομαι, Ὑπεισέρχομαι.
Ὑποπόρευσις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ., ἔμβασμα κρυφίως ἢ ὑποκάτω, παρείσδυσις.
Ὑπέορτις, ιος (ἡ), Π. [ὑ. πόρτις]. ἐξαμελὶς ἔχουσα ὑφ' ἑαυτὴν (θηλάζουσα) μοσχάριον (μτνμ.) γυνὴ ἔχουσα βρέφος ὑπομάζιον.
Ὑπ-πορφυρίζω, Μ. ίσω. Κλίνω ὀλίγον πρὸς τὸ πορφυροῦν εἶμαι.
Ὑποπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πορφυροῦς, κλίνων πρὸς τὸ πορφυροῦν χρῶμα, (Γαλλ.) pourpre.
Ὑπόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθεν (στηριζόμενος εἰς) πόδας. (Ἀρχιτ.).
Ὑπ-προθύω, Μ. ὑνῶ. Καταπραΰνω ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον.
Ὑπόπρημνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθεν (στηριζόμενος εἰς) πρέμνον (στέλεχος).
Ὑποπρεσβύτερος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πρεσβύτερος (γεροντότερος).
Ὑπ-πρήθω, Μ. πρήσω, Π. ἀντὶ Ὑποπίμπρημι.
Ὑπ-πρηδύω, Μ. ὑνῶ, Ἰων. ἀντὶ Ὑποπραΰνω.
Ὑποπριάσθαι, ἀόρ. β'. (ἀνωμ.) τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑπωνέομαι, ἀγοράζω παρὰ τιμὴν ἢ πολλὰ εὐθηνά.
Ὑπ-πρίω, Μ. πρίσω. Τρίζω κρυφά. Ϟ Θέοντας —, « Ἀκ.

Ὑποπροβάω, Μ. βαίνομαι. Τρέχω (πεταίνομαι) ἐμπρὸς διά μιᾶς ἢ μέ τροπον.
Ὑποπορεύω, Μ. εὐσω. Ῥέω (ἐν εἴδει πηγῆς ἢ ῥύακος) ὑποκάτωθεν.
Ὑποπροχέω, Μ. χεύσω. Προχέω (Ἐκχέω) ὑποκάτωθεν. (π0.) = Ὑποπορρέω.
Ὑποπτερος (ὁ, ἡ). ὁ κεκμηκὼς ὑπὸ ἢ ἔχων χαμηλὴν τὴν πρώρα, (εἰς τὸν Ἱλ. διορθ. Ὑπέρωρος).
Ὑποπτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ψήνω ὀλίγον.
Ὑποπτερυλς, (δος (ἡ). τὸ σανίδι ὅπου βάλλεται ὑποκάτωθεν τῆς πτέρνας τοῦ ἱστοῦ εἰς τὸν λημὸν τοῦ πλοίου.
Ὑπόπτερος (ὁ, ἡ). πτερωτὸς· (συνεκδ.) ταχύς· (ἐπὶ πλ.) ταχύπλους.
Ὑποπτεύσαι, Δ. ἀντὶ Ὑποπτεῦσαι.
Ὑποπτευτής, οῦ (ὁ). ὁ ὑποπτεύων, ὑπόπτης.
Ὑποπτεύω, Μ. εὐσω. (ἐν γέν.) Ὑπονοῶ, τεκμαίρομαι, εἰκάζω· (ἰδιαιτ.) θεωρῶ ὑπόπτως· νομίζω ὕποπτόν τινα ἢ τι. (κοιν.) ὑποπτεύομαι· (ἐνίοτε) ἐπιτηρῶ μὲ τρόπον, παραμονεύω· (π0.) νομίζομαι ὕποπτος, μὲ ὑποπτεύονται. (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) ✦ Ὑποπτεύω, αὐτὸν ὀρθῶς βουλεύειν, ✦ Ἡρ. (καὶ πρὸς εὐκ. διὰ τοῦ Μὴ) ✦ Εἴ τι ὑποπτεύουσι, μὴ διλῷ αὐτοὺς πρᾶγμα, ✦ αὐτ.
Ὑπόπτης, ου (ὁ). ὁ φύσει ὕποπτος, φιλύποπτος· (ἐπὶ ὕπνου) ἀειλὴς, εὐύπτόητος, (Γαλλ.) **ombrageux.**
Ὑποπτήσσω, Μ. πτήξω (ὁ πρκ. τῆς μτχ. Π. Ὑποπεπτηώς). Ζερόνω ἀπὸ φόβον, (μὲ δοτ.) εἶμαι κρυμμένος (τρυπωμένος) ὑποκάτωθέν τινος· (μὲ αἰτ. ἑλλ.) φοβοῦμαι ἀπό. ✦ Δέσχρόν μοι ἔσκεῖ εἶναι, τὰ τοιαῦτας αὐτοὺς ὄντας ὑποπτήξαι, ✦ Ξεν.
(Ὑπάκτομαι ἢ -όσσομαι), ἄχρ. ἐνερ. τοῦ μέλλ. ἀλλ. τινῶν χαν. τοῦ Ὑφορμάω.
Ὕποπτος (ὁ, ἡ), [ὑπὸ, ὄψομαι]. (μὲ γεν. ἢ πρόθετ. αἰτ.) ὁ ὑποπτεύων τι ἢ τινά, (μὲ δοτ.) ὑποπτευόμενος ὑπό τινος· (ἐν γέν.) περὶ τοῦ ὑπ. εἶνε ὑποψία, ἐπίφοβος. ✦ Ὅταν ὕποπτος ᾖ ἡ πάχνη, ✦ Ἀξ. ✦ Οὕτω γὰρ ἦν πρὸς πάντας ἀνθρώπους ὕποπτος καὶ προβεβλημένος διὰ φόβον, ὥστε κτλ., ✦ Πλ. ‖. (τὸ πλθ. αὐδ.) Τὰ ὕποπτα, ἀντὶ Αἱ ὑποψίαι. ✦ Εἰς ὕποπτα μὴ μόλῃς ἐμοί, ✦ Εὐρ., μὴ βάλῃς ὑποψίαν περὶ ἐμοῦ.
Ὑποπτύσσω, Μ. πτύξω Διπλόνω ὀλίγον ἢ ὑποκάτω.
Ὑποπτυχίς, ίδος (ἡ). τὸ ὑπὸ τὴν πτυχίδα μέρος. ✦ Τοῦ θώρακος—, ✦ Ἱλ., ἡ συναρμογὴ τοῦ κάτω μέρους.
Ὑπόπτως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ὕποπτον, μὲ ὑποψίαν, ✦ Ὑ. ἔχειν τινί, ✦ Ξεν., = Ὑποπτεύειν ἢ Ὑποπτεύεσθαι.
Ὑπόπτωσις, εως (ἡ). τὸ ὑποπίπτειν, ὑπόκλισις· (τρπ.) κατάπτωσις τοῦ φρονήματος, ταπείνωσις, μικροψυχία.
Ὑποπτώσσω, = Ὑποπτήσσω.
Ὑποπτώτης (ὁ, ἡ). ὁ ὑποπίπτων εἴς τι. ✦ Ὑπὸ λόγων —, ✦ Ἀρτ. 2) (ἐνίοτε) ἑτοιμόρροπος.
Ὑποπυθμένιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν πυθμένα (ἀγγείου) κείμενος.
Ὑποπωμήν, ένος (ὁ, ἡ) καὶ Ὑποπωλήνιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ Ὑποπωμένιος.
Ὑποπώσσω, Μ. πώσω. Κάμνω τι νὰ ἐμπιάσῃ (καὶ μν. Ἐμπώζω) ὀλίγον, ἀρχίζω νὰ ἐμπιάζω.
Ὑπο-πυκνάζω, Μ. άσω. Κάμνω (Ὑπανακαμβάνω) τι ὀλίγον συχνότερα. ✦ Οἶνῳ—, ✦ Λκ. (λίψν.), συχνοπίνω.
Ὑπόπυκνος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ πυκνὸς ἢ συχνός.
Ὑπόπυος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθεν ἢ ἔσωθεν αὐτοῦ ἔμπυον, ὀλίγον τι ἐμπυασμένος ἢ ἀρχίζων νὰ ἐμπυάζῃ, κυρίως ὑπόπλεως.
Ὑποπυρ-άω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ ὀλίγον εἰς ἐρυθρὸν διὰ τῆς πυρίας (τοῦ ἀχυσματος).
Ὑποπυρρίζω, Μ. ίσω. Βλ. -.
Ὑποπυρρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πυρρός (ξανθοκόκκινος).
Ὑπόπωλος (ὁ, ἡ). (Ἵππος) ἡ ἔχουσα ὑφ' ἑαυτὴν (θηλάζουσα) πῶλον.
Ὑποραΐζω, Μ. ίσω, = Ὑπορραΐζω.
Ὑποράπτω, Μ. ράψω. = Ὑπορράπτω.
Ὑποραφή (ἡ), = Ὑπορραφή.
Ὑπεργάζω, Μ. άσω. Ὑπεργαλίζω ἐλαφρὰ, ὑπερεθίζω διὰ χειρομαλάξεως.
Ὑποργίζομαι, Μ. ισμαι. Ὀργίζομαι ὀλίγον.
Ὑποερέγχω (ἀντὶ Ὑπορρέγχω), Μ. ρέγξω. Ῥοχαλίζω σιγανὰ, ὡς ἂν νὰ ῥοχαλίζω.
Ὑπορειος (ὁ, ἡ), = Ὑπώρειος, κείμενος εἰς ὑπώρειαν. ‖. (οὐσ.) Ὑπόρειον (τὸ), μικρὸν ἀκρωτήριον σχηματιζόμενον ἀπὸ προέχουσαν ἀκρώρειαν, (παρβλ. Ὑπόρειον).
Ὑπ-ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὑποστηρίζω τι εἰς θέσιν ὀρθόν, στυλόνω ἀναστηλόνων ὀλίγον.
Ὑπορθριος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πρᾶττων τι ὑπ' ὄρθρον (τὴν αὐγὴν μὲ τὰ χεράγματα, περὶ τὸν ὄρθρον).
Ὑπόρειον (τὸ). μικρὸν ῥεῖον (ἀκρωτήριον), (παρβλ.) Ὑπόρειον.
Ὑπορριπίζω, Μ. ίσω, = Ὑποῤῥιπίζω.
Ὑπορύνομι, Μ. ὀρέω καὶ (μσ.) ὀρέομαι ἢ ὀρούμαι (μσ. ἀόρ. Ὑπωρόμην καὶ πρκ. [ἀντὶ ἐνερ.] Ὑπόρωρα), Π. διεγείρω ἐφωτιστικῶς ἢ ὑποκεκρυμμένως, Ὑποκινῶ, Ὑπερεθίζω. ‖. (μσ. αὐτπθ.) κινοῦμαι ὀλίγον κατ' ὀλίγον, διεγείρομαι βαθμηδόν.
Ὑπόρορος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ὑπώρορος.
Ὑποῤῥαΐζω, Μ. ίσω. Γίνομαι ὀλίγον καλλήτερα, ἀρχίζω νὰ καλλητερεύω (νὰ ἀναλαμβάνω) ἀπὸ ἀσθένειαν.
Ὑποῤῥαπτίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ ὀλίγον (ἐλαφρὰ) ἢ ὑποκάτωθεν μὲ τὴν ῥαπίδα (συνεκδ. ἢ μτφ.) ὑπερεθίζω, (ἀθ. διορθ. Ὑποῤῥαπτίζω).
Ὑπορ-ράπτω, Μ. ράψω. Ῥάπτω τι ὑποκάτωθέν τινος, προσράπτω· ἐνδύω ἀπὸ μίαν μὲ ἄλλο ὕφασμα, ἀστερώνω (συνεκδ.) συῤῥάπτω (μτφ.) προσθέτω ξένας πλάσεις ἢ ἐπεισοδ. ἐν)είς τὴν ὁμιλίαν μου. ✦ Λόγον—, ✦ Εὐρ.
Ὑποῤῥαφή (ἡ), τὸ ὑποῤῥάπτειν, ἐνδύσιμον ἀπὸ μίαν μὲ ἄλλο ὕφασμα, ἀσέλιμπτ.
Ὑπορρηχίς, ίδος (ἡ). τὸ ὑπὸ τὴν ῥάχιν (μεταξὺ τοῦ ῥαχοκοκκύλιου καὶ τῶν λαγόνων) κοίλωμα.
Ὑποῤῥέω, Μ. ῥυήσομαι (ἀόρ. Ὑπερρύην κτλ.). Ῥέω κάτωθεν ἢ ὑποκάτωθεν (ἐπὶ τριχ. φύλλ. κλπ.) πίπτω ὀλίγον κατ' ὀλίγον· (ἐπὶ οἰκοδομ.) ἀρχίζω νὰ πίπτω (νὰ χρημνίζωμαι), εἶμαι ἑτοιμόῤῥοπος· (μτφορ. μὲ αἰτ.) παρεισδύω, ὑπεισέρχομαι· (ἐνίοτε) γίνομαι (ἐκλείπω) ἀνεπαισθήτως καὶ κατ' ὀλίγον, ✦ Ὑπεκρέω. ✦ Τὰ τῆς εὐνοίας ὑπέρρει, ✦ Ξεν., ἄρχιζε νὰ ψυχραίνεται (νὰ λησμονῆται).
Ὑποῤῥήγνυμι, Μ. ῥήξω (ἀόρ. Ὑπερρήγην κτλ.). Σχίζω (καὶ πθ. ἢ μσ. αὐτπθ. Σχίζομαι, Ῥαγίζω) ὑποκάτωθεν ἢ ὀλίγον· (μισανοίγω (πθ.) ἀρχίζω νὰ σχίζωμαι (καὶ πθ. νὰ φαίνωμαι).
Ὑποῤῥήνιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὕπαρνος (ἀμνὰς) ἡ ἔχουσα ὑφ' ἑαυτὴν (θηλάζουσα) ἀρνίον.
Ὑπόῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὴν ῥίζαν ὤν. 2) ὁ ἔχων ῥίζας, ἑζῶν ὑκάπλεως.
Ὑπερ-ριζόω-ῶ, Μ. ώσω. Ῥιζόνω (χυρ. ἢ μτφορ.) τι ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον.
Ὑπορρίνιον (τὸ). τὸ ὑπὸ τὴν ῥῖνα μέρος τοῦ προσώπου.
Ὑπόῤῥινος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὴν ῥῖνα κείμενος, (ὅθεν ‖. οὐσ.) Ὑπόῤῥινα, τὰ μουστάκια. 2) ὁ ὁμιλῶν μὲ τὴν μύτην, (Γαλλ.) **nasillard.**
Ὑποῤῥιπίζω, Μ. ίσω. Κινῶ ὑποκάτωθεν (κυρ. τὸν ἀέρα διὰ τῆς ῥιπίδος), φυσῶ σιγανὰ τὸ πῦρ (μτφορ.) ὑποκινῶ, διεγείρω. ✦ Στάσεις—, ✦ Ἀπ.
Ὑποῤῥιπτέω-ῶ, Ἀττ. καὶ
Ὑποῤῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω τι ὑποκάτωθέν (καὶ μτφορ. Καθυποτάσσω ἢ Παραχωρῶ εἰς τὴν ἐξουσίαν) τινός.
Ὑποῤῥοιζέω-ῶ, Μ. ήσω. Βαΐζω ὀλίγον ἢ βαθειά.
Ὑποῤῥύηναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑποῤῥέω
Ὑποῤῥύσις, εως (ἡ), τὸ ὑποῤῥέειν, ἡ ὑποκάτωθεν ἐκροή· (μτφ.) ἡ βαθμηδὸν καταπτωσις, βούλισμα. 2) (συνεκδ.) μέρος διὰ τοῦ ὁπ. ὑπεκρέει τι, ὑχειδὲ ὑπόγειος.
Ὑποῤῥωδέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιβοῦμαι (Δειλεῶ) ὀλίγον.
Ὑποῤῥώξ, ῶγος (ἡ). Σχλ. ἀντὶ Ἀποῤῥώξ.
Ὑπόρυγμα (τὸ). ὄρυγμα ὑπόγειον, ὑπόνομος, [ἐκ τοῦ
Ὑποῤύσσω(ττω), Μ. ορύξω, = Ὑποπάπτω (κυρ. ἢ μτφορ.).
Ὑποῤχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χορεύω μὲ μουσικὴν (ὑπὸ τὸν ἦχον μουσ. ὀργάνου). 2) τραγουδῶ χορείων ἢ χορευτικὸν σκοπὸν (ἴδε Ὑπόρχημα). 3) καρωτάνω τι παντομιμικῶς, χορεύω μὲ σχήματα (καθὼς οἱ παντομίμοι).
Ὑπόρχημα (τὸ). ᾄσμα πρὸς τὸ ὁπ. ἐρυθμίζουν τὰ κινήματά των οἱ χορεύοντες (παντομιμικῶς, ὑπορχούμενοι), τραγούδι χορευτικὸν (κυρ. διὰ τοὺς παντομίμους).
Ὑπορχηματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὑπόρχησιν ἢ τὰ ὑπορχήματα, χορευτικὸς, παντομιμικός. ✦ Ὑπορχηματικὸν εἶδος ὀρχήσεως, καθ' ὃ τὴ ὀρχήσεως

ἐμιμοῦντο τὰ ὑπὸ τῆς λέξεως ἑρμηνευόμενα, « Εὐς.

Ὑπόρχησις, εως (ἡ), τὸ ὑπορχεῖσθαι, χορὸς παντομιμικὸς συνωδευόμενος μὲ τραγοῦδι ἢ μουσικήν.

Ὑποσαγὴς [ὑ. σάγη], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ὧν ὑπὸ) σάγμα, σαμαρωμένος. « Ὄνος—, « Ἵπποι.

Ὑπόσαθρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ἢ κατά τι σαθρός, ὄχι τόσον γκρὶ (ἀσφαλὴς κλπ.).

Ὑποσείνω, Μ. σανῶ. Σείνω ὀλίγον (τὸν σκύλον) τὴν οὐράν, χαϊδεύω μὲ τρόπον, κολακεύω.

Ὑποσαίρω (σῦχρ. κυρ. ὁ πρκ. [ἀντὶ ἑ.ς] Ὑποσέσηρα ἢ ὁ ἀόρ. Ὑπέσηρα). Σύρω ὀλίγον τὰ χείλη καὶ προφαίνω τοὺς ὀδόντας· (μτγμ.) ἐπὶ ποιητικῶν τὰ ὁπ. ξεροσκάζουν εἰς τρόπον ὥστε νὰ μισοφαίνεται τὰ μέσα των.

Ὑποσακκίζω, Μ. ἴσω. Περνῶ ὑγρόν τι ἀπὸ τὸ σακκί, σουρώνω, στραγγίζω· (συνων.) παίρνω κρυφίως, ὑφαιροῦμαι· (μτγμ.) ὑποκαλίσκω. (μὲ γεν.) « Ὑποσακκίζω τῆς ὁδοῦ, « Εὐστ., (κοιν.) παίρνω (κόπτω) δρόμον.

Ὑποσαλεύω, Μ. εὔσω. Κουνῶ (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ. Κουντοῦμαι) ὀλίγον· κονδυλῶ· παρακυλῶ.

Ὑπόσαλος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν σάλον (τῆς θαλάσσης) εὑρισκόμενος, (ἐπρ.) κυματωνόμενος, σαλευόμενος· (μτφρ.) ἀβέβαιος, (περβλ.) Ἐπίσαλος. « Ὑπόντας —, « Δοκρ., οἱ κλονούμενοι.

Ὑποσαλπίζω, Μ. ἴσω. Σαλπίζω ὀλίγον, ὑπηχῶ διὰ τῆς σάλπιγγος.

Ὑποσάνδαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθεν σάνδαλον (πέλμα ἢ τακοῦνι ξύλινον). « Ὑπόδημα —, « Ι. Δυδὸς (ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Α', 17).

Ὑπόσαπρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σαπρός, ὑπόσαθρος.

Ὑποσαρκίδιος, α ἢ ας, ον, Π ξ

Ὑποσάρκιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὴν σάρκα (μεξῦ σαρκὸς καὶ δέρματος εὑρισκόμενος.

Ὑπόσεισμα (τὸ), [ὑποσείω]. ἀποκοκκινίδι, σκύβαλον.

Ὑποσεισμὸς (ὁ). ἐλαφρὸν κούνημα (ἰδιαιτ. τοῦ κοσκίνου), (ὡς οὐσ. τοῦ

Ὑποσείω, Μ. σείσω. Σείω (Κουνῶ) ὑποκάτωθεν ἢ ἐλαφρά. « Ἐνερθεν ὑποσείουσιν ἱμάντι (τὸ τρύπανον), ἀψάμενοι ἑκάτερθεν, « Ὀδ. Ι.

Ὑποσέληνος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὴν σελήνην, (Γαλλ.) sublunaire.

Ὑπόσεμνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σεμνὸς (σοβαρός).

Ὑποσεύομαι, Μ. συθήσομαι, Π. ὡμῶ διὰ μιᾶς, ἐφορμῶ. (εἰς τὸν Ἡσ. ὀρθότ. διῳρημ. Ὑπὸ σευομένων).

Ὑποσημαίνω, Μ. ανῶ. Σημαδεύω ὑποκάτωθεν, ὑπογράφω, ὑποσημειόνω. 2) δείχνω διά τινος σημείου τὴν διεύθυσίν μου εἴς τι, = Ἐπιχρωτῶ, = Ἐπισημαίνομαι. 3) (συχνότ.) φανερώνω τι μὲ τρόπον ὑποκεκρυμμένον (σκεπαστά), φρίνω νὰ ὑπονοηθῇ. 4) δίδω πρῶτος τὸ σημεῖον (τὸ παράδειγμα) ἢ κάποιαν ἐλπίδα εἴς τινα περὶ ἀρχίζω, παραγγέλλω. « Τῇ σάλπιγγι σιωπὴ ὑπεσημάνθη, « Θκ. « Χρεῶν ἀποκοπάς—, « Πλάτ.

Ὑποσημασία (ἡ), = Ὑποσημείωσις.

Ὑποσημειόω-ῶ καὶ (μσν. ὁ ᾧ εὑρίσκετ.) -όομαι-οῦμαι, Μ. ὡσω, -ωμαι. Σημειόνω τι ὑποκάτωθέν τινος (ὡς σχολιον), κάμνω ὑποσημειώσεις· σημειόνω τι διὰ ἐνθύμησιν. « Ξενοφῶν πρῶτος, ὑποσημειωσάμενος τὰ λεγόμενα (ὑπὸ Σωκράτους), εἰς ἀνθρώπους ἤγαγεν, ἀπομνημονεύματα ἐπιγράψας, « Ἀρτ.

Ὑποσημείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ πρὸς ἐξήγησιν χωρίου τινὸς γινομένη (συνήθως ὑποκάτωθεν τῆς σελίδος τοῦ κειμένου) σημείωσις, σχόλιον.

2) σημείωσις πρὸς ἐνθύμησιν. « Οὗτος, Σωκράτους διαλεγομένου, ὧν ἐμνημόνευεν ὑποσημειώσεις ἐποιεῖτο, « Ἀρτ., τὰ ὑσημείωτα.

Ὑποσήκω, Μ. σήψω (μσν. μὲ σημ. πθ. πρκ. Ὑποσέσηπα). Σαπίζω ὀλίγον τι ἢ ὑποκάτωθεν· ἀρχίζω νὰ σήπωμαι· (ἢ μτχ.) « Ὑποσεσηπὼς, υῖα, ὸς, = Ὑπόσαθρος.

Ὑποσιγάω-ῶ, Μ. σιγήσομαι. Σιγῶ (Σιωπῶ) εἴς τι, δὲν ἀποκρίνομαι.

Ὑποσίδηρος (ὁ, ἡ). ὑποκάτωθεν σιδηροῦς (καὶ ἀποκάτω χρυσωμένος ἢ ἀσημωμένος).

Ὑπόσιμος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σιμός.

Ὑποσιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὀλίγον σιμὸν [κυρτὸν πρὸς τὰ ἄνω], λυγίζω (ἐκεῖ τὸ σιμότερον). « Τὴν δορὺν —, « Ἄλκ.

Ὑποσιωπάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Παρέρχομαι τι τρόπον τινὰ ὑπὸ σιωπήν, ἀποσιωπῶμεν ἀλλ' ἀμυδρῶς πως ὑπαινεσόμαι (φρόνω νὰ ὑπονοηθῇ), ἰδθ.

Ὑποσιώπησις, εως (ἡ), τὸ ὑποσιωπᾶν, ἢ κατὰ σχῆμα (ῥτρ.) παρασιωπήσεως ὑποδήλωσις.

Ὑποσκάζω, Μ. σκάσω. Κουτσαίνω ὀλίγον.

Ὑποσκαίρω, Μ. σκαρῶ. Πηδῶ (ἢ [μὲ αἰτ. ἀναφορικόν· πηδῶν] ὀλίγον. « Τὸν κόδε—, « Νικήτ.

Ὑποσκαλεύω, Μ. εὔσω. Σκαλίζω ἀπὸ κάτω, ἀνακατόνω. (κυρ.) « Τὸ πῦρ—, « Ἀρρφ., συνδαυλίζω.

Ὑποσκαλίζω, Μ. ἴσω, = Ὑποσκαλεύω.

Ὑποσκαλμὶς, ίδος (ἡ). τὸ ὑπὸ τὸν σκαλμὸν προσαρμοζόμενον ἐπὶ τοῦ χείλους (τῆς κουκκαστῆς) τοῦ πλοίου σανίδιον.

Ὑπόσκαμβος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σκαμβός (στραβός, σκολιός).

Ὑποσκάπτω, Μ. σκάψω. Σκάπτω ὑποκάτωθεν· ἀνοίγω ὑπόνομον (λαγοῦμι)· (γεωργ.) = Ὑποχωνίω.

Ὑποσκαφὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σκέψιμον ὑποκάτω (συνεχὲς) τὸ ὑποσκαμμένον μέρος, ὑπόνομος· (ἐν γέν.) βάθος, κοίλωμα. « Θαλάσσης—, « Δοκρ.

Ὑποσκαφισμάρτος (ὁ, ἡ), κεχρυσωμένος σχεδὸν κατὰ τὸ λεγόμενον σκαφίον εἶδος τῆς κουρᾶς (ἴδε τὴν λέξ.).

Ὑποσκαφισμὸς (ὁ). λίχνισμα (καθάρισμα) τοῦ σιταριοῦ κτλ. μὲ τὴν σκαφίδα (3).

Ὑποσκελίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ τινὰ ὑπὸ τὸ σκέλος καὶ τὸν βίπτω κάτω, συμποδίζων ἀνατρέπω, παδικλώνω· (μτφρ.) ἐξαπατῶ, (Γαλλ.) supplanter· (ἐπὶ πραγμ.) βάλλω πρόσκομμα, χαλεμπίζω. « Τὴν ὑρμὴν—, « Δδ.

Ὑποσκέλισμα (τὸ). κτύπημα ὑπὸ τὸ σκέλος, πεδίλωμα, (Γαλλ.) croc-en-jambe· (μτφρ.) δόλος, ἀπάτη.

Ὑποσκελισμός (ὁ, τὸ ὑποσκελίζειν, ἢ δι' ὑποσκελίσεως καταπάλαισις· (μτφρ.) ἐξαπάτησις.

Ὑποσκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Ὑπονοῶ, εἰκάζω, συμπεραίνω.

Ὑποσκευή (ἡ). ἡ ὑποκάτωθεν οἰκοδομή (κατασκευή), τὸ κάτω μέρος οἰκοδομήματος, (Γαλλ.) substruction.

Ὑποσκήνιον (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ μεταξὺ τοῦ προσκηνίου καὶ τῆς ὀρχήστρας τοῦ (ἀρχ.) θεάτρου ἡμικυκλίου, ἢ καθαυτὸ σκηνὴ τῶν ἀρχαίων.

Ὑποσκιάζω, Μ. άσω. Σκιάζω ὀλίγον, ἀρχίζω νὰ σκοτεινιάζω. (κυρ. ἑρτπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) « Τῆς ὥρας ὑποσκιαζούσης, « Ἀθ., ἐπειδὴ ἡ ὥραν ἀρχίζε νὰ σκοτεινιάζῃ (χυδ. νὰ σουρπώνῃ).

Ὑποσκίασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὀλίγον τι σκίασμα (σκοτείνιασμα), ἀρχὴ σκοτεινιάσματος.

Ὑποσκιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ὑποσκιάζω.

Ὑποσκιδεῖς, εσσα, εν. Π. ἀντὶ Ὑπόσκιος. (εἰς τὸν Νίκ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπὸ σκιάεντι).

Ὑποσκιάοντο, Π. ἀντὶ Ὑποσκιῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τῶ Ὑποσκιάομαι.

Ὑπόσκιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκάτωθεν σκιάς, σκεπασμένος ἀπὸ σκιάν, σύσκιος. « Στόμα—, « Αἰσχύλ., τὸ τοῦ ἐσπερανομένου μὲ κλάδους ἐλαίας κτλ. ἐκέτου.

Ὑποσκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ διὰ μιᾶς ἀπὸ κάτω.

Ὑπόσκληρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σκληρός.

Ὑποσκόλιος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σκολιὸς (λοξός, στραβοδίβουλος κτλ.).

Ὑποσκότεινος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σκοτεινός.

Ὑποσμαραγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. βυθίζω (ἀντηχῶ) βαθειά.

Ὑποσμήχω, Μ. σμήξω. Τρίβων παρχεύω (Σφουγγίζω) ἐλαφρά.

Ὑποσμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κάποιαν ὀσμὴν (ἢ μτφρ. εἴδησιν περί τινος), μυρίζων ὀλίγον.

Ὑποσμύχω, Μ. σμύξω. Καίω μὲ ὀλίγον ἢ κρυφὸν πῦρ, κρυφοκαίω· (μτγμ.) κατατήκω ἐσωτερικῶς [ὀλίγον κατ' ὀλίγον].

Ὑποσοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζω (Ξυπνάζω) ὀλίγον.

Ὑποσόλοικος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σόλοικος (ἢ μτγμ. ἄτοπος ἢ ἄπρακτος).

Ὑπόσομφος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σομφὸς (σπογγώδης, ἀραιὸς κτλ.).

Ὑπόσοφος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σοφός. « Τέχνη—, « Φλγρ., ἡ ἔχουσα κάποιαν σχέσιν (ἀναλογίαν) μὲ τὴν φιλοσοφίαν, ὄχι ὅλως διόλου βάναυσος.

Ὑποσπαδίας, α, ον. Ὁ ἔχων τὴν τρῦπαν τοῦ αἰδοίου ὑποσπασμένην, (ἴδε τὸ ἑξμ.).

Ὑποσπαδίας [ὑποσπάω], άδος (ἡ). πάθος τι (φυσικὴ διαστροφὴ) τοῦ ἀνδρ. αἰ-

δοίου (ὅταν ἡ τρύπα ξύνε τραβηγμένη κάτω).

Ὑποσπαθισμός (ὁ). ἡ διὰ τοῦ ὑποσπαθιστῆρος χειρουργικὴ ἐργασία.

Ὑποσπαθιστὴρ (ὁ). χειρουργ. τι ἐργαλ. διὰ τοῦ ὁπ. χωρίζουν (ἀνασηκόνουν ὑποχάτωθεν) τὸ δέρμα τοῦ κρανίου.

Ὑποσπαίρω, Μ. σπαρῶ. Σπαράζω (Σπαρταρῶ) ὀλίγον· (ἐπὶ σφυγμοῦ) κενκῶ ἐλαφρά (ἀδύνατα).

Ὑποσπανίζω(-ομαι), Μ. ίσω (ἰδ. χυρ. ὁ αὐ. πρκ. Ὑπεσπάνισμαι). Ἔχω ἢ Ἀρχίζω νὰ αἰσθάνωμαι ὀλίγην σπάνιν (ἔλλειψίν) τινος. « Βορᾶς—, « Λίσχλ. «Τί δ' ἔστι χρείας τῆς δ' ὑπεσπανισμένου;» Σοφ., κατὰ τί εἶν' ἐλλιπὲς τὸ πρᾶγμα; τί ἔλλειψις συνέβη εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν;

Ὑπο-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Σύρω (Τραβῶ) τι ὑποκάτωθεν ἢ (μσ.) ὑποκάτωθέν μου, ὑφέλκω, ὑφαιρῶ. «Ἐκειδὰν δὲ καθέζηται (ὁ ἵππευς), ἠρεμεῖν δεῖ διδάσκειν τὸν ἵππον, ἕως ἂν καὶ ὑποσπάσηται, ἤν τι δέηται». « Ξεν.

Ὑποσπειρίδιον (τὸ). ἡ βάσις (τὸ ὑποκάτωθεν) τῆς σπείρας (τῆς βίδας).

Ὑπόσπειρος (ὁ, ἡ). περιτυλιγμένος εἰς εἴδος σπείρας (ἕλικος)

Ὑπο-σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω κρυφίως.

Ὑπο-σπληνίζομαι, Μ. ίσομαι. Μεταχειρίζομαι πρὸς θεραπείαν πληγῆς ἢ πόνου σπληνίον (ἔμπλαστρον).

Ὑπόσπληνος (ὁ, ἡ). ὑποκείμενος εἰς πάθη τῆς σπληνός, σπληνιάρης.

† Ὑπο-σπογγίζω, Μ. ίσω. Σφογγίζω ὀλίγον (ἐλαφρᾶ), πάω ἐπάνω-ἐπάνω μὲ τὸ σφογγάρι.

Ὑποσποδίζω, Μ. ίσω. Ἔχω ἢ Καμβάνω ὀλίγον τὸ χρῶμα τῆς σποδοῦ, εἶμαι ἢ γίνομαι σποδοειδής.

Ὑπόσπονδος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ φράττων τι ὑπὸ σπονδὰς (μὲ συνθήκην). «Ὑπόσπονδοι ἐξέρχοντο», « Ἡρ. « Ὑποσπόνδους ἀριέναι τοὺς αἰχμαλώτους, « Πλ. (συχνότ. δὲ) « Ὑποσπόνδους αἰτεῖν (δόναι, λαμβάνειν, κομίζεσθαι κτλ.) τοὺς νεκρούς, « Ξεν., Θκ. κλπ., συμφωνεῖν ἀνακωχὴν ὅπλων ἄχρις οὗ ταφῶσιν οἱ φονευθέντες εἰς τὴν μάχην (ὁ πρωτείνων τοῦτο ἐθεωρεῖτο νικημένος, διότι ὁ νικητὴς, κρατῶν τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἔθαπτεν ἐκομένους ἢ χωρὶς σπονδῶν τοὺς ἰδικούς του).

Ὑπο-σποψάζω, Μ. άσω. (μὲ αἰτ.) Σκανδάζω (Προβυμοῦμαι, Φιλοτιμοῦμαι) ὀλίγον περί τινος, συνεργῶ κρυφίως πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν σκοπῶν του.

Ὑποστάζω, Μ. στάξω. Στάζω ὀλίγον κατ' ὀλίγον, χύνομαι (πίπτω) στάλα-στάλα.

Ὑπόστάθμη (ἡ), [ὑπό, ἵστημι]. ἡ κατακαθισμένη εἰς τὸν πυθμένα τοῦ περιέχοντος ὑγρόν τι ἀγγείου ὕλη, τὸ κατακάτι· (ἑνίοτε) ὁ ὄρρὸς τοῦ γάλακτος. 2) ἀντὶ Ὑπόβαθρον.

Ὑποστάθμιος, ίδος (ἡ). = Ὑποστάθμη.

Ὑπόστᾰξις, εως (ἡ), τὸ ὑποστάζειν, στάξιμον ὀλίγον κατ' ὀλίγον (ἀπὸ κόμπον-κόμπον).

Ὑπόστασις [ἵστημι], εως (ἡ). βάσις, θεμέλιον. 2) = Ὑποστάθμη, κατακάθισμα ὑγροῦ, καταπάτι· νερὸν στεκάμενον, βαῦρος· χυλός, (Ἰταλ.) fάltσα πηκτή. « Κεϊλίας —, « Ἱατρ., περίττωμα, = Ὑποχώρημα. 3) (μεταφ. καὶ τρπ.) ἡ βάσις (τὸ ἀντικείμενον, ἡ ὕλη) τοῦ λόγου (τῆς κρυτάσεως κτλ.), (παρβλ.) Ὑπόθεσις. 4) (φιλοσοφ.) ἡ καθαυτὸ ὕπαρξις, ἡ ἀνεξάρτητος τοῦ ὑφεστῶτος πραγματικῶς (καὶ ὄχι κατ' ἰδέαν ἢ κατὰ φαντασίαν), τὸ εἶναι τοῦ καθ' ἕκαστον ἀτόμου (εἰδικῶς)· (ὅλγ.) πρόσωπον. « Τῶν ἐν τῷ ἀέρι φαινομένων, τὰ μὲν κατ' ἔμφασιν, τὰ δὲ καθ' ὑπόστασιν, « Ἀρετ. 5) φρόνημα σταθερόν, ἀπόφασις γενναία (ἱερά), πεποίθησις, εὐτολμία, (παρβλ.) Παράστασις. « Ψυχῆς—, « Διόδ. 6) σκοπὸς, πρόθεσις, ἐπιχείρησις. « Κατὰ τὴν ἰδίαν ὑπόστασιν, « Διόδ. 7) (Γρφ.) ὑπάρχοντα, περιουσία, (ὅθ. κοιν.) Κτηματικά. « Αὐτοὺς καὶ τὰς σκηνὰς αὐτῶν, καὶ πᾶσαν τὴν ὑπόστασιν αὐτῶν, « Δευτερον. (ΙΑ', 6).

Ὑποστάτης, ου (ὁ). ξύλον διχαλωτὸν τὸ ὁπ. βάλλεται ὡς ὑποστήριγμα (ἐν γέν.) Ὑπέβαθρον. 2) (ἐκκλησ.) ὁ δημιουργὸς τοῦ παντός.

Ὑποστατικός, ή, όν. Καρτερικὸς, φερέπονος· εὐτολμος· (μὲ γεν.) ἀντέχων ἢ ἐνθέτων ἑαυτὸν γενναίως εἰς. « Δεινῶν —, « Πλθ. 2) (ὅλγ.) ὁ καθ' ὑπόστασιν ἢ 3) δημιουργικός.).

Ὑποστατικῶς, ἐπίρ. Καρτερικῶς, εὐτόλμως, μὲ στερεὰν ἀπόφασιν. 2) (ὅλγ.) καθ' ὑπόστασιν ἢ 3) δημιουργικῶς.

† Ὑποστάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὑποστάτης, δημιουργος.

Ὑπόστατος (ἡ), τὸν ὁπ. δύναται ἢ πρέπει τις νὰ ὑποστῇ (νὰ ὑποφέρῃ). 2) (σκν.) βαλμένος ὑποκάτωθεν, ἰδθεν ||. οὐσ.) Ὑπόστατον (τὸ), = Ὑπόβαθρον, ὑποστήριγμα.

† Ὑποστάτρια (ἡ). Ἐπιγρφ., διευτερεύουσα (ὑποδιευτερεύσης τάξεως) ἱέρεια, ὑπηρέτις ναοῦ.

Ὑπο-σταχύω καὶ Ὑπο-σταχύομαι (χωρὶς Μ.), Π. αὐξάνω (πολλαπλασιάζομαι) ὡς ἂν τὸ γέννημα εἰς τὸ στάχυ, γεννιέμαι, καλλιθαίνω.

Ὑποσταχύωτο, Π. ἀντὶ Ὑποσταχύοιτο, γ'. ἐν. προσ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ὑποσταχύομαι.

Ὑπόστεγασμα (τὸ). σκέπασμα τὸ ὁπ. ἀπλώνεται ὑποκάτωθεν, ὑπόστρωμα.

Ὑπόστεγος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ στέγην ἢ ὑπὸ τὴν στέγην (ἐντὸς τοῦ εἴκου) εὑρισκόμενος· (ἐν γέν.) κρυμμένος, σκεπασμένος.

Ὑπο-στέγω, Μ. στέξω. Σκεπάζω ὑποκάτω, Ὑποκρύπτω.

Ὑπο-στέλλω, Μ. στελῶ. Τραβῶ κάτω, χαμηλόνω, καταβάζω. (κυρ.) «Τὰ ἱστία —, « (καὶ ἐνν. τοῦ οὐσ.) « Ἐπλέομεν μηδὲν ὑποστειλάμενοι (ἢ μετ. ὑποστειλάμενοι), « Πλθ., (ὅθ. 2) (συνηθ.) σμικρύνω, ἐλαττόνω· (καὶ ἄλλ.) ἐλαττοῦμαι. « Ἓν μὲν, ἡγούμενον (ἔμβολον), τὰ δ' ὑποστέλλοντα, « Δθ, μικρότερα. 3) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) μαζεύομαι (ζαρώνω) ἀπὸ φόβον, τσακίζομαι, συμμαζώνομαι, ὑποχωρῶ, περισφίζομαι (συχνότ.) Συστέλλομαι· φοβοῦμαι· (μὲ γεν.) φυλάττομαι, προσέχω, ἀποφεύγω. « Ὑπέστειλεν (ἐνν. ἑαυτὸν ἢ τὴν δύναμιν) τοῖς ὀχυροτάτοις, « Πλ., ἐκλείσθη εἰς. (καὶ μσ.) « Μηδὲν ὑποστειλάμενος, « Ἱππ. (καὶ γεν.) « Ὀπώρης εἰνώδεες ὑποστέλλεσθαι, « Ἀρετ. (ἢ ἀπολ.) « Ἐκεστέλλαντο ἢ ἐμετρίαζον, « Δ. Κάσ.

Ὑποστενάζω, Μ. άσω. Στενάζω ὀλίγον ἢ κρυφίως, κρυφοαναστενάζω. (Π. μὲ αἰτ.) ὑποφέρω στενάζων, στενάζω ὑπο.

Ὑποστεναχίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ὑποστενάζω, κρυφοαναστενάζω.

Ὑπόστενος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι στενός, στενούτσικος.

Ὑπο-στένω (χωρὶς Μ.), = Ὑποστενάζω (μὲ αἰτ.) στενάζω διά-

‡ Ὑπο-στερέω-ῶ καὶ Ὑπο-στερίσκω, Μ. στερήσω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) Στερῶ τινα κρυφίως (ἀφαιρῶ τι) ἀπό τινος.

Ὑπο-στερνίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τι ὑπὸ τὸ στῆθός τινος ἢ (μσ.) ὑπὸ τὸ στῆθός μου.

Ὑπόστερνος (ὁ, ἡ), ὁ ὑπὸ τὸ στέρνον (στῆθος) εὑρισκόμενος. ||. (οὐσ.) Ὑπόστερνον (τὸ), « Ἡσύχ., τὸ ὑπὸ τὸ στῆθος μέρος τοῦ σώματος.

Ὑποστήλωμα (τὸ). στήλη χρησιμεύουσα ὡς ὑποστήριγμα.

Ὑπόστημα (τὸ), = Ὑποστήριγμα. 2) = Ὑποστάθμη, καταπάτι. 3) = Ὑπόστασις, ὕπαρξις, ἡ 4) θάρσος, εὐτολμία, (ἄλλ.) Παράστημα. 5) (Γρφ.) σῶμα στρατ., σύζημα, ἡ θέσις στρατ. (Γαλλ.) poste, ἢ τὸ μέρος ὅπου ἵσταται ἡ φρουρά, (Γαλλ.) corps de garde.

Ὑποστήριγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ὑποστήριξιν, Ὑποστύλωμα.

Ὑπο-στηρίζω, Μ. ίξω. Στηρίζω (Στύλο-λω) τι ὑποκάτωθεν, ἀσφαλίζω δι' ὑποστηρίγματος.

Ὑπόστιγμή (ἡ). (Γρμτ.) τὸ στιγμεῖον διὰ τοῦ ὁπ. χωρίζονται τὰ κῶλα μιᾶς περιόδου, (ἄλλ.) μέση στιγμὴ ἢ, κόμμα, (παρβλ.) Ὑποδιαστολή. [ἐκ τοῦ

Ὑποστίζω, Μ. στίξω. Ποικίλλω τι ὀλίγον (τῷδε κακείσε) μὲ στίγματα. ||. (Γρμτ.) χωρίζω δι' ὑποστιγμῆς τὰ διάφορα κῶλα μιᾶς περιόδου, ὑποδιαιρῶ διὰ τῆς στίξεως τὴν φράσιν.

Ὑποστικτέον, θετ. τοῦ Ὑποστίζω.

Ὑποστίλβω, Μ. στιλβώσω. Δάμπω (Πελίζω) ὀλίγον ἢ ἀπὸ κάτω.

Ὑποστολή (ἡ), τὸ ὑποστέλλειν ἢ ὑποστέλλεσθαι, τράβηγμα κάτω. χαμήλωμα· (μτγν.) ζάρωμα ἀπὸ φόβον, ὑποχώρησις, = Συστολή· (ἰατρ.) ἡ βαθμηδὸν ἐλάττωσις τῆς τροφῆς.

Ὑποστολίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ὑποστέλλω, μαζώνω, καταβάζω. « Δαΐφος—, « Ἀρχίλ.

Ὑποστόμιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸ στόμα ἢ τὸ ζώμιον. ||. (οὐσ.) « Ὑποστόμιον (τὸ), « Γεωπον., τὸ ἀμέσως ὑπὸ (μετὰ) τὸ στόμιον τοῦ ἀγγείου μέρος. (πλθ.) « Ὑποστόμια (τὰ), « τὰ ὑπὸ τὸ στόμιον τοῦ χαλινοῦ σιδήρια, (ἄλλ.) Ὑποχαλινίδια.

Ὑποστοναχίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ὑποστεναχίζω.

Ὑποστορέτεα· 6ος. ἀλθ. πσ. τοῦ

Ὑποστορίω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ Ὑποστορέσω. μελλ. τοῦ
Ὑποστορέννυμι, καὶ Ὑποστόρνυμι, Μ. ὑποστορέσω. Στρώνω (Ἁπλόνω ὑποκάτωθεν· (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) στρώνω (ἑτοιμάζω) τὸ στρῶμά τινος, τοῦ στρώνω νὰ κοιμηθῇ· (συνηθ. καὶ κατ' εὐφ.) • Ἵνα μὴ λέκτρ' ὑποστρώσω τινί, • Εὐρ., ἵνα μὴ ὑπανδρευθῶ μὲ κἀνένα.
Ὑποστρατεύω καὶ (μσ.)-εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Ὑπηρετῶ στρατιωτικῶς ὑπό τινα, ἐκστρατεύω ὑπὸ τὰς διαταγάς του.
Ὑποστρατηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (διοικῶ μὲ δοτ.) ὑπ' ἄλλον ἀνώτερον στρατηγὸν ὡς-
Ὑποστράτηγος (ὁ). ὁ δευτερεύων τοῦ στρατηγοῦ, (Γαλλ.) lieutenant-général.
Ὑποστρατοφύλαξ, ακος (ὁ), = Ὑποστράτηγος.
Ὑπο-στρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω (Γυρίζω) ὀπίσω, ἐπιστρέφω· (τρπ. ἀλλάζω γνώμην. • Ὁ δ' ὑπέστρεφεν ἵππους, • Ἰλ. Ε. (καὶ ἀλλ.) • Εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι, παλίωξις δὲ γένηται, • Ἰλ. Η. (καὶ μὲ ἀκριβέστ. πρσδιορ.) • Τὼ μὲν ἄρ' ὑποστρέψαντες, • Ξεν. (καὶ αἰτ. πρσθετ.) • Μὴ' ἔτι σῶσι ποδώσιν ὑποστρέψειας Ὄλυμπον, • Ἰλ. Γ. (καὶ μσ.) • Οὐ μέν γάρ τί σ' ὑποστρέψεσθαι δίω ἐς μέγαρον, • Ὀδ. Σ. (καὶ τρπ.) • Κἄθ', ὑποστρέψας, λέληψαι μεταβαλὼν ἄλλας γραφάς, • Εὐρ.
Ὑποστρόγγυλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι στρογγυλός.
Ὑπόστροφη (ἡ), τὸ ὑποστρέφειν, γύρισμα ὀπίσω, ἐπιχριφὴ ἀκαθαρσίας (ἰατρ.), ὑπεναχώρησις· (ἰατρ.) = Ὑποτροπή, ξανακύλημα.
Ὑπόστροφος (ὁ, ἡ), ὁ ὑποστρέψας (ἐπανελθὼν) ἢ ὑποστρέφων.
Ὑποστροφώδης, εος (ὁ, ἡ). (Ἰατρ.) ὁ προξενῶν ὑποστροφήν (ξανακύλημα).
Ὑπόστρυφνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι στρυφνός (κυρ. καὶ μτγν.).
Ὑπόστρωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι στρώνεται (ἁπλώνεται ὡς στρῶμα) ὑποκάτωθεν.
Ὑποστρώμνιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὴν στρωμνὴν (εἰς τὸ κρεββάτι) κατακείμενος, ἄρρωστος εἰς τὸ στρῶμα.
Ὑπο-στρώννυμι, Μ. στρώσω, = Ὑποστορέννυμι.
Ὑπόστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθέν του (στηριζόμενος εἰς) στύλους. ‖. (οὐσ.) Ὑπόστυλον (τὸ), στοά, περίστυλον.
Ὑποστυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Στυλόνω ὑποκάτωθεν, ὑποστηρίζω διὰ στύλων.
Ὑποστύλωμα (τὸ). τὸ ὑποκάτωθεν βαλμένον στύλωμα.
Ὑπόστυφος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι στυφός, στυφούτσικος.
Ὑπο-στύφω, Μ. στύψω. Στύφω (καὶ ἑλλ. Στυφίζω) ὀλίγον, εἶμαι ὑπόστυφος. 2) • Προστύφω.
Ὑποσυγχέω (-συγχύνω), Μ. χεύσω. Συγχέω (καὶ μτφρ. Συγχύζω) ὀλίγον.
Ὑποσυγχύτως, Ἐπίρ. Ὀλίγον τι συγκεχυμένως.
Ὑποσυλάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἁρπάζω (Σφετερίζομαι) κρυφίως, Ὑφαιροῦμαι.
†Ὑποσύμβολος (ὁ, ἡ). τρόπον τινὰ συμβολικὸς (εἰκονικὸς, ἀλληγορικὸς), (εἰς τὸν Πλ. ἀνγν. διηρημ. Ὑπὸ σύμβολα).
Ὑποσύνθημα (τὸ). τὸ προϋπάρχον ἢ δεύτερον σύνθημα, (παρβλ. Παρασύνθημα).
Ὑπο-συρίζω (-συρίττω), Μ. συρίξω ἢ συρίσω. Σφυρίζω σιγανὰ ἢ μὲ τρόπον.
Ὑπο-σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω κρυφίως ἢ πρὸς τὰ κάτω· καθαρίζω τὴν κοιλίαν διὰ καθαρτικῶν· (μτφρ.) ἐλκύω μὲ τρόπον (ἀπατηλόν), δελεάζω· (ἐνίοτε) κάμνω νὰ ἐκπέσῃ τι, ἀμικρύνω, ἐλαττόνω· (ἐνίοτε) πραγματεύομαί τι ἐπιπολαίως, ἐκθέτω ἐν συνόψει.
Ὑποσυχνός (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ συχνός.
Ὑποσφάγιον (τὸ), τὸ μέρος τοῦ λαιμοῦ ὅπου σφάζεται τὸ ζῶον, (ἴδε Σφαγή 3).
Ὑπόσφαγμα (τὸ) τὸ αἷμα τοῦ σφαζομένου ζώου μὲ τὸ ὁπ. κατεσκεύαζον εἴδός τι σάλτσας ἢ παρυκεύματος. 2) τὸ μελάνι τῆς σουπιᾶς. 3) (ἰατρ.) αἷμα χυθὲν ἐξ αἰτίας κτυπήματος ὑπὸ τὴν ἐπιδερμίδα, Αἱμάλωψ, ξέκ τοῦ
Ὑποσφάζω, Μ. σφάξω. Σφάζω χόνων τὸ μαχαῖρι ὑπὸ τὸν λαιμόν.
Ὑποσφάξ, άγος (ἡ), Π. σχισμάδα βράχου, ἄντρου, κοίλωμα, (παρβλ.) Διασφάξ.
Ὑπο-σφαττω, Μ. σφάξω, Ἀττ. ἀντὶ Ὑποσφάζω.
Ὑπο-σφίγγω, Μ. σφίγξω. Σφίγγω ὀλίγον· δένω σφικτὰ ὑποκάτωθεν.
Ὑποσφραγίζω (-ομαι), Μ. ίσω, -ομαι. Σφραγίζω (Βάλλω τὴν σφραγῖδά μου) ὑποκάτωθεν.
Ὑποσφραγίς, ίδος (ἡ). τὸ μέρος ὅπου κλείεται διὰ τοῦ περιστράφου τὸ κυνηγ. δίκτυον, (μτγν.) ὁ σφιγκτὴρ τοῦ ἀφεδρῶνος (ἡ).
Ὑπο-σφραίνομαι, Μ. σφρανθήσομαι. Ὀσφραίνομαι ὀλίγον, ὡς ἂν νὰ μυρίζωμαι.
†Ὑπο-σφυρίζομαι, Μ. ίσομαι. Ξανασκυλεύω μὲ τὴν γεωργ. σφῦραν τὸ χωράφι ἀφ' οὗ τὸ σπείρω (ἵνα σκεπασθῇ ὁ σπόρος), (Λτν.) imporcare.
Ὑπο-σχάζω, Μ. σχάσω, = Ὑποσκάλιζω.
Ὑπο-σχέθω (παρτ. ἡ ἀόρ. Β΄. Ὑπέσχεθον), Π. ἀντὶ Ὑπέχω.
Ὑπόσχεο, Π. ἀντὶ Ὑπόσχου, Β΄. ἐν. προσ. τοῦ ἀορ. Β΄. τῆς προστ. καὶ
Ὑπισχεῖσθαι, ἀόρ. Β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑπισχνέομαι.
Ὑπόσχεση (ἡ), Π. Ἰων. καὶ
Ὑποσχέσιον (τὸ), Π. ἀντὶ-
Ὑπόσχεσις, εως (ἡ)· ἡ τοῦ ὑπισχνουμένου ὑποχρέωσις, ἐπαγγελία, τάξιμον. • Τέλεσόν μοι ὑπόσχεσιν, ἣν περ ὑπέστης, • Ὀδ. Ξ.
Ὑποσχετικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ὑπόσχεσιν· ὁ εὐκόλως ὑπισχνούμενος.
Ὑποσχηματίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ αἰτ.) Μιμοῦμαι, προσποιοῦμαι, κάμνω τὸ σχῆμά τινος.
Ὑποσχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω ὑποκάτωθεν ἢ ἐπιπολαίως, χαράζω.
Ὑπόσχισμα (τὸ). τὸ ὑποκάτωθεν ἢ ἐντὸς τινος ἢ ἐπιπόλαιον σχίσιμον, 2) (Γλω.) εἶδ. ὑποδήματος (ἀνδρ.).
Ὑποσχόμενος, η, ον, ἀόρ. Β΄. τῆς μτχ. τοῦ Ὑπισχνέομαι.
Ὑπόσχων, ἀόρ. Β΄. τῆς μτχ. τοῦ Ὑπέχω.
Ὑποσώζω, Μ. σώσω. Σώζω (Διασώζω) ὁπωσοῦν ἢ μὲ τρόπον.
Ὑποσωματόω-ῶ, Μ. ώσω. Ποιῶ τρόπον τινὰ ἢ βαθμηδὸν τὸ σῶμα.
Ὑποσωρεύω, Μ. εύσω. Σωρεύω (Ἐπισωρεύω) ὀλίγον κατ' ὀλίγον.
Ὑποσωφρονιστής, οῦ (ὁ). ὑποπιστάντης γυμνασίου, δευτερεύων (συνεργὸς) τοῦ σωφρονιστοῦ.
Ὑποταγή (ἡ), τὸ ὑποτάττεσθαι, ὑπακοή, (Γαλλ.) subordination· (Γραμτ.) ἡ ὑποτακτικὴ ἔγκλισις (ἡ).
†Ὑποταγής, ές (ὁ, ἡ). ὑποτεταγμένος, ὑπήκοος, ὑποκείμενος.
Ὑποταινιος (ὁ, ἡ). (χώρα) σχηματίζουσα εἶδος τι ταινίας (γλώσσης ἢ προχώματος).
Ὑποτακτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑποτάσσειν ἢ ὑποτάσσεσθαι. 2) (Γραμτ.) ὁ ὑπαγόμενος εἰς ἄλλην λέξιν. • Ὑποτακτικὴ (ἔγκλισις), • τεταγμένη ὑπὸ τοὺς ὁριστικοὺς ἢ ἀποτελεσματικοὺς συνδέσμους. • Ἄρθρον ὑποτακτικόν, • τὸ ἀναφορικόν.
Ὑποταμνόν (τὸ), Π. βότανον τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν εἰς μαγικὰς κατασκευάς, ξίκ τοῦ
Ὑποτάμνω, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Ὑποτέμνω.
Ὑποτανύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ὑποτείνω.
Ὑπόταξις, εως (ἡ), τὸ ὑποτάσσειν ἢ ὑποτάσσεσθαι.
Ὑποταρδάσω (τττω), Μ. άξω. Ταράττω (Συγχύζω) ὀλίγον, ἐμποιῶ μικράν τινα ἀνησυχίαν.
Ὑποταρβέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. φοβοῦμαι (τρομάζω) ὀλίγον.
Ὑπόταριος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν Τάρταρον, ὑποχθόνιος.
Ὑπότασις, εως (ἡ), τὸ ὑποτείνειν ἢ ὑποτείνεσθαι, τέντωμα (ἔπλωμα) ὑποκάτωθεν. (συνηθ.) • Παθῶν ὑπόστασις, • Εὐρ., παθιάδες ἐκτεινόμεναι ὑπό.
Ὑποτάσσω (τάττω), Μ. τάξω. Τάττω (Βάλλω) τι ὑποκάτωθέν (ἢ μτγν. εἰς τὸν ἀριθμόν) τινος (Πλθ. ΙΖ΄, ιέ, 4)· (μτφρ.) κάμνω ὑπήκοον (ὑπεξούσιον) τινος, καθυποτάσσω (• Πάντα ὑπέταξας ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ, • Γρφ.). ‖. (κθ.) ὑπάγομαι, ὑπόκειμαι. • Οἱ ὑποτεταγμένοι, • Λξ., οἱ ὑπήκοοι. 2) (παρὰ γραμτ.) ἀπαιτῶ (συντάττομαι μὲ) ὑποτακτικὴν ἔγκλισιν. • Τὸ Ἐὰν ὑποτάσσει, • Σχλ. Θκρ. Ε΄, 21.
Ὑποταύριον (τὸ), [ὑπὸ, ταῦροι]. τὸ μεταξὺ τοῦ πρωκτοῦ καὶ τῶν αἰδοίων μέρος, (ἄλλ.) Περίνεον.
Ὑποταφρεύω, Μ. εύσω. Ἀνοίγω ὑποκάτωθεν τάφρον (ὑπονόμον), ὑποσκάπτω.
Ὑποτείνω, Μ. τενῶ. Τενόνω τι (ἢ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ. Ἐκτείνομαι ὑποκάτωθεν τινος. • Ἡ ὑποτείνουσα (πλευρὰ) τὴν ὀρθὴν γωνίαν, • Μἠματ., ἡ ἀντικρύζουσα εἰς αὐτήν. 2) (συνηθ. καὶ μτγν.) προτείνω· ὑπόσχομαι, (μὲ αἰτ.) • Οὐ θωπεύων, οὐδ' ὑποτείνων μισθούς, • Ἀρχφ. (ἢ ἀπαρ.) • Ὑποτείνοντος αὐτοῦ.. βασιλέα φίλον ποιήσειν, • Θκ. (καὶ δον.) • Ὥσπερ οὖν καὶ ταῖς ἐλπίσιν ὑπέτεινον, • Χρσ. (καὶ μσ.) • Ἐρώτησιν ὑποτείνασθαι, • Πλάτ., προβάλλειν. 3)

ἐμπαιῶ, διεγείρω. ▪ Ὑΰδνας (▪ Ἐλπίδας)—, ▪ Σιφ., Δμ. ἦ (μσ.) προσβάλλω ἢ εἰσχωρῶ ἀνεπαισθήτως. ▪ Ὑποτείνεται δέ κοτε ᾗ τὴν διάνοιαν ἢ νοῦσος, ▪ Ἀρετ., (παρβλ. Ὑπέρχομαι).

Ὑπο-τειχίζω, Μ. ἰσω. Κτίζω (Ὀχυρόνω μέ) τεῖχος ὑποκάτωθεν ἢ ἐντεῦθεν (ἐνδοτέρω) ἄλλου τείχους, (ἴδε Θκ. ϛ', 99).

Ὑποτείχισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κτίσιμον τείχους ὑποκάτωθεν (λόφου, ἀκροπόλεως κτλ.) ἢ ἐναντίον (ἐνδοτέρω) ἄλλου τείχους. 2) ▪ τῷ

Ὑποτείχισμα (τὸ). τεῖχος κτισμένον ὑποκάτωθεν (λόφου, ἀκροπόλεως κτλ.) ἢ ἐναντίον (ἐνδοτέρω) ἄλλου τείχους.

Ὑποτειχισμός (ὁ), = Ὑποτείχισις.

Ὑποτεκμαίρομαι, Μ. αρσ. Τρόπον τινὰ τεκμαίρομαι, ὑπονοῶ, εἰκάζω, συμπεραίνω.

Ὑπο-τελέω-ῶ, Μ. τελίσω. (μέ αἰτ.) Πληρώνω φόρον κτλ. ὡς-

Ὑποτελής, ές (ὁ, ἡ). Ὑποκείμενος εἰς (ὑποχρεωμένος νὰ πληράνῃ) τέλος (φόρον). ▪ Μισθοῦ—, ▪ Δκ., = Ὑπάρισθος. ‖. ▪ Τὸ ὑποτελές, ▪ Λξ., ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ὑποτελοῦς· (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ ὑποτελεῖς· (Φλσφ.) —τῷ

Ὑποτελίς, ίδος (ἡ). (κατὰ τὴν γλῶσσαν καὶ τὸ σύστημά τινων φιλοσόφων) ἡ δύναμις τὴν ὁπ. ἔλαβεν ἐκ φύσεως ὁ ἄνθρωπος πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ τέλους (τοῦ ἄκρου ἀγαθοῦ).

Ὑπο-τέλλομαι, Μ. τελοῦμαι, Π. γίνομαι (ἀποτελοῦμαι) ὑποκάτωθεν. ▪ Βρυχὴ δ' ὑπετέλλετ' ὀδόντων, ▪ Ἄπλιν., ἐγίνετο ὑπὸ τῶν.

Ὑποτέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω μὲ τρόπον (πλαγίως). ▪ Ὑποτέμνων ἐπώλεις ἔρμα μοχθηρεῦ βοὸς τοῖς ἀγροίκοισι πανοῦργος, ὥστε φιλεῖσθαι πεχῦ, ▪ Ἀρχφ. (συνήθ. ὑπ) ▪ Ὑποτέμνω (καὶ μσ. Ὑποτέμνομαι) τὰς ὁδοὺς τινος (ἢ) ταῖς ὁδοῖς τινά, ▪ Ἀρχφ., Δίλ., κόπτω τὸν δρόμον τινὸς, τὸν προλαμβάνω (ἐξαγαίνω ἐμπρός του) καίρνων τὸν συντομώτερον δρόμον. ▪ Ἐπιπεσεῖν αὐτοῖσι ὑποταμομένους τὸ ἀπὸ τῶν νηῶν, ▪ Ἡρ. ▪ Ἀποπορευόμενον δὲ αὐτὸν ἀκετέμνοντο οἱ Μ. ἐπὶ στενὸν τῆς ὁδοῦ, ▪ Ξεν. ▪ Κατιδὼν δὲ αὐτὸν ἀναγόμενον, ἐβίωκεν, ὑποτεμνόμενος τὰς εἰς Σάμον πλοῦν, ὅπως μὴ ἐκεῖσε φύγῃ, ▪ αὐτ. (ᾗ ἀκαλ.) ▪ Ὡς δὲ εἶδον αὐτοὺς οἱ λεηλατοῦντες, ἔφευγον. Οἱ δὲ ὑπετέμνοντο, καὶ οὓς μὲν κατελάμβανον, αὐθὶς ἔπαιον· ὅσοι δὲ παραλλάξαντες αὐτῶν ἔφθασαν, κατόπιν τούτους ἐδίωκον, ▪ αὐτ. (ᾗ μτγμ.) ▪ Τὰς ἐλπίδας (▪ Τὰς ὠφελείας, ▪ Τὴν θρασύτητα, ▪ Τοὺς χρόνους) τινος ὑποτέμνεσθαι, ▪ Ξεν., Πλ., Ξρα., Δίσχ., ματαιόνω ἐμποδίζω. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) ▪ Τὴν ἀκόντισιν ὁρόμῳ ὑπετέμνοντο, ▪ Δ. Κάσσ., ὁρμήσαντες κατ' αὐτῶν τοὺς ἐπρόλαβαν εἰς τρόπον ὥστε ἢ δὲν ἐπρόφθασαν νὰ ῥίψουν τὰ ἀκόντιά των ἢ τὰ ῥιπτόμενα ἐπερνοῦσαν ἐκάνωθέν των χωρὶς νὰ τοὺς βλάπτουν.

Ὑποτέταρτος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸ ὅλον καὶ ἓν τέταρτον τοῦ ὅλου ὀλιγώτερος, (ἀντιθ. τοῦ Ἐπιτέταρτος).

Ὑποτέτληκα, ἶδε Ὑποτλάω.

Ὑποτετράγωνος (ὁ, ἡ). σχεδὸν τετράγωνος.

Ὑποτετραίνω, = Ὑποτιτραίνω.

Ὑπότεφρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τεφρὸς (στακτιρὸς) τὸ χρῶμα, κλίνων πρὸς τὸ ζακτερόν.

Ὑπο-τεχνάομαι-ῶμαι, Μ. ἠσομαι. Βοηθῶ (Προλαμβάνω) μὲ τὴν τέχνην μου.

Ὑπο-τηρέω-ῶ, Μ. ἰσω. Παρατηρῶ κρυφίως, παραμονεύω.

Ὑπο-τίθημι, Μ. ὑποθήσω (ἀόρ. Ὑπέθηκα καὶ μσ. Ὑπεθέμην καὶ πθ. Ὑπετέθην κτλ.). Θέτω (Βάλλω) τι ὑποκάτω ἢ (μὲ δοτ. ἐκ. ὁ'.) ὑποκάτωθέν τινος. ▪ Ὑποθεὶς τῇ μασχάλῃ τὰ τόξα, ▪ Πλ. (ᾗ μτγμ.) ▪ Ὑποθέντες τοῦτο τῇ γνώμῃ, ▪ Δμ., ἔχοντες προηγουμένως κατὰ νοῦν, (ὅλον 2) βάλλω ὡς βάσιν (ὡς θεμέλιον καὶ (μφ. μεταφορ.) ὡς ἀσκόν, ὑπόθεσιν τοῦ λόγου μου). ▪ Πρὶν δὲ τὴν ἀρχὴν ὀρθῶς ὑποθέσθαι, μάταιον περὶ τῆς τελευτῆς ὀντινοῦν ποιεῖσθαι λόγον, ▪ Δμ. ▪ Νόμον φύσεως ὑποθεμένης, ▪ Ἀλέξ. Ἀφρ. ▪ Ὅμηρος ὑποτίθεται πράξεις παραδόξους, ▪ Πλάτ. (καὶ ἀπαρ.) ▪ Ὑποθέμενος ἐρεῖν, ▪ Ἰσοκρ. (ἢ μτχ.) ▪ Ὑποθεμην οὐχ ὡς διαλεξόμενος, ▪ αὐτ., (ἄθεν 3) (ἐν γέν.) ὑποθέτω τι (ὡς βέβαιον ἢ ἀνεξελέγκτως), ἐκλαμβάνω ὡς δεδόμενον. ▪ Ἂν πλείους ὑποθῶσιν, ▪ Ἀρχτ. (καὶ ἀπαρ.) ▪ Εἰ ὑποθεῖτό τις ἀληθὲς εἶναι τὸ λεγόμενον, ▪ Πλ. ▪ Ὅτι δὲ καλῶς ὑπεθέμεθα..., ▪ Ἀρχτ. 4) βάλλω ὑπ' ὄψιν, προτείνω· ἐμπνέω, (Γαλλ.) suggérer. ▪ Τὴν ἐλπίδα ἣν ὑπετιθει αὐτῷ, ▪ Θκ. ▪ Ἐλπίδας αὐτοῖς ὑποθείς, ὡς κτλ., ▪ Ξεν. (καὶ μσ.) ▪ Ὑποθέμενος (ὅπου ἄλλ. διορθ. Ὑπερθέμενος) τοῖσι ὀνειροπόλοισι τὸ ἐνύπνιον, ▪ Ἡρ. 5) (μσ.) ὑποβάλλω εἰς τὸν νοῦν τινος τὸ πρακτέον, συμβουλεύω. ▪ Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησάμεθ', ἥτις ὄνῆσαι, ▪ Ἰλ. Θ. ▪ Ὅρα οἱ ἢ τι ἔπος ὑποβήσεται ἠέ τι ἔργον, ▪ Ὀδ. Δ. ▪ Ἐγώ σοι πειράσομαι ὑποθέσθαι, ▪ Πλάτ. ▪ Σωτηρίην ὑμῖν ὑποθήσασθαι, ἣν περ βουλεσθε πείθεσθαι, ▪ Ἡρ. ▪ Οὐδ' ἄν, συμβουλευομένου αὐτοῦ, τὰ ἄριστα οἱ δοκέοντα εἶναι ὑποθέσθαι, ▪ αὐτ. ▪ Τὰ ἐν αὐτῇ ὑποθῆται, ταῦτα ποιεῖν, ▪ αὐτ. (καὶ ἐπιρ.) ▪ Ἀλλά μοι εὖ ὑπόθευ, ▪ Ὀδ. Ο. 6) βάλλω (καὶ μσ. λαμβάνω) εἰς ὑποθήκην, ἐνεχυριάζω. ▪ Τὴν οὐσίαν ὑπέθηκεν, ▪ Ἰσοκρ. ▪ Ὑπέθισαν αὐτῷ τὰς δημοσίας προσόδους, ▪ Αἰσχ. ▪ Ἐκπώματα ἔχεις ἀργυρᾶ, ὑπέθου ταῦτα τῇ χρείᾳ, ▪ Πλ. ▪ Ἐκέλευον αὐτὸν μοι δανεῖσαι, ὑποθέμενον τὰ σκεύη τῆς νεὼς, ▪ Δμ., λαμβάνων εἰς ὑποθήκην. ▪ Τὰ ὑποκείμενα τοῖς δανείσμασι τῶν ὑποτιθεμένων ἐστὶν, ▪ αὐτ. (ἴδε καὶ τὸ ἁπλοῦν).

Ὑπο-τίλλω, Μ. τιλῶ. Μαδῶ (Τσουμαδῶ) ἕνα-ἕνα.

Ὑποτιμάω-ῶ, Μ. ἠσω. Ἐκτιμῶ ὀλιγώτερον, ἐκπίπτω (καταβάζω) ἀπὸ τὴν πρώτην τιμήν. ‖. (ἰδιωτ. μσ.) ἐκτιμῶ μόνος μου τὴν περιουσίαν μου (ὀλιγώτερον παρ' ὅ,τι ἐκτιμήθη ὑπὸ τοῦ δημοσίου) καὶ ζητῶ ἐπιμ. νὰ ἐλαττωθῇ ἡ τὸ δέσιμόν μου (Νμ.) προσδιορίζω μετριωτέραν κατ' ἐμαυτοῦ ποινὴν παρὰ τὴν ἐπιβληθεῖσαν ὑπὸ τῶν δικαστῶν ἢ προτεινομένην ὑπὸ τοῦ κατηγόρου μου. ▪ Ἀργυρίου—, ▪ Δξ., καθυποβάλλω ἐμαυτὸν εἰς πρόστιμον (ἀντὶ θανατικῆς ποινῆς). ▪ Ἐπεὶ δὲ ἡ δίκη κατεψηφίσθη, κελεύομενος ὑποτιμήσασθαι, οὔτε αὐτὸς ὑπετιμήσατο, οὔτε τοὺς φίλους εἴασεν· ἀλλὰ καὶ ἔλεγεν, ὅτι τὰ ὑποτιμᾶσθαι ὁμολογοῦντος εἴη ἀδικεῖν, ▪ Ξεν., (παρβλ. Ἀντιτιμάομαι). 2) (μτνμ.) προφασίζομαι. ▪ Πενίαν (▪ Τὴν ἀνάγκην)—, ▪ Ἰάμβλ., Ἀπλλδ.

Ὑποτίμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐλάττωσις (καταβίβασμός) τῆς τιμῆς, μετριωτέρα ἐκτίμησις· (Νμ.) ἐπιβολὴ ἐλαφροτέρας ποινῆς προσδιοριζομένης ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ὑπαίτιου (μτνμ.) πρόφασις. ▪ Πολλὴν ὑποτίμησιν τοῖς πονηροῖς ἔδωκαν, ▪ Ἰώσ.

Ὑποτιμητής, οῦ (ὁ). ὁ ὑποτιμῶν (ἐκτιμῶν ὀλιγώτερον, καταβιβάζων ἀπὸ τὴν γενομένην ἐκτίμησιν). 2) (εἰς τὴν Ῥώμ.) ὁ δευτερεύων τοῦ Τιμητοῦ, (Λτν.) subcensor.

Ὑποτίτθιος καὶ Ὑπότιτθος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν ἀκόμην ὑπὸ τὸν τιτθόν, θηλάζων, βυζανιάρικος.

Ὑπο-τιτραίνω (-τιτράω-ῶ), Μ. ὑποτρήσω (ἀόρ. Ὑπετέτρηνα). Τρυπῶ ὑποκάτωθεν ἢ ὀλίγον τι.

Ὑπο-τλάω-ῶ), Μ. τλήσομαι (ἀόρ. Ὑπέτλην, πρκ. [εὐχρ. ἀντὶ ἑνὸς] Ὑποτέτληκα). Ὑποφέρω, ὑπομένω..

Ὑπο-τμήγω (τμήσσω), Μ. τμήξω (ἀόρ. Ὑπέτμαγον), Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑποτέμνω.

Ὑπ-οτοβέω (-οττεβέω)-ῶ, Μ. ήσω, Π. βυζω βαθειὰ· κάμνω ἐλαφρόν τινα κρότον.

Ὑποτομεὺς [ὑποτέμνω], έως (ὁ), ἐργαλ. κοπτερόν, μαχαῖρι, κλαδευτῆρι.

Ὑποτομή (ἡ), τὸ ὑποτέμνειν, κόψιμον μὲ τρόπον (πλαγίως) ἢ ἀπὸ κάτω· (μτνμ.) ἀφαίρισις, στέρησις.

Ὑπο-τονθορύζω, Μ. ύσω. Μουρμουρίζω σιγανά, κρυφομουρμουρίζω.

Ὑπο-τοξεύω, Μ. εύσω. Τοξεύω κάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω.

†Ὑποτοπάζω, Μ. άσω, = Ὑποτοπέω, (ὅθ. Ὑποτοπασμός (ὁ). ὑπόνοια, εἰκασία, ὑποψία.

†Ὑποτοπέω, Μ. εύσω, Γρμτ. ἀντί-

Ὑπο-τοπέω-ῶ, καὶ (μσ. ὁ καὶ αὐχρηζότ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Ὑποτοπήθην κτλ.), = Ὑπονοῶ, εἰκάζω· ὑποπτεύω. ▪ Οὐδὲν ὑποτοπηθέντα, τῶν ἐκεῖνος ἐφρόντιζε, ▪ Ἡρ.

§Ὑπότοπος (ὁ, ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Ὑποπτος.

Ὑποτορεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Τορεύω (Πλουμίζω) τι ὑποκάτωθεν μὲ τὴν γλυφίδα.

Ὑπο-τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑποκρίνομαι τὸ δεύτερον πρόσωπον τοῦ δράματος (εἰς τὴν τραγῳδίαν). 2) μέ τὸν Δκ. διορθ. Ὑποδραματουργέω).

Ὑποτραυλίζω, Μ. ίσω. Τραυλίζω ὀλίγον, εἶμαι-

Ὑπότραυλος (ὁ, ἡ). ἐλίγων τι τραυλὸς (ταηβὸς).

Ὑποτραχήλιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν τράχηλον κείμενος. ‖. (οὐσ.) Ὑποτραχήλιον, τὸ ὑπὸ τὸν τράχηλον μέρος τοῦ σώματος· (μτνμ.) τὸ ὑπὸ τὸ κιονόκρανον μέρος τῆς κολώνας, (Γαλλ.) **la frise ou le gorgerin.**

Ὑπο-τραχύνω, Μ. υνῶ. Τραχύνω ἐλίγον· (μτνμ. ἐπὶ φωνῆς) προσθάλλω μὲ τραχύν τινα τρόπον τὴν ἀκοήν, προξενῶ δηδὲς αἴσθημα.

Ὑπότραχυς, εος (ὁ, ἡ). ἐλίγον τι τραχὺς (σκληρός, θυμώδης, ἄπρακτος κτλ.).

Ὑπο-τρέω, Π. ἀντὶ Ὑποτρέσω.

Ὑπο-τρέμω (χωρὶς Μ.). Τρέμω ἐλίγον, τρέμουν τὰ πόδια μου (ἀπὸ φόβον).

Ὑπο-τρέπομαι, Μ. τραπήσομαι (κορ. Ὑπετράπην ἢ Ὑπετραπόμην). Γυρίζω ὀπίσω, ἐπιστρέφω· ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι.

Ὑπο-τρέφω, Μ. θρέψω. Τρέφω κρυφίως· (μτνμ.) ὑποβάλλω.

Ὑπο-τρέχω, Μ. θρέξομαι ἢ δραμοῦμαι (ἀόρ. Ὑπέδραμον κτλ.). Τρέχω (Τρέχων περνῶ ἢ χώνομαι) ὑποκάτωθεν. «Ἤτοι ὁ μὲν δόρυ ἀνέσχετο, σὺτάμεναι μεμαώς· ὁ δ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων κύψας· ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ ἔστη,» Ἰλ. Φ. (ἢ δοτ. τῆς προθ.) «Ὥσπερ πλατάνῳ χειμαζομένους ὑποτρέχειν,» Πλ. (ἢ αἰτ.) «Ἡ σελήνη τὸν ἥλιον ὑποτρέχει (ἐν ταῖς ἐκλείψ.),» Πλ. «Πηγαὶ αἱ ῥαγγας ὑποτρέχουσαι,» Γργ. «Ὑποτρέχει τὸ αἷμα ῥᾳδίως εἰ ἅψαιο,» Γαλ. 2) τρέχω κατά τινος εἰς τρόπον ὥστε νὰ τοῦ κόψω τὸν δρόμον καὶ νὰ τὸν συλλάβω. «Ἢ κακούργους ἐρευνῆσαι, ἢ λῃστὰς ὑποδραμεῖν, ἢ ἄλλο τι, ὅσα ἰσχύος τε καὶ τάχους ἔργα ἐστί,» Ξεν., (παρβλ. Ὑποτείνω). 3) (μτνμ.) εἰσχωρῶ κρυφίως, ὑπεισέρχομαι. «Ἔλεος αὐτὸν ὑποτρέχει,» Πλάθ., κινεῖται κατ' ὀλίγον πρὸς συμπάθειαν. «Εἴ τι ὑπέδραμέ σου τὴν διάνοιαν,» Βασ., ἂν σοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν ἀξύνετος λογισμός. (καὶ ἄλλ.) «Ἂν δ' ὑποτρέχῃ,» Ἐπικτ., ἂν σοῦ περνᾷ ἀπὸ τὸν νοῦν. (καὶ ἁπλ.) «Οὐχ ὑπέδραμε,» Στρβ., δὲν μοῦ ἦλθε κατὰ νοῦν. 4) προσπαθῶ νὰ εἰκάσω (νὰ εἰσχωρήσω εἰς) τὴν εὐνοιάν τινος, κολακεύω. «Θωπείαις ὑποδραμὼν ὑμᾶς, ἐν νόσοις ἢ γήρᾳ σαλεύοντας,» Πλάτ. «Τὸν Ἀλέξανδρον ὑποτρέχει,» Δίσχ. 5) διέρχομαι (διηγοῦμαί) τι ἐπιτροχάδην (ἐν παρόδῳ). «Ὑποδραμὼν ὑποθέσθαι,» Δοκρ. 6) Π. κεῖμαι (ἐκτείνομαι) ὑπὸ τοὺς ἐρήποδας ὄρους. «Δύτερ ὕπαρθεν πατρὶ ἐκκρέμαται, κείλῃ δ' ὑποδέδρομε βῆσσα,» Ὅμ. Ὕμν.

Ὑπο-τρέω-ῶ, Μ. τρέσω. Φοβοῦμαι ὀλίγον· φοβούμενος ὑποχωρῶ (ὑποδέδρομῶ). «Νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν,» Ἰλ. Ρ.

Ὑπότρητος (ὁ, ἡ), [ὑποτιτραίνω]. τρυπημένος ἀπὸ κάτω. «Δύλος—,» Ἀθ.

Ὑπο-τρηχύνω, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑποτραχύνω.

Ὑπότρηχυς, εος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑπότραχυς.

Ὑποτριβή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποτρίβω, τρίψιμον (φάγωμα) ἀπὸ κάτω. «Ἵπποι χωλεύουσιν ἐξ ὑποτριβῆς,» Ἀπολλ., (ἴδε τὸ ἐπμ.).

Ὑπο-τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω ὀλίγον ἢ ἀπὸ κάτω. «Τρίβεσθαι τῶν ἵππων τὰς ὁπλάς,» Διόδ., ἐτρίβοντο (ἐτρώγοντο) τὰ νύχια των διότι δὲν εἶχον πέταλα (ἦσαν ἀκαλίγωτοι).

Ὑπο-τρίζω, Μ. τριξω. Τρίζω ὀλίγον, (συγχ. τῷ Ὑποτρύζω).

Ὑπότριμμα (τὸ), [ὑποτρίβω], εἶδος καρυκεύματος ἢ σάλτσας πολλὰ ὁρμῶ, (ὀθ.) «Ὑπότριμμα βλέπειν,» Ἀρχιγ., ἀντὶ Δριμὺ ἐνορᾶν, ἀγριοκυττάζειν.

Ὑποτριμμάτων (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὑπότριμμα.

Ὑποτριόρχης, ου (ὁ), εἶδος πτηνοῦ (ἱέρακος) μικρότερον τοῦ τριόρχου.

Ὑπότριτος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸ ὅλον ἢ ἓν τρίτον τοῦ ὅλου ὀλιγώτερος, (ἀντιθ. τῷ Ἐπίτριτος).

Ὑπότρ-ψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποτρίβω. «Τριπόδων ὑποτρίψεις,» Παλ. Μαθητ., τὰ πλαγιὰ ξύλα διὰ τῶν ὁποίων συνδέονται ὑποκάτωθεν οἱ πόδες τῆς τραπέζης.

Ὑπο-τρομέω-ῶ (χωρὶς Μ.), Π. = Ὑποτρέμω.

Ὑπότρομος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ἔντρομος.

Ὑποτροπάδην, ἐπίρ. Π. ὁπισθοδρομῶν, καθ' ὑποχώρησιν, [ἐκ τοῦ

Ὑποτροπή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποτρέπομαι, ἐπιστροφή· (μτνμ.) ἐπάνοδος τῆς ἀσθενείας, ξανακύλισμα· ὑποβοήθησις, ὑποχώρησις.

Ὑπο-τροπιάζω, Μ. άσω. Ἐπιχειρέω καθ' ὑποτροπήν, ἐπανέρχομαι, (κυρ. ἐπὶ νοσημάτων).

Ὑποτροπασμός (ἡ), τὸ ὑποτροπιάζειν, ὑποτροπὴ (νοσήματος), ξανακύλισμα.

Ὑποτροπίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὑποτροπή.

Ὑποτροπικός, ή, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ ἐπανέρχεται (καθ' ὑποτροπήν). «Νόσος («Πυρετὸς)—,» Ἱατρ.

Ὑποτρόπιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τὴν τρόπιν τοῦ πλοίου.

Ὑπότροπος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποτρεπόμενος (ἐπιστρέφων πάλιν ὀπίσω). «Νόστησ' Ὀδυσεύς, καὶ ὑπότροπος ἵκετο δῶμα,» Ὀδ. Υ. «Οἴκαδ' ὑπότροποι αὖτις ἔασθε,» Ὅμ. Ὕμν. 2) = Ὑποτροπικός.

‡Ὑπο-τροφέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. ἀντὶ Ὑποτρέφω.

Ὑποτροφή (ἡ), [ὑποτρέφω]. τὰ κατ' ὀλίγον αὐξήσαν (ἀναβλαστήσαν). «Γῆς —,» Μέμ., προϊόν, βλάστημα.

†Ὑποτρόχαλα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιτρόχαλα.

Ὑπο-τροχάω-ῶ, Π. ἀντὶ Ὑποτρέχω.

†Ὑπο-τροχίζω, Μ. ίσω. Ὑπὸ τὸν τροχὸν βάλλω.

Ὑπότροχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθεν (κινούμενος μὲ) τροχούς. «Βάρος—,» Διόδ.

Ὑπότρυγος (ὁ, ἡ). χεμάτος κατακάτι, τρυγὸς ὑπεπλέως.

Ὑπο-τρύζω, Μ. τρύξω. Μουρμουρίζω κιγγανέϊ (ἐπὶ ὀρνέ.) φωνίζω σὰν τὴν κλώσαν.

Ὑπο-τρύω, Μ. τρύσω. Π. τρύχω (ταλαιπωρῶ, καὶ οὐδ. αὐτοπθ. ταλαιπωροῦμαι κατά τι ἢ (μὲ δοτ.) ὑπό τινος. «Κακοῖς—,» Νικ.

Ὑπο-τρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. Ὑπέτραγον κτλ.). Τρώγω κρυφίως ἢ ὀλίγον ἢ πρωτοῦ. 2) (μτνμ. ἐπὶ πυταμ.) κατατρώγω ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὑποκάτωθεν, ὑποσκάπτω παραῤῥέων. (Καλλ. Ἐπγρ. δή).

Ὑπο-τυβδέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ὑποτοβέω.

Ὑπο-τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Ὑπέτυχον κτλ.). (μὲ δοτ.) Τυχαίνω (Εὑρίσκω κατὰ τύχην) ἔμπροσθεν (μπροστά) τινος, ἀπαντῶ (μτνμ.) δι.κάτω τῶν λόγων τινός, τὸν ἀποκρίνομαι ἐξ ἑτοίμου, (Γαλλ.) **repartir**, (ἄλλ.) Ὑπολαμβάνω.

Ὑπο-τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Διαγράφω (Παραστήνω) τὸν τύπον τινὸς πράγματος, σχεδιάζω, εἰκονίζω. ‖. (μσ.) σχηματίζω μὲ τὸν νοῦν μου, φαντάζομαι.

Ὑπο-τύπτω, Μ. τύψω. Κτυπῶ κάτω ἢ ἀπὸ κάτω (ἰδιαιτ.) βουτῶ τι μέσα εἰς ἓν τὸ κτυπῶ ἕνα γεμίσμ. «Ὑποτύψας δὲ ἀσκῷ ἀπὸ τοῦ φρέατος, ἀντλέει,» Ἡρ. «Ὑποτύπτουσα φιάλῃ τοῦ χρυσοῦ, ἐδωρέετο,» αὐτ., γεμίζουσα ἀπὸ τὸν σωρόν. «Κοντῷ ὑποτύπτοντες ἐς λιμένην, ὅτι πρόσχοιτο πτηλοῦ τῷ κοντῷ, τοῦτο συλλέγοντες, πλίνθους εἵρυσαν,» αὐτ. «Τὸν πηλὸν ἐνέβαλον εἰς λεκάνας ὑποτύπτοντες, ὥσπερ ταῖς ἅμμαις, τῶν ποδῶν,» Ἀρχιγ. (καὶ μσ.) «Ὅπως ὑπετύψατο ληνοῦ,» Νικ., καθὼς τὸ ἀντλήσαν (ἀνελήφθη) ἀπὸ τὸν ληνόν. 2) (ἄμετ. ἢ ἄλλ.) βοατῶν (ὑποκαλυμβῶν) ἐξαίνω. «Χέσαι ὑπίτυψε κοψωνή,» Ἀρ. (τὸ διορθ. ὑπέκυψε, ἀλλὰ παρβλ. Προτύπτω).

Ὑποτύπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποτυπόω, ἢ ὡς ἐν τύπῳ διαγραφή (παράστασις), σκιαγραφία, διατύπωσις· ὑπογραμμός, παράδειγμα· (Ῥητ.) περιγραφὴ ζωηρὰ τοῦ πράγματος.

Ὑποτυρίς, ίδος (ἡ), εἶδ. ζυμαρικοῦ μὲ τυρί, γάλα καὶ μέλι.

Ὑπότυφλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τυφλὸς, μὴ καλοβλέπων.

Ὑπότυφος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σηματίας (φαντασμένος, τετυφωμένος), τύφου ὑπόπλεως.

Ὑπο-τύφω, Μ. θύψω. Καίω ἀπὸ κάτω μὲ φωτιὰν καπνίζουσαν χωρὶς φλόγα, (μτνμ.) ὑπακινῶ, ὑπερεθίζω. ‖. (παθ.) καίω ὑπὸ τὴν στάκτην, κρυφοκαίω (κυρ. καὶ μτνμ.).

†Ὑπότυψις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπόθυψις.

Ὑπουάτιος, α ἢ ος, ον, Π. [ὑ. οὖας] ὁ ὑποκάτωθεν τῶν ὤτων.

Ὑπουδαῖος, α, ον. Μ. [ὑ. οὖδας] ὁ ὑπὸ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς, ὑπόγειος.

Ὑπουλοτίας, ου (ὁ), Π. [ὑ. οὐλαρ]. = Ὑπομάζιος.

‡Ὑπουθάτιος, α ἢ, ος, ον. = τοῦ προηγ.

Ὕπουλος (ὁ, ἡ). (κ.ρ.) πληγὴ ἢ ὀπ. δυνάμει ὑποκάτω [ὑπὸ τὴν οὐλήν]· (ἰδ. μτνμ.) ὁ κρύπτων ἐν ἑαυτῷ κακόν τε (ἔγων ἀποτηλανίξωτερικόν), ὕποπτος· (ἐπίθε-

θρ.) ὑποκειτής, διπρόσωπος, δόλιος. • Τέλμα ὕπουλον, • Πλ., τοῦ ὀπ. ἡ ἐπιφάνεια (σκεπασμένη μὲ χάρτα ἢ μισοστεγνωμένη) δὲν διακρίνεται. • Οἰδεῖ ἡ πόλις, καὶ ὕπουλός ἐστι, • Πλάτ., ἐγκυμονεῖ ἐπανάστασιν. • Ὕπουλα σώματα, • Πλ., τὰ ὑπὸ ἐξωτερικὴν ὑγείαν κρύπτοντα χρονίαν πάθος. • Ὕπουλον εἶναι τινί, α ἀξ., φυλάττειν πάθος κατά τινος.

Ὑπουλότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὑπούλου, ἐξωτερικὸν ἀπατηλόν (ὑποκρισιν), δολιότης, διπροσωπία.

Ὑπούλως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ὕπουλον, μὲ πρόσχημα ἀπατηλόν, ὑποκριτικῶς, δολίως. ν' Ὑπ. διακεῖσθαι, • Πλούτ., φιλάττειν πάθος, καιροφυλακτεῖν πρὸς ῥῆξιν (πρὸς ἐκδίκησιν κτλ.).

Ὑπουρσῖος, α, ον, Ὁ ὑποκάτω τῆς οὐρᾶς (ὑπὸ τὴν οὐράν).

Ὑπουράνιος, α ὄς ον, Ὁ ὑπὸ τὸν οὐρανόν· ὁ ἐκτεινόμενος εἰς ὅλην τὴν ὑπ' οὐρανὸν (τὴν ὑφήλιον), • Κλέος—, • Ὅμ.

Ὑπουργέω-ῶ [ὑπουργός], Μ. ἤσω. Κάμνω δούλευσιν (χάριν, ὑπηρεσίαν) εἴς τινα, συνεργῶ, ὑπηρετῶ (ἐνεγέ.) παρέχω, χαρίζομαι. • Τὸ σὸν μὲν ἐλαφρὸν τυγχάνει ἐὸν ὑπουργῆσαι, ἐμοὶ δὲ μέγα, • Ἡρ. • Τὸν χρυσὸν τοῖς ἐγχωρίοις ἡ φύσις ἄνευ κακοπαθείας ὑπουργεῖ, • Διόδ. (καὶ πθ.) • Τὰ ὑπουργηθέντα τινί, • Ἡρωδ., αἱ γενόμεναι πρός τινα ἐκδουλεύσεις (ὑπουργεώσεις).

Ὑπούργημα (τό), τὸ γενόμενον πρὸς ὑπουργίαν τινός, δούλευσις, ὑπουργέωσις.

Ὑπουργησις, εως καὶ

Ὑπουργία (ἡ). χάρις (δούλευσις, ὑπηρεσία) ὑπουργοῦντος, ὑπουργέωσις.

Ὑπουργικός, ἡ, όν. Ὁ ἀντέχων ἢ πρόθυμος εἰς τὸ ὑπουργεῖν, ὑπηρετικός, ὑποχρεωτικός.

Ὑπουργικῶς, ἐπίῤ. Μὲ ὑπουργικὸν (ὑποχρεωτικὸν) τρόπον.

Ὑπουργὸς (ὁ, ἡ), [ὑπό, ἔργον]. ὁ ὑπηρετῶν ὑπό τινα (κυρ. δὲ ὑπό τὸν κυρίως ἐργάτην), κάμνων δούλευσιν (ὑπηρεσίαν) εἴς τινα, συνεργός· (ἐπὶ πραγμ.) συντελεστικός· (μὲ δοτ.) • Τὸ καθῆσθαι ἐώρων ὑπουργὸν ὂν τῇ ἀποπήγνυσθαι τὸ αἷμα, • Ξεν., συντελεῖ πρός. ‖ (οὐσ. μὲ γεν.) θεράπων, ὑπηρέτης. • Ἀθήνης ὑπουργός, • Δίων.

Ὑπουρὶς, ίδος (ἡ). τὸ ὑπὸ τὴν οὐρὰν τῶν ἐχθυοφόρων ζώων περασμένον λωρὶ τοῦ σαγματίου, (Τουρκ.) κουσκοῦνι.

Ὑπόφαιδρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἢ ἀρκετὰ φαιδρὸς (χαρούμενος).

Ὑποφαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (κάμνω, ἀρίνω νὰ φανῇ) τι ὑποκάτωθεν ἢ ὀλίγον, μισοδείχνω. • Ὀδόντας—, • Θκρ. • Θρήνων ἐπῶν, ὑπέφηνε τραπέζης, • Υ̓δ. Ρ., τὸ ἐτράβηξε παρέξω ὥστε νὰ φανῇ τὸ ἐνδότερα: ὀλίγον καὶ νὰ ἦτο πρόχειρον. • Τὰ λευκὰ ὑποφαίνειν, • Ἀρχτ., κοιμᾶσθαι μὲ μισοκλεισμένα μάτια (σύμπτωμα νόσων). (καὶ πθ.) • Ὑπὸ τὰς πύλας ἵπποι τε πόδες πολλοὶ καὶ ἀνθρώπων ὡς ἐξόντων ὑποφαίνονται, • Θκ. ‖ (ἀμτβτ. ἢ ἄλλ. καὶ μσ.) ἀρχίζω νὰ φαίνωμαι, μισοφαίνομαι. • Ἡμέρα σχεδὸν ὑπέφαινε, • Ξεν., ἄρχιζε νὰ φέγγῃ (νὰ ξημερώνῃ), ἐχάραζε. • Ἐπειδὴ δὲ ἔαρ ὑπέφαινεν (• Ἅμα δὲ τῷ ἦρι ὑποφαινομένῳ), • αὐτ., περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀνοίξεως.

Ὑπόφαιος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι φαιὸς (σκοῦρος), κλίνων πρὸς τὸ σκοῦρον.

Ὑποφακώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον τὸ χρῶμα τῆς φακῆς.

Ὑποφαρμάσσω (ττω), Μ. άξω. Ἀνακατόνω καὶ ὀλίγον φάρμακον (ἰατρικὸν ἢ ἄρωμα), δίδω τινὸς ἰατρικὸν χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ (ἀνακατόνοντάς το ἀπ' ὀλίγον εἰς τὸ φαγητόν ἢ ποτόν του).

Ὑπόφασις, εως (ἡ), τὸ ὑποφαίνειν ἢ ὑποφαίνεσθαι. • Ὀφθαλμῶν—, • Ἱππακρ., ὅταν τὰ μάτια ἦνε μισοκλεισμένα ἀπὸ βάρος τῆς κεφαλῆς.

Ὑποφάτις, ιος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ὑποφήτις, θηλ. τοῦ Ὑποφήτης, (εἰς τὸν Πίνδ. διορθ. πίθαν. Ὑποφαῦτις).

Ὑπόφαυλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι φαῦλος (κακός, ἄχρειος ἢ πρόστυχος).

Ὑποφασις, εως (ἡ). τρύπα δι' ἧς ποία ἀς περνᾷ ὀλίγον φῶς, πέρασμα στενόν, [ἐκ τοῦ

Ὑποφαύσκω, Μ. φαύσω, φέγγω ὀλίγον (ἀμυδρῶς)· ἀρχίζω νὰ φέγγω.

Ὑπόφαυτις, ιος (ἡ), Δίωλ. ἀντὶ Ὑπόφασις· (μτφρ.) παρείσδυσις δολία, (Γαλλ.) insinuation. • Διαβολιῶν—, • Πίνδ.

Ὑποφείδομαι, Μ. φείσομαι. Φειδωλεύομαι ὀλίγον· πράττω τι μὲ κάποιαν οἰκονομίαν, ἰδ.

Ὑποφειδόμενος, ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ κάποιαν φειδώ (συστολήν, οἰκονομίαν), μετρίως.

Ὑποφέρω, Μ. ὑποίσω (δόρ. Ὑπήνεγκα καὶ πθ. Ὑπηνέχθην κτλ.). Φέρω (Ἐκφέρω, Μεταφέρω) τι ὧν ἢ ἐμβαίνων ὑποκάτωθεν. • Ἀλλά μ' ὑπήνεικαν πόδες, • Ἰλ. Ε. • Ὑποφέρει δριμεῖα ἡ κοιλίη, • Ἀρετ., = Ὑποχωρεῖ. • Ἡ κοιλία αὐτοῦ ὑποίσει δόλον, • Γρφ. (Ἰώβ ΙΕ', 35). 2) σηκόνω ἐπάνω μου, ὑθ. σχγνστ. μτφρ.) ἀνέχομαι, ὑπομένω. (κοιν., ὑποφέρω. • Ὅπλα ὑποφέρειν, ἃ ἂν αὐτὸς διδῶσι, • Ξεν. (καὶ μτφρ.) • Ἐπιφυσαί, ἃς οὐ ῥᾳδίως ὑποίσεις, • αὐτ. • Τὸν τῶν ἀμιλήτων τρόπον ἡδέως ὑποφέρειν, • Ἰσοκρ. 3) φέρω (καὶ μτφρ. ἐμπνέω, ἐμποιῶ κρυφίως μὲ τρόπον) ἢ βαθμηδὸν οἰκονομῶ. • Ἄῤῥων τὰ πράγματα—, • Ξεν. • Ἐλπίδα—, • Σοφ. (καὶ αἰτ. προθτ. ἐκ δ'.) • Ὑποφέρειν εἰς διόρθωσιν, Πλ. (καὶ πθ.) • Εἰς τὸ νεμεσᾶν καὶ φθονεῖν ὑποφερόμενοι, • Πλ. 4) παρασύρω (καὶ πθ. παρασύρομαι, ὑγλιστρῶ) ὀλίγον κατ' ὀλίγον· (μτφρ.) ἐκπίπτω, παρακινδυνεύω· χάνω τὴν προθυμίαν μου· (μὲ αἰτ. προθετ.) ἐκκλίνω ἢ εἶμαι ἐπιῤῥεπὴς πρός. • Ὁ ἄνεμος ὑπέφερε τοὺς ὁδοιποροῦντας, • Λξ. • Ὁ λόγος ὥσπερ ῥεῦμα, φέρων ὑπήνεγκα βίᾳ, • Ἀρχ. (ἐξ ἄλλ. ἢ ἀκολ.) • Σωρὸς ὑποφέροντα, • Πλούτ., ὀλισθηρὰ, ἢ βραχθώδη. (καὶ πθ.) • Ἂν ὑποφέρηται θᾶττον ἢ ὥστε ἔχειν ἀπορεῖσθαι, • Ἀρχτ. (ἐξ μτφρ.) • Πόλις ὑποφερομένη, • Πλ., παρακμάζουσα. • Βασιλεῖς ὑποφερόμενοι, • αὐτ.,

τῶν ὀπ. ἡ δύναμις κλονεῖται. (καὶ προθετ.) • Ἐξ φιλοτιμίας εἰς πενίαν ὑπενηνεγμένος, • Ἀπτ. • Εἰς τὸ νεμεσᾶν καὶ φθονεῖν ὑποφερόμενοι, • Πλ. 5) φέρω (βάλλω) τι ὑποκάτωθέν ἢ ὑπ' ὄψιν ἢ ἀντικρύ τινος, προτείνω· ἀντιτάττω· προφασίζομαι· προσάπτω, ἐπιπλήττω. • Τὰ σεσηθωρημένα μέρη ταῖς πληγαῖς ὑποφέροντες, • Πλ. • Τοὺς μῆνας (• Τὰς σπουδὰς) ὑποφέρειν, • Ξεν., προτείνειν ὡς πρόφασιν (πρόσχημα)· ἀνακωχὴν τὴν ἑρμηνίαν (ἐπὶ σκεπῇ τοῦ νὰ κερδίσῃ καιρόν). • Ἑτέροις ὑποφέρειν τὸ ἔγκλημα δεῖ, • Ἡρωδ.

Ὑποφεύγω, ξομαι (δόρ. Ὑπέφυγον κτλ.). Φεύγω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως, διαφεύγω (ἀποφεύγω) μὲ τρόπον, Ὑπεκφεύγω.

Ὑποφητεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (ἢ μτβτ. ἐξηγῶ, Ἑρμηνεύω) ὡς

Ὑποφήτης [ὑ. φημί], ου (ὁ). ὁ ἐκφράζων τὰς θείας βουλὰς (ὁμιλῶν ὡς ἐκ χρήματος καὶ κατ' ἔμπνευσιν τοῦ θεοῦ), ἑρμηνεὺς τῶν θείων χρησμῶν· (ἐνεγέ.) μάντις, προφήτης, χρησμολόγος, • Βιβλίοις ὑποφῆται, • Θκρ., οἱ κοινηταί. (καὶ μτνμ.) • Βιθύρης ὑποφήτωρ, α Π., κιθαρῳδός.

Ὑποφητικὸς, ἡ, όν. Ὑποφήτου ἦθος, μαντικός, προφητικός.

Ὑποφητικῶς, ἐπίῤ. Ὡς ὑποφήτης, προφητικῶς.

Ὑποφῆτις, εος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὑποφήτης.

Ὑποφήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Ὑποφήτης.

Ὑποφλαδόν, ἐπίῤ Π. [ὑποφλάνω]. προφθάνοντας, προλαμβάνοντας.

Ὑποφθάλμιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ (παρὰ κάτω ἀπό) τοὺς ὀφθαλμούς. • Ὑποφθάλμια, τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθ. μέρη τοῦ σώματος, τὰ κάτω βλέφαρα ἢ τὰ μάγουλα.

Ὑποφθάνω, Μ. φθάσω ἢ φθάσομαι (δόρ. Ὑπέφθασα ἢ Ὑπέφθην κτλ.). Προφθάνω, προλαμβάνω. • Πρὶν γὰρ ὑποφῆς, δουρὶ μέσον περόντησεν, • Ἰλ. Π. (ἐξ μσ.) • Τὸν δ' ὑποφθαμένη φάτο μῦθον, • Ὀδ. Ο., ἴδε Ὑπολαμβάνω.

Ὑποφθάς, θᾶσα, άν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ὑποφθάνω.

Ὑποφθέγγομαι, Μ. ῤῥέγξομαι. Ὁμιλῶ σιγανά· βγάζω (ἀντηχῶ) βαθειά. 2 δ. τυχαίνομαι καθ' ὑποφοράν, προσθέτω εἰς τὰ παράτινος λεχθέντα, (παρ.βλ.) Ὑπολαμβάνω.

Ὑποφθείρω, Μ. φθερῶ. Φθείρω (καὶ πθ.) Φθείρομαι) ὀλίγον, λυνω ἀνεπαισθήτως, ὑποτήκω, -ομαι.

Ὑποφθινύθω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φθινῶ ὀλίγον, τρόπον τινὰ (ὡς ἂν νά) φθινῶ.

Ὑπόφθονος (ὁ, ἡ). ὀλίγον φθονερός, (ἰδ.

Ὑποφθόνως, ἐπίῤ. Μὲ φθονερὸν κατά τι τρόπον. • Υ. ἔχειν τινί, • Ξεν., = Ὑποφθονεῖν.

Ὑποφθορεὺς, έως (ὁ). ὁ φθείρων κρυφίως (ὑποφθείρων). ὁ ἐν κρυπτῷ διαφθορεύς.

Ὑποφλεγέθω, Π. ἀντὶ Ὑποφλέγω.

Ὑποφλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Φλεγμαίνω (Πρήσκομαι, Ἐξάπτομαι, Καταφλογίζω) ὀλίγον ἢ ὑποκάτωθεν (χωρὶς νὰ φαίνωμαι), πάσχω ὑπούλων φλεγμονήν.

Ὑποφλέγω, Μ. φλέξω. Καίω (Φλογίζω) ὑποκάτωθεν ἢ βαθμηδὸν καὶ ὑποκεκριμένως, κρυφοκαίω.

Ὑπόφλοισβος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντηχῶν ἀπὸ βαθύν τινα φλοῖσβον, βυΐζων βαθειά «Θάλασσα —, » Ὄρφ.

Ὑποφοινικίζω, Μ. ἰσω. Βλέπω ὀλίγον πρὸς τὸ φοινικοῦν χρῶμα, ὑποπορφυρίζω ἐπὶ τὸ φοινικοειδέστερον.

Ὑποφοινίσσω, Μ. ἰξω. Κάμνω τι νὰ γίνῃ ὀλίγον κόκκινον.

Ὑποφόνια (τὰ). τὰ πρὸς ἐξαγορὰν τοῦ φόνου διδόμενα (εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ φονευθέντος) χρήματα, τιμὴ αἵματος.

Ὑποφορά (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποφέρω, ἡ πρὸς τὰ κάτωθεν φορά, κατοῦ βασμὸς κατάπτωσις (ἰατρ.) τάσις πρὸς ὕπνον (ζ) ἡ ἀπάρθρωσιν (μετφρ.) πτῶσις, περικοπή (ἐνίοτε) ἀντιλογία, ἔνστασις, (ὐθ. Ἀνθυποφορά)· (ἐνίοτε) ἀντίταξις προσχήματος, πρόφασις. «Ἡ τῶν μηνῶν —, » Ξεν., ἴδε Ὑποφέρω|β). 2)|(συνεκδχ.) κατήφορος· δίοδος ὑδάτων (ὀχετὸς) ὑπόγειος· ὑπόνομος (Στρ. Ε΄.)· (ἄθεν ἰατρ.) πληγὴ συριγγώδης, φίστουλας. «Βολλᾷ ὑποφορᾷ, » Δοκρ.

Ὑπόφορος (ὁ, ἡ). κατήφορικός· (ἰατρ.) συριγγώδης, ὑπουλος. 2) φόρου ὑποτελὴς, (Δε)tributarius. 3)|(εἰς τὸν Εὐρ. Ῥῆσ. 707, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὕπαφρος), βουρκωμένος. «Ὄμμα— , »

Ὑποφραδμοσύνη (ἡ), Π. συμβουλὴ, ὑποθήκη, [ἐκ τοῦ

Ὑποφράζομαι, Μ. φράσομαι (ἀόρ. Ὑπεφράσθην), Π. παρατηρῶ μὲ τρόπον· ὑποπτεύω, μαντεύω· ὑποπτεύω.

Ὑποφράσσω (ττω), Μ. φράξω. Φράζω (κλείω) ὑποκάτωθεν, συγκλείω.

Ὑποφρίσσω(ττω), Μ. φρίξω (πρκ. ἀντὶ ἐνεστ. Ὑποπεφρικα), Π. φρίττω (ἀνατριχιάζω) ὀλίγον· (μὲ αἰτ.) φοβοῦμαι (τρομάζω) τινα, τρέμω ἐμπροσθέν τινος (ἀπὸ τὸν φόβον μου).

Ὑποφρύγιος (ὁ, ἡ). (ἦχος) ὁ πλησιάζων εἰς τὸν φρύγιον (ῥυθμὸν ἢ τόνον τῆς παλ. μουσ.).

Ὑποφυγή (ἡ), τὸ ὑποφεύγειν· ἀποφυγὴ· καταφύγιον. «Θέρους —, » Ἰωσ., ἀπὸ τοῦ θερινοῦ καύσωνος.

Ὑποφύομαι, Μ. φύσομαι (ἀόρ. Ὑπέφυν κτλ.). Φυτρώνω ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον καὶ ἀνεπαισθήτως.

Ὑποφυσάω-ῶ, Μ. ἠσω. Φυσῶ ἢ Φυσικόνω ὑποκάτωθεν ἢ ὀλίγον.

Ὑπόφυσις, εως (ἡ), τὸ ὑποφύεσθαι· (ἀνατομ.) τὸ ὑποφυόμενον, παραφυὰς, κωλεμίτις.

Ὑποφυτεύω, Μ. εὐσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) Φυτεύω ὑποκάτωθέν τινος.

Ὑποφωλεύω, Μ. εὐσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) Κάμνω ἢ ἔχω τὴν φωλεάν (τὴν κατοικίαν) μου ὑποκάτωθέν τινος, εἶμαι χωμένος (τρυπωμένος) ὑποκάτω.

Ὑποφωλέω-ῶ, Μ. ἠσω, = Ὑποφωλεύω.

Ὑποφωνέω-ῶ, Μ. ἠσω. Φωνάζω ἀντικρύ τινος, ἀποκρίνομαι κατ' ἀντιφώνησιν.

Ὑποφώνησις, εως (ἡ), τὸ μέσ. τοῦ προηγ., ἡ δι' ἐπιφωνήσεων ἐγκάλεσις (ἐγκαρδίωσις)· ἀντιφωνήσεις.

Ὑποφωνητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὑποφωνῶν τινί, (ἰδιαιτ.) κανονάρχος, (Γαλλ.) souffleur, (Ἐπιστ. Ἰγνατ. πρὸς Φιλαδελφ.), παρβλ. Ὑποβολεύς.

Ὑποφωσκω, = Ὑποφαύσκω.

Ὑποχάζομαι, Μ. χάσομαι, Π. ἀντὶ Ὑποχωρῶ, ἀναχωρῶ ὀπισθοδρομῶν, τραβιέμαι ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον, ἀποσύρομαι.

Ὑποχαίνω, Μ. χανοῦμαι (ἀόρ. Ὑπέχανον, πρκ. [ἀντὶ ἑνὸς] Ὑποκέχηνα). Χάσκω (κυρ. καὶ μτφ.) ὀλίγον, εἶμαι μισοανοιγμένος, ἔχω χαραμάδα· (κυρ. εἰς τὸν πρκ.) στέκω μὲ τὸ στόμα μισανοικτὸν (ὡς ὁ ἀκούων μὲ προσοχὴν ἢ βλέπων μὲ ἔκστασιν)· (συνεκδχ.) εἶμαι συλλογισμένος.

Ὑποχαίρω, Μ. χαρήσομαι (ἀόρ. Ὑπεχάρην κτλ.). Χαίρω (Ὡς ἂν νὰ χαίρωμαι) ὀλίγον, αἰσθάνομαι κάποιαν χαρὰν ἐν ἐμαυτῷ (χωρὶς νὰ τὸ ἀποδείχνω).

Ὑποχαλάω-ῶ, Μ. άσω. Χαλαρώνω ὀλίγον τι ἢ μὲ τρόπον· (μὲ γεν.) ἐνδίδω (ὑποχωρῶ) κατά τι, μετριάζω ὡς πρός.

Ὑποχαλεπαίνω, Μ. ανῶ. Θυμώνω (Ὡς ἂν νὰ κακοκαίνω) ὀλίγον.

Ὑποχαλινίδιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ὑποκάτωθεν τοῦ χαλινοῦ (συνημμένος ἀπὸ τὸ κάτω μέρος μὲ τὸν χαλινόν). ‖. «Ὑποχαλινίδια (ἐνν. ἡνία), » Ξεν., τὸ ὑπὸ τὸν χαλινὸν σιδήριον, (Γαλλ.) gourmette, (παρβλ. Ψέλιον).

Ὑποχαλκίζω, Μ. ἰσω. Ὁμοιάζω ὀλίγον (κατὰ τὸ χρῶμα) τὸν χαλκὸν, κλίνω πρὸς τὸ χαλκόχρουν. 2)|(Γλω.) ἀλλάζω μὲ χάλκινα νομίσματα.

Ὑπόχαλκος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ (ἔχων ὑποκάτωθεν) χαλκὸν (καὶ ἀπὸ πάνω ἄλλο μέταλλον πολυτιμότερον)· (ἐν γέν.) νοθευμένος, κιβδήλος· ἐπικλαστός. 2)|(ἐνίοτε) ἔχων ὀλίγον τὸ χρῶμα τοῦ χαλκοῦ.

Ὑποχαλκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὑπόχαλκον (κιβδηλον), νοθεύω διὰ συναναμίξεως χαλκοῦ.

Ὑποχαράσσω(ττω), Μ. άξω. Χαράζω (Σκαλίζω μὲ τὴν γλυφίδα, Ἐγχαράττω) ὑποκάτωθεν.

Ὑποχαρπὶς (ὁ, ἡ). ὀλίγον χαρπὸς (κλίνων πρὸς τὸ χαλκόχρουν).

Ὑποχάσκω (παρτ. Ὑπέχασκον), = Ὑποχαίνω· (ἐπὶ ἵππου) ἀνοίγει ὀλίγον τὸ στόμα (ἵνα δεχθῇ τὸν χαλινόν).

Ὑποχαυνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι χαῦνος, (χυδ.) μπούχαυνος· (μτφρ.) κύφου (σήψεως) ὑπόπλεως, ὑπόσαπρος.

Ὑποχαυνόω-ῶ, Μ. ώσω. Χαυνόνω (κυρ. καὶ μτφρ.) ὀλίγον, ἀμπνέω κάποιαν ζέσιν.

Ὑποχείριος, α ἢ ον. Ὁ ὑπὸ χεῖρα, πρόχειρος, ἢ (συχνότ.) ὑπόδουλος, ὑπεξούσιος. «Ὑποχείριον ποιεῖσθαί τινα, » Ἡρ., ὑποτάσσειν, ἐξουσιάζειν, (κοιν.) βάλλειν εἰς τὸ χέρι. «Πειράσθαι, ὅπως, ἢ νικῶντες σωζώμεθα, ἢ καλῶς γε ἀποθνήσκωμεν· ὑποχείριοι δὲ μήποτε γενώμεθα ζῶντες τοῖς πολεμίοις, » Ξεν.

Ὑποχετεύω, Μ. εὐσω. Μετοχετεύω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως, παροχετεύω.

Ὑπόχευμα (τὸ), τὸ ὑποχεόμενον (βάθρον, χυσιμαῖον ὑποκάτωθεν), νάμα, ῥεῖθρον, (εἰς τὸν Πινδ. ἄλλ. γρφ. διῤῥῆμα ὑπὸ χεύμασιν).

Ὑποχέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ὑπέχεα ἐξ Π. Ὑπέχευα κτλ.). Χύνω (ἐξ ἀνωμ. Σκιὰ σκορπιτά) ὑποκάτωθεν· «Ῥῶκας ὑπέχευεν ἀσπείας· ἑστορέπεν δ' ἐπὶ θέρμα αἰγός, » Ὁδ. Ξ 2)|ἀνακατόνω χρυσίον καὶ ἄλλου εἴδους μέταλλον παρὰ τὸ φαινόμενον. «Ὑποχεόμενος τῷ ἠτορικῷ βαφῷ τὴν φυσιολογίαν, » Ἰλ., παρενείρων ὑπὸ τὸ προοίμιον (τὸ βιρνίκι) τῆς φιτορικῆς καὶ φυσιολογικῆς ἰδέας. 3)|(μτφ. Π.)συλλαμβάνω. «Πλάγχνας ὑπεχεύατο παῖδας, » Ὁππ. 4)|(πθ.) κυριεύομαι ἐσωτερικῶς ὑπό, αἰσθάνομαι ἐν ἐμαυτῷ. «Ἦπ στίη ὑπεκέχυτο αὐτῷ ἀνέρας χαλκοὺς τξειν, » Ὑμν., δέν ἠμποροῦσε νὰ τὸ πιστεύσῃ.

Ὑποχή (ἡ), [ὑπέχω], εἶδος στριγγλοῦ δικτύου (γριποῦ) τὸ ὁπ. μεταχειρίζονται εἰς τὰ ταλιάνια, (κοιν.) Ὑποχή.

†Ὑπόχηλα (τὰ), τὰ περὶ τὰς ἀρχὰς τῶν δακτύλων τῆς χειρὸς ἐξέχοντα χειλοκόκκαλα.

Ὑποχθόνιος καὶ Ὑπόχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ὐ. χθών], ἀντὶ Ὑπόγειος, καταχθόνιος.

Ὑποχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν χιτῶνα. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) χιτὼν φορούμενος ὑποκάτωθεν, ὡσκάρδι ἢ ὑποκάμισον.

Ὑποχλαίνω, Μ. ανῶ. Χλαίνω ὀλίγον, (κοιν.) συχλαίνω.

Ὑποχλίζω, Μ. ἰσω, Π. ἀνασηκόνω ὑποκάτωθεν μὲ τὸν μοχλὸν, (ἐν γέν.) σηκόνω βαρὺ πρᾶγμα· (συνεκδχ.) ἀνείγω. «Ἐλπίδα· θυράων —, » Παρθ.

Ὑπόχλους (ὁ, ἡ), = Ὑπόχλωρος.

Ὑποχλωρόμελας, αινα, αν). Μαυρειδερός ℁

Ὑπόχλωρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι χλωρὸς (χλωμὸς, πρασινοκίτρινος).

Ὑποχοιρὶς (ὐ. χοῖρος), ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ (κ.χωρίου).

Ὑπόχολος (ὁ, ἡ). ὀλίγον χολώδης (ἀνακατωμένος μὲ χολήν)· ὀλίγον τι χολερικὸς (μελαγχολικὸς ἢ ὀξύθυμος).

Ὑποχονδριακὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων κατὰ τὰ ὑποχόνδρια. «Πάθος ὑποχονδριακόν, » Π. Αἰγ., εἶδος μελαγχολίας, (κοιν.) ὑποχόνδριον.

Ὑποχόνδριος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τοὺς χόνδρους (τὰ τραγανὰ μέρη κυρ. τῶν πλευρῶν καὶ τοῦ θώρακος), (ὅθεν ‖. οὐσ.) Ὑποχόνδριον (τὸ) καὶ Ὑποχόνδρια (τὰ), τὰ ὑπὸ τὰς πλευρὰς καὶ ἑκατέρωθεν τοῦ διαφράγματος μέρη τοῦ ὑπογαστρίου.

Ὑποχορηγέω-ῶ, Π. ήσω. Χορηγῶ, Προμηθεύω, Φιλοδωρῶ] κρυφίως.

Ὑποχορηγία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προχορηγῶ, χορηγία (προμήθευσις τῶν ἀναγκαίων, βοήθεια) γινομένη κρυφίως (Γαλλ. subsides) ἢ ἐκ τοῦ προσεκείου φιλοδώρημα.

Ὕπαχος (ὁ, ἡ), [ὐ. ὑπέχω]. ὁ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινὸς ὑποκείμενος, (μὲ γεν.) «Δυσιλέως —, » Αἰσχύλ. (ἢ ἴσως· «Ἴδοντα τιν' ἄνδρα θεὸς ὕπαχον, καὶ πάντων ἴσων

οἱ θεοὶ ἀρατοῦσι, » Ξεν. 2) (ἐνίοτε) ἔνοχος. » Ἐξωλείας—, » Δημ.

Ὑποχραίνω, Μ. ανῶ, Π. μολύνω (λερόνω) ὀλίγον.

Ὑποχρεμετίζω σιγανά (μέ δοτ.) χρ μετίζω βλέπων τι, πρισναλῶ διά τῶν χρεμετισμῶν μου.

Ὑποχρέπτομαι, Μ. χρέμψομαι. Βήχων ἐβγάλλω ὀλίγον φλέγμα.

Ὑπόχρεως, Ἀττ. ἀντὶ Ὑπόχρεος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς χρέος (καὶ μτγν. εἰς ὑπογρέωσιν), χρεωστῶν χάριν (ὑποχρεωμένος) εἴς τινα (μὲ γεν. ἑλλ. ἢ δοτ.) » φιλίας καὶ χάριτος πατρίφας ὑπόχρεων, » Πλ.

Ὑποχρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (ἀλείφω) ὑπεκάτωθεν, ὑπαλείφω (καὶ μσ.) ὑπαλείφομαι. (κυρ.) » Τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑποχρίεσθαι, ὡς εὐφθαλμότεροι φαίνωνται ἢ εἶσι, » Ξεν., (καταβλ. Ὑπογράφομαι).

Ὑπόχρυσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθέν του (περ ἔχων καὶ) χρυσόν· (συνηθ.) πλούσιος· (κυρ.) χρυσοῦν ὑπεζωσμένος, (κοιν.) ἔχων φλωρὶ γεμάτον τὸ κεμέρι του. » Ἔμπορος—, » Ἀλ.

Ὑποχρωματίζω, Μ. (σω. Χρωματίζω ἔσωθεν ἢ ὑποκάτωθεν· σκιαγραφῶ.

Ὑπόχυμα (τό). πάθος τι (θόλωμα) τῶν ὀφθαλμῶν, (κατὰ τὸν Π. Δίγ.) » Παρέγχυσις ὑγρῶν πηγνυμένων μεταξὺ τοῦ κερατοειδοῦς καὶ κρυσταλλοειδοῦς χιτῶνος καὶ ἐμποδίζουσα τὸ ὁρᾶν ἢ τὰ τρανῶς ὁρᾶν, » (Ἱπποκρ.) περδές, (παρβλ. Γλαύκωμα).

Ὑπόχυσις, εως (ἡ). τὸ ὑποχέειν ἢ ὑποχέεσθαι, χύσιμον ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον· (συνηθ.) θόλωμα· (ἰατρ.)—Ὑπόχυμα.

Ὑποχυτήρ (ὁ). ἀγγεῖόν τι διά τοῦ ὁποίου χύνουν λάδι εἰς τὸν λύχνον, λαδικόν.

Ὑπόχυτος (ὁ, ἡ), [ὑποχέω] ἀνακατωμένος δι' ὑποχύσεως· θολωμένος· δολωμένος· (ἐπὶ νομισμ.) κιβδήλος· (ἐπὶ οἴνου) νερωμένος, συγχερασμένος δι' ἀναμίξεως· (μτγν.) ἀπείρακτος, παρέγγραπτος, μὴ γνήσιος. » Πολίτης—, » Πλάτ.

Ὑποχωλεύω, Ν. εὐσω. Ὀλίγον τι χωλεύω, = Ὑποσκάζω.

Ὑποχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Τραβηγοῦμαι (ἀναχωρῶ) ὀπίσω ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἢ κρυφίως, ὑποσθοβρομῶ, ἀποχέομαι. » Μένειν, εὖθ' ὑπεχώρει, » Ὅμ. (ᾧ γεν.) » Ἦν μὲν ἀνθίστηται, μάχεσθαι δείσας· ἢν δ' οὖ ὑποχωρῇ τοῦ πεδίου, μεταθεῖν δείσας, » Ξεν. (καὶ δοτ. περιπ.) » Ὑποχώρησεν αὐτῷ τοῦ θρόνου, » Ἀρχ. (ᾧ προλεπτ. γεν.) » Ὑποχωρεῖ τῇ πόλει ἐκ γῆς καὶ θαλάσσης, » Ἀρχδ. (καὶ αἰτ.) » Μηδένα ὄχλον ὑποχωρεῖν, » Θκ. (καὶ προθετ.) » Οἱ ποταμίσιοι ἰχθύες... τὴν ἡμέραν εἰς τὰ βαθέα ὑποχωροῦσιν, » Ἀρχτ. 2) (τερπν. ἐπὶ κενώσεως τῆς γαστρός) ἐβγαίνει ἀπὸ κάτω, (ἄλλ.) κάτω διαχωρεῖ· » Ὑποχωρεῖ αὐτῷ ἡ γαστήρ, » Ἀξ., κενοῦται (ἀπὸ τὰ περιττώματα). » Ὑποχωρεῖ σὺτῷ τῶν ἀκυβάλων πάμπολλα, » Ἀλ. » Ἔπειτα ὑποχωρεῖ, » Ἀρχτ., ἔβδεν

Ὑποχώρημα (τό), τὸ διὰ τῆς γαστρὸς ὑποχωροῦν, περίττωμα, διαχώρημα.

Ὑποχώρησις, εως (ἡ), τὸ ὑποχωρεῖν, ἢ κατ' ὀλίγον ἀνοχώρησις (ὑποσθοβρόμησις). 2) (ἰατρ.) κένωσις τῶν περιττωμάτων (τῆς κοιλίας), ἀφόδευσις.

†**Ὑποχωρητικός**, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐν καιρῷ ὑποχωρήσεως. μιβέλη ὑποχωρητική, » τὰ ψαλλόμενα εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου μετὰ τὸ τέλος τοῦ δράματος, (ἄλλ.) Ἔξοδα.

Ὑποψαθυρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ψαθυρός (εὔθραυστος).

Ὑπο-ψαλάσσω, Μ. άξω,—Ὑποψηλαφάω.

Ὑπο-ψάλλω, Μ. ψαλῶ. Κρούω (Ἐγγίζω) ἐλαφρὰ τὰς χορδὰς μουσ. ὀργάνου (καθὼς ὅταν τὰς δικιμάζῃ τις πρὶν ἀρχίσῃ νὰ παίζῃ)· (μεθτ. πρὸς αἰτ.) διεγείρω ἡμέμα πρὸς ψαλμῳδίαν· (ἐν γεν.,= Ὑπηχῶ. » Ὑποψάλλει τὴν Λιβύδα ἡ γλῶσσα, » Φλτρ.

Ὑπόψαμμος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἀνακατωμένος μὲ) ἄμμον. ψάμμου ὑπόπλεως. » Γῆ—, » Λξ. 2) ὁ ἔχων ἀμμώδεις ἐδαφος. » Δίμνη—, » Ξεν.

Ὑποψαφος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ψαφερός (εὔθρυπτος).

Ὑποψάω-ῶ, Μ. ψήσω. Τρίβων σφιγγίζω ὑποκάτωθεν ἡ ἐλαφρά.

Ὑποψεκάζω, Μ. άσω. Ῥαντίζω ὀλίγον, ὡς ἂν νὰ ψηκαλίζω, (εἰς τὸν Ξεν. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπιψεκάζω).

Ὑποψελλίζω, Μ. ίσω. Ψελλίζω (Ψευδίζω) ὀλίγον, εἶμαι (ὁμιλῶ ὡς)-

Ὑπόψελλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ψελλός (ταχύδακος), ὑπότραυλος.

Ὑποψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. Ψεύδομαι ὀλίγον, ὑποκρύπτω τὴν ἀλήθειαν.

Ὑποψηλαφάω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ψηλαφῶ (Παραπατέω) ὑποκάτωθεν ἢ ἐλαφρά.

Ὑποψηνίζω, Μ. ίσω. Τρυπῶ (καθὼς οἱ ψῆνες τὰ σῦκα κτλ.) ὑποκάτωθεν (ἄκμ.) ἐγγαστρόνω κρυφίως.

Ὑποψηφίζομαι, Μ. ίσομαι, Μετρῶ (μὲ τὰς ψήφους), κάμνω τὸν λογαριασμόν, λογαριάζω, (Γαλλ.) supputer.

Ὑποψήφιος (ὁ, ἡ). ὁ κρυφίως ψηφισθείς (ἐκλεχθείς), ἴδε καὶ Ὑπόψηφος.

Ὑποψήφισις, εως (ἡ), ἡ διὰ ψήφων ἐκλογή, ἀριθμησις, λογαριασμός.

Ὑποψηφιστής, οῦ (ὁ). ὁ ὑποψηφιζόμενος (λογαριάζων μὲ τὰς ψήφους), λογαριαστής.

Ὑπόψηφος (ὁ, ἡ). ὁ προκείμενος νὰ ἐκλεχθῇ (νὰ διορισθῇ, νὰ ψηφοφορηθῇ) εἰς ἀξίωμα, (κοιν.) ὑποψήφιος (μ' ὅλον ὅτι ὁ Θ. Μαγ. λέγει, » Ὑποψήφιος καὶ Ὑπὸ ψῆφον λέγε, μὴ ὑποψήφιος,»), (Γαλλ.) candidat. (μὲ δοτ.) » Τῇ βασιλείᾳ—, » Συν.

Ὑποψία (ἡ), τὸ ὑποβλέπειν, ὕποπτος παρατήρησις, ὑπόνοια (ἐπὶ κακοῦ) κακὴ ἰδέα περί τινος. » Ὑποψίαν ἔχειν (ἡ) » Ἐν ὑποψίᾳ (= Δι' ὑποψίας) εἶναί τινι, » Λξ., εἶναι ὕποπτος.

Ὑποψιάσιος, ᾱ, ον, (καὶ Ἰπέρ.)-ικός.

Ὁ ἔχων ἢ συλλαμβάνων εὐπόλως ὑποψίαν, φιλύποπτος.

Ὑποψιθυρίζω, Μ. ίσω. Ψιθυρίζω (Μουρμουρίζω) κρυφίως.

Ὑπόψιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑποβλεπόμενος. βλεπόμενος μὲ κακὸν μάτι, μισητός, ὕποπτος. 2) ὁ ὑπ' ὄψιν τινὸς εὑρισκόμενος. » Ἄγρη—, » Ὄππ., ἡ ἀνοικτὴ λυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ κυνηγοῦ.

Ὑποψομαι, μέλλ. τοῦ Ὑφοράω.

Ὑποψορέω ῶ, Μ. ήσω. Βαστῶ ἐλαφρὰ τινα κρύτον, βαύζω σιγανὰ ἢ βαθεῖα.

Ὑπόψυχρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ψυχρός (κυρ. ἐμτφορ.).

Ὑποψύχω, Μ. ψύξω. Ψυχραίνω ἢ Δροσίζω ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον.

Ὑποψωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψωνίζων ὑφαρπάζω (ἀπατῶ), κλέπτω ἀπὸ τὸ ψώνισμα.

Ὑποψωρώδης, ους (ὁ, ἡ). ὀλίγον ψωρασμένος.

Ὑπτιάζω, Μ. άσω. Κεῖμαι ὕπτιος (ἐξάσκλα)· γέρνω τὸ κεφάλι μου ὀπίσω (συνηθ.) καμαρόνω, ἢ (συχνότ. ἐμτφορ.) ἀμελῶ, ἀδιαφορῶ (ὡ Ὑπὲρ τὴν τῶν πραγμάτων ἐπιμέλειαν— , » Ὑπερῶ· (σπν. μεθτ.) ῥίπτω ὕπτιον, κλινοφγέρνω) πρὸς τὰ ὀπίσω. » Εἰς τὸ πρανὲς (κείμενον τοῦ ὕπνου), ὑπτιαστέον ἑαυτόν, » Ξεν.

Ὑπτιασις, εως (ἡ) = Ὑπτιασμός.

Ὑπτίασμα (τό), πᾶν ὅ,τι κεῖται ὕπτιον (ἀνάσκελα), πτῶμα νεκροῦ. » Χερῶν ὑπτιάσματα, » Δίσχλ., τὸ ἄπλωμα τῶν χειρῶν τοῦ ἱκετεύοντος, παρακλητικὰ ἁπλωμένα χέρια.

Ὑπτιασμός (ὁ), τὸ ὑπτιάζειν, ὑμαλότης κτλ. (μτφορ. καὶ συνηθ.) ἀμέλεια, ἀδράνεια, ἀκηδία.

Ὑπτιαστέον, θετ. τοῦ Ὑπτιάζω.

Ὕπτιος [ὑπί], α, ον. Πεσμένος (Ξαπλωμένος, Πλαγιασμένος) ἀνάσκελα· γέρνων πρὸς τὰ ὀπίσθεν μέρος· (ἐπὶ πράγμ.) βαλμένος ἀνάσκελα (μτγν. ἐπὶ τόπου) χαμηλός· ὁμαλός, ἐπίπεδος· (ἐπὶ θαλάσσ.) γαλήνιος· (ἐπὶ ὕφους λόγου) ἀνειμένος, ἄτονος· (ἐπὶ ἀνθρ.) ἀφρόντιστος, ἀμελής, ἀφρόντιστος· (ἐνίοτε) ἀλαζών, ἀγέρωχος. » Πέσεν ὕπτιος, » Ὅμ. » Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρᾶς κατακείμενος, ἄλλοτ' ὕπτιος, ἄλλοτε πρηνής, » Ἰλ. Ω. » Πλάγιόν τι θείης ἄν, ὥστε κεῖσθαι ὥσπερ γάμμα ὕπτιον, » Ξεν., ἀνάπαλιν (ὁμῶς ἦσαν τὸ Ἀτν. L). » Ὑπτία χείρ, » ἡ μὲ τὴν παλάμην ἐπάνω, (Ἀτν.) supina. » Ὑπτίαις χερσί, » Σά., μὲ σχῆμα ἱκετεύοντος. » Τὰ ὕπτια τῶν φύλλων, » Θφρ., τὸ μέσα (τὰ ἀπὸ κάτω) μέρος. » Τὸ ὕπτιον τοῦ σώματος, (ἡ ἁπλ.) » Τὸ ὕπτιον, » Ἀρστ., τὰ ἐμπρόσθεν (ἐπὶ δὲ τῆς ὀρθοντ. στάσ.) τὰ κάτω (καθὼς Πρηνῆ τὰ ὀπίσθεν καὶ τὰ ἐπάνω) » Ὕπτιον ὄρος, » Σχλ., τὸ ὄχι πολλὰ ἀνηφορικόν, ὑψούμενον ὁμαλῶς. » Λωρίοις ὑπτίοις καὶ λείοις, » Ἀλ., ἐπίπεδα. » Ὕπτιος ὕπτιος—, » Ἐπιγρ. ὁ τοῦ ὑπτιάζοντος ἀμέριμνος. » Ἐξ ὑπτίας διανύειν τὸν λόγον, » Πλάτ., ἀπὸ τὰ τέλος, ἀνάποδα.

Ὑπτιότης (ἡ), τὸ ὕπτιον τῆς θέσεως, ἢ (μτφρ.) τοῦ χαρακτῆρος (ἐπὶ φυσικῷ) λ-

μηλότης, ὁμαλότης· (μεταφ.) ἀθράνεια, ἀκηδία, ἀμεριμνία κτλ.
Ὑπτιῶν, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑπτιῶν, μετχ. τοῦ Ὑπτιάω.
Ὑπωάδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἰς τὸ αὐγὸν (ὑπὸ τὸ ὠόν) ἀκόμην εὑρισκόμενος.
†Ὑπώβολος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ὑπόβολος.
Ὑπωλένιος, α ἢ ος, ον, Π. ὁ ὑπὸ τὴν ὠλένην (ὑπὸ τὸν ὦμον) ἢ εἰς τὰς ὠλένας (εἰς τὰς ἀγκάλας) κρατούμενος. ▪ Φερέτρη—, ▪ Θκρ.
Ὑπωμαῖος, α ἡ ος, ον, Ὁ ὑπὸ τοὺς ὤμους. ▪ Ποῦς —, ▪ Ἀρ., τὸ ἐμπρόσθιον πόδι τῶν ζώων.
Ὑπωμία (ἡ), τὸ ὑπὸ τοὺς ὤμους μέρος τοῦ σώματος.
†Ὑπωμοσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑπόμνυμαι, αἴτησις περὶ ἀναβολῆς ἢ τροποποιήσεως τῆς δίκης ἐπὶ προτάσει ἐνόρκῳ εὐλογοφανοῦς αἰτίας, = Ὑποκοσία.
Ὑπωπιάζω, Μ. ἀσω. Κτυπῶ τινα εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τοῦ κάμνω ὑπώπια (μελανιάδας), ῥαπίζω δυνατά, (Γαλλ.) pocher les yeux· (συνεκδ. ἐν γέν.) στενοχωρῶ, ταλαιπωρῶ, καταπονῶ. ▪ Ἵνα μὴ ἐρχομένη ὑπωπιάζῃ με, ▪ Γρφ., μὲ κεφάζῃ. ▪ Ὑπωπιάζω μου τὸ σῶμα, ▪ φών., τὸ κακοπαθῶ, τὸ καταδαμάζω διὰ τῆς κακοπαθείας, (Γαλλ.) mortifier. (ξ πθ.) ▪ Νικόδρομον ἐξεραθισας τὸν κιθαρῳδὸν, ὑπωπιάσθη. ▪ Ἀρτ. (καὶ μτνμ.) ▪ Αἱ πόλεις δαιμονίως ὑπωπιασμέναι, καὶ κυαθοις προσκείμεναι, ▪ Ἀρχφ.
Ὑπωπιασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ▪ Σώματος—, ▪ Ἀξ., ὁ διὰ κακοπαθείας κατασβεσμός, (Γαλλ.) mortification.
Ὑπώπιον (τὸ), [ὑπὸ, †ὤψ]. τὸ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μέρος τοῦ προσώπου· (Π. εἰς τὸ πλθ. ἐν γέν.) τὸ πρόσωπον. ▪ Νυκτὶ ἀτάλαντος ὑπώπια, ▪ Ἰλ. Φ., ὅμοιος τὴν πρόσοψιν μὲ νέφος σκοτεινὸν, φοβερὸς, ἄγριος. 2) (συνήθ.) σημάδι (πρήξιμον, μελανιάδα) εἰς τὸ πρόσωπον ἀπὸ κτύπημα (ἐν γέν.) μώλωψ, οἴδημα, (κατ' ἐκτ.) ῥύζος (τῶν χειρῶν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν); ▪ Τηρεῖ, μὴ λόβας ὑπώπια, ▪ Ἀρχφ., μὴ φάγῃς γρονθιαῖς εἰς τὸ πρόσωπον. ▪ Οὕτω μάχιμος ἦν ἐν ταῖς ζητήσεσιν, ὥσθ' ὑπώπια φέρων ἀπῆει, ▪ Ἀρτ. ▪ Τὰ ὑπώπια, κυάθοις περιβλώμενα, ἀμαυροῦται, ▪ Ἀθ. 2) = τῷ
Ὑπωπίς, ίδος (ἡ), τὸ φυτὸν Θαψία (διότι ὑπετίθετο ὡς ἰατρικὸν εἰς τὰ ὑπώπια).
Ὑπωρίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ—
Ὑπώρεια (ἡ). τὸ κάτω μέρος (οἱ ὅλλ. πρόποδες) ὄρους. ▪ Οἱ δὲ Ἕλληνες, φρασθέντες τοὺς βαρβάρους ἐπὶ τῷ Ἀπωπῷ στρατοπεδευομένους, ἀντετάσσοντο ἐπὶ τῇς ὑπωρείας τοῦ Κιθαιρῶνος, ▪ Ἡρ. ▪ Ποταμὸς ῥέει παρὰ τὴν ὑπωρέην τοῦ οὔρεος, ▪ αὐτ., (κυρ. θηλ. τοῦ
Ὑπώρειος καὶ (Ἰων.) Ὑπώρεος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὸ κάτω μέρος (εἰς τοὺς πρόποδας) ὄρους κείμενος.
Ὑπώρορε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ (ἀνμλ.) ἀορ. β'. τοῦ Ὑπάρνυμι.
Ὑπωρόφιος, α ἡ ος, ον. Ὁ ὑποκάτω ὀρόφου (εἶκος) ἢ τοῦ ὀρόφου (τῆς στέγης) κατοικῶν ἢ εὑρισκόμενος, οἰκουρός (καθὼς π. χ. αἱ γυναῖκες). ▪ Θέατρον ὑπωρόφιον, ▪ Φίλρ., σκεπασμένον μὲ ὀροφήν. ▪ Τεκναισιν ὑπωροφίοισι χελιδών, ▪ Θκρ. ▪ Ὑπωρόφιοι δέ τοι εἶμεν, ▪ Ἰλ. Ι., εἴμεθα ὑπὸ τὴν στέγην σου (εἰς τὸν οἶκόν σου). ‖ (οὐσ.) Ὑπωροφία (ἐνν. χώρα). Π., τὸ ὑπὸ τὴν ὀροφὴν ἀμέσως κείμενον μέρος τοῦ οἴκου, τὸ ἀνώτατον πάτωμα, τὸ Ὑπερῷον. 2) (κατ' ἄλλ. ἐκδοχ. τῆς λέξ.) ὁ τοῦ κελάμου (τοῦ αὐλοῦ, τῆς σύριγγος). ▪ Βοὰ—, ▪ Πίνδ.
Ὑπώροφος (ὁ, ἡ), = Ὑπωρόφιος.
Ὑπωρυχία (ἡ). σκάψιμον ἀπὸ κάτω, ὑπόρυξις· (συνεκδ.) ὑπόρυγμα, ὑπόνομος.
Ὑπωχρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὠχρός (χλωμός).
Ὗραξ, ακος (ὁ), Π. Αἰολ. [ῦ]. ὁ ποντικός, (Λτν.) sorex.
†Ὑρὰξ, ἐπίρ. Γλσ. ἀντὶ Φύρδην.
†Ὑριατόμος (ὁ), Γλσ., ὁ ἁφαιρῶν (τρυγῶν) τὰ κηρία τοῦ μέλιτος, [τέμνω καὶ
†Ὕριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
†Ὕρον (τὸ). τὸ κυρίως τῶν μελισσῶν (συνεκδ.) ἡ μελάτητα, ζυγγ. τῷ
†(Ὑρρίς), ἀχρ. πρωτότ. τοῦ
†Ὑρρίσκος καὶ Ὑρρίσχος (ὁ), Γλσ., καλάθι, κορίνι, (ἄλλ.) Ἀρρίχος, ἱπαρβλ. ξ Ῥίσκος καὶ Ὕρχη).
†Ὑρτάνη (ἡ), Γλσ. [ῡ]. τὸ σχέπασμα τῆς χύτρας.
Ὕρχη καὶ (Αἰολ.) Ὕρχη (ἡ), [ὕρκος]. ἀγγεῖον πήλινον πρὸς ἐναπόθεσιν καρῶν ἰχθύων (ταρίχους).
Ὗς [ὄνμτπ.], ὑὸς (ὁ καὶ ἡ), (ἡ δοτ. Ὑΐ, ἡ αἰτ. Ὗν· πλθ. Ὕες, ὑῶν, ὑσίν, ῦς). χοῖρος, γρούνι, (τὸ θηλ.) σκρόφα, γρούνα. ▪ Ὗς πρὸς Ἀθηνᾶν (ἐνν. ἤρισε), ▪ Παροιμ., δι' ὅσους φιλονεικοῦν μὲ τοὺς καλλιτέρους των, (Γαλλ.) gros Jeane remontre à son curé. ▪ Ὗς ἐκώρισα ▪ Παροιμ., διὰ τοὺς φύσει ἀτάκτους, τὸ γουρούνι σὰν γουρούνι. ▪ Ὗς ὑπὸ ῥόπαλον δραμεῖται, ▪ Παροιμ., διὰ τοὺς ἀνοήτους οἱ ὁπ. τρέχουν μόνοι εἰς τὸν ὄλεθρόν των. 2) εἶδος ἐχθ., (ἄλλ.) Ψαμαθὶς; εἶναι ἀράγε ἡ Ὕσκα τοῦ Σολδᾶ; περὶ τῆς ὁποίας λέγουν ὁ Σομ. Σίθ καὶ ὁ Μ. Ψελλὸς ὅτι ▪ φλεγματικὴν ἀπογεννᾷ χυμὸν, ἡδέως δὲ σχεδὸν ἅπαντας τοῦτο προσφέρεσθαι, ὡς οἰκειότητά τινα ἐχούσης τῆς σαρκὸς αὐτοῦ πρὸς τὴν ἡμετέραν, οἶμαι δὲ ὅτι διὰ τοῦτο καὶ μεταλῆψαι (sic) τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ Ὗς, ὃ σημαίνει τὸν χοῖρον, ▪ Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι πιθανώτερον ἢ Μουρούνα).
Ὕσγη (ἡ), Γαλατ. ὄνομα τοῦ θάμνου ἀπὸ τοῦ ὁπ. γίνεται τὸ πρινοκόκκι χρώμα τὰ ὕσγινα (ἴδε Παυσ. Ι, 36).
Ὑσγινοβαφὴς, ές (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ ὕσγινον (ἅλικον) χρῶμα.
Ὑσγινόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὑσγινοβαφής.
Ὕσγινον (τὸ), χρῶμα κόκκινον ἀνοικτὸν (μεταξὺ πορφυροῦ καὶ ἐρυθροῦ, Τουρν. ἅλικον) τὸ ὁπ. κατεσκευάζετο ἀπὸ τοὺς κόκκους τοῦ φυτοῦ ὕσγη.
Ὕσδος (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Ὄζος.
Ὕσθην, πθ. ἀόρ. τῆς ὑρς. ξ
Ὑσθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς σπαρ. τοῦ Ὑω.
Ὑστριξ, ὕστριχος (ὁ καὶ ἡ), Γρκ. ἀντὶ Ὕστριξ.
Ὑσιρις, ιος (ὁ), Π. Αἰολ. ἀντὶ Ὄσιρις.
Ὗσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑω, βροχὴ, πέσιμον βροχῆς.
Ὕσκλος καὶ Ὕσχλος (ὁ), ἡ θηλειὰ τοῦ ὑποδήματος διὰ τῆς ὁπ. περνᾷ τὸ λωρὶ ὥστε τὸ σφίγγει.
†Ὕσκεθα (ἡ), Γλσ. [ῦς, σκώρ], = Ὑσκέλεθος.
Ὕσμα (τὸ), [ὕω]. βροχὴ, ὑετός.
Ὑσμίνη (ἡ) (ἡ ὁσ. ἑτεροπτ. Ὑσμῖνι), Π. [ἐσμός, σμήνος]. συμπλοκὴ μάχης, μάχη. ▪ Πρώτη ὑσμίνη, ▪ Ὅμ., τὸ μέτωπον τῆς μάχης, τὸ μέρος ὅπου ἐμάχοντο οἱ πρόμαχοι.
Ὑσμινήνδε, ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ Ἐς ὑσμίνην, εἰς τὴν μάχην.
Ὑσμῖνι, Π. ὁσ. (ἑτερόπτ.) τοῦ Ὑσμίνη.
Ὑσπέλεθος (ὁ), [ῦς, πέλεθος]. κόπρος τοῦ χοίρου.
Ὑσπλαγὶς, ίδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Ὑσπληξ.
Ὕσπλαγξ, αγγος (ἡ) καὶ Ὕσπλαξ, αγος (ὁ), Δ. ἀντὶ
Ὑσπληγξ, ηγγος (ἡ καὶ σπν. ὁ) ξ
Ὑσπλὴξ [ῦς, πλήσσω], ηγος (ἡ). λωρὶ (καμτσίκι) διὰ τὰ γρούνια ἢ ἀπὸ γρενοτόμαρον· (ἐν γέν.) μάσιες, (παρβλ.) Ὑστριχίς. 2) τὸ ῥάπτρον (σκανδάλη) τῆς καγίδος, (ἐν γέν.) καγὶς ἢ θηλειὰ διὰ τὰ πτηνά. 3) (συνήθ.) τὸ κατάμηκος τῆς ἀφετηρίας τοῦ σταυλοῦ τεντωμένον λωρὶ ἢ σχοινὶ, ὄπισθεν τοῦ ὁπ. ἵστανται ἕτοιμοι οἱ ὁρμεῖς ὥστε ἅμα πέσῃ νὰ κινήσουν. ▪ Ἑστᾶσιν ἐφ' ὑσπληγγος, ▪ Ἀκ. ▪ Ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὑσπληγξ, κἀγὼ ἀνακηρύττομαι νενικηκώς, ὑπερπηδήσας τὸ σάβιον, ▪ αὐτ.
Ὑσπολέω-ῶ, Μ. ἥσω. Βοσκῶ (Πυλαίττω) χοίρους ὡς -
Ὑσπόλος (ὁ), [ῦς, πολέω]. χοιροβοσκὸς, γρουνάρης, (κατὰ μίμησ. τοῦ Αἰπόλος).
Ὕσσακος καὶ Ὕσσαξ, ακος (ὁ), Κωμ. ▪ Χοῖρος, τὸ γυναικ. αἰδοῖον.
Ὕσσος (ὁ). ἀκόντιον, κοντάρι, (ἰδιαιτ.) τὸ Ῥωμ. pilum.
Ὑσσωπίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) ἐσκευασμένος μὲ ὕσσωπον.
Ὕσσωπος (ἡ), εἶδος ἀρωματικοῦ φυτοῦ, (συγκ. τῷ Οἴσωπος).
Ὑστωτὸς, ἡ, όν. Κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα ὑσσοῦ (Ῥωμ. ἀκοντίου).
Ὑστάτιος, α ἡ ος, ον, Π. ἀντὶ—
Ὕστατος [ὑπό], η, ον, (ὑπερθ. ἀνμλ. ἐκ τῆς Ὑπό). Ὀλοϋστερινὸς, τελευταῖος, ἔσχατος. ‖ (τὸ οὐδ.) Ὕστατον ξ (πλθ.) Ὕστατα, ἐπίῤῥ. Ὕστερα-ὕστερα, τέλος πάντων, ὀλοϋστερα.
Ὑστέρα (ἡ). ἡ μήτρα τῆς γυναικὸς, (Λτ.) uterus, (κυρ. θηλ. τοῦ Ὕστερος)
Ὑστεραῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πρᾶττων τι ὕστερον (ἀκολούθως, ἔπειτα) ἢ τὴν ἄλλην ἡμέραν (τῇ ἐπιούριον). ▪ Τῷ ὑστεραίῳ ἔτει, ▪ Ξεν. ▪ Τῇ ὑστεραίᾳ προσβολῇ, ▪ αὐτ. ▪ Τῇ ὑστεραίᾳ ἐκκλησίᾳ. ▪ Θκ. (συνήθ.) ▪ Ἡ ὑστεραία (ἐν τοῖς συγνότ. χωρὶς τοῦ) ἡμέρα. ▪ Ἐβη Ξεν., ἡ ἑπομένη ἢ ἐπιούριον. ▪ Ὑστεραῖος ἦκε, ▪ Ἀξ., τὴν ἄλλην ἡμέραν.
Ὑσταραλγὴς [ὑστέρα, ἀλγέω], ές (ὁ,

ἡ, ἡ κέσχωσα πόνους τῆς μήτρας.
Ὑστερεύω, Μ. εὑρω ᾗ
Ὑστερέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔρχομαι ἢ γίνομαι ὕστερον, μένω ὀπίσω (κατόπιν), δὲν ἔχομαι (δὲν προφθάνω) ἐν καιρῷ· (μτγν.) εἶμαι κατώτερός (ὑποδεέστερός ἢ ἑλλιπής) τινος, ἐλαττοῦμαι· = Στέρομαι, (καιν.) ὑστεροῦμαι· ἀποτυγχάνω· (Γρφ.) ἐλλείπω. » Κᾆν μὲν φθάσωμεν, ἔστι σοι σωτηρία· ἢν δ' ὑστερήσῃς, σχόμεσθα, « Εὐρ. (καὶ μὲ γεν.) » Ὑστέρησε τῆς μάχης ἡμέρας πέντε, « Ξεν., ἦλθεν ἔπειτα (ὕστερον) ἀπό. » Ὅτι ὑστερήσειεν ἐς Ἀλίαρτον τοῦ Λυσάνδρου, ξυνθέμενος ἐς τὴν αὐτὴν ἡμέραν παρέσεσθαι, « αὐτ. » Ὑστερήσαντες οὐ πολλῷ, « Θκ. » Ὑστερήσοντος οἴνου, λέγει ἡ μήτηρ αὐτοῖ πρὸς αὐτόν, Οἶνον οὐκ ἔχουσι, « Γρφ. (καὶ μσ.) » Παιδὸς ὑστερήσαμαι, « Εὐρ., (παρβλ. Ὑστερίζω).
Ὑστέρημα (τὸ). τὸ καθ' ὃ ὑστερεῖ (ἐλλείπει, ἐλαττοῦται) τις ἄλλου, βραδύτης, ἔλλειψις, (Γαλλ.) désavantage, (ἀντιθ. ᾧ Προτέρημα).
Ὑστέρησις, εως (ἡ), τὸ ὑστερεῖν (μένειν κατόπιν, ἐλαττοῦσθαι)· (ἐν γέν.) = Ὑστέρημα, ἔλλειψις.
Ὑστερητικός, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος καθ' ὑστέρησιν (συνειθίζων νὰ ἔρχεται, νὰ συμβαίνῃ ὑστερώτερα). » Τύπτε —, « Ἱππ., χαρακτὴρ παροξυσμοῦ τῶν ὀπ. αἱ περίοδοι ἐπανέρχονται καθ' ὥραν προχωρεῖ ἀργότερα.
Ὑστερίζω, Μ. ίσω, = Ὑστερέω, γίνομαι ἢ ἔρχομαι ὕστερον, μένω ὀπίσω (κυρ. καὶ μτφορ.), ἐλλείπω, ἐλαττοῦμαι. » Προεξορμᾶν ἡμέρᾳ μιᾷ μᾶλλον ἢ ὑστερίζειν, « Ξεν. » Ἡμέρᾳ μιᾷ τῆς συγκειμένης ὑστερίζειν, « Ἡρ. » Ὑστερίζειν τῶν καιρῶν, « Δημ., χάνειν τὴν εὐκαιρίαν. » Ὑστερίζω τῆς ἐμαυτοῦ ἀκμῆς, « Ἰακρ., ἐπέρασεν ὁ καιρός μου, ἐὰν ἔχω πλέον ἐκείνην τὴν πρώτην μου ἀκμήν.
Ὑστερικός, ἡ, όν. Ἡ τῆς ὑστέρας ἢ περὶ τὴν ὑστέραν. « Νόσημα —, « Ἱππ., τὸ περὶ τὴν μήτραν.
Ὑστεροβουλέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκέπτομαι ὕστερον (μετὰ τὴν πρᾶξιν), εἶμαι ὑστερόβουλος.
Ὑστεροβουλία (ἡ), τὸ νὰ ᾖ τις —
Ὑστερόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ σκεπτόμενος (βαλευόμενος) ὕστερον (ὅταν δὲν ἦνε πλέον καιρός, μετὰ τὴν πρᾶξιν).
Ὑστερογενής, ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννώμενος ὕστερον. » Θρὶξ —, « Ἀρετ., ἡ φυτρώνουσα μετὰ τὴν γέννησιν.
Ὑστερογονία (ἡ). ἡ ὑστερωτέρα γέννησις ἢ γενεά, οἱ ὀψίγονοι, οἱ μεταγενέστεροι.
Ὑστερόληπτος (ὁ, ἡ), [ὕστερ. λαμβάνω]. Ἐπαρμένος ὀπίσω, (Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Παλινάγρετος).
Ὑστερολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ὕστερον ἄλλου ἢ τελευταῖος.
Ὑστερολογία (ἡ), τὸ ὁμιλεῖν ἔπειτα (ὑστερώτερα) ἀπὸ ἄλλον· τὸ δεύτερον μέρος ὑμνηγορίας ἢ θεατρ. παραχάσεως· (Ῥητ.) = Πρωθύστερον (σχῆμα λόγου).
Ὑστερολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ὕστερον ἄλλου ἢ τῶν ἄλλων· ὁ παριστάνων (ὑποκρινόμενος) τὸ δεύτερον πρόσωπον τοῦ δράματος, (παρβλ.) δευτερολόγος.
Ὑστερόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑστερόβουλος.
Ὕστερον, ἐπίρ. ᾗ
Ὕστερον (τὸ) καὶ Ὕστερα (τά), ἴδε Ὕστερος.
Ὑστεροπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω (αἰσθάνομαι τὸν πόνον) ὕστερον.
Ὑστερόπους (ὁ, ἡ). ὁ τιμωρῶν ὕστερον (μετὰ παρέλευσιν καιροῦ).
Ὑστερόποτμος (ὁ, ἡ), [ὑστ. πότμος]. ὁ νομισθεὶς ἀποθαμένος ᾗ ἔπειτα ἐπιστρέψας ζῶν.
Ὑστερόπους, οδος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ὑπάγων ἢ ἐρχόμενος ἀργὰ (μὲ βραδὺ βῆμα) ἢ ἔπειτα (ὑστερώτερα).
Ὑστερόπρωτον (τὸ), τὸ ἄλλ. Πρωθύστερον (σχῆμα λόγου).
Ὕστερος [ὑπό], α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἔπειτα (ὑστερώτερα ἢ ἀργότερα), ὑστερινός· (μεφορ. μὲ γεν.) ἐλάττων, κατώτερος, ὑποδεέστερος· ὑποκείμενος, (περβλ.) δεύτερος. » Ὑστέρῳ γρόνῳ, « (καὶ γεν.) » Ὑστέρῳ χρόνῳ τουτέων, « (ἡ πρωθ. αἰτ.) » Ὑστέρῳ χρόνῳ μετὰ ταῦτα, « Ἡρ., μετὰ καιρόν, μετὰ παρέλευσιν καιροῦ. » Τῷ ὑστέρῳ Ὀλυμπιάδι, » αὐτ., τῇ ἑφεξῆς, τῇ ἑπομένῃ. » Ὑστέρα δεκάτη, « Ἀττ., ἡ ὑστερινὴ τῆς τελευτείας δεκάδος, (δηλ.) ἡ 21 τοῦ μηνός. » Μῶν ὕστεραι πάρεσμεν, « Ἀρστ., ἀργά. (ᾗ γεν.) « Σεῦ ὕστερος εἶμ' ὑπὸ γαῖαν, « Ἰλ. Σ. (καὶ μτφορ.) » Ὕστερον ποιεῖσθαι (ἢ τίθεσθαι) τί τινος ἢ τινι ἢ πρός τι, « Ἀξ. » Ὕστερον αὐτὸν ποῦ νόμου καὶ τοῦ ἄρχοντος εἶθησι, « Πλάτ. » Ὕστερον τίθεσθαι τὸν πλοῦτον τοῖς λόγοις, « αὐτ., πρατιμᾶν τὴν παιδείαν παρὰ τὸν πλοῦτον. « Μὴ ἔμπροσθεν τῶν νόμων, ἀλλ' ὕστερος πολιτεύου, « Αἰσχλ. » Γυναικὸς ὕστερος, « Σοφ., = Πέτων. » Οὐδενὸς ὕστερος τῶν ἐν τῇ πόλει, « Θκ. (ᾗ δοτ. τρπλγ.) » Ὕστερός τινος γνώμῃ (γένει, ἀρετῇ κτλ.), « Θκ., Ὁμ. (καὶ περιφρ.) » Ἐξ ὑστέρου (ἐνν. χρόνου), « Διόδ. ᾗ » Ἐν ὑστέρῳ, « Θκ. ᾗ » Ἐξ ὑστέρης. « Ἡρ. ᾗ » Ἐς (» Ἐς τὸ) ὕστερον, « Πλάτ., ἀντὶ ‖ τὸ οὐδ.) Ὕστερον καὶ (πλθ.) Ὕστερα, ἐπίρ. ἀντὶ ὑστέρως, ἔπειτα, μετὰ ταῦτα, ὑστερώτερα· (καὶ μτφορ. μὲ γεν.) ἧττον, ἐλαττον. » Χρόνῳ (» Οὐ πολλῷ χρόνῳ) ὕστερον, « Πλ., Δημ. » Ὕστερον τούτων (ἢ) μετὰ ταῦτα, « Ἡρ. (καὶ πλθ.) » Ὕστερα ταῦτα πένεσθαι, « Ὀδ. Π. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τῷ ὕστερον ἔτει, « Ἀρστ., τῷ ἑπομένῳ. » Οἱ ὕστερον (καὶ πρωθεστ. ἐς ὕστερον), « Ἡρωδ., Γργ., οἱ μεταγενέστεροι. ‖ Ἰοτ.) Ὕστερα, « ἡ μήτρα, καὶ » Ὕστερον καὶ (πλθ.) » Ὕστερα, « τὸ (ἄλλ.) Δεύτερον ᾗ (καιν.) ἀκλουθον τῆς γέννας.
Ὑστεροφημία (ἡ). ἡ ὕστερον (μετὰ θάνατον ἢ μεταγενεστέρα) φήμη.
Ὑστεροφυής (ὁ, ἡ). ὁ ὕστερον (μετὰ καιρὸν) φυόμενος (ἀφανίζων, ἐξολοθρεύων), ὑστεροπρεπής. » Ἐρινύες —, « Σοφ.
Ὑστερόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ φωνῶν (ἀντηχῶ) ὕστερον. » Ἠχὼ —, « Ἐπιγρ.
Ὑστεροχρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὕστερος κατὰ τὸν χρόνον (μετ' ἄγεν. ἑστερος).
Ὑστεροχρονία (ἡ). τὸ ὑστεροχρονεῖν, ἢ κατὰ χρόνον ὑστέρησις.
Ὑστερῶ καὶ Ὑστέρω, ἐπίρ. = Ὕστερον, ἀργότερα, ὑστερώτερα.
Ὑστήρια (τά), (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ ἐν Ἄργει καθ' ἣν ἐθυσίαζον χοῖρον (ὖν).
Ὑστιακόν (τό), [ῐ] εἶδος ποτηρίου.
Ὕστριξ καὶ (συχνότ.) Ὕστριξ, ιχος (ὁ ᾗ ἡ), [ῠ, θρίξ, ἡ [πιθανώτ.] συγγ. τῆ ἔστιλις, βόστρυχος], ὁ μέγας ἀκανθοχοιρος (τῆς Λιβύης). 2) = τῷ
Ὑστριχίς, ίδος (ἡ). μάστιξ (ἀκανθωτὴ ἀπὸ τρίχας ἢ δέρμα τριχωτὸν χοίρου
Ὕστριχος (ὁ), = Ὑστριχίς.
Ὑφά, ᾶς (ἡ), Δ. ἀντὶ Ὑφή.
Ὑφαγεῖν, Δ. ἀντὶ Ὑφηγοῦ, Β'. ἐν. προστ. τῆς πρς. τοῦ
Ὑφ-ηγεῦμαι, Δ. ἀντὶ Ὑφηγέομαι.
Ὑφάδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ὑφή.
Ὑφαδρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἁδρός (ἁβρός), χονδρούτσικος, γεματούτσικος. » Ἱματιον —, « Πλδ.
Ὑφαιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθεν (ὑποκειμένην) αἷμα, αἵματος ὑπάπλεως, κόκκινος ἀπὸ τὸ αἷμα. » Ὑφαιμον βλέπειν, « Δίλ., ἀγριοκυττάζειν.
Ὑφαίνασκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑφαινε, γ'. ἐν προ. τοῦ παρτ. τοῦ
Ὑφαίνω [ὑφή], Μ. ανῶ (ἀόρ. Ὕφηνα καὶ ἦτ. Ὕφανα, πρκ. Ὕφαγκα, πθ. πρκ. Ὕφασμαι, ασαι, αντο, άσμεθα κτλ., ἀόρ. Ὑφάνθην καὶ τὸ θετ. Ὑφαντός). Ἐμπλέκω (Παρνειρῶ) διὰ τῆς κερκίδος τὴν κρόκην τοῦ ὑφάσματος εἰς τὸν ἥμονα, (καιν.) ψαίνω· (μτγν.) σχεδιάζω πράξιν τινα, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακοῦ) σκευωρῶ, μηχανεύομαι, (Γαλλ.) ἰrame· (ἐπὶ λόγου) συνθέτω· (ἐν γέν.) κάμνω, κατασκευάζω· προμηθεύω. » Ἡ δ' ἐνδον, ἱστὸν ἐποιχομένη κερκίδ' ὕφαινεν, « Ὀδ. Ε. » Φάρε' ὑφαίνουσι, θαῦμα ἰδέσθαι, « Ὀδ. Ν. (καὶ μτγν.) » Κηρία —, « Ξεν. » Θεμελίια Φοίβου ὑφαίνει, « Καλλ. » Ὄλβον (» Μέλος) ὑφαίνειν, « Πινδ. (ᾗ μτφορ.) » Δόλον (» Μῆτιν) ὑφαίνειν, « Ὁμ. » Τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν, « Ἰλ. Β., ἄρχισε νὰ ἐκθέτῃ (νὰ φλαττίσῃ) τὸ σχεδίον του. » Βιὸν καὶ μῆδεα πᾶσιν ὕφαινον, « Ἰλ. Γ., συνήρμοζον ὁμιλοῦντες (δημηγοριῶντες). » Ἀλλ' ἄγε μῆτιν ὕφηνον, « Ὀδ. Ν., στοχάσου καὶ εἰπέ με κἀγὼ τρόπον. » Ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὑφήνω, « αὐτ., νὰ συσκεφθῶμεν (νὰ σχεδιάσωμεν ὁμοῦ) τι. » Ταῦθ' ὕφηναν ἡμῖν ἐπὶ τοιαυτίδι, « Ἀρεοπ., ἐρεφθαύργησαν.
Ὑφαίρεσις, εως (ἡ), τὸ ὑφαιρεῖν ἢ ὑφαιρεῖσθαι, ἡ ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως (μέ τρόπον) ἀφαίρεσις, ἐλάττωσις, (Γαλλ.) soustraction.
Ὑφαιρέτρια (ἡ), Γλσ. = Μαῖα, μαμμή, ᾗ ἐκ τοῦ
Ὑφαιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Ὑφεῖλον καὶ πθ. Ὑφῃρέθην κτλ.). Παίρνω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) ἀφαιρῶ μὲ τρόπον (χωρὶς νὰ φανῶ, νὰ

ὑφ-αιθῶ), ὑπαίρω (καὶ μτγμ. ατρφ.) τι πρὸς ἑαυτὸν ἢ πρὸς ἕρελός μου· αἱρετερίζομαι ἀνεπαισθήτως, ἐκπίπτω (καταιβάζω) ἀπὸ τὸν λογαριασμόν, ὀλιγοστεύω, (Γαλλ.) soustraire· (μτγμ.) κυριεύω ἐσωτερικῶς (ἐνίοτε) δολοφονῶ, ἐβγάζω (μὲ τρόπον) ἀπὸ τὴν μέσην. ■ Ὑπὸ δ' ἦρεον (κατὰ τμ. ἀντὶ ■ Ὑφῄρουν δὲ) ἕρματα νηῶν, ■ Ἰλ. Β., ἔβγαζαν (ἀφαιροῦσαν) ἀπὸ κάτω. (ᾳ μσ.) ■ Ὁπόταν τι σκεύαριον τοῦ δεσπότου ὑρέλοιο, ἐγὼ σε λανθάνειν ἐποίουν, ■ Ἀρχ. ■ Ὑφῃρημένος τὸ ὕδωρ καὶ παροχετεύσας, ■ Πλ. ■ Ὑφαιρεῖται τοῦ κόρακος ὁ ἐκεῖνος ὅ,τι ἂν ἔχοι, ■ Ἀρχτ. ■ Ὑφαιρεῖν τοὺς συμμάχους τινός, ■ Θκ. ■ Ὑφαιρεῖσθαι τοὺς χειρούς, ■ Αἰσχ. (καὶ κατὰ τμ.) ■ Πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἶλεν, ■ Ἰλ. Θ. (καὶ πθ.) ■ Ὑπαιρημένος, ■ Ἡρ., ψευσθείς, ἀλλείψας ἀπὸ τὴν μέσην.

‡Ὑφαλικός, ἡ, όν, = Ὑφαλυκός, ὑφάλμυρος. 2) παράλιος (ᾳ).

Ὑφάλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Πηδῶ ἀπὸ κάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω.

Ὑφ-αλμυρίζω, Μ. (ιω. Ἁλμυρίζω ὀλίγον, εἶμαι.

Ὑφάλμυρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ἁλμυρός, ἁλμυρώτικος.

Ὕφαλος (ὁ, ἡ), [ῠ. ἅλς]. ὁ ὑποκάτωθεν τῆς θαλάσσης. ■ Πέτρα—, ■ Ἀκ., ξέρα σκεπασμένη ἀπὸ τὴν θάλασσαν. ■ Ῥῆγμα (■ Τραῦμα)—, ■ Ἐπιγρ., κτύπημα (τρύπημα) τοῦ πλοίου εἰς τὰ βρεχάμενα. 2) (μτφορ.) = Ὕπουλος.

Ὑφαλυκός, ἡ, όν. Ὀλίγον τι ἁλμυρὸς (ἁλυκὸς), ὑφάλμυρος.

Ὑφαλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὑφάλῳ (πέτρᾳ) ὅμοιος· πλήρης ὑφάλων.

Ὕφαμμος (ὁ, ἡ), = Ὑπόψαμμος.

Ὑφανάω-ῶ, Π. ἀντὶ Ὑφαίνω.

Ὕφανσις, εως (ἡ), τὸ ὑφαίνειν ἢ ὑφαίνεσθαι, φάσιμον, ὑφή.

Ὑφάντης, ου (ὁ). ὁ ὑφαίνων, (κοιν.) ὑφαντής.

Ὑφαντικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὑφαίνειν, ὑφάντου ἴδιος. ■ Ὑφαντικὴ (ἐννν. τέχνη), ■ ἡ τοῦ ὑφάντου.

Ὑφαντικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ὑφάντου· ἐν εἴδει ὑφάσματος.

Ὑφαντοδύνητος ᾗ Ὑφαντοδύνητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑφαντός, ὑφασμένος διὰ τῆς δυνήσεως τῆς κερκίδος.

Ὑφαντός, ἡ, όν. Ὑφασμένος ἢ δυνάμενος νὰ ὑφανθῇ, ἐπιδεκτικὸς ὑφάνσεως.

Ὑφαντουργός (ὁ, ἡ). ὁ δουλεύων (κατασκευάζων) ὑφαντικὰ ἔργα, ὑφάντης.

Ὑφάντρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ὑφάντης, (κοιν.) ἀνυφάντρα.

‡Ὑφαπλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω ὑποκάτωθεν.

Ὑφάπτω, Μ. ἅψω. Δένω ᾗ (σχνότ.) Ἀνάπτω (Βάλλω φωτιὰν) ὑποκάτωθεν. ■ Πῦρ αἴροντες, ὑφῆπτον αὐτούς, ■ Ξεν. (καὶ μσ.) ■ Ὑπὸ δειρὴν ἄψαμένη (κατὰ τμ. ἀντὶ Ὑφαψαμένη), ■ Π. ἔβαλε τὴν θηλειὰν εἰς τὸν λαιμόν της, ἐχεμώθη.

Ὑφ-αρπάζω, Μ. άσω ᾗ (μτγν.) ἄξω. Ἁρπάζω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως. ■ Ἐλυδόγαν—, ■ Ἡρ., Ξεν., δὲν ἀφίνω νὰ τελειώσῃ τις τὸν λόγον του, τὸν προαρπάζω, (παρβλ. Ὑπολαμβάνω).

Ὑφάρπασις, εως (ἡ), τὸ ὑφαρπάζειν, ἅρπαγμα ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως, ὑφαίρεσις.

Ὑφ-άρπω, Π. (απν.) ἀντὶ Ὑφαρπάζω.

Ὑφασία καὶ

Ὕφασις, εως (ἡ), = Ὕφανσις.

Ὕφασμα (τὸ). τὸ ὑφαινόμενον (κυρ. καὶ μτφορ.), πανὶ (μτφορ.) σχεδίασμα, σκευώρημα κτλ.

†Ὑφαστρὶς, ίδος (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ὑφάντρια.

Ὑφάω-ῶ, Π. ἀντὶ Ὑφαίνω.

Ὕφεαρ, ατος (τὸ), κατὰ τοὺς Ἀρκάδ., ὁ ἰξὸς τῆς πεύκης καὶ τῆς ἐλάτης, (ἴσ.) = Στελίς.

Ὑφ-εδρεύω, Μ. εύσω. Ἕδρεύω (Κάθημαι) κρυμμένος ὑποκάτωθεν, ἐνεδρεύω.

Ὑφεδρία (ἡ). κατωτέρα θέσις (ὡς πρὸς τὴν πρεσβεῖαν).

Ὑφ-έζομαι, Μ. εδοῦμαι, Π. κάθημαι κάτω ἢ ὑποκάτωθεν, = Ὑφεδρεύω.

Ὑφεῖλον, ἀόρ. β'. τοῦ Ὑφαιρέω.

Ὑφείμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ὑφίημι, (ᾠθ.

Ὑφειμένως [ὑφίημι], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ὕφεσιν, μὲ τρόπον μέτριον (συνεσταλμένον)· μὲ χαμηλὴν φωνήν· ὄχι μὲ τόνον.

Ὑφείς, εῖσα, έν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τῆς Ὑφίημι.

Ὑφείσας, ασα, αν, ἴδε Ὑπείσας.

Ὑφεστέον, θετ. τοῦ Ὑπέχω.

Ὑφεκτὸς [ὑπέχω], ἡ, όν. Ἀνεκτός, ὑποφερτός.

Ὑφελεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑφαιρέω.

Ὑφελκυσμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ

‡Ὑφελκύω, Μ. ελκύσω ᾗ

Ὑφέλκω, Μ. ἑλξω (ἀόρ. Ὑπεῖλκυσα ᾗ). Τραβῶ (Τραβῶ καὶ πάιρνω) ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον, Ὑφαιροῦμαι

Ὑφέλοι', κατ' ἀποχρφ. ἀντὶ Ὑφέλοιο, β'. ἐν. ᾗ

Ὑφέλοιατο, Ἰων. ἀντὶ Ὑφέλοιντο, γ'. πλθ. προσ. τοῦ μσ. ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. ᾗ

Ὑφέλοῖσα, Δ. ἀντὶ Ὑφελοῦσα, θηλ. τοῦ Ὑφελών, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ὑφαιρέω.

Ὑφὲν, οὐδ. τοῦ Ὑφείς.

Ὑφὲν ἡ (ὑφάπτ.) Ὑφ' ἓν, ἐπίρ. Διὰ μιᾶς, εἰς ἓν ᾗ τὸ αὐτό. ‖. ■ Ἡ ὑφὲν (ἐννν. γραμμὴ), ■ Γρμτ., ἡ ὑποκάτωθεν δύο συλλαβῶν ἐν εἴδει ἡμικυκλίου) ἐκτεινομένη ὡς σημεῖον ἑνώσεως.

Ὑφέξω, μέλλ. τοῦ Ὑπέχω

‡Ὑφ-ερπύζω, Μ. ύσω ᾗ

Ὑφέρπω, Μ. ἑρψω (ἀόρ. Ὑφεῖρπυσα ᾗ). Ἕρπω (Ἕρπων ἐμβαίνω) ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως, ὑπεισέρχομαι, παρεισδύομαι· (μτφορ.) εἰσχωρῶ εἰς τὸ πνεῦμά (εἰς τὴν αὔνοιάν) τινος, τὸν κολακεύω.

Ὑφίσθαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑφίημι.

Ὕφεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑφ-ίημι, ἐλάττωσις, ἔνδυσις· αὐστολὴ, μετρίασις· συγκατάβασις· (παρὰ Γρμτ.) ἄφημα ἀπ' ἔξω, παράλειψις. ■ Καθ' ὕφεσιν τοῦ.., ■ Σχλ. Ἀρχφ., κατ' ἔλλειψιν.

†Ὑφεσπέριος καὶ Ὑφέσπερος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς ἑσπέραν ἐρχόμενος ἢ γινόμενος. ‖. (τὸ πλθ. οὐδ.) Ὑφέσπερα, ἐπίρ. Π. πρὸς ἑσπέραν, κοντὰ τὸ βράδυ, κατάβραδα.

Ὑφίστιος (ὁ, ἡ). [ῐ. ἑστία]. ὁ ἐν τῷ οἴκῳ (διαμένων), οἰκουρὸς, ἢ· οἰκιακὸς, κατοικίδιος.

Ὑφὴ (ἡ), = Ὕφανσις· Ὕφασμα.

Ὑφηγεμών, όνος (ὁ). ὁ δεύτερος μετὰ τὸν ἡγεμόνα. 2) Π. (ἐν γέν.) = Ἡγεμών, [ἐκ τοῦ

Ὑφ-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὑπάγω ἔμπρός, προηγοῦμαι, προπορεύομαι· δείχνω τὸν δρόμον, ὁδηγῶ· (μτγμ.) δίδω πρῶτος τὴν ἀρχὴν (τὸ παράδειγμα), καθοδηγῶ, ὑποδεικνύω· ἐξηγῶ· συμβουλεύω, διδάσκω, ὑπαγορεύω. ■Τὸ ἔμπροσθεν μακρῷ ἀγωγεῖ προῖσα τὰ διδάσκειν ὑφηγεῖσθαι τὸν ἵππον, οὐκ ἐπαινοῦμεν, ■ Ξεν. (καὶ γεν.) ■ Ὑφηγεῖσθαί τινος, ■ αὐτ. (ἢ αἴτ. ἐκ γ'. καὶ ὀστ. περιπ. ἐκ δ'.) ■ Ὑφηγεῖσθαί τινι τὴν ὁδὸν, ■ Πλ. (καὶ μτγμ.) ■ Ὁπόταν αὐτόμολοι πρὸς βασιλέα ἴοντες, χρήματα ἐθέλοιεν ὑφηγεῖσθαι, ■ Ξεν., τὰ τοῦ τὰ προδώσοντα ἵνα τὰ πάρῃ. ■ Ἃ οἱ θεοὶ ὑφήγηνται ἀγαθὰ, ■ αὐτ. ■ Ἄρχοντες ταύτῃ ᾗ ἂν ὑφηγεῖσθε, ■ Θκ., ὅπως μᾶς δώσετε τὸ παράδειγμα (μᾶς ὁδηγήσητε). ■ Δοκῶ μοι ὑφηγήσασθαι, ■ Πλάτ., ὅτι πρέπει νὰ ἐξηγηθῶ. ■Ταῦθ' ὑφηγεῖται ὁ νόμος, ■ Ἀρχτ., ὑπαγορεύει. (καὶ πθ.) ■Ὁ ὑφηγημένος τρόπος, ■ αὐτ., ὁ ὡρισμένος. ■ Κατὰ τὴν ὑφηγημένην μέθοδον λεκτέον, ■ αὐτ., τὴν προδιαγραφεῖσαν.

Ὑφήγησις, εως (ἡ), τὸ ὑφηγεῖσθαι (προηγεῖσθαι), καθοδήγησις· ἐξήγησις· συμβουλή. δίδασκαλία. ■Γράφειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν, ■ Πλάτ., καθὼς πάγουν αἱ γραμμαί, ἀκολουθεῖν τὴν διεύθυνσιν αὐτῶν.

Ὑφηγητήρ, Π. ἀντὶ =

Ὑφηγητής, οῦ (ὁ). ὁ ὑφηγούμενος (προπορευόμενος, δεικνὺς τὸν δρόμον), ὁδηγός· εἰσηγητής, διδάσκαλος, σύμβουλος.

Ὑφηγητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ὑφήγησιν (καθοδήγησιν), ἐξηγητικὸς τοῦ πρακτέου, διδακτικὸς, συμβουλευτικός.

Ὑφημιόλιος (ὁ, ἡ). (ἀριθμ.) ὁ κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ ἑνὸς πρὸς τὸ ἓν-ἥμισυ ἢ τοῦ 2 πρὸς τὸ 3, ὁ τοῦ ἡμιολίου ὑπερεπιμόριος.

Ὕφηνα, ἀόρ. τοῦ Ὑφαίνω.

Ὑφηνιοχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀδηγῶ τὴν ἅμαξαν ὡς ὑφήνιοχος· (ἐν γέν.) = Ἡνιοχέω. ‖. (πθ.) ἀναχαιτίζομαι ὑπὸ τοῦ ἡνιόχου. ■Τῶν μὲν προερμηνεόντων, τῶν δὲ ὑφηνιοχουμένων, ■ Λξ.

Ὑφήνιοχος (ὁ, ἡ). ὁ δευτερεύων (βοηθὸς ἢ ἀναπληρῶν τὸν τόπον) τοῦ ἡνιόχου (κυρ. τῆς πολεμ. ἅμαξης)· (Π. ἐν γέν.) ἀντὶ Ἡνίοχος. ■Ἑκάεσσι δὲ παρὰ τοῦ ὑφηνιόχου τὰς ἡνίας, παρεσκευάζετο ὡς ἀναβησόμενος ἐπὶ τὸ ἅρμα, ■ Ξεν.

'Υφήσσων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὀλίγον τι ἥσσων (κατώτερος, μικρότερος, νεώτερος).

‡'Υφήφασμαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Υφύφασμαι.

'Υφιζάνω, Μ. -ίζήσω. Κάθημαι κάτω· χαμηλόνω· καταπάθουμαι, βουλιάζω· πίπτω ἀπὸ τὸ βάρος, καταπίπτω, (Γαλλ.) succomber· (μτγν.) ἐκπίπτω, ἐλαττοῦμαι· (ἐνίστε) ἀφίνω ἢ μένω ὡς καταπάτι, καταπαλάζω.

'Υφίζησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., βούλιασμα, καταπάθισμα, καταζάλαγμα· καταπάτι.

'Υφίζω καὶ (μσν.) -ίζομαι, Μ. -ίζήσω, Π. = 'Υφιζάνω.

'Υφίημι, Μ. ὑφήσω (ἀόρ. 'Υφῆκα ἢ μσν. 'Υφηκάμην καὶ δ'. 'Υφεῖμην ἢ πθ. 'Υφείθην, πρκ. 'Υφεῖκα καὶ πθ. 'Υφεῖμαι κτλ.). Ἀφίνω (ἀπολύω) κάτω, καταιβάζω, χαμηλόνω. « Ἱστὸν (« Ἱστία) ὑφεῖναι καὶ (μσν.) ὑφίεσθαι, « Ὅμ., Ξεν. 2) ἀφίνω ('ξαπολνῶ· βάλλω) τι ὑποκάτωθέν τινος. «Ὁ γέρων ὑφίητι (Δ. ἀντὶ ὑφίησι) τὰ μοσχία, « Θκρ., τὰ 'ξαπολνῶ ὑποκάτω ἀπὸ τὰς μητέρας των (ἵνα βυζάσουν). (καὶ ὅστ. πληρές.) «Μόσχως βωσὶν ὑφέντες, « αὐτ. (καὶ κατὰ τμσ.) «Ἤμελγεν οἷς καὶ αἶγας, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἦκεν ἑκάστη, « Ὅμ. « Θρόνον τεύξει, ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἧσει, « αὐτ. (καὶ μσν.) «Ἡ δὲ τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον μαστοῖς ὑφεῖτο, « Εὐρ., τὸν ἔβαλεν εἰς τὸ βυζί της. 3) (ἐνίστε) τοποθετῶ εἰς ἐνέδραν, (Γαλλ.) apposter. « Ἐτείνουσι δὲ οὗτοι μὲν κατὰ τὸ κρυπτανήϊον, νυκτὸς ὑπεισάντες ἄνδρας, « Ἡρ., [τὸ ὁπ. ὅμως ἄλλ. ἀνάγουσιν εἰς τὸ ‡'Υφέζω). 4) ἀφίνω τι ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον ἄνετον· (μτφορ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσν.) μετριάζω· παραχωρῶ· ἐνδίδω· ταπεινοῦμαι· καταπραΰνομαι, ὑποχωρῶ, συγκαταβαίνω. « Οὐδὲν ὑπιέντες, ἔχειν τὸ πᾶν ἐθέλετε, « Ἡρ. (καὶ ὅστ. περ.π.) « Ὑφεῖναι (ἐνν. τοὺς χαλινοὺς) τῇ γλώττῃ, « Φλγρ. (καὶ ἀπαρ.) «Ὑφιέντες τὴν χώραν ἤδη ἡμετέραν εἶναι, « Ξεν. (καὶ γεν. διαιρετ.) « Οἱ τῆς κακίας τι ὑφιέμενοι, « Γργ. (ἐξ ἑλλ. τῆς αὐτ.) «Ὑφιέναι (καὶ μσν. «Ὑφίεσθαι) τοῦ φρονήματος, « Πλ. « Ἐλπίζων φρέας ὑπήτειν τῆς ἀγνωμοσύνης, « Ὑπ. «Ἀποκλινομένης δὲ τῆς ἡμέρης, (τὸ ὕδωρ) ὑπίεται τοῦ ψυχροῦ, ἐς δ γίνεται γλυκαρόν, « αὐτ., χάνει βαθμηδὸν τὴν ψυχρότητά του. « Οὔπω μοι τῆς ὀργῆς ὠφῆκας, « Θρλκτ. (καὶ μσν.) « Μηδὲν τῆς ὀργῆς (« Τῆς ἄγαν ἐξουσίας) ὑφίεσθαι, « Πλ. «Οὐ πόνων ὑφίετο, οὐ κινδύνων ἀφίστατο. « Ξεν. «Ὑφεμένως τῆς χώρας, τὰ τείχη φυλάττειν, « αὐτ. «Τῶν ἑαυτοῦ δικαίων ὑφιέμενος, « αὐτ. (ἐξ ὅστ.) « Οὐδενὶ τῆς ἀνόδου ὑφιέμενος, « Δκ. (καὶ χωρὶς γεν. πρὸς ἀπαρ.) «Οὐδενὶ ἀνθρώπων ὑφίεμην ἂν οὔτε βέλτιον οὔθ' ἥδιον ἐμοῦ βεβιωκέναι, « Ξεν. « Ὑφήσεσθαι δὲ οὐδέποτε, ἣν παρὰ τῶν πατέρων παρέλαβον χώραν, ταύτης στερηθῆναι, « αὐτ. « Ἀντὶ σοῦ κατθανεῖν ἑτοίμη, « Εὐρ., συνθανεῖσα. (ἐξ χωρὶς πτ.) « Ὑφεῖσθαί μοι δοκεῖς, « Ἀρρχ. « Δεῖ ἄνδρας ἀγαθοὺς τε ἐλθεῖν καὶ μὴ ὑφίεσθαι, ἀλλὰ πειρᾶσθαι, ἢ νικῶντας σώζεσθαι, ἢ καλῶς γε ἀποθνήσκειν, « Ξεν. (ἐξ πθ.) « Ὑφεῖτο μηδενὶ γνώμην εἰπεῖν, « Πλ., δὲν ἦτο συγχωρημένον εἰς κάνένα. (ὅθεν κατὰ μτχ.) « Ὑφειμένος, η, ον, συνεσταλμένος, μέτριος. « Φωνὴ —, « Λξ., χαμηλή. « Ἐν κακοῖς πλεῖν ὑφειμένη, « Σοφ., ταπεινωμένη, μετριάζουσα, (κατὰ λέξ.) μὲ καταιβασμένα τὰ πανιά.

'Υφίστημι, Μ. ὑποστήσω (ἀόρ. 'Υπέστησα καὶ δ'. 'Υπέστην καὶ πθ. 'Υπεστάθην, πρκ. 'Υφέστηκα κτλ.). Στήνω (βάλλω) τι ὑποκάτωθέν τινος (ὡς ὑποστήριγμα)· (μὲ ὅστ. ἐκ δ'.) « Ὑποστάσαντες προθύρῳ κίονας. « Πίνδ. (καὶ μσν. αὐτοσυδ.) « Τοὺς σταυροὺς τοὺς ὑπεστῶτας τοῖσι ἱχρίοισι, « Ἡρ. (καὶ ἀπολ.) « Τὸ ὑφεστὼς, « Ἀρστ., τὸ ὑποστήριγμα, ἀθ. 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσν.) βάλλω (καὶ μτγν. λαμβάνω) τι ὡς βάσιν (ὡς θεμέλιον), ἐκθέτω, παραζήνω. « Ὅ τοίνυν ἐστὶ θεός, πρότερον ὑποστησώμεθα, « Γργ. « Οἱ περὶ τὸν Ἀρίστιππον τὴν ἡδονὴν τέλος εἶναι ὑφίσαντες, « Δρτ. 3) (συνεκδχ.) συνιστῶ, δημιουργῶ, δίδω ὕπαρξιν (ὑπόστασιν) εἴς τι, παράγω (εἰς τὸ εἶναι)· (μσν. αὐτοσυδ.) ὑπάρχω. « Ὁ θεὸς ἐξ οὐκ ὄντων πάντα ὑπέστησε, « Λξ. (καὶ μσν. αὐτοσυδ.) « Ὑποζάντες οἱ ἄνθρωποι, « Γργ. « Οὐδὲν τῶν ὄντων ἰσότιμον ὑφέστηκε τῷ θεῷ, « Φτλ. 4) καθιστῶ, διορίζω. « Ἀσφαγοὺς ὑποστήσας, « Ξεν. 5) (μσν. αὐτπθ.) στήνω (βάλλω) ἐμαυτὸν (ἐμβαίνω ἢ στέκομαι) ὑποκάτωθέν τινος. (καὶ μτγν.) κυριεύω. « Ὑπὸ τειχίον ὑποστάς, « Πλούτ. (καὶ μτφορ.) « Τῷ δὲ πλήθει τοιοῦτον ὑπέστη δέος, « Πλδ., (ὥθ. 6) (μτγν.) ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι, ἐπιφορτίζομαι· (συχνότ.) ὑπόσχομαι. « Ὑπέστη ταύτην τὴν λειτουργίαν, « Λκ. « Τοσοῦτον ἀγῶνα ὑπέστημεν, « Ἀρχδ. « Τέλεσόν μοι ὑπόσχεσιν ἣν περ ὑπέστης, « Ὅμ. « Ὑποστάντες τὰ προτείνατο, ἧῖσαν δώσοντες οἱ ταῦτα, « Ἡρ. (καὶ ἀπαρ.) « Σῖτον ὑφίστανται πορεῖν, « Ἀρχφ. « Ὑπέστη. διαβήσεσθαι εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ παιρήσεσθαι εἰρήνην ποιῆσαι, « Ξεν. (καὶ ἐνν.) «Τοῦ Κλεώνος καὶ περ μανιώδης οὖσα, ἡ ὑπόσχεσις ἀπέβη· ἐντὸς γὰρ 20 ἡμερῶν ἦγαγε τοὺς ἄνδρας, ὥσπερ ὑπέστη, « Θκ. 7) ἀντιτάττω, (ἐξ αὐτπθ.) ἀντιτάττομαι, ἀντιστέκομαι· (τρτ.) ἀντέχω, ὑποφέρω. « Τὸν τρόπον ὑπερίσατο τῇ ἐκείνου ἀλαζονείᾳ. « Ξεν. « Τοῖς ἀπεντευηκόσιν οὐδεὶς ἂν ὑποσταίη, « αὐτ. (καὶ αἰτ. σπν.) « Ὑποζάντες τοὺς Μήδους, « Θκ. (καὶ ἀπολ.) « Ἐκ μεταβολῆς ὑποστῆναι, « Πλδ., ἀναχωρῶν σταματῶ ἔξαφνα καὶ, μεταβάλλων θέσιν, στρέφομαι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. « Ἀνταιροῦσι τοὺς ὑφισταμένους, « Πλ. (καὶ τρπ.) « Ταῖς συμφοραῖς ὅτι, οὐχ ὑφίσεται, « Σοφ. « Πράως ἀδοξίαν ὑφίστασθαι, « Πλ. 8) μένω κατόπιν (ὀπίσω)· τραβηοῦμαι· σταματῶ· στέκω κρυμμένος (μὲ ὅστ.) ὑπαγωρῶ, ἐνδίδω (ἐπὶ ἀψύχ.) μένω εἰς τὸν πάτον (ὡς ὑποστ. θμη), βουλιάζω, καταπάθουμαι. « Ὑποστάμενοι μένουσιν ἕως ἂν, « Ἀρστ. « Ἀναλαβεῖν τὰ ὅπλα ἐξῆκε, καὶ φθεγξαμένων καράκων, πάλιν ὑπέστη, « Πλ. « Ἐν σκοτεινῷ ὑποστὰς, « Λκ. « Ὑποστάντες ἐν τῷ πορθμῷ, « Ἡρ. (καὶ ὅστ. περιπ.) « Καί μοι ὑποστήτω, ὅσσον γε ναῒ προγενέστερός εἰμι, « Ἰλ. Ι. « Ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι, « αὐτ., θὰ σᾶς παραχωρήσω τὸν τόπον. (καὶ ἐπ' ἀψύχ.) « Τὸ μὲν ἐπιστάμενον τοῦ γάλακτο ἡγεῦνται εἶναι τιμιώτερον· τὸ δ' ὑποστάμενον ἦσσον τοῦ ἑτέρου, « Ἡρ. « Τί πᾶσιν ὑποστάμενον, « Ἀρστ., μένον ὡς καταπάτι, βυθιζόμενον ὡς ἐν τῇ βαρύτητός του. « Ἀεὶ μάλιστα ὑφίστατα· τὸ παχύτατον, « αὐτ. (καὶ πθ.) « Κοιλίας ὑφισταμένης, « Πλ., πεσχούσης ἔμφραξιν. 9) (σπν.) νομίζω, ὑπολαμβάνω, (Διόδ. Δ', 6 § 12).

‡'Υφόλμιον (τό). τὸ ὑπόβαθρον τοῦ ὁλμοῦ (τοῦ 'γουδιοῦ). 2) τὸ ὑπὸ τὸ περιστόμιον τοῦ αὐλοῦ.

'Υφόρασις [ὑφοράω], εως (ἡ), = 'Υποψία.

'Υφορατικός, ἡ, όν. Ὁ ὑφορώμενος (ὑποπτεύων) τὰ πάντα, φύσει φιλύποπτος.

'Υφοράω-ῶ καὶ (μσν.) -άομαι-ῶμαι, Μ. ὑποψήσομαι (ἀόρ. 'Υπειδόμην καὶ τὸ θτ. 'Υποπτεύον), = 'Υποβλέπτω, ὑποπτεύω· ἀποφεύγω τι ἢ τινὰ ὡς ὕποπτον· παρατηρῶ μὲ ὑποψίαν, παρεμπαίζω· (χωρὶς πτ.) διστάζω.

'Υφορβός (ὁ), [ὖς, φέρβω], = Συφορβός, χοιροβοσκός.

'Υφορμέω-ῶ. Μ. ήσω. Εἶμαι ἀραγμένος (κρυμμένος μὲ τὸ πλοῖον μου) εἰς ὅρμον τινὰ προφυλαττόμενος ἀπὸ ἢ παραφυλάττων τὸν ἐχθρόν· (μτφορ.) ἐμφωλεύω εἰς τὴν ψυχήν τινος. « Ὑφώρμει δίος, « Συν., ἐνυπῆρχε φόβος (ὑποψία) τις.

'Υφορμίζω, Μ. ίσω. 'Εμβάζω (καὶ μσν. ἡ πθ. 'Εμβαίνω μέ) τὸ πλοῖον εἰς ὅρμον κρυφίως ἢ πρὸς ὥραν, ἐλλιμενίζω, -ομαι εἰς ὕφορμον, ἀράζω· (μτγν.) δένω ὑποκάτωθεν.

'Υφόρμιον (τὸ). μικρὸν γαρχάλι (ἁλυσοδίτσα κτλ.) τοῦ λαιμοῦ.

'Υφόρμισις, εως (ἡ), τὸ ὑφορμίζειν ἢ ὑφορμίζεσθαι, ἄραγμα (εἰς τὸν λιμένα). 2) (συνεκδχ.) μέρος διὰ ἄραγμα, μανδράκι, ἀραξοβόλι.

'Υφορμιστήρ (ὁ). Π. [ὑφορμίζω]. ὁ κρατῶν τι (καθὼς ἡ ἄγκυρα τὸ πλοῖον) ὑποκάτωθεν. « Λᾶας —, « Ὀππ.

"Υφορμος (ὁ). τόπος ὅπου δύναται νὰ ὑφορμισθῇ (νὰ ἀραξῇ κρυφίως ἢ πρὸς ὥραν) πλοῖον, ἀραξοβόλι.

"Υφος, εος-ους (τὸ), = 'Υφή, ὕφασμα· (μτγν.) συναρμογὴ (σύνθεσις) λόγων (σπν.) κείμενον συγγράμματος.

'Υφόωσι, Π. Ἰων. ἀντὶ 'Υφῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. ἢ ὑποτ. τοῦ 'Υφάω = 'Υφαίνω.

"Υφυγρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὑγρός· ὑγρῷ (ὕλης, ἐχώρος) ὑπόπλεως. «Φλύκταινα —, « Πλδ., (συγχ. τῷ

"Υφυδρος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ὑποβρύχιος. « Καλωδητὴς —, « Θκ., ὁ πλέων

χωρὶς νὰ φαίνεται. 2) ὕδατος ὑπάκλεως, ὑδαρής· ὑδρωπικός.

‡Ὑφυπνόω-ῶ, Μ. ὥσω. Κοιμίζω (καὶ μσ. Κοιμοῦμαι) ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον, ἀποκοιμοῦμαι.

‡Ὑφύφασμαι Ἀττ. (σπν.) ἀντὶ Ὕφασμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ὑφαίνω.

Ὑφῶ, ᾷς, ᾷ, ἀόρ. β΄. τῆς ὑποτ. τοῦ Ὑφίημι.

Ὑψαγόρας, ου (ὁ), Π. [Ὕψ. ἀγορεύω]. ὁ ὁμιλῶν μεγάλα λόγια, κομπαστής, μεγαλοφρήμων.

Ὑψαγορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑψηγορέω.

‡Ὑψάντυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὰς ἔντυγας (καμάρες), (ἐν γέν.) ὑψηλός.

Ὑψαυχενέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Περιπατῶ ὡς) ὑψαύχην, ἐπαίρομαι, κομπάζω· καμαρόνω. 2) (σπν. μτβτ.) ἐμπνέω ἔκφασιν (ὑπερηφάνειαν). ■ Ὑψουχεῖ δὲ πολὺς πλοῦτος, ■ Ψευδολ.

Ὑψαυχενίζω, Μ. ίσω καὶ

Ὑψαυχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑψαυχενέω.

Ὑψαύχην [Ὕψι, αὐχήν], ενος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν ὑψωμένον τὸν αὐχένα· (συνεκδ.) γαῦρος, ἀγέρωχος, ὑπερήφανος.

Ὑψερεφής, έος (ὁ, ἡ), Π. [Ὕψι, ἐρέφω]. ὁ ἔχων (σκεπασμένος μὲ) ὑψηλὴν ὀροφήν, (ἐν γέν. ἐπὶ κτιρίων) ὑψηλός· λαμπρός, μεγαλοπρεπής.

Ὑψηγόρης, ου (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑψαγόρας, (ὅθ.

Ὑψηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μεγάλα λόγια ἢ μὲ ὑψηλὸν ὕφος (μὲ ἔμφασιν), μεγαληγορῶ.

Ὑψηγορία (ἡ). τὸ ὑψηγορεῖν, μεγαλαυχία· ὕφος ὑψηλόν, μεγαληγορία.

Ὑψηγόρος (ὁ, ἡ), [Ὕψι, ἀγορεύω]. ὁ ὁμιλῶν μεγάλα λόγια ἢ μὲ ὑψηλὸν ὕφος (μὲ ἔμφασιν), μεγάλαυχος, ἢ μεγαλήγορος.

Ὑψήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὑψηλός.

Ὑψηλαυχενία (ἡ). σήκωμα τοῦ λαιμοῦ ἐπάνω (ὑψηλά)· (συνεκδ.) ἔπαρσις, ὑπερηφάνεια. [ἐκ τοῦ

Ὑψηλαύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν ὑψηλὰ τὸν αὐχένα, = Ὑψαύχην, ἀγέρωχος.

Ὑψηλοβατέω-ῶ [ὑψηλὸς, βαίνω], Μ. ήσω. Περιπατῶ ὑψηλά· (συνεκδ. ἀτρπ.) ἀεροβατῶ.

Ὑψηλογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). μεγαλόφρων ἢ ὑψηλόφρων, φρόνημα τίας.

‡Ὑψηλοκάρδιος (ὁ, ἡ), = Ὑψηλόφρων, ὑπερήφανος.

Ὑψηλοκράμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλοὺς κρημνοὺς ἢ ὄχθας, καθ' ὑπερβολὴν ἀπόκρημνος.

Ὑψηλολογέω-ῶ καὶ (μσ.)-έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ὁμιλῶ μὲ ὑψηλὸν ὕφος (μὲ ἔμφασιν), μεγαληγορῶ· κομπάζω.

‡Ὑψηλολογία (ἡ), Γλσ. = Ὑψηγορία, μεγαληγορία· μεγαλαυχία·

Ὑψηλολόγος (ὁ, ἡ), ὁ ὁμιλῶν μὲ ὕφος λόγου ἢ μὲ ἔμφασιν (μεγάλα λόγια).

‡Ὑψηλολοφος (ὁ, ἡ), = Ὑψίλοφος.

Ὑψηλονοος ους (ὁ, ἡ), = Ὑψίνους, ἢ· Ὑψηλόφρων. ■ Τὸ ὑψηλόνουν—, ■ Πλ., ὑψίνοια, μεγαλόνοια.

‡Ὑψηλόνωτος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ὑψηλὸν νῶτον (ὑψηλὰς πλευράς)· κείμενος εἰς ὀρεινὴν θέσιν, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Αἰκύνωτος).

Ὑψηλοπέτης, ου (ὁ). ὁ κατῶν ὑψηλὰ, Ὑψιπέτης.

Ὑψηλοποιὸς (ὁ, ἡ). ὕψους (λεκτικοῦ) ποιητικός.

‡Ὑψηλόπορος (ὁ, ἡ), = Ὑψίπορος.

Ὑψηλόπους, οδος (ὁ, ἡ), = Ὑψίπους.

Ὑψηλὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἢ κείμενος εἰς ὕψος, ἐξέχων (κυρ. καὶ μεφορ.)· λαμπρὸς, μέγας, κτλ.

Ὑψηλοτάπεινος (ὁ, ἡ). ἐνταὐτῷ ὑψηλὸς καὶ ταπεινὸς, (ὅηλ.) κατά τι μὲν ὑψ. (μεγαλοκρεπὴς κτλ.) κατά τι δὲ ταπεινὸς (εὐτελὴς, χαμερπὴς κτλ.). ■ Τὸ δ' ὑψηλοτάπεινον ᾗ μεγαλόμικρον, ■ Φίλ.

Ὑψηλότης (ἡτ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ὑψηλοῦ.

‡Ὑψηλοτράχηλος (ὁ, ἡ), = Ὑψαύχην.

Ὑψηλοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος (ὁμοιάζων χωρὶς νὰ ᾖνε τῷ ὄντι) ὑψηλὸς. ■ Τὰ ὑψηλοφανές, ■ Αξ., τὸ κατ' ἐπιφάνειαν (ὄχι ἀληθὲς) ὕψος.

‡Ὑψήλοφος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑψίλοφος.

Ὑψηλοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φρονῶ ὑψηλὰ (μεγάλα ἢ ὑπὲρ τὰ εἶναι μου), εἶμαι ὑψηλόφρων.

‡Ὑψηλοφρονία (ἡ), Γλσ. ἀντὶ-

Ὑψηλοφροσύνη (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Ὑψηλόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑψηλὸν φρόνημα (φρονῶν μεγάλα ἢ ὑπὲρ ἃ δεῖ), οἰηματίας, ὑπερήφανος.

Ὑψηλοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναφυόμενος εἰς ὕψος, ὑψηλοῦ ἀναστήματος ἢ(ἰ)φρονήματος.

‡Ὑψηλόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑψηλὴν φωνὴν, μεγαλόφωνος.

Ὑψηλῶς, ἐπίρ. Ὑψηλά· μὲ ὑψηλὸν τόνον (ὕφος κτλ.).

Ὑψήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [Ὕψι. ἀνὴρ]. ὁ ἐπαίρων ἢ σαμνύων τὸν ἄνθρωπον (ὑψῶν τὸ φρόνημα τοῦ ἀνθρ.). ■ Τιμὴ—, ■ Νόνν.

Ὑψηρεφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π = Ὑψερεφής.

Ὑψηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντηχῶ (Βοῶ) δυνατὰ, [ἐκ τοῦ

Ὑψηχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἰς τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος ἢ εἰς ὕψος (δυνατὰ) ἀντηχῶν· (ἐπὶ ὕφους λόγ. ἐγκώδης, (Γαλλ.) pompant· (ἐν γέν.) ὑψηλός. ■ Ὄχθος —, ■ Ὀρφ.

Ὕψι, ἐπίρ. Π. = Ὑψοῦ, εἰς ὕψος, ὑψηλὰ (κυρ. καὶ μτφρ.).

‡Ὑψιαίετος (ὁ), εἶδος (ὑψιπέτου) ἀετοῦ, (ἄλλ.) Βύσταρτος.

‡Ὑψιβάθεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ὑψιβαθὴς, ὑψηλὸς καὶ πυκνὸς ἢ πολλὰ πυκνος. ■ Ὄφρῦς ὑψιβάθεια (ὅπου ἄλλ. διαφθ. ὕψι βαθεῖα), ■ Ὅπ.

Ὑψιβάμων, ονος καὶ

Ὑψίβατος (ὁ, ἡ), Π. [Ὕψι, βαίνω]. ὁ ὑψηλὰ πατῶν (περιπατῶν) ἢ ἱσάμενος (κείμενος), (ἐν γέν.) ὑψηλός. ■ Τρίπους (■ Πόλις)—, ■ Σοφ., Πίνδ.

Ὑψιβίας, ου (ὁ), Π. [Ὕψι. βία]. ὁ ἔχων μεγάλην ἰσχὺν (ἐπμ.) πολλὰ ἀγέρωχος, ὑπερήφανος, (παρβλ.) Ὑπέρβιος.

Ὑψιβόας, ου (ὁ), Π. [Ὕψι. βοάω]. ὁ φωνάζων δυνατὰ, συνεχῶς, μεγαλορρήμων.

Ὑψιβρεμέτης, ου (ὁ) καὶ

Ὑψίβρεμος (ὁ, ἡ), Π. [Ὕψι. βρέμω]. ὁ εἰς τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος ἢ πολλὰ δυνατὰ βροντῶν (βούζων).

Ὑψιγένειος (ὁ, ἡ), Π. [Ὑψι. γενέθλη]. ὁ ἀπὸ λαμπρὸν (ὑψηλὸν) γένος κατάγόμενος.

Ὑψιγέννητος (ὁ, ἡ), Π. [Ὑψι. γεννάω]. ὁ αὐξάνων εἰς ὕψος, κυθαλής. ■ Κλάδος ἐλαίας—, ■ Αἰσχλ.

Ὑψίγυιος (ὁ, ἡ), Π. [Ὕψι. γυῖον]. ὁ ἔχων ὑψηλὰ μέλη, (ἐν γέν.) ὑψηλός. ■ Ἄλσος θαλάμων—, ■ Πίνδ.

Ὑψίδμητος καὶ Ὑψίδομος (ὁ, ἡ), Π. [Ὕψι δέμω]. οἰκοδομημένος ὑψηλὰ, ὑψηλός.

Ὑψίδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων εἰς τὰ ὕψη.

Ὑψίζυγος (ὁ, ἡ), Π. [Ὕψι. ζυγός]. ὁ καθήμενος εἰς τὴν ἀνωτάτην ἄρκυν τῶν κωπηλατῶν (καὶ μτνμ. εἰς τὸν ὑπέρτατον θρόνον), ὕψιστος διευθυντὴς (κυβερνήτης) τοῦ παντός.

Ὑψίζωνος (ὁ, ἡ), Π. ὑψηλὰ ζωσμένος.

Ὑψιθέμεθλος (ὁ, ἡ), Π. [Ὕψι. θέμεθλος] βαθέως (στερεὰ) θεμελιωμένος.

Ὑψίθρονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἰς ὑψηλὸν θρόνον καθήμενος.

Ὑψίλωκος (ὁ, ἡ), Π. = Ὑψίθρονος.

Ὑψικάρηνος (ὁ, ἡ), Π. [Ὕψι. κάρηνον]. ὁ ἔχων ὑψηλὴν κορυφήν. ■ Δρῦς—, ■ Ὅμ. Ἴλ.

Ὑψικέλευθος (ὁ, ἡ), Π. [Ὕψι. κέλευθος], = Ὑψίδρομος.

Ὑψίκερας, στος καὶ

‡Ὑψικέρατος (ὁ, ἡ), Π. = Ὑψίκερως.

Ὑψικέραυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κεραυνοβολῶν εἰς τὰ ὕψη ἢ ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος.

Ὑψίκερως (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὰ κέρατα. ■ Ἔλαφος—, ■ Ὅμ. (καὶ μτνμ.) ■ Πέτρα—, ■ Πίνδ., Ἀρχιλ., ὑψηλὴ, ἀπόκρημνος.

Ὑψικόλωνος (ὁ, ἡ), Π. [Ὑψι. κολωνὸς]. ὁ ἔχων ἢ κείμενος εἰς ὑψηλὸν λόφον.

Ὑψίκομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυκνὴν καὶ ὑψηλὴν κόμην, ὑψηλὸς καὶ πολύφυλλος. ■ Δρῦς—, ■ Ὅμ.

Ὑψικόμπως, ἐπίρ. Π. μὲ πολλὴν κομποῤῥημοσύνην (μεγαλαυχίαν).

‡Ὑψικρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξουσιάζω εἰς τὰ ὕψη, [ἐκ τοῦ

Ὑψικράτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἐξουσιάζων εἰς τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ, ἢ ἔχων τὸ ὕψιστον κράτος (τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν), βασιλεὺς τοῦ παντός.

Ὑψικρεμὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. κρεμασμένος ὑψηλὰ (εἰς τὸν ἀέρα), μετέωρος.

Ὑψίκρημνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλοὺς κρημνοὺς, ἀπόκρημνος, ὑψηλόκρημνος.

Ὑψιλεσβὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ σχῆμα (τὸ εἶδος) τοῦ Γ, ὁμοιάζων ὑψιλόν, (Ξλλ.) Γοειδής.

Ὑψίλοφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὸν λόφον, (ἐν γέν.) Ὑψηλὸς (κυρ. καὶ μτνμ.)· ■ Αἴτνα—, ■ Πίνδ. ■ Βοτάνη—, ■ Ἱππ., ἡ φυομένη εἰς ὑψηλοὺς λόφους ἢ ἀκροωρείας. (μτνμ.) ■ Λόγος—, ■ Ἀρχιλ., ὀγκώδης, (Γαλλ.) ampoulé.

Ὑψίλυχνος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἐκπεμπόμενος ἀπὸ ὑψηλὸν (ὑψηλὰ τοποθετημένον) λύχνον. ■ Αὐγὴ—, ■ Ἀθ., ἡ λάμψις τοῦ πολυελαίου.

Ὑψιμέδων, οντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βασιλεύων εἰς τὰ ὕψη, βασιλεὺς τοῦ οὐρανοῦ· (μετνμ.) ὁ βασιλεύων (ὑπερέχων τῶν λοιπῶν) κατὰ τὸ ὕψος. « Παρνασσὸς —, « Πίνδ.

Ὑψιμέλαθρος (ὁ, ἡ), Π. [Ῡ. μέλαθρον]. ὑψηλὰ οἰκοδομημένος, ὑψηλὸς (τὴν οἰκοδομήν)· (συνηθ.) κατοικῶν ἢ κατοικημένος ὑψηλά. « Δίθυρος ὑψιμέλαθρον ἐράτας, « Ὀρφ.

Ὑψιμέλας, ανος (ανα, αν), Π. ὑψηλὸς καὶ μέλας (μαῦρος). « Ναῦς —, « Ὅμ.

Ὑψινεφής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατοικῶν εἰς τὰ ὕψη τῶν νεφῶν. « Ζεὺς —, « Πινδ.

Ὑψίνομος (ὁ, ἡ), Π. [Ῡ. νέμω]. ὁ βόσκων ἢ κατοικῶν εἰς τὰ ὕψη (τῶν ὀρέων).

Ὑψινοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὸν (ἔξοχον) νοῦν.

Ὑψιπαγής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [Ῡ. πήγνυμι]. ὑψηλὰ θεμελιωμένος, ὑψηλός.

Ὑψιπεδος (ὁ, ἡ), Π. κείμενος εἰς ὑψηλὸν ἔδαφος (δάπεδον), τοποθετημένος ὑψηλὰ (εἰς δροπέδιον).

Ὑψιπέταλος (ὁ, ἡ), Π. [Ῡ. πέταλον]. ὁ ἔχων ὑψηλὰ (μεγάλα) φύλλα. « Βράμβη —, « Λθ.

Ὑψιπετήεις, εσσα, εν, Π. = Ὑψιπέτης.

Ὑψιπέτηλος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὑψιπέταλος.

Ὑψιπετής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. κεκαμένος ἀπὸ ὑψηλὰ (ἀπὸ τὰ ὕψος), (παρβλ.) ἀκιπετής.

Ὑψιπέτης, ου (ὁ), Π. ὁ πετῶν ὑψηλά. « Δίιετὸς —, « Ὅμ.

Ὑψιπόδης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ὑψίπους.

Ὑψιπόλις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑψῶν (δοξάζων) τὴν πατρίδα του, κλέος (σέμνωμα) τῆς πόλεώς του.

Ὑψιπόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπολῶν (περιφερόμενος) εἰς τὰ ὕψη (τῆς ἀτμόσφαιρας).

Ὑψιπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διοδεύων (διαπορευόμενος) τὰ ὕψη.

Ὑψιπότητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑψιπέτης.

Ὑψίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαδίζων ὑψηλὰ (μὲ ὑψηλοὺς πόδας), ὑψηλός, ἀνώτερος πάντων. « Νόμος —, « Σοφ.

Ὑψιπρεμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὸν πρέμνον (στέλεχος). « Δρῦς —, « Ἡσιν.

Ὑψίπρυμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὴν πρύμνην.

Ὑψιπτερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὴν πτέρυγα.

Ὑψιπύλας (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὰς πύλας.

Ὑψιπύργος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλοὺς πύργους.

†Ὑψίστολος (ὁ, ἡ), Ἑλλ. [Ὕψι, στέλλω], ὁ ἔχων ὑψηλὰ σηκωμένα τὰ φορέματά του.

Ὕψιστος, η, ον, ὑπερθ. (ἀνωμαλ.) ἐκ τοῦ Ὑψι, ὑψηλότατος· (ἐνάρθρ.) ὁ θεός· « Οὐχ ὁ Ὕψιστος ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ, « Γρφ.

Ὑψιτενής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [Ὕψι, τείνω], ὁ εἰς ὕψος τεταμένος (ἐκτεταμένος), ὑψηλός,

Ὑψιτένων, οντος (ὁ, ἡ), Π. [Ῡ. τένων], = Ὑψαύχην, ἀγέρωχος, ὑψιτράχηλος. « Ταῦρος —, « Φωκυλ.

Ὑψίτερος, α, ον, Π. συγκρ. (ἀνωμαλ.) ἐκ τοῦ Ὑψι, ὑψηλότερος.

†Ὑψίτμητος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑψίδμητος.

Ὑψίτυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην (λαμπρὰν, ὑψηλὴν) τύχην.

Ὑψιφάεννος καὶ

Ὑψιφαής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἰς ὕψος φέγγων, ὑπέρλαμπρος.

Ὑψιφανής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φαινόμενος ἢ φέγγων εἰς ὕψος ἢ ἀπὸ τοῦ ὕψους, ὑψηλός. « Μνῆμα —, « Ἐπιγρφ.

;Ὑψιφερής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀμφ. = Ὑψιφόρητος

†Ὑψιφοίτης, ου (ὁ), Π. = Ὑψιπόρος.

Ὑψιφόρητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων ἢ φερόμενος εἰς ὕψος. « Ἁτερπὴς —, « Ἐπιγρ., ἀνηφορικὸς δρόμος.

Ὑψίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑψηλόφρων.

Ὑψιχαίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὴν χαίτην (μακρὰ μαλλιὰ) ἢ, κρατῶν ὑψηλὰ τὴν χαίτην του, ταῦρος, ὑψαύχην.

Ὑψίων, ονος (ὁ, ἡ), Π. συγκρ. (ἀνωμαλ.) ἐκ τοῦ Ὕψι, = Ὑψίτερος, ὑψηλότερος.

Ὑψόθε καὶ Ὑψόθεν, ἐπίρ. Π. ἐξ ὕψους, ἀπὸ τοῦ ὕψους, ἀπὸ ὑψηλά· (μὲ γεν.) ἐπάνωθεν (ὑπεράνωθέν) τινος (ἐνίοτε) ἀντὶ·

Ὑψόθι, ἐπίρ Π. = Ὑψοῦ, ἐπάνω, ὑψηλά· (μὲ γεν.) ὑπεράνωθέ τινος.

Ὑψόλοφος (ὁ, ἡ), = Ὑψίλοφος.

Ὑψοπρυμνος (ὁ, ἡ), = Ὑψίπρυμνος.

Ὑψόπρωρος (ὁ, ἡ), = Ὑψίπρωρος.

Ὑψόροφος (ὁ, ἡ), Π. = Ὑψηρεφής, ὑψηλός. « Οἶκος (« Θάλαμος) —, « Ὅμ.

Ὕψος [Ὕψι], εος-ους (τὸ). ἡ πρὸς τὰ ἄνω ἔκτασις, τὸ κατὰ κάθετον μῆκος. « Ταῦ τείχους ἦν ὕψος 100 πόδες, « Ξεν. (ἢ ἄλλ. ἡ ἀπολ.) « Δίμασιν, ὕψος ἀνήκουσαν ἀνδρὶ ἐς τὸν ὀμφαλόν, « Ἡρ. 2)(συνηθ.) τὸ ὑψηλότερον μέρος (ἄκρον) τινὸς τόπου ἢ πράγματος, ἢ καμφὴ (Γρφ.) ὁ οὐρανός. « Ἐξ ὕψους, « Γρφ., = Οὐρανόθεν. 3) (μτνμ.) μέγεθος ἐκφράσεως φέρον εἰς ἔκστασιν (ἀνυψώνον) τὸν νοῦν τοῦ ἀκροατοῦ. « Περὶ ὕψους λόγου, « Λογγ.

Ὑψόσε, ἐπίρ. Π. εἰς ὕψος, πρὸς τὰ ὕψη. « Ὑπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθείς, « Ὅμ.

Ὑψοτάτω, ἐπίρ Π. ὑψηλότατα, (ὡς ὑπερθ. τοῦ

Ὑψοῦ, ἐπίρ. Π. ἐπάνω, ὑψηλά. « Ὑψοῦ δέ κήρη ἔχει, « Ὅμ. « Ὑψοῦ φρένας ἠερέθοντο, « Ἀπολλ.

Ὑψοφθαλμος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων ἐξέχοντας ἢ ὑψοῦ (τῆς κεφαλῆς) καιμένους τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὑψόφωνος (ὁ, ἡ), = Ὑψηλόφωνος.

Ὑψόω-ῶ, Μ. ὠσω. Εἰς ὕψος αἴρω, σηκώνω ὑψηλά, ὑψώνω (μτφρ.) δοξάζω, μεγαλύνω. « Ὑψώθητε, ὁ θεός μου, « Γρφ., δεῖξον τοῖς ἀνθρώποις τὸ ὕψος σου, θαυμαστώθητι.

Ὕψωμα (τὸ) τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὑψώσεως· ὕψος (ὑθ. μτφρ.) ἔπαρσις· (ἀσχνμ.) = Ἔξαρμα· (συνηθ.) πρᾶγμα ὑψωμένον (ἐπὶ τόπου) ὑψήλωμα, (Γαλλ.) **hauteur**.

Ὕψωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑψόω, σήκωμα ἐπάνω (ὑψηλά).

Ὗω [συγγ. τῷ χέω], Μ. ὕσω (πθ. ἀόρ. Ὄσθην κτλ ὁμαλῶς). Ῥιπτω βροχὴν ἢ ὡς ἂν βροχὴν, βρέχω· (συνήθ. τρτπρ.) βρέχει (ἐνν. ὁ θεός). ‖ (πθ.) βρέχομαι (ἀπὸ τὸ νερὸν τῆς βροχῆς)· πίπτω ἐν εἴδει βροχῆς. « Ὁ Ζεὺς (ἢ) « Ὁ θεὸς ὗει, « Ἐπ., Ὅμ., Ἡρ. « Ὗε Ζεῦ πάνυχος, « Ὀδ. Ξ. (καὶ αἰτ. ἢ δστ.) « Ὗει ὁ θεὸς ἐχθύσιν (ἢ) ἰχθύας. « Ἀθ. (ἢ ἑλλ. τοῦ ἐκ ά.) « Εἰ συννέφει, εἰκὸς ὗσαι, « Ἀρστ. « Ἐπτὰ ἐτέων οὐκ ὗε τὴν θήρην, « Ἡρ. « Ὗοντος πολλῷ (ἐνν. ὕδατι), « Ξεν. « Πολὺ ὗσαντος, « Θφρ. (καὶ πθ.) « Ἡ γῆ τῶν Ἀσσυρίων ὕεται ἐλίγῳ, « Ἡρ. « Ὗσθη ἡ πόλις σταγόσιν αἵματος. « Πλ. « Ἐν τῷ ὑομένῳ τῆς Διώνης, « Θφρ. « Ἄρτας ὑόμενος ἐν ἐρήμῳ, « Ἀρχ., τὸ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πίπτον πρὸς τροφὴν τῶν Ἑβρ. μάννα.

Ὑώδης, ες (ὁ, ἡ). ὑῖ (χοίρῳ) ὅμοιος τὸ εἶδος, ῥυπαρὸς, ἠλίθιος κτλ., κτηνώδης.

Ὑωδία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις ὑώδης (κτηνώδης ἴσὰν τὸν χοῖρον), ἀχρειότης, ῥυπαρότης, ἠλιθιότης κτλ.

Ὑῶν, γεν. πλθ. τοῦ Ὗς.

Φ, φ, φῖ (τό), ἄκλ., τὸ εἰκοστὸν πρῶτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ‖. (ἀριθμ.) φ', πεντακόσια (500) ἢ, πεντακοσιοστός, ἡ, όν, καὶ ,φ, πεντακόσιαι χιλιάδες (500,000).

Φᾶ, Π. Δ. ἀντὶ Ἔφη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. τοῦ Φημί.

Φάανθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐφάνθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ κθ. ὑορ. ά. τοῦ Φαίνω.

Φαάντατος, η, ον, Π. ὑπερθ. καὶ

Φαάντερος, α, ον, Π. συγκρ. τοῦ Φαεινός.

Φάβες (αἱ), πλθ. τοῦ Φάψ.

Φαβοκτόνας (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων καὶ

Φαβοτύπος (ὁ, ἡ). ὁ τύπτων (κτυπῶν) ᾗ φονεύων τὰς φάβας (τὰς φάσσας, τὰ ἀγριοπερίστερα), εἶδ. ἱέρακος.

Φάγαινα, ης (ἡ), = Φαγέδαινα.

†Φαγάνθρωπος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ἀνθρωποφάγος.

Φαγᾶς καὶ Φαγᾶς, ᾶ (ὁ), Ἑωμ. = Φάγος, παλυφάγος.

Φαγέδαινα [φαγεῖν], ης (ἡ). ἀχόρταστος (ὑπερβολικὴ) πεῖνα, λίμα. 2) (συνήθ.) πληγὴ γαγγραινώδης καταστρώγουσα τὰ κρέατα, (κοιν.) φέγουσα. 3) πάθος τι (σῆψις, σκωλήκιασμα) τῶν κηρίων τοῦ μέλιτος.

Φαγεδαινικός, ἡ, όν. Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς φαγεδαίνης, καταβρωτικὸς ὡς ἡ φαγέδαινα. ◦ Ἕλκος —, ◦ Ἰατρ.

Φαγεδαινόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Μεταβάλλομαι εἰς φαγέδαιναν, γαγγραινιάζω.

Φαγέειν, Ἰων. ἀντὶ

Φαγεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐσθίω.

Φαγέμεν, Π. ἀντὶ Φαγεῖν.

Φάγεσαι, ἀντὶ Φάγῃ, 6'. ἑν. πρσ. τοῦ Φάγομαι.

Φαγέσωρος (ὁ, ἡ), Ἑωμ. [φαγεῖν, σωρός]. φαγᾶς, πολυφάγος.

†Φαγηλός (ὁ, ἡ), Γλσ. φαγώσιμος, φαγησερός, (ἴδε καὶ Φάγιλος)

†Φάγημα (τὸ). φαγεῖ', φαγητόν.

Φάγησι, Π. ἀντὶ Φάγῃ. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐσθίω.

Φαγήσια καὶ

Φαγησιπόσια (τά), (ἐνν. ἑορτά), ἑορτὴ καθ' ἣν ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν, (καιν.) φαγοπότια.

†Φάγησις, εως (ἡ), τὸ τρώγειν, τὸ ἐσθίειν, ἐδωδή.

Φάγιλος (ὁ, ἡ), (κυρ.) = Φαγηλός, φαγώσιμος, (ὄθ. β. οὐσ.) ἀρνίον ἢ ἐρίφιον καλὸν διὰ φαγεῖ' ἢ τὸ ὑπ. ἄρχισε νὰ τρώγῃ χόρτον.

Φάγομαι, μέλλ. ἀνωμ. τοῦ Ἐσθίω.

†Φάγος (ὁ), Γρφ. φαγᾶς, παλυφάγος, λαίμαργος.

Φαγός, ῶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Φηγός.

Φάγρος (ὁ), [φαγεῖν], εἰδ. ἰχθ., (καιν.) φαγγρί. 2) (κατὰ τοὺς Βρῆτ.) ἡ ἀκανθόπετρα.

Φάγω, ἀόρ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐσθίω.

†Φαγών, ῶνος (ὁ), Γλσ. ἡ σιαγών. 2) (ἑλλ.) ἀντὶ Φάγος.

Φάγωντι, Δ. ἀντὶ Φάγωσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Φάγω.

;Φάγωρας ᾗ Φαγώριος (ὁ), = Φάγρος.

Φάε, Π. ἀντὶ ἐφάνη, ἔφανε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Φάω = Φαίνω.

Φαεθοντιάς, άδος ᾗ

Φαεθοντίς, [ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Φαέθουσα, θηλ. τοῦ Φαέθων, λαμπρὰ ἢ· τοῦ Φαέθοντος (τοῦ ἡλίου), ἡλιακή. ◦ Δίγλη —, ◦ Ὀππ.

Φαέθω (χωρὶς Μ.), Π. φέγγω, λάμπω, (χυρ. εὔχρ. μόνον ἡ μτχ.) Φαέθων, ουσα· λαμπρὸς, φαεινὸς, (ἐπίθ. ᾗ οὐσ.) ὁ ἥλιος, (ὄθ. ἡ αἰτ. ἁλλ. ἀντὶ ἐπιρ.) ◦ Πάνυχα καὶ φαέθοντα, ◦ Σοφ., νύκτωρ ᾗ μεθ' ἡμέραν, (κοιν.) μέραν-νύκτα. 2) (εἰς τὸν Κικέρ. π. φ. Θ', 11, 20) ὁ πλανήτης τοῦ Διός. 3) (μτφορ.) ἀντὶ Ἐπιφανής.

Φαεινός [φάος], ἡ, όν. λαμπρὸς, φωτεινός· (συνεχῶς ἐν γεν.) ὡραῖος· (μτφορ.) μεγαλοπρεπὴς, ἔνδοξος· (ἐπὶ φων.) μακρὰν ἠχῶν, ἐξάκουστος.

Φαείνω, Π. ἀντὶ Φαίνω (καὶ μσ. Φαίνομαι), λάμπω, φέγγω. ◦ Λαμπτῆρας ἔστασαν ἐν μεγάροισιν, ὄφρα φαείνοιεν, ◦ Ὀδ. Σ. (καὶ μσ.) ◦ Ὡπόλλων οὐ καντὶ φαείνεται, ἀλλ' ὅ τις ἐσθλὸς, ◦ Καλλ.

Φαεννός, ά, όν, Π. Δ. ἀντὶ Φαεινός.

Φαεσίμβροτος (ὁ, ἡ), Π. [φάος, βροτός]. ὁ φέγγων (φωτίζων) τοὺς ἀνθρώπους. ◦ Ἥλιος —, ◦ Ἡσ., Ὁμ.

Φάεσσι, Π. ἀντὶ Φάεσι, δοτ. πλθ. τοῦ φάος.

Φαεσφορία (ἡ), Π. ἀντὶ Φωτοφορία, φωτοβόλημα, [ἐκ τοῦ

Φαεσφόρος (ὁ, ἡ), Π. [φάος, φέρω], ἀντὶ Φωσφόρος, φωτοφόρος.

Φάθι, ένς. τῆς πρς. τοῦ Φημί.

Φαῖ, Π. ἀντὶ Φάει, δοτ. τοῦ Φάος.

Φαιδιμόεις, εσσα, εν, Π. σπν. ἀντὶ

Φαίδιμος, ος καὶ (σπν.) η, ον, Π. [φάος]. λαμπρὸς, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. συνεχῶς.) ὡραῖος, (ᾗ μτφορ.) ἔνδοξος.

;Φαιδρανδρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φαιδρύνων (λαμπρύνων, καθαρίζων) τοὺς ἀνθρώπους. ◦ Λεβάδα φαίδρανδρον (ἁλλ. ὀρθ. φαιάν δρεσσόδη), ◦ Λθ.

Φαιδρασίμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [φαιδρὸς, εἶμα]. ὁ φαιδρὸν λαμπρὰ φορέματα (ἱμάτια), καλωνυμένος, πατρικωνυμένος.

Φαιδρόνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. φαιδρὸς τὸν νοῦν, εὔθυμος.

Φαιδρὸς [φάος], ὰ, όν. λαμπρὸς· καθαρὸς, καθαρός· αἴθριος· (συνήθ. μτφορ.) ἱλαρὸς, χαρούμενος, εὔθυμος, ξυπνητὸς, ζωηρός. ◦ Μᾶλλα φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, ◦ Ξεν.

Φαιδρότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ φαιδροῦ, γλυκεῖα λάμψις· (συνήθ. μτφορ.) πρόσωπον εὔθυμον (χαρούμενον), ἱλαρότης· ζωηρότης κτλ.

Φαιδρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Φαιδρύνω.

;Φαίδρυμα (τὸ), = Φαίδρυσμα.

Φαιδρυντὴς, οῦ (ὁ). ὁ φαιδρύνων (καθαρίζων, λαμπρύνων, καλλωπίζων κτλ.). ◦ Σπαργάνων φαιδρύντρια, ◦ Δίσχλ., ἡ αὐγυρίζουσα (πλύνουσα) τὰ σπάργανα τοῦ βρέφους, ἡ τροφός.

Φαιδρυντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ φαιδρύνειν (παστρεύειν, καλλωπίζειν κτλ.).

Φαιδρύντρια (ἡ), θηλ. τοῦ Φαιδρυντής.

Φαιδρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι φαιδρὸν (λαμπρὸν, καθαρὸν κτλ.), παστρεύω, πλύνω· ἁλίζω· καλλωπίζω· (συχνατ. μτφορ.) χαροποιῶ, εὐφραίνω. (καὶ πθ. ἡ μσ.) γίνομαι φαιδρὸς (εὔθυμος), γελῶ τὸ πρόσωπόν μου. ◦ Ὦ; ὁπόταν εἶδον τοῦτο, εὐθὺς ἥσθησάν τε καὶ ἐφαιδρύνθησαν, ◦ Ξεν.

Φαίδρυσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι φαιδρύνει (καλλωπίζει), στολίδι, κόσμημα.

Φαιδρωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [φ. †ὤψ]. ὁ ἔχων φαιδρὸν (ἱλαρὸν) πρόσωπον, χαρούμενος, (χυδ.) γελαζούμενος.

Φαιδρῶς, ἐπίρ. Μὲ φαιδρότητα, μὲ φαιδρὸν (ἱλαρὸν) πρόσωπον, μετὰ χαρᾶς, εὐθύμως.

Φαικὰς, άδος (ἡ) ᾗ

Φαικάσιον (τὸ), [†Φαικὸς = Φαιδρός]. εἶδος λευκῶν ὑποδημάτων τῶν Αἰγυπτ. ἱερέων καὶ τῶν γυμνασιαρχῶν εἰς τὰς Ἀθήν.

†Φαιλόνης, ἐσφαλμ. ἀντὶ Φαινόλης ἢ Φενόλης.

Φαῖμεν, Π. Ἀττ. ἀντὶ Φαίημεν, ά. πλθ. πρσ. τῆς εὐκτ. τοῦ Φημί.

Φαινέσκετο, Π. ἀντὶ Ἐφαίνετο.

Φαινίνδα [φαίνω], ἐπίῤ. (ὡς ὄνομα), εἶδος παιδιᾶς (ἀφαιρίσματος), (ἁλλ.) Ἀφετινδα.

Φαινὶς, ίδος (ἡ), Δακ. ἡ ἀνεμώνη.

Φαινόλης, ου (ὁ), εἶδος χονδροῦ ἐπανωφορίου, (ἁλλ.) Ἔφεζρὶς, (Ἀτν.) pænula. 2) περικάλυμμα ἀπὸ μεμβράνην βύρη βιβλίου.

Φαινὰλις, ίδος (ἡ), Π. ἡ φαίνουσα (φωτίζουσα, φέγγουσα). ◦ Ἠὼς —, ◦ Ὁμ. Ἥμν.

Φαινοθήκη (ἡ). θήκη (ἐρμάρι) διὰ τὰ ἐπανωφόρια, ἱματιοφυλάκιον.

Φαινομένηφι, Π. ἀντὶ Φαινομένῃ.

Φαινόμηρις, ίδος ἢ ιδος (ἡ), Π. ἡ φαίνουσα (δείχνουσα) γυμνὰ τὰ μηρία της ἐν τῷ περιπατεῖν, (ἐπίθ. τῶν παρθένων τῆς Σπάρτης διότι ἐφόρουν σχιστοὺς χιτῶνας).

Φαινοπροσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Δείχνω τὸ πρόσωπόν μου, φαίνομαι παρρησίᾳ, δὲν συστέλλομαι.

Φαΐνωψ, οπος (ὁ), Π. = Φαίνωψ.

Φαίνω [† φάος], Μ. φανῶ (ἀόρ. Ἔρηνα, πρκ. Πέφαγκα καὶ μσ. Πέφηνα καὶ πθ. Πέφασμαι, ασαι, αται, ἀόρ. πθ. Ἐφάνθην ᾗ 6'. Ἐφάνην κτλ.), (ἐν γεν.) Κάμνω (ἀφίνω) νὰ φανῇ ἢ (καταχρ.) νὰ ἀκουσθῇ τι· δείχνω, φανερόνω· γνωστοποιῶ· ἀποδεικνύω· (Π.) ἐβγάζω εἰς τὸ φῶς (εἰς τὸ εἶναι), παράγω· (ἐν γέν.) κάμνω. ‖. (μσ αὐτπθ. ἢ ἀμτθ. ᾗ ἐνίοτε

Π. οὐδ. αὐτπθ.) γίνομαι ὁρατὸς ἢ ἀκουστός (κυρ. καὶ μετ.μ.), ἐβγαίνω εἰς τὸ φανερόν, γνωστοποιοῦμαι (ἐπὶ ἀστέρ.) φέγγω (λάμπω) εἰς τὸν ὁρίζοντα, ἀνατέλλω (ἰδιαιτ. εἰς τὸν μεσ. πρκ.) εἶμαι, ὑπάρχω, ἀποδείχθη ὅτι εἶμαι. « Ζώστατο βύκεσσιν περὶ μήδεα, φαῖνε δὲ μηροὺς, » Ὀδ. Σ. (καὶ ὑστ. ἐκ. δ'.) « Ἤμεν τιδ' ἔργα τέρας Ζεύς, » Ἰλ. Β. « Εἴ τις μοι δόξαν φήνειεν, » Ὀδ. Μ. » Ἑλένῃ δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον, ἐπεὶ δὴ τὸ πρῶτον ἐγείνατο, » Ὀδ. Δ. » Εἴσακε τοι φήνωσι θεοὶ παράκοιτον, » Ὀδ. Θ. (ἡ αἰτ. προθετ.) « Τὰ ὅπλα πρὸς τοὺς πολεμίους φαίνων, » Ξεν., ἐγὼν γυρισμένα πρὸς τὸ μέρος των. » Φαῖνε δ' ἀοιδὴν, » Ὀδ. Θ. « Μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ, » Ἰλ. Σ. » Παρ' αὐτὰν δὲ (τὴν κρήνην) αἴγειρος πτελέαι τε εὔσκιον ἄλσος ἐφαινον, » Θκρ., ἁπετέλλουν. » Γῆρυν φαίνων, » Πρ. « Ἔφανε τὸν ἑαυτὰ λόγον, » αὐτ. » Φροιμὸν φαίνειν τινὶ ἢ ἐπί τινα, » φρσ. (τῶν Δακεδ.), κηρύττειν πόλεμον, παραγγέλλειν εἰς τὰ ὅπλα ἢ, ἐκστρατεύειν. (μὲ τὸ ὁποῖον κυρβλ. τὸ) » Φαίνων τὸν ἵππον, » Ἀσ., ἐκστρατεύων (ὡς ἵππαρχος) μὲ τὸ ἱππικόν. (ξ μσ.) » Τὰ τόξα μου λαβών, τοῖσιν Ἀργείοισι φήναοθαι θέλει, » Σοφ., νὰ κάμῃ ἐπίδειξιν αὐτῶν. (καὶ αὐτπθ.) » Φῆνεν δέ οἱ εὐρέας ὦμοι, στήθεά τε, βραχίονές τε, » Ὀδ. Σ. » Γαῖα μέλαινα φάνεσκεν, » Ὀδ. Δ. » Ἦμος φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς, » Ὅμ. « Ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὰ ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ, » Ἰλ. Θ. « Δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν, » Ἰλ. Δ. » Πόθεν, ὦ Σώκρατες, φαίνῃ, » Πλάτ. « Οὐδαμοῦ φαινομένων, » Συν., παντάπασιν ἀφανῶν (ἀσημάντων). » Τέλος δ' ὑπὸ τι πέφανται, » Ὅμ. (καὶ ὡς ἁπλ. ὑπαρκτ.) » Κρείττους πεφήνασι, » Γοργ. » Πολέμιος πεφηνὼς, » Πλάτ. « Οὐδ' ἂν τρίβουλος ἐγὼ φανῶ, » Σοφ. (καὶ πρὸς μτχ.) » Βόες ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις ἐρχόμεναι φαίνοντο, » Θκρ. « Νῦν τις ὑμέων εὖ ποιήσας φανήτω τὸν βασιλέως φίλον, » Ἡρ. » Οὐδέποτ' οὖρα πνείοντες φαίνοντο, » Ὀδ. Δ. (καὶ πδ.) » Ἀθανάτου πεφασμένου τοῦ ὑφ' ἑαυτοῦ κινουμένου, » Πλάτ., ἀποδειχθέντος. (ξ ἀπολ. κατὰ μτχ. ἀντὶ ἐπιθ.) » Στήθεσι φαινομένοις, » Θκρ., μὲ γυμνὰ (ἀνοικτά). » Τέρμα πεφασμένον, » Θγν., πρόφανές. » Ἐρωτᾷς πρᾶγμα φανερώτατον, » Δξ. (ὕθεν ὡς οὐσ.) » Φαινόμενα, » Ἀρ., οἱ εἰς τὸν ὁρίζοντα φαινόμενοι ἀστερισμοί, (ἐν γέν.) τὰ περὶ τὴν ἀτμόσφαιραν βλεπόμενα, τὰ (ἄλλ.) μετέωρα. » Τοῖς τὰ φαινόμενα πεπολυπραγμονηκόσι, » Πλθ. || (καὶ οὐδ. αὐτπθ. απν.) » Δόμων ὕπερ ἀκροτάτων φαίνουσί τινες δαίμονες, » Εὐρ. 2) (ἰδιαιτ.) γνωστοποιῶ (κυρ. λαθρεμπόρευμα) εἰς τὸ τελωνεῖον, καταδίδω, καταμηνύω. » Καί σε φαίνω τοῖς πρυτάνεσιν ἀδικατεύτους τῶν θεῶν ἱερὰς ἔχοντα κοιλίας, » Ἀριστοφ. » Ἐγὼ φανῶ ταῦτ' πολίαρχα, καὶ σὲ, » αὐτ. » (Δ) Φαντάζομαι ὑπό τινων. (Β) τίς ὁ φαίνων σ' ἐστίν; » αὐτ. » Ὁ φαίνων καὶ μὴ ἐπεξιών, » Δημ. » Ἀπεῖπε τοῖς τοιούτοις μὴ φαίνειν, » αὐτ. (καὶ πθ.) » Τὰ ἡμίσεα τῶν φανθέντων λαβεῖν, » αὐτ. (ἴδε καὶ Συκοφάντης). 3) φέγγω, (μτδτ. ξ ἀμτδτ.) φωτίζω. « Χρύσειοι κοῦροι ἑστασαν ἐπὶ βωμῶν, αἰθομένας δαῖδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες, φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόωσσαν, » Ὀδ. Η. » Ὁ φανὸς ἡμῖν οὐκ ἔφαινεν οὐδέν, » Ἀθ. « Δαιὼς, αἴ κεν ἔφαινον, » Ὀδ. Τ. » Σελάνα, φαῖνε καλὸν, » Θκρ. « Ὁ ἥλιος οὐ φανεῖν ἔφασκεν ἡμῖν, » Ἀρχῳ. » Ἵνα εἰς ἅπαντα φαίνῃ τὸν οὐρανὸν, » Πλάτ. (καὶ ὡς οὐσ.) » Φαίνων (ἑνν. ἀστὴρ), « Αξ., ὁ πλανήτης τοῦ Κρόνου.

4) (μσ. ἢ πθ., ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τροπ. μὲ ἀπαρ. ἢ μτχ.) ὁμοιάζω, νομίζομαι, (παρβλ.) Δοκῶ. « Οἵη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἠὴρ . . . , τοῖος Διομήδεϊ Ἄρης φαίνετ', ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανόν, » Ἰλ. Ε. » Πῶς ὔμμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι, εἰδός τε μέγεθός τε ἠδὲ φρένας; » Ὀδ. Λ. » Δμωσὶν, ἥτις τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι, » Ὀδ. Ξ. » Οὔ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι μαίεσθαι πρότερον, » Ὀδ. Ξ. » Αὐτὰρ εὖ λέγειν φαίνῃ, » Ἀρχῳ. » Κἀγών τις φαίνομαι ἥμες, » Θκρ. (ξ ἐνν. τῆς ἀπαρ.) » Ἔρωτι πολλάκις τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται, » αὐτ. « Ὅδε οἱ ἀρίστη φαίνετο βουλή, » Ἰλ. Β. (καὶ πρὸς μτχ.) » Φαινόμεθα παραδόντες, » Ἰσοκρ. » Ἀδόνατος ἂν φανοίμην, » Ξεν. (ξ ἑλλ.) » Μίλα ὀλίγοι καὶ ὄντες καὶ φαινόμενοι, » αὐτ. (καὶ ἀπολ.) » Εἰ δεῖ τὸ φαινόμενον εἰπεῖν, » Πλ., ὅ,τι μοὶ φαίνεται εὔλογον.

Φαινῶπις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Φαίνωψ, ωπος (ὁ, ἡ), Π. [φαίνω, τὤψ]. ὁ δείχνων τὸ πρόσωπόν του, φαινόμενος, ὁρατός.

Φαιὸς [φάος], ά, όν. Μαυρειδερὸς, (καιν.) μουντὸς, ξ εἰς τὴν Ἑλλ.) σκοῦρος (ἐπὶ φων.) = Σεμφὸς, ἀμαυρός. « Ἄρτος —, » Ἀθ., μαῦρος.

Φαίουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φαιὰν (μαυρειδερὴν) οὐράν. 2) Π. = Λάμπουρος.

Φαιοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν φαιὸν χιτῶνα, μαυροφόρος.

Φακᾶς, ᾶ (ὁ), = Φάκελος.

Φάκελλος καὶ Φάκελος (ὁ), [σπάω, παρβλ. Σφάκελος]. δεμάτι (κυρ. ξύλων κομμένων), (Γαλλ.) fagot· (ἐν γέν.) δέσμη, (ὕθεν) « Ἐπιστολῶν —, » Συν., ὁ (Ἰταλ.) πλίκος, (Γαλλ.) paquet.

Φακελόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνδέω εἰς φάκελλον, δεματιάζω· (μτνμ.) συνδέτω, συντάττω. « Τὴν ἱστορίαν εἰς τὸ πολυσύχνον —, » Νίκ. Χρν.

†Φακεύς, έως (ὁ), Γλσ. ἀντὶ

Φακῆ (ἡ). τὸ γνωστὸν ὄσπριον καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ μαγείρευμα, (ἴδε Φακός).

Φακῆς, ῆ (ὁ), = Φακᾶς.

Φάκινος, η, ον. Βαρωμένος ἀπὸ φακῆν.

Φάκιον (τὸ). φακῆς ἀποβρασμὸς, φακόζουμον· φάβα (ἀπὸ φακῆν).

Φακοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) φακοῦ, (Γαλλ.) lenticulaire. « Φακοειδὲς ὑγρὸν, » Ἀνατομ., τὸ κρυσταλλοειδὲς τοῦ ὑφάλμοῦ.

Φακοπεισάνη (ἡ)· μαγείρευμα (φάβα) ἀπὸ ξεφλουδισμένην φακῆν.

Φακός (ὁ), = Φακῆ (τὸ φυτὸν καὶ ὁ καρπός). 2) (μτνμ.) κηλὶς φακοειδὴς τοῦ δέρματος, (κοιν.) φακίδα. 3) ἀγγεῖον ὑάλινον εἰς σχῆμα φακοῦ, (Γαλλ.) Flacon, ἢ (πιθανώτ.) καυκί, τάσι.

Φάκοψις [φακός, ὄψις], ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φακίδας εἰς τὸ πρόσωπον.

Φακώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς φακῆς ἢ, Φακοειδής. 2) πλήρης φακῶν (φακίδων).

Φακωτὸς, ὴ, όν, = Φακοειδής. « Κογλίας —, » Ἡλ. Φυσ.

Φάλαγγαι (αἱ). καθ' ἑτερογέν. ἀντὶ Φάλαγγες, (Λτν.) **palangae.**

Φαλαγγάρχης, ου (ὁ). Ἄρχων (ἀρχηγὸς) τῆς φάλαγγος.

Φαλαγγαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ φαλαγγάρχου, ἀρχηγία μιᾶς φάλαγγος.

Φαλαγγάω-ῶ, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Φαλαγγιάω.

Φαλαγγηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει φάλαγγος· κατὰ φάλαγγας. « Δύο λεγεῶνες, συμπεσοῦσαι φαλαγγηδὸν, ἐμάχοντο, » Πλ., κατὰ μέτωπον ||).

Φαλαγγιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι κακὸς (φαρμακερὸς) ὡς τὸ ἐρεθισμένον φαλάγγιον.

Φαλαγγιόπληκτος (ὁ, ἡ), [φ. πλήσσω], = Φαλαγγιόδηκτος.

Φαλαγγίτης, ου (ὁ). στρατιώτης φάλαγγος, (Ῥωμ. ἐν γέν.) ὁπλίτης, (Γαλλ.) légionnaire. 2) = Φαλάγγιον (ρητ.).

Φαλαγγιτικὸς, ἡ, όν. Φαλαγγίτου ἴδιος, ὁπλιτικός.

Φαλαγγομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι πρὸς φάλαγγα ἢ κατὰ φάλαγγας (φαλαγγηδὸν), (ἐν γέν.) πεζομαχέω.

Φαλαγγομάχης, ου (ὁ), Π. ὁ μαχόμενος πρὸς φάλαγγα ἢ εἰς τὴν φάλαγγα.

Φαλαγγόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Στρώνω) ὑποκάτω φάλαγγας (φαλάγγια) ἵνα σύρω τι ἐπ' αὐτῶν.

Φαλάγγωμα (τὸ), = Φάλαγξ (1), φαλάγγι.

Φαλάγγωσις, εως (ἡ). πάθος τι τῶν βλεφαρίδων (ὅταν σκληρύνωνται καὶ γυρίζουν πρὸς τὸν ὀφθαλμόν).

Φάλαγξ [φάλος]. αγγος (ἡ). Ξύλον μακρὸν καὶ στρογγυλὸν (ἐπὶ τοῦ ὀπ. φύρευν τὸ πλοῖα ἢ τὰς μηχανὰς καὶ ἄλλα βάρη) (κοιν.) φαλάγγι, (Ἰταλ.) palanca. 2) τὸ μακρὺ σίδηρον τοῦ στατηριοῦ, (ὕθ. τὸ Γαλλ.) balance 3) (μτνμ.) τὰ κόκκαλα (αἱ ἁρμοὶ) τῶν δακτύλων, (ὕθ. ὁ (συνηθ.) ἢ μακροπόδαρος ἀράχνη, (καιν.) βοῦγα, (ὕθ. 5) (διὰ τὸ ὁμοιάσχημον) εἶδ. μεγάλου θαλασσ. καθούρου, (κοιν.) παγουρομάνα, (Ἀρχῳ. Σφ. 1509). Τὸ σῶμα στρατ. πυκνῶς συμπαρατεταγμένων

εἰς μάχην, κολώνα· (ἰδιαιτ. περίφημος ὑπῆρξεν) ἡ Μακεδονικὴ φάλαγξ (συγκειμένη συνήθως ἀπὸ 16 στοίχους κατὰ βάθος], (τῆς ὁπ. μίμησις ἦτον ἡ τῶν Ῥωμ.) cuneus, (ὅθ. ἡ Τακτ. ῥρσ.) «Φάλαγγι ἡ» «Πρὸς φάλαγγα (ἡ)» «Ἐπὶ φάλαγγος ἄγειν (προσβάλλειν κτλ.),» Ξεν., Πλ., Δ. Ἁλ. κτλ.,=φαλαγγηδόν. «Εἴ σοι, ἐπὶ φάλαγγος ἄγοντι, ἄλλοθέν ποθεν οἱ πολέμιοι φανεῖεν, ἢ κατὰ πρόσωπον, ὅπως χρὴ ἀντιπαράγειν,» Ξεν. (καὶ ἐπὶ πλοίων πολεμ.) «Ἐν τοῖς μεθ' ἡμέραν πλοῖς ἀπὸ σημείων ποτὲ μὲν ἐπὶ κέρως ἦγε, ποτὲ δ' ἐπὶ φάλαγγος,» αὐτ. 8) (ἐνίοτε) στρατόπεδον. «Εἴ τις κρείσσω νύκτωρ ἔξω τῆς φάλαγγος,» Ξεν. «Τότε μὲν οὖν (καὶ γὰρ ἦν ἤδη ὀψέ) συνελιχθέντες τοὺς νεκροὺς εἶσω φαλαγγος,» αὐτ.

Φάλαινα [φᾰλη], ης (ἡ). κῆτος ὑπερμέγεθες, (εἰς τὴν Κωνσταντινπλ.) φάλαινας, (κοιν. γνωστὰ τὰ μουσταχιά της μόνα, ὑπὸ τὸ Ἰταλ. ὄνομα) μπαλαίνα· [συνεκδχ.] ὄψαριον τετράπους καὶ παμφάγον, (χοιν.) λάμια, (Ἀρχ. Σφ. 35). 2) ἡ περὶ τοὺς λύχνους [πταμένη πεταλοῦδα, (ἄλλ.) Πυραύστης.

Φαλάκρα (ἡ). τὸ πάθος τοῦ φαλακροῦ.

Φαλακράω καὶ Ψαλακριάω-ῶ. Μ. άσω. Εἶμαι φαλακρός.

Φαλακροειδής, ἐος (ὁ, ἡ). φαλακρὸς τὸ εἶδος, φαλακρῷ ὅμοιος.

Φαλακρός [φαλός, ἄκρα, παρβλ. Ἀκροφαλητριάω], ά, όν. Ὁ μὴ ἔχων τρίχας (κυρ.) εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς, (κοιν. εἰς τὴν Πελοπόνν. κατ' ἀναγρμτ.) καραφλός· (ἐν γέν.) ἄτριχος, (καὶ μτγν.) λεῖος, ἄδενδρος κτλ. «Φαλακρὰ (τά),» Λξ., οἱ γυμνοὶ βράχοι. 2) (συνεκδχ.) εἶδ. σοφίσματος.

Φαλακρότης (ἡ). τὸ πάθος τοῦ φαλακροῦ, (κατὰ τὸν Ἀρχτ.) «Ἡ κατὰ κορυφὴν λειότης.»

Φαλακρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ (καὶ παθ. Γίνομαι) φαλακρός.

Φαλάκρωμα (τό), μέρος φαλακρὸν (φαλακρωθέν), φαλάκρα.

Φαλάκρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Φαλακρόω.

Φαλανθίας καὶ Φαλαντίας, ου (ὁ). ὀλίγον τι=

Φάλανθος καὶ Φάλαντος (ὁ), =Φαλακρὸς (κυρ. καὶ μτγμ.).

Φαλαρίζω, Μ. ίσω. Φέρομαι σκληρῶς (ἀπανθρώπως) ὡς ὁ τύραννος Φάλαρις, μιμοῦμαι κατὰ τὴν σκληρότητα τὸν Φάλαριν.

Φαλαρίς [φαλαρὸς], ίδος (ἡ), εἶδ. πτην. [ἐνυδρόβιον] μὲ φαλακρὸν καὶ διὰ τοῦτο λευκανθίζουσαν κεφαλήν, (κοιν.) φαλαρίδα. 2) εἶδ. φυτ. (μὲ στάχυας εἰς εἶδ. φάντας [φάλλους] περικεφαλαίας), (Γαλλ.) **millet des oiseaux**.

Φαλαρισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Φαλαρίζω, μίμησις τοῦ τυράννου Φαλάριδος, ὑπερβολικὴ ἀπανθρωπία.

ἅλαρον (τό). μεταλλινον ὑαλιστερόν τι κατασκεύασμα εἰς σχῆμα φόλιας ἢ φαλιδοειδοῦς καρφίου, τὸ ὁπ. ἐφημιζετο ὡς κόσμημα (κυρ.) τῆς περικεφαλαίας τῶν πολιμιστῶν καὶ τοῦ χαλινοῦ τῶν ἵππων, (ὅθ. πλθ.) τὰ περὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ λαιμοῦ καὶ τὸ στῆθος τοῦ ἵππου προσαρτώμενα μεταλλοστόλιστα (Τουρκ. καμπαραλίδικα) λωρία, (Τουρκ.) ῥάχτια· (ἐν γέν.) στολίδι, κόσμημα. «Βασιλείου τιάρας;—,» Αἰσχλ., τὸ λιθοκόσμητον ἅλαρμα καὶ τὸ ἐπ' αὐτοῦ σεργοῦτες, [ἐκ τοῦ

Φαλαρὸς, ὰ, όν, Π. [φαλὸς], λευκός, λευκανθίζων, (Γαλλ.) d'une blancheur éclatante. «Κύων—,» «Θρ., ἄσπερος φάος τὸ χιόν, κάτοσπρος, ἢ (πιθανώτ.) ἀετὸς μὲ ἄσπρον μέτωπον,» (παρβλ. Φάλιος). (καὶ ὀστ.) «Ὄρη χιόνισσι φάλαρα,» «Νίκ., τῶν ὀπ. αἱ κορυφαὶ εἶνε χιονασκέπαστοι.

Φάλη (ἡ), Π. [φαλὸς], ἡ Φάλαινα.

Φαληριάω-ῶ, Μ. άσω, Π. εἶμαι φαλήρης (λευκανθίζων), ἀσπρίζω. «Κύματα φαληριῶντα,» «Ὁμ., τὰ ἀφρίζοντα.

Φαληρικὸς, ἡ, όν, Π.=Φαληρός.

Φαληρὶς, ίδος (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Φαλαρίς.

Φαλήρης, ά, όν, Π. Ἰων. ἀντὶ Φαλαρός.

Φάλης, ητος καὶ Ἀττ. Φαλῆς, ῆτος (ὁ), =Φαλλὸς, (παρβλ. Φανὴς).

†Φαλιόπους, οδος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ ἔχων λευκοὺς ἢ λευκοστίκτους πόδας, [ποῦς καὶ

Φάλιος, α, ον, Π. =Φαλαρός, λευκός, ἢ λευκοστικτος, (παρβλ.) Βάλιος(2).

Φαλὶς [φαλὸς], ίδος (ἡ). ἡ λευκοφόρος ἱέρεια τῆς Ἥρας εἰς τὸ Ἄργος.

†Φάλκης, ου (ὁ) ᾗ

†Φάλκις, ιδος (ἡ), Γλσ. [;], τὸ προσαρμοζόμενον εἰς τὴν τροπιν τοῦ πλοίου ξύλον.

Φαλλαγώγια (τά), =Φαλληφόρια.

‡Φαλληφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ) τὸν φαλλὸν εἰς τὰ=

Φαλληφόρια (τά), (ἑνν. ἱερὰ), ἑορτή τις καθ' ἣν περιέφερον ἐν πομπῇ τὸν φαλλὸν, [ἐκ τοῦ

Φαλληφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) τὸν φαλλὸν εἰς τὰ φαλληφόρια.

Φαλλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν φαλλόν. «Ἄσματα φαλλικά,» Λξ., τὰ ψαλλόμενα εἰς τὰ φαλληφόρια.

Φαλλὸς (ὁ), [φᾰλος]. μίμημα ξύλινον (συνήθ. ἀπὸ ξύλου συκῆς) τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου τὸ ὁπ. περιέφερον εἰς τὰς πομπὰς τοῦ Διονύσου ὡς σύμβολον τῆς γεννητικῆς δυνάμεως τῆς φύσεως· (ἐν γέν.) τὸ ἀνδρ. αἰδοῖον. «Φαλητὶ παιδεγόνῳ,» Ἐπγρ.

Φαλλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, =Φαλληφορέω, [ἐκ τοῦ

Φαλλοφόρος (ὁ, ἡ), =Φαλληφόρος.

Φαλὸς [φάλος], ή, όν. Λαμπρὸς· στιλπνὸς, ὑαλιστερός· λευκός.

Φάλος (ὁ), τὸ εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς περικεφαλαίας προσηρμοσμένον κυλινδρικὸν ἢ σφαιροειδὲς μεταλλινον κατασκεύασμα εἰς τὸ ὁπ. (χρησιμεῦον συγχρόνως καὶ ὡς κόσμημα καὶ ὡς προφυλαγμα) ἐστηρίζετο ὁ λόφος, (ἄλλ.) Φάλαρον, (ὅθ. Τετράφαλος=Τετραφάληρος).

Φάμα (ἁ), Δ. ἀντὶ Φήμη.

Φαμὲν ἡ (ἐγκλ.) Φαμεν, ά, πλθ. πρσ. τοῦ Φημί.

Φαμεν, Π. ἀντὶ Ἔφαμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ 2) Ιδ. ἀντὶ Φάσαι, ἐνς τῆς ἀπαρ. τοῦ Φημί.

Φαμὶ, Δ. ἀντὶ Φημί.

Φαμίσδω, Μ. ίξω, Δ. ἀντὶ Φημίζω.

Φὰν, Π. Δίαλ. ἀντὶ Ἔφασαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. ἡ ἀορ. τοῦ Φημί.

Φάναι (αἱ), πλθ. τοῦ Φανή.

Φάναι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φημί.

Φᾶναι,=Φῆναι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φαίνω.

Φαναῖος [φαίνω], α, ον, Ὁ αὐγὸς παρέχων, φωτεδότης, (ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Ἀπόλλ.).

Φανάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Φανίς.

Φανεῖμεν, Ἀττ. ἀντὶ Φανείημεν, πλθ. ά. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. 6'. τῆς εὐκτ. ᾗ

Φανεὶς, εἶσα, έν. πθ. ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Φαίνω.

Φᾶνεν, Π. Δίαλ. ἀντὶ Ἐφάνησαν, γ'. πλθ πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. 6'. τοῦ Φαίνω.

Φανερολογία (ἡ). τὸ νὰ ὁμιλῇ τις φανερὰ (ξέσκεπα).

Φανερόμισος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν φανερὰ (τὴ κρύπτων τὸ μῖσός του), ἐχθρὸς πικρυγμένος.

Φανεροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι φανερόν, γνωστοποιῶ, φανερώνω.

Φανεροποίησις, εως καὶ

Φανεροποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρηγ., φανέρωσις, γνωστοποίησις.

Φανερὸς [φαίνω, φανός], ά, όν. Ὁ φαινόμενος· δῆλος, γνωστος· (συνεκδχ.) ἐπίσημος. «Βίασφ φασὶ τοὺς φανεροτέρους αὐτῶν (τῶν Ἰνδῶν) ἐστάλθαι,» «Φύσ. «Οὐσία φανερὰ,» Λξ., ἡ (ἀλλ.) Ἐν ὑπαίθρῳ, τὰ ἀκίνητα κτήματα. «Φανερὸς εἰμι ποιῶν (ἠδόμενος κτλ.),» Λξ., =Φαίνομαι ποιῶν ἢ Φανερόν ἐστι ὅτι ποιῶ, ἢ Φανερῶς ποιῶ τι. «Ἐκ τοῦ φανεροῦ,» «Ἐν τῷ φανερῷ,» «Εἰς (κ Κατὰ) τὸ φανερὸν,» ἀντὶ Φανερῶς. «Ἐκ τοῦ φανεροῦ ἀπέστησαν.» «Ἡρ.

Φανερόφιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν φανερὰ (μὴ κρύπτων τὴν φιλίαν του), φίλος φανερός.

Φανερόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι φανερόν, γνωστοποιῶ, φανερώνω· ἐξηγῶ· ἀνακαλύπτω. ‖. (πθ.) φανερομαι· (συνεκδχ.) γίνομαι γνωστὸς (καὶ τρπ. ἐπ σημ.).

Φανερῶς, ἐπίρ. Φανερά, ἀναφανδόν· μὲ τρόπον ἐπίσημον.

Φανέρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φανερόω, φανέρωμα, δήλωσις, γνωστοποίησις κτλ.

Φάνεσκε, Π. ἀντὶ Ἔφανεν ἢ Ἔφαινε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. ἡ ἀορ. 6'. τοῦ Φαίνω (ἀντὶ Φαίνομαι).

Φανὴ (ἡ), (τὸ α βραχ.). λαμπὰς (Ἰταλ. τόρτσα) τὴν ὁπ. ἐκτὸς κυρ. εἰς τὰς ἱερὰς τελετὰς, (ὅθ. ‖. πλθ.) Φάναι, «αἱ μετὰ λαμποδουχίας στολαί.» «Βακχίου (ἢ Μυστηρίων)—,» «Εὐρ.

Φανὴ (ἡ), (τὸ α μακρ.). ἠγλ. τοῦ Φανός.

Φανὴ (ἡ),=Φανὴ, λαμπάς.

Φάνη, Π. ἀντὶ Ἐφάνη. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. 6'. τῆς ὁρ. καὶ

Φανὴη. Π. Ἰων. ἀντὶ Φανῇ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. τῆς ὑποτ. καὶ

Φανήμεναι, Π. ἀντὶ Φανῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φαίνω.

Φανῆς, ῆτος ἢ Φάνης, ητος (ὁ). μυστική τις θεὰ τὴς εἰκονίζουσα τὴν ἀρχέγονον ὕλην ἢ τὸν δημιουργὸν ταῦ φωτὸς εἰς τὰς Ὀρφ. τελετάς· (ἐνίοτε) ὁ Ἔρως (ὡς πρῶτος γεννηθεὶς [παραχθεὶς εἰς τὸ φῶς] ἀπὸ τοῦ χάους). ■ Ἔρωτα, νυκτὸς υἱόν, ὃν δὴ Φάνητα ὁπλότεροι κλῄζουσι βροτοί· πρῶτος γὰρ ἐφάνθη. ■ Ὀρφ.

Φανητιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἐπιθυμῶ νὰ φανῶ (πρὸς ἐπίδειξιν).

‡Φανητίζω, Μ. ίσω, ἀμφ. ἀντὶ Φανερόω.

Φαναφόρος (ὁ, ἡ), [φανὴ, φέρω]. ὁ χρατῶν λαμπάδα (λαμπαδηφορῶν) εἰς τὰς τελετάς. ■ Ἱερεύς —, ■ Ἐπγρ., μυσταγωγὸς, ἱεροφάντης.

Φανθείς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. δ. τῆς μτχ. ταῦ Φαίνω.

Φανίον, (τὸ), ὑποκορ. ταῦ Φανός.

Φανομηρίς, ίδος (ἡ), = Φαινομηρίς.

†Φανόπτης [φαίνω, ὄσσομαι], ου (ὁ), Σχλ. παράθυρον, φεγγίτης, (συνκδχ.) ἐλίκιακος.

Φανός [φαίνω], ἡ, ὀν, (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Λαμπρὸς, καθαρὸς· ἀσφανὴς· φωτερὸς (Ξεν. Οἰκονομ.)· φανερός· ‖. (φύσ. ἀρσ.) λαμπὰς· λύχνος.

Φανότης (ἡ). διαύγεια, λαμπρότης, φωτεινότης.

Φανόω-ῶ [φανός], Μ. ώσω. Λαμπρύνω ἢ Φανερόνω.

Φαντάζω, Μ. άσω. Δείχνω τι (κυρ. κατ' ἐπιφάνειαν, κατὰ φαντασίαν), παρασήνω, παρουσιάζω. ‖. (συνήθ. πθ. ἢ μσ.) φαίνομαι (ὑπὸ τοιαύτην ἢ τοιαύτην μορφὴν), παρουσιάζομαι (εἰς τὴν φαντασίαν τινός). (μὲ ὁρτ. ἐν γέν.) φαίνομαι· (σπν.) λαμβάνω τὴν μορφὴν τινος, ὁμοιάζω μέ· (μὲ ἀπαρ.) νομίζω, μοὶ φαίνεται, (κοιν.) φαντάζομαι ὅτι· (ἐνίοτε) ἐπιδεικνιῶ, (καιν.) φαντάζομαι (εἰς τὸν Ἄρεα) καταμηνύομαι (ὑπὸ συκοφάντου), ἴδε Φαίνω (2). ■ Φαντάζεσθαι ἄλλοτε ἐν ἄλλαις ἰδέαις, ■ Πλάτ. ■ Δεξιὰ φαντάζεται τὰ ἀριστερὰ, ■ αὐτ. ■ Τὰ ὑπερέχοντα ζῶα κεραυνοῖ ὁ θεὸς, οὐδὲ ἐᾷ φαντάζεσθαι, ■ Ἡρ. ■ Ὁ φαντασθεὶς θεὸς, ■ Γρ., ὁ ἐπιφανείς. ■ Τὸ φανταζόμενον, ■ αὐτ., τὸ εἰς τὴν φαντασίαν παριστάμενον. (καὶ ὁρτ.) ■ Ὄνειρον φαντάζεταί μοι, ■ Ἡρ. ■ Ἀφανισθέντων τούτων τὸ παράπαν, ὡς οὐκέτι ἐφαντάζοντό σφι, ■ αὐτ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) ■ Φανταζόμενος γυναικὶ, ■ Αἰσχλ., φαινόμενος ὑπὸ τὴν μορφὴν. (καὶ ἀπαρ.) ■ Φαντάζονται μαρμαρυγὰς ὁρᾶν. ■ Γρ. (καὶ ἐνν. τῆς ἀπαρ.) ■ Ἐφαντάσθησαν τὸν θεὸν, ■ αὐτ., εἶδον ἐπιφανέντα, ἢ ἐνόμισαν ὅτι εἶδον (διότι ■ Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε, ■).

Φαντασία (ἡ). ἡ κατ' ἐπιφάνειαν ἢ πρὸς ἐπίδειξιν παράστασις· σχῆμα, μορφὴ, ἐξωτερικὸν ὁμοιότης. ■ Ὑπηρέται (ναθηρίου) φαντασίαν ἔχων, ■ Διόδ. ■ Φαντασίαι ἑπτὰ, ■ Λξ., πρὸς ἐπίδειξιν, (καιν.) διὰ τὰ μάτια. 2) ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς εἰς τὸ ἀναπλάττειν τὰς ὑπὸ τῶν αἰσθήσεων ἢ τοῦ νοὸς προσγινομένας ἐντυπώσεις ἢ παριστάνειν τὰ ἀποντα ὡς παρόντα καὶ τὰ ἰδανικὰ ὡς ὑφεστῶτα, (Γαλλ.) **imagination**· (ἐν γέν.) ἰδέα. ■ Δαβεῖν φαντασίαν, ■ Μ. Ἀντ. 2) (συνκδχ.) πλάσμα τῆς φαντασίας, ἀπάτη τῶν αἰσθήσεων· φάντασμα, (Γαλλ.) **illusion**, [Δκ. Φιλοψ.]. 4) μάταιος λογισμὸς, παράξενος ἐπιθυμία, (Γαλλ.) **coprice, fantaisie**.

Φανταστικὸς, ἡ, ὀν = Φανταστικός.

†Φαντασιαδοκητὴς [φαντασία, δοκέω], οῦ (ὁ). αἱρετικὸς δογματίζων φαντασιώδη τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν τοῦ Χριστοῦ.

Φαντασιοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Φαντάζομαι ἀνύπαρκτα πράγματα ὡς·

Φανταστικόπος (ὁ, ἡ), [φ. κόπτω]. ὁ πλάττων μὲ τὴν φαντασίαν του ἀνύπαρκτα πράγματα καὶ (κατὰ τὸν Εὐς·) ■ Ἐλπίσι κεναῖς βοσκόμενος. ■

‡Φαντασιόπληκτος (ὁ, ἡ), τοῦ ἀπ. ἐπλήγη (προσεβλήθη, προκατελήφθη) ἡ φαντασία ἀπὸ μίαν ἀπροσδόκητον ἰδέαν, πραλληπτικὸς, (ὅθεν

Φανταστικοπλήκτως, ἐπίρ. Ὡς φαντασιόπληκτος, κατὰ παράλογον πρόληψιν.

Φαντασιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐμποιῶ φαντασίαν τινά. ‖. (συνήθ. πθ.) πλάττω μὲ τὴν φαντασίαν μου, φαντάζομαι. ■ Φαντασιωθεὶς δαιμόνιόν τι, ■ Πλ., φαντασθεὶς ὅτι ἦτον θεῖόν τι.

Φαντασιώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ φαντασίαν, φανταστὸς, ἰδανικὸς. 2) φαντασιόπληκτος, (Γαλλ.) **fantasque**.

Φάντασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προσέβαλλε τὴν φαντασίαν· εἰκὼν· ἰδέα· πλάσμα τῆς φαντασίας, φαινόμενον φαντασιῶδες (ἀνύπαρκτον), ὄνειρον, ὅραμα, (Θκρ. ΚΔ', 30).

Φαντασμάτιον (τὸ), ὑποκορ. ταῦ Φάντασμα.

Φαντασμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Φάντασμα, ἰδέα.

Φανταστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ φαντάζῃ (νὰ κάμνῃ ἐπίδειξιν), (Γαλλ.) **fastueux**.

Φανταστικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ φαντάζεσθαι (ἢ μὲ γεν. ὁποῦ δύναται νὰ φαντασθῇ τι). ■ Τοῦ μέλλοντος —, ■ Πλ. ■ Φανταστικὸν, ■ ἡ ἐνέργεια τῆς ψυχῆς περὶ τὴν φαντασίαν, (Γαλλ.) **l'imaginative**. 2) ὁ κατὰ φαντασίαν, φαντασιώδης.

Φανταστικῶς, ἐπίρ. Κατὰ φαντασίαν, ἰδανικῶς· (μὲ γεν.) εἰς τρόπον ὥστε νὰ δύναταί τις νὰ φαντασθῇ τι.

Φανταστὸς, ἡ, ὀν. Τὸν ὁποῖον ἐφαντάσθη ἢ δύναται νὰ φαντασθῇ τις, κατὰ φαντασίαν ὑπαρκτός. ■ Φανταστὸν, ■ τὸ ἀντικείμενον τῆς φαντασίας.

Φαντὶ, Δ ἀντὶ Φασὶ, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Φημί.

Φάο, Π. Ἰων. ἀντὶ Φάσο, μσ. πρσ. τοῦ Φημί.

†Φαόβιος (ὁ, ἡ), Π. [φάος, βίος]. ὁ ἔχων λαμπρὸν τόξον.

Φάος [φάω]. εος-ους (τὸ), = Φῶς· ἡμέρα· (μτνμ.) δόξα, λαμπρότης. ‖. (πλθ.) τὰ ὄμματα.

Φαραγγιὸν (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φάραγξ.

Φαραγγώδης, ες (ὁ, ἡ). γεμάτος φάραγγας ἢ φάραγγι ὅμοιος, κρημνώδης.

Φάραγξ [συγγ. τῷ Φάρυγξ], αγγος (ἡ). χάσμα μεταξὺ βουνῶν, στενὸν κρημνῶδες, χαράδρα βαραθρώδης· βράχος, σκάλιον.

Φάργνυμι, Μ. φάρξω, Π. (κατὰ μτθ.) ἀντὶ Φράγνυμι.

Φαρέτρα [φέρω], ας (ἡ). βελοθήκη, σαγιττοθήκη.

Φαρετρεὼν, ῶνος (ὁ), = Φαρέτρα.

Φαρέτριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φαρέτρα.

Φαρετροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἔχων προσηρτημένην εἰς τὸν ὦμόν του) φαρέτραν.

Φαρικὸν (τὸ). εἶδος δηλητηρίου (φαρμακευῶ) τοῦ ὁπ. ἄγνωστος ἡ κατασκευή.

Φάριον (τὸ), ὑποκορ. ταῦ Φᾶρος, καμμάτι πανιοῦ, φασκιὰ κτλ.

Φαρκιδόω-ῶ [φαρκὶς]. Μ. ώσω. Ῥυτιδόνω. ‖. (πθ. ἢ μσ. αὐτοπ.) στυγνάζω, σκυθρωπάζω.

Φαρκιδώδης, ες (ὁ, ἡ). πλήρης ῥυτίδων, ζαρωμένος. [ἐκ τοῦ

Φαρκὶς [†φάρω], ίδος (ἡ), = Ῥυτὶς, ζαρωματιὰ· τραχύτης.

†Φαρκτὸς, ἡ, ὀν, κατὰ μτθ. ἀντὶ Φρακτός.

‡Φαρκτόω-ῶ, Μ. ώσω, = Φρακτόω.

Φαρμακάω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω (κυρ. εἶναι σαλευμένος ὁ νοῦς μου) ἀπὸ φαρμάκι τὰ ὁπ. μὲ ἐπότισαν (ἐνίοτε) ἔχω ἀνάγκην φαρμάκου (ἰατρικοῦ), πάσχω. ■ Τὰ ὄμματά μου φαρμακᾷ. ■ Δκ. (Δξφν.).

Φαρμακεία (ἡ), τὸ φαρμακεύειν, χρῆσις ἢ ποτισμα φαρμάκου (ἰατρικοῦ ἢ φαρμακιοῦ), ἡ διὰ φαρμάκων θεραπεία ἢ γοητεία, μαγεία· μάγια.

Φαρμάκεια (ἡ), σπν. ἀντὶ Φαρμακὶς, φαρμακεύτρια.

Φαρμακεῖον (τὸ), μέρος ὅπου πωλοῦνται φάρμακα (ἰατρικὰ ἢ ἀρωματικὰ εἴδη), φαρμακοπωλεῖον.

Φαρμάκευμα (τὸ), = Φάρμακον.

Φαρμακεὺς, έως (ὁ). ὁ φαρμακεύων (κατασκευάζων καὶ μεταχειριζόμενος φάρμακα (ἰατρικὰ ἢ δηλητήρια), ἰατρὸς (ὁ αὐτὸς καὶ) φαρμακοποιὸς, ἢ μάγος.

Φαρμάκευσις, εως (ἡ), = Φαρμακεία.

Φαρμακευτὴς, οῦ (ὁ), = Φαρμακεύς.

Φαρμακευτικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς χρῆσιν ἢ κατασκευὴν φαρμάκων, φαρμακευτοῦ ἴδιος, ἰατρικὸς ἢ φαρμακοποιικός. ■ Φαρμακευτικὴ (ἐννοεῖται τέχνη), ■ Πλάτ., ἡ τοῦ φαρμακευτοῦ, ἡ φαρμακολογία.

Φαρμακεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Φαρμακευτὴς, μάγισσα.

Φαρμακεύω, Μ. εύσω. Μεταχειρίζομαι ἢ Κατασκευάζω φάρμακα (ἰατρικὰ ἢ δηλητήρια), κάμνω μάγια· (μτβτ.) δίδω (ἢ μσ. παίρνω) ἰατρικὸν (κυρ. καθαρτικὸν ἢ ἐμετικὸν) ἢ φαρμακι, φαρμακώνω (ἢ) μαγεύω· (μτνμ.) καρκεύω, χρωματίζω· (συνκδχ.) νοθεύω, διαφθείρω.

Φαρμακία (ἡ), Π. ἀντὶ Φαρμακεία.

Φαρμακικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ φάρμακα.

Φαρμάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φάρμακον, ἰατρικάκι ἢ φαρμακάκι.

Φαρμακὶς, ίδος (ἡ), Π. (ἐπιθ.) φαρμακερὰ ἐυβόλος. 2) (συνήθ. οὐσ.) μάγισσα, φαρμακεύτρια.

Φαρμακίστατος (ὁ), Κωμ. ὑπερθ. τοῦ Φαρμακός.

Φαρμακίστρια (ἡ), = Φαρμακεύτρια.

Φαρμακίτης, ου (ὁ) καὶ Φαρμακῖτις, ιδος (ἡ). ὁ κατασκευασμένος μὲ φάρμακα (ἰατρικὰ), ἰαματικός. ● Οἶνος—, ● Δξ., ὁ ἐσκευασμένος μὲ ἰαματικὰ (τοπικὰ τοῦ στομάχου κτλ.) βότανα. ● Δακτύλιος —, Σχλ. Ἀρχφ., ὁ φερόμενος ὡς ἀντιφάρμακον τοῦ γητεύματος (τῆς βασκανίας κτλ.).

Φαρμακόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Φαρμακώδης, φαρμάκων ἔμπλεως, καλυφαρμακες.

Φαρμακόεντις, εως (ὁ, ἡ). μάντις καὶ φαρμακὸς, (οὕτως ἐπεγράφετο μία κωμῳδία τοῦ Ἀλέξιδος).

Φάρμακον (τό), [φαρμάσσω]. (ἐν γέν.) μίγμα, κατασκεύασμα (κυρ. ἀπὸ βότανα· ὅθεν ἰδιαιτ.) ἰατρικὸν, μίσαν πρὸς θεραπείαν ἢ προφύλαξιν, ἀντίδοτον, βοήθημα (κυρ. καὶ μτνμ.). ● Κάμνοντά τε ᾗ φάρμακον πεπωκότα, ● Ἡρ. ● Πλεῖστα φέρει ἄρουρα φάρμακα, πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά, ● Ὀδ. Δ. (καὶ μτνμ. πρὸς γεν.) ● Ψυχρᾶν κυρᾶν φάρμακον, ● Πίνδ., ἡ χλαμὺς, τὸ σκέπασμα· (ἢ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) ● Οἶνος ἀφροσύνης—, ● Δξ., ἐλατήριον.

2. (ἐπὶ κακοῦ) φαρμάκι, δηλητήριον· (εἰς τὸ πλθ.) μάγια, μαγγανεῖαι, γητεύματα. ● Δραξάμενος φάρυγος, τόθι φάρμακα τέτυκται ὀφίεσσι, ● Θκρ. ● Τὰ ἑαυτοῦ ἐξεῖναι διαθέσθαι, ὅπως ἂν ἐθέλῃ, ἂν μὴ μανιῶν, ἢ γήρως, ἢ φαρμάκων, ἢ νόσου ἕνεκεν, ● Νμ. Σολ.

3) βαφὴ· φυκιασίδι· (ἐπὶ φαγητ.) καρύκευμα, ἄρωμα, (Γαλλ.) drogue. ● Οἱ προμαχῶνες τοῦ τείχους ἠνθισμένοι εἰσὶ φαρμάκοισι, ● Ἡρ.

Φαρμακοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω ὡς φαρμακοποιὸς φάρμακα (ἰατρικὰ κτλ.).

Φαρμακοποιία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ φαρμακοποιοῦ, κατασκευὴ φαρμάκων (ἰατρικῶν κτλ.).

Φαρμακοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων φάρμακα (ἰατρικὰ ἢ βαφὰς ἢ φαρμάκια).

Φαρμακοποσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Φαρμακοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω φάρμακον (ἰατρικὸν ἢ φαρμάκι), (ἰδιαιτ.) ἀναίρνω καθάρσιον.

Φαρμακοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ φάρμακα (ἰατρικὰ κτλ.), εἶμαι—

Φαρμακοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν φάρμακα (ἰατρικὰ, βαφὰς, ἀρώματα, βότανα), (κοιν.) ἀπατεπέρης, (Γαλλ.) droguiste.

Φαρμακὸς (ὁ, ἡ), = Φαρμακεὺς, γόης, μάγος· (συνεκδχ.) ἄνθρωπος ἀποτρόπαιος, ἀγρεῖον ὑποκείμενον, κάθαρμα.

Φαρμακοτρίβης (-τρίπτης), ου (ὁ). ὁ τρίβων (κοπανίζων, κατασκευάζων) φάρμακα, θαῦλος φαρμακοποιοῦ.

;Φαρμακότριψ, ιδος (ὁ), = Φαρμακοτρίβης.

Φαρμακουργὸς (ὁ), = Φαρμακοποιὸς.

Φαρμακοφόρος (ὁ, ἡ). (γῆ) ἡ φέρουσα (παρ' ὀλίγα) φάρμακα (ἰατρικὰ ἢ δηλητήρια βότανα).

Φαρμακόω-ῶ, Μ. ώσω, = Φαρμάσσω, Φαρμακεύω. ● Σὺν δ' ἐλαίῳ φαρμακώσασ' ἀντίτομα δύνασθαι, δῶκε χρίεσθαι, ● Πίνδ., φαρμακευτικῶς ἐνώσασα.

Φαρμακτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Φαρμακτής.

Φαρμακτήριος, α ον, = Φαρμακευτικός.

Φαρμάκτης, οῦ ἡ ου (ὁ), = Φαρμακεύς.

Φαρμακτὸς [φαρμάσσω], ἡ, όν. κατασκευασμένος (ἀνακατωμένος) μὲ φάρμακα.

Φαρμακώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γεῦσιν ἢ ὀσμὴν ἢ δύναμιν φαρμάκου, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν φαρμάκων, ἰαματικὸς ἢ ἀρωματικὸς ἢ φαρμακερός.

†Φαρμακών, ῶνος (ὁ), Γλσ. ἐργαστήριον βαφέως.

Φάρμαξις, εως (ἡ). χρῆσις φαρμάκων, φαρμακεία, [ὡς οὐσ. τοῦ

Φαρμάσσω [φύρω, μάττω], Μ. άξω, = Φαρμακεύω, βάφω ἢ θεραπεύω ἢ μαγεύω διὰ φαρμάκων. ● Χαλκεὺς πέλεκυν ἢ σκέπαρνον ἐν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει φαρμάσσων, ● Ὀδ. Ι., βουτᾷ πρὸς στόμωσιν. ● Φαρμάττειν βούλει με ἵνα θορυβηθῶ, ● Πλάτ., νὰ μὲ μαγεύσῃς ἵνα τὰ χάσω.

Φάρος (ὁ), Π. ἀντὶ Φάρυγξ.

Φάρος (ἡ καὶ ὁ). πύργος εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὀπ. ἀνάπτονται πυρσοὶ τὴν νύκτα πρὸς ὁδηγίαν τῶν πλεόντων, φανάρι, (ἄλλ.) Φρυκτώριον, (ἀπὸ τοῦ περιφήμου τοιούτου πύργου ὅστις ἦτον εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἀλεξανδρ. ἐπὶ τῆς ποτὲ νήσου Φάρου).

Φᾶρος καὶ Φάρος [†φάρω], εος-ους (τὸ). (ἐν γέν.) μεγάλον κομμάτι ὑφάσματος, σενδόνι· σκέπασμα πλατὺ, ἱματιοφόρι (ἀνδρ. ᾗ γυν.), (ἰδιαιτ.) καλύπτρα (voile) τῶν γυν., (παρβλ.) Πέπλος· πανὶ τοῦ κεφαλιοῦ.

Φαρόω-ῶ, [†φάρω], Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Ἀρόω, ὀχίζω τὴν γῆν μὲ τὸ ἄροτρον, ὀργόνω.

Φάρσος [†φάρω], εος-ους (τὸ), Π. Ἰων. τμῆμα, κομμάτι πανιοῦ κτλ., (ἐν γέν.) μέρος, (ὅθ. τὸ Λτν.) pars. ● Πόλεως—, ● Ἡρ., (Γαλλ.) quartier.

Φαρυγγοβρόχ(-γεθρον, -γγεθρον), ου (τὸ), = Φάρυγξ.

Φαρυγγίζω, Μ. ίσω, = Λαρυγγίζω, φωνάζω ὅσον ἠμπορῶ.

†Φαρυγγίνδην, ἐπίρ. Ἐν εἴδει φάρυγγος (καταβοθρας), λαιμάργως.

Φάρυγξ [†φάρω], υγγος καὶ (Π.) υγος (ἡ). ἡ ἀρχὴ τοῦ οἰσοφάγου, ὁ καταπιῶνας· (καταχρ.) ὁ λάρυγγας· (ἐν γέν.) ἡ τρύπα τοῦ λαιμοῦ, ὁ βρόγχος· τὸ ὑπὸ τὸν λαιμὸν τοῦ βοὸς δέρμα· (μτνμ.) = Φάραγξ, βάραθρον.

(Φάρω), ἀχρ. πρωτότ. τοῦ Φαρόω, Φᾶρος, Φάραγξ κτλ., [συγγ. τῷ Πείρω, Πέπαρμαι].

Φὰς, ᾶσα, ἀν, μτχ. τοῦ Φημί.

;Φασγάνιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ τὸ (ἄλλ.) Ξίφιον.

Φασγανὶς, ίδος (ἡ). μικρὰ μάχαιρα, ὑποκορ. τοῦ

Φάσγανον, τό), [σφάζω]. σπαθὶ, μαχαῖρι, γιαταγάνι. 2) = Φασγάνιον.

Φασγανουργὸς (ὁ), Ο. ὁ κατασκευάζων φάσγανα, ξιφοποιὸς, μαχαιροποιός.

Φάσηλος καὶ ;Φασήολος (ὁ), τὸ γνωστὸν ὄσπριον, φασοῦλι. 2; (μτνμ.) εἶδ. πλοίου στενόμακρον.

Φάσθαι, Π. μσ. ἀπαρ. τοῦ Φημί.

Φασιανικὸς, ἡ, ὸν καὶ

Φασιανὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ Φάσιος (ποταμοῦ τῆς Κολχ.). ‖. (οὐσ. ἐνν. ὄρνις) εἶδ. πτηνοῦ μὲ ὡραιότατα πτερὰ, (κοιν.) φαζάνι. 2 Κωμ. (κατὰ παρήχ. τῆς λέξ.) ἀντὶ Συκοφάντης.

Φασὶν καὶ (ἐγκλ.) Φασὶν, (πρὸ φων.) ἀντὶ Φασὶ, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Φημί.

Φασίολος (ὁ), = Φάσηλος.

Φάσις [φαίνω], εως (ἡ). καταμήνυσις (κυρ. ἐπὶ λαθρεμπορίᾳ). 2) ἐμφάνισις φαντάσματος (ὀνείρου κτλ.).

Φάσις [φημί], εως (ἡ). λόγος, ἔκφρασις γνώμη, ἀπόφθεγμα· πρότασις, (Γαλλ.) énoncé. ● Μὴ εἶναι ἀληθεῖς ἅμα τὰς ἀντικειμένας φάσεις, ● Ἀρχτ. 3) κατάφασις. ● Πάλιν γὰρ ἔστω τοῦτο ἀποφῆσαι πρὸς τὴν φάσιν, ● Πλάτ. 3) (ἐνιοτε) = Φάτις, φήμη, ἀδόμενον.

Φᾶσις (καὶ ὄχι Φάσις), ιδος καὶ ιος (ὁ). ποταμὸς μέγας τῆς Κολχίδος καὶ ἄλλος μικρότερος τῆς Ἀρμενίας.

†Φασκαίνω, Μ. ανῶ, Ἐτμλγ. ἀντὶ Βασκαίνω, (ὅθ. τὸ Γαλλ.) fasciner.

Φασκὰς, άδος (ἡ), εἶδ. μικρᾶς ἀγριόπαπιας, (ἄλλ.) Βασκὰς, (Γαλλ.) macreuse ἢ marillon, [τὴν ἐτυμολογ. σαφηνίζει τὸ Λτν. pascor βόσκω].

Φάσκον (τὸ) καὶ ;Φάσκος (ὁ), εἶδ. παρασιτ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Σφάγ.ον καὶ Σφάκος, [ἴδε Θρφ. περὶ Φυτ. Γ', 8. 6].

Φάσκω (παρτ. Ἔφασκον), = Φημί.

Φασκώλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Φασκώλον (τὸ) καὶ Φάσκολος (ὁ), [ἰσκός]. σακκὶ δερμάτινον (πρὸς ἐναπόθεσιν φορεμάτων καὶ χρημάτων), (Τουρκ.) τζαμπαδάνι.

Φάσμα (τὸ), [φαίνω]. φαινόμενον (ὑπερφυσικὸν), φαντασμα· ὁμοίωμα, εἴδωλον οἰωνός· τέρας.

Φασματώδης, ους (ὁ, ἡ). φάσματι ὅμοιος.

Φάσσα, ης (ἡ). εἶδ. πτηνοῦ (ἀγριοπερίκεφαλον), [ἴδε Φάψ].

Φασσοφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων (κυνηγῶν) τὰς φάσσας. ‖. (οὐσ.) εἶδ. ἑρπετοῦ.

Φασσοφάντης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Φασσοφόνος.

Φασῶ, Δ. ἀντὶ Φήσω, μέλλ. τοῦ Φημί.

Φατειὸς, ἡ, όν, Π. Ἰων. ἀντὶ

Φατέος, α, ον, θετ. τοῦ Φημί, ὁ δυνάμενος ἢ ὀφειλόμενος νὰ λεχθῇ, ῥητέος. ● Οὔτι φατειὸς, ● Ἡσ., = Ἄφατος, ἀνέκφραστος.

†Φάτης [φημί], ου (ὁ), Γλσ. λάλος, φλύαρος· ψευδολόγος, (ὅθ. τὸ Λτν. vates).

Φατὶ, Δ. ἀντὶ Φῇσι, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Φημί.

Φατίζω [φάτις], Μ. ίσω καὶ ίξω καὶ Δ. ιξῶ, Π. λέγω, διαδίδω λόγον (εἴδησιν), φημίζω, ὑποσχέσεις· ὀνομάζω. ● Δημὼν Ἀργῶας ἐπωνυμίην πεφάτισται, ● Λπλλ., (ὅθεν

†Φάτιξις, εως (ἡ), Γλσ. φήμη· λόγος, ὑποσχέσεις· πρόῤῥησις.

Φάτις, ιος (ἡ), Π. Ἰων. [φημί], φήμη, λόγος θρυλούμενος, εἴδησις διατρέχουσα, φερόμενον· ῥητόν, ἀπόφθεγμα, λόγιον· χρησμός· (συνεκδ.) ὄνομα καλόν· δόξα, εὔκλεια. « Ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει ἐσθλή, » Ὀδ. Ζ. 2) (συνεκδ.) πρᾶγμα πολλοῦ λόγου ἄξιον (θαυμαστόν, ἀξιαφήγητον). « Δέρκομαι φάτιν ἄφραστον, » Σοφ.

†Φάτισις, εως (ἡ), = Φάτιξις.

Φατνεύω, Μ. εύσω, = Φατνίζω.

Φάτνη (ἡ), [πατέομαι]. παχνί (ὅπου τρώγουν τὰ ἄλογα). 2) (μτνμ.) = Φάτνωμα· (τῆς ὀροφῆς καὶ τῶν ὀδόντων) 3) (πλθ.) ἀστερισμός τις περὶ τὸ Ζώδιον τοῦ Καρκίνου, (ἴδε Ὄνος).

Φατνίζω, Μ. ίσω. Τρέφω ἵππον ἢ ἄλλο ζῶον εἰς τὴν φάτνην (ἵνα παχαίνῃ).

Φάτνιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Φάτνη· (ἰδιαιτ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ φατνώματα τῶν ὀδόντων.

Φατνόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκάπτω (Κοιλαίνω) τι εἰς εἶδος φάτνης· κόπτω εἰς τὴν ὀροφὴν πλαισίδια (μὲ τὴν γλυφίδα), (Γαλλ.) lambrisser.

Φάτνωμα (τό), [φατνόω]. (ἐν γέν.) κοίλωμα εἰς σχῆμα φάτνης· (ἰδιαιτ.) τὸ κοῖλον τῶν σιαγόνων ὅπου κρατεῖται (εἶν' ἐῤῥιζωμένον) τὸ ὀδόντιον, (ἄλλ.) Βοθρίον, καὶ 2) εἶδ. στολίσματος τῆς ὀροφῆς εἰς κανονικά τινα κοῖλα χωρίσματα, (Γαλλ.) caisson. 3) κατασκεύασμά τι εἰς σχῆμα φάτνης διὰ τοῦ ὁπ. ἐσφενδονίζοντο λίθοι ἀπὸ τῶν πολεμ. πλοίων, (Ἀθ. Ε', 208).

Φατνωματικὸς καὶ Φατνωτός, ή, όν. Διῃρημένος εἰς (Δουλευμένος μὲ) φατνώματα, σκαλιστός, (Γαλλ.) lambrissé.

Φάτο, Π. ἀντὶ Ἔφατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Φημί.

Φατὸς [φημί], ή, όν, = Ῥητός· (μτνμ.) ὀνομαστός, ἐξακουστός.

Φατὸς [πεφνεῖν], ή, όν, Π. φονευμένος.

†Φατρία, Φατριάζω κτλ., νλγ. ἀντὶ Φρατρία κτλ.

Φάττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Φάσσα.

Φαττάγης [;], ου (ὁ), εἶδ. τετραπόδου μὲ λεπιδωτὸν δέρμα, (Λτν.) manis.

Φάττιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Φάσσα, (ὡς χαϊδευτ. προσφών.) πουλάκι μου, περιστεράκι μου.

Φαύζω ἢ Φούζω, Ἀττ. ἀντὶ Φώγω, Φώζω, ξεροψήνω, φρυγανίζω.

Φαυλεπίφαυλος (ὁ, ἡ), Π, Κωμ. καθ' ὑπερβολὴν φαῦλος, ἀχρειέστατος.

Φαυλίζω, Μ. ίσω. Κρίνω (Νομίζω) τι φαῦλον, ἐξουθενῶ, ἐξευτελίζω.

Φαύλιος, α ἢ ος, ον. Συνήθης, πρόστυχος. « Φαυλία ἐλαία, » Θφρ., ἡ σαρκώδης (;) ἢ ἀχαμνή.

Φαύλισμα (τό), Γρφ. ἀντὶ

Φαυλισμὸς (ὁ), τὸ φαυλίζειν, ἐξευτελισμός, περιφρόνησις.

Φαυλίστρια (ἡ), (ὡς θηλ. τοῦ Φαυλιστής), ἡ καταλαλοῦσα (ἐκφαυλίζουσα) τοὺς πάντας.

Φαυλόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν φαῦλον βίον, κακῆς (ἀχρείας) διαγωγῆς ἄνθρωπος.

Φαυλοκόλαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ κολακεύων τοὺς φαύλους (ἀχρείους ἢ ποταποὺς) ἀνθρ., χαμερπὴς κόλαξ.

†Φαυλόνους, ου (ὁ, ἡ), Σχλ. ἀντὶ Δύσνους.

Φαυλοῤῥημόνως, ἐπίρ. Μὲ αἰσχρὰς (περιφρονητικὰς) λέξεις, [ἐκ τοῦ

Φαυλοῤῥήμων, ονος (ὁ, ἡ). αἰσχρολόγος, ἀχρειόγλωσσος, [ῥῆμα καὶ

Φαῦλος, η, ον. (κυρ. καὶ ἐτυμολογ.) Μικρός (ὅθ. τὸ Παῦρος ἢ τὸ Λτν. paulus), (συνεκδοχ.) εὐτελής, ποταπός, οὐτιδανός, ἀσήμαντος, πρόστυχος· κακός· ἀχρεῖος. « Οἱ φαυλότεροι γνώμην, » Θκ., οἱ ἐλαττούμενοι κατὰ τὸν νοῦν, ὀλιγώτερον νοήμονες, ἀνικανώτεροι, ἁπλούστεροι.

Φαυλότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ φαύλου, σμικρότης, εὐτέλεια, μηδαμινότης· κακία· ἀχρειότης κτλ.

Φαυλουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ δουλεύων φαῦλα (πρόστυχα) τεχνουργήματα, εὐτελὴς τεχνίτης.

Φαύλως, ἐπίρ. Εὐτελῶς· εὐκόλως· μὲ ἀδιαφορίαν· ὅπως τύχοι, ἁπλῶς, ἐκ τοῦ προχείρου. « Λόγισαι φαύλως, μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρός, » Ἀρσφ. « Φαύλως πάνυ (παιδίου)· ὥστε ἴσως ἂν καὶ καταγελάσαις ἀκούων, » Ξεν.

Φαῦρος, α, ον, (καὶ ἐπίρ.) -ρως, ἀντὶ Φαῦλος, (ὅθ. τὸ Ἀφαυρὸς καὶ Παῦρος).

Φαυσιβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π [φαῦσις, βάλλω]. Φεγγοβολῶ.

Φαυσίβροτος (ὁ, ἡ), Π. = Φαεσίμβροτος.

Φαῦσιγξ [φαύζω], ιγγος (ἡ), Ἀττ. φουσκαλίδα τοῦ δέρματος (κυρ. ἀπὸ καύσιμον), Φλύκταινα.

Φαυσίμβροτος (ὁ, ἡ), Π. = Φαυσίβροτος.

Φαῦσις, εως (ἡ). φωτισμός, φέξιμον, λάμψις, [ἐκ τοῦ

Φαύσκω, Π. ἀντὶ Πιφαύσκω, δείχνω· φέγγω.

Φαυστήριος (ὁ), [φαῦσις], ἐπιθετ. ὁ Διόνυσος (διὰ τὴν εἰς τὰς τελετὰς αὐτοῦ λαμπαδηφορίαν).

Φὰψ [φέβομαι, παρβλ. Τρήρων], φαβὸς (ἡ), εἶδ. ἀγρίας περιστερᾶς, (ἄλλ. καὶ κοιν.) φάσσα.

Φάω [συγγ. τῷ Αὔω], Μ. πεφήσομαι, Π. (σχεδὸν ἄχρ.) πρωτοτ. τοῦ Φαίνω, φέγγω καὶ (κατὰ μτνμ.) τοῦ Φημί (καθὼς τὸ Φέγγω τοῦ Φθέγγομαι). ‖ (πθ. ἢ μσ.) φαίνομαι. « Τρισὶ πεφήσεται ὄλεθρος, » Ἰλ. Ρ.

(Φάω), ἄχρ. πρωτότ. τοῦ Φημὶ καὶ Πεφνεῖν, [συγγ. τῷ Ἄω ἢ Αὔω].

Φέβομαι (παρτ. Ἐφεβόμην καὶ πλέον οὐ), Π. ἀντὶ Φοβέομαι, (συγγ. τῷ Σεύομαι καὶ πρωτ. τοῦ Φόβος, Φεύγω κτλ).

†Φεγγαῖος [φέγγος], α, ον. Φαεινός, φεγγοβόλος.

Φεγγίτης, ου (ὁ). (ἐνν.) λίθος τις διαφανὴς τὸν ὁπ. μετεχειρίζοντο ἀντὶ ὑέλου εἰς τὰ παραθύρια.

Φεγγοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Λάμπω, ἀκτινοβολῶ, εἶμαι

†Φεγγοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκπέμπων φέγγος (λάμψιν), φωτοβόλος, ἀκτινοβόλος.

Φέγγος, εος-ους (τό). (ἐν γέν.) φῶς, λάμψις· (ἰδιαιτ.) τὸ φῶς τῶν ἄστρων καὶ τῆς ἡμέρας, (ὅθ. Π. κατὰ συνεκδ.) ἀντὶ Ἡμέρα. « Τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενος, » Εὐρ. (καὶ εἰς τὸν Ἀρσφ.) ἀντὶ Σελήνη (« Ἥλιος καὶ φέγγος, » Βατρχ. 454), (ὅθ. τὸ κοιν.) φεγγάρι, [ἐκ τοῦ

Φέγγω (παρτ. Ἔφεγγον), [φαίνω]. Φεγγοβολῶ, λάμπω.

Φεγγώδης, εος (ὁ, ἡ). φωτεινός, φεγγοβόλος.

Φειδαλφιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Φειδωλεύομαι, φιλαργυρεύομαι, [ἐκ τοῦ

Φειδάλφιτος (ὁ, ἡ), [φείδομαι, ἄλφιτα]. ὁ λυπούμενος (φειδωλευόμενος) τὸ ἀλεῦρί του, φειδωλός, φιλάργυρος.

Φειδαλφίτως, ἐπίρ. Μὲ φειδωλίαν (οἰκονομίαν), πτωχικά.

Φείδασμὸς (ὁ), νλγ. ἀντὶ Φειδωλία.

Φείδεο, Π. Ἰων. ἀντὶ Φείδου, πρστ. τοῦ Φείδομαι.

Φειδίτειον (τό), = Φειδίτιον.

Φειδίτης, ου (ὁ). σύσσιτος εἰς φειδίτιον.

Φειδιτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ φειδίτια.

Φειδίτιον (τό), (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.). συσσίτιον τῶν Σπαρτ., [ἐκ τοῦ

Φείδομαι [συγγ. τῷ Φέβομαι], Μ. φείσομαι καὶ (μτγν.) φειδήσομαι (ἀόρ. Ἐφεισάμην, πρκ. Πέφεισμαι). (ἐν γεν.) Συστέλλομαι· προσέχω, ἀποφεύγω· (ἰδιαιτ.) λυποῦμαι νὰ ἐξοδεύσω (νὰ χαλάσω, νὰ φονεύσω κτλ.), κάμνω οἰκονομίαν, δὲν ἀψηφῶ, ἀκριβεύομαι, φειδωλεύομαι, (Γαλλ.) ménager. (μὲ γεν.) « Φείδεο σῶν κτεάνων, » Ἐπγρ. « Φείδεο τῶν νηῶν, μηδὲ ναυμαχίην ποιέο, » Ἡρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Μὴ φείδου, εἴτι ἔχεις, διδάσκειν, » Ξεν. « Φείδου δ' ὀλιγάκις λέγειν κακά, » Εὐρ.

Φειδομένως, ἐπίρ. (μτγ.). Μὲ φειδωλίαν (οἰκονομίαν), ὄχι ἀφθόνως.

Φειδός, ή, όν, = Φειδωλός.

†Φειδύλος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Φειδωλός.

Φειδώ, όος-οῦς (ἡ), τὸ φείδεσθαι, φειδωλία, οἰκονομία. « Φειδοῖ τῇ σῇ, » Συν., φειδόμενός σου. « Φειδὼ ποιήσασθαί τινος, » Ἰώσ., = Φείσασθαι.

Φειδωλὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Φειδὼ ἢ

Φειδωλία (ἡ), τὸ νὰ ἦναί τις

Φειδωλός, ή, όν. Ὁ μεταχειριζόμενος φειδὼ (οἰκονομίαν) περί τι, (ἰδιαιτ.) ὁ λυπούμενος νὰ ἐξοδεύσῃ, ἀκριβός, φιλάργυρος. (μὲ γεν.) « Χρημάτων φειδωλότατος, » Ἀῤῥ. (ἢ μτνμ.) « Γλῶσσα φειδωλή, » Π., ἡ μετριάζουσα περὶ τὰς ἐκφράσεις, συνεσταλμένη, ὀλιγόλογος.

Φειδωλῶς, ἐπίρ. = Φειδομένως, μὲ φειδωλίαν.

Φείδων, ωνος ἢ ῶνος (ὁ), = Φειδωλός. ‖ (ὡς οὐσ.) εἶδ. ἐλαιοδόχου ἀγγείου (μὲ στενὸν λαιμόν), (ἐπμ.) οἰκονομικόν.

Φεισμονὴ (ἡ), = Φειδώ.

Φειστέον, θετ. τοῦ Φείδομαι.

†Φέκλη (ἡ), νλγ. ἀπὸ τοῦ Λτν. faecula, τρυγία οἴνου κεκαυμένη, (Ἰταλ.) cremor di tartaro.

†Φέλα καὶ Φέλλα (ἡ), Μακεδον. ἡ πέτρα.

†Φελλὰς [πέλλα], άδος (ἡ), Γλσ. σκέπασμα βιβλίου ἀπὸ μεμβράναν.

Φελλάτας [φέλλα], ου (ὁ), εἶδ. λίθου (μαρ-

μέρου; ἡ πωριοῦ;) ἀπὸ τοῦ ὀπ. κατεσκεύαζαν ἀγάλματα.
Φελλεύς [φέλλα], έως (ὁ). τόπος πετρώδης (βρεττ.ος).
†Φελλεύω, Μ. εύσω. Πλέω 'σὰν φελλάς, ἐπιπλέω.
Φελλεών, ῶνος (ὁ), = Φελλεύς.
Φελλίνας, ου (ὁ). ἐλαφρὸς ὡς ἂν φελλός. ||. (οὐσ.) εἶδος πτηνοῦ ἐνυδρείου.
Φέλλινος, η, ον. Κατμωμένος ἀπὸ φελλόν, φελλένιος.
Φέλλιον (τὸ), = Φελλεύς.
†Φελλίς [φέλλα], ίδος ἡ Φελλῖτις, ιδος (ἡ). γῆ πετρώδης, ξηρότοπος.
Φελλόδρυς [φελλὸς ἡ φέλλα, δρῦς] ος (ἡ), εἶδος δρυὸς (πρίνου), (ἄλλ.) Δρία.
Φελλόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποδας ἀπὸ φελλόν.
Φελλὸς (ὁ), [πέλλα]. εἶδος δένδρου (δρυὸς) τοῦ ὀπ ἡ φλοιὸς εἶνε πολλὰ ἐλαφρά. 2]= Φέλλα, πέτρα ἢ εἶδος πέτρας.
Φελλώδης, εος (ὁ, ἡ). φελλῷ ὅμοιος (τὸ εἶδος), ἐλαφρὸς ὡς ἂν φελλός.
;Φελόνης, ου (ὁ), ἀμφ. ἀντὶ Φαινόλης.
†Φελόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φελόνης.
†Φελὸς (ὁ, ἡ), = Φέλλα.
†Φέναγμα (τὸ), = Φενάκισμα.
Φενάκη (ἡ), [φέναξ]. ξένα (πράσθετα) μαλλιά, (ἄλλ.) Περικη, (Ἰταλ.) περρούκα.
;Φενακία (ἡ), = Φενακισμός.
Φενακίζω [φέναξ], Μ. ίσω. Ἀπατῶ, δολιεύομαι.
† Φενακικὸς, ἡ, όν, Γλσ. ἀντὶ Φενακιστικός.
Φενάκισμα (τὸ). ἔργον φένακος, ἀπάτη, κακουργία.
Φενακισμὸς (ὁ), τὸ φενακίζειν, γέλασμα, ἐξαπάτησις.
Φενακιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ φενακίζων, ἀπατεών, δόλιος, = Φένακ.
Φενακιστικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ φενακίζειν, ἀπατηλὸς, δόλιος.
Φενακιστικῶς, ἐπίρ. Ἀπατηλῶς, δολίως.
Φενακόμαντις, εως (ὁ, ἡ). φένακ (ἀπατηλὸς) μάντις, ψευδόμαντις.
Φένακ [φαίνω;], ακος (ὁ). ἀπατεών, πλάνος, ἀγύρτης.
;Φενόλης, ου (ὁ), = Φαινόλης.
(Φένω), ἀχρ. θεματ. τοῦ Πεφνεῖν.
Φερανθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων ἄνθη.
Φέρασπις, ίδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (κρατῶν) ἀσπίδα, πολεμιστὴς, ἀσπιδοφόρος.
Φεραυγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων λάμψιν, φωτοφόρος.
Φέρβω (παρτ. Ἔμερβον, πρκ. Πέφορβα). Βόσκω, τρέφω, (χ μσ.) τρέφομαι. «Φέρβομαι νοον, « Πίνδ., τρέφω τὸν νοῦν μου. (καὶ μτθτ.) « Φερβόμενοι σοφίαν, « Εὐρ.
Φέρε, (κυρ.) 6ον. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Φέρω. ||. (ὡς ἐπίρ. ἢ ἐπιφών. Παρακελευστ. συντ. μὲ ὑποτ. χ ἀναλογ. τῷ τῆς συνήθ. Ἄς). « Τοῖσι φέρε δῶ, « Ἀρχφ. (μὲ ἀπαρ.) «Φέρ' εἰπεῖν, « (καὶ ἄλλ.) «Φέρε, « Φέρε γάρ, « Λξ., θετέον, παραδείγματος χάριν, ὡς ὑποθέωμεν. « Φέρε γάρ, εἴτις εἰς τὸ Μητρῷον πυρελθών, « Δημ.
Φερεαυγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Φεραυγής.
Φερέβοτρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων βότρυς, σταφυλοφόρος.
Φερέγγυος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παρέχων) ἐγγύησιν, ἀσφαλής· (μὲ γεν. ἢ ἀπαρ.) ἱκανὸς, ἀξιόχρεως, (ἄλλ.) Ἐχέγγυος. «Τί γὰρ κελεύεις ὧν ἐγὼ φερέγγυος ;» Σοφ. « Αὐτὰς μὲν ὑμῖν οὐ φερέγγυος εἰμὶ δύναμιν τοσαύτην παρασχεῖν, « Ἡρ. «Οὐκ ἔστι λιμὴν φερέγγυος διασῶσαι τὰς νέας, « αὐτ. (καὶ αἰτ. προθετ.) «Φερεγγυώτατος πρὸς τὰ δεινὰ, « Θκ. « Τὸ φερέγγυον τῆς μορφῆς, « Ἰώσ., τὸ ὡς ἐκ τῆς ἐντελοῦς ὁμοιότητος ἀξιόπιστον.
Φερεγλαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [φέρω, γλάγος]. ὁ φέρων (ἔχων ἢ παρέχων) γάλα.
Φερέδειπνος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παρέχων) δεῖπνον.
Φερέζυγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (συνεζευγμένος εἰς τὸν ζυγόν.
Φερίζωος (ὁ, ἡ), Π. ζωοδότης, φερέσβιος.
Φερέκακος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (προξενῶν ἢ ὑποφέρων) κακὰ, δεινῶν πράξενος ἢ, ἀνεξίκακος ἢ, φερέπονος.
Φερέκαρπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Καρποφόρος.
Φερτμμελίας, ου (ὁ, ἡ), Π. [φέρω, μελία]. ὁ κρατῶν δόρυ, πολεμιστὴς.
Φερένικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (προξενῶν ἢ κερδίζων, κατορθόνων) νίκην, νικηφόρος.
Φερέοικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (καυβαλῶν) μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν οἶκόν του, (καθὼς) ἡ χελώνη ἢ ὁ σάλιαγκος. 2)(ἐπὶ γαμ. συμβιώσεως) ὁ φέρων προῖκα ἢ, κρατῶν 'σπίτι. « Ἀνὴρ (« Συζυγίαι)—, « Νόνν.
Φερέπολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν (συνέχων, διασώζων) τὴν πόλιν ἢ τὴν πολιτείαν.
Φερεπονία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις πόνους.
Φερέπονος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποφέρων (χ Π. προξενῶν) πόνους (κόπους, δεινὰ, ταλαιπωρίας).
Φερέπτερος καὶ Φερεπτέρυγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (ἔχων) πτερὰ, πτερωτός. « Ὀιστὸς—, « Ὅπ.
Φερεπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ), = Φερεπτέρυγος.
Φερεπτόλεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (μεταφέρων) τὰ πρὸς πόλεμον ἐπιτήδεια ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. « Νῆες —, « Χρσμ. Σιβ.
Φερέπτολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. = Φερέπολις.
;Φερεσανθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Φερανθής, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐανθής.
Φερέσβιος (ὁ, ἡ), Π. [φέρω, βίος]. ὁ παρέχων βίον ἢ τὰ πρὸς τὸν βίον, ζωοδότης ἢ τροφοδότης. « Στάχυς (« Γαῖα) —, « Αἰσχλ., Ἴδ.
Φέρεσκε, Π. ἀντὶ Ἔφερε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Φέρω
Φερεσσακὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φέρασπις, πολεμιστὴς, ἀσπιδοφόρος.
Φερεσσίπονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φερέπονος.
Φερεστάφυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (καρποφορῶν) σταφυλὰς, σταφυλοφόρος.
Φερέσταχυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σταχυοφόρος.
Φερέστερος, α, ον, Π. ἀντὶ Φέρτερος.
Φερετρεύω, Μ. εύσω. Φέρω (μεταφέρω χ πθ. Μεταφέρομαι) ἐπὶ φερέτρου. « Τρέπαιον φερετρευόμενον, « Ἰλ., τὸ εἰς τιμὴν τοῦ Φερετρίου Διὸς κομπευόμενον.
Φερέτριος (ὁ), ἐπιθ. ὁ Ζεὺς παρὰ Ῥωμ.
Φέρετρον (τὸ), [φέρω], = Φορεῖον· ξυλοκράβδατον.
Φέριστος, η, ον, Π. = Φέρτατος, ἄριστος, βέλτιστος. « Ὦ φέριστε, « Πλάτ., = Ὦ λῷστε.
Φέρμα (τὸ), Π. τὸ φερόμενον (κυρ. ἐν γαστρὶ, κυοφορούμενον), ἔμβρυον.
Φέρμιον (τὸ), = Φέρνιον
Φερνὴ (ἡ), [φέρω]. προῖκα (τὴν ὁπ. φέρει ἡ γυνὴ εἰς τὸν ἄνδρα της). « Πολέμου—, « Εὐρ., τὰ λάφυρα. « Θεραποντὶς—, « Αἰσχλ., ἡ ἐν εἴδει προικὸς διδομένη εἰς τὴν νύμφην θεράπαινα.
†Φερνίζω, Μ. ίσω, Γρφ. Δίδω φερνὴν, προικίζω.
Φερνίον (τὸ), [παρδλ. Φορμός]. καλαθάκι, (ἰδιωτ.) ψαροκόφινον.
Φερνοφόρος (ὁ, ἡ). ἡ φέρουσα φερνὴν (προῖκα).
Φέροικος (ὁ, ἡ), = Φερέοικος.
Φερόλβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (προξενῶν) ὄλβον, πλούτου (εὐτυχίας) πράξενος.
Φεροπλὰς (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ὅπλα, ὁπλοφόρος.
Φερσέφασσα (ττα) καὶ
Φερσεφόνη (ἡ), = Περσεφόνη.
Φερσεφάττιον (τὸ), = Περσεφόνειον, ναὸς τῆς Περσεφόνης.
Φερτάζω [φερτὸς], Μ. άσω. Φέρω συχνάκις.
Φέρτατος, η, ον, Π. ὑπερθ. (ἀνωμλ.) τοῦ Ἀγαθὸς, (κυρ.) ἀνδρειότατος, [ισχυρότατος, (ἐν γέν.) ἄριστος, βέλτιστος, [κατὰ λέξ. ὑπερθ. τοῦ Φερτὸς].
Φέρτε, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Φέρετε, πλὴ 6'. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Φέρω.
Φέρτερος, α, ον, Π. συγκρ. (ἀνωμλ.) τοῦ Ἀγαθὸς, (κυρ.) ἀνδρειότερος, ἰσχυρότερος· (ἐν γέν.) κρείττων, καλλιωτερος, [κατὰ λέξ. συγκρ. τοῦ
Φερτὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. φέρει ἢ δύναται νὰ φέρῃ τις, σηκωτὸς· (μτγμ.) ὑποφερτὸς.
Φέρτρον (τὸ), Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Φέρετρον.
Φέρω, Μ. οἴσω καὶ οἴσομαι (ἀόρ. Ἤνεγκα καὶ 6'. [εὐχρ. κυρ. εἰς τὴν ἀπαρ. καὶ μτχ.] Ἐνεγκον καὶ Π. Οἶσε καὶ Οἶσον, προκ. Ἐνήνοχα καὶ πθ. Ἐνήνεγμαι, ἀόρ. πθ. Ἠνέχθην καὶ μέλλ. Ἐνεχθήσομαι καὶ Οἰσθήσομαι, καὶ τὸ θετ. Οἰστέον). Βαστῶ σηκώνω· (ὅθεν μτφρ.) ἀνέχομαι, ἀντέχω, ὑποφέρω. «Ἐν γεραὶ φέρει στάχυν, « Ἀρ. « Οὐ δύναμαι τὴν αἶγα φέρειν, ἐπὶ μοι θέτε τὸν βοῦν, « Παροιμ. (καὶ ἐπὶ γυν. κυοφορεύσης) « Ὅν τινα γαστὴρ μήτηρ φέρει, « Ἰλ. Ζ. (χ μτγμ.) « Οὐ παντὸς σώματός ἐστι πολὺν ἄκρατον ἐνεγκεῖν, « Δξ., (κοιν.) δὲν σηκώνει πολὺ κρασί. « Ἡ παρθενεύουσα χώρα οὐκ ἂν δύναιτο πολὺν χρόνον στράτευμα φέρειν, « Ξεν. « Οὐρανὸν ἄστρα φέροντα, « Θερ. « Πολὺν φέρων (ἐνν. ἐπὶ γλώσσης) τὸν Φίλιππον, « Αἰσχ., ἐκθειάζειν ὡς μέγαν καὶ καλόν. (καὶ

μ.τφορ.) « Καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα, « Θκρ. (καὶ ἐπ.ρ.) « Βαρέως (« Χαλεπῶς ἡ [ἐκ τοῦ ἐναντ.] « Κούφως, « Ῥᾳδίως ΧΡ.) φέρειν τι ἢ (ἁπλ.) ἐπί τινι ἢ (ἁπλ.) τινι, « Ξεν., Ἡρ., = Δυσφορεῖν ἢ Ἀδιαφορεῖν. « Χαλεπῶς ἔφερον τῷ πολέμῳ, « Ξεν. « Βαρέως φέρων τῇ ἀτιμίᾳ, « αὐτ. « Τὴν χαλεπότητά σου καὶ φέρω καὶ οἴσω φιλικῶς, « αὐτ. 2) κυβεύω, μεταφέρω, μετακομίζω, [ποιν.) φέρω (κυρ. ἄψυχον)· σύρω· παρασύρω, παραφέρω. (καὶ πθ. ἢ μσ.) φέρομαι τῇδε κακεῖσε ἢ ὅπως τύχοι ἢ χωρὶς νὰ θέλω, παραφέρομαι, παρασύρομαι· (τρτρσ.) περιφέρομαι (ἀπὸ χέρι εἰς χέρι ἢ ἀπὸ στόμα εἰς στόμα), θρυλλοῦμαι, ᾄδομαι, φημίζομαι. « Ἤγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον, « Ὀδ. Δ. (ὅθεν) « Ἄγω καὶ φέρω, « Ξεν. κλπ., λειλατῶ, διαγουμίζω. (καὶ χωρὶς τοῦ Ἄγω) « Ἔφερον ἀλλήλους, « Θκ. (ἴδε καὶ Ἄγω). (ἐκ τοῦ ἐναντ. δὲ) « Πάντας ὑπήντων αὐτῷ, φέροντες καὶ ἄγοντες, εἴτε ἕκαστος ἄξιον εἶχε, « Ξεν. « Φέρτε ὕδωρ, « Ἰλ. Σ. « Οἷσι θέειον, οἷσι δέμας πῦρ, « Ὀδ. Χ. « Ἐμοὶ δᾶδ' ἐνεγκάτω τις ἡμεμένην, « Ἀρχρ. « Ἔνθεν ὕδωρ ποτὶ ἄστυ φέρεσκον, « Ὀδ. Κ. « Ἵπποι ὠκύποδες φέρον ἅρμα, « Ὅμ. « Ἵπποι οἵ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερὴν τε ᾗ ὑγρὴν, « Ὅμ. «Πάντη ἔσσε φέρων, « Θκρ. « Ἀγγελίην τινά τοι ἦλθον ἔσῦρο φέρουσα παρὰ Διός, « Ἰλ. Ω. « Ψῆφον φέρειν, « = Ψηφοφορεῖν. « Εἰ μὲν ψευδές, αὖρας φέρουσιν, « Γρ. (καὶ μσ.) « Ἐπεὰν φακέλους ῥάβδων ἐνείκωνται, « Ἡρ. « Ὅσα ἠνέγκω, πάντα εἰς τὸ κενὸν κατέθηκας, « Ξεν. (ᾗ μετὰ τοῦ Δίδωμι συχν. ὡς παριτ.) « Δοῦναί τινί τι φέρειν (ἢ) φέρεσθαι, « Ὅμ. ‖. (καὶ πθ.) « Τὸν λαβὼν ποδὸς, ἦκε φέρεσθαι, « Ἰλ. Φ. « Πᾶν δ' ἦμαρ φερόμην, « Ἰλ. Δ. « Εἰς τὴν ἑαυτοῦ φύσιν φέρεται, « Αἰσχ., ῥέπει. « Ἰβὺς φέρεται, « Ὅμ. « Ὁμόσε τινὶ φέρεσθαι, « Ξεν., ὁρμᾷν. « Τούτων ὀλιγώρως ἔχειν, καὶ ἐᾶν φέρεσθαι, « Δμ., (Γαλλ.) laisser aller. « Φερόμενοι εἰσέπεσον ἐς τοὺς Αἰγινήτας, « Ἡρ. « Αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν ἔξω φερόμενον τῶν καιρῶν, « Ἰσοκρ., ἐκβαίνοντα τοῦ προκειμένου, παρασυρόμενον. (ᾗ τρτρ.) « Φέρεται αὐτοῦ βιβλίον, « Λρτ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Τοιοῦδε φέρεται πρῆγμα γίνεσθαι, « Ἡρ., λέγεται. (ὅθεν κατὰ μτχ.) « Τὰ φερόμενα, « Λξ., τὰ λεγόμενα. ‖. (ᾗ μτχ.) « Φέρων, ᾠσα (σημαίνει κατά τινας, τὸ οἰκειοθελὲς ἢ ἀπροβούλευτον τῆς πράξεως, ἡ ἁπλ. ἐπιτείνει τὴν σημ. τοῦ ῥήματος;) « Οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι, « Ὅμ., (κοιν.) τοὺς ἄπῃραν καὶ ἄπῆν. « Θηβαίοις φέρων ἑαυτὸν ὑπέθηκε, « Δμ., ἄπῆγε καὶ παρεδόθη. « Εἰς τοῦτο φέρων περιέσχηκε τὰ πράγματα, « Δίσχ., τὰ κατήντησε. « Φέρουσα ἐνέβαλε νηῒ φιλίῃ, « Ἄρ., ἄπῆγε καὶ ἔπεσεν ἐπάνω. ‖. (τὸ πρχ.) Φέρε, ἀντὶ ἐπιρ. Παρακελ. (ἴδε αὐτὰ ἐν οἰκείῳ τόπῳ). 3) (ἰδιωτ.) φέρω ὡς δῶρον, προσφέρω, (ἢ) ὡς φόρον, εἰσφέρω (ὅθεν ἐν γέν.) πληρόνω, (καὶ μσ. ἢ ἐλλ.) πληρώνομαι. « Δῶρά τοι ἦλθον ταῦτα φέρων, « Θκρ. « Δεξαι ἄπονα, τάτε φέρομεν, « Ἰλ. Ω. « Ἀναγκάζουσιν αὐτοὺς φέρειν, ἃ ἂν ἐργάσωνται, καὶ τελεῖν εἰς τὰς αὑτῶν ἐπιθυμίας, « Ξεν. « Μισθὸν φέρω (καὶ μσ. φέρομαι), « Ἀρχ., Ξεν., = Μισθοφορῶ.

4) φέρω εἰς τὸ μέσον, προτείνω, παρουσιάζω (ὅθεν) παρέχω. « Μάρτυρας —, « Δμ. « Χορηγὸν φέρειν τινά, « αὐτ., προτείνειν εἰς τὴν θέσιν. « Παραδείγματα φέρειν, « Ἀρχτ. 5) καρποφορῶ, παράγω (ἁπλ.) τελεσφορῶ (κυρ. ᾗ μτνμ.). « Φέρουσι δὲ γαῖα πυροὺς ᾗ κριθάς, « Ὀδ. Τ. « Πλεῖστα φερεῖ γαῖα φάρμακα, ἐσθλὰ καὶ λυγρά, « Ὀδ. Δ. « Ἀμπελοι, αἵ τε φέρουσιν οἶνον, « Ὀδ. Τ. « Ὅσα ὄρνις ἄκρα φέροντι, « Θκρ. « Ἀ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι, « αὐτ. (καὶ ἁπλ. πρὸς ὀστ. περιπ.) « Ἡ γῆ σφι ἔνερε, « Ἡρ. « Οὐκ ἐπιμελεῖται ὅπως αἱ ἄμπελοι φέρωσιν αὐτῷ, « Ξεν. (ὅθεν μτνμ.) « Ἐνεγκοῦσα (ᾗ μτ.) « Ἐνεγκαμένη, « ἡ πατρίς. 6) (ἐν γέν.) κάμνω, προξενῶ, περιποιῶ, ἐπιφέρω. « Τῷ θέρει, ὅτε τἄρματα μακρὰ φέρει Ζεύς, « Θκρ. « Χάριν (= Πόλεμον) φέρειν τινί, « Ὅμ. « Κίρκος, ὅτε φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν, « Ἰλ. Ρ. « Δ βλάβην φέρειν αὐτῷ καὶ τῷ οἴκῳ, « Ξεν. « Ὅσα αἰσχύνην φέρει, « Ἡρ. « Φέροντός τι καὶ δέξης τούτου τοῦ ἔργου, « Θκ. « Θὰ' ἡμέρ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει, « Σοφ. 7) (ἐλλ. μὲ αἰτ. πρόθετ.) ἀδηγῶ (ἐπὶ τόπου) κεῖμαι (βλέπω) πρὸς (ὅθεν μτνμ.) τείνω (ἀποβλέπω ἢ συντείνω) πρός· ἀναφέρομαι ἢ καταντῶ εἰς (κατ' ἐκτ.) σημαίνω, προμηνύω. « Ὁδὸν φέρουσαν εἰς. . , « Ἡρ. « Τὴν βύρσαν τὴν εἰς τὸν κῆπον φέρουσαν, « Δμ. «Ἀπὸ τοῦ ἱζρα τὰ κατύπερθε ἐς τὴν μεσόγαιαν φέροντα, « Ἡρ. « Ἐπικράτεον δὲ, ὁ μὲν τῶν πρὸς βορῆν ἄνεμον ἐχόντων πάντων, οἱ δὲ τῶν πρὸς νότον καὶ μεσημβρίην φερόντων, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) «Τὰ ἔχνη τῆς ὑποψίας εἰς τοῦτον φέρει, « Ἀνεφ. « Οὐκ εἰς ἁπλοῦν ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει, ἀλλ' ἐς μέγιστον, « Σοφ. « Μέγα φέρειν πρός τι, « Πλάτ., συντείνειν πορρωτάτω, (Γαλλ.) être d' une grande importance. « Ἐπ' ἀμφότερά τοι φέρει ταῦτα ποιέειν, « Ἡρ., συμφέρει. (καὶ μσ.) « Ταῦτα ἐπὶ σμικρόν τι ἐφέροντο τοῦ πολέμου, « αὐτ., συντέλουν. « Τὰ εἰς ἄκεσιν (εὐδαιμονίαν) φέροντα, « Ἡρ., Πλάτ., συντελοῦντα. « Εἰς αἰσχύνην φέρει, « αὐτ. « Τῶν πλειόνων ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι ἔφερον, « Ἡρ., Θκ., καταντοῦσαν, ἐσυμφωνοῦσαν. « Πλέον ἔφερέ οἱ ἡ γνώμη, « αὐτ., ἔκλινε μᾶλλον. « Ἐγένετο οἷόν τι αὐτῷ ἡ γνώμη ἔφερε, « αὐτ., καθὼς τὸ εἶχεν εἰπεῖ. « Ὧν ἡ γνώμη ἔφερε συμβάλλειν, « αὐτ., ἦτον ὑπὲρ τῆς μάχης. « Ὅπερ ᾗ τὸ δίκαιον ἔφερε, « αὐτ., ἦτον, ἀπαιτοῦσεν. « Τί τι ὑμῖν ταῦτα φαίνεται φέρειν; « αὐτ., τί δηλοῦν; « Ἐχρήσθη αὐτοῖσι χρηστήριον, τὰ μὲν ἐς αὐτοὺς φέρον, τὸ δὲ κτλ., « αὐτ., ἀποβλέπον. « Τείνετε εἰς τοῦτο αὐτῷ φέροντα, « Δ. Κάσσ. «Τῶν ἱερῶν νίκην φερόντων, « Λξ., προθηλούντων. « Ἐφ' ὃ φέρει τοῦνομα τοῦτων, « Ἀρχτ., (Γαλλ.) fait allusion. (ὅθεν ‖. κατὰ μτχ.) « Τὸ φέρον, « ἡ φορὰ τῆς τύχης (τῶν πραγμάτων, τῶν πρ.στάσεων) ἡ, τὸ πεπρωμένον. « Τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς χρὴ φέρειν, « Σοφ., (κοιν.) ὅ,τι ἔλθοι ἀπὸ τὰν θεόν. 8) 'παίρνω· (ἰδιωτ.) 'παίρνω ὡς βραβεῖον ἢ ὡς λάφυρον, κερδίζω, ἀποκτῶ, ἀπολαμβάνω. « Τῶν οὐκ ἂν τι φέροις ἀνελών, « Ἰλ. Δ. « Μικρὸν μὲν ἐξαιτοῦντα, τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι μεῖον φέροντα, « Σοφ. « Φέροι δ' ἕναρα βροτείαντα, κτείνας δῃΐον ἄνδρα, « Ἰλ. Ζ. « Ὁ δὲ στρατιώτης ἀργύριον εἴσει, « Θκ. (καὶ συχνότ. μσ.) « Πόθεν εἴσεται ἀθρεῖ ἄργυρον, « Θκρ. « Ἀεθλον φέρεσθαι, « Ὅμ. « Ἤ κε φέρῃσι κράτος, ἢ κε φερείμην, « Ἰλ. Ν., Σ. « Νῦν δὴ ἔολπα οἴεσθαι μέγα κῦδος, « Ἰλ. Χ. « Ὁπότερος ἂν ᾖ βελτίων, τοῦτον καὶ πλεῖον φέρεσθαι τούτου τοῦ ἀγαθοῦ, « Ξεν. « Οὗτος παρ' ἐμοὶ δίκαιος τὸ ὄνομα τοῦτο φέρεσθαι, « αὐτ. (καὶ γεν. προθετ.) « Φέρεσθαί τι παρά τινος, « Ὑπ. « Τοῦ κεν δὴ πάρ δῶρα φέροιο, « Ἰλ. Δ. « Οὗτος ἀοιδῶν ἄριστος, ὃς ἐξεμοῦ εἴσεται οὐδέν, « Θκρ. « Ἴσα κέρδεα προσδεκάμενοι παρὰ τοῦ Πίρσεω εἴσεσθαι, « Ἡρ. (ᾗ μτνμ.) «Τὰ πρῶτα (« Οὐ τὰ δεύτερα) φέρεσθαι παρά τινι, « Λκ., Ὑπ., = Πρωτεύειν. « Μέγα φέρεσθαι, « Πινδ., ἰσχύειν. « Μεῖόν τινος φέρεσθαι, « Ἀρχ., = Μειονεκτεῖν. (καὶ ἐπὶ πραγμ.) « Τὰ πᾶν ἡμῖν τῷ πολέμου φέρουσιν αἱ νῆες, « Ἡρ. «Λγῶν ὁ τὸ πᾶν φέρων, « αὐτ. 9) (ἰδιωτ. μσ. μετὰ ἐπιρ.) εἶμαι εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην κατάστασιν, ἔχω οὕτως ἢ ἄλλως. « Εὖ (ἢ ἐκ τοῦ ἐναντ. « Κακῶς, « Πονήρως) φέρομαι, « Ξεν., ἁρμάζω, εὐδοκιμῶ, τελεσφορῶ, εὐοδοῦμαι, ἔχω ὑπάλληλον, (ποιν.) πάγω καλά, (καὶ τὸ ἐναντ.). « Εὖ φερομένης τῆς γεωργίας, « Ξεν. « Εὖ φερόμενον παρ' αὐτοῖς κατὰ τὴν προτέραν ναυαρχίαν, « αὐτ.

Φερωνυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἔγω ὄνομα σύμφωνον μὲ τὸ πρᾶγμα (ἀπὸ τοῦ ὑπ. παρωνυμοῦμαι), εἶμαι φερώνυμος.

Φερωνυμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις=

Φερώνυμος (ὁ, ἡ), τοῦ ὑπ. τὸ ὄνομα ἔχει πραγματικὴν σημασίαν ἢ συμφωνεῖ μὲ τὸ πρᾶγμα (ἀπὸ τοῦ ὑπ. παρωνομάσθη), εἶναι καὶ πρᾶγμα ᾗ ὄνομα. « Δύχνις... λύχνοιο φερώνυμος, « Νόνν., [παρβλ. Ἐπώνυμος].

Φερωνύμως, ἐπίρ. Κατὰ φερωνυμίαν, συμφώνως (τὸ πρᾶγμα) μὲ τὸ ὄνομα.

Φεῦ [φῦ] ! ἐπίρ. ἢ ἐπιφών. Σχετλ., ἢ Θαυμ. « Φεῦ τοῦ ἀνδρὸς ! « Ξεν., κρῖμα τὸν ἄνθρωπον ! « Φεῦ τῆς Ἑλλάδος, ὅπου μηδίζουσιν ἡμῖν οἱ Δάκωνες [« Ἰλ., Ἀλλ' ἄμεινον ὦ] « Φεῦ τοῦ κάλλους ! « Λξ., = Βαβαί ! τί κάλλος ! « Φεῦ τὸ καὶ λαβεῖν πταῖσμα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἐν χρόνῳ μακρῷ ! « Σοφ., ὤ, αἰ χαρά !

Φευγέμεν, Π. ἀντὶ Φεύγειν, ἀπαρ. καὶ

Φεύγασκεν, Π. ἀντὶ Ἔφευγε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Φεύγω.

Φευγυδρας (ὁ, ἡ). ὁ φεύγων (ἀποφεύγων, ἀποστρεφόμενος) τὸ ὕδωρ, ὑδροφόβος.

Φεύγω [φέβομαι], Μ. φεύξομαι καὶ φευξοῦμαι (ἀόρ. Ἔφυγον, προκ. Πέφευγα ἢ Π. Πέφυγμαι, καὶ τὸ θετ. Φευκτέον). Φεύγω (διωκόμενος ἢ σεβούμενος) ἱκετ.) ἐκφεύγω, διαφεύγω· ἀποφεύγω· ἀποστοιοῦμαι. » Φεύγων, ὁ δ' ὀπίσθε διώκων, « Ὅμ. » Δαθὼν φύλακας, φεῦγον, « Ἰλ. Δ. » φεῦγεν πεφοβημένος, « Θκρ. »Φεύγεις, ὥσπερ ὄϊς, λύκον ἀθρήσασα, « αὐτ. » Τί τὸν φεύγοντα διώκεις; « αὐτ. » Ὤχετο φεύγων, « αὐτ. (ἢ αἰτ. ἑλλ.) » Σπήλυγγα φυγὼν Κύκλωπος, « αὐτ. »Ὅσοι φύγον ἄλεθρον, « Αἰ. » Πόλεμον πεφευγότες, ἡδὲ θάλασσαν, « Ὀδ. Α. » Οὐ φεύγεις τὸν ἔρωτα, « Θκρ. » Μοῖραν δ' οὔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν, « Ὅμ. » Οὐκ ἔφυγε τὴν ἐλπίδα σαίνουσαν, « Πλ. » Βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγῃ κακόν, ἢ φλώῃ, « Ἰλ. Ξ. » Ὅς ἂν φεύγων καταφύγῃ ἐς τούτους, « Ἡρ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Ἠνίοχον φύγον ἡνία, « Ἰλ. Ψ., τοῦ ἔφυγαν ἀπὸ τὸ χέρι. (ἢ μὲ δύο αἰτ.) » Ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; « Ὅμ. (καὶ γεν. σπν. προθ.) » Τῆς νόσου πεφευγέναι, « Σωρ. » Πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων, « Ὀδ. Δ., ἀπηλλαγμένος. (καὶ προθετ.) » Ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μήμε μολύνῃς, « Θκρ. (καὶ κθ.) » Ἰχθύες ὑπὸ ἀλφῶνος φεύγοντες, « Ἰλ. Φ. (καὶ μτνμ.) » Ὁ χρόνος ἄνυτο φεύγων, « Θκρ. (καὶ ἀπαρ.) » Ξενικοῖσι νομαίοισι αἰνῶς χρᾶσθαι φεύγουσι, « Ἡρ. 2) (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ τὴν πατρίδα ἢ ἐκ τῆς πατρίδος) εἶμαι ἢ γίνομαι φυγάς (ἐξόριστος), καταδικάζομαι νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, ἐξορίζομαι. » Φεύγω, ἐπεὶ οἷα κατέκτανον [δομενῆος, « Ἰλ. Ν. » Καὶ γάρ τις, φῶτα κατακτείνας, φεύγει, προλιπὼν πατρίδα γαῖαν, « Ὀδ. Ψ. » Φεύγειν αἶσθεν, « Ξεν. » Φεύγειν ἐφ' αἵματι (ἐπὶ προδοσίᾳ), « Αἰ. (καὶ γεν. προθετ. ὡς κθ.) » Ἔφυγον ὑπὸ τοῦ δήμου, « Ἡρ., Ξεν. (καὶ αἰτ. τριπλ.) » Ἀσεφυγίαν φεύγειν, « Πλάτ., ἐξορίζεσθαι διὰ παντὸς (διὰ βίου). (καὶ ἁπλ.) » Οἱ φεύγοντες, « Ξεν., οἱ φυγάδες. 3) (μτνμ. μετὰ καὶ χωρὶς τὴν δίκην) ἐγκαλοῦμαι (εἶμαι ἐναγόμενος) εἰς τὸ κριτήριον, καταδιώκομαι δικαστικῶς. » Φεύγεις δὲ τὴν δίκην, ἢ δώσεις; « Πλάτ. » Δέντε καλάντων δίκην φεύγειν, « Ἀσκρ. » Φεύγοντα ταύτην τὴν αἰτίην, « Ἡρ. » Πολλάκις μὲν φυγὼν, μηδέκοτε δὲ ἐξελεγχθεὶς ἀδικέων, « Δημ. (καὶ γεν.) » Φευγειν (ἐνν. δίκην) φόνου (ξενίας κτλ.), « Ἀντιφ., καταδιώκεσθαι διά. (καὶ προθετ. ὡς παθ.) » Φεύγει ὑπ' ἐμοῦ ταύτην τὴν δίκην, « Δημ.

Φεύζω, Μ. φεύξω, Π. θρηνολογῶ φωνάζων φεῦ φεῦ! οἰμώζω.

†Φευκταῖος, α, ον. Φυγῆς ἄξιος, ἀποτρόπαιος.

Φευκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Φεύγω.

Φευκτιάω-ῶ. Μ. άσω. Ἔχω ἐπιθυμίαν (διάθεσιν) νὰ φύγω, πρὸς φυγὴν βλέπω.

Φευκτικὸς, ἡ, όν. Εὔκολος (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ φεύγειν.

Φευκτὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. ἔφυγεν ἢ δύναται ἢ πρέπει νὰ φύγῃ (ν' ἀποφύγῃ) τις.

Φευξίω (χωρὶς Μ.) ᾗ

†Φευξιάω-ῶ, = Φευκτιάω.

Φεύξιμος, η ή ος, ον, = Φύξιμος, [ἐκ τοῦ

Φεῦξις, εως (ἡ), = Φύξις.

Φέψαλος (ὁ), σπινθὴρ (κυρ. καὶ μτνμ.). » Οὐδὲ φεψάλυξ καταλέλειπται, « Ἀρστ., οὔτε ἴχνος, (κατὰ λέξ.) οὔτε διὰ προσάνεμμα.

Φεψαλόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. μεταβάλλω τι εἰς στάκτην, καπακίαν.

Φεψάλυξ, υγος (ἡ), Π. ᾗ

†Φέψελος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Φέψαλος.

Φέως, ω (ὁ), εἰδ. φυτοῦ (ἀκανθ.), (παρβλ. Φλέως).

Φή, ἐγκλιτ. Π. ἀντὶ Φησί, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. καὶ

Φῇ, Π. ἀντὶ Ἔφη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρς. ᾗ

Φῇ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β', τῆς ὑποτ. τοῦ Φημί.

Φῇ ἢ Φή [ᾗ, πῇ], Π. (σπν.) ἀντὶ Ὡς, καθώς.

Φηγινέος-οῦς, ἑη-ῆ, ἑον-οῦν, Π. ἀντὶ Φήγινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ξύλον φηγοῦ, δρύϊνος.

Φηγὸς (ἡ), [φαγεῖν]. εἰδ. δρυὸς καρποφορούσης στρογγυλὰ φαγώσιμα βαλανίδια.

Φηγοτευκτὴς (ὁ, ἡ), [φηγὸς, τεύχω]. κατασκευασμένος ἀπὸ ξύλον φηγοῦ, δρύϊνος.

Φηγών, ῶνος (ὁ). δρυμὼν ἀπὸ φηγούς.

Φῆη, Π. Ἰων. ἀντὶ Φῇ, ὑποτ. τοῦ Φημί.

†Φηληκίζω, Μ. ίσω, = Φηλόω.

†Φηληκόθρεπτος (ὁ, ἡ). θρεμμένος μὲ ἄγουρα σῦκα (μὲ φήληκας).

Φήληξ [φηλὸς], ηκος (ὁ). σῦκον ἄγουρον (ἀλυσθὸς) τὸ ὁπ. ὁμοιάζει ὥριμον (ἀπατᾷ τὴν ὄρασιν).

Φηλήτης, ου ἡ εῦ (ὁ). ἀπατεών, πανοῦργος· κλέπτης, [ἐκ τοῦ

†Φηλὸς [σφάλλω;], ὴ, όν ἢ Φῆλος (ὁ, ἡ). ἀπατηλὸς, δόλιος, (ὄθ. ἴσ. τὸ Γαλλ.) fin.

Φηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀπατῶ, (ὄθ.

Φήλωμα (τὸ). δόλος, ἀπάτη, γέλασμα καὶ

Φήλωσις, εως (ἡ). τὸ ἀπατᾶν.

†Φῆμα (τὸ), Γλσ. [φημὶ]. λόγος, ῥῆμα.

Φήμη (ἡ). (ἐν γέν.) λόγος θρυλλούμενος (φημιζόμενος), ἀδόμενον· εὔθησις· (ἰδιαιτ.) φωνὴ μαντικὴ (προδηλωτικὴ τοῦ μέλλοντος), οἰωνός· μαντεία, προφήτησις, (παρβλ. Κληδὼν καὶ Ὁμφή· (συχνότ.) κοινὴ γνώμη, ὑπόληψις (τὴν ὁπ. ἔχουν οἱ ἄνθρωποι περί τινος), ὄνομα, [ἐκ τοῦ

Φημὶ [†φάω], Μ. φήσω (ἀόρ. Ἔφην ἢ Ἔφησα καὶ μσ. Ἐφάμην, ὄθ. ἡ μτχ. Φάμενος ᾗ ἀπ- ἀ Φάσθαι). (ἐν γέν.) Λέγω· (ἰδιαιτ.) λέγω τὸ Ναί, συμφάσκω, καταφάσκω, ἢ λέγω μὲ τὸν νοῦν μου, φρονῶ, νομίζω, ὑπεθέτων (ἐνίοτε) ὑποσχνοῦμαι. » Ἔφασαν ταῦτα ποιήσειν, « Ξεν. » Χρυσὸν εἶφ', ὃς μιν κτάνῃ, « Εὐρ., ἐπεκήρυξεν. » Φημ' ἐγώ, « Φρ., μάλιστα, σύμφωνος ! » Ἄν τε ἐγὼ φῶ, ἄν τε μή, « Αἰ. » Φασὶ καταντύσαι γάρ, « Ἀρστρ. » Τὸν τίνα φῄς; « αὐτ. » Ἔσῃ λέγων, « αὐτ. » Ὡς φασι (ἢ ἁπλ.) » Φασι, « λέγουν, καθὼς λέγουν, λέγεται ἕνας λόγος. » Οὐκ ἔφασαν ἐπιτρέψειν, « Δσ., (ἀντὶ) Ἔφασαν οὐκ ἐπιτρ. » Ἐὰν μή τις φῇ ποιεῖν, « Δημ., (ἀντὶ) Ἐάν τις φῇ μὴ π. » Οὐκ ἔφη αὐτὸς, ἀλλ' ἐκεῖνον στρατηγεῖν, « Θκ. » Ἦ φῄς, ὡς κτλ., « Ὅμ., νομίζεις; » Φαίης κεν, « αὐτ., ἤθελες εἰπεῖν (νομίσαι). » Ἀλίσκεσθαι ἔφασαν τῷ ὄρκῳ, « Ξεν., ἐνόμισαν. » Ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, « Ἰλ. Δ., = Ἰσοφαρίζειν.

Φημίζω, Μ. ίσω, Π. λέγω, ἐκφράζω· διαδίδω φήμην τινά, θρυλλῶ· ὀνομάζω, « Συντόμως ἐφημίσω, « Αἰσχλ., ἐξέφρασας.

Φῆμις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Φήμη, λόγος θρυλλούμενος, ὁμιλία γενομένη εἰς συνάθροισιν ἀνθρ. (εἰς συνέλευσιν λαοῦ), κοινὴ γνώμη. » Δεδομένη δήμοισι φήμην, « Ὀδ. Π.

†Φημισμὸς (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Φήμη.

Φήν, Π. ἀντὶ Ἔφην.

Φῆναι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φαίνω.

Φήνη (ἡ). [κεφηνεύς], εἰδ. ἀετοῦ, γυπαετὸς ἢ ἁλιαίετος, (Γαλλ.) orfraie.

Φὴρ, φηρὸς (ὁ), Π. Αἰολ. ἀντὶ Θὴρ (ὄθ. τὸ Ἀτν. fera), (ἰδιαιτ.) Κένταυρος ἢ Σάτυρος, (ὄθ.

Φήρεα (τὰ). τὰ πηξίματα τῶν παφωτίδων (ἀδένων), ὅμοια μὲ τὰ κέρατα τῶν σατύρων ἢ (πιθανώτ.) μὲ ταὶς παραμαγούλαις τῶν πιθήκων, (παρβλ. Σατυρίασις 3).

Φηρίον (τὸ), Π. Αἰολ. ἀντὶ Θηρίον.

Φηρομανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. Αἰολ. ἀντὶ Θηρομανὴς, ἀγαπῶν μανιωδῶς τὰ θηρία, (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου).

Φῆς, Π. ἀντὶ Ἔφης, β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. ᾗ

Φῆς (καὶ ὄχι Φῄς), β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. ᾗ

Φῆς, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β', τῆς ὑποτ. τοῦ Φημί.

Φῆσθα, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἔφης = Ἔφησθα.

Φήτρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Φράτρα.

Φθαίρω, Μ. φθερῶ, Δ. Π. ἀντὶ Φθείρω.

Φθάμενος, η, ον, Π. μσ. ἀόρ. β', τῆς μτχ. ᾗ

Φθᾶν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἔφθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β', τοῦ

Φθάνω [συγγ. τῷ †Πτάω = Ἵπταμαι], Μ. φθήσομαι καὶ (μτγν.) φθάσω (ἀόρ. Ἔφθασα καὶ β'. Ἔφθην [ὄθ. εὐκτ. Φθαίην, ὑποτ. Φθῶ, ἀπαρ. Φθῆναι καὶ μτχ. Φθὰς ἢ Π. Φθάμενος], πρκ. Ἔφθακα. Φθάνω· Γ πάγω παθενά) προτίθεμαι πρότερα ἀπὸ ἄλλον, προφθάνω, προλαμβάνω (συνήθ. μὲ μτχ. ἄλλα ῥήμ.) κάμνω τι ἢ γίνομαι πρὶν γένῃ (ἄλλο τι), (ἁπλ.) κάμνω τὸ ὀγλιγωρότερον. (μὲ αἰτ.) » Τόσον μὲ ἔφθασας, ὅσον ἐγὼ πρὶν τρέγων ἔφθαξα τὸν . . , « Θκρ. » Φθάσας ὁ Ἀθηναίων ἄγγελος τὸν Λακεδαιμονίων, « Ἡρ., προαρπάσας τὸν λόγον. (χ μτνμ.) » Φθάσαντες τὴν δίωξιν, « Πλ., προλαβόντες τοὺς διώκοντας. » Φθάσας τὸν λε-

γισμόν, « Αξ., πρὶν (χωρὶς νὰ) συλλογισθῇ. (καὶ πρόθετ.) » Φθάνει πᾶσαν ἐπ' αἴαν, « Ἰλ. Ι. » Φθάνειν εἰς πόλεν, « Ξεν. (καὶ ἀπολ.) «Φθάνων, ὅπου τάχος δίοι, » αὐτ. » Ἐᾷν μὲν φθάσωμεν, ἐστί σοι σωτηρία· ἢν δ' ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα, « Εὐρ. (συχνότ. δὲ πρὸς μτχ. ἢ πεντ. ἀπαρ.) « Ἵνα μὴ τις φθαίη βαλίων, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθῃ, « Ἰλ. Κ., προλάβῃ καὶ τὸν κτυπήσῃ. » Ἴωμεν μὴ φθίωσι περαιωθέντες ἐκεῖνοι, « Ὀδ. Ω., μὴ μᾶς προλάβουν καὶ περάσουν. (καὶ πληρές.) «Ἔφθησαν τὸν χειμῶνα ἀνασπάσαντες τὰς νέας, « Ἡρ. (ᾗ μετὰ τοῦ Πρὶν) «Ἔφθη ὀρειλόμενος, πρὶν οὐτάσαι, « Ἰλ. Π. (ἢ τοῦ Ἤ) «Ἔφθης πεζὸς ἰών, ἢ ἐγὼ σὺν ἵππῳ, « Ὀδ. Δ. » Φθήσονται τούτοισι γοῦνα καμόντα ἢ ὑμῖν, « Ἰλ. Ψ. θὰ κουρασθοῦν τὰ πόδια των προτήτερα παρὰ τὰ εἰδικά σας. «Φθαίητε ἂν πολλάκις ἐξανδραποδισθέντες, ἢ τινα πυθέσθαι ἡμῶν, « Ἡρ. «ἠμπορεῖτε νὰ σκλαβωθῆτε, ὄχι μίαν ἀλλὰ πολλαῖς φοραῖς, πρὶν ἀκόμη κάνεις ἐξ ἡμῶν τὸ μάθῃ. «Ἔφθη κατακωλυθείς, « Ξεν., ἐμποδίσθη πρίν. «Καθάπερ ἔφθημεν πολλάκις πρεσβεύσαντες, « Θμς. (καὶ ἀπαρ. σπν.) » Σπεύδειν, ὅπως φθαίης εἰς ἐκκλησίαν ἐλθεῖν, « Ἀρχῳ. » Τυχὸν ἂν φθάσειε τελευτῆσαι, πρὶν . . , « Ἰακρ. » Φθάνουσι περφθῆναι, πρὶν δράσωσι, « Ἀλ. Ἀφροδ. (καὶ κατ' ἀναλλαγ.) » Λέγε (» Τρέχε) φθάσας, « αὐτ., λέγε (τρέχε) ὀγλιγωρα, (παρδλ. Ἀνύω δ). » Οὐκ ἄλλος φθάς ἐμεῦ κατήγορος ἔσται, « Ἡρ., κάνεις ἄλλος πρὸ ἐμοῦ, ἐγὼ πρῶτος. (καὶ ἀμφοτερα πρὸς μτχ.) » Φθάσας αὐτὸς αὐτὴν ἁρπάσας καὶ σχὼν γυναῖκα, « αὐτ. ‖ (ἰδιωτ. Σημειωτ. αἱ μετὰ τοῦ Οὐ φρσ., Α':) » Οὐκ ἂν φθάνοις λέγων, « Ξεν., = Λέγε φθάσας, λέγε τὸ ὀγλιγωρότερον, (κατὰ λέξ.) δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ προφθάσῃς σὺ λέγων ἐμὲ ἀκούοντα, τόσην προθυμίαν ἔχω νὰ σ' ἀκούσω. «Οὐκ ἂν φθάνοι κατακοπτόμενος, « Δημ., θὰ κομματιασθῇ ἐν ὀφθαλμοῦ, δὲν θὰ φανῇ τὸ κομμάτι του (Β':) « Οὐκ ἂν φθάνοι τὸ πλῆθος δουλεῦον, « αὐτ., εἶν' ἀδύνατον ν' ἀποφύγῃ (θᾶττον ἢ βράδιον) τὸ νὰ ὑποδουλωθῇ. (καὶ ἀπαρ.) «Οὐκ ἂν φθάνοιμι εἰπεῖν, « Πλάτ., δὲν ἠμπορῶ νὰ μὴ, ἢ· δὲν θέλω λείψει τοῦ νὰ. (καὶ ἐπιφερ. τοῦ Καὶ) « Οὐκ ἐφθημεν ἐλθόντες, ᾗ νόσοις ἐλήφθημεν, « Πλάτ., μόλις (ἀκόμη δὲν) ἤλθομεν καὶ ἠσθενήσαμεν, (ὅηλ.) ἅμα ἤλθομεν. «Οὔ φάσκω τὸ ἓν νοῆσαι καὶ τοῖς τρισὶ περιλάμπομαι, « Γοργ., μόλις (ἀκόμη δέν) προφθαίνει ὁ νοῦς μου νὰ περιλάβῃ τὸ ἓν (τῆς θεωτητος πρόσωπον) καὶ μὲ θαμβόνει ἐν τῷ ἅμα ἡ λάμψις τῶν τριῶν.

Φθαρείς, εῖσα, έν, πθ. ἀορ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Φθείρω.

Φθάρμα (τὸ). πρᾶγμα διεφθαρμένον (χαλασμένον), σαθρὸν λαὸν ἔκτρωμα, ἀπορρίμα.

Φθαρτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ φθείρειν, φθορικός, καταστρεπτικός.

Φθαστος, ἡ, όν. Ὁ πεφθῶν (ἢ ὁποιαιμεδήποτε ἐφθάσθη εἰς) ῥθορὰν, φθορᾶς ἐπιδεκτικός.

Φθᾶς, ᾶτα, ἀν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. ᾖ

Φθάσω, μέλλ. τῆς ὁρς. τοῦ Φθάνω.

Φθέγγομαι [φέγγω, ἴδε Φαίνω], Μ. φθέγξομαι | πρκ. Ἔφθεγμαι, εγξαι, εγκται κτλ.]. Κάμνω νὰ ἀκουσθῇ τι, (ἐπὶ ἀνθρ.) φωνάζω· ἀντηχῶ· λαλῶ, προφέρω, ἐκφράζομαι· (ἐπὶ στρατ.) ἀλαλάζω· (μὲ αἰτ. πρσ.) ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω. » Ἑφη φωνῆς ἀκούειν, . . « εὑρεσθαί τε αὐτὸν, ὅ, τι τὸ φθεγγόμενον εἴη τοῦτο, « Ἡρ. » Φθεγξάμενος ὀλίγῃ ὀκί, « Ὀδ. Ξ. «Τῇ αὐτῇ φωνῇ ἐστιν ἀνθρώπῳ καὶ ἀδημιούργῳ ᾗ θρασέως φθεγγεσθαι, « Ξεν. «Φθεγξεῖταί τι καλὸν (ἡ ἀοιδὸς, « Θκρ., θὰ ψάλῃ. » Παλάμαις φθεγγομαι, « Ἐπγρ., χειροκροτῶ. (καὶ ἐπὶ ζ.) » Λῖς ἐσακούσας ἀποπροθι νεβρῷ φθεγξαμένας, « αὐτ. «Ὅτευ ἂν ὁ ἵππος κρῶτος φθέγξηται. « Ἡρ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) «Βροντὴ δεξιὰ ἐφθέγξατο, « Ξεν.

Φθεγκτὸς, ἡ, ον. Ὁ ἐκφραζόμενος διὰ φθογγῆς, λαλητός· φωνητικός. ἠχητικός.

Φθέγμα (τὸ). φωνὴ φθεγγομένου, ἦχος φωνῆς, (κοιν.) λαλιά. « Ἦν λαλῇς δ', ὅπως τῷ φθέγματι γυναικεῖς, « Ἀρχῳ.

Φθεγματικός, ἡ, όν. Ὁ φθεγγόμενος (λαλῶν), φωνητικός. « Μαντεῖον—, « Μξμ.

Φθείμην, εῖο, εῖτο, πθ. ἡ μσ. ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Φθίνω.

Φθείομεν, Π. ἀντὶ Φθίωμεν, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Φθάνω.

Φθείρ [φθείρω], φθειρὸς (ὁ), (ἡ δωτ. πλθ. Φθειρσι). ψεῖρα. 2) εἶδος θαλασσ. πολύποδος (;) ὁ ὁπ. προσκολλᾶται εἰς τὰ ὀψάρια. 3) ὁ καρκὼς ἢ τὸ βλαστάρι τῆς φθειροφόρου πίτυος. 4) (Γλσ.) ἡ μάσκη τοῦ τιμονιοῦ.

Φθειριάζω, Μ. άσω, = Φθειριάω.

Φθείρίασις, εως (ἡ, = τὸ πάθος τοῦ φθειριῶντος, [κατὰ τὸν Γαλ.] εἶδος πιτυριάσεως τῶν βλεφαρίδων.

Φθειριάω-ῶ, Ν. άσω. Ἔχω ἢ κάμνω φθεῖρας, ψειριάζω. 2) πάσχω φθειριασιν.

Φθειρίζω, Μ. ίσω. Συλλέγω τοὺς φθεῖράς τινος (καὶ μσ. τοὺς φθεῖράς μου), ψειρίζω, -ομαι.

Φθειρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προερχόμενος ἀπὸ τοὺς φθεῖρας, ψειριτικος.

Φθειριστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ φθειρίζειν. » φθειρ ιστικὴ (ἐννν. τέχνη), « Πλάτ., ἢ ψειροπιαστική.

Φθειροκομίδης [φθειρ, κομίζω], (ὁ): γεμάτος ψεῖρας, ψειριάρης.

Φθειροκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκοτώνω ψεῖρας.

Φθειροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ψεῖρας. —Φθειροφόρος.

Φθειροτροφεῖω (τρωκτέω)-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω φθεῖρας (ψεῖρας) ἢ καρπούς τῆς φθειροφόρου πίτυος, εἶμαι.

Φθειροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων φθεῖρας· ἢ τρεφόμενος μὲ τοὺς καρποὺς τῆς φθειροφόρου πίτυος ἢ (ἁπλ.) μὲ βλαστάρια δένδρων.

Φθειροφόρος (ὁ, ἡ). (πίτυς) ἡ καρποφορούσα φθεῖρας (μικροὺς στρογγύλους).

Φθείρω [συγγ. τῷ Φθίνω καὶ Τείρω], Μ. φθερῶ (ἀόρ. Ἔφθειρα, πρκ. Ἔφθαρκα ᾗ μσ. Ἔφθορα καὶ πθ. Ἔφθαρμαι, ἀόρ. πθ. Ἐφθάρθην καὶ συχνότ. Ἐφθάρην ᾗ ὁ μέλλ. Φθαρήσομαι). Χαλνῶ· νοθεύω· διαφθείρω· ἀφανίζω· (ἐπὶ γρυμ.) ἀλλοιώνω διὰ τῆς μίξεως. « Μῆλα κακοὶ φθείρουσι νομῆες, « Ὀδ. Ρ. » Φθείρειν τὴν χώραν, « Ξεν., ἐρημόνειν. » Φθείρειν κάρηνα, « Αξ., διαπαρθενεύειν. » Φθείρειν τὰ πράγματα, « Θκ. « Βαφὴν φθείρειν, « Αἰσχλ. (καὶ πθ.) » Τὰ μιγνύμενα τῶν χρωμάτων οἱ βαφεῖς φθείρεσθαι ὀνομάζουσιν, « Πλ. » Δυὰς προσθέσει μονάδος εἰς τριάδα φθείρεται, « Φίλ., μεταβάλλεται. » Φθείρεσθαι νόσῳ, « Θκ., καταστήνεσθαι. (καὶ πρυθετ) » Δεινοί τινες εἶσι φθείρεσθαι πρὸς τοὺς πλησίους, « Δημ., νὰ τοὺς τριγυρνοῦν (νὰ τοὺς κολακεύουν) πρὸς ὄφελός των. » Αἱ γυναῖκες ἐφθείροντο πρὸς αὐτὸν, « Πλ. Ἔτρεχον αὐτόκλητοι ζητοῦσαι (πρὸς ἀφανισμὸν τῆς ὑπολήψεώς των) τὴν γνωριμίαν του. (τὸ πρστ.) « Φθειροῦ! (ἐν εἴδει κατάρας), χάσου! ἄμε ξινάθεμα! (καὶ προθετ.) «Οὔ φθείρῃ ἀπ' ἀμοῦ καὶ τῆς ἐμῆς οἰκίας, « Αν., δὲν ξεκουμπίζεσαι ἀπό;

Φθειρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ φθεῖρα. ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ φθειρώδους γεμάτος φθεῖρας, φθειρῶν.

Φθεῖτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Φθείμην.

Φθείω, Π. ἀντὶ Φθέω ἢ Φθῶ.

Φθερσίβροτες (ὁ, ἡ), Π, = Φθισίμβροτος.

Φθερσιγενὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φθείρων (ἀφανίζων) παγγενεῖ τινα, ἐξολοθρευτὴς γενεᾶς (ὁλοκαγενείας) ὁλοκλήρου.

Φθέρσω, Π. Αἰολ. ἀντὶ Φθερῶ, μέλλ. τοῦ Φθείρω.

Φθέω, Π. Ἰων. ἀντὶ Φθῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. ᾗ

Φθῆ, Π. ἀντὶ Ἔφθη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς πρς. καὶ

Φθῆ καὶ Ἰων. Φθήῃ ᾗ Φθῆσι, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. καὶ

Φθήσομαι, μέλλ. τῆς ὁρς. τοῦ Φθάνω.

Φθίδιος, α, ον, Γλσ. ἀντὶ Φθαρτός.

Φθίμενος, η, ον. Π. ἀντὶ Ἐφθίμενος, πθ. ἡ μσ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Φθίνω.

Φθίνα, ης (ἡ), = Ἐρυσίβη. 2) εἶδος ἐλαίας. 3) = Φθινάς (-νασος).

Φθινύζω, Μ. άσω, = Φθινάω.

Φθινὰς, άδος (ἡ), = Φθινοῦσα, ἡ περὶ τὸ τέλος οὖσα (τελειοῦσα). « Σελήνη —, « Αξ. » Ἡμέρα —, « ἡ πρὸς δυσμὰς 2. (ἐνεργ.) ἡ προξενοῦσα μαρασμόν (καταπονοῦσα). » Νοσος—, « ἡ φθισις.

Φθίνασμα (τὸ), = Φθίσις. 2) Π. ἐλάττωσις, ὀλιγοστεύσις. « Ἠλίου—. » Αἰσχλ., ἡ δύσις. [ἐκ τοῦ

Φθινάω (έω)-ῶ, Μ ήσω. Πάσχω ἢ ἀποθνήσκω ἀπὸ φθίσιν.

Φθινόκαρπος (ὁ, ἡ), Π. [φθίνω, καρπός], ὁ καίτοι τοῦ νὰ καρποφορῇ (μὴ καρποφορῶν πλέον).

Φθινόκωλος (ὁ, ἡ), Π. [φθ. κῶλον], ὁ ἔχων μαραμένα (ἀσθενῆ) μέλη, ἀδύνατος.

Φθονοπωρινός, ἡ, όν. Ὁ τοῦ φθινοπώρου.

Φθινοπωρίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Φθινοπωρινή.
Φθινοπωρισμός (ὁ), Π. ἀντὶ-
Φθινόπωρον (τό), [φθίνω, ὀπώρα]. ὁ καιρὸς τοῦ ἔτους καθ' ὃν τελειόνουν τὰ ὀπωρικά, (κυρ. εἰς τὴν Ἑλλ. τὸ ἀπὸ τῆς ἐπιτολῆς τοῦ Ἀρκτούρου μέχρι τῆς ἐπιτολῆς τῶν Πλειάδων διάστημα).
Φθινύθεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐφθινύθε, γ'. ἑν. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ
Φθινύθω (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Φθίνω.
Φθινυλλα, ης (ἡ), Π. Κωμ. γραῖα φθισικὴ, στρίγλα, παλιάγρα, [ἐκ τοῦ
Φθίνω, Μ. φθίσω, (σπν.) ἀντὶ Φθίω, ‖. (συνήθ.) ἀντὶ Φθίομαι, χαλνῶ· μαραίνομαι· τήκομαι· (ἐν γέν.) φθείρομαι· (συνεχῶς) τελειόνω, ὀλιγοστεύω. « Φθίνουσι νύκτες τε καὶ ἤματα, » Ὅμ., τελειόνουν. « Μηδέ σοι αἰὼν φθινέτω, » αὐτ., μὴ φθείρῃς τὴν ζωήν σου. (συνήθ.) « Μηνὸς φθίνοντος, » αὐτ., εἰς τὴν χάσιν (περὶ τὰ τέλη) τοῦ φεγγαριοῦ (ᾗ ἑλλ.) « Δεκάτῃ (ἐννάτῃ κτλ.) φθίνοντος, » Ἀττ., ἡ 21 (22 κτλ.) τοῦ μηνός. (καὶ καταχρ.) « Τρισκαιδεκάτῃ φθίνοντος, » Συν., ἡ ιγ'. πρὸ τοῦ τέλους (ὁηλ. ἡ 18) τοῦ μηνός. (ἴδε Φθίω).
Φθινώδης, ους (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ ἢ ὑποκείμενος εἰς φθινάδα (νόσον), φθισικὸς, ἑκτικός.
† Φθίοα, ης (ἡ), Γλσ. = Φθινυλλα.
Φθισήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [φθίνω, ἀνήρ]. ὁ φθείρων (ἀφανίζων) τοὺς ἄνθρ., ἀνθροποφθόρος. « Πόλεμος—, » Ὕμ.
Φθίσθαι, Π. ἀντὶ Ἐφθίσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φθίνω.
Φθισιάω-ῶ, Μ. ἀτω. Πάσχω ἢ Ὑπάκειμαι εἰς φθίσιν, εἶμαι φθισικός.
‡Φθισίβροτος (ὁ, ἡ), ἴδε Φθ. ε[μβροτος.
‡Φθισικεύομαι, Μ., εύσομαι, = Φθισιάω, εἶμαι·
Φθισικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων διάθεσιν ἢ συντελῶν πρὸς φθίσιν.
Φθισίμβροτος (ὁ, ἡ), Π. [φθίνω, βροτός], = Φθισήνωρ.
Φθίσις [φθίνω], εως (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ κατ' ὀλίγον φθορὰ (ἐλάττωσις, μείωσις)· (ἰδιαιτ.) τῆξις (μαρασμὸς) τοῦ σώματος μὲ λεπτὸν κυρετὸν, εἶδ. νόσου, (καιν.) ἀτιμία.
Φθισίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [φθίνω, φρήν], ὁ διαφθείρων τὰς φρένας (τὸν νοῦν, τὸ λογικόν).
Φθῖτο, Π. = Φθεῖτο.
Φθιτὸς, ἡ, όν, Π. [φθίνω] ἀντὶ Φθαρτὸς, θνητὸς· ἀποθαμμένος, (ὕθ.
Φθιτόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. (σπν.) ἀντὶ-
Φθίω, Μ. φθίσω καὶ μσ. αὐτπθ. φθίσομαι (πρκ. Ἔρθμαι, ὑπερσ. ᾐδόρ. Ἐφθίμην, ὀθ. εὐκτ. Φθίμην, φθῖο, φθῖτο. ἀπαρ. Φθίσθαι καὶ μτχ. Φθίμενος), Π. ἀντὶ Φθείρω, χαλνῶ· φονεύω· διαφθείρω. ‖. (καὶ ἑλλ. ἡ συχνότ. μσ. αὐτπθ.) φθείρομαι, χαλνῶ, μαραίνομαι· παρακμάζω· ὀλιγοστεύω· τελειόνω· ἀποθνήσκω, χάνομαι. « Τῆσι ταχῆας φῶτας θεοὶ, αἱ δ' ἐλίποντο ὀρφαναί, » Ὀδ. Γ. (καὶ οὐδ. ἡ μσ. αὐτπθ.) « Ὡς κε δόλῳ φθίῃς, » Ὀδ. Β. « Κλαῖε μόρον οὗ παιδὸς, ὃς οἱ ἔμιλλε φθισιοῦθ' ἁμαρτῇ, » Ἰλ. Μ. « Πρίν κε καὶ νὺξ φθῖτο, » Ὀδ. Κ., ἡμικορεῖ νὰ τελειώσῃ. « Τοὺς δὲ δ' ἔα φθινύθειν, » Ἰλ. Β., ἄφες τους νὰ χαθοῦν! (ἴδε καὶ Φθίνω).
Φθογγάζομαι, Μ. άσομαι, = Φθέγγομαι.
Φθογγάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φθόγγος. Διεῖδ. σφυρίκτρας.
Φθογγή (ἡ), = Φθόγγος.
Φθογγήεις, εσσα, εν, Π. φωνητικὸς, ἠχητικὸς, φωνητικὸς, [ἐκ τοῦ
Φθόγγος (ὁ), [φθέγγομαι]. φωνὴ λαλοῦντος· ἦχος φωνῆς· (Γραμτ.) φωνῆεν.
Φθόη (ἡ), = Φθίσις, ἀτιμία.
Φθοΐς, ΐος (ὁ) ἢ Φθοῖς, ἴδος (ἡ), εἶδ. στρογγύλου ζυμαρικοῦ ἀπὸ τυρὶ, σάλσα καὶ μέλι. 2) εἶδ. φιάλης πλατείας ἢ περιφεροῦς. 3) (ἰατρ.) καταπότιον, χάπι.
Φθοῖς, κατὰ κρ. ἀντὶ Φθόις, ἄνμς. ἡ αἰτ. πλθ. τοῦ Φθοῖς.
Φθοϊσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Φθοῖς (3), χαπάκι, (ἄλλ.) Τροχίσκος.
Φθονερία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Φθονερὸς, ὰ, όν. Ὁ κυριευμένος ὑπὸ φθόνου, ζηλιάρης, βάσκανος· (εἰς τὸν Ἡρ. Ἰσ.) νεμεσητὸς, ἐπίφθονος. « Τὸ θεῖον πᾶν φθονερόν τε καὶ ταρχῶδες, » Ἡρ., τὰ τῆς τύχης ἐπίφθονα καὶ ἄστατα (ἀβέβαια), (ἀλλὰ παρβλ. Σ'., 10, έ, καὶ τὴν Γρφ.). « Διὸ οἱ μεγάλα πράττοντες καὶ εὐτυχοῦντες, φθονεροί εἰσιν, » Ἀρστ.
Φθονερῶς, ἐπίρ. Μὲ φθόνον.
Φθονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Αἰσθάνομαι φθόνον πρός τι ἢ τινα, βλέπω μὲ φθονερὸν (βάσκανον) ὄμμα, ζηλεύω· (μὲ γεν. ἐκ δ'.) λυποῦμαι (ἀπὸ φθόνον) νὰ μεταδώσω τι εἰς τινα· (μὲ ἀπαρ.) δὲν ὑποφέρω νὰ γένῃ τι. « Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ, » Ἡσ. « Πολιήτης πολίτῃ εὖ πρήσσοντι φθονέει, » Ἡρ. (καὶ προσθετ.) « Ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς αὐτοῦ φθονήσονται, » Ξεν. « Ἐφ' οἷς ἕτεροι ποιήσαντες ἐτιμήθησαν, μὴ φθονεῖν, » Δημ. (καὶ γεν. ἑλλ. ἐκ δ'.) « Ὦ Κάτων, φθονῶ σοι τοῦ θανάτου, » Πλ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) « Κύρῳ γενομένῃ τοσούτων ἀγαθῶν, οὐκ ἐφθόνησε τοῖς ἄλλοις. » Ἰσοκρ., δὲν ἐλυπήθη (ἐφειδωλεύθη) νὰ τὰ μεταδώσῃ. « Ἐφθόνησάς μοι τοῦ ζωμοῦ, » Θερ., ἐλυπήθης νὰ μὴ φάγω καὶ ἐγώ. (ἢ ἀπαρ.) « Οὐκ ἂν σοι τούτων φθονέοιμι καὶ ἑτέρων' ἀλλ' ἀγορεῦσαι, » Ὀδ. Α. « Φθονήσας ὠφεληθῆναι τοῖς πέντε, » Πλ. « Οἱ θεοὶ ἐφθόνησαν ἄνδρα ἕνα τῆς τε Ἀσίης καὶ τῆς Εὐρώπης βασιλεῦσαι, » Ἡρ. (καὶ ἀναλ.) « Πολλοὶ τῶν φθονεῖν εἰθισμένων, ἐάσαντες ἐν ᾗ πόλει προθυμῆται χρηστοὶ εἶναι, » Ἀσ. (χαλτ. σπν.) « Παρεκαλοῦντο μὴ φθονῆσαι τοῖς ἑλλωκόσι τὴν σωτηρίαν, » Πλθ. « Μὴ φθόνει, εἴ τιν' ἄλλην μαντικὴν ἔχεις ἐξὸν, » Σοφ.
Φθονήσις, εως (ἡ), σπν. ἀντὶ Φθόνος.
Φθονητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Φύσει φθονερός (ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ φθονεῖν).
Φθόνος (ὁ), [φθίνω]. τὸ πάθος τοῦ φθονεροῦ, λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, μῖσος ἀπὸ φθόνον, ζήλεια· (ἐπὶ θεῶν) νέμεσις· (ἐπὶ πραγμ.) τὸ ἐπίφθονον (νεμεσητὸν) ἢ ἐπονειδιστον τοῦ πράγματος. « Οὐδεὶς φθόνος, » ρῆτ., μετὰ πάσης χαρᾶς, δὲν ὑπάρχει τι τὸ κωλύον, ἔστω! (καὶ γεν.) « Φθόνος οὐδεὶς ἀναβάσεως, » Γργ., τίποτε δὲν ἐμποδίζει τὴν ἀνάβασιν.
Φθορὰ (ἡ), τὸ φθείρειν ἢ φθείρεσθαι, χαλασμὸς· ἀφανισμὸς, ὄλεθρος· λοιμὸς, θάνατος· διακόρησις (παρθένου)· (ζωγραφ.) ἡ διὰ τῆς μίξεως ἀλλοίωσις τῆς βαφῆς. « Τὰς μίξεις τῶν χρωμάτων οἱ ζωγράφοι φθορὰς ὀνομάζουσι, » Πλ.
Φθορεύς, έως (ὁ). ὁ φθείρων (χαλνῶν, διαφθείρων κτλ.). « Κύρης—, » Αἰ., ὁ φθείρας τὴν παρθενίαν της.
Φθορικὸς, ἡ, όν. Φθορᾶς ποιητικὸς, φθαρτικός.
Φθορίμαιος, α, ον. Φθορίμῳ ὅμοιος.
Φθόριμος, η ἢ ος, ον. Φθορᾶς ἐπιδεκτικὸς ἢ παραίτιος, φθαρτὸς ἢ φθόριος.
Φθόριος (ὁ, ἡ), = Φθορικὸς, φθοροποιός. ‖. (οὐσ.) Φθόριον (ἐνν. φάρμακον), « Ἰατρ., τὸ χρησιμεῦον πρὸς φθορὰν (ἀποβολὴν) ἐμβρύου, (ἄλλ.) Ἐκβόλιον.
Φθορεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φθοροποιός.
Φθορόδικος (ὁ, ἡ), = Οἰκοφθόρος.
Φθοροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω φθοράν, εἶμαι-
Φθοροποιὸς (ὁ, ἡ). φθόρου (φθορᾶς) ποιητικὸς, φθαρτικός.
Φθόρος (ὁ), = Φθορὰ, χαλασμὸς, ἀφανισμὸς· (ἰδιαιτ.) σκοτωμὸς ἀνθρώπων. « Οὐκ ἐς φθόρον; » Ἀρχφ., (εἶδος κατάρας), δὲν 'ταῖς 'σε 'ἀνάθημα; » « Ἵν' ὁ φθόρος, ἔνθα νάοιτο, » Καλλ., ἅς 'πάτῃ 'στὴν ὀργὴν τοῦ θεοῦ (κατὰ διαβόλου κτλ.). ‖ 2) (ἐπιθετ.) φθορᾶς ἄξιος (κτιν. τῆς ὀργῆς τοῦ θεοῦ) ἄνθρωπος, ἐξώλης, (παρβλ.) Ὄλεθρος.
Φθορὸς φθᾶς, εος (ὁ, ἡ), φθοροποιός. « Τὸ φθορῶδες τοῦ ἀέρος, » Ἡρωδ., τὸ νοσῶδες.
† Φθύσθω, Δ. ἀντὶ Πτύω, (σύχρ. κυρ. εἰς τὸ Ἐπιφθύσθω).
Φι καὶ Φιν, συλλαβὴ προστιθεμένη κατὰ προσωνηματισμὸν Π. Ἰων. εἰς τὰς γεν. καὶ δοτ. τῶν ὀνομάτων, Ὀστεόφιν, Δεξιτερῷφι κτλ., (ἴδε Οὐρανίωφι).
Φῖ (τὸ), ἄκλ. τὸ ὄνομα τοῦ στοιχείου Φ.
Φιαλεῖς, Φιαλῶμεν, Π. κατ' ἀποκ. ἀντὶ Ἐφιαλεῖς, -ῶμεν, δ'. ἐν. ᾖ ά. πλθ. προσ. τοῦ μελλ. τοῦ Ἐφιάλλω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπιάλλω.
Φιάλη (ἡ), [πίνω]. ἀγγεῖον διὰ πιτύων ποτῆρι (πλατὺ, κοῦπα, τάσι (ἐνίοτε) κάλπη. 2) (μτφ. διὰ τὸ ὁμοιάζον μον) = Ἀσπὶς. 3) = Φάτνωμα (τῆς ζέγγης καὶ τοῦ ὑπερθύρου), (Διόδ. Γ', 47).
Φιαληρόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) φιάλην.
Φιάλιον (τὸ) καὶ
Φιαλὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Φιάλη.
Φιαλίτης, ου (ὁ). « Ἀριθμὸς—, » πρόβλημά τι τῆς ἀριθμ. ἔχον ἀντικείμενον φιάλας, (παρβλ. Μηλίτης).
† Φιάλλω, ἀχρ. ἴδε Φιαλεῖς.
Φιαλοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδ. (σχῆμα) φιάλης.
Φιαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκάπτω (Κοιλαίνω) τ. εἰς εἶδος φιάλης, (ἰδιαιτ. γεωργ.) ἐλαικόνω.

Φιαλώδης, εος {ὁ, ἡ}. = Φιαλοειδής.
Φιαλωτός, ἡ, ον. Κοῖλος καὶ στρογγύλος εἰς σχῆμα φιάλης. « Θριδαξ —, « Γεωπον., ἡ ὁμοιάζουσα τὸ χραμβυλάχανον, (Γαλλ.) pommée.
Φιαρός, ά, όν, Π. (κυρ.) = Πιαρός, λιπαρός. (συνεκδ.) = Στιφρός, εὔταρχος· (ἐνίοτε) λευκός ἢ στιλπνός. « Γρηῦς —, « Νίκ., ἡ τυρὸς τοῦ γάλακτος, τὸ (Τερπ.) καϊμάκι. « Φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμάς, « Θηρ.
Φιαρόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ
Φιαρύνω, Μ. υνῶ, Π. λαμπρύνω, ἁλίζω, στιλβόνω.
Φιδέλεως (ἡ), (κυρ. σειρὰ ἢ ἰσχὺς ἢ μυρίνη) ἢ ἐκ τῆς Φιδέλεως (τόπου τινὸς τῆς Ἀττ. ἢ Μεγαρ.).
Φιδάκνη (ἡ), Ἀττ. Π. ἀντὶ Πιθάκνη.
Φιδέσθαι, σπν. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φείδομαι.
Φιδίτιον (τό). = Φειδίτιον.
Φίδομαι, Π. σπντ. ἀντὶ Φείδομαι, ξ ἐκ τοῦ
Φιδός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Φειδός, φειδωλός.
Φιερός, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Φαρός.
Φιλάβουλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θέλων νὰ ἦνε ἄβουλος, θελημ. ἀτύχαστος.
Φίλαβρος (ὁ, ἡ). φίλος τῆς ἁβρότητος, δαλικάτος.
Φιλαγαθία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Φιλάγαθος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -γάθως. Ὁ ἀγαπῶν τὸ ἀγαθὸν ἢ τοὺς ἀγαθούς, φύσει εὐεργετικὸς (ἐνάρετος), ἠθελάγαθος.
‡ Φιλαγέννητος (ὁ, ἡ), (Ἐκκλησ.) ὁ ἀγαπῶν νὰ δογματίζῃ ἐπὶ θεοῦ τὸ ἀγέννητον.
Φιλάγλαος (ὁ, ἡ), Π. [φιλέω, ἀγλαός]. ὁ ἀγαπῶν τὸ λαμπρὸν (τὸ ἔνδοξον), φιλόκαλος.
Φιλάγραυλος (ὁ, ἡ), Π. [φ. ἄγραυλον]. ὁ ἀγαπῶν τὸν ἀγροτικὸν βίον (τὴν ἐξοχήν). « Πὰν —, « Ἐπγρ.
Φιλαγρέτης, ου {ὁ} καὶ Φιλαγρέτις, ιδος {ἡ}. ὁ ἀγαπῶν τὴν ἄγραν (τὸ κυνήγιον).
Φιλαγρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τοὺς ἀγροὺς (τὴν ἐξοχήν), εἶμαι-
Φίλαγρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀγροὺς (τὰς ἐξοχάς), φιλάγραυλος.
Φιλαγροσις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Φιλαγρέτις.
Φιλάγρυπνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀγρυπνῇ (ἀγρυπνῶν εὐχαρίστως ἢ συνήθως).
Φιλάγων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν ἢ συνηθίζόμενος εἰς τοὺς ἀγῶνας. « Κισσος —, « Ἐπγρ.
Φιλαδελφία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Φιλάδελφος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δέλφως. Ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀδελφούς ἢ τὰς ἀδελφάς του. ‖ (σύν.) εἶδος ἀνθορόρου θάμνου, (ἐσ.) ἡ συριγγᾶς, (Γαλλ.) séringat, ἢ (κατ' ἄλλ.) τὸ Iasmi.
Φιλαδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ συνήθως ἀδυνατίζων (προξενῶν ἀδυναμίαν).
Φιλάεθλος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Φίλαθλος.
Φιλαθείς, εῖσα, έν, ϕ. ἀντὶ Φιληθείς.
Φιλαθήναιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς Ἀθ. φίλος τῶν Ἀθ.
Φιλαθηναιότης (ἡ), τὸ νὰ ζνέ τις φιλαθήναιος.
Φιλαθλητής, οῦ {ὁ} καὶ
Φίλαθλος {ὁ, ἡ}. ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἄθλους {τοὺς ἀγῶνας}.
Φίλαι, Π. ἀντὶ Φίλησαι, μπ. ἀόρ. τῆς πρς. τοῦ Φιλέω.
Φιλαίακτος {ὁ, ἡ}, Π. [φ. αἰάζω]. ὁ ἀγαπῶν τοὺς θρήνους (τὰς οἰμωγάς)· ἀξιοθρήνητος.
Φιλαιδήμων, ονος {ὁ, ἡ}. ὁ ἀγαπῶν τὸ αἰδήμον (τὴν σεμνότητα), φύσει ἐντροπαλὸς (συνεσταλμένος, κόσμιος).
Φιλαίματος {ὁ, ἡ}. ὁ ἀγαπῶν τὸ αἷμα, αἱμοχαρής. « Ἀρης —, « Ἀνθ.
Φίλαιμος καὶ
Φ.λαιμων, ονος {ὁ, ἡ}, = Φιλαίματος.
Φιλαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ
Φιλαίτερος, α, ον, συγκρ. ἀνωμ. τοῦ Φίλος.
Φιλαίτιος {ὁ, ἡ}. ὁ συνειθίζων νὰ εὑρίσκῃ εἰς κάθε τι αἰτίαν δυσαρεσκείας (μέμψεως), φύσει μεμψίμοιρος (παραπονιάρης, ἀνευχάριστος). « Ἀρὴ τοὺς φιλαιτίους φεύγειν, καὶ τοὺς εὐγνώμονας διώκειν, « Ξεν.
Φ.λακίζομαι, ισομαι, Γλσ. ἀντὶ Χαριεντίζομαι, (ἄλλ. διορθ. Φίλ' ἀκκίζομαι).
Φιλακόλαστος {ὁ, ἡ}. ἐπιρρεπὴς πρὸς ἀνολασίαν, ἀκόλαστος.
Φιλακόλουθος {ὁ, ἡ}. ὁ ἀγαπῶν ἢ συνειθίζων νὰ ἀκολουθῇ κατόπιν, φύσει ἀκολουθητικός.
Φιλάκρατος καὶ {Ἰων.) Φιλάκρητος {ὁ, ἡ}. ὁ ἀγαπῶν τὸν ἄκρατον (οἶνον), οἰνοπότης, φιλοινος.
Φιλακριβέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι φύσει ἀκριβής, ἀγαπῶ εἰς ὅλα τὴν ἀκρίβειαν.
Φιλακροάμων, ονος {ὁ, ἡ}. ὁ ἀγαπῶν τὰ ἀκροάματα (τὰ τερπνὰ ἀκούσματα), (ἐν γέν.) φιλήκοος.
Φιλαλειπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ ἀλείφωμαι (καθὼς οἱ ἀθληταί) μὲ ἔλαιον, (συνεκδ.) Φιλογυμναστέω.
Φιλαλέξανδρος {ὁ, ἡ}. ὁ ἀγαπῶν τὸν Ἀλέξανδρον, φίλος τοῦ Ἀλεξ.
Φιλαλήθεια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Φιλαλήθης, εος {ὁ, ἡ}. ὁ ἀγαπῶν (νὰ λέγῃ καὶ νὰ ἀκούῃ) τὴν ἀλήθειαν, εἰλικρινής.
Φιλαληθῶς, ἐπίρ. Μὲ φιλαλήθειαν.
Φιλαλληλία {ἡ}, τὸ νὰ ἦνέ τις-
Φιλάλληλος {ὁ, ἡ}. ὁ ἀγαπῶν ἀμοιβαίως. « Τὸ φιλάλληλον, « Χρσ., ἀντὶ Ἡ φιλαλληλία, ἡ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη.
Φιλαλλογενής, έος {ὁ, ἡ}. ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀλλογενεῖς (τοὺς ἀλλεφύλους).
Φιλάλυπος {ὁ, ἡ}. ὁ ἀγαπῶν τὸν ἄλυπον (τὸν ἀμέριμνον) βίον.
Φιλαλυστὴς [φ. ἀλύω], οῦ {ὁ}. ὁ συνειθίζων νὰ στενοχωρῆται (νὰ ἀθυμῇ) εἰς κάθε τι.
† Φιλαμαρτήμων, ονος {ὁ, ἡ}. ὁ συνειθίζων νὰ ἁμαρτάνῃ, ἐπιρρεπὴς πρὸς τὸ ἁμαρτάνειν.
Φιλάμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Φιλησάμενος, μπ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Φιλέω.
Φιλάμπελος {ὁ, ἡ}. ὁ ἀγαπῶν τὰς ἀμπέλους. « Εἰρήνη —, « Ἀρχφ., ἐπὶ τῆς ὀπ. τελεσφορούν (πολλαπλασιάζονται) αἱ ἄμπελοι.
Φιλαναγνωστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὴν ἀνάγνωσιν, εἶμαι
Φιλαναγνώστης ου, {ὁ}. ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀναγινώσκῃ, φίλος τῆς ἀναγνώσεως.
Φιλανακλώτης, ου {ὁ} καὶ
Φιλανάκλωστος {ὁ, ἡ}. ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐξοδεύῃ (νὰ ἀναλίσκῃ), πολυδάπανος.
Φιλανδρία {ἡ}, τὸ νὰ ἦνέ τις-
Φιλάνδρος {ὁ, ἡ}. {γυνὴ} ἀγαπῶσα τὸν ἄνδρα της ἢ τοὺς ἄνδρας.
Φιλανθὴς, έος {ὁ, ἡ}. ὁ ἀγαπῶν τὰ ἄνθη.
Φιλανθρακεύς, έως {ὁ, ἡ}. ὁ ἀγαπῶν καὶ ἀγαπώμενος ἀπὸ τοὺς ἀνθρακεῖς, φίλος τῶν κορβουναρέων.
Φ.λανθρώκευμα {τὸ}. ἔργον φιλανθρωπίας, πρᾶξις φιλάνθρωπος ἢ ὑποχρεωτικὴ, εὐεργέτημα.
Φιλανθρωπεύομαι., Μ. εύσομαι καὶ
Φιλανθρωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι φιλάνθρωπος, φέρομαι μὲ φιλανθρωπίαν.
Φιλανθρωπία {ἡ}, τὸ νὰ ἦνέ τις φιλάνθρωπος, ἀγάπη {εὐσπλαγχνία} πρὸς τοὺς ἀνθρ.
Φιλανθρωπικὸς, ἡ, όν καὶ
Φιλανθρώπινος, η, ον, (καὶ ἐπίρ.)-ανθρωπίνως. Φιλανθρώπου ἢ Φιλανθρωπίας ἴδιος.
Φιλάνθρωπος {ὁ, ἡ}. ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀνθρώπους ἢ τὸν ἄνθρωπον, συμπαθὴς, εὐεργετικὸς, εὐσπλαγχνος· ὑποχρεωτικός. « Τὸ φιλάνθρωπον, « ἀντὶ Ἡ φιλανθρωπία.
Φιλανθρώπως, ἐπίρ. Μὲ φιλανθρωπίαν, μὲ πραότητα κτλ., μὲ ὑποχρεωτικὸν τρόπον, φιλικῶς. « Φ. χρῆσθαί τινι, « Δημ., φέρεσθαι μὲ φιλανθρωπίαν πρός.
Φιλάνωρ, ορος {ὁ, ἡ}, Δ. Π. ἀντὶ Φιλήνωρ.
Φιλαοιδὸς {ὁ, ἡ}. ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀοιδὴν ἢ τοὺς ἀοιδούς, φίλος τῶν ποιητῶν. « Δ.φοὸς —, « Ἐπγρ., ὡς ἱερὸς τοῦ Διονύσου.
Φιλάπαιστος {ὁ, ἡ}. ὁ πάσχων συχνὰ ὑπὸ δυσπεψίας (ἀχωνευσίας), συνήθως κακοστόμαχος.
Φιλαπεχθημόνως, ἐπίρ. Μὲ φιλαπεχθημοσύνην {ἐχθροπάθειαν}, ἐθελέχθρως.
Φιλαπεχθημοσύνη {ἡ}. τὸ νὰ ἦνέ τις-
Φιλαπεχθήμων, ονος {ὁ, ἡ}. ὁ ἀγαπῶν μὲ κάμνῃ ἐχθρούς {ἐρεθίζων μὲ τοὺς λόγους του τὸν καθένα καὶ ἀδιαφορῶν ἂν ἐκ τούτου γίνεται μισητός}, αὐθάδης, διεστραμμένος, φίλερις.
Φιλαπεχθὴς, έος {ὁ, ἡ}, = Φιλαπεχθήμων, φύσει ἀπεχθὴς.
Φ.λαπλοϊκὸς, ἡ, όν καὶ
Φιλάπλους {ὁ, ἡ}. ὁ ἀγαπῶν τὴν ἁπλότητα (τὴν εἰλικρίνειαν), φύσει ἁπλοῦς {ἁπλοϊκός}.
Φιλαπόδημος {ὁ, ἡ}. ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀποδημῇ {νὰ ταξειδεύῃ}.
Φιλαργυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ μὲ ὑπερβολὴν τὰ ἀργύρια, εἶμαι φιλάργυρος.
Φιλαργυρία {ἡ}, τὸ νὰ ἦνέ τις-
Φιλάργυρος {ὁ, ἡ}. ὁ ἀγαπῶν μὲ ὑπερβολὴν τὸν ἄργυρον (τὰ χρήματα), αἰσχροκερδὴς, πλεονέκτης.
Φιλάρετος {ὁ, ἡ}. ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀρετὴν, φίλος τῆς ἀρετῆς.
Φιλαριστείδης, ου {ὁ}. ἀγαπῶν τὸν Ἀριστείδην, φίλος ἢ μιμητὴς τοῦ Ἀριστείδου.
Φιλάρματος {ὁ, ἡ}. ὁ ἀγαπῶν τὰ ἅμαξα (τὴν ἁρματοδρομίαν).

Φιλαρχαῖος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ἀρχαῖα (τοὺς ἀρχαϊσμούς, τὰς ἀρχαιότητας).
Φιλαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ ἄρχω, εἶμαι φίλαρχος.
Φιλαρχία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις φίλαρχος.
Φιλαρχικός, ἡ, όν. Φιλάρχου ἴδιος ἢ φύσει φίλαρχος.
Φίλαρχος (ὁ, ἡ), ὁ ἀγαπῶν νὰ ἄρχῃ (νὰ ἐξουσιάζῃ).
Φιλαστράγαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ παίζῃ τὰ κότσι ἢ τὰ ζάρια, φίλος τῆς διὰ τῶν ἀστραγάλων παιδιᾶς.
Φιλασῶ, Δ. ἀντὶ Φιλήσω, μέλλ. τοῦ Φιλέω.
Φιλέσωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀσωτίαν, φίλος τῶν ἀσώτων.
Φίλατο, Π. ἀντὶ Ἐφιλήσατο ἢ (σπαντ. κθ.) Ἐφιλήθη. ■ Ἐμοὶ μέγα φίλατ' ἰήσων, ■ Ἀπλιν.
Φιλαυθόμαιμος (ὁ, ἡ), [φ. αὐθόμαιμος], =Φιλάδελφος.
Φίλαυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (νὰ παίζῃ ἢ ν' ἀκούῃ) τὸν αὐλόν.
Φιλαυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ αὐτὸς ἑαυτόν, εἶμαι φίλαυτος.
Φιλαυτία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις φίλαυτος.
Φίλαυτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μόνον τὸν ἑαυτόν του, [Γαλλ.] ἐγωϊστής.
Φιλαύτως, ἐπίρ. Μὲ φιλαυτίαν ἢ, Ἀπὸ φιλαυτίαν.
Φιλεβδόμος (ὁ ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν ἑβδομον ἀριθμόν, [τὸ 7].
Φιλέγγυος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (εὔκολος εἰς τό) νὰ γίνεται ἐγγυητής.
Φιλεγκλημόνως, ἐπίρ. Ὡς φιλεγκλήμων, φιλαιτίως.
Φιλεγκλήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ εὑρίσκῃ ἐγκλήματα (προφάσεις παραπόνων), Φιλαίτιος, φιλοκατήγορος.
Φιλέδεκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐφίλει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Φιλέω.
Φιλέθειρος (ὁ, ἡ), [ρ. ἔθειρα]. ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων νὰ εὑρίσκηται πάντοτε περὶ) τὴν κόμην (τὰς τρίχας) τῆς κεφαλῆς. ■ Σιδῶν—, ■ Ἐπιγρ., ἡ καλυπτρα.
Φιλειδήμων [φ. εἰδέναι], ονος (ὁ, ἡ), ὁ ἀγαπῶν νὰ ἠξεύρῃ (νὰ μαθάνῃ) πολλὰ πράγματα.
Φιλέκδημος (ὁ, ἡ), =Φιλαπόδημος.
Φιλέλαιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς ἐλαίας ἢ τὸ ἔλαιον.
Φιλελεήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐλεᾷ, φύσει συμπαθητικὸς (οἰκτίρμων, ἐλεήμων).
Φιλέλεος (ὁ, ἡ), =Φιλελεήμων.
Φιλελευθέριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐλευθεριότητα, φύσει ἐλευθέριος (πλουσιοπάροχος, μεγαλόδωρος).
Φιλελεύθερος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐλευθερίαν.
Φιλέλλην, ηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς Ἕλληνας ἢ τὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν των, φίλος τῶν Ἑλλήνων ἢ τῶν Ἑλληνικῶν.
Φιλελπίς, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐλπίζῃ (νὰ ἔχῃ πάντοτε ἐλπίδας).
Φιλέμπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ ἐμπόριον καὶ τὰ πρὸς τοῦτο ταξείδια.
Φιλενδεικτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ κάμνω ἐπίδειξιν, εἶμαι φιλεπίδειξις, φίλος τῆς ἐπιδείξεως (τὰς ἐπιδείξεις), φίλος τῆς ἐπιδείξεως, κενόδοξος.
Φιλενδόξος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀκουσθῇ (νὰ γείνῃ ἔνδοξος), φιλόδοξος.
Φιλένδοτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ ἐνδίδῃ (νὰ ὑποχωρῇ) εὐκόλως, εὔκαμπτος, εὐδιαπόπητος.
Φιλένθεος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνήθως ἢ εὐκόλως γινόμενος ἔνθεος (ἐνθουσιαζόμενος).
Φιλένυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν νύκτα (τὰ σκότος), νυκτερινός.
†Φιλέντολος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (νὰ φυλάττῃ) τὰς θείας ἐντολάς.
Φιλέξοδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ ἐξέρχεται συχνά.
Φιλέοσαι, Δ. Δίολ. ἀντὶ Φιλέεσαι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Φιλέω.
Φιλεορτάστης, οῦ (ὁ) καὶ
Φιλέορτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἑορτάζῃ, φίλος τῶν ἑορτῶν, ἑορτιος.
Φιλεπιστήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς ἐπιστήμας ἢ (ἐν γέν.) τὰς γνώσεις (τὴν παιδείαν).
Φιλεπιτιμητής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐπιτιμᾷ (νὰ ἐπιπλήττῃ) κάθε τι, καθαπτόμενος ἀπάντων.
Φιλερασταίω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ κάμνω τὸν ἔρωτα, εἶμαι φιλεραστής, οῦ (ὁ). εὔκολος (ἐπιρρεπὴς) εἰς τὸ ἐρᾶν.
Φιλεραστία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις φιλεραστής. 2) προσφιλὴς εἰς τοὺς ἐραστάς (εἰς τοὺς ἐρωτολήπτους). ■ Ἴον—, ■ Ἐπγρ.
Φιλεράστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Φιλεραστής.
Φιλεργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ ἐργάζωμαι, εἶμαι φιλεργός.
Φιλεργία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις φιλεργός.
Φιλέργαστος (ὁ, ἡ), =Φιλεργός.
Φιλεργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐργάζεται (νὰ δουλεύῃ), φίλος τῆς ἐργασίας, φιλόπονος.
Φιλεργῶς, ἐπίρ. Μὲ φιλεργίαν, φιλοπόνως.
Φιλέρημος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐρημίαν (τὴν μοναξίαν).
Φιλέριθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (ἢ χρησιμεύων πρὸς) τὴν ἐριουργίαν, περισσεύης εἰς τοὺς ἐριουργούς. ■ Ἠλακάτη—, ■ Θκρ.
Φίλερις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς ἔριδας (τὰς λογομαχίας, τὰ μαλώματα), φιλόνεικος.
Φιλεριστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὰς ἔριδας (τὰ μαλώματα), εἶμαι φιλεριστής, οῦ (ὁ), =Φίλερις.
Φιλεριστικός, ἡ, όν. Φιλεριστοῦ ἴδιος.
Φιλέριστος (ὁ, ἡ), =Φίλερις.
Φίλερως, ωτος (ὁ, ἡ). ἔκθαμος ἢ ἐπιρρεπὴς εἰς τὸν ἔρωτα, φίλος τοῦ ἔρωτος, ἐρωτικός.
Φιλέσπερος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ἑσπέραν (συνειθίζων νὰ φαίνεται κτλ. τὸ ἑσπέρας). ■ Ἴον—, ■ Ἐπγρ.
Φιλεταιρεία καὶ Φιλεταιρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις φιλέταιρος (νὰ ἀγαπᾷ τοὺς φίλους, τοὺς συντρόφους του).
Φιλέταιρον (τὸ) καὶ
Φιλεταιρὶς, ίδος (ἡ), (εἶς τὴν λυδ.) ὁ ἀγριοβασιλικὸς (διότι προσκολλᾶται εἰς τὰ φορέματα). [Ἄλλ.] Κλινοπίδιον, [ἐκ τοῦ
Φιλέταιρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἑταίρους (τοὺς συντρόφους) του, καλὸς φίλος (σύντροφος).
Φιλεταίρως, ἐπίρ. Ὡς ἂν καλὸς φίλος (σύντροφος).
Φίλετνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ ἔτνος (τὴν φάβαν).
Φιλεύδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν εὐδίαν (τὴν ἡσυχερίαν).
Φιλεύϊος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ ἐπιφώνημα Εὐοῖ Εὐάν, (ἐπίθ. τοῦ Βάκχου).
Φιλευκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀγαπῶν μετεχειριζόμενος κατὰ προτίμησιν ἢ ἁπαιτῶν) τὴν εὐκτικὴν ἔγκλισιν.
Φιλευλαβής, έος (ὁ, ἡ). ὁ συνειθίζων (ἀγαπῶν) νὰ ἦνε εὐλαβής (προσεκτικὸς) εἰς κάθε τι.
;Φιλεύλειχος (ὁ, ἡ), κατὰ διόρθ. ἀντὶ Φιλεύχειλος.
Φιλεύνεως (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν εὐνὴν (τὸ κρεββάτι ἢ τὴν συγκοίμησιν).
Φιλεῦνται, Δ. Π. ἀντὶ Φιλοῦνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Φιλέω.
†Φιλευπαΐα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Φιλεποΐα.
Φιλευπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ φαίνεται εὐπρόσωπος (εὔμορφος) ἢ; νὰ βλέπῃ εὔμορφα πρόσωπα.
Φιλεύτακτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν εὐταξίαν, φύσει εὔτακτος.
Φιλευτράπελος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀστειισμούς (τὰς εὐτραπελίας).
;Φιλεύχειλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ἡδύνοντα τὴν γεῦσιν (τὰ χείλη), ἡδυφάγος, καλιόδουλος. (Ἄλλ. διορ. Φιλεύλειχος καὶ ἄλλ. Φιλεύχιλος).
Φιλέφηβος (ὁ, ἡ), ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἐφήβους.
Φιλεχθής, έος (ὁ, ἡ), =Φίλεχθρος.
Φιλεχθρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ κάμνω ἐχθρούς (νὰ διώω αφορμὴν εἰς ἔχθραν), εἶμαι-
Φίλεχθρος (ὁ, ἡ), ὁ ἀγαπῶν νὰ κάμνῃ (ἀδιαφόρων ἢ κάμνῃ) ἐχθρούς, φιλαπεχθήμων, φίλερις.
Φιλέχθρως, ἐπίρ. =Φιλαπεχθημόνως, ἐθελεχθρως.
Φιλέψιος (ὁ, ἡ), Π. [φ. ἐψία], =Φιλοπαίγμων.
Φιλέω-ῶ [φίλος], Μ. ήσω. Ἀγαπῶ (μὲ ὁποιανδήποτε ἀγάπην). ■ Σιμων. φιλεῖς με; Ναί, Κύριε· σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ σε, ■ Γρφ. ■ Οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμενας, ■ Ἰλ. Χ. ■ Σχέτλια ἔργα θεοὶ οὐ φιλέουσι, ■ Ὀδ. Ξ. (καὶ κθ.) ■ Ὦρξε οὐ μόνον φιλεῖσθαι ὃν, ἀλλὰ καὶ ἐρᾶσθ' ὑπ' ἀνθρώπων, ■ Ξεν. ■ Ὅτις τῶν γυναικῶν ἐφιλέετο μάλιστα ὑπὸ τοῦ ἀνδρός, ■ Ἡρ. 2) Π. (κατὰ συνκδχ.) περιποιοῦμαι φιλοφρόνως, (ποιν.) φιλεύω. ■ Ἀρὴ ξεῖνον παριόντα φιλεῖν, ■ Ὅμ. ■ Τοὺς μὲν ἐγὼ ξείνισσα, καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα, ■ Ἰλ. Γ. ■ Φίλος ἦν ἀνθρώποισιν· πάντας γὰρ φιλέεσκεν, δόῳ ἔπι οἰκία ναίων, ■ Ἰλ. Ζ. (καὶ κθ.) ■ Χαῖρε, ξεῖνε, παρ' ἐμοὶ φιλήσεαι, ■ Ὀδ. Δ. ■ Ἔπειτ', ἀτὰρ κεῖθι φιλήσεαι, οἷά τ' ἔχωμεν, ■ Ὀδ. Ο. 3) (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ: τῷ στόματι) ἀσπάζομαι, φιλῶ. ■ Βωχόλος ὢν, ἐθέλεις με χύσαι; τάλαν, ὦ μεμάθηκα φιλέειν, τὸ δ' ἐ-

στυχὰ γέλοια θλίβειν, « Θκρ. 4) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρπρσ. μὲ ἀκαρ.) πράττω τι ἐσμένως ἢ συνήθως, συνεθίζω νά. « Φιλέει ὁ θεὸς τὰ ὑπερχαντα κάντα κολούειν, « Ἡρ. « Ὀνείδεα κατιόντα ἀνθρώπῳ φιλέος ἐπανέχειν τὸν θυμόν, « αὐτ. « Μεγάλων ἀέθλων μοῖσα μεμνᾶσθαι φιλεῖ, « Πίνδ. « Οἷα φιλέει γίγνεσθαι ἐν πολέμῳ, « Ἡρ. (καὶ ἀλλ.) « Ὡς (« Οἷα, « Ὁπόσα) φιλεῖ, « Ἀξ., καθὼς συμβαίνει συνήθως (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον).

Φίλη, θηλ. τοῦ Φίλος, φιλημάδων (εὑρημ.) ἐρωμένη.

Φίληβος (ὁ, ἡ), = Φιλέρηβος.

Φιληδέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ζητῶ ἢ εὑρίσκω ἡδονὴν (εὐχαρίστησιν) εἴς τι, ἐνδιατρίβω εὐχαρίστως, ἐναμενίζομαι (μὲ δετ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) « Μάχαις (« Ἱρὸς χώρᾳ —, « Ἄρςῳ, Ἀξ., [ἐκ τοῦ

Φιληδὴς [φ. ἧδος], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ ἡδύ (τὸ τερπνόν), φιλήδονος, [ἐθ.

Φιληδία (ἡ), = Φιληδονία.

Φιληδονία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλήδονος (ὁ, ἡ), ὁ ἀγαπῶν τὴν ἡδονήν, φίλος τῶν ἡδονῶν.

Φιληδονέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἀγαπῶ τὴν ἡδονήν, εἶμαι φιλήδονος.

Φιληκοέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἀγαπῶ νὰ ἀκούω (νὰ μανθάνω), εἶμαι φιλήκοος.

Φιληκοία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλήκοος (ὁ, ἡ), ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀκούῃ (ἀκούων μὲ προσοχὴν) ἱστορίας κτλ., φιλομαθής, φιλακροάμων.

Φιληκόως, ἐπίρ. Μὲ φιληκοΐαν.

Φιληλάκατος (ὁ, ἡ), ὁ ἀγαπῶν τὴν ῥάκαν (τὸ γνέσιμον), φίλος τῆς ἠλακάτης.

Φιληλιαστὴς, οῦ (ὁ), ὁ ἀγαπῶν νὰ συνεδριάζῃ ὡς δικαστὴς (καί, κατὰ παιγνηγορίαν, νὰ ἡλιάζεται) εἰς τὴν Ἡλιαίαν.

Φίλημα (τὸ), φιλί, φίλημα. « Ἰούδα, φιλήματι τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου παραδίδως; « Γρφ.

Φιλημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ., φιλάκι.

Φιλήμεναι, Π. Δ. ἀντὶ Φιλεῖν, ἀπαρ. τοῦ Φιλέω.

Φίλημι, Δίολ. Π. ἀντὶ Φιλέω.

Φιλημοσύνη (ἡ), Π. αἴσθημα φιλίας, φιλική διάθεσις, φιλοφροσύνη, [ἐκ τοῦ

Φιλήμων, ονος (ὁ). ὁ ἔχων φιλικὰ αἰσθήματα, φίλος, φιλόφρων, (δὲν ἀπαντᾶται εἰμὴ ὡς κύρ. ὄνομα).

Φιλήνεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (ἐκτεθειμένος) εἰς τοὺς ἀνέμους.

Φιλήνιος (ὁ, ἡ), Π. [φ. ἡνία]. ὁ μὴ ἀπειθῶν εἰς τὸν χαλινόν, εὐήνιος. « Ἵππος —, « Δίοχ.

Φιλήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φίλανδρος.

Φιλήρετμος (ὁ, ἡ), Π. [ρ. ἐρετμός]. φίλος τῆς κωπηλασίας (τῆς ναυτιλίας), ἐπιτήδειος εἰς τὸ θαλασσοπορεῖν.

Φιληλίμολπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλόμολπος.

Φιλήσιος (ὁ, ἡ). φιλίας πρόξενος, φιλίος, φιλοτήσιος, [ἐκ τοῦ

Φίλησις, εως (ἡ), τὸ φιλεῖν, στοργή, ἀγάπη, ἀγάπησις.

Φιλησιστέφανος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλοστέφανος.

Φιλήσυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν ἥσυχον βίον (τὴν ἡσυχίαν)· εἰρηνικός, ἥσυχος.

Φιλητέος, α, ον, θετ. τοῦ Φιλέω.

Φιλητὴς, οῦ (ὁ). ὁ φιλῶν (ἀγαπῶν), φίλος· ἐραστής.

†Φιλήτης κτλ., ἴδε Φηλήτης.

Φιλητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων διάθεσιν εἰς τὸ φιλεῖν (ἀγαπᾷν). « Τὰ δὲ φιλητικὰ, οἷον κύων, « Ἀρχ. « Τὸ φιλητικὸν, « Πλ., ἢ πρὸς τὸ φιλεῖν διάθεσις τοῦ ἀνθρ.

Φιλητὸς, ἡ, όν. Ὁ φιλούμενος (ἀγαπώμενος) ἢ ἀξιαγάπητος.

Φίλητρον (τὸ), = Φίλτρον.

Φιλήτωρ, ορος (ὁ καὶ σπν. ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν, φιλητὴς, ἐραστής.

Φιλία (ἡ), ἐπιθ. θηλ. τοῦ Φίλιος, φιλική. ‖. (οὐσ.) ἀγάπη (σχέσις, διάθεσις φιλικὴ) φίλου πρὸς φίλον.

†Φιλιάζω, Μ. άσω. (Γρφ. μὲ δοτ.) Εἶμαι ἢ Γίνομαι φίλος τινός, ἔχω ἢ πιάνω φιλίαν μετά.

†Φιλιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συνάπτων φιλίαν ἢ εἰς φιλίαν, φιλιαστὴς, διαλλακτής.

Φιλιατρέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἔχω κλίσιν πρὸς τὴν ἰατρικήν, εἶμαι-

Φιλιατρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (ἔχων κλίσιν πρὸς) τὴν ἰατρικήν.

Φιλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γενόμενος ἀπὸ φίλον, φίλου ἴδιος. « Πολλὰ φιλικὰ ἔπαθον ὑπ' ἐκείνου, « Ξεν.

Φιλικῶς, ἐπίρ. Μὲ φιλικὸν τρόπον, μὲ φιλικὴν διάθεσιν, ὡς φίλος. « Ἔστιν ἀνθρώπῳ τοῖς αὐτοῖς ὄμμασι καὶ φιλεικῶς καὶ ἐχθρῶς πρός τινας βλέπειν, « Ξεν. « Τὴν χαλεπότητά σου ἐγὼ φιλικῶς φέρω, « αὐτ. « Φιλικῶς ἔχειν τινί (ἢ) πρός τινα, « αὐτ.

Φίλιος, α ἢ ας, ον. Φίλου ἴδιος, φιλικός. (ἐνίοτε Π. κθ.) ἀγαπητός. « Ἔλεγε πρὸς αὐτὸν φιλίους λόγους, « Ἡρ. « Εἰ σφίσι φίλια ταῦτα (ἐνν. τὰ χωρία) εἴη, « Θκ « Ὡς διὰ φιλίας (ἐνν. χώρας) πορεύεσθαι, « Ξεν. « Οὐδεμίην νομίζειν πόλιν ταύτης φιλιωτέρην, « Ἡρ. « Φίλιος (μετὰ ξ χωρὶς τοῦ) Ζεύς, « ὁ προστάτης τῆς φιλίας. « Ναὶ τὸν φίλιον, « Ἀρχ.

Φιλιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω φίλον τινὰ μετ' ἄλλου, φιλιόνω.

Φιλιππεῖος (ὁ, ἡ)· ὁ τοῦ Φιλίππου. ‖ (οὐσ. ἐνν. στατὴρ), νόμισμα χρυσοῦν τῆς Μακεδόν.

Φιλιππία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις φιλιππος (νὰ ἀγαπᾷ τοὺς ἵππους).

Φιλιππιδύομαι-δοῦμαι, Γίνομαι λιγνὸς ὡς ὁ τὸν Φιλιππίδην.

Φίλιππος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἵππους (τὴν ἱππικὴν), (σωνεκδχ.) φιλοπόλεμος.

Φιλιπποτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ τρέφῃ ἵππους (ἀγωνιστάς).

Φιλίστιον (τὸ), = Ἀπαρίνη.

Φιλιστορέω-ῶ, Π. ἤσω. Ἀγαπῶ νὰ μανθάνω [καὶ ἰδιαιτ. νὰ μανθάνω ἱστορίας], εἶμαι φιλήστωρ.

Φίλιστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Φίλος, φίλτατος.

Φιλίστωρ, ορος (ὁ, ἡ), (ἐν γέν.) = Φιλεστόρμων, φιλομαθὴς· [ἰδιωτ.] φίλος τῆς ἱστορίας.

Φιλιχθὺς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ψάρια (τὴν ἰχθυοφαγίαν ἢ ἰχθυολογίαν).

Φιλίων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. συγκρ. τοῦ Φίλος, φίλτερος.

Φιλίως, ἐπίρ. = Φιλικῶς.

Φιλίωσις, εως (ἡ), τὸ εἴσ. τοῦ Φιλιόω, φιλίωμα.

Φιλιωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ φιλιόνων, διαλλακτής.

Φιλλυρέα (ἡ), = Φιλυρέα.

Φιλόβακχος (ὁ, ἡ). φίλος τοῦ Βάκχου ἢ τοῦ οἴνου.

Φιλοβάρβαρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς βαρβάρους ἢ τὸ βαρβαρίζειν.

Φιλοβάρβιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν λύραν (τὴν βάρβιτον).

Φιλοβασίλειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν βασιλείαν (τὸ μοναρχικὸν εἶδος τῆς διοικήσεως).

Φιλοβασιλεὺς, έως (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὸν βασιλέα, φίλος τοῦ βασ.

Φιλοβάσκανος (ὁ, ἡ). ὁ συνειθίζων νὰ φθονῇ κάθε τι, φύσει βάσκανος.

Φιλοβίβλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ βιβλία (νὰ ἔχῃ πολλὰ βιβλία).

Φιλόβορος (ὁ, ἡ). ὁ συνειθίζων νὰ τρώγῃ πολύ, φαγᾶς.

Φιλόβοτρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς βότρυς (τὰ σταφύλια).

Φιλοβούπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἡλικιωμένους (μεγάλους ἤδη) παῖδας (τοὺς βουπαίδας).

Φιλοβρώς, ωτος (ὁ, ἡ), = Φιλόβορος,

Φιλογαθὴς, έος (ὁ, ἡ). Δ. ἀντὶ Φιλογηθής.

Φιλόγαιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν [ἔχων σχέσιν μὲ] τὴν γῆν. « Ἴυγγες —, « Ἐκγρ.

Φιλόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν γάμον (τὴν ὑπανδρείαν), φιλογύνης.

Φιλογαστορίδης καὶ Φιλογαστρίδης, ου (ὁ), Κωμ. Π. ὁ ἀγαπῶν (μὴ φροντίζων παρὰ διὰ) τὴν γαστέρα του, καλοδούλος.

†Φιλογελοιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς γελοιασμοὺς (τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος ἀστείολόγους).

Φιλογέλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ γελοῖα (τοὺς ἀστεϊσμοὺς, τοὺς χωρατάδες), φιλασκώμμων.

Φιλογέλως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ γέλια (τὸν γέλωτα).

Φιλογενναῖος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ γενναῖα (τὰ σπουδαῖα), γενναῖος (ἐμβριθοῦς χαρακτῆρος ἄνθρωπος. « Τὸ φιλογενναῖον, « Ἀρετ., ἡ πρὸς τὴν γενναιότητα κλίσις.

Φιλογεωμέτρης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὴν γεωμετρίαν, φίλος τῆς γεωμ.

Φιλογεωργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὴν γεωργίαν, εἶμαι φιλογέωργος.

Φιλογεωργία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλογέωργος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν γεωργίαν (τὸν γεωργικὸν βίον), φίλος τῆς γεωργίας.

Φιλογηθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [φ. γῆθος]. ὁ ἀγαπῶν τὴν χαρὰν, φιλόγελως, εὔθυμος.

Φιλόγλυκος καὶ

Φιλόγλυκυς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ γλυκὰ [καὶ ἰδιαιτ. τὸ γλυκὸν κρασί).

Φιλογονία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλόγονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ τέκνα του ἢ ἐπιθυμῶν νὰ κάμῃ τέκνα.

†Φιλόγοργος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ φαίνεται γοργὸς [ὀξαστήριος, πρόθυμος κτλ.].

Φιλογραμματέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὰ γράμματα (τὰ βιβλία ἢ τὴν φιλολογίαν), εἶμαι φιλογράμματος.
Φιλογραμματία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις.
Φιλογράμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ γράμματα (τὰ βιβλία ἢ τὴν φιλολογίαν), φιλόμουσος.
Φιλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὴν ζωγραφικήν.
Φιλογρήγορος (ὁ, ἡ), = Φιλάγρυπνος.
‡Φιλογυμναστα (ἡ), ὑπερφ. ἀντὶ φιλογυμναστία.
Φιλογυμναστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὰ γυμνάσια (τὴν σωματασκίαν), εἶμαι.
Φιλογυμναστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ γυμνάζῃ τὸ σῶμά του (νὰ γυμνάζεται), φίλος τῆς σωματασκίας.
Φιλογυμναστία (ἡ), τὸ φιλογυμναστεῖν, κλίσις (ἀγάπη) πρὸς τὰς σωματικὰς γυμνάσεις.
Φιλογυμναστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων κλίσιν πρὸς τὰ φιλογυμνάζειν, φιλογυμναστοῦ ἴδιος.
Φιλογύμναστος (ὁ, ἡ), = Φιλογυμναστής.
Φιλογύναιος καὶ
Φιλογύνης, ου καὶ αικος (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὰς γυναῖκας.
Φιλογυνία (ἡ). ἀγάπη πρὸς τὰς γυναῖκας, ξίκ ταῦ
Φιλόγυνος (ὁ), = Φιλογύνης.
†Φιλοδαίμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (λατρεύων) τοὺς δαίμονας, εἰδωλολάτρης.
Φιλοδάκρυος καὶ
Φιλόδακρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (εὔκολος εἰς) τὰ δάκρυα, λιβάκρυς.
Φιλόδαφνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν δάφνην (ὡς ἱερὸν τοῦ Ἀπολλ. δένδρον), μαντικὸς ἢ ποιητικός.
Φιλοδειπνιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ δειπνίζῃ (νὰ διδῇ τραπεζια, νὰ φιλεύῃ).
Φιλόδειπνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ δεῖπνα (τὰς εὐωχίας). ◦ Τὸ φιλόδειπνον, ◦ ἡ πρὸς τὰ δεῖπνα κλίσις.
Φιλοδέμνιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλεννος.
Φιλοδένδρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὰ δένδρα (τὰ θάση, [ξ. κυνηγ.] τὸ κυνήγιον).
‡Φιλοδεσπαστής, οῦ (ὁ), [φ. δέπας]. φίλος τοῦ κατηχίου, φιλοπότης.
Φιλοδέσποινος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν δέσποινάν του. ◦ Δοῦλος—, ◦ Χρ.
Φιλοδεσποτεύομαι, Μ. εὑρομαι. Ἀγαπῶ νὰ δεσποτεύωμαι (νὰ ὑποκείμαι εἰς δεσπότην), εἶμαι.
Φιλοδέσποτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν δεσπότην του ἢ τὴν δεσποτικὴν ἐξουσίαν, δουλόφρων.
Φιλοδημία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις.
Φιλόδημος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν ἢ ἀγαπώμενος ἀπὸ τὸν δῆμον, δημοτικός, (Γαλλ.) populaire. 2) ὁ ἀγαπῶν τὴν δημοκρατικὴν διοίκησιν.
Φιλοδημοτης, ου (ὁ). φίλος τοῦ δήμου (τοῦ λαοῦ, τῶν δημοτῶν του).
Φιλοδημοτικός, ἡ, όν καὶ
‡Φιλοδημώδης, ους (ὁ, ἡ), = Φιλόδημος.
Φιλοδήμως, ἐπίρ. Ὡς φιλόδημος, μὲ ἀγάπην πρὸς τὸν δῆμον ἢ τὴν δημοκρατίαν, δημοτικῶς.
Φιλοδίκαιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ δίκαιον, φίλος τῆς δικαιοσύνης.
Φιλοδικαστης, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἦνε δικαστής, (ὡς Φιλελληναστής).
Φιλοδικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὰς δίκας (τὰς κριτολογίας), εἶμαι φιλόδικος.
Φιλοδικία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις.
Φιλόδικος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς δίκας (τὰς κριτολογίας, τὰς ἔριδας), (Γαλλ.) chicaneur.
Φιλοδίτης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ὁδίτας (τοὺς ὁδοιπόρους) ἢ τὰς ὁδοιπορίας, φίλος τῶν ὁδοιπόρων, (ἐκδ. τοῦ Παν.)
Φιλοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὴν δόξαν, εἶμαι φιλόδοξος.
Φιλοδοξία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις.
Φιλόδοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν δόξαν (τὴν ὑπόληψιν τῶν ἀνθρ.). 2) ὁ ἀγαπῶν (προκατειλημμένος ἀπὸ) τὴν ἰδίαν του διάσασιν (τὸ φρόνημά του).
Φιλοδόξως, ἐπίρ. Μὲ ἢ Ἀπὸ φιλοδοξίαν, ὡς φιλόδοξος.
Φιλοδοσία (ἡ). ἀγάπη εἰς τὸ νὰ δίδῃ (χαρίζῃ) τις, ἐλευθεριότης.
Φιλοδουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς δούλους (σκλάβους).
Φιλόδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὸν κρότον (δοῦπον), θορυβώδης.
Φιλόδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν νὰ τρέχῃ (μόνος ἢ μετ' ἄλλων), πλανητικός, ἀσκίνητος.
Φιλόδροσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν δρόσον.
Φιλόδυρτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τοὺς ὀδυρμούς, θρηνώδης, φιλόδακρυς.
‡Φιλοδωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Δωρεῦμαι (Χαρίζω) φιλοτίμως (μὲ ἐλευθεριότητα), (ὀθ.
†Φιλοδώρημα (τό). τὸ ὑπὸ φιλοδωρίας δίδομενον, δώρημα ἐλευθεριότητος, (Τουρκ.) μπαχτσίσι.
Φιλοδωρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις.
Φιλόδωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ χαρίζῃ, χαρίζων (δωρούμενος) ἀμέσως, ἐλευθέριος. ◦ Πρᾶγμα φιλόδωρον, ◦ Δημ., φιλοδώρου ἀνθρώπου ἴδιον.
Φιλοδώρως, ἐπίρ. Μὲ φιλοδωρίαν, ἐλευθερίως.
Φιλοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλεργὸς, φιλόπονος.
Φιλοεστιάτωρ, ορος (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ φιλεύῃ (νὰ γίνεται ἑστιάτωρ).
Φιλοζέφυρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὸν ζέφυρον (ἄνεμον).
Φιλοζητητής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐρευνᾷ (νὰ ἐξετάζῃ), φίλος τῶν ζητήσεων.
Φιλοζωέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ πολλὰ τὴν ζωήν, εἶμαι φιλόζωος.
Φιλοζωΐα (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις.
Φιλόζωος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν πολλὰ τὴν ζωὴν (φοβούμενος μὲ ὑπερβολὴν τὸν θάνατον), (ἐκμ.) δειλός, μικρόψυχος. 2) ὁ ἀγαπῶν τὰ ζῶα (τὰ ἔμψυχα ὄντα). ◦ Σοφοῦ τινος δημιουργοῦ καὶ φιλόζωα τέχνημα, ◦ Ξεν.
†Φιλοθακος (ὁ, ἡ). Γλσ. [φ. θᾶκος]. ὁ ἀγαπῶν νὰ κάθηται, φίλος τῆς καθιστικῆς ζωῆς.
Φιλοθεαμοσύνη (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις.
Φιλοθεάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ βλέπῃ (κοσμ. περίεργα, ἀξιοθέατα πράγματα), φίλος τῶν θεαμάτων.
†Φιλοθεάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὸν θεόν, εἶμαι φιλόθεος.
‡Φιλοθεΐα (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις.
Φιλόθεος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν ἢ ἀγαπώμενος ἀπὸ (εὐάρεστος εἰς) τὸν θεόν, θεοφιλής, θεοσεβής.
†Φιλοθεστης (ἡ), = Φιλοθεΐα.
Φιλόθερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ζέστην (τὴν θερμότητα).
†Φιλοθεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ καταγίνωμαι εἰς θεωρίας (νὰ μελετῶ) ἢ νὰ βλέπω ἀξιοθέατα πράγματα, ◦ Ἰωαν.
Φιλοθέωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ καταγίνεται εἰς θεωρίας (νὰ μελετᾷ νὰ σκέπτεται ἢ (ἁπλ.) νὰ θεωρῇ).—Φιλοθεώμων.
Φιλοθέως, ἐπίρ. Θεοφιλῶς, θεοσεβῶς, ὡς φιλόθεος.
Φιλόθηλυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ θῆλυ γένος, φιλογύνης.
‡Φιλοθηρεία (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντ!) Φιλοθηρία.
Φιλοθηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὴν θήραν (τὸ κυνήγι), εἶμαι φιλόθηρος.
Φιλοθηρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις.
Φιλόθηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν θήραν (τὰ κυνήγι).
‡Φιλόθοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ τραπέζια (τὰ φαγοπότια).
Φιλοθορυβος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν θόρυβον, (Γαλλ.) bruyant.
Φιλοθουκυδίδης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὸν Θουκυδίδην (ἡδυνημένος εἰς τὸ ὕφος τοῦ Θκδ.).
Φιλοθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ θρέμματά του (ἐν γέν.) ὁ ἀγαπῶν νὰ τρέφῃ τι (καὶ ἰδιαιτ. ζῶα). ◦ Ἀνὴρ φιλοθρέμμων ὄρνιθας εἶχε τῶν ἡδὺ φθεγγομένων, ◦ Αἰξ.
Φιλοθρηνής, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς θρήνους (τοὺς ὀδυρμούς), φιλόθρηνος.
Φιλόθρηνος (ὁ, ἡ) ὁ ἀγαπῶν τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς, μὲ ὑπερβολὴν θρῆσκος. (Γαλλ.) bigot.
Φιλόθυρσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὸν θύρσον (τὰ ὄργια, τὰς τελετὰς) τοῦ Διονύσου.
Φιλοθύτης, ου (ὁ) καὶ
Φιλόθυτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν πολλὰ νὰ θυσιάζῃ, φιλέορτος, φιλόθρησκος
Φιλοϊατρος (ὁ, ἡ), = Φιλίατρος.
Φιλοίκειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς οἰκείους (τοὺς οἰκιακούς, τοὺς ἐσικούς) του, φιλοικογενής.
Φιλοικοδόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ κτίζῃ (νὰ οἰκοδομῇ).
Φιλοικος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (νὰ μένῃ πάντα εἰς) τὸν οἶκον του.
Φιλοικτιρμόνως, ἐπίρ. Συμπαθῶς, ὡς
Φιλοικτίρμων, ονος (ὁ, ἡ), = Συμπαθής, φιλελεήμων.
Φιλοίκτιστος καὶ Φίλοικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ παραπονῆται (νὰ ἐλεεινολογῇ ἑαυτόν) ἢ νὰ κινήσῃ εἰς οἶκτον.
Φιλοινία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις.
Φίλοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν οἶνον, φίλος τοῦ κρασιοῦ.
Φιλοιστρομανής, έος καὶ
Φίλοιστρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὰς μανιώδεις παραφορὰς (τὸν οἶστρον) τῶν βακχικῶν κλπ. τελετῶν.
†Φιλοίστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Γλσ.—Φιλέρ. μ.

Φιλοίφης καὶ Φίλιφος (ὁ). Π. [φ. οἰφάω]. ἀτελὴς, ἀφροδισιαστικός.
Φιλοκαθάριος καὶ Φιλοκάθαρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν καθαριότητα (τὴν πάρραν).
Φιλόκαινος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ καινούργια πράγματα (τὰς καινοτομίας), ἄζηλος.
Φιλόκακος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ κακὸν ἢ τοὺς κακοὺς ἀνθρ. φύσει κακὸς (κακότροπος), ἐθελόκακος.
Φιλοκακοῦργος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ούργως. Ὁ ἀγαπῶν νὰ κακουργῇ (νὰ κακοποιῇ), φύσει κακοῦργος (κακότροπος, δόλιος).
Φιλοκαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὸ καλὸν (φυσ. καὶ ἠθ.), εἶμαι φιλόκαλος· (μὲ ἀπρ. προθετ.), καταγίνομαι φιλοκάλως περί τι· (μὲ ἀπαρ.) φιλοτιμοῦμαι ἀπὸ φιλοκαλίαν νὰ κατορθώσω τι.
Φιλοκαλία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις φιλόκαλος, τὸ προτέρημα τοῦ φιλοκάλου, ἡ πρὸς τὸ καλὸν (φυσ. καὶ ἠθ.) ἀγάπη.
Φιλοκαλλωπιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς καλλωπισμοὺς (τὰ στολίδια).
Φιλόκαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ καλὸν (τὸ κομψὸν, τὸ εὐγενές, τὸ κόσμιον κτλ.), ἔχων τὸ αἴσθημα τοῦ καλοῦ (ἐν γένει), (Γαλλ.) **homme de bon goût** (ἐνίοτε) φιλότιμος (μετὰ φιλοκαλίας). ▪ Φιλοκαλωτέρους αὐτοὺς ποιοῦμεν ἐν τοῖς κινδύνοις, ▪ Ξεν.
Φιλοκάλως, ἐπίρ. Μὲ φιλοκαλίαν.
Φιλοκάματος (ὁ, ἡ), = Φιλόπονος.
Φιλοκαμπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνειθίζων νὰ κάμπτεται (νὰ λυγίζῃ) εὔκολα, εὐλύγιστος.
Φιλοκαρποφόρος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν ἐφθόνως (συνήθως), εὔκαρπος. ▪ Θέρος —, ▪ Ἐπιγρ.
Φιλόκενος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ κενὸν (τὸ μάταιον), κοῦφος, ἀστάτατος.
Φιλοκερδεία (ἡ), τὸ πάθος τοῦ φιλοκερδοῦς, ἡ περὶ τὸ κέρδος προσπάθεια, πλεονεξία.
Φιλοκερδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὸ κέρδος, εἶμαι·
Φιλοκερδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (μὲ ὑπερβολὴν) τὸ κέρδος, πλεονέκτης.
Φιλοκερδία (ἡ), = Φιλοκέρδεια.
Φιλοκερδῶς, ἐπίρ. Μὲ φιλοκέρδειαν.
Φιλοκέρτομος (ὁ, ἡ), Π. [φ. κέρτομος]. ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ ἐγγίζῃ μὲ πικροὺς λόγους, σαρκαστικὸς, φιλολοίδορος. 2) Π. (ὡς ἐπίθ. βράχου) ὁ συνειθίζων νὰ ξεσχίζῃ τὰ προσαρασσόμενα αὐτῷ σώματα, τραχύς.
Φιλοκηδεμονικὸς, ἡ, ὸν καὶ
Φιλοκηδεμών, όνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς συγγενεῖς (τοὺς οἰκείους) του.
†Φιλοκηδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Γλα. = Φιλοκηδεμών.
Φιλόκτιπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς κήπους.
Φιλοκιθαριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὸ κιθαρίζειν ἢ τοὺς κιθαριστάς.
Φιλοκίνδυνος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ύτερος, -ύτατος). ὁ ἀγαπῶν (περιφρονῶν) τοὺς κινδύνους, τολμηρός.
Φιλοκινδύνως, ἐπίρ. Μὲ τόλμην, ὡς φιλοκίνδυνος.
Φιλοκισσοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν νὰ φορῇ ἢ νὰ πατῇ κισσόν.
Φιλόκλαυστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ κλαίῃ ἢ νὰ προκαλῇται, κλαυσιάρης, κλαφτονιάρης.
Φιλοκνήμις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς κνημῖδας, (συνδυασμ.) = Φίλοπλος, Φιλοπόλεμος.
Φιλόκνισσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν κνίσσαν (τῶν ψημενομένων κρεάτων).
Φιλόκοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ κοινὸν καλόν.
Φιλοκοιρανίη (ἡ), Π. ἀγάπη πρὸς τὸ ἐξουσιάζειν, φιλαρχία.
Φιλοκόλαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς κόλακας (τὴν κολακείαν).
Φιλόκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐπιμελῆται τὴν κόμην του.
Φιλοκομπέω-ῶ. Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ κομπάζω (νὰ καυχῶμαι), εἶμαι φιλόκομπος.
Φιλοκομπία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις=
Φιλόκομπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ κομπάζῃ (νὰ μεγαλορρημονῇ), καυχησιάρης.
Φιλοκοπρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (θέλων πρὸς τὸ καρποφορῆσαι) κοπριάν.
Φιλοκοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τοὺς φαλισμοὺς (τὴν ἐπίδειξιν), θέλω νὰ φαντάζω, εἶμαι φιλόκοσμος.
Φιλοκοσμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις=
Φιλόκοσμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν κόσμον (τὰ στολίδια, τὴν ἐπίδειξιν, ἢ [ἐκκλησ.] τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου), προσηλωμένος εἰς τὰ ἐγκόσμια, ὑλικός.
Φιλόκρημνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς κρημνοὺς (τοὺς κρημνώδεις τόπους).
Φιλοκρινέω-ῶ. Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ κρίνω (νὰ ἐξετάζω) μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν τὰ πράγματα.
Φιλοκριντικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ φιλοκρινῇ (νὰ διακρίνῃ, νὰ βαθύνῃ εἰς) τὰ πράγμ.
Φιλοκρόταλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν ἦχον τῶν κροτάλων.
Φιλόκροτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν κρότον (τὰ χειροκροτήματα) ἢ τὸν θόρυβον.
Φιλοκτέανος (ὁ, ἡ), Π. ἀντι-
Φιλοκτήματος (ὁ, ἡ), = Φιλοκτήμων.
Φιλοκτημοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις=
Φιλοκτήμων, ονος (ὁ, ἡ). φιλοκερδὴς, πλεονέκτης.
Φιλοκτησία (ἡ), = Φιλοκτημοσύνη.
Φιλοκτίστης, ου (ὁ) ᾗ
†Φιλόκτιστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν νὰ κτίζῃ, φιλοικοδόμος.
Φιλόκυβος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ παίζῃ τοὺς κύβους (τὰ ζάρια).
Φιλοκυδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [φ. κῦδος]. ὁ ἀγαπῶν τὴν δόξαν (τὴν λαμπρότητα) ἢ τὴν εὐθυμίαν. ▪ Κῶμος —, ▪ Ὅμ.
Φιλοκυνηγέτης, ου (ὁ), = Φιλοκύνηγος.
Φιλοκυνηγία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις=
Φιλοκύνηγος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ κυνήγι, φιλόθηρος.
†Φιλόκυνος ᾗ
Φιλοκυών, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς κύνας (τὰ σκυλιά).
Φιλοκωθωνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ κωθωνίζῃ (νὰ σβανέρῃ), οἰνοπότης.
Φιλόκωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς κώμους (τὰ ξεφαντώματα, τὰ φαγοπότια, τοὺς πατινάδες).
†Φιλόκωπος, (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Φιλήρετμος.
Φιλόλαγνος (ὁ, ἡ). φίλος τῆς λαγνείας, ἀσελγὴς, ἀφροδισιαστικός.
Φιλολάκων, ωνος (ὁ, ἡ). φίλος τῶν Λακώνων (τῶν Δακεδ.).
Φιλόλαλος (ὁ, ἡ). ἀγαπῶν ἢ συνειθίζων νὰ λαλῇ πολλὰ, πολύλογος, φλύαρος.
†Φιλολάμπαδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸς λαμπάδας, [ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμ. εἰς τιμὴν τῆς ὁπ. ἐτελοῦντο τὰ λαμπαδηδρόμια].
Φιλολήϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν λεῖαν (τὰ λάφυρα).
†Φιλολήπτης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ λαμβάνῃ.
Φιλόλιθος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς πολυτελίθους.
Φιλόλιχνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὰ νόστιμα φαγητὰ (τὰ γλιγούσια).
Φιλολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τοὺς λόγους (τὴν παιδείαν), σπουδάζω (καταγίνομαι ἀσμένως) περὶ τὴν φιλολογίαν, ὁμιλῶ ἢ πραγματεύομαι περὶ φιλολογικῶν ἀντικειμένων, (ἐν γέν.) εἶμαι ἢ καταγίνομαι εἴς τι ὡς φιλόλογος.
Φιλολογία (ἡ), τὸ ἔργον (ἢ ἀπασχόλησις) τοῦ φιλολόγου.
Φιλόλογος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς λόγους (τὰς περὶ ἐπιστημονικῶν ἢ ἀρχαιολογικῶν ἀντικειμένων ἐρεύνας καὶ συνδιαλέξεις), φιλομαθὴς, φιλεπιστήμων, ἠ πολυμαθὴς (ὁποῖος ἦτον ὁ Ἐρατοσθένης, ὁ πρῶτος ὀνομασθεὶς διὰ τὰς πολυειδεῖς του γνώσεις Φιλολόγος) ἴδε καὶ ἀγράφιλος. 2) (ἐνίοτε Κωμ.) ὁ ἀγαπῶν νὰ λέγῃ (νὰ ὁμιλῇ) πολλά. ▪ Ὁ αἶνος φιλολόγους πάντας ποιεῖ, ▪ Ἀθ.
Φιλολόγως, ἐπίρ. Μὲ ἀγάπην πρὸς τοὺς λόγους, μὲ φιλομάθειαν, ὡς φιλολόγος.
Φιλολοιδορία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις=
Φιλολοίδορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ λοιδορῇ, ἐπιρρεπὴς πρὸς τὸ κακολογεῖν (χλευάζειν).
Φιλολοιδόρως, ἐπίρ. Μὲ πικρὸν (σαρκαστικὸν) τρόπον, ὡς φιλολοίδορος.
Φιλολουτρέω-ῶ. Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὸ λουτρὸν, εἶμαι·
Φιλόλουτρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ λουτρὰ (τὸ συχνὸν λούσιμον).
Φιλόλυκος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ λυπῆται διά κάτι τι, φιλαίτιος, μικρόλυπος.
Φιλόλυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν λύραν.
Φιλομάθεια (ἡ). τὸ προτέρημα τοῦ φιλομαθοῦς, ἡ περὶ τὸ μανθάνειν κλίσις (προθυμία).
Φιλομαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ μανθάνω (νὰ διδάσκωμαι), εἶμαι·
Φιλομαθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ μανθάνῃ (νὰ διδάσκεται), μανθάνων πρόθυμος, ἔχων κλίσιν πρὸς τὴν μάθησιν.
Φιλομαθία (ἡ), = Φιλομάθεια.
Φιλομαθῶς, ἐπίρ. Ὡς φιλομαθὴς, μὲ φιλομάθειαν.
Φιλομάλακος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν μαλακότητα (τὴν ἡδυπάθειαν, τὴν ἀναπαυσιν).
Φιλομαντευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ συμβουλεύηται τοὺς μάντεις ἢ τὰ μαντεῖα (νὰ μαντεύηται).

Φιλόμανις, εως (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς μάντεις ἢ τὴν μαντικήν, φίλος τῶν μάντεων.
Φιλόμαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (ἐπιθυμῶν) τὸν μητρικὸν μαστόν, βυζάνων ἀκόμην, ὑπομάζιος.
Φιλομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ μάχωμαι, εἶμαι-
Φιλόμαχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς μάχας ἢ τὰς ἔριδας, θρασύς, φιλόνεικος· φιλοκίνδυνος.
Φιλόμβριος, Π. καὶ Φίλομβρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν ὄμβρον (τὴν βροχὴν) καθὼς τὰ φυτά.
Φιλόμβροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τοὺς βροτούς, φιλάνθρωπος.
Φιλομεθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (συνεθίζων πάντοτε) νὰ μεθύῃ, ἱλαρός, φιλόγελως. (ἐπίθ. τῆς Ἀφρ.).
Φιλομειράκιος ἢ
Φιλομείραξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ μειράκια.
Φιλομερής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ μέμφηται (νὰ κατηγορῇ ἢ καταπονῆται διὰ) κάθε τι, φιλαίτιος, μεμψίμοιρος, ἀνευχάριστος.
Φιλομεμφότατος, η, ον, ὑπερθ. (ἀνμλ.) τοῦ Φιλομεμφής.
Φιλομέριμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ μεριμνᾷ (νὰ φροντίζῃ).
Φιλομετάβολος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς μεταβολάς, ἄστατος, εὐμετάβολος.
†Φιλομηδής, έος (ὁ, ἡ), ἴδε Φιλομμηδής.
Φιλομήλα, ας (ἡ). ἡ ἀηδὼν (ἀπὸ τὴν γνωστὴν μεταμορφωσιν τῆς Φιλομήλας θυγατρὸς τοῦ Τηρέως εἰς ἀηδόνα), ἰδ.
Φιλομήλειος (ὁ, ἡ). ὁ τῆς φιλομήλας, ἀηδόνειος.
Φιλόμηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ μαλλιὰ ἢ (ἐν γέν.) τὰ ὑποζύγια ἢ (ς) τὰ πρόβατα.
Φιλόμηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (ἔχων ἰδιαιτέραν κλίσιν πρὸς) τὸν Ὅμηρον, θαυμαστὴς τοῦ Ὁμήρου.
Φιλομήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (μὲ ξεχωριστὴν φιλαστοργίαν) τὴν μητέρα του.
Φιλομισέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ ἀσμένως, εἶμαι-
Φιλόμισος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) μίσως. Ὁ μισῶν μὲ εὐχαριστησιν (ἔχων κλίσιν εἰς τὸ μισεῖν), Φιλεχθής.
Φιλομμειδής, έος (ὁ, ἡ), Ὁ. ἀντὶ Φιλομειδής, ἴδε καὶ
Φιλομμηδής, έος (ὁ, ἡ), Π. [φ. μῆδος 2]. ἐπίθ. ἡ Ἀφρ. (= Ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη, = Ἡσ. Θγν. 100), (ἀηδὼν παρήχησις τοῦ Φιλομμειδής).
Φιλόμολπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν μολπὴν (τὸ τραγούδια, τὴν μελῳδίαν), φίλος τῆς ποιήσεως καὶ τῶν ᾀσμάτων ἢ χρησιμεύων ὡς ἀντικείμενον αὐτῶν.
Φιλομουσέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὰς μούσας καὶ τὰς ὑπ' αὐτῶν προστατευομένας ὡραίας καὶ ἐλευθερίους τέχνας, εἶμαι φιλόμουσος.
Φιλομουσία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Φιλόμουσος (ὁ, ἡ), ὁ ἀγαπῶν τὰς μούσας (τὰς ὑπὸ τῶν μουσῶν προστατευομένας ὡραίας ἢ ἐλευθερίους τέχνας), (ἐν γέν.) φίλος τῆς παιδείας.
†Φιλομόχθηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς μοχθηροὺς ἀνθρώπους, φιλοπόνηρος.
Φιλόμοχθος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς κόπους (μοχθους), ἀκούραστος, φιλόπονος.
Φιλομυθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τοὺς μύθους ἢ (ἁπλ.) τὴν πρὸς διασκέδασιν συνομιλίαν, εἶμαι φιλομυθος.
Φιλομυθία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Φιλόμυθος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ύτερος, -ότατος). ὁ ἀγαπῶν τοὺς μύθους ἢ (ἁπλ.) τὴν πρὸς διασκέδασιν συνομιλίαν.
Φιλόμυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ μύρα (τὰ μυρωδικά).
Φιλομωμος (ὁ, ἡ), [φ. μῶμος], = Φιλόψογος, φιλοκατήγορος.
Φιλόμωσος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Φιλόμυσος.
Φιλονάματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὰ νάματα (τὰ ὕδατα), (ἐπίθ. τοῦ Ἥλιου, ὅς τις τραβᾷ τὴν ὑγρασίαν).
Φιλοναύτης, ου (ὁ), ὁ ἀγαπῶν τοὺς ναύτας ἢ τὴν ναυτικήν.
Φιλονεικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὰς φιλονεικίας (τὰς ἔριδας), διϊσχυρίζομαι ν' ἀποδείξω ὅτι ἔχω δίκαιον, εἶμαι φιλόνεικος· (μὲ δοτ. ἢ πρόθεσ. αἰτ.) ἐρίζω (ἀμιλῶμαι) φιλονείκως πρός τινα, συνεριζομαι, ἀνταγωνίζομαι, (Γαλλ.) rivaliser· (μὲ ἀπαρ.) προσπαθῶ (φιλοτιμοῦμαι) ἐπιμόνως νὰ κατορθώσω τι.
Φιλονεικία (ἡ), ἔρις (ἀμιλλα) φιλονεικούντων· ἐπιμονὴ (φιλοτιμία) εἰς τὸ ν' ἀποδείξῃ τις ἐξ ἅπαντος πῶς ἔχει δίκαιον, [ἐκ τοῦ
Φιλόνεικος (ὁ, ἡ), [φ. νεῖκος]. ὁ ἀγαπῶν τὰς ἔριδας (τὰς λογομαχίας), προσπαθῶν μὲ κάθε τρόπον νὰ ἐπικυρώσῃ τὸν λόγον του (νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἔχει δίκαιον), μὲ ὑπερβολὴν φιλοτιμος, ἰσχυρογνώμων, (παρβλ. Φιλόνικος). = Τὸ φιλόνεικον, = ὁ χαρακτὴρ τοῦ φιλονείκου, (Γαλλ.) esprit de contradiction.
Φιλονείκως, ἐπίρ. Μὲ παράλογον ἐπιμονὴν (φιλοτιμίαν), πεισματωδῶς, μετὰ φιλονεικίας. = Φ. ἔχειν πρός τινα, = Αξ., = Φιλονεικεῖν.
Φιλόνεος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς νέους.
Φιλονικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ νικῶ (νὰ ὑπερέχω) εἰς ὅλα, εἶμαι φιλόνικος.
Φιλονικία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Φιλόνικος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ νικᾷ (νὰ ἔχῃ τὰ πρωτεῖα, νὰ ὑπερέχῃ) εἰς κάθε τι, (ἐπμ.) Φιλόνεικος.
Φιλονοσέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ἢ θέλω νὰ δείχνω ὅτι εἶμαι) φιλόσθενος.
Φιλονύμφιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (εὐνοϊκὸς πρὸς) τοὺς νυμφευομένους. = Ἀφροδίτη —, = Ἐπιγρ.
Φιλόξεινος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλόξενος.
Φιλοξενέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ (δέχομαι καὶ Περιποιοῦμαι ἀσμένως) τοὺς ξένους ἢ ἔχω κλίσιν πρὸς τὰ ξένα ἤθη, εἶμαι φιλόξενος.
Φιλοξενία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις φιλόξενος, ἀγάπη πρὸς τοὺς ξένους ἢ (ς) τὰ ξένα ἤθη.
†Φιλοξενίζω, Μ. ίσω. Συλ. ἀντὶ Φιλοξενέω.
Φιλόξενος (ὁ, ἡ), ὁ ἀγαπῶν (δέχόμενος προθύμως εἰς τὸν οἶκόν του, περιποιούμενος) τοὺς ξένους, ἢ· ἔχων κλίσιν πρὸς τὰ ξένα ἤθη.
Φιλοξένως, ἐπίρ. Μὲ φιλοξενίαν, μὲ προθυμίαν φιλοξενοῦντος.
Φιλοξύτονος (ὁ, ἡ). (λέξις) ἡ ὁπ. συνήθως ὀξυτονεῖται (ἀπαιτεῖ φύσει ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς λήγουσης).
Φιλοΐνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φίλοινος.
Φιλοπαθής, ες (ὁ, ἡ). ὁ κινούμενος εὐκόλως ὑπὸ τῶν ψυχικῶν παθῶν, εὐπαθής, ἡδυπαθής.
Φιλοπαίγμονως, ἐπίρ. Μὲ κλίσιν πρὸς τὰ παιγνίδια, μὲ φιλοπαίγμονα διάθεσιν, εὐθύμως.
Φιλοπαιγμοσύνη (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Φιλοπαίγμων, ονος (ὁ, ἡ) ὁ ἀγαπῶν νὰ παίζῃ (νὰ γελᾷ, νὰ χωρατεύῃ), παιγνιδιάρης, εὔθυμος.
Φιλοπαικτης, ου (ὁ), = Φιλοπαίγμων.
Φιλόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), ὁ ἀγαπῶν τοὺς παῖδας ἢ τοὺς παῖδάς του, φιλότεκνος. • Νόσος —, = Κακλ., ἡ παιδεραστία.
Φιλοπαίσμων, ονος (ὁ, ἡ), = Φιλοπαίγμων.
Φιλοπαίστης, ου (ὁ), = Φιλοπαίκτης.
Φιλοπάλαιστρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς παλαίστρας, φιλογυμναστής.
Φιλοπάννυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν νὰ διανυκτερεύῃ ἄγρυπνος (νὰ εὐθυμῇ ὅλην τὴν νύκτα).
Φιλοπαράβολος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ριψοκινδυνεύῃ, φιλοκίνδυνος.
Φιλοπάρθενος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς παρθένους ἢ τὴν παρθενίαν.
Φιλοπατορία (ἡ). τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὸν πατέρα του.
Φιλοπατρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Φιλόπατρις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν πατρίδα του. = Τὸ φιλόπατρι, = Ἀρχ., ἢ φιλοπατρία.
Φιλοπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (ἔχων ξεχωριστὴν ἀγάπην πρὸς) τὸν πατέρα του.
Φιλοπενθής, ές (ὁ, ἡ), Π. φίλος τοῦ πένθους (τῶν δακρύων), μελαγχολικός, φιλόλυπος.
†Φιλοπένταθλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ πένταθλον, φίλος τῶν ἀγωνισμάτων τοῦ πενταθλου.
Φιλοπευθής [φ. πυνθάνομαι], ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐρωτᾷ (νὰ ἐξετάζῃ, νὰ μανθάνῃ), περίεργος.
Φιλοπευστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ ἐρωτῶ (νὰ ἐξετάζω, νὰ μανθάνω), εἶμαι-
Φιλοπευστης, ου (ὁ), = Φιλοπευθής.
Φιλοπευστία (ἡ). ἡ συνήθεια (τὸ ἔθιμα) τοῦ φιλοπεύστου, πολυπραγμοσύνη, περιέργεια.
Φιλόπευστος (ὁ, ἡ), = Φιλοπεύστης.
Φιλοπλάκουντας (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς πλακοῦντας (τὰ ζυμαρικά).
Φιλοπλάτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν Πλάτωνα (ἔχων ἰδιαιτέραν ὑπολῆψιν εἰς τὰ συγγράμματα ἢ τὰς ἰδέας του).
Φιλόπλεκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν νὰ πλέκεται (πλεκόμενος συνήθως). = Κόμη —, = Ἐπιγρ.
Φιλόπλους, -ους (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ πλοῖσιμον (τὴν ναυτιλίαν, τὰ ταξίδια).

φιλοπλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ὅπλα ἢ τὸν πόλεμον.
φιλοπλούσιος (ὁ, ἡ), = φιλόπλουτος.
φιλοπλουτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ πολὺ τὸν πλοῦτον, εἶμαι φιλόπλουτος.
φιλοπλουτία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
φιλόπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μὲ ὑπερβολὴν τὸν πλοῦτον, φιλοχρήματος.
φιλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ φίλον τινός ἢ (μσν.) φίλον μου, συντελῶ πρὸς σύναψιν φιλίας, εἶμαι φιλοποιός.
φιλοποίησις εως (ἡ), τὸ σύσ. τοῦ προηγ.
φιλοποιητής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ποιητάς, φίλος τῶν ποιημάτων (τῆς ποιήσεως).
φιλοποιία (ἡ). τὸ νὰ κάμῃ ἢ νὰ ἀποκτᾷ τις φίλον.
φιλοποίμην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ποιμένας ἢ τὸν ποιμενικὸν βίον, (εὔχρμάνον ὡς κύρ. ὄνομα).
φιλοποιμένιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ποίμνια, φίλος τῶν ποιμνίων. • Κύων—, • Θκρ.
φιλοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων φίλους ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο.
φιλοπόλεμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν πόλεμον. • Τὸ φιλοπόλεμον, • Αξ., ἡ πρὸς τὸν πόλεμον ἀγάπη.
φιλόπολις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν πόλιν (τὴν πατρίδα του), φιλόπατρις. • Τὸ φιλόπολι, • Θκ., ἡ φιλοπατρία.
φιλοπολίτης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς συμπολίτας του.
φιλοπολύγελως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ γελᾷ πολύ, πολλὰ φιλόγελως.
φιλοπονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ (δὲν βαρύνομαι) νὰ κοπιάζω, εἶμαι φιλόπονος· (μὲ αἰτ.) ἐργάζομαι τι φιλοπόνως.
φιλοπόνημα (τό). τὸ φιλοπόνως δουλευμένον ἔργον, φιλοτέχνημα.
φιλοπονηρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
φιλοπόνηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν πονηρίαν ἢ τοὺς πονηροὺς, πονηρὸν χαρακτῆρα ἄνθρωπος.
φιλοπονία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
φιλόπονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (μὴ βαρυόμενος) νὰ κοπιάζῃ, κοπιάζων προθύμως (ἀσμένως), φιλεργός, δραστήριος, ἄοκνος. • Τὸ φιλόπονον. • Ἡ φιλοπονία.
φιλοπόνως, ἐπίρ. Μὲ φιλοπονίαν, ἐπιμελῶς, ἀόκνως, δραστηρίως.
φιλόπορνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς πόρνας ἢ τὴν πορνείαν.
φιλοπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν πορφύραν (τὰ πορφυρᾶ φορέματα).
φιλοποσία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις φιλοπότης, κλίσις πρὸς οἰνοποσίαν.
φιλοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ πίνω (οἶνον), εἶμαι-
φιλοπότης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ πίνῃ πολύ, οἰνοπότης.
φιλοποτία (ἡ), = φιλοποσία.
φιλοπάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Φιλοπάτης.
φιλοπαυλύγελως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλοπαλύγελως.
φιλοπραγματίας, ου (ὁ), = Φιλοπράγμων.
φιλοπραγμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ ἔχω πράγματα (περιπαικμούς, ὑποθέσεις), εἶμαι φιλοπράγμων· (μεθ.) ἐρευνῶ ἐραστηρίως (φιλοπραγμόνως). (παρὸ...) Πολυπραγμονῶ.
φιλοπραγμόνως, ἐπίρ. Μὲ φιλοπραγμοσύνην, ὡς φιλοπράγμων.
φιλοπραγμοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ φιλοπράγμονος, μανία (πάθυμία) περὶ τὸ πράττειν, ἢ = Πολυπραγμοσύνη, περιέργεια.
φιλοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ πράττῃ (νὰ ἔχῃ πράγματα, περιπαικμούς), ἀνήσυχος· πολυάσχολος· (ἐπὶ κακοῦ) = Πολυπράγμων.
φιλόπρακτος (ὁ, ἡ), = Φιλόπονος, φιλεργός, δραστήριος.
φιλοπρεπὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν εἰς κάθε τι τὸ πρέπον (τὴν εὐπρέπειαν, τὴν τάξιν), φιλόκοσμος.
φιλοπρεπῶς, ἐπίρ. Μὲ ἑρέπον φιλοπρεπῆ, φιλοκάλως.
φιλοπροσηγορία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
φιλοπροσήγορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ συναναστρέφεται φιλικῶς μὲ τὸν καθένα, κοινωνικὸς, καταδεκτικὸς, εὐπροσήγορος.
φιλοπροσηγόρως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον φιλοπροσήγορον, εὐπροσηγόρως.
φιλοπροσηνὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ φέρεται πρασηνῶς (φιλοφρόνως) μὲ τὸν καθένα, χαρίεις, πρᾶος, εὐπροσήγορος.
φιλοπρωτεία (ἡ). ἡ περὶ τὸ πρωτεύειν ἐπιθυμία, ξίκ τοῦ
φιλοπρωτεύω, Μ. εύσω. Ἀγαπῶ νὰ πρωτεύω (νὰ ὦμαι πρῶτος) εἰς ὅλα, φιλοτιμοῦμαι νὰ ἔχω τὰ πρωτεῖα (νὰ ὑπερέχω τῶν ἄλλων).
φιλοπρωτία (ἡ). τὸ νὰ θέλῃ τις τὰ πρωτεῖα εἰς ὅλα, ξίκ τοῦ
φιλόπρωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ πρωτεῖα (τὴν ὑπεροχὴν, τὴν προτίμησιν).
φιλοπτόλεμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλοπόλεμος.
φιλόπτολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλόπολις.
φιλόπτορθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὰ τρυφερὰ βλαστάρια (κλωνάρια). • Μέλισσα—, • Νόν.
†φιλοπτωχία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
†φιλόπτωχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (λυπούμενος) τοὺς πτωχοὺς, συμπαθητικὸς, φιλελεήμων.
φιλόπυρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὸν πυρὸν (τὸν σῖτον), φυτρόνων συνήθως μεταξὺ τοῦ σίτου.
φιλοπυστέω-ῶ, Μ. ήσω, = Φιλοπευσέω, ξίκ τοῦ
φιλόπυστος (ὁ, ἡ), = Φιλόπευστος.
φιλοπωριστὴς, οῦ (ὁ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὰ ὀπωρικὰ ἢ (διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν) τὸ φθινοπωρον.
†φιλοπωτέω-ῶ, Μ. ήσω, σπν. ἀντὶ Φιλοποτέω, ξίκ τοῦ
‡φιλοπώτης, ου (ὁ), σπν. ἀντὶ Φιλοπότης.
φιλοργὴς, ἐας (ὁ, ἡ). ὁ συνειθίζων νὰ θυμώνῃ (νὰ ὀργίζεται) εὐκόλως, ὀργίλος, ὀξύθυμος.
φιλόργιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν ἢ συνηθιζόμενος εἰς τὰ ὄργια (τὰς τελετὰς), παμπώδης, φιλέορτος.
φιλόργος (ὁ, ἡ), = Φιλοργὴς.
φιλορήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), = Φιλορρήτωρ.
φιλόρθιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ὀρθὴν διεύθυσιν (τὴν εὐθυγραμμίαν).
φιλοριστία (ἡ). κλίσις εἰς τὸ προσδιορίζειν (κατὰ τοὺς κανόνας τῆς λογικῆς) τὰ πράγματα, ἀγάπη πρὸς τοὺς ὁρισμοὺς τῶν πραγμάτων.
φιλορμίστειρα (ἡ). Π. ἡ προσορμίζουσα (λιμενίζουσα) ἀσμένως τοὺς πλέοντας, (ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ.).
φιλορνιθία (ἡ). ἀγάπη πρὸς τὰ πτηνὰ, ξίκ τοῦ
φίλορνις, ιθος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (καὶ πθ. ἀγαπώμενος ἀπὸ) τὰ πτηνὰ (τοὺς ὄρνιθας). • Πέτρα κατλη—, • Αἰσχλ., ὅπου συχνάζουν (διατρίβουν) ἀσμένως τὰ πτηνά.
φιλορρήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ῥήτορας ἢ τὴν ῥητορικήν.
φιλορρύθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν ῥυθμὸν (τὴν ἁρμονίαν).
φιλορρώθων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (περιτειθέμενος συνήθως περὶ) τοὺς ῥώθωνας. • Κύμὸς—, • Ἐπγρ.
φιλορρώξ, ῶγος (ὁ, ὁ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὰς (φορτωμένας ἀπὸ) ῥώγας. • Ἄμπελος—, • Ἐπγρ.
φιλορτυγοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ ἔχω (νὰ ἀνατρέφω) ὀρτύκια, (ἴδε Ὀρτυγοκοπέω).
φιλόρτυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ὄρτυγας (τὰ ὀρτύκια).
φιλορχήμων, ονος (ὁ, ἡ), καὶ
φιλορχηστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὸν χορὸν ἢ τοὺς ὀρχηστὰς (τοὺς χορευτάς).
φιλορώμαιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς Ῥωμαίους, φίλος τῶν Ῥωμ.
Φίλος, η, ον (τά παθ. Π. Φιλαίτερος -αίτατος ἢ [σπν.] Φιλώτερος, -ώτατος καὶ συγκ. Φίλτερος, -τατος καὶ σπν. Φιλίων, Φίλιστος). Προσφιλὴς, ἀγαπητὸς, ἀγαπημένος· (ἐνεργ.) εὔνους, φιλόφρων· (ἐπὶ πραγμ.) ἀρεστὸς, εὐάρεστος· (ἐνίοτε) φιλικὸς· (παρὰ Π.) ἀντὶ Ἐμὸς, σὸς, ἑός, ἡ· Ἡμέτερος, Ὑμέτερος κτλ. (εἰς τόπον κτητ. ἀντων.). ||. (ουσ.) ὁ ἐγὼ φιλίαν πρός τινα, (κοιν.) φίλος, (τὸ θηλ.) φιλενάδα· (ἐνίοτε) σύζυγος ἢ ἐρωμένη· (συνήθ. ὡς προσφών.) • Φίλε κατ-γνητε, • Ὁμ. ξ κατ' ἑτερογεν.) • Φίλε τέκνον (ἀντὶ • Φίλον τέκνον), • αὐτ. (ξ πρὸς γεν. συχν.) • Φίλε ἀνδρῶν, • Θκρ., ἀντὶ Φίλτατε. (ἡ σχετ.) • Φίλος τινός, • Πινδ. (ἡ συχνότ. δοτ.) • Φίλος τινί, • Δυ. • Τέττιξ τέττιγι φίλος, μύρμαξ δὲ μύρμακι, • Θκρ. • Ὅ,τι καλὸν φίλον ἐστὶ, τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστίν, • Ἐπγρ. • Σοὶ φίλον ἔπλετο θυμῷ, • Ὁμ. • Μὴ τοῦτο Διὶ φίλον γένοιτο, • Οὐ. Β. μὴ τό γε θεῷ ὁ θεός! (καὶ ἑλλ.) • Εἰ καὶ ὑμῖν φίλον, • Πλάτ. Ἂν εὐχαριστήσῃς • Εἴ τινι φίλον καλεῖν, • Γρηγ., ὅπως θέλει (εὐχαριστεῖται). (ἢ πλθ.) • Ἔνθα φίλ', ὀτταλέα κρέα ἔδμεναι, ἠδὲ κύπελλα οἴνου πινέμεναι, • Ἰλ. Δ., τρῶτε καὶ πίνετε ἀσμένως. • Φίλα αὐτοῖσι ποιέσται, • Ἡρ., κάμνει (συνάπτει) φιλίαν μετ' αὐτῶν, (καὶ ἀντὶ κτητ. ἀντων.), • Φίλον ἦτορ • Ὁμ., τὴν καρδίαν μου (σου, του κτλ.). • Μήπως φίλαν ἦτορ ὀλέσσῃς, • αὐτ., τὴν ψυχήν σου. • Φίλα

γιὰ λέλυντο, « αὐτ., τὰ μέλη του (των κτλ.). » Φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε, « αὐτ. (ἀντὶ Φίλα χεῖρε ἢ Φίλας χεῖρας) » Λαβών σε, φίλα εἶμαι· ἀποβύσω, « Ἰλ. Β. (καὶ σαφέστερον ἀκόμη) » Μητρὶ φίλῃ χωόμενος κτλ., « Ἰλ. Ι, κατὰ τῆς μητρός του. ‖ (καὶ ὡς οὐσ.) » Πατρικὸς εἰμί σου φίλος, « Ὀλ. » Φίλοι βεβᾶσι, « Ξεν. » Εἴη τοιοῦτος ἐμὸς φίλος, ὃς τὸν ἑταῖρον γιγνώσκων, ὀργὴν καὶ βαρὺν ὄντα, φέρει, « Θγν. » Πάντα τιμᾶντα τὰ παρ' φίλων, « Θκρ. » Τάων, ἣν κ' ἐθέλῃσι, φίλην ἀνάεδνον ἀγέσθω πρὸς οἶκον, « Ὅμ., ἃς τὴν Ἥρη σύζυγον. ‖ (τὸ οὐδ. ἐνίοτε) ἀντὶ Τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης (τῆς φιλίας). » Φίλον ἐμόν, « Ἀρχ., ἀγάπημου! » Τὰ φίλτατα, « Δξ., τὰ προσφιλέστατα τῆς ἀγάπης τινὸς ἀντικείμενα.

Φιλοσαρκέω-ῶ, Μ. ἥσω. (Ἐκκλ.) Ἀγαπῶ τὴν σάρκα, εἶμαι φιλόσαρκος (προσηλωμένος εἰς τὰς ἡδονὰς τοῦ σώματος).

Φιλοσαρκία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλόσαρκος (ὁ, ἡ), (ἐκκλησ.). Ὁ ἀγαπῶν τὴν σάρκα (προσηλωμένος εἰς τὰς ἡδονὰς τοῦ σώματος).

Φιλοσίγματος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (μεταχειριζόμενος συχνὰ) τὸ σίγμα.

Φιλόσιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν σῖτον ἢ τὸ φαγεῖ'.

Φιλόσκαρθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ σκιρτᾷ (νὰ χοροπηδᾷ).

Φιλόσκεπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἦνε (εὔδοκιμῶν) ὑπὸ σκέπην.

Φιλόσκηπτρος (ὁ, ἡ). Π. ὁ κρατῶν συνήθως σκῆπτρον. » Βασιλεὺς—, « Ἐπιγρ.

Φιλοσκήπων (ὁ, ἡ). ὁ συνειθίζων νὰ κρατῇ σκήπωνα (ῥάβδον).

Φιλόσκιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν σκιὰν (τὸν ὄσκιον).

Φιλοσκόπελος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (νὰ διατρίβῃ εἰς) τοὺς σκοπέλους (τοὺς βράχους). » Θύννος—, « Μ. Σιβ.

Φιλόσκοπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (τείνων πρὸς ἢ μὴ μακρυνόμενος ἀπὸ) τὸν σκοπόν.

Φιλοσκύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς σκύλακας (τὰ σκυλάκια), φιλοκύων.

Φιλοσκωμμασύνη (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλοσκώμμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ σκώπτῃ (νὰ χλευάζῃ), περιγελαστής.

Φιλοσκωπτέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἀγαπῶ νὰ σκώπτω (νὰ χλευάζω), εἶμαι-

Φιλοσκώπτης, ου (ὁ), = Φιλοσκώμμων.

Φιλοσμάραγος (ὁ, ἡ), Π. [φ. σμάραγος], ὁ ἀγαπῶν τὸν κρότον, φιλοθόρυβος.

Φιλόσμηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ σμήνη (τὰ μελίσσια).

Φιλοσοφέω-ῶ, Μ. ἥσω. (κυρ. ἡ ἐν γέν.) Ἀγαπῶ καὶ (ἐπιμ.) Προσπαθῶ ν' ἀποκτήσω (ἢ ὡρισμένως) τὴν σοφίαν (τὴν ἐντελῆ γνῶσιν, ἢ ἀρετήν· ἢ ἀορίστ.) τὴν ἀπαιτουμένην περί τι σοφίαν (ἐμπειρίαν, ἱκανότητα), (ἰδιαιτ.) ζῶ ἢ (μέ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) πράττω (καταγίνομαι εἴς) τι ὡς φιλόσοφος, παρατηρῶ μὲ φιλοσοφικὸν πνεῦμα, σπουδάζω κατὰ βάθος, μελετῶ ἐπιστημονικῶς (δηλ. ἐσκεμμένως ἢ κατά τινα ὡρισμένην μέθοδον καὶ τάξιν). « φιλοσοφῶν (ὁ Σόλων), γῆν πολλὴν θεωρίης εἵνεκεν ἐπελήλυθε, « Ἡρ. » Σκεπτέον.. καὶ ἀθρητέον, πῶς ποτε Σόλων φιλοσοφήσας νόμους κρατίστους τῇ πόλει κατέθηκε, « Ξεν. (καὶ αὐτ.) » Χρὴ σκοπεῖν ᾗ φιλοσοφεῖν τοῦτον τὸν λόγον, « Ἰσοκρ. » Νῦν τοῦτο περιφιλοσόφηκα μετὰ τοῦ ἀδίκου σοφιστοῦ τοῦ Ἔρωτος, « Ξεν., παρατήρησα περὶ ἐμαυτοῦ, ἐπληροφορήθην ἐκ τῆς παρατηρήσεως. (καὶ ὡς ἐπιθ.) » Ὤμην φιλοσοφεῖν φιλοσοφίαν, δι' ἧς ἂν μάλιστα ἀνόμιζον παιδευθῆναι τὰ προσήκοντα ἀνδρὶ καλοκἀγαθίας ἐφιεμένῳ, « αὐτ. (καὶ προθετ.) » Περὶ τοὺς ποιητὰς φιλοσοφεῖν, « Ἰσοκρ., ἀσχολεῖσθαι φιλοσοφικῶς. (καὶ πθ.) » Τὰ φιλοσοφούμενα ἐδίδασκε, « Ἀρτ., τὴν φιλοσοφίαν (κατὰ τὴν τότε σημασίαν τῆς λέξ.).

Φιλοσόφημα (τό). ἀντικείμενον φιλοσοφικῆς ἐρεύνης (μελέτης ἢ συζητήσεως), ζήτημα (θεώρημα) φιλοσοφικόν.

Φιλοσοφία (ἡ), τὸ ἔργον (ὁ σκοπός, τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ φιλοσόφου, (ἢ ὡρισμένως) ἀγάπη πρὸς τὴν σοφίαν (ὡς γνῶσιν θείων τε καὶ ἀνθρωπίνων) ᾗ προσπάθεια πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῆς· (ὀθ. ἐκκλησ.) ὁ ἀσκητικὸς (θεωρητικὸς) βίος· (ἢ ἐν γέν. καὶ ἀορ.) ἡ πρὸς ἀπόκτησιν ὁπωσδήποτε ἐμπειρίας (ἱκανότητος) σπουδή, ἢ κατὰ βάθος (μετὰ σκέψεως ᾗ κατὰ κανόνας τινὰς) μελέτη, ἔρευνα ἐπιστημονική. « Τὴν περὶ τοὺς λόγους φιλοσοφίαν, « Ἰσοκρ., τὴν θεωρίαν (τὴν φιλοσοφικὴν διδασκαλίαν) τῆς ῥητορικῆς. » Οἱ διατρίβοντες περὶ τὴν ἡμετέραν φιλοσοφίαν, « αὐτ. » Ἐκ φιλοσοφίας τὴν δύναμιν τῶν λόγων εἰλήφαμεν, « αὐτ. « Φιλοσοφίαν, ἣ πάντα συνιξεῦρε καὶ συγκατεσκεύασεν.., ἡ πόλις ἡμῶν κατέδειξεν, « αὐτ. » Τὸ διανίστασθαι νύκτωρ καὶ πρὸς ὑγίειαν καὶ οἰκονομίαν καὶ φιλοσοφίαν χρήσιμον, « Ἀρχ.

Φιλοσοφικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Φιλοσόφου ἢ Τῆς φιλοσοφίας ἴδιος, (εὐχρηστότ. τὸ Φιλόσοφος).

Φιλοσοφοκλῆς, κλέους (ὁ). ὁ ἀγαπῶν (κατ' ἐξοχήν) τὸν Σοφοκλέα, φίλος (θαυμαστὴς τῆς μούσης, τῆς ποιήσεως) τοῦ Σοφ.

Φιλοσοφομειρακίσκος (ὁ), Κωμ. ἀ. εἰ Φιλομειρακ, φιλοσοφῶν περὶ τὸν ἔρωτα τῶν μειρακίων.

Φιλόσοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν καὶ σπουδάζων ν' ἀποκτήσῃ (ἢ ὡρισμένως) τὴν σοφίαν (τὴν τελειότητα δηλ. τῶν γνώσεων καὶ τῆς ἀρετῆς) ἢ (ἀορίστως) τήν περί τι ἐμπειρίαν (ὀθ. ἐν γέν.) φιλομαθής· (ἰδιαιτ.) φιλεπιστήμων· (μεγν.) ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν ἔρευναν τῶν ὄντων καὶ ἰδιαιτ. τοῦ ἀνθρώπου. (Φιλόσοφος ὠνομάσθη μετριοφρανῶν, ἀντὶ Σοφός, πρῶτος ὁ Πυθαγόρας). « Φιλοσόφου τῶν τὸ μάλιστά ἐστιν ἀνδρός, « Ξεν. 2) = Φιλοσοφικός. » Βίος—, « Δξ., ὁ τῶν φιλοσόφων θεωρητικὸς (καὶ ἐκκλησ.) ἀσκητικός, (ὀθ.

Φιλοσόφως, ἐπίρ. = Φιλοσοφικῶς, ὡς φιλόσοφος.

Φιλοσπήλυγξ, υγγος (ὁ, ἡ), Π. [φ. σπήλυγξ]. ὁ ἀγαπῶν (νὰ διατρίβῃ εἰς) τὰ σπήλαια.

Φιλόσπονδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς σπονδὰς ἢ (Π.) χρησιμείων ὡς σπονδή.

Φιλόσπουδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν πρᾶξιν ἢ ἔργον σπουδῆν (προθυμίαν ἢ ἀκρίβειαν), ἐμβριθής· ἐπιμελής, θραστήριος.

Φιλοστασιώτης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὰς στάσεις (τὰς ἐπαναστάσεις), ὀπαδὸς τῆς, φιλοστάραχος.

Φιλοστάφυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ σταφύλια ἢ (ς) κάμνων πολλὰ σταφύλια.

Φιλοστεφανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ (προσπαθῶ, Φιλοτιμοῦμαι νὰ λάβω) τὸν στέφανον, ἀμιλλῶμαι (φιλονεικῶ) περὶ τοῦ στεφάνου τῆς νίκης.

Φιλοστέφανος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς στεφάνους ἢ φιλοτιμούμενος νὰ λάβῃ τὸν στέφανον (τῆς νίκης).

Φιλόστονος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = στόνως. Ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ ἀναστενάζῃ, φιλεθρηνος.

Φιλοστοργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ φιλοστόργως (τὰ τέκνα, τοὺς γονεῖς, τοὺς ἀδελφούς μου), ἔχω οἰκὴν (ἀδελφικὴν κτλ.) ἀγάπην πρός.

Φιλοστοργία (ἡ). ἡ φυσικὴ πρὸς τὰ τέκνα (τοὺς γονεῖς, τοὺς ἀδελφοὺς) ἀγάπη, πατρικὴ (μητρικὴ κτλ.) στοργή.

Φιλόστοργος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μὲ στοργὴν (μὲ πατρικὴν, οἰκὴν, [ἐν γέν.] συγγενικὴν ἀγάπην), πλήρης στοργῆς (ἀγάπης ἐγκαρδίου). » Τὸ φιλοστοργον, « Ξεν., = Ἡ φιλοστοργία.

Φιλοστόργως, ἐπίρ. Μὲ φιλοστοργίαν, ὡς πατὴρ (υἱὸς κτλ.) φιλοστοργος.

Φιλοστρατιώτης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς στρατιώτας ἢ τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα.

Φιλόστροφος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς στροφὰς (τὰς μεταβολὰς), εὐμετάβλητος.

Φιλοσυγγενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς συγγενεῖς του.

Φιλόσυκος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ σῦκα.

Φιλοσύμμαχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς συμμάχους του.

Φιλοσυνήθης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν συναναστροφὴν (τὴν οἰκειότητα), κοινωνικός.

Φιλοσυνθεσία (ἡ). κλίσις πρὸς τὸ συγκρίνειν (παραλληλίζειν).

Φιλοσυνουσιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι-

Φιλοσυνουσιαστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὴν φιλικὴν συναναστροφὴν ἢ (Σχλ.) τὴν σαρκ. συνουσίαν.

Φιλοσύντεμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν συντομίαν.

Φιλοσωματέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ (Περιπατοῦμαι) μὲ ὑπερβολὴν τὸ σῶμά μου, εἶμαι φιλοσώματος.

Φιλοσωματία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλοσώματος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -σωμάτως. Ὁ ἀγαπῶν (περιποιούμενος) μὲ ὑπερβολὴν τὸ σῶμά του. « Τὸ φιλοσώματον, « Δξ., = Ἡ φιλοσωματία.

Φιλοσώφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν σωφροσύνην (τὴν σεμνότητα), ἐγκρατὴς κόσμιος.

Φιλοτάριον (τό), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ Φιλό-

της, (κυρ. ὡς χαΐδευτ. προσφών.) ψυχίτσα μου!
Φιλοτάριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ταρίχη (τὰ παστά, τὰ ἁλμυρά), φίλος τοῦ ταρίχους.
Φιλοτεκνία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις τέκνα.
Φιλότεκνος (ὁ, ἡ), ὁ ἀγαπῶν τὰ τέκνα του, πατὴρ ἢ μήτηρ φιλόστοργος. ▪ Τὸ φιλότεκνον, ▪ Ἀξ. = Ἡ φιλοτεκνία.
Φιλοτεχνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ (Καταγίνομαι μετὰ σπουδῆς εἰς) τέχνην τινὰ ἢ τὰς τέχνας, ὁμιλῶ περὶ αὐτῶν ὡς εἰδήμων (ὡς ἄνθρωπος τῆς τέχνης)· (σπανιότ.) ἀγαπῶ νὰ τεχνάζωμαι. (νὰ δολευώμαι)· (μὲ αἰτ.) πράττω (ἐργάζομαι) τι τεχνηέντως (φιλοκάλως), δείχνω ὅλην τὴν τέχνην μου (φιλοτιμοῦμαι ὡς τεχνίτης) περί τι· (μὲ ἀπαρ.) ἔχω ἢ εὑρίσκω τὴν τέχνην νὰ κάμω (νὰ κατορθώσω) ὥστε. ▪ Ἐφιλοτέχνησαν πλῆθος ἰχθύων ἐν αὐτῇ ποιῆσαι, ▪ Διόδ., κατώρθωσαν μὲ τέχνην, ἐφιλοτιμήθησαν νὰ κατορθώσουν.
Φιλοτέχνημα (τὸ), τὸ φιλοτέχνως κατεσκευασμένον τεχνούργημα, ἀριστούργημα.
Φιλοτεχνήμων, ονος (ὁ, ἡ) καὶ
Φιλοτέχνης, ου (ὁ), = Φιλότεχνος.
Φιλοτέχνησις, εως (ἡ), τὸ αὐτὸ τοῦ Φιλοτεχνέω, ἡ μετὰ φιλοτεχνίας ἐξεργασία.
Φιλοτεχνία (ἡ), ἡ πρὸς τὰς τέχνας ἢ τέχνην τινὰ ἀγάπη (κλίσις) καὶ ἡ μετὰ φιλοκαλίας ἐπιτήδευσις αὐτῶν· (ἐνγέν.) ἱκανότης, δεξιότης, ἐπιτηδειότης· (μετνμ.) δολιότης, πανουργία. 2) (συνκδχ.) = Φιλοτέχνημα.
Φιλότεχνος (ὁ, ἡ), ὁ ἀγαπῶν (ἔχων κλίσιν ἢ ἀσχολούμενος προθύμως εἴς) τινα τέχνην ἢ τὰς τέχνας, τεχνίτης φιλόκαλος (ἐπιτήδειος)· (μεταφορ.) ἐπιρρεπὴς πρὸς τὸ τεχνάζειν· δόλιος.
Φιλοτέχνως, ἐπίρ. Μὲ φιλοτεχνίαν, ἐντέχνως, φιλοκάλως, ἐπιτηδείως
Φιλότης (ἡ), φιλία, ἀγάπη· συμπάθειαι φιλικαί· ὁμόνοια, ὁμοφροσύνη· (συχν. παρὰ Π.) μίξις ἐρωτική, συνουσία, (ὡς προσφών. φιλ.) ▪ Ὦ φιλότης, ▪ ὦ φίλε, φίλε μου.
Φιλοτήσιος, α ἢ ος, ον, Π. φιλότητος ἄξιος· φιλικός· ἐρωτικός. ▪ Φιλοτήσια ἔργα, ▪ Ὅμ., τὰ ἀφροδίσια. ‖ (συχνότ.) Φιλοτησία (ἐνν. κύλιξ), ▪ τὸ ποτήριον ὅπου πίνεται (σηκόνεται) εἰς ὑγείαν τινός. ▪ Ἡ μὲν γὰρ φέρεται φιλοτήσιος, ἡ δὲ πράκειται, ▪ Θγν. ▪ Φιλοτησίας (ἐνν. ἕνεκα) προπίνειν τινί, ▪ Λξ. ▪ Φιλοτησίας μελετᾷν, ▪ Πλάτ., = Οἰναποτάζειν.
Φιλοτιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀορ. Ἐφιλοτιμησάμην ἢ Ἐφιλοτιμήθην κτλ.). Ἀγαπῶ τὴν τιμήν, εἶμαι φιλότιμος· [μὲ γεν. ἢ δοτ. ἢ (συχνότ.) αἰτ. πρθετ. ἢ ἀπαρ. ἢ μτχ.] προσπαθῶ φιλοτίμως (φρονῶ τιμήν μου, ἔχω περὶ πολλοῦ ἢ συναριζομαι) νὰ κατορθώσω τι· δείχνω (φέρομαι μὲ) φιλοτιμίαν εἰς ἢ πρός· κάμνω ἐπίδειξιν· (συνκδχ.) χαρίζω ἐλευθερίως· (σθ. νλγ. μὲ αἰτ.) φιλοδωρῶ. ▪ Περὶ ἃ ἐγὼ φιλοτιμοῦμαι, ▪ Ξεν. ▪ Περὶ τὴν θήραν τῶν ἐλεφάντων φιλοτιμηθείς, ▪ Διόδ. ▪ Φιλοτ. πρὸς τὴν πόλιν, ▪ Διοδ. ▪ Τῆς φύσεως εἰς κάλλος τότε φιλοτιμησαμένης, ▪ Δίλ. (καὶ ἀπαρ.) ▪ Φιλοτιμούμενος αὐτὸν ὑπερβάλλειν, ▪ Πλ. (καὶ ἀνολ.) ▪ Φιλοτιμηθέντες, ὅτι τοὺς στρατιώτας αὐτῶν, εἶπε Κῦρος ἄλλων ἔχειν, ▪ Ξεν., ἐγγίχθη (ἐπειράχθη) ἡ φιλοτιμία των. (καὶ ἀπολ.) ▪ Ἠλαζονεύθ', ἵνα φοβηθείην ἐγώ, εἰδώς με μάχιμον ὄντα, φιλοτιμούμενος, ▪ Ἀρχφ., ζηλοτυπῶν, ἀπὸ φιλοτιμίαν.
Φιλοτίμημα (τὸ), πᾶν ὅ,τι πράττει τις φιλοτιμούμενος ἢ πρὸς ἐπίδειξιν, δεῖγμα μεγαλοδωρίας (ἐλευθεριότητος), ἔργον φιλοτιμίας. ▪ Φιλοτιμήματα πρὸς τὴν κόλιν, ▪ Πλ.
Φιλοτιμία (ἡ), τὸ αἴσθημα (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ φιλοτίμου, ἐπιθυμία τιμῆς ἢ προσπάθεια πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῆς· (ἐπμ.) ἐλευθεριότης, γενναιότης, μεγαλοδωρία κτλ. (ἐπὶ κακοῦ) φιλοδοξία, ἢ φιλονεικία. ▪ Φιλοτιμίᾳ, κτῆμα σκαιόν, ▪ Ἡρ. ▪ Δοῦλαι γάρ εἰσι φιλοτιμιῶν τινων μωρῶν καὶ δαπανηρῶν, ▪ Ξεν. ▪ Ἡ φιλοτιμία οὔτ' ἐν τοῖς ἀλόγοις ζώοις ἐμφύεται, οὔτ' ἐν ἅπασιν ἀνθρώποις· οἷς δ' ἂν ἐμφυῇ τιμῆς τε καὶ ἐπαίνου ἔρως, οὗτοί εἰσιν ἤδη οἱ..ἄνδρες καὶ οὐκέτι ἄνθρωποι μόνον νομιζόμενοι, ▪ αὐτ. ▪ Γάμος ὁ ἐκ μειζόνων, παρέχειν τινὰ δοκεῖ τῷ γήμαντι φιλοτιμίαν, ▪ αὐτ.
Φιλότιμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Ὁ ἀγαπῶν τὴν τιμὴν καὶ ἀγωνιζόμενος (πράττων ὅσα συντείνουν, ἁμιλλώμενος) πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῆς, (ἴδε αἰτ.) γενναῖος, μεγαλόδωρος· (ἐπὶ κακοῦ) φιλόδοξος. ▪ Τὸ φιλότιμον, ▪ αὐτ., = Ἡ φιλοτιμία, ἡ (Π.) τὸ ἀντικείμενον τῆς φιλοτιμίας. ▪ Ζητῶν πρίασθαι τὸ φιλότιμον, ▪ Εὐρ.
Φιλοτίμως (τὸ παρθ. -ότερον, -ότατα), ἐπίρ. Μὲ φιλοτιμίαν. ▪ Φ. ἔχειν πρός τι ἢ τινα, ▪ Δξ., = Φιλοτιμεῖσθαι.
Φιλότιμτος (ὁ, ἡ), Π. [φ. τέμνω]. ὁ συνειθίζων νὰ κόπτεται. ▪ Ἡμέρα—, ▪ Νόνν., ἡ ὀγδόη ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ παιδίου καθ' ἣν γίνεται συνήθως ἡ περιτομή
Φιλοτοιοῦτος (ὁ), φίλος τοιούτου τινὸς (ὁποιουδήποτε ἀκαιτεῖ ἡ σειρὰ τοῦ λόγου) πράγματος.
Φιλοτραγήμων, ονος (ὁ, ἡ), ὁ ἀγαπῶν τὰ τραγήματα.
Φιλοτράπεζος (ὁ, ἡ), φίλος τῆς τραπέζης (τοῦ φαγητοῦ), παράσιτος.
Φιλοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω Ἀγαπῶ νὰ τρέφω (ἀνατρέφω ἀσμένως) τι, εἶμαι-
Φιλοτρόφος (ὁ, ἡ), (παροξ.) ὁ ἀγαπῶν νὰ τρέφῃ (τρέφων εὐχαρίστως) τι· φύσει θρεπτικός. 2) (προπαροξ.) φίλος τῆς τροφῆς, (ἐπμ.) εὐκολόθρεπτος.
Φιλοτρωξ, ωγος (ὁ, ἡ), = Φιλοτραγήμων.
Φιλοτσάριον (τὸ), Π. ἀντὶ Φιλοτάριον.
Φιλοτύραννος (ὁ, ἡ), φίλος τῶν τυράννων ἢ τῆς τυραννίας, τυραννόφρων.
Φιλότυφος (ὁ, ἡ) ὁ ἀγαπῶν τὸν τύφον (τὴν οἴησιν), τῦφος, ἀλαζών, κενόδοξος.
Φιλοτώθαστος (ὁ, ἡ), [φ. τωθάζω]. ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ χλευάζῃ, περιγελαστής, φιλοκωμῳδητής.
†Φιλόϋλος (ὁ, ἡ), (ἐκκλησ.). ὁ ἀγαπῶν τὴν ὕλην (τὰ ὑλικά, τὰ γήϊνα πράγματα), φιλόκοσμος.
†Φιλόϋπνος (ὁ, ἡ), = Φίλυπνος.
Φιλοφθόγγος (ὁ, ἡ, Π. [φ. φθέγγομαι] ὁ ἀγαπῶν νὰ φωνάζῃ. ▪ Κύων—, ▪ Ἐπιγρ., ὑλάκτης.
Φιλόφθονος (ὁ, ἡ), ὁ ἀγαπῶν νὰ φθονῇ (εὑρίσκων ἡδονὴν εἰς τοῦτο), φύσει φθονερός.
Φιλοφιλία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις-
Φιλόφιλος (ὁ, ἡ), ὁ ἀγαπῶν τοὺς φίλους του.
Φιλοφορμιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν φορμίγγα, συμφώνων μὲ τὸν ἦχον τῆς φ.
Φιλοφρονέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Ἐφιλοφρονησάμην ἢ Ἐφιλοφρονήθην κτλ.). Φέρομαι φιλοφρόνως πρός τινα, ὑποδέχομαι (χαιρετῶ κτλ.) φιλικῶς, περιποιοῦμαι καλοπιάνω (μετνμ.) ἀποδέχομαι ἀσμένως (μὲ δοτ.) ὑπείκω, ἐνδίδω· χαρίζομαι. ▪ Ἄλλο οὐδὲν ἐφιλοφρονήσατο αὐτῷ, εἶπε δὲ κτλ., ▪ Ξενοφ. (ἢ μετνμ.) ▪ Θυμῷ—, ▪ Πλάτ. (ἢ αἰτ.) ▪ Ἐπεὶ δὲ ἀλλήλους ἐφιλοφρονήσαντο, ▪ αὐτ. (καὶ πρθετ.) ▪ Φιλοφρονησαμένου δέ ποτε τοῦ βασιλέως πρὸς αὐτόν, καὶ εἰπόντος· Τίνος σοι τῶν ἐμῶν μεταδῶ;· Πλ.
Φιλοφρονέστερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Φιλόφρων.
Φιλοφρονεστέρως, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ Φιλοφρόνως.
†Φιλοφρονέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Φίλα φρονέω.
Φιλοφρόνημα (τὸ), τὸ γινόμενον ἢ λεγόμενον πρὸς φιλοφρόνησίν τινος, [Γαλλ.] **compliment**.
Φιλοφρόνησις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ Φιλοφρονέομαι, φιλόφρων (φιλικὴ) ὑποδοχὴ ἢ μεταχείρησις, ἔνδειξις εὐνοίας, περιποίησις, ὑποχρέωσις.
Φιλοφρονητικός, ἡ, όν. Φιλοφρονήσεως ἐνδεικτικός, ὑποχρεωτικός, περιποιητικός.
Φιλοφρόνως, ἐπίρ. Μὲ περιποιητικὸν (ὑποχρεωτικὸν) τρόπον, μὲ φιλοφροσύνην.
Φιλοφροσύνη (ἡ), αἴσθημα φιλικὸν (εὐνοϊκόν), ἀγάπη (κλίσις, οἰκειότης) πρός τινα· (συνκδχ.) = Φιλοφρόνημα, περιποίησις, [κυρ. θηλ. τοῦ
Φιλοφρόσυνος, η, ον, Π. ἀντὶ
Φιλόφρων, ονος (ὁ, ἡ), ὁ φίλα φρονῶν τινι (ἔχων φιλικὴν διάθεσιν πρός τινα), εὔνους, καλοθελητής.
Φιλόφωνος (ὁ, ἡ), ὁ ἀγαπῶν νὰ λαλῇ πολλά (νὰ φωνάζῃ), φλύαρος.
Φιλόχλαινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (εὐχαριστούμενος) νὰ λαβῃ ὡς βραβεῖον (δεχόμενος ἀσμένως) χλαῖναν (ἴδε τὴν λέξ.).
Φίλοχλος (ὁ, ἡ), ὁ ἀγαπῶν τὸν ὄχλον (τὸ εὐθοκιμεῖν παρὰ τῷ ὄχλῳ). ▪ Τὸ φιλόχλον, ▪ Ἀρτ., ἡ πρὸς τὸν ὄχλον κλίσις.
Φιλοχορευτής, οῦ (ὁ), ὁ ἀγαπῶν τὰς θεατρικὰς χορείας, (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου).
Φιλόχορος (ὁ, ἡ), ὁ ἀγαπῶν τὸν χορόν, φίλος τοῦ χοροῦ ἢ τῶν (θεατρ.) χορῶν.

Φιλοχρηματέω-ῶ, ἤσω. Ἀγαπῶ τὰ χρήματα, εἶμαι φιλοχρήματος.
Φιλοχρηματία (ἡ), ἡ πρὸς τὰ χρήματα ὑπερβάλλουσα ἀγάπη, φιλαργυρία, φιλοκέρδεια.
Φιλοχρηματιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν μὲ ὑπερβολὴν τὸ χρηματίζεσθαι (κερδίζειν, θησαυρίζειν χρήματα).
Φιλοχρηματιστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ἐπιρρεπὴς (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ χρηματίζεσθαι, φύσει φιλοχρηματιστής.
Φιλοχρήματος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (μὲ ὑπερβολὴν) τὰ χρήματα, φιλόκλεντος, φιλάργυρος.
Φιλοχρημάτως, ἐπίρ. Φιλοκερδῶς, πλεονεκτικῶς, ὡς φιλοχρήματος. ■ Φ. ἔχω," ἀξ., = Φιλοχρηματέω.
Φιλοχρημονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Φιλοχρηματέω, εἶμαι (ἢ θησαυρίζω ὡς) φιλοχρήμων.
Φιλοχρημοσύνη (ἡ), = Φιλοχρηματία, [ἐκ τοῦ
Φιλοχρήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Φιλοχρήματος.
Φιλόχρηστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ χρηστὰ ἤθη ἢ ἐπιτηδεύματα, χρηστὴς διαθέσεως, ἐνάρετος, τίμιος.
†Φιλόχριστος (ὁ, ἡ), (Ἐκκλησ.). ὁ ἀγαπῶν τὸν Χριστόν, φίλος τοῦ Χριστοῦ, χριστιανός.
†Φιλοχρόνος (ὁ, ἡ), (Ἐκκλησ.). ὁ ἀγαπῶν τὸν χρόνον τοῦ κόσμου τούτου (τὰ πρόσκαιρα ἀντὶ τῶν αἰωνίων).
Φιλοχρυσία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Φιλόχρυσος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (μὲ ὑπερβολὴν) τὸν χρυσόν, φιλάργυρος, φιλοχρήματος.
Φιλοχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δατ. ἢ μόνην ἢ πριθετ.). Ἀγαπῶ (εὐχαριστοῦμαι νὰ κατοικῶ εἰς) τόπον τινά, τὸν προτιμῶ παρὰ κάθε ἄλλον. (μτνμ.) ἐνδιατρίβω δεμένως εἴς τι.
Φιλοχωρία [ἡ], τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀγάπη (προσήλωσις) εἴς τινα τόπον, [ἐκ τοῦ
Φιλόχωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (διατρίβων συνήθως ἢ κατὰ προτίμησιν εἴς) τινα τόπον.
Φιλοψευδία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Φιλοψευδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ ψεύδεται (ἔχων κλίσιν εἰς τὰ ψεύματα).
Φιλοψευδία (ἡ), = Φιλοψευδία.
Φιλοψευστης, ου (ὁ), = Φιλοψευδής.
Φιλοψία (ἡ), [φίλοψος]. ἀγάπη πρὸς τὰ νόστιμα φαγητά (καὶ ἰδιαιτ. τὰ ὀψάρια), (Γαλλ.) friandise.
Φιλοψογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ κατηγορῶ (νὰ ψέγω), εἶμαι-
Φιλόψογος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) - ψόγως. Ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ ψέγῃ, φιλοκατήγορος.
Φίλοψος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ὄψα (τὰ νόστιμα φαγητά, καὶ ἰδιαιτ. τὰ ὀψάρια), (Γαλλ.) friand.
†Φιλόψυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν κρότον (ψόφον), φιλοθόρυβος (κυρ. καὶ μτνμ.).
Φιλοψυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι φιλόψυχος (φιλάζωος). ■ Οὐ φιλοψυχητέον, ■ Πλάτ.
Φιλοψυχία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Φιλόψυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (μὲ ὑπερβολὴν) τὴν ζωὴν (τὴν ψυχήν του), φιλόζωος, (ἐπμ.) δειλός, μικρόψυχος.
Φιλόψυχρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ψύχραν (τὰ ψυχρὰ μέρη) ἢ τὴν δροσιάν.
Φιλοψύχως, ἐπίρ. Μὲ πολλὴν πρὸς τὴν ζωὴν προσπάθειαν (φιλοψυχίαν), μικροψύχως.
Φιλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Φιλιόω.
Φιλτάτιον (τὸ), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ Φίλτατον, [κυρ. ὡς χαϊδευτ. προσφών.) ψυχίτσα μου.
Φίλτατος, η, ον, ὑπερθ. ἓ
Φίλτερος, α, ον, συγκρ. (ανμλ.) τοῦ Φίλος.
Φίλτρον (τὸ). πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς φιλίαν, (ἰδιαιτ.) ποτὸν ἢ ἄλλο τι σύγκραμα μαγικὸν ἐμπνέον ἔρωτα (μτφρ.) θελγητρον· ἐρέθισμα, ἐλατήριον (ἐν γέν.) ἔρως, ἀγάπη, ἡ ἀντικείμενον ἔρωτος. ■ Δεύτερα φίλτρα γάμου, ■ Ἐπιγρ., (περιφρ.) ἀντὶ δεύτερος γάμος. 2) εἶδ. φυτοῦ (ἀφροδισιαστικοῦ), ἄγριον δαυκί, σταφυλῖνος. 3) τὸ ὑπὲρ τὸ ἄνω χεῖλος σχηματιζόμενον κοίλωμα.
Φιλτροποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων φίλτρα ἢ, ἐμπνέων φίλτρον (ἔρωτα).
;Φιλτρόποτον (τό). ποτὸν φίλτρου (ἔρωτος) ἐμποιητικόν, φίλτρον.
Φίλυδρις, ιος (ὁ, ἡ) καὶ
Φιλυδριστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ὑβρίζῃ (νὰ ἀτακτῇ, νὰ αὐθαδιάζῃ). Ἔχων διάθεσιν πρὸς τὸ ὑβρίζειν, φύσει ὑβριστής.
Φιλυγιής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (προσέχων πολλὰ) τὴν ὑγείαν του, φίλος (ἐν γέν.) τῆς ὑγείας.
Φιλύδρηλος (ὁ, ἡ), = Φίλυδρος. ■ Κῆπος—, ■ Ἐπιγρ.
†Φιλυδρίας, ου (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Φίλυδρος, [ὕδ.
Φιλυδρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὸ ὕδωρ ἢ τὴν ὑγρασίαν, εἶμαι-
Φίλυδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ ὕδωρ ἢ τοὺς ὑδατώδεις τόπους ἢ τὴν ὑγρασίαν· ἐνδιατρίβων συνήθως ἢ ἀσμένως εἰς τὸ ὕδωρ, ἔνυδρος.
Φιλύκη (ἡ), = Φυλίκη.
Φίλυμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ὕμνους (τὰς ᾠδάς).
Φιλυπήκοος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπακούων εὐκόλως (προθύμως), εὐπειθής. 2) ὁ ἀγαπῶν τοὺς ὑπηκόους του.
Φίλυπνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν ὕπνον, ὑπνώδης, ἢ (;) ὑπνωτικός.
Φιλυπόδοχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ὑποδέχεται (ὑποδεχόμενος ἀσμένως), φιλόξενος.
;Φιλύποπτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποπτεύων κάθε τι, φύσει ὕποπτος.
Φιλυπόστραφος ἓ
Φιλυποστραφώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ συνειθίζων νὰ ὑποστρέφῃ (νὰ ἐπανέρχεται), (κυρ. ἐπὶ νόσ.) ὑποκείμενος εἰς ξανακυλήματα.
Φιλυποψία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ φιλυπόπτου, ῥοπὴ (διάθεσις) πρὸς τὸ ὑποπτεύειν.
Φιλύρα, ας (ἡ), εἶδ. δένδρου, (καιν.) φλαμουριά, (καὶ ἄλλ.) φιλουριά. 2) (συνδκχ.) ἡ ὑπὸ τῶν φλοιῶν λεπτὴ ἐκθερμὶς τῆς φιλουριᾶς [ἀπὸ τὴν ὁπ. καὶ-
εσκεύαζον στεφανοείματα κτλ.), (καιν.) φλαμούρι.
Φιλυρέα (ἡ), εἶδ. δένδρου ἢ θάμνου κορυμβοφόρου (ἀπὸ τὸ γέν. τῆς κύκρου), (Λτν.) tilaria.
Φιλύρινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ φιλύραν, φλαμουρένιος· (συνδκχ.) λεπτὸς ὡς ἓν τὴν φλοιὸν ἢ τὴν σανίδα τῆς φιλύρας, [ἴδε Ἀθ. ΙΒ', 501].
Φιλύριον (τὸ). σανιδάκι ἀπὸ ξύλον φιλύρας, πιναχίδιον.
;Φιλύριος (ὁ, ἡ), = Φιλύρινος.
Φιλῳδός (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς ᾠδὰς (τὴν μουσικήν).
†Φιλώραιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ ὡραῖον (τὸ καλόν).
Φιλωρείτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἀγαπῶν (διατρίβων συνήθως εἰς) τὰ ὄρη.
Φίλως, ἐπίρ. Ὡς φίλος, φιλικά· δεμένως, εὐχαρίστως. ■ Φίλως χ' ὁράφτε, ■ Λ. Δ.
Φίλωψ, ωπος (ὁ, ἡ), Π. [φ. †ὤψ], τοῦ ὁπ. τὸ βλέμμα εἶνε φιλικόν, φίλος.
Φ.μός (ὁ), [συγγ. τῷ ὀφίγγω;], (τὸ πλθ. καθ' ἑτερογέν. Τὰ φιμά), εἶδος κρίκου ἁπλοῦ ἢ διπλοῦ ὅς τις βάλλεται περὶ τὸ στόμα τῶν ζώων ἵνα μὴ βόσκουν ἢ νὰ μὴ δαγκάνουν, (συγγ. μὲ τὸ Κημός, ἂν καὶ ὁ Στρβ. τὰ διακρίνῃ). ■Αντὶ χαλινῶν φιμοῖς χρῶνται (οἱ Ἰνδοί) κημῶν, μικρὸν διαφέρουσι, ■ Στρβ. 2) μέρος τι τοῦ χαλινοῦ τὸ περὶ τοὺς μυκτῆρας, (ἄλλ.) Πινιγεύς. 3) εἶδ. κουτιοῦ, ὅπου ἀναπαύονται τοὺς κύβους πρὶν τοὺς ῥίψουν. 5) (ἰατρ. = Φίμωσις.
Φ.μόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω περὶ τὸ στόμα τοῦ ζώου (Σφίγγω μὲ τὸν ἢ ὡς ἂν μὲ) φιμόν, (ἐν γέν.) δένω σφιγκτά· (συνδκχ.) κάμνω ἀνεπαλόγητον, βουβαίνω, ἀποστομόνω.
Φιμώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει φιμοῦ ἢ χρησιμεύων ἀντὶ φιμοῦ, (συνδκχ.) στυπτικός.
Φίμωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φιμόω, σρίξιμον μὲ τὸν ἢ ὡς ἂν μὲ φιμόν, καπίστρωμα· [μτνμ.) στένεμμα τῶν πόρων μέρους τινὸς τοῦ σώματος καὶ ἰδιαιτ. τῆς ἀκροβυστίας, πάθος τι περὶ τὴν πόσθην.
Φίμωτρον (τὸ), πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς φίμωσιν, φιμός, καπίστρι.
Φίν, ἴδε Φι-
Φίν, Δ. Π. (μτγν.) ἀντὶ Σφίν ἢ Σφίσι.
Φίνις, εως (ὁ), = Φήνη.
Φίντατος, α, ον, Δ. ἀντὶ Φίλτατος ἓ
Φίντερος, α, ον, Δ. ἀντὶ Φίλτερος.
;Φίξ, ικός (ὁ), Βοιωτ. ἀντὶ Σφίγξ.
†Φίπραν (τὸ), Γλσ. ἀντὶ-
Φιτρός (ὁ), [φίτυ]. κορμὸς δένδρου, στέλεχος, κούτσουρον· ἀυλλί, σύκα·
†Φίτρα, Αἰολ. ἀντὶ Σίτρα ἢ Ψίτρα.
†Φιττάκια (τὰ), Αἰολ. ἀντὶ Ψιττάκια.
Φίτυ καὶ
Φίτυμα (τὸ), Π. ἀντὶ Φυτόν, Φύτευμα. βλάστημα· (μτνμ.) υἱός, ἀπόγονος.
Φιτυποιμήν, ένος (ὁ), Π. κηπουρός, φυτοκόμος, (κατὰ λέξ.) ποιμὴν φυτῶν.
Φίτυος, νος (ὁ), Π. πατήρ, γεννήτωρ, [ἐκ τοῦ

φιτεύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Φυτεύω, (μετν.) τεκνόω.
†Φλαδάω-ῶ [φλάω], Μ. άσω. Θλίβω ἀπαλύνω· ζυμόνω.
Φλάζω (ἀόρ. β΄. Ἔφλαδον), Π. [φλάω]. σχίζω, τσακκίζω, κερματιόζω.
Φλάζω), πρωτότ. (σχεδὸν ἄχρ.) τοῦ Παφλάζω.
†Φλανύσσω, Μ. ύξω, Γλσ. = Φληνύσσω, φλυαρῶ.
Φλάσις, εως (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Θλάσις καὶ
Φλάσμα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Θλάσμα.
†Φλασμός (ὁ), Γλσ. [φλάζω]. = Παφλασμός, κουφολογία, ἔπαρσις, ἀλαζονεία.
Φλαστός, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Θλαστός.
‡Φλαττεθράττ ‡ Φλαττοβρατταραττθράττ, Κωμ. μίμησις τοῦ κομπορρήμονος ὕφους τῶν δεθυραμβοποιῶν, λέξεις δηλ. μεγάλαι χωρὶς νόημα.
Φλαυρίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ἀντὶ Φαυλίζω, ἐξουθενῶ, ἐξευτελίζω, [ἐκ τοῦ
Φλαῦρος, η, ον, Ἀττ. ἀντὶ Ψαῦλος, ταπεινός, μάταιος· ἀσήμαντος, πράστυχος.
Φλαυρότης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Φαυλότης, ματαιότης· εὐτέλεια, μηδαμινότης.
Φλαυροῦργος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Φαυλουργός, πράστυχος τεχνίτης.
Φλαύρως, ἐπίρ. = Φαύλως, κακῶς, εὐτελῶς κτλ. «Φλαύρως ἔχειν τὴν τέχνην,» Ἡρ., κατέχειν μετρίως. ◆ Φλαύρως ἀκούειν, « φύτ.
Φλάω, Μ. φλάσω (πθ. πρκ. Πέφλασμαι), Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Θλάω, σπάνω, τσακκίζω· κτυπῶν ζυμόνω, μαλάζω· κοπανίζω. ◆ Τῶν τραγημάτων ἔφλα, « Μένανδρ., ἔσπανε καὶ ἔτρωγε (φουντούκια, καρύδια κτλ.). ◆ Ἐμβαλὼν σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς, ἔπειτ' ἔφλα ἐν τῷ θυείᾳ, « Ἀρχφ. « Τῆς ἀθάρης πολλὴν ἔφλων, « αὐτ., ἔβρηχνα μέσα μου (κοιν.) κτυπῶσα δόντι.
Φλεβάζω, Μ. άσω. Ἀναβρύω (ὡς ἀπὸ φλεβός).
Φλεβικός, ἡ, όν. Ὁ τῶν φλεβῶν ἢ τῆς φλεβός.
Φλέβιον (τὸ), ὑπογρ. τοῦ Φλέψ, φλεβίτσα.
Φλεβονεμρώδης, εος (ὁ, ἡ). συγκείμενος ἐκ φλεβῶν καὶ νεύρων.
‡Φλεβοπαλία (ἡ), [φλέψ, πάλλω]. κτύπημα τῆς φλεβός (τοῦ σφυγμοῦ).
Φλεβορραγία (ἡ). ῥῆξις (σπάσιμον) φλεβός.
Φλεβοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Ἀνοίγω) τὴν φλέβα διὰ τοῦ φλεβοτόμου. Ἐπαίρω αἷμα, (πα. βλ.) Ἐμφλεβοτομέω.
Φλεβοτομία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κόψιμον (ἄνοιγμα) τῆς φλεβός, ἐπάρσιμον αἵματος, [ἐκ τοῦ
Φλεβοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ τέμνων (κόπτων, ἀνοίγων) τὴν φλέβα πρὸς ἐξαγωγὴν αἵματος ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο, (ὄθεν ‖ οὐσ.) Φλεβοτόμον (ἐννν. σμιλίον), τὸ νυστέρι, ἢ (Ἰταλ.) λαντσέττα.
Φλεβοτονέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Τεντόνονται αἱ φλέβες μου (ἀπὸ τὸν κοπὸν ἀγῶνα), (συνεκδ.) προσπαθῶ μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις, συντείνω ἐμαυτὸν, ἀγωνίζομαι.
Φλεβώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης φλεβῶν.
Φλεγεθοίατο, Ἰων. ἀντὶ Φλεγέθοιντο, γ΄. πλθ. προσ. τοῦ μσ. ἐνεστ. τῆς εὐκτ. τοῦ
Φλεγέθω καὶ (μσ.) -έθομαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Φλέγω, -ομαι (μέλλ. καὶ ἀμέλλ.). ◆ Κεραυνὸς φλεγέθων, « Ἡσ. « Πυρσοὶ φλεγέθουσιν, « Ἰλ. Σ. (καὶ πθ.) « Ὄφρα πυρὶ φλεγεθοίατο νεκροί, « Ἰλ. Ψ.
‡Φλεγεός, ἡ, όν, = Φλόγεος.
Φλέγμα (τὸ), [φλέγω]. καῦμα φλογώδες, ἕλκωσις, φλόγωσις (ἰατρ.) ἡ λευκὴ γλοιώδης ὕλη ἡ ὁπ. σχηματίζεται εἰς τὸ σῶμα (ὡς αἰτία ἢ ἀποτέλεσμα φλογώσεως, κατὰ τοὺς παλαιούς).
Φλεγμαγωγός (ὁ, ἡ), [φλέγμα, ἄγω]. ὁ καταβάλλων τὸ φλεγμα, χρησιμεύων πρὸς ἀποφλεγμάτωσιν.
Φλεγμαίνω, Μ. ανῶ (ἀόρ. Ἐφλέγμανα ‡ Ἐφλέγμηνα κτλ.). Εἶμαι ἢ Καταντῶ εἰς φλόγωσιν (εἰς ἕλκωσιν [καὶ συνεκδ.] εἰς ἐξόγκωσιν), φουσκώνω· (κοιν. ἐπὶ πληγ. κλπ.) θυμώνω, κακοφορμίζω· (μετν.) εὑρίσκομαι εἰς ἀναβρασμὸν (εἰς ἀκμὴν πάθους κτλ.). ◆ Καταλαμβάνει τὸ κεφ. τοῦ πατρῴου φόνου ἔτι φλεγμαῖνον, « Ακ., ἦτον εἰς τὴν ἀκμήν, δὲν εἶχε σβύσῃ (λησμονηθῇ) ἀκόμη. « Τὸ φλεγμαῖνον τῆς λέξεως, « Δξ, τὸ ἀγκῶδες.
‡Φλεγμαῖος, α, ον, ἀντὶ Φλεγματιαῖος.
Φλέγμανσις, εως καὶ
Φλεγμασία (ἡ), = Φλεγμονή.
Φλεγματιαῖος, α, ον καὶ
Φλεγματιος, συ (ὁ). πλήρης φλέγματος, φλεγματικός, φλεγματώδης.
Φλεγματικός, ἡ, όν. Ὁ τοῦ φλέγματος ἢ ἐκ τοῦ φλέγματος, φλεγματώδης.
Φλεγματοειδής, έος (ὁ, ἡ). φλέγματι ὅμοιος ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ φλέγματος.
Φλεγματόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Φλεγματώδης· (ἐνίοτε) = Φλεγματικός, φλεγματώδης.
Φλεγματώδης, εος (ὁ, ἡ), = Φλεγματοειδής, φλέγματος γέμισμα.
Φλεγμονή (ἡ), το φλεγμαίνειν, ἔξαψις, φλόγωσις (συνεκδ.) ἐξόγκωσις, πρίξιμον· θύμωμα· κακοφορμισμα· (μετν.) ἀκμὴ (ἀναβρασμὸς) πάθους κτλ.
Φλεγμονώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος ἢ συνωδευμένος μὲ φλεγμονήν.
†Φλεγμός (ὁ), = Φλογμός. 2) (Γλσ.) τὸ αἷμα.
Φλέγυς, εος-υος (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Φλέβ.
Φλεγυας, υου (ὁ), Π. ὁ αἰτὶς (διὰ τὸ ξανθὸν [πυρώδες] χρῶμα τῶν πτερῶν του).
Φλεγυρός, ὁ, όν, Π. ἀντὶ Φλογερός. (συνεκδ.) λαμπρός· (μτφρ.) περίφημος, (ἐπὶ κακοῦ) διαβοητός, [ἐκ τοῦ
Φλέγω [συγγ. τῷ Φλέω], Μ. φλέξω. Καίω, φλογίζω· (μτφρ.) ἐξάπτω, ἐρεθίζω· (Π. κατὰ συνεκδ.) καμνω τι νὰ λάμψῃ (νὰ ἐκλάμψῃ, νὰ ἀναφανῇ ἢ νὰ ἐκραγῇ)· (μετν.) κάμνω ἐξάκουστον, διαφημίζω. ‖ (πθ. ἢ οὐδ. αὐτοῦ) ἀνάπτω, καίομαι, φλογίζομαι (κυρ. καὶ μτφρ.)· (Π.) λάμπω, ψεγγοβολῶ· (μετν.) διαπρέπω· ἐκλάμπω· (ἐνίοτε) ξεσπάνω· διαδίδομαι· (ἐνίοτε) σπεύδω, ἐπείγομαι. ◆ Τί δὲ φλέγει ἄκαμπτον πῦρ, « Ἰλ. Ψ. (καὶ μετν.) ◆ Πάνθ' ὁ χρόνος μαραίνει τε καὶ φλέγει, « Σοφ., ἀλλὰ μέν καμνει νὰ ἐκλείψουν, ἄλλα δὲ νὰ φανοῦν (νὰ ἐκλάμψουν). ◆ Διὰ χειρὸς βέλος φλέγων, « Εὐρ., κάμνων νὰ λαμψῃ ὁ χεραυνὸς εἰς τὰς χεῖράς του. « Ἄνεμος αἷμα φλέγει τῇδε πόλει, « αὐτ., διεγείρει κατ' αὐτῆς. ◆ Σὲ δὲ φλέγοντι χάριτες, « Πινδ., σὲ λουμπρύνουν. (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἰλλ.) ◆ Ἄνθεμα γυναικοῦ φλέγει, « αὐτ., λάμπειν (φεγγοβολεῖν) ἀπο. « Φλέγειν χρεὼς ὑπο. « Αἰσχλ., σκεύδειν ἐξ ἀνάγκης. (καὶ πθ.) ◆ Πυρὶ φλέγετο, « Ἰλ. Φ. (καὶ μτφρ.) ◆ Ἂν σκώπτῃ τίς σε, φλέγεσθαι, « Ἀρχφ., σὲ καίει, πειράζεσαι. (ξ ἐστ. προθετ.) ◆ Φλέγεσθαι (ἐννν. ἔρωτι) ἐπί τινι, « Αἰλ. « Φλέγεται ἀρεταῖς μυρίαις, « Πινδ., λάμπει ἀπό. « Ὕμνοι φλέγονται, « Βακχυλ., ᾄδονται γεγωνυῖᾳ τῇ φωνῇ, ἀκούονται παντοῦ.
Φλεδανία (ἡ), φλυαρία, μωρολογία, [ἐκ τοῦ
Φλεδανεύω καὶ (μσ.) -εύομαι [φλεδών], Μ. εύσω, -ομαι. Φλυαρῶ, μωρολογῶ.
‡Φλεδανεω-ῶ, Μ. ήσω, = Φλεδανεύω.
Φλεδονιώδης, εος (ὁ, ἡ). φλύαρος, μωρολόγος, [ἐκ τοῦ
Φλεδών [φλέω], ῶνος (ἡ). φλυαρία, μωρολογία.
Φλέδων, ωνος (ὁ, ἡ). φλύαρος, μωρολόγος· μάταιος.
Φλεῖνος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ τὸ φυτὸν φλέων.
Φλεῖξις, εως (ἡ), τὸ φλέγειν ἢ φλέγεσθαι, καύσιμον.
Φλεῖξις, ιδος (ὁ καὶ ἡ), εἶδος πτηνοῦ (πθαν. φοινικοπτέρου).
(Φλεύω, Ἰων. ἀντὶ Φλέγω, (ἐνεργ. μόνοι εἰς τὸ Περιφλεύω)
Φλέψ, φλεβός (ἡ). φλὶψ (κυρ. καὶ μετν.). [ἐκ τοῦ
Φλέω (χ. Μ.), Π. [ὁμοπρ. συγγ. τῷ Θλίω], εἶμαι πλήρης (κυρ. ὑγρῶν), πλημμυρῶ· ξεχειλίζω· (ἐν γέν.) εἶμαι εἰς πλῆθος (ἀφθονίας). ◆ Μήλων φλεόντων, « Αἰσχλ.
Φλέως, ω (ὁ), εἰδ. φυτοῦ (καλάμου) ἐνύδρου, (κοιν., ῥαγάζι.
Φληναφάω (ἐω) ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ φληνάφους, φλυαρῶ, μωρολογῶ.
‡Φληναφεύω, Μ. εύσω, Γλσ. = Φληναφέω
‡Φληνάφημα (τὸ) καὶ
Φληναφία (ἡ). φλυαρία, μωρολογία, [ἐκ τοῦ
Φληνάφος (ὁ, ἡ). [φλῆνος]. = Φλύαρος, μωρολόγος. 2) (οὐσ.) = Φληνάφημα, μωρολογία.
Φληναφώδης, εος (ὁ, ἡ). φληνάφου πλήρης, φλύαρος.
Φληνάω (-έω)-ῶ, Μ. ήσω καὶ
Φληνεύω. Μ. εύσω, = Φληνυσσω.
Φλῆνος [φλέω], εος-ους (τὸ), = Δῆρος, φλυαρία, (ὑθ.
‡Φληνύσσω ἢ φληνύω καὶ φλήνω, Μ. φληνύσω, = Φληναφαω, φλυαρῶ.
Φλιά (ἡ), ὁ παρασταθμὸς ἢ τὸ ἀνώφλιον τῆς θύρας, [ἐκ τοῦ
Φλίβω, Μ. φλίψω, Π. Αἰολ. ἀντὶ Θλίβω.
Φλιδάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω περίσσειαν ὑγρῶν (συνεκδ.) χαλνῶ (σήπομαι, λυνω) ὑπὸ τῆς ὑγρασίας, (κοιν.) σαχλιάζω, (ἄλλ.) Μυδάω καὶ Πλαδάω.

Φλιδέων, ωσα, ων, Π. Ἰων. ἀντὶ Φλιδῶν, μτχ. τοῦ Φλιδέω.
Φλιδών, όνος (ἡ). σχάσιμον (σχισμάδα) ἢ ῥυτὶς ὑφάσματος.
†Φλιμελία (τά), (Δτν.) **flemina**, σκασίματα (σογκάϋματα) τὰ ὁπ. γίνονται εἰς τὰ πόδια τῶν ἀλόγων ἀπὸ τὸν πολὺν κάπον.
Φλίψις, ιος (ἡ), Π. Δίαλ. ἀντὶ Θλῖψις.
Φλόα, Π. ἀντὶ Φλοῦν, αἰτ. (κατὰ μετπλασμ.) τοῦ Φλοῦς-οῦς.
Φλόγεος, α, ον, Π. ἀντὶ-
Φλογερός, ά, όν. Καίων ἢ Φεγγοβολῶν ἢ κόκκινος ὡσὰν τὴν φλόγα, ὅλως πῦρ.
†Φλογετός (ὁ), = Φλογμός, καῦσις ὑπερβολική.
Φλογιά (ἡ), Π. ἀντὶ Φλίξ.
Φλογιάω-ῶ, Μ. άσω. Γίνομαι κόκκινος ὡσὰν τὴν φλόγα.
Φλογίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Φλογίς.
Φλογίζω, Μ. ίσω, = Φλέγω, καίω ἢ ψήνω εἰς τὴν φλόγα. ‖. (παθ.) ἐβγάζω φλόγαις, φέγγω (λάμπω) ὡς ἂν τὴν φλόγα. « Ἥλιος φλογιζόμενος, « Σοφ.
Φλόγινος, η, ον. Κόκκινος ὡσὰν τὴν φλόγα, φλογερός. ‖. (οὐσ.) Φλόγινον (τό), εἶδ. ἄνθους, (ἄλλ.) = Φλόγιον (2).
Φλόγιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Φλίξ. 2) εἶδ. ἄνθους (ἴου), (Ταυρικ.) ἐξαϊσμενεξές.
Φλογίς, ίδος (ἡ), κομμάτι κρέατος ψημένου εἰς τὴν φλόγα, (Ἰταλ.) μπριζόλα, (Τουρκ.) κιοὺλ-μπαστέ.
Φλόγισις, εως (ἡ) καὶ
Φλογισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Φλογίζω, ψήσιμον εἰς τὴν φλόγα, φρυγάνισμα· καῦσις ὑπερβολική, (ἄλλ.) Φλογμός.
Φλογιστός, ή, όν. Ψημένος εἰς τὴν φλόγα, φρυγανισμένος· (ἐν γέν.) καυμένος, φλογισμένος.
Φλογμός (ὁ), [φλέγω, φλόξ]. καύσων φλογερός· (ἰατρ.) φλεγμονή· (ἐν γέν.) φλόγα (κυρ. καὶ μτφρ.).
Φλογμοτύραννος (ὁ), Π. = κύριος (ἐξουσιαστὴς) τῆς φλογός.
Φλογογενής, ές (ὁ, ἡ), Π. γεννημένος εἰς τὰς φλόγας ἢ ἐκ τῆς φλογός.
†Φλογόδερπνος (ὁ, ἡ), Γλσ. [φλόξ, δέρπομαι]. ὁ τρώγων (ἢ τρωγόμενος ἀπὸ) τὴν φλόγα. « Δινδραξ—, « Ἡσύχ., (ἄλλ. γρφ. Φλογοδείπνος).
Φλογοειδής, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει φλογός.
Φλογέες, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Φλογερός.
Φλογόλευκος (ὁ, ἡ). ἄσπρος ἀπὸ τὸ πολὺ καίσιμον.
Φλογόφαιος (ὁ, ἡ). φαιὸς μετά τινος ξανθότητος, μαυροκοκκινος (ὡς ἂν τὸ ἀχάνωτον χάλκωμα).
Φλογόω-ῶ, Μ. ώσω, = Φλέγω, φλογίζω.
Φλογώδης, ες (ὁ, ἡ), = Φλογοειδής.
Φλόγωμα (τό), [φλογόω]. πρᾶγμα καυμένον ἀπὸ φλόγα (φλογισμένον). « Ἄρτου—, « Ἡσύχ., ἡ κέτσα (κόρα) τοῦ ψωμιοῦ.
Φλογωπός (ὁ, ἡ), Π. [φλόξ, ὤψ]. ὁ ἔχων ὄψιν φλογός (ὁμοιάζων ὡς ἂν φλόγα), λαμπρός, φλογοειδής. « Πῦρ—, « Αἰσχλ.
Φλόγωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φλογόω, καῦσων, φλόγισμα· ἄναμμα (λουτροῦ) φλὲξ λαμπάδος καιομένης· (ἰατρ.) φλεγμονή.
Φλογώψ, ῶπος (ὁ), Π. = Φλογωπός.
†Φλοιά (ἡ), Λακων. ἐπίθετ. ἡ Περσεφόνη, [ἐκ τοῦ Φλόος, ὡς θάλλουσα].
Φλοιάξ, ακος (ὁ), = Φλύαξ.
Φλοιάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Φλοιός.
Φλοιδάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ
Φλοιδάω-ῶ, Μ. άσω. Πρήσκω, φουσκόνω· προξενῶ **φλέγμασιν**. ‖. (ἀμτβ. ἢ μσ.) = τῷ
Φλοιδύομαι-οῦμαι (πρκ. Πέφλοιδα), Π. φουσκόνω, πρήσκομαι· (ἰατρ.) φλεγμαίνω, κακοφορμίζω, (παρβλ.) Φλυδάω.
Φλοιέζω, Μ. έσω. Περιαιρῶ τὸν φλοιὸν (τὴν φλοιδαν), ξεφλουδίζω.
Φλοΐνος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ τὸ φυτὸν φλοῦν ἢ ἀπὸ τὴν νηματώδη φλοιδαν δένδρου.
†Φλοιοβαρής, ές (ὁ, ἡ), Σχλ. βαρὺς ἀπὸ τὸν πολὺν φλοιόν, χονδρόφλουδος.
Φλοιοβραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκάνω (ῥαγίζει. ἡ φλοιδά μου. εἶμαι ἢ γίνομαι-
Φλοιορράγης [φλ. ῥήγνυμι], ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκασμένην (ῥαγισμένην) φλοιδαν.
Φλοιορρογία (ἡ), σκάσιμον (ῥάγισμα) τῆς φλοιδας.
Φλοιορρίζος (ὁ, ἡ), (δεν.) τοῦ ὁπ. ἡ ῥίζα συγκειται ἀπὸ πολλοὺς ἀλλεπαλλήλους φλοιούς (σὰν τὸ κρομμύδι).
Φλοιός (ὁ), [φλέω] φλοιδα (δένδρου) (ἐν γέν.) περικάλυμμα. 2) ἐπίθετ. ὁ Διόνυσος, (ἴδε Φλοιά).
Φλοΐσβος (ὁ), [ὀνομ.]. ὁ κρότος τοῦ κυμαινομένου (ἀναβράζοντος) ὕδατος· (μτφ. ἐν γέν.) ἦχος συγκινουμένων ἀνθρώπων (στρατεύματος), βοὴθος.
Φλοισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Φλοΐζω, ἐξφλουδισμα.
Φλοϊστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ φλοΐζειν (ξεφλουδίζειν). « Φλοϊστικὴ (ἐν τέχνῃ), « Πλάτ., ἡ τοῦ κατασκευάζειν πλέγματα ἢ ὑφάσματα ἀπὸ φλοιώδες δένδρων.
Φλοΐω, Π. ἀρχ. (κατὰ τὸν Πλ.), εἶμαι εἰς πλήρη φυτικῆς γονιμότητος ἀκμήν· βάλλω, (παρβλ. Φλύω).
Φλοιώδης, ες (ὁ, ἡ), φλοιῷ ὅμοιος· φελλώδης· (συνεζ. καὶ τρπ.) χωρὶς βάσιν (βαρύτητα), μάταιος, ἐπιπόλαιος.
Φλοιῶτις, ιδος (ἡ), Π. συγκεκαμένη ἀπὸ φλοιόν. « Σκέπη—, « Λυκ., ὁ φλοιος.
Φλομίς, ίδος (ἡ), = Φλόμος.
Φλομίτης, ιδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Βούγλωσσον ἢ ἴσως Ὄνοσμα, [ἐκ τοῦ
Φλόμος (ὁ), [φλόξ, διότι τὰ φύλλα του ἐχρησίμευον ὡς φυτίλια], εἶδ. φυτοῦ, (καιν.) σφλόμος.
†Φλονῖτις, ιδος (ἡ), = Φλομῖτις.
Φλόξ [φλέγω], φλογὸς (ἡ). φλόγα (κυρ. καὶ μτφρ.).
Φλόος-οῦς, όου-οῦ (ὁ), (ἡ αἰτ. κατὰ μτπλασμ. Φλόα), = Φλοιός, φλοιῶδα δένδρων (μτφ.) δέρμα, (ἐν γέν.) περικάλυμμα. « Ὄφεως—, « Νίκ., τὸ πεπαλαιωμένον τοῦ φιδιοῦ. 2) (κατὰ τὸν Πλ.) ἡ ἀκμὴ τῆς φυτικῆς γονιμότητος, τὸ ἄνθος, (ὅθ. τὸ Λτν.) flos. « Ὑῶν δὲ φλόον ἐν ὥλεσε πάντα, « Ἀρ. 3) = Φλοιός, εἶδ. φυτοῦ, (Ὑμ. Γ', 98).
†Φλουάκιον (τό), = Φλυζάκιον.
Φλυακογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Συνθετω) φλύακας (παιγνιώδη, βωμολοχικὰ ποιήματα).
Φλυακογραφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐκ τοῦ
Φλυακογράφος (ὁ), ὁ γράφων (συνθέτων) φλύακας, ποιητὴς βωμολοχικῶν ποιημάτων.
Φλύαξ [φλύω], ακος (ὁ). φλύαρος, γελωτοποιός, μωρολόγος. 2) εἶδ. χωμικοτραγ. ποιήματος (ἱλαροτραγῳδία), παρῳδία γελοιωδης, (Γαλλ.) farce.
Φλυαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ὡς φλύαρος, λέγω ὅ,τι φυσάω, δὲν ξέρω τί λέγω, μωρολογῶ (συνεχ.) χάνω τὸν καιρόν μου εἰς μάταια (παιδαριώδη) πράγματα· (Γρφ. μὲ αἰτ.) κακολογῶ. ‖. (πβ.) χρησιμεύω ὡς ἀντικείμενον φλυαρίας.
Φλυάρημα (τό), πᾶν ὅ,τι λέγει ἢ πράττει τις φλυαρῶν, φλυαρία, μωρολόγημα.
Φλυαρία (ἡ), τὸ φλυαρεῖν, ἀσήμαντος κουλουρία, μωρολογία· (συνεχ.) μάταιοπονία.
Φλυαρογραφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Φλυακογραφέω.
Φλυαροκαπέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλυαρῶ ἀδιαλείπτως.
Φλυαρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω φλυαρίας (μωρολογίας), φλυαρῶ.
Φλυαρολογία (ἡ), = Φλυαρία.
Φλυαρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων φλυαρίας (ὁμιλῶν) ὡς=
Φλύαρος (ὁ, ἡ), [φλύω]. ὁ ὁμιλῶν ὅ,τι ἐρθύσει (παλυλογῶν χωρὶς νόημα), μωρολόγος. 2) (οὐσ. ἀφ.) = Φλυαρία.
Φλυαρώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ φλυαρίαν, τρόπον τινὰ φλύαρος (ἄχρηστος, μάταιος).
†Φλυάσσω, Μ. άξω, Γλσ. = Φλυαρέω.
Φλυδαρός, ά, όν, = Πλαδαρός, σαχλιαμένος, [ἐκ τοῦ
Φλυδάω-ῶ [φλύδω], = Πλαδάω, σαχλιάζω, σήπομαι ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν, (ἄλλ.) Φλιδάω.
Φλύδω, Δ. ἀντὶ Φλύζω.
Φλυζάκιον (τό), [φλύζω], = Φλύκταινα.
†Φλυζογράφος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἀντὶ Φλυακογράφος.
Φλύζω, Μ. φλύσω ἢ φλύξω, Ἰων. εὐρίσκομαι εἰς ἀναβρασμόν, κοχλάζω· (Π. κατὰ μτνμ.) λέγω ὅτι μοῦ ἔλθει εἰς τὸ στόμα, φλυαρῶ, (παρβλ.) Φλύω.
Φλυηρέω, Φλυηρος, Ἰων. Π. ἀντὶ Φλυαρέω, Φλύαρος.
Φλύκταινα [φλύζω], ης (ἡ). φουσκαλίδα τοῦ δέρματος ἀπὸ καίσιμον ἢ ἄλλην αἰτίαν.
Φλυκταινίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Φλύκταινα.
Φλυκταινοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ Φλύκταιναν.
Φλυκταινοδομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γεμίζω φλυκταίνας (φουσκαλίδας)· σχηματίζω (μεταβάλλομαι εἰς) φλύκταιναν, φουσκαλιάζω.
Φλυκταινώδης, ους (ὁ, ἡ), = Φλυκταινοειδής· ἔχων (ὡς συμπτωμα) φλυκταίνας.

Φλυκταίνωσις, εως (ἡ). ἔκφυσις (ἐξάνθησις) φλυκταινῶν, σχηματισμὸς φλυκταίνης, φουσκάλεσμα.
φλυκτίς, ίδος (ἡ), = Φλύκταινα.
φλυνδά-ω, = Φλύζω, (εὔχρ. μόνον εἰς τὸ σύνθ. Ἐκφλυνδάνω).
†Φλύος, ους-ους (τό), Π. ἀντὶ Φλύαρος, φλυαρία.
Φλύσις, εως (ἡ), Ἰων. ἐξάνθησις φλυκταινῶν (σπυρίων) ἀπὸ περίσσειαν ὑγρῶν [ἐκ τοῦ
Φλύω, Μ. φλύσω. Π. [φλέω], = Βλύω, ἀναβρύω· ἀναβράζω· ξηχειλίζω· (μτγμ.) λέγω ὅ,τι μοῦ ἔλθει εἰς τὸ στόμα, φλυαρῶ· μέ αἰτ.) ἐξερεύγομαι, ξεστομίζω. ▪ Δίαχρα —, ▪ Ἐπγρ. ‖ (μσ.) Γλ. = Φλυδάω.
Φοβέ, φθόγγος ὅμοιος πρὸς μίμησιν τῆς φωνῆς τῶν μικρῶν πτηνῶν ἢ τοῦ διὰ τῶν μυκτήρων γινομένου ἤχου (συνεκδχ.) τὸ μηδέν, τίποτε, (παρβλ.) Γρῦ.
Φοβέασκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐφοβεῖτο, γ', ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Φοβέω.
†Φοβερίζω, Μ. ίσω, Γρφ. Περιφρονῶ φόβον, φοβίζω.
†Φοβερισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., φοβέρισμα, φόβισμα.
Φοβερός, ά, όν. Ὁ προξενῶν φόβον, φρικτός, ἄγριος· ἐπίφοβος. ▪ Ὁ πόλεμος φοβερόν, ▪ Ξεν. (καὶ δοτ.) ▪ Δένδρεσι χειμὼν φοβερὸν κακόν, ἔρνεσιν δ' ὀσκλαγξ, ▪ Θκρ. (καὶ ἐπιφερ. τοῦ Μὴ) ▪ Ἵππος.. εἰ φοβερὸς εἴη μὴ ἀνήκεστόν τι ποιήσῃ, ▪ Ξεν. 2) ὁ μετὰ φόβου γινόμενος ἢ ὑπὸ φόβου προξενούμενος, ▪ Οἴκ εἰκὸς ἐν νυκτὶ καὶ φοβερᾷ ἀναχωρήσαι, ▪ Θκ. 3) (ἐνίοτε) ὀκνηλός, (κοιν.) φοβητσιάρης. ▪ Πρὸς τὸ φυλάττειν οὐ κακὸν ἕξι φοβερὰν εἶναι τὴν ψυχήν, ▪ Ξεν.
Φοβερότης (ἡ), τὸ φοβερὸν τινός (πρσ. ἢ πραγμ.), ὁ φοβος τὸν ὁπ. ἐμπίπτει τις ἢ κι.
Φοβερωπός (ὁ, ἡ), Π. = Φοβερώψ.
Φοβερῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόμον φοβερόν, φοβερά.
Φοβερώψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. φοβερὸς τὴν ὄψιν.
Φοβεσίφρικτος, η, ὁ ος, ον καὶ
Φοβεστράτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φοβίζων (ἐμπνέων φρίκην εἰς) τὰ στρατεύματα.
Φοβέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ κθ. ηθήσομαι καὶ μσ. (μέ σημ. κθ.) ήσομαι (ἀορ. πθ. Ἐφοβήθην, πρκ. Πεφόβημαι). Ἐμπνέω φόβον εἴς τινα, φοβίζω (συνεκδχ. παρὰ Π.) τρέπω εἰς φυγήν, (παρβλ.) Σοβέω ‖ (συχνοτ. πθ. ἢ μσ. αὐτοπθ.) κυριεύομαι ὑπὸ φόβου, τρομάζω, ἐπιλιῶ· (συνεκδχ. παρὰ Π.) φεύγω φοβούμενος ἀπό (διωκόμενος ὑπό) τινος. ▪ Φεύγειν πεφοβημένος, ▪ Θκρ. (καὶ ἐπίρ.) ▪ Κύνες δ' ἑτέρωσε φόβησεν, ▪ Ὁδ. Π (καὶ γεν. πρωτιτ.) ▪ Τυδείδης, ὑπ' ἐμεῖο φοβεύμενος, ἵκετο νῆας, ▪ Ἰλ. Θ. (ἢ δοτ.) ▪ Ἐφόβηθεν ὑφ' Ἕκτορι, ▪ Ἰλ. Ο. (καὶ αἰτ. ἰλλ. παθ.) ▪ Μή με φοβηθῇς, ▪ Θκρ. (ἢ ἀπαρ.) ▪ Μὴ φοβηθῇς παραλαβεῖν τὴν γυναῖκα σου, ▪ Γρφ. (καὶ γεν. προθετ. ἢ αἰτιολογ.) ▪ Φοβοῦνται ὑπὲρ ὑμῶν, ▪ Ξεν. (καὶ ἐπιφερ. τοῦ Μή) ▪ Φοβούμενος, μὴ ᾖ γνῶ, ▪ αὐτ. ▪ Φοβοῦμαι ὑμᾶς, μὴ εἰκῇ πεκωμῳκα εἰς ὑμᾶς, ▪ Γρφ.
Φόβη (ἡ), [φέβομαι]. (ἐν γέν.) μαλλιὰ κυματίζοντα (ἰδιαιτ.) ἡ χαίτη τοῦ λέοντος ἢ τοῦ ἵππου· (μτφρ.) φυλὰς δένδρου τὸ στάχυ τοῦ κεχριοῦ (τοῦ καλαμιοῦ κτλ.), (ἀλλ.) Ἀνθήλη, (παρβλ. Σόβη).
Φόβηθεν, Π. Δίολ. ἀντὶ Ἐφοβήθησαν, πλθ. γ', πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ἀ. τοῦ Φοβέω.
Φοβημα (τὸ), ἀφορμὴ (ἀντικείμενον) φόβου, φοβητρον.
Φοβητικός, ή, όν. Φόβου ἐμποιητικὸς ἢ (πθ.) ἐπιδεκτικός, φοβερὸς ἢ δειλός.
Φόβητρον (τὸ), φόβου ἐμποιητικὸν πρᾶγμα· σκιάχτρον, μορμολύκειον.
Φοβοδίψος (ὁ, ἡ), ὁ διψῶν ἢ φοβούμενος νὰ πίῃ, Ἡδροφόβος.
Φόβονδε, Π. ἀντὶ Ἐς φόβον, = Φύγαδε.
Φόβος (ὁ), [φέβομαι]. τὸ πάθος τοῦ φοβουμένου, δειλία, τρόμος· (συνεκδχ. παρὰ Π.) φυγὴ ἐξ αἰτίας φόβου, τροπή (ζρατ.). ▪ Φόβον παρέχειν (ἐμβάλλειν κτλ.) τινί, ▪ Δξ, φοβίζειν. ▪ Ἐς φόβον καταστῆναι, ▪ Θκ., τρέπεσθαι εἰς φυγήν. ▪ Μή τι φόβον δ' ἀγόρευε, ▪ Ἰλ. Ε., μὴ μᾶ; παρακινῶ πρὸς φυγήν. (καὶ γεν.) ▪ Αἰγίσθῳ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν, ▪ Ἰλ. Ο. (ἢ προθετ. ὡς πθ.) ▪ Ὁ ἀπὸ τῶν δορυφόρων φόβος, ▪ Ξεν.
Φοβόω, Μ. όσω, Μ. = Φοβέω. 2) (συνηθ.) ἐμπνέω (πρωφητικὸν πνεῦμα) εἴς τινα, ἐνθουσιάζω. 3) λαλῶ ἐμπνευσμένος (ὡς ἐκ τριποδος)· προλέγω, προφητεύω, χρησμῳδῶ. ▪ Πάθος φοιβάζον τοὺς λόγους, ▪ Δογγ.
Φοιβαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Φοιβάζω ἢ Φοιβόω.
Φοιβάς, άδος (ἡ). ἡ τοῦ Φοίβου (Ἀπόλλ.) ἱέρεια, ἡ Πυθία· (ἐπιθετ. ἐν γέν.) φοιβόληπτος, ἐνθουσιῶσα· μαντική, προφητική. ▪ Φωνὴ —, ▪ Νόνν.
Φοιβαστὴρ καὶ
Φοιβαστής, οῦ (ὁ). ὁ φοιβάζων (ἐμπνευσμένος), μάντις, προφήτης, χρησμῳδός.
Φοιβαστικός, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ φοιβάζειν, ἐνθουσιώδης, μαντευτικός. (μέ γεν.) ▪ Ἑξάμετρον ἔχων —, ▪ Πλ., ὁ χρησμῳδῶν, (προφητεύων) διὰ στίχων.
Φοιβάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Φοιβαστήρ, προφῆτις.
Φοιβάω-ῶ, Μ. άσω, Π. [φοῖβος], καθαίρω, καθαρίζω. ▪ Κεῖρας φοιβάσασα μυρσις, ▪ Θκρ.
Φοιβειος, α, ον, καὶ Ἰων. Φοιβήϊος, η, ον. Ὁ τοῦ Φοίβου (τοῦ Ἀπολλ.), μαντικός, προφητικός. ▪ Δάφνη —, ▪ Ἐπγρ.
Φοιβείς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Φοιβεία, μαντική.
†Φοιβητεύω, Μ. εύσω, Γλφ. = Φοιβάζω, προφητεύω, χρησμῳδῶ, [ἐκ τοῦ
Φοιβητής, οῦ (ὁ), Π. ἀντὶ Φοιβαστής.
Φοιβητός, ὴ, όν, Π. ὁ φοιβασθείς (χρησμοδοτηθείς)· προφητικός.
Φοιβήτρια (ἡ), Π. = Φοιβάστρια. 2) [φοιβάω] ἡ καθαρίζουσα (τοὺς τελουμένους), πειμάστρια.
Φοιβήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Φοιβαστής.
Φοιβολαμπτος, Ἰων. ἀντὶ
Φοιβόληπτος (ὁ, ἡ), [φοῖβος, λαμβάνω]. ἐμπνευσμένος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, κλήρης προφητικοῦ πνεύματος, ἔνθους.
Φοιβοναμβόμαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι, Διονκῶμαι ὑπὸ τοῦ Φοίβου [τοῦ Ἀπόλλ.] (εἰς τὴν Θεσσαλ.) εἶμαι ἀφιερωμένος (ὡς ἱερεύς) εἰς τὸν Ἀπόλλ.
Φοῖβος [φόος, φῶς], η, ον, Π. λαμπρός, καθαρός, διαυγής. ‖ (ἐπίθετ.) ὁ Ἀπόλλων· (μτγν.) ὁ ἥλιος.
Φοίνα, ας (ἀ), Αἰόλ. ἀντὶ Φοίνη.
Φοινήϊος, εσσα, εν, Π. = Φοινικος.
Φοίνιγμα (τὸ), πρᾶγμα ἢ μέρος κοκκινισμένον, κοκκινάδα. 2) (ἰατρ. μτγν.) βεζικατόριον τὸ ὁπ. δὲν σηκόνει πέτσαν ἀλλὰ κοκκινίζει μόνον τὸν τύπον.
Φοινιγμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Φοινίσσω, κοκκίνισμα· (ἰατρ.) κοκκίνισμα τοῦ δέρματος (δι' ἐπιθέτου θρομβων), ἴδε Φοίνιγμα.
Φοινικάνθεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (στεφανωμένος μέ) φοινικᾶ ἄνθη. Ἔαρ —, ▪ Πίνδ.
Φοινίκειος, α, ον. Ὁ τοῦ φοίνικος ἢ ἐκ (τῶν φύλλων ἢ τῶν καρπῶν) τοῦ φοίνικος. ▪ Οἶνος (▪ Ἐσθλὸς) —, ▪ Ἡρ. 2) ὁ τῶν Φοινίκων ἢ τῆς Φοινίκης, Φοινικικός. ▪ Νοῦσος —, ▪ Ἡρ., ἡ ἐλεφαντίασις (κατὰ τὴν ἐξήγ. τοῦ Γαλ.), ἡ λέπρα. 3) (ἐνίοτε) ἀντὶ Φοινίκεος-οῦς, κόκκινος.
†Φοινικελίκτης [φοῖνιξ, ἑλίσσω], ου (ὁ), Γλφ. πανοῦργος (ἀπατεών) καθὼς οἱ Φοίνικες, (ἴδε Ὀδ. Ξ, 288).
Φοινίκεος-οῦς [φοῖνιξ], έα-ῆ, εον-οῦν. Κόκκινος (ἴσαν τὰ αἷμα ἢ τῆς ῥοδιᾶς τὰ ἄνθος), ἁλικος, (ἴδε Φοινικόλαφος). 2) = Φοινίκειος (ζ).
Φοινικήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Φοινίκειος.
Φοινικηΐς, ίδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Φοινικίς.
Φοινικίας, ου (ὁ), [ἄνεμος] πνέων ἀπὸ τῆς Φοινίκης, (ἐπιμ. ὡς πρὸς τὴν Ἑλλ.) μεσημβρινοανατολικός, (Ἰταλ.) σιροκολεβάντες.
Φοινικίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι τοὺς Φοίνικας (τὰ αἰσχρὰ ἤθη, τὴν πανουργίαν κτλ τῶν Φοιν.), ((ἰδίως) αἰσχουργῶ διὰ τοῦ στόματος καθὼς ἐβυσφημοῦντο οἱ Φοίνικες. ▪ Τῶν αἰσχρουργῶν μᾶλλον βδελυττόμεθα τοὺς Φοινικίζοντας τῶν Λεσβιαζόντων, ▪ Γαλ. 2) κλίνω πρὸς τὸ φοινικοῦν χρῶμα.
Φοινικικός, ὴ, όν, καὶ (ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ τῶν Φοινίκων ἢ τῆς Φοινίκης (ἢ μτγν.) τῆς Καρχηδόνος.
Φοινίκινος, η, ον, = Φοινίκειος. ▪ Οἶνος —, ▪ ὁ ἐκ τοῦ μυελοῦ τοῦ φοίνικος ἢ(ὶ) ἐκ φοινίκων. 2) = Φοινίκεος.
Φοινίκιον (τὸ), εἶδος μουσ. ὀργ. (ἐφεύρεμα τῶν Φοινίκων).
Φοινίκιος, α, ον, = Φοινίκειος.
Φοινικιοῦς, οῦν, Ἀττ. ἀντὶ Φοινικοῦς.
Φοινικίς, ίδος (ἡ), Ἰων. έιδης), Ὕφασμα ἢ φόρεμα φοινικοῦν (κόκκινον ἀνοικτόν, ἅλικον)· (ἰδιαιτ.) σημαία κόκκινη ἢ ὀρύζουσα ὡς σύνθημα ναυμαχίας κτλ. 2) ταινὶς μὲ κόκκινα γράμματα ἢ ὀπ. ἐβάλλετο ὑπὸ τὰς εἰκόνας ἢ τοὺς ἀνδριάντας φανερώνουσα τὸ ὄνομα τοῦ εἰκονιζομένου, (Χρσ.).
Φοινικιστής, οῦ (ὁ), ὁ φοινικίζων (μιμούμενος τὰς αἰσχρουργίας τῶν Φοινίκων). 2) βαφεὺς φοινικιῶν. 3) (εἰς τοὺ-

Πέρα.) ἀξιωματικὸς μεγάλου βαθμοῦ (ἔχων ἐπιμ. τὴν ἄδειαν νὰ φορῇ ὁλοκόκκινα), (ἴδε Παραλουργὴς). (Λεν. purpuralis· (κατὰ τὸν Larcher), σημαιοφόρος.

Φοινικιστί, ἐπίρ. Κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Φοινίκων ἢ τῶν Καρχηδονίων.

Φοινικίτης, ου (ὁ), (οἶνος) = Φοινίκινος.

Φοινικοβάλανος (ἡ). ἡ βάλανος (ὁ καρπὸς) τοῦ φοίνικος, (καιν.) χουρμᾶς· (εἰς τὸν Ἀλέξ. Τραλλ.) = Μυροβάλανος.

Φοινικοβάπτας (ὁ, ἡ), Π. = Φοινικοβαφής.

Φοινικοβαπτέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἀναβαίνω εἰς φοίνικα (χουρμαδιάν), εἶμαι ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο.

Φοινικοβαφής, ές (ὁ, ἡ), Π. βαμμένος μὲ φοινικοῦν χρῶμα, κοκκινοβαμμένος, φοινικοῦς.

Φοινικογενής, ές (ὁ, ἡ), Π. γεννημένος εἰς ἢ καταγόμενος ἀπὸ τὴν Φοινίκην.

Φοινικοδάκτυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φοινικοβαφῆ (κοκκινοβαμμένα) δάκτυλα, (ἴδε Ῥοδοδάκτυλος).

Φοινικοείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [φοινικοῦς, εἷμα]. ὁ φορῶν κόκκινα (φοινικοβαφῆ) ἱμάτια, κοκκινοφορεμένος.

Φοινικόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Φοινίκεος. ▪ Αἵματι—, ▪ Ἔσ., Ὅμ.

Φοινικοκροκος (ὁ, ἡ), Π. [φ. κρόκη]. ὑφασμένος μὲ κόκκινον (φοινικοβαφὲς) ὑφάδι ἢ μαλλί, φοινικοῦς.

Φοινικόλιγνος (ὁ, ἡ), Π. [φ. λέγνον]. ὁ ἔχων κοκκινην (φοινικοβαφῆ) σῦριγγα (μτγν.) περιπόρφυρα πτερά (καθὼς τὸ πτηνὸν Πηνέλιψ).

Φοινικολοφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φοινικοῦν λοφον (καθὼς ὁ πετεινός).

Φοινικοπάρειος καὶ (Ἰων.)-πάρηος (ὁ, ἡ), Π. [φ. παρειά], κοκκινομαγουλος· (μτγν. ἐπὶ πλοίου) = Μιλτοπάρειος.

Φοινικοπάρυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοκκίνην (φοινικοβαφῆ) παρυφὴν (οὖγγαν), περικόρφυρος.

Φοινικόπεδος (ὁ, ἡ), Π. [φ. πέδον]. ὁ ἔχων κόκκινον (κοκκινωπὸν) ἔδαφος.

Φοινικόπεζα, ης (ἡ), Π. [φ. πέζα]. ἡ ἔχουσα κόκκινα (φοινικοβαφῆ) ποδία ἢ πέδιλα, (ἐπίθ. τῆς Δήμητρ. τῆς ὁποίας ἱερὸν ἔθυσε ἤτον ἡ παπαροῦνα, ὅθ. καὶ ὁ Οὐιργίλ. εἶπε **rubicunda Ceres**).

Φοινικόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κόκκινα πτερά. ‖ (οὐσ.) εἶδος πτηνοῦ ἐνυδρείδες.

Φοινικορρόδος καὶ Φοινικόροδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κόκκινα (κατάφυτος) ἀπὸ κόκκινα ῥόδα. ▪ Λειμών—, ▪ Πίνδ.

Φοινικορυγχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φοινικοῦν ῥύγχος (ῥάμφος).

†Φοινικός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Φοινικοῦς.

Φοινικοσκελής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κόκκινα σκέλη (πόδια). ▪ Πελειὰς—, ▪ Εὐρ.

Φοινικοστερόκης, ου (ὁ), Π. [φ. στερόκη]. ὁ φίπτων πυραυδεῖς ἀρραπὰς (κεραυνούς).

Φοινικόστολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στελλόμενος (φερόμενος) διὰ θαλάσσης ἀπὸ τῶν Φοινίκων ἢ τῶν Καρχηδονίων.

Φοινικοτρόφος (ὁ, ἡ). (τόπος) τρέφων (κάμνων) φοίνικας.

Φοινικοφορος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ (μὲ κόκκινην οὐράν), (ἄλλ.) Ἐρίθακος, (καιν.) κοκκινόκωλος, (Γαλλ. κατὰ τὸν Κυβιέρον, rossignol de murailles).

Φοινικοῦς, ῆ, οῦν, κατὰ χρ. ἐκ τοῦ Φοινικεος.

Φοινικοφαής, ές (ὁ, ἡ), Π. φοινικοῦς λαμπρὸς (ἀνοιχτός). ▪ Λευκοῦ ποδὸς—, ▪ Εὐρ., (ἴδε καὶ Φοινιξ 2).

φοινικόφυτος (ὁ, ἡ), κατάφυτος ἀπὸ φοίνικας.

†Φοινικόχλοος (ὁ, ἡ), κοκκινοπράσινος.

Φοινικτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ φοινίσσειν (κοκκινίζειν), φοινίγματος ποιητικός.

Φοινικών, ῶν, ος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ φοίνικας, δάσος φοινίκων.

Φοῖνιξ ἡ (συχνότ.) Φοίνιξ, ικος (ὁ, ἡ), Π. (ὡς ἐπίθ.) = Φοινικοῦς, κόκκινος (ἀπὸ τὴν φωτιάν), ξανθοκόκκινος, (ἴδε ἡ Φοίνισσα καὶ παρδ. Φοίνιος). 2) (οὐσ. ἀρσ.) τὸ φοινικοῦν χρῶμα· ἡ πορφύρα (ὡς ἐφεύρεμα τῶν Φοινίκων). ▪ Ἁπάντα (▪ Ζωστῆρα) φοίνισσε φαεινόν, ▪ Ὅμ., = Φοινικοβαφῆ. 3) εἶδος δένδρου, (κυν.) χερμαδιά, Π.) κλαδὶ χερμαδιᾶς, (Γαλλ.) raisin. 4) ὁ καρπὸς τῆς χουρμαδιᾶς, (καιν.) χουρμᾶς. 5) εἶδος μουσ. ὀργ., (ἄλλ.) Φοινίκιον. 6) μυθῶδές τι πτηνον. 7) εἶδος φυτοῦ (αἰγιλωπὸς). 8) (ὡς ἐθν. ὄνομα) κάτοικος τῆς Φοινίκης ἢ τῆς Καρχηδόνος.

Φοινιξις, εως (ἡ), = Φοινιγμὸς, κοκκίνισμα· κοκκινάδα.

Φοίνιος, α ἢ ος, ον, Π. [φόνος]. κόκκινος ἀπὸ αἷμα ἢ ἁπλῶς τὸ αἷμα· (συνεκδ.) φονικὸς, αἱμοβόρος· θανατηφόρος. ▪ Ὀϊστὸς—, ▪ Σοφ.

Φοίνισσα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Φοῖνιξ (8) ἢ τοῦ Φοῖνιξ (1), κοκκινη. ▪ Φλὸξ (▪ Ἀγέλα ταύρων)—, ▪ Πινδ.

Φοινίσσω, Μ. ίξω. Κάμνω ἢ βάφω τι φοινικοῦν (κόκκινον), κοκκινίζω. (ἰατρ.) κάμνω τὸ δέρμα νὰ κοκκινίσῃ διὰ ἐπιθέσεως σιναπισμῶν (καυθαρίδων κτλ.). ▪ Αἵματι δ' Ἄρτις πόντον φοινίξει. ▪ Χρημ. (ᾗ πῶλ.) ▪ Φοινιχθὴ χρόα, ▪ Ἀπολλ.

Φοινὸς, ἡ, όν, Π. = Φοίνιος ‖ (οὐσ.) ἀντὶ Φόνος.

Φοινώδης, ες (ὁ, ἡ). φοινὸς τὸ εἶδος, κοκκινωπός. ▪ Σίδη—, ▪ Νικ.

Φοιτάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Φοιτάω.

Φοιταλέος, α ἢ ος, ον, Π. [φοιτάω]. ὁ πλανώμενος τῆδε κἀκεῖσε (πηγαινοερχόμενος)· (συνεκδ.) παράφορος, παράφρων, μανιώδης· (ἐνεργ.) ὁ κάμνων (βλέπων) τινὰ νὰ τρέχῃ τῆδε κἀκεῖσε. ▪ Κέντρον—, ▪ Αἰσχ.

Φοιταλιεὺς, έως ᾗ

Φοιταλιώτης, ου (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Διόνυσος (ὡς φοιταλέος, περιπλανώμενος).

Φοιτὰς, άδος (ὁ, ἡ, τὰ), Π. = Φοιταλέος. ▪ Νοῦς—, ▪ Σοφ., ἡ ἐπερχομένη ἐκ διαλειμμάτων, περιοδικὴ. ▪ Φοιτάσι πτεροῖς, ▪ Εὐρ., μαινομένοις. ‖ (οὐσ. θηλ.), = Μαινὰς ἡ πόρνη, (παρδλ.) Σφὰς.

Φοιτάω-ῶ (καὶ Ἰων.) -έω-ῶ [φοῖτος]. Μ. ήσω. Ὑπάγω ἢ Ἔρχομαι μετὰ σπουδῆς ἢ συνήθως ἢ συχνάκις ἢ εἰς προσδιωρισμένας ἐποχὰς ἢ χωρὶς σκοπὸν πηγαινοέρχομαι· ψυχάζω· (μτγν.) ἐνδίνω εἰς τὸ ταμεῖόν τινος ὡς εἰσόδημα· φέρομαι ὡς ἐμπόρευμα. ▪ Οἱ δὲ, δοὺς αἶσαν, ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος,▪ Ὁδ. Ι. ▪ Φοίτα μακρὰ βλέπω, ▪ ▪ Ὄρνιθες πολλοὶ φοιτῶσ' ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, ▪ Ὁδ. Β. ▪ Φοιτῶντ' ἀνδρα μανιάσιν νόσοις, ▪ Σοφ., ὑπάγοντα πόθ' ἑδῶ, πόθ' ἐκεῖ ὡς μανιώδη, (ἴδε Φοιταλέος). ▪ Εἰς τὸ διδασκαλεῖον φοιτῶν, ▪ Δεκ. ▪ Παῖς ὢν ἐφοίτας ἐς τινος διδασκάλου; ▪ Ἀρχφ. (καὶ ἑλλ.) ▪ Φοιτᾷν αὐλείοις ἐνέλπει τῶν μειρακίων, ▪ αὐτ. (καὶ δοτ.) ▪ Σῖτας σφίσι πωλοῦς ἐφοίτα ἐκ τῆς Ἀσίης, ▪ Ἡρ. ▪ Ἐκ τοῦ μετάλλου τάλαντον ἀργυρίου αὐτῷ ἡμέρης ἑκάστης ἐφοίτα, ▪ αὐτ.

Φοίτησις, εως (ἡ), τὸ φοιτᾷν (πηγαινοερχεσθαι ἢ συχνάζειν κτλ.) καὶ ἰδιαιτ. εἰς τὸ σχολεῖον, (ὁμ. συνεκδ.) σχολεῖον. ▪ Ἐκ φοιτήσεως Περικλείτου, ▪ Παυσ., ἐκ τῆς σχολῆς.

Φοιτήτην, Π. ἀντὶ Ἐφοιτάτην, γ' ἐνικ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Φοιτάω.

Φοιτητὴρ, Π. ἀντὶ-

Φοιτητὴς, οῦ (ὁ). ὁ φοιτῶν (πηγαινοερχόμενος ἢ, συχνάζων πουθενὰ καὶ ἰδιαιτ. εἰς τὸ σχολεῖον), (ὁμ. ἐν γέν.) μαθητὴς· (ἐνίοτε Π.) = Φοιταλέος.

Φοιτίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Φοιτάω, (ἴδε.

Φοίτησις, εως (ἡ), = Φοίτησις, πηγαινοερχομὸς.

Φοῖτος (ὁ., Π. [οἶσω, οἶτος]. πηγαινοερχομὸς· περιπλάνησις· (συνεκδ.) μανία, παραφροσυνη, (παρδλ.) Οἶστρος.

Φολιδώδης, ες (ὁ, ἡ) καὶ

Φολιδωτός, ἡ, όν. Σκεπασμένος μὲ φολίδας (ὡς ἂν τὸ δέρμα τῆς γουστέρας κτλ.). ▪ Θωραξ—, ▪ Ἰλ. 2) (μτγν.) κηλιδωτὸς (ὡς ἂν τὸ δέρμα τοῦ πάνθηρος).

Φολὶς (συγγ. τῷ Φλοιὸς), (ίδος (ἡ). λέπι (κυρ. ἑρπετοῦ). ▪ Ὑπὸ λεπίσι κυκνείοις κρύπτεται, ἡ κοιλίδεσι φρικτὰ, ▪ Ὀππ. 2) (μτγν.) τὰ στίγματα τοῦ πανθήρος, (ὁμ. ἐν γέν.) κηλὶς (κυρ. καὶ μεταφορ.). 3) ἀφρὶφη ἢ (πιθανωτ.) κηρμὶς ἢ σαυὶς εἰς σχῆμα φολίδος, (Γαλλ.) mouche.

Φολκεὺς, εως (ὁ), = Φύλακης.

Φολκὸς (ὁ), Π. [ὁλκός]. στραβοπόδης ἢ = Σαράπους, ἢ (ᾗ) ἀλλοίθωρος.

Φολιδωτὸς, ἡ, όν. Σκεπασμένος μὲ φολίδας (ὡς ἂν τὸ δέρμα τῆς γουστέρας κτλ.). ▪ Θωραξ—, ▪ Ἰλ. 2) (μτγν.) κηλιδωτὸς (ὡς ἂν τὸ δέρμα τοῦ πάνθηρος).

Φολὶς (συγγ. τῷ Φλοιὸς), (ίδος (ἡ). λέπι (κυρ. ἑρπετοῦ). ▪ Ὑπὸ λεπίσι κυκνείοις κρύπτεται, ἡ κοιλίδεσι φρικτὰ, ▪ Ὀππ. 2) (μτγν.) τὰ στίγματα τοῦ πανθήρος, (ὁμ. ἐν γέν.) κηλὶς (κυρ. καὶ μεταφορ.). 3) ἀφρὶφη ἢ (πιθανωτ.) κηρμὶς ἢ σαυὶς εἰς σχῆμα φολίδος, (Γαλλ.) mouche.

Φολκεὺς, εως (ὁ), = Φύλακης.

Φολκὸς (ὁ), Π. [ὁλκός]. στραβοπόδης ἢ = Σαράπους, ἢ (ᾗ) ἀλλοίθωρος.

Φολιδωτὸς, ἡ, όν. Σκεπασμένος μὲ φολίδας (ὡς ἂν τὸ δέρμα τῆς γουστέρας κτλ.). ▪ Θωραξ—, ▪ Ἰλ. 2) (μτγν.) κηλιδωτὸς (ὡς ἂν τὸ δέρμα τοῦ πάνθηρος).

Φολὶς (συγγ. τῷ Φλοιὸς), (ίδος (ἡ). λέπι (κυρ. ἑρπετοῦ). ▪ Ὑπὸ λεπίσι κυκνείοις κρύπτεται, ἡ κοιλίδεσι φρικτὰ, ▪ Ὀππ. 2) (μτγν.) τὰ στίγματα τοῦ πανθήρος, (ὁμ. ἐν γέν.) κηλὶς (κυρ. καὶ μεταφορ.). 3) ἀφρὶφη ἢ (πιθανωτ.) κηρμὶς ἢ σαυὶς εἰς σχῆμα φολίδος, (Γαλλ.) mouche.

Φολκεὺς, εως (ὁ), = Φύλακης.

Φολκὸς (ὁ), Π. [ὁλκός]. στραβοπόδης ἢ = Σαράπους, ἢ (ᾗ) ἀλλοίθωρος.

Φολιδωτὸς, ἡ, όν. Σκεπασμένος μὲ φολίδας (ὡς ἂν τὸ δέρμα τῆς γουστέρας κτλ.). ▪ Θωραξ—, ▪ Ἰλ. 2) (μτγν.) κηλιδωτὸς (ὡς ἂν τὸ δέρμα τοῦ πάνθηρος).

Φολὶς (συγγ. τῷ Φλοιὸς), (ίδος (ἡ). λέπι (κυρ. ἑρπετοῦ). ▪ Ὑπὸ λεπίσι κυκνείοις κρύπτεται, ἡ κοιλίδεσι φρικτὰ, ▪ Ὀππ. 2) (μτγν.) τὰ στίγματα τοῦ πανθήρος, (ὁμ. ἐν γέν.) κηλὶς (κυρ. καὶ μεταφορ.). 3) ἀφρὶφη ἢ (πιθανωτ.) κηρμὶς ἢ σαυὶς εἰς σχῆμα φολίδος, (Γαλλ.) mouche.

Φολκεὺς, εως (ὁ), = Φύλακης.

Φολκὸς (ὁ), Π. [ὁλκός]. στραβοπόδης ἢ = Σαράπους, ἢ (ᾗ) ἀλλοίθωρος.

Φονὴ (ἡ), (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Π. καὶ εἰς τὸ πλθ.) ἀντὶ Φόνος, σφαγὴ, σκοτωμός· (συνεχῶς.) τόπος ὅπου ἔγινε φόνος.

Φονικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων ἀντικείμενον) φόνον· φόνου ἢ φονέως ὕ-δατος· αἱμοβόρος. ▪ Τὸ φονικόν, ▪ Λξ., ἡ ἐπιθυμία τοῦ φονεύειν. ▪ Φονικοὶ (ἢ ▪ Περὶ τὰ φονικὰ) νόμοι, ▪ Ἀρχτ., οἱ περὶ φόνων.

Φονικῶς, ἐπίρ. Ὡς φονεὺς, μὲ φονικὸν βλέμμα (τρόπον).

Φόνιος, α ἢ ας, ον. Φόνου ἴδιος, φονικός· αἱμοβόρος· βανατηφόρος. ▪ Δίκη —, ▪ Λξ., ἡ κατὰ φονέως.

†Φονακτονέω-ῶ, Μ. ήσω, Γρφ. Φονεύω ἀλύπητα· μολύνω μὲ φόνον.

†Φονακτονία (ἡ), Γρφ. φόνος, σκοτωμός, (Γαλλ.) carnage. [ἐκ τοῦ

†Φονακτόνος (ὁ, ἡ), Γλσ. φονεὺς, ἀνθρωποκτόνος.

Φονολεισβὴς καὶ Φονολισβὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [φόνος, λείβω], καὶ

Φονόρρυτος (ὁ, ἡ), Π. [φ. ῥέω], αἱματοσταγής.

Φόνος (ὁ), [πφ εἶν]. φονικὸν σκότωμα· σφαγὴ, σκοτωμὸς, αἱματοχυσία, (Γαλλ.) carnage. ▪ Φόνος Ἑλληνικὸς μέγιστος οὗτος δὴ ἐγένετο πάντων, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, ▪ Ἡρ. 2) Π. (κατὰ συνεκδ.) αἷμα σφαγμένου [φονευμένου]. ▪ Χαλκᾶς πεπάλακτο φόνῳ, ▪ Θκρ. ▪ Κέκασ' ἐν φόνῳ, ▪ Ἰλ. Ω. ▪ Θιγγάνοντες χερσὶ ταυρείου φόνου, ▪ Αἰσχλ. 3) φόνου (θανάτου) ἄξιος, κακοῦργος· φονεύς. ▪ Μήδειαν, τὸν Πελίου φόνον, ▪ Πίνδ. 4) εἶδος φυτ. (γαιβουράγκαθου) μὲ κόκκινον χυμόν.

Φονόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. μολύνω μὲ φόνον, αἱματόνω.

Φονώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει φόνου (αἵματος), φόνον πνέων. ▪ Ὀσμὴ —, ▪ Θρρ.

Φοξῖνος (ὁ), [φοξὸς], εἶδος ἰχθ. ποταμιν.

‡Φοξίχειλος (ὁ, ἡ), = Φοξόχειλος.

Φοξὸς [ὀξὺς], ἡ, όν. Ὁ λήγων εἰς ὀξὺ, σουβλερός. ▪ Φοξὰ κεφαλὴν, ▪ Ὅμ., σουβλοκέφαλος, (Γαλλ.) pain de sucre.

Φοξότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ φοξοῦ, ὀξύτης.

Φοξόχειλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φοξὰ (εἰς ὀξὺ λήγοντα) χείλη. ▪ Κύλιξ —, ▪ Συμ.

Φορὰ (ἡ). τὸ φέρειν ἢ φερεσθαι, φέρσιμον· κουβάλημα (▪ Τὸ ἔργον τῶν ἀγθοφορούντων φορὰ ἐκαλεῖτο, ▪ Ηλδ. ▪ Ψήφου —, ▪ Εὐρ. = Ψηφηφορία)· ἄφθονος παραγωγὴ καρπῶν (πρώτων), εὐφορία, καρποφορία (▪ Ἐλαιῶν —, ▪ Ἀρχ. [καὶ μτφορ.] ▪ Πριθοτῶν —, ▪ Δμ. ▪ Μετὰ τὴν φορὰν τὰ δένδρα ξηραίνεσθαι, ▪ Θφρ.)· (μτγν.) πλῆρωμὴ φέρου (ὑρσίματος κτλ.), εἰσφορὰ (▪ Ἔλιπες τὴν φορὰν, ▪ Ξεν.)· ὁρμὴ, σφοδρότης σώματος βιαίως φερομένου (▪ Γαστρὸς —, ▪ Θφρ., διάῤῥοια. ▪ Ἀνέμου —, ▪ Λξ. = Φορὰς ἄνεμος)· (συνεκδ.) πᾶν ὅ,τι φέρει ἢ δύναται νὰ φέρῃ τις, (Γαλλ.) portée, (ὅπλ. μτγν.) φορὰ, (Γαλλ.) fois. ▪ Κατὰ φορὰν —, ▪ Ἱππιατρ. ▪ Πρώτῃ φορᾷ, ▪ Θρν.

Φορᾴδην, ἐπίρ. Φερόμενος (ἐπὶ φορείου ἢ ἄλλως), σηκωτὸς· κατὰ συνήθειαν ὁρμῆς (φερ.).

Φορὰς, άδος (ἡ). ἡ φέρουσα (κυρ. ἐν γαστρὶ), γόνιμος, ἔγκυος.

Φορβὰ (ἡ), Δ. ἀντὶ Φορβή.

Φορβὰ (τὰ), Π. πλθ. τοῦ Φορβόν.

Φορβαῖος [φορφὴ], α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἀφημένος πρὸς βοσκὴν· πλούσιος εἰς βοσκάς. ▪ Ὅρος —, ▪ Καλλ.

Φορβὰς [φέρβω], άδος (ὁ, ἡ). ὁ βόσκων (ἀφημένος νὰ βόσκῃ ἕξω). (ἀπ' ἐναντ. τοῦ Τροφίας), (ἐνν. τῶν ἵππος) φοράδα, (ἐνν. τοῦ βοῦς) ἀγελάδα, (Γλσ. κατὰ μτνμ.) γυνὴ ἀσελγὴς, πόρνη. 2) Π. ὁ τρέφων, τροφὴς παρεκτικὸς εὔφορος. ▪ Γῆ —, ▪ Σοφ.

‡Φορβεσία (ἡ), Γλσ. ἀντὶ=

Φορβειὰ καὶ

Φορβειὰ (ἡ), τὸ (Λτν.) καπίστρι (τοῦ ἀλόγου κτλ.). 2) θερμάτινόν τι περιστόμιον τὸ ὁπ. ἐφόρουν οἱ αὐλητὰι ἵνα μεριάζωσι τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ, (ἄλλ.) Χειλωτήρ, (ὅθεν) ▪ Ἄτερ φορβειᾶς φυσᾷν, ▪ Παροιμ., ἀμέτρως. 3) = τῷ

Φορβὴ (ἡ), [φέρβω]. βοσκὴ, νομὴ· (ἐν γέν.) τροφή. ▪ Πληρωθέντες φορβῆς ἢ οἴνου, εἶδον, ▪ Ἡρ.

Φορβιὰ (ἡ), = Φορβειά.

†Φορβὸν (τὸ), Π. ἀντὶ Φορβὴ, τροφὴ, (εὕρηται μόνον τὸ πλθ. Φορβά).

Φορεαφόρος (ὁ). ὁ φέρων (σηκωτὸν) τὸ φορεῖον ὑπηρέτης ἢ βαστάζος.

Φορέεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐφόρει καὶ

Φορέῃσι, Π. ἀντὶ Φορῇ.

†Φορειὰ (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Φορυτὸς, βάρβορος, (ὅθεν τὸ Λτν.) furia.

Φορεῖον (τὸ), [φέρω]. θρόνι ἢ κρεββάτι ἐπὶ τοῦ ὁπ. φέρεταί τις ἢ τι, (Τουρκ.) δεξιγκερές, (Ἰταλ.) σέντια· (ἐνίοτε) εἶδος ὀχήματος, ὄχημα. 2) μισθὸς φορέως (βαστάζου), κουβαλιστικὸν, χαμαλιάτικον.

Φορέσιε, Δ. ἀντὶ Φορεῦσι, πλθ. τοῦ Φορέω.

†Φορεσία (ἡ), Γλσ. φόρεμα, ἐνδυμασία.

†Φορεσιακὴς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Φιρεσιακής.

†Φορετρον (τὸ), Γλσ. = Φορεῖον (2), χαμαλιάτικον.

Φορεὺς, έως (ὁ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) τι, κουβαλητὴς· (ἰδιωτ.) φορεαφόρος. ▪ Ἵππος —, ▪ Πλ., ὁ φορτηγός.

Φορεύμενος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Φορούμενος, μτχ. πθ. τοῦ

Φορέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἐν γέν. καὶ μάλιστα παρὰ Π.) = Φέρω, φέρνω, κουβαλῶ (▪ Καὶ οἱ τὰς ἀγγελίας ἐφόρει οὗτος, Ἡρ.)· καρποφορῶ (▪ Ἵνα φορέοιτε βάτοι, ▪ Θκρ.)· (συνήθ.) φέρω τι ἐπάνω μου· ὡς φόρεμα, (ποιν.) φορῶ (▪ Θώρηξ χάλκεος, ὃν φορέεσκεν, ▪ Ὅμ.)· κρατῶ εἰς τὰς χεῖράς μου (▪ Σκῆπτρον, τὸ μέν. ἐν παλάμαις φορέεσκε δικασπόλος, ▪ Ἰλ. Δ.)· (μτγν. ἐν γέν.) ἔχω (▪ Ἰσχυρὰς φορέειν τὰς κεφαλὰς, ▪ Ἡρ. ▪ Μὴ νῦν ἐν ἤθεϊ μοῦνον ἐν σανεῷ φορεῖ, ▪ Σοφ.). ‖. (μσ. Π.) τρώγω, = Προσφέρομαι (▪ Λευκανίηνδε φορεύμενος, ▪ Ἀπλν.). ‖. (πθ.) διαφορεύομαι· παρασύρομαι. ▪ Φορούμενος πρὸς οὐδὲς, ▪ Σοφ. ▪ Πατρὸς κατ' εὐχὰς δυσπότμους φορούμενοι, ▪ Αἰσχλ.

Φορὴ (ἡ). Ἰων. ἀντὶ Φορά.

Φορηδὸν, ἐπίρ. = Φοράδην.

Φόρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι φέρει (σηκώνει ἢ φορεῖ) τις ἐπάνω του· ὡς φόρτωμα ἢ ῥοῦχα. 2) (ἐνίοτε) = Φορεῖον.

Φορήμενος καὶ

Φορῆναι, Π. ἀντὶ Φορεῖν, ἀπαρ. τοῦ Φορέω.

Φορητὸς, ἡ, όν. Φερτὸς, κουβαλητὸς (▪ Ὕδωρ —, ▪ Στρβ.). (μτφρ.) ὑποφερτός.

Φορητῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον φορητόν, ὑποφερτά.

Φόρτιμος, η ἡ ος, ον. Ὁ φέρων (καρποφορῶν), γόνιμος, εὔφορος· (συνεκδ.) ἐπικερδὴς, ὠφέλιμος. ‖. (οὐσ.) Φορίμη, ▪ εἶδος στυπτηρίας.

Φορίνη (ἡ). τὸ δέρμα τοῦ χοίρου, γρουνοτόμαρον· (ἐν γέν.) χονδρὸν δέρμα, (κατά τινας ἐφαλμ. ἀντὶ Φορκὴ).

Φορινόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Σκεπάζομαι μὲ χονδρὸν καὶ σκληρὸν δέρμα, χονδραίνει (τραχύνεται) τὸ δέρμα μου.

Φορκὸς, ἡ, όν, Π. [χάργος]. λευκὸς· πολιὸς (ὅθ. Φορκίδες αἱ ἄλλως Γραῖαι, θυγατέρες τοῦ Φορκυνος κτλ.).

Φορμηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει φορμοῦ (πλεκτοῦ καλαθίου), σταυρωτά. ▪ Τοὺς νεκροὺς φορμηδὸν ἐπὶ ἁμάξης ἐπιβαλόντες, ▪ Θκ., ἀλλεπαλλήλως τοὺς μὲν κατὰ μῆκος, τοὺς δὲ κατὰ πλάτος.

Φορμικτὴς, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τὴν φόρμιγγα, κιθαριστὴς.

Φόρμιγξ [φέρω, διότι ἐκρεμᾶτο εἰς τὸν λαιμόν]. ιγγος (ἡ), εἶδ. κιθάρας (ὁμοίας μὲ τὴν σημερινὴν ἅρπαν).

Φορμ[δ]ιον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ Φορμίον.

Φορμίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὴν φόρμιγγα, κιθαρίζω.

Φορμικτὰς, ᾶ (ὁ), = Φορμικτής.

Φορμικτὸς, ἡ, όν. Ὁ παιζόμενος (τραγῳδούμενος) μὲ τὴν φόρμιγγα.

Φορμίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φορμὸς, καλαθάκι· ψαθίτσα· ζεμπιλάκι· πλεμματάκι κτλ. ‖. (οὐσ.) εἶδ. φυτοῦ, (ἴσ. τὸ ἄλλ.) Ὄρμινον.

Φορμὶς, ίδος (ἡ), = Φορμίσκος.

Φορμίσιος (ὁ), Κωμ. τὸ γυναικ. αἰδοῖον, (παρβλ.) Σάκανδρος.

Φορμίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Φορμίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Φορμὸς, καλαθάκι κτλ.

Φορμοκοιτέω-ῶ [φορμὸς, κοίτη], Μ. ήσω. Κοιμοῦμαι ἐπάνω εἰς ψάθαν.

Φορμοραφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Φορμορράφω.

Φορμοραφὶς, ίδος (ἡ). Βελόνα μὲ τὴν ὁποίαν ῥάπτουν τοὺς φορμοὺς (ταῖς ψάθαις), σακκοράφα.

Φορμορράφω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥάπτω ψάθαις ἢ μίσα εἰς ψάθαν, (μτφορ.) βάλλω εἰς τὰ στενὰ, στενοχωρῶ.

Φορμὸς (ὁ), [φέρω ἢ (καθαυτὸ) εἶρω, ὅρμος]· (ἐν γέν.) πλέγμα ἀπὸ βρόῦλα ἢ στάρτα, ψάθα· ζεμπίλι· πανιέρι, καλάθι, κτλ. 2) ὕφασμα χονδρὸν τὸ ὁπ. ἐφόρουν συνήθ. οἱ ναῦται, (Ἰταλ.) materassa. 3) σωρὸς ξύλων φορμηδὸν ἐστιβασμένων· (ὅθ. ἐν γέν.) δεμάτι ξύλων (φρυγάνων κτλ.), (ἀλλ.) Ἀγκαλίς. 4) εἶδ. μέτρου ὅπερ τὰ γεννήματα καὶ ὑγρὰ

τὸ σιτάρι, (κοιν.) φάθα· (Ἀραβ.) καζέλι, (ἴδε Συνωνέω).
Φορμοροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουβαλῶ φορμούς (ζεμπίλια κτλ. (κυρ. δέ) ἀγκαλιάδας ξύλων), εἶμαι-
Φορμοφόρος (ὁ), ὁ φέρων (κουβαλῶν) φορμούς, βαστάζος, (κυρ. δέ) ξυλοφόρος.
†Φοραγρέφος (ὁ). ὁ καταγράφων τοὺς φόρους, (ἄλλ.) Ἐξισωτής.
Φοροδετέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (διορίζω) φόρους, (κοιν.) ῥήχνω δέσιμον· (μτφορ. μέ αἰτ.) ἐμπορεύομαι. «Τοὺς λόγους —,» Αξ., (παρβλ. Τελωνέω).
Φορολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνάζω (εἰσπράττω) φόρον ἢ ἐν εἴδει φόρου. «Τινά —,» Αξ., (Γαλλ.) rançonner.
Φορολόγητος (ὁ, ἡ). ὁ φορολογηθείς ἢ φορολογητέος· φόρου ὑποτελής.
Φορολογία (ἡ). τὸ φορολογεῖν, εἴσπραξις φόρου, ἐκ τοῦ
Φορολόγος (ὁ). ὁ συλλέγων (εἰσπράττων) φόρους, εἰσπράκτωρ, ἐκμολόγος.
Φορός (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τι ἢ (μσ. αὐτοπθ.) φερόμενος μὲ ὁρμὴν (καὶ ἔχων τάσιν, βροπὴν) πρός (κυρ. ἐπὶ ἀνέμου) ἁρμοδίως, εὔρως· (ἐθ. μτφορ.) συντελεστικὸς πρὸς ἐπιτυχίαν, αἴσιος· (μὲ γεν.) εὔφορος· (ἐπὶ γυν.) ἔγκυος.
Φόρος (ὁ), [φέρω]. δασμός, δάσιμον. 2) (Βυζ. ἀπὸ τοῦ Λτν.) ἀγορ. (κοιν.) φόρος.
Φορταγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουβαλῶ φόρτον (φορτία) ὡς-
Φορταγωγὸς (ὁ, ἡ), [φόρτος, ἄγω]. ὁ κουβαλῶν (μεταφορικῶν κυρ. διὰ θαλάσσης) φορτία ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο, φορτηγός. «Ναῦς —,» Αξ. ‖ (οὐσ.) βαστάζος, ἀχθοφόρος, ἢ κυβερνήτης φορτηγοῦ πλοίου.
†Φόρταξ, ακος (ὁ), =Φορεύς. (συνεκδχ.) πανοῦργος, ἢ φορτικός.
Φορτηγέω-ῶ [φορτηγός], Μ. ήσω, =Φορταγωγέω.
Φορτηγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μεταφόρωσις (φόρτου) εμπορίων (καὶ ἰδιωτ.) πραγματειῶν διὰ θαλάσσης.
Φορτηγικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς φορτηγίαν, φορτηγοῦ ἴδιος. «Πλοῖον —,» Θκ., =Φορτηγόν.
Φορτηγίς, ίδος (ἡ), =Φορτηγική. «Ναῦς —,» ἡ φορταγωγός.
Φορτηγός (ὁ, ἡ), = Φορταγωγός.
Φορτίζω, Μ. ίσω. Φορτώνω, κυρ. πραγματείας εἰς καράβι).
Φορτικεύομαι, Μ. εὐτομαι. Εἶμαι ἢ γίνομαι-
Φορτικός, ἡ, όν. Φόρτου πρόξενος, βαρύς· ἁπαχθὴς (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.), βαρετὸς (ἀηδὴς) διὰ τὸν βάρβαρον τρόπον του, ἀπαίδευτος, βάναυσος· ἀποτομος· ἀδιάντροπος (κυρ. εἰς τοὺς ἀστεϊσμοὺς καὶ ἐν γέν. τὰς ἐκφράσεις του), (Γαλλ.) grossièrement plaisant. «Ἐδημαγώγει τοὺς κολλούς καὶ φορτικούς,» Πλ., τὸν ὄχλον. «Τέχναι φορτικαί,» Ἀρστ., αἱ περιττοὶ ἢ, βάναυσοι· «Φορτικὸν ὄργανον,» Πλάτ., τὸ τῶν ναυτῶν. «Λέγω δέ οὐ τοῦ φορτικοῦ ἕνεκα,» Αἰσχλ., ὄχι πρὸς χλεύην (ἵνα πειράξω). (ἴδε ἢ Φορτος).
Φορτικότης [ή], τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ φορτικοῦ, βαρύτης (βαρβαρότης) τρόπου ἢ ἐκφράσεως, φέρσιμον βαναύσου ἀνθρώπου, χωριατιά, ἀδιαντροπιὰ κτλ.
Φορτικῶς, ἐπίρ. Μὲ φορτικὸν (βάρβαρον, βάναυσον) τρόπον, μὲ ἀνοσίους ἐκφράσεις, ἀκοτόμως, ἀδιαντρόπως. «Φορτικῶς μὲν τοῖς ῥήμασιν, ἀληθῶς δὲ τοῖς πράγμασιν (ἐλάλει ὁ Διογένης),» Αξ.
Φορτίον [τὸ], ὑποκορ. (κατὰ τύπον μόνον) τοῦ Φόρτος, φορτιά, φόρτωμα (κυρ. πλοίου, πραγματειῶν). (Ἰταλ.) κάρικο. «Γέμει (ἡ ναῦς) φορτίων, ὅσα ναύκληρος κέρδους ἕνεκα ἄγεται,» Ξεν.
Φορτὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Φορτηγὶς, φορταγωγὸς (ναῦς).
Φορτοβαστάκτης, ου (ὁ). βαστάζος, ἀχθοφόρος, (Τουρκ.) χαμάλης.
Φόρτος (ὁ), [φέρω] φορτίον, φόρτωμα· (μτφορ.) βάρος, ἐνόχλησις· λόγος ἢ πρᾶξις ἐκαχθῆς, σκώμμα φορτικὸν (ἀκομψον), (Γαλλ.) farce. «Ἀφελὼν τὸν φόρτον ᾧ βωμολοχεύμαθ' ἁπαξάπασι, ἐπύργωσεν ὑμῖν τὴν τέχνην.· σκώμμασιν οὐκ ἀγοραίοις,» Ἄρχρ.
Φορτιστολὸς (ὁ, ἡ). ὁ στέλλων διὰ θαλάσσης φόρτον (πραγματείας), φορτωτὴς ἢ (οὐσ.) κυβερνήτης ἐμπορικοῦ πλοίου, (Ἰταλ.) σπεδιτόρος.
Φορτοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σηκόνω (Κουβαλῶ) φορτίον· (Π.) εἶμαι ἔγκυος, [ἐκ τοῦ
Φορτοφόρος (ὁ, ἡ), =Φορτηγωγός.
Φορτόω-ῶ, Μ. ώσω, =Φορτίζω, φορτόνω.
Φορυκτός, ἡ, όν. Ἀνακατωμένος (συνηθ.) λερωμένος, λεκιασμένος, [ἐκ τοῦ
Φορύνω, Μ. υνῶ, Π. καὶ
Φορύσσω [φύρω], Μ. ύξω. Ζυμώνω· ἀνακατόνω (συνεκδχ.) μολύνω, λερόνω. «Δίμματι —,» «Ὀδ. Σ. (καὶ παθ.) «Τράπεζαν ὥσε ποδὶ πλήξας, ἀπὸ δ' ἔδατα χεῦεν ἐραζε· αὐτός τε πρὸς τε φορύνετο,» Ὀδ. Χ.
Φορυτὸς (ὁ), [φορύσσω]. μίγμα παντὸς εἴδους (εὐτελῶν πραγμάτων), σκουπίδια, σκύβαλα, (παρβλ.) Συργετὸς· [εἰς τὸν Ἀρχιμ. Βχ. 926] χόρτος (βοσκαδίδια κτλ.) τὰ ὁπ. βάλλουν μεταξὺ τῶν μετακομιζομένων πηλίνων ἀγγείων ἵνα μὴ συντρίβωνται. «Βιωμάτων —,» Ἀλκ., διάφορα φαγητὰ ἀνακατωμένα μαζί.
Φοῦ (τὸ), ἄκλ. [ξένη.], εἶδος γόρτου, (ἄλλ.) Ἄτροπον ἢ Νάρδος ἀγρία, (Ἰταλ.) βαλλεριάνα.
Φόως (τὸ), ἀντὶ Φῶς.
Φόωσδε, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐς φῶς, εἰς τὸ φῶς.
Φραγδὴν, ἐπίρ. Π. [φράσσω] εὐπλοως, καλὰ ἁρματωμένος (-νον, -νοι κτλ.).
†Φραγγέλη (ἡ) καὶ
†Φραγγέλιον ἢ **Φραγγέλλιον** (τὸ), Γρρ ἀπὸ τοῦ Ἀτν. flagellum, μάστιξ, καμτσίκι.
†Φραγγελόω-ῶ, Μ. ώσω, Κτυκῶ μὲ τὴν φραγγέλην, μαστιγώνω.
Φραγῆναι, παθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φράσσω.
Φράγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς φραγμὸν ἢ ὡς φραγμός, φράκτης, ὄχυρωμα. «Ματεύπου —,» «Ἐπιχρ., τὰ κέρατα.
Φραγμίτης, ου (ὁ). ὁ χρησιμεύων πρὸς φραγμὸν, ἢ φυτρώνων εἰς τοὺς φραγμούς.
Φραγμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Φράσσω, κλεῖσιμον μὲ φράκτην, φράξιμον· (συχνότ.) φράκτης (κυρ ἀπὸ ἀγκάθια), φραγὴ ὁ. χυρωμα.
†Φραγμών, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος μὲ φράγματα (βάτους διὰ φράκται). ἀγκαθότοπος.
Φράγνυμι, Μ. φράξω, =Φράσσω.
Φράδασσε, Π. ἀντὶ Ἔφραδασε, γ'. ἑν. προτ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ
Φραδάω-ῶ, Μ. άσω, Π. [φραδή], ἐκφράζω τὴν ἰδέαν μου, γνωστοποιῶ τι.
Φράδην, Π. ἀντὶ Ἔφραδεν, γ'. ἑν. προτ τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Φράζω.
†Φραδέω, Μ. εὐσω, Γλτ. =Φραδάω.
Φραδέως, ἐπρ Π. [φραδής], φρονίμως.
Φραδὴ [ἡ), Π. [φράζομαι]. ἰδέα· συμβουλή· (μὲ γεν.) ἐπίγνωσις, νόησις. «Τῶν μελλόντων,» Πίνδ.
Φραδὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. =Φραδμων, νοήμων, στοχαστικός, φρόνιμος. «Νοῦς —,» Ὅμ.
Φραδμοσύνη (ἡ), Π. βουλὴ, συμβουλή· δεξιότης (εὐστοχία) νοὸς σύνεσις, [ἐκ τοῦ
Φράδμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [φράζομαι], νοήμων, συνετὸς, στοχαστικὸς, φρόνιμος· ἐπιτήδειος.
Φράζω [φρήν], Μ. φράσω (ἀόρ. Ἔφρασα καὶ ὅ'. [Π.] Ἔφρασον ᾗ [Πέφρασον, μσ. πρκ. [Π.] Πέφρασα καὶ παθ. Πέφρασμαι καὶ Π. Πέφραδμαι, ἀόρ. Ἐφράσθην καὶ μσ. Ἐφρασάμην καὶ τὸ θετ. Φραστέον.) Ἐκφράζω (δίδω νὰ ἐννοήσουν) τὴν ἰδέαν μου· δείχνω, ἐξηγῶ· γνωστοποιῶ· (ἰδιωτ.) ἐξηγοῦμαι διὰ λόγων, λέγω, προστάζω, παραγγέλλω (μὲ Π.) συμβουλεύω. «Φράζε τί φῆς,» Σοφ. «Μῦθον πέφρασο δὲ πᾶσιν,» «Ὀδ. Α. «Ὡς κατίλλα φήμα φράσθεις,» Θκρ. «Εἰς χῶρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσε Κίρκη,» «Ὀδ. Λ (καὶ παραλλ.) «Αὐτὰρ ἐπεσσὴ δεῖξε ᾗ φράσσιν,» «Ὀπ. Ὕμν. (καὶ ἐπιφερ. ἀπαρ.) «Δμώων τινὰ τῶνδέ μοι φράσον ἡγεμονεύσαι,» Θκρ. «Ἵνα σφιν ἐπέρρεον ἡγερέεσθαι,» Ἰλ. Κ. «Φωνῆσαι μέν οὐκ εἶχε, σήμηνε δὲ χερσὶ φράζε ἑλθεῖν,» «Ὑμ. (ᾗ μα | «Τῶς γάρ οἱ ἐφρασάσην,» «Ἡσ. 2, (ἰδιωτ. μσ.) Π. βουλεύομαι, σκέπτομαι· (μετ.) σχεδιάζω ἢ εὑρίσκω μὲ τὸν νοῦν μου, μελετῶ· ἐπινοῶ· παραιτῶ· κατανοῶ· (ἐνίοτε) προβλέπω· (ἐνίοτε) φυλάττομαι, προσέχω. «Ὅτε φραζοίμεθα βουλάς,» «Ὅμ. «Τὴν (δόλον) μὲν φράζεσθαι ἀνώγει, ἔστηότ' ἄγχι σύπης,» «Ὀδ. Χ., φυλάττειν. «Οἰωνὸν ἐφρασάμην,» «Ὀδ. Υ. «Φράσασθαι ξύλινον λόχον,» «Ἡρ., νὰ φυλαχθῇ ἀπό. (καὶ γεν. σπν.) «Χειμῶνος ἐφράσατο,» Ἀρ. «Ἀλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης, . . οἶγε, μή τις ἄλλος πύθηται,» «Ὀδ. Τ. «Αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι καὶ ἕσομαι ἐκάστην,» «αὐτ. (ᾗ δοτ. τρπλογ.) «Αἶκε μ' ἐπιγνοίη ᾗ φράσεται ὀφθαλμοῖσιν, ἠέ κεν ἀγνοίησιν,» «Ὀδ. Ω. «Οἱ δ' ὡς μιν ἴδον φράσσαντό τε θυμῷ,» «αὐτ. (καὶ περιπ.) «Φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἠρεῖον,» «Ἰλ. Ψ. (ἢ ἀντιπερισπ.) «Οἱ δέ τοι κακὰ φράσ-

σονται ὀπίσω. « Ὀδ. Β. (ξ πρὸς ἀπαρ.) » Οὐ γὰρ ἄλλον φράζεσο τοῦδέ μοι γε λεπώτερον εἶναι ἄεθλον. « Ὀδ. Λ. (καὶ ὑρ.) » Φραζώμεθα, εἴτε ἔαται μῆτις. « Ὀδ. Κ (καὶ πρὸς μτχ.) » Φρασθεὶς αὐτὸν δακρύοντα, εἶρετο. « Ἡρ. (καὶ ἐπιρ.) » Ἀμφὶς φράζονται. « Ἰλ. Β., διεγαγνωμοῦσιν. (ξ ἐπιφερ. τοῦ Μὴ) « Φράσεσθε μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισι δύσω (ἡ κύων). « Θκρ. (καὶ κατὰ μτχ. ἀντ ἐπιθ.) » Πεφραδμένος ἀνήρ. « Ὅμ., = Φράδμων.

Φρακτὴρ καὶ

Φράκτης, ου (ὁ). = Φραγμὸς, φραγή· κλειστὸς (κατοχύρωτης) ποταμοῦ, (ἅλλ.) ἅρλις, (Γαλλ.) ecluse.

Φρακτικός, ἡ, όν, = Κατάφρακτος.

Φρακτὸς, ἡ, όν. Φραγμένος, περιφραγμένος· θωρακισμένος· ὠχυρωμένος.

Φρανίσθω, Μ. ίξῶ. Δ. Π. ἀντὶ Φρενάω.

Φράσδω, Μ. φρασῶ, Δ. Π. ἀντὶ Φράζω.

Φρασελλιγία (ἡ). συλλογὴ φράσεων (ἰδιωτισμῶν ἀπλέκτων).

Φρασὶ, Δ. ἀντὶ Φρεσί.

Φράσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φράζω, ἡ διὰ λόγου φανέρωσις, ἔκφρασις· τρόπος ἐκφράσεως, ὕφος λόγου.

Φράσσω [ῥάσσω, ἴδε Ῥάχος 2], Μ. φράξω. Κλείω (μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ φράκτην)· σκεπάζω· (κοιν.) φράζω· (κυρ.) ἐχυρόνω· ἀπλίζω· (συνδχ.) σφαλνῶ (τὸν δρόμον), ἐμποδίζω· (Π. κατ' ἔκτ.) γεμίζω. « Λεῖρα ἔρνεσι—, « Πίνδ. « Φράξας τὰ κεφὶ Θερμοπύλας στενὰ τῷ στρατοπέδῳ, « Πλ. « Φράξαντες δίφρου δουρὶ, σάκος σάκει προθελύμνῳ, « Ἰλ. Ν., = Συνασπίσαντες. (καὶ μσ.) » Ἐφράξαντο ἄριστα τὸ τεῖχος, « Ἡρ. « Στρατόπεδον φράγνυται, « Πλ. (καὶ παθ.) « Φραγθέντες σάκεσιν, « Ἰλ. Ρ. « Ἄμεινον πεφραγμένον, « Θκ.

Φραστέον, θετ. τοῦ Φράζω.

Φραστὴρ (ὁ). ὁ φράζων (ἐκφράζων, ἐξηγῶν, γνωσταπαιῶν), ὁδηγὸς· μαντὶς· ἀποκρισάριος. « Πεμψάντων δέ... καὶ φραστῆρας, ὧν ἂν ἐρωτῶμεν, « Ξεν. « Φραστῆρες ἔδοντες, « αἱ ὁμιλητικαὶ τῆς ἡλικίας τῶν ζώων, (ἅλλ.) Γνώμονες.

Φράστης, ου (ὁ), = Φραστήρ.

Φραστικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐκφράζειν. « Τὸ φραστικὸν, « Δρτ., ἡ δύναμις τοῦ ἐκφράζεσθαι, τὸ λεκτικόν.

Φραστὺς, ύος (ἡ), Π. ἴων. ὀχέψις, σύσκεψις, βουλή.

Φράστωρ, ορος (ὁ). Π. = Φραστήρ.

Φρατὴρ (ὁ), Γλσ. = Φράτωρ.

Φρατορία (ἡ), [φράτωρ], = Φρατρία, ἀδελφότης.

Φρατορικός, ἡ, όν, = Φρατρικὸς καὶ

Φρατορίως (ὁ, ἡ), = Φράτριος.

Φράτρα, ας καὶ ἴων. Φράτρη, ης καὶ

Φρατρία (ἡ). [φράτωρ]. μέρος πατριᾶς (φυλῆς, ἢ οἰκογενείας)· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ ἔννατον μέρος τῆς φυλῆς, (πρβλ.) Τριττὺς καὶ Γένος· (εἰς τοὺς Ῥωμ.) curia· (ἐν γέν.) ἀδελφότης· σύστημα.

Φρατριάζω, Μ. άσω. Εἶμαι τῆς αὐτῆς φρατρίας, ἀνήκω = εἰς τὴν αὐτὴν φρατρίαν τινός).

Φρατριακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς φρατρίαν, ὁ τῆς φρατρίας.

Φρατριάρχης καὶ Φρατριαρχος, ου (ὁ), ἄρχων (ἀρχηγὸς) φρατρίας· (εἰς τὴν Ῥωμ.) curio.

Φρατριαστὴς [φρατριάζω], οῦ (ὁ), = Φράτωρ.

Φρατριαστικὸς καὶ Φρατριστικὸς, ἡ, όν, = Φρατριακός.

Φρατρικεὺς, έως (ὁ), = Φράτωρ.

Φρατρίζω, Μ. ίσω, = Φρατριάζω.

Φρατρικὸς [φράτρα], ἡ, όν, = Φρατριακός. « Ἐκκλησία φρατρικὴ, « ἡ comitia curiata τῶν παλ. Ῥωμ.

Φράτριος, α ἢ ος, ον, = Φρατρικός. « Ζεὺς —, ὁ προστάτης τῶν φρατόρων. « Ὅσις —, « πρόβατον τὸ ὁπ. ἐθυσιάζετο ὡς « Φράτριον (ἐνν. ἱερεῖον), « θυσία τελουμένη ὑφ' ἑκάστης φρήτρας.

Φράττω, Ἀττ. ἀντὶ Φράσσω.

Φράτωρ [πάτρα], ορος (ὁ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτὴν φρατρίαν ἢ πατριὰν μὲ ἄλλον, μέλος μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς φρατρίας ἢ ἀδελφοτητος· (μτγν.) ὁμοεθνής.

Φραυθῆναι, παθ. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φράσσω.

Φρεάντλης, ου (ὁ). ὁ ἀντλῶν (ἀναιρῶν) νερὸν ἀπὸ τοῦ φρέατος, (παρφδ. τοῦ Κλεάνθης).

Φρέαρ, φρέατος ᾰ (χρσ.) φρητὸς (τὰ). πηγάδι· (ἑνίοτε) στέρνα.

Φρεάτειος, α, ον. Ὁ τοῦ φρέατος, πηγαδήσιος.

Φρεατία (ἡ). ὀχετὸς φρέατος, ὑδραγωγεῖον ὑπόγειον (ἔχον ἐκ διαλειμμάτων φρέατα), (ἴδε καὶ Φρεατίος).

Φρεατιαῖος, α, ον, = Φρεάτειος.

Φρεατίας, ου (ὁ). ὁ ἐν εἴδει φρέατος. « Ὑπόνομος—, « Ξεν., = Φρεατία

Φρεάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φρέαρ, πηγαδάκι.

Φρεάτιος, α, ον, = Φρεάτειος.

Φρεατορύκτης, ου (ὁ), = Φρεωρύχος.

Φρεατοτύπανον (τὸ), τροχὸς διὰ τοῦ ὁπ. ἀναφύρεται νερὸν ἀπὸ τοῦ φρέατος, μαγγανοπήγαδον.

Φρεατώδης, εος (ὁ, ἡ). φρέατι ὅμοιος· σκαμμένος ἢ βαθὺς σὰν πηγάδι.

Φρεατωρυχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Φρεωρυχέω, [ἐκ τοῦ

Φρεατωρύχος (ὁ, ἡ), = Φρεωρύχος.

Φρεῖαρ, ατος (τὸ). Π. ἀντὶ Φρέαρ.

Φρεναπατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, ξεπλανῶ, ξελογιάζω, [ἐκ τοῦ

Φρεναπάτης, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἀπατῶν τὸν νοῦν (τὰς φρένας), ἀπατεών.

Φρένες, ῶν [αἱ], πλ. τοῦ Φρήν.

Φρενητιάζω, Μ. άσω, = Φρενιτιάω.

Φρενητίασις, εως (ἡ) καὶ

Φρενητισμὸς (ὁ), = Φρενῖτις.

Φρενήρης [φρήν, ἦρω], ες (ὁ, ἡ). ὁ ὢν εἰς τὰς φρένας του· ἐχέφρων, φρόνιμος.

Φρενητιάω-ῶ, Μ. άσω, ἀμφ. ἀντὶ Φρενιτιάω.

Φρενητικὸς, ἡ, όν, ἀμφ. ἀντὶ Φρενιτικός.

Φρενητιαῖος, α, ον, = Φρενιτικός.

Φρενητίασις, εως (ἡ), = Φρενῖτις.

Φρενητιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω ἢ Περιπίπτω εἰς φρενῖτιδα (Ἰταλ. delire), φρενιάζω, φρενιτεύω.

Φρενιτίζω, Μ. ίσω. = Φρενιτιάω.

Φρενιτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων φρενῖτιν (δελίριον), φρενιασμένος· (ἐν γέν.) φρενοβλαβής, παράφρων.

Φρενῖτις, ιδος (ἡ), (ἐνν. νόσος) ἡ κατὰ τὰς φρένας, φρένιασμα, (Ἰταλ.) δελίριον· (ἐν γέν.) φρενοβλάβεια, παραφροσύνη.

Φρενοβλάβεια (ἡ), τὸ πάθος τοῦ φρενοβλαβοῦς, παραφροσύνη.

Φρενοβλαβὴς, ους (ὁ, ἡ), βεβλαμμένος τὰς φρένας, παράφρων, τρελλὸς, μανιακός.

Φρενοβλαβία (ἡ). Π. ἀντὶ Φρενοβλάβεια

Φρενόβλαβος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φρενοβλαβής

Φρενοβλαβῶς, ἐπίρ. Ὡς φρενοβλαβής.

Φρενογηθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [φρήν, γέγηθα]. χαρούμενος, καλόκαρδος, εὔθυμος.

Φρενοδαλὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [φρὴν, δηλέομαι]. ὁ βλάπτων τὰς φρένας (καημένου νὰ χάσῃ τις τὸν νοῦν του).

Φρενοδαλὴς, ίδος (ἡ), Π. = Φρενοβλάβεια.

Φρενοδινὴς, ές (ὁ, ἡ). Π. [φρὴν, δινέω], ὁ ζαλίζων τὸν νοῦν (τὰς φρένας).

Φρενοθελγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ θέλγων τὸν νοῦν (τὴν ψυχὴν, τὰς φρένας), θελκτικός, γοητευτικός.

Φρενόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ καρδίας, ὁλοψύχως· αἰσθοθελῶς, αὐθορμήτως.

Φρενοκηθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [φρὴν, κήδω] ὁ θλίβων (λυπῶν) τὴν καρδίαν.

†Φρενοκλοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίρνω τὸν νοῦν, (βλέπω τὰς φρένας) τινος, ξεμυαλίζω, [ἐκ τοῦ

Φρενοκλόπος (ὁ, ἡ). ὁ κλέπτων τὰς φρένας (παίρνων τὸν νοῦν) τινος, φρενοκλέπτης. « Ἔρως—, « Ἐπιγρ.

†Φρενόληπτος (ὁ, ἡ), [φρὴν, λαμβάνω] = Φρενοβλαβὴς, (κοιν.) παρμένος, ξεμυαλισμένος.

Φρενοληπτὴς, οῦ (ὁ), Π. = Φρενοκλόπος.

Φρενοληψία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ φρενολήπτου, φρενοβλάβεια.

Φρενολύπη (ἡ), Π. λύπη τῆς καρδίας, βλίψις ἐσωτερική.

Φρενομανὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. = Φρενοβλαβὴς, μανιακός.

Φρενόμωρος (ὁ, ἡ), Π. = Φρενομανὴς (ἀθ.

Φρενομώρως, ἐπίρ. Π. = Φρενοβλαβῶς. « Νοσοῦντα—, « Σοφ., παραφρονοῦντα

Φρενοπληγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. φρενοβλαβείας πρόξενος. « Μανία—, « Αἰσχλ. Σ) (συνήθ.) = τῷ

Φρενοπλήκτος καὶ

Φρενοπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), [φρὴν, πλήττω], = Φρενοβλαβὴς· φρενιτικός.

Φρενοτέκτων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτίζων (φθειρόντων, ἐφευρίσκων) μὲ τὸν νοῦν του.

Φρενοτερπὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ τέρπων τὴν καρδίαν, = Φρενοθελγής.

Φρενόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω γνῶσιν (Φέρω εἰς τὰς φρένας του) τινα, διδάσκω, νουθετῶ, καθοδηγῶ, σωφρονίζω.

Φρενώλης, ες (ὁ, ἡ), Π. [φρὴν, ὄλλυμι]. ὁ ἔχων χαμένον τὸν νοῦν (τὰ λογικά) του, παράφρων.

Φρέωσις, εως (ὁ, ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φρενόω, σωφρονισμὸς, νουθεσία, καθοδήγησις.

Φρενωτήριον (τὸ). μέσον πρὸς φρενώσιν (σωφρονισμόν).

Φρεωρυκτέω-ῶ, Μ. ήσω, =Φρεωρυχέω, [ἐκ τοῦ
Φρεωρύκτης, ου (ὁ), =Φρεωρύχος.
Φρεωρυχεω-ῶ, Μ. ήσω. Σκάπτω φρέαρ (πηγάδι) ὡς φρεωρύχος.
Φρεωρυχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἄνοιγμα πηγαδιοῦ, [ἐκ τοῦ
Φρεωρύχος (ὁ, ἡ). [φρέαρ, ὀρύσσω]. ὁ σκάπτων (ἀνοίγων) πηγάδια, πηγαδᾶς.
Φρήν, φρενός (ἡ), (ἡ δοτ. τοῦ πλθ. Φρεσί). (κυρ. ᾳ ἀρχ.) τὸ διάφραγμα (τὸ ὀκ. συγχ. παρὰ Π. μέ) τὸ περικάρδιον («Καρδίᾳ φάδῳ φρένα λακτίζει» Αἰσχλ.) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) τὰ ἐντὸς τοῦ σώματος, (χυδ.) τὰ 'σωθικά' (συνεκδ.) ἡ καρδία, ἡ ψυχὴ ἢ αἱ δυνάμεις τῆς ψυχῆς, (κατ' ἔκτ.) ὁ νοῦς, τὰ λογικόν, ἡ ὀρθὴ κρίσις, ἡ αἴσθησις· (ὀθ. ἐν γέν. καὶ συνήθ.) φρόνησις. «Οὐτάμενοι πρὸς ζῆθος, ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν,» Ὀδ. Δ. «Τί σφῶϊν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἠτορ;» Ἰλ. Θ. «Ἄμπνυτο δ' ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,» Ἰλ. Χ., Ὀδ. Ε., (κοιν.) ἦλθεν ἡ καρδιά του 'ς τὸν τόπον. «Διὸς ἐτράπετο φρήν,» Ἰλ. Κ., (κοιν.) ἐγύρισεν ἡ καρδιά του (ἡ γνώμη του), ἄλλαξε γνώμην. «Λέξω τὸν ἐκ φρενὸς λόγον,» Αἰσχλ., ὅ,τι ἔχω εἰς τὸν νοῦν (εἰς τὴν καρδίαν) μου. (καὶ ἐπὶ ζ.) «Τοῦ (τοῦ λέοντος) δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ παχνοῦται,» Ἰλ. Ρ. (καὶ πλθ.) «Λύκοι τοῖσι περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή,» Ἰλ. Π. «Ἐν (» Ἐπὶ, «Μετὰ) φρεσὶ (ἡ ἑλλ. «Φρεσὶ) θέσθαι ἢ βάλλεσθαί τι,» Ὅμ., βάλλειν (λαμβάνειν) κατὰ νοῦν. «Φρενῶν εὖ ἦκων,» Δξ., =Εὖ φρονῶν, φρόνιμος. «Ἐξω φρενῶν καθεστὼς (ἡ) γενόμενος,» Δξ., παραφρονῶν, =ἤσας. (ᾗ ὡς ἐκ παραλλ.) «Νοῦν ἔχειν καὶ φρένας,» Ἀρχφ. «Αὐτοῖς μὲν νοῶν ᾗ φρένας ἐνθείητε,» Δμ.
Φρητί, Π. κατὰ κρς. ἀντὶ Φρέατι.
Φρητία (ἡ), κατὰ κρς. ἀντὶ Ψρεατία.
Φρήτραρχος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Φρατρίαρχος.
Φρήτρη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Φράτρα.
Φρήτριος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Φράτριος.
Φρήτωρ, ορος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Φράτωρ.
Φρῖγος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Σφρῖγος.
Φριάζω, Μ. άσω. Φρίκη συνέχομαι, ἔχω ρῖγος. ἀνατριχιάζω (συνεκδ.) φρίττω, τρομάζω.
Φριαλέος, α, ον, Π. τραχὺς τὴν ἐπιφάνειαν· (συνήθ.) φρικωδης, τρομερός.
†Φριαγμός (ὁ), Γρφ. τὸ φριάζειν, φρικιασμός.
Φρίκη (ἡ), [φρίσσω], =Φρίξ, τραχύτης εἰς τὴν ἐπιφάνειαν σώματος. 2) (συνήθ.) ρῖγος (παροξυσμοῦ), ἀνατριχίλα. 3) (συνεκδ.) τρόμος· σεβας θρησκευτικόν.
Φρίκια (τὰ) καὶ
Φρικίαι (αἱ)· ρῖγος (παροξυσμοῦ), (καιν. εἰς τὴν Πελοπ.) κρυάδες, σύγκρυα.
Φρικίασις, εως (ἡ) καὶ
Φρικιασμός (ὁ), =Φρικασμός, ἀνατριχίασμα, (ὡς οὐσ. τοῦ
Φρικιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω (Αἰσθάνομαι) φρίκην (ρῖγος), ἀνατριχιάζω.
Φρικνός, ἡ, όν, Π. =Φρικαλέος.
Φρικοποιός (ὁ, ἡ). φρίκης (ρίγους) πρόξενος.
Φρικτός, ἡ, όν. Φρίκης πρόξενος, φοβερός, τρομακτικός.
Φρικτῶς, ἐπίρ. Μὲ φρίκην, φρικτά.
Φρικώδης, εος (ὁ, ἡ). τραχὺς τὴν ἐπιφάνειαν· (συνήθ.) συνωδευμένος μὲ ἢ ἐπιφέρων φρίκην (ρῖγος). (» Πυρετὸς —, «Γαλ.)· (συνεκδ.) φρικτός, τρομακτικός. «Τὸ φρικῶδες,» ἀντὶ Η-
†Φρικωδία (ἡ), Γλσ. τὸ οὐσ. τοῦ Φρικώδης, ἡ πρὸς φρίκην διάθεσις.
Φριμαγμός (ὁ), =Φρυαγμός, (ὡς οὐσ. τοῦ
Φριμάσσω [μσ. ὃ καὶ εὐχρηστ.]-άσομαι, Μ. άξω,-ομαι. Φυσῶ διὰ τῶν μυκτήρων ὡς ἂν τὸ θυμοειδὲς καὶ εὔφωτον ἄλογον («Τὸν δὲ ἵππον, αἰσθόμενον, φριμάξασθαί τε ᾗ χρεμετίσαι,» Ἡρ.)· (μτφρ.) γαυριῶ, ἀλαζονεύομαι, (ἄλλ.) Φρυάττω,-ομαι, [ἐκ τοῦ
Φριμάω-ῶ [βριμάω], Μ. άσω, Π. =Φριμάσσω.
Φρίξ [φρίσσω], φρικὸς (ἡ). ἡ τραχύτης (ἀνωμαλία) τῆς ἐπιφανείας ὁποιουδήποτε σώματος (κυρ. δὲ) τοῦ ὕδατος ὅταν κινῆται (κοιν. σγουρίνη) ἀπὸ τὸν ἄνεμον ᾗ τοῦ ἀνθρώπου ὅταν ἀνατριχιάζῃ (σηκόνωνται αἱ τρίχες του), (ὅθεν) = Φρίκη (κυρ. καὶ συνεκδ.).
Φριξαύχην, ενος (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. εἶνε σηκωμέναι (φριξαὶ) αἱ τρίχες τοῦ αὐχένος. «Κάπρος —,» Πλ.
Φριξόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀνασηκωμένας ἢ κατσαρὰς τρίχας, Οὐλόθριξ. «Οἱ Ἰνδοὶ φριξότριχες,» Παλλ.
Φριξοκόμης, ου (ὁ), Π. φριξόθριξ τὴν κόμην, Οὐλοκόμης.
Φριξός, ἡ, όν, Π. (κυρ. ἐπὶ τριχ.) ὀρθός, (Γαλλ.) hérissé.
Φρίσσω [ὄνμτπ. συγγ. τῷ 'Ριγόω], Μ. φρίξω (μσ. προκ. ἀντὶ Ἐνεγ. Πέφρικα). (ἐπὶ πραγμ.) Τραχύνεται ἡ κινητὰς κυματοειδῶς ἢ ἐπιφάνειά μου ὡς τῆς κυματιζούσης θαλάσσης ἢ τῶν ἀνορθουμένων τριχῶν. (Γαλλ.) se hérisser· (ἐπὶ ἀνθρ.) σηκόνονται αἱ τρίχες μου (ἀπὸ ρῖγος ἢ φόβον), ἀνατριχιάζω· (συνεκδ., μὲ αἰτ. ἢ σπνττ. γεν. ἢ ἀπαρ.) φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολὴν, κυριεύομαι ἀπὸ φρίκην, τρομάζω. «Ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι,» Ἰλ. Ν. «Ἔφριξε μάχη ἐγχείῃσιν,» Ἰλ. Ν. » Τῶν δὲ στίχες εἵατο πυκναί, ἀσπίσι ᾗ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι,» Ἰλ. Η. «Ἵνα μή τοι τρίχες ὀρθαὶ φρίσσωσιν, ἀειρόμεναι κατὰ σῶμα,» Ἡσ. (ᾗ αἰτ. ἑλλ.) «Κάπρος.. ὀρθὰς ἐν λοιπῇ φρίσσει τρίχας, ἀμφί τε ὀειρήν,» αὐτ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἑλλ.) » Σὺς, φρίσσει νώτων ὕπερθεν,» Ἰλ. Ν. (ᾗ συνεκδ.) «Οἵ σε περφρίκασι λέονθ' ὡς μηκάδες αἶγες,» Ἰλ. Λ. «Φρίσσω δέσε δερκομένη, μάχθοις διαχναιόμενον,» Αἰσχλ. (καὶ δοτ. τριλγ.) «Ἔφριξ' ἔρωτι,» Σοφ. (ᾗ ἀπαρ.) «Ἔφριξε ποιῆσαι,» Δξ.
Φροιμιάζομαι, Μ. άσομαι, Ἀττ. (κατὰ συναίφ.) ἀντὶ Προοιμιάζομαι, [ἐκ τοῦ
Φροίμιον (τὸ), Ἀττ. (κατὰ συναίφ.) ἀντὶ Προοίμιον.
Φρονέω-ῶ [φρήν], Μ. ήσω (χ. πτ.) Ἔχω νοῦν (φρένας)· σκέπτομαι· (συνεκδ. παρὰ Π.) αἰσθάνομαι, ζῶ. «Ἀριζοὶ ἔστε μάχεσθαί τε, φρονέειν τε,» Ἰλ. Ζ. «Θυμῷ μάζων ὡς καὶ ἐφρόνει καὶ ἐγρήγορεν,» Ξεν. «Ἔτι φρονέοντα,» Ἰλ. Χ., ζῶντα. «Θανόντι, οὐ φρονοῦντι,» Αἰσχλ., (ὀθ. κατὰ μτχ.) «Τὸ φρονεῖν ἢ (ἀπαρ.) «Τὸ φρονεῖν,» Ἰσοκρ., τὸ λογικόν, ἡ φρόνησις. «Ἐξεστηκέναι τοῦ φρονεῖν,» αὐτ., γίνεσθαι ἔξω φρενῶν. 2) (μέ αἰτ. ἢ ἐπίρ.) ἔχω τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον φρόνημα (τοιαύτην ἢ τοιαύτην γνώμην)· σκέπτομαι οὕτως ἢ ἄλλως· (μέ ἀπαρ.) ἔχω κατὰ νοῦν, μελετῶ. «Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι, ἐράσσατο κέρδιον εἶναι,» Ὅμ. «Πειρεώμενος τῶν μαντήων ὅστις φρονέοιεν ὡς, εἰ φρονέοντα τὴν ἀληθείην εὑρεθείη,» Ἡρ. «Μέγα (» Μεῖζον, «Πλέον, «Μικρὰ, «Τυραννικὰ, » Παρ' ὃ δεῖ, «Ὑπὲρ ὃ δεῖ κτλ.) φρονεῖν,» Δξ. «Τὰ φρονέειν, ἄ, τ' ἐγὼ περ,» Ἰλ. Δ. «Ἴσον ἐμοὶ φρονέουσα,» Ἰλ. Ο., ὁμοφρονοῦσα. (ᾗ ἐκ τοῦ ἐναντ.) « Τῷ δ' ἀμφὶς φρονέοντι,» Ἰλ. Ν., διχονοοῦντες. «Ἄλλῃ φρονέοντες,» Ὅμ. Ὕμν. «Ἐπιστάμενοι τὰ φρονήματα τῶν Λακεδ., ὡς ἄλλα φρονεόντων, ᾗ ἄλλα λεγόντων,» Ἡρ. «Ἰὴ ῥ' ἰθὺς φρονέων ἔχεν ἵππους,» Ἰλ. Μ., πρὸς αὐτὴν ἴσα ἔχων τὸν νοῦν του (ἰθυνθυνόμενος). (καὶ ἐπὶ ζ.) «Κάπρῳ μέγα φρονέοντε,» Ἰλ. Λ. (καὶ δοτ.) «Θεοῖσιν ἴσα φρονέειν,» Ἰλ. Ε. (καὶ περιπ. ἢ ἀντιπεριπ.) «Ἀγαθὰ ἢ Κακὰ (ᾗ ἐπίρ.) «Εὖ ἢ Κακῶς φρονεῖν τινι,» θέλειν τὸ καλὸν ἢ κακὸν τινός. «Λύκοι καὶ ἄρνες κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν,» Ἰλ. Χ. (ᾗ μέ προεπιφ.) «Τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν, ἃ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλον,» Ἰλ. Β. (καὶ ἀπαρ.) «Φρένεον ἐρύειν κρατὶ ἄστυ,» Ἰλ. Ρ. » Τοξεύειν οὔτε ἐφρόνουν, οὔτε ἐδύναντο, διὰ τὸν φόβον,» Ξεν., οὔτε διάθεσιν οὔτε δύναμιν εἶχον νά. (ᾗ ἀπολ.) «Φρονῶν ἢ «Εὖ φρονῶν,» φρόνιμος.
Φρόνημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι φρονεῖ (ἔχει ἢ λαμβάνει κατὰ νοῦν) τις, αἴσθημα ἐσωτερικὸν, ζαχασμὸς, σκέψις· (ἰδιωτ.) αἴσθημα μέγα (εὐγενὲς) ἢ ὑπερόπτικὸν (ἀγέρωχον), οἴησις, ἀλαζονεία. «Ἵνα Πελοποννησίων στορέσωμεν τὸ φρόνημα,» Θκ.
Φρονηματίας, ου (ὁ). πλήρης φρονήματος, τολμηρὸς, μεγαλόφρων, ἐπιχειρηματίας, ἢ ἀγέρωχος, ὑπερήφανος, οἰηματίας.
Φρονηματίζω, Μ. ίσω, (σπνττ. εἰς τὸ ἐνεργ.) Ἐμπνέω (συνήθ. πθ.) Ἀποκτῶ φρόνημα [ἔπαρσιν], γίνομαι οἰηματίας.
Φρονηματισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὑψηλοφροσύνη, οἴησις.
Φρονηματώδης, εστ. ίς, ής, =Φρονηματίας.
Φρόνησις, εως (ἡ). γνῶσις, σύνεσις, φρονιμάδα· (ἔνιοτε Π.) φρόνημα. «Ὁλοίμην, φρόνησιν εἰ τοιάνδ' ἔχω,» Σοφ., ἂν τὸ φρονῶ.
Φρονίμευμα (τὸ), νλγ. κρᾶσις φρονίμου ἀνθρώπου, ἔργον φρόνιμον, [ἐκ τοῦ

Φρονιμεύομαι, Μ. εὑσομαι, νλγ. Φρονίμως φέρομαι, (χοιν.) κάμνω φρόνιμα.

†Φρονίμευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., διαγωγὴ φρόνιμος, φρονιμάδα.

Φρόνιμος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν εἰς τὰς φρένας του ἢ, εὖ φρονῶν, γνωστικός. ■ Τὸ φρόνιμον, ■ ἀντὶ Ἡ φρόνησις.

Φρονίμως, ἐπίρ. Μὲ φρόνησιν, μὲ τρόπον φρόνιμον, φρονίμα.

Φρόνις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Φρόνησις· (συνκδχ.) ὑπόληψις φρονήσεως· (ἐνίοτε) φρόνημα, (Ὑπερ. Ἀλ. Δ', 653).

Φρονούντως, ἐπίρ. (μτχ.). Φρονίμως· λελογισμένως.

†Φροντιδοκοπέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Ἔγω πλῆθος φροντίδιον.

Φροντίζω, Μ. ἰσω. Σκέπτομαι, συλλογίζομαι, μελετῶ· ἐπινοῶ (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ.) μεριμνῶ (ἀνησυχῶ) περί τινος· ἐνασχολοῦμαι. ■ Μικρὰ (■ Οὐδέν) φροντίζειν, ■ Αξ. ■ Τὰ τῆς ἡμέρης φροντίζει, ■ Ἡρ. (καὶ κατ' ἀνάλ. ἀπρ.) ■ Τοῦτο ἐφρόντιζεν, ὅπως μὴ κτλ. ■ Ἡρ. (καὶ ὁρ.) ■ Φροντίζω, ἤν τινα πρωτέρην ἴω τῶν ὁδῶν, ■ Θγν. (καὶ ἄοτ. περιπ.) ■ Φρόντισον ἐμοὶ ζμάτιον, ■ Ἐτγ. (καὶ αθ.) ■ Φροντιζόμενον, μή τι πάθῃ, ■ Ξεν., φροντίζουν περὶ αὐτοῦ. (καὶ κατὰ μτχ. ἀντὶ ἐπιθ.) ■ Λόγοις ποικίλοις καὶ πεφροντισμένοις εὖ, ■ Αξ., ἐσκεμμένοις. (καὶ οὐδ. ἀντὶ οὐσ.) ■ Τὸ πεφροντικὸς τοῦτο καὶ σύννουν, ■ Πλ., σκεπτικὸν ὕφος, [ἐκ τοῦ

Φροντίς [φρήν, φρόνις], ίδος (ἡ). σκέψις, μελέτη, στοχασμός· ἔννοια· μέριμνα, συλλογή· ἀνησυχία, ἀνασιμον, ἐπιμέλεια. ■ Ἐν φροντίδι εἰμί (ἢ ■ Φροντίδα τίθεμαι [ἢ] ποιοῦμαι) περί τινος (ἤ) ■ Ἔχω τε διὰ φροντίδος (ἢ) ■ Φροντίδα ποιοῦμαί τι, ■ Ἡρ., Αἰσχ., Αξ., = Φροντίζω.

Φρόντισμα (τὸ), τὸ ἀντικείμενον ἢ ἀποτέλεσμα τῶν φροντίδων τινός, σκέμμα, μελέτημα· καθῆκον· ἀσχολία.

Φροντιστήριον (τὸ). μέρος πρὸς σκέψιν (φροντίδας, μελέτην) ἁρμόδιον, σπουδαστήριον, σχολεῖον· (Ἐκκλησ.) μοναστήριον, ἡσυχαστήριον.

Φροντιστής, οῦ (ὁ). ὁ φροντίζων (μεριμνῶν, μελετῶν) περί τινος· (ἰδιαιτ.) σκεπτικὸς (θεωρητικὸς) φιλόσοφος· (ἐκκλησ.) ἡσυχαστής, ἀναχωρητής· (μὲ γεν.) ■ Τῶν μετεώρων (ἢ ἁλλ. αἰτ. ■ Τὰ μετέωρα)—, ■ Ξεν., Πλάτ., ὁ ἀσχολούμενος εἰς μετεωρικὰς θεωρίας, ἰδεολόγος, (ἄλλ.) Μετεωροσοφιστής. 2) (Ναυ.) ναδεμόνων ἠἐκτελεστὴς διαβήκης, (Ἀτν.) curator.

Φροντιστικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ φροντίζειν, σκεπτικός· ἐπιμελής, προνοητικός.

Φροντιστικῶς, ἐπίρ. Ἐπιμελῶς, προνοητικῶς, πεφροντισμένως. ■ Ἀφῶστήσαντος φίλου, φροντιστικῶς ἐπισκέψασθαι, ■ Ξεν.

Φρούδος [Ἀττ. κατὰ συνιζ. ἐκ τοῦ Πρόοδος], η, ον. (κατὰ λέξ.) Ὁ προελαθὼν τὴν ὁδὸν (προαπελθών), (ὁθ. συνήθ. κατὰ συνκδχ.) γενόμενος ἄφαντος, παραλθών, ἐκλιπών, ἀφανισθείς· (κατ' ἔκτ.) μάταιος, ἄχρηστος. ■ Φρούδη μὲν αὐδή, φροῦδα δ' ἄρθρα μου κάτω, ■ Εὐρ., κόπηκε καὶ ἡ φωνή μου καὶ τὰ πόδιά μου, ἐξέλιπον.

†Φρούδως, ἐπίρ. Ἀνωφελῶς, εἰς μάτην.

†Φρούνος (ὁ), νλγ. ἀντὶ Φρῦνος.

Φρουρά (ἡ), [φρουρός]. (ἐν γέν.) φύλαξις, ἐπαγρύπνησις· (ἰδιαιτ.) φύλαξις τοποθεσίας ἢ ὀχυρώματος· (συνκδχ.) σῶμα στρατ. διωρισμένον εἰς φρουράν, (Γαλλ.) garnison, ἢ· θέσις ὅπου ἵσταται φρουρά, (Γαλλ.) corps de-garde (■ Φρουρᾶς [ἕνν. ἕνεκα] ἄδων, ■ Ἀριστ., τραγῳδῶν [καθὼς κάμνουν οἱ φρουροὶ] πρὸς διασκέδασιν τοῦ ὕπνου)· (εἰς τοὺς Λακεδ.) ἀπλισμὸς πρὸς ἐκστρατείαν, ἐκστρατεία, στράτευμα, (ὅθ.) ■ Φρουρὰν φαίνειν ἢ ἐξάγειν, ■ Ξεν., κηρύττειν πόλεμον ἢ ἐκστρατεύειν κατά τινος, (ἴδε καὶ Φαίνω). ■ Ἔγνω ἅτι ἡγητέον εἴη αὐτῷ τῆς φρουρᾶς, ■ αὐτ., δὲ διορισθῇ ἀρχηγὸς τῆς ἐκστρατείας.

Φρουραρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (διοικῶ) ὡς-

Φρουράρχης καὶ Φρούραρχος (ὁ). ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς ἢ φρουρίου.

Φρουραρχία (ἡ), τὸ ἔργον (ἢ ἐπιστασία) τοῦ φρουράρχου.

Φρουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω (Εἶμαι τοποθετημένος πουθενά) ὡς φρουρός· (μεθ. ἐν γέν.) παρατηρῶ, ἐπαγρυπνῶ πρὸς διατήρησίν τινος, φυλάττω, παραμονεύω, (καὶ μσ.) φυλάττομαι, προσέχω.

Φρούρημα (τὸ). πρᾶγμα ἢ μέρος φρουρούμενον· (Π.) ἀντὶ Φρουρὸς ἢ Φρουρά.

Φρούρησις, εως (ἡ), τὸ φρουρεῖν ἢ φρουρεῖσθαι, φρουρά, φύλαξις, ἐπαγρύπνησις.

Φρουρητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Φρουρὸς, φύλαξ.

Φρουρητικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς φρούρησιν (φύλαξιν) τινός.

Φρουρητός, ἡ, όν. Ὁ φρουρούμενος (ἔχων φρουρὰν), φυλαγμένος.

Φρουρήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Φρουρὸς, φύλαξ.

†Φρουρία (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Φρουρά.

Φρουρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς φρουράν, ὁ τῆς φρουρᾶς ‖. (ὡδὶ) ■ Τὸ φρουρικὸν (ἕνν. στράτευμα), ■ Δ. Χρσ., (περιλ.) ἀντὶ Οἱ φρουροί.

Φρούριον (τὸ). μέρος φυλαττόμενον ὑπὸ φρουρᾶς (ὀχυρωμένον), κάστρον, ἀκρόπολις· (μτφρ.) ἄσυλον, καταφύγιον· (Π.) ἀντὶ Φρουρὰ ἢ Φρουρός. (ἐνίοτε) πρᾶγμα ἀπὸ τὸ ὁπ. πρέπει νὰ φυλάττεται τις, (Αἰσχ. Πρ. 807).

Φρουρίς, ίδος (ἡ). (ναῦς) διωρισμένη πρὸς φρουράν.

Φρουροδόμος (ὁ, ἡ), Π. [φρουρὸς, δόμος]. φύλαξ τοῦ οἴκου. ■ Κύων—, ■ Ἐπιγρ.

Φρουρὸς (ὁ), [πρὸ, ὁράω ἢ οὖρος]. φύλαξ φρουρίου, στρατιώτης τοποθετημένος εἰς φρουράν, (συνήθ. πλθ.) ■ Οἱ φρουροί, ■ Ξεν., οἱ στρατιῶται τῆς φρουρᾶς.

Φρύαγμα (τὸ). τὸ κίνημα καὶ τὸ διὰ τῶν μυκτήρων ἤχημα τοῦ φρυαττομένου ἵππου ἢ καὶ ἄλλου ζώου· (μτφρ.) ὕφος ἀγέρωχον, αὐθάδεια, ὑπερηφία.

Φρυαγματίας, ου (ὁ). πλήρης φρυάγματος [κυρ. καὶ μτφρ.), ὑπερόπτικὸς, ἀγέρωχος.

Φρυαγμὸς (ὁ). τὸ φρυάττεσθαι, ὁ διὰ τῶν μυκτήρων ἦχος ἵππου ἢ ἄλλου ζώου φρυαττομένου.

Φρυαγματοσκέπαστος [ὁ, ἡ], Κωμ. πλήρης φρυάγματος ἐνωμένου μὲ κάποιαν αεμυότητα (σεβαρότητα).

Φρυακτὴς, οῦ (ὁ), = Φρυαγματίας.

Φρυάσσω καὶ (εὐχρηστότ. μσ.) Φρυάσσομαι (ττομαι), Μ. άξω, -σομαι, [βρυάζω]. Κάμνω 'σὰν τὸ ἄλογον ὅταν χλιμιντρῇ μὲ τὴν μύτην (τινάζῃ τὴν χαίτην, κτυπᾷ τὰ πόδια κατὰ γῆς κτλ.) ἀπὸ θυμὸν ἢ ἀνυπομονησίαν· (ἐν γέν.) τρέμω ἀπὸ χαρὰν ἢ [ἀπν.) φόβον· (μτφρ.) φέρομαι μὲ ὑπερβολὴν ὑπερηφάνειαν, κομπάζω, αὐθαδιάζω.

Φρυγανίζομαι, Μ. ἰσομαι. Μαζόνω φρύγανα.

Φρυγανικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑπαγόμενος εἰς τὰ φρύγανα· Φρυγανώδης.

Φρυγάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φρύγανον.

Φρυγανισμὸς (ὁ), ἐοῦ οὐσ. τοῦ Φρυγανίζομαι, μάζωμα φρυγάνων, φρυγανολόγημα.

Φρυγανιστὴρ ὁ

Φρυγανιστὴς, οῦ (ὁ) καὶ Φρυγανίστρια (ἡ). ὁ φρυγανιζόμενος (συνάζων φρύγανα) φρυγανολόγος.

Φρυγανίτης, οῦ (ὁ) καὶ Φρυγανῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἢ συγκείμενος ἀπὸ φρύγανα, Φρυγανώδης. ■ Ὕλη—, ■ Ἡλ

Φρυγανοειδής, ὲς (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν φρυγάνων, ὁμοιος μὲ-

Φρύγανον (τὸ), [φρύγω]. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) ξηρὸν χαμόκλαδον (διὰ πρασάναγμα), (Τουρκ.) τσαλί.

Φρυγανοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κομβολόγι) φρύγανα, ὑλαγωγός.

Φρυγανώδης, ους [ὁ, ἡ], = Φρυγανοειδής.

Φρυγετρον (τὸ), σκεῦος ὅπου ἐξηρόψησαν [φρύγω] τὸ κριθάρι, καὶ τὸ ξύλον μὲ τὸ ὁπ. τὸ ἀνακάνουν 'ψηνόμενον, (καθὼς τώρα τὸ) καβουρδιστῆρι (τοῦ καφέ).

†Φρυγεὺς, έως (ὁ), ὁ φρύγων (ξηρυψήνων, καβουρδίζων) τι, (ἀθ. ‖. οὐσ.) = Φρύγετρον.

Φρυγίλος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (ἴσ. σπίνου), (Ἀτν.) fringilla.

Φρυγίνδα, ἐπίρ. (ὡς ἔνιμα), εἶδ. παιδιᾶς μὲ καβουρδισμένα [φρύγω] κουκιὰ ἢ ἄλλα ξεβίνδια.

†Φρύγιον (τὸ), Γρφ. ἀντὶ Φρύγανον.

Φρύγιος (τὸ υ μακρ.), α, ον. Ξηρὸς, στεγνὸς, πεφρυγμένος.

Φρύγιος (τὸ υ βραχ.). α, ον. Τῶν Φρυγῶν ἢ τῆς Φρυγίας ἴδιος. ■ Ῥυθμὸς—, ■ Μουσ.

Φρυγιστὶ, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον [κυρ. ἢ κατὰ τὴν γλῶσσαν ἢ τὴν μουσικὴν) τῶν Φρυγῶν.

Φρυγμὸς (ὁ), φρυγάνισμα, (Τυρκ.) καβούρδισμα, [ὡς οὐσ. τοῦ

Φρύγω [συγγ. τῷ Φρίσσω], Μ. φρύξω. Ξηραίνω εἰς τὸ πῦρ, ξεροψήνω, (Τουρκ.) καβουρδίζω· (μτφρ.) καίω, φλογίζω ■ Ταῦ θέρους φρύγοντος, ■ Θκρ., [ἴδε καὶ Ἐκτηγανίζω).

†Φρυκτεύω, Μ. εύσω, νλγ. Ἀνάπτω, ἀνακαίω. (κοιν.) κορώνω. [ἐκ τοῦ

φρυκτὸς [φρύγω], ἡ, ὀν. Ξηραμμένος, καβουρδισμένος. ‖ (οὐσ. ἐνν. κύαμος) κοινῶς ψημμένων τὰ ὀπ. μετεχειρίζοντο εἰς τὰς ψηφοφορίας καὶ τὰς μαντείας, (ὀθ.) κλῆρος, ψῆφος, ἡ γρηγορὸς, μαντεῖα. 2) (συνήθ. εἰς τὸ πλθ. ἐνν. δαλοί) ὁδοὶ ἀναμμένα διὰ τῶν ὁπ. ἔδιδον μακρόθεν εἴδησιν ἐν καιρῷ νυκτὸς. (ἀλλ.) Πυρσοί. «Ἐκ δὲ τῆς Σαλαμῖνος φρυκτοὶ ζῶντο εἰς τὰς Ἀθήνας πολέμιοι, » Θκ., δηλωτικοὶ ἐχθρικῆς ἐπιδρομῆς. 3) (ἐνίοτε) ἐχθύδια τὰ ὁπ. ἐτρώγοντο ὑπτιὰ, (ἄλλ.) Ἐπανθρακίδες. «Ταυτηὶ τῇ ὀρδῇ φρυκτοὺς ὑμᾶς σκευάσω, » Ἀρχφ.

Φρυκτωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ (μτβτ.) Ἀναγγέλλω τι μακρόθεν ὡς φρυκτωρός, δίδω εἴδησιν (γνωστοποιῶ τι) ἐν καιρῷ νυκτὸς διὰ φρυκτῶν, (παρβλ.) Πυρσεύω. «Ὑπὸ νύκτα αὐτοῖς ἐφρυκτωρήθησαν 60 νῆες Ἀθηναίων πρωσπλέουσαι, » Θκ. 2) (ἐνίοτε μὲ ὀστ.) λάμπω ἐπάνω τίς, ἐγγυβολῶ.

Φρυκτωρία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τὸ ἔργον τοῦ φρυκτωροῦ, ἢ διὰ φρυκτῶν (πυρσῶν) δήλοποίησις, (ἐν γέν.) φεγγοβόλημα· (συνεχ.) ἀντὶ Φρυκτωρός ἢ Φρυκτώριον. «Πανταχῇ φρυκτωρίαι καθεστήκασιν ἐν τοῖσι πύργοις, » Ἀρχφ.

Φρυκτώριον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου ἵστανται οἱ φρυκτωροὶ, πύργος ὅπου ἀνάπτοντας φρυκτοὶ (πυρσοὶ) πρὸς εἰδοποίησιν· βίγλα· (μτγν.) φανάρι εἰς τὸ στόμιον λιμένος, Φάρος, (Ἡρῳδ. Δ', 2).

Φρυκτωρὸς (ὁ), [φρυκτὸς· ὕφα ἡ σῦρα], φύλαξ (βιγλάτωρ) τοποθετημένος εἰς μέρος ὑψηλὸν ἵνα παρατηρῇ καὶ δίδῃ εἴδησιν ἀνάπτων πυρσοὺς (φρυκτούς). 2) Π. ἀντὶ Φρυκτές.

φῦρὼν, υνὸς (ὁ), = Φρῦνος.

Φρύνη (ἡ). ὁ θηλυκὸς φρῦνος.

Φρύνιον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ποτήριον, (παρβλ.) Βατράχιον.

Φρυνοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). φρύνῳ ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Φρυνολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λογῶν (παραμονεύων) καὶ θηρεύων τοὺς φρύνους, (ἐπίθ. πτηνοῦ τινος [εἴδους ἑρπετοῦ] βατραχοφάγου).

Φρῦνος (ὁ καὶ ἡ), εἶδος βατράχου, (κοιν.) φρουνὸς καὶ ζούμπα, (Γαλλ.) crapaud.

Φρυνώνδειος (ὁ). τοῦ Φρυνώνδα (περιφήμου τινὸς ἀνύρτου ἴδιος ἢ ἄξιος, ἀπαντῶν ὡς ὁ Φρυνώνδας.

Φρὺξ, Φρυγὸς (ὁ). κάτοικος τῆς Φρυγίας.

Φρύττω, Μ. φρυξω, Ἀττ. ἀντὶ Φρυγω.

Φῦ, Π. ἀντὶ Ἔφυν, γ', ἐν. προσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Φύω.

Φῦ, ἐπιφών. ὅμ. ἐκφράζον τὸν ἦχον τοῦ φυσῶντος ἢ ἀποστρεφομένου τι, (κοιν.) φφφ! ἢ πῦφ! (παρβλ. Φεῦ).

Φυᾶ, ᾶς (ἡ), Δ. Π. ἀντὶ Φυή.

Φυγαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (πιάνων ἢ φέρνων) τοὺς φυγάδας, (παρβλ.) Φυγαδοθήρας, εἰς τὸν Πολύαιν. ἄλλ. διορθ. Λαφυραγωγός).

Φύγαδε, ἐπιῤῥ. Π. ἀντὶ Εἰς φυγὴν, πρὸς φυγήν.

Φυγαδεία (ἡ), = Φυγάδευσις, ἐξόρισμα· ἐξορία.

Φυγαδεῖον (τὸ). καταφύγιον τῶν φυγάδων, ἄσυλον.

†Φυγοδευσις, εως (ἡ), τὸ φυγαδεύειν ἢ φυγαδεύεσθαι, Φυγαδεία.

Φυγαδευτήριον (τὸ). τόπος καταφυγῆς (τῶν φυγαδευομένων), φυγαδεῖον, ἄσυλον.

Φυγαδευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ φυγαδεύων (ἐξορίζων) ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο.

Φυγαδεύω, Μ. εὔσω. Κάμνω φυγάδα τινὰ, καταδικάζω εἰς φυγὴν, ἐξορίζω· (χμτδ.) εἶμαι φυγὰς (ἐξόριστος).

Φυγαδικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς φυγάδα (ἐξόριστον). «Τὸ φυγαδικὸν, » Λξ., ἀντὶ Οἱ φυγάδες.

Φυγαδικῶς, ἐπίῤῥ. Ὡς φυγάς.

Φυγαδοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (κυνηγῶν καὶ συλλαμβάνων) τοὺς φυγάδας.

Φυγαίχμης, ου (ὁ), Π. [φεύγω, αἰχμή]. ὁ ἀποφεύγων τὸν πόλεμον, δειλός.

Φυγανθρωπέω, Μ εὔσω. Φεύγω (ἀποφεύγω) τοὺς ἀνθρώπους, εἶμαι μισάνθρωπος.

Φυγανθρωπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μισανθρωπία.

Φυγαρσενία (ἡ), Π. [φεύγω, ἄρσην], τὸ νὰ ἀποφεύγῃ τις τὸ ἄῤῥεν φῦλον, ἀποστροφὴ πρὸς τοὺς ἄνδρας.

Φυγὰς, άδος (ὁ, ἡ). ὁ φεύγων (νὰ γλυτώσῃ) ἀπὸ τὸν νικητὴν ἐχθρόν· φευγάτος· (ἐνίοτε) αὐτομόλος· (συχνάτ.) βιασμένος ἢ καταδικασμένος νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ἐξόριστος. «Φυγὰς ἐλήλαμαι, » Πλ. (καὶ γεν.) «Φυγάδα πάσης τῆς χώρας αὐτὸν πεποίηκε, » Ξεν., τὸν ἔκαμε νὰ φύγῃ (τὸν ἐφυγάδευσεν) ἀπὸ.

Φυγγάνω (παρτ. Ἐφύγγανον], Ἀττ. ἀντὶ Φεύγω.

Φύγδα καὶ Φύγδην, ἐπίῤῥ Π. ἐκ φυγῆς, φεύγων.

Φύγεθλον (τὸ), [φύω, ἢ ;φρύγω], εἶδ. ἐρυσιπέλατος τὸ ὁπ. ἐβγαίνει συνήθως εἰς τοὺς βουβῶνας, τὸ στῆθος καὶ τὰς μασχάλας.

Φύγεργος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποφεύγων τὸν κόπον (τὴν ἐργασίαν), ἀκαμάτης, ὀκνηρός.

Φυγὴ (ἡ), τὸ φεύγειν, φευγιὸ, φευγάλα (κυρ. στρατεύματος νικηθέντος), τροπή. «Ἰσχυρὰν τὴν φυγὴν τοῖς πολεμίοις ἐποίει, » Ξεν. «Φυγὴ καθεστήκει τῶν πάντων ὁμοίως, » Θκ. «Φεύγειν φυγῇ ἀπλήστῳ. » Πλάτ. 2) ἐξορία. «Ἀνευ φυγῆς καὶ θανάτων, » Ξεν. «Οὐ γάρ πω ὤῆφος αὐτῷ ἐτέθητο περὶ φυγῆς, » αὐτ. 3) (συνεχ.) ἀντὶ Οἱ φυγάδες, οἱ ἐξόριστοι. «Κατάγειν τὴν φυγὴν ἡ (πλθ.) τὰς φυγὰς, » Θκ., Πλ. 4) (μτγν.) ἀποφυγὴ ἢ τρόπος ἀποφυγῆς. «Τούτων ἐξ φυγῆμία, ὁ χωρισμὸς ἀπὸ τοῦ κόσμου, » Βσ.

Φύγησι (στν), Π. ἀντὶ Φύγῃ, γ'. ἐν προσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Φεύγω.

Φυγίνδα, εἶδος παιδιᾶς, (ἀλλ.) Δραπετεύδα.

Φυγοδέμνιος καὶ Φυγόζευγος (ὁ, ἡ), Π. [φεύγω, ζεῦγος]. ὁ ἀποφεύγων τὸν γάμον· ἄγαμος, ἀζυγὴς γαμικὴν κλίνην], μισόγαμος.

Φυγοδικέω-ῶ Μ. ήσω. Φεύγω (δρασικ

θῶ ν' ἀποφύγω) τὴν δίκην, δὲν παρουσιάζομαι εἰς τὸ δικαστήριον.

Φυγοδικία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μὴ παρουσίασις εἰς τὸ δικαστήριον.

Φυγόλεκτρος (ὁ, ἡ), Π. = Φυγοζέμνιος.

Φυγομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποφεύγω τὴν μάχην, [ἐκ τοῦ

Φυγόμαχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποφεύγων τὴν μάχην, μὴ θέλων νὰ συγκρουσθῇ μάχην.

Φυγόξενος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποφεύγων τοὺς ξένους, ἀφιλόξενος.

Φυγόπολις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ φεύγων ἢ ἀποφεύγων τὴν πόλιν.

Φυγοπονία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις-

Φυγόπονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποφεύγων τὸν κόπον (τὴν ἐργασίαν), ἀκαμάτης, ἀφιλόπονος.

Φυγοπτόλεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποφεύγων τὸν πόλεμον, δειλός.

Φυγόπτολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φυγόπολις.

Φύζα, ης (ἡ), Π. ἀντὶ Φυγὴ, (ὅθ.

Φυζακινὸς, ἡ, ὀν καὶ

Φυζαλέος, α, ον, Π. εὑρεσικὸς εἰς φυγὴν δειλός. «Ἕλκος—, » Ὑμ.

Φυζηθείς, εῖσα, έν, Π. πὺ. ἀόρ. ά, τῆς μτχ. τοῦ

(Φυζάω ἢ Φυζέω], ἄχρχ. Τρέπω εἰς φυγὴν, φυγαδεύω.

†Φυζίπολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φυγόπολις.

Φυὴ (ἡ), Π. [ων. ἀντὶ Φύσις, φυσικὴ μορφὴ, ἐξωτερικὸν ἀνάστημα· χαρακτὴρ τοῦ προσώπου ἢ τοῦ πνεύματος, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ καλοῦ) ὡραιότης, ἢ εὐφυΐα (« Ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ, » Πίνδ.)· (ἐνίοτε) γενεὰ (« Μεροπων—, » Ἐπγρ.)· (σπν.) ἡλικία (Πινδ. Ὀλ. Α', 108).

Φύη, Π. ἀντὶ Ἔφυν, ἢ Ἔφυ, γ'. ἐν. προσ. τοῦ παρτ. καὶ ἀορ. β'. τῆς ὁριστ. τοῦ Φύω. ‖ (εἰς τὸν Θκρ. ΙΕ', 98, ἄλλ. γρφ. Φυὴ ὡς εὐκτ., ἢ ἄλλ. Φυῇ ὡς ὑποτ.).

Φύημα (τὸ), σπν. ἀντὶ Φῦμα.

Φύκη (ἡ) καὶ

ψυκὴν, ῆνος ἡ

Φύκης, υ (ὁ), = Φυκίς.

;Φυκία (ἡ). σωρὸς φύκους.

Φυκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φυκίς.

Φυκιόεις, εσσα, εν, Π. πλήρης φυκίων.

Φυκίον (τὸ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Φύκος (θαλάσσιος), (κοιν.) φύκι, (ὅθ.

Φυκιοφάγος (ὁ, ἡ), = Φυκοφάγος.

Φυκιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων φύκια. «Ἀκτὴ—, » Ξενοκρ.

Φυκιοχαίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων χαίτην ἀπὸ φύκια ἢ γεμάτην φύκια.

†Φυκιόω-ῶ, Μ. ώσω, Γλσ. ἀντὶ Φυκόω

Φυκὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἰχθ. (κωβιοῦ) ὁ ὁποῖος ζῇ μέσα εἰς τὰ φύκια καὶ ἀπ' αὐτῶν φθείρεται καὶ τὴν ὁμοιάζει του, (κοιν. φυκίδα.

Φυκιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Φυκώδης.

Φυκογείτων, ονος (ὁ, ἡ), Π. γείτων (εὑρισκόμενος πλησίον) τοῦ θαλασσ. φύκους (τῆς θαλάσσης).

Φυκόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (ὡς ὁ σμένος μὲ) φύκος ἀντὶ τριχῶν, « Πέτρα—, » Ἐπγρ.

Φῦκος [φύω], εος-ους (τὸ) Ἀλ. Ἐξ. στο

φυτοῦ, (κοιν.) φύκι', (ἰδιαιτ. ἓν εἶδος τὸ ὀπ. μετεχειρίζοντο ὡς) κοκκινάδι· (ἀθ. ἐν γέν.) φυκιασίδι, (καὶ μιφορ.) καλλωπισμὸς ἐπίπλαστος.

Φυκοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) φῦκος.

Φυκόω-ῶ, Μ. ὥσω. Ἀλείφω μὲ φῦκος (κοκκινάδι), φυκιασιδόνω. 2) (ἐνίοτε) γεμίζω μὲ φύκια. ◦ Διφθέραι πεφυκωμέναι, ◦ Διόδ., γεμισμέναι μὲ φύκια.

† Φύκτη (ἡ), νλγ. ἀντὶ Δρᾶξ, (κοιν.) φύκτα.

Φυκτός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Φευκτός.

Φυκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ φῦκος ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ φύκους· (ἐνίοτε) γεμάτος φύκια. ◦ Αἰγιαλὸς —, ◦ Δξ.

† Φύλαγμα (τὸ), Γρφ. πᾶν ὅ,τι φυλάττει ἢ πρέπει νὰ φυλάττηται· ἐντολή.

Φυλαδόν, ἐπίρ. Κατὰ φυλάς.

Φυλάκειον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου διαμένει (εἶνε τοποθετημένη) ἡ φυλακή, πύργος (ὀχύρωμα κτλ.) ὅπου φυλάττει φρουρά, (Γαλλ.) corps de garde. 2) (Ἀλέξανδρ.) τὸ πανὶ ὅπου φοροῦν αἱ γυναῖκες ὅταν ἔχουν τὰ καταμήνιά των, (ἄλλ.) Σφενδόνη.

Φυλακή (ἡ), τὸ φυλάττειν ἢ φυλάττεσθαι, φύλαγμα, φύλαξις· προσοχή, προφύλαξις· ἐπαγρύπνησις. ◦ Φυλακὴν ἔχειν ἢ παρεῖναί τινος (ἢ ◦ Ἐν φυλακῇ, (◦ Διὰ φυλακῆς) ἔχειν τι, ◦ Λξ., = Φυλάσσειν. ◦ Ἐν φυλακῇ πολλῇ ἦσαν, ◦ Θκ. (καὶ πλθ.) ◦ Δεινῶς ἔσαν ἐν φυλακῇσι, ◦ Ἡρ., ἐφυλάττοντο. 2) φρουρὰ (ζρατ.), (κοιν.) βάρδια· σωματοφύλακες ἡγεμόνος. ◦ Παρακατέστησε φυλακήν, οὓς ἐῶσαν.. λαμβάνειν ἐκεῖθεν, ◦ Πλ. ◦ Νυκτερινὴ —, ◦ Ἀρ. (ξ πλθ.) ◦ Οἱ μὲν ὡμειδόμενοι φυλακὰς ἔχον, ◦ Ἰλ. Ι. ◦ Ὁ στρατιώτης, εἰ μέλλοι φυλακὰς φυλάξειν, ◦ Ξεν. ◦ Φυλάσσοντες φυλακὰς ἐπὶ τὴν ποίμνην αὐτῶν, ◦ Γρφ. 3) (συνεκδ.) ἡ ὥρα τῆς νυκτὸς καθ' ἣν ἀλλάζουν αἱ φρουραί. ◦ Περὶ πρώτην (τρίτην κτλ.) φυλακήν, ◦ Δξ. 4) δεσμωτήριον, εἱρκτή, (κοιν.) φυλακή. ◦ Εἰς φυλακὴν βάλλειν (θέσθαι, ποιεῖν κτλ.), Δξ. = Φυλακίζειν.

Φυλακῆες (οἱ), Π. (ἑτερόκλ.) ἀντὶ Φύλακες.

† Φυλακίζω, Μ. ίσω, Γρφ. Βάλλω εἰς τὴν φυλακὴν (εἰς τὸ δεσμωτήριον), φυλακίνω.

Φυλακικός, ἡ, όν, = Φυλακτικός, προσεκτικός.

‡ Φυλάκιον (τὸ), = Φυλακεῖον (2).

Φυλακίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Φύλαξ, ἡ φυλάττουσα. ◦ Ναΐς —, ◦ Διόδ., Δ. Ἰάσια, ἡ (ἄλλ.) Φρουρίς.

‡ Φυλάκισσα, ης (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Φυλακίς.

Φυλακίτης, ου (ὁ), δεσμώτης, φυλακωμένος.

Φύλακος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Φύλαξ.

Φυλακτέος, α, ον, θετ. τοῦ Φυλάσσω.

Φυλακτήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Φύλαξ, ἰδίως.

Φυλακτήριος, α, ον. Ὁ χρησιμεύων πρὸς φύλαξιν. ‖ (ὡσ.) Φυλακτήριον, ◦ Ἡρ., Θκ., ὀχύρωμα, φρούριον, (Γαλλ.) place de défense poste. 2) προφυλακτικὸν μέσον, (ἰδιαιτ.) ἐγκόλπιον, (κοιν.) φυλακτόν.

Φυλάκτης, ου (ὁ), = Φύλαξ.

Φυλακτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ φυλάττειν, χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο· (ἀπὸ τοῦ μσ.) ὁ ἠξεύρων νὰ φυλάττεται, προφυλακτικός ἑαυτοῦ, προσεκτικός, προβλεπτικός. ◦ Σοφία ἡ περὶ τοὺς πονηροὺς φυλακτική, ◦ Πλάτ., ἡ ἠξευρυσα νὰ προφυλάττεται ἀπὸ τούς. ◦ Ἔστι δὲ φυλακτικὰ τῶν ζώων ὅσα πρὸς τὸ μὴ παθεῖν τι ἔχει ἐν αὑτοῖς ἀλεωρήν, ◦ Ἀριστ.

Φυλακτικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον φυλακτικόν (προφυλακτικόν).

Φυλάκτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Φύλαξ, ακος (ὁ καὶ σπν. ἡ). ὁ φυλάττων τι ἢ τινά, φρουρός, φυλακάτωρ· προφύτης· ἀκριβὴς παρατηρητής.

Φυλάξιμος, η, ον. Τὸ ὁπ. ἠμπορεῖ τις νὰ φυλάξῃ ἢ Ἀπὸ τὸν ὁπ. ἠμπορεῖ νὰ φυλαχθῇ, ἐπιδεκτικὸς φυλάξεως.

Φύλαξις, εως (ἡ), τὸ φυλάττειν ἢ φυλάττεσθαι, φύλαγμα· προφύλαξις· παρατήρησις. 2) Π. ἀφορμὴ πρὸς φύλαξιν, (Εὐρ. Ἑλ.).

Φυλαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ◦

Φυλάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς (κυρ. τοῦ στρατ. σώματος) μιᾶς φυλῆς.

Φυλαρχία (ἡ), τὰ ἀξίωμα τοῦ φυλάρχου, ἡ διοίκησις τῶν στρατιωτῶν μιᾶς φυλῆς.

Φύλαρχος (ὁ), = Φυλάρχης.

Φυλάσσω, Μ. αξῶ, Δ. διαιρῶ κατὰ φυλάς. ◦ Φυλὰς φυλάξαντα, ◦ Πλ.

Φυλασσίμενοι, Π. ἀντὶ Φυλάσσειν, ἀπαρ. τοῦ

Φυλάσσω (ττω), Μ. άξω, [φυλή]. (κυρ. ἡ ἐτυμολογ. χωρὶς πτ.) Εἶμαι τοποθετημένος εἰς φρουράν, ἀγρυπνῶ· φυλάττων (◦ Πρὸς τῇ ἐπάλξει φυλάττειν, ◦ Ξεν. ◦ Ἐφύλασσον τὰς Ἀθηναίους, ◦ αὐτ., ἦσαν διωρισμένοι εἰς φρουρὰν ἐκ μέρους των ◦ Διεχείρισαι τὸν φυλάττοντα, ◦ Ἡρωδ. (καὶ ἑλλ.) ◦ Νύκτα —, ◦ Ὅμ., διανυκτερεύω ἐγρηγορώς· (ἀθ. συνήθ. μέσ.) παρατηρῶ, προσέχω, (κοιν.) φυλάγω (◦ Ἐὰν ἀλῷὰν κῶρός τις ἐφ' αἱμασιαῖσιν ἡμένος φυλάσσοι, ◦ Θκρ. ◦ Θεοὶ φυλάσσουσι δίκαια καὶ σχέτλια ἔργα, ◦ Ἡσ. ◦ Δῶρα φυλάσσειν, ◦ Ὀβ. Ε., = Οἰκουρεῖν. ◦ Οὐκ ἐφύλαξα ὑμετέρας ἀπειλάς, ◦ Καλλ., ἀψήφισα. (καὶ κατ' ἀλλ. τελ. ἀπαρ.) ◦ Φυλάττειν χρεὼν ἦκει, ὅπως μὴ ἀπολοῦνται, ◦ Δμ. (καὶ πθ.) ◦ Ἐπιμελεῖσθαι ἔπως.. ἡ γῆ εὖ φυλάξεται ὑπὸ τῶν φρουρούντων, ◦ Ξεν.)· χαριφυλακτῶ, παραφυλάττω (◦ Ὑφ' αὐτὸν ἰόντα λογήσεμαι, ἢξὲ φυλάξω, ◦ Ὀβ. Δ. ◦ Φυλάξας ἀσέληνον νύκτα [τὴν τελευταίαν ἡμέραν], ◦ Ἀθ., Δμ.)· διατηρῶ κρυμμένον τι (◦ Μῆλα ἐν κάλποισι [◦ Φάρμακα ἐν κίστῃ]—, ◦ Θκρ ◦ Τὸ φυλάξαι τάχιστα τοῦ κτήσασθαι χαλεπώτερον, ◦ Δμ. [καὶ τρπ.] ◦ Χίλων —, ◦ Ἰλ. Π., μνησικακῶ. [καὶ μσ.] ◦ Ἐν θυμῷ δ' εὖ πάντα φυλάσσετο, ◦ Ἡσ. [ξ πύ.] ◦ Θεὸς παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλασσέσθαι, ◦ Σοφ.)· φυλάττω ἀπαράβατόν τι, (Γαλλ.) observer (◦ Τοὺς νόμους —, ◦ Δμ. ◦ Ἔπος Ἡλήϊόν σε φύλασσε ξεν. ◦ Ὅμ.). ‖. (μσ.) φυλάττω (προφυλάττω) ἐμαυτὸν ἀπό τινος, προφυλάττομαι, προσέχω. ◦ Περιφυλαγμένος εἶναι, ◦ Ὅμ. ◦ Ἡ εὐλαβὴς ἢ περιφυλαγμένη, ◦ Πλ. (καὶ αἰτ. ἑλλ.) ◦ Τοὺς σίγ. μολὼντους εἰ ἀφίεμεν, οὐκ ἂν φυλάττεσθαι οὐδὲ φυλάττειν τούτους ἂν ἡμᾶς δέοι, ◦ Ξεν. ◦ Μέθην καὶ ὕπνον ὁμοίως ἐνέδρᾳ φυλάττομαι, ◦ αὐτ. ◦ Τὸν ἐπιοργα· φυλάσσεο, μή τυ κορύψῃ, ◦ Θκρ. ◦ Φυλάσσεο τὼμπέχοντό μευ, ◦ αὐτ., πρόσεχε μή μου τὸ σχίσῃς. (καὶ ἀπαρ.) ◦ Φυλάσσεο σημαίνειν, ◦ Ἐπιγρ. (καὶ ὀνομαστ.) ◦ Φυλαττόμενος τὸ λυπῆσαί τινα, ◦ Δμ. (ἐξ ἁπλ. διὰ τοῦ Μὴ) ◦ Φυλακτέον ὅπως μηδὲν συμβήσεται, ◦ Ἰσοκρ. (καὶ γεν. προθ.) ◦ Ὥσπερ ἀπὸ φιλίου καρποῦ τοῦ ἐν τῷ πεδίῳ φυλαττομένους, μὴ καταπατήσαιεν, ◦ Ξεν. (καὶ χωρὶς τῆς προθ. σπν.) ◦ Ἱκεσιοῦ πεφυλαγμένοι, ◦ Ἀρ. (καὶ ἐνεργ. ἀντιμσ.) ◦ Ἀνὴρ ὀξύθυμος ῥᾴων φυλάσσειν, ἢ φιλοπηλός, ◦ Εὐρ., εὐκολώτερον ἠμπορεῖ νὰ φυλαχθῇ τις ἀπὸ τὸν ὀξ., παρὰ τὸν φιλοπ.

Φυλετεύω, Μ. εύσω. Κάμνω φυλέτην (μέλος τῆς φυλῆς) τινα, συγκαταριθμῶ εἰς τὴν φυλήν.

Φυλέτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, ὁμόφυλος.

Φυλετικός, ἡ, όν. Ὁ τῶν φυλετῶν. ◦ Ἐκκλησία —, ◦ Δ. Ἀλ., ἡ συνερχομένη ἐξ ψηφοφορούσα κατὰ φυλάς, (Δτν.) comitia tributa.

Φυλέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Φυλέτης. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Φυλετική. ◦ Ἐκκλησία —, ◦ Δ. Ἀλ.

Φυλή (ἡ), [φῦλον]. (ἐν γέν.) γενεά, πατριά· (ἰδιαιτ.) σύστημα (κοινότης) ἀνθρώπων συναποτελούντων κατὰ πολιτικήν τινα διαίρεσιν μέρος τοῦ ὅλου ἔθνους (τοῦ δήμου) (◦ Διῄρηνται γὰρ ἅπασαι αἱ πόλεις, αἱ μὲν κατὰ φυλάς, αἱ δὲ κατὰ λόχους, ◦ Ξεν.)· (εἰς τὰς Ἀθ. ἰδιαιτ.) οὖμα στρατ. (κυρ. ἱππέων) συγκροτούμενον ἀπὸ ἀνθρώπους τῆς αὐτῆς φυλῆς (◦ Δύο φυλὰς τῶν ἱππέων, ◦ Ξεν.)· (μετ. μ. ἐν γέν.) κλάσις. ◦ Κατὰ φυλὰς διακρίνομεν τὰ ἔπιπλα, ◦ Ξεν.

Φυλία (ἡ), δένδρ. ἀγριλμᾶ, (ἄλλ.) κότινος, ἡ (καὶ ἄλλ.) σχῖνος, μαστιχιά.

Φυλίκη (ἡ), [φυλία], εἶδ. δένδρου ἢ θάμνου ἀσθαλοῦς (ἀπὸ τὸ γένος τῆς ῥάμνου), (κοιν.) θλίκι.

Φυλίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φυλή.

† Φυλλάζω, Μ. άσω. Κάμνω (Βδγάζω) φύλλα.

Φυλλάκανθος (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ ἔχων ἀγκαθωτὰ (ἀκάνθας εἰς τὰ) φύλλα.

† Φυλλάμπελον (τὸ), Γλσ. φῦλλον ἀμπέλου, ἀμπελόφυλλον.

Φυλλανθές, έος (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (ψωρίου).

Φυλλάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φύλλον, φυλλάκι.

Φυλλάς, άδος (ἡ). σωρὸς (ἄθροισμα) φύλλων· στρῶμα ἀπὸ φύλλα· κλαδὶ μὲ πολλὰ φύλλα.

Φυλλεῖα καὶ Φύλλια (τὰ). διαφόρων εἰδῶν χυρταρικὰ (ἡδύσματα, ἄνηθον, μα-

κεδονῆσαι κτλ.) τὰ ὀπ. ἐδίδυν συνήθως ὡς προσθήκην οἱ λαχανοπῶλαι.

†Φυλλιάς, άδος (ἡ). διάφορα χορταρικὰ (φύλλια) φιλοκομμένα. «Ἀρμεῖα—, «Ἀθ., ἡ σαλάτα.

Φυλλιάω-ῶ, Μ. άσω. Κόμνω (Ἐδράζω, Σκεπάζομαι μὲ) φύλλα.

†Φυλλίζω, Μ. ισω. Κόπτω τὰ φύλλα τοῦ δένδρου, Ἀποφυλλίζω.

Φυλλικός, ἡ, όν. Ὁ τῶν φύλλων. «Βλάστησις—, «Ἀξ.

Φύλλινος, η, ον. Ὁ ἐκ φύλλων, καμωμένος ἀπὸ φύλλα.

;Φύλλιον (τὸ), ἴδε Φυλλεῖα.

Φυλλιόωσα, Π. ἀντὶ Φυλλιῶσα, θηλ. μτχ. τοῦ Φυλλιάω.

Φυλλίς, ίδος (ἡ), = Φυλλάς ἢ Φυλλιάς.

Φυλλίτης, ου (ὁ). ὁ συνιζάμενος εἰς φύλλα. «Ἀγών—, «ὁ (ἀλλ.) Στεφανίτης.

Φυλλίτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Φυλλίτης. ‖. (οὐσ.) εἶδος φυτοῦ, (ἀλλ.) Σκελοπένδριον.

Φυλλοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Ῥαίνω μὲ φύλλα τινά. 2) (χωρὶς πτ.) βάπτω (πίπτουν) τὰ φύλλα μου.

Φυλλοβολία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., φάντασμα μὲ φύλλα (πρὸς τιμήν τινος)· πέσιμον (μάδημα) τῶν φύλλων δένδρων, [ἐκ τοῦ

Φυλλοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (ῥαίνων) μὲ φύλλα τινά. 2) τοῦ ὀπ. πίπτουν (μαδοῦν) τὰ φύλλα.

Φυλλοκάμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ (ὡς ἂν κόμην) φύλλα, φουντωτός. «Σμίλαξ—, «Ἄρσφ.

Φυλλοκαπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τὰ φύλλα δένδρου.

;Φυλλοκρινέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκφυλλοφορέω, (συγχ. τῷ Φιλοκρινέω καὶ Φυλλοκρινέω).

Φυλλολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω (Συναίζω) φύλλα.

Φυλλομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω παραπολλὰ φύλλα (καὶ ἑπμ. διὰλου ἢ πολλὰ ὀλίγων καρπῶν), (παρβλ.) Τρέγαω καὶ Ὑλομανέω.

Φύλλον (τὸ), [φύω]. τὸ φύλλον δένδρου ἢ ἄνθους· (Π. κατὰ συνεχῆ.) ἄνθος (Ὑακίνθινα φύλλα, «Θερ.) ἢ φυτὸν (κυρ. ἀρωματικόν). 2) ὁ φυλλοειδὴς σπόρος μερικῶν φυτῶν (καὶ ἑδιαιτ. τοῦ σιλφίου). 3) εἶδος ἀρώματος, (ἴσ.) τὸ Μαλαβάθρον. 4) εἶδ. φυτοῦ, (Δτν.) Mercurialis tomentosa.

†Φυλλορράγεια, ἐσφαλμ. ἀντὶ Φλοιορραγία.

†Φυλλορράγία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Φλοιορραγία.

Φυλλορράω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνονται (Πίπτουν) τὰ φύλλα μου, εἶμαι φυλλόρροος.

Φυλλόρροια (ἡ). τὸ πάθος τοῦ φυλλορραοῦντος δένδρου, πέσιμον (μάδημα) τῶν φύλλων.

Φυλλόρροος (ὁ, ἡ). τοῦ ὀπ. πίπτουν (ῥέουν, χύνονται) τὰ φύλλα.

Φυλλοσινής [φ. σίνομαι], ές (ὁ, ἡ). ὁ βλάπτων τὰ φύλλα.

Φυλλοστρώς, ῶτος, Π. ἀντὶ-

Φυλλοστρωτος (ὁ, ἡ), ἐσωμένος μὲ φύλλα.

Φυλλοτόκος (ὁ, ἡ), Π. [φ. τίκτω], ὁ γεννῶν (κάμνων νὰ ἀνοίξουν τὰ) φύλλα. «Ἔαρ—, «Ὀπτ.

†Φυλλοτόμος (ὁ, ἡ), ὁ κόπτων (τέμνων) τὰ φύλλα τῶν δένδρων.

Φυλλοτρώξ, ῶγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) φύλλα.

Φυλλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω φύλλα, εἶμαι-

Φυλλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων φύλλα. «Ἀγών—, «Πίνδ., ὁ (ἄλλ.) Φυλλίτης.

Φυλλοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φύω (Βγάλλω) φύλλα.

Φυλλοχαέω-ῶ, Μ. ήσω, = Φυλλορρέω.

Φυλλοχόος (ὁ, ἡ), [φ. χέω], = Φυλλορρόος. «Μὴν—, «Πλ., καθ' ὃν πίπτουν τὰ φύλλα τῶν δένδρων.

Φυλλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς φύλλον, ἢ καπρίζω μὲ φύλλα.

Φυλλώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει φύλλου. ὅμοιος μὲ φύλλον ἢ γεμάτος φύλλα.

Φύλλωμα (τὸ), [φυλλόω]. τὰ φύλλα τοῦ δένδρου, (Γαλλ.) feuillage.

Φυλλοβασιλεύς, έως (ὁ). ὁ ἐξ ἑκάστης φυλῆς ἐκλεγόμενος ἐπιστάτης (βασιλεύς) τῶν θυσιῶν.

Φυλοκρινέω-ῶ, Μ. ήσω. Διακρῶ (Διακρίνω) κατὰ φυλάς (εἰς κλάσεις), (συγχ. τῷ Φιλοκρινέω).

Φυλοκρίνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατὰ φυλὰς (κατ' εἴδη) διαίρεσις, (Γαλλ.) classification.

Φυλοκρινητικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ φιλοκρινεῖν.

Φῦλον (τὸ), [φύω], Π. φύσις (συνήθ.) γενικὰ· φυλή· ἔθνος (μτγμ.) εἶδος (ἐπιζ.) πλῆθος, σμῆνος. «Οὔποτε φῦλον ὁμοῖον θεῶν τε ἀνθρώπων τε, «Ἰλ. Ε. «Ὡς ὄφελλ' Ἕλενης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι πρόχνυ, «Ὀδ. Ξ. (καὶ πλθ.) «Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα κατὰ φρήτρας, «Ἰλ. Β. «Φῦλα Πελασγῶν, «αὐτ. «Ἄγρια φῦλα Γιγάντων, «Ὀδ. Η. (καὶ μτγμ.) «Μυιάων—, «Ἰλ. Τ. (καὶ περιφρ.) «Γυναικῶν—, «Ἡσ. αἱ γυναῖκες. «Δξ., (Γαλλ.) serie.

Φύλλπις, ιδος (ἡ), (ἡ αἰτ. -οπιν καὶ -άπιδα), Π. [φύλον, † ὄψ]. ἡ βιωτικὸ θώρυβος) τῶν μαχομένων (συνήθ. κατὰ συνεχῆ.) μάχη· (ἐνίοτε) στράτευμα (ἕτοιμον εἰς μάχην).

Φῦμα καὶ Φύμα (τὸ). φυτὸν, βλάστημα (κυρ. ἢ μτγμ.) (συνήθ.) βγαλτὸν (πρήξιμον) ὅ,πα βγαίνει εἰς τὸ σῶμα, σπυρί, πόνεμα.

Φυματίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων φῦμα (σπυρί, πόνεμα).

Φυμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φῦμα, σπυράκι.

Φυματόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Σχηματίζομαι εἰς φῦμα (πρήξιμον) ἢ ἐβγάζω σπυριὰ (φύματα).

Φυματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει φύματος (πρηξίματος) ἢ γεμάτος φύματα (σπυριά).

Φῦν, (σπανιώτ.) ἀντὶ-

Φῦναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φύομαι.

Φυξάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μισῶν (ἀποστρεφόμενος) τοὺς ἄνδρας. «Γάμος—, «Αἰσχλ., φιλοτρόπαιος.

;Φυξεῖα (χ. Μ.), = Φυγεῖα.

Φυξήλιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (ἀποφεύγων) τὸν ἥλιον, (ἑπμ.) Φιλοτιμος.

Φύξηλις, εως ἢ ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κυνηγέτης νὰ φύγῃ, ἄστοχος.

Φυξίμηλος (ὁ, ἡ), Π. δένδρον ἢ φυτὸν τὸ ὀπ. ἀποφεύγει ἢ ἀπέφυγε τοὺς ὀδόντας τῶν προβάτων, ὑψηλόν.

Φύξιμος (ὁ, ἡ), = Φευξιμος, φευκτός, ἀποτρόπαιος, (Νίκ. Θηρ. 54). 2) χρησιμεύων ὡς καταφύγιον, (Πλδ. Θ'. 20). 3) Π. (μὲ αἰτ.) ὅστις δύναται ν' ἀποφύγῃ τι. «Ἔρωτα οὔτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδείς οὔτε ἀνθρώπων, «Σοφ.

Φύξιος (ὁ, ἡ). ὁ προστατεύων τοὺς ζητοῦντας ἄσυλον (καταφύγιον), (ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Ἀπόλλ.). 2) ὁ χρησιμεύων ὡς (ἢ) Π. ἀναγκάζων τινα νὰ ζητήσῃ καταφύγιον. ‖. (οὐσ.) Φύξιον (τὸ), «Πλ., ἄσυλον.

Φυξίπολις, ιος (ἡ), Π. (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ πάτρης), ὁ φεύγων τὴν πόλιν (τὴν πατρίδα) του, φυγὰς, ἐξόριστος.

Φύξις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Φεῦξις, φυγὴ (ἐνίοτε) καταφυγὴ, ἄσυλον.

Φύοντι, Δ. ἀντὶ Φύουσι, γ'. πλθ. πρτ. τοῦ Φύω.

Φυράδην, ἐπίρ. = Φύρδην.

Φύραμα (τὸ), [φυράω]. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι εἶνε ζυμωμένον (ἀνακατωμένον, ὡς ἄν) ζυμάρι ἢ λάσπη.

Φύρασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φυράω, ζύμωμα, ἀνακάτωμα.

Φυράτης, οῦ (ὁ ιατ.). ὁ ζυμώνων (ἀνακατώνων), [ἐκ τοῦ

Φυράω-ῶ [φύρω]. Μ. άσω. Ζυμώνω («Φυρῶσι τὸ μὲν σταῖς ταῖσι ποσί, τὸν δὲ πηλὸν τίσι χερσί, «Ἡρ.)· ἀνακατόνω ‖. (μτγ.) σχηματίζω τι (ὡς ἂν ζυμάρι) πρὸς ὄφελος ἢ χρῆσιν ἑαυτοῦ· (μτγμ.) προπαιδεύομαι, ὑποκρίνομαι. «Μαλακὴν φωνὴν πρὸς τοὺς ἐραστὰς—, «Ἀρσχ., (παρβλ.) Πλάττομαι.

Φυρδὴν [φύρω]. ἐπίρ. Ἀνάκατα. «Φύρδην ἐμάχοντο καὶ πεζοὶ καὶ ἱππεῖς, «Ξεν.

Φύρησις, εως (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Φύρασις.

†Φύρκος [ἕρκος], εος ους (τὸ), Γλσ. τεῖχος, Πύργος.

Φύρμα (τὸ), [φύρω], μίγμα ἄχρηστον, σκουπίδι, σκύβαλον.

Φυρμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Φύρω, μίξις (συνεχ.) σύγχυσις.

Φύρσαι, Π. Δίλλ. ἀντὶ Φῦραι, ἀόρ. α. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φύρω.

Φύρσιμος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος ἢ δυνάμενος νὰ ἀνακατωθῇ, ἐπιδεκτικὸς φύρσεως (μίξεως).

Φύρσις, εως (ἡ), = Φυρμός.

Φυρτὸς, ἡ, όν. Ἀνακατωμένος (συνεχ.) συγκεχυμένος, ἢ λερωμένος, [ἐκ τοῦ

Φύρω, Μ. φυρῶ καὶ Δίλλ. φύρασω (ὅδεν ὁ Π. γ'. μέλλ.) πεφύρσομαι (πδ. πρκ. Ι. ἐφυρμαι, ἀόρ. πθ. Ἐφυρθην κτλ.). Ἀνακατόνω (κυρ. ἀλεύρι ἢ χῶμα μὲ νερόν)· ζυμώνω λεβόνι (συνεχ.) λερώνω· παραλείφω (μτφρ.) συγχέω. (μὲ δοτ.) «Γαῖαν ὕδατι φύρειν, «Ἡσ. (ἴδε ἢ Φυράω). «Δάκρυσιν εἷμα τ' ἔφυρον, «Ἰλ. Ω. (ἡ γεν. σπαν.) «Μή σε στῆθος καὶ εἵλεα φύρασ αἵματος, «Ὀδ. Χ. ἴσως

ἀλλ.) « Τοὺς μὲν ὀψοποιουμένους, τοὺς δὲ φύροντας (ἐνν. ἄλφιτα), « Ξεν. (καὶ μτφορ.) « Πάντα φύρειν καὶ ταράττειν, « Πλ. « Ἄλλον τινὰ τρόπον τῆς μεθόδου αὐτὸς φύρω, « Ἀρβ., πλάττω, σχηματίζω) μὲ τὸν νοῦν μου. (καὶ χ. πτ.) « Ἐν ταῖς ὁμιλίαις φύρειν, « Μ. Ἀντ., ὁμιλεῖν συγκεχυμένα (διακόπτονται ἕνας τὸν ἄλλον). (καὶ πθ.) « Τὴν γῆν αἵματι πεφυρμένην, « Ξεν. « Ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἔλαιῳ πεφυρμένα, « Αἰ. « Πάντ' ἀν' οἶκον βορβόρῳ πεφυρμένα, « Σιμ. « Δάκρυσι πεφυρμένη, « Ὀδ. Ρ. « Πέφυρται αὐτῷ ἡ κόμη, « Φιλστρ., εἶνε ἀκτένιστα (ῥηγμένα ὅπως ἔτυχε) τὰ μαλλιά του. (καὶ μσ. αὐτπθ. μὲ αἰτ. προθετ.) « Φύρομαι πρός τινα, « Πλάτ., τὸν συναναστρέφομαι συχνά. « Πεφυρμένος περὶ γαστέρα ὁρμήν, « Ὀππ., καταγινόμενος ἀδιακόπως εἰς κοιλιόδουλος, (παρβλ.) Τυρβάζω).

Φύς, φῦντος (φῦσα, φῦν), ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Φύω.

Φῦσα [ὀνμτπ., ἴδε Φῦ], ης (ἡ), (κυρ. καὶ ἀρχ.) πνοή, φύσημα, ἀναθυμιάσεις· (μτφορ.) οἴησις. « Φλὸξ φῦσαν ἵεισα πυρὸς, « Ὁμ. Ὕμν., (παρβλ. Αὐτμή). 2) (ἰατρ.) ἄνεμος εἰς τὰ ἔντερα, (Ἰταλ.) φλάτον. « Φῦσαν ἀφιέναι, « Αἰ., ξεφυσῶ, (Γαλλ.) lâcher un vent. 3) (συνήθ.) φυσοῦνα, φυσερόν. « Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων, « Ἰλ. Σ. 4) κρατὴρ ἡφαιστείου ὄρους, (Στρβ.) 5) εἶδ. ἰχθ. θαλασ. (νομιζομένου φαρμακεροῦ), (κοιν.) φουσκόψαρον.

Φυσαλέος, α, ον, Π. γεμάτος φῦσαν (ἄνεμον), φουσκωμένος.

Φυσαλλὶς (λλίς), ίδος (ἡ). φουσκαλίδα (τοῦ νεροῦ). 2) εἶδος ἐμπνευστοῦ ὀργάνου (αὐλοῦ), (ἴσ.) γκάϊδα. 3) εἶδ. φυτοῦ (στρύχνου) μὲ φουσκοειδεῖς σπορυθήκας, (Γαλλ.) coquerct.

Φύσαλος (ὁ), εἶδ. φρύνου (φαρμακεροῦ). 2) εἶδος ἰχθ., (ἀλλ.) Φῦσα. 3) εἶδος κήτους, (ἀλλ.) Φυσητήρ.

Φυσάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φῦσα, φυσουνάκι.

Φύσας, ασα, αν, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Φύω.

† Φυσασμός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Φυσιασμός.

Φυσατήριον (τὸ), Δ. ἀντὶ Φυσητήριον.

Φυσάω (καὶ Ἰων. -έω,) -ῶ. Μ. ήσω. Κάμνω ἀέρα, πνέω, φυσῶ (μεθτ. καὶ ἀμεθτ.)· (συνκδχ.) λαλῶ ἐμπνευστόν τι ὄργανον. « Ὅταν συστρέψαντες τὰ χείλη, φυσήσωμεν, « Πλ. « Ἄνεμοι φυσῶντες λιγέως, « Ἰλ. Ψ. « Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐφύσων, « Ἰλ. Σ. (καὶ μεθτ.) « Φυσᾷν τὸ πῦρ (τὴν λαμπάδα), « Ἐπγρ., Ἀρσφ. « Τῷ χεῖρ' ἐφύσησε « Θκρ. « Αὐλοὺς (ἀσκὸν) φυσᾷν, « Πλ., Εὐρ. (καὶ ἀλλ.) « Παῖς σὺ φυσῶν (ἐνν. τοὺς αὐλοὺς), « Ἀρσφ. « Φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας αἷμα, « Σοφ., ἀναφυσῶντα. (καὶ συνκδχ. πρὸς ἐπίρ.) « Τί δεῖ νὰ φυσᾷς, αἱματηρὸν ὄμμ' ἔχων; « Εὐρ., ἀσθμαίνεις ἀπὸ τὸν θυμόν σου. 2) φυσῶν φουσκώνω, γεμίζω μὲ ἀέρα· (συνκδχ.) ἐμπνέω ἔπαρσιν (οἴησιν), (καὶ ἀλλ.) ὑπερηφανεύομαι, (κοιν.) φουσκώνω. « Τὰς γνάθους φυσῶν, « Δμ. « Αὐτὰρ ὥσπερ κύστιν φυσᾷ, « Ἀρσφ. « Τὸ εἶναι διατί νὰ μὲ γελάτε

ρα φυσᾷ, τὸ δὲ πῦρ οὔ; « Ἀθ. « Δίκτυον φυσᾷν, « Παροιμ. (καὶ μτνμ.) « Ἐγκωμιοις ἐπαίρειν τινὰ καὶ φυσᾷν, « Πλ. (καὶ πθ.) « Ἡ γαστὴρ ἐπεφύσητό μοι, « Ἀρ. « Ὑπὸ τῆς τύχης φυσώμενος, « Πλ.

Φυσεώμενος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Φυσώμενος.

Φύση (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Φῦσα.

Φύσημα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς φυσήσεως, πνεῦμα ἢ ὑγρὸν ἐκφυσώμενον. « Αἵματος —, « Εὐρ. 2) φούσκωμα· (μτφορ.) ἔπαρσις, ἀλαζονεία, (ἀλλ.) Φρύαγμα. « Γηγενεῖ φυσήματι, « Ἀρσφ., γιγαντιαίῳ. 3) φουσκαλίδα τοῦ νεροῦ· (ὅθ. μτνμ.) μαργαριτάρι ἀγένωτον καὶ κοῦφιον μέσα. 4) (εἰς τὸν Γαλ.) ἡ ῥητίνη τῆς πίτυος, τὸ (Τουρκ.) τσάμ-σακιζί, (ἴσ. διὰ τὰς φουσκαλίδας τὰς ὁποίας σχηματίζει ἐκρέουσα).

Φυσημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φύσημα.

Φύσησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φυσάω, φύσημα· φούσκωμα κτλ.

Φυσητήρ (ὁ). ὁ φυσῶν ἢ φουσκόνων τι ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο· φυσερόν (πρὸς φύσημα τοῦ πυρός)· ἡ τρύπα διὰ τῆς ὁποίας ἀναπνέουν (ἀναφυσοῦν τὸ νερόν) τὰ κήτη. (ὅθ. ἐν γέν.) κῆτος, (καὶ ἰδιαιτ.) εἶδός τι κήτους, (Γαλ.) souffleur ἢ cachalot.

Φυσητήριον (τὸ). φυσητικὸν ἢ ἐμπνευστὸν ὄργανον, φυσερόν· αὐλός, ἀσκομαντοῦρα· τρύπα τῆς ἀναπνοῆς (κυρ. τῶν κητῶν), ἴδε Φυσητήρ.

Φυσητής, οῦ (ὁ). ὁ φυσῶν (μὲ γεν.) τι ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. « Ὑέλου —, « Μαν., ὑελουργός.

Φυσητικός, ή, όν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ φυσᾷν, χρησιμεύων πρὸς φύσησιν.

Φυσητός, ή, όν. Φυσημένος ἢ Φουσκωμένος, φουσκωτός. ‖. (οὐσ.) « Φυσητόν, « Ἐπγρφ., ἀνεμιστήρι (;) ἢ φυσερόν (;).

† Φυσήφρων, ονος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Φυσίφρων.

Φυσίαμα (τὸ). φύσημα πνευστιῶντος, μουσουνητόν, ἀσκομαχητόν.

Φυσιασμὸς (ὁ). τὸ φυσιᾷν (πνευστιᾷν), μουσούνισμα.

Φυσιάω-ῶ, Μ. άσω. Φυσῶ (Ἀνασαίνω) συχνὰ καὶ δυνατά· ἀσθμαίνω, πνευστιῶ· ἀσκομαχῶ· μουσουνίζω· (ἐπὶ ἵππ.) σφυρίζω· (Γρφ.) φουσκώνω· (τρπ.) ὑπερηφανεύομαι, (παρβλ.) Φυσῶ.

Φυσίγγη (ἡ), = Φῦσιγξ.

Φυσιγγόομαι-οῦμαι [φῦσιγξ], Μ. ώσομαι. Ἐρεθίζομαι (Φουσκόνω) σὰν τὸν ταγισμένον ἐπὶ τούτῳ μὲ σκόρδον (ἴδε Σκοροδίζω) πετεινόν.

Φυσίγναθος (ὁ, ἡ). [φυσάω, γνάθος], φουσκομάγουλος, (ἐπιθ. τοῦ βατράχου καὶ τοῦ χαμαιλέοντος).

Φυσιγνώμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φυσιογνώμων.

Φῦσιγξ [φυσάω], ιγγος (ἡ). (κυρ.) φούσκα· (μτφ.) κεφάλι ἢ σκελίδα σκορδου (κρομμυδιοῦ κτλ.), (ἐν γέν.) βολβός.

Φυσίζοος καὶ Φυσίζωος (ὁ, ἡ). Π. [φύω, ζωή]. ὁ γεννῶν (παρέχων) ζωὴν ἢ τὰ πρὸς ζωήν.

Φυσικεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὁμιλῶ ὡς φυσικὸς (περὶ φύσεως).

† Φυσικίλλος (ὁ), Λακων. [φῦσιγξ], εἶδος ἄρτου (ἀφράτου, φουσκωτοῦ), φραντζέλλα.

Φυσικός, ή, όν. Ὁ τῆς φύσεως ἢ ἐκ φύσεως (ἀντιθ. τῷ τεχνικῷ, ἠθικὸς ἢ ὑπὲρ φύσιν). « Φυσικὴ (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) θεωρία, « ἡ περὶ τὴν οὐσίαν ἢ τὰς ἰδιότητας τῶν ὄντων (τῶν σωμάτων) ἢ « Φυσικοί, « οἱ ἀσχολούμενοι εἰς αὐτήν· (μτγν. δὲ) οἱ γνωρίζοντες ἀπόκρυφά τινα τῆς φύσεως καὶ νομιζόμενοι διὰ τοῦτο μάγοι, καὶ « Φυσικὰ φάρμακα, « Πλ., ἰατρικὰ ἐνεργοῦντα δι' ἀγνώστων αἰτίων, (καθὼς λέγουν τώρα) συμπαθητικά.

Φυσικῶς, ἐπίρ. Κατὰ φυσικὸν λόγον ἢ τρόπον, κατὰ φύσιν.

Φύσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ φύειν (φυτρόνειν), γόνιμος. « Σπέρμα —, « Θκρ.

† Φυσιογνωμία (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Φυσιογνωμονία.

Φυσιογνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γνωρίζω (διακρίνω) τινὰ ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίαν του, κρίνω περί τινος ὡς φυσιογνώμων.

Φυσιογνωμονία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τὸ ἔργον (ἡ ἐπιστήμη) τοῦ φυσιογνώμονος, φυσιογνωμονικὴ κρίσις περί τινος.

Φυσιογνωμονικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἀσχολούμενος εἰς τὴν φυσιογνωμίαν, φυσιογνώμονος ἴδιος· ἐπιτήδειος φυσιογνώμων.

Φυσιογνωμονικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τοὺς κανόνας τῆς φυσιογνωμονίας, ὡς φυσιογνώμων.

Φυσιογνωμοσύνη (ἡ), = Φυσιογνωμονία.

Φυσιογνώμων [φύσις, γνώμων], ονος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων (μαντεύων) τὸν ἠθικὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν του (ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίαν του).

Φυσιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαλέγομαι ἢ Πραγματεύομαι περὶ φύσεως, ἐξετάζω τὰς ἀρχὰς καὶ ἰδιότητας τῶν σωμάτων, καταγίνομαι εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φύσεως· (μεθτ.) ἐξηγῶ (ἀποδεικνύω) τι κατὰ τοὺς φυσικοὺς ὅρους (ὡς φυσιολόγος).

Φυσιολόγημα (τὸ). τὸ φυσιολογικῶς ὁριζόμενον (ἀποδεικνυόμενον).

Φυσιολογία (ἡ), τὸ φυσιολογεῖν, ἡ σπουδὴ καὶ ἔρευνα τῆς φύσεως, ἡ κατὰ τοὺς φυσικοὺς ὅρους ἐξήγησις.

Φυσιολογικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν φυσιολογίαν, φυσιολόγου ἴδιος.

Φυσιολόγος (ὁ, ἡ). ὁ διαλεγόμενος ἢ πραγματευόμενος περὶ φύσεως, φιλόσοφος ἀσχολούμενος εἰς φυσικὰς ἐρεύνας, ἑρμηνεὺς ἢ παρατηρητὴς τῆς φύσεως.

Φυσιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι τὸ γένη φυσικόν.

Φυσιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Φυσιοποιέω· (μὲ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) διαθέτω τι κατὰ φύσιν πρός. ‖. (πθ.) γίνομαι δευτέρα φύσις. 2) (Γρφ.) = Φυσιάω, φουσκόνω (μτφορ.).

Φυσιόων, οντος (ωσα, ων), Π. Ἰων. ἀντὶ Φυσιῶν, μτχ. τοῦ Φυσιάω.

Φύσις [φύω], εως (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ γέννησις (ἀρχή) ἢ τὸ εἶναι (ἡ οὐσία) τῶν πραγμάτων. « Ἡ πρώτη φύσις, « Γαλ. « Ἡ τῆς ψυχῆς φύσις, « Πλάτ. « Ἡ τῶν

πάντων φύσις, « Αξ., ὁ σχηματισμός. « Ἡ τοῦ γάλακτος φύσις, « Ἀρχιτ. «Καὶ ὅλως πᾶσα οὐσία φύσις λέγεται,» Ἀρχε. « Φύσει ἢ « Κατὰ φύσιν, « Αξ., ἐκ φύσεως ἢ κατὰ τοὺς νόμους τῆς φύσεως, φυσικά [καὶ ἐναντ.] « Παρὰ φύσιν. « Ὁ κατὰ φύσιν θάνατος, « Αξ., ὁ φυσικός. « Ὁ κατὰ φύσιν πατὴρ (υἱός, ἀδελφός), « Δξ., ὁ γνήσιος, ὁ καθ' αὑτό. « Κὼς φύσιν ἔχει πολλὰς μυριάδας μενεῦσαι τὸν Ἡρακλέα; « Ἡρ., πῶς « Γνε (κατὰ φυσικὸν λόγον) δυνατόν; «Οὐκ ἔχον φύσιν ἐστὶ τοῦτό γε, « Δμ., εἶνε φύσει ἀδύνατον. « Ὃ φύσιν ἔχει γίγνεσθαι, « Πλθ., εἶνε φυσικῶς ἐπόμενον. « Ὡς φύσιν εἶχε γενέσθαι καὶ ῥηθῆναι, « Δ. Ἁλ. 2) (ἰδιαιτ.) ἡ φυσικὴ ποιότης (ἰδιότης), τὸ εἶδος. « Καί μοι φύσιν αὐτοῦ (τοῦ φαρμάκου) ἔδειξεν, « Ὀδ. Κ. 3) (ἐπὶ ἀνθρ.) ὁ χαρακτὴρ (ἡ τοῦ σώματος), ἡ μορφή, ὁ σχηματισμός, τὸ ἐξωτερικὸν (ἐνίοτε) ἡ ηὐξημ. (ἐνίοτε) τὸ φῦλον, (Γαλλ.) sexe, [ἀθην μετγν. κατ' ἔκτ.] τὰ γεννητικὰ μόρια (ἢ τῆς ψυχῆς) τὸ φυσικὸν (ἰδίωμα), ἡ ἔμφυτος ἰδιότης, τὸ ἦθος, ἡ διάθεσις (ἰδιαιτ.) ἡ φυσικὴ ἐκκένότης, ὁ νοῦς, τὸ πνεῦμα, (Γαλλ.) le génie, (ἄλλ.) ψυχή. « Εἴ τις τὴν ἐμὴν ἰδὼν φύσιν,« Ἀρχ. « Φύσιν μὲν δὴ τῆς ψυχῆς καὶ τῆς μορφῆς τοιαύτην ἔχων διαμνημονεύεται (ὁ Κῦρος), « Ξεν. « Ἡ φύσις ἐπὶ τὸ φθονῶδες ἔβλεπεν, « Ἱππαρ. « Σφοδροτάτη φύσει, « Ξεν. « Ἕνα ἕκαστον ἐν δὴ ἐπιτηδεύειν, εἰς ὃ αὐτοῦ ἡ φύσις ἐπιτηδειοτάτη εἴη πεφυκυῖα, « Πλάτ. « Οὐ σοφίᾳ ποιοῦσιν (οἱ ποιηταί), ἀλλὰ φύσει τινὶ καὶ ἐνθουσιῶντες, ὥσπερ οἱ χρησμῳδοί, « αὐτ. « Δυνατὴ ἡ θήλεια φύσις τῷ τοῦ ἄρρενος καινωνῆσαι εἰς ἅπαντα τὰ ἔργα, « αὐτ. « Τῆς ὑπαρχούσης φύσεως μὴ χείρους γενέσθαι ὑμῖν (ταῖς γυναιξί), μεγάλη ἡ δόξα, « Θκ. « Ἡ γὰρ ὁ Θεμιστοκλῆς βεβαιότατα δὴ φύσεως ἰσχὺν δηλώσας,« αὐτ. « Ἀμείνων τὰ τῆς φύσεως, « Πλάτ. «Αἱ τοιαῦται φύσεις, « Ἰακρ., αἱ τοιαῦται εἴδους ἄνθρωποι, « (Ὁ Σοφοκλῆς ἔγραφε τὰ δράματά του) πρὸς τὰς τῶν ὑποκριτῶν φύσεις, « Δξ. « Φύσεις χρηταί, χρηστῆς παιδείας ἀντιλαμβανόμεναι, ἔτι βέλτιους τῶν πρότερον φύονται, « Πλάτ. 4) (ἐνίοτε) τὸ γένος (ἀπὸ τοῦ ὁπ. κατάγεταί τις), ἡ γενεά. « Τὴν φύσιν ἐδείξας, ἐξ ἧς ἔβλαστες, « Σοφ. « Οὐ μαθὼν, ὃς εἶ φύσιν, ἄλλον τιν' ἄξεις ἄνδρα δεῦρ' ἐλεύθερον; « αὐτ.

‡Φυσίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Γλσ. κοῦφος (περφρονημένος) τὰς φρένας, ματαιόφρων, οἰκμαστίας.

Φυσίωμα (τὸ), [φυσιόω]. ἕξις ἢ ὁπ. κατέντησε φυσικὸν ἰδίωμα.

Φυσίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φυσιόω, ἡ τῆς ἕξεως εἰς δευτέραν φύσιν μεταποίησις. 2) (Γρφ.) ὑψηλαφροσύνη, ἔμπαρσις.

Φύσκη (ἡ), [φυσάω]. (ἐν γέν.) φοῦσκα· (ἰδιαιτ.) τὸ χονδρὸν ἢ παραγεμιστὸν ἔντερον, λουκάνικον.

Φύσκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Φύσκη, λουκάνικον.

Φύσκων, ωνος (ὁ). πρησκοκοίλης, κοιλαρᾶς, [παρωνύμιον ἑνὸς τῶν Πτολεμ.].

†Φυσόβαθρον (τὸ). τὸ βάθρον (ποδαρικόν, ὑποβάθρον) τῆς φύσης (τοῦ φυσεροῦ).

‡Φύσσα, Φυσσαλὶς κτλ., ἐσφαλμ. ἀντὶ Φῦσα κτλ.

Φυστὴ ἢ Φύστη (ἡ), [φύρω], (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ μάζα) εἶδος ψωμιοῦ ἀπὸ κριθάλευρον καὶ κρασὶ ὄχι πολὺ ζυμωμένον.

Φυστὶς, (δος [ἡ], = Φύστη.

Φύστις, ιος, Π. ἀντὶ Φύσις (ἅ), γένος, ἀπόγονος.

Φυσώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ πρεξενῶν ἢ γεμάτος φῦσαν (φύσκωμα, ἄνεμον), (Ἰταλ.) φλατουόζος.

Φυταγωγέω-ῶ [φυτὸν, ἄγω], Μ. ἤσω. Περιποιοῦμαι φυτὸν, τὸ ἐπιμελοῦμαι νὰ γένῃ ἴσιον.

Φυταλιὰ (ἡ). μέρος δενδρόφυτον (ἀμπελόφυτον) ἢ ἐκτιθέμενον πρὸς δενδροφυτείαν (ἀμπελοφυτείαν)· (ἐνίοτε) ἀένδρον φυτευμένον (καλλιεργημένον). « Ἠλλάδος—, « Καλλ., ἡ ἐλαία. 2) ὁ καιρὸς τῆς δενδροφυτείας, τὸ τέλος τοῦ χειμῶνος.

†Φυταλίζω, Μ. ἰσω. = Γλσ. = Φυτεύω.

‡Φυτάλιμος καὶ

Φυτάλιος (ὁ, ἡ), Π. = Φυτάλμιος, (ἐπίθετ. ὁ Ζεύς, ὁ ἥλιος κτλ., ὡς αὐξητικὸς τῶν φυτῶν).

Φυτάλμιος, α ή ος, ον, κατὰ μετάθ. ἀντὶ Φυτάλιμος, αὐξητικὸς, γονιμος. « Χθὼν—, « Δυκ. « οἱ γέροντες φυτάλμιοι, « Αἰσχλ., οἱ γεννήτορες. « Λέκτρα φυτάλμια—, « Εὐρ., τὰ γαμήλια. [καὶ μὲ γεν.] « Ἀλαῶν ὀμμάτων φυτάλμιος, « Σοφ., τυφλὸς, ἀόμματος.

‡Φυτάνη (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Φυταλιά.

Φυτάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φυτόν.

Φυτάς, άδος (ἡ). κλαδὶ διὰ φύτευμα, φυτὸν, φυντάνι.

Φυτεία (ἡ), = Φύτευσις [κυρ. καὶ μετγν.]. 2) αὔξησις φυτοῦ, (Γαλλ.) végétation. 3) φυτὸν καλλιεργούμενον (νεόφυτον), [κοιν.] φυτειά.

Φύτευβεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐφυτεύθησαν.

Φύτευμα (τὸ). φυτὸν (δένδρον) φυτευμένον. 2) εἶδ. φυτοῦ (ρεπανιὰ ἢ φωροβότανον).

Φυτεύσιμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς φύτευσιν (φυτείαν) ἐπιτήδειος.

Φύτευσις, εως (ἡ), τὸ φυτεύειν, φύτευμα· (μετγν.) παίδευσις, τέκνωσις.

Φυτευτήριον (τὸ). φυτώριον [κωλοφρίξι κτλ.] διὰ μεταφύτευμα, φυντάνι. « Τὰ φυτευτήρια δεῖ λαμβάνειν ἀπὸ νέων τε φυτῶν καὶ ἀκμαζόντων, « Θφρ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Φυτώριον.

Φυτευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ φυτεύων.

Φυτευτικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ φυτεύειν.

Φυτευτὸς, ἡ, ὀν. Φυτευμένος [κυρ. καὶ μετγν.]· ἔμφυτος.

Φυτεύω, Μ. εὐσω. Βάλλω τὸ φυτὸν εἰς τὴν γῆν, φυτεύω, (ἐν γέν.) καλλιεργῶ. « Πολλὴν γῆν ἀπόρισμον, πολλὴν δὲ πεφυτευμένην, « Ξεν. 2) (Π. κατὰ μετγν.) τεκνοποιοῦμαι· (ἐν γέν.) κάμνω, πραξικοπῶ (ἐπὶ κακοῦ) ἐνεργῶ, μηχανῶμαι. « Κακὰν φυτεύειν τινί, « Ἰλ. Ο.

Φυτιχομέω, Φυτιχομία, Φυτιχόμος, Π. ἀντὶ φυτοκομέω κτλ.

Φυτικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ τῶν φυτῶν, (Γαλλ.) végétal.

Φύτιος, α, ον, = Φυτάλιος, [ἐπιθ. διαφόρων θεοτ.].

Φύτλη (ἡ). Π. ἀντὶ Φύσις, γένος, γένεσις, εἶδος.

Φυτοειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει φυτοῦ, καθὼς τὰ φυτά.

Φυτοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Φυτουργός.

Φυτοκομέω-ῶ, ήσω. Καλλιεργῶ [Περιποιοῦμαι] φυτὰ ὡς φυτοκόμος.

Φυτοκομία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ φυτοκόμου, καλλιέργεια φυτῶν.

Φυτοκομος (ὁ, ἡ), [φ. κομέω]. ὁ καλλιεργῶν (περιποιούμενος) φυτὰ. ‖. (ὡσ.) κηπουρὸς, περιβολάρης.

‡Φυτόκομος (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) ὅπου καλλιεργοῦνται φυτὰ, καλλιεργημένος, κατάφυτος.

Φυτόν (τὸ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι φυτρόνει ἀπὸ τὴν γῆν, χάρταν, δένδρον, (ἰδιαιτ.) τὸ καλλιεργούμενον εἰς κῆπον· (μετγν. παρὰ Π.) τέκνον, ἀπόγονος, βλάστημα· (ἐν γέν.) θρέμμα, δημιούργημα. « Χαρίτων—, « Θκρ., (παρβλ. Μελημα). 2) (ἐνίοτε) = Φῦκα, Ὄγκλτον, πόνεμα. 3) (ἰδιωνυμ.) τὸ κυνόγλωσσον (φυτ.), [κυρ. οὐδ. τοῦ

Φυτὸς [φύω], ἡ, ὀν. Φυτρωμένος ἢ δυνάμενος νὰ φυτρώσῃ· (ἐνίοτε) παραγωγικὸς, γόνιμος.

Φυτοσκαφία (ἡ)· τὸ ἔργον τοῦ φυτοσκάφου, σκάψιμον (σκάλισμα) τῶν φυτῶν, (ἰδιαιτ.) ξελάκκωμα τῶν δένδρων.

Φυτοσκάφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ σκάπτων (σκαλίζων) τὰ φυτὰ (ξελακκόνων τὰ δένδρα), κηπαρὸς φυτοκόμος. 2) (προπαροξ.) σκαμμένος πρὸς φυτείαν, καλλιεργημένος. « Γῆ—, « Νόν.

Φυτοσπορία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ φυτοσπόρου, σπάρσιμον ἢ φύτευμα φυτῶν, φυτεία (δένδρων, ἀμπέλων κτλ.)

Φυτοσπόρος (ὁ, ἡ). ὁ σπείρων (φυτείων) φυτὰ· (Π. κατὰ μετγν.) γεννήτωρ.

Φυτοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω [Καλλιεργῶ] φυτὰ.

Φυτοτροφία (ἡ). ἀνατροφὴ (καλλιέργεια) φυτῶν.

Φυτοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (καλλιεργῶν) φυτὰ ἢ συντελῶν πρὸς ταῦτο, κηπουρὸς, φυτοκόμος.

Φυτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Καλλιεργῶ φυτὰ ὡς φυτουργὸς, (ἐν γέν.) καλλιεργῶ, ἐπιμελοῦμαί τι.

Φυτούργημα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα ἢ ἀντικείμενον τῆς φυτουργίας, φυτὸν ἢ μέρος καλλιεργημένον. 2) = τῷ

Φυτουργία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ φυτουργοῦ, ἢ τῶν φυτῶν καλλιέργεια, φυτοκομία.

Φυτουργικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς φυτουργίαν, φυτουργοῦ ἴδιος. « Φυτουργικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ φυτουργοῦ, ἡ φυτουργία.

Φυτούργιον (τὸ). μέρος πρὸς φυτουργίαν ἐπιτήδειον, = Φυτώριον.

Φυτουργὸς (ὁ, ἡ), ὁ καλλιεργῶν φυτὰ. ‖.

(σύσ.) κηπουρὸς, ἀμπελουργός, δενδροκόμος. 2) (μτγν.) πατήρ. (ἐν γέν.) πρωτουργος, δημιουργος.

Φυτοφορὶς (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (καράγων) φυτά.

Φυτόω-ῶ, Μ. ωσω, (ἄγρ. ἢ ἀφρ. εἰς τὸ ἐνεργ.) Μεταβάλλω, καὶ πθ. Μεταβάλλομαι) εἰς φυτὸν, γίνομαι (αὐξάνω ὡς) φυτόν.

†Φύτρα (ἡ), Γλσ. = Φύτλη, φύσις, γένος.

Φυτωδὴς, ους (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δῶς. Φυτὸ ὅμοιος τὸ εἶδος, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν φυτῶν.

Φυτὼν, ῶνος (ὁ) τόπος περιεκτικὸς φυτῶν (δενδρέφυτος ἢ ἀμπελιφυτος), φυτώριον.

Φυτώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄνομα φυτοῦ τινος (ἀπὸ φυτοῦ παρωνυμούμενος).

†Φυτώριον ἡ Φυτώριον (τὸ), νλγ. [φυτῶρα]. μέρος ὅπου διατηροῦνται (καλλιεργοῦνται) φυτὰ ἢ δένδρα πρὸς μεταφύτευσιν, (Γαλλ.) pépinière.

Φύω [συγγ. τῷ Γω], Μ. φύσω (ἀόρ. Ἔφυσα καὶ β'. Ἔφυν καὶ μτγν. Ἐφύην, πρκ. [ἀντιέν.] Πέφυκα). Κάμνω τι νὰ φυτρώσῃ ἢ νὰ γεννηθῇ, ἐβράζω (φύλλα, τριχας ὀόντια κτλ.)· (μτνμ.). γεννῶ· δημιουργῶ, παράγω· (ἀμτβ. σπυτ. ἢ Π· ἀντὶ τοῦ συνήθ. μσ. ἢ πθ.) φυτρόνω (κυρ. ἢ μτνμ.)· γεννῶμαι· αὐξάνω· παράγομαι, γίνομαι (ἰδιαιτ. εἰς τὸν μσ. πρκ., ὑπερσ. καὶ ἀόρ. β'.) εἶμαι ἐκ φύσεως τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος, ἔχω τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον ἴδίωμα· (μὲ αἰτ. προθετ. ἢ ἀπαρ.) εἶμαι φύσει διατεθειμένος (ἐπιτήδειος) πρός ἢ κεκαμωμένος διά· (ἐνίοτε) συνηθίζω νά· (ἀπλ.) εἶμαι, ὑπάρχω. « Τόδε σκῆπτρον οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους φύσει, » Ἰλ. Α. « Οὐ τῆς αὐτῆς γῆς ἐστι, καρπόν τε θαυμαστὸν φύειν, καὶ ἄνδρας ἀγαθοὺς τὰ πολέμια, » Ἡρ. (καὶ μτνμ.) « Γλῶσσάν τε οὐκ ἔφυτε, » αὐτ., δίν ἔχει. « Ὀδόντας (« Πτερά, νιὸν ὠνα) φύειν, » Ἀρχρ., Ἡρ., ἐβγάλειν. « Ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυδνὸν φύειν, » Θκρ. (ἢ τρπ.) « Φρένας (« Νοῦν) φύειν, » Σοφ., ἀποκτᾶν, φρονιμεύειν. « Δόξαν φύειν, » Ἡρ., ἔχειν μεγάλην περὶ ἑαυτοῦ ἰδέαν (οἴησιν). « Εἴ τις, παρ' ἃ ὁ θεὸς ἔφυσε, ποιεῖ, δίκην δίδωσι, » Ξεν. (καὶ ἐπιφερ. ἀπαρ.) « Ἃ οἱ θεοὶ ἐρυσάνσε δύνασθαι, » αὐτ. (καὶ ἀπολ. κατὰ μτχ.) « Ὁ φύσας, » Λπ., ὁ γεννήτωρ, ὁ πατήρ. « Ὁ φύσας με, » Σοφ., ὁ πατήρ μου. (καὶ ἀμτβτ.) « Ἀνδρῶν γενεὴ, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει, » Ὅμ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) « Οὔτε φυτεύουσιν, οὔτ' ἀρόσιν· ἀλλ' ὅσπερτα καὶ ἀγρόστα πάντα φύονται, πυροὶ καὶ κριθαὶ ἡδ' ἄμπελοι, » Ὀδ. Ι. « Ὑψηλαὶ πεφύκασιν ἀγχοῦ πεῦκαι, » Θκρ. « Πτελέαι τε καὶ ἰτέαι, λωτός τ' ἠδὲ ἴρυών, τὰ περὶ ῥεέθρα ποταμοῖο πέφυκει, » Ἰλ. Φ. « Θάμνος ἐλατίνης ἔφυ, » Ὀδ. Ψ. (καὶ μτνμ.) « Πρᾶγμα φυόμενον ἐν τῇ Ἑλλάδι, » Δημ. (καὶ γεν. προθετ.) « Τὰ φυόμενα ἐκ τῆς γῆς, » Ξεν. « Τοῦ κάρα ἐκ κεραλῆς πεφύκει, » Ἰλ. Δ. « Χεῖρες ἐξ ὤμων ἐπέφυκον, » Ἡτ. « Ἐν τῇ αὐτῇ ἡμῖν χώρᾳ ἔφυτε καὶ ἐτράφητε, » Ξεν. « Ἐξ ἧς ἔφυτον, » Ἰσοκρ. « Ἐκ κρατίστου πατρὸς ἔφυσαν, » Θκρ. (καὶ ἀλλ. τῆς προθ.) « Διὸς πεφυκὼς, » Εὐρ. « Πιστοὺς μὴ νόμιζε φύσει φύεσθαι ἀνθρώπους, » Ξεν. (καὶ προθετ.) « Ἄλλοι πρὸς ἄλλα πεφύκαμεν, » Ἀρστ., εἴμεθα φύσει καμωμένοι. (καὶ ἐπιρ.) « Οἱ τὰ σώματα πρὸς ὥραν εὖ πεφυκότες, » Ξεν. « Ὁ καρχαρόδους τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ πρὸς ἰσχὺν ἄριστα πεφυκότας ἔχει, » αὐτ. « Πῶς πέφυκεν; » Δίσχ., ποῖον εἶνε τὸ φυσικόν τους. « Οὕτω ταῦτα πέφυκε, » Δημ., τοιαύτη εἶναι ἡ φύσις των. « Ζῶ, ὡς πέφυκα, » Δημ., καθὼς ἔφθασα νὰ ἤμαι κεκαμωμένος ἐκ φύσεως. (καὶ ἀπαρ.) « Ἐπὶ τῶν φύσει πεφυκότων φιλεῖν, » Ξεν. « Πεφύκασι φιλοσκωμμονεῖν εἶναι, » Ἡρωδ., εἶναι φύσει. « Εὑρίσκεται καὶ χολὴν οὐκ ἔχουσα, πεφυκυῖα ἔχειν, » Ἀρστ., ἐν ᾧ ἡ φύσις των εἶνε νὰ ἔχουν. « Οἱ Δόλοπες πεφύκασι πλεονάζειν τὸ β, » Σχλ. (καὶ ἀπολ.) « Ὅπως μείζων οἰκείᾳ εἶνε ἢ ἐπεφύκει, » Ξεν., ἀπ' ὅ,τι ἦτον ἐκ φύσεως. (καὶ ἀπλ. ἀντὶ ὑπαρκτ.) « Ἀληθὲς τοῦτο πέφυκεν, » Ἀλκ. Ἀφροδ. « Οὐδὲν ποτὸν ἔρωτα πεφυκὸς φάρμακον ἄλλο, ἢ..., » Θκρ. 2) Π. (κατὰ τιμῆσιν) ἀντὶ Ἐμφύομαι, προσκολλῶμαι ἢ (εἰς τὸν πρκ.) εἶμαι προσκολλημένος, συνέχομαι. « Ἐν δ' ἄρα οἱ φῦ γεφὶ, » Ὅμ., τὸν ἔπεσε σφικτὰ ἀπὸ τὸ γέρι. « Ὀδὰξ ἐν χείλεσσι φῦντες, » αὐτ., ἐδάγκασαν τὰ χείλη των (ἀπὸ τὸ κακὸν των). « Πεφικὼς ὑμῖν τῷ καρατιεισεῖ, » Γαλ., προσπερυκὼς, προσκολλημένος.

Φῶ, φῦς, φῦ. φῶμεν κτλ., ὑπατ. τοῦ Φημί.

†Φώγανον (τὸ). σκεῦος ὅπου ψήνουν ἢ φρυγανίζουν, (ὅθεν ἡ κτιν.) φωγεῖ, [ἐκ τοῦ

Φώγνυμι καὶ

Φώγω [φῶς], Μ. φώξω ἢ φώσω (ἀόρ. Ἔφωσα, πθ. πρκ. Πέφωγμαι καὶ Πέφωσμαι, ἀόρ. πθ. Ἐφώχθην ἢ Ἐφώσθην, ν., — Φρύγω, ξεροψήνω, καθαρίζω.

†Φώξ, κος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πώξ.

Φωῖς, ῖδος (ἡ, Π. Ἰων. ἀντὶ Φῶς, φωτὸς.

†Φωκάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φωκάς.

Φώκαινα, ης (ἡ), εἶδος κήτους, (ἴσ. ὁ εἰς τὸ Βυζάντιον) φάλαινος.

Φωκαὶς, ἔδος (ἡ) καὶ

Φωκαίτης, ου (ὁ). (ἐνν. στατὴρ), νόμισμά τι (ἀργύρεια πενιότητος) τῶν Φωκαέων.

†Φωκὰς [φώγω], άδος (ἡ). σκεῦός τι, (τοῦ ὑποκορ. Φωκάδιον, ἑρμηνεύεται) μυροθήκη, (ἴσθ. ἐπ.θ. ὁ Ταρκ.) χοκκᾶς.

Φωκὴ (ἡ). [ἐκ τοῦ φώγω ἴσ. διὰ τὸ μελανὸν τῆς θέρμα], εἶδος ἀμφιβίου, (κοιν.) φώκια.

†Φωκίων, ωνος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ.

Φῶκος (ὁ), = Φωκὴ, (ἴσως τὸ ἀρσενικόν).

Φωκτὶς [φώγω], ῆς, ου. Ξηροψημένος, καθαρισμένος, (ὅθεν ‖ ούσ.) Φωκταὶ, « Λχ. (λεξν.), εἶδ. φαγητοῦ, (Τουρκ.) κασουρμᾶς.

†Φωλάζω, Μ. άσω, = Φωλεύω.

Φωλὰς, άδος (ἡ). ἡ φωλεύουσα (κρυμμένη, τρυπωμένη εἰς τὴν φωλεάν της). « Ἄρκτος —, » Θκρ., ἢ φωλεύουσα (κρυμμένη) τὸν χειμῶνα. ‖. (σύσ.) εἶδος ὀρτυγέου, (ἄλλ.) Φωλὶς. 2) γεμάτος τρύπας (φωλεούς). ‖. (σύσ.) = τῷ

Φωλεὰ ἡ Φωλέα (ἡ), = Φωλεός.

Φωλεὰ (τὰ), πλθ. ἀνμλ. τοῦ Φωλεός.

Φωλεία (ἡ), τὸ φωλεύειν, ἢ ἐν φωλεῷ κατοίκησις· (ἰδιαιτ.) ἡ νάρκωσις (ὁ ὕπνος τῆς ἀρκούδας καὶ μερικῶν ἄλλων ζώων διαρκοῦντος τοῦ χειμῶνος.

Φωλειὰς (ὁ), Π. ἀντὶ=

Φωλεὸς (ὁ), [κυῖλος, κουλεός]. (ἐν γέν.) σπηλιὰ, (ἰδιαιτ.) τρύπα (φωλειὰ) θηρίου, (ἄλλ.) Γωλεός· (κατὰ τοὺς ἕωνας) μέρος ὅπου συνέρχονται πολλοὶ, λέσχη· σχολεῖον.

Φωλευσις, εως (ἡ), = Φωλεία, (ὡς οὐσ. τοῦ

Φωλεύω, Μ. εύσω ἢ Φωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάθημαι κρυμμένος (τρυπωμένος) εἰς τὴν φωλεάν μου, φωλιάζω· (ἰδιαιτ.) κοιμῶμαι ναρκωμένος (καθὼς ἡ ἀρκούδα ἢ μερικὰ ἄλλα ζῶα) διαρκοῦντος τοῦ χειμῶνος (« Ἡ τρυγὼν... τοῦ χειμῶνος ἀφανίζεται· φωλεῖ γάρ, » Ἀρστ.)· (μτνμ.) ζῶ τραβηγμένος (εἰς μέρος παράμερον). (τρπ.) λαμβάνω χρόνον (ἐμμενῶ) διάβασιν, ῥιζόνω. « Ἢν δὲ φωλεύσῃ τὸ κακὸν ἐς ῥίζαν, » Ἀρετ.

Φωλεώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει φωλεοῦ, κοῖλος· σπηλαιώδης.

†Φωλητὴρ (ὁ', Γλσ. ὁ κατοικῶν εἰς φωλεάν ἢ ὡς ἂν εἰς φωλεάν (ὕλη.) εἰς τὸ αὐτὸ πάντοτε μέρος, οἰκουρὸς.

†Φωλητήριον (τὸ), Γλσ. = Φωλεός, μέρος ὅπου συναζονται καὶ διατρεφάζωνται.

†Φωλία (ἡ), = ἰῆ ἐσφαλμ. ἀντὶ Φωλεία.

Φωλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φωλεός, φωλίτσα.

Φωλὶς, ίδος (ἡ), = Φωλὰς, εἶδος θαλασσινοῦ τὸ ὀπ. κατοικεῖ ἐντὸς θαλάμης σχηματιζομένης ἀπὸ τὴν μύζαν τοῦ σώματός του.

Φωνάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Φωνήεις.

Φωνᾶντα, Δ. ἀντὶ Φωνάεντα.

Φωνάεντα (τὰ), ὑποκορ. τοῦ Φωνέν.

Φωνασκέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ούμαι. Ἐξασκῶ τὴν φωνήν μου, γυμνάζομαι νὰ ψάλλω ἢ νὰ ἀπαγγέλλω· ἀκολουθῶ πρὸς τοῦτο εἴδός τι διαίτης.

Φωνασκητὴς, οῦ (ὁ), = Φωνασκός.

Φωνασκία (ἡ), τὸ φωνασκεῖν, ἡ τῆς φωνῆς ἐξάσκησις (πρὸς τὸ ψάλλειν ἢ ἀπαγγέλλειν· (συνεδρ.) ὁμιλία πρὸς γύμνασιν, (ἐπμ.) λέξεις καὶ φωναὶ μεγάλαι χωρὶς νόημα.

Φωνασκικὸς, ἡ, ον. Ὁ φυήκων εἰς ἡδμοδίαν πρὸς φωνασκίαν, φωνασκοῦ ἴδιος.

Φωνασκικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν φωνασκῶν, ὡς.

Φωνασκὸς (ὁ), ὁ ἐξασκῶν (γυμνάζων) τὴν φωνὴν ἑαυτοῦ ἢ ἄλλων, γυμναστὴς (διδάσκαλος) τῆς ψαλμῳδίας ἢ καθ' ὑπόκρισιν ἀπαγγελίας, (Γαλλ.) declamateur.

Φωνεῦντα, Δ. ἀντὶ Φωνοῦντα, οὐδ. πλθ. καὶ

Φωνεῦντες, Δ. ἀντὶ Φωνοῦντες, ἀρσ. πλθ. καὶ

Φωνεῦσα, Αἰολ. ἀντὶ Φωνέουσα, θηλ. τῆς μτχ. τοῦ

Φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγάζω φωνὴν, ἐμι-

λῶ δυνατὸ, προσκαλῶ τινὰ (κυρ. ἐξ ὀνόματος ἢ μεγαλοφώνως), (κοιν.) φωνάζω· (Π. ἐν γέν.) λέγω, προστάζω· (μεθ.) λαλῶ (ἀποτείνω τὸν λόγον) πρός τινα, ὁμιλῶ. ‖. (μτ. γραμ.) εἶμαι φωνῆεν· (Α. Ἀλ.) ‖. (πθ.) λέγομαι, ὀνομάζομαι κτλ. « Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, ἀλλ' ἐπέγνω. « Θκρ. « Φωνήσας προσέφη. « Ὅμ. (καὶ παραλλ.) « Ἔπος φάτο φώνησέν τε. « αὐτ. (καὶ μέ αἰτ.) « Θεὰς ὅπα φωνησάσης. « Ὀδ Ω. « Ἀοιδὸς αἰόλα φωνέων. « Θκρ. (καὶ μεθ.) « Καίμιν φωνήσας. « Ὅμ. « Οὗτος, σὲ φωνῶ. « Σοφ. « Τὸν Ἀΐχρον ἐφώνησεν ἐκ τοῦ μνημείου. « Γρφ. « Πρὸ τοῦ σε Φίλιππον φωνῆσαι. « αὐτ. (καὶ ἐπιρ.) « Φωνέων μίγιστον ἀνθρώπων. « Ἡρ. (καὶ πθ.) « Τὰ ἀργαῖα ἐκπώματα κισσύβια φωνέεται. « Ἀθ.

Φωνὴ (ἡ), [φημί]. ὁ ἀπὸ τοῦ στόματος ἐκπεμπόμενος ἦχος, φθόγγος· (ἐν γέν.) βυή, ἦχος· (κυρ. ἐπὶ ἀνθρ.) λόγος, λαλιά, ὁμιλία· γλῶσσα, διάλεκτος. « Ῥῆξει φωνήν. « Δ. Ἀλ. « Φωνὴ δέ οἱ αἰθέρ' ἵκανε, σμερδνῶς βοάοντος. « Ἰλ. Ο. « Δύσεσθαι φωνῇ ἀνθρωπηίῃ. « Ἡρ. « Τῆς φωνῆς σου ἤκουσα περιπατοῦντος. « Γρφ. (καὶ ἐπὶ ζ.) « Βοῶν δ' ὡς γίγνεται φωνή, « Ὁδ. Μ. « Ἀηδόνι.. χέει παλυσχέα φωνήν, Ὁδ. Τ. « Ἁ φωνὰ Δώριος. « Θκ. « Φωνῇ δὲ νομίζουσι Σκυθικῇ. « Ἱππ.

Φωνήεις, εσσα, εν. Ὁ ἔχων φωνὴν (ἡμπορῶν νὰ ὁμιλήσῃ), φωνητικός. « Ὅτε φωνάεντα ἦν τὰ ζῶα. « Αξ. (Γραμ.) « Φωνήεντα (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) γράμματα, « τὰ ἀποτελοῦντα καθ' ἑαυτὰ φωνὴν (φθόγγον).

Φώνημα (τὸ). Ἦχος φωνῆς (λαλιᾶς), φθέγμα.

Φωνῆς, ῆσσα, ῆν, κατὰ κρ. ἀντὶ Φωνήεις.

Φώνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φωνέω, φώναγμα, λάλημα, κτλ.

Φωνητήριος, α ἡ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ χρησιμεύων πρὸς) φώνησιν.

Φωνητικός, ἡ, ὸν, = Φωνητήριος. « Ὄργανα φωνητ., « Αξ., διὰ τῶν ὁπ. ὁμιλοῦμεν, ἢ γλῶσσα κτλ. Ⅱ φωνῆς μέτοχος, φωνήεις.

Φωνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φωνή.

Φωνομαζέω-ῶ [φ. μάζα], Μ. ήσω. Σχηματίζω τὴν φωνήν μου, (παρβλ. Φυράω).

Φωνομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι περὶ φωνῶν (συλλαβῶν, λέξεων), λογομαχέω.

Φωνομαχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ περὶ φωνῶν (συλλαβῶν) λογομαχία.

Φωνόμιμος (ὁ, ἡ). ὁ μιμούμενος τὰς φωνὰς (ὁποιασδήποτε φωνήν).

Φὼρ [φέρω, φορέω, Fero, Fur, ὅθεν τὸ Γαλλ. Fureter. παρβλ. Φὼς]. φωρὸς (ὁ), κλέπτης, λῃστής· (ἀρχ. καὶ ἐτυμολογ.) παλληκάρι, ἄνδρας· (μτγν.) εἶδ. ἀργῆς μέλισσας (ἄλλο παρὰ τὸν κηφῆνα). « Φώρων λιμὴν, « παράμερόν τι λιμένιον πλησίον τῶν Ἀθηνῶν ὅπου συνήθως ἅρπαζον οἱ λαθρεμπορευόμενοι.

Φωρά, ᾶς (ἡ), [φώρ]. κλοπὴ, κλέψιμον.

Φώρα, ας, (ἡ). ἔρευνα πρὸς ἀνίχνευσιν (φώρασιν) κλέπτου. Ⅱ (εἰς τὸν Λρτ.) ἀντι-

Φώρασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φωράω, ἀνίχνευσις φωρὸς (κλέπτου), (ἐν γέν.) πάσιμον ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Φωρατὴς, οῦ (ὁ), ὁ φωρῶν (ἐβγάλλων εἰς τὸ φανερὸν τὸν κλέπτην, πιάνων ἐπ' αὐτοφώρῳ).

Φωράω-ῶ, Μ. άσω. Ζητῶ νὰ εὕρω ἢ Σκαλίζων εὑρίσκω (ἐβγάζω εἰς τὸ φανερὸν) τὸν κλέπτην ἢ τὸ κλεψίματον πιάνω ἐπ' αὐτοφώρῳ (μτγν. ἐν γέν.) ἀνιχνεύω, ἀνακαλύπτω.

‡Φωρεία (ἡ), = Φωρά, κλοπή.

Φωρεή (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Φωρά.

‡Φωρὴς, ου (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Φὼρ, (πθ. ἐσχλμ. ἀντὶ Φωρὴς, γεν. τοῦ Φωρή).

Φωρισμὸς (ὁ), Π. [φίρω ἢ χωρέω]. σεναδοῦκι (κυρ. πρὸς ἀναπόθεσιν φορεμάτων).

†Φωριάω-ῶ, Μ. άσω, Γλσ. ἀντὶ Φωράω.

Φωρίδιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ

Φώριος (ὁ, ἡ), [φώρ]. κλεμμένος, κλοπιμαῖος· (μτγν.) κρυφὸς. « Λέκτρα —, « Π., « Κλεψιγαμία. ‖. (οὐσ.) Φώριον, « πρᾶγμα κλεμμένον, (κοιν.) κλεψίματον.

Φωράτατος, η, ον, Κωμ. ὑπερθ. τοῦ Φώς, κλεπτίστατος. « Κἀπήλου—, « Σώφρ.

Φὼς [φημὶ ἢ φάω], φωτὸς (ὁ), (ἡ γεν. πλθ. Φωτῶν), Π. ἀντὶ Ἄνθρωπος, (κυρ.) ἀνήρ, ἄνδρας, παλληκάρι (ὅθ. τὸ Δ. Φὼρ), (σπανιώτ. ἐπὶ γυν.).

Φῶς, φωτὸς (τὸ), (ἡ γεν. πλθ. Φώτων), κατὰ κρα. ἐκ τοῦ Φάος, (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι φέγγει, φωτιά· κερὶ (λυχνάρι κτλ.) ἀναμμένον· παράθυρον· (κυρ. δὲ) τὸ φῶς τοῦ ἡλίου (τῆς ἡμέρας)· (συνκδχ.) ὁ ὀφθαλμὸς· (μεταφορ.) χαρὰ· ζωὴ· σωτηρία· ἀναψυχὴ, παρηγοριὰ· (θλγ.) ὁ φωτισμὸς τῆς ψυχῆς (διὰ τῆς πίστεως), ἡ θεία χάρις. « Δῶδας ἔχουσα, φάος περικαλλὲς ἐποίει. « Ὀδ. « Ἐν μέν τῷ στρατοπέδῳ πῦρ νύκτωρ οὐκ ἔκαιε, πρὸ δὲ τοῦ στρατεύματος φῶς ἐποίει, ἵνα μηδεὶς λάθῃ πρωΐαν. « Ξεν. « Ἐπεισπίπτουσι τοῖς φύλαξι πίνουσι πρὸς φῶς πθῦ, « αὐτ. « Αἰτήσας φῶτα, « Γρφ. « Φὼς ἡλίοιο, « Ὅμ. « Φῶς γίγνεται, « Πλάτ., ῥέγγει, ἐξημερόνει. « Εἰς φῶς ἔρχεται, « Δξ. γεννᾶται ἢ, ἐβγαίνει εἰς τὸ φανερόν. « Μετατιθέναι φῶτα, « Πλ., κάμνω τ' ὁποίτε νὰ 'παίρνῃ φῶς ἀπ' ἄλλο μέρος, μετατοπίζω τὰ παράθυρά τα. (καὶ μτγν.) « Μοχλὸν λαβόντας, ἐκκάειν τὸ φῶς Κύκλωπος. « Εὐρ. (καὶ μεταφορ.) « Τρώων ῥῆξε φάλαγγα, φόως δ' ἐπάροισιν ἔδηκε, « Ἰλ. Ζ. (καὶ ἐπὶ προσφων.) « Ὦ φίλτατον φῶς, « Σοφ. (καὶ θλγ.) « Ὁ θεὺς, ὁ πατὴρ τῶν φώτων, « Γρφ. « Γίνεσθε φωτὸς καὶ υἱοὶ ἡμέρας, « αὐτ. « Τὰ ὅπλα τοῦ φωτός, « αὐτ., τῆς πίστεως « Ἡ τῶν φώτων ἡμέρα, « Ἐκκλησ., καθ' ἣν ἐβαπτίζοντο (ἐφώτιζοντο) οἱ κατηχούμενοι.

Φὼς, φωτὸς (ἡ) κατὰ κοιν. ὀντι Φωΐς, σημάδι κόκκινον ἢ φουσκαλίδα εἰς τὸ δέρμα ἐξ αἰτίας πυρετοῦ, καύσιμον.

†Φώσκω (ῥῆχρ. κυρ. μόνον εἰς τὰ παράπ.), ἀντὶ Φαύσκω, φέγγω.

Φώσσων, ωνος (τὸ), = Φώσων.

Φωσφώνιον (τὸ), = Φωσφώνιον.

Φωστὴρ, ὁ). [ἐν γέν.] ὁ φέγγων (φεγγοβολῶν, φωτίζων)· (ἰδιαιτ.) ἀστὴρ φωτοβόλος· (ἐνίοτε) φεγγίτης, παράθυρον.

Φωσφόρεια (τὰ), = Φωσφόρια.

Φωσφορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. φῶς φέρω, φέγγω, φεγγοβολῶ· φωτίζω.

Φωσφόρια (τὰ), (ἴνν. ἱερὰ), ἑορτὴ μετὰ λαμπαδηφορίας ἢ εἰς τιμὴν θεοτήτος (ἐπικαλουμένης) φωσφόρου.

Φωσφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ἢ ἐκπέμπων φῶς, χορηγὸς φωτὸς, λαμπρὸς, φωτεινὸς, ἀκτινοβόλος. « Ἥρα —, « Δ. Ἀλ., ἡ Juno Lucina τῶν Ῥωμ. « Ἄρτεμις —, « Αξ., ἡ σελήνη. ‖. (οὐσ.) λαμπαδηφόρος· (ἰδιωνυμ.) ὁ αἰγερινὸς, Ἑωσφόρος. « Παρμενίδης πρῶτος ἔοικε περωρακέναι τὸν αὐτὸν εἶναι Ἕσπερον καὶ Φωσφόρον, « Δρτ.

Φώσων [Αἰγυπτ.], ωνος (ὁ). χονδρὸν λινάκανον, καναβάτσαν, (ἐν γέν.) πανί, (ἰδιαιτ.) καραβόπανον, (ὅθ.

Φωτώνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φώσων, κομμάτι πανιοῦ· (ἰδιαιτ.) προσόψι λινόν.

Φωταγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδηγῶ τινα μὲ φῶς, τὸν φέγγω ὡς φωταγωγὸς (μεταφορ.) φωτίζω τὴν ψυχήν (τὸν νοῦν)· μυσταγωγῶ.

Φωταγωγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μετὰ φωτὸς ὁδηγία· (μεταφορ.) φωτισμὸς (τῆς ψυχῆς)· μυσταγωγία.

†Φωταγωγικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ χρησιμεύων πρὸς) φωταγωγίαν (κυρ. μεταφορ.), μυσταγωγικός.

Φωταγωγὸς (ὁ, ἡ), [φῶς, ἄγω]. ὁ φέρων ἢ ὁδηγῶν τινα μὲ φῶς. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) μυσταγωγός· (θηλ.) θυρὶς διὰ τῆς ὁπ. εἰσέρχεται φῶς, φεγγίτης.

Φωταύγεια (ἡ). ἡ λάμψις τῶν φωτός, [ἐκ τῶ

Φωταυγὴς [φῶς, αὐγή], έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων ὡς τὸ φῶς (φεγγοβολῶν), λαμπρὸς, πάμφωτος.

Φώταυγος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Φωταυγὴς.

‡Φωταυγῶ, Ἑλλ. Μὲ λάμψιν φωτὸς, ὡς φωταυγὴς.

Φωταψία (ἡ), [φῶς, ἅπτω]. Ἀναμμα φώτων, λυχναψία, φωταυγία.

ψΦωτεινοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). Γλσ. Φωτεινὸς τὸ εἶδος, στιλπνὸς, διαφανὴς.

Φωτεινὸς, ἡ, όν. Πλήρης φωτὸς, φωτοβόλος, λαμπρὸς, φωτερὸς· (μτγν.) σαφὴς, καθαρός.

Φωτεμβολέω-ῶ, Μ. ήσω. (νλγ.) Ἐμβάλλω φῶς, φωτίζω.

Φωτίγγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φῶτιγξ, (Γαλλ.) l'Ingenolet.

Φωτιγγιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παίζων (λαλῶν) τὴν φώτιγγα, αὐλητής.

Φῶτιγξ [φίσιγξ], ιγγος (ἡ), εἶδ. πλαγιαύλου, (Ἰταλ.) φλάουτου.

Φωτίζω, Μ. ίσω. Κάμνω φῶς, φέγγω (μ' Ὁ ἄνθρωξ οὐ φωτίζει, ὥσπερ ἡ φλόξ, « Θερ.)· (μεθ. παρὰ τοῖς μτγν.) κάμνω τι νὰ γείνῃ φωτεινόν (νὰ λάβῃ φῶς)· (μεταφορ.) γνωστοποιῶ, ἀναπτύσσω· (θλγ.) μυσταγωγῶ· (ἐκκλησ.) βαπτίζω.

Φώτισμα (τὸ), = Φωτισμὸς, λάμψις· (θλγ.) τὸ φῶς (ἡ χάρις) τῆς πίστεως· (Ἐκκλησ.) τὸ βάπτισμα

Φωτισμὸς (ἡ), τὸ φωτίζειν ἢ φωτίζεσθαι

(κυρ. μτφορ.), φώτισμα· (ἐκκλησ.) ὁ διὰ τοῦ βε ου βαπτίσματος ἁγιασμός.
†Φωτιστήριον (τὸ), ἐκκλησ. ἀντὶ Βαπτιστήριον ἢ· βάπτισμα.
Φωτιστικός, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.) = ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ φωτίζειν.
Φωτοβολίω-ῶ, Μ. ήσω. Φεγγοβολέω, ἀκτινοβολῶ.
Φωτοβόλημα (τὸ). λάμψις, φεγγοβόλημα, [ἐκ τοῦ
Φωτοβόλος (ὁ, ἡ), [φ. βάλλω]. φεγγοβόλος ἀκτινοβόλος.
†Φωτογονία (ἡ). ἡ γέννησις τοῦ φωτός.
Φωτοδοσία (ἡ). δόσις φωτός, [ἐκ τοῦ
Φωτοδότης, ου(ὁ) καὶ Φωτοδότις, ιδος (ἡ), ὁ δίδων φῶς ἢ τὸ φῶς, δοτὴρ (χορηγὸς) φωτὸς ἢ τοῦ φωτός.
Φωτοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὅμοιος φωτὶ τὸ εἶδος, λαμπρὸς ὡς τὸ φῶς, φωτεινός.
Φωτολαμπής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων ὡς φῶς, Φωταυγής.
Φωτοποιός (ὁ, ἡ). φωτὸς ποιητικός (γονιμος), φωτεινός, φωτιστικός.
Φωτοφάνεια (ἡ). ἐμφάνισις φωτὸς ἢ τοῦ φωτός, φωτισμός, ἔλλαμψις.
Φωτοφορτω-ῶ, Μ. ήσω, =Φωτοφορέω, [ἐκ τοῦ
Φωτοφόρος (ὁ, ἡ), =Φωτοφόρος.
Φωτοχυσία (ἡ)· χύσις φωτός· φωτισμὸς ὅλου τοῦ περιέχοντος.
Φωτωνυμία (ἡ). ἡ ἀπὸ τοῦ φωτὸς παρωνυμία, ὄνομα σχηματισμένον ἀπὸ τὴν λέξιν Φῶς
Φω/θείς, εῖσα, έν, παθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Φωγω.

Χ

ΧΑΙ

Χ, χ, χῖ (τὸ), ἴχλ.. τὸ εἰκοστὸν δεύτερον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ‖. (ἀρ.θμ.) χ', ἑξακόσιοι (600) ἢ ἑξακοσιοστός, ἡ, ον· καὶ χ, ἑξακόσιαι χιλιάδες (600.000).
Χ', Π. κατ' ἀπερῳ. (πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Κα, ἡ (σπνττ.) ἀντὶ Καὶ.
Χά ἡ (ὀρθότ.) Χά, Δ. Π. (κατὰ συνλφ.) ἀντὶ Καὶ ἡ = Καὶ ἡ.
Χαδίειν, Π. ἀντὶ Χανδάνειν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Χανδάνω.
Χάζομαι [Ἄζω, ἴδε κατωτέρω], Μ. χάσομαι (ἀόρ. Ἐχασάμην καὶ Ἰων. Κεκαδόμην ἢ Ἐκεκαδόμην), Π. τρεθηεῦμαι ὀπίσω, ὑποχωρῶ, ὀπισθοδρομῶ, ἀποσυρομαι. (μὲ ἀπαρ.) φυσοῦμαι, διατάζω, ἀποφεύγω. «Ἄψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων. « Ὅμ. (καὶ γεν. πρωθ.) « Χάζετο δ' ἐκ βελέων, « Ἰλ. Ω. (καὶ συχνότ. ἀλλ.) « Πυλάων (ὁ Μάχης κτλ. | χάζεσθαι, « Ὅμ. (καὶ ἀπαρ.) « Δὶς θανεῖν τὸ χάζομαι (τὸ ὑπ. ὅμως ἠμπορεῖ νὰ ἦνε καὶ Οὐχ ἅζομαι), « Εὐρ. (λογῳ. εὔχρ. τὸ Ἀναχάζομαι). ‖. (Σημ. ὅτι ὁ μὲν ἀόρ. Κεκαδεῖν καὶ ὁ μέλλ. Κεκαδήσω ὑπάγονται εἰς τὸ Βήδω, ὁ δὲ ἀόρ. Χαδεῖν καὶ ὁ πρκ. Κέχανδα εἰς τὸ Χανδάνω).
Χαίνω [ξόμαι πασ. συγγ. τῷ Ἄω, Ἀάζω], Μ χανοῦμαι (ἀόρ. Ἔχανον, πρκ. [ἀντὶ καὶ εὐχρηστ. τοὺ ἑνὸς.] Κέχηνα). Ἀνοίγω τὸ στόμα, χάσκω· (μτχ. ἐπὶ πραγμ.) εἶμαι ἀνοιγμένος (μισανοιγμένος), (ἐν γέν.) σχίζομαι· (μὲ αἰτ. πρωθ.) ἀνοίγω τὸ στόμα μου ἵνα κατα πίω τι, (ὅθ. συνδέσ.) προσμένω ἢ κυττάζω μὲ ἀνοικτὸν στόμα· (ἐξ μτφορ.) προσηλώνω ὅλην μου τὴν προσοχὴν ἢ τὴν ἐπιθυμίαν εἴς τι· (χωρὶς πτ.) στέκω ἀνοικτὸν τὸ στόμα (μὲ ἀνοικτὸν στόμα), ἴδε Κεχηνάναι· | Π. μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ ἐνίοτε γεν. πρωθετ. ἐκ δ'.) λέγω ὅ,τι μοῦ ἔλθει εἰς τὸ στόμα (κατά τινος), κακολογῶ (μὲ γεμάτον στόμα). « Χανὼν, ὑπεδείξεν ὀδόντας, « Θκρ. « Ἐκ δὲ γύθη μέλαν αἷμα κροτάφου γανόντος, « αυτ. (μὲ δυτ. ἀντιπερπ.) « Ἴστε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών, « Ὅμ., νὰ σχισθῇ ἡ γῆ ὑπὸ τοὺς ποδας μου (ἴνα μὲ καταπίῃ)! (καὶ αἰτ. πρωθετ.) « Πρὸς κῦμα χανὼν, « Ἡσ. Μ., νὰ ἀνοίξω τὸ στόμα μου ἴνα ἔμβῃ θάλασσα. (καὶ σχνκδγ.) « Πρὸς τὰς διανομὰς κεχηνότες, « Δξ., ἀποβλέποντες. (καὶ αἰτ. μτβτ.) « Ὀζυρόντε χανεῖν, « Καλλ., εἰπεῖν, ξετομίσαι. (καὶ γεν. πρωθετ. ἐκ δ'.) « Δεινὰ ῥήματα χανεῖν κατά τινος, « Σοφ., ἐξειπεῖσαι. ‖. (ὁ πρκ. Κέχανδα ὑπάρτεται εἰς τὸ Χανδάνω).
Χαῖος (ὁ), Π. [συγγ. τῷ Χαῦνος]. ἡ κυρτὴ ῥάβδος (μαγκοῦρα) τῶν βασκῶν, (κοιν.) στραβολέκα.
Χάϊος, α, ον, Δ. Λακων. ἀντὶ Ἀρχαῖος, (ἐπιτ.) καλός, εὐγενής, εἰλικρινὴς, σεβάσμιος, τίμιος.
Χαιρεκακέω-ῶ, Μ. ήσω. Χαίρω διὰ τὸ κακὸν (διὰ τὴν δυστυχίαν) τοῦ ἄλλου, εἶμαι χαιρέκακος.
Χαιρεκακία (ἡ). τὸ πάθος τοῦ χαιρεκάκου.
Χαιρέκακος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων διὰ τὸ κακὸν τοῦ ἄλλου.
Χαιρεκε, Π. ἀντὶ Ἔχαιρε.
Χαιρετίζω, Μ. [σω. Προσαγορεύω τινὰ διὰ τῆς προσωνήσεως τοῦ Χαῖρε, χαιρετῶ, καλημερίζω· (ἐν γέν.) δεξιοῦμαι, φιλοφρονοῦμαι.
Χαιρετισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ τοῦ Χαῖρε προσαγόρευσις, χαιρετίσματα, καλημέρισμα· ἐπίσκεψις φιλική, φιλοφροσύνη.
†Χαιρέφυλλον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἀνθρησκον, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) cerfeuil, (κ ιν.) φρύγικος μαγιδανός.
Χαιρηδών, ονος (ἡ), Κωμ. ἀντὶ Χαρὰ, (κατὰ τὸ Ἀλγηδών).
†Χαιρηαιφονεω-ῶ, Μ. ήσω, (Γλσ.), Χαίρω (Εὑρίσκω εὐχαρίστησιν) εἰς τὸ φονεύειν, ἡδύνομαι νὰ σκοτώνω, εἶμαι αἱμοχαρής.
†Χαιρομανὴς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Χειρομανής.
[Χαιροσύνη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Χαρὰ, χαρμοσύνη, εὐφροσύνη.
Χαίρω, Μ. χαιρήσω καὶ χαρήσομαι (ἀόρ. Ἐχάρην καὶ σπνττ. Ἐχαίρησα, πρκ. [εὔχρ. κυρ. εἰς τὴν μτχ. ἀντὶ ἑνὸς] Κεχάρηκα ἢ Κέχαρημαι). Αἰσθάνομαι χαρὰν· εὐχαριστοῦμαι, χαίρομαι ἢ (μὲ δοτ.) εὐχαριστοῦμαι εἴς τι· Π. (μὲ μτχ.) ἀγαπῶ ἢ συνειθίζω νά. « Ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνήλατο καὶ πλατάγησε νικήσας, « Θκρ. (καὶ δοτ. ἡ αἰτ. προσδιορ.) « Κεχάροντο δὲ θυμῷ, « Ὅμ. Ἴλ. « Χαρείη δέ τε φρένα μήτηρ, « Ἰλ. Σ. (καὶ ὡς ἐπιθ.) « Ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην, « Γεν. (καὶ δοτ. προθετ. αἰτιολογ.) « Γέμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης, « Θκρ. (καὶ συχνότ. ἀλλ.) « Εὐχαριτότα νίκῃ, « Ὀμ. « Χαίρουσιν ἀνέρες ἄγρῃ, « Ὁδ. Χ. « Χαίρει τῷ δώρῳ καὶ τέρπεται, « Ἡσ. « Οὐδενὶ οὕτω χαίρεις, ὡς φίλος ἀγαθὸς « Ξεν. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) « Χαίρει ὑφίμμοις χωρίοις, « Θκρ. ἀγαπᾷ (εὐδοκιμεῖ, τελεσφορεῖ εἰς) τοὺς ἀμμώδεις τοπους. (ἢ σπν. αἰτ.) « Τὰ ταὐτὰ λυπεῖσθαι καὶ ταὐτὰ χαίρειν τοῖς πολλοῖς, « Δημ. « Τοὺς εὐσεβεῖς θεοὶ θνήσκοντας οὐ χαίρουσιν, « Εὐρ. « Χαίρειν τἄλλ' ἐγὼ σ' ἐφίεμαι, « Σοφ., ἐπιθυμῶ νὰ μένῃς εὐχαριστημένος (εἶμαι ἕτοιμος νὰ σὲ ὑπακούσω) καθ' ὅλα τὰ ἄλλα (ἀλλὰ) μόνον αὐτὸ δὲν γίνεται! (καὶ γεν. σπνττ.) « Κεχαρημένη εὐνᾶς, « Θκρ. (καὶ μτχ.) « Χαίρω ἀκούων, « Ἰλ. Τ., ἀκούω μὲ χαρὰν μου. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) « Τρόποισι τοιούτοισι χρεώμενοι εἰ Ἕλληνες χαίρουσι, « Ἡρ., συνειθίζουν. « Εἶτε κἀκεῖνόν τινες χαίρουσιν ὀνομάζοντες, εἴτε σιττυβον, « (Ἀντρ. παρ') Ἀθ. « Ἤ ὅ,τι δήποτε καὶ χαίρεις ὀνομαζόμενος, « Δ. Καισ., εὐχαριστεῖσαι νὰ σὲ ὀνομάζουν, (παρβλ. Φιλέω). ‖. (ἰδιαιτ. φρα) « Οὔ τιν' ὀΐω Τρώων χαιρήσειν, ὅστις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθῃ, « Ἰλ. Φ., δὲν θὰ χαρῇ, δὲν θὰ εὐχαριστηθῇ, (δηλ.) θὰ λυπηθῇ, θὰ τὸ μετανοήσῃ. « Εἰ χαίρων ἀπαλλάξεις, « Δημ., ἂν ἀποφύγῃ τὴν τιμωρίαν, ἂν μείνῃ ἀτιμώρητος. « Σὺ δή με ταῦτας... ἀλλ' οὔ τι χαίρων αὖτ' ἐρεῖς, « Ἀρχφ., (κοιν.) δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ γηρτάσῃς! ‖· (τὸ πρ.) Χαῖρε (καὶ πλδ.) Χαίρετε (καὶ τὸ ἀπαρ.) Χαίρειν (ἐνν. λέγω σοι)! « (εἶδος χαιρετισμοῦ ἢ ἀποχαιρετισμοῦ), καλημέρα! ὥρα καλή! ἔχε ὑγείαν! καλορρίζικος! κτλ. « Ἀλλ' ἢ μὲν Σύρος ἔσαι, Σαλάμ. . . εἰ δ' Ἕλλην, χαῖρε· τὸ δ' αὐτὸ φράσον, « Ἀριστοφ. « Τὸν Ἴωνα χαίρειν!, « Πλατ., καλὴ μέρα τὸν . . . (καὶ εἰς τὰς ἐπιστολ.)

« Χαίρειν προσεικόνι τινά, « Ξεν. « Οὐλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε, » Ὀδ. Ω. « Καῖρε, γύναι, φιλότητι, « Ὀδ. Α, σὲ καλὸν νέμ σοῦ γέρη! « Εἴτε δὲ ἄνθρωπος, εἴτε δαίμων τις ἔστιν οὗτος ὁ Ζάμολξις, χαιρέτω, « Ἡρ., ἀδιάφορον ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν μας. « Χαιρέτω οὗτος ὁ τύμβος ἰσ Ἔκγρ. (καὶ κατ' εὐφημισμόν) « Χαιρέτω! ἀντὶ Ἐρρέτω! ἄς 'πάγῃ 'στὸ καλόν (δηλ. ἀνάθεμα, εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ θεοῦ κτλ.)! ἄς 'πάγῃ νὰ χαθῇ! « Χαιρέτω ὁστις τοῦτος! « Θκρ. [ὀλ. ‖. « Χαίρειν (ἰᾶν (ἡ) λέγειν (ἡ) κελεύειν (ἡ) « Μακρὰ (« Πολλὰ) χαίρειν εἰπεῖν (ἡ) φράσαι τινί ἢ τινα, « Ἀξ., παραιτεῖν ὅλως διόλου, ἀρνεῖσθαι κατὰ μέρος, περιφρονεῖν, ἀδιαφορεῖν. « Ἐκ χαίρειν, εἴτε . . . εἴτε . . ., « Πλάτ., μήτε μελῇ! ‖. « Τὸ χαίρειν (ἡ) « Τὸ χαῖρον, « Ἀξ., ἀντὶ Ἡ χαρά

Χαιτάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Χαιτήεις.

Καίτη (ἡ). αἱ περὶ τὸν λαιμὸν τοῦ ἵππου καὶ (μτγν.) τοῦ λέοντος χρεμάμενοι μακραὶ τρίχες· (ἐπὶ ἀνθρ.) μακρὰ μαλλιά, Κόμη· (μτγν. ἐπὶ δένδρ.) τὰ φύλλα, (Γαλλ.) le feuillage.

Χαιτήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων χαίτην (μακρὰν χυτὰ μαλλιὰ ἢ μακρὰς τρίχας [καὶ ἐπὶ δένδρ.] μακρὰ, κρεμαστὰ φύλλα).

Χαιτόεις, εσσα, εν, Π. ὁμηρ. ἀντὶ Χαιτήεις.

Χαίτωμα (τὸ). = Χαίτη.

Χαλὰ (ἀ). Δ. ἀντὶ Χηλή.

Χάλαζα [χαλάω], ης (ἡ). χαλάζι. « Ἐπῶν χάλαζα, « Ἀρχ., σωρεία· (μτγν.) διαφανές τι μικρὸν ἐξάνθημα τοῦ δέρματος καὶ ἰδιαιτ. τῶν βλεφάρων, (ἄλλ.) Χαλάζιον. 3) νόσος εἰς (θρόμβοι σχηματιζόμενοι ἐντὸς τοῦ κρέατος) τῶν χοίρων. 4) εἶδος ῥίζου εἰς τὸ ἐλεφαντοκόκκαλον. 5) ὁ ἀσπάρος τοῦ αὐγοῦ.

Χαλαζαῖος, α, ον, Π. χαλάζῃ ὅμοιος. « Φρ., « γὸς —, « Ὀρφ., σορτωμένη (ῥίπτουσα ὡς ἂν χαλάζι τὰ) βαλανίδια.

Χαλαζάω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥίπτω (ἢ Πίπτω ὡς ἂν) χαλάζι· (μτγν. ἐπὶ χοίρων) ἔχω τὸ λεγόμενον πόθος χάλαζαν.

Χαλαζεπής, ές (ὁ, ἡ). Π. ὁ ῥίπτων λόγους (ἔπη) ὡς χάλαζαν, κακόλογος, λοίδορος.

Χαλαζήεις, εσσα, εν, Π. χαλάζῃ ὅμοιος, ἀλλεπάλληλος ἢ ψυχρὸς 'σὰν τὸ χαλάζι. « Φόνος —, « Πίνδ., ὅπου οἱ ἄνθρωποι πίπτουν 'σὰν τὸ χ. « Σκορπίος —, « Νίκ., τοῦ ὁπ. τὸ κέντημα προξενεῖ ῥῖγος.

Χαλαζιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω εἰς τὰ βλέφαρά μου ἐξανθήματα, τὰ λεγόμενα χαλάζια.

Χαλάζιον (τὸ), εἶδος χοιροδώδους ἐξανθήματος σχηματιζομένου κυρίως περὶ τὰ βλέφαρα.

Χαλαζίτης, ου (ὁ) καὶ Χαλαζῖτις, ιδος (ἡ). χαλάζῃ ὅμοιος. πάθος —, « Γεωπ.

Χαλαζοβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ῥίπτω χαλάζι. [ἐκ τοῦ

Χαλαζοβόλος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ ῥίπτων ἐξαπαραδόξ κτυπημένος ἀπὸ) χάλαζαν.

Χαλαζοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ (Χαλνῶ, Ἀφανίζω) μὲ χαλάζι.

Χαλαζοκοπία (ἡ). κτύπημα μὲ τὸ χαλάζι, χαλάζωμα.

Χαλαζοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ διωρισμένος νὰ παρατηρῇ πότε ἔρχεται χαλάζι, ἵνα λάβουν οἱ γεωργοὶ προφυλακτικὰ μέτρα.

Χαλαζόομαι = οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. [ἐπὶ χοίρ.] Γίνομαι πάθος τῆς χαλάζης.

Χαλαζώδης, ες (ὁ, ἡ). χαλαζῇ ὅμοιος (τὸ εἶδος). (ἐπὶ χοίρ.) Ἔχων τὸ λεγόμενον πάθος χάλαζαν.

Χαλάζωσις, εως (ἡ). ἡ τῶν λεγομένων χαλαζίων ἔκρυσις περὶ τὰ βλέφαρα.

Χαλαίνω, Π. ἀντὶ Χαλάω.

Χαλαίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. [χαλάω, πούς]. χωλὸς (τοὺς πόδας).

Χαλαῖς, Δ. ἀντὶ Χηλαῖς, ὀπτ. πλθ. τοῦ Χηλή.

Χαλαίρυπος (ὁ), [χαλάω, ῥύπος]. νιτρόλευκον διὰ πλύσιμον φούγων, (καθὼς τῶρα τὸ σαπουνόνερον ἢ ατακτόνερον.

Χαλάνδρα, ας (ἡ). = Κάλανδρα.

Χαλάξις, Π. Αἰολ. καὶ Δ. ἀντὶ Χαλάσας, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Χαλάω.

Χαλαργὸς (ὁ, ἡ). Δ. Π. ἀντὶ Χηλαργός.

Χαλαρὸς [χαλάω], ά, όν. Ὄχι τεντωμένος, (κοιν. εἰς τὴν Πελοπόν.) ὑποτονος (μτγν.) χαῦνος, ἄτονος, ἐκλελυμένος. « Ἁρμονία —, « ἡ μὴ σύντονος.

Χαλαρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ χαλαροῦ, χαυνότης, ἔκλυσις.

Χαλαρῶς, ἐπῤῥ. Χαλαρά, χωρὶς τόνον.

Χάλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χαλάω, χαμήλωμα· ξετέντωμα, (Γερκδαρβ.) μπολίκιμα· ἄνοιγμα τῶν πορων· ἐξάρθρωμα· (μτγμ.) ἔκλυσις, ἀτόνισμα, χάνωσις.

Χάλασμα (τὸ). πρᾶγμα ξετεντωμένον, ὕφασμα ξεφτισμένον, ξανὸν· μέλος ἀτονισμένον ἢ ἐξαρθρωμένον, κτλ.

Χαλασμός (ὁ, = Χάλασις, ξετέντωμα· ξεκλείδωμα (ἀρμοῦ), ἐξάρθρωσις, κτλ.

Χαλαστήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς χάλασιν (χαμήλωσιν κτλ.). « Χαλαστήρια, ἐνν. ἀγωνίσματα, « διὰ τῶν ὁπ. καταβιβάζεται ἡ κατοχύρωτη θύρα ἢ γέφυρα.

Χαλαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ χαλᾶν, ξετεντώνειν, μαλακτικὸς κτλ.· (ἰατρ.) μαλακτικός.

Χαλαστὸς [χαλάω], ἡ, όν. Ξετεντωμένος ἢ Δυνάμενος νὰ ξετεντωθῇ (νὰ ξεσφιχθῇ κτλ.) ‖. (ὑφασ.) « Χαλαστον, « Γρφ., ἡ ἁλυσίδα.

Χαλαστρεῖον (τὸ), (ἐνν. νίτρον), εἶδ. νίτρου (λιτρόνι) τὸ ὁπ. ἐσουαζότο εἰς τὴν Χαλάστραν λίμνην καὶ πόλιν τῆς Μακεδ. καὶ ἐχρησίμευεν εἰς πλύσιμον τῶν ῥούχων καθὼς τῶρα τὸ σαπούνι καὶ ἡ λισσίβα.

Χαλατανίω-ῶ. Μ. ήσω. Χαλῶ (Παραλύω) τὸν τόνον, ἐκλύω, ξετεντόνω.

Χαλάω-ῶ, Μ. άσω (πθ. πρκ. Κεχάλασμαι). Ξετεντόνω, χαλαρόνω· χαμηλόνω, κατεβάζω· (μτφρ.) χαυνόνω, παραλύω, μετριάζω, κατασβύνω. ‖. (ἀμνδτ.) ξετεντόνομαι, (Τουρκδαρβ.) μπολικαίνω· κατασπέφτω· (μτφρ.) ὑπείκω, ὑποχωρῶ· κατασβύνομαι, μετριάζω, συγκατα-νω. « Τόξα χαλάσασα, « Ὁμ. Ἴλ. « Πτερὰ χαλᾶν, « Ὀππ., Πινδ. « Χαλᾶτε κλῆθρα, « Εὐρ., ἀνοίξατε τὰ θυρόφυλλα. « Χαλινὰ χαλᾶν, « Ἀξ., ὑφίνειν ἄνετα. « Χίλια τὸν ἀτακόν, « Εὐρ., ξέσχιξέ του, ἄφες του νὰ τρέξῃ. « Χαλᾶν τὸ μέτωπον, « Ἀρχ., ξεσυνοφρόνεν., ἱλαρύνεσθαι, (Γαλλ.) se dérider. « Τὴν ὀργὴν —, « αὐτ. « Χαλάσαντες τὸ δίκτυον, « Γρφ., καταβιβάσαντές το εἰς τὴν θάλασσαν, [κοιν.] βολίξαντες. « Καθῆκαν διὰ τοῦ τείχους χαλάσαντες ἐν σπυρίδι, « αὐτ., μὲ κατέβασαν. « Ἡ καυλίη ὑγρὰ χαλᾷ, « Ἱππ., ἐβγάζει, καταβάζει. (καὶ ἀπολ.) « Φάρμακα χαλᾷν δυνάμενα, « Γαλ., μαλακτικά. [ἐξ γεν. προθετ. ἐκ δ'.] « Χαλᾷν τινὰ ἐκ δεσμῶν, « Αἰσχλ., λύειν. « Χαλᾶτε πὰν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν, « Σοφ., σηκώσατε, ἀφαιρέσατε. [καὶ μτγμ.] « Οὐδὲν χαλᾷν τῆς ἐξουσίας, « Πλ., συγκατατίθεσθαι ἐπὶ τὸ μετριώτερον. [καὶ ἐλλ. ἡ αἰτθε.] « Νῦν ὄτε χαλᾷς, « Σοφ., ἐκάθισες νὰ ἀναπαυθῇς. « Χαλῶσαι πύλας, « Ξεν., ἀνοιχθῆναι. [ἐξ μτφορ.] « Τοῦ δεινοῦ χαλάσαντος, « Φίλ., λησφήσαντος, μετριάσαντος [ἐξ γεν. ἑλλ.] « Χαλᾷν τῆς ὀργῆς, « Ἀρχ. (καὶ δοτ. περιπ.) « Χάλα τοκεῦσιν, « Βύρ., φέρου συγκαταβατικώτερον, μὴ γελάσωμεν. [ἐξ πθ.] « Χυρδὴ κεχαλασμένη, « Γρ. « Κεχαλασμένοι μέχρι πεδίλων πέπλοι, « Ἐπιγρ., = Ποδήρεις. « Σίδηρος πυρὶ χαλασθείς, « Πλ., μαλαχθείς. « Χαλωμένου τοῦ κλήθρου, « Λκ. « Γῆ χαλωμένη, « Θρφ., κατακαθίζουσα. « Ὕδωρ εἰς ὀρύγμ χαλωμένον, « Ἀλ. Ἀρφ., = Συλλεσβομένον [ἐξ].

Χαλβάνη (ἡ), εἶδ. ἰατρικοῦ κόμμεως ἐκρέοντος ἀπὸ τινος σκιαδηφόρου φυτοῦ τῆς Συρίας, (Τουρκ.) κατρά.

Χαλβανὶς, ίδος (ἡ), Π. ἡ τῆς χαλβάνης. « Ῥίζα —, « Νίκ.

Χαλβαῖος (ὁ), ὁ ἐκ τῆς Χαλβαίας· (συνεκδ.) μάγος, ἀστρολόγος.

Χαλεπαίνω, Μ. ανῶ. Γίνομαι χαλεπὸς, κακιώνω, μαλώνω, (μὲ δοτ. ἢ προθετ. εἰτ. ὀργίζομαι, θυμώνω) κατά τινος. ‖. (πθ.) θυμώνει τις ἐναντίον μου. « Ἐγὼ δ' ἤνεγκον χαλεπαίνων, « Ὅμ. « Ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ, « αὐτ. « Ὁπόσα ἂν ὁ ἵππος φυβῆται, οὐ χαλεπαίνοντα δεῖ, ἀλλὰ προϋίοντα διδάσκειν, ὅτι οὐ δεινά ἐστι. « Ξεν. (καὶ δοτ. προθετ.) « Οὐκ ἄν τις ἐπὶ φρένιτι δικαίῳ . . χαλεπαίνοι, « Ὀδ. Σ (ἢ αἰτ.) « Πρὸς τὰ παρόντα χαλεπαίνουσας, « Θκ. (καὶ ἄλλ.) « Κάρτα ἐχαλέπαινε τῷ ποταμῷ ὁ Ξέρξης ὑβρίσαντι, « Ἡρ. (καὶ κατὰ πθ. σχημ.) « Ἐκείνος αὐτῷ ἐχαλεπάνθη, « Ξεν. [ἐξ ἐπὶ ψύχ.] « Ἄνεμος, ὅστε μάλιστα βρέμειν καὶ χαλεπαίνειν, « Ἱλ. Ξ. « Ὥρη χειμερίη μάλα χαλεπαίνει, « Ὀδ. Ε. [ἐξ πθ.] « Ἑλεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν μᾶλλον ἢ χαλεπαίνεσθαι ποσῆκε, « Πλάτ.

Χαλεπήρης, ες [ο, η], Π. φύσει χαλεπός.

Χαλεπὸς [χαλέπτω], ἡ, όν. Δεινός, φοβερὸς, βαρὺς, δύσκολος· ἄγριος, (ἐπὶ ἀνθρ.) διεστραμμένος· δύστροπος· (ἐν γέν.) κα-

κός. « Δεσπὼς (« Κερτυνός, « Μῦθος, « Νόσος, « Γῆρας, Πρόσωπον κτλ.) —, « Ὅμ., Ἡσ., Θκρ. « Χαλεπὸς ὁ πατήρ μου, « Θκρ. « Χαλεπὸν βίκος Ἐλευθυίης αὐτ. « Τοὺς κύνας τοὺς χαλεποὺς τὰς μὲν ἡμέρας δεδέσθαι, τὰς δὲ νύκτας ἀπιέναι, « Ξεν. « Χαλεπὸς λαφεῖν (εὑρεῖν, φραθῆναι), « Δημ., Ξεν. Ἀλ. Ἀφρ. « Χαλεκὸς εἰς πίστιν, « Σοφ., Δύσκολος νὰ πιστευθῇ, ἀπίθανος. « Χαλεπὸν εἰπεῖν, « Δημ., δυσείσεπτον ἢ δυσκόλως. « Χαλεπὸν ἐστὶ θέλοντ' ἔμμεναι, « Πιττ. « Χαλεπὸν ἑτέρου νόον ἴσμεναι ἀνδρός, « Θκρ. « Χαλεπὸν ἐρυκακέειν ἕνα πολλούς, « Ὀδ. Κ. « Χαλεπάτερα τῶνδ' ἐμήχανσεν, « Ἀρχ. « Τὰ χαλεπά, « [κακ., τὰ δεινά, αἱ συμφοραί, αἱ κίνδυνοι, αἱ κακοπάθειαι.

Χαλεπότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ χαλεποῦ, σκληρότης, αὐστηρότης, ἀγριότης, ὀργιλότης, δυσχέρεια· δυσκολία. « Ἡ χαλεπότης τῶν τοῦ ὄφεως νόμων, « Ἀρχ.

Χαλέπτω [γόλος], Μ. εὔω (ἀόρ. πθ. Ἐχαλέφθην), Π πλήττω (κυρ. ᾧ μετοχ.), προσβάλλω, βλάπτω, ἐνοχλῶ· κακοποιῶ· κατατρέχω· ὀργίζω, ἐρεθίζω· (σπν.) δυσκολεύω (« Χρυσ. πάντα χαλεπτων, « Φωκυλ.)· (πθ. καὶ απν. ἀμτθ. μέ δοτ. ἢ μσ.) ὀργίζομαι κατά τινος, θυμώνω, χαλεκαίνω. « Τίπτε τόσον θνητοῖσι ξὺν ἀθανάτοισι χαλέπτεις; « Βίων.

Χαλεπῶς (τὸ παρθτ. -ώτερον, -ώτατα), ἐπίρ. μέ χαλεπὸν (ἄγριον, δύσκολον κτλ.) τρόπον, σκληρῶς· ἀποτόμως· βαρέως, ἐπικινδύνως κτλ. « Νύξ χαλεπῶς (λέγει ὁ ἁλιεὺς πρὸς ἀγνιστρευόμενον ἰχθύν), « Θκρ. « Χαλεπῶς ἔχω, « Λξ., εἶμαι δύσκολος ἢ εἰς κακὴν κατάστασιν [κοιν. βαρειάν] (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αὐτ.) « Χαλεπῶς (καὶ συγκρ. « Χαλεπώτερον) ἔχω τινὶ ἢ πρός τινα, « Δξ., — **Χαλεπαίνω.**

Χαλίκρανος, ον, ον καὶ

Χαλίκρατος (ὁ, ἡ), Π. [χάλις, κεράννυμι], ἀντὶ Ἄκρατος, ἀνέρωτος, ἄοινος.

Χαλικρήτος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Χαλίκρατος.

Χαλικρότερος, η, ον, Π. (κατὰ συγκρ.) ἀντὶ Χαλικρατέστερος, συγκρ. τοῦ Χαλίκρατος.

Χαλικώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ χάλικος ἢ συγκείμενος ἀπὸ χάλικας (λιθαρίκια).

Χαλικωμα (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ μεταξὺ τῶν λίθων τοῦ τοίχου παρεμβαλλόμενα χαλίκια.

†**Χαλιμάζω**, Μ. άσω. Πλάττω, Φέρομαι ὡς

†**Χαλιμάς**, άδος καὶ

†**Χαλίμη** (ἡ), = Βάκχη, Μαινάς· (ἐν γέν.) πόρνη, [ὡς θηλ. τοῦ

†**Χάλιμος** (ὁ), Γλσ. [χαλός]. μέθυσος· (ἐν γέν.) ἄγριος, κατεργάρης, (ὀθ. κατὰ τὸν Ἡσύχ.) — **Φερμακός.**

Χαλινὰ (τὰ), πλθ. καθ' ἑτερογέν. τοῦ **Χαλινός.**

Χαλιναγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄγω (Ὁδηγῶ) διὰ τοῦ χαλινοῦ· (μτφ. ἐν γέν.) διευθύνω· μετριάζω, κατασβεννύω.

Χαλινάτης, ου (ὁ) καὶ **Χαλινίτις**, ιδος (ἡ). ὁ κραταιὸς χαλινὸν ἢ διευθύνων διὰ τοῦ χαλινοῦ.

Χαλινοποιητικὴ (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ χαλινοποιοῦ.

Χαλινοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων χαλινούς.

Χαλινὸς (ὁ), (τὸ πλθ. Χαλινοί καὶ [καθ' ἑτερογέν.] Χαλινά), [χαλάω]. τὸ χαλινάρι (Τουρκ. γκέμι) τοῦ ἁλόγου· (μτφ.) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ κρατῇ (καὶ μτφρ. νὰ μετριάζῃ) τὴν ὁρμὴν τινος, « Ψυχῆς μέγας χαλινὸς ἀνθρώπος ὁ νοῦς, « Γνμ. || (πλθ.) αἱ ἑκατέρωθεν γωνίαι τοῦ στόματος τῶν ἵππων (ὅπου ἐφαρμόζεται ὁ χαλινὸς) καὶ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ 2) τὰ φαιμακερὰ ἐξέχοντα τοῦ ὄφεως (κατὰ μτφ. εἰς τοῦτο τὸ μέρος τοῦ στόματος).

Χαλινουργὸς (ὁ). = **Χαλινοποιός.**

Χαλινοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (μασῶν) τὸν χαλινόν.

Χαλινόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω χαλινόν, χαλιναρώνω· (μτφρ.) χαλιναγωγῶ, περιορίζω.

Χαλίνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., χαλίνωμα (κυρ. καὶ μτφρ.).

Χαλινωτήριον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), τὰ χαλινάρια (μτφ.) « Νεῶν —, « Εὐρ. Ὀρπ., τὰ παλαμάρια τοῦ πλοίου, τὰ παράγγια.

Χάλιξ [κἄχάλιξ], ικος (ὁ καὶ ἡ)· χαλίκι, λιθαράκι (ὅπου βάλλεται ἀνάμεσα τῶν λίθων τοίχου), πετρακόμματον· ἀσβεστόπετρα.

Χάλις, ιος (ὁ), Π. [χαλάω]. (ἐπιθετ.) ὁ θάκχος (συνκδχ.) ὁ ἄκρατος (οἶνος)· (ἐνίοτε) ἀντὶ Χαλίφρων.

Χαλιφρονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. εἶμαι χαλίφρων (ἀνόητος).

Χαλιφροσύνη (ἡ), Π. μωρία, ἀφροσύνη, [ἐκ τοῦ

Χαλίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [χαλάω, φρήν], μωρός, ἀνόητος, ἐλαφρόγνωμος· (ἐνίοτε) ἀψήφιστος, ἀπερίσκεπτος.

Χαλκαθές, έος (τὸ) καὶ

Χαλκάνθη (ἡ) καὶ

Χάλκανθος (τὸ). τὸ διάλυμα τοῦ θειϊκοῦ ὀξέος (τῆς χαλκίτιδος στυπτηρίας) μὲ τὸ ὁπ. ἔβαφαν τὰ ὑποδήματα καὶ κατεσκεύαζον μελάνην, (κοιν.) καλαχάνι, (καὶ Τουρκ.) καλά-μπογιά, [ἄλλο εἶναι τὸ χαλκοῦ ἄνθος].

Χαλκανθωδὴς, ους (ὁ, ἡ). χαλκάνθῳ ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Χαλκάρματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἐπιχρυσούμενος εἰς) χάλκινα ἅρματα.

Χάλκασπις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν (ἁρματωμένος μὲ) χαλκῆν ἀσπίδα.

Χαλκίγχης, ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν (ἁρματωμένος μὲ) χαλκοῦν ἔγχος (κοντάρι).

Χαλκεία (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ χαλκεύειν, τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τοῦ χαλκέως.

Χαλκεῖον (τὸ). ἐργαστήριον χαλκέως, χαλκουργεῖον. 2) χαλκοῦν ἀγγεῖον, χαλκωμα, [ἰδιωτ.] λεβήτιον ὅπου ἐξέστιναν νερόν, ἢ (κλίνη χαλκοῦ στιλβωμένη ὡς καθρέπτης. 3) (εἰς τὰς Ἀθ.) Χαλκεῖα (ἐννν. ἔργα), τὰ τελούμενα εἰς τιμὴν τοῦ Ἡφαίστου.

Χάλκειος, α, ον, Π. ἀντὶ **Χάλκεος.** || (οὐσ. ἀρσ.) εἶδ. φυτοῦ ἀκανθ (γαϊδουράγκαθου).

Χαλκέλατος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ **Χαλκήλατος.**

Χαλκεμβολὰς, άδος (ἡ), Π. θηλ. ταῦ

Χαλκέμβολος (ὁ, ἡ) (κυρ. ναῦς) ἡ ἔχουσα (ἁρματωμένη μὲ) χαλκοῦν ἔμβολον (ἴδε τὴν λέξ.).

†**Χαλκένδυτος** (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐνδυμένος (Τουρκ. καπλαδισμένος) μὲ χαλκόν.

Χαλκίνταρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χάλκινα ἔνταρα, (συνκδχ.) ἀκούραστος.

Χαλκεντὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [χ. ἔντεα] ὁ φορῶν (ἁρματωμένος μὲ) χάλκινα ἢ σιδηρᾶ ὅπλα.

Χαλκεόγομφος (ὁ, ἡ), Π. συνηρμοσμένος μὲ χαλκοῦς γόμφους (σιδηροῦς καρφιά).

Χαλκοθέμεθλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (θεμελιωμένος εἰς) χάλκινα θεμέλια, ζερεός, ἀκλόνητος.

Χαλκεόθυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαλκῆν (γενναίαν, ἀτρόκητον) ψυχήν, μεγαλόψυχος, κρατερόθυμος.

Χαλκεοθώρηξ, ηκος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ **Χαλκοθώραξ.**

Χαλκεοκάρδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χαλκῆν (σιδηρᾶν) καρδίαν, ὑπομονετικός, ἀπτοήτος, γεννάδας.

†**Χαλκεόμιτος** (ὁ, ἡ), [χ. μῖτος]. κατεσκευασμένος ἀπὸ σιδηρᾶν ἢ χαλκωματένιαν πλωστὴν (σύρμα).

Χαλκεομίτρας, α καὶ (Ἰων.) **Χαλκεομίτρης**, εω (ὁ), Π. ἀντὶ **Χαλκόμιτρος.**

Χαλκεόμιτωρ, ορος (ὁ), Π. ἅρρ. ἀντὶ **Χαλκεομίτρης.**

Χαλκεόνωτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ **Χαλκόνωτος.**

Χαλκεόπεζος (ὁ, ἡ), Π. [χ. πέζα]. ὁ ἔχων χαλκοῦς πόδας.

Χαλκέοπλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὡπλισμένος μὲ) χαλκᾶ ἢ σιδηρᾶ ὅπλα.

Χάλκεος-οῦς, ἐη-ῆ, εον-οῦν. Ὁ ἐκ χαλκοῦ, χάλκινος, χαλκωματένιος· (ἐνίοτε) σιδηρένιος ἢ (ἁπλ.) μετάλλινος· (συνκδχ. καὶ τρπ.) βαρύς, σκληρός, ζερεός, ἀκούραστος κτλ. « Χαλκοῦν ἐστάνωστι νιὰ, « Δημ., τοῦ στήνειν ἀνδριάντα ἐκ χαλκοῦ. « Χάλκεος Ἄρης, « Ὅμ., ὁ σκληρὸς ἢ χαλκόπλοκος. « Χάλκ. δῆν, « αὐτ., ἡ Στεντορεία. « Ὕπνος —, « αὐτ., ὁ ἀξύπνητος.

Χαλκολογέω, Μ. ήσω. Συλλέγω χαλκοῦς (νομίσματα, ῥήματα, ἀργυρολογῶ). Δυὸς ἐν τῷ Περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Γ', 37).

Χαλκοτέχνης, ου (ὁ), Π. ὁ δουλεύων ἐντέχνως τὸν χαλκόν, χαλκουργὸς τὴν τέχνην.

Χαλκόφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χάλκεον (λαμπρὰν ἢ [ἄλλ.] ἀρίδηλον, ἀκούραστον) φωνήν, μεγαλόφωνος.

Χάλκευμα (τὸ) τὸ ἐκ τοῦ χαλκοῦ δημιούργημα (σκεῦος, ὅπλον κτλ), χάλκωμα.

Χαλκεύς, έως (ὁ). ὁ δουλεύων τὸν χαλκὸν (καὶ ἐν γέν. κάθε μέταλλον), χαλκηᾶς, χαλκωματᾶς, σιδηρουργός· (ἐν γέν.) μεταλλουργός· (Π. μὲ γεν.) δημιουργός τινος. « Ἐπέων —, « Ἔπγρ. 2) εἶδ. ἰχθ θαλασσ., (Γαλλ.) **dorée.**

Χαλκευτήριον (τὸ). ἐργαστήριον χαλκευτοῦ, χαλκουργεῖον, σιδηρουργεῖον κτλ

Χαλκευτὴς, οῦ (ὁ), = **Χαλκεύς.**

Χαλκευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χαρακτηριστικός εἰς τὸν χαλκεύοντα ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ χαλκεύειν, χαλκευτοῦ ἴδιος. ◦ **Χαλκευτική** (ἐννοείται τέχνη), ἡ χαλκουργική.

Χαλκεύω, Μ. εὐχρ. Ἐργάζομαι (δουλεύω) τὸν χαλκὸν καὶ ἄλλα μέταλλα· (μεθ.) κατασκευάζω ἐκ χαλκοῦ ἢ σιδήρου (ἐν γέν. καὶ μεταφορ.) φθείρω, καταστρέφω, (Γαλλ.) forger.

Χαλκεών, ῶνος (ὁ), = **Χαλκουργεῖον**.

Χαλκῆ (ἡ), θηλ. τοῦ **Χαλκοῦς**.

†**Χάλκη** (ἡ), Γλσ. ἀντὶ **Κάλχη**.

†**Χαλκηδών**, όνος (ἡ), Γρφ. εἶδ. πολυτ. λίθου, (Γαλλ.) chalcédoine.

Χαλκήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ **Χάλκεος**. ‖ (οὐσ.) **Χαλκήϊον** (τὸ), Ἰων. ἀντὶ **Χαλκεῖον**.

Χαλκήλατος (ὁ, ἡ), [χ. ἐλαύνω], ὁ ἐκ χαλκοῦ σφυρήλατος (ἐν γέν.) χάλκινος.

Χαλκήρης [χ. †ἄρω], εος (ὁ, ἡ), Π. χαλκένδυτος, χάλκινος.

†**Χαλκιδοφορίας**, Μ. εὑρομαι καὶ

†**Χαλκιδίζω**, Μ. ἰσω. Μιμοῦμαι τοὺς Χαλκιδεῖς (διαβεβλημένους ἐπ' ἀσελγείᾳ καὶ φιλαργυρίᾳ).

Χαλκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ **Χαλκίον**.

Χαλκιδῖτις [χαλκίδιον], ίδος (ἡ). πάρνη εὐτελὴς (κοιν. διὸ λεπτῶν), (Ατ.) quadrantaria.

Χαλκίζω, Μ. ἰσω. Ὁμοιάζω τὸν χαλκόν, ἔχω τὸ χρῶμα ἢ τὸν ἦχον τοῦ χ. 2) Γλσ. παίζω τὴν λεγομένην χαλκίνδα παιδιάν.

†**Χάλκειον** (τὸ), εἶδος ἄνθους καὶ φυτοῦ, (ἄλλ.) **Κάλχη**.

†**Χαλκίνεος** (ὁ, ἡ), Γλσ. = **Χαλκίοικος**.

Χαλκίνδα, ἐπίρ. (ὡς ὄνομα), εἶδ. παιδιᾶς συνισταμένης εἰς τὸ ναστασμὸν τῆς ὄπισθεν μὲ τὸ δάκτυλόν του περιστρεφομένου χαλκοῦν νόμισμα πρὶν πέσῃ, (ἄλλ.) **Χαλκισμός**.

Χαλκίοικος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν (ἱδρυμένος) εἰς χαλκοῦν ναὸν (σηκόν, [Γαλλ.] niche), (ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Σπάρτῃ).

Χαλκίον (τὸ), χάλκινον σκεῦος ἢ νόμισμα, λεπτόν. ◦ **Χρώμεθα πονηροῖς χαλκίοις, κοπείσι τῷ κακίζῳ κάμματι**, ◦ Ἀρχ.

Χαλκίς, ίδος (ἡ). εἶδος πτηνοῦ ἁρπακτικοῦ (μὲ χαλκόχρουν πτερόν), (κοιν.) χαλκοκουρούνα. ◦ **Χαλκ. δὲ κεκλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν**, ◦ Ἰλ. Ξ., (κατὰ τὸν Σχλ.) ◦ **Ἔστι δὲ μέλας, χαλκίζων τὴν χρόαν, καὶ μέγεθος ὅσον ἱέραξ ὁ φασσοφόνος· εὐεπίφορον δὲ εἰς ὕπναν τὸ ὄρνεον, καὶ φέι τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τοὺς πλάδους κρύπτει**, ◦. (Κατὰ τὸν Σχλ. τοῦ Ἀρχ.) ἡ Γλαύξ. 2) εἶδος ἰχθ. (ἐκ τοῦ χρώματος τῆς μαινίδος), (Γαλλ.) ténie, (καὶ εἰς τὴν Δομπαρδ.) agone. 3) εἶδος σαύρας (μὲ χαλκοειδεῖς γραμμὰς ἐπὶ τῆς ῥάχης), (ἄλλ.) Ζιγγίς, (ὀβ. εἰς τὴν Σαρδ.) cicigna. 4) (εἰς τὴν Σπάρτ.) σκλάβα.

†**Χαλκισμός** (ὁ), Γλσ. [χαλκίζω], = **Χαλκίνδα**.

Χαλκίτης, ου (ὁ) καὶ **Χαλκῖτις**, ιδος (ὁ). ὁ περιέχων (ἢ ὅμοιος μὲ) χαλκόν. ◦ **Λίθος**—, ◦ Ἀρχ., εἶδος θειούχου ὀρυκτοῦ (μεταλλικοῦ), (ἄλλ.) **Καδμία**, (Γαλλ.) colcothar. ◦ **Στυπτηρία**—, ◦ Ἀξ., ἡ ἐλαφρὰ ποικιλία τοῦ (Τουρν.) γυψίτου.

Χαλκοαρῆν, Δ. ἀντὶ **Χαλκοαρῶν**, γεν. πληθ. τοῦ

Χαλκοάρης, ω (ὁ), Δ. Π. ἀντὶ **Χαλκήρης**, ὡπλισμένος μὲ χαλκόν, πολεμικός.

Χαλκοβάρεια (ἡ), Π. ἴδιαιτ. θηλ. τοῦ

Χαλκοβαρής, έος (ὁ, ἡ), Π. βαρὺς ἀπὸ τὸν πολὺν χαλκόν, (ἐν γέν.) χάλκειος.

Χαλκοβατής, έος (ὁ, ἡ), Π. κτισμένος (ἢ μελιτωμένος) εἰς χαλκᾶς βάσεις, στερεός.

Χαλκοβόας, α (ὁ), Π. = **Χαλκεάφωνος**.

Χαλκογένειος καὶ

Χαλκόγενυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαλκᾶς γένυς (ὀδόντας, σιαγόνας), **Χαλκώδων**. ◦ **Ἄγκυρα**—, ◦ Πινδ.

Χαλκογλώχιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. [χ. γλωχίν]. ὁ ἔχων χαλκῆν (σιδηρᾶν) ἀγκίδα.

Χαλκοδαίδαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δουλεύων ἐντέχνως τὸν χαλκόν. ◦ **Τέχνη**—, ◦ Ἐπιγρ.

Χαλκοδάμας, αντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δαμάζων (κατατρώγων) τὸν χαλκόν. ◦ **Ἀκόνα**—, ◦ Πινδ.

†**Χαλκόδεσμος** καὶ

Χαλκοδέτος (ὁ, ἡ). δεμένος μὲ χαλκόν· (Π. ἐν γέν.) χάλκινος. ◦ **Κοτύλη**—, ◦ (Αἰσχλ. παρ') Ἀθ.

†**Χαλκόδους** καὶ

†**Χαλκόδων**, οντος (ὁ, ἡ), = **Χαλκώδων**.

Χαλκοειδής, έος (ὁ, ἡ), χαλκῷ ὅμοιος τὸ εἶδος.

Χαλκοθήκη (ἡ). θήκη (ἁρμάριον) διὰ τὰ χαλκώματα.

Χαλκόθρους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ **Χαλκόφωνος**.

Χαλκοθώρηξ, ηκος καὶ ἴων. ὁ φορῶν (ὡπλισμένος μὲ) χαλκοῦν θώρακα.

Χαλκοκέραυνος (ὁ, ἡ), Π. παράδοξον καὶ ἀναξήγητον ἐπίθετον λίμνης, (κατὰ τὴν διόρθ. τοῦ **Herm.** **Χαλκομάραυγος**).

Χαλκοκνήμις, ῖδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν χαλκᾶς κνημῖδας.

Χαλκοκάλλητος (ὁ, ἡ). καλλημένος ἢ καλλωπισμένος μὲ χαλκόν.

Χαλκοκορυστής, οῦ (ὁ), Π. [χ. κορύσσω]. ὡπλισμένος μὲ χαλκόν.

Χαλκόκρανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν χαλκοῦν κράνος (περικεφαλαίαν).

Χαλκόκρας, ατος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ·

Χαλκόκρατος (ὁ, ἡ), [χ. κεράννυμι]. ἀνακατωμένος μὲ χαλκόν· (ἐπὶ νομισμ.) κιβδήλος.

Χαλκόκρουστος (ὁ, ἡ). ὁ κροτῶν ὡς χαλκᾶς ἢ αὐτηχῶν ἀπὸ τὸν κρότον τοῦ χαλκοῦ. ◦ **Δημιάτηρ**—, ◦ Πινδ., εἰς τὰς τελετὰς τῆς ὀπ. ἐκρότουν χαλκᾶ κύμβαλα κτλ. ◦ **Ἵππος**—, ◦ Ἀρχ., τοῦ ὁπ. κροτοῦν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους αἱ ὁπλαὶ ἢ τὰ πέταλα.

Χαλκόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ προηγ. ◦ **Κύμβαλον**—, ◦ Ἀθ.

†**Χαλκολίβανον** (τὸ), Γρφ τὸ λαμπρότατον καὶ καθαρώτατον χάλκωμα, ὁ ὀρείχαλκος.

Χαλκολογέω-ῶ, Μ. ἤσω. Μαζόνω χαλκὸν (νομίσματα) ὡς·

Χαλκολόγος (ὁ). ὁ συλλέγων χαλκὸν (νομίσματα), κερματιστής, σαρράφης, ἢ ἀγύρτης.

Χαλκόλοφος (ὁ, ἡ). περικεφαλαία (ἢ ὁ φορῶν περικεφαλαίαν) μὲ χαλκοῦν λόφον.

Χαλκόμιτρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν χαλκοστόλιστον μίτραν ἢ ζώνην.

Χαλκόμυια, ας (ἡ), εἶδ. μυίας χαλκόχρους, πρασινόμυια.

Χαλκόνωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαλκοῦν (χαλκένδυτον) νῶτον. ◦ **Ἀσπὶς**—, ◦ Εὐρ.

Χαλκοπαγής, έος (ὁ, ἡ), Π. [χ. πήγνυμι]. κατεσκευασμένος ἐκ χαλκοῦ, χάλκινος. ◦ **Σάλπιγξ**—, ◦ Ἔκτ.

Χαλκοπάρφος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ **Χαλκοπάρρος**.

Χαλκοπάρσις καὶ Ἰων. **Χαλκοπάρρις** (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων χαλκᾶς παρειάς. ◦ **Κυνή**—, ◦ Ὅμ.

Χαλκόπεδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαλκοῦν πέδον (δάπεδον, ἔδαφος), στερεός, ἀκράδαντος.

†**Χαλκοπέταλος** (ὁ, ἡ). σκεπασμένος μὲ φύλλα (πέταλα, πλάκας) χαλκοῦ, χαλκένδυτος.

†**Χαλκοπλάστης**, ου (ὁ), Γρφ. ἀντὶ **Χαλκοτύπος**.

Χαλκοπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαλκᾶ πλευρά (πλαγιά).

Χαλκοπληθής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλήθων χαλκοῦ, βαρέως ὡπλισμένος (μὲ χαλκόν).

Χαλκόπληκτος (ὁ, ἡ), Π. κατεσκευασμένος ἀπὸ σφυρήλατον χάλκωμα, χαλκήλατος.

Χαλκόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαλκοῦς πόδας, ἀκωύματος εἰς τὸ τρέχειν (◦ Ἑρινύες—, ◦ Σοφ.) ἢ καλιγωμένος (ἡ). ◦ **Ἵππος**—, ◦ Ὅμ.

Χαλκοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαλκοῦν (δηλ. ἀδιάτρωτον) πρόσωπον, ἀνδρεῖος ἀγωνιστής.

Χαλκόπρωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαλκῆν πρῷραν, **Χαλκέμβολος**.

†**Χαλκόπτης**, ου (ὁ), Ἐπιγρ. ὁ δουλεύων (λυώνων, ὀπτῶν) τὸν χαλκόν, χαλκουργός.

Χαλκόπυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαλκῆν πυγήν, ἀκυφόστους εἰς καθιστικὴν ἐργασίαν, (Γαλλ.) cul de plomb, (παρόλ. **Χαλκεντερος**).

Χαλκόπυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ἱδρυμένος εἰς ναὸν ἔχοντα χαλκᾶς πύλας. ◦ **Θεά**—, ◦ Εὐρ., ἡ **Χαλκίοικος Ἀθηνᾶ**.

Χαλκοπώγων, ωνος (ὁ). ὁ ἔχων πυῤῥὸν (χαλκόχρουν) πώγωνα, κοκκινογένειος, (Λατ.) **aenobarbus**.

†**Χαλκοπώλης**, ου (ὁ), Γλσ. ὁ πωλῶν χαλκὸν ἢ χαλκώματα.

Χαλκός (ὁ). [χάλιξ], τὸ γνωστὸν μέταλλον, χάλκωμα, (Τυρν.) μαχαίρι· (κατ' ἔκτ.) σίδηρον (ἐν γέν.) μέταλλον. 2) (συνηθ.) πᾶν ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ χαλκοῦ, σκεῦος ἢ ὅπλον, (ἰδιαιτ. δὲ) 3) νόμισμα χάλκινον, κέρμα (ἐν γέν.) νομίσματα, χρήματα. 4) (ἰδιωνυμ.) εἶδ. νομίσματος, (ἄλλ.) **Καλκοῦς**.

Χαλκοσκελής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ **Καλκόπους**.

Χαλκοστερνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαλκοῦν στέρνον (ὡπλισμένος μὲ χαλκοῦν θώρακα).

Χαλκοστέφανος (ὁ, ἡ). στεφανωμένος (στολισμένος ὁλοτρόγυρα) μὲ χαλκόν.

Χαλκόστομος [ὁ, ἡ]. ὁ ἔχων χαλκοῦν στόμα· (συνεκδ.) χαλκοστόμος. ● Ἐώων —, ● Σοφ., ἡ σάλπιγξ.

Χαλκοτελής, ές (ὁ, ἡ). ὁ τελῶν (συντελῶν, συνεισφέρων ἢ κατεργαζόμενος ἐὸν) χαλκόν, χαλκεύς.

Χαλκοτεύχος (ὁ, ἡ). [χ. τεύχω], κατασκευασμένος (κατεσκευασμένος) ἀπὸ χάλκωμα, χάλκινος.

Χαλκοτευχής, ές (ὁ, ἡ), Π. [χ. τεῦχος]. ὡπλισμένος μὲ χαλκόν.

Χαλκότονον (τὸ), εἶδ. μυγχανῆς, τῆς ὁπ. τὰ ἐλατήρια ἦσαν ἀπὸ χαλκόν.

Χαλκότοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὡπλισμένος μὲ) χαλκοῦν τόξον.

Χαλκοτάρευτος (ὁ, ἡ). [χ. ταρεύω]. κατεσκευασμένος (ἐντέχνως) ἐκ χαλκοῦ, χαλκεῦς, σιδηρεῦς.

Χαλκοτορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κατασκευάζω ἐκ χαλκοῦ, [ἐκ τοῦ

Χαλκότυρος (ὁ, ἡ), Π. [χ. τείρω]. κατασκευασμένος ἐκ χαλκοῦ, χαλκοτόρευτος. ● Ξίφος— , ● Πίνδ. 2) ὁ γενόμενος ὑπὸ χαλκοῦ ὄκλου. ● Ὠτειλὴ —, ● Ὅπ.

Χαλκοτυπεῖον (τὸ). ἐργαστήριον χαλκοτύπου, χαλκουργεῖον.

Χαλκοτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω τι ὡς χαλκοτύπος, χαλκεύω (κυρ καὶ μτγν.).

†**Χαλκοτυπία** (ἡ), [χαλκότυπος]. πλήγωμα μὲ χάλκινον (σιδηροῦν) ὅπλον.

Χαλκοτυπική (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ χαλκοτύπου.

Χαλκοτύπιον (τὸ), = Χαλκοτυπεῖον.

Χαλκοτύπος (ὁ), [χ. τύπτω]. ὁ δουλεύων (χύνων ἢ σφυρηλατῶν) τὸν χαλκόν, χαλκεύς, χαλκουργός, σιδηρουργός.

Χαλκότυπος (ὁ, ἡ), Π.= Χαλκότορος. ● Ὠτειλὴ —, ● Ὅμ. Ἐμπνευσμένος ἢ διατετρημένος ἀπὸ τὸν κτύπον τοῦ χαλκοῦ (τῶν κυμβάλων). ● Μανία —, ● Ἐπιγρ., ἡ τῶν κορυβαντιώντων.

Χαλκοῦν, οὐδ. τοῦ Χαλκοῦς.

Χαλκουργεῖον (τὸ). μέρος ὅπου δουλεύεται (χύνεται κτλ.) χαλκός, χαλκεῖον, χαλκωρυχεῖον.

Χαλκουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι χαλκόν ὡς χαλκουργός.

Χαλκούργημα (τό). τὸ ἐκ χαλκοῦ τεχνούργημα, ἔργον χαλκουργοῦ.

Χαλκουργία (ἡ). τὸ χαλκουργεῖν, ἡ τοῦ χαλκοῦ ἐργασία.

Χαλκουργικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν χαλκουργίαν, χαλκουργοῦ ἴδιος. ● Χαλκουργικὴ, ● ἡ τέχνη τοῦ χαλκουργοῦ.

Χαλκουργός (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος (δουλεύων) τὸν χαλκόν, χαλκεύς· σιδηρουργός.

Χαλκοῦς, ἡ, οῦν, κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Χάλκεος. ‖ (ὡσπ. ἀρχ.) εἶδ. μικροῦ χαλκίνου νομίσματος (τὸ ὄβολὸν τοῦ ὀβολοῦ), χαλκοῦν λεπτὸν ἢ δίλεπτον. ‖ (οὐδ.) σκεῦος ἢ πινάκιον χαλκοῦν.

Χαλκοφάλαρος (ὁ, ἡ), Π. στολισμένος μὲ χαλκᾶ στολίσματα (φάλαρα), λαμπρῶς κεκοσμημένος, χαλκοστόλιστος.

Χαλκοφανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων θεωρίαν (στιλπνότητα) χαλκοῦ.

Χαλκόφι, Π. ἀντὶ Χαλκοῦ ἢ Χαλκῷ.

Χαλκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ἢ παράγων χαλκόν, χαλκοῦ περιεκτικὸς ἢ γόνιμος.

Χαλκόφρων (ὁ, ἡ), = Χαλκόφρων.

Χαλκοχάρμης, ου (ὁ), Π. [χ. χάρμη]. ὁ μαχόμενος μὲ χαλκᾶ ὅπλα ἢ χειρῶν (ἀγαπῶν) νὰ βλέπῃ ὅπλα, φιλοπόλεμος.

Χαλκοχίων, χίωνος (ὁ). ὁ φορῶν χαλκοῦν χιτῶνα (θώρακα).

Χαλκόχυτος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ χάλκωμα χυτόν, χυτὸς ἐκ χαλκοῦ.

Χαλκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (Ἐνδύω) ἢ Προσαρμόζω τι μὲ χαλκόν, καταφράζω ἐκ χαλκοῦ.

Χαλκώδης, ες (ὁ, ἡ). χαλκοῦς τὸ εἶδος· χάλκινος.

Χαλκώδων, οντος (ὁ), Π. ὁ ἔχων (ὡπλισμένος μὲ) χαλκοῦς ὀδόντας· (ἐπὶ πλοίων) χαλκέμβολος.

Χάλκωμα (τό), [χαλκόω]. ὁποιονδήποτε χαλκοῦν κατασκεύασμα, χάλκινον σκεῦος, χαλκούργημα.

Χαλκωμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Χάλκωμα.

Χαλκώνητος (ὁ, ἡ), [χ. ὠνέομαι]. ἀγορασμένος μὲ χαλκόν (μὲ χρήματα), ἀργυρώνητος.

Χαλκώνυξ, υχος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων χαλκοῦς ὄνυχας ἢ χηλάς. ● Ταῦρος— , ● Σχλ. Ἀπλλ.

Χαλκωρυχεῖον (τὸ), μέρος ὅπου ἀνορύττεται χαλκός, μεταλλεῖον χαλκοῦ.

Χαλκωρυχέω-ῶ· Μ. ήσω. Δουλεύω εἰς χαλκωρυχεῖον, εἶμαι χαλκωρύχος.

Χαλκωρυχία (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ., ἀνόρυξις χαλκοῦ. 2)=τῷ

Χαλκωρύχιον (τό),=Χαλκωρυχεῖον, [ἐκ τοῦ

Χαλκωρύχος (ὁ, ἡ), [χ. ὀρύσσω]. ὁ σκάπτων (δουλεύων) εἰς χαλκοῦ μεταλλεῖον, μεταλλευτὴς χαλκοῦ.

Χαλυβικός, ἡ, όν, = Χαλυβικός.

Χαλυβικὴς, ἔδος (ἡ), Π. ἀντὶ Χαλυβικὴ. ● Ἀκμὴ—, ● Μάξ, τὸ ζύμωμα τοῦ σιδήρου.

Χαλυβικός, ἡ, όν. Ὁ τοῦ χάλυβος ἢ ἐκ χάλυβος, ἀτσάλινος.

Χάλυβος (ὁ), Π. ἀντὶ

Χάλυψ, υβος (ὁ), τὸ (Τουρνεφορδ.) τσελίκι ἢ ἀτσάλι, (ἀπὸ τοὺς Χάλυβας, ἔθνος τοῦ Πόντου).

Χαμάδις, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Χαμᾶζε, κατὰ γῆς.

†**Χαμαδύτης** [χαμαί, δύνω], ου (ὁ). ὁ κοχλίας ἢ εἶδος κοχλίου.

Χαμᾶζε, ἐπίρ. Π. [χαμαί]· κάτω, κατὰ γῆς.

Χαμάθεν ἢ **Χαμᾶθεν**, ἐπίρ.=Χαμόθεν, ἀπὸ κάτω, ἀπὸ καταγῆς.

Χαμαί, ἐπίρ. Τοπ. κάτω, (κοιν. εἰς τὴν Ἑλλ.) χύμα, κατὰ γῆς ● Ἔπεσον χαμαί, ● Γρφ. (καὶ ἐνάρθρ.) ● Ἐκβάλλειν εἰς τὸ χαμαί, ● Πλάτ., ῥίπτειν κατὰ γῆς.

Χαμαίακτη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, ἀκτὴ (κουφοξυλιά) χαμαιζήλος, (Γαλλ.) **hièble.**

Χαμαιβάλανος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (τιθυμάλλου), (ἄλλ.) **Ἄπος.**

Χαμαιβάμων [χαμαί, βαίνω], ονος (ὁ, ἡ). ὁ περικατῶν χαμηλά, χαμηλός, χαμαιζήλος.

Χαμαίβατος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, βάτος χαμαίζηλος (μὲ γαλάζια ἄνθη).

Χαμαιγενής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. γεννημένος ἐπὶ γῆς ἢ ἐκ τῆς γῆς.

Χαμαιδάφνη [ἡ], εἶδ. φυτοῦ, δαφνοειδὲς (τὸ ἄρβεν), (Γαλλ.) **lauréole.**

Χαμαιδιδάσκαλος (ὁ) ὁ διδάσκαλος τῶν πρώτων (τῶν κοινῶν) γραμμάτων.

†**Χαμαιδικαστής**, οῦ (ὁ). δικαστὴς μικρῶν ὑποθέσεων (ὑποδεεστέρας τάξεως), (Λατ.) **judex pedaneus.**

Χαμαιδρύτης, ου (ὁ), (κυρ.) οἶνος ἐσκευασμένος μὲ φύλλα χαμαίδρυος.

Χαμαίδρυς, υος (ἡ), εἶδος φυτοῦ (μὲ φύλλα ὡς τῆς δρυός), (κοιν.) χαρτάρι τῆς Παναγίας, (Γαλλ.) **germandrée.**

Χαμαίδρυψ, υπος (ὁ), = Χαμαίδρυς.

Χαμαιευνάς, άδος (ἡ) καὶ

Χαλκεύνης, ου (ὁ), Π. ὁ εὐνοζόμενος (πλαγιάζων) χάμω (κατὰ γῆς)· (ἐπὶ φυτοῦ) χαμηλός, χαμαίζηλος, πρωτογεν.

†**Χαμαιεύρετος** (ὁ, ἡ). ὁ εὑρεθεὶς χαμηλὰ (κατὰ γῆς)· μαζωμένος ἀπὸ χάμω.

†**Χαμαιζηλία** (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ

Χαμαίζηλος (ὁ, ἡ), [χαμαί, ζῆλος]. ὁ ζητῶν (τείνων πρὸς, προσκολλημένος εἰς) τὴν γῆν, χαμηλός (● Τῇ ἡλικίᾳ—, ● Λκ.), πρόσγειος (μτγν.) ταπεινὸς προσηλωμένος εἰς τὰ γήϊνα, χαμερπής. ‖ (φυτ.) **Χαμαίζηλον** (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) **Βρυωνία μέλαινα.**

†**Χαμαίθεν**, ἐπίρ. = Χαμάθεν.

Χαμαίκαυλος (ὁ, ἡ), (βτν.) τοῦ ὁποίου ὁ καυλὸς ἕρπει χαμαί (ἔχει πρόσγειον διεύθυνσιν).

Χαμαικέρασος (ὁ), εἶδος κερασιᾶς, χαμοκερασιά. 2) εἶδος φυτοῦ μὲ κερασοειδεῖς καρπούς.

Χαμαίκισσος (ὁ), εἶδος φυτοῦ, τὸ (ἄλλ.) Κυκλάμινον.

Χαμαικλινής, ές (ὁ, ἡ). πλαγιασμένος χάμω (κατὰ γῆς)· χαμηλός, χαμαίζηλος.

Χαμαικοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλαγιάζω (Κοιμῶμαι) κατὰ γῆς, εἶμαι·

Χαμαικοίτης, ου (ὁ). ὁ κείμενος (κοιμώμενος, πλαγιάζων) χάμω (κατὰ γῆς).

Χαμαικοιτία (ἡ), = Χαμευνία, [ἐκ τοῦ

Χαμαίκοιτος [ὁ, ἡ], = Χαμαιεύνης.

Χαμαικυπάρισσος [ἡ], εἶδ. φυτοῦ (μὲ κυπαρισσοειδῆ φύλλα), (κοιν.) λεβιθόχορτον, (Γαλλ.) **santoline.**

Χαμαίλεως (ὁ), Π. ἀντὶ Χαμαιλέων (τὸ φυτόν).

Χαμαιλεύκη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Βήχιον.

Χαμαιλεχής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [χ. λέχος]. = Χαμαικοίτης.

Χαμαιλέων, οντος (ὁ), εἶδος σαύρας (ἡ ὁπ. ἀλλάζει διάφορα χρώματα). 2) εἶδος φυτοῦ (γαιδουράγκαθου), (κοιν.) χαμολειὸς, (Γαλλ.) **carline,** (ἀπὸ Τουρκ.) κουτλουτζές.

Χαμαιμηλέλαιον (τὸ). ἔλαιον χαμαιμήλων, χαμομηλέλαιον.

Χαμαιμήλινος, η, ον. Ὁ τοῦ χαμαιμήλου ἢ ἐκ χαμαιμήλων.

Χαμαίμηλον (τὸ), εἶδος φυτοῦ καὶ ἄνθος (μὲ δαιμὴν μήλου), (κοιν.) χαμόμηλον.

Χαμαιμυρσίνη (ἡ), εἶδ. θάμνου, μυρσίνη χαμηλή.

†**Χαμαιμύρτη** [ἡ] = Χαμαιμυρσίνη.

†**Χαμαιπαγὴς** [χαμαί, πήγνυμι], ές [ὁ, ἡ]. προσκολλημένος εἰς τὴν γῆν, χαμαίζηλος.

Χαμαιπέτεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χαμαιπετής, πέσιμον κάτω· (μτφορ.) σμικρότης, ταπεινότης.
Χαμαιπετέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. εἶμαι·
Χαμαιπετής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πεσμένος χάμω (κατὰ γῆς). (συνηθ.) χαμηλός· (μτφορ.) σμικρός, εὐτελής, χαμαίζηλος, μάταιος. ▪ Ἔπος—▪ Πινδ.
Χαμαιπετῶς, ἐπίρ. Χαμηλά· (μτφορ.) εὐτελῶς· ἀέρανῶς, χωρὶς ἀποτέλεσμα.
Χαμαιπιτύϊνος, η, ον. Ὁ τῆς χαμαιπίτυος ἢ ἐκ χαμαιπίτυος. ▪ Οἶνος—, ▪ ὁ κατεσκευασμένος μὲ φύλλα χαμ.
Χαμαίπιτυς, υος (ἡ), εἶδ. ἢ γένος φυτοῦ (μὲ φύλλα ὡς ἂν τῆς πίτυος), (Γαλλ.) ive, (musquée) ivette.
Χαμαιπλάτανος (ἡ), εἶδος χαμηλοῦ (θαμνώδους) πλατάνου.
†Χαμαίπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ περιπατῶν πεζῶς.
;Χαμαιράφανος (ἡ). = Χαμαιβάλανος.
Χαμαιρεπὴς [χ. ρέπω], ές (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων πρὸς τὴν γῆν, χαμαίζηλος.
Χαμαιρεπῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον χαμαιρεπῆ, χωρὶς ὕψος.
Χαμαιριφής, ές (ὁ, ἡ). ριχμένος χάμω (κατὰ γῆς), χαμαιπετής.
†Χαμαιξοωσία (ἡ). ξρώσιμον κατὰ γῆς. ▪ Φύλλων—, ▪ Σχλ. Σοφ., [ἐκ τοῦ
Χαμαίστρωτος (ὁ, ἡ). στρωμένος χάμω (κατὰ γῆς).
Χαμαισύκη (ἡ), εἶδος φυτοῦ (τιθυμάλλου).
Χαμαισχιδής, ές (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ σχιζόμενος (διαιρούμενος εἰς κλάδους) ἅμα φυτρώσῃ ἐκ τῆς γῆς.
†Χαμαιτυπεῖον (τὸ). πορνοζόσιον, [ἐκ τοῦ
Χαμαιτύπη (ἡ). πόρνη, [ἐκ τοῦ
Χαμαιτυπής [χ. τύπτω], ές (ὁ, ἡ). φιγμένος κατὰ γῆς· (μτφορ.) εὐτελής, χαμερπής.
Χαμαιτυπία (ἡ). διαγωγὴ χαμαιτύπης.
†Χαμαιτυπικός, ἡ, όν. Χαμαιτύπης ἴδιος, πορνικός.
Χαμαίτυπος (ὁ, ἡ). ὁ τύπτων (κτυπῶν) χαμηλά (πρὸς τὴν γῆν). ‖· (οὐσ.) εἶδ. ἑρπετοῦ (ἀπὸ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁπ. κινεῖται). 2)= Ἀνδρόπορνος.
;Χαμαιφερὴς [χ. φέρω], ές (ὁ, ἡ). = Χαμαιφερής, κατωφερής.
†Χαμαιφυής, ές (ὁ, ἡ). (ἐπὶ φυτ.) χαμηλός, χαμαίζηλος.
Χαμαλός, ή, όν, = Χαμηλός.
Χαμελαία (ἡ), εἶδ. θάμνου (ὁάφνη μὲ φύλλα ἐλαίας).
Χαμελαΐτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) ἐκκευασμένος μὲ φύλλα χαμελαίας.
Χαμερπής, ές (ὁ, ἡ)· ὁ ἕρπων (συρόμενος) χαμαί· (μτφορ.) εὐτελής, ποταπός, μικροπρεπής.
Χαμερπῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον χαμερπῆ, μικροπρεπῶς.
†Χαμεταιρίς, ίδος (ἡ). Γλο. = Χαμαιτύπη.
Χαμευνάς, άδος (ἡ), Π. = Χαμαιευνάς, (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ εὐνή) = Χαμεύνη ἡ Χαμευνία. 2)= Χαμαιτύπη.
Χαμευνεω-ῶ, Μ. ήσω. Κοιμοῦμαι χάμω (κατὰ γῆς) ἢ ἐπὶ χαμεύνης.
Χαμεύνη (ἡ), [χ. εὐνή]. στρῶμα στρωμένον κατὰ γῆς (ἀπὸ φύλλα κλπ.), ἀχυρόστρωμα.
Χαμεύνης, ου (ὁ). ὁ κοιμώμενος χάμω (κατὰ γῆς).
Χαμεύνιον (τὸ) καὶ
Χαμευνίς, ίδος (ἡ). ὑποκορ. τοῦ Χαμεύνη.
Χαμηλός, ή, όν, Π. ἀντὶ Χθαμαλός· (συνεχ. καὶ τρπ.) ταπεινός· εὐτελής.
Χαμίτης, ου (ὁ) καὶ Χαμῖτις, ιδος (ἡ). χαμηλός, χαμαίζηλος.
Χαμόθεν [χαμαί], ἐπίρ. Ἀπὸ κάτω, ἀπὸ χαμηλά, ἀπὸ τὴν γῆν.
†Χαμοκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω, νλγ. ἀντὶ Χαμαικοιτέω-ῶ, [ἐκ τοῦ
†Χαμόκοιτος (ὁ, ἡ), νλγ. ἀντὶ Χαμαίκοιτος.
†Χαμὸς (ὁ). Γλο. ἀντὶ Καμπύλος, (ὀθ. τὸ Λτν. hamus). 2)= Κημός.
Χαμουλκὸς (ὁ), [χαμαί, ἕλκω]. μηχανή τις διὰ τῆς ὁπ. ἐσύροντο τὰ πλοῖα ἀπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ξηράν, (Τουρκ.) κιζάκι. 2| εἶδ. φυτοῦ ὀχήματος, ἕλκηθρον, (τοιν.) σάνια.
Χάμψαι (αἱ), Αἰγυπτ. οἱ κροκόδειλοι.
Χάν, χανὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Χήν.
Χανδάνω [συγγ. τῷ Χαίνω], Μ. χείσομαι (ἰών. Ἔχαδον, πρκ. [ἀντὶ ἐνστ.] κέχανδα), Π. χωρῶ, περιέχω, ἠ, ἠμπορῶ νὰ χωρέσω (νὰ περιλάβω)· (μτνμ.) ἐπαρκῶ, εἶμαι [κανός· μὲ ἀπαρ.) ἠμπορῶ ἢ τολμῶ νά. ▪ Ἓξ μέτρα χάνδανε κρητὴρ, ▪ Ἰλ. Ψ. ▪ Οἶκος κεχανδὼς πολλὰ καὶ ἐσθλά, ▪ Ὀδ. Δ. ▪ Ἤρη δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, ▪ Ἰλ. Δ., ▪ Ὦ οἱ χεῖρες ἐχάνδανον, ▪ Ὀδ. Ρ. ▪ Ῥάπαλον, τὸ οἱ αἰεὶ χάνδανε χεὶρ, ▪ Θκρ., ἐκράτει. ▪ Ἤϋσεν ὅσον κεραλὴ χάδε φωτὸς, ▪ Ἰλ. Δ. ▪ Οὐκέτι μοι στόμα χείσεται ἐξονομῆναι τοῦτο, ▪ Ὅμ. Ἴλ.
;Χανδόθεν, ἀμφ. ἀντὶ-
Χανδόν [χαίνω], ἐπίρ. Χάσκοντας, μὲ τὸ στόμα ἀνοικτόν· (συνηθ.) μὲ μεγάλην ὄρεξιν (ἐπιθυμίαν), ἀπλήστως, (κοιν.) ἁπλᾶν τὸν γλάρον.
Χανδοπότης, ου (ὁ), Π. πίνων χανδόν (ἀπλήστως).
Χανδὸς, ή, όν, Π. [χαίνω], πολλὰ χωρητικὸς, εὐρύχωρος. ▪ Κύλιξ—, ▪ Ἐπιγρ.
Χάνη ἡ Χάννη (ἡ) καὶ
Χάννος (ὁ), [χαίνω], εἶδ. ἰχθ. (πέρκης) μὲ πολλὰ μεγάλον στόμα, (κοιν.) χάνος.
†Χανύσσω ἡ Χανύω, Μ. ύσω, Γλο. ἀνοίγω τὸ στόμα μου νὰ ὁμιλήσω· ὁμιλῶ μὲ πλατὺ στόμα, κράζω μεγαλοφώνως.
Χάος [χαίνω], εος-ους (τὸ). (ἀρχ. καὶ Π.) χάσμα (συνεχ.) ἐκτασις ἀπέραντος (τόπου ἢ χρόνου)· κενὸν ἀχανές· σκότος (ὀθ.) ἢ ἄμορφος ὕλη (τῶν στοιχείων πρὸ τῆς δημιουργίας· (ἐνίοτε Π.) ἡ ἀτμόσφαιρα· ὁ ἀήρ.
Χαός (ὁ), Δ = Χάϊος, ἀρχαῖος, εὐγενὴς, σεβάσμιος. ▪ Χαοὶ, ▪ Θκρ., οἱ πρόγονοι.
Χαόω-ῶ [χάος], Μ. ώσω, (νλγ.). Μαθαίνω, ἐξουδένω, (ὀθ. εὐκοιν.) χάνω.
Χαρὰ (ἡ). (Π. καὶ ἑτυμολογ.) χαραγμάδα, ἄνοιγμα. ▪ Στόματος ἐν πρώτῃ χαρᾷ, ▪ (Δίσχλ. παρ') Ἀθ., (ὀθ. 2) συνηθ. καὶ μτνμ.) τὸ χαίρειν, διάχυσις τῆς ψυχῆς, θυμηδία.
†Χαραγὴ (ἡ). γλυφὴ, χαραγματιά.
Χάραγμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς χαράξεως. Ἔγνος (σημάδι) χαράγματος, γλυφὴ, χαραγματιά· κόψιμον· τύπος νομίσματος, νόμισμα. ▪ Χειρὸς—, ▪ Λέξ., γράμμα, χαρακτὴρ γραψίματος. ▪ Ἐγίνης—, ▪ Σοφ., δάγκαμα.
†Χαραγμὴ (ἡ). Γλο. = Χαραγή.
Χαραγμὸς (ὁ), = Χάραξις. 2)= Χάραγμα.
†Χαραδεύς, έως (ὁ), Δ. Ἐπιγρ. ἀντὶ-
Χαράδρα (ἡ), [χαράσσω], σχισμάδα γῆς (κυρ. ἀπὸ τρίξιμον νεροῦ), στρῶμα γεμάτο ἀπὸ χαλίκια, νεροφάγωμα (Ἐξ Δωδ. πρ., Καλλικλ.)· κοιλάδα ὅπου συρρέουν ὕδατα, ῥεμματιὰ· μανοπάτι, στενοκιρία ξεροπόταμον· (ἐν γέν.) ἄντρον· (ἐνίοτε Π.) πέτρα ἀπόρρωξ, βράχος, (Ὀππ.).
Χαραδραῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προερχόμενος ἀπὸ χαράδραν, ὁ ἐν εἴδει χαράδρας. ▪ Γραῦς ὥς τις ἵππος τὸν χαραδραῖον τάφρον ἐξεις, ▪ Σθ.
Χαράδρειον (τὸ), Π. ἀντὶ Χαράδρα, νεροφάγωμα.
Χαραδρεών, ῶνος (ὁ). τόπος γεμάτος χαράδρας.
Χαραδρήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Χαραδραῖος.
Χαράδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χαράδρα.
Χαραδριὰς (ὁ), εἶδος πτηνοῦ μὲ κιτρινωπτερὰ (τὸ ὁποῖον διατρίβει συνήθως εἰς τὰς χαράδρας, τρώγει παραπολὺ [ὀθ. ἡ παροιμ. ▪ Χαραδριοῦ βίος, ▪ Πλάτ.] καὶ ἐνομίζετο ἰατρεύον διὰ τῆς ὁράσεως πάντας τοὺς ἰκτεριῶντας, ὅθεν καὶ ἐπωλεῖτο σκεπασμένον).
Χαραδρος (ὁ), = Χαράδρα.
Χαρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Μεταβάλλω τόπον τινὰ εἰς) χαράδραν, (παθ.) γίνομαι χαραδρώδης· (συνηθ.) ἀνοίγω πλατύνομαι. ▪ Τὸ ὕδωρ ἐκήκαν ἐπὶ τὴν ἔαυδον, ὡς ἂν χαραδρωθείη ὁ χῶρος, ὅπως μὴ φορ. ἐσβάλλοιεν οἱ Θ. ἐπὶ τὴν χώρην, ▪ Ἡρ. (καὶ μτνμ.) ▪ Οἱ πόροι χαραδροῦνται, ▪ Ἱππιατρ. ἀνευρύνονται.
Χαραδρώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος χαράδρας ἢ γεμάτος χαράδρας, χρημνώδης, δύσβατος.
Χαρακίας, ου (ὁ). ἀριοειδὲς ὀὶξ χάρακα ἢ φυτρώνων εἰς εἴδος χάρακος, (παρύλ. Ψαρομίτης).
Χαρακίζω, Μ. ίσω. Φράζω (Περικλείω) μὲ χάρακας, (Γαλλ.) palissader· βάλλω τι σταυρωτὰ (καθὼς εἰς τὰ περιφράγματα τοὺς χάρακας). ▪ (αἱ μοῖραι) Χαρακίζονται τοῖς προσβάσι ἀκέλευστοι, ▪ Ἀρστ
Χαράκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χάραξ.
Χαρακισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Χαρακίζω, ἡ διὰ χαράκων περίφραξις ἢ στύλωσις.
Χαρακίτης, ου (ὁ), Π. Κωμ. ἀντὶ Χαρακτὴς. ▪ Βιβλιακὸς—, ▪ Τιμ., = Βιβλιογράφος.
†Χαρακοβολία (ἡ). Γρμ. τὸ βάλλειν (περικλείειν μὲ) χάρακας, ἢ διὰ χαρακώματος ὀχύρωσις.
Χαρακοποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Βάλλω περὶ τὸ στρατόπεδόν μου χάρακα, ὀχυρώνομαι διὰ χαρακώματος.
Χαρακοποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κατασκευὴ χάρακος (χαρακώματος).
Χαρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Στυλόνω ἢ Περικλείω μὲ χάρακας· ὀχυρόνω διὰ ἢ ὡς διὰ χάρακος (χαρακώματος). ▪ Τὸ σῶμα τοῖς ὅπλοισι—, ▪ Στβ.
Χαρακτὴρ (ὁ), [Δ ἀντὶ Χαρακτὴς]. ἀμ-

λίον, χαρακτήριον, (Σεφ. Θεζ.). 2) (συνήθ.) «Χάραγμα, σημεῖον ἐγκεχαραγμένον, τύπος (σφράγισμα) νομίσματος· (ἐν γέν.) ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν σημεῖον, γνώρισμα· (μτδ.) φυσιογνωμία· Ῥαρ.) τὸ ἰδιαίτερον ὕφος ἑκάστου συγγραφέως· τρπ. εἶδος· ἰδίωμα· «Γλώσσης (ᾗ Προσώπου)—, « Ἑρ. « Ἀνδρὸς χαρακτὴρ ἐκ λόγων γνωρίζεται, « Γνμ.

Χαρακτηρίζω, Μ. ἰσω. Ἐπιβάλλω χαρακτῆρα, (διακριτικὸν σημεῖον, γνώρισμα) εἴς τι· παριστάνω (περιγράφω) διὰ ἰδιαιτέρων χαρακτήρων.

Χαρακτηριστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. — Χαρακτηριστικός, ἡ Χαρακτικός.

Χαρακτήριον (τὸ). χαρακτικὸν ὄργανον, γλυφεῖον, (Γαλλ.) **burin.**

Χαρακτήρισμα (τὸ). τὸ χρησιμεῦον πρὸς χαρακτηρισμόν, χαρακτηριστικὸν σημεῖον, γνώρισμα.

Χαρακτηρισμός (ὁ), τὸ χαρακτηρίζειν ἢ χαρακτηρίζεσθαι, ὁ διὰ τῶν χαρακτηριστικῶν σημείων προσδιορισμός, περιγραφὴ ἀκριβὴς (χαρακτηριστικὴ) τοῦ πράγματος.

Χαρακτηριστικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς χαρακτηρισμόν (ἀκριβῆ προσδιορισμὸν) τινος (πρβ. ἡ πράγμ.).

Χαρακτηριστικῶς, ἐπίρ. Μὲ χαρακτηριστικὸν τρόπον, ἀκριβῶς.

Χαράκτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων ἔργον τὸ χαράσσειν, σκαλιστής (σφραγίδων κτλ.)· τυποτὴς νομισμάτων, κτλ.

Χαρακτικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς χάραξιν (ἐγχάραξιν).

Χαρακτός, ἡ, όν. Χαραγμένος, ἐγκεχαραγμένος· σκαλιστός· ὅλος χαραγματιαῖς, χαρακωτός. « Ῥένη—, « Ἐπιγρ.

Χάρακτρον (τὸ). ἐργαλεῖον χαρακτικόν, γλυφεῖον, χαρακτήριον.

Χαράκωμα (τὸ). μέρος (ὀχύρωμα) περιφραγμένον μὲ χάρακας, στρατόπεδον περιχαρακωμένον, (Γαλλ.) **retranchement.**

Χαράκωσις, εως (ἡ), τὸ φυσ. τοῦ Χαρακόω, περίκλεισμα ἢ στύλωμα μὲ χάρακας, ὀχύρωσις στρατοπέδου.

Καραμὸς, ῶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Χηραμός.

Χάραξ [γαράσσω], ακος (ἡ). παλοῦκι μακρὺ καὶ διχαλωτὸν διὰ στύλωμα ἢ περίφραγμα, (κοιν.) φοῦρκα, στενωτειά, (ἐξ εἰς μερικὰ μέρη) χαράκι, (Ἴδε Ἄρχ. Εἰρ. **1228** κ. ε.). 2) κλαδὶ ἐλιᾶς πελεκημένον διὰ φύτευμα, (κοιν.) γροθάρι.

3) (ὁ) φράκτης ἀπὸ σταυρωτὰ παλούκια (ἰδιωτ.) στρατόπεδον περιφραγμένον μὲ χάρακας, χαράκωμα. 4) εἶδ. ἰχθ. θαλασσ.

Χαραποιέω-ῶ, Μ. ήσω, νλγ. ἀντὶ Καροποιέω.

Χαράσσω [συγγ. τῷ Γράω], Μ. άξω. Κάμνω χαραγματαῖς ἢ αὐλακιὰς, σχίζω ἐπιπολαίως· χαράζω· σκαλίζω ἐπάνω εἰς πέτραν κτλ. μὲ τὸ σμιλίον· (ἐν γέν.) σημαδεύω· (κατ' ἔκτ.) διαγράφω· ἀκονίζω (κυρ. πριονωτόν τι ἐργαλεῖον)· (ὄθ. μτφορ.) τραχύνω, ἐρεθίζω, (μᾶλ. πθ.) ἀρρίζομαι (μὲ δοτ.) κατά τινος. « Μεγάλως κεχαραγμένον αὐτὸν ἔχει διὰ τὴν ἐκβολήν, « Ἱππ., παρεφθαρμένον.

Χαρείη. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς εὐκτ. ξ

Χαρεὶς, εῖσα, ἐν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Χαίρω.

Χάρη, Π. ἀντὶ Ἐχάρη καὶ

Χαρήσομαι, μέλλ. τῆς ὁριστ. τοῦ Χαίρω.

Χάρηντο, Π. ἀντὶ Ἐχάρησαν.

Χαριδότης (δώτης), ου (ὁ) καὶ Χαριδῶτις, ιδος (ἡ), Π. δοτὴρ χορὰς ἢ χάριτος.

Χαρίει, κλητ. ἀρσ. τοῦ

Χαρίεις, εσσα, εν. Ὁ ἔχων ἢ καμωμένος μὲ κάποιαν ξεχωριστὴν χάριν, κομψὸς, χαριτωμένος, εὐάρεστος, νόστιμος, (Γαλλ.) **gracieux.** « Χάριεν μέτωπον, « Ὁμ. « Εἴματα χαρίεντα, « αὐτ. « Ὦ χαρίεσσα κόρη, « Θκρ. « Χαρίεις λόγοι, « Ἀρχ., μὲ πνεῦμα. « Οἱ χαρίεντες, ὁ Δξ., οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐκλεκτῆς συναναστροφῆς (τοῦ μεγάλου κόσμου), οἱ καλοανατεθραμμένοι, (Γαλλ.) **les gens du bel air.** « Τῶν ἑταιρῶν οἱ χαρίεντες, « Πλάτ., οἱ πεπαιδευμένοι, οἱ ἄξιοι. « Χαρίεν τὸ τοῦ ἱπποκόμου, « Πλ. « Τὰ χαρίεντα, « Δξ., αἱ χαριεντισμοί, τὰ σκώμματα, αἱ ἀστειότητες. (ἐξ ἐν εἴδει εἴρ.) « Χαρίεντε, ἔφη, « Ξεν., Ἀν., τῷ ὄντι νόστιμον! ||. (προπαροξ. δέ) « Χάριεν, « Ἀττ. ἀντὶ Χαριέντως.

Χαριεντίζομαι, Μ. ίσομαι. Ὁμιλῶ χαριέντως, δανείζομαι μὲ χάριν (μὲ πνεῦμα).

Χαριέντισμα (τὸ). τὸ πρὸς χαριεντισμὸν λεγόμενον, σκῶμμα χαριεντισμὸς πνεῦμα), (Γαλλ.) **bon mot.**

Χαριεντισμὸς (ὁ), τὸ χαριεντίζεσθαι, ὁ μετὰ χάριτος ἀστεϊσμὸς, ἡ περὶ τὸ σκώπτειν κομψότης, εὐτραπελία.

Χαριεντότης (ἡ). τὸ ἦθος (τὸ προτέρημα) τοῦ χαρίεντος, χαριεντισμὸς, κομψότης, (Γαλλ.) **urbanité.**

Χαριέντως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον χαρίεντα (κομψὸν, ἀγχίνουν, νόστιμον), μὲ πνεῦμα· (ἐνίοτε) εἰλικρινῶς, τιμίως, εὐγενῶς, μόνως, (Ἰσοκρ. Παυηγ. **13**).

Χαριεργὸς (ὁ, ἡ). Π. ὁ δίδων χάριν εἰς τὰ ἔργα ἑαυτοῦ ἢ ἄλλων, (ἐπιθετ. τῆς Ἀθηνᾶς).

Χαριέστατα, ἐπίρ. ὑπερθ. τοῦ Χαριέντως.

Χαριέστατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Χαριέστερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Χαρίεις. ||. (τὰ αὐτ.) Χαριέστερον, ἐπίρ., συγκρ. τοῦ Χαριέντως.

Χαρίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ αἰτ. καὶ δοτ.) Δίδω ὡς χάριν ἢ κατὰ χάριν τι, χαρίζω· (μὲ δοτ. μόνην) κάμνω χάριν τινός τι, (Τουρκοβαρβ.) κάμνω τὸ χατῆρί τινος, εὐαριστῶ προσπαθῶ νὰ εὐαριστήσω (νὰ ὑποχρεώσω), πράττω τὸ ἀρεστόν τινι, φιλοφρονῶ, περιποιοῦμαι (μτγν.) ἀναπαύω (εὐχαριστῶ) τὰ πάθη μου ἢ τὸ περὶ ἐμὲ πάθος τινός· (πθ.) εἶμαι ἢ γίνομαι πρὸς χάριν (κατὰ τὴν ἀρέσκειάν) τινος· « Δημοσθένης ἐπέσκηλεν Ἀθηναίοις, καὶ ἐδέετο χαρίσασθαι τοῖς Λυκούργου περὶ τὸ πατρῷον ἔρλημα, καὶ αὐτοὶ ἐχαρίσαντο, « Αἰσχ. « Ἐκοὶ τοῦτο χάρισαι, « Δξ. (καὶ χ. τῆς δοτ.) « Τὰς χάριτας ὅστις εὐγενῶς χαρίζεται, οὗτος ἥδιστος, « Γνμ. (καὶ γεν. Π.) « Οὔτις ἐπιχειρεῖ ἀλλοτρίοις χαρίσασθαι, « Ὁμ. (καὶ δοτ. μόνῃ) « Τὸν αὐτὸς ἐποίησε χαριζόμενος πατρί. « Ἦσ « Πῶς ἂν τοῖς θεοῖς χαρίζοιτο; « Ξεν. « Καὶ τοῖσι βουλεύσασι ἐκεχάριστο, « Ἡρ., τοὺς ὑπερέφερε. « Σχεθέτω δ' ἑτοῖσδε οὐ γὰρ κάντεσσι χαριζόμενος τάδ' ἔοιδεν, « Ὀδ. Θ., δὲν εἶνε πρὸς εὐχαριστησιν ὅλων ὅσα τραγῳδεῖ, δὲν τὰ ἀκούουν ὅλοι μὲ τὴν αὐτὴν εὐχαριστησιν. (καὶ δοτ. τρπλγ.) « Μή μοι ψεύδεσσι χαρίζεο, « Ὀδ. Ξ., μὴ ζητῆς νὰ μὲ ὑποχρεώσῃς λέγων ψεύματα· (καὶ μτφ.) « Γαστρὶ (« Θυμῷ, « Ἡδονῇ) χαρίζεσθαι, « Ξεν. (καὶ πθ.) « Πειοθέντες ὡς κεχαρισμένοι φιλοῦσι, « αὐτ., ὡς ἂν νὰ τοὺς ἔκαμαν χάριν. « Δῶρα θεοῖς κεχαρισμένα, « Ὁμ., εὐάρεστα. « Ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ, « αὐτ., καρδιακέ μου φίλε, προφιλέστατε. « Ἑταῖρος κεχαρισμένα εἰδὼς, « Ὀδ. Θ., φρονῶν τὰ πρὸς χάριν τινός, εὐνούστατος.

Χάρις [χαίρω], τος (ἡ), (ἡ αἰτ. Χάριν καὶ [σπάνιος] Χάριτα.)· κομψότης, νοσιμάδα, θελκτηρίον, (Τουρκ.) νοῦρι· (ἐπὶ λόγου) πειθώ, γλυκύτης, πλαλία, (Γαλλ.) **grâce, agrément.** « Θεσπεσίην τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη, « Ὀδ. Β. « Ἑρμῆς, ὃς ῥᾴτε πάντων ἀνθρώπων ἔργασι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζει, « Ὀδ. Ο. « Οὔ οἱ χάρις ἀμφιπερικεῖται ἐπέεσιν, « Ὀδ. Θ. (καὶ κλθ.) « Κάλλιεί καὶ χάρισι γίλδων, « Ὀδ. Ζ. 2) εὐεργεσία (ὡς ἐκ τοῦ διδόντος), εὐγνωμοσύνη (ὡς ἐκ τοῦ λαμβάνοντος), ὑποχρέωσις· ἀνταμοιβὴ εὐχαριστία, εὐχαρίστησις· (κατ' εὐφημ.) ἀπόλαυσις ἐρωτική, ἁρρωδιασμός, συνουσία· (ὄθ. ἐνίοτε) φίλτρον· (συχνότ.) χατῆρι· (Ἐκκλησ.) ἐπισκίασις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. « Ἡ χάρις ἡ βραδύπους, ἄχαρις ἐστι χάρις, « Ἐπιγρ. « Οὔτις ἐστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων, « Ὀδ. Δ. « Βεβαιότερος ὁ δράσας τὴν χάριν· ὁ δ' ὀφείλων, ἀμβλύτερος, « Θκ. « Χάριν ποιεῖν (φέρειν, καταθέσθαι κτλ.) τινί, « Δξ., κάμνειν χ., ὑποχρεοῦν, ἢ « Χάριν ἔχειν (εἰδέναι, ὀφείλειν κτλ.) τινί, « αὐτ., γνωρίζειν χ., εὐγνωμονεῖν, εἶναι ὑπόχρεως κτλ. « Χάριν ἀπέχειν (νομίζεσθαι), « αὐτ. (εἰς τὸν Θκδ. Η', **87**) « Χάριν οὐκ ἔσχεν, « ἀντὶ τοῦ (Γρρ.) « Χάριν εὗρεν, « ἤθελαν τὸν γνωρίσῃ χάριν. « Οἵ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων, « Ἡσ. « Σοὶ δ' ἐξ θεοί τῶνδ' ἀντὶ χάριν δοῖεν, « Ἰλ. Ψ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἔκ.) « Οὐδεμίαν χάριν ἔχω τῷ βίῳ (τοῖς σιτίοις κτλ.), « Δξ., δὲν εὑρίσκω (δὲν αἰσθάνομαι) καμμίαν εὐχαρίστησιν. « Πολλὰ παντὰν ζώων εἶπε χρήσιμα· μεγάλα χάρις αὐτῷ ! « Θκρ. « Ἐκ τῶν ἰδίων ὑπουργημάτων μειζόνων χαρίτων ὑμεῖς (οἱ εὐρόντες) τυγχάνετε, « Ξεν. (καὶ ἐπὶ ἐρωτ.) « Ἡ τοῦ θήλεος ὕπνος τῷ ἄρρενι χάρις κέκληται πρὸς τῶν παλαιῶν, « Πλ. (ὄθ.) « Ἀλόχου κουρίδιος· οὔτε χάριν ἴδεν, « Ἰλ. Α., (κοιν.) ὅδε τὴν ἐχάρησε· « Χάριτας πράττειν, « Δξ. (ἡ) « Διὰ χαρίτων ὥφ τινός χρῆσθαι, « Ξεν. ||. « Ἐν χάριτι ἢ « Εἰς καὶ (συχνότ.) « Πρὸς χάριν, « ρρτ., « Κατὰ χάριν, (Τουρκοβαρβ.) διὰ χατῆρι. « Μήτ' ἐμὲ ἐν χάριτι πρίωμε, « Θκρ. « Μήτ' ἐκείνου πρὸς χά-

ριν, μήτ' ἐμοῦ πρὸς ἀπέχθειαν ἀκούσητε, » Δη. » Πρὸς χάριν τινὸς πολιτεύεσθαι (λέγειν τ.), » Π., Σ.ρ. » Ἐς τὴν τῶν ξυμμάχων χάριν, » Θη. (καὶ ἄλλ.) » Χάριτι τῶν Μεσηνίων πεισθείς, » Δξ. (καὶ πλθ.) » Διὰ χαρίτων εἶναι ἢ γίγνεσθαι, » Ξεν., μέ εὐχαριστησιν. (καὶ γεν.) » Οἰωνοὶ ὀρνιθῶντες πρὸς χάριν βορᾶς, » Σοφ. (ὃθ ‖. συνήθ. ἐλλ.) » Χάριν, » = Ἕνεκα, (καθὼς καὶ τὸ Λτν.) gratiâ. » Τούτου χάριν, » Δη. » Τοῦ χάριτος » αὐτ. » Μηδὲ ψεύδεσθαι γλώττης χάριν, » Ὅσ., μόναν ἕνα εἰπὸς ἕνα τι, (ἢ κατὰ πλεονασμ.) » Τίνος χάριν ἕνεκας; » Πλάτ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Οὐ τὴν Ἀθηναίων χάριν ἐστρατεύοντο, ἀλλὰ τὴν αὐτέων Μιλησίων, ὀφειλόμενά σφι ἀποδιδόντες. » Ἤρ. (καὶ μὲ τὰς κτητ. ἀντων. χωρὶς γεν.) » Ἐμὴν (» Σὴν) χάριν, » Αξ., διὰ τὸ χατῆρέμου (σου). 3) Ο. ἀντὶ χαρᾶ, τέρψις, ἡδονή, ἢ ἀντικείμενον χαρᾶς. » Κρύσεα ἔνοπτρα, παρθένων χάριτας, » Εὐρ. ‖ (ὡς κύρ. ὄν. κατὰ τὴν μυθολογ.) » Αἱ τρεῖς (ἄλλοῦ δύο μόνον) Κάριτες, » (συγχέονται ἐνίοτε μὲ τὰς Μούσας). » Χάρις, » (δὲ ἔδεισε. ἡ νεωτέρα τῶν τριῶν, ἐκλαμβάνεται ἐνίοτε ἀντὶ τῆς Παιθοῦς).

Χαρίσιος, α, ον. Χάριτος μέτοχος ἢ αἴτιος. ‖. (σῖτ. ἄρτ.) εἶδος ἄρτου (θηλ. ᾗ οὐδ.) εἶδος βοτάνης ἢ ὃπ. ἐχορηγεῖτο ὡς φίλτρον. ‖. (πλθ. οὐδ.) Χαρίσια (ἑορτ. ἱερτ), τὰ (ἄλλ.) Χαριστήρια.

Χάρισμα (τὸ). δεῖγμα χάριτος (εὐνοίας, φιλοφροσύνης), δῶρον, εὐεργέτημα.

Χαριστέον, θετ. τοῦ Χαρίζομαι.

Χαριστήριος, α, ον. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐκφρασιν χάριτος (εὐγνωμοσύνης), εὐχαριστήριος. » Χαριστήρια (ἑορτ. ἱερά), » τὰ τελούμενα πρὸς εὐχαριστίαν τοῦ θεοῦ (Γαλλ. **en actions de grâce**).

Χαριστικός, ἡ, όν. Πρόθυμος (ἐὐδιάθετος) εἰς τὸ χαρίζεσθαι, εὐεργετικός, ὑποχρεωτικός, ἐλευθέριος.

Χαροπίων, ωνος (ὁ), εἶδος ζυγαριᾶς τὴν ὃπ. ἐπενόησεν ὁ Ἀρχιμήδης.

Χάρτα, σπν. ἀντὶ Χάρτη, αἰτ. τοῦ Χάρις.

Χαρτήσια (τὰ), (ἑορτ. ἱερά), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῶν Χαρίτων.

Χαρτία (ἡ). ἀστεϊσμός, χαριεντισμός, εὐτραπελία.

Χαριτοβλέφαρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαριτωμένα βλέφαρα (μάτια) ἢ βλέμμα. ‖. (οὐσ.) Χαριτοβλέφαρον, εἶδ. φυτοῦ τὸ ὃπ. ἐχρησίμευεν ὡς φίλτρον.

Χαριτόβρυτος (ὁ, ἡ). ὁ βρύων (πλήρης) χάριτος, χαριτωμένος.

Χαριτογλωσσέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γλωσσοχαριτέω, ὁμιλῶ πρός χάριν τινός, κολακεύω (μὲ γλυκὰ λόγια).

Χαριτοδότης, ου (ὁ), = Χαριδότης.

Χαριτόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλυκεῖαν (χαριτωμένην) φωνήν.

Χαριτόω-ῶ, Μ. ώσω. Χάριτος πληρῶ, κάμνω τινὰ νὰ γένῃ χαριτωμένος.

Χαριτῶπις, ιδος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα χαριτωμένην ὄψιν (χαριτωμένων βλέμμα ἢ πρόσωπον).

Χάρμα (τό), Π. ἀντικείμενον χαρᾶς ἢ χαρακίας· (ἐν γέν.) χαρά, ἡδονή, (ὃθ. τὸ Γαλλ. **charme**).

Χάρμη (ἡ), Π. χαρὰ (κυρ. διὰ νίκην), (ὃθ.) ζέσις (προθυμία) τοῦ πολέμου (κατ' ἔκτ. συνήθ.) μάχη.

Χαρμανή (ἡ). χαρὰ μεγάλη, χαρμοσύνη.

Χαρμονικός, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος μὲ χαρμονήν, χαρμόσυνος.

Χαρμοσύνη (ἡ). χαρμονή, εὐφροσύνη, (κυρ. θηλ. τοῦ

Χαρμόσυνος (ὁ, ἡ). χαρμονῆς πείξεως, εὐφρόσυνος. » Χαρμόσυνα (ἑορτ., ἱερά), » ἑορτὴ τελουμένη διὰ χαροποιὸν συμβάν.

Χαρμόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [χάρμα, φρήν]. χαροποιὸς χαρούμενος, εὔθυμος.

†**Χαροδότης** (δώτης), ου (ὁ) καὶ **Χαροδῶτις**, ιδος (ἡ), = Χαριδότης.

Χαροπαιέω-ῶ, Μ. ήσω. Πρόξενῶ χαράν, [ἐκ τοῦ

Χαροποιός (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν χαράν, χαρᾶς ποιητικός.

Χαροπός [χαρά, †ὄψ], ἡ ή ὸς, όν. Ὁ ἔχων λαμπρὸν (ζωηρὸν) βλέμμα ἢ κιτρινωπὰ ὄμματα· (ἐν γέν.) κιτρινωπός· (συνκδχ.) λαμπρὸς μὲ κάποιαν γλυκύτητα, Φαιδρωπός. » Λέων—, » Ὁμ., Θκρ., τοῦὃπ. λάμπων ἢ (κατ' ἀντίφρ.) ἐμπνέων φρίκην οἱ ὀφθ. » Χαροποὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀπὸ οἴνου, » Γγρ. » Ὄμματα χαροπώτερα πολλὸν Ἀθήνας, » Θκρ., (παρβλ. Γλαυκῶπις). » Θάλασσα (» Γαλήνη)—, » Ο., (ἴδε καὶ τὸ ἀπμ.).

Χαροπότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ χαροποῦ, γλαυκότης ἐνωμένη μὲ κάποιαν φαιδρότητα ἢ ζωηρότητα. » Ἐκάζοντο ἐξ χαροπότητι τῶν ὀμμάτων Γερμανικὰ γένη εἶναι, » Πλ.

Χαροῦ, οπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χαροπός.

Χαρτάριον (τὸ), = Χαρτίον, ὑποκορ. τοῦ

Χάρτης [χαράσσω], ου (ὁ). χαρτὶ (ἀπὸ πάπυρον), φύλλον χαρτιοῦ (καὶ μτγν. μετάλλου)· (συνκδχ.) τετράδιον· βιβλίον· ἔγγραφον· σύγγραμμα. ‖. (εἰς τὸ πλθ.) φιλολογία.

Χαρτίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Χαρτίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χάρτης, χαρτάκι,

Χαρτογράφος (ὁ). ὁ γράφων ἐπὶ χάρτου, ἀντιγραφεύς, ταχυγράφος, βιβλιογράφος.

Χαρτοπράτης [χ. πιπράσκω], ου (ὁ), = ῶ

Χαρτοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν χαρτί.

Χαρτός, ἡ, όν. Χαρᾶς ἄξιος. » Τὸ χαρτόν, » ἀντὶ Ἡ χαρὰ ἢ τὸ παρέχον τὴν χαράν.

Χαρτοφυλάκιον (τὸ). μέρος ἢ θήκη ὅπου φυλάττονται χαρτία, ἀρχεῖον ἢ (Ἰταλ.) πορτεφάλλιον, [ἐκ τοῦ

Χαρτοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα, ἀρχειοφύλαξ.

Χαρυβδίζω, Μ. ίσω. Καταπίνω ὡς ἡ

Χάρυβδις [χάος, ῥ. δδέω], εως (ἡ), δίνη (συστροφή) θαλάσσης μεταξὺ Ἰταλ. καὶ Σικελ. καταπίνουσα τὰ ἀπροσέκτως πλησιάζοντα πλοῖα· (ἐν γέν.) κατασβόθρα, βάραθρον.

Χάρων, ωνος καὶ οντος (ὁ), Π. ἀντὶ Χαροπός (κατ' ἀντίφρ.). » Δέων (» Λέατος κτλ.)—, » Λυκ. ‖. (ὡς κύρ. ὄν. κατὰ τὴν μυθολογ.) ὁ πορθμεὺς τοῦ ᾅδου, (ὃθ. κοιν.) ὁ χάρος.

Χαρώνειος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ Χάρωνος (τοῦ ᾅδου), καταχθόνιος. » Θύρα—, » Γαλ., διὰ τῆς ὃπ. ἐξήγοντο εἰς θάνατον οἱ κατάδικοι. » Κλίμαξ—, » Πλδ., διὰ τῆς ὃπ. ἀνήρχοντο (ἐπαρουσιάζοντο) εἰς τὴν θυμέλην αἱ ὑποχθόνιαι θεότητες. ‖. (οὐσ.) **Χαρώνειον** ἢ **Χαρώνιον** (ἐνν. βάραθρον), » στήλαιον τοῦ ᾅδου (ὅηλ. ἀναθήματα ἀτιμούς θανατηφόρους, ὅπου τὸ παρὰ τὴν Νεάπολιν τῆς Σικελ. κυνοσπήλαιον, **grotte aux chiens**).

Χαρωνίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Χαρώνειος. » Λύρα—, » Νόνν., θηλητηριώδης, θανατηφόρος.

Χαρωνίτης, ου (ὁ). ὁ τοῦ Χάρωνος, ὁ ἐλθὼν τρόπον τινὰ ἀπὸ τὸν ᾅδην (ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον), νεκρανάστατος.

Χαρωπός καὶ

Χάρωψ, ωπος (ὁ, ἡ), Π. (μτγν.) ἀντὶ Χαροπός, Χάροψ.

†**Χάσις** [χαίνω], εως (ἡ). σχισμάδα, σχίσιμον (συνκδχ.) χωρισμός, διαίρεσις.

Χασκάζω, Μ. άσω, Κωμ. (μὲ αἰτ.) Κατασκάζω τινὰ χάσκων (μὲ ἀνοικτὸν στόμα), ἔχω προσηλωμένην ὀλημμύρα τὴν προσοχήν εἰς.

Χάσκαννον (τὸ). προσωπεῖον μὲ ἀνοικτὸν (χάσκον) στόμα. 2) εἶδ. φυτ., (ἄλλ.) Ξάνθιον.

Χάσκαξ, ακος (ὁ), Κωμ. χάσκας, (Γαλλ.) **badaud**, [ἐκ τοῦ

Χάσκω (πρτ. Ἔχασκον καὶ πλέον σύ) = Χαίνω. » Στόμα—, » Αξ. (καὶ αἰτ. προθετ.) » Χ. πρός τι ἢ τινα, » = Χασκάζω.

†**Χασκωρέω-ῶ**, Μ. ήσω. Κυττάζω ὀλοτρόγυρα χάσκων.

Χάσμα (τὸ), [χαίνω]. κενὸν διάστημα· (ἰδιαιτ.) τὸ ἀνοικτὸν στόμα τοῦ λέοντος κτλ., (Γαλλ.) **gueule**· (μτγν.) σχίσμα γῆς, βάραθρον. » Σεισμοῦ δὲ γενομένου, ῥαγῆναί τε τῆς γῆς, καὶ γενέσθαι χάσμα, » Πλάτ.

Χασμάομαι-ῶμαι [χάσμη], Μ. ήσομαι. Ἀνοίγω (νυστάζων) τὸ στόμα, χασμουρηοῦμαι· [μτγν.] = Χαίνω, εἶμαι μισοανοιγμένος· (συνκδχ., μὲ αἰτ. προθετ.) κυττάζω μὲ προσοχήν (εἶμαι ὅλος προσηλωμένος εἴς τι. » Τῆς θύρας χασμωμένης ἂν ἐπιλάθηται, ποῦτος εἰσελήλυθεν, » (Ἀλ. παρ') Ἀθ.

Χασματίας, ου (ὁ) καὶ

Χασματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἀνοίγων) χάσματα. » Σεισμὸς—, » Ἀρετ., ὁ σχίζων τὴν γῆν.

Χασμέομαι, Ἰων. ἀντὶ Χασμάομαι.

Χάσμη (ἡ) καὶ

Χασμημα (τὸ). ἄνοιγμα τοῦ στόματος ἀπὸ νύστας, χασμούρτημα· (συνκδχ.) νύστα· ἀκηδία· (ἐνίοτε) πρᾶγμα τὸ ὃπ. βλέπει τις χάσκων (ξυπνασμένος).

Χάσμησις, εως (ἡ), = τὸ χασμᾶσθαι, χασμούρτημα.

Χασμός (ὁ), = Χάσμη, χάσμησις.

Χασμωδέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι χασμώδης, χασμουρηοῦμαι συνήθως, (συνκδχ.) νυστάζω. 2) (Γρμτ.) κάμνω χασμώδεις (χασμωδῶν πλήθη) στίχους.

Χασμώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς

χάσμην εἰς χασμοσρητά), ὑπνώδης, νυστελέος· (συνεκδχ.) ὀκνηρός, φάθυμος. 2) (ὑπ' πλήρης χασμάτων (κενῶν).

Χασμώδια (ἡ, τὸ νὰ ἔχῃ τις χασμώδης, ἡ πρὸς ὕπνον (καὶ ἐπιμ. χάσμην) τάσις, νωχελίαι· (συνεκδχ.) ὀκνηρία. 2) (ῥητ.) = Πλατειασμός (ἐξ αἰτίας ἀλλεπαλλήλων φωνηέντων), (Λατ.) hiatus, (π. χ. « Ὅφρα οἱ εἴη δοὺς χείεσθαι, » Ὀδ. Δ. 261, 263. « Β' αἴθε φίλος τ' ἂν εἴναι αὐτὸς εἰπεῖν; » Πλάτ.

Χασόμενος, Π. ἀντὶ Χασίμενος, ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Χάζομαι.

Χατερόπορπος, κατὰ κρ. καὶ συναλοιφ. ἀντὶ Καὶ ἑτερόπορπος.

Χατεύω καὶ

Χαπέω (χωρὶς Μ.) καὶ

Χατίζω, Μ. (ἴσως Π. [χᾶτος]· (μὲ γεν. ἢ ἀπαρ.) ἔχω ἔλλειψιν (ἀνάγκην, ἔνδειάν) τινος, εἶμαι στερημένος· (συνεκδχ.) ζητῶ, ἐπιθυμῶ. « Πάντες θεῶν χατέομαι· ἄθρησαι, » Ἰλ. « Μᾶλλον κεν νόστου χατίζων, » Ὀδ. Λ. « Πρόμολ' ὧδε· θέσις νύ τε σεῖο χατίζει, » Ἰλ. Σ. (καὶ χωρὶς πτ.) « Μήπως, χατίζων, πτώσεις ἀλλοτρίους οἴκους, » Ἠσ., στερούμενος.

†Χατίς, ίδος (ἡ) καὶ

†Χᾶτος, εος-ους (τὸ), Δ. ἀντὶ Κῆτος, ἔλλειψις, στέρησις, ἔνδεια.

Χαυλιόδους καὶ Χαυλιόδων, οντος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μακροὺς (ἐξέχοντας τοῦ στόματος) ὀδόντας. ‖ (ὀνομ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ ὀδούς), ὀδόντι ἐξέχον τοῦ στόματος (ὡς τοῦ ἀγριοχοίρου, τοῦ ἐλέφαντος κλπ.), (Γαλλ.) défense, [ἐκ τοῦ

†Χαύλιος (ὁ, ἡ) καὶ

†Χαῦλος, η, ον, Γλσ. ἀντὶ Χαῦνος. (συνεκδχ.) μακρύς, ἐξέχων.

Χαῦνας [χαῦνος], ακος (ὁ). ἀλαζών, ψωροπερήφανος· κομπαστής, ἀπατεών, χαυνολόγος.

†Χαυνιάζω (ἡ κατὰ τὴν διόρθ. τοῦ Κοραῆ, Χαυνίζω), άσω, Γλσ. εἶμαι ἢ γίνομαι χαῦνος. = Ἀλαζονεύομαι.

†Χαυνολόγος (ὁ, ἡ). κομπαστής, ἀλαζών, καυχολόγος.

†Χαυνοποιός (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπνέων ἔπαρσιν (ἀλαζονείαν), χαυνότητος ποιητικός. 2) ὁ ἀσχολούμενος εἰς μαστιότητας.

Χαυνοπολίτης, ου (ὁ), Κωμ. πολίτης χαῦνος (κοῦφος, εὐαπάτητος). χάσκας.

Χαυνόπρωκτος (ὁ, ἡ), = Εὐρύπρωκτος.

Χαῦνος [χαίνω], η, ή ος, ον. Σπογγώδης, ἁφαλός, (χυδ.) μπούγαδος, (συνεκδχ.) κοῦφος· ἄτονος· (ὅθ. τὸ κοιν.) ἀχαμνός· (ἐνίοτε) μακρύς, (ὡς Χαῦλιος)· (ῥητ.) μάταιος, χωρὶς ἀποτέλεσμα· (ἐπὶ πρσ.) νωθρός· ἀλαζών, κενόδοξος· ἀσύστατος· εὐκατάτητος. « Νοῦς —, » Σολ. « Κενεῶν ἐλπίδων χαῦνον τέλος, » Πινδ. « Χαῦνα ἐφράσαντο, » Σολ. « Χαῦνον ὄνομα, » Ἀρχφ., ὀγκώδες.

Χαυνότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ χαύνου, ἔλλειψις παχυδότητος, ἁφαιότης· (μτφρ.) κουφότης· ἀβράνεια, νωθρότης· μαλθακότης, εὐήθεια· ἀλαζονεία.

Χαυνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ χαῦνον (ἁφαιόν)· χαλαρόνω· (συνεκδχ.) φοίγω (Ἀβ. Η', 363). ‖ (μσ. αὐτοπθ.) πνεύματι φυσῶμαι.

Χαύνωμα (τὸ), σωρὸς ἀπὸ χαῦνον (ἀκάθαρτον) χῶμα.

†Χαυνῶνες, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καυῶνες.

Χαύνως, ἐπίρ. Χωρὶς σύστασιν (πυκνότητα)· (μτφρ.) χωρὶς τόνον, νωθρῶς, ἀδρανῶς· πεφυσημένως.

Χαύνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χαυνόω, ἀτονίσις, ἐξασθένησις. (κοιν.) ἀχάμνισμα. « Ἀναπειστηρίοις —, » Ἀρχφ., ἡ ἐξαπάτησις τῶν ἀφρόνων.

Χαυνωτικός, ή, όν. (μὲ γεν.) Ὁ κάμνων χαῦνον (χαλαρόν) τι ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο, χαυνότητος ποιητικός.

Χαύτη, Ἀττ. κατὰ κρ. καὶ ἐπέκτ. ἀντὶ Καὶ αὐτή.

†Χαυῶνες (οἱ), [Ἑβρ.], εἶδος ἄρτων ἢ ζυμαρικῶν.

Χέδροπα (τὰ) καὶ

Χέδροποι (οἱ), (πλθ. ἑτερογεν. καὶ ἑτερόκλ. τοῦ Χέδροψ), τὰ ὄσπρια.

Χεδροπώδης, ους (ὁ, ἡ), ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν χεδρόπων, ὀσπριώδης.

Χέδροψ καὶ Χέδροψ [χαίρ, ὀρέπω], οπος (ὁ). ὄσπριον, (εὑρηται μόνον ἡ πλθ. δοτ. Χέδροψι).

Χεα, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔχεσ-ἔχει, γ', ἐν πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Χέω.

Χέεια (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Χειά.

Χειζανάγκη (ἡ), εἶδος ἁλοιφῆς συντελούσης πρὸς εὐκοιλιότητα.

Χιζητιάω-ῶ, Μ. άσω, = Χεσείω.

Χειζοκινικός, ἡ, όν, Κωμ. παρῳδ. τοῦ Κυζικινικός. « Βάμμα —, » Ἀρχφ. τὸ νὰ χεσθῇ τις (νὰ ἁλοιφθῇ μὲ σκ.) ἀπὸ τὸν φόβον του.

Χέζω [χέω], Μ. χεσοῦμαι (ἀόρ. Ἔχεσα, πρκ. Κέχεσα), = Ἀποπατῶ. ‖ (μσ.) χέζομαι ἐπάνω μου. « Χέσαιτο γάρ, εἰ μαχέσαιτο, » Ἀρχφ. ‖ (καὶ πθ.) « Σπέλεθον ἀρτίως κεχεσμένον, » Ἀρχφ.

Χειά (ἡ), [ἔχις], φιδότρυπα.

Χειλάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χεῖλος, χειλάκι.

†Χειλεύω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Χιλεύω.

Χειλοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω μὲ τὴν ἄκραν τῶν χειλέων (συσφίγγων τὰ χείλη, φουφητά).

Χεῖλος [; χέω], εος-ους (τὸ). χεῖλι· (ἐπὶ πτην.) ῥάμφος· (μτφρ.) τὸ τριγωνικὸν τοῦ ποτηρίου κτλ., ὄχθη (λίμνης, ποταμοῦ)· ἀκρογιαλιά.

Χειλοστρόφιον (τὸ), βασανιστικόν τι ὄργανον μὲ τὸ ὁποῖον στρέφουν τὰ χείλη.

Χειλόω-ῶ. Μ. ώσω. Περ. ἔλλω τι μὲ χείλη (τριγωνικά). 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Χιλόω, (ὅθ.

†Χείλωμα (τὸ). χεῖλος (τριγωνικοῦ) ἀγγείου κτλ., περβάζι. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Χίλωμα

Χείλων, ωνος (ὁ). ὁ ἔχων χονδρὰ χείλη, χειλᾶς. 2) εἶδος ἰχθ. ἐκ τοῦ γένους τῶν κεφάλων, (ἄλλ.) Κελών.

†Χειλωτήρ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Χιλωτήρ.

Χεῖμα (τὸ), [χέω]. = Χειμών, κακοκαιρία κτλ.

Χειμαδέω, Μ. εὔσω καὶ

Χειμαδίζω, Μ. ίσω, = Χειμάζω.

Χειμάδιος (ὁ, ἡ), = Χειμερινός, χειμωνιάτικος. ‖ (οὐσ.) Χειμάδιον, « μέρος ἁρμοδιον διὰ ξεχειμασμα, (ποιν.) χειμαδιό,

Χειμάζω [χεῖμα], Μ. άσω. Περνῶ τὸν χειμῶνα πουθενά, ξεχειμάζω, ξεχειμωνιάζω. « Μαρδόντιος δὲ περὶ τὴν Θεσσαλ. ἐχείμαζε, » Ἡρ. « Χειμάσαι δὲ περὶ Ἄρθεμψιον κτλ. πολλῶν πλείονα εὐμάρεια ἢ ἐν χωρίῳ; » Ξεν. κάμνω χειμῶνα ἢ κακοκαιριάν, (φουρτούναν), χειμωνιάζω. (μτφρ.) ταράττω ψυχικῶς, καταβάλλω μὲ δεινὰ περιστατικά, φέρω εἰς ἀδημονίαν ‖. (πθ.) ὑποφέρω χειμῶνα ἢ φουρτούναν, εἶμαι ἐκτεθειμένος εἰς τὸ ψῦχος (εἰς τὴν δριμύτητα τοῦ χειμῶνος)· κινδυνεύω εἰς τὸ πέλαγος, θαλασσομαχῶ· (μτφρ.) ταράττομαι ὑπὸ πλήθους συμφορῶν. « Ὅταν χειμάζῃ ὁ θεὸς (ὁ Ποσειδῶν) ἐν τῇ θαλάσσῃ, » Ξεν. (καὶ ἄλλ. ἢ ἀπρσ.) « Ἡμέρας τρεῖς ἐχείμαζε· τετάρτῃ δὲ ἡμέρῃ ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος, » Ἡρ. (καὶ τρτ.) « Ταῦτα καὶ πλουσίους χειμάζει καὶ πένητας, » Πλ. (καὶ πθ.) « Χειμασθέντα ὀένδρα, » Θρφ. « Ὅταν ἡ γῆ ἡλιασθῇ καὶ χειμασθῇ καθ' ἑκατέραν ὥραν, » αὐτ. « Χειμασθεῖσαι δὲ (αἱ νῆες) πρὸς τῇ Κρήτῃ, ἀπ' αὐτῆς σπυράδες πρὸς τὴν Πελοπόννησον κατηνέχθησαν, » Θκ. « Πλάτανος, ᾗ χειμαζομένῃ μὲν ὑποτρέχουσι, » Πλ. (καὶ μτφρ.) « Τῆς πόλεως χειμαζομένης, » Ἀρχφ., ταραττομένης, στασιαζούσης. (ὅθ. κατὰ μτχ.) « Χειμαζόμενοι, » Ἐκκλησ., οἱ δαιμονιζόμενοι.

Χειμαίνω, Μ. ανῶ, (σπν. λογογρφ.) ἀντὶ Χειμάζω, κάμνω χειμῶνα, χειμωνιάζω· (μτφρ.) ταράττω (καὶ πθ. ταράττομαι) ὡς ὑπὸ χειμῶνος· (ἀπρσ. ἢ ἐλλ.) « Χειμαίνοντος, » Θρφ., ὅταν ᾖνε κακοκαιριά, τὸν χειμῶνα. (καὶ πθ.) « Μᾶλλον χειμαίνεσθαι γεμούσης τῆς νηὸς, » Ἡρ. (καὶ τρπ.) « Φόβῳ κεχείμανται φρένες, » Πινδ.

Χειμάμυνα, ης (ἡ). ἀμυντήριον (προφυλακτικὸν) ἐναντίον τοῦ χειμῶνος· χυδρὸν χειμωνιάτικον ἐπανωφόρι.

Χείμαρος (ὁ). [χέω]. τὸ στεύκωμα (ὁ τύλος) τῆς εἰς τὸν πάτον τοῦ πλοίου τρύπας τὰ ὁποῖα ἐβγάζουν ὅταν ᾖνε τραβηγμένον τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηρὰν ἵνα ξεπερέχουν τὰ νερά.

Χειμάρρους-ους καὶ

Χείμαρρος (ὁ, ἡ), [χεῖμα, ῥέω]. (ποταμὸς) ὁ ῥέων μόνον τὸν χειμῶνα ἢ ἐν καιρῷ βροχῆς ‖. (οὐσ.) ξεροπόταμον, (Τουρκ.) ντερές. « Τοὺς ἐκ τῶν ὀρείων χειμάρρους, » Δημ., τὰ νερὰ ποὺ τρέχουν ἀπὸ τὰ κεραμίδια τῶν σπιτιῶν.

Χειμαρρώδης, ους (ὁ, ἡ). χειμάρρῳ ὅμοιος. « Ποταμὸς —, » Σ:ρ.

Χειμάς [χεῖμα], άδος (ἡ), ἐκτθετ. = Χειμερία. ‖ (οὐσ. ἐνν. ὥρα), ὁ χειμὼν καὶ 2) (ἐνν. ἐσθής), ῥοῦχα χειμωνιάτικον.

Χειμασία (ἡ). ξεχείμασμα, χειμαδιό. 2) (Γλσ.) κακοκαιριὰ χειμῶνος, φουρτούνα.

Χειμασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γυμνάζομαι ἐν καιρῷ τοῦ χειμῶνος.

Χείμαστρον (τὸ). φόρεμα χειμωνιάτικον.

†Χειματίζω, Μ. ίσω καὶ

†Χειμάω-ῶ, Μ. άσω, Γλσ. ἀντὶ Χειμάζω.

Χειμεθλιάω-ῶ, Μ. άσω, άμφ. άντι Χειμετλιάω, [έκ τοῦ
;Χείμεθλον (τό),=(ή έσφαλμ. άντι) Χείμετλον.
†Χειμεία (ἡ), [νλγ.), ἡ χημική ἐπιστήμη.
Χειμερία (ἡ). ὁ καιρὸς τοῦ χειμῶνος (τῆς παραχειμασίας).
Χειμερίζω, Μ. ίσω. Περνῶ τὸν χειμῶνα πανθενά, παραχειμάζω.
Χειμερινός, ή, όν. Ὁ τοῦ χειμῶνος ἡ διὰ τὸν χειμῶνα, χειμωνιάτικος.
Χειμέριος, α ή ος, ον,=Χειμερινός,(έπιμ.) ψυχρός. βροχερός, φουρτουνιασμένος. »Ὥρη—, « Ὅμ., Ἡσ., ὁ καιρὸς τοῦ χειμῶνος, » Τοὺς τέσσαρας χειμεριωτάτους μῆνας,« Ἡρ.
;Χείμερος (ὁ, ἡ), Π. άντι Χειμέριος.
Χειμέτλη (ἡ),=Χείμετλον.
Χειμετλιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω (κυρ. εἰς τοὺς πόδας) χείμετλα.
Χείμετλον(τό)[χεῖμα],ξεπάγιασμα(κυρ. εἰς τὰ πόδια) ἀπὸ τὸ ψῦχος, χιονόγρα.
†Χειμευτής, οῦ (ὁ), (νλγ.) ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν χειμείαν ἢ τὴν ἀλχειμίαν, χημικός.
†Χειμέω-ῶ, Γλσ. άντι Χειμάζω.
;Χειμιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἰων. ὑποφέρω ψῦχος, κρυώνω, [ἐκ τοῦ
Χειμίη (ἡ), Π. Ἰων. ψύχρα χειμῶνος, παγωνιά, κακοκαιριά.
†Χειμοθνής, ῆτος (ὁ, ἡ), (Δξφν.). ὁ ἀποθανών ὑπὸ ψύχους, ξεπαγιάσας.
Χειμοσπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπείρω ἐν καιρῷ τοῦ χειμῶνος, [ἐκ τοῦ
Χειμόσπορος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ σπείρων ἢ (προπαροξ.) σπαρμένος τὸν χειμῶνα.
Χειμοφυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Φεύγω τὸν χειμῶνα.
Χειμών[χεῖμα], ῶνος(ὁ). χειμῶνας, ψύχρα. κακοκαιριά· φουρτοῦνα, ἀνεμοζάλη· (τρπ.) περίστασις δεινή, συμφορά παραζαλίζουσα τὸν ἄνθρ., κίνδυνος μέγας. »Χειμῶνος ἐπιγενομένου (καταρράγέντος),« Ἡρ. »Τὰ μὲν θέρεος γίγνεται, τὰ δ' ἐν χειμῶνι,« Θκρ.
λειμωνόθεν, ἐπίρ. Π. άντι Ἐκ τοῦ χειμῶνος, ἀπὸ τὸν χειμῶνα.
Χειμωνοτύπος (ὁ, ἡ), Π. [χειμών, τύπτω]. ὁ κτυπῶν (μαζίζων) δι' ἀνεμοζάλης, διεγείρων ἀνεμοζάλην, θυελλώδης. »Λαίλαψ—,« Αἰσχλ.
Χείρ [συγγ. τῷ Χώρα](ἡ), χειρὸς(ἡ δοτ. δυϊκ. Χεροῖν καὶ πλθ. Χερσίν). τὸ χέρι· (κατ' ἔκτ.) ὁ βραχίων· (ἐπὶ ζ.) τὸ ἐμπροσθινὸν πόδι (ἐπὶ ἐλέφ.) ἡ προβοσκίς. »Χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν« Ἰλ. Δ. »Ἑδράξατο χειρὶ παγείῃ,« Θκρ. »Ἄκρα χειρῶν δάκτυλα,« αὐτ. »Γέροντα χειρὸς ἀνίσῃ,« Ὅμ. »Τόξα χερσὶ κρατεῖ,« Θκρ. »Χερσὶ γαῖαν κρατοῦσα,« Εὐρ. »Σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε,« Ὅμ. »Ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν,« Ἰλ. Α. »Χειρὶ ἢ ποσὶ (ἢ) »Χερσὶ ἢ ποσί,« φρα.=Παντὶ σθένει, ὅλαις δυνάμεσι. »Χεῖρας (ἢ) »Χεῖρε πρετείνειν (προίγεσθαι, ὀρέγειν, ἀντείρειν, ἀνατείνειν κλπ.),« Δξ. »Διασχεῖν χεῖρας ἐν μέσῳ,« Ἰλ., ἐμβαίνειν εἰς τὴν μέσην δύο μαχομένων (πρὸς εἰρηνοποίησιν). »Ἐς χεῖρα διδόναι τινί,« Εὐρ.,= Ἐγχειρίζειν. » Οὐ μέλλειν αἱ ὅτι ἀποθνήσκει, ἀλλ' ὅτι οὐκ ἐχρήσατο τῇ χειρί.« Ἡρ. » Παυσάμενος ἔργου, τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο,« Θκρ. »Ἀπὸ χειρὸς μεγάλα καὶ λαμπρὰ ἐργάσασθαι,« Αν., ἐπολέμησε λαμπρῶς, ἀνδραγάθησε. ‖. »Χειρῶν νόμος(ἡ δίκη),« φρα., συμπλοκὴ μάχης· (ἐνίοτε) αὐτοδικία,(Γαλλ.)droit du plus fort, (ἴδε Χειροδίκης). »Πρὶν ἢ συμμίξαι σφέας, ἐς χειρῶν τε νόμον ἀκικέσθαι,« Ἡρ. »Ἐν χειρῶν νόμῳ ἀπολλύμενος,« αὐτ. »Οὓς ἐν χερσὶν ἀπεκτείνατε,« Θκ., ἐν καιρῷ τῆς συμπλοκῆς. ‖. »Ἐκ χειρός,« φρα., ἐκ τοῦ πλησίον. »Ἐκ χειρὸς ἐμάχοντο,« Ξεν.,= Ἐκ τοῦ συστάδην. » Ἡ ἐκ χειρὸς θεωρία,« Ἰσοκρ. »Τῆς κοινολογίας ἐκ χειρὸς γενομένης,« Πλθ. ‖. »Ἐς χεῖρας ἔσαν,« Θκ., ἐπιάσθηκαν (εἰς μάχην), (Γαλλ.) en vinrent aux mains. » Πρὸς τὸ ἐς χεῖρας δέχεσθαι οὐκ ἦσαν ἱκανῶς ὡπλισμένοι,« Ξεν. (ἢ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) »Ἐς χεῖρα γῇ συνῆψαν,« Εὐρ., ἐπλησίασαν εἰς τὴν ξηράν, ἄραξαν. »Συνῆλθον εἰς χεῖρας,« Πλθ.,ἔσμιξαν (νὰ ὁμιλήσουν),ἀνταμώθησαν. ‖. » Ἄρχειν χειρῶν ἀδίκων,« φρα., ἀρχίζειν πρῶτος τὴν (δίδειν αἰτίαν εἰς) σύγκρουσιν, (Γαλλ.) être l' agresseur. »Παύειν χεῖρας πολέμοιο,« Ἰλ. Φ.‖. »Ἐς χεῖρας ἄγεσθαί τι,« Ἡρ., ἐπιχειρεῖν. »Ἐν χερσὶν (ἢ) »Μετὰ χεῖρας ἢ Π. »Μετὰ χερσὶν (ἢ) »Διὰ χειρὸς ἔχειν τι,« Θκ., ἔχειν ἀνὰ χεῖρας, ἢ· »Μεταχειρίζειν, (Γαλλ.) manier. »Ἔχων ἐν χερσὶ τὸν γάμον τοῦ παιδός,« Ἡρ., καταγινόμενος εἰς. » Ἐν χερσὶν ἡ μάχη,« Θκ., ἡ ἐκ τοῦ συςάδην. »Ὁ ἐν χερσὶ κίνδυνος,« Γργ., ὁ ἐπικείμενος. ‖. »Πρὸ χειρῶν εἶναί τινι,« φρα., ὑπ' ὄψιν, πλησίον, πρόχειρος. »Καὶ μὴν πρὸ χειρῶν αἵδε σοι κόσμον φέρουσιν,« Εὐρ. ‖. »Ὑπὸ χεῖρα ποιεῖσθαί τι ἢ τινα,« φρα., βάλλειν εἰς τὸ χέρι, καθυποτάσσειν, (ὅθ. ἑλλ.) » Ὁ ὑπὸ χεῖρα,« Λξ.,=Ὑποχείριος ἢ Δοῦλος. ‖. »Ὑπὸ χεῖρα,« φρα.,=Ἐξ ὑπαγωγίου, ἐκ τοῦ παραχρῆμα, ἐκ τοῦ προχείρου, ἀρτίως. »Ὅ,τι ἂν πρῶτον ὑπὸ χεῖρα ἔλθῃ,« Δκ. »Αἱ ὑπὸ χεῖρα ἀπαντῶσαι τιμωρίαι,« Πλ. »Αἱ ὑπὸ χεῖρα χρεῖαι,« Ἀρστ., αἱ τῆς στιγμῆς, αἱ κατεπείγουσαι. ‖. » Ἀνὰ χεῖρα αὐτοῦ, « Γρφ., εἰς τὸ πλάγιόν του. ‖. »Ἡ ἀνὰ χεῖρα ὁμιλία,« Ἑρμ., ἡ κοινὴ, ἡ τετριμμένη, τὸ οἰκιακὸν ὕφος. ‖. »Διὰ χειρὸς πιπράσκειν,« Δξ. »Ἐκ χειρὸς εἰς χεῖρα ὠνεῖσθαι,« Ἀρστ., ἀπὸ πρώτου χέρι, ὄχι ἀπὸ μεταπωλητὴν ἢ διὰ μεσίτου, ἢ· μὲ μετρητὰ(ἐπὶ χεῖρας), χωρὶς διορίαν. ‖. »Τὸ κατὰ χειρὸς (ἢ) κατὰ χειρῶν ὕδωρ,« Ἀθ., τό(κυρ. κρὸ τῆς τραπέζης) νίψιμον. » Ἐρωτώντων δὲ, Παῖον ὕδωρ ἄριστον. Τὸ κατὰ χειρὸς, ἔφη,« αὐτ. (καὶ ἑλλ.) » Κατὰ χειρὸς ἐδόθη,« αὐτ., ἔφεραν νίψιμον. 2) (συνκδχ.)τὰ δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ μέρη τοῦ σώματος. » Τὴν Ἰόην λαβὼν ἐς ἀριστερὴν χέρα, ἦϊε, « Ἡρ. » Ποτέρας τῆς χερὸς (ἐστήκασιν); (Β) ἐν δεξιᾷ σου, « Εὐρ. 3) ἔργον χειρός· χαρακτὴρ (κοιν. εἰκόνα) γραψίματος, τρόπος ἰδιαίτερος ἐργασίας τεχνίτου, ὕφος συγγραφέως κτλ. »Γνωρίσασα τὴν Κομμόδου χεῖρα,« Ἡρωδ. »Οὔτε τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα δυνατὸν ἀρνήσασθαι,« Ὑπερίδ. »Γλαφυρῆς χειρὸς μισθόν,« Θκρ. »Χεὶρ Πολυκλείτου(Ἀπελλοῦ κτλ.),=Πολύκλειτος (Ἀπελλῆς) ἐποίει. 4) δύναμις (χειρῶν)· στράτευμα. »Μεγάλη χειρὶ εἰκότως οὗτος λέγοιτο πορεύεσθαι, οὗ ἂν τῇ γνώμῃ πολλαὶ χεῖρες ὑπηρετεῖν ἐθέλωσι,« Ξεν. »Δύναμις ὑπὲρ ἄνθρωπον ἡ βασιλῆός ἐστι, ἢ χεὶρ ὑπερμήκης,« Ἡρ. » Μεγάλη χεὶρ πλήθεος, « αὐτ. » Ἐν ὀλίγαις ἡμέραις χεῖρα μεγάλην ἤθροισε,« Πλ. »Ὀλκάδα, πόνῳ μεγάλῳ καὶ χειρὶ πολλῇ νεωλκηθεῖσαν, « αὐτ. »Χεὶρ οἰκεία,« Εὐρ., στράτευμα συγκροτούμενον ἀπὸ τοὺς οἰκέτας ἢ τοὺς οἰκιακούς τινος. 5) (διὰ τὸ ὁμοιόσχημ.) τὸ φυτὸν Δίψακος καὶ 6) εἶδ. ἐμπλάστρου συγκειμένου ἀπὸ πέντε εἴδη ἰατρικῶν.
Χειράγρα (ἡ). πιάσιμον (ἀρθρῖτις νόσος) τῶν χειρῶν.
Χειραγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδηγῶ τινα(ὡς χειραγωγός).
Χειραγώγημα (τό). τὸ χρησιμεῦον πρὸς χειραγωγίαν τινός, συμβουλή, ὁδηγία.
Χειραγώγησις, εως (ἡ), τὸ χειραγωγεῖν τινα, ἡ διὰ τῆς χειρὸς ὁδήγια, καθοδήγησις (κυρ. καὶ μτφορ.).
Χειραγωγία (ἡ),=Χειραγώγησις ἢ Χειραγώγημα, [ἐκ τοῦ
Χειραγωγός (ὁ, ἡ), [χειρ, ἄγω]. ὁ ὁδηγῶν τινα διὰ ἢ ὡς διὰ τῆς χειρός.
†Χείρακρα (τά), (νλγ.), τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων τῆς χειρός.
†Χειραλγία (ἡ), [χ. ἀλγέω]. πόνος(ῥευματισμὸς) εἰς τὰ χέρια.
†Χειραλειπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλείφω τὰς χεῖράς μου(καθὼς οἱ ἀθληταὶ μὲ λάδι).
Χειράμαξα, ης (ἡ). ἁμάξι τὸ ὁποῖον κινεῖται μὲ τὸ χέρι.
Χειραμάξιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Χειράμαξα, (Γαλλ.) brouette.
Χειραπτάζω, Μ. άσω. Ἅπτομαι (Ἐγγίζω) μὲ τὸ χέρι μου· συγυρίζω μόνος μου (διὰ χειραψίας), (Γαλλ.) manier.
Χείραργος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ ἔχων ἀργὸν(ὀγλήγωρον) χέρι (εἰς τὸ κλέπτειν).
Χειράς, άδος (ἡ). σκάσιμον τῶν χειρῶν (ἀπὸ τὸ ψῦχος).
†Χειράφετος (ὁ, ἡ), Γλσ. [χ. ἀφίημι]. ἀπελεύθερος (κυρ. διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν, καθὼς ἐσυνειθίζετο εἰς τὴν Ῥώμην), (Δτν.) manumissus, (ὅθ. τὸ Γαλλ. émancipé.
Χειραψία(ἡ),[χ. ἅπτω] πιάσιμον(ἔγγιγμα) μὲ τὸ χέρι· (ἰδιαιτ. ἐπὶ παλαισ.) συμπλοκή· (ἐπὶ στρατ.) ἄψιμαχία)· (Ἰατρ.) τρίψιμον ἐλαφρόν, (Δτν.) manutigium.
†Χειρεκμαγεῖον (τό), (νλγ.) άντι Χειρόμακτρον.
†Χειρεπιθεσία (ἡ),=Χειροθεσία.
†Χείρεργον(τό), (νλγ.)άντι Ἐργόχειρον.
Χείρεσι καὶ Χείρεσσι, Π. άντι Χερσί, δοτ. πλθ. τοῦ Χείρ.
†Χειριάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω χειριάδας, εἶμαι

ὰ χέρια μου (ἀπὸ τὸ ψῦχος). εἰδ), ὑποκορ. τοῦ Χειρίς, χεί-

, ἡ, ἀν. Ὁ ἔχων χειρίδας (μα- Χιτῶν—, « Ἡρ.

.Ι. ἰσω. Ἔχω ἀνὰ χεῖράς ἢ Πράτ- τω ἰδιοχείρως τι (χωρ. ἐπὶ χειρουργ. ἐργασίας)· (μτγν.) διαχειρίζω, (Γαλλ.) manier.

Χειρίξις, εως (ἡ), Ἰων. ἀντὶ †Χείρισις = Χειρισμός.

Χείριος, α, ον, Π. ὁ εἰς τὰς χεῖρας εἶναι, ὑποχείριος. 2) Γλω. εὔχρηστος, εὐμεταχείριστος, (Γαλλ.) maniable.

Χειρίς, ίδος (ἡ). σκέπασμα τῆς χειρὸς ἢ τοῦ βραχίονος, χειρόκτι ἢ μανίκι.

Χείρισις, εως (ἡ), (εὔχρ. κυρ. τὸ Ἰων. Χειρίξις) = Χειρισμός.

Χείρισμα (τό), τὸ χειρουργικῶς χειριζόμενον (θεραπευόμενον) μέλος.

Χειρισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Χειρίζω, διαχείρισις, (Γαλλ.) maniement· (ἰδιαιτ.) ἐργασία χειρουργική, (Γαλλ.) opération.

†Χειρίσοφος (ὁ), Π. ἀντὶ Χειρόσοφος, (εὔχρ. μόνον ὡς κύρ. ὄν).

Χειριστής, οῦ (ὁ χειρίζων (ἔχων ἀνὰ χεῖρας, διαχειρίζων) τι, ἐπιχάτης, (Γαλλ.) administrateur.

Χείριστος, η, ον, ὑπερθ. (ἀνχλ.) τοῦ Κακός, ὁ χειρότερος ἀπ' ὅλους.

Χειριστότερος, η, ον, Ἰων. (σπνττ.) συγκρ. τοῦ Χείριστος, ὁ πλέον χειρότερος.

†Χειροβαλίστρα (ἡ), εἶδ. μηχανῆς (σφενδόνης) πυροβόλου, (Λτν.) falarica.

†Χειροβένσους (ὁ ἡ), Γλω. = Χειρώναξ, βάναυσος.

Χειροβαρής, ές (ὁ, ἡ). ὁ βαρύνων τόσον ὅσον δύναται νὰ σηκώσῃ ἡ χείρ, (παρβλ. Χειροπληθής).

Χειρόβιος καὶ

†Χειροβίωτος (ὁ, ἡ), ὁ ζῶν ἀπὸ τῶν κόπων τῶν χειρῶν του, Ἀπαχειροβίωτος.

†Χειροβλῆμα καὶ

†Χειρόβλητον (τό), = Χειρόβολον.

Χειροβολέω-ῶ, Μ. ήσω, (Ἀξρν.). Ἐκ χειρὸς βάλλω, σφενδονίζω.

Χειρόβολον (τὸ), ὅτου δύναται νὰ χωρέσῃ ἡ χείρ, δράγμα, δεμάτι.

†Χειροβοσκός (ὁ, ἡ), Γλω. ὁ βόσκων (τρέφων) ἑαυτὸν διὰ τῶν κόπων τῶν χειρῶν του, χειρόβιος.

Χειροβρώς [χ. βρῶσκω], ῶτος (ὁ). ὁ τρώγων (κατατρώγων) τὰς χεῖρας· «Δεσμὸς—, « Ἡσύχ.

Χειρογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ γεμίζων τὴν γαστέρα του (τρεφόμενος) ἀπὸ τῶν κόπων τῶν χειρῶν του, ζῶν μὲ τὸ ἐργόχειρόν του, χειρόβιωτος.

Χειρογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Ὑπογράφω) ἰδιοχείρως, δίδω ὁμολογίαν (ἐνυπογράφον), βεβαιόνω ἐγγράφως.

Χειρόγραφον (τό). χρεωστικὸν ἔγγραφον (ὑπογεγραμμένον) ἰδιοχείρως, ὁμόλογον.

Χειροδαΐκτος (ὁ, ἡ), Π. [χ. δαΐζω]. κατασπαραγμένος ὑπὸ χειρῶν, φονευμένος.

Χειροδεικτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δείχνω μὲ τὸ χέρι, δακτυλοδεικτέω, [ἐκ τοῦ

Χειρόδεικτος (ὁ, ἡ), ὁ δεικνύμενος διὰ τῆς χειρός· (ἐπρ.) προφανής, ἀριθμός.

†Χειρόδεσμος (ὁ). δεσμὸς τῶν χειρῶν, χειροπέδη.

Χειροδέτας (ὁ, ἡ), τοῦ ὑπ. εἶναι δεμένα τὰ χέρια ἢ Β) ὁ ὑπ. δένεται περὶ τὰ χέρια. « Χιτὼν—, « Ἰώσ., = Χειροδώτης.

†Χειροδίκαιος (ὁ, ἡ), Γλω. ἀνελ-

Χειροδίκης, ου (ὁ). ὁ λαμβάνων τὸ δίκαιόν του μὲ τὰς χεῖράς του (ὃ.ˇ αὐτοδικίας), μὴ γνωρίζων ἄλλο δίκαιον παρὰ τὸ διὰ τῆς βίας (τὸ τοῦ ἰσχυροτέρου).

†Χειροδόσιον (τὸ), Γλω. ἡμεροδοῦλι, ἡμεροκάματον, ἡμερομίσθιον.

Χειρόδοτος (ὁ, ἡ), δομένος ἀπὸ χέρι εἰς χέρι· ἅμα. χωρὶς ὁμολογίαν ἢ ἐγγύησιν.

Χειροδράκων, οντος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων δράκοντας ἀντὶ χειρῶν, (ἐπίθ. τῶν Ἐρινύων).

Χειροδράπας (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τῶν χειρῶν ὀρεπόμενος (κυρ. ἐπὶ λαχανικῶν), (ἐτυμολογ. παράφρ. τοῦ Χέδροψ).

Χειροέργατης, ου (ὁ), Π. [χ. ἔργον]. ὁ διὰ τῶν χειρῶν ἐνεργῶν ἢ ἐργαζόμενος, χειρώναξ.

Χειροήθεια (ἡ), τὸ νὰ ἦναι ἥμερος.

Χειροήθης, ους (ὁ, ἡ ι. συνειθισμένος νὰ τὸν ἐγγίζουν μὲ τὸ χέρι, ἡμερωμένος, ἥμερος.

Χειροθαλπής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ θάλπων (θερμαίνων) τὰς χεῖρας. « Ὕδωρ—, « (Φιλόξ· παρ') Ἀθ.

Χειροθεσία (ἡ). ἡ τῆς χειρὸς ἐπίθεσις· (ἐν γέν.) μεταχείρισις, [ἐκ τοῦ

Χειροθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιθέτω τὴν χεῖρά ἢ τὰς χεῖρας τινι, ἐγγίζω ἢ ἐκτελῶ τι (διὰ χειροψίας)· (ἐκκλησ.) χειροτονῶ.

Χειροθήκη (ἡ), = Χειρὶς, χειρόκτι.

Χειροκαλαθίσκος (ὁ), εἶδ. χορδῆ ἢ σχήματος χορευτικοῦ.

Χειρόκμητος (ὁ, ἡ), Π. [χ. κάμνω], ἀντὶ Χειροποίητος.

Χειροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τὴν χεῖρά ἢ τὰς χεῖρας τινος. 2) κτυπῶ (κοπανίζω) μὲ τὸ χέρι.

Χειροκρασία (ἡ), [χ. κεράννυμι]. συμβολὴ χειρῶν, συμπλοκή.

Χειροκρατία (ἡ). τὸ νὰ ἐξουσιάζῃ ὁ ἰσχυρότερος, τὸ δικαίωμα τῆς βίας, τυραννία.

Χειροκρατικός, ἡ, όν. Ὁ τῆς ἢ διὰ τῆς χειροκρατίας, τυραννικός, βίαιος. « Τρόπος—, « Πλθ.

Χειροκτύπας (ὁ), (παροξ.) ὁ κάμνων κτύπαν (κρότον) μὲ τὸ χέρι του, λυρακτύπος. 2) (προπαροξ.) Π. ὁ κτυπῶν (ἀντηχῶν) ὑπὸ τὴν χεῖρά τινος. « Κιθάρα—, « Ἀθ.

Χειρολάβη καὶ

Χειρολαβίς, ίδος (ἡ). λαβὴ (χερούλι) ὁπαιουδήποτε σκεύους καὶ ἰδιαιτ. τοῦ ἀλετροῦ.

Χειρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω μὲ τὰς χεῖρας.

Χειρόμακτρον (τό), [χ. μάσσω]. σφουγγιστῆρι τῶν χειρῶν, χειρομάντιλον, (Γαλλ.) essuie-main. 2) (καταχρ.) εἶδ. γυναικ. κεφαλοδέματος, μαντίλι τοῦ κεφαλιοῦ, τσεμπέλι.

Χειρομαντεία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἐγχειρεία) τοῦ χειρομάντεως.

Χειρόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν ἐν τῇ παλάμῃ τῆς χειρὸς γραμμῶν.

Χειρομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι (Ἐργάζομαι) διὰ τῶν χειρῶν, αὐτουργῶ.

Χειρομαχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ τῶν χειρῶν ἐργασία, αὐτουργία, [ἐκ τοῦ

Χειρομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος (πολεμῶν, καπιάζων) διὰ τῶν χειρῶν, χειρώναξ, αὐτουργός.

Χειρομύλη (ἡ) καὶ

Χειρομύλον (τὸ) καὶ

;Χειρόμυλος καὶ

Χειρομύλων, ωνος (ὁ), μύλος τὸν ὁποῖον γυρίζουν μὲ τὸ χέρι, (κοιν.) χειρόμυλος.

Χειρομανής, ές (ὁ, ἡ), Π [χ. μαίνομαι]. ὁ μαλύνων τὰς χεῖρας. «Φόνος—, « Αἰσχλ.

Χείρων, ούδ. τοῦ Χείρων.

Χειρόνιβον καὶ Χειρονιπτρον (τὸ), = Χέρνιψ, χέρνιβον, λεκάνη (καὶ πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει διὰ νίψιμον. « Καινοτὰς εὐχρηστῶν εἰς χειρόνιπτρον, « Δοκρ.

Χειρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (χορεύων ἢ παλαίων) τὰς χεῖράς μου μὲ κάποιον ρυθμόν· κάμνω (ἐκφράζω, παριστάνω τι μὲ) χειρονομίας· χορεύω παντομιμικῶς· (ἐνίοτε) = Σκιαμαχῶ. « Σκιαμαχοῦντος δὲ ὁ ἀνδριὰς παρέχεται σχῆμα, ὅτι ὁ Γλαῦκος ἦν ἐπιτηδειότατος τῶν κατ' αὐτὸν χειρονομῆσαι, « Παυσ.

†Χειρονομάσιον (χωρὶς Μ.), Γλω. Ὕφος διάθεσιν (ἐπιθυμίαν) νὰ χειρονομήσω.

Χειρονομία (ἡ). ἡ κατά τινα κανονισμένον ρυθμὸν κίνησις τῶν χειρῶν ἐν τῷ χορεύειν ἢ παλαίειν· ἡ διὰ σχημάτων ἔκφρασις (παράστασις) ἐννοίας· ὁ χορὸς τοῦ παντομίμου· (ἐνίοτε) = Σκιαμαχία.

Χειρονομικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ χειρονομεῖν, χειρονόμου ἴδιος.

Χειρονόμος (ὁ, ἡ), [χειρ, νόμος]. ὁ χειρονομῶν, χορεύων ἢ παλαίων κατά τινας κανόνας (μὲ ρυθμικὰς κινήσεις, μὲ χειρονομίας) παντομῖμος. 2) (ἐνίοτε) = Δαιτρός, (Γαλλ.) écuyer tranchant.

Χειρόνως, ἐπίρ. τοῦ Χείρων, χειροτέρα.

Χειροπέδη (ἡ). πέδη (πέδικλον, δεσμὸς) τῶν χειρῶν, (Γαλλ.) menottes.

Χειρόπιδον (τό), = Χειροπέδη.

Χειροπλασστος (ὁ, ἡ), πλασμένος (φτιασμένος) μὲ τὰ χέρια, χειροποίητος.

Χειροπληθής [χ. πλήθω], ές (ὁ, ἡ). ὁ γεμίζων τὴν χεῖρα, τόσον μέγας ἢ χονδρὸς ὅσον νὰ γεμίζῃ τὸ χέρι (πιάνοντάς τον). « Λίθος (« Κυρήνη)—, « Ξεν., Θκρ.

Χειροπληθιαῖος, α, ον, = Χειροπληθής.

;Χειρόπληκτος (ὁ, ἡ), [χ. πλήττω]. κτυπημένος μὲ τὸ χέρι.

Χειροπάδης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Χειρόπους.

Χειροποιέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Κάμνω τι μὲ τὰ χέρια μου.

Χειροποίητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Καμωμένος μὲ τὰ χέρια, κατεσκευασμένος ἀπὸ χέρι ἀνθρώπου (ὄχι ἐκ φύσεως), τεχνητός· (μεταφρ.) πλαστός.

Χειροπόνητος (ὁ, ἡ), [χ. πονέω]. δουλευμένος μὲ τὸ χέρι, τεχνητός, χειροποίητος.

Χειροπονία (ἡ). ἡ διὰ τῶν χειρῶν ἐργασία.

Χειροπόνια (τὰ), (ἐνν. ἔρια), ἐρυθὴ τῶν ἐργατῶν (τῶν χειροπόνων).

;Χειροπόνος (ὁ, ἡ), [χ. πονέω]. ὁ θυλακο-

ων (κοπιάζων) μὲ τὰς χεῖράς του, χειροτέχνης.
Χειρόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χειράδας (σχασίματα;) εἰς τοὺς πόδας.
Χειροτέκτης, ου (ὁ), Γλσ. [χ. ῥέζω]. = Χειροτέκτης.
Χειροσιδήριον καὶ **Χειροσίδηρον** (τὸ). χέρσιδηρίδιον, (Τουρν.) τσιγκέλι εἰς σχῆμα χεριοῦ.
†**Χειροσιφώνιον** (τὸ), (νλγ.) εἶδ. σίφωνος (τλουμπας) τὸ ὁπ. ἐκρατεῖτο εἰς τὰ γέρια.
Χειροσκοπικὸς, ἡ, ὸν. Χειροσκόπου ἴδιος. ▪ **Χειροσκοπική** (ἐνν. τέχνη), ▪ ἡ χειρομαντεία.
Χειροσκόπος (ὁ), [χ. σκοπέω], = Χειρόμαντις. Ἡμεῖς τὰς διὰ χειροτονίας ψηφοφορίας] ὁ μετρῶν (παρατηρῶν) τὰς ὑψωμένας χεῖρας.
Χειρόσοφος (ὁ, ἡ). σοφὸς (ἐπιτήδειος) τὰς χεῖρας, (τεχνίτης) ἐπιδέξιος· (ἴδιωτ.) ἐπιτήδειος εἰς τὸ χειρονομεῖν, παντομῖμος.
Χειροστρόφιον (τὸ). βασανιστικόν τι ὄργανον μὲ τὸ ὁποῖον στρεβλόνουν (στραγγουλίζουν) τὰ χέρια.
Χειρατένων, οντος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων ἐκτεταμένας χεῖρας, μακραχέρης.
Χειρότερος, α, ον, Π. ἀντὶ Κείρων.
Χειρότευκτος (ὁ, ἡ), [χ. τεύχω], ἀντὶ Χειροποίητος.
Χειροτεχνέω-ῶ, ήσω. Εἶμαι (Ἐργάζομαι ὡς) χειροτέχνης.
Χειροτέχνημα (τὸ). ἔργον χειροτέχνου, ἐργόχειρον.
Χειροτέχνης, ου (ὁ). ὁ διὰ τῶν χειρῶν ἐργαζόμενος τεχνίτης, χειρώναξ, βιομήχανος. (μὲ γεν.) ▪ **Ἰητορίας**—, ▪ Σοφ., ὁ τὴν ἰατρικὴν μετερχόμενος, χειρουργός. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Χειροτεχνικός. ▪ **Βίος**—, ▪ Δ. Ἁλ.
Χειροτεχνία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ χειροτέχνου, τέχνη τὴν ὁποίαν ἐξασκεῖ τις διὰ τῶν χειρῶν.
Χειροτεχνικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς χειροτεχνίαν, καλὸς χειροτέχνης ἢ, χειροτέχνου ἴδιος.
Χειροτεχνικῶς, ἐπίρ. Ὡς χειροτέχνης, μὲ χειροτεχνικὴν ἐπιτηδειότητα.
Χειρότεχνος (ὁ, ἡ). = Χειροτέχνης.
Χειροτέχνως, ἐπίρ. = Χειροτεχνικῶς.
Χειρότμητος (ὁ, ἡ). [χ. τέμνω]. κομμένος μὲ τὸ χέρι.
Χειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτείνω τὴν χεῖρα (χωρ. εἰς τὰς συνελεύσεις) ψηφοφορῶ ὑψόνων τὴν χεῖρα· (μτδτ.) ἐκλέγω τινὰ ἢ ἐπικυρόνω τι διὰ χειροτονίας· (Ἐκκλησ.) κάμνω (κοιν. χειροτονῶ) ἱερέα κτλ., (ἀπν.) τελετόνω διὰ τῆς χειρός.
†**Χειροτουνητής**, οῦ (ὁ). ὁ ψηφοφορῶν διὰ χειροτονίας, (Γαλλ.) **votant.**
Χειροτονητός, ἡ, όν. Ὁ ἐκλεχθεὶς ἢ ἐπικυρωθεὶς (καὶ ἐκκλησ. ἱερωθεὶς) διὰ χειροτονίας.
Χειροτονία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χειροτονέω, ἡ διὰ τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν ψηφοφορία· (Ἐκκλησ.) ἡ διὰ χειροθεσίας καθιέρωσις τοῦ χειροτονουμένου ἱερέως κτλ.
Χειροτόνος (ὁ, ἐκ. χείρ καὶ τείνω). ὁ ἐκτείνων τὴν χεῖρα ἢ τὰς χεῖρας. 2) Π. (προπαροξ.) ὁ γινόμενος διὰ τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν. ▪ **Δίκαι**—, ▪ Δίσχλ.
Χειροτριβέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρίβω μὲ τὸ χέρι.
Χειροτριβὴς (ἡ), Ἰων. τριβὴ (γύμνασις, ἐπιτηδειότης) τῆς χειρός, (ἐν γέν.) = Χείρωξις, μεταχείρισις. ▪ **Χειροτριβὴς** ἀτρεμαιότης, ▪ Ἱππ., χέρι γυμνασμένον, (Γαλλ.) **main sûre.**
Χειροτυπὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [χ. τύπτω]. ὁ κτυπῶν ἢ κτυπώμενος μὲ τὴν χεῖρα.
Χειρουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαί τι διὰ τῶν χειρῶν (ἐν γέν.), πράττω ἐνεργῶ· δημιουργῶ, κατασκευάζω· (ἰδιωτ.) μεταχειρίζομαι πληγὴν κτλ. ὡς χειρουργός, (Γαλλ.) **opérer**· (ἐνίοτε) = Χειρονομῶ· (ἐνίοτε) = Δέρνομαι, (Δρτ. 5, 56).
Χειρούργημα (τὸ). ἔργον χειρουργοῦ (δημιουργοῦ), τεχνούργημα, χειροτέχνημα·
Χειρουργία (ἡ), τὸ χειρουργεῖν, ἡ διὰ τῶν χειρῶν ἐργασία, χειροτεχνία· (ἰδιωτ.) ἐργασία χειρουργοῦ, (Γαλλ.) **opération.**
Χειρουργικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς χειρουργίαν, χειρουργοῦ ἴδιος, χειροτεχνικός· (ἰδιωτ.) ▪ **Χειρουργικὴ** (ἐνν. τέχνη), ▪ ἡ τῆς (ἰατρ.) χειρουργίας.
Χειρουργικῶς, ἐπίρ. Ὡς χειρουργός, καθὼς οἱ χειρουργοί, χειροτεχνικῶς.
Χειρουργὸς (ὁ). ὁ διὰ τῶν χειρῶν ἐργαζόμενος, χειρώναξ, χειροτέχνης· (ἰδιωτ.) ὁ μετερχόμενος τὴν (ἰατρ.) χειρουργίαν· (μὲ γεν.) ὁ ἀσχολούμενος πρακτικῶς εἴς τι. ▪ **Μουσικῆς** (▪ **Γραφικῆς**)—, ▪ Πλ.
Χείρους, κατὰ κρᾶ. ἀντὶ Χείρονες ἢ Χείρονας, ἀνμ. ἢ αἰτ. πλθ. τοῦ Χείρων.
Χειρόχωλος (ὁ, ἡ), Π. χωλὸς τὰς χεῖρας, κυλλοχέρης.
Χειρόω-ῶ ξ (μσ.) -όομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ωμαι. Βάλλω εἰς τὸ χέρι, κάμνω ὑποχειριάντινα ἢ τι, καθυποτάσσω. (ἐνίοτε Π.) = Χειρίζω, πράττω.
Χείρω, αἰτ. ἀνεὶ Χείρωνα, αἰτ. ἑν. ἢ πλθ. οὐδ. τοῦ Χείρων.
Χείρωμα (τὸ). Π. [χειρόω]. χειρὸς (χωρ. βίας) ἔργον, (Γαλλ.) **coup de main.** ▪ **Τυμβοχόα χειρώματα**, ▪ Αἰσχλ., σπουδαῖ ἐπιτυμβίοι. ▪ **Εὐκταῖες χειρώματα**, ▪ αὐτ., πᾶν ὅ,τι γίνεται ὑποχείριον (κατεδαμάζεται) εὐκόλως. ▪ **Θανάσιμον χείρωμα**, ▪ Σοφ., τὸ σῶμα τοῦ αὐτόχειρος.
Χείρων, ωνος (ὁ, ἡ), συγκρ. (ἀγαθὸς) τοῦ ἐσθλός, χειρότερος, κατώτερος κτλ. ‖· (τὸ οὐδ.) **Χεῖρον**, ἐπίρ. ἀνεὶ Χειρόνως.
Χείρων [χεὶρ]. ωνος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων (περίφημος χειρουργὸς καὶ μάντις).
Χειρωνάκτης, ου (ὁ). = Χειρῶναξ.
Χειρωνακτικὸς, ἡ, όν. Χειρώνακτος ἴδιος, ἐργατικός, χειροτεχνικός.
Χειρώναξ ἢ **Χειρώναξ** [χεὶρ, ἄναξ], ακτος (ὁ), = Χειροτέχνης, βιομήχανος· (μὲ γεν.) ὁμίλου, γυμ. ▪ **Ἀσγών**—, ▪ Εὐρ., μάντις, χρηστηριῶδος.
Χειρωναξία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ χειρώνακτος, χειροτεχνία· (Π. ἐν γέν.) ἔργον, ὑπηρεσία. ▪ **Ἁπλῆς χειρωναξίας ἐχόντων**, ▪ Αἰσχλ.
Χειρωνάξιον, τὸ. τὸ ὑπάτιον ὀπτὸν πλη-

ρόνουν οἱ χειρώνακτες (οἱ τεχνῖται), φόρος ἐπιτηδεύματος (χειρωνακτικοῦ).
Χειρώνειος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ Χείρωνος (τοῦ περιφ. Κενταύρου). ▪ **Ἕλκος**—, ▪ Λεξ., τὸ δυσίατον (τὸ ὁπ. μόνος ὁ Χείρων ἠδύνατο νὰ θεραπεύσῃ). ‖· (οὐσ.) **Χειρώνειον** (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Κενταύρειον.
Χειρωνίς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ Χείρωνος. ▪ **Βίβλος**—, ▪ Ἐπιγρ., ἡ περὶ ἰατρικῆς, (καιν.) ἰατροσόφιον.
Χείρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χειρόω, κυρίευσις (διὰ τῆς βίας), κατάκτησις, καθυπόταξις.
Χειρωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς χείρωσιν (καθυπόταξιν).
Χειρωτὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος χειρωθῆναι (ὑποταχθῆναι), ἁλωτός, (μτφ.) καταφθωτός.
Κεῖσθαι, κθ. ἀπαρ. τοῦ Κέω.
Χείσομαι, μέλλ. τοῦ Χανδάνω.
Χείω (παρτ. Ἔχειον καὶ ἀναυξ. Κεῖον), Π. Ἰων. ἀντὶ Χέω.
Χέλειον (τὸ), = Κέλυφον.
†**Χελεύς**, έως (ὁ), Γλσ. = Χέλυς.
Χελιδοῖ, Π. ἀντὶ Χελιδόνι, κλητ. τοῦ Χελιδών.
Χελιδόνειος (ὁ, ἡ). ὁ τῆς (ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς) χελιδόνος.
Χελιδονίας, ου (ὁ), = Χελιδόνειος, (ἐνν. ἰχθὺς) εἶδος θύννου. 2) (Γλσ.) ὁ βόρειος ἀστερισμὸς τοῦ Ζωδ. τῶν Ἰχθ. 3) (ἀνν. ἄνεμος) ὁ πνέων τὴν ἄνοιξιν (ὅταν ἔρχωνται αἱ χελιδόνες) ζέφυρος, (παρβλ. Ὀρνιθίας).
Χελιδονίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Χελιδών.
Χελιδονίσκος, ου (ὁ). τὸ μικρὸν τῆς χελιδόνος, χελιδονάκιον.
Χελιδονίσκω, Μ. ἀντὶ Χελιδόνω.
Χελιδονίσκων, ωνος (ὁ), Π. ἀντὶ Χελιδών.
Χελιδονισμὸς (ὁ), τὸ χελιδονίζειν (Ἁ).
Χελιδονιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ περιερχόμενος (καθὼς τώρα τὴν ἀ Μαρτ.) καὶ τραγῳδῶν τὴν χελιδόνα, (ἴδε Χελιδονίζω).
Χελιδών [χελαδέω], όνος (ἡ). τὸ γνωστὸν πτηνόν, χελιδόνι καὶ χελιδάνα. 2) (μτφ.) εἶδος πτερωτοῦ ἰχθ., (κοιν.) χελιδονόψαρον. 3) τὸ ὑπὸ τὴν ὀπλὴν τοῦ ἵππου καὶ ἄλλων κοίλωμα, (παρβλ. Βάτραχος). 4) τὸ περὶ τὴν καμπὴν τοῦ βραχίονος κοίλωμα (ὅπου γίνεται ἡ φλεβοτομία).
Χελλάρης ἢ **Χελλαρίας** [χέλυς], ου (ὁ), εἶδ. ἰχθ., (ἀλλ.) **Μύλλος**, (παιδλ.) **Καλλαρίας.**
Χελλόω, Μ. ἀντὶ Χελόω.
Χελλών καὶ **Χελμών**, ῶνος (ἡ, ▪ ἰδε

(ἐκ τοῦ γένους τῶν κεφάλων), (ἄλλ.) Κεπλών.

Κελοῦω, Λακων. ἀντὶ Κελεύω ἢ Κελεύσω.

Κέλυδρος (ὁ), [χέλυς, ὕδωρ], χελώνα τοῦ νεροῦ, νεροχελώνα. 2) εἶδος ὕδρου, νεροφείδα.

Κελυκλάνος (ὁ, ἡ), Π. [χέλυς, κλάνος]. ὁ ἀντιχῶν καὶ καμωμένος ἀπὸ καύκαλον χελώνης. ▪ Φορμιγξ —, ▪ Ὀρφ.

Χέλυμνα, ης (ἡ), Π. ἡ Χελώνη.

Κελυνάζω [χελύνη], Μ. άσω, Γλσ. περιπαίζω σαυρούμενος ἢ διαχέφων τὰ χείλη, χλευάζω.

Κελύνειον (τὸ), = Χελύνιον.

Κελύνη (ἡ), = Χεῖλος. ▪ Ἡ ὑκιερὼκ —, ▪ Δξ., τὸ ἐπάνω χείλος. 2) Αἰολ. Π. ἀντὶ Χελώνη.

Κελύνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χελύνη. 2) (ἰδιωτ.) μέρος τι τοῦ θώρακος, (ἄλλ.) Χέλυς.

Κελυνοειδής [χελύνη, εἶδος], ους (ὁ). ὁ ἔχων χονδρὰ χείλη, πρησκοχείλης.

Χέλυον (τὸ). τὸ καύκαλον τῆς χελώνης κτλ., (ἄλλ.) Χελώνειον, [ἐκ τοῦ

Χέλυς, υος (ἡ), = Χελώνη. 2) (συνεκδ.) Χελώνειον. 3) λύρα ἀπὸ καύκαλον χελώνης, (ὀθ. ἀρχαιομ.) ἡ Λύρα, ἀστερισμός τις. 4) τὸ κοῖλον μέρος τοῦ στήθους (κοιν.) καρδιογειλή αρον.

Χελύσκιον (τό), [χελύσκω]. λεπτὸς ξηρόζυγας.

Χέλυσμα τό), [χέλυς], τὸ περὶ τὴν τρόπιν τοῦ πλοίου σανίδωμα.

Κελύσσω καὶ (μσ.)-ύσσομαι [χέλυς 4], Μ. ύσομαι. Βάλλω βαθειὰ (ἀπὸ τὸ στενός).

Χελύω, Ἰων. ἀντὶ Χελύσσω.

Χελών, ῶνος (ὁ), Δ. ἀντὶ Χελιών.

Χελωνάριον (τὸ). τὸ καύκαλον τῆς χελώνης καὶ (καταχρ.) τοῦ καβούρου κτλπ. 2) (μτφ.) τὸ πύρτωμα τῆς ῥάχης ζώου (ἐν τετ.) κάθε καμαρωτοῦ πράγματος. 3) (Τακτ.) = Χελώνη.

Χελώνη (ἡ, [χέλυς], τὸ γνωρὸν ἀμφίειον, ἡ χελωνα. 2) (συνεκδ.) = Χελώνειον. 3) λύρα (ἀπὸ καύκαλον χελώνης). 4) = Θρῆνυς, σκαμνί. 5) εἶδ. μηχανῆς πρὸς μετακομισιν φορτίων, (κοιν.) ξυλογειδοῦρα. 6) (Τακτ.) εἶδ. μηχανῆς πολεμικῆς μὲ τροχοὺς (εἰς σχῆμα χελώνης) διὰ τῆς ὁπ. ἐκλησίαζον εἰς τὰ τειχη ἢ ἔχωναν τάφρους κτλ. οἱ πολεμοκαῦντες, ἢ ὁ πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν εἰς σχῆμα στέγης συνασπισμὸς τῆς Ῥωμ. φάλαγγος. 7) (ἀρχιτεκτ.) καμάρα, θόλος, (Λατ.) testudo. ▪ Ἡ δὲ ναῦς κατεβύθιστο, καὶ οὐδὲν ἐλείπετο, ὅτι μὴ χελώνη λίθου. ▪ Παυσ. Η', λ', 3 (κατὰ τὴν ἔρμην. τὲ Quatremere de Quincy). εἶδ. νομίσματος (τῶν Πελοποννησ. καὶ Τενεδ.) μὲ τύπον χελώνης.

Χελωνία (ἡ), (ἐνν. λίθος), εἶδ. λίθου (ἴσ. τὸ μαρμάρι τῆς χελώνης) τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο εἰς τὰς μαγειας.

Χελωνιάς, άδος (ἡ), εἶδ. (παραλλῆς;) ναυπηγείου.

Χελώνιον (τὸ), = Χελώνειον. 2) εἶδ. νομίσματος τῆς Τενεδου, (ἄλλ.) Χελώνη (Τ). Χελωνίς, ίδος (ἡ), εἶδ. μουσ. ὄργ. (λύρας). 2) σκαμνί, (Ξεν.). 3) (Γρφ.) τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, (Ἰουδ. ιδ', 15).

Χελωνίτης, ου (ὁ) καὶ Χελωνῖτις, ιδος (ἡ), ὁ τῆς χελώνης, χελωνήσιος. ▪ Λίθος —, ▪ = Χελωνία.

Χελωνοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει χελώνης ἢ χελωνείου.

Χελωνοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) χελώνας.

Κένας, Π. σκυτ. ἀντὶ Κῆνας, αἰτ. πλθ. τοῦ Κήν.

Χέννιον (τὸ), εἶδ. ὀρτυκίων τὰ ὁπ. ἐπαστάνοντο εἰς τὴν Δῆγυπτ.

Χέραδος (ἄλλ. γρφ. Κεράδος, ὡς γεν.), εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ-

Χερὰς, άδος (ἡ), = Χερμάς, σωρὸς λίθων (ἄμμου κτλ.) τὰ ὁπ. καταιβάζει ποταμός.

†Χέρεια, ἐσφαλμ. ἀντὶ Χέρηα.

Χερειότερος, α, ον καὶ

Χερειων, ονος, Π. ἀντὶ Χείρων, ονος.

Χέρεσσι, Π. ἀντὶ Χερσὶ, δοτ. πλθ. τοῦ Χείρ.

Χέρηα, αἰτ. ἑν. καὶ Χέρηας, ὀνμ. πλθ. καὶ Χέρῃ, δοτ. ἑν. τοῦ (αχρ.) Χέρης.

†Χερήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. = Χερμάρης.

(Χέρης), ητος (ὁ), Π. [χείρ, ὡς ὑποχείριος], ὀνμ. ἀχρ. τοῦ Χέρηα, -ῆι, ηες καὶ τοῦ παρθ. Χερείων, χείριστος, ἐλάττων, κατώτερος, ὑποδεέστερος· ἀδυνατώτερος· (ἐν γέν.) χειροτερος.

Χερήων, ονος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Χερείων.

Χεριαρᾶν, Δ. ἀντὶ Χεριαρῶν, γεν. πλθ. τοῦ

Χεριάρης, ου (ὁ), Π. [χειρ, †ἄρω]. ὁ συναρμόζων διὰ τῆς χειρός, ταχυΐτης, ἐπιτήδειος.

Χεριφυρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [χ. φύρω]. ζυμωμένος (ἀνακατωμένος) διὰ τῆς χειρός.

†Χέρμα (τὸ), Γλσ. [ἔρμα, συγγ. τῷ Χέρσος], = Χερμάς.

Χερμάδιον (τὸ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπ. μόνον) τοῦ Χερμάς, λιθάρι.

†Χερμάδιος (ὁ, ἡ), (νλγ.). χερμάδι ἄμοιος, χειροπληθής. ▪ Μολίβδαινα —, ▪ Δξ.

†Χερμάζω, Μ. άσω, (Γλσ.). Καθαρίζω τὸν ἀγρὸν ἀπὸ τὰς πέτρας (τὰς χερμάδας).

Χερμάς [†χέρμα], άδος (ἡ). πέτρα (κυρ. διὰ πετροβόλημα), λίθος λογὰς, χαλίκι, λιθάρι. ▪ Χαλκῷ τετρωμένος, ἢ χερμάδι πεπληγώς, ▪ Πινδ., (παρβλ. διὰ τὴν ἐτυμολογ. Ἑρμάς).

Χερμαστὴρ (ὁ), Π. [χερμάς]. πετροβόλος. ▪ Ῥινός —, ▪ Ἐπγρ., ἡ σφενδόνη.

Χερνὰς, άτος (ὁ), Δ. ἀντὶ-

Χερνὴς [χείρ, †χέρης], ῆτος (ὁ) καὶ Χερνῆσσα, ης (ἡ) καὶ Χερνήτης, ου (ὁ) ὁ δουλεύων μὲ τὰς χεῖρας, χειρώναξ, χειροτέχνης, χειροβίοτος, ἡμερομίσθιος· (συνεκδ.) πτωχὸς· (ἐπιθετ.) = Χερνητικός. ▪ Δῆμος (▪ Βίος) —, ▪ Εὐρ.

Χερνητικὸς, ἡ, όν. Χερνήτου (Χειρώνακτος) ἴδιος, Θητικὸς, ἐργατικός. ▪ Τὸ χερνητικὸν, ▪ Περικλητ. ἀντὶ Οἱ Χερνῆτες, ἡ ἐργατικὴ τάξις τῶν πολιτῶν.

Χερνήτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Χερνήτης.

Χερνήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Χερνὴς, χερνήτης.

Χέρνιβα, αἰτ. πλθ. τοῦ Χέρνιβον, ἢ ἐν. τοῦ Χέρνιψ.

Χερνίβιος (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Χέρνιβον (τὸ), λεκάνη διὰ νίψιμον (τῶν χειρῶν)· (ἰδιωτ.) = Περιῤῥαντήριον (πρὸ τῆς εἰσόδου τῶν ναῶν).

Χέρνιβος (ὁ), απν. καὶ ἀμφ. ἀντὶ Χέρνιβον.

Χέρνιμμα (τὸ), νερὸν ἢ ἄγγειον διὰ νίψιμον τῶν χειρῶν (κυρ. πρὸ τῆς εἰσόδου τῶν ναῶν), [ἐκ τοῦ

Χερνίπτω καὶ (συχνότ. μτ.) Χερνίπτομαι, Μ. ίψω, ▪ ομαι. Νίπτω τὰς χεῖράς μου (Νίπτομαι) κυρ. πρὸ τῆς θυσίας· (μετ. ἐν γέν.) περιῤῥαίνω μὲ καθάρσιον ὕδωρ (ἁγιάζω) τὸ θῦμα ἢ τὰ πρὸς θυσίαν σκεύη, καθαρίζω· (συνεκδ.) θυσιάζω.

† Χέρνιπτρον (τὸ), = Χειρόνιπτρον ἢ Χέρνιβον.

Χερνίτης [ῑ], ου (ὁ). ▪ — Λίθος, ▪ Θρφ., εἶδος λίθου ὁμοίου μὲ τὸ ἑλιφαντοκόκκαλον.

Χέρνιψ, ιβος (ἡ). τὸ πρὸ τοῦ δείπνου καὶ τῆς θυσίας θρησκευτικὸν νίψιμον ἢ τὸ πρὸς τοῦτο ὕδωρ (συνεκδ.) δεῖπνον, τράπεζα ἢ θρησκευτικὴ τελετὴ, σπουδὴ, θυσία. ▪ Πηγαῖος χέρνιψ, ▪ Εὐρ., τὸ νερὸν ὅπου εἰσωνείθιζον νὰ βάλλουν πρὸ τῆς θύρας τοῦ νεκροῦ. ▪ Χερνίβων κοινωνὸς, ▪ Αἰσχλ., ὁ ὁμοτράπεζος, ὁμοδίαιτος. ▪ Χέρνιβας νέμειν τινί, ▪ Σαρ., ἐπιτρέπειν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν θυσίαν, καὶ ▪ Χερνίβων εἴργεσθαι τὸν ἀνθρωφόνον, ▪ Δημ., ἀποκλείεσθαι τῶν θυσιῶν, (καθὼς τώρα λέγεται) ἀφορίζεσθαι.

Χερόν, γεν. ῆ ὁστ. δίτκ. τοῦ Χείρ.

†Χερονέκνως, ἐπίῤῥ. Γρφ. ἀντὶ Κενὰς χερσὶ, μὲ ἄδεια χέρια.

Χερόνησος (ἡ), Π. ἀντὶ Χερρόνησος.

Χερόνιπτρον (τὸ), Π. Ἰων. ἀντὶ Χειρόνιπτρον.

Χεροπληθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χειροπληθής.

Χεροπλήκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χειροπλήκτος.

Χερὸς, Π. Ἰων. ἀντὶ Χειρὸς, γεν. τοῦ Χείρ.

Χερρονησίζω, Μ. άσω καὶ

Χερρονησίζω, Μ. ίσω, Λατ. ἀντὶ Χερσονησιάζω, -νησίζω, ἔχω σχῆμα χερσονήσου, σχηματίζω χερσονησον.

Χερρονήσιος, α, ον, Λατ. ἀντὶ Χερσονήσιος, ὁ τῆς ἢ ἐκ τῆς χερσονήσου, ὅμοιος μὲ χ. ▪ Γῆ —, ▪ Δξ., ἡ χερσόνησος.

Χερρονησίτης καὶ Χερρονησιώτης, ου (ὁ), ὁ ἐκ τῆς Χερσονήσου (κυρ. τῆς Θρᾳκικῆς).

Χερρονησοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει χερσονήσου, ὅμοιος μὲ χ.

Χερρόνησος (ἡ), Λατ. ἀντὶ Χερσόνησος, νῆσος ἀνωρέυη δι' ἰσθμοῦ μὲ τὴν ξηρὰν (καθὼς ἡ Πελοπόννησος), (ἰδιωνυμ.) ἡ Χερσόνησος τῆς Θρᾴκης ἢ, ἡ Ταυρικὴ (τὰ Κρίμαι).

Χέρρος (ἡ), Λατ. ἀντὶ Χέρσος.

Χερσαῖος, α ἢ ος, ον. Ὁ τῆς χέρσου (τῆς ξηρᾶς γῆς). ▪ Ἡ χερσαία (ἐνν. γὴ ἢ χώρα), ▪ Λυκ., ἡ χέρσος.

Χερσεία (ἡ), τὸ χερσεύειν, ἢ κατάστασις τῆς χέρσου γῆς.

Χερσεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (καὶ μσ. ἢ πθ. Γίνομαι, Μένω) χέρσος (ἀκαλλιέργητος). ▪ Ἵνα ἀμελητεῖται χερσεύεται, ▪ Πλ. 2) διατρίβω ἐπὶ τῆς χέρσου, ἐξηγί-

νω ἀπὸ τὸ ὕδωρ εἰς τὴν ξηράν, (Πλ. Γ', 89, 14). 3) Π. (μτβτ) ἀφίνω χέρσον (ἔρημον), ὀρφανεύω. ■ Τὸν παῖδα γερσεύσει μέρος, ■ Εὐρ.

Χερσί, δοτ. πλθ. τοῦ Χείρ.

¡Χερσιμαχία (ἡ), ἡ ἀπὸ χειρῶν μάχη (συμπλοκή), (εἰς τὸν Πλάτ. διερθ. Χερσὶ μάχας).

Χέρσινος, η, ον, = Χερσαῖος.

Χερσόβιος (ὁ, ἡ), ὁ ζῶν ἐπὶ τῆς χέρσου, χερσαῖος.

Χερσοειδής, έος (ὁ, ἡ), ὁ ὁμοιάζων χέρσον (σκληρὰν ἢ ἀκαλλιέργητον γῆν), ἠπειροειδής.

Χερσόθεν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀπὸ τῆς χέρσου, ἀπὸ τὴν ξηράν, ἀπὸ τὸ περιγιάλι.

Χερσόθι, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐπὶ τῆς χέρσου, ἐπὶ τῆς ξηρᾶς.

Χερσομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι πλήρης ἀγρίων φυτῶν ὡς χέρσος γῆ, = Ἐλομανέω (κυρ. καὶ μετφορ.).

Χέρσονδε, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πρὸς τὴν χέρσον, κατὰ τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς.

Χερσόνησος, Χερσονησίτης κτλ., ἴδε (τὸ εὐχρηστότ. Ἀττ.) Χερρόνησος κτλ.

Χερσονησώδης, εος (ὁ, ἡ), = Χερρονησοειδής.

Χέρσος (ὁ, ἡ), [σχερός]. ξηρός, λιθώδης, ἄκαρπος, ἀκαλλιέργητος, ἔρημος· (μτνμ.) ἄπαις, ἄγαμος· (μὲ γεν.) στερημένος τινός. ■ Πυρὰ χέρσος ἀγλαϊσμάτων, ■ Εὐρ. ■ Κέρσος Εὐρώπα, ■ Πινδ., ἡ Εὐρωπαϊκὴ ἤπειρος, (ὀθ. Β. εὐρ.) ἡ ξηρὰ γῆ, ἡ στερεά, ἡ ἤπειρος. ■ Τὴν θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρχεῖθαι, ■ Θκρ.

Χερσόω-ῶ, Μ ώσω. Κάμνω ἢ Ἀφίνω (τόπον τινὰ) χέρσον, μεταβάλλω εἰς ξηράν. Β. (παθ.) μένω ἀκαλλιέργητος.

Χέρσυδρος (ὁ), εἶδος ὄφεως ἀμφιβίου (ζῶντος καὶ εἰς τὴν χέρσον καὶ εἰς τὸ ὕδωρ).

Χερσύνω, Μ. υνῶ, = Χερσόω.

Χερσώδης, εος (ὁ, ἡ), = Χερσοειδής.

Χερύδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χείρ, χεράκι.

Χεσᾶς, ὰ (ὁ), Κωμ. χέστης.

Χεσεῖν (χωρὶς Μ.), Ἔχω ἀνάγκην (Μὲ ἔρχεται) νὰ χέσω.

†Χεσοφανέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. = Δίσχροληγέω.

Χεῦαι, Μ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. ᾶ

Χεῦε, Π. ἀντὶ Ἔχευε=Ἔχες, γ'. ἑν. προστ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς ὁριστ. τοῦ Χέω.

Χεῦμα (τὸ), πᾶν ὅ,τι χέεται (χύνεται, φέει), ῥεῖθρον (ποταμοῦ κτλ.)· (ἰδιαιτ.) σκουριὰ μετάλλων λιωμένων· (συνεκδ.) κατασκεύασμα χωνευτὸν (μετάλλινον) ἢ ἀγγεῖον διὰ χύσιμον νεροῦ, σπονδεῖον, (Ἡρ. Α', 55).

Χεύομεν, Π. ἀντὶ Χεύωμεν=Χέωμεν, πλθ. ά. προσ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς ὑποτ. καὶ

Χ ὤν, Π. ἀόρ. ά. τῆς πρστ. τοῦ

¿Χεύω, Π. Αἰολ. (σπν. καὶ ἀμφ.) ἀντὶ=

Χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ἔχεα καὶ Π. Ἔχεσα καὶ Νλγ. Ἔχυσα, πρκ. Κέχυκα καὶ παθ. Κέχυμαι, ἀόρ. παθ. Ἐχύθην καὶ τὸ θετ. Χυτός) Χύνω (κυρ. καὶ μτνμ.)· ῥίπτω ἢ παράγω τι ἄφθονως (σωρηδόν)· ῥίπτω κατὰ γῆς, ἠρώνω, σπορίζω· (ἐπὶ φωνῆς) κάμνω νὰ ἀκουσθῇ, ἀκούομαι· (ἐπὶ μετάλλ.) λυώνω, χωνεύω· (ἐπὶ χυμ.) σωρεύω. Β. (παθ. ἢ μτ.) χύνομαι, ῥέω· (μτνμ.) ὁρμῶ (κινοῦμαι) σωρηδὸν· στρώνομαι κατὰ γῆς· πίπτω· (συνεκδ.) λυώνω, διαχέομαι (κυρ. ἢ μετφορ.)· (μὲ εἰς, πρυθτ.) ἀγκαλιάζω· (τρπ.) εἶμαι ἔκθετος (παραδομένος) εἴς τι. ■ Ἤματ' ὀπωρινῷ, ὅτε λαθρότατον χέει ὕδωρ Ζεύς, ■ Ἰλ. Π. ■ Δάκρυα χεύω, ■ Εὐρ. (Ἡλ. 181). ■ Φύλλα τά τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ■ Ἰλ. Ζ. ■ Ἄνεμοι... πολλὸν παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν, ■ Ἰλ. Ι. ■ Τρῶες δ' ἐπὶ δοῦρατ' ἔχευαν, ■ Ἰλ. Ε. ■ Ἀπὸ δ' εἵματα χεύειν ἔρεξε, ■ Ὀδ. Χ. ■ Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς γέε θέσπατα, Ἰλ. Χ. ■ Δένδρεα κατάκαρπα χέε καρπόν, ■ Ὀδ. Α., ἔβριθον. ■ Σῆμα (■ Τύμβον) χέειν τινί, ■ Ὅμ., ὑψόνειν. ■ Θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν, ■ αὐτ. ■ Τὸ μὲν κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλύν, ■ Ἰλ. Γ. ■ Ὕπνον χεύειν ἐπὶ βλεφάροισί τινι, ■ Ὅμ. ■ Κάλλος καρηβαρὲς χεῦεν κάλλει, ■ Ὀδ. Ψ. (καὶ μτνμ.) ■ Τέττιξ (■ Ἀηδὼν) χέει αὐδήν, ■ Ὅσ., Ὅμ. ■ Χοὰς τοῖσι ἥρωσι ἐχέαντο, ■ Ἡρ. ■ Ἐπὶ δὲ Τρῶες βέλεα χέαντο, ■ Ἰλ. Θ. ■ Ἀμφὶ φίλον υἱὸν ἔχευάτο πήχεε, ■ Ἰλ. Ε., ἐνηγκαλίσθη, (καὶ αὐτόθ.) ■ Κόνιν χεύατο κὰκ κεφαλῆς, ■ Ὅμ. ■ Ἐκ νηῶν ἐχέοντο, ■ Ὅμ., ἐξήρχοντο σωρηδόν. ■ Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, ■ Ὅμ. (καὶ παθ.) ■ Εἰκὸς ἐστι χεῖσθαι τηνικαῦτα τὴν γῆν κινουμένην, ■ Ξεν. ■ Κύπρος προπάροιθε θυρέων ἅλις κέχυτο, ■ Ὀδ. Ρ. ■ Κατ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς, ■ Ἰλ. Ε. ■ Οὔ κέν μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθείη, ■ Ὀδ. Τ. ■ Ἀμφὶ δέ οἱ θάνατος χύτο, ■ Ἰλ. Ν. (καὶ τρπ.) ■ Ἐχύθη δέ οἱ ἔνδοθι θυμός, ■ Ἀπλᾶ. (καὶ αἰτ. πρθ.) ■ Πρὸς ἡδονὰς (■ Ἐς τὰφροδίσια) κεχυμένος, ■ Δκ., Ἀλκ.

Χαλαργὸς (ὁ, ἡ), Π. [χηλὴ, ἀργός]. ταχύπους. ■ Ἀμιλλα—, ■ Σοφ., ἡ τῆς ἱπποδρομίας.

†Χηλᾶς, ᾶ (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Χηλευτής.

Χήλευμα (τὸ), πλέγμα χηλευτὸν (δικτυωτόν). 2) (ἐνίοτε) = Χηλή, βελόνη διὰ τῆς ὁποίας πλέκουν τὰ δίκτυα.

Χήλευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χηλεύω, πλέξιμον δικτύου.

Χηλευτής, οῦ (ὁ), ὁ πλέκων (χηλεύων) δίκτυα, δικτυοπλόκος.

Χηλευτὸς, ἡ, ὀν. Πλεκτὸς ὡς ἂν δίκτυον, [ἐκ τοῦ

Χηλεύω, Μ. εύσω. Πλέκω δίκτυον ἢ ὡς ἂν δίκτυον, [ἐκ τοῦ

Χηλή (ἡ), [χαίνω] τὸ σχιστὸν (διχαλωτὸν) νύχι τῶν μηρυκωμένων ζώων (ἢ καταχρ.) ἢ ὁπλὴ τοῦ ἵππου κτλ., τὰ νύχια τῶν πτηνῶν· τὸ ψαλιδωτὸν πόδι τοῦ στακτοῦ (τοῦ καβούρου κτλ.). 2) (μτνμ.) ἐργαλεῖον (εἰς σχῆμα τενάλλιας ἢ ψαλίδας) τῶν χειρούργων κτλ. 3) ἡ σχιστὴ ἀπὸ τὰς δύο ἄκρας βελόνη (σαγίτα) τῶν δικτυοπλόκων (ψαθοπλόκων κτλ.). 4) ἡ γλυφὶς τοῦ βέλους. 5) τὸ πρὸς τὴν θάλασσαν ἐξέχον μέρος τῆς χρηπίδος τείχους | ἵνα θραύωνται τὰ κύματα· (ἐν γεν.) ἄκρα ἐξέχουσα [ὄρους, βλεφάρων κτλ.). ■ Χηλὴ γάρ ἐστι τοῦ Πειραιῶς ἡ Ἑστιώνεια, καὶ παρ' αὐτὴν εὐθὺ, ὁ ἔσπλους ἐστί, Θκ.

Χηλιὰς, ἡ, ὁν, = Χηλευτός.

Χήλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χηλή, ἡ ταῦ

Χηλὸς (ἡ), [χαίνω]. σανδοῦκι ἢ ἁρμάρι [ἢ τὰ φερέμματα κτλ.].

Χηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ ἔχῃ χηλὴν (γλυφὴν, σχισμάδα), πλέκω ἐν εἴδει δικτύου.

Χήλωμα (τὸ). σχισμάδα (πράγματος διχαλωτοῦ), γλυφὴ (βέλους κτλ.), (χυδ.) κόκα.

Χηλώτιον (τὸ), = Χηλὴ (3), σαγίττα τῶν δικτυοπλόκων.

Χηλωτὸς [χηλόω], ἡ, ὀν, = Χηλευτός.

†Χημεία (ἡ), νλγ. ἀντὶ Χυμεία, (κυρ.) ἀλχυμία.

Χήμερα, Δ. Π. ἀντὶ Καὶ ἡμέρα.

†Χημευτικὴ (ἡ), Κλγ. (ἐννν. τέχνη) ἡ τέχνη χημείας.

Χήμη (ἡ), [χαίνω], (κυρ.) = Χάσμη· (μτνμ.) χαραμάδα. 2) (συνήθ.) εἶδ. ὀρφέως θιθύρου, (καὶ) χηβάδα. 3) εἶδ. μέτρου (χωρητ.) διὰ τὰ ρευστά.

Χήμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χήμη.

Χήμωσις [χήμη], εως (ἡ), πάθος τι (πρήξιμον τοῦ λευκοῦ) τῶν ὀφθαλμῶν.

Χὴν [ὀνμτπ. ἢ χαίνω], χηνὸς (ὁ ἢ ἡ). τὸ γνωστ. πτηνὸν, ἡ χῆνα.

Χηναλωπέκειος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ χηναλωπέκος.

Χηναλώπηξ, εκος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (χῆνα) τῆς Αἰγύπτ. τὸ ὁπ. φωλεύει εἰς τρύπας ὡς ἡ ἀλώπηξ.

Χηνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χηνίον.

Χήνειος, α, ον. Ὁ τῆς χηνός, χηνήσιος.

†Χηνέλωψ, ωπος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Χηναλώπηξ.

Χήνεος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Χήνειος.

†Χήνημα (τὸ), Γλσ. [χαίνω]. περίπαιγμα μὲ ἀνοικτὸν στόμα.

Χηνιδεύς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν τῆς χήνας, χηνάρι, χηνάπουλον.

Χηνίζω, Μ. ίσω. Κάμνω μὲ τὸν αὐλὸν ἤχον τινὰ ὅμοιον μὲ τὴν φωνὴν τῆς χήνας, (παρβλ. Γίγγρας).

Χηνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χὴν, χηνάκι.

Χήνιος, α, ον, = Χήνειος.

Χηνίσκος (ὁ), ἡ ἄκρα τῆς πρύμνης ἢ τῆς πρώρας τοῦ πλοίου σχηματισμένη εἰς πρατομὴν χηνός (διὰ τὸ εὐσηνιστον).

Χηνοβοσία (ἡ), = Χηνοβοσκία.

Χηνοβοσκεῖον (τὸ), μέρος ὅπου βόσκουν (τρέφονται) χῆνες· κοπάδι χηνῶν.

Χηνοβοσκία (ἡ), τὸ νὰ βόσκῃ (νὰ τρέφῃ) τις χῆνας. 2) = τῷ

Χηνοβοσκιὰν (τὸ), = Χηνοβοσκεῖον.

Χηνοβοσκὸς (ὁ, ἡ). ὁ βόσκων ἢ τρέφων χῆνας (ἔχων χηνοβοσκεῖον).

Χηνοβοσκὼ καὶ Χηνοβοσκία (ἡ), = Χηνοβοσία, χηνοβόσκιον.

Χηνομεγέθης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγεθος χηνός, ἰσομεγέθης μὲ χῆνα.

÷Χηνοπλούκατον (τὸ), (νλγ.), στρῶμα ἢ τραπεζομάλλου μὲ πεταχὰ (pluma) χήνας, πουπουλένιον.

Χηνόπους, οδος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ (ἄγριου σπανάκι), χηνοπόδι, (συνεχ. τῷ Ἀχενόπους).

Χηνοτροφεῖον (τὸ), = Χηνοβοσκεῖον, [ἐκ τοῦ

Χηνοτρόφος (ὁ, ἡ), = Χηνοβοσκός.

|Χηνόω, Π. ώσω, Φωνάζω ὡσὰν τὴν

χῆνα· ἡ ᾽σὰν τὸν χάχαν (με ἀναπτυν. στόμα), (ἐν γέν.) χάσκω, (ὀθ.
†Χηνόστρα (ἡ), χάσμη (ἀπὸ ὀχυρήριαν), (ὀθ.
Χηνυστράω -ῶ, Μ. ήσω. Χασμῶμαι (ἀπὸ ὀχυρίαν)· φωνάζω χάσκων· χάσκω.
Χηνύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Χηνύσσω.
Χηνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς χηνός, ὅμοιος μὲ χῆνα· (συνκόχ.) ἀβέλτερος τὸ ἦθος, εὐήθης.
Χήρα (ἡ), θηλ. τοῦ Χῆρος.
‡Χηράζω, Μ. άσω, = Χηρόω.
Χηραμά (τά), Π. πλθ. (καθ' ἑτερογέν.) τοῦ Χηραμός.
Χηράμβη (ἡ), [χηραμός], εἰδ. κογχύλης.
Χηράμενος, η, ον, Π. μτ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Χαίρω.
Χηραμίς, ίδος (ἡ), = Χηραμός, χαραμάδα. 2) (συχνότ.) εἰδ. μεγάλης κογχύλης (χηδάδας) τῆς ὀπ. τὸ ὄστρεον ἐχρησίμευε καὶ ὡς μέτρον, (παρβλ. Χήμη).
Χηραμιδύτης [χηραμός, δύω], ου (ὁ), Π. ὁ χυνόμενος (κρυπτόμενος) εἰς τρύπας. • Ἰχθύς—, • Ἐπγρ.
Χηραμόθεν, ἐπιρ. Π. ἐκ τοῦ χηραμοῦ, ἀπὸ τὴν τρύπαν.
Χηραμός (ὁ καὶ Π. στν. ἡ), (τὸ πλθ. καθ' ἑτερογέν. Χηραμά), Π. [χαράσσω ἢ χωρέω, ἴδε Διαγωγή]. σχισμάδα, τρύπα, (ὀθ. τὸ κοιν.) χαραμάδα· (ἰδιωτ.) τρύπα (φωλεὰ) θηρίου.
Χηραμύς, ύδος (ἡ), = Χηραμίς.
Χηραμών, ῶνος (ὁ), Π. βράχος πλήρης χηραμῶν (σπηλαιώδης).
Χήρασα, Π. ἀντὶ Ἔχάρη, γ'. ἐν. ἀορ. τοῦ μτ. ἀορ. ά. τοῦ Χαίρω.
Χηραφίς, ίδος (ἡ) καὶ
Χήραψ, αβος (ὁ), Π. ἀντὶ Καραβὶς καὶ Κάραβος.
Χηρεία (ἡ), τὸ νὰ ζῇ κανεὶς χηρεύων ἢ χήρα.
Χηρεῖος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς χῆρον ἢ χήραν, (κοιν.) χηρεικός. • Δίκτρα—, • Ἐπγρ.
Χήρευσις, εως (ἡ), τὸ χηρεύειν, χήρεμα.
Χηρεύω, Μ. εύσω (στν. μτβτ.) ἀντὶ Χηρόω, στερῶ τινα (κυρ. τοῦ ἢ τῆς συζύγου του). β. (συνήθ. ἀμτβτ.) στεροῦμαι (κυρ. τοῦ ἢ τῆς συζύγου μου), χηρεύω (ἐνίοτε Π.) ζῶ ἢ περιπλανῶμαι μεμονωμένος. • Ἐρημάζω [ὁ Μέλεος μὲ λέφ. σθαι χηρεύω, • Σοφ.]· (μτγν. ἐν γέν.) εἶμαι στερημένος τινός. • Νῆσος ἀνδρῶν χηρεύουσα, • Ὁδ. Ι., ἔρημος, ἀκατοίκητος.
Χήρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Χήρα.
Χηρήϊος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Χήρειος.
Χηρία (ἡ), = Χηρεία.
Χῆρος [χήτος], α, ον. Ὁ στερηθεὶς τῆς συζύγου του ἢ ἡ στερηθεῖσα τοῦ συζύγου της, χηρεύουσα, -νη· (μέ γέν.) στερημένος. • Χήρου στελέχους, • Ἐπγρ., χωρὶς στελιάρι.
Χηρόω -ῶ καὶ (μσν. Π.) -οομαι-οῦμαι. Μ. ώσω, -ομαι. Κάμνω τινὰ χῆρον ἢ χήραν, στερῶ τῆς συζύγου του ἢ καὶ συζύγου της· (μετγν. ἐν γέν.) μονόω, ἐρημόω· (μὲ γεν.) στερῶ. • Πελίου—, • Ἐπγρ., τυρλόνω ἢ θανατόνω. • Πόλις ἀνδρῶν χηρεύουσα, • Πλ. ||. (ἐνίοτε ἄμεσ.) = Χηρεύω. (μὲ γεν.) εἶμαι στερημένος. • Γονέων—, • Πλ., ὀρφανός.
Χήρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χηρόω, χήρευσις, (ἐν γέν.) στέρησις.
Χηρωστής, οῦ (ὁ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ὁ κληρονομῶν ἐν ἐλλείψει πλησιεστέρων συγγενῶν· (ἐνίοτε) ἐπίτροπος ὀρφανοῦ ἢ χηρευούσης περιουσίας.
Χητεία (ἡ), = Χῆτος, ἔλλειψις· (Γλσ.) • Χηρεία.
†Χήτη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Κενεών.
†Χητίζω, Μ. ίσω, ἀντὶ Χατίζω.
Χῆτις, ιος ἢ εως (ἡ), Π. καὶ
Χῆτος [χαίνω, χάζω], εος-ους (τὸ). ἔλλειψις, στέρησις, (εὐχρ. κυρ. ||. ἡ δοτ.) • Χήτει ἢ • Χήτεϊ, ἀντὶ ἐπιβ. (μὲ γεν.) • Συμμάχων—, • Ἠρ.
Χητοσύνη (ἡ), Π. ἔλλειψις, ἔνδεια, πενία· στέρησις, ἀφαίρεσις· μοναξιά, ἐρημία.
Χθαμαλοκτήτης, ου (ὁ), ὁ κετῶν χαμηλά, [ἴπταμαι ᾗ
Χθαμαλός, ἡ, όν, (κατ' ἐπένθ. τοῦ θ.) ἀντὶ Χαμηλός, πρόσγειος· (μτφορ.) ταπεινός, χαμαίζηλος.
Χθαμαλότης (ἡ), τὸ ἀφηρ. οὐσ. τοῦ Χθαμαλός, χαμηλότης.
Χθαμαλοφροσύνη (ἡ), τὰ φρονεῖν χθαμαλά (πρόσγεια), χαμέρπεια φρονήματος.
Χθαμαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι χθαμαλόν, χαμηλόνω.
Χθές, ἐπιρ. Χρν. Ἐχθές. • Χυὶς καὶ πρώην, • Χθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν, • φρα., ἀκόμη ἐχθὲς-προχθές. (θηλ.) πρὸ ὀλίγου. (καὶ ἐνάρθρ.) • Ἠχθὲς (ἐνν. ἡμέρᾳ), • Ἀξ., ἡ χθεσινή.
Χθεσινός, ή, όν. Ὁ τῆς χθὲς (ἡμέρας), ἐχθεσινός.
Χθιζινός, ή, όν, στν. ἀντὶ Χθεσινός, [ἐκ τῆς
Χθιζός, ή, όν, = Χθεσινός. ||. (τὸ οὐδ.) Χθιζόν καὶ (πλθ.) Χθιζά, ἐπιβ. ἀντὶ Χθές. • Χθιζά τε καὶ πρωΐζα, • Ὅμ., χθὲς-προχθὲς ἀκόμη. (θηλ.) πρὸ ὀλίγου.
†Χθονήρης [χθών, †ἄρω], εος-ους (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ-
Χθόνιος, α, ον. Ὁ τῆς ἢ ἐπὶ τῆς χθονός, γήϊνος, ἐπίγειος· (συχνότ.) ὑπόγειος, ὑποχθόνιος· (ἐνίοτε) ἐντόπιος. • Τοιοῦτον καὶ σοῖς Ἄρευς εὐβούλου πάγον ξυνήθειν χθόνιον ὄντα, • Σοφ.
Χθονοβριθής, έος (ὁ, ἡ), Π. [χθών, βρίθω]. ὁ βαρύων (συρόμενος ἀπὸ τὸ πολὺ βάρος εἰς) τὴν γῆν, (ἐν γέν.) βαρύς.
Χθονογηθής, έος (ὁ, ἡ), Π. [χθών, γέγηθα]. ὁ χαίρων (ἔχων προσπάθειαν) εἰς τὴν γῆν καὶ τὰ γήϊνα.
Χθονόπαις, παιδος (ὁ, ἡ), Π. υἱὸς ἢ θυγάτηρ τῆς γῆς.
Χθονόπλαστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλασθεὶς (δημιουργηθείς) ἐκ γῆς.
Χθονοστιβής, έος (ὁ, ἡ), Π. [χθών, στείβω]. ὁ παιῶν (περιπατῶν ἐπάνω εἰς) τὴν γῆν, χερσαῖος, γήϊος.
Χθονοτρεφής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τραφεὶς ὑπὸ ἢ τρεφόμενος (ζῶν) ἐπὶ τῆς γῆς, (ἐν γέν.) γήϊνος.
Χθών, χθονός (ἡ), Π. ἡ γῆ, τὸ ἔδαφος (ἢ ἐπιφάνεια) τῆς γῆς. (ὀθ.) χώρα, τόπος [ὁ Ἡμετέρας σᾶσαι ἀπὸ χθονός, • Θκρ.], ἢ τὸ βάθος τῆς γῆς, τὰ καταχθόνια, ὁ βίος. • Χθόνα δῦναι, • Ὅμ., θανεῖν.
Χῖ (τὸ), ἀκλ. τὸ ὄνομα τοῦ στοιχείου Χ.
Χιὰ (ἡ), = Χειά.
Χιάζω, Μ. άσω. Σημειώνω τι (ὡς ὕποπτον ἢ κιβδήλον) διὰ τοῦ στοιχείου Χ. 2) σταυρώνω τι εἰς σχῆμα Χ (Γαλλ. en sautoir), (χειρουργ.) σχίζω σταυρωτὰ (ὡς ἄν Χ).
†Χιάς, άδος (ἡ). ἡ μονὰς εἰς τοὺς κώθ. (ἴδε Χῖος).
Χίασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε βαλμένον (συντεταγμένον) εἰς σχῆμα Χ (en sautoir). • Χ άσματα, • Νίκαν., τὰ σταυρωτὰ ξύλα.
Χιασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Χιάζω, ἢ εἰς σχῆμα Χ διασταύρωσις· (ῥητ.) σχῆμα λόγου ὅταν ἐκ τῶν τεσσάρων κώλων περιόδου τὸ τρίτον ἀντιστοιχῇ (ἀποδίδεται) εἰς τὸ δεύτερον καὶ τὸ τέταρτον εἰς τὸ πρῶτον.
Χιαστός, ή, όν. Σταυρωτὸς εἰς σχῆμα Χ. • Χιαστὸν (τὸ), • Ῥτρ., σχῆμα λόγου, (ἴδε Χιασμός).
Χιδρίτης, ου, (φ). (πυρὸς) σῖτος χονδροκομμένος διά-
Χίδρον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) εἰδ. φαγητοῦ ἀπὸ καψαλισμένον καὶ χονδροκομμένον χλωρὸν σῖτον, (παρβλ.) Κόνδρος, (ἀπὸ τὴν Αἴγυπτ. φέρεται τι ὅμοιον ὑπὸ τὸ ὄνομα) ριζικι.
Χιλεύω [χιλός], Μ. εύσω. Τρέφω ἢ Προμηθεύω μὲ χορτον, (ἐν γέν.) τρέφω, χορταίνω. ||. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) τρέφομαι (βόσκων), παχαίνω
‡Χιλήγονος (ὁ, ἡ), οὕτω διορθ. τινὲς τὸ Στιγήγονος.
Χιλιάγωνος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων χιλίας γωνίας.
Χιλιάκις, ἐπιβ. Χίλιας φοράς.
Χιλιάνδρος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ συγκροτούμενος ἀπὸ χιλίους ἄνδρας, (ἐν γέν.) πολυάνθρωπος.
Χιλιαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Διοικῶ μίαν χιλιαρχίαν, εἶμαι-
Χιλιάρχης, ου (ὁ), = Χιλίαρχος.
Χιλιαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ χιλιάρχου καὶ τὸ ὑπ' αὐτοῦ διοικούμενον στρατιωτικὸν σῶμα.
Χιλίαρχος (ὁ). ἀρχηγὸς χιλίων στρατιωτῶν, (εἰς τοὺς Πέρσ. καὶ ἑλλ. τοὺς Μακεδ.) ὁ πρῶτος μετὰ τὸν βασιλέα εἰς τὸ στράτευμα, (καθὼς εἰς τὴν Ῥώμ.) ὁ ἔπαρχος τοῦ πραιτωρίου, (καὶ εἰς τὴν Γαλλ. τὸ πάλαι ὁ) connetable.
Χιλιάς, άδος (ἡ). ἄθροισμα (ποσότης) χιλίων μονάδων (πρσ. ἢ πραγμ.), (κοιν.) χιλιάδα.
Χιλιασμός (ὁ). (Ἐκκλησ.) ἡ αἵρεσις τῶν χιλιαστῶν.
Χιλιαστής, οῦ (ὁ). (ἐκκλησ.) αἱρετικὸς φρονῶν ὅτ. ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ ἦτον ἐπίγειος καὶ ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ χίλια ἔτη καὶ ἔπειτα νὰ γένῃ τὸ τέλος τοῦ κόσμου, (Γαλλ.) millénaire.
‡Χιλιετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον χίλια ἔτη.
Χιλιετής, ές ἢ έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 1000 ἔτη, χιλίων χρόνων, (συνηθ.) παμπάλαιος, χιλιοχρονήτικος, (παρβλ. δεκαετής).

Χιλιετία (ἡ). διάρκεια 1000 ἐτῶν, χίλια ἔτη.

Χιλιοδύναμος (ἡ). τὸ φυτὸν δίκταμον εἰς τὸ ὁπ. ἀπέδιδον χιλίας (δηλ. ἀπείρους) ἰαματικὰς δυνάμεις (ἰδιότητας).

Χιλιοστηρίς, ίδος (ἡ). ἴδε Χιλιετηρίς.

Χίλιοι, αι, α. (ἀριθμ.) 1000· (ποιητ.) πλῆθος, ἄπειροι, αι, α. ● Βοτὰ χίλια βόσκω, Θηρ. [καὶ ἑλλ.] ● Χιλίας (ἐνν. ὁδραχμὰς) ἀπέστειλε, ● Δρτ. ‖. (τὸ ἑν.) Χιλία ἔπος, ● Θρ., Ξεν., ἀντὶ Χίλιοι ἱππεῖς.

Χιλιόκωμος (ὁ, ἡ). (τόπος) περιέχων (ἐπαρχία συγκειμένη ἀπό) χιλίας κώμας.

Χιλιόμβη (ἡ). θυσία χιλίων βοῶν ἢ (ἁπλ.) ζώων, [κατὰ τὸ Ἑκατόμβη].

Χιλιόναυς, ναος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συγκείμενος ἀπὸ χιλίας ναῦς, (κοιν.) χιλιάρμενον.

Χιλιοναύτης, ου (ὁ), Π. ὁ συγκροτούμενος ἀπὸ χιλίους [πολλὰς χιλιάδας;] ναύτας, πολυάριθμος. ● Στόλος —, ● Αἰσχλ.

†**Χιλιονταετηρίς, ίδος** (ἡ), νλγ. ἀντὶ Χιλιοετηρίς.

†**Χιλιοντάς, άδος** (ἡ), νλγ. ἀντὶ Χιλιάς.

Χιλιόπαλαι, ἐπίρ. Ἑλλ. Χιλιάκις κάλλιον, πρὸ χιλίων (ἀναριθμήτων) χρόνων.

Χιλιοπλάσιος, α, ον ἓν

Χιλιοπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). χιλιαπλῆς φορᾶς τόσος, χιλιάκις πολλαπλάσιος.

Χιλιοπλασίως, ἐπίρ. Χίλιαις φοραῖς τοσούτοις.

Χιλιόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χιλίους (πλῆθος) πόδας.

Χιλιοστός, ή, όν. Ὁ μετὰ τὸν 999. ‖. ὁ Ἡ χιλιοστή (ἐνν. μοῖρα), ● τὸ χιλιοστημόριον, εἶδος βαθμοῦ [εἰς τὰ 1000 ἴσα].

Χιλιοστύς, ύος (ἡ), = Χιλιάς, ἡ· χιλιοστημόριον.

Χιλιοτάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων χίλια [χιλιάδες] τάλαντα, πολυδάπανος.

Χιλιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν χιλίους ἀμφορεῖς, (καθὼς τώρα λέγομεν) πλοῖον χωρητικὸν χιλίων τόνων.

Χιλιόω-ῶ, Μ. ὡσω. Καταβιάζω τινὰ εἰς πρόστιμον χιλίων [ἐνν. δραχμῶν].

Χιλίωρος (ὁ, ἡ), Π. [χ. ὥρα], ἀντὶ Χιλιετής.

Χιλὸς (ὁ), [χυλὸς]. χόρτον (κυρ. διὰ τροφὴν ἵππων κτλ.), (κοιν.) ταγή, (Τουρκ.) γέμι, (ἐν γέν.) τροφή.

Χιλόω-ῶ, Μ. ώσω. Τρέφω τὸν ἵππον κτλ. μὲ χόρτον, τοῦ δίδω ταγήν· (ἐν γέν.) τρέφω.

†**Χιλωτήρ** (ὁ), [χιλός]. τὸ σακκὶ μὲ τὴν ταγὴν τοῦ ἵππου (ὅπου τοῦ κρεμοῦν εἰς τὸν λαιμόν).

Χίμαιρα (ἡ), [χίμαρος]. ἡ νέα γίδα. 2) τὸ μυθολογούμενον πυρίπνοον τέρας μὲ σῶμα αἰγός, κεφαλὴν λέοντος καὶ οὐρὰν δράκοντος. 3) ὄρος τῆς Λυκίας.

Χιμαιρὶς, ίδος (ἡ), = Χίμαιρα.

Χιμαιροβάτης, ου (ὁ), Π. = Αἰγιβάτης.

Χιμαιροβύτης, ου (ὁ), Π. ὁ θυσιάζων αἶγας (χιμαίρας).

Χιμαιροφόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φονεύων αἶγας (χιμαίρας) ἢ, φονεύσας τὴν Χίμαιραν [ἐπίθ. τοῦ Βελλεροφόντου].

Χιμάραρχος (ὁ), Π. ὁ ἀρχηγὸς τῶν χιμάρων (τῶν αἰγῶν, τοῦ αἰπολίου) τράγος.

Χιμαροκτόνος (ὁ, ἡ), = Χιμαιροφόνος, [ἐκ τοῦ

Χίμαρος (ὁ). ὁ μικρὸς τράγος, (θηλ.) ἡ γίδα, [ἀλλ.] χίμαιρα.

Χίμαρος (ὁ), = Χείμαρρος.

Χιμετλιάω-ῶ, Μ. άσω. = Χειμετλιάω, [ἐκ τοῦ

Χίμετλον (τὸ), = Χείμετλον.

Χιογενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. γεννημένος ἢ γεννώμενος εἰς τὴν Χίον, Χιωτικός. ● Οἶνος —, ● Ἀβ.

Χῖον (τὸ), ἴδε Χῖος.

Χιόνεος, α, ον. Ὁ τῆς χιόνος ἢ ἐκ χιόνος, ἄσπρος σὰν τὸ χιόνι.

Χιονίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω χιόνι.

Χιονικὸς, ἡ, όν ἓν

Χιόνινος, η, ον, = Χιόνεος.

Χιονόβατος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου πατεῖται πάντοτε χιόνια, χιονοσκέπαστος.

Χιονοβλέφαρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λευκὰ ὡς τὸ χιόνι βλέφαρα, (ἐπίθ. τῆς Ἠοῦς).

Χιονόβλητος (ὁ, ἡ). ὁ προσβαλλόμενος ἀπὸ τὰ χιόνια, χιονοσκέπαστος.

Χιονοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ μὲ τὸ χιόνι, χιονίζω, [ἐκ τοῦ

Χιονοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (ῥίπτων) ἢ κάμνων νὰ πίπτουν χιόνια, χιονιστής.

Χιονόβοσκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βόσκων (τρεφόμενος, αὐξάνων ἀπὸ) τὴν χιόνα.

Χιονοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ χιόνα.

Χιονόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Χιόνιος.

Χιονοθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Χιονότροφος.

Χιονόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. = Χιονόβλητος.

Χιονόμελι, ιτος (τὸ). μέλι μὲ χιόνι ἢ ἄσπρον σὰν τὸ χιόνι.

Χιονόπεζα, ης (ἡ), Π [χ. πέζα]. ἡ ἔχουσα ἄσπρα σὰν τὸ χιόνι πόδια.

Χιονοστιβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [χ. στείβω], = Χιονόβατος.

Χιονότροφος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ τρέφων ἢ (παραπαροξ.) τρεφόμενος ἀπὸ (ἔχων πάντοτε) χιόνια, χιονοσκέπαστος.

Χιονόχρους-ουν (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς χιόνος, ἄσπρος σὰν τὸ χιόνι, κάτασπρος.

Χιονόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δέρμα (χρῶτα) ἢ χρῶμα χιονῶδες, χιονόχρους.

Χιονόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ χιόνι, χιονίζω. 2) κάμνω τι χιονῶδες, λευκαίνω σὰν τὸ χιόνι.

Χιονώδης, ους (ὁ, ἡ), = Χιονοειδὴς, ἢ γεμάτος χιόνι, χιονοσκέπαστος.

Χιονωτὸς, ἡ, όν, Π. [χιονόω]. χιονοσκέπαστος.

Χῖος, (ἡ), ἡ νῆσος, καὶ

Χῖος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς Χίου. ‖. (ἐνν. βόλος) τὸ κυρτὸν μέσον τοῦ ἀστραγάλου (ἢ μονὰς, ἐκ τοῦ [ος] εἰς τοὺς κύβους, (ἄλλ.) Κῶος, (ἀντίθ. τῷ Κῷος). ● Πάντα δὲ τὰ ἔχοντα ἀστράγαλον . . . ἔχει αὐτῶν ὀρθὸν ἐν τῇ κυ[ρ]τῇ τὸ μὲν πρανὲς ἔξω, τὸ δ' ὕπτιον ἔσω, καὶ τὸ μὲν κοῖλα ἐντὸς ἔρραμμένα κρὸς ἄλληλα, τὸ δὲ γῖα καλούμενα ἔξω, καὶ τὰς καμπὰς ἔνω, ● Ἀρστ. ‖. [οὐθ'. ἐνν. κιράμιον],

κραταιάγονον (τὴ; Χίαι;) τὸ ὁπ. ἔχωραῶν ὑπὲρ τὸν ἕνα χόα.

Χιουργὴς, έος (ὁ, ἡ). εἰργασμένος [κατασκευασμένος] εἰς τὴν Χῖον ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας τῶν Χίων.

(**Χιόω**), ὄχρ. ἴδε Κτῶ.

†**Χιραλέος, α, ον.** Ὁ ἔχων χιράδας, σκληρυμένος [καθὼς τὰ χέρια τῶν χειμῶνα] ἀπὸ τὸ ψῦχος.

†**Χιράς, άδος** (ἡ), = Χειρὰς, σκάσιμο (κυρ. τῶν χειλιῶν) ἀπὸ τὸ ψῦχος.

Χιροπόδης, ου (ὁ) καὶ

Χιρόπους, οδος (ὁ, ἡ). χιραλέος ποὺς πόδας.

Χιτὼν [κότος, ὅθ. τὸ καν. σκουτί], ῶνος (ὁ). φόρεμα [κυρ. μάλλινον] τὸ ὁποῖον φέρουν κατάσαρκα, (καθὼς τώρα τὸ) ὑποκάμισον· (ἐν γέν.) ἔνδυμα, σκέπασμα, περικάλυμμα· (ὀθ. μεταφ.) = Ὑμήν, φλοιοῦδα, (ἀνατμ.) μεμβράνα· ● Λίνεος χειροδωτός —, ● Ἡρ. ● Χάλκεος —, ● Ὅμ., ὁ θώραξ. ● Αἰόλος —, ● αὐτ., τὸ λιθοβόλημα. ● Τειχέων κιθῶνες, ● Ἡρ., οἱ περίβολοι τοῦ τείχους. ● Χιτῶνες τριτηφόροι, ● Ἐπιγρ., τὰ δίκτυα. ● Χιτὼν ἀράχνης, ● Ἀχιλλ. Τάτ., τὸ ὕφασμα τῆς. ● Κόκκινος —, ● Πλ., ἡ σημαία τῆς μάχης. ● Γναφήματος —, ● Ἀρστ., τὸ ἀπὸ μέσα νόδυσιμον, (ὅπου ἀνάγουν καὶ τὸ) ● Χιτῶνας συντέμνων, ● Ξεν. (Κῦ. Π', 2, έ). ● Βολβοῦ —, ● Βτν., ἡ κρεμμυδόφλουδα. ● Ὁ κερατοειδὴς χιτὼν, ● Ἀνατ., (Γαλλ.) la cornée.

Χιτωνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χιτώνιον.

Χιτώνη (ἡ), Π. ἡ φορεσιὰ (κοντὰ) χιτῶνα, (ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμ.).

†**Χιτωνία** (ἡ), (νλγ.). φορεσιά, ἱματισμός.

‡**Χιτωνίζω**, Μ. ίσω. Ἐνδύω μὲ χιτῶνα, πουκαμισόνω.

Χιτώνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χιτὼν, πουκαμισάκι.

Χιτωνίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Χιτωνίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Χιτὼν, χιτωνάριον.

†**Χιτωνοπώλης, ου** (ὁ). ὁ πωλῶν χιτῶνας (πουκάμισα).

Χοῦ, κατὰ κρα. ἀντὶ †Χιόω-Χιάζω, σημειόνω τι [ὡς ὑποπτον ἢ κιβδηλον] διὰ τοῦ Χ, ὀβελίζω.

Χὼν [χέω], ὠνος (ἡ), χιόνι (κυρ. τὸ πεσμένον εἰς τὴν γῆν)· (συνηθ.) χιονόνερον. ● Ποταμία —, ● Εὐρ.

(**Χλάζω**), Π. ἀντὶ Κλάζω καὶ Καγχάζω (εὐχρ. κυρ. ὁ πρκ. Κέχληκα καὶ [ὡσ. Κέχληδα), βυθίζω, ἀντηχῶ, ἢ· βράζω μὲ κρότον, γαυλακίζω. ● Ἴδε κεχλάδοντες, ● Πινδ., νέοι τῶν ὁπ. βράζει τὸ αἷμα, ἀφρίζοντες. ● Κεχλαδῶς καλλίνικος, ● αὐτ., ὕμνος ἀντηχῶν τὰ νικητήρια.

Χλαῖνα [λῆνος, λάγνη], ης (ἡ). ἐπανωφόρι μάλλινον (χειμωνιάτικον), φλοκάτα, σιάρκα· ● Ἐχρησίμευε καὶ ὡς σκέπασμα τοῦ κοιμωμένου, πάπλωμα. ● Ξανὸς τοι θυγάτηρ ὑπὸ τῇ μίῃ ψῦχεν χλαίνῃ, ● Θκρ., (εὐφ. ἀντὶ) συνεκοιμήθη.

Χλαίνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χλαῖνα.

Χλαινοθήρας [χλαῖνα, θηράω], ου (ὁ). ὁ

χλέπτων χλαίνας, ξεγυμνόνων τοὺς διαβαίνοντας, Δωσιθέττης.
Χλαινουργικός, ἡ, όν. Χλαινουργοῦ ἕξεως. ● Χλαινουργική, ἡ τέχνη τοῦ χλ.
Χλαινουργός (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος (ῥάπτων ἢ ὑφαίνων) χλαίνας.
Χλαινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐνδύω μὲ ἢ ὡς μὲ χλαῖναν, ζῶθ.
Χλαίνωμα (τὸ). Ἔνδυμα, σκέπασμα. ● Λέοντος —, ● Ἐπιγρ., ἡ, λεοντῆ.
Χλαμυδηφόρος (ὁ, ἡ), = Χλαμυδοφόρος.
Χλαμύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χλαμύς.
Χλαμυδοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα χλαμύδος.
Χλαμυδοποιία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ χλαμυδοποιοῦ, κατασκευὴ χλαμύδων.
Χλαμυδοποικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν χλαμυδοποιὸν ἢ τὴν χλαμυδοποιίαν, χλαμυδοποιοῦ ἴδιος. ● Χλαμυδοποικὴ (ἐννν. τέχνη), ● ἡ χλαμυδοποιία.
Χλαμυδοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων χλαμύδας ἢ χρησιμείων πρὸς τοῦτο.
Χλαμυδουργία (ἡ), = Χλαμυδοποιία.
Χλαμυδουργικός, ἡ, όν, = Χλαμυδοποικός.
Χλαμυδουργὸς (ὁ, ἡ), = Χλαμυδοποιός.
Χλαμυδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ χλαμύδα, εἶμαι-
Χλαμυδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (φορῶν) χλαμύδα.
Χλαμυδόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐνδύω μὲ χλαμύδα.
Χλαμυδωτός, ἡ, όν. Ὁ φορῶν χλαμύδα ἢ ἐν εἴδει χλαμύδος.
Χλανίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χλανίς.
Χλανιδίσκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Χλανίδιον ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Χλανισκίδιον.
Χλανιδοποιία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ χλανιδοποιοῦ, κατασκευὴ χλανίδων.
Χλανιδοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων χλανίδας.
Χλανιδουργία (ἡ), = Χλανιδοποιία.
Χλανιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐνδύω μὲ χλανίδα.
Χλανιδωτός, ἡ, όν. Ὁ φορῶν χλανίδα ἢ (ἡ) ἐν εἴδει χλανίδος.
Χλανίς [χλαῖνα], ίδος (ἡ). ἐπανωφόρι μάλλινον λεπτὸν καὶ πολυτελὲς τὸ ἀπ. ἐφόρουν (καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες) πρὸς στολισμόν, [ἴσ ὅμοιον μὲ τὸν Βερβερέζικον τόμπουρνούζι ἢ (τῶν Αἰγυπτ. τοῦ ἰχρώμι, (ὁποῖο ἐχρησίμευε καὶ ὡς) σκέπασμα τοῦ κρεββατιοῦ, (παρολ. Χλαμύς).
Χλανισκάριον ἡ
Χλανισκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Χλανίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Χλανίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Χλανίς.
Χλαρός, ά, όν, Δ. Π. ἀντὶ Ἁπαλός.
Χλευάζω, Μ. άσω. Χλεύην ποιοῦμαί τινα ἢ τι, περιγελῶ, περισκαίζω· (ὑπτθ.) ἀστείζομαι, χωρατεύω.
†Χλευάξ, ακος (ὁ), Γλο. ἀντὶ Χλευαστής, Μόμαξ, σκώπτης.
Χλευασία (ἡ), = Χλεύασμα, χλεύη.
Χλεύασμα (τὸ), τὸ λεγόμενον πρὸς χλεύην τινός, σκῶμμα.
Χλευασμὸς (ὁ). τὸ χλευάζειν, περίπαιγμα, περιγέλασμα,
Χλευαστής, οῦ (ὁ). ὁ χλευάζων, σκώπτης, περιγελαστής.
Χλευαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ χλευάζειν, σκωπτικός, περιγελαστικός.
Χλευαστικῶς, ἐπίρ. Μὲ χλευαστικὸν τρόπον, εἰρωνικῶς.
Χλεύη (ἡ), [χέλυς = χείλος]. ἐμπαιγμός, σαρκασμός· γελοιασμός, εἰρωνεία. ● Χλεύην ποιεῖσθαί τινα, ● Αἰσχ., = Χλευάζειν.
†Χλιδάω-ῶ, Γλο. ἀντὶ Χλιδάω.
Χλῑδὸς (ὁ), Γλο. ἀντὶ Χλιδὸς.
Χλιαίνω [χλίω]. Π. ανῶ. Κάμνω τι χλιὸν (χλιαρόν), ζεσταίνω μετρίως, (κοιν. ἐπὶ ῥευς.) συχλιαίνω· (συνεκδχ.) ἀπαλύνω (κυρ. καὶ μεταφορ.).
Χλίανσις, εως (ἡ), τὸ χλιαίνειν ἢ χλιαίνεσθαι, ζέσταμα μέτριον.
Χλιαροβαλπὴς, ές (ὁ, ἡ). ζεσταμένος μετρίως.
Χλιαρὸς [χλίω], ά, όν. Μέτριος ζεστὸς, (κοιν.) χλιὸς καὶ οὐχλιὸς.
Χλιαρότης (ἡ), ἡ κατάστασις τοῦ χλιαροῦ, μετρία θερμότης.
Χλιαρῶς, ἐπίρ. Χλιαρά, οὔτε ζεστὰ οὔτε κρύα· (μεταφορ.) χωρὶς ζέσιν.
Χλίασμα (τὸ). τὸ ἐπιτιθέμενον (ἰατρικῶς) πρὸς χλίανσιν, (Ἰταλ.) φυμέντο.
Χλιάω-ῶ, Π. εἶμαι χλιαρὸς (χλιός).
Χλιδᾷ, Π. Δ. ἀντὶ Χλιδᾷ, ὅτ. τοῦ Χλιδᾷ, ἢ (κατὰ κρα. ἐκ τοῦ) Χλιδάει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Χλιδάω.
Χλιδαίνω [χλιδή], Π. ανῶ. Χαυνόνω, ἐκθηλύνω, ἐκνευρίζω.
Χλιδανός, ἡ, όν, Π. μαλθακός, τρυφηλὸς, ἀβροδίαιτος.
†Χλιδανόπους, οδος, Γλο. ἀντὶ-
Χλιδανόσφυρος (ὁ, ἡ), Π. [χλιδανὸς, σφυρόν]. ὁ ἔχων ἁπαλοὺς (δελικάτους) πόδας.
Χλιδανῶς, ἐπίρ. Τρυφηλῶς, θηλυπρεπῶς.
Χλιδάω-ῶ [χλιδή]. Μ. ήσω, Π. (χ. πτ.) ἀντὶ Τρυφῶ, εἶμαι τρυφηλὸς (● Χλιδῶσα μελπὴ, ● Λξ.)· (μὲ ὅτ. ἢ μόνην ἢ πρόθετ.) ἐναβρύνομαι θηλυπρεπῶς, κομπάζω, καμαρώνω (● Δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾷς, ● Σοφ. [καὶ ἑλλ.] ● Χλιδᾷν ἔοικας τοῖς παροῦσι πράγμασιν, ● Αἰσχύλ.)· (μὲ αἰτ.) λέγω κομπάζων ἢ ἀπειλῶν. ● Θλασυφρόνως χλιδᾷ, δύσφορα, ● Αἰσχύλ.
;Χλίδειας, α, ον, ἀμφ. ἀντὶ Χλιδανός.
Χλιδὴ (ἡ). [χλίω]. ἁβρότης, πολυτέλεια, τρυφὴ· ἀλαζονεία· (συνεκδχ.) δεῖγμα τρυφῆς· στολίδια πολυτελῆ, καλλωπισμὸς τῆς κεφαλῆς, μαλλιὰ μακρυὰ ἢ κατσαρὰ κτλ.
Χλίδημα ᾗ
Χλίδας, εος-ους (τὸ), Π. δεῖγμα ἢ ἀντικείμενον χλιδῆς (τρυφῆς, πολυτελείας,· στολίδι.
Χλίδος ἢ Χλῖδος (ὁ), [χλάη ἢ χαλάω]. χόρτα περιττὰ (σκουπίδια) τὰ ὁπ. τραβοῦν οἱ γεωργοὶ μὲ τὴν τσαπογράπαν καὶ ῥίπτουν ἔξω τῶν ἀγρῶν.
Χλιδὼ· [χλιδή], ὼσος (ὁ). βραχιόλι ἢ περιδέραιον, (ἐν γέν.) σταλίδι. ● Ἁμιδ-ων —. ● Πλ.
;Χλιδωνόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν χλιδῶνας (στολίδια) εἰς τοὺς πόδας, (ἄλλοθ. Χλιδανόπους).
Χλιερὸς, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Χλιαρὸς,
;Χλίζω (ὠθ. ὁ πρκ. Κέχλιδα). = Χλίω.
;Χλίσεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Χλιαρὸς, (εἰς τὸν Νίκ. ἐσφαλμ.) ἀντι-
Χλίων, Π. Ἰων. ἀντὶ Χλιῶν, μτχ. τοῦ Χλιάω
Χλίω (χωρὶς Μ.), Π. (ἐπὶ πράγμ.) θάλλω· (ἐπὶ πρσ.) τρυφῶ· θρύπτομαι (μὲ δτ.) κομπάζω, καμαρώνω (● Πέπλοισι βαρβάροις —, ● Αἰσχύλ.), ἢ· ἐντρυφῶ, ἐνυβρίζω. ● Ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίων μεγα, ● Αἰσχ., (παρδλ. Χλιδάω).
Χλόα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Χλόη.
Χλοάζω, Μ. άσω. Ἐβγάζω νέα βλαστάρια, πρασινίζω ● ἀὰν εἶν χλόην, εἶμαι χλοερός.
Χλοανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Χλοανθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. πράσινος καὶ τρυφερὸς ὡς τὴν χλόην, χλοερὸς, εὐθαλής.
†Χλοανὸς, ἡ, όν. (υλγ.). Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς χλόης, πρασινωπός.
Χλόασμα (τὸ). τὸ χλοάζον (φυτὸν ἢ χρῶμα).
Χλοαυγὴς, ές (ὁ, ἡ). πράσινος ὡς ἡ χλόη καὶ διαυγής.
Χλοάω-ῶ, Π. ἀντὶ Χλοάζω.
Χλοερὸς, ά, όν, Π. καὶ ἀπ. αἰρ. ἀντὶ Χλωρός.
Χλοερότροφος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου τρέφονται (αὐξάνουν) τὰ χλοερὰ χορτα.
Χλοερῶπις, ιδος (ἡ), Π. χλοερὸς τὴν ὄψιν, πρασινωπός.
Χλόη (ἡ), [χλόος]. πράσινον (χλωρὸν) χορτάρι ἢ κλαδί, πρασινάδα· χορταρικὰ (διὰ φαγητ'), λαχανικὰ. ‖. (ἐπιθετ.) ● Χλόη Δημήτηρ, ● (κατὰ μετνμ.) ἡ γῆ ὅταν χλοάζῃ.
;Χλοήβαφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν βαφὴν (τὸ χρῶμα) τῆς χλόης, πράσινος, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Χολήβαφος).
Χλοηχομαω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἔχω χλοερὰν κόμην (μετνμ. πράσινα κλαδιὰ καὶ φύλλα), χλοάζω.
Χλοηρὸς, ὰ, όν, Π. ἀντὶ Χλωρὸς, χλοερός.
Χλοητάκας (ὁ, ἡ), Π. ὁ τίκτων (γεννῶν) χλόην, χλοερὰ, χλοηφόρας.
Χλοηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Χλοάζω, εἶμαι-
Χλοηφορος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρίγων) χλόην, χλοερός.
Χλοιάω-ῶ, Π. ἀντὶ Χλοάω, χλοάζω, [ἐκ τοῦ
Χλοίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Χλόη.
Χλοιώδης, ες (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χλοώδης.
Χλοόκαρπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων νὰ θάλλουν (νὰ χλοάζουν ἢ τοῦ ὁπ. χλοάζουν οἱ καρποί, (ἐπίθ. τῆς Δημητρ. ᾗ μετνμ. τῆς Γῆς).
Χλοόμορφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μορφὴν (χρῶμα) χλοης, πρασινωπός.
†Χλοοποιέω-ῶ, Μ ήσω. (υλγ.) Κάμνω χλοην, πρασινίζω.
Χλόος-οῦς (ὁ), Π. [συγγ. τῷ Φλόος], = Χλόη· (συνηθ.) χρῶμα πράσινον, πρασι-

νάδα. ▪ Χύτα χρόος ἀμφὶ παρειάς, ▪ Ἀπλλ., (παρδλ. Ὦγρος).

†Χλουνάζομαι [χλούνης], Μ. ἀσομαι. Γλσ. γρυνιάζω, μουρμουρίζω.

†Χλούνειος, α, ον. Ὁ τοῦ ἀγριοχοίρου, [ἐκ τοῦ

Χλούνης, ου (ὁ), (ἡ γεν. πλθ. Χλούνων), Π. [χλόη, εὐνὴ ; ἢ ▪ φλάω ἢ ▪ φλύω]. (κυρ. ὡς ἐπίθ. κάπρου) ἄγριος, μονοβίαστος, (ἄλλ.) Μανιώδης (μτνμ. ὡς οὐσ. ἐν γέν.) ἀγριόχοιρος ▪ (καὶ ἐκεῖθι οὕτως, παρατηρούμενοι εἰς τὰ δένδρα, πολλάκις ἐκτείνονται· μόνοι τινὲς), εὐνοῦχος, θηλυδρίας. ▪ Ἤ φῶρας ἢ τινα χλούνην φλύων, ▪ Ἀθ.

†Χλούνιος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Χλούνειος.

Χλοῦνις, ιος (ἡ), Π. ἐκτομή, εὐναύχισμα· (ἐν γέν.) στέρησις, ἀφαίρεσις. ▪ Παίδων—, ▪ Αἰσχλ.

†Χλουνὸς (ὁ), Γλσ. [χλόος], χλωμός, (ἐπίθ. τοῦ χρυσοῦ).

Χλοώδης, εος (ὁ, ἡ), χλόη ὅμοιος (τὸ εἶδος), πρασινωπός· χλοάζων.

Χλωράζω, Μ. άσω, = Χλωροφαγέω.

Χλωραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω χλωρὸν ἢ χλωμὸν (πρασινοκίτρινον).

;Χλώρασμα (τὸ). χλωρὸν χρῶμα, χλωρότης.

Χλωραύχην, ενος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χλωρὸν (κιτρινωπὸν) αὐχένα ἢ (συνεκδ.) εὔστροφον φωνὴν (λαιμόν). ▪ Ἀηδὼν—, ▪ Σιμ., (ὧδε Χλωρηΐς).

;Χλωράω (έω)-ῶ, Μ. ήσω, μερ. ἀντὶ Χλωριάω.

Χλωρεύς, έως (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ, (ἴσ.) = Χλωρίων.

Χλωρηΐς, ΐδος (ἡ), Π. ἀντὶ Χλωρὰ, πρασινωπή, κιτρινωπή. ▪ Κάμπη—, ▪ Νίκ. ▪ Ἀηδὼν—, ▪ Ὅμ., ἡ ἔχουσα μαυροπράσινα ἢ μαυροκίτρινα πτερὰ ἢ, κελαδοῦσα εἰς τὴν πρασινάδα, (παρδλ.) Χλωραύχην.

;Χλωριάζω, Μ. άσω, = Χλωριάω.

Χλωρίασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Χλωριάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ γίνομαι χλωρὸς (πρασινοκίτρινος), χλωμιάζω.

Χλωρίζω, Μ. ίσω. Κλίνω εἰς τὸ χλωρὸν, εἶμαι πρασινοκίτρινος.

Χλωρίς, ΐδος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ (μὲ μόνον ὑπὸ τὸ στῆθος πρασινοκίτρινα πτερὰ), (Γαλλ.) verdier? ἴσ. τὸ θηλ. τοῦ Χλωρίων.

Χλωρίτης, ου (ὁ), εἶδος λίθου μὲ χρῶμα χλόης (χλωρόν).

Χλωρίων, ωνος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ μὲ πρασινοκίτρινα (χλωρὰ) πτερὰ, (κοιν.) φλῶρι, (Γαλλ.) loriot.

Χλωροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). χλωρὸς (χλωμὸς) τὸ εἶδος, πρασινοκιτρινόφρικος.

Χλωρόκομος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων χλωρὰν κόμην (ἢ πτνμ.) χλωρὰ φύλλα.

Χλωρομέλας, αινα (αινα, αν). χλωρὸς καὶ μέλας, μαυροπρασινοκίτρινος.

†Χλωροπαὶς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν χλωρότητα (χλωμάδα ἢ πρασινάδα), χλωρότητος ποιητικός.

Χλωρόπτιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χλωρὰ πτίλα (πρασινοκίτρινα πτερά).

Χλωρὸς, ὰ, ὸν, κατὰ κρσ. ἀντὶ Χλοερὸς, πράσινος· σὰν τὴν χλόην· (συνεκδ.) νωπὸς, τρυφερὸς· πρόσφατος· (μτνμ.) ἀκμάζων, νεαρὸς, ζωηρὸς, ρωμαλέος. ▪ Αἴγειροι πτελέαι τε χλωροῖσιν τεταλαισι κατηρεφέες, ▪ Θκρ. ▪ Χλωρὸν δόκαλον, ▪ Ὅμ., ▪ Ὕρος χλωρὸν, ▪ αὐτ. ▪ Δοῦον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν, ▪ Ἡσ. (ἢ μτνμ.) ▪ Χλωρὸς τυρὸς, ▪ Ἀθ., (κοιν. μανολέκτ.) χλωροτύρι, (Γουρν.) τσαϊρ-πεϋνιρί. ▪ Χλωροὶ κωδοί, ▪ αὐτ., οἱ νεαλεῖς. [καὶ μτνμ.] ▪ Χλωρὸν ὕδωρ, ▪ Ἐπγρ., τὸ (καθαυτὸ) νεαρόν. ▪ Χλωρὸν αἷμα, ▪ Σοφ., τὸ πρόσφατως χυθέν. ▪ Χλωρὸν δάκρυ, ▪ Εὐρ., τὸ [ἄλλ.] Θλερόν. ▪ Οἶνου χλωραὶ σταγόνες, ▪ αὐτ., δροσεραί. ▪ Χλωρὰ μέλεα, ▪ Θκρ., τὰ τρυφερά. ▪ Γόνυ χλωρόν, ▪ αὐτ., τὸ εὔκαμπτον (εὔρωστον). ▪ Χλωρὰ ψάμαθος, ▪ Σοφ., ἡ ὑγρά. (καὶ τρπ.) ▪ Χλωρὰ καὶ ξύναιμα πράγματα, ▪ Γρ. 2) κιτρινωπὸς, πρασινωπὸς, πρασινοκίτρινος ἢ μαυροκιτρινοπράσινος, χλωμὸς· (ἐκμ.) ἄχρους, (ὄθ. κατ' ἔκτ.) σκοτεινός. ▪ Μέλι χλωρὸν, ▪ Ὅμ. ▪ Οἶνος χλωρὸς, ▪ Ἀθ., ὁ (ἄλλ.) Κιρρὸς (ὅπου ἠμπορεῖ νὰ ὑπαγθῇ καὶ τὸ) ▪ Οἶνου χλωραὶ σταγόνες, ▪ αὐτ. (ἴδε ἀνωτέρω). ▪ Χλωρὰς ἀδάμας, ▪ Ἡσ., (παρδλ. Πολυδ.). ▪ Χλωρὸς ὑπὸ δείους, ▪ Ὅμ. (ἐξ συνεκδ.). ▪ Χλωρὸν δέος, ▪ Θκρ., τὸ χλωροτικόν. ▪ Χλωρὸν ῥεῦμα Ἀχέροντος, ▪ Ἐπγρ., τὸ σκοτεινόν.

†Χλωροσαῦρα, ας (ἡ), (υλγ.). ἡ πράσινη γουστέρα.

Χλωρότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ χλωροῦ, τὸ εὐθαλὲς (πρασινωπὸν) τῶν φυτῶν· (συνεκδ.) νωπότης, τρυφερότης· (μτνμ.) ἀκμὴ, ρωμαλεότης. 2) χλωμάδα.

Χλωροφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἐπὶ Ἵππων) Τρώγω χλωρὸν χορτάρι (γρασίδι), (Τουρκοβρβ.) εἶμαι εἰς τὸ ταξάρι.

Χναῦμα (τὸ), [χναύω]. φαγητὸν ὀρεκτικὸν (νόστιμον), γλιγοῦδι, (κοιν.) καλὴ βουκά.

Χναυμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χναῦμα.

Χναυρὸς, ὰ, όν. Ὀρεκτικὸς, νόστιμος.

Χναυστικὸς, ἡ, όν. Λίχνος, λαίμαργος, ξὶκ τοῦ

Χναύω [κνάω], Μ. χναύσω. Τρώγω (κυρ. ὀρεκτικόν τι φαγητὸν), φαγανίζω, κοκκαλίζω.

Χνοάζω ἢ Χνοάω-ῶ [χνοῦς], Μ. άσω. Ἐβγάζω (Σκεπάζομαι μὲ) χνοῦδι, ἔχω τὴ ἀπαρτὼ μαλλιὰ ἢ τρίχας. ▪ Νέον χνοάζοντα ἰούλους, ▪ Ἀπλλν., ὅτι ἔβρωνε τὸ μουστάκι του. ▪ Χνοάζων ἄρτι λευκανθὴς κάρα, ▪ Σοφ., σκεπασμένον τὸ κεφάλι του μὲ μαλλιὰ τὰ ὁπ. ἄρχιζαν ἤδη νὰ ἀσπρίζουν.

Χνοὴ (ἡ), Π. [κνάω]. ἡ τρύπα ὅπου ἐμβαίνει ὁ ἄξων (ἡ ἄλλ. Χοινικὶς) τῆς ἀμάξης· (συνεκδ.) ἡ ἄκρα τοῦ ἄξονος· ὁ ἄξων· (κατ' ἔκτ.) ἡ ἄμαξα. ▪ Ἔθραυσεν ἄξονος μέσας χνόας, ▪ Σοφ. (καὶ μτνμ.) ▪ Σκουδὴ διώκων πομπίμους χνόας ποδῶν, ▪ Αἰσχλ., τρέχων πεζὸς, πεζοδρομος. 2) (ξ) ὁ κρότος (τὸ τρίξιμον) τοῦ ἄξονος τῆς ἀμάξης. ▪ Ὡς ὑπερβάλοι χνόας καὶ φρυάγματ' ἵππεια, ▪ Σοφ.

Χνοΐ, δωρ. (ἀνιλλ.) τοῦ Χνοῦς.

Χνοΐη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Χνόη.

Χνόϊος, α, ον, Π. σκεπασμένος μὲ χνοῦν (χνοῦδι), χνοάζων. ▪ Παρειά—, ▪ Ἀνθ.

Χνόος-οῦς (ὁ), [κνάω ἢ ; συγγ. τῷ Φλέος, Χλόος]. χνοῦδι (τῶν ἀκμαίων, τῶν νεαίων κτλ.)· πουπουλάκι. ▪ Ἀλλὰ—, ▪ Ὅμ., ὁ ἀφρὸς. ἢ (ἄλλ.) Λασάγνη. 2) (ἐνίστε) = Χνόη (2), κρότος, (παρδλ. Χνόος).

Χνοώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ χνοῦν (χνοῦδι) ἢ σκεπασμένος μὲ χνοῦδι, χνοάζων.

Χνοωδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει χνοὸς, ὡς ἂν χνοῦδι.

Χόα, Ἰων. καὶ Χοᾶ, Ἀττ. ἀντὶ Χοῦν, αἰτ. τοῦ Χοῦς.

Χοαῖος, α, ον. Ὁ χωρῶν ἕνα χόα.

Χοανεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Χωνεύω, λιώνω (χύνω) εἰς τὴν χοάνην.

Χοάνη (ἡ), Π. ἀντὶ Χώνη, χωνὶ· (ἰδιαιτ.) τὸ χωνοειδὲς χωνευτήριον ἢ καλούπι τῶν μεταλλουργῶν, (Γαλλ.) creuset. 2) (ἀνατομ.) τὰ μεμβρανώδη κοίλωμα τοῦ ἐγκεφάλου, (ἄλλ.) Πύελος.

Χοάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Χόανον (τὸ), ξ

Χόανος (ὁ), Π. = Χοάνη.

Χοᾶς, αἰτ. πλθ. τοῦ Χοή.

Χόας καὶ Ἀττ. Χοᾶς, αἰτ. πλθ. τοῦ Χοῦς.

†Χόβανος [ὁ]. Γλσ. [χέζω, κέχοδα]. ὁ ἀφεδρών.

Χόες, όνμς. πλθ. τοῦ Χοῦς.

;Χοεὺς, έως (ὁ, ἡ, = Χοῦς 2).

Χοή (ἡ), (ἐν γέν.) = Χύσις, χύσιμον· (ἰδιαιτ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) σπονδὴ (κυρ. ὑπὲρ τῶν νεκρῶν ἢ εἰς τιμὴν τῶν χθονίων θεῶν). ▪ Πατρὶ χοὰς φέρουσ', ἅπερ νεκράσι μειλικτήρια, ▪ Αἰσχλ. ▪ Χοὰς τοῖσι ἥρωσι ἐχέαντο, ▪ Ἡρ.

Χοήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [χοῦς, †ἄρω]. ὁ περιέχων ἕνα χόα. ▪ Ἄγγος χοήρες, ▪ Εὐρ., = Χοεύς.

Χοηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων χοὰς (νεκρικὰς σπονδάς).

Χοίδιον καὶ (κρσ. Ἀττ.) Χοΐδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χοῦς, χωματάκι.

Χοϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐκ χοὸς (χώματος), γήϊνος.

Χοινίκη (ἡ), = Χοινικὶς (τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης). 2) εἶδ. ποδοκάκης, (ἄλλ.) Χοῖνιξ (2). 3) χειρουργικὸν τετράγαλεῖον (τρεπάνι).

Χοινικιαῖος, α, ον. Ὁ χωρῶν μίαν χοίνικα (ἕνα σοινίκι).

Χοινίκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χοινίκη (1).

Χοινικὶς, ίδος (ἡ), (ἐν. γέν.) ὑποκορ. τοῦ Χοῖνιξ (ἰδιαιτ.) ἡ τρύπα τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης καὶ τὸ περικαλύπτον αὐτὴν ἔσωθεν σίδηρον (ὄθ. διὰ τὸ ὑμενόσχημον) ὁ γῦρος τοῦ στεφάνου [▪ Ἐπὸ τῶν στεφάνων τὰς χοινικίσι κάτωθεν γεγραμμένα, ▪ Δημ.· (ἐν γέν.) κοίλωμα, (ὄθ.) λακκιὰ εἰς βράχον, γοῦρνα (Στρβ. IB', 821).

Χοινικομέτρης, ου (ὁ). ὁ μετρῶν μὲ τὴν χοίνικα (μὲ τὸ σοινίκι).

Χοῖνιξ [χοίνη], ικος [ἡ], εἶδ. μέτρου διὰ τὰ γενήματα (ἐχωροῦσε 4 κοτύλας ἢ ἕως περίπου λίτρας, καὶ ἔφθανε συνήθως διὰ τὴν ἡμερήσιον τροφὴν ἑνὸς ἀνθρώπου), (κοιν.) σοινίκι (ὄθ. συνεκδ.) ▪ Ὡς νῦν ἁμῖν χοίνικος ἅπτηται, ▪ Ὅμ.,

ὅποιος τρώγει τὸ ψωμί μου, καὶ « Ἐπὶ γοίνικος μὴ καθεῖσθαι, « Πυθ., νὰ μὴ κάθηται τις ἀργὸς (καὶ τρώγῃ ἕτοιμα).

2) εἶδ. σιδηρᾶς ἢ ξυλίνης ποδοκάκκης (διὰ τοὺς ἀχρείους σκλάβους). « Αἱ κνῆμαι σου... τὰς χοινικας παθοῦσιν, « Ἀρχρ. 3) — Χοινικὶς (τοῦ προχοῦ τῆς ἀμάξης).

Χοιράγχη (ἡ). = Ἄγχη.

Χοιραδώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης (ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν) χοιράδων, (Γαλλ.) scrofuleux.

Χοιράς [χειράς], άδος (ἡ). πέτρα ἐξέχουσα εἰς τὴν θάλασσαν, ξέρα, σκοπελος. 2) (μετγν.) πρήξιμον σκιρρώδες τῶν ἀδένων (κυρ. τοῦ λαιμοῦ), (κοιν.) χελῶνι.

Χοίρειος, α, ον. Ὁ τοῦ χοίρου, χοιρινός, γρουνήσιος.

Χοιρέλαφος (ὁ), εἶδ. ζώου (μεταξὺ χοίρου καὶ ἐλάφου τῆς Ἰνδίας).

Χοίρεος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Χοίρειος.

Χοιρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χοιρίον.

Χοιρίνη (ἡ), [χοῖρος 2], εἶδος καγχύλης θαλασσ. ἢ ποταμ., (κοιν.) μαρίτσα, (εἰς τὰς Ἀθήν. τὰς μετεχειρίζοντο ὡς ψήφους, τώρα δὲ ἀντὶ λιθαρίων εἰς τὸ παιγνίδι Μάγκαλα), (Γαλλ.) **porcelaine ou coquille de Venus**, (κυρ. θηλ. τοῦ

Χοίρινος, η, ον, = Χοίρειος.

Χοιρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χοῖρος, γρουνάκι, γρουνόπουλον.

Χοίριος, α ἢ ος, ον, = Χοίρειος.

Χοιρίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Χοῖρος.

Χοιροβοσκὸς (ὁ), ὁ βόσκων χοίρους, γρουνάρης.

†Χοιρογρύλλιος ἄ

Χοιρόγρυλλος (ὁ), εἶδος ἀκανθοχοίρου.

Χοιρόθλιψ, ιβος (ὁ), ὁ θλίβων τὸν χοῖρον (Ζ, ἀσελγὴς, θηλυμανής.

Χοιροκομεῖον (τὸ), [χ. κομέω], σταῦλος χοίρων, γρουνερτιόν. 2) ἡ κάλπη ὃπου ἐφύλαττον τὰς χοινικας (τὰς ψήφους), (Ἀρχρ. Σχ. 344). 3) τὸ (ἄλλ.) Φυλάκιον τῶν γυναικῶν.

Χοιροκτόνος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ κτείνων (σκοτώνων) χοίρους. 2) (προπαροξ.) ὁ τοῦ θυσιασθέντος χοίρου. « Αἷμα —, « Αἰσχλ.

Χοιρομάνδριον (τὸ), = Χοιροκομεῖον.

Χοιροπίθηκος (ὁ), εἶδος π.θήκου μὲ ρύγχος χοίρου, (Γαλλ.) babouin.

Χοιροπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ χοίρους ἢ (ἐπὶ γυν.), τὸν χοῖρον, εἶμαι πορνη δημοσία.

Χοιροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν χοίρους.

Χοῖρος (ὁ καὶ σπνηρ. ἡ). γροῦνι (κυρ. τὸ νέον), (θηλ.) γρουνοπούλα. 2) (Κωμ.) τὸ γυναικ. αἰδοῖον.

Χοιροσπέλεθος (ὁ). κόπρος χοίρου, γρουνόσκατον. 2) (ς) εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Σχεδιάς.

Χοιροσφαγεῖον (τὸ). μέρος ὅπου σφάζουν χοίρους.

Χοιροσφάγος (ὁ, ἡ), ὁ σφάζων χοίρους ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Χοιροτροφεῖον (τὸ), = Χοιροκομεῖον.

Χοιροψύλαξ, ακος (ὁ), [χοῖρος 2, ψύλλω]. ὁ ψηλαφῶν τὸν χοῖρον, χοιρόθλιψ.

Χοιρωδία (ἡ), = Ἐωδία, [ἐκ τοῦ

Χοιρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἐωδης.

Χολᾶ, Δ. ἀντὶ Χολῇ, δοτ. τοῦ Χολή, ἢ 2) γ. ἑν. προσ. τοῦ Χολάω.

Χολαγωγὸς (ὁ, ἡ), [χολή, ἄγω]. ὁ καταιβάζων (διὰ τῶν περιττωμάτων) τὴν χολήν, ἐνεργῶν πρὸς ἔκκρισιν χολῆς· « Φάρμακον —, « Ἀλέξ. Ἀφρ.

†Χολαίνω, νλγ. ἀντὶ Χολάω.

Χολαῖος, α, ον. Ὁ τῆς χολῆς.

Χολάς, άδος (ἡ). τὸ περὶ τὰς πλευρὰς κοῖλον τοῦ σώματος· (συνήθ. πλθ.) τὰ ἔντερα.

Χολάω-ῶ ἰχωρὶς Μ.). Ἔχω πληθώραν (κυρ. μελαίνης) χολῆς, (ῥθ.) = Μελαγχολάω· (μτγν.) Χολόομαι, (κοιν.) χολιάζω. « Χολήσας τι περὶ τῆς ἀδελφῆς, « Ἀρτ.

‡Χολέδρα (ἡ), ἐσφαλμ. ἢ ἀμφ. ἀντὶ Χολέρα (ξ).

†Χολεμεσία (ἡ), νλγ. ἀντὶ Χοληπεσία.

†Χολεμετέω-ῶ, Μ. ήσω, νλγ. ἀντὶ Χοληπετέω.

Χολέρα [χέω], α, (ἡ), = Ὑδρορρόα, (ἰδιαιτ.) ῥεύτης τῆς σίγης, κάναλος. 2) (ἔκτο-) νόσος τις τῆς ὀπ. τὰ κυριώτερα συμπτώματα εἶναι σφοδρὰ διάρροια καὶ ἐμετὸς (χοληπεσία)· ἡ ὀπ. καὶ « Ὑγρὰ χολέρα, « λέγεται πρὸς διαφορὰν τῆς « Ξηρᾶς, « Γαλλ., εἰς τὴν ὀπ. πάσσουν ὅλαι αἱ ἐκκρίσεις τοῦ σώματος.

Χολεριάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω πληθώραν χολῆς ἢ χολέραν.

Χολερικὸς, ἡ, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς τὸ πάθος τῆς χολέρας.

Χολερικῶς, ἐπίρ. Ὡς οἱ χολερικοί. « Χ. διακεῖσθαι (ἢ) λῃφθῆναι, « Ἀρτ., = Χολεριᾷν.

Χολερώδης, εος (ὁ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς χολέρας, χολερικός.

Χολή (ἡ). [χέω]. τὸ γνωστὸν πικρὸν ὑγρὸν εἰς τὰ ἐντόσθια τῶν ζώων καὶ ἡ περιέχουσα τοῦτο κύστις· (συνεκδ.) ὀργή, πικρία, (κοιν.) χόλιασμα, ἢ ναυτία, ἀηδία. « Πάνυ γὰρ ἐς' ἤδη χολή, « Ἀρχρ. εἶνε δυυπόφερτον! « Τῇ χολῇ τὸ πρόσωπον ἐμιαίνετο, « Θκρ., ἀπὸ τὸ κακὸν του.

‡Χολήβαφος (ὁ, ἡ), = Χολεβαφής.

‡Χοληγαγικὸς (κατὰ διόρθ. ἀντὶ) Χοληγωγικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἐνεργῶν πρὸς ἔκκρισιν χολῆς, [ἐκ τοῦ

Χοληγὸς (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος ἢ περιέχων τὴν χολήν. « Κύστις —, « Γαλ., ἡ ψοῦσα τῆς χολῆς.

Χοληπεσία (ἡ). Ἐξέρεσις χολῆς, [ἐκ τοῦ

Χοληπετέω-ῶ [χ. πίπτω], Μ. ήσω. Ἐξερνῶ χολήν.

Χολίκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόλιξ.

Χολικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ πάσχων συχνὰ ἀπὸ χολήν, χολερικός.

Χόλιξ, ικος (ἡ καὶ μτγν. ὁ), = Κολὰς, ἔντερον (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ γλυκάδια τοῦ σφαγμένου ζώου, (Γαλλ.) tripes.

Χολίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χολή.

Χόλιος, α, ον, Π. ἀντὶ Ὀξύχολος, θυμώδης.

Χολλάδες (αἱ), = Κολάδες.

Χολοβαφὴς, ἐος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ χολήν, (δηλ.) πικρονιπὸς, πικρονοπράσινος.

Χολοβαφινος, η, ον καὶ

Χολόβαφος (ὁ, ἡ), = Χολοβαφής.

Χολοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), ὡς ἐν χολῇ.

Χολόεις, εσσα, εν, Π. ὅμοιος μὲ χολὴ, χολώδης· (συνεκδ.) πρασινωπός.

Χολοιβάφος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χολοβαφής.

Χολοιβόρος (ὁ, ἡ), Π. καταβρωτικὸς (ὡς ἂν χολὴ ἢ διὰ τῆς χολῆς), (Γαλλ.) corrosif. « Ἰὸς —, « Νίκ.

Χολοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν χολήν, χολῆς πρόξενος.

Χόλος (ὁ). Π. ἀντὶ Χολή, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτγν.) θυμὸς, ὀργὴ, χόλιασμα, (ῥθ.

Χολόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ θυμώσῃ (νὰ χολιάσῃ), (κατὰ λεξ.) τοῦ διεγείρω τὴν χολήν. ||. (συχνάκ. μσ.) ὀργίζομαι, χολιάζω (μὲ δοτ. ἢ γεν. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἑλλ. προθ.) ὅτι ἢ κατά τινος. « Τῶν ὁ γέρων κεχολωμένος, « Ἰλ. Δ. (καὶ πληρέστ.) « Νατρὶν ἀφεσήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης, « Ὀδ. Δ.

Χολώδης, εος (ὁ, ἡ), = χολεβδὴς, ὅλος χολὴ, (συνεκδ.) θυμώδης.

Χολωτὸς, ἡ, όν, Π. [χολόω], ὅλος χολὴ, πικρός. « Ἔπος —, « Ὅμ.

Χονδράκανθος (ὁ, ἡ), τοῦ ὀπ. ἡ ἄκανθα (τὸ ῥαχοκόκκαλον) σύγκειται ἀπὸ χόνδρους, (χαρακτηριστικὸν τῶν σελαχωδῶν ἰχθ.).

†Χονδρεῖον (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Χονδροκοπεῖον.

†Χονδρεύω, Μ. εύσω. Ἀλέθω χόνδρον ἢ εἰς σχῆμα χόνδρου, χονδροκοπανίζω.

Χονδριάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι χονδρώδης (πλήρης ἢ εἰς σχῆμα θρόμβων).

Χονδρίλη καὶ Χονδρίλλη (ἡ), εἶδ. φυτ. (τὸ ὀπ. κάμνει εἶδ. μαστίχης), (κοιν.) κολλάγκαθον.

Χόνδριος, η, ον. Ὁ ἐκ χόνδρου. (ἰδιαιτ.) « Ἄρτος —, « Δξ., ὁ (ἄλλ.) Χονδρίτης.

Χονδρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χόνδρος.

Χονδρίτης, ου (ὁ), (κυρ. ἄρτος) κατεσκευασμένος ἀπὸ χόνδρον, (ἐσ.) = Σεμιδαλίτης.

Χονδροβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι (στρώνω ἔδαφος μὲ χαλίκια) ὡς χονδροβολος.

Χονδροβολία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ χονδροβόλου, λιθόστρωσις ἐδάφους μὲ χαλίκια.

Χονδροβόλος (ὁ), [χόνδρος, βάλλω]. ὁ στρώνων μὲ χαλίκια, στραγγύλα λιθαράκια) τὸ ἔδαφος.

Χονδροκοπεῖον (τὸ). τὸ μέρος (ὁ μύλος) ὅπου ἔκοπτον χόνδρον (πλιγοῦρι).

Χονδροκόπιον (τὸ), = Χονδροκοπεῖον.

Χονδρονευρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ χόνδρους καὶ νεῦρα.

Χονδροπτισάνη (ἡ). πτισάνη ἀπὸ χόνδρον

Χόνδρος (ὁ). (ἐν γέν.) κόκκος, σπειρί, σβόλος. « Ἁλὸς —, « Ἀρχρ., Ἡρ. 2) (ἰδιαιτ.) σιτάρι ἢ κριθάρι χονδροαλεσμένον, πλιγοῦρι, σεμιγδάλι· (συνεκδ.) ὁ ἀπ' αὐτοῦ κατασκευαζόμενος ζωμὸς, (ῥθ.) « Χόνδρον λείχειν, « Ἀρχρ. 3) τὸ γέννημα ἀπὸ τὰ ὀπ. κατεσκευάζετο συνήθως χόνδρος, (ἄλλ.) ζειά. 4) τὸ τραγανὸν τῶν κοκκάλων (κυρ. τοῦ στήθους καὶ τῶν πλευρῶν), (Γαλλ.) cartilage, (ῥθ. Ἀτραχόνδρια).

Χονδρὸς, ὰ, ὸν. Σκληρὸς ὡς χόνδρος, σβέρδος, χονδρώδης· (μεταφορ.) μωρὸς, εὐήθης.

Χονδρόπτυπος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων σχῆμα (τύπου) χόνδρου.

Χονδροφυής, ἐος (ὁ, ἡ), χονδρώδης τὴν φύσιν.

Χονδρώδης, ους (ὁ, ἡ), ὁ ἐν εἴδει χόνδρου ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν χόνδρων, ἀπαιρωτὸς ἢ τραχηλωτός.

Χοπότης, ου (ὁ), ὁ πίνων ἕνα χόα οἴνου, παλιπότης!

Χόος-οῦς (ὁ), ἴδε Χοῦς.

Χοράγιον (τὸ), Δ. ἀντὶ Χορήγιον.

Χοραγὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Χορηγός.

Χορανλέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω (Συνοδεύω τὸν χορὸν μὲ) τὸν αὐλὸν ὡς-

Χορανλής, ου (ὁ), ὁ αὐλῶν εἰς τοὺς χορούς (διευθύνων τὰ κινήματα τῶν χορευτῶν μὲ τὸν αὐλόν), αὐλητὴς θεάτρου.

Χορδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χορδή.

Χόρδαψος (ὁ), [χορδή, ᾄπτω] εἶδ. νόσου τῶν παχέων ἐντέρων, κωλικόπονος σφοδρότατος μὲ τεινεσμόν, (κατά τινας μέν, τὸ αὐτὸ κατά τινας δέ, ἄλλο παρὰ τὸν Εἴλεον).

Χόρδευμα (τὸ), παραγεμισμένον ἔντερον, λουκάνικον κτλ., [ἐκ τοῦ

Χορδεύω, Μ. εύσω. Παραγεμίζω χορδάς (ἔντερα). φθειάνω λουκάνικα κτλ. (μτφ.) ● Τὰ πράγματα—, ● Ἀρχ., ἁπτερδεύω, ἀνακατώνω.

Χορδή (ἡ), [χόριον]· ἔντερον (κυρ. τὸ παχύ). 2) νευρὰ ἀπὸ χορδάς, (κοιν.) κόρδα (λύρας, ὀξαρίου κτλ.).

Χορδολογέω [χορδή, λέγω], Μ. ήσω. Δοκιμάζω τὰς χορδὰς μουσικοῦ ὀργάνου, κουρδίζω.

Χορδοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω χορδὰς (κόρδα;).

Χορδοποιία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ χορδοποιοῦ, κατασκευὴ χορδῶν.

Χορδοποιικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν χορδοποιὸν ἢ τὴν χορδοποιίαν, χορδοποιοῦ εἴδους. ● Χορδοποικὴ, ● ἡ τέχνη τοῦ χ.

Χορδοποιὸς (ὁ, ἡ), ὁ κατῶν (κατασκευάζων) χορδὰς ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Χορδοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν χορδὰς (κόρδας).

Χορδοστροφία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ χορδοστρόφου, στρίψιμον χορδῶν, χορδοποιία.

Χορδιστροφος (ὁ, ἡ), ὁ στρέφων (κατασκευάζων) χορδὰς ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Χορδοτασία (ἡ), τέντωμα τῶν χορδῶν μουσ. ὀργάνου, κούρδισμα, [ἐκ τοῦ

Χορδότονος (ὁ, ἡ), (παρωξ.) ὁ τείνων (τεντόνων) τὰς χορδὰς ἑνὸς τοῦ ὀργάνου ἢ, χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. ‖ (οὐσ.) Χορδοτόνον (τὸ), τὸ κλειδὶ τοῦ κουρδίσματος, τὸ κουρδιστήρι. 2) (προπαροξ.) τοῦ ὁπ. εἶναι τεντωμέναι αἱ χορδαί, κεκουρδισμένος.

†Χορδύω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δορδύω.

Χορεία (ἡ), τὸ χορεύειν, σειρὰ χορευόντων, χορός (συρτός). ● Ἀπέστησαν δὲ τοὺς ἐφεξῆς ἀλλήλων ἀτρέμα κερκιόνας ὥσπερ ἐν χορείᾳ, ● Πλ.

Χορεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἢ ἁρμόζων διὰ χορόν. ‖ (εἰς τὴν Μετρ.) ὁ Τροχαῖος ἢ Τριβραχυς. ‖ (οὐδ.) Χορεῖον (τὸ), μέρος διὰ χορόν.

Χορεῖμα (τὸ), κίνημα χορευτοῦ, χορός.

Χορεῖσις, εως (ἡ), τὸ χορεύειν ἢ ἑορτάζειν διὰ χορῶν.

Χορευτὴς, οῦ (ὁ)· ὁ χορεύων (τεταγμένος εἰς χορόν, ἀποτελῶν μέρος τοῦ χοροῦ).

Χορευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ χορεύειν, χορευτοῦ ἴδιος.

Χορεύω, Μ. εύσω καὶ (μσν.) εύσομαι. Συγκροτῶ ἢ λαμβάνω μέρος εἰς χορόν, χορεύω, (ἐν γέν.) σκιρτῶ· (μὲ αἰτ.) ἐκτελῶ (πανηγυρίζω) ἢ παριστάνω τι διὰ χορῶν· (μτβτ.) κάμνω τινὰ νὰ χορεύῃ (ἢ ἁπλῶς νὰ κινῆται μὲ ὁρμήν), ἐμβάζω εἰς τὸν χορόν. ● Τάχα σ' ἐγὼ χορεύσω, ● Εὐρ. ● Μούσας, αἵμ' ἐχόρευσαν, ● αὐτ. ● Πόδα χορεύω, ● Ἐπιγρ., κινῶ χορεύων.

Χορηγεῖον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου προπαρεσκεύαζετο (ἐγυμνάζετο) ὁ χορὸς ἢ ἐφυλάττοντο καὶ ἐχορηγοῦντο τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὸν χορόν, (ἀθ. ἐν γεν.) ταμεῖον ἢ σχολεῖον.

Χορηγέτης, ου (ὁ), = Χορηγός, [ἐκ τοῦ

Χορηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (διευθύνω ἢ [συχνότ.] Ἑτοιμάζω μὲ ἔξοδά μου τὸν χορὸν ὡς) χορηγός· (συνηθ.) ἐπαρκῶ ἐξ ἰδίων μου, δίδω πλουσιοπαρόχως· φιλοτίμως· (ἐν γέν.) παρέχω, προμηθεύω· συγκροτῶ (μὲ ὅ,τι ἀπαιτεῖται), ἑτοιμάζω· (μέ γεν.) προετοιμάζω. ● Τοῦ λόγου—, ● Πλάτ. (καὶ πθ.) ● Ὅπως ἄριστα χορηγοῖντο οἱ παῖδες, ● Ἀντιφ., ὥστε οἱ παῖδες ὑπὸ τῶν ὁπ. ἔμελλε νὰ συγκροτηθῇ ὁ χορὸς νὰ προετοιμασθῶν ὅσον ἐνδέχεται καλλιώτερα. ● Πομπήϊος ἐκ τε γῆς καὶ θαλάττης χορηγούμενος, ● Πλ., ἔχων ἑκατέρωθεν ἄφθονον τοῦ στρατεύματός του τὴν προμήθειαν, ● Εὐδαιμονες οἱ μετρίως τοῖς ἐκτὸς κεχορηγημένοι, ● Ἀριστ., ἔχοντες αὐτάρκη τὰ ἐξωτερικὰ ἀγαθά. ● Δι' ἄρτι κεχορηγῆσθαι ὤφελεν, ● Θέογν., (παρβλ. Πρυτανεύω 3).

Χορήγημα (τὸ), τὸ διδόμενον πρὸς χορηγίαν ἢ ἐν εἴδει χορηγίας, ἔξοδον πρὸς ἑτοιμασίαν καὶ διευθέτησιν τοῦ χοροῦ, (ἐν γέν.) δαπάνημα· φιλοδώρημα.

Χορηγία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ χορηγοῦ, ἡ διεύθυνσις καὶ ἑτοιμασία τοῦ (θεατρ.) χοροῦ· (συνηθ.) τὰ πρὸς τοῦτο γινόμενα ἢ ἀπαιτούμενα ἔξοδα· (ἐν γέν.) δαπάνη, προμήθεια (μάλιστα ζωοτροφιῶν κλπ. στρατεύματος)· ἑτοιμασία· (κατ' ἐκτ.) δωρεά, φιλοδώρημα.

Χορηγικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν χορηγόν. ● Τρίπους—, ● Πλ., τὸν ὁποῖον ἀριέρωναν συνήθως οἱ νικῶντες (εὐδοκιμοῦντες) χορηγοί.

Χορήγιον (τὸ), = Χορηγεῖον, ἢ 2) = Χορηγία (κυρ. στρατεύματος), (Γαλλ.) approvisionnement.

Χορηγὸς (ὁ), ὁ ἄγων (διευθύνων) τὸν χορόν, ὁ ἡγεμὼν (πρωτοστάτης) τοῦ χοροῦ, (παρβλ.) Κορυφαῖος· (ἐν γέν.) προεξάρχων, πρῶτεύων. 2) (συχνότ.) ὁ ἑτοιμάζων καὶ διατρῶν εἰς ἴδιόν του τὸν χορὸν [τὸ ὁπ. εἰς τὰς Ἀθ. ἦτον ἡ ἐναιμοτέρα τῶν λειτουργιῶν], (ἀθ. 3) (ἐπεθετ. ἐν γέν.) ὁ εὐεργέτης, προμηθευτής, (παρβλ.) Πρύτανις.

Χορήτης, ου (ὁ) καὶ Χορῆτις, ιδος (ἡ), Π. ἐνεί Χορευτὴς, χορεύτρια, ἡ χορευτικός, χορευτοῦ ἴδιος.

Χορικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ χοροῦ. ● Χορικὲς (ἐνν. φάσεις), ● τὰ ψαλλόμενα ὑπὸ τοῦ (θεατρ.) χοροῦ.

Χοριώδης, ους (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ τὸ χόριον (τῶν ἐμβρύων). ● Ὑμὴν—, ● Ἀρετ.

Χόριον (τὸ), [καταχρ. ἀντὶ Χωρίον]. ● περιέχων τὸ ἔμβρυον ὑμήν, τὸ (κοιν.) ἄκλειστον (ἐν γέν.) δέρμα (ἀθ. τὸ Λατ. corium) ἢ ἔντερον (κυρ. διὰ μαγειρεύματα), (παρβλ.) Χολιξ. ● Χαλεπὸν χορίων κύνα γεῦσαι, ● Θεόκρ. παροιμ., (κοιν.) νὰ μὴ συνειθίσῃ ὁ σκύλος μιᾷ φορᾷ στὰ μακελλειό, (παρβλ. Ὁρατ. Σάτ. 1Δ', 5, 83). 2) εἶδ. φαγητοῦ ἀπὸ γάλα καὶ μέλι, ἢ ἔντερον παραγεμιστόν, (Τουρκ.) μπουμπάρι.

Χόρνος (ἡ), = Χορεῖος (ποῦς).

Χορίτης, ου (ὁ) καὶ Χορῖτις, ιδος (ἡ), = Χορῆτις.

Χορυβαντέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω βήματα χοροῦ, (Ἰταλ.) φιγουράρω εἰς χορόν, χορεύω.

†Χορυβέκτης, ἐσφαλμ. ἀντὶ Χορυλέκτης ἢ (;) Χοροδείκτης.

Χοροδιδασκαλικός, ἡ, όν. Χοροδιδασκάλου ἴδιος. ● Χοροδιδασκαλικὴ (ἐνν. τέχνη), ● ἡ χοροδιδασκαλία.

Χοροδιδάσκαλος (ὁ), ὁ διδάσκων (προγυμνάζων) τὸν χορόν· (κυρ.) ποιητὴς δραματικὸς (διότι κατ' ἀρχὰς ὁ ἴδιος ἐδίδασκε δηλ. παρέσταινε τὰ δράματά του ὡς) καθυραῖος τοῦ χοροῦ.

Χοροειδὴς [χόριον, εἶδος], ους (ὁ, ἡ), = Ὑμενοειδής. ● Χιτὼν—, ● ὁ δεύτερος ὑμὴν τοῦ βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὁ (ἄλλ.) Ῥαγοειδὴς, (Γαλλ.) uvée.

Χοροήθης, ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνειθίζων νὰ χορεύῃ (ἀγαπῶν τὸν χορόν).

Χοροθαλὴς, ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ θάλλων (διαπρέπων) εἰς τοὺς χορούς.

Χοροιμανὴς, ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν περιττῶς (ἄχρι μανίας, ἐνθουσιασμένος διὰ) τὸν χορὸν ἢ τοὺς (θεατρ.) χορούς.

Χοροιμανία (ἡ), Π. ὑπερβολικὴ ἀγάπη (μανία, ἢ ἐνθουσιασμός) διὰ τὸν χορὸν ἢ διὰ τοὺς χορούς· (ἐνίοτε) χορὰς μὲ πολὺν ἐνθουσιασμόν (ζωηρούς).

Χοροκτυπέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κτυπῶ τὴν γῆν μὲ τοὺς πόδας μου χορεύων, χορεύω ἐντόνως.

Χοροκτυπία (ἡ), Π. κτύπημα τῶν ποδῶν ἐν τῷ χορεύειν, κρότος χοροῦ, χορός, [ἐκ τοῦ

Χοροκτυπος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ κτυπῶν τοὺς πόδας ἐν τῷ χορεύειν (χορεύων μὲ ῥυθμόν), χορευτής. 2) (προπαροξ.) ὁ κτυπούμενος (χρουόμενος) πρὸς ῥύθμισιν τοῦ χοροῦ. ● Δύρα—, ● Ὕμν.

Χοροκιθαριστὴς, οῦ (ὁ), ὁ παίζων τὴν κιθάραν εἰς τὸν χορόν, κιθαριστὴς χοροῦ.

†Χοροκτυπία (ἡ), Σχλ. ἀντὶ Χοροκτυπία.

Χορολέκτης [χ. λέγω], ου (ὁ), ὁ συγκροτῶν (διευθετῶν, βάλλων εἰς τάξιν) τὸν χορόν.

Χορομανὴς, ους (ὁ, ἡ), = Χοροιμανὴς.

Χορονδε, Π. ἀντὶ εἰς χορόν.

Χορονικος (ὁ, ἡ), ὁ νικῶν (βραβευόμενος) ἐν τοῖς χοροῖς.

Χορεπαίγμων, ονος (ὁ, ἡ) καὶ
Χορεπαίκτης, ου (ὁ). ὁ παίζων (διασκεδάζων) μὲ τὸν χορόν, ἀσμενιζόμενος εἰς παιγνιώδεις χορούς.
Χορεπλεκής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλέκων (κάμνων διαφόρους πλοκὰς εἰς) τὸν χορόν.
Χοροπαΐα (ἡ), συγκράτησις χοροῦ, [ἐκ τοῦ
Χοροκοιὸς (ὁ, ἡ). ὁ συγκρατῶν (συναρμόζων) τὸν χορόν, διατάκτης ἢ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ, (παροδ.) Χειρηγός.
Χορὸς (ὁ), [γῦρος, ἴδε Κορωνος]· κύκλος χορευόντων (κυρ. περὶ τὸν βωμὸν, ἴδε καὶ λλ. Γραμ. Ἀρτ. 266—67 καὶ παρεβλ. Κύκλιος)· (ἐν γέν.) χορὸς (μάλιστα αὐτός)· (ἰδιαιτ.) χορὸς θεάτρου ἢ παντηγύρεως· (συνεκδ.) ᾆσμα ψαλλόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ (τὸ ὁπ. κατ' ἀρχὰς ἦτον τὸ κυριώτερον μέρος τοῦ δράματος)· (ἐνίοτε) τόπος διὰ χορὸν (μετμ.) σειρά, χορεία, ἄθροισμα, (Γαλλ.) groupe, cercle. ▫ Χορὸν ἱστάναι, ▫ Θκρ., συγκροτεῖν (εἰς δὲ τὰς Ἀθ.) ▫ Χορὸν αἰτεῖσθαι ἢ λαμβάνειν, ▫ ὡς ἐκ μέρους τοῦ ποιητοῦ ὅς τις ἤθελε νὰ παραστήσῃ) καὶ ▫ Χορὸν διδόναι, ▫ ὡς ἐκ μέρους τοῦ χορηγοῦ). ▫ Πέπληγον χορὸν ποσὶν, ▫ Ὀδ. Θ., τὸ ἔδαφος· (καὶ μετμ.) ▫ Ποῦ χοροῦ τάξωμεν; ▫ Πλάτ., εἰς ποίαν τάξιν νὰ τὸν τοποθετήσωμεν.
Χοροστάς, άδος (ἡ), Π. [χ. ἵστημι], (▫ Ἑορτὴ) πρὸ ἧς συγκροτοῦνται χοροί.
Χοροστασία (ἡ), Π. συγκρότησις χοροῦ, χορὸς, [ἐκ τοῦ
Χοροστατέω-ῶ, Μ. ἤσω. = Χορὸν ἵστημι, συγκροτῶ ἢ διευθύνω χορὸν ὡς.
Χοροστάτης, ου (ὁ). ὁ συγκροτῶν [ἱστὰς] ἢ διευθύνων τὸν χορόν, πρωτοστάτης χοροῦ.
Χορτερπὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ τερπόμενος (εὐρίσκων εὐχαριστησιν) εἰς τὸν χορόν.
Χορτάζω, Μ. άσω. Τρέφω (κυρ. μὲ χόρτον), τρέφω ἀρθόνως (▫ Χείματος ὥρᾳ.. χορτάζειν βόας ἔνδον ἐόντας, ▫ Ἡσ.), (ὑθ. Κωμ. καὶ μτγν.) = Εὐωχῶ ἢ ἀορίνω, (κοιν.) χορταίνω. ▫ Ἐς τὴν ἐσπέραν χορτάσαμεν ἅπασιν ἀγαθοῖς, ▫ (Ἀμφ. παρ') Ἀθ. (καὶ πθ.) ▫ Ἀπενεγκάτωμοι τὴν τράπεζαν ἐκποδών· ἱκανῶς κεχόρτασμαι γάρ, ▫ (Νικοχρ. παρ') αὐτ.
Χορτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐκ χορτου. ▫ Χιτὼν —, ▫ Δίολ., Πλδ., ἡ φλοκάτα τὴν ὁπ. ἐφόρουν οἱ Σκληνοὶ εἰς τὸ θέατρον ἀντὶ τοῦ παλαιότερα συνήθους ἐνδύματος των ἀπὸ φύλλα.
Χορτάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χόρτος, χορτάρακι.
‡Χορτασία (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Χορτασμός.
Χόρτασμα (τὸ), χορτάρι διὰ τροφὴν ζώων, (ἄλλ.) Φυσβὴ, (Γαλλ.) fourrage· (ἐν γέν.) τροφή.
Χορτασμὸς (ὁ), τὸ χορτάζειν ἢ χορτάζεσθαι, θρέψ μον (κυρ. μὲ χορτάρι)· (ἐν γέν.) διατροφὴ (συνεκδ.) κόρεσις, (κοιν.) χόρτασμα.
Χορταρχικὸς, ἡ, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ χορταίζειν, θρεπτικὸς.
Χόρτινος, η, ον. Ὁ ἐκ χορτου, χορταρένιος.
Χορτόβολον (τὸ) καὶ
Χορτοβολὼν, ῶνος (ὁ). ὁ τόπος ὅπου βάλλουν τὸ χορτάρι (διὰ τὰ ζῶα), ἀποθήκη χορταριοῦ.
Χορτόβολος (ὁ). σβῶλος γῆς μὲ χόρτου σπαρμένα ἐπάνω, (ἄλλ.) Χορτόπλινθος.
‡Χορτοκοπεῖον ἢ Χορτοκόπιον (τὸ), (νλγ.) μέρος ὅπου κόπτουν χορτον, [ἐκ τοῦ
‡Χορτοκόπος (ὁ), Γλσ. ὁ κόπτων (κασσιζων) χόρτον διὰ τροφὴν ζώων.
Χορτολογέω-ῶ, Μ. ἤσω. Συλλέγω χόρτον (πρὸς τροφὴν ζώων), (Γαλλ.) fourrager
Χορταλογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ κρητγ., μάζωμα χόρτου (διὰ τὰ ζῶα), [ἐκ τοῦ
Χορτολόγος (ὁ). ὁ συλλέγων χόρτον (διὰ τὰ ζῶα), (κυρ.) ὁ ἐκβαίνων εἰς πραγματείαν, (Γαλλ.) fourrageur.
Χορταμανέω-ῶ, Μ. ήσω. Γρφ. ἀντὶ Γλωμανέω, σκεπάζομαι ἀπὸ (ἄγρια) χόρτα, γερασφόνομαι.
‡Χορτόπλινθον (τὸ) ⁑
‡Χορτόπλινθος (ἡ). κομμάτι γῆς ἐβγαλμένον καθὼς εἶνε μὲ τὰ χόρτα του εἰς σχῆμα πλίνθου (κυρ. πρὸς παράστασιν εἰς τὸ δικαστήριον ἀγροῦ διαφιλονεικουμένου· τώρα ἐβγάζουν τοιαύτας πλίνθους οἱ κηπουροὶ διὰ στρώσιμον τῶν περιβολίων).
Χόρτος (ὁ), [χαρὰς]. (ἀρχ. καὶ Π.) τόπος περιφραγμένος, περίβολος, αὐλόγυρος, αὐλὴ, (ὑθ. τὸ [εαλ. cortile)· μάνδρα· περιβόλι, βοσκὴ· (ὑθ. συνήθ.) χορτάρι· (ἐν γέν.) τροφὴ. ▫ Καὶ κριθέων καλύκας, βούλιον χόρτου, ▫ (Ἱππών. παρ') Ἀθ.
‡Χορτόστρωμα (τὸ). στρῶμα ἀπὸ χόρτα τὸ ὁπ. στρώνουν εἰς τοὺς σταύλους διὰ τὰ ζῶα.
‡Χορτόστρωτος (ὁ, ἡ). στρωμένος μὲ χόρτα. ▫ Στιβὰς —, ▫ Δξ., = Χορτόστρωμα.
‡Χορτοτομία (ἡ), Γλσ. [χ. τέμνω]. κοψιμον (κόπισμα) χορταριοῦ.
Χορταφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων ἢ κουβαλῶν) χόρτον ἢ χρησιμεύων πρὸς ταῦτο. ▫ Ἅμαξα —, ▫ Πολύαιν.
Χορτώδης, ες (ὁ, ἡ). χόρτῳ ὅμοιος, ἢ πλήρης χόρτων.
Χορφδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄδω εἰς χορόν.
Χορῳδία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ ἐν χορῷ ᾠδὴ, (ἀντιθ. τῷ Μονῳδία).
Χορῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ ᾄδων ἐν χορῷ.
Χωνὰς (ὁ), ἀρχ. καὶ Π. ὁ στέφανος, (ὑθ τὸ κοιν.) κορώνα, [ἐκ τοῦ Κορωνὸς ὁ κορτός, ἴδε Κορὸς.]
Χρεωφελέτης, ου (ὁ), Π. ὁ ὠφελῶν (ἁρμόζων εἰς) τὸν χορόν. ▫ Κράτος —, ▫ Ἀρχ.
Χεῖν, ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Χόω ἀντὶ Χώννυμι.
Χεῖν, αἰτ. ἑν. ταῦ
Χεὶς [χέω], χεὸς (ὁ καὶ σπν. ἡ), (χωρὶς πλθ.), σωρὸς χώματος, χῶμα. 2) Π. (θηλ.) Σταγών.
Χοῦς [χέω], χοὸς καὶ Ἀττ. χοῶς (ὁ), (ἡ αἰτ. Χοῦν ἢ Π. Χόα καὶ Ἀττ. Χοᾶ, πλθ Χόες, χοῶν, χουσὶ, χόας καὶ Ἀττ. χοᾶς) κατὰ κρα. ἐκ τοῦ Χόος, εἶδος μέτρου διὰ ῥευστὰ χωροῦν 12 κοτύλας. ▫ Χόες θαλάσσης, ▫ Πλάτ., παροιμ. διὰ πρᾶγμα ἄῦνατον (ἀμέτρητον). ▫ Οἱ χόες, ἐνατὴ εἰς τὰς Ἀθ., ἡ δευτέρα ἡμέρα τῶν Ἀνθεστηρίων.
Χόω (Χέω), Μ. χώσω, ἄχρ. (κατ' ἐνε.) ἐχυ Χώννυμι, ἴδε Χοῦν.
Χοῶν, γεν. πλθ. τοῦ Χοὴ, καὶ
Χόων, γεν. πλθ. τοῦ Χοῦς.
Χ ῶς (κατὰ κρα. ἐκ τοῦ Χοέως), Ἀττ. ἀντὶ Χοὸς, γεν. τοῦ Χοῦς.
Χρᾷ, κατὰ κρα. ἀντὶ Χράει, γ'. ἑν. πρ. τοῦ ἐνε. τῆς ὁριστ. τοῦ Χράω, ἢ 2 (σπν.) δ'. ἑν. πρσ. τῆς ὁριστ. τοῦ Χράομαι.
Χραίνω [χρόω], Μ. χρανῶ (ἀόρ. Ἔχρανα πθ. πρκ. Κέχρασμαι, ασαι, ανται, ἀόρ. πθ. Ἐχράνθην καὶ τὸ θετ. Χραντέον), Ἐγχίζω (ἐπ.πολαίως), πλησιάζω (▫ Ἀνὴρ ὀλιγάκις ἄστυ κἀγορᾶς χραίνων κύκλον, ▫ Εὐρ.)· (συνεκδ.) ἀλείφω· βάφω (ὑθ. συνήθ.) μιαίνω, μολύνω. ▫ Φόνῳ —, ▫ Σξ.
Χρεισμῳὸν [χρήσιμος], ἀπαρ. τοῦ ἀόρ. β'. Ἔχρεισμον, ὑθ. ὁ μέλλ. Χρεισμήσω καὶ ὁ ἀόρ. φ. Ἐχρεισμησα, (ἐκ τοῦ ἀχρ. Χρεισμέω), Π. (μὲ δοτ.) βοηθῶ, χρησμεύω· (μὲ αἰτ. ἑλλ. ἐκ δ'.) ἀποτρέπω κακὸν τ. ἀπό τινος, (ἐν γέν.) ἐπαρκῶ. ▫ Μὴ νύ τοι οὐ χρείσμῃ σκῆπτρον, ▫ Ἰλ. Α. ▫ Οὐ δέ τί οἱ χρεισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον, ▫ Ἰλ. Φ. ▫ Τεῖχος δ' οὐκ ἔχρεισαμεν, οὐδὲ τάφρος, ▫ Ἰλ. Ξ.
Χρεισμὴ (ἡ), Π. = Χρεισμήσις.
Χρείσμη, γ'. ἑν. πρτ. τοῦ ἀόρ. β'. εἰς ὑποτ. τοῦ Χρεισμεῖν.
Χρεισμήσεις, εσσι, εν, Π ἀντὶ Χρήσιμος, ὠφελίμος.
‡Χρεισμησέμεν, Π. ἀντὶ Χρεισμήσειν, μέλλ. τῆς ἀπαρ. καὶ
Χρείσμεν, Π. ἀντὶ Χρείσμη, γ'. ἑν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Χρεισμεῖν.
Χρεισμήσις, εως (ἡ), Π. ὠφέλεια, βοήθεια.
Χρεισμήτωρ, ορος (ὁ), Π. βοηθὸς, ἀντιλήπτωρ.
Χρᾶν, ἀντὶ Χρᾶσθαι, ἀπαρ. τοῦ Χράω, χρηματοδοτῶ, ἢ 2) (σπν.) ἀντὶ Κιχρανω, ἀπαρ. τοῦ Κίχρημι, δανείζω.
Χραντέον, θετ. τοῦ Χραίνω.
Χραντὸς [χραίνω], ἡ, όν. Ἐγχιζόμενος ἐπιπολαίως· (συνεκδ.) ἀλειμμένος· λερωμένος, μεμιασμένος.
Χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι, μπ. τοῦ Χράω.
Χρασμαι-ῶμαι (ᾶ, ᾶται), Μ. χρήσομαι (ἀπαρ. Χρᾶσθαι, ἀόρ. ἐχρησάμην, πρκ. Κέχρημαι καὶ τὸ θετ. Χρηστέον). Κάμνω χρῆσιν τινος, μεταχειρίζομαι, καταπονοῦμαι· (ἐπὶ κακ.) ὑπερέχω, περιπίπτω εἰς· (ἐπὶ πρσ.) ἔχω σχέσιν, οἰκειότητα, εἶμαι φίλος, ἔχω νὰ κάμω) μετά τινος ἢ (ἁπλ.) σφέρομαι οὕτως ἢ ἄλλως πρὸς τινα· (περιφρ. ἐν γέν.) ἔχω, κέκτημαι, ἢ (ἁπλ.) εἶμαι, ἢ κάμνων (μὲ δοτ.) ▫ Τοῖς μὲν οἰκέταις οὐδενὶ τῶν δεσποσύνων χρημάτων ἔξεστι χρῆσθαι· δεσποτου δὲ ἅπαντά ἐστιν, ἃ ἂν βούληται ἑκάστῳ χρῆσθαι ▫ Ξεν. ▫ Εἴ τις μὴ ἐπίσταται ὅπως χρῆσθαι, οὐ χρήματα αὐτῷ ἐστιν ὁ πλοῦτος, ▫ αὐτ. ▫ Εἴ τις χρῷτο τῷ ἀργυρίῳ ὥστε πρίασθαι (ἂν) ἑταίραν, ▫ αὐτ. ▫ Νυκτὶ μὲν ὅσα παρ ἡμέρᾳ ἐχρῆτο, ἡμέρᾳ δὲ ὅσαπερ νυκτὶ, ▫ αὐτ. ▫ Χρῆσθαι εὐγνωμόνως ἑαυτῷ, ▫ αὐτ., διέθεσε φρονίμως τὰ καθ' ἑαυτὸν,

ἐφέρη, καθὼς πρέπει. « Τὸν βουλόμενον ἀνθρώποις χρῆσθαι καὶ ὁμιλεῖν, « αὐτ. « Ἡδέως μὲν ἔχε πρὸς ἅπαντας, χρῶ δὲ τοῖς βελτίστοις, « Ἰσοκρ. « Ἐπιτήδειοί μοί εἰσι, καὶ χρώμεθα ἀλλήλοις ὡς οἷόν τε μάλιστα, « Δημ. « Χρῆσθαι τοῖς θεοῖς, « Εὐρ., ἀπολαμβάνειν τὴν εὔνοιάν των. « Πόλει χρῆσθαι, « Ἀξ., συγκάζειν (διατρίβειν) εἰς ἡ, πράττειν τὰ τῆς πόλεως. (καὶ ἐπὶ ἀφροδισ.) « Γυναικὶ χρῆσθαι, « Ἡρ., Ξεν., συνεῖρξαι. (καὶ περιφρ.) « Θυμῷ χρῆσθαι, « Ἡρ., ἀντὶ Θυμοῦσθαι. « Ἀληθεῖ λόγῳ (« Ἀληθείᾳ) χρῆσθαι, « αὐτ., ἀντὶ Ἀληθεύειν. « Ὦ βασιλεῦ, κἀτεραληθείᾳ χρήσομαι πρός σε, ἢ ἡδονῇ; « αὐτ. « Ποῖ χρῆσθαι, « αὐτ., ἀντὶ Βεῖν. « Ὡνῇ καὶ πρήσει χρῆσθαι, αὐτ., ἀγοράζειν ἢ πωλεῖν, ἀναίρειν καὶ δίδειν. « Ὁμολογίᾳ χρῆσθαι, « αὐτ., κάμνειν συνθήκην (συμφωνίαν). « Φρεσὶ κέχρητ' ἀγαθῇσιν, « Ὅμ., « Εὖ φρονεῖ. (καὶ ἐπὶ κακοῦ) « Μόρῳ χρῆσθαι, « Ἡρ., ἀπολυμήνασθαι. « Συμφορᾷ (« Κειμῶνι, « Ναυαγίῳ χρῆσθαι, « Ἀξ., περιπίπτειν εἰς (καὶ ἁπλ. ἀντὶ τοῦ Ἔχω) « Προγόνοις μὲν βασιλεῦσιν ἐχρήσατο, « Ἀξ. « Πόλεως, οὔτε ἱερεῖς, οὔτε κατασκευαῖς πολυτελέσι χρησαμένης. « Θκ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) « Ἡ γῆ αὕτη νικᾷ πάντα χρᾶται, « Ἡρ. (καὶ σπάνιε) « Δι' ἀγγέλων πάντα χρῆσθαι, « Ἡρ. πράττειν. (καὶ αἰτ. ἐλλ. ἐκ δ'.) « Οὐκ ἔχω ὅ,τι χρήσομαι τῷ ἀργυρίῳ, « Ἀξ., εἰς τί νὰ τὸ μεταχειρισθῶ. « Οὐκ ἔχω ὅ,τι χρήσομαι ἐμαυτῷ, « Ἀξ., δὲν ἠξεύρω τί νὰ κάμω (τί νὰ γένω). (καὶ πθ.) « Δι' νίκας, ἃς τὰ μὲν ἐποιήσαντο οὐκ ἐχρήσθησαν, « Ἡρ., δὲν ἐχρησιμεύσαν, δὲν τὰς μετεχειρίσθησαν. ‖ (πρκ.) Κέχρημαι | ὑπαγόμενος εἰς ταύτην τὴν σημασ. μᾶλλον εἰς τὸ Κίχρημι), Ω. ἀντὶ Χρήζω. ἔχω ἀνάγκην, χρεία ζομαι· (μέ γεν.) « Τίνος κέχρησθε; « Θκρ., τί ζητεῖτε; εἰ θέλετε; « Οὔτις εἰστήκει κεχρημένος ἔργου, « αὐτ., χωρὶς ἔργον, ἀργός. (καὶ χωρὶς πτ.) « Καὶ μάλα περ κεχρημένος, οὔτε δεχοίμην, « Ὀδ. Ξ (καὶ ἀκολ.) « Ἀνὴρ κεχρημένος, « Ὅμ., Ἡσ., ἐνδεής, πτωχός. ‖ (συγχ. τῷ Χράω καὶ Κίχρημι).

†Χραῖστις, εως (ἡ), Γλσ. ἄγκυρα μονόβολος, [ἐκ τοῦ

Χραύω, Μ. Χραύσω (ἀόρ. Ἔχραυσα καὶ δ'. Ἔχραον), Π. ἀντὶ Ψαύω, ἐγγίζω ἐπιπολαίως· πληγόνω ἐλαφρὰ (ξύπτεσθαι), τσουγκρανίζω· (καὶ ἔκτ.) προστρίβω, (καὶ ἀμτθ. ἢ ἐλλ.) προσβάλλω, ἐπιπίπτω, (κοιν.) κολυμβῶμαι. « Κακὸν οἱ ἔχραε κοῦτον, « Νίκ., τὸν προσέβαλε μὲ. (καὶ ἐλλ.) « Τίς τοι κακὸς ἔχραε δαίμων; « Ὀδ. Κ., σὲ καλλήθησε; (ἢ ἐπαρ.) « Ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν, « Ἰλ. Φ., ἐβάλθησαν ἐπιμόνως, ἐκολλήθηκε. « Τόδε δῶμα ἐχράεθ' ἑσθιέμεν καὶ πιέμεν, « Ὀδ. Φ., ἐπέσατε ἐπάνω.

Χράω-ῶ (ᾷς, ᾷ καὶ Π. ᾶ, ἀπαρ. Χρᾶν), Μ. ἠσω (ἰων. Ἔχρησα, κτλ. ὁμαλῶς). (κυρ. καὶ ἐτυμολογ.) — Γράω, (θθ. τὸ) Χράσω, κτλ., (παρβλ.) Χρίμπτω καὶ Βεβρίχω, [θ. 2] (συγκθ.) ἥδω πάσχω, χορηγῶ (θθ. τὸ) Κίχρημι. « Ἔλθων παρὰ Ξέρξεα ἔρη, Ὦδέσποτα, χρήσας ἄν τι, τεῦ βουλοίμην ταχεῖν; Ὁ δὲ, πάν μᾶλλον ἀκέων μιν χρήσειν, ἢ τὸ ἐπεφήθη, ἔρη ὑπουργήσειν, « Ἡρ., (θθ. 3) (ἰδιωτ. καὶ συνήθ.) δίδω χρησμόν, χρησμῳδῶ, χρησμοδοτῶ· (καὶ μσ.) ἐρωτῶ (συμβουλεύομαι) τὸ μαντεῖον, ζητῶ χρησμόν, Χρηστηριάζομαι. « Ὡς γὰρ οἱ χρείων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, ὅθ' ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν χρησόμενος, « Ὀδ. Θ. « Χρήσω ὁ' ἀνθρώποισι Διὸς βουλήν, « Ὅμ. Ἴλ. « Ἡ δὲ Πυθὴ σφι χρᾷ ἐν ἑξαμέτρῳ (τριμέτρῳ) τόνῳ τάδε, « Ἡρ. (καὶ μσ.) « Ἱκέσθαι ἐς Ἄιδαο.. ψυχὴ χρησομένους Τειρεσίαο, « Ὀδ. Κ. « Χρῆσθαι τοῖς χρηστηρίοισι, « Ἡρ. « Ἦν γὰρ αὐτόθι μαντεῖον, τῷ ἐώθεσαν χρᾶσθαι, αὐτ. (καὶ πθ.) « Χρηστηριαζομένοισι δὲ σφι ἐχρήσθη.. , « αὐτ. « Ἐν Πυθῶνι χρησθὲν καλλίφατον τέλεσσε, « Πίνδ. (καὶ ἁπαρ.) « Ἐλέχρητο γὰρ ὑπὸ τῆς Πυθίης τοῖσι Σπαρτιήτῃσι, χρεωμένοισι περὶ τοῦ πολέμου τούτου, ἢ Δακεδαίμονα ἀνάστατον γενέσθαι ὑπὸ τῶν βαρβάρων, ἢ τὸν βασιλῆά σφεων ἀπολέσθαι, « Ἡρ.

Χρέα (τὸ α Ἀττ. μακρ. καὶ Π. βρχ.), κατὰ κρτ ἀντὶ Χρέεα, πθ. τοῦ Χρέος.

†Χρεαγωγός (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ ἄγων, ἀπάγων εἰς τὴν φυλακὴν ἢ εἰς τὸ δικαστήριον, ἀνάγων· διὰ χρέος.

Χρεάρπαξ, αγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἁρπάζων (θησαυρίζων) χρήματα.

Χρέεσθαι, Ἰων. ἀντὶ Χρῆσθαι, ἀπαρ. τοῦ Χράομαι.

Χρεία (ἡ), [χρέος]· χρῆσις, μεταχείρισις· χρησιμεύσις· ἀκόλουθος, ὄφελος· βοήθεια, ἀντίληψις· ὑπηρεσία, ὑποχρέωσις· (ἐν γεν.) — Χρήμη, ὑπόθεσις. « Οὐ κατὰ τῶν οἰκιῶν καὶ τῆς γῆς χρείαν, « Θκ. « Τὴν τούτων χρείαν φυδίως εἰδήσεις, « Ἰσοκρ. « Πρὸς ἅπασαν χρείαν, « Δ. Ἀλ. « Χρεὼν ἐστὶν μηδεμιῆς, « Θγν. « Χρεῖαι πάντοθεν φίλων, « Σιν. « Χρείαν τριχὸς παρέχειν, « Ἀξ., χρησιμεύειν ἀντί. « Συνέβη αὐτῷ ἐκτρῶσαι ξ φίλου χρείᾳ, « Ἀρτ. « Δοῦλος πολλὰς ἡμῖν παρεσχημένος χρείας, αὐτ. « Τὸν Ποσειδῶνα, παραστάντα κατὰ τὸν ὕπνον αὐτῷ, φάναι συνεργήσειν ἐπιφανῶς οὕτως, ὡς πάντι τῷ στρατοπέδῳ τὴν ἐξ αὐτοῦ χρείαν ἐμφανῆ γενέσθαι, « Πλδ. « Οὐ κατασχήσομεν ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης, « Γρφ., εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιστασίαν (τὴν δουλειάν). ‖ Ἀνάγκη, (κοιν.) χρεία· (συγκθ.) τὸ χρεωῶδες· (Π.) αἴτησις. « Ἐν χρείᾳ εἰμί, « Ἀξ. — Χρήζω. « Ἐν χρείᾳ δορὸς (τύχης), « Σοφ., Αἰσχλ., ἐν καιρῷ ἀνάγκης. « Εἰς χρείαν τοῦ μάχεσθαι ἀφικνεῖσθαι, « Πλάτ. « Εἰς τὰς καθ' ἡμέραν χρείας ἀναλίσκειν, « Ἀρστ. « Ἐν πάσαις ταῖς τοῦ σώματος χρείαις πολὺ διαφέρει ὡς βέλτιστα τὸ σῶμα ἔχειν. « Ξεν. « Ταῖς χρείαις μου ὑπερέτησαν αἱ χεῖρες αὗται, « Γρφ. « Τίς χρεία σ' ἐμοῦ; « Εὐρ., τί ζητεῖς ἀπ' ἐμοῦ; « Δεῖται ὅτου σοι χρεία ἔχει, « Ξεν., ὅ,τι χρειάζεσαι. « Τῷ περιόντι τῆς χρείας, « Πλάτ. « Τούτου σου χρείαν ἔχω, « Ἀριστ., τοῦτο ἐξετάζομαι παρὰ σοῦ. ‖ (εἰς τὸ πληθ. γνώμαι ἢ ῥῆτες) ἀξιοσημείωτος, ἀπορθέγματα, ἀπομνημονεύματα· (ῥητ.) κοινὸς τόπος. « Αἱ Ἀφθονίου (ἢ Αἱ Ἑρμογένους) χρεῖαι, « Ῥητ. (ἢ ὁ Κωμ. Μένανδρος ἔγραψε διάφορα ἀνέκδοτα, ἐπιγράψας αὐτὰ Χρείας).

Χρειακός, ἡ, όν. Ὁ ἐν χρείᾳ (ὑπηρεσίᾳ) διατελῶν, χρήσιμος. « Χρειακοί, « Ἀρρ., οἱ ἐν τοῖς πράγμασιν.

Χρείη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Χρεία.

Χρείη, εὐκτ. τοῦ Χρή.

Χρειος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρεώδης, χρήσιμος, ὠφέλιμος. « Τὰ χρεῖ' ἔπη, « Ἀξ. « Τὸν τοπον ἵνα τὰ χρεῖ' ἐφεύρω βούλομαι μαθεῖν, « Σοφ. 2) (μὲ γεν.) ὁ ἐν χρείᾳ (ἔχων ἀνάγκην) τινός, (χωρὶς πτ.) ἐνδεής. « Νῦν γὰρ εἰ χρεῖος φίλων, « Θὺρ. « Χρεῖος εἰ, ξένη, φυγᾶς, « Αἰσχλ.

Χρεῖος (τὸ), Π. ἀντὶ Χρέος.

Χρεωφελέτης, ω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Χρεωφελέτης.

Χρεώω-ῶ, Μ. ὥσω. Κάμνω τι χρεωῶδες (χρήσιμον)· (ἐλλ.) ὠφελῶ (ξ).

Χρεώ, οος-οῦς (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Χρεώ, χρεία.

Χρεώ, Π. Ἰων. ἀντὶ Χρέω = Χράω, χρησμῳδῶ.

Χρεωώδης, εος (ὁ, ἡ), χρήσιμος, ὠφέλιμος, [κοιν.] χρειαζούμενος.

Χρεωωδῶς, ἐπίρ. Χρησίμως, ὠφελίμως.

Χρήιος (τὸ), Π. ἀντὶ Χρέως = Χρέος.

†Χρεμέθω καὶ Χρεμετάω-ῶ, Γλσ. ἀντὶ

Χρεμετίζω [ὀνματπ. αυγγ. τῷ Βρέμω καὶ Κρέμπτομαι], Μ. ἰσω. Χλιμιντρῶ (διὰν τὸ ἄλογον)· (ἐν γεν.) βοῦζω.

Χρεμέτισμα (τὸ) καὶ

Χρεμετισμός (ὁ), τὸ χρεμετίζειν, χλιμίντρισμα.

Χρεμετιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἕξιν ἢ τὴν ἰδιότητα τοῦ χρεμετίζειν.

Χρέμης [χρέμπτομαι], ητος (ὁ), πρόσωπον γέροντος εἰς τὰς κωμῳδίας, (ἴδε Χρεμύλος). 2) εἶδ. ἰχθ., (ἄλλ.) Χρέμυς καὶ Χρόμις.

Χρεμίζω, Μ. ἰσω, Π. ἀντὶ Χρεμετίζω.

Χρέμμα (τὸ), πτύσμα χρεμπτομένου, βλέγμα.

Χρέμπτομαι [ὀνματπ.], Μ. χρέμψομαι, βήχων ἐβγάζω πλέγμα, κατχρεύω τὸν λαιμόν μου, ἐκβράχαλίζομαι. « Σιώπα, πρόσεχε· χρεμπτεται γάρ ἤδη, ὅπερ καθ' ὥρᾳ οἱ ῥήτορες, μακρὰν ἔοικε λέξειν, « Ἀριστοφ.

†Χρεμπτόν (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Χρέμμα.

Χρεμύλος (ὁ), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ Χρέμης, γεροντάκι (ὅπου βήχει), πρόσωπον κωμῳδίας.

Χρέμυς, υος (ὁ), εἶδ. ἰχθ., (ἄλλ.) Χρόμις.

Χρέμψις, εως (ἡ), τὸ χρεμπτεσθαι, βλέγμα καὶ πτύσμα, ἐκβράχάλισμα.

†Χρεοκοπέω, Χρεοκόπος, Χρεολυτέω κτλ., ἐσφαλμ. ἢ ἀδκμ. ἀντὶ Χρεωκοπέω κτλ.

Χρέομαι, Ἰων. ἀντὶ Χράομαι.

Χρεὸν (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Χρεών.

Χρέος [χρή], έους-οῦς (τὸ), (πλθ. Χρέα, χωρὶς δστ.), πανθ. τι χρεωστεῖ τις νὰ πράξῃ (νὰ ἀποδώσῃ καὶ μτγν. νὰ παθῇ), τὸ

ἀπαραιτήτως ὀφειλόμενον, δάνειον (μτγ. μ.) κοινῶς καθῆκον, ὑποχρέωσις (ἐνίοτε) τὸ πεπρωμένον, (καὶ ἰδιωτ.) ὁ θάνατος. « Χρέος, τὸ οἱ δῆμος ὤφελλεν, » Ὀδ. Φ. « Αἴσχιστον Πέρσῃσι νενόμισται, τὸ ὀφείλειν χρέος, « Ἡρ. « Χρεῶν ἀποκοπή, « Πλ., = Χρεωκοπία. (καὶ μτγν.) « Δημοκράντου ἀρῶ τίνει χρέος, » Αἰσχλ. « Κατὰ χρέος, « Ἀρ. (καὶ πληρες.) « Κατὰ χρέος ἦπερ ἐφκει, » Ἀπλλν., καθὼς πρέπει, ἀνηκόντως. Ζῇ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. (ἰδ.) χρεία, ἀνάγκη ἢ ὑπόθεσις καταπείγουσα· περίστασις· σκοπός, αἰτία. « Ἐμὸν αὐτοῦ χρέος, » Ὅμ. « Χρέος εἰλέ μιν ὀδύσσεσθαι, « Νόνν. « Τί δέσα χρέος δεῦρ' ἤγαγες; « Ἱππκρ. « Κατά τι χρέος ἦκων πρὸς τὸν Ν., « Ακ. (καὶ γεν.) « Τίς χρεία σ' ἐμοῦ; « Εὐρ. (παρβλ. Χρεώ). « Μάχῃσιν ταυτασίοισιν οὔτι χρέος, « Ἐπιχρ. « Χρέος ἔχω οὐδὲν ἀνδρὸς Ἕλληνος, « Ἡρ., (κοιν.) δέν ἔχω χρείαν. « Ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος, » Ὅμ. « Δεχέων κατὰ χρέος, « Ὀππ., πρὸς συνουσίαν. (καὶ ἄλλ.) « Σὸν οὐκ ἔλασσον ἡ κείνης χρέος, » Εὐρ., χάριν, ἕνεκα αἰτίας. (ἐξ ἀπολ.) « Τί χρέος; « Ὀππ., διὰ τί; πρὸς τί τέλος; 3) Π. ἀντὶ Χρῆμα, πρᾶγμα. « Μέγα τι χρέος, « Ἐπικλ., θηρίον.

†Χρεοφειλέτης καὶ Χρεοφείλης, ου (ὁ), ἑλλην. ἡ ἀδκμ. ἀντὶ Χρεωφειλέτης, -ωφείλης.

Χρεώ, οος-οῦς (ἡ), Π. ἀντὶ Χρεία, ἀνάγκη, (ἐνίοτε) μοῖρα, εἱμαρμένη. « Μάλα μεγάλη χρειὼ βεβίηκεν Ἀχαιούς, « Ἰλ. Θ., ἐξ ἀνάγκης κατατσεγούσης. « Χρεὼ ἦγε ἑαμῆναι, « Ἀπλλν., τὸ πεπρωμένον, ἡ κακὴ τοῦ μοῖρα. (καὶ γεν.) « Ἵν' οὔ χρεὼ πείσματός ἐστιν, « Ὀδ. Ι., δὲν εἶνε χρεία παλαμαρίου. « Εἴποτε δ' αὖτε χρειὼ ἐμεῖο γένηται, « Ἰλ. Δ. (καὶ αὐτ. ἄλλ.) « Ἐμὲ δὲ χρειὼ γίγνεται νηός, « Ὀδ. Δ. (καὶ ἐνν. τοῦ ῥήμ.) « Οὔτι μὰ ταύτης χρεὼ τιμῆς, « Ἰλ. Ι. « Τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο; « Ἰλ. Δ. « Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ ἧς σὲ, « Ἰλ. Κ., εἶνε χρεία νὰ συμβουλεύθῶμεν. « Τίπτε δέ σε χρεώ, « Ὅμ. (ἢ ἀπαρ.) « Τὸν δὲ μάλα χρεὼ ἐστάμεναι χραιτρῶ, « Ἰλ. Δ. « Οὔ τί μιν χρεὼ νεῶν ἐπιβαινέμεν, « Ὀδ. Δ.

Χρέω, Ἰων. ἀντὶ Χράω, χρηματοδοτῶ.

Χρεωκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παύω (διακόπτω) τὴν πληρωμὴν τῶν χρεῶν μου, γίνομαι χρεωκόπος. (Ἰταλ.) φαλλίρο, (Τουρκ.) μουφλουζεύω· (μτγμ.) ἀφαιρῶ ὁλίγως, ἀποστερῶ. ‖. (πθ.) χάνω, (μτγν.) ἀπατῶμαι. « Δανείσαντα χρεωκοπεῖσθαι, « Φίλ.

Χρεωκοπία (ἡ). ἀποκοπὴ (παῦσις τῆς πληρωμῆς τῶν) χρεῶν. (Ἰταλ.) φαλλιμέντο, (Τουρκ.) μουφλουζλοῦκι.

Χρεωκοπίδης, ου (ὁ). Κωμ. ἀντὶ Χρεωκόπος (οὕτως ὠνομάσθησαν εἰς τὰς Ἀθ. οἱ φίλοι τοῦ Σόλωνος, αἰσχροκερδήσαντες εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ κηρυχθεῖσαν γενικὴν χρεωκοπίαν, ἴδε Σεισάχθεια).

Χρεωκόπος (ὁ), [χ. κόπτω]. ὁ διακόπτων ἢ ὀλιγοστεύων τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους του, (Τουρκ.) μουφλούζης.

Χρεωλυτέω-ῶ [χ. λύω]. Μ. ήσω. Πληρόνω (Διαλύω, Ἐξοφλῶ) χρέος ἢ τὰ χρέη μου, (ἐν γεν.) ἐξοφλῶ. « Τῶν μισθών—, » Ἰώσ.

Χρεώμενος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Χρώμενος, μτχ. τοῦ Χράομαι.

Χρεών, οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Χρή. ‖. (ὡς οὐσ. ἐνάρθρ.) χρέος ἄφευκτον, ἀνάγκη· εἱμαρμένη· θάνατος, (ἴδε Χρή).

Χρέωντας, Ἰων. ἀντὶ Χρῶνται, γ'. πλθ. προσ. τῆς ὁρ. ἢ ὑποτ. τοῦ Χράομαι.

Χρέως, χρέω (τὸ), Αττ. ἀντὶ Χρέος.

†Χρεωστεύω, Μ. εύσω, ἀμφ. ἡ ἀδκμ. ἀντὶ Χρεωστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι χρεώστης, Ὀφείλω, (πθ.) ὀφείλομαι, χρεωστοῦμαι, ἢ μὲ χρεωστοῦν. « Χρεωστοῦμαι τὸν μισθὸν, « Ἡλ. καὶ « Χρεωστεῖται μοι ὁ μισθὸς, « Γργ.

Χρεώστης, ου (ὁ). ὁ χρεωστῶν, χρεωφειλέτης.

Χρεωστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς χρεώστην ἢ γινόμενος κατὰ χρέος.

Χρεωστικῶς, ἐπιῤῥ. Ὡς χρεώστης, κατὰ χρέος.

Χρεωφειλέτης, ου (ὁ). χρεώστης, ὀφειλέτης.

Χρεωφείλημα (τὸ). χρέος, ὄφλημα.

Χρεωφείλης, ου (ὁ), σπν. ἀντὶ Χρεωφειλέτης.

Χρεωφυλάκιον (τὸ). ἀρχειοφυλάκιον ὅπου φυλάττονται τὰ ἔγγραφα τοῦ δημοσίου χρέους.

†Χρεώψια (τὰ), Ἐπιγρ. ἐνέχυρα (χρέους).

Χρή [χράω, ἴδε Χρεών]. (παρτ. Ἐχρῆν καὶ Χρήν, εὐκτ. Χρείη, ὑποτ. Χρῇ, ἀπαρ. Χρῆναι καὶ Π. Χρῆν καὶ ἡ μτχ. Χρεών), ῥ. ἀπρ. Εἶνε χρέος ἢ χρεία (ἀνάγκη), εἶνε δυνατὸν ἢ συμφέρον ἢ εὔλογον, ἁρμόζει, πρέπει· χρειάζεται· ἐμπορεῖ. « Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα, « Ὅμ. « Ἐν τοῖς κακοῖς χρὴ τοῖς φίλοισιν ὠφελεῖν, « Εὐρ. « Ὅ,τι χρὴ ποιεῖν, « Πλάτ. « Πῶς χρὴ περᾶναι τοῦτο τὸ κακόν; « Θηρ. (καὶ ἄλλ.) « Τίπτε μάχης ἀποπαύεις; οὐδέτι σε χρὴ (ἐνν. ἀποπαύεσθαι), « Ἰλ. Π. (καὶ γεν. Π.) « Αὐτὰρ ἔπειτα μυθήσεται, ὅτεό σε χρή, « Ὀδ. Δ. « Οὔτι σε χρὴ ταύτης ἀφροσύνης, « Ἰλ. Η., δὲν σὲ ἐταιριάζει. « Οὔ σε χρὴ αἰδοῦς, « Ὀδ. Γ., δὲν χρειάζεται ντροπή. « Τί μοι χρὴ μητέρος αἴνου; « Ὀδ. Φ., τί ἀνάγκην ἔχω; (παρβλ. Χρεώ). (καὶ ὅτ. περιπ. σπν.) « Ἄλλῳ γὰρ ἢ 'μοὶ χρή γε τῆς δ' ἔχειν χθονός; « Σοφ., ἀνήκει δικαιωματικῶς; ‖. (ἡ μτχ.) Χρεὼν (μετὰ ἢ χωρὶς τοῦ Ἐστὶν), πρέπον, ἢ ἄφευκτον, (κατὰ λέξ.) προειρημένον ὑπὸ χρησμοῦ, (ἐπιμ.) ἀνάγκη πᾶσα, (ὅθ. ἐναῤῥ. ἀντὶ ἀπλ. οὐσ.) τὸ χρέος, τὸ καθῆκον, ἢ (συχνότ.) τὸ πεπρωμένον (προωρισμένον ὑπὸ τῶν Μοιρῶν), ὁ θάνατος. « Ἔλεγεν (ὁ χρησμολόγος) ὡς χρεὼν εἴη τὸν Ἑλλήσποντον ζευχθῆναι ὑπ' ἀνδρὸς Πέρσεω, « Ἡρ. « Χρεὼν ἐστὶ καὶ σὲ ἰέναι, ἔνθα ἀπολαμπρύνεαι τοῖσι ἔργοισι, « αὐτ. « Κἰ χρεὼν ἐστὶ τεκμαιρόμενον λέγειν, « αὐτ. « Στρατηγὸν χρεὼν εἶναί φημι στρατηγῷ προσφέρεσθαι, « αὐτ. (καὶ ἐνν. τοῦ ὑπαρχει.) « Ἐννοεῖν ὑμᾶς χρεών, « Πλάτ. (καὶ ἀπολ.) « Χρεὼν μὲν μὴ λέγειν τὸ ἐόν, « Ἡρ., ἐν ᾧ ἔπρεπεν (ἔχρεωστοῦσε) νὰ μή. « Ἡμεῖς ἂν οὐ χρεὼν ἔρχοιτε, « Θκ., χωρὶς νὰ ἔχετε δικαίωμα. (καὶ ἐνάρθρ.) « Τὸ χρεὼν τοῦ χρησμοῦ περαίνει, « Πλ. « Τὸ χρεὼν καὶ θεὸν κρατεῖ, « Εὐρ. « Ἀποτρέπων τὸ χρεὼν γενέσθαι, « Ἡρ. « Ἀπῆλθεν εἰς (« Κατέλαβεν αὐτὸν) τὸ χρεών, « Δημ., Παυσ., ἀπέθανε. (καὶ κατὰ γεν.) « Οὐκ ἔστιν ἀπαλλαγὴ τοῦ χρεών, « Εὐρ. ‖. (οἱ Αττ. Π. μεταχειρίζονται κατ' αὐτὴν τὴν σημ. καὶ τὸ ἀπαρ. Χρῆν): « Τὸ χρῆν παρ' ἐπήγαγεν, « Εὐρ. « Τὸ χρῆν ἐξέσωζεν, « αὐτ., ἡ Μοῖρα.

Χρῆ, Π. ἀντὶ Χρᾷ, γ'. ἐν. προσ. τοῦ Χράω.

Χρῄδδω, Δ. ἀντὶ Χρῄζω.

Χρήισαι, Π. Ἰων. ἀντὶ Χρέεσαι, δοτ. πλθ τοῦ Χρέος = Χρῆμα.

Χρῄζω (παρτ. Ἐχρῄζον καὶ πλέον σύ), κατὰ κρ. ἀντὶ Χρήζω, (μὲ γεν.) ἔχω χρείαν (ἀνάγκην), χρειάζομαι· (χωρὶς πτ. κατὰ μτχ.) εἶμαι ἐνδεής, πάσχομαι (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) θέλω, ζητῶ, ἐπιθυμῶ· ἀξιῶ. « Ἐὰν δίκαιος ὦμεν, οὐδὲν ἀνδρείας χρῄζομεν, « Πλ. « Χρῄζων βοηθείας, « αὐτ. « Ἕλκος ἔχοντα, χρῄζοντα ἰητῆρος· « Ἰλ. Δ. « Εἵρετο, ὅτευ χρῄζων ἱκάνομεν, « Ὀδ. Ρ. « Χρῄζων εὐνομίας, « Πλ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) « Οἱ τοιοῦτοι εἶναι πλειόνων ἐτῶν χρῄζουσι, « ἀπαρ., θέλουν (πρέπει νὰ μείνουν) πολλὰ χρόνια (ἵνα γίνουν). (καὶ αἰτ.) « Προτείνουσα προσιόντι λαβεῖν ὅ,τι χρῄζει, « Ξεν. « Ὅσα χρῄζω, « Εὐρ. « Δρώντων ὅτι χρῄζουσιν, « Ἀρχ. « Τί δῆτα χρῄζεις, εἰς δόμους στείχων ἐμούς; « Σοφ. (καὶ ἀπαρ.) « Χρῄσδεις καταθεῖναι ἄεθλον, « Θηρ., θέλεις νὰ βάλωμεν στοίχημα; « Λέξω σοι πᾶν ὅπερ χρῄζεις μαθεῖν, « Αἰσχλ. « Ἔλεγε πολλὰ, τιμωρεῖσθαι ἑωυτῶσι χρῄζων, « Ἡρ. (καὶ συναμφ.) « Ἐγώ σου χρῄζω μηδὲν νεοχμῶσαι κατὰ τοὺς ἄνδρας, « αὐτ. « Χρῄζει αὐτοῦ δοθῆναί οἱ τὴν..., « αὐτ. (καὶ αἰτ. σπνετ.) « Πάμπαλλον δοκέων μιν χρῄζειν, ἢ τὸ εἰδεήθη, « αὐτ. (καὶ γεν. προθετ.) « Ἐχρῄζετο παρὰ τῶν ναυτέων δέξασθαι αὐτὸν σὺν πλοίῳ, « αὐτ. (καὶ ἐπίῤῥ.) « Ἴτω ὅπη χρῄζει (ἐνν. ἴέναι), « Πλ. (καὶ ἀσυνήθ.) « Μὴ ἔχρῃζες θανεῖν, « Σοφ., ἀντὶ Μὴ ὤφελες, (παρβλ. Χρῄσθαι). 2) Π. ἀντὶ Χράω, χρηματοδοτῶ. « Θεὸς χρῄζων, « Αἰσχλ. « Ἤκουσας τᾶς θεσπιῳδοῦς κόρας, ἃ χρῄζουσ' ἐράνῃ δόμους; « Εὐρ. (ἀλλ' εἰς ταύτην τὴν σημ. ὀρθότερον ἀνυπόγραφον).

Χρηΐη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Χρεία.

Χρηΐζω, Π. Ἰων. ἀντὶ Χρῄζω.

Χρηϊσκομαι, Ἰων. ἀντὶ Χράομαι, μετα χειρίζομαι, ἢ· χρειάζομαι νὰ μεταχειρισθῶ.

Χρῆμα (τὸ), [χράομαι]. πᾶν ὅ,τι μεταχειρίζεταί τις, πρᾶγμα χρήσιμον, (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) σκεύη· ὑπάρχοντα· πράγματα· ἰδιαιτ. δέ) ἀργύριον, (κοιν.) ἄσπρα. « Ταῦτά ὄντα, τῷ μὲν ἐπιτρέψαντι χρῆσθαι αὐτῶν ἕκαστος χρήματά ἐστι, τῷ δὲ μὴ ἐπιτρέψαντι οὐ χρήματα ... Καὶ οἱ ἐχθροὶ ἄρα χρήματά εἰσι, τῷ δυναμένῳ αὐτοὺς οὕτω χρῆσθαι ὥστε

τε ὠφελεῖσθαι ἀπ' αὐτῶν... Ὡς περ οὐ πάλιν οὐδὲ τὸ ἀργύριον ἐστι χρήματα, εἰμή τις ἐπίσταιτο χρῆσθαι αὐτῷ, « Ξεν. « Χρήματα ἐν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι, « Ἰσ. « Παρήγγειλε τοῖς ἐμπόροις, τὰ χρήματα ἐνθεμένους εἰς τὰ πλοῖα, ἀποπλεῖν, « Ξεν. « Πολλὰ χρήματα ἐμπόρων κατεκαύθη, « Θκ. « Δεῖ δὴ χρημάτων, καὶ χωρὶς τούτων οὐδὲν ἐστι γενέσθαι τῶν δεόντων, « Δη. « Τὰ χρήματα τῶν πραγμάτων νεῦρα, « αὐτ. « Χρήματα χρήματ' ἀνήρ, « Θγν., ὁ ἄνθρωπος εἶναι χρήματα, (δηλ.) δέον τὸν ὠφελοῦντα ἂν δέῃ ἦναι ἄνθρωπον καθὼς πρέπει. « Σωφρόν εἶχε χρημάτων, « Θκρ. (καὶ ἐν. σπν.) « Πωλήσας (ἀγρὸν) ἤνεγκε τὸ χρῆμα, « Γρφ. (τὸ ὀπ. κατὰ τὸν Πλό., εἶνε Ἰων., οὖ) « Εἴρετο ἐπὶ πόσῳ ἂν χρήματι βουλοίατο κτλ., « Ἡρ.

2) (ἁπλ. ἡ ἀορ.) πρᾶγμα, ὃν συμβαίνει ὑπόθεσιν, ἀντικείμενον (μὲ γεν.) ποιότητος εἴδους, κτλ. « Εἰ γάρ τοι χρῆμ' ἐγκώμιον γίνοιτο, « Ἡσ. « Οὐ πράξεις χρῆμα, « αὐτ., δὲν θὰ κατορθώσῃς τὸ ζητούμενον (τὴν δουλειάν σου). « Πρῶτον χρημάτων πάντων, « Ἡρ., (ἀντὶ ἁπλ.; Πρὸ πάντων. (συνήθ. δὲ μὲ ἐπίθ.) « Ἡ ἐφηγορίη ἐστὶ χρῆμα σπουδαῖον, « αὐτ. « Τυραννὶς, σφαλερὸν χρῆμα, « αὐτ. « Οὐκ ἐτάλμων ἐς ἀφανὲς χρῆμα ἀποστελλειν ἀτειχίνην, « αὐτ., ἐπ' ἀνθρώπου. (καὶ μετὰ τοῦ Τί) « Σοφόν τι χρῆμ' ὁ ἄνθρωπος, « Θκρ. « Καλόν τι χρῆμα, « αὐτ. (καὶ μὲ γεν.) « Μέγα χρῆμα Λακεδαίμων, « αὐτ., αἱ σημαντικώτεραι, μία καὶ μιά. « Μέγα τι χρῆμα συός, « Ἡρ. « Τοῦ χειμῶνος χρῆμα ἀφόρητον, « αὐτ., (κοιν.) χειμῶνας φοβερὸν πρᾶγμα! « Πολλόν τι χρῆμα τῶν ὀφίων, « αὐτ. « Καὶ οἱ χρῆμα πολλόν τι χρυσοῦ συνελέχθη, « αὐτ., (κοιν.) ἕνα πλῆθος. « Σφενδονητῶν πάμπολύ τι χρῆμα, « Ξεν. « Τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον! « Λρχφ., τί μακρὰς νύκτες! (καρδ. Πρὸγμα). (καὶ ἀπολ.) « Τί τὸ χρῆμα; « Θκρ., τι ἠκολούθησε; τί τοῦτο; « Τί χρῆμα πίσχει, « Εὐρ., τί ἔπαθες; τί ἔχει; « Τί χρῆμ' ἐκέμψω με; « αὐτ., τίνος ἕνεκα; διὰ τί;

Χρηματίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων χρήματα, πολυχρήματος, πλούσιος.

Χρηματίζω [χρῆμα], Μ. (ἰων. (ἐν γέν.) Πράττω τι, θεωρῶ (διαπραγματεύομαι) ὑποθέσεων εἴτε ἰδίων εἴτε (συχνότ.) δημοσίων (« Πρὶν ἄλλο τι χρηματίζειν, « Ἰσχφ.) (ἰδιωτ.) συγκροτῶ (συνεδριάζω [κυρ. δὲ προεδρεύω] ἢ ὁμιλῶ εἰς) συνέλευσιν, (ἐκκλ.) δίδω ἀκρόασιν, ἀποκρίνομαι ἐπισήμως (« Πρεσβευταῖς —, « Πλ. « Τοῖς γε βαρβάροις πρότερον ὡς βασιλεῖ ἐχρημάτιζεν, « αὐτ.) (ὀθ. εἰς συγγρφ. μὴ Ἀττ.) φέρω ἢ λαμβάνω τὸν τίτλον, παρουσιάζομαι εἰς τὸ δημόσιον ὡς, (ἐν γέν.) ὀνομάζομαι (« Βασιλεὺς ἐτόλμησε χρηματίζειν, « Πλό. « Νέα [τις ἐχρημάτιζε, « Πλ. « Μὴ πατρόθεν, ἀλλ' ἀπὸ μητρῶν χρηματίζειν, « αὐτ.) (κατ' ἐκτ. ἁπλ.) εἶμαι (καθὼς τὸ μεταχειριζόμεθα καὶ ἡμεῖς). « Γραμματεὺς πολυμαθέστατος χρηματίζων, « Στρ. Βζ. (καὶ δοτ. καὶ προθετ. αὐτ.) « Χρηματίζειν τινὶ πρὸς γένος, « Κτσ., εἶναι συγγενής. 2) (μσν.) λαμβάνω ὁμιλίαν (ἀνταμώνομαι νὰ συνδιαλεχθῶ περὶ ὑποθέσεως) μετά τινος. « Ἦθελε, ἐς τὰ βασιλήϊα ἐσελθὼν, χρηματίσασθαι τῷ βασιλεῖ, « Ἡρ. 3) κερδίζω (συνάζω) χρήματα, (μὲ αἰτ. πρσ.) παίρνω διὰ τῆς βίας τὰ χρήματά τινος, τὸν φορολογῶ. « Ἐπεμέλετο ὡς τὰ πρὸς βασιλέα ἰόντα χρήματα διὰ τῶν φίλων ἁλίσκοιτο, ὅπως ἅμα μὲν χρηματίζοιντο, ἅμα δὲ ἐνδοξότερα γίγνοιντο, « Ξεν. (ἢ μὲ αἰτ. ὡς ἐπιθατ.) « Ἀπῆει κεχρηματισμένος εἰς ἃ ἔλαβε μόνον χρήματα, ἀλλὰ κτλ., « αὐτ. (καὶ αἰτ. πρσ.) « Ἐχρημάτιζετο τοὺς μὲν ἄνδρας δι' ἑαυτοῦ, τὰς δὲ γυναῖκας διὰ τῆς μητρὸς, « Πλό.

4) (πβ. νλγ. καὶ Γρφ.) λαμβάνω χρησμόν, μοὶ ἀποκαλύπτεται τι θεῖον. « Χρηματισθεὶς ὑπὸ ἀγγέλου, « Γρφ. « Χρηματισθέντες κατ' ὄναρ, « αὐτ. « Ἦν αὐτῷ κεχρηματισμένον ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου, μὴ ἰδεῖν θάνατον πρὶν κτλ., « αὐτ.

Χρηματικός, ἡ, όν. Ὁ συνεστάμενος εἰς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τὰ χρήματα. « Σιμβόλαιον —, « Πλ. « Ζημία —, « Ἀξ. « Δωρεὰ —, « αὐτ. « Ἀγὼν —, « αὐτ., ὁ (ἑλλ.) Ἀργυρίτης.

Χρηματικῶς, ἐπίρ. Διὰ χρημάτων ἢ εἰς χρήματα.

Χρημάτισις, εως (ἡ) ᾗ

Χρηματισμὸς (ὁ). τὸ χρηματίζειν, διαχείρισις (πραγμάτων) ὑποθέσεων (κυρ. δημοσίων), ἀκρόασις (πρέσβεων κτλ.), ἀπόκρισις ἐπίσημος. (ὀθ. Γρφ.) ἀποκάλυψις θεία· (εἰς συγγρφ. μὴ Ἀττ.) ὄνομα τὸ ὁπ. φέρει ἢ λαμβάνει τις, τίτλος (« Ἀπὸ τῶν δήμων τοὺς χρηματισμοὺς ἐγκεχαραγμένους ταῖς τάφοις, « Λρτ.) (γένιστε πλθ.) ἔγγραφα ἐπίσημα, πρακτικὰ συνελεύσεων (διαπραγματεύσεων κτλ.)· δικαιογραφα κτλ. 2) (ἀπὸ τοῦ μσν.) κορισμὸς χρημάτων, αὔξησις τῆς περιουσίας, κέρδος.

Χρηματιστὴρ (ὁ), = Χρηματιστής.

Χρηματιστήριον (τὸ). μέρος ὅπου θεωροῦνται ὑποθέσεις (ἐμπορικαὶ ἢ δημόσιαι), ἀκροατήριον βουλευτηρίου ἢ δικαστηρίου, (Τουρκ.) διδὶν χανὲς, ἀρχοδοσεῖον συναλλακτήριον ἐμπόρων, (Γαλλ.) bourse· (Γρφ.) ἀντὶ Χρηστήριον.

Χρηματιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ χρηματιζόμενος (ἀσχολούμενος εἰς πορισμὸν χρημάτων) ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ κερδίζῃ χρήματα· (συνκδχ.) = Χρηματίας, εὐκατάστατος.

Χρηματιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ χρηματίζειν ἢ χρηματίζεσθαι, περιστικὸς χρημάτων, χρηματιστοῦ ἦθος. « Χρηματιστικὴ (ἐννν. τέχνη), « ἡ τοῦ κερδίζειν (κυρ. δι' ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων) χρήματα.

†Χρηματίτης, ου (ὁ). ὁ περὶ χρημάτων. « Ἀγὼν —, « Γλο., ὁ (ἑλλ.) Ἀργυρίτης.

Χρηματοδαίτης, ου (ὁ), Π. [χ. δαίομαι]. ὁ διανέμων τὰ χρήματά (τὰ κτήματά) τινος.

Χρηματοκλαΐκῳ, απος (ὁ, ἡ). ὁ ἁρπάζων βιαίως (ὡς λαικλαφ) χρήματα.

Χρηματιστικός, ἡ, όν. « Τέχνη —, « Ξεν.

Χρηματοφθορικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ φθείρῃ χρήματα, [ἐκ τοῦ

Χρηματοφθορος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων τὰ χρήματα (ὀλιγοστεύων τὴν περιουσίαν), ἄσωτος, παλυξόδος.

Χρηματοφυλάκιον (τό), μέρος ὅπου φυλάττονται χρήματα, θησαυροφυλάκιον.

Χρήμη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Χρεία, ἔνδεια· (συνκδχ.) ἐπιθυμία, αἴτησις.

Χρημοσύνη (ἡ), Π. Ἰων. = Χρησμοσύνη, εὐδεία.

Χρῆν, Ἀττ. ἀντὶ Ἔχρῃν, παρ. τοῦ Χρή.

2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Χρῆναι, ἀπαρ. τοῦ Χρή, (μόνον ἐνάρθρ. ὡς οὐσ. ἀντὶ Τὸ χρεών).

†Χρήννυμι, Ἀττ. εἴχρημι.

Χρῆος, εος-ους (τὸ), Ο. ἀντὶ Χρέος.

Χρῆς, β'. ἐν. πρσ. τοῦ (ἀχρ.) Χρῆμι, ἀντὶ Χρῄζω, (εὔχρ. μόνον εἰς τὸ Χρῆσθαι).

Χρήσαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Χράω ἢ 2) τοῦ Εἰχρημι.

Χρήσθω, Δ. ἀντὶ Χρῄζω.

Χρῆσθα, Αἰολ. Δ. ἀντὶ Χρῇς = Χοῄζεις, β'. ἐν. πρσ. τοῦ (ἀχρ.) Χρῆμι. « Οὐχρῆσθα σιγᾶν, « Ἀρχφ., δὲν πρέπει νά.

Χρήσθων, Ἀττ. ἀντὶ Χρήσθωσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνχ. τῆς προχ. τοῦ Χράομαι.

Χρησιμεύω, Μ. εἰσω. Εἶμαι χρήσιμος ἢ (Γραμ.) ἐν χρήσει. « Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς —, « .

Χρήσιμος, η, ή ον. Ὁ πρὸς χρῆσιν εὔθετος, ἁρμόδιος, ὠφέλιμος· εὔχρηστος. « Τέμενος χρησιμώτατον, « Ἡρ., ὅπου συχνάζουν πολλοὶ, (Γαλλ.) très fréquenté. 2) (ἐνίοις) τὸν ὁπ. συμβουλεύεταί τις ὡς χρησμόν. « Βίβλος —, « Πλ. (Φαίδ. 4).

†Χρησιμότης (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὠφέλεια.

Χρησίμως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον χρήσιμον, ὠφελίμως.

Χρῆσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χράομαι, ἀπολαυσις, μεταχείρισις· μαρτυρία συγγραφέως ὅστις μετεχειρίσθη αὐτὸν ἢ ἄλλος λέξιν τινά, (Γαλλ.) autorité. 2) [ἐκ τοῦ Εἰχρημι] ὄνεισμα. 3) [ἐκ τοῦ Χρά-] χρησμοδότησις.

Χρησμηγορέω-ῶ, Μ. ἤσω, = Χρησμῳδῶ, χρησμολογῶ, [ἐκ τοῦ

Χρησμηγόρης, ου (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Χρησμηγόρος (ὁ, ἡ), [χ. ἀγορεύω] = Χρησμολόγος.

Χρησμοδοσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Χρησμοδοτέω-ῶ, Μ. ἤσω. Δίδω χρησμούς.

Χρησμοδότημα (τὸ), τὸ χρησμοδοτηθέν, ἀπόκρισις χρησμοῦ.

Χρησμοδότης, ου (ὁ), ὁ δίδων χρησμούς μάντις, χρησμολόγος.

Χρησμολέσχης, ου (ὁ), = Χρησμολόγος.

Χρησμολογέω-ῶ, Μ. ἤσω. Λέγω χρησμούς, προλέγω, προφητεύω.

Χρησμολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Χρησμολογικός, ἡ, όν. Χρησμολογωτάτιος « Χρησμολογική (ἐννν. τέχνη), « ἡ τοῦ χρησμολογεῖν.

Χρησμολόγιον (τό), πρόρρησις χρησμολόγου, προφητεία.
Χρησμολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων ἢ ἐξηγῶν χρησμούς, μάντις, προφήτης, χρησμῳδός.
Χρησμολύτης, ου (ὁ). ὁ λύων (ἐξηγῶν) χρησμούς, ἑρμηνευτὴς χρησμῶν.
Χρησμοποιός (ὁ, ἡ). ὁ στιχουργῶν χρησμούς, ποιητὴς χρησμῶν.
Χρησμός (ὁ), [χράω]. ἀπόκρισις θεοῦ (μαντείου)· προφητεία, πρόρρησις.
Χρησμοσύνη (ἡ), Π. [χρήζω]. χρεία, ἔλλειψις τῶν ἀναγκαίων, ἔνδεια· (συνεχ.) αἴτησις, ἐπιθυμία.
Χρησμοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καμίζων) χρησμούς.
Χρησμοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων (ἔχων φυλαγμένους) τοὺς χρησμούς.
Χρησμῳδέω-ῶ, Μ. ἥσω. Χρησμολογῶ ὡς χρησμῳδός, προφητεύω (κυρ. διὰ στίχων).
Χρησμῴδημα (τό). μάντευμα χρησμῳδοῦ, χρησμός (κυρ. διὰ στίχων).
Χρησμῳδικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -τικῶς. Χρησμῳδοῦ ἴδιος, μαντικός, προφητικός.
Χρησμῳδός (ὁ, ἡ). ὁ χρησμοὺς ᾄδων, προφητεύων (κυρ. διὰ στίχων), (ἐν γέν.) μάντις, χρησμολόγος.
Χρηστέος, α, ον, θετ. τοῦ Χράομαι.
†**Χρηστεύομαι**, Μ. εύσομαι, (Γρφ.). Φέρομαι μὲ χρηστότητα (τιμιότητα), πράττω τὸ ἀγαθόν, πολιτεύομαι ἐναρέτως.
Χρηστήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Χρήστης.
Χρηστηριάζω, Μ. άσω. Χρησμοδοτῶ. ‖. (συνήθ. μσ.) συμβουλεύομαι τὸ μαντεῖον (τὸ χρηστήριον), μαντεύομαι. «Εἰς τὴν Ὀλυμπίαν χρηστηριαζόμενος, ἐπηρώτα τὸν θεόν, « Ξεν.
Χρηστήριος [χράω], α, ὴ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ χρησμοδοτεῖν, μαντικός. « Ὄρνις—, « Αἰσχλ. ‖. (ὀνομ.) **Χρηστήριον** (τό), μέρος ὅπου δίδονται χρησμοί, μαντεῖον. 2) χρησμός. 3) ἱερεῖον (κυρ. τὸ προσφερόμενον ὑπὸ τοῦ μαντευομένου)· (Π ἐν γέν.) θῦμα, σφάγιον (καρβλ. Χρηςός). 4) [χράομαι] ὁ πρὸς χρῆσιν ἐπιτήδειος, (ὄθ.) « Χρηστήρια (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) σκεύη, « Δξ., τὰ πρὸς οἰκιακὴν ὑπηρεσίαν χρήσιμα.
Χρήστης, ου(ὁ),(ἡ γεν. πλθ. Χρήςων πρὸς διαστολ. τῶν Χρηστῶν)· ὁ χρησμοδοτῶν, χρησμολόγος. 2) [χίχρημι] δανειστής, ἢ 3) (ἐνίοτε ἀπὸ τοῦ μσ.] χρεώστης.
Χρηστικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς χρῆσιν ἐπιτήδειος, (μὲ γεν. ἢ δοτ.) ὁ ἱκεύρων πῶς νὰ μεταχειρισθῇ τι, ἢ (ἐπὶ πραγμ.) εὔχρηστος εἴς τι.
Χρηστικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον χρηστικόν (εὐχρηςον). « Στίχους κατέχειν χρηστικῶς, « Ἐπικτ.
Χρηστογραφία (ἡ). τὸ καλὸν εἶδος τῆς ζωγραφικῆς τέχνης.
Χρηστοεπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Χρηστολογέω.
Χρηστοήθεια (ἡ). χρηστότης ἠθῶν ἢ ἠθους (χαρακτῆρος), σεμνότης, τιμιότης, [ἐκ τοῦ
Χρηστοήθης, εος (ὁ, ἡ). χρηστὸς τὸ ἦθος ἢ τὰ ἤθη, τιμίου χαρακτῆρος (καλῆς διαθέσεως) ἄνθρωπος.
Χρηστοινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω καλὸν χρυσὶ (χρηστὸν οἶνον).
Χρηστοκαρπία (ἡ). χρηστότης (καλὴ ποιότης) καρπῶν, [ἐκ τοῦ
Χρηστόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν χρηστοὺς (καλοὺς, καλῆς ποιότητος) καρπούς.
Χρηστολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (ὑμνῶ) καλὰ λόγια.
Χρηστολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρηγ., χρηστοήθης (εὐγενικὴ) ὁμιλία, γλυκὰ λόγια, [ἐκ τοῦ
Χρηστολόγος, [ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν χρηστὰ (καλὰ, γλυκὰ) λόγια.
Χρηστομάθεια (ἡ). μάθησις χρηστῶν (χρησίμων) μαθημάτων· φιλομάθεια. ‖. (πλθ.) συλλογὴ τῶν χρησιμωτέρων (ἐκλεκτοτέρων) χωρίων συγγράμματος, ἐπιτομὴ κατ' ἐκλογήν,
Χρηστομαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἔφεσιν νὰ μάθω χρηστὰ (χρήσιμα) πράγματα, εἶμαι·
Χρηστομαθής, ές (ὁ, ἡ)· ὁ μαθὼν ἢ ἐπιθυμῶν νὰ μάθῃ ὅσα πρέπει (τὰ χρησιμώτερα), ὁ μετὰ κρίσεως φιλομαθής, ὁ κατὰ θεωρίαν καὶ πρᾶξιν ἐπιστήμων.
Χρηστομουσέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω τοὺς κανόνας τῆς μουσικῆς, εἶμαι καλὸς μουσικός.
Χρηστός [χράομαι], ἡ, όν. Εὔθετος πρὸς χρῆσιν, χρήσιμος (« Τῷ μὲν δὴ τὰ τόξα, προκειμένων τῶν πολεμίων, ἦν χρηστὰ οὐδέν, « Ἡρ., δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὰ μεταχειρισθῇ, τῷ ἦσαν ἄχρηστα. « Χρηστοὶ μέλισσαι, « Ἀρχυτ., αἱ ἄλλ. Ἐργάτιδες)· καλὸς εἰς τὸ εἶδός του, καλῆς ποιότητος (« Μέλι [« Μύρον κτλ.] —, « Διθ.)· (ἐπὶ ἰατρ.) ὠφέλιμος (« Νεύρων—, « Διλ.)· (ἐπὶ θυσ.) αἴσιος· (ἐπὶ γραμ.) ἐν χρήσει, εὔχρηστος· (ἐπὶ πρσ. φυσικῶς μὲν) ἱκανὸς εἰς τὸ ἀφροδισιάζειν ἢ ἀφροδισιάζεσθαι· (ἠθικῶς δὲ) καλός, καλῆς διαθέσεως, ἀνάρετος, τίμιος, (κοιν.) χρήσιμος· ἁπλοῦς, ἀθῷος, ἄκακος· (ὄθ. ἐνίοτε) ἀβέλτερος (Πλάτ. Πολιτ. Σ', 558)· (ἐνίοτε ἐκ τοῦ Διαχράομαι) καταδικασμένος εἰς θάνατον, (ὄθ.) « Χρηστοὺς ποιεῖν, « Λακων., καταδικάζειν εἰς θάνατον, ἐπικηρύττειν.
Χρηστότης (ἡ', τὸ ἀρχ. οὐσ. τοῦ προηγ., χρησιμότης· καλὴ ποιότης ἢ διάθεσις, ἐπιείκεια, τιμιότης· ἁπλότης (ὄθ. ἐνίοτε) εὐήθεια, ἀβελτηρία.
Χρηστουργία (ἡ). χρηστὸν ἔργον, ἀγαθοεργία.
Χρηστοφιλία (ἡ). ἡ πρὸς τοὺς χρηστοὺς ἀνθρ. ἢ τὰς χρηστὰς πράξ. ἀγάπη, [ἐκ τοῦ
Χρηστόφιλος (ὁ, ἡ). φίλος τῶν χρηστῶν (ἀνθρ. ἢ πράξ.).
Χρηστοφωνία (ἡ). χρῆσις λέξεων (φωνῶν) εὐχρήστων, ὕφος ἐκλεκτόν.
Χρήσωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Χρήστης.
Χρηστῶς, ἐπίρ. Μὲ χρηστὸν τρόπον, καλῶς, εὐχρήστως· καθὼς πρέπει.
Χρῖμα (τό), Π. ἀντὶ Χρίσμα. « Τῶν μύρων τὰ μὲν ἐστι χρίματα, τὰ δ' ἀλείμματα « Ἀθ.
Χρίμπτω [χρίω], Μ. χρίμψω (ἀόρ. πθ. Ἐχρίμφθην, Π. πλησιάζω τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐγγίζῃ (σῶμα μὲ σῶμα) κατ' ἄλλου ἢ νὰ κτυπήσῃ μὲ ὁρμὴν ἐπάνω, (πρβλ.) Χραύω. « Πέδας βαχίσιν—, « Αἰσχλ. (καὶ πθ. ἢ μσ. κύτπ.) « Χριμφθεὶς πέλας, « Ὀδ. Κ., ξεμωχθεὶς πλησίον. « Ἡ δ' ἁμάθοισιν ἐχρίμψατο ποντοπόρος νηῦς, « Ὅμ. Ἴλ., ἐκάθισεν εἰς τὸν ἄμμον. (καὶ γεν. πρυθετ.) « Ἐκ γενύων χριμφθέντα γόον, « Πίνδ., ἐξελθόντα (ὡς ἀπὸ στενοῦ μέρους).
†**Χρισιάζω**, Μ. άσω, (νλγ.). Ἀλείφω μὲ χρίσμα, φυκιασιδόνω (κυρ. καὶ μεταφ.), [ἐκ τοῦ
Χρίσις (καὶ ἀκριβέστ. Χρῖσις), εως (ἡ). τὸ χρίειν ἢ χρίεσθαι, ἄλειψις, ἐπάλειψις, χρίσιμον.
Χρίσμα (τό), πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς χρίσιν (ἀλείφεται· ἐπάνω εἶσι, μύρον (κυρ. λερουλόν), λάδι διὰ χρίσιμον τοῦ σώματος· χορῆγι δι' ἀσβέζωμα κτλ. « Χρίσμα, ᾧ ἐχρῶντο ἀντ' ἐλαίου σύειον καὶ σησάμινον καὶ ἀμυγδάλινον (ἐκ τῶν πικρῶν) καὶ τερεβίνθινον, ἐκ δὲ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ μύρον εὑρίσκετο, « Ξεν., [ὅθ. καὶ Χρῖμα).
†**Χριστέμπορος** (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπορευόμενος τὸν Χριστὸν (τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ), Θεοκάπηλος,
†**Χριστεπώνυμος** (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ Χριστοῦ, Χριστιανός.
Χριστήριον (τό), = Χρίσμα, ἢ ἀγγεῖον χρίσματος, μυροθήκη.
Χρίστης, ου (ὁ). χρίων (τοῖχον), Κονιστής.
†**Χριστιανίζω**, Μ. ίσω. Πρεσβεύω τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, εἶμαι χριστιανός.
Χριστιανικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς χριστιανὸν ἢ εἰς τοὺς χριστιανούς, τῶν χριστιανῶν ἢ χριστιανοῦ ἴδιος.
†**Χριστιανικῶς**, ἐπίρ. Μὲ τρόπον χριστιανικόν, ὡς χριστιανός.
†**Χριστιανισμός** (ὁ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ χριστιανίζοντος, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ χριστιανοῦ, ἡ χριστιανικὴ θρησκεία.
†**Χριστιανός** (ὁ). ὁ πιστεύων εἰς Χριστόν.
†**Χριστόγονος** (ὁ, ἡ). ὁ γεννημένος ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ.
‡**Χριστοειδής**, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τὸν Χριστόν.
‡**Χριστοειδῶς**, ἐπίρ. Ἐν εἴδει (Καθ' ὁμοίωσιν) τοῦ Χριστοῦ.
†**Χριστοκάπηλος** (ὁ, ἡ), = Χριστέμπορος.
†**Χριστοκίνητος** (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ κινούμενος (ἐμπνευσμένος ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ).
†**Χριστοκτόνος** (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (φονεύσας) τὸν Χριστόν.
†**Χριστόλημπτος** (ὁ, ἡ), = Χριστοκίνητος.
†**Χριστομάθεια** (ἡ). μάθησις τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ.
‡**Χριστομάχος** (ὁ, ἡ), [χ. μάχομαι] ἐχθρὸς τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ χριστιανισμοῦ.
†**Χριστομύστης**, ου (ὁ). ὁ μεμυημένος εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ (εἰς τὰ μυστήρια τοῦ Χριστιανισμοῦ), Ἱερομύστης τοῦ Χ.
Χριστός, ἡ, όν. Χρισμένος (ἀλειμμένος) ἢ δυνάμενος νὰ χρισθῇ (νὰ ἀλειφθῇ ἐπάνω εἰς). « Φάρμακον χριστόν, « Αἰσχλ., τὸ ἀλειφόμενον ὡς χρίσμα. ‖. (οὐσ.) Χριστός, « ὁ θεάνθρωπος Ἰησοῦς· Ἑβρ.

Μεσίας, Χριστὸς κυρίως, βασιλεύς, ἱερεὺς καὶ προφήτης).

†Χριστοτελεστής, οῦ (ὁ). ἱεροτελεστὴς τῶν μυστηρίων (μυσταγωγὸς τῶν τελουμένων εἰς τὴν πίστιν) τοῦ Χριστοῦ.

†Χριστοτόκος (ἡ) ἡ τεκοῦσα τὸν Χριστόν. (κατὰ τὴν δυσεδῆ Νεστόριον ἀντὶ Θεοτόκος).

†Χριστοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ναερῶς, εἰς τὴν ψυχήν του) τὸν Χριστόν.

†Χριστώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ παρωνυμούμενος, χριστιανός.

Χρίω [χράω=χραύω], Μ. χρίσω (πθ. πρκ. Κέχρισμαι). Ἀλείφω. « Ὡς γὰρ τὸν πίπλον ἔχριον οἷδε πόκῳ Σοφ. (καὶ μσ.) « Φάρμακον δι' ζήνας ἀνθρώπων, ὅσσοι εἴηλοὺς χρίεσθαι, « Ὀδ. Δ. (καὶ πθ.) « Λοετρὰ μέν σε καὶ χρισάμενον λίπ' ἐλαίῳ, « Ὀδ. Σ 2) Π. κεντῶ, πληγόνω (ἐπιπολαίως). « Μῶμαι χρισθεῖσα, « Αἰσχλ., (παρβλ. Χρίμπω).

Χρόα, Π. Ἰων. ἀντὶ Χρῶτα, αἰτ. τοῦ Χρώς.

Χροά (ἡ), [χράω=χραύω]. ἡ ἐπιφάνεια τοῦ σώματος, τὸ δέρμα· τὸ σῶμα. « Παραδραθεῖν ᾗ χροιᾷ, « Ἰλ., Ξ., νὰ κοιμηθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας της. « Ὄζειν τῆς χρόας ἡδύ, « Ἀρχφ., = Τοῦ χρωτός. 2) (συνεχ.) φωνὴ, χρῶμα· (ἰδιωτ.) ἡ ὄψις τοῦ προσώπου. « Χροὰ ὑπόχλωρος, « Γαλ. « Ῥυπαρομέλας τὴν χροιάν, « Ἀθ.

†Χροανθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ἀνθηρὸς τὴν χρόαν, ἀνοικτοῦ χρώματος.

Χροΐ, Π. ἀντὶ Χρωτί, δοτ. τοῦ Χρώς.

Χροιὰ καὶ (Ἰων.) Χροιὴ (ἡ). = Χρόα.

Χροΐζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Χρίζω, χρωματίζω· (συνεχ.) δίδω μορφὴν (ὄψιν), σχηματίζω. « Τίς πρῶτος χροΐσε θεοῦ πλάσιν; « Γργ. 2) ἐγγίζω (πλησιάζω) σῶμα μὲ σῶμα. « Ἥβας χροΐζει λέχος, « Εὐρ. (καὶ μσ. πρὸς δοτ.) « Μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐζεται ἡ καλαμαία, « Θκρ.

Χρόμβος (ὁ), Π. [χρεμέθω]. κρότος «Γενύων—,» Ἰλ. Ψ., (παρβλ. Ἄραβος.

Χρόμιος καὶ

Χρόμις [χρεμέθω], ιος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. θαλασσ. (μὲ σκληρυτάτην κεφαλήν), (ὀθ. ἄλλ.) Διθοκίφαλος (ἀ ὀκ., ἁλιευόμενος, κάμνει κρότον τινὰ ἐν εἴδει βρυγμοῦ), (Γαλλ.) **maigre** ἢ **umbrine**, (ᾗ εἰς τὴν Μασσαλ.) **chron** ἢ **chrau**.

Χρονέω, Π ἀντὶ Χρονίζω.

Χρονία (ἡ). — Χρονιότης, πολυκαιρία.

Χρονιαῖος, α, ον, ἀμφ. ἀντὶ Χρόνιος, πολυκαιρινός.

Χρονίζω, καὶ (μσ.)-ίζομαι, Μ. ίσω,-ισμαι, Κάμνω ἢ διαρκῶ πολὺν καιρὸν, (Γαλλ.) tarder à, ἀργῶ, χρονοτριβῶ, πολυκαιρίζω. « Χρονίζειν ἐπί τινος, « Δ. Ἁλ., ἐνδιατρίβειν. (καὶ πθ.) « Χρονίζεται ὁ πόλεμος, « Ἀπολλόδ. (καὶ δοτ. αἰτιολογ.) « Καὶ τῶν δε πίστις οὐκ ὄκνῳ χρονίζεται. « Αἰσχλ., δὲν ἀργεῖ. (ὀθ. ἡ μτχ.) « Κεχρονισμένος, η, ον, « Ἀρετ., = Χρόνιος.

Χρονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν χρόνον. « Χρονικὰ (ἐνν. βιβλία) καὶ « Χρονικαὶ (ἐνν. βίβλοι ἢ ἱστορίαι), « Δ. Ἁλ., αἱ τῶν ἀπανταχοῦ συμβάντων εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον.

Χρονικῶς, ἐπίῤ. Κατὰ χρόνον· κατὰ τὴν σειρὰν τῶν χρόνων.

Χρόνιος, α ἤος, ον Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν πολλῷ χρόνῳ ἢ μετὰ πολὺν χρόνον (διὰ χρόνου), διαρκῶν πολὺν χρόνον, πολυκαιρινὸς (ἐπὶ νόσ.) χρονιώτης (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐπίῤ.) « Ἐρίλει, ὡσεί τε πατὴρ ἐὸν υἱὸν, ἐλθόντα χρόνιον, « Ὀδ. Ρ., μετὰ παρέλευσιν πολλοῦ χρόνου. « Ἥλασνέ μ' ἐκ γῆς χρόνιον, « Σοφ. 2) (ἐνίοτε) ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν καιρῷ (τῷ δέοντι). « Χρονίαι ἠκουσεν, « Εὐρ. (Ἰφ. Τ. 216).

Χρονιότης (ἡ), παρέλευσις ἢ διάρκεια πολλοῦ χρόνου, ἀργοπορία· πολυκαιρία.

Χρονισμὸς (ὁ), τὸ χρονίζειν, χρόνιος διαμονὴ, χρονοτριβὴ, ἀργοπορία.

Χρονιστὸς, ἡ, όν. Ὁ χρονιζόμενος (ἀναβαλλόμενος ἢ δυνάμενος νὰ ἀναβληθῇ πολὺν καιρόν).

Χρονίως, ἐπίῤ Μετὰ χρόνον· διὰ χρόνου· τέλος πάντων, (Γαλλ.) à la longue.

Χρονογραφία (ἡ). ἱστόρησις (περιγραφὴ) τῶν συμβάντων ἑκάστου χρόνου, συγγραφὴ χρονικῶν, (παρβλ.) Χρονολογία.

Χρονογράφος (ὁ) ὁ γράφων (συγγράφων) τὰ καθ' ἕκαστον χρόνον συμβαίνοντα, ἱστοριογράφος ἀκολουθῶν τὴν σειρὰν τῆς χρονολογίας.

Χρονοκράτωρ, ορος (ὁ). ὁ κρατῶν (κύριος) τῶν χρόνων, (λέξ. ἀστρολ.).

†Χρονόληρος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἢ ἀμφ. ἀντὶ Κρονόληρος.

Χρονολογία (ἡ). λογαριασμὸς (ἱστορικὴ καταμέτρησις) τῶν χρόνων.

Χρονολογικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν χρονολογίαν.

Χρονολογικῶς, ἐπίῤ. Κατὰ χρονολογίαν.

Χρονολόγος (ὁ). ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν χρονολογίαν, εἰδήμων τῆς χρονολογ.

Χρόνος (ὁ). καιρὸς, (κυρ.) διάρκεια ἢ παρέλευσις καιροῦ, διάστημα χρονικόν. « Διαφέρει δὲ χρόνος καιροῦ· τὸ μὲν γὰρ μῆκος ὑπάρχει σημαντικὸν, τὸ δὲ εὐκαιρίας· οὐ γὰρ φαμὲν, Χρόνος ἐπέσκηψεν ἀμητοῦ, ἀλλὰ καιρός, . . . ὥστε ὁ μὲν χρόνος καὶ καιρὸς εἶναι δύναται, ὁ δὲ καιρὸς οὐ χρόνος, « Ὀλυμπιόδ. « Τίνα χρόνον ἢ τίνα καιρὸν ζητεῖτε, « Δημ. « Οὐδὲ χρόνον διαλείπω, « αὐτ. « Χρόνον δοῦναι τῇ πόλει, « αὐτ. « Χρόνος μαλάξει σε, « Εὐρ. « Πόσος [« Ὀλίγος] χρόνος, « Ὅμ., Πλ. κτλ. « Ὁ φεὶ χρόνος, « Αξ, ἡ αἰωνιότης (ᾗ ἄλλ.) « Τὸν φεὶ (ἐνν. χρόνον), « Σοφ., αἰωνίως. « Τοσοῦτον χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμι, καὶ οὐκ ἐγνωκάς με; « Γρφ. (καὶ πλθ.) « Οἱ τῆς κρίσεως χρόνοι, « Δημ. ‖ (σημειωτ. αἱ ὧρ.) « Πολλοῦ χρόνου, = Πρὸ πολλοῦ. « Ὀλίγου χρόνου, « = Πρὸ ὀλίγου ἢ Μετ' ὀλίγον. « Χρόνου τοῦ λοιποῦ, « εἰς τὸ ἑξῆς. « Διὰ χρόνου, « μετὰ καρέλειψιν (πολλοῦ) καιροῦ. « Μετὰ τιῶ χρόνου, « Ἀντιφ., μὲ τὸν καιρὸν, βαθμηδόν. « Χρόνῳ ἢ « Τῷ χρόνῳ, « Χρόνῳ κατὲ, « Χρόνῳ ὕστερον, « μετὰ παρέλευσιν καιροῦ, τέλος πάντων, βαθμηδόν. « Ἐπὶ χρόνον, [καὶ ὀλίγ.] « Ἐπὶ χρόνον πολύ, « Ἐπὶ καρπὸν καιροῦ, πρὸς καιρὸν. « Ἕνα χρόνον, « Ἰλ. Ο., μιᾷ φορᾷ διὰ πάντα. « Οὐδένα χρόνον, « οὐδέποτε. « Πολὺν ἤδη χρόνον, « πρὸ πολλοῦ ἤδη. « Κατὰ χρόνους, « ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν. « Παρὰ τοὺς χρόνους, « κατὰ τὸν καιρόν. 2) ὁ διάρκεια ζωῆς, ἡλικία. « Ἀνὴρ τοσὸς δὲ τῷ χρόνῳ. « Αἰσχλ. Σκρ. « Χρόνῳ παλαιὸς, « Σοφ., πολλῶν χρόνων. 3) χρονοτριβὴ· ἀργοπορία. « Χρόνον ποιεῖν (ἐμποιεῖν), « Δημ. = Χρονοτριβεῖν. 4) (μουσ.) διάρκεια φωνῆς, (μτρ.) ποσότης (μακρὸ ἢ βραχ.) συλλαβῆς. « Χρόνου ἀναλλαγὴ, « Εὐρ. 5) (μετμ. ἢ ἀμφ.) ἀντὶ Ἔτος, (κοιν.) χρόνος καὶ (πλθ.) χρόνια. « Πατέρας γὰρ ἅπαντας τοὺς πρεσβυτέρους αὐτῶν εἶναι τιῶν· χρόνοισι νομιοῦσιν, « Ἀρχφ. (Ἐκλ., 637). « Ἀπεδήμησε χρόνους ἱκανοὺς, « Εὐαγγ.

Χρονοτριβέω-ῶ [χ. τρίβω], Μ. ήσω. Περνῶ ἢ Ἐξοδεύω τὸν καιρὸν, ἀργῶ, χασομερῶ, χρονίζω.

Χρονοτριβικέω-ῶ [χ. ἑλκω], Μ. ήσω. Τραβῶ εἰς μάκρος (Ἀναβάλλω) τὸν καιρὸν, χρονοτριβῶ.

Χρούς, Ἰων. ἀντὶ Χρωτός, γεν. τοῦ Χρώς.

†Χρύσεος-εῦς], ᾶχρ. ἀνομ. τῆς δοτ. τοῦ Χρώς.

Χρυσὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσὴ ἡ Χρώς.

(Χρυῦς). ἴδε Χρόος.

Χρυσαγωγὸς (ὁ, ἡ), [χρ. ἄγω]. ὁ φέρων χρυσὸν ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Χρυσαιγὶς, ίδος (ἡ, ἡ). ὁ κρατῶν χρυσῆν αἰγίδα.

Χρυσαίετος (ὁ). χρυσαετός.

†Χρυσαΐζω, Μ. ίσω, Γλα. στολίζω μὲ χρυσὰ, χρυσόνω.

Χρυσάκτις, ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσᾶς ἀκτῖνας.

Χρυσαλὶς, ίδος (ἡ). ἡ, εἰς τὴν πεταλοῦδαν μεταμορφουμένη κάμπη.

Χρυσάμμος (ὁ, ἡ). ὁ κατάχρυσος (ἢ χρωμένος μὲ) χρυσῆν ἄμμον. ‖ (οὐσ. θηλ.) χρυσῆ ἄμμος.

Χρυσαμοιβὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀλλάζων τι μὲ χρυσόν. « Ἄρης σωμάτων—, « Αἰσχλ., ὁ μεταβάλλων εἰς χρυσὸν τὰ σώματα (ἐναπεθέτων εἰς χρυσᾶς κάλπεις τὴν κόνιν) τῶν φονευθέντων.

Χρυσάμπυξ, υκος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (στολισμένος) μὲ χρυσῆν ἄμπυκα· (ἐπὶ ἵππ.) χρυσοχάλινος.

Χρυσανθέμιον κα.

Χρυσάνθεμον (τὸ), εἶδ. ἄνθους, (ἄλλ.) Κάλυξ, (κατὰ λέξ.) χρυσαλούλουδον, (ἴσ. τὸ) νεκρολούλουδον.

Χρυσανθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσᾶ (χωρ. καὶ μτφ.) ἄνθη. ‖ (οὐσ.) Χρυσανθὲς, « Γλα, = Χρυσάνθεμον.

Χρυσάνιος (ὁ, ἁ). Δ. ἀντὶ Χρυσήνιος.

Χρυσαυγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων (αὐγάζων) ὡς χρυσὸς, χρυσαυγὴς.

Χρυσάφυρος (ὁ, ἡ), Π. [χρ. ἄφω.] ὁ φέρων (ἔχων κρυμμένον εἰς τοὺς ὄμους του) χρυσοῦν ξίφος ἢ ἄλλο ἀπαισιόδοξον ὅπλον ἢ ὄργανον.

†Χρυσαργύριον (τὸ). μεταλλεῖον χρυσοῦ Χρυσάργυρον (τὸ), Βυζ. ὁ φόρος τῶν ἐπιπολαιοτέρων.

Χρυσάρματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὀχούμενος εἰς χρυσοῦν ἅρμα « (συνεχ. τῷ Χρυσάρματος),

Χρύσαστπις, ιδος (ὁ, ἡ), ὁ κρατῶν (ὡπλισμένος μὲ) χρυσῆν ἀσπίδα.
Χρυσαστράγαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) χρυσοῦς ἀστραγάλους ἢ (συνεζ.) πόδας. ▪ Φιάλη—, α Επφ.
Χρυσάττικος (ὁ), (οἶνος) εἶδ. οἴνου κατασκευασθοῦ.
†**Χρυσαυγέω-ῶ**, Μ. ήσω, λάμπω ὡς χρυσός, εἶμαι.
Χρυσαυγής, ές (ὁ, ἡ), ὁ λάμπων ὡς χρυσός (ἔχων λάμψιν [αὐγήν] χρυσοῦ).
Χρυσαυγίζω, Μ. ίσω, = Χρυσαυγέω.
†**Χρυσάφιον** (τό), ὑποκορ. τοῦ Χρυσός.
Χρυσάωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. = Χρυσαυρος.
Χρυσεγχής, ες (ὁ, ἡ), Π. [χρ. ἔγχος]. ὁ κρατῶν (ὡπλισμένος μὲ) χρυσοῦν δόρυ ἢ ἄκρον.
Χρυσεῖον (τό), μεταλλεῖον χρυσοῦ (ἐνίοτε) = Χρυσοχοεῖον. ‖ (εἰς τὸ πλθ.) = Χρυσία, μαλαγματικά (ζ).
Χρύσειος, α, ον, Π. ἀντὶ Χρύσεος.
†**Χρυσεκλέκτης**, ου (ὁ), Γλσ. ὁ ἐκλέγων (συλλέγων) ἀπὸ τὴν ἄμμον τῶν ποταμ. κλπ. χρυσόν, (Λτν.) aurilegulus.
Χρυσελεφαντήλεκτρος (ὁ, ἡ), Π. κεκαυγμένος μὲ χρυσόν, ἐλέφαντα, καὶ ἤλεκτρον.
Χρυσελεφάντινος (ὁ, ἡ), Π. κατεσκευασμένος ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος.
Χρυσέμβαφος (ὁ, ἡ), βαμμένος (βουτημένος) εἰς χρυσόν, (ἅπ.μ.) χρυσωμένος, μαλαμματοκαπνισμένος.
Χρυσέμβολος (ὁ, ἡ), (ναῦς) μὲ χρυσοῦν ἔμβολον (ἴδε τὴν λεξ.).
Χρυσένδετος (ὁ, ἡ), δεμένος μὲ χρυσὸν (μὲ μάλαγμα).
Χρυσεοβόστρυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χρυσοῦς βοστρύχους (χρυσαῖς πλεξίδας).
Χρυσεόδμητος (ὁ, ἡ), Π. [χρ. δέμω]. κατεσκευασμένος ἐκ χρυσοῦ, (ἄλλ. ἀνγν. Χρυσεόχμητος).
Χρυσεόκαρπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσόκαρπος.
†**Χρυσεόκμητος** (ὁ, ἡ), Π. [χρ. κάμνω]. δουλευμένος μὲ χρυσάφι (μάλαγμα).
Χρυσεόκολλητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσοκόλλητος.
Χρυσεοκόμης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Χρυσοκόμ.
Χρυσεοκρόταλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσοκρόταλος.
Χρυσεόκυκλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χρυσοῦν κύκλον (θίασον).
Χρυσεολόγχτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Χρυσόλογχος.
Χρυσεόμαλλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσόμαλλος.
Χρυσεομίτρης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Χρυσομίτρης.
Χρυσεόνωτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσόνωτος.
Χρυσεοπήληξ, ηκος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσοπήληξ.
Χρυσεοπήνητος καὶ **Χρυσεόπηνος** (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσόπηνος, χρυσοΰφαντος.
Χρύσεος η-ῆ, εον-οῦν. Ὁ ἐκ χρυσοῦ, μαλαγματένιος· χρυσὸς ἢ χρυσοῦς· ἐπίχρυσος (συνόχ.) λαμπρός, ὡραῖος, τιμαλφής (ἐπὶ χρώμ.) Χρυσοκίτρινος. ‖ (οὐσ. ὁ σ. ἑνν. στατήρ), νόμισμα χρυσοῦν, φλωρί. ‖ ▪ Τὸ χρυσοῦν τοῦ Διός. ▪ Δῆς, τὸ κιτρινάδι.
Χρυσεοσάνδαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν χρυσᾶ σανδάλια.
Χρυσεοστέφανος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσοστέφανος.
Χρυσεόστολθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στιλβῶν ὡς χρυσὸς ἢ χρυσόστολτος.
Χρυσεόστολμος ξ
Χρυσεόστολος (ὁ, ἡ), Π. χρυσόστολτος.
Χρυσεόταρσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χρυσοῦς ταρσούς (πτέρυγας ἢ πίλματα).
Χρυσεότευκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσότευκτος.
Χρυσεότυπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσότυπος.
Χρυσεοφάλαρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσοφάλαρος.
Χρυσεοφεγγής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσοφεγγής.
Χρυσεπώνυμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ παρωνομαζόμενος (καθὼς π. χ. ὁ Χρυσόστομος).
Χρυσεραστής, οῦ (ὁ). ἐραστὴς τοῦ χρυσοῦ, φιλόχρυσος.
Χρυσεργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος τὸν χρυσόν.
†**Χρυσεψητής**, οῦ (ὁ), Γλσ. [χρ. ἕψω]. ὁ λούων (χωνεύων) τὸν χρυσόν, χρυσοχόος.
Χρυσῆ, θηλ. τοῦ Χρυσοῦς.
Χρυσῆες, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Χρύσεος.
Χρυσηλάκατος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα χρυσῆν ἠλακάτην (ῥόκαν) ἢ χρυσὰ βελη.
Χρυσήλατος (ὁ, ἡ), [χρ. ἐλαύνω]. ὁ ἐκ χρυσοῦ σφυρήλατος, ὁλόχρυσος.
Χρυσήλεκτρον (τό). χρυσοῦν (χρυσόχρουν) ἤλεκτρον, τό (Τουρκ.) κεχριμπάρι.
Χρυσήνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν (διευθύνων ἅρμα μὲ) χρυσᾶς ἡνίας.
Χρυσηρής, ες (ὁ, ἡ), συνηρμοσμένος (κατεσκευασμένος) ἐκ χρυσοῦ, χρυσοῦς, χρυσοδεμένος.
Χρυσιαῖος, α, ον. Ὁ συνιστάμενος εἰς χρυσίον. ▪ Δεῖξις—, ▪ Αρτ., ἡ ἐπὶ πληρωμῇ χρυσίου.
Χρυσιδάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ
Χρυσίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Χρυσίον.
Χρυσίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω τὸν χρυσόν, ἔχω τὴν λάμψιν ἢ τὸ χρῶμα τοῦ χρυσοῦ.
†**Χρύσινος**, η, ον, νλγ. ἀντὶ Χρυσοῦς. ‖ (οὐσ. ἄρσ.) φλωρί.
Χρυσίον (τό), = Χρυσός (κυρ. κομμένος εἰς νομίσματα)· (ἐνίοτε) ἀντὶ Χρυσόλινον, σύρμα χρυσοῦν· (ὡς ὑποκορ. τοῦ Χρυσός) χαϊδευτικὴ προσφώνησις, Χρυσῆ μου. ‖ (εἰς τὸ πλθ.) Χρυσία, ▪ χρυσᾶ στολίδια ἢ σκεύη, μαλαγματικά.
Χρυσοπλύσιον (τό). μέρος ὅπου πλύνουν (χωρίζουν διὰ τῆς πλύσεως ἀπὸ τῆς ἄμμου) τὸ χρυσίον.
Χρυσίς, ίδος (ἡ), ἐπιθετ. ἀντὶ Χρυσῆ. ‖ (ἐνν. ἐσθής) φόρεμα χρυσοΰφαντον. (ἐνν. κρηπὶς ἢ ἐμβάς), χρυσῆ κουντοῦρα (ἐφν. φιάλη) κεῖπα χρυσᾶ.
Χρυσίτης, ου (ὁ), καὶ **Χρυσῖτις**, ιδος (ἡ), ὁ περιέχων ἢ ὁμοιάζων μὲ χρυσόν. ▪ Ἠλέκτρου—, ▪ Ἠρ. ‖. (οὐσ. ἐνν. λίθος), ἡ Λυδία, τό (Τουρκ.) μαγέρ-ταση.
Χρυσιτόλανος (ἡ), εἶδ. (τὸ ἐκλεκτότερον) φυτοσκοβαλάνου ἢ Μυροβαλάνου, μυροβαλάνιον (ζ).
Χρυσοβαφὴς, ές (ὁ, ἡ), = Χρυσέμβαπτος. (ἐν γέν.) χρυσοῦς, χρυσοστόλιστος, χρυσοκέντητος. ▪ Ἐμβάς—, ▪ Πλ., (ὅπου ἄλλ. γρφ. Χρυσογραφίς).
Χρυσοβέλεμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φίπτων χρυσᾶ βέλη (βέλεμνα).
Χρυσοβόεργος (ὁ, ἡ), = Χρυσοβόργος.
†**Χρυσόβρυτος** (ὁ, ἡ), νλγ. ὁ ἀναβρύων χρυσόν.
Χρυσοβῶλαξ, ακος καὶ
Χρυσόβωλος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. αἱ βῶλοι (ὡλακες) περιέχουν χρυσόν.
Χρυσόγαιος (γειος) ξ
Χρυσόγεως (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ γῆ ἔχει χρυσόν.
†**Χρυσόγλυφος** (ὁ, ἡ), Γλσ. = Χρυσοτόρευτος.
Χρυσογνώμων [χρ. γιγνώσκω], ονος (ὁ, ἡ). ὁ δοκιμάζων τὸν χρυσόν.
Χρυσόγονος (ὁ, ἡ). χρυσοῦς τὸ γένος (τὴν καταγωγήν). ‖. (οὐσ.) **Χρυσογονον** (τό), εἶδ. φυτοῦ μὲ κίτρινα ἄνθη τὸ ὁπ. φυτρώνει μεταξὺ τοῦ σίτου.
Χρυσογράμματος (ὁ, ἡ). γραμμένος μὲ χρυσᾶ γράμματα.
Χρυσόγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (πλουμισμένος μὲ) χρυσᾶς γραμμάς. Ω) = τιῖ
Χρυσογραφὴς, ές (ὁ, ἡ), = Χρυσογράμματος, χρυσογραμμένος.
Χρυσογραφία (ἡ). τὸ γράφειν μὲ χρυσᾶ γράμματα.
Χρυσοδαίδαλος (= δ. ἴδαλτος), (ὁ, ἡ), Π. πεποικιλμένος ἐντέχνως μὲ χρυσόν, χρυσοποίκιλτος.
Χρυσοδακτύλιος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν χρυσοῦν δακτύλιον.
Χρυσόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος μὲ μάλαγμα. χρυσοδεμένος.
Χρυσοδίνης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων (σχηματίζων) χρυσᾶς δίνας, χρυσοβρόας.
Χρυσοέθειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χρυσᾶς ἐθείρας (χρυσᾶ μαλλιά).
Χρυσοειδής, ές (ὁ, ἡ). χρυσῷ ὅμοιος (τὸ εἶδος).
Χρυσοέλικτος (ὁ, ἡ), Π. τυλιγμένος ἢ πλεγμένος μὲ χρυσόν.
Χρυσοεψητεῖον (τό). μέρος ὅπου ἀναλύουν τὸν χρυσόν, χρυσοχοεῖον, χωνευτήριον.
Χρυσόζυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦν ζυγόν. ▪ Ἄρμα—, ▪ Ξεν.
Χρυσόζωνος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (ζωσμένος μὲ) χρυσῆν ζώνην.
Χρυσόηλος (ὁ, ἡ). στολισμένος μὲ χρυσᾶ καρφία.
Χρυσοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων χρυσόν.
Χρυσόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσᾶς τρίχας. χρυσοέθειρος.
Χρυσόθρονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καθήμενος εἰς) χρυσοῦν θρόνον.
Χρυσοθώραξ, ακος (ὁ). ὁ φορῶν χρυσοῦν θώρακα.
Χρυσοκάνθαρος (ὁ). κάνθαρος χρυσοειδὴς χρώματος, (κοιν.) ζῆνα.
Χρυσοκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσοκέφαλος.
Χρυσόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν χρυσοῦς καρπούς. ‖. (οὐσ.) **Χρυσοκαρπον** (τό), εἶδ. κισσοῦ μὲ χρυσοειδεῖς κόκκους.
Χρυσόκερας, ατος ξ

Χρυσάορος, ω καὶ ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσᾶ κέρατα.

Χρυσοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσῆν (χρυσοκλούμιστον) κεφαλήν.

†**Χρυσοκίθαρις**, ιδος (ὁ, ἡ). Γλσ. ὁ ἔχων χρυσῆν κιθάραν (κίθαριν).

Χρυσοκλαύστης (κλαύτης), ου (ὁ). Π. ὁ χύνων χρυσᾶ δάκρυα.

Χρυσόκλειστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦν κλείσιμον (θηλυκωτῆρι ἢ σκέπασμα), (ἄλλ. γρφ.

‡**Χρυσόκλυστος** (ὁ, ἡ), [χρ. κλύζω]. χρυσωμένος (μελαμματοκαπνισμένος) ἔσωθεν.

Χρυσόκολλα, ης (ἡ). κόλλα τῶν χρυσοχόων. 2) εἰδ. φαγητοῦ ἀπὸ λιναρόσπορον καὶ μέλι.

Χρυσοκόλλητος (ὁ, ἡ). κολλημένος μὲ χρυσοῦ ἢ ἔχων ἐπάνω του χρυσᾶ κοσμήματα.

Χρυσόκολλος (ὁ, ἡ). = Χρυσοκόλλητος.

Χρυσοκομάω, (-έω) ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω χρυσῆν κόμην (χρυσᾶ μαλλιά).

Χρυσοκόμη (ἡ). εἰδ. φυτοῦ (ἑρπύλλου ἀόσμου μὲ κιτρινους κόκκους).

Χρυσοκόμης, ου (ὁ) ‖

Χρυσόκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσῆν κόμην (χρυσᾶ μαλλιά), χρυσόξανθος. ■ Τὰ μὲν αὐτοῦ (τοῦ φοίνικος) χρυσόκομα τῶν πτερῶν, τὰ δὲ ἐρυθρᾶ. ■ Ἡρ.

†**Χρυσόκονις**, εως (ἡ), νλγ. χρυσῆ σκόνη, χρυσὸς ἄμμος.

Χρυσοκράταλος (ὁ, ἡ), Π. στολισμένος μὲ χρυσᾶ κρόταλα (κροταλίζοντα κοσμήματα).

Χρυσόκυκλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χρυσοῦν κύκλον (δίσκον).

Χρυσολαβής, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσῆν λαβήν. ■ Σίφος—, ■ Μέν.

Χρυσολαμπής, ους (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων ὡς χρυσός. ‖ (οὐσ.) Χρυσολαμπές (τό), εἰδ. πολυτ. λίθου ὁ ἀπ. τὴν νύκτα λαμβάνει χρώμα πυρός.

Χρυσολαμπίς, ίδος (ἡ) : = Πυγολαμπίς.

Χρυσολάχανον (τὸ), τὸ φυτ. Ἀτράφαξις.

Χρυσόλιθος (ὁ), εἰδ. πολυτ. λίθου, (μτγν.) ὁ τοπάζιος.

Χρυσόλινον (τὸ), χρυσοῦν λίνον, (ἄλλ.) Χρυσόνημα, (κοιν.) σύρμα ἢ χρυσάφι.

Χρυσόλοβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦν εἰς ἑκάτερον λοβοὺς τῶν ὠτίων του (φορῶν χρυσᾶ σκουλαρίκια).

Χρυσολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω χρυσόν ἢ (μὲ αἰτ.) ὡς χρυσὸν ἢ διὰ τοῦ χρυσοῦ τι. 2) διαλῶ (διαλέγομαι ἐπιστημονικῶς) περὶ χρυσοῦ.

Χρυσολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων χρυσὸν ἢ διαλεγόμενος (ἐπιστημονικῶς) περὶ χρυσοῦ. 2) (Ἐκκλησ.) = Χρυσορρήμων.

Χρυσόλογχος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν (ὡπλισμένος μὲ) χρυσῆν λόγχην.

†**Χρυσόλοπας** (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσᾶ λέπια. ■ Δράκων—, ■ Ἡσύχ.

Χρυσόλοφος (ὁ, ἡ), (τὸ θηλ. Π. Χρυσολόφη), ὁ φορῶν (στολισμένος μὲ) χρυσοῦν λόφον (περικεφαλαία).

Χρυσολύρας, α, Δ. ἀντὶ Χρυσολύρης, ου (ὁ). ὁ ἔχων (μεταχειριζόμενος) χρυσῆν λύραν.

Χρυσόμαλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σκεπασμένος μὲ) χρυσοῦν μαλλί.

†**Χρυσομανέω-ῶ**, Μ. ήσω. Ἐμπαίω.

Χρυσομανής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μὲ ὑπερβολὴν (ἔχων μανίαν διὰ) τὸν πλοῦτον.

Χρυσομηλολόνθη (ἡ). χρυσῆ μηλολόνθη, χρυσοκάνθαρος.

Χρυσομηλολόνθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ., (Κωμ.) χαΐδευτ. προσφώνησις.

Χρυσόμηλον (τὸ). χρυσοῦν μῆλον, (πιθαν.) ἐκλεκτόν τι εἶδος καδωνίων.

Χρυσομίτρη (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Χρυσομίτρης, ου (ὁ), Π. Ἰων. ὁ φορῶν χρυσῆν μίτραν ἢ ζώνην. 2) (οὐσ.) εἰδ. πτηνοῦ ἀκανθοφάγου.

Χρυσομορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ παριστανόμενος ὑπὸ) μορφὴν χρυσοῦ.

Χρυσόμφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦν ὀμφαλόν (κόσμημά τι ἐξέχον ἐν τῷ μέσῳ).

Χρυσόνημα (τὸ). νῆμα χρυσοῦν, χρυσόλινον.

‡**Χρυσόνημος** (ὁ, ἡ). ὑφασμένος μὲ χρυσοῦν νῆμα, χρυσοΰφαντος.

Χρυσόνωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦν (χρυσοστόλιστον) νῶτον. ■ Ἴνις—, ■ Σοφ.

†**Χρυσοξιφος** (ὁ, ἡ), Γραμ. ἐξήγ. τοῦ Χρυσάορος.

Χρυσόξυλον (τὸ). τὸ ξύλον τοῦ Θείψου (διὰ τὸ χρυσοκίτρινον χρῶμά του).

Χρυσοπάρυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) χρυσῆν παρυφὴν (ὠΐαν).

Χρυσόπαστος (ὁ, ἡ). [χρ. πάσσω]. κουκκισμένος μὲ χρυσάφι, χρυσοκέντητος.

Χρυσοπάτρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πατέρα τὸν Χρυσόν, (ἐπίθ. τῆ Περσέως υἱῆ τῆς Δανάης).

Χρυσοπέδιλος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν χρυσᾶ (χρυσοκέντητα) πέδιλα.

Χρυσοπήληξ, ηκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν χρυσῆν πήληκα (περικεφαλαίαν).

Χρυσοπήνος (ὁ, ἡ), [χρ. πήνη]. ὁ ὑφασμένος μὲ χρυσοῦν ὑφάδι, χρυσοΰφαντος.

Χρυσοπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χρυσοῦς πλοκάμους (χρυσαῖς πλεξίδας).

Χρυσοπλόκιον (τὸ), = Χρυσεμπλόκιον.

Χρυσοποικίλος (ποικίλτος), ου (ὁ, ἡ). πλουμισμένος (πεποικιλμένος) μὲ χρυσόν, χρυσοστόλιστος, χρυσοκέντητος.

Χρυσοποιός (ὁ), = Χρυσουργός, χρυσικός. 2) (νλγ.) χημικός.

Χρυσοπόκος (ὁ, ἡ), = Χρυσόμαλλος.

Χρυσόπολις, εως (ἡ), εἰδ. φυτοῦ τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα ἔχουν τὴν ἰδιότητα τῆς Λυδίας λίθου.

Χρυσόπορος (ὁ, ἡ), Π. [χρ. πείρω]. ■ Μίτος —, ■ Ἐπιγρ., = Χρυσόνημα.

Χρυσόπους, οδος (ὁ, ἡ) ‖ ὁ ἔχων χρυσοῦς πόδας (χρυσᾶ ποδαρικά).

Χρυσόπρασος (ὁ), εἰδ. πολυτ. (χρυσοπράσινου) λίθου.

Χρυσόπρυμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσῆν (χρυσωμένην) πρύμνην.

Χρυσόπρωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσῆν (χρυσωμένην) πρῷραν.

Χρυσόπτερος ☓

Χρυσοπτέρυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσᾶ πτερά (χρυσᾶς πτέρυγας).

†**Χρυσοράνις**, (ὁος (ἡ). χρυσοῦν φαντασήριον (ἐμπρίκι ἢ γκιουλουμπάνι).

Χρυσόραπις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσόρραπις.

Χρυσόρραπις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσᾶ ῥάπτρα ἢ ὑποδήματος.

Χρυσορράς, ου (ὁ), Π. ὡσεὶ Χρυσορρόας.

Χρυσόρροφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦν ὄροφον.

†**Χρυσορρύαγής**, ἐος (ὁ, ἡ), Γλσ. [χρ.-ῥήγνυμι]. ■ Ἔρνος—, ■ Π., χρυσοῦν κλωνάρι κομμένον.

Χρυσορράπις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν χρυσῆν ῥαπίδα (βέργαν).

Χρυσορρήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ λαλῶν χρυσᾶ ῥήματα, Χρυσόστομος.

Χρυσορρόας, ου (ὁ) ‖

Χρυσορρύτης (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων χρυσὸν ἢ ὡς χρυσός. ■ Ζεὺς—, ■ Ἀθ. ■ Ποταμὸς—, ■ ὁ καταβάζων χρυσῆν ψάμμον ἢ (μτγν.) ἴλυν συντελοῦσαν πρὸς εὐφορίαν.

Χρυσορύκτης, ου (ὁ). ὁ ἀνορύττων (ἀπὸ τοῦ μεταλλείου) τὸν χρυσόν, μεταλλουργός.

Χρυσός (ὁ). τὸ γνωστὸν πολύτ. μέταλλον, (κοιν.) μάλαμμα, (καὶ ἄλλ.) χρυσάφι (συνηθ.) χρυσοῦν σκεῦος ἢ νόμισμα (μτγν.) εὐτυχία, ἐνέργεια κτλ. ■ Ἄπιρος—, ■ Εὐρ., ὁ φύτουφύς. ■ Ἄπεφθος—, ■ ὁ λαγαρισμένος. ■ Λευκὸς—, ■ ὁ ἀνακατωμένος μὲ ἀσῆμι, (ἄλλ.) Ἤλεκτρον. (καὶ κοιν.) Φράγκικον μάλαμμα. ■ Κοῖλος—, ■ Ἡρ., ὁ κατεργασμένος εἰς σκεύη, μαλαμματικά (καὶ μεταφορ.) ■ Χρυσὸν ἀγγελίας ἐπῶν, ■ Ἄρχ., χαραποιὰς (εὐτυχίας δηλωτικὰς) εἰδήσεις. ■ Χρυσὸν ἀποδεῖξαι τὰ τοῦ πολέμου κακά, ■ Πλ., νὰ κάμῃ ὥστε νὰ νομίζωνται εὐτυχία.

Χρυσοσάκτειρος (ὁ), εἶδος σαπφείρου.

Χρυσόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦν στόμα (πεφορυμένον), (ἰδιαιτ. ἐπὶ τῆς Ῥωμ. περιπορφύρου) στολισμένος μὲ χρυσᾶ κομβία ἢ πειρήτια, χρυσοπάρυφος, (παρβλ. Πλατύστομος).

Χρυσοσπέρμιον (τὸ), τὸ φυτ. Λιθόσπερμον.

Χρυσοσπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σπείρων χρυσόν.

Χρυσοσταθμος (ὁ, ἡ). ὁ χρυσῷ ἀντισταθμώμενος (ἰσοστάσιος). ■ Χρυσοσταθμᾶς (ἀσκόπως διορθωθὲν εἰς χρυσοδάφους) ἰχθύων ποικιλίας, ■ Ι. Λυδὸς (ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Γ'. 62).

Χρυσοστεγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσῆν στέγην, Χρυσώροφος.

Χρυσοστέπτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. (ἀδκτ.) ἀντὶ

‡**Χρυσοστεπτος** (ὁ, ἡ), = τῷ

Χρυσοστέφανος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (στεφανωμένος μὲ) χρυσοῦν στέφανον.

Χρυσοστόμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦν στόμωνα, χρυσόρροντος. ■ Σκύθαι—, ■ Ι. Λυδὸς (ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Γ'. 62).

Χρυσόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦν στόμα (διαλῶν χρυσᾶ λόγια), εὐστραδέστατος.

Χρυσόστροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χρυσῆν (μὲ χρυσὸν στρεπτὸν) κόρδαν.

Χρυσοτέκτων, ονος (ὁ), Π. ταχυίτης δενδρύλλιον [τεκταίνω] χρυσᾶν, χρυσουργός, χρυσοχόος.

Χρυσοτελής, οῦς (ὁ, ἡ), = Χρυσότευκτος, χρυσοῦς (Ι. Λυδὸς ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Β'. 13).

Χρυσότερος, η, ον, Π. συγκρ. (ἀνωμαλ.) τοῦ Χρυσός, καὶ τοῦ χρυσοῦ πολυτιμότερος.

Χρυσοτεύκτος (ὁ, ἡ), Π. [χρ. τεύχω]. κατασκευασμένος ἀπὸ μάλαμμα, χρυσοκατασκεύαστος, χρυσοῦς.

Χρυσαετυχής, έος ᾗ
Χρυσαετυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν χρυσᾶ τεύχη (ὅπλα).
Χρυσοτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τίκτουσα (γεννῶσα) χρυσᾶ ᾠάρια. ▪ Ὄρνις —, ▪ Μ.Β.
Χρυσοτοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὡπλισμένος μὲ) χρυσοῦν τόξον.
Χρυσοτόρευτος (ὁ, ἡ). [χρ. τορεύω]. σκαλισμένος (διακοσμημένος) μὲ χρυσόν.
Χρυσοτριαίνης, ου (ὁ), Π. ὁ κρατῶν χρυσῆν τρίαιναν.
Χρυσότυπος (ὁ, ἡ), [χρ. τύπτω], = Χρυσήλατος.
Χρυσούατος (ὁ, ἡ). Π. [χρ. οὖας]. ὁ ἔχων χρυσᾶ αὐτία (χερούλια). ▪ Γρίπους —, ▪ Δ. Ἀλ.
Χρυσουργέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἐργάζομαι (δουλεύω) τὸν χρυσόν ὡς χρυσουργός (ὁ). [χρ. ἔρδω], = Χρυσοχόος.
Χρυσοῦς, ῆ, οῦν, κατὰ κρᾶσ. ἐκ τοῦ Χρύσεος.
Χρυσοῦφαντος ᾗ
Χρυσόφρης, έος (ὁ, ἡ). ὑφασμένος μὲ χρυσὸν (μὲ χρυσοῦν νῆμα) καθὼς ἡ ζοφερὰς.
Χρυσοφάεννος (ὁ, ἡ), Π. [χρ. φάος]. ὁ λάμπων ὡς χρυσὸς ἢ ἀπὸ χρυσόν.
Χρυσοφάλαρος (ὁ, ἡ). στολισμένος μὲ χρυσᾶ φάλαρα.
Χρυσοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λάμψιν (ὑπιφάνειαν) χρυσοῦ, ὁμοιάζων ὡς χρυσός.
Χρυσοφεγγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φέγγων (λάμπων) ὡς χρυσός, χρυσαυγής.
Χρυσοφορέω-ῶ, Μ. ἤσω. Φορῶ χρυσᾶ, ἢ 2) φέρω, παράγω ᾗ [μὲ δοτ.] δασμοφορῶ) χρυσόν.
Χρυσοφόρητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνιστάμενος εἰς χρυσὸν σωρευμένον ἢ δυνάμενον νὰ φορεθῇ. ▪ Χρήματα —, ▪ Μανιθ., θησαυρός, κειμήλια.
Χρυσοφορία (ἡ), τὸ χρυσοφορεῖν, [ἐκ τοῦ
Χρυσοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν χρυσᾶ (φορέματα ἢ στολίδια). 2) ὁ φέρων (παράγων) χρυσόν. ▪ Ποταμὸς —, ▪ Δξ., ὁ καταιβάζων χρυσοῦν ἄμμον.
Χρύσοφρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσᾶ ἢ χρυσόχροα ὀφρύδια, (ὀθ. ||. οὐσ.) εἶδ. ἰχθ., (κοιν.) Χρυσοφρύς καὶ (κατὰ διαστρ. χυδ.) γόφρα, (παρβλ. Ἀπουρος).
Χρυσοφυλακέω-ῶ, Κ. ἤσω. Φυλάττω χρυσόν ὡς
Χρυσοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ χρυσοῦ, θησαυροφύλαξ.
Χρυσοχαίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων χρυσῆν χαίτην (κόμην).
Χρυσοχάλινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦν χαλινόν. ▪ Ἵππος —, ▪ Ξεν.
Χρυσόχειρ, χειρος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων χρυσᾶς (στολισμένας μὲ χρυσᾶ δακτυλίδια) τὰς χεῖρας. (εἰς τὸν Ὀρφ. Διθ. 716 διορθ. Ῥυσοχίτων).
Χρυσοχίτων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν χρυσοῦν χιτῶνα.
Χρυσοχόας, ου (ὁ), = Χρυσοχόος.
Χρυσοχεῖον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ χρυσοχόου. (Τουρκοβυζ.) καυγιουμτζήκιον.
Χρυσοχοέω-ῶ. Μ. ἤσω. Κάνω (λειώνω) χρυσάφι, εἶμαι χρυσοχόος. ▪ Ἐὰν ὁ ἥφαιστος χρυσοχοήσειν, ▪ Παροιμ., θαρρούσας πῶς θὰ κατορθώσῃ μεγάλα πράγματα (θὰ εὕρῃς μεταλλεῖον).
†Χρυσοχοΐα (ἡ). ἡ ἐργασία τοῦ χρυσοῦ, τὸ ἔργον τοῦ χρυσοχόου.
Χρυσοχοϊκός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν χρυσοχόον. ▪ Χρυσοχοϊκὴ (ἐνν. τέχνη), ἡ τοῦ χρυσοχόου.
Χρυσοχόος (ὁ). [χρ. χέω]. ὁ χύνων (λυώνων καὶ κατεργαζόμενος) τὸν χρυσόν, (κοιν.) χρυσικός. (Τουρκ.) κουγιουμτζῆς.
Χρυσόχρους (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων τὴν χροιὰν (τὸ χρῶμα) τοῦ χρυσοῦ.
Χρυσόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι χρυσὸν (ἐπίχρυσον), χρυσόνω.
†Χρυσυποδέκτης, ου (ὁ), Γλσ. [χρ. ὑποδέχομαι]. ὁ συνάζων τὸν πληρονόμενον χρυσόν, ταμίας, ἀποδέκτης.
Χρύσωμα (τό). [χρυσόω]. χρυσοῦν κατασκεύασμα, μαλακιατικόν.
Χρυσωματοθήκη (ἡ). ἁρμάρι ἢ πιβώτιον ὅπου ἐναποθέτονται (φυλάττονται) τὰ χρυσᾶ σκεύη. ἀποθήκη χρυσωμάτων.
†Χρυσών, ῶνος (ὁ), νλγ. θησαυρὸς χρυσοῦ, ταμεῖον χρημάτων.
Χρυσωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὠνοῦμαι (Ἀγοράζω) χρυσὸν ἢ μὲ χρυσόν. ▪ Στατῆρας —, ▪ Ἡσυχ., (ὀθ.
Χρυσώνητος (ὁ, ἡ). ἀγορασμένος μὲ χρυσόν.
Χρυσώπης, ου (ὁ), = Χρυσωπός.
Χρυσῶπις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ
Χρυσωπός, οῦ (ὁ). χρυσοῦς τὴν ὄψιν ἢ τοὺς ὤπας. ||. (οὐσ.) = Χρύσοφρυς.
Χρυσωρυχεῖον (τὸ). μεταλλεῖον χρυσοῦ, χρυσεῖον, [ἐκ τοῦ
Χρυσωρυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταλλουργῶ χρυσόν, ἐργάζομαι ὡς χρυσωρύχος.
Χρυσωρυχία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ χρυσωρύχου. μεταλλουργία χρυσοῦ.
Χρυσωρυχιον (τὸ), = Χρυσωρυχεῖον.
Χρυσωρύχος (ὁ). [χρ. ὀρύσσω]. ὁ μεταλλεύων (σκάπτων καὶ ἐξάγων) χρυσόν, μεταλλουργὸς χρυσοῦ.
Χρύσωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χρυσόω, χρύσωμα. ▪ Ἐκ πυρὸς —, ▪ Ἀθ., μαλακιατοκάπνισμα.
Χρυσωτής, οῦ (ὁ). ὁ χρυσόνων (ἔχων ἔργον τὴν χρύσωσιν σκευῶν κτλ.)
Χρυσωτός, ἡ, όν. Χρυσωμένος· μαλακιατοκαπνισμένος.
Χρῶ, κατὰ κρᾶσ. ἐκ τοῦ Χράω, πρ. τοῦ Χράομαι.
Χρῷ, δοτ. (ἑτερόκλ.) τοῦ Χρώς, (ἐν χρήσει μόνον εἰς τὴν φρ. Ἐν χρῷ).
Χρώζω [χρώς], Μ. χρώσω. Π. ἐγγίζω· (συνκδχ.) μολύνω· βάφω, χρωματίζω (κυρ. καὶ μτφ.). ▪ Γονατα μὴ χρώζειν ἐμά, ▪ Εὐρ. (καὶ πθ.) ▪ Τὰ πρὸς χάριν κεχρωσμένα, ▪ αὐτ., ἐπίπλαστα (ἀπατηλά) λόγια.
Χρῶμα (τό), [χρώννυμι], (κυρ.) = Χρώς, ἡ χρωματισμένη ἐπιφάνεια τοῦ σώματος, τὸ δέρμα. 2) (συνήθ. κατὰ συνκδχ.) θωριά· βαφή· (μτφ.) ἀνθηρὸν ἢ ἀπατηλὸν ὕφος λόγου. 3) εἶδ. μουσικ. συνθέσεως ἐξ ἡμιτονίων ἐναλλὰξ ἀκινήτων καὶ κατιόντων. 4) εἶδ. βαμβακῆς ῥίζης ἢ σκ. ἐφέρετο συνήθως ἀπὸ τὴν Συρίαν.
†Χρωματεῖα, Μ. εύσω. νλγ. ἀντὶ
Χρωματίζω, Μ. ίσω. Δίδω χρῶμα (βαφὴν) εἴς τι, = Χρώννυμι.
Χρωματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ λεγόμενον χρῶμα τῆς μουσικῆς, συγκείμενος κυρ. ἀπὸ ἡμιτόνια. Ω = τῷ-
Χρωματενος, η, ον, Π. χρωματισμένος.
Χρωμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Χρῶμα, (κυρ.) φυκιασίδιον.
Χρωματισμός (ὁ), τὸ χρωματίζειν ἢ χρωματίζεσθαι, χρωμάτισμα, βάψιμον.
Χρωματογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Ζωγραφίζω) διὰ χρωμάτων.
Χρωματογραφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ χρωμάτων ζωγραφία.
Χρωματοποιία (ἡ). κατασκευὴ χρωμάτων 2) χρωματισμός (;).
Χρωματοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν χρώματα (βαφάς).
Χρώννυμι, Μ. χρώσω (πθ. πρκ. Κέχρωσμαι), = Χρωζω, χρωματίζω κτλ., (εἰς τὴν θρᾳ Χτρακτ. διορθ. Χρήννυμι).
Χρώς [χράω = γρώω], χρωτὸς καὶ Ἰων. χροὸς (ὁ), (ἡ δωτ. Χρῷ, ἡ αἰτ. Χρῶτα ᾗ Χρόα). (κυρ.) Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ σώματος, τὸ δέρμα (συνκδχ.) ὁ χρωματισμὸς τοῦ σώματος (καὶ ἰδιαιτ. τοῦ προσώπου) (κατ' ἔκτ.) ἡ σάρξ, τὸ σῶμα. ▪ Χρῶτ' ἀποπνιψαμένη, καὶ ἐπιχρίσασα παρειὰς, ▪ Ὀδ. Σ. ▪ Ὥρη ἐν ἀμητοῦ, ὅτε τ' ἠέλιος χρόα κάρφει. ▪ Ἡσ. ▪ Φθινύθει δ' ἀμφ' ὀστέον χρώς, ▪ Ὀδ. Π. ▪ Χρὼς τρέπεται, ▪ Ὅμ., ἀλλάζει ἡ ὄψις του. ▪ Καί μευ χρὼς ὠχρὸς θάψῳ. ▪ Θκρ. ||. (ἡ δυτ.) Χρῷ (εὔχρ. μόνον εἰς τὴν φρ.) ▪ Ἐν χρῷ, ▪ ἀντὶ ἐπιρ. Ἰσια μὲ τὸ δέρμα, (ὀθ.) ▪ Ἡ ἐν χρῷ κουρά, ▪ Ακ., τὸ ξύρισμα (καὶ μτνμ.) ▪ Ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο, ▪ Σαφ., ἐγγίζει κατάκαρδα. 2) (συνκδχ.) πλησίον (εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐγγίζῃ). ▪ Ἐν χρῷ μάχεσθαι, ▪ Ἡρ., = Ἐκ τοῦ συστάδην. (καὶ μὲ γεν.) ▪ Ἐν χρῷ τῆς γῆς, ▪ Ακ. ▪ Ἐν χρῷ συνουσία, ▪ αὐτ., σχέσις στενὴ, ἐπιμιξία.
Χρῶσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Χρώζω ἢ Χρώννυμι, χρωματισμός.
Χρωστήρ, ῆρος (ὁ), Π. ὁ χρώζων (βάφων, χρωματίζων). ▪ Μολυβδος —, ▪ Ἐπιγρ., τὸ μολυβδοκόνδυλον.
Χρωτίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Χρώς, σωμάτιον.
Χρωτίζω, Μ. ίσω, = Χρώζω, χρωματίζω ▪ Τὸν οἶνον ἀλόγῃ —, ▪ Πλ. (καὶ μτ.) ▪ Νεωτέρους τὴν φύσιν αὐτοῦ πράγμασι χρωτίζεται, ▪ Ἀρχ., λαμβάνει ἐξωτερικὰ αὐτά, γυμνάζεται.
Χυδαΐζω, Μ. ίσω. Εἶμαι χυδαῖος. ▪ Τὸ χυδαΐζον τῆς πόλεως, ▪ Νικ., ὁ ὄχλος.
Χυδαϊκός, ἐπίρ. = Χυδαϊζί.
Χυδαιολογία (ἡ). ὁ τρόπος τοῦ λέγειν τῶν χυδαίων, ἡ γλῶσσα τοῦ ὄχλου.
Χυδαῖος [χύδην], α ἢ ος, ον. Χυμένος, σκορπισμένος (συνκδχ.) κοινὸς, πρόστυχος, τοῦ κοινοῦ λαοῦ, τοῦ ὄχλου.
Χυδαιότης (ἡ). ὁ τρόπος (τὸ ἦθος) τοῦ χυδαίου.
Χυδαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἢ εἶναι χυδαῖον, ἐξευτελίζω.
Χυδαϊστί, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον, κυρ. τοῦ λέγειν) τῶν χυδαίων.

Χύλην [χέω], ἐπίρ. Χυτά, σωρηδόν· (συνεκδ.) ἀφθόνως· ἡ ἄνω-κάτω, συγχεχυμένως· (ἐνίοτε) εἰς τὸ πεζὸν ὕφος.
Χυλάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χυλός.
Χυλίζω, Μ. ἰσω. Κάμνω (Μεταβάλλω εἰς) χυλόν, = Χυλόω. 2) ἐβγάζω (ποιῶ) τὸν χυλόν, (ὅθ.
Χύλισμα (τὸ), ὁ ἐξαχθεὶς διὰ τοῦ χυλισμοῦ χυλός, (ἄλλ.) Ἀπόβρεγμα.
Χυλισμός (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ χυλίζειν, ἡ τοῦ χυλοῦ ἐξαγωγή.
Χυλοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). χυλῷ ὅμοιος (τὸ εἶδος).
Χυλός (ὁ), [χέω]. τὸ εὐφόρημον ὑγρὸν (χυρτῶν φυτῶν καὶ τοῦ σώματος τὸ ἀπὸ τῆς τροφῆς μεταποιούμενον). 2) (ἐνίοτε | ἀντὶ Χυμός, οὐσία, γεῦσις. « Τῆς γὰρ γεύσεώς ἐστιν ἡ κρίσις τῶν χυλῶν, » Ἀρχτ.
Χυλοπ.έω-ῶ, Μ. ἥσω, νλγ. ἀντὶ
Χυλόω-ῶ, Μ. ὥσω. Κάμνω τι (Μεταβάλλω εἰς) χυλόν, ποιῶ τὸν χυλόν ἢ βράζω ὥς σὺ νὰ γένῃ χυλός, χυλόνω. 2) (ἐνίοτε) πατίζω μὲ χυλόν.
Χυλώδης, ες (ὁ, ἡ). πλήρης χυλοῦ, (Γαλλ.) succulent, ἢ· ὅμοιος χυλῷ, χυλοειδής.
Χύλωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Χυλόω, ἐξαγωγὴ χυλοῦ, ἢ εἰς χυλὸν μεταποίησις, χύλωμα.
Χύμα (τὸ), = Σεῦμα, ὑγρὸν χυνόμενον, ῥεῖθρον, ῥεῦμα· (συνεκδ.) πλῆθος. « Πιφάδος —, » Ἀλκ.
†Χυματίζω, Μ. ἰσω, Σχλ. Μεταβάλλω τι εἰς ῥεῦστόν, ὑγραίνω, λυόνω.
†Χυμεία (ἡ), νλγ. ἀντὶ Χύμευσις, (ἴδε Χυμικός).
Χύμενος, Π. ἀντὶ Κεχυμένος, πθ. πρκ. τοῦ Χέω.
†Χύμευσις, εως (ἡ). σύγκρασις (χυμῶν), συγχώνευσις, σύμμιξις, [ἐκ τοῦ
Χυμεύω [χυμός], Μ. εὔσω. Σμίγω εἰς ἕν, συγχωνεύω, (Γαλλ.) amalgamer.
Χυμίζω, Μ. ἰσω. Δίδω χυμόν (οὐσίαν) εἴς τι, παρασκεύω, νοστιμίζω.
Χυμικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τοὺς χυμούς. « Χυμικὴ (ἔνν. τέχνη), » ἡ Χυμεία [« Ὅτι τὰ μεταλλα διαλύει καὶ ὡς ὕδωρ κεχυμένον ποιεῖ ἄνευ πυρὸς καὶ χωνεύτεως, » Ἰωάνν. Καναβ. παρὰ Δουκαγ.), [ἀλλὰ φαίνεται τῷ ὄντι πιθανώτερον ὅτι καὶ ἡ λέξις καὶ τὸ πρᾶγμα εἶνε Αἰγυπτιακά, Χαμεία].
Χυμίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Χυμός (ὁ), [χέω]. ποιότης γευστική, οὐσία, (Γαλλ.) humeur.
Χυμόω-ῶ, Μ. ὥσω. Δίδω χυμὸν (οὐσίαν) εἴς τι.
Χυμώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χυμὸν (οὐσίαν)· (ἰατρ.) ὑπαγόμενος εἰς τοὺς χυμούς (τοῦ σώμ.)
Χύντο, Π. ἀντὶ Ἔχυντο, ἢ Ἐκέχυντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. ἢ ὑπερσ. τοῦ Χέω.
†Χύνω (παρτ. Ἔχυνου), νλγ. ἀντὶ Χέω.
Χύσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χέω, χύσιμον (« Διδύνεια —, » Νικ., περιφρ. ἀντὶ Δίδυνος)· (μετμ. ἐπὶ ἐμῶν) σκορπισμα (« Φύλλων —, » Ὁμ.)· (ἐπὶ μετάλλ.) χώνευσις· (ἐπὶ φυτ.) ἔκχυσις (« Νέη χύσις ὀρμίνοιο, » Νίκ., τὰ τρυφερὰ βλαστάρια του)· (συνεκδ. ἐν γέν.) πλῆθος, σωρός, ἀφθονία, (Γαλλ.) profusion. « Ἀγρῆς (« Οὐσίας, « Φαυλότητος) —, » Νίκ., Ἀλκ., Πορφ. « Φωτὸς —, « Γρηγ., = Φωτοχυσία.
†Χυστός, ἡ, όν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Χυτὸς ἢ Κωστός.
†Χυτὴρ ᾧ
†Χύτης, ου (ὁ), Γλσ. ὁ χύνων· σκεῦος μὲ τὸ ὁπ. χύνουν.
Χυτικός, ἡ, όν. Ἁρμόδιος εἰς τὸ χύνειν.
Χυτλάζω, Μ. άσω, = Χυτλόω, λούω (συνεκδ. | χύνω (μετμ.) ἁπλόνω. « Γυμναστικῶς χύτλασον σαυτὸν ἐν τοῖς στρώμασιν, » Ἀρχφ., στρώσον, ξαπλώσου.
Χύτλον (τὸ), [χέω]. (κυρ.) κρᾶμα ὕδατος καὶ ἐλαίου (ὑδρέλαιον) μὲ τὸ ὁπ. ἀλείφοντο μετὰ τὸ λουτρόν· (ἐν γέν.) νερὸν διὰ λούσιμον ἢ νίψιμον· (ἁπλ.) νερὸν πρεχάμενον, ῥεῖθρον· (πλθ. =Χυταί. « Εὖτ' ἂν σφιν ἑτήσια χύτλα χέωνται, » Ἀπολλ.
Χυτλόω-ῶ, Μ. ώσω. (κυρ.) Ἀλείφω μὲ χύτλον (ὑδρέλαιον)· (συνεκδ. ἐν γέν.) λούω, πλύνω· καστρεύω, (καὶ μσ. αὐτοθ.) καστρεύομαι, πλύνομαι, ἀλείφομαι (κυρ. μὲ Ἀλάδι, ἀντιθ. τῷ Μυραλοιφέω). « Δῶκεν ἔλαιον, εἴσως χυτλώσασθε, » Ὀδ. Ζ. « Ἠρῶσαι, αἵ ποτ' Ἀθήνην... Τρίτωνος ἐφ' ὕδασι χυτλώσαντο, » Ἀπολλ. « Δίζητο ῥόον ὕδατος, ᾧ κε τόκοια λύματα χυτλώσαιτο, τεὸν δ' ἐλὶ χρῶτα λοέσσαι. » Καλλ.
Χύτο, Π. ἀντὶ Ἔχυτο ἢ Ἐκέχυτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. ἢ ὑπερσ. τοῦ Χέω.
Χυτός, ἡ, όν. Χυμένος ἢ δυνάμενος νὰ χυθῇ, ῥευστός· (ἐπὶ μετάλλ.) χωνευτός· (συνεκδ. καὶ μετμ.) σκορπιστός· ἀκατατάρακτος· ἄφθονος. « Χυτὸν νέκταρ, » Πίνδ. « Χυτὴ πίσσα, » Νίκ., ἢ (ἄλλ.) Ὑγρόπισσα. « Χυτὴ λίθος, » Πλάτ., ἡ ζέλος ἢ ἡ τίτανος. « Χυτὸς ἄργυρος, » Ἀλλέξ. Ἀφρόδ., ὁ ὑδράργυρος. (καὶ μετμ.) « Χυτὴ χαίτη, » Νίκ., ξέπλεκα (κυματίζοντα) μαλλιά. « Χυτὸν ἔρνος μαράθοιο, » αὐτ., (παρβλ. Κύσις). « Χυτοὶ ἰχθύες, » Ἀρστ., οἱ (ἄλλ.) Ῥαδῖνες. « Καλοῦνται δὲ χυτοί, οἱ τῷ διπτύχῳ περιεχόμενοι, ὄὐννος, πηλαμὺς, κολίαι καὶ τὰ τοιαῦτα, » αὐτ. « Σπέρμα χυτὸν ἄγνου. » Νίκ. « Χυτὴ Δρύη. » Ὑπερ., ἡ ἐκτεταμένη ἢ (ἡ) ἀμαιώδης. 2) σχηματισμένος δι' ἐπισωρεύσεως, σωρευτός, (ἄλλ.) Κωστός. « Τυμβος —, « Ὄμ. » Γῆ χυτὴ, » αὐτ., « Χῶμα. « Δειλὴν —, » Ἀπολλ., ὁ διὰ προχώματος (μόλου) τεχνητός, (ὅθ. || εὐτ.) « Χυτοί, « Ἡρ. ᾧ « Χυτά, « Γλσ., = Χώματα, προχώματα.
Χύτρα (ἡ), [χέω], τσουκάλι πήλινον (διὰ μαγειρεύματα). « Ὠμὴ —, « Ἀττ., ἢ καινούργια. « Χύτραις ἰδρύειν (θεόν τινα). « Ἀρχτρ., ἐγκαινιάζειν τὸν βωμὸν ὑποδεεστέρου τινὸς θεοῦ ἐκ τοῦ προχείρου (δι' ἐφήστιος ἀσπρίων), ἴδε Κύτρος καὶ παρβλ. Πυκνύξια. « Χύτραις λημᾶν, » αὐτ., ἔχειν ὑπερμεγέθεις παφλάσεις εἰς τὰ μαίτια. « Χύτραν φιλεῖν, « πιάνοντας (ὡς χύτραν) ἀπὸ τὰ δύο αὐτιά [ἴδε Θερ. Β', 133). « Χύτραν παίζειν, « Δξ., = Χυτρίνδα. || (συνεκδ.) Χύτραι, « Ἀττ. ἀντὶ Χυτροπωλεῖον, (καρβλ. Μύρων).
†Χυτραῖος καὶ
Χυτρεῖος, α, ον ᾧ
†Χύτρειος-οῦς, έα-ᾶ, εον-οῦν καὶ Ἀττ.
Χυτρεῖνος, η, ον, = Κεραμεος, ὀστράκινος, πήλινος. « Θεός —, « Ἀρχφ. « Χύτρεος πάταγος, « αὐτ. κράτος χυτρῶν.
Χυτρεύς, έως (ὁ), ὁ κατασκευάζων χύτρας, χυτροπλάθος, κεραμεύς, (κοιν.) τσουκαλᾶς.
Χυτρεφόρος (ὁ). ὁ ἔβγων ἐν τῇ χύτρᾳ, μάγειρος (κυρ. ὁ σκευάζων τὰ βραστά).
Χυτρείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χυτρίς.
Χυτρίζω, Μ. ἰσω. Βάλλω εἰς τὴν χύτραν (ἰδίωτ.) ἐκθέτω βρέφος ἐντὸς χύτρας (ἄλλ.) Ἐγχυτρίζω.
Χυτρίνδα, ἐπίρ. (ὡς ὄνομα), εἶδ. παιδιᾶς (καθήμενός τις [ὁ λεγόμενος διὰ τοῦτο χύτρα] εἰς τὸ μέσον προσπαθεῖ νὰ συλλάβῃ κρύφια τῶν ἄλλων οἱ ὁπ. περιστρεφόμενοι τὸν πειράζουν), (κοιν.) τὰ τσουκαλάκια.
Χύτρινος, η, ον, = Χυτρεῖος, πήλινος. || (οὐσ.) τρύπα ἀπὸ τὴν ὁπ. ἀναβλύζει νερὸν· (ἐν γέν.) τρύπα ἢ βάλτος. 2) ὁ τῆς ἑορτῆς τῶν Χύτρων. « Ἀγῶνες —, « Σχλ., οἱ ἐν ταῖς Χύτραις τελούμενοι.
Χυτρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χύτρα ἢ Χύτρος.
Χυτρίς, ίδος (ἡ), = Χύτρα.
Χυτρισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Χυτρίζω, ἔκθεσις βρέφους (ἐντὸς χύτρας).
Χυτρίτης, ου (ὁ) ᾧ Χυτρείτης, ιδος (ἡ). βρασμένος ἢ ψημένος εἰς χύτραν.
Χυτρόγαυλος (ὁ), εἶδ. χύτρας εἰς σχῆμα γαύλου (καροδαριοῦ).
Χυτροειδής, ἐος (ὁ, ἡ). χύτρᾳ ὅμοιος (τὸ εἶδος).
Χυτροπλάθος (ὁ). ὁ πλάττων (πλάθων) χύτρας, τζουκαλᾶς.
Χυτροπόδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Χυτρόπους, οδος (ὁ). χύτρα μὲ ποδάρια (ποδαρικά)· τρίπους σιδηροῦς ἐπὶ τοῦ ὁπ. τίθεται ἡ χύτρα, (κοιν.) πυροστιά.
Χυτροπωλεῖον (τὸ). μέρος (τῆς ἀγορᾶς) ὅπου πωλοῦνται χύτραι, τσουκαλοπάζαρον, [ἐκ τοῦ
Χυτροπώλης, ου (ὁ) καὶ Χυτροπώλις, ιδος (ἡ). ὁ πωλῶν χύτρας, τσουκαλᾶς.
Χύτρος (ὁ), = Χύτρα. || (πλθ.) ἡ τρίτη ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τῶν Ἀνθεστηρίων (καθ' ἣν ἐπράσφερον χύτρας μὲ δσπρια βραμένα εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου καὶ Ἑρμοῦ). 2) (μετμ.) μέρος ὅπου ἀναβλύουν θερμὰ ὕδατα.
Χυτροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ παβαλῶν) χύτραν.
Χώ ἡ (ὀρθότ.) Κώ, Π. (κατὰ συλλφ.) ἀντὶ Καὶ ὁ.
Χωλαίνω, Μ. ανῶ (πθ. ἀορ. Ἐχωλάνθην). = Κωλεύω, (ὅθ.
Χώλανσις, εως (ἡ), τὸ χωλαίνειν.
Χώλασμα (τὸ). πάθος (κτύπημα) τὸ ὁπ. κάμνει τινὰ νὰ χωλαίνῃ, περίπτωμα χωλοῦ.
Χωλεία (ἡ), τὸ χωλεύειν, τὸ πάθος τοῦ χωλοῦ. (χυβ.) κουτσαμάρα.
Χώλεμα (τὸ), = Χωλασμα, [ἐκ τοῦ
Χωλεύω Μ. εύσω. Εἶμαι (Περιστατῶ) χω-

λός, (κοιν.)κουτσαίνω (μτφρ.) εἶμαι ἐλλιπὴς κατά τι, ἔχω ἐλάττωμα. ‖, (πθ.) γίνομαι χωλός, κουτσαίνομαι.

Χωλιαμβος (ὁ). χωλὸς (χωλαίνων, ἔχων ἀγλ., τὸν τελευταῖον ποδὰ σπανδεῖον) ἴαμβος.

Χωλοκρέββατον (τὸ). χωλὸν (μὲ ἀνίσους πόδας, κακοφθειασμένον, στρεβλοδιδασκαλεῖον) κρεββάτι, παλιοκρέββατον· (ἠμπορεῖ νὰ ἦτο καὶ) κρεββάτι διὰ τοὺς χωλούς, (ὅθ. ὁ Σδ. ἑρμηνεύει δι' αὐτοῦ τὸ) Σκιμπόδιον.

Χωλοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τινὰ χωλὸν, χωλείας αἴτιος.

Χωλόπους, οδος (ὁ, ἡ). χωλὸς τοὺς πόδας ἢ τὸν πόδα.

Χωλός, ἡ, ὀν, (ἐν γέν.)= Κυλλός, (ἰδιαιτ.) βεβλαμμένος τὸν ποδα ἢ τοὺς πόδας, (κοιν.) κουτσός· (μτνμ.)ἐλλιπὴς (χωλαίνω.)κατά τι, ἀτελής. ▪ Χωλὸς ἐστι τὴν ἑτέραν χεῖρα, ▪ Εὔπ., (κοιν.) κουλοχέρης. ▪ Χωλὸς ἑτερου πόδος, ▪ Ὅμ., (χυδ.) κουτσοπόδαρος.

Χωλότης (ἡ). τὸ πάθος τοῦ χωλοῦ, (χυδ.) κούτσα, κουτσαμάρα, (μτφορ.) ἔλλειψις.

Χολόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ χωλὸν, κουτσαίνω, (ὅθ.

Χώλωμα (τὸ), =Χώλασμα.

Χώλωσις, εως (ἡ), τὸ σὺν. τοῦ Χολόω, χώλανσις, (Τερκδεξδ.) σακάτεμα (χειρός, ποδός).

Χῶμα (τὸ), [χώννυμι]. γῆ ἀνεσκαμμένη καὶ ἐπισωρευμένη, σωρὸς χώματος (πρὸς ὑποστυλώσεις τινὰ), (π. χ.) ὀχύρωμα· πρόχωμα· (ἰδιαιτ. εἰς τὸν Πειραιᾶ) τὸ μέρος ὅπου ἔρριζαν τὰ πλοῖα, ὁ μόλος (▪ Ἐπὶ χώμα τὴν ναῦν περιορμίσαι, ▪ Δη. 1229)· (συχνότ. δὲ) τάφος εἰς σχῆμα γωλόχου (▪ Ἴδοις δ' ἂν τὰς Πελοποννήσου πανταχοῦ, μάλιστα δ' ἐν Λακεδαίμονι, χώματα μεγάλα, ἃ καλοῦσι τάφους τῶν μετὰ Πέλοπος Φρυγῶν,▪ Ἀθ.), (καταχρ.) λάκκος διὰ μνῆμα. ▪ Χῶμά μοι κοίλανον, ὅμε κρύψει,▪ Θκρ.

Χωματίας, ου (ὁ). ὁ σχηματίζων χώματα (προχώματα). ▪ Ποταμοὺς—,▪ Πλδ., ὁ καταιβάζων πολὺ χῶμα.

Χωματοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων [τρεφόμενος μὲ] χῶμα. ▪ Ὄϊννα—,▪ Κ. Μανασ.

†Χωματίζομαι, Μ. ισομαι. Κτίζομαι ἐπὶ χώματος (γηλόφου)· εἶμαι ὠχυρωμένος μὲ προχώματα (levées).

Χωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χῶμα.

Χώμος ἡ (ὀρθοτ.) Κώμος, Π. κατὰ συνλφ. ἀντὶ Καὶ ὁ ἐμός.

Χῶν, ἀρχ. ἀντὶ Χωνὺς, μτχ. τοῦ Χώννυμι.

Χῶν, Π. κατὰ συνλφ. ἀντὶ Καὶ ὢν

Χωνεία (ἡ), τὸ χωνεύειν (μέταλλα), χυτὸν (λιώσιμον) εἰς τὸ

‡Χωνεῖον (τὸ),=Χώανον, χωνευτήριον.

Χωνευμα (τὸ). κατασκεύασμα ἀπὸ χυμένον (χωνευμένον) μέταλλον, ἔργον χωνευτοῦ.

Χωνευσις, εως (ἡ), =Χωνεία.

‡Χωνευτὴρ (ὁ),=Χωνευτής, ΘΒ.

Χωνευτήριον (τὸ), μέρος (σκεῦος ἢ ἐργαστήριον) ὅπου χωνεύονται μέταλλα.

Χωνευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ χωνεύων (χύνων) μέταλλα, (Γαλλ.) fondeur.

Χωνευτικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς χώνευσιν (μετάλλων), χωνευτοῦ ἴδιος.

Χωνευτὸς, ἡ, ὀν. Ὁ χωνευθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ χωνευθῇ (ὡς μέταλλον), κατεσκευασμένος ἀπὸ χωνευμένον μέταλλον, χυτός.

Χωνόω, Μ. εύσω. Κύνω (δυόνω) μέταλλον· κατασκευάζω τι ἀπὸ λιωμένον μέταλλον, [ἐκ τοῦ

Χώνη (ἡ), κατὰ κρα. ἀντὶ Χοάνη, χωνευτήριον (μεταλλουργοῦ)· (συχνότ.) χουνί (πρὸς μετάγγισιν ὑγρῶν).

Χώνηρ, Π. (κατὰ συνλφ.) ἀντὶ Καὶ ὁ ἀνήρ.

Χωνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χῶνος, χωνάκι κτλ.

Χώννυμι [χοῦς, χέω], Μ. χώσω (παρτ. Ἐχώννυον καὶ Ἔχουν, τὸ ἀπαρ. Χωννύναι καὶ Χοῦν, ὁ πθ. πρκ. Κέχωσμαι καὶ ὁ ἀόρ. Ἐχώσθην). Χύνω (Ἐπισωρεύω) πυρ χῶμα, γεμίζω τόπον τινὰ μὲ χῶμα, κατασκευάζω πρόχωμα (ὀχύρωμα, τάφον κτλ.), μολόνω· περιχώνω. ▪Χώσαμέν σε τοῖς λίθοις, ▪ Ἀρστφ. ▪ Τοὺς λιμένας ἔχωσαν, ▪ Διόδ., ἐφράξαν μὲ προχώματα. ▪ Πάθος χῶσαι, ▪ Ἡρωδ. ▪ Τάφος, τὸν ἐγὼ σκαύμα χώσασι Κλεάδην, ▪ Ἡρ. (καὶ ὡς ἐπιθ.) ▪ Χοῦσι χῶμα μέγα, ▪ αὐτ. (καὶ αἰτ. προθ. ἐκ δ'.) ▪ Κώματα χῶν πρὸς τὰ τείχεα ἐτόρθευε, ▪ αὐτ. ▪ Χῶμα ἔχουν πρὸς τὴν πόλιν, ▪ Θκ. (καὶ πθ.) ▪ Μνῆμα πρὸ τοῦ ναοῦ κέχωσται Ἱππολύτου, ▪ Παυσ. (ἐξ ἐπὶ προ.) ▪ Ἐχωννύμεθα, ▪ Ἐπιγρ., ἐχωναν τὸν τάφον μας.

Χῶνον (τὸ) ἓ

Χῶνος (ὁ), κατὰ κρα. ἀντὶ Χόανος,-ανον, χωνί, χωνευτήριον.

Χώομαι, Μ. χώσομαι (ἀόρ. Ἐχωσάμην), Π. ἀντὶ Χολόομαι, χολιάζω, θυμώνω, συγχύζομαι, (κατὰ λεξ.) χύνεται (κοιν. σκάνει) ἡ χολή μου. (μὲ δοτ. ἢ γεν. μετὰ καὶ χωρὶς προθ.) ▪ Χωσάμενος περὶ βουσίν,▪ Ὅμ. ▪ Ἑτάρου χωόμενος,▪ αὐτ. ▪ Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς ὅτε χώσεται ἀνδρὶ γερηΐ,▪ Ἰλ. Δ. (καὶ αἰτ. ἑλλ.) ▪ Μή μοι τάδε χώετο, μηδὲ νεμέσα, ▪ Ὀδ. Ψ.

Χώρα, ας (ἡ), =Χῶρος, τόπος (τὸν ὁποῖον κατέχει τις ἢ τι)· θέσις· (μτνμ.) βαθμὸς, τάξις. ▪ Ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ, ▪ Ὅμ. ▪ Ἀψ ἐνὶ χώρῃ ἔζετο,▪ Ἰλ. Ψ. ▪ Τοῖς μὲν ὅπου ἔτυχεν ἑκάστοις καταβέβληται, τοῖς δὲ ἐν χώρᾳ ἕκαστα τεταγμένα κεῖται, ▪ Ξεν. ▪ Στέγας διεπέπρακτο καὶ χώρας πολλαῖς,▪ Πλ., ἦτον διῃρημένη εἰς πολλὰ χωρίσματα (ἀπαρταμένα). ▪ Χώραν μὴ λείπειν ἣν ἕν τις προσταχθῇ, ▪ Θκ. ▪ Ἀπέναι κατὰ χώραν, ἧκερ πρόσθεν εἶχε, τὰ στράτευμα, ▪ Ξεν. ▪ Ἐμάχοντό τε, καὶ ἐν χώρᾳ ἔκειντο, ▪ αὐτ. ▪ Ἔγειν [▪ Μένειν, ▪ Ἔᾶν] κατὰ χώραν, ▪ Ἰσηγ. Ξεν. κτλ., μένειν ἢ ἀφίνειν ἐκεῖ ὅπου εἶνε (καθὼς εἶνε), ἡσυχάζειν. ▪ Οὐδὲ τὸ βλέμμ' αὐτὸ κατὰ χώραν ἔχει,▪ Ἀρστφ., εἶνε ταραγμένον (ἀνήσυχον· [καὶ μτνμ.) ▪ Τῶν λοχαγῶν τοὺς κρατίστους εἰς τὰς τῶν ἐναρχῶν χώρας ἐπανιέναι, ▪ Ξεν. ▪ Τὰς μεγίστας χώρας ἔχοντες, ▪ Πλδ ἰώσ., κατέχοντες. ▪ Χωρὴ ὀλίγη τελέθει τινὸς, ▪ Θγν., πιάνει ὀλίγον τοπον, (δηλ.) εἶνε ἀσήμαντος, δὲν τὸν τιμᾷ (δὲν τὸν ὑψηλῷ) κάνείς, δὲν τὸν ἔχουν εἰς ἀνθρώπου ἀξίαν. (καὶ μὲ γεν. ἀντὶ ἐπίρ.) ▪ Ἐν ἀνδρωπόδων χώρᾳ ἐσόμεθα,▪ Ξεν., θὰ μᾶς μεταχειρισθοῦν ὡς ἀνθρώπους. ▪ Ἐν χώρᾳ δέρματος, ▪ Γργ., ἀντὶ, εἰς τόπον. ▪ Ἐν πατρὸς χώρᾳ αὐτῷ γεγονώς, ▪ Ἡλ. 2) μέρος ἢ ἔδαφος γῆς, γῆ [κυρ. καλλιεργήσιμος]· περιφέρεια τόπου, ἐπαρχία, [κοιν.] χώρα· [ἐνίοτε] ἀγρὸς· ἐξοχή. ▪ Ἐς τὶν' ἥκετο χώρους,▪ Θκρ. ▪ Καλοῦσι δὲ Ἀττικὴν τὴν χώραν,▪ Παυσ. ▪ Ὅσοι δὲ αὐτῶν ἐβούλοντο οἰκεῖν παρ' αὐτῷ, τούτοις δὲ χώραν ἓξ οἴκους ἔδωκε, ▪ Ξεν. ▪ Δεπτόγεως καὶ ψαχρὰ χώρα, ▪ Θφρ. ▪ Ἄλλα ἐν ἄλλαις εὐθηνεῖ χώραις, ▪ Ἀρστ. ▪ Φυλάσσοντες κατὰ τὴν χώραν, ▪ Ξεν. ▪ Τὴν χώραν ἔκαε καὶ ἐπόρθει, ▪ αὐτ. ▪ Ἐν χώρᾳ κοιταῖον γίνεσθαι, ▪ Δη., κοιμᾶσθαι ἔξω (τῆς πόλεως). ▪ Ἀνθρώπου τινὸς πλουσίου εὐφόρησεν ἡ χώρα, ▪ Γργ.

Χωράρχης, ους (ὁ). ὁ ἄρχων τῆς χώρας (τοῦ τόπου).

‡Χωράσιμος (ὁ). γείτων, πλησιέχωρος.

Χώραυλος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν (αὐλιζόμενος) εἰς τὴν ἐξοχὴν (εἰς τὴν χώραν).

Χωράφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χωρίον, χωραφάκι, γήδιον.

†Χωραφιαῖος, α, ον. Μικρὸς, ὀλίγης ἐκτάσεως. ▪ Ἀγρὸς—,▪ Γλα.

Χωρεπίσκοπος (ὁ). ὁ ἐπισκοπῶν τὴν χώραν, ἔφορος (ἐπιτηρητὴς) τῆς χώρας. ‖, (ἐκκλησ.) ἐποπτηρητὴς τοῦ ἐπισκόπου (εἰς τὰ χωριά).

Χωρέω-ῶ [χῶρος], Μ. ήσω καὶ (Ἀττ.) ήσομαι. (Π.) Κάμνω τόπον, ὑποχωρῶ, τραβηχοῦμαι, παρεκμερίζω. ▪ Ἐχώρησαν πάλιν αὖτις, ▪ Ὅμ., ἀπεσύρθησαν ὀπίσω, ὑπεχώρησαν. ▪ Γαῖα ἔνερθεν χώρησεν, ▪ Ὅμ. Ὕμν., ἐβυθίσθη. (καὶ μετὰ γεν.) ▪ Νεῶν ἢ (πρυθετ.) ▪ Ἀπὸ νεῶν ἐχώρησαν, ▪ Ὅμ. (καὶ ἀοτ. κεριπ.) ▪ Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ χωρήσειεν, ▪ αὐτ. 2) (συχνότ.) κερδίζω τοπον, ὑπάγω ἐμπρὸς, προχωρῶ (κυρ. καὶ μτνμ.), εὐδοκιμῶ· καταρθοῦμαι, καταντῶ (ἐπὶ νομισμ.) ἔχω πέρασιν· (ἐπὶ φήμ.) διαδίδομαι· (ἐπὶ χρησμ.) ἐκβαίνω, ἐκπληροῦμαι. ▪ Χώρει σὺ δεῦρο, ▪ Εὐρ. ▪ Κατὰ γῆν χωρήσαντες, ▪ Θκ. ▪ Χωρεῖν δμόσε τοῖς πολεμίοις (καὶ μτνμ. τοῖς παροῦσι), ▪ Λξ. ▪ Διὰ μάχης (▪ Δι' ὅπλων) χωρεῖν, ▪ αὐτ., καταντᾷν εἰς. ▪ Εἴ τινές που διαπαταῖεν, πρὸς τούτους ἦᾳ ἐχώρουν, ▪ Θκ. ▪ Πρὸς ξύμβασιν ἐχώρησαν, ▪ αὐτ. (καὶ ἑλλ. τῆς προθ.) ▪ Ἄλλην ἐχώρησε χαλεπὴν (ὁδὸν), ▪ αὐτ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) ▪ Ἄνω ποταμῶν χωροῦσι παγαί, ▪ Εὐρ. ▪ Ἡ νὺξ ἐχώρει, ▪ Ἀλεχλ. ▪ Οὐ χωρεῖ τοὔργον, ▪ Ἀρστφ., δὲν πάγει ἐμπρός. ▪ Καὶ δὴ χωρεῖ τοῦτ' τὸ κακὸν, ▪ αὐτ. ▪ Χωρεῖ τὸ νόμισμα,▪ Λξ., σερνᾷ. ▪ Ὁμολογουμένως ὁ λόγος ἡμῖν χωρεῖ, ▪ Ξεν. ▪ Οἱ τόκοι χωροῦσιν, ▪ Ἀρστφ., τρέχει τὸ διάφορον. ▪ Τὰ

τῆς δεπάνης χωρεῖ, « Ξεν., « Φάτις κεχωρήκειν· Ἡρ., εἶχε διαδοθῆ, « Κλαυθμὸς χωρεῖ διὰ πάντων, « Πλ., τοὺς πῆρον ὅλους (ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον) τὰ δάκρυα. « Τῶν λογίων ἕνια κεχώρηκεν, « Ἡρ., (κοιν.) ἐβγαίνουν τὰ λόγια (τὰ ὀνείρατα). « Πάντα οἱ ἐχώρει εὐτυχέως, « αὐτ. « Καὶ σφιν χωρήσειν τὰ βέλεα, « αὐτ., θὰ ἐπετύγχαναν οἱ σκοποὶ των. « Χωρήσαντος δὲ οἱ τούτου, « αὐτ., ἀφ' οὗ ἐπέτυχεν εἰς τοῦτο. (καὶ προθετ.) « Εἰς τὴν κοιλίην χωρεῖ, « Γρφ. « Εἰς τοῦτο ἐχώρησεν ἡ ἄγαν εὐνοια, « Παυσ., κατήντησε. 3) (συνεκδχ.) περιέχω, περιλαμβάνω, (κοιν.) χωρῶ ἢ, ἠμπορῶ νὰ χωρέσω, εἶμαι δεκτικός (ἠ μτγν.) ἱκανός, δύναμαι· (μτφορ.) ἐννοῶ ἢ ἠμπορῶ νὰ ἐννοήσω, (Γαλλ.) comprendre· (τριπρα.) εἶνε δυνατόν, ἐγχωρεῖ. « Ἑστιᾶς 30 λάγυνος ὅδε χωρεῖ, « Ἐπιγρ. « Κρητὴρ χωρέων ἀμφορέας 600. « Ἡρ. « Οὐκ ἐχώρησε ξυναλθόντας αὐτοὺς ἡ πόλις, « Θκ. (ἠ ἑλλ.) « Ὅταν μηκέτι χωρῇ (ἐνν. ὁ τοπος), « Ἀρχε., ὅταν δὲν ἦνε πλέον τόπος, ἢ δὲν ἦνε δυνατόν. « (καὶ μτγν.) « Οὐ πάντες χωροῦσι τὸν λόγον τοῦτον, « Γρφ., δὲν τὸν ἐννοοῦν, δὲν εἶνε ἱκανοὶ νὰ τὸν ἐννοήσουν. « Ὅσον οἱ κεφαλαὶ αὐτοῖσιν ἐχώρουν, « Ἀρρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Οὐ γὰρ οἱ χωρεῖ περιλαβεῖν τοσοῦτον τὸ σῶμα, ὅσον ὁ κάλαμος δείρει, « Αἰλ. « Οὐχ ἱκανῶς νοῆσαι χωροῦμεν, « Δ. Ἀρεοπαγ.

Χώρημα (τὸ), μέρος εἰς τὸ ὁπ. χωρεῖ τι, δοχεῖον.

Χώρησις, εως (ἡ), τὸ χωρεῖν, χωρητικότης.

Χωρήτης, ου (ὁ), = Χωρίτης.

Χωρητικός, ἡ, όν. (μὲ γεν.) Ὁ χωρῶν ἢ ἱκανὸς νὰ χωρήσῃ ἐν ἑαυτῷ τι.

Χωρητός, ἡ, ον. Τὸν ὁποῖον δύναται νὰ χωρήσῃ (καὶ μτγν. νὰ περιλάβῃ εἰς τὸν νοῦν του, νὰ ἐννοήσῃ) τις, καταληπτός.

Χῶρι, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Χωρίς.

Χωριάζω, Μ. άσω. (απν.). Ζῶ εἰς τὰ χωρία (εἰς τὴν ἐξοχήν).

†**Χωριαμός** (ὁ), Γρμτ. ἀντὶ Φωριαμός.

Χωρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χωρίον, χωράφιον.

Χωρίζω, Μ. ίσω. Χωρὶς τίθημι, διαιρῶ, ἐχωρίζω, ἀπομακρύνω. ‖. (παθ.) διαφέρω. « Ἐχωρίσαντο αὗτοι ὁ χειμὼν τοὺς τρόπους πᾶσι τοῖσι ἐν ἄλλῃσι χωρίοισι γινομένοισι χειμῶσι, « Ἡρ. 2) ἐν χώρᾳ τίθημι, τάττω ποῦ τινα, τοποθετῶ. « Τὴν δὲ (δευτέραν τάξιν) ἐπὶ τῷ μέσῳ ἐχώρησαν ἔπεσθαι, « Ξεν.

Χωρικός, ἡ, όν, (ἠ ἐπίρ.) εἰκῶς, ἐσφαλμ. ἡ ἁμρ. ἀντὶ Χωριτικός.

Χωρίον (τὸ), κατὰ τὸν τύπον μόνον ὑποκορ. τοῦ Χῶρος καὶ Χώρα, τόπος, μέρος· (ἰδιωτ.) θέσις ὠχυρωμένη, τοποθεσία, φρούριον, ἢ· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) ἀγροί, χαῖραι, ὑποστατικά· (μτγν.) τὸ ἐμβαδὸν γεωμετρ. σχήματος· (Γραμ.) μέρος (παρεκκοπῆ) συγγράμματος, (Γαλλ.) passage. « Κατὰ τοῦτ' τὸ χωρίον μάλιστα δῆλον, ὅτι οὐκ Ὁμήρου τὰ Κύπρια ἔπεά ἐστι, « Ἡρ. « Ἀναγνόντας αὐτῷ τοῦτο μάλιστα τὸ χωρίον τῆς γραφῆς, « Δκ.

†**Χωριονόμος** (ὁ, ἡ), ὁ ἀγοράζων τὰ δημοπρατούμενα χωρία, (Δατ.) prætiator.

Χωρὶς [χῶρος], ἐπίρ. Ξέχωρα, χωριστὰ, ξεχωριστά· (μὲ γεν. ὡς προθ.) ὄἴχω, (κοιν.) χωρὶς· (ἐνίοτε) μακράν· (μετὰ τοῦ Ἤ καὶ ἄλλ. μορ.) ἐκτός. « Διακαθίσας τοὺς γεωργοὺς καὶ τοὺς τεχνίτας, χωρὶς ἑκατέρους, « Ξεν. « Χωρὶς γενόμενοι, « αὐτ. (καὶ γεν.) « Ὅτε χωρὶς ἦμεν ἀλλήλων, « αὐτ. « Χωρὶς ὀμμάτων ἐμῶν, « Εὐρ., μακρὰν τῶν ὀφθαλμῶν μου. « Χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἕν, « Γρφ. « Χωρὶς δὲ τούτων, « Ἰακρ., ἐκτός. « Χωρὶς τῶν εἰρημένων, « Ἀρχ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἤ κτλ.) « Δίδητας κρητῆρας προστικέλλους, χωρὶς ἢ ὅτι πολλῷ μείζονας, « Ἡρ. « Τὰ ἐκ τῶν ἱερῶν ἀναθήματα, χωρὶς ὅτι χαλκὸς ἢ λίθος ἢ γραφὴ ἦν, τὰ ἄλλα πάντα ἐσθέντες, « αὐτ. « Χωρὶς ἂν μὴ Γαλατικὸς ᾖ πόλεμος, « Πλ. (καὶ προθετ. ἢ παραλλ.) « Χωρὶς ἀπὸ τῶν σωμάτων αἱ κεφαλαί, « Παυσ. (καὶ ἀκλ.) « Χωρὶς τοίνυν, « Φίλ., ἐπὶ πᾶσιν.

‖**Χωριώδης**, ους (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. δυτική) Χοριώδης.

Χώρισις, εως (ἡ), τὸ χωρίζειν, χώρισμα, ἐχώρισμα, διαστολὴ, διαίρεσις.

Χωρισμός (ὁ), = Χώρισις· ἀπομάκρυνσις, ἀναχώρησις.

Χωριστὴς, οῦ (ὁ), ὁ χωρίζων (διαιρῶν, ἐχωρίζων κτλ.).

Χωριστὸς, ἡ, όν. Χωρισμένος, ἐχωριστὸς, ἐξηρημένος, ἰδιαίτερος· δυνάμενος νὰ χωρισθῇ, διαιρετός.

Χωρίτης, ου (ὁ). κάτοικος τῆς χώρας (τῶν χωρίων), χωριάτης, χωρικός.

Χωριτικὸς, ἡ, όν. Χωρίτου ἴδιος, χωρικὸς, χωριάτικος.

Χωριτικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἂν χωρίτης, χωριάτικα.

Χωρῖτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Χωρίτης, χωριάτισσα.

†**Χωροβατέω-ῶ**, Μ. ήσω, Γρφ. (μὲ αἰτ.) Περιστατῶ, περιέρχομαι, διοδεύω, ἢ καταμετρῶ τὸν τόπον.

Χωροβάτης [χῶρος, βαίνω], ου (ὁ), τὸ ὑδραυλικὸν ἐργαλ. διὰ τοῦ ὁποίου ἰσάζουν τὰ ἐπίπεδα, (κοιν.) νεροζύγι.

Χωρογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιγράφω τι· ὡς χωρογράφος, κάμνω τὴν περιγραφὴν (τὴν τοπογραφίαν) χώρας.

Χωρογραφία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ χωρογράφου, περιγραφὴ λεπτομερὴς χώρας (τόπου) τινὸς ἢ διαφόρων τοπων.

Χωρογραφικὸς, ἡ, ον. Ὡ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ χωρογραφεῖν, χωρογράφον ἦθος.

Χωρογράφος (ὁ), ὁ γράφων (περιγράφων) χώρας ἢ χώραν, τοπογράφος.

Χωροθεσία (ἡ), θέσις (τοπογραφικὴ) χώρας, τοποθεσία.

Χωρομετρέω-ῶ, Ν. ήσω. Μετρῶ (γεωγραφικῶς) χώραν τινὰ, κάμνω τὴν χωρογραφικὴν καταμέτρησιν τόπου τινός.

Χωρομετρία (ἡ). καταμέτρησις χώρας (τόπου).

Χωρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Μοιράζω χώραν τινα (εἰς κληροῦχους), κάμνω τὴν διανομὴν τῆς χώρας « Νόμος—, « Δ. Ἁλ., ὁ περὶ διανομῆς τῆς γῆς, (Γαλλ.) loi agraire.

Χῶρος (ὁ). [συγγ. τῷ Χορός]. πέπος, ἔδεσις· διάστημα· τοποθεσία· (εἰς τὸν Ξεν.) γῆ καλλιεργήσιμος, ἀγρός, ἐξοχή. « Πολὺν ἐπελάμβανε χῶρον, « Θκρ. « Χώρῳ ἐπ' στενῷ, « αὐτ. « Εἰς ἕνα χῶρον τὰν ἀγέλαν συνάγαγον, « αὐτ. « Τίνων ὅδε χῶρος; « αὐτ. « Πέδας δέ σ' οὐχ ἑνὶ χώρῳ, ἀλλ' .. ὅπῃ φορέῃσι θάλασσα, « Αἰλλ. « Οὐδέποτε μοι εἶα ὁ κατὴρ χῶρον ἐξεργασμένον ὠνεῖσθαι, ἀλλ' ὅστις ἀργὸς καὶ ἀφύτευτος εἴη, « Ξεν. « Φέρων ἀπὸ τοῦ χώρου, ἦν τι δεώμεθα, εἰς ἄστυ, « αὐτ.

Χωροφιλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Φιλοχωρέω, διατρίβω συνήθως ἢ ἀσμένως εἰς τόπον τινά. « Εἰ ἐν Δίνῳ χωροφιλεῖ, « Ἀντφ.

Χωροφιλία (ἡ), = Φιλοχωρία.

Χωροφύλαξ, ακος (ὁ), φύλαξ χώρου (τόπου) τινος ἢ τοῦ τόπου (τῆς χώρας).

Χὼς ἡ; **Χὼς**, Π. (κατὰ συναλφ.) ἀντὶ Καὶ ὡς

Χὼς, Δ. Π. (κατὰ συναλφ.) ἀντὶ Καὶ ὅς.

Χὼς, ῶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Κοῦς ‖. (εἰς τοὺς Ἀργ.) ἔρανος (ἄλλ. Συμβολὴ) εἰς συμπόσιον.

Χωσατο, Π. ἀντὶ Ἐχώσατο, γ' ἐν. ἀρτ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Χώνυμαι.

Χωσθείς, εῖσα, έν, παθ. ἀορ. τῆς μτχ. τοῦ Χώννυμι.

Χῶσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χώννυμι, ἐπιχώσεως γῆς (χώματος), γέμισμα τόπου τινὸς μὲ χῶμα, κατασκευὴ προχώματος (κτλ.)· (συνεκδχ.) = Χῶμα, μόλος, πρόχωμα κτλ.

†**Χῶσμα** (τὸ), Γλσ. ἢ σπν. ἀντὶ Χῶμα.

Χώσομαι, Π. μέλλ. τοῦ Χώσμαι.

Χώσους, Π. (κατὰ συναλφ.) ἀντὶ Καὶ ὅσους.

Χωστὸς, ἡ, όν, ρημτ. τοῦ Χώννυμι, σχηματισμένος ἀπὸ ἢ γεμισμένος μὲ χῶμα (σωρὸν χώματος). « Τάφος—, « Εὐρ. « Ἅτραπὸς—, « Δυκ.

Χωστρὶς, ίδος (ἡ). « Κελώνη—. «, εἶδ. μηχανῆς πολεμ. ὑπὸ τὴν ὁπ. ἐργάζονται οἱ γεμίζοντες (χώνοντες) τὰς τάφρους κτλ.

Χώσω, μέλλ. τοῦ Χώννυμι.

Χώταν, Δ. Π. (κατὰ συναλφ.) ἀντὶ Καὶ ὅταν.

Χώτι, Δ. Π. (κατὰ συναλφ.) ἀντὶ Καὶ ὅτι (Χώω), ἄχρ. τῦδε Χώπισα.

Ψ, ψ, ψῖ (τό), ἕκλ., τὸ εἰκοστὸν τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ‖. (ἀριθμ.) ψ΄, ἑπτακόσια (700) ἡ ἑπτακοσιοστός, ή, όν· καὶ ,ψ, ἑπτακόσιαι χιλιάδες (700,000).

Ψάγδας, ανος (ἡ) καὶ

Ψάγδας ἡ Ψάγδης, ου (ὁ), [Αἰγυπτ.], εἶδ. μύρου, [ἅλλ.] Σάγδας.

Ψαθαρός, ά, όν,=Ψαθυρός.

Ψαθάλλω [ψάω], Μ. αλῶ (ἀόρ. Ἐψάθηλα). Ψαύω ἐπιπολαίως, χαϊδεύω, ψηλαφῶ.

Ψαθαρός, ά, όν,=Ψαφαρός.

†Ψαθύριον (τὸ), εἶδ. λαλαγητᾶς λεπτῆς, ξηροτηγανισμένης καὶ ἁπμ. εὐθραύστου (ψαθυρᾶς), (κοιν.) ψαθοῦρι ἢ λαγάνι, (παρβλ. Καπύριον).

Ψάθυρμα (τὸ), θρύμμα (ψαθυρίου), ψίχαλον, [ἐκ τοῦ

Ψαθυρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ξηραίνομαι (Φρυγανίζομαι) ἢ Γίνομαι θρύμματα (καθὼς τὸ ψαθοῦρι), κατακομματιάζομαι· (ἐν γέν.) χαλνῶ, φθείρομαι. «Καὶ τὰ ὀστᾶ μου ἐψαθυρώθη,» Γρφ., (παρβλ. Καπυρόομαι).

†Ψαθυροπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν ψαθύρια.

Ψαθυρός [ψάω], ά, όν. Εὔθραυστος (καθὼς τὸ ψαθύριον), (ἁπμ.) λεπτός· ξηρός· τρυφερός, ἀδύνατος· (ἐν γέν.) χαλασμένος.

Ψαθυρότης (ἡ), ἡ ἰδιότης (τὸ εὔθραυστον κτλ.) τοῦ ψαθυροῦ, ἔλλειψις στερεότητος (ἐλαστικότητος).

†Ψαιζρός, ά, όν, Γλσ. ἀντὶ ψεδνός.

†Ψαικάζω, Μ. άσω, Γλσ. ἀντὶ Ψακάζω.

†Ψαίκαλον (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Ψάκαλον.

†Ψαικάς, άδος (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ψακάς.

†Ψαινύζω, Μ. ύσω,=Ψαινύσσω, (ἀθ.

Ψαίνυθος (ὁ, ἡ), Π.=Ψυδνός, ἀπατηλός, καλίμβολος, δολερός.

†Ψαίνυσμα (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Ψαῖσμα, [ἐκ τοῦ

†Ψαινύσσω (ττω), Μ. ύσω,='Ριπίζω, ἀνεμίζω.

Ψαίρω [ψάω], Μ. ψαρῶ (ἀόρ. Ἔψηρα). Ξύνω ἢ Τρίβω ἐλαφρὰ (ἐπιπολαίως). «Οἶμον αἰθέρος ψαίρει πτεροῖς οἰωνός,» Αἰσχλ. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) καυηοῦμαι σιγανὰ (ἀπὸ τὸν ἄνεμον), (ἁπμ.) ψιθυρίζω. «Λιγὺ ψαίρει πίτυς,» Ἀκ.

Ψαῖσμα (τὸ), [ψαίω],=Ψῆγμα.

Ψαιστίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ψαιστόν.

Ψαιστός [ψαίω], ή, όν. Τριμμένος, ψιλικομμένος. » Ψαιστὴ μάζα καὶ (ὡς οὐσ.) «Ψαιστὸς (ἐνν. πλακοῦς) ἢ Ψαιστόν (ἐνν. πέμμα), εἶδ. ζυμαρικοῦ, (κοιν.) τριφτάδαις ἢ ψαθοῦρι, (παρβλ. Θρυμματίς).

Ψαιστωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ τρίβων ἐλαφρὰ (σφογγίζων). «Σπόγγος—,» Ἐκγρ. [ἐκ τοῦ

Ψαίω [ψάω], Μ. ψαίσω (πθ. πρκ. Ἔψαισμαι, ἀόρ. πθ. Ἐψαίσθην). Τρίβω ἐλαφρά, σκογγίζω. 2) κάπτω ψιλά, κάμνω θρύμματα, (ψίχαλα).

Ψακάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ψακάς, ἁπαν. ψηχάλα.

Ψακάζω, Μ. άσω. Ῥίπτω ψιλὴν βροχήν (ψακάδας), ψηχαλίζω· (ἀμτβτ. ἢ μσ. αὐτπθ.) ρέζω. «Λύχνος ψακαζόμενος,» Ἄρστ.

Ψάκαλον (τὸ) καὶ Ψάκαλος (ὁ), [ψακάς]. νεογνὸν ζώου, (παρβλ. ἄρσος).

Ψακαλοῦχος (ὁ, ἡ). ἡ ἔχουσα νεογνὰ (κουτάβια).

Ψακάς [ψάω], άδος (ἡ). (ἐν γέν.) τμῆμα ψιλὸν, ψῆχαλον (Ἀμμου—,» Ἐπγρ., =Ψῆγμα)· (ἰδιαιτ. καὶ συνήθ.) φανὶς δρόσου ἢ ψιλῆς βροχῆς, (κοιν.) ψηχάλα. (» Ὑσθησαν αἱ Θῆβαι ψακάδι,» Ἠρ.) (συνεχ.) σταλιά, τίποτε. «Ἀργυρίου οὐδὲ ψακάς,» Ἄρστ.

Ψακαστός [ψακάζω], ή, όν,=Στακτός. «Μύρου—,» Ἀθ.

Ψάκελον (τὸ) καὶ Ψάκελος (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ψάκαλον, -λος.

Ψακτὴρ (ὁ), ἀντὶ Ψηκτήρ.

Ψάλαγμα [τὸ, ψαλάσσω],=Ψηλάφημα.

Ψαλάκανθα, ης (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (κατὰ λέξ.) ἄκανθα ψαλακτή (ψηλαφητή).

Ψαλακτός, ή, όν,=Ψηλαφητός. [ἐκ τοῦ

Ψαλάσσω, Μ. άξω, θαμιν. τοῦ Ψάλλω, ἐγγίζω (ψηλαφῶ) ἐπανειλημμένως, ψηλαφῶν βάλλω εἰς κίνησιν. « Νευρὰν—,» Ἀνχ.

Ψαλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ψαλίς, ψαλιδάκι.

Ψαλιδοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ψαλίδος, δίχαλωτὸς ἢ καμαρωτός.

Ψαλιδόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ψαλίδας περὶ τὸ στόμα (καθὼς ὁ κάβουρας).

Ψαλιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατασκευάζω τι εἰς σχῆμα ψαλίδος (ψαλιδωτόν).

Ψαλίδωμα (τὸ). ψαλιδωτὸν κατασκεύασμα (τείχους).

Ψαλιδωτὸς [ψαλιδόω], ή, όν. Ὁ ἔχων (κατεσκευασμένος εἰς) σχῆμα ψαλίδος, θολωτός, καμαρωτός

Ψαλίζω, Μ. ίσω. Κόπτω μὲ τὸ ψαλίδι, ψαλιδίζω. 2) σταυρόνω εἰς σχῆμα ψαλίδος. «Ἕνια ψαλίζεται πρὸς ἄλληλα,» Ἄρστ.

Ψάλιον (τὸ)· ἡ ὑπὸ τὴν σιαγόνα ἅλυσος τοῦ χαλινοῦ, (Γαλλ.) gourmette· (ἐν γέν.) χαλ.νὸς (κυρ. καὶ μτγν.)· (πλθ. κατ' ἐκτ.) δεσμὰ (Αἰσχλ. Προμ. 64), (συγχ. τοῦ Ψέλλιον), (κατὰ τὸν Courier) εἶδ. φιμοῦ, καπίστρι, (Γαλλ.) carcsson, muscrole, (ἐν γέν. ἄλλο παρὰ ὑποστόμιον, gourmette). «Τὸν ῥυταγωγέα, ἐκ τῆς ὑπογαλινιδίας ἢ τοῦ ψαλίου ἠρτημένον,» Ξεν. (Ἱππαρ. ζ΄, 1), [ἐκ τοῦ

Ψαλὶς [ψάω, ψάλλω], ίδος (ἡ). Ψαλίδι (τὸ ἐπ. ὠμοίαζε μᾶλλον τσιμπίδι)· (συνκδγ.) πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα τοιαύτης ψαλίδος, (ἰδιαιτ.) 2) τὸ πλευρὸν ἢ τὸ τόξον τοῦ βόλου, (ἐν γέν.) βόλος, (ἅλλ.) Ἀψίς. 3) ὑδραγωγεῖον θολωτὸν (ψαλιδωτὸν, ὑπόγειον). 4) τόξον τὸ ὁπ. σχηματίζει ἡ καμπύλη γραμμὴ· (συνκδχ.) κίνησις ταχεῖα.

Ψαλιστός, ή, όν. Κομμένος (Κουρεμένος) μὲ τὸ ψαλίδι, ψαλιδισμένος 2. =Ψαλιδωτός, καμαρωτός.

†Ψάλλιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ψάλιον ἢ Ψέλλιον.

Ψαλλιγενής, ές (ὁ, ἡ)· καμωμένος ἴνα ψάλλῃ, (κωμ. παρῳδ. τοῦ Μοιρηγενής).

Ψάλλω [ψάω], Μ. ψαλῶ (ἀόρ. Ἔψηλα, πρκ. Ἔψαλκα ἢ πθ. Ἔψαλμαι κτλ.) (ἐν γέν.) Ἐγγίζω, ψηλαφῶ· (κυρ.) κιθάνων μὲ τὰ δάκτυλα τραβῶ ἢ τεντόνω (» Ψάλλ' ἔθειραν,» Αἰσχλ., τράβα τὰ μαλλιά σου. [ἢ πθ.] «Σχοῖνος ψαλλομένη,» Ἐπγρ., ἡ στάφνη τῶν λεπταργῶν)· (ἰδιαιτ.) τραβῶ καὶ πάλιν ἀφίνω τὰς τεντωμένας χορδὰς μουσ. ὀργάνου εἰς τρόπον ὥστε νὰ κάμουν ἦχον, (ἑηλ.) παίζω (μὲ τὰ δάκτυλα [ἀντὶ τῷ Ἐρέκω]) ἐντατὸν ὄργανον, (Γαλλ.) toucher (pincer) de la guitare etc. (Γρφ.) ψαλμῳδῶ (μὲ δοτ.) εἰς τιμήν τινος.

Ψάλμα (τὸ). ᾆσμα ψαλλόμενον (παιζόμενον εἰς τὴν κιθάραν), ἀντικείμενον ψαλμοῦ· (ἐκκλησ.) ψαλμός.

†Ψαλμικός, ή, όν. Ὁ τοῦ ψαλμοῦ ἢ τῶν ψαλμῶν.

†Ψαλμικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ψαλμοῦ· κατὰ τὸν ψαλμόν.

†Ψαλμογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Συνθέτω) ψαλμοὺς ὡς-

†Ψαλμογράφος (ὁ), ὁ συνθέτων ψαλμούς, συγγραφεὺς ψαλμῶν.

†Ψαλμολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ἀπαγγέλλω) ψαλμούς.

†Ψαλμολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ψαλμολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ἀπαγγέλλων, ἀναγινώσκων ἀφώνως) ψαλμούς.

Ψαλμός (ὁ),=Ψάλσις, ἔγγιγμα ἢ τράβιγμα (χορδῆς), παίξιμον μουσ. ὀργάνου μὲ χορδάς. [» Τὴν μάγαδιν χορδὴς πλήκτρου διὰ ψαλμοῦ παρέχεσθαι τὴν χρείαν,» Ἀρχξν. (συνκδ.)=Ψάλμα, ᾆσμα ψαλτὸν, ὕμνος, (κατ' ἐξοχήν) «Ψαλμοὶ (οἱ τοῦ Δαβίδ).

Ψαλμοχαρὴς, ές (ὁ, ἡ). Π. ὁ χαίρων εἰς τοὺς ψαλμοὺς (ἀγαπῶν τὸν ἦχον τῆς κιθάρας κτλ).

†Ψαλμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψάλλω ᾠδὰς (ψαλμούς) ὡς ψαλμῳδός, (κυρ.) κιθαρῳδῶ.

†Ψαλμῳδία (ἡ), ᾠδὴ ψαλμῶν, ψάλσιμον, [ἐκ τοῦ

†Ψαλμῳδὸς (ὁ)· ὁ ᾄδων ψαλμούς, ψάλτης, μελῳδὸς ψαλμῶν, (κυρ.) κιθαρῳδός.

Ψάλσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ψάλλω, ψαῦσις (κυρ. χορδῶν), παίξιμον κιθάρας κτλ.

Ψαλτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ψάλτης. 2) =τῷ

Ψαλτήριον (τὸ). ὄργανόν τι μουσικὸν δεκάχορδον, (Γαλλ.) ἅρπα, (εἶδος αὐτοῦ εἶνε ἢ τὸ κατὰ παραφθορὰν Ταρκ.) σαντοῦρι, (παρβλ.) Μάγαδις καὶ Νάβλα. 2) (Ἐκκλησ.) τὸ βιβλίον τῶν ψαλμῶν (τοῦ Δαβίδ).

Ψάλτης, ου (ὁ). ὁ ψάλλων (παίζων μὲ τὰ δάκτυλα ἐνταντὸν ὄργανον), κυθαριστής,

(Ψαλλ.) artiste. 2|(ἐκκλησ.) ψαλμῳδός, μουσικός.
Ψάλτιγξ, ιγγος (ἡ), = Ψαλτήριον, ἅρπα, σαντεῦρι.
Ψαλτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ψάλλειν, ψάλτου ἴδιος.
Ψαλτός, ἡ, όν. Ὁ ψαλλόμενος ἢ δυνάμενος νὰ ψαλθῇ (νὰ παιχθῇ εἰς τὴν κιθάραν ἢ ἐν εἴδει κιθάρας), καμωμένος ὥστε ψάλλεται.
Ψάλτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ψάλτης, κιθαρίστρια.
†Ψαλτῳδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ψαλμῳδέω.
†Ψαλτῳδημα (τό). ᾆσμα ψαλτῳδούμενον, ψαλμός.
Ψαλτῳδία (ἡ) = Ψαλμῳδία, [ἐκ τοῦ
†Ψαλτῳδός (ὁ), = Ψαλμῳδός.
Ψαμαθηδόν, ἐπίρ. Π. εἰς τρόπον ψαμάθου, ὡς ἄμμος τῆς θαλάσσης.
Ψαμαθῆς, (ῆος (ἡ), Π. ἡ ζῶσα ἢ εὑρισκομένη εἰς τὴν ἄμμον (ψάμαθον).
†Ψαμαθία (ἡ), Γλο. ὄχθη ἢ ἀκρογιαλιὰ ψαμμώδης, ἀμμουδιά.
†Ψαμάθιον (τό), Γλο. ψῆγμα (κόκκος) ἄμμου.
Ψαμαθῖς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἰχθ. βδάκοντος ἢ κρυπτομένου εἰς τὴν ἄμμον (ψάμαθον), (ἄλλ.) Ἴγς, (καὶ κοιν.) χωματίζα.
Ψάμαθος (ἡ), = Ψάμμος, ἄμμος· ἀμμουδιά.
Ψαμαθώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ψαμμώδης, ἀμμώδης.
Ψαμαθών, ῶνος (ὁ). τόπος ὅπου εἶν' ἐπισωρευμένας ἄμμος, ἀμμότοπος· ἀμμουδιά.
Ψάμμα (ἀ), Δ. ἀντὶ Ψάμμη.
†Ψαμμάγεως, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ψαμμόγεως.
Ψαμμακοσιογάργαρα, Κωμ. πλῆθος ἀναρίθμητον, [γάργαρον καὶ
Ψαμμακόσιοι, αι, α, Κωμ. ἀναρίθμητοι ὡς ἡ ἄμμος (ψάμμος) τῆς θαλάσσης, (κατὰ μίμησ. τοῦ ἐννακόσιοι κτλ.).
Ψάμμη (ἡ), σπν. ἀντὶ Ψάμμος.
Ψαμμίζω, Μ. ίσω. Σκεπάζω μὲ (χόνδρους εἰς τὴν) ἄμμον (ψάμμον), (κυρ.) θεραπεύω διὰ ψαμμοχωσίας.
Ψάμμινος, η, ον. Ὁ ἐκ ψάμμου (ἄμμου) συγκείμενος. ● Ὄρος—, ● Ἠρ.
Ψαμμίον (τό). σπυρὶ ἄμμου.
Ψάμμιος, α, ον, Π. = Ψαμμίτης· [εἰς τὸν Αἰσχλ.] ἰσάριθμος μὲ ψάμμον, ἀναρίθμητος.
Ψαμμισμός [ὁ], τὸ οὐσ. τοῦ Ψαμμίζω, ψαμμοχωσία.
Ψαμμίτης, ου (ὁ) καὶ Ψαμμῖτις, ιδος (ἡ). ὁ τῆς ἄμμου (ψάμμου)· ὁ εὑρισκόμενος ἢ διατρίβων συνήθως εἰς τὴν ἄμμον.
Ψαμμόγεως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ψαμμώδη (ἀμμώδη) γῆν.
Ψαμμοδύτης, ου (ὁ), = Ἀμμοδύτης.||(οὐσ.) εἶδ. ὄφεως καὶ 2) (ἰχθ., (ἀλλ.) Ψαμμαθῆς.
Ψαμμοειδής, ές (ὁ, ἡ). ψάμμῳ ὅμοιος (τὸ εἶδος).
;Ψαμμοκόσιοι, αι, α, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ψαμμακόσιοι.
Ψάμμος (ἡ καὶ σπν. ὁ), [ψάω], = Ἄμμος· γῆ ἀμμώδης, (ὅτι ἐγράφετο καὶ Ψαμος, θλ. Ψάμαθος, ἀπόδειξις ἡ Σάμος).
Ψαμμοχωσία (ἡ). χώσιμον (παράγωγα) μὲ ἄμμον ἢ εἰς τὴν ἄμμον, (κυρ. ὡς θεραπευτ. μέσον) λουτρὸν μὲ ἄμμον.
Ψαμμώδης, εος (ὁ, ἡ). ἄμμος μὲ ἢ γεμάτος ἀπὸ ψάμμον, ἀμμώδης.
Ψαμμωτός, ἡ, όν. Ἀνακατωμένος μὲ ἢ Κατασκευασμένος ἀπὸ ψάμμον, = Ψηφωτός. ● Κόσμος—, ● Γρφ. (Σειρὰχ. ΚΒ', 17), = Ψηφοθέτημα. (Ψαλλ.) mosaïque.
Ψανός, ἁ, όν, Δ. ἀντὶ Ψηνός.
Ψάρ, ψαρὸς (ὁ), εἶδ. πτην., ψαρῶνι, Ἰμαυροπούλι, [ἴδε καὶ Ψάρος].
Ψαρὸς, ά, όν. Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ψαροῦ | τοῦ ψαρωνιοῦ], παρδαλὸς (ἄσπρος καὶ Ἰμαῦρος), (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) γρίβας. ● Ἵππος—, ● Ἀρχ.
Ψάρος (ὁ), = Ψάρ. ● Ὁ δὲ ψάρος ἐστὶ ποικίλος, μέγεθος δὲ ἡλίκον κόττυφος, ● Ἀρχ.
Ψαυκροπόδης, ου (ὁ) καὶ
Ψαυκρόπους, οῦς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ταχύπους, [ποῦς καὶ
[Ψαυκρός, ά, όν, Γλσ. = Σαυκρὸς, λεπτὸς (συνεκδ.) ἐλαφρός.
Ψαῦσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ψαύω, ἔγγιμα (μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων), ψηλάφημα.
Ψαῦσμα (τό), τὸ ψαυσθὲν ἢ ψαυόμενον, ψηλάφημα. 2; = Ψαῦσις.
Ψαυστός, ἡ, όν. Ὁ ψαυσθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ψαυσθῇ, ἐπιδεκτικὸς ψαύσεως, ψηλαφητός.
Ψαύω [ψάω], Μ. ψαύσω (πθ. πρκ. Ἔψαυσμαι). Ἐγγίζω (μὲ τὸ χέρι), ψηλαφῶ (συνεκδ.) φθάνω· πλησιάζω (συνήθ. μὲ γεν.) ● Ποσὶ ψαύειν γαίης, ● Ὁμ. Ἴλιμν. ● Τῇ κεφαλῇ τοῦ οὐρανοῦ ψαύσεις, ● Ἡρ. (καὶ δοτ. μόνη, Π., ἐνν. τῆς γεν.) ● Ψαῦον κόρυθες (ἐνν. ἀλλήλων) φάλοισιν, ● Ὁμ. (καὶ αἰτ. σπν.) ● Ὅς δή με, φέρων ἐν ὤμοις, ψαύει χερσί, ● Σοφ. (καὶ μτφρ.) ● Ψαύων τὸν θεὸν ἐν κεκτομένοις γλώσσαις, ● αὐτ. ἐγγίζων (ἐφαπτόμενος) μὲ πικρὰ λόγια. ● Ψαύειν τῆς ἀληθείας, ● Πλάτ., πλησιάζειν ὡς ἔγγιστα. (καὶ μτ.) ● Κεφαλῆς ψαύεται (ὁ οἶνος), ● Δημοκρ., πιάνει (κτυπᾷ) εἰς τὸ κεφάλι. (καὶ πθ.) ● Ψαυσθεῖσα, κνησμοὺς ἐργάζεται, ● Ἀξ., προξενεῖ φαγοῦρα ὅταν τὴν πιάσουν.
Ψάφαξ, ακος (ὁ), Δ'ολ. καὶ Δ. ἀντὶ Ψῆφος, πετρίτσα, λιθαράκι.
Ψαφαρία (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ψαφαροῦ, ξηρότης, (ἄλλ.) Ψαθυρότης, (συνεκδ.) κοφτικότης, φυπαρία.
Ψαφαρίτης, ου (ὁ) καὶ Ψαφαρῖτις, ίτιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ψαφαρός. ● Ῥὶπος—, ● Ἐπγρ.
Ψαφαροθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ), = Ψαφαρότριχος.
Ψαφαρὸς [ψάω], ά, όν, = Ψαθυρὸς, λεπτὸς, σαθρὸς, εὔθραυστος· τραχὺς εἰς τὴν ἁφὴν ἢ εἰς τὴν γεῦσιν, πικρὸς· ξηρὸς, αὐχμηρὸς· μαραμένος· χαλασμένος.
Ψαφαρότριχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ψαφαρὰς (τραχείας, αὐχμηρὰς ἢ λεπτὰς) τρίχας (ψελὸν μαλλ.).
Ψαφαρόχρους· ωτος |ὁ, ἡ|, Π. [ψαφαρὸς, χρώς], ὁ ἔχων τραχὺ (αὐχμηρὸν) δέρμα.
Ψαφερὸς, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Ψαφαρός.
÷Ψαφυξ, ιγγος (ἀ), Δ. ἀντὶ Ψηφὶς καὶ
Ψάφος (ἡ), Δ. ἀντὶ Ψῆφος.
Ψάω [συγγ. τῷ Ξέω]-ῶ, ᾷς, ᾷ καὶ (λ-τ.) ᾶς, ᾶ, Μ. ψήσω (εὔχρ., κυρ. εἰς τὰ σύνθ.). Ξύνω, τρίβω· τρίβων ἰσάζω ἢ λιανίζω, κάμνω σκόνη (θρύμματα), χαλνῶ. ||. (ἀμτβτ.) τρίβομαι, φθείρομαι, λιώνω, καταφθείρω. ● Ἐδεστὸν ἐξ αὐτοῦ φθίνει ἢ ψᾷ (τὸ ἔρεον), ● Σοφ.
Ψᾶ, Δ. ἀντὶ Σφᾶ, εἴτ. ἀνίκ. ἢ πλθ. τῆς τρτπροσπ. ἀντων. Ὅς.
Ψέγειος, α, ον, Π. = Ψυγερός.
Ψέγμα (τό), μέσον ἢ ἀντικείμενον ψόγου ψέγος, ψεγάδι, [ἐκ τοῦ
Ψέγω [ψάω], Μ. ψέξω (πρκ. Ἔψεγμαι καὶ πθ. Ἐψέχθην κτλ.). Μέμφομαι, κατηγορῶ. ● Ὅταν τις ψέγῃ, ἢ ἐπαινῇ τὸ ἐναντίως ἔχοντα, ● Πλάτ.
Ψεδνοκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. φαλακρὸς τὴν κεφαλήν, [κάρηνος καὶ
Ψεδνὸς, ἡ όν, Π. [ψάω], λεπτὸς, ἀραιός, (ἰδιαιτ.) ἀραιότριχος, σπανὸς, (παρβλ.) Ψιλός.
Ψεδνότης (ἡ), τὸ ἐλάττωμα τοῦ ψεδνοῦ, ἀραιότης (κυρ.) τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, (παρβλ.) Ψιλότης.
Ψεδνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ψεδνὸν (ἀραιότριχον), Ψιλόω (τῶν τριχῶν).
;Ψεδυρὸς, ὰ, όν, Π. ἀντὶ Ψιθυρος, ψεύτης, ἀπατηλὸς, δόλιος.
†Ψεκὰ (ἡ), Γλο. = Ψιά.
Ψεκάδιον (τό), = Ψακάδιον.
Ψεκάζω, Μ. άσω. = Ψακάζω.
Ψεκὰς, άδος (ἡ), = Ψακάς.
Ψεκτέος, ὰ, ον, θετ. τοῦ Ψέγω.
Ψέκτης, ου (ὁ), ὁ ψέγων (κατηγορῶν) τοὺς πάντας ἢ τὰ πάντα, φιλοκατήγορος.
Ψεκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ ψέγειν, μεμπτικὸς, φιλοκατήγορος.
Ψεκτικῶς, ἐπίρ. Μὲ ψεκτικὸν τρόπον ἢ ὕφος, μεμπτικῶς.
Ψεκτὸς, ἡ, όν. Κατηγορημένος ἢ ἀξιοκατηγόρητος, ψόγου ἄξιος, μεμπτός.
†Ψεκτῶς, ἐπίρ. Μὲ ψεκτὸν τρόπον, ἀξιομέμπτως.
Ψέλιον (τό), Π. ἀντὶ Ψέλλιον ἢ (Ὀκτ. Κων. Δ', 69) Ψάλιον.
Ψελιοφόρος (ὁ, ἡ), = Ψελλιοφόρος.
Ψελιόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. περιβάλλω (περιτυλίζω μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ) ψέλιον.
Ψελλίζω καὶ (μτ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Εἶμαι (Ὁμιλῶ ὡς) ψελλὸς, (κυρ.) προφέρω τὸ σ ὡς θ (Ἀντὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ), τσηβίζω, παρβλ.) Τραυλίζω· (μτνμ.) εἶμαι ἀμυδρὸς, ● Τὴν βάσιν ψελλίζεται, ● Ἴλ., περιπατεῖ ὡσὰν ξεγραφισμένος. ● Ἔνια γὰρ ψελλίζεται τῶν ὄντων καὶ ἐπαμφοτερίζει, ● Ἀρχ.
Ψέλλιον (τὸ). κρίκος μετάλλινος (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) βραχιόλιον, (συγγ. τῷ Ψάλιον).
†Ψελλιοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων ψέλλια (βραχιόλια).
Ψελλιοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φορῶν ψέλλια (βραχιόλια).
Ψέλλισμα (τό), τὶ ἀκούεται ὑπὸ ψελλιζόντας, λόγος ψελλοῦ (παιδαριώδης).
Ψελλισμὸς (τό), τὸ ψελλίζειν, τσήβδισμα.
Ψελλὸς [ψάω], ἡ, όν. Ὁ ὁμιλῶν ὡσὰν τὰ

μικρὰ κασθιά (ἀφίνων μερικὰ στοιχεῖα ἢ πρφέρων σὸ σ ὡς θ), τανθδὸς, (πρβλ. Τρωλὸς· (μτνμ. ἐκλ λόγ.) ἀσπρης, δυσνόητος.

Ψελλότης (ἡ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ ψελλοῦ.

Ψευδαγγελὴς, ἐος (ὁ, ἡ),= Ψευδάγγελος.

Ψευδαγγελία (ἡ). ψευδὴς ἀγγελία (εἴδησις), [ἐκ τοῦ

Ψευδάγγελος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἀναγγέλλων) ψευδεῖς εἰδήσεις, ψευδῶν εἰδήσεων ἄγγελος.

Ψευδαγωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσποιοῦμαι ὅτι ἀγνοῶ.

Ψευδάγχουσα, ης (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, ψευδὴς (ὄχι καθαυτὸ) ἄγχουσα.

Ψευδάδελφος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκρινόμενος ἀδελφικὴν ἀγάπην, ψευδὴς (ὑπόλοιπος, ψευδώνυμος) ἀδελφός.

Ψευδαλαζὼν, όνος (ὁ, ἡ). ψευδὴς καὶ ἀλαζών.

Ψευδαλέξανδρος (ὁ). ὁ οἰκειοποιούμενος ψευδῶς τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλεξάνδρου, ψευδώνυμος Ἀλέξανδρος.

Ψευδαλέος, α, ον καὶ

Ψευδάλιμος, η, ον, Π. ψευδὴς, πλαστὸς, ἀπατηλός.

;Ψευδαμάμαξος, ιος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Ψεύστης, ἀλαζὼν, ἀπατεὼν, (κατὰ λέξ.) ψεύτικη κληματαριά, (παρβλ. Ψευδαστράφαξος).

Ψευδάνωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ψευδόμενος (ὑποκρινόμενος) τὸν ἄνδρα, ψευδώνυμος ἀνήρ. ▪ Διόνυσος—, ▪ Πολύαιν.

Ψευδαπάτης, ου (ὁ). ψεύστης, ἀπατεών.

Ψευδαπόστολος (ὁ). ψευδὴς, ψευδώνυμος, (ὄχι καθαυτὸ) ἀπόστολος.

Ψευδαποφάσκων, οντος (ὁ). ὁ ἀποφάσκων (ἀρνούμενος) ψευδῶς, εἶδος σοφίσματος, (ἄλλ.) Ψευδόμενος (λόγος).

Ψευδαργυρος (ὁ). ψευδὴς (νοθευμένος) ἄργυρος· (εἰς τὸν Στρβ.) εἶδος ἡμιμεταλλου, (ἴσ.) ὁ ζίγκος.

Ψευδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ψεῦδος· (ἰδιοτισ.) ψευδὴς συλλογισμὸς, παραλογισμός.

Ψευδαστράφαξις, υος (ἡ), Κωμ. ἀντὶ Ψεῦδος, ψευδολογία, (κατὰ λέξ.) ψευδὴς ἀστράφαξις (λοβοειδὲς φυτ.)

Ψευδαττικὸς, ἡ, όν. Ψευδῶς (Ὄχι καθαυτὸ) Ἀττικός.

Ψευδαυτομολία (ἡ). ψευδὴς (καθ' ὑπόκρισιν) αὐτομολία, [ἐκ τοῦ

Ψευδαυτόμολος (ὁ, ἡ). ὁ αὐτομολῶν ψευδῶς (προσποιούμενος ὅτι αὐτομολεῖ) ἵνα κατασκοπεύσῃ, ψευδὴς αὐτόμολος.

Ψευδεγγραφὴ (ἡ). ψευδὴς ἐγγραφὴ (κυρ. εἰς τὰ βιβλία τοῦ δήμοσ. χρέους). ▪ Ψευδεγγραφῆς δίκη, ▪ Ημ., ἡ κατὰ τοῦ ἐγγράψαντός τινα ψευδῶς ὡς ὀφειλέτην τοῦ δημοσίου.

Ψευδέγγραφος (ὁ, ἡ). ὁ ψευδῶς ἐγγεγραμμένος (κυρ. ὡς χρεωστῶν εἰς τὸ δημόσιον).

Ψευδενέδρα, ας (ἡ). ψευδὴς (προσποιημένη λόχῳ στρατηγήματος) ἐνέδρα.

† Ψευδεπέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ.=Ψευδολογέω.

Ψευδεπιγραφέω ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιγράφω τι ψευδῶς, βάλλω ψευδῆ ἐπιγραφήν.

Ψευδεπίγραφος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ψευδῆ ἐπιγραφὴν (ἐπιγεγραμμένος ψευδῶς μὲ ἄλλο ὄνομα)· (μτνμ.) τοῦ ὁπ. ἡ διαγωγὴ δὲν συμφωνεῖ μὲ τὸ ὄνομα, ψευδώνυμος. ▪ Ψ. ἀδελφός, ▪ Δξ.=Ψευδάδελφος. ▪ Ψ. φιλόσοφος, ▪ αὐτ., ὁ καθ' ὑπόκρισιν.

Ψευδεπίτροπος (ὁ). ψευδὴς (αὐτοχειροτόνητος) ἐπίτροπος.

Ψευδεργία (ἡ). ψευδὴς (προσποιημένη) πρᾶξις, ὑπόκρισις πρὸς ἐξαπάτησιν.

Ψευδέφοδος (ἡ). ψευδὴς (πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ ἐχθροῦ γινομένη) ἔφοδος.

Ψευδῆ, αἰτ. ἑν. ἀρσ. καὶ πλθ. οὐδ. τοῦ Ψευδής.

Ψεύδη, πλθ. τοῦ Ψεῦδος.

Ψευδηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψευδῆ ἀγορεύω, ψευδολογέω.

Ψευδηγορία (ἡ). τὸ ψευδηγορεῖν, ψευδολογία, [ἐκ τοῦ

Ψευδηγόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγορεύων τὰ ψευδῆ, ψευδολόγος.

Ψευδηλογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ψευδολογέω, [ἐκ τοῦ

Ψευδηλόγος (ὁ, ἡ). = Ψευδολόγος.

Ψευδήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ψευδὴς, ἀπατηλός. ▪ Πειθὼ—, ▪ Νόνν.

Ψευδηρακλὴς, έους (ὁ). ὁ προσποιούμενος ψευδῶς τὸν Ἡρακλέα, ψευδώνυμος Ἡρακλῆς.

Ψευδήριον (τὸ), Π. ἀντὶ Κενήριον, κενοτάφιον.

;Ψευδηρὸς, ά, όν, Π. ἀντὶ=

Ψευδὴς, έος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. Ψευδέστερος ἢ Ψευδίστερος, -τατος). (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀληθὴς), ψευδόμενος, ψεύτικος. ▪ Λόγος—, ▪ Ἡσ., = Ψεῦδος, ψευδολογία. Ἀμίνιστε) ἀντὶ Ψεύστης, ψευδολόγος. ▪ Ἀναγκασθήσεται .. τἀναντία εἰπεῖν, ψευδὴς φανήσεσθαι, ▪ Θκδ.

Ψευδηχαιόδειος (ὁ, ἡ). ὁ ψευδῶς ἀποδιδόμενος εἰς τὸν Ἡσίοδον (ψευδῶς ἐπιγραφόμενος Ἡσιόδειος).

Ψευδιερεὺς, έως (ὁ). ψευδὴς (ψευδώνυμος, αὐτοχειροτόνητος) ἱερεύς.

Ψεῦδις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ψευδὴς.

Ψευδισόδρομος (ὁ, ἡ). ψευδῶς (ὄχι καθαυτὸ) ἰσόδρομος, πεισμένος μὲ ἀνίσους λίθους βαλμένους ὅμως εἰς τρόπον ὥστε νὰ φαίνωνται ἴσοι (ἰσομεγέθεις).

Ψευδίστερος, -ίστατος, παρθ. (ἀνμλ.) τοῦ Ψευδής.

Ψευδοβοήθεια (ἡ). ψευδὴς (γινομένη πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ ἐχθροῦ) βοήθεια, στρατήγημα ἐπὶ προσχήματι βοηθείας.

Ψευδοβούνιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, ψευδὲς (ὄχι καθαυτὸ) βούνιον.

Ψευδογλωσσέω (τέω)-ῶ, Μ. ήσω, =Ψευδολογέω.

Ψευδογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαγράφω ἢ Περιγράφω τι ψευδῶς, (ἰδιωτ.) σχεδιάζω μὲ ψευδεῖς (ἐσφαλμένας) γραμμὰς μαθηματικὸν σχῆμα, (ὄθ.

Ψευδογράφημα (τὸ). σχῆμα μαθηματικὸν διαγεγραμμένον ψευδῶς (μὲ ἐσφαλμένας γραμμάς).

Ψευδογραφία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ ψευδογραφέω, ψευδὴς διαγραφὴ ἢ περιγραφή.

Ψευδογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων ψεύδη (περιγράφων τι ψευδῶς).

Ψευδοδάκτυλος (ὁ). ψευδὴς (χωλαίνων εἰς τὸ μέτρον, ἐσφαλμένος) δάκτυλος (στίχου).

Ψευδόδειπνον (τὸ), Π. ψευδὲς (ἀπατηλὸν) δεῖπνον.

Ψευδοδιδάσκαλος (ὁ, ἡ). ψευδὴς (ψευδώνυμος) διδάσκαλος, διδάσκων ψευδεῖς διδασκαλίας.

Ψευδοδίκαιμαν (τὸ). ψευδὲς (ὄχι καθαυτὸ) δίκταμναν.

Ψευδοδίπτερος (ὁ, ἡ). (ἀρχιτεκτ.) κτισμένος εἰς τρόπον ὥστε φαίνεται ὡς ἂν νὰ ἔχῃ δύο σειρὰς κολώνων (δύο πτέρυγας).

;Ψευδοδοξάζω, Μ. άσω ᾗ

Ψευδοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ψευδῆ δόξαν (ἰδέαν) περί τινος, εἶμαι προκατειλημμένος ὑπὸ σφαλερᾶς κρίσεως.

Ψευδοδοξία (ἡ). ψευδὴς (ἐσφαλμένη) δόξα (ἰδέα), πρόληψις. Ἀ) (εἰς τὸν Πλ. Η', 253) ἀντὶ Ὑπόκρισις ἡ (;) Κενοδοξία.

Ψευδοδοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ψευδῆ δόξαν (ἰδέαν) περί τινος, προκατειλημμένος ὑπὸ ἐσφαλμένης κρίσεως.

Ψευδοενέδρα, ας (ἡ), = Ψευδενέδρα.

Ψευδοέπεια (ἡ), = Ψευδολογία.

Ψευδοεπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ψευδολογέω, [ἐκ τοῦ

Ψευδοεπὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ψευδολόγος.

† Ψευδοεργία (ὁ, ἡ), = Ψευδεργία.

Ψευδόθυρον (τὸ). ψευδὴς θύρα, μίμημα θύρας.

Ψευδοϊέρευς, έως (ὁ), = Ψευδιερεύς.

Ψευδοϊστορέω-ῶ, Μ. ήσω. Διηγοῦμαι (ἱστορῶ) ψεύδη.

Ψευδοκασία (σία), ας (ἡ). ψευδὴς (ὄχι καθαυτὸ) κασσία.

Ψευδοκατηγορία (ἡ). ψευδὴς κατηγορία· συκοφαντία, [ἐκ τοῦ

Ψευδοκατήγορος (ὁ, ἡ). ὁ κατηγορῶν ψευδῶς τινα, ψεύστης κατήγορος, συκοφάντης.

Ψευδοκήρυξ, υκος (ὁ). ψευδὴς (ψευδώνυμος) κήρυξ ἢ (μὲ γεν.) ἀρχηγός.

Ψευδοκιννάμωμον (τὸ). ψευδὲς (ὄχι καθαυτὸ) κιννάμωμον, κανέλλα ψεύτικη.

Ψευδοκλείδιον (τὸ). ψευδὲς κλειδίον, ἀντικλείδιον.

Ψευδοκλησία ᾗ

Ψευδοκλητεία (ἡ). ψευδὴς κλῆσις (εἰς τὸ δικαστήριον). ▪ Ψευδοκλησίας δίκη, ▪ Ημ., ἡ κατὰ ψευδοκλητῆρος.

Ψευδοκλητήρ (ὁ). ὁ ψευδῶς ὑπογραφόμενος ὡς κλητὴρ ἢ μάρτυς εἰς δικαστικὴν κλῆσιν (λέγων ψευδῶς ὅτι ἐκλήτευσέ τινα ἢ προσκλήθεις παρεγράφη ὡς μάρτυς τῆς κλήσεως).

Ψευδοκλητία (ἡ), = Ψευδοκλητεία.

Ψευδοκλήτωρ, ορος (ὁ), = Ψευδοκλητήρ.

† Ψευδοκόρη (ἡ). ψευδὴς (ὑποτιθεμένη) κόρη.

Ψευδοκύπειρος (ὁ). ψευδὴς (ὄχι καθαυτὸ) κύπειρος.

Ψευδοκύων, όκυνος (ὁ) ψευδὴς (ψευδώνυμος) κύων (κυνικὸς φιλόσοφος).

Ψευδολατρεία (ἡ). ψευδὴς (εἰς τοὺς ψευδωνύμους θεοὺς ἀποδιδομένη) λατρεία, ψευδοθρησκεία.

Ψευδόλιτρος (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Ψευδόνιτρος.

Ψευδολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω ψεύδη (ψεύματα).

Ψευδολογία (ἡ), τὰ οὐσ. τοῦ προηγ., λόγος ψευδὴς, ψεῦδος, [ἐκ τοῦ

Ψευδολογιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κύμινον ψευ-

συλλογισμούς (συλλογιζόμενος κακῶς, παραλογιζόμενος).
Ψευδολόγος (ὁ, ἡ), ὁ λέγων (ὁμιλῶν) ψεύδη (ψεύματα), ψεύστης.
Ψεύδομαι, ἴδε Ψεύδω.
†Ψευδομαντεία (ἡ), ψευδὴς μαντεία, [ἐκ τοῦ
Ψευδόμαντις, εως (ὁ, ἡ), ψευδὴς (μὴ ἐπαληθεύων) μάντις.
Ψευδομάρτυρ, υρος (ὁ, ἡ), ὁ μαρτυρῶν ψευδῶς, ψευδομάρτυρας.
Ψευδομαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαρτυρῶ ψευδῶς, δίδω ψευδῆ μαρτυρίαν.
Ψευδομαρτύρημα (τὸ), τὸ μαρτυρούμενον ψευδῶς, ψευδομαρτυρία.
Ψευδομαρτυρία (ἡ), τὸ ψευδομαρτυρεῖν, ψευδομαρτύρημα.
Ψευδομαρτυριάω-ῶ (χωρὶς Μ.), Ἔχω διάθεσιν νὰ ψευδομαρτυρῶ.
Ψευδομαρτύριον (τὸ), (μόνον εἰς τὰς φρ.) « Ψευδομαρτυρίου δίκη, « Νμ., ἡ κατὰ ψευδομάρτυρος, καὶ « Ψευδομαρτυρίοις ἔνοχος, « Πλάτ.
Ψευδομάρτυς, υρος (ὁ, ἡ),=Ψευδομάρτυρ.
Ψευδομυθέω-ῶ, Μ. ήσω,=Ψευδολογέω.
Ψευδομυθία (ἡ),=Ψευδολογία, [ἐκ τοῦ
Ψευδόμυθος (ὁ, ἡ),=Ψευδολόγος.
Ψευδόνειρος (ὁ, ἡ), ὁ βλέπων ψευδῆ (μὴ ἐπαληθεύοντα) ὄνειρα. ‖ (οὐσ. ἀρ.) ψευδὴς (ἀπατηλὸς) ὄνειρος.
Ψευδόνιτρος (ὁ, ἡ), κατεσκευασμένος μὲ ψευδὲς (δολωμένον) νίτρον, « Κονία—, « Ἄρρφ.
Ψευδονύμφευτος (ὁ, ἡ), Π. (γάμος) ψευδὴς, ὄχι πραγματικός.
Ψευδοπαιδεία (ἡ), ψευδὴς (ψευδώνυμος) παιδεία.
Ψευδοπανικὰ (τὰ), ψευδὴς (γινόμενος πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ ἐχθροῦ) πανικὸς φόβος.
†Ψευδοπαρήχησις, εως (ἡ), ψευδὴς (καταχρηστικῶς λεγομένη, νομιζομένη) παρήχησις.
Ψευδοπάρθενος (ἡ), ψευδὴς (ψευδώνυμος) παρθένος.
Ψευδόπατρις, ιδος (ὁ, ἡ), ὁ κρύπτων τὸ καθαυτὸ ὄνομα τῆς πατρίδος του (λέγων ψεύματα ὅτι εἶνε ἀπ' ἄλλην πατρίδα).
Ψευδοπάτωρ, ορος (ὁ), ψευδὴς (ὄχι καθαυτὸ) πατήρ.
†Ψευδοπλάνης, ητος ἧ
†Ψευδοπλανήτης, ου (ὁ), Σχλ. ὁ διηγούμενος ψευδεῖς τινας πλάνας (περιπλανήσεις) του.
†Ψευδοπλάστης, ου (ὁ), Σχλ. ὁ πλάστων ψεύδη (ψεύματα).
Ψευδόπλουτος (ὁ, ἡ), ὁ καυχώμενος ἢ νομιζόμενος ψευδῶς ὅτι εἶνε πλούσιος.
Ψευδοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω ψεύδη. 2) κάμνω τι (κάμνω νὰ φαίνεται) ψευδές, ψευτίζω. 3) ἀπατῶ (ἐξαπατῶ) διὰ ψευδολογίας.
Ψευδοποιία (ἡ), τὸ οὐσ. ταῦ προηγ., ἐφεύρεσις ψευμάτων, (παρβλ.) Ψευδεργία.
†Ψευδοποίμην, ενος (ὁ), ψευδὴς (ψευδώνυμος) ποιμήν.
Ψευδοπολίχνιον (τὸ), ψευδὲς (ἔχον τὸ ὄνομα μόνον) πολίχνιον.
†Ψευδοπρεσβευτής, οῦ (ὁ), ψευδὴς (ἀπατεὼν ἢ αὐτοχειροτόνητος) πρεσβευτής. (Σχλ. ἐξήγ. ταῦ Ψευδοκήρυξ).
Ψευδοπροδοσία (ἡ), ψευδὴς (γινομένη πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ ἐχθροῦ) προδοσία, στρατήγημα διὰ προδοσίας.
†Ψευδοπροσκύνησις, εως (ἡ), Σχλ. ψευδὴς προσκύνησις.
†Ψευδοπροφητεία (ἡ), ψευδὴς προφητεία.
†Ψευδοπροφητεύω, Μ. εύσω. Προφητεύω ψευδῶς (ὡς«
†Ψευδοπροφήτης, ου (ὁ), ψευδὴς (μὴ ἐπαληθεύων, ψευδώνυμος) προφήτης.
Ψευδόπτωμα (τὸ), ψευδὲς (προσποιημένον) πτῶμα (πέσιμον), στρατήγημα παλαιστοῦ (ὅπερ προσποιεῖται ὅτι πίπτει).
Ψευδόπυρα (τὰ), ψευδῆ (ἀναπτόμενα πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν ἐχθρῶν) πυρά, εἶδος στρατηγήματος.
Ψευδορασφῳδὸς (ὁ), ψευδὴς (ὄχι καθαυτὸ) ραψῳδός.
Ψευδορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ψευδῆ ὅρκον, ἢ· Παραβαίνω τὸν ὅρκον μου, ἐπιορκῶ.
Ψευδορκία (ἡ), ὅρκος ψευδὴς· ἐπιορκία.
Ψευδόρκιον (τὸ),=Ψευδορκία, (κυρ. οὐδ. τοῦ
Ψευδόρκιος ἧ
Ψεύδορκος (ὁ, ἡ), ὁ ὁρκιζόμενος ψευδῶς (κάμνων ψευδῆ ὅρκον) ἢ παραβαίνων τὸν ὅρκον του, ἐπίορκος.
Ψεῦδος [ψῦδος, ψίθυρος], εος-ους (τὸ), πλάσμα (ἀνύπαρκτον), ψεῦτιά, ψεῦμα. « Ἴσχε ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα, « Ὅμ. (καὶ ἄλλ. ἐν εἴδει ἐπ.β.) « Οὔτι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας, « Ἰλ. Ι., ἀντὶ Ψευδῶς. 2) (ἐνίοτε ἐπιθετ.) ἀντὶ Ψευδὴς. « Καὶ τοῦτ' ὄνομα τέχοντα, εἴτ' οὖν ἀληθές, εἴτ' οὖν ψεῦδος, « Πλάτ. 3) ἐξάνθημά τι τὸ ὁποῖον ἐνομίζετο ὅτι ἔβγαινεν εἰς τὴν μύτην ἢ τὴν γλῶσσαν τῶν ψευδολογούντων, (Θκρ. 1Β', 2Φ).
†Ψευδοσέληνον (τὸ), ὅταν φέγγῃ ἀμυδρῶς (δὲν καλοφέγγῃ) ἡ σελήνη.
Ψευδοσέληνον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, ψευδὲς σέλινον.
Ψευδοσοφία (ἡ), ψευδὴς (ψευδώνυμος) σοφία.
Ψευδοσοφιστὴς, οῦ (ὁ), ψευδὴς (ψευδώνυμος) σοφιστὴς (λάγιος).
Ψευδόσοφος (ὁ, ἡ), ψευδὴς (ψευδώνυμος) σοφός.
Ψευδοστιγματίας, ου (ὁ), ψευδὴς στιγματίας, ὑποκρινόμενος τὸν στιγματίαν, [ὅς τὴν λέξ.].
Ψευδόστομα (τὸ), ψευδὲς (ὄχι καθαυτό, [ἄλλως] τυφλὸν) στόμα καταμοῦ.
Ψευδοστομέω-ῶ, Μ. ήσω,=Ψευδολογέω, [ἐκ τοῦ
Ψευδόστομος (ὁ, ἡ),=Ψευδολόγος. ‖ (οὐσ.) «Ψευδόστομον (τὸ), « Διοδ., Πτολ., = Ψευδόστομα.
Ψευδόσφηξ, ηκος (ἡ), ψευδὴς (ὄχι καθαυτὸ) σφὴξ, εἶδος σφηκὸς (μονοειδὲς).
†Ψευδοτάριον (τὸ),= Κενοτάφιον.
†Ψευδοτεχνία (τὸ), ψευδὴς (ἀπατηλὴ) τέχνη, κακοτεχνία (ξ).
Ψευδουργὸς (ὁ), [ψ. ἔρδω]. ἀπατεών, ἀγύρτης, (Τουρκ.) χοκκαμπάζης.
Ψευδοφανὴς καὶ Ψευδοφανὴς, ἐος (ὁ, ἡ), ὁ φέγγων μὲ ψευδὲς (ἀμυδρὸν, ὄχι ζῶον τοῦ φῶς.
Ψευδόφημος (ὁ, ἡ), Π. (λόγος) τοῦ ὁπ. ἡ φήμη (ἡ κληδὼν) δὲν ἐκπληρώνεται, ψευδής.
Ψευδοφιλιππος (ὁ), ψευδὴς (ψευδώνυμος) Φίλιππος.
†Ψευδόφορον (τὸ), νλγ. ἀντὶ Ψευδόφορτον.
†Ψευδόχριστος (ὁ), ψευδὴς ψευδώνυμος) Χριστός.
Ψευδοχρυσόλιθος (ὁ) ψευδὴς (ὄχι καθαυτὸ) χρυσόλιθος.
Ψευδόχρυσος (ὁ, ἡ), κατασκευασμένος ἀπὸ ψεύτικον μέταλλον.
Ψευδυποβολιμαῖος, α, ον. Ὁ νομιζόμενος ψευδῶς (χωρὶς νὰ ἦνε) ὑποβολιμαῖος.
Ψεύδω [ψεύδος]. Μ. ψεύσω (πθ. πρκ. Ἔψευσμαι κτλ.). Ἐξελέγχω, ἀποδεικνύω ψευδές τι ἢ ἀπατημένον τινά· (συνήθ.) γελῶ (κυρ. λέγων ψεύματα), (ἐν γέν.) ἀπατῶ, (ξ πθ.) ἀπατῶμαι· (μὲ γεν.) ἀποτυγχάνω. « Ψεύδει γὰρ ἡ 'πίνοια τὴν γνώμην, « Σοφ. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) « Ὦ Ζεῦ, μὴ ψεῦσάν με τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος, « Ἀρχφ. (καὶ πθ.) « Μηδαμῶς ψευσθῆναι τῆς ἐλπίδος, « Ἡρ. « Ἐψευσμένοι γνώμης, « αὐτ. « Ψευσθῆναι δείπνου, « Ἀρχφ. « Ψευσθέντας τῶν σκοπῶν, « Θκ., δὲν παρετήρησαν ἢ δὲν ἐνόησαν τὰ ὁπ. τοὺς ἔκαμαν σημεῖα οἱ σκοποί των. « Ψευσθῆναι τῆς βουλῆς ἐμῶν δυνάμεως, « αὐτ., ἠπατήθησαν εἰς τὰς περὶ αὐτῆς κρίσεις των, (καὶ αἰτ. ἐλλ.) « Ψεύδουσι θυμόν, « Ἀπολλ. « Καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἐψεύσθησαν, « Ξεν. (ἡ δοτ.) « Εἰ δὲ ἄρα ἐγὼ ψευσθείην γνώμῃ, « Ἡρ. 2) (μσ.) λέγω ψεύματα· (ὁπμ. μὲ αἰτ.) παραβαίνω, ἀθετῶ. « Ἀληθῆτην καταλέξω· νημερτής τε γάρ εἰμι ἧ οὐκ οἶδα ψεύδεσθαι, « Ὅμ. Ἴλιν. « Ψεύσομαι, ἢ ἄτομον ἐρέω, « Ὀδ. Δ « Ὅς δέ κεν, ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσας, ψεύσεται, « Ἡσ. « Ἀνὴρ οὐδαμῶς οἷός τε ψεύδεσθαι, « Δημ. (καὶ αἰτ.) « Ἐψεύσθη τοῦτο, « Ξεν. « Ψεύδεσθαι τὸ φυσικὸν κάλλος, « Γοργ., μιμεῖσθαι ψευδῶς, ὑποκρίνεσθαι. « Συνήθικε μὴ ψευδόμενον, « Ξεν. « Ἃ ὤμοσεν, εὐθὺς ἐψεύσατο, « αὐτ. « Οὐκ ἐψεύσαντο τὰς ἀπειλάς, « Ἡρ., τὰς ἐπραγματοποίησαν. (καὶ αἰτ. προσ.) « Ὧν γὰρ ὤμοσε, οὐκ ἐψευσάμην οὐδέν σε, « Σοφ. (καὶ γεν.) « Ὑπνου ψευσάμενος, « Δκ., εἰπὼν ψεύματα ὅτι νυστάζω. (καὶ πθ.) « Τὴν περὶ αὐτῶν ἡμῖν μὴ κτείνειν ψευσαμένους ὑπόσχεσιν, « Θκ.
†Ψευδωμοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψευδῶς ὀμνύω, ψευδορκέω, [ἐκ τοῦ
Ψευδωμότης, ου (ὁ), ὁ ὀμνύων ψευδῶς (κάμνων ψεύτικον ὅρκον), ἐπίορκος.
Ψευδώμοτος (ὁ, ἡ), περὶ τοῦ ὁπ. ὤμοσέ τις ψευδῶς.
Ψευδώνυμος (ὁ, ἡ), ὠνομασμένος μὲ ψευδὲς [πλαστὸν, ἄλλο παρὰ τὸ καθαυτό του] ὄνομα.
Ψευδωνύμως, ἐπιρ. Ὑπ' ἄλλο [ψευδὲς, πλαστὸν] ὄνομα.
Ψευδῶς, ἐπιρ. Μὲ ψευδῆ τρόπον, ψεύματα.
†Ψεῦμα (τὸ), Ψεῦσμα. 2)=Ψυδράκιον.
Ψεῦσις, εως (ἡ), τὸ ψεύδεσθαι, ἀπάτη, γέλασμα.

Ψευδίστυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ φευγῶν (μισῶν, ἀποστρεφόμενος) τὸ ψεῦδος.
Ψεῦσμα (το), = Ψεῦδος, (κοιν.) ψέμμα.
Ψεύστειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ψεύστης, ψεύτρα.
Ψευστεύω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ψεύδομαι, λέγω ψεύματα, ἐξαπατῶ.
Ψεύστης, ου (ὁ). ψεύτης, ἀπατεών, ψευδολόγος. 2)(ἐπιθ.) ἀντὶ Ψευδής, ψεύτικος. ● Πᾶς ἄνθρωπος ψεύστης, « Γρφ.
† Ψεύστις, ιος (ἡ). Ἐπιγρφ. = τῷ
Ψεύστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ψεύστης, ψεύτρα.
Ψεφαῖος, α, ον, Π. ᾠ
† Ψεφαρός, ά, όν, Γλσ. θολερός, σκοτεινός. [ἐκ τοῦ
† Ψέφας, αος (τὸ), = Ψέφος.
† Ψεφαυγής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀμυδρὰν αὐγήν (λάμψιν).
Ψεφηνός, ή, όν, Π. ἀμυδρός, σκοτεινός· (μτγν.) ἀσήμαντος. [ἐκ τοῦ
Ψέφος, εος-ους (τὸ), Π. = Κνέφας, σκότος, σκοτος.
† Ψεφώδ, ή, όν, Π. = Ψεφηνός.
† Ψέω, Ἰων. ἀντὶ Ψάω.
Ψῆ, Π. ἀντὶ Βῆ, γ'. ἐν. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ
Ψῆ, Ἀττ. ἀντὶ Ψᾷ, γ'. ἐν. προσ. τοῦ ἐνς. τοῦ Ψάω.
Ψῆγμα (τὸ), [ψήχω], τρίμμα, βίνισμα, ἀπόξεσμα (κυρ. μετάλλου καὶ ἰδιαιτ. χρυσοῦ), χρυσῖτις ἄμμος (Π. ἐν γέν.) κόνις, (Αἰσχλ. Ἀγ. 451).
Ψηκτός, ή, όν, ῥηματ. τοῦ Ψήχω, ξυσμένος, ἰσσμένος (μὲ τὴν ψήκτραν), ἢ· ἐπιδεκτικὸς ψήξεως. ‖. (οὐσ. θρσ.) = Μέδιμνος (ὡς βαζόμενος μὲ τὴν ἀποματρεῖν).
Ψηκτήρ (ὁ) ᾠ
Ψήκτρα [ψήχω], ας (ἡ), ἐργαλεῖον μὲ ὀπ. τρίβουν ἢ ξύνουν, βούρτσα, (ἰδιαιτ.) τὸ ξυστρὶ (Τουρκ. κασαῖ) τοῦ ἀλόγου.
Ψήκτρια (ἡ), = Ψήκτρα.
Ψῆλαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ψάλλω.
Ψηλαφάω (καὶ Ἰων. -έω) -ῶ, Μ. ήσω, [ψῆλαι, ἀφή]. Ἐρευνῶ διὰ τῆς ἁφῆς, (κοιν.) ψάχνω, πασπατεύω. ● Ἐψηλαφῶμεν ἐν σκότῳ τὰ πράγματα, « Ἀρχῳ.
Ψηλάφημα (τὸ). ἔγγιγμα (πάσιμον) ψηλαφῶντος, πασπάτευμα.
Ψηλάφησις, εως (ἡ). τὸ ψηλαφᾶν, ψάξιμον (μὲ τὴν ἄκραν τῶν δακτύλων), πασπάτευμα.
Ψηλαφητός, ή, όν. Τὸν ὁπ. δύνανται τις νὰ ψηλαφήσῃ, ἐπιδεκτικὸς ψηλαφήσεως, χειροπιαστός.
Ψηλαφία καὶ Ἰων. Ψηλαφίη (ἡ), = Ψηλάφησις, ἔγγιγμα ἢ τρίψιμον ἐλαφρὸν μὲ τὸ χέρι.
Ψηλαφίζω, Μ. ίσω, σπν. ἀντὶ Ψηλαφάω.
Ψηλαφίδα, ἐπίῤῥ (ὡς ὄνομα). εἶδ. παιδιᾶς (ἕνας τῆς συντροφιᾶς, ψηλαφᾷ μὲ δεμένα μάτια, πρέπει νὰ γνωρίσῃ ἄλλον, ὁ ὁπ. τὸν διαδέχεται), (παρβλ. Μυῖλλα).
Ψηλαφῶν, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ο) ἀντὶ Ψηλαφῶν.
Ψηλαφώντης, ας (ὁ, ἡ). (ἀσθενὴς) ὁ ὁπ. ἀναισθητῶν ἀπὸ θέρμην, κινεῖ ἔνθεν κἀκεῖθεν τὰς χεῖρας του ὡς νὰ ψηλαφᾷ, (παρβλ. Καρφολογέω).
† Ψήλιγξ [ψιλός], ηγος (ὁ). πτερινὸς χωρὶς λεπίδ., λόφον).
Ψήν [ψάω], ψηνός (ὁ), εἶδ. ἐντόμ. (σκνίπας) τὸ ὁπ. ὠοτοκοῦν ἐντὸς τῶν ἐρινῶν εὐκολύνει διὰ τοῦ ἐρινασμοῦ τὴν ὡρίμασιν τῶν σύκων, (ἴδε καὶ
Ψηνίζω [ψήν], Μ. ίσω, = Ἐρινάζω, ἐπεξεργάζω ἢ εὐκολύνω διὰ τοῦ ἐρινασμοῦ τὴν ὡρίμασιν τῶν σύκων καὶ (καταχρ.) τῶν φοινίκων τινάζων τὴν σπερματώδη κόνιν τοῦ ἄρσ. εἰς τὰ ἄνθη τοῦ θηλ. (ἴδε Ἡρ. Α', 193). 2)(μτγν. ἐπὶ αἰσχρ. ἐνν.) = Βινέω. ● Οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ ψηνίζεται, « Κωμ. 3)(εἰς τὸν Ἄρεα [ἐπ 353) μιαιφόνα τὴν κωμῳδίαν τοῦ ποιητοῦ Μίγνητος ἐπιγραφομένην Ψῆνες.
Ψηνός, ἡ, όν, Π. = Ψεδνός.
Ψῆξις, εως (ἡ), τὸ ψήχειν, ξύσιμον ἢ τρίψιμον μὲ τὴν ψήκτραν, ξύστρισμα (ἵππου), τριβέρεμα.
Ψήρ, ψηρός (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ψάρ.
† Ψηροπωλήτης, ου (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ξηροπωλήτης, [ἐκ τοῦ
† Ψηρός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ Ψαρός = Ξηρός.
Ψῆσσα (ττα), ης (ἡ), εἶδ. ἰθ., (κοιν.) ψησσί, (ἴδε Σέλαχος). 2)(μετγν.) εὐήθης ἢ ἀηδὴς γελωτοποιὸς ἢ παράσιτος.
Ψητός, ή, όν, ῥηματ. τοῦ Ψάω, τριμμένος, ξυσμένος, σρουγγισμένος. ‖. (οὐσ. θρσ.) = Δδαξ (5).
Ψῆττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ψῆττα.
Ψηττάδιον ἢ (πιθανώτ.) Ψηττάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ψῆττα, ψησσάκι.
Ψηττοειδής, ές (ὁ) ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ψήττας (τοῦ ψησσιοῦ) ἢ ὅμοιος μὲ ψῆτταν.
† Ψῆφαξ, ακος (ἡ). εὔχρ. τὸ Δ. Ψίφαξ.
Ψηφάω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. ἀντὶ Ψηφίζω.
Ψηφηφορέω-ῶ, Ψηφηφορία, Ψηφηφόρος, μτγν. ἀντὶ Ψηφοφορέω κτλ.
Ψηφιδοφόρος (ὁ, ἡ), = Ψηφοφόρος.
Ψηφιδώδης, ες (ὁ, ἡ). πλήρης ψηφίδων (λιθαρίων).
Ψηφίζω, Μ. ήσω. Λογαριάζω μὲ ψηφῖδας (κοιν. μὲ τὰ κοσκινά), (ἐν γέν.)-λογίζομαι. ● Ψηφίζει τὴν δαπάνην, « Γρφ ● Ψηφίζων πόσαν δώσει, « Ἐπιγρ. 2)(σπν.) ἀντὶ τοῦ ‖, (συνήθ. μτ.) δίδω ψῆφον, ψηφοφορῶ· ἐγκρίνω (ἀποφασίζω) τι διὰ ψηφοφορίας (ἀπλ.) γνωμοδοτῶ. ● Δέκην ἐψήφισαν, « Σοφ., ἐδίκασαν. ● Πᾶσαν τὴν ἐξουσίαν ψηφίζομέν σοι διδόντες, « Ἡσιόδ. (συνήθ. δὲ μτ.) ● Εἰς ὑδρίαν ψηφίζεσθαι, « Ξεν., (ἴδε Ὑδρία). ● Ψηφιζομένων ὁ τελευταῖος, « Ἀρχῳ. (καὶ αἰτ.) « Ψηφισαμένων ταῦτα τῶν δικαστῶν, « Δημ. (καὶ δοτ. περιπ.) ● Εἰ γὰρ εἶησαν δύο τινὲς ἐναντίοι νόμοι, καὶ τινες ἀντίδικοι ἀγωνίζοιντο, ἀξιοίη δ' ἑκάτερος νικᾶν, μὴ τὸν αὐτὸν δεικνύων νόμον, οὔτ' ἀμφοτέροις ἂν δήπου ψηφίζεσθαι, οὔτε θατέρῳ ψηφιζομένους εὑρεῖν, « αὐτ. (καὶ συναμφ.) ● Ψηφίζεσθαί τινι πολιτείαν, « Πλ. (ἢ ἁπαρ.) ● Λεωτίδης δὲ αὐτοῦ μένειν ἐψηφίζετο, « Ἴδρ. ● Ἐψηφίσαντο αὐτοὺς εἶναι πολεμίους, « Ἀκρ. ● Κἀγὼ τούτου γνώμης κοινωνὸς ὢν, ψηφίζομαί τι δρᾶν, « Δίσχλ. (καὶ ἀναλ.) ● Ψηφίζεσθαι ὧρα κτλ., « Ξεν.
Ψήφινος, η, ον. Ὁ ἐκ ψήφου (ψηφίδων) κατασκευασμένος, (παρβλ.) Ψηφωτός.
Ψηφίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ψῆφος, πετρίτσα, λιθαράκι. 2)(βυζ.) μέρος ὅπου συνέρχονται πρὸς ψηφηφορίαν, βουλευτήριον.
Ψηφίς, ίδος (ἡ), = Ψῆφος, χαλίκι, λιθαράκι· πέτρα δακτυλιδιοῦ, πετράδι. « Ἱερατικὴ —, « Λξ., ἡ χρησιμεύουσα εἰς ψηφοθέτημα (mosaïque).
Ψήφισμα, τὸ. τὸ ψηφισθὲν (ἀπόφασις πλέον κυρ. διὰ ψηφοφορίας), δόγμα (βουλῆς ἢ δήμου), (Γαλλ.) décret· (ἐνίοτε) σχέδιον ψηφίσματος, (Γαλλ.) motion. (ὀθ.) « Ψήφισμα γράφειν, « Ῥτρ., προτείνειν (καθυποβάλλειν εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ δήμου, σχέδιον ψηφίσματος.
Ψηφισματοπώλης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ πωλῶν ψηφίσματα.
Ψηφισματώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει (εἰς ὕφος) ψηφισματος.
Ψηφιστής, οῦ (ὁ). ὁ ψηφίζων, λογιστής, λογαριαστής.
Ψηφιστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ψηφίζειν (λογαριάζειν), λογιστικός.
Ψηφόβολον (τὸ), [ψῆφος, βάλλω]. = Ληθίς, (Γαλλ.) cornet.
Ψηφοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ ψῆφον (μὲ πετραδάκι τοῦ ψιαλοῦ).
Ψηφοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω ψηφωτὸν (mosaïque) ὡς ψηφοθέτης, (ὀθ.
Ψηφοθέτημα (τὸ). ψηφωτὸν κατασκεύασμα, (Γαλλ.) mosaïque.
Ψηφοθέτης [ψῆφος, τίθημι], ου (ὁ). ὁ συνθέτων (συναρμόζων) ψήφους πρὸς κατασκευὴν ψηφοθετήματος, τεχνουργὸς ψηφωτῶν (μωσαϊκῶν).
Ψηφοκλέπτης, ου (ὁ), = Ψηφοπαίκτης.
Ψηφολογεῖον (τὸ). σανίδ. ὅπου μετροῦν (λογαριάζουν μὲ τὰς ψήφους) ἢ παίζουν ὄλμον (στράντζι κτλ.), (Γαλλ.) échiquier.
Ψευδολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ψηφοθετέω ἢ 2) = Ψηφοπαικτέω.
Ψηφολόγημα (τὸ). ἔργον ψηφολόγου, = Ψηφοθέτημα.
Ψηφολογητός, ή, όν. Κατεσκευασμένος ὑπὸ ψηφολόγου, ψηφωτός.
Ψηφολογία (ἡ). κατασκευὴ ψηφωτοῦ (ψηφολογήματος), ἐργασία ψηφολόγου.
Ψηφολογικός, ή, όν. Ψηφολόγου ἴδιος, ἀγορτικός.
Ψηφολόγος (ὁ, [ψῆφος, λέγω], = Ψηφοπαίκτης, ἢ 2) = Ψηφοθέτης.
Ψηφοπαικτέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω (κάμνω διάφορα παιγνίδια πρὸς διασκέδασιν τῶν φαιῶν μὲ τὰς ψήφους· (μτγν. μὲ αἰτ. ἄλλ.) διαλεύομαι περί τι. ● Τὸ δίκαιον —, « Λυκ., [ἐκ τοῦ
Ψηφοπαίκτης, ου (ὁ). ὁ παίζων μὲ τὰς (ἁρπάζων ἐπιτηδείως τὰς ὀπ. φαίνεται ὅτι τοποθετεῖ πονηρὰ) ψήφους, (Τουρκ.) χοκκαμπάζης· (ἐν γέν.) ἀγύρτης.
Ψηφοπαιξία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ ψηφοπαίκτου, ἢ διὰ τῶν ψήφων θαυματοποιία, (Τουρκ.) χοκκαμπαζλήκι.
Ψηφοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων ψή-

φους (κυβευτικὰς ἢ ψηφοθετικάς). 2) (μτφ.) ὁ δολευόμενος περὶ τὰς ψήφους (τῆς ψηφοφορίας), (καθὼς λέγουν τώρ, Φθείνει τὰ χαρτιά).

Ψῆφος (ἡ), [ψάω, ψιά], πετρίτσα, πεταδάκι (κυρ. τοῦ γιαλοῦ), [ἐπμ.] ερημένον, στρογγυλόν, ὁμαλισμένον), χαλίκι. • Οὕτω δέ τι ἀσθενέα, ὥστε καὶ εἰ ψήφῳ μόνῳ βαλέεις, διατετρανέεις, ν Ἥρ. 2) πέτρα πολύτ., πετράδι. • Ψήφοις ποικίλος, • Αξ., =Ψηφωτὸς ἢ Διάλιθος. 3) ὡς ἐκ τῶν διαφόρ. χρήσ.) πέτρα τῆς δάμας (τοῦ σαδρανζιοῦ κρ.), (ἄλλ.) Πισσὸς· πετρίτσα μὲ τὴν ὁπ. ἐλαγάριαζαν (καθὼς τώρ μὲ τὰ κοκκιά) ἢ ἔρριχναν λαχνὸν (ἐμάντευαν, ἴδε Θρίαι) ἢ (συχνότ. καὶ συνήθ.) ἐψηφοφόρουσαν. • Λαγχάνεσθαι ψήφοις, • Ἡρ. ἢ • Ἐν ψήφῳ λέγειν, • Διοχλ., = Ψηφίζειν, λογαριάζειν. • Λογίσασθαι μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρός, • Ἀντιφ. • Οἱ περὶ τὰς ψήφους, • Ἀθ., οἱ ἀργυραμοιβοὶ ἢ τραπεζίται. • Διακυβεύειν πρὸς αὐτὸν, καὶ τὰς μὲν ὑπὲρ ἐκείνου τιθεὶς, τὰς δ' ὑπὲρ αὑτοῦ ψήφους, • Πλ. • Ἡ διὰ τῶν ψήφων μαντική, • Ἀπλλδ. • Ψῆφος λευκὴ (αἰδοῖον, πλήρης, σώζουσα κτλ.), • Αξ. • Τὴν δὲ ψῆφον οὐκ ἐς καδίσκους, ἀλλὰ φανερὰν ἐς τὰς τραπέζας τὰς ἐν τῷ πρόσθεν αὐτῶν κειμένας εἶναι τίθεσθαι, • Δη., (Ὠδ. 4) (συνεκδ.) γνώμη ψηφοφορούντος, (ἀκλ.) ναιο· (ἐν γέν.) κρίσις, ἀπόφασις· (κατ' ἔκτ.) ἀπόδειξις. • Ψῆφον διδόναι (τίθεσθαι, αἴρειν, φέρειν, διαφέρειν, ἐπάγειν κτλ.), • Αξ., =Ψηφοφορεῖν, ψηφίζεσθαι. • Ἐς τεῦχος οὐ διχορρόπως ψήφους ἔθεντο, • Δίαχλ., ἐψηφοφόρησαν (ἐπεφάσισαν) ὁμοφώνως. • Ὡς δὲ διενέμοντο τὰς ψήφους ἐπὶ τῷ βωμῷ,.. πᾶς τις αὐτέων ἑωυτῷ ἐτίθητο τὴν ψῆφον, • Ἡρ., • Δίκης βραβεῖς Πάγασιν ἐν Ἀρείαισι ψῆφον δοίσουσαν • Εὐρ. • Ὅτε γὰρ ψῆφος ἐδόθη, ἀπεψηφίσασθαι ἔφη, • Ξεν. (καὶ ζωοτ.) • Οὔπω ψῆφος αὐτῷ ἐστήκει περὶ φυγῆς, • αὐτ., δὲν εἶχε καθυποβληθῆ· εἰς ψηφοφορίαν τὸ περὶ τῆς ἐξορίας του. (ᾠμτνμ.) • Ψῆφος φλεγυὰ βροτοῖν, • Ἰώβ., ἡ καινὴ φήμη (γνώμη). • Ψῆφον ἑαυτὰς διδοῦ, • Πινδ., πεῖραν, ἀποδειξιν. (ὅρ.) • Διλινη ψῆφος, • Πινδ., στήλη ἐπὶ τῆς ὁπ. εἶν' ἐπεγεγραμμένον ψήφισμα. 3) (ἐνίοτε) τόπος ψηφοφορίας, δικαστήριον. • Ἐν ταῖς Ἀθήναις ἔστιν ὅσια ψῆφος, ἣν Ἄρης ποτὲ Ζεὺς εἵσατο, • Εὐρ.

Ψηφοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) ψήφους, (ὀκλ.) πολῶ (ὡς δικαστὴς ἢ ἐκλογεύς) τὴν ψῆφόν μου, δωροδοκοῦμαι, (ἴδε Κυαμοτρώξ).

Ψηφοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Δίδω) ψῆφον, γνωμοδοτῶ διὰ ψήφου, [Γαλλ.] voter· [μὲ αἰτ.] ἐκλέγω τινὰ διὰ τῆς ψήφου μου.

Ψηφοφορία (ἡ), τὸ ψηφοφορεῖν, ἡ διὰ ψήφων γνωμοδότησις. [ἐκ τοῦ

Ψηφοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ ψηφοφορῶν (δίδων ἢ ἔχων τὸ δικαίωμα τοῦ δίδειν ψῆφον).

Ψηφόω, Μ. ωσω. Ψήφοις ποικίλλω, ψηφιδωτῶ, στολίζω μὲ πετρίδια. • Ὡς (διοκλητιανὸς) πρῶτος στέφανον ἐκ λίθου τιμίας συγκείμενον τῇ κεφαλῇ περιθεὶς, ἐσθῆτά τε καὶ τοὺς πόδας ψηφώσας, • Ι. Λυδὸς περὶ Πολιτικῶν Ἀρχῶν δ.

Ψήφωσις [†ψηφόω], εως (ἡ), =Ψηφολογία.

Ψηφωτός, ἡ, ὁν. Συνθεμένος ἀπὸ ψήφους (πετραδάκια λεπτοτατα, λιθοκόλλητος, ‖(ἐπ.) Ψηφωτὸν (ἐνν. ἔργον), τὸ (Γαλλ.) μωσαϊκόν· • Ψηφωτὴ (ἐνν. γῆ), • Γλυκ., ἡ ἀκακατωμένη μὲ χαλίκια (ψηφῖδας).

Ψήχω [ψίω], Μ. ψήξω. Τρίβω· (ἐπὶ ἴππου) ξυστρίζω, τιμαρεύω (συνηθ.) χαλνῶ (ἀπὸ τὸ πολὺ τρίψιμον)· (μτφρ.) χαϊδεύω, κολακεύω.

Ψῖ (τό), ἀκλ. τὸ ὄνομα τοῦ γραμμ. Ψ, Ψ, Π. ἀντὶ Σρὶ ἢ Σρί.

†Ψιὰ (ἡ), Γλω. [ψάω]. πετρίτσα (τοῦ γιαλοῦ· ψηφὶς· (ἐν γεν.) ψῆγμα· ψίχαλον· ῥανίς. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ἐψιά, παιγνίδι, παιδιά· ἀστεϊσμός· διασκέδασις.

Ψιάδω, Δ. ἀντὶ-

Ψιαίζω [ψιάς], Μ. άσω, Π. ἀντὶ Σταλάζω, στάζω. 2) =Ἰλιγγιάομαι, παίζω, εὐθυμῶ, διασκεδάζω.

Ψιαθάδιν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ψιάθου, φορεμένον.

Ψιαθίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Ψιάθιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ψιάθος, ψαθίτσα.

Ψιαθοκλόκος ψ

Ψιαθοποιὸς [ὁ, ἡ], ὁ πλέκων (φθειάνων) ψιάθας, [ἐκ τοῦ

Ψιάθος (ἡ καὶ σπ. ὁ), [ψιάζω]. πλέγμα ἀπὸ φύλλα σχοίνου, ψαθί· (ἑτυμολογ.) τυροβόλι (ὅπου στραγγίζουν τὸ τυρί)· (ἐνίοτε) εἶδος φυτοῦ (σχοίνου), (κοιν.) ψαθί.

Ψιαθώδης, εος (ὁ, ἡ), ψιάθῳ ὅμοιος, πλεκτός.

Ψιαίς, άκος (ἡ), Δ. ἀντὶ-

Ψιάς [ψιά], άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ψεκάς, ῥανίς.

Ψιδιον (τό), στπ. καὶ μεγ. ἀντὶ Σίδιον.

Ψιδος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ψίαθος.

Ψιθυρος, ὁ, ον, (κυρ. οἶνος) Ὁ ἐκ τῆς ψιθυρίας λεγομένης ἀμπέλου, (παρθλ.) Ῥάμνιος.

†Ψιθυς, εος-ους (τό), Σχλ. λοιδωρία, κακολογία, (πα.βλ.) Ψόγος.

†Ψιθυρ, υρος (ὁ), Γλω. ἀντὶ Ψίθυρος.

Ψίθυρα (ἡ), [ψίθυρος]· εἶδος μουσ. ὀργάνου (σείστρου ἢ κρουάλου), (ἄλλ.) Ἀοκαρος.

Ψιθυρίζω [ψίθυρος], Μ. ίσω. Συνοφρίζω· (μὲ δυτ.) λολῶ εἰς τὸ αὐτί τινος, κρυφομιλῶ· μυρμουρίζω.

Ψιθύρισμα (τό), ἦχος (φωνὴ) ψιθυρίζοντος, συνωμοσία· κρυφομίλημα.

Ψιθυρισμός (ὁ), τὸ ψιθυρίζειν.

Ψιθυριστὴς, οῦ (ὁ), ὁ ψιθυρίζων (κρυφομιλῶν [καὶ συνεχ.] καταλαλῶν, διαβάλλων), ψίθυρος.

Ψίθυρος (ὁ), [ὄνμτπ.], ψιθυρισμός, συνωμοσία. ‖ (ἐπίθετ.) ψιθυριστὴς, ἀνακατωτούρκης, διάβολος. • Ψίθυρον ἄνδρα ἐκβαλε σῆς οἰκίας, • Γνμ.

Ψιλαγία (ἡ), ἀρχηγία ψιλῶν (ἐλαφρῶς ὡπλισμένων) στρατιωτῶν, [ἐκ τοῦ

Ψιλαγὸς (ὁ), ἀρχηγὸς ψιλῶν (ἐλαφρῶς ὡπλισμένων, εὐζώνων) στρατιωτῶν.

Ψιλαξ, ακος [ὁ, ἡ], Π. ἀντὶ Ψιλὸς, ἄτριχος.

†Ψιλᾶς, ᾶ ἢ ᾶς (ὁ), Δ. Ἀκκων. ἀντὶ Ψιλαξ.

†Ψιλεὺς, έως (ὁ), Γλω. ὁ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ (ἀπὸ μτφ. τῶν ψιλῶν στρατιωτῶν).

Ψιλὴ, θηλ. τοῦ Ψιλὸς.

Ψιλῆται (οἱ), οἱ (ἀλλ.) Ψιλοὶ καὶ Γυμνῆται στρατιῶται.

Ψιλίζω, Μ. ίσω, = Ψιλόω, (ἰδιαιτ. παραγρμτ.) γράφω ἢ προφέρω μὲ ψιλὴν (προσῳδίαν).

Ψιλικὸς, ἡ, όν. Ἰδ. ἀνήκων εἰς τοὺς ψιλοὺς (στρατιώτας). • Τὸ ψιλικὸν, • παρ. λεπτ. ἀντὶ Οἱ ψιλοί.

†Ψίλινος, η, ον, Ἀκκων. ἀντὶ Πτέρινος, [ἐκ τοῦ

(Ψιλις), Ἀκκων. ἀντὶ Πτέρις.

Ψιλισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Ψιλίζω, ψιλώσεις (κυρ. φυλλοβῆς).

Ψιλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω μὲ ψιλὴν (προσῳδίαν) ἢ μὲ βραχὺ ἢ ἁπλοῦν φωνῆεν ἢ (ἐνίοτε) μὲ ψιλὸν σύμφωνον.

Ψιλοβακις, ιδος (ἡ), = Ψιλοτακτις.

Ψιλόδορος (ὁ, ἡ), [ψιλὸς, δορά], ὁ ἔχων λεῖον [ἄτριχον] δέρμα.

Ψιλοκιθαριστὴς, οῦ (ὁ), κιθαριστὴς ὁ ὁπ. δὲν συνοδεύει συγχρόνως καὶ μὲ τὴν φωνήν του τὴν κιθάραν καθὼς ὁ κιθαρῳδός.

Ψιλοκιθαριστικὴ (ἡ), ἡ τέχνη τοῦ ψιλοκιθαριστοῦ, ἡ ἁπλὴ (χωρὶς συμφωνίας) κιθαριστική.

Ψιλοκουρέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ Ψιλοκορτέω, εἶμαι-

Ψιλοκόρρης, ου (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Ψιλοκόρσης.

Ψιλοκορσέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ψιλοκόρσης [ψιλὸς, κόρση]. ου (ὁ). ὁ ἔχων ἄτριχον κεφαλήν, φαλακρός.

Ψιλόκουρος (ὁ, ἡ). Π. [ψιλὸς, κουρά]. ξουρισμένος εἰς τρόπον ὥστε φαίνεται φαλακρός.

Ψιλοκρανης (ὁ, ἡ). ψιλὸς (ἄτριχος) τὸ κρανίον, φαλακρός.

Ψιλομετρία (ἡ). ἡ ψιλὴ (χωρὶς ᾠδὴν, μὴ λυρικὴ) ποίησις.

Ψιλον (τό), Δ. Ἀκκων. ἀντὶ Πτίλον.

Ψιλὸς [ψίω], ἡ, όν. Λεῖος, ἄτριχος· (μτφ.) γυμνὸς· ὁδοιπόρος· ἁπλοῦς (ἐπὶ ἔπους) ἀτέλειωτος· (ἐν γέν.) στερημένος, χωρὶς· (Γραμτ.) τὸ ἐναντ. τοῦ Δασύς. • Δίγραμμα ἐλάφρου ψιλοῦ, • Ὀδ. Ν. • Ψιλὴ (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ἐσθὴς, • Αξ., χωρὶς φλόκκια, ράζονι· • Ὁ δὲ ἴδιος ψιλὴ ἐστι τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν δειρὴν πᾶσαν. • Ἡρ. (καὶ μτφ.) • Ψιλὴ ἄρουσις (γεωργία), • Ὅμ., Θηρ., ἡ μὴ δενδρώδης τόπος. (ἄλλ.) • Τὰ ψιλὰ (ἐνν. χωρία), • Ξεν. • Πεδίον ψιλὸν, • Ἡρ. (ἀπλῆρες. μὲ γεν.) • Ψιλὴ δένδρων, • αὐτ. • Ψιλὸς ἱππέων, • Ξεν., χωρὶς ἱππικόν. • Τὴν δὲ [ναῦν] ψιλὴν φησὶ κῦμα, • Ὀδ. Μ., γυμνὴς ἐάστια (πανὶ καὶ κωπὶ κτλ.) (κοιν) ξυλάρμενον. • Ἐάν τε ἐπὶ ψιλοῦ (ἐνν. τοῦ ἵππου), ἐάν τε ἐπὶ τοῦ ἐφιππείου καθίζηται, • Ξεν. • Ψιλὴν ἔχων τὴν κεφαλὴν, εἰς τὴν

μάχην καθίστατο, • αὐτ., ἀσπὶς, χωρὶς κεφαλήν. • Ψιλὸν νέκυν, • Σοφ., ἄταφον. • Ψιλὴ μάχαιρα, • Ξεν., γυμνὴ, χωρὶς θηκάρι. (συνήθ. δὲ) • Ψιλὸς (ἐνν. ὅπλων), • Αξ., ἄοπλος ἢ ἐλαφρᾷ ὡπλισμένος. • Ὡπλίζει τὸν δῆμον πρότερον ψιλὸν ὄντα. • Θκ. • Ψιλοὶ ἀκοντισταί, • Ξεν., οἱ ἐλαφρῶς ἁρματωμένοι. (καὶ ἁπλ.) • Ψιλοί, • Τακτ., οἱ (ἄλλ.) Γυμνῆτες. (καὶ καταχρ.) • Ψιλὴ ἀκωὴ, • Θκ., ἡ τῶν ψιλῶν (ζητ.). • Αἱ ψιλαὶ ἐργασίαι, • Ἀ.χρτ., αἱ τῶν ψιλῶν (ζρατ.). • Ψιλὴ τοίησις, • αὐτ., ἡ χωρὶς ᾠδῆς. • Ψιλὸς λόγος, • Πλάτ., ὁ πεζὸς, μὴ ἔμμετρος ἢ μὴ ἐγκαρδιζόμενος εἰς πραγματικὴν ὑπόθεσιν. • Ψιλὸν ῥῆμα, • Σουϊ., τὸ μόνον ἐναπολειφθέν. • Ψιλὸν ὄνομα, • Λξ., τὸ χωρὶς πράγματος. • Ψιλὰ σύμφωνα, • Γραμ., τὰ χωρὶς δασύτητος, (ὀθ.) • Ψιλὴ (ἐνν. προσῳδία), • αὐτ., ἡ χαρακτηρίζουσα τὰ ψιλὰ φωνήεντα.

Ψιλοτάπης, ητος (ὁ), ταπ' (χαλέω) χωρὶς χνοῦδι (χωρὶς φλόκκια).

‖Ψιλοτάπις, ιδος (ἡ), = (ἡ ἐφαλὶς ἀντὶ) Ψιλίδαπις.

Ψιλότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν ταῦ ψιλοῦ, ἔλλειψις τριχῶν (δένδρων κτλ.), λειότης, γυμνότης, φαλακρότης, (Γραμ.) τὸ ἐναντ. τῆς δασύτητος, λεπτότης φθόγγου.

Ψιλοτοπαρχία (ἡ), τοπαρχία ψιλῆς (ξένδρου, ἀγεωργήτου) χώρας εἰς τὴν Αἴγυπτον· ἢ ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι, (κοιν.) πόσις ξηροκαμπίας.

Ψιλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Ἀφίνω) τινὰ χωρὶς τρίχας (φαλακρὸν), μαδῶ, (μτγμ.) γυμνόνω ἀπό, ἀφαιρῶ πᾶν τὸ περί τι ἢ τινα. • Ψιλώσαντες αὐτῶν τὴν περαλήν, • Ἡρ. • Ψιλώσαντες τῶν ἀκανθῶν τὰς κινάρας. • Ἀθ. (καὶ μτγμ.) • Ψιλώσαντες τὰ πλεῖστα τῆς δυνάμεως, • Ἡρ. • Ἔπεμπεν ἐπὶ τοὺς Μήδους, ὡς ψιλώσων αὐτόν, • Ξεν. (καὶ παθ.) • Ἔρεα ἐψιλωμένα τῶν ὀϊστῶν, • Ἡρ. • Ἐλπὶς ὀνεις ἐψιλωμένας, • Ἀρστ., μαθημένας. • Ἀρχόμενος ψιλοῦσθαι. • Λξ., νὰ πέπτουν τὰ μαλλιά των. 2) (Γραμ.) = Ψιλογραφέω.

Ψιλωθρον (τὸ), χρίσμα ἢ ἄλλο ὁποιονδήποτε κατασκεύασμα συντελοῦν πρὸς ψίλωσιν (μάδημα τῶν τριχῶν), (καθὼς εἰς τὴν Τουρκ. τὸ) βοτάνι τοῦ λουτροῦ.

2) (ἰδιωτ.) εἶδ. φυτοῦ (βρωμώνιαζι τοῦ ὁπ. οἱ πόροι ἔχουν τοιαύτην τὴν ἰδιότητα, χαίμελι ἢβ).

Ψίλωμα (τὸ), μέρος τοῦ φύσητος ἐψιλωμένον τῶν τριχῶν (μαδηκένον) ἢ κακκαλον τοῦ ὁπ. ἀφῃρέθη τὸ κέρας.

Ψιλῶς, ἐπίῤ. Ἁπλῶς· χωρὶς ἐπικοσμητάτων (γραμτ.) γωρὶς δασύτητος, μὲ ψιλὸν φθόγγον (φωνὴν ἢ σύμφωνον), μὲ ψιλὴν (προσῳδίαν).

Ψίλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ψιλόω, μάδημα τῶν τριχῶν, (μτγμ.) γύμνωσις ἀπό· (Γραμτ.) γραφὴ ἢ προφορὰ λέξεως μὲ ψιλὸν φθόγγον ἢ πνεῦμα.

Ψιλωτὴς, οῦ (ὁ), ὁ ψιλῶν (γυμνόνων, ἀφαπλίζων κτλ.)· (γραμτ.) ὁ γράφων ἢ προφέρων ψιλῶς τὰ στοιχεῖα ἢ τὰς λέξεις.

Ψιλωτικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ψίλωσιν (μάδημα τῶν τριχῶν), (Γαλλ.) depilatoire. 2) (Γραμτ.) ὁ συνειθίζων νὰ προφέρῃ ψιλῶς (χωρὶς δασύτητος) τὰς λέξεις. • Οἱ Αἰολεῖς καὶ Ἴωνες ψιλωτικοί, • Δξ.

Ψιμάθιον καὶ Ψιμμίθ ον (τὸ), = Ψιμύθιον.

Ψιμαθόω-ῶ, Μ. ώσω. Ψιμυθιόω.

Ψιμμύθιον (τὸ) καὶ

Ψίμμυθος (ὁ), = Ψιμύθιον.

Ψιμυθίζω, Μ. ίσω, = Ψιμυθιόω.

Ψιμύθιον (τὸ), εἶδος χημ. κατασκευῆς, (κοιν.) στουμπτοὶ ἢ σωλιμᾶς, (καὶ εἰς τὰς Ἀθ.) ψ.μύθρι, (ὀθ. 2) ἄσπρον φυκιτσίδι. σπρᾶδι· [ἡ λέξ. φαίνεται παραφθαρμένη ἀπὸ τὴν Ἑβρ. σεμαμαὶθ, τὸ καὶν. σαμμιαμοῦθι, τοῦ ὁπ. ἡ χαπρος ἐχρησίμευεν καὶ χρησιμεύει ἀκόμην εἰς μερικὰ μέρη πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπόν].

Ψιμυθιοφανὴς, ους (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ (φαινόμενος ὡς) ψιμύθιον.

Ψιμυθιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω μὲ ψιμύθιον (ἀσπράδι), φυκιασιδόνω.

Ψιμυθισμὸς (ὁ), τὸ ψιμυθίζεσθαι, φυκιασίδωμα.

Ψίμυθος (ὁ), = Ψιμύθιον.

Ψιμυθόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ψιμυθιόω.

Ψινὰς, άδος (ἡ). (κυρ. ἄμπελος) ἡ ὁπ. δὲν κρατεῖ (χύνει) τὰ φύλλα καὶ τὸ ἄνθος της, (παρβλ.) Ῥυᾶς. [ἐκ τοῦ

Ψίνομαι [ψίω], Μ. ψινοῦμαι. (κυρ. ἐπὶ φύλλων καὶ καρπῶν) Πίπτω πρὶν τοῦ καιροῦ, χύνομαι.

Ψὶξ [ψίω], ψιχὸς (ἡ). θρύμμα (κυρ. ἄρτου), ψ χαλου.

‡ Ψίσις, εως (ἡ), Γλσ. τὸ οὐσ. τοῦ Ψίω, τρίψιμον· (συκόχ.) φθορὰ, χάλασμα.

Ψίττα, ἐπιφων. πτιμεν. = Σίττα, (καιν.) πστ. ‖ (ὡς ἐπίῤ.) • Ψίτταν κατατείνας, • Λν. (Αἰφν.), ἀντὶ Κατὰ πάχος, ὡς νὰ μὲ κυνηγοῦν.

Ψιττάζω, Μ. άσω. Φωνάζω πστς (ψίττα). 2) ὠγκωνῶ, οἱ ποιμένες τὰ πρόβατα.

Ψιττάκη (ἡ), = Ψιττακὸς.

Ψιττάκιον (τὸ), = Βοστάκιον.

Ψιττακὸς (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ, παπαγάλλος

Ψιχαρπὲξ, αγος (ὁ), ὁ ἁρπάζων τὰς ψίχας (τὰ ψίχαλα), (ὄνομα ποντικοῦ εἰς τὴν Βατραχομ.).

‡ Ψίχη (ἡ), Γλσ. = Ψὶξ, (ὀθ. τὸ καιν.) ψίχα.

‡ Ψιχίδ.ον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ψίχιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ψ.ξ, ψιχαλάκι.

Ψιχιώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος (σμιγμένος) μὲ ψιχία.

Ψ.χολιγέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω ψίχας· μαζώνω ψίχαλα.

‡Ψιχιώδης, ους (ὁ, ἡ), = Ψ.χιώδης.

Ψίω [σαγγ. τῷ Ξίω], Μ. ψίσω, Π. σπν. ἀντὶ Ψάω, τρίβω, λιανίζω, καμματιάζω. • Γυάθῳ—, • Λυκ., μασῶ· τρώγω.

Ψὼ, ἐπιφών. (ἐκφρ. ἀποστροφήν), (ὡς τὸ Γαλλ.) Οὐ!

Ψώα (ἡ), [ψώω]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ περὶ τοὺς νεφροὺς κρέατα, (κοιν.) ἀπάκια· (ἐνγέν.) οἱ νεφροί,

Ψυγερὸς, ὰ, όν. Ψύχου ἄξιος. 2) ψέπτης, λοίδορος, φιλοκατήγορος. • Ἀριγίλοχος—, • Πινδ.

‡Ψυγιος, α, ον, κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ψέγιος ἐκ τοῦ

Ψόγος (ὁ, [ψέγω], μομφὴ, κατηγορία· δυσφημία, κακολογία.

† Ψυθ.ος, α ἢ ος, ον, Γλσ. ἀντὶ Ψολόεις, [ἐκ τοῦ

Ψάθος (ὁ), Π. ἀντὶ Ψόλος, παπὰς· ἀποδύς, ἀσθόλη. 2) (κατὰ διάλεκτ.) ἀντὶ Ψόφος, βοὴ, θόρυβος.

Ψοία (ἡ). = Ψύα, ψόα.

Ψοΐτης, ου (ὁ). ὁ περὶ τὰς ψόας (τοὺς νεφροὺς). • Μυελὸς—, • Ἀνατ., ὁ τῶν παρὰ τὰς ψόας σπονδύλων.

Ψολόεις, εσσα, εν, Π. (ψολὸς]. πλήρης παπᾶ (ἀσθολῆς), αἰθαλόεις. • Κεραυνὸς—, • Ὕμν., ὁ ὁπ. βαυρίζει τὸ μέρος ὅπου κτυπήσῃ.

Ψολοκομπία (ἡ), Κ.μ. καμπερδημοσύνη, μεγαλαυχία, (Γαλλ.) fanfaronnade, [κόμπος καὶ

Ψόλος (ὁ), Π. [συγγ. τοῦ Σποδὸς], ἀσθόλη, αἰθάλη.

Ψόρος (ὁ), εἶδος ἰχθ. ὁ ὁπ. ὁμοιάζει τὸ μελανοῦρι.

Ψοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ψόφον (κρότον), κτυπῶ. • Τὴν θύραν—, • Πλ. 2) (χωρὶς πτ.) ἐκβάλλω ἄναρθρόν τινα ἦχον. • Τῶν σελαχωδῶν ὅσα τρίζειν δοκεῖ, ταῦτα φωνεῖν μὲν οὐκ ὀρθῶς ἔχει φάναι, ψοφεῖν δὲ, • Ἀριστ.

Ψόφημα (τὸ), = Ψόφος, κτύπος.

Ψοφησις, εως (ἡ), το ψοφεῖν, κτύπημα, βρόντημα.

Ψοφητικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων ἢ κεκαμωμένος εἰς ψόφον ὥστε νὰ κάμνῃ κρότον, ψόφον, ἠχητικὸς.

Ψοφοδεια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις•

Ψοφοδὴς [ψόφος, δέος], ους (ὁ, ἡ). ὁ φοβούμενος (ξυπναζομένος εἰς) τὸν παραμικρὸν κρότον, εἰς τὸ ἄκρον δειλός.

Ψοφοδεῶς, ἐπίῤ. Ὡς ψοφοδὴς, μὲ ἄκρον φόβον.

Ψοφοειδὴς, ους (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων εἶδός τι ψόφου (ἠχου). (Γραμτ.) ἡμίφωνος.

Ψοφοειδῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει ψόφου, μὲ κάποιον κρότον.

Ψοφομήνης, (εος ὁ, ἡ), Π [ψ. μήδομαι]. ὁ μηχανωμένος (ἀγαπῶν τὸν) θόρυβον, (ἐπίθ. τοῦ Βάκχου).

Ψοφοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων κρότον (θόρυβον), [ποιῶ ἄ

Ψόφος (ὁ), [ὀνομτπ.]. κρότος (κυρ. σώματος σκάπτοντος ἢ πίπτοντος), (ἐν γέν.) κτύπος, θόρυβος· (Γραμτ.) ἦχος ἄσημος· (μουσ.) λέξεις μόνον μεγάλαι χωρὶς πράγματα. • Σωμείων Πτολεμαῖφ καὶ σατράπαις καὶ τοιούτοις ψόφοις, • Ἀλκ.

Ψοφώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης ψόφου (κρότου). ἠχητικὸς, θορυβώδης. • Οἱ διαυραμβοποιοὶ ψοφώδεις, • Ἀριστ.

Ψύα (ἡ), [ψάω], = Ψόα. • Ὑφῄσεις αἱ ἐκ πλαγίων πάρκις ἐκτεινεστηκυῖαι, ψύαι, • Ἀθ.

Ψυγεῖον (τὸ), = Ψυκτεῖον, μέρος ἢ ἀγγεῖον ὅπου βάλλεται τι ἵνα κρυώσῃ (νὰ μείνῃ δροσερόν).

Ψυγεύς, έως (ὁ), = Ψυκτὴρ.

Ψυγῆναι, παθ. ἀορ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ψύχω

Ψῦγμα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ἢ γίνεται πρός ψύξιν (κρίωμα), ἰατρικόν ἀφρισιατικόν· ἀνάστασμα· ἀνεμιζήρι· (μεταφορ.) ψυχρόν φέρσιμον πρός τινα, (κοιν.) κρύωμα τῆς παρδίας.

Ψυγμός (ὁ). = Ψῦξις, κρύωμα, ρέγνωμα εἰς τόν ἀέρα· ῥῖγος (παρεξυσμοῦ).

Ψυδνός, ἡ, όν, Π. ἀντί Ψυδρός.

Ψυδράκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Ψύδραξ, ακος (ὁ). σπυράκι ἄσπρον (τό ὁπ. ἐνάμιξον ὅτι ἐβγαίνει εἰς τήν μυτην ἢ γλῶσσαν τῶν ψευδομένων), [ἐκ του

Ψυδρός, ά, όν, Π. ἀντί Ψευδής.

Ψύη (ἡ), [ων. ἀντί Ψύα.

Ψυθής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντί Ψευδής.

Ψίθυρος, α, ον, = Ψιθυρος.

Ψιθος [ψάω], εος-ους (τό), Π. ἀντί Ψεῦδος. 2) (ἐνίοτε ἐπιθετ.) ἀντί Ψευδής. ■ Ἤθελ θεῖον ἔφυσε μὴ ψίθος, Δίσχλ.

Ψιία (ἡ), = Ψία.

Ψικτήρ (ὁ). [ψύχω]. ἀγγεῖον ὅπου βάλλεται ἵνα κρυώσῃ ἢ διατηρεῖται κρύον τό κρασί ἢ τό νερόν (καὶ ἐνίοτε) τό γάλα, (κοιν.) κρυντῆρι, κρυολογος. 2) (εἰς τή πλθ.) τόποι σίσκιοι, (ἀλλ.) Ψυκτήρια.

Ψυκτηρία (ἡ), = Ψυκτήρ.

Ψυκτηρίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ψυκτήρ.

Ψυκτήριος, α, ον, = Ψυκτικός, δροσερός, δροσιστικός. ‖. (οὐσ.) Ψυκτήριον (τό), = Ψυκτήρ. 2) (εἰς τό πλθ.) Ψυκτήρια, = οἱ δροσεροί καὶ σύνδενδροι τόποι, θερινά καταφύγια (ἐνηδητήρια).

Ψυκτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τήν ἰδιότητα καῦ ψύχειν, δροσιστικός.

Ψυκτίς, ή, όν. Ἐπιδεκτικός ψύξεως.

Ψύλλα [ψύω], ης (ἡ), τό γνωστ. αἱμοσόφον ἐντομον, ὁ ψύλλος. 2) εἶδ. ἐνδόμου λαχανοφάρμου. 3) εἶδ. μικρᾶς ἀράχνης.

†Ψύλλαξ, ακος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ψύλλα.

Ψυλλειον (τό), Π. ἀντί Ψύλλιον.

†Ψυλλίζω, Μ. ἰσω, Γλσ. Π. ἀπω ψύλλας.

Ψυλλίον (τό), εἶδ. φυτοῦ (πενταπεύρου), ψυλλοβότανον.

Ψυλλόβρωτος (ὁ, ἡ), [ψύλλα, βιβρώσκω]. σαγωμένος ἀπό τάς (λαχανοφάγους) ψύλλας.

Ψύλλος (ὁ), μτγν. ἀντί Ψύλλα. 2) εἶδ. θαλασσ. ζωϋρίου (καρίδας).

Ψυλλοτοξότης, ου (ὁ), Κωμ. τοξότης ἔφιππος ἐπί ψύλλου.

Ψυλλώδης, ες (ὁ, ἡ), πλήρης ψύλλων.

†Ψύλλων, ἐσφαλμ. ἀντί Τίλλων.

Ψῦξις, εως (ἡ), τό ψύχειν ἢ ψύχεσθαι, κρύωμα· δρόσισμα· ξανάσασμα· ρέγνωμα (εἰς τόν ἀέρα).

Ψύρος (ὁ). = Ψυρος.

Ψύττα, = Ψίττα.

Ψυχαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω, Φέρω (Ὁδηγῶ) τάς ψυχάς τῶν ἀποθανόντων εἰς τόν ᾍδην. 2) ἀνακαλῶ διά γοητειῶν ψυχήν νεκροῦ τινος ἀπό τόν ᾍδην (πρός ἐξιλέωσιν ἢ ἐξέτασιν). 3), συχν.) ἑλκύω τήν ψυχήν τινος πρός ἐμαυτόν, θέλγω, παρηγορῶ, εὐφραίνω, διασκεδάζω (ἐπί κακοῦ) ξεπλανῶ. 4) (ἐνίοτε) ψυχομαχῶ. 5) (νλγ.) κλέπτω καὶ πωλῶ ἀνθρώπους (σκλάβους), εἶμαι ψυχέμπορος (ἀνθρωποκάπηλος).

Ψυχαγώγημα (τό), τό γινόμενον ἢ χρησιμεῦον πρός ψυχαγωγίαν (διασκέδασίν) τινος, (Ἰταλ.) divertimento· (ἐνίοτε) θέλγητρον.

Ψυχαγωγία (ἡ), τό οὐσ. τοῦ Ψυχαγωγέω, ἡ εἰς τῶν ᾍδην ἀγωγή ἢ ἡ ἐκεῖθεν ἀνάκλησις ψυχῆς νεκροῦ, τό ἔργον τοῦ ψυχαγωγοῦ (Ἑρμοῦ ἢ γόητος). 2) (συχνότ.) τέρψις ἢ ἀπάτη τῆς ψυχῆς, παρηγορία, διασκέδασις.

Ψυχαγωγικός, ή, όν. Χρησιμεύων πρός ψυχαγωγίαν, ψυχαγωγοῦ ἔθους, θελκτικός, ἑλκυστικός, διασκεδαστικός.

Ψυχαγώγιον (τό), μέρος ὅπου οἱ ψυχαγωγοί (οἱ μάντεις) ἀνακαλοῦσι τάς ψυχάς, ψυχομαντεῖον. 2) τόπος πρός διασκέδασιν (ψυχαγωγίαν). 3) (εἰς τά Θρρ.) τρόπα διά τῆς ὁπ. εἰσέρχεται ἀήρ (εἰς μεταλλεῖον κτλ.), (Γαλλ.) soupirail.

Ψυχαγωγός (ὁ, ἡ). ὁ θέλγων (ἑλκύων ἢ ἀπατῶν) τήν ψυχήν τοῦ ἀνθρώπου, ἑλκυστικός, καταπαστικός. ■ Πειθώ—, ■ Αἰ. 2) (ὡς ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ) = Ψυχοπομπός. 3) (ὡς οὐσ.) γοης ἀνακαλῶν (πεπιστευόμενος ὅτι ἀνακαλεῖ) τάς ψυχάς τῶν τεθνεώτων ἐκ τοῦ ᾍδου, (Εὐρ. Ἄλκ. 1140). 4) (εἰς τούς Ἀλεξανδρ.) = Ψυχέμπορος, ἀνδραποδιστής, ἀνθρωποκάπηλος.

Ψυχάζω, Μ. άσω, Ἀναπαύομαι εἰς τήν σκιάν (εἰς τό ψῦχος), (κοιν.) πάιρνω τόν ἀέρα μου, δροσίζομαι.

Ψυχαῖος, α, ον. Ὁ τῆς ψυχῆς ἢ τῶν ψυχῶν (τῶν τεθνεώτων).

Ψυχαπάτης, ου (ὁ). ὁ ἀπατῶν (θέλγων, εὐφραίνων) τήν ψυχήν, ἀπατηλός ἢ διασκεδαστικός. ■ Ὄνειρος—, ■ Ἐπιγρ.

Ψυχάριον (τό), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Ψυχή.

†Ψυχάρπαξ, αγος (ὁ), (νλγ.) ὁ ἁρπάζων τάς ψυχάς.

Ψυχαστής, οῦ (ὁ), ὁ ψυχάζων (πολίτων τόν ἀέρα του, ξανασαινων εἰς δροσερόν μέρος).

Ψυχάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ψύχω.

Ψυχεινός (ψύχος), ή, ον. Δροσερός. ■ Τά ὑλώδη, τοῦ μέν χειμῶνος ἀλεεινά, τοῦ δέ θέρους ψυχεινά, ■ Ξεν.

Ψυχεῖον (τό), = Ψυγεῖον, (ἴδε Ἀθ. Γ'. 98, 123).

Ψυχεμπορικός, ή, όν. Ψυχεμπόρου ἴδιος. ■ Ψυχεμπορική (ἐνν. τέχνη), ■ Πλάτ., τό ἐμπόριον τῶν σκλάβων (καὶ ἐκκλησ. τῶν ψυχῶν).

Ψυχέμπορος (ὁ). ὁ ἐμπορευόμενος ψυχάς (ἀνθρώπους, σκλάβους), ἀνδραποδοκάπηλος.

Ψυχή (ἡ). [ψύχω]. πνοή, ἀναπνοή. ■ Οὐκ ἐξ ἡμῶν αὐδὲ ψυχῆς λαχεῖν, ■ Αἰ., μήτε ἀναπνεῖν νά πάρωμεν, (ὁθ. 2) (συνεκδ.) ζωή. ■ Οὐκ ἀπό τρόπου τήν ψυχήν ὀνομάσθαι παρά τήν φῦξιν, ■ Πλ. ■ Ὅτι ἔσωσε βασιλέως τήν ψυχήν, ■ Ἡρ. ■ Δι' μέγιστα δαπάνας τοῖς τυράννοις καὶ ἀναγκαιότατα εἰς τάς τῆς ψυχῆς φυλακάς εἶσι, ■ Ξεν. ■ Τόν δ' ἔλιπε ψυχή, ■ Ὅμ., ἐλε. παψύχησεν ἢ ἐξέψυξησε. (καὶ παραλλ.) ■ Τόν δέ λιπε ψυχή τε καὶ αἰών, ■ αὐτ., ■ Δαυκανίην, ἵνα ψυχῆς ὠκιστος ὄλεθρος, ■ αὐτ. ■ Ὡς βούλεται ποινήν τῆς Αἰσώπου ψυχῆς ἀνελέσθαι, ■ Ἡρ. ■ Ὁ ποιμήν ὁ καλός τήν ψυχήν αὐτοῦ τίθησιν ὑπέρ τῶν προβάτων, ■ Γρφ. ■ Ψυχάς παρθένους, ■ Ὅμ., ῥιψοκινδυνεύσαντες τήν ζωήν των. (παρδν. Κεφαλή). ■ Τόν περί ψυχῆς (ἐνν. δρόμον) τρέχειν, ■ Παρεμ., κινδυνεύειν περί τῶν ὅλων (περί ζωῆς καὶ θανάτου). (καὶ ἐπί ζ.) ■ Κάτροι, ἀκουράμενοι ψυχας, ■ Ἡσ. ■ Ὁπόσα εἰς ἐξιν ἡ ψυχή τῶν ἀτρέων, ■ Δε. ■ Πέντε τά ψυχῆς ἀμπρώντα, ■ Πλ., τά ἄψυχα. 3) (ὡς ἀρχαιομ. ὄν.) ψυχή. ■ Πρῶτα. Δίγνωτι εἶσι οἱ εἰπόντες, ὡς ἀνθρώπου ψυχή ἀθάνατος ἐστι καὶ γινόμενον ἐσθίεται, ■ Ἡρ. Οὕτοι ἔγωγε τό τοιοῦτο πώποτε ἐπεσθόμην, ὡς ἡ ψυχή, ἕως μέν ἄν ἐν ὑγιεῖ σώματι ᾖ, ζῇ· ὅταν δέ τοῦτο ἀπαλλαγῇ, τέθνηκε, ■ Ξεν. ■ Ψυχή δ' Ἀΐδος δε βεβήκει, ■ Ὅμ. ■ Πολλάς ψυχάς ἡρώων Ἀΐδι προΐαψεν, ■ αὐτ. ■ Ψυχαί, εἴδωλα καμόντων, ■ αὐτ. ■ Τί γάρ ὠφελήσει ἄνθρωπος, ἐάν κερδήσῃ τόν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τήν ψυχήν αὐτοῦ; Γρφ. 4) (ὡς πηγή καὶ παιδεύρα τῶν ψυχικῶν παθῶν) καρδία· φρόνημα· διάθεσις· θέλησις· ἐπιθυμία· (ἔνίοτε) πνεῦμα, (Γαλλ.) génie. ■ Εὐρώστος τήν ψυχήν, ■ Ξεν. ■ Διεπειρᾶτο αὐτοῦ τῆς ψυχῆς, ■ Ἡρ. ■ Ἦν γάρ δή, ὡς διεδέξε, ψυχήν οὐκ ἄφρος, ■ αὐτ. (οὐ πολλά τυφλός· εὐστόλμος). ■ Τίνα οἴεσθε ψυχήν αὐτήν ἔξειν, ὅταν τόδε μεκλῇ ■ Δημ., τί καρδιαν θά κάμῃ; πῶς θά γένῃ ἡ καρδιά της; ■ Ἐξεπλάγη τήν ψυχήν, ■ Ἡρωδ. ■ Διηρημένοι τάς ψυχάς, αὐτ. ■ Νιᾷ ψυχῇ, ■ αὐτ., δραθυμοσόν. ■ Ἐκ ψυχῆς. ■ Ἐξόλης ψυχῆς, ■ Γρφ., ὁλοψύχως. ■ Ὠδαῖς καὶ θαλίαις χορεῖς τήν ψυχήν συγκαταμιγνύναι, ■ Ξεν., ἀπολαμβάνειν ἐξ ὅλης ψυχῆς (μέ πολλήν προσπάθειαν). ■ Ἡ ψυχή μου ἐπιθύμει, ■ αὐτ. ■ Τῷ δέ ἡ ψυχή σίτου μέν ὠδί πρόκειτο, διψεῖν δ' ἔδοκει, ■ αὐτ. ■ Δοῦναί τ. τῇ ψυχῇ ■ Θκδ., ἀπολαῦσαι ἢ ἀναπαῦσαι πρός εὐχαρίστησιν τῆς ψυχῆς (τῶν ὀρέξεων αὐτῆς). ■ Ἡ τοῦ Δυσίου ψυχή, ■ Δ. Ἁλ., τό πνεῦμα τό χαρακτηριζόμενον (ἐμφαινόμενον) εἰς τούς λόγους του. (καὶ ἐπί ζ.) ■ Θηρίων τάς ψυχάς ἡμερῶν, ■ Ἰσοκρ. 5) (συνεκδ.) ἄτομον, ἄνθρωπος, ὑπολείμενον (ζῶν Β.) ἀντί Ἐγώ. ■ Τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγώς, ■ Σοφ. ■ Φίλη ψυχή! ■ εἰς τάς προσφων., ἀντί Φίλε! ■ Ὦ ἀγαθή καὶ σιφή ψυχή! Ξεν. ■ Ψυχαί εἰσι τρισχίλιαι, Γρφ. ■ Πᾶσα ψυχή, ■ αὐτ. 6) κεταλοῦδα (σύμβολον τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς). ■ Γίνονται δέ αἱ καιόμεναι ψυχαί ἐκ τῶν καμπῶν, ■ Ἀρχε. 7) (μτγν.) ■ Ἀντιφώνησι (κοιν.) ψύχα, (παρδλ.) καρδία. ■ Ἡ ψυχή τῆς κυλοκυνθίδος, ■ Ἰατρικ.

Ψυχήϊος, α ή ος, ον, ἀντί Ἔμψυχος.

Ψυχίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ψυχή.

†Ψυχίζομαι, Μ. ισομαι, Γλσ. πρόνω, ὀσφίζομαι.

Ψυχικός, ή, όν. Ὁ τῆς ψυχῆς, νοερός. 2) (σπν.) καρδιακός, εὔτολμος. 3) (μτγν.) ζωώδης, ὑλικός. ■ Σπείρεται σῶ-

μα ψυχικόν, « Γρφ. ἁ.» ὁ γενόμενος ὑπὲρ (κρὶς σωτηρίαν) τῆς ψυχῆς. « Κτήσιος ἐξ ὁσίης ψυχικὰ δῶρα διδοὺς, « Ἐπιγρ., (ἀθ. κοιν.· ψυχικὰ (αἱ ἐλεημοσύναι).

Ψυχινός, ἡ, όν, = Ψυχεινός.

Ψυχιουλκίς (ὁ, ἡ), = Ψυχουλκός.

Ψυχμός (ὁ). Π. ἀντὶ Ψυγμός.

Ψυχοβλαβής, ές (ὁ, ἡ). ὁ βλάπτων τὴν ψυχήν.

Ψυχοβόρος (ὁ, ἡ'. Π =Θυμοβόρος.

Ψυχογονία (ἡ). ἡ γένεσις (καταγωγὴ) τῶν ψυχῶν ἢ τῆς ψυχῆς.

Ψυχογονικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ψυχογονίαν.

Ψυχοδαίκτης, [ψ. δαΐζω] ου (ὁ). ὁ σπαράσσων ἢ ταράττων τὴν ψυχήν, (ἐπιθ. τοῦ Βάκχου).

† Ψυχοδιαβάτας (ὁ, ἡ), ὁ διαπερνῶν (εἰσγωρῶν εἰς) τὴν ψυχήν.

Ψυχοδοτήρ (ὁ), Π. ὁ δίδων ψυχὴν (ζωήν).

† Ψυχοδόχος (κος), ου (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος τὰς ψυχὰς (χρησιμεύων πρὸς κατοικίαν τῶν ψυχῶν).

Ψυχοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ψυχῆς. « Τὸ ψυχοειδές, « τὸ κατερὸν μέρος τοῦ ἀνθρώπου.

Ψυχόθεν, ἐπίρ. Π ἐκ ψυχῆς, ἐκ καρδίας.

Ψυχοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φονεύων) ἠθικῶς τὴν ψυχήν.

Ψυχόλεθρος (ὁ, ἡ). Π ὁ ἀφανίζων τὴν ψυχὴν (προξενῶν εἰς ἄλεθρον τῆς ψυχῆς).

Ψυχολέτηρ (ὁ) καὶ Ψυχολέτειρα (ἡ), Π. ἀντὶ Ψυχόλεθρος.

Ψυχολικνής, ές (ὁ, ἡ), Π. [ψ. λείπω]. ξεψυχημένος, νεκρός, ἢ· λειποθυμισμένος.

Ψυχομαντεῖον (τὸ). μέρος ὅπου ἀνακαλοῦνται διὰ γοητειῶν αἱ ψυχαὶ τῶν νεκρῶν ἀπὸ τὸν ᾅδην καὶ ἐξετάζονται περὶ τῶν μελλόντων, [ἐκ τοῦ

Ψυχόμαντις, εως (ὁ, ἡ). μάντις ἀνακαλῶν ἀπὸ τὸν ᾅδην καὶ ἐξετάζων τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν.

Ψυχομαχέω-ῶ, Μ. ἤσω. Μάχομαι περὶ τῆς ψυχῆς (περὶ τῶν ὅλων), πολεμῶ ὡς ἀπηλπισμένος. 2) παλαίω μὲ τὸν θάνατον, ἀπελπίζομαι μὲ ἀγωνίαν, δυσθανατέω.

Ψυχομαχία (ἡ), τὸ ψυχομαχεῖν, ἡ περὶ τῆς ψυχῆς (ἐσχ. πεισματώδης, ἀπηλπισμένη) μάχη.

† Ψυχομιγής, ες (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ψυχρομιγής.

Ψυχοπλανής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλανῶν (ἀπατῶν) τὴν ψυχήν.

Ψυχοπομπεῖον (τὸ). μέρος (χάσμα, ὑπόγειον) διὰ τοῦ ὁπ. κατεβαίνουν εἰς ἢ ἀνακαλοῦνται ἀπὸ τὸν ᾅδην αἱ ψυχαὶ τῶν τεθνεώτων, [ἐκ τοῦ

Ψυχοπομπός (ὁ, ἡ). ὁ παραπέμπων (ὁδηγῶν ἢ μεταφέρων) τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν εἰς τὸν ᾅδην, (ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ ἐκ τοῦ Χάρωνος).

Ψυχοραγέω-ῶ, Π. ἀντὶ

Ψυχορράγια-ῶ, Μ. ἤσω. Ῥήγνυται· (Χωρίζεται μὲ βίαν, Ἀποσπᾶται) ἡ ψυχὴ ἀπὸ τοῦ σώματος, αἵματ εἰς ἀγωνίαν θανάτου, (κοιν.) ψυχομαχῶ, [ἐκ τοῦ

Ψυχορράκτης [ψ. ῥήγνυμι], ου (ὁ, ἡ). ὁ εὐρισκόμενος εἰς ἀγωνίαν (παλαίων μὲ τὸν θάνατον, ψυχομαχῶν).

Ψυχορραγία (ἡ), τὸ ψυχορραγεῖν, ἡ ἀγωνία τοῦ θανάτου, (κοιν.) ψυχομαχητόν.

Ψυχορρεφέω καὶ Ψυχορρῠφέω-ῶ, Μ ἤσω. Ῥοφῶ τὸ αἷμα (πλήγτς) ἢ ἀφαιρῶ τὴν ζωὴν (κοιν. Πίνω τὸ αἷμά) τινος. 2) Κωμ. ἀντὶ Ψυχροποτέω.

Ψυχορρόφος ἢ Ψυχορρύτος (ὁ, ἡ), ὁ φονεύων τὴν ψυχὴν (τὸ αἷμά ἢ τὴν ζωὴν) τινος. 2, Κωμ. ἀντὶ Ψυχροπότης.

Ψῦχος [ψύχω], εος-ους (τὸ). ψύχρα, κρύου δ.φασά. « Καὶ τὸ ψῦχος ἐκτείνει, πνεύματος γενομένου, « Πλ. « Ψύχεος ἡμείρων, « Ὁμ., ἐπιθυμῶν νὰ δροσισθῇ (νὰ πάρῃ αἶρα). « Ὡς δὲ θέρος ἦν, τὰς γυναῖκας πρωΐ ἐκέμιζετο τῆς νυκτός, ὡς ἂν ῥᾷον πορεύοιντο κατὰ τὸ ψῦχος, « Ξεν. « Ἐν τῷ ψύχει καθεύδειν, « Πλάτ. (καὶ κλθ.) « Ψῦχη τε χειμῶνος καὶ θάλπη θέρους ἐθίζει καρτερεῖν, « Ξεν.

Ψυχοσόος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τὴν ψυχὴν ἢ τὴν ζωήν.

Ψυχοστασία (ἡ), [ψ. ἵστημι]. ζύγισμα ψυχῶν ἢ ζωῶν (εἰς τὴν πλάστιγγα τῆς θείας ἀποφάσεως), (οὕτως ἐπιγράφεται τραγῳδία τις τοῦ Αἰσχύλ., λαβόντος τὴν ὑπόθεσιν ἀπὸ τοὺς στιχ. 209—212 τοῦ Χ. τῆς Ἰλ.).

Ψυχοστόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στέλλων (διαπέμπων) τὰς ψυχὰς εἰς διάφορα μέρη.

† Ψυχοσώστης, ου (ὁ). Ἐκκλσ. ὁ σώζων τὰς ψυχὰς, σωτὴρ τῶν ψ.

† Ψυχοσωτήριος (ὁ, ἡ), Ἐκκλσ. ὁ προξενῶν τὴν ἢ συντελῶν πρὸς σωτηρίαν τῆς ψυχῆς.

Ψυχοτακής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ τήκων (καταπίνων) τὴν ψυχὴν ἢ· διὰ τοῦ ἐπ. συγχωνεύονται δύο ψυχαὶ εἰς μίαν. « Χειλὴ —, « Ἐπιγρ.

Ψυχοταμίας, ου (ὁ), ταμίας (φύλαξ, αἰσθησιοκτήτης ψυχῆς.

Ψυχοτραφέω-ῶ, Μ. ἤσω, Π. τρέφω ζωογονῶ) τὴν ψυχήν, ζωοποιῶ, ἐμψυχόω, [ἐκ τοῦ

Ψυχοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων διατηρῶν) τὴν ψυχὴν ἢ τὸ ψῦχος, ζωογόνος. « Αὔρα —, « Ὀρφ.

Ψυχοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος (αὐξάνων) εἰς τὸ ψῦχος (εἰς τοὺς δροσερούς τόπους). ‖ (οὐδ.) Ψυχοτρόφον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (Ἄλλ.) Κεστρον.

Ψυχοχλιδόομαι-οῦμαι, Μ. ἤσομαι. Μοῦ τραβοῦν τὴν ψυχήν, Ψυχορράγω, (κοιν.) ἀναιβάζω, [ἐκ τοῦ

Ψυχοχύλικος (ὁ, ἡ). ὁ ἕλκων πρὸς ἑαυτὸν ἢ σύρων κατοπιν αὐτοῦ τὰς ψυχάς, ψυχαγωγός. ‖ (οὐσ.) εἶδ φυτοῦ.

Ψυχοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων τὴν ψυχήν, θανάσιμος.

Ψυχόω-ῶ, Μ ὠσω. Ἐμψυχόω (συνκδχ.) ἐγκαρδιόνω (ἐνίστε) ζωογονῶ, δροσίζω (;)

Ψυχραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ ψυχρόν, καταψύχω.

Ψυχρασία (ἡ). ψύχρανσις, κρύωμα

Ψύχρεσμα (τὸ),= Ψυχρότης, ψυχρολογία [ἐκ τοῦ

Ψυχρεύομαι, Μ. εὔσομαι. Φέρομαι ἢ Θαμιλῶ ψυχρῶς, ψυχρολογέω.

Ψυχρήλατος (ὁ, ἡ), [ψυχρὸς, ἐλαύνω]. ὁ σφυρηλατηθεὶς ψυχρὸς (χωρὶς νὰ πυρωθῇ πρότου) ἢ βυτηγθεὶς θερμὸς εἰς ψυχρὸν ὕδωρ, (ἄλλ.) Ψυχροβαφὴς. « Ξίφος —. « Λξ.

Ψυχρία (ἡ). ψυχρότης, ψύχρα.

Ψυχρίζω, Μ. ισω. Κάμνω (ἀφίνω) τι νὰ κρυώσῃ, (ἀθ.

Ψυχριστής, ἡ, όν. (κυρ. εἶνος) Τὸν ὁπ. ἐκρύωσαν (ἄφηκαν νὰ κρυώσῃ), (ἀτν.) refrigerium.

Ψυχροβαφὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ βαφεὶς (βουτηχθεὶς) θερμὸς εἰς ψυχρὸν ὕδωρ, ψυχρήλατος. « Σίδηρος —, « Λξ.

Ψυχροδόχος (ὁ, ἡ). « Οἶκος —, « Λκ., τὸ δωμάτιον τοῦ λουτροῦ ὅπου βάζει ψυχρὸν ὕδωρ καὶ πάιρουν τὸν ἀέρα των (ἀναψύχονται) οἱ λουόμενοι, (Ταυρκ.) τὸ σοκολούκι.

Ψυχροκοίλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ψυχρὰν κοιλίαν (ψυχρὸν στόμαχον).

Ψυχρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω ἢ Γράφω ψυχρῶς (ὡς ψυχρολόγος)· ἀστεΐζομαι χωρὶς χάριν.

Ψυχρολογία (ἡ), τὸ ψυχρολογεῖν. Ὕφος λόγου ψυχρὸν (χωρὶς χάριν) ἀστεϊσμὸς ἀηδὴς (κοιν. ἄκυστος καὶ ἀνάλατος).

Ψυχρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων ἢ γράφων ψυχρῶς (χωρὶς χάριν), σκώπτων ἀηδῶς, (κοιν.) λέγων λόγια ἀνάλατα.

Ψυχρολουσία (ἡ), τὸ ψυχρολουτεῖν, χρῆσις ψυχροῦ λουτροῦ, λούσιμον μὲ ψυχρὸν ὕδωρ.

Ψυχρολουτέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταχειρίζομαι ψυχρὰ λουτρὰ, λούομαι μὲ ψυχρὸν ὕδωρ, [ἐκ τοῦ

Ψυχρολουτής, ου (ὁ). ὁ λουόμενος (συνειθίζων νὰ λούεται) μὲ ψυχρὸν ὕδωρ

Ψυχρολουτρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ψυχρολουτέω.

Ψυχρομιγής, ές (ὁ, ἡ) αἰμιγμένος (ἀναποτωμένος) μὲ ψυχρὸν (ὕδωρ).

Ψυχροποτητικός, ἡ, όν ξ

Ψυχροπότης (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων (προξενῶν) ψυχρὸν ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο, ψυχρὸς ποτητικός.

Ψυχροποσία (ἡ). τὸ ψυχροποτεῖν, χρῆσις ψυχρῶν ποτῶν.

Ψυχροποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω (Συνειθίζω νὰ πίνω, Ἀγαπῶ) ψυχρὰ ποτὰ, πίνω κρύο.

Ψυχροπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων (συνειθίζων ἢ ἀγαπῶν νὰ πίνῃ) ψυχρὰ ποτά.

Ψυχροξήμονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ψυχρολογέω.

Ψυχρὸς [ψύχω], ἀ, όν. Κρύος, δροσερός. « Ψυχρὸν ὕδωρ, « Θκρ. « Ψυχρὸς ἀήρ, « Πλ. « Χιὼν ψυχροτέρου, « Λξ « Ψυχρὸς χαλκὸς, « Ὁμ. « Ψυχραὶ τράπεζαι, Πλ., μὲ κρύα (τὰ ὁπ. τρώγονται καὶ κρύα) φαγητά. (καὶ ἑλλ.) « Ποτήριον ψυχροῦ (ἐνν. ὕδατος), « Γρφ. 2) (συνκδχ.) ὁ προξενῶν φρίκην (ῥῖγος), φριπτὸς, ἀποτρόπαιος. « Ὄφις (« Ἀχέροντος —, « Θκρ. 3) (μτνμ.) χωρὶς ζέσιν ἢ χάριν, ἀδρανὴς, ἀπρόθυμος (ἐπὶ πραγμ.) ἀσθμαντος. (Γαλλ.) frivole (κυρ. ἐπὶ σωμμάτων) ἀηδὴς, (κοιν.) ἀνάλα-

τος· (ἐπί πρσ.) Ψυχρολόγος. (ἐν γέν.) ἄθλιος· ἄτοκος. • Ψυχρὰ ἐπιχουρία, « Ἥρ. «Ψυχρὴ νίκη,» αὐτ., τιποτένια. «Ψυχρὸς λόγος, « Δημ. Φαλ.,= Ψυχρολογία. «Ψυχρὰ λέγω,» Ξεν.,=Ψυχρολογῶ. • Πλήρης ψυχροῦ, « Λογγ., ψυχροστητος, ψυχρολογίας. «Τούτου δὲ μάλιστα ζηλῶ ἐν τῇ βασιλείᾳ, ὅτι δύνασαι ἐ ψυχρὸς ὢν γέλωτα παρέχειν,» Ξεν. «Ψυχρὸς βίος,» Ἀρχφ., ἄθλιος, ἄνοστος, μονότονος. «Θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχων,» Σοφ., ἐνθουσιάζουσαν διὰ πράγματα ἀσήμαντα,(παρβλ.) Παρένθυρσος.

†Ψυχροστασγής, ές (ὁ, ἡ). ὅπου στάζει ψυχρὸν ὕδωρ.

Ψυχρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ψυχροῦ, ἔλλειψις θερμότητος (καὶ μτγν. χάριτος, ζωηρότητος κτλ.), ἀηδία, ἀτοπία κτλ.

Ψυχροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (κομβάλων) ψυχρὸν ὕδωρ. ‖. (ρῦθ.) Ψυχροφορεντής, μαζάρι ψυχροῦ ὕδατος(εἰς τὸ λουτρόν).

Ψυχρόω-ῶ. Μ. ώσω,=Ψυχρίζω.

Ψυχρῶς, ἐπίρ. Κύρ. (μτγν.) χωρὶς χάρον,μὲ ψυχρότητα. «Σκώψαντος ψυχρῶς» Θεορ.

Ψύχω. Μ. ψύξω(παθ. προκ. Ἔψυγμαι, ἀόρ. β'. παθ. Ἐψύγην). (κοιν.) Ψύχω « Ἔκαμέ λαψύξασα,» Ἰλ.Υ'.Διαφέρίζω·(συνκδτ.) στεγνώνω· (συχνότ.) ψυχαίνω, κρυώνω ἢ δροσίζω, (εὐχρηστότ. εἰς τὰ σύνθ.).

Ψύχωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ψυχόω, ἡ διὰ τῆς ψυχῆς ζωοποίησις, ἐμψύχωσις. ‖. (εἰς τοὺς Πυθαγορ.) ἀντὶ Ψυχή.

Ψυχωφέλεια (ἡ). ὠφέλεια τῆς ψυχῆς, (ὡς ἰδιότης τοῦ

Ψυχωφελής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ὠφελῶν (ὠφέλιμος διὰ) τὴν ψυχήν, ψυχοσωτήριος.

Ψῶ, ἐπιφων.=Ψόε.

Ψῶ, κατὰ προσ. ἐκ τοῦ Ψάω.

Ψωα ἡ Ψῶα (ἡ), Π. [ψῶ], ῥῶμα, δυσωδία.

Ψῶζα, ης (ἡ), Π. [ψώω], κένωσις τῆς κοιλίας. 2)=Δειμόψωρος.

Ψωΐα (ἡ), εἶδος λεπτοῦ νομίσματος, =Τριώβολον.

Ψωΐον (τὸ). θρύμμα ἄρτου, ψίχαλον· (παρβλ.) Ψαθύριον.

†Ψωκτὴς [ψώχω,ου (ὁ)· ἐργάτης εὐτελής, πετρᾶς, λιθοξόος.

Ψωκτός, ἡ, όν, ρημτκ. τοῦ Ψώχω, ξεστός,=Ψαιστός.

Ψωλή (ἡ). τὸ ἀνδρικὸν μόριον ἐντεταμένον, [ἐκ τοῦ

Ψωλὸς [ψάω, ψώω], ἡ, όν. Ὁ γεγυμνωμένην ἔχων τὴν βάλανον τοῦ αἰδοίου, περιτετμημένος ἢ ὀργῶν πρὸς συνουσίαν, καυλωμένος.

Ψωλών, ωνος (ὁ),=Πύσθων.

†Ψωμακὲ [ψωμός], ης (ὁ), Γλτ εἶδ. σιτοσάγου σκώληκος.

Ψωμίς, ίγγος (ἡ). κουνουπίτσα. 2) = Σμήνισμα.

Ψωμίζω, Μ. ίσω Τραγίζω τινὰ [βάλλων τὰς βρύκας (τοὺς ψωμούς) εἰς τὸ στόμα του) καθὼς τραγίζουν τὰ μικρὰ παιδιὰ ἡ πουλιὰ, (ἐν γεν.) τρέφω, σιτίζω. «Ἐψώμισεν ἡμᾶς ἄρτον,» Γρφ.

Ψωμίον (τὸ), ὑποκορ τοῦ Ψωμάς, βουκίττσα.

Ψώμισμα (τὸ), [ψωμίζω],=Ψωμός.

Ψωμοκολακεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Φέρομαι ὡς)=

Ψωμοκόλαξ, ακος (ὁ). ὁ κολακεύων χάριν ψωμοῦ, παράσιτος.

Ψωμοκόλαφος (ὁ), Π. ὁ ἀνεχόμενος καὶ κολάφους(μπάτσους)χάριν τοῦ ψωμοῦ, αἰσχρὸς παράσιτος, ψωμοκόλαξ.

Ψωμολέθρος (ὁ), Κωμ. ὄλεθρος (ἀφανιστὴς) τῶν ψωμῶν, παράσιτος, λαιμάργος.

†Ψωμοποιός, ἰατρ. ἀντὶ Ζωμοποιός.

Ψωμοπωλεῖον (τὸ),=Ἀρτοπωλεῖον, ψωμάδικον.

Ψωμός (ὁ), [†ψώω]. κομμάτι ψωμιοῦ ἢ φαγητοῦ ὅσον χωρεῖ εἰς τὸ στόμα, χαψιά, βουκα.

Ψώρα (ἡ), [ψάω, †ψώω]. τὸ κνησμῶδες πάθος (ἐξάνθημα) τοῦ δέρματος, εἶδος λειχῆνος. • Ἀγρία —, « ἡ (μονολεκτ.) Ἀγριοψωρία. 2) νόσος τις τῶν δένδρων καὶ ἰδιαιτ. τῶν συκῶν. 3) εἶδ. ἐντόμου (πεταλούδας). (ἄλλ.) Φάλαινα.

Ψωραγριάω-ῶ, Μ. άσω, (Γρ.). Ἔχω (Πάσχω) ἀγριοψωρίαν.

Ψωραλίος, α, ον, Ψωριάρης, ψωριασμένος.

†Ψωραλόεις, εσσα, εν, Γλσ. = Ψωραλέος.

Ψωράω-ῶ, Ἀττ. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ψωριάω.

Ψωριασις, εως (ἡ). ψώριασμα. (ὡς οὐσ. τοῦ

Ψωριάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω (Πάσχω ἀπὸ) ψώραν, ψωριάζω. εἶμαι ψωριασμένος.

Ψωρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὴν ψώραν. «Ψωρικὴ (ἐνν. δύναμις) ἢ «Ψωρικὸν (ἐνν. φάρμακον),» Δακρ., Ἰατρικὸν διὰ τὴν ψώραν, ψωραλοιφή.

Ψωροειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ψώρας, ψώρᾳ ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Ψωρὸς, ά ἢ ὸς, όν. Ψωριῶν, ψωραλέος. (συνκδτ.) τραχὺς τὴν ἐπιφάνειαν,(παρβλ. Λεπρός).

Ψωροφθαλμία (ἡ). εἶδος πάθους τῶν ὀφθαλμῶν, ψώρα (τραχύτης τῆς ἐπιφανείας μὲ φαγοῦρα) τῶν βλεφάρων.

Ψωροφὴς, ους (ὁ, ἡ), = Ψωροειδὴς· ψωριάρης, ψωραλέος.

†Ψῶσαι, Γλσ. ἀντὶ Ψῶξαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ψώχω.

†Ψῶχος (ὁ), Γλσ. γῆ ἀμμώδης· χῶμα τριμμένον, ἄμμος, σκόνη, [ἐκ τοῦ

Ψώχω, Μ. ψώξω. Τρίβω ψιλά, κάμνω θρύμματα (ψίχαλα), λιανίζω· (ἰδιαιτ.) πελεκῶ λίθον· λεπτύνω, [ἐκ τοῦ (Ψάω), Μ. ψάσω,=Ψάω, ψώχω.

Ω

Ω ΩΑ ΩΒΑ

Ω, ω, ὦ μέγα (τὸ), τὸ εἰκοστὸν τέταρτον ἢ τελευταῖον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ‖. (συνκδτ. καὶ τρπ.) τὸ τέλος. • Ἐγὼ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω, « Γρφ. ‖. (ἀριθμ.) ω', ὀκτακόσια (800) ἢ ὀκτακοσιοστός, ή, όν. καὶ ,ω, ὀκτακόσιαι χιλιάδες (800,000).

Ὦ, ἐπιφών. θαυμαστ. ἢ σχετλιαστ. (μὲ ὀνμ.) «Ὦ ξένοι! ὦ χρυσός!, « Θκρ. (καὶ αὐτοπρσ.) «Ὦ πάλλ' ἐγὼ μοχθηρός! ὦ θεοῖς πικρός!,» Σοφ. «Ὦ τάλας ἐγώ!, «Γρφ. (ἢ ὀρτ.) «Ὦ μοι!=Οἴμοι, (ἢ γεν.) ;Ὦ τοῦ θαύματος!» Λξ. • καὶ ἀπολ.) «Ὦ! τίς ὁ τεχνίτης τοῦδ' ἀνέκλαεν;» Ἐπγρ. 2)(ἐνίοτε) ἀντὶ Ὤ, θαυμαζ. ἢ Σχετλ.

Ὦ ὀνμ. καὶ αἰτ. δυϊκ. τοῦ Ὅς.

Ὦ ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ὡς.

Ὦ, ἐπιφών. Κλητ. ἢ Προσφων. [μὲ κλητ. ἢ Ἀττ. ὀνμ.]• Ἄκουσον, ὦ παῖ,» Γνμ. «Ὦ οὗτος, » Ὦ λῶστε. «Ὦ λέγων εὐχερῶς ὅτι ἂν βουληθῇς,» Δημ. «Χαῖρε, μάκαιρ' ὦ Λητοῖ,» Ὁμ.,Ὕμν.

Ὦ, ᾖς, ᾖ, ὑποτ. τοῦ Εἰμί.

(Ὦ ᾖς, ᾖ), ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἵημι, (εὔχρ. κυρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.).

Ὦ, ὅστ. ἐν. ἀρτ. ἢ ὅστ. τοῦ Ὅς.

Ὤ, Π. ἀντὶ Ἑῷ. ὅστ. τοῦ Ἕως.

Ὠά, πλθ. τοῦ Ὠόν.

Ὦα, Ἀττ. ἀντὶ-

Ὦα [ὦις], ας (ἡ). (ἐν γέν.) θέρμα προβάτου μὲ τὸ μαλλί του· μηλωτή· (ἰδιαιτ.) τὸ περιῤῥαπτόμενον τριγύρω καὶ πρὸ τὸν τράχηλον ἐπανωφορίου. (Τουρκ.)

Ὠάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὠόν, αὐγάκι ἢ 2) τοῦ Ὠά, οὐσ.

Ὠαρίων, ωνος (ὁ), Π. ἀντὶ Ὡρίων, (ὄθ.).

Ὠαριώνειος, α, ον, Π. ὁ τοῦ Ὡριώνος.

Ὦας, ᾶτος (τὸ), Δ. ἀντὶ Ὠός, αὐτί.

†Ὠβὰ, ᾶς (ἡ), Λακων. μέρος (ὑπαίθριος) φυλῆς, φατρία. (παρβλ. Ὠα [κυρ. καὶ ἐτυμολογ. ὡς ἐκ τοῦ Ὄϊς] ἀγέλη, κοπάδι, (ὄθ.

†Ὠβάσδω. Μ. άξω. Λακων. διαιρῶ τὴν φυλὴν εἰς φατρίας (ὠβάς).

†Ὠδάκας, ὁ (ὁ), Ἀτακτ. ἀντὶ Φυλέτης, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φατρίας (ὠδάξ).
†Ὤδειον (τό), Δ. (Ἀργ.) ἀντὶ Ὠιόν.
Ὦ γαθέ, κατ' ἀπερφ. ἀντὶ Ὦ ἀγαθέ.
Ὠγενίδαι (οἱ), Π. ἀντὶ Ὠκεανίδαι, παῖδες τοῦ Ὠγῆνος (τοῦ Ὠκεανοῦ).
Ὠγένιος, α, ον, Π. [Ὠγήν] ἀντὶ Ὠκεάνιος, (συνεκδχ.) ἀρχαῖος, (παρδλ.) Ὠγύγιος.
Ὠγένος, γεν. τοῦ Ὠγήν.
Ὠγή (ἡ), Γλσ. [ὀΐγω]. ῥάκτης, φραγή: χώρισμα· (μετφ.) ἡ πρώτη καὶ τελευταία τάξις (σειρὰ) τῆς φάλαγγος.
Ὠγήν, ένος ὁ
Ὠγῆνός, ου ἡ οῦ (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ὠκεανός, ὁ ἀρχαιότατος θεός, [ἐκ τοῦ Φοιν. Ὠγ, κύκλος].
Ὤγμαι, πδ. πρκ. τοῦ Οἴγνυμι, οἴγνυμαι.
Ὠγμός (ὁ), Π. [ὠΐζω], ἐπιφωνητὶς τοῦ (θαυμ.) Ὦ ὤ!
Ὠγνίσμην, ὑπερσ. τοῦ Οἴγνυμι.
Ὠγύγιος, α, ον, Ὁ τοῦ Ὠγύγου ἀρχαιοτάτου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας· (συνῳχ.) παμπάλαιος, ἀρχαιότατος, (παρδλ.) Ὠγένιος).
Ὤγνις [ἀγείρω], εως (ἡ), Γλσ. συνάθροισις ὑδάτων, νερὰ λιμνάζοντα (στεκάμενα), βάλτος.
Ὦε ἰγώ, Π. (κατ' ἀποστροφ.) ἀντὶ Ὦ ἐγώ.
Ὦ ἰγὼ Ο. Δ. ἀντὶ Ὁ ἐγω
Ὠάδιον (τό), ὑποπυρ. τοῦ Ὠδή, τραγουδάκι.
Ὦδε [ὅς, ὕδε], ἐπίῤ Τροπ. ἡ Ὁμοιομερῶς, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, παρομοίως, ἔτσι, (συνήθ. ἐπιφερομένου ἢ [ἐνίοτε] προηγουμένου τῶ Ὡς, ἢ Ὅπως) « Ὧδε σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι, ὡς ὅδε οἶνος, » Ἰλ. Γ. » Οὔ τις κιθάριν ἐπιστήσεται ὧδε κρανῆναι, ὡς Ἕλένα. » Θκρ. » Γέρων, ὡς σύπερ ὧδε, » Ἰλ. Ω. » Ὧδε κακεῖσε, » Δξ., (παρδλ. Τῇδε). (καὶ συχνότ. μὲ ἀφηγημ. ῥῆμα) » Ὧδ' ἴρηξ προέειπεν ἀηδόνα, » Ἰλ. Ὧδε δέ τις εἶπεσκεν, » Ὁμ. » Ἄτορ σοὶγ' ὧδ' ἐπιτελλω, » αὐτ. (καὶ ὡς περιττ.) » Τίπτε τόσον ὧδ' ἔδεισας, » Ὀδ. Ι. » Ὧδ' ὥπως σοὶ φίλον, ᾧ τοὶμὸν ἔσται τῇδε, » Σοφ. Ἠ Τοπ. ἀντὶ Ἐνταῦθα, (ὀθ. κατ' ἀναγραμματ. τὸ κοιν.) ἰδῶ, » Ὗφιστε, πρόμολ' ὧδε, » Ἰλ. Σ. » Νῦν ὧδε ξὺν νηῒ κατήλυδον, » Ὀδ. Α. » Χάλκεόν νιν ὧδ' ἀνεῖρκεν, » Θκρ. » Ἰηχέθη. φῶκ ἔστιν ὧδε, » Γρφ. (ἢ γεν. Π.) » Γένους ὧδ' ἦκεις τοῖς ὅτ, » Ὑβρ., τοιαύτην, τοιαύτου βαθμοῦ, συγγένειαν ἔχεις μετ' αὐτῶν.
Ὦδε, Ἰων. Ο ἀντὶ-
Ὦδε, γ'. ἑν. προσ. τοῦ πρτ. τοῦ Οἴδέω.
Ὠδεῖον (τό), δημόσιόν τι κτίριον ἐν Ἀθήναις προσδιωρισμένον κυρ. πρὸς ἐκδόσεις ὧν τῶν μουσικῶν [ᾠδῶν] χρησιμεῦον δὲ ἐνίοτε καὶ εἰς διαφόρους ἄλλας κοινὰς ὁμηγύρεις.
Ὦδεον, Ἰων. παρτ. τοῦ Οἴδέω.
Ὠδή (ἡ), κατὰ συναίρ. καὶ κρσ. ἐκ τοῦ Ἀοιδή, τραγουδημα· τραγούδι, ὕμνος, ᾆσμα· (ἐπὶ πτην.) κελαδήσμα· λάλημα. » Ἀλκιμιδούνων—, » Ἀξ.
Ὠδήκα, πρκ. τοῦ Οἴδέω.
Ὠδί, ἐκφ. Ἀττ. ἀντὶ Ὧδε,
Ὠδικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπιῤ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ᾠδήν, μουσικὸς, μελῳδικός.
Ὠδίν, ῖδος Ὠδίς.
†Ὠδινάω-ῶ, Μ. ήσω. Γρφ. ἀντὶ Ὠδίνω, ίθη.
†Ὠδίνημα (τό), = Ὠδίς, κοιλοπόνημα.
Ὠδινηρός, ά, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ηρῶς. Κυρ. ρευμένος ἀπὸ ἢ Συνωδευμένος μὲ ὠδῖνας (πόνους γέννας).
†Ὠδίνησις, εως (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Ὠδίς.
Ὠδινολύων, οντος (ἡ), τὸ ὑψάριον ἐχεγνῆς δύσκι ἐπίστευον ὅτι παύει τοὺς πόνους [λύει τὰς ὠδῖνας] τῆς γέννας.
Ὠδίνω, Μ. ινῶ (ἀορ. Ὠδίνᾱ). Ἔχω πόνους (γέννας), κοιλοπονῶ (ἐν γέν.) πονῶ φρικτά, παραδέφνω ἀπὸ τὸν πόνον, ἐνδυνῶμαι. (συνεκδχ. μὲ αἰτ.) τίκτω, γεννῶ ἢ εἶμαι ἐτοιμόγεννος· (καὶ τρπ.) ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου (μελετῶ ἢ ἐπιθυμῶ, εἶμαι φρονιμόγνωμος νὰ πράξω) τι, κρύπτω μέσα μου. « Γυναῖκα ὠδίνουσαν, » Ἰλ. Α. « Κύκλωψ δὲ στενάχων τε ᾗ ὠδίνων ὀδύρηται, » Ὀδ. Ι. » Ὠδίνειν τρομέω, » Θκρ. » Τεκνία μου, οὓς πάλιν ὠδίνω, » Γρφ. » Ἐπὶ τῆς εὐνῆς, ᾗ ἡμᾶς ὠδίνε, » Χρσ. (καὶ τρπ.) » Ὠδίνας, φίλε, διὰ τὸ ἐγκύμων εἶναι, » Πλάτ. » Ὠδίνειν φθόνον (λοιδορίαν), » Συν. (καὶ προθετ.) » Ὠδίνειν πρὸς τὴν βοήθειαν, » Ἡλ., (παρδλ. Ἀσπαίρω). (καὶ πρὸς ἀπερ.) » Ὠδίνω καταχέαι λίγους τινάς, » Συν. (καὶ ἑλλ.) » Ὥστε μ' ὠδίνειν τί ὑλη, » Συρ., τρέμω νὰ μάθω. (καὶ πθ.) » Πολλὰ καὶ δεινὰ ὠδίνατο, » Γργ., [ἐκ τοῦ
Ὠδὶς (συγγ. τῷ Δύη, Ὀδύσσομαι), ῖνος (ἡ), πόνος (κυρ. τῆς γέννας), κοιλοπόνημα· (ἐν γέν.) πονος δριμὺς, Ὀδύνη· (συνεκδχ.) γέννα, τοκετὸς· (Π.) τὸ τεχθὲν (καὶ μετφ.) φιλαπεχθὲν (μετὰ κόπου), κύμα (« Ὄρνιθος—, » Νικ., τὸ ὠόν. « Μελίσσης—, » αὐτ., τὸ μέλι. « Σκολιὴν ὠδῖνα ῥεέθρων, » αὐτ., τὴν ἔγχελυν)· (ἐνίοτε) μητρικὸν αἴσθημα. « Ὠδῖνων καὶ λίθος αἰσθάνεται, » Ἐπιγρ.
†Ὠδόδε, Π. (σπν.) ἀντὶ Ὀδωδέ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Ὄζω.
Ὠδοποίητα, ἀόρ. τοῦ Ὁδοποιέω.
Ὠδοποιός (ὁ), ποιητὴς ᾠδῶν (λυρικός).
Ὠδός (ὁ), κατὰ συναίρ. καὶ κρσ. ἀντὶ Ἀοιδός, τραγουδιστής. « Περὶ τὸν ᾠδὸν ὄρνιθα, » Ἰλδ., ὅταν λαλῇ ὁ πετεινός, = Περὶ ἀλεκτρυόνων ᾠδῆς. []. τὸ ποτῆρι τὸ ὁποῖον ἅπτουν τὸ Σκόλιον.
Ὠδός (ὁ), Δ. ἀντὶ Ὁδός, κατώφλι.
Ὠδυσίη (ἡ), Π. Ἰων. [ὀδύσσομαι], ἀγανάκτησις· δυσαρέσκεια· μῖσος.
†Ὤδυσις, εως (ἡ), Γλσ. = τῷ προηγ.
Ὠδώδεον, Π. ἀντὶ Ὠδώδειν, ὑπερσ. τοῦ Ὄζω.
Ὠΐ, ἐπιφών. Σχετλ. ὄχ! ὄχ!
Ὠιον (τό), Π. Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Ὠόν.
Ὠιστο, γ'. ἑν. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οἴομαι ἢ Οἶμαι,
†Ὠϊζυρός, (Γλσ.) Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Ὀϊζυρός.
Ὤϊξω, Μ. ὤξω. Φωνάζω (θαυμάζων ἢ δεινοπαθῶν) ὦ ὦ!
Ὠϊ ἢ Ὠΐ, ἐπιφών. κλητ. ἐΙ ἐσύ!
Ὤϊν, ηι (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὤα.
Ὠήθην, ἀόρ. ά. τοῦ Οἴομαι ἢ Οἶμαι.
Ὤθεσκον, Π. ἀντὶ Ὤθουν, ἀ. ἐν. ἢ γ', καὶ. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ
Ὠθεῦνθ', Π. Ἰων. (κατ' ἀποστρφ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Ὠθοῦνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἐνς. τοῦ
Ὠθέω-ῶ [ἠθέω], Μ. ώσω (παρτ. Ὤθων καὶ Ἐώθων, ἀόρ. Ὦσα καὶ Ἔωσα, πρκ. Ὤθηκα καὶ πθ. Ὦσμαι καὶ Ἔωσμαι, ἀόρ. πθ. Ὠσθην)· Κυνηγ., ξεσκεπάζω, σπρώχνω, ἀμπώχνω. « Ἄψ δ' ἐς πολλεὸν ὦσε ξίφος, » Ἰλ. Α. « Δόχμιον ὦσε θοῶς ἀπὸ λόφου, » Ὀδ. Δ. » Κοντὸν λαβών, ὦσα παρέξ (τὴν ναῦν), » Ὀδ. Ι. » Ἔνθα νότος κῦμα προὶ βίσε ὠδεῖ, » Ὀδ. Γ. » Τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ὦσεν Ἀθήνη, » Ἰλ. Ο. » Ὤθεν ἐνσυτὸν εἰς τὸ πῦρ, » Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Ὠθεῖτε ἐμπιστοσύνῃ τὰ πρήγματα ἄνευ νόου, χειμάῤῥῳ παταμῷ ἐοικότες, » αὐτ. (καὶ μσ.) » Διξάμενοι (τὴν ζέπορν προσβάλλουσαν) ὦσαντο, » αὐτ. » Ὠθεῖσθαι εἰς χεῖρας τινι, » Πλ., συμπλέκεσθαι. (καὶ πθ.) » Ὠθεόμενα πρὸς αὐτέων ἐπὶ κεφαλήν, » Ἡρ. » Καὶ προσπεσόντες ἐμάχεντο, ἐώθουν, ἐωθοῦντο, » Ξεν. » Ὠσθεὶς ἀνατρέπην τοῦ πεσεῖν, » Γρφ.
Ὤθησις, εως (ἡ), = Ὤθισις.
Ὠθίζω, Μ. ίσω, = Ὤθω, κουντῶ, ξεσκουτῶ, σπρώχνω. ||. (μσ. ἀλληλοαθ.) συγκρούομαι, (καὶ μτνμ.) μαλώνω, λογομαχῶ.
(Ὤθω), ἄχρ. ἐνστ. τοῦ μέλλ. καὶ ἄλλ. χρόνων τοῦ Ὠθέω.
Ὠθὼ (ἡ), Π. (κατὰ δεύτερ.) ἀντὶ Ὦα.
Ὠίγνυντο, Π. ἀντὶ Ὤγνυντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. παρτ. τοῦ Οἴγνυμι.
Ὠΐετο, Π. ἀντὶ Ὦετο, γ'. ἑν. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οἴομαι.
Ὠϊζυρός, ά, όν, Π. ἀντὶ Ὀϊζυρός, [ἐκ τοῦ
†Ὠϊζύς, ύος (ἡ). Γλσ. ἀντὶ Ὀϊζύς.
Ὠίκτειρον, Π. ἀντὶ Ὤκτειρον, παρτ. τοῦ Οἰκτείρω.
Ὠίξα, Π. ἀντὶ Ὦξα ἢ Ἔωξα, ἀόρ. ά. τοῦ Οἴγνυμι.
Ὠΐον (τό), Αἰολ. ἀντὶ Ὠόν.
Ὠϊχόμην, Π. ἀντὶ Ὠήθην, ἀόρ. ά. τοῦ Οἴομαι. 2) ἐνίοτε, ἀντὶ Ἠγαγκάσθην, μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Φέρω, Μ. εἶσω.
Ὠΐχθην, Π. ἀντὶ Ὠχθην, ἀόρ. ά. τοῦ Ὄζομαι.
Ὠΐχθην, Π. ἀντὶ Ὤχθην ἢ Ὠχθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Οἴγνυμι.
Ὠκ, Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Ὁ ἐκ.
Ὦκ', Π. κατ' ἀποστρφ. ἀντὶ
Ὦκα, ἐπίῤ. Π. [ὠκύς], τα, έως. ὀγλίγωρα.
Ὠκαλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Ὠκύς, ὀγλίγωρος.
Ὠκέα, πλθ. οὐδ. τοῦ Ὠκὺς, (ὀθ. ||. Π.) ἐπίῤ. ἀντὶ Ὠκέως. 2) ἀντὶ Ὠκὺν, αἰτ. ἀρσ. καὶ 3) ἀντὶ Ὠκεῖα, Ἡλ. τοῦ Ὠκύς.
Ὠκεάνιος, α, ον, Ὁ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ.
Ὠκεανίας, άδος καὶ

Ὠκεανῆς, ῖδος (ἡ). Π. ἀντὶ Ὠκεανίς ἡ
Ὠκεανίνη (ἡ), Π. θυγάτηρ ἡ νύμφη τοῦ Ὠκεανοῦ.
Ὠκεανίτης, ου (ὁ) καὶ Ὠκεανῖτις, ιδος, (ἡ), = Ὠκεάνειος.
Ὠκεανόνδε, Π. ἀντὶ Εἰς ὠκεανόν, πρὸς τὸν Ὠκ.
Ὠκεανὸς (ὁ), [ὠκὺς, ἅλλ' ἴδε [πιθανώτ.] Ὠγήν]. ἡ ἔξω (ἡ μεγάλη) θάλασσα ἡ περιπυκλόνουσα τὴν γῆν, (κατὰ τὸν Ὅμ.) ποταμὸς ὑπερμεγέθης ῥέων περὶ τὴν γῆν.
Ὠκειάω, Π. γεν. πλθ. τοῦ Ὠκεῖα, θηλ. τοῦ Ὠκύς.
Ὠκέως, ἐπίῤ. τοῦ Ὠκὺς, ταχέως.
† Ὠκήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὠκύς.
Ὤκηθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ὠκήθησαν, γ', πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ἐ. τοῦ Οἴκεω.
Ὠκίμινος, η, ον. Κατασκευασμένος ἀπὸ ὤκιμον (βασιλικόν).
Ὤκιμοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὤκιμου, ὅμοιος (τὸ εἶδος ἢ τὴν ὀσμὴν) μὲ ὤκιμον. ● Ὠκιμοειδὲς ὠδυδε, ● Νίκ., μυρίζει ὡσὰν βασιλικός. ‖. (οὐσ. οὐδ.) εἶδος φυτοῦ, ἴδε Κλινοπόδιον.
Ὤκιμον (τό), [ὠκὺς, διότι βλαστάνει ταχέως], εἶδ. φυτοῦ, (ποιν.) βασιλικός.
Ὠκιμώδης, ες (ὁ, ἡ), = Ὠκιμοειδής.
Ὠκινάκης, Π. κατὰ πρσ. ἀντὶ Ὁ ἀκινάκης.
† Ὤκινον (τό), εἶδ. χόρτου [τριφυλλιοῦ;], (παρβλ.) Ὤκυθυον.
Ὤκιστα, πλθ. ὠδ. τοῦ Ὤκιστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Ὠκύς. ‖. (ὡς ἐπίῤ.) ὑπερθ. τοῦ Ὠκέως.
Ὠκύαλος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, ἅλς], ὁ τρέχων ταχέως ἐπὶ τῆς θαλάσσης (κατ' ἔκτ. ἐν χέν.) = Ὠκὺς, ὀξύς. ● Ῥιπὴ—, ● Ὄπτ.
Ὠκυαγὴς, ές (ὁ ἡ), Π. Δ. ἀντὶ Ὠκυηχὴς, ὁ ἀντηχῶν ὠκέως (ὀξέως).
Ὠκυδέας, α (ὁ), Π. ὁ ὠκέως (ὀξέως) βοῶν ἐν τῇ μάχῃ, ἀνδρεῖος (μεγαλοφωνος) πολεμιστὴς, (ἅλλ.) Θοὴν ἀγαθὸς.
Ὠκυδόλος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, βάλλω], ὁ ῥίπτων ὀξέα βέλη.
Ὠκυδρήκτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, δάκνω], ὁ τρώγων (κατατρώγων) τι ὀξέως. ● Ῥίνη—, ● Ἔαγρ.
Ὠκυδίδακτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ταχέως (ὀξέως) διδασκόμενος, ὠκὺς εἰς τὸ μανθάνειν, ταχυδίδακτος.
Ὠκυδίνητος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, δινέομαι], ὁ ταχέως (ὀξέως) περιστρεφόμενος.
Ὠκυδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω ὀγλίγωρα, εἶμαι.
Ὠκύδρομος (ὁ, ἡ). [ὠκὺς, δρόμος], ὀγλίγωρος εἰς τὸ τρέξιμον, ταχύδρομος.
Ὠκυεπὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, ἔπος], ὁ ὁμιλῶν ταχέως.
Ὠκύθοος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, θέω], ὁ τρέχων ταχέως, ὠκύδρομος. ‖. (οὐσ.) Ὠκύθοον (τό), Γλσ. εἶδ. φυτοῦ (τριφύλλου) τὸ ὁπ. αὐξάνει ὀγλίγωρα.
Ὠκυλόχεια (ἡ), Π. [ὠκὺς, λοχεία], ἡ ταχύνουσα (εὐκολύνουσα) τὸν τοκετόν.
Ὠκυμάχος (ὁ, ἡ), Π. ὠκὺς (ὀξὺς, ὁρμητικὸς) εἰς τὴν μάχην.
Ὠκύμολος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, μολεῖν], ὁ βαδίζων (ὡκάγων ἢ ἐρχόμενος) ταχέως.
Ὠκύμορος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, μόρος], ὁ ἀποθνήσκων ἢ κάμνων νὰ ἀποθνήσκῃ τις ὀγλίγωρα, ὑποκείμενος εἰς πρόωρον ἢ ἐπιφέρων ταχὺν θάνατον.
Ὠκύνους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀξύνους
Ὠκυπέδιλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν ὠκύδρομα (ὀγλίγωρα) πέδιλα, ὀγλίγωρος εἰς τὰ πόδια, ταχύδρομος.
Ὠκυπέτεια (ἡ). Π. θηλ. τοῦ
Ὠκυπέτης, ου (ὁ) ᾗ
Ὠκυπτὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, ἵπταμαι], ὁ πετῶν ταχέως. ● Ἰρηξ (● Ἵππος) —, ● Ἅρπ., Ὄπ.
Ὠκύπλοος (ὁ, ἡ), Π. = Ταχύπλοος.
Ὠκυποδέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω ὀγλίγωρα, εἶμαι.
Ὠκυπόδης, ου (ὁ), = Ὠκύπους.
Ὠκύποινος (ὁ, ἡ), Π [ὠκὺς, ποινὴ], τοῦ ὁπ. ἡ ἐκδίκησις (ἡ τιμωρία) δέν βραδύνει, ταχὺς (ὀξὺς) εἰς τὸ τιμωρεῖν.
Ὠκύπομπος (ὁ, ἡ). [ὠκὺς, πέμπω]. ὁ πέμπων (μεταφέρων) ταχέως. ● Ναῦς—, ● Εὐρ., = Ταχύπλοος.
Ὠκυπορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. περιπατῶ ταχέως, εἶμαι.
Ὠκυπόρος (ὁ, ἡ), [ὠκὺς πείρω], ὁ περνῶν ἢ περιπατῶν ταχέως (ἐν γεν.) ταχύς.
Ὠκύπους, Αἰολ. ἀντὶ
Ὠκύπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὠκὺς (ταχὺς) εἰς τὰ πόδια, ὀγλίγωρος.
Ὠκύπτερος (ὁ, ἡ), = Ταχύπτερος. ‖. (οὐσ.)
Ὠκύπτερα (τὰ), τὰ εἰς τὴν ἄκραν τῆς πτέρυγος (εἰς ὀξὺ λήγοντα) πτερὰ, τὰ κανδύλια.
Ὠκυρόης, ου (ὁ) καὶ
Ὠκύρροος καὶ Ὠκύῤῥοος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων ὠκὺν (ὀξὺν) ῥοὺν, ῥέων ταχέως.
Ὠκύς [συγγ. τῷ Ἀκή], εῖα, ὺ, = Ὀξὺς. (κυρ. ἐπὶ τῆς σημασ. ταὺ) Ταχὺς, ὀγλίγωρος. ● Ὠκέες ἵπποι, ● Θαρ. (καὶ καταχρ.) ● Ὠκὺς τῇ ἀκαῇ—, ● Δίλ., = Ὀξυήκοος.
Ὠκυσκοπος (ὁ, ἡ). [ὠκὺς, σκοπέω], ὀξὺς εἰς τὸ σκοπεύειν (γραμματίζειν, σημαδεύειν).
Ὠκύτης (ἡ), τὸ χαρακτηρικὸν τοῦ ὠκέος, ὀξύτης, ταχύτης.
Ὠκυτόκειος καὶ Ὠκυτόκιος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκολύνων (ἐπιταχύνων) τὸν τοκετὸν (τὴν γέννα).
‖. (οὐσ.) Ὠκυτόκιον (ἐνν. φάρμακον), ἰατρικὸν πρὸς εὐκόλυνσιν τῆς γέννας, [ἐκ τοῦ
Ὠκύτοκος (ὁ, ἡ). [ὠκὺς, τίκτω] (παρξ.) ὁ γεννῶν εὐκόλως καὶ ταχέως ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο. ● Ὠκύτοκα πεδία, ● Σοφ., τὰ ταχέως καρποφορούντα, εὔβατα. ‖. (οὐσ.) ● Ὠκύτοκον (ἐνν. φάρμακον), = Ὠκυτόκιον. (καὶ ἐνάῤῥ.) ● Τὸ ὠκυτόκον. ● Αξ., ἀντὶ Ἡ εὐτοκία, ὁ εὔκολος τοκετός. 2) (προπερισπ.) ὁ ταχέως γεννώμενος (αὐξάνων), ● Σιλήνη —, ● Πλ.
Ὤλαξ, ακος (ὁ), Δ. ἀντὶ Αὔλαξ.
Ὤλαφος, Δ. Π. ἀντὶ Ὁ ἔλαφος.
Ὠλεκρανίζω, Μ. ισω. Κυπτῶ [Κουντῶ μὲ τὸ ὠλέκρανον, (Γαλλ.) coudoyer.
Ὠλέκρανον (τό). ἡ ἄκρα τοῦ ἀγκῶνος, [κόρηνον ᾗ
Ὠλένη (ἡ). [ἑῶλος=ὗλος, γυριστός], τὸ ἄνω μέρος τοῦ βραχίονος (κατ' ἔκτ.) ὁ βραχίων=πλθ., αἱ ἀγκάλαι, (σθ. τὸ Δτν.) ulna. 2) (συνηθ.)=Ὠλενίς.
Ὠλένιος, α, ον. Ὁ τῆς ὠλένης (τῆς ἀγγάλης ἢ τοῦ βραχίονος).
Ὠλενὶς, ίδος (ἡ), = Ἀγκαλὶς, ὅσον ἡμπορεῖ νὰ περιλάβῃ τις εἰς τὰς ἀγκάλας τα.
Ὠλενίτης, ου (ὁ) καὶ Ὠλενῖτις, ιδος (ἡ), = Ὠλένιος.
Ὤλεσα, ἀορ. τοῦ Ὄλλυμι.
Ὠλεσίβωλος (ὁ, ἡ). Π. [Ὄλλυμι, βῶλος], ὁ συντρίβων (ἀφανίζων) τοὺς σβώλους τῆς γῆς. ● Σφῦρα—, ● Ἔπγρ.
Ὠλεσίθυμος (ὁ, ἡ), Π. [Ὄλλυμι, θυμός], ὁ φθείρων (κατατήκων) τὴ καρδίαν.
Ὠλεσικαρπος (ὁ, ἡ), Π. [Ἄλλ. καρπός], ὁ ἀφανίζων τοὺς καρποὺς ἢ τοῦ ὁπ. χάνεται (ἀφανίζεται) ὁ καρπὸς, ἄγονος (κυρ. καὶ μτγν.). αἰτία—, ● Ὅμ. ● Τύμπανον—, ● Ὀππ., τὸ τῆς Κυβέλης τὸ ὁπ. ἐκρότουν ἢ ἐνθουσιάζοντα ἀκούοντες κρουόμενον οἱ εὐνοῦχοι ἱερεῖς της.
Ὠλεσίοικος (ὁ, ἡ), Π. [Ὄλλ. οἶκος], ὁ ἀφανίζων (ἐξολοθρεύων) οἴκους ἢ τὸν οἶκον, (ἐπ.θ. Ἐριννὺς ἢ ἀσωτος).
Ὠλεσίτεκνος (ὁ, ἡ), Π. [Ὄλλ. τέκνον], = Τεκνοκτόνος
Ὤλεσσα, γ', ἐν. πρσ. τοῦ μο. ἀόρ. 6'. τοῦ Ὄλλυμι.
Ὦ Ἀλεύερε, Π. ἀντὶ Ὦ ἐλεύθερε.
Ὠλευθεροι, Π. Δ. ἀντὶ Οἱ ἐλεύθεροι.
† Ὠλήν, ένος (ὁ), Γλσ, ἀντὶ Ὠλένη.
† Ὠλιγγιάω-ῶ [ὦλιγξ], Μ. άσω, Γλσ. Σκλίζομαι, νυστάζω, (παρβλ. Ἰλιγγιάω).
Ὤλιεύς, Π. κατὰ πρσ. ἀντὶ Ὁ ἁλιεύς.
† Ὦλιγξ [εἴλω ἢ ὦλξ], ιγγος (ἡ), Γλσ. ζαρωματιὰ τοῦ δέρματος (καὶ ἰδίως τῶν βλεφάρων), (παρβλ. Ἔλιγξ).
Ὠλιτήμερος, Δ. ἀντὶ Ὁ ἁλιτήμερος.
Ὠλιτόφρων, Δ. ἀντὶ Ὁ ἡλιτόφρων.
Ὤλκα, Π. ἀντὶ Ὤλακα ● Αὔλακα, αἴτ. τοῦ Ὤλαξ.
Ὤλλοι, Δ. Π. ἀντὶ Οἱ ἄλλοι ᾗ
Ὤλλος, Δ. Π. ἀντὶ Ὁ ἄλλος.
Ὠμάδιος, α, ον, Π. Ἰων. = Ἀπωμάδιος. 2) (ὡς ἐπίθ. τοῦ Διονύσου) = Ὠμηστής.
Ὠμαδὸς ᾗ
Ὠμαδὸν, ἐπίῤ. Ἐπ' ὠμῶν, ἐπὶ τῶν ὠμῶν.
Ὠμαλθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ὠμὸς, ἄλθω], ἰατρευμένος ἀγουρα (παράκαιρα). ● Ἕλκος—, ● Ἡσ.χ.
Ὠμαμπέλινος, η, ον. Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῶν ὠμῶν (χλωρῶν σύκων) φύλλων τῆς ἀμπέλου, (ἀντιθ. τῷ Ξηραμπέλινος).
Ὠμάρτευν, Δ. ἀντὶ Ὠμάρτεον, παρτ. ενῦ Ὠμαρτέω.
Ὠμαχθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ὠμὸς, ἄχθος], ὁ βαρύνων (πρεμάμενος βαρὺς εἰς) τοὺς ὤμους. ● Ὑπνος—, ● Ἔπγρ.
Ὦμεν, ὡ. πλγθ. πρσ. τῆς ὑπαρ. τοῦ Εἰμί.
Ὦμες, Δ. ἀντὶ Ὦμεν.
Ὠμήλυσις [ὠμὸς, ἀλέω], εως (ἡ). ἄλεσμα ἀπὸ ἀφρυγάνιστον κριθάρι (κυρ. χρήσιμον εἰς καταπλάσματα). ● Πυρίνη—, ● σιτάρι χονδραλεσμένον, πληγοῦρι.
Ὦμεν, παρτ. τοῦ Οἶμαι
Ὠμηστὴρ ᾗ
Ὠμηστὴς, οῦ (ὁ), Π. [ὠμὸς, ἔδω], ὠμοφάγος, σαρκοφάγος (συνηθ.) αἱμοβό-

ρος, ἅγριος. ■ Λέων [■ Ἀνήρ] —, ■ Πρ., Ὠμ. ■ Ὠμηστὴς (ἐλέγετο καὶ ὁ Διόνυσος, ■ Πλ., διότι οἱ Βάκχαι εἰς τὴν μανίαν των ἐξισχίζαν καὶ ἀνθρώπους (καθὼς τὸν Πενθέα).

†Ὠμία (ἡ). Γρφ. ἀντὶ Ὦμος, ἴσ. διορθωτ. Ὠμίαι).

Ὠμιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὦμον, ὁ τοῦ ὤμου. ■ Φλὲψ —, ■ Ἀνατομ.

Ὠμίας, ου (ὁ) ὁ ἔχων πλατεῖς (μεγάλους) ὤμους.

†Ὠμίζομαι, Μ. ἐσομαι. Παίρνω (Φορτώνομαι) εἰς τοὺς ὤμους μου.

†Ὠμίλλα [συγγ. τῷ Ἀμιλλα], ης, (ἡ), εἶδος παιδιᾶς καθ' ἣν βάλλοντες καρύδια καὶ ξύλα τινὰ εἰς ἕνα κύκλον ἐπροσπάθουν ἐπειτα πῶς νὰ ἐβγάλῃ πρῶτος καὶ νὰ πάρῃ τὰ τοῦ ἄλλου.

Ὤμιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ὦμος.

†Ὠμιστὴς, οῦ (ὁ), Γλσ. [ὠμίζομαι]; βαστάζος, νωτοφόρος.

Ὠμμαι, παθ. πρκ. τοῦ Ὁράω, [ἐκ τοῦ Ὄσσομαι.].

Ὠμοβόεως, α, ον καὶ Ἰων.

Ὠμοβόειος, α, ον καὶ Ἰων.

Ὠμοβόεος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὠμοβόϊνος. ‖ (ὑπο.) ■ Ὠμοβόη (ἐνν. δορά), ■ Ἱερ. δέρμα βοὸς ἀδέψητον (ὠμόν, [ἐπιτ.] σκληρόν). ■ Ὠμοβόειον (ἐνν. κρέας), ■ Ἐπιγρ., ὠμὸν βοδινὸν κρέας.

Ὠμοβοιεύς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ-

Ὠμοβόϊνος, η, ον. Ὁ ἐξ ὠμοῦ κρέατος ἢ δέρματος βοός.

Ὠμοβοῖος, η ἡ ος, ον, — Ὠμοβόϊνος.

Ὠμοβοιεύς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ-

Ὠμοβόρος ξ

Ὠμοβρώς, ῶτος (ὁ, ἡ), [ὠμὸς, βιβρώσκω]. ὁ τρώγων ὠμὰ (κυρ. κρέατα), ὠμοφάγος, θηριώδης θηριώδους.

Ὠμόβρωτος (ὁ, ἡ). ὁ φαγωθεὶς ὠμός. 2) (ἐνίοτε Π.) ἀντὶ Ὠμοβρως, ὠμοβόρος. ■ Λύσσα —, ■ Εὐρ.

Ὠμοβόρτινος, η, ον καὶ

Ὠμιβόρτινος (ὁ, ἡ). κυκωμένος ἀπὸ ὠμὴν βύρσαν [τὸ ψῆγμα βωδιτόμορον], ὠμοβοΐνος.

Ὠμογέρων, οντος (ὁ), γέρων ὠμὸς (γιατρὸς, ζωηρὸς ἀκόμη, Γαλλ.) vert, [παρβλ. Ἐρθὸς καὶ Ὠραιμπελινος].

Ὠμοδάϊκτος ὁ, ἡ), Π. [ὠμὸς, δαΐζω], = Ὠμοσπάρακτος.

Ὠμοδακὴς, τος (ὁ, ἡ), Π. [ὠμὸς, δάκνω], ἀντὶ Ὠμοφάγος, ἄγριος.

Ὠμόδαμος (ὁ, ἡ), Π. [ὠμὸς, δαμάω], πλασμένος τι δαίμονος ὄμμα ὀφθ. χαλ. ᾧ ὠμὰ ἀκόμη, πρὶν ψηθοῦν τὰ πήλινα σκεύη.

Ὠμοδέψητος (ὁ, ἡ), [ὠμὸς, δέφω], ἐργασμένος χωρὶς νὰ προπαρασκευασθῇ (βυρσοδεψικῶς).

Ὠμόδρομος (ὁ, ἡ), Π. (ἄνθος ἢ καρπὸς) τὸν ὁποῖον ἐδρέψατό τις ὠμὸν (ἀγέννητον ἀκόμη, ἄωρον). ■ Ὠμοδρόμων νομίμων δόσι, ■ Αἰσχύλ., τὸ ἐν πολέμῳ δίκαιον τῶν στρατιωτῶν τοῦ διαπαρθενεύειν ἀνήλικα κορίτσια.

Ὠμοθετέω-ῶ (καὶ μ.) -έομαι-οῦμαι, Π. ήσω, — ομαι. Ἐπιθέτω ἐπὶ τῶν μερῶν τοῦ ἱερείου κεκαλυμμένων μὲ πάχος ὠμὰ τεμάχια ἀπ' ὅλα τὰ μέλη καὶ οὕτω τὰ κατακαίω (μὲ γεν. ἐν γέν.) δυσκόλως. ■ Ἀρνειὸν ὁπτὸν ἔσχιζε, καὶ ἀθλίετον ὠμοθετῆσαι, ■ Ἀκιλλ.

Ὠμόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὠμὰς (σκληρὰς) τρίχας.

Ὠμοθυμος (ὁ, ἡ), [ὠμὸς, θυμός]. ἀνηλεὴς, σκληροκάρδιος.

Ὦμος (ἀντὶ Ὦμοι;) καὶ Ὠμι μο. 1, ἐπιφών. Σχτλ., —Οἴμοι!

†Ὠμοίδης, ωνος (ὁ), Γλσ. [ὦμος, εἶδος], ὁ ἔχων πεπομένους (σηκωτοὺς) ὤμους.

Ὠμοκοτύλη (ἡ). ἡ κοτύλη (τὸ κοῖλον μέρος τῆς κλειδώσεως) τοῦ ὤμου. (ἀλλ.) Ἐντύπωσις.

Ὠμοκρατὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κρατεροὺς (στιβαροὺς) ὤμους ἢ (;) ὠμὸν (σκληρὸν) κράτος, βίαιος, ἄγριος.

Ὠμοκυδίνω ῶ, Μ. ἀνω, Π. καυχῶμαι διὰ τοὺς στιβαροὺς μου ὤμους (διὰ τὴν δύναμιν τῶν χειρῶν μου).

Ὠμολίνος (ὁ, ἡ. κατεψημένος ἀπὸ ‖ (ὑπο.) Ὠμόλινον (τό), ὠμὸν (ἀβούλευτον [ἔπια] γιεμάτερον παρὰ τὸ Ὅλλο) λινάρι. Ὑπασσμα (καὶ ἰδιαιτ. προσόψ.) ἀπὸ τοιοῦτον λινάρι.

Ὠμολογημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Συμφώνως, ὁμοφώνως, ἀναντιρρήτως.

Ὠμομηλὶς, (ίδος (ἡ). εἶδ. ἀγριομηλέας (μὲ τὴν ὁπ. τοὺς κλάδους κεντρεύουν τὰς ἡμέρους), (ἴσ. συγχ. τῷ Ἀμαμηλίς).

†Ὠμόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομα., Γλσ. γίνομαι ὠμὸς (ἀπάνθρωπος), σκληρύνομαι, (Ἀτ.) crudescere.

Ὠμοπλάτη (ἡ). τὸ πλατὺ κόκκαλον τοῦ ὤμου, ἡ πλάτη, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλή).

†Ὠμοργὴς, ἐος καὶ

Ὠμοργὸς (ὁ, ἡ), Π. [ὠμὸς, ἔρδω], ὁ πράττων σκληρὰ (ἀπάνθρωπα) ἔργα, ἄγριος, βίαιος.

Ὤμορξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ὀμόργνυμι.

Ὠμὸς, ἡ, όν. Ἄβρεκτος, ἄβρεχτος, ἀμαγείρευτος· (ἐπὶ καρπ.) ἀγέννητος, ἄωρος· (συνηθ.) χλωρὸς ἢ σκληρὸς (μτγν.) ἀπάνθρωπος, ἄγριος· (ἐπ. πραγμ.) ἀβούλευτος, ἄμορφος, ἢ παράκαιρος, πρόωρος. ■ Κρέα ὠμὰ· δέξιλοῖσιν ἐπιπλέκτε καὶ ὠμά, ■ Ὀδ Μ. ■ Τὴν γῆν στρέφων [σκάπτοντας], ὡς ἡ ὠμὴ αὐτῆς ὀπτῷτο, ■ Ξεν. ■ Τοὺς μὲν κέπους δεκανάσσα βάτρις, τοὺς δὲ ἔτι ὠμοτέρους, ■ αὐτ. ■ Τούτους, ἢν πως δυνώμεθα, καὶ ὠμοὺς δεῖ καταφαγεῖν, ■ (φρ. ὑπερβολ.) νὰ τοὺς φάωμεν ζωντανούς. (καὶ μτγν.) ■ Ὠμὸν γῆρας, ■ Ὀδ. Ὀ., τὸ παράκαιρον. ■ Ὠμὸς τοκος, ■ Φιλοστρ., = Ὠμοτοκία, (ἴδε καὶ τὰ συνθ. Ὠμογέρων, Ὠμόλινος, Ὠμοδέψητος κτλ.).

Ὦμος (ὁ), [√ δέω—φέρω]. ὁ ὦμος (ἀνθρ. καὶ ζ.) (χοῦ.) νῶμος· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) ■ Πλευράς τε καὶ ὤμους, ■ Θκρ. ■ Ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο, ■ αὐτ.

Ὤμοσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ὀμνυμι.

Ὠμοσιτία (ἡ), = Ὠμοφαγία, [ἐκ τοῦ

Ὠμόσιτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὠμοφάγος, θηριώδης, σιμοβόρος, ἄγριος. 2) (πθ.) ὁ φαγωθεὶς ὠμός.

Ὠμοσπάρακτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σπαραχθεὶς ὠμὸς (ζωντανός).

Ὠμοτάριχος (ὁ, ἡ). ὁ ταριχευόμενος εἰς τρόπον ὥστε νὰ τρώγηται ὠμὸς ἢ ἐγκαιροπάστος. ■ Κλειδίον ὠμοτάριχον, ■ δοκρ., τροχοῖλι παλαμύδας (παλαμυδοκόμματον) ἐγκαιροπάστον.

Ὠμότης (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τι ὠμὸν (ἄψητον ἢ ἄγουρον) (συνηθ. καὶ μεταφορ.) σκληρότης, θηριωδία· (ἰατρ.) ἀγωνεσία.

Ὠμοτοκέω-ῶ, Μ ήσω. Τίκτω ὠμὸν (πρόκαιρον) τὸ ἔμβρυόν μου, ἀποβάλλομαι.

Ὠμοτοκία (ἡ), τὸ ὠμοτοκεῖν, ἀποβολὴ (ἐμβρύου), ἔκτρωσις, [ἐκ τοῦ

Ὠμοτόκος (ὁ, ἡ)· ἡ τίκτουσα ὠμὸν (πρόωρον) τὸ κύημά της, ἀποβάλλουσα. 2) (ἐνίοτε) ἡ τίκτουσα ὠμὰ (ὠμοφάγα, ἄγρια) κτήνατα. ■ Ὦνος ὠμότοκος, ■ Κλλ., ὁ τοκετὸς τῆς ὠμοφάγου λεαίνης.

Ὠμοτρώγω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Κόπτω ἢ Σχίζω) τι ὠμὸν (ἀγέννητον, ἄωρον), [ἐκ τοῦ

Ὠμοτομὸς (ὁ, ἡ). ὁ τεμηθεὶς (σχισθεὶς) ὠμὸς (πολὺ ὡρισμένης, ἄωρος).

Ὠμοτριβὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ τριφθεὶς ὠμὸς (ἄωρος). ■ Ἔλαιον —, ■ Βθ., τὸ ἀπὸ ὠμὰς (ὄχι ἐντελῶς ὡρίμους) ἐλαίας, (κοιν.) ἀγουρέλαδον.

Ὠμοτράγανος (ὁ, ἡ), Γρφ. ὠμὸς (σκληρὸς, θηριώδης) τράγανος.

Ὠμοῦπνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λίαν ἀποκοιμηθεὶς (ὑπνώσας), (κοιν.) ἀγουροξύπνητος.

Ὠμοφαγέω-ῶ, Μ ήσω. Τρώγω ὠμὰ (κυρ. κρέατα), εἶμαι ὠμοφάγος.

Ὠμοφαγία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ὠμοφάγος (ὁ, ἡ). (πατρ.) ὁ τρώγων ὠμὰ (κυρ. κρέατα), σαρκοφάγος. αθῆρις ὠμοφάγος, ■ Ὅμ. Ἴλ. 2) (σπ. προπαρωξ.) ὁ φαγωθεὶς ἢ τρωγόμενος ὠμός.

Ὠμοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Σηκώνω) τι ἐπὶ τῶν ὤμων μου.

†Ὠμοφόριον (τό), Ἐκκλησ. τὸ ἱερὸν ἄμφιον τὸ ὁπ. φορεῖ ὁ ἀρχιερεὺς ἐπὶ τῶν ὤμων εἰς τύπον τοῦ ἀπολωλότος προβάτου τὸ ὁπ. εὑρὼν ὁ ποιμὴν ἀνέλαβε, κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν παραβολήν, ἐπὶ τῶν ὤμων.

Ὠμοφόρος (ὁ, ἡ). (πατρ.) ὁ φέρων τι (καὶ προπαροξ. φερόμενος) ἐπὶ τῶν ὤμων. ‖ (ὑπο.) Ὠμόφορον, ■ Ἐκκλησ., τὸ Ὠμοφόριον.

Ὠμοφρόνως, ἐπίρ. Σκληρῶς, ἀγρίως, ὡς-

Ὠμόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὠμὸν (ἀπάνθρωπον) φρόνημα, σκληρὸς, ἄγριος. ■ Σίδηρος —, ■ Αἰσχύλ.

Ὠμοχάρης, ακος (ὁ καὶ ἡ), [ὠμὸς, χάρα]. παλαιὸν (κυνηγ.) ὄνομα σκύλλας καθὼς εἶνε μὲ τὴν φλοῦδάν του (ἀπελίκητον).

Ὠμοχάρων, ωνος (ὁ), Π. ὁ σκληρὸς (ὠμὸς, ἀνηλεὴς) Χάρων.

Ὤμοχθεν, ὑπερσ. τοῦ Ὀμνυμι.

Ὤμοχα, ἀόρ. ά. τοῦ Οἰμώζω.

Ὠμῶς, ἐπίρ. Μὲ ὠμὸν (σκληρὸν, ἀπάνθρωπον) τρόπον, θηριωδῶς, ἀγρίως.

Ὦν, οὖσα, ὄν, μτχ. τοῦ Εἰμί.

Ὦν, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Οὖν, λοιπὸν ‖ (εἰς τὸν Ἡρόδ. συχν. καὶ εἰς τὸν Ἀρχ. ἴσως ἄπαξ παρεντίθεται τὸ Ὦν μεταξὺ τῆς προθέσ. καὶ τοῦ ἀπ' αὐτῆς συνθέτου βήματος δήλωσιν τοῦ τετελεσμένου τῆς πράξεως. ■ Φέροντες εἰς τὴν ἀγορὴν, ἀφ' ὧν ἔδοντο, ■ Ἡρ., ἀντὶ Ἀποδόντες.

• Κατ'ὧν ἐκάλυψαν, • αὐτ., ἀντὶ Κατεκαλύπτουσι. • Πρὸς ὧν ἐζήκαν, • αὐτ., ἀντὶ Προστιθέντες κτλ.
Ὤν, γεν. πλθ. [illegible] Ος. 2) Π. ἀντὶ Ἐών. γεν. πλθ. τῶν ὄντ-ος.
Ὦνα, Π. ἀντὶ [illegible]αξ.
Ὠνάμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ὀνίνημι καὶ τοῦ Ὄνομαι.
Ὦναξ, Δ. Π. ἀντὶ Ὁ ἄναξ.
Ὦνδρες, Π. ἀντὶ Ὦ ἄνδρες.
Ὦνεκα, Δ. Π. ἀντὶ Οὗ ἕνεκα.
Ὠνέομαι-οῦμαι [ώνέ], Μ. ἠσομαι. [παρτ. Ὠνούμην καὶ Ἐωνούμην, ἀόρ. Ὠνησάμην καὶ Ἐωνησάμην ἡ (συχνότ.) Ἐπριάμην [ἴδε Πρίαμαι], πρκ. ἐνεργ. καὶ (ὑ) πθ. Ἐωνήμαι, ἀόρ. πθ. Ὠνήθην ἢ Ἐωνήθην). Ἀγοράζω μισθώνω, παραπέμπω (ἐνίοτε) παζαρεύω (νὰ ἀγοράσω). • Τὰ ἐπιτήδεια ὠνεῖσθαι ἐκ τῆς ἀγορᾶς. • Ξεν. • Τὰ τέλη ὠνεῖσθαι, • Δημ.—Τελωνεῖν. • Ἐπεθύμησε τῆς χλανίδος, ἣν αὐτὴν προσελθὼν ὠνέετο, • Ἡρ. • Οὐκ ἐβούλοντο ὠνεομένοις πωλεῖν, • αὐτ. (καὶ δοτ. τοῦ πρσ.) • Τούτῳ γ' ἐγὼ τὰ ὁράματα ταῦτ' ὠνήσομαι, • Ἀριστοφ. (καὶ μετγν. ἐπὶ διαφθορᾶς). • Ὁ ὠνούμενος νενίκηκε τὸν λαβόντα, ἐὰν πρίηται, • Δημ.
Ὦνερ, Π. ἀντὶ Ὦ ἄνερ.
Ὠνή (ἡ), [ὠνός]. ἀγόρασμα, ψώνισμα· πάκτωμα, νοίκιασμα· (συνηθ.) ἡ τιμὴ τοῦ ἀγορασθέντος πράγματος. • Ἀγορᾶς κτιζούσης, ὠνὴ τε καὶ πρᾶσις γίγνονται, • Ἡρ., ἀγοράζουν καὶ πωλοῦν, παίρνουν καὶ δίδουν. • Πᾶσας τῶν δημοσίων τὰς ἐκδόσεις καὶ μισθώσεις καὶ ὠνὰς ἠκύρωσε, • Πλ. • Ὠνὴν πρίασθαι ἐκ τοῦ δημοσίου, • Ἀνδοκ., ἐνοικιάζειν δημοσ. προσόδους.
Ὠνῇ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνεργ. τῆς ὁρ. καὶ ὑποτ. τοῦ Ὠνέομαι.
Ὤνημα (τό), τὸ ἀγορασθὲν (ὠνηθέν) πρᾶγμα, ψώνιον.
Ὠνητίας, ου (ὁ), Γρφ. ὁ συνειθίζων (ἀγαπῶν) νὰ ἀγοράζῃ.
Ὠνήμην, μσ. ὑπερσ. τοῦ Ὀνίνημι.
Ὠνήρ, Δ. Π. ἀντὶ Ὁ ἀνήρ.
Ὦντα, ἀορ. ἀ. τοῦ Ὀνίνημι.
Ὠνησάμην, ἀόρ. α. τοῦ Ὠνέομαι.
Ὠντσεῖο (χωρὶς Μ.). Ἔχω διάθεσιν (Ἐπιθυμῶ) νὰ ἀγοράσω.
Ὠνησις, εως (ἡ). τὸ ὠνεῖσθαι, ἀγόρασμα, ψώνισμα.
Ὠνητέος, α, ον, θετ. τοῦ Ὠνέομαι.
Ὠνητής, οῦ (ὁ). ὁ ὠνούμενος (ψωνίζων), ἀγοραστής, [Ταυχνιτζ.] μουστερής· (ἐνίοτε) ἐνοικιαστής, (ἴδε Ὠνή).
Ὠνητιάω-ῶ, Μ. ὁσω—Ὠνησείω.
Ὠνητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀγοράζειν.
Ὠνητός, ἡ, όν. Ἀγορασμένος ἢ δυνάμενος νὰ ἀγορασθῇ. • Χρημάτων ἢ(σαν) • Χρήμασιν—, • Ξεν. • Πάνυ βραχείας τιμῆς—, • Δ. Ἀλ.
Ὠθρωπε, κατὰ κρσ. ἀντὶ Ὦ ἄνθρωπε.
Ὠθρωποι, κατὰ συναίρ. καὶ κρσ. ἀντὶ Οἱ ἄνθρωποι.
Ὠνιος, α ἢ ος, ον. Ὁ προκείμενος εἰς ὠνὴν (εἰς ἀγοράν), πωλούμενος ἢ δυνάμενος νὰ ἀγορασθῇ. • Οὐκ ἔστι χρημάτων ὠνίων ἄλυπα, • Πλ., δὲν ἀγοράζεται μὲ χρ. ‖ (σύν. ἐν.) ἡ ἀγορὰ (• Ἐς ὠνίου ἐλθεῖν, • Θγν.) καὶ (πλθ.) τὰ εἰς τὴν ἀγορὰν πωλούμενα (τὰ τρόφιμα κλπ.).
Ὦνομα, Δ. ἀντὶ Οὔνομα—Ὄνομα.
Ὠνομάδατο, ἰων. ἀντὶ Ὠνομασμένοι (σι, οἱ) εἰσί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ὀνομάζω.
Ὠνομαστέως, ἐπ' β. (μτχ.) Ὀνομαστί, κατ' ὄνομα.
Ὠνόμηνα, Π. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ὀνομάζω.
Ὦος (ὁ), Π. [ὄνος, τὸ φορτίον], ἡ τιμὴ (ἡ ἀγορὰ) τοῦ πωλουμένου, τὸ ἀντίτιμον (ἐνίοτε)—Ὠνή, ἀγόρασμα. • Ἐπεγγέτε δ' ὧνον ὁδαίων, • Ὁδ. Ξ. ἀγοράσατε ὀγλίγωρα ὅ,τι ἔχετε νὰ φᾶτε διὰ τὸν δρόμον, ‖ χυδ.) κάμετε μίαν ὄρεξιν δι' ἀργότερα τὴν κουμπάνια σας.
Ὠνοσάμην, Π. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ὄνομαι.
Ὦξ, Δ. Π. ἀντὶ Ὁ ἑξ.
Ὦξα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Οἴγνυμι.
Ὦ βραχής, έος (ὁ, ἡ). βρεγμένος (βουτημένος) εἰς δεπρέδι αὐγοῦ.
Ὠογαλα, ακτος (τὸ). γάλα κτυπημένον (ἀνακατωμένον) μὲ αὐγά, εἶδ. ῥοφήματος, (Γαλλ.) lait de poule.
Ὠογενής, ους (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ αὐγόν (ὠόν).
Ὠ ειδής, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος [σχῆμα] ὠοῦ, στρογγυλὸς ἐπιμήκης.
† Ὠολεσία (ἡ. ἡ ἐπὶ τῆς τραπέζης παράθεσις (τραπέζωσις) ὠῶν.
Ὠλυτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τὴν δύσιν τοῦ συμβολικοῦ ὠοῦ εἰς τὰ μυστήρια τοῦ Βάκχου. ‖. • Ὠ θυσιαὶ, • (σπ.γράφεται πολλαχοῦ καὶ ἀπλοῦν ὠὸν εἰς τὸν Ὀρφέα).
Ὤμην, παρτ. τοῦ Οἴομαι.
Ὠοκατάκτης [ώὸν, κατάγνυμι], ου(ὁ). ὁ σπόνων (τσακκίζων) αὐγά.
† Ὠοκάταξις, ἐσταλμ. ἀντὶ Ὠοκάτακτος.
Ὠοκαπίς (ἡ), εἶδος φαγητοῦ ἢ σάλτσας, (ἀλλ.) Ἔκχυτον, αὐγὰ κομμένα (κτυπημένα), (Σῦρ.).
Ὠόν (τὸ). τὸ αὐγὸν (συνηθ.) γυμνὸς (σαλακρὸς) σὰν τὸ αὐγὸν· (μτγν.) ἀσπίδες τι ποτήριον, (ἀλλ.) Ὠοσκύφιον, (τὸ ἀπεχρησίμευε πιθανῶς καὶ ὡς) βεντούζα. ‖. (εἰς τὴν μυθολογ. συγχ. τῷ
† Ὦον (τὸ), Ασκων. ὠῳάτιον εἰς τὸ ὀλοεπάνω πάτωμα τοῦ οἴκου, (κοιν.) ὑπερῷον.
Ὠόπ ἡ Ὦ ὦπ, ὄπ, ἐπιφών. Παρακελευστ. τοῦ κελευστοῦ πρὸς τοὺς κωπηλάτας νὰ σταματήσουν, (κοιν.) στά!
Ὠοπε.έω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Γεννῶ) ὠά. • Ὄρπα τῆς ἀκρίδος ὁ γόνος· ἔνθεν γὰρ ὠοπεῖται (οὕτω διορθωτέον νομίζω τὸ Ὀπυιοῦσι, τὸ ὁπ. ὁ Μουσοῦρος ἔτριψεν εἰς Ὀπύουσιν), • Ἡσύχ.
† Ὠοπώλης, ου (ὁ) καὶ Ὠόπωλις, ιδος (ἡ), ὁ πωλῶν ὠά (αὐγά).
Ὠοσκοπία (ἡ). ἡ διὰ τῶν ὠῶν μαντεία.
Ὠοσκοπικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὴν ὠοσκοπίαν ‖. • Ὠοσκοπικά, • (ποιήμ. τι ἀπεδιδόμενον εἰς τὸν Ὀρφέα).
Ὠοσκόπος (ὁ, ἡ), [ὠόν, σκοπέω]. ὁ καθρατῶν τὰ αὐγὰ καὶ ἐκ' αὐτῶν μαντεύων.
Ὠοτάριον (τὸ). σκύφος (ποτήριον) εἰς αὐγὰ ὠοῦ ἢ δύο ἡμιτόμων ὠοῦ συνηνωμένων κατὰ τὰς βάσεις.
Ὠοτοκεύς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ Ὠοτόκος.
Ὠοτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ αὐγὰ (ἡ ὄχι ἐμβρυα), εἶμαι ὠοτόκος.
Ὠοτοκία (ἡ), τὸ ὠοτοκεῖν, γέννησις ὠῶν, [ἐκ τοῦ
Ὠοτοκος (ὁ, ἡ), [ὠόν, τίκτω] ὁ γεννῶν αὐγὰ (καὶ ὄχι ἐμβρυα), (Λατ.) ovipare.
Ὠοῦ, γεν. τοῦ Ὠόν.
Ὦμαι. Ὅ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρ. τοῦ Οἶδα ἢ Οἶμαι.
Ὠοχαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (ἢ Τρέφομαι μὲ) αὐγά, εἶμαι ὠοφάγος.
Ὠοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ κομιστῶν) αὐγά, ὠοτόκος.
Ὠοφυλακέω (κτέω, -ῶ), Μ. ήσω. Φυλάττω αὐγὰ (εἰς τὴν φωλεάν).
Ὦπα, Π. αἰτ. ἑν. τοῦ Ὤψ.
† Ὠπάζομαι καὶ
Ὠπάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. [†ὤψ]. βλέπω, κυττάζω.
Ὤπερ. Δ. ἀντὶ Οὔπερ, γεν. τοῦ Ὅσπερ. ‖ (ὡς ἐπίῤῥ. Τυρ.)—Ὅπου.
Ὦπερ, ὁστ. τοῦ Ὅστερ.
Ὦπες, πλθ. τοῦ † Ὤψ.
Ὠπή (ἡ, Π. [†ὤψ] ἀντὶ Ὄψις, βλέμμα, κύτταγμα.
Ὠπησατο, Π. β', ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ὠπάσμαι.
† Ὠπήσασθαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὠπήσεσθαι. ‖. μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὠπόμαι.
Ὠπιμέλητά, κατὰ κρσ. ἀντὶ Ὦ ἐπιμελητά.
Ὤπις, ιδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Οὖπις, [ἐπίθετ. ἡ Ἄρτεμις].
Ὠπλίσθε, Π. ἀντὶ Ὡπλίσθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀόρ. ἐ. καὶ
Ὅπλισμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ὁπλίζω, (ὅθ.
Ὡπλισμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.) Ἐνόπλως.
Ὦπολλον, Π. ἀντὶ Ὦ Ἄπολλον.
Ὠπολλων, Δ. ἀντὶ Ὁ Ἀπόλλων.
Ὦπόλε, Δ. ἀντὶ Ὦ αἰπόλε.
Ὠπόλος, Δ. ἀντὶ Ὁ αἰπόλος.
Ὦπται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ὁράω, (ἐκ τοῦ Ὄσσομαι).
Ὤπωπα, Π.—Ὄπωπα, β'. πρκ. τοῦ Ὁράω.
Ὦρα [ῠ.ος], ας (ἡ). φροντὶς ἐπιμέλεια (ὅθ. τὸ Λατ.) cura. • Ὥραν ἔχειν (ποιεῖσθαι καὶ Π. νέμειν) τινός, • Λξ.. • Φροντίζειν. • Ἐν μηδεμιᾷ ὥρᾳ τίθεσθαί τινα, • Διλ., ἀδιαφορεῖν, ἀψηφᾷν, (συγχ τῷ
Ὦρα [συγγ. τῷ Αὖρα], ας (ἡ). [ἐν γέν.] ὁ προσδιωρισμένος ἢ ἁρμόδιος καιρός. • Ὥρα δόρπου (ὕπνου, ἑορτῶν γάμου, μάθων κτλ.), • Ὅμ. • Ἥδη ἀνδρὶ (γάμου) ὥραν ἔχουσα (ἢ) • Εἰς ἀνδρὸς (γάμου) ὥραν ἥκουσα (ἢ) • Οὐκ οὖσα καθ' ὥραν, • Λξ.—Ἐπίγαμος (καὶ πρὸς ἀνδρ.) • Ὥρα ἂν εἴη λέγειν (φιλεῖσαι, ἀπιθέναι κτλ.), • Ξεν., Λκ. • Οὐκ ἦν ὥρα, ὅτε τὰ πεδία ἄρδειν, • Ξεν. ‖. • Ἐν ὥρᾳ, • φρσ., ἐν καιρῷ, ἢ ἐνωρίς. • Δειπνήσαντας ἐν ὥρᾳ καὶ καμμιθέντας, • Πλ. • Πρό (• Πρότερον τῆς) ὥρας, • φρσ. • Καθ' (ἢ • Παῤ) ὥραν, •

φρα., (ὀθ. 2) (παρα Π. καὶ σπν. ἡ εἰς μερικὰς μόνον φρα. παρὰ λογγρφ.) ἔτος, χρόνος. • Ἐν τῷ πέρυσιν ὥρᾳ, • Δημ. (ξ κθ.) • Εἰς ὥρας, • Λξ., τοῦ χρόνου. • Εἰς ὥρας ἄλλας (ἢ ἑτέρας, • Ἀρχφ. • Εἰς τὰς ἄλλας ὥρας γὰρ δὴ παιδὸς δαίμονα ὑμναίους, • Εὐρ. (καὶ ἐν εἴδει ψύχῃς) • Εἰς ὥρας αὖθις ἐκέσθαι, • Ὅμ., καὶ τοῦ χρόνου! • Εἰς ὥρας κῆπειτα ἐν καλῷ εἶης, • Θκρ. (ἢ κατάρ.) • Μὴ ὥρας ἵκοισθε, • Ἀρχφ. (καὶ ἑλλ.) • Ὅ μὴ ὥραισι δημιάτρατος, • αὐτ., νὰ μὴ φθάσῃ τοῦ χρόνου! νὰ μὴ τὸν εὕρῃ ὁ χρόνος! 3) (συνηθέστ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) οἱ ὡραῖοι τοῦ χρόνου, (Γαλλ.) les saisons, (καὶ ἰδιαιτ.) ἡ ἄνοιξις ἢ τὸ καλοκαίρι· ὁ καιρὸς τοῦ θέρους ἢ τοῦ τρύγους· (συνεκδ.) τὰ γεννήματα καὶ τὰ ὠφελήματα· • Ὧραι ἐτῶν, • Πλάτ. • Ἡ τῶν ὡρῶν περιοδος, • Θφρ. • Ὅτα φέρουσιν ὧραι, • Λξ. • Εἴαρος (ἢ • Εἰαρινὴ) ὥρη, • Ὅμ. • Ὥρα χειμερινὴ, • Θφρ. • Ὥρα νέα, • Ἀρχφ. • Ἐν καλύβαις πνιγηραῖς ὥρα ἑτοῦς θαλεθομένοις. • Θκ. • Οἱ περὶ τὴν ὥραν χρόνοι, • Ἀρστ. • Ἐν ὥρᾳ, • Λξ • Ὥρα δένδρων, • Ξεν., ἡ ὡρίμασις τῶν ὠπωρικῶν. • Ἕως μὲν θέρος ἦν, ἀπὸ τῆς ὥρας ἐτρέφοντο, • αὐτ., (ὀθ. 4) (μτγν.) ἡ ἡλικία (ξ κατ' ἐξοχ. ἡ ἀκμὴ τῆς νεότητος) τοῦ ἀνθρ., (κατ' ἔκτ. ἐν γέν.) ὡραιότης, θελγητρα; χάρις, • Ὥραν ἔχειν, • Πλ. • Οἱ ἐν ὥρᾳ (καθ' ὥραν), • αὐτ. • Μιρακίῳ καθ' ὥραν ἀκμάζοντι, • αὐτ. • Ὥρᾳ τῆς ἡλικίας λαμπρὸς, • Θκ. • Ἐπὶ τῷ τοῦ σώματος ὥρᾳ σεμύνεσθαι, • Λξ. • Γλίχεσθαι τῆς ὥρας, • Παρθ. 5) (μτγν.) ἡ ὥρα, τὸ κθ'. μέρος τοῦ ἡμερονυκτίου. • Ὧραι ἡμέρας, • Λξ., (κυρ.) τὰ τέσσαρα διαστήματα τοῦ ἡμερονυκτίου. • Ὥραν μίαν ἐκοίμησαν, • Γρφ. • Περὶ δὲ ὥραν τρίτην σκότος ἐγένετο.. ἄγρις ὥρας ἐννάτης, • αὐτ. • Ἐπὶ τέσσαρας ὥρας, • Ἐκγρ. • Καθ' ἑκάστας ὥρας, • Λξ. • Ὅσαι τε ἡμέρας ὧραι, ὅσαι τε νυκτὸς, • Εὐγ. 6) (πλθ.) τὰ τέσσαρα κλίματα ἢ αἱ τέσσαρες ζῶναι, (Ἰδρ Β', 26). 7) (κατὰ τὴν μυθολογ.) οἱ Ὧραι, θεαὶ (τρεῖς τὸν ἀριθμὸν θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος κτλ.). (παρβλ. Χάριτες).

Ὥρα, εὐχρηστόν. τὸ Ἑώρα, γ', ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ὁράω.

Ὡραΐζω [ὡραῖος], Μ. ἰσω. Στολίζω, καλλωπίζω. β. (μσ. αὐτοῦ) καλλωπίζομαι· καμαρώνω.

† **Ὡραιοδώτης**, ου (ὁ). δοτὴρ τῆς ὡραιότητος.

Ὡραιόμορφος (ὁ, ἡ), ὡραῖος τὴν μορφήν, εὔμορφος.

Ὡραιοπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Συναναστρέφομαι μὲ (Διατρίβω πάντοτε περὶ) τοὺς ὡραίους.

Ὡραιοκώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ὡραῖα (τυρίγη ἢ ὀπωρικά).

Ὡραῖος [ὥρα], α, ον, = Ὥριμος, (δηλ. ἐν γέν.) ὁ ὢν ἢ γινόμενος ἢ φθάνων εἰς τὸν πρέποντα καιρόν. • Πλοῦς ὡραῖος, • Λξ • Ὕδωρ ὡραῖον, • Γαλ. • Θανατος ὡραῖος, θρήνου ἄπαστος, • Ξεν. • Ὡραῖος ἀκοσθήκασι, • Πλ. • Ἡλικια ἐν ᾗ βίου πεπαῦσθαι ὡραῖόν ἐστιν, • αὐτ. (ξ γεν.) • Γάμου ὡραῖος, • ἴδε Ὥρα (ἡ). • Ἐν ὡραίῳ ἵσταμαι τοῦ βίου, • Εὐρ., ὡρίμασα (ὁηλ. ἐγήρασα) πλέον. (ξ αἰτ. πρθετ.) • Ἡσυχίαν ἦγεν, ὡς οὐκέτι πρὸς πολιτείαν ὡραῖος, • Πλ. • Τῶν ὡραίων ταχέων, • αὐτ., τῶν μετὰ τὴν ὀπώραν νενομισμένων. 2) (ἰδιαιτ. ἐπὶ μὲν ἀρρ. ὁ εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας ἀκμαῖος, (ἐπιμ.) νέος· (συνεκδ.) εὔμορφος ἢ (ἀκριβέστερον) νόστιμος (μᾶλλον διὰ τὴν ἐκ τῆς ἡλικίας χάριν παρὰ διὰ τὴν συμμετρίαν τῶν μελῶν). • Ἄνευ κάλλους ὡραῖος, • Ἀρστ. • Τὴν ὕβριν ὡραιότατος, • Ἡρωδ. (καὶ μτνμ.) • Λόγος ὡραῖος, • Ἑρμγ., ὁ κομψὸς καὶ ἀνθηρός. 3) (ἐπὶ δὲ πραγμ. κυρ. φαγωσίμων καὶ μάλιστα ὀπωρικῶν) ὁ ὡριμάζων τὸ καλοκαῖρι. (• ἔτους ὥρᾳ ι), (ὀθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) καλοκαιρινός· (ἐν γέν.) ὥριμος, εἰς τὸν καιρόν του, ἔγκαιρος. • Τὰ ἐκ τῆς γῆς (• Ἄνθη, • Σπέρματα, • Τρωκτὰ) ὡραῖα, • Ξεν., Λξ. • Ὡραῖαι καρποί, • Γαλ. (ξ ἑλλ.) • Ὡραῖα θύειν, • Λξ. (ἰδιαιτ.) • Τάριχος (• Γέμαχος) ὡραῖον, • (ξ ἑλλ.) • Τὰ ὡραῖα (ἐνν. τεμάχη), • τὰ ἐγκαιροφάγιστα, (ὀθ. Ὡραιοπώλης). (καὶ καταχρ.) • Σαργάνη ὡραία, • Λξ., τὸ σκεῦος ὅπου ἐναποτίθενται τὰ τοιοῦτα πωτά. 4) (ἐπὶ δὲ χρόνου ὡς οὐσ.) • Ὡραῖα (ἐνν. ὥρα), • ἡ ἄνοιξις ἢ τὸ καλοκαίρι. • Περιμένειν τὴν ὡραίαν, • Δημ.

Ὡραιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὡραίου. (ἐπὶ καρπ.) ὡριμότης· (ἐπὶ ἀνθρ.) ἀκμὴ ἢ χάρις (καλλονὴ) νεότητος· (ἐν γέν.) κάλλος, εὐμορφία.

† **Ὡραιόω-ῶ**, Μ. ώσω, Γρφ., ἀντὶ Ὡραΐζω, (καὶ πθ.) ὡραΐζομαι, εὐμορφαίνω.

Ὡραίσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γίνεται ἢ χρησιμεύει πρὸς ὡραϊσμόν, στολίδι. 2) = τῷ

Ὡραϊσμός (ὁ), τὸ ὡραΐζεσθαι, στολισμός, καλλωπισμος.

Ὡραϊστής, οῦ (ὁ). ὁ ὡραΐζόμενος (ὑπὲρ τὸ δέον), καλλωπιστής.

† **Ὡραῖα**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὡρεύω.

Ὡραίως, ἐπίρ. = Ἐν ὥρᾳ ἢ Καθ' ὥραν, ἐν καιρῷ (τῷ δέοντι)· μὲ χάριν (νοστιμάδα), κομψῶς.

Ὡρακιάω-ῶ [ὥρα], Μ. άσω, = Ὠχριάω, χλωμιάζω (κυρ. καθὼς τὰ κοράσια περὶ τοὺς **12 - 13** χρόνους τῆς ἡλικίας των)· (συνεκδ.) λειποθυμῶ. • Ὡρακιῶ· ἀλλ' οἷος πρὸς τὴν καρδίαν μου σπογγιάν, • Ἀρχφ.

† **Ὡρακίζω**, Μ. ίσω, Γλσ. ἀντὶ Ὡρακιάω.

Ὡρανίαφι, ἴδε Οὐρανίαφι.

Ὡράνιος, α, ον, Δ ἀντὶ Οὐράνιος, [ἐκ τοῦ

Ὡρανὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Οὐρανος.

Ὡραπολεω-ῶ [ὥρα, πολέω], Μ. ήσω, Γλσ. Καλλιεργῶ τὴν γῆν καθὼς τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ὥρα (ὁ καιρὸς) τοῦ ἔτους.

† **Ὡρατάριχος** (ὁ ἢ τὸ), = Ὡραῖον τάριχος, ἐγκαιροφάγιστον.

Ὥρατος, Π. ἀντὶ Ὁ Ἄρατος.

Ὡργεῖοι, Β. Δ. ἀντὶ Οἱ Ἀργεῖοι.

Ὡργεῖος, Π. Δ. ἀντὶ Ὁ Ἀργεῖος.

Ὡργημαι, πθ. πρκ. τοῦ Ὀργάω.

Ὡρεα, Δ. ἀντὶ Οὔρεα = Ὄρεα ὄρη.

† **Ὡρειάριος** (ὁ), Γλσ. ὁ φύλαξ τοῦ ὠρείου, ἀκοθηκάριος. (Ατν.) horrearius, [ἐκ τοῦ

† **Ὡρεῖον** (τὸ), Ἐπιγρ. ἀποθήκη γεννημάτων, σιτοφυλάκιον (Ατν.) horreum.

Ὡρεῖξα, ἀόρ. α' τοῦ Ὀρύσσω.

Ὡρειον, Ἰων. ἀντὶ Ἐώρων, παρτ. τοῦ Ὁράω.

Ὧρες, Π. ἀπὸ Ὄκρες, πλθ. τοῦ Ὄκρις.

Ὧρεσι, Δ. Π. ἀντὶ Οὔρεσι = Ὄρεσιν, πλθ. τοῦ Οὖρος.

Ὠρεσιδιοπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κόμνων θοῶς (θόρυβον) ἐν τοῖς ὄρεσιν (κάμνω νὰ φτηνοῦν τὰ ὄρη), (ἐπίθ. τοῦ Βάκχου).

Ὡρεσιδώνης, ου (ὁ, Π. ὁ ὕστερ τῶν ὡρῶν (τῶν καιρῶν τοῦ ἔτους), (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ).

† **Ὡρεσίλαπος**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὠρεσίθυπος.

Ὤρεσσι, Π. ἀντὶ Ὄκρεσι, δοτ. τοῦ Ὄκρις.

Ὧρετο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β', τοῦ Ὄρνυμι.

Ὡρεύω [ὥρα], Μ. εύσω. Φροντίζω, ἐφορεύω, ἐπιστατῶ, ἐπιμελοῦμαι.

† **Ὡρέω-ῶ**, Μ. ήσω, Γλσ. = Ὡρεύω. 2) διαρκῶ ἢ παρατείνομαι πολὺν καιρόν, χρονίζω.

Ὡρέων, Ἰων. ἀντὶ Ὡρῶν, γεν. πλθ. τοῦ Ὥρα.

Ὥρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὥρα.

† **Ὡρημα** (τὸ), Γλσ. = Ἠλίημα.

Ὡρήσω (παρατ. Ὡρησον), Π. = Ὄρνυμι.

Ὡρηφορος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ὁ φέρων τὰς ὥρας (τοῦ ἔτους) καὶ κάμνων νὰ ἀνθίζουν οἱ καρποί, (ἐπίθ. τῆς Δήμητρος).

† **Ὡριάομαι**, Μ. . . . , = Ὡραΐζομαι.

Ὡραῖος, α, ον. Ὁ διαρκῶν μίαν ὥραν, μιᾶς ὥρας.

Ὡριάς, άδος (ἡ), Π. ἰδιαιτ. θηλ. τοῦ Ὥριος, ἡ παράγουσα, τὰς ὥρας. • Ὠδῖνες —, • Ὀρφ.

Ὡ' ρίγνωτε, Π. ἀντὶ Ὦ ἐρίγνωτε (ἐρίγνωστε), (Ατν.) o nimium note, • Ὀβίδ. (Μετ. Α', 198).

Ὡριζεσκεν, Π. ἀντὶ Ὡρίζου. πλθ. γ' πσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ὡρίζω.

Ὡριζον, παρτ. τοῦ Ὁρίζω.

Ὡρίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ὁρίζω.

Ὡρικός, ἡ, όν. Ὁ ἐν ὥρᾳ (ἐν καιρῷ), ἁρμάζων, ὥριμος· ὡραῖος, εὔμορφος.

Ὡρικῶς, ἐπίρ. Μὲ (νεανικὴν) χάριν, εὔμορφα, νόστιμα.

† **Ὡριμάζω**, Μ. άσω. Γίνομαι ὥριμος.

Ὡριμαία (ἡ, ἰδ. ἐρεβλγ.). ἡ ἐπιρροὴ τῆς γενεθλιακῆς ὥρας.

Ὥριμος (ὁ, ἡ, = Ὥριος καὶ Ὡραῖος, ὡφελημένος, γεννωμένος, ἔγκαιρος κτλ.

Ὡριμότης (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ., ὡριμάδα.

Ὡριόκαρπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων ἢ ὢν εἰς κατάστασιν νὰ φέρῃ καρποὺς ὡρίους (ὡρίμους).

Ὥριον, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Δύσιον.

Ὥριος, α ἢ ος, ον, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) Π. ἀντὶ Ὡραῖος, γινόμενος εἰς τὸν πρέποντα ἢ τὸν διωρισμένον (τοῦ ἔτους) καιρόν, ἔγκαιρος· ὥριμος (κυρ. καὶ μτνμ.). • Ὤμβριος —, • Ἴσ. • Θέρος ὥριον, • Θκρ. • Φέροι δέ πεν (ἡ νῆσος) ὥρια πάντα, • Ὀδ. ι., παντὸς εἴδους γεννήματα καὶ ὠπωρικα.

Ὦ ισα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ὁρίζω.
Ὥρισμα (τό), Π. ἀντὶ Ὁ ὁρισμα, ὅρος, δογμάτωσις, διδασκαλία.
Ὡρισμένως [ὁρίζω], ἐπίρ. (μτχ.). Μετρόπον ὡρισμένον (ἀκριβῶς), ὁριστικῶς.
Ὦ ὁριστε, Π. ἀντὶ Ὦ ἅριστε.
Ὡριστος, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὁ ἄριστος.
Ὡρκφος, Δ. ἀντὶ Οἱ ἕρκφος.
Ὡριφος, ὁ, ἀντὶ Ὁ ἕριφος
Ὡρίων, ωνος (ὁ), ἀστερισμός τις (ἀπὸ τοῦ ὁμωνύμου ἥρωος τοῦ ὡραιοτάτου ἐρωμένου τῆς Ἠοῦς κτλ.). 2) εἶδ. πτηνοῦ τῆς Ἰνδ., (Ἀλλ. Ζ. Ἰε. IZ', 22).
Ὡριώνειος, α, ον. Ὁ τοῦ Ὡρίωνος.
Ὡρίως, ἐπίρ. [ὥριος]. Ἐν καιρῷ.
Ὥρμαγα, πρκ. τοῦ Ὁρμαίνω.
Ὡρμάτο, Ἰων. ἀντὶ Ὡρμῆντο, γ', πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ὡρμάω.
Ὥρμηνα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ὁρμαίνω.
Ὥρμησα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ὁρμάω.
Ὦρνες, β. Π. ἀντὶ Οἱ ἄρνες.
Ὦρνυτο, γ', ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἢ πθ. παρτ. τοῦ Ὄρνυμι.
Ὡρογραφία (ἡ), ἡ κατὰ χρονολογικὴν τάξιν διαγραφὴ ἱστορικῶν συμβάντων, χρονογραφία, [ἐκ τοῦ
Ὡρογράφος (ὁ), ὁ κατὰ χρονολογικὴν τάξιν ἱστοριογράφος, χρονογράφος.
†Ὡρόδεσμος (ὁ), Γλα. [ὥρα, δεσμός]. τὸ δέσμα (δεσματικὸν) τῶν χειροβόλων, (ἁλλ.) Ὠλόδετον.
Ὡροθετέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Ὡροσκοπέω, προδιορίζω (ἀστρολογικῶς) τὴν γενεθλιακὴν ὥραν (ἢ, ὡς ἐκ τῶν ἀστερ.) ἐπιγράφω εἰς τὴν γένεσίν τινος.
Ὡρολογέω-ῶ, Μ. ἥσω. Λέγω (δείχνω) τὴν ὥραν. ▪ Τὴν ἑσπέραν—, ▪ Παιδί.
Ὡρολογητής, οῦ (ὁ). ὁ λέγων (δεικνων) τὰς ὥρας.
Ὡρολόγιον (τό). τὸ λέγον (δεικνύον) τὰς ὥρας τῶν ἡμερονυκτίου ὄργανον. ▪ Σκιοθηρικὸν—, ▪ τὸ ἡλιακόν. ▪ Ὑδραυλικὸν—, ▪ ἀθ. ἡ κλεψύδρα.
Ὡρολόγος (ὁ), = Ὡροσκόπος,
Ὡρόμαντις, εως (ὁ), Π. ὁ μαντεύων (πρ. λέγων) τὰς ὥρας, (ἐπίθ. τοῦ πετεινοῦ).
Ὡρονομεῖον (τό), = Ὡρολόγιον.
Ὡρονομέω-ῶ, Μ. ἥσω, Ὡρολογέω. 2) (ἀστρολογ. μέ ὑποτ.) εἶμαι ὁ ἐπικρατῶν πλανήτης εἰς τὴν γένεσίν τινος, (παρὰ) Ὡροθετέω.
Ὡρονομικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ ὡρονομεῖν (δεικνύειν τὰς ὥρας). ▪ Ὡρονομικὸν κατασκεύασμα, ▪ Ἀρχ., = τῷ
Ὡρονόμιον (τό), = Ὡρολόγιον, [ἐκ τοῦ
Ὡρονόμος (ὁ, ἡ), ὁ νέμων, διευθύνων ἢ δεικνύων) τὰς ὥρας ἢ (ἀστρολογ.) ἐπικρατῶν τῆς γενεθλιακῆς ὥρας. || (σύστ. ἀρσ.) τὸ ὡρολόγιον καὶ (Π.) ὁ πετεινός, (ἴδε Ὡρόμαντις).
Ὥρορε, Π. (κατὰ μετάθ. ἀντὶ Ὥρωρε), γ', ἐν. πρκ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Ὄρνυμι.
Ὦρος (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Ἄωρος, ὕπνος· νύξ.
Ὦρος, εος (τό), Δ. ἀντὶ Οὖρος = Ὄρος.
Ὦρος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὥρα, καιρός (τοῦ ἔτους)· ἔτος. || (πλθ.) χρονικά.
Ὡροσκοπεῖον (τό), = Ὡρολόγιον (ἰδικότ.) ἀστρολογικόν τι ἐργαλεῖον (ὡρονομικὸν) πρὸς εὕρεσιν τῆς γενεθλιακῆς ὥρας.
Ὡροσκοπέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Ὡροθετέω, λογικῶς) τὴν γενεθλιακὴν ὥραν τινὸς ἢ (ὡς ἐκ τῶν ἀστερ.) ἐπικρατῶ εἰς τὴν γένεσίν του. ▪ Ὁ ὡροσκοπῶν ἀστὴρ, ▪ Βασίλ., ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν (ἐπικρατοῦντος) τοῦ ὁπ. ἐγεννήθη τις.
Ὡροσκόπησις, εως ἡ
Ὡροσκοπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ παρατήρησις τῶν ὡρῶν ἢ τῶν καιρῶν τοῦ ἔτους (καὶ ἰδικότ. κατὰ τοὺς ἀστρολόγους) τῆς γενεθλιακῆς ὥρας τινός, ἡ τέχνη τῶν ὡροσκόπων.
Ὡροσκόπος (ὁ, ἡ), [ὥρα, σκοπέω]. ὁ παρατηρῶν τὰς ὥρας ἢ τοὺς καιροὺς τοῦ ἔτους (καὶ ἰδικότ.) τὴν γενεθλιακὴν ὥραν τινός ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο, (ὀθ. ‖ οὐσ.) ἀστρολόγος, γενεθλιαλόγος· (καὶ ἐπὶ ἀστέρ.) γενεθλιακός, ἔχων ἐπιρροὴν εἰς τὰς γεννήσεις.
Ὡροτρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων (παράγων) τὰς ὥρας τοῦ ἔτους.
Ὦρσα, Π. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ὄρνυμι.
Ὦρσασκε, Π. ἀντὶ Ὦρνυ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Ὄρνυμι.
Ὦρσε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνεργ. ἀόρ. ἀ. ᾗ
Ὦρτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. ἢ τοῦ μπερσ. τοῦ Ὄρνυμι.
Ὠρυγή, ωγγος (ὁ, ἡ), εἶδος παρδάλεως ἢ τίγρεως ἢ ὑαίγρου, (Ἁλλ.) κάλμε, (παρ' Ὁμ. Ὄρυξ 2).
Ὠρυγή (ἡ). ἡ φωνὴ τοῦ ὠρυομένου (σκύλου, λέοντος κτλ.), εὐρλιτσμα· (μτγμ.) βοή, ἀντήχησις. ▪ Ἠϊόνων—, ▪ Ἐπγρ.
Ὤρυγμα (τό) καὶ
Ὠρυγμός (ὁ), = Ὠρυγή.
Ὠρυδόν, ἐπίρ. Π. μετ' ὠρυγῆς, οὐρλιάζοντας.
Ὠρυθμός (ὁ), Π. ἀντὶ Ὠρυγμός.
Ὤρυξα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ὀρύσσω.
Ὠρύχαται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τῷ πθ. πρκ. καὶ
Ὤρυγμαι, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ὀρύσσω.
Ὠρύω (Γλω. καὶ σπν. ἀντὶ) Ὠρύομαι, Μ. ὑσω, -ωμαι. Φωνάζω τὰν τὸν σκύλον ὅταν κλαίῃ ‖ τὸ λεοντάρι ὅταν πειγῇ κτλ.), (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἀτν.) οὐρλιάζω.
†Ὠρύωμα (τό), Γρφ. ἀντὶ Ὤρυγμα.
Ὤρυσσε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. ἀ καὶ Ὀρύσσω.
Ὠργαῖοι, Δ. Π. ἀντὶ Οἱ ἀρχαῖοι.
Ὠργαῖος, Δ. Π. ἀντὶ Ὁ ἀρχαῖος.
Ὠρώρει, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ὄρνυμι.
Ὠρωρέγατο, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἢ μσ. ὑπερσ. καὶ
Ὠρωρέχειν, Ἀττ. ὑπερσ. τοῦ Ὀρέγω.
Ὠρωρυκτο, Ἰων. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. καὶ
Ὠρωρύχατο, Ἰων γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. καὶ
Ὠρωρύχειν, Ἀττ. ὑπερσ. τοῦ Ὀρύσσω.
Ὡς καὶ (πρὸ ἐγκλιτ. ἢ ἐν τῷ τέλει τῆς φρσ. ἢ Π. κατ' ἀνστρφ.) Ὡς [ὅς], ἀόρ. (ἐπιρρήματ. ἢ συνδεσμικ., ἐκλαμβ. 1) Παραβολ. ἢ Ὁμοιωματ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὕστερον ἢ πρν, πολλάκις δὲ καὶ χωρὶς σχεδὸν ὅμως πάντοτε συνυπακουομένου τοῦ Οὕτως καὶ [Π.] Ὡς κτλ., ἐξηγ. δὲ κοιν. διὰ τοῦ) ὡσάν, καθώς. ▪ Ὡς δ' ὅτε πνοιαὶ ἄχνας φορέουσι, ὡς τα.' Ἀχαιοί ἔβαν. ▪ Ἰλ. Β. (καὶ χωρὶς τοῦ ἀναπόδ.) ▪ Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ▪ Ἰλ. Ν. ▪ Ἤριπε δ' ὡς ὅτε πύργος, ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ, ▪ Ἰλ. Δ. (καὶ πρὸς ὑποτ. ἐπὶ ἐνδεχομ.) ▪ Ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορὼν, ἐξ αὐχένα ἄξῃ, ▪ Ἰλ. Ε. ▪ Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες, ▪ Ἰλ. Δ. (καὶ πρὸς εὐκτ. μὲ ἄλλα ἄμεσ. μόρ.) ▪ Οἱ δ' ἄρ' ἔσαν, ὡς εἴ τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο, ▪ Ἰλ. Β. ▪ Δῖθ' οὕτω φίλος ἦσθα διὶ γένοιο ὡς ἐμοί, ▪ Ὀδ. Σ. (καὶ κατ' ἀνάστρ.) ▪ Θεὸς ὣς, τίετο δήμῳ, ▪ Ὁμ. (καὶ λογογρφ.) ▪ Ὡς δὲ Σκύθαι λέγουσι, ▪ Ἡρ. αὐτοῦ ἢ ἱτέου, ὡς τὰ ἴχνη φέρει, ▪ Πλάτ. ▪ Ὡς εἶχον, αὐτῇ σκευῇ, ▪ Δκ. ▪ Ὡδ' ὡς ἔχω στείχοιμ' ἄν, ▪ Σοφ. ▪ Ὁμοίως, ὡς εἴ τι μέγα λάβοιμι, ▪ Ἡρ. ▪ Ὡς τις ἂν εἴποι, ▪ Γοργ. ▪ Ὡς ἡμεῖς φαῖμεν ἄν, ▪ Ἀξ. ▪ Ὡς ᾤετο, ▪ Ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. Ὡς σφίσι δοκεῖν, ▪ Ἀξ. (καὶ ἁλλ.) ▪ Ὡς γ' ἐμοὶ κριτῇ, ▪ Πλάτ. (καὶ ἁπλ.) ▪ Ὡς γ' ἐμοί, ▪ Ἀξ. ▪ Ὡς γ' ἐμῇ ἀρχῇ, ▪ αὐτ. ▪ Ὡς οὐκ ἄλλος, ▪ Δκ. ▪ Ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἕτερος, ▪ Ἀθ. ▪ Ὡς ἕκαστοι (ἑκάτεροι), ▪ Θκ. ▪ Ὡς ἂν παῖς, ▪ Ξεν. 2) Ποσότ. σημαντ. (ἀντὶ Ὅσον) ▪ Ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον, ▪ Ὀδ. Ρ ▪ Ὡς εἶχε ποδῶν (τάχους), ▪ Ἀξ. (καὶ χωρὶς τοῦ ῥήμ.) ▪ Ὡς ποδῶν (τάχους, τάχος κτλ.), ▪ Ὡς ἐνὶ μάλιστα (τάχιστα κτλ.), ▪ Ὡς τάχιστα ἠδύνατο, ▪ Ξεν. ▪ Ὡς δυνατὸν κάλλιστα, ▪ Ἰσαρ. (ξ ἁλλ.) ▪ Ὡς ῥᾷστα (ῥᾴστα κτλ.) ▪ Ὡς ἐπὶ πλεῖστον, ▪ Ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, ▪ Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ▪ Ὡς οἷόν τε, ▪ Ὡς δυνατόν (ἐκ τῶν δυνατῶν), ▪ Θκρ. ▪ Ὡς παρεικάζουσι, ▪ Ὡς τὰ πολλά, ▪ Ὡς ἐν βραχυτάτοις, ▪ κτλ. 3) Ἕλασσ. (ἐπὶ ποσότ. ἀντὶ τοῦ Ἕως ἢ Ὅσον) ▪ Ἀπέθανον ὡς 500. ▪ Ἀξ. ▪ Ὡς τὸ ἥμισυ μέρος, ▪ Θκ. ▪ Ὡς ὀλίγων ἔτι πλέθρων ἐν μέσῳ ὄντων, ▪ Ἀξ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἄν) ▪ Ὡς ἂν εἰκοσί που σταδίους, ▪ Πλ. ▪ Ὡς ἂν ᾖς, ▪ Σοφ., ἐν ὅσῳ (ἕως οὗ) ζῇς. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) ▪ Ὡς γέ μοι δοκεῖν, ▪ Ἀρστ. ▪ Μεγάλα ἐκτήσατο χρήματα, ὡς ἂν εἶναι Ῥοδόπιν, ▪ Ἡρ. (καὶ ἁλλ.) ▪ Ὡς ἀπ' ὀμμάτων (ἐνν. εἰκάσαι), ▪ Ξεν. ▪ Μακρὰ ὁδός, ὡς γέροντι, ▪ Σοφ. ▪ Ἐπείπερ εἰ γεγαῶτος, ὡς ἰδόντι, ▪ αὐτ. ▪ Τυφλὸς ὁ λογισμὸς ἐκεῖνος, ὡς πρός ἐμέ, ▪ Δκ. ▪ Οὐκ ἀδύνατος εἰπεῖν, ὡς Λακεδαιμονίοις, ▪ Θκ., ὅταν διὰ Λακεδαιμονίων. ▪ Ἔκ τοσῶν νέων, ὡς ἐν ὀλίγῃ πόλει, ▪ αὐτ. εἰς κάθε ὀλίγην (πρὸς τὰς Ἀθ.) πόλεις. ▪ Παῖδα ὡραῖον, ὡς ἦν Αἰγύπτιον, ▪ Αἰλ., ὅσον δύο. 4) Ἐπιτατ. ἢ θαυμαζ. (ἀντὶ τοῦ Ὅσον), ποσοτ. πῶς! ▪ Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστίν, ▪ Ἀρχ. ▪ Ὡς μοι δέχεται κεκλιμένη ἐν κεκοῦ αἰσί, ▪ Ὁμ. ▪ Φεῦ ὡς εὖ λέγεις, ▪ Πλάτ. ▪ Ὡς δ' ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, ▪ Γρ. ▪ Ὡς ἀστεῖος ὁ ἄνθρωπος, ▪ Πλάτ. ▪ Ἀλλ' ὦ, ἀπὸ τοῦ τείχους πάρεστιν ἄγγελος οὐδείς, ▪ Ἀρχ. ▪ Καὶ ἐθαύμαζον, ὡς οὐδεὶς παρείη, ▪ Δκ. ▪ Ἔλαφοι, ὡς μὲν εὐμενέσθαι, ὡς δὲ πίονες, ▪ Αἰλ. Ὡς ἀληθῶς, ▪ Ὡς βέλτιστος, ▪ Ὡς θαυμα-

λιστα, « Αξ. (καὶ πρὸς συγκρ.) « Ὡς ἀληθιστέρως, « Πλάτ. (καὶ πρωθυστέρως) « Ὑπερφυῶς (= Θαυμασίως, « Θαυμαστῶν, « Ἀποτρόπαιον) ὡς, « Αξ. « Ὡς ἐς ἐλάχιστον, « Ὡς ἐν ἀχυροτάτῳ, « Ὡς ἐν βραχυτάτοις, « Αξ., ἀντὶ Ἐς ὡς ἐλάχιστον κτλ. (καὶ κατὰ παρένθ. ἄλλων λέξ.) « Θαυμαζῶς μοι εἶπες ὡς, « Πλάτ.

5) Αἰτιολογ. (ἀντὶ τοῦ Ἐπειδή), διότι. « Ὡς οὖν σοι αἰσιμόν ἐστιν, « Ὅμ. « Ὡς νῦν γε καὶ σε ἐλεῶ, « Λυκ. (καὶ πρὸς μτχ.) « Τοῖς μὲν οὐδὲν ἀνεῖλε τὸ μαντεῖον, ὡς οὐ δικαίοις ποιουμένοις τὴν αἴτησιν, « Ἡσυχ. « Ἐρώτα ὅ, τι βούλει, ὡς τάληθῆ ἐροῦντος, « Ἰκ. « Λέγεται ὡς θεουρουμένῳ, « Πλάτ. « Ὡς τοῦτ' ὄντ' εἰπεῖν, « Ἀριστ. « Ὡς κλύειν δεῖσθον, « Ξεν. (καὶ ἑλλ.) « Ὡς ἀγαθὸν μεγιστον εἶθεται τὸν νόμον, « αὐτ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἄν) « Καὶ οἱ μέν, ὡς ἂν καὶ ἑωρακότες τὸ πρᾶγμα, ἴσασιν ἀπογιγνώσκουσιν, « αὐτ. 6) Παρεμφατικ. (ἀντὶ τοῦ Ὅτι, μετὰ τὰ ἀρηγήματα, γνώσ., θηλ. στ. κλπ. ῥήματα) « Ἤλθεν ἀγγελία ὡς ἥλωκοι τὸ τεῖχος, « Ἱερ. « Εἶπεν ὡς οὐδὲν θαυμαστὸν ἐστιν (ἢ εἴη), « Αξ. (καὶ παραλλ.) « Κἄπου ὡς ὅτι ἀπειλή, « Ξεν. « Γνόντες ὡς, εἰ μὴ ἀπομαχούμενοι αὐτοῦ, ὅτι πολλοὶ σφῶν κατακοντισθήσονται, « Ὁμολ. γεῖται (= Δῆλον) ὡς, « Αξ. « Μὴ δείσητε, ὡς οὐχ ἥδιως καθευδήσετε, « Ξεν. « Μὴ ἀκροῦσθ', ὡς σε ἀτιμάσει, « Σοφ. (ξ πρὸς μτχ.) « Δηλοῖς δ' ὡς τι σημανῶν νέον, « αὐτ. « Οὐχ ὡς οὐκ ἐνδεχόμενον, « Θρ. « Οὕτω γινώσκετε, ὡς οὐδὲ παυσαίμενον μου, « Λυκ. (καὶ ἀπαρ. ἀπν.) « Περὶ δὲ τῶν μισθοφορων ἔχεις τι εἰπεῖν, ὡς μὴ χαίσεσθαι δι' αὐτούς; « Ξεν. (καὶ ἑλλ.) « Ὡς δέ, δῆλον, « Πλάτ. 7) Ἀποτελεσματ. (ἀντὶ τοῦ Ἵνα καὶ ἀπν. Ὥστε). « Τοιαύτη δυστυχία ὡς . . . . , « Ἡσυχ. « Ὡς ἀποτελεσθείη, « Λυκ. « Ὡς ἅμα πάντες ἀκούσειαν, καὶ ἐπιφοβώτατο βουλήν, « Ἰλ. Β. « Σαώτερος ὡς κε νέηαι, Ἰλ. Δ. « Ὡς ἂν μὴ ἀγνοῇς, « Γοργ. « Ὡς ἴδω, « Σοφ. « Ὡς μὴ (« Ὡς ἂν μὴ) δυνασθῇ, « Αξ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Ὡς εἰπεῖν, Ξεν. « Ὡς ἔπος (ἁπλῶς) εἰπεῖν, « Ἀριστ. « Μεγαλοπρεπέστερον ἢ ὡς προσῆκεν ἔχειν, « Αξ. « Εὖρος ὡς ὀκτὼ τριήρεσι πλεῖν ὁμοῦ, « Ἡρ. « Ἐκείνῃ δὲ σημήνῃ τῷ κέρατι, ὡς ἀναπαύσασθαι, συσκευάζεσθε, « Ξεν. (καὶ ἄλλ.) « Ὡς φύλακα (ἴσν. εἶναι) συμπέμψαι αὐτόν, « αὐτ. « Ὡς τί (« Ὡς δὴ τί) τοῦτο πολυπραγμονοῦσα; « Λυκ. « Παρεσκευάζοντο ὡς ἀμυνούμενοι, « Ξεν. 8) Χειρον. (ἀντὶ τοῦ Δῆθεν, ἐπὶ ψευδοῦς ἢ προσποιητῆς ἢ ἀμφιδόλου ὑποθέσ.) « Ὁ δὲ αὐτὸν μετακέμπεται, ὡς ἀρρώστων, « Ξεν. « Ἡ δὲ οὐκ ἦθ.λεν, ὡς ἂν ἀσθενῆ με ἑωρακυῖα, ἥκουσα δὴ δὲ χρόνου, « Δημ. « Ἀγανακτοῦσιν, ὡς μεγάλων τινῶν ἀποστερημένοι, « Λυκ., Πλ. « Ἐπέμπετέν ὡς εἰς κύκλωσιν, « Ξεν. « Ἀκτιλεον ὡς εἰς Ἀθήνας, « Θκ. « Σκιαπρὴ γε φυλλὰς, ὡς ἀναυλίζοντί τῳ, « Σοφ., ὡς Α. νέ.

9) Προθετ. (ἀντὶ τοῦ Εἰς ἢ Πρός ἢ Ἐπί) « Ὡς τὸ κάπανεὺς τοῦτο χεὼν ὑπὸ φόνῳ, « Θκρ. « Πολλῶν φυγόντων ὡς τὸν Πειραιᾶ, « Ξεν. « Αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον, « Ὅμ. « Ὡς ἐμέ, « Λξ. (καὶ παραλλ.) « Ὡς ἐπὶ τὰς ναῦς πεμφθείς, « Ξεν. 10) Χρον. (μετὰ ξ χωρὶς τοῦ Εὐθύς), καθὼς, εὐθὺς καθὼς (ἀφοῦ). « Ὡς δὲ ταῦτα τέλος εἶχε, « Ξεν. « Ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, « Θκρ. « Ὡς δὲ ἐς τὴν Μιλησίην ἀπίκοιτο, « Ἡρ. « Τῶν δὲ ὡς ἕκαστός οἱ μιχθῇ, διδοῦ δῶρον, « αὐτ. « Ὡς τάχιστα ἡκουσεν, « Βύρ (καὶ πρὸς ἀπαρ., διηγηματικῆς αὐτῆς τῆς φρ.) « Εὐθὺς οὖν ὡς ἴδεν τὸν Ἀγάθωνα, Ὦ, φάναι, εἰς καλὸν ἥκετε, « Πλάτ. « Ὡς δὲ ἄκουσαι τοὺς παρόντας, « Δημ., (ἴδε καὶ Ὡς). 11) Εὖρετ ἀντὶ τοῦ Ἕως « Πεθὲ δ' ὡς ὅτ' ἀοιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀνήρ, « Ὅμ. (Ὀδ. Β. 338)+Ὡς ἔτι βροτοῖσι ἠὐτύχει, « Θε. « Ὡς ἂν ᾖς οἷός περ εἶ, « Σοφ. « Ὡς Ἕρις ἀπόλοιτο, « Ἰλ. Σ. « Ὡς ὠρειάδες ἄφαμοι ἔμμεναι, « Ἰλ. Γ. « Ὡς εἴη γε τοῦτον μεθ' ἡμῶν εἶναι, « Σιν.

12) (σπαν.) Τροπολογ. (ἀντὶ τοῦ Πῶς ἢ Ὅπως) « Ὡς ἂν πλήσῃς, « Σοφ. « Μέμνησαι γὰρ καὶ τὸ ῥῆμα ὡς εἶπεν, « Αἰσχλ. « Ὡς εἶχε, « Λξ. « Ὡς δέ, δῆλον, « Πλ. || (μετὰ τῶν μορ. Εἰ, Περ, Τε κτλ. ἴδε Ὡσεί, Ὥσπερ, Ὥστε κτλ.).

Ὡς, ἐπίρ. Β (καὶ σπν. λογοτρ.) Ὁμοιωματ. ἀντὶ τοῦ Οὕτως (ἐκ φερόμ. συνήθ. εἰς τὸ Ὡς) « Ὡς ἤνυτο γοῦνων, ὡς ἔχετ' ἐκτιφῶτε, « Ἰλ. Δ. « Οὐδ' εἰ τρὶς ὅσα νῶϊ κέκτηται προτέρωθεν ἐόντα, οὐδ' ὡς ἂν ἑκατόμβοι δοκεῖ εἶναι σοί, « Ξεν. « Ὡς δ' οὐκ εἴη θεὸς ἡ Ἶρις, καὶ ὡς οὐκ ἔστι θεὸς ἡ Ἶρις, « Κλιμ., « Εἰ δέ κεν ὡς ἐρέῃς, « Ἰλ. Θ. « Ὡς φάτο, « Ὡς εἰπών, « Ὅμ. 2) Χρον. (ἀντὶ τοῦ Εὐθύς, ἐν τῷ Ἅμα. « Ὡς τόδ', ὦ μιν ἔδυ χόλος, « Ὅμ. « Ὡς ἴδεν, ὡς μιν ἔρως ἀμφεκάλυψεν, « Ἰλ. Ξ « Ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, « Θκρ. 3) Τροπολογ. « Ἔστιν ὡς τοῦ οἰκονομικοῦ, καὶ περὶ ὑγιείας λόγῳ, « Ἀριστ., τρόπον τινά, κατά τι.

4) Ἐναντιωματ. « Ἔδοκει γὰρ ὁ πόλεμος καὶ ὡς ἔσεσθαι, « Θκ., οὐχ ἧττον, ἐπίσης. « Οὐδ' ὡς ἐδυνήθησαν ἐμβῆναι, « αὐτ., καὶ πάλιν μ' ὅλα ταῦτα, (ἴδε καὶ παρβλ. Ὡς).

Ὡς, ωτός (τὸ). Δ. ἀντὶ Οὖς.

Ὦσα, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔωσα, σύρ. ἀ. τοῦ Ὠθέω.

Ὥσανει (ἀντὶ Ὡς ἂν εἰ), μόρ. Ἐλαττωτ. (ποιν.) ὡς ἂν νά.

Ὥσκασε, Π. ἀντὶ Ἐώθει (κυρ. Ὥσεν ἄν), γ'. ἐν. προτ. τοῦ παρτ τοῦ Ὠθέω.

Ὡσκίτως [ὡς, αὕτως], ἐπ. Ὁμοιώσ., ὁμοίως, παρομοίως, παραπλησίως. « Ποῖα ὡσαύτως καὶ ποῖα ὡς ἑτέρως λέγεται, « Ἀριστ. (καὶ ὑποτ.) « Ὡσαύτως τοῖς πολλοῖς, « Ἀρχ. (καὶ κατὰ παρένθ. τοῦ Δέ) « Ὡς δ' αὕτως τῇσι αυτοῖ ἴχυι θάπτοντα, « Ἡρ., ἀντὶ Ὡσαύτω, δέ.

Ὡσέ, Δ. ἀντὶ Ὡξ, γ'. ἐν. προ. τοῦ παρε. τοῦ Ὄζω.

Ὡσει (ἀντὶ Ὡς εἰ), μόρ. Ὁμοιωματ. ἢ Ἐλαττ., ὡς ἄν, ὡς ἂν νά (καὶ πρό τῶν ἀριθμητ.) περί πον, σχεδόν. « Καὶ μιν πάντ' εἰδέναι, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἱόν, « Θκρ. « Τῇ εἰκέλῃ, ὡσεί τε μέγην ἰθὺ λουσα κορύσσαι, « Ἡσ. « Φαίνουθ' ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα, « Θκρ. (καὶ μετὰ τοῦ Περ.) « Ὡσεί περ ἐνὶ φρεσὶ βάλλεται ἄρτι, « αὐτ., ὡς ἂν νά τε βάλλῃσιν εἰς τὸν νοῦν μου (καὶ μέ τὰ ἀριθμητ.) « Ὡσεὶ ἄνδρες ἑκατόν, « Γρρ.

Ὡσεπιπλεῖστον, Ὡσεπιτοπολύ, ἀντὶ Ὡς ἐπὶ πλεῖστον, Ὡς ἐπὶ τὸ πολύ.

Ὦσθην, πλ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ὠθέω.

Ὦσι, ὀρτ. πλθ. τοῦ Οὖς.

Ὦσι, γ'. πλθ. προτ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμί (Ὦσι), γ'. πλθ. προ. τοῦ ἀορ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἵημι, (εὐχ. μόνον εἰς τὸ φύνδ.)

Ὦσις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ Ὠθέω, = Ὠθησις, σπρωξίμον, κούστημα.

Ὡσιωμένως [ὁσιόω], επίρ. (μτχ.). Ὁσίως, ἁγίως, καθαρῶς.

Ὥσκα (κεν), Ο. ἀντὶ Ὅς κα (κεν), = Ὅς ἄν, Ὥσπερ ἄν τι, Ὥσπερ εἰ, Ὥσπερ οὖν.

Ὡσκαπολλά, ἀντὶ Ὡς τὰ πολλά, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Ὥστε (ἀντὶ Ὡς τε), Π. Ὁμοιωματ. ἢ Παραβολ. ἐπίρ. = Ὡς. ὥστε. « Λάμῳ', ὥστε στεροπὴ Διός, « Ἰλ. Λ. « Τὸν δ' ἴδε ἠρπαξε φρεῖ μάλ' ὡς τε θείς, « Ἰλ. Γ. « Ὥστε γαρ ἡ παῖδες νεαραί, χῆραί τε γυναῖκες, ἀλλήλῃσιν ὀδύρονται, « Ἰλ. Β. 2) (κρὸς μτχ.) Αἰτιολογ. (κατὰ τὸ Ἅτε) « Δηλέοντο αὐτούς, ὥςτε δὴ βαλεσοκόποτες ἐόντες, « Ἡρ. « Οὐδαμῶς εἶχε ἀσφαλέως σημῆναι αὐτῷ, ὥστε φυλασσομένων τῶν ὁδῶν, « αὐτ. « Ὥςτε γὰρ ταμείῳ χρωμένων τοῖς τείχεσι, πολλὰ καὶ χρήματα καὶ σῖτος ἐνῆν, « Θκ. (καὶ ἐνν. τοῦ ῥήματος) « Πάντας δὲ ὄθλους καὶ μῆτιν ὄφρονον, ὥστε περὶ ψυχῆς (ἐνν. θέων). « Ὁδ. Ι. 3) (συχνὰ) Σύνδ. Ἀποτελεσματ. (πρὸς ἀπαρ. καὶ ἐπὶ ἐνδεχομ.) « Εἴ σοι θυτὸς ἐπίσσυτος, ὥςτε νέεσθαι, ἔχεις, « Ἰλ. Ι. « Οὐ

εηλίκος εἰμί, ὥστε σημάντορι πάντα πιθέσθαι, « Ὀδ. Ρ. « Ἰὼξ οὕτως ἀνόητος, ὥστε ἐμβαλεῖν, « Δημ. Ἡμεῖς ἔτι νέοι, ὥστε τοσοῦτο πρᾶγμα διελέσθαι, « Πλάτ., (Γαλλ.)trop jeunes pour décider une si grande affaire. (καὶ συγκρ.) « Νεώτεροι ἢ ὥστε εἰρήνας, « Ἀρ. « Μείζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν, « αὐτ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) « Προσκαλεσάμενος αὐτὸν ἐς λόγους, ὥστε, ἢν μηδὲν ἀρέσκων λέγῃ, πάλιν αὐτὸν καταστήσειν εἰς τὰ τείχεα σῶν καὶ ὑγιᾶ. « Θλ., ἐπὶ συμφορᾷ. « Ξυνέβησαν, ὥςτ τοὺς μὲν ἐπικούρους παραδοῦναι, περὶ δὲ σφῶν τὸν δῆμον διαγιγνώσκειν, « αὐτ. (καὶ ἀνυ. τοῦ Ὥστε) « Τὸ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν, « Σοφ. (καὶ θετ. ἀντὶ συγκρ.) « Ψυχρὸν ὥστε λούεσθαι, « Ξεν. (πρὸς ὄρχ. δὲ πρωτ. τοῦ Οὕτως ἐπὶ βεβ.) « Οὕτως ὑμῖν δοκεῖ πᾶντας ἄξια εἶναι, ὥςε πτλ., « αὐτ. ἡ δ Συμπεράσματ. ὅθεν, ἐκφαίνως (πρὸς ὄρχ. μὲν ἡ πρωτ. ἐπὶ βεβ.) « Ὥστε οὐδὲ τὰ συέτερα οὐτῶν ἴασιν, « Ἱππ. « Ὥστε οὐ ταῦτα δέδοικα, μὴ οὐκ ἔχω ὅ,τι δῶ, ἀλλὰ μὴ οὐκ ἔχω ὅτῳ δῶ, « Ξεν. (καὶ μὲ παρωχ. χρν. μετὰ τοῦ Ἄν) « Ὥστε τὴν πολεν ἡγήσω ἂν παλέμου ἐργαστήριον εἶναι, « αὐτ. (καὶ πρωτ.) « Ὥςε θαῤῥεῖν, « αὐτ. « Θνητοῦ πέφυκας.... ὥστε μὴ λίαν στένε, « Σοφ. (πρὸς εὐκτ. δὲ ἐπὶ ἐνδέχομ.) « Ἰσχυρόν ἐστιν, ὥστ' οὐκ ἂν καταγεῖη ποτὲ, « Ἀριστ. « Εἴ τις χρῶτο τῷ ἀργυρίῳ, ὥςτ, πριάμενος οἷον ἑταίρων, διὰ ταύτην κάκιον ἔχοι καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, « Ξεν. (καὶ ἐλλ. ἢ ἀπὸ κοινοῦ) « Ὁ λόγος ἐπὶ τῷ δηλοῦν ἔοικε τὸ συμφέρον καὶ τὸ βλαβερόν, ὥστε καὶ τὸ δίκαιον, « Ἀριστ.

Ὠστης [ὠθίω], ου (ὁ). (σπανιακὴ) ὁ ἀνατρέπων διὰ μιᾶς ὥσεως (ὠθήσεως).

Ὠστίζω, Μ ίσω, θαμιζ. τοῦ Ὠθίω, κουνῶ, σπρώχνω, (καὶ συχνότ. μσ. ἀλληλοπθ.) κουντιοῦμαι, κουνῶ νὰ πέσω, στρυμώνομαι. « Τρωξὶν ὦν ἐκάστοτ' ἐν τῇ Ἀκάρνῃ « Ἄρχῃ (καὶ δοτ.) « Ὠστιζόμενα ἀλλήλοισι περὶ πρώτου ξύλου, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) « Τῶν δὲ πλακούντων ὠστιζομένων περὶ τὴν γνάθον ἦν ἀλαλητός, « (Τηλεκλ. παρ) Ἀθ.

Ὠστικός, ἡ, όν. Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ ὠθεῖν ἢ ὠθεῖσθαι, ὁρμητικός, βίαιος, ἰδ.

Ὠστικῶς, ἐπῤῥ. Μὲ βίαν, (τρόπον τινὰ) κουντῶντας. « Ὠστικῶς ἔχειν πρός τι, « Μ. Ἀντ., βιάζεσθαι.

Ὠστισμός (ὁ). τὸ ὠστίζεσθαι, ὠθισμός.

Ὠστιῶ, Ἀττ. μέλλ. τοῦ Ὠστίζω.

Ὠστοργος, Δ. Π. ἀντὶ Ὁ ἄστοργος.

Ὠστός, ἡ, όν, ῥήματ. τοῦ Ὠθέω, σπρωγμένος ἢ δυνάμενος νὰ σπρωχθῇ (νὰ κουντηθῇ).

Ὠσφραντο, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ὀσφραίνομαι.

Ὠχῆ, Ὤσχος, Ὠχοφόρια, Ὠχοφόρος, ἀντὶ Ὄρχη κτλ.

Ὤσω, μέλλ. τοῦ Ὠθίω.

Ὦτα, πλθ. τοῦ Οὖς.

Ὠτάγρα [οὖς, ἄγρα], ας (ἡ). βασκανιστικόν τι ἐργαλ. διὰ τὰ ὦτα.

Ὠτακίς, ίδος (ἡ), εἶδ. θαλασσ. φυτοῦ (καιν.) αὐτά.

Ὠτακουστέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω αὐτὶ ν' ἀκούσω τί λέγουν, ἀρηγκρτρόμαι (ἵνα κατασκάψω), κατασκοπεύω ὡς-

Ὠτακουστής, οῦ (ὁ). ὁ βάλων αὐτὶ ν' ἀκούσῃ τί λέγουν (ἵνα τὸ προδώσῃ), κατάσκοπος, (Γαλλ.) mouchard.

Ὠταλγέω-ῶ [οῦς-ώτός, ἀλγέω], Μ. ήσω. Πονοῦν τὰ αὐτιά μου, ἔχω αὐτόπονον.

Ὠταλγία (ἡ). ἄλγος (πόνος) τῶν ὠτῶν, αὐτόπονος.

Ὠταλγιάω-ῶ, « Ὠταλγέω.

Ὠταλγικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιφέρων (ἢ ὑποκείμενος εἰς ἢ [;] ὠφέλιμος διὰ τὴν) ὠταλγίαν.

Ὠτ'ἀν ἢ **Ὦ τᾶν**, ἀντὶ Ὦ ἄτα, εἶδ. προσφων. ἴδε Τάν.

Ὠτάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὠτίον, αὐτάκι. 2) εἶδ. ὀστρέου, (ἄλλ.) Οὖς Ἀφροδίτης.

†**Ὠταρός**, ά, όν, Γλω. ὁ ἔχων μεγάλα ὦτα, (καιν.) αὐτερᾶς.

Ὠτε ἢ **Ὦτε**. Δ. Π. ἀντὶ Ὥστε, ἢ Ὥσπερ. « Ὦτε γερόντας γυνά, « Αἰξ.

Ὠτεγχύτης, ου (ὁ), εἶδ. μικροῦ κλυστηρίου διὰ τοῦ ὀπ. ἐγχέουσιν ἰατρικὸν εἰς τὰ ὦτα.

Ὠτελὴ (ἡ). Π. [οὐτάω] πληγή, λαβωματιά (λογογρφ.) σημάδι πληγῆς, Οὐλή. « Ἄρκτῳ ποτὲ συμπεσών, τὸ μὲν ἔπαθεν, ὧν καὶ τὰς ὠτειλὰς φανερὰς εἶχε, « Ξεν.

Ὠτειλήθεν, ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ Ἐξ ὠτειλῆς, ἀπὸ τὴς πληγῆς.

Ὦτερος, Δ. Π. ἀντὶ Ὁ ἕτερος.

†**Ὠτιαφορεύς** (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ὠτίδας (σνεκάτματα τῶν ὠτων καθὼς οἱ πύκται), (παρβλ. Ὠτοφορης).

Ὠτικός, ἡ, όν. Ὁ κὰν ὦτων, ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ὦτα. « Κλυστήρ—, « Ἰατρ, « Ὠτεγχύτης.

Ὠτινι, δοτ. τοῦ Ὅστις. « Ὦ μή τινι, « ἀντὶ Ὥτινι μή.

Ὠτίον (τὸ), ὑποκορ (κατὰ τὴν τύπον μόνον) τοῦ Οὖς. 2. (ἐνίοτε) ἀντὶ Ὠτὶς (2);

†**Ὠτοφόρος** (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (προσθετὰ) ὠτία, (ὁμλ.) = Ὠτοβλαβίας, (παρβλ. Ὠτιαφορεύς).

Ὠτὶς [οὖς]. (ίδος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ (ἀγριόχηνας) μὲ ἐξέχοντα πτερὰ περὶ τὰ ὦτα, (Τουρκ.) τσίφ. 2) σκέπασμά τι προφυλακτικὸν τῶν ὦτων τὸ ὁπ. ἐφέρουν οἱ πύκται. 3) (ἀρχιτεκτ.) εἶδος προβολῆς (γεισου), (παρβλ. Ἄτλας καὶ Ἔκτωτις).

Ὠτίτης, ου (ὁ). ὁ τοῦ ὠτὸς (τοῦ ὠτίου). « Δάκτυλος—, « ὁ μικρός.

Ὠτογλυφὶς [οὖς, γλύφω], (ίδος (ἡ), σκαλιστῆρι τῶν αὐτιῶν, (Τουρκ.) χιλάλι.

Ὠτόγλυφον (τὸ), = Ὠτογλυφὶς.

Ὠτοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) = εἰδῶς. Ὁ ἐν εἴδει ὠτὸς (ὠτίου).

†**Ὠτόεις**, εσσα, εν, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὠτώεις.

Ὠτοβλαβίας [οὖς, βλάω], ου ᾱ

Ὠτοκαταξία, ου ᾱ

Ὠτοκάταξις [οὖς, κατάγνυμι], εως (ὁ). τοῦ ὁπ. εἶνε σπασμένα (τσακισμένα) εἰς τὴν πυγμαχίαν τὰ αὐτιά.

Ὠτοκοπέω-ῶ [οὖς, κόπτω], Μ. ήσω. Ἐν-

οχλῶ μὲ τὴν πολυλογίαν μου (καιν. Τρώγω) τὰ αὐτιά τινος, κεφαλοπονῶ, ξεκωφαίνω.

Ὠτοκωφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι κωφὸς (τὰ ὦτα), (καιν.) κάμνω κουφὸ αὐτί.

Ὠτολέκνος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ ἔχων ὦτα (μεγάλα) ἴσα μὲ λίκνα (δερμάτια).

Ὠτοπάροχος (ὁ, ἡ). Γλω. ὁ παρέχων εὐκόλως τὰ ὦτα (ἀκούων ὅ,τι ἡ ὁποιον τύχοι).

Ὠτόῤῥυτος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τὰ ὦτα τοῦ σκεβρίου ὕλη (ἔμπυον).

Ὠτὸς, γεν. τοῦ Οὖς.

Ὠτὸς καὶ Ὦτος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ νυκτικόρακος (μπούφου) μὲ ἐξέχοντα ἑκατέρωθεν τῆς κεφαλῆς πτερὰ εἰς εἶδος ὤτων, (Γαλλ.) duc (μτνμ.) εὐήθης, εὐκάτηκτος.

Ὠτότμητος (ὁ, ἡ), [οὖς, τέμνω] τοῦ ὁπ. εἶνε κομμένα τὰ ὦτα, κουτσαύτης.

†**Ὠτογλέω-ῶ**, Μ. ήσω. Ὀγλῶ (Ξαλίζω, Ἐνογλῶ) τινος τὰ ὦτα, Ὠτοκοπέω.

Ὠττικοί, Δ. Π. ἀντὶ Οἱ Ἀττικοί, οἱ Ἀθηναῖοι.

Ὠτώεις, εσσα, εν Ὁ ἔχων ὦτα ἢ, ἐπὶ σκευῶν] χερούλια.

Οὐτός, ἡ Ὠτός ἡ Ὅτός, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Ὁ αὐτός.

Ὠφελα, Π. δόρ. ά. τοῦ Ὠφέλλω.

Ὠφείλον, παρτ. τοῦ Ὀφείλω.

Ὠφέλεια (ἡ). κέρδος, ὄφελος· χρησιμότητες βυήθεια, ἐπικουρία, (συνήθ.) λάφυρον. (ὈΘ.) « Δι' ὠφελείας τίθεσθαί (ἢ, « Ὠφέλειαν ποιεῖσθαί τι, « Δ. Ἀλ., (καιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) κάμνειν μπόνα-πρίζα, [ἐκ τοῦ

Ὠφελέω-ῶ [ὄφελλω]. Μ. ήσω. Φέρω (ὠφεξενῶ) ὄφελος· βοηθῶ· χρησιμεύω. ‖. (πλ.) κερδίζω, ὠφελοῦμαι, (μέ αἰτ.) « Ἀλλήλους ὠφελεῖν, « Ἰλιότ. « Ἢν τινες ἴωσιν ἐς τὴν γῆν πολέμιοι τὴν Λακεδαιμονίων, καὶ κακῶς ποιῶσι Λακεδαιμονίους (ὅπου ἄλλ. γρφ. Λακεδαιμονίοις) τρόπῳ ὁποίῳ ἂν δύνωνται, « Θκ. (ἢ σπανιότ. δοτ.) « Κρατεῖν τῶν ἐχθρῶν, ᾗ φίλοισιν ὠφελεῖν, « Ἀριστ. « Ὠφελεῖ ἐπιληπτικοῖς, τὸ φάρμακον, « ὁπωρ. ᾗ αἰτ. ἄλλ. πρόθ.) « Τὰ μέγιστα ὠφελεῖν τινα, « Ξεν. « Οὐδὲν ὠφελεῖ, « Γρφ. (ἢ σπανιότ. γεν.) « Οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδ' ἐστὶν ὅστις ὠφελῶν, « Σοφ. (κατὰ τὸν σχλ.) ἀπολαύσας τινῶν. (καὶ ἐπῤῥ.) « Χρὴ θ' ἄνδρα τάσσειν, οὗ μάλιστ' ἂν ὠφελῇ, « Εὐρ. (καὶ μσ. ἀντὶ ἐνεργ.) « Πῶς γάρ τις αἰσχύνοιτ' ἂν ὠφελούμενος; « Σοφ. (καὶ πθ. ἢ μσ. αὐτοπθ.) « Ὠφελεῖσθαι παρά (ἢ ἀπό) τινος, « Ξεν. « Καὶ οἱ ἐχθροὶ χρήματά εἰσι τῷ δυναμένῳ ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ὠφελεῖσθαι, « αὐτ. (καὶ ἀντ.) « Μηδὲ ὀλοφυρμῷ ᾗ οἴκτῳ ὠφελεῖσθωσαν, « Θκ (καὶ αἰτ. ἄλλ. πρόθ.) « Εἰ μέλλοις, μικρὰ ὠφελῶν, πολὺ πλείω ὠφεληθήσεσθαι, « Ξεν. (καὶ γεν. πρόθετ.) « Τοῖς στρατιώταις σίτουμένοις δ' ἁρπαγῆς ὠφεληθῆναι, « Πλ.

Ὠφέλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προξενεῖ (ἢ γίνεται) πρὸς ὠφέλειαν, κέρδος, ὄφελος· βοήθημα. « Ἐνεῤῥεθεν γθονὸς κεκρυμμέν' ἀνθρώποισιν ὠφελήματα, χαλκόν, σίδηρον, ἄργυρον, χρυσόν, « Αἰσχλ.

'Ωφελήσιμος (ὁ, ἡ), = 'Ωφέλιμος.
'Ωφέλησις, εως (ἡ), τὸ ὠφελεῖν, ὠφέλεια. ἐπικουρία.
'Ωφελητέος, α, ον, θετ. τοῦ 'Ωφελέω.
'Ωφιλία (ἡ), Ἀττ. καὶ
'Ωφελία (ἡ), Ἰων. ἀντὶ 'Ωφέλεια.
'Ωφέλιμος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων ὄφελος, ὠφελείας πρόξενος, ἐπωφελής, χρήσιμος.
'Ωφελίμως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ὠφέλιμον (χρήσιμον), ἐπωφελῶς, πρὸς ὠφέλειαν.
'Ωφελλον, Π. παρτ. τοῦ 'Οφέλλω. 2) ἀντὶ-
'Ωφελον, ες, ε, ἀόρ. β'. τοῦ 'Οφείλω, (εὐχρ. κυρ. ὡς ἐπιρρ. εὐκτ., ἴδε τὸ ῥῆμα περὶ τὸ τέλος).
'Ωθεα, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. ξ
'Ωθην, πθ. ἀόρ. τῆς ὁρατ. τοῦ 'Ωθέω.
†'Ωθλημα, ἑσφαλμ ἀντὶ 'Υφλημα.
'Ωθλον, παρτ. καὶ ἀόρ. β'. τοῦ 'Οφλω.
'Ωθρόντιστος, Δ. Π. ἀντὶ 'Ο ἀφρόνειστος.
'Ωθρωμένος, η, ον, πρκ. τοῦ 'Ωθρόομαι.
'Ωχ', Π. (κατ' ἀπαρκ. πρὸ φων. ὅσα.) ἀντὶ 'Ωκα.
'Ωχατο, Π. Ἰων. γ'. πλθ. προσ. καὶ πθ. ὑπερσ. τοῦ Οἴγω.
'Ωχέτο, γ'. ἐν. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ 'Οχέομαι.
'Ωχατο, γ'. ἐν. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οἴχομαι.
'Ωχθην], Π. πθ. ἀόρ. ὰ τοῦ Οἴγω, (εὐχρ. κυρ. εἰς τὰ σύνθ.).
'Ωχθησαν, Π. γ'. ἐν. προσ. τοῦ ἀόρ. τοῦ 'Οχθέω.
'Ωχόμην, παρτ. ἡ ἀόρ. β'. τοῦ Οἴχομαι.
'Ωχρα, Π. ἐν. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ 'Ωχράω
'Ωχρα (ἡ), [ὠχρὸς]. εἶδ. ὠχρᾶς (κιτρίνης) σιδηρούχου γῆς ἡ ὀπ. χρησιμεύει ὡς βαφὴ, κιτρινόχωμα.
'Ωχραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὠχρόν, (καὶ πθ.) γίνομαι ὠχρὸς, χλωμιάζω, κιτρινίζω.
'Ωχραλέος, α, ον, Π. ἀντὶ 'Ωχρὸς, κιτρινόχρους.
'Ωχραντικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. 'Ο ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ὠχραίνειν (κιτρινίζειν), ὠχρότητος ποιητικός.
'Ωχράω-ῶ, Ἀτ. ήσω, Π. ἀντὶ 'Ωχριάω.
'Ωχρία (ἡ). ἡ ὄψις τοῦ ὠχροῦ, ὠχρότης, χλωμάδα.
'Ωχρίας, ου, (ὁ) ὁ ἔχων ὠχρὰν (χλωμὴν) ὄψιν, κιτρινόχρους.
'Ωχρίασις, εως (ἡ), τὸ ὠχριᾶν, κιτρίνισμα, χλώμιασμα.
'Ωχριάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι ὠχρὸς, χλωμιάζω, κιτρινίζω.
'Ωχροειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὠχρὸς τὸ εἶδος, κιτρινιάρης.
'Ωχρόλευκος (ὁ, ἡ). λευκὸς μὲ κάποιαν ὠχρότητα, ἀσπροκίτρινος.
'Ωχρομέλας, αινα, αν), μαυροκίτρινος.
'Ωχρόμματος (ὁ, ἡ). ὠχρὸς τὰ ὄμματα, κιτρινομμάτης.
'Ωχρόξανθος (ὁ, ἡ). ξανθοκίτρινος-φ- ὡς χολὴ, = 'Αρετ.)
'Ωχροποιὸς (ὁ, ἡ). ὠχρότητος ποιητικὸς, ὠχραντικός.
'Ωχρὸς, ὰ, ὸν. Κιτρινωπὸς, ἀσπροπράσινος κίτρινος, χλωμὸς. • 'Ωχρὰ χολὴ, • Ἀρετ., ἡ ξανθή. • Αἴσχυνθείς γάρ τις ἐρυθρὰς ἐγένετο, καὶ φοβηθεὶς ὠχρὸς. • Γλσ. • Τὸ ὠχρὸν τοῦ ὠοῦ, • Αἰ., τὸ κιτρινάδι.
'Ωχρος (ὁ), Π. ἀντὶ 'Ωχρότης. 2) εἶδος ὀσπρίου (λαθουριοῦ), (κοιν.) ἀρακὰς (ὁ κίτρινος), (καὶ εἰς τὴν Κων.) Μιαμφότικη φακῆ.
'Ωχρότης (ἡ). τὸ χρῶμα (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ὠχροῦ, χλωμάδα, κιτρινάδα.
'Ωχρόω-ῶ, Μ. ώσω, = 'Ωχραίνω.
'Ωχρωμα (τὸ), χλώμιασμα, κιτρίνισμα.
'Ωχωκα, Π. Ἰων. πρκ. τοῦ Οἴχνέω καὶ Οἴχομαι.
('Ωψ), ὠπὸς (ἡ). Π. (ὤχρ. κατ' ὄνομ.) ἀντὶ 'Οψις, πρόσωπον, βλέμμα· (πλθ. χρῆ. ἡ θηλ.) οἱ ὀφθαλμοί. • Εἰς ὠπα ἐοικέναι τινι, • 'Ομ., ὁμοιάζειν κατὰ τὴν μορφὴν (τοὺς χαρακτῆρας) τοῦ προσώπου. • Εἰς ὠπά τινος (ἢ) τινι ἰδέσθαι, • αὐτ. βλέπειν κατὰ πρόσωπον.
'Ωὠαι, β'. ἐν. προσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ 'Οράω, (ἐκ τοῦ 'Οσσομαι).
'Ωὠδης, εος (ὁ, ἡ), = 'Ωοειδής.
'Ωὼν, γεν. πλθ. τοῦ 'Ωὸν.

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ.

Οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι μετεχειρίζοντο ὡς ἀριθμητικὰ σημεῖα τὰ εἰκοσιεπτὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, φυλάττοντες μὲν τὴν αὐτὴν σειράν, παρεμβάλλοντες δὲ τρία μόνον ἰδιαίτερα σημεῖα· τὸ ϛ, τὸ ὁποῖον ἐσήμαινε τὸ 6 καὶ ὠνομάζετο ἐπίσημον Ϝαῦ ἢ ἁπλῶς ἐπίσημον, καὶ εἶνε κυρίως τὸ Ἑβραϊκὸν ἢ Φοινικικὸν Βαῦ, τὸ αὐτὸ μὲ τὸ ἀβελικὸν δίγαμμα καὶ τὸ Λατινικὸν *f*· τὸ ϟ ἢ Ϛ τὸ ὁποῖον ἐσήμαινε τὰ 90 καὶ ὠνομάζετο κόππα, κυρίως τὸ Ἑβρ. ἢ Φοινικ. κοφ καὶ τὸ Λατινικὸν *q*· καὶ, τέλος τὸ Ϡ, σημαῖνον 900 καὶ καλούμενον διὰ τὸ σχῆμά του Σαμπὶ (δηλ. σὰν ἢ σίγμα καὶ πῖ), κυρίως τὸ Ἑβρ. ἢ Φοινικ. σαν. Ἰδοὺ δὲ ἡ τῶν γραμμάτων τούτων κατὰ τὴν ἀριθμητικὴν αὐτῶν χρῆσιν δύναμις.

ΜΟΝΑΔΕΣ		ΔΕΚΑΔΕΣ		ΕΚΑΤΟΝΤΑΔΕΣ	
1	α'	10	ι'	100	ρ'
2	β'	20	κ'	200	σ'
3	γ'	30	λ'	300	τ'
4	δ'	40	μ'	400	υ'
5	ε'	50	ν'	500	φ'
6	ϛ'	60	ξ'	600	χ'
7	ζ'	70	ο'	700	ψ'
8	η'	80	π'	800	ω'
9	θ'	90	ϟ ἢ Ϛ	900	Ϡ σαμπὶ

Μὲ αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς εἰκοσιεπτὰ χαρακτῆρας, ὁμοτονουμένους, καθὼς βλέπομεν, δεξιόθεν, ἐξέφραζον πάντας τοὺς ἀριθμοὺς ἕως τοῦ 999. Παραδείγματος χάριν 11, ια'· 12, ιβ'· 13, ιγ'. . . . 21, κα'· 22, κβ'· 23, κγ'. . . . 101, ρα'· 102, ρβ'· 103, ργ'. . . . 110, ρι'· 111, ρια'· 112, ριβ'. . . . 990, Ϡϟ· 991, Ϡϟα'· 999, Ϡϟθ'. Ἀφοῦ ἐφθασαν ἐδῶ, μετεχειρίζοντο, ἵνα ἐκφράσωσι τὰ χίλια, δεκαπισχίλια καὶ ἑκατονταπισχίλια, τὰ αὐτὰ γράμματα καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν συνδυασμόν, καθ' ὃν ἐξέφραζον καὶ τὰς ἁπλᾶς μονάδας καὶ ἑκατοντάδας, πλὴν ὅτι, πρὸς διαστολὴν τῆς νέας αὐτῶν χρήσεως, ὑπέγραφον αὐτὰ ἀριστερόθεν μὲ τὸ ἰῶτα. Π. χ. ,α ἐσήμαινε 1000· ,β, 2000· ,γ, 3000· ,δ, 4000, καὶ οὕτω καθεξῆς ἕως τὰ ,Ϡ, τὸ ὁποῖον ἐσήμαινεν 900000· ὥστε ἠδύναντο νὰ γράψωσι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἕως τοῦ 999999 ἢ ,Ϡϟθ Ϡϟθ', καὶ συνείθιζον νὰ μένωσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰ 100000 ἢ ,ρ. Ἐκεῖθεν δὲ μετεχειρίζοντο τὰ ἐπίθετον μύριοι, ἑνωμένον μὲ τὰ ἐπιρρήματα, δεκάκις, εἰκοσάκις κτλ. Π. χ. δεκάκις μύριοι, ἀντὶ ἑκατὸν χιλιάδες· εἰκοσάκις μύριοι, ἀντὶ διακόσιαι χιλιάδες· ἑκατοντάκις μύριοι, ἀντὶ ἓν μιλιούνιον· χιλιάκις μύριοι, δέκα μιλλιούνια· μυριάκις μύριοι, ἑκατὸν μιλλιούνια. Εὑρίσκεται δὲ ἐνίοτε τὸ χ καὶ μὲ δύο ἐπιστιγμὰς, σημαῖνον ἓν μιλλιούνιον.

Ἄλλος τις τρόπος ἀριθμογραφίας, εὔχρηστος κυρίως εἰς τὰς ἀρχαίας ἐπιγραφὰς, καὶ συνιστάμενος εἰς τὴν χρῆσιν τῶν σημείων Ι (ἴδε Ἴας), ἓν· Π, πέντε· Δ, δέκα· [Δ], πεντάκις δέκα ἢ πεντήκοντα· Η ἢ F ἑκατὸν (Ηεκατὸν ἢ Fεκατόν)· [Η], πεντάκις ἑκατὸν, δηλ. πεντακόσιαι· Χ, χίλιοι· [χ], πεντάκις χίλιοι· Μ, μύριοι· [Μ], πεντάκις μύριοι, ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὸν Ῥωμαϊκὸν, ὅστις ὅμως ἔχει ἐπίσης ἐκεῖνο τὸ ἐλάττωμα τῆς ἄχρι τεσσάρων ἐπαναλήψεως τοῦ αὐτοῦ σημείου. Παραδείγματα: Ι, 1· ΙΙ, 2· ΙΙΙ, 3· ΙΙΙΙ, 4· Π, 5· ΠΙ, 6· ΠΙΙ, 7· ΠΙΙΙ, 8· ΠΙΙΙΙ, 9· Δ, 10· ΔΙ, 11· ΔΙΙ, 12· ΔΙΙΙ, 13· ΔΙΙΙΙ, 14· ΔΠ, 15· ΔΠΙ, 16· ΔΠΙΙ, 17· ΔΠΙΙΙ, 18· ΔΠΙΙΙΙ, 19· ΔΔ, 20· ΔΔΔ, 30· ΔΔΔΔ, 40· [Δ], 50· [Δ]Δ, 60· [Δ]ΔΔ, 70· [Δ]ΔΔΔ, 80· [Μ]ΜΜΜΜ[χ]ΧΧΧΧ[Η]ΠΠΗΗ[Δ]ΔΔΔΠΠΙΙΙ, 99999. Εὑρίσκονται δὲ ἐνίοτε καὶ τὰ σημεῖα [Δ], δεκάκις μύριοι ἢ 100,000· [Μ], ἑκατοντάκις μύριοι, ἢ ἓν μιλλιούνιον.

ΜΕΤΡΑ ΕΚΤΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΚΑΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΩΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ.

ΑΝΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝ. ΜΕΤΡΩΝ ΕΚΤΑΣΕΩΣ ΕΙΣ ΜΕΤΡΑ ΕΚΤΑΣΕΩΣ ΣΗΜΕΡΙΝΑ.

	Ἑλληνικά.				Τουρκικά.				Γαλλικά.	
	Πήχεις.	Παλάσμαι.	Δάκτυλοι.	Γραμμαί.	Ἄρσιν.	Χιλιοστὰ αὐτῆ.	Ἐντοιζέες.	Χιλιοστὰ αὐτῶν	Μέτρα.	Χιλιοστόμετρα.
Α'. ΜΕΤΡΑ ΣΥΝΘΕΤΑ.										
Δάκτυλος, τὸ δέκατον ἕκτον τοῦ ποδός.			1	9		28		29		19
Κόνδυλος, δύο δάκτυλοι ἢ ἓν ὄγδοον τοῦ ποδός.			3	8		87		59		38
Παλαιστὴ ἢ Δῶρον, τέσσαρες δάκτυλ., ἢ ἓν τέταρτον τοῦ ποδός.			4	7		115		119		77
Λιχὰς ἢ Ἡμιπόδιον, ἕκτὼ δάκτυλοι.		1	6	4		231		238		154
Σπιθαμὴ ἢ Ὀρθόδωρον, δώδεκα δάκτυλ., ἢ τρία τέταρτα τοῦ ποδός.		2	3	1		347		357		231
Πούς.		3	0	8		463		476		308
Πυγμὴ, εἷς πούς καὶ δύο δάκτυλοι ἢ ἐννέα ζυγὰ τοῦ ποδός.		3	5	7		521		536		347
Πυγὼν, εἷς πούς καὶ τέσσαρες δάκτυλοι ἢ $^5/_6$ τοῦ ποδός. . .		3	8	6		578		593		383
Πῆχυς, τρία ἡμιπόδια.		4	6	3		695		714		463
Ὄργυιὰ, ἓξ πόδες.	2	8	5	1	2	779	2	857	1	851
Β'. ΜΕΤΡΑ ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΑ.										
Βῆμα, δύο καὶ ἥμισυ πόδες.		7	7	2	1	158	1	191		772
Πλέθρον, ἑκατὸν πόδες.	30	8	6	4	46	326	47	623	30	864
Στάδιον, ἓξ πλέθρα ἢ ἑξακόσιοι πόδες.	185	1	8	4	277	961	285	738	185	181
Δίαυλος, διπλοῦν στάδιον.	370	3	6	8	555	922	571	477	370	368
Γ'. ΜΕΤΡΑ ΧΩΡΟΜΕΤΡΙΚΑ.										
Πούς.		3	0	8		463		476		308
Ὄργυιὰ, ἓξ πόδες.	1	8	6	1	2	779	2	857	1	851
Ἄκαινα ἢ Κάλαμος, δέκα πόδες.	3	0	8	6	4	632	4	762	3	086
Ἅμμα, ἑξήκοντα πόδες.	18	5	1	8	27	796	28	573	18	518
Πλέθρον, ἑκατὸν πόδες.	30	8	6	4	46	326	47	623	30	864

ΜΕΤΡΑ ΤΕΤΡΑΓΩΝΙΚΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΧΩΡΟΜΕΤΡΙΑΝ.

	Στρέμματα.	Πῆχ. τετράγων.	Παλάσμ. τετραγ.	Δάκτυλ. τετραγ.	Ἄρουρα τετραγ.	Γραμμὴ ἢ ὀκτάδες τοῦ Ἀρχ. τετραγ.	Δεκὰς τοῦ βάμματος τετραγων.	Ἐνδεκάδες τετραγωνικαί.	Πῆχυς τετράγ.	Δεκαπλοῦς τοῦ βάμματος τετράγων.	Ἄρες.	Μέτρα τετραγ.	Χιλιοστόμετρα τετραγωνικ.	Ἑκατοστόμετρα τετραγωνικά.
Πούς τετραγωνικός.			9	52		13	71		11	50			9	52
Ὄργυιὰ τετραγωνική.		3	42	93	7	46	26	8	10	40		3	42	93
Ἄκαινα τετραγωνική.		9	52	58	21	29	15	22	43	30		9	52	58
Ἄρουρα, τὸ τέταρτον τοῦ πλέθρου. .		238	14	66	536	33	53	567	15	20	2	38	14	06
Πλέθρον.		952	58	64	2146	06	23	2268	60	80	9	32	58	64

Ὅτε τὸ καλαιὸν πλέθρον ἰσοῦται μὲ $^{99}/_{100}$ τοῦ βασιλικοῦ στρέμματος.

Ἡ μετρικὴ μονὰς εἶνε ὁ κοινὸς ἢ Ὀλυμπιακὸς πούς, ἰσορροπούμενος μὲ τρεῖς παλάμας, ὀκτὼ γραμμὰς καὶ ἑξήκοντα τέσσαρα ἑκατοστημόρια τῆς γραμμῆς· καὶ κατ' αὐτὸν τὸν πόδα ἐλογίσθησαν ὅλαι αἱ ἄλλαι μετρητικαὶ δυνάμεις. Περὶ τὸν τρίτον ὅμως πρὸ Χριστοῦ αἰῶνα, εἰσήχθη, κυρίως εἰς τὴν Ἀσίαν, νέος τις πούς, ὁ ἐπικληθεὶς Φιλεταίριος, ἀπὸ Φιλεταίρου τοῦ κτίτορος τῆς Περγάμου. Ὁ πούς οὗτος, ἰσορροπουμένων μὲ τρεῖς παλάμας, πέντε δακτύλους καὶ πέντε γραμμὰς, ὑπερέβαινε κατὰ δύο σχεδὸν δακτύλους τὸν κοινὸν ἢ Ὀλυμπιακὸν πόδα, καὶ κατ' ἀναλογίαν αὐτοῦ ηὔξησαν καὶ τὰ ἄλλα μέτρα, ὥστε τὸ στάδιον τότε περιεῖχεν ἑκατὸν ἑννέα ὀργυιὰς, ἕνα πόδα καὶ ἐννέα δακτύλους, ἢ διακοσίους δεκατρεῖς πήχεις, δηλ. ἓν ἑκατοστημόριον περίπου μιᾶς γεωγραφικῆς λεύγας, ἐκ τῶν ὑπολογιζομένων ἀπὸ 23 εἰς πᾶσαν μοῖραν, ἐνῷ ἄλλως πρὸς διάβευσιν μιᾶς λεύγας ἐχρειάζοντο εἰκοσιτέσσαρα ὡς ἔγγιστα Ὀλυμπιακὰ στάδια.

ΣΗΜ. Τὸ μὲν Τουρκικὸν Ἄρσιν ἐλογισθὴ ἴσον μὲ 0,6661, ὁ δὲ Ἐνταζὲς ἴσος μὲ 0.6179 τοῦ βασιλικοῦ πήχεως.

ΜΕΤΡΑ ΧΩΡΗΤΙΚΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΚΑΙ

ΙΔΙΩΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Α'. ΜΕΤΡΑ ΔΙΑ ΤΑ ΡΕΥΣΤΑ.

Κοτύλη, τὸ ωοέκτον του Χοὺς. . . . . .
Χοῦς, τὸ δωδέκατον τοῦ μετρητοῦ ἢ δώδεκα Κοτύλαι.
Ἀμφορεὺς ἢ Διώτη, τὸ ἥμισυ τοῦ μετρητοῦ ἢ ἓξ Χόες
Μετρητής, δώδεκα Χόες ἢ 144 Κοτύλαι. . . . . .

Β'. ΜΕΤΡ. ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ ΧΡΗΣΙΜΑ ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΪΑΝ.

Κοχλιάριον, τὸ ἑξηκοστὸν τῆς Κοτύλης. . . . . .
Κύμη μικρὰ, δύο κοχλιάρια . . . . . .
Μύστρον, δύο-ἥμισυ κοχλιάρια. . . . . .
Κύμη μεγάλη, τρία ἢ ἴσως τέσσαρα κοχλιάρια. . .
Κόγχη, πέντε κοχλιάρια. . . . . .
Κύαθος, δέκα κοχλιάρια. . . . . .
Ὀξύβαφον, δεκαπέντε κοχλιάρια ἢ $^3/_4$ τῆς κοτύλης.
Κοτύλη ἢ Τρυβλίον. . . . . .
Ξέστης, δύο Κοτύλαι. . . . . .

Γ'. ΜΕΤΡΑ ΔΙΑ ΤΑ ΞΗΡΑ.

Κοτύλη, τὸ τεταρτημόριον τοῦ Χοίνικος. . . . . .
Χοῖνιξ, τὸ τεσσαρακοστὸν ὄγδοον τοῦ μεδίμνου. . .
Ἡμίεκτον, τὸ δωδέκατον τοῦ μεδίμνου. . . . . .
Ἕκτεύς, τὸ ἕκτον τοῦ μεδίμνου. . . . . .
Τριτεύς, τὸ τρίτον τοῦ μεδίμνου. . . . . .
Μέδιμνος. . . . . .

ΑΝΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΑΡΧ. ΕΛΛΗΝ. ΜΕΤΡΩΝ ΧΩΡΗΤΙΚΟΤΗΤΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ.

Ἑλληνικά.				Τουρκικά.				Γαλλικά.	
Λίτρα.	Κοτύλαι.	Μύστρα.	Κύβοι.	Κοτιλέ.	Ἡμίκαλα.	Ὀκάδες.	Δράμια.	Λίτρα.	Κιλιοστόλιτρα.
	2	7	. .	. . .	. . .		81		270
3	2	4	. .	. . .	. . .	2	172	3	240
19	4	4	. .	. . .	. . .	14	232	19	440
38	8	8	. .	. . .	. .	29	64	38	880
. .	. .	. .	4,5	. .	.	. .	1 33	. .	004,5
. .	. .	. .	9	. .	.	. .	2 70	. .	009 2
. .	. .	1	1,2	. .	.	. .	3,37	. .	011.
. .	. .	. .	. .	. .	.	. .	. .	. .	. .
. .	. .	2	2,5	. .	.	. .	6 75	. .	022.5
. .	. .	4	5	. .	.	. .	13,50	. .	045
. .	. .	6	7,5	. .	.	. .	20 25	. .	067.5
. .	. .	7	. .	. .	.	. .	81	. .	270
. .	2	4	. .	. .	.	. .	162	. .	540
. .	2	7	. .	. .	.		81	. .	270
1	0	3	. .	. .	.		324	1	080
4	3	2	. .	. .	.	3	96	4	320
9	6	4	. .	. .	.	6	192	9	640
17	2	3	. .	. .	1	0	209	17	280
51	8	4	. .	1	0	1	227	51	840

Ἐὰν ἀπαιτῆται νὰ εὑρεθῇ ἡ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι κοτυλὴ μονὰς τῶν ὑγρῶν καὶ ξηρῶν φυσιῶν, ὡς τοιαύτη πρέπει νὰ ληφθῇ ἡ Κοτύλη, τῆς ὁποίας ἡ ἀκριβὴς χωρητικότης εἶνε, ὡς ἀνωτέρω εἴδομεν, δύο κοτύλαι καὶ ἑπτὰ μύστρα τῶν σημερινῶν μέτρων, ἢ 27 μύστρα, ἢ τέλος 270 κύβοι.

ΣΗΜ. Τὸ Τουρκικὸν κανὸν ἐλογίσθη ἴσον μὲ Ἑλληνικὰς Λίτρας 33 166, ἡ δὲ ὀκᾶ ἴση μὲ λίτρας 1, $^1/_8$.

ΣΤΑΘΜΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΚΑΙ ΙΔΙΩΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Α'. ΣΤΑΘΜΙΑ ΚΟΙΝΑ.

ΑΝΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝ. ΣΤΑΘΜΩΝ ΕΚΤΑΣΕΩΣ ΕΙΣ ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ.

	Ἑλληνικά.				Τουρκικά.		Γαλλικά.		
	Μνᾶ.	Δραχμαί.	Ὀβολοί.	Κόκκοι.	Ὀκάδες.	Δράμια.	Χιλιόγραμμα.	Γράμμα.	Χιλιοστόγραμμα.
Ὀβολός, τὸ ἕκτον τῆς Δραχμῆς.			1	2,7		0 227			727
Δραχμή.		4	3	6,3		1,363		4	363
Μνᾶ, βάρος ἑκατὸν Δραχμῶν.		436	3			136 344		436	309
Τάλαντον, βάρος ἑξήκοντα Μνῶν ἢ 6000 Δραχμῶν. .	17	678			20	180 101	26	178	000

Τὴν Δραχμὴν, θεωρουμένην ὡς μονάδα τοῦ βάρους, ἐκτιμῶσι τινὲς μὲ τὸ ὄγδοον τῆς Ῥωμαϊκῆς Οὐγγίας, πλὴν αὕτη εἶναι μᾶλλον τὸ ἕκτον ἢ τὸ ἕβδομον, ἐκτιμηθείσης τῆς Ῥωμαϊκῆς Οὐγγίας ἴσης μὲ 27 Δραχμὰς σημερινάς, ἕνα ὀβολὸν καὶ ἓξ ἥμισυ κόκκους, ἤτοι Δραχμὰς 27 καὶ 165 χιλιοστημόρια τῆς Δραχμῆς.

Αἱ ἐκφωνήσεις τῶν Σταθμίων ἐχρησίμευον ἐπίσης καὶ εἰς τὰ νομίσματα, ἡ ἀξία τῶν ὁποίων ἦτο προσδιωρισμένη ἐπὶ τοῦ βάρους τοῦ ἀργύρου, (ἴδε τὸν νομισματικὸν πίνακα).

Β'. ΜΙΚΡΑ ΣΤΑΘΜΙΑ ΧΡΗΣΙΜΑ ΙΔΙΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΙΑΝ.

	Ἑλληνικά.					Τουρκικά.				Γαλλικά.		
	Δίτρας (1).	Οὐγγία.	Δραχμή.	Σιτάριον.	Κόκκος.	Δράμια.	Δέγγια.	Ταρίχιά ἢ Κιράτια.	Σιταρόσπυρα.	Χιλιόγραμμα.	Γράμμα.	Χιλιοστόγραμμα.
Δραχμὴ ἢ Ὁλκή.	. .	. .	1	1	16.78	1	1	1	3 23	. .	4	363
Γράμμα, τὸ τρίτον τῆς Δραχμῆς.	. .	. .	.	1	12,26	. .	1	3	1 08	. .	1	451
Ὀβολός, τὸ $^6/_8$ τοῦ Γράμματος ἢ τὸ ἕκτον τῆς Δραχμῆς.	. .	. .	. .	. .	16.13	. .	. .	3	2,54	. .	. .	727
Θέρμαι, τὰ δύο τρίτα τοῦ Ὀβολοῦ. . . .	. .	. .	. .	. .	10 75	. .	. .	2	1,68	. .	. .	484
Κεράτιον, τὸ $^6/_8$ τοῦ Θέρμα ἢ τὸ τρίτον τοῦ Ὀβολοῦ.	. .	. .	. .	. .	5 38	. .	. .	1	0.84	. .	. .	242
Χαλκοῦς, τὸ ὄγδοον τοῦ Ὀβολοῦ.	. .	. .	. .	. .	2.01	. .	. .	. .	1 82	. .	. .	91
Σιτάριον, τὸ τέταρτον τοῦ Κερατίου ἢ τὸ δωδέκατον τοῦ Ὀβολοῦ.	. .	. .	. .	. .	1 34	. .	. .	. .	1 21	. .	. .	61

Οἱ ἀργαῖοι δὲν συμφωνοῦσιν ὡς πρὸς τὴν ἀκριβῆ ἀναλογίαν τῶν τελευταίων τούτων ὑποδιαιρέσεων τοῦ Ὀβολοῦ. Ἡμεῖς ἠκολουθήσαμεν, κατὰ πρότασιν, τὸ περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν ἐγχειρίδιον, τὸ ἀκολουθούμενον εἰς τὸν Γαληνὸν καὶ τὸ φέρον τὸ ὄνομα τῆς Κλεοπάτρας, προσταθήσαντες νὰ τὸ συμβιβάσωμεν.

ΣΗΜ. Ἡ Τουρκικὴ ὀκᾶ ἐλογίσθη ἴση μὲ 0,9533 τῆς Μνᾶς, ἢ ἴση μὲ 1,27995 χιλιόγραμμα Γαλλικά.

(1) Περὶ τῆς μονάδος καὶ τῶν ὑποδιαιρέσεων τοῦ σταθμοῦ τῶν φαρμακοπωλείων ὅρα τὸν 1. § τοῦ 15 ἄρθρου τοῦ ἀπὸ 29 Σεπτεμβρίου (10 Βάρ.) 1836 περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν Βασιλ. Διατάγματος.

ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΚΑΙ

ΚΑΤ' ΕΞΟΧΗΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

	Δραχμαί.	Δεπτά.
Α'. ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ ΧΑΛΚΑ.		
Χαλκοῦς, τὸ ὄγδοον τοῦ Ὀβολοῦ.	. . .	2,156
Διχάλκον.	. . .	4,312
Β'. ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ ΑΡΓΥΡΑ.		
Ἡμιωβέλιον.	. . .	8,62
Ὀβολός, τὸ ἕκτον τῆς Δραχμῆς.	. . .	17,25
Διώβολον ἢ διπλοῦς ὀβολός.	. . .	34,50
Τετρώβολον ἢ τετραπλοῦς ὀβολός.	. . .	69
Δραχμή.	1	03,50
Δίδραχμον ἢ διπλῆ Δραχμή.	2	07,
Τετράδραχμον ἢ στατὴρ ἀργυροῦς.	4	14
Γ'. ΝΟΜΙΣΜΑ ΧΡΥΣΟΥΝ.		
Στατὴρ χρυσοῦς ἢ ἁπλῶς χρυσοῦς· εἰκοσάδραχμον.	20	70
ΟΝΟΜΑΤΑ ΔΗΛΩΤΙΚΑ ΠΟΣΟΤΗΤΩΝ ΑΡΓΥΡΙΟΥ.		
Μνᾶ, ποσότης ἑκατὸν δραχμῶν.	103	50,5
Τάλαντον, ποσότης ἑξήκοντα Μνῶν ἢ ἓξ χιλιάδων Δραχμῶν.	6210	30

ΣΗΜ. Ἡ Δραχμή, ἡ νομισματικὴ μονὰς τῶν παλαιῶν, ἀντιστοιχεῖ μὲ τὴν σημερινὴν Δραχμήν, ἡ δὲ ἀκριβὴς αὐτῆς ἀξία, κατὰ τὸ μέσον βάρος τῶν ἀρχαίων ἀττικῶν νομισμάτων, ἦτον, ἐπὶ Περικλέους Δρ. 4 035. Δύο σχεδὸν αἰῶνας πρὶν Χριστοῦ, ἡ ὁλκή της ἠλαττώθη κατὰ 20 ½ κόκκους (0,265 σταθμικῆς Δραχμῆς), καὶ ἡ ἀξία της ἐξίσου κατὰ ἓξ περίπου λεπτά, ὥστε ἡ μὲν Δραχμὴ ἄξιζε τότε λεπ. 97,19, ἡ δὲ Μνᾶ Δραχ. 97,1984, καὶ τὸ Τάλαντον 5831,90 Δραχ.

Ὁ Ἀττικὸς χρυσοῦς Στατὴρ ἐσταθμίζετο μὲ τὸν Δαρεικόν, νόμισμα Περσικὸν ἰσοβαρὲς καὶ ἰσοδύναμον τοῦ Ἀττικοῦ. Ἐκτὸς δὲ παρεκτὸς αὐτῶν καὶ ἄλλα εἴδη χρυσῶν Στατήρων διαφόρων τόπων καὶ, διαφόρου ἀξίας, καθὼς ὁ Κυζικηνός, δυνάμενος 28 Δραχμάς, ὁ Αἰγινητικός, ὁ Ἀλεξανδρινός, ὁ Φωκαϊκὸς (Φωκαΐτης) ὁ εὐτελέστερος πάντων· ἔπειτα οἱ Φιλίππειοι, στατῆρες Μακεδονικοὶ κτλ.

Παρεκτὸς τοῦ Ἀττικοῦ Ταλάντου τῶν 60 Μνῶν, τὸ ὁποῖον ἐφέρετο συνήθως χωρὶς ἄλλης προσωνυμίας, ἦσαν τὸ Βοιωτικὸν τάλαντον, ἰσοδύναμον σχεδόν, τὸ Αἰγινητικόν, τιμώμενον 100 Μνᾶς, τὸ Συρακούσιον, τὸ Ἀλεξανδρινὸν κτλ.

Τὸ χρυσοῦν Τάλαντον εἶναι μᾶλλον ποσότης χρυσοῦ, προσδιορισμένη διὰ τοῦ βάρους ἢ τὸν Πίνακα τῶν σταθμῶν, παρὰ χρηματική· τιμᾶται δὲ συνήθως δέκα ταλάντων Ἀττικῶν ἢ ἑξακοσίων Μνῶν, 62103 Δραχ.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΩΣ ΤΩΝ ΑΤΤΙΚΩΝ ΜΗΝΩΝ ΚΑΙ ΗΜΕΡΩΝ

Τὸ Ἑλληνικὸν ἢ μᾶλλον Ἀττικὸν ἔτος συνίστατο κατ' ἀρχὰς ἐκ δώδεκα σεληνιακῶν τριακοθημέρων μηνῶν, τοὺς ὁποίους ἵνα συμβιβάσωσιν ἀκριβέστερον μὲ τὸν δρόμον τῆς σελήνης, κατέστησαν ἀργότερα ἐκ τριάκοντα καὶ ἑξακοσιοστῶν ἡμερῶν ἑναλλὰξ ἐξ ὧν οἱ τῶν 29 ἡμερῶν ὠνομάζοντο Κοῖλοι. Ἐκ τούτων ἀπετελεσθη ἔτος περιέχον 354 ἡμέρας, βραχύτερον δηλονότι τοῦ ἡλιακοῦ ἀστρονομικοῦ ἔτους κατὰ 11 ἡμέρας, καὶ ἐπειδὴ ὡς ἐκ τούτου ἡ κατὰ μῆνας διαίρεσις δὲν συνεφώνει μὲ τὴν πορείαν τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους, ἵνα παρεμποδίσωσι τὴν ἐπὶ πολὺ ἀπομάκρυνσιν αὐτοῦ καὶ ἐπαναγάγωσιν αὐτὰ μετὰ παρέλευσιν τινῶν ἐτῶν εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, ἐπενόησαν νὰ ἐπεμβάλλωσι κατὰ διετίαν ἢ τριετίαν, εἰς τὸ τέλος τοῦ φθινοπώρου καὶ μετὰ τὸν Ποσειδεῶνα, ἕνα τρισκαιδέκατον μῆνα.

Οὕτω τοίνυν συνέστη, περὶ τὰ Μηδικά, ἡ Ὀκταετηρὶς ἢ ὁ κύκλος τῶν 8 ἐτῶν, ἀποδιδόμενος εἰς Κλεόστρατον τὸν Τενέδιον. Καὶ ἐπειδὴ ἀκτὼ μὲν ἔτη ἐκ 354 ἡμερῶν ἀπετέλουν 2832 ἡμέρας, προστιθεμένου δὲ τρίς κατ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ κύκλου, δηλ. μετὰ τὸ γ', ε', καὶ η' ἔτος, ἑνὸς τρισκαιδεκάτου μηνός, ἀπετελεῖτο ἡ ποσότης 2922 ἡμερῶν, ἀκριβῶς ἴση ὀκτὼ ἡμετέροις ἐνιαυτοῖς, προσλογιζομένων καὶ τῶν δύο βισέκτων, ἡ σχέσις τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐνιαυτοῦ πρὸς τὸν δρόμον τοῦ Ἡλίου καὶ πρὸς τὸν ἡμέτερον Ἰουλιανὸν ἐνιαυτόν, ἦτον, πρὸς τὸ τέλος ἑκάστης ὀκταετίας, ἡ αὐτὴ σχεδὸν οἵα καὶ περὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ Κύκλου.

Λεγομεν δὲ σχεδόν, διότι ὑπῆρχον πάντοτε ἀνωμαλίαι τινές, ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων ἠναγκάσθησαν νὰ δοκιμάσωσιν ἕνα μετ' ἄλλον διαφόρους κύκλους, ὧν ἐπισημότεροι εἶνε ἡ Ἐννεακαιδεκαετηρὶς, ἐπινοηθεῖσα ἐπὶ Περικλέους ὑπὸ Μέτωνος τοῦ Ἀθηναίου, καὶ ἡ Ἑκκαιεβδομηκονταετηρὶς, εἰσαχθεῖσα, μετὰ ἕνα αἰῶνα, ὑπὸ Καλίππου τοῦ Κυζικηνοῦ.

Ἐξ αἰτίας τῶν μεταβολῶν τούτων τῶν Κύκλων, καὶ πολὺ μᾶλλον ἐξ αἰτίας τῆς περὶ τὴν ἐπενθεσιν τοῦ ἐμβολίμου μηνὸς ἀνωμαλίας, εἶνε πάντη ἀδύνατον νὰ συμβιβασθῶσιν ἐντελῶς οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνικοὶ πρὸς τοὺς ἡμετέρους μῆνας· καὶ ἡ διαφορὰ, εἴτε κατὰ τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω ὑπέρβασιν, εἴτε κατὰ τὴν κατόπιν ὑστέρησιν, κατανυφ ἐνίοτε μέχρι καὶ 30 ἡμερῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ σκοπὸς ὅλων τῶν περὶ τὸ Ἑλληνικὸν ἡμερολόγιον τροποποιήσεων ἦτον πάντοτε τὸ νὰ συμβιβασθῇ, ὅσον οἷόν τε, ἡ κατὰ σεληνιακοὺς μῆνας διαίρεσις μὲ τὴν πορείαν τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους, κατανοοῦμεν ἐπὶ τέλους νὰ προτιμήσωμεν τὴν κατὰ τὰς ὥρας ταύτας διαίρεσιν. Καὶ διὰ τοῦτο ἀκαταλληλότερος ὅσον ἔγινετο συμβιβασμὸς εἶνε πάλιν ὁ ἑξῆς·

	Ἑκατομβαιὼν (30 ἡμερῶν) ἀντιστοιχῶν σχεδὸν μὲ τὸν Ἰούλιον.	
ΜΗΝΕΣ ΘΕΡΙΝΟΙ	Μεταγειτνιὼν (29)	Αὔγουστον.
	Βοηδρομιὼν (30)	Σεπτέμβριον
	Μαιμακτηριὼν (29)	Ὀκτώβριον.
ΜΗΝΕΣ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟΙ	Πυανεψιὼν (30)	Νοέμβριον.
	Ποσειδεὼν (29)	Δεκέμβριον.
ΜΗΝ ΕΜΒΟΛΙΜΟΣ	Ποσειδεὼν Β' (30)	Δεκέμβριον Ἰανουάριον
ΜΗΝΕΣ ΧΕΙΜΕΡΙΝΟΙ	Γαμηλιὼν (30)	Ἰανουάριον.
	Ἀνθεστηριὼν (29)	Φεβρουάριον
	Ἐλαφηβολιὼν (30)	Μάρτιον.
	Μουνυχιὼν (29)	Ἀπρίλιον.
ΜΗΝΕΣ ΕΑΡΙΝΟΙ	Θαργηλιὼν (30)	Μάϊον.
	Σκιροφοριὼν (29)	Ἰούνιον.

Ἕκαστος μὴν ἤρχετο ἢ ὑπετίθετο ἀρχόμενος μὲ τὴν σελήνην, ὅθεν ἡ πρώτη τοῦ μηνὸς ὠνομάζετο Νουμηνία (νέα μήνη=σελήνη), καὶ ἡ τελευταία Ἕνη (παλαιὰ) καὶ νέα, δηλ. ἡ μεταξὺ τῶν δύο σεληνῶν. Αἱ δὲ 30 ἢ 29 αὐταὶ τοῦ μηνὸς ἡμέραι διηροῦντο εἰς 3 δεκάδας, ἐξ ὧν ἡ πρώτη ὠνομάζετο Μηνὸς ἱσταμένου ἡ ἀρχομένου· ἡ δευτέρα, Μηνὸς μεσοῦντος· καὶ ἡ τρίτη, Μηνὸς φθίνοντος ἢ λήγοντος ἢ ἀπιόντος ἢ παυομένου· τῆς τελευταίας δὲ ταύτης δεκάδος αἱ ἡμέραι ἐμετροῦντο ἀνάπαλιν.

ΗΜΕΡΑΙ τοῦ μηνός.	ΠΡΩΤΗ ΔΕΚΑΣ		ΗΜΕΡΑΙ τοῦ μηνός.	ΔΕΥΤΕΡΑ ΔΕΚΑΣ		ΗΜΕΡΑΙ τοῦ μηνός.	ΤΡΙΤΗ ΔΕΚΑΣ	
							εἰς τοὺς τριακονθημέρους μῆνας	εἰς τοὺς εἰκοσιεννεημ. μῆνας
1	νουμηνία	πρώτη ἀπὸ τοῦ μηνὸς ἀρχομένου	11	πρώτη	δευτέρα μετὰ τὴν μέσην τοῦ μηνὸς	21	δεκάτη	ἐννάτη
2	δευτέρα		12	δευτέρα		22	ἐννάτη	ὀγδόη
3	τρίτη		13	τρίτη		23	ὀγδόη	ἑβδόμη
4	τετάρτη		14	τετάρτη		24	ἑβδόμη	ἕκτη
5	πέμπτη		15	πέμπτη		25	ἕκτη	πέμπτη
6	ἕκτη		16	ἕκτη		26	πέμπτη	τετάρτη
7	ἑβδόμη		17	ἑβδόμη		27	τετάρτη	τρίτη
8	ὀγδόη		18	ὀγδόη		28	τρίτη	δευτέρα
9	ἐννάτη		19	ἐννάτη		29	δευτέρα	ἕνη ἢ νέα
10	δεκάτη		20	δεκάτη		30	ἕνη ἢ νέα	

Αἱ ἡμέραι τῆς τελευταίας δεκάδος ἐμετροῦντο ἐνίοτε καὶ κατὰ τὴν φυσικὴν αὐτῶν τάξιν, προστιθεμένου τοῦ ἀ π' εἰκάδι, ἢ μετ' εἰκάδα, οἷον πρώτη ἐπ' εἰκάδι, ἢ 21· δευτέρα ἐπ' εἰκάδι, ἢ 22, καὶ οὕτω καθεξῆς ἕως τῆς τελευταίας, δηλ. τῆς ἕνης καὶ νέας.

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΤΕΡΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΣΗΜ. Ἡ χρονολόγησις τῶν πρὸ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος γεγονότων αὐθαιρέτως ἔχει ἀσφαλῆ βάσιν· ὅθεν δὲν παρατίθεται ἐνταῦθα εἰμὴ ὡς ἁπλῆ τῶν ἐπισημοτέρων χρονολόγων γνώμη.

	Π. Χ.	ΟΛΥΜΠΙΑΔΕΣ.
Ἅλωσις Ἰλίου, κατὰ μὲν τοὺς Γάλλους Χρονολόγους, τῷ 1270 π. Χ. κατὰ δὲ τοὺς Γερμανοὺς καὶ τοὺς Ἀγγλους	1184	
Κάθοδος τῶν Ἡρακλειδῶν	1104	
Θάνατος Κόδρου τοῦ τελευταίου βασιλέως Ἀθηνῶν. Μέδων, πρῶτος ἰσόβιος Ἄρχων	1068	
Ἵδρυσις τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος ὑπὸ Λυκούργου καὶ Ἰφίτου	884	
Πρώτη Ὀλυμπιάς, καθ' ἣν ἤρχισαν ν' ἀναγράφωνται οἱ νικηφόροι ἀθληταί, ἐνίκησε δὲ ὁ Ἠλεῖος Κόροιβος	776	Α, α'.
Πρῶτος δεκαετὴς ἐν Ἀθήναις Ἄρχων	753	ζ, δ'.
Πρῶτος Μεσσην. πόλεμος ἀρξάμενος ἐν ἔτει 743, ἐτελείωσε διὰ τῆς ἁλώσεως τῆς Ἰθώμης τῷ	724	ΙΔ, ά.
Πρῶτοι ἐνιαύσιοι ἐν Ἀθήναις Ἄρχοντες	683	ΚΔ, β'.
Δεύτερος Μεσσην. πόλεμος, ἀρξάμενος ἐν ἔτει 685, ἐτελείωσε διὰ τῆς ἁλώσεως τῆς Ἴρας τῷ	668	ΚΘ, ά.
Δρακόντος νομοθεσία ἐν Ἀθήναις	624	ΛΘ, ά.
Σόλωνος νομοθεσία ἐν Ἀθήναις	594	ΜΖ, γ'.
Ἀνόρθωσις τῶν Πυθίων, 586, τῶν Ἰσθμίων, 582, τῶν Νεμέων	568	ΝΓ, ά.
Ὁ Κῦρος, καταβαλὼν τὸν Κρῖσον τῷ 548, καθυποτάσσει τὰς ἐν Ἀσίᾳ Ἑλλην. ἀποικίας	543	ΝΘ, β'.
Πεισιστράτου τρίτη καὶ μόνιμος ἐν Ἀθήναις τυραννίς	540	Ξ, ά.
Θάνατος τοῦ Πεισιστράτου· οἱ υἱοὶ αὐτοῦ Ἵππαρχος καὶ Ἱππίας διαδέχονται τὸ ἐν Ἀθήναις ἀξίωμα αὐτοῦ	528	ΞΓ, ά.
Ἱππάρχου φόνος ὑπὸ Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος	513	ΞΖ, δ'.
Ἱππίου ἔξωσις ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν	510	ΞΖ, ά.
Στρατεία τῶν Περσῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπὶ Δαρείου. Μάχη ἡ ἐν Μαραθῶνι	490	ΟΒ, γ'.
Εἰσβολὴ τοῦ Ξέρξου εἰς τὴν Ἑλλάδα	480	ΟΕ, ά.
Τρίτος Μεσσην. πόλεμος, ἀρξάμενος ἐν ἔτει 464, ἐτελείωσε διὰ τῆς ἁλώσεως τῆς Ἰθώμης	455	Πα, β'.
Ἡ πολυθρύλλητος, ἀλλὰ πιθανώτατα μηδέποτε ὑπάρξασα, Κιμώνειος συνθήκη. Θάνατος Κίμωνος. Περικλέους ἀκμή	449	ΠΘ, δ'.
Ἀρχὴ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου	431	ΠΖ, β'.
Λοιμὸς ἐν Ἀθήναις	430	ΠΖ, γ'.
Περικλέους θάνατος	429	ΠΖ, δ'.
Πεντηκονταετεῖς σπονδαί, μὴ διαρκέσασαι οὐδὲ τρία ἔτη	421	ΠΘ, δ'.
Στρατεία Ἀθηναίων ἐπὶ Σικελίαν, 415, καὶ πανωλεθρία αὐτῶν	413	ΡΑ, δ'.
Ναυμαχία ἡ ἐν Αἰγὸς Ποταμοῖς	405	ΡΓ, δ'.
Ἅλωσις Ἀθηνῶν· τριάκοντα τύραννοι, βραδύτερον δέκα	404	ΡΔ, ά.
Ἀνόρθωσις τῆς δημοκρατίας ἐν Ἀθήναις, διὰ Θρασυβούλου	403	ΡΔ, β'.
Σωκράτους θάνατος	400	ΡΕ, ά.
Ἀγησιλάου στρατεία εἰς τὴν Ἀσίαν κατὰ Περσῶν	396	ΡΗ, ά.
Κορινθιακὸς πόλεμος· Λακεδαιμόνιοι κατὰ πάσης Ἑλλάδος	394	ΡΗ, γ'.
Εἰρήνη ἡ ἐπ' Ἀνταλκίδου	387	ΡΗ, δ'.
Θηβῶν ἐλευθέρωσις ὑπὸ Πελοπίδου	379	Ρ, β'.
Ἡ ἐν Λεύκτροις μάχη	371	ΡΒ, β'.
Ἡ περὶ Μαντίνειαν μάχη· Θάνατος τοῦ Ἐπαμινώνδου	362	ΡΔ, γ'.
Ἀρχὴ τῆς Βασιλείας τοῦ Φιλίππου ἐν Μακεδονίᾳ	360	ΡΕ, ά.
Συμμαχικὸς κατὰ τῶν Ἀθηνῶν πόλεμος	357	ΡΕ, δ'.
Πρῶτος ἱερὸς πόλεμος, ἀρξάμενος ἐν ἔτει 356, ἐτελείωσε διὰ τῆς τῶν Φωκέων καταλύσεως	346	ΡΠ, γ'.
Δεύτερος ἱερὸς πόλεμος· συμμαχία κατὰ Φιλίππου· ἡ ἐν Χαιρωνείᾳ μάχη	338	ΡΙ, γ'.
Φιλίππου θάνατος· διαδέχεται δὲ τὴν ἀρχὴν ὁ Ἀλεξανδρος	336	ΡΙΑ, ά.
Καταστροφὴ Θηβῶν, 335, Ἀλεξάνδρου ἐπὶ τὴν Ἀσίαν στρατεία	334	ΡΙΑ, γ'.
Ἡ περὶ Ἀρβηλα μάχη, κατάλυσις τῆς τῶν Περσῶν βασιλείας	331	ΡΙΒ, β'.
Θάνατος τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἐπιμελητὴς τῆς βασιλείας Περδίκκας. Δαμιακὸς πόλεμος	323	ΡΙΔ, β'.
Ἦττα καὶ θάνατος τοῦ Περδίκκου. Ἐπιμελητὴς ὁ Ἀντίπατρος	321	ΡΙΔ, δ'.
Θάνατος Ἀντιπάτρου· μεγάλη ἐν Ἀσίᾳ καὶ ἐν Εὐρώπῃ ἔρις τῶν διαδόχων περὶ τῆς ἀρχῆς. Ἀπεβανόντων ἐν τῷ μεταξὺ τῶν συγγενῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀναγορεύονται βασιλεῖς ὁ μὲν Σέλευκος ἐν Συρίᾳ, ὁ δὲ Λυσίμαχος ἐν Θράκῃ, ὁ δὲ Ἀντίγονος ἐν Ἀσίᾳ, ὁ δὲ Πτολεμαῖος ἐν Αἰγύπτῳ	307	ΡΙΒ, β'.
Ἀναγορεύεται καὶ ὁ Κάσσανδρος βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας	302	ΡΙΘ, γ'.

	Π. Χ.	ΟΛΥΜΠΙΑΔΕΣ.
Μάχη ἡ ἐν Ἴψῳ ἥττα καὶ θάνατος Ἀντιγόνου· διανομὴ τοῦ κράτους μεταξὺ τῶν τεσσάρων νικητῶν.	301	ΡΙΘ, δ'.
Θάνατος τοῦ Κασσάνδρου.	298	ΡΚ, γ'.
Ἧττα καὶ θάνατος Λυσιμάχου.	282	ΡΚΔ, γ'.
Ἀρχὴ τῆς Ἀχαϊκῆς συμμαχίας.	281	ΡΚΔ, δ'.
Ἀντίγονος ὁ Γονατᾶς, ἔγγονος τοῦ ἐν Ἴψῳ πεσόντος, καταλαμβάνει τὴν Μακεδονίαν καὶ ἱδρύει αὐτοῦ νέαν δυναστείαν	276	ΡΚς, ά.
Πύρρος ἐν Ἰταλίᾳ (280), ἐν Σικελίᾳ (278), ἐν Ἑλλάδι (274), φονεύεται ἐν Ἄργει.	272	ΡΚΖ, ά.
Ἄρατος τὸ πρῶτον στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν.	245	ΡΑΓ, δ'.
Δημήτριος Β' ὁ Ἀντιγόνου, βασιλεὺς Μακεδονίας.	242	ΡΜΔ, γ'.
Ἀντίγονος Δώσων, βασιλεὺς Μακεδονίας.	232	ΡΑΖ, ά.
Ἀνορθωσις τῶν Λυκουργείων νόμων ὑπὸ Κλεομένους, ἐν Σπάρτῃ	226	ΡΑΗ, γ'.
Κλεομένους φυγὴ εἰς τὴν Αἴγυπτον.	222	ΡΑΘ, γ'.
Φίλιππος Δ', βασιλεὺς Μακεδονίας.	221	ΡΑΘ, δ'.
Φιλίππου ἡ μετὰ Ἀννίβου συμμαχία.	215	ΡΜΔ, δ'.
Πρῶτος Μακεδονικὸς πόλεμος· οἱ Ῥωμαῖοι ἐν Ἑλλάδι.	214	ΡΜΑ, γ'.
Ἅλωσις Συρακουσῶν· ἡ Σικελία Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία.	212	ΡΜΒ, ά.
Φιλοποίμην, τὸ πρῶτον στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν.	208	ΡΜΓ, ά.
Δεύτερος Μακεδονικὸς πόλεμος, ἀρξάμενος ἐν ἔτει 200, τελειώσας ἐν ἔτει.	197	ΡΜΕ, δ'.
Νάβιδος τοῦ τυράννου φόνος· ἡ Σπάρτη προσέρχεται εἰς τὴν τῶν Ἀχαιῶν Συμμαχίαν.	192	ΡΜΗ, ά.
Φιλοποίμενος θάνατος· Λυκόρτας στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν.	183	ΡΜΘ, δ'.
Περσεύς, βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας.	179	ΡΝ, δ'.
Τρίτος Μακεδονικὸς πόλεμος, ἀρξάμενος ἐν ἔτει 171, ἐτελείωσε διὰ τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ Περσέως.	168	ΡΝΓ, ά.
Πόλεμος Ἀχαιῶν κατὰ Ῥωμαίων.	146	ΡΝΗ, δ'.
Ἅλωσις τῆς Κορίνθου· ἡ Ἑλλὰς ὑποκύπτει εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν κυριαρχίαν.	145	ΡΝΘ, ά.

ΚΥΡΙΩΤΑΤΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑΙ ΜΕΤΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ.

Κάσσανδρος βασιλεύς.	302
Φίλιππος Γ'.	298
Ἀντίπατρος ὁ Ἀλέξανδ.	297
—	
Δημήτρ. Πολιορκητής.	294
—	
Λυσίμαχος.	286
—	
Πτολεμαῖος Κεραυνός.	281
—	
Ἀντίγονος Γονατᾶς.	276
Δημήτριος Β'.	242
Ἀντίγονος Δώσων.	232
Φίλιππος Δ'.	221
Περσεύς.	197
—	
Ῥωμαῖοι.	168

ΑΣΙΑ.

Ἀντίγονος βασιλεύς.	307
—	
ΘΡΑΚΗ καὶ μέρος τῆς Ἀσίας.	
Λυσίμαχος βασιλεύς.	307
—	
ΠΕΡΓΑΜΟΣ.	
Φιλέταιρος βασιλεύς.	283
Εὐμένης Α'.	264
Ἄτταλος Α'.	241
Εὐμένης Β'.	197
Ἄτταλος Β'.	159
Ἄτταλος Γ'.	133
(Ἀριστονικος).	131
—	
Ῥωμαῖοι.	126

ΣΥΡΙΑ.

Σέλευκος Νικάτωρ βασ.	307
Ἀντίοχος Α', Σωτήρ.	279
Ἀντίοχος Β', Θεός.	262
Σέλευκος Β', Καλλίνικος	247
Σέλευκος Γ', Κεραυνός.	227
Ἀντίοχος Γ', Μέγας.	224
Σέλευκος Δ', Φιλοπάτωρ	187
Ἀντίοχος Δ', Ἐπιφανής	176
Ἀντίοχος Ε', Εὐπάτωρ.	164
Δημήτριος Α', Σωτήρ.	162
(Ἀλέξανδρος Α'.)	150
Δημήτριος Β', Νικάτωρ	145
(Ἀντίοχος Ζ', ὁ Σιδήτης)	139
Σέλευκος Ε',	126
Ἀντίοχος Η', ὁ Γρυπός.	125
Ἀντίοχος Θ'.	97
Ἀντίοχος Ι', ὁ Εὐσεβής.	93
(Τιγράνης).	84
Ἀντίοχος ΙΑ', ὁ Ἀσιατ.	67
Ῥωμαῖοι	64

ΑΙΓΥΠΤΟΣ.

Πτολεμαῖος Σωτὴρ ὁ Λάγου, βασιλεύς.	307
Πτολεμαῖος Φιλάδελφος	283
Πτολεμαῖος Εὐεργέτης.	246
Πτολεμαῖος Φιλοπάτωρ	221
Πτολεμαῖος Ἐπιφανής.	204
Πτολεμαῖος Φιλομήτωρ	180
Πτολεμαῖος Εὐεργέτης Β'. Φύσκων.	146
Πτολεμαῖος Σωτὴρ Β'. Λάθουρος.	116
(Πτ. Ἀλέξανδρος Α'.).	106
Πτ. Λάθυρος τὸ δεύτερον	88
Πτ. Ἀλέξανδρος Β'.	80
Πτολεμαῖος Αὐλητής.	73
Πτολεμαῖος Διόνυσος.	61
Πτολεμ. ὁ Νεώτερος ἢ Κλεοπάτρα.	47
Κλεοπάτρα μόνη	44
—	
Ῥωμαῖοι.	29

ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ

ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

		Π. Χ.
Παραδόσεις προγενέστεραι τῆς Ἰλίου ἁλώσεως. Χρόνοι μυθικοὶ καὶ ἡρωϊκοί.		;
Κατακλυσμὸς Ὠγύγου ἐν Ἀττικῇ. Κατακλυσμὸς Δευκαλίωνος ἐν Θεσσαλίᾳ. Θηβῶν κτίσις ὑπὸ Κάδμου. Μίνως, νόμοι αὐτοῦ καὶ κατορθώματα. Ἡρακλέους καὶ Θησέως ἔργα. Ἀργοναυτικὸς πλοῦς. Πόλεμος κατὰ Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους. Ἐπιγόνων πάλιμος. Τρωϊκὸς πόλεμος.		
Παραδόσεις προγενέστεραι τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος. Χρόνοι τῶν ὁποίων τὰ γεγονότα ἀρχὰς μὲν ἔχουσιν ἔτι μυθικὰς, συνέχειαν δὲ ἱστορικήν.		
Κάθοδος τῶν Ἡρακλειδῶν. Μεταναστάσεις ἐθνῶν. Ἵδρυσις τῶν Δωρικῶν καὶ Αἰολικῶν ἀποικιῶν ἐν Ἀσίᾳ. Κατάλυσις τῶν μοναρχικῶν πολιτευμάτων, ἰδίως ἐν Ἀθήναις. Ἵδρυσις τῶν ἰωνικῶν ἀποικιῶν ἐν Ἀσίᾳ. Ἀκμὴ τοῦ ἔπους παρὰ τοῖς Ἴωσιν αὐτοῖς· ῥαψῳδοί, Ὅμηρος, Ὁμηρίδαι. Ἀνόρθωσις τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος ὑπὸ Ἰφίτου. Νόμοι τοῦ Λυκούργου. Εἰσαγωγὴ τῆς Ὁμηρικῆς ποιήσεως εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἑλλάδα· Κυκλικοὶ ἀοιδοί. Ἡσίοδος. Ἵδρυσις τῶν πρώτων πρὸς δυσμὰς τῆς Ἑλλάδος ἀποικιῶν.		
Πρώτη ἀναγραφεῖσα Ὀλυμπιὰς, καθ' ἣν Κόροιβος ἐνίκησεν.	Ὀλυμπ. Α, δ.	776
Μεσσηνιακοὶ πόλεμοι, τελειώσαντες διὰ τῆς ἁλώσεως τῆς Εἴρας, τῷ 668. Τυρταῖος, Τέρπανδρος, Ἀρχίλοχος, Ἀλκμὰν καὶ ἄλλοι Ἐλεγειακοὶ καὶ λυρικοὶ ποιηταί. Θαλῆς, φιλόσοφος. Σόλων φιλόσ. ἢ ποιητής. Ἵδρυσις τῶν λοιπῶν πρὸς δυσμὰς τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν ἐν Ἀφρικῇ ἀποικιῶν.		
Σόλωνος νομοθεσία ἐν Ἀθήναις.	Ὀλυμπ. ΜΣΤ γ'.	594
Οἱ ἑπτὰ σοφοί. Αἴσωπος, Στησίχορος, Ἀλκαῖος, Σαπφὼ, Φερεκύδης, Θέογνις, καὶ ἄλλοι ἐλεγειακοὶ καὶ λυρικοὶ ποιηταί. Πεισίστρατος καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ ἄρχουσιν ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ τοῦ 560 μέχρι τοῦ 509, ἐξ οὗ ὁ αἰὼν οὗτος καλεῖται αἰὼν Πεισιστράτου (ζ' π. Χ.). Ἀναξίμανδρος, φιλόσοφος, ἐν Ἰταλίᾳ δὲ Πυθαγόρας. Οἱ ποιηταὶ Ἀνακρέων, Ἱππώναξ, Σιμωνίδης. Τραγῳδίας ἀρχαί.		
Στρατεία τῶν Περσῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ Δαρείου.	Ὀλυμπ. ΟΒ, γ'.	490
Μηδικοὶ πόλεμοι ἐπὶ Δαρείου, Ξέρξου καὶ Ἀρταξέρξου, καταπαύσαντες περὶ τὰ μέσα τῆς Ε' π. Χ ἑκατονταετηρίδος. Ἀντιζηλία Ἀθηνῶν ἢ Λακεδαίμονος. Μεγάλη τοῦ Περικλέους ἰσχὺς ἐν Ἀθήναις. Πελοποννησιακὸς πόλεμος τῷ 431, καταπαύει διὰ τῆς ἁλώσεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῶν τριάκοντα τυράννων τῷ 404. Ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, ὅστις καλεῖται αἰὼν Περικλέους (Ε' π. Χ.), ἤκμασαν ὁ Ἡρόδοτος, ὁ Ἱπποκράτης, ὁ Πίνδαρος, ὁ Ἀνακρέων. Τότε, καὶ μάλιστα εἰς τὸ δεύτερον τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ μέρος, ἤνθησεν ἡ Ἀττικὴ γλῶσσα καὶ φιλολογία· ὁ Αἰσχύλος, ὁ Σοφοκλῆς, ὁ Εὐριπίδης, ὁ Ἀριστοφάνης (ἐξ ὧν οἱ δύο τελευταῖοι ἀνήκουσιν ἐν μέρει καὶ εἰς τὸν ἀκόλουθον αἰῶνα)· ὁ Θουκυδίδης, ὁ Δυσίας, ὁ Ἰσοκράτης νέος ἔτι, ὁ Σωκράτης.		
Ἀνόρθωσις τῆς δημοκρατίας ἐν Ἀθήναις διὰ Θρασυβούλου.	Ὀλυμπ. ΥΔ, β'.	403
Πόλεμος μεταξὺ Λακεδαιμονίων καὶ Περσῶν· ἡ Λακεδαίμων, καταχρασθεῖσα τὴν δύναμιν αὐτῆς, ἀποβάλλει αὐτὴν μετ' ὀλίγον. Αἱ λοιπαὶ πολιτεῖαι συμμαχοῦσι κατ' αὐτῆς. Πρόσκαιρος ἀκμὴ τῶν Θηβαίων. Ἡ ἐν Μαντινείᾳ μάχη καὶ θάνατος τοῦ Ἐπαμινώνδου 362. Οἱ Μακεδόνες ἀποβαίνωσιν ἰσχυροὶ, διὰ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου· οἱ μεταξὺ τῶν διαδόχων πόλεμοι. Ὁ αἰὼν οὗτος, αἰὼν τοῦ Ἀλεξάνδρου (Δ' π. Χ.) καλούμενος, ἀνέδειξεν ἰδίως πολλοὺς ἀττικοὺς λογογράφους· τὸν Ἰσοκράτην, τὸν Ξενοφῶντα, τὸν Πλάτωνα, τὸν Ἀριστοτέλην, τὸν Θεόφραστον· τοὺς ῥήτορας Λυκοῦργον, Αἰσχίνην, Δημοσθένην, καὶ περὶ τὸ τέλος Δημήτριον τὸν Φαληρέα. Νεωτέρα κωμῳδία. Μένανδρος.		
Μάχη ἡ ἐν Ἰψῷ ὁριστικὴ διανομὴ τοῦ κράτους τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.	Ὀλυμ. ΡΙΘ, δ'.	301
Ἐπίκουρος, Ζήνων, Χρύσιππος, οἱ φιλόσοφοι· ὁ γεωμέτρης Εὐκλείδης. Αἰὼν τῶν Πτολεμαίων (Γ' π. Χ.). Ἀκμὴ τῆς Ἀλεξανδρινῆς ποιήσεως· Θεόκριτος, Δυκόφρων, Καλλίμαχος, Ἄρατος, Βίων, Μόσχος, Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος. Μετάφρασις τῆς Γραφῆς ὑπὸ τῶν Ἑβδομήκοντα. Οἱ μαθηματικοὶ Ἐρατοσθένης, Ἀπολλώνιος ὁ ἐκ Πέργης, Ἀρχιμήδης.		

	π. Χ.
Ἅλωσις Συρακουσῶν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. . . . . Ὀλυμπ. PMB, ά.	212
Ἐπὶ ἡμίσειαν ἑκατονταετηρίδα (τὸ πρῶτον ἥμισυ τῆς Β' π. Χ.), ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἑλλὰς ἀγωνίζεται μετὰ κόπου νὰ διασώσῃ ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων λείψανόν τι ἀνεξαρτησίας. Καρνεάδης ὁ φιλόσοφος. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὰ γράμματα δὲν σώζουσι τὴν πρατέραν ἀκμήν. Νίκανδρος ὁ ποιητής. Ἀρίσταρχος ὁ κριτικός. Ἵππαρχος ὁ Ἀστρονόμος.	
Ἅλωσις Κορίνθου. Ἡ Ἑλλὰς ἀναγνωρίζει τὴν Ῥωμαϊκὴν Κυριαρχίαν. . . . . Ὀλυμπ. PNH, δ'.	145
Τὰ τελευταῖα λείψανα τοῦ Κράτους τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὑποκύπτουσιν ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ῥωμαίων· οὗτός ἐστιν ὁ τῶν τελευταίων Πτολεμαίων αἰών (Β' καὶ Α' π. Χ.). Ἡ ἑλληνικὴ φιλολογία ὀλίγους παρήγαγε τότε τοὺς ἀπαλλοιώτους συγγραφεῖς. Εἰς τὸν αἰῶνα τοῦτον ἀνήκουσιν ὁ ἱστορικὸς Πολύβιος· φιλόσοφοί τινες, ὧν οἱ ὀνομαστότεροι εἶναι ὁ Παναίτιος καὶ ὁ μαθητὴς αὐτοῦ Ποσειδώνιος· ἐπιγραμματικοί τινες ποιηταί· πλῆθος δ' ἐπὶ πᾶσι ῥητόρων, σοφιστῶν, γραμματικῶν.	
Θάνατος τῆς Κλεοπάτρας, κατάλυσις τοῦ βασιλείου τῆς Αἰγύπτου. . . . . Ὀλυμπ. PΠZ, δ'.	29
Πᾶσαι αἱ Ἑλληνικαὶ καὶ ἑλληνίζουσαι χῶραι συνεχωνεύθησαν ἤδη ἐντὸς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Κράτους. Αὔγουστος, αὐτοκράτωρ. Διόδωρος ὁ Σικελιώτης καὶ Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεύς, ἱστορικοί. Στράβων, γεωγράφος. Διονύσιος ὁ Περιηγητής, ποιητὴς γεωγράφος.	
Γέννησις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. . . . . Μ. Χ.	1
Πρῶτος Δι' ὢν, ἤτοι αἰὼν τῶν δώδεκα Καισάρων. Κήρυγμα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Καινὴ Διαθήκη, Ἀπόστολοι, Εὐαγγελισταί. Φίλων, Ἑβραῖος φιλόσοφος. Ἰώσηπος, Ἑβραῖος ἱστορικός. Διοσκουρίδης, ἰατρός· Δίων ὁ Χρυσόστομος, σοφιστής.	
Δεύτερος αἰών, ἤτοι αἰὼν τῶν Ἀντωνίνων, εἷς τῶν γονιμωτέρων τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας. Ἀρεταῖος, ἰατρός· Ἐπίκτητος, φιλόσοφος. Πλούταρχος καὶ Ἀρριανός, ἱστορικοὶ καὶ φιλόσοφοι· Πτολεμαῖος, ἀστρονόμος· Μᾶρκος Αὐρήλιος, αὐτοκράτωρ καὶ φιλόσοφος· Ἀριστείδης, σοφιστής· Ἀππιανός, Αἰλιανός, Πολύαινος, Ἀθήναιος, Παυσανίας, Λουκιανός, Ἀπολλώνιος ὁ Δύσκολος, Πολυδεύκης, Ἀφθόνιος, Ἑρμογένης, Ἀλέξανδρος Ἀφροδισιεύς, φιλόσοφοι· Γαληνός, ἰατρός· Ὀππιανός, ποιητής· Ἰουστῖνος καὶ οἱ πρῶτοι τῆς Ἐκκλησίας πατέρες.	
Τρίτος αἰών, ἤτοι αἰὼν τοῦ Διοκλητιανοῦ. Δίων Κάσσιος, Ἡρωδιανός, Διογένης Λαέρτιος, Φιλόστρατος, ἱστορικοί· Λογγῖνος· Ἀμμώνιος, Πλωτῖνος, Πορφύριος, Ἰάμβλιχος, φιλόσοφοι. Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεύς, Γρηγόριος ὁ Θαυματουργός, Διονύσιος Ἀλεξανδρεύς, Ὠριγένης καὶ ἄλλοι πατέρες τῆς Ἐκκλησίας.	
Κωνσταντῖνος αὐτοκράτωρ.	306
Τέταρτος αἰών, ὁ αἰὼν τοῦ Κωνσταντίνου. Ὁ αὐτοκράτωρ οὗτος δέχεται τὸν Χριστιανισμόν, καὶ μεταφέρει τὴν καθέδραν τοῦ Κράτους εἰς Κωνσταντινούπολιν. Τότε μάλιστα ἤκμασαν οἱ ἐπιφανέστατοι τῆς Ἐκκλησίας πατέρες· ὁ Εὐσέβιος, ὁ Ἅγ. Βασίλειος, ὁ Ἅγ. Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός, ὁ Ἅγ. Ἀθανάσιος, ὁ Ἅγ. Κύριλλος, ὁ Ἅγ. Ἐπιφάνιος, ὁ Ἅγ. Γρηγόριος ὁ Νύσσης, ὁ Ἅγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Ἐθνικοὶ συγγραφεῖς, Διβάνιος, Θεμίστιος, Ἰμέριος, Ἰουλιανὸς ὁ αὐτοκράτωρ· Ἀμμιανὸς Μαρκελλῖνος, Λατῖνος μὲν ἱστορικός, ῥήτωρ δὲ Ἕλλην. Μυθιστοριογράφοι, Ἡλιόδωρος, Λόγγος, Ἀχιλλεὺς Τάτιος.	
Θάνατος τοῦ Θεοδοσίου καὶ ὁριστικὴ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Κράτους διαίρεσις.	395
Πέμπτος αἰών. Ἀρχαὶ τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους. Σώζονται ἔτι ζώπυρά τινα τοῦ προηγουμένου αἰῶνος. Ποιηταί, Νόννος, Μουσαῖος, Κόλουθος, Κόϊντος ὁ Σμυρναῖος, Τριφιόδωρος· Θεολόγοι φιλόσοφοι, Νεμέσιος, Συνέσιος, Θεοδώρητος· ποιήματα τοῦ Ἁγ. Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου. Ἐκκλησιαστικοὶ ἱστορικοί, Σωκράτης ὁ Σχολαστικός, Σωζόμενος. Ἐθνικὸς φιλόσοφος, Πρόκλος· γεωγράφος, Στέφανος ὁ Βυζάντιος· ἱστορικὸς ἐθνικὸς περὶ τὰ τέλη τῆς ἐποχῆς ταύτης, ὁ Ζώσιμος.	
Ἰουστινιανὸς αὐτοκράτωρ.	527
Κλείει τὴν ἐν Ἀθήναις φιλοσοφικὴν Σχολὴν ἐν ἔτει 529. Ὁ ἱστορικὸς Προκόπιος. Ἐκτοτε συμπληροῦται ἡ παρακμή.	
Ἅλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων	1204
Ἀνάκτησις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν.	1261
Ἅλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων.	1453

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΩΝ

ΚΥΡΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΠΙΤΟΜΟΝ

ΤΩΝ

ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΛΛΗΣΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣΙΝ ΑΠΑΝΤΩΜΕΝΩΝ

ΚΥΡΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΑΒΑ

ἈΑΡΑΣΣΟΣ (ἡ), π. (*) τῆς Πισιδ. ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

*Ἄβα (ἡ), μία τῶν νυμφῶν. 2) θυγ. τοῦ Ξηνοφάνους, ἄρχοντος τῆς Ἰλίου ἐπὶ Ἀντωνίου.

Ἄβαί (αἱ: καὶ Ἄβη ἡ), π. τῆς Φωκ. ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ, (τὸ ἐθν. Ἀβαῖος).

*Ἀβάκαινα (ἡ), ἴδε Ἀβίκαινα.

Ἀβάκαϊνον (τὸ), καὶ Ἀβακαῖνα (τὰ), π. τῆς Σκιλ., Bigensis, (τὸ ἐθν. Ἀβακαϊνίνος).

*Ἀβάκαινα (ἡ), π. τῆς Μηδ.

Ἀβαντες (οἱ), οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Εὐβοίας, μετοικίσαντες τὸ πρῶτον ἐκ τῆς Θρᾴκης εἰς τὴν Φωκίδα.

Ἀβαντιάδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἄβαντος.

Ἀβαντιάς, άδος (ἡ), ἴδε Ἀβαντίς.

*Ἀβαντίδας, α (ὁ), τύραννος τῆς Σικυῶνος.

Ἀβαντίς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ Ἄβαντος. «Κώρα—, «Εὐρ., Ἀπλλν., ἡ Εὔβοια. β. (οὐσ.) μέρος τῆς Θεσπρωτ.

*Ἀβαρές, οῦς (τὸ). β. τῆς Παλαιστίνης.

Ἀβαρβαρέα (ἡ), μία τῶν Νηϊάδων (Ναϊάδων) Νυμφῶν, γεννήσασα ἐκ τοῦ Βουκόλιωνος τὸν Αἴσηπον καὶ Πήδασον.

Ἄβαρις [ᾰ, βᾰρις], ιδος καὶ ιος (ὁ), Σκύθης ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλ., θαυματοποιὸς καὶ τερατολόγος, φερόμενος διὰ τοῦ ἀέρος κτλ.

Ἀβαρνιάς, άδος καὶ

Ἀβαρνίς, ίδος καὶ

Ἄβαρνος (ἡ), π. καὶ ἀκρ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας πλησίον τῆς Ἀδραμύττης (τὸ ἐθν. Ἀβαρνεύς).

*Ἄβαρτος (ὁ), εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Κόδρου.

Ἄβας, αντος [ᾰ], υἱὸς τοῦ Λυγκέως καὶ τῆς Ὑπερμνήστρας, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, κατὴρ τοῦ Προίτου καὶ τοῦ Ἀκρισίου, καὶ πάππος τοῦ Περσέως. 2) υἱὸς τοῦ Μελάμποδος καὶ πατὴρ τῆς Λυσιμάχης. 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἐξ τῆς Ἀριθούσης, βασιλεὺς τῶν Ἀβάντων. 4) υἱὸς τοῦ Εὐρυδάμαντος. 5) μάντις τις παρὰ Παυσαν. 6) σοφιστής, συγγράψας ἱστορικὰ ὑπομνήματα καὶ τέχνην ῥητορικήν. 7) (γεωγρ.) μυθώδες ὄρος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ. 8) κοτσυφός τις παρὰ Πλουτάρχῳ (Πομπ. 35).

*Ἄβασα (ἡ), νῆσος τῆς Αἰθιοπίας.

*Ἀβασγία (ἡ), ἡ χώρα ὅπου κατῴκουν οἱ Ἀβασγοί (οἱ), ἔθνος τῆς Κολχ. (Ἀχματαζέ).

Ἀβασηνοί (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀραβ.

Ἀβασῖτις, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Φρυγ.

Ἀβασκοι (οἱ), = Ἀβασγοί.

Ἄβασκος (ὁ), ποτ. τῆς Κολχ. εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὔξ.

Ἀβασταναί, (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδ.

Ἄβατον (τὸ), μνημεῖόν τι ἐν Ῥόδῳ κτισθὲν ὑπὸ τῆς Ἀρτεμισίας, ὅτε ἐνίκησε τοὺς Ῥοδ.

Ἄββα (ἡ), π. τῆς Ἀρρ. παρὰ τὴν Καρχηδ.

*Ἀββαλώνυμος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Τύρου παρὰ Διοδ. ἀφ' Σικελ. (Ιζ. 46), κατὰ διορθ. ἀντὶ Βαλλώνυμος.

Ἀββῆρα (τὰ), π. τῆς Θρᾴκ. ἐπὶ τοῦ ποτ. Νέστου, πατρὶς τοῦ Δημοκρίτου, περίφημος διὰ τὴν ἁπλότητα καὶ ἀπειροκαλίαν τῶν κατοίκων της, (τὸ ἐθν. Ἀββηρίτης, -ῖται). 2) π. τῆς Ἰαπυγ. ἐν τῇ Βαττικῇ.

Ἄββηρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ γεννηθεὶς ἐν Ὀππιονίοις τῆς Λοκρ., συνοδεύσας εἰς Θρᾴκην τὸν φίλον του Ἡρακλέα, ἀπελθόντα πρὸς ἁρπαγὴν ὡν ἵππων τοῦ Διομήδους, κατασπαράχθη ὑπ' αὐτῶν.

Ἀββέλλα (ἡ), π. τῆς Καμπαν. ἐν τῇ Ἰταλ.

Ἀββεντῖνον (τὸ), ὄρος τῆς Ἰταλ., ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶνε κτισμένον μέρος τῆς Ῥώμης.

Ἀββία (ἡ), π. τῆς Μεσσην. ἐν Πελοπον., ἀπὸ Ἀββίας τῆς τροφοῦ τοῦ Ὕλλου υἱοῦ τοῦ Ἡρακλ.

Ἀββιλα (τὰ) καὶ Ἀββίλη (ἡ), π. τῆς κοίλης Συρ. ἐπὶ τοῦ ποτ. Φάρφακος, ἡ ὕστερον Κλαυδιούπολις, (τὸ ἐθν. Ἀββιληνός).

ΑΒΙ

Ἀβιληνὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Συρ. (ἧς πρωτεύουσα τὸ Ἄβιλα).

*Ἀβίλλιος (ὁ), υἱός τις τοῦ Ῥωμύλου.

*Ἀβίλυξ, υκος (ὁ), ἴδηρ τις παρὰ Πλβ. 2) (γεωγρ.) β. τῆς Ἀφρ. ἀντικρὺ τῆς Κάλπης.

Ἄβιοι (οἱ), ἔθνος νομαδικὸν τῆς Σκυθ.

Ἀβισάρης ἢ Ἀβίσαρος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ἰνδ. πολεμήσας πρὸς Ἀλέξανδρον τὸν μέγαν.

*Ἀβλάβιος (ὁ), ἰατρός τις. 2) — ὁ Ἰλλαύστριος, ποιητὴς τοῦ Ε'. αἰῶνος.

Ἄβληρος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων.

*Ἀβόλλα (ἡ), π. τῆς Κιλικ.

*Ἀβόλλας, α (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ.

*Ἀβοράκη (ἡ), π. τῆς Σινδικῆς ἐν τῷ Κιμμερίῳ Βοσπόρῳ.

Ἀβοριγῖνες (οἱ), οἱ ἀρχαῖοι (αὐτόχθονες) κάτοικοι τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Ἀβόρρας (ὁ), ποτ. τῆς Μεσοποταμ. χυν. εἰς τὸν Εὐφρ., (Χαβούρ).

Ἄβος (ὁ), ὄρος τῆς Ἀρμεν.

*Ἄβοτις (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου (ὁ πολ. Ἀβοτιεύς καὶ Ἀβοτίτης).

Ἀβραδάτας, α καὶ ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Σουσιανῆς, φονευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τοῦ Κροίσου μάχῃ τοῦ μεγάλου Κύρου, μεθ' οὗ συνεστράτευσε.

Ἄβρεες (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀρριανῷ.

Ἀβρεττηνή (ἡ), μία τῶν Νομῶν, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ

Ἀβρεττηνή (ἡ), χώρα τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, (τὸ ἐθν. Ἀβρεττηνός).

Ἀβρινᾶται (οἱ), ἔθνος τοῦ Πόντου.

Ἀβριγκάται ἢ Ἀβριγκάτιοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Ἀνατολικῆς Νορμανδίας ἐν Γαλλίαις.

Ἀβροζέλμης (ὁ), Θρᾴξ τις ἑρμηνεὺς τοῦ βασιλέως Σεύθου.

Ἄβροια (ἡ), Θεσσαλή τις παρὰ Δακιανῷ

Ἀβροκόμας, α (ὁ). Πέρσης σατράπης τῆς Φοιν. ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος.

*Ἀβρόστολα (τὰ), π. τῆς Φρυγ.

ΑΒΡ

(*) Ἐξήγησις τῶν συντετμημένων λέξεων { ἀκρ-ωτήριον, β-ουνόν, ὀμμ-ότης, θυγ-άτηρ, λίμ-νη, κ-όλπος, πολ-ίτης, ποτ-αμός, χωρ-ίον.

*Ἀβροτέλεια (ἡ), εἶδος τῶν Πυθαγορείων, ἰωγ. τοῦ Ἀβροτέλους.

*Ἀβροτέλης, ους (ὁ), Ταραντῖνός τις, Πυθαγόρειος.

Ἄβρότονον (τὸ), πόλις καὶ λιμὴν τῆς Λιβ. παρὰ τὴν μικρὰν Σύρτιν. 2) (θηλ.) ἡ μήτηρ τοῦ Θεμιστοκλέους.

*Ἀβρούπολις, εως (ὁ), ἡ μητρόπολις τῶν Σατέων.

Ἄβρων (ὁ), ὁ πάππος τοῦ Ἀκταίωνος. 2) ὁ υἱὸς τοῦ ῥήτορος Λυκούργου. 3) Ἀθηναῖος ἱστοριογράφος, συγγράψας περὶ ἑορτῶν καὶ θυσιῶν τῶν ἀρχαίων.

*Ἀβρώνυχος ἢ Ἀβρώνιχος καὶ Ἀβρώνιχος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Δυσικλέους, σύγχρονος τοῦ Θεμιστοκλ.

Ἄβυδος (ἡ), π. τῆς Τρῳάδος ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ἀντικρὺ τῆς Σηστοῦ, (τὸ ἐθν. Ἀβυδηνός). 2) π. τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαΐδος.

*Ἀβυσῶν, ἐσχατιὰ, φυτὶ Ἀμυδῶν.

Ἀβύλη καὶ Ἀβυλιξ (ἡ), ὄρος τῆς Ἀφρ. ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Γιβραλτάρ, ὅπου ἦν ἡ ἑτέρα τῶν Ἡρακλείων στηλῶν.

Ἀβώνου τεῖχος (τὸ), π. τῆς Παφλαγον. ἐπὶ τοῦ Εὐξ. πόντου, (Ἰνέμπολι), (τὸ ἐθν. Ἀβωνοτειχίτης).

Ἀγαθαρχίδας, α (ὁ), στρατηγὸς τῶν Καρνθ. 2) γεωγράφος Κνίδιος, συγγράψας (περὶ τὸ 160 π. Χ.) περίπλουν τῆς Ἐρυθρ. θαλάσσης.

Ἀγάθαρχος (ὁ), ναύαρχος τῶν Συρακουσ. 2 ζωγράφος σύγχρονος τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐν Ἀθήναις. 3) υἱὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους.

Ἀγάθεια (ἡ), π. τῆς Φωκίδος.

Ἀγάθη (ἡ), π. τῆς Γαλλ. ἄποικος τῶν Μασσαλιωτῶν, (Agde), (ὁ καλ. Ἀγαθαῖος καὶ Ἀγαθῖνος.

Ἀγαθήμερος (ὁ), γεωγράφος ἀκμάσας ἴσως περὶ τὸν τρίτον αἰῶνα ἀπὸ Χ.

*Ἀγαθήνωρ, ορος (ὁ), Χαλκηδόνιος, πατὴρ τοῦ Ξενοκράτους.

Ἀγαθίας, ου (ὁ), Σμυρναῖος ἱστορικὸς καὶ Ποιητὴς ἀκμάσας περὶ τὸν ἕκτον αἰῶνα ἀπὸ Χ.

Ἀγαθῖνος (ὁ), ὁλυμπιονίκης, υἱὸς τοῦ Θρασυβούλου. 2) ἰατρὸς Σπαρτιάτης, ἀκμάσας περὶ τὸν πρῶτον ἀπὸ Χ. αἰῶνα.

Ἀγαθόδουλος (ὁ), Φιλόσοφος Κυνικὸς Ἀλεξανδρεύς. 2) ἀδελφὸς τοῦ Ἐπικούρ.

Ἀγαθοδαίμων (ὁ), μεγαλικὸς Ἀλεξανδρεὺς συγγρονος τοῦ Γεωγράφου Πτολεμαίου. 2) χημικὸς ἀκμ. περὶ τὸν Ε΄. κπὸ Χ. αἰῶνα.

Ἀγαθόκλεια (ἡ), ἡ μήτηρ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος.

Ἀγαθοκλῆς, έους (ἡ), τύραννος τῶν Συρακουσῶν, υἱὸς Καρκινίου. 2) ὁ πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Λυσιμάχου βασιλέως τοῦ Θρᾳκῶν. 3) Σοφιστὴς Δεσμώτης, διδάξας ὑπὸ τὸ ψήφισμα τοῦ μουσικοῦ τὴν φιλοσοφίαν ἐν Ἀθήναις. 4) Ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 105ὴ Ὀλυμπιάδα. 5) συγγραφεὺς, συγγράψας περὶ Κυζίκου.

*Ἀγαθοκλέης, ους (ὁ), ἱστοριογράφος (Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ.)

*Ἀγαθόκρατος (ὁ), ναύαρχος τῶν Ταυρίων.

*Ἀγαθύλλας (ὁ), ποιητὴς ἐλεγείων ἐξ Ἀρκαδίας.

*Ἀγάθυνος (ὁ), Κορίνθιός τις παρὰ Πολυβ.

Ἀγάθυρνα (ἡ) καὶ Ἀγάθυρνον (τὸ), π. παραθαλάσσ. τῆς Σικελ. (Capo d'Orlando), (τὸ ἐθν. Ἀγαθυρναῖος).

Ἀγάθυρσοι (οἱ), ἔθνος νομαδικὸν τῆς Εὐρωπ. Σκυθίας.

Ἀγάθυστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Ἐχίδνης.

Ἀγάθων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου. 2) τραγικὸς ποιητὴς Ἀθην., φίλος τοῦ Σωκρ. καὶ τοῦ Εὐρ., ὡραῖος ἅμα πλούσιος, ἀλλὰ τρυφηλότατος.

*Ἀγαθώνομος (ὁ), συγγραφεύς τις παρὰ Πλουτάρχῳ.

Ἀγαχλέης, ους (ὁ), εἷς τῶν Μυρμιδόνων, πατὴρ τοῦ Ἐπειγέως.

*Ἀγαλλίας (ὁ), Κεφαλληνίτης, γραμματικὸς, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοφάνους.

*Ἀγαλλὶς, ίδος (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθηναίῳ.

Ἀγαμεμνονίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμν.

Ἀγαμέμνων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀτρέως ἢ τοῦ Πλεισθένους, βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν, ἀρχηγὸς τῆς εἰς Τροίαν ἐκστρατείας τῶν Ἑλλήνων, δολοφονηθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου καθ' ὑποβολὴν τῆς γυναικός του Κλυταιμνήστρας.

*Ἀγαμένης, ους (ὁ), Σικυώνιός τις παρὰ Παυσαν.

Ἀγαμήδη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Αὐγείου καὶ σύζυγος τοῦ Μολίονος, μάγισσα. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Λεσβου.

Ἀγαμήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐργίνου, βασιλέως τῶν Ὀρχομενίων, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τροφωνίου, περιφήμος τεχνίτης, οἰκοδομήσας τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν κτλ. 2) υἱὸς τοῦ Στυμφάλου.

*Ἀγαμηδίδας (ὁ), πατὴρ τοῦ Θερσάνδρου.

*Ἀγαμήτωρ, ορος (ὁ), Μαντινεύς τις παρὰ Παυσανίᾳ.

Ἀγανίππη (ἡ), πηγὴ τις Ἱερὰ τῶν Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος.

Ἀγαπαῖος (ὁ), τύραννος τοῦ Ὄρους ἐπὶ τῆς Εὐβοίας.

Ἀγαπήνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγκαίου ἢ ἔγγονος τοῦ Λυκούργου βασιλέως τῆς Ἀρκαδ., συστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἀγαμέμν. κατὰ τῆς Τροίας.

Ἀγαπητὸς (ὁ), διάκονος χριστιανὸς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ, πρὸς ὃν καὶ ἔγραψεν 70 παραινετικὰ κεφάλαια.

Ἀγαπτόλεμος (ὁ), εἷς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου.

Ἄγαρ (ἡ), π. τῆς Ἀφρ.

Ἀγαρηνοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς εὐδαίμ. Ἀραβ., κληθέντες ὕστερον Σαρακηνοί.

Ἀγαρίστη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Κλεισθένους ἐκ Σικυῶνος, σύζυγος τοῦ Ἀθηναίου Μεγακλέους. 2) θυγάτηρ τοῦ Ἱππκρ. καὶ μήτηρ τοῦ Περικλέους.

Ἄγαρος (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας, γνν. εἰς τὴν Μαιῶτιν.

Ἀγασθένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Αὐγείου βασιλέως τῆς Ἤλιδος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης.

Ἀγασίας, ου (ὁ), ἀγαλματοποιὸς ἐξ Ἐφέσου.

Ἀγασικλέης-ῆς, έους (ὁ), Ἁλικαρνασσεὺς ἀθλητής. 2) βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, περὶ τὰ 630 π. Χ.

*Ἀγασισθένης, ους (ὁ), Ἀκεδαιμόνιός τις παρὰ Παυσανίᾳ.

Ἀγάσσροφος (ὁ), Τρωαδίτης, υἱὸς τοῦ Παίονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους.

Ἀγαυὴ (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων. 2) μία τῶν Δαναΐδων. 3) θυγάτηρ τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, ἀδελφὴ τῆς Σεμέλης κτλ. καὶ γυνὴ τοῦ Ἐχίονος, ἥτις ἐκμανεῖσα ὑπὸ τοῦ Διονύσου, κατεσπάραξε Πενθέα τὸν υἱόν της ἐκ τοῦ Κιθαιρῶνος.

Ἀγαυὸς (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου. 2) Ἀβυδηνός τις παρὰ Δημοσθ.

Ἀγβάτανα (τὰ), ἴδε Ἐκβάτανα. 2) π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Ἀντιλιβάνου, ἡ ὕστερον Βατάνεια.

Ἀγγελὴ (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἀγγελεὺς καὶ Ἀγγελῆθεν).

*Ἀγγελίων, ωνος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς τις παρὰ Παυσανίᾳ.

*Ἀγγενέδας, α (ὁ), ἔφορος ἐν Σπάρτῃ.

Ἄγγιτης (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, γνν. ὑπὲρ τὴν Ἀμφίπολιν εἰς τὸν Στρυμόνα.

Ἄγγουρον (τὸ), β. τῆς Θρᾴκης παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἴστρου.

Ἄγγρος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰλλυρ. γνν. εἰς τὸν Βρόγγον, (Δρῖνος).

Ἀγδαβάτας, ου (ὁ), στρατηγὸς τις τῶν Περσῶν.

Ἀγδιστις, εως (ἡ ἢ ὁ), μυστηριώδης θεότης τῶν Φρυγῶν, ἐπώνυμον τῆς Κυβέλης. 2) (γεωγρφ.) β. τῆς Φρυγ., ὅπου ἐτάφη ὁ Ἄττις.

*Ἀγέας (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐν Κρότωνι.

Ἀγελάδας, α (ὁ), δύο περίφημοι Ἀγαλματοποιοὶ Ἀργεῖοι, ὧν ὁ μὲν ἔζη περὶ τὴν 65 Ὀλυμπ., ὁ δὲ περὶ τὴν 81.

2) μουσικός τις ἀναφερόμενος ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ

Ἄγελαος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διομήδους φονευθέντων Τρώων, υἱὸς τοῦ Φράδμονος. 2) εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, υἱὸς τοῦ Δαμάστορος. 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Ὀμφάλης, ἀφ' οὗ κατήγετο ὁ Κροῖσος. 4) υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου Τημένου, φονεύσας μετὰ τῶν ἀδελφῶν του τὸν ἴδιόν του πατέρα.

*Ἀγέλας, α (ὁ), κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ Ἀγέλαος Πυθαγόρειός τις ἐν Κρότωνι.

Ἀγέλαστος πέτρα (ἡ), ἐν τῇ Ἐλευσῖνι παρὰ τὴν κρήνην Καλλιρρόην, ἐφ' ἧς ἐκάθησε περίλυπος διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς θυγατρὸς αὐτῆς ἡ Δήμητρα.

*Ἀγέλοχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τισαμενοῦ.

Ἀγηνορίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος.

Ἀγήνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰάσου ἢ πατὴρ τοῦ πανάκτου Ἄργου, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους. 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ξανθίππης, καὶ πατὴρ τοῦ Πορθάωνος καὶ τῆς Δημονίκης ἐκ τῆς Ἐπικάστης. 4) υἱὸς τοῦ Φηγέως, βασιλέως τῆς Ψωφίδος, φονεύσας τὸν ἐπ' ἀδελφῇ τῇ Ἀρσινόῃ γαμβρὸν αὐτοῦ Ἀλκμαίωνα, ὡς ἐγκαταλείψαντα ταύτην ἢ συμφωνήσαντα τὴν Καλλιρρόην. 5) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεὶς ὑπὸ

τοῦ Ἀπόλλ. 6) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου. 7) εἷς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου.

Ἀγησανδρίδας, α (ὁ). ἴδε Ἡγησανδρίδης.

Ἀγήσανδρος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς Ῥόδιος, ὑπάρξας περὶ τὰ μέσα τῆς τρίτης ἑκατονταετηρίδος π. Χ., ἴδε καὶ Ἡγήσανδρος.

*Ἀγησιάναξ, ακτος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Ἡγησιάνακτος.

Ἀγησίας, α (ὁ), Ὀλυμπιονίκης Συρακούσιος κατὰ τὴν 84 Ὀλυμπιάδα, ἴδε καὶ Ἡγησίας.

Ἀγησίβαμος (ὁ), Ἀσκρᾶς Ὀλυμπιονίκης εἰς τὴν 74 Ὀλυμπ., υἱὸς τοῦ Ἀρχεγράτου.

Ἀγησίλαος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δωριέως, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 900 π. Χ. 2) υἱὸς τοῦ Ἱπποκρατίδα βασιλέως τῆς Σπάρτης, πάππος τοῦ Λεωτυχίδου. 3) υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης καὶ ἀδελφὸς Ἀγιδος τοῦ Β', νικήσας τοὺς Ἀθην. καὶ Θηβ. ἐν Κορωνείᾳ τῷ 394 π. Χ., ἀπέθανεν ἀγδοηκοντούτης ἐπιχειρῶν ἐξ Αἰγύπτου, ὅπου ἐστράτευσε πρὸς βοήθειαν τοῦ βασιλέως αὐτῆς Νεκτανεβώ.

Ἀγησίμαχος (ὁ), Σικελιώτης, πατὴρ τριῶν υἱῶν νικησάντων εἰς τὰ Νέμεα.

Ἀγησίμβροτος (ὁ), ναυτικὸς Ῥόδιος, συνεργήσας πρὸς καταστροφὴν τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετρίας τῷ 200 π. Χ.

Ἀγησίπολις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Παυσανίου, βασιλεύσας τῆς Σπάρτης μετὰ τοῦ Ἀγησιλάου περὶ τὸ 394 π. Χ. 2) υἱὸς τοῦ Κλεομβρότου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. 3) υἱὸς τοῦ Κλεομένους, (λδ' Ἀγίδης), τῷ 219 π. Χ.

Ἀγησιππίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης φρούραρχος τῆς Ἡρακλείας.

*Ἀγησίστρατος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων.

Ἄγησώ (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Ἀγήσιος καὶ Ἀγησίτης).

Ἄγητος (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ἀλκιδου, τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα ἔλαβε δι' ἀπάτης ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης Ἀρίστων.

Ἀγήτωρ, ορος (ὁ), Ἱερεὺς τῆς Ἀφροδίτης ἐν Κύπρῳ. 2) Ἀρκὰς τις παρὰ Παυσαν.

Ἀγίας, ου (ὁ), Ἀρκὰς στρατηγὸς τῶν μετὰ Ξενοφῶντος Ἑλλήνων. 2) κοιτὴς ἐκ Τροιζῆνος.

Ἄγις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρυσθένους, δεύτερος βασιλεὺς ἐν Σπάρτῃ περὶ τὸ 888 π. Χ., ἐξ οὗ κατήγετο ἡ ἑτέρα τῶν δύο βασιλευουσῶν οἰκογενειῶν ἐν Σπάρτῃ, οἱ Ἀγίδαι. 2) υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, κυριεύσας μετὰ Λυσάνδρου τὰς Ἀθήνας. 3) υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀγησιλάου, βασιλεύσας ἐν Σπάρτῃ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., τοῦ ὁποίου ἦν ἄσπονδος ἐχθρός. 4) ἀνεψιὸς αὐτοῦ καὶ υἱὸς τοῦ Εὐδαμίδου, θανατωθεὶς ἐν τῇ μάχῃ τῆς Μαντινείας κατὰ τῶν Σικυωνίων καὶ Ἀχαιῶν. 5) βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὰ 250 π. Χ., ὃς τις ἐξορισθεὶς καὶ ἐπανελθὼν εἰς Λακεδαίμονα, ἐθανατώθη τῷ 244. 6) πολίτης τις Ἀργείος.

Ἄγκαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκούργου ἢ τῆς Εὐρυνόμης, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ., συνεξελθὼν τῷ Μελεάγρῳ πρὸς θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. 2) ἥρως τις ἐκ τῆς ἐν Αἰτωλ. Πλευρῶνος, καταπαλαισθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστορος εἰς τοὺς πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀμαρυγκέως ἀγῶνας. 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀστυπαλαίας, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, βασιλεύσας τῶν ἐν τῇ Κεφαλληνίᾳ Σάμῳ Δελέγων, καὶ ἀπ' αὐτῆς ἐποικίσας τὴν εἰς τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας νῆσον Σάμον.

*Ἀγκάρα (ἡ), π. τῆς Ἰταλ.

Ἄγκος Μάρκιος, ἔκγονος τοῦ Νομᾶ Πομπιλίου καὶ τέταρτος βασιλεὺς τῆς Ῥώμης, τῆς ὁποίας ἐβασίλευσεν ἐνδόξως 24 ἔτη, ἀποθανὼν τῷ 136 ἀπὸ κτίσεως αὐτῆς.

*Ἀγκυλὴ (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἀγκυλεὺς καὶ Ἀγκυλῆθεν).

Ἄγκυρα (ἡ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδ. 2) μητρόπολις τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Γαλατίας, (Ἐνγκυρανός). 3) π. τοῦ Ἰλλυρικοῦ.

Ἀγκύραι (αἱ), π. μεσόγειος τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Ἀγκυραῖος).

*Ἀγκύριον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ., (ὁ πολ. Ἀγκυριεύς, Ἀγκυριανὸς καὶ Ἀγκύριος).

Ἀγκυρῶν κόλπος ἢ Ἀγκυρών, ῶνος (ἡ), π. τῆς μεσ. Αἰγύπτου, (τὸ ἐθν. Ἀγκυροπολίτης).

Ἀγκύωρ, ορος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ. εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος, τοὺς ὁποίους ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεύς.

Ἀγκών, ῶνος (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. ἐπὶ τοῦ Ἀδριατ. κόλπου, (Ἀγκόνα). 2) π. καὶ λιμὴν τοῦ Εὐξ. Πόντου εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἰριδος, (τὸ ἐθν. Ἀγκώνιος καὶ Ἀγκωνίτης).

Ἀγλαΐα (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Διὸς ἢ τῆς Εὐρυνόμης, μία τῶν τριῶν Χαρίτων. 2) γυνὴ τοῦ Χάραπος καὶ μήτηρ τοῦ Νιρέως ἐκ τῆς νήσου Σύμης. 3) μία τῶν Θεσπιαδῶν, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐτέκνωσε τὸν Ἀντιάδην.

Ἀγλαΐς, ΐδος (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ἄθην. Μεγακλέους, διαβοητὸς ἑταίρα.

Ἀγλαονίκη ἢ Ἀγλαΰνίκη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Θεσσαλ. Ἡγήτορος, ἰατρονόμος θεσπὴ ὥστε προλέγειν ἢ τὰς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης.

Ἀγλαόπη (ἡ), μία τῶν Σειρήνων.

Ἀγλαοφήμη (ἡ), μία τῶν Σειρήνων.

Ἀγλαοφῶν, ῶντος (ὁ), κάπηλος καὶ ἔγγονος, δύο περίφημοι ζωγράφοι, ἐξ ὧν ὁ μὲν, πατὴρ τοῦ Πολυγνώτου καὶ τοῦ Ἀριστοφῶντος, ἐνδόξων ζωγράφων καὶ τούτων, ἔζη περὶ τὴν Ε', π. Χ. ἑκατονταετηρίδα· ὁ δὲ, υἱὸς τοῦ Ἀριστοφῶντος, περὶ τὴν Δ'.

Ἄγλαυρος (ἡ), θυγάτηρ τοῦ πρώτου βασιλέως τῶν Ἀθην. Κέκροπος ἢ τῆς νύμφης Ἀγραύλου (τῆς ὁποίας ἦτον ἢ ὁμώνυμος, κατὰ τὸν Δημοσθ.), γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἄρεως τὴν Ἀλκιππην, τὴν ὁποίαν, κατὰ διαταγὴν χρησμοῦ τινος, ἐπροσφερεν ἑκάστοτε εἰς θυσίαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν Ἀθηνῶν, διὰ ἣ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, εἶτινες ἀνήγειραν καὶ ναὸν εἰς τιμὴν αὐτῆς ἐν τῇ Ἀκροπόλει.

*Ἀγναγόρα (ἡ), ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀριστομένους.

*Ἄγναπτος (ὁ), Ἀρχιτέκτων τις παρὰ Παυσανίᾳ.

Ἀγνιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Ἴφις, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Ἄγνιας (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἴφους.

Ἀγνοθίκη (ἡ), ἡ πρώτη χρηματίσασα μαῖα ἐν Ἀθήναις.

Ἀγνοῦ κέρας (τὸ), ἄκρωτ. ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, μεταξὺ δύο στομάτων τοῦ Νείλου, τοῦ Σεβεννυτικοῦ ἢ Βολβιτίνου.

Ἀγνοῦς ἢ Ἄγνους, οὔντος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἀγνούσιος).

*Ἀγνώ, οῦς (ἡ), νύμφη τις ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Ἄγνων καὶ Ἄγνιος, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, πατὴρ τοῦ Θηραμένους καὶ συνοικιστὴς τῆς Ἀμφιπόλεως. 2) Τηΐος, ἐξωματικὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

*Ἀγνώνεια (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Ἀγνωνείτης).

Ἀγνωνίδης, ου (ὁ), δημαγωγὸς Ἀθην., διάδοχος τοῦ Κλέωνος, πρότερον ἀλλαντοπώλης. 2) ἀγαλματοποιὸς Πάριος, μαθητὴς τοῦ Φειδίου.

Ἀγοράναξ, ακτος (ὁ), ποιητὴς δραματικὸς Ῥόδιος.

Ἀγόρανις, ιδος (ἡ), ποτ. τῆς Ἰνδ. χων. εἰς τὸν Γάγγην.

*Ἀγορηΐς (ἡ), π. τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Ἀγορασεύς).

Ἄγρα (ἡ) καὶ Ἄγραι (αἱ), πεδιὰς τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ἰλισσόν, ὅθεν ἡ Ἀγραία Ἄρτεμις καὶ Δήμητρα).

Ἀγραεῖς (οἱ), = Ἀγραῖοι.

Ἀγραια (ἡ), = Ἀγραΐς.

Ἀγραῖοι (οἱ), λαὸς τις κατοικῶν ἐν Αἰτωλίᾳ παρὰ τὸν Ἀχελῶον. 2) = Ἀγαρηνοί.

Ἀγραΐς, ΐδος (ἡ), ἡ χώρα τῶν Ἀγραίων ἐν τῇ Αἰτωλ.

Ἀγραυλή (ἡ), = Ἀγρυλή.

Ἀγραυλίς, ΐδος (ἡ), ἡ ἐκ τῆς Ἀγραύλου (κατοχμένη).

Ἄγραυλος (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ἀκταίου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, γυνὴ τοῦ Κέκροπος καὶ μήτηρ τοῦ Ἐρυσίχθονος ἢ τριῶν θυγατέρων. 2) = Ἄγλαυρος.

Ἀγρεύς, έως (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλων, ὁ Βάκχος, καὶ ὁ Ἀριστεύς.

*Ἄγρη (ἡ), π. τῆς Λυδ., (ὁ πολ. Ἀγραῖος).

Ἀγριᾶνες (οἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν περὶ τὸν Αἷμον.

Ἀγριάνης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης χων. εἰς τὸν Ἕβρον, (Ἐργίνη).

Ἀγριάσται (οἱ), = Ἀφιάσπαι.

Ἀγρικόλας (ὁ), Ἰούλιος—, ὕπατος ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Οὐεσπασιανοῦ, πενθερὸς τοῦ ἱστορικοῦ Τακίτου.

Ἀγρίνιον (τὸ), π. τῆς Ἀκαρν. μεταξὺ τῶν ποτ. Ἀχελῴου καὶ Εὐήνου, (βραχωρ.).
Ἀγριόπη (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν, ἐξ ἧς ὁ Φιλάμμων ἐγέννησε τὸν Θάμυριν. 2) γυνὴ τοῦ Ὀρφέως, ἡ συνήθως Εὐρυδίκη. 3) γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος καὶ μήτηρ τοῦ Κάδμου, ἡ παρ' ἄλλοις Ἀντιόπη.
Ἄγριος (ὁ), εἷς τῶν κατὰ τοῦ Ἡρακλ. ἐπιδραμόντων Κενταύρων. 2) εἷς τῶν Γιγάντων, θανατωθεὶς ὑπὸ τῶν Μοιρῶν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Εὐρύτης, ἀδελφὸς τοῦ Ὑρίεως, καὶ πατὴρ τοῦ Θερσίτου, Μελανίππου κλπ., οἵτινες, θωρήσσοντες τὸν θεῖον αὐτῶν Οἰνέα ἐκ τοῦ βασιλείου τῆς Καλυδῶνος, ἔδωκαν αὐτὸ εἰς τὸν πατέρα των Ἄγριον, ὕστερον δὲ ἐθανατώθησαν ὑπὸ τοῦ Διομήδους. 4. υἱὸς τοῦ Ὀδυσσ. καὶ τῆς Κίρκης. 5) ἐπίθετ. ὁ Πάν.
Ἀγρίππας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριστοβούλου καὶ τῆς Βερενίκης, βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας τῷ 37 μ. Χ. 2) Ἀγρίππας ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ πρώτου, τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας, ἀπέθανεν ἐν Ῥώμῃ ἑβδομηκοντούτης.
Ἀγριππῖνα (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Γναίου Ὀϋψανίου καὶ τῆς Καικιλίας, συμβιβασθεῖσα τῷ Τιβερίῳ, πρὶν βασιλεύσῃ. 2) θυγάτηρ τοῦ Ἀγρίππα καὶ σύζυγος τοῦ Γερμανικοῦ. 3) θυγάτηρ αὐτῆς καὶ τοῦ Γερμανικοῦ, γυνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Κλαυδίου καὶ μήτηρ τοῦ Νέρωνος, δολοφονηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἰδίου της υἱοῦ.
*Ἀγριτα (ἡ), π. τῆς Κορομανδίας, (ὁ πολ. Ἀγριασεῖος).
Ἀγριώνιος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Βάκχος παρὰ τοῖς Ὑσγομανίοις.
Ἀγριώ, οὖς (ἡ), μάγισσά τις παρὰ τῷ Θκρτ.
Ἀγροτέρα (ἡ), ἐπιθ. ἡ Ἀρτεμις, ἄλλως Ἀγραία.
*Ἀγρύλη (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν, (ὁ ὀνομ. Ἀγρυλεύς ἢ Ἀγρυλῆθεν).
Ἄγριον, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐμήλου, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς πτηνόν. 2) υἱὸς τοῦ Νίνου καὶ ἔγγονος τοῦ Βήλου, βασιλεὺς τῆς Λυδ. 3) υἱὸς τοῦ Πλευρῶνος, βασιλεὺς τῶν Αἰτωλῶν ἐπὶ τοῦ πρώτου Καρχηδονιακοῦ πολέμου.
Ἀγυλλα (ἡ), π. τῆς Ἑτρουρίας ἐν τῇ Ἰταλ., κτίσμα τῶν Πελασγῶν, ἡ ὕστερον Καιρία, (τὸ ἐθν. Ἀγυλλαῖος).
Ἀγύρηνα (ἡ) καὶ
Ἄγυριον (τὸ), π. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ Συμαίθου ποταμοῦ, πατρὶς τοῦ ὁδώρου τοῦ Σικελιώτου, (τὸ ἐθν. Ἀγυρηναῖος).
Ἀγύρριος (ὁ), δημαγωγὸς Ἀθην., καταδημαγωγήσας διὰ τῆς αὐξήσεως τῶν μισθῶν τοὺς Ἀθην., ἐκλέχθη στρατηγὸς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θρασυβούλου.
Ἀγχεσμός (ὁ), β. τῆς Ἀττικῆς πλησίον τῶν Ἀθηνῶν.
Ἀγχιάλεια (ἡ), = Ἀγχιάλη (2).
Ἀγχιαλεύς, έως (ὁ), ποτ. τῆς Κιλικ. παρὰ τὴν πόλιν Ἀγχιάλην.
Ἀγχιάλη (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Κιλικ. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Κύδνου, κτίσμα τοῦ Σαρδαναπάλλου, τοῦ ὁποίου ἐδείκνυτο ἐν αὐτῇ καὶ ὁ τάφος. 3) π. τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου.
Ἀγχίαλος (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Ἑλλήνων. 2) βασιλεὺς τῶν Ταφίων, φίλος τοῦ Ὀδυσσ. 3) ἡγεμών τις τῶν Φαιάκων.
Ἀγχίαλος (ἡ), = Ἀγχιάλη.
*Ἀγχιμάχη (ἡ), μία τῶν Ἀμαζόνων, (Τζέτζ.).
Ἀγχιμόλιος (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ἀστέρος.
*Ἀγχίμολος (ὁ), Ἠλεῖος, στασιαστής.
Ἀγχινόη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Νείλου, σύζυγος τοῦ Βήλου καὶ μήτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ Αἰγύπτου.
*Ἀγχισιεις (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Παυσανίᾳ.
Ἄγχισις (ὁ), εἷς τῶν κατὰ τοῦ Ἡρακλ. ἐξορμησάντων Κενταύρων.
Ἀγχισόη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἐρασίνου, παρὰ τῇ ὁποίᾳ διέτριψε καιρόν τινα ἡ Βριτόμαρτις. 2) = Ἀγχινόη.
*Ἀγχίστη (ἡ), π. τῆς Ἰταλ., (ὁ πολ. Ἀγχιστεύς).
Ἄγχίσης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Κάπυος ἢ τῆς Νύμφης Θέμιδος, ἐγέννησε τὸν Αἰνείαν ἐκ τῆς Ἀφροδίτης, ἐρασθείσης αὐτοῦ διὰ τὴν ὡραιότητά του. Ὕστερον δὲ τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, διότι δὲν ἐφύλαξε τὸ μυστικόν, ἀπέθανεν ἀναχωρῶν μετὰ τοῦ υἱοῦ του εἰς Ἰταλ., κυριευθείσης τῆς Τροίας. 2) Συρακούσιος, πατὴρ τοῦ Ἐγεστώλου.
Ἀγχισία (ἡ), β. τῆς Ἀρκαδ. μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Μαντινείας.
Ἀγχιτέα (ἡ), ἢ κατ' ἄλλους Ἀλκιθέα, γυνὴ τοῦ Κλεομβρότου βασιλέως τῆς Σπάρτης, καὶ μήτηρ τοῦ Παυσανίου, τὸν ὁποῖον, προδόντα ὕστερον τὴν πατρίδα του, πρώτη αὐτὴ κατεδίκασεν εἰς θάνατον.
Ἀγχόη (ἡ), χωρίον τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τῆς λίμνης Κωπαΐδος.
Ἀγχούρης (ὁ), υἱὸς τοῦ Μίδου βασιλέως τῆς Φρυγ., ῥιφθεὶς ἑκουσίως εἰς χάσμα τι ἀνοιχθὲν παρὰ τὰς Κελαινάς, ἵνα σώσῃ τὴν χώραν ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ λοιμένου καταποντισμοῦ.
Ἄδα (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ἑκατόμνου ἢ γυνὴ τοῦ Ἰδριέως βασιλέως τῆς Καρίας, τῶν ὁποίων ἀποθανόντα διεδέχθη ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου.
Ἄδαι (αἱ), π. παραθαλ. τῆς Αἰολίδ ς.
Ἀδεβάτη (ἡ), π. τῆς Πισ.
Ἀδέμας, αντος (ὁ), Τρωαδίτης, υἱὸς τοῦ Ἄστου. 2 ποτ. τῆς Ἰνδ.
Ἀδείμαντος (ὁ), Ἰθακήσιος, πατὴρ τοῦ Λαερτιαδοῦ.
Ἄδενα (τὰ), π. τῆς Κιλικ. ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ Σάρου, ἢ ὕστερον Ἀντιόχεια ἐπὶ Σάρου, (ὁ πολ. Ἀδανεύς).
*Ἄδαρα (τὰ), π. τῆς Παλαιστίνης, (ὁ πολ. Ἀδαρηνός).
*Ἀδάρου πόλις (ἡ), π. τῆς Περσ. (ὁ πολ. Ἀδαροπολίτης).
Ἀδδούας, α (ὁ), ἴδε Ἀδούας.
*Ἄδεα (ἡ), θυγ. τοῦ Κυνέου, γυνὴ δὲ τοῦ Ἀρριδαίου, ἢ ἄλλως Κύρσιλλα.
Ἀδειμάντου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 75 Ὀλυμπιάδα. 2) υἱὸς τοῦ Λευκολοφίδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην., σύγχρονος τοῦ Ἀλκιβιάδου, αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου εἰς τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίαν. 3) ναύαρχός τις τῶν Κορινθίων. 4) υἱὸς τοῦ Ἀρίφρονος καὶ τῆς Περικτιόνης, καὶ ἀδελφὸς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος.
*Ἀδέρκων, ωνος (ὁ), π. τῆς Ἱσπαν. (ὁ πολ. Ἀδερκωνίτης).
Ἄδης καὶ (Π.) Ἀΐδης, ου καὶ Ἀϊδωνεύς, (ὁ), ὁ ἄλλως Πλούτων, θεὸς τῶν ἔξω κτλ.
Ἀδιαβηνή (ἡ), χώρα τῆς Ἀσσυρ. μεταξὺ τῶν ποταμῶν Λύκου καὶ Κάπρου, (τὸ ἐθν. Ἀδιαβηνός).
Ἀδιάντη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.
*Ἀδιατόριξ, ιγος (ὁ), ἡγεμών τις τοῦ Πόντου.
Ἀδικράν, ᾶνος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Λιβύης.
Ἀδμήτη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀκεσταίου καὶ τῆς Τηθύος. 2) θυγάτηρ τοῦ Εὐρυσθέως καὶ τῆς Ἀντιμαχης, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἔφερε τὸν ζωστῆρα τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων Ἱππολύτης.
Ἄδμητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φέρητος καὶ τῆς Κλυμένης, βασιλεὺς τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, παρ' αὐτῷ ἐμαθήτευσεν, ἐξορισθεὶς τοῦ Οἰχαλιοῦ διὰ τὸν φόνον τῶν Κυκλώπων, ὁ Ἀπόλλων. Κινδυνεύων ν' ἀποθάνῃ ὑπὸ βαρείας ἀσθενείας, ἐσώθη, προσενεγκούσης ἑκουσίως ἑαυτὴν τῇ συζύγου τὸν Ἀλκήστιδος ἀντὶ τοῦ ἀνδρός της. 2) βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν, ὅστις ὑπεδέχθη τὸν Θεμιστοκλέα, φεύγοντα εἰς Ἄργος. 3) ποιητής τις περὶ τὴν πρώτην ὑπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα.
*Ἀδμων, ωνος (ὁ), Μιτυληναῖος ἁγιογραφοποιὸς ἐπὶ Διγενίστου.
Ἀδόας (ὁ), = Ἀδούας.
*Ἀδόπισσος (ἡ), π. τῆς Λυκαον.
Ἀδούας, α (ὁ), ποτ. τῆς Γαλλ. χαν. εἰς τὸν Ῥοδανόν, (ΛΙΙΙ). 2) ποτ. τῆς Ἰταλ. χαν. εἰς τὸν Πάδον.
Ἀδούλας, α (ὁ), ἡ ὑψηλοτέρα καὶ ἀποτομωτέρα κορυφὴ τῶν Ἄλπεων ἐν Ἑλβετίᾳ, (Ἅγιος Γοτθάρδος ἢ Φεύρκα).
Ἄδουλις (ἡ), π. ἢ λιμὴν τῆς Αἰθιοπ.
Ἀδραῖσται (οἱ), μικρὸς τις λαὸς τῆς Ἰνδ.
Ἀδραμύττειον καὶ Ἀδραμύττιον (τὸ), π. τῆς Μυσίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου κόλπου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, (τὸ ἐθν. Ἀδραμυττηνός).
*Ἀδραμύττις (ἡ), νῆσος τῆς Ἰνδ., (τὸ ἐθν. Ἀδραμυττίτης).
Ἀδρανόν (τὸ), π. μεσόγειος τῆς Σικελ. περὶ τὴν Αἴτνην, (Adernò), (τὸ ἐθν. Ἀδρανίτης).
Ἀδρανός (ὁ), θεός τις (πιθανῶς ὁ Ἥλιος) λατρευόμενος ἐν Σικελίᾳ. 2. ποτ. τῆς Σικελ. παραῤῥέοντος τὴν ὁμώνυμον πόλιν.
Ἀδράστεια (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Νέμεσις (ὡς ἀναπόφευκτος). 2) θυγάτηρ τοῦ Μελισσέως βασιλέως τῆς Κρήτης, ἥτις παρέλαβε τὸν Δία νὰ τὸν ἀναθρέψῃ. 3) π. τῆς Μυσίας ἐπὶ τῆς Προποντίδος, πρὸς ἀνατολὰς τῆς Δαμψάκου.

Ἀδράστη (ἡ), θεράπαινα τῆς Ἑλένης.
Ἀδραστίνη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου, (πατρωνυμικῶς ἡ Αἰγιάλεια).
Ἄδραστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Ἀνσιμάχης, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, ἀπ' ὅπου διωχθείς, κατέφυγεν εἰς Σικυῶνα, καὶ ἐβασίλευσεν αὐτῆς, διαδεχθεὶς τὸν πάππον του Πόλυβον· ὑπανδρεύσας τὰς θυγατέρας τοῦ Ἀργείων καὶ Ἱππομέδειαν ἡ Δηϊπύλην μετὰ τοῦ Τυδέως ἢ Πολυνείκους, καταφυγόντων εἰς τὴν αὐλήν του, καὶ στρατεύσας κατὰ τῶν Θηβῶν, ἵν' ἀποκαταστήσῃ τὸν Πολυνείκην ἐπὶ τοῦ πατρικοῦ θρόνου, μόλις διεσώθη μόνος, φονευθέντων ἐν τῇ μάχῃ ἢ τοῦ γαμβροῦ του καὶ τοῦ υἱοῦ του Αἰγιαλέως. Συνέστησε τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, καὶ ἐτιμήθη μετὰ θάνατον ὡς ἥρως. 2) υἱὸς τοῦ Πολυνείκους ἢ ἔγγονος τοῦ πρώτου Ἀδράστου. 3) πατὴρ τῆς Εὐρυδίκης, μητρὸς τοῦ Δαιμέδοντος, ὁ κτίσας τὴν ἐν Μυσίᾳ πόλιν Ἀδράστειαν. 4) υἱὸς τοῦ μάντεως Μερόπος, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. 5) υἱὸς τοῦ Γορδίου ἐκ Φρυγίας, ὅστις, καταφυγὼν εἰς τὸν ἱκέσιον βασιλέα τῆς Λυδίας, καὶ θανατώσας κατ' ἀπευταξίαν τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἄτυν ἐν κυνηγεσίῳ, ἐφονεύθη ἰδίοχ. ὁμως. 6) φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐξ Ἀφροδισιάδος τῆς ἐν Καρίᾳ πόλεως, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς Β'. ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, ἔγραψε «Περὶ τῆς τάξεως τῶν Ἀριστοτέλους βιβλίων ἢ τῆς αὐτοῦ φιλοσοφίας.»
Ἀδρήστεια, = Ἀδράστεια.
Ἀδρία (ἡ), π. τῆς Γαλλ. ἐπὶ τοῦ Ταρτάρου ποταμοῦ. 2) π. τῶν Πικεντίνων ἐπὶ τοῦ Οὐομάνου ποταμοῦ.
Ἀδριανούπολις ἡ Ἀδριανοῦ πόλις (ἡ), ἡ πρότερον Ὀρεστιάς, π. τῆς Θρᾴκης, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἕβρου, (ὁ πολ. Ἀδριανοπολίτης).
Ἀδριανός (ὁ), Αἴλιος —, αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων, γεννηθεὶς ἐν Ἱσπανίᾳ, αὐτοκρατορήσας τῷ 870 ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης, καὶ ἀποθανὼν μετὰ 21 ἐτῶν ἔνδοξον βασιλείαν εἰς ἡλικίαν 62 ἐτῶν. Ἀνήγειρεν εἰς διάφορα μέρη, ἐξαιρέτως δὲ ἐν Ἀθήναις, ὅπου διέτριψε πολὺν χρόνον, διαφόρους ἐπωφελεῖς ἢ λαμπρὰς οἰκοδομάς. 2) Τύριος ῥήτωρ καὶ σοφιστής, ζήσας τῷ 180 μ. Χ. ἐν Ἀθήναις, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῇ αὐλῇ τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων Μάρκου Αὐρηλίου ἢ Κομμόδου.
Ἀδρίας, α καὶ ου (ὁ), ὁ ἅλλως Ἀδριατικός, κόλπος τῆς Μεσογείου θαλάσσης μεταξὺ Ἰταλίας ἢ Δαλματίας.
Ἀδρύμητον (τὸ) καὶ Ἄδρυμητος (ἡ) καὶ Ἀδρύμης, ητος (ὁ), π. τῆς Ἀφρ., (τὸ ἐθν. Ἀδρυμήτιος).
*Ἄδρυς, υος (ὁ), π. τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Ἀδρυνῖνος).
Ἀδύντη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.
Ἄδωνις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κινύρου καὶ τῆς Μεθάρμης θυγατρὸς τοῦ Θυγκαλίωνος, βασιλέως τῆς Κύπρου, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Θείαντος βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς ἰδίας του θυγατρὸς Σμύρνας ἡ Μύρρας. Ἀγαπηθεὶς διὰ τὴν ὡραιότητα ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, ἐφονεύθη πληγωθεὶς ὑπὸ ἀγριοχοίρου, τὸν ὁποῖον ἤγειρεν ἐναντίον του συνεργείᾳ τῆς Ἀρτέμιδος ὁ Ἄρης ζηλοτυπήσας. 2) ποτ. τῆς Φοινίκης, παροῤῥέων τὴν πόλιν Βύβλον.
Ἀέθλιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πρωτογόνης, βασιλεὺς τῆς Ἤλιδος καὶ πατὴρ τοῦ Ἐνδυμίωνος.
Ἀείμνηστος (ὁ), Σπαρτιάτης, φονεύσας ἐν Πλαταιαῖς τὸν στρατηγὸν τῶν Περσῶν Μαρδόνιον.
Ἀελλόπους, οδος (ἡ), μία τῶν Ἁρπυιῶν, θυγάτηρ τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἠλέκτρας.
Ἄελλώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Ἁρπυιῶν ἢ αὐτὴ, ἀδελφὴ τῆς ἀνωτέρω.
Ἄερία (ἡ), π. τῆς Γαλλ.
Ἀερόπη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης Ἀτρέως καὶ ἐγγόνη τοῦ Μίνωος δευτέρου, σύζυγος τοῦ Ἀτρέως ἢ τοῦ Πλεισθένους καὶ μήτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ Μενελάου. 2) θυγ. τοῦ Κηφέως ἐξ Ἀρκαδίας, τεκοῦσα ἐκ τοῦ Ἄρεως τὸν Ἄερόπαν.
Ἄερόπας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀερόπης, πατὴρ τοῦ Ἔχεμου. 2) υἱὸς τοῦ Φηγέως, βασιλέως τῆς Τεγέας. 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου Τημένου ἐξ Ἄργους, φυγόντος μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ εἰς Μακεδονίαν. 4) υἱὸς τοῦ Φιλίππου ἢ πατὴρ τοῦ Ἄλκητα.
Ἀέτιος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Τροιζῆνος. 2) ῥήτωρ τις ἐν τῇ Ἀνθολογ. 3) ἰατρὸς ἐκ τῆς ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ πόλεως Ἀμίδας, ζήσας ἐν Κωνσταντινουπόλει περὶ τὰ μέσα τῆς ΣΤ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, ἔγραψε συλλογὴν τῶν περιεργοτέρων ἰατρικῶν χωρίων εἰς ιϛ'. βιβλία.
Ἀέτιων, ωνος (ὁ), ζωγράφος σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ.
Ἀζάης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κλειτοῦς, μυθώδης ἡγεμὼν τῆς νήσου Ἀτλαντίδος.
Ἀζάμορα (τὸ), ἡ ἐκρώρεια ἢ τὸ ἐπ' αὐτῆς φρούριον ὄρους εἴνὸς τῆς ἐν Κελτικῇ Κατανέας.
Ἄζαν, ᾶνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος ἢ τῆς Ἐρατοῦς, πατὴρ τοῦ Κλείτορος, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ Ἀζανίς.
Ἀζόνης, εος (ὁ), στρατηγὸς τῶν μετὰ Ξέρξου στρατευσάντων ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα Σαγδιανῶν.
Ἀζανία (ἡ), μέρος τῆς Ἀρκαδίας τὸ ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Ἤλιδος, (τὸ ἐθν. Ἀζάν ἢ Ἀζάνιος).
Ἀζάνιον (τὸ) ἢ
Ἄζανοι (οἱ), π. τῆς Ἐπικτ. Φρυγ.
Ἀζανίς, ίδος (ἡ), = Ἀζανία.
Ἀζείμιλκος (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τύρου.
Ἀζείς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Κλυμένου ἐξ Ὀρχομενοῦ τῆς Βοιωτ.
Ἀζηνία (ἡ), ἄθλος τῆς Δετικῆς πληθυσμοῦ τοῦ Ζαγκίου, ἀνήκων εἰς τὴν ἱππευσαντίδα φυλήν, (ὁ δημότης Ἀζηνιεύς).
Ἀζιλις ἢ Ἄζιρις, ιδος (ἡ), β. ἢ ποτ. ἢ Ὄασις τῆς Λιβύης, ἀπέναντι τῆς νήσου Πλατέας.
Ἄζωρις (ἡ), π. τῆς Πελαγον. ἐν τῇ Μακεδ.
Ἄζωτος (ἡ), π. τῆς Παλαιᾶς, ἐπὶ τῇ μεσογ. θαλάσσῃ, (ἡ ἔξοδος), (τὸ ἐθν. Ἀζώτιος).
Ἀηδών, όνος (ἡ), θυγ. τοῦ Πανδάρεως ἢ σύζυγος τοῦ Ζήθου, βασιλέως τῶν Θηβῶν· φθονήσασα τὴν Νιόβην διὰ τὴν καλλιτεχνίαν της, ἠθέλησε νὰ φονεύσῃ τὸν πρωτότοκον της υἱὸν ἀλλὰ φονεύσασα ἐξ ἀπροσεξίας τὸν ἴδιόν της, Ἴτυλλον καλούμενον, μετεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς τὸ ὁμώνυμον αὐτῆς πτηνόν.
Ἀηδωνίς, ίδος (ἡ), νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λιβύης, ἴσως ἡ Πλατέα τοῦ Ἡροδότου.
Ἀθαμᾶνες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἀπ' αὐτῶν καλουμένης χώρας τῆς Ἠπείρου, κατοικοῦντες πρότερον τὴν Θεσσαλίαν, ὁπόθεν ἐδιώχθησαν ὑπὸ τῶν Δαπίθων.
Ἀθαμανία (ἡ), μέρος τῆς Ἠπείρου παρὰ τὸν Πίνδον ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Αἰτωλίας.
Ἀθαμαντία (ἡ), μέρος τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Κωπαΐδα λίμνην πλησίον τοῦ Ὀρχομενοῦ, ὅπου ἦρχε τὸ πρῶτον ὁ Ἀθάμας. 2) μέρος τῆς Φθιώτιδος παρὰ τὴν Ἅλον πόλιν, ὅπου μετῴκησεν ἐκ Βοιωτίας ὁ Ἀθάμας.
Ἀθαμαντὶς, ίδος (ἡ), πατρωνυμικῶς ἡ Ἕλλη.
Ἀθάμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἕλληνος· βασιλεύσας κατ' ἀρχὰς τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Ὀρχομενοῦ, μετῴκησεν ὕστερον εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Ἀθαμαντίαν τῆς Θεσσαλίας. Ἐγέννησεν ἐκ μὲν τῆς Νεφέλης τὸν Φρίξον καὶ τὴν Ἕλλην· ἐκ δὲ τῆς Ἰνοῦς τὸν Διάρχον καὶ Μελικέρτην· καὶ ἐκ τῆς Θεμιστοῦς, θυγατρὸς τοῦ Ὑψέως βασιλέως τῶν Λαπίθων, τὸν Λεύκωνα, Ἐρύθιον, Σχοινέα ἢ Ἰτώνιον.
Ἀθανάσιος (ὁ), ὁ ἐν ἁγίοις πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ἐν ᾗ ἢ ἐγεννήθη τῷ 296 μ. Χ., ὑπερασπίσας πεντήκοντα κατὰ συνέχειαν ἔτη τῆς ὀρθοδόξου ἐναντίον τοῦ Ἀρειανισμοῦ, καὶ συγγράψας περὶ διαφόρων δογματικῶν ἢ Γραφικῶν ἀντικειμένων, ἀπέθανεν εἰς ἑβδομήκοντα ἑπτὰ ἐτῶν ἡλικίαν.
Ἄθεσις (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ., ἀνούμενος μὲ τὸν Ἴασον χών. εἰς τὸν Ἀδρίαν, (Adige ἢ Etsch).
Ἀθηνᾶ (ἡ), γεννηθεῖσα περὶ τὴν ἐν Λιβύῃ λίμνην Τριτωνίδα ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διός, κυοπαιοῦντος πρότερον τὴν Μῆτιν ἐξ αὐτοῦ πυοφορουῦσαν, ἀνετράφη ὑπὸ τοῦ Τρίτωνος· ἐλατρεύετο ὡς θεὰ τῆς σοφίας, τῆς φρονήσεως, τῆς περὶ τὸν πόλεμον ἐμπειρίας, ἢ ὡς ἐφευρέτις πολλῶν βιωφελῶν ἔργασιῶν, ὅθεν ἐπωνομάζετο ἢ Ἐργάνη. Φιλονεικήσασα περὶ τῆς προστασίας τῶν Ἀθηνῶν πρὸς τὸν Ποσειδῶνα, ἐνίκησεν ἀναδύσα ἐκ τῆς γῆς τὸ θέαθρον τῆς ἐλαίας, ὅθεν ἢ ἐτιμᾶτο ἐξόχως ἐν Ἀθήναις, ὅπου καὶ ναὸν εἶχε ἀφιέρωμον, τὸν καλούμενον Ἑκατόμ-

πεδον καὶ Παρθενῶνα, καὶ ἑορτὴ ἐτελεῖτο κατὰ πεντετηρίαν εἰς τιμὴν τῆς τὰ Παναθήναια.

Ἀθηναγόρας, ου (ὁ), Μιλήσιος, ζωγράφος τῶν Ῥωμαίων ἐναντίον Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ. 2) Ἀθηναῖος Πλατωνικὸς φιλόσοφος, ζήσας περὶ τὴν δευτέραν ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· γενόμενος δὲ Χριστιανός, ἔγραψεν ἀπολογίαν ὑπὲρ τῶν Χριστιανῶν πρὸς τὸν Μάρκον Αὐρήλιον ᾗ Κόμμοδον τὸν υἱὸν του.

Ἀθηνάδας, ου (ὁ), Τραχίνιος, τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν Λακεδ., διότι ἐφόνευσε τὸν προδότην τῆς Ἑλλάδος Ἐφιάλτην.

Ἀθῆναι (αἱ), π. πρωτεύουσα τῆς Ἀττικῆς, περιλαμβάνουσα τὸ πάλαι 43 σταδίων περιφέρειαν, ἐκτὸς τοῦ Φαληρικοῦ καὶ τοῦ μακροῦ τείχους, καὶ ἔχουσα δώδεκα πύλας. Ὁ μεγαλήτερος τῶν τριῶν αὐτῆς λιμένων ἦν τὸ Φαληρόν, ἀλλ' ὁ εὐχρηστότερος ὁ Πειραιεύς, μεθ' οὗ συνείχετο ἡ Μουνυχία. Ἦσαν καὶ 2) Ἀθῆναι αἱ Δηιάδες, ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, καὶ 3) Ἀθῆναι αἱ Βοιωτικαί.

Ἀθήναιον (τὸ), κώμη τῆς Ἀρκαδ. 2) π. τῆς ἐν Ἠπείρῳ Ἀθαμανίας. 3) λιμὴν τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου. 4) ἀκρωτ. καὶ χωρ. τῆς Καμπανίας.

Ἀθήναιος (ὁ), στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Ἀντιγόνου. 2) φιλόσοφος καὶ γραμματικὸς ἐκ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ πόλεως Ναυκράτεως, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τρίτης ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος, συνέγραψεν εἰς 15 βιβλία, Συμπόσιον σοφῶν, ἐπιγραφόμενον Δειπνοσοφιστάι, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη καὶ αὐτὸς Δειπνοσοφιστής.

Ἀθηνίων, ωνος (ὁ), ποιητὴς κωμικὸς τῆς μέσης κωμῳδίας.

Ἀθηνόδωρος (ὁ), φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας, φίλος Κάτωνος τοῦ Οὐτικαίου, ἐπιλεγόμενος Κορδυλίων. 2) Ἕτερος φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος, τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, ὃς τε ἐνεκινατεύθη αὐτῷ τὴν ἀνατροφὴν καὶ διδασκαλίαν τοῦ διαδόχου του Τιβερίου. Τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων αὐτοῦ συγγραμμάτων οὐδὲν διεσώθη.

Ἀθηνόπολις (ἡ), π. τῆς Παμφυλίας Γαλλ., ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν.

Ἀθλιβις, = Ἀθριβις.

Ἀθμονία (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν, (ὁ ἐθν. Ἀθμονεύς).

Ἀθριβις, ιος (ἡ), μητρόπολις τοῦ Ἀθριβίτου καλουμένου Νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου.

*Ἀθρύλλατος (ὁ), ἰατρὸς Θάσιος.

Ἄθρυς, υος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης χυν. εἰς τὸν Ἴστρον.

Ἀθυμβρα (ἡ), π. τῆς Λυδ., ἡ ὕστερον Νῦσα, (ὁ πολ. Ἀθυμβρεύς).

Ἀθύρας (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, ἐκβάλλων εἰς τὴν Προποντίδα.

Ἄθως, ω (ὁ), ὄρος τῆς Μακεδ. σχηματίζον μίαν ἄκραν τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου, (Ἅγιον Ὄρος), (τὸ ἐθν. Ἀθωίτης).

Αἴα (ἡ), π. τῆς Κολχίδος περὶ τὸν Φᾶσιν ποταμόν, ἔνθα ἐβασίλευεν, κατὰ τὴν μυθολογ., ὁ Αἰήτης. 2) ἡ νῆσος τῆς Κίρκης περὶ τὸν Σικελικὸν παρθμόν.

Αἰάκης, εος (ὁ), Τύραννος τῆς Σάμου περὶ τὰ 450 π. Χ., πατὴρ τοῦ Πολυκράτους. 2 Ἄλλος τύραννος τῶν Σαμίων, υἱὸς τοῦ Συλοσῶντος.

Αἰακίδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Αἰακοῦ. 2) (κυριωνυμ.) ὁ ἀδελφὸς τῆς Ὀλυμπιάδος τῆς μητρὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Αἰακός (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Αἰγίνης θυγατρὸς τοῦ ποταμοῦ Ἀσωποῦ, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη, ἡ νῆσος Αἴγινα, τῆς ὁπ. βασιλεύσας ὁ Αἰακὸς μὲ πολλὴν φρόνησιν ᾗ δικαιοσύνην, ἠξιώθη μετὰ θάνατον θείων τιμῶν, πιστευόμενος ὅτι ἦτον εἷς τῶν τριῶν δικαστῶν τοῦ Ἅδου καὶ ἐφύλαττε τὰς κλεῖς αὐτοῦ. Ἐγέννησε δὲ ἐκ τῆς Ἐνδηίδος, θυγατρὸς τοῦ Χείρωνος, τὸν Πηλέα καὶ Τελαμῶνα.

Αἰανεῖον (τὸ), ἄλσος ἐν ᾧ ᾗ πηγὴ πλησίον τῆς ἐν Δοκρίδι Ὀπουντος, κληθὲν ἀπὸ Αἴαντος τοῦ Ὀϊλέως.

*Αἰανὴ (ἡ), π. τῆς Μακεδονίας (ὁ πολ. Αἰανεῖς).

Αἰάντειον (τὸ), ἡρῷον τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος ἐπὶ τοῦ Ῥοιτείου ἀκρωτηρίου τῆς Τρωάδος. 2) ἀκρωτήριον τῆς Φθιώτιδος περὶ τὴν εἴσοδον τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου.

Αἰαντίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Αἴαντος. 2) (κυριωνυμ.) τύραννός τις τῆς Λαμψάκου. 3) ποιητὴς τραγικὸς παρ' Ἡρωδιανῷ.

Αἰαντὶς, ίδος (ἡ), μία τῶν ἐν Ἀθήναις δέκα φυλῶν ἀπὸ Αἴαντος τοῦ Τελαμῶνος.

Αἰαντόδωρος (ὁ), μαθητὴς τοῦ Σωκρ., ἀδελφὸς τοῦ Ἀπολλοδώρου.

Αἶας, αντος (ὁ), ὁ μακρὸς, διὰ τὸ βραχὺ αὐτοῦ ἀνάστημα· υἱὸς τοῦ Ὀϊλέως, βασιλεὺς τῆς Λοκρίδος, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων ἀρχηγῶν τῶν Ἑλλήνων. Ἀνωθείσης τῆς Τρωάδος, βιάσας τὴν Κασσάνδραν θυγατέρα τοῦ Πριάμου, καταφυγοῦσαν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, παῤῥργισε διὰ τοῦτο τὴν θεὰν, ᾗ διὰ τοῦτο ἐπνίγη, ναυαγήσας περὶ τὴν Εὔβοιαν. 2) ὁ μέγας ᾗ Σαλαμίνιος, υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος καὶ ἔγγονος τοῦ Αἰακοῦ, βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος, ὁ ἀνδρειότερος μετὰ τὸν Ἀχιλλέα τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Ἑλλήνων. Προτιμηθέντος τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν περὶ τῶν ὅπλων τοῦ Ἀχιλλέως κρίσιν, παραφρονήσας ὑπὸ ἀγανακτήσεως, ἐαυτὸν ἐχειρώσατο. 3) ποταμὸς τῆς Ἰλλυρ., ὁ ἄλλως Ἄωος.

*Αἴδηψος (ἡ), ἴδε Ἔδηψος.

Αἰγαὶ (αἱ), π. τῆς Ἀχαΐας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Κράθιος (τὸ ἐθν. Αἰγαιεύς). 2) π. τῆς μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὰ μεθόρια Μυσίας ᾗ Λυδίας, μία τῶν δώδεκα Αἰολικῶν πόλεων, (τὸ ἐθν. Αἰγαιάτης). 3) π. καὶ λιμ. τῆς Κιλικ., [Ἁγιὰ-Σκάλα], (τὸ ἐθν. Αἰγαῖος). 4) π. τῆς ἐν Μακεδον. Ἠμαθίας, ἡ πρότερον Ἔδεσσα, ἔνθα ἦσαν οἱ τάφοι τῶν βασιλέων τῆς Μακεδόν. 5) π. παραθαλάσσ. τῆς Εὐβ.

Αἰγαῖον πέλαγος, τὸ μεταξὺ τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ τῆς κυρίως Ἑλλάδος μέρος τῆς Μεσογείου θαλάσσης, (Ἀστακὴ θάλασσα καὶ Ἀρχιπέλαγος), κληθὲν οὕτως εἴτε ἀπὸ τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Αἰγῶν, εἴτε ἀπὸ τοῦ Αἰγέως, ὅς τις ἐρρίφθη εἰς αὐτὴν, εἴτε καὶ ἀπὸ τῶν καταιγιζόντων αὐτὴν ἀνέμων.

Αἰγαῖος (ὁ), ποτ. τῆς Κερκύρας.

Αἰγαίων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἔχων πεντήκοντα κεφαλὰς καὶ ἑκατὸν χεῖρας, ὅθεν ᾗ Ἑκατόγχειρ καὶ, κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Θεῶν, Βριάρεως. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδ., τοὺς ὁποίους ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεύς.

Αἰγάλεων (τὸ), δ. τῆς Μεσσην. παρὰ τὴν Πύλον.

Αἰγάλεως [ὁ] καὶ Αἰγάλεων (τὸ), δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀπέναντι τῆς Σαλαμῖνος, (πιθανῶς ἄκρα τις τοῦ Κορυδαλλοῦ).

Αἰγᾶι (Δωρ. ἀντὶ Αἰγῶν, ἐνν. ἄκραι), ἀκρωτήρ. τῆς Αἰολίδος, (ἄλλως) Κάννη.

Αἰγείδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Αἰγέως, (οὕτως ἐκαλεῖτο φυλή τις ἐν Σπάρτῃ καὶ ἄλλη ἐν Θήβαις).

Αἴγειρα (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας ἐπὶ τοῦ Κορινθ. κόλπου, (τὸ ἐθν. Αἰγειράτης).

Αἴγειρος (ἡ), κώμη τῆς Δεσβου ἐν τῇ Μεθυμναίᾳ χώρᾳ.

Αἰγειροῦσσα (ἡ), π. τῆς Μεγαρ., (παρβλ. Αἰγιρέσσαι).

Αἰγέστα, ης (ἡ), π. τῆς Σικελ., κρὸς τῷ βορειοδυτικῷ τοῦ ὄρους Ἔρυκος, κτίσμα τοῦ Αἰνείου, (τὸ ἐθν. Αἰγεσταῖος ᾗ Αἰγεστεύς).

Αἴγεστης ἢ Αἴγεστος, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Κριμισοῦ καὶ τῆς Ἐγέστης ἐκ Τροίας, βασιλεὺς ἐν Σικελίᾳ, ὑποδεχθεὶς τὸν Αἰνείαν κτίσαντα πρὸς χάριν αὐτοῦ τὴν πόλιν Αἴγεστον.

Αἰγεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πανδίονος τοῦ δευτέρου, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πάλλαντος, πατὴρ δὲ τοῦ Θησέως ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Πιτθέως Αἴθρας. 2) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Οἰολύκου καὶ ἔγγονος τοῦ Θήρα, (Ἡρόδ. Δ', 149).

Αἰγιωνεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριάμου.

Αἴγη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ἡλέκτρου, βρεφοτροφήσασα μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς Ἑλίκης τὸν Δία, καὶ ὕστερον ὑπ' αὐτοῦ καταστερισθεῖσα.

Αἰγὴ (ἡ), π. τῆς ἐν Μακεδον. Πελλήνης

Αἰγηΐς, ίδος (ἡ), μία τῶν ἐν Ἀθήν. δεκα φυλῶν, ἀπὸ τοῦ Αἰγέως.

Αἰγιάλεια (ἡ), θυγάτηρ ἢ κατ' ἄλλους ἔγγονη τοῦ Ἀδράστου βασιλέως τῆς Σικυῶνος, γυνὴ τοῦ Διομήδους. 2) ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀχαΐας καὶ 3) τῆς Σικυῶνος. 4) νησίδιον παρὰ τὴν Εὔβοιαν.

Αἰγιαλεῖς, ἑων (οἱ), φυλή τις τῶν Σικυωνίων.

Αἰγιαλεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰνάχου καὶ

τῆς νύμφης Μελίας, ἀδελφὸς τοῦ Φορωνέως, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, ἀπὸ τοῦ ὄρους ἐπωνομάσθη ἡ Δίγιάλεια. 2) υἱὸς τοῦ Ἀδράστου, στρατεύσας μετὰ τῶν Ἐπιγόνων κατὰ τῶν Θηβῶν, ᾧ φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Λαομέδοντος, υἱοῦ τοῦ Ἑτεοκλέους.

Αἰγιαλὸς (ὁ), τὸ ἀπὸ τοῦ Ἰσθμοῦ μέχρι τῆς Ἠλείας παραθαλάσσιον μέρος τῆς Πελοποννήσου, ἀπὸ Αἰγιαλέως τοῦ Ἰνάχου, (τὸ ἐθν. Αἰγιαλός).

Αἰγιαλὸς (ὁ), π. τῆς Παφλαγον., ἡ ὕστερον Ἰωνόπολις (Ἰνέμπολου).

Αἰγικορεῖς (οἱ), μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ Αἰγικορέως τοῦ Ἴωνος· ἡ πιθανώτερον ἀπὸ τῶν αἰγιδίων τὰ ὁποῖα ἔτρεφον.

Αἰγικορεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἴωνος.

Αἴγιλα (ἡ), κώμη τῆς Ἀσσυρ.

*Αἰγίλεια (ἡ), νησίδιον παρὰ τὴν Εὔβοιαν.

Αἰγιλία (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀπέναντι τῆς Σαλαμῖνος, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, (ὁ δημότης Αἰγιλεύς).

2) νησίδιον μεταξὺ Κρήτης καὶ Κυθήρων, (Τσιριγάτο).

Αἴγιλια (τὰ), χωρίον τῆς Εὐβοίας ἐν τῇ περιχώρῳ τῆς Ἐρετρίας.

*Αἴγιλος (ἡ), = Αἴγιλα.

Αἰγίμορος ἢ Αἰγίμουρος (ἡ), νῆσος τῆς Ἀφρ. ἀπέναντι τῆς Καρχηδ.

Αἴγινα, ης (ἡ), θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Ἀσωποῦ, ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Αἰακόν· ὑπανδρευθεῖσα ἔπειτα τὸν Ἀκτορα, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Μενοίτιον, τὸν πατέρα τοῦ Πατρόκλου. Ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ἡ 2) νῆσος τοῦ Σαρων. κόλπου, ἀπέναντι τῆς Ἀργολίδος, κλεινὴ πρότερον Οἰνώνη. Οἱ πρῶτοι κάτοικοι αὐτῆς ὠνομάζοντο Μυρμιδόνες, ὡς κατοικοῦντες ὑπὸ γῆν, διὰ τὴν φύσιν τῆς νήσου των, (τὸ ἐθν. Αἰγινήτης, ᾧ ἐπίθ. Αἰγιναῖος καὶ Αἰγινητικός).

Αἰγινήτης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ἀρκάδων. 2) ποτ. τῆς Παφλαγον.

Αἰγίνιον (τὸ), π. τῆς ἐν τῇ Θεσσαλ. Ἑστιαιώτιδος, (ὁ πολίτης Αἰγινιεύς).

Αἴγιον (τὸ), π. τῆς Ἀχαΐας, (Βοστίτσα), (ὁ πολίτης Αἰγιεύς).

Αἴγιος (ὁ), εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου.

Αἰγίπαν (ὁ), ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Σιλβανός, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Αἴγης γυναικὸς τοῦ Πανός.

Αἰγιπλάκτου (τὸ), β. τῆς Μεγαρ.

Αἰγιρόεσσα-οῦσσα (ἡ), μία τῶν 12 Αἰολικῶν πόλεων τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἡ ὕστερον Ἐλαία.

Αἰγίσθενα (τὰ), ἴδε Αἰγόσθενα.

Αἴγισθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θυέστου ἐκ τῆς ἰδίας του θυγατρὸς Πελοπίας, καὶ ἐγγονὸς τοῦ Πέλοπος. Συνωμόσας μετὰ τῆς Κλυταιμνήστρας, ἐφόνευσε τὸν Ἀγαμέμνονα, ἐπιστρέψαντα ἐκ τῆς Τρωάδος, ᾧ βασιλεύσας δώδεκα χρόνους τῶν Μυκηνῶν, ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου, υἱοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

Αἰγίσιον (τὸ), κώμη παραθαλάσσ. τῆς Αἰτωλ.

Αἴγλη (ἡ), μία τῶν Ἑσπερίδων. 2) μία τῶν Νηρηΐδων, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Κεκίρας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὰς Χάριτας. 3) θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Κλυμένης καὶ ἀδελφὴ τοῦ Φαέθοντος, μεταμορφωθεῖσα εἰς αἴγ[illegible]

Αἰγλήις, ίδος (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ὑακίνθου, τὰς ὁποίας ἐθυσίασαν οἱ Ἀθην. ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραίστου πρὸς ἀπαλλαγὴν λοιμοῦ τινος, συμβάντος ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Αἰγέως.

Αἴγλαι (αἱ), λαός τις ἐν Περσίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μηδίας.

Αἰγίσαθα (τὰ), κώμη ὀρεινὴ τῆς Μεγαρ., πρὸς ὄρκτον τῶν Πηγῶν, (τὸ ἐθν. Αἰγοσθενεὺς καὶ Αἰγοσθενίτης).

*Αἰγοσθένεια (ἡ), χωρ. τῆς Φωκίδος.

Αἰγὸς ποταμοί (οἱ), π. καὶ ποταμίων τῆς Θρᾴκ. Χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἔνθα κατενουμαχήθησαν οἱ Ἀθην. ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμον. (τὸ ἐθν. Αἰγοσποταμίτης καὶ Αἰνοποταμίτης).

*Αἴγουα (ἡ), π. τῆς Ἴσπαν.

Αἰγοῦσαι (αἱ), τρεῖς μικραὶ νῆσοι πρὸς δυσμὰς τῆς Σικελ. μεταξὺ τῶν ἀκρωτ. Δρεπάνου ᾧ Διλυβαίου, Φαρβαντία (Λεβάντζα), Ἱερὰ (Μαρίτιμο) καὶ ἡ κυρίως Αἰγοῦσα (Καπραρία).

Αἴγυλα (ἡ), ἴδε Αἰγιλία.

Αἰγύπιος (ὁ), νέος τις Θεσσαλὸς, υἱὸς τοῦ Ἄλθου καὶ τῆς Βούλιδος, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς γῦπα.

Αἰγύπτιος (ὁ), γέρων τις Ἰθακήσιος, πατὴρ τοῦ Ἀντίφου καὶ Εὐρυνόμου.

Αἴγυπτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ τῆς Ἀγχινόης, ἔγγονος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύης, καὶ ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Δαναοῦ, βασιλεύσας τῆς Αἰγύπτου. Εἶχε πεντήκοντα υἱούς, οἵτινες μνηστευθέντες τὰς πεντήκοντα θυγατέρας τοῦ θείου των Δαναοῦ, ἐφονεύθησαν ὑπ' αὐτῶν καθ' ὑποβολὴν αὐτοῦ, ἐκτὸς τοῦ Δυγκέως, τὸν ὁποῖον ἔσωσεν ἡ Ὑπερμνήστρα. 2) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου.

Αἴγυπτος (ἡ), ἡ πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀφρικῆς ἐκτεινομένη χώρα τὴν ὁποίαν ποτίζει ὁ Νεῖλος, Αἴγυπτος καλούμενος ᾧ οὗτος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων. Διαιρεῖτο εἰς Ἄνω Αἴγυπτον, τὴν ᾧ Θηβαΐδα, εἰς Μεσαίαν τὴν καὶ Ἑπτανομίδα, ᾧ εἰς Κάτω Αἴγυπτον, ἥτις περιεῖχε τὸ καλούμενον Δέλτα, (τὸ ἐθν. Αἰγύπτιος).

*Αἴγυρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θελξίωνος.

Αἴγυς, υος (ἡ), π. τῆς Ἀσσυρ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδ. (τὸ ἐθν. Αἰγύτης, ου [ὁ] καὶ Αἰγῦτις, ίδος [ἡ]).

Αἴγιων, ωνος (ὁ), ποιμήν τις παρὰ Θκρτ. 2) βασιλεύς τις τοῦ Ἄργους. 3) Ποθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος.

Αἰγώνεια (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ.

*Αἴγωστις (ἡς), χωρ. τῆς Λοκρ.

*Αἰδέσιος (ὁ), φιλόσοφός τις νεοπλατωνικὸς παρ' Εὐναπίῳ.

Αἴδηψὸς (ἡ), π. παραθαλάσσ. τῆς Εὐβοίας ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, περιφημος διὰ τὰ θερμὰ λουτρὰ της, (Δηψό), (ὁ πολ. Αἰδήψιος).

Αἰδοῦῖοι καὶ Αἰδοῦσιοι καὶ Αἰδούσιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας, μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Δουΐου καὶ Ἀράρεως.

Αἰθωνεύς, έως (ὁ), ποιητ. ὁ Ἄρης. 2) βασιλεὺς τῶν ἐν Θρᾴκῃ Μολοσσῶν, τὸν ὁποῖον τὴν γυναῖκα Περσεφόνην δελεάσαντες ν' ἁρπάσωσιν ὁ Θησεὺς καὶ ὁ Πειρίθους, ἐρρίφθησαν ὑπ' αὐτοῦ εἰς πολυχρόνιον εἱρκτήν.

*Αἰζήν, ῆνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταντάλου.

Αἰήτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Περσηΐδος, μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων, βασιλεὺς τῆς Κολχίδος, ἀδελφὸς τῆς Κίρκης καὶ τῆς Πασιφάης, καὶ πατὴρ τῆς Μηδείας καὶ τοῦ Ἀψύρτου. Πρὸς αὐτὸν ἔπλευσαν ὁ Ἰάσων μὲ τοὺς Ἀργοναύτας ν' ἁρπάσωσι τὸ χρυσόμαλλον δέρας, φυλασσόμενον εἰς τὸ ἄλσος τοῦ Ἄρεως.

2) ὄνομα διαφόρων ἄλλων μετὰ ταῦτα βασιλέων τῆς Κολχίδος.

Αἰητίνη (ἡ), πατρωνυμικῶς ἡ Μήδεια.

*Αἰήτιος (ὁ), φιλόσοφός τις Πυθαγόρειος ἐκ Πάρου.

Αἰθαία (ἡ), χωρίον τῆς Λακεδ. (οἱ κάτοικοι Αἰθαιεῖς).

Αἰθάλη καὶ Αἰθάλεια καὶ Αἰθαλία (ἡ), νῆσος τοῦ Τυρρην. πελάγους, (Ἔλβα), (ὁ κάτοικος Αἰθαλίτης -ελεύς καὶ Αἰθαλεύς).

Αἰθαλίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, (ὁ δημότης Αἰθαλίδης καὶ Αἰθαλεύς).

Αἰθαλίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ ᾧ τῆς Εὐπολεμείας, θυγατρὸς τοῦ Μυρμιδόνος, λαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν χάριν τοῦ νὰ μὴ λησμονῇ τίποτε ᾧ νὰ διατρίβῃ ὡρισμένον τινὰ χρόνον παρὰ τοῖς νεκροῖς.

Αἰθαλίων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν Τυρρηνῶν λῃστῶν, οἵτινες ἤθελον νὰ παλήσωσι τὸν Διονύσιον εἰς τὴν Ἀσίαν, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τούτου εἰς Δελφῖνα.

Αἰθαλίσεις, εντος (ὁ), ποτ. τῆς Μυσ.

Αἴθη (ἡ), ἡ ἵππος τοῦ Ἀγαμέμνονος ἣν εἶχε λάβει δῶρον παρὰ τοῦ Ἐχεπώλου ἡγεμόνος τῆς Σικυῶνος.

Αἰθήρ, έρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρέβους ᾧ τῆς Νυκτὸς καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἡμέρας, ὅστις ἐγέννησε μετὰ τῆς Γῆς διάφορα τερατώδη ὄντα.

Αἰθικες (οἱ), ἔθνος τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὸν Πίνδον ἢ ἐν ταῖς μεθορίοις τῆς Ἠπείρ.

Αἰθικία (ἡ), ἡ χώρα τῶν Αἰθίκων ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ.

Αἰθίκλα, ης (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Λαομέδοντος καὶ ἀδελφὴ τοῦ Πριάμου, αἰχμαλωτισθεῖσα εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Ἰλίου ὑπὸ τοῦ Πρωτεσιλάου.

Αἰθιοπία (ἡ), χώρα τῆς Ἀφρ., πρὸς μεσημβρ. τῆς Αἰγύπτου παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν καὶ τὰ παράλια τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης. Δύτην κατῴκουν οἱ

Αἰθίοπες, οἱ κάτοικοι τῆς Αἰθιοπίας, μέλανες τὸ χρῶμα (αἴθω, ὤψ) διαιρούμενοι εἰς ἀνατολικοὺς καὶ δυτικούς. Ὧν οἱ μὲν κατῴκουν τὴν Ἀσίαν, οἱ δὲ τὴν Ἀφρικήν, χωριζόμενοι ἀπ' ἀλλήλων διὰ τοῦ Ἀραβίου κόλπου καὶ ζῶντες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ βίον νομαδικόν.

Αἰθιοπὶς, ίδος (ἡ), μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ.

Αἰθίοψ, οπος (ὁ), ποτ. τῆς Διβύης, κατ' ἄλλους ὁ Νίγειρ ἢ Νίγρος.

Αἰθίων, ονος (ὁ), ὀπαδὸς τοῦ Φινέως, εἰς τοῦ ἀποίου τὸν γάμον ἐφονεύθη.

Αἴθουσα (ἡ), θυγ. τοῦ Ποσειδ. ἐξ τῆς Ἀλκυονης, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπολλωνος τὸν Ἐλευθῆρα καὶ Ὑριέα. 2) νῆσος τῆς Ἀιρ. ἐν τῇ μεσογείᾳ, (ἄλλως Αἰγαῦσσα).

Αἴθρα (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Πιτθέως, ἡγεμόνος τῆς Τροιζῆνος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Αἰγέως τὸν Θησέα· αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Διοσκούρων ὅτε ἦλθον εἰς Ἀθήνας πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς ἀδελφῆς αὐτῶν Ἑλένης, ἠκολούθησεν αὐτὴν μετὰ τοῦ Πάριδος εἰς τὴν Τρωάδα.

Αἴθων, ονος (ὁ), εἷς τῶν ἵππων τοῦ Ἕκτορος.

Αἴκα: (αἱ, π. μεσόγ. τῆς Ἰταλ ἐπὶ τῶν ὀρίων τῆς Ἀπουλήας.

Αἰκούλανον (τό), π. τῆς Ἰταλ., (Eclano).

Αἰκυοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἰταλ. κατοικῶν τὴν χώραν τῶν Λατίνων.

Αἰλία (ἡ), οὕτως ὠνομάσθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἡ Ἱεροσαλὴμ ἀπὸ τοῦ Καίσαρος Αἰλίου Ἀδριανοῦ.

Αἰλιανὸς (ὁ), Κλαύδιος —, σοφιστὴς ἐκ τῆς ἐν Ἰταλ. Πραινέστου, ζήσας περὶ τὴν τρίτην ἀπὸ Χριστ. ἑκατονταετηρίδα. Ἔγραψεν Ἑλληνιστὶ Ἱστορίαν τῶν ζώων εἰς 16 βιβλία, καὶ Ποικίλης Ἱστορίας 14 βιβλία. 2) ἄλλος ὁμώνυμος πλὴν προγενέστερος αὐτοῦ, Ἕλληνα τὸ γένος, γράψας περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Β' αἰῶνος πραγματείαν περὶ Τακτικῶν.

Αἴλιος Ἀδριανός, ἴδε Ἀδριανός.

Αἴλιος Ἀριστείδης, ἴδε Ἀριστείδης.

Αἴλιος Διονύσιος, ἴδε Διονύσιος.

Αἰμιλιανὸς Σκηπίων, ἴδε Σκηπίων.

Αἰμίλιος Δέκιος (ὁ), Ὕπατος τῆς Ῥώμης, ἐχθρὸς τοῦ Σύλλα, πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πομπηίου καὶ Κατούλλου, ἔφυγεν εἰς Σαρδινίαν, ὅπου καὶ ἀπέθανεν.

2) Αἰμίλιος Παῦλος Λεύκιος, χρηματίσας δὶς Ὕπατος ἐν Ῥώμῃ, καὶ ἔπειτα ἀποσταλεὶς στρατηγὸς κατὰ τοῦ Ἀννίβα, ἐνικήθη εἰς τὴν ἐν Κάννας μάχην τῷ 168 πρὸ Χ. 3) Αἰμίλιος Παῦλος, υἱὸς τοῦ πρωτέρου, καταπολεμήσας τὸν Περσέα, τελευταῖον βασιλέα τῆς Μακεδονίας, ἐθριάμβευσε λαμπρῶς ἐν Ῥώμῃ.

Αἰμίνιον (τό), π. τῆς ἄρκτ. Λουσιτανίας.

Αἰμόνη (ἡ), π. καὶ φρούρ. τῆς Παννονίας, (Leybach).

Αἴμονες, οἱ κάτοικοι τῆς Αἱμονίας.

Αἰμόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Δευκαλ. ἐξ τῆς Πύρρας, ἀφ' αὐτῆς ὠνομάσθη ἡ

Αἱμονία καὶ Αἱμονία (ἡ), μέρος τῆς Θεσσαλίας.

Αἱμονίαι (αἱ), π. τῆς Ἀρκαδ.

Αἱμονίδης, πατρωνυμ. ὁ Μαίων.

Αἱμονίδης, πατρωνυμ. ὁ Δαέρκης.

Αἱμόνιος (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς Ἀμαλθείας.

Αἷμον (τό) καὶ

Αἷμος ἡ (ὀρθότ.) Αἶμος (ὁ) καὶ Αἷμον (τό), β. τῆς Θρᾴκης, χωρίζον αὐτὴν ἀπὸ ζωνῶν πρὸς ἀνατολ. τῆς Μοισίας, (Balkan).

Αἷμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βορέα, βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, μετεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Διὸς μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ῥοδόπης εἰς τὰ ὁμώνυμα ὄρη, διότι ἔλεγον ἑαυτοὺς τέκνα τοῦ Θεοῦ τούτου.

Αἶμων, ονος (ὁ), εἷς τῶν ὑποστρατήγων τοῦ Νέστορος ἐκ Πύλου. 2) υἱὸς τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῶν Θηβῶν, ἐραστὴς Ἀντιγονης τῆς Οἰδίποδος, κατασκαραχθεὶς ὑπὸ τῆς Σφιγγός. 3) υἱὸς τοῦ Λυκάονος, βασιλέως τῆς Ἀρκαδ., κτίσας τὴν πολιν Αἱμονίαν. 4) υἱὸς τοῦ Πελασγοῦ, πατὴρ τοῦ Θεσσαλοῦ ἐξ Ὀξύλου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη κατ' ἀρχὰς ἡ Θεσσαλία Αἱμονία. 5) Πυθαγορειός τις ἐκ Κρότωνος. 6) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Βακτ. χυν. εἰς τὸν Κηφισσόν, ὁ πρότερον Θερμώδων.

*Αἶνα (ἡ), π. τῆς Παλαιστίνης.

*Αἰναρέτη (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Ἀθάμαντος.

Αἰναρία (ἡ), νῆσος τοῦ Τυρρην. πελάγους, ἄλλως Πιθηκοῦσα, (Ischia).

Αἰνάριον (τό), π. τῆς Ἀχαΐας, ὅπου ἐγίνοντο συνήθως αἱ συνελεύσεις τῆς Ἀχαϊκῆς ὁμοσπονδίας.

Αἰνέας, Δωρ. ἀντὶ Αἰνείας, Θηβαῖος γραμματοδιδάσκαλος. 2) στρατηγός τις τῶν Κορινθ. 3) ἕτερος ἐκ τῆς ἐν Ἀρκαδ. Στυμφαλίδος. 4) Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Αἴνεια (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, (τὸ ἐθν. Αἰνεάτης). 2) = Αἶνος.

Αἰνείας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου καὶ τῆς Ἀφροδ., ἡγεμὼν τῆς Δαρδανίας, ὁ μετὰ τὸν Ἕκτορα ἀνδρειότερος τῶν Τρώων. Διασωθείς, μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας, μὲ πολλοὺς τῶν συμπολιτῶν του εἰς τὴν Ἰταλ., συνέστησε μικρὸν βασίλειον ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων. 2) συγγραφεὺς ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἔγραψε Στρατηγικὰ καὶ Πολιορκητικά.

3) Γαζαῖος, μαθητὴς τοῦ Ἱεροκλέους, γενόμενος ἔπειτα Χριστιανὸς ἐξ διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν.

*Αἰνεσίδημος (ὁ), = Αἰνησίδαμος (2).

Αἰνετός (ὁ), υἱὸς τοῦ Δηΐωνος βασιλέως τῆς Φωκίδος καὶ τῆς Διομήδης θυγατρὸς τοῦ Ξούθου.

Αἰνεύς, εως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Στίλβης, πατὴρ τοῦ Κυζίκου.

Αἰνήϊος, πατρωνυμ. ὁ Κύζικος, ὡς υἱὸς τοῦ Αἰνέως.

Αἰνησίας, ου (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων παρὰ Θεόπ. καὶ Ξενοφ. 2) εἷς τῶν μαθητῶν τοῦ Θεοφράστου ἐκ Μεγαλοπόλεως.

Αἰνησίδαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πατεϊκοῦ καὶ πατὴρ τοῦ τυράννου Θήρωνος ἐν Ἀκράγαντι. 2) ἱστοριοφόρος Σκεπτικὸς ἐκ Βρήτης, σύγχρονος τοῦ Κικέρωνος.

Αἰνησίκαστα καὶ

Αἰνησίππη (ἡ), νῆσος τῆς Μεσογείου ἀπέναντι τοῦ Διβυκοῦ Νομοῦ μὲ ὁμώνυμον πόλιν καὶ λιμένα.

Αἰνησίφυρα (ἡ), π. παραθαλ. ἐξ ἀκρωτ. τῆς Λιβύης ἐπὶ τοῦ Διβυκοῦ Νομοῦ.

Αἰνήτη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Σύσύρου ἐξ μήτηρ τοῦ Κυζίκου.

Αἰνία (ἡ), π. τῆς Αἰτωλ. ἐν τῇ Πτῳαι-εία παρὰ τὸν Ἀγελῶον, (τὰ ἐθν. Αἰνιᾶν καὶ Αἰνιεύς).

Αἰνιάνες (καὶ ὄχι Αἰνιᾶνες), ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Θεσσαλ., κατοικοῦν τυπικῶς τὴν Ὄσσαν, ἔπειτα δὲ τὰ μετ. τῆς Οἴτης καὶ τοῦ Ὄθρυος μέρη τῆς Ἠπείρου, ὅθεν ἐκαλοῦντο καὶ Οἰταῖοι.

Αἶνος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων. 2) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Τρωάδος.

Αἰνυπάντη (ἡ), π. τῆς Οἰνηδελικίας ἐπὶ τοῦ Αἴνου ποτ., (Inopruca).

Αἴνοορα (τὰ), μέρος τῆς Θάσου, ὅπου καὶ μέταλλα χρυσοῦ.

Αἶνος (ἡ), π. παραθαλάσσ. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἕβρου, ἡ πρότερον Πολτυοβρία, (τὸ ἐθν. Αἴνιος).

Αἶνος (ὁ), ποτ. τῆς Ῥαιτικῆς, πηγ. ἐκ τῶν Ἀλπίων καὶ χυν. εἰς τὸν Ἴστρον.

2) β τῆς Κεφαλλην., (Monte Nero)

Αἰνύρων χῦρος, ἴδε Αἴννυρα.

Αἰξωνή (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ Ἀλιμοῦντος καὶ Ἁλῶν, ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα ἢ Πανδιονίδα φυλήν, (ὁ δημότης Αἰξωνεὺς καὶ τὸ θηλ. Αἰξωνίς).

Αἰολάδης, ου (ὁ), Θηβαῖος τις παρὰ Θεόκ.

Αἰολεῖς (οἱ), ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν ἔθνος, ὀνομασθὲν ἀπὸ Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος, ἐξ μετοικήσαν ἀπὸ τῆς Θεσσαλ., ὅπου κατῴκησε κατ' ἀρχὰς, εἰς τὴν Ἀκαρν., Αἰτωλ., Φωκ., Πελοπόνν., καὶ περὶ τὸ 1100 πρὸ Χριστοῦ, εἰς τὸ περὶ τὴν Τρωάδα παραθαλάσσιον μέρος τῆς μικρᾶς Ἀσίας, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτῶν ὠνομάσθη ἰδίως Αἰολίς, ὅπου συνεκρότησαν ἓξ ἕνδεκα πόλεων τὸν Αἰολικὸν λεγόμενον δεσμόν, τοῦ ὁποίου ἡ συνέλευσις ἐγίνετο συνήθως εἰς τὴν Κύμην. Αἱ πόλεις αὗται, πολιτευθεῖσαι κατ' ἀρχὰς αὐτόνομοι, καθυπετάχθησαν ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Κροίσου, καὶ ἐορεξῆς ὑπὸ τῶν Περσῶν ἐπὶ Κύρου τοῦ μεγάλου.

Αἰολία (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ἀμυθάονος ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Καλυδὼν ἐγέννησε τὴν Ἐπικάστην ἐξ Πρωτογένειαν. 2) = Αἰολίς.

Αἰολίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Σίσυφος καὶ ὁ Κρηθεὺς καὶ ὁ ἀπόγονος αὐτοῦ ὁ Γλαῦκος.

Αἰολίη (ἡ), ἡ ἄλλως Στροφάδες καὶ Λευκὰς νῆσος, μία τῶν λεγομένων τοῦ Αἰόλου.

Αἰολὶς, ίδος (ἡ), ἡ ἐπὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας χώρα τῶν Αἰολέων, ἐκτεινομένη μεσημβρινώτερον τῆς Τρωάδος ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Μυσίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνῆκον πρωτεύ. καὶ αἱ νῆσοι Λέσβος ἐξ Τένεδος. 2) π. τῆς Θεσσαλίας μεταξὺ τῶν Δελφῶν καὶ τῆς Δαυλίδος, (ὁ πολ. Αἰολιεύς).

Αἰολίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου.

Αἴολος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱππότα ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Διὸς καὶ τῆς Αἰγύας, θεὸς ἢ ταμίας τῶν ἀνέμων, κατῴκει ἐπὶ μιᾶς τῶν ἀπ' αὐτοῦ καλουμένων νήσων, τῶν ἄλλως Λιπάρεων. 2) υἱὸς τοῦ Ἕλληνος καὶ τῆς Νύμφης Ὀρσηΐδος, καὶ ἔγγονος τοῦ Δευκαλίωνος, βασιλεὺς ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ἐναρέτης ἓξ υἱοὺς, Κρηθέα, Σίσυφον, Σαλμωνέα, Δηϊόνα, Μάγνην καὶ Περιήρην.

καὶ πέντε θυγατέρας, Καυάκην, Ἀλκυόνην, Πεισιδίκην, Καλύκην, καὶ Περιμήδην. 3) εἷς τῶν ὁπαδῶν τοῦ Αἰνείου εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐκ τῆς ἐν τῇ Φρυγίᾳ Λυρνησσοῦ.

Αἶπεια (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Μεσσην., ἡ ὕστερον Θουρία ἢ Κορώνη, (ὁ πολ. Αἰπεάτης). 2) π. τῆς Κύπρου, ἡ ὕστερον Σόλοι.

Αἶπυ (τὸ), π. τῆς Ἠλιάδος, ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Μεσσην.

Αἴπυτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἕλλάτου, βασιλέως τῆς ἐν Ἀρκαδ. Φαισάνης. 2) υἱὸς τοῦ Ἱππυθόου, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ. 3) υἱὸς τοῦ Κρεσφόντου καὶ τῆς Μερόπης τῆς θυγατρὸς τοῦ Κυψέλου, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν. Φονευθέντος τοῦ πατρὸς του ὑπὸ τοῦ Πολυφόντου, διασωθεὶς ἢ ἀναιρεὶς παρὰ τῷ πάππῳ του Κυψέλῳ, ἐφόνευσε τὸν Πολυφόντην καὶ ἀνεκτήσατο τὴν βασιλείαν τοῦ πατρός τε. 4) υἱὸς τοῦ Νηλέως ἢ ἔγγονος τοῦ Κόδρου, κτίσας τὴν ἐν Καρίᾳ πόλιν Ὁρτήνην.

*Αἶραί (αἱ), π. τῆς Μακεδ. (ὁ πολ. Αἱραῖος). 2) π. τῆς Ἰων. (ὁ πολ. Αἱρεύς). 3) π. τοῦ Ἑλλησπόντου, (ὁ πολ. Αἱρᾶτης).

*Αἶσα (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Αἰσαῖος).

Αἴσακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἀρίσβης, ἔμπειρος ἐξηγητὴς τῶν ὀνείρων, προεῖπεν τὴν καταστροφὴν τῆς Τρωάδος.

Αἰσάνιος (ὁ), πατὴρ τοῦ Γρίνου, βασιλέως τῆς νήσου Θήρας.

Αἴσαρ, ἴδε Δῦσαρ. 2) = τῷ-

Αἴσαρος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ. παρὰ τὴν πόλιν Κρότωνα.

Αἰσαρνία (ἡ), π. τῶν Σαμίων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Iserula).

Αἴσηπος (ὁ), ποτ. τῆς Μυσ., χυν. εἰς τὴν Προποντ. πλησίον τῆς Κυζίκου. 2) υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. 3) υἱὸς τοῦ Βουκολίωνος ἐκ Τροίας ἢ τῆς Νύμφης Ἀβαρβαρέας.

Αἰσιμίδης, ου (ὁ), Κερκυραῖός τις παρὰ Θκδ.

*Αἴσιμος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἀριστοφάνῃ.

Αἴσιον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ. πλησίον τοῦ Σκυλετίου.

Αἴσιος (ὁ), Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ Ἀφόβου. 2) (γεωγρφ.) = τῷ-

Αἴσις, εως (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ. ῥέων διὰ τῆς Ὀμβρικῆς, (Esino).

Αἰσονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἰάσων.

Αἰσυήτης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀντήνορος, εἷς τῶν ἡγεμόνων τῆς Τρωάδος.

Αἴσυμη (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Αἰσυμαῖος).

Αἰσχίνης, ου (ὁ), ῥήτωρ Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀτρομήτου, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Κατ' ἀρχὰς ὑποκριτὴς θεάτρου, καὶ μαθητεύσας ἔπειτα παρὰ τῷ Ἰσοκράτει, ἐπεχείρησεν εἰς τὰ πολιτικὰ τῆς πατρίδος του. Ἀντιπολιτευόμενος τὸν Δημοσθένην, κατηγωνίσθη τέλος ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐδικάσθη νὰ φύγῃ εἰς Ἀθήνας. Διδάξας τὴν ῥητορικὴν ἐν Ῥόδῳ, μετέβη ἐκεῖθεν εἰς Σάμον, ὅπου ἢ ἀπέθανεν ἑβδομηκοντούτης. 2) φιλόσοφος Σωκρατικὸς, ἐδίδαξε ἐπὶ μισθῷ ἐν τῇ αὐλῇ Διονυσίου τοῦ Τυράννου. Συνέγραψε διαλόγους, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται μόνοι τρεῖς. 3) Νεαπολίτης, φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς, διδάξας ἐν Ἀθήναις. 4) εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις. 5) Ἀθηναῖός τις, υἱὸς τοῦ Σέλλου, ἐπικαλούμενος Κατνός, τὸν ὁποῖον χλευάζει ὁ Ἀριστοφάνης. 6) Ἐρετριεύς τις παρ' Ἡροδότῳ.

Αἰσχρέης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἡροδότῳ.

Αἴσχρη (ἡ), γυνή τις Φρυγία παρὰ Καλλιμάχῳ.

Αἰσχρηΐς, ίδος (ἡ), μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεστιοῦ, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λεύκωνα.

*Αἰσχρίων, ωνος (ὁ), ποιητὴς Σάμιος. 2) ἕτερος Μιτυληναῖος. 3) ἰατρὸς, διδάσκαλος τοῦ Γαληνοῦ.

Αἰσχριώνη (ἡ), φυλή τις τῶν Σαμίων κατοικοῦσα τὴν ἐν τῷ Διβύῃ Ὄασιν.

Αἰσχυλίς, ίδος (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Θαλοῦ παρὰ Καλλιμάχῳ.

Αἰσχύλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐφορίωνος, γεννηθεὶς ἐν Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς τῷ 525 πρὸ Χριστοῦ, πατὴρ τῆς Ἑλληνικῆς Τραγῳδίας. Περὶ τὰ ἔαρχατα τῆς ἡλικίας του ἐλθὼν εἰς Σικελίαν πρὸς τὸν βασιλέα Ἱέρωνα, ἀπέθανεν ἐκεῖ ἑβδομηκοντούτης. Ἐκ τῶν 70—90 τραγῳδιῶν αὐτοῦ ἐσώθησαν μόνον ἑπτά.

Αἰσων, ωνος (ὁ, υἱὸς τοῦ Κρηθέως ἢ τῆς Τηρωΐς, καὶ ἔγγονος τοῦ Αἰόλου, βασιλεὺς τῆς Ἰωλκιοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἐγέννησεν ἐκ τῆς Πολυμήδης ἢ Ἀλκιμήδης τὸν Ἰάσονα καὶ τὸν Πρόμαχον. Ἐπιτρέψαντος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ἐκ τῆς Κυλλίδος, μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς Μηδείας εἰς τετρακοντούτη νέον ἄνδρα. 2) Ἀργεῖός τις παρὰ Θκδ.

*Αἰσών, ῶνος (ἡ), π. τῆς Μαγνησ. (ὁ πολ. Αἰσώνιος, Αἰσωνιεὺς καὶ Αἰσωνιάτης).

Αἴσωπος (ὁ), Φρὺξ ἢ, κατ' ἄλλους, Σάμιος, ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς ἕκτης πρὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος· ὑπῆξε κατ' ἀρχὰς δούλος τοῦ Ἰάδμονος ἢ Ξούθου ἐν Σάμῳ, παρὰ τοῦ ὁποίου ἀπελευθερωθεὶς ἦλθεν εἰς Λυδίαν καὶ ἔζη εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Κροίσου. Ἐκεῖθεν δὲ μεταβὰς εἰς Δελφούς, καὶ διαβληθεὶς, διὰ τὴν παρρησίαν αὐτοῦ, ὑπὸ τῶν Δελφῶν ὡς ἱερόσυλος, κατεχρημνίσθη ἀπό τινος βράχου. Ἡ γνησιότης τῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ σωζομένων μύθων ἀμφισβητεῖται.

Αἴτνη (ἡ), βουνὸν πυριπνουν τῆς Σικελ., ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἔκειτο, κατὰ τὴν Μυθολογίαν, ὁ Τυφῶν, (Monte Gibello). 2) π. τῆς Σικελ. κεῖτ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, κτίσμα τοῦ βασιλέως Ἱέρωνος, ἢ ὕστεραν ἔννησας (τὸ ἐθν. Αἰτναῖος). 3) μία τῶν Νυμφῶν τῆς Σικελ., θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς 4) Ὄνομα βακχίδος τινὸς παρὰ Θκρτ.

Αἰτωλία (ἡ), ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος μεταξὺ Ἀχαρν., Θεσσαλ., Ἠπείρου ἢ τῆς θαλάσσης, ποτιζομένη ὑπὸ τοῦ Ἀχελῴου ἢ ἔχουσα τὸ πάλαι εἰκοσιεξ περίπου πόλεις. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς Αἰτωλοί, λαὸς μάχιμος καὶ ἀταπείνωτος, μετῴκησαν εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς Ἤλιδος, καὶ οὗτοι ἐπρότερον Ἀέλεγες, κυρίως ἢ Γαῖτες

Αἰτωλὸς (ὁ), ὡς ἐθνικὸν, ὁ κάτοικος τῆς Αἰτωλίας. 2) (κυριωνυμ.) ὁ υἱὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος καὶ τῆς Καλῆς ἢ Ἰφιανάσσης. Διαδεχθεὶς τὸν ἀδελφόν του Ἔπειὸν εἰς τὸ βασίλειον τῆς Ἤλιδος, ἐδιώχθη μετ' οὐ πολὺ νὰ φύγῃ, φονεύσας τὸν Ἄπιν υἱὸν τοῦ Ἰάσονος. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν χώραν τῶν Κουρήτων καὶ κυριεύσας αὐτήν, μετωνόμασεν ἀπ' αὐτοῦ ἐνὸς ματὸς τὸν Αἰτωλίαν. Ἐγέννησεν ἐκ τῆς Προνόης τὸν Πλευρῶνα καὶ Καλυδῶνα

*Αἴχμις, ιδος (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Ἀρκάδων.

Ἀκάδη (ἡ), β. τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου.

Ἀκαθηνὴ (ἡ), ἐπαρχία τῆς Μεσοποταμ.

Ἀκαδημία (ἡ), θέσις τερενὴ καὶ δενδρόφυτος ἐξ στάδια μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, κληθεῖσα ἀπό τινος παλαιοῦ ἥρωος Ἀκαδήμου. Εἰς τὸ ἐνταῦθα γυμνάσιον ἐδίδασκεν ὁ Πλάτων, ὅθεν ἡ φιλοσοφικὴ αὐτοῦ σχολὴ ἐκλήθη Ἀκαδημαϊκὴ καὶ Ἀκαδημαϊκοὶ οἱ ὀπαδοί του.

Ἀκάδημος (ὁ), παλαιός τις ἥρως τῶν Ἀθηνῶν, ὃς τις ἐμήνυσεν εἰς τὸν Κάστορα καὶ Πολυδεύκην τὸν τόπον ὅπου ἐφυλάττετο ἡ ὑπὸ τοῦ Θησέως ἁρπαγεῖσα ἀδελφὴ αὐτῶν Ἑλένη, διὸ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Λακεδαιμ.

Ἀκαδραί (αἱ), ἔθνος τῶν Σινῶν, κατοικοῦν μεσογείως πρὸς μεσημβρίαν τῆς νῦν Κίνας.

Ἀκακαλλίς, ίδος (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Μίλητον καὶ Ἀκακαλλίδα. 2) Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Φύλακον ἢ Φίλανδρον.

Ἀκακήσιον (τὸ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπί τινος ὁμωνύμου λόφου παρὰ τὴν Μεγαλόπολιν, (ὁ πολ. Ἀκακήσιος).

Ἄκακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, κτίτωρ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλεως Ἀκακησίου.

Ἀκαλανθὶς, ίδος (ἡ), μία τῶν ἐννέα θυγατέρων τοῦ Πιερίου βασιλέως τῆς Ἐμαθίας, μεταμορφωθεῖσα εἰς πτηνὸν ὑπὸ τῶν Μουσῶν.

Ἀκάλανδρος (ὁ), ποτ. τῆς Λευκανίας ἐν τῇ Ἰταλ.

Ἀκάλλη (ἡ), ἴδε Ἀκακαλλίς.

Ἀκαμάντιον (τὸ), π. τῆς Φρυγ.

Ἀκαμαντὶς, ίδος (ἡ), μία τῶν ἐν Ἀθήναις δέκα φυλῶν, ἀπὸ Ἀκάμαντος τοῦ υἱοῦ τοῦ Θησέως, (ὁ φυλέτης Ἀκαμαντίδης).

Ἀκάμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Φαίδρας. Ἐλθὼν μετὰ τοῦ Διομήδους εἰς τὴν πόλιν τῆς Τροίας ἵνα ζητήσῃ τὴν Ἑλένην, ἠράσθη τῆς Λαοδίκης θυγατρὸς τοῦ Πριάμου, ἥτις ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ ἕνα υἱόν. Ἀλωθείσης δὲ τῆς Τρωάδος ἔλαβεν ὡς λάφυρον τὴν Κλυμένην, καὶ ἔφερεν ὀπίσω εἰς Ἀθήνας ἢ τὴν Αἴθρην τὴν μητέρα τοῦ Θησέως. 2) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς Θεανοῦς, εἷς τῶν ἀριστέων τῆς Τρωάδος. 3) (Γεωγρφ.) ἀκρωτ. τῆς Κύπρου πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν αὐτῆς μέρος, (Cap di Pighano).

Ἀκτμψις, εως (ὁ), ποτ. μέγιστος τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ῥέων διὰ τῶν ὀρίων τῆς Κολχίδος καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον, (ἁλλῶς Βάας καὶ Ἄψαρος).

*Ἀκανθίνη (ἡ), νῆσος τῆς Ἀραβικῆς θαλάσσης.

Ἀκανθίς, ίδος (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Αὐτονόου καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀκάνθου, μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς τὸ ὁμώνυμον αὐτῆς πτηνόν.

Ἄκανθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αὐτονόου καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, κατασπαραχθεὶς ὑπὸ τῶν ἵππων τοῦ πατρός του.

Ἄκανθος (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, (περισσ.), (ὁ πολ. Ἀκάνθιος).
2) π. τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, (ὁ πολ. Ἀκανθοπολίτης).

Ἀκανθωνῖτις (ἡ), χώρα τῆς Καρμανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

*Ἀκανίας (ὁ), λιμὴν τῆς Ῥόδου.

*Ἀκανναι (αἱ), ἐμπορεῖον ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλ.

*Ἀκάρασσος (ἡ), π. τῆς Λυκίας. (ὁ πολ. Ἀκαρασσεὺς καὶ Ἀκαρασσεύς).

Ἀκαρνάν, ᾶνος (ὁ), ὡς ἐθνικὸν, ὁ κάτοικος τῆς Ἀκαρνανίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος καὶ τῆς Καλιῤῥόης θυγατρὸς τοῦ Ἀχελῴου, ἐγγονος τοῦ Ἀμφιάρεω, ἐπῴκησεν ἐκ τῆς πόλεως Ψωφῖδος εἰς τὸ ἀπ' αὐτοῦ παρονομασθὲν μέρος τῆς Ἠπείρου.

Ἀκαρνανία (ἡ), ἐπαρχία τῆς δυτικῆς Ἑλλάδος, μεταξὺ Αἰτωλίας (τῆς ὁποίας χωρίζεται διὰ τοῦ Ἀχελῴου), Ἠπείρου, Ἀμβρακικοῦ κόλπου καὶ Ἰονίου πελάγους. Ἐκαλεῖτο πρότερον Κουρῆτις, καὶ ἐκατοικεῖτο ὑπὸ τῶν Ταφίων, Τηλεβοῶν κλπ., ἐκοικισθεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀκαρνᾶνος μετωνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς Ἀκαρνᾶνες, κληθέντες οὕτω πιθανῶς, διότι ἐκόμων (ἀ, κείρω), ἀπ' ἐναντίας τῶν Κουρήτων, ἐφημίζοντο διὰ τὴν ἀνδρίαν καὶ φρόνησίν των, πολεμοῦντες πάντοτε σχεδὸν πρὸς τοὺς γείτονας αὐτῶν Αἰτωλούς, ἅγρις ὅτου ὑπετάχθησαν ἀμφότεροι εἰς τοὺς Ῥωμαίους.

*Ἀκαρρά (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας, (ὁ πολ. Ἀκαρρεὺς ἢ Ἀκαρράτης).

Ἀκάστη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος.

Ἄκαστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πελίου καὶ τῆς Ἀναξιβίας, βασιλεὺς τῆς Ἰωλκοῦ, εἷς τῶν θηρευτῶν τοῦ Καλυδωνίου Ταύρου καὶ τῶν Ἀργοναυτῶν. Μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του εἰς τὴν Ἰωλκόν, ἐπειδὴ αἱ ἀδελφαί του, ἀπατηθεῖσαι ὑπὸ τῆς Μηδείας, ἐθανάτωσαν τὸν γέροντα πατέρα των, ἐδίωξε τὴν Μήδειαν καὶ τὸν Ἰάσονα καὶ ἐδούλωσεν εἰς τιμὴν τοῦ πατρός του τοὺς περιφήμους παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐπιταφίους ἀγῶνας. Ἐγέννησε δὲ ἐκ τῆς Ἀστυδαμείας τὸν Ἄκτορα καὶ δύο θυγατέρας τὴν Ἀκαδήμειαν καὶ Στερόπην.
2) βασιλεὺς τοῦ Δουλιχίου.

*Ἀκέλη (ἡ), π. τῆς Διβύης, (ὁ πολ. Ἀκελήσιος).

*Ἀκέλης (ὁ), ποτ. παρὰ τὴν κάλιν Ἀκέλην τῆς Λιβ.

*Ἄκεσαι (αἱ), π. τῆς Μακεδ., (ὁ πολ. Ἀκεσίτης καὶ Ἀκεσαῖος).

Ἀκεσαμεναί (αἱ), π. τῆς Μακεδον., (ὁ πολ. Ἀκεσαμένιος).

Ἀκεσαμενὸς (ὁ), πατὴρ τῆς Περσεΐδος, βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, κτίτωρ τῶν Ἀκεσαμενῶν.

*Ἀκεσίας (ὁ), συγγραφεύς τις γράψας Ὀψαρτυτικά.

Ἀκεσίμβροτος (ὁ), ὄνομα ἰατροῦ παρὰ Πλάτωνι. 2) ναύαρχός τις τῶν Ῥοδίων.

Ἀκεσίνης καὶ Ἀκεσῖνος, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ. χων. εἰς τὸν Ἰνδόν. 2) ποτ. τῆς Σικελ.

*Ἄκεσσα, ης (ἡ), π. τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Ἀκεσσαῖος).

Ἀκέστη (ἡ), ἴδε Αἴγεστα.

Ἀκέστης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Σικελ., ἴδε Αἰγέστης.

Ἀκεστοριδαι (αἱ), ἱερά τις γενεὰ ἐν Ἄργει, ἐκ τῆς ὁποίας ἐχειροτονοῦντο πάντοτε αἱ ἱέρειαι τῆς Ἀθηνᾶς.

*Ἀκεστορίδης, ου (ὁ), δύο ἄρχοντες ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 69 ἢ 76 Ὀλυμπιάδα.

Ἀκίστορος καὶ Ἀκίστωρ, ορος (ὁ), ἄθλιός τις τραγικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἄρχυ. Ἐλέγετο καὶ Σάκας ὡς μὴ Ἕλλην.

*Ἀκεσὼ, οῦς (ἡ), θεὰ τῆς χειρουργ.

Ἀκη (ἡ), π. τῆς Γαλλ. ἡ ὕστερον Πτολεμαΐς. (Ἀκρη), (τὸ ἐθν. Ἀκαῖος).

*Ἀκήρατος (ὁ), ἱερεύς τις τῶν Δελφῶν.

Ἀκης, εω (ὁ), ποτ. τῆς Ἀσίας, ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Χορασμίων ἢ Γρκανίων.

Ἀκίβοι (οἱ), μικρός τις λαὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας.

Ἀκίβας, αντος ἢ Ἀκιβῶν, οντος (ὁ), ποτ. τῆς Ἠλιδος, (ἴσως (ὁ παρ' Ὁμήρῳ Ἰάρδανος).

Ἀκιλησηνὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μεγ. Ἀρμεν. μεταξὺ τοῦ Ταύρου καὶ τοῦ Εὐφράτου.

Ἀκινάκαι (οἱ), λαὸς τῆς Βακτριανῆς.

*Ἀκίνητος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἡρακλ., τὸν ὁποῖον οὗτος ἐφόνευσε παραφρονήσας, (μοὶ φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀνίκητος).

Ἄκιρις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ Λευκανίᾳ, (Agri).

Ἄκις, ιδος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Αἴτνης. 2) υἱὸς τοῦ Φαύνου καὶ τῆς Νύμφης Σιμαίθης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Κύκλωψ Πολύφημος.

Ἀκίς, ίδος (ἡ), ὄνομα δούλης παρὰ τῷ Λουκιανῷ.

Ἀκμηνες (αἱ), Νύμφαι τινὲς ἐν Ἠλιδι.

Ἀκμονία (ἡ), π. τῆς Φρυγ., (ὁ πολ. Ἀκμονιεύς).

Ἀκμόνιον (τὸ), ἄλσος π. παρὰ τὸν Θερμώδοντα ἐν τῇ Καππαδοκίᾳ.

Ἄκμων, ονος (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Σακῶν. 2) εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Διομήδους, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀφροδ. εἰς πτηνόν. 2) εἷς τῶν Ἰδαίων Δακτύλων.

Ἀκόναι (αἱ), π. τῆς Βιθυν. οὗ μακρὰν τῆς Ἡρακλείας, (ὁ καλ. Ἀκονίτης).

Ἀκόντης, ου (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Δυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδ., τοὺς ὁποίους ἐκτεφάνωσεν ὁ Ζεύς.

Ἀκουτία (ἡ), = Ἀκούτια.

Ἀκόντιον (τὸ), π. τῆς Ἀρκαδ. 2) β. μεταξὺ Βοιωτ. καὶ Φωκιδος.

*Ἀκοράκα (ἡ), π. τῆς Συρ.

Ἄκορις (ἡ), βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.

Ἀκούτινον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λατίνων, (Aquino).

Ἀκουϊτανία (ἡ), μέρος τῆς Γαλλ. μεταξὺ Πυρηναίων, Ναρβωνικῆς, Λουγδουνικῆς καὶ Ὠκεανοῦ, (οἱ κάτοικοι Ἀκουϊτανοί).

Ἀκουμενὸς (ὁ), ἰατρὸς ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Σωκρ.

Ἀκουσίλαος (ὁ), Ἀργεῖος ἱστοριογράφος, μεταποιήσας τὰ ποιήματα τοῦ Ἡσιόδου εἰς τὸ πεζόν. Ἔγραψεν ἱστορίαν τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν. 2) ῥήτωρ Ἀθηναῖος ἐπὶ Γάλβα.

Ἀκούτια, π. τῆς Δουσιτανίας ἐπὶ τοῦ Δουρίου ποταμοῦ.

Ἀκρα (ἡ), π. τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας. 2) = Ἄκραι. 3) π. τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, (τὸ ἐθν. Ἀκραῖος).

Ἀκράβα (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Μεσοπ.

Ἀκράβατα (ἡ), π. τῆς Ἰνδ.

Ἀκραβατηνὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἰνδ.

Ἀκραγαλλίδαι (οἱ), λαὸς τῆς Φωκίδος κατοικῶν πλησίον τῆς Κίρρας.

Ἀκράγας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ τῆς Ὠκεανίδος Ἀστερόπης. 2) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Σικελ., (Fiume di Naro).
3) β. τῆς Σικελ., ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἔκειτο ἡ Ἀκράγας, αντος (ὁ καὶ ἡ), π. τῆς Σικελ., κειμένη ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν αὐτῆς παραλίων παρὰ τὸν ὁμώνυμον ποταμὸν καὶ τὸ ὁμώνυμον ὄρος, (ὁ πολ. Ἀκραγαντῖνος).

Ἀκράθως (τὸ), ἀκρ. τῆς Μακεδ.

Ἄκραι (αἱ), π. τῆς Αἰτωλ. πρὸς βορρᾶν τῆς Ὑρίας λίμνης. 2) π. τῆς Σικελ. μεταξὺ Συρακουσῶν καὶ Καμαρίνης, (Palazzuolo), (τὸ ἐθν. Ἀκραῖος).

Ἀκραία (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων. 2) θυγ. τοῦ ποταμοῦ Ἀστερίωνος ἢ ἀδελφὴ τῆς Εὐβοίας, τροφὸς τῆς Ἥρας.

Ἀκραιφεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ.

Ἀκραιφία (ἡ) καὶ Ἀκραιφίαι (αἱ) καὶ Ἀκραίφιον ἢ Ἀκραίφνιον (τὸ), π. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Κωπαΐδα

Ἄκρασος (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Δυΐ.

Ἄκρατος (ὁ), εἷς τῶν ὀπαδῶν τοῦ Διονύσου, λατρευομένος ἐν Μουσυρίᾳ.

Ἀκρίαι (αἱ), π. καὶ λιμὴν τῆς Λακων., (τὸ ἐθν. Ἀκρίατης).

Ἀκρίας, ου (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός της Οἰνομάου.

Ἀκριλλα (ἡ) καὶ Ἀκρίλλαι (αἱ), π. τῆς Σικελ. μεταξὺ τῶν Ἄκρων καὶ τῆς Ἀκράγαντος, (ὁ πολ. Ἀκριλλαῖος).

*Ἄκρις (ἡ), π. τῆς Διβ., (Διοδ. Σικελ.).

Ἄκρισιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄβαντος καὶ τῆς Ὠκαλείας, ἀπόγονος τοῦ Δαναοῦ, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Προίτου καὶ πατὴρ τῆς Δανάης, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους. Ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ ἐγγόνου του Περσέως. 2) Σικυωνίος τις παρὰ Σενοφ.

Ἀκρεσιώνη (ἡ), πατρωνυμικῶς ἡ Δανάη.
Ἀκρίτας, α (ὁ), ἀκρ. τῆς Μεσσην. 2) ἀκρ. τῆς Βιθυν. εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου.
Ἀκρόθωον (τὸ) καὶ Ἀκρόθωος (οἱ), π. ἐπὶ τῆς ἀκρωτ. τοῦ Ἄθωνος, ἡ ὕστερον Οὐρανόπολις, (ὁ πολ. Ἀκροθωίτης).
Ἀκροκεραύνια (τὰ), ὄρη τῆς Ἠπείρου, ἐκτεινόμενα παραθαλασσίως ἄχρι τῆς Ἰλλυρίας.
Ἀκροκόρινθος (ὁ καὶ ἡ), ἡ ἀκρόπολις τῆς Κορίνθου κειμένη πρὸς μεσημβρίαν τῆς πόλεως ἱππίτινος ἀποτόμου ὄρους.
Ἀκρόλισσος (ὁ), φρούρ. τῆς Δελματ. πλησίον τῆς πόλεως Δισσοῦ ἐπί τινος ὄρους.
Ἀκρόνεως, ω (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων.
Ἀκρόπολις (ἡ), π. τῆς Αἰτωλ.
Ἀκρότατος (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Κλεομένους τοῦ δευτέρου, φυγὼν ἐκ Δακεδαιμονος εἰς Σικελ. πρὸς βοήθειαν τῶν Ἀκραγαντίνων. 2) ἐγγονὸς τοῦ πρωτέρου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης τῷ 309 π. Χ.
Ἄκρων, ωνος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ψαύμιος ἐκ τῆς ἐν Σικελ. Κασμήνης. 2) ἰατρὸς Ἀκραγαντῖνος, καθαίρεσις τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τοῦ ἐπὶ Περικλέους συμβάντος λοιμοῦ.
Ἀκρώρεια (ἡ), π. τῆς ἐν Ἠλιδι Τριφυλίας παρὰ τὸν Ἀλφειόν, (οἱ πολῖται Ἀκρώρειοι).
Ἀκταία (ἡ), θυγ. τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηίδων. 2) μία τῶν Δαναΐδων, μνηστευθεῖσα τὸν Περίφαντα.
Ἀκταῖος (ὁ), ὁ πρῶτος καὶ ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, πατὴρ τοῦ Ἐρυσίχθονος καὶ τῆς Ἀγραύλου. 2) πατὴρ τοῦ Τελαμῶνος ἐκ τῆς Γλαύκης.
Ἀκταίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριστέου καὶ Αὐτονόης τῆς Κάδμου, κυνηγὸς περίφημος. Ἰδὼν τὴν Ἄρτεμιν λουομένην γυμνὴν, μετεμορφώθη ὑπ' αὐτῆς εἰς ἔλαφον, καὶ κατεσπαράχθη ὑπὸ τῶν ἰδίων του κυνῶν.
Ἀκτανία (ἡ), μία τῶν νήσων τῆς Γερμαν. θαλάσσης.
Ἀκτή (ἡ), ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀττικῆς. 2) ἀκρ. τῆς Χαλκιδ. χερσονήσου ἐν Μακεδον. 3) π. τῆς Ἰων. 4) λιμὴν ἐπὶ τοῦ Ἀκτίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀκαρνανίας. 5) μέρος τὸ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Πελοποννήσου, περιλαμβάνον τὴν Τροιζηνίαν καὶ Ἐπιδαυρίαν.
Ἄκτιον (τὸ), ἀκρ. καὶ ἐπ' αὐτοῦ πόλις τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, περίφημον διὰ τὴν περὶ αὐτὸ νίκην τοῦ Αὐγούστου κατὰ τοῦ Ἀντωνίου τῷ 31 ἔτει π. Χ.
Ἀκτορίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ πατὴρ τοῦ Πατρόκλου Μενοίτιος. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἐπειοῦ ἢ 3) ὁ Ὀχεσκλῆς.
Ἀκτορίς, ίδος (ἡ), θαλαμηπόλος πιστὴ τῆς Πηνελόπης.
Ἀκτορίων, ονος (ὁ), = Ἀκτορίδης, (κυρίως ὁ Ἐπειός).
Ἄκτωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μυρμιδόνος ἢ Πεισιδίκης τῆς Αἰόλου, πατὴρ ἢ πάππος τοῦ Εὐρυτίωνος, βασιλεὺς τῆς Φθίας. 2) υἱὸς τοῦ Δηϊόνος καὶ Διομήδης τῆς Ξούθου ἐκ Φωκίδος, πατὴρ δὲ τοῦ Μενοιτίου ἐκ τῆς Αἰγίνης. 3) υἱὸς τοῦ Φυρβαντος καὶ Γρηνίης τῆς Ἐπειοῦ, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Αἰγείου καὶ ἀνὴρ τῆς Μολιόνης, ἐξ ἧς ἐγέννησε δύο διδύμους υἱούς, τὸν Εὔρυτον καὶ Κλέατον, οἵτινες διὰ τοῦτο καὶ Ἀκτορίονες καὶ Μολίονες ὠνομάζοντο. 4) υἱὸς τοῦ Ἀζέος καὶ πατὴρ τῆς Ἀστυόχης, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ἄρης τὸν Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενον. 5) εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, υἱὸς τοῦ Ἱππάσου. 6) υἱὸς τοῦ Οἰνοπίωνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ὑπερβίου, εἷς τῶν μετὰ τοῦ Ἀδράστου στρατευσάντων ἐπὶ Θήβας.
Ἀκυληΐα (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐνετῶν, (τὸ ἐθν. Ἀκυληΐος).
*Ἀκυλῖνα (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ὁ πολ. Ἀκυλιναῖος).
Ἀκύλλιος (ὁ), Μάρκος ὁ Μάνιος—, στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων κατὰ τοῦ Μιθριδάτου. 2) Λούκιος καὶ Μάρκος οἱ Ἀκύλλιοι, ἀνεψιοὶ τοῦ Πολατίνου, συνωμόσαντες κατὰ τοῦ Ταρκυνίου ἢ θανατωθέντες ἐν Ῥώμῃ τῷ 507 π. Χ.
Ἀκυτανία (ἡ), = Ἀκουϊτανία.
*Ἄκυτος (ἡ), νῆσος τῆς Κρήτης, (ὁ νησ. Ἀκύτιος).
Ἄκυφας, αντος (ἡ), π. τῆς Δωρίδος ἐπὶ τῆς Οἴτης, ἡ ἄλλ. Πίνδος.
Ἀλαβα (ἡ), π. Ταρβακωνίας ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ (Κελτιβηρίᾳ). 2) νῆσος τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ ἀπέναντι τῆς Ταπροβάνης.
Ἀλαβάγειον (τὸ), ἀκρ. τῆς Καρμανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ.
*Ἀλάβανα (ἡ), π. τῆς Ἀραβ.
Ἀλάβανδα (τὰ καὶ ἡ), π. τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου, (τὸ ἐθν. Ἀλαβανδεύς).
Ἀλάβανδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Καρὸς καὶ τῆς Καλιῤῥόης, κτίτωρ τῆς ὁμωνύμου πόλεως ἐν τῇ Καρίᾳ.
Ἀλαβαστρίτης, του (ὁ), β. τῆς μετ. Αἰγύπτου, παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους ἔκειτο ἡ τῶν Ἀλαβάστρων πόλις
Ἀλαβούριον (τὸ), π. τῆς Συρ. (ὁ πολ. Ἀλαβούριος).
Ἀλαζεών, ῶνος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ., ῥέων παρὰ τὰς Μύλας, (τὸ ἐθν. Ἀλαβώνιος).
Ἀλαγονία (ἡ), π. τῆς ἐλευθερολακωνίας ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Μεσσην.
Ἀλαζίρ, ῖρος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Θάρκης ἐν Ἀφρικῇ.
Ἀλαζῶνες, ὅδε Ἀλίζωνες.
Ἀλαί (αἱ), αἱ Ἀραφηνίδες, δῆμος τῆς Ἀττ. μεταξὺ Μαραθῶνος καὶ Βραυρῶνος ἀντικρὺ τῆς Καρύστου, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, καὶ 2) αἱ Αἰζωνίδες, ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου λιμνης, οὐ μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, ἀπέναντι τῆς νήσου Γυρούστης, ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίαν φυλήν, (ὁ ἠμοτὴς Ἀλαιεύς). 3) κώμη τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος.
Ἄλαισα (τὰ), π. τῆς Σικελ., παρὰ τὴν ὁμώνυμον ἔῤῥεεν ὁ
Ἄλαισος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. (**Pitlineo**).
Ἀλαλίη (ἡ), π. τῆς νήσου Κύπρου, ἡ παρὰ Πτολεμ. Ἀλαρία.
Ἀλαλκομεναί (αἱ), π. τῆς ἐν Θεσσαλ. Ἐχινιώτιδος. 2) π. τῆς Βοιωτ., τὸ ἐθν. Ἀλαλκομενεύς καὶ Ἀλαλκομένιος).
Ἀλαλκομενηΐς, ίδος (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἀθηνᾶ, ὡς ἀνατραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀλαλκομένους.
Ἀλαλκομένης, ους (ὁ), ἀρχαῖός τις ἥρως τῆς Βοιωτ. πρῶτος ἀναθρέψας τὴν Ἀθηνᾶν καὶ ἀνεγείρας εἰς τιμὴν αὐτῆς ναὸν ἐν ταῖς Ἀλαλκομεναῖς τῆς Βοιωτίας.
Ἀλαλκομενία (ἡ), = Ἀλαλκομενηΐς. 2) θυγάτηρ τοῦ Ὠγύγου, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις.
Ἀλαλκομένιον (τὸ), = Ἀλαλκομεναί, (κυρίως ὁ ναὸς τῆς Ἀλαλκομενίας Ἀθηνᾶς).
Ἀλαμανοί (οἱ), ἔθνος τῆς ἀρκτώας Εὐρώπης, κατοικοῦν μεταξὺ Ῥήνου, Μαίνου καὶ Δουνάβεως.
Ἄλαμος (ὁ), π. τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλβανίας, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἀλβάνα καὶ Κυσίου.
Ἄλανα (τὰ), ὄρη τῆς Ἀρκτώας Ἀσίας, κείμενα ὑπὲρ τὴν Μαιώτιν λίμνην.
Ἀλανία (ἡ), χώρα τῆς Σκυθ. ἔνθα κατῴκουν οἱ
Ἀλανοί (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν, κατοικοῦν τὴν Εὐρωπ. Σαρματίαν μεταξὺ Γανάϊδος ποταμοῦ καὶ Μαιώτιδος λίμνης.
Ἀλαπόβιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας πρὸς ἄρκτον τῶν Κελχων.
Ἀλαστορίδης (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Τρώς.
Ἀλάστωρ, ορος (ὁ), ἡγεμὼν τῶν Δυκίων, σύντροφος τοῦ Σαρπηδόνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος. 2) υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἢ τοῦ ἰδίου τοῦ πενθεροῦ Κλυμένου. 3) εἷς τῶν ὑποστρατήγων τοῦ Νέστορος.
Ἄλβα (ἡ), π. παραθαλασσ. καὶ 2) ποτ. τῆς Τα�ῤῥακωνησ. Ἱσπαν.
Ἄλβα Δόγγα (ἡ), π. ἀρχ. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λατίνων, (ὁ πολ. Ἀλβανὸς).
Ἄλβα Πομπηΐα (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ Διγουρίᾳ.
Ἀλβανία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας μεταξὺ Κασπίας θαλάσσης, Κερκυνίων ὀρέων ἢ Ἰβηρίας, (τὸ ἐθν. Ἀλβανός).
Ἀλβάνη (ἡ), π. τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλβανίας.
Ἀλβανοί (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλβανίας, ζῶντες νομαδικῶς.
Ἀλβανὸν (τὸ), β. τῆς Ἰταλ. παρὰ τὴν πόλιν Ἄλβαν Δόγγαν.
Ἀλβῖνος (ὁ), φιλόσοφος Πλατωνικὸς, σύγχρονος τοῦ Γαληνοῦ, γράψας εἰσαγωγὴν εἰς τοὺς Πλατωνικοὺς διαλόγους. 2) ῥητορικός τις, ἀναγορευθεὶς Καῖσαρ ὑπὸ τῶν ἐν Γαλλίᾳ καὶ Βρεττανίᾳ στρατευμάτων ἐπὶ Κομμόδου.
Ἄλβιον (τὸ), ὄρος ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῶν Ἄλπεων πρὸς ἀνατολὰς μεταξὺ Δελματ. καὶ Κροατ., (**Albeu**).
Ἄλβιος καὶ
Ἄλβις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Γερμαν. χερ. εἰς τὴν Ἀρκτ. θάλασσαν, (Ἔλβας).
Ἀλβίων, ωνος (ὁ), ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Ἀγγλίας καὶ Σκωτίας. 2) ἴδε Ἀλβίωνα.

Ἀλβούλος (ὁ), ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Τιβέριος ποταμοῦ.

Ἀλγιδον (τό), β. τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Δατίνων. Σ' = τῷ

Ἀλγίδας καὶ Ἀλγιδών, ῶνος (ἡ), π. τῶν Δαλεόνων ἐν τῇ Ἰταλ.

Ἄλγος (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ., ἴσως ὁ Ἀμός ἢ Ἄψος.

Ἀλδησκος (ὁ), ἴδε Ἀρδησκος.

Ἀλέα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Στυμφαλίδα λίμνην, ἔνθα ἦν ναὸς περίφημος τῆς Ἀθηνᾶς Ἀλέας, (ὁ πολίτης Ἀλεάτης).

Ἀλεΐων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ ἀδελφὸς τοῦ Δερκύνου, κατοικῶν τὴν χώραν τῶν Λιγύων ἢ Λιγούρων, τὸν ὁποῖον ἐρώτησεν ὁ Ἡρακλῆς διαβαίνων ἐκεῖθεν, (κατὰ τὸν **Heyne**, ὀρθότερ. Ἀλβίων).

Ἀλεγήνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, πατὴρ τοῦ Πρωμάχου.

Ἄλεις, εντος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ. παρὰ τὴν πόλιν Βελίαν. 2) ποτ. τῆς νήσου Κῶ. 3) ποτ. τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Κολοφῶνα.

Ἀλεισον (τό), π. τῆς Ἠλείας, ἐπὶ Στράβωνος μὴ σωζομένη πλέον.

Ἀλεκτορίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Δείτος καὶ ἄλλοι.

Ἀλεκτρύων, ονος (ὁ), θεράπων τοῦ Ἄρεως, μεταμορφωθεὶς ὑπ' αὐτοῦ εἰς πετεινόν, διότι ἀπεκοιμήθη φυλάττων ἐν ᾧ ὁ Ἄρης εἶχε συνέντευξιν μετὰ τῆς Ἀφροδίτης. 2) = Ἀλέκτωρ (1).

Ἀλέκτωρ, ορος (ὁ), πατὴρ τοῦ Λείτου ἑνὸς τῶν Ἀργοναυτῶν. 3) Σπαρτιάτης υἱὸς τοῦ Ἀργείου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Πέλοπος, πενθερὸς δὲ τοῦ Μεγαπένθους. 3) υἱὸς τοῦ Ἀναξιγόρου ἢ πατὴρ τοῦ Ἴφιος, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους.

Ἀλεξάνδρα (ἡ), ἡ καὶ ὀστερον **Κασσάνδρα**, θυγάτηρ τοῦ Πριάμου.

Ἀλεξάνδρεια (ἡ), ὁ Στέφανος ἀναφέρει 28 πόλεις ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, ὧν ἐπισημότεραι ἦσαν 1) ἡ ἐν Αἰγύπτῳ, κτισθεῖσα τῷ 331 ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἔχουσα δύο λιμένας ἐπὶ τῆς Μαρεώτιδος ἐκχηματίσασα πρωτεύουσα τῶν βασιλείων τῶν Πτολεμαίων. 2) ἡ Τρωὰς ἢ Ἀντιγόνεια, ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Μυσίας, πρὸς μίλια μακρὰν τῆς παλαιᾶς Τροίας. 3) ἡ τῆς Συρίας ἡ κατὰ Ἰσσόν, παραλία πόλις, (Ἀλεξανδρέττα). 4) ἡ Ἰουδαϊκή, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου ἐπὶ τῆς συμβολῆς τῶν ποταμῶν Ἀκεσίνου καὶ Ἰνδοῦ. 5) ἡ ἐν Παροπαμισάδαις, κτίσμα τοῦ αὐτοῦ μονάρχου, (Καντακάρ). 6) ἡ πρὸς τῷ Καυκάσῳ. 7) ἡ Σογδιανὴ ἡ πρὸς τῷ Ταναΐδι ἐπὶ τοῦ Ἰαξάρτου ποταμοῦ ἐν τῇ Περσίᾳ. 8) ἡ Ἀριανή, ἐπὶ τοῦ Ἀρείου ποταμοῦ, (πρὸ ἐθν. Ἀλεξανδρεῖς καὶ τὸ θηλ. Ἀλεξανδρίς).

Ἀλεξανδρίδης ου (ὁ), ἱστοριογράφος τις ἐκ Δελφῶν.

Ἀλέξανδρος (ὁ), ὁ Πάρις, υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης. 2) υἱὸς τοῦ Εὐαιθίωνος, στρατεύσας κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ κατὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ. 3) υἱὸς τοῦ Πολυδώρου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰάσονος, τύραννος τῶν ἐν Θεσσαλ. Φερῶν. 4) υἱὸς Ἀμύντου τοῦ Α', διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του εἰς τὸ βασίλειον τῆς Μακεδόν. τῷ 506 πρὸ Χριστοῦ, ὁ ἐπονομασθεὶς Φιλέλλην, διότι ὅσα ἔπραξεν ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων. 5) υἱὸς Ἀμύντου τοῦ Β', βασιλεύσας τῆς Μακεδ. τῷ 369 πρὸ Χ., φονευθεὶς δὲ μετὰ δύω χρόνους ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Πτολεμαίου. 6) υἱὸς τοῦ Νεοπτολέμου βασιλέως τῆς Ἠπείρου ἢ ἀδελφὸς τῆς Ὀλυμπιάδος, μητρὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, βασιλεύσας τῆς Ἠπείρου τῷ 320 πρὸ Χ. 7) υἱὸς τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῆς Μακεδονίας ἢ τῆς Ὀλυμπιάδος θυγατρὸς τοῦ Νεοπτολέμου, ὁ ἐπικληθεὶς Μέγας, γεννηθεὶς τῷ 356 καὶ ἀποθανὼν ἐν Βαβυλῶνι τῷ 323, πρὸ Χ., ἀφ' οὗ κατεπολέμησε τὸν Δαρεῖον ἢ τοὺς Πέρσας καὶ κατέκτησε τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ τότε ἐγνωσμένου κόσμου. ἔφηκε δὲ ἐκ τῆς Ῥωξάνης τῆς θυγατρὸς τοῦ Δαρείου υἱὸν τὸν Ἀλέξανδρον, βασιλεύσαντα ἀνήλικον ἐπί τινα χρόνον. 8) υἱὸς τοῦ Κασσάνδρου βασιλέως τῆς Μακεδόν., φονευθεὶς ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ τῷ 295 πρὸ Χ.

9) υἱὸς τοῦ Περσέως, τελευταίου βασιλέως τῆς Μακεδόν., ἀπαχθεὶς αἰχμάλωτος εἰς Ῥώμην καὶ γενόμενος γραφεὺς τῆς Ῥωμαϊκῆς Συγκλήτου. 10) υἱὸς τοῦ Πύρρου βασιλέως τῆς Ἠπείρου, πολεμήσας κατὰ τὸν Ἀντίγονον θανατώσαντα τὸν πατέρα του· ἐκ τῆς ζώσης του ἀδελφῆς Ὀλυμπιάδος ἐγέννησε τὸν Πύρρον, τὸν Πτολεμαῖον καὶ τὴν Φθίαν.

11) υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Φύσκωνος, προσονομασθεὶς Πτολεμαῖος καὶ αὐτός, καὶ βασιλεύσας τῆς Αἰγύπτου τῷ 100 π. Χ., τῷ δὲ 89 φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ.

12) υἱὸς τοῦ προτέρου, ἐξορισθεὶς τῆς Αἰγύπτου καταρχὰς, ὕστερον δὲ ἀποκατασταθεὶς ὑπὸ τοῦ Σύλλα, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας φονευθεὶς ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ λαοῦ. 13) ἀδελφὸς ἴσως τοῦ προτέρου διαδεχθεὶς αὐτὸν καὶ δολοφθεὶς τῷ 88 πρὸ Χριστοῦ ὑπὸ τοῦ λαοῦ. 14) ὁ Λυγκηστὴς, Μακεδών, γαμβρὸς τοῦ Ἀντιπάτρου, εἷς τῶν μετὰ Περδίκκου συνωμοσάντων κατὰ τοῦ Φιλίππου τοῦ πατρὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. 15) ὁ Αἰγεύς, φιλόσοφος περιπατητικὸς, μαθητὴς τοῦ Ξενοκράτους καὶ διδάσκαλος τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος. 16) ὁ Ἀφροδισιεὺς ἐκ Καρίας, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς πρώτης ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, διδάσκαλος τῆς Ἀριστοτελικῆς φιλοσοφίας καὶ ὑπομνηματιστὴς τῶν συγγραμμάτων τοῦ Ἀριστοτέλους. 17) ὁ Τραλλιανὸς, ἰατρὸς, ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς ΣΤ' ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ· ἔγραψε Θεραπευτικὰ εἰς ΙΒ' βιβλία. 18) ὁ Ἀβωνοτειχίτης, γόης προπαιδευόμενος τὸν προφήτην, τοῦ ὁποίου τὸν βίον ἔγραψεν ὁ Λουκιανός.

19) ὁ Μύνδιος, ἄλλως καλούμενος Ἀλίξων.

Ἀλεξάνδρα πόλις (ἡ), π. τῆς Ἀργωλίδος.

Ἀλεξάνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μαχάονος καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Ἀλέξαρχος (ὁ), συγγραφεύς τις παρὰ Πλουτάρχῳ. 2) στρατηγὸς τῶν Κορινθ. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου.

Ἀλεξιανὸς (ὁ), οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωμης Ἀλέξανδρος Σεβῆρος.

Ἀλεξιάρης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐκ τῆς Ἥβης.

Ἀλεξίας, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 93 Ὀλυμπ.

Ἀλεξίδημος (ὁ), Θετταλὸς· υἱὸς πατὴρ τοῦ Μένωνος.

Ἀλεξικλῆς, έους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Ἀλεξῖνος (ὁ), Ἠλεῖος, φιλόσοφος Μεγαρικὸς, μαθητὴς τοῦ Εὐκλείδου, ἐχθρὸς ἄσπονδος τῶν Στωϊκῶν.

Ἀλεξιππίδης, α (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων.

Ἄλεξις, ιδος (ὁ), ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας ἐκ Θουρίου πόλεως τῆς Ἰταλ., ζήσας περὶ τὸ 333 πρὸ Χ. Ἐκ τῶν 245 κωμῳδιῶν, τὰς ὁποίας λέγεται ὅτι ἔγραψε, δὲν σώζεται οὔτε μία.

Ἀλέξων, ωνος (ὁ), Ἀχαιὸς τις παρὰ Πλ. 2) = Ἀλέξανδρος ὁ Μύνδιος.

Ἀλεὼς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀφειδάντος καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀρκάδος, βασιλεὺς τῆς ὁμ. Ἀρκαδ. Τεγέας· ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ναίρας τὸν Λυκοῦργον, Ἀμφιδάμαντα, Κηφέα καὶ τὴν Αὐγήν.

Ἀλερία (ἡ), = Ἀλαλία.

Ἀλεσία (ἡ), π. τῆς ἐν Γαλλ. Ἀκουϊτανίας. (Alise).

Ἀλεσίαι (αἱ), π. τῆς Δακων. ἐπὶ τοῦ Ταϋγέτου.

Ἀλέτριον (τό), π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Δατίου, (Alatri).

Ἀλεύας, ου (ὁ), ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλ., ἐξ οὗ κατήγοντο οἱ Ἀλευάδαι, ἐξωσθέντες ἐπὶ πολὺν χρόνον μέρος τῆς Θεσσαλ.

Ἀλήϊον (τό), πεδίον τῆς Κιλικ. μεταξὺ τῶν ποταμῶν Σάρου καὶ Πυράμου, ὅπου ἐπλανᾶτο χρόνον τινὰ καταπεσὼν ἐκ τοῦ Πηγάσου ὁ Βελλεροφόντης.

Ἀληκτὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Ἐρινύων, θυγάτηρ τῆς Γῆς καὶ τοῦ Αἰθέρος.

Ἀλήξ ἢ **Ἄλιξ**, ηκος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττίων, (Alece).

***Ἄλης**, ητος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Κολοφῶνα.

Ἀλήσιον (τό), π. τῆς Ἀρκαδ. μεταξὺ Τεγέας καὶ Μαντινείας.

Ἀλήσιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σκιλλιοῦντος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης.

Ἀλήτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς νύμφης Περιβοίας καὶ ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης. 2) υἱὸς τοῦ Ἱππότου ἑνὸς τῶν Ἡρακλειδῶν, λαβὼν εἰς τὸ μερίδιόν του ἐπὶ τῆς εἰς τὴν Πελοπόννησον εἰσβολῆς τῶν Ἡρακλειδῶν τὴν Κόρινθον, ὅπου ἐβασίλευσε, διώξας τοὺς Σισυφίδας, καθὼς καὶ οἱ ἀπόγονοί του ἐπὶ πέντε γενεὰς ἄχρι τοῦ Βάκχιδος. 3) υἱὸς τοῦ Αἰγίσθου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου.

Ἀλήτιον (τό), π. τῆς ἐν Ἰταλ. Καλαβρίας, (Lece).

Ἀλθαία (ἡ), π. τῆς ἐν Ἀσσυρίᾳ Βαβυλωνίας ἐπὶ τοῦ Τίγρεως

Ἀλθαία, ἡ), θυγάτηρ τοῦ Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθεμίδος καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἀήδος. Ἐγεννησεν ἐκ μὲν τοῦ Οἰνέως τέσσαρας υἱοὺς καὶ μίαν θυγατέρα τὴν Δηϊάνειραν· ἐκ δὲ τοῦ Ἄρεως τὸν Μελέαγρον, τοῦ θανάτου τοῦ ὁποίου γενομένη αἰτία, ἐφρενιάσθη ἰδιοχείρως. 2) (γεωγρ.) π. τῆς ἐν Ἴσπαν. Ταρρακωνίας, (Orgaz).

Ἀλθαιμένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Κιστοῦ ἢ ἔγγονος τοῦ Τημένου, ἑνὸς τῶν Ἡρακλειδῶν. 2) = τῷ

Ἀλθημένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Κατρέως βασιλέως τῆς Κρήτης, καὶ ἔγγονος τοῦ Μίνωος. Φεύγων εἰς Ῥόδον, ἵνα ἀποφύγῃ τὸν χρησμὸν ὃς τις προεῖπεν ὅτι ὁ Κατρεὺς θὰ φονευθῇ ὑπό τινος τῶν υἱῶν του, ἐφόνευσαν οὐχ ἧττον μὴ γνωρίσας αὐτὸν, ἐλθόντα μετὰ καιρὸν ζητοῦντα τὸν ἴδιον.

2. εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, ἀπόγονος τοῦ Τημένου.

Ἀλήπυς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἢ τῆς Ἀτλίδος θυγατρὸς τοῦ Ὥρου βασιλέως τῆς Τροιζῆνος, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ Τροιζηνία Ἀλθηπία.

Ἁλία (ἡ), ἴδε Ἁλίη. 2) = τῷ

Ἁλιαί (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Ἀργολ. πλησίον τῆς Ἐρμιονης, (Κέλι), (οἱ κάτοικοι Ἁλιεῖς).

Ἁλιάκμων, ονος (ὁ), ποτ. τῆς Μακεδ. χυν. διὰ τῆς Πιερίας εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον.

*Ἁλίαρτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θερσάνδρου, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ

Ἁλίαρτος (ὁ καὶ ἡ), Π. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Κωπαΐδα, (Μάζι), (ὁ πολ. Ἁλιάρτιος).

Ἅλιας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ. ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν.

Ἁλιεῖς, ἑων (οἱ), ἴδε Ἁλιαί.

Ἁλίη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος.

Ἁλίζωνες ἢ Ἁλίζωνοι (οἱ), ἀρχαῖος λαὸς τῆς Ἀσίας, κατοικῶν παρὰ τὸν Εὔξεινον Πόντον μεταξὺ Τραπεζοῦντος καὶ Παφλαγον.

Ἁλιθέρσης, ου (ὁ), Ἰθακήσιος γέρων, υἱὸς τοῦ Μάστορος

Ἁλικαρνασσός (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Καρ. μὲ ἀκρόπολιν ἐχυρὰν ἢ εὐρύχωρον λιμένα, πατρὶς τοῦ Ἡροδότου καὶ τοῦ Ἱστορικοῦ καὶ Κριτικοῦ Διονυσίου, (Μπαδρούμ), (ὁ πολ. Ἁλικαρνασσεύς).

*Ἅλικος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ., ῥέων πρὸς μεσημβρ.

Ἁλικιαί (αἱ), π. τῆς Σικελ. πλησίον τοῦ ἀκρωτ. Δελυβαίου, (ὁ πολ. Ἁλικυαῖος).

Ἁλίκυρνα (ἡ), κώμη τῆς Αἰτωλ. ἢ τῆς Ἀκαρν.

Ἁλιλάτ (ἡ), Ἀραβικὴ ἡ Οὐρανία Ἀφροδίτη.

*Ἁλιλαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀραβ.

*Ἁλίμαλα (τὰ), π. τῆς Λυκίας.

Ἁλιμήδη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος.

Ἁλιμοῦς καὶ Ἁλιμοῦσ, οῦντος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, κείμενον εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν, (ὁ δημότης Ἁλιμούσιος).

Ἅλινδα (τὰ), π. τῆς Καρ., (ὁ πολ. Ἁλινδεύς).

*Ἁλίνδοια (ἡ), π. τῆς Μακεδον. (ὁ πολ. Ἁλινδοιαῖος).

Ἁλίνζα (ἡ), ἡ ἄλλως Ὄρσα, πόλις τῆς Μηδίας.

*Ἅλιον (τὸ), πολίχν. τῆς Ἠλιδος.

Ἅλιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων. 2) εὐγενής τις τῶν Λυκίων.

*Ἁλιοῦς, οῦντος (ὁ), μὲ ἄλλο ὄνομα ἡ Ἅλος, (ὅθεν ὁ πολ. Ἁλιούσιος).

Ἁλίπεδον (τὸ), πεδιὰς τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Πειραιᾶ.

*Ἁλίσιος (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας.

Ἁλιῤῥόθιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς νύμφης Εὐρύτης, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄρεως, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Ἀλκίππην ἠθέλησε νὰ βιάσῃ. Διὰ τὸν φόνον τοῦτον ἐδικάσθη ὁ Ἄρης, ἐγκαλεσθεὶς ὑπὸ τοῦ Ποσειδ., ἐνώπιον τῶν λοιπῶν θεῶν εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον.

Ἁλίσαρνα (ἡ), π. τῆς Τρωάδος, (ὁ πολ. Ἁλισαρναῖος). 2) κώμη τῆς νήσου Κῶς.

*Ἁλισάδημος (ὁ), ποιητὴς Τροιζήνιος παρὰ τῷ Λουκιανῷ.

*Ἁλισταία (ἡ), πηγή τις παρὰ τὴν Ἔφεσον.

Ἅλιττα (ἡ), ἡ Ἀφροδίτη τῶν Ἀράβων, (παρβλ. Ἀλιλάτ).

Ἁλίφαι (αἱ), π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαμνιτῶν.

Ἁλίφειρα καὶ Ἁλιφήρα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. μετοικισθεῖσα εἰς τὴν Μεγαλόπολιν, (ὁ πολ. Ἁλιφειρ[φη]ραῖος).

Ἁλίφηρος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος, κεραυνωθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Διός.

Ἀλκαθόη (ἡ), ἴδε Ἀλκεθόη.

Ἀλκάθους-ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος ἢ τῆς Ἱπποδαμείας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀτρέως καὶ Θυέστου. Φονεύσας τὸν ἀδελφόν του Χρύσιππον, ἔφυγεν ἐκ τῆς πατρίδος του, καὶ καθ' ὁδὸν φονεύσας ἕνα λέοντα ὃς τὸν εἶχε κατασπαράξῃ τὸν Εὐῖππον υἱὸν τοῦ Μεγαρέως, ἔλαβε πρὸς ἀνταμοιβὴν τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως τούτου Πυργὼ εἰς γυναῖκα καὶ τὸν θρόνον τῶν Μεγάρων, τὰ ὁποῖα ἐκτείχισε συνεργείᾳ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἔσχε δὲ ἐκ τῆς Πυργοῦς τὴν Περίβοιαν καὶ Αὐτομέδουσαν.

2) υἱὸς τοῦ Πορθάονος καὶ τῆς Εὐρύτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως. 3) υἱὸς τοῦ Λἰσυήτου καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, ἀδελφὸς τοῦ Αἰνείου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως.

*Ἀλκαίνετος (ὁ), Λεπρεάτης, Ὀλυμπιονίκης, υἱὸς τοῦ Θέαντος.

Ἀλκαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδης, γεννήσας ἐξ Ἱππονόμης τῆς Μεσσηνίου τὸν Ἀμφιτρύωνα πατέρα τοῦ Ἡρακλέους, ὃς τις ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάζετο καὶ Ἀλκείδης. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ μιᾶς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Ἰαρδάνου, πατὴρ τοῦ Βήλου ἢ πρόγονος τοῦ Κανδαύλου βασιλέως τῆς Λυδίας.

3) υἱὸς τοῦ Ἀνδρόγεω καὶ ἔγγονος τοῦ Μίνωος, λαβὼν παρὰ τοῦ Ῥαδαμάνθυος ὡς δῶρον τὴν νῆσον Πάρον. 4) ποιητὴς λυρικὸς Μυτιληναῖος, ἐξορισθεὶς κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τοῦ Πιττακοῦ, ἢ μετ' ὀλίγον ἐπιστρέψας. Τῶν ποιημάτων τα σώζονται μόνον τινὰ ἀποσπάσματα.

5) ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις. 6) Ῥήτωρ τις Ἐπικούρειος, ἐξορισθεὶς ἐκ Ῥώμης περὶ τὴν δευτέραν μετὰ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα.

Ἀλκαμένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Τηλέκλου, ἕνατος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Εὐρυθένους. Ἐπ' αὐτοῦ ἠρξατο ὁ πρῶτος Μεσσηνιακὸς πόλεμος.

2) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Σθενελαΐδα.

3) ἀγαλματοποιὸς, μαθητὴς τοῦ Φειδίου, ποιήσας τὸ περίφημον ἄγαλμα τῆς ἐν Κήποις Ἀφροδίτης.

Ἀλκάνδρη (ἡ), γυνὴ τοῦ Πολύβου πλουσίου τινὸς τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Θηβῶν, φιλοξενήσασα λαμπρῶς τὴν Ἑλένην ἐπιστρέφουσαν ἐκ τῆς Τρωάδος.

Ἀλκανόρης (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. 2) υἱὸς τοῦ Μαυνύχου, μάντις, μεταμορφωθεὶς διὰ τὴν εὐσέβειάν του ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς πτηνὸν ὀρνίθιον ἐνῷ ἔμελλε νὰ κατακαῇ ὑπὸ λῃστῶν. 3) νέος Σπαρτιάτης, πληγώσας εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τὸν νομοθέτην τῆς πατρίδος του Λυκοῦργον.

Ἀλκάνωρ, ορος (ὁ), Τρωαδίτης, πατὴρ τοῦ Πανδάρου καὶ Βιτίου, τοὺς ὁποίους ἀνέθρεψεν ἡ Ἴρα ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης.

Ἀλκείδης, ου (ὁ), παπποωνυμ. ὁ Ἡρακλῆς, ὡς ἔγγονος τοῦ Ἀλκαίου. 2. Σπαρτιάτης τις παρ' Ἡροδ.

Ἀλκέτας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀερόπου ἢ παντὸς Λιμύνια τοῦ Δ'. ἐκ Μακεδονίας.

2) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἀδελφὸς τοῦ Περδίκκα, φονευθεὶς μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀρχελάου. 3) υἱὸς τοῦ Ὀρόντου, ἀδελφοῦ τοῦ Περδίκκα. 4) βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν, υἱὸς τοῦ Ἀρύββα, καὶ πατὴρ τοῦ Νεοπτολέμου, σύγχρονος τοῦ Ἀθηναίου Ξενοφῶντος. 5) ναύαρχος τῶν Λακεδαιμον. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Ἀλκεύνας, α (ὁ), Καδουσίου τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Ἀλκη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ὀλύμπου ἢ τῆς Κυβέλης. 2) μία τῶν κυνῶν τοῦ Ἀκταίωνος.

Ἀλκήνωρ, ορος (ὁ), Ἀργεῖός τις νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Σπαρτιάτου Ὀθρυάδου εἰς τὴν ὑπὲρ τῆς Θυρέας μάχην τῶν Ἀργ. πρὸς τοὺς Λακεδαιμ.

Ἀλκμήνη, ης καὶ ας (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Πελίου καὶ τῆς Ἀναξιβίας, γυνὴ τοῦ Ἀδμήτου βασιλέως τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀποθανεῖσα ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς νοσοῦντος, καὶ ἀναζήσασα συνεργίᾳ τοῦ Ἡρακλέους ἢ συμπαθείᾳ τῆς Περσεφόνης.

*Ἀλκίδα (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀγαθοκλέους.

Ἀλκίας, ου (ὁ), Ἠλεῖός τις παρὰ τῷ Ἀριανῷ.

Ἀλκιβιάδης, ου (ὁ), πατὴρ τοῦ Κλεινίου ἢ συγγενὴς τοῦ Περικλέους, γεννηθεὶς τῷ 450 πρὸ Χριστοῦ ἐκ πλουσιωτάτης ἢ ἐνδόξου οἰκίας, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ Γοργίου, δημαγωγὸς ἢ στρατηγὸς διάσημος, καταδικασθεὶς ἔπειτα ὑπ-

πό τῶν Ἀθηναίων εἰς θάνατον, καὶ φυγὼν τὸ πρῶτον εἰς Σπάρτην, εἶτα δὲ ἐπανελθὼν καὶ πάλιν φυγαδευθεὶς εἰς τὴν Φρυγίαν, ὅπου ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Σατράπου Φαρναβάζου κατ' ὑποβολὴν τῶν Δακεδαιμ. 3) ἐξάδελφος τοῦ μεγάλου Ἀλκιβιάδου, στρατηγήσας ἐν αὐτοῖς τῶν Ἀθην.

Ἀλκιβάμας, αντος (ὁ), Ἐλεάτης, διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς, μαθητὴς τοῦ σοφιστοῦ Γοργίου. 2) κωμικός τις φιλόσοφος, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ.

*Ἀλκιβάμεια (ἡ), ἑρωμένη τοῦ Ἑρμοῦ.

Ἀλκίβας, α (ὁ), =Ἀλκέτας (4).

Ἀλκιβίκη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ἀλεοῦ ἐκ γυναικὸς τῶν Σαλμωνέως, μήτηρ δὲ τῆς Τυροῦς.

*Ἀλκιθέα (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Παυσανίου.

Ἀλκιθόη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Μινύου βασιλέως τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ ἀδελφὴ τῆς Λευκίππης καὶ Ἀρσίππης ἡ Ἀρσίππης, τὰς ὁποίας ἐξέμηνε πεμφθεὶς ὁ Βάκχος, διότι κατεφρόνουν τὴν λατρείαν του, ὁ δὲ Ἑρμῆς μετεμόρφωσεν εἰς νυκτερίδας.

Ἀλκιμέδη (ἡ), ἡ κατ' ἄλλους Ἀλκιμήδη καὶ Ἄρνη, θυγάτηρ τοῦ Φύλακος, ἐκ γυναικὸς τοῦ Αἴσονος, μήτηρ δὲ τοῦ Ἰάσονος.

Ἀλκιμέδων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λαέρκα, ἀρχηγὸς τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Μυρμιδόνων. 2) ἥρως τις ἐν Ἀρκαδ., ὃς τις μαθὼν ὅτι ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ Φιλλὼ ἔτεκεν ἐκ τοῦ Ἡρακλέους, ἐξέθηκεν αὐτὴν εἰς βυρὰν τῶν θηρίων. 3) Ὀλυμπιονίκης τις Αἰγινήτης παρὰ Πινδάρῳ.

Ἀλκιμένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Γλαύκου ἐξ ἀδελφοῦ τοῦ Βελλεροφόντου, ὑπὸ τοῦ ἀπείρου καὶ ἐφονεύθη. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, τῶν φονευθέντων ὑπ' αὐτῆς διὰ τὴν πρὸς τὴν Γλαύκην ζηλοτυπίαν. 3) κωμητὴς κωμικὸς ἐν Ἀθήναις, καὶ 4) ἕτερος τραγικὸς ἐκ Μεγάρων.

Ἀλκιμίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Μέντωρ. 2) Αἰγινήτης τις νικητὴς εἰς τοὺς ἀγῶνας τῶν Νεμέων.

Ἄλκιμος (ὁ), Ἰθακήσιος, πατὴρ τοῦ Μέντορος. 2) Μυρμιδών τις φίλος τοῦ Ἀχιλλ. 3)(Γεωγρ.) ἄκρωτ. τὸ Παρσικὸν ἐν τῇ Ἀττικῇ.

Ἀλκινάδας ἢ Ἀλκινίδας (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ.

Ἀλκινόη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Σθενέλου καὶ τῆς Νικίππης καὶ ἀδελφὴ τοῦ Εὐρυσθέως. 2) θυγάτηρ τοῦ Πολύβου ἐκ Κορίνθου, καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμφιλόχου υἱοῦ τοῦ Ἀμφιάρεω.

Ἀλκίνοος-ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ναυσιθόου καὶ ἔγγονος τοῦ Ποσειδ., βασιλεὺς τῶν Φαιάκων ἐπὶ τῆς νήσου Κερκύρας. Ὑποδεχθεὶς, ναυαγήσαντα εἰς τὴν νῆσόν του, τὸν Ὀδυσσέα, ἤκουσεν αὐτοῦ διηγουμένου τὰ παράδοξα αὐτοῦ συμβάντα, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία: Ἀλκίνου ἀπόλογος, λεγομένη ἐπὶ τῶν παραδόξων διηγήσεων. 3) εἷς τῶν δώδεκα υἱῶν τοῦ Ἐπακόντος, οἵτινες μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ἀποδιώξαντες τῆς Σπάρτης τὸν Ἰκάριον καὶ Τυνδάρεων, ἐφονεύθησαν ἔπειτα διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Ἀλκίπτη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ἄρεως ἐκ τῆς Ἀγραύλου, βιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀλιῤῥοθίου υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος. 2) θυγάτηρ τοῦ Γίγαντος Ἀλκυονέως, πνιγεῖσα ἐν τῇ θαλάσσῃ. 3) γυνὴ τοῦ Ἀθηναίου Μητίωνος καὶ μήτηρ τοῦ Εὐπαλάμου.

4) μία τῶν Ἀμαζόνων φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. 5) θεράπαινα πιστὴ τῆς Ἑλένης.

Ἀλκιώ, ιδος (ὁ), εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Γλαύκης.

Ἀλκισθένης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 102 Ὀλυμ. 2) ὁ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Δημοσθένους.

Ἀλκίφρων, ονος (ὁ), Ἀργεῖός τις παρὰ Θουκ. 2) σοφιστὴς σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ, τοῦ ὁποίου σώζονται 4 ἐπιστολαὶ εἰς Ἀττικὴν φράσιν.

Ἀλκμαίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφιάρεω καὶ τῆς Ἐριφύλης, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφιλόχου, εἷς τῶν μετὰ τοῦ Ἀδράστου στρατευσάντων ἐπὶ Θήβας Ἐπιγόνων, ὅπου ἐφόνευσε τὸν Λαοδάμαντα υἱὸν τοῦ Ἐτεοκλέους. Φανεὶς δὲ, κατ' ἐντολὴν τοῦ πατρός του, τὴν μητέρα του Ἐριφύλην, καὶ καταδιωκόμενος διὰ τοῦτο ὑπὸ τῶν Ἐρινύων, εὗρεν ἄσυλον εἰς τὰς νεωστὶ ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ Ἀχελῴου σχηματισθείσας νήσους, ὅπου νυμφευθεὶς τὴν Καλλιῤῥόην, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς μὲν τὸν Ἀκαρνᾶνα καὶ Ἀμφοτερόν, πρότερον δὲ ἐκ τῆς Μαντοῦς τῆς θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου τὸν Ἀμφίλοχον καὶ τὴν Τισιφόνην. 2) πατὴρ τοῦ Μεγακλέους, δέκατος τρίτος καὶ τελευταῖος τῶν διὰ βίου ἐκλεγομένων ἀρχόντων ἐν Ἀθήναις. 3) υἱὸς τοῦ Μεγακλέους καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, φιλοσωρηθεὶς κλεισθεὶς ὑπὸ τοῦ Κροίσου. 4) Κροτωνιάτης, μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου, γράψας βιβλίον περὶ φύσεως μὴ σωζόμενον πλέον.

Ἀλκμαιωνίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀλκμαίωνος, μία τῶν λαμπροτέρων ἐν Ἀθήναις οἰκογενειῶν, ἀντιπροσωποῦσα τὸ ἀριστοκρατικὸν σύστημα, ἧς ἔχουσα ἀρχηγὸν τὸν Μεγακλέα, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ ὁποίου θανατώσαντες τοὺς ἐκ τῆς φατρίας τοῦ Κύλωνος, καταφυγόντας ὡς εἰς ἄσυλον εἰς τὸν ἐν Ἀκροπόλει ναὸν, ἀνεθεματίσθησαν καὶ ἐξωρίσθησαν ὡς ἐναγεῖς διὰ τοῦτο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων.

Ἀλκμάν, ᾶνος (ὁ), =Ἀλκμαίων. 2) λυρικὸς ποιητὴς, ἐκ Σάρδεων τῆς Λυκίας, ζήσας περὶ τὴν Ζ'. πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα. Δουλογωγηθεὶς νέος ἔτι καὶ πωληθεὶς ἐν Σπάρτῃ εἴς τινα Ἀγησίδαν, ἀπελευθερώθη ὑπ' αὐτοῦ, συγγράψας διάφορα ποιήματα, τῶν ὁποίων διεσώθησαν ὀλίγα μόνον ἀποσπάσματα.

Ἀλκμανίδαι (οἱ), Δ. ἀντὶ Ἀλκμαιωνίδαι.

Ἀλκμάων, ονος (ὁ), =Ἀλκμαίων. 2) υἱὸς τοῦ Θέστορος, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Σαρπηδόνος.

Ἀλκμήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἠλεκτρύονος βασιλέως τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Ἀναξοῦς ἢ Λυσιδίκης, ὑπανδρευθεῖσα τὸν Ἀμφιτρύωνα βασιλέα τῶν Θηβῶν, ὅπου ἐγέννησεν, ἐξ αὐτοῦ μὲν τὸν Ἰφικλέα, ἐκ δὲ τοῦ Διὸς τὸν Ἡρακλέα. Μετὰ θάνατον μεταχομισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ σώματος εἰς τὰς νήσους τῶν Μακάρων, συνεζεύχθη ἐκεῖ τὸν Ῥαδάμανθυν.

Ἀλκμήνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἱππομεδούσης.

Ἀλκμόνιαν (τὸ), =Ἀκμόνιον (ἄλσος).

Ἀλκομεναὶ (αἱ), π. τῆς νήσου Ἰθάκης ἢ τῆς Ἀστερίας.

Ἀλκυονεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, θανατοθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους κατ' ὑποβολὴν τῆς Ἀθηνᾶς. 2) ἕτερος Γίγας, φονευθεὶς ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., τὸν ὁποῖον, διερχόμενον μὲ τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου, ἐπεβάλετο νὰ λιθοβολήσῃ. 3) υἱὸς τοῦ Ἀντιγόνου Γονατᾶ.

Ἀλκυόνη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος ἐκ τῆς Πλειόνης, μία τῶν Πλειάδων, τεκοῦσα ἐκ τοῦ Ποσειδ. τὴν Αἴθουσαν, τὸν Ἥριέα καὶ τὸν Ἑσπέρηνορα. 2) θυγ. τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Αἰγιάλης, ἐκ γυνὴ τοῦ Κήϋκος βασιλέως τῆς Τραχινίας, τοῦ ὁποίου μεταμορφωθέντος εἰς λάρον, μετεμορφώθη καὶ αὐτὴ ἐκ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην εἰς ἀλκυόνα. (ἴδε

3) ἐπιθετικῶς ἡ γυνὴ τοῦ Μελεάγρου Ἀλεοπάτρα, ἀποθανοῦσα διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην. 4) μία τῶν Πλειάδων.

Ἀλκυονὶς, ίδος (ἡ), —θάλασσα, ἡ πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ Κορινθ. κόλπου.

Ἀλκυών, ονος (ἡ), =Ἀλκυόνη.

*Ἄλκων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος, συνεξελθὼν τῷ Μελεάγρῳ εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, ἐξ φονευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, πατὴρ τοῦ Ἀργαυτὰ Φαλήρου. 3) Μολοσσός τις παρ' Ὁμήρῳ. 4) ἀγαλματοποιὸς τις παρ' Ἀθηναίῳ.

Ἀλλάβα (ἡ), κατ. τῆς Σικελ., ἐγγὺς πρὸς τὸ μεσημβρινὸν αὐτῆς μέρος.

*Ἀλληκτώ, οῦς (ἡ), =Ἀληκτώ.

Ἀλλόβριγες καὶ Ἀλλόβριγας (οἱ), Allobroges, ἔθνος τῆς Ναρβωνησίας Γαλλ., κατοικοῦν μεταξὺ τῶν Ἄλπεων καὶ τῶν ποταμῶν Ῥοδανοῦ καὶ Ἰσάρα, μητροπόλεις τῶν ὁποίων ἦν ἡ ἐπὶ τοῦ Ῥοδανοῦ Οὐίέννα.

Ἀλμάνα (ἡ), π. τῆς ἐν τῇ Μακεδον. Μυγδονίας παρὰ τὸν Ἄξιον.

Ἀλμυρήσσος (ἡ), ἴδε Σαλμυδησσός.

Ἀλμύρα (αἱ), π. τῆς Λιβύης.

*Ἄλμων, ωνος (ὁ), π. τῆς Βοιωτ. (ὁ κοιν. Ἀλμώνιος).

Ἀλμωπία (ἡ), χώρα τῆς Μακεδον. μεταξὺ Πελαγονίας καὶ Ἐορδ., ὅπου κατῴκουν οἱ

Ἀλμῶπες (οἱ), ἔθνος Πελαγονικὸν τῆς Μακεδ.

Ἄλμωψ, ωπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἕλλης τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀθάμαντος. 2) εἷς τῶν Γιγάντων, ἀπὸ οὗ ὁ

ποίμν παρωνομάσθη ἡ ἐν Μακεδονίᾳ χώρα Ἀλμωπία.

Ἀλξίων, ωνος (ὁ), κατὰ τὸν Παυσαν., ὁ πατὴρ τοῦ Οἰνομάου.

Ἀλοκράτης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Ὀλυμπιάσης.

Ἀλόννησος καὶ Ἀλόννησος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου παρὰ τὴν Σκόπελον, (Χιλιοβρόμι ἡ Ἡλιοδρόμι), (ὁ κάτοικος Ἀλοννησίτης καὶ Ἀλονήσιος). 2. ἑτέρα νῆσος παρὰ τὸ Κώρυκον ὄρος τῆς Ἰωνίας.

*Ἀλόντιον (τὸ), = Ἀλούντιον.

Ἀλόπη (ἡ), θυγ. τοῦ Κερκύονος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδ. τὸν Ἱππαθόωντα, καὶ καταποντισθεῖσα διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ πατρός της. 2) θυγ. τοῦ Ἀκτορος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθη ἡ

Ἀλόπη (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ., πλησίον τῆς Λαρίσσης. 2) π. τῆς Ἀκρ. ἀπέναντι τῆς Εὐβοίας, (ὁ πολ. Ἀλοπεὺς ἢ Ἀλοπίτης).

Ἀλόπιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἀντιόπης.

Ἄλος καὶ (ὀρθότ.) Ἅλος (ἡ καὶ ὁ), π. τῆς Φθιώτ. πλησίον τῶν Φερσαλῶν. 2. π. τῆς Ἀκρ., ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀμφρυσσοῦ, (ὁ πολ. Ἁλεύς).

*Ἀλούντιον (τὸ), π. τῆς Σικελ.

Ἀλούτας, α (ὁ), ποτ. τῆς Δακίας, πηγ. ἐκ τῶν Καρπαθίων ὀρῶν καὶ χυν. εἰς τὸν Ἴστρον, (Ὄλτος).

Ἄλπεις, εων (αἱ), ὄρος ἢ μᾶλλον σειρὰ ὑπερμήκης καὶ ὑπερύψηλος ὀρέων τῆς Εὐρώπης, ἐκτεινομένη ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς μεταξὺ Ἰταλ., Γαλλ., Ἑλβετ. καὶ Γερμανίας.

Ἀλπηνός (ὁ) ἢ Ἀλπηνοί (οἱ), π. τῆς Ἀκρ. ἐπὶ τοῦ Φοίνικος ποταμοῦ πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν.

*Ἀλπίον (τὸ), μέρος τῆς Δακων.

Ἄλπις, εως (ἡ), ἴδε Ἄλπεις.

Ἄλπις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς ἄνω Ἰταλ. χυν. εἰς τὸν Ἴστρον.

Ἄλπιστος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Ἀλσαδαμος (ὁ), δ. τῆς Συρ. ἐπὶ τῆς Τραχωνίτιδος.

Ἄλσιον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ, (Polo).

*Ἀλτερνία (ἡ), χώρα τῆς Ταρράκωνησ. Ἱσπαν.

Ἄλτης, αο καὶ εω (ὁ), βασιλεὺς τῶν Λελέγων ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Τρωάδος, πατὴρ τῆς Λαοθόης.

Ἄλτινον (τὸ), π. τῶν Ἐνετῶν ἐν Ἰταλίᾳ (Altino).

Ἄλτις, εως (ἡ), ἄλσος ἱερὸν ἀγριελαίων παρὰ τὴν πόλιν Ὀλυμπίαν τῆς Ἠλείας.

Ἀλύαττα (τὰ), π. τῆς Βιθυνίας.

Ἀλυάττης, εω (ὁ), υἱὸς τοῦ Σαδυάττου, βασιλεὺς τῆς Λυδίας ἢ πατὴρ τοῦ Κροίσου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 617 μέχρι τοῦ 560 πρὸ Χριστοῦ.

Ἀλύβας, αντος (ἡ), π. τῆς Ἰταλ., ἡ μετὰ ταῦτα Μεταπόντιον.

Ἀλύβη (ἡ), π. τῶν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου Ἀλιζώνων, ἡ καὶ Χαλύβη. 2) = Ἀδύλη.

*Ἄλυβδα (τὰ), π. τῆς Φρυγ.

Ἀλύζεια ἡ Ἀλυζία (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Ἀκαρν., (ὁ π. Ἀλυζεύς καὶ Ἀλυζοῖος).

*Ἀλύκαια (ἡ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.

Ἄλυκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σκείρωνος. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Σικελ. παρὰ τὴν πολιν Ἡράκλειαν.

Ἀλύπητος (ὁ), πολέμαρχός τις ἐν Θήβαις.

Ἄλυς, υος (ὁ), ποτ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας, πηγ. ἐκ τῶν ὀρέων τῆς Ἀρμενίας καὶ διὰ τῆς Καππαδοκ., Γαλατ. ἢ Παφλαγ. ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον, (Κιζιλ-Ἰρμάκ).

Ἄλυσσος (ἡ), πηγὴ τῆς Ἀρκαδ. πλησίον τῆς πόλεως Κυναίθης, στερφμος τὸ πάλαι διὰ τὴν ἰαματικὴν τῶν ὑδάτων της ποιότητα.

Ἀλφειὸς καὶ Δωρ. Ἀλφεὸς (ὁ), ποτ. τῆς Πελοπον., πηγ. ἐκ τῆς Ἀρκαδ. καὶ χυνόμενος πρὸς δ. εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος, (Ῥοφειᾶς). 2) (κατὰ τὴν Μυθολογ. προσωποπ.) υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ ἢ τῆς Τηθυος, ἐραστὴς τῆς νύμφης Ἀρεθούσης, πρὸς ἀπολαυσιν τῆς ὁποίας, μεταμορφωθεὶσης εἰς πηγὴν ἐπὶ τῆς νήσου Ὀρτυγίας ἢ τῆς Σικελίας, μεταμορφωθεὶς καὶ αὐτὸς εἰς ποταμόν, ἢ ῥέων ὑπογείως, ἑνοῦται τὰ ὕδατά του μὲ τὰ τῆς πηγῆς ταύτης.

*Ἀλφεσίβοια (ἡ), θυγ. τοῦ Φοίνικος καὶ μήτηρ τοῦ Ἀδώνιδος. 2) θυγ. τοῦ Φλεγέως καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίωνος. 3) θυγ. τοῦ Βίαντος καὶ τῆς Φηρούς.

Ἀλωεῖδαι (οἱ), ὁ Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης, οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰφιμεδείας γυναικὸς τοῦ Ἄλωέως, ἀφ' οὗ καὶ πατρωνυμικῶς ἐπωνομάσθησαν. Αὐξόντες παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῶν τὴν δύναμιν ν' αὐξάνωσι κατ' ἔτος ἕνα πῆχυν, ἐτόλμησαν, εἰς ἡλικίαν μόλις ἑκκαίδεκα ἐτῶν ἐννέα ἐτῶν, νὰ ἀναβαίνωσι τὸν οὐρανὸν κατὰ τοῦ Διός, ἐπιστρεύσαντες ἐπὶ τούτῳ ἀλλεπάλληλα τὰ ὄρη Ὄσσαν, Ὄλυμπον καὶ Πήλιον. Ἀλλὰ, θηρεύοντες τὴν Ἄρτεμιν, μεταμορφωθεῖσαν εἰς ἔλαφον, κατετοξεύθησαν ὑπ' ἀλλήλων ἢ ὑπ' αὐτῆς τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἄλωεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τῆς Κανάκης, νυμφευθεὶς τὴν Ἰφιμέδειαν θυγατέρα τοῦ Τριοπος, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ποσειδῶν τὸν Ὦτον καὶ Ἐφιάλτην.

*Ἀλώϊον (τὸ), π. τῆς Θεσσαλ. (ὁ πολ. Ἀλωιεύς).

Ἀλώνη (ἡ), νῆσος τῆς Προποντ. πρὸς μεσημβρίαν τῆς Προκοννήσου, (ὁ νησ. Ἀλωνήσιος).

Ἄλωνις, ίδος (ἡ), νῆσος καὶ π. τῆς Μεσογ. θαλάσσης ἀπέναντι τῆς Μασσαλ., (ὁ πολ. Ἀλωνίτης).

Ἀλωπεκὴ (ἡ) καὶ Ἀλωπεκαί (αἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, (ὁ δημότης Ἀλωπεκεὺς καὶ Ἀλωπεκῆθεν).

Ἀλωπεκία (ἡ), νησίδιον τῆς Μαιώτιδος.

Ἀλωπεκόννησος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Θρᾴκ. Χερσον.

*Ἀλώπεκος (ὁ), Πυθαγορειός τις ἐκ Μεταποντίου.

*Ἄλωρον (τὸ), π. τῆς Τριφυλ.

Ἄλωρος (ἡ), ἡ Βοττιαϊκή, π. τῆς ἐν Μακεδ. Πιερίας, (ὁ πολ. Ἀλωρίτης).

*Ἄμα (ἡ), πηγή τις παρὰ Παυσαν.

Ἀμαθόκα (ἡ), π. τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας.

*Ἀμάθοκος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ὑδρυσσῶν, (ἄλλως) Μήδοκος.

Ἀμαζόνες (αἱ), ἔθνος γυναικῶν, κατοικοῦν περὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμὸν τῆς Καππαδοκίας καὶ τοῦ Πόντου, ἢ κατὰ τὸν Ἡρόδ., περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην, ὧν πρωτεύουσα ἡ Θεμίσκυρα. Ἔργον ἐχουσαι τὸν πόλεμον, εἰσέβαλον εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ φθάσασαι μέχρι τῆς Ἀττικῆς, κατεπολεμήθησαν ὑπὸ τοῦ Θησέως.

*Ἀμαθᾶ (τὰ), χώρα τῆς Ἀραβ., (τὸ ἐθν. Ἀμαθηνός).

*Ἀμαναί (αἱ), π. τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Ἀμαθαῖος).

Ἀμάθεια (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων, θυγ. τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος.

Ἀμαθεύς, εως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλίωνος, κτίσας τὴν ἐν Κύπρῳ Ἀμαθοῦντα.

Ἀμαθοῦς, οῦντος (ἡ), π. πρὸς νότον τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Ἀμαθούσιος). 2) ἔθνος Ψαμμαικοῦ.

*Ἀμαία (ἡ), π. τῆς Λυσιτ.

*Ἀμαλεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τῆς Νιόβης.

Ἀμάλθεια (ἡ), ἡ θηλάσασα τὸν Δία αἶξ, καὶ ὕστερον ὑπ' αὐτοῦ καταστερισθεῖσα, ἢ 2) νύμφη τις θυγάτηρ τοῦ Μελισσέως ἢ τοῦ Αἰμονίου, ἀναθρέψασα τὸν Δία μὲ γάλα αἰγός, τῆς ὁποίας τὸ κέρατον εἶχε λάβει παρ' αὐτοῦ τὴν χάριν νὰ πορτίζῃ εἰς τὸν ἔχοντα ὅ,τι τρέλλει ἐπιθυμήσῃ, ὅταν ἡ παροιμία λέγῃ τῆς Ἀμαλθείας (cornu copiae), ἐπὶ ἀφθόνου χορηγίας καὶ ἀπολαύσεως.

*Ἀμαλέκασσος (ἡ), π. τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Ἀμαμασσεύς καὶ Ἀμομάσσιος).

Ἀμανίδες ἢ Ἀμανικαὶ πύλαι (αἱ), στενόν τι πέρασμα διὰ τοῦ ἐν Κιλικίᾳ ὄρους Ἀμανοῦ πρὸς τὴν Συρίαν.

Ἀμανόν (τὸ) καὶ Ἀμανὸς (ὁ), β. τῆς Κελικ., χωρίζων αὐτὴν τῆς Συρ., ἢ ἀποτελῶν συνέχειαν τοῦ Ταύρου, (Ἐλμαδαγέ).

Ἀμάντες ἢ Ἀμαντῆνοι (οἱ), ἔθνος τῆς Παιονίας.

Ἀμαντία (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἰλλυρτιοθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀβάντων.

*Ἀμαξα (ἡ), π. τῆς Βιθυν. (ὁ π.λ. Ἀμαξῆτος καὶ Ἀμαξίτις).

Ἀμαξάντεια (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἀμαξαντιεύς).

*Ἀμαξία (ἡ), χωρίον τῆς Κιλικ. ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Παμφυλ., (ὁ πολ. Ἀμαξεύς).

Ἀμαξιτὸς (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἰβηρίας πρὸς μεσημβρ. τῆς Λαρίσσης, (ὁ πολ. Ἀμαξιτεὺς καὶ Ἀμαξιτηνός).

Ἀμαξόβιοι καὶ Ἀμάξοικοι (οἱ), ἔθνος νομαδικὸν τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας, κατοικοῦν ἀείποτε εἰς ἁμάξας.

Ἀμάρα (ἡ), π. τῆς Ἀραβ. ἐπὶ τοῦ Περσ. κόλπου.

Ἀμάραντα (τὰ), βουνὰ τῆς Κολχ., ἀπὸ τῶν ὁποίων πηγάζει ὁ Ἵππος, ὅστις διὰ

τῶν ἐπωνομάσθη ὑπὸ τοῦ Ἀπολλωνίου Ἀναφαίτιος.

Ἀμαραντοι (οἱ), ἔθνος τῆς Κολχ. παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Φάσιδος.

Ἀμαρδοί (οἱ), οἱ ἄλλως Μάρδοι, ἔθνος τῆς Μηδίας ἐπὶ τῶν ὀρεινῶν παραλίων τῆς Κασπίας θαλάσσης.

Ἀμαργκεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, βασιλεὺς τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Ἐπειῶν, τῶν ὁποίων τὴν ἐξουσίαν παρεχώρησεν αὐτῷ ὁ Αὐγείας, ὡς ἐλθόντος εἰς συμμαχίαν αὐτοῦ κατὰ τῶν Ἡρακλ. ἐκ τῆς Θεσσαλ.

Ἀμαρυλλίς, ίδος (ἡ), ὄνομα νυμφίδος παρὰ τῷ Θέοκρ.

Ἀμάρυνθος (ἡ), κώμη τῆς Εὐβοίας, (ὁ πολ. Ἀμαρύνθιος καὶ Ἀμαρυσιεύς).

Ἀμάρυνθος (ὁ), εἷς τῶν πεντήκοντα σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος. 2) (Γεωγρ.) ποτ. τῆς Ἠλίδος χων. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Ἀμασία (ἡ), π. τοῦ Πόντου ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἴριδος, διατηρήσασα μέχρι τῆς σήμερον τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Ἀμασεύς, καὶ Ἀμασεώτης). 2) π. τῆς Γερμαν., (Ἔμς).

Ἄμασις, ιος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, σύγχρονος τοῦ Κύρου καὶ Καμβύσου, καὶ φίλος τοῦ τυράννου τῆς Σάμου Πολυκράτους, βασιλεύσας τῷ 570 καὶ ἀποθανὼν τῷ 526 πρὸ Χριστοῦ.

*Ἀμασίστρατος ὁ Ἀμάσεχος (ὁ), ὁ ἀδελφὸς τῆς Ἀρσινόης.

Ἀμαστρις, εως καὶ ιδος (ἡ), ἡ πρότερον Σήσαμος, π. παραθαλ. τῆς Παφλαγον. ἐπὶ τοῦ Παρθενίου ποταμοῦ, παρονομασθεῖσα ἀπὸ τῆς κτίστορος αὐτῆς, γυναικὸς Διονυσίου τοῦ τυράννου ἢ θυγατρὸς Δαρείου τοῦ Κοδομάνου, (ὁ πολ. Ἀμαστρανός).

*Ἄμβασον (τὸ), π. τῆς Φρυγ., (ὁ πολ. Ἀμβασίτης).

Ἄμβιανοί (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγικῆς Γαλλ., (Amiens).

Ἀμβιβραῦοι (οἱ), λαὸς Γερμανικός, κατοικῶν τὴν Νωρικὴν χώραν παρὰ τὸν ποτ. Δραῦον.

Ἄμβλαδα (τὰ), π. τῆς Πισιδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Ἀμβλαδεύς).

Ἀμβρακία (ἡ), π. πρωτεύουσα ποτὲ τῆς ἐν Ἠπείρῳ Θεσπρωτίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἀράχθου, ἄποικος τῶν Κορινθίων, (Ἄρτη), (ὁ πολ. Ἀμβρακεύς, καὶ, ὡς ἐκ τῆς ἐπαρχίας, Ἀμβρακιώτης). Ἀπ' αὐτῆς ἐπωνομάσθη Ἀμβρακικὸς ὁ μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἀκαρνανίας κόλπος (τῆς Ἄρτας).

Ἄμβρακος (ὁ), φρούριον τῆς Ἠπείρου παρὰ τὴν Ἀμβρακίαν.

Ἄμβρακος, ακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεσπρωτοῦ ἢ ἔγγονος τοῦ Λυκόστου.

Ἀμβρόσια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄτλαντος ἢ τῆς Πλειόνης, μία τῶν Ὑάδων.

Ἀμβρυσσὸς καὶ Ἀμβρυσσός (ἡ), π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, (Δεσφινα), (ὁ πολ. Ἀμβρυσεύς).

Ἀμβρωνες (οἱ), ἔθνος Κελτικὸν κατοικοῦν τὴν Ἑλβετίαν, οἵτινες, ἐξαπατήσαντες μετὰ τῶν Κίμβρων καὶ Τευτόνων εἰς τὴν Ἰταλ., κατεπολεμήθησαν ὑπὸ τοῦ Μαρίου.

Ἀμεινιάδης, ου, (ὁ), Ἀθηναῖος τις παρὰ Θουκ.

Ἀμεινίας, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου, ἀνδραγαθήσας εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν. 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. 3) Ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις, κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 89 Ὀλυμπιάδος, ὁ Ἄρχιππος τὸν ὀνομάζει χλευαστικῶς Ἀγυιᾶν).

Ἀμεινοκλῆς, ίους (ὁ, Μάγνης τις παρ' Ἡροδότῳ. 2) Κορίνθιος ναυπηγός, κατασκευάσας τὰς πρώτας τριήρεις τῶν Σαμίων.

Ἀμειψίας, ου (ὁ), Κωμικὸς ποιητὴς Ἀθηναῖος, νικήσας τὸν Ἀριστοφάνην εἰς δύο κωμικὰ δράματα, τὰς Νεφέλας ἢ τὰς Ὄρνιθας.

Ἀμελής, ητος (ὁ), εἷς τῶν ποταμῶν τοῦ Ἅδου.

*Ἀμεληταγόρας (ὁ), Ἱστοριογράφος τις ἐκ Χαλκηδόνος.

Ἀμεινανὸς καὶ (Δωρ.) Ἀμήνας, α (ὁ), κοτ. τῆς Σικελ., πηγ. ἐκ τῆς Αἴτνης ἢ χων. εἰς τὴν θάλασσαν διὰ τῆς πόλεως Κατάνης, (Iudicello).

Ἀμένθης, ε (ὁ), ὁ Ἅδης ἢ τὸ Καθαρτήριον τῶν ψυχῶν παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις.

Ἀμερία (ἡ), π. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου πλησίον τῶν Καβείρων. 2) π. τῆς Οὐμβρικῆς, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, (Amelia), (τὸ ἐθν. Ἀμερῖνος).

*Ἀμερίας (ὁ), Μακεδὼν, γραμματικός.

Ἀμέριον (τὸ), = Ἀμερία (2).

*Ἀμέριστος (ὁ), μαθηματικός, ἀδελφὸς τοῦ Στησιχόρου.

Ἀμέστριος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἰώνης.

Ἀμήστρατος (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Ἀμηστρατῖνος).

Ἀμηστρις, ιος καὶ ιδος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχυλ. 2) (θηλ.) ἡ γυνὴ τοῦ Ξέρξου βασιλέως τῶν Περσῶν.

Ἀμίαντος (ὁ), Ἀρκὰς, ἐκ Τραπεζοῦντος, υἱὸς τοῦ Λυκούργου.

Ἄμιδα (ἡ), π. τῆς Ἀρμεν. κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου, (Παρὰ Χαμιδ ἢ Διαρμπέκρ.).

Ἀμιζώκης, ου (ὁ), Σκύθης τις παρὰ Λουκιανῷ.

Ἀμίλκας (Amilcar), α καὶ ου (ὁ), Καρχηδόνιος, υἱὸς τοῦ Ἀννωνος, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Γέλωνος ἐν Συρακούσαις. 2) Ἕτερος, συμπολίτης τοῦ προτέρου, ὁ ἐπικληθεὶς Βάρκας, πατὴρ τοῦ Ἀννίβα.

Ἀμιλος (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὸν Ὀρχομενόν.

Ἀμινίας, ου (ὁ), ἐραστὴς τοῦ Νάρκισσου, ἀφανὴς (διοχειρωθεὶς διότι περιεφρονήθη ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου του.

*Ἀμίνιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ.

Ἀμισία (ἡ), π. τῆς Γερμαν. ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Τουβαντῶν, (Emden).

Ἀμισὸς (ἡ), π. παραθαλ. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, ἄποικος τῶν Ἀθην., ἡ ὕστερον Εὐπατορία, (Σαμσοῦν), (ὁ καλ. Ἀμισηνός).

Ἀμίστης, ου (ὁ), = Ἀμηστρις.

Ἀμισώδαρος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Λυκίας, ἀναθρέψας τὴν Χιμαίραν, τοῦ ὁποίου οἱ δύο υἱοὶ Ἀτύμνιος καὶ Μάρις, ἦλθον εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων.

Ἀμίτερνον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῷ χώρῳ τῶν Σαβίνων, (Vittorino), (ὁ πολ. Ἀμιτερνῖνος).

*Ἀμιτροχάτης, ου (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Ἰνδῶν παρ' Ἀθην.

*Ἀμμαῖα (ἡ), π. τῆς Μεσοπατ.

*Ἀμμαιδαφα (ἡ), π. τῆς Λιβ.

Ἀμμάς (ἡ), ἡ τροφὸς τῆς Ἀρτέμιδος.

Ἀμμέας (ὁ), Πλαταιεύς τις παρὰ Θουκ.

Ἀμμιανὸς (ὁ), Ἀντιοχεύς, συγγράψας Λατινιστὶ Ῥωμαϊκὴν Ἱστορίαν.

*Ἀμμενάπης (ὁ), σατράπης τοῦ Ἀλεξάνδρου.

*Ἀμμήτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Καλχιδικῆς.

Ἄμμων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Χαλκιδικῆς.

Ἄμμων, ωνος (ὁ), ὁ παρ' Αἰγυπτίοις θεὸς Ἀμμοῦν, παρεξανόμενος μὲ κέρατα κριοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ ἔχων μαντεῖον περίφημον εἰς τὴν Λιβύην, ἢ 2) βασιλεύς τις τῆς Λιβύης, λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ῥέαν ἀδελφὴν τοῦ Κρόνου, ἣ γεννήσας ἐκ τῆς Ἀμαλθείας τὸν Διόνυσον, διὰ τὸ ὀπίσω παρεργισθεῖσα ἡ Ῥέα, διήγειρε κατ' αὐτοῦ τοὺς ἀδελφούς της, οἵτινες νικήσαντες ἐδίωξαν αὐτὸν εἰς τὴν Κρήτην.

Ἄμμων, ωνος (ἡ), π. πρωτεύουσα τῆς ἐν Λιβύῃ Ἀμμωνίας.

Ἀμμωνία (ἡ), χώρα τῆς ἐν Ἀφρικῇ Νομαδικῆς, ἐν μέσῳ εὐφόρου τινὸς Ὀάσεως, ὅπου τὸ μαντεῖον τοῦ Ἄμμωνος, (τὸ ἐθν. Ἀμμώνιος). 2) = Παραιτόνιον.

Ἀμμώνιος (ὁ), Ἀλεξανδρεύς, φιλόσοφος περιπατητικὸς, διδάξας ἐν Ἀθήναις περὶ τὴν πρώτην μετὰ Χριστὸν ἑκατονταετηρίδα. Μαθητὴς αὐτοῦ ἐχρημάτισεν ὁ Πλούταρχος. 2) Ἕτερος, συμπολίτης τοῦ προτέρου, Χριστιανός, συγγράψας περὶ χριστιανικῶν δογμάτων.

Ἀμνίας (ὁ), ποτ. τῆς Παφλαγ. χων. εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον.

Ἀμνισὸς (ὁ), κώμη ἢ ἐπίνειον τῆς ἐν Κρήτῃ πόλεως Κνωσσοῦ. 2) ποτ. παραφθείρων τὴν ὁμώνυμον ἐν Κρήτῃ πόλιν.

Ἀμνῖται (οἱ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Νομνῖται.

Ἀμνιθέας, ου καὶ (ἰδιότ.) Ἀμνιθεύς, έως (ὁ), περίφημός τις κιθαριστὴς καὶ μουσικὸς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Φιλοσόφου Ζήνωνος.

Ἀμοίνη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, μνηστευθεῖσα τὸν Πολυδέκτορα υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου.

*Ἀμοιρος (ὁ), Πυθαγορειός τις ἐκ Πάρου.

Ἀμομφάρετος (ὁ), Σπαρτιάτης, ἔφορος τοῦ λεγομένου Πιτανάτου λόχου.

Ἀμπάων, ονος (ὁ), Τρωαδίτης, υἱὸς τοῦ Πολυαίμονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου.

Ἀμόργης, ου (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. 2 υἱὸς τοῦ Ψαμμήτιχου ἢ ἔγγονος τοῦ Ὑστάσπου, σατράπης τῆς Καρίας.

Ἀμοργὸς (ἡ), νῆσος (μία τῶν Σποράδων) τοῦ Αἰγαίου πελάγους, πρὸς ἄρκτον τῆς Ἀστυπαλαίας, πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου, (ὁ νησ. Ἀμοργῖνος).

Ἀμορίον (τὸ), π. τῆς Φρυγ. ἢ Γαλατ. ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

*Ἄμος (ἡ), π. τῆς Καρίας, (ὁ καλ. Ἄμιος).

Ἀμούλιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πρόκα Σιλβίου ἢ ἀδελφὸς τοῦ Νουμήτορος βασιλέως του

Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Ἐκθέμενος τοὺς ἀνεψιοὺς τοῦ Ῥώμου καὶ Ῥωμύλον εἰς τὸν Τίβεριν, ἐφονεύθη ὕστερον ὑπ' αὐτῶν διασωθέντων.

Ἄμμων (ὁ), ὁ Ζεὺς (ὁ ὑπέρτατος θεὸς) παρ' Αἰγυπτίοις. ἀπὸ τοῦ ὄπιθεν οἱ Ἕλληνες παρεσχημάτισαν τὸν Ἄμμωνα.

Ἀμπελίδης, ου (ὁ), Ἀργεῖός τις παρὰ Θεόδ.

Ἀμπελίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ-

Ἀμπελλίς, ίδος (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Λουκιανῷ.

Ἄμπελος (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Τερμαϊκοῦ κόλπου, ἄλλως Τερμαϊκὸν ἄκρα. 2) ἀκρωτ. πρὸς μεσημβρ. τῆς Κρήτης, (Κάπο-Σαλομόν). 3) ἀκρωτ. πρὸς δυσμὰς τῆς Σάμου, ἀπέναντι τῆς Ἰκαρίας. 4) ἀκρωτ. (τὸ δυτικώτατον) τῆς ἐν Ἀφρικῇ Μαυριτανίας, ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ περιβοήτου Γιβραλτάρ, (Capo Espartelo).

Ἀμπη (ἡ), π. τῆς Βαβυλῶν. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τίγριδος, ὅπου μετῴκισεν ὁ Δαρεῖος τοὺς αἰχμαλωτισθέντας Μιλησίους.

Ἀμπραχία (ἡ), ἴδε Ἀμβρακία.

Ἀμπυκίθης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Μόψος.

Ἄμπυκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ, ἱερεὺς τῆς Δήμητρος.

Ἄμπυξ, υκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τιτάρωνος, καὶ ἀνὴρ τῆς Χλωρίδος, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν μάντιν Μόψον. 2) εἷς τῶν Λαπίθων, φονεύσας τὸν Κένταυρον Ὀξυλονείδη κατὰ τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. 3) υἱὸς τοῦ Πελίου, καὶ πατὴρ ἑνός τινος Ἀγήνορος.

Ἀμυδών, ῶνος (ἡ), π. τῆς χώρας τῶν Παιόνων ἐπὶ τοῦ Ἀξιοῦ, (ὁ πολ. Ἀμυδώνιος).

Ἀμυζών, ῶνος (ἡ), π. τῆς Καρ. μεταξὺ Ἡρακλείας καὶ Ἀλαβάνδας.

Ἀμυθάων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρηθέως καὶ τῆς Τυροῦς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἴσονος, κατοικῶν τὴν Πύλον τῆς Μεσσηνίας. Νυμφευθεὶς τὴν Ἰδομένην θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ του Φέρητος, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Βίαντα καὶ Μελάμποδα.

Ἀμύκλα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, διασωθεῖσα μονη αὐτὴ ἐκ τῶν λοιπῶν τῆς Νιόβης παίδων, τῶν κατακοξευθέντων ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἀμύκλαι (αἱ), π. τῆς Λακων. ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα, καθέδρα τοῦ Τυνδάρεω κτλ., (Σκλαβοχώρι), (ὁ πολ. Ἀμυκλαῖος). 2) π. τῆς Ἰταλ. ἐπὶ τοῦ Λατίου, πρωτεύουσα τῶν Αὐσονίων, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ὅσοι ἔφυγον τὴν πατρίδα των, μὴ ἀρεσκόμενοι εἰς τὴν νομοθεσίαν τοῦ Δυκούργου.

Ἀμύκλας, ου καὶ α (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ βασιλέως Λακεδαίμονος καὶ τῆς Σπάρτης, ὅστις, νυμφευθεὶς τὴν Διομήδην θυγατέρα τοῦ Λαπίθου, ἐγέννησε τὸν Κυνόρταν καὶ Ὑάκινθον καὶ μίαν θυγατέρα τὴν Ἀτάνειραν γυναῖκα τοῦ Ἀρκάδος. 2) μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος ἐν Ἀθήναις, (ἄλλως) Ἀμυκλος.

Ἄμυκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἐξ τῆς Νύμφης Μελίας, βασιλεὺς τῶν ἐν Βιθυνίᾳ Βεβρύκων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κάστορος, τῶν ἀκμῶν, στρατεύσαντα μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, ἐκπορεύλεσεν εἰς πυγμαχίαν.

2) εἷς τῶν Κενταύρων, υἱὸς τοῦ Ὀφιονος, φονεύσας τὸν Λαπίθην Κέλαδον εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου.

Ἀμυμώνη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ναύπλιον. 2) πηγή τις τρικόρυνος ἐν Ἀργολίδι, σχηματισθεῖσα ἐκ τῆς τριαίνης τοῦ Ποσειδῶνος, χύνεται εἰς τὴν Λερναίαν λίμνην.

Ἀμύνανδρος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Πλάτωνι.

Ἀμύνας, ᾶ (ὁ), = Ἀμύνανδρος, βασιλεὺς τῶν ἐν Ἠπείρῳ Θαμάνων.

Ἀμυνίας, ου (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Ἀμεινίας, ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις. 2) τοκιστής τις ἐν Ἀθήναις.

Ἀμύντιχος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ἀμύντας.

Ἀμύντας, ου (ὁ), ὁ πρῶτος, υἱὸς τοῦ Ἀλκέτα ἢ τοῦ Ἀερόπου, ἕκτος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων ἐπὶ τῶν χρόνων Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, εἰς τὸν ὁποῖον ἠναγκάσθη νὰ πληρώνῃ καὶ φόρον. Τοῦτον διεδέχθη ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀλέξανδρος ὁ πρῶτος. 2) ὁ δεύτερος, υἱὸς Φιλίππου τοῦ πρώτου καὶ ἀνεψιὸς Περδίκκα τοῦ δευτέρου, βασιλεύσας τῆς Μακεδονίας διὰ συνεργείας τοῦ βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν Σεύθλωνος· διωχθεὶς δὲ ὕστερον, ἀπέθανε τῷ 413 πρὸ Χριστοῦ. 3) ὁ τρίτος, υἱὸς τοῦ Ἀριδαίου, βασιλεύσας τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τοῦ 393 ἕως τοῦ 369 πρὸ Χριστοῦ, καὶ ἀφήσας τρεῖς υἱούς, Ἀλέξανδρον τὸν Β', Περδίκκαν καὶ Φίλιππον τὸν πατέρα Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. 4) στρατηγὸς Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας, νομιζόμενος υἱὸς τοῦ Περδίκκα ἀνεψιοῦ τοῦ Φιλίππου. 5) στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου. 6) βασιλεὺς τῆς ἐν Ἀσίᾳ Γαλατ. ἢ Λυκαονίας, συμμαχῶν μετὰ τοῦ Καίσαρος εἰς τὴν ἐν Ἀκτίῳ μάχην.

Ἀμύντωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀρμένα, ἐκ Βοιωτίας, πατὴρ τοῦ Φοίνικος, Κρέοντος καὶ τῆς Ἀστυδαμείας, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Κτήσιππον.

Ἄμυνων, ονος (ὁ), ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις, σκωπτόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Ἀμύργιοι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν ἐκ τοῦ γένους τῶν Σάκων.

Ἄμυρις, ιος (ὁ), ὁ ἐπικαλούμενος σοφὸς, ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Σύρις, πατὴρ τοῦ Δαμάσου.

Ἄμυρος (ὁ), πατ. τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὴν πόλιν Μελίβοιαν.

Ἀμυρταῖος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, διαδεχθεὶς τὸν Ἴναρον ἀφ' οὗ πρότερον ἐστρατήγησε τῶν ἐπὶ Ἀρταξέρξου τοῦ Μακροχείρας ἀποστατησάντων Αἰγυπτίων.

Ἀμφανεῖ (αἱ) ἢ Ἀμφανεῖα (ἡ), π. τῆς Δωρ. ἢ τῆς Θεσσαλ.

Ἀμφαξῖτις, ιδος (ἡ), ἡ παρὰ τὸν Ἀξιὸν χώρα τῆς Μακεδονίας, ἥτις διὰ τοῦτο καὶ Παραξία καλεῖται ὑπὸ τοῦ Στρβ.

Ἀμφεια (ἡ), π. τῆς Μεσσην., ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας ἐξερράγη ὁ πρῶτος Μεσσηνιακὸς πόλεμος.

Ἀμφήρης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κλειτοῦς, ἡγεμὼν ἐπὶ τῆς νήσου Ἀτλαντίδος.

Ἀμφιάλη (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Ἀττικῆς ἀντικρὺ τῆς Σαλαμῖνος, ὅπου καὶ ἡ ἑκατέρωθεν διάβασις.

Ἀμφίαλος (ὁ), εἷς τῶν Φαιάκων, υἱὸς τοῦ Ναυβόλου.

Ἀμφιάναξ, ακτος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Λυκίας, ὑποδεχθεὶς τὸν Βελλεροφόντην καὶ δοὺς αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀντείαν. 2) υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου.

Ἀμφιάραος καὶ Ἀττ. Ἀμφιάρεως (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰκλέως ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τῆς Κλυταιμνήστρας θυγατρὸς τοῦ Θεστίου, ἀπόγονος δὲ τοῦ Μελάμποδος, μάντις περίφημος. Ἡγεμονεύσας τοῦ Ἄργους, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἐριφύλην ἀδελφὴν τοῦ Ἀδράστου, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἀλκμαίωνα καὶ Ἀμφίλοχον. Συνεξῆλθε μετὰ τοῦ Μελεάγρου εἰς τὴν κατὰ τοῦ Καλυδωνίου κάπρου θήραν, συνεξεστράτευσε μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ συνεξεστράτευσε μετὰ τοῦ Ἀδράστου ἐπὶ Θήβας· ἀλλὰ, προγινώσκων ὅτι ἔμελλεν εἰς τὴν ἐκστρατείαν ταύτην νὰ θανατωθῇ, καὶ κρυβεὶς τὸ πρῶτον διὰ τοῦτο, ἐκρούσθη ὑπὸ τῆς γυναικός του Ἐριφύλης, διαφθαρεισης ὑπὸ τοῦ Πολυνείκους· ὅθεν ὑπεχρέωσε τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ Ἀλκμαίωνα νὰ τὸν ἐκδικηθῇ ἀποθανόντα. Καταποθεὶς μετὰ τοῦ ἅρματος αὐτοῦ ὑπὸ τῆς γῆς περὶ τὸν Ὠρωπὸν τῆς Βοιωτίας, εἶχεν ἔπειτα παρ' ὀλίγον ἢ μαντεύσῃ δι' ὀνείρου εἰς τὸ μέρος τοῦτο.

*Ἀμφίας, ου (ὁ), Ἐπαφρόδιός τις παρὰ Θεόδ. 2) φιλόσοφός τις ἐκ Ταρσοῦ.

Ἀμφιγένεια (ἡ), π. τῆς Μεσσην. (ἴσως ἡ μετὰ ταῦτα Ἄμφεια).

Ἀμφιδάμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βουσίριδος ἐν Αἰγύπτῳ, θανατωθεὶς μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. 2) υἱὸς τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Κλεοφίλης ἐξ Ἀρκαδίας καὶ ἔγγονος ἢ, κατ' ἄλλους, υἱὸς τοῦ Ἀλεοῦ, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λυκούργου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. 3) ἥρως τις τῶν Κυθήρων, φιλοξενήσας τὸν Δύτολοκον. 4) Ὀπάντιος, πατὴρ τοῦ Κλυτωνύμου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Πάτροκλος, παῖδα ἔτι ὄντα, παίζων τοὺς κύβους. 5) βασιλεὺς τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος, φονευθεὶς ἐν τινι μάχῃ κατὰ τῶν Ἐρυθραίων. Εἰς τοὺς εἰς τιμὴν αὐτοῦ τελουμένους ἀγῶνας ἠρίστευσαν ὡς παίζει ὁ Ἡσίοδος.

Ἀμφίαχος (ὁ), Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Ἀστακοῦ, φονεύσας τὸν Παρθενοπαῖον ἢ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Περικλυμένου.

Ἀμφίδαλοι (οἱ), π. τῆς Πελοπον. ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Ἠλιάδος.

Ἀμφιδαμας (ὁ), Μεγαρεύς τις παρὰ Θεόδ.

Ἀμφιδάμα (ἡ), θυγ. τοῦ Πρώναξος ἢ γυνὴ τοῦ Ἀδράστου. 2) γυνὴ τοῦ Αὐτολύκου τοῦ πάππου τοῦ Ὀδυσσέως. 3) γυνὴ τοῦ Λυκούργου καὶ μήτηρ τοῦ Ὀφέλτου ἐκ Νεμέας.

Ἀμφιθεμις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπολλ. ἢ τῆς θυγατρὸς τοῦ Μίνωος Ἀκακαλλίδος, γεννήσας ἐκ τῆς Νύμφης Τριτωνίδος τὸν Νασάμωνα καὶ τὸν Κεφαλίωνα.

Ἀμφιθεος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκίνου, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ᾧ Ἀριστοφάνης ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ λαβὼν ἀφορμὴν, τὸν

καριστάνει [Λίχαρν. 48] ὡς υἱὸν τοῦ Τριπτολέμου καὶ τῆς Δήμητρος).

Ἀμφιθέη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος.

Ἀμφίκαια (ἡ), π. τῆς Φωκίδος, ἡ μετὰ ταῦτα Ὑάμπεια ἢ Ἀμφάλεια, (ὁ πολ. Ἀμφικαιεύς).

Ἀμφικλείη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰφίτου, μαθήτρια τοῦ Ὀδυσσέως.

Ἀμφικλῆς, έους (ὁ), Σικελιώτης τις παρὰ Θουκ.

Ἀμφικλος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθέντων Τρώων.

Ἀμφικράτης, ους (ὁ), βασιλεὺς τῶν Σαμίων. 2) Ἀθηναῖος τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Ἀμφικτύων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας, ὃς τις νομοθετήσας τὴν θυγατέρα τοῦ Κραναοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἐβασίλευσε τῆς Ἀττικῆς διώξας τὸν πενθερὸν του· ἀλλ' ἐδιώχθη καὶ αὐτὸς ὕστερον ὑπὸ τοῦ Ἐριχθονίου. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται ἡ σύγκλησις τοῦ περιφήμου Συνεδρίου τῶν Ἀμφικτυόνων ἢ Ἀμφικτυονικοῦ, συγκροτουμένου δὶς τοῦ ἔτους ἐν Θερμοπύλαις καὶ Δελφοῖς, ὅπου συνερχόμενοι οἱ ἀπεσταλμένοι δώδεκα Ἑλληνικῶν πόλεων, ἅπαι εἶχον τὸ δικαίωμα τοῦτο τῆς Ἀμφικτυονίας [τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς ἀνῆκεν εἰς τοὺς περιοίκους [Ἀμφικτύονας] τῶν Δελφῶν μόνους], συνεζήτουν ἢ διέκριναν τὰ συμφέροντα καὶ τὰς ὑποθέσεις τῆς συμπολιτείας.

Ἀμφιλαχία (ἡ), χώρα τῆς Ἀκαρν. παρὰ τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον, ἣν πρωτεύουσα τὸ Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος, ὅθεν ἐκαλεῖτο καὶ Ἀργεία, (οἱ κάτοικοι Ἀμφίλοχοι).

Ἀμφίλοχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφιάρεω ἢ τῆς Ἐριφίλης, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Ἀλκμαίονος ἐξ Ἄργους, μάντις ἢ αὐτὸς ὡς ὁ πατήρ του, στρατεύσας μετὰ τῶν Ἐπιγόνων ἐπὶ Θήβας καὶ ὕστερον μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος εἰς Τροίαν, ἀφ' ὅπου ἐπιστρέφων, ἔκτισεν ἐν Κιλικίᾳ μετὰ τοῦ Μόψου τὴν πόλιν Μαλλόν, ὅπου εἶχε μαντεῖον· ἐν Ἀκαρνανίᾳ δὲ τὸ ἀπ' αὐτοῦ κληθὲν Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος. 2) υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ τῆς Μαντοῦς καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀμφιάρεω, συγκατοικήσας μετὰ τοῦ θείου του τὸ Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος. 3) υἱὸς τοῦ Δρύαντος, τοῦ ὁποίου ἡ γυνὴ Ἀλκυόνη παρεφρόνησε, παροργίσασα τὴν Ἀθηνᾶν. 4) Μακεδών τις παρὰ Δημοσθ. 5) συγγραφεύς τις παρὰ Κλήμεντι.

Ἀμφίλυτος (ὁ), μάντις ἐκ τῶν Ἀχαρνῶν τῆς Ἀττικῆς. (Εἷς τὸν Ἡρόδ. Α', 61 γράφεται ἡμαρτημένως Ἀκαρνάν).

Ἀμφιμάλλα καὶ Ἀμφιμάλη (ἡ) ἢ Ἀμφιμάλλιον (τὸ), π. ἐπὶ τῆς ἀνατολ. παραλίας τῆς Κρήτης.

Ἀμφίμαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ., γεννήσας ἐκ τῆς Νύσσης Οὐρανίας τὸν ποιητὴν Αἴνον.

Ἀμφίμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀλεκτρύονος βασιλέως τῶν Μυκηνῶν καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἀλκμήνης. 2) υἱὸς τοῦ Κτεάτου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀκτορός, στρατηγὸς τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Ἐπειῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. 3) υἱὸς τοῦ Νομίονος, στρατηγῶν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τῶν συμμαχούντων τῷ Πριάμῳ Καρῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως.

Ἀμφιμέδων, οντος (ὁ), εἷς τῶν τῆς Πηνελόπης μνηστήρων, υἱὸς τοῦ Μελανθίου, πληγώσας τὸν Τηλέμαχον ἢ φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ.

Ἀμφίμνηστος (ὁ), Ἐκιδάμνιός τις παρ' Ἡρόδ.

Ἀμφινεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Ἕκτορος.

Ἀμφινόμη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων. 2) γυνὴ τοῦ Αἴσονος καὶ μήτηρ τοῦ Ἰάσονος, γενομένη αὐτόχειρ διὰ τὸν φόνον τῶν τέκνων της ὑπὸ τοῦ Πελίου. 3) θυγ. τοῦ Πελίου βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ.

Ἀμφίνομος (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, υἱὸς τοῦ Νισαίου βασιλέως τοῦ Δουλιχίου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου. 2) εἷς τῶν δύω Σικελιωτῶν, οἵτινες ἔσωσαν τοὺς γονεῖς αὐτῶν ἐκ τοῦ πυρὸς ποταμοῦ τῆς Αἴτνης, ὀνομασθέντες διὰ τοῦτο Εὐσεβεῖς.

Ἀμφιος (ὁ), σύμμαχός τις τῶν Τρώων, υἱὸς τοῦ Σελάγου ἐκ τῆς ἐν Μυσίᾳ πόλεως Παισοῦ. 2) υἱὸς τοῦ Μέροπος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου, στρατηγὸς τῶν Τρώων.

Ἀμφίπαγος (ἡ), ὄχθη πρὸς δυσμὰς τῆς Κερκύρας.

Ἀμφίπολις, εως (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος, ἄποικος τῶν Ἀθην., καλλιμένη πρότερον Ἐννέα Ὁδοί. Κυριευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, κατεστάθη ἐπὶ Ῥωμαίων Μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας Μακεδονίας, (ὁ πολ. Ἀμφιπολίτης).

*Ἀμφιπτόλεμος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀσίου.

Ἀμφιῤῥόη, ης καὶ Ἀμφιρὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων.

Ἀμφισσα, ης (ἡ), θυγ. τοῦ Μακαρέως, ἢ ἐγγόνη τοῦ Αἰόλου, ἣν ἠράσθη ὁ Ἀπόλλων, (ἀπ' αὐτῆς ἐκλήθη ἡ 2 (Γεωγρ.) π. τῆς Λοκρίδος, ἀπέχουσα 120 στάδ. τῶν Δελφῶν, (Σάλωνας), (ὁ πολ. Ἀμφισσεύς).

Ἀμφισσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ἢ τῆς Δρυοπης, ὃς τις ἔκτισε τὴν πόλιν Οἴτην ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους.

Ἀμφίστρατος (ὁ), ὁ ἡνίοχος τῶν Διοσκούρων, Κάστορος καὶ Πολυδεύκους.

Ἀμφιστρεύς έως (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

*Ἄμφιτος (ὁ), ποτ. τῆς Μεσσηνίας.

Ἀμφιτρίτη (ἡ), θυγ. τοῦ Νηρέως ἢ τῆς Δωρίδος, ἢ τοῦ Ὠκεανοῦ ἢ τῆς Τηθύος, γυνὴ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ βασίλισσα τῆς θαλάσσης, μήτηρ τῆς Ῥόδης, τῶν Τριτώνων καὶ πολλῶν ἄλλων τέκνων.

Ἀμφιτροπαί (αἱ) ἢ Ἀμφιτρόπη (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἀμφιτροπαιεύς).

Ἀμφιτρύων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τίρυνθος Ἀλκαίου καὶ τῆς Ἱππονόης. Νυμφευθεὶς τὴν Ἀλκμήνην, θυγατέρα τοῦ Ἠλεκτρύονος, ἠναγκάσθη, φονεύσας τὸν πενθερόν του, νὰ καταφύγῃ εἰς τὰς Θήβας, ὅπου εὗρε φιλόφρονα ὑποδοχὴν παρὰ τῷ Κρέοντι. Ἐκεῖ ἐγέννησεν ἡ γυνὴ αὐτοῦ δίδυμα τέκνα, τὸν μὲν Ἰφικλέα ἐξ αὐτοῦ, τὸν δὲ Ἡρακλέα ἐκ τοῦ Διός, ὃς τις ὅμως ἐκαλεῖτο ἀπ' αὐτοῦ Ἀμφιτρυωνιάδης.

Ἀμφίων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰασίου ἢ ἔκγονος τοῦ Λυκούργου, βασιλεὺς τοῦ ἐν Βοιωτ. Ὀρχομενοῦ, πατὴρ δὲ τῆς Χλωρίδος, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη ὁ Πηλεὺς βασιλεὺς τῆς Πύλου. 2) εἷς τῶν τεσσάρων ἀρχηγῶν τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Ἐπειῶν. 3) Θηβαῖος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ζήθου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἔκτισε τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν, ἧς ἐβασίλευσε, διώξας ἀπ' αὐτῆς τὸν Λάϊον· ὑπῆρξεν εἷς τῶν περιφημοτέρων μουσικῶν τῆς ἀρχαιότητος· ὥστε διὰ τῆς λύρας του, τὴν ὁποίαν, ἐπτάχορδον οὖσαν, ἔλαβε δῶρον παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐκίνει καὶ τὰ ὄψυχα. Νυμφευθεὶς τὴν Νιόβην, θυγατέρα τοῦ Ταντάλου, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς ἑπτὰ υἱοὺς καὶ ἑπτὰ θυγατέρας. 3) υἱὸς τοῦ προτέρου, διασωθεὶς μόνος αὐτὸς ἐκ τῶν δεκατεσσάρων αὐτοῦ παίδων, τοὺς ὁποίους κατετόξευσεν ὁ Ἀπόλλων. 4) ἕτερός τις τῶν Ἀργοναυτῶν, υἱὸς τοῦ Ὑπερασίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀστερίου ἐκ τῆς ἐν Ἀχαΐᾳ Πελλήνης. 5) βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, πατὴρ τῆς Δαέδας μητρὸς τοῦ Κυψέλου.

Ἀμφότερος (ὁ), εἷς τῶν ἐκ Λυκίας συμμάχων τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. 2) υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ τῆς Καλλιῤῥόης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀκαρνᾶνος.

Ἀμφρυσὰς ἡ Ἀμφρυσσὰς (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ. χώρ. εἰς τὸν Παγασητικὸν κόλπον. 2) = Ἀμβρυσσός.

Ἀμφωλίος (ὁ), ἴδε Ἀμφόλιος.

Ἀναβησίνεως, ω (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων.

*Ἀνάβυρα (τὰ), π. τῆς Παιονίας.

Ἀναγνεία (αἱ) καὶ Ἀναγνία (ἡ), μητρόπολις τῶν Ἐρυκίνων ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Ἀναγυροῦς, οῦντος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τοῦ Ὑμηττοῦ, ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἀναγυράσιος).

*Ἀνάζαρβα καὶ Ἀνάζαρβος (ἡ), π. τῆς Κιλικ. ἡ ὕστερον Καισάρεια.

Ἄναια (ἡ) καὶ Ἄναια (τὰ), π. τῆς Ἰωνικῆς ἀποικίας τῆς Σάμου, (ὁ πολ. Ἀναίτης [ῐ] καὶ Ἀναΐτις, ιδος [ῐ]).

Ἀναΐτιος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράννων.

Ἀναΐτις, ιδος (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἄρτεμις ἢ ἡ Σελήνη ἢ ὁ Ἑωσφόρος (Ἀναχίδ) παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Δυδοῖς, Ἀρμενίοις, Πέρσαις καὶ ἄλλοις ἔθνεσι τῆς Ἀσίας, ἀφ' ὅπου μετεδόθη ἡ λατρεία αὐτῆς ἢ εἰς τὴν Σπάρτην.

Ἀναιτία (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἀναιτιεύς).

*Ἀνάκη (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας, (ὁ πολ. Ἀναιεύς).

Ἀνακρέων, οντος (ὁ), ποιητὴς λυρικὸς ἐκ τῆς ἐν Ἰωνίᾳ πόλεως Τέω, ζήσας χρόνων

τινὰ ἐν Σάμῳ παρὰ τῷ τυράννῳ Πολυκράτει, κἀκεῖθεν μεταβὰς εἰς Ἀθήνας ἐπὶ Πεισιστράτου, καὶ τελευταῖον ἐπισκέψας εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 85 χρόνων. Ἐκ τῶν σωζομένων αὐτοῦ ᾠδῶν πολλαὶ ἀμφισβάλλονται.

Ἀνακτορία (ἡ), ἡ χώρα τῶν Ἀνακτορίων.

Ἀνακτόριον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου. 2) π. τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τινος χερσονήσου, ἄποικος τῶν Κορινθ., (Βονίτσα), (ὁ πολ. Ἀνακτόριος).

Ἀνάκτωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύωνος καὶ τῆς Ἀναξοῦς.

Ἀνακυνδαράξης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Σαρδαναπάλου.

*Ἀναμις (ὁ), ποτ. τῆς Καρχηδονίας.

Ἄναμος (ἡ), π. τῆς Μακεδ. πρὸς ἕωσμὰς τοῦ Ἀξιοῦ.

Ἄνανες (οἱ), ἔθνος Γαλλικῶν κατοικούντων ἀνατολικῶς τοῦ Πάδου.

Ἀναξαγόρας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μεγαπένθους, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους. 2) Φιλόσοφος ἐκ Κλαζομενῶν τῆς Ἰωνίας, ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς πρώτης π. Χ. ἑκατονταετηρίδος, φίλος καὶ διδάσκαλος τοῦ Περικλέους καὶ τοῦ Σωκράτους, μαθητὴς δὲ τοῦ Ἀναξιμένους· διαβληθεὶς ἐν Ἀθήναις ὡς ἄθεος, ᾗ μόλις σωθεὶς συνεργείᾳ τοῦ Περικλέους, ἀπέθανεν ἐν Λαμψάκῳ. 3) ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους. 4) ἁγιαλιατοποιὸς Αἰγινήτης.

Ἀναξάνδρα (ἡ), θυγ. τοῦ Θερσάνδρου.

Ἀναξανδρίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Λέοντος, βασιλέως τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Ἀγιδῶν τῷ 570 π. Χ. 2) υἱὸς τοῦ Θεοπόμπου, βασιλέως τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλειδῶν, πατὴρ τοῦ Ἀρχιδάμου. 3) ποιητής τις τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας.

Ἀνάξανδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρυκράτους, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Ἀγιδῶν.

Ἀνάξαρχος (ὁ), Θηβαῖός τις στρατηγὸς τῶν Μεθυμναίων. 2) Φιλόσοφος Ἀβδηρίτης, μαθητὴς τοῦ Δημοκρίτου, ἀκολουθήσας τὸν Μ. Ἀλέξανδρον εἰς τὰς ἐκστρατείας του, καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ φονευθεὶς μετὰ πολλὰς βασάνους ὑπὸ τοῦ τυράννου τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος Νικοκλέους.

Ἀναξιβίη (ἡ), θυγ. τοῦ Βίαντος καὶ γυνὴ τοῦ Πελίου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄκαστον, τὴν Πεισιδίκην, τὴν Πελόπειαν, τὴν Ἱππόθοην καὶ τὴν Ἄλκηστιν. 2) θυγ. τοῦ Κατρέως ἢ Ἀτρέως ἢ Κρητίνου, δευτέρα γυνὴ τοῦ Νέστορος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Πολυκάστην, τὸν Ἀντίοχον καὶ ἄλλα τέκνα. 3) θυγ. τοῦ Πλεισθένους καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ Μενελάου. Ὑπανδρευθεῖσα τὸν Στρόφιον, ἐγέννησε τὸν Πυλάδην. 4) νύμφη τις, ἥτις θυμωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀπολλ., κατέφυγεν εἰς ναΐδιόν τινα τῆς Ἀρτέμ., ἀπ' ὅπου ἔγινεν ἄφαντος.

Ἀναξίβιος (ὁ), ναύαρχός τις Σπαρτιάτης παρὰ Ξενοφῶντι.

*Ἀναξίδαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ζευξιδάμου βασιλεὺς τῆς Σπάρτης (δωδέκατος ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλειδῶν).

Ἀναξικράτης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 118 Ὀλυμ. 2) Βιζάντιός τις παρὰ Ξενοφ.

Ἀναξίλαος καὶ (Δωρ.) Ἀναξίλας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου βασιλέως τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλειδῶν. 2) Μεσσήνιος, τύραννος τοῦ Ῥηγίου, ὃς τὸ κυριεύσας μετὰ τῶν φυγάδων συμπατριωτῶν τε Μεσσηνίων τὴν ἐπὶ τῆς Σικελ. πόλιν Ζάγκλην, μετωνόμασεν αὐτὴν Μεσσήνην τῷ 494 π. Χ. 3) Φιλόσοφος Πυθαγορικὸς ἐκ Δαρέσσης, ἐξορισθεὶς τῆς Ἰταλίας ἐπὶ Αὐγούστου διὰ τὰς ἀγυρτείας του. 4) Κωμικός τις ποιητὴς παρ' Αἰλιανῷ.

Ἀναξιμανδρος (ὁ), φιλόσοφος Μιλήσιος, μαθητὴς τοῦ Θαλοῦ, ὁ πρῶτος κατασκευάσας γεωγραφικοὺς πίνακας ᾗ σφαῖραν.

Ἀναξιμένης, ους (ὁ), φιλόσοφος Μιλήσιος, μαθητὴς τοῦ Ἀναξιμάνδρου. 2) Ἱστορικὸς Δαμψακηνός, ἔγραψεν ἱστορίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου. 3) ῥήτωρ Λαμψακηνός.

Ἀναξῖνος (ὁ), κατάσκοπός τις τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδ. ἐξ Ὀρεοῦ.

Ἀνάξιον (τὸ), π. τῆς Παμφυλ. ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Μέλανος ποταμοῦ.

Ἀνάξιππος (ὁ), στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. 2) ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας.

Ἀναξιρρόη (ἡ), θυγ. τοῦ Καϊκωνοῦ, ἐξ ἧς ὁ Ἐπειὸς ἐγέννησε τὴν Γρμίνην.

Ἀναξις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Κάστορος ᾗ τῆς Ἱλαείρας τῆς θυγατρὸς τοῦ Λευκίππου.

Ἀναξὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀλκαίου ᾗ τῆς Ἱπποκόμης, ὑπανδρευθεῖσα τὸν θεῖον αὐτῆς Ἠλεκτρύονα, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὴν Ἀλκμήνην. 2) μήτηρ τοῦ Σίνιδος καὶ Κερκύονος ἐκ Τροιζῆνος, ἁρπαγεῖσα ὑπὸ τοῦ Θησέως.

Ἀναπίας, ου (ὁ), ὁ ἕτερος τῶν ἐν Σικελίᾳ δύο ἀδελφῶν τῶν ἐπικληθέντων Εὐσεβῶν, ἴδε Ἀμφίνομος.

Ἄναπος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. παραρρέων τὰς Συρακούσας. 2) ποτ. τῆς Ἀκαρν., παραρρέων τὴν Στράτον καὶ χυν. εἰς τὸν Ἀχελῶον.

Ἀναρέαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν μεταξὺ Ἀτροπατηνῆς καὶ Ἀρκανίας.

Ἀνάριον (τὸ), π. τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας.

Ἄνας, α (ὁ), ποτ. τῆς Ἱσπαν., διορίζων τὴν Βαιτικὴν τῆς Λυσιτανίας, (Γκουαδιάνα).

Ἄνανα (τὰ), π. τῆς Φρυγ. παρά τινι λίμνῃ μεταξὺ τῶν ποταμῶν Μαρσύα καὶ Μαιάνδρου.

Ἄναυρος (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ. ἐκβάλλων εἰς τὸν Παγασητικὸν κόλπον. 2) ποτ. τῆς Φοινίκης.

Ἀνάφη (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελαγίων τῆς Θήρας, (τὸ ἐθν. Ἀναφαῖος).

Ἀνάφης, εω (ὁ), Πέρσης, υἱὸς τοῦ Ὀτάνου, στρατηγῶν τῶν Κισσίων ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ.

Ἀνάφλυστος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν. (ὁ στρ. Ἀναφλύστιος)

Ἀνάγαρσις, ιδος (ὁ, Σκύθης. ἐλθὼν ἐπὶ Σόλωνος εἰς τὴν Ἑλλάδα ᾗ φιλοσοφήσας.

Ἄνδρακα (τὰ), π. μεσόγειος τοῦ Ἰονίου 2) π. τῆς Ἰνδ. ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου.

Ἀνδανία (ἡ), π. τῆς ἐν Πελοπον. Μεσσηνίας. 2) π. ἐπὶ τῶν ἰσθμῶν τῆς Ἠλιδος ὅπου ἐτυμβεύθη ὁ Θάμυρις, (ὁ πολ. Ἀνδανιεὺς καὶ Ἀνδάνιος).

Ἀνδάνις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Βαρμανίας.

Ἀνδαιρα (ἡ, ἡ τελ., π. τῆς Μυσίας ὅπου ἐτιμᾶτο Ἄνδειρα ἡ Κυβέλη.

Ἀνδέρικκα (ἡ), ἴδε Ἀρδέρικκα

Ἀνδαιβὴς, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Λεωγόρου, εἷς τῶν δέκα περιφήμων ῥητόρων ἐν Ἀθήναις, ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. Ἐξορισθεὶς ὡς ἐχθρὸς τῆς πατρίδος, ἀπέθανεν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.

Ἀνδρολίων, ονος (ὁ), ἀπόγονος τοῦ Αἰτωλοῦ, γεννήσας ἐκ τῆς Γόργης τὸν Θόαντα, ὃς τις ἐβασίλευσε τῆς Καλυδῶνος μετὰ τὸν Οἰνέα. 2) υἱὸς τοῦ Κόδρου. 3) Πυλιός τις, κτίτωρ τῆς Κολοφῶνος.

Ἀνδράπα (ἡ), π. τῆς Παφλαγον., ἡμέρᾳ ὁδοῦ Νεοκλαυδιοπόλεως.

*Ἀνδρέας, ἐω καὶ έου (ὁ), πρόπαππος τοῦ Κλεισθένους ἐκ Σικυῶνος. 2) ἀγαλμα τοποιὸς Ἀργείος.

Ἀνδρεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πηνειοῦ ἐκ Θεσσαλίας, μετοικήσας εἰς Ὑρχομενὸν τῆς Βοιωτίας. 2) πρόπαππος τοῦ Κλεισθένους ἐκ Σικυῶνος.

Ἀνδριακὴ (ἡ), π. τῆς Θράκης πρὸς τῷ Πόντῳ.

Ἄνδριος (ὁ), ποτ. τῆς Τρωάδος, χυν. εἰς τὸν Σκάμανδρον.

Ἀνδρόγεως, ω (ὁ), υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰγέως ἐν Ἀθήναις, ὅπου ἐλθὼν ἠρίζευσεν εἰς τὰ Παναθήναια. Τὸν φόνον αὐτοῦ ἐκδικούμενος ὁ πατὴρ του ἐβίασε διὰ πολέμου τοὺς Ἀθηναίους νὰ πέμπωσιν εἰς ὡρισμένον τινὰ καιρὸν ἑπτὰ ἀγόρια καὶ ἑπτὰ κοράσια πρὸς βορὰν τοῦ Μινωταύρου.

Ἀνδρομαίας, αντος (ὁ), Σάμιός τις παρ' Ἡρόδ. 2) υἱὸς τοῦ Φλίαντος καὶ τῆς Χθονοφύλης.

*Ἀνδρομάχη (ἡ), μήτηρ τοῦ Θεσπιοῦ.

*Ἀνδρομέδη, (ἡ), θυγ. τοῦ Περικάστορος ᾗ μήτηρ τοῦ Δίκτυος.

Ἀνδρότας (ὁ), Γεωγράφος ἐκ Τενέδου.

Ἀνδροκλείδας, α (ὁ), Θηβαῖος ἐκ τῆς φατρίας τοῦ Ἰσμηνίου.

Ἀνδροκλῆς, έους (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰόλου, ἐξουσιάσας μέρους τῆς Σικελ. 2) υἱὸς τοῦ Φίντα, βασιλεὺς τῆς Μεσσήνης. 3) Ῥήτωρ τις καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, κατηγορήσας τὸν Ἀλκιβιάδην ὡς χλευάσαντα τὰ μυστήρια τῆς Ἐλευσῖνος, (περὶ αὐτοῦ εἶπεν ὁ Κρατῖνος. « Ἓν δὲ δίχος τοτασὶν ᾗ Ἀνδοκλέης πολεμαρχεῖ»). 3) Ναυτῶν τις παρ' Ἀρριανῷ. 4) Ἴδε Μανδροκλῆς.

Ἀνδρομάχη (ὁ), υἱὸς τοῦ Κόδρου, ἀποικίσας τὴν Ἔφεσον.

Ἀνδρόκοττος (ὁ), βασιλεύς τις τῆς Ἰνδ., ὁ ἄλλως Σανδρόκοττος.

Ἀνδροκράτης, ους (ὁ), ἥρως τις τιμώμενος ἐν Πλαταιαῖς.

Ἀνδρακάθης, ους (ὁ), περίφημος ζωγράφος ἐκ τῆς πόλεως Κυζίκου.

Ἀνδρόλεως (ὁ), πυγμάχος τις παρὰ Λουκιλλίῳ.

Ἀνδρομάχη (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως τῶν ἐν Κιλικίᾳ Θηβῶν Ἠετίωνος, γυνὴ τοῦ Ἕκτορος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Σκαμάνδριον καὶ Ἀστυάνακτα, σίγμα-λωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως μετὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας.

Ἀνδρόμαχος (ὁ), εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἱππῶς.

Ἀνδρομέδα (ἡ), θυγ. τοῦ Κηφέως βασιλέως τῆς Αἰθιοπίας καὶ τῆς Κασσιοπείας. Ἐκτεθεῖσα κατὰ τὸν χρησμὸν τοῦ μαντείου τοῦ Ἄμμωνος, εἰς βορὰν τοῦ θαλασσίου τέρατος, τὸ ὁποῖον ὁ Ποσειδῶν εἶχε στείλῃ κατὰ τῆς χώρας της, ἀπηλλάγη διὰ τοῦ Περσέως, φονεύσαντος τὸ θηρίον, ᾧ ἐδόθη αὐτὴν εἰς γυναῖκα, ἐξ ἧς ἐγέννησε διάφορα τέκνα.

Ἀνδρομέδης (ὁ), ἁλιεύς τις, θελήσας νὰ βιάσῃ τὴν πρὸς αὐτὸν καταφυγοῦσαν ἱέρειαν τῆς Ἀρτέμιδος Βριτόμαρτιν.

Ἀνδρομένης, ους (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Θκδ. 2) Μακεδών τις παρὰ τῷ Ἀρριανῷ, πατὴρ τοῦ Ἀμύντα ᾧ τοῦ Ἀτταλου.

Ἄνδρος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Κυκλάδων, (τὸ ἐθν. Ἄνδριος).

Ἄνδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀνίου, μάντις περίφημος, κατοικήσας τὸ πρῶτον καὶ ὀνομάσας ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν νῆσον Ἄνδρον, ὕστερον δὲ μετοικήσας εἰς τὸ ἐν τῇ Λαοδικίᾳ ὄρος Ἴδην, ἔνθα ἔκτισε τὴν Ἀνταν-δρον.

Ἀνδροσθένης, ους (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ἀρκαδίας. 2) Θάσιος ναύαρχος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, περιπλεύσας μετὰ τοῦ Νεάρχου τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς Ἀσίας.

Ἀνδροτίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀνδρωνος. 2) δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζεται λόγος τις τοῦ Δημοσθένους. 3) ἱστοριογράφος τις ἐξ Ἀθηνῶν, γράψας περὶ τὴν τρίτην πρὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα ἱστορίαν τῆς Ἀττικῆς εἰς δώδεκα βιβλία.

Ἀνδρων, ωνος (ὁ), ἔπίσημος πολίτης Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀνδροτίωνος, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. 2. Ἀλικαρνασσεύς τις ἱστοριογράφος παρὰ Πλουτάρχῳ.

Ἀνδρῶν πόλις (ἡ), π. τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, (ὁ πολ. Ἀνδρωπολίτης).

Ἀνεμοίτας, α (ὁ), Θηβαῖος τις παρὰ Δημοσθ.

Ἀνεμούριον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Κιλικ. τὸ ἄλλως Ζεφύριον.

Ἀνεμώλεια καὶ Ἀνεμώρεια (ἡ), π. τῆς Φωκίδος ἐν τῇ περιφερείᾳ τῶν Δελφῶν.

Ἀνήριστος (ὁ), πατὴρ τοῦ Σπερθίου ἐκ Σπάρτης. 2) ἔκγονος τοῦ προτέρου, συλληφθεὶς ᾧ θανατωθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐν ᾧ ἐστέλλετο ὡς πρεσβυς εἰς Περσίαν.

*Ἀνήτοισσα (ἡ), π. τῆς Δ Θίας, (ὁ πολ. Ἀνητουσσαῖος).

Ἀνθάνα (ἡ), = Ἀνθήνη.

Ἄνθας (ὁ, υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀλκυόνης θυγατρὸς τοῦ Ἀτλαντος, βασιλεὺς τῆς Τροιζῆνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ Ἀνθηδών.

*Ἀνθέας, ου (ὁ), Λίνδιος, ποιητής.

Ἀνθεια (ἡ), θυγ. τοῦ Θεσπιοῦ. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Μεσσην., ἡ ὕστεραν Θευρία. 3) μία τῶν ἐν Ἀχαΐᾳ τριῶν πόλεων, ἐξ ὧν συνῳκίσθησαν ὕστερον αἱ Πάτραι. 4) π. τῆς Θεσσαλ.

Ἀνθεμίων, ωνος (ὁ), πατὴρ τοῦ Τρωὸς Σιμοεισίου. 2) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀνύτου.

Ἀνθεμοῦς, οῦντος (ὁ καὶ ἡ), π. τῆς Μακεδον. πλησίον τῆς Ὀλύνθου, (ὁ πολ. Ἀνθεμούσιος). 2) π. τῆς Μεσοποταμ., ἡ ἄλλως Ἀνθεμουσία. 3) μυθώδης τις ποταμὸς ἐν Ῥουθίᾳ.

Ἀνθεμουσία (ἡ), ἔπαρχία τῆς Μεσοποταμ., ἡ ὕστεραν Ὀσροηνή. 2 π. τῆς Μεσοποταμ. πλησίον τῆς Ἐδέσσης.

Ἀνθεμοῦσα, ης (ἡ), νῆσος τοῦ Τυρρηνικοῦ πελάγους, ὅπου κατῴκουν αἱ Σειρῆνες.

Ἄνθεμος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς ἀρχαῖος, σύγχρονος τοῦ Βουπάλου.

Ἀνθηδών, όνος (ἡ), π. παραβαλ. τῆς Βοιωτ. 2) π. τῆς Παλαιστίνης, ἡ ἄλλως Ἀγρεππιάς, (ὁ πολ. Ἀνθηδόνιος).

Ἀνθηΐς, ἴδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰακίνθου, θυσιασθεῖσα μετὰ τῆς ἀδελφῆς της ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων πρὸς ἀπαλλαγὴν λοιμοῦ.

Ἀνθέλεια (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, μνηστευθεῖσα τὸν Κυσσέα.

Ἀνθήλη (ἡ), κώμη τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, ὅπου συνεκροτεῖτο πρότερον τὸ συνέδριον τῶν Ἀμφικτυόνων.

Ἀνθήνη (ἡ), κώμη τῆς ἐν Πελοπον. Κυνουρίας, ἡ ἄλλως Ἀνθάνα, (ὅθεν ὁ πολ. Ἀνθανεύς).

Ἄνθιον (τὸ), = Ἄντιον.

Ἀνθίππη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπιοῦ.

Ἄνθιππος (ὁ), ἴδε Ἀντιππος.

Ἄνθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δύτονόου καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, σπαραχθεὶς ὑπὸ τῶν ἵππων τοῦ πατρός του.

Ἀνθυλλα (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Νείλου, εὐ μαχράν τῆς Ἀλεξανδρ., (ὁ πολ. Ἀνθυλλαῖος καὶ Ἀνθυλλίτης).

Ἀνιγρίδες (οἱ), αἱ νύμφαι τοῦ ἐν Ἤλιδι ποταμοῦ Ἀνίγρου, εἰς τὰς ὁποίας ἦτον ἀφιερωμένον σκήλαιόν τι ἐν τῷ Σαμικῷ, ὅπου προσέτρεχον πρὸς θεραπείαν αἱ λειχηνιῶντες.

Ἄνιγρος (ὁ), ποτ. τῆς ἐν Ἤλιδι Τριφυλίας, κηγ. ἐκ τοῦ Ταϋγέτου καὶ χυν. εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἀνίης, ηνος (ὁ), = Ἀνίων (2).

Ἀνίκητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Ἥβης. 2) ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις τὸ δ. ἔτος τῆς 112 Ὀλυμπ.

Ἄνιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ᾧ τῆς Ῥοιοῦς θυγατρὸς τοῦ Σταφύλου, βασιλεὺς καὶ ἱερεὺς τῆς Δήλου, διδαχθεὶς τὴν μαντικὴν ὑπὸ τοῦ πατρός του.

Ἀνιππος (ὁ), Συρακούσιός τις παρὰ Διοφῶντι.

Ἀνίων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τοῦ Ῥαδαμάνθυος, λαβὼν παρ' αὐτοῦ δῶρον τὴν Δῆλον. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἰταλ. πηγ. ἐκ τῶν Ἀπεννίνων καὶ χυν. εἰς τὸν Τίβεριν παρὰ τὴν Ῥώμην, (Τεβερόνε).

Ἀννίβας, α καὶ ου (ὁ), Καρχηδόνιος, υἱὸς τοῦ Γίσκωνος, στρατηγήσας τῶν συμπολιτῶν του εἰς τὸν κατὰ Σικελίας πόλεμον τῶν Ἑλλήνων, ᾧ ἀποθανὼν ὑπὸ λοιμοῦ ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Ἀκράγαντος. 2) υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων Ἀμίλκαρ Βάρκα, στρατηγήσας ἐνθόξως κατὰ τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν δεύτερον Λιβυκὸν πόλεμον, καὶ φαρμακωθεὶς ἐν Βιθυνίᾳ τῷ 571 ἀπὸ κτίσ. Ῥώμης, ὅπου κατέφυγεν ἡττηθεὶς ἐπὶ τέλους ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.

Ἀννίκηρις, νος (ὁ), ἁρματηλάτης Κυρηναῖος, ὃς τις ἐξηγόρασε τὸν Πλάτωνα ὅτε Διονύσιος ὁ τύραννος ἤθελε νὰ τὸν πωλήσῃ. 2) φιλόσοφος τῆς Κυρηναϊκῆς Σχολῆς, μαθητὴς τοῦ Θεήσιου, συστήσας ἰδίαν αἵρεσιν τὴν τῶν Ἀννικερίων.

Ἄννιος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ῥώμῃ ἐπάρχων.

Ἄννων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων ἐπὶ τοῦ πρώτου Λιβυκοῦ πολέμου. 2) υἱὸς τοῦ Ἀννίβα, διαδεχθεὶς τὸν ἀνωτέρω, ᾧ φυγὼν εἰς Ἡράκλειαν, ἀφ' οὗ ἡττήθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. 3) εἷς τῶν ὑποστρατήγων Ἀννίβα τοῦ μεγάλου. 4) στρατηγός τις τῶν Καρχηδονίων, περίφημος διὰ τὸν εἰς τὰ δυτικὰ τῆς Ἀφρικῆς παράλια περίπλουν του, τὸν ὁποῖον περιέγραφεν εἰς φοινικικὴν γλῶσσαν περὶ τὰ μέσα τῆς πέμπτης πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος.

Ἀνόπαια (ἡ), μέρος τοῦ βουνοῦ τῆς Οἴτης καὶ τὸ ἐπ' αὐτοῦ χωρὶ διάβασις ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Δωρ.

Ἄνουβις, εδος (ὁ), θεὸς τῶν Αἰγυπτ. γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Ὀσίριδος καὶ παριστανόμενος μὲ σκύλου κεφαλήν.

Ἀνταγόρας, ου (ὁ), Ῥόδιος ποιητής, γράψας περὶ τὴν τρίτην πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα ποίημα Θηβαΐδα.

Ἀνταιοπολις καὶ Ἀνταίου πόλις (ἡ), π. τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Νείλου, ὅπου ἐνεκήδη ὁ Ἀνταῖος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, (ὁ πολ. Ἀνταιοπολίτης).

Ἀνταῖος (ὁ), γίγας υἱὸς τῆς Γῆς καὶ τοῦ Ποσειδ., καταικῶν τὴν Λιβύην, καὶ καταπαλαίων τοὺς ξένους, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., ἀνυψώσαντος αὐτὸν ὑπερδυνάμωσεν τῆς γῆς, διότι ἁπτόμενος κατέπιπτεν εἰς αὐτήν, ἐλάμβανε νέας δυνάμεις.

2) ἡγεμὼν τις τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Λιβύῃ, πατὴρ τῆς Βάρκης, τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθη ὡς βραβεῖον εἰς ὁποῖον ἤθελε τὸν νικήσῃ τρέχων.

Ἀνταλκίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης, πρεσβεύσας εἰς Σπάρτην μετὰ τὴν ἐν Κορίνθῳ μάχην ᾧ συνθέμενος τῷ 387 πρὸ Χ. τὴν ὑπὸ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ γνωριζομένην διαβόητον ἐκείνην εἰρήνην, δι' ἧς παραχωρεῖτο αἰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἑλληνικαὶ πόλεις εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Περσῶν.

Ἀνταιάδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐκ τῆς Θεσπιάδος Λύκαιας.

Ἀντιάνειρα (ἡ), θυγ. τοῦ Μενοιτίου καὶ μήτηρ τῶν Ἀργοναυτῶν Εὐρύτου καὶ Ἐχίονος, τοὺς ὁποίους ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ. 2) μήτηρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἴφιτου, υἱοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἀντιγένης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 93 Ὀλυμπιάδος. 2) ὁ πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους. 3) Στρατηγός τις τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Ἀντιγόνεια (ἡ), π. τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν Ἀκροκεραυνίων ὀρέων, (Ἀργυρόκαστρον). 2) π. τῆς Χαλκιδικῆς Τερμησσοῦ ἐν Μακεδονίᾳ. 3) π. τῆς Συρίας ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου. 4) ὠνομάσθησαν οὕτω καὶ αἱ πόλεις Μαντίνεια, Νίκαια καὶ Ἀλεξάνδρεια ἡ Τρωάς, (ὁ πολ. Ἀντιγονεύς).

Ἀντιγόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους, συναδύσασα εἰς τὴν Ἀττικὴν τὸν πατέρα της τυφλωθέντα, ᾗ θανατωθεῖσα ὑπὸ τοῦ θείου της Κρέοντος ἐν Θήβαις, διότι παρὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ, ἠθέλησε νὰ θάψῃ τὸ σῶμα τοῦ φονευθέντος ἀδελφοῦ της Πολυνείκους. 2) θυγ. τοῦ Εὐρυτίωνος βασιλέως τῆς Φθίας καὶ ἐγγόνη τοῦ Ἄκτορος, ὑπανδρευθεῖσα τὸν Πηλέα καὶ γεννήσασα τὸν Πολυδώραν, γενομένη δὲ αὐτόχειρ, ὅταν ὁ Πηλεύς, φονεύσας ἀκουσίως τὸν πενθερόν του καὶ φυγὼν πρὸς τὸν Ἀκαστον, ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀστυδάμειαν. 3) θυγ. τοῦ βασιλέως Λαομέδοντος, μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας, ζηλοτυπησάσης αὐτὴν, εἰς πελαργόν. 4) θυγ. τῆς Βερενίκης (γυναικὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου).

Ἀντιγονίς, ίδος (ἡ), μία τῶν ἐν Ἀθήναις δέκα φυλῶν, κληθεῖσα οὕτως εἰς τιμὴν Ἀντιγόνου τοῦ κτίστου τοῦ Δημητρίου.

Ἀντίγονος (ὁ), Μακεδών, υἱὸς τοῦ Φιλίππου ἐκ τοῦ γένους τῶν Τημενιδῶν, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ ὕστερον τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ἡγεμονίαν τῆς μικρᾶς Ἀσίας· θελήσας δὲ νὰ κατακτήσῃ ὅλην τὴν Ἀσίαν ᾗ τὰς λοιπὰς ἐπαρχίας τοῦ βασιλείου τῆς Μακεδονίας, κατεπολεμήθη τῷ 301 πρὸ Χριστοῦ ὑπὸ τῶν συστρατιτῶν ᾗ ἀντιπάλων του Κασσάνδρου, Πτολεμαίου καὶ Λυσιμάχου, καὶ ἀπέθανεν ἤδη ὀγδοηκοντούτης. 2) υἱὸς τοῦ Ἀλκυονέως, ὁ ἐπικληθεὶς Σωτὴρ ᾗ Εὐεργέτης, νυμφευθεὶς τὴν χήραν Δημητρίου τοῦ Β', ἐβασίλευσε δεκατρεῖς χρόνους τῆς Μακεδονίας. 3) υἱὸς Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, ὁ ἐπιλεγόμενος Γονατᾶς, κυριεύσας μετὰ θάνατον τοῦ Ἀντιπάτρου τὴν Μακεδονίαν, καὶ ἀπωθηθεὶς τῷ 242 πρὸ Χριστοῦ, ἀφ' οὗ ἐβλώχθη δὶς ἀπὸ τοῦ θρόνου, πρῶτον ὑπὸ τοῦ Πύρρου, καὶ δεύτερον ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου. 4) Καρύστιος, συγγράψας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, συναγωγὴν παραδόξων ἱστοριῶν ᾗ βιογραφίας φιλοσόφων.

Ἀντιδοτας (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 82 Ὀλυμπ. 2) ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας.

Ἀντίδωρος (ὁ), Δήμιός τις παρ' Ἡρόδ.

*Ἀντίθεος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 160 Ὀλυμπ.

Ἀντικάσιον (τὸ), ὄρος τῆς Συρ.

Ἀντικίνναλος, ίδος (ἡ), λιμὴν μικρὸς τῆς Παφλαγον. παρὰ τὴν πόλιν Κίνωλιν.

Ἀντικιρρὰ (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Φωκίδος, ἡ πρότερον Κυπάρισσος. 2) π. τῆς Φθειώτιδος παρὰ τὴν Οἴτην ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, περίφημος διὰ τὰ ἐλλέβορόν της, (ὁ πολ. Ἀντικιρρεύς).

Ἀντίκλεια (ἡ), θυγ. τοῦ Αὐτολύκου, γυνὴ τοῦ Λαέρτου καὶ μήτηρ τοῦ Ὀδυσσέως. 2) μήτηρ τοῦ Περιφήτου, υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους.

Ἀντικλῆς, έους (ὁ), στρατηγός τις τῶν Ἀθην.

Ἀντικλος (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων ἐπισήμων Ἑλλήνων.

Ἀντικραγος (ὁ), β. τῆς Λυκίας.

Ἀντίκυρα (ἡ), ὀρθὸς. Ἀντικιρρά.

Ἀντιλίβανος (ὁ), β. τῆς Ἀσίας, μεταξὺ Παλαιστίνης, Συρίας καὶ Φοινίκης, συνεχόμενον νοτιοανατολικῶς μὲ τὸ ὄρος τοῦ Λιβάνου.

Ἀντιλέων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ᾗ τῆς Θεσπιάδος Πράκριδος. 2) Θούριός τις ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ μεγάλης Ἑλλάδος.

Ἀντιλίβυος (ὁ), β. τῆς Συρίας.

Ἀντιλοχος (ὁ), ὁ πρεσβύτερος τῶν υἱῶν τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Εὐρυδίκης ἢ Ἀναξιβίας, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης καὶ τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Ἑλλήνων, ὅπου ᾗ ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Μέμνονος. 2) Ἱστοριογράφος τις παρὰ Κλήμεντι.

Ἀντιμάχη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀμφιδάμαντος ᾗ ἀδελφὴ τοῦ Μελανίππου, γυνὴ δὲ τοῦ Εὐρυσθέως.

Ἀντιμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Νικίππης, ῥιφθεὶς εἰς τὸ πῦρ ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μανέντος. 2) εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, συμβουλεύων τοὺς συμπολίτας του ν' ἀποδώσωσι τὴν Ἑλένην ᾗ δωροδοκηθεὶς δι' αὐτὸ ὑπὸ τοῦ Πάριδος. 3) εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἱππίας. 4) Καλοφώνιος, ποιητὴς, γράψας Θηβαΐδα, ποίημα ἐπικὸν, τῷ 400υ πρὸ Χριστοῦ.

*Ἀντιμένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Δηϊφόντος.

Ἀντιμενίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.

Ἀντίμνηστος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Θκδ.

Ἀντιμοιρος (ὁ), σοφιστὴς ἐκ τῆς ἐν Θρᾴκῃ πόλεως Μένδης, μαθητὴς τοῦ Πρωταγόρου.

Ἀντινόεια (ἡ), ἴδε Ἀντινόου πόλις.

Ἀντινόη (ἡ), θυγ. τοῦ Πελίου καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἀστεροπείας, μετὰ τῆς ὁποίας διεμέλισε τὸν γέροντα πατέρα της, ἀπατηθεῖσα ὑπὸ τῆς Μηδείας, ὑποσχομένης νὰ τὸν ἀνανεώσῃ καὶ διὰ τοῦτο διωχθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Ἀκάστου ᾗ ἀποθανοῦσα δυστυχῶς ἐν Ἀρκαδίᾳ. 2) θυγ. τοῦ Νηρέως, καὶ ἔχουσα τοῦ Ἀλκοῦ, τιμωμένη ἐν Μαντινείᾳ, ὅπου εἶχε καὶ βωμὸν πλησίον τοῦ θεάτρου. 3) θυγάτηρ τοῦ Πηρέως ἐξ Ἀρκαδίας, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Παλαίμονα.

Ἀντίνοος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐπείθους, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου. 3) νέος τις Προυσαεύς, περίφημος διὰ τὸ κάλλος του, εἰς μνήμην τοῦ ὁποίου, πνιγέντος εἰς τὸν Νεῖλον, ὁ Καῖσαρ Ἀδριανὸς, ὃς τις τὸν ὑπερηγάπα, ἔκτισε τὴν Ἀντινόου πόλιν, καὶ διέταξε ν' ἀποδίδωνται εἰς αὐτὸν θεῖαι τιμαί.

Ἀντινόου πόλις (ἡ), ἡ πρότερον Βήσα μητρόπολις τοῦ ὁμωνύμου Νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, ἐπονομασθεῖσα ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀντινόου.

Ἄντιον (τὸ), π. τῶν Οὐόλσκων ἐπὶ τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Ἄντιο), (ὁ πολ. Ἀντιάτης).

Ἀντιόπη (ἡ), θυγ. τοῦ Νυκτέως ἢ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Πολυξοῦς, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ζεὺς τὸν Ἀμφίονα καὶ Ζῆθον. Κατ' ἄλλους, ἀτιμασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἐπωπέως, διήγειρε τὸν πατέρα της κατ' αὐτοῦ, καὶ οὗτος ἐφονεύθησαν ἀμφότεροι μαχόμενοι. 2) θυγ. τοῦ Αἰόλου, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Βοιωτὸν καὶ τὴν Ἑλένην. 3) μία τῶν Ἀμαζόνων, θυγάτηρ τοῦ Ἄρεως ᾗ ἀδελφὴ τῆς Ἱππολύτης, τὴν ὁποίαν αἰχμαλωτίσας ὁ Θησεὺς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἱππόλυτον.

*Ἀντιόφημος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Μουσαίου.

Ἀντιόχεια (ἡ), π. τῆς Συρίας, ἡ λεγομένη ἐπὶ Δάφνῃ, κειμένη ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ὀρόντου καὶ μετωνομασθεῖσα ἐπὶ

Ιουστινιανοῦ Θεούπολις, (Ἀνταχιέ). 2) π. τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου, ἡ ἄλλως Πυθόπολις. 3) π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Πισιδίας, ἡ πρότερον Καισάρεια, (Ἀλασσχίρ). 4) π. τῆς ἐν Περσίᾳ Μαργιανῆς, (Μὰρ-οὐ-σασχιγιάν). 5) π. τῆς Μεσοποταμ. ἡ αὐτὴ ᾗ Ἔδεσσα, (Ὀρφά). 6) ἡ ἄλλως Νισιβὶς, ὅπου ἴδε, (ὁ πολ. Ἀντιοχεύς).

Ἀντιόχης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μέλαντος ἐξ Αἰτωλίας, ἄσπονδος ἐχθρὸς τοῦ ἐκ πατρὸς θείου τοῦ Οἰνέως, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως.

Ἀντιοχιανὸς (ὁ), ἀσήμαντός τις ἱστοριογράφος παρὰ Λουκιανῷ.

Ἀντιοχὶς, ίδος (ἡ), μία τῶν ἐν Ἀθήναις δέκα φυλῶν.

Ἀντίοχος (ὁ), εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἱππίας. 2) υἱὸς τοῦ Πτερελάου, ὅς τις, διώξας μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ τὸν Ἠλεκτρύωνα ἀπὸ τῶν Μυκηνῶν, ἐθανάτωσε καὶ τοὺς υἱοὺς του. 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Μηδείας θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος, πατὴρ τοῦ Ἱππότα. 4) Μακεδὼν, στρατηγὸς τοῦ Φιλίππου, ᾧ πατὴρ Σελεύκου τοῦ πρώτου. 5) υἱὸς τοῦ Σελεύκου Νικάτορος, δεύτερος βασιλεὺς τῆς Συρίας, ὁ ἐπονομασθεὶς Σωτὴρ, διότι ἀπὸ τοῦ 281 πρὸ Χριστοῦ ἐβασίλευσεν 20 ἔτη φρονίμως ᾗ δικαίως.

6) υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ πρωτέρου, ὁ ἐπικληθεὶς Θεὸς, βασιλεύσας 15 ἔτη καὶ φαρμακωθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικὸς τα Λαοδίκης. 7) υἱὸς Σελεύκου τοῦ Καλλινίκου, ὁ ἐπικληθεὶς Μέγας, βασιλεύσας 36 ἔτη τῆς Συρίας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του. Νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἠναγκάσθη νὰ κάμῃ μετ' αὐτῶν εἰρήνην ἐπονείδιστον. 8) υἱὸς τοῦ Μεγάλου, ὁ ἐπικληθεὶς Ἐπιφανὴς, διεδέχθη τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Σέλευκον τὸν Φιλοπάτορα. Τοῦτον ἀναφέρει ἡ Ἁγία Γραφὴ ὡς τυραννήσαντα τοὺς Ἰουδαίους. Καταπολεμήσας Πτολεμαῖον τὸν Ἐπιφανὴ, βασιλέα τῆς Αἰγύπτου, ἀνεστάλη, ἀπειληθεὶς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἀπέθανεν ἐν Βαβυλῶνι ὑπ' ἀδημονίας. 9) υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἐπιφανοῦς, ὁ ἐπικληθεὶς Εὐπάτωρ, ἀγχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Δημητρίου τοῦ Σελεύκου Φιλοπάτορος καὶ θανατωθεὶς μετὰ τοῦ ἐπιτρόπου του Λυσία.

10) υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Κυζικηνοῦ, ὁ ἐπικληθεὶς Εὐσεβὴς, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἐπολέμησαν οἱ Πάρθοι. 11) υἱὸς τοῦ Εὐσεβοῦς, ὁ ἐπικληθεὶς Ἀσιατικὸς, ζήσας κατ' ἀρχὰς 18 ἔτη ἐν Κιλικίᾳ ἰδιωτεύων, ὕστερον δὲ ἀποκατασταθεὶς εἰς τὸν πατρικὸν του θρόνον βοηθείᾳ τῶν Ῥωμαίων, πλὴν μετὰ δύο ἔτη διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Πομπηίου, ὅτε ἡ Συρία ἔγινεν ἐπαρχία Ῥωμαϊκή. 12) Ἀσκαλωνίτης, φιλόσοφος Περιπατητικὸς, συστήσας περὶ τὴν τελευταίαν πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα, τὴν πεμπτην καλουμένην Ἀκαθημαϊκὴν αἵρεσιν.

Ἀντιπατρία (ἡ), π. τῆς Μακεδον. Ἰλλυρίας.

Ἀντιπατρὶς, [ρι]δος (ἡ), π. μεσογ. τῆς Ἰουδαίας, κτισθὲν ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ Μεγάλου εἰς μνήμην τοῦ πατρὸς τα Ἀντιπάτρου, (Ἀρσούφ).

Ἀντίπατρος (ὁ), Θάσιός τις, υἱὸς τοῦ Ὀργέως, ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ἵνα κάμῃ τὴν δεκάτην πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ στρατεύματος τοῦ Ξέρξου.

2) Μακεδὼν, στρατηγὸς τοῦ Φιλίππου, μείνας ἐπίτροπος τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἐκστρατεύσαντος κατὰ τῆς Ἀσίας, καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον συνετέλεσεν, ὡς λέγεται, ἡ ἀ τῶν υἱῶν του Κασσάνδρου ᾗ Ἴόλα, βασιλεύσας τῆς Μακεδονίας καὶ καταπολεμήσας ἐν Ἀσίᾳ τοὺς συμμαχήσαντας ἐναντίον του Ἕλληνας. 3) υἱὸς τοῦ Κασσάνδρου καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, βασιλεύσας τῆς Μακεδονίας τῷ 297 πρὸ Χριστοῦ μετὰ θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Φιλίππου. Φονεύσας τὴν μητέρα του, θέλουσαν νὰ συμβασιλεύῃ μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἀλέξανδρος, ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ του Λυσιμάχου. 4) Ταρσεὺς, φιλόσοφος Στωϊκὸς, μαθητὴς καὶ διάδοχος Διογένους τοῦ Βαβυλωνίου, ζήσας ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Κικέρωνος, καὶ συγγράψας πολλὰ περὶ φιλοσοφίας, τῶν ὁποίων οὐδὲν διεσώθη.

Ἀντίπαφος (ὁ), εἷς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Κρητομηδείας.

Ἀντίπολις, εως (ἡ), π. τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλ., ἄποικος τῶν Μασσαλιωτῶν, (Antibes).

Ἀντίπους (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ., γραφόμενος καὶ Ἀνθίππος.

Ἀντίρριον (τὸ), τὸ ἄλλως Ῥίον τὸ Μολυκρικὸν, ἀκρωτ. τῆς Αἰτωλ., ἀπέναντι τοῦ ἐν Ἀχαΐᾳ Ῥίου, (Καστράκι τῆς Ναυπάκτου).

Ἀντίρριος (ἡ), νῆσός τις πρὸ τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ἀντισθένης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Γοργίου καὶ τοῦ Σωκράτους, συζήσας τὴν αἵρεσιν τῶν Κυνικῶν καλουμένων φιλοσόφων, τὴν ὁποίαν ἐδίδαξεν εἰς τὸ Κυνόσαργες καλούμενον Γυμνάσιον. Σώζονται δύο λόγοι του, ἐπιγραφόμενοι Αἴας καὶ Ὀδυσσεύς. 2) στρατηγός τις τῶν Ἀθην.

Ἀντισσα (ἡ), π. τῆς Λέσβου, (ὁ πολ. Ἀντισσαῖος).

Ἀντίταυρος (ὁ), συνέχεια τοῦ ὄρους Ταύρου, ἐκτεινομένη βορειοδυτικῶς διὰ τῆς Κιλικίας καὶ Καππαδοκίας.

Ἀντιφάνης, ους (ὁ), Ῥόδιος, ποιητὴς τῆς μεσαίας Κωμῳδίας, ζήσας περὶ τὸ 330 πρὸ Χριστοῦ. 2) ἀγαλματοποιὸς ἐξ Ἄργους.

Ἀντίφας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀσκάνιος ἐν Τροίᾳ, θανατωθεὶς μετὰ τοῦ πατρὸς ᾗ τοῦ ἀδελφοῦ του Θυμβραίου ὑπὸ Δύο Ἑρκάντων, κατὰ θεομηνίαν.

Ἀντιφάτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μελάμποδος καὶ πατὴρ τοῦ Ὀϊκλέως, πάππος δὲ τοῦ μάντεως Ἀμφιαράου. 2) βασιλεὺς τῶν ἀνθρωποφάγων Λαιστρυγόνων, καταφαγὼν ἕνα τῶν συντρόφων τοῦ Ὀδυσσέως, ὅτε ἐπιστρέφων εἰς Ἰθάκην, ἄρραξεν εἰς τὴν χώραν του. 3) ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις τὸ δ' ἔτος τῆς 110 Ὀλυμπ.

Ἀντιφέλλος (ἡ), λιμὴν καὶ ἐπίνειον τῆς ἐν τῇ Λυκίᾳ πόλεως Φελλοῦ.

Ἀντίφημος (ὁ), Ῥόδιος, ὁ κτίσας τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Γέλαν.

Ἀντίφιλος (ὁ), ζωγράφος Ἀλεξανδρεὺς, μαθητὴς τοῦ Κτησιδήμου, διαβαλὼν τὸν Ἀπελλῆ παρὰ τῷ Πτολεμαίῳ. 2) στρατηγὸς τῶν Ἀθην., σύγχρονος τοῦ Φωκίωνος. 3) Βυζάντιος, ποιητὴς, τοῦ ὁποίου σώζονται 45 ἐπιγράμματα.

Ἀντίφονος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου.

Ἄντιφος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. 2) υἱὸς τοῦ Βιλαίμονος καὶ τῆς νύμφης Γυγαίας ἐκ Μαιονίας, σύμμαχος τῶν Τρώων. 3) υἱὸς τοῦ βασιλέως Θεσσαλοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ Ἡρακλέους, στρατηγὸς τῶν ἐκ τῶν νήσων Κῶς, Κάσου καὶ Νισύρου στρατευσάντων ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων. 4) υἱὸς τοῦ Μυρμιδόνος καὶ τῆς Πεισιδίκης, ἀδελφὸς τοῦ Ἄκτορος.

5) εἷς τοῦ γέροντος Αἰγυπτίου ἐξ Ἰθάκης, εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Ὀδυσσέως, καταφαγωθεὶς ὑπὸ τοῦ Κύκλωπος Πολυφήμου.

Ἀντίφρα (ἡ), κώμη τῆς Δεδόας ἐπὶ τοῦ Δευκαλιωνείου νομοῦ.

Ἀντιφῶν, ῶντος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ', ἔτος τῆς 90 Ὀλυμπ. 2) Ῥαμνούσιος, υἱὸς τοῦ Σωφίλου, εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἐπισήμων δέκα ῥητόρων, διὰ παρακινήσεως τοῦ ὁποίου συνέστη ἡ βουλὴ τῶν 400. Καταδικασθεὶς ὡς προδότης εἰς θάνατον, ἐρρίφθη ἄταφος. Σώζονται αὐτοῦ δεκαεξ λόγοι. 3) σοφιστής τις καὶ τερατοσκόπος ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. 4) υἱὸς τοῦ Πυριλάμπου, Ἀθηναῖος. 5) Ἀθηναῖος ἐκ τῶν φονευθέντων ὑπὸ τῶν τριάκοντα τυράννων.

Ἀντιχάρης, ους (ὁ), Βοιωτός τις ἐκ τῆς πόλεως Ἐλεῶνος.

Ἀντρὼν, ῶνος (ὁ, ἡ), π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τῆς Οἴτης, (ὁ πολ. Ἀντρώνιος).

Ἀντρῶνος ὄνος (ὁ), βράχος τις ἐπικίνδυνος παρὰ τὴν ἐν Θεσσαλ. πόλιν Ἀντρῶνα.

Ἀντωνῖνος (ὁ), ὁ ἐπικληθεὶς Εὐσεβὴς, υἱὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, εἷς τῶν ἀρίστων αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης.

2 Μάρκος Αὐρήλιος, αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης ἀπὸ τοῦ 161 ἕως τοῦ 180 μετὰ Χρ., εἷς τῶν σοφωτέρων καὶ ἀρετωτέρων ἡγεμόνων τῆς οἰκουμένης. Ἀπέθανε φαρμακωθεὶς ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Κομμόδου. Ἔγραψεν Ἑλληνιστὶ βιβλία δώδεκα β βλία, ἐπιγραφόμενα Τῶν εἰς ἑαυτὸν, περιέχοντα πολλὰς ἀληθείας τῆς Στωϊκῆς φιλοσοφίας. 3) — Λιβεράλις, συγγράψας Ἑλληνιστὶ ἐπὶ Κλαυδίου Μεταμορφώσεων συναγωγήν.

Ἀντώνιος (ὁ), Μάρκος—, υἱὸς Ἀντωνίνου τοῦ Κρητικοῦ καὶ τῆς Ἰουλίας, συνυπατεύσας μὲ τὸν Ἰούλιον Καίσαρα ᾗ χρηματίσας μέλος τῆς λεγομένης Τριακαρίας. Καταπολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀκτα-

διανοῦ εἰς τὴν ἐν Ἀκτίῳ ναυμαχίαν τῷ 31 ἔτει π. Χ., ἐφονεύθη ἰδιοχείρως ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. 2) ἀδελφὸς τοῦ Βρούτου, ὑπατεύσας τῷ 42 ἔτει π. Χ. 3) Ἰούλιος —, υἱὸς τοῦ Μάρκου, ὑπατεύσας ᾗ ἔπειτα φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δομιτιανοῦ. 4) Ἀργεῖος, ἐπιγραμματοποιός. 5) Ἐπικούρειος φιλόσοφος καὶ ἰατρός, σύγχρονος τοῦ Γαληνοῦ.

Ἄνυσις, ιος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 1012 πρὸ Χ., διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Σαβακῶ βασιλέως τῶν Αἰθιόπων, ἐπανῆλθε μετὰ 50 ἔτη, καὶ ἐβασίλευσε μέχρι τοῦ 921 πρὸ Χ.

Ἄνυσις, ιος ᾗ εως (ἡ), π. τῆς μεσ. Αἰγύπτου, Ἀνὶς παρὰ τῇ Γραφῇ.

Ἀνύτη (ἡ), ποιήτρια ἐκ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Τεγέας, ἀκμάσασα περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χριστοῦ.

Ἄνυτος (ὁ), εἷς τῶν Τιτάνων. 2) Ἀθηναῖος υἱὸς τοῦ Ἀνθεμίωνος, κατηγορήσας μετὰ τοῦ Μελίτου τὸν Σωκράτην ὡς ἄθεον.

Ἀνώγων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κάστορος ᾗ τῆς Ἱλαείρας θυγατρὸς τοῦ Λευκίππου.

*Ἄνωλος (ἡ) π. τῆς Αὐδ.

*Ἀνωνος (ἡ), πηγὴ εἰς ἐν Δακωνίᾳ.

Ἄξενος καὶ Ἄξεινος (Πόντος), ὁ ἄλλως Εὔξεινος.

*Ἄξία (ἡ), π. τῆς Δακρ. ἀπὸ Ἄξίας τῆς θυγατρὸς τοῦ Πλωμένη, (ὁ πολ. Ἀξιάτης).

Ἀξιάκαι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν τῆς Θύρακ. Σαρματίας.

*Ἀξιόνικος (ὁ), ποιητής τις τῆς μεσ. κωμῳδίας.

Ἀξιός (ὁ), ποτ. τῆς Μακεδ., πηγ. ἐκ τοῦ ἐν Ἰλλυρ. ὄρους Σκάρδου καὶ χυν. εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, (Βαρδάρι).

Ἀξίοχος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου.

*Ἀξίων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου. 2) υἱὸς τοῦ Φηγέως.

Ἀξὸς (ἡ), π. τῆς Κρήτης, πρωτεύουσα μικροῦ τινος βασιλείου τῆς νήσου ἐκείνης.

*Ἄξυλος (ὁ), ἡγεμών τις τῶν Θρᾳκῶν παρ' Ὁμήρῳ.

Ἄξυλις (ἡ), κωμ. τῆς ἐν Διβύῃ Μαρμαρικῆς.

Ἄοπες (οἱ), οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Βοιωτίας.

Ἀονία (ἡ), κυρ. τὸ πρὸς τὴν Φωκίδα ὀρεινὸν τῆς Βοιωτίας μέρος, παρὰ Ποιηταῖς δὲ καὶ ἅπασα ἡ Βοιωτία, (τὸ ἐθν. Ἄονες).

Ἄορνος (ὁ), λίμνη τις ἐν Καμπανίᾳ, ἀναδίδουσα δηλητηριώδεις ἀναθυμιάσεις, αἵτινες ἐθανάτωναν τὰ ὑπερπετώμενα αὐτὴν ὄρνεα, ὅθεν ἡ ἐτυμολογ. [ἀ, ὄρνις] τοῦ ὀνόματός της), (Lago d'Averno).

Ἄορνος (ἡ), π. τῆς Ἠπείρου, (ὁ πολ. Ἀορνεύς). 2)—Πέτρα, ὄρος ἀπότομον ᾗ ἐπ' αὐτοῦ φρούριον ἀπόρθητον τῆς Ἰνδ.,

Ἀορσοί (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν τῆς Ἀσιατ. Σαρματίας.

Ἀπαισός (ἡ), π. τῆς Μυσ. πλησίον τῆς Δαμψάκου, (ἄλλως Παισός), (ὅθεν ὁ πολ. Παισηνός).

*Ἀπάμα ἡ Ἀπάμη (ἡ), ἡ σύζυγος Σελεύκου τοῦ Νικάνορος, ἀπὸ τῆς ὁποίας παρωνομάσθη ἡ

Ἀπάμεια (ἡ), ᾗ Βιβωτός, π. τῆς Φρυγ., ἐπὶ τῆς συμβολῆς τοῦ ποταμοῦ Μαρσύα καὶ Μαιάνδρου, κτίσμα Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος. 2) π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου, (Φαμιάχ). 3) ἡ πρὸς Ῥαγαῖς π. τῆς Μηδίας. 4) π. τῆς Βιθυν. ἐκ τοῦ Εὐξείνου, ἡ πρότερον Μύρλεια, (ὁ πολ. Ἀπαμεύς).

Ἄπαρνοι (οἱ), καὶ Παρνοί, ἔθνος παρὰ τὴν Κασπίαν.

Ἀπαρῖται (οἱ), ἔθνος τῆς Περσ.

Ἀπατούριος (ὁ), Βυζαντίός τις, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζεται λόγος τις τοῦ Δημοσθ.

Ἀπατούριον (τὸ), χωρ. τοῦ Εὐμηρίου Βοσπόρου, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Ἀφροδίτης Ἀπατουρίας, (ὁ πολ. Ἀπατουρίτης).

Ἀπελλῆς, οῦ (ὁ), ὁ περίφημος ζωγράφος. Κῷος ἢ Ἐφέσιος, σύγχρονος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. 2) Ἕτερος, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος. 3) ἀγαλματοποιός τις παρὰ Παυσ. 4) φιλόσοφός τις Κῖος, ζήσας ἐν ἄκρᾳ πενίᾳ περὶ τὴν ὀγδοηκοστὴν πρὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα.

*Ἀπελλίκων, οντος (ὁ), Τήϊος, ἐκδοὺς τὰ συγγράμματα τοῦ Ἀριστοτέλους.

Ἀπεννῖνον (τὸ) καὶ Ἀπεννῖνος (ὁ), σειρὰ βουνῶν διατείνουσα κατὰ μῆκος ὅλην σχεδὸν τὴν Ἰταλίαν καὶ συνεχομένη μὲ τὰς Ἄλπεις.

Ἀπεράντεια (ἡ), π. καὶ μέρος τῆς Θεσσαλ., ἧς οἱ κάτοικοι Ἀπεραντοί.

Ἀπέσας, αντος (ὁ). β. τῆς Ἀργολ. μεταξὺ Κλεωνῶν ᾗ Μυκηνῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ ναὸς τοῦ Διὸς Ἀπεσαντίου.

Ἀπήμαντος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Εὐοδίκου. 2) Ἕτερος, Κοθωκίδης, πατὴρ τοῦ Πολυκρίτου.

Ἀπημοσύνη (ἡ), θυγ. τοῦ Κατρέως, βασιλέως τῆς Κρήτης.

Ἄπια (ἡ), ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Πελοποννήσου. 2) μικρὰ τις χώρα τῆ Φρυγ.

Ἀπιδανεύς, έως (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Ἀπίας, (ἰδίως Ἀπιδανῆς, παρὰ ποιηταῖς οἱ Ἀρκάδες).

Ἀπιδώνη (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ. χυν. εἰς τὸν Πηνειὸν παρὰ τὴν Ἀρίσσαν.

*Ἀπίολα (ἡ), π. τῶν Οὐόλσκων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (ὁ πολ. Ἀπιολανός).

Ἄπις, ιδος ἢ ιος (ὁ), θεός τις τῶν Αἰγυπτ., λατρευόμενος ὑπὸ τὴν μορφὴν ζώντος βοός. 2) υἱὸς τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς νύμφης Ἀσωδίκης, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους. 3) υἱὸς τοῦ Τηλχῖνος, βασιλέως τῆς Σικυῶνος. 4) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, Ναυπάκτιος, ἰατρὸς ᾗ μάντις. 5) (γεωγρφ.) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου παρὰ τὴν Μαρεῶτιν λίμνην.

Ἀπισάων, ονος (ὁ), Τρωαδίτης, υἱὸς τοῦ Φαυσίου, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρυπύλου. 2) Παίων, υἱὸς τοῦ Ἀμπύκου.

*Ἀπίων, ονος (ὁ), Ἀλεξανδρεύς, γραμματικός.

Ἀπόβαθμοι (οἱ), μέρος τῆς Ἀργολ., παρὰ τὴν Λέρνην.

Ἀποδωτοὶ καὶ Ἀπόδωτοι (οἱ), λαός τις ἐν Αἰτωλίᾳ, κατοικῶν μεταξὺ Ἀγραίων καὶ Ἀμφιλοχίων.

Ἀπολλόδωρος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἀρχόντων ἐν Ἀθήναις. 2) ζωγράφος Ἀθηναῖος, ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 3) μαθητής τις τοῦ Σωκρ. 4) Κυζικηνός τις, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. 5) γραμματικὸς, υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιάδου καὶ μαθητὴς τοῦ Ἀριστάρχου. Ἔγραψε περὶ τὰ 160 πρὸ Χ. Ἱστορίαν τῶν Θεῶν εἰς 24 βιβλία, τῶν ὁποίων φαίνεται νὰ ἦνε ἐπιτομὴ ἡ ὑπὸ τὸ ὄνομά του σωζομένη Βιβλιοθήκη εἰς τρία βιβλία. 6) Ἀθηναῖός τις, συγγράψας περὶ γεωργίας. 7) ῥήτωρ Περγαμηνός, φίλος τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου.

*Ἀπολλόθεμις, ιδος (ὁ), ἱστοριογράφος τις παρὰ Ὄλυντ.

Ἀπολλοκράτης, ους (ὁ), υἱὸς Διονυσίου τοῦ νεωτέρου τυράννου τῆς Σικελ.

Ἀπολλοφάνης, ους (ὁ), ποιητής τις τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας.

Ἀπόλλων, ωνος (ὁ), (ἡ αἰτ. Ἀπόλλω, ἡ κλητ. Ἄπολλον), θεὸς τῆς μυθολογ., υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἀρτέμιδος. Ἀλληγορεῖται ὡς ὁ ἥλιος, καὶ ἐλατρεύετο ὑπὸ νεανικὴν καὶ εὐειδῆ μορφήν, κατῶν κατὲ μὲν τάξιν καὶ βέλη, ποτὲ δὲ λύραν (φόρμιγγα), καθὸ καὶ ἔφορος τῆς μουσικῆς καὶ Μουσηγέτης. Φονεύσας, καθ' ἑτ., τὸν περὶ τοὺς Δελφοὺς φοβερὸν ὄφιν Πύθωνα, ἐσύστησεν ἐκεῖ τὸ περίφημον μαντεῖον, ὅπου ἐτελοῦντο κατὰ τετραετίαν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ καὶ οἱ Πύθικοὶ ἀγῶνες.

Ἀπολλωνία (ἡ), π. τῆς Ἠπείρου, παρὰ τὸν Ἄωον ποταμὸν, ἄποικος τῶν Κορινθ. καὶ Κερκυρ., (Πολλίνα). 2) π. τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ. 3) π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (Σωζόπολις). 4) π. τῆς Φρυγ. 5) π. τῆς Πισιδ., ἡ πρότερον Μόρδιον. 6) π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Ἀπολλωνιάτης,—ᾶτις).

Ἀπολλωνιάς, άδος (ἡ), = Ἀπολλωνία (ἡ ἐν Πισιδίᾳ). 2) π. καὶ λιμὴν τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν Ἀφρικῇ.

Ἀπολλωνιῶτις, ιδος (ἡ), χώρα τῆς Ἀσσυρίας ἢ Βαβυλωνίας παρὰ τὸν Τίγριν. 2) λίμνη τῆς Μυσίας παρὰ τὴν Ἀπολλωνίαν πάλιν, (Μυγδόνιτις).

Ἀπολλωνίδης, ου (ὁ), Ἀθην., ἀρχηγὸς τοῦ ἐν Ὀλύνθῳ ἱππικοῦ. 2) Κῖος, διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Φαρναβάζου μετὰ τοῦ Ἀθηναγόρου διοικητὴς τῆς πατρίδος του, πολεμουμένης ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου. 3) Σμυρναῖος ποιητής, ἐπὶ Αὐγούστου. 4) Νικαεύς, παροιμιογράφος.

Ἀπολλώνιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Διβ. ἐπὶ τῆς Καρχηδονίας.

Ἀπολλώνιος (ὁ), ποιητὴς Ἀλεξανδρεύς υἱὸς τοῦ Σιλλέως, μαθητὴς τοῦ Καλλιμάχου, ὁ κληθεὶς Ῥόδιος, ὡς διδάξας πολὺν χρόνον ἐν Ῥόδῳ τὴν ῥητορικήν. Ἔγραψεν Ἀργοναυτικά, ἐπικὸν ποίημα εἰς τέσσαρα βιβλία· ἤκμασε δὲ περὶ τὰ 190 πρὸ Χ. 2) ὁ Τυανεύς, γόης ἐπαγγελλόμενος τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Πυθαγόρου· περιῆλθε διάφορα μέρη τῆς γῆς, θαυμαζόμενος διὰ τὰς τερατουργίας των ἔζησε δὲ 100 περίπου ἔτη, κατ' αὐτὸν τὸν πρῶτον αἰῶνα μ. Χ. Ὁ Δάμις, εἷς τῶν πολλῶν αὐτοῦ μαθητῶν, ἔγραψε τὸν βίον του. 3) μαθηματικός, ἐκ τῆς ἐν Παμφυλ. Πέργης, διδαχθεὶς καὶ διδάξας

ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περὶ τὸ 200 ἔτος π. Χ. 4) Ὁ Κορηναῖος, φιλόσοφος τῆς Μεγαρικῆς σχολῆς, ὁ ἐπικληθεὶς Κρόνος. 5) Ὁ Ἀλαβανδεύς, υἱὸς τοῦ Μόλωνος καὶ φίλος τοῦ Κικέρωνος, διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς ἐν Ῥόδῳ. 6) ὁ Δύσκολος, γραμματικὸς περίφημος. 7) ὁ Ἀχαρνεύς, συγγράψας περὶ ἑορτῶν.

Ἀπολλωνίς, ίδος (ἡ), π. τῆς Λυδ. πρὸς δυσμαῖς τῶν Θυατείρων.

*Ἀπόλλωνος-πόλεις, δύο (ἡ μεγάλη ᾗ ἡ μικρὰ) ἐν Αἰγύπτῳ, (ὁ πολ. Ἀπολλωνοπολίτης).

*Ἀπόστανα (τά), χωρίον τῆς Περσ.

Ἀπουλία (ἡ), ἡ χώρα τῆς κάτω Ἰταλ., (Puglia), (οἱ κάτοικοι Ἀπουλοί).

Ἀππιανός (ὁ), Ἀλεξανδρεὺς ἱστοριογράφος, ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων Τραϊανοῦ ᾗ Ἀδριανοῦ, γράψας Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν.

Ἄππιος (ὁ), Ῥωμαῖος, ἀφ' οὗ ἡ Ἀππία ὁδός, φέρουσα ἀπὸ τῆς Ῥώμης πρὸς τὴν Καπύην, ἴδε καὶ Ἐλαύδιος.

Ἀπρίης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ψάμμιος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 595—570 πρὸ Χ.

*Ἄπρος (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Ἀπραῖος).

Ἀπτέρα (ἡ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Ἀπτεραῖος).

Ἀραβία (ἡ), γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου.

Ἀραβία (ἡ), μέρος χερσονησίζον πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἀσίας, χωριζόμενον ἀνατολικῶς μὲν διὰ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, μεσημβρινῶς δὲ διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, καὶ διαιρούμενον εἰς τὴν Εὐδαίμονα καὶ τὴν Πετραίαν Ἀραβίαν, (τὸ ἐθν. Ἀράβιος).

Ἀράβιον ὄρος, β ἐκτεινόμενον ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου κατὰ μῆκος τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου.

Ἀράβιος καὶ Ἄραβις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Γεδρωσίας.

Ἀράβιος κόλπος, τὸ μεταξὺ Ἀραβίας καὶ Ἀφρικῆς μέρος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

Ἄραβῖται (οἱ), οἱ περὶ τὸν Ἄραβιν ποταμὸν κάτοικοι τῆς Γεδρωσίας.

*Ἄραγος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰβηρίας, πηγ. ἐκ τοῦ Καυκάσου.

*Ἀραβὴν (ῆνος), π. τῆς Κρήτης.

Ἄραδος (ἡ), νῆσος ἀπέναντι τῆς Φοινίκης μὲ πόλιν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς, (τὸ ἐθν. Ἀράδιος).

*Ἄραζος (ἡ), π. τοῦ Πόντου, (ὁ πολ. Ἀράζιος).

*Ἄραιθος (ὁ), ποτ. τῆς Ἠπείρου.

Ἀραιθυρέα (ἡ), π. καὶ χώρα τῆς Πελοποννήσου, ἢ ἄλλως Φλιασία, (τὸ ἐθν. Ἀραιθυρεύς).

Ἄρακος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων.

Ἀράκυνθος (ὁ), β. τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὴν Πλευρῶνα.

*Ἄραξα (τὰ ᾱ), π. τῆς Λυκίας.

*Ἀραξηνή (ἡ), χώρα τῆς Ἀρμεν. τὴν ὁποίαν ποτίζει ὁ

Ἄραξης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρμεν., χυν. εἰς τὴν Κασπίαν. 2) ποτ. τῆς Περσ. χυν. εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον. 3) ποτ. τῆς Μεσοποτ. 4) ποτ. τῆς Σκυθ.

Ἄραξος (ὁ, ἀκρωτ. μεταξὺ Ἀχαΐας ᾗ Ἤλιδος, (Κάβο-πάπα).

Ἄραρ, αρος (ὁ), ποτ. τῆς Γαλλ. χυν. εἰς τὸν Ῥοδανόν, (Saône).

Ἄραρος (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ. χυν. εἰς τὸν Ἴστρον.

*Ἀραρὼς (ὁ), ποιητὴς τῆς μεσ. Κωμῳδίας.

Ἄρας, αντος (ὁ), ἥρως τις αὐτόχθων ἐν Φλιοῦντι.

Ἄρατος (ὁ), ποιητὴς ἐκ Σόλων τῆς Κιλικίας, γράψας περὶ τὸ 270 πρὸ Χ. τὸ σωζόμενον ἀστρονομικὸν ποίημα εἰς δύο βιβλία, ὧν τὰ μὲν ἐπιγράφεται Φαινόμενα, τὸ δὲ Διοσημεῖαι. 2) Σικυώνιος, υἱὸς τοῦ Κλεινίου, γεννηθεὶς τῷ 272 πρὸ Χ., ἐλευθερώσας τὴν πατρίδα του, καὶ στρατηγήσας ἐνδόξως τῆς Ἀχαϊκῆς συμπολιτείας κατὰ τῶν Μακεδόνων.

Ἀραυσίων, ωνος (ἡ), π. τῆς Γαλλ., (Orange).

*Ἀράφεια (ἡ), νῆσος παρὰ τὴν Καρίαν, (ὁ νησ. Ἀραφεύς).

Ἀραφήν, ῆνος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, μεταξὺ Ὠρωποῦ καὶ Σουνίου, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἀραφήνιος).

Ἀραχθος (ὁ), ποτ. τῆς Ἠπείρ., χυν. εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον.

Ἀραχναῖον (τὸ), β. τῆς Ἀργολ. μεταξὺ Τίρυνθος ᾗ Ἐπιδαύρου.

Ἀράχνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰδμονος, διδαχθεῖσα τὴν ὑφαντικὴν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, πρὸς τὴν ὁποίαν ταλαιπήσασα νὰ συνεφωθῇ περὶ καλλιτεχνίας, μετεμορφώθη εἰς τὸ ὁμώνυμον ζωύφιον.

Ἀραχωσία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Περσ. συνορεύουσα μὲ τὴν Ἰνδ.

Ἀράχωτος (ὁ), ποτ. τῆς Περσ. μὲ πόλιν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτοῦ, πρωτεύουσαν τῆς ἀπ' αὐτοῦ κληθείσης Ἀραχωσίας.

*Ἄρβα (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας.

*Ἀρβάκη (ἡ), π. τῆς Κελτιβηρίας.

Ἀρβάκης, ου (ὁ), ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων. 2) σατράπης Μηδίας, ἀποστατήσας κατὰ τοῦ Σαρδαναπάλου.

*Ἀρβάνιον (τὸ), π. τοῦ Πόντου.

*Ἀρβέλη (ἡ) ᾗ Ἀρβέλαι (αἱ), π. τῆς Κιλικ., (ὁ πολ. Ἀρβελαῖος).

Ἀρβήλας (ὁ), εἷς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου.

Ἄρβηλα (τὰ), π. τῆς Ἀσσυρ. ἐπὶ τοῦ Τίγριδος. 2) κώμη τῆς Γαλιλαίας ἐν τῇ Παλαιστίνῃ.

Ἄρβις, ιος (ὁ), = Ἄραβις.

*Ἀρβουπάλης (ὁ), υἱὸς Δαρείου τοῦ Κοδομάνου.

*Ἄρβων, ωνος καὶ Ἀρβῶν, ῶνος (ὁ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ὁ πολ. Ἀρβώντιος ᾗ Ἀρβωνίτης).

Ἀργαβεῖς (οἱ), μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς.

*Ἀργαῖον (ὄρος), β. τῆς Καππαδοκ.

Ἀργαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ᾗ τῆς Κυρήνης. 2) υἱὸς Φιλίππου τοῦ Δ', βασιλεὺς τῆς Μακεδ. 3) ἀδελφὸς Φιλίππου τοῦ Β', καταπολεμηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ πλησίον τῆς Μιεζῶνης. 4) (γεωγρφ.) = Ἀργαῖον (ὄρος).

*Ἀργαῖς (ἡ), νῆσος παρὰ τὴν Λυκίαν, (ὁ νησ. Ἀργαΐτης).

Ἀργαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λαΰκλα καὶ τῆς Δομήδης, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του εἰς τὸ βασίλειον τῆς Σπάρτης.

Ἀργανθώνιον (ὄρος), β. τῆς Βιθυν.

Ἀργανθώνιος (ὁ), βασιλεὺς τῆς ἐν Ἱσπανίᾳ Ταρτησσοῦ, ζήσας 120 ἔτη, ἐξ ὧν ἐβασίλευσε τὰ 80.

*Ἀργάντη (ἡ), π. τῆς Ἰνδ., (ὁ πολ. Ἀργαντηνός).

*Ἀργάθαι (οἱ), λαός τις ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ.

Ἀργεία (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀδράστου καὶ τῆς Ἀμφιθέας καὶ γυνὴ τοῦ Πολυνείκους. 2) θυγ. τοῦ Δύτεσίωνος καὶ ἐγγόνη τοῦ Τανταλοῦ, γυνὴ δὲ τοῦ Ἡρακλείδου Ἀριστοδήμου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Εὐρυσθέα καὶ Προκλῆ. 3) γυνὴ τοῦ Ἰνάχου ᾗ μήτηρ τῆς Ἰοῦς.

Ἀργεῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δυκιμνίου, σύντροφος τοῦ Ἡρακλ., φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρύτου ἐν τῇ Οἰχαλίᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Φηίφοντος. 3) ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις.

Ἀργειφόντης, ου (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἑρμῆς, ὡς φονεύσας τὸν Πανόπτην Ἄργον.

Ἀργέλη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπιοῦ, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἰολάϊον.

Ἄργεννον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἰων. πλησίον τῆς Λιονήσου. 2) ἀκρωτ. τῆς Σικελ.

Ἄργεννος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δεύκωνος καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀθάμαντος, εὐνούμενος τοῦ Ἀγαμέμνονος, πνιγεὶς εἰς τὸν Ἑλλήσποντον ἐνῷ ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Τρωάδος.

Ἀργεννοῦσα (ἡ), = Ἀργενοῦσα.

Ἀργέου νῆσος (ἡ), νῆσός τις περὶ τὴν Αἴγυπτον, (ὁ νησ. Ἀργεώτης).

Ἀργεντόρατον (τὸ), ποτ. τῆς Βελγ. Γαλλίας ἐπὶ τοῦ Ῥήνου, (Strassbourg).

Ἀργέστης, ου (ὁ), εἷς τῶν ἀνέμων, υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς.

Ἀργεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν κατὰ τοῦ Ἡρακλ. ἐκστρατευσάντων Κενταύρων εἰς τὸ ἄντρον τῆς Φολόης, φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ.

Ἀργη (ἡ), κόρη τις ἐκ τῶν Ὑπερβορείων ἐλθοῦσα εἰς τὴν Δῆλον.

Ἄργης, ου (ὁ), εἷς τῶν Κυκλώπων, γεννήσας ἐκ τῆς νύμφης Φρυγίας τρεῖς υἱούς.

*Ἀργιλα (ἡ), π. τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Ἀργιλίτης).

*Ἀργιλεωνίς, ίδος (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Βρασίδου.

Ἀργιλος (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Ἀργίλιος).

*Ἄργινον (τὸ), = Ἄργεννον.

Ἀργινοῦσαι καὶ Ἀργινοῦσσαι (αἱ), τρεῖς μικραὶ νῆσοι μεταξὺ Λέσβου καὶ Αἰολίδος.

Ἀργιόπη (ἡ), νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Φιλάμμων ἐγέννησε τὸν Θάμυριν. 2) θυγ. τοῦ Νείλου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος, ἐξ ἧς οὗτος ἐγέννησε τὸν Κάδμον.

Ἀργιόπιος χώρας, μέρος τῆς Βοιωτ. περὶ τὸν Μολόεντα ποταμόν, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Δήμητρος.

Ἄργιος (ὁ), εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Εὐίππης.

Ἀργιππαῖοι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν τὴν Ἀσιατ. Σαρματίαν.

Ἄργισσα (ἡ), χωρίον τῆς Θεσσαλ. ἐν τῇ Πελασγιώτιδι, ἡ ὕστερον Ἄργουρα.

Ἀργολίς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Πελοποννήσου.

Ἀργοναῦται (οἱ), οἱ μετὰ τοῦ Ἰάσονος πλεύσαντες ἀπὸ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἰωλκοῦ εἰς τὴν Κολχίδα ἥρωες πρὸς ὑφαίρεσιν τοῦ χρυσοῦ δέρατος. (ἴδε Ἀργώ).

Ἄργος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης θυγατρὸς τοῦ Ἀπίδος, τρίτος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, διαδεχθεὶς τὸν Φορωνέα, ὃς γεννήσας ἐκ τῆς Εὐάδνης τὸν Ἴασον, Πείραντα, Ἐπίδαυρον καὶ Κρίασον. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος ἢ τοῦ Ἰνάχου ἢ τοῦ Ἀρέστορος, ὁ ἐπικληθεὶς Πανόπτης, διότι ὅλον του τὸ σῶμα εἶχεν ὀφθαλμούς. Φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Διός, διότι ἐφύλαττε τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰνάχου Ἰώ, μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς Ἥρας εἰς Ταὼνα. 3) υἱὸς τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης ἢ τοῦ Ἀρέστορος, ναυπηγήσας τὸ πλοῖον Ἀργώ, δι' οὗ ἔπλευσαν οἱ Ἀργοναῦται, ὧν εἷς ἦτον καὶ αὐτός. 4) εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος.

Ἄργος (τὸ), π. τῆς Πελοποννήσου, τὸ καλούμενον Ἀχαϊκὸν κτλ. 2) (τὸ Ἀμφιλοχικὸν) π. τῆς Ἀκαρνα. 3) (τὸ Ὀρεστικὸν), π. τῆς Ἠπείρου. 4) (τὸ Πελασγικὸν) π. τῆς Θεσσαλ. ἢ ὕστερον Ἀδρίσσα. 5) (τὰ Ἵππιον), π. τῆς Ἰταλ. ἢ ἄλλως Ἀργυρίππη. 6) π. τῆς Κιλικ., ἡ ὕστερον Ἀργειόπολις, (ὁ πολ. Ἀργεῖος).

Ἀργουρα (ἡ), χωρίον τι παρὰ τὸν Πηνειὸν τῆς Θεσσαλ., Ἄργισσα πρότερον καλούμενον.

*Ἀργυννος (ὁ), = Ἀργεννος.

Ἀργυρᾶ, ᾶς (ἡ), π. καὶ κηπὴ τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὰς Πάτρας.

*Ἀργυρία (ἡ), π. τῆς Τρωάδος.

Ἀργυρίππα καὶ Ἀργυρίππη (ἡ), π. τῆς κάτω Ἰταλ. ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ, κτίσμα τοῦ Διομήδους. (ὁ πολ. Ἀργυριππανδς, ππηνός).

Ἀργυρῶν ὄρος, β. τῆς Ἱσπαν., (Serra Segura).

Ἀργυφία (ἡ), γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου.

Ἀργώ, οῦς (ἡ), τὸ πλοῖον δι' οὗ ἔπλευσαν οἱ (ἀπ' αὐτοῦ κληθέντες) Ἀργοναῦται εἰς τὴν Κολχίδα. 2) μία τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος.

Ἀρδαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θραλετου, ὅστις πρῶτος εἰσήγαγε τὴν λατρείαν τῶν Μουσῶν εἰς τὴν Τροιζῆνα, αἵτινες ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάζονται Ἀρδαλίδες ἢ Ἀρδαλιώτιδες.

Ἄρδανις ἡ Ἀρδανία (ἄκρα), ἄκρωτ. τῆς Λιβ. ἐν τῇ Μαρμαρικῇ.

Ἀρδέα (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ῥουτούλων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (ὁ πολ. Ἀρδεάτης).

Ἀρδέρικκα (τὰ), κώμη τῆς Ἀσσυρ. ἐπὶ τινος διώρυχος τοῦ Εὐφράτου. 2) χωρίον τῆς Σουσιανῆς.

Ἄρδηκας (ὁ), κατ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ. χυν. εἰς τὸν Ἴστρον.

Ἀρδηττὸς (ὁ), μέρος τι πλησίον τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ τοῦ Ἰλισσοῦ.

Ἀρδῖα (ἡ), χώρα τῆς Ἰλλυρ. (τὸ ἐθν. Ἀρδιαῖος).

Ἀρδιαῖος (ὁ), σκληρότατός τις τύραννος τῆς Παμφυλ.

Ἄρδιον (τὸ), β. τῆς Δαλματ.

Ἀρδουέννα (ἡ), μεγα καὶ πυκνότατον δάσος τῆς Βελγ. Γαλλίας. (Ardennes).

*Ἀρδύιον (τὸ), π. τῆς Αἰγύπτου, (ὁ πολ. Ἀρδύιος).

Ἄρδυες (οἱ), λαὸς τῆς Ἐλβετ. κατοικῶν περὶ τὸν Ῥοδανόν.

Ἄρδυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τύγου, βασιλεύσας τῆς Δυδ. τῷ 678 πρὸ Χ.

Ἀρεθουσα (ἡ), μία τῶν Ἑσπερίδων. 2) θυγ. τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος. 3) πηγή τις ἐπὶ τῆς ἐν τῷ λιμένι τῶν Συρακουσῶν νήσου Ὀρτυγίας, εἰς τὴν ὁποίαν μετεμορφώθη ἡ νύμφη Ἀρέθουσα, ἀνακομένη ὑπὸ τοῦ Ἀλφειοῦ. 4) πηγή τις βρύουσα πρὸς δυσμὰς τῆς Ἰθάκης. 5) πηγή τις ἐν Εὐβοίᾳ παρὰ τὴν πολιν Χαλκίδα. 6) π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Ὑρόντου. καὶ 7) π. τῆς Μακεδον., (ὁ πολ. Ἀρεθούσιος).

Ἀρεία, = Ἀρία.

Ἀρεία (ἡ), θυγ. τοῦ Κλεόχου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Μίλητον.

Ἀρεία κρήνη, πηγή τις παρὰ τὰς Θήβας, ἡ ἄλλως Ἀρητιάς.

Ἀρειοπαγίτης καὶ Ἀρεοπαγίτης, ου (ὁ), ὁκαστὴς τοῦ Ἀρείου Πάγου.

*Ἄρειος (ὁ), Ἀλεξανδρεύς τις λόγιος φίλος τοῦ Αὐγούστου.

Ἄρειος Πάγος, λόφος τις πρὸς δυσμὰς τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου πρότερον ἐδικάσθη ὑπὸ τῶν Θεῶν ὁ Ἄρης ἢ ἐπὶ τοῦ ἀκείου ἐδίκαζεν ἔπειτα τὸ ἀπ' αὐτοῦ παρωνομούμενον Δικαστήριον, συστηθὲν ἐπὶ Κέκροπος ἢ Κραναοῦ.

Ἀρείων, ωνος (ὁ), ἵππος τοῦ Ἀδράστου.

Ἀρέλαται (οἱ) καὶ Ἀρέλατον (το), π. τῆς Νερβων. Γαλλίας. (Arles).

Ἀρεσίας, ου (ὁ), εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις.

Ἀρεστορίδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Ἄργος.

Ἀρεστωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Φάρωνος, ὃς τις ἐγέννησε, κατά τινας, τὸν Πανόπτην Ἄργον ἐκ τῆς Νυκτήνης θυγατρὸς τοῦ Ἰνάχου.

Ἀρεταῖος (ὁ), ἰατρὸς Καππαδόκης, γράψας ἐπὶ Τραϊανοῦ περὶ ὀξέων χρονίων παθῶν εἰς ὀκτὼ βιβλία.

Ἀρέτας, α (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ἀραβ., κυριεύσας τὴν Ἱεροσόλυμ περὶ τὸ 83 π. Χ.

Ἀρετάων, ονος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων.

*Ἀρεύς, έως (ὁ), βασιλεὺς τῆς Σπάρτης (26 Ἀγίδης). 2) ἔγγονος τοῦ προτέρου, υἱὸς τοῦ Ἀκροτάτου (28 Ἀγίδης).

*Ἀρεών (ὁ), κατ. τῆς Περσ.

Ἄρεως (-ως) πεδίον, ὁ Campus Martius ἐν Ῥώμῃ.

Ἀργεννὶς, ίδος (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀμπυκος ἡ μήτηρ τοῦ Ἡσίονος.

Ἀργήθοος (ὁ), ὁ κληθεὶς Θοουνήτης (ὡς ὠπλισμένος μὲ κορύνην = ῥόπαλον), βασιλεὺς τῆς ἐν Βοιωτ. Ἀρνης, πατὴρ τοῦ Μενεσθέως ἐκ τῆς Φιλομηδούσης. 2) Θρᾴξ τις ἡνίοχος τοῦ Ῥήσου ἐν τῇ παλιορκίᾳ τῆς Τροίας.

Ἀρηΐλυκος (ὁ), εἷς τῶν ἡγεμόνων τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Βοιωτῶν. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων Τρώων.

*Ἀρήϊνος (ὁ), σατράπης τις τῆς Φρυγ.

Ἀρήϊος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βίαντος καὶ τῆς Πηρούς, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Ἀρήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Οἰβάλου, ἐξ ἧς ὁ Ἀφαρεὺς ἐγέννησε τὸν Ἴδαντα, Λυγκέα καὶ Πίσον. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Ἠλιάδος, ἐπὶ τοῦ Μινυείου ποταμοῦ. 3) πηγή τις ἐν Ἤλιδι παρὰ τὰ Λέπρεον.

Ἄρης, εος καὶ (μτγν.) εως (ὁ), ὁ θεὸς τοῦ πολέμου, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας.

*Ἄρης, ητος (ὁ), φρούριόν τι ἐν Εὐβοίᾳ.

Ἀρήτη (ἡ), θυγ. τοῦ Ῥηξήνορος ἢ γυνὴ τοῦ Ἀλκινόου, βασιλέως τῶν Φαιάκων. 2) γυνὴ τοῦ Δίωνος ἐκ Σικελίας.

Ἀρητιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Κύκνος, καὶ 2. ὁ Νίσος ἐκ Δουλιχίου.

Ἀρητιάς, άδος (ἡ), νῆσος τοῦ Πόντου

Ἄρητος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἄρατος, εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Νέστορος καὶ 2. εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως.

Ἀρθμιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πυθώνακτος ἐκ τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πόλεως Ζελείας, πρόξενος τῶν Ἀθηναίων, ἀτιμωθεὶς διότι ἔφερε Περσικὸν ἀργύριον πρὸς δωροδοκίαν τῶν ἐν Πελοποννήσῳ.

Ἀρία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας μεταξὺ Περσ. καὶ Ἰνδ. μὲ πρωτεύουσαν ὁμώνυμον, (τὰ ἐθν. Ἄριοι).

Ἀριάδνη (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, ἐρασθεῖσα τοῦ Θησέως καὶ βοηθήσασα αὐτὸν διὰ τοῦ νήματος (μίτου) τὸ ὁποῖον τῷ ἔδωκε, ἵνα ἐξέλθῃ τοῦ Λαβυρίνθου φονεύσας τὸν Μινώταυρον, ἔφυγε μετ' αὐτοῦ· ἀλλ' ἐγκαταλειφθεῖσα εἰς τὴν Νάξον, εὗρεν ἐκεῖ ἐραστὴν καὶ προξενήτην τὸν Διόνυσον.

Ἀριαβίγνης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀχαιμένους, ναυάρχων τῶν Περσῶν ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ξέρξου.

Ἀριαῖος (ὁ), σατράπης τῶν Σάρδεων ὑπὸ Κύρου τοῦ νεωτέρου.

*Ἀριάκης (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Καππαδόκων παρ' Ἀρρ.

*Ἀριαμένης, ου (ὁ), υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Ἀριανὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας μεταξὺ Περσ. καὶ Ἰνδ., (Ἀφγανιστάν), (τὰ ἐθν. Ἀριανοί).

Ἀριανθίδης, ου (ὁ), Βοιωτός τις, υἱὸς τοῦ Λυσιμάχου παρὰ Θουκ.

Ἀριάνταις, εω (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Σκυθῶν παρ' Ἡροδ.

Ἀριαπείθης, εος (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Σκυθῶν παρ' Ἡροδ.

Ἀριαράθης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Καππαδοκ. ὑπατελὴς τῶν Περσῶν, καταπολεμηθεὶς καὶ θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Κίμωνος. 2) υἱὸς τοῦ προτέρου, ὑποσωθεὶς εἰς Ἀρμενίαν καὶ ἀναλαβὼν τὸν

πατρικὸν τοῦ θρόνου. 3) ὁ πάππος τοῦ τελευταίου Ἀττάλου.

Ἀριαράθεια (ἡ), π. τῆς Καππαδοκ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγ.

Ἀριαράμνης, ου (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡροδ.

Ἀριαῖοι (οἱ), λαός τις ἐν Περσίᾳ.

*Ἀριάσπη (ἡ), π. τῆς Δραγγιανῆς ἐν τῇ Περσ.

Ἀριάσπης (ὁ), υἱὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος καὶ ἀδελφὸς Δαρείου τοῦ Ὤχου, φαρμακωθεὶς ἐκουσίως διὰ φόβον τοῦ πατρός του.

Ἀρίβαζος (ὁ), Ἑρκάνιός τις ἐπιβουλευθεὶς Δαρεῖον τὸν Ὦχον.

Ἀριβαῖος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Καππαδοκῶν, νικηθεὶς καὶ θανατωθεὶς ὑπὸ Κύρου τοῦ μεγάλου, κατὰ τοῦ ὁποίου συνεμάχει μετὰ τῶν Ἀσσυρίων.

Ἀργαῖον (τὸ), π. τῆς Ἰνδ. καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Κρατεροῦ.

Ἀργεῖος (ὁ), ποιητής τις ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Αὐτομένους. 2) Πυθαγόρειός τις παρὰ Διοκλεῖ.

Ἀριδαῖος (ὁ), υἱὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος ἐκ τῆς ἀρχηστριδος Φιλίννης, βασιλεύσας ἓξ χρόνους μετὰ θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ θανατωθεὶς ἀνηλεῶς ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος.

Ἀρίδωλις, ιος (ὁ), Τύραννός τις τῶν ἐν Καρίᾳ Ἀλαβάνδων.

Ἀριζαντοί (οἱ), λαός τις κατοικῶν τὴν βόρειον Μηδίαν περὶ τὸν Κοάσπην.

Ἀρικία (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλ., (ὁ πολ. Ἀρικηνός).

*Ἄριμα (τὰ), χώρα τις πυρρώρος ἐν τῇ Κιλικίᾳ.

Ἀριμασποί (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν τὰ ὄρκτια τῆς Εὐρώπης

*Ἀριμενης, —Ἀριαμένης.

Ἀρίμινον (τὸ), π. παραθαλ. τῆς Ὀμβρικῆς ἐν τῇ Ἰταλ., (Rimini).

Ἄριμινος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ., χων. εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς ὁμωνύμου πολεως.

Ἀρίμμας (ὁ), σατράπης τις τῆς Συρ. παρὰ τῷ Ἀβρ.

*Ἀρίμνηστος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 91 Ὀλυμπ.

Ἄριοι (οἱ), λαός τις μυθώδης τῆς Ἀσίας, τοποθετούμενος ὑπ' ἄλλων μὲν ἐν τῇ Δυσῒᾳ, ὑπ' ἄλλων δὲ ἐν Κιλικίᾳ, ὑπὸ δὲ τοῦ Στράβωνος, νομίζοντος αὐτοὺς Ἀραμαίους, ἐντῇ Συρίᾳ.

Ἀριοβαρζάνης, ους (ὁ), σατράπης τῆς Ἰων. καὶ Φρυγ. ἀποστήσας ἀνεπιτυχῶς μετ' ἄλλων ἡγεμόνων κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου τῷ 363 πρὸ Χ. 2) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Δαρείου, πολεμήσας γενναίως κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ἀριόμαρδος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτ. 2) υἱὸς τοῦ Δαρείου, στρατηγὸς τῶν Τιβαρηνῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν. 3) υἱὸς τοῦ Ἀρταβάνου, στρατηγὸς τῶν Κασπίων.

Ἄριος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρίας χώρας ἐν Περσίᾳ.

Ἀριουσία (ἡ), π. καὶ χώρα τῆς Χίου, περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της.

*Ἄρις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Μεσσην.

Ἀρίσβη (ἡ), θυγ. τοῦ Τεύκρου καὶ γυνὴ τοῦ Δαρδάνου, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) π. τῆς Τρωάδος πλησίον τῆς Ἀβύδ. 3) π. τῆς Λεσβου ἡ καὶ Ἄρισβα, (ὁ πολ. Ἀρισβαῖος).

*Ἄρισβος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης χων. εἰς τὸν Ἔβρον.

*Ἀριστάγγελος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Κυρήνης.

Ἀρισταγόρας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μιλησαγόρου καὶ γαμβρὸς τοῦ Ἰστιαίου, τύραννος τῆς Μιλήτου, διαγείρας συνεργείᾳ τῶν Ἀθηναίων τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἑλληνικὰς πόλεις κατὰ τοῦ Δαρείου. Νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Περσῶν καὶ φυγὼν εἰς Θρᾴκην, ἠσυχίαθη μετὰ τῶν περὶ αὐτόν. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου, τύραννος τῆς Κύμης. 3) τύραννος τῆς Κυζίκ. 4) υἱὸς τοῦ Ἀρκεσιλάου, πρύτανις ἐν Τενέδῳ. 5) ποιητής τις τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας.

Ἀριστανέτης (ὁ), ἐπιστολογράφος τις ἐκ Νικαίας, σύγχρονος τοῦ Λιβανίου.

Ἀριστεῖον (τὸ), π. τῆς Λιβύης παρὰ Πτολεμ. (δ', 5).

Ἀριστεῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς νύμφης Κυρήνης θυγατρὸς τοῦ Πηνειοῦ, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῶν Ὡρῶν καὶ τῶν Χαρίτων μὲ νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν. Κυνηγὸς καὶ ποιμήν, ἐπενόησε τὴν μελισσουργίαν καὶ τὴν ἐλαιοφυτείαν, διὸ ἠξιώθη ὡς ἥρως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Ἐγέννησε δὲ ἐκ τῆς Αὐτονόης θυγατρὸς τοῦ Κάδμου, τὸν Ἀκταίωνα. 2) ἡγεμὼν τῆς Κύπρου διορισμένος ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου.

Ἀριστανδρος (ὁ), Ἠλεῖός τις, φίλος Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων.

Ἀριστανδρος (ὁ), Τελμισσεύς, περίφημος μάντις καὶ οἰωνοσκόπος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. 2) Πάριος τις ἀγαλματοποιὸς παρὰ Παυσαν (Γ', ιή, 8).

*Ἀριστάρχη (ἡ), Ἑορτὴ τις ἐν Μασσαλίᾳ (Στρβ. Δ', 179).

Ἀρίσταρχος (ὁ), Ἀθηναῖος, συντελέσας πρὸς κατάλυσιν τῆς δημοκρατίας. 2) Σάμιος, ἀστρονόμος περίφημος, ἀκμάσας περὶ τὸ 265 πρὸ Χ. 3) Γραμματικός τις ἐκ Σαμοθρᾴκης, μαθητὴς τοῦ γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους καὶ διδάσκαλος τῶν παίδων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Ἐκ τῶν πολλῶν φιλολογικῶν τοῦ συγγραμμάτων, οὐδὲ ἓν ἐσώθη.

*Ἀρίστας (ὁ), υἱὸς τοῦ Παρθένους.

Ἀριστέας, ου (ὁ), ποιητής τις Προκοννήσιος, ζήσας περὶ τὸ 580 πρὸ Χ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀδειμάντου, στρατηγὸς τῶν Ἑλλην., (ὁ παρὰ Θουκ. Ἀριστεύς).

Ἀριστείδης, ου (ὁ), ὁ ἐπονομασθεὶς Δίκαιος, υἱὸς τοῦ Λυσιμάχου, περίφημος δημαγωγὸς καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθην., σύγχρονος καὶ ἀντίζηλος τοῦ Θεμιστοκλέους. 2) υἱὸς τοῦ Ἀρχίππου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 3) υἱὸς τοῦ Λυσιμάχου καὶ ἔγγονος τοῦ περιφήμου Ἀριστείδου. 4) —Αἴλιος, ῥήτωρ καὶ σοφιστής, γεννηθεὶς ἐν Βιθυνίᾳ τῷ 125 ἀπὸ Χ., ζήσας δὲ τὸ πλεῖστον ἐν Σμύρνῃ, τοῦ ὁποίου σώζονται 55 λόγοι καὶ τινες ἐπιστολαί.

Ἀριστεραί (αἱ), μικρὰ νῆσος πλησίον τῆς Ἀργυλίδος.

Ἀριστεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πελλίκου, ναύαρχος τῶν Κορινθ. 2) =Ἀριστείας (2).

Ἀριστιππος (ὁ), Θεσσαλός τις ἐκ Λαρίσσης, ἀπόγονος τῶν Ἀλευαδῶν, συστρατηγήσας τῶν μετὰ Ξενοφῶντος Ἑλλήνων κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου. 2) Κυρηναῖος, φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Σωκρ., συστήσας τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Κυρηναϊκὴν αἵρεσιν.

*Ἀριστίων, ονος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ', ἔτος τῆς 89 Ὀλυμπ., (ὁ καὶ Διοδ. Ἀριστων). 2) πρεσβυς τοῦ Μιθριδάτου.

Ἀριστόβουλος (ὁ), ἐκ τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Κασσάνδρας, στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, τοῦ ὁποίου καὶ συνέγραψε τὰς πράξεις. 2) βασιλεὺς ἢ ἀρχιερεὺς τῶν Ἰουδαίων, καταπολεμηθεὶς καὶ βραμβευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πομπηίου· σταλεὶς δὲ ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος εἰς Ἰουδαίαν ἵνα καταλύσῃ τὴν ἐκεῖσε ἐπιῤῥοὴν τοῦ Πομπηίου, ἀπέθανε καθ' ὁδὸν τῷ 50 πρὸ Χριστοῦ.

Ἀριστοκλείδων, ωνος (ὁ), νέος τις Ἀθηναῖος, ὃς τις συναμύστης μετὰ τοῦ Ἁρμοδίου ἐφόνευσε τὸν τύραννον Ἵππαρχον υἱὸν τοῦ Πεισιστράτου, καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἱππίου, ἐφονεύθη βασανισθείς, καὶ ἐτιμήθη δι' ἀνδριάντος ὡς τυραννοκτόνος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. 2) ῥήτωρ καὶ δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Μακεδόνος Φιλίππου, κατὰ τοῦ ὁποίου ἐῴζοντο λόγοι τοῦ Δημοσθ.

Ἀριστογένης, ους (ὁ), στρατηγός τις τῶν Ἀθην. παρὰ Ξενοφῶντι.

Ἀριστοδήμη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πριάμου.

Ἀριστόδημος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριστομάχου, καὶ ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους, εἰσβαλὼν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἡρακλειδῶν εἰς Πελοπόννησον, καὶ γεννήσας ἐκ τῆς Ἀργείας τὸν Πρόκλῆ ἢ Ἐὐρυσθένην, τοὺς δύο πρώτους βασιλεῖς τῆς Σπάρτης. 2) Σπαρτιάτης τις, διασωθεὶς μόνος ἐκ τῆς ἐν Θερμοπύλαις μάχης. 3) Ἕτερος τις, ἐπίτροπος τοῦ βασιλέως Ἀγησιπόλιδος. 4) βασιλεὺς τῶν Μεσσηνίων, ὅστις, πολεμῶν κατὰ τῶν Λακεδαιμ., ἐπροσφερε θυσίαν τὴν ἰδίαν του θυγατέρα ὑπὲρ τοῦ λαοῦ του· ἀλλ' ὕστερον παραφρονήσας, ἐσφάγη ἰδιοχείρως ἐπὶ τοῦ τάφου της. 5) Ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 101 Ὀλυμπ. 6) εἷς τῶν μαθητῶν τοῦ Σωκρ., ἐπιλεγόμενος ὁ μικρός. 7) Τραγικός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ., πράττων ὑπὲρ τοῦ Φιλίππου. 8) ἐπιγραμματοποιός τις Θηβαῖος.

Ἀριστόδικος (ὁ), ἐπίσημός τις πολίτης τῆς ἐν Αἰολίδι Κύμης. 2) Ἐπιγραμματοποιὸς Ῥόδιος.

Ἀριστοκλείδης, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριστοφάνους, Αἰγινήτης, νικήσας εἰς τὰ Νέμεα.

*Ἀριστόκλειτος (ὁ), —Ἀριστόκριτος.

Ἀριστοκλῆς, έους (ὁ), περίφημος τις ἀγαλματοποιὸς Κρὴς, ἀκμάσας περὶ τὴν 61 Ὀλυμπ. 2) ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως

τῆς Σπάρτης Πλειστοάνακτος. 3) γραμματικός τις σύγχρονος τοῦ Στράβωνος. 4) Σοφιστὴς Περγαμηνός, ἐπὶ Τραϊανοῦ καὶ Ἁδριανοῦ. 5) φιλόσοφος Περιπατητικός, ἐκ Μεσσήνης, γράψας ἱστορίαν τῆς Φιλοσοφίας.

Ἀριστοκράτης, ους (ὁ), ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ., λιθοβοληθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων, διότι ἐκρύβωκε τοὺς Μεσσηνίους εἰς τὸν κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν πόλεμον. 2) υἱὸς τοῦ Σκελλίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην., φίλος τοῦ Ἀλκιβιάδου, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, διότι δὲν ἐφρόντισε μετὰ τῶν συστρατήγων του νὰ ταφῶσι τὰ σώματα τῶν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ τῶν Ἀργινουσῶν τελευτησάντων. 3) ἕτερος στρατηγὸς τῶν Ἀθην. παρὰ Ξενοφῶντι. 4) κιθαρῳδὸς εἰς Θηβαῖος ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου.

*Ἀριστόχριτος (ὁ), Σπαρτιάτης, πατὴρ τοῦ Αὐσάνδρου.

Ἀριστόκυπρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φιλοκύπρου, βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος.

Ἀριστόλαος (ὁ), ζωγράφος Ἀθηναῖος.

Ἀριστόλεως (ὁ), Θάσιός τις παρὰ Δημοσθ.

Ἀριστομάχη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πριάμου. 2) ἀδελφὴ τοῦ Δίωνος καὶ γυνὴ Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν.

Ἀριστόμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ ἢ τῆς Δυσιμάχης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου καὶ πατὴρ τοῦ Ἱππομέδοντος. 2) υἱὸς τοῦ Κλεοδαίου, ἔγγονος τοῦ Ὕλλου ἢ πατὴρ τοῦ Τημένου, Κρεσφόντου καὶ Ἀριστοδήμου.

Ἀριστομένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Νικομήδους, στρατηγὸς τῶν Μεσσηνίων ἐπὶ τοῦ Δ'. Μεσσηνιακοῦ πολέμου τῷ 683 πρὸ Χ. 2) ναύαρχος Δαρείου τοῦ Κοδομάννου, νικηθεὶς ὑπὸ τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 3) Δίγωνήτης, νικητὴς εἰς τὰ Πύθια. 4) Ἀθηναῖος, ποιητὴς τῆς ἀρχ. κωμῳδίας.

Ἀριστομήδης, ους (ὁ), Θεσσαλὸς, στρατηγὸς τοῦ Δαρείου ἐν τῇ μάχῃ τῆς Ἰσσοῦ.

*Ἀριστομηλίδας (ὁ), τύραννός τις τοῦ ἐν Ἀρκαδ. Ὀρχομενοῦ.

Ἀριστόμνηστος (ὁ), ὁ ἄλλως Ἀρίμνηστος, ἄρχων ἐν Ἀθήναις.

Ἀριστοναῦται (οἱ), π. τῆς Ἀχ. καὶ 2) λιμὴν τις ἐν Πελλήνῃ.

Ἀριστονίκη (ἡ), ἱέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλ.

Ἀριστόνικος (ὁ), ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, Καραθώνιος, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 2) τύραννός τις τῆς ἐν Λέσβῳ πόλεως Μηθύμνης ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 3) Ἕλλην ἱστοριογράφος ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Τάραντος. 4) Ἀλεξανδρινός τις γραμματικὸς, σύγχρονος τοῦ Στράβωνος.

Ἀριστόνοος-ους (ὁ), εἷς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Πλειώνης. 2) Σικελός τις ἐκ Γέλας, ἀρχιτὴς μιᾶς ἀποικίας ἐν Ἀκράγαντι. 3) Ἀτραμιτταῖός τις παρὰ Θεόδ.

Ἀριστόξενος (ὁ), φιλόσοφος ἐκ Τάραντος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, ὁ ἀρχαιότατος ἐὼν περὶ μουσικῆς συγγραφέων. Τούτου σώζονται: Στοιχεῖα Ἁρμονικὰ εἰς τρία βιβλία.

Ἄριστος (ὁ), εἷς τῶν Ἱστοριογράφων Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. ἐκ τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος.

Ἀριστοτέλης, ους (ὁ), (ἡ αἰε.-η καὶ-ην), οὕτως ὠνομάζετο πρωτοῦ ὁ κτίτωρ τῆς Κυρήνης Βάττος. 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Τιμοκράτους, (Θκδ.). 3) εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις. 4) ὁ περίφημος φιλόσοφος, υἱὸς τοῦ Νικομάχου ἐκ Σταγείρων τῆς Μακεδονίας, γεννηθεὶς τῷ 384 πρὸ Χ. καὶ ἀποθανὼν ἐν Εὐβοίᾳ εἰς ἡλικίαν 62 χρόνων. 5) φιλόσοφός τις Κυρηναῖος, σύγχρονος τοῦ Ἀντιγόνου.

*Ἀριστότιμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δημαράτου, τύραννος τῆς Ἤλιδος.

Ἀριστοφάνης, ους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀριστοκλείδους. 2) ὁ περίφημος κωμικὸς ποιητὴς τῶν Ἀθηνῶν, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου, ἐκ τῶν κωμῳδιῶν τοῦ ὁποίου σώζονται μόνον ἕνδεκα. 3) Ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις τὸ 6ον. ἔτος τῆς 112 Ὀλυμπ. 4) Βυζάντιος γραμματικὸς ἢ βιβλιοθηκάριος τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σχολῆς, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, μαθητὴς τοῦ Ἐρατοσθένους καὶ Καλλιμάχου καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀριστάρχ.

Ἀριστοφάντος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀκαρνάνων, συνεισβαλόντων εἰς τὴν Αἰτωλίαν μετὰ Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας.

Ἀριστοφιλίδης, ου (ὁ), ἡγεμὼν τῶν Τραλλιανῶν ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Ἀριστόφιλος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ. ἔτος τῆς 90 Ὀλυμπ. (420 πρὸ Χ.).

Ἀριστοφῶν, ῶντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγλαοφῶντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πολυγνώτου, περίφημος ζωγράφος ἐν Ἀθήναις. 2) ῥήτωρ καὶ δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Θρασυβούλου, ἐχθρὸς τῶν στρατηγῶν Ἰφικράτους ἢ Τιμοθέου. 3) ἕτερός τις ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ.

Ἀρίστυλλος (ὁ), φυλλόβιός τις ποιητὴς κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Ἄριστων, ωνος (ὁ), δέκατος τέταρτος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, υἱὸς τοῦ Ἀγασικλέους ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλειδῶν. 2) τύραννός τις τοῦ Βυζαντίου. 3) Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 81 Ὀλυμπ. 4) ὁ πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος. 5) φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Χίου, ἀκμάσας περὶ τὰ 270 πρὸ Χ. ἰδίαν σχολὴν ἐν Ἀθήναις, πλησιάζουσαν μᾶλλον πρὸς τὰ δόγματα τῶν Κυνικῶν. 6) ἀρχηγὸς τοῦ ἱππικοῦ τῶν Παιόνων ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Ἀριστώνυμος (ὁ), ναύαρχος τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 2) Καρινθιός τις παρὰ Θκδ. 3) ποιητής τις τῆς ἀρχ. κωμῳδίας. 4) βιβλιοθηκάριος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Ἀρίφραδης, ους (ὁ), Κιθαρῳδὸς Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Αὐτομένους, τὸν ὁποῖον χλευάζει ὁ Ἀριστοφάνης.

Ἄριφρων, ονος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ξανθίππου καὶ πάππος τοῦ Περικλέους. 2) ἀδελφὸς τοῦ Περικλέους καὶ παιδαγωγὸς τοῦ Κλεινίου. 3) ὁ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Ἱπποκράτους.

Ἄριων, ονος (ὁ), λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς ἐν Λέσβῳ Μεθύμνης, περίφημος διὰ τὸ θαυλλούμενον περὶ αὐτοῦ θαῦμα διασωθέντος ὑφ' ἑνὸς δελφῖνος, (ἴδε Ἡρώδ. Α', 23).

*Ἄρκαι (αἱ), = Ἀρκη.

Ἀρκαδία (ἡ), ἐπαρχ. ἡ μεσογειοτέρα τῆ Πελοποννήσου, ἧς οἱ κάτοικοι ἐλογίζοντο αὐτόχθονες.

Ἀρκὰς, άδος (ὁ), ὡς ἐθνικὸν, ὁ κάτοικος τῆς Ἀρκαδίας. 2) (ἰδωνυμ.) υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Καλλιστοῦς θυγατρὸς τοῦ Λυκάονος, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῆς Μαίας Βασιλεύσας τῆς Ἀρκαδίας, ἐδίδαξε τοὺς κατοίκους αὐτῆς τὴν γεωργίαν καὶ τὴν χρῆσιν τῶν ἐνδυμάτων. Ἔσχε δὲ ἐκ τῆς Ἐρατοῦς ἢ Λαονείρας τὸν Ἄξανα, Ἀρείθυιαν ἢ Ἔλατον. 3) εἷς τῶν σκύλων τὲ Ἀκτορίονος.

Λακεδαίμων, ονος (ὁ), πατρων. ὀν. ὁ Ἴασος.

*Ἀρκεσᾶς, ου (ὁ), Πυθαγορειος τις ἐκ Τάραντος.

Ἀρκεσιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Λαέρτης.

Ἀρκείσιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυοδείας, πατὴρ τοῦ Λαέρτου ἢ πάππος τοῦ Ὀδυσσέως.

Ἀρκεσίλαος καὶ Δωρ. Ἀρκεσίλας ἢ Ἰων. Ἀρκεσίλεως (ὁ), υἱὸς τοῦ Λύκου καὶ τῆς Θεοβούλης, εἷς τῶν τεσσάρων στρατηγῶν τῶν ἐπὶ Τροΐαν στρατευσάντων Βοιωτῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. 2) ὄνομα διαφόρων βασιλέων τῆς Κυρήνης, ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Βάττου, ὧν ἐπισημότερος ὁ τέταρτος. 3) φιλόσοφος ἐκ τῆς ἐν Αἰολίδι Πιτάνης, γεννηθεὶς τῷ 315 πρὸ Χ., μαθητὴς τοῦ Πολέμωνος ἢ θεμελιωτὴς τῆς Μέσης Ἀκαδημίας. 4) ποιητής τις τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας.

*Ἀρκεσίνη (ἡ), π. τῆς νήσου Ἀμοργοῦ, (ὁ πολ. Ἀρκεσινεύς).

*Ἀρκεύθας (ὁ), ποτ. τῆς Συρ.

Ἀρκεύς, έως (ὁ), στρατηγὸς τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ

Ἀρκη (ἡ), θυγ. τοῦ Θαύμαντος ἢ ἀδελφὴ τῆς Ἰριδος, καταταρταρωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διὸς, διότι συνεμάχει μετὰ τῶν Τιτάνων. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Φοινίκης, ἢ ὕστερον Καισάρεια πρὸς Λίβανον.

*Ἀρκιρόεσσα (ἡ), π. τοῦ Πόντου, (ὁ πολ. Ἀρκιροεσσαῖος).

Ἀρκόννησος (ἡ), ἐρημονήσου τοῦ Αἰγαίου πελάγους παρὰ τὴν Λέσβον, (ἄλλως) Ἀσπίς. 2) ἑτέρα νῆσος παρὰ τὴν Κάρπαθον, ἀντικρὺ τῆς Ἀλικαρνασσοῦ.

Ἄρκτεις, έως (ὁ), στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτ. παρ' Αἰσχύλ.

*Ἀρκτῖνος (ὁ), ἐπικὸς τις ποιητὴς ἐκ Μιλήτου, (Ἀθήν. καὶ Σουΐδ.).

Ἄρκτος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, (Ἡσ. Ἀσπ. 186).

Ἄρκτων ὄρος, β. τῆς Μυσ. παρὰ τὴν Κύζικον.

*Ἄρμα, ατος (τὸ), κώμη καὶ λιμὴν τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Τανάγραν, ὅπου σχισθεῖσα ἡ γῆ κατέπιε τὸν Ἀμφιάραον.

2) κώμη τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὴν Φυλήν, (ὁ πολ. Ἁρματεύς).

Ἁρμαμίθρης, ου (ὁ, υἱὸς τοῦ Δάτιδος, στρατηγὸς τῶν Περσῶν.

Ἁρμαπίδης, ου (ὁ), Θεσσαλὸς, πατὴρ τοῦ Θεθραλίδου.

Ἁρματοῦς, οῦντος (ἡ), π. τῆς Τρωάδος ἀπέναντι τῆς Λέσβου.

Ἁρμένη (ἡ), κώμη καὶ λιμὴν τῆς Παφλαγον. παρὰ τὴν Σινώπην, (τὸ ἐθν. Ἁρμεναῖος).

Ἁρμενία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας, σχηματίζουσα τὰ πάλαι μέγα βασίλειον, καὶ διαιρουμένη εἰς μεγάλην καὶ μικράν, (τὸ ἐθν. Ἁρμένιος).

*Ἁρμένιον (τὸ), π. τῆς Θεσσαλ.

Ἁρμένιος (ὁ), = Ἁρμένιος.

Ἁρμήνη (ἡ), = Ἁρμένη.

Ἁρμιης, ου (ὁ), ἔκγονος τοῦ Κύρου καὶ πρόπαππος Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Ἁρμόδιος (ὁ), Ἀθηναῖος, συνωμότης τοῦ Ἀριστογείτονος, τιμηθεὶς ὡσαύτως ὡς τυραννοκτόνος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἴδε Ἀριστογείτων.

*Ἁρμοζική (ἡ), π. τῆς Ἰβηρίας.

Ἁρμοκίδης, ου (ὁ), ἐπίσημός τις Φωκεὺς, ἐλθὼν μὲ χιλίους ὁπλίτας πρὸς βοήθειαν τοῦ Μαρδονίου.

Ἁρμονία (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἀφροδ., γυνὴ τοῦ Κάδμου ἢ μήτηρ τῆς Ἰνοῦς καὶ τῆς Σεμέλης.

Ἁρμονίδης, ου (ὁ), Τρωαδίτης, πατὴρ τοῦ Ἡφαίστου. 2) μουσικός τις, μαθητὴς τοῦ Τιμοθέου.

Ἁρμόσατα (τὰ), π. μεταξὺ Τίγριδος καὶ Εὐφράτου.

Ἁρναι (αἱ), π. τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, ἄποικος τῆς ἐν Βοιωτ. Ἁρνης.

Ἁρναῖος (ὁ), ὁ ἄλλος Ἶρος, ἐπαίτης ἐν Ἰθάκῃ. 2) πατὴρ τῆς Μεγαμήδης γυναικὸς τοῦ Θεσπιεῶ.

Ἁρνη (ἡ), θυγ. τοῦ Αἰόλου, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησεν Αἴολον τὸν δεύτερον ἢ τὸν Βοιωτόν. Ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ἡ 2) π. τῆς Βοιωτ., εἴτε ἡ Χαιρώνεια, εἴτε τὸ Ἀκραίφιον. 3) π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Ἁρναῖος).

Ἁρνισσα (ἡ), π. τῆς Παιον.

Ἁρνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἑτρουρίας, (Arno).

*Ἁρξατα (ἡ), π. τῆς Ἁρμεν. παρὰ τὸν Ἀράξην.

Ἁροάνιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ.

Ἀρόερνοι (οἱ), = Ἀρούερνοι.

Ἁρόη (ἡ), ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Πατρῶν τῆς Ἀχαΐας.

Ἀρούερνοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας, (Auvergne).

Ἁρούπεινον (τὸ), π. τῆς Ἰλλυρ.

Ἁρπάγιον (τὸ), χωρίον τῆς Μυσ. παρὰ τὴν πόλιν Σιδυήν, ὅπου ἔγεινεν ἡ ἁρπαγὴ τοῦ Γανυμήδους, (τὸ ἐθν. Ἁρπαγιανός).

Ἅρπαγος (ὁ), ἐξωνιατικὸς τοῦ Μήδου Ἀστυάγους, ὃς τις διέσωσε τὸν Κῦρον. 2) Πέρσης, στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Ἁρπαλεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς φονευθέντων ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας.

Ἁρπαλίων, ωνος (ὁ), Παφλαγών, υἱὸς τοῦ Πυλαιμένους, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μηριόνου.

Ἅρπαλος (ὁ), στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., ὑπὸ τοῦ ὁποίου διορισθεὶς διοικητὴς τῆς Βαβυλῶνος, ἔφυγε μὲ πλῆθος θησαυρῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

*Ἁρπαλύκεια (ἡ), π. τῆς Φρυγ., (ὁ πολ. Ἁρπαλυκεύς).

Ἁρπαλύκη (ἡ), θυγ. τοῦ Κλυμένου ἢ τῆς Ἐπικάστης, ἤτις, ἵνα ἐκδικηθῇ τὸν πατέρα της, βιάσαντα αὐτὴν, τὸν ἐθελοπτύησε μὲ τὰ κρέατα τοῦ ἀδελφοῦ της, καὶ μετεμορφώθη ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς πτηνόν.

Ἀσπάλυκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, βασιλέως τῆς Ἀρκαδ. 2) Φωκεύς τις ἐκ Φανοπέως, διδάσκαλος τοῦ Ἡρακλ. εἰς τὴν τυγμαχίαν.

Ἅρπασος (ὁ), ποτ. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, χυν. εἰς τὸν Ἅραξην, (Ἁρπασού). 2) ποτ. τῆς Καρ. χυν. εἰς τὸν Μαίανδρον.

Ἅρπινα ἢ Ἄρκινα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ, ἐξ ἧς ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Οἰνόμαον. Ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ἡ 2) π. τῆς Ἠλιδος παρὰ τὸν Ἀλφειόν.

Ἅρπινα (τὰ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, πατρὶς τοῦ Κικέρωνος, (Arpinum).

Ἁρποκράτης, ους (ὁ), θεὸς τῶν Αἰγυπτ., γεννηθεὶς ἐκ τῆς Ἴσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος, παριστανόμενος ἀείποτε ὡς παιδίον, ἔχον τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ στόματος, σημεῖον τῆς ὀφειλομένης εἰς τὰ περὶ θεοῦ καὶ τῶν θείων σιωπῆς.

Ἁρποκρατίων, ονος (ὁ), γραμματικὸς περίφημος ἐκ Μένδης.

Ἁρποξαΐς, ΐδος (ὁ), Σκύθης υἱὸς τοῦ Ταργιτάου παρ' Ἡροδ.

*Ἅρπυια (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ. (ὁ πολ. Ἁρπυιήτης). 2) εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίονος.

Ἅρπυιαι (αἱ), θεαὶ τῆς ἁρπαζούσης, τρεῖς τὸν ἀριθμὸν, Ἀελλὼ, Ὠκυπέτη καὶ Ποδάργη, θυγατέρες τοῦ Θαύμαντος ἢ τῆς Ὠκεανίδος Ἠλέκτρας. Παρεμένοντο ὡς παρθένοι πτεροφόροι μὲ δύοχας γυπῶν καὶ μυρίην φρικώδη.

Ἅρπυς, υος (ὁ, ποταμός τις μυθώδης ἐν Πελοποννήσῳ, Τίγρης πρότερον καλούμενος, μετονομασθεὶς δὲ ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὸν πεσούσης υἱᾶς τῶν Ἁρπυιῶν.

*Ἅρρα (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ὁ πολ. Ἀρραῖος).

Ἀρρᾶβα (ἡ), = Ἀναβία.

Ἀρρήτιον (τὸ), π. τῆς Ἑτρουρίας ἐν τῇ Ἰαπυγίᾳ, (Arretium), (ὁ πολ. Ἀρρητῖνος).

Ἀρρίκιος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου.

Ἀρριανὰ (τὰ) ἢ Ἀρριανοὶ (οἱ), θέσις καὶ οἶκος τις ἐπὶ τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου

Ἀρριανός (ὁ, Φλαούιος—, φιλόσοφος καὶ ἱστορικὸς ἐκ Νικομηδείας, μαθητὴς τοῦ Ἐπικτήτου, τοῦ ὁποίου συνέταξε ἱστορίαν τινὰ καὶ Ἀλεξάνδρου καὶ ἄλλα συγγράμματα.

Ἀρρίνης, ου (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν δορυφόρων Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Ἀρρίβαιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βρομέρου, βασιλεὺς τῶν ἐν Μακεδονίᾳ Λυγκηστῶν.

Ἀρρύβας, α (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀρριανῷ.

*Ἅρσα (ἡ), π. τῆς Ἰσπανίας, (ὁ πολ. Ἀρσαῖος).

Ἀρσάκης (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ. 2) ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῶν Πάρθων, φονεύσας τὸν Ἀγαθοκλῆν τοποτηρητὴν τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου τῷ 258 πρὸ Χ. καὶ συστήσας τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν δυναστείαν τῶν Ἀρσακιδῶν.

Ἀρσάκη καὶ Ἀρσακία (ἡ), ἡ πρότερον Ῥάγα, πρωτεύουσα τῆς Μηδίας, ἀνακαινισθεῖσα ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος.

Ἀρσαμένης, ου (ὁ), υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, εἷς τῶν στρατηγησάντων κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Ἀρσάμης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτ. παρ' Αἰσχύλῳ. 2) πατὴρ τοῦ Ὑστάσπου καὶ πάππος Δαρείου τοῦ πρώτου. 3) υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, στρατηγὸς τῶν Αἰθιόπων. 4) υἱὸς τοῦ Ἄρμου ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀχαιμενιδῶν. 5) υἱὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του. 6) ὑπουργὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, τιμιζόμενος διὰ τὴν πολιτικήν του σύνεσιν. 7) βασιλεὺς τῆς Ἀρμεν. τῷ 245 πρὸ Χ. 8 στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Ἀρριανῷ.

*Ἀρσηνη, ενος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ.

*Ἀρτηνὴ (ἡ), λίμνη τῆς Ἀρμεν. τὴν ὁποίαν διέρχεται ὁ Τίγρις.

Ἄρσης, ου (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀρταξέρξου Ὤχου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Βαγώα τῷ 336 πρὸ Χ.

Ἀρσινόη (ἡ), θυγ. τοῦ Φηγέως ἐξ Ἀρκαδίας καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίωνος. 2) θυγ. τοῦ Λευκίππου, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ἀσκληπιόν. 3) ἡ τροφὸς τοῦ Ὀρέστου, ὑποκλαπεῖσα αὐτὸν εἰς τὸν Στροφίον, (Πινδ. Πύθ.). 4) θυγ. Πτολεμαίου τοῦ Λάγου ἢ τῆς Βερενίκης, ὑπανδρευθεῖσα πρῶτον τὸν Λυσίμαχον βασιλέα τῆς Θρᾴκης, ἢ ἔπειτα Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον. 5) θυγ. τοῦ Λυσιμάχου καὶ πρώτη γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. 6) θυγ. Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ, αἰχμαλωτισθεῖσα καὶ θριαμβευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου, ὕστερον δὲ ἀπολυθεῖσα παρ' αὐτοῦ καὶ θανατωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου καθ' ὑποβολὴν τῆς ἀδελφῆς της Κλεοπάτρας 7) (γεωγρ.) π. τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἡ καὶ Κλεοπατρὶς, κτίσμα Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. 8) Ἄλλη π. τῆς Αἰγύπτου, ἡ πρότερον Συενησιλίων πόλις, ἀφ' ἧς ὁ Ἀρσινοΐτης νομὸς 9 μία τῶν πέντε πόλεων τῆς Κυρήνης, ἡ ἄλλως Ταύχειρα. 10) π. τῆς Αἰθ. ἐν τῇ Τρωγλοδυτικῇ. 11) π καὶ λιμὴν τῆς Κιλικ. 12) δύο πόλεις παράλιοι τῆς Κύπρου, ἡ μὲν πρὸς ἄρκτον ἡ δὲ πρὸς ἀνατολὰς, ὧν ἡ τελευταία καλεῖται νῦν Φαμαγγούσταν. 13) π. τῆς Δίκτυλ., ἡ πρότερον Κώπαι, (ὁ πολ. Ἀρσινοεὺς ἢ Ἀρσινοήτης).

Ἀρσινόης (ὁ), ἡγεμὼν τῆς Τενέδου, πατὴρ τῆς Ἐπαμήθης.

*Ἀρείτης, ου (ὁ), σατράπης τις τῶν Περσῶν παρὰ τῷ Ἀρρ. καὶ Πασσ.

Ἀρταβαζάνης, ους (ὁ), ὁ πρεσβύτερος υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Ἀρταβάζης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Τιγράνη, βασιλέως τῶν Ἀρμενίων, καθαιρεθεὶς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τῷ 60 πρὸ Χ.

Ἀρτάβαζος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φαρνάκου, ἐπίσημος ἡγεμὼν τῶν Πάρθων καὶ Χορασμίων ἐν τῇ κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείᾳ τοῦ Ξέρξου, διασωθεὶς μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην μὲ 40,000 στρατεύματος εἰς τὴν Ἀσίαν. 2· σατράπης Περσῶν, ἀποστατήσας κατὰ Ἀρταξέρξου τοῦ Ὄχου, καὶ φυγὼν εἰς τὴν Μακεδονίαν, εἶτα δὲ ἐπιχειρήσας ἢ πρωτεύσας παρὰ Δαρείῳ τῷ Κοδομανῷ.

Ἀρτάβανος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου καὶ θεῖος τοῦ Ξέρξου. 2) Ὑρκάνιός τις δορυφόρος τοῦ Ξέρξου, τὸν ὁποῖον φονεύσας, ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Ἀρταξέρξου. 3) θεῖος καὶ διάδοχος τοῦ Φραάτου, τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Πάρθων ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀρσακιδῶν, ἀποβαλὼν εἰς τινα κατὰ τῶν Σκυθῶν μάχην τῷ 128 πρὸ Χ.

*Ἀρταβάσθης, ου (ὁ), = Ἀρταβάζης.

Ἀρταβάτης, ου (ὁ), Πέρσης πατὴρ τοῦ Φαρναζάθρου (Ἡρ. Ζ', 65).

Ἀρταβροι (οἱ), ἔθνος Κελτικῶν κατοικούντων τὴν Ταῤῥακωνησίαν Ἱσπανίαν.

Ἀρταγέρσης, ους (ὁ), στρατηγὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος.

Ἀρτιγάρτα (ἡ), π. τῆς Ἀρμεν. μεταξὺ τῶν πηγῶν Τιγριδος καὶ Εὐφράτου.

Ἀρτάεζος, ὀρθότ. Ἀρτάοζος.

Ἀρταζοστρη (ἡ), θυγ. Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου καὶ γυνὴ τοῦ Μαρδονίου.

Ἀρταῖος (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡρόδ. 2) γενικὸν ὄνομα τῶν Περσῶν παρὰ τοῖς πλησιοχώροις αὐτῶν ἔθνεσι.

*Ἀρτακάμα (ἡ), ἡ γυνὴ τοῦ Πτολεμαίου.

Ἀρτάκη (ἡ), ἀκρωτ. καὶ π. μὲ λιμένα ἐπὶ τῆς χερσονήσου τῆς Κυζίκου ἐν τῇ Προποντίδι, (Ἀρτάκαι), (τὸ ἐθν. Ἀρτακηνός).

Ἀρτακηνὴ (ἡ), χώρα τις παρὰ τὰ Ἄρβηλα.

Ἀρταξία (ἡ), πηγή τις ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λαιστρυγόνων. 2) πηγή τις παρὰ τὴν Κύζικον.

Ἀρτάμης, ους (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Ἀρταμις, Δωρ. ἡ Ἀρτεμις.

Ἀρταμίτα, = Ἀρτεμίτα.

Ἀρτάνης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου ἢ ἀδελφὸς τοῦ Δαρείου. 2) βασιλεὺς τῆς Ἀρμεν., φονευθεὶς τῷ 77 πρὸ Χ ἔν τινι μάχῃ κατὰ τοῦ Τιγράνη. 3) (γεωγρ.) κατ. τῆς Θρᾴκης, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον. 4) κατ. τῆς Βιθυν.

Ἀρτάξατα (τὰ), π. πρωτεύουσα τῆς μεγάλης Ἀρμεν. ἐπὶ τοῦ Ἀράξου, (Ἀρταγάτα), (ὁ πολ. Ἀρταξατηνός).

Ἀρταξέρξης, ου (ὁ), ὁ πρῶτος, υἱὸς Ξέρξου τοῦ πρώτου, ὁ ἐπικληθεὶς Μακρόχειρ, βασιλεύσας τῶν Περσῶν ἀπὸ τοῦ 465 ἕως τοῦ 424 πρὸ Χ. 2) ὁ δεύτερος, υἱὸς Δαρείου τοῦ Νόθου, ὁ ἐπικληθεὶς Μνήμων, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 405 ἕως τοῦ 361. Κατ' αὐτοῦ ἐπανέλαβεν ἀτυχῶς ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Κῦρος. 3) ὁ τρίτος, ὁ ἐπικληθεὶς Ὦχος, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ δευτέρου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 362 ἕως τοῦ 338, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰγυπτίου Βαγώα.

Ἀρταξίας, ου (ὁ), καταρχὰς σατράπης τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου, συνέστησεν ἔπειτα, κηρυχθεὶς ἀνεξάρτητος, τὸ βασίλειον τῆς μεγάλης Ἀρμενίας καταπολεμηθεὶς δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς.

*Ἀρτάοζος (ὁ), φίλος Κύρου τοῦ νεωτέρου.

Ἀρταπάτας, α (ὁ), εἷς τῶν εὐνούχων Κύρου τοῦ νεωτέρου.

Ἄρτας, α (ὁ), Ἰαπύγιός τις παρὰ Θκδ.

Ἀρταύκτης, ου (ὁ), ἡγεμὼν τῆς Σιγειοῦ, συνεκστρατεύσας τῷ Ξέρξῃ μετὰ τῶν Μεσαυλείων.

Ἀρταφέρνης, ους (ὁ), ἀδελφὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, σατράπης τῆς Λυδίας, ὑποδεχθεὶς τὸν τύραννον τῶν Ἀθηνῶν Ἱππίαν, καὶ καταπολεμήσας τὰς ἐν Ἀσίᾳ Ἰωνικὰς πόλεις, ἰδίως δὲ τὴν Μίλητον. 2) υἱὸς τοῦ προτέρου, στρατηγήσας μετὰ τοῦ Δάτιδος κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἢ μᾶλλον διασωθεὶς μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην. 3) Ἕτερός τις Πέρσης παρὰ Θκδ.

Ἀρταχαίης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρταίου, στρατηγῶν τῶν Ἰνδῶν ἐν τῇ κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείᾳ τοῦ Ξέρξου.

Ἀρτεμβάρης, ους (ὁ), εἷς τῶν ἑπτὰ μάγων Μήδων ἐπὶ Κύρου τοῦ Μεγάλου. 2) Στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Ἀρτεμίδωρος (ὁ), Ἐφέσιος, γεωγράφος, συγγράψας περὶ τὸ 100 ἔτος πρὸ Χ. Γεωγραφούμενα εἰς ἑνδεκα βιβλία, τῶν ὁποίων ἀποσπάσματά τινα μόνον διεσώθησαν. 2) Δαλδιανὸς ἐκ Δυκίας, συγγράψας Ὀνειροκριτικά.

Ἄρτεμις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς ἢ ἀδελφὴ τοῦ Ἀπόλλωνος, θεὰ τοῦ Σεληνιακοῦ φωτός, ὅθεν καὶ ἐκλαμβάνεται πολλάκις ἀντὶ τῆς Σελήνης, καὶ συγχέεται μὲ τὴν Ἑκάτην. Ὡς θεὰ τοῦ κυνηγίου, παριστάνετο ἐνδυμένη κυνηγετικῶς μὲ τόξα καὶ βέλη, καὶ εἶχεν ἱερὰν αὐτῆς τὴν ἔλαφον. Εἰς δὲ τὴν Ταυρικὴν Χερσόνησον ἐτιμᾶτο μὲ ἀνθρωποθυσίας. Περίφημος ἦτον ὁ ἐν Ἐφέσῳ αὐτῆς ναός.

Ἀρτεμισία (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Δυγδάμιδος ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ, βασίλισσα τῆς Καρίας, ἀκολουθήσασα τὸν Ξέρξην κατὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ κινδυνεύσασα ἐν Σαλαμῖνι. Κρημνισθεῖσα δὲ ὑπὸ ἐρωτικῆς ἀπελπισίας ἐκ τοῦ ἐν Λευκάδι βράχου εἰς τὴν θάλασσαν. 2) ἀδελφὴ καὶ σύζυγος τοῦ Μαυσώλου βασιλέως τῆς Καρίας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., ἀνεγείρασα εἰς μνήμην τοῦ ἀνδρός της (τοῦ ὁποίου καὶ τὴν κόνιν λέγουσιν ὅτι κατέπιε) τὸ περίφημον ἐν Ἁλικαρνασσῷ μνημεῖον, τὸ ἀπ' αὐτοῦ κληθὲν Μαυσωλεῖον.

Ἀρτεμίσιον (τὸ), (ἐν γέν.) ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος, (ἰδίως δὲ 1) β. τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Οἰνόην, ἐφ' οὗ καὶ ναὸς τῆς θεᾶς ταύτης. 2) ἀκρωτ. καὶ ναὸς ὡσαύτως τῆς Ἀρτέμ. πρὸς βορρᾶν τῆς Εὐβοίας καὶ 3) ἀκρωτ. τῆς Καρ. 4) ναὸς ἢ ἄλσος τῆς Ἀρτέμ. παρὰ τὴν πόλιν Ἀρεκίαν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Ἀρτεμίτα (ἡ), π. τῆς Βαβυλωνίας ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ, κατοικηθεῖσα ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, (ὁ πολ. Ἀρτεμιτηνός). 2) μία τῶν Ἐχινάδων νήσων.

Ἀρτεμίχη (ἡ), θυγ. τοῦ Κλείνου καὶ τῆς Ἅρπης, μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀπολλωνος εἰς πτηνόν.

Ἀρτέμων, ωνος (ὁ), ἅθλιός τις ποιητὴς λυρικῶν ᾀσμάτων, τὸν ὁποῖον χλευάζει ὁ Ἀριστοφάνης. 2) ἔμπορος τις ἐκ Φασήλιδος, ἀδελφὸς τοῦ Δακρίτου, παρὰ Δημ.

Ἀρτίμπασα (ἡ), ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης Οὐρανίας παρὰ Σκύθαις.

Ἀρτιφερνης, α (ὁ), Πέρσης σατράπης τῆς Λυδίας.

*Ἄρτις (ἡ), ἡ ὕστερον Λέβεδος.

Ἄρτισκος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, γιὸς τοῦ Βέρου, (Τεύντα), (παρβλ. Ἀρθήσκος).

*Ἀρτόντης (ὁ), υἱὸς τοῦ Μαρδονίου.

Ἀρτουγος, ου (ὁ), Ὑρκάνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι καὶ 2) σατράπης Πέρσης παρὰ τῷ αὐτῷ.

*Ἀρτοχμης (ὁ), γαμβρὸς τοῦ Δαρείου.

Ἀρτύβιος (ὁ), στρατηγός τις Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, (καὶ βλ. Ἀρτύφιος).

*Ἀρτυμνησος (ἡ), π. τῆς Δυκίας, (ὁ πολ. Ἀρτυμνησεύς).

Ἀρτύντης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱπαμίτρου, εἷς τῶν ὑπὸ τὸν Ξέρξην στρατηγησάντων κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

*Ἀρτυστώνη (ἡ), θυγ. τοῦ Κύρου ἀγνὴ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Ἀρτύφιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρταβάνου στρατηγῶν τῶν Γαυδαρίων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, (παρβλ. Ἀρτύβιος).

*Ἀρτώριος (ὁ), ἰατρὸς τοῦ Αὐγούστου, (Δ. Κάσσ. ΜΖ', 41).

Ἀρουανδης, ου (ὁ), Πέρσης σατράπης τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ Καμβύσου.

Ἀρύβας, αντος (ὁ), Σιδώνιός τις ἐκ Φοινίκης παρ' Ὁμήρῳ.

Ἀρύβας, ου (ὁ), = Ἀρύμβας.

Ἀρύηνις, ιος (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Δυβύης Ἀλυάττου.

*Ἀρύκανδα (τὰ), π. τῆς Δυκίας, (ὁ πολ. Ἀρυκανδεύς).

Ἀρύμβας, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, θεῖος τῆς Ὀλυμπιάδος τῆς μητρὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου.

*Ἅρυπη (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου, (τὸ ἐθν. Ἅρυπες).

Ἄρυτος (ὁ), Πυθαγορείτης τις ἐκ Μεταποντίου.

Ἀρχάγαθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους, τυράννου τῶν Συρακουσῶν, στρατεύσας μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ κατὰ τῶν Καρχηδονίων, ἢ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων του στρατιωτῶν.

Ἀρχαγόρας, ου (ὁ), ἀρχαγός τις Ἀργείων παρὰ Ξενοφ.

Ἀρχανδρος (ὁ), υἱὸς ἢ ἔγγονος τοῦ Ἀχαιοῦ ἐκ Φθίας, γαμβρὸς τοῦ Δαναοῦ, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ

Ἀρχάνδρου πόλις (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου, ἢ ὕστερον Ἀνδρόπολις, (ὁ πολ. Ἀρχανδροπολίτης).

*Ἀρχ Δωσαν, ης (ἡ), περίφημος τις ἑταίρα ἐκ Κολοφῶνος.

Ἀρχεβάτης, ου (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Δι.ὸς κεραυνωθέντων υἱῶν τοῦ Λυκάονος.

Ἀρχέβιος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Βυζαντίῳ ἰσχυσάντων, παραδοὺς εἰς τὸν Θρασύβουλον τὴν πόλιν.

*Ἀρχέβουλος (ὁ), ποιητὴς τις Θηβαῖος παρὰ Σουΐδᾳ καὶ Ἡφαιστίωνι.

Ἀρχέδημος (ὁ), εἷς τῶν ἰσχυσάντων δημαγωγῶν ἐν Ἀθήναις, κωμῳδούμενος ὡς νόθος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 2) Ἀθηναῖός τις, ἐπιλεγόμενος Πλήξ, παρ' Αἰσχίνῃ. 3) φιλόσοφός τις ζῶν ἐν τῇ αὐλῇ Διονυσίου τοῦ τυράννου.

Ἀρχεδίκη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Διονέστην. 2, θυγ. τοῦ Ἰφικίου καὶ γυνὴ τοῦ Λιαντίδου ἐκ Λαμψάκου.

Ἀρχέδικος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Εὐρυπόλης. 2) ποιητής τις τῆς νέας κωμῳδίας.

Ἀρχελαΐς, ΐδος (ἡ), π. τῆς Παλαιστίνης. 2) π. τῆς Καππαδοκ. ἐπὶ τοῦ Ἅλυος.

Ἀρχέλαος (ὁ), φυλὴ τις τῶν Σικυωνίων.

Ἀρχέλαος (ὁ), εἷς τῶν πενηκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀνξιβίας. 2) υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος βασιλέως τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Ἀναξοῦς. 3) ἔγγονος τοῦ Ὀρέστου, (Στρβ. IΓ, σ. 582). 4) υἱὸς τοῦ Ἀγησιλάου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, σύγχρονος τοῦ Λυκούργου περὶ τὸ 900 πρὸ Χ. 5) νόθος υἱὸς τοῦ Περδίκκα βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ἀνεψιὸς εἰς τὸν θρόνον τοῦ πατρός του, ἀφ' οὗ ἐφόνευσαν βίλους τοὺς νομίμους αὐτοῦ διαδόχους, ἐβασίλευσε 14 ἔτη, τιμῶν καὶ περιποιούμενος τοὺς σοφούς, καὶ ζῶσι τὸν Εὐριπίδην, ἄχρις οὗ ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ τῷ 398 πρὸ Χ. 6) Καππαδόκης ἀρχιστράτηγος τοῦ Μιθριδάτου, κυριεύσας διὰ προδοσίας τὰς Ἀθήνας καὶ κατασκληθεὶς ὑπὸ τοῦ Σύλλα ἐν Χαιρωνείᾳ. 7) Μιλήσιος φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ἀναξαγόρου καὶ διδάσκαλος τοῦ Σωκρ. 8) ἐπιγραμματοποιός τις, καλούμενος Κεφαλληνίτης, καὶ ζήσας περὶ τὸ 300 πρὸ Χ. 9) Τραγικὸς τις ποιητὴς παρὰ Λουκιανῷ.

Ἀρχέλοχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας.

Ἀρχέμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Δήλιος. 2) εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριάμου. 3) συγγραφεύς τις ἐξ Εὐβοίας, γράψας περὶ διαφόρων περιέργων τῆς πατρίδος του ἀντικειμένων. 4) Πυθαγορείου τις ἐκ Τάραντος.

Ἀρχέμορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκούργου ἐκ Νεμέας καὶ τῆς Εὐρυδίκης, εἰς μνήμην τοῦ ὁποίου, καταπαραχθέντος βρέφους ἔτι ὑπὸ ὄφεως, ἐν ᾧ ἡ μήτηρ του ἠθέλησε νὰ δείξῃ μίαν κρήνην εἰς τοὺς ἐπὶ Θήβας στρατεύοντας ἑπτὰ Ἥρωας, συνέστησαν αὐτοὶ τοὺς Νεμεακοὺς ἀγῶνας.

Ἀρχεπτόλεμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰφίτου ἢ ἡνίοχος τοῦ Ἕκτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. 2) Λακεδαιμόνιός τις, σταλεὶς πρέσβυς περὶ εἰρήνης εἰς Ἀθήνας.

Ἀρχέστρατος (ὁ), Λοκρός τις πατὴρ τοῦ Ἀρχησιδάμου. 2) στρατηγός τις τῶν Ἀθην. ἐν τῷ Πελοποννησ. πολέμῳ. 3) ποιητὴς ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Γέλας, γράψας ἐπὶ Διονυσίου τοῦ νεωτέρου ἐν διδακτικὸν παίγνια. 4) εἷς τῶν ἐχθρῶν τοῦ Φωκίωνος, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. ἐν Ἀθήναις.

Ἀρχέτιμος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Κορινθ. παρὰ Θουκ. 2) συγγραφεύς τις γράψας Ἀρκαδικά.

Ἀρχίας, ου (ὁ), εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλ. ἐν Κορίνθῳ, κτίσας τὰς Συρακούσας. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 90 Ὀλυμπ. καὶ 3) ἕτερος ἄρξας τὸ γ'. τῆς 108. 4) πολέμαρχός τις τῶν Θηβῶν παραδοὺς τὴν ἀκρόπολιν Καδμείαν εἰς τὸν στρατηγὸν τῶν Σπαρτιατῶν Φοιβίδαν τῷ 378 πρὸ Χ., καὶ φονευθεὶς ἔπειτα ὑπὸ τῶν περὶ Πελοπίδαν. 5) τραγικός τις ποιητὴς ἐκ τῆς πάλαι Θουρίου, ὁ κληθεὶς Φυγαδοθήρας, διότι, μετὰ τὴν τοῦ Ἀντιπάτρου νίκην, ἐθήρευε τοὺς φυγάδας Ἕλληνας ἵνα τοὺς παραδώσῃ εἰς αὐτόν.

Ἀρχίδαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀναξανδρίδα, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 668 πρὸ Χ. 2) υἱὸς τοῦ ΖΕ ἄμου ἢ ἔγγονος τοῦ Δευτυχίδου, ἕκτος ἕβδομος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης τὸ 469—427 πρὸ Χ., στρατηγήσας πολλάκις ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. 3) υἱὸς τοῦ Ἀγησιλάου καὶ ἔγγονος τοῦ δευτέρου Ἀρχιδάμου, εἰκοστὸς βασιλεὺς τῆς Σπάρτης τὸ 361 338 πρὸ Χ. 4) υἱὸς Εὐδαμίδα τοῦ πρώτου, καὶ εἰκοστὸς δεύτερος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 290 πρὸ Χ.

*Ἀρχιδημίδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ α'. ἔτος τῆς 79 Ὀλυμπ.

Ἀρχιδίκη (ἡ), περίφημος ἑταίρα ἐκ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Νουκράτεως.

Ἀρχίλοχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. 2) περίφημος λυρικὸς καὶ σατυρικὸς ποιητὴς ἐκ Πάρου, φονευθεὶς ὑπό τινος Καλωνδα Νάξιου ἐχθροῦ του.

Ἀρχιμήδης, ους (ὁ), περίφημος μαθηματικὸς Συρακούσιος, γεννηθεὶς τῷ 287 πρὸ Χ., ἢ φονευθεὶς ἀγνώριστος εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου στρατηγοῦ Μαρκέλλου ἅλωσιν τῆς πατρίδος του, τὴν ὁποίαν ὑπερησπίσθη μέχρι τέλους διὰ τῶν θαυμασίων μηχανημάτων του. 2) φιλόσοφός τις Τραλλιανὸς παρὰ Σουΐδᾳ.

Ἀρχῖνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην., πατὴρ τοῦ Ἡγησιππίδου.

Ἄρχιππος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 114 Ὀλυμπ. καὶ 2) ἕτερος τὸ γ' τῆς 113. 3) ποιητής τις τῆς ἀρχ. κωμῳδίας. 4) Πυθαγορείός τις ἐκ Τάραντος ἢ 5) ἕτερος ἐκ Σάμου.

Ἀρχιτέλης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγαιοῦ. 2) πατὴρ τοῦ Εὐνόμου.

Ἀρχύτας, α (ὁ), φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐκ Τάραντος, φίλος τοῦ Πλάτωνος, εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων μαθηματικῶν.

Ἀρχωνίδης, ου (ὁ), τύραννός τις ἐν Σικελίᾳ.

Ἀσαί (αἱ), χωρίον τι τῆς Κορινθίας.

*Ἀσαιάτης, ου (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Δυκάονος.

Ἀσανδρος (ὁ), ἡγεμὼν τοῦ Βοσπόρου, θανατώσας τὸν Χερσόνησον καὶ ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 93 χρόνων. 2) υἱὸς τοῦ Φιλίππου, σατράπης τῆς Ἀσίας.

Ἀσβόλας (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. φονευθέντων Κενταύρων εἰς τοὺς γάμους τοῦ Περιθόου. 2) εἷς τῶν πεντήκοντα σκύλων τοῦ Ἀκταίονος.

*Ἀσβώτας (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ. (ὁ πολ. Ἀσβώτιος).

Ἀσβροῦβας, α ἢ ου (ὁ), Καρχηδόνιος στρατηγός, ἀδελφὸς τοῦ Ἀννίβα, καταπολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Σκιπίωνος, καὶ φονευθεὶς ὕστερον ὑπὸ τοῦ Γάιου Λιβυΐδα. 2) υἱὸς τοῦ Γύσκωνος, στρατηγὸς τῶν Καρχηδόν. ἐν Ἰσπανίᾳ, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Γαΐου Μαρκίου. 3) υἱὸς τοῦ Ἀννωνος, στρατηγὸς τῶν Καρχηδόν. ἐπὶ τοῦ κρώτου Λιβυκοῦ πολέμου.

Ἀσέα (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Μεγαλοπόλεως, (τὸ ἐθν. Ἀσεάτης).

Ἀσία (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ἐξ ἧς ὁ Ἰαπετὸς ἐγέννησε τὸν Προμηθέα, Ἐπιμηθέα, Ἀτλαντα καὶ Μενοίτιον, ἀφ' αὐτῆς ἐκλήθη. 2) ἡ γεωγρ.) ἓν τῶν μεγάλων μερῶν τῆς γῆς, ἡ ἀρχαία, ὑποδιαιρούμενον εἰς Μεγάλην καὶ μικρὰν Ἀσίαν, (ὁ κάτοικος Ἀσιανός).

Ἀσιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Ἀδάμας.

Ἀσίας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Κότυος καὶ ἔκγονος τοῦ Μάνη, βασιλεὺς τῆς Λυδίας.

*Ἀσιδάτης, ου (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Ἀσιναῖος κόλπος, ὁ μεταξὺ τοῦ Ἀκρίτα ἀκρωτηρίου τῆς Μεσσηνίας καὶ τοῦ Ταινάρου ἐν Πελοποννήσῳ, ὁ ἄλλως Μεσσηνιακὸς ἢ κοινῶς Κόρφος τῆς Κορώνης.

Ἀσίναρος (ὁ), ποτ. ῥέων πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σικελ., (Freddo).

Ἀσίνη (ἡ), π. παραλ. τῆς Λοκρ. 2) π. τῆς Λακων. πλησίον τοῦ Γυθείου, ἢ 3) π. τῆς Μεσσην., (ὁ πολ. Ἀσινταῖος).

Ἄσιος (ὁ), Φρὺξ, υἱὸς τοῦ Δύμαντος ἢ ἀδελφὸς τῆς Ἑκάβης. 2) υἱὸς τοῦ Ἀρτάκου, ἡγεμόνος τῆς Ἀρίσβης, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως. 3) ἀρχαῖός τις ποιητὴς Σάμιος.

*Ἄσκα (ἡ), π. τῆς Ἀραβ.

Ἀσκάλαφος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀστυόχης, βασιλεὺς τῶν Μινυῶν, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ τῶν ἐπ. Τροίαν στρατευσάντων Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δηΐφοβου. 2) υἱὸς τοῦ Ἀχέροντος καὶ τῆς Γοργύρας, μαρτυρήσας κατὰ τῆς Δήμητρος εἰς τὴν περὶ Περσεφόνης ὀργήν.

Ἀσκαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Γρηναίου, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐκτίσθη ἡ.

Ἀσκάλων, ωνος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Συρ μεταξὺ Γάζης καὶ Ἀζώτου, (ὁ πατ. Ἀσκαλωνείτης).

Ἀσκανία (ἡ), λίμνη τῆς Φρυγ. καὶ 2) λιμνη τῆς Βιθυν., χυν. εἰς τὴν Προποντίδα, (παρ' αὐτὴν κεῖται ἡ Νίκαια).

3) ἡ περὶ τὴν Ἀσκανίαν λίμνην χώρα τῆς Τρῳάδος.

Ἀσκάνιος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, 2) σύμμαχός τις τῶν Τρώων ἐκ τῆς ἐν Φρυγίᾳ Ἀσκανίας. 3) υἱὸς τοῦ Αἰνείου καὶ τῆς Κρεούσης, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του ἐν Ἰταλίᾳ ἢ, κατ' ἄλλους, φοινικήσας μετ' αὐτὸν ἐνταῦθα.

Ἀσκληπιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Μαχάων. 2) οἰκογένεια μεγάλη, διαφόρων ἰατρῶν, γενεαλογουμένων ἀπὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὧν τις ἦν καὶ ὁ Ἱπποκράτης. 3) ἰατρός τις Προυσαεύς, ζήσας περὶ τὸ 100 ἔτος πρὸ Χ. ἐν Ῥώμῃ. 4) ποιητής τις Θρᾴξ, καὶ 5) ἕτερος Σάμιος. 6) γραμματικὸς ἐξ Ἀπαμείας τῆς ἐν Βιθυνίᾳ, σύγχρονος Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς.

Ἀσκληπιόδωρος (ὁ), ἀρχαῖός τις ζωγράφος καὶ ἀγαλματοποιός, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα ἐθαύμαζε καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπελλῆς. 2) φυσικός τις ἐξ Ἀλεξανδρείας. 3) Μακεδών, στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου.

Ἀσκληπιός (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς νύμφης Κορωνίδος, μαθητὴς τοῦ Χείρωνος ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλ. Τρίκκης, θεραπευθεὶς διὰ τὴν ἰατρικήν του ἐπιδεξιότητα ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, καὶ τιμώμενος ἰδίως εἰς τὴν Ἐπίδαυρον τῆς Ἀργολίδος ὑπὸ τὸ σχῆμα ἡμερωμένου τινὸς δράκοντος. Οἱ υἱοὶ αὐτοῦ Ποδαλείριος καὶ Μαχάων, ἰατροὶ ὡσαύτως δεξιώτατοι, συνεστράτευσαν κατὰ τῆς Τρωάδος.

Ἀσκληπιοῦ πέτρα, βράχος τις ἐν τῷ Ἰσθμῷ τῆς Κορίνθου.

Ἄσκλον (τὸ Πικηνόν), π. τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Πικεντίνης, (Ascoli). 2) π. τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ἀπουλίας, (Ascoli di Satriano).

Ἄσκρα καὶ Ἀσκρη (ἡ), κώμη τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος, πατρὶς τοῦ Ἡσιόδου, (ὁ πολ. Ἀσκραῖος).

Ἄσκυλον (τὸ), ἴδε Ἄσκλον.

Ἀσκώνδας, ου (ὁ), παγκρατιαστής τις παρ' Ἄρατον.

Ἄσος (ἡ), π. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Κρήτης.

Ἀσπάδανα (τὰ), π. τῆς Περσ., (ἴσως τὰ Ἰσπαχάν).

Ἀσπαθίνης (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡρόδ.

*Ἀσπαλάθεια (ἡ), π. τῶν Γαφίων, (ὁ πολ. Ἀσπαλαθεύς).

*Ἀσπάλαθις, ίδος (ἡ), νῆσος παρὰ τὴν Δυκίαν, (ὁ νησ. Ἀσπαλαθίτης).

Ἀσπασία (ἡ), ἡ περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητα καὶ τὸ πνεῦμά της δευτέρα γυνὴ τοῦ Περικλέους. Μιλησία τὴν πατρίδα. 2) θυγ. τοῦ Ἑρμοτίμου, καλουμένη πρότερον Μιλτώ, ἐκ τῆς ἐν Ἰωνίᾳ Φωκαίας, ἐρωμένη Κύρου τοῦ νεωτέρου.

Ἀσπάσιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδ. περὶ τὸν Καόφην.

Ἀσπενδος (ἡ), π. τῆς Παμφυλ. ἐπὶ τοῦ Εὐρυμέδοντος ποταμοῦ, (Μανουγάτ), (ὁ πολ. Ἀσπένδιος).

Ἄσπις, ίδος (ἡ), ἡ ἄλλως Ἀρκόννησος, νησίδιον παρὰ τὴν Ἰωνίαν. 2) π. τῆς Καρχηδονίας, (ἢ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Clupea) 3) π. ἢ λιμὴν τῆς Ἀφρικῆς περὶ τὴν μεγάλην Σύρτιν. 4) χωρίον τι τοῦ Ἄργους.

Ἀσπληδών, όνος (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ Μέλανος ποταμοῦ, (ὁ πολ. Ἀσπληδόνιος).

Ἀσπορδηνὸν καὶ Ἀσπαρηνὸν ὄρος, β. τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Περγαμον. ὅπου ἡ νῆσος τῆς Ἀσπορδηνῆς (Ἀσπορηνῆς) Ῥέας.

Ἀσπουργιανοί (οἱ), λαός τις παρὰ τὴν Μαιῶτιν λίμνην.

Ἄσσα (ἡ), π. τῆς Μακεδον. ἐπὶ τοῦ Σιγγιτικοῦ κόλπου.

*Ἀσσαγέτης, ου (ὁ), ἡγεμών τις τῶν Ἰνδῶν παρ' Ἀρριανῷ (Δ', κή, 6).

Ἀσσακανοὶ καὶ Ἀσσακηνοὶ (οἱ), ἔθνος τῶν βορείων τῆς Ἰνδ.

Ἀσσάρακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τρωὸς καὶ τῆς Καλλιρρόης, ἔγγονος τοῦ Ἐριχθονίου καὶ πάππος τοῦ Ἀγχίσου.

*Ἄσσηρα (τὰ), π. τῆς Χαλκιδικῆς, (ὁ πολ. Ἀσσηράτης).

Ἀσσησός (ἡ), π. τῆς Ἰωνίας παρὰ τὴν Μίλητον, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Ἀσσησίας Ἀθηνᾶς.

Ἀσσίναρος (ὁ), ἴδε Ἀσίναρος.

Ἄσσος (ἡ), π. τῆς Τρωάδος ἀπέναντι τῆς Λέσβου, (ὁ πολ. Ἄσσιος καὶ Ἀσσεύς).

Ἀσσυρία (ἡ), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, μεταξὺ Μηδίας, Μεσοποταμίας καὶ Βαβυλωνίας, (Κιουρδιστάν). 2) (ἐνίοτε) = Συρία, (τὸ ἐθν. Ἀσσύριος).

*Ἄσσωρον (τὸ), β. τῆς Σάμου.

*Ἀσσώριον (τὸ), π. τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Ἀσσωρῖνος).

Ἀστα (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λιγύων, (Asti). 2) π. τῆς Ἰσπαν.

Ἀσταβόρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Αἰθιοπ. εἰσρέων εἰς τὸν Νεῖλον.

*Ἀσται (οἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν παρὰ τὴν Σαλμυδησσόν.

Ἀστακηνοί (οἱ), λαὸς τῆς Βακτριανῆς.

Ἄστακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πρασ. ὁ. καὶ τῆς νύμφης Ὀλβίας. 2) Θηβαῖος, πατὴρ τοῦ Ἰαμάρου, Ἀκάδου καὶ Μελανίππου, διακριθέντων εἰς τὸν κατὰ τῶν Ἀργείων πόλεμον. 3) Πέρσης τις παρὰ Θηβ.

Ἄστακος (ἡ), π. τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, (Δραγαμέστι) 2) π. τῆς Βιθυν. παρὰ τὴν Νικομήδειαν, ἡ ἄλλως Ὀλβία, (ὁ πολ. Ἀστακηνός, καὶ Ἀστακηνὸς κόλπος τῆς Προποντίδος).

Ἀστάπους, ου (ὁ), ποτ. τῆς Αἰθιοπ.

Ἀστάρτη (ἡ), θεὰ τῶν Σύρων καὶ Φοινίκων, ἡ παρ' Ἕλλησιν Ἀφροδίτη καὶ ἐνίοτε ἡ Ἄρτεμις καὶ ἡ Παλλάς. Ὁ περίφημος αὐτῆς ναὸς ἦτον ἐν Ἱεραπόλει τῆς Συρίας.

Ἀστάσπης, ου (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ, (ἴσως = Ὑστάσπης).

*Ἀστέας, α (ὁ), Πυθαγορειός τις ἐκ Τάραντος.

*Ἀστεῖος (ὁ), ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις τὸ ὄ', ἔτους τῆς 101 Ὀλυμπ.

*Ἀστελεύη (ἡ), π. τῆς Αὐδ., (ὁ πολ. Ἀστελεάτης).

Ἀστερία (ἡ), θυγ. τοῦ Κοίου καὶ τῆς Φοίβης, μία τῶν Τιτανίδων, ἀδελφὴ τῆς Λητοῦς καὶ γυνὴ τοῦ Τιτᾶνος Περσαίου, μεθ' οὗ ἐγέννησε τὴν Ἑκάτην. Φεύγουσα τὸν Δία, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ μετεμορφώθη εἰς ὄρτυγα ἐπὶ τῆς νήσου Ἀστερίας. 2) μία τῶν Δαναΐδων, φονευσασα τὸν Χάϊτον υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου. 3) μία τῶν Ἀμαζόνων, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 4) (γεωγρ.) ἡ νῆσος Δῆλος. 5) μικρὰ νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους μεταξὺ Κεφαλληνίας καὶ Ἰθάκης, (ἴσως ἡ νῦν Ἐρισσός).

Ἀστέριον (τὸ), π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας, (ὁ πολ. Ἀστερεὺς ἢ Ἀστεριὼν τος).

Ἀστέριος (ὁ), ἰδιότερον ὄνομα τοῦ Μινωταύρου. 2) υἱὸς τοῦ Ὑπερασίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφίονος ἐκ Παλλήνης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. 3) υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, ἀδελφὸς τοῦ Νέστορος. 4) = Ἀστερίων.

Ἀστερίς, ίδος (ἡ), = Ἀστερία (4).

Ἀστερίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τευτάμου, καὶ ἔγγονος ἐκ θυγατρὸς τοῦ Κρηθέως, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, νυμφευθεὶς τὴν Εὐρώπην καὶ γεννήσας ἐξ αὐτῆς τὸν Κρῆτα, ὑπαδρευθέντα τὸν Μίνω. 2) υἱὸς τοῦ Κομήτου καὶ τῆς Ἀντιγόνης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Ἀστεροδόεια (ἡ), νύμφη τις τοῦ Καυκάσου, μήτηρ τοῦ Ἄψυρτου.

Ἀστεροπαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πελάγοντος ἢ τῆς Περιβοίας, ἀρχηγὸς τῶν Παιόνων, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως.

Ἀστεροπεία (ἡ), θυγ. τοῦ Δηϊόνος, βασιλίσσης τῆς Φωκίδος, ἢ ἀδελφὴ τοῦ Κεφάλου κτλ. 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελίου.

Ἀστεροπή (ἡ), θυγ. τοῦ Κισθήνης ἢ γυνὴ τοῦ Αἰσάκου.

*Ἀστερος (ὁ), = Ἀστερίων (1).

*Ἀστερουσία (ἡ), β τῆς Κρήτης καὶ 2) ἀποικία τις Κρητῶν ἐν τῷ Καυκάσῳ, (τὸ ἐθν. Ἀστερουσαῖος).

Ἀστή, ῆς (ἡ), τοξότης ἐξ Ἀμφιπόλεως, ἐκβαλὼν διὰ τοῦ βέλους τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Φιλίππου, πολιορκοῦντος τὴν Ἀμφίπολιν, καὶ κρεμασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως.

Ἀστυρία (τά), ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Ταρρακωνησίας Ἰσπανίας.

Ἀστράβακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἴρβου, Λιβύης, τιμώμενος, ἐν Σπάρτῃ ὡς ἥρως.

Ἀστραία (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, θεὰ τῆς Δικαιοσύνης. 2) θυγ. τοῦ Μινωος καὶ τῆς Πασιφάης. 3) (γεωγρ.) π. τῆς Ἰλλυρ.

Ἀστραῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρίου καὶ τῆς Εὐρυβίας, εἷς τῶν Τιτάνων, γεννήσας ἐκ τῆς Ἠοῦς τοὺς Ζέφυρον, Βορέαν καὶ Νότον. 2) ποτ. τῆς Θρᾴκης, (Μαϊστρος).

Ἀστραρχή (ἡ), = Ἀστραπή.

Ἀστυάγης, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κυαξάρου βασιλεὺς τῆς Μηδίας καὶ πατὴρ τῆς Μανδάνης, μητρὸς Κύρου τοῦ Μεγάλου.

Ἀστύαλος (ὁ), εἷς τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυποίτου.

Ἀστυάνασσα, ης (ἡ), θεράπαινα τῆς Ἑλένης.

Ἀστυάναξ, ακτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐκ τῆς Θεσπιάδος Ἀκαλαΐδος. 2) υἱὸς τοῦ Ἕκτορος καὶ τῆς Ἀνδρομάχης. 3) ὁ

πατὴρ καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ φιλοσόφου Δύμωνος.

Ἀστυδίης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐξ ἰμάδος τῶν Θεσπιάδων.

Ἀστύγονος (ὁ), εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριάμου.

Ἀστυδάμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μορσίμου, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, ποιητὴς τραγικὸς, γράψας 240 τραγῳδίας.

Ἀστυδάμεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀμύντορος βασιλέως τῶν Δολόπων καὶ τῆς Κλεοβούλης, μήτηρ τοῦ Τληπολέμου ἢ τοῦ Κτησίππου, (παρὰ. Ἀρυβάμ). 2) γυνὴ τοῦ Ἀκάστου, ἐρασθεῖσα τοῦ Πηλέως καὶ θηβαλιῶσα αὐτὸν, ἀδιαφορούντα, εἰς τὴν γυναῖκά του ὡς ἄπιστον, τῆς ὁποίας ὑπὸ λύπης κρεμασθείσης, ἐρωνεύθη καὶ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ Πηλέως. 3) θυγ. τοῦ Φορβάντος καὶ γυνὴ τοῦ Γλαύκωνος.

Ἀστυκράτεια (ἡ), μία τῶν θυγ. τῆς Νιόβης. 2) θυγ. τοῦ Πολυΐδου, (Παυσ. Α', μγ', 3).

Ἄστυλος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ Κρότωνος. 2) ἀρχηγός τις τῶν Δρκάδων. 3) Πυθαγορειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Ἀξύμαχος (ὁ), Πλαταιεύς τις παρὰ Θκδ., υἱὸς τοῦ Ἀσωπολάου.

Ἀξυνόμη (ἡ), ἡ ἄλλως Χρυσηΐς, θυγ. τοῦ Χρύσου. 2) μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης. 3) θυγ. τοῦ Ταλαοῦ, καὶ μήτηρ τοῦ Κοπανέως.

Ἀστύνοος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φαίθοντος, ἐξ κάπρος τοῦ Κινύρα. 2) εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. 3) Ἕτερός τις υἱὸς τοῦ Πρωτεσίνοος.

Ἀστυόχεια καὶ

Ἀστυόχη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄκτορος καὶμήτηρ τοῦ Ἀσκαλάφου καὶ Ἰαλμένου ἐκ τοῦ Ἄρεος. 2) θυγ. τοῦ Φύλαντος καὶ μήτηρ τοῦ Τληπολέμου, (παρὰ. Ἀρυβάμεια). 3) θυγ. τοῦ Σιμόεντος ἐξ μήτηρ τοῦ Τρωὸς. 4) θυγ. τοῦ Λαομεδόντος καὶ τῆς Στρυμοῦς καὶ ἀδελφὴ τοῦ Πριάμου, σύζυγος δὲ τοῦ Τηλέφου καὶ μήτηρ τοῦ Εὐρυπύλου. 5) μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης.

Ἀστύοχος (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Αἰόλου, βασιλέως τῶν Δεπαρεννήσων.

Ἀστυπάλαια (ἡ), θυγ. τοῦ Φοίνικος καὶ τῆς Περιμήδης ἀδελφὴ τῆς Εὐρώπης, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ἀργοναύτην Ἄγκαιον ἐξ τὸν Εὐρύπυλον, βασιλέα τῆς νήσου Κῶ. 2) (γεωγρφ.) μία τῶν Σποράδων νήσων τοῦ Αἰγαίου, παρὰ τὴν Ἀμοργὸν, (ὁ νησ. Ἀστυπαλαιεύς). 3) ἄκρων. τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸ Σούνιον. 4) ἄκρων. τῆς Καρ. παρὰ τὴν Μύνδον.

Ἀχύπαλος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθέντων Τρώων.

Ἄστυρα (τὰ), π. τῆς Μυσ., πλησίον τοῦ Ἀδραμυττίου, (ὁ πολ. Ἀστυρηνός). 2) π. τῆς Τρωάδος παρὰ τὴν Ἀβυδον. 3) νῆσος καὶ π. τοῦ Δωτίου ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀστύρα ποταμοῦ.

Ἄσυχις, ιος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὰ 1050 π. Χ.

*Ἀσφαλίων, ωνος (ὁ), θεράπων τοῦ Μενελάου.

Ἀσφαλτίτης, ιδος (ἡ), ἡ ἄλλως Νεκρὰ θάλασσα, λίμνη τῆς Παλαιστίνης.

*Ἄσχειον (τὸ), π. τῆς Ἀχαΐας, (ὁ πολ. Ἀσχειεύς).

Ἀσωνίδης, ου (ὁ), ναύαρχός τις Αἰγινήτης.

Ἀσωπία (ἡ), ἡ περὶ τὸν Ἀσωπὸν χώρα τῆς Σικυωνίας.

Ἀσωπίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἐρατοῦς.

Ἀσώπιοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς περὶ τὸν Βοιωτικὸν Ἀσωπὸν χώρας.

Ἀσώπιος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην., υἱὸς τοῦ Φορμίωνος ὁμώνυμος τοῦ πάππου του.

Ἀσωπίς, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ ἐξ τῆς Μετόπης. 2) μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Μέντορα.

Ἀσώπιχος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης ἐκ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Ὀρχομενοῦ.

Ἀσωποδώρας (ὁ), υἱὸς τοῦ Τιμάνδρου, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων. 2) Θηβαῖος, υἱὸς Ἱππόστου, νικητὴς εἰς τὰ Ἴσθμια.

Ἀσωπόλαος (ὁ), Πλαταιεύς τις παρὰ Θκδ., πατὴρ τοῦ Ἀξυμάχου.

Ἀσωπὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, βασιλεὺς τῆς Φλιοῦντος ἢ τῶν Πλαταιῶν, γεννήσας ἐκ τῆς Μετόπης, θυγατρὸς τοῦ Λάδωνος, τὴν Αἴγιναν τὴν Σαλαμῖνα καὶ ἄλλα τέκνα, (ἀπ' αὐτοῦ ἐκωνομάσθη ἐξ εἷς αὐτὸν προσωποποιεῖται ὁ 2) ποτ. τῆς Βοιωτ., πηγ. ἐκ τοῦ Κιθαιρῶνος καὶ χων. εἰς τὴν θάλασσαν, μεταξὺ τῆς Βοιωτ. καὶ Εὐβοίας. 3) ποτ. τῆς Ἀχαΐας, παραῤῥέων τὴν Σικυῶνα. 4) ποτ. τῆς ἐν Θεσσαλ. Φθιώτιδος, πηγ. ἐκ τῆς Οἴτης. 5) ποτ. τῆς νήσου Αἰγίνης, καὶ 6) τῆς Πάρου.

Ἀσωπὸς (ἡ), π. τῆς Δακων., (Ῥάμπανον).

Ἀταβύριον (τὸ), τὸ ὑψηλότερον βουνὸν τῆς Ῥόδου, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ἦν ὁ ναὸς τοῦ Ἀταβυρίου Διός. 2) π. τῆς Κοίλης Συρίας.

Ἀτάβυρις, ιος (ὁ), = Ἀταβύριον (ὄρος).

*Ἀτανὰ (ἡ), π. τῆς Δακων., (ὁ πολ. Ἀτανάτης).

Ἀταλάντη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰάσου καὶ τῆς Κλυμένης ἐξ Ἀρκαδίας. Ἀνατραφεῖσα κυνηγετικῶς, συνεξῆλθε πρὸς θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, τὸν ὁποῖον ἐξ πρώτη ἐτόξευσεν· ὑπανθρευθεῖσα τὸν Μειλανίωνα, υἱὸν τοῦ Ἀμφιδάμαντος, ἐγέννησε τὸν Παρθενοπαῖον. 2) θυγ. τοῦ Σχοινέως ἐκ Βοιωτίας, περίφημος διὰ τὴν ὠραιότητά της καὶ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν της. Ἀποφασίσασα νὰ μὴ ὑπανδρευθῇ παρ' ἑκατόνδς τις ἤθελε τὴν νικήσῃ εἰς τὸ τρέξιμον, ἐφόνευσε πολλοὺς μνηστῆρας, ἕως ὅτου ὁ ἱππομένης υἱὸς τοῦ Μεγαρέως, ὑπερβὰς αὐτὴν διὰ τῆς βοηθείας τῶν χρυσῶν μήλων, τὰ ὁποῖα ἔλαβε παρὰ τῆς Ἀφροδίτης, τὴν ἐνυμφεύθη. 3) (γεωγρφ.) μικρὰ νῆσος ἐπὶ τοῦ Εὐρίπου τῆς Εὐβοίας, ἀπέναντι τῶν Ὑπουντίων Δοκρῶν, (Ταλαντονῆσι). 4) νησίδιον τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Πειραιῶς· 5) π. τῆς ἐν Μακεδον. Ἠμαθείας ἐπὶ τοῦ Ἐριγόνος ποταμοῦ.

Ἀταξ, αγος (ὁ), ποτ. τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, (Aude).

Ἀτάραντις (οἱ), ἔθνος τῆς Λιβύης, κατοικοῦν πρὸς ἀνατολὰς ἀλατοφόρου τινὸς Σύρτεως.

*Ἀτάρβας, αντος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων κατὰ τοῦ Ἀγαθοκλέους.

Ἀτάρβης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις καταδικασθεὶς εἰς θάνατον διότι ἐφάνευσεν ἱερόν τι τοῦ Ἀσκληπιοῦ πτηνόν.

Ἀτάρβηχις, ιος (ἡ), π. τῆς Προσωπίτιδος νήσου ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου μὲ ἕνα ναὸν της Ἀφροδίτης.

Ἀτάργατις, ιδος (ἡ), θεὰ τῶν Σύρων, ἡ ἄλλως Δερκετὼ, λατρευομένη ὡς θεὰ τῆς θαλάσσης ἐξαιρέτως ἐν Ἱεραπόλει, διὸ καὶ συγχεομένη πολλάκις μετὰ τῆς Ἀστάρτης.

Ἀταρνεύς, έως (ὁ), π. παραθαλ. τῆς Αἰολίδος ἀντικρὺ τῆς Λέσβου, (ὁ πολ. Ἀταρνίτης, κεῖτις).

*Ἀτάρνης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης.

*Ἀταφυροὶ (οἱ), λαὸς τῆς Ἀραβ.

Ἀτέας, α ἢ ου (ὁ), βασιλεὺς τῶν ἐν Ταυρίδι Σκυθῶν.

Ἀτέλλα (ἡ), π. τῆς Καμπανίας μεταξὺ Νεαπόλεως καὶ Καπύης, (ὁ πολ. Ἀτελλανός).

*Ἀτέριον (τὸ), π. τῆς Κιλικ., (ὁ πολ. Ἀτερῖνος).

Ἄτερνον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ., πηγ. ἐκ τῶν Ἀπεννίνων καὶ χων. εἰς τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον.

Ἄτη (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἔριδος, τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς κατεκρήμνισεν ἀπὸ τοῦ Οὐρανοῦ.

*Ἀτήνη καὶ Ἀτηνία (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἀτηνεύς).

*Ἀτηρᾶνος (ὁ), ποτ. τῆς Ῥαιτικῆς ἢ Ῥαιτίας, (Etsch).

Ἀτθίς, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Κραναοῦ; καὶ βασιλεύσαντος τῆς Ἀττικῆς μετὰ τὸν Κέκροπα.

*Ἀτιζύης, ου (ὁ), Σατράπης τῶν Περσῶν παρ' Ἀρίωνῳ.

Ἀτιντᾶνες (οἱ), λαὸς τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδον.

Ἀτιντανία (ἡ), ἡ χώρα τῶν Ἀτιντάνων.

Ἀτλαντεία (ἡ), μία τῶν Ἀμαδρυάδων· γυνὴ τοῦ Δύναξ.

Ἄτλαντες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τοῦ Ἄτλαντος, ἀπεχόμενον ἐμψύχων.

Ἀτλαντίς, ίδος (ἡ), νῆσός τις μεγάλη τοῦ Ὠκεανοῦ ἀπέναντι τοῦ ὄρους Ἄτλαντος, νομιζομένη ὅτι κατεποντίσθη. 2) πλθ. Ἀτλαντίδες, κατ' ὠνομασμένως αἱ Πλειάδες.

Ἄτλας, αντος (ὁ), β. ὑπερύψηλον τῆς Ἀφρικῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου, κατὰ τὴν μυθολογίαν, ἐστηρίζετο ὁ Οὐρανός. 2) (μυθολογ.) εἷς τῶν Τιτάνων, υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης, καταδικασθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς μετὰ τὴν Τιτανομαχίαν νὰ κρατῇ ἐπὶ τῶν ὤμων του τὸν Οὐρανόν. Ἐγέννησεν ἐκ τῆς Πλειόνης θυγατέρας τοῦ Ὠκεανοῦ ἑπτὰ θυγατέρας τὰς ἀπ' αὐτοῦ μὲν Ἀτλαντίδας, ἀπὸ δὲ τῆς μητρὸς αὐτῶν Πλειάδας κληθείσας. 3) ποτ. τῆς Θρᾴκης, πηγ. ἐκ τοῦ Αἵμου καὶ χων. εἰς τὸν Ἴστρον, (Ardzica).

Ἀτλίτης, ου (ὁ), εἷς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Εὐρυνόμης.

Ἄτοσσα (ἡ), ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Καμβύσου ᾗ μετὰ ταῦτα Δαρείου τοῦ Ὑστάσπ.

Ἀτουατικοί (οἱ), λαὸς τῆς Βελγ. Γαλλίας.

Ἀτουρία (ἡ), ἔπαρχ. τῆς Ἀσσυρίας.

Ἄτουρις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀκουϊτανῆς Γαλλ., (Adour).

Ἄτρα (τά) καὶ Ἄτραι (αἱ), π. τῆς Μεσοποτ. μεταξὺ Τιγρίδος καὶ Νισίβεως, (ὁ πολ. Ἀτρηνος).

Ἀτραμῖται (οἱ), ἔθνος τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας.

Ἀτραμύττειον (τὸ), = Ἀδραμύττειον.

Ἄτραξ, ακος (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ., χωρ. ἀπὸ τῆς Πελασγιώτιδος εἰς τὸν Πηνειόν. 2) π. τῆς Θεσσαλ. ἧς ὁ κάτοικος Ἀτράνιος.

Ἀτρεβάται καὶ Ἀτρεβάτιοι (οἱ), λαὸς τῆς Βελγ. Γαλλίας, (Artois).

Ἀτρείδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ὁ Μενέλαος.

Ἀτρείων, ωνος (ὁ), = Ἀτρείδης.

Ἀτρεστίδης, α (ὁ), Ἀρκὰς τις παρὰ Δημοσθ.

Ἀτρεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος ᾗ τῆς Ἱπποδαμείας, ἀδελφὸς τοῦ Θυέστου. Νυμφευθεὶς τὴν Ἀερόπην θυγατέρα τοῦ Εὐρυσθέως, διεδέχθη αὐτὸν εἰς τὸ βασίλειον τῶν Μυκηνῶν. Ἔσχε δὲ υἱοὺς τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον, ἤ, κατ' ἄλλους, τὸν πατέρα αὐτῶν Πλεισθένην. Ἡ πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Θυέστην ἀπάνθρωπος ἐκδίκησις τοῦ, δειπνήσαντος αὐτῶν τὰ ἴδια τοῦ τέκνα, ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς ἀδιόκοπον σειρὰν τραγικῶν συμβάντων.

Ἀτρόμητος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου, πρότερον Τρόμης καλούμενος, κατὰ τὸν Δημοσθ.

Ἄτροπος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ᾗ τῆς Θεσπιάδος Στρατονίκης.

Ἀτροπατηνή (ἡ), τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς Μηδίας, (Ἀδερμπιγιάν), (τὸ ἐθν. Ἀτροπατηνός).

Ἀτροπάτης, ου (ὁ), σατράπης τῆς Μηδίας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ

Ἀτροπατία (ἡ), = Ἀτροπατηνή.

Ἄτροπος (ἡ), μία τῶν τριῶν Μοιρῶν, ἡ κόπτουσα τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων.

Ἄτρων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Κύκλωπος Ἄργου ᾗ τῆς νύμφης Φρυγίας.

Ἀττάγηνος (ὁ), Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Φρύωνος, πρᾶξάντων ὑπὲρ τῶν Περσῶν.

Ἀτταλεία (ἡ), π. τῆς Λυδ. ἐπὶ τοῦ Ἕρμου. 2) π. παραθαλ. τῆς Παμφυλ., κτίσμα Ἀττάλου τοῦ Φιλαδέλφου, (ὁ πολ. Ἀτταλιώτης).

Ἀττάλης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Ἰουδαίων Καθωάττου, (Νεκολ. Δαμασκ. 33).

Ἀτταλίς, ίδος (ἡ), φυλὴ τις ἐν Ἀθήναις, προστεθεῖσα ἐσχάτως εἰς τιμὴν τοῦ Ἀττάλου.

Ἀτταλίων, ωνος (ὁ), Ἰατρός τις παρ' Ὁρειβασίῳ.

Ἄττελος (ὁ), Μακεδών, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, νυμφευθείς, μετὰ θάνατον τῆς πρώτης γυναικὸς αὐτοῦ Ὀλυμπιάδος, τὴν ἀνεψιὰν τοῦ ἡγεμόνος τούτου Κλεοπάτραν, φονευθεὶς δὲ ὕστερον ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου. 2) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἐνωθεὶς μετὰ θάνατον αὐτοῦ μὲ τὸν Εὐμένη, ᾗ αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου. 3) ἀδελφὸς τοῦ Φιλεταίρου, ὁ πρῶτος συστήσας τὸ βασίλειον τῆς Περγάμου, ἀφ' οὗ ἀπεδίωξε τοὺς Γαλάτας· ἦν πάντοτε φίλος καὶ σύμμαχος τῶν Ῥωμαίων ἐναντίον τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῆς Μακεδονίας. 4) υἱὸς τοῦ προτέρου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Εὐμένους, ἐκπεσόντων τοῦ θρόνου ὑπὸ τοῦ Προυσίου, ἀνεκτήσατο αὐτὸν διὰ τῶν Ῥωμαίων. 5 υἱὸς τοῦτου, ὃς τις μετὰ πολυετῆ βασιλείαν ἀπέθανεν καταλιπὼν κληρονόμους τοῦ θρόνου του τοὺς Ῥωμαίους.

*Ἀττάλυδα (τὰ) π. τῆς Λυδ., (ὁ πολ. Ἀτταλυδεύς).

*Ἀττάσιοι (οἱ), φυλή τις τῶν Μασσαγετῶν, (Στ. Β. Ἰά', ἡ, 513).

Ἄττεια (ἡ), π. τῆς Τρωάδος, (Στρβ. Ἰ', ά, 607).

Ἄττης, εω (ὁ), = Ἄττις.

Ἀττική (ἡ), ἔπαρχ. τῆς Ἑλλάδος, ἧς οἱ κάτοικοι ἐλεγίζοντο αὐτόχθονες, διαιρούμενοι εἰς δέκα φυλὰς καὶ διαφόρους δήμους.

Ἀττικίων, ωνος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ=

Ἀττικός (ὁ), ὡς ἐθνικόν, ὁ ἐκ τῆς Ἀττικῆς. 2) (κυριωνυμ.) — Δομιτίνιος, ἐπιφανὴς τις καὶ ἐνάρετος Ῥωμαῖος, σύγχρονος τοῦ Κικέρωνος καὶ Καίσαρος, τιμώμενος μεγάλως διὰ τὴν σοφίαν του.

Ἀττικωνικός, ἡ, όν, κωμ. ἀντὶ Ἀττικός.

Ἄττις, ιος καὶ ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κάλαμου ἐκ Φρυγίας, νέος ὡραιότατος, τοῦ ὁποίου ἐρασθεῖσα ἡ Κυβέλη, κατέστησεν αὐτὸν ἱερέα τοῦ ἐν Φρυγίᾳ ναοῦ της. Ἀλλ' αὐτὸς, μὴ φυλάξας τὴν εἰς αὐτὴν πίστιν, καὶ παραφρονήσας, εὐνουχίσθη ἰσχείρως.

Ἀτύμνιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καλλιστοῦς, ἐρώμενος τοῦ Σμυρνδόνος. 2) υἱὸς τοῦ Ἡμαθίωνος καὶ ἔκγονος τοῦ Τιθωνοῦ. 3) υἱὸς τοῦ Ἀμισωδάρου ἐκ Λυκίας, σύμμαχος τῶν Τρώων.

Ἄτυος, υος (ὁ), = Ἄττις. 2) υἱὸς τοῦ Μάνου, βασιλέως τῶν Λυδῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Ἀτυάδαι. 3) υἱὸς τοῦ Κροίσου, φονευθεὶς ἐξ ἀπροσεξίας ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου.

*Αὐαθα (τὰ), χωρίον τῆς Ἀραβ., (τὰ ἐθν. Αὐαθηνοί).

Αὔαινος (ὁ), κυρικὸν ὄνομα πλασθὲν ἐκ τοῦ Αὐαίνω (ξηραίνω). ‖ Αὐαίνη λίθος, = Ἀχάτης. — Ὄλεθρος.

Αὔαρα (τὰ), = Αὔαθα.

Αὐάρικον (τό), π. τῆς Ἀκουϊτανῆς Γαλλίας, (Bourges).

Αὔας, = Αἴας.

*Αὔασις, = Ὄασις.

Αὔγαρος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ὀσροηνῶν.

Αὐγέας, ου (ὁ), = Αὐγείας.

Αὐγεία (ἡ), = Αὔγη καὶ

Αὐγειαί (αἱ), π. τῆς Λακων. καὶ 2) π. τῆς Ἀχαΐ. (ὁ πολ. Αὐγεάτης).

Αὐγείας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Φορβαντίου ἢ τοῦ Ἠλίου καὶ τῆς Ναύπλης, βασιλεὺς τῆς Ἤλιδος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., διότι δὲν ἀπεδόθη αὐτῷ τὴν συμφωνηθεῖσαν ἀμοιβὴν διὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν σταυλῶν του, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπὶ τριάκοντα ἔτη ἐτρέφοντο τρισχίλιαι βόες, (ὅθεν καὶ ἡ παροιμία: Αὐγείου κόπρος).

Αὔγη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀλέου καὶ τῆς Νεαίρας ἐκ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Τεγέας διωχετευθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρός αὐτῆς, διότι ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Τήλεφον, μετεφέρθη ὑπὸ τοῦ Ναυπλίου εἰς Μυσίαν, ὅπου ὑπανδρεύθη τὸν βασιλέα τῆς χώρας Τεύθραντα.

Αὐγηϊάδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Αὐγείου.

Αὔγιλα (τὰ), Ὄασίς τις ἐν Λιβύῃ μὲ κώμην ἐπ' αὐτῆς, ἀπέχουσα δέκα ἡμερῶν διάστημα τῆς Ἀμμωνίας, (ὁ πολ. Αὐγιλίτης).

Αὐγούστα (ἡ), ὄνομα ἑπτὰ πόλεων, ὧν ἐπισημότεραι 1) ἡ Ἐμερίτα (Emerita), π. τῆς Ἱσπαν. ἐπὶ τοῦ Ἄνα ποταμοῦ, (Merida). 2) ἡ Πραιτωρία, π. τῆς ἄνω Ἰταλ., (Aosta). 3) ἡ τῶν Ταυρίνων, π. τῆς ἄνω Ἰταλ., ἡ πρώτην Ταυρασία, (Ταυρῖνοι, τὸ ἐθν. Αὐγυσταῖος).

Αὔγουστος (ὁ), Augustus = Σεβαστός, ἐπωνομάσθη ὁ Ὀκτάβιος, υἱὸς Γαΐου τοῦ Ὀκταβίου ᾗ τῆς Ἀτίας, θυγατρὸς τῆς Ἰουλίας ἀδελφῆς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, γεννηθεὶς τῷ 63 πρὸ Χ., καὶ κηρυχθεὶς πρῶτος αὐτοκράτωρ ἐν Ῥώμῃ μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς δημοκρατίας, μονοκρατήσας 44 ἔτη καὶ ἐμψυχώσας τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας.

*Αὐδάτα (ἡ), Ἀλυσίς, μία τῶν πολλῶν γυναικῶν Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, (Αἰλιαν. Ἱ', 337).

*Αὐενιών, ῶνος (ἡ), π. τῆς Γαλλ. (Ἀντίμουσ), (ὁ πολ. Αὐενίτης ἢ Αὐνιωνήσιος).

Αὐθητανοί (οἱ), λαὸς κατοικῶν τὴν Ταρακωνησίαν Ἱσπανίαν.

*Αὐλαί (αἱ), π. καὶ λιμὴν τῆς Βιλιν., (ὁ πολ. Αὐλεώτης).

Αὐλαίας τεῖχος (τὸ), π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

Αὐλίριοι (οἱ), λαὸς τῆς Κελτογαλατίας.

Αὐλίς, ίδος (ἡ), (ἡ αἰτ. Αὐλίν), π. ᾗ λιμὴν τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ Κύρικου τῆς Εὐβοίας, (Βοθύ).

Αὖλος (ὁ), ὄνομα διαφόρων Ῥωμαίων.

Αὐλών, ῶνος (ὁ), π. ἐν τοῖς μεθορίοις Ἠλείου καὶ Μεσσηνίας. 2) π. τῆς Χαλκιδικῆς Νεμρονήσου ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου. 3) π. τῆς Ἰλλυρ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠπείρου, (Αὐλῶνα ἡ Αὐλῶνας). 4) καλεῖται τις εὐλιμενος καλούμενη Αὐλὼν Βασιλικός, παρὰ τὴν Δαμασκὸν ἐν τῇ Συρίᾳ. 5) πέρασμα στενὸν μεταξὺ τῶν Χαλκιδονίων νήσων παρὰ τὴν Παμφυλίαν, (τὸ ἐθν. Αὐλωνίτης).

Αὐλωνία, ῖδος Καυλωνία.

Αὐλώνιος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἀσκληπιὸς, διὰ τὸν ἐν τῷ Αὐλῶνι τῆς Μεσσηνίας ναόν του.

Αὐξησία (ἡ), θεὰ τῆς εὐφορίας, λατρευο-

μένη, κατὰ χρησμόν τινα, ἐν Ἐπιδαύρῳ. (Ἡρόδ. Ε', 82).
Αὔξιμον (τὸ), ἴδε Αὔξουμον.
Αὐξουμίς (ἡ), ἡ πρωτεύουσα τῆς Αἰθιοπ.
Αὔξουμον (τὸ), π. τῶν Πικεντίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Osimo).
Αὐξὼ, οὖς (ἡ), ἡ ἑτέρα τῶν δύο ἀρχαίων Χαρίτων.
Αὐράνα (ἡ), π. τῆς Πετραίας Ἀραβίας.
Αὖρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Μοισίας, πηγ. ἐκ τοῦ Αἵμου καὶ χωρ. εἰς τὸν Δούναβ., (Τσερτοκίτ).
Αὖρη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Βάκχου δύο διδύμους παῖδας.
Αὐρούγκοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἰταλ. κατοικῶν περὶ τὸν Λεῖριν ποταμὸν τῆς Καμπανίας.
Αὐσέες ἢ Αὐσεῖς (οἱ), ἔθνος τῆς Λιβ., κατοικῶν περὶ τὸν ποταμὸν Τρίτωνα.
Αὔσακιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀκουϊτανίας, (Στρβ. Δ', 190).
Αὔσονες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Αὐσονίας, = Αὐσονίται.
Αὐσονία (ἡ), καταρχὰς ἡ μεταξὺ τοῦ κατωτάτου Λείριος καὶ τοῦ Σικελικοῦ πυρθμοῦ χώρα τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας, ἔπειτα δὲ καὶ ὁλοκληρος ἡ Ἰταλία.
Αὐσονιεύς, έως (ὁ), = Αὔσων.
Αὐσόνιοι (οἱ), = Αὔσονες.
Αὐστάνης, ους (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἀρριανῷ (Δ', 22).
Αὐτχίσαι ἢ Αὐτχίται (οἱ), λαὸς τῆς Ἀφρικῆς πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κυρηναϊκῆς.
Αὔσων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀδυσσ. ἐκ τῆς Κίρκης ἢ τῆς Καλυψοῦς. 2) ὁ κατοικος τῆς Αὐσονίας.
Αὐτάριᾶται (οἱ), λαὸς τῆς Ἰλλυρ.
Αὐτεσίων, ωνος (ὁ), Θηβαῖος υἱὸς τοῦ Τισαμενοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ Θήρα.
*Αὐτόδωρος (ὁ), γραμματικός τις ἐκ Κύμης.
Αὐτοκάνης (ὅπου ἄλλ. διορθ. Ἀκροκάνηι) ὄρος, ἡ ἀκρωτ. τῆς Αἰολ. πλησίον τῆς Φωκαίας.
Αὐτοκλῆς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Τολμαίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. 2) υἱὸς τοῦ Ἐρεμβιχίδου.
*Αὐτοκράτης, ους (ὁ), ποιητής τις τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας.
Αὐτόλαος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος, ὅστις εὗρεν ἐκτεθειμένον τὸν Ἀσκληπιὸν, τὸν ἀνέλαβε ἢ τὸν ἀνεύρεψε.
Αὐτολέων, οντος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Κρατωνιατῶν, πληγωθεὶς ἀράτως ἐν τῇ πρὸς Λοκροὺς μάχῃ.
Αὐτόλυκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Χιόνης ἢ Φιλόννης, περίφημος διὰ τὴν περὶ τὸ κλέπτειν καὶ ἀπατᾶν δεξιότητά του. Ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἀντικλείας ἐγεννήθη ὁ Ὀδυσσεύς. 2) υἱὸς τοῦ Δηϊμάχου ἐκ Θετταλίας, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, κτίστωρ τῆς Σινώπης. 3) υἱὸς τοῦ Ἐριχθονίου, (ἴσως αὐτοῦ υἱὸς ἦτον ὁ λῃστὴς Σίνης). 4) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἀγαθοκλέους.
Αὐτόμαλα καὶ Αὐτομάλακα (τὰ), πόλεις τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Λιβύῃ, (ὁ πολ. Αὐτομαλακεὺς καὶ Αὐτομαλακίτης).
Αὐτομάτη (ἡ), μία τῶν 30 θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονευσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Βούσιριν.
Αὐτομέδουσα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀλκαθόου καὶ γυνὴ τοῦ Ἰφικλέου πατρὸς τοῦ Ἰολάου.
Αὐτομέδων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διώρης ἐκ Σκύρου, ἡνίοχος τοῦ Ἀχιλλέως. 2) τύραννος τῆς Ἐρετρίας, κατεχθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου.
Αὐτομένης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀριφράδου καὶ Ἀριγνώτου.
Αὐτονόη (ἡ), θυγ. τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. 2) θυγ. τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, γυνὴ δὲ τοῦ Ἀρισταίου, καὶ μήτηρ ἡ, κατὰ τὸν Ἀπολλόδωρον, ἀδελφὴ τοῦ Πολυδώρου. 3) θυγ. τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πολυξοῦς. 4) θυγ. τοῦ Πειρέως, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Παλαίμονα. 5) θεραπαινὶς τῆς Ἑλένης.
Αὐτόνοος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. 2) εἷς τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. 3) ἥρως τις ἐν Δελφοῖς.
*Αὐτοσθένης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 28 Ὀλυμπ.
Αὐτοφόνος (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Θηβαίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας.
Αὐτοφραδάτης, ου (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῶν Ταπύρων.
Αὐτοχαρίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Θουκ.
Αὐρίδηνα (ἡ), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ, (Altidena).
Αὐρίδιος καὶ Αὐφιδιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Ofanto).
Αὔφις, ιδος (ὁ), ποτ. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Ufente).
Αὐχάται (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν τὴν Εὐρωπ. Σαρματίαν περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Βόλγα.
Ἀφαία (ἡ), θεότης λατρευομένη ἐν Αἰγίνῃ, (Παυσ. Β', λ', 3).
Ἀφάκη (ἡ), π. τῆς Λυδίας, (ὁ πολ. Ἀφακίτης).
*Ἀφάνναι (αἱ), χωρ. τῆς Σικελ., (τὸ τοπικὸν Ἀφανναῖος).
Ἀφαρεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Περιήρους καὶ τῆς Γοργοφόνης, πατὴρ τοῦ Λυγκέως ἢ τοῦ Ἴδα, βασιλεὺς μέρους τινὸς τῆς Μεσσηνίας. 2) υἱὸς τοῦ Καλήτορος, φονευθεὶς ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τοῦ Αἰνείου.
Ἀφαρητιάδαι καὶ Ἀφαρητίδαι (οἱ), πατρωνυμικῶς οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀφαρέως, ὁ Λυγκεὺς καὶ ὁ Ἴδας.
Ἀφειδας, αντος (ὁ), ἡγεμὼν τῆς Τεγέας, υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος καὶ τῆς Λεανείρας ἢ πατὴρ τοῦ Ἀλεοῦ. 2) υἱὸς τοῦ Πολυκτήμονος ἐκ Σικελίας καὶ πατὴρ τοῦ Ἐπηρίτου, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου προσεποιήθη ὁ Ὀδυσσεὺς, ἐπιστρέψας εἰς Ἰθάκην.
Ἀφέται καὶ Ἀφεταὶ (αἱ), ἀκρωτ. ἢ ὁρμητήριον τῆς ἐν Θετταλίᾳ Μαγνησίας, ἀφ' ὅπου ἐκίνησαν οἱ Ἀργοναῦται.
Ἀφεψίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, υἱὸς τοῦ Καλλίππου παρὰ Δημοσθ.
Ἀφθίτης νομὸς, τῆς κάτω Αἰγύπτου, μεταξὺ Βαβύσπου καὶ Τάνεως, ἴσως ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Φθενώτην τοῦ Πτολεμ.
*Ἀφίδνιος (ὁ), ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς περίφημος, τοῦ ὁποίου σώζονται Ῥητορικὰ προγυμνάσματα.
Ἀφίδνα (ἡ) καὶ Ἀφιδναι (αἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα ἢ τὴν Λεοντιδαφυλήν, (ὁ δημ. Ἀφιδναῖος).
*Ἄφιειν (τὸ), π. τῆς Φρυγ. (ὁ πολ. Ἀφιείτης).
*Ἀφνῖτις, ιδος (ἡ), ἡ ἄλλως Ἀσσαλίτις λίμνη.
*Ἄφορμιον (τὸ), χωρίον παρὰ τὰς Θερμοπύλας, (τὸ τοπικὸν Ἀφορμιεύς).
Ἀφράνιος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκόν.
*Ἀφρικὴ (ἡ), παρὰ Ῥωμαίοις ἡ Λιβύη.
Ἀφροδισιὰς (ἡ), κώμη τῆς Λακων.
Ἀφροδισιάς, άδος (ἡ), π. τῆς Φρυγ. παρὰ τὴν Λαοδίκειαν. 2) π. πρωτεύουσα τῆς Καρίας. 3) π. τῆς Κιλικ. 4) νῆσος τῶν παραλίων τῆς Βυζηνατικῆς παρὰ τὸν λιμένα τῆς Ἀπολλωνίας, (ὁ πολ. Ἀφροδισιεύς).
Ἀφροδίσιον (τὸ), κυρ. ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης, ὅθεν 1) π. παραθαλ. πρὸς βορρᾶν τῆς Κύπρου. 2) ἀκρωτ. τῆς Ἱσπαν. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Γαλλ., (ἄλλως) Πυρήνης Ἄκρον, (Cap de Creus).
Ἀφροδίτη (ἡ), ἡ θεὰ τοῦ κάλλους ἢ τῶν ἐρώτων, θυγ. τοῦ Διὸς ἢ τῆς Διώνης, λατρευομένη ἰδίως εἰς τὰ Κύθηρα, τὴν Κύπρον καὶ τὴν Κνίδον, ὅπου ἦν ἢ τὸ περίφημον αὐτῆς ἄγαλμα.
Ἀφροδίτης ὅρμος, ἴδε Μινὸς ὅρμος.
Ἀφροδίτης πόλις ἡ καὶ Ἀφροδιτόπολις, δύο πόλεις ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, καὶ 2) ἄλλη ἐπὶ τῆς μεσογ., ἢ 3) τετάρτη ἐπὶ τῆς ἄνω Αἰγύπτου, (ὁ πολ. Ἀφροδιτοπολίτης).
Ἀφῶτις, εως (ἡ), π. τῆς Παλλήνης ἐπὶ ἐπὶ τοῦ Θρᾳκικοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Ἀφωτεύς).
Ἀχαιὰ ἢ Ἰων. Ἀχαιὴ (ἡ), ἐπιθετ. ἢ Δήμητρα διὰ τὴν περὶ τῆς Περσεφόνης θλῖψιν της (ἄχος).
Ἀχαΐα (ἡ), ἐπαρχ. πρὸς ἄρκτον τῆς Πελοπον. 2) παρὰ Ῥωμαίοις, ὅλη ἡ Ἑλλὰς ἐκτὸς τῆς Μακεδονίας. 3) — ἡ Φθιῶτις, ἡ ἄλλως Ἀχαϊκὴ Φθιῶτις, μέρος τῆς Θεσσαλ. 4) π. τῆς Αἰτωλ. παρὰ Θουκ. (ὅπου τινὲς διορθ. Χαλκίς). 5) π. τοῦ Κιμμερικοῦ πορθμοῦ. 6) π. (ἴσως ἡ ἀκρόπολις τῆς Ἰαλυσοῦ) ἐν Ῥόδῳ, (τὸ ἐθν. Ἀχαιὸς, καὶ τὸ θηλ. Ἀχαιὶς).
*Ἀχαιαὶ (αἱ), βράχοι τινὲς περὶ τὴν Σικελίαν.
*Ἀχαΐκαρος (ὁ), μάντις περίφημος παρὰ τοῖς Βοσπορανοῖς.
Ἀχαιμένης, ους (ὁ), βασιλεὺς τῆς Περσ., ἀπόγονος τοῦ Περσέως καὶ πάππος τοῦ Καμβύσου, ἀφ' οὗ κατήγοντο οἱ Ἀχαιμενίδαι, ἢ βασιλεύουσα τῶν Περσῶν γενεὰ μέχρι Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, σατράπη τῆς Αἰγύπτου.
Ἀχαιὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ξούθου ἢ τῆς Κρεούσης, καὶ ἔκτονος τοῦ Ἕλληνος, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθησαν οἱ κάτοικοι τῆς Ἀχαΐας. 2) τραγικός τις ποιητὴς ἐξ Ἐρετρίας.
Ἀχαιῶν λιμὴν, ὁρμητήριόν τι τῆς Τρῳάδος μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Σιγείου ἢ Ῥοιτείου, (Κηρνλικὸ μάν).

*Ἀγάραικα(τά), π. τῆς Φρυγ. (Στρ. 1Β', ἡ).
*Ἀχαράδεος (ὁ), ποτ. τοῦ Καυκάσου χων. εἰς τὴν Μαιῶτιν.
Ἀχαρναί (αἱ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Αττ. ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν, (ὁ ὄνομ. Ἀχαρνεύς).
Ἀχάτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Μηδίας ᾗ 2) τῆς Σικελ. 3) εἷς τῶν φίλων τοῦ Αἰνείου.
Ἀχελῷος καὶ Π. Ἀχελῴδιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἑλλάδος, χυν. διὰ τῆς Ἀκαρν. καὶ Αἰτωλ. εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος, (Ἀσαροποταμον). 2) ποτ. τῆς ἐν Πελοπον. Ἀχαΐας παρὰ τὴν πόλιν Δύμην. 3) ποτ. τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὴν πολιν Ἀχαΐαν. 4) ποτ. τῆς Φρυγ. πηγ. ἐκ τοῦ Σισύλλου ᾗ ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Σμυρναίων. 5) (κατὰ τὴν μυθολογ. προσωποπ.) υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος ἢ τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Γῆς, γεννήσας ἐκ Περιμήδης τῆς Αἰόλου τὸν Ὀρέστην ᾗ Ἱπποβάμαντα, τὰς Σειρῆνας κτλ.
Ἀχέραι, ἴδε ὀρθότ. Ἀχέρδαι.
Ἀχερδοῦς, οῦντος (ὁ), δῆμος τῆς Αττ. ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἀχερδούσιος).
Ἀχερουσία, Ἀχερουσιὰς ᾗ Ἀχερουσὶς (ἡ), λίμνη τῆς Ἠπείρου ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ, εἰς ἣν εἰσβάλλουσιν ὁ Κωκυτὸς καὶ ᾗ ὁ Ἀχέρων. 2) λίμνη τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (πιθαν. πυκνὸν τῆς Κύμης. 3) (κατὰ τὴν μυθολογ.) λίμνη τοῦ Ἅιδου, δι' ἧς ὁ Χάρων διακόμιζε τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν κτλ. 4) χερσόνησος καὶ ἄκρα τῆς Βιθυν. παρὰ τὴν Ἡράκλειαν, ὅπου ἐδείκνυτο τὸ σπήλαιον, δι' οὗ κατέβη ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὸν Ἅιδην.
Ἀχέρδαι (αἱ), π. τῆς κέρκυρ τοῦ Ἰόνιου Γαλλ., (Acere). 2) π. τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Acerra), (ὁ πολ. Ἀχερρῖος).
Ἀχέρων, οντος (ὁ), ποτ. τῆν Θεσπρωτ. ἐν Ἠπείρῳ, ἐκβάλλων διὰ τῆς Ἀχερουσιάς λίμνης εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος κατὰ τὴν Ἀμβρακίαν, (Μαυροπόταμον καὶ Δουλίχη ἡ Γλυκύς). 2) ποτ. τῆς Θ: λίδος, χυν. εἰς τὸν Ἀχελῷον. 3) ποτ. τῆς Ἰταλ. ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων. 4) ποτ. τῆς Βιθυν., ῥεων παρὰ τὴν πόλιν Ἡράκλειαν, ὁ ἄλλως Λύκος.
Ἀχιλλεία νῆσος, ἡ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβεως ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, ὅπου ἐλέγετο εἶναι ὁ τάφος τοῦ Ἀχιλλέως, (ἄλλως) Δευκή.
Ἀχίλλειον (τό), κυρ. τὸ Ἡρῷον τοῦ Ἀχιλλέως παρὰ τὸ Σίγειον. 2) χωρίον τι ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς ὄχθης τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου.
Ἀχίλλειος δρόμος, ξενόμαντός τις ἀμμώδης ξέρα (ταινία) παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Βορυσθένους ποταμοῦ ἐν τῇ Κριμαίᾳ, ὅπου ἔλεγον ὅτι ἀγύμναζεν ὁ Ἀχιλλεὺς τοὺς συντρόφους του εἰς τὸ τρέξιμον.
Ἀχίλλειος λιμήν, λιμὴν τῆς Λακων. πρὸς ὕσμιφε τοῦ Ταινάρου.
Ἀχιλλεύς, ἑως (ὁ), ὁ περίφημος ἥρως, υἱὸς τοῦ Πηλέως βασιλέως τῆς Φθίας, καὶ τῆς Θέτιδος θυγατρὸς τοῦ Νηρέως, φονευθεὶς δολίως ὑπὸ τοῦ Πάριδος.
Ἀχιλλήϊον (τό), Ἰων. ἀντὶ Ἀχίλλειον.
Ἄχναι (αἱ), χωρ. τῆς Βοιωτ. ᾗ 2) τῆς Θεσσαλ.
Ἀχόλλα (ἡ), π. τῆς Ἀφρ. παρὰ τὴν Θάψον.
Ἀχραδίνη (ἡ), μέρος τῶν Συρακουσῶν.
Ἀχραδοῦς, οῦντος (ὁ), = Ἀχερδοῦς, (δὸημ. Ἀχραδούσιος).
Ἀψευδής, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων, (Ἰλ. Σ. 46).
*Ἀψεφίων, ονος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ' ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ.
*Ἄψιλαι (οἱ), Σκυθικόν τι ἔθνος.
Ἄψινθοι (οἱ), λαὸς κατοικῶν τὴν μεσημβρινὴν Θρᾴκην παρὰ τὸν Ἄψινθον ποταμόν.
Ἄψινθος (ὁ), ποτ. καὶ
Ἄψινθος (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης.
Ἄψορος (ἡ), ἡ ἑτέρα τῶν Ἀψυρτίδων νήσων ἔχουσα καὶ πόλιν ἐπ' αὐτῆς, (Ὄσιρο).
Ἄψος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰλλυρ. ῥέων παρὰ τὴν Ἐπίδαμνον, (Κρεβάτσα).
Ἀψύνθιον, Ἀψυνθος, ἴδε Ἀψίνθιον, Ἄψινθος.
Ἀψυρτίς, ίδος (ἡ), οὕτως ὠνομάζοντο δύο νῆσοι (Ὄσερον ᾗ Κέρσον) ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρ., ὅπου ἡ Μήδεια ἐσφαξε τὸν ἀδελφόν της Ἄψυρτον.
Ἄψυρτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰήτου βασιλέως τῶν Κολχων, καὶ ἀδελφὸς τῆς Μηδείας, τὸν ὁποῖον αὕτη, παραλαβοῦσα μεθ' ἑαυτῆς, κατέκοψε, διωκομένη ὑπὸ τοῦ πατρός της, καὶ διεσκόρπισε τὰ μέλη του εἰς τὴν θάλασσαν, ὥστε νὰ λάβῃ καιρὸν, συλλέγοντας ἐκεῖνος ταῦτα, νὰ διασωθῇ.
Ἀῶος (ὁ), ἄλλως Αἶας, ποτ. τῆς Ἰλλυρ., παραρρέων μεσημβρινῶς τὴν Ἀπολλωνίαν, (Βγοῦσα).

Β.

*Βάαλ (ὁ), θεὸς τῶν Φοινίκων κλπ.
*Βαγαπάρης (ὁ), ποτ. τῆς Βαβυλωνίας.
*Βάβαι καὶ Βάββαι (οἱ), π. τῆς Αἰθ., (ὁ πολ. Βαβαῖος καὶ Βαββαῖος).
*Βαβάνομον (τὸ), π. τοῦ Πόντου.
*Βαβάρας, αντος (ὁ), πολίχνιον τῆς Αἰολίδος, (τὸ ἐθν. Βαβράντιος).
*Βαβρίας ἢ Βάβριος, ου (ὁ), ἀρχαῖος ἰστοριογράφος, τοῦ ὁποίου σώζονται ἀποσπάσματα καὶ τινες κακοζήλως παραπεποιημένοι μῦθοι.
*Βαβύλας, α ἢ ᾶ (ὁ), ὁ ἐν ἁγίοις ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας.
*Βαβύλη (ἡ), π. ἐν τῇ περιχώρῳ τῶν Ὀδρυσσῶν, (ὁ πολ. Βαβυλίτης).
Βαβυλών, ῶνος (ἡ), π. πρωτεύουσα τῆς Βαβυλωνίας, κτίσμα τοῦ Βήλου ἢ τῆς Σεμιράμιδος. Τὰ τείχη της καὶ οἱ κρεμαστοὶ κῆποί της ἐθεωροῦντο ὡς ἓν τῶν ἑπτὰ θαυμάτων. Τὰ ἐρείπιά της σώζονται πλησίον τῆς πόλεως Ἐλλάχ, ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀρὸ-Κεμπέλ. 2) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου παρὰ τὸν Νεῖλον, (Μπαμπούλ), (τὸ ἐθν. Βαβυλώνιος).
Βαβυλωνία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας, μεταξὺ Μεσοποταμ., Σουσιανῆς, Τίγριδος, Ἀραβίας καὶ Περσικοῦ κόλπου.
*Βαβύρτας, α (ὁ), Μεσσήνιος τις παρὰ Πολυβ.
Βάβυς, υος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ φιλοτόρου Φερεκύδους. 2) αὐλητής τις παρ' Ἀθηναίῳ.
*Βαβυτάκη (ἡ), π. τῆς Περσ., (ὁ πολ. Βαβυτακηνός).
Βάγα (ἡ), π. τῆς Νουμιδίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, (ὁ πολ. Βαγαῖος).
Βαγαδαΐα ἡ Βαγαδαΐς (ἡ), χώρα τις ἐν τῇ Καππαδοκίᾳ, (οἱ κάτοικοι Βαγαδαῖονες).
*Βαγαί (αἱ), φρούριον ἐν τῇ Σογδιανῇ.
*Βάγαι (αἱ), πολίχνιον τῆς Λυδίας.
Βαγαῖος (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡροδ. 2) ἀδελφὸς τοῦ Φαρναβάζου παρὰ Ξενοφ.
*Βάγας, α (ὁ), Ψαφλαγονικόν τι ὄνομα παρὰ Στράβωνι (ΙΓ', 3).
*Βαγασάκης, = Βασσάκης.
*Βάγγα ἡ Βαγία (ἡ), ἄκρωτ. τῆς Καρθαγενίας, Ἀρρ. Ἰνδ. 28, Πτολεμ. Σ', τβ'.
*Βάγιννα (ἡ), χωρίον τῆς Ἀρμεν.
*Βαγίσαρα (τά), χώρα τις περὶ τοὺς Ἰχθυοφάγους.
*Βαγίσταινα (τά) καὶ Βαγιστάνη (ἡ), π. τῆς Μηδ., (ὁ πολ. Βαγιστανός).
*Βαγιστάνης (ὁ), Βαβυλώνιος τις παρ' Ἀρρ.
*Βαγίστανον (τό), β. τῆς Μηδ.
Βαγράδας, α (ὁ), ποτ. τῆς Ἀφρ. παρὰ τὴν Ὕτικην, (Μεγιέρδα).
*Βαγραυανδηνή (ἡ), χώρα τῆς Ἀσίας παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Τίγριδος.
Βαγώας, α καὶ ου (ὁ), ὄνομα συχνάκις ἀπαντώμενον παρὰ τοῖς τῶν Περσῶν εὐνούχοις. 2) (ἴδιωτ.) Αἰγύπτιός τις εὐνοῦχος καὶ στρατηγὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Ὄχου, ὅστις, φαρμακώσας αὐτὸν, ἀντικατέστησε Δαρεῖον τὸν Κοδομάνου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη καὶ αὐτός.
*Βαδαΐς, ίδος (ἡ), π. τῆς Ἀραβ. (Πτολ. ΣΤ', 7).
Βαδάκη (ἡ), π. τῆς Σουσιανῆς, (ἴσως = Βαβυτάκη).
Βαδάρα (ἡ), π. τῆς Καρμανίας.
*Βαδάς, ᾶ (ὁ), ποτ. τῆς Συρ.
*Βαδάτιον (τό), π. τῆς Ταυρ. Χερσονήσου.
*Βάδυσα (τά), π. τῆς Μεσοπ.
*Βάδων πόλις (ἡ), π. τῆς Εὐδαίμ. Ἀραβ., (ὁ πολ. Βαδωπολίτης).
*Βαθήσσος (ἡ) π. τῆς Καρ.
*Βάθιζα (ἡ) π. τῆς Βρεττιαν., (ὁ πολ. Βαθιζῖος).
*Βάθις (ὁ), χωρ. τῆς Καρμανίας.
Βάθορις (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡροδ (Δ', 167, Ζ', 77).
Βάθρις (ἡδ), π. τῆς Ἰνδ.
Βαθύα (ἡ), π. τῆς Ἰσπαν., ἴσως = Βαία Augusta.
Βαθύπους (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀρισφῶντος, παρὰ Δημοσθ.
*Βάθος (τό), τόπος τις ἐν Ἀρκαδίᾳ, (Παυσ. Η', 29).
Βαθυκλῆς, έους (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, υἱὸς τοῦ Χάλκωνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τλαύκου.
*Βαθύλλας (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Ποσειδωνίας.
Βάθυλλος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Βαθυκλῆς ἢ

πλασώσ. τοῦ Βαβύλλας, υἱός τις τοῦ ὁποίου ὕμνησεν ὁ Ἀνακρέων διὰ τὸ κάλλος του.

*Βαβύς, έος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ποταμῶν, ὧν εἷς ἐν Κιλικίᾳ.

*Βαθὺς λιμήν, χωρίον τῆς Βοιωτ. (Διόδ. 16', 77).

*Βάθων, ωνος (ὁ), ποιητής τις παρὰ Στοβ.

Βαία (ἡ), β. τῆς Ἀκαρνανίας.

Βαΐαι, ἡ Βαΐαι (αἱ), π. τῆς Καμπαν. ἐν Ἰταλίᾳ, περίφημος διὰ τὰ λουτρά της, (ὁ πολ. Βαϊάτης).

*Βαϊάκη (ἡ), π. τῆς Σκον. (ὁ πολ. Βαϊακαῖος).

*Βαΐβαι (αἱ), πολίχνιον τῆς Καρ. (ὁ πολ. Βαϊβαῖος).

*Βαϊκοῦλα καὶ Βαΐκυλα (τά), π. τῆς Ἰσπαν., (ὁ πολ. Βαϊκυλεύς).

Βαϊλών, ἴδε Βελών.

Βαῖος ἢ Βάϊος (ὁ), ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου τοῦ Ὀδυσσ., ἀφ' οὗ παρωνομάσθησαν αἱ Βαῖαι καὶ ἡ Βαΐα.

*Βαϊτερβρα (ἡ), π. τῆς Κελτογαλατίας ἢ τῆς Ναρβωνιτίδος Γαλλ., (Beziers), (ὁ πολ. Βαϊτερβρῖτης).

*Βαϊτερβροῦς, οὔντος (ὁ), χωρίον τῆς Παλαιστ., (τὸ ἐθν. Βαϊτερβρήνοι ἢ Βαϊτερβρούσιοι).

*Βαϊτέρα (ἡ), = Βαϊτερβρα.

Βαϊτική (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἰσπαν., περιέχουσα τὴν Ἀνδαλουσίαν καὶ μέγα μέρος τῆς Γρανάδας.

*Βαΐτιον (τὸ), π. τῆς Μακεδον., (ὁ πολ. Βαϊτιεύς).

Βαῖτις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰσπαν. ποτίζων τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Βαϊτικὴν καὶ χυν. εἰς τὸν Ὠκεανόν, (Γκαδαλκιβίρ).

Βαϊτουρία (ἡ), χώρα τῆς Βαϊτικῆς μεταξὺ τῶν ποταμῶν Βαΐτιος καὶ Ἄνα.

*Βακάρας, α (ὁ), ποτ. ἐν τῷ περιχώρῳ τῆς Καρχηδόνος.

Βάκις, ιδος (ὁ), ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ὑπῆρχον διάφοροι ἀρχαῖοι μάντεις ἐν Ἑλλάδι, ὧν τρεῖς τὰ ἐπισημότερα, τὸ τῆς Βοιωτίας, τὸ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὸ τῆς Ἀρκαδίας, (ὅθεν Βακίζω = Προφητεύω).

*Βακκαῖοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἰσπαν.

Βάκτρα (τά), π. πρωτεύουσα τῆς Βακτριανῆς.

Βακτρία καὶ Βακτριανὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Περσ. συνορεύουσα μὲ τὴν Ἰνδ., (τὸ ἐθν. Βακτριανὸς καὶ Βάκτριος).

Βάκτρος (ὁ), ποτ. τῆς Περσ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ Βακτριανή, (Μπάλκ).

Βάκχειον ἢ Βακχεῖον (τὸ), ἓν γεν. ἱερὸν τοῦ Βάκχου. 2) (ἰδιαιτ.) χωρίον τι ἐπὶ τῆς Λέσβου ὅπου ἐλέγετο ὅτι ἐτάφη ἡ κεφαλὴ τοῦ Ὀρφέως.

Βακχιάδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Βάκχιδος, βασιλεύσαντες πολλὰ χρόνια ἐν Κορίνθῳ, μέχρις ὅτου καθῃρέθησαν ὑπὸ τοῦ Κυψέλου.

*Βακχίς, ίδος (ἡ), ὄνομά τινος ἑταίρας. 2) πολίχνιόν τι παρὰ τὴν Μοιρίδος λίμνην ἐν Αἰγύπτῳ.

Βάκχις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πρώτιδος καὶ ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους, πέμπτος βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, ἀφ' οὗ κατήγοντο οἱ Βακχιάδαι.

Βάκχος (ὁ), ἴδε Διόνυσος.

Βακχυλίδης, ου (ὁ), ποιητὴς λυρικὸς ἐξ Ἰουλίδος τῆς ἐν Κέῳ πόλεως, ἀνεψιὸς τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου, ἀκμάσας περὶ τὸ 470 πρὸ Χ. 2) Ὀπούντιός τις σοφιστὴς παρὰ Σουίδᾳ.

*Βάλα (ἡ), π. τῆς Γαλλ., (ὁ πολ. Βαλαῖος).

Βάλαγρις καὶ Βάλακρος (ὁ), στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., (κυρ. = Φαλακρος).

*Βαλανάγραι (αἱ), π. τῆς Κυρηναϊκῆς.

Βαλανεία καὶ Βαλανέα (ἡ) καὶ Βαλανεαι (αἱ), π. τῶν παραλίων τῆς Συρ. ἢ Φοιν., (ὁ πολ. Βαλανεύς).

*Βάλαρα (τὰ), π. τῆς Ἰνδ. παρὰ Φιλοστρ.

*Βαλαρεῖ (οἱ), λαὸς κατοικῶν τὰ ὀρεινὰ τῆς νήσου Κύρνου.

*Βάλας, α (ὁ), ἐπώνυμον Ἀλεξάνδρου τινὸς βασιλέως τῆς Συρίας.

Βαλβῖνος (ὁ), αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης περὶ τὸ 237, βασιλεύσας ἐνιαύσιον ἔτος.

*Βάλβος (ὁ), στρατηγὸς Ῥωμαῖος ὁ καλούμενος Γαδειτανός.

Βαλβουρα (τά), π. τῆς Λιβύης περὶ τὰ Κίβυρα, (ὁ πολ. Βαλβουρεύς).

Βαλεαρίδες καὶ Βαλιαρίδες, δύο νῆσοι τῆς Μεσογείου μεταξὺ Ἰσπαν. καὶ Ἀφρικῆς (Μαγιόρκα καὶ Μινόρκα) αἱ ἄλλως Γυμνησίαι, (τὸ ἐθν. Βαλεαρεύς).

*Βάλις (ἡ), π. τῆς Κυρηναϊκῆς, (ὁ πολ. Βαλίτης).

*Βάλισσος (ὁ), ποτ. τῆς Μεσοπ. (Ὀλ. Κράτ.)

*Βάλκεια (ἡ), π. ἐπὶ τῆς Ὀρόπου., (ὁ πολ. Βαλκειάτης).

*Βάλλα (ἡ), = Βάλα.

Βάλλαθα (τά), π. τῆς Μεσοπ. (Πτολ.)

†Βαλλιώνυμος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λεβαλιώνυμος.

*Βάλλιον (τὸ), π. τῆς Μακεδον. (ὁ πολ. Βαλιεύς).

*Βάλτη (ἡ ἄλλως Βλάστη), μήτηρ τοῦ Ἐπιμενίδου.

*Βαλύρα (ἡ), ποτ. τῆς Μεσσην.

*Βάμβας (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ἰνδ. (Bekker Ἀνέκδ. Ἑλλην. 1302).

Βαμβύκη (ἡ), π. τῆς Συρ. ἡ ὕστερον Ἔδεσσα ἢ Ἱεράπολις.

Βάντια καὶ Βαντία (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ, (Sancta Maria).

*Βάρατα ἢ Βάραττα (τά), π. τῆς Λυκαον., (ὁ πολ. Βαρατεύς).

Βαρβάριον (τό), ἀκρωτ. τῆς Λουσιτ., (Cap d'Espiku).

Βάργασα (τά), π. παραθαλ. τῆς Καρ., (ὁ πολ. Βαργασηνός).

Βαργοῦσιοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἰσπαν. (Πολύβ. Γ', 33).

Βαργύλια (τά), π. παραθαλ. τῆς Καρ., (ὁ πολ. Βαργυλιάτης).

Βαργύλος (ὁ), σύντροφος τοῦ Βελλεροφόντου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηγάσου, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθησαν τὰ Βαργύλια.

Βαρδύλης, ου ἢ Βάρδυλις(λιος), εως (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ἰλλυριῶν, νικηθεὶς ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντα.

*Βαρήτιον (τὸ), χωρίον παρὰ τὸν Ἄδριαν, (τὸ ἐθν. Βαρητῖνος).

Βάριον (τό), π. τῆς Ἀπουλίας παρὰ τὸν Ἀδρίαν, (Bari).

Βάρις, εως (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. ἢ ὕστερον Οὐέρητον. 2) π. τῆς Παιον. 3) β. τῆς Ἀρμεν.

Βάρκας, α (ὁ), Καρχηδόνιός τις, ἐξ οὗ κατήγετο ὁ Ἀννίβας.

Βάρκετις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀευκάνορος βασιλέως τοῦ Βοσπόρου.

Βάρκη (ἡ), π. τῆς Ἀφρικῆς ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ. 3) κώμη τῆς Βακτρίας, (τὸ ἐθν. Βαρκαῖος καὶ Βαρκίτης).

*Βαρνοῦς, οὔντος (ὁ), π. τῆς Μακεδ.

Βαρρών, ωνος (ὁ), ἴδε Οὐάρρων.

Βαρσαήμιος ἢ Βαρσάνιος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ἀτρηνῶν.

*Βαρσαινη (ἡ), θυγ. τοῦ Δαρείου ἢ τοῦ Ἀρταβάζου.

*Βαρύγαζα (τὰ), π. τῆς Γεδρωσίας, (ὁ πολ. Βαρυγαζηνός).

Βασίας, ου (ὁ), Ἄρκας τις καὶ 2) στέφος Ἠλεῖος παρὰ Ξενοφῶντι.

*Βασιλησθης, ου (ὁ), Ἰων, πατὴρ τοῦ Ἡροδότου.

*Βασιλίς, ίδος (ἡ), χωρ. τῆς Λιβυκ. (τὸ ἐθν. Βασιλίτης).

Βασιλώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ φιλοσόφου Ἀριστίππου ἐκ Κυρήνης.

*Βάσσαι (αἱ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ. (Παυσ. Η', 30).

Βασσιανός (ὁ), οὕτως ὠνομάζετο πρωτοῦ ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀλεξάνδρου.

Βασσίδαι (οἱ), οἰκογένειά τις ἐν Αἰγίνῃ.

Βάσσος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκόν.

Βαστάρναι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμανικ. κατοικούν τὴν νῦν Ὀλλανδίαν καὶ Βελγικήν.

*Βατάκης (ὁ), = Βαταβάκης.

Βάταλος (ὁ), αὐλητής τις κακοηθέστατος, ὥστε τὸ ὄνομά του κατέστησαν συνώνυμον τοῦ Κίναιδος.

*Βατανέαι (αἱ), χωρ. τῆς Συρ., (τὸ τοπ. Βατανεώτης).

Βάτεια (ἡ), μία τῶν Ναϊάδων, γυνὴ τοῦ Οἰάλου καὶ μήτηρ τοῦ Τυνδάρου, Ἱπποκόοντος καὶ Ἰκαρίου. 2) θυγ. τοῦ Τεύκρου καὶ γυνὴ τοῦ Δαρδάνου, μήτηρ δὲ τοῦ Ἴλου καὶ Ἐριχθονίου.

*Βατὴ (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττ. φυλῆς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, (τὸ τοπ. Βατήθεν).

Βατίαι (αἱ), π. τῆς Ἠπείρου. 2) χωρ. τῆς Ἰταλ.

Βατίεια (ἡ), λέφος τις παρὰ τὴν Τροίαν.

*Βατις, ίδος (ἡ), ἀδελφὴ τοῦ Ἐπικάστου, νυμφευθεῖσα τὸν Ἰδομενέα.

*Βάτναι (αἱ), π. παρὰ τὸν Εὐφράτην.

*Βατραχόρτα (ἡ), π. τῆς Βοιωτίας (Πτολ. Ε', 20).

*Βατράχη (ἡ), π. τῆς Σαρματ. (Πτολ. Ε', 9).

*Βαττάκης (ὁ), = Βαταβάκης.

Βαττιάδης, ου (ὁ), ἀπόγονος τοῦ Βάττου.

Βάττος (ὁ), ὄνομα διαφόρων βασιλέων τῆς Κυρήνης, ὧν ἐπισημότερος ἦ ὁ υἱὸς τοῦ Πολυμνήστου ἐκ τῆς νήσου Θή-

ρας, ὁ ἄλλως Ἀριστοτέλης, ἀπόγονος τοῦ Ἀργοναύτου Εὐφήμου, ἀποκτήσας τὴν Κυρήνην τῷ 640 πρὸ Χ., καὶ τιμώμενος ὡς ἥρως, καὶ 2) ὁ υἱὸς τοῦ Ἀρκεσιλάου, ἔκγονος τοῦ πρώτου, ὁ ἐπικληθεὶς Εὐδαίμων, ἀφ' οὗ ἐκεκράτησεν ἡ παροιμία, « Βάττου αἴλφιον », ἐπὶ ἀφθονίας ἀγαθῶν, διὰ τὴν εὐημερίαν ἣν ἀπήλαυσεν ὁ τόκος οὗτος ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του.

Βάτων, ωνος (ὁ), ὁ ἡνίοχος τοῦ Ἁβράτα. 2) Ἱστοριογράφος τις ἐκ Σινώπης καὶ 3) ῥήτωρ καὶ 4) ποιητὴς κωμικός. 5) ἀρχηγός τις τῶν Παννονίων.

*Βαυβώ, οῦς (ἡ), ἡ τροφὸς τῆς Δήμητρος.

Βαῦλοι (οἱ), χωρίον τῆς Καμπανίας παρὰ τὰς Βάιας, [Bauli].

*Βαφύρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Μακεδ.

Βδελυκλέων, ωνος (ὁ), πλαστὸν ὄνομα (Βδελύσσομαι, Κλέος) παρ' Ἀριστοφάνει.

Βέβρυκες (οἱ), λαὸς τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου. 2) λαὸς τῆς Γαλλ. περὶ τὰ Πυρηναῖα.

Βεβρύκη (ἡ), μία τῶν ἀναιδῶν, φονεύσασα τὸν μνηστῆρά της Ἰασόλυτον.

Βεβρυκία (ἡ), ἡ χώρα τῶν Βεβρύκων.

Βέλβινα (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀπέναντι τῆς Ἀττικῆς (Ἅγιος Γεώργιος), (τὸ τοπ. Βελβινίτης). 2) = Βέλμινα.

Βέλγαι καὶ Βέλγαι (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν τὰ πρὸς τὸν Ὠκεανὸν μέρη τῆς παλαιᾶς Γαλλίας, ἄχρι τοῦ Ῥήνου.

Βελεμνία (ἡ), ἴδε Βέλμινα.

Βελέριον (τὸ), ἀκρωτ. τὸ δυτικώτατον τῆς Βρεττ., (Lands End).

Βέλλεως, ωος (ὁ), Βαβυλώνιος, μάντις, ἢ ἔφερε σατράπης τῆς Λυκίας.

Βέλλις, ιος (ὁ), ὁ θεὸς τοῦ Ἡλίου παρὰ τοῖς Γαλάταις καὶ Ἰλλυριοῖς, [ἴσως ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Βῆλον τῶν Χαλδαίων].

*Βελλοσείχη (ἡ), γυνὴ τις ἐκ Μακεδ. νικήσασα ἅρματι εἰς τὰ Ὀλύμπια κατὰ τὴν ρλθ' Ὀλυμπιάδα.

Βελλόπρα (ἡ), ἴδε Ωὐελίπρα.

Βελιών, ῶνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἴσπαν. (Στρβ. Γ', 3).

Βελλέρος (ὁ), ἡγεμὼν τῶν Κορινθ. φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ (διὰ τοῦτο ἐπονομασθέντος) Βελλεροφόντου.

Βελλεροφόντης, οὗ ἡ Βελλεροφῶν, ῶντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Γλαύκου καὶ ἔγγονος τοῦ Σισύφου, ἐκ Κορίνθου, καλλιστεύς, πρὶν φονεύσῃ ἐξ ἀκουσίας τὸν ἀδελφὸν του Βέλλερον, Ἰπποῦς. Καταφυγὼν μετὰ τὸ συμβὰν τοῦτο εἰς Τίρυνθα, καὶ ἀποκρούσας τὰς προτάσεις τῆς Ἀντείας γυναικὸς τοῦ βασιλέως Προίτου, ἐστάλη, διαβληθεὶς ὑπ' αὐτῆς, εἰς τὴν Λυκίαν πρὸς τὸν πενθερὸν τοῦ Προίτου Ἰοβάτην, ὅπου φονεύσας τὴν Χίμαιραν, ἔγινε γαμβρὸς ἢ διάδοχος τοῦ Ἰοβάτου. Θελήσας δὲ νὰ ἀναβῇ μὲ τὸν πτερωτὸν ἵππον Πήγασον, τὸν ὁποῖον ἐχάρισεν αὐτῷ ἡ Ἀθηνᾶ, ἢ εἰς τὸν Ὄλυμπον, κατεκρημνίσθη.

Βελλόβακοι (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγικῆς, (Beauvais).

Βέλμινα (ἡ), π. τῆς Δακικῆς, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδ., (ὅθεν Βελμινάτις, ιδος (ἡ), ἡ περὶ τὴν Βέλμινα χώρα τῆς Λακωνικῆς.

Βελονοπώλης, ου (ὁ), διακόσμητάς τις τοπογλύφος ἐν Ἀθήναις.

Βέμβινα ἢ Βέμβινος (ἡ), κώμη τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Νεμέαν, (ὁ πολ. Βεμβινεάτης).

Βένδις, ιδος (ἡ), ἡ Ἄρτεμις τῶν Θρᾳκῶν, λατρευομένη ἢ ἐν Ἀθήναις εἰς τὰ Βενδίδεια, τελούμενα περὶ τὸν Ἰούνιον.

Βενεβεντός (ἡ) καὶ

Βενεβέντον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ. κτίσμα τοῦ Διομήδους, (Benevento), (ὁ πολ. Βενεβεντῖνος καὶ Οὐενοαντανός).

Βενθεσικύμη (ἡ), θυγ. τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης.

*Βέννα (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Βεννάσιος).

*Βενούεντον (τὸ), = Βενεβέντον.

*Βεργέκαλις, εως (ἡ), χωρ. τῶν Λεβηρικῶν.

Βίργη (ἡ) καὶ Βίργιον (τὸ), π. τῆς Θρᾴκης, ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος, (ὁ πολ. Βιργαῖος). 2) π. τῆς Γερμαν., (Bamberg).

Βέργομον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ. κτίσμα τῶν Γαλλῶν, (Bergamo).

Βεργούλη (ἡ), π. μεσογ. τῆς Θρᾴκης.

Βερέκυντος (ὁ), (ἡ αἰτ. ἀνωμαλ. Βερέκυντα), β. τῆς Φρυγ. παρὰ τὸν Σάγγαριν ποταμόν, ἱερὸν τῆς Κυβέλης, (ὅθεν) Βερεκυντία, ἡ περὶ αὐτὸ χώρα ἢ Βερέκυντες ἢ Βερεκύνται, οἱ κάτοικοι αὐτῆς.

Βερενίκη (ἡ), Μακεδονικῶς ἀντὶ Φερενίκη, ἡ γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου. 2) θυγ., αὐτῆς καὶ γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, τῆς ὁποίας τὴν κόμην κατηστέρισαν οἱ κάλλιστοι λογιώτατοι τοῦ καιροῦ ἐκείνου. 3) θυγ. Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀντιόχου Θεοῦ, φονευθεῖσα ὑπὸ τῆς πρώτης αὐτοῦ γυναικὸς Λαοδίκης. 4) θυγ. Πτολεμαίου τοῦ Ἀδήλητοῦ, βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἰδίου της πατρός. 5) (Γεωγρ.) π. τῆς Κυρηναϊκῆς παρὰ τὴν λίμνην Τριτωνίδα, ἡ πρότερον Ἑσπερίς. 6) π. τῆς ἄνω Αἰγύπτου, κτίσμα Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. 7) π. ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου, ἡ λιγομένη Κατὰ Σάβας ἡ Ἐπιδηρίς. 8) ἑτέρα π. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Κόλπου ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Τρωγλοδυτῶν, ἡ λιγομένη Πάγχρυσος, (ὁ πολ. Βερενικεύς).

*Βερενικίς, ίδος (ἡ), π. τῆς ἐν τῷ Ἠπείρῳ Χερσονήσου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πύρρου εἰς μνήμην τῆς πενθερᾶς του Βερενίκης.

*Βέρης, ητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μακεδόνος, [ἀφ' οὗ ἡ -

*Βέρης, ητος (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Βερήσιος).

Βέρμιον (τὸ), β. τῆς Μακεδον.

Βερόη (ἡ), θυγ. τῆς Ἀφροδ. καὶ τοῦ Ἀδώνιδος, γυνὴ τοῦ Βάκχου. 2) (γεωγρφ.) = τῷ -

Βέρροια καὶ Βέρροια (ἡ), π. τῆς Μακεδον. ἐπὶ τοῦ Βερμίου ὄρους, καὶ μετὰ ταῦτα Εἰρηνούπολις, (διετέρησε τὸ ὄνομά της). 2) π. τῆς Συρ. παρὰ τὴν Ἀντιόχειαν, (Ἀλέπι), (ὁ πολ. Βεροιεύς ἢ Βεροιαῖος).

Βέρτισκον (τὸ), β. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Στρυμόνος.

Βέσβικος (ἡ), νῆσος τῆς Προποντ. πλησίον τῆς Κυζίκου, (καὶ ὁλμινος), (ὁ κάτοικος Βεσβικηνός).

Βεσούβιον (τὸ), ἴδε Οὐεσούϊον.

Βέσσοι (οἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Αἵμου.

Βεύη (ἡ), π. τῆς Μακεδ., (ὁ πολ. Βευαῖος).

Βιῦος, π. τῆς Μακεδ. ἐφ' οὗ ἡ Βεύη.

Βέχειρες (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

*Βῆγις, εως (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ὁ πολ. Βηγίτης).

Βῆλος (ὁ), θεὸς τῶν Βαβυλωνίων ὁ παρὰ τοῖς Γραφῇ Βάαλ (κατὰ τοὺς Ἕλληνας) βασιλεὺς τῆς Βαβυλωνίας, υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Λιβύης, πατὴρ τοῦ Αἰγύπτου, τοῦ Δαναοῦ, τοῦ Κηφέως ἢ τοῦ Φινέως. 2) πατὴρ τοῦ Νίνου, βασιλεὺς τῆς Λυδίας, ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν.

Βήνακος λίμνη (ἡ), λίμνη τῆς ὑπὲρ τὸν Πάδον Γαλλ., (Lago di Garda).

*Βήνη (ἡ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Βηναῖος).

*Βῆρις, ιος (ὁ), ποτ. τοῦ Πόντου.

*Βηρισάδης, ου (ὁ), βασιλεὺς τοῦ Πόντου, (Δημοσθ., Αἰσχ.).

Βηρίσιμος (ὁ), Verissimus, υἱὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Μάρκου Ἀὐρηλίου, ἁπάντων νεώτατος.

Βῆρος (ὁ), Berus, αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης.

Βηρυτὸς (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Φοινίκης, (Μπεϊρούτ), (ὁ πολ. Βηρύτιος).

Βήρωσσος ἢ Βηρωσσός (ὁ), ἱερεὺς τοῦ ἐν Βαβυλῶνι ναοῦ τοῦ Βήλου, συγγράψας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. Ἱστορίαν τῶν Χαλδ. καὶ Βαβυλων., τῆς ὁποίας ἀπεσπάσματα μόνον διεσώθησαν.

Βῆσα καὶ Βῆσσα (ἡ), π. τῆς Λακρ. 2) δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, (τὸ ἐθν. Βησαεὺς καὶ Βησσαιεύς, καὶ τὸ θηλ. Βησαΐς).

*Βησσοί (οἱ), = Βέσσοι.

Βῆσσος (ὁ), σατράπης τῆς Βακτρίας ἐπὶ Δαρείου τοῦ Κοδομάνου, τὸν ὁποῖον συλλαβὼν, φεύγοντα τὸν Ἀλέξανδρον, ἐφόνευσεν ἀπανθρώπως. Καταπολεμηθεὶς δὲ καὶ αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, παρεδόθη εἰς τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ Δαρείου, ὅτις τὸν ἐθανάτωσε μετὰ πολλὰς βασάνους.

*Βητίων, ωνος (ὁ), σύντροφός τις τοῦ Βορυσθενίου Βιώνος.

*Βῆχις, εως (ἡ), ἡ πρώην Μέτηλις.

Βιαντιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Τελαδός.

Βιάνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀγχεμόλου φονευθέντων Τρώων. 2) εἷς τῶν Κενταύρων, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Θησέως ἐν τοῖς γάμοις τοῦ Πειριθόου. 3) κηδεστὴς τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Θρᾳκῶν Λυκούργου. 4) ἐπιγραμματοποιός τις.

Βίας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμυθάονος καὶ τῆς Εἰδομένης ἐκ Πύλου, ἀδελφὸς τοῦ Μελάμποδος, συνεργείᾳ τοῦ ὁποίου νυμφεύθη τὴν Πηρὼ, θυγατέρα τοῦ Νηλέως, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ταλαόν. 2)

εἰς τῶν ἑπτὰ Σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, σύγχρονος τοῦ Θαλοῦ, ἐκ Πριήνης τῆς ἐν Ἰωνίᾳ. 5) γεωγρ.] ποτ. τῆς Μεσσην. χυν. εἰς τὴν βάλασσαν πλησίον τῆς Κορώνης.

Βιβλίνη (ἡ), χώρα τῆς μεσημβ. Θράκης ὅπου ἐγίνετο ὁ περίφημος Βιβλινὸς (καὶ ὄχι Βύβλινος) οἶνος.

*Βιβλίς, ίδος (ἡ), πηγή τις περὶ τὴν Μίλητον.

Βίδος (ἡ), π. τῆς Σικελ. παρὰ τὰς Συρακούσας. (St. Giovani di Bidini).

*Βίεννα (ἡ), ἴδε Οὐίεννα.

*Βίεννος (ἡ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Βιέννιος).

*Βιζύη (ἡ), π. τῆς Θράκης, (ὁ πολ. Βιζυηνός).

Βιζώνη (ἡ), π. τῆς Μυσίας ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, (ὁ πολ. Βιζώνιος).

Βιθυνία (ἡ), ἐπαρχ. καταθαλ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Πόντου καὶ Προποντίδος, (ἄλλως) Θρᾴκη ἡ ἐν Ἀσίᾳ ἡ Βιθυνὶς ἢ ἀρχαίτερα Βεβρυκία, (τὸ ἐθν. Βιθυνός).

Βιθύνιον (τὸ), π. τῆς Βιθυν. ἢ ὕστερον Κλαυδιούπολις, (Μπολού), (ὁ πολ. Βιθυνιεὺς καὶ Βιθυνιάτης).

*Βίθυς, υος (ὁ), σύντροφός τις τοῦ βασιλέως Λυσιμάχου.

*Βιλιζίχη (ἡ), ἔρημία τις τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Βιλλαῖος (ὁ), ποτ. τῆς Βιθυν. χυν. εἰς τὸν Εὐξ. Πόντον.

*Βιργίλλιος (ὁ), ἴδε Οὐιργίλλιος.

*Βίσα (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Βισαῖος).

*Βῖσα (ἡ), = Οὖισα.

Βισάλται (οἱ), ἔθνος Θρᾳκικὸν κατοικοῦν τὴν περὶ τὸν Στρυμόνα Μακεδονίαν

Βισάλτης, ου (ὁ), Ἀβυδηνός τις παρ' Ἡροδ.

Βισαλτία (ἡ), τὸ μέρος τῆς Μακεδον. τὸ ὁποῖον κατῴκουν οἱ Βισάλται.

Βισάλτιοι (οἱ), = Βισάλται.

Βισάνθη (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς Προπουτ., ἢ μετὰ ταῦτα Ῥαιδεστός.

Βίσουργες, ίδος (ὁ), ποτ. τῆς Ἄνω Γερμανι, (Βέζερ).

Βίστονες (οἱ), ἔθνος Θρᾳκικὸν, κατοικοῦν τὰ πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ῥοδόπης.

Βιστονία (ἡ), ἡ χώρα τῶν Βιστόνων.

Βιστονὶς, ίδος (ἡ), νύμφη τις ἐξ ἧς ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Τηρέα.

Βιστονὶς λίμνη (ἡ), λίμνη τῆς Θρᾴκης πλησίον τῶν Ἀβδήρων, (Λακκο Βιστρι).

*Βίστων, ονος (ὁ), ὁ γενάρχης τῶν Βιστόνων.

Βιστωνὶς, ίδος (ἡ), = Βιστονὶς.

*Βιτάλη (ἡ), Πυθαγορεία τις θυγ. τῆς Δαμοῦς.

Βίτος (ὁ), σοφιστής τις παρὰ Λουκιανῷ.

Βιτούριγες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀκουϊτανικ. Γαλλ. κατοικοῦν περὶ τὸν Λίγηρα ποταμὸν, ἢ διαρρέομενον εἰς τοὺς Οὐΐνωνδους, ὧν πρωτεύουσα ἡ Βουρδιγάλη (Bordeau), καὶ εἰς τοὺς Καύβους, ὧν πρωτεύουσα ἡ νῦν Bourges.

Βίτων, ωνος (ὁ), υἱὸς τῆς Κυζίκης ἱερείας τῆς ἐν Ἄργει Ἥρας καὶ ἀδελφὸς τοῦ ἡλεύθερος, μετὰ τοῦ ὁποίου ζευχθεὶς ἀντεθελῶς εἰς τὴν ἅμαξαν, ἔσυρεν τὴν μητέρα αὐτῶν ἕως τοῦ ναοῦ, καὶ ἐκεῖ ἀποκοιμηθέντες ἀπέθανον ἀμφότεροι κατ' αἴτησιν τῆς μητρὸς αὐτῶν, εὐξαμένης αὐτοῖς τὸ μέγιστον τῶν ἀγαθῶν.

Βίων, ωνος (ὁ), Σμυρναῖος, ποιητὴς εἰδυλλίων, σύγχρονος τοῦ · ἐσκρίτου. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ', ἔτους τῆς 80 Ὀλυμπ. 3) Βορυσθενίτης, φιλόσοφος τῆς Κυρηναϊκῆς σχολῆς. 4) ἱστοριογράφος τις ἐκ Σόλων.

Βιόεσσα, ης ἡ ωνος (ἡ), νῆσος τῶν παραλίων τῆς Γαλλ., (Brescou)

*Βλάστα (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Ἐπιμενίδου.

Βλαῦδος (ἡ), π. τῆς Φρυγ., (ὁ πολ. Βλαυζηνός).

Βλεμύα, Βλεμυᾶτις, = Βίλεμνα, Βελεμυᾶτις.

Βλεμμύες καὶ Βλέμυες (οἱ), ἔθνος τῆς Αἰθιοπ.

Βλεπαῖος (ὁ), τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Δημοσθ.

*Βλήρα (ἡ), π. τῆς Ἑτρουρίας.

*Βλησήνιον (ὁ), π. τῆς Ἠπειρωτῆς.

*Βλύσων, ωνος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἡρακλείτου.

Βοάγριος (ὁ), ποτ. τῆς Λουκ. παρὰ τὸ Θέατρον.

Βοάκτης, ου (ὁ), κατ. τῆς Αἰγουρίας.

Βοημίλκας, α (ὁ), στρατηγὸς τῶν Καρχηδ. κατὰ τοῦ Ἀγαθοκλέους, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ὅτι ἐβούλετο νὰ τυραννήσῃ.

*Βοβώνεια (ἡ), π. τῆς Ἰταλ., ὁ πολ. Βοβωνιάτης).

*Βόγος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Μαυρουσίων.

*Βογηθίδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Ἐτεονεύς.

Βόηθος (ὁ), ποιητής τις ἐκ Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας. 2) ἀγαλματοποιὸς τις Καρχηδόνιος

Βοία (ἡ) καὶ Βοιαὶ (αἱ), π. παραθαλάσσ. τῆς Λακων., (ὁ πολ. Βοιάτης).

Βοϊανὸν (τὸ), π. τῆς Ἰταλ., (Bujano).

Βοίβη (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὰς Φερὰς, (ὁ πολ. Βοιβεύς).

Βοιβηὶς λίμνη (ἡ), λίμνη παρὰ τὴν πόλιν Βοίβην τῆς Θεσσαλ.

*Βοιωνα (καὶ ὄχι Βυωνώα), κατὰ ὁ.βλεκτον ἡ Οἰνόη.

Βοῖοι καὶ Βόϊοι (οἱ), ἔθνος τῆς Γαλλ. μετοικῆσαν εἰς τὴν Ἰταλ.

Βοΐον καὶ Βόϊον (τὸ), μία τῶν ἐπὶ τῶν ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ τεσσάρων Δωρικῶν πολεων, (ὁ πολ. Βοιώτης).

Βοιὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ., κτίτωρ τῶν Βοιῶν τῆς Λακων.

Βοίσκος (ὁ), ποιητὴς Θεσσαλὸς, στρατευσάς μετὰ Ξενοφῶντος.

*Βοϊώ, οῦς (ἡ), ποιήτρια ἐκ Δελφῶν.

Βοιωτία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἑλλάδος, πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος, (τὸ ἐθν. Βοιωτὸς).

Βοιωτὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τῆς Ἀρνης θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου. 2) υἱὸς τοῦ Ἰασονίδου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀμφικτύωνος. 3) Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ.

*Βοκχόρις, ιος (ὁ), βασιλεύς τις τῆς Αἰγύπτου.

*Βόκχος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Μαυριτανίας.

*Βόλβαι (αἱ), π. τῆς Ἐορίας, (ὁ πολ. Βολβαῖος).

Βόλβη (ἡ), λίμνη καὶ π. τῆς Μακεδον. παρὰ τὸν Στρυμονικὸν κόλπον.

Βολβιτίνη (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ ἀπ' αὐτῆς παρωνυμασμένου στόματος τοῦ Νείλου, (ὁ πολ. Βολβιτινίτης).

Βολίνα (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας, (ὁ πολ. Βολιναῖος).

Βολιναῖος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὴν Βολίνην πόλιν.

Βολίνη (ἡ), = Βολίνα.

Πολισσὰς (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Αἰολ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, (ὁ πολ. Βολίσσιος).

Βομβύκη (ἡ), αὐλητρὶς τις παρὰ Θερτ.

Βορέας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς. Ἁρπάσας τὴν Ὠρείθυιαν, θυγατέρα τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ζήτην καὶ Κάλαϊν, τοὺς καλουμένους διὰ τοῦτο Βορεάδας, καὶ τὴν Κλεοπάτραν, γυναῖκα τοῦ Φινέως. Εἰς τὰς Ἀθήνας εἶχεν ὕλιον βωμὸν ἐπὶ τοῦ Ἰλισσοῦ.

Βοτιὴς (ὁ), εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος.

*Βορμίσκος (ὁ), = Βρωμίσκος.

Βορυσθένης, ους (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας, χυν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον, (Δνιέπερ).

Βορυσθενὶς, ίδος (ἡ), π. τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας ἐπὶ τῆς συρροῆς τῶν ποταμῶν Ὑπάνιος καὶ Βορυσθένους, ἢ ὅλως Ὀλβία, (ὁ πολ. Βορυσθενίτης καὶ Βορυσθενείτης).

Βοσπορανοὶ καὶ Βοσποριανοὶ (οἱ), οἱ κάτοικοι τοῦ [Κιμμερίου) Βοσπόρου.

Βοσπόρεχος (ὁ), Βυζάντιός τις, (κυρ. Δόλικως ἀντὶ Βοσπόριος).

Βόσπορος (ὁ), ὁ Θρᾳκικὸς πορθμὸς μεταξὺ Θρᾴκης καὶ Βιθυνίας, χωρίζων ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου εἰς τὴν Προποντίδα, (κυν. Κωνσταντινουπόλεως).

2) ὁ Κιμμέριος ἢ Κιμμερικὸς, πορθμὸς μεταξὺ τῆς Ἀσιατικῆς Τραπεζίας καὶ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, χυν. ἀπὸ τῆς Μαιώτιδος λίμνης εἰς τὸν Πόντον, (Στενὸν τοῦ Καφφᾶ ἢ τοῦ Γενέζι. Τὰ ἑκατέρωθεν αὐτοῦ παράλια ξαχνμάτιζον τὸ Βασίλειον τοῦ Βοσπόρου.

Βόστρα (τὰ), π. τῆς Ἀραβ., (ὁ πολ. Βοστραῖος ἢ Βοστρηνός).

Βοστρηνὸς (ὁ), ποτ. τῆς Φοινίκης.

*Βοτίειον (τὸ), π. τῆς Φρυγ., (ὁ πολ. Βοτιεύς).

Βότρυς, υος (ἡ), π. τῆς Φοινίκης, μεταξὺ Τριπόλ. ἢ Βηρυτοῦ, (ὁ πολ. Βοτρυηνός).

Βοττία καὶ Βοττιαία καὶ Βοττιαὶς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μακεδον., τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Βοττιαῖοι, ἄποικοι τῶν Ἀθην.

Βουβάστις, ιος (ἡ), θεὰ τῶν Αἰγυπτ., θυγ. τῆς Ἴσιδος καὶ τοῦ Ὑσίριδος, ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Ἀρτεμιν, λατρευομένη ὡς ἔφορος τῆς Σελήνης, καὶ ἔχουσα ἱερὸν αὐτῆς τὴν γαλῆν.

Βουβαστὶς (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ ἀπ' αὐτῆς παρωνυμασμένου νομοῦ, (ὁ πολ. Βουβαστίτης).

*Βουβών, ῶνος (ὁ), π. τῆς Δυκίας, (ὁ πολ. Βουβωνεύς).

Βούβεια (ἡ) καὶ Βούβειον (τό), π. τῆς Βοιωτ. καὶ 2) π. τῆς Φθιώτιδος, ἢ τῆς Θετταλομαγνησίας.

Βούβειος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄργου, κτίτωρ τῆς ἐν Φθίᾳ Βουβείας.

Βουβῖνοι (οἱ), ἔθνος νομαδικόν, κατοικοῦν πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Τανάϊδος καὶ συνορεῦον πρὸς ἄρκτον μὲ τοὺς Σαυρομάτας, ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τῶν Πολωνῶν.

Βουβάριον καὶ Βούβασον (τό), ἄκρωτ. καὶ ἐπ' αὐτοῦ φρούριον τῆς Σαλαμῖνος, ἀντικρὺ τῶν Μεγάρων.

Βούβαρος (ὁ), π. τῆς Εὐβοίας.

Βούβαρον (τό), = Βούβαρον.

*Βουβήρος (ὁ), Πυθαγορειός τις ἐκ Κυζίκου.

Βούβιος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος.

Βουβόη (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ὁ πολ. Βουβοαῖος).

Βουβρωτῶν (τό) καὶ Βουβρωτός (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἠπείρου, (Βυθρωτός).

Βούκαια (ἡ), π. τῆς Φωκ., (ὁ πολ. Βουκαιεύς).

Βουκεφάλα (τά), ἄκρωτ. τῆς Ἀργολ. 2) = Βουκεφάλεια.

Βουκεφάλας, α (ὁ), ὁ περιβόητος ἵππος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, εἴτε διότι εἶχε πλατὺ μέτωπον, εἴτε διότι ἦτον ἐστιγμένος μὲ σχῆμα βιβλοκεφάλου.

Βουκεφάλεια καὶ Βουκεφαλία (ἡ), π. τῆς Ἰνδ. ἐπὶ τοῦ Ὑδάσπου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου εἰς μνήμην τοῦ περιφήμου βουκεφάλου του, τελευτήσαντος ἐνταῦθα ὑπὸ γήρως, (ὁ πολ. Βουκεφαλίτης).

*Βουκολία (τά), χωρ. τῆς Αἰγύπτου.

Βουκολίδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Ὀθρυάδης.

Βουκολικὸν στόμα, ἓν τῶν τοῦ Νείλου, τὸ μεταξὺ Σεβεννυτικοῦ καὶ Μενδησίου.

Βουκολίων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς χειρωνωθέντων υἱῶν τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. 2) υἱὸς τοῦ Δαιμάδοντος ἢ τῆς νύμφης Καλυδνῆς, πατὴρ τοῦ Αἰσήπου καὶ Πηδάσου.

Βουκολίων, ωνος (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ. πρὸς μεσημβρ. τῆς Μαντινείας.

Βυκόλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων. 2, εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἱπποκόωντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Βουλαγόρας, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις Ἀλωπεκῆθεν παρὰ Δημοθ. 2) Πυθαγορ. τις, συνήθιλος τοῦ Μνησάρχου.

Βουλεὺς έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἢ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων.

Βουλινεῖς καὶ Βουλινοὶ (οἱ), λαός τις ἐν Ἰλλυρίᾳ, ὧν καὶ πόλις ἡ Βουλίνη, (ἄλλως Βυλλίονες).

Βούλις, ιος (ὁ), Σπαρτιάτης υἱὸς τοῦ Νικολάου, ἀπελθὼν μετὰ τοῦ συμπολίτου του Σπαρθίου πρὸς τὸν Ξέρξην, ἢ προσενεγκὼν ἑαυτὸν ἐντάφιον τῶν ἐν Σπάρτῃ φονευθέντων πρέσβεων τοῦ Δαρείου.

Βούλις, ίδος καὶ ιος (ἡ), π. τῆς Φωκ. ἐπὶ τοῦ Κορινθ. κόλπου, (ὁ πολ. Βούλιος).

Βοῦλλις, ίδος Βύλλις.

*Βουλλών, ῶνος (ὁ), ἀκτίσας τὴν πόλιν Βοῦλλιν. 2) μαθητής τις τοῦ φιλοσόφου Λύκωνος.

Βουμώδες (τό), ποτ. τῆς Ἀσσυρ. παρὰ τὰ Γαυγάμηλα.

*Βυῶνος (ὁ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ὁ πολ. Βύθνιος).

*Βουνάμεια καὶ Βούναμος (ἡ), ἀρχαῖον ὄνομα τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Πέλλης.

Βοῦνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀλκιδαμείας, κτίσας ἐν Κορίνθῳ (τῆς ὁποίας ἐβασίλευσεν,) ἀκούστος τοῦ Ἀλήτου εἰς τὴν Τρωϊκὴν) ναὸν τῆς Βουναίας Ἥρας.

*Βουσλεῦσκοι (οἱ), ἴδε Οὐδλασκοι.

Βούπαλος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις, τὸν ὁποῖον ἐσατύριζεν ὁ Ἱππώναξ.

Βούπορθμος (ὁ), β. τῆς Ἀργολ. μεταξὺ Ἐρμιόνης καὶ Τροιζῆνος.

Βουπράσιον (τό), π. καὶ ποτ. ἐν ταῖς μεθορίοις Ἤλιδος καὶ Ἀχαΐας, (ὁ πολ. Βουπρασιεύς).

Βυῦρα (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἑλίκης, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) π. τῆς Ἀχ. ἐπὶ τοῦ Κορινθ. κόλπου, (ὁ πολ. Βυρεατῶν).

Βουρδίγαλα (ἡ), π. τῆς Ἀκιτ. Γαλλ., (Bourdeaux).

Βούρινα (ἡ), πηγή τις ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ.

*Βοῦρις (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Πλουτάρχῳ.

*Βούρμινα (ἡ), = Βύρμινα.

Βουσαὶ (οἱ), λαὸς τῆς Μηδ. περὶ τὴν Κασπίαν.

Βούσιρις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τῆς Λυσιανάσσης, ἄρχων Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, θυσιάζων τοὺς ξένους εἰς τὸν Δία. Ἐφονεύθη μετὰ τοῦ υἱοῦ του ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Αὐτομάτης.

Βούσιρις, ιδος καὶ ις (ἡ), π. ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ Βουσιρίτου Νομοῦ.

Βούσος (ἡ), = Ἔδουσος.

Βουτάδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Βούτου ἐν Ἀθήναις, ἐξ ὧν ἐκλέγετο συνήθως οἱ ἱερεῖς τοῦ Ποσειδ. ἢ τῆς Ἀθηνᾶς. 2) δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν.

*Βούτας, α (ὁ), Μιλήσιος ἀθλητής, υἱὸς τοῦ Ἡρωνείκου.

Βούτη (ἡ), = Βουτώ.

Βούτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Τελέοντος ἢ τοῦ Πανδίονος καὶ τῆς Ζευξίππης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, γενόμενος, μετὰ θάνατον τοῦ Πανδίονος, ἱερεὺς τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ κληρονομήσας τὸ ἀξίωμα τοῦτο καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους του.

Βουτώ, οῦς (ἡ), θεὰ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ Λητὼ τῶν Ἑλλήνων. 2) (γεωγρφ.) π. καὶ λίμνη ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, ὅπου ναὸς ἢ μαντεῖον τῆς Βουτοῦς. 3) π. τῆς Αἰγύπτ. πρὸς τὴν Ἀραβ., ἴσως ἡ παρὰ τῷ Γραφῷ Βουτάν, (ὁ πολ. Βουτάτης).

*Βουτράχιον (τό), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.

Βουφάγος (ὁ), ποτ. ἢ τόπος τις τῆς Ἀρκαδ.

Βουφρᾶς, άδος (ἡ), νῆσος ἢ ἄκρα ἢ λιμὴν ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Μαυρουσ.

Βουχαΐτιον (τό) καὶ Βούχετα (ἡ), πολίχνη τῆς Ἠπείρου ἐν τῷ Βοστωνίῳ.

*Βράγγας (ὁ), υἱὸς τοῦ Στρυμόνος, κτίστωρ τῆς Ὀλύνθου.

Βραγχίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Βράγχου, ἱεραπτεύοντες κληρονομικῶς εἰς τὸ ἐν Μιλήτῳ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Ἀρτέμ., καλούμενον ὡσαύτως Βραγχίδαι. Μετοικισθέντες ὑπὸ τοῦ Ξέρξ. εἰς Περσ., συνῳκίσθησαν εἰς τὰ ἀπ' αὐτῶν κληθὲν ἐκεῖ Βραγχιδῶν ἄστυ.

Βράγχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ., Μιλήσιος, μάντις, συστήσας μαντεῖον περίφημον ἐν Διδύμοις τῆς Μιλησίας.

*Βραγχυλλίδης, ου (ὁ), Βοιωτάρχης τις παρὰ Πλουτ.

Βρασία (ἡ), θυγ. τοῦ Κινύρα.

Βρασιαὶ (αἱ), = Πρασιαί.

Βρασίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Τελλιάδος, στρατηγήσας καὶ ἀποθανὼν ἐνδόξως ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Βραυρώ, οῦς (ἡ), γυνὴ τοῦ Πιττακοῦ βασιλέως τῶν ἐν Θράκῃ Ἠδωνῶν.

Βραύρων, ωνος (ὁ), ἥρως τις ἐν Ἀττικῇ, ἀφ' οὗ παρωνομάσθη ἡ

Βραυρών, ῶνος (ἡ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττ. παρὰ τὸν Μαραθῶνα, ὅπου ἐλατρεύετο ἰδίως ἡ Βραυρωνία Ἄρτεμις, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας ἑορτάζοντο τὰ Βραυρώνια.

Βραχμᾶνες (οἱ), φυλή τις ἱερέων ἢ σοφῶν ἐν τῇ Ἰνδ., οἱ ἄλλως Γυμνοσοφισταί.

*Βραχύλη (ἡ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Βραχυλαῖος).

*Βρενθάτης, ου (ὁ), ποτ. καὶ

Βρενθη (ἡ) π. τῆς Ἀρκαδ.

Βρέννος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Γαλατῶν, οἵτινες εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἰταλ. τῷ 360 πρὸ Χ.

Βρεντέσιον καὶ Βρεντέσιον (τό), π. καὶ λιμὴν τῆς Ἰταλ., (Brindisi), (ὁ πολ. Βρεντεσινός).

*Βρέντιοι (οἱ), = Βρέττιοι.

Βριτανία καὶ (συχνότ.) Βρεττανία (ἡ), ἡ μεγίστη νῆσος τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, παρατείνασα πρὸς δυσμὰς τὴν Γαλλίαν, καὶ περιέχουσα τὰ βασίλεια τῆς Ἀγγλ. καὶ Σκωτ., (τὸ ἐθν. Βρεττανός).

Βρεττία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἰταλ. ἡνῶν Καλαυρία, ὅπου κατῴκουν οἱ

Βρέττιοι (οἱ), ἔθνος συγγενὲς τῶν Λευκανῶν, τῶν ἀπαίων πρόγονος ἐνομίζετο ὁ

Βρέττιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ.

Βρεῦκοι (οἱ), λαὸς τῆς Παιονίας, κατοικῶν μεταξὺ Θάσου καὶ Σαΐου.

Βρευκόμαγον (τό), π. τῆς Βελγ. Γαλλ., δύο μίλια μακρὰν τοῦ Ἀργεντοράτου, (Brumpt).

*Βρῆννος (ὁ), = Βρέννος.

*Βριζᾶ (τά), π. τῆς Πισιδ.

Βριεντικὴ (ἡ), ἡ περὶ τὸν Λίσσαν ποταμὸν χώρα τῆς Βρίκκης, καλουμένη ἀρχήτερα Γαλατική.

Βριάρεως (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, ὁ ἄλλως Αἰγαίων καὶ Ἑκατόγχειρ.

Βρίγαντες (οἱ), ἔθνος τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Ἰρλανδ.

Βριγάντιον (τό), π. τῆς Ταρβάκων Ἰσπαν. ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντ. Ὠκεανοῦ, (Coruna).

Βρίγες (οἱ), = Βρύγες.

Βρικανσιοι (οἱ), ἔθνος Γερμανικόν, κτλ

ο. καὶν περὶ τὴν τῶν Κωνσταντίαν λίμνην.
Βρικινίαι (αἱ), φρούριον τῆς Σικελ. παρὰ τὴν πόλιν τῶν Λεοντίνων.
Βριλησσός (ὁ), β. πρὸς βορρᾶν τῆς Λττ.
Βρίμώ, οῦς (ἡ), ἡ Βριμωμένη ἢ Βρέμουσα, ἐπίθ. τῆς Ἑκάτης ἢ τῆς Περσεφόνης.
Βριξία (ἡ), π. τῆς Ἰταλ., (Brescia)
*Βρίσα (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Λέσβου, ἀφ' οὗ Βρισαῖος ὁ Δένυσος.
*Βρισεύς, έως (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς Βρισηΐδος, βασιλεὺς τῶν Λελέγων.
Βρισηΐς, ίδος (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Βρισέως ἐκ Τροιζῆνος, ἢ ἄλλως Ἰπποδάμεια, αἰχμάλωτος τοῦ Ἀχιλλέως.
Βριτόμαρτις, εως (ἡ), θυγ. τοῦ Δὸς καὶ τῆς Λάρμης, θυγατρὸς τοῦ Εὐβούλου ἐκ Κρήτης, συνόμιλος τῆς Ἀρτέμιδος, τιμωμένη ὡς εὑρέτις τῶν θηρευτικῶν Δικτύων, ὅθεν καὶ Δίκτυννα. 2) ἐπίθετ. ἡ Ἄρτεμις, ὡς σώσασα τὴν νύμφην Βριτόμαρτιν, διωκομένην ὑπὸ τοῦ Μίνωος.
*Βριτόμαρτις (ὁ), βασιλεὺς τις τῶν Γαλλων.
Βρόγγος (ὁ), ποτ. τῆς Μοισ. χων. εἰς τὸν Ἴστρον, (Σαῦος ἢ Μοράβα).
Βρόμιος (ὁ, εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἐρατοῦς 2) ἐπίθετ. ὁ Βάκχος, ἴδε τὸ Λιξικόν.
Βροντεύς, έως (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ταντάλου, τοῦ καταχθόνιος παρὰ τοῦ Λιὸς μένους τὴν Κλυταιμνήστραν, (παρθ. Βροντεύς).
Βροντῖνος (ὁ), = Βροντῖνος (ἡ).
Βροϊκτέροι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν., κατοικοῦν περὶ τὸν Ἀμασίαν (Ems) ποταμὸν καὶ ἐξολοθρευθὲν ὑπὸ τῶν Ῥωμ.
Βρουτος (ὁ), Δ. Ἰούνιος —, υἱὸς τοῦ Ν. Ἰουνίου καὶ τῆς θυγατρὸς Ταρκυνίου τοῦ Α', συνωμότης κατὰ τοῦ Ταρκυνίου Σαπέρβου, καὶ καταλύσας τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν ἐν Ῥώμῃ, συστήσας δὲ τὴν Ὑπατικήν, καὶ ὑπατεύσας πρῶτος μετὰ τοῦ Κολλατίου τῷ 510 πρὸ Χ. 2) Μ. Ἰούνιος —, ὁ νεώτερος, φίλος καὶ νομιζόμενος υἱὸς τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου, κατὰ τοῦ ὁποίου ὡς τυραννιώντος συνωμότησε μετὰ τοῦ Κασσίου καὶ ἄλλων, ἐμαχαίρωσεν αὐτὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς βουλῆς τῷ 44 πρὸ Χ.
Βρουτία, Βρούττιοι, = Βρεττία, Βρέττιοι.
Βρύγιον (τὸ), π. τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρ. ἢ Θεσπρωτ. παρὰ τὸν Ἐριγόνα ποταμὸν, (ὁ πολ. Βρυάνιος).
Βρύαξις, ιδος (ὁ), γλύπτης κολοσσαίων ἀγαλμάτων Ἀθηναῖος.
Βρύας, αντος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος καὶ 2) ἕτερος ἐκ Τάραντος.
*Βρυγίας (ὁ) ἢ Βούγιον (τὸ), π. τῆς Μακεδ., (ὁ πολ. Βρύγιος).
Βρύγοι (οἱ), ἔθνος τῆς Θράκης κατοικοῦν ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Μακεδον., τῶν ὁποίων ἄποικοι ἦσαν οἱ ἐν Ἀσίᾳ Φρύγες.
Βρυχοί (αἱ), λαὸς τῆς Λιβύης
Βρύχη (ἡ), = Βεβρύκη.
Βρύλλη (ἡ), θυγ. τοῦ Μίνωος, ἐξ ἧς ὁ Γορτυνίους ἐγέννησεν, ὡς λέγεται, τὸν Ὠρίωνα.
Βρυσεῖαι (αἱ), π. τῆς Λακων. πρὸς μεσημβρ. τῶν Ἀμυκλῶν.
*Βρυσταχίς (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Οἰνωτρίᾳ), (ὁ πολ. Βρυσταχιάτης).
*Βρύτων, ωνος (ὁ), Πυθαγορειός τις παρ' Ἰαμβλ.
Βρύττιοι (οἱ), = Βρέττιοι.
*Βρυώ, οῦς (ἡ), Πυθαγορεία τις ἐξ Ἄργους.
Βουμίσκος (ἡ), π. τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, ἐπὶ τῆς Βολβίτης λίμνης.
Βύβασσος (ἡ), π. τῆς Καρ., ἀφ' ἧς ἐπωνυμάσθη Βυβασσία Χερσόνησος, ἡ συνεχομένη μὲ τὴν Χερσόνησον τῆς Κνίδ.
*Βύβη (ἡ), π. τῆς Ἰταλ., (ὁ πολ. Βυβεῖτες).
Βυβλίς, ίδος (ἡ), πηγὴ τις ἐν Μιλήτῳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι μετεμορφώθη ἡ ὁμώνυμος αὐτῆς θυγάτηρ τῆς Μιλήτου καὶ τῆς Εἰδοθέας, ἐρασθεῖσα τοῦ ἀδελφοῦ της Καύνου.
Βύβλος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Φοινίκης, (Τζεμπαίλ), (ὁ πολ. Βύβλιος). 2) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, (Μπακαΐλ), (ἀφ' οὗ τῆς ἐπωνομάσθησαν τὰ Βύβλινα ᾤρη).
Βυζακία καὶ Βυζακίς (ἡ), ἴδε Βυσσάτις.
Βυζάντιον (τὸ), π. τῆς Θρᾴκης, ἐπὶ τῆς μεσημβρ. ἄκρας τῆς εἰσόδου τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου, ἄποικος τῶν Μεγαρέων, παρώνυμος τοῦ πρώτου κτίστου αὐτῆς Βύζαντος, ἢ μετὰ ταῦτα Κωνσταντινούπολις, (ὁ πολ. Βυζάντιος).
Βύζας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τῆς νύμφης Κρεούσης ἢ Καρίσσης, κτίστου τοῦ Βυζαντίου, ἢ 2) Μεγαρεύς, ἀποικίσας τὴν πόλιν ταύτης.
Βυζύη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἐρασίνου, φιλοξενήσασα τὴν Βρετόμαρτιν.
Βύζηρες (οἱ), ἔθνος τοῦ Πόντου, συνωρεῖον μὲ τοὺς Βόλχους.
*Βύκελος (ὁ), ἀθλητὴς Σικυώνιος, ἀνακείμενος ἐν Ὀλυμπίᾳ.
*Βύκκων, ωνος (ὁ), θεράπων τοῦ Ὁμήρου κατὰ Τζέτζην.
*Βυλάζωρα (τὰ), π. τῆς Παιονίας.
Βύλλις, ιδος (ἡ), π. τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρ., πρωτεύουσα τῶν ἐθν. τῶν Βυλλιόνων.
Βύρσα (ἡ), ἡ ἀκρόπολις τῆς Καρχηδόνος.
Βυσσᾶτις, ιδος (ἡ), ἐπαρχ. Ῥωμαϊκὴ εὐφορωτάτη ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς παρὰ τὴν μικρὰν Σύρτιν.
Βῶλα (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Αἰκυῶν, (ὁ πολ. Βωλανος.
Βώλαξ, ακος (ἡ), πολίχνιον τῆς Ἤλιδος, (Ἠλιδ. Δ', 77).
Βωμιεῖς (οἱ), λαὸς τῆς Αἰτωλ. κατοικῶν τὰ μεθόρια τῆς Θεσσαλ., ἴδε ἐξ οὗ ἐπιμ.
Βωμοί (οἱ), β. τῆς Αἰτωλ. πρὸς ὄρεσι τῆς Οἴτης, (Λίνου).
Βωνωνία (ἡ), π. τῆς Ἰταλ., (Bologne).
Βῶρμος καὶ Βώρμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀπί ω, Μαριανδυνός, ἀρπασθεὶς ὑπὸ τῶν Νυμφῶν διὰ τὴν ἄκραν καλλοσύνην, ἐθρηνούμενος κατ' ἔτος ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του.
Βῶρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περιήρους καὶ ἀνὴρ τῆς Πελυδώρης, ἀδελφῆς τοῦ Ἀχιλλέως. 2) εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων, πατὴρ τοῦ Φαίδου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας.

Γ.

Γάβα καὶ Γαβαὶ (ἡ), π. τῆς Γαλιλ.
Γαβαί (αἱ), δύω πόλεις τῆς Περσ.
Γαβαῖος (ὁ), ἱερεὺς σατράπης τῆς Φρυγ.
Γάβαλα (τὰ), π. ἢ λιμὴν τῆς Συρ. πρὸς μεσημβρ. τῆς Λαοδικείας, (Τζεμπαλέ). (ὁ πολ. Γαβαλεύς).
Γαβαλεῖς (οἱ), λαὸς τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας.
Γαβαλούπολις (ἡ), = Γαβαί.
Γάβαρα (τὰ), π. τῆς Παλαιστ. ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ.
Γάβιοι (οἱ), π. τῆς Ἰταλ. μεταξὺ Ῥώμης καὶ Πραινέστου, (τὸ ἐθν. Γαβῖται).
*Γαβρῆτα (ἡ), ὄασις μεγα τῆς Γερμαν.
*Γάγαι (αἱ), π. τῆς Λυκίας, (ὁ πολ. Γαγαῖος).
Γάγγη (ἡ), π. τῆς Ἰνδ.
Γάγγης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ., πηγ. ἐκ τῶν μεθορίων τῆς Σκυθ. καὶ Ἰνδ. καὶ χων. διὰ πολλῶν στομίων εἰς τὸν ἀπ' αὐτοῦ Γαγγητικὸν καλούμενον κόλπον, διαιρῶν δὲ τὴν ὅλην Ἰνδίαν εἰς τὴν Ἐντὸς καὶ Ἐκτὸς Γάγγου.
Γάγγρα (ἡ), π. πρωτεύουσα τοῦ πάλαι τῆς Παφλαγον., (Τζάγγρα), (ὁ πολ. Γαγγρηνός).
Γάδαρα (τὰ), π. τῆς Παλαιστ., (ὁ πολ. Γαδαρηνός). 2) π. τῆς Ἄνω Συρίας, κατὰ τοῦ ἐπιγραμματοποιοῦ Μελεάγρου, (ὁ πολ. Γαδαρεύς).
Γαδάτας, α καὶ ου (ὁ), Ἀσσύριος παρὰ Ξενοφῶντι.
Γάδειρα (τὰ), π. καὶ νῆσος τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ἀπέναντι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βαίτιος ἐν τῷ Ἰσπαν., συνεχομένη μὲ τὴν στερεὰν διὰ γεφύρας, (Cadix), (ὁ ποπ. Γαδειρεὺς καὶ Γαδιτανός).
Γάζα (ἡ), π. τῆς Παλαιστ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου. 2) π. τῆς Σογδιάνης ἐν τῇ Περσ., (ὁ πολ. Γαζαῖος).
Γάζαρα (τὰ), = Γάδαρα.
Γαζίουρα (τὰ), π. τοῦ Πόντου, (Στρβ ΙΒ', 547).
Γάζωρος (ἡ), π. τῆς Μακεδον. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Νέστου.
*Γαθέαι (αἱ), π. τῆς Ἀρκαδ.
*Γαθεάτας (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. πηγ. παρὰ τὰς Γαθέας ἐξ ὧν εἰς τὸν Ἀλφειόν.
Γαῖα-Γῆ (ἡ), κατὰ τὴν μυθολογ. θυγ. τοῦ Χάους καὶ μήτηρ τοῦ Οὐρανοῦ κλπ., ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε πάλιν τοὺς Γίγαντας, τοὺς Τιτᾶνας κτλ., ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Μεγάλη Μήτηρ, Γῆ Μήτηρ = Δημήτηρ. Ἀφ.
Γαῖος (ὁ), ὄνομα εἰκοσιεπτακόν διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων, γνωστότερος τῶν ὁποίων ὑπῆρξεν ὁ Γάϊος Ἰούλιος Καῖσαρ, υἱὸς πρεσβυτέρου τοῦ Ἀγρίππα Οὐϊψανίου καὶ τῆς Ἰουλίας θυγατρὸς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 24 ἐτῶν, ἐν ᾧ ἐτοιμάζετο νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῶν Πάρθων.
Γαισάται καὶ Γαισσάται (οἱ), ἔθνος τῆς Ναρβων. Γαλ., μετοικήσαν ὕστερον εἰς τὴν μεταξὺ Ἀπεννίνων καὶ Πάδου χώραν.
Γαίσων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰων., ῥέων διὰ τῆς Πριήνης ἐξ ὧν εἰς τὸν Μαιανδρον.

Γαιτουλία (ἡ), ἔπαρχ. τῆς Μαυριτανίας τὴν ὀπαίαν κατῴκουν οἱ
Γαιτούλοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀφρικ. Ἀφρικῆς, πρόγονοι τῶν νῦν Βαρβαρίνων.
Γάλαβρα (τὰ), π. τῆς Μεσσηνίας.
Γαλαξαύρα (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος.
Γαλάτεια (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων, ἐρωμένη τοῦ Ἀκίδος, υἱοῦ τοῦ Φαύνου, καὶ περιφρονήσασα τὸν Κύκλωπα Πολύφημον περιπαθῶς αὐτῆς ἐρῶντα.
Γαλάτη (ἡ), Π. ἀντὶ Γαλατία.
Γαλάτης, ου (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Γαλατίας.
Γαλατία (ἡ), ἔπαρχ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἅλυος καὶ Σαγγαρίου, ἡ ἄλλη Γαλλογραικία. 2) μέγα μέρος τῆς Εὐρώπης, διαιρουμένη εἰς τὴν ἐντὸς ἢ ἐντὸς ἡ ἐπέκεινα τῶν Ἄλπεων, Cisālpina et Transalpina. Ἡ τελευταία εἶναι ἡ σήμερον Γαλλία ἢ Φράντσα.
Γαλατικὸς πόλπος, ὁ περὶ τὰ παράλια τῆς μεσημβρ. Γαλλίας (Κόλπος τοῦ Λυών).
Γαλάτων, ωνος (ὁ), ζωγράφος τις τοῦ ὑστέρου περιεργόν τινα εἰκόνα τοῦ Ὁμήρου ἀναφέρει ὁ Αἰλιανὸς (Ποικ. Ἱστορ. ΙΓ', 22).
*Γάλαυρος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ταυλαντίων.
Γάλβας, α (ὁ); Σερούϊος Σουλπίκιος—, γεννηθεὶς τὸ 6 ἔτος πρὸ Χ., αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων μετὰ θάνατον τοῦ Κλαυδίου Νέρωνος, καὶ κατασκοπεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ τὸ 69 μετὰ Χ.
Γαλέτης, ου (ὁ), εὐνοούμενός τις Πτολεμαίου τοῦ Λάγου.
Γαλεῶται (οἱ), μάντεις τινὲς ἐν Σικελίᾳ ἀπὸ Γαλεσοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Θεμιστοῦς ἢ τῶν ἰχθύων γαλεοῦ.
Γαλήνη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.
Γαληνὸς ἢ κατ' ἄλλους Γαλῆνος (ὁ), Κλαύδιος —, ἰατρὸς περίφημος ἐκ Περγάμου, ζήσας περὶ τὴν δευτέραν πρὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα, τοῦ ὁποίου σώζονται διάφορα συγγράμματα, τὸ πλεῖστον ἰατρικά.
Γαληψὸς (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου, (Κυρίλλι), (ὁ πολ. Γαλλήψιος).
Γαλλαικία (ἡ), ἔπαρχ. τῆς Παλαιᾶς, τῆς ὁποίας τὸ μεσημβρ. μέρος κατῳκεῖτο ὑπὸ μόνων Ἑβδαίων, (τὸ ἐθν. Γαλλαικαῖος).
Γαλλαικὸς καὶ Γαλλαϊκός (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως Ἱππότου, παρευρεθεῖσα καὶ συντέλέσασα εἰς τὸν τοκετὸν τοῦ Ἡρακλ., ὅθεν καὶ ἐτιμᾶτο ἐν Θήβαις.
Γαλλαϊκὴ (ἡ), ἔπαρχ. τῆς Θράκης, ἡ ὑστερον Βοιωτική.
*Γαλλήσιον (τὸ), π. ἀβ. περὶ τὴν Ἔφεσον, (ὁ πολ. Γαλλήσιος).
Γαλλία (ἡ), ἴδε Γαλατία.
Γαλλογραικία (ἡ), ἴδε Γαλατία.
Γάλλος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Γαλλίας, = Γαλάτης. 2) (ὡς κύριον) ὄνομα διαφόρων Ἰωμαίων. 3) (ἰδιωνυμ.) οἱ ἱερεῖς τῆς Κυβέλης, ἐκτεμνόμενοι οἱ ἴδιοι καὶ ἐορτάζοντες τὰ μυστήρια αὐλοῦντες διὰ τυμπάνων καὶ ἐνθουσιαστικῶς ᾄδοντες, ξῶντες δὲ ἀπὸ ζητείας. 4) (γεωγρ.) κοιν. τῆς Φρυγ. χωρ. εἰς τὸν Σαγγάριον.
Γάμαλα (τὰ), π. τῆς Παλαιᾶς, (ὁ πολ. Γαμαλεύς).
Γαμβρεῖον ἢ Γάμβριον (τὸ), πολίχν. τῆς Αἰολ. ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, (ὁ πολ. Γαμβρειεύς).
Γαμηλίων, ωνος (ὁ), πλαγὸν ὄνομα παρασίτου παρ' Ἀλκίφρονι.
*Γανδαρίδαι (αἱ) καὶ
Γανδάριοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας ἐπὶ τῶν μεθορίων Περσ. καὶ Ἰνδ.
Γανδαρῖτες, ιδος καὶ Γανδαρὶς, ίδος (ἡ), ἡ χώρα τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Γανδάριοι.
Γανδόωρον (τὸ), π. τῆς Βελγ. Γαλλ. ἐν τῇ Ἑλουητίᾳ.
Γάνος (ἡ), π. καὶ φρούριον τῆς Θράκης ἐπὶ τῆς Προποντ., (διέσωσε τὸ ὄνομά του).
*Γανύκτωρ, ορος (ὁ), Ναυπάκτιος (ἰ), πατὴρ τῶν φονέων τοῦ Ἀσώπου, Κτιμένου καὶ Ἀντίφου.
*Γαννυμήδα (ἡ), παρὰ ταῖς Φλυαφίοις ἡ νεωτέρα Ἥβη.
Γανυμήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Τρωὸς ἢ Ἐριχθονίου ἢ Δαρδάνου, τὸν ὁποῖον, διὰ τὴν ἄκραν του ὡραιότητα, ἥρπασεν ὁ Ζεὺς μεταμορφωθεὶς εἰς ἀετόν, καὶ κατέστησεν αὐτὸν οἰνοχόον τῶν θεῶν.
Γαραμαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσσυρ., κατοικοῦν τὰ πρὸς μεσημβρ. ὀρεινὰ μέρη τῶν Ἀρβήλων.
Γαράμαντες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀφρ. κατοικοῦν ἐν τῇ Μαρμαρικῇ πρὸς μεσημβρ. τῶν Νασαμώνων.
Γαραμαντὶς, ίδος (ἡ), νύμφη τις ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Ἰάρβαν.
Γαράμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς νύμφης Ἀκακαλλίδος.
*Γαράτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. μεταξὺ Τεγεάτιδος καὶ Θυρεάτιδος.
*Γαρεᾶται (οἱ), κώμη τῆς Ἀρκαδ. ἐν τῇ Τεγεάτιδι.
Γάργαζα (ἡ), π. τοῦ Κιμμερ. Βοσπόρου.
Γάργαυον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἀκαρνανίας.
Γάργαρα (τὰ), π. τῆς Τρῳάδος ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, (ὁ πολ. Γαργαρεύς).
*Γαργαρὶς, ίδος (ἡ), ἡ χώρα τῶν Γαργάρων.
Γάργαρον (τὸ), ἡ μεσημβρινὴ ἄκρα τοῦ βουνοῦ τῆς Ἴδης ἐν Τρῳάδι ἐφ' ἧς καὶ ναὸς τοῦ Διός.
*Γάργαρος (ὁ), = Γάργαρα.
Γαργαφία (ἡ), πηγὴ τῆς Βοιωτ. παρὰ τὰς Πλαταιάς.
*Γάργη (ἡ), π. τῆς Διβ., (ὁ πολ. Γαργαῖος).
Γαργηττὸς (ἡ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἴωνος, κατὰ Πανυασσ. 2) (γεωγρ.) δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα ἢ Οἰνηΐδα φυλήν, (ὁ ἐθνικ. Γαργήττιος).
*Γαρσάθυρα (τὰ), πολίχν. τῆς Καππαδοκ.
*Γαρσαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀραβ.
Γαρούνας, α (ὁ), ποτ. τῆς Γαλλ. πηγ. ἐκ τῶν Πυρηναίων καὶ χυν. εἰς τὸν Ὠκεανόν, (Garonne).
*Γαρσάουρα (τὰ), π. τῆς Καππαδοκ.
Γαυάνης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου Τημένου ἐξ Ἄργους.
Γαυγάμηλα (τὰ), κώμη τῆς Ἀσσυρ. πλησίον τῶν Ἀρβήλων.
Γαῦδος (ἡ), νῆσος μικρὰ παρὰ τὴν Κρήτην, (Γαύδος).
Γαυλείτης καὶ Γαυλίτης, ου (ὁ), Κάρτος παρὰ Θκδ. καὶ 2) Σάμιός τις συγγραφεὺς μετὰ Ξενοφῶντος.
Γαῦλος (ἡ), νῆσος τῆς Σικελικῆς θαλάσσης πλησίον τῆς Μελίτης, (Γκόζο), (ὁ νησ. Γαυλίτης).
Γαυλών, ῶνος (ἡ), π. τῆς Παλαιᾶς, πέραν τοῦ Ἰορδάνου.
Γαύριον (τὸ), λιμὴν ἀφρούριον τῆς Ἀνδρ.
Γεδρωσία (ἡ), ἔπαρχ. τῆς Περσ. μεταξὺ Καρμαν. καὶ Ἰνδ., (τὸ ἐθν. Γεδρωσοί).
Γειλήσσα (ἡ), ἡ τροφὸς τοῦ Ὀρέστου.
*Γειρ (ὁ), ποτ. τῆς Λιβ.
Γέλα (ἡ), π. παραθαλ. πρὸς νότον τῆς Σικελ., (Terra nuova), (ὁ πολ. Γελῷος).
Γελάνωρ, ορος (ὁ), βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, ἐκβληθεὶς ὑπὸ τοῦ Δαναοῦ.
Γέλας, α (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. παρὰ τὴν πόλιν Γέλαν.
Γελεόντιος (ὁ), ἑορταλμ. ἀντὶ Τελείων.
Γέλων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δεινομένους ἐκ Γέλας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἱέρωνος, σύγχρονος τοῦ Ξέρξου, τυραννήσας ἐνδόξως τῶν Συρακουσῶν καὶ ἀρὶς διέδυνε μετὰ ἐπταετῆ βασιλείαν τὸν ἀδελφόν του.
Γελωνοὶ (οἱ), ἔθνος καταγωγῆς ἑλληνικῆς, κατοικοῦν παρὶ τὸν Τάναϊν.
Γελωνὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐκ τῆς Ἐχίδνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαθύρσου.
Γελωνὸς (ἡ), π. τῆς Σκυθ. πρωτεύουσα τῶν Γελωνῶν.
Γεμῖνος (ὁ), Ῥόδιος μαθηματικὸς, σύγχρονος τοῦ Ποσειδωνίου, γράψας περὶ Ἀστρονομίας.
Γενέθλιον (τὸ), κώμη τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Τροιζῆνα.
*Γενεσὰ (ἡ), π. τῆς Ἀκαιων., (ὁ πολ. Γενεσαῖος).
Γενέσιον (τὸ), κώμη τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Λέρνην.
Γενετυλλὶς, ίδος (ἡ), θεά τις ἔφορος τῶν τοκετῶν. 2) ἐπίθετ. ἡ Ἀφροδίτη. 3) (πλθ.) θεαί τινες ἢ νύμφαι συνέμιλοι τῆς Ἀφρ.
Γενέτωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθέντων υἱῶν τοῦ Λυκάονος.
Γενήτης, ου (ὁ), λιμὴν ἢ ποτ. τοῦ Πόντου, (Μπόνα).
Γενναίδες (αἱ), = Γενετυλλίδες.
*Γεννησαρίτις, ιδος (ἡ), λίμνη τῆς Παλαιᾶς.
Γενόα καὶ Γενούα (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ Λιγουρίᾳ, (Genua), (ὁ πολ. Γενοάτης).
*Γέντα (ἡ) π. τῆς Ἰνδ., (ὁ πολ. Γενταῖος).
Γέντιος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ἰλλυρίων, σύγχρονος τοῦ Περσέως βασιλέως τῆς Μακεδόν.
Γεραιστὸς (ὁ), εἷς τῶν Εὐκλώπων. 2) υἱὸς τοῦ Διός, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ
Γεραιστὸς (ἡ), ἀκρωτ. καὶ λιμὴν μέγας τοῦ Ποσειδ. ἐπὶ τῶν μεσημβρινανατολικῶν παραλίων τῆς Εὐβοίας, (τὸ τοπ. Γεραίστιος).
Γερμανία (ἡ), β. μεταξὺ Μαγαρίδος καὶ Ἰλλυρικοῦ, (Παλατινάτον).

Γεράνθραι (αἱ),=Γερόνθρας.
Γεράνωρ, ορος (ὁ), Δάκων τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Γέρας (τὸ), ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Δέρας.
Γέρασα (τά), π. τῆς Παλαιστ. ἡ τῆς Κοίλης Συρίας, (Τζεράσα), (ὁ πολ. Γερασηνός).
Γεργίθιον (τὸ), μέρος περὶ τὴν Λάμψακον καὶ τὴν Κύμην.
Γέργιθος καὶ
Γέργις, ιθος (ἡ), π. τῆς Τρῳάδος ἐπὶ τῆς Ἴδης, (ὁ πολ. Γεργίθιος καὶ Γεργιθεύς καὶ Γέργις).
Γέργις, ιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρίζου, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Ξέρξου.
Γεργοουία (ἡ), π. τῆς Ἀκουϊτων. Γαλλ., (Clermont).
Γέρην, ηνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἀφ' οὗ ἐπωνυμάσθη. 2) Χωρίον τι ἐν Λέσβῳ.
Γέρηνα (τὰ),=τῷ
Γερηνία (ἡ) καὶ Γέρηνον (τὸ) ἢ Γέρηνος (ἡ), π. τῆς Μεσην., ὅπου ἀνετράφησε ὁ Νέστωρ, ἐπωνομάσθη Γερήνιος.
Γέρης, ητος (ὁ), φαλακρός τις ἐπαίτης χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.
Γερητοθεόδωρος (ὁ), Κωμ. ἐπίθετον ἀχρείου τινὸς Ἀθηναίου.
Γέρισσα (ἡ), π. τῆς Ἀσσυρ. παρὰ τὰς Σύρτεις.
Γερμανία (ἡ), μέγα μέρος τῆς Εὐρώπης, τὸ μεταξὺ τῶν Καρπαθίων ὀρέων, τοῦ Ὠκεανοῦ, ἢ τῶν ποταμῶν Ῥήνου καὶ Οὐιστούλα, ἄγνωστος εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας καὶ Ῥωμαίους, κληθεῖσα δὲ μετέπειτα Ἀλλεμανία (Allemagne), κατοικουμένη ὑπὸ πολλῶν ἢ διαφόρων λαῶν, (τὸ ἐθν. Γερμανός =Germanus, Λατ. ἀδελφός, διότι οἱ Ῥωμαῖοι τοὺς ἐθεώρουν συγγενεῖς τῶν Γαλλων).
Γερμανίκεια (ἡ), π. παρὰ τὸν Εὐφράτην, (ὁ πολ. Γερμανικεύς).
Γερμάνιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Περσ., οἱ ὕστερον Καρμανοί.
Γέρμη (ἡ), π. τοῦ Ἑλλησπόντου, (ὁ πολ. Γερμηνός).
Γερόνθραι (αἱ), π. τῆς Λακων. πρὸς τὸν Ἀργολικὸν Κόλπον, (Γεράκι), (ὁ πολ. Γερονθράτης).
Γεράντειον (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ.
Γερούνιον (τὸ), π. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Citegno), (ὁ πολ. Γερουνῖνος).
Γέρρα (τὰ), π. τῆς Συρίας ἢ Χαλδαίας παρὰ τὸν Εὐφράτην καὶ τὸν Περσικὸν κόλπον, (Ἐλ κατίφ). 2) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου οὐ μακρὰν τοῦ Πηλουσίου, (ὁ πολ. Γερρᾶτος). 3) π. τῆς Ἀραβ. παρὰ τοὺς καλουμένους Βραχους.
Γέρρας ἢ Γέρρος (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ. χων. εἰς τὸν Γιπάχειρ, (Τρούσκαϊ ἢ Μολόζνια-βόδι).
Γέρρος ἢ Γέρρος, ἔπαρχ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ. πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Βορυσθένους, (τὸ ἐθν. Γέρρος).
Γερτοῦς, οῦντος (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ. ἐν τῇ Δαφναρητίᾳ.
Γέρων, οντος (ὁ), ποτ. τῆς Ἠλιδος.
Γέτας, ο (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, (κύρ.=ᾠδ
Γέτης, ου (ὁ), κάτοικος τῆς Γετικῆς.
Γετική (ἡ), ἡ πέραν τοῦ Ἴστρου παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Δουνάβεως χώρα τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Γέται, ἡ νῦν Βουλγαρία ἡ Δακία.
Γεῤῥούς (ἡ), π. τῆς Κοίλης Συρίας.
Γέφυρα (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. ἡ ὕστερον Ταγάγρα. 2) π. τῆς Συρ., (ὁ πολ. Γεφυραῖος).
Γεφυραῖοι καὶ Γεφυρεῖς (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ.
Γήδειρα (τὰ),=Γάδειρα.
Γῆλαι καὶ Γηλαί (οἱ), ἔθνος τῆς βορείου Μηδίας παρὰ τὴν Κασπίαν, (Γιλάνι).
Γήναδον (τὸ), π. τῆς Λουγδουν. Γαλλ. ἀπὸ τοῦ Λίγηρος, (Orleans).
Γηρυονεύς, ῆος (ὁ), Π. ἀντι-
Γηρυόνης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Χρυσάορος ἢ τῆς Καλιῤῥόης, βασιλεὺς τῆς νήσου Ἐρυθείας, πλατυτόμενος ὑπὸ τῶν ποιητῶν τρισώματος, πολύχειρ καὶ πτερωτός, τὸν ὁποῖον τοξεύσας ὁ Ἡρακλῆς, ἔφερε τὰς βοῦς αὐτοῦ εἰς Μυκήνας.
Γηρυών, ονος (ὁ),=Γηρυόνης.
Γίγας, αντος (ὁ), κυρ. = Γηγενής, (ὅθεν κατὰ τὴν μυθολογ.) οἱ Γίγαντες, υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ ἢ τῆς γῆς, τέρατα ἐξαισίου ἀνδρίας, μὲ βραχιόνων πόδας κτλ., οἵτινες ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Θεῶν, καὶ καταβληθέντες ἐκρημνίσθησαν εἰς τὸν Τάρταρον. 2) (Ἱστορ.) ἔθνος ἄγριον, κατοικοῦν τὴν Ἤπειρον.
Γίγαρτον (τὸ), π. παραθαλ. τῆς Φοινίκης παρὰ τὴν Τρίπολιν.
Γίγων, ωνος (ὁ). ἐπίθετ. ὁ Βάκχος. 2) βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων.
Γιγωνὶς ἄκρα (ἡ), ἀκρωτ. καὶ
Γίγωνος (ἡ), π. τῆς Μακεδον. ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Γιγώνιος).
Γιλιγάμβαι καὶ Γιλιγάμμαι (οἱ), ἔθνος τῆς Λιβ.
Γίλλας (ὁ), Ταραντῖνός τις φυγὼν εἰς Περσίαν πρὸς τὸν Δαρεῖον.
Γίνδανες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀφρ. (Ἡρ. Δ', 176).
Γίνδαρα ἢ Γίνδαρος (ἡ), μέρος τῆς Συρ. περὶ τὴν Ἀντιόχειαν.
Γλαβρίων, ωνος (ὁ), Ἀκίλιος—, ὕπατος ἐν Ῥώμῃ, στρατηγήσας κατὰ Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου.
Γλάνις, εδος (ὁ), κατὰ κωμικὸν πλάσμα, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βάκιδος. 2) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Ἐτρουρ., (Chiana). καὶ 3) ἄλλος ποτ. τῆς Καμπαν. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Ἀπάγο).
Γλαυγανῖκαι καὶ Γλαῦσαι (αἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδ. πρὸς βορρᾶν τοῦ Ἀκεσίνου.
Γλαυκίτης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος δημαγωγὸς, χλευαζόμενος ὡς κακοήθης.
Γλαύκη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων. 2) μία τῶν ἀναιδῶν, φονεύσασα τὸν υἱὸν τοῦ Αἰνόπτου Ἄλκην. 3) θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Κρέοντος, ἡ ἄλλως Κρέουσα, τὴν ὁποίαν, νυμφευομένην τὸν Ἰάσονα, κατεψέλιξε διὰ τοῦ Μηδικοῦ πυρὸς ἡ Μήδεια. 4) θυγ. τοῦ Κυγρέως, βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος, γυνὴ δὲ τοῦ Ἀκταίου καὶ μήτηρ τοῦ Τελαμῶνος. 5) μουσική τις, σύγχρονος τοῦ Θεοκρίτου, ζήσασα ἐν τῇ αὐλῇ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. 6) (γεωγρ.) πολίχν. τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Μυκάλην, (ὁ πολ. Γλαυκιεύς).
Γλαυκία (ἡ),=Γλαύκη (3).
Γλαυκίας, ου (ὁ),=γλύπτης ἐξ Αἰγίνης, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς ἑπτης π.Χ. ἑκατονταετηρίδος. 2) βασιλεύς τις τῶν Ταυλαντείων καὶ 3) τῶν Ἰλλυριῶν.
Γλαυκίδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ 6ον. ἔτος τῆς 95 Ὀλυμπ.
Γλαυκίππη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου Ποταμώνα.
Γλαύκιππος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ', ἔτος τῆς 92 Ὀλυμπ.
Γλαυκίς, ίδος (ἡ), οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ μήτηρ τοῦ Αἰσχίνου Γλαυκοθέα.
Γλαυκίων, ωνος (ὁ),=Γλαυκίας (3).
Γλαυκοθέα (ἡ), ἴδε Γλαυκίς.
Γλαυκοθοή (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.
Γλαυκονόμη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.
Γλαῦκος (ὁ), ὁ Ἀνθηδόνιος ἢ Πόντιος, υἱὸς τοῦ Ἀνθηδόνος καὶ τῆς Ἀλκυόνης ἐκ Βοιωτίας, ἁλιεὺς καὶ κολυμβητὴς καὶ μάντις ἐπιτήδειος, μεταποιηθεὶς εἰς θαλάσσιον θεον. 2) (ὁ Ποντιεὺς) υἱὸς τοῦ Σισύφου βασιλέως τῆς Κορίνθου καὶ τῆς Μεροπης, πατὴρ τοῦ Βελλεροφόντου, κατασπαραχθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων του ἵππων, τοὺς ὁποίους ἔτρεφεν ἐν Ποντιαῖς τῆς Βοιωτίας. 3) υἱὸς τοῦ Ἱππολόχου ἢ ἔγγονος τοῦ Βελλεροφόντου, στρατηγῶν τῶν Λυκίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τρῳάδος. 4) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμ. 5) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος Τελαμωνίου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τρῳάδος. 6) υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, ἀνιχνεύσας, παῖς ἔτι, ἐντὸς πίθου μέλιτος. 7) γλύπτης Χίος, σύγχρονος τοῦ Χοιρίσου. 8) ἀθλητὴς Καρύστιος, νικήσας δὶς εἰς τὰ Πύθια ἢ ὀκτάκις εἰς τὰ Ἴσθμια. 9) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Κολχ. 10) ποτ. τῆς Κᾶρ. ἐκβάλλων εἰς τὸν ὁμώνυμον κόλπον. 11) κόλπος τῆς Καρίας, (κόρφος τῆς Μάκρης).
Γλαύκων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀριστωνος ἢ ἀδελφὸς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος, συγγράψας διαλόγους. 2) ναύαρχός τις Ἀθηναῖος. 3) Ἀθηναῖος, θεῖος τοῦ Γλαύκωνος καὶ πατὴρ τοῦ Χαρμίδου. 4) ποιητής τις ῥαψῳδός, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος.
Γλαφυραὶ (αἱ), π. τῆς Θεσσαλ., (ὁ πολ. Γλαφυρεύς).
Γλήνεις, ἑως καὶ Γληνὰς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἢ τῆς Δηϊανείρας, κατακαεὶς ὑπ' αὐτοῦ παραφρονήσαντος.
Γλίσας καὶ Γλίσσας, αντος (ἡ), π. τῆς Βοιωτ., (ὁ πολ. Γλισάντιος).
Γλαῦς, οῦ (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταμὼς, Αἰγύπτιος, εἷς τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου στρατευσάντων.
Γλυκέρα καὶ (ὑποκορ.) Γλυκέριον (ἡ), περίφημος ἑταίρα ἐν Ἀθήναις.
Γλυκῖνος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.
Γλυκὺς λιμὴν, λιμὴν καὶ π. τῆς Ἠπείρου, περὶ τὰς ἐκβολὰς τῆς Ἀχερουσίας λίμνης.
Γλύκων, ωνος (ὁ), ἐπιγραμματοποιός τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Γκυμπετῖς (οἱ), κώμη τῆς Λακων. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀργολ.
Γλὼς, ῶ (ὁ), = Γλοῦς.
Γναθαινα καὶ (ὑποκορ.) Γναθαίνιον (ἡ), ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις.
Γνάθων, ωνος καὶ (ὑποκορ.) Γναθωνίδης, ου (ὁ), ὄνομα παρασίτου.
Γναῖος (ὁ), Gnejus, ὄνομα διαφόρων Ῥωμαίων.
Γνήσιππος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι. 2) κωμικὸς ἢ παιγνιογράφος ποιητής.
Γνίφων, ωνος (ὁ), κωμικὸν ὄνομα φιλαργύρου.
Γνοῦρος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀναχάρσιδος.
Γνωσίας, ου (ὁ), Συρακούσιός τις.
Γνωσίδημος (ὁ), τύραννος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ὠρεοῦ.
Γόδαινον (τὸ), ἄκρωτ. τῆς Γαλλ. ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, (Cap St. Nabe).
Γογγύλος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ἐρετρίᾳ ἐπισήμων, φυγὼν πρὸς τὸν Ξέρξην. 2) υἱὸς τοῦ κροτέρου παρὰ Ξενοφῶντι Ἑλλ. Γ'.
Γολγοί (οἱ), π. τῆς Κύπρου, ἄποικος τῶν Σικυωνίων, (Κοῦκλια), (ὁ πολ. Γολγιεύς).
Γόλγος (ὁ), υἱὸς τῆς Ἀφροδ. καὶ τοῦ Ἀδώνιδος, κτίστωρ τινῶν Κύπρῳ Γόλγων.
*Γολόσσης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μασσυλίσσα ἐκ Νουμηδίας.
Γόμφοι (οἱ), π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, (Σταγοί), (ὁ πολ. Γομφεύς).
Γονατᾶς, ᾶ (ὁ), ἐπώνυμον τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀντιγόνου, (ἐκ τοῦ -
Γόννοι (οἱ) καὶ Γόννον (τὸ) ᾗ Γοννος (ἡ), π. τῶν Περραιβῶν ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τὸν Πηνειὸν, (ὁ πολ. Γόννιος).
Γοννοῦσα καὶ Γονοῦσα ἡ Γονοῦσσα (ἡ), π. καὶ ἄκρωτ. τῆς Ἀχ. παρὰ τὴν Πελλήνην. 2) π. τῆς Θεσσαλ., (τὸ ἐθν. Γονουσαῖος).
Γοργατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μαγάσνος καὶ τῆς Ἀντικλείας, τιμώμενος ὡς ἥρως ἐν Φεραῖς. 2) ὁ Ἀριστοφάνης ὠνόμασε κωμικῶς καὶ τὸν Δάμαχον, υἱὸν Γοργάσους καὶ Γοργαλόφας, διὰ τὴν ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας του Γοργόνα.
Γόργη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων φονεύσασα τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου Ἰππόθοον. 2) θυγ. τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, γυνὴ τοῦ Ἀνδραίμονος καὶ μήτηρ τοῦ Θόαντος ἡγεμόνος τῶν ἐπὶ Τροίαν Αἰτωλῶν.
Γοργίας, ου (ὁ), περίφημος σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ ἐκ τοῦ ἐν Σικελίᾳ Λεοντίου, μαθητὴς τοῦ Ἐμπεδοκλέους, διδάξας ἐπὶ τοῦ Πελοπον. πολέμου ἐν Ἀθήναις καὶ θαυμασθεὶς διὰ τὴν εὐφράδειαν καὶ δεινότητά του. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τῷ ά. ἔτει τῆς 125 Ὀλυμπ. 3) στρατηγὸς τοῦ Εὐμένους.
*Γόργιον (τὸ), χωρ. τῆς Σικελ.
Γοργίππεια ἡ Γοργιπία (ἡ), π. τῆς Σινδικῆς ἐπὶ τοῦ Κιμμερ. Βοσπόρου, (ὁ πολ. Γοργιππικεύς).
Γοργίων, ωνος (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Γοργύλλου ἐξ Ἐρετρίας, φυγὼν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του πρὸς τὸν Ξέρξην.
Γόργυς (ὁ), υἱὸς τοῦ Κέρκιος, βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. 2) υἱὸς τοῦ Κυβέλου, κτίστωρ τῆς Ἀμβρακίας. 3) υἱὸς τοῦ Ἀριστομένους, βασιλέως τῶν Μεσσηνίων. 4) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἀσσυρ. χων. εἰς τὸν Τίγριν.
Γοργοφόνη (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἀθηνᾶ. 2) (κυριωνυμ.) θυγ. τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδης, γυνὴ δὲ τοῦ Περιήρους ᾗ μήτηρ τοῦ Ἀφαρέως, Τυνδάρου κλπ. 3) μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου Πρωτέα.
Γοργοφόνης (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος ᾗ τῆς Ἀναξοῦς.
Γοργυθίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου ᾗ τῆς Καστιανείρας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου.
Γόργυια (ἡ), χωρ. τῆς Σάμου, (τὸ τοπ. Γοργυιεύς, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου).
Γοργύλος (ὁ), ποτ. τῆς Λακων. χων. εἰς τὸν Εὐρώταν.
Γοργύρα (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀχέροντος ᾗ μήτηρ τοῦ Ἀσκαλάφου.
Γοργὼ, οῦς καὶ ένος (ἡ), (ἡ αἰτ. Γοργὼ ᾗ Γοργόνα, πλθ. ἡ ὀνομ. Γοργόνες, ᾗ αἰτ. Γοργοῦς καὶ Γοργόνας), καθ' Ὅμηρον μία μόνον, παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις τρεῖς, θυγατέρες τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, Εὐρυάλη, Σθενὼ καὶ (ἡ ἀπογημοτέρα τῶν λοιπῶν) Μέδουσα, ἡ καὶ ἁπλῶς Γοργὼ, τερατώδεις καὶ ὀφιοκάλυκαι, ἀπολιθοῦσαι τοὺς βλέποντας Κῆρ., ἴδε Περσεύς. 2) Σπαρτιάτις, θυγ. τοῦ Κλεομένους καὶ γυνὴ τοῦ Δεων. 3) π.
*Γοργωπας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Γοργῶπις, ιδος (ἡ), λίμνη πλησίον τῆς Κορίνθου.
Γορδίειον καὶ Γόρδιον (τὸ), π. τῆς Φρυγ. ἢ Γαλατ. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Σαγγαρίου, (ὁ πολ. Γορδιεύς).
Γορδιος, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Φρυγ., κτίστωρ τῆς πόλεως Γορδίου, ἀφιερώσας τὸν ζυγὸν τῆς ἁμάξης του εἰς τὸν Δία, δεμένον μὲ τόσην τέχνην, ὥστε, κατὰ τὸ μαντεῖον, ὁς τις ἤθελε λύσῃ τὸν δεσμὸν τοῦτον, ἔμελλε νὰ μοναρχήσῃ τῆς Ἀσίας. Ὁ Ἀλέξανδρος, ἀντὶ νὰ τὸν λύσῃ, τὸν ἔκοψε διὰ τῆς σπάθης του. 2) ἕτερος βασιλεὺς τῆς Φρυγίας περὶ τὸ 700 πρὸ Χ. καὶ 3) τρίτος ἄλλος υἱὸς τοῦ Μίδα καὶ πατὴρ τοῦ Ἀδράστ. σύγχρονος τοῦ Κροίσου.
Γορδίου τεῖχος (τὸ), π. τῆς Φρυγ., (ὁ πολ. Γορδιοτειχίτης).
Γορδος (ἡ), χωρ. τῆς Τρωάδος.
Γορδυαία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀρμεν. μεταξὺ Τίγριδος καὶ Εὐφράτου, (μέρος τοῦ Κουρδιστάν), (τὸ ἐθν. Γορδυαῖος ᾗ Γορδυηνός).
Γορδυαῖα ὄρη, τὰ χωρίζοντα τὴν Ἀρμεν. τῆς Μεσοπ.
Γόρδυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τριπτολέμου, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ Γορδυαία.
Γορμιαῖος (ὁ), ὁ δωδέκατος μὴν (Σεπτέμβριος τῶν Ῥωμ.) παρὰ Μακεδόσιν.
Γόρτυν, υνος (ἡ) καὶ
Γόρτυνα, ης (ἡ), π. τῆς Κρήτης ᾗ 2) τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Γορτύνιος καὶ Γορτυναῖος).
Γορτυνία (ἡ), ἡ περὶ τὴν Γόρτυνα χώρα. 2) π. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Ἠμαθίας, (Γορτύνιος).
Γορτύνιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. χων. εἰς τὸν Ἀλφειόν.
Γόρτυς, υνος (ἡ), μεγν. αὐτὴ Γόρτυν.
Γοτθία καὶ Γοτθικὴ (ἡ), χώρα ὅπου κατῴκουν οἱ -
Γότθοι (οἱ), ἔθνος τῆς ἀρκτ. Γερμαν., οἱ ἄλλως Γέται, Σκυθόται κτλ.
Γουνεύς, έως (ὁ), ἀρχηγέτης τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἀκαρνάνων.
Γουραῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδ. κατοικοῦν περὶ τὸν ποταμὸν Γουραῖον ἐντεῦθεν τοῦ Ἰνδοῦ.
*Γουράνιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀρμεν.
*Γοῦτθοι (οἱ), ἴδε Γότθοι.
Γραικὸς (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης ἢ τῆς Παιονίας, κατοικοῦν περὶ τὸν Στρυμόνα.
Γραῖα (ἡ), π. τῆς Βοιωτ., κατά τινας ἡ ὑστέρον Ταναγρα, κατ' ἄλλας δὲ ὁ Ὠρωπός.
Γραῖαι (αἱ), αἱ θυγατέρες τοῦ Φόρκυος ᾗ τῆς Κητοῦς, καὶ ἀδελφαὶ τῶν Γοργόνων, δύο ἢ τρεῖς τὸν ἀριθμὸν, Περφηδὼ, Ἐνυὼ καὶ Δεινὼ, γραῖαι καὶ λευκότριχες ἐκ γενετῆς, ἔχουσαι ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν καὶ ἕνα ὀδόντα, καὶ φυλάττουσαι τὴν πρὸς τὰς Ἑσπερίδας ὁδὸν πρὸ τῶν Γοργόνων, ὅθεν ἐκαλοῦντο καὶ Προφύλακες.
Γραῖνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, βασιλέως τῆς Φθίας, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθησαν Γραικοὶ οἱ Ἕλληνες.
Γράμμη (ἡ), ὄνομά τινος ἑταίρας.
*Γράμμιον (τὸ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Γραμμίτης).
Γρανικὸς (ὁ), ποτ. τῆς Μυσ. ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, (Σοῦ-σιγκιρλύ).
Γράνις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Περσ.
Γραὸς ἀτῆθος (ὅπου ἄλλοι ἀνγισ. Γραίας Ἄβος), λόφος τις μεταξὺ Θηβῶν ᾗ Ταναγρας.
Γραουίσκιον (τὸ) καὶ Γραυίσκοι (οἱ), π. τῆς Ἴστρου.
*Γρᾶς, ᾶ (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρχελάου ἢ Ἐχελάου καὶ ἔγγονος ἢ δισέγγονος τοῦ Ὀρέστου.
Γρατίων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Αἰγίων ἢ Ὀφίων ἢ Ἐλατέων).
Γρεικένιοι (οἱ), ἔθνος κατοικῶν περὶ τὸν Ἴστρον.
Γρήνικος (ὁ), Π. ἀντὶ Γράνικος.
*Γρηοΐνη (ἡ), π. τῆς Χερσῶνος, (ὁ πολ. Γρηοίνιος).
Γρηστωνία (ἡ), = Βρηστωνία.
Γρῆνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰσανίου, βασιλεὺς τῆς νήσου Θήρας.
*Γρίον (τὸ), β. τῆς Καρ., (Στρβ. ΙΔ', ά, 636).
*Γρουμέντον (τὸ), π. μεσόγειος τῆς Δευκανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.
Γρύλλος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ξενοφῶντος. 2) υἱὸς τοῦ Ξενοφ., στρατιώτης εἰς τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην.
*Γρυνεία (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθηναίῳ.
Γρύνεια (ἡ) καὶ Γρύνεια (τὰ) καὶ
Γρύνειον ἢ Γρύνιον (τὸ), πολίχν. τῆς Αἰολ. ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ μὲ ναὸν ᾗ μαντεῖον τοῦ Γρυνείου Ἀπόλλ., (ὁ πολ. Γρυνεὺς καὶ τὸ θηλ. Γρυνίς).
Γρῦνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑπερμήστρου καὶ Ἴ-

γονος τοῦ Τηλέφου, κτίτωρ τοῦ Γρυνίου.
Γρύττος (ὁ), Ἀθηναῖος, ἀτιμωθεὶς διὰ τὰς αἰσχρὰς του πράξεις ὑπὸ τοῦ δημαγωγοῦ Κλέωνος.
*Γρώνεια (ἡ), π. τῆς Φωκ., (ὁ πολ. Γρωνεύς).
Γύαρος (ἡ), μία τῶν Κυκλάδων νήσων τοῦ Αἰγαίου, (Γκιοῦρα), (ὁ νησ. Γυαρεύς).
Γυγάδας (χρυσός), ὁ ἀνατεθεὶς ἐν Δελφοῖς ὑπὸ τοῦ Γύγου.
Γυγαία (λίμνη), ἡ ἐν Λυδίᾳ περὶ τὸν Τμῶλον, χειροποίητος, ἡ μετὰ ταῦτα Κολόη. 2) νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Ταλαιμένης ἐγέννησε τὸν Μέσθλιν ἢ Ἄντρον, ἡγεμόνας τῶν Λυδῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. 3) ἡ γν. τοῦ Λιδύτα, βασιλέως τῆς Μακεδον. καὶ γυνὴ τοῦ Πέρσου Βουβάρου.
*Γύγας (ὁ), ἀκρωτ. τῆς Τρῳάδος.
Γυγῆς, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Δασκύλου, φίλος τοῦ Καυδαύλου, βασιλέως τῆς Λυδίας, τὸν ὁποῖον φονεύσας διεδέχθη περὶ τὸ 760 πρὸ Χ., βασιλεύσας 38 ἔτη. Διὰ τὰ ἄπειρα πλούτη του ἐπεκράτησεν ἡ παροιμία: «Τὰ Γύγου ἔχειν».
Γύζαντες (οἱ), ἔθνος πεδινοφάγων τῆς Δυτικῆς Λιβύης.
Γύης, ου (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς.
Γύθειον καὶ Γύθιον (τὸ), π. ἢ λιμὴν τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου, (Μαραθονήσι), (ὁ πολ. Γυθεάτης).
*Γυλάκεια (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ἄλλως) Ἀπολλωνία, (ὁ πολ. Γυλακεύς).
*Γύλαξ, ακος (ὁ), ὁ κτίτωρ τῆς Γυλακείας.
Γύλιππος (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Κλεανδρίδου, στρατηγήσας ἐπιτυχῶς κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, ἀλλ' ἐπὶ τέλους, φωραθεὶς ἀφετεριστὴς τῶν δημοσίων, ἢ ἐξορισθείς.
Γύλις ἢ Γύλλις, ος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ πολεμάρχων.
Γυμνησίαι (νῆσοι), αἱ ἄλλως Βαλεάρεις.
Γυμνίας (ἡ), π. τῶν Σκιδηνῶν ἐν τῇ μετάλῃ Ἀσίᾳ.
*Γυναικόπολις ἡ Γυναικῶν πόλις (ἡ), π. πρωτεύουσα νομοῦ τῆς Κάτω Αἰγύπτου, (ὁ πολ. Γυναικοπολίτης).
Γυνῶσις, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἀσσυρ.
Γυραὶ (αἱ), πέτραι (βράχοι) τινὲς τοῦ Ἰκαρ. πελάγους (πρὸ τοῦ Καφηρέως ἢ τῆς Νισύρου) ὅπου ἐναυάγησεν Αἴας ὁ Λοκρὸς ἐπιστρέφων ἐκ τῆς Τρῳάδος.
*Γυρίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Πλάτ.
*Γύριννα ἢ Γυριννώ, οὖς (ἡ), φίλη τῆς Σαπφοῦς.
Γυρτών, ῶνος (ἡ), π. τῆς Θετταλ. ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, (ὁ πολ. Γυρτώνιος).
Γύρτων, ωνος (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Φλεγύου, κτίτωρ τῆς Γυρτῶνος.
Γυρτώνη (ἡ), = Γυρτών.
Γωβρύας καὶ (Ἰων.) Γωβρύης, ου (ὁ), εἷς τῶν ἑπτὰ Περσῶν τῶν συνωμοσάντων κατὰ τοῦ Ψευδοσμέρδιος μετὰ θάνατον τοῦ Καμβύσου. 2) στρατηγὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος.
Γωγαρηνή (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Λιβύης.
*Γωρυδάλη (ἡ), π. τῆς Ἰνδ. παρὰ τὸν Σούσαρην.

Δ.

Δάα, (οἱ), ἔθνος ἀνεξάρτητον τῆς Σκυθ. κατοικοῦν τὴν παρὰ τὴ Κασπίᾳ Ἑρκανίαν, (ἴσως οἱ Οὐσμπέκαι).
Δαβία (ἡ), π. τῆς Νουμιδίας.
Δαβάκης, ου (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.
*Δάβας, α (ὁ), ὁ κτίτωρ τῆς Θεμισσοῦς.
Δαδίκαι (οἱ), ἔθνος τῆς Περσ. κατοικοῦν ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Σογδιανῆς.
Δάειρα (ἡ), ἴδε Δαῖρα.
Δαίδαλα (τὰ), π. τῆς Καρ. 2) β. τῆς Δυκίας.
Δαιδαλίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν, (ὁ δημ. Δαιδαλίδης ἢ Ἐκ Δαιδαλιδῶν).
*Δαιδαλίων, ωνος (ὁ), πατὴρ τοῦ Αὐτολύκου.
Δαίδυλος (ὁ), ὁ περίφημος ἀνδριαντοποιὸς τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Εὐπαλάμου ἢ Μητίονος καὶ τῆς Δευκίππης ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἐρεχθέως. Φυγὼν ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν εἰς Κρήτην, διότι ἐφόνευσε τὸν ἀνεψιὸν καὶ μαθητήν του Τάλων, ἢ συνεργήτας εἰς τὰς αἰσχρὰς ὀρέξεις τῆς Πασιφάης, γυναικὸς τοῦ Μίνωος, κατ' ἐκλείσθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν Δαβύρινθον· διασωθεὶς δὲ ἐκεῖθεν εἰς Σικελίαν, διὰ πτερῶν κηροκολλήτων, ἐγκατέβασεν ἐκεῖ. 2) νεώτερός τις ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σικυῶνος, μαθητὴς τοῦ Πατρόκλου.
Δαΐθος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.
*Δαϊμένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Τισαμενοῦ.
Δαῖρα (ἡ), θεά τις ἡ νύμφη λατρευομένη εἰς τὰ Ἐλευσίνια, κατὰ τινας μὲν θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Ἐλευσῖνα· κατ' ἄλλους δέ, ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Ἀφροδίτην ἢ Περσεφόνην.
*Δαίσιος (ὁ), ὁ Μάϊος—Ἰούνιος τῶν Μακεδόνων.
Δαίφαντος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Θηβ., σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Ἐπαμεινώνδα.
Δαιφέρνης, ους (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Δαίφρων, ονος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Σκαίας.
Δάκες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Δακίας.
Δακία (ἡ), ἐπαρχ. μεγάλη τῆς Εὐρώπης, μεταξὺ Δουνάβεως ἢ Καρπαθίων ὀρέων, περιλαμβάνουσα τὴν Βλαχομολδαυΐαν, Τρανσιλβανίαν καὶ μέρος τῆς Γαλικίας καὶ Οὐγγαρίας, (οἱ κάτοικοι Δάκες καὶ Δάκοι).
Δάκτυλοι Ἰδαῖοι (οἱ), δαίμονες ἀρχ. τῆς Φρυγ. ἢ Κρήτης, υἱοὶ τῆς νύμφης Ἀγχιάλης καὶ ὀπαδοὶ τῆς Κυβέλης, πέντε ἢ δεκαπέντε ἢ πεντήκοντα ὄντες τὸν ἀριθμόν, ἐπινοήσαντες πρῶτοι τὴν χρῆσιν τοῦ πυρὸς καὶ τὴν μεταλλουργίαν.
*Δάλδις, εως (ἡ), π. τῆς Λυκ., (ὁ πολ. Δαλδιανός).
*Δαλίσανδα καὶ Δαλισανδὶς (ἡ), π. τῆς Ἰσαυρ.
Δάλιον, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἠλίδος, χων. εἰς τὸν Ἀλφειόν.
Δαλματία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Εὐρώπης, ἐκτεινομένη παρὰ τὰ ἀνατολικὰ παράλια τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης ἢ περιλαμβάνουσα καὶ τὰς παρακειμένας νήσους, (τὸ ἐθν. Δαλμάτης).
Δάλμιον (τὸ), π. πρωτεύουσα τῆς Δαλματίας, (Δέλμινον ἢ Δέλβινον).
Δαμάγητος (ὁ), βασιλεὺς τῆς ἐν Ῥόδῳ Ἰαλύσου, πατὴρ τοῦ Διαγόρου. 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ. 3) Βοιώτιός τις παρὰ Δίωνι. 4) Ὀλυμπιονίκης τις παρὰ Παυσαν.
Δαμάγων, ωνις (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.
Δαμάρατος (ὁ), Διωρ. ἀντὶ Δημαράτου.
*Δαμάρμενος (ὁ), ἁλιεὺς ἐξ Ἐρετρίας, ἀνελκύσας ἐκ τῆς θαλάσσης τὸ ὅπλον τῆς ὡραιοπλάτητος τοῦ Πέλοπος καὶ θεραπεύσας φύλαξ αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Πλαταιέων. 2) Πυθαγορείας τις ἐκ Μεταποντίου.
*Δάμαρχος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης υἱὸς τοῦ Δινύτα ἐκ Παρρασίας (Παυσαν. ΣΤ', Ι').
*Δάμας, αντος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Ἀλκμᾶνος.
Δαμασία (ἡ), π. τῆς Οὐϊνδελικίας, πρὸς βορρᾶν τοῦ Augsburg (Diessen).
Δαμασίας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Πειθίλου καὶ ἔγγονος τοῦ Ὀρέστου. 2) ἀθλητὴς ἐξ Ἀμφιπόλεως.
Δαμασίθυμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κανθύλλου, βασιλεὺς τῶν Καλυδνίων, εἷς τῶν ἀρχηγῶν τοῦ μετὰ Σείρεως στόλου.
Δαμάσιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱππίου καὶ τῆς Περιβοίας ἐκ Σπάρτης, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης. 2) ὁ πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Δημοκρίτου.
Δαμασίστρατος (ὁ), βασιλεὺς πάμπλειστων Φλεγυαίων, θάψας τὸ σῶμα τοῦ Ἄρεως φονευθέντος ὑπὸ τοῦ Οἰδίποδος.
Δαμασιχθών, ονος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης. 2) υἱὸς τοῦ Κύφου, τελευταίου βασιλέως τῶν Δημνίων, ἀποικίσας αὐτὴν ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας Καλοφῶνα. 3) υἱὸς τοῦ Ὀφέλτου, βασιλέως τῶν Θηβῶν.
Δάμασκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Νύμφης Κλυμήδης ἐξ Ἀρκαδίας, κτίσας τὴν Δαμασκόν.
Δαμασκὸς (ἡ), π. πρωτεύουσα τῆς Κοίλης Συρίας παρὰ τὸν ποτ. Χρυσορρόαν, (ὁ πολ. Δαμασκηνός).
Δάμασος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμύντου, εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Σύρου. 2) υἱὸς τοῦ Κύφου, ἀποικήσας τὴν ἐν Ἰωνίᾳ Τέον.
Δαμάστης, ου (ὁ), = Προκρούστης. 2) Συγγενὴς Ἱστορικὸς, σύγχρονος τοῦ Ἡροδότου.
Δαμάστιον (τὸ), χωρ. τῆς Ἠπείρου, ὅπου καὶ μεταλλεῖα ἀργύρου.
Δαμασυρίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Δαμάσυρος.
Δαμάσυρος, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγέλαου, ἑνὸς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. 2) πατὴρ τοῦ Ἰλληπολέμου ἐκ Τροίας.
Δαμάτας, α (ὁ), στρατηγὸς τῶν Καδουσίων παρὰ Ξενοφῶντι.
*Δαμέας, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ φιλοσόφου, συστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἡρακλ. κατὰ τοῦ Αὐγείου, ἢ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κτεάτου.

Δαμία (ἡ), ἡ ἄλλως Λύξηρία, συμβολική θεοτης τῆς εὐφορίας, λατρευομένη ἐν τῇ Ἐπιδαύρῳ καὶ Αἰγίνῃ.

*Δαμοβάλης, ους (ὁ), Φενεάτης, ὑποδεχθεὶς τὴν Δήμητρα καὶ κείσας ναὸν εἰς τιμήν της.

Δαμίνδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιος εις, διατρέψας ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος.

Δᾶρις, ιδος (ὁ), Βαβυλώνιος μαθητὴς Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως, συγγράψας τὸν βίον τοῦ γόητος τούτου.

*Δαμναμενεῖς, ἑως (ὁ), εἷς τῶν Ἰδαίων Δακτύλων.

Δάοι οἱ), ἔθνος κατοικοῦν τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Σκωτίας.

Δαοῦ, οῦς (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Βήλου, γυνὴ τοῦ Ἀχήνορος καὶ μήτηρ τοῦ Φοίνικος κτλ.

*Δαμοθόδας, α (ὁ), Λακεδαίμων, γαμβρὸς τοῦ Μεσσηνίου Ἀριστομένους.

Δαίμαίτας, α (ὁ), πόλις παρὰ Θκρτ.

*Δαμοκλείδας, α (ὁ), εἷς τῶν Βοιωταρχῶν ἐπὶ τῇ ἐν Λεύκτροις μάχῃ.

Δαμοκλῆς, έους (ὁ), αὐλικός τις Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου ευρέως τῶν Συρακουσῶν. 2) Πυθαγορείος τις ἐκ Ἐρέτριας.

*Δαμοκρατίδας, α (ὁ), βασιλεὺς τοῦ Ἄργους.

*Δαμόκριτος (ὁ), = Δημόκριτος.

*Δαμόνικος (ὁ), = Δημόνικος.

Δαμοξένας (ὁ), ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας.

*Δαμόστρατος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ἱστορικοῦ Θεοπόμπου.

*Δαμοτάγης, ους (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Δαμοτέλης (ὁ), Σικυώνιός τις παρὰ Θεόδ.

Δαμοφιλίδας (ὁ), κιθαρῳδὸς Κυρηναῖος, μεταξὺ ἐνεσπαρμένος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 2) εἷς τῶν Βοιωταρχῶν ἐπὶ τῆς ἐν Λεύκτροις μάχης.

Δαμοφῶν, ῶντος (ὁ), γλύπτης ἐκ Μεσσηνίας. 2) υἱὸς τοῦ Θόαντος, βασιλεὺς τῆς Λιβύης. 3) υἱὸς τοῦ Πανταλέοντος, βασιλεὺς τῆς Πίσης.

*Δαμυράδης, ου (ὁ), κατ. τῆς Σικελ. (Πλούτ. Τιμολ. 31).

Δαμασος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων καθ' Ὑπερεσελὴν τεχνίτης, ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ ἀσπὶς ἐνέτεροῦν ὁ Χείρων τὸν Ἀχιλλέα.

Δαναΐς, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Πυθαγόρου.

Δανάη, ης (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀκρισίου, βασιλέως τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Εὐρυδίκης. Κλεισθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρός της, φοβουμένου τὴν ἐκπλήρωσιν χρησμοῦ τινος, εἰς χαλκοῦν πύργον, ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Διός, μεταμορφώσαντος καθ' αὐτὴν ὑπὸ τὴν μορφὴν χρυσῆς βροχῆς, τὸν Περσέα, μεθ' οὗ ἐρριφθεῖσα εἰς τὴν θάλασσαν ἐντὸς λάρνακος, διεσώθη ἐπὶ τῆς νήσου Σερίφου

Δαναΐδης, ου (ὁ), ὁ τοῦ Δαναοῦ.

Δαναΐδες (αἱ), αἱ κεντήκ. τοῦ Δαναοῦ, μνηστευθεῖσαι πλήθ. ἰδης (ὁ), ἀτέρες τοῦ πεντήκοντα ἐξαδέλφους των, υἱοὺς τοῦ Αἰγύπτου, καὶ φονεύσασαι αὐτοὺς τὴν αὐτὴν νύκτα, κατὰ παραγγελίαν τοῦ πατρός των, ἐκτὸς τῆς Ὑπερμνήστρας, διασωσάσης τὸν Λυγκέα, πρὸς ποινὴν δὲ τῆς πράξεως ταύτης καταδικασθεῖσαι νὰ ἀντλῶσιν αἰωνίως εἰς τὸν Ἅδην εἰς τετρυπημένον πίθον, τὸν παροιμιαζόμενον ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων.

Δαναός (ὁ), υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ τῆς Ἀγχινόης θυγατρὸς τοῦ Νείλου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰγύπτου, μετὰ τοῦ ὁποίου διενεχθεὶς περὶ τῆς βασιλείας, ἔφυγε μετὰ τῶν πεντήκοντα θυγατέρων του (ἴδε Δαναΐδες) εἰς Πελοπόννησον, ὅπου καταστασιάσας τὸν Γελάνορα, βασιλέα τοῦ Ἄργους, ἐκυρίευσε τὸν θρόνον του περὶ τὸ 1150 πρὸ Χ., καὶ μετέδωκε τὸ ὄνομά του εἰς τοὺς Ἀργείους καὶ εἰς ὅλους ἑπεξῆς τοὺς Ἕλληνας.

*Δάνακλα (τὰ), π. τῆς Γαλατ. (Στρ. IB', ε', 567).

Δανδάκη (ἡ), πολίχν. τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου πρὸς ἄρκτον τῆς Εὐπατορίας.

Δανδαμις, ιδος (ὁ), εἷς τῶν Βραχμάνων ἐπὶ Ἀλεξάνδρου. 2) Σκύθης τις, περίφημος διὰ τὴν πρὸς τὸν Ἀμιζόνην ἀμετάπειστον αὐτοῦ φιλίαν.

Δανδάριοι (οἱ), ἔθνος τοῦ Καυκάσου, κατοικοῦν τὰ περὶ τὴν Πιτιούντιν λιμνην μέρη τῆς Ἀσιατ. Σκυθίας.

Δανθαλῆται (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν τὰ πρόσβορρα τοῦ Αἵμου.

Δανούβιος καὶ Δάνουβις, ιος (ὁ), οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Ἴστρος (Δούναβις) ἀπὸ τῆς ἐν Μοισίᾳ Ἀξιουπόλεως ἄχρι τῶν ἐκβολῶν του.

Δάοι (οἱ), οἱ ἄλλως Δάχοι καὶ Δᾶσκες.

Δαοῦχος (ὁ), = Τάρχος.

Δάοχος (ὁ), Θεσσαλός τις, φίλος τοῦ βασιλέως Φιλίππου.

Δάρα (ἡ), π. τῆς Μεσοπ., ἡ ἐπὶ τῶν Βυζαντ. Ἀναστασιούπολις.

Δαράδαξ, ακος (ὁ), κατ. τῆς Συρ. χών. εἰς τὸν Εὐφράτην.

Δάραψα (τὰ), π. τῆς Βακτριανῆς ἐν τῇ Περσίᾳ. (Μπαμιγιάν).

Δαρδανία (ἡ), π. ἀρχαία τῆς Τρωάδος (ἄλλη παρὰ τὴν Δάρδανον) ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, κτίσμα καὶ καθέδρα τοῦ Δαρδάνου, (τὰ ὁμώνυμά της διεσώθη εἰς τὰ Δαρδανέλλια). 2) ἡ περὶ τὴν πόλιν ταύτην χώρα, τῆς ὁποίας ἐβασίλευσεν ὁ Αἰνείας. 3) μέρος τῆς Μοισίας (τῆς νῦν Σερβίας), μεταξὺ Ὀρβήλου καὶ Σκάρδου, (τὸ ἐθνικ. Δαρδάνιος).

Δαρδανίδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Πρίαμος καὶ ὁ Ἀγχίσης, πληθυντικῶς οἱ ὅλοι οἱ Τρῶες.

Δαρδανίς, ίδος (ἡ), ἡ κάτοικος τῆς Δαρδάνου. 2) (ἄκρα), ἀκρωτήρ. τῆς Δαρδανίας, (Κάπο Μπαρμπιέρη). 3) (χωριωνυμ.) πόλιτρίς τις ἐκ τῆς πόλεως Δαρδάνου.

Δαρδάνιος, ωνος (ὁ), = Δαρδανίδης.

Δάρδανος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ηλεκτρας, θυγατρὸς τοῦ Ἀτλαντος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰασίου, τοῦ ὁποίου κρατυνωθέντος, φοβηθεὶς, ἔφυγεν ἐκ Σαμοθράκης εἰς Τροίαν, καὶ γενόμενος γαμβρὸς ἐπὶ θυγατρὶ τῇ Βατείᾳ τοῦ βασιλέως Τεύκρου, τὸν διαδεχθεὶς ἀπεθανέτου, κτίσας καὶ τὰς πόλεις Δάρδανον ἢ Δαρδανίαν καὶ γεννήσας τὸν Τρῶα ἢ Ἐρυχθόνιον, ἀφ' ὧν κατήγοντο οἱ βασιλεῖς καὶ Ἡγεμόνες τῆς Τρωάδος.

Δάρδανος (ἡ) καὶ Δάρδανον (τὸ), π. τῆς Αἰολίδος ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ῥοδίου ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, κτίσμα τοῦ Δαρδάνου, ἀπέχουσα 110 στάδια πρὸς μεσημβρ. τῆς ἀρχαιτέρον κτισθείσης Δαρδανίας, (ὁ πολ. Δαρδανεύς καὶ τὸ θηλ. Δαρδανίς).

Δαρειογενής, ους (ὁ, ἡ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Δαρείου.

Δαρεῖος (ὁ), ὁ πρῶτος, βασιλεὺς τῶν Περσῶν, υἱὸς Ὑστάσπου τινός, σατράπου, ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀχαιμενιδῶν, βασιλεύσας μετὰ τὸν Καμβύσην, τὸν υἱὸν Κύρου τοῦ μεγάλου, ἀπὸ τοῦ 521 ἕως τοῦ 485 πρὸ Χ. Στρατεύσας κατὰ τῶν Σκυθῶν, ἐβιάσθη νὰ ἀποτυχθῇ· ἀποχειρίας μετὰ ταῦτα τὸν Δάτιν καὶ Ἀρταφέρνην μὲ 500,000 στρατοῦ κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἀπέτυχεν ἐπίσης, ἀποκρουσθέντων αὐτῶν ἐν Μαραθῶνι ὑπὸ τοῦ Μιλτιάδου. Ἀπέθανε δέ, καταλιπὼν τὰ κατὰ τῆς Ἑλλάδος σχέδιά του εἰς τὸν υἱόν του Ξέρξην. 2) ὁ δεύτερος, ἐπικληθεὶς Ὦχος ἢ Νόθος, υἱὸς Ἀρτοξέρξου τοῦ Μακρόχειρος καὶ πατὴρ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος καὶ Κύρου τοῦ νεωτέρου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 423 μέχρι τοῦ 405 πρὸ Χ. 3) ὁ τρίτος καὶ τελευταῖος, ὁ ἐπιλεγόμενος Κοδομανός, υἱὸς τοῦ Ἀρσάμου καὶ ἀπόγονος Δαρείου τοῦ Νόθου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον διὰ συνεργείας τοῦ εὐνούχου Βαγώα, φονεύσαντος Ἀρταξέρξην τὸν Ὦχον. Κατ' αὐτοῦ στρατεύσας Ἀλέξανδρος ὁ Μ., ἐνίκησεν αὐτὸν κατὰ κράτος, κυριεύσας τὸ βασιλειόν του καὶ αἰχμαλωτίσας τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα του. Αὐτὸς δὲ φεύγων ἐρονεύθη ἐλεεινῶς ὑπὸ τοῦ Βήσσου σατράπου τῆς Βακτρίας.

Δαρεῖται (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν περὶ τὴν Κασπίαν καὶ τελοῦν ὑπὸ τοὺς Πέρσας.

Δαρεῖτις, ιδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μηδίας, τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Δαρεῖται.

Δάρης, ητος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, πατὴρ τοῦ Φήγεως καὶ Ἴδαιου. 2) ἕτερος τις ἐκ Φρυγίας, ζῶν ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν.

Δαρητίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Δάρητος.

*Δάριδνα (ἡ), π. τῆς Παφλαγον., (ὁ πολ. Δαριδναῖος).

Δάρνα (ἡ), π. τῆς Μηδ., (ὁ πολ. Δαρνεύς).

Δάρνις, εως (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Κυρηναϊκῆς.

Δασέα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Δασεάτης).

Δασκύλης, ου (ὁ), = Δάσκυλος.

Δασκυλεῖον καὶ (συχνότ.) Δασκύλιον (τὸ), π. τῆς Βιθυν. παρὰ τὴν Δασκυλῖτιν κώμ-

λυμένην λίμνην ἐπὶ τῆς Περσοντίδος. (ὁ πολ. Δασκυλίτης).

Δασκυλίτις, ίδος (ἡ), ἡ περὶ τὸ Δασκύλιον χώρα τῆς Βιθυν. 2) λίμνη—, ἡ παρὰ τὸ Δασκύλιον.

Δάσκυλος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Γύγου. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Λύκου, βασιλεὺς τῆς Μυσ. 3) υἱὸς τοῦ Λύκου.

*Δασκύλου κώμη (ἡ), χωρ. τῆς Καρίας.

Δίσκων, ωνος (ὁ), Συρακούσιος, πίτυρ τῆς Καμαρίνης. 2) (νεωγρφ.) π. τῆς Σικελ. παρὰ τὰς Συρακούσας ἐπὶ τοῦ Δασκωνικοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Δασκώνιος καὶ Δασκωνίτης).

*Δασφίνδα (ἡ), φρούριον ὀρεινὸν τῆς Καππαδοκ.

*Δάσμων, ωνος (ὁ), Καρίνθιος, νικήσας σταδίῳ κατὰ τὴν 14 Ὀλυμπ.

*Δάστειρον (τὸ), φρούριον ὀρεινὸν τῆς Καταονίας.

*Δάστειρα (ἡ), π. τῆς Ἀρμεν.

Δατίμας καὶ Δατάμης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Καμισσάρους ἐκ Καρίας, στρατηγὸς τῶν Περσῶν καὶ σατράπης τῆς Κοίλης Συρίας ἐπὶ Ἀρταξέρξου, συνομώσας, ἐφονεύθη διὰ προδοσίας τοῦ πιστοῦ τε Μιθριδάτου.

Δαταφέρνης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Περσῶν ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., συνομόσας κατὰ τοῦ φονεύσαντος τὸν Δαρεῖον Βήσσαν.

Δᾶτις καὶ ; Δάτις, ίδος (ὁ), ἀλήθος, στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, σταλεὶς ὑπ' αὐτοῦ μετὰ τοῦ Ἀρταφέρνους κατὰ τῆς Ἑλλάδος μὲ 500 000 στρατοῦ, ἣ καταστραφεὶς ἐν Μαραθῶνι ὑπὸ τοῦ Μιλτιάδου καὶ τῶν Ἀθηναίων, ἀφ' οὗ ἠρήμωσε τὴν Εὔβοιαν.

Δάτον (τὸ) καὶ Δάτος (ὁ), π. τῆς Θράκης, ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, (Δατάλη), (ὁ πολ. Δατηνός).

Δαυλία (ἡ), = Δαυλὶς (3).

Δαύλιον (τὸ), = Δαυλὶς (2).

Δαυλὶς, ίδος (ἡ), νύμφη τις, θυγάτηρ τοῦ Κηφισσοῦ, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. ὀχυρὰ τῆς Φωκίδος, ἐν ᾗ συνέζησαν τὰ περὶ τὸν Τηρέα καὶ τὴν Φιλομήλαν, (Δαυλία). 3) ἡ περὶ τὴν Δαυλίδα χώρα ἐκτεινομένη μέχρι τοῦ Ὀρχομενοῦ, (ὁ πολ. Δαυλιεὺς ἢ Δαυλίτης).

Δαυνία (ἡ), ὠνομάζετο ἀρχήτερα ἡ Ἀπουλία ἢ μέρος αὐτῆς τὸ περιέχον τὴν Terra di Bari, (τὸ ἐθν. Δαύνιοι).

*Δαύνιον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ.

*Δαύνιον τεῖχος (τὸ), π. τῆς Θράκης, (ὁ πολ. Δαυνιοτειχίτης).

Δαῦνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἢ ἀδελφὸς τοῦ Ἰαπυγος καὶ Πευκητίου, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ Δαυνία.

Δαυσίας, ου (ὁ), γαμβρὸς καὶ στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

*Δαύσαρα (τὰ) π. παρὰ τὴν Ἔδεσσαν, (ὁ πολ. Δαυσαρηνός).

Δαυναγόρας, ου (ὁ), μουσικός τις παρὰ Ξενοφωντι, (Ἀναβ. Ζ', Η', Θ).

Δάφναι (αἱ), = Δάφνη (3).

Δάφνη (ἡ), νύμφη, θυγ. τοῦ Πηνειοῦ ἢ τοῦ Λάδωνος ἢ τῆς Γῆς, συνέμιλος τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις, διωκομένη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλ., μετεμορφώθη εἰς τὸ ὁμώνυμον τῆς δένδρον. 2) θυγ. τοῦ Τειρεσίου, ἣ

εἰς . . . σα
γρφ.) κ . . . ντιο-
χειαν, ο . . . ὧν καὶ
ναὸς τοῦ Δ . . . 4) π.
τῆς Λυκίας. 5) π. . . . ὁ Αἰγύπτια.
ἀπέχουσα 15 μίλια ν. . . ἡλιουσίου, ἡ παρὰ τῇ Γραφῇ Τάφνη καὶ συχνάκ. πλθ. Δάφναι (αἱ Ἡλιούσιαι).

Δάφνις, ίδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ ἢ μιᾶς τῶν Νυμφῶν, γεννηθεὶς ἐν Σικελίᾳ, ὡραιότατος καὶ μουσικώτατος, τὸν ὁποῖον ζηλοτυπήσασα ἡ Νύμφη Ἠχενὶς, μετεμόρφωσεν εἰς λίθον. 2) Τύραννος τῆς Ἀβύδου, σύγχρονος τοῦ Μιλτιάδου.

*Δάφνας (ὁ), ἰατρὸς, Ἐφέσιος. 2) (γεωγρφ.) κατ. τῆς Λοκρ.

Δαφνοῦς, οῦντος (ὁ), π. ἢ λιμὴν τῆς Λοκρ. παρὰ τὴν Εὔβοιαν, ἀνήκων πρότερον εἰς τοὺς Φωκεῖς, (ὁ πολ. Δαφνούσιος καὶ Δαφνούντιος).

*Δαφνοῦσα (ἡ), = Δαφνοῦς, (ὁ πολ. Δαφνουσαῖος).

*Δαφνουσεῖς, ἰῶν (ἡ), λίμνη τῆς Βιθυν.

*Δάφνη (εἰς, ἔθνος τῆς Ἀραβ.

*Δαφνλτός (ἡ), π. τῆς Θράκης.

*Δεγμενος (ὁ), εἷς τῶν κατεχόντων τὴν Ἴλιον Ἀπεών ἐπὶ τῆς τῶν Ἡρακλειδῶν καθόδου, φονευθεὶς εἰς μονομαχίαν ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ Πυραίχμου.

Δεῖγμα (τὸ), μέρος (ἴσως ἀγορᾶ) τοῦ Πειραιῶς, ὅπου ἐξετίθεντο τὰ εἰσαγόμενα ἐμπορεύματα.

Δείναρχος (ὁ), Κορίνθιος, ῥήτωρ, μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου, πολιτευόμενος ἐν Ἀθήναις, ἐχθρὸς τοῦ Δημοσθένους.

Δεινιάδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιος, ναύαρχος ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Δεινίας, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Κλεισθένους. 2) υἱὸς τοῦ Φορμίωνος παρὰ Δημοσθ. 3) ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς περίφημος, Ἐργιεύς. 4) γελωτοποιός τις παρ' Ἀθηναίῳ.

Δεῖνις, ιος (ὁ), Αἰγινήτης, υἱὸς τοῦ Μέγα, νεος ὡραιότατος, νικήσας εἰς τὰ Νέμεα.

*Δεινίχα (ἡ), ἡ γυνὴ τοῦ βασιλέως Ἀρχιδάμου τοῦ Ἀγησιλάου.

Δεινοκράτης, ους (ὁ), ἀρχιτέκτων, διαγράψας τὸ σχέδιον τῆς Ἀλεξανδρείας. 2) Πυθαγορειός τις ἐκ Τάραντος.

*Δεινολοχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πύρρου Ὀλυμπιονίκης. 2) κωμικὸς ποιητὴς ἐκ Συρακουσῶν.

Δεινομάχη (ἡ), Ἀθηναία, θυγ. τοῦ Μεγακλέους, γυνὴ τοῦ Κλεινίου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀλκιβιάδου.

Δεινόμαχος (ὁ), φιλόσοφός τις Στωϊκὸς παρὰ Λουκιανῷ.

Δεινομένης, ους (ὁ), Αἰγινατῆς, πατὴρ τοῦ Ἱέρωνος καὶ Γέλωνος τῶν τυράννων τῶν Συρακουσῶν. 2) γλύπτης ἀκμάσας περὶ τὴν 93 Ὀλυμπ.

*Δεινόστρατος (ὁ), Γεωμέτρης, ἀδελφὸς τοῦ Μεναίχμου.

Δεινώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Γραιῶν.

Δείνων, ωνος (ὁ), πολέμαρχός τις τῶν Λακεδ. 2) ἱστοριογράφος, σύγχρονος Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, γράψας ἱστο-

ρίαν τῶν Περσῶν. 3) υἱὸς τοῦ ῥήτορος Δεινίου.

Δειράδες (αἱ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Δειραδιώτης).

*Δειράς, άδος (ἡ), χωρ. τῆς Κορίνθ. ὅπου ἡ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος Δειραδιώτης.

*Δείρη (ἡ), π. καὶ ἀκρωτ. τῆς Λίβυης, (ὁ πολ. Δειραῖος).

*Δεισήνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν Τρώων.

*Δεκαινος (ὁ), προφήτης τῶν Γετῶν ἐπὶ Καίσαρος Ἰουλίου.

*Δεκέβαλος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Δακῶν.

Δεκέλεια (ἡ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττ. ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Βοιωτ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Δεκελεὺς καὶ ; Δεκελειεύς). Ἀπ' αὐτῆς ἐπεκλήθη ὁ Δεκέλειος ἢ Δεκελικὸς πόλεμος, συνέχεια τοῦ Πελοποννησιακοῦ.

Δεκέλος (ὁ), ἥρως τις, μηνύσας τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης εἰς τοὺς Διοσκούρους.

Δεκήτιον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ. περὶ τὴν φερίαν κατῴκουν οἱ Δεκῆται, λαὸς τῆς Ναρβων. Γαλλ.

Δεκμος (ὁ), ὄνομα διαφόρων Ῥωμαίων.

Δέκιος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων, ὧν γνωστότερος ὁ ὕπατος Π.—ὁ στρατηγήσας κατὰ τοῦ Πύῤῥου βασιλέως τῆς Ἠπείρου.

Δελτῶν (ἡ), ἴδε Δέλτα (3).

Δελμανία (ἡ), = Δαλματία.

Δέλτα (τὸ), τὸ τριγωνοειδῶς σχηματιζόμενον κάτω μέρος (τὸ εὐφορώτερον καὶ πολυανθρωπότερον) τῆς Αἰγύπτου, περιεχόμενον ὑπὸ τοῦ Κανωβ. καὶ Πηλουσιακοῦ βραχίονος τοῦ Νείλου. 2) νῆσος τῆς Ἰνδ. περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Γάγγου, ἡ ἄλλως Παττάληνή. 3) μέρος τῆς Θράκης, τὸ περιεχόμενον ὑπὸ τοῦ Ἑβρείου, τοῦ Θρᾳκ. Βοσπόρου καὶ τῆς Προποντίδος ἢ ἡ τρ. γωνοειδὴς χερρόνησος ἐφ' ἧς κεῖται ἡ Κωνσταντινούπολις, (ἀλλ.) Δελτῶν, (ὅθεν διεσώθη ἡ ἔκφρ. ἐπαρχία Δέρκων). 4) τόπος θερσία τις ἐν Ἄργει.

Δελφίνη (ἡ), = Δελφούνη.

Δελφίνης (ὁ), ὁ ἄλλως Πύθων, δράκων τερατώδης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Δελφίνιον (τὸ), κυρ. ἱερὸν τοῦ ἐν Δελφοῖς τιμωμένου Ἀπόλλωνος. 2) (ἐθνικ.) δικαστήριόν τι τῶν φονικῶν ἐν Ἀθήναις. 3) π. καὶ λιμὴν τῆς Βοιωτ., ἀνήκων τῇ Ἐρετρίᾳ, (ἄλλως Ἱερὸς λιμήν). 4) π. παραθαλ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Χίου, (Δελφῖνες).

*Δελφοί (οἱ), ἡ πρότερον Πυθὼ καὶ σήμερον Κάστρι, π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τῆς μεσημβρ. ἄκρας τοῦ Παρνασσοῦ, περιφήμως διὰ τὸ ἐν αὐτῇ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλ., ὃς τις ἐνταῦθα ἱρύσατο τὸν δράκοντα Πύθωνα, ὅπου ἐτελοῦντο εἰς τιμὴν αὐτοῦ κατὰ τριετίαν καὶ τὰ Πύθια, (ὁ πολ. Δελφός).

Δελφός (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κελαινοῦς θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος, βασιλεὺς καὶ ἐπώνυμος τῶν Δελφῶν.

*Δελφουσα (ἡ), πηγή τις περὶ τοὺς Δελφούς, ἴδε καὶ Τελφούσα.

Δελφουσία (τ), = Θελφουσα.

Δελφύνη (ἡ), θυγατηρ ἀνθρωπόμορφος

καταστα[εῖσα ὑπὸ τοῦ Τυφῶνος ῥῶλαξ τοῦ Διὸς πληγωθέντος ὑπ' αὐτοῦ.

Δελφύνης, ου (ὁ), = Δελφίνης.

Δε[αμενα! (αἱ), χωρ. τῆς Αἰμβρακ., (τὸ τόπ. Δε[αμενεῖς).

Δε[αμένη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Δε[αμενός (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων. 2) βασιλεὺς τῆς ἐν Ἀχαΐᾳ Ὠλενοῦ, πατὴρ τῆς Δηϊανείρας.

*Δε[ιάδης, ου (ὁ), εἷς τῶν Τρώων, υἱὸς τοῦ Δηρίου.

Δε[ιθέα (ἡ), νύμφη τις τεκνοποιήσασα ἐκ τοῦ Μίνωος.

Δε[ίθεος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 98 Ὀλυμπ. 2) ποιητής τις ἐν Ἀθήναις. 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Πάρου.

*Δε[ιὸς (ὁ), Κολοφώνιος, πατὴρ τοῦ Ξενοκράτους.

Δε[ιππος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι. 2) ἱστοριογράφος τις παρὰ Φωτίῳ.

*Δε[ιφάνης, ους (ὁ), Κνίδιος, πατὴρ τοῦ ἀρχιτέκτονος Σωστράτου, τοῦ κτίσαντος τὸν Φάρον τῆς Ἀλεξανδρείας.

*Δέραι (αἱ), χωρ. τῆς Μεσσην.

Δίρας (τὸ), φρούρ. τῆς Σικυωνίας, (ἄλλ. ἀνγ. Γέρας).

Δίρβη (ἡ), πολίχν. τῆς Λυκαονίας πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ἰκονίου, (ὁ πολ. Δερβαῖος ἢ Δερβήτης).

Δίρβικες ἢ Δερβίκκαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν τὴν περὶ τὸν Ὦξον Γέρκανίαν.

Δίρβιοι (οἱ), = Δίρβικες.

Δέρβας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρριδαίου, ἐξάδελφος Φιλέππου τοῦ Μακεδόνος, τοπάρχης μέρους τῆς Μακεδόν.

*Δερδανις, εως (ὁ), πατὴρ τοῦ Τερπάνδρου.

*Δίρσα (τὰ), π. τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Δερσεύς).

Δέρθων, ωνος (ὁ), π. τῆς Δικαιαρ. ἐν τῷ ἄνω Ἰταλίᾳ. (Tortona).

Δερκίδιον (αἰ), = Δέρβικες.

Δερκεάω, οῦς (ἡ), ἡ ἄλλως Ἀτάργατις, θεὰ τῶν Σύρων, (ἴδε Λουκιανὸν περὶ αὐτῆς).

Δερκυλίδας (λίδαος), ου (ὁ ἐπικληθεὶς Σίσυφος, Ἀκαρνὰν γενόμενος, στρατηγήσας ἐπιτυχῶς κατὰ τοῦ Τισαφέρνους.

Δέρκυλλος ἢ Δερκύλος (ὁ), Ἀθηναῖος, ζηλώτης πρέσβυς δέκατος αὐτὸς πρὸς τὸν Μακεδόνα Φίλιππον, τοῦ ὁποίου ἦταν φίλος.

Δέρμωνας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ., καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀλεβίωνος, παλαιμηθέντες ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., τοῦ ὁποίου ἥρπασαν βοῦς τινας ἐκ τῶν τοῦ Γηρυόνου.

ϟ Δέρος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Δίρος.

*Δέρριον (τὸ), χωρ. τῆς Λακων. ἐπὶ τοῦ Ταϋγέτου, ἀφ' οὗ ἡ Ἄρτεμις Δερριᾶτις.

Δίρρις, εως (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Μακεδ., χωρίζον τὸν Τορωναῖον κόλπον, (Καβοδρέκανον).

Δερσαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν τὰ Πάγγαιον ὄρος περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Νέστου.

*Δέρτων, ωνος (ὁ), = Δέρθων.

*Δέρτωσσα (ἡ), κώμη τῆς Ἱσπαν. ἐπὶ τοῦ ὁμ. ποτ. (Tortosa).

*Δέσκαινα (ἡ), θυγ. τοῦ Ποσειδ. ἐξ Δήμητρος, (Παυσ. Η', 37).

Δευκαλίδης ἀντὶ Δευκαλιωνίδης (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἰδομενεὺς καὶ κλθ. ὅλοι οἱ Ἕλληνες.

Δευκαλίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Προμηθέως καὶ τῆς Κλυμένης ἢ τῆς Πανδώρας, βασιλεὺς τῆς Θεσσαλ., γεννήσας ἐκ τῆς Πύρρας τὸν Ἕλληνα, τὸν Ἀμφικτύονα καὶ τὴν Μελανθὼ ἢ Κλυμένην, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Δελφόν. Διασωθεὶς ἐντὸς λάρνακος ἀπὸ τὸν ἐπ' αὐτοῦ σχεδόντα κατακλυσμὸν τῆς Θεσσαλίας, παρήγαγεν ἔπειτα τὸ ἀνθρώπινον γένος, μεταμορφωθέντων εἰς ἀνθρώπους τῶν ὑπ' αὐτοῦ ῥιφθέντων λίθων, ἐπόλισε δηλαδὴ τοὺς ἀνθρώπους διὰ τῆς θρησκείας. 2) υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, πατὴρ τῶν Ἰδομενέως, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ τῶν ἐπὶ Θήβαν τοῦ Καλυδωνίου Ταύρου ἐξελθόντων ἀριστέων.

Δευκαλίων, ωνος (ἡ), νησίδιον τοῦ Παγασαίου κόλπου πλησίον τὴν καλουμένην ἄκραν Πύρραν.

*Δευκαλιώνεια (ἡ), σύγγραμμά τι τοῦ Ἑλλανίκου.

*Δεύνυσος (ὁ), = Διόνυσος.

Δευριόπος (ἡ), μέρος τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Πιερίας, μεταξὺ Ἀξιοῦ καὶ Ἐριγόνης, (ὁ πολ. Δευριόπιος).

*Δεύς, Βοιωτ. ὁ Ζεύς.

Δηϊάνειρα (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων. 2) θυγ. τοῦ Οἰνέως ἐξ ἧς Ἀλθαίας, ἀδελφὴ τοῦ Μελεάγρου, καὶ γυνὴ τοῦ Ἡρακλ. τὸν ὁποῖον ἐφαρμάκωσεν ἀποπνιγεῖσα ὑπὸ τοῦ Κενταύρου Νέσσου, χρησαμένη ἡ σφαγεῖσα καὶ αὐτὴ ἰδιοχείρως μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας της.

Δηϊδάμεια (ἡ), θυγ. τοῦ Λυκομήδους βασιλέως τῆς Σκύρου, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν Νεοπτόλεμον. 2) θυγ. τοῦ Βελλεροφόντου καὶ γυνὴ τοῦ Ἰοβάτου. 3) γυνὴ τοῦ Πειριθόου, βασιλέως τῶν Λαπίθων, ἢ ἄλλως Ἱπποδάμεια. 4) ἀδελφὴ τοῦ Πύρρου καὶ 5) θυγ. τοῦ αὐτοῦ.

Δηϊκόων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐξ τῆς Μεγάρας, θυγατρὸς τοῦ Κρέοντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου του πατρὸς, παραφρονήσαντος. 2) Τρωαδίτης, υἱὸς τοῦ Περγάσου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

Δηϊλέων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δηϊμάχου ἐξ ἀδελφῆς τοῦ Αὐτολύκου, συστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἡρακλ. κατὰ τῶν Ἀμαζόνων, μείνας δὲ εἰς τὴν Σινώπην, ἀπ' ὅπου διαβαίνοντες συμπαρέλαβον αὐτόν τε καὶ τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ οἱ Ἀργοναῦται.

*Δηΐλοχος (ὁ), Κυζικηνὸς ἢ Προκοννήσιος ἱστοριογράφος.

Δηϊμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) πατὴρ τῆς Ἐναρέτης, γυναικὸς τοῦ Αἰόλου. 3) πατὴρ τοῦ Αὐτολύκου καὶ Δηϊλέοντος ἐκ Θεσσαλίας.

Δηϊόκης, ου (ὁ), Μῆδος, υἱὸς τοῦ Φραόρτου, ὁ πρῶτος βασιλεύσας διὰ τὴν μεγαλην του σύνεσιν καὶ δικαιοσύνην τῶν Μήδων, ἐλευθερωθέντων ἀπὸ τῶν Ἀσσυρίων τῷ ΧΧΧ πρὸ Χ.

Δηϊπ[λος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀδράστου καὶ τῆς Ἀμφιθέας, γυνὴ τοῦ Τυδέως καὶ μήτηρ τοῦ Διομήδους.

Δηϊπύλη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀδράστου καὶ τῆς Ἀμφιθέας, γυνὴ τοῦ Τυδέως καὶ μήτηρ τοῦ Διομήδους.

Δηϊπύλος (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, σύντροφος τοῦ Διομήδους.

Δηϊπυρος (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑλένου.

Δηϊφόβη (ἡ), ἡ ἄλλως Δημοφίλη, θυγ. τοῦ Γλαύκου, ἱέρεια τοῦ Ἀπόλλ. ἐξ τῆς Ἀρτέμ., ὑπὸ τῆς ὁποίας ὁδηγηθεὶς ὁ Αἰνεία, κατέβη εἰς τὸν Ἅδην.

Δηϊφοβος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱππολύτου ἐξ Ἀμυκλῶν. 2) υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, νυμφευθεὶς, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πάριδος τὴν Ἑλένην.

Δηΐφονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βύννου, μάντις ἐξ Ἀπολλωνίας.

Δηϊφόντης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, νυμφευθεὶς τὴν Γοργοθώ, θυγατέρα τοῦ Τημένου, βασιλέως τοῦ Ἄργους, διεδέχθη ἀποθανόντα τὸν πενθερόν του.

Δήϊων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, βασιλεὺς τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, ὃς τις ἐγέννησεν ἐκ τῆς Διομήδης θυγατρὸς τοῦ Ξούθου τὸν Ἀκτορα, Φύλακον, Κέφαλον καὶ τὴν Ἀστεροπείαν. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Μεγάρας.

Δηλία (ἡ), π. τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Δηλιεύς).

Δηλιάδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Γλαύκου, φονευθεὶς ἐξ ἀκροσελίας ὑπὸ τοῦ ἰδίου του ἀδελφοῦ Βελλεροφόντου.

Δήλιον (τὸ), χωρ. ἱερὸν τοῦ Δηλίου Ἀπόλλ., (ἴδιον 2) πολίχν. παραθαλ. τῆς Βοιωτ. 3) χωρ. τῆς Λακων. ἐπὶ τοῦ Ἀργολ. κόλπου.

Δῆλος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, κειμένη ἐν μέσῳ τῶν Κυκλάδων, καὶ καλουμένη πρωτοῦ Ὀρτυγία καὶ Ἀστερία, περιφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Δηλίας Ἀρτέμιδος, ὅπου συνεκροτοῦντο κατὰ πενταετίαν τὰ Δήλια καὶ ἐστέλλοντο θεωρίαι παντογόθεν τῆς Ἑλλάδος, διότι εἰς αὐτὴν, ἀναδοθεῖσαν τότε ἐκ τῆς θαλάσσης, ἐπαιδοκόμησεν ἡ Λητὼ, (ὁ ντχ. Δήλιος).

Δημάγετος καὶ Δημάγητος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ἔδου, πατὴρ τοῦ Διαγόρου, νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Μεσσην. Ἀριστομένους, κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου, χρησμοδοτήσαντος αὐτῷ νὰ νυμφευθῇ τὴν θυγατέρα τοῦ δικαιοτάτου τῶν ἀνθρώπων.

λυσμένην λίμνη), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Δη-
(ὁ καὶ. Δαμ-)ωγὸς καὶ ῥήτωρ περίφημος,
Δασκυλίτις ἐκ τοῦ Δασκ., πράττων τὰ τοῦ
λιον χώρα.
παρὰ νέτη (ἡ), Ἀθηναία, γυνὴ τοῦ Ἀρ-
Δάσυλλος, εἰς τὴν ὁσίαν ἐφάνη κατὰ
ἡρῶτον ὁ ἥρως Τόξαρις.
Δημαίνετος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ὑπὸ
τὸν Ἰφικράτην.
Δημάρατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος, βα-
σιλεὺς τῆς Σπάρτης, καταστρεχθεὶς ὡς
νόθος ὑπὸ τοῦ συμβασιλέως αὐτοῦ Κλεο-
μένους, καὶ καταφυγὼν εἰς τὸν Δαρεῖον
τοῦ Ὑστάσπου τῷ 491 πρὸ Χ., παρακο-
λουθήσας δὲ καὶ τὸν Ξέρξην εἰς τὴν
κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν· οἱ ἀ-
πόγονοί του διετέλεσαν ἀκμάζοντες κα-
λῶν καιρῶν εἰς τὴν Περσίαν. 2) Κο-
ρίνθιός τις, ὑπαὸς Φιλίππου τοῦ Μακε-
δόνος. 3) συγγραφεύς τις ἀναφερόμε-
νος συχνάκις ὑπὸ τοῦ Ἀπολλοδώρου.
*Δημαρέτη (ἡ), ποιήτρια τις παρ' Ἀθην.
(IE', 683).
*Δημάριον (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Δημώ.
Δήμαρχος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Συρα-
κουσ.
Δημέας, ου (ὁ), Ἀθηναῖος πατὴρ τοῦ Φι-
λοκράτους.
Δημήτηρ (ἡ γεν. Δήμητρος ἢ Π. Δημή-
τερος, ἡ αἰτ. Δήμητρα καὶ Π. Δημή-
τερα), κυρ. ἢ ἐτυμολ. = Γῆ Μήτηρ, θυγ.
τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, γεννήσασα
ἐκ τοῦ Διὸς τὴν Περσεφόνην, μετὰ τῆς
ὁποίας ἐτιμᾶτο εἰς τὰ Ἐλευσίνια καὶ
Θεσμοφόρια. Ἐλατρεύετο ὡς θεὰ τῶν
καρπῶν τῆς γῆς, ἰδίως δὲ τοῦ σίτου ἢ
τῶν γεννημάτων, καὶ παριστάνετο στα-
χυοφοροῦσα κτλ.
Δημητριάς, άδος (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ
τοῦ Παγασαίου κόλπου, κτίσμα Δημη-
τρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, (Βώλος). 2) π.
τῆς Ἀσσυρίας πλησίον τῶν Ἀρβήλων,
(ὁ πολ. Δημητριεύς).
Δημήτριον (τό), χυρ. ἱερὸν τῆς Δήμητρος,
(ὅθεν 2) π. τῆς Φθιωτ. ἐν Θεσσαλίᾳ,
(Δημητριάδα).
Δημήτριος (ὁ), ὁ ἐπονομασθεὶς Πολιορ-
κητής, υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἀντιγόνου,
βασιλεύσας ἐπτὰ ἔτη καὶ ἐλευθερώ-
σας ἀπὸ τοῦ Κασσάνδρου βασιλεως
τῆς Μακεδονίας τὰς Ἀθήνας τῷ 299
πρὸ Χριστοῦ, διὰ τὸ ὁσίον ἢ ἐθεοποιή-
θη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. Αἰχμαλωτισθεὶς
ὑπὸ τοῦ Σελεύκου βασιλέως τῆς Συρίας,
ἀπέθανε μετὰ τριετῆ περίσπασμὸν εἰς
τὴν Χερσόνησον. 2) υἱὸς Ἀντιγόνου τοῦ
Γονατᾶ καὶ ἔγγονος τοῦ Πολιορκητοῦ,
διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του εἰς τὸν θρό-
νον τῆς Μακεδον., καὶ μετὰ δεκαετῆ
βασιλείαν, ἀφεὶς διάδοχον τὸν υἱόν
του Φίλιππον. 3) υἱὸς τοῦ Φιλίππου
καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, ἀδελφὸς τοῦ
Περσέως τελευταίου βασιλέως τῆς Μα-
κεδον., ὁμηρεύσας μετὰ τὴν ἥτταν τοῦ
πατρὸς αὐτοῦ εἰς Ῥώμην καὶ τιμηθεὶς
μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διὰ τὰ προ-
τερήματά του. 4) ὁ Φαληρεύς, υἱὸς τοῦ
Φανοστράτου καὶ μαθητὴς τῶν Θεοφρά-
στου, ῥήτωρ περίφημος, ὢν ἐξ τῆς πα-
τρίδος του ὑπὸ τὸν Κάσσανδρον τῷ 309
πρὸ Χ., καὶ μετὰ δέκα ἔτη καταστα-
σιασθεὶς καὶ φυγὼν εἰς Αἴγυπτον πρὸς
Πτολεμαῖον τὸν Σωτῆρα, ὅπου διεβίω
τιμώμενος καὶ συγγραφῶν. 5) ὁ Φά-
ριος (ἐκ τῆς ἐν τῷ Ἀδρίᾳ νήσου Φάρου),
παραδὺς τὴν Κέρκυραν εἰς τοὺς
Ῥωμαίους, τῆς ὁσίας ἦτον διοικητὴς
ὑπὸ τὴν βασίλισσαν τῆς Ἰλλυρίας Τευ-
τάν. 6) ὁ Σκήψιος, γραμματικὸς ἀνα-
φερόμενος συχνὰ ὑπὸ τοῦ Στράβωνος.
7) περίφημός τις γλύπτης ἐν Ἀθήναις.
*Δημιτένης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις
τὸ δ'. ἔτος τῆς 115 Ὀλυμπ.
Δημοδίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀγήνορος.
Δημόδοκος (ὁ), ποιητὴς καὶ μουσικὸς,
τυφλὸς, ᾄσων παρὰ τῷ Ἀλκινοῳ. 2)
Ἀθηναῖος, συστράτηγος τοῦ Ἀριστείδου.
3) φίλος τοῦ Σωκρ., πατὴρ τοῦ Θεάγ-
γους ἐξ Ἀναγυρούντος.
Δημοκήδης, ους (ὁ), ἰατρὸς, Κροτωνιάτης,
θεραπεύσας τὴν Ἄτοσσαν, γυναῖκα Δα-
ρείου τοῦ Ὑστάσπου, καὶ φυγὼν μετὰ
ταῦτα εἰς τὴν πατρίδα του.
*Δημοκλείδης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις
τὸ ά. ἔτος τῆς 116 Ὀλυμπ.
Δημοκλῆς, έους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις
τὸ 3 ἔτος τῆς 125 Ὀλυμπ. 2) δημα-
γωγός τις ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δη-
μοσθ.
Δημοκόων, οντος (ὁ), εἷς τῶν νέων υἱῶν
τοῦ Πριάμου.
Δημοκράτης, ους (ὁ), πατὴρ τοῦ Λυσίου,
συμπρεσβεύσας μετὰ τοῦ Δημοσθ. εἰς
τοὺς Θήβας. 2) περίφημός τις αὐλητὴς
παρ' Ἀλιεῖ.
Δημόκριτος (ὁ), ἐπίσημός τις Νάξιος παρ'
Ἡρόδοτῳ. 2) ὁ περίφημος φιλόσοφος,
Ἀβδηρίτης, μαθητὴς τοῦ Λευκίπ-
που, ζήσας περὶ τὴν 72 Ὀλυμπ. καὶ
πρεσβεύσας πρῶτος τὴν περὶ τῶν ἀτό-
μων φιλοσοφικὴν ἰδέαν. Γελῶν μὲ τὴν
ματαιότητα τῶν ἀνθρωπίνων, ἐπωνο-
μάσθη Γελασῖνος, καὶ ἐνομίσθη παρά-
φρων ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του.
Δημολέων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος,
εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων. 2) εἷς
τῶν ὑπὸ τοῦ Πηλέως φονευθέντων Κεν-
ταύρων εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου.
Δημομέλης, ους (ὁ), (ἡ αἰτ. Δημομέλη
ἢ Δημομέλην), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Δή-
μωνος συγγενὴς τοῦ Δημοσθένους, ὅστις
ἐπροτεινε πρῶτος νὰ στεφανωθῇ ὁ ῥήτω-
ρ οὗτος.
Δημόνησος (αἱ), δύο νησίδια τῆς Προπον-
τ. παρὰ τὴν Χαλκηδόνα, Χαλκῖτις ἢ Πι-
τυοῦσσα (αἱ σήμερον Πριγκηπόννησοι),
(ὁ νησ. Δημονήσιος).
Δημονίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀγήνορος ἢ τῆς
Ἐπικάστης, μήτηρ τοῦ Εὐήνου κτλ.
Δημόνικος (ὁ), Φλυάσιος, ἄρχων ἐν Ἀθή-
ναις. 2) Ἀρκαδογείτης ἐκ Μαραθῶνος.
*Δημόπολις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεμιστοκλ.
Δημοπτόλεμος (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων
τῆς Πηνελόπης.
*Δῆμος (ὁ), Ἀθηναῖος υἱὸς τοῦ Πυριλάμ-
που, τριηραρχήσας ἐπὶ Λυσικ.
Δημοσθένης, ους (ὁ), (ἡ αἰτ. Δημοσθένη
καὶ Δημοσθένην), υἱὸς τοῦ Ἀλκισθένους,
στρατηγήσας ἐνδόξως ἐν τῷ Πελοπον-
νησ. πολέμῳ, καὶ θανατωθεὶς μετὰ τὸ
Νικίου μετὰ τὴν ἐν Συρακούσαις ἧτταν.
2) περίφημος ῥήτωρ, υἱὸς τοῦ Δημοσθέ-
νους, Παιανιεὺς, γεννηθεὶς τῷ 385 πρὸ Χ.
ἢ φαρμακωθεὶς ἑκουσίως ἐν Καλαυρίᾳ
τῷ 322, ἀφ' οὗ, ἀντικρούσας δι' ὅλου τοῦ
πολιτικοῦ βίου του τὴν παλιτικὴν τῶν
Μακεδόνων, καὶ ἐξορισθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀ-
θηναίων, εἶδε τελευταῖον τὴν πρώτην
τῆς πατρίδος τὸ ὑπὸ τὴν Μακεδονικὴν
δυναστείαν. Οἱ σωζόμενοι 61 λόγοι του
τινες ἐπιστολαί, εἶνε ἀριστότυποι πο-
λιτικῆς δεινότητος καὶ εὐγλωττίας.
Δημόστρατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριστοφῶντος,
ἄρχων καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, πα-
ρακινήσας τοὺς συμπολίτας του εἰς τὸν
κατὰ Σικελίας πόλεμον.
Δημοτέλης, ους (ὁ), Σπαρτιάτης, πήρι-
2) ἐπίσημός τις ἐκ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ
Λοκρῶν.
Δημοτίων, ωνος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ
γ'. ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ.
Δημούχος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων,
υἱὸς τοῦ Φιλεταίρου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ
Ἀχιλλέως.
Δημόφαντος (ὁ), δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις
μετὰ τὴν κατάλυσιν τῶν 30 τυράννων.
2) ἀρχηγὸς τοῦ Ἱππικοῦ τῶν Ἠλείων
καὶ Αἰτωλῶν, φονευθεὶς ἔν τινι μάχῃ
ὑπὸ τοῦ Φιλοποίμενος.
Δημοφίλη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύ-
σασα τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου Ἠμπρίλιον.
2) ἡ ἐν Κύμῃ Σίβυλλα, ἡ παρ' ἄλλων
Ἑρόφιλη καὶ Δημώ.
Δημόφιλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διαβρόμου, ἀρ-
χηγὸς τῶν μετὰ τοῦ Λεωνίδα συναχθέ-
ντων καὶ πεσόντων ἐν Θερμοπύλαις
Θεσπιέων. 2. ἄρχων ἐν Ἀθήναις, τὸ
δ'. ἔτος τῆς 99 Ὀλυμπ. 3) Ἱστοριο-
γράφος, υἱὸς τοῦ Ἐφόρου.
Δημοφῶν-φῶν, ῶντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κε-
λεοῦ καὶ τῆς Μετανείρας, ἀναθρεμ-
μένος ὑπὸ τῆς Δήμητρος ἐν Ἐλευσῖνι. 2. υἱὸς
τοῦ Θησέως καὶ τῆς Φαίδρας, συστρα-
τεύσας μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν,
καὶ ἐλευθερώσας ἐκεῖθεν τὴν μάμμην
αὐτοῦ Αἴθραν. Βασιλεύσας δέ, μετὰ τὴν
ἐπιστροφήν αὐτοῦ, τῶν Ἀθηνῶν 33 ἔτη,
καὶ ὑποδεξάμενος, καταφυγόντας πρὸς
αὐτόν, τοὺς Ἡρακλείδας, ἀπέκρυψε·
κατά τινας δὲ καὶ ἐφόνευσεν ἰδιοχείρως
τὸν Εὐρυσθέα ἐπελθόντα κατ' αὐτῶν.
3) υἱὸς τοῦ Δήμωνος, καὶ συγγενὴς τοῦ
Δημοσθένους.
Δημοχάρης, ους (ὁ), ῥήτωρ καὶ δημαγω-
γὸς ἐν Ἀθήναις, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ
Δημοσθ. 2) ἱστοριογράφος τις παρὰ
Λουκιανῷ.
Δημόχαρις, ιδος (ἡ), ποιήτρια τις ἀνα-
φερομένη ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.
*Δημύλος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ περιφήμου
ἀθλητοῦ Γλαύκου ἐκ Καρύστου.
Δημὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Κελεοῦ καὶ τῆς
Μετανείρας, ἥτις πρώτη μετὰ τὴν ἀ-
δελφήν της ἀπήντησε τὴν Δήμητρα
καθημένην παρὰ τὸ ἐν Ἐλευσῖνι φρέαρ.
2) κατὰ Παυσαν., ἡ ἐν Κύμῃ Σίβυλλα.
Δήμων, ωνος (ὁ), παροιμιογράφος τις ἀ-
γνώστου ἐποχῆς. 2) εἷς τῶν συγγενῶν
τοῦ Δημοσθ. 3) Πυλαγορείως τις ἐκ Κω-
νώπης.

Δημώναξ καὶ ὄχι Δημώναξ, ακτος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν τῆς Μαντινείας, κακταποιήσας, κατὰ διαταγὴν τῆς Δυθίας, τὸ πολίτευμα τῶν Εμφανειῶν. 2) φιλόσοφός τις κυνικός, ζήσας ἐπὶ Ἀδριανοῦ, τοῦ ὁποίου τὸν βίον ἔγραψεν ὁ Δουκιανός.

Δημώνασσα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀμφιάρεω καὶ τῆς Ἐριφύλης, γυνὴ τοῦ Ἐρεχθέως ἢ μήτηρ τοῦ Τισαμενοῦ. 2) ἑταίρα τις ἐκ Κορίνθου.

*Δηξείτης, ου (ὁ), εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Δαιεδαίμονος, υἱὸς τοῦ Ἀρκαλόου ἢ πρόγονος τοῦ συγκτίσαντος τὰς Πάτρας Πατρέως.

Δηρουσιεῖς (οἱ), ἔθνος ἢ φυλή τις ἐν Περσίᾳ, ζῶντες ἀπὸ γεωργίας.

Δηρώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Δτὼ, οῦς (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Δήμητρα, (ὅθεν

*Δηωΐνη (ἡ), μητρωνυμ. ἡ Περσεφόνη.

Δία (ἡ), θυγ. τοῦ Δηϊγενέως, γυνὴ τοῦ Ἰξίονος καὶ μήτηρ τοῦ Πειρίθου.

Δία (ἡ), ἀρχαίτερα ἡ Νάξος. 2) νησίδιόν τι παρὰ τὴν Κρήτην. 3) νῆσος τῆς Προποντίδος θαλάσσης. 4) ἐπίθ. διαφόρων πόλεων.

*Διαβῆται (αἱ), νῆσοι παρὰ τὴν Κύμην. 2) νῆσος παρὰ τὴν Σαρδώ, (ἡ νησ. Διαβατάτος).

Διαγόρας, ου (ὁ), βασιλεύς τῆς Ῥόδου, υἱὸς τοῦ Δημαγέτου καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Μεσσηνίου Ἀριστομένους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάζοντο οἱ μετέπειτα βασιλεῖς τῆς Ῥόδου. Διαγορίδαι. 2) ἕτερος βασιλεὺς τῆς Ῥόδου, σύγχρονος τοῦ Πινδάρου, ἀποθανὼν ὑπὸ χαρᾶς, διότι εἶδε στεφανουμένους ἐν τοῖς τρεῖς υἱοὺς του, Ἀκουσίλαον, Δαμάγητον καὶ Δωρίεα, ὡς Ὀλυμπιονίκας. 3) φιλόσοφος ἐκ τῆς νήσου Μήλου, ζήσας τὸ πλεῖστον ἐν Ἀθήναις. Μετοικήσας καὶ διωκόμενος ὡς ἄθεος, ἐπῆλθε ναυαγίῳ.

Διάγων (ὁ), ποτ. τῆς Ὄλυθος χώρ. πρὸς τὸν Ἀλφειόν.

Διαδούμενιανός (ὁ), υἱὸς τοῦ αὐτοκράτορος Μακρίνου.

*Διαδούμενος (ὁ), φιλόσοφός τις Πλατωνικός.

Διαβρόμης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ἐν Θερμοπύλαις στρατηγοῦ τῶν Θεσπιέων Δημοφίλου.

Δίαξις, εως (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Ἀδύλλῃ.

*Δίαιος (ὁ), Μεγαλοπολίτης, ἀρχηγὸς τοῦ Ἀχαϊκοῦ συνεδρίου.

*Διακοκηνὴ (ἡ), χώρα περὶ τὴν Ἀμάσειαν.

Διακός, ἡ, όν, ἴδε Δῖος.

Διάκρια καὶ Διάκριαι (ἡ), ἡ μεταξὺ Πάρνηθος καὶ Βριλησσοῦ ὀρεινή, τῆς Ἀττικῆς, ἧς ὁπαῖοι οἱ κάτοικοι (Διάκριοι ἢ Διακριεῖς ἐπεστέλλουν ἐπὶ Σόλωνος μίαν τῶν τριῶν φατριῶν.

Διάκριτος (ὁ), Σταγειρίτης τις παρὰ Θκδ.

Διακτορίδης, ου (ὁ), εἷς τῶν πρεσβυτέρων τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Κραννῶνος, ἐλθὼν εἰς Σικυῶνα μετὰ τῶν λοιπῶν μνηστήρων τῆς θυγατρὸς τοῦ τυράννου Κλεισθένους.

*Διάμπολις, εως (ἡ), π. τῆς Μεσσ., (Διάνπολις).

*Διάς, άδος (ἡ), π. τῆς Λυκ., (ὁ πολ. Διαδεύς).

*Δίας, αντος (ὁ), ἥρως τις ἀρχαῖος.

Δίδυμα (τὰ), χωρ. τῆς ἴων. παρὰ τὴν Μίλητον, ὅπου ὁ ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Διδυμαίου ἢ Διδυμέως Ἀπόλλωνος, τὸ πρότερον Ἐν Βραγχίδαις καλούμενον, ὅπου ἐτελοῦντο καὶ τὰ Διδύμεια.

Δίδυμη (ἡ), νῆσος, μία τῶν Λιπάρεων, (Patmaria ἢ Salina). 2) π. τῆς Λ.-Β., (ὁ πολ. Δίδυμαι).

*Δίδυμον τεῖχος (τὸ), π. τῆς Καρ. (ὁ πολ. Διδυμοτειχίτης).

*Δίδυμος (ὁ), ὁ περίφημος γραμματικὸς τῆς Ἀλεξανδρ.

Διδυμότειχον (τὸ), π. τῆς Θρᾴκης, (διέφυγε τὸ ὄνομά της).

Διδὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Βήλου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Πυγμαλίωνος βασιλέως τῆς Τύρου, τοῦ ἀπείου φονεύσαντος τὸν σύζυγον της Σιχαῖον, ἀπῴκισεν αὕτη εἰς τὴν Ἀφρικήν, ὅπου ἔκτισε τὴν Καρχηδόνα. Ἐκεῖ πλάττει ὁ Οὐεργίλιος ὅτι ὑπεδέχθη τὸν Αἰνείαν, πλέοντα εἰς Ἰταλίαν.

Διέμπορος (ὁ), Βοιωταρχός τις παρὰ Θκδ.

*Διεσχίδας, α (ὁ), ἱστορικός τις παρ' Ἀθην.

*Διήγυλις, ιος (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Θρᾳκῶν.

Διηνέκης, ους (ὁ), Σπαρτιάτης, ἀνδραγαθήσας ἐν Θερμοπύλαις.

Διθύραμβος (ὁ), θεσπιεύς, ἀνδραγαθήσας ἐν Θερμοπύλαις.

Διϊτρέφης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Δίκαια (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, ἢ ἄλλως Δικαιόπολις, (ὁ πολ. Δικαιεύς). 2) = τῶ-

Δικαιάρχεια (ἡ), π. τῆς Καμπαν. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῶν Σαμίων, ἐπίσιον τῆς Κύμης, ἢ ὕστερον Πουτεόλη, (ὁ πολ. Δικαιαρχὺς καὶ Δικαιαρχείτης).

Δικαίαρχος (ὁ), φιλόσοφος Περιπατητικός, ἱστορικὸς καὶ γεωγράφος, ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Μεσσήνης, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, (ὁ Κικέρων τὸν θαυμάζει). 2) Πυθαγορείου τις ἐκ Τάραντος.

*Δικαιογένης, ους (ὁ), τραγικός τις ποιητὴς παρ' Ἀριστοτέλει.

*Δικαιοκλῆς, έους (ὁ), γραμματικὸς Κνίδιος.

Δικαιόπολις, εως (ἡ), = Δίκαια (1). 2) μετοικεσ. ἡ Σεγεστα.

Δικαιόπολις, ιδος (ὁ), πλεόν ὄνομα παρ' Ἀρχῳ.

Δίκαιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ., ἐπώνυμος τῆς πόλεως Δικαίας.

Δικαῖος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, υἱὸς τοῦ Θεσκόδου.

Δίκη (ἡ), προσωποπ. ἡ Δικαιοσύνη, θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος. 2) μία τῶν τριῶν Ὡρῶν.

Δίκτάμνον (τὸ), π. καὶ ἄκρωτ. τῆς Κρήτης, τὸ ἄλλως Δικτύνναιον.

Δίκτη (ἡ), β. τῆς Κρήτης, ἱερὰ τοῦ Δικταίου Διός, (Λασθί). 2) χωρ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας παρὰ τὴν Σκήψιν.

Δικτίδιον (τὸ), π. τῆς Χερσονήσου Λεκτῆς ἐπὶ τοῦ Ἄθωνος, (οἱ κάτοικοι Δικτιδιεῖς).

Δίκτυννα (ἡ), ἐπιθ. ἡ νύμφη Βρετόμαρτις ἢ ἡ Ἄρτεμις, ὡς θεὰ τοῦ κυνηγίου, (ὄθ.

Δικτύννιον (τὸ), ἀκρωτ. ἐπὶ τῶν βορειοδυτικῶν παραλίων τῆς Κρήτης ὅπου ἦν τὸ ἱερὸν τῆς Δικτύννης Ἀρτέμιδος, (ἡ ἑδ. Σπάρτα).

Δίκτυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μάγητος ἢ μιᾶς τῶν Ναϊάδων, ἀδελφὸς τοῦ Πολυδέκτα, βασιλέως τῆς Σέριφου, ἀναθρέψας τὸν Περσέα, ἴδε Δανάη. 2) ποιητὴς τις συστρατεύσας εἰς Κρήτην μετὰ τοῦ Ἰδομενέως. Τὸ εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενον π. ἔπος φαίνεται πολὺ νεώτερον.

Δίμαλος (ἡ), π. τῆς Ἴλλυρ.

Δινδύμη (ἡ), γυνὴ τοῦ Μαίονος βασιλέως τῆς Φρυγ. καὶ μήτηρ τῆς Κυβέλης.

Δίνδυμον (τὸ) καὶ Δίνδυμα (τὰ), κωμ. = Δίδυμον, ὡς ὀκάπριφον, β. τῆς Νισ. παρὰ τὴν Κύζικον, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Κυβέλης, κτίσμα τῶν Ἀργοναυτῶν. 2) β. τῆς Φρυγ. παρὰ τὸν Πεσσινοῦντα, ἱερὸν αὐτοῦ τῆς Κυβέλης, ἧτις ἀπ' αὐτοῦ παρωνομάζετο Δινδυμήνη.

Διογένεια (ἡ), θυγ. τοῦ Κτησιοῦ ἢ γυνὴ τοῦ Φραασίου, μήτηρ δὲ τῆς Πραξιθέας, γυναικὸς τοῦ Ἐρεχθέως.

Διογενειανός (ὁ), ἰατρός τις παρὰ Γαληνῷ. 2) Γραμματικὸς Ἡρακλεώτης.

Διογένης, ους (ὁ), ὁ περίφημος Κυνικὸς φιλόσοφος ἐκ Σινώπης, σύγχρονος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. Φεύγων τὴν πατρίδα του, ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου μυηθεὶς τὸν Ἀντισθένην, ἔζησε πενῆτα ἔτη, καταγελῶν τῆμαι ὅσητα τῶν ἀνθρωπίνων. 2) ὁ Βαβυλώνιος, φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Σελευκείας, μαθητὴς τοῦ Χρυσίππου, ζήσας 88 χρόνους, ὃς συγγράψας τινά, τὰ ὁποῖα ἀναφέρει ὁ Κικέρων. 3) ὁ Λαέρτιος, ἐκτὸς ἐν Κιλικίᾳ πόλεως Λαέρτης, φιλόσοφος ἐκλεκτικός, ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς τρίτης ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος καὶ συγγράψας τοὺς σωζομένους βίους τῶν Φιλοσόφων εἰς βιβλία δέκα. 4) περίφημός τις ὑποκριτὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκρ., ἐπιλεγόμενος Οἰνόμαος.

Διόγνητος (ὁ), ὁ ἕβδομος τῶν ἀπὸ βίου ἀρχόντων ἐν Ἀθήναις. 2) ἀρχιτέκτων τις ἐκ Γόνου παρὰ Οὐιτρουβίῳ.

Διόδοτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐκράτους, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ἀντίπαλος τοῦ Κλέωνος. 2) Στωϊκὸς φιλόσοφος, τυφλὸς ὡς λέγεται, διδάσκαλος τοῦ Κικέρωνος. 3) Σάμιος, φιλόσοφος, σύγχρονος τοῦ Στράβωνος. 4) ὁ ἐκλεκτὸς Τρώων, ἐξ Ἀπαμείας, ἀποστατήσας κατὰ τοῦ Μιθριδάτου καὶ κηρυχθεὶς βασιλεὺς τῶν μερῶν ἐκείνων.

Διόδωρος (ὁ), Ἀθην. φίλος τοῦ Σωκρ. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 106 Ὀλυμ. 3) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ξενοφῶντος. 4) ὁ Περιηγητής, περίφημος γεωγράφος ἐκ Σάρδεων, ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου. 5) ὁ Σικελιώτης, ἐξ Ἀγυρίου πόλεως τῆς Σικελίας, ἱστοριογράφος, ἀκμάσας ἐπὶ Καίσαρος Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου, ἔγραψεν Ἱστορίαν εἰς 40 βιβλία, τῶν ὁποίων δὲν διεσώθησαν ἅπαντα.

6) γραμματικός τις ἐκ Ταρσοῦ, σύγχρονος τοῦ Στράβωνος.

Δῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν τὸ ὄρος τῆς Ῥοδόπης.

Διοκλείδας, α (ὁ), Συρακούσιός τις παρὰ Θηρ.

Διοκλῆς, έους (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ἐλευσῖνος, διδαχθεὶς παρὰ τῆς Δήμητρος τὴν τῶν θεῶν λατρείαν. 2) υἱὸς τοῦ Ὀρσιλόχου, βασιλεὺς τῶν ἐν Μεσσήνῃ. Φερῶν, φιλοξενήσας τὸν Τηλέμαχον. 3) Συρακούσιος, συντάξας νομοθεσίαν ὑπὲρ τῆς πατρίδος του, τὴν ὁποίαν παρεδέχθησαν ἔπειτα καὶ αἱ λοιπαὶ αὐτόνομοι πόλεις τῆς Σικελ. 4) ἥρως τις ἐν Μεγάροις καὶ Ἀθήναις, φονευθεὶς εἰς μίαν μάχην, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἑορτάζοντα τὰ Διόκλεια. 5) Ἀθηναῖος τις ἐχθρὸς τοῦ Ἱπποκράτους.

Διοκορύστης, ου (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἱπποδαμείας.

Διομέδων, οντος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Διόμεια (τὸ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν. (ὁ δημ. Διομιεὺς καὶ Διομειεύς).

Διομειαλέζων, ουσα (ὁ), νομισθὲν πλοῖον ὄνομα φλυάρου τινὸς ἐκ κωμῳδ. Διοφάνους.

Διομήδεια (ἡ), = Διομήδη 2) ἡ μεγαλητέρα τῶν νήσων τοῦ Διομήδους, (Tremiti).

Διομήδειαι (νῆσοι), πέντε τὸν ἀριθμὸν ἐν τῷ Ἀδριατικῷ κόλπῳ ἀπέναντι τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Διομήδη (ἡ), θυγ. τοῦ Σούθου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμφίωνος, ἐξ οὗ ἐγέννησε τὸν Κέφαλον κτλ. 2) θυγ. τοῦ Ἀκρίσιου ἐκ γυνὴ τοῦ Ἀμύκλα, μήτηρ δὲ τοῦ Κυνόρτα ἐκ Ὑακίνθου. 3) θυγ. τοῦ Φερβάντος βασιλέως τῆς Λέσβου, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ.

Διομήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως ἐκ τῆς Κυρήνης, βασιλεὺς τῶν ἐν Θρᾴκῃ Βιστόνων, τοῦ ὁπ. τὰς ἵππους τρεφομένας μὲ ἀνθρώπινον κρέας (τὰς θυγατέρας του, κατασθεύσας ἐταιρικῶς τοὺς ξένους) ἔφερεν ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὰς Μυκήνας.

2) υἱὸς τοῦ Τυδέως βασιλεὺς τῶν Αἰτωλῶν καὶ τῆς Δηϊπύλης θυγατρὸς τοῦ Ἀδράστου, ὅστις, στρατεύσας μετὰ τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, ἐτιμωρήθη τὴν Αἰτωλίαν, ἀγόνην τοῦ Ἀδράστου. Συστρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν, κατά τινας μὲν, ὑπέρτερος εἰς τὴν πατρίδα των κατ' ἄλλους δὲ μεταγενεστέρους ἔπλευσεν εἰς Ἰταλίαν, ὅπου συζευχθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς Ἀπουλίας Δαύνου, ἔκτισεν ἐκεῖ τὴν Ἀργυρίππαν ἢ τὸ Ἵππιον Ἄργος κτλ. 3) υἱὸς τοῦ Τυδείδου Διομήδους καὶ τῆς Εὐίππης θυγατρὸς τοῦ Δαύνου.

*Διόμιλος (ὁ), Ἀνδριὸς τις παρὰ Θκδ.

Δῖμος (ὁ), ἥρως τις Ἀθην., υἱὸς τοῦ Κεκροπιστοῦ, συνόμηλος τοῦ Ἡρακλ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ Διόμεια.

Δῖον (τὸ), π. τῆς Μακεδόν. ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου. 2) ἄλλη π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῶν ὀρέων τῆς Θεσσαλ., ἀπὸ τινος ναοῦ τοῦ Διός. 3) π. τῆς Εὐβ. ἐπὶ τοῦ ἀκρωτ. Κηναίου, (ὁ πολ. Διεύς).

*Διονυσία (ἡ), ἴδε Διονυσιάς.

Διονύσια (τὰ), ἑορτὴ τελουμένη ἐν πολλαῖς καὶ μέσαις ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου, Α'. τὰ Μάρτιον, τὰ καλούμενα ἐν ἄστει ἢ Μεγάλα· Β'. Τὰ Δεκέμβριον, τὰ Κατ' ἀγροὺς ἢ Μικρά, καὶ Γ'. τὰ Φεβρουάριον, τὰ Ἀνθεστήρια ἢ Λήναια (τὰ ἀρχαιότερα).

Διονυσιάς, άδος (ἡ), (νομ. ὡς ἐπίθ.) Ἡ τοῦ Διονύσου, (ὄθεν 2) π. τῆς μεσ. Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς Μαρεώτιδος λίμνης. 3) π. τῆς Ἰταλ. ἢ ἄλλως Διονυσία. 4) πηγὴ τις παρὰ τὴν Πύλον. 5) ἀρχαιότερα ἢ Πάρος. 6) δύο νησίδια παρὰ τὴν Κρήτην, (κοιν. Γενίτσαροι), (τὰ ἐθν. Διονυσιεύς).

*Διονυσίδης, ου (ὁ), ποιητὴς Τραγικὸς ἐκ Ταρσοῦ.

*Διονυσικλῆς, έους (ὁ), Μιλήσιος ἀνδριαντοποιός.

*Διονυσοκλῆς, έους (ὁ), Ἰατρός τις σύγχρονος τοῦ Ἀθηναίου.

Διονύσιος, α, ον, Π. ἀντὶ Διονυσιακός.

Διονύσιος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Φωκαέων ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. 2) στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ Ξενοφ. ἢ Δημοσθ. 3) ὁ πρεσβύτερος, τύραννος (403—368) τῶν Συρακουσῶν, υἱὸς τοῦ Ἑρμοκράτους, συζευχθεὶς δύο γυναῖκας, τὴν Δωρίδα (ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν διάδοχον αὐτοῦ Διονύσιον τὸν νεώτερον) καὶ τὴν Ἀριστομάχην. 4) ὁ νεώτερος, υἱὸς τοῦ προτέρου, ἐξωσθεὶς τῆς ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Κορινθίων Τιμολέοντος, καὶ σταλεὶς εἰς Κόρινθον, ὅπου ἔζησε τὰ ἐπίλοιπα τοῦ βίου του περιφρονούμενος καὶ μισούμενος. 5) ὁ Κυκλογράφος, Μιλήσιος, γράψας περὶ τὴν 65 Ὀλυμπ. Ἱστορίαν τῶν μύθων. 6) ὁ Περιηγητὴς, ἐκ Δάρσκας τῆς ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου πόλεως, συγγράψας ἐπὶ Αὐγούστου, οἰκουμένης περιήγησιν εἰς ἡρωϊκοὺς στίχους. 7) ὁ Ἁλικαρνασσεύς, συγγράψας ἐπὶ Αὐγούστου Ῥωμαϊκὴν Ἀρχαιολογίαν καὶ ἄλλα χρειώδη καὶ ῥητορικὰ πονήματα. 8) Ἡρακλεώτης, ἐκ τῆς ἐν Ποντῳ Ἡρακλείας, φιλόσοφος Στωϊκὸς, πρωτεθεὶς ὕστερον εἰς τοὺς Ἐπικουρείους, ἐξ ἐπωνομασθεὶς διὰ τοῦτο Μεταθέμενος. 9) ὁ Θρᾴξ, γραμματικὸς, Ἀλεξανδρεύς (Ι), ζήσας ἐν Ῥόδῳ, ὅθεν ἐκ Ῥόδιος. 10) ζωγράφος ἐκ Κολοφῶνος, σύγχρονος τοῦ Πολυγνώτου. 11) ὁ Ἀρεοπαγίτης, συγχρονος τῶν Ἀποστόλων.

*Διονυσίδοτος (ὁ), Δάκων, ποιητὴς παιάνων.

Διονυσόδωρος (ὁ), Σῖος, σοφιστὴς, ἀδελφὸς τοῦ Εὐθυδήμου, μεταβὰς ἐκ τῶν Θουρίων εἰς Ἀθήνας, ὅπου ἐδίδαξε. 2) συγγραφεύς τις, ἐκδοὺς σύλλογον ἐπιστολῶν Ὀτολεμαίου τοῦ Λάγου. 3) μαθηματικὸς ἐξ Ἀμισοῦ.

*Διονυσοκλῆς, έους (ὁ), ἑήτωρ ἐκ Τραλλέων.

*Διονυσόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης ἢ Μοισίας ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, ἡ πρότερον Κρουνοὶ ἢ νῦν Βάρνα, (ὁ πολ. Διονυσοπολίτης)

Διόνυσος (ὁ), ὁ ἐξ Βάκχος, υἱὸς τοῦ Διὸς ἐκ τῆς Σεμέλης, θυγατρὸς τοῦ Κάδμου, βασιλέως τῶν Θηβῶν, θεὸς τῆς ἀμπελουργίας καὶ οἰνοποιΐας, τοῦ ὁποίου ἡ λατρεία μετέβη ἀπὸ τῆς Ἰνδίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἴδιως δὲ εἰς τὰς Θήβας, τὴν Νάξον καὶ τὰς Ἀθήνας· παριστάνεται ὡς νέος χαρίεις, ἐστεμμένος μὲ κισσὸν ἢ κληματόφυλλα, κρατῶν θύρσον ἀνθεφόρητον, καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ πλήθους Σατύρων καὶ Μαινάδων.

Διονύσου πόλις, ἴδε Διονυσόπολις.

Διοπείθης, ους (ὁ), μάντις ἐκ Σφάκτης, σύγχρονος τοῦ Ἀγησιλάου. 2) ἐξεγητὴς τῶν Ἀθην., σύγχρονος τοῦ Δημοσθ.

*Διόπη (ἡ), π. τῆς Ἀκαδ., (ὁ πολ. Διοπεύς καὶ Διοπίτης).

Διόπομπος (ὁ), Θεσσαλὸς στασιοτάρχης ἐν Ἀθήναις.

Δῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰριάμου. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἡσιόδου. 3) υἱὸς τοῦ Ἀμφιμάχου.

*Διὸς ἱερὸν (τὸ), πολίχν. τῆς Ἰων., (ὁ πολ. Διοσιερίτης).

Διοσκορίδης, ου (ὁ), ὁ περίφημος ἰατρὸς καὶ βοτανολόγος ἐξ Ἀναζαρβοῦ τῆς Κιλικίας, ἀκμάσας ἐπὶ Νέρωνος. 2) ἐπιγραμματοποιός τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Διόσκορα (εἰ), ἴδε Διοσκοροι.

Διοσκουριάς, άδος (ἡ), ἡ ὕστερον Σεβαστούπολις, π. παραθαλ. τῆς Κολχ., Δ. κτίσις τῶν Μιλησίων, (Ἰσκουριά), (ὁ πολ. Διοσκουριεύς).

Διόσκουροι (οἱ), οἱ δύο δίδυμοι υἱοὶ (κοῦροι) τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας, γνήσιοι τοῦ Τυνδάρου, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, θεοὶ ἢ ἥρωες σωτῆρες τῶν ναυτιλλομένων, τιμώμενοι ἰδίως ἐν Σπάρτῃ καὶ ἐγεννήθησαν.

*Διοσκούρων κώμη (ἡ), χωρ. τῆς Διῶς, (ὁ πολ. Διοσκουρικωμήτης).

Διόσπολις, εως (ἡ), ἡ μεγίλη π. τῆς Αἰγύπτου, (αἱ πρότερον Θῆβαι), ἐξ ἧς ἡ μικρὰ, πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου Νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, ἐπὶ τῆς δυτ. ὄχθης τοῦ Νείλου. 3) π. τῆς Βιθυν. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ἡρακλείας, (ὁ πολ. Διοσπολίτης).

Διοτίμα (ἡ), γυνή τις ἐκ Μαντινείας, ἀναφερομένη ὡς σοφὴ περὶ τὰ θεῖα παρὰ Πλάτωνι.

Διότιμος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 89 Ὀλυμπ. ἐκ τὸ γ'. τῆς 106. 2) υἱὸς τοῦ Στρομβίχου, ναύαρχος τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Κορινθ. πολέμου. 3) ἄρχηγὸς τοῦ ἱππικοῦ τῶν Ἀθην., ἀποφανωθεὶς ὑπὸ τοῦ Δήμου.

Διοτρέφης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 99 Ὀλυμπ.

Διόφαντος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ϛ'. ἔτος τῆς 96 Ὀλυμπ. 2) ὁ υἱὸς τοῦ μισταγωγοῦ. 3) ἐνμαγωγὸς εἰς ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 4) ῥήτωρ τις ἐκ Σικυῶνος παρὰ Λουκ. 5) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Ἀλκιβιάδου. 6) Ἀλεξανδρεὺς μαθηματικὸς, γράψας περὶ τοὺς περὶ Ἀλγέβρας ἐπὶ Ἰουλιανοῦ.

*Διογθώνδας, α (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ.

Δίπαια (ἡ), πολίχν. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ Ἑλίσσοντος ποταμοῦ, (ὁ πολ. Διπαιεύς).

Δίποινος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς ἐκ Κρήτης, μαθητὴς τοῦ Δαιδάλου.

Διπολίεια ἀντὶ Διπόλια (τά), ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις τελουμένη τὴν 14 τοῦ Σκιροφοριῶνος εἰς τιμὴν τοῦ Πολιέως ἢ Πολιούχου Διός.

Δίπυλον (τό), μία τῶν ἐν Ἀθήναις πυλῶν (ἄλλως Θριάσιαι), φέρουσα πρὸς τὸν Κεραμεικόν.

Δίρκη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἡλίου καὶ γυνὴ τοῦ Λύκου βασιλέως τῶν Θηβῶν, ἥτις, διὰ τὴν πρὸς τὴν Ἀντιόπην τὴν πρώτην γυναῖκα τοῦ Λύκου ἀπανθρωπίαν της, προσδεθεῖσα ὑπὸ τῶν υἱῶν τῆς Ἀντιόπης εἰς τὰ κέρατα ταύρου καὶ περισυρθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ, ἐρρίφθη ἢ μετεμορφώθη εἰς τὴν ἀπ' αὐτῆς κληθεῖσαν πηγὴν παρὰ τὰς Θήβας.

Δίρφυς, υος (ἡ), β. τῆς Εὐβ.

***Δίυλλος** (ὁ), ἀγαλματοποιός τις παρὰ Παυσ. (Γ', 13). 2) Ἀθηναῖος ἱστορικὸς παρὰ Διόδ. καὶ Ἀθην.

Δίφιλος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ' ἔτος τῆς 84 Ὀλυμπ. 2) στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. 3) δραματικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 4) φιλόσοφός τις Στωϊκός. 5) [illegible] γραμματικός, [illegible] τὰ Θηριακὰ τοῦ Νικάνδρου. 6) Σίφνιος ἰατρός, ἀναφερόμενος [illegible] ὑπὸ τοῦ Ἀθ.

Διφρίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιος στρατηγός, σύγχρονος τοῦ Ξενοφ.

Δίψακος (ὁ), υἱὸς τοῦ ποταμοῦ Φύλλιδος καὶ νύμφης τινὸς τῆς Βιθυνίας, δεξιωθεὶς πρῶτος τὸν Φρίξον ἐλθόντα εἰς τὴν Κολχ.

Δίων, ωνος (ὁ), Συρακούσιος, υἱὸς τοῦ Ἱππαρίνου καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἀριστομάχης γυναικὸς τοῦ Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, ἐξορισθεὶς ὑπὸ τοῦ νεωτέρου Διονυσίου, καὶ ἐπανελθὼν ὡς ἐλευθερωτὴς τῆς πατρίδος του, ἀλλὰ δολοφονηθεὶς μετ' ὀλίγον. 2) ὁ Κάσσιος, ἐπονομαζόμενος Κοκκηϊανός, γεννηθεὶς ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας καὶ ζήσας ἐν Ῥώμῃ περὶ τὰ τέλη τῆς δευτέρας καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τρίτης ὑπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος. Ἔγραψε Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν εἰς 80 βιβλία, τῶν πλείστων ἀπωλέσθησαν [illegible]. 3) ὁ ἐπικληθεὶς Χρυσόστομος, φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Προύσης, ζήσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Δομιτιανοῦ καὶ Τραϊανοῦ, τοῦ ὁποίου σώζονται 80 λόγοι.

***Διωνάσσα** (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Λυκούργου.

Διώνδας, α (ὁ), Ἀθηναῖος, σύγχρονος καὶ ἀντίπαλος τοῦ Δημοσθ.

Διώνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος ἢ τοῦ Οὐρανοῦ (τοῦ Αἰθέρος κατ' ἄλλους) καὶ τῆς Γῆς, μία τῶν Τιτανίδων, ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Ἀφροδίτην (Διώνην μητρωνυμικῶς καλουμένην). 2) μία τῶν Νηρηΐδων. 3) θυγ. τοῦ Ἄτλαντος, ἐξ ἧς ὁ Τάνταλος ἐγέννησε τὸν Πέλοπα καὶ τὴν Νιόβην. 4) παρὰ τοῖς Ἠπειρώταις ἡ Ἥρα.

***Διωνία** (ἡ), π. τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Διωνιάτης).

Διώνυσος (ὁ), Π. ἀντὶ Διόνυσος.

Διωξίππη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου Αἴγυπτον.

Διώξιππος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἀθηνῶν, συστρατεύσας καὶ μετὰ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. 2) κωμικὸς ποιητὴς ἐξ Ἀθηνῶν. 3) ἰατρός τις παρὰ Πλουτ.

Διώρης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου, νυμφευθεὶς τὴν ἰδίαν του ἀδελφὴν Πολυμήλαν. 2) υἱὸς τοῦ Ἀμαρυγκέως, ἀρχηγὸς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἐπειῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Θρᾳκῶν Πείρου. 3) πατὴρ τοῦ Αὐτομέδοντος ἡνιόχου τοῦ Ἀχιλλ.

Δμήτωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰάσονος, βασιλεὺς τῆς Κύπρου.

***Δόασα** (τά), χωρ. τῆς Κορίνθ.

Δόβηρες (οἱ), ἔθνος τῆς δυτικῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν περὶ τὸ Πάγγαιον.

Δόβηρος (ἡ), π. τῆς Παιον. πρὸς ἀνατολὰς τοῦ ποταμοῦ Ἐχεδώρου.

Δοῖας, αντος (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Ἄκμονος, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη Δοίαντος πεδίον τὸ μέρος ὅπου κατῴκουν αἱ Ἀμαζόνες.

***Δοιδαλσός** (ἡ), π. τῆς Προποντ. ἐπὶ τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου, κατασκαφεῖσα ὑπὸ τοῦ Λυσιμάχου.

Δοκίμειον (τό) καὶ [illegible]

Δοκιμία (ἡ), π. τῆς Φρυγ. παρὰ τὰ Σύνναδα, ὅπου ἐξωρύττετο ὁ Δοκιμιτικὸς λίθος (Συνναδικὸς [illegible] καὶ Δοκιμηνός).

Δολίονες (οἱ), ἔθνος Θρᾳκικόν, κατοικοῦν τὸ περὶ τὴν Κύζικον μέρος τῆς Μυσίας, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Αἰσήπου καὶ Ῥυνδάκου.

Δολιονίς, ίδος (ἡ), ἡ χώρα ὅπου κατῴκουν οἱ Δολίονες.

Δόλιος (ὁ), δοῦλος τοῦ Λαέρτου.

Δολίχη (ἡ), μία τῶν Σποράδων νήσων τοῦ Αἰγαίου, ἡ ὕστερον Ἰκαρία. 2) π. τῆς Κομμαγηνῆς ἐν τῇ Συρίᾳ. 3) π. τῆς Περραιβίας, (ὁ πολ. Δολιχηνός).

***Δόλιχος** (ὁ), υἱὸς τοῦ Τριπτολέμου. 2) (γεωγρ.) ποταμός τις παρὰ τὴν Ἐλευσῖνα.

***Δολόασπις**, ιδος (ὁ), ἔπαρχος τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ Ἀλεξάνδρου.

Δόλογκοι (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου.

Δολομηνή (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσσυρ.

Δολοπία (ἡ), ἡ μεταξὺ Θεσσαλ. καὶ Ἠπείρου χώρα, ὅπου κατῴκουν οἱ Δόλοπες.

Δολοπίων, ονος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ὑψήνορος ἐκ Τροίας, ἱερεὺς τοῦ Σκαμάνδρου.

Δόλοψ, οπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ τάφος ἐδείκνυτο ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς ἐν Μαγνησίᾳ Πειρασίας. 2) υἱὸς τοῦ Λάμπου καὶ ἔγγονος τοῦ Λαομέδοντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου. 3) (πληθ.) Δόλοπες, οἱ κάτοικοι τῆς Δολοπίας.

Δόλων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ κήρυκος Εὐμήδου ἐκ Τροίας, δυσειδέστατος πλὴν ταχύπους, σταλεὶς νὰ κατασκοπεύσῃ τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους καὶ Ὀδυσσέως, (ἐξ αὐτοῦ ἐπιγράφεται Δολώνεια ἡ δεκάτη ῥαψῳδία τῆς Ἰλιάδος).

***Δομανῖτις**, ιδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Παφλαγονίας.

Δομετιανός (ὁ), Τίτος Φλάβιος —, υἱὸς τοῦ Οὐεσπασιανοῦ καὶ ἀδελφὸς καὶ διάδοχος τοῦ Τίτου, αὐτοκρατορήσας τυραννικῶς 15 ἔτη καὶ θανατωθεὶς διὰ ἐπιβουλῆς τῆς ἰδίας του γυναικὸς εἰς ἡλικίαν 44 χρόνων.

***Δομετιανούπολις** [illegible]

Δομίτιος (ὁ), [illegible]

[illegible]

Δονακώνη [illegible] (ἡ), κώμη τῆς Θεσπ. [illegible] τῆς Βοιωτίας.

***Δονέτταις** [illegible]

***Δονουσία** (ἡ), [illegible] Ῥόδον [illegible]

***Δόντας**, α (ὁ), Λακεδαιμόνιος τις (Παυσ. ΣΤ', 19).

Δορίσκος (ὁ), [illegible] τῆς Θρᾴκης παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἕβρου, ὅπου [illegible] ἡ

Δορίσκος (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης πρὸς [illegible] τῆς Αἴνου, (Τηλε[illegible]).

Δορκάς, άδος (ἡ), δούλη τις [illegible]

***Δορκεύς**, έως (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἱπποκόωντος.

Δόρκις, ιος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Λακεδ., σταλεὶς διάδοχος τοῦ Παυσανίου, ἀνακληθεὶς μετ' ὀλίγον [illegible]

Δορυκλείδας, α (ὁ), γλύπτης ἐκ Λακεδ., μαθητὴς τοῦ Διποίνου.

Δορυκλεύς, έως (ὁ), [illegible]

Δόρυκλος (ὁ), νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. 2) [illegible] Τιρύνθιος [illegible]

Δορύλαιον (τό), π. τῆς Φρυγίας (Ἐσκὶ Σεχὴρ), (ὁ πολ. Δορυλαεύς).

Δορύλαος καὶ **Δορύλας** (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ [illegible]. 2) στρατηγὸς τοῦ Μιθριδάτου [illegible]

Δόρυσσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λεωβώτου, (Ἡρόδ. Ζ', 204. Παυσ. Γ', 2).

Δόσαοι (οἱ), ἔθνος [illegible] κατοικοῦν τὴν Ἀσίαν Σαρματ. περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην.

Δοτάμας, α (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰγυπτίοις.

Δούβιος καὶ **Δοῦβις** (ὁ), ποτ. τῆς Σηκουανῶν Γαλλ. χυνόμενος εἰς τὸν Ἄραριν, (Doubs ἢ Doux).

Δουίλλιος (ὁ), ὕπατος τῶν Ῥωμαίων νικήσας τοὺς Καρχηδονίους περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου.

Δουλίχιον (τό), νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους νοτιοανατολικῶς τῆς Ἰθάκης [Κεφαληνία], (ὁ νησ. Δουλιχιεύς).

***Δοῦναξ**, ακος (ὁ), ὄρος τῆς Θρᾴκης.

Δοῦρα (τά), π. τῆς Μεσοποτ. ἢ Ἀσσυρ. ἐπὶ τοῦ Τίγριδος, (ὁ πολ. Δουρηνός).

Δουράνιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀκουϊτ. Γαλλ. χυν. εἰς τὸν Γαρούμναν, (Dordogne).

Δουρίας, α (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ. χυν. εἰς τὸν Πάδον, (Durance).

Δούριος (ὁ), ποτ. τῆς Λυσιταν. χυν. εἰς τὸν Ἀτλ. Ὠκεανόν, (Duero).

Δοῦρις, ιδος (ὁ), Σάμιος τις Ὀλυμπιονίκης παρὰ Παυσανίᾳ. 2) ἱστοριογράφος ἐκ-

μάσας ἐπὶ Πτολεμαίῳ τοῦ Φιλαδέλφ.
Δουρεκάρτεια (τὰ), π. πρωτ. τῆς Βελγ. Γαλλίας, (Reims).
Δουρόστολον (τὸ), π. τῆς Μυσ. ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως, (Δριστρα ἢ Σιλιστρα).
Δρᾶβισκος καὶ ἄγρ. Δραβέσκος (ἡ Ἡσωνική), π. τῆς Παιων. ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος, (Δρῆμα).
Δράβος (ὁ), ποτ. τῆς Παννον. χων. εἰς τὸν Δούναβιν, (Drau).
Δράγγαι (οἱ), ἔθνος τῆς Περσ., κατοικοῦν μεταξὺ Γεδρωσ. καὶ Ἀραχωσίας.
Δραγγιανή (ἡ), ἡ χώρα τῶν ἐπιφήκων κατοίκων οἱ Δράγγαι ἐν Περσίᾳ, (Σιστὰν ἢ Σεϊστάν).
Δράκανον (τὸ), π. καὶ ἀκρωτ. τῆς νήσου Ἰκαρίου, (ὁ πολ. Δρακανεύς).
Δράκιος (ὁ), εἷς τῶν τεσσάρων ἀρχηγῶν τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων.
Δρακοντίδης, ου (ὁ), κωμ. ὁ Κέκροψ. 2) εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράννων.
Δρακόντιος (ὁ), Σκυρτιάτης, ζῶν φυγὰς ἐν Τραπεζοῦντι ἐπὶ Ξενοφῶντος.
*Δράκοντος νῆσος (ἡ), νῆσος παρὰ τὴν Δηλον, (ὁ νησ. Δρακοντανήσιος ἢ Δρακοντονησίτης).
Δρακύλλας (ὁ), Ἀχαρνεύς τις παρ' Ἀριστοφ.
Δράκων, οντος (ὁ), ὁ περίφημος τῶν Ἀθηναίων νομοθέτης, ζήσας περὶ τὸ 613 πρὸ Χ. 2) στρατηγός τις τῶν μετὰ Ξενοφῶντος, ἐκ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Πελλήνης. 3) συγγραφεύς τις ἐκ Κερκύρας.
Δραπετσπίδης, ου (ὁ), κωμικὸν ὄνομα δραπέτου.
Δρεψάκα (τὰ), π. τῆς Βακτριανῆς, ἴσως Δάρψα.
Δρέπανα (τὸ), ἀκρωτ. πρὸς δυσμὰς τῆς νήσου Κῶ.
Δρέπανα (τὰ), π. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Σικελ., (Trapani), (ὁ πολ. Δραπανεύς).
Δρεπάνη (ἡ), οὕτως ἐκαλεῖτο ἀρχήτερα ἡ Κέρκυρα διὰ τὸ σχῆμά της. 2) κώμη τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ Ἀξιηνοῦ κόλπου.
Δρέπανον (τὸ), = Δρεπάνη (2). 2. ἀκρωτ. τῆς Ἀχαΐας, (συχνότ.) Ῥίον. 3) ἀκρωτ. πρὸς δυσμὰς τῆς Κρήτης ἢ 4) ἀκρωτ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σικελ., (Capo di St. Alessio).
Δρῆσος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρυπύλου.
Δρίλλαι ἢ Δρίλλαι (οἱ), οἱ μετὰ ταῦτα Σένναι, ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν τὰ μεθόρια τῆς Κολχίδος, (Κελθὶρ ἢ Τζανίχ).
Δρίλων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰλλυρ., (Δρῖνος).
Δρυμώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.
*Δρίον (τὸ), β. τῆς Δαυνίας ἐν τῇ Ἰταλ.
*Δρῖος (τὸ), β. τῆς Ἀχαΐας.
Δρογγίλων (τὸ), χωρ. τῆς Θρᾴκης, (τὸ τοπ. Δρογγίλιας).
*Δρομέας, α (ὁ), παράσιτός τις παρ' Ἀθην.
*Δρομιχαίτης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης.
*Δραμοκλείδης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 78 Ὀλυμπ.
Δρόμος Ἀχιλλείως (ὁ), ἴδε Ἀχίλλειος.
Δρόμων, ωνος (ὁ), ὄνομα δούλων παρὰ Λυκ.
Δροπικοὶ (οἱ), ἔθνος νομαδικὸν τῆς Περσ. (μόνον παρ' Ἡροδ.).
*Δρόσα, Δρόσιλλα, Δροσὶς, ὀνόματα δουλίδων.
Δρουεντίας, ου ἢ Δρουέντιος (ὁ), ποτ. τῆς Ναρβων. ἢ Λουγδούν. Γαλλ., πηγ. ἐκ τῶν Ἀλπ. καὶ χων. εἰς τὸν Ῥοδανόν, (Durence).
Δρυΐδαι (οἱ), = Δρυΐδαι.
Δρυοσπάρα (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Θρᾴκης, (Καρυστιάνη).
Δρυσσὸς (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων, τῶν ὁποίων γνωστότερος εἶν' ὁ Δρῦσος Λίβιος, πατὴρ τῆς γυναικὸς τοῦ Καίσαρος Λιβίας καὶ πάππος τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου.
Δρύαλος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, υἱὸς τοῦ Πευκέως.
Δρύας, αντος (ὁ), εἷς τῶν Λαπίθων, ἀνδραγαθήσας κατὰ τῶν Κενταύρων. 2) υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τηρέως, ὑπὸ τοῦ ἀπείρου ἐφονεύθη εἰς τὴν δήριν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. 3) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Εὐρυδίκης. 4) ὁ πατὴρ καὶ 5) ὁ υἱὸς τοῦ Λυκούργου βασιλέως τῆς Θρᾴκης, φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ παραφρονήσαντος.
Δρυὰς, άδος (ἡ), πλθ. αἱ Δρυάδες, νύμφαι τῶν δασῶν, συναποθνήσκουσαι μὲ τὰ δένδρα.
Δρυΐδαι (οἱ), οἱ ἱερεῖς τῶν Κελτῶν ἢ Γαλατῶν, ἀποτελοῦντες ἰδιαίτερον παρ' αὐτοῖς φυλὴν, ὡς οἱ Βραχμᾶνες τῶν Ἰνδῶν. Αἱ γυναῖκες αὐτῶν ἐτιμῶντο ἰδίως ὡς χρησμολόγοι.
Δρυμαία καὶ Δρυμία (ἡ), = Δρύμος (ἡ).
Δρύμος (ἡ), π. τῆς Φωκ. ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ, (Μπαμπά). 2) πολίχν. μεταξὺ Βυθυν. καὶ Ἀστ. 3) χωρ. τῆς Εὐβ. ἐπὶ τοῦ Τελεθρίου ὄρους, (τὸ τοπ. Δρυμαῖος).
Δρυμοῦσσα (ἡ), νησίδ. τῆς Ἰων. ἐν τῷ Σμυρναϊκῷ κόλπῳ, (τὸ τοπ. Δρυματσαῖος).
*Δρύμων, ωνος (ὁ), Πυθαγόρειος τις ἐκ Καυλωνίας.
*Δρυνήμετος (ὁ), χωρ. τῆς Γαλατ. (Στρβ. ΙΙ', 5).
Δρυόπη (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως Δρύοπος, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων (μεταμορφωθεὶς εἰς χελώνην) ἐγέννησε τὸν Ἄμφισσαν. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Δωρίδος, (ὁ πολ. Δρυοπεύς).
Δρυοπὶς καὶ Δρυοπὶς (ἡ), ἡ περὶ τοὺς πρόποδας τῆς Οἴτης χώρα τῆς Θεσσαλ. ὅπου κατῴκουν οἱ Δρύοπες.
Δρυὸς κεφαλαὶ (αἱ), στενὸν πέρασμα ἐπὶ τοῦ Κιθαιρῶνος μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Πλαταιῶν.
Δρύοψ, οπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ἢ τῆς Δίας ἢ τοῦ Σπαργειοῦ καὶ τῆς Δανα΄δος Πολυδώρας, πατὴρ τῆς Δρυόπης καὶ γεννάρχης τῶν Δρυόπων. 2) εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως. 3) (πλθ.) οἱ κάτοικοι τῆς Δρυοπίας.
Δρῦς, υὸς (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης παρὰ τὴν Νεσημβρίαν, (ὁ πολ. Δρυσός).
Δρῦσαι (αἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης, (Θκδ. Β', 101).
*Δρωπίων, ωνος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Παιόνων.
*Δυβδολὶς (ἡ), = Δουβδολὶς.
Δυμᾶνᾶται (οἱ), φυλὴ τις ἐν Σκυθίᾳ.
Δυμᾶνες (οἱ), μία τῶν τριῶν φυλῶν ἐν Σπάρτῃ.
Δύμας, αντος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἄσιου καὶ τῆς Ἑκάβης, ἡγεμὼν τῆς Φρυγ. 2) εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων. 3) εἷς τῶν τριῶν υἱῶν τοῦ Αἰγιμίου βασιλέως τῶν Δωριέων, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ ψυλὴ τῶν Δυμάνων ἐν Σπάρτῃ. 4) Πυθαγορείους τις ἐκ Κρότωνος.
Δύμη (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἀχαΐας, ἡ πρότερον Στράτος καὶ νῦν Καμενίτσα, (ὁ πολ. Δυμαῖος).
Δυναμένη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.
Δυνάστη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἴφικλον.
Δύρας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Φθιώτ. χων. εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον.
Δυρράχιον (τὸ), π. τῆς Ἰλλυρ. ἐπὶ τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης, ἡ πρότερον Ἐπίδαμνος καὶ νῦν Δουράτσο, (ὁ πολ. Δυρραχηνός).
Δύρτα (τὰ), π. τῆς Ἰνδ.
Δυσκέλαδος (ἡ), νῆσος τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης, (Ἀπλιν. Ῥοδ. Δ', 360).
†Δυσκίνητος, ἐσφαλμ. ἀντὶ =
*Δυσνίκητος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ Γ' ἔτος τῆς 102 Ὀλυμπ.
Δυσπόντιον (τὸ), π. τῆς Ἤλιδος, ἀπὸ Δυσποντίου ἢ Δυσπόντου τοῦ Ἡλείου.
Δύστρος (ὁ), ὁ Μάρτιος μὴν τῶν Μακεδ.
Δύσωρον (τὸ), β. χρυσοφόρον τῆς Μακεδ.
Δωδών, ῶνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ (Δωδώνη), ῶνος καὶ Δωδώνη (ἡ), π. τῆς ἐν Ἠπείρῳ Θεσπρωτίας, περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ μαντεῖον τοῦ Δωδωναίου Διὸς, τὸ ἀρχαιότατον τῶν ἐν Ἑλλάδι, (ὁ πολ. Δωδωναῖος καὶ Δωδωνεύς).
Δωδώνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη, κατά τινας, ἡ ὁμώνυμος πόλις.
Δῶρα (τὰ), = Δῶρον (ἡ).
Δωρίδος, α (ὁ), εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Σισύφου, βασιλεύσαντος τοῦ ὁποίου ἐξεφώτευσαν οἱ Δωριεῖς κατὰ τῆς Κορίνθου.
Δωριεύς, έως, (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀναξανδρίδου, ἀπεικήσας καὶ ἀρνησθεὶς μὲ ὅλους τοὺς αὐτοῦ εἰς Σικελίαν. 2) υἱὸς τοῦ Διαγόρα, ναύαρχος τῶν Ῥοδίων. 3) ποιητής τις παρ' Ἀθην.
†Δωρικὰ (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Δωρίχα.
Δώριον (τὸ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου Κισσήφαν.
Δώριον (τὸ), π. καὶ β. τῆς Μακεδ. ἢ Ἠλίδος.
Δωρὶς, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ἥτις, ὑπανδρευθεῖσα τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς Νηρέα, ἐγέννησε πεντήκοντα θυγατέρας, τὰς ἀπὸ τοῦ πατρὸς μὲν αὐτῶν Νηρηίδας, ἀπ' αὐτῆς δὲ καὶ Δωρίδας καλουμένας. 2) μία τῶν Νηρηίδων. 3) ἡ ἑτέρα τῶν δύο γυναικῶν Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, μήτηρ Διονυσίου τοῦ νεωτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν. 4) (γεωγρφ. ἐνν. τοῦ Γηγενάρχ. τῆς Ἑλλάδος ἡ μεταξὺ Φωκίδος

Δοκρίδος, Αἰτωλίας καὶ Θεσσαλίας, ὅτου κατώκουν ἔκπαλαι οἱ Δωριεῖς. 5) ἐπαρχ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας.

*Δωρίχη (ἡ), περίφημος ἑταίρα ἐκ Ναυκράτεως τῆς ἐν Αἰγύπτῳ, σύγχρονος τῆς Σαπφοῦς.

*Δωρίχας (ὁ), Συρακούσιός τις παρὰ Δ ὅλ.

Δωρόθεος (ὁ), Ἀθην., σύγχρονος τοῦ Ἀθήν.

Δῶρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἕλληνος ἢ τῆς νύμφης Ὀρσηΐδος, ἔκγονος τοῦ Δευκαλίωνος, ἀφ' οὗ κατήγοντο οἱ Δωριεῖς. 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Φθίας, βασιλεύων ἐν Αἰτωλίᾳ, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ. 3) Θεσσαλός τις παρὰ Θουκ. (Δ', 78).

*Δῶρος (ὁ), π. τῆς Φων., (ὁ πολ. Δωρίτης).

Δωρώ, οῦς (ἡ), κωμ. ὄνομα τῆς δωροδοκίας, ὡς θεότητος.

Δωσιάδης, ου (ὁ), ἐπιγραμματοποιός τις. 2) Ἱστορικός τις παρ' Ἀθην. (Δ', 113).

*Δωτάδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰσθμιονίκου, βασιλεὺς τῶν Μεσσην.

Δωτία (ἡ), θυγ. τοῦ Ἐλάτου ἢ τοῦ Ἀρεϊτόου καὶ τῆς Ἀμφικτυόνης, ἀφ' ἧς ἐπωνυμάσθη τὸ -

Δώτιον (πεδίον), πεδιὰς καὶ π. τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὸ βουνὸν τῆς Ὄσσης ἢ τὴν Βοιβηΐδα λίμνην, (τὸ ἐθν. Δωτιεύς).

Δωτίς, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἐλάτου ἢ τοῦ Ἀστερίου καὶ μήτηρ τοῦ Φλεγύα.

Δῶτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πελασγοῦ. 2) ἡγεμὼν Ὑῶν Παφλαγ. παρ' Ἡρόδ.

Δωτώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

E.

*Ἔβορα καὶ *Ἐβοῦρα (ἡ), π. τῆς ἰσπαν. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βαίτιος παρὰ τὰ Γάδειρα.

Ἐβόρακον (τὸ), π. τῆς Βρεττων., (York).

Ἔβουρονες (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγ. Γαλλ.

Ἔβουσος (ἡ), ἡ μεγαλητέρα τῶν ὕβο Πιτυούσσων νήσων τῆς Μεσογ., μὲ πολιν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς, (Ἰβίκα).

Ἑβραῖος (ὁ), = Ἰουδαῖος.

Ἔβρος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκ. χερ. παρὰ τὴν Αἶνον εἰς τὸ Αἰγαῖον, (Μαρίτσα).

*Ἐγγάϊον καὶ *Ἔγγυον (τὸ), π. τῆς Εὐλικ. (ὁ πολ. Ἐγγυῖνος).

*Ἐγέρτιος (ὁ), ὁ συνοικιστὴς τῆς Χίου.

Ἔγεστα (ἡ), π. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἔρυκος, ἡ ἄλλως Αἴγεστα καὶ Σέγεστα, (ὁ πολ. Ἐγεσταῖος).

Ἐγκέλαδος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, υἱὸς τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, κατατιτανωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ὑπὸ τὴν Αἴτνην. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀμυμώνης.

Ἐγνατία (ἡ), π. τῆς Ἀπουλίας ἐπὶ τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης, (Torre d'Agnazzo).

Ἐγνατία ὁδός, ἡ περὶ τὴν ἐν Μακεδ. Ἀπολλωνίαν.

Ἐγχελεῖς (οἱ), λαὸς τῆς Ἰλλυρ.

Ἐγχέλη (ἡ), χώρα τῆς Μακεδ. Ἰλλυρίας, ὅπου κατῴκουν οἱ

Ἐγχέλιαι (οἱ), = Ἐγχελεῖς.

Ἔδεσσα (ἡ), π. τῆς Συρ. ἡ μᾶλλον τῆς Μεσοπ., ἡ ἄλλως Καλιρρόη ἢ Ἀντιόχεια, (Ὀρφά). 2) π. ἀρχαίᾳ ὅπου ἦ οἱ τάφοι τῶν βασιλέων τῆς Μακεδον., (ὁ πολ. Ἐδεσσηνός).

Ἐθελίδα (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης.

Εἰδοθέα (ἡ), θυγ. τοῦ Πρωτέως, (Ὀδ. Δ, 366). 2) ἀδελφὴ τοῦ Κάδμου.

Εἱλουμενὴ (ἡ), θυγ. τοῦ Φέρητος ἢ τοῦ Ἄδμητος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμυθάονος, ἐξ οὗ ἐγέννησε τὸν Μελάμποδα ἢ τὸν Βιαντα. 2) π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Ἀξιοῦ.

Εἰδώ, οῦς (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Εἰδοθέα.

Εἰλατίδας, α (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Δίκτυος.

Εἰλείθυια (ἡ), ἡ θεὰ τῶν τοκετῶν, θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, παρὰ τοῖς μετογενεστέροις δὲ ἡ Ἀρτεμις.

Εἰλίσιον (τὸ), π. τῆς Βοιωτ.

Εἵλως, ωτος καὶ Εἰλώτης, ου (ὁ), ὁ κάτοικος τοῦ ἐν Μεσσην. Ἔλους. ‖ [πλθ.] Εἵλωτες, οἱ δοῦλοι ἐν Σπάρτῃ, συμπεσούμενοι εἰς 320,000 ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου.

Εἶρα (ἡ), β. τῆς Μεσσην.

Εἰρεσίαι (αἱ), π. τῆς Ἐρετριώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.

*Εἰρεσίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν.

Εἰρήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, μία τῶν τριῶν Ὡρῶν, τῆς εὐσεβείας ἡ λατρεία, ὡς θεᾶς τῆς εἰρήνης, αἰσθήκθη ἐν Ἀθήναις περὶ τὸ 410 πρὸ Χ.

Εἰρκτὴ (ἡ) καὶ Εἱρκταί (αἱ), φρούρ. τῆς Σικελ.

Ἐκάβη (ἡ), θυγ. τοῦ Δύμαντος ἢ τοῦ Κισσέως, βασιλέως τῆς Φρυγ., ἡ δευτέρα γυνὴ τοῦ Πριάμου, βασιλέως τῆς Τρωάδος, ἐξ οὗ ἐγέννησε δεκαεννέα υἱοὺς, ὧν πρωτότοκος ὁ Ἕκτωρ. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ., ἀπέθανεν ἐν Θρᾴκῃ, ἀφ' οὗ πρότερον εἶδε τὴν νεωτέραν θυγατέρα της Πολυξένην σφαγεῖσαν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀχιλλ. 2. μία τῶν Δαναΐδων.

*Ἑκάδημος, -μία, ἴδε Ἀκάδημος, -μία.

Ἑκαέργη (ἡ), ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμ. ἢ τῆς ἐν Κίῳ Ἀφρόδ. 2) θυγ. τοῦ Βρέσου καὶ ἀδελφὴ τῆς Οὐπώδος. 3) μία τῶν δύο νεανίδων, τὰς ὁποίας οἱ Ὑπερβόρειοι ἔπεμψαν εἰς Δῆλον.

Ἑκάλη (ἡ), θυγ. τοῦ Μίνωος. 2) γραῖα τις φιλοξενήσασα, νέον ἔτι, τὸν Θησέα, ἀφ' ἧς ἐπωνυμάσθη. 3) (γεωγρ.) χωρ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν, (ὁ ὀνομ. Ἑκάλιος).

Ἑκαλίνη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Ἑκάλη.

Ἑκαμήδη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄρνη ὃν ἐκ Τενέδου, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νέστορος, (Ἰλ. Λ).

Ἑκαταῖος (ὁ), Μιλήσιος, υἱὸς τοῦ Ἡγησάνδρου, ἱστοριογράφος, ἀρχαιότερος πολὺ τοῦ Ἡροδότου. 2) Ἀβδηρίτης, φιλόσοφος, γράψας περὶ τῶν Ὑπερβορείων. 3) τύραννός τις τῆς πόλεως Καρδίας.

Ἑκάτη (ἡ), θυγ. τοῦ Πέρσου ἢ τῆς Ἀστερίας ἢ τῆς Νυκτός, μία τῶν Τιτανίδων, τιμωμένη ὡς θεὰ ὑποχθόνιος, ἀλληγορουμένη εἰς τὴν Σελήνην, καὶ συγχεομένη μὲ τὴν Ἄρτεμιν.

Ἑκατόγχειρες (οἱ), οἱ Γίγαντες Βριάρεως, Γύης καὶ Κόττος.

Ἑκάτομνος καὶ (ὀρθότ.) Ἑκατόμνως (ὁ), βασιλεὺς τῆς Καρίας, πατὴρ τῆς Ἀρτεμισίας.

Ἑκατόμπεδος (ἡ), π. τῆς Ὑπείρου.

Ἑκατόμπυλος (ἡ), π. ἀπροσδιόριστος τῆς Παρθίας καὶ 2) τῆς Λιβύης.

Ἑκατόννησοι (αἱ), 20 ἢ 40 νησίδια μεταξὺ Λέσβου καὶ Αἰολίδος, (Μοσχονήσια).

Ἑκατοντάπυλος (ἡ), = Ἑκατόμπυλος.

*Ἑκάτων, ωνος (ὁ), φιλόσοφος Κυνικός.

Ἑκατώνυμος (ὁ), Σινωπεύς τις παρὰ Κονιφῶντι.

Ἐλβάτανα (τὰ), π. πρωτεύουσα τῆς Μηδίας, καθέδρα μετὰ ταῦτα τῶν βασ. τῆς Περσ., (Ἁμαδάν).

*Ἐλδικος (ὁ), ναύαρχός τις τῶν Δαχετ. παρὰ Ξενοφ.

*Ἐλδίκπα (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Φαινίκης, (Τζίπα).

*Ἐλκαρίτος (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Εἱλώτων παρὰ Θουκ.

*Ἕλκομον (τὸ) καὶ *Ἑλκεμος (λόφος), β. πρὸς μεσημβρ. τῆς Σικελ.

Ἑλκπρέπης, ους (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Πλουτ.

Ἕλκτῆνες (οἱ), οἱ ἐπὶ Ὠγύγου κάτοικοι τῆς μεσημβρ. Βοιωτ., ἀφανισθέντες ὑπὸ λοιμοῦ.

*Ἕκτωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου ἢ τῆς Ἑκάβης, ἀνὴρ τῆς Ἀνδρομάχης, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἀστυάνακτα, ὁ ἀνδρειότερος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ.

*Ἑλφαντος (ὁ), Θάσιός τις, παραδοὺς εἰς τὸν Θρασύβουλον τὴν νῆσον. 2) Πυθαγόρειος τις ἐκ Κρότωνος.

Ἑλαία (ἡ), π. τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἄσιᾳ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Καΐκου, ἐπίνειον τῆς Περγάμου. 2) π. ἢ λιμὴν τῆς Βιθυν. 3) π. καὶ λιμὴν τῆς Ἠπείρου ἢ τῆς Θεσπρωτίας, (Φανάρι), (ὁ πολ. Ἐλαιάτης).

Ἐλαιογάβαλος (ὁ), ὁ θεὸς Ἥλιος τῶν Φοινίκων, καὶ 2, ὁ διαδόχτος τῶν Ῥωμαίων αὐτοκράτωρ Ἀντωνῖνος ὁ Βασσιανός.

Ἐλαιῖτις, ίδος (ἡ), ἡ περὶ τὴν ἐν Θεσπρωτίᾳ πόλιν Ἐλαίαν χώρα.

*Ἐλαῖον (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ. (Παυσ. Η', 41).

*Ἔλαιος (ὁ), ποτ. τῆς Βιθυν. 2) χωρ. τῆς Μεσογ. 3) χωρ. περὶ τὴν Καλυδῶνα.

Ἐλαιοῦς, οῦντος (ὁ), π. τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου. 2) π. τῆς ἐν Ὑπείρῳ Χαονίας, (ὁ πολ. Ἐλαιούσιος). 3) δῆμος τῆς Ἱπποθωντίδος φυλῆς, (ὁ δημ. Ἐλαιεύς).

*Ἐλαιοῦσσα (ἡ), π. καὶ νῆσος περὶ τὴν Κιλικ. καὶ 2) ἄλλη περὶ τὴν Ἀντιόχειαν καὶ 3) ἄλλη περὶ τὴν Ῥόδον, (ὁ πολ. Ἐλαιούσσιος).

Ἐλάρα (ἡ), θυγ. τοῦ Μινύου καὶ μήτηρ τοῦ Τιτυοῦ.

*Ἔλασος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων Τρώων.

Ἐλάτεια (ἡ), π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ. 2) π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ. 3) π. τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τοῦ Ἀχερουσίου, (ὁ πολ. Ἐλατεύς).

*Ἔλατος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων

[illegible] τοῦ Ἡρακλ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος ἢ τῆς Λαονείρας, ἐποικίσας τὴν ἐν Φωκίδι Ἐλάτειαν, καὶ γεννήσας ἐκ τῆς Λαοδίκης τὸν Στύμφαλον κτλ. 3) ἡγεμὼν εἷς τῶν ἐν Λαρίσσῃ Λαπιθῶν, πατὴρ τῶν Ἀργοναυτῶν Καινέως ἢ Πολυφήμου. 4) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθέντων Τρώων ἐκ τῆς Πηδάσου. 5) εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐμαίου.

Ἐλάτρεια (ἡ), = Ἐλάτεια (1).

Ἐλατρεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ἀλκινόου Φαιάκων.

Ἔλαφος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Ἐλβώ, οῦς (ἡ), νῆσος [illegible] τῆς κάτω Αἰγύπτου, ὅπου κατέφυγεν ἐπὶ τῆς [illegible] τῶν Αἰθιόπων ὁ βασιλεὺς Ἄνυσις καὶ διέμεινε 50 ἔτη.

Ἐλέα (ἡ), ἡ πρότερον Ὕελη ἢ Ὑέλη ἢ ὕστερον Οὐελία, π. τῆς Λευκανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἀποικία τῶν Φωκαιέων, πατρὶς τῶν φιλοσόφων Ζήνωνος καὶ Παρμενίδου, [illegible] (ὁ πολ. Ἐλεάτης).

[illegible] (ἡ), ἴδε [illegible].

Ἔλειος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας [illegible].

Ἑλένη (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας, [illegible] ἀδελφὴ τῶν Διοσκούρων καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας ἢ [illegible] 2) [illegible] νῆσος [illegible] ἡ πρότερον [illegible] 3) [illegible] Κόλχου.

Ἕλενος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, μάντις [illegible], αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Πύρρου, υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλ., ἦλθεν εἰς Ἤπειρον, ὅπου νυμφευθεὶς τὴν Ἀνδρομάχην, χήραν τοῦ Ἕκτορος, ἡγεμόνευσε μέρους τινὸς τῶν Μολοσσῶν.

Ἔλεος (ὁ), [illegible] τῶν [illegible] ἐν Ἀθήναις.

[illegible] (ἡ), [illegible] παρὰ τὴν [illegible].

[illegible], οῦντος (ὁ), = Ἐλαιεύς.

[illegible] (ἡ), = Ἐλαιοῦσσα.

Ἐλευθεραί (αἱ), π. ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Ἀττ. καὶ Βοιωτ. 2) π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Ἐλευθερεύς).

Ἐλευθέριον (τό), πολίχν. τῆς Μακ.

Ἐλεύθερος (ὁ), ποτ. τῆς Φοινίκης.

Ἐλευθερούπολις, εως (ἡ), π. τῆς Παλαιστ., κτισθεῖσα περὶ τὴν τρίτην ἑκατ. [illegible] μεταξὺ [illegible] καὶ [illegible] (ὁ πολ. Ἐλευθεροπολίτης).

[illegible], ῆρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς [illegible], θυγατρὸς τῆς Ἀλκυόνης, ὁ κτίσας τὰς ἐν Βοιωτ. Ἐλευθεράς.

Ἐλευθώ, οῦς (ἡ), = Εἰλείθυια.

Ἐλευσινίδης, ου (ὁ), κατ' ἐπωνυμίαν ὁ Κεκρόπς.

Ἐλευσίς, ῖνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ ἢ τῆς Δαείρας, θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, πατὴρ τοῦ Κελεοῦ καὶ Τριπτολέμου, ὑπ' αὐτοῦ [illegible] καὶ [illegible] ἡ

Ἐλευσὶς καὶ Ἐλευσίν, ῖνος (ἡ), π. ἢ δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν, ὅπου ὑπῆρχε τὸ περίφημον Ἐλευσίνιον (ἱερὸν τῆς Δήμητρος) καὶ ἐτελοῦντο τὰ Ἐλευσίνια (μυστήρια), διαιρούμενα εἰς μικρὰ καὶ μεγάλα· ταῦτα μὲν τὸν Σεπτ., διαρκοῦντα ἐννέα ἡμέρας, ὧν ἑκάστη εἶχεν ἰδίαν ὀνομασίαν, τὰ δὲ τὸν Φεβρ., (ὁ δημ. Ἐλευσίνιος).

Ἐλεφαντίνη (ἡ), νῆσος σχηματιζομένη ὑπὸ τοῦ Νείλου ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν ὁρίων τῆς Αἰγύπτου, ἀπέχουσα ὀλίγον τοῦ μικροῦ καταρράκτου, (Τζεζιρὲτ-Ἀσουάν).

Ἐλεφαντίς, ίδος (ἡ), γυνὴ τοῦ Δαναοῦ.

Ἐλεφήνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Χαλκώδοντος καὶ τῆς Μελανίππης, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἀβάντων.

Ἐλεών καὶ Ἐλεῶν, ῶνος (ὁ), κώμη τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Τανάγραν.

Ἑλικάων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἢ ἀνὴρ τῆς Λαοδίκης θυγατρὸς τοῦ Πριάμου.

Ἑλίκη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων. 2) θυγ. τοῦ Σελινοῦντος ἐξ Αἰγιαλείας καὶ ἐγγονὴ τοῦ Ποσειδ., γυνὴ δὲ τοῦ Ἴωνος ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ

Ἑλίκη (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας, ἀφανισθεῖσα ὑπὸ σεισμοῦ τὸ 4. ἔτος τῆς 101 Ὀλυμπ. (ὁ πολ. Ἑλικεύς ἢ Ἑλικώνιος). 2) π. τῆς Θεσσαλ.

Ἑλικών, ῶνος (ὁ), ὄ. τῆς Βοιωτ., ἱερὸν τῶν Μουσῶν καὶ τοῦ Ἀπόλλ., (Ζαγαρᾶ).

Ἑλικωνίς, ίδος (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Φαλίαν.

Ἐλίμεια (ἡ), χώρα τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠπείρου, ἀνήκουσα πρότερον εἰς τὴν Ἰλλυρ., (οἱ κάτ. Ἐλιμεῖοι καὶ Ἐλιμιῶται).

Ἕλιξ, ικος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος.

Ἔλιξος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Μεγαρ. 2) (γεωγρ.) ποτ. τῆς νήσου Κέω.

Ἐλισάρνη (ἡ), ἴδε Ἀλισάρνη.

Ἐλισφοῦς, οῦντος (ὁ), πολίχνη τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὸν Ἐλισσοῦντα ποταμόν.

Ἐλισσῶν, ῶντος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν, (Λεοντάρι). 2) ποτ. τῆς Ἤλιδος, ῥέων παρὰ τὴν Κυλλήνην. 3) = Ἐλισσοῦς.

Ἐλίσυκοι (οἱ), λαὸς τῆς Λιγυρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Ἕλλα (ἡ), π. ἐμπορ. τῆς Ἀσίας, (ὁ πολ. Ἑλλαῖος).

Ἑλλάνικος (ὁ), ἱστοριογράφος Λέσβιος, δώδεκα ἔτη προγενέστερος τοῦ Ἡροδότου. 2) νεώτερός τις ἱστοριογράφος ἐκ Μιλήτου, συγχεόμενος τῷ ἀνωτέρῳ.

*Ἑλλάνωρ, ορος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους.

Ἑλλάς, άδος (ἡ), κατ' ἀρχὰς ἓν μέρος τῆς Θεσσαλ., κατοικούμενον ὑπὸ τῶν Μυρμιδόνων, μὲ πόλιν ἐπ' αὐτοῦ κτίσμα τοῦ Ἕλληνος [illegible] 2) ἅπασα ἡ Θεσσαλία. 3) μεταγενεστέρως δὲ ὅλη ἡ ἐκτὸς τῆς Πελοποννήσου χώρα. 4) ἀπὸ Φιλίππου δὲ κυρίως τοῦ Μακεδόνος ὅλον τὸ μέρος τῆς Εὐρώπης τὸ μεταξὺ Θρᾴκης, Ἰλλυρίας, Ἰονίου πελάγους, καὶ Αἰγαίου πελάγους, μὲ τὰς νήσους Κρήτην, Εὔβοιαν καὶ ὅλας τὰς λοιπὰς ἐπὶ τῶν δύο τούτων θαλασσῶν, [illegible] 5) Μεγάλη Ἑλλάς, τὸ μεσημβρινὸν μέρος τῆς Ἰταλίας μὲ ὅλην τὴν Σικελίαν.

Ἑλλάς, άδος (ἡ), ἐπίθ. = Ἑλληνίς, Ἑλληνική.

Ἑλλάς, άδος (ἡ), γυνή τις, μήτηρ τοῦ Γοργίονος ἐξ Ἐρετρίας.

Ἕλλη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Νεφέλης, ἀδελφὴ τοῦ Φρίξου, μεθ' οὗ ὁποία, καταδιωκομένη ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς αὐτῆς Ἰνοῦς, ἔφυγεν ἐπί τινος χρυσομάλλου κριοῦ ἵνα ὑπάγῃ εἰς Κολχίδα· ἀλλὰ πεσοῦσα εἰς τὴν θάλασσαν ἐπνίγη, τὸ δὲ μέρος ἐκεῖνο ὠνομάσθη ἀπ' αὐτῆς Ἑλλήσποντος.

Ἕλλην, ηνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος ἢ τῆς Πύρρας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφικτύονος καὶ πατὴρ τοῦ Δώρου, Ξούθου, ἢ Αἰόλου. Διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸ βασίλειον τῆς Φθίας, μετωνόμασεν ἀφ' ἑαυτοῦ τοὺς κατοίκους τοῦ μέρους τούτου τῆς Θεσσαλίας Ἕλληνας, ὄνομα τὸ ὁποῖον οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ ἐπεξέτειναν ἐφ' ὅλων τῶν κατοίκων τῆς Ἑλλάδος, διαιρουμένων εἰς τέσσαρα μεγάλα γένη ἢ φυλάς, Αἰολεῖς, Δωριεῖς, Ἴωνας καὶ Ἀχαιούς, τοὺς τελευταίους δύο ἀπὸ τῶν δύο υἱῶν τοῦ Ξούθου καὶ ἐγγόνων τοῦ Ἕλληνος.

Ἑλλήσποντος (ὁ), ὁ μεταξὺ Ἀσίας καὶ Εὐρώπης πορθμός, διὰ τοῦ ὁποίου ἑνοῦται ἡ Προποντὶς μὲ τὸ Αἰγαῖον· ἐκλήθη οὕτω ἐκ τῆς Ἕλλης, θυγατρὸς τοῦ Ἀθάμαντος, ἥτις ἐπνίγη ἐνταῦθα, (στενὸν τῶν Δαρδανελλίων, ἢ Βογάζι [illegible]).

Ἑλλοί (οἱ), = Σελλοί.

Ἑλλοπίων (τό), χωρ. [illegible] τῆς Αἰτωλ. [illegible], (εἰς τὸν Θεσ. ὁ [illegible]).

Ἑλλοπία καὶ ἀργ. Ἑλλοπίη (ἡ), [illegible] πολίχνιον πρὸς ἄρκτον τῆς Εὐβοίας, καὶ τοῦ [illegible]. 2) [illegible] ὅλη ἡ Εὔβοια. 3) μέρος τῆς Ἠπείρου περὶ τὴν Δωδώνην, (ὁ πολ. Ἑλλοπιεύς).

Ἔλλοψ, οπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἴωνος ἢ καὶ τοῦ Διός, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ ἐν Εὐβοίᾳ Ἑλλοπία.

Ἑλλωτία καὶ Ἑλλωτίς (ἡ), παρὰ Κορινθίοις ἡ Ἀθηνᾶ. 2) παρὰ Κρησὶν ἡ Εὐρώπη, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἑωρτάζοντο τὰ Ἑλλώτια.

Ἑλμαντική (ἡ), = Σαλμαντική, π. τῆς Λυσιτανίας.

Ἐλος, ους (τό), π. ἐπὶ τοῦ ἐγγὺς Εὐρώτα, πατρὶς τῶν Εἱλώτων, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν. 2) χωρ. τῆς Ἤλιδος περὶ τὸν Ἀλφειόν. 3) π. τῆς Ἀργολ.

Ἐλουήτιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγ. Γαλλίας, διῃρημένοι ἐπὶ Ἰουλίου Καίσαρος εἰς 12 πόλεις, καὶ ἀριθμούμενοι οἱ συμμαχοῦντες εἰς 263,000, (Ἐλβετοί).

Ἐλουσάτες (οἱ), λαὸς τῆς Ἀκυϊτανίας, κατοικοῦντες περὶ τὸν Γαρούνναν.

Ἐλπήνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Ὀδυσσ. μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τῆς Κίρκης.

Ἑλπίας, ου (ὁ), γραφεύς τις ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῷ ὁποίῳ ὑπηρέτει ὁ ῥήτωρ Αἰσχίνης.

*Ἐλπίνης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ 4. ἔτος τῆς 106 Ὀλυμπ.

*Ἐλπινίκη (ἡ), ἡ ἀδελφὴ τοῦ Κίμωνος.

Ἔλυμα (τά), π. τῆς Ἰλλυρ., (Ἀρναούτ-Βελιγράδι).

Ἐλυμαΐς, ΐδος (ἡ), χώρα τῆς Σουσιανῆς ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου καὶ τῆς Μεγάλης Μηδίας, ἡ Ἐλὰμ τῆς Γραφῆς, (Λουριστάν), (οἱ κάτοικοι Ἐλυμαῖοι).

Ἐλυμία (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Μαντινείας.

*Ἐλυμνία (ἡ), νῆσος καὶ

*Ἐλύμνιον (τό), χωρ. τῆς Εὐβ., (τὸ τοπ. Ἐλύμνιος καὶ Ἐλυμνιεύς).

Ἔλυμοι (οἱ), λαὸς τῆς Σικελ., κατὰ Θυκ. ἔποικος τῶν Τρώων.

Ἔλυμος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, ἀποικήσας εἰς Σικελ. μετὰ τοῦ Αἰνείου ἢ τοῦ Ἀκέστου.

Ἔλυρος (ἡ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Ἐλύριος).

*Ἔλωρις, ιδος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Σάμου.

Ἔλωρος καὶ Ἕλωρος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ., χυν. πρὸς μεσημβρίαν τῶν Συρακουσῶν εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἔλωρος (ἡ), π. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, ἀφ᾽ ἧς παρωνομάσθη ἡ Ἐλωρίνη ὁδός, (ὁ πολ. Ἐλωρίτης).

Ἐμβάς, α (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν Ἀρμενίων παρὰ Ξενοφῶντι.

Ἔμβατα (τά) ἢ Ἔμβατον (τό), ὁ μεταξὺ Ἐρυθρῶν καὶ Χίου πορθμός.

Ἐμβόλιμα (τά), π. τῆς Ἰνδ. (Ἀῤῥ. Δ΄, 28).

Ἔμεσα(σσα) καὶ Ἔμεσος (ἡ), π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου, (Χέμς), (ὁ πολ. Ἐμισηνός).

† Ἐμηρέπης, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκπρέπης.

Ἐμμενίδαι (οἱ), οἰκογένειά τις ἄρχουσα ἐν Ἀκράγαντι τῆς Σικελ., ἀπό τινος τῶν ἀπογόνων τοῦ Τηλεμάχου, φονεύσαντος τὸν τυραννοῦντα τοῦ τόπου Φάλαριν.

Ἐμπεδίας, ου (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θυκ.

Ἐμπεδοκλῆς, έους (ὁ), φιλόσοφος Πυθαγορικὸς ἐξ Ἀκράγαντος τῆς Σικελίας, σύγχρονος τοῦ Ἀναξαγόρου καὶ διδάσκαλος τοῦ Γοργίου. Ἐκ τῶν διαφόρων διδακτικῶν ποιημάτων του λείψανα μόνον τινὰ διεσώθησαν.

*Ἔμπεδος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ἐν Σικελίᾳ ἀνδραγαθήσαντος Ἀθηναίου Καλλιστράτου. 2) Πυθαγόρειός τις ἐκ Συβάρεως.

*Ἐμπέραμος (ὁ), πολέμαρχός τις ἐν Σπάρτῃ ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ πολέμου, (Παυσ. Δ΄, 20).

*Ἔμπεδος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ᾽ Ἀθην.

Ἐμπορεῖα (τά), χωρ. παραθαλ. τῆς Ἀφρ. παρὰ τὴν μικρὰν Σύρτιν ἀντικρὺ τῆς Ἰσπαν.

Ἐμπορεῖον καὶ Ἐμπόριον (τό), π. παραθαλ. τῆς Ταῤῥακων. Ἰσπαν., (Αμπουρίας), (ὁ πολ. Ἐμπορίτης).

Ἔμπουσα (ἡ), τέρας ἢ φάντασμα ὑποχθόνιον, μονόπουν, αἱματόχρουν καὶ μεταβάλλον διαφόρους μορφάς, στελλόμενον δὲ ὑπὸ τῆς Ἑκάτης πρὸς ἐκφόβισιν τῶν ὁδοιπόρων. 2) ὑβριστικὸν ἐπίθετον ἀσελγοῦς ἑταίρας παρὰ Δημοσθ.

*Ἔμπυλος (ὁ), ῥήτωρ, συνόμιλος τοῦ Μ. Βρούτου.

Ἐναίσιμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος, εἷς τῶν μετὰ τοῦ Μελεάγρου ἐξελθόντων ἐπὶ θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου.

Ἐναρέτη (ἡ), θυγ. τοῦ Δηιμάχου καὶ γυνὴ τοῦ Αἰόλου, μήτηρ δὲ τοῦ Σαλμωνέως.

Ἐναρσφόρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος ἐκ Σπάρτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Ἐνδαΐς καὶ Ἐνδηΐς, ΐδος (ἡ), θυγ. τοῦ Χείρωνος καὶ τῆς Χαρικλοῦς, γυνὴ τοῦ Αἰακοῦ καὶ μήτηρ τοῦ Πηλέως καὶ τοῦ Τελαμῶνος, οἵτινες διὰ παρακινήσεως αὐτῆς ἐφόνευσαν τὸν Φῶκον, ἄλλον υἱὸν τοῦ Αἰακοῦ ἐκ τῆς Ψαμάθης.

Ἔνδιος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων, φίλος τοῦ Ἀλκιβιάδου.

Ἔνδοιος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Δαιδάλου.

Ἐνδυμίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀεθλίου ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καλύκης, θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου, τοῦ ὁποίου ἐρασθεῖσα κοιμωμένου ἐπὶ τοῦ ὄρους Λάτμου ἡ Σελήνη, τὸν κατέστησεν ἀθάνατον, ἀλλὰ τὸν ἀφῆκεν εἰς παντοτεινὸν ὕπνον.

Ἐνετοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Παφλαγον. παρὰ τὸν Παρθένιον ποταμόν, μετοικήσαντες μετὰ τοῦ Ἀντήνορος εἰς τὴν νῦν Οὐενετίαν. 2) ἄλλο ἔθνος ἦσαν, κατὰ τὸν Ἡρόδ. καὶ Στράβ., οἱ Venetì τῆς ἄνω Ἰταλίας.

Ἐνιῆνες (οἱ), = Αἰνιᾶνες.

Ἐνικεύς, έως (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου.

Ἐνιπεύς, έως (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ. χυν. εἰς τὸν Ἀπιδονόν, (Καρίτσα). 2) ποτ. τῆς Ἤλιδος, χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Ἐνιπώ, οῦς (ἡ), δούλη τις, μήτηρ τοῦ ποιητοῦ Ἀρχιλόχου.

Ἐνίσπη (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ.

Ἔννα (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Σικελ., ὅπου ἐλέγετο ὅτι συνέβη ἡ ἁρπαγὴ τῆς Περσεφόνης, (Castro Giovanne), (ὁ πολ. Ἐνναῖος).

Ἐννεάκρουνος (ἡ), ἡ πρότερον Καλιῤῥόη, πηγή τις παρὰ τὰς Ἀθήνας, ὑπὸ τὸν Ὑμηττόν.

Ἐννέα ὁδοὶ (αἱ), μέρος τῆς Θρᾴκης ὅπου ἐκτίσθη μετὰ ταῦτα ἡ Ἀμφίπολις.

Ἔννομος (ὁ), ἡγεμὼν τῶν Μυσῶν σύμμαχος τῶν Τρώων. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. φονευθέντων Τρώων.

Ἐνοδία (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἑκάτη καὶ ἡ Περσεφόνη.

Ἐνοδίας, ου (ὁ), = Εὐοδεύς.

Ἐνόδιος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ἑρμῆς.

Ἐνόπη (ἡ), π. τῆς Μεσσην. ἡ ἄλλως Γερηνία.

Ἔνοπος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἀγκαίου.

Ἐντελίκη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Μενιππίδην.

Ἔντελλα (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ Κριμισοῦ ποταμοῦ, (ὁ κάτοικος Ἐντελλῖνος).

Ἔντιμος (ὁ), Κρής τις, ἀποικήσας τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Γέλαν.

Ἐνυάλιος (ὁ), ἐπίθ. ὁ Ἄρης.

*Ἔνυδρα (τά), π. τῆς Συρ.

Ἐνυεύς, έως (ὁ), βασιλεὺς τῆς Σκύρου.

Ἐνυώ, οῦς (ἡ), ἡ παρὰ Ῥωμ. Bellona, θεὰ τοῦ πολέμου, σύντροφος τοῦ Ἄρεως. 2) μία τῶν Γραιῶν.

Ἐξάδιος (ὁ), εἷς τῶν Λαπιθῶν.

Ἐξαίνετος (ὁ), = Ξεναίνετος. 2) Ὀλυμπιονίκης τις νικήσας στάδιον ἐν τῇ 91 Ὀλυμπ.

Ἐξαμπαῖος (ὁ), πηγή τις χυν. εἰς τὸν Ὕπανιν καὶ ὁ περὶ αὐτὴν τόπος ἐν Σκυθ.

*Ἐξαμύας, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Θαλοῦ.

Ἑξάπολις, εως (ἡ), ἡ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπαρχία τῶν Δωριέων, ἡ ὕστερον (ἀφαιρεθείσης τῆς Ἁλικαρνασσοῦ) Πεντάπολις.

Ἔξαρχος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων.

Ἐξηκεστίδης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Σόλωνος.

Ἐξήκεστος (ὁ), ἰατρός τις ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 2) Συρακούσιός τις παρὰ Θυκ.

Ἐξόλη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἐρύθραν.

Ἐορδαία ἢ Ἐορδία (ἡ), ἡ χώρα ὅπου κατῴκουν οἱ

Ἐορδοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰλλυρικῆς Μακεδονίας.

Ἐπακρία (ἡ), μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ Κέκροπος, (τὸ τοπ. Ἐπακριεύς).

Ἐπακταῖος (ὁ), ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Σάμῳ.

Ἐπάλτης, ου (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων Λυκίων ἐν Τρωάδι.

Ἐπαμει(μι)νώνδας, α καὶ ου (ὁ), ὁ περίφημος στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, υἱὸς τοῦ Πολύμνιος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καφησία, ἀπαθανατίσας τὸ ὄνομά του εἰς τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην, τὴν ὁποίαν ἐκέρδισε κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν τῷ 371 πρὸ Χ., καὶ φονευθεὶς εἰς τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην τῷ 362. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ΄. ἔτος τῆς 87 Ὀλυμπ., ὁ παρ᾽ ἄλλοις Ἐπαμείνων καὶ Ἀμεινίας.

Ἔπαρδος (ὁ), ποτ. τῆς Μηδ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Μάρδων.

Ἔπαφος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἰοῦς, ὅστις, βασιλεύσας τῆς Αἰγύπτου, ἐγέννησεν ἐκ τῆς Μέμφιδος, θυγατρὸς τοῦ Νείλου, τὴν Λιβύαν, καὶ ἔκτισε τὴν ὁμώνυμον τῆς γυναικός του πόλιν. Κατὰ τὸν Ἡρόδ., οὗτος ἦν ὁ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις Ἄπις.

Ἐπειγεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν Μυρμιδόνων, υἱὸς τοῦ Ἀγακλέους, φυγὼν τὴν πατρίδα του διὰ φόνον, καὶ στρατεύσας μετὰ τοῦ Ἀχιλλ. ἐπὶ Τροίαν.

Ἐπειοὶ (οἱ), οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Ἤλιδος.

Ἐπειός (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος, βασιλεὺς τῆς Ἤλιδος. 2) υἱὸς τοῦ Πανοπέως, κατασκευάσας τὸν δούρειον ἵππον.

*Ἐπήβολος (ὁ), μάντις τῶν Μεσσηνίων.

Ἐπήρατος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων.

Ἐπήριτος (ὁ), ἴδε Ἀφείδας.

Ἐπιάλτης, ου (ὁ), ἀμφ. ἀντὶ Ἐφιάλτης.

Ἐπιγένης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀντιφῶντος. 2) υἱὸς τοῦ Κρίτωνος, μαθητὴς τοῦ Σωκρ.

Ἐπίγονος (ὁ), μαλθακός τις Ἀθηναῖος, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 2) (πληθ.) Ἐπίγονοι, ὠνομάσθησαν οἱ υἱοὶ

τῶν ἐκτὸς περιφήμων ἡρώων, τῶν ἀποθανόντων εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον, οἵτινες, στρατεύσαντες μετ' αὐτοῦ, ἐκυρίευσαν τὰς Θήβας.

Ἐπίδαμνος (ἡ), ἰδε Δυρράχιον.

Ἐπιδαυρία (ἡ), ἡ περὶ τὴν Ἐπίδαυρον χώρα.

Ἐπίδαυρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Εὐάδνης, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ

Ἐπίδαυρος (ἡ), π. τῆς Ἀργολ. ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ὅπου ἦτον ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ. 2) π. τῆς Λακων. ἐπὶ τοῦ Ἀργολ. κόλπου, ἡ ἐπιλεγομένη Λιμηρά, ἄποικος τῶν ἐν Ἀργολίδι Ἐπιδαυρίων ἔχουσα παρόμοιον ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, (Μονεμβασία). 3) π. τῆς Δαλματίας, (Ragusa Vecchia), (ὁ πολ. Ἐπιδαύριος).

Ἐπικλεία (ἡ), β. τῆς Πελοπονν. παρὰ τὴν Σικυῶνα.

*Ἐπιζεφύριοι (οἱ), λαοὶ τινες, οἱ περὶ τὸ Ζεφύριον ἄκρωτ. τῆς Ἰταλίας κατοικήσαντες.

Ἐπιζήλος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, τυφλωθεὶς, φαφάτως ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Μαραθῶνος.

*Ἐπιθέτης, ου (ὁ), Ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἐρυθρῶν υἱὸς τοῦ Μητροδώρου, ἀνακείμενος ἐν Ὀλυμπίᾳ. 2) γραμματικός τις ἐκ Νικαίας.

Ἐπικάστη (ἡ), κατὰ τὸν Ὅμ., ἡ Ἰοκάστη, γυνὴ τοῦ Λαΐου κτλ. 2) θυγ. τοῦ Καλυδῶνος ἢ γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος ἢ τοῦ Αὐγείου. 3) θυγ. τοῦ Αὐγείου, γενομένη ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Θεσσαλόν.

Ἐπικέρθης, ους (ὁ), Κερκυραῖός τις, βοηθήσας τοὺς ἐν Σικελίᾳ σὺν Ἀθηναίοις.

*Ἐπικηφισία (ἡ), δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς ἐν Ἀττικῇ, (ὁ δημ. Ἐπικηφίσιος καὶ Ἐπικηφισιάθεν).

*Ἐπικλείδας, α (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ κλεομένους Γ'. βασιλέως τῶν Σπαρτιατῶν.

Ἐπικλῆς, έους (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Αἴαντος φονευθέντων Τρώων, σύντροφος τοῦ Σαρπηδόνος ἐκ Λυκίας. 2) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Πρωτέως, στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων.

Ἐπικνημίδιοι (οἱ), λαοὶ, οἱ κατοικοῦντες περὶ τὸ ὄρος Κνημῖδα παρὰ τὸν Μαλιακὸν κόλπον.

Ἐπικούριος (ὁ), ὁ Ἀπόλλων, εἰς ὄνομα τοῦ ὁποίου οἱ Ἀρκάδες, ἐπικουρήσαντος αὐτοῖς ποτὲ ἐναντίον λοιμικῆς νόσου, ἀνήγειρον τὸν ἐν Βάσσαις τῆς Ἀρκαδίας μεγαλοπρεπέστατον ναόν.

Ἐπίκουρος (ὁ), ὁ περίφημος φιλόσοφος ἢ θεμελιωτὴς τῆς Σχολῆς τῶν Ἐπικουρείων, γεννηθεὶς ἐν Γαργηττῷ τῆς Ἀττικῆς τὸ 342 πρὸ Χ., καὶ ἀπολιπὼν εἰς ἡλικίαν 72 χρόνων. 2) ὁ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθην. Πάχητος.

*Ἐπικράδιος (ὁ), κίνητις τις ἐκ Βλαυτειάς, ἀνακείμενος ἐν Ὀλυμπίᾳ.

Ἐπικράτης, ους (ὁ), ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Θρασυβούλου. 2) ἀδελφὸς τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου, ὁ ἐπικαλούμενος Κυρτηβίων. 3) ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας, Ἀμβρακιώτης.

Ἐπίκτητος (ὁ), φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ τῆς ἐν Φρυγίᾳ Ἱεραπόλεως, δοῦλος τοῦ καταργὸς, ζήσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Δομετιανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ. Τὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα σῳζόμενον ἐγχειρίδιον ἐγράφη πιθανῶς ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ του Ἀρριανοῦ.

Ἐπικυδείδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Σπαρτιάτης Γλαῦκος.

Ἐπικύδης, ους (ὁ), Σπαρτιάτης, πατὴρ τοῦ Γλαύκου. 2) Συρακούσιος, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Ἀννίβα.

Ἐπικυδίδας, α (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

*Ἐπικυρίδης, α (ὁ), Σπαρτιάτης ἀνακείμενος ἐν Δελφοῖς, ἴσως ὁ αὐτὸς τῇ ἀνωτέρῳ.

Ἐπίκωμος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Καρνεάδου.

Ἐπιλαΐς, ίδος (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀγωνάκτα.

Ἐπίλαος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

*Ἐπιλυτίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξεν. (Ἑλλην. Ε', δ', 3θ).

Ἐπιμένης, ους (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀρρ.

Ἐπιμενίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Φαίστου καὶ τῆς Νύμφης Βάλτης ἢ Βλάσης, ἐκ τῆς ἐν Κρήτῃ Δνωσσοῦ, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος, περίφημος διὰ τὴν περὶ τὰς μαντικὰς σοφίαν του, ζήσας 100 χρόνους, ἐξ ὧν ἐκοιμήθη τοὺς 57 ἐν τινι σπηλαίῳ. Εἰς αὐτὸν ἀπεδίδοντο διάφορα ποιήματα.

*Ἐπιμήδης, ους (ὁ), εἷς τῶν Ἰδαίων Δακτύλων.

Ἐπιμηθεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ ἢ τῆς Κλυμένης, θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, νυμφευθεὶς, ἀπ' ἐναντίας τῶν συμβουλῶν τοῦ ἀδελφοῦ του Προμηθέως, τὴν Πανδώραν, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὴν Πύρραν, σύζυγον τοῦ Δευκαλίωνος· κατά τινας δὲ, καὶ ἄλλα, δύο θυγατέρας, τὴν Πρόφασιν καὶ Μεταμέλειαν.

Ἐπιμελιάδες (αἱ), νύμφαι τινὲς τῶν δασῶν, τιμώμεναι ἐν Ἀρκαδίᾳ ὡς καὶ αἱ Δρυάδες.

Ἐπιμηλίδης, ου (ὁ), κτίτωρ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Κορωνείας.

Ἐπιπολαί (αἱ), βράχος ἀπότομος παρὰ τὰς Συρακούσας, συμπεριτειχισθεὶς μετ' αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Διονυσίου. Ἐν αὐτῷ ἦσαν αἱ περίφημοι Λατομίαι, χρησιμεύουσαι ἀντὶ εἱρκτῆς.

Ἐπιπυργιδία καὶ Ἐπιπυργίτις, ίδος (ἡ), ἡ Ἑκάτη ἐν Ἀθήναις καὶ ἡ Ἀθηνᾶ παρὰ τοῖς Ἀβδηρίταις.

Ἐπισθένης, ους (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν ἐξ Ἀμφιπόλεως πελταστῶν τῶν συστρατευσάντων μετὰ Κύρου.

Ἐπίστροφος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰφίτου καὶ τῆς Ἱππολύτης, ἀρχηγὸς τῶν ἐπὶ Ἰλίου Φωκέων. 2) ἡγεμὼν τῶν ἐξ Ἀλύβης Ἀλιζώνων, σύμμαχος τῶν Τρώων. 3) υἱὸς τοῦ Ῥοίμου ἐκ τῆς ἐν Κιλικίᾳ Δυμνησσοῦ, εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθέντων συμμάχων τῶν Τρώων.

Ἐπίστωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων.

Ἐπιτάδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης, στρατηγὸς τῶν ἐν Σφακτηρίᾳ ἀποκλεισθέντων Δακεδαιμονίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου.

Ἐπιτάλιον (τὸ), π. τῆς Τριφυλλιακῆς Ἠλίδος ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ, (ὁ πολ. Ἐπιταλιεύς).

Ἐπιτελίδας, α (ὁ), ἡγεμὼν τῶν ἐν Τροφωνίῳ Σπαρτιατῶν.

Ἐπιφάνεια (ἡ), π. τῆς Συρ. καὶ 2) π. τῆς Κιλικ., (ὁ πολ. Ἐπιφανεύς).

Ἐπίφρων, ονος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ. 2) Πυθαγόρειός τις ἐκ Μετακωνείου.

Ἐπιχάρης, ους (ὁ), Σικυώνιος, φρονῶν κατὰ τοῦ Φιλίππου.

Ἐπίχαρμος (ὁ), φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἢ ποιητὴς δραματικὸς ἐκ τῆς νήσου Κῶ, ζήσας περὶ τὸ 480 πρὸ Χ. ἐν Συρακούσαις ἢ ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 97 ἐτῶν.

Ἐπόκιλλος (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀρρ.

*Ἔποχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Κλεαρίλης ἢ Εὐρυνόμης ἐξ Ἀρκαδίας.

Ἑπταπόρος (ὁ), ποτ. τῆς Μυσίας, πηγάζει τὴν Ἴδης καὶ ποτίζων τὴν Τρωάδα.

Ἐπώνυξα (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Κιλίκων Συεννέσεως, ἐλθοῦσα πρὸς συνάντησιν τοῦ νεωτέρου Κύρου.

Ἑπωπεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τῆς Κανάκης, ἀδελφὸς τοῦ Αἰόλου, ἐλθὼν ἐκ Θεσσαλίας εἰς Πελοπόννησον ἢ γενόμενος ἡγεμὼν τῆς Σικυῶνος. Ἀπέβανε δὲ πλησσωθεὶς ἐν τῇ μετὰ τοῦ Νυκτέως, βασιλέως τῶν Θηβῶν, μάχῃ, τοῦ ὁποίου ἤρπασε τὴν θυγατέρα. 2) (γεωγρ.) β. τῆς νήσου Πιθηκούσης.

Ἔρα (αἱ), π. τῆς Ἰων. ἀπέναντι τῆς Σάμ.

*Ἔρανα (ἡ), Κώμη τῆς Μεσσην. μεταξὺ Φιγαλείας καὶ Κυπαρισσίας, ἴσως = Λύκη, (Παλαιὸς Καβαρῖνος).

Ἐρασικλεία (ἡ), Ἀθηναία τις παρὰ Δημ.

Ἐρασινίδης, ου (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχησάντων Ἀθηναίων στρατηγῶν. 2) στρατηγός τις τῶν Κορινθ. παρὰ Θουκ.

Ἐρασῖνος (ὁ), Ἀργεῖός τις, παρὰ τοῖς θυγατράσι τοῦ ὁποίου κατέλυσεν ἡ Βριτόμαρτις. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἡρακλ. ἢ τῆς Θεσπιάδος Λυσίππης. 3) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Ἀργολ., πηγάζει ἀφανὴς ἐκ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ λίμνης Στυμφαλίδος ἢ ἀναβρύσας ἔπειτα παρὰ τὸ Ἄργος, ὅπου ἑνούμενος μὲ τὸν Φρίξον, χυν. εἰς τὸν Ἀργολικὸν κόλπον, (Κεφαλάρι). 4) ποτ. τῆς Ἀρκαδ. χυν. εἰς τὴν θάλασσαν παρὰ τὴν πόλιν Βούραν. 5) ποταμίου τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὴν Βραυρῶνα.

Ἐρασξένος (ὁ), περιβόητός τις οἰνοπότης.

Ἐρασίππος (ὁ), Ἐρασῖνος (2).

Ἐρασίστρατος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράννων. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Φαίακος. 3) περίφημός τις ἰατρὸς ἐκ Κέω, ἀκμάσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου.

*Ἐρατίδαι (οἱ), εὐγενὴς τις οἰκογένεια ἐν Ῥόδῳ.

Ἐρατοκλείδης, ου (ὁ), πατὴρ τοῦ Φαλίνου ἐκ Κερκύρας, καταγόμενος ἐκ τῶν Ἡρακλειδῶν.

Ἔρατος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἡρακλ. ἢ τῆς Θεσπιάδος Δυνάστης. 2) βασιλεὺς

τοῦ Ἄργους. 3) Ποθαγόρειός τις ἐκ Κρήτ.
Ἐρατοσθένης, ους (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις. 2) γραμματικὸς καὶ γεωγράφος περίφημος ἐκ Κυρήνης, μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος, ζήσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ὅπου καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 82 χρόνων.
Ἐράτειρα (ἡ), π. τῆς Ἠπείρου.
Ἐρατώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Μουσῶν, ἔφορος τῆς λυρικῆς ἢ ἐρωτικῆς ποιήσεως. 2) μία τῶν Νηρηίδων. 3) μία τῶν Δρυάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀρκάδος τρεῖς υἱούς.
Ἐρβησός (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Σικελ., πρὸς ὀνομὰς τῶν Σελινουσίων, (La Grotte), (ὁ πλ. Ἐρβησσεῖς καὶ Ἐρβησσῖνοι).
Ἔρβιτα (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Σικελ., (Erba Spina), (ὁ πολ. Ἐρβιτῖος).
Ἐργαστήρια (τὰ), κώμη τῆς Μυσ., μεταξὺ Κυζίκου καὶ Περγάμου.
Ἐργέτιον (τὸ), π. μεσόγ. τῆς Σικελ. (ὁ πολ. Ἐργετῖνος).
Ἐργῖνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κλυμένου καὶ τῆς Βουζύγης καὶ πατὴρ τοῦ Τροφωνίου, βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ, ὑποχρεώσας τοὺς Θηβαίους εἰς ἑκατὸν βοῶν φόρον κατ' ἔτος, τοῦ ὁποίου ἠλευθέρωσεν αὐτοὺς ὁ Ἡρακλῆς. 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἐκ Μιλήτου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.
Ἐργίσκη (ἡ), πολίχν. τῆς Θρᾴκης.
Ἐργοτέλης, ους (ὁ), Ὀλυμπιονίκης, υἱὸς τοῦ Φιλάνορος ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Ἱμέρας, ἡμιγηθὴς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου.
Ἐργύλος (ὁ), δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Δημοθ.
*Ἐρδονέα (ἡ), π. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Ordouna).
Ἔρεβος, ους (τὸ), γέννημα τοῦ Χάους, τὸ ὑπαῖον ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Νυκτὸς ἐγέννησε τὸν Γῆρας, τὸν Ὕπνον, τὸν Θάνατον κ.τ.λ. 2) (κατ' ἄλλ. ἐκδ.) τὸ σκοτεινότερον μέρος τοῦ Ἅδου, σκότος τὸ βαθύτερον.
Ἐρεικοῦσσα (ἡ), = Ἐρικοῦσσα.
Ἐρεμβοί (οἱ), ἔθνος Τρωγλοδυτικὸν τῆς Ἀραβίας, (κυρ. καὶ ἐτυμολ. = Ἐρεμπί Τουρκ. οἱ Ἄραβες).
Ἐρεσσίσσους, οῦ (ἡ), π. τῆς Λέσβου, πατρὶς τοῦ Θεοφράστου, (ὁ πολ. Ἐρέσιος).
Ἐρεσσεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν Φαιάκων ἐπὶ Ὀδυσσέως.
Ἔρετμα (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Εὐβοΐας, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Βιτεσώμου τοῦ φωτίσαντος τὴν Ἐρετριακὴν σχολήν. 2) π. τῆς Φθιώτιδος, (Ἁρμυρός), (ὁ πολ. Ἐρετριεύς).
Ἐρεύθαλίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰπποκόοντος, βασιλεὺς τῆς Ληκεδ., φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστορος, στρατηγοῦντος τῶν Πυλίων.
Ἐρεχθεΐδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἐρεχθέως.
Ἐρεχθεύς, έως (ὁ), ὁ πρῶτος, ἴδε Ἐρεχθόνιος. 2) ὁ δεύτερος, ἔγγονος τοῦ πρώτου, υἱὸς τοῦ Πανδίονος ἢ τῆς Ζευξίππης, ἕκτος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ Κέκροπος, γεννήσας ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Πραξιθέας Κέκροπα τὸν δεύτερον καὶ τέσσαρας θυγατέρας, θυσιασθείσας κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου. Ἐκεραυνώθη ὑπὸ τοῦ Διός, διότι ἐρίνευσε τὸν υἱὸν τοῦ Ποσειδ. Εὔμολπον. 3) ἐπίθ. ὁ Ποσειδῶν, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ᾠκοδόμητο ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν Ἀκροπόλει τὸ Ἐρεχθεῖον.
Ἐρεχθηΐς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθέως. 2) (κτητ.) πηγὴ ἡ φρέαρ ἀλμυρὸν ἐντὸς τοῦ ἐν Ἀκροπόλει Ἐρεχθείου, τὸ ὁποῖον, δικαζόμενος ὁ Ποσειδῶν πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν ὑπὲρ τῆς χώρας, ἀνέβλυσε κτυπήσας τὴν γῆν μὲ τὴν τριαινάν του. 3) μία τῶν ἓξ φυλῶν ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ Ἐρεχθέως τοῦ δευτέρου.
Ἐρίβοια (ἡ), ἡ ἄλλως Περίβοια, γυνὴ τοῦ Τελαμῶνος. 2) μία τῶν Ἀμαζόνων, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.
Ἐριβώτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Τελέοντος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.
*Ἐρίγυιος (ὁ), Μιτυληναῖος, στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.
Ἐρίγων, ωνος ἢ ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Μακεδ. χωρ. εἰς τὸν Ἀξιόν, (Φερέϊνα).
Ἐριθακίς, ίδος (ἡ), πομενὶς τις παρὰ Θκρ.
Ἐρίκεια (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Λιγηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἐρικειὺς καὶ Ἐρικεὺς).
Ἐρικοῦσσα (ἡ), μία τῶν νήσων τοῦ Λιόλου, (Alicudi). 2) νησίδιον πρὸς ἄρκτον τῆς Σερκύρας, (Βαρκοῦσα).
Ἔρινεός (ὁ καὶ ἡ), π. τῆς Δωρίδος (μία τῆς Τετραπολέως) περὶ τὸν Πίνδον. 3) π. τῆς Φθιώτιδος παρὰ τὴν Ἀφρισσαν, (Ἐρνά). 3) λιμὴν τις παρὰ τὰς Ῥυπὰς τῆς Ἀχαΐας. 4) χωρ. τῆς Ἀττ. περὶ τὸν Κηφισσὸν τῆς Ἐλευσῖνος, ὅπου ἐμυθεύετο γενομένη ἡ ἁρπαγὴ τῆς Περσεφόνης. 5) ποτ. τῆς Σικελ., ἴσως ὁ Ὄρινος τοῦ Πτολεμαίου, (Miranda), (τὸ ἐθν. Ἐρινεύς καὶ Ἐρινεάτης).
Ἐρινύς, ύος (ἡ), πληθ. Ἐρινύες-Ἐριννύς, θεαὶ τιμωροὶ τῶν ἀνοσιουργημάτων, τρεῖς τὸν ἀριθμόν, Τισιφόνη, Μέγαιρα ἢ Ἀληκτώ, θυγατέρες τῆς Γῆς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ ἢ τῆς Νυκτὸς καὶ τοῦ Ἐρέβους. Ἐπλάττοντο φρικώδεις τὴν μορφὴν καὶ ὀφιοπλόκαμοι, κρατοῦσαι δᾷδας ἀναπτομένας καὶ ὄφεις ἀντὶ μάστιγος, καὶ ὀνομάζοντο κατ' εὐφημισμὸν Εὐμενίδες.
Ἔρις, ιδος (ἡ), θεὰ τῶν φιλονεικιῶν καὶ τῆς διχοστασίας, θυγ. τῆς Νυκτός, ἀδελφὴ δὲ καὶ συνόμιλος τοῦ Ἄρεος.
*Ἐρισθένεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀριστοκράτους.
Ἐρίτιμος (ὁ), Κορινθιός τις ἰσθμιονίκης.
*Ἔρμος (ὁ), κωμικὸς τις ποιητὴς παρ' Ἀθην.
Ἐριφύλη (ἡ), θυγ. τοῦ Ταλαοῦ καὶ Λυσιμάχης τῆς Ἄδραστου, ἥτις, διαφθαρεῖσα ὑπὸ τοῦ Πολυνείκους, ἐπρόδωκε τὸν συζυγόντης Ἀμφιάραον, καὶ διὰ τοῦτο ἐφονεύθη καὶ αὐτὴ ἔπειτα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Ἀλκμαίωνος.
Ἐριχθόνιος (ὁ), ὁ ἄλλως Ἐρεχθεύς, υἱὸς τοῦ Ὑφαίστου ἢ τῆς Ἀθηνᾶς ἢ τῆς Γῆς, τέταρτος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, τῶν ὁποίων μετὰ ταῦτα ἐβασίλευσε, διώξας τὸν Ἀμφικτύωνα, καὶ συστήσας τὰ Παναθήναια. Ἀφῆκε δὲ ἀποθανὼν διάδοχον αὐτοῦ τὸν Πανδίονα, ὃν ἔσχεν ἐκ τῆς Παστθέας μιᾶς τῶν Ναϊάδων, καὶ ἐτιμᾶτο ὡς ἥρως ἐν Ἀθήναις. 2) υἱὸς τοῦ Δαρδάνου ἢ τῆς Βατείας, βασιλεὺς τῆς Τροίας, περίφημος διὰ τὰ πλούτη του· υἱὸς αὐτοῦ καὶ τῆς Ἀρισβης τῆς θυγατρὸς τοῦ Σμύνθου ἦτον ὁ Τρώς.
Ἐριώπις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας. 2) γυνὴ τοῦ Οἰλέως βασιλέως τῶν Λοκρῶν καὶ μήτηρ Αἴαντος τοῦ μικροῦ.
Ἔρκτη (ἡ), β. ἢ φρούρ. τῆς Σικελ. πλησίον τῆς Πανορμ., (Monte Peregrino).
Ἑρκύνα (ἡ), ποτάμιον τῆς Βοιωτ., πηγ. ἐκ τοῦ Τροφωνείου ἄντρου παρὰ τὴν Λεβαδείαν.
Ἐρκυναῖος καὶ (συχνότ.) Ἐρκύνιος δρυμὸς (ὁ), δάσος ἀπέραντον τῆς Γερμαν., (Hartzwald).
Ἑρμαγόρας, ου (ὁ), ὁ ἄλλως Ἑρμῆς ἀγοραῖος, ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν. 2) (ὡς κύρ. ὄνομα) ῥήτωρ ἐκ Τήνου πόλεως τῆς Αἰολίδος, ἀκμάσας ἐπὶ Αὐγούστου.
Ἑρμαῖα ἄκρα (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Διβ. πρὸς βαρρᾶν τῆς Καρχηδ., (Capo Bono). 2) ἕτερον ἀκρωτ. τῆς Διβ. ἐν τῇ Μαρμαρικῇ, (Ripa Alba).
Ἑρμεῖον (τὸ), ἐν γένει ἱερὸν τοῦ Ἑρμοῦ, (ὅθεν 2) χωρ. τοῦ Ἀρκαδ. 3) ἀκρωτ. τοῦ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου, (Κισσάρ). 4) ἀκρωτ. τῆς Σαρδηνίας, (Malagrifi). 5 ἀκρωτ. τῆς Λήμνου, (Αἰσχύλ. Ἀγαμ.) 291).
Ἑρμῖας (ὁ), λόφος τις ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης.
Ἑρμιάνδας, α (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Θκδ.
*Ἑρμαππίων, ωνος (ὁ), γραμματικὸς τις.
Ἑρμαφρόδιτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ ἢ τῆς Ἀφροδίτης, μεταμορφωθεὶς εἰς ἓν σῶμα μετὰ τῆς νύμφης Σαλμακίδος, ἤτις, ἰδοῦσα αὐτὸν λουόμενον εἰς τὴν παρὰ τὴν Ἁλικαρνασσὸν πηγήν, τὸν ἐνηγκαλίσθη, ὅθεν ἐκαλεῖτο ἢ Ἀνδρόγυνος.
Ἑρμῖας, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἑρμῆς. 2) τύραννος τοῦ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ φρουρίου Ἀταρνέως, φίλος καὶ μαθητὴς τῶν φιλοσόφων Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους.
Ἑρμῆς, οῦ (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ τῆς Μαίας, θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος, ἄγγελος τῶν θεῶν, ἢ ψυχοπομπός, ἔφορος τῶν δικαίων λόγων, τῶν ἐμπορίων, τῶν ὑγιεινῶν ὑδάτων κτλ. κτλ., ὅθεν ἢ ἐτιμᾶτο ὑπὸ διαφόρα ἐπίθετα.
Ἑρμησιάναξ, ανακτος (ὁ), ποιητὴς ἐλεγείων ἐκ Κολοφῶνος, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου καὶ Ἀλεξ. τοῦ Μ.
*Ἑρμησίλεως, ω (ὁ), Δέσβιος, πρόξενος τῶν Ἀθην., σύγχρονος τοῦ Σοφοκλέους.
Ἑρμῖνος (ὁ), φιλόσοφος Περιπατητικός, σύγχρονος τοῦ Δημωνακτος καὶ διδάσκαλος Ἀλεξίνδρου τοῦ Ἀφροδισιέως.
Ἑρμιόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Μενελάου καὶ τῆς Ἑλένης, συζευχθεῖσα τὸν Ὀρέστην. 2) (γεωγρφ.) π. παραθαλ. τῆς Ἀργολ., ἀφ' ἧς ὁ Ἑρμιονικὸς κόλπος (Κασταρί), (ὁ πολ. Ἑρμιονεύς).
Ἑρμιππη (ἡ), θυγ. τοῦ Βοιωτοῦ, γυνὴ τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ μήτηρ τοῦ Μινύου.

Ἑρμιππος (ὁ), κήρυξ Ἰστιαίου τοῦ Μιλησίου ἐξ Ἀπαρνέως. 2) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους. 3) συγγραφεὺς Σμυρναῖος, γράψας ἱστορίαν τοῦ Πυθαγόρου ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος. 4) φιλόσοφος Περιπατητικός, γράψας βίους φιλοσόφων καὶ περὶ Μετεώρων.

Ἑρμιών, όνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρώπας, πατὴρ τῆς ἐν Ἀργολίδι Ἑρμιόνης.

Ἑρμογένης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος υἱὸς τοῦ Ἱππονίκου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καλλίου, φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. 2) ῥήτωρ ἐκ Ταρσοῦ, ζήσας περὶ τὸ 161 πρὸ Χ. καὶ συγγράψας περὶ Ῥητορικῆς ὡς ἡλικίαν δεκαπέντε χρόνων. Ἀλλ' εἰκαιοπεπτωκυίας μόλις, ἀπολέσας δ' ὅλου τὸ μνημονικόν του καὶ φθάσας εἰς βαθὺ γῆρας.

Ἑρμοδίκη (ἡ), γυνὴ τοῦ Μίδα.

Ἑρμόδωρος (ὁ), φιλόσοφος Ἐπικούρειος, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ. 2) μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, ἐμπορευόμενος ὡς ἴδιος τοὺς διαλόγους τοῦ διδασκάλου του ἐν Σικελίᾳ. 3) Ἐφέσιος, ἄρεσκος ἀνδρῶν, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ συμπολίτου του Ἡρακλείτου.

Ἑρμοκλῆς, έους (ὁ), ποιητὴς Ἀθηναῖος, (Ἀθ. ΙΕ', 697).

Ἑρμοκράτης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἕρμωνος, στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων διακριθεὶς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμ. 2) μαθητὴς τοῦ Σωκρ., (Ξενοφ. Ἀπομν. Δ', Ζ', 53).

Ἑρμοκρέων, οντος (ὁ), γλύπτης τις παρὰ Στρβ. (ΙΓ', 6, 588). 2) ποιητὴς ἐκ τῶν τῆς Ἀνθολογίας.

Ἑρμόλαος (ὁ), Μακεδών, φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Καλλισθένους, εἷς τῶν ὀξυμμαστιχῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, συνομόσας κατ' αὐτοῦ καὶ φονευθείς.

Ἑρμόλυκος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Εὐβούλου, στρατεύσας εἰς τὴν ἐν Μυκάλῃ μάχην.

Ἑρμόβιοροι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν. κατὰ τοὺς περὶ τὸν Ἔλβαν.

Ἑρμονθις (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου Νομοῦ, (Ἑρμέντ).

Ἑρμόπολις, εως (ἡ) καὶ Ἑρμοῦ πόλις, κ. τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, ἡ λεγομένη μεγάλη, πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου Νομοῦ, (Ἀχμουνέϊν. 2) ἡ μικρὰ, κ. τῆς κάτω Αἰγύπτου, (Δαμανχοὺρ), (ὁ πολ. Ἑρμοπολίτης).

Ἑρμος (ὁ), ποτάμιος θεὸς, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Κλεοπάτρας. 3) (γεωγρ.) ποτ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας, χυν. διὰ τῆς Αἰολίδος εἰς τὸν κόλπον τῆς Σμύρνης, (Σαραμπάτ). 4) δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνῆκον εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, (τὰ ἐθν. Ἕρμειος ἢ Ἑρμεῖ).

Ἑρμότιμος (ὁ), εἷς τῶν εὐνούχων τοῦ Ξέρξου παρ' Ἡροδ. (Θ', 104). 2) φιλόσοφος ἐκ Κλαζομενῶν, τιμηθεὶς ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του, (ἴδε Ἀρστλ. Μεταφυσ. Α', γ'. καὶ Δημ. Μυΐας Ἐγκ.)

Ἑρμοτύβιες (οἱ), μέρος τῆς φυλῆς τῶν μαχίμων ἐν Αἰγύπτῳ.

Ἑρμούπολις, εως (ἡ), ἴδε Ἑρμόπολις.

Ἑρμόφαντος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Μιλησίων ἐπὶ Ξέρξου (Ἡρόδ. Ε', 99).

Ἕρμων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοπονν. πολέμου. 2) Συρακούσιος, πατὴρ τοῦ Ἑρμοκράτους. 3) Μεγαρεύς, κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Καλλικρατίδα στρατηγοῦ τῶν Λακεδ.

Ἑρμώνακτος κώμη (ἡ) = Ἑρμώνασσα.

Ἑρμώναξ, ακτος (ὁ), γραμματικὸς τις παρ' Ἀθην. (Β', 53).

Ἑρμώνασσα (ἡ), π. τῆς Ἀσιατ. Σαρματ. παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ Τύρα ἐπὶ τῆς Χερσονήσου Κορακονδάμης, (Ματρίγα).

Ἕρμωνδις, ιος (ἡ), = Ἕρμονθις.

Ἕρμιονα (τὸ), π. τῆς Τριφύδας παρὰ τὰς Κολωνάς.

Ἕρνικες ἢ Ἔρνικοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰταλ.

Ἐρξίας, ου (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην.

Ἐρξικλείδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ. ἔτος τῆς 58 Ὀλυμπ.

Ἑροιάδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἑροιάδης).

Ἕρος (ὁ), ἀρχ. ἀντὶ Ἔρως.

Ἑρπυλλίς, ίδος (ἡ), ἑταίρα τις, ἐξ ἧς ὁ Ἀριστοτέλης ἐτεκνοποίησε τὸν Νικόμαχον.

Ἕρση (ἡ), μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ. 2) θυγ. τοῦ Κέκροπος ἢ ἀδελφὴ τῆς Ἀγραύλου καὶ Πανδρόσου, ἐξ ἧς ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Κέφαλον.

Ἑρύαλος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων, (ἄλλ. ἀνγα. Ἐρύλαος).

Ἐρύθεια (ἡ), μία τῶν Ἑσπερίδων. 2) θυγ. τοῦ Γηρυόνου, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) νῆσος τοῦ Ἀτλ. Ὠκεανοῦ, χωριζομένη διά τινος στενοῦ πορθμοῦ τῆς Ἰσπανίας, ὅπου κατῴκει ὁ Γηρυόνης, Leon ἡ La Carrara).

Ἐρυθῖνοι καὶ μεταγν. Ἐρυθρῖνοι (οἱ), π. τῆς Παιονίας, ἢ οἱ πρὸ αὐτῆς ἐξέχοντες δύο ἐρυθρὶ σκόπελοι.

Ἐρυθρά (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Γίγαντος Πορφυρίωνος. 2) (γεωγρφ.) = Ἐρυθραί.

Ἐρυθρὰ (ἡ παρὰ Διοδ. ἐρά) βῶλος, π. ἀπροσδιόριστος τῆς Αἰγύπτου, (ὁ πολ. Ἐρυθρεβωλίτης).

Ἐρυθρὰ θάλασσα (ἡ), ὁ μεταξὺ Ἀφρικῆς καὶ Ἀραβίας εἰσέχων ἐκ μεσημβρίας κόλπος, ὁ ἅλλως Ἀραβικός, (παρὰ Ξενοφ.) ὁ Περσικὸς κόλπος, (τὸ ἐθν. Ἐρυθραῖος).

Ἐρυθραί (αἱ), π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ Κιθαιρῶνος. 2) μία τῶν 12 Ἰωνικῶν πόλεων κειμένη ἐπὶ τινος χερσονησίζούσης ἄκρας τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἀπέναντι τῆς Χίου, ἀποικος τῆς Βοιωτικῆς, ἢ πατρὶς τῆς Ἐρυθραίας Σιβύλλης.

Ἐρυθραῖον ἄκρον (τὸ), ἀκρωτ. πρὸς βιβρᾶν τῆς Κρήτης, (Κόβο Ῥόσσο ἢ Ξάκρον).

Ἐρύθρας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἢ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων, ἢ 2) τοῦ Περσέως, ἢ 3) βασιλεύς τις, ἀφ' οὗ ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα, ἴδε καὶ Ἔρυθρος.

Ἐρύθριος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος ἢ τῆς Θεμιστοῦς.

Ἐρυθρόν (τὸ), χωρ. τῆς Κυρηναϊκῆς, (τὸ τοπ. Ἐρυθρίτης).

Ἔρυθρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ῥαδαμάνθυος, ἀποικήσας τὰς ἐν Ἰωνίᾳ Ἐρυθράς. 2) υἱὸς τοῦ Λεύκωνος καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀθάμαντος, ἀφ' οὗ οἱ ἐν Βοιωτίᾳ Ἐρυθραί. 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἀφ' οὗ ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα, (ἴδε καὶ Ἐρύθρας).

Ἐρύκη (ἡ), φρούριον ὄρεινὸν τῆς Σικελ.

Ἐρυκίνη (ἡ), ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, ἀπὸ τοῦ ἐν Σικελ. Ἔρυκος.

Ἐρυμάνθη (ἡ), θυγ. τοῦ Ψηφιδεως ἢ τῆς Σάβδης, μιᾶς τῶν Σιβύλλων.

Ἐρύμανθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος ἢ κατὰ τοὺς Παίονας. 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ., τυφλωθεὶς ὅτι εἶδε λουομένην μετὰ τοῦ Ἀδώνιδος τὴν Ἀφροδίτην. 3) (γεωγρ.) β. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Ἠλείας, ὅπου ὁ Ἡρακλῆς ἐθήρευσε τὸν Ἐρυμάνθιον κάπρον, (Ζίρια). 4) κατ. τῆς Ἀρκαδ. χων. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Ἐρύμας, αντος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων.

Ἐρυμναί (αἱ), π. παραθαλ. τῆς Θετταλ. ἢ 2) τῆς Λυκίας, (ὁ κολ. Ἐρυμναῖος).

Ἐρυξ, υκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἢ τοῦ Βούτου καὶ τῆς Ἀφροδ., φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., ὑπ' αὐτοῦ ἐκτισθὴ ἢ 2) π. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους (Monte Trapano) μὲ ναὸν ἐπίσημον τῆς Ἐρυκίνης Ἀφροδίτης, εἰς τὸν ὁποῖον ἦσαν ἀνηρτημέναι (περιφόβως) ἐπὶ Πολυβίου καὶ Διοδώρου χίλιαι καὶ ἑπτακόσιαι ἑταῖραι.

Ἐρυξίας, α (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις δύο τῶν ἀργόντων. 2) ἰατρός τις ἐκ Θρᾴκης, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ.

Ἐρυξιδαΐδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης, κατὰ τοῦ Φιλοχαρίδου, (Θκδ. Δ', 119).

Ἐρυξίμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀκουμενοῦ, ἰατρὸς ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Σωκρ.

Ἔρυξις, ιδος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Φιλαΐδου, γλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν ἀγχιδοξίαν του.

Ἐρυξὼ, οῦς (ἡ), γυνὴ Ἀρκεσιλάου τοῦ Β', βασιλέως τῆς Κυρήνης.

Ἐρυσίκη ἢ (ἡ) Ἐρυσίχη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀγχέλφου, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) π. τῆς Ἀκαρν. ἢ ὑστέρα Οἰνειάδαι, (ὁ κολ. Ἐρυσιχαῖος).

Ἐρυσίχθων (καὶ ὄχι Ἐριυσίχθων), υἱὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Κέκροπος καὶ τῆς Ἀγραύλου, ἀπίθανος ἀφήγησις. 2) υἱὸς τοῦ Τρίοπα ἢ τοῦ Μυρμιδόνος, βασιλέως τῆς Θεσσαλ., βουλιμιάσας διότι ἔκοψε μίαν ἱερὰν δρῦν τῆς Δήμητρος.

Ἔρυτος (ὁ), = Εὔρυτος.

Ἔρχεια (ἡ), χωρ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα ἢ Αἰαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἐρχιεὺς ἢ Ἐρχιάδης).

Ἐρχομενὸς (ὁ), ἀρχαιότερα ὁ Ὀρχομενός.

Ἔρως, ωτος (ὁ), ὁ ἀρχαῖος υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Νυκτὸς ἢ τοῦ Χάους, (κατὰ τοὺς μεταγν.) υἱὸς τῆς Ἀφροδ., θεὸς τῆς σάρκης, τιμώμενος ἴδιως εἰς τὰς Θεσπιάς, ὅπου ἑορτάζοντο κατ' ἐνιαυτὸν εἰς τιμὴν αὐτοῦ καὶ τὰ Ἐρώτια ἢ

Ἑωσφόρος. Παρὰ Ἑσπέρου ἐπονομάζεται ὁ ἀστὴρ ἑωθινός, ὅταν ἀνατέλλῃ πρὸ τοῦ ἡλίου.

Ἑωσφόρος (ὁ), ὁ ἀστὴρ ἑωθινός, ὁ πρωϊνὸς ἀστήρ, ὁ Φωσφόρος.

Ἑωσφόρος (ὁ), ὁ ἀστὴρ ἑωθινός, ὁ πρωϊνὸς ἀστήρ, ὁ Φωσφόρος.

Ἐωτίδιον. Παρὰ Ἑσπέρου συνήθως ὡς παῖς ὡραῖος, πτερωτός, μὲ τόξον καὶ ὀϊστοὺς ἀναμμένους.

Ἐωτιανός (ὁ), Ἕλλην συγγραφεὺς ζήσας ἐπὶ Νέρωνος, καὶ γράψας συλλογὴν λέξεων τοῦ Ἱπποκράτους.

Ἐωχός (ἡ), π. τῆς Φωκίδος.

Ἑωσπόρα (ἡ), μία τῶν Ἑσπερίδων.

Ἑσπερία (ἡ), ἀρχ. ἡ Ἰταλία.

Ἑσπερίς, ἰδος Ἰἡ), θυγ. τοῦ Ἑσπέρου, ἐξ ἧς ὁ Ἄτλας ἐγέννησε τὰς Ἑσπερίδας.

Ἑσπερίδες (νύμφαι), τρεῖς ἢ τέσσαρες τὸν ἀριθμόν, Αἴγλη, Ἀρετθοῦσα, Ἐρύθεια καὶ Ἑσπέρη, θυγατέρες τῆς Νυκτὸς ἢ τοῦ Ἄτλαντος, φυλάττουσι τὰ χρυσᾶ μῆλα εἰς ἕνα κῆπον ἢ ἄλσος, κείμενον εἰς τὰ ἔσχατα τῆς Λιβύης ἢ πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ πρὸς δυσμὰς (ἑσπέραν), τὰ ὁποῖα ὁ Ἡρακλῆς, φονεύσας τὸν φυλάσσοντα αὐτὰ Ἑσπέρου δράκοντα, υἱὸν τοῦ Φόρκυος ἢ τῆς Κητοῦς ἢ ἀκόμη Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης, μετέφερεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. 3) (γεωγρφ.) νῆσοι τινὲς τοῦ Ὠκεανοῦ, κατά τινας μὲν αἱ τῶν Μακάρων, κατ' ἄλλους δέ, αἱ Κασσιτερίδες. 4) (ἐνικῶς) π. τῆς Λιβ. ἢ ὕστερον Βερενίκη.

Ἑσπερὺς (ὁ), υἱὸς τῆς Ἠοῦς καὶ τοῦ Ἀστραίου, ἢ ἀδελφὸς τοῦ Ἄτλαντος καὶ πατὴρ τῆς Ἑσπερίδος, τὸν ὁποῖον, ἀσχολούμενον περὶ τὴν ἀστρονομίαν ἢ ἀναρπαγέντα ὑπὸ θυέλλης ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἄτλαντος, οἱ συμπολῖται τὸν ἀπεθέωσαν.

Ἑσπερῖται (οἱ), ἔθνος τῆς μεσημβρινῆς Ἀρμενίας. 2) = Κυνοκεφάλαι.

Ἑστία (ἡ), θυγ. τοῦ Κρόνου ἢ τῆς Ῥέας, διὰ τοῦ πυρός, καὶ ἐπομένως τῆς οἰκιακῆς ἑστίας, τοῦ κοινωνικοῦ βίου, τῆς ὑγιεινῆς τῶν πολίτων κτλ. (Εἰς τὴν Ῥώμην ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ἔμβλημα τοῦ πυρός, τὸ ἀσβέστου φυλαττόμενον ἀθέρτον αἱ Ἑστιάδες [Vestales] παρθένοι κτλ.)

Ἑστιαῖος (ὁ), ἀκρωτ. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου, [καγκελάρ].

Ἑστιαία (ἡ), π. τῆς Εὐβ., ἡ ὕστερον Ὠρεός. 2) π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου. 3) π. τῆς Ἀκαρν., (ὁ πολ. Ἑστιαιεύς).

Ἑστιαιῶτις, ιδος, [ἡ], ἡ περὶ τὴν Ἑστίαιαν (τῆς Θεσσαλ.) χώρα.

Ἑστιόδωρος (ὁ), ῥήτωρ τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Ἑτεόνες (οἱ), ἔθνος τῆς Ῥαιτίας ἢ Οὐινδελικίας.

Ἑτεωνίς, ίδος (ἡ), λόφος τις περὶ τὴν πρώην τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν ἐν Ἰταλίᾳ.

Ἑταζέτα (ἡ), ἡ γυνὴ Νικομήδους τοῦ Α', βασιλέως τῆς Βιθυν.

Ἑτάρχος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Κρήτης, πάππος τοῦ Βίττου, πρώτου βασιλέως τῶν Κυρηναίων. 2) βασιλεὺς τῶν Ἀμμωνίων ἐν Διβύῃ.

Ἑτέονη (ἡ), π. τῆς Παμφυλ., (οἱ πολ. Ἑτεννεῖς).

Ἑτεοβουτάδαι (οἱ), = Εὐπάτριδαι Βουτάδαι, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Βούτα υἱοῦ τοῦ Πανδίονος, ἀρχαία τις οἰκογένεια ἐν Ἀθήναις.

Ἑτεοκλῆς, έους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀνδρέως ἢ τῆς Εὐάνης, θυγατρὸς τοῦ Λεώκωνος, βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, ὅπου πρῶτος εἰσήγαγε τὴν λατρείαν τῶν Χαρίτων, αἵτινες ἐκλήθησαν διὰ τοῦτο Ἑτεόκλειοι. 2) υἱὸς τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης, ὅστις συμφωνήσας μὲ τὸν ἀδελφόν του Πολυνείκην νὰ βασιλεύωσιν ἀλληλοδιαδόχως τῶν Θηβῶν, τὸν ἠπάτησεν ὕστερον, ἢ μονομαχήσας μετ' αὐτοῦ, στρατεύσαντος μετὰ τοῦ πενθεροῦ του Ἀδράστου καὶ τῶν λοιπῶν ἑναντίον του, τὸν ἐφόνευσε καὶ ἀφονεύθη συγχρόνως ὑπ' αὐτοῦ.

Ἑτέοκλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἴφιος ἐξ Ἄργους, στρατεύσας μετὰ τῶν ἑπτὰ Ἡρώων κατὰ τῶν Θηβῶν, ὅπου καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Λεάδρου.

Ἑτεσικλυμένη (ἡ), θυγ. τοῦ Μενύου.

Ἑτεόκρητες (οἱ), = Γνήσιοι (αὐτόχθονες) Κρῆτες, μία τῶν πέντε φυλῶν τῆς νήσου ταύτης.

Ἑτεόνικος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, ὑποφήτης τοῦ Λυκούργου, ἢ ἁρμοστὴς ἔπειτα τῆς Θάσου. 2) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Καλλισθένους.

Ἑτεωνεύς, έως (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Βοηθοῦ, σύμβουλος τοῦ Μενελάου, (Ὀδ. Ε, 23).

Ἑτεωνός (ὁ), ἀπόγονος τοῦ Βοιωτοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ Ἐλεῶνος, ὑπ' αὐτοῦ ἐκτισθὴ ἢ 2) π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ, ἡ ὕστερον Σκάφη, (ὁ πολ. Ἑτεωνεὺς ἢ Ἑτεώνιος).

Ἑτοιμοκλῆς, έους (ὁ), Σπαρτιάτης Ὀλυμπιονίκης, υἱὸς τοῦ Ἀγασθένους, καὶ αὐτὸς Ὀλυμπιονίκης.

Ἑτρουρία (ἡ), ἡ ἄλλως Τυρρηνία, μέρος τῆς Ἰταλ., ὅπου κατῴκουν οἱ

Ἑτρούσκοι (οἱ), = Τυρρηνοί.

Ἑτύμανδρος (ὁ), ποτ. τῆς Δραγγιανῆς ἐν τῇ Περσίᾳ, (Κινδμένδ).

Ἑτυμοκλῆς, έους (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφ. (Ἑλλ. Ε', 4) καὶ Πλουτ. (Ἀγησίλ. 25).

Εὖα (ἡ), κώμη τῆς Ἀργολ. ἐπὶ τοῦ ὄρους Πάρνωνος, (ὁ πολ. Εὐᾶτις).

Εὐάγγελος (ὁ), κωμικὸς ποιητὴς παρ' Ἀθην. 2) κιθαριστής τις ἐκ Τάραντος παρὰ Λουκ. 3) ῥοῦλος τοῦ Περικλ. 4) συγγραφεύς τις, γράψας Τακτικά.

Εὐάγης, ους (ὁ), κωμικὸς ποιητής, Ἰδρεάτης.

Εὐαγόρας, α (ὁ), υἱὸς τῷ Νηλέως, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου. 3) βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος, ὑποτελὴς τῶν Περσῶν, ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου. 4) ἕτερος, υἱὸς τοῦ Νικοκλέους καὶ ἀπόγονος τοῦ Τεύκρου, υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος, εἰς τὸν ὁποῖον κατέφυγεν ὁ Κόνων μετὰ τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ἧτταν τῶν Ἀθην. Ἐπανάστας κατὰ τῶν Περσῶν, ἐπολέμησε πολλὰ καιρὸν ἀνδρείως, ἀλλὰ τελευταῖον πολιορκηθείς, ἐβιάσθη νὰ παραδοθῇ καὶ ἀφονεύθη. Τούτου τὸν Ἐπιτάφιον ἔγραψεν ὁ Ἰσοκράτης. 5) Λακεδαιμόνιός τις νικήσας τρὶς Ὀλύμπια διὰ τεθρίππου. 6) ἕτερός τις Ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἠλείας, νικήσας συνωρίδι κατὰ τὴν 93 Ὀλυμπ.

Εὐαγόρη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Εὔαγρος (ὁ), εἷς τῶν ἑπτὰ Ἡρώων, φονεύσας τὸν Κένταυρον Ῥοῖτον εἰς τοὺς γάμους τοῦ Περιθόου.

Εὐάγων, οντος (ὁ), ἀμφιλεκτὸς τις πλάσμος, ἐπιχειρήσας νὰ τυραννήσῃ τὴν πατρίδα του καὶ ἀποτυχών.

Εὐάδνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ποσειδ. ἢ τῆς Πετάνης, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ἰαμόν. 2) θυγ. τοῦ Στρυμόνος καὶ τῆς Νεαίρας, γυνὴ τοῦ Ἄργου ἢ μήτηρ τοῦ Ἴασου κτλ. 3) θυγάτηρ τοῦ Ἴφιος καὶ γυνὴ τοῦ Κασανέως. 4) θυγάτηρ τοῦ Πελίου, ὑπανδρευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰάσονος μὲ τὸν Κάναντα βασιλέα τῆς Φωκίδος.

Εὔαθλος (ὁ), συκοφάντης ἐν Ἀθήναις, (Ἀρχιν. Ἀχαρν. 710). 2) σταδιοδρόμος Ἀθηναῖος παρὰ Πλάτ.

Εὐαιμονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Εὐρύπυλος.

Εὐαίμων, ονος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθέντων υἱῶν τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. 2) πατὴρ τοῦ Εὐρυπύλου, ἐκ Θετταλίας, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης.

Εὐαίνετος (ὁ), υἱὸς τοῦ Καρήνου, δαιμόνιος, ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου.

Εὐαίχμη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄλλου, υἱοῦ τοῦ Ἡρακλ., συζευχθεῖσα τὸν Πολυκάονα, υἱὸν τοῦ Βούτου, ἐκ Μεσσήνης. 2) θυγ. τοῦ Μεγαρέως, καὶ δευτέρα γυνὴ τοῦ Ἀλκάθου.

Εὐαίων, ωνος (ὁ). Ἀθηναῖος δημαγωγὸς κωμῳδούμενος (ἴσως ὑπὸ πλασταῖου ὀνόματι) ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Εὐάλας, α (ὁ), Σπαρτιάτης στρατηγὸς τῶν Λακεδ. ἐν Δέσβῳ.

Εὐάλκης, ους (ὁ), Ἀθην., φίλος τοῦ Ἀγησιλάου. 2) συγγραφεύς τις γράψας Ἐρωτικά.

Εὐαλκίδης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἐρετριέων, φονευθεὶς περὶ τὴν Ἔριπον ἐπὶ τῆς ἀποστασίας τῶν Ἰώνων.

Εὐαμερίων, ωνος (ὁ), ἥρως τις ἐν Σικυῶνι, ὁ ἐν Περγάμῳ Τελεσφόρος καὶ ἐν Ἐπιδαύρῳ Δεξίων.

Εὐάνθη (ἡ), μία τῶν Ἀμαζόνων.

Εὔανδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τινος νύμφης ἐξ Ἀρκαδίας θέμιδος καλουμένης, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Ἔχεμου, βασιλέως τῆς Ἀρκαδ. καὶ ἀπόγονος τοῦ Πελασγοῦ, ἀποικήσας ἐκ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Παλλαντίου εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἢ εἰσαγαγὼν τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν εἰς τὰ ἄγρια εἴδεται ἐκεῖνα μέρη, ὅθεν καὶ τιμώμενος ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν Ῥωμ. 3) υἱὸς τοῦ Ἱππολ. 3) υἱὸς τοῦ παλαιοτέρου Σαρπηδόνος, βασιλεὺς τῆς Λυκίας, νομφευθεὶς τὴν Δηϊδάμειαν, θυγατέρα τοῦ Βελλεροφόντου καὶ γεννήσας τὸν νεώτερον, Σαρπηδόνα. 4) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 99 Ὀλυμπ.

Εὐάνθης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀριάδνης. 2) ὁ πρῶτος οἰκιστὴς τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν. 3) ἐκποιὸς τις παρ' Ἀθην.

Εὐάνωρ, ορος (ὁ), Πυθαγορείας τις ἐκ Συβάρεως παρ' Ἰαμβλ.

*Εὐάρδη ἡ Εὐαρδες (ἡ), ἑταίρα τις Ἀθηναία.
Εὐαρέτη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀκρισίου καὶ γυνὴ τοῦ Οἰνομάου, μήτηρ δὲ τῆς Ἱπποδαμείας.
Εὐάρνη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.
Εὐάρχιππος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων.
Εὔαρχος (ὁ), τύραννος τῆς ἐν Ἀκαρν. Ἀστακοῦ. 2) Χαλκιδεύς, ἀποικίσας τὴν ἐν Σικελίᾳ Κατάνην. 3) εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων παρὰ Ξενοφῶντι.
Εὔαχες, α (ὁ), λόφος τις παρὰ τὴν ἐν Δακωνίᾳ Σελλασίαν.
*Εὐβοίας (ὁ), υἱὸς τοῦ Μέγητος καὶ τῆς Ὑπερβοίας. 2) ἁγαλματοποιὸς Θηβαῖος παρὰ Παυσ.
Εὔβοια (ἡ), θυγ. τοῦ ποταμοῦ Ἀσωπίωνος, ἀναθέψασα μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς τὴν Ἥραν. 2) μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Τήλεμαχον. 3) θυγ. τοῦ Δαρδάνου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἄρμου τὸν Ῥόλυβον, πατέρα τοῦ Γλαύκου. 4) θυγ. τοῦ Ἀσωπιῶ, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 5) (γεωγρφ.) νῆσος μεγάλη τοῦ Αἰγαίου, χωριζομένη διὰ στενοτάτου πορθμοῦ (τοῦ καλουμένου Εὐρίπου) τῆς Ἀττικῆς, Βοιωτίας, Δοκριδος καὶ Θεσσαλίας εἰς μῆκος 1200 σταδίων, καὶ ἔχουσα πόλεις ἐπ' αὐτῆς τὰ πρῶτα, τὴν Χαλκίδα, Ἐρέτριαν, Κάρυστον, Ἱστιέα κτλ. (Ἔργιος καὶ Νεγρεπόντη), (τὸ ἐθν. Εὐβοεύς). 6) β. τῆς Ἀργολ. 7) π. τῆς Σικελ. παρὰ τὰς Αἰόλας, ἐπὶ Σερέβου ὄρους κατεδαφισμένη. 8) π. τῆς Μακεδ. πλησίον τῆς Ἐδέσσης.
Εὐβοῆτας, α (ὁ), ἴδε Εὐβοῶτας.
Εὐβουλεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Τροχίλου ἐξ ἧς Ἐλευσῖνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τριπτολέμου. 2) υἱὸς τοῦ Διοκλέους.
Εὐβούλη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου Δάμαρχον. 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Λέω ἐν Ἀθήναις, θυσιασθεῖσα μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ὑπὲρ τῆς πόλεως.
Εὐβουλίδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 96 Ὀλυμπ. 2) ἀγαλματοποιός τις ἐν Ἀθήναις. 3) φιλόσοφος Μιλήσιος ἐκ τῆς Μεγαρικῆς σχολῆς, σύγχρονος καὶ ἐχθρὸς τοῦ Ἀριστοτέλους.
Εὔβουλος (ὁ), ἄρχων Ἀθήνησι τὸ δ'. ἔτος τῆς 109 Ὀλυμπ., ὁ παρ' Λυσίᾳ Εὐβουλίδης. 2) στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμ. 3) δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, Ἀναφλύστιος τὸν δῆμον, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 4 ἕτερος ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς τῶν Ἀθην., υἱὸς τοῦ Μνησιθέου, Κυδήριος (καὶ ὄχι Κύπριος) τὸν δῆμον. 5) φιλόσοφος Ἀλεξανδρεύς, ὀπαδὸς τοῦ Τίμωνος. 6) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀναξαγόρου.
Εὔβωτας, α (ὁ), Κυρηναῖος, νικήσας στάδιον ἐν Ὀλυμπίᾳ κατὰ τὴν 93 Ὀλυμπ.
Εὐβώτη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, μήτηρ τοῦ Κυρικύλου.
Εὐβοίμων, ονος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἐράθης (ι).
Εὐβοσίδας, α, (ὁ), Σπαρτιάτης, ἀδελφὸς τοῦ Φοιδίδα, στρατηγήσας ἐν Θράκῃ τῶν Λακεδ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου ἀδελφὸς τοῦ Ἄγιδος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. 3) Κορίνθιος τις παρὰ Λουκ.
Εὐβάμιππος (ὁ), φίλος τις τοῦ Θεοκρίτου.
Εὔβουλος (ὁ), = Εὔβημος.
Εὐδανεμος (ὁ), ἥρως τις τιμώμενος ἐν Ἀθήναις.
Εὔδημος καὶ Δωρ. Εὔδαμος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 106 Ὀλυμπ. 2) φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ Ῥόδου, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους. 3) ψευδοϊατρός τις ἐν Ἀθήναις, πωλῶν βακάνια καὶ ἄλλα τοιαῦτα προφυλακτικὰ δῆθεν περίαπτα.
Εὔδικος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων παρὰ Ξενοφ. (ὀρθότ. Εὔδις). 2) Ἀθηναῖος, πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου.
Εὐδοκία (ἡ), ἡ πρότερον Ἀθηναΐς, γυνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Θεοδοσίου, θυγ. τοῦ φιλοσόφου Λεοντίου ἐξ Ἀθηνῶν, ποιήσασα, ὡς λέγεται, τὰ Ὁμηρόκεντρα, τὰ ὁποῖα ὅμως πιθανώτερον ἀποδίδονται εἰς τὴν ἑπμ. 2) ἡ Μακεμβολίτισσα, γυνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Δούκα καὶ μετ' αὐτὸν Ῥωμανοῦ τοῦ Διογένους, συγγράψασα Δ. ἔπη ἱστορικομυθολογικὸν, ἐπιγραφόμενον Ἰωνιά, ἧς ζώσα ἔτι τῷ 1096.
Εὔδοξος (ὁ), Κνίδιος, υἱὸς τοῦ Αἰσχίνου, φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ἀρχύτα κτλ., ἀκμάσας περὶ τὸ 368 πρὸ Χ., περιφήμως μαθηματικὸς καὶ ἀστρονόμος, ἐκ τῶν ἀπολεσθέντων συγγραμμάτων του ἠντλησεν ὁ Ἄρατος τὴν ὕλην τοῦ ποιήματός του. 2) Κυζικηνός, γεωγράφος, ἀκμάσας περὶ τὸ 120 ἔτος πρὸ Χ., περιηγηθεὶς, κατὰ διαταγὴν Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, τὰς Ἰνδίας, ὅθεν ἔφερεν, ὡς λέγεται, ἐκ τῶν πρώτους ἐλέφαντας.
Εὐδώρα καὶ Εὐδώρη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. 2) μία τῶν Νηρηίδων.
Εὔδωρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Πολυμήλης, θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος, εἷς τῶν πέντε ἡγεμόνων τῶν ἐπὶ Τροίαν Μυρμιδόνων. 2) εἷς τῶν παίδων τῆς Νιόβης.
Εὐέλθων, οντος (ὁ), βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος περὶ τὸ 527 πρὸ Χ.
*Εὐεργετίδας, α (ὁ), Μεσσήνιος εὐπατρίδης, γαμβρὸς ἐπ' ἀδελφῇ τῷ Ἀγναγόρᾳ τοῦ Ἀριστομένους.
Εὐεσπερῖται (οἱ), ἔθνος τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Λιβύῃ.
*Εὐέτης, ους (ὁ), ποιητὴς κωμικός. 2) Πυθαγορειός τις ἐκ Λοκρῶν.
Εὐετίων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.
Εὐήγορος (ὁ), Ἀθηναῖος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει νόμον τινὰ ὁ Δημοσθ.
Εὐήμερος (ὁ), ποιητὴς, ἱστοριογράφος ἢ φιλόσοφος Σικελιώτης ἐκ Μεσσήνης ἢ Ἀκράγαντος, σύγχρονος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, ὁ ἐπικληθεὶς Ἄθεος, διότι ἔγραψε κατὰ τῶν Ἑλληνικῶν θεῶν. 2) Κῷος, συγγραφεὺς παρ' Ἀθην. (ΙΔ', 658).
Εὐηνίνη (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Μάρπησσα.
Εὐήνιος (ὁ), μάντις ἐξ Ἀπολλωνίας, πατὴρ τοῦ Δηϊφόνου, μάντεως καὶ αὐτοῦ.
Εὐηνορίδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Ἰφικράτους.
Εὔηνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ποτάμιος θεὸς ἐν Αἰτωλίᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Ἄρεως ἐκ τῆς δημονίκης, βασιλεὺς τῶν Αἰτωλῶν, πατὴρ τῆς περιφήμου Μαρπήσσης, τῆς ὁποίας πολλοὶ μνηστῆρες φονεύσας, ἐπιγὴ τελευταῖον ὑπὸ ἀπελπισίας, ἀπαγχεσθεὶς αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ἴδα, εἰς τὸν ἀπ' αὐτοῦ μετονομασθέντα ποταμὸν Λυκόρμαν. 3) υἱὸς τοῦ Σελήπιου, βασιλεὺς τῆς ἐν Κιλικίᾳ Λυρνησσοῦ, τοῦ ἀπείου τοὺς δύο υἱοὺς, Μύνητα καὶ Ἐπίτροφον, ἐθανάτωσεν ὁ Ἀχιλλεὺς ὅτε ἐπόρθησε τὴν πόλιν των. 4) δύο ποιηταὶ ἐλεγείων ἐκ Πάρου, ὧν ὁ μὲν σύγχρονος τοῦ Ἐμπεδοκλέους, ὁ δὲ τοῦ Σωκράτους. 5) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Αἰτωλ., ὁ πρότερον Δυκόρμας, πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Βωμίου καὶ χυν. εἰς τὴν θάλασσαν, (Ἀπολλόδ.). 6) ποτ. τῆς Μυσ., ῥέων πρὸς βορρᾶν τῆς πόλεως Περίνης καὶ χυν. εἰς τὴν θάλασσαν.
Εὐήνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν αὐτοχθόνων Ἀθηναίων, ἀνὴρ τῆς Δευκίππης καὶ πατὴρ τῆς Κλειτοῦς, (Ἡλιάδ. Κριτ.). 2) Ἰθακήσιος πατὴρ τοῦ Δεωκρίτου, (Ὀδ. Β', 242). 3) ὁ πατὴρ τοῦ ζωγράφου Παῤῥασίου. 4) ἰατρός τις παρ' Ἀθην. (Β' 46).
Εὐηρείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Τειρεσίας.
Εὐήρης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐξ τῆς Στυμφαλίδος Παρθενόπης. 2) υἱὸς τοῦ Πτερελάου, διασωθεὶς μόνος μετὰ τῶν λαφύρων ἐκ τῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς καὶ Ἠλεκτρύονος μάχης τῶν Ταφίων. 3) ὁ πατὴρ τοῦ Ταιρασίου, ἀτύχους τοῦ ἐν Στάρτῃ Οὐδαίου.
Εὔθηρος (ὁ), Ἀθην. φίλος τοῦ Σωκράτους.
*Εὐθίας, ου (ὁ), ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, κατηγορήσας εἰς μάτην τὴν περιφρονήσασαν Φρύνην.
†Εὐθ.πος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐθύπου.
Εὐθύδαμος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 96 Ὀλυμπ. καὶ ἄλλος τὸ γ'. τῆς 82, καὶ ἄλλος τὸ δ'. τῆς 87. 2) στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμ. 3) σοφιστὴς, Κῖος, ζήσας ἐν Θουρίοις τῆς Ἰταλ. καὶ φιλόσοφος ἐν Ἀθήναις. 4) Συρακούσιος, υἱὸς τοῦ Κεφάλου καὶ ἀδελφὸς τοῦ ῥήτορος Λυσίου. 5) υἱὸς τοῦ Διοκλέους, μαθητὴς τοῦ Σωκρ., ὁ ἐπικληθεὶς Καλός.
Εὐθύδικος (ὁ), Χαλκιδεύς τις παρὰ Δουρ. 2) ἰατρός τις παρὰ Δημοθ.
Εὐθυκλῆς, έους (ὁ), Λακεδαιμόνιος, πρεσβεύσας εἰς Περσίαν. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 110 Ὀλυμπ. 3) Κορίνθιος πατὴρ τοῦ Ξενοκλείδα.
Εὐθυκράτης, ους (ὁ), Ὀλύνθιος, ἀρχηγὸς τοῦ ἐμπικοῦ, προδοὺς τὴν πατρίδα του εἰς τὸν Φίλιππον. 2) ἀγαλματοποιὸς, υἱὸς καὶ μαθητὴς τοῦ Δυσίππου.
*Εὐθύκριτος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 131 Ὀλυμπ.
Εὐθυμένης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 95 Ὀλυμπ. 2) Μασσαλιώτης, σταλεὶς πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς ἐν Ἀφρικῇ πορείας τοῦ στρατηγοῦ τῶν Καρχηδ. Ἀννίβου, τὸ 340 πρὸ Χ.

Εὔλυμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀστυκλέους ἢ τοῦ Νεοῦ Καικίνου ἐκ Λοκρῶν τῆς Ἰταλίας, περίφημος ἀθλητὴς ἐπὶ Ξέρξου, ἐλευθερώσας τοὺς κατοίκους τῆς Τεμέσσης ἀπό τινος πονηροῦ ὄγκμους, εἰς τὸν ὁποῖον ἐθυσιάζοντο νὰ θυσιάζωσι κατ' ἔτος μίαν νεάνιδα, καὶ γενόμενος ἐπὶ τέλους ἀφανής, ἀφ' οὗ ἔζησε πολλοὺς γρόνους.

†Εὔλυνος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐλύσημος (ἴδ.). 2) ἀθλητής τις Σάμιος, παρὰ Δημοσθ. (κατὰ Μιδ.).

Εὔλυς, υος (ὁ), Σπαρτιάτης, πατὴρ τοῦ Χαριδόου.

Εὐλυφρων, ονος (ὁ), μάντις ἐν Ἀθήναις, ὃν ἐξ ὑπογραφεται ὁ Περὶ εὐσεβείας διάλογος τοῦ Πλάτωνος.

Εὐλύτη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων. 2) θυγ. τοῦ Λεύκωνος, γυνὴ δὲ τοῦ Ἀνδρέως, πρίγκηπος αἰγιαλοῦ τοῦ Ὀρχομενοῦ, καὶ μήτηρ τοῦ Ἐτεοκλέους. 3) θυγ. τοῦ Χειρίωνος, ἡ ἄλλως Μελανίππη, μεταμορφωθεῖσα εἰς ἵππον. 4) (γεωγρ.) π. τῆς Καρ.

Εὔλυτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθέμιδος ἐξ Αἰτωλίας. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων. 3) υἱὸς τοῦ Μεγαρέως, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κηθαιρωνίου λέοντος. 4) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 79 Ὀλυμπ.

*Εὐμάθμας (ὁ), γλύπτης Ἀθηναῖος (;), διδάσκαλος τοῦ Ἀνδροσθένους.

*Εὐμαρος (ὁ), εἷς τῶν μαθητῶν τοῦ Ἀριστοτέλους.

Εὐμαπίδας, α (ὁ), Ἀρκὰς, πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου.

Εὐμαρπία (ἡ), π. τῆς Φρυγ. περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της, (ὁ πολ. Εὐκαρπεύς).

Εὔμαια (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἄρτεμις ἐν Θήβαις καὶ ἐν Κορίνθῳ, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐορτάζοντο καὶ τὰ Εὔμαια.

Εὐμαχίδης, ου (ὁ), Ζαγκλαῖος, κτίσας τὴν ἐν Σικελίᾳ Ἰμέραν περὶ τὸ 649 πρὸ Χ. 2) υἱὸς τοῦ Ἱπποκράτους, τυράννου τῆς ἐν Σικελίᾳ Γέλας, φονευθεὶς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Γέλωνος. 3) εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθ., ἐκλεχθείς, μετὰ τὴν κατάλυσιν αὐτῶν, πρῶτος ἄρχων τῆς πατρίδος του, κατὰ τὸ β'. ἔτος τῆς 94 Ὀλυμπ., περίφημος εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Ἀθηνῶν διὰ τὸ περὶ γενικῆς ἀμνηστείας ψήφισμα, ἀφ' οὗ καὶ ἡ παροιμία «Τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἐξετάζειν». 4) μάντις ἐκ Φλιασῶντος παρὰ Ξενοφ. 5) Μεγαρεύς, μαθητὴς τοῦ Σωκρ., ὁ ἀφετήσας τὴν Μεγαρικὴν ἢ Ἐριστικὴν σχολήν. 6) ὁ περίφημος μαθηματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας ἢ Σικελίας, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίων, οὗ ὁποίου σώζονται τινὰ μαθηματικὰ συγγράμματα.

Εὐκλῆς, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην., σύγχρονος καὶ συστράτηγος τοῦ Θεσεῖ, χρηματίσας ἔφετος καὶ ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 88 Ὀλυμπ. 2) στρατηγὸς τῶν Συρακουσ., υἱὸς τοῦ Ἱππωνος, ἀντιταχθεὶς εἰς τὸν Νικίαν.

*Εὔκλος (ὁ), χρησμολόγος, Κύπριος, προγενέστερος τοῦ Βάκιδος, προειπὼν τὴν ἐπιστράτειαν τῶν Περσῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

*Εὐκοσμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκούργου ἐκ Σπάρτης.

Εὐκράντη, ἡ κοινῶς Εὐκράτη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Εὐκράτης, ους (ὁ), δημαγωγὸς τις ἐν Ἀθήναις, προκάτοχος τοῦ Κλέωνος. 2) ὁ ἀδελφὸς τοῦ στρατηγοῦ Νικίου.

Εὐκρατίδης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Βακτριανῆς.

Εὐκρατεία (ἡ), π. τῆς Βακτριανῆς.

Εὐκτήμων, ονος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, χρηματίσας καὶ ἄρχων τὸ γ'. ἔτος τῆς 92 Ὀλυμπ. ἢ τὸ ἑ. τῆς 93. 2) ἕτερος ἄρχων τὸ β'. ἔτος τῆς 102 Ὀλυμπ. 2) δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος καὶ ἐχθρὸς τοῦ Δημοσθ.

Εὐλαῖος (ὁ), ποτ. τῆς Σουσιανῆς, ὁ παρὰ τῷ Ἡροδ. Χοάσπης.

Εὐλιμένη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

*Εὐμάθης, ους (ὁ), εἷς τῶν 30 τυρ. ἐν Ἀθ.

*Εὐμάθιος (ὁ), συγγραφεὺς ἐρωτικὸς.

Εὔμαιος (ὁ), ὁ πιστὸς χειριέσκαλός τοῦ Ὀδυσσ., υἱὸς τοῦ Κτησίου ἢ Δ. (ἴδε Ὀδυσσ. Ο. 402—482). 2) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον ὁ Περιζώνιος γράφει Εὐμένη.

Εὐμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Χτησίου, στρατηγὸς τῶν Κορινθ. ἐν τῷ Πελοποννησ. πολέμῳ.

Εὐμείδη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων.

Εὐμείδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων.

Εὐμένεια καὶ Εὐμενία (ἡ), π. τῆς Φρυγ. κτίσμα τοῦ Εὐμένους ἀδελφοῦ τοῦ Ἀττάλου. 2) π. τῆς Καρ.

Εὐμένης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, ἀριστεύσας κατὰ τῶν Περσῶν ἐν Σαλαμῖνι. 2) ὁ περίφημος στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, γεννηθεὶς ἐν Καρδίᾳ τῆς Θράκης καὶ ἀνατραφεὶς ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Φιλίππου, ὅπου ἐνυμφεύθη τὴν Βαρσίνην ἐκ τῆς βασιλικῆς γενεᾶς τῶν Μακεδόνων. Μετὰ θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου, οἰκειωθεὶς τὸν Περδίκκαν, κατέστη ἡγεμὼν τῆς Καππαδοκ. καὶ Παφλαγον. Πολεμούμενος δὲ ἀκαταπαύστως ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου, καὶ ἐγκαταλειφθεὶς ὑπὸ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ συμμάχων, ἡχμαλωτίσθη καὶ κατεσφάγη μετὰ μίαν μάχην συγχρονισθεῖσαν παρὰ τὰ Σοῦσα. 3) ἀδελφὸς τοῦ Φιλεταίρου, βασιλεὺς τῆς Περγάμου, κατακτήσας πολλὰ μέρη τῆς Ἀσίας ἢ ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 22 μόλις ἐτῶν, ἀφεὶς διάδοχόν του Ἄτταλον τὸν πρῶτον. 4) ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ Ἀττάλου, βασιλεὺς τῆς Περγάμου, πολεμήσας πρὸς Ἀντίοχον τὸν Μέγαν ὑπὲρ τῶν Ῥωμαίων, καὶ μετὰ ταῦτα κατασταθεὶς ὕποπτος εἰς αὐτούς. Ἀπέθανε δὲ βασιλεύσας 39 χρόνους, ἀφεὶς τὸν θρόνον εἰς τὴν ἰδίαν του γυναῖκα καὶ τὸν ἀδελφόν του Ἄτταλον.

Εὐμενίδες (αἱ), κατ' εὐφημ. αἱ Ἐριννύες.

Εὐμήδης, ους (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Τυδέως φονευθέντων υἱῶν τοῦ Μέλαντος ἐξ Αἰτωλίας. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Δόλωνος, κήρυξ τοῦ Πριάμου. 3) ἱερεὺς τῆς ἐν Ἄργει Ἀθηνᾶς, διατρώσας τὸ Παλλάδιον ἐπὶ τῆς ἐκβολῆς τῶν Ἡρακλειδῶν. 4) κτίτωρ τῆς ἐν Ἀρσινόῃ Πτολεμαΐδος

Εὔμηλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀδμήτου καὶ τῆς Ἀλκήστιδος, ἡγεμόνων τῶν ἐπὶ Τροίαν Θεσσαλῶν, νυμφευθεὶς τὴν ἀδελφήν της Περιφήμην Πηνελόπης Ἰφθίμην. 2) υἱὸς τοῦ Βέροπος, πατὴρ τῆς Βύσσης, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ εἰς νυκτικόρακα. 3) πατὴρ τοῦ Βότρυ, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσε μὲ ἕνα βαιλόν. 4) ἀργαῖος ποιητὴς Κορίνθιος, ποιήσας Τιτανομαχίαν περὶ τὸ 768 π. Χ. 5) ἑρωϊκὸς κτίτωρ καὶ βασιλεὺς τῶν Πατρῶν τῆς Ἀχαΐας, αὐτόχθων.

Εὐμήτης, ου (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς καταποθέντων υἱῶν τοῦ Λυκάονος.

Εὐμόλπη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Εὐμολπίδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Εὐμόλπου. Οὕτως ἐκαλεῖτο οἰκογενειά τις ἐν Ἀθήναις, ἐκ τῆς ὁποίας μόνης ἐκλέγοντο ἱερεῖς τῆς ἐν Ἐλευσῖνι Δήμητρος. 2) (ὡς κυρ. ὄνομα) ῥήτωρ τις τῶν Πλαταιέων παρὰ Θουκ. (ὅπου τινὲς διορθ. Εὐπομπίδας).

Εὔμολπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Χιόνης, θυγατρὸς τοῦ Βυρέου, ῥιφθεὶς ὑπὸ τῆς μητρός του εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ διασωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ποσειδ. εἰς Αἰθιοπίαν, κἀκεῖθεν φυγὼν εἰς Θράκην, ἐδεξιώθη τὸν αὐτόθι βασιλεύοντα Τεγύριον. Στρατεύσας δὲ ὡς σύμμαχος τῶν Ἐλευσινίων κατὰ τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τοῦ Ἐρεχθέως, ἔχασεν ἐν τῇ μάχῃ τὸν υἱόν αὐτοῦ Ἴακχον, κατά τινας δὲ ἐφονεύθη καὶ αὐτός. Εἰσήγαγε δὲ πρῶτος τὰ μυστήρια τῆς Δήμητρος ἐν Ἐλευσῖνι, ἃ ἐμύησεν εἰς αὐτὰ καὶ τὸν Ἡρακλέα. 2) ἄλλος Εὔμολπος ἀναφέρεται, βασιλεὺς τῶν Ἐλευσινίων, σύγχρονος τοῦ Τριπτολέμου, ὃς 3) τρίτος ἄλλος, υἱὸς τοῦ Μουσαίου. 4) παρὰ Θευκρίτῳ δέ, υἱὸς τοῦ Φιλάμμονος, ὁ διδάξας τὸν Ἡρακλέα τὴν μουσικήν.

Εὔμοιρος, ονος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Δυκάονος.

†Εὐνείκη, ἀρθότ. Εὐνίκη.

Εὔνηος καὶ Εὔνεως, ἕως καὶ Εὔνεως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Ὑψιπύλης, βασιλίσσης τῆς Λήμνου, ἐξαγορασθεὶς παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως τὸν Λυκάονα, ἕνα τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου.

Εὐνίκη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Εὔνικος (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀρρ. 2) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας.

Εὐνόη (ἡ), δούλη τις παρὰ Θεοκρ.

Εὐνομία (ἡ), μία τῶν τριῶν Ὡρῶν.

Εὔνομος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀργιτέλης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. φιλοξενουμένου παρ' αὐτῷ Οἰνεῖ, διότι ἐκηδέτει ἀνεπιτηδείως. 2) υἱὸς τοῦ Πρυτάνεως, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, πατὴρ τοῦ Δυκούργου ἢ τοῦ Χαριλάου. 3) ναύαρχός τις τῶν Ἀθην. 4) ποιητὴς καὶ κιθαρῳδὸς ἐκ Λοκρῶν τῆς Ἰταλ.

Εὔνοστος (ὁ), ἥρως εἷς ἐν Ταναγρᾳ, ἔκγονος τοῦ Κηφισσοῦ. 2) (γεωγρ.) λιμήν τις παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρ.

Εὐνόθους (ὁ), υἱὸς τοῦ Μίνωος ἢ τῆς Δευκέρεας.

Εὔξεινος πόντος, ἡ Μαύρη θάλασσα.

Εὐξενίδης, ου (ὁ), ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. 2) (πλθ.) περίφημός τις οἰκογένεια ἐν Αἰγίνῃ.

*Εὐξένιππος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸδ'. ἔτος τῆς 114 Ὀλυμπ.

Εὔξενος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις ἡγεμὼν ἐν Λοκρίδι παρὰ Ξενοφ.

Εὐξίθεος (ὁ), Ἠλεῖός τις πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου. 2) Πυθαγόρειός τις παρ' Ἀθην. [Δ', 157].

Εὐουδὼς, έως (ὁ), ἴδε Ἐνοδία.

*Εὐόρας, α (ὁ), μέρος τι τοῦ Ταϋγέτου.

Εὐπάγων (τὸ), πολίχν. τῆς Ἤλιδος.

Εὐπαίβας ἢ Εὐπαΐδας, α (ὁ), Ἐπιδαύριός τις παρὰ Θεόδ.

Εὐπάλαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μητίωνος ἢ τῆς Ἀλκίππης, πατὴρ τοῦ περιφήμου Δαιδάλου, αὐλητὴς τῆς ἀγκύρας.

Εὐπαλία (ἡ), = Εὐπάλιον.

Εὐπαλίνος (ὁ), Μεγαρεὺς, υἱὸς τοῦ Ναυστρόφου, ἀρχιτέκτων, κατασκευάσας τὸν περίφημον ὑδραγωγὸν τῆς Σάμου.

Εὐπάλιον (τὸ), π. τῶν Δοκρῶν Ὀζολῶν, πρὸς βυθῷ τῆς Ναυπάκτου, (ὁ κολ. Εὐπαλιεύς).

Εὐπατορία (ἡ) ἢ Εὐπατόρων (τὸ), π. τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, κτίσμα Μιθριδάτου τοῦ Εὐπάτορος, (Γκιοσλιβέ). 2) π. τοῦ Πόντου, ἡ ὕστερον Μαγνόπολις.

Εὐπάτωρ, ορος (ὁ), ἐπώνυμον τοῦ περιφήμου Μιθριδάτου.

Εὐπείθης, ους (ὁ), ῥαψῳδός τις, πατὴρ τοῦ Ἀντινόου.

Εὐπαλέμεια (ἡ), θυγ. τοῦ Μυρμιδόνος, ἐξ ἧς ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Αἰθαλίδην.

Εὐπάλτρος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Πλάτωνι.

Εὔπυλις, ιδος (ὁ), ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, Ἀθηναῖος, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους.

*Εὔπυλος (ὁ), Θεσσαλὸς Ὀλυμπιονίκης.

Εὐπυμπη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Εὐπορία (ἡ), π. τῆς Μακεδόν. κτίσμα τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, (ὁ πολ. Εὐπορ.εύς).

Εὐπυρίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ. φυλῆς εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Εὐπυριδης).

*Εὔπωλος (ὁ), = Εὔπολος.

Εὐριπίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀκόλλ. καὶ τῆς Κλειτοβούλης. 2) ὁ περίφημος δραματικὸς ποιητὴς, υἱὸς τοῦ Μνησάρχου, γεννηθεὶς ἐν Σαλαμῖνι τῷ 479 πρὸ Χ. ἢ ἀποθανὼν ἐν Μακεδονίᾳ εἰς ἡλικίαν 76 χρόνων. Ἐκ τῶν 75 ἢ 92 τραγῳδιῶν του ἐσώθησαν μόναι δεκαεννέα.

2) δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις παρ' Ἀρχῳ.

Εὔριπος (ὁ), ἴδε Εὔβοια.

Εὐρυάδης, ου (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου.

Εὐρυάλη (ἡ), μία τῶν Γοργόνων. 2) θυγ. τοῦ Μίνωος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδ. τὸν Ὠρίωνα.

Εὐρύαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μηκιστέως, εἷς τῶν Ἐπιγόνων καὶ τῶν Ἀργοναυτῶν, ἢ τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων ὑπὸ τὸν Διομήδην.

2) υἱὸς τοῦ Μέλαντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως. 3) εἷς τῶν ἀνταγωνιστῶν τοῦ Ὀδυσσ. Φαιάκων. 4) στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν ἐπὶ τοῦ Μεσσην. πολέμου.

Εὐρυάναξ, ακτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δωριέως. ἐκ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῶν Σπαρτιατῶν, συστράτηγος τοῦ Παυσανίου ἐν Πλαταιαῖς.

Εὐρυάνασσα (ἡ), θυγ. τοῦ Πακτωλοῦ, ἐξ ἧς ὁ Τάνταλος ἐγέννησε τὸν Πέλοπα.

Εὐρυβάτης, ου (ὁ), κήρυξ τοῦ Ὀδυσσ. ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. 2) κήρυξ τοῦ Ἀγαμέμνονος. 3) εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ἄλλως Ἐριβώτης. 4) στρατηγὸς τῶν Ἀργείων, ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τῶν Αἰγινητῶν κατὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ φονευθεὶς ὑπὸ Σωφάνους τοῦ Δεκελέως.

Εὐρύβατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρήμου ἢ τοῦ Ἀξιοῦ. 2) κυβερνήτης Καρικοῦ πλοίου παρὰ Θηβ. 3) Δακεδαιμόνιος, ὁ πρῶτος νικήσας πάλην ἐν Ὀλυμπίᾳ. 4) περίφημός τις προδότης ἐπὶ Κροίσου, Ἐφέσιος τὸ γένος, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα κατήντησε παροιμιώδες καθὼς καὶ τοῦ Φρυνώνδα.

Εὐρυβία (ἡ), θυγ. τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, γυνὴ τοῦ Τιτᾶνος Κρίου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀστραίου κτλ. 2) μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Πολύ- σθενα. 3) μία τῶν Ἀμαζόνων, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Εὐρυβιάδης, α (ὁ), Σπαρτιάτης, ἀρχιστράτηγος τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου ἐν Ἀρτεμισίῳ.

Εὐρύβιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος. 2) υἱὸς τοῦ Μύρωνος, φονευθεὶς ἐν Ἀθήναις, ὅπου εἶχε στρατεύσει μετὰ τοῦ πατρὸς του κατὰ τῶν Ἡρακλειδῶν.

*Εὐρύβοτας (ὁ), Ἀθηναῖος, νικήσας στάδιον ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐπὶ Πεισιστράτου.

Εὐρυβώτας, α, (ὁ), Ἕλλην ἀρχηγὸς τῶν τοξοτῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Εὐρυγάνεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ὑπέρφαντος, δευτέρα γυνὴ τοῦ Οἰδίποδος, ἢ μήτηρ τῆς Ἰσμήνης κλπ.

Εὐρυδάμας, αντος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Φάρτης. 2) υἱὸς τοῦ Ἐτεμένου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. 3) Τρωαδίτης, πατὴρ τοῦ Ἄδαντος ἢ Πολυΐδου. 4) εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. 5) ἀθλητής τις ἐκ Κυρήνης, θαυμαζόμενος διὰ τὴν ἐπάθειάν του.

Εὐρυδάτη (ἡ), θυγ. τοῦ Διακτορίδου, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Δεωτυχίδου.

*Εὐρυδαμίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγιδος Δ', βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

*Εὐρύδαμος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Αἰτωλῶν κατὰ τῶν Γαλατῶν.

*Εὐρύδημος (ὁ), πατὴρ τοῦ περιφήμου προδότου Ἐφιάλτου.

Εὐρυδίκη (ἡ), μία τῶν Δρυάδων Νυμφῶν, γυνὴ τοῦ Ὀρφέως, ὅτις, ἀποθανοῦσης αὐτῆς, κατέβη εἰς τὸν Ἅιδην ἵνα τὴν ἐπαναφέρῃ ἐξ.. 2) μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Κάνθον. 3) θυγ. τοῦ Ἀδράστου, γυνὴ τοῦ Ἴλου ἢ μήτηρ τοῦ Δαοδάμαντος. 4) θυγ. τοῦ Ἀκαστοδαίμονος, γυνὴ τοῦ Ἀκρισίου, καὶ μήτηρ τῆς Δανάης. 5) θυγ. τοῦ Ἐλυμένου καὶ γυνὴ τοῦ Νέστορος.

6) γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐκ Νεμέας ἢ μήτηρ τοῦ Ἀρχεμόρου. 7) θυγ. τοῦ Ἀκτορος ἢ μήτηρ τῆς Πολυδώρας. 8) γυνὴ τοῦ ἐρέοντος βασιλέως τῶν Θηβῶν. 9) θυγ. τοῦ Ἀμύντα καὶ γυνὴ Φιλίππου τοῦ Ἀραβαίου, ἀδελφοῦ ἐκ πατρὸς καὶ μητρὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, κακοποιηθεῖσα μετὰ τοῦ ἀνδρὸς της ἀφ' οὗ ἐβασιλεύθη ἀπανθρώπως ὑπὸ τοῦ Παυσανίου καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος.

Εὐρύηλας (ὁ), προύριον παρὰ τὰς Συρακούσας, ἀποτελοῦν μέρος τῶν Ἐπιπολῶν, (Belvedere).

Εὐρύθεμις, ιδος (ἡ), θυγ. τῆς Ἐλεοδίας ἢ γυνὴ τοῦ Δίτωλοῦ Θοστέως.

Εὐρυθόη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, ἀνταμειφθεῖσα ὑπὸ τινων ὡς γυνὴ τοῦ Θόαντος καὶ μήτηρ τῆς Ἱππολοχαίας.

Εὐρύκαπυς, υος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἡρακλέους.

Εὐρύκη (ἡ), θυγ. τοῦ Θεσπιοῦ καὶ μήτηρ τοῦ Τελεσταγόρου.

Εὐρύκλεια (ἡ), ἡ τροφὸς τοῦ Ὀδυσσέως Ὀδ. Δ, 420 κ. ε. καὶ Ψ, 1, 3κτλ.μ

*Εὐρυκλείδης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ ἐπιζήτου Εὐρυκλείδου. 2) φήτωρ Ἀθηναῖος, φαρμακωθεὶς ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Γ', βασιλέως τῶν Μακεδ.

Εὐρυκλῆς, έους (ὁ), Ἀθηναῖος μάντις καὶ ἐγγαστρίμυθος περίφημος, ὥστε πάντες οἱ τοιοῦτοι ἀπ' αὐτοῦ παρωνομάσθησαν.

2) ἡγεμὼν τῶν Δακεδ. ἐπὶ Στρόβωνος.

Εὐρυκράτης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Πολυδώρου καὶ πατὴρ τοῦ Ἀναξάνδρου βασιλέως τῆς Σπάρτης.

Εὐρυκύδη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἐνδυμίωνος, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Αἰόλον.

Εὐρυλέων, οντος (ὁ), ὁ κοινῶς λεγόμενος, υἱὸς τοῦ Αἰνείου. 2) Σπαρτιάτης, ἀποικήσας μετὰ τοῦ Δωριέως εἰς Σικελίαν, (Ἡρόδ. Ε', 46). 3) στρατηγὸς τῶν Δαχαιῶν, (Πολύβ. 1', κδ', 4).

*Εὐρυλεωνὶς, ίδος (ἡ), Σπαρτιᾶτις, γαμήσασα συνωρίδι ἵππων εἰς τὰ Ὀλύμπια.

Εὐρύλοχος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Δρύοπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Δρυτονόης. 2) συγγενὴς τοῦ Ὀδυσσ., συμπαρακολουθήσας αὐτὸν εἰς τὴν Τροίαν καὶ ἀφανισθεὶς ἐν τῷ νήσῳ τοῦ Ἡλίου.

3) στρατηγὸς τῶν Δακεδ. ἐν τῷ περὶ τὴν Ναύπακτον μάχῃ κατὰ τῶν Ἀθηναίων. 4) εἷς τῶν στρατηγῶν Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου, καὶ ἄλλοι.

Εὐρύμαχος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Θόαντος φονευθέντων μνηστήρων τῆς Πηνελοπείας. 2) εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, υἱὸς τοῦ Πολύβου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. 3) υἱὸς τοῦ Ἀνεμήνορος. 4) Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Λεοντιάδου, κυριεύσας ἐξ ἐφόδου τὴν πατρίδα του, ἢ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Θηβαίων. Τοῦτο ὁ πάππος καὶ ὁμώνυμος ἐστρατήγησε τῶν Θηβαίων ἐν Θερμοπύλαις.

Εὐρυμέδη (ἡ), γυνὴ τοῦ Γλαύκου, ἢ μή-

τηρ τοῦ Βελλεροφόντου. 2) θυγ. τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας.

Εὐρυμέδουσα (ἡ), δούλη τῆς Ναυσικάας.

Εὐρυμέδων, οντος (ὁ), εἷς τῶν Καβείρων.

Εὐρυμέδων, οντος (ὁ), 1) βασιλεὺς τῶν ἐν Ἠπείρῳ Γιγάντων, ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ ἁπαξ Μερσείδου Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ναυσίθοον. 2) βασιλεὺς τῆς Πέρσης, υἱὸς τοῦ Μίνωος, φονευθεὶς μετὰ τῶν δύο τοῦ ἀδελφῶν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., πλέοντος κατὰ τῶν Ἀμαζόνων. 3) υἱὸς τοῦ Πανδίονος, φύλακος τοῦ Ἀγαμέμνονος, φονευθεὶς οὐκ οἶδ' ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου. 4) Δόκιμος, υἱὸς τοῦ Θυκλέους, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, φρονιμωτάτης ἐν Συρακούσαις. 5) (γεωγρ.) πον. τῆς Παμφυλ., γνν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἀττάλειας, περίφημος διὰ τῶν παρ' αὐτὰς ἐκβολὰς πάνυ λαμπρῶν μαργαριτῶν· καὶ θαλάσσης μέχρι τοῦ Ἑλληνοπόντου τῶν Περσῶν.

Εὐρυμεναί (αἱ), π. παραθαλ. τῆς Θεσσαλ. ὑπὸ τὴν Πελασγιῶτιδα (Καρίτσα).

Εὐρυμένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλώριδος. 2) κάλλιστος Δίωνος τοῦ Συρακουσίου.

Εὐρυμήδης, ους (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Τήλεμος.

Εὐρυμής (ἡ), ὄνομ. τοῦ μύνητος Τηλεμάχου, (Ζῆν. 1, 309).

Εὐρυνόμη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, μητρὸς τῶν Χαρίτων, βασιλεύσασα τῶν Ὀλύμπου πρὸ τοῦ Κρόνου. 2) μήτηρ τοῦ ἀοιδοῦ Θρᾴκης. 3) σύζυγος τοῦ Ὀφίωνος ἐν Αἰθικῇ. 4) θυγ. τοῦ Ταλαοῦ, καὶ μήτηρ τῆς Ἀδράστου. 5) μήτηρ τοῦ ποταμοῦ Ἀσωποῦ.

Εὐρυνόμης (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, υἱὸς τοῦ Αἰγυπτίου. 2) κατεχθόνιος τις δαίμων, βασανίζων τὰς ψυχὰς τῶν πονηρῶν ἐν τῷ Ταρτάρῳ. 3) εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δρύοπος.

Εὐρυπέλειος (ὁ), Ἀθηναῖος υἱὸς τοῦ Πενθιάνακτος, συγγενὴς τοῦ Ἀλκιβιάδου, ἡρέτισεν τὰ τῆς πόλεως.

Εὐρυπύλη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Ἀργέδικον. 2) θυγ. τοῦ Ἐνδυμίωνος, ἐξ ἧς ὁ Παιονεὺς γέννησε τὸν Ἦλιν (ἡ).

Εὐρυπύλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐαίμονος ἢ τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἄστυ, ἡγεμὼν τοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ Ὀρμενίου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης καὶ τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων. 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κτιμενηλόης, βασιλεὺς τῶν ἐπὶ τῆς Θρᾴκης Κῶ Βεμβίκων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., ἐπεὶ ἐγκρατὴς ἐκ τῆς Τηφάδος καὶ πληγωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσσαλῆς Εὐβοίτης. 4) εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, υἱὸς τοῦ Τημένου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Δ' στόλου, μεθ' οὗ ἐκβράσαντος τὸν Θύιον αὐτὸν κατέπεμψε. 5) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου φονευθέντων παίδων τοῦ Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθέμιδος. 6) υἱὸς τοῦ Τηλέφου καὶ τῆς Ἀστυόχης τοῦ Πριάμου ἀδελφῆς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου. 7) υἱὸς τοῦ Δεξαμενοῦ, βασιλέως τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Ὀλενοῦ, συστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἡρακλ. ἐπὶ Τροίαν.

Εὐρυπών, ῶνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σόου ἢ ἔγγονος τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἡρακλέους, ἀφ' οὗ κατήγοντο οἱ Εὐρυποντίδαι, μία τῶν εὐγενεστέρων οἰκογενειῶν τῆς Σπάρτης.

Εὐρυσάκης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος καὶ τῆς Τεκμήσσης, βασιλεύσας ἢ τιμηθεὶς ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν Σαλαμινίων.

Εὐρυσθένης, ους (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ μιᾶς τῶν Δαναΐδων. 2) υἱὸς τοῦ Ἀριστοδήμου καὶ τῆς Ἀργείας, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, βασιλεύσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Προκλέους τῆς Σπάρτης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Εὐρυσθενίδαι ἢ Ἀγίδαι.

Εὐρυσθεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Σθενέλου καὶ τῆς Νικίππης θυγατρὸς τοῦ Πέλοπος, ἔκγονος τοῦ Περσέως, βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν, ἐπιτάξας εἰς τοὺς Ἡρακλέα (τοῦ ὁποίου, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν θεῶν, ὑπερεῖχεν ὡς προγεννηθείς) τὰ γνωστὰ 12 ἆθλα. Καταστρίχων, μετὰ θάνατον τοῦ Ἡρακλ., τοὺς υἱοὺς του, ἐφονεύθη πολεμῶν κατὰ τῶν Ἀθηναίων, εἰς τοὺς ὁποίους εἶχον οὗτοι καταφύγει.

Εὐρυτᾶνες (οἱ), λαὸς τῆς Αἰτωλ. κατοικῶν πρὸς ἄρκτον τῆς Ναυπάκτου.

*Εὐρυτεία (ἡ) καὶ Εὐρυταί ἡ Εὐρυταί (αἱ), π. τῆς Οἰχαλίας ἢ (;) Ἀχαΐας.

Εὐρύτη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἱπποδάμαντος ἢ γυνὴ τοῦ Πορθέονος, μήτηρ δὲ τῶν Οἰνέως κτλ.

Εὐρυτίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἶφιτος.

*Εὐρύτιμος (ὁ), Κορίνθιός τις, πατὴρ τοῦ Ἀρχέτιμου παρὰ Θκδ.

*Εὐρύτιον (τὸ), = Εὐρυτεία.

Εὐρύτιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σπάρτωνος ἢ πατὴρ τῆς Γαλατείας.

Εὐρυτίων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. ἐν Ἀχαΐᾳ, διότι κατεδίωκε τὴν θυγατέρα τοῦ αὐτόθι βασιλέως Δεξαμενοῦ. 2) υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἐρυθείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, διότι ἠθέλησε νὰ ὑπερασπισθῇ τὰς βοῦς τοῦ πενθεροῦ του Γηρυόνου. 3) υἱὸς τοῦ Ἴρου καὶ τῆς Δημαναίσσης καὶ ἔγγονος ἢ, κατ' ἄλλους, υἱὸς τοῦ Ἄκτορος, πρὸς τὸν ὁποῖον κατέφυγων ὁ Πηλεύς, ἀφ' οὗ ἐφόνευσε τὸν ἀδελφόν του, καὶ νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα του Ἀντιγόνην, τὸν ἐφόνευσεν ὕστερον ἐξ ἀποτυχίας εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. 4) παρὰ Ὁλουτ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐρυπών.

Εὔρυτος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διονύσου ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀντιανείρας, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. 3) υἱὸς τοῦ Ἄκτορος καὶ τῆς Μολίονης, ἀδελφὸς τοῦ Κτέατος καὶ πατὴρ τοῦ Θάλπιος, ἐξ Ἤλιδος, πολεμῶν πρὸς τὸν Λύγκειον ἢ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.; κ. καὶ κατ' ἄλλους, βασιλεὺς τῶν Ἐπειῶν κατὰ τῆς Τροίας. 4) υἱὸς τοῦ Μελανέως καὶ τῆς Στρατονίκης, βασιλεὺς τῆς ἐν Εὐβοίᾳ ἡ Θεσσαλίᾳ Οἰχαλίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. (τὸν ὁποῖον εἶχε δώσῃ τὴν τοξευτικήν), διότι δὲν ἠθέλησε νὰ τῷ δώσῃ γυναῖκα τὴν θυγατέρα του Ἴόλην, ἢ ὑπὸ καὶ Ἀπόλλ., πρὸς τὸν ὁποῖον ἐτόλμησε νὰ ἀριληθῇ εἰς τὴν τοξείαν. 5) υἱὸς τοῦ Ἱπποκόοντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 6) Σπαρτιάτης, διασωθεὶς αὐτὸς μὲ ἕνα μόνον (ὡς πάσχοντας τοὺς ὀφθαλμοὺς) ἐκ τῶν ἐν Θερμοπύλαις παραταξαμένων 300 ἀκινάτων, εἰς τρὶς ἐκβῆναι ὅμως μὴ θέλων ἔπειτα νὰ ἐπιζήσῃ, ἐφονεύθη μεταξὺ τῶν πλήθεων τῶν Περσῶν καὶ ἐφονεύθη. 7) Πυθαγορείτης τις ἐκ Μεταποντίου.

Εὐρυσάεσσα (ἡ), ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Ὑπερίονος, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἥλιον κτλ.

*Εὐρύσφαμος (ὁ), Πυθαγορείτης τις ἐκ Μεταποντίου.

Εὐρυφῶν, ῶντος (ὁ) = Εὐρυπών.

Εὐρύφη, υπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Τερψιμάτης.

Εὔρωμος (ἡ), πολίχν. τῆς Καρ. ἐπὶ τοῦ ὄρους Γρίου, (ὁ πολ. Εὐρωμεύς).

Εὐρώπεια (ἡ), Πινακ. ἀντὶ

Εὐρώπη (ἡ), θυγ. τοῦ Τιτυοῦ, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδὼν ἐγέννησε τὸν Εὔρηλον. 2) θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. 3) θύγ. τοῦ Φοίνικος ἢ τοῦ Ἀγήνορος καὶ τῆς Τηλεφάσσης, τὴν ὁποίαν ἁρπάσας ὁ Ζεύς, μεταμορφωθεὶς εἰς ταῦρον, μετέφερεν εἰς Κρήτην, ὅπου ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν βασιλεύοντα τῆς νήσου Ἀστερίωνα, ἐγέννησε τὸν Μίνωα, Σαρπηδόνα ἢ Ῥαδάμανθυν. Ἀπ' αὐτῆς ἐπωνομάσθη 4) (γεωγρ.) ἓν τῶν τριῶν μερῶν τοῦ παλαιοῦ κόσμου, τὸ ὁποῖον ἅπαξ μόνον ναυφέρει ὁ Ὅμηρος, ὡς μέρος ἀοριστομένον κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους (ὁ κάτοικος Εὐρωπαῖος).

Εὐρώπη (ἡ), π. τῆς ἐν Μακεδ. Ἐμπθίδ. 2) π. τῆς Ἐμμαγωνῆς ἐν τῇ Συρίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου. 3) π. τῆς Μεσόπ. ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου. 4) π. τῆς Μηδ., ἡ πρότερον Ῥαγαί, μετὰ ταῦτα Ἀρσακία. 5) π. τῆς Καρ., ἡ ἀλλιῶς Εὔρωμος, (ὁ πολ. Εὐρωπαῖος καὶ Εὐρώπιος).

Εὔρωπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μακεδόνος καὶ τῆς Ὠρειθυίας, θυγατρὸς τοῦ Ἐρεχθέως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Μακεδ. πόλις.

Εὐρώτας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Μύλητος, βασιλέως τῆς Λακων. καὶ ἔγγονος τοῦ Λέλεγος, γεννήσας ἐκ τῆς Εὐρυθίκης τὴν Σπάρτην, γυναῖκα τοῦ Λακεδαίμονος, (ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάσθη ὁ 2) γεωγρφ.) κατ. τῆς Πελοπον., παρ. εἰς τὴν Ἀρκαδ. καὶ γυν. διὰ τῆς Λαΐων, εἰς τὸν Λακωνικὸν κόλπον πλησίον τοῦ Γυθείου, (Βασιλοπόταμον). 3) ποτ. τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ, παρ. ἐκ τοῦ Ὑλλάρου καὶ γυν. εἰς τὸν Πηνειόν, ὁ παρ' Ὁμήρῳ Τιταρήσιος.

Εὐρώτης, ους (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.

*Εὔρωψ, ωπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δίγιαλέως. 2) υἱὸς τοῦ Τυρσηνέως.

Εὐσέβεια (ἡ), ὕμν. τελεὶς τῆς Καππαδ.,

ἡ πρὸς τῷ Ταΐγετῳ, (ἄλλως) Τάναι καὶ 2) = Μάζακα.

Εὐσέβιος (ὁ), ὁ Παμφίλου (διὰ τὴν πρὸς τὸν Μάρτυρα τοῦτον εὐλάβειαν τοῦ τε), Καισαρεὺς, ἐπίσκοπος Καισαρείας (τῆς ἐν Παλαιστίνῃ), συγγραφεὺς ἀκμάσας ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου

Εὐσθένη (ἡ), π. τοῦ Ἰόντου, (Ἀρρ.).

Εὐσθένης, ους (ὁ), σοφιστής τις παρὰ Θεοκρ.

Εὐστάθιος (ὁ), ὁ περίφημος τοῦ Ὁμήρου Σχολιαστὴς, ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, γενόμενος ἐν Κωνσταντινουπόλει περὶ τὴν 12ν. ἑκατονταετηρίδα. 2) Ἀντιοχεύς, ἐκλεκτὸς Ἀντιοχείας (;), τοῦ ὁποίου σώζονται Ὁμιλίαι.

Εὐστόχιος (ὁ), ἰατρὸς Ἀλεξανδρεύς.

Εὔσφυρος (ὁ), Ἀργεῖός τις παρὰ Θκδ., πρεσβεύσας εἰς Λακεδαίμονα.

Εὔσωρος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀκάμαντος, ἡγεμόνων τῶν Θρᾳκῶν, (Ἰλ. 2, 8). 2) πατὴρ τῆς Δεινίτης, γυναικὸς τοῦ Αἰνέου καὶ μητρὸς τοῦ Κυζίκου.

Εὐτεία (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Μαντίνειαν, (ὁ παλ. Εὐτεινεύς).

*Εὐτελίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιος, νικήσας πένταθλον κατὰ τὴν λϐ' Ὀλυμπ. 2) γλύπτης Ἀργεῖος, (Παυσ. ΣΤ', ι, 8).

Εὐτέρπη (ἡ), μία τῶν Μουσῶν, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ τὸν Ἴασον.

Εὐτρήσιοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Εὐτρησίου.

Εὐτρήσιον (τὸ), κώμη τῆς Ἀρκαδ.

Εὐτρησις, ιος (ἡ), κώμη τῆς Βοιωτ. παρὰ τὰς Θεσπιὰς, ὅπου καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλ., (ὁ πολ. Εὐτρησίτης).

Εὐτυχὴς, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος.

Εὐτυχίδας, α (ὁ), σταδιοδρόμος τις παρὰ Λουκ.

Εὐτυχίδης, ου (ὁ), γλύπτης ἐκ Σικυῶνος, μαθητὴς τοῦ Λυσίππου.

*Εὐφάης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντιόχ., βασιλεὺς τῶν Μεσσηνίων.

Εὐφαμίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριστωνύμου, στρατηγὸς τῶν Κορινθ. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Εὐφάνης, ους (ὁ), Δίγυπτήτης, προκάτωρ τοῦ Τιμασάρχου.

*Εὐφήμη (ἡ), ἡ τροφὸς τῶν Μουσῶν.

Εὐφημίδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Εὐφήμου.

Εὔφημος (ὁ), ῥήτωρ Ἀθηναῖος χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Εὐφημος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἐξ τῆς Εὐρωπης, θυγατρὸς τοῦ Τιτυοῦ, ἢ τῆς Διωρίδος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, πρόγονος τοῦ οἰκιστοῦ τῆς Κυρήνης Βάττου. 2) υἱὸς τοῦ Τριζῆνος, ἡγεμόνων τῶν Κικώνων, σύμμαχος τῶν Τρώων. 3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 80 Ὀλυμπ. 4) Ἀθηναῖός τις πρεσβεύσας εἰς Συρακούσας.

Εὐφήτης, ου (ὁ), ἡγεμόνων τῆς ἐν Ἴλιδι Ἐφύρης (Ἰλ. Ο, 532).

Εὐφίλητος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ ῥητορος Χαριτίδου.

Εὔφορβος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πανθόου, πληγώσας τὸν Πάτροκλον καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου, (Ἰλ. Π. 806). Ὁ Πυθαγόρας ἐδόξαζεν ὅτι προϋπῆρξεν ἐν τῷ Εὐφόρβῳ τούτῳ, διὸ καὶ ὠνομάζετο Εὔφορβος. 2, Ἐρετριεὺς, υἱὸς τοῦ Ἀλκιμάχου, περιθοὺς τὴν πατρίδα του εἰς τοὺς Πέρσας ἐπὶ Δαρείου.

Εὐφορίβης, ου (ὁ), Ἀχαρνεὺς τις ἀνθρακοπώλης παρὰ τῷ Ἀριστοφ.

Εὐφορίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀχιλλ. καὶ τῆς Ἑλένης, γεννηθεὶς ἐν ταῖς νήσοις τῶν Μακάρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐν τῇ νήσῳ Λήλῳ, διότι δὲν συγκατετίθετο εἰς τὰς ὀρέξεις του. 2) ὁ πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλ. 3) ποιητὴς ἐν Χαλκίδι, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 π. Χ.

*Εὐφράτας (ὁ), μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος ἐξ Ἰσσοῦ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ, φονευθεὶς ἰδιογείρως, ἵν' ἀποφύγῃ τὴν ἐκδίκησιν τοῦ Φιλίππου (τοῦ ὁποίου ἦτον ἐχθρὸς), κυριεύσαντος τὴν πατρίδα του.

Εὐφρανωρ, ορος (ὁ), περίφημος ζωγράφος καὶ ἀγαλματοποιὸς, συγχρονος τοῦ Πραξιτέλους. 2) φιλόσοφος ἐκ Σελευκείας, μαθητὴς τοῦ Τίμωνος.

Εὐφράτας, α (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρὰ Ξενοφῶντι.

Εὐφράτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἀσίας, πηγ. ἐκ τῶν ὀρέων τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας καὶ χυν. εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον, ἀφ' οὗ ἐνοῦται μὲ τὸν Τίγριν, μετὰ τοῦ ὁποίου σχηματίζει τὴν Μεσοποταμίαν, (Φιράτ).

Εὐφρονιος (ὁ), πλούσιός τις Σουνιεὺς παρὰ Πλάτωνι.

Εὐφροσύνη (ἡ), μία τῶν τριῶν Χαρίτων.

Εὔφρων, ονος (ὁ), Σικυώνιός τις, ἀναλαβὼν τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν τῆς πολεως ταύτης ἐπὶ Ἐπαμεινώνδου. 2) κτίστης τῆς νέας κωμῳδίας παρ' Ἀθην. (Α', 7). 3) ὁ πάππας τοῦ Πυθαγόρα κατὰ Παυσ.

Εὐχαρίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἀριστοφ.

*Εὐχάριστος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ 6'. ἔτος τῆς 103ῆ Ὀλυμπ.

Εὔχειρος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς Κορίνθιος.

Εὐχήνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἱφιμεδούσης. 2) υἱὸς τοῦ Κοιρώνου ξ' ἔγγονος τοῦ Πολυείδου ἐκ Μεγάρων. 3) υἱὸς τοῦ μάντεως Πολυείδου ἐκ Κορίνθου, (Ἰλ. Ν. 663-672).

Εὐωνυμία (ἡ), χωρ. καὶ δῆμος τῆς Αττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. Εὐωνυμεύς).

Εὐώνυμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνυμάσθη ὁ ἐν Ἀττικῇ δῆμος.

Εὐώνυμος (ἡ), ἡ μικροτέρα τῶν Λιπάρεων, (Lisca Bianca). 2) = Εὐωνυμία.

Εὐῶπις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Τροιζῆνος, κρεμασθεῖσα αὐτοχειρί, διότι ἐκυοφόρησεν εἰς ἔρωτα τοῦ ἀδελφοῦ της.

Ἐφάμερος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης ἐξ Ὀκοῦντος κατὰ τὴν 81 Ὀλυμπ.

Ἔφεσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Καΰστρου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ

Ἔφεσος (ἡ), π. τῆς Ἰωνίας ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Καΰστρου, ἐπίσημος τὸ πάλαι διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, κατεσκαφισθέντα ὑπὸ τῶν Σκυθῶν τῷ 262 ἀπὸ Χ., (Ἀγασκλοῦν), (ὁ πολ. Ἐφέσιος).

Ἐφιάλτειον (τὸ), ἀκρωτ. βορειοδυτικὸν τῆς Καρπάθου.

Ἐφιάλτης, ου (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλ. καὶ Ἡρακλ. 2) εἷς τῶν Ἀλωαδῶν (ἴδε τὴν λξ.-ι). 3) Τραχίνιός τις, υἱὸς τοῦ Εὐρυδήμου, ὁ δείξας εἰς τοὺς Πέρσας τὸ ἐπὶ τῆς Οἴτης μονοπάτιον, διὰ τοῦ ὁποίου περιελθόντες οὗτοι, περικύκλωσαν τοὺς ἐν Θερμοπύλαις Ἕλληνας. 4) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Σουνιάδου, πράκτωρ τὰ τῆς πόλεως, εἷς ἄκρος πένης.

*Ἔφιππος (ὁ), ποιητὴς τῆς μεσαίας καὶ μφδίας. 2) συγγραφεύς τις Ὀλύνθιος παρ' Ἀθην. (Γ', 120).

Ἔφορος (ὁ), ἐπισημότ. ἱστοριογράφος ἐκ Κύμης, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους.

Ἐφυδίων, ωνος (ὁ), Ὀνομπονίκης ἐκ Μαινάλου τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ.

†Ἔφραῖος (ὁ), ἴδε ὀρθότ. Εὐφραῖος.

Ἑφύρα (ἡ), θ.γ. τοῦ Ὠκεανοῦ, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη 2) (γεωγρ.) τὸ πάλαι ἡ Κόρινθος. 3) π. τῆς Ἠλίδος ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Σελλήεντος. 4) π. τῆς Φθιώτιδος, ἡ ὕστερον Κρανών. 5) π. τῆς ἐν Ἠπείρῳ Θεσπρωτίας, ἐπὶ τοῦ ἐκεῖσε ποταμοῦ Σελλήεντος, ἡ ὕστερον Λίχνος. 6) π. τῆς Αἰτωλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἀγραίων, (ἄγνωστον ἀκριβῶς ποία ἐξ αὐτῶν εἶνε ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἔφύρα).

Ἐχέδωρος (ὁ), ποτ. τῆς Μακεδ. χυν. εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον.

Ἐχεῖαι (αἱ, πολίχν. τῆς Δωρων.

Ἐχελῆς, ῆος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀκτορος, ἀνὴρ τῆς Πολυμήλης, ἡγεμόνων τῶν Μυρμιδόνων.

*Ἐχελος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. 2) Ἕτερός τις ἐκ τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλ.

*Ἐχεκράτεια (ἡ), Πυθαγορεία τις ἐκ Φλιοῦντος.

Ἐχεκράτης, ους (ὁ), πατὴρ τοῦ Πεισίωνος καὶ πάππας τοῦ Κυψέλου ἐν Κορίνθῳ. 2) μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐκ Φλιοῦντος. 3) Πυθαγόρειος τις ἐκ Τάραντος.

Ἐχεκρατίδης, ου (ὁ), πατὴρ τοῦ Ὀρέσου, βασιλεὺς ἐν Θεσσαλίᾳ. 2) πατὴρ τοῦ περιφήμου Τίμωνος. 3) εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις σοφιστῶν, φίλος τοῦ Φωκίωνος.

*Ἐχέλας (ἀντὶ Ἐχέλαος), α (ὁ), υἱὸς τοῦ Πενθίλου, (Παυσ. Γ', 6', 1).

†Ἐχελίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Αττ. ἀπότινος ἥρωος Ἐχέλου, (ὁ δημ. Ἐχελίδης).

*Ἐχέμβροτος (ὁ), αὐλῳδὸς ἐξ Ἀρκαδίας, νικήσας εἰς τὰ Πύθια τὸ γ'. ἔτος τῆς 48 Ὀλυμπ.

*Ἐχεμένης, ους (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην., συγγράψας Κρητικά.

Ἔχεμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀερόπου, ἔγγονος τοῦ Κηφέως, βασιλεὺς τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Τεγέας, φονεύσας ἐν μονομαχίᾳ τὸν Ἄλλον υἱὸν τοῦ Ἡρακλ.

Ἐχέμων καὶ (Π.) Ἐχέμμων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους.

Ἐχένηος (ὁ), εἷς τῶν Φαιάκων.

Ἐχέπωλος (ὁ), Τρῳὰδίτης, υἱὸς τοῦ Θαλυσίου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου, ἡγεμὼν τῶν Δολιονίων, (Ἰλ. Ψ. 296).

Ἐχέστρατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγιδος, πατὴρ

τοῦ Λεοβώτου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.
Ἐχετιμίδας, α (ὁ), Δακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.
Ἐχέτλα (ἡ), π. τῆς Σικελ., (Ochula), (ὁ πολ. Ἐχετλιάτης).
Ἐχετλος (ὁ), ἥρως τις τιμώμενος ἐν Ἀττικῇ, διότι εἰς τὴν μάχην τοῦ Μαραθῶνος, φονεύσας μὲ τὸ ἄροτρόν του πολλοὺς τῶν βαρβάρων, ἔγινε μετὰ ταῦτα ἄφαντος.
Ἔχετος (ὁ), βασιλεύς τις ἐν Ἠπείρῳ, ἀκρωτηριάζων τοὺς ξένους κτλ.
Ἐχέφρων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νέστορος ἐξ τῆς Ἀναξιβίας. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου. 3) ὁ ἕτερος τῶν δύο υἱῶν τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς ἐν Σικελίᾳ Ψωφίδος, ἀφ' ἧς ἐπωνόμασαν οὗτοι ἔπειτα τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλιν.
Ἐχιδνα, ης (ἡ), θυγ. τοῦ Χρυσάορος καὶ τῆς Καλιρρόης ἢ τῆς Κητοῦς καὶ τοῦ Φόρκυος ἢ τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, ἀφ' ἧς ὁ Τυφὼν ἐγέννησε τὸν Κέρβερον, τὴν Σφίγγα, τὴν Χίμαιραν κτλ.
Ἐχίδνη (ἡ), ἴδε Ἔχιναι.
Ἐχινάδες (αἱ), πέντε ἢ ἑπτὰ νησίδια τοῦ Ἰονίου πελάγους περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελῴου, κληθεῖσαι οὕτω διὰ τὸ πλῆθος τῶν περὶ αὐτὰς ἐχίνων, (Κουρτσολάρι).
Ἔχῖναι (αἱ), = Ἐχινάδες.
Ἔχῖνος (ὁ), π. τῆς Ἀκαρν. παρὰ τὴν Ναύπακτον. 2) ἀκρ. ἐξ π. τῆς Φθιωτιδὸς ἐν τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ, (Ἀχίνα), (ὁ πολ. Ἐχιναιεύς καὶ Ἐχινεύς).
Ἐχινοῦς, οῦντος (ὁ), = Ἔχῖνος (2).
Ἔχιος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Μηκιστέως, (Ἰλ. Θ, 333). 2) εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολίτου, (Ἰλ. Ο, 339). 3) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων Λυκίων ἐντὸς Τροίας, (Ἰλ. Π. 416).
Ἐχίων, ονος (ὁ), εἷς (ὁ ἀνδρειότατος) τῶν λεγομένων Σπαρτῶν ἐν Θήβαις, γεννήσας ἐκ τῆς Ἀγαύης, θυγατρὸς τοῦ Κάδμου, τὸν Πενθέα. 2) υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀντιανείρας, ἀδελφὸς τοῦ Εὐρύτου, συνεξελθὼν μετὰ τοῦ Μελέαγρου ἐπὶ θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ συνεκπλεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχ.
Ἑωσφόρος (ὁ), ὁ πρωϊνὸς ἀστὴρ, (κατὰ τὴν μυθολογ.) υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς.

Ζ.

Ζάβα (ἡ) καὶ Ζάβαι (οἱ), π. καὶ νῆσοι (μία τῶν Μαλδίβων) τῆς Ἰνδ.
Ζάβατος (ὁ), ὁ ἄλλος Λύκος, ποτ. τῆς Ἀσσυρ. χων. εἰς τὸν Τίγριν.
Ζάγκλη (ἡ), ἀρχήτερα ὠνομάζετο ἡ ἐν Σικελίᾳ Μεσσήνη, (ὁ πολ. Ζαγκλαῖος).
Ζαγρεύς, έως (ὁ), ὁ καταχθόνιος Διόνυσος, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Περσεφόνης, ὁ παρ' Αἰγυπτ. Ὄσιρις.
Ζάγριον ὄρος = τῷ -
Ζάγρος (ὁ), β. τῆς Ἀσίας, συνέχεια τοῦ Ταύρου χωρίζων τὴν Μηδ. ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας.
Ζαδράκαρτα (τὰ), π. πρωτ. τῆς Ἴρκαν.
*Ζαδράμη (ἡ), χωρ. τῆς Ἀραβ.
Ζαδριάδης, ου (ὁ), σατράπης Ἀντιόχ. τοῦ Μεγάλου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀρμενίᾳ, ἀναγορευθείς, μετὰ τὴν ἧτταν αὐτοῦ, ἀνεξάρτητος τῇ βοηθείᾳ τῶν Ῥωμ.
Ζάκανθα (ἡ), ἡ ὕστερον Σαγούντιον, π. τῆς Ταρβήλων. Ἰσπαν., (ὁ πολ. Ζακανθαῖος).
Ζάκυνθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δαρδάνου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ
Ζάκυνθος (ἡ), νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους, μεταξὺ Κεφαλλην. καὶ Στροφάδων καὶ ἀπέναντι τῆς ἐν Πελοπον. Ἤλιδος, (ὁ νησ. Ζακύνθιος). 2) = Ζάκανθα.
Ζάλευκος (ὁ), ὁ περίφημος νομοθέτης τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Δοκρῶν, ζήσας περὶ τὸ 660 πρὸ Χ., περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ ὁποίου ἀμφιβάλλουσί τινες τῶν χριτικῶν.
Ζάλμοξις, ἴδε Ζάμολξις.
Ζάμα (ἡ), π. τῆς Νουμιδίας, ἀπέχουσα πέντε ἡμέρας τῆς Καρχηδόνος, περίφημος διὰ τὴν ἐντεῦθεν νίκην τοῦ Σκιπίωνος Ἀφρικανοῦ κατὰ τοῦ Ἀννίβα. 2) π. τῆς Κασπαδοκ. καὶ 3) π. τῆς Μεσοπ.
Ζάμολξις, εως καὶ εος (ὁ), μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου, νομοθέτης τῶν Θρᾳκῶν καὶ Γετῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίων καὶ ἐλατρεύετο ὡς δαίμων. Ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλοῦντο γόητές τινες, Θρᾷκες, ἐπαγγελλόμενοι ὅτι ἐθεράπευον διὰ ἐπῳδῶν διάφορα πάθη οἱ Ζαμόλξιδος ἰατροί.
Ζάν, ζανός (ὁ), Δ. ἀντὶ Ζήν, = Ζεύς.
Ζάρα (ἡ), π. τῆς Ἀρμεν. ἐπὶ τοῦ Ἀράξ.
Ζαραγγαῖοι ἢ Ζαρογγαί (οἱ), ἔθνος πολεμικοῦ τὰ ὄρη τῆς Δραγγιανῆς ἐν τῇ Περσίᾳ.
Ζάραξ, ακος (ὁ), β. τῆς Εὐβ. 2) = τῷ -
Ζάρτις, ηκος (ὁ), π. παραθαλ. τῆς Λυκων.
Ζαρίασπα (τὰ) καὶ Ζαρίασπη (ἡ), π. τῆς Βακτρίας, ἢ ἄλλως Βάκτρα.
Ζαριάσπης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Βακτριανῆς.
Ζαύηκες (οἱ), ἔθνος τῆς Λιβύης.
Ζέα (ἡ), μικρός τις κόλπος ἐντὸς τοῦ Πειραιῶς.
Ζέλεια καὶ Ζέλη (ἡ), π. τῆς Τρῳάδος ἐπὶ τοῦ Δαίσηπου ποταμοῦ, (ὁ πολ. Ζελείτης καὶ Ζελειάτης).
Ζεῦγμα (τὸ), π. τῆς Κομμαγηνῆς ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, ὅπου καὶ ἡ κυρίως διάβασις τοῦ ποταμοῦ τούτου.
Ζευξίδαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λεωτυχίδου καὶ πατὴρ τοῦ Ἀρχιδάμου, βασιλέως τῆς Σπάρτης. 2) υἱὸς ἄλλου Ἀρχιδάμου ἐξ ἐγγόνης τοῦ Θεοπόμπου.
Ζευξίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.
Ζευξίππη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων, γυνὴ τοῦ Πανδίονος. 2) γυνὴ τοῦ Σκυρώνος. 3) θυγ. τοῦ Ἱριδανοῦ, γυνὴ τοῦ Τελέοντος, καὶ μήτηρ τοῦ Ἀργοναύτου Βούτου.
Ζεύξιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ., βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος. 2) εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων τὸ ά. ἔτος τῆς Βϕ Ὀλυμπ.
Ζεῦξις, ιδος (ὁ), ὁ περιφημότερος ζωγράφος τῆς ἀρχαιότητος, σύγχρονος τοῦ Σωκρ., γεννηθεὶς ἐν Ἡρακλείᾳ τῆς Ἰταλίας, μαθητὴς τοῦ Ἀπολλοδώρου. 2) ἰατρὸς ἐκ Τάραντος.
Ζευξώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ ἐξ τῆς Τηθύος.
Ζεύς, Διός (ὁ), ὑπέρτατος θεὸς τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, λατρευόμενος ὑπὸ διαφόρα ἐπίθετα, καὶ παρισάνων τὴν ἰδέαν τῆς ἀρχικῆς καὶ συντηρητικῆς δυνάμεως καὶ τῆς ζωῆς ὅλων τῶν ὄντων || ● Ζεὺς χθόνιος, = ὁ Ἅδης.
Ζεφύριον (τὸ), ἀκρωτ. ἐπὶ τῆς ἀνατολ. παραλίας τοῦ Βρεττίου ἐν τῷ κάτω ἐκβολῇ, πλησίον τῶν Λοκρῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάζοντο Ἐπιζεφύριοι, (Cap Bergamo). 2) ἀκρωτ. καὶ πολιχν. τῆς Κελτ., (Ζέφυρα). 3) ἀκρωτ. πρὸς δυσμὰς τῆς Κύπρου 4) ἀκρωτ. καὶ λιμὴν τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Λιβύῃ. 5) π. τοῦ Πόντου, μεταξὺ Τραπεζοῦντος καὶ τοῦ ἀκρωτ. Ἰασονίου.
Ζεφυρῖτις, ιδος (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἀφροδίτη ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Ζεφυρίου ἀκρωτηρίου, ὅπερ ἦν ἱερὸν αὐτῆς.
Ζέφυρος (ὁ), ὁ δυτικὸς ἐν Μεσογείῳ ἄνεμος· κατὰ τὴν μυθολογ., υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς, ἔχων τὰ βασίλεια αὐτοῦ ἐν Θρᾴκῃ κτλ.
Ζῆθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφίονος, κυριεύσας καὶ μετονομάσας ἀπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, τὰς Θήβας, ἀφ' οὗ ἐφόνευσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐκδικούμενος τὴν μητέρα των, τὸν Δύκον καὶ τὴν Δίρκην. Καθ' Ὁμήρον, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀηδόνα, θυγατέρα τοῦ Πανδάρου.
*Ζηλίας, α (ὁ), ἴδε Ζήλας.
Ζῆλα (τὰ), π. μεσόγ. τοῦ Πόντου, (Ζήλιτις).
Ζήλαρχος (ὁ), ἀγοραιόμος τις παρὰ Ξενοφ.
*Ζήλας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Νεκομήδους Α'. καὶ πατὴρ τοῦ Προυσίου.
*Ζήλις, ιδος (ἡ), π. τῆς Μαυρουσίας, (ὁ πολ. Ζηλίτης).
Ζῆλος (ὁ), υἱὸς τῆς Στυγὸς καὶ τοῦ Πάλλαντος.
Ζηνεύς, ἢ ὡς ἡ Ζῆνις, ιδος (ὁ), συγγραφεὺς τις Χῖος παρ' Ἀθην. (Γ', 601). 2) Δαρδάνιός τις παρὰ Ξενοφ. (Ἑλλ. Γ', ά, 10).
Ζηνοβία (ἡ), ἡ περίφημος βασίλισσα τῆς Παλμύρας, ἀπόγονος τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Πτολεμαίων, καὶ γυνὴ τοῦ Ὀδαινάτου, τὸν ὁποῖον διαδεχθεῖσα, ἐξέτεινε τὸ κράτος αὐτῆς, καὶ ἐθαυμάσθη διὰ τὰ σπάνια προτερήματά της, βασιλεύσασα ἀπὸ τοῦ 267 μέχρ. τοῦ 273 μετὰ Χ., ὅτε κατεπολεμήθη καὶ αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐρηλιανοῦ, ἐθριαμβεύθη ἐν Ῥώμῃ, ὅπου καὶ ἔμεινε μέχρι τέλους. 2) (Γεωγρ.) π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, κτίσμα τῆς Ζηνοβίας.
Ζηνόδοτιον (τὸ), χρυσίον πρὸς ἄρκτον τῆς Μεσοπ.
Ζηνόδοτος (ὁ), γραμματικὸς Ἐφέσιος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστάρχ. καὶ βιβλιοθηκάριος τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ βιβλιοθήκης ἐπὶ Πτολεμαίου, ὁ πρῶτος ἐπιχειρήσας διόρθωσιν τῶν Ὁμήρου ποιημάτων.
Ζηνόδωρος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς ἐπὶ Νέωνος, τοῦ ὁποίου κατεσκεύασεν ἕνα κολοσ-

σαῖον ἀνδριάντα. 2) γραμματικὸς, ἀναφερόμενος συχνάκις ὑπὸ τῶν Σχολ.

Ζηνόθεμις, ιδος (ὁ), πλοίαρχος ἐκ Μασσαλίας, περὶ τοῦ ὑπείου σώζεται λόγος τις τοῦ Δημοσθ. 2) Στωϊκὸς φιλόσοφος παρὰ Λουκ. 3) Μασσαλιώτης τις παρὰ τῷ αὐτῷ.

Ζηνοφάνης, ους (ὁ), τύραννός τις τῶν ἐν Κιλικίᾳ ἐπὶ Ἰουλίου Καίσαρος.

Ζήνων, ωνος (ὁ), ὁ πρῶτος θεμελιωτὴς τῆς Σκεπτικῆς φιλοσοφίας, ἐξ Ἐλέας τῆς ἐν Ἰταλίᾳ πόλεως, μαθητὴς τοῦ Παρμενίδου καὶ διδάσκαλος τοῦ Περικλέους, ἀκμάσας περὶ τὴν 79 Ὀλυμπ., θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ τυράννου τῆς Ἀκράγαντος, κατὰ τοῦ ὁποίου εἶχε συνομόσῃ. 2) ὁ Κιτιεὺς, υἱὸς τοῦ Μνασέου, ἐκ τῆς ἐν Κύπρῳ πόλεως Κιτίου, ἀρχηγὸς τῆς Στωϊκῆς αἱρέσεως, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 πρὸ Χ. καὶ διδάξας ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ Ποικίλῃ Στοᾷ, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη καὶ ἡ αἵρεσις του. Ἔζησε δὲ 98 ἔτη, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ἐτίμησαν δι' ἀνδριάντων. Ἐκ τῶν πολλῶν συγγραμμάτων του οὐδὲν διεσώθη.

Ζήρυνθος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Θρᾴκης παρὰ τὴν Αἶνον, ὅπου ἦν τὸ ἄντρον τῆς Ἑκάτης.

Ζήτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθυίας, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καλαΐδου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνέπλευσε τοῖς Ἀργοναύταις καὶ τελευταῖον ἐφονεύθη ἐν Τήνῳ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Ζητεία (ἡ) καὶ Ζητειον (τὸ), χ. τῆς Ἀρκαδ., ἀπὸ Ζητέως τοῦ Τρικολώνου, (ὁ πολ. Ζητεὺς καὶ Ζητειεύς).

Ζιμβίς, ίδος (ἡ), π. τῆς Μηδίας.

*Ζοῦμοι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν.

Ζοῦγις, ίδος (ἡ), π. καὶ λίμνη τῆς Λιβύης παρὰ τὰς Σύρτεις.

Ζύγαινα (ἡ), γῆτος τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης.

Ζύγοι καὶ Ζυγοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Σκυθ. κατοικοῦν τὰ μεταξὺ Καυκάσου καὶ Κιμμερίου Βοσπόρου.

Ζωΐλος (ὁ), ῥήτωρ καὶ γραμματικὸς ἐξ Ἀμφιπόλεως, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου ϗ Ἀλεξάνδρου, ὁ ἐπικληθεὶς Ὁμηρομάστιξ, διότι ἔγραψε πικρὰν ἐπίκρισιν τῶν ποιημάτων τοῦ Ὁμήρου. Ἀπέθανε δὲ λιθοβοληθεὶς ἐν Χίῳ, ὡς πατρικτόνος.

Ζωναρᾶς (ὁ), Ἱστοριογράφος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, συγγράψας Χρονικὸν ἀπὸ κτίσεως Κόσμου μέχρι τοῦ 1118 ἔτους.

Ζώνη (ἡ), π. καὶ ἀκρωτ. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου, (ὁ πολ. Ζωνεύς).

Ζωπυρίων, ωνος (ὁ), βουλὴς τις παρὰ Θκρ. 2) γραμματικός τις παρὰ Σουΐδα.

Ζώπυρος (ὁ), Πέρσης, υἱὸς τοῦ Μεγαβύζου, στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. 2) ἔγγονος τοῦ πρατέρου, αὐτομολήσας πρὸς τοὺς Ἀθην. περὶ τὸ 400 π. Χ. 3) Θρᾴξ, δοῦλος τοῦ Περικλέους ϗ παιδαγωγὸς τοῦ Ἀσκληπιάδου.

Ζωροάστρης [Ζερδούστ], ου (ὁ), ὁ περίφημος σοφὸς νομοθέτης καὶ θεμελιωτὴς τῆς θρησκείας τῶν Περσῶν, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. ἢ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, τοῦ ὁποίου ἓν τῶν συγγραμμάτων, ἡ Ζενδ-Ἀβέστα, ἔγινε γνωστὸν εἰς τὴν Εὐρώπην περὶ τὰ τέλη τῆς 12ης ἑκατονταετηρίδος.

Ζώσιμος (ὁ), Κέρας ἐν Κωνσταντινουπόλει, ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς Ε'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος καὶ συγγράψας Ῥωμαϊκὴν Ἱστορίαν ἀπὸ Καίσαρος Αὐγούστου μέχρι τοῦ 410 μετὰ Χ.

Ζωστὴρ, ῆρος (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Ἀττ. μεταξὺ Φαλήρου καὶ Σουνίου.

Η.

Ἥβη (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, θεὰ τῆς νεότητος, οἰνοχόος τῶν Θεῶν, τιμωμένη ἐν Ἀθήναις μετὰ τοῦ Ἡρακλ., ὃς τις ἔλαβεν αὐτὴν, μετὰ τὴν ἀποθέωσίν του, εἰς γυναῖκα.

*Ὑγιείας (ὁ), υἱὸς τοῦ Τυρρηνοῦ.

Ἡγέλοχος (ὁ), ποιητὴς κωμικὸς, καταγελώμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. 2) ὕπαρχος Ἀλεξ. τοῦ Μ.

*Ἡγέμαχος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 101 Ὀλυμπ.

Ἡγεμόνη (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἄρτεμις. 2) ἡ ἄλλως Αὐξώ, μία τῶν δύω ἀρχαίων Χαρίτων.

Ἡγεμὼν, ονος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 113 Ὀλυμπ., ὅστις καὶ Ἡγήμων.

*Ἡγέπολις, ιδος (ὁ), Κῷος πατὴρ τοῦ Ὀλυμπιονίκου Φιλίνου.

Ὑγεία (ἡ), Νύμφη τις ἐν Ἰταλίᾳ ἥτις ὑπαγόρευσεν εἰς τὸν Νουμᾶν Πομπίλιον τοὺς νόμους.

Ἡγέστρατος (ὁ), πλοίαρχός τις ἐκ Μασσαλίας.

Ἡγήμων, ονος (ὁ), ποιητὴς θάσιος τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. 2) δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος καὶ ἀντιπολιτευόμενος τοῦ Δημοσθ.

*Ὑγησώνδρα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀμύκλα.

Ἡγησανδρίδας, ου (ὁ), ναύαρχός τις τῶν Σπαρτ. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 2) Θεσπιεὺς, στρατηγὸς τῶν Βοιωτῶν.

*Ἡγήσανδρος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ἱστορικοῦ Ἑκαταίου. 2) στρατηγὸς τῶν μετὰ Κύρου μυρίων Ἑλλήνων. 3) Δελφὸς, συγγραφεὺς Ὑπομνημάτων, (Ἀθην. ΙΔ', 507).

*Ὑγησιάναξ, ἄνακτος (ὁ), ποιητὴς καὶ συγγραφεὺς ἐξ Ἀλεξανδρείας.

Ἡγησίας, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 114 Ὀλυμπ. 2) φιλόσοφος ἐκ Κυρήνης, ἀρχηγὸς τῶν καλουμένων Ὑγησιακῶν. 3) κωμῳδὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας.

*Ὑγησίδουλος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀναξαγόρα.

Ἡγησικλέης (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀγησικλῆς.

Ἡγησίλεως (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀγησίλαος.

Ἡγησιππίδης (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀγησιππίδου.

Ἡγήσιππος (ὁ), ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας, ἐκ Τάραντος. 2) περίφημος ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος καὶ ὁμώνυμος τοῦ Δημοσθ.

Ὑγησιπύλη (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν Ὀλόρου, ϗ γυνὴ τοῦ Μιλτιάδου.

Ἡγησίστρατος (ὁ), υἱὸς νέθος τοῦ Πεισιστράτου, καταστασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ τύραννος τοῦ Σιγείου. 2) μάντις Ἠλεῖος, ἐκ τοῦ γένους τῶν Τελλιαδῶν, ἐχθρὸς τῶν Σπαρτιατῶν ἀποπανδὸς, τοὺς ὁποίους, ἔχοντας αὐτὸν δεδεμένον εἰς τὸ ξύλον, ὁ ἔφυγε, κόψας τὸν πόδα του, εἰ ϗ συλληφθεὶς ἐπὶ τέλους ὑπ' αὐτῶν ἐν τῇ Χίῳ, ἐφονεύθη. 3) υἱὸς τοῦ Σαμίου Λῃσιγάρου.

Ἡγίης, ου (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ μάντεως Τισαμενοῦ ἐξ Ἤλιδος, πολιτογραφηθεὶς ἐν Σπάρτῃ.

Ἡδύλειον (τὸ), σειρὰ ὀρέων ἐν Φωκίδι, ἐκτεινομένων ἄχρι τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Ὀρχομενοῦ.

Ἡδύλη (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ ποιητοῦ Ἡδύλου καὶ τῆς ποιητρίας Μοσχίνης, ποιήτρια καὶ αὐτὴ, (ἴδε Ἀθ. Σ', 297).

Ἡδύλος (ὁ), Ἐπιγραμματοποιὸς ἐκ Σικελίας, ἐπιπολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφ.

Ἡδυφὼν, ῶντος (ὁ), πατ. τῆς Ἀσυρ.

Ἤδωνες (ὀρθότ. τοῦ συνήθ.) Ἠδωνοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης κατοικοῦν τὴν μεταξὺ τῶν ποταμῶν Νέστου ϗ Στρυμόνος χώραν, τὴν ἀπ' αὐτῶν καλουμένην Ἠδωνίδα.

Ἠδωνὸς (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Μύγδονος, ἀφ' οὗ κατήγοντο οἱ Ἠδωνοί.

Ἠερίδοια (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐριδοια.

Ἠέροπος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Λέροπας.

Ἠετίδης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἠετιωνίδης, πατρωνυμ. ὁ Κύψελος.

Ἠετίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐχεκράτης, Λαπίθης τὸ γένος, ἀπόγονος τοῦ Καινέως, καὶ πατὴρ τοῦ Κυψέλου, τυράννου τῆς Κορίνθου. 2) ἡγεμὼν τῶν ἐν Κιλικίᾳ Θηβῶν, πατὴρ τῆς Ἀνδρομάχης, φονευθεὶς μετὰ τῶν υἱῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. 3) υἱὸς τοῦ Ἰάσονος, βασιλεὺς τῆς Ἰμβρου, ἐξαγοράσας ἀπὸ τοῦ Ἀχιλλέως τὸν υἱὸν τοῦ Πριάμου Λυκάονα. 4) συγγραφεύς τις ἐξ Ἀμφιπόλεως.

Ἠετιώνεια (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Ἀττικῆς, περικλεῖον ἀρκτικῶς τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς.

Ἠετιώνη (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Ἀνδρομάχη.

Ἠιόνες (αἱ), κώμη τῆς Ἀργολ. παρὰ τὸ ἀκρωτ. Σκύλλαιον.

Ἠιονεὺς, έως (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. 2) βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, πατὴρ τοῦ Ῥήσου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους.

Ἠϊόνη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Ἠϊών, όνος (ἡ), π. τῆς Μακεδον. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Στρυμόνος, ἐπίνειον τῆς Ἀμφιπόλεως, (Κοντίσσα ἢ Ῥεντίνα), (ὁ πολ. Ἠιονεύς).

*Ἠλακάτειον (τὸ), β. τῆς Θεσσαλ., ἐφ' οὗ καὶ ναὸς τοῦ Ἠλακατείου ἢ Ἠλακατίδος Διός.

Ἠλεία (ἡ), = Ἦλις.

Ἠλείος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ϗ τῆς Εὐρυκύδης, πατὴρ τοῦ Αὐγείου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου μετωνομάσθησαν Ἠλεῖοι οἱ Ἐπειοί. 2) υἱὸς τοῦ Ταντάλου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ Ἦλις.

Ἠλέκτρα (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ ϗ τῆς Τηθύος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Θαύμαντος τὴν Ἶριν κτλ. 2) μία τῶν Δαναΐδων, γενέσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Πεσ-

σθένην. 3) μία τῶν ἑπτὰ Πλειάδων, ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Δάρδανον ᾗ Ἰασίωνα. 4) θυγ. τοῦ Ἀγαμέμν. ᾗ τῆς Κλυταιμνήστρας, καλουμένη κρότερον Λαοδίκη, συζευχθεῖσα τῶν Πυλάδην, μετὰ τοῦ ὁπλίου ἐγέννησε τὸν Μέδοντα ᾗ Στροφίαν. 5) ἀδελφὴ τοῦ Κάδμ., ἀπὸ τῆς ὁπλίας ὠνομάσθησαν αἱ ἐν Θήβαις πύλαι. 6) μία τῶν θεραπαινίδων τῆς Ἑλένης.

Ἑλεκτρίδαι, ὧν (αἱ), συνήθως πλθ., νῆσοι τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πάδου, ὅπου μετεμορφώθησαν αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Φαέθοντος εἰς αἰγείρους, (κατά τινας, αὗται αἱ νῆσοι ἐφ' ὧν κεῖται ἡ Οὐενετία).

Ἠλεκτρύων, ωνος καὶ ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν, ἀνὴρ τῆς Ἀναξοῦς, θυγατρὸς τοῦ Ἀλκαίου, ᾗ πατὴρ τῆς Ἀλκμήνης καὶ ἄλλων παίδων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ Ἀμφιτρύωνος.

Ἠλεκτρυώνη (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Ἀλκμήνη. 2) (πατρωνυμ.) θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ῥόδης, ἀποθανοῦσα παρθένος ᾗ τιμωμένη ὡς ἡμίθεος ἐν Ῥόδῳ.

Ἡλιάδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἡλίου,

Ἡλιάναξ, ἄνακτος (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Στησιχόρου.

Ἥλιαι, ἄδος (ἡ), συνήθως πλθ. αἱ τρεῖς (ἢ ἑπτά) θυγατέρες τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Κλυμένης, Φαέθουσα, Λαμπετία ᾗ Φοίβη, αἵτινες, θρηνοῦσαι τὸν ἀδελφὸν αὐτῶν Φαέθοντα περὶ τὸν Πάδον ποταμόν, μεταμορφώθησαν εἰς αἰγείρους.

Ἡλιόδωρος (ὁ), γραμματικὸς ἐκ τῆς ἐν Φοινίκῃ κέλεως Ἐμέσης, ζήσας περὶ τὴν τετάρτην ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα, καὶ χρηματίσας ᾗ ἐπίσκοπος τῶν Χριστιανῶν ἐν Θεσσαλίᾳ· συνέγραψεν, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Αἰθιοπικά, μυθιστορίαν εἰς βιβλία δέκα. 2) συγγραφεὺς Ἀθηναῖος, ὁ λεγόμενος Περιηγητής, γράψας περὶ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν βιβλία δέκαπέντε.

Ἥλιος (ὁ), ὡς θεὸς τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, ἐμυθολογεῖτο υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος ᾗ τῆς Θείας, ἀδελφὸς τῆς Σελήνης ᾗ τῆς Ἠοῦς, καὶ πατὴρ τοῦ Φαέθοντος κτλ., συγχέόμενος παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις μετὰ τοῦ Ἀπόλλ., καὶ λατρευομένης ἰδίως ἐν Ῥόδῳ.

Ἡλιούπολις καὶ Ἡλίου πόλις, εως (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου (ἡ Ὼν τῆς Γραφῆς) μὲ ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Ἡλίου, (Πατρέ). 2) π. τῆς Κοίλης Συρίας περὶ τοὺς φυσιολατρικοὺς πρόποδας τοῦ Λιβάνου ὄρους, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τοῦ Ἡλίου, (Μπαλμπέκ), (ὁ πολ. Ἡλιοπολίτης ᾗ Ἡλιοπολίτης).

Ἥλις, ιδος (ἡ), (ἡ αἰτ. Ἥλιδα) ἐπαρχ. πρὸς δυσμὰς τῆς Πελοπονν. διαιρουμένη εἰς τὴν Κοίλην (τὴν καθαυτὸ σήμερον) Ἦλιδα, τὴν Πισᾶτιν καὶ τὴν Τριφυλίαν. 2) (ἡ αἰτ. Ἦλιν), π. πρωτ. τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας, πλησίον τῆς Ὀλυμπίας ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, κτισθεῖσα πρῶτον μετὰ τὰ Περσικά, (ὁ κάτοικος Ἠλεῖος).

Ἡλύσιον πεδίον (τὸ), τόπος εἰς χαριέστατος εἰς τὰ ὀυτικὰ μέρη τῆς γῆς παρὰ τὸν Ὠκεανόν (εἰς τὰς νήσους τῶν Μακάρων), ὅπου ἐπέμποντο μετὰ θάνατον αἱ ψυχαὶ τῶν Ἡρώων καὶ τῶν ἀγαθῶν καὶ εὐαρέστων ἀνθρώπων.

Ἡλώνη (ἡ), π. τῆς Φθιώτ. ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ, ἢ ὕστερον Λειμώνη, (ὁ πολ. Ἡλωνᾶτος).

Ἡμαθία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς ἀρχαίας Μακεδον., μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἀξιοῦ ᾗ Ἐριγόνου, ἡ παρ' Ὁμήρῳ Μυγδονία.

Ἡμαθίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τῆς Ἠοῦς, ἀδελφὸς τοῦ Μέμνονος, βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Ἡμαθίδες (αἱ), αἱ ἐννέα θυγατέρες τοῦ Πιέρου βασιλέως τῆς Ἡμαθίας, αἵτινες, φιλονεικήσασαι μὲ τὰς Μούσας περὶ Μουσικῆς καὶ νικηθεῖσαι, μετεμορφώθησαν εἰς πτηνά.

Ἡμιθέα (ἡ), θυγ. τοῦ Κύκνου. 2) θυγ. τοῦ Στυρέως ᾗ τῆς Χρυσοθέμιδος, ῥιφθεῖσα ὑπὸ λύπης εἰς τὴν θάλασσαν, διότι, ἀκουσιαμθείσης αὐτῆς, χοῖρος κατέφαγε τὴν ἄμπελον, τὴν ὁποίαν ἐφύλαττε μετὰ τῆς ἀδελφῆς της, φυτευθεῖσαν πρώτιστον τότε ὑπὸ τοῦ πατρός των.

Ἡμιθέων, ωνος (ὁ), Συβαρίτης τις ῥητορογράφος παρὰ Λουκ.

Ἡμάχωνες (οἱ), ἔθνος μυθῶδες τῶν Ὑπερβορείων.

Ἡμωδὸν ὄρος καὶ Ἡμωδὰ ὄρη, σειρὰ βουνῶν μεταξὺ Σκυθίας ᾗ Ἰνδίας, (Ἱμαλέϊχ).

Ἡνιοπεύς, έως (ὁ), ὁ ἡνίοχος τοῦ Ἕκτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους.

*Ἡνιόχεια καὶ Ἡνιοχία (ἡ), ἡ περὶ τὸν Καύκασον χώρα τῆς Κολχ., ὅπου κατῴκουν οἱ Ἡνίοχοι.

Ἡνιόχη (ἡ), ἡ ἄλλως Εὐρυδίκη, γυνὴ τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῶν Θηβῶν.

Ἡνίοχοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσιατ. Σαρματ. κατοικῶν περὶ τὸν Καύκασον, καὶ καταγόμενον ἀπὸ τοῦ ἡνιόχου τῶν Διοσκούρων.

Ἤνοψ, οπος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Σατνίου (Ἰλ. Ξ. 445). 2) ὁ πατὴρ τοῦ Κλυτομήδους (Ἰλ. Ψ, 634).

*Ὄπειον (τὸ), πολίχν. τῆς Τριφυλ.

*Ἤπειρος (ἡ), ἐν γέν., ἡ Στερεὰ (σχετικῶς ὡς πρὸς τὰς νήσους)· (ἰδίως δὲ πολλ. μέν) ἡ Ἀττικὴ, (καὶ συχνότ.) ἡ μικρὰ Ἀσία. 2) (ἰδιωνυμ.) ἐπαρχ. τῆς Ἑλλάδος, χωριζομένη τῆς Μακεδ. καὶ Θετταλ. διὰ τοῦ ὄρους Πίνδου καὶ ἔχουσα πρὸς δυσμὰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος καὶ πρὸς μεσημβρίαν τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον, (τὰ ἔθν. Ἠπειρώτης).

Ἠπιδανός (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀπιδανός.

Ἠπιόνη (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τιμωμένη ὡς θεὰ τῆς ἰατρικῆς.

Ἠπυτίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Ἠπύτου, ὁ Πείρως, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων.

Ἦρ, Ἠρός (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρμενίου ἐκ Παμφυλίας, ἀναστὰς μετὰ δέκα ἡμέρας τοῦ θανάτου του, καὶ διηγηθεὶς ὅσα παράδοξα εἶχεν ἰδεῖ.

Ἥρα (ἡ), θυγ. τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Διός, ἐξ οὗ ἐγέννησε τὸν Ἥφαιστον, τὸν Ἄρην, τὴν Ἥβην ᾗ τὴν Εἰλείθυιαν. Ἐτιμᾶτο ὡς βασίλισσα τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὡς ἔφορος καὶ προστάτις τῶν γάμων καὶ τῆς ἱερότητος αὐτῶν. Ὅθεν ἦτον εἰς αὐτὴν ἀφιερωμένος. Εἷς ἐξ οὗ ἦτον ἡ περιφημότερος αὐτῆς ναὸς ἦτο Ἡραῖον.

Ἥραια (ἡ), πολίχν. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὸν Ἀλφειὸν εἰς τὰ μεθόρια τῆς Ἠλίδος, (Ἤρι ἢ Ἀγιαννης), (ὁ πολ. Ἡραιεύς).

Ἡραιεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος.

Ἡραῖον (τὸ), ἐν γέν. ἱερὸν τῆς Ἥρας, ᾗ ἰδιαιτ. τὸ μεταξὺ Ἄργους καὶ Μυκηνῶν, ὅπου καὶ τὸ περίφημον κιλοστεῖον αὐτῆς ἄγαλμα, ἔργον τοῦ Πολυκλείτου.

2) ἀκρωτ. τῆς Κορινθίας, ἀντικρὺ τῆς Σικυῶνος. 3) ἀκρωτ. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου, (Φανάρι-μπαγτσέ). 4) π. τῆς Θεσσ. παρὰ τὴν Πέρινθον, (συνήθως) Ἡραῖον τεῖχος, (ὅθεν ὁ πολ. Ἡραιοτειχίτης). 5) Ἡραῖα ὄρη, β. τῆς Σικελ. (Mouti Sori).

Ἡράκλεια (ἡ), πολλαὶ πόλεις εἶχον τοῦτο τὸ ὄνομα, ὧν γνωριστέραι 1) κώμη τῆς ἐν Ἠλίδι Πισάτιδος, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κυθηρίου ποταμοῦ καὶ ἀπέχουσα 140 στάδια τῆς Ὀλυμπίας. 2) π. τῆς Φθιώτ., ἡ ᾗ Τραχινία ἢ ἐν Τραχῖνι, ἴδε Τραχίς. 3) π. τῆς κάτω Ἰταλίας ἡ καὶ Ἡρακλεόπολις, πατρὶς τοῦ ζωγράφου Ζεύξιδος, (Policoro). 4) π. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἅλυκος, ἡ κρότερον Μινῴα, ἀποικία τῶν Κρητῶν. 5) ἡ Ποντικὴ, π. παραθαλ. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λύκου ποταμοῦ, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (Ἐρακλὴ ἢ Ἐρέγκλη). 6) π. παραθαλ. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς Προποντ., ἡ κρότερον Πέρινθος, (διατηρεῖ καὶ σήμερον τὸ ὄνομά της). 7) π. τῆς Ἰων. ἐπὶ τοῦ ὄρους Λάτμου. 8) π. τῶν Μιτυληναίων ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Τρωάδος. 9) π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Ἐριγόνου. 10) ἄλλη πόλις τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Στρυμόνος, ἡ λεγομένη Σιντική, (Ἰσκὰρ ἢ Ζηνόβα). 11) π. τῆς Συρ., ὀλίγον ἀπέχουσα πρὸς ἄρκτον τῆς Λαοδικείας. 12) ἄλλη πόλις τῆς Συρ., βορειοδυτικῶς τῆς Ἱεραπόλεως.

13) π. τῆς Καρ. (Στρβ. Ια', 658).

14) π. τῆς Βιθυν., κτίσμα τῶν Μακεδόνων (Στρβ. Ιδ', 824), (ὁ πολ. Ἡρακλεώτης, -ῶτις).

Ἡρακλείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. (ἐν γέν.) υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἡράκλ. (ἰδικ.) ὁ Ὑλλικὸς ἡγεμών, (καὶ πλθ.) οἱ τρεῖς ἀπόγονοι τοῦ Ἥρωος τούτου Τήμενος, Κρεσφόντης καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀριστοδήμου, Προκλῆς καὶ Εὐρυσθένης, οἱ κυριεύσαντες μετὰ τῶν Δωριέων τὴν Πελοπόννησον (πλὴν τῆς Ἀρκαδίας), ὀγδοήκοντα ἔτη μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρωάδος. 2) (κυριωνυμ.) στρατηγός τις τῶν Καρῶν εἰς τὸν κατὰ τῶν Περσῶν πόλεμον, Μυλασεύς, υἱὸς τοῦ Ἰσανώλιδος. 3) υἱὸς τοῦ Ἀριστογένους, στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων ἐπὶ τοῦ

Πελοποννησ. πολέμου. 4) ἄλλος στρατηγὸς τῶν Συρακουσ., υἱὸς τοῦ Λυσιμάχου. 5) Κλαζομένιος, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. 6) ὁ Ποντικός, υἱὸς τοῦ Εὐθύφρονος ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλ., κεραυνωθεὶς ἐν τῇ ἰδίᾳ τοῦ πατρίδι. Τῶν πολλῶν συγγραμμάτων τοῦ λεφυρά τινα μόνον διεσώθησαν. 7) ὁ Ἐρυθραῖος, ἰατρὸς ἐκ τῆς σχολῆς τοῦ Ἡροφίλου, συγγράψας ὑπομνήματα εἰς τὸν Ἱπποκράτην. 8) ἕτερος ἰατρὸς ἐκ Τάρσου, ἐκ τῶν λεγομένων Ἐμπειρικῶν, ζήσας περὶ τὰ 242 πρὸ Χ. καὶ πραγματευθείς, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Γαληνοῦ, μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν τὰ περὶ ἰατρικῆς ὕλης. 9) Συρακούσιός τις συγγραφεύς, γράψας Ὀψαρτυτικά.

Ἡράκλειον (τό), (ἐν γέν.) ἱερὸν τοῦ Ἡρακλέους, ὅθεν 2) (γεωγρ.) = Ἡράκλεια (4). 3) π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ Καμπανίᾳ, (Herculanum), καταπλακωθεῖσα ὑπὸ ἐκρήξεως τοῦ Οὐεσουΐου τῷ 79 μετὰ Χ., καὶ ἀνακαλυφθεῖσα κατὰ πρῶτον τῷ 1698. 4) ἀκρωτ. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττίων, (Capo di Spartivento). 5) π. παραβλ. τῇ Ἀφρήτῃ, ἐπίνειον τῆς Κνωσσοῦ. 6) π. τῆς Κάτω Αἰγύπτου, παρὰ τὸ Κανωβικὸν τοῦ Νείλου στόμα. 7) ἀκρωτ. τῆς Ἀσιατ. Σαρματίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. 8) ἀκρωτ. τοῦ Πόντου, παρὰ τὴν Ἀμισόν.

Ἡράκλειτος (ὁ), ὁ περίφημος φιλόσοφος, Ἐφέσιος, σύγχρονος τοῦ Ζήνωνος, γεννηθεὶς περὶ τὴν 69 Ὀλυμπ. καὶ περιγραφεὶς πολλὰ μέρη τοῦ τότε ἐγνωσμένου Κόσμου. Φύσει μελαγχολικὸς καὶ ἐκδεχόμενος, ὑπετίθετο κλαίων ἀείποτε τὴν ἀθλιότητα τῶν ἀνθρωπίνων, ὅθεν ἐπωνομάσθη καὶ Κλαυσῖνος. Συνέγραψε δυσνοήτου τι καὶ αἰνιγματώδες σύγγραμμα περὶ φύσεως τῶν ὅλων, περὶ λατρείας τῶν θεῶν καὶ περὶ Πολιτειῶν, τὸ ὁποῖον ἠφανίσθη· φαίνεται δὲ ὅτι παρεδείχνετο δύο πρώτας ἀρχάς, τὴν Ἔριδα καὶ Ἁρμονίαν. Ὁ Ἱπποκράτης παρεσύχθη πολλὰς φιλοσοφικὰς αὐτοῦ γνώμας.

Ἡρακλεόπολις, εως (ἡ). = Ἡράκλεια (3). 2) π. τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ δμωνύμου Νομοῦ, ὅπου ἐτιμᾶτο ὁ Χνεύμων. 3) ἄλλη πόλις μικρὰ τῆς κάτω Αἰγύπτου, πρὸς δυσμὰς τοῦ Πηλουσιακοῦ στόματος τοῦ Νείλου, πρωτεύουσα τοῦ Σεθροΐτ.δος νομοῦ.

Ἡρακλέους ἱερόν, = Ἡράκλειον (6).

Ἡρακλέους λιμήν, λιμὴν τῆς Ἀκαρν. παρὰ τὴν πάλιν Ἀλύζειαν. 2) λιμὴν τῆς Ἑτρουρίας παρὰ τὴν πόλιν Κοσσυρ.

Ἡρακλέους νῆσος, νησίδιον τῆς Μεσογ. παρὰ τὴν Σαρδινίαν, (κατὰ Πλίν., ἦσαν δύω, αἱ νῦν Asinara καὶ Piano).

Ἡρακλῆς, έους (ὁ), (ἡ αἱτ. Ἡρακλέα-κλῆ καὶ -κλῆν, ἡ κλητ. Ἡράκλεις καὶ Ἥρακλες), ὁ ἐπισημότερος τῶν ἡμιθέων τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Διὸς ἐκ τῆς Ἀλκμήνης, ἀπόγονος τοῦ Περσέως, ἀπίθανα φασμακωδεῖς ἐπεθεώθη, ἀφεὶς κλῆρον υἱῶν καὶ ἀπογόνων ἐκ διαφόρων γυναικῶν, τοὺς καλουμένους Ἡρακλείδας. *Ἡρακλέων, ωνος (ὁ), Ἐφέσιος γραμματικὸς παρ' Ἀθην. (Γ, 76).

Ἡράκων, ωνος (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀρρ.

Ἥρητον (τό) ἢ Ἥρητος (ἡ), π. τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Monte Rotondo), (ὁ κολ. Ἡρητῖνος).

Ἡριγόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰκαρίου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διονύσου, φιλοξενηθεῖσα παρὰ τῷ πατρὶ αὐτῆς, τῶν Σταφύλων, καὶ ὕστερον κρεμασθεῖσα, διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ἐθελοχείρως. 2) θυγ. τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, τὴν ὁποίαν ἐφόνευσεν ἢ, κατ' ἄλλους, ἐνυμφεύθη ὁ Ὀρέστης.

Ἠριδανός (ὁ), μυθώδης ποταμὸς, εἰς τὸν ὁποῖον ἔπεσεν ὁ Φαέθων. Ἐλέγετο εἶναι τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, καὶ ἐνομίζετο χυνόμενος εἰς τὸν Ζόρειον Ὠκεανόν. (μεταγενες.) ὁ ἐν Ἰταλίᾳ Πάδος καὶ, κατ' ἄλλους, ὁ ἐν Γαλλίᾳ Ῥοδανὸς ἢ ὁ Ῥῆνος. 2) ποταμίου τι τῆς Ἀττικῆς, πηγ. ἐκ τοῦ Ὑμηττοῦ.

Ἥρινναι καὶ Ἡρίννη (ἡ), πατρὶς Ἑλληνὶς ἐκ Τέω ἢ Αἴσθου, σύγχρονος τῆς Σαπφοῦς.

Ἡρκπίδης, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις ναύαρχος παρὰ Ξενοφῶντι.

Ἡρόδικος (ὁ), Σηλυμβριανὸς, γεννηθεὶς ἐν Μεγάροις, ἀθλητὴς καταρχὰς, ἔπειτα ἰατρὸς ἐν Ἀθήναις, προσδώσων ὡς τὸ κυριώτερον θεραπευτικὸν μέσον τὴν γυμναστικήν. Ἤκμασε περὶ τὸ 440 πρὸ Χ. 2) Λεοντῖνος, ἀδελφὸς τοῦ σοφιστοῦ Γοργίου.

Ἡρόδοτος (ὁ), ὁ περιφημότερος τῶν ἀρχαίων ἱστοριογράφων, γεννηθεὶς ἐν Ἁλικαρνασσῷ τῆς Καρίας τῷ 484 πρὸ Χ., καὶ συγγράψας τὸ μέγα αὐτοῦ ἱστορικὸν σύγγραμμα εἰς ἐννέα βιβλία, τὰ ὁποῖα ὠνόμασαν οἱ ἀρχαῖοι Μούσας. 2) Ἰσθμιονίκης τις Θηβαῖος, ὁμωνυθεὶς ἐπὸ τοῦ Πινδάρου. 3) ἰατρὸς ἀκμάσας ἐπὶ Τραϊανοῦ ἐν Ῥώμῃ. 4) φιλόσοφος ἐκ Ταρσοῦ, διαπρύτης τοῦ Τίμωνος. 5) Ἕλλην, υἱὸς τοῦ Βασιλείδου, πρεσβεύσας ὑπὲρ τῆς Ἰωνίας εἰς Σπάρτην ἐπὶ τῶν Μηδικῶν.

Ἡρόδωρος (ὁ), ὁ Ποντικός, γραμματικὸς ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοτέλους, γράψας Ἀργοναυτικὰ καὶ τὰ καθ' Ἡρακλέα, ἐξ ὧν ἠρύσατο πολλὰ ὁ Ἀπολλώνιος.

Ἡρομένης, ους (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀρρ.

Ἡρόπυθος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην. (2, 297).

Ἡρόστρατος (ὁ), Ἐφέσιος, πυρπολήσας τὸν ἐν Ἐφέσῳ περίφημον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ἵν' ἀποθανατίσῃ τὸ ὄνομά του.

Ἡρυφάνης, ους (ὁ), Τροιζήνιος τις παρὰ Παυσαν. (Β', 34).

Ἡρύφαντος (ὁ), τύραννος τοῦ ἐν Ἑλλησπόντῳ Περίου ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπ.

Ἡρυφίλη (ἡ), μία τῶν Σιβύλλων, ζήσασα πρὸ τῶν Τρωϊκῶν.

Ἡρόφιλος (ὁ), περίφημος ἰατρὸς ἐκ Καλχηδόνος, μαθητὴς τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σχολῆς, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 πρὸ Χ. καὶ προαγαγὼν ἐπὶ μέγα τὴν ἀνατομίαν. 2) κυνικός τις φιλόσοφος παρὰ Λουκ.

*Ἥρπα (ῆς), πολίχν. τῆς Καππαδ. (Στρβ. [Β', β', 537).

Ἥρπη, ης (ἡ), ἱέρεια τῆς Ἀφροδίτης ἐν Σικυῶνι, τῆς ὁποίας ἐρασθεὶς ὁ Λέανδρος, νέος τις ἐκ τῆς ἀπέναντι Ἀβύδου, διεκολύμβησε πολλάκις τὸν Ἑλλήσποντον νυκτὸς πρὸς ἔντευξίν της, ἄχρις ὅτου, καταληφθεὶς ὑπὸ τρικυμίας, ἐπνίγη, καὶ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἰδοῦσα τὸ πτῶμά του, ἔπεσε καὶ αὐτὴ ἐκ τοῦ πύργου εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἡρώδας, α (ὁ), Συρακούσιός τις παρὰ Ἀθηναίῳ.

Ἡρώδης, ου (ὁ), ὁ Ἀττικός, περίφημος σοφιστὴς ἐκ Μαραθῶνος, ζήσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Ἀντωνίνου τοῦ Εὐσεβοῦς, ἧς ἐκλεχθεὶς καλλίπατος τῷ 143 πρὸ Χ. μετὰ τοῦ Βελλικίου. Ἀκέθανε δὲ σχεδὸν ἑξηκοντούτης εἰς τὴν πατρίδα, τὴν ὁποίαν ἐλάμπρυνε μὲ τὰς οἰκοδομάς τε καὶ τὴν παιδείαν του.

Ἡρωδιανός (ὁ), ὁ Αἴλιος, υἱὸς τοῦ Γραμματικοῦ Ἀπολλωνίου ἐξ Ἀλεξανδρείας, ζήσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Μάρκου Ἀντωνίν. 2) Ἱστοριογράφος, ζήσας ἐν Ῥώμῃ περὶ τὴν τριτὴν ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα, ἧς συγγράψας τὴν συνεχομένην ἱστορίαν ἀπὸ Κομμόδου μέχρι Γορδιανοῦ τοῦ νεωτέρου εἰς ὀκτὼ βιβλία.

Ἥρων, ωνος (ὁ), Ἀλεξανδρεύς, μαθητὴς τοῦ Κτησιβίου, συγγράψας περὶ μηχανικῆς καὶ ἄλλων μαθηματικῶν ἀντικειμένων. 2) ἕτερος, μαθηματικὸς καὶ οὗτος, ὁ καλούμενος Νεώτερος, ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς πέμπτης ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, καὶ χρηματίσας διδάσκαλος τοῦ Πρόκλου. 3) τρίτος ἄλλος, Ἀλεξανδρεὺς καὶ μαθηματικὸς ἐπίσης, γράψας περὶ πολιορκητικῆς καὶ γεωμετρουμένων.

* Ἡρώνδας, α (ὁ), Ἰαμβογράφος τις παρ' Ἀθην. (Γ', 86).

Ἥρως, ω ἢ ωος (ὁ), ὁ ἄλλως Τόξαρις ἢ Καλαμίτης, ἥρως τις τιμώμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τὸ ὄνομα Ξένος ἰατρός.

Ἡρώων πόλις (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, πλησίον τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, (ὁ πολ. Ἡρωοπολίτης).

Ἡσίοδος (ὁ), ὁ περιφημότερος τῶν ἀρχαίων ποιητῶν μετὰ τὸν Ὅμηρον, γεννηθεὶς ἐν Κύμῃ τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ ἀνατραφεὶς ἐν Ἀσκρῃ, κώμῃ τῆς Βοιωτίας, ὅθεν καὶ Ἀσκραῖος. Κατὰ τὰ Ἀρενδήλια μάρμαρα, ἦτον σύγχρονος σχεδὸν τοῦ Ὁμήρου κατ' ἄλλους δέ, πολὺ μεταγενέστερος. Ἐφονεύθη ἐν Λοκροῖς ὑπὸ τῶν υἱῶν Μιλησίου τινός, τοὺς ὁποίους ἐτιμώρησαν μετὰ ταῦτα οἱ Λοκροί. Ἐκ δὲ τῶν δεκαοκτὼ ποιημάτων του σώζονται μόνον τρία: Θεογονία, Ἔργα καὶ Ἡμέραι, καὶ Ἀσπὶς Ἡρακλέους.

Ἡσιόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Προμηθέως. 2) θυγ. τοῦ Λαομέδοντος, βασιλέως τῆς Τροίας, καὶ τῆς Λευκίππης. Ἐκτεθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, κατὰ προσταγὴν τοῦ μαντείου, εἰς βορὰν θαλασσίου τινὸς τέρατος, γε-

λένας κατὰ τῆς Τρῳάδος ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ἠλευθερώθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ἐποτρέφοντος ἀπὸ τῶν Ἀμαζόνων· καὶ ἐπειδὴ ὁ Λαομέδων δὲν ἔφερε τὴν περὶ ἀνταμοιβῆς ὑποσχεσίν του, πλεύσας ἔπειτα ὁ Ἡρακλῆς μὲ στόλον κατὰ τῆς Τρωάδος, καὶ ἐκπορθήσας τὴν Τροίαν, ἔδωκε τὴν Ἡσιόνην εἰς τὸν ξίλον του Τελαμῶνα. 3) γυνὴ τοῦ Ναυπλίου, ἣ μήτηρ τοῦ Παλαμήδ.

Παλατῖνος λόφος, εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων τῆς Ῥώμης, ἀποτελῶν τὸ πέμπτον αὐτῆς μέρος.

Πανδὺς (ἡ), π. τῆς Ἀσκρ., (ὁ πολ. Ἠανδεύς).

Παυχεία ἢ Ἡσυχία (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐτέννησε τὸν Θεστρέβλην.

Ἡσύχιος (ὁ), Ἀλεξανδρεύς, ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς τρίτης ἢ τῆς πέμπτης ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος. Τὸ σωζόμενον ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ Λεξικὸν εἶναι νενοθευμένον μὲ πολλὰς ἑτεροφυεῖς προσθήκας. 2) ὁ ἐπικληθεὶς Ἔνδοξος, Μιλήσιος, ἀκμάσας ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ. Συνέγραψε Χρονικά, τοῦ ὁποίου σώζονται ἀποσπάσματα μόνον.

Ἤτεια καὶ Ἴτης, εἴδος (ἡ), π. τῆς Λακων., (ὁ πολ. Ἰτέτης καὶ Ἤτιος).

Ἡφαιστία καὶ Ἡφαιστιάς, άδος (ἡ), π. τῆς Λήμνου, (Σωτῆρι), (ὁ πολ. Ἡφαιστιεύς). 2) δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἡφαιστιάδης ἢ Ἡφαιστιεύς).

Ἡφαιστίνη (ἡ), μία τῶν γυναικῶν τοῦ Αἰγύπτου.

Θαιαιτήτων, ωνος (ὁ), ὁ ἐπονομαζόμενος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., ἀπιβατῶν καὶ ταξιάρχης μεγαλοπρεπῶς ἐν Ἐκβατάνοις. 2) γραμματικὸς Ἀλεξανδρεύς, ὁ καὶ Πτολεμαῖος καλούμενος, ἀκμάσας ἐπὶ Τραϊανοῦ. 3) ἄλλος, γραμματικός, ἐξ Ἀλεξανδρείας καὶ οὗτος, διδάσκαλος τοῦ αὐτοκράτορος Βήρου, συγγράψας τὰ σωζόμενον Ἐγχειρίδιον περὶ μέτρων.

Θρασιτόκλεις, ῆους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Σαμίου Ἰάδμονος.

Θρασος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ὥρας, ὁ παρ' Αἰγυπτίοις Φτᾶ, θεὸς τοῦ πυρὸς καὶ τῶν δι' αὐτοῦ τεχνῶν, ἰδίως δὲ τῆς μεταλλουργίας· ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀγλαΐαν, μίαν τῶν Χαρίτων καὶ τὴν Ἀφροδίτην.

Θρασίστου ἀγορὰ (ἡ), χωρ. τῆς Ἰταλίας παρὰ τὴν Νεάπολιν, (Solfatara).

Θυὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν, λάλος ἢ δυσειδής, ἱερομένη τοῦ Πανός.

Θώνη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀμήχριον.

Ἠώς, οῦς (ἡ), θεὰ τῆς αὐγῆς καὶ τοῦ πρωϊνοῦ φωτός, θυγ. τοῦ Ὑπερίονος ἢ τῆς Θείας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀστραίου τοὺς Ἀνέμους κτλ. ἢ ἐκ τοῦ Τιθωνοῦ τὸν Μέμνονα καὶ Ἡμαθίωνα.

Θ.

Θαΐς, ίδος (ἡ), περίφημος ἑταίρα ἐν Ἀθήναις, ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἀκολουθήσασα τὸν Μ. Ἀλέξανδρον εἰς τὴν Περσίαν, ὅπου, διὰ παρακινήσεως αὐτῆς, ἔκαυσαν οἱ Μακεδόνες τὰ παλάτια τοῦ Δαρείου.

Θαλάμαι (αἱ), φρούρ. τῆς Ἠλιδος. 2) π. παραθαλ. τῆς Μεσσην., (ὁ πολ. Θαλαμάτης).

Θάλασσα (ἡ), κατὰ τὴν μυθολογ. ἡ γυνὴ τοῦ Ὠκεανοῦ, = Τηθύς.

Θάλεια (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων. 2) μία τῶν Μουσῶν ἔφορος τῆς κωμῳδίας, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τοὺς Κορύβαντας. 3) μία τῶν Χαρίτων.

Θαλῆς, Θαλοῦ καὶ Θάλητος (ὁ), ὁ περίφημος φιλόσοφος καὶ καθιδρυτὴς τῆς Ἰωνικῆς Σχολῆς, υἱὸς τοῦ Ἐξαμύου ἢ τῆς Κλεοβουλίνης, γεννηθεὶς τὸ α΄ ἔτος τῆς 35 Ὀλυμπ., σύγχρονος τοῦ Πυθαγόρα καὶ Κύρου τοῦ πρώτου, ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 92 χρόνων καὶ ταφεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ ἀνδριάντος. 2) = τῷ

Θαλήτας, α (ὁ), ποιητὴς καὶ μάντις, ἐκ τῆς ἐν Κρήτῃ Γόρτυνος, ἀκμάσας περὶ τὸ 700 πρὸ Χ.

Θαλία (ἡ), = Θάλεια.

*Θαλιάδες (αἱ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὸν Λάδωνα, (Παυσ. Η, κε).

*Θαλλὶς (ὁ), πλούσιος τις κάπηλος ἐν Ἀθήναις.

*Θαλλὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Ὡρῶν παρ' Ἀθηναίοις.

Θάλπιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρύτου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἄκτορος, ἡγεμόνων τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἐπειῶν.

Θάλπουσα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἴδε Θέλπουσα.

Θαλυσιάδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Θαλυσίου, ὁ Ἰχέπολος.

Θαμαναῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Περσ. παρὰ τὰ Καρβούχια ὄρη.

Θαμβράδας, α (ὁ), στρατηγὸς τῶν Σακῶν παρὰ Ξενοφῶντι.

*Θαμίσα καὶ Θαμία (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ., (ὁ πολ. Θαμισεύς).

Θαμνήρια (τὰ), π. τῆς Μηδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Καδουσίων.

Θαμύρας καὶ

Θάμυρις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φιλάμμωνος καὶ τῆς Ἀργιόπης, ἀρχαιότατος ποιητὴς Θρᾴξ, τυφλωθεὶς καὶ λησμονήσας τὴν μουσικήν του, ὅτι ἐφιλονείκησε μὲ τὰς Μούσας.

Θανύρας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἰνάρου, βασιλεύσας ἐν Λιβύῃ τῷ 458 πρὸ Χ.

Θαργηλία (ἡ), Μιλησία, ὑπανδρευθεῖσα καὶ διαδεξαμένη τὸν βασιλέα τῆς Θεσσαλ. Ἀντίοχον, ἥτις ὑπεδέχθη καὶ τὸν Ξέρξην στρατεύοντα κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Θαργηλιών, ῶνος (ὁ), ὁ ἑνδέκατος μὴν (βάσις Ἰούνιος) τῶν Ἀθην., καθ' ὃν ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος τὰ Θαργήλια.

Θάρρηξ, ηκος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ.

Θάρυβις, ιος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Λυδῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Θαρύπας, ου (ὁ), βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐπὶ τοῦ Πελοπονν. πολέμου, πατὴρ τοῦ Ἀλκήτα.

*Θάσιον, ωνος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Θήρων.

Θάσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τοῦ Ἀγήνορος, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ

Θάσος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Θρᾴκης, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸν οἶνον καὶ τὰ μεταλλεῖά της, σώζουσα καὶ σήμερον τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Θάσιος).

Θαυμακία (ἡ), π. τῆς ἐν Θεσσαλ. Μαγνησίας.

Θαυμακοὶ (οἱ), π. τῆς Φθιώτιδος ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, διασώζουσα τὸ ὄνομά της.

Θαύμακος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ποίαντος, κτίτωρ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Θαυμακίας.

Θαῦμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, γεννήσας ἐκ τῆς Ὠκεανίδος Ἠλέκτρας τὴν Ἶριν κτλ. 2) εἷς τῶν Κενταύρων, διασωθεὶς ἐκ τῆς παρὰ τῷ Πειρίθῳ μάχης.

Θέβακος (ἡ), π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, ἡ παρὰ τῇ Γραφῇ Τιφσὰχ καὶ ὑπὸ Σιλεύκου τοῦ Νικάτορος Ἀμφίπολις, (Δαΐρ), (ὁ πολ. Θαψακηνός).

Θέβη (ἡ), πολίχν. ἐπὶ τῶν ἀνατολ. παραλίων τῆς Σικελ., (Isola degli Maguisi). 2) πολίχν. τῆς Αἰολ., (ὁ πολ. Θήβιος).

Θεάγγελα (τὰ), π. τῆς Καρ., (ὁ πολ. Θεαγγελεύς).

Θεαγενείδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ α΄ ἔτος τῆς 78 Ὀλυμπ.

Θεαγενίδης, ας (ὁ), ἐπισημότατος Μεγαρεὺς, πενθερὸς τοῦ ἐν Ἀθήναις δημαγωγοῦ Κλεώνος, φρατρισθεὶς τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν τῆς πατρίδος του. 2) Θάσιος, υἱὸς τοῦ Τιμοσθένους, ἀθλητὴς περίφημος, νικήσας 1400 κις, ὡς λέγεται, εἰς τοὺς διαφόρους τῆς Ἑλλάδος ἀγῶνας, διὸ καὶ τιμηθεὶς ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ ὡς ἥρως. 3) εἷς τῶν σχολιαστῶν τοῦ Ὁμήρου, ἐκ Ῥηγίου τῆς Ἰταλίας, ζήσας ἐπὶ Καμβύσου. 4) πτωχαλαζὼν τις ἢ δεσπότης Ἀθηναῖος, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Θεάγης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Δημοδάκου, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, πρωτιμήσας, διὰ τὴν ἀσθενῆ του κρίσιν, τὴν φιλοσοφίαν παρὰ τὰ πολιτικὰ τῆς πατρίδος του. Ὁ ὑπὸ τὸ ὄνομά του διάλογος τοῦ Πλάτωνος δὲν νομίζεται γνήσιος.

Θεαῖος (ὁ), ἴδε Θειαῖος.

*Θεαίνετος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταλμίδου, μάντις ἐκ Πλαταιῶν.

Θεαίτητος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Εὐφρονίου, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος.

Θεανδρίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Θεάνδρου ἐπισημότεροί τινες ἐν Αἰγίνῃ.

Θεανὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου Φάντην. 2) θυγ. τοῦ Κισσέως, ἀδελφὴ τῆς Ἑκάβης, καὶ γυνὴ τοῦ Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Τροίᾳ. 3) γυνὴ τοῦ Φαλαίθου Πυθαγόρου, τῆς ὁποίας διασῴζονταί τινα ἀποσπάσματα ἢ ποιημάτια.

*Θεαρίδας, α (ὁ), Βοιωτάρχης τις παρὰ Παυσαν.

Θεάριον (τό), τόπος τις ἱερὸς τοῦ Πυθίου Ἀπολλ. ἐν Αἰγίνῃ.

Θεάριος (ὁ), ὁ Ἀπόλλων ἐν Τροιζῆνι.

Θεαρίων, ωνος (ὁ), Αἰγινήτης, πατὴρ τοῦ Σωγένους. 2) Ἀθηναῖός τις, ἀναφερόμενος ὡς ἀρτοκοπὸς ἀξιόλογος ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος.

Θεασίτης, ου (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ἀεωπρέπους, (Ἡρόδ. ΣΤ', 85).

Θεία (ἡ), θυγ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας, γυνὴ τοῦ Ὑπερίονος, καὶ μήτηρ τοῦ Ἡλίου, τῆς Σελήνης καὶ τῆς Ἠοῦς.

Θειαῖος (ὁ), Ἀργεῖος, υἱὸς τοῦ Οὐλία, νικήσας εἰς τὰ ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ Ἑκατόμβοια.

*Θειαντιάς, άδος καὶ Θειαντίνη, ης καὶ Θειαντίς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ θυγάτηρ τοῦ Θείαντος.

Θείας, αντος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρ., υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ πατὴρ τῆς Σεμίρ-νης, (παρβλ. Κινύρας).

Θεῖδαι (αἱ), Βοιωτ. ἀντὶ Θῆβαι.

Θειοδάμας, αντος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Δρυόπων, πατὴρ τοῦ Ὕλα, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., ἁρπάσαντος καὶ τὸν υἱόν του.

Θειοῦσα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ Γορτυνίου ποταμοῦ, (ὁ πολ. Θειουσάτης).

*Θειώδας, α (ὁ), φιλόσοφος ἐκ Λαοδικείας, (Λρτ. Θ', 116).

Θέλβα καὶ Θέλβη (ἡ), π. τῆς Ἀσσυρ. ἐπὶ τοῦ Τίγριδος καὶ ἄλλη τῆς Μεσοπ. ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, (Πτολεμ. Ε', 18 καὶ ΣΤ', 1).

Θελμενισσεύς (ὁ), π. μεσόγειος τῆς Συρ.

Θελξινόη (ἡ), μία τῶν τεσσάρων ἀρχαίων Μουσῶν.

Θιλξίων, ονος (ὁ), υἱὸς ἢ κατ' ἄλλας φωνεὺς τοῦ Ἀκτέος, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος.

Θέλπουσα (ἡ), νύμφη τις, ἀφ' ἧς ἡ 2) π. τῆς Ἀρκαδ. ἡ ἄλλως Τέλφουσα.

Θέμις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὰς Ὥρας καὶ τὰς Μοίρας, θεὰ τῆς εὐνομίας καὶ εὐτοξίας. 2) θυγ. τοῦ Ἴλου, γυνὴ τοῦ Κήπου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀγχίσου.

Θερμόκυρα (ἡ), π. τοῦ Πόντου ἐπὶ τοῦ Θερμώδοντος, καθέδρα τῶν Ἀμαζόνων.

Θερμοκύρειος ἄκρη (ἡ), ἀκρωτ. τοῦ Πόντου, τὸ ἄλλως Ἡράκλειον.

*Θεμιστατόρας, ου (ὁ), Ἐφέσιος, συγγραφεὺς παρ' Ἀθην. (ΙΕ', 691).

Θεμίστιος (ὁ), Αἰγινήτης, πατὴρ τοῦ Λάμπωνος καὶ πάππος τοῦ Πυθέου. 2) υἱὸς Εὐγενίου τινὸς ἐκ Παφλαγονίας, ῥήτωρ καὶ σοφιστής, ἀκμάσας περὶ τὴν Δ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα, καὶ διατρίψας 40 ἔτη ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅπου ἐδίδαξε τιμώμενος ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίου. Σῳζονται τριάκοντα ἐπιστολαὶ αὐτοῦ λόγοι.

Θεμιστογένης, ους (ὁ), Συρακούσιος ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος ὡς συγγραφεὺς μιᾶς ἱστορίας τῆς ἐκστρατείας Κύρου τοῦ νεωτέρου.

Θεμιστοκλῆς, έους (ὁ), ὁ περίφημος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, εἰς τὴν φρόνησιν τοῦ ὁποίου χρεωστεῖ ἡ Ἑλλὰς τὴν σωτηρίαν της καὶ ἡ πατρὶς αὐτοῦ αἱ Ἀθῆναι τὴν δόξαν της, υἱὸς τοῦ Νεοκλέους, ἀποθανόντων ἐν Μαγνησίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας τὸ β'. ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ., εἰς ἡλικίαν 66 χρόνων. Σώζονται 21 ἐπιστολαί του. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 108 Ὀλυμ.

Θεμιστονόη (ἡ), θυγ. τοῦ Κύκνου ἐκ γυνὴ τοῦ Κύκνου.

Θεμιστώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων. 2) θυγ. τοῦ Ὑψέως, ἑνὸς τῶν Λαπίθων, καὶ γυνὴ τοῦ Ἀθάμαντος.

Θεμίσων, ωνος (ὁ), τύραννος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετρίας ἐπὶ Δημοσθένους. 2) ὑπουργὸς τοῦ Ἀντιόχου Σιδήτου, βασιλέως τῆς Κύπρου. 3) ἰατρὸς Λαοδικεύς, καθιδρυτὴς τῆς Μεθοδικῆς λεγομένης Σχολῆς, ἀκμάσας ἐν Ῥώμῃ περὶ τὸ 90 πρὸ Χ.

Θεμισώνιον (τό), πολίχν. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ Δύκου ποταμοῦ, κατοικουμένη ὑπὸ Πισιδῶν, (ὁ κολ. Θεμισώνιος).

Θέμμη (ἡ), π. τῆς Ἐρήμου Ἀραβίας, (Πτολεμ. Ε', 17).

Θεναί (αἱ), π. τῆς Κρήτης παρὰ τὴν Ἔνωσσον, (ὁ πολ. Θεναῖος καὶ Θενεύς).

Θεογείτων, ονος (ὁ), Θηβαῖος φρονῶν καὶ πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου.

Θεογένης, ους (ὁ), εἷς τῶν Τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις, ἴδε καὶ Θεαγένης.

Θεόγνητος (ὁ), ποιητὴς κωμικὸς ἐκ Θεσσαλίας. 2) Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Αἰγίνης.

Θέογνις, ιδος (ὁ), ποιητὴς ἐκ Μεγάρων τῆς Σικελ., ζήσας περὶ τὸ 600 πρὸ Χ., τοῦ ὁποίου σῳζονται Γνῶμαι εἰς 1238 στίχους ἡρωελεγείους. 2) εἷς τῶν ἐν Ἀθ. 30 Τυράννων. 3) ποιητὴς Ἀθηναῖος, χλευαζόμενος πολλάκις ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 4) συγγραφεύς τις ἀναφερόμενος παρ' Ἀθηναίῳ (Η', 360).

Θεοδάμας, αντος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων.

Θεοδέκτης, ου (ὁ), φιλόσοφος, ῥήτωρ καὶ ποιητὴς ἐκ τῆς ἐν Παμφυλίᾳ Φασήλιδος, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους.

Θεόδημος (ὁ), ἴδε Θεύδημος.

Θεοδοσία (ἡ), π. τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, (Καφφᾶς), (ὁ πολ. Θεοδοσιεύς).

Θεοδόσιος (ὁ), μαθηματικὸς ἐκ Βιθυνίας, γράψας Σφαιρικά. 2) γραμματικὸς τις ἐξ Ἀλεξανδρείας.

Θεοδοσιούπολις, εως (ἡ), π. τῆς Ἀρμεν., κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θεοδοσίου καὶ αὐξηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ.

Θεοδότας, ου (ὁ), Ῥόδιος, στρατηγὸς τοῦ Ἀντιόχου, βασιλέως τῆς Συρίας.

Θεοδότη (ἡ), περίφημος ἑταίρα ἐν Ἀθήναις, κηδεύσασα τὸ σῶμα τοῦ Ἀλκιβιάδου, τοῦ ὁποίου ἦτον ἐρωμένη.

Θεόδοτος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 98 Ὀλυμπ. 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Θεοδοτίδου, μαθητὴς τοῦ Σωκρ. 3) διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς καὶ παιδαγωγὸς τοῦ Πτολεμαίου Διονύσου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, θανατωθεὶς ἐλεεινῶς ὑπὸ τοῦ Βρούτου. 4) Ἀθηναῖος τις ἰσοτελὴς παρὰ Δημοσθ.

*Θεοδωρίδας, α (ὁ), Συρακούσιος ποιητὴς παρ' Ἀθην. (ΣΤ', 229).

Θεοδωρίς, ίδος (ἡ), φαρμακὶς τις ἐκ Λήμνου παρὰ Δημοσθ.

Θεόδωρος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 85 Ὀλυμπ. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Προκλέους. 3) ὁ πατὴρ τοῦ Ῥήτορος Ἰσοκράτους. 4) υἱὸς τοῦ Τηλέκλεω ἐκ Σάμου, περίφημος γλύπτης ἐπὶ Κροίσου. 5) σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ περίφημος ἐκ Βυζαντίου ὁ ἕτερος σοφιστὴς ἐκ Κυρήνης, διδάξας ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐμαθήτευσε καὶ ὁ Σωκράτης. 7) φιλόσοφος Κυρηναῖος, μαθητὴς τοῦ Κράτητος καὶ Ἀριστίππου, ὁ ἐπικληθεὶς Ἄθεος, διότι ἐπροβάλλετο ἐκ συστήματος τὴν ἀθεΐαν, διὸ καὶ ἐξωρίσθη ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. 8) Σωρακούσιος, συγγράψας Τακτικὰ καὶ Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν. 9) περίφημος ὑποκριτὴς δραμάτων ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ.

*Θεόκλεια (ἡ), ἑταίρα ἐν Ἀθήναις.

Θεοκλῆς, έους (ὁ), ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σπάρτης, μαθητὴς τοῦ Δοιπάνου καὶ Σαυλλίδος. 2) πλοίαρχός τις Κορίνθιος θαυμαζόμενος διὰ τὴν πρὸς τοὺς ἐνδεεῖς συμπάθειάν του. 3) ποιητὴς παρ' Ἀθην. (ΙΔ', 497).

*Θεόκλος (ὁ), Μεσσήνιος, μάντις, ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ πολέμου.

Θεοκλυμένης (ὁ), μάντις, υἱὸς τοῦ Πολυφείδους, ἀπόγονος τοῦ Μελάμπου, φυγὼν ἐκ τοῦ Ἄργους εἰς Ἰθάκην πρὸς τὸν Ὀδυσσέα. 2) υἱὸς τοῦ Πρωτέως.

*Θεόκοσμος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς Μεγαρεύς, σύγχρονος τοῦ Φειδίου.

Θεοκρίνης, ους (ὁ), ὑποκριτὴς τραγικῶν δραμάτων ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ.

Θεόκριτος (ὁ), ὁ περίφημος βουκολικὸς ποιητής, Συρακούσιος, υἱὸς τοῦ Πραξαγόρου καὶ τῆς Φιλίνης, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. 2) Χῖος, σοφιστής, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοτέλους, συγγράψας Ἱστορίαν τῆς Λιβύης.

Θεόλυτος (ὁ), Ἀκαρνάν τις παρὰ Θκδ.

*Θεόμανδρος (ὁ), σοφιστὴς Κυρηναῖος, ἐπαγγελλόμενος ὅτι ἦτον διδάσκαλος εὐτυχίας.

Θεομήστωρ, ορος (ὁ), τύραννος τῆς Σάμου, διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ξέρξου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεμάχησε κατὰ τῶν Ἑλλήνων.

*Θεόμνηστος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σάρδεων.

Θεονόη (ἡ), θυγ. τοῦ Πρωτέως καὶ τῆς Ψαμμάθης, ἡ πρότερον Εἶδώ.

Θεόξενος (ὁ), συγγραφεύς τις, γράψας Ἱστορίαν τοῦ Σκύθου Ἀναχάρσιδος.

Θεόπομπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νικάνδρου, ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Εὐρυτιωνιδῶν, βασιλεύσας ἐν Σπάρτῃ μετὰ τοῦ Πολυδώρου τὸ 742 πρὸ Χ., ἢ ἀνδραγαθήσας ἐπὶ τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ 6'. ἔτος τῆς 92 Ὀλυμπ. 3) Μιλήσιός τις, σταλεὶς εἰς Σπάρτην κήρυξ ὑπὸ τοῦ Δυσάνδρου. 4) ὁ περίφημος Ἱστοριογράφος Χῖος, υἱὸς τοῦ Δαμασιστράτου, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ συγγράψας Ἱστορίαν εἰς 58 βιβλία, τῶν ὁποίων ἀποσπάσματα μόνον διεσώθησαν. 5) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Τραγικοῦ Θεοδώρου.

Θεσπη (ἡ), μία τῶν τριῶν θυγατέρων τοῦ

λθηναίου λεῶ, οἱ ἐπαίδει ἐδυσωπ᾽ησαν ὑπὲρ τῆς πολεώς των.

Θεσύπολις, εως (ἡ), ἡ ἐν Συρίᾳ Ἀντιόχεια.

Θεοφάνης, ους (ὁ), ποιητὴς καὶ ἱστοριογράφος ἐκ Μυτιλήνης, φίλος τοῦ Μ. Πομπηίου, τοῦ ὁποίου ἐξιστόρησεν ἐμμέτρως τὰς πράξεις.

Θεόφιλος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 108 Ὀλυμπ. 2) ἰατρὸς καὶ ῥαψῳδὸς κωμῳδιῶν, ἐξ Ἐπιδαύρου, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου.

Θεόφραστος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 110 Ὀλυμπ. 2) ὁ περίφημος φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, γεννηθεὶς ἐν Ἐρέσῳ τῆς Λέσβου, τὸ β'. ἔτος τῆς 102 Ὀλυμπ., καὶ ὀνομαζόμενος πρότερον Τύρταμος. Διαδεχθεὶς τὴν σχολὴν τοῦ διδασκάλου του ἐν Ἀθήναις τὸ 322 πρὸ Χ., διέπρεψεν εἰς ὅλα τῆς φιλοσοφίας τὰ εἴδη, ἐξ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 85 ἢ 99 ἐτῶν, ἀφεὶς διάφορα συγγράμματα, ἐξ ὧν διεσώθησάν τινά.

*Θεόχρηστος (ὁ), Θυρραῖος, Ὀλυμπιονίκης, ἔγγονος ἄλλου ὁμωνύμου τοῦ Ἰσθμιονίκου.

Θεράμβω (ἡ), π. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ χερσονήσου Παλλήνης.

Θεράπνα καὶ Θεράπνη (ἡ), θυγ. τοῦ Λέλεγος, ἀφ᾽ ἧς ἐπωνομάσθη ἡ- 2) (γεωγρ.) = τῷ -

Θεράπναι (αἱ), Πολίχν. τῆς Λακων. παρὰ τὴν Σπάρτην ἐπὶ τοῦ βόρρα, (τὸ τοπ. Θεραπνεύς, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.).

Θερμαῖος κόλπος (ὁ), ὁ καλούμενος κοινῶς τῆς Θεσσαλονίκης (Θέρμης).

Θέρμα (τὰ), π. τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὴν Στράτον, ἔχουσα θερμὰ λουτρά, (ὁ πολ. Θέρμιος).

Θέρμαι (αἱ), αἱ τῶν Ἱμεραίων, π. τῆς Σικελ. μὲ θερμὰ λουτρὰ πλησίον, (Thermae), (ὁ πολ. Θερμίτης).

Θέρμη (ἡ), ἡ ὕστερον Θεσσαλονίκη, π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ ἀπ᾽ αὐτῆς κληθέντος Θερμαϊκοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Θερμαῖος).

Θέρμισσα (ἡ), μία τῶν Λιπάρεων νήσων, ἡ ἄλλως Ἱερά, (Volcania).

Θερμοπύλαι (αἱ), στενὸν πέρασμα μεταξὺ τοῦ βουνοῦ τῆς Οἴτης καὶ τῆς θαλάσσης, φέρον ἐκ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Λοκρίδα, 48 σταδίων μήκους καὶ πλάτους ἀνωμάλου, παρονομασθὲν ἀπὸ τῶν πλησίον θερμῶν πηγῶν, ἱερὸν τοῦ Ἡρακλ., καὶ γενόμενον περίφημον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν διὰ τὸν ἐνταῦθα ἡρωϊκὸν θάνατον τῶν 300 Σπαρτιατῶν καὶ τοῦ ἀοιδίμου Λεωνίδα, ἀντισταντων εἰς τὰ μυριάριθμα στρατεύματα τοῦ Ξέρξου.

Θέρμον (τὸ) καὶ Θέρμος (ἡ), = Θέρμα.

Θέρμουθις (ἡ), παρ᾽ Αἰγυπτ. ἡ Ἶσις, ἡ ὅπως τις ἱερὸς περιτυλισσόμενος ἐνίοτε εἰς τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς ταύτης. 2) κατὰ τὸν Ἰώσ., ἡ θυγάτηρ τοῦ Φαραώ.

Θερμύδρα (τὰ) καὶ Θερμύδραι (αἱ), λιμὴν καὶ ἐπίνειον τῆς Μινδου ἐν Ἴωσι, (ὁ πολ. Θερμυδρεύς).

Θερσίων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς κατωτερ. χωρ. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον, (Thermodon). 2) ποτάμιον τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Τανάγραν.

Θέσμων, ωνος (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Θουκ.

Θεσταγόρας, ου (ὁ), ποιητὴς Λεμβαικτινός.

Θέστανδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πολυνείκους καὶ τῆς Ἀργείας, θυγατρὸς τοῦ Ἀδράστου, στρατεύσας μετὰ τῶν Ἐπιγόνων, καὶ ἀνακτησάμενος τὸν θρόνον τοῦ πατρός του, φονευθεὶς δὲ ὕστερον ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τοῦ Τηλέφου. 2) υἱὸς τοῦ Σισύφ. 3) ἐπίσημός τις Ὑρχομένιος ἐπὶ τῶν Μηδικῶν.

Θεστορίδης (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ.

*Θέστιος (ὁ), Θεσσαλὸς, νικήσας ἅπαξ κατὰ τὴν 70 Ὀλυμπ.

Θεστραιπος (ὁ), Μακεδὼν, σταλεὶς ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου πρὸς τὸν Δαρεῖον.

Θεστῖται (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν τὴν σύν. Ἰσπανίαν.

Θεστίτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγρίου ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως, ὁ δυσειδέστερος καὶ ἀγχρειότερος τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων.

Θεσπεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ, ἀφ᾽ ἧς ἐπωνυμάσθησαν οἱ

Θεσπιαὶ (αἱ), π. τῆς Βοιωτ. περὶ τὸν Ἑλικῶνα, (Νευχῶρι), (ὁ πολ. Θεσπιαιεύς ἢ Θεσπιάδης).

Θέσπιος καὶ ὄχι Θέσπις (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως, ἡγεμόνων τῶν Θεσπιῶν, γεννήσας ἐκ τῆς Μεγαμήδης πεντήκοντα θυγατέρας, τὰς καλουμένας Θεσπιάδας, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε πεντήκοντα δυο υἱοὺς τοὺς κληθέντας Θεσπιάδας.

Θέσπις, ιδος (ὁ) ὁ ἀρχαιότερος τῶν τραγικῶν ποιητῶν ἐν Ἀθήναις, Ἰκάριος τὸν δῆμον, ζήσας τὸ 549 πρὸ Χ. 2) περίφημός τις αὐλητὴς ἐν Αἰγύπτῳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου.

Θεσπρωτία καὶ Θεσπρωτις, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. παραθαλ. τῆς Ἠπείρου, τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Θεσπρωτοί.

Θεσπρωτὸς (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος. 2) (κατὰ τὸν Ὑγῖνον) βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου ἢ τῆς Καμπανίας.

Θεσσαλία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἑλλάδος, χωριζομένη τῆς μὲν Μακεδονίας διὰ τοῦ Ὀλύμπου τῆς δὲ Ἠπείρου διὰ τοῦ Πίνδου, (τὸ ἐθν. Θεσσαλὸς).

Θεσσαλίσκος (ὁ), Θηβαῖος τις παρ᾽ Ἀρρ.

Θεσσαλονίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Φιλίππου καὶ μιᾶς Θεσσαλίδος, ὑπανδρευθεῖσα τὸν Κάσσανδρον, ἀφ᾽ ἧς λέγεται ὅτι ἀναμάσθη ἡ 2) (γεωγρ.) π. τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ ἀπ᾽ αὐτῆς παρωνυμουμένου κόλπου, ἡ πρότερον Θέρμη, (ὁ πολ. Θεσσαλονικεύς).

Θεσσαλὸς (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Θεσσαλίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐκ τῆς Χαλκιόπης, βασιλεὺς τῶν νήσων Καλύδνης καὶ Κῴου, τοῦ ὁποίου οἱ δύο υἱοὶ Φειδιππος καὶ Ἄντιφος ἐστράτευσαν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν. 3) υἱὸς τοῦ Αἵμονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ Θεσσαλία. 4) υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας· ἀναιρεθεὶς ἐκ τῶν χειρῶν της, ἐκρυβάσας ἔπειτα τὰς Ἰωλκούς. 5) υἱὸς τοῦ Πεισιστράτου. 6) ἰατρὸς, υἱὸς τοῦ περιφήμου Ἱπποκράτους, ζήσας ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀρχελάου. 6) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 107 Ὀλυμπ.

Θεστία (ἡ), π. τῆς Αἰτωλ. μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἀχελῴου καὶ Εὐήνου, (ὁ πολ. Θεστιεύς).

Θεστιάς (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Ἀλθαία κλπ.

Θέστιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Δημαιάσσης, ἔγγονος τοῦ Ἀγήνορος, βασιλεύσας τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Πλευρῶνος, καὶ γεννήσας ἐκ τῆς Λαοφόντης ἢ τῆς Δηϊδαμείας τὴν Ἀλθαίαν, τὴν Ἠκερμήστραν, τὴν Ἀλθαίαν, τὸν Ῥηκλον κτλ. Εἰς τοῦτον κατέφυγον ἐκ Σπάρτης ὁ Τυνδάρεως καὶ ὁ Ἰκάριος, (συγχ. τῷ Θεσπίῳ).

Θεσχεύδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Κάλχας.

Θεσχύλις, ιδος (ἡ), δούλη τις παρὰ Θεοκρ.

Θέσχυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰδμονος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, πατὴρ τοῦ Καλχαντος κτλ. 2) εἷς τῶν Ἡρωϊδῶν, υἱὸς τοῦ Ἔνοπος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. 3) Πυθαγορειός τις ἐκ Ποσειδωνίας.

Θετίδειον ἢ Θετίδιον (τὸ), ἱερὸν τῆς Θέτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τὴν Φάρσαλον.

Θέτις, ιδος (ἡ), ἡ ἐπισημοτέρα τῶν Νηρηΐδων, γυνὴ τοῦ Πηλέως καὶ μήτηρ τοῦ Ἀχιλλέως.

Θετταλία (ἡ), = Θεσσαλία.

Θευδόσια (ἡ), = Θεοδοσία.

Θεῦθ (ὁ), ὁ Ἑρμῆς τῶν Αἰγυπτίων, θεὸς τῶν ἐπιστημῶν καὶ ἐδίως τῆς Ἀστρονομίας καὶ τῶν ἱερῶν γραμμάτων.

Θεών, ωνος (ὁ), ζωγράφος ἐκ Σάμου. 2) ῥήτωρ ἐξ Ἀλεξανδρείας, γράψας περὶ Προγυμνασμάτων. 3) φιλόσοφος Πλατωνικὸς ἐκ Σμύρνης, συγγράψας περὶ τοῦ 116 ἀπὸ Χ. περὶ τῶν κατὰ μαθηματικὴν χρησίμων εἰς Πλάτωνα. 4) φιλόσοφος, Ἀλεξανδρεύς, πατὴρ τῆς περιφήμου Ὑπατίας, ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς Δ', ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος. 5) ἕτερος φιλόσοφος Στωϊκὸς, ἐξ Ἀλεξανδρείας ὡσαύτως, ἀκμάσας ἐπὶ Αὐγούστ.

Θεωρὸς (ὁ), Ἀθηναῖος, ἀναφερόμενος συγχάκις διὰ τὴν κακοήθειάν του ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Θῆβαι (αἱ), π. τῆς Αἰγύπτου, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρος ὀνομάζει, διὰ τὸ μέγεθός της [80 σταδίων περιφερείας] ἑκατόμπυλον, πρωτεύουσα τῆς Θηβαΐδος ἢ ὅλης κατ᾽ ἀρχὰς τῆς Αἰγύπτου. Εἰς τὰ ἐρείπιά της εἶνε συνῳκισμένα δύο χωρία Ἀράβων, Δουξὸρ ἢ Καρνάκ καλούμενα.

2) π. πρωτ. τῆς Βοιωτ., ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῶν μετὰ Κάδμου Φοινίκων, 1300 ἔτη π. Χ., ἔχουσά ποτε 43 σταδίων περίμετρον. 3) π. παραθαλ. τῆς Φθιώτιδος, ἡ ὕστερον Φιλιππούπολις, (ὁ πολ. Θηβαῖος).

Θηβαΐς, ΐδος (ἡ), ἓν τῶν τριῶν μεγάλων τμημάτων τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου, διῃρημένων εἰς δεκατέσσαρας νομοὺς, ὧν μητρόπολις αἱ Θῆβαι, (Σαΐδ). 2) ἐπικόν τι ποίημα, πραγματευόμενον τὸν πολέμους τῶν Θηβῶν.

Θήβη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ καὶ τῆς Μετώπης, ἀδελφὴ τῆς Αἰγίνης καὶ γυνὴ τοῦ Ζήθου, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθησαν αἱ ἐν Βοιωτίᾳ Θῆβαι. 2) θυγ. τοῦ Προμηθέως καὶ μιᾶς τῶν Νυμφῶν, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ Θηβαΐς (γεωγρ.) π. τῆς Μυσ., εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Πλακίου ὄρους, ὅθεν καὶ Ὑποπλακίη, τῆς ἑποίας ἡγεμόνευεν ὁ Ἠετίων, πατὴρ τῆς Ἀνδρομάχης. Παρὰ ταῖς ὕστερον εὕρηται μόνον Θήβης πεδίον, εὔφορός τις τόπος πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἴδης παρὰ τὴν Πέργαμον. 4) Π. ἀντὶ Θήβαι.

*Θηγανοῦσα (ἡ), ἐρημονήσιόν τι πρὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Μεσσηνίας Ἀκρίτα.

*Θημακός (ὁ) ἢ Θημακοί (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηίδα φυλήν, (ὁ δημ. Θημακεύς).

Θήρα (ἡ), μία τῶν Σποράδων νήσων τοῦ Αἰγαίου, ἡ πρότερον Καλλίστη, ἀπὸ τοῦ Δακεδαιμονίου Θήρα, ὃς τὴν ἐφύτευσεν αὐτήν, [Σαντορίνη], (ὁ ντρ. Θηραῖος).

2) π. τῆς Καρ. παρὰ τὰ μεθόρια τῆς Δυκίας.

Θηραμένης, ους (ὁ), ὁ περίφημος ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς τῶν Ἀθην., γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Κῷ ... υἱοθετηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγνωνος, ... τύσας δὲ παρὰ τῷ Σωκράτει καὶ ... λφ. Μετὰ τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ἧτταν τῶν Ἀθηναίων, πρεσβεύσας εἰς Σπάρτην, συνετέλεσε, συνεννοηθεὶς μετὰ τοῦ Λυσάνδρου, εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν 30 τυράννων, ὧν ἐγένετο καὶ οὗτος εἷς· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ συνάρχοντος αὐτοῦ Κριτίου, κατεδικάσθη εἰς τὸ κώνειον. Διὰ τὸν ἀλλοπρόσαλλον χαρακτῆρά του ἐπωνομάσθη Κόθορνος. 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.

Θήρας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Αὐτεσίωνος ἐξ ἐκγόνου τοῦ Τισαμενοῦ ἐκ Σπάρτης, ἀπ' ὅπου ἀπῴκισεν εἰς τὴν νῆσον Καλλίστην, ἀπ' αὐτοῦ μετονομασθεῖσαν.

Θηρασία (ἡ), νῆσος μικρὰ παρὰ τὴν Κρήτην.

Θησεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, θυγατρὸς τοῦ Θεστίου. 2) εἷς ἐκ τῶν κατὰ τοῦ Ἡρακλέους ἐκθεμένων ἐν τῷ ἄντρῳ τῆς Φυλόης Κενταύρων.

Θηριολῦς, ους (ὁ), περίφημός τις σκευοποιὸς ἢ κερασμὸς ἐκ Κορίνθου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθησαν τὰ Θηριόλεια (ποτήρια). 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 61 Ὀλυμπ.

Θηρίμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πρακλ. ἐξ Ἠλείας, φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ παραφρονήσαντος. 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι (Ἑλλ. Δ', ἡ, 29).

Θυρώ, οῦς (ἡ), τροφὸς τοῦ Ἄρεως. 2) θυγ. τοῦ Φύλαντος, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Χαίρωνα.

Ἠήρων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δινοσθένους καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ξενοφάντους, τύραννος τῶν Ἀκραγαντίνων ἐπὶ Ξέρξου. 2) ἀγαλματοποιός τις ἐκ Βοιωτίας παρὰ Παυσαν. (ΞΤ', ιδ', 11.).

Θησεύς, έως (ὁ), ὁ περίφημος ἥρως τῶν Ἀθηνῶν, υἱὸς τοῦ Αἰγέως ἢ τοῦ Ποσειδῶνος ἐξ τῆς Αἴθρας, θυγατρὸς τοῦ Πιτθέως, γεννηθεὶς ἐν Τροιζῆνι, καὶ διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸ βασίλειον τῶν Ἀθηνῶν, τῶν ὁποίων θεωρεῖται ὡς ὁ πρῶτος συνοικιστής, ἑνώσας εἰς μίαν ταύτην πολιν τοὺς διεσπαρμένους τέως κατοίκους τῆς Ἀττικῆς· ἐπὶ τέλους δὲ βασθεὶς νὰ φύγῃ εἰς Σκῦρον, ὅπου κατεκρημνίσθη ὑπὸ τοῦ Λυκομήδους. Ὁ Κίμων μετεκόμισε τὰ ὀστᾶ του εἰς Ἀθήνας, ὅπου ἡκούσθησαν τὸ ἀπ' αὐτοῦ παρουσιαζόμενον ἡρῷον Θησεῖον, ἄσυλον τῶν δούλων, καὶ εἰσεταζοντο εἰς τιμὴν του τὰ Θησεῖα τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἑκάστου μηνός.

Θήχης (ὁ), β. τοῦ Πόντου παρὰ τὴν Τραπεζοῦντα, ἀπὸ τῆς κυρυφῆς τοῦ ὁποίου εἶδον κατὰ πρῶτον τὴν θάλασσαν οἱ μετὰ Ξενοφῶντος ἐπιχειρήσαντες ἀπὸ τῆς Περσίας Ἕλληνες, (ἄλλως) Ἱερὸν Ὄρος.

Θιατόλη (ἡ), νῆσος περὶ τὸ μικρὸν στόμιον τῆς Ἴστρου, πλησίον τῆς νῦν Κιλίας.

Θίβραχος (ὁ), πολέμαρχός τις Ἀθηναῖος παρὰ Ξενοφῶντι (Β', δ', 33).

Θίβρων [θίβρος, Δωρ. ἀντὶ θερμός], ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Λακεδ.

Θίσβαι (αἱ), = Θίσβη (2).

Θίσβη (ἡ), Νύμφη, θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) π. τῆς Βοιωτ. μεταξὺ Κρεούσης καὶ Θεσπιῶν, ἴσως αἱ = Σίφαι.

Θμουῖς [ἡ], π. τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Νείλου, πρωτ. τοῦ Θμουίτου Νομοῦ, (Τεμοῦ).

Θναι (αἱ), αἱ ἄλλως Ὀξεῖαι, νῆσοί τινες βραχώδεις ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελῴου παρὰ τὴν Ἄκαρν.

Θῶανα (τά), ἴδε Τύανα. 2) π. τῆς Πετρ. Ἀραβίας.

Θοαντιάς, άδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Ὑψιπύλη.

Θόας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀνδραίμονος ἐξ τῆς Γόργης, βασιλεὺς τῆς Καλυδῶνος καὶ Πλευρῶνος, στρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν. 2) υἱὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀριάδνης, ἐξ πατὴρ τῆς Ὑψιπύλης, βασιλεὺς τῆς νήσου Λήμνου, διασωθεὶς ὑπὸ τῆς θυγατρός του εἰς Οἰνόην, ὅταν αἱ γυναῖκες τῆς Λήμνου ἔφονευσαν τοὺς ἄνδρας των. 3) υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου ἐξ τῆς Περιβοίας, ἀδελφὰς τῆς Πηνελόπης. 4) υἱὸς τοῦ Βορυσθένους, βασιλέως τῆς Ταυρίδος, θυσιάζων εἰς τὴν Ἄρτεμιν τοὺς ξένους. 5) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Μενελάου φονευθέντων Τρώων. 6) τύραννος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ὠρεοῦ, φίλος τοῦ Φιλίππου. 7) υἱὸς τοῦ Ὀρυτίωνος καὶ ἔγγονος τοῦ Σισύφου. 8) ἀρχαιότερον ὁ Ἀχελῷος.

Βόη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. 2) καθ' Ὅμηρον, μία τῶν Νηρηΐδων.

Θορικαί (αἱ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, (ὁ δημ. Θορικεύς).

Θόρικος (ὁ), μία τῶν ἐκ δώδεκα ἀρχαίων πόλεων, συγκατελεχθεῖσα μετὰ ταῦτα εἰς τοὺς δήμους τῆς Ἀττικῆς· ἀνήκουσα εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλὴν καὶ κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, (ὁ δημ. Θορίκιος καὶ Θορικιεύς).

Θόρναξ, ακος (ὁ). β. καὶ κώμη τῆς Δακωνικ. ὅπου καὶ νεὸς τοῦ Θόρνακος Ἀπόλλωνος

Θόρναξ, ακος (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ μήτηρ τοῦ Βουφάγου.

*Θούδημος (ὁ), ὀρθότ. ἀντὶ Εὔδημος, ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 100 Ὀλυμπ.

Θούδιππος (ὁ), Ἀθηναῖος, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον μετὰ τοῦ Φωκίωνος.

Θοκλῆς, έους (ὁ), = Θεοκλῆς, ὁ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Εὐρυμέδοντος. 2) Εὐβοεύς τις ἐκ Χαλκίδος, κτίτωρ τῆς ἐν Σικελίᾳ Νάξου.

Θούκριτος (ὁ), = Θεόκριτος.

Θουκυδίδης, ου (ὁ), ὁ περίφημος ἱστορικὸς, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ὀλόρου, ἐξ μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Ἀναξαγόρα ἐξ ὑπὸ ῥήτορος Ἀντιφῶντος, γεννηθεὶς τὸ ε'. ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ. Στρατηγήσας ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου εἰς Ἀμφίπολιν, καὶ μὴ δυνηθεὶς νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἅλωσιν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Βρασίδα, ἐξωρίσθη, ἐξ ζήσας τὸν λοιπὸν εἰς Θρᾴκην, συνέγραψε τὰ συμβάντα τοῦ πολέμου τούτου εἰς ὀκτὼ βιβλία. 2) υἱὸς τοῦ Μιλησίου καὶ γαμβρὸς τοῦ Κίμωνος, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, ἐξορισθεὶς τῶν Ἀθηνῶν, διότι ἀντεπολιτεύετο τῶν Περικλέους. 3) υἱὸς τοῦ Μιλησίου καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, μαθητὴς τοῦ Συκρ. καὶ φίλος τοῦ Κύρου. 4) Θεσσαλὸς τις ἐκ Φαρσάλου, φίλος καὶ πρόξενος τῶν Ἀθην.

Θούλη (ἡ), νῆσος τοῦ Ὠκεανοῦ ἐπέκεινα τῆς Βρεττανίας, ἴσως ἡ Ἰσλανδία ἢ μία τῶν Σχετλανδιῶν.

Θούμαντις, εως (ὁ), Ἀθηναῖος μάντις πενομενος.

Θούμνα (ἡ), π. μεσόγ. τῆς εὐδαίμ. Ἀραβίας.

Θουρία (ἡ), π. τῆς Μεσσην., ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἄνθεια ἢ Δίκτεια, ὅθεν Θουριάτης κόλπος, ὁ ἄλλως Ἀσιναῖος.

Θουφίμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δίγείρου, βασιλέως τῆς Σικυῶνος.

Θούριοι (οἱ), π. παραθαλ. τῆς Λευκανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῶν Ἀθην., ἡ πρότερον Σύβαρις, (Terra buona, [ὁ πολ. Θούριος καὶ Θουριεύς].

*Θούριος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων παρὰ Παυσ.

Θουφάντης, ους (ὁ), Ἀθηναῖός τις ἐκ τῆς φατρίας τοῦ Κλέωνος.

Θούφραστος (ὁ), σοφιστὴς παράσιτος, παρ' Ἀρχφν.

Θόων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν μοιρῶν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Φαίνοπος ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους ἐξ 3) ἕτερος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. καὶ 4) ἄλλος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου. 5) εἷς τῶν πρὸς τὸν Ὀδυσσέα ἀνταγωνισθέντων Φαιάκων ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ἀλκινόου.

Θόωσα (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν, θυγ. τοῦ Φόρκυος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδ. τὸν Κύκλωπα Πολύφημον.

Θυέστης, ου (ὁ), κήρυξ τοῦ Μενελάου ἐν Τρωάδι.

Θρᾴκιος ἡ Θρᾴκεος, λέξ. ἀμφιβαλλομένη παρὰ Θκδ., ὅπου ἄλλη ἀνάγνωσις φέρει Χάρακος.

Θρᾴκη (ἡ), χώρα τῆς Εὐρώπης, ἐχουσα πρὸς ἀνατολὰς τὸν Εὔξ. Πόντον, πρὸς μεσημβρ. τὴν Προποντίδα καὶ τὸ Αἰγαῖον, ἧ πρὸς ὁυσμὰς τὴν Μακεδονίαν· πρὸς ἄρκτον δὲ ἐκτεινομένη ἀπροσδιορίστως πρὸ τοῦ Στρβ., ὅς τις ὁρίζει αὐτὴν ἀπὸ τοῦ Στρυμόνος ἄχρι τοῦ Ἴστρου. ‖ «Θρᾴκη ἡ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἢ Βιθυνία.» Ξενοφ., ἡ ἀπὸ τῶν Κυανέων ἀχρις Ἡρακλείας παραλία τοῦ Εὐξείνου, (τὸ ἐθν. Θρᾴξ).

Θρᾴκιον (τό), πεδίον πρὸ τῶν Θρᾳκίων πυλῶν τοῦ Βυζαντίου.

Θράμβος (ἡ), = Θεράμβω.

Θρᾴξ, ᾳκός (ὁ), κάτοικος τῆς Θρᾴκης. ‖ Θρᾷκες οἱ ἐν Ἀσίᾳ, καὶ οἱ ἄλλως Θυνοὶ ἢ Βιθυνοί.

Θρασιμένη λίμνη, ἴδε Τρασιμένη.

Θράσιος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθέντων ἐπισήμων Παιόνων, σύμμαχος τῶν Τρώων. 2) μάντις ἐκ Κύπρου, ἴδε Φράστος.

Θρᾶσις, ιδος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Πλείδ Ὀλυμπιονίκου Ἀριστοβούλου.

Θρᾷσσα καὶ Ἀττ. Θρᾷττα, ης (ἡ), ἡ κάτοικος τῆς Θρᾴκης. 2)(κυριωνυμ.) θυγ. τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Τηρήνης, γυνὴ τοῦ Ἰκπάνου καὶ μήτηρ τοῦ Πολυφάντου.

Θρασυάλκης, ους (ὁ), Ἕλλην ἱστοριογράφος παρὰ Στρβ.

Θρασύβουλος (ὁ), τύραννος τῆς Μιλήτ., σύγχρονος τοῦ Περιάνδρου. 2) τύραννος τῶν Συρακουσῶν, ἀδελφὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἱέρωνος, βασιλεύσας περὶ τὸ 466 πρὸ Χ. καὶ μετὰ ἑκτὼ μῆνας ἐξωσθεὶς διὰ τὴν ἀπανθρωπίαν του, ἧ ζήσας παρὰ ταῖς ἐν Ἰταλίᾳ Λοκροῖς ὡς ἰδιώτης. 3) υἱὸς τοῦ Ἀκραγαντίνου Ὀλυμπιονίκου Ξενοκράτους, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς. 4) ὁ περίφημος καταστροφεὺς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Λύκου, Στειριεύς, φονευθεὶς ἐν Ῥόδῳ ὑπὸ τῶν Ἀσπενδίων. 5) ὁ υἱὸς αὐτοῦ. 6) ἕτερος στρατηγὸς τῶν Ἀθην., Κολυττεύς.

Θρασυλαΐδης (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλκύα ἐκ Δαρίσσης. 2) Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Θήρωνος, ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 3) ἐπίσημός τις δημαγωγὸς ἐξ Ἠλιδος. 4) ἐσφαλμ. ἀντὶ Θρασύλαος.

Θρασυκλῆς, έους (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Θκδ.

Θρασύλαος (ὁ), Θετταλὸς, φίλος τοῦ Φιλίππου.

Θρασύλλας ἡ (ὀρθότ.) Θρασύλος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀργείων ἐπὶ τοῦ Πελοπονν. πολέμου. 2) εἷς τῶν δέκα στρατηγῶν τῶν Ἀθην., οἵτινες, μετὰ τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν, κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον διότι δὲν ἔθαψαν τὰ σώματα τῶν φονευθέντων ἐν τῇ μάχῃ. 3) φιλόσοφος Πλατωνικὸς, περίφημος μαθηματικὸς καὶ ἀστρολόγος, ζήσας ἐπὶ Τιβερίου.

Θρασύλοχος (ὁ), Μεσσήνιός τις, πράτων τὰ τοῦ Φιλίππου. 2) Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ Μειδίου.

Θρασύμαχος (ὁ), σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ δεινὸς ἐκ Χαλκηδόνος, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἰσοκράτους.

Θρασυμήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Νέστορος. 2) γλύπτης ἐκ Πάρου. 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ Θρασύμηλος.

Θρασυμηλίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρατησικλέους, ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν ἐπὶ τοῦ Πελοπονν. πολέμου.

Θρασύμηλος (ὁ), ἡνίοχος τοῦ Σαρπηδόνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου.

Θράσων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός, φίλος τοῦ Φιλίππου.

Θρασώνδας, α (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Διοδ.

Θρασωνίδας, α καὶ Θρασωνίδης, ου (ὁ), Ἠλείός τις, ἀποκαταστήσας τὴν δημοκρατίαν ἐν τῇ πατρίδι του. 2) πλούσιός τις Κορίνθιος παρὰ τῷ Δίλ.

Θρᾳῦστας (ἡ) ἧ Θραυστὸν (τὸ), πολίχν. ὀρεινὸν τῆς Ἤλιδος.

Θρεξίππας ἡ Θρῄξιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων.

Θρῖα (ἡ) καὶ Θριαί (αἱ), χωρ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. Θριάσιος). ‖ «Θριάσιον πεδίον, ἃ ἡ εὐφορωτάτη πεδιὰς τῆς Ἐλευσῖνος. ‖ «Θριάσιαι πύλαι,» μία τῶν πυλῶν τῶν Ἀθηνῶν, ἡ ἄλλως Δίπυλον.

Θριαί (αἱ), Νύμφαι τοῦ Παρνασσοῦ, ἀναθρέψασαι τὸν Ἀπόλλ. καὶ ἐπινοήσασαι τὴν διὰ λιθαρίων (θρίων) μαντείαν.

Θρινακὶς ἀντὶ Τρινακρία (ἡ), ἡ Σικελία, διὰ τὰ τρία ἐπισημότερα ἀκρωτήριά της, Πάχυνον, Πέλωρον καὶ Λιλύβαιον.

Θρῑεῦς, οῦντος (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας, (ὁ πολ. Θρ.ούσιος καὶ Θρουέντιος).

Θρόνιον (τὸ), π. τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν, κειμένη ἐπὶ τοῦ Βαγρίου ποταμοῦ. 2)π. τῆς Θεσπρωτ., ἄποικος τῶν Λοκρῶν, (ὁ πολ. Θρόνιος καὶ Θρονιεύς).

Θρόνοι (οἱ), π. καὶ ἀκρωτ. τῆς Κύπρου.

Θρονεσσα πόλις, Π. τὸ -

Θρόων (τὸ), π. τῆς Ἠλιδος ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ, τοῦ ὁποίου ἐπειδὴ ἦτον παρ' αὐτὴν καὶ ἡ διάβασις, ὠνομάσθη καὶ Πόρος Ἀλφειοῦ, (ὁ πολ. Θρυεῖς ἧ Θρυούντιος).

Θυαμία (ἡ), π. ἧ φρούρ. τῆς Σικυωνίας.

Θύαμις, ιδος (ὁ), ποτ. τῆς Ἠπείρου, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Θεσπρωτίας, (Καλαμᾶς).

Θύαμος (ὁ), β. τῆς Ἠπείρου, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Πίνδου διὰ τῆς Ἀκαρνανίας.

Θυάτειρα (τά), π. τῆς Λυδ., κτίσμα Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, Ἀκ-χισάρ, (ὁ πολ. Θυατειρηνός).

*Θίβαρνα, ἴδε Θύμβαρα.

†Θυέλλα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὕελλα ἡ Οὐελία.

Θυέστης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος ἧ τῆς Ἱπποδαμείας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀτρέως, πατὴρ τοῦ Αἰγίσθου.

Θυῖα (ἡ), θυγ. τοῦ Κηφισσοῦ ἡ τοῦ Κασταλίου, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη καὶ τόπος τις πλησίον τῶν Δελφῶν εἰς αὐτὴν ἀφιερωμένος.

*Θύλακος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς τις παρὰ Παυσανίᾳ, ἀγνώστου πατρίδος ἧ ἐποχῆς.

*Θυμοιτάδαι (οἱ), ἴδε Θυμοιτάδαι.

*Θύμβρα (ἡ), ἴδε Θύμβρη.

*Θυμαρίδης, ου (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος.

Θυμβραῖος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διομήδους φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων.

Θύμβραρα (τά), π. τῆς Λυδ. παρὰ τὰς Σάρδεις ἐπὶ τοῦ Πακτωλοῦ, (ὁ πολ. Θυμβραλεύς, -ραῖος).

Θυμβρη (ἡ), πολίχν. τῆς Τρωάδος ἐπὶ τοῦ Θυμβρίου ποταμοῦ.

Θυμβρία (ἡ), χώμη τῆς Καρ. παρὰ τὴν Μυκῦνται. ἔχουσα πλησίον αὐτῆς ἐν Χαιρώνειον ἄντρον.

Θύμβριον (τὸ), π. τῆς Φρυγ., ὅπου ἦν ἡ κρήνη τοῦ Μίδα, (Ἀκ-σεσχίρ).

Θύμβριος (ὁ), ποτ. τῆς Τρωάδος, χυν. εἰς τὸν Σκάμανδρον.

Θύμβρις, εως (ἡ), Νύμφη τις, μήτηρ τοῦ Πανός. 2) πηγή τις ἐν Σικελ. παρὰ τὰς Συρακούσας.

Θύμβρις, ιδος (ὁ), = Τίβερις.

*Θυμίλος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς τις παρὰ Παυσ.

Θυμοιτάδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλὴν, ἴδε τὸ ἑπόμ.

Θυμοίτης, ου (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων βασιλευτῶν τῆς Τροίας. 2) ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, υἱὸς τοῦ Ὀξύντα, ἴσως ὁ αὐτὸς τῷ ἥρωϊ, ἀφ' οὗ οἱ Θυμοιτάδαι.

Θυμοκλῆς, έους (ὁ), ἐπιγραμμ. ποιός τις.

Θυμοχάρης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, ἄλλως Θυμόχαρις.

Θυμώνδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Μέντορος πρὸ Ἀβ.

Θυνιὰς νῆσος, ἡ ἄλλως Θυνιάς.

Θυνία (ἡ), ἡ ἀρκτικὴ παραλία τῆς Βιθυνίας.

Θυνία νῆσος (ἡ), νῆσος, καταποθεῖσα ὕστερον χερσόνησος, τῆς Θρᾴκης, ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου, ἔχουσα ἑπτὰ σταδίων περίμετρον, (ἄλλως) Ἀπολλωνιὰς, διαφυσᾶσα ἡ Δαφνουσία καὶ καινῶς σήμερον Σωζούπολις.

Θυνιάς, άδος (ἡ), ἐνν. ἀκτὴ, τὰ ἀπὸ Σωζουπόλεως μέχρι Σαλμυδήσσου παραθαλάσσια καὶ ἰδίως τὰ ἐπ' αὐτῆς ἀκρωτήρια τῆς Θρᾴκης, ὅπου κατῴκουν οἱ Θυνοί, (χειν.] Νιάδα.

Θυνοί (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν τὰ περὶ τὴν Σαλμυδησσὸν παράλια τοῦ Πόντου, καὶ μετοικήσαν ἔπειτα εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν (Βιθυνίαν).

Θοῦς (ὁ), Παφλαγών τις διαβόητος ἐπὶ πολιφαγίᾳ.

Θυραῖος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος.

Θυρέα (ἡ), π. καὶ χώρα περὶ αὐτὴν τῆς Ἀργολ., διὰ τὴν ὁποίαν ἐπολέμησαν πολλάκις οἱ Ἀργεῖοι πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, (ὁ πολ. Θυρεάτης καὶ θηλ. Θυρεᾶτις).

Θυρεᾶτις, ιδος (ἡ), ἡ περὶ τὴν Θυρέαν χώρα.

†Θυρεύς, έως (ὁ), ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Θησεύς.

Θυρίδες (αἱ), ἄκρα ἀπότομος τοῦ Ταϋγέτου παρὰ τὸ Ταίναρον, (Καλογδούλια).

Θύριον [τὸ], π. τῆς Ἀκαρν. παρὰ τὴν Δευκάδα, (ὁ πολ. Θυριεύς).

Θύραις, ιδος (ὁ), βουκόλος τις παρὰ Θεοκρ.
*Θύρσος (ὁ), Πυθαγόρειός τις, πατὴρ τοῦ Ἐπιχάρμου καὶ Μητροδώρου.
*Θύς, ύος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Παφλαγον.
Θυσαγῖται (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσιατ. Σαρματίας περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Τανάϊδος, [περὶ τὸ νῦν Ἀζδερχάν].
Θυσσὸς (καὶ ὅτε Θύσσος οὖτε Θύσσα), οὖ (ἡ), π. τῆς Μακιδον. ἐπὶ τῆς Χερσονήσου Ἀκτῆς.
Θύστρος (ἡ), π. τῆς Ἀφρ. (Ἡρ. Σ', 6).
Θυταῖον (τὸ), μέρος τι τοῦ Κιρραίου πεδίου ἐν Φωκίδι.
Θυώνη (ἡ), ἡ Σεμέλη.
Θυώνιχος (ὁ), Σικελός τις παρὰ Θεοκρ.
Θὼθ, ἴδε Θιὼθ.
*Θώκνεια καὶ Θωκνία (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Θωκνεύς).
*Θῶκνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δυκάονος.
Θών, Θῶνος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.
Θῶνες, ος (ὁ), = Θών, ἀφ' οὗ ἡ =
Θῶνες, ος (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ Κανωβικὸν στόμα τοῦ Νείλου.
*Θωνῖτις, ιδος (ἡ), λίμνη τῆς Ἀρμεν.
Θῶνος (ὁ), ὁ Σαρδανάπαλος.
Θώραξ, ακος (ὁ), Θετταλός τις ἀπόγονος τῶν Ἀλευαδῶν. 2) Λαρισσαῖός τις παρ' Ἡροδ. 3) στρατηγὸς τῶν Σπαρτ. 4) [γεωγρφ.] π. τῆς Ἀττωλ. καὶ 5) ἄλλη τῆς Μαγνησίας, (ὁ πολ. Θωρακίτης).
Θωρυκίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις τελώνης ἐν Αἰγίνῃ.
Θωσπία (ἡ), π. τῆς Ἀρμεν. ἀφ' ἧς ἡ
Θωσπῖτις (ἡ), λίμνη τῆς Ἀρμεν.

Ι.

Ἰάζμων, ονος (ὁ), Σάμιος, υἱὸς τοῦ Ἡφαιστοπέλιος, παρᾧ τῷ ὁποίῳ ἐχρημάτισε δοῦλος ὁ Αἴσωπος, (ὁ Κορ. διορθ. Ἰόμων).
Ἰάζυγες (οἱ), ἔθνος τῆς Εὐρωπ. ἢ Ἀσιατ. Σαρματίας.
*Ἰάθριππα (τὰ) καὶ Ἰαθρίππη (ἡ), π. τῆς Ἀραβ., (ὁ πολ. Ἰαθριππηνός).
*Ἰαινώ, οῦς (ὁ), θυγ. τοῦ Φόρκυος.
Ἰαιρα (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.
Ἰακχος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Βάκχος ἢ ἄλλος τις ὑπερθόνιος θεὸς, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐψάλλετο ὁμώνυμόν τι αὐτοῦ ᾆσμα εἰς τὰ Ἐλευσίνια.
Ἰάλεμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ἢ τῆς Νύμφης Καλλιόπης, ἐφευρετὴς τῶν ἐλεγείων ᾀσμάτων.
Ἰάλμενος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀστυόχης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀσκαλάφου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, ἐξ Ὀρχομενοῦ.
Ἴαλυσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κεκράφου καὶ τῆς Κυδίππης, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐκτίσθη ἡ
Ἰαλυσὸς (ἡ), π. τῆς Ῥόδου, (ὁ πολ. Ἰαλύσιος).
Ἰάμβη (ἡ), θυγ. τοῦ Πανὸς ἢ τῆς Ὑχοῦς, θεράπαινα τῆς Μετανείρας, γυναικὸς τοῦ Ἰπποθόοντος, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐλθοῦσαν τὴν Δήμητρα, διετράπεσε μὲ τοὺς ἀστειασμούς της.
Ἰάμβλιχος (ὁ), φιλόσοφος νεοπλατωνικὸς ἐκ Χαλκίδος τῆς ἐν Συρίᾳ, μαθητὴς τοῦ Πορφυρίου, ζήσας περὶ τὴν Δ'. μετὰ Χ. ἑκατονταετηρίδα, ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου διεσώθησάν τινα.
Ἰαμενὸς (ὁ), εἷς τῶν ἡρώων τῆς Τροίας.
Ἰαμίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰάμου, οἰκογένειά τις μάντεων ἐν Ἤλιδι.
Ἰαμνεία καὶ Ἰαμνία (ἡ), π. τῆς Φοινίκης ἢ τῆς Παλαιστίνης, (ὁ παλ. Ἰαμνίτης).
Ἴαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Εὐάδνης, μάντις περίφημος.
Ἰάναασσα (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.
Ἰάνειρα (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. 2) μία τῶν Νηρηίδων.
Ἰάνθη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος.
*Ἰανίσκος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος, διαδεχθεὶς τὸν Ἄδραστον, ἀπόγονος τοῦ Μλυτιου.
Ἰανος (ὁ), θεὸς τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ, εἰκονίζων τὰς μεταβολὰς τῆς φύσεως, καὶ τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ὅθεν παριστανόμενος μὲ δύο πρόσωπα κτλ.
Ἰοξάρτης, ου (ὁ), κατ. τῆς Σογδιανῆς ἐν τῇ Περσίᾳ, συγχεόμενος παρά τισι ἀρχαίοις μὲ τὸν Τάναϊν καὶ τὸν Ἴστρον.
Ἰάονες (οἱ), παρ' Ὁμήρῳ οἱ κάτοικοι τῆς Ἀττ. καὶ τῶν Μεγάρων παρὰ τοῖς Πέρσαις ὅλοι οἱ Ἕλληνες, καθὼς καὶ οἱ Ὀθωμανοὶ σήμερον μᾶς ὀνομάζουν Ἰανάν.
Ἰαπετιονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς ἢ
Ἰαπετιονὶς, ίδος (ἡ), ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰαπετοῦ.
Ἰαπετὸς (ὁ), εἷς τῶν Τιτάνων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γενόμενος ἐκ τῆς Κλυμένης, θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ ἢ, κατ' ἄλλους, ἐκ τῆς Ἀσίας τὸν Προμηθέα, τὸν Ἐπιμηθέα καὶ τὸν Ἄτλαντα. 2) Ἕτερός τις ἥρως πατὴρ τοῦ Βουφάγου.
Ἰάποδες (οἱ), ἔθνος Κελτικὸν τῆς Ἰλλυρ.
Ἴαπυγες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Ἰαπυγίας.
Ἰαπυγία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἰταλ., ἀποτελοῦσα μέρος τῆς νῦν Καλαβρίας, (Terra d'Otranto).
Ἰαπυγία ἄκρα, ἀκρωτ. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ Καλαβρίᾳ, (Capo Rizzuto).
Ἰάπυξ, υγος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δαιδάλου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ Ἰαπυγία.
Ἰάρβας, α (ὁ), βασιλεὺς καὶ ἱερεὺς τῆς ἐν Ἀφρικῇ Γετουλίας, φημιζόμενος υἱὸς τοῦ Διὸς Ἄμμωνος, ὃς τις βιάσας πρὸς γάμον τὴν Διδώ, ἔγινεν αἴτιος τῆς αὐχειρίας της, καὶ ἀπὸ τούτου καὶ παροιμία: « Ἰαρβαῖοι ὑμέναιοι ».
Ἰαρδάνης, ου (ὁ), = Ἰάρδανος (2).
Ἰάρδανος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Δυδ., πατὴρ τῆς Ὀμφάλης. 2) [γεωγρφ.] ποτ. τῆς Ἤλιδος, καὶ 3) τῆς Κρήτης.
Ἰάς, άδος (ἡ), ἐπιθετ. ἀντὶ Ἰωνική.
*Ἰτανία (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ. συνοικισθεῖσα εἰς τὴν Μεγαλόπολιν.
Ἰασίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἴασου, ὁ Ἀμφίων.
Ἰασικὸς κόλπος, ὁ παρὰ τὴν πόλιν τῆς Καρίας Ἰασόν.
Ἰάσιος (ὁ), βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ, πατὴρ τοῦ Ἀμφίονος. 2) υἱὸς τοῦ Λυκούργου ἐξ Ἀρκαδίας, γενόμενος ἐκ τῆς Κλυμένης τὸν Ἀρκάδα ἢ τὴν Ἀτλαντίνην.
Ἰασίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἠλέκτρας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Δαρδάνου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ Δήμητρα ἐγέννησε τὸν Πλοῦτον, δηλ. ἡ γῆ τὸν ἐπλούτισε διὰ τῆς γεωργίας.
Ἰασονία ἄκρα, ἀκρωτ. τοῦ Εὐξ. Πόντου παρὰ τὴν Σινωπήν.
Ἰασόνιον ὄρος, β. τῆς Μηδ. πρὸς βορρᾶν καὶ ζυμβὰς τῶν Κασπίων πυλῶν.
Ἴασος (ὁ), = Ἴασος (2). 2) υἱὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Εὐϊδνης, πατὴρ τοῦ Ἀγήνορος. 3) υἱὸς Ἄργου τοῦ Παναίπτου καὶ τῆς Ἰσμήνης, πατὴρ τῆς Ἰοῦς. 4) υἱὸς τοῦ Σφήλου, ἡγεμόνων τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἀθηναίων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰνείου.
Ἰασος καὶ Ἰασσός (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Καρίας [Ἀτζέμ-Καλεσί], (ὁ πολ. Ἰασεύς).
Ἰασὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἢ ἀδιλφὴ τῆς Ὑγείας, θεὰ τῆς ἰάσεως τῶν ἀσθενούντων.
Ἰάσων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἴσονος καὶ τῆς Πολυμήδης, ἀρχηγὸς τῆς περιφήμου ἐκστρατείας τῶν Ἀργοναυτῶν, γεννήσας ἐκ τῆς Μηδείας τὸν Θεσσαλὸν, τὸν Τισσανδρον καὶ τὸν Ἀλκιμένην, θυσιασθέντας ἀπανθρώπως ὑπὸ τῆς ἰδίας των μητρὸς, ἥτις ἐφόνευσε συγχρόνως καὶ τὴν Κρέουσαν, δευτέραν αὐτοῦ γυναῖκα, θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Κρέοντος, ἀναγκάσασα διὰ τούτου ἢ αὐτὸν νὰ σφαγῇ αὐτοχειρὶ. 2) τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, σύγχρονος τοῦ Ἐπαμινώνδα, φρόνιμος καὶ μεγαλόφρων μονάρχης, δολοφονηθεὶς ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν του Πολυδώρου καὶ Πολυφρονος.
3) Ἀργεῖος, γραμματικὸς, νεώτερος τοῦ Πλουτάρχου, γράψας περὶ Ἑλλάδος.
Ἰατροκλῆς, έους (ὁ), Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Φιλίππου. 2) συγγραφεύς τις ὀψαρτυτικῶν παρ' Ἀθην.
Ἰάχη (ἡ), Νύμφη τις συνόμηλος τῆς Περσεφόνης.
Ἰαωλκὸς (ἡ), Π. ἀντὶ Ἰωλκός.
Ἰάων, ονος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἰων. 2) ποτ. τῆς Πισάτιδος, χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.
Ἰδαῖωλις, ος (ὁ), πατὴρ τοῦ Βρακλεί δου ἐκ Μιλήσου τῆς Καρίας.
Ἴδηρ, ηρος (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Ἰδηρίας. 2) ποτ. τῆς Ἰδηρ., κηγ. ἐν τῷ Καυκασίῳ καὶ χυν. εἰς τὴν Μεσόγειον, (Ebro), ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη
Ἰδηρία (ἡ), ἡ Ἱσπανία. 2) ἡ μεταξὺ Κολχ. καὶ Ἀρμεν. χώρα, ἡ μετὰ ταῦτα Γεωργία, περιεχομένη ὑπὸ τῶν ὀρέων Καυκάσου καὶ Ταύρου.
Ἴδυκος (ὁ), ποιητὴς λυρικὸς ἐκ Ῥηγίου τῆς Ἰταλίας, μετοικήσας εἰς Σάμον ἐπὶ Πολυκράτους, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ λῃστῶν, τοὺς ὁποίους ἐκρέμασαν μετέπειτα οἱ γέρανοι (ἴδε τὸν Σουΐδαν).
Ἴγγαυνι (οἱ), ἔθνος κατοικούντων τὰ παράλια τῆς Λιγουρίας περὶ τὴν νῦν Γένουαν.
Ἰδαία (ἡ), θυγ. τοῦ Δαρδάνου ἢ δευτέρα γυνὴ τοῦ Φινέως, κατὰ παραχώρησιν τῆς ὁποίας ἐτύφλωσεν οὗτος τοὺς ἐκ τῆς πρώτης γυναικὸς δύο υἱούς του. 2) Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Σκάμανδρος ἐγέννησε τὸν Τεῦκρον.
Ἰδαῖος (ὁ), κῆρυξ τῶν Τρώων. 2) υἱὸς τοῦ Τρωαδίτου Δάρητος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. 3) υἱὸς τοῦ Πάριδος ἢ τῆς

Ἑλλήνης, κατοπλαπουλις ὑπὸ τὴν σίγην τινὸς αἰκίας.

Ἰάσκος (ὁ), π. τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου.

Ἰάσιον (τό), ἀκρωτ. καὶ π. τῆς Κύπρου, μὲ ἕνα ναὸν καὶ ἄλσος περίφημον τῆς Ἰαλίτιδος Ἀφροδίτης, (ὁ πολ. Ἰαλεύς).

Ἰάσπουρσος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, (Ἡρ. Δ', 76, 120).

Ἴασος, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀφαρέως καὶ τῆς Ἀρήνης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λυγκέως ἐκ Μεσσήνης, γεννήσας ἐκ τῆς Μαρπήσσης, θυγατρὸς τοῦ Εὐήνου, τὴν Κλεοπάτραν, γυναῖκα τοῦ Μελεάγρου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεξήλθεν ἐπὶ θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, συστρατεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ εἰς Κυλίκιαν, καὶ κεραυνωθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Διός, διότι συνεπορεύθη πρὸς τοὺς Διοσκούρους. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἱππειδίκης. 3) εἷς τῶν Κουρήτων, κατὰ Παυσαν.

Ἰάσῃ (ἡ), θυγ. τοῦ Μιλησίου, ἀναθρέψασα μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς τὸν Δία. 2) θυγ. τοῦ Κορύβαντος, γυνὴ τοῦ Λυκάστου, καὶ μήτηρ Πίνωνος τοῦ δευτέρου. 3) (γεωγρφ.) β. ὀλίγον, καὶ τὸ πλεῖστον χιονοσκέπαστον, ἐν τῷ μέσῳ τῆς Κρήτης, ὅπου λέγεται ὅτι ἀνετράφη ὁ Ζεὺς ὑπὸ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, (Ψηλορείτης). 4) β. τῆς Φρυγίας καὶ Μυσίας, εἰς τοὺς πρόποδας τοὺ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Τροία καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάζετο Ἰδαία Μήτηρ ἡ Κυβέλη.

Ἰδεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεστίου, βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου (μετὰ τοῦ ὁποίου συνεξήλθεν εἰς θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου), διότι ἐφιλονείκησε τὰ ἀριστεῖα τῆς θήρας (τὸ δέρμα τοῦ κάπρου) πρὸς τὴν Ἀταλάντην.

Ἴδμων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπολλ. ἢ τῆς Κυρήνης ἢ Ἀρσερίας, μάντις περίφημος, συστρατεύσας μὲ τοὺς Ἀργοναύτας, ἢ φονευθεὶς ὑπὸ ἀγριοχοίρου ἐν Μυσίᾳ.

2) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου ἢ τῆς Γοργόνης.

Ἰδομενεύς (εί), δύο ὑψηλαὶ λόφοι παρὰ τὴν Ἀμβρακίαν ἐν Ἀκαρνανίᾳ, ἴδε ἢ Εἰδομένη.

Ἰδομενεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ ἔγγονος τοῦ Μίνωος ἐκ Κρήτης, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, συνεστράτευσε μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος κατὰ τῆς Τροίας. Μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του, θυσιάσας τὸν υἱόν του εἰς τὸν Ποσειδῶνα, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ μένῃ πλέον διὰ τοῦτο ἐν τῇ Κρήτῃ, μετῴκισεν εἰς τὸ ἐν Ἰταλίᾳ Σαλέντιον, ὅπου κτίσας ἰδίαν πόλιν ἐτιμήθη μετὰ θάνατον ὡς ἥρως. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου.

Ἰδομένη (ἡ), = Εἰδομένη, π. τῆς Μακεδον.

Ἰδούεδα (ἡ), β. τῆς Ἱσπανίας, (Sierra d' Occa).

Ἰδουμαία (ἡ), ἡ πρὸς μεσημβρ. τῆς Ἰουδαίας χώρα, συνορεύουσα μὲ τὴν Πετραίαν Ἀραβίαν, (τὰ ἐθν. Ἰδουμαῖος).

Ἴδρις, άδος (ἡ), χώρα τῆς Φρυγ. συνορεύουσα μὲ τὴν Καρίαν καὶ διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ Μαιάνδρου. 2) π. τῆς Φρυγ., ἡ πρότερον Χρυσαορίς, (ὁ πολ. Ἰδριεύς).

Ἰδριεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑκατόμνω, βασιλέως τῆς Καρίας, καὶ Ἀλεξάνδρας τοῦ Μ.

Ἰδυῖα (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος καὶ γυνὴ τοῦ Αἰήτου βασιλέως τῶν Κόλχων.

Ἱερά (ἡ), νῆσος, μία τῶν Λιπάρεων, ἡ ἄλλως Θέρμεσσα. 2) μία τῶν Αἰγουσῶν, (Marittimo). 3) μία τῶν Σποράδων παρὰ τὴν Κρήτην.

*Ἱεράκων νῆσος (ἡ), νῆσος τῶν παραλίων τῆς Ἀραβ.

Ἱεράκων πόλις (ἡ), π. τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου.

Ἱεραμένης, ους (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Θκδ. καὶ Ξενοφ., ἴσως γαμβρὸς τοῦ Ξέρξου.

Ἱέραξ, ακος (ὁ), ναύαρχος τις τῶν Λακεδ. ἐπὶ Ξενοφῶντος. 2) πρέσβυς ἐξ Ἀμφιπόλεως.

Ἱεράπολις, εως (ἡ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου μὲν ἐν Πλουτώνιον (σπήλαιον) καὶ πολλὰς πηγὰς θερμῶν ὑδάτων, Ἱερὰ τῆς Κυβέλης. 2) π. τῆς Συρίας ἡ πρότερον Βαμβύκη, Ἱερὰ τῆς Ἀστάρτης, (ὁ πολ. Ἱεραπολίτης).

Ἱεράπυδνα (τά) καὶ Ἱεράπυτνα (ἡ), π. τῆς Κρήτης, καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Μετέλλου, ὡς ἁρπαγτήριον τῶν ἐκ Κιλικίας λῃστῶν, (Ἱερὰ Πέτρα), (ὁ πολ. Ἱεραπύτνιος).

Ἱέρασος (ὁ), ποτ. τῆς Δακίας χυν. εἰς τὸν Ἴστρον, (Προῦτος).

Ἱερεῖς (οἱ), ἔθν. τῆς Θεσσαλ. (μόνον παρὰ Θκδ.)

Ἱεριχιεύς, οῦντος (ὁ) καὶ Ἱεριχώ (ἡ), π. τῆς Ἰουδ.

Ἱέρνη (ἡ), ἡ νῆσος Ἰρλανδία.

Ἱεροκαισάρεια (ἡ), π. τῆς Λυδ.

Ἱεροκλῆς, έους (ὁ), μάντις ἐν Ἀθήναις. 2) φιλόσοφος ἐκλεκτικὸς διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περὶ τὴν ἔκτην ἀπὸ Κ. ἑκατονταετηρίδα, τοῦ ὁποίου σώζονταί τινα συγγράμματα. 3) γραμματικὸς, σύγχρονος τοῦ Ἰουστινιανοῦ, συγγράψας περιγραφὴν τῶν 64 ἐπαρχιῶν τῆς Ἀνατολικορωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας ὑπὸ τὰ ὅρια Συνέκδημος.

*Ἱερόκλεια (ἡ), ἑταίρα τις τῶν ἐν Ἀθήναις.

Ἱερομνήμη (ἡ), θυγ. τοῦ Σιμόεντος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀσσαράκου.

Ἱερομνήμων, ονος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ' ἔτος τῆς 117 Ὀλυμπ.

Ἱερόν (τό), λόφος τῆς Β. Θρᾴκ. παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου, μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Οὐρίου Διός, κτίσμα τῶν Ἀργοναυτῶν. 2) ἀκρωτ. τῆς Ἱσπαν., (Cap Vincent).

Ἱερὸν ὄρος (τό), β. ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, ἄλλο παρὰ τὸ τοῦ Σινωπέως Ἱερὸν ὄρος. 2) β. καὶ φρούριον τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου, παρὰ τὴν Γάνον.

Ἱεροσόλυμα (τά), π. πρωτεύουσά ποτε τῆς Ἰουδαίας, κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τῷ 70 ἔτει ἀπὸ Κ. καὶ ἀνεγερθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ, μετονομάσαντος αὐτὴν Αἰλίαν Καπιτωλίναν, (ὁ κάτοικος Ἱεροσολυμίτης).

Ἱεροφῶν, ῶντος (ὁ), ναύαρχός τις τῶν Ἀθην. παρὰ Θκδ.

Ἱέρων, ωνος (ὁ), ὁ Δ', υἱὸς τοῦ Δεινομένους καὶ ἀδελφὸς πρεσβύτερος τοῦ Γέλωνος, τύραννος τῶν Συρακουσῶν ἀπὸ τοῦ 477-467 πρὸ Χ. 2) ὁ Β', υἱὸς τοῦ Ἱεροκλέους, καὶ ἀπόγονος τοῦ Γέλωνος, σύγχρονος τοῦ Πύρρου καὶ τοῦ Ἀρχιμήδους, βασιλεύσας 54 χρόνους τῶν Συρακουσῶν καὶ ἀποθανὼν ἐννενηκοντούτης. 3) εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις.

Ἱερώνυμος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ἄνδρου. 2) ἀδόκιμός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Ξενοφάνους, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 3) Ἀρκάς τις, πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου. 4) ὁ Ῥόδιος, φιλόσοφος Περιπατητικός, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐν μέγα σύγγραμμα περὶ πυκτῶν. 5) στρατηγὸς καὶ ἱστοριογράφος ἐκ τῆς ἐν Θρᾴκῃ πόλεως Καρδίας.

Ἴεται (αἱ), φρουρ. τῆς Σικελ. (Jato).

Ἰηλυσός (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἰαλυσός.

Ἰήνυσος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Παλαιᾶς ἢ Συρίας.

Ἰήπυγες, Ἰηπυγία, Ἰων. ἀντὶ Ἴαπυγες, Ἰαπυγία.

Ἰήσων (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), Ἰων. ἀντὶ Ἰάσων κτλ.

Ἰητραγόρης, εω (ὁ), Μιλήσιος, συμπράξας μετὰ τοῦ Ἀρισταγόρου εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν ἀποστασίαν τῶν Ἰώνων.

*Ἰθαγένης, ες (ὁ), Σάμιός τις παρὰ Πλουτ. καὶ Ἡρόδ.

Ἰθαιμένης, ους (ὁ), εἷς τῶν συμμαχούντων τοῖς Τρωσὶ Λυκίων.

Ἰθάκη (ἡ), νῆσος τοῦ Ἰονίου Πελάγους, πατρὶς τοῦ Ὀδυσσ., διατηρήσασα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Ἰθακήσιος).

Ἴθακος (ὁ), ἥρως τις, ἀδελφὸς τινὸς Νηρίτου καὶ Πολύκτορος, ἀφ' οὗ ἐπωνυμάσθη ἡ Ἰθάκη.

Ἰθαμάτρης (-μίτρης), ου (ὁ), εἷς τῶν ναυάρχων τοῦ Περσικοῦ στόλου ἐπὶ Ξέρξου καὶ Δαρείου.

*Ἰθυκλῆς, έους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ', ἔτος τῆς 95 Ὀλυμπ.

Ἰθώμη (ἡ), φρούρ. τῆς Θεσσαλ. Πελασγιώτιδος παρὰ τὴν Μητρόπολιν. 2) β. καὶ φρούρ. τῆς Μεσσην., καὶ ἐπ' αὐτοῦ ναὸς τοῦ Ἰθωμάτα Διός, ἀνατραφέντος ἐπ' αὐτοῦ, (Βουλκάνα), (τὰ ἐθν. Ἰθωμήτης καὶ Ἰθωμαῖος).

Ἰθωρία (ἡ), φρούρ. τῆς Ἀκαρν.

Ἰκαρία (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου ἢ (μερικώτερον) τοῦ Ἰκαρίου πελάγους παρὰ τὴν Σάμον, ἡ πρότερον Δολίχη, μετονομασθεῖσα ἀπὸ Ἰκάρου τοῦ Δαιδάλου, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐλατρεύετο ἡ Ταυροβόλος Ἄρτεμις ἡ ἀπ' αὐτῆς καλουμένη Ἰκαρία. 2) δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἰκαριεύς).

Ἰκάριος καὶ Ἰκαρίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περιήρους ἢ τοῦ Οἰβάλου καὶ τῆς Γοργοφόνης, ἀδελφὸς δὲ τῶν Τυνδάρου καὶ τοῦ Ἱπποκόωντος ἐκ Λακεδαίμονος, γεννήσας ἐκ τῆς Περιβοίας τὸν Θοαντα τὴν Πηνελόπην κτλ., καὶ διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἱπποκόωντος. 2) ἥρως τῆς Ἀττικῆς, πατὴρ τῆς Ἠριγόνης, διδαχθεὶς παρὰ τοῦ Διονύσου τὴν ἀμπελουργικὴν καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν συ-

τρίφων του, διότι, μεθυσθείς ποτέ, ένομίσθη παράφρων.
Ἰκαριώνη (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Πηνελόπη.
Ἰκαρομένιππος (ὁ), οὕτως ἐπιγράφεται τις τῶν διαλόγων τοῦ Λουκιανοῦ, ὅπου ὑποτίθεται ὁ κυνικὸς φιλόσοφος Μένιππος πετῶν πρὸς τὸν οὐρανόν ὡς ὁ Ἴκαρος.
Ἴκαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δαιδάλου, φλαττωθεὶς μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Μίνωος εἰς τὸν Λαβύρινθον τῆς Κρήτης, καὶ διασωθεὶς μὲν ἐκεῖθεν μετ' αὐτοῦ διὰ τεχνητῶν πτερῶν, πνιγεὶς δὲ (ἀναλυθέντος τοῦ κηροῦ δι' ὧν ἦσαν ταῦτα κολλημένα) εἰς τὸ ἀπ' αὐτοῦ κληθὲν Ἰκάριον πέλαγος. 2) Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ὑπερησίας, νικήσας στάδιον κατὰ τὴν ΚΓ' Ὀλυμπ.
Ἴκαρος (ἡ), ἡ Ἰκαρία (νῆσος), καὶ 2) ἄλλη νῆσος τοῦ Περσικοῦ κόλπου.
*Ἰκέσιος (ὁ), ἰατρὸς τις πραγματίσεως τοῦ Στράβωνος, σχολαρχήσας τῶν ἐν Σμύρνῃ Ἐρασιστρατείων καλουμένων 2) ὁ πατὴρ τοῦ περιφήμου Διογένους.
Ἰκτινοείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Μελάνιππος.
Ἰκέτας, α (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀριστοκράτους, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ.
Ἰκετάων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀκομέδοντος, ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου καὶ πατὴρ τοῦ Μελανίππου.
*Ἰκέτης, ου (ὁ), τύραννος τῶν ἐν Σικελίᾳ Λεοντίνων, καταχραφεὶς ὑπὸ τοῦ Τιμολέοντος.
*Ἰκμη, ενος (ὁ), γεωμέτρης, (Στρβ. ΙΓ', γ', 608).
Ἰκιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Βελγ. Γαλλίας ἐπὶ τοῦ παρθμοῦ Καλλαί, (Gris Nez).
Ἴκκος (ὁ), Ταραντῖνος, σοφιστὴς, διδάσκων τὴν ἀθλητικὴν ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Περικλέους. 2: Ἐπιδαύριος, πύκτης, φονευθεὶς ἐν τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνι κατὰ τὴν 71 Ὀλυμπ. ὑπὸ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ του Κλεομήδους τοῦ Ἀρσπαλαιέως.
Ἰκμάλιος (ὁ), τέκτων τις (Βακχίσιος (Ὑπόθ. Τ, 57).
Ἰκόνιον (τὸ), π. πρωτεύουσα τῆς Λυκαον., (Κόνια), (ὁ πολ. Ἰκονιεύς).
Ἰκὼς (ἡ), νησίδιον τοῦ Αἰγαίου παρὰ τὴν Σκύρον, (Σκυροπούλα), (ὁ νησ. Ἰκιος).
Ἰκτῖνος (ὁ), περίφημος ἀρχιτέκτων, ἐπὶ Περικλέους, οἰκοδομήσας μετὰ τοῦ Καλλικράτους τὸν ἐν Ἀθήναις Παρθενῶνα ἢ τὸν ἐν Ἀρκαδίᾳ ναὸν τοῦ Ἀπόλλ.
Ἴλα (ἡ), κάλπος τῆς Περσ.
Ἰλάειρα (ἡ), θυγ. τοῦ Λευκίππου ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Φιλοδίκης, γυνὴ τοῦ Κάστορος, τιμωμένη ἐν Σπάρτῃ μετὰ τῆς ἀδελφῆς της Φοίβης.
*Ἰλαρις, ιδος (ἡ), π. τῆς Δωρ. (ὁ πολ. Ἰλαρεύς).
Ἴλαρχος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.
Ἴλας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἰόλαος, διδάσκαλος τοῦ Ἀγησιδάμου εἰς τὴν γυμναστικὴν (Πινδ. Ὀλ. ιδ', 18).
*Ἰλάσαρος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ἀραβ.
*Ἰλαττία (ἡ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Ἰλάτειος).
Ἴλερδα (ἡ), π. τῆς Ταρράκων. Ἱσπαν., (Lerida), (ὁ πολ. Ἰλερδίτης).
Ἰλεργέται καὶ Ἰλίργητες (οἱ), ἔθνος τῆς Ταρράκων. Ἱσπαν.
Ἰλεύς (ὁ), Δ. ἀντὶ Ὀϊλεύς, ἰόθαν.
Ἰλιάδας (ὁ), Δ. ἀντὶ Ὀϊλιάδης.
Ἰλιάς, άδος (ἡ), ἐν γέν. ἐπίθετ. ἡ τοῦ Ἰλίου, (ὀθ. ἑνν. τοῦ χώρα), ἡ Τρῳάς· (ἑνν. τοῦ Ποίησις), ἡ τοῦ Ὁμήρου.
Ἰλιεύς, έως (ὁ), ὁ κάτοικος τοῦ Ἰλίου.
*Ἰλιοκαλώνη (ἡ), χωρ. τῆς Τρῳάδος ἐν τῇ Περιανδ.
Ἴλιον (τὸ), δύο πόλεις τῆς Τρῳάδος, ἡ παλαιὰ, ἡ ἄλλως Τροία, περίφημος διὰ τὴν δεκαετῆ πολιορκίαν της ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἴλλου τοῦ Τρῶος, 30 στάδια μακρὰν τῆς θαλάσσης, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Σιμόεντος καὶ Σκαμάνδρου, ὅπου νῦν τὸ χωρίον Πιννάρ-μπασσι· καὶ ἡ νέα, πλησιεστέρα τῆς θαλάσσης, αὐξηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, (Ἐκκι-σταμπόλ).
Ἰλιονεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν Τρῴων, υἱὸς τοῦ Φόρβαντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου. 2) εἷς τῶν παίδων τῆς Νιόβης.
Ἴλιος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἴλιον, ἡ Τρῳάς.
Ἰλίκα (ἡ), π. τῆς Ἱσπαν. ἐπὶ τοῦ Βαίτιος, (Villa nueva del Rio).
Ἰλισσὸς (ὁ), ποτ. τῆς Ἀττ., πηγ. ἐκ τοῦ Ὑμηττοῦ καὶ ἑνούμενος μὲ τὸν Κηφισσὸν, (ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάζοντο αἱ θύουσαι Ἰλισσιάδες, ἔχουσαι ναὸν παρὰ τὰς ὄχθας του).
Ἰλλυρία (ἡ), χώρα μεγάλη τῆς Εὐρώπης, ἐκτεινομένη παρὰ τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον, ἀντικρὺ τῆς Ἰταλίας, καὶ περιεχομένη ὑπὸ τῶν ποταμῶν Σάβου ἢ Δρίνου, διαιρουμένη δὲ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἰλλυρίαν, ἥτις περιελάμβανε τὸ πλεῖστον μέρος τῆς νῦν Ἀλβανίας, καὶ εἰς τὴν βαρβαρον, εἰς τὴν ὁποίαν περιεῖχοντο ἡ Δαλματία, Λιβουρνία ἢ Ἰαπυγία, (τὰ ἐθν. Ἰλλυριός).
Ἰλλυριὸς (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Ἰλλυρίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ Ἰλλυρία.
Ἴλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δαρδάνου καὶ τῆς Βατείας, βασιλεὺς τῆς Δαρδανίας, τὸν ὁποῖον, ἀπιθανόντα ἄτεκνον, διεδέχθη ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἐριχθόνιος. 2) υἱὸς τοῦ Τρῳὸς καὶ τῆς Καλλιρρόης, πατὴρ τοῦ Ἀκομέδοντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Γανυμήδους, κτίστωρ τοῦ Ἰλίου. 3) υἱὸς τοῦ Μερμέρου ἐν Ἐφύρᾳ, πρὸς τὸν ὁποῖον ὑπῆγεν ὁ Ὀδυσσεὺς, ζητῶν φάρμακον διὰ τὰ βέλη του.
Ἰλούργεια καὶ Ἰλουργὶς καὶ Ἰλουργία (ἡ), π. τῆς Ἱσπαν., (ὁ πολ. Ἰλουργιεύς).
Ἰμαῖον (τὸ), =Ἴμαον (ὄρος).
Ἰμαῖος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.
Ἴμαον (τὸ) καὶ Ἴμαος (ὁ), β. τῆς Ἀσίας, φερόμενον ἀρκτικοβυτικῶς διὰ τῆς Σκυθίας καὶ Ἰνδίας, (Μουσα-δάγ).
Ἰμβρασος (ὁ), ποτ. τῆς Σάμου, πρότερον Παρθενίας.
Ἰμβριος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μέντορος ἐκ Πηδάσου τῆς Καρίας, ἀνὴρ τῆς Μεθυμναίας, θυγατρὸς τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου.
Ἰμβρος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτ. καὶ τῆς Νύμφης Κολεονόης.
Ἴμβρος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου παρὰ τὴν Θρᾴκην, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Ἰμβριος).
Ἰμέρα (ἡ), π. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων, (ὁ πολ. Ἰμεραῖος). 2) πῶ-
Ἰμέρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ., διαιρούμενος εἰς δύο ὁμωνύμους ποταμούς, ὧν ὁ μὲν, ῥέων βορειανατολικῶς πλησίον τῆς πόλεως Ἰμέρας, χυν. εἰς τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος· ὁ δὲ, μεσημβρινῶς, εἰς τὴν μεσόγειον θάλασσαν.
Ἰμεραῖον (τὸ), π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος.
Ἰμεραῖος (ὁ), ἀδελφὸς Δημητρίου τοῦ Φαληρέως.
Ἰμέριος (ὁ), Σοφιστὴς καὶ γραμματικὸς ἐκ Προύσης, διδάξας ἐν Ἀθήναις περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ.
Ἰμεύσιμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Περιβοίας.
*Ἰμίλκας, α (ὁ), =Ἀμίλκας.
Ἰμμα (ἡ), π. τῆς Συρ., περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ Αὐρηλιανοῦ κατὰ τῆς Ζηνοβίας.
Ἰμμάραδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐβμάλπου, ἀθλίως ἰομαρος καὶ πιθανῶς Ἰμμαρος.
Ἰνάρως, ω (ὁ), υἱὸς τοῦ Ψαμμητίχου, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ἀποστατήσας τῶν Περσῶν καὶ καταστροπωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀρταξέρξου τῷ 461 πρὸ Χ.
Ἰναχίδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπίγονος τοῦ Ἰνάχου, (ὀθ. β. πλθ.) οἱ Ἀργεῖοι.
Ἰναχὶς, ίδος καὶ Π. Ἰναχιὼνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰνάχου.
Ἴναχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, πατὴρ τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς Ἰοῦς, ἀποικήσας ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Πελοπόννησον περὶ τὸ 2100 πρὸ Σ. ἔκτισας τὸ Ἄργος, τοῦ ὁποίου ἐβασίλευσε 50 ἔτη, τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς ἥρως. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἀργολ., πηγ. ἐκ τοῦ Ἀρτεμισίου ὄρους, (ποτάμι τοῦ Ἄργους). 3) ποτ. τῆς Ἀκαρν. χυν. εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον.
Ἰνδία καὶ Ἰνδικὴ (ἡ), μέγα μέρος τῆς Ἀσίας, χωριζόμενον πρὸς ἄρκτον τῆς Σκυθίας διὰ τῶν Ἱμαώων κλπ. ὀρέων καὶ ἔχον πρὸς μεσημβρίαν τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανὸν, διαιρούμενον δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων εἰς τὴν Ἐντὸς καὶ Ἐκτὸς τοῦ Γαγγου Ἰνδίαν, [Χινδιστάν], (τὰ ἐθν. Ἰνδός).
Ἰνδὸς (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ. χυν. εἰς τὴν Ἐρυθρὰν ἢ Ἰνδικὴν θάλασσαν, (Σινδ).
2) ποτ. τῆς Καρ. χυν. εἰς τὸν Δύκον.
*Ἰνδοσκυθία (ἡ), ἡ ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν χώρα.
Ἴννησα καὶ Ἰννησα (ἡ), π. τῆς Σικελ. εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Αἴτνης, ἡ ὑστερον Αἴτνη, (ὁ πολ. Ἰνησαῖος).
*Ἰννα (ἡ), πηγὴ τις ἐν Θρᾴκῃ.
Ἰνσομβρες καὶ Ἰνσομβροι καὶ Ἰνσομβροι (οἱ), ἔθνος τῆς Γαλλ. κατοικοῦν τὴν ἄνω Ἰταλίαν περὶ τὸν Πάδον.
Ἰνταφέρνης, ους (ὁ), εἷς τῶν ἑπτὰ ἐπισήμων Περσῶν, οἵτινες ἐφόνευσαν τὸν Ψευδοσμέρδιν.

ρτιμέλιοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἰταλίᾳ πόλεως Ἀλβίου Ἰντεμελίου.
Ἰντεράμνα (ἡ), π. τῆς Οὐμβρικῆς ἐν τῷ ἄνω Ἰταλίᾳ, πατρὶς τοῦ Ταχίτου, (Terni).
Ἰντεράμνιον (τό), π. τῶν Οὐόλσκων ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου, (Teramo).
Ἰντερκατία (ἡ), π. τῆς Ταῤῥακων. Ἱσπαν.
*Ἰντερπρέα (ἡ), κώμη τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.
Ἰνυκον (τό) καὶ Ἴνυκος (ἡ), πολίχν. πρὸς μεσημβρ. τῆς Σ.κελ., (Calta Bellota), (ὁ πολ. Ἰνυκῖνος).
Ἰνώ, οὗς (ἡ), θυγ. τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, ἐξοῦ ἐγέννησε τὸν Λέαρχον καὶ Μελικέρτην. Παρακινήσασα τὸν Ἀθάμαντα νὰ φονεύσῃ τὰ ἐκ τῆς προτέρας αὐτοῦ συζύγου δύο τέκνα, τὸν Φρίξον καὶ τὴν Ἕλλην, καὶ διωκομένη ὑπ' αὐτοῦ, παραφρονήσαντος, ἔπεσα μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Μελικέρτου εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ κατὰ μεταστεῖαν τῆς Ἀφροδίτης, μετεβλήθησαν ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος εἰς θεοὺς Θαλασσίους, ὑπὸ τὸ ὄνομα Λευκοθέα καὶ Παλαίμων, εἰς τιμὴν δὲ αὐτῆς συνεστήθησαν ὑπὸ τοῦ Σισύφου καὶ τὰ Ἰνῶα, ἀγῶνες τελούμενοι ἐτησίως ἐν Κορίνθῳ.
Ἰνωτός (ὁ), πηγὴ καὶ ἄλσος ἐν Δήλῳ, περιτιομένη ὅτι συνείχετο ὑπογείως μὲ τὸν Νεῖλον.
Ἰξίαι (οἱ), χωρ. τῆς Ῥόδου παρὰ τὸν Ἰξιὸν κόλπον, ὅπου ἐλατρεύετο ὁ Ἰξιος Ἀπόλλων.
Ἰξίων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντίονος ἢ τῆς Περιμήλης, βασιλεὺς τῆς Θεσσαλ., νυμφευθεὶς τὴν Δίαν, θυγατέρα τοῦ Δηϊονέως, καὶ γεννήσας ἐξ αὐτῆς μὲν τὸν Περίθοον, ἐκ δὲ τῆς Νεφέλης (λαβούσης τὴν μορφὴν τῆς Ἥρας, πρὸς τὴν ἰδίαν εἶχε συλλάβει εἴδους ἔρωτα) τοὺς Κενταύρους. Καταλιχασθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς τὸν Ἅδην, ἐστρέφετο αἰωνίως πρισδεθεὶς εἰς ἕνα τροχὸν (ὁ Κύκλωψ Ἰξιονεύς).
Ἰοβας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰεμψάλου, βασιλέως τῆς Νουμιδίας, ἐχθρὸς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου νικηθείς, ἐφονεύθη εἰκειροβελῶς ὑπό τινος τῶν δούλων του, ἀρῆκε δὲ υἱὸν ὁμώνυμόν του.
Ἰοβάτης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Λυκ., πατὴρ τῆς Ἀντείας ἢ Σθενεβοίας καὶ πενθερὸς τοῦ Περσέως, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐστάλη ὑπ' αὐτοῦ ὁ Βελλεροφόντης ἵνα φονευθῇ· ὡς τις ὅμως, καταγωνισάμενος τὴν Χίμαιραν, ἔγινε γαμβρὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἰοβάτου.
Ἰοβης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων.
Ἰοβιανὸς (ὁ), αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης.
Ἰοβάμη (Βοιωτ. αντὶ) Ἰοδάμεια (ἡ), ἱέρεια τῆς ἐν Κορωνείᾳ Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς, ἀποθιωθεῖσα, διότι εἶδέ ποτε τὸ Γοργόνειον ἐπὶ τοῦ θώρακος τῆς θεᾶς, καὶ τιμωμένη δι' ἰδιαιτέρου βωμοῦ ἐν Λεωνείῳ.
Ἰοεσσα (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Δουκ.
Ἰοκάστη (ἡ, ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἐπικάστη, θυγ. τοῦ Μενοικέως, ἀδελφὴ τοῦ Κρέοντος καὶ γυνὴ τοῦ Λαΐου, ὑπανδρευθεῖσα ἐν ἀγνοίᾳ, μετὰ θάνατον αὐτοῦ, τὸν ἴδιον αὐτῆς τε καὶ αὐτοῦ υἱὸν Οἰδίποδα ἢ γεννήσασα τὸν Ἐτεοκλέα, Πολυνείκην καὶ τὴν Ἀντιγόνην, φονευθεῖσα δὲ ἰδιοχείρως, ἀφ' οὗ ἐπληροφορήθη τὴν ἀπάτην της.
Ἰοκαστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δίου.
Ἰολαΐδας, ο (ὁ), στρατηγὸς τῶν Θηβ., φονευθεὶς μετὰ τοῦ Ἐπαμεινώνδου ἐν τῇ ἐν Μαντινείᾳ μάχῃ.
Ἰόλαος καὶ Δωρ. Ἰόλας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰφικλέους καὶ τῆς Αὐτομεδούσης, πιστὸς σύντροφος καὶ συνεργὸς τοῦ Ἡρακλέους, ὃς τις ἀνήγειρεν εἰς τιμὴν αὐτοῦ ἀγῶνα ἐν Σικελίᾳ καὶ τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν ἰδίαν του γυναῖκα Μεγάραν. Ἀπελθὼν εἰς Σαρδινίαν μὲ τοὺς ἐκ Θεσπιαδῶν υἱοὺς τοῦ Ἡρακλ., καὶ κυριεύσας μέγα μέρος αὐτῆς, ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὡς ἥμιθεος. 2) στρατηγὸς τῶν Μακεδόνων ἐπὶ Περδίκκα τοῦ πρώτου.
Ἰολεια, Ν. ἀντὶ -
Ἰόλη (ἡ), θυγ. τοῦ Εὐρύτου, βασιλέως τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Οἰχαλίας, τὸν ὁποῖον φονεύσας ὁ Ἡρακλῆς, διότι δὲν ἠθέλησε νὰ τῷ δώσῃ τὴν θυγατέρα του εἰς γάμον, κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του, νικηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ τοξεύειν, ἐκράτησε τὴν Οἰχαλίαν καὶ ἠγαπολώτισε τὴν Ἰόλην, διὰ τὴν ὁποίαν ζηλοτυπήσασα ἡ γυνὴ αὐτοῦ Δηϊάνειρα, τὴν ἐφαρμόκωσε τὴν δὲ Ἰόλην ἐνυμφεύθη ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ὕλλος.
*Ἰόλλας, α (ὁ), = Ἰόλαος.
Ἰόνη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων, (ὀρθότ. Ἰάνη).
Ἰόνιος (ὁ), ὁ τῆς Ἰοῦς ἢ ἐκ τῆς Ἰοῦς, (ὄθεν ‖. «Ἰόνιος Πόντος ἢ κόλπος ἢ 1) «Ἰόνιον πέλαγος,» τὸ μεταξὺ Ἰταλίας ἢ Ἑλλάδος εἰσέχον μέρος τῆς Μεσογείου θαλάσσης.
Ἰόπη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰφικλέους ἢ γυνὴ τοῦ Θησέως. 2) θυγ. τοῦ Δίολου ἢ γυνὴ τοῦ Κηφέως, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 3) (γεωγρφ.) π. παροθαλ. τῆς Παλαιᾶς, ἐπίνειον τῶν Ἰουδαίων ἐπὶ Πομπηΐου τοῦ Μεγάλου, (Ἰάφα).
Ἰορας, α (ὁ), β. τῆς Γαλλ., ἐκτεινόμενον παρὰ τὸν Ῥοδανὸν, καὶ σχηματίζον τὰ μεθόρια τῆς Γαλλ. καὶ Ἑλβετ., (Jura).
Ἰορδάνης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἰουδ., πηγ. ἐκ τοῦ Ἀντιλιβάνου καὶ χυν. εἰς τὴν Νεκρὰν θάλασσαν.
Ἰος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Σποράδων, πρὸς μεσημβρίαν τῆς Νάξου, ὅπου ἐλέγετο ταφεὶς ὁ Ὅμηρος, (Νιό).
Ἰός (ἡ), φρούρ. ὀρεινὸν τῆς ἐν Λακεδαίμονι Σκιρίτιδος, (τὸ τοπ. Ἀσησί).
*Ἰούδας, α (ὁ), = Ἰοῦδας.
Ἰουβενάλιος (ὁ), Δέκιμος Ἰούνιος, ποιητὴς Σατυρικὸς Ῥωμαῖος, γεννηθεὶς τῷ 39 ἀπὸ Χ. ἐν Ἀκουίνῳ τῆς Ἰταλίας.
*Ἰογαίρβας, α (ὁ), βασιλεὺς τῆς Νομιδίας.
Ἰουδαία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Παλαιᾶς, ἡ Συρίας, διερημένη ἐπὶ Ἰωσήπου εἰς δέκα ἢ ἑνδεκα τοπαρχίας, καὶ σχηματίζουσα τὸ ποτὲ βασίλειον τῶν Ἰουδαίων.
Ἰουπρνία (ἡ), ἴδε Ἰέρνη.
Ἰουλία (ἡ), θυγ. τοῦ Δρύσου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀγρίππα, μετὰ θάνατον τοῦ ὁποίου νυμφευθεῖσα τῷ Τιβερίῳ, ἐχωρίσθη μετ' ὀλίγον ὑπ' αὐτοῦ εἰς ἔρημόν τινα νῆσον, ὅπου διήμεινε ἕως ἐτῶν τῆς καὶ τοῦ Ἀγρίππα, ἀποθανοῦσα παρομοίως ἐν ἐξορίᾳ. 2)—Λιβία, θυγ. τοῦ Γερμανικοῦ καὶ τῆς Ἀγριππίνης, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Κλαυδίου.
Ἰουλιακὸν (τό), π. τῆς Γερμαν. (μόνον παρὰ τῷ Ἀμμ. Μαρκελλ.) ἴσως ἡ Julich.
Ἰουλιανὸς (ὁ), Φλαούϊος Κλαύδιος, ὁ ἐπονομασθεὶς ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν συγγραφέων Παραβάτης ἢ Ἀποστάτης, διότι, ἀπεκαρτήσας τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐνεκολπώθη τὴν εἰδωλολατρείαν, υἱὸς τοῦ Ἰουλίου Κωνσταντίου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, γεννηθεὶς τῷ 331 ἀπὸ Χ. ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ φονευθεὶς τῷ 363 ἐν Περσίᾳ. Σώζονται διάφοροι λόγοι ἢ ἐπιστολαί του, θαυμαζόμεναι διὰ τὴν καθαρότητα τῆς φράσεως. 2) Αἰγύπτιος, χρηματίσας ἡγεμὼν τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων, καὶ ἀναφερόμενος ὡς συγγραφεὺς ἐρωτικοῦ τινος ποιημαρίου. 3) ὁ Ἀντιοχήνωρ, ἐπιγραμματοποιός, ζήσας περὶ τὸ 365 ἀπὸ Χ. 4) ὁ Χαλδαῖος, φιλόσοφος Πυθαγορικὸς, σύγχρονος Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως, καὶ φημιζόμενος ὁμοίως ὡς τερατουργός, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Σουΐδας καί τινα Θεουργικά, Τελεστικὰ κἄπ. συγγράμματα. Ὁ Πορφύριος ἔγραψε τὸν βίον του. 5) ῥήτωρ, Καισαρεύς, διδάξας ἐν Ἀθήναις. Συγχρονος τοῦ Εὐναπίου.
Ἰουλὰς, άδος (ἡ), π. καθαθαλ. τῆς Γαλιλαίας.
*Ἰουλιόπολις, εως (ἡ), ἡ πρότερον Γόρδιον, π. τῆς Φρυγίας.
Ἰούλιος (ὁ), — Καῖσαρ, ὁ περίφημος στρατηγὸς ἢ δικτάτωρ τῶν Ῥωμαίων, υἱὸς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος καὶ τῆς Αὐρηλίας, γεννηθεὶς τῷ 100 πρὸ Χ., μαθητὴς Ἀπολλωνίου τοῦ Ῥοδίου καὶ τοῦ Μολίωνος, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν περὶ Βρούτου ἢ Κάσσιον συνωμοτῶν εἰς ἡλικίαν 56 ἐτῶν, ἀφ' οὗ ἀνύψωσε τὴν δόξαν τῆς Ῥώμης διὰ τῶν πεντήκοντα αὐτοῦ νικῶν καὶ τῆς καταπτήσεως χιλίων πόλεων. καὶ πρωτείμασε τὴν μοναρχίαν ἐπὶ τὸν Αὔγουστον καὶ τοὺς ἐφεξῆς αὐτοκράτορας, διαπρέπων καὶ ὡς συγγραφεὺς διὰ καθαρᾶς καὶ ἀψέλους ἐκφράσεως. 2)— Σίξτος, θεῖος τοῦ Καίσαρος, ὕπατος ἐν Ῥώμῃ καὶ ἔπαρχος τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς δικτατωρίας τοῦ ἀνεψιοῦ του. 3) — Πολυδεύκης, ἴδε Πολυδεύκης.
Ἰουλὶς, ἴδος (ἡ), π. πρωτεύουσά ποτε τῆς νήσου Κέω, πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου, (ὁ πολ. Ἰουλιήτης).
Ἰουρασίος καὶ Ἰουρασσὶς (ὁ), = Ἰόρας.
Ἰουστῖνος (ὁ), Ῥωμαῖος ἱστορικὸς, συγγράψας ἐπιτομὴν τῆς γενικῆς Ἱστορίας τοῦ Τρώγου Πομπηΐου.
Ἰοφῶν, ῶντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σοφοκλέους, ποιητὴς τραγικὸς, κατηγορήσας τὸν πατέρα του ὡς ξεμωραμένου, καὶ ἀποδειχθεὶς συκοφάντης διὰ τῆς ἀπαγγελίας τοῦ Οἰδίποδος ἐν Κολωνῷ.
Ἰπεύς, οπος (ὁ), ἥρως τις ἐν Λακεδαίμονι.
Ἰπνοί ἢ Ἴπνες (οἱ), σπήλαιά τινα φουρνοειδῆ τοῦ Ὑμηττοῦ ὄρους.

Ἰπνεύς (ὁ ἡ ἠ), π. τῶν Ἀσκρῶν Ὀζόλων, (ὁ πολ. Ἰπνεύς).

Ἰπνοῦς, οῦντος (ὁ), χωρ. τῆς Σάμου, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Ἰπνουσίας Ἥρας.

*Ἱπποαγόρας, ου (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην. (ΙΔ', 630). 2) Λεοντῖνός τις παρὰ Παυσαν. (Ε', 22).

Ἱππάκρα (Ἵππου ἄκρα), ας (ἡ), π. τῆς Καρχηδόνος παρὰ τὴν Ἰτυκην, (ὁ πολ. Ἱππακρίτης).

Ἱππάλκιμας καὶ Ἵππαλκμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰτωνοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ Βοιωτοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Ἠλεκτρύωνος, καὶ πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Πηνέλεω. 2) υἱὸς τοῦ Πέλοπος ἐκ τῆς Ἱπποδαμείας, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Ἵππανα (τά), π. τῆς Σικελ. παρὰ τὴν Πάνορμον, (ὁ πολ. Ἱππανεύς).

Ἱππαρέτη (ἡ), θυγ. τοῦ Καλλέου ἐξ Ἀθηνῶν, γυνὴ τοῦ Ἀλκιβιάδου.

Ἱππαρῖνος (ὁ), Συρακούσιος, πατὴρ τοῦ Διωνος καὶ τῆς Ἀριστομάχης, δευτέρας γυναικὸς Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, τυράννου τῶν Συρακουσῶν. 2) υἱὸς Διονυσίου τοῦ πρώτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Συρακουσίων, ἀφ' οὗ ἐτυράννησε δύο χρόνους.

Ἵππαρις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ., παραρρέων μεσημβρινῶς τὴν Κάμαρίναν.

Ἱππαρχία (ἡ), ἀδελφὴ τοῦ Νητροκλέους ἐκ Θηβῶν καὶ γυνὴ τοῦ Κυνικοῦ φιλοσόφου Κράτητος.

*Ἱππαρχίδης, ου (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Ῥηγίου.

Ἵππαρχος (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Πεισιστράτου ἐκ ἀδελφὸς νεώτερος τοῦ Ἱππίου ἐν Ἀθήναις, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 71 Ὀλυμπ. 3) τύραννός τις τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετρίας. 4) περίφημος ἀστρονόμος ἐκ Νικαίας τῆς ἐν Βιθυνίᾳ, ζήσας περὶ τὸ 150 π. Χ.

Ἱππασίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Ἱππάσου.

Ἵππασος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἀκτορος. 2) υἱὸς τοῦ Κήϋκος, βασιλέως τῆς Τραχινίας, συνακολουθήσας τὸν Ἡρακλέα εἰς τὴν ἐκπόρθησιν τῆς Οἰχαλίας, ὅπου καὶ ἐφονεύθη. 3) Τρωαδίτης πατὴρ τοῦ Σώκου κτλ. 4) πατὴρ τοῦ Ὑψήνορος. 5) πατὴρ τοῦ Ἀπισάονος. 6) υἱὸς τῆς Λευκίππης, κατασπαραχθεὶς ὑπ' αὐτῆς ἐκ τῶν ἀδελφῶν της. 7) εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Θησέως εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. 8) πρόκαπρος τοῦ Πυθαγόρου.

Ἱππεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Πρόκριδος.

Ἱππημολγοί (οἱ), ἔθνος Σκυθικόν, τρεφόμενον ὑπὸ τοῦ γάλακτος [μέλγω] τῶν ἵππων, καθὼς καὶ τῶρχ ἀκάμην οἱ Ταταρικοὶ καὶ Καλμουκικοί.

Ἱππίας, ου (ὁ), ὁ πατὴρ καὶ 2) ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Πεισιστράτου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἱππάρχου ἐν Ἀθήναις. Διαδεχθεὶς τὸν πατέρα καὶ ἀδελφὸν του, ἐξ ὧν ἐφόνευσε, μετὰ θάνατον αὐτοῦ, ἀποτομώτερον, ἐξιώχθη καὶ κατέφυγεν εἰς τοὺς Πέρσας, τοὺς ὁποίους παρεκίνησε κατὰ τῆς Ἑλλάδος, συνεστράτευσε ἐξ αὐτοὺς μετ' αὐτῶν, γέρων ἤδη, κατὰ τῆς πατρίδος του, καὶ ἀπέθανε μαχόμενος ἐν Μαραθῶνι. 3) σοφιστὴς ἐξ Ἤλιδος, διδάξας ἐν Ἀθήναις περὶ τὸ 400 πρὸ Χ. Ὑπὸ τὸ ὄνομά του σώζονται δύο διάλογοι τοῦ Πλάτωνος, ὧν ὁ Ἐλάττων ἀμφιβάλλεται. 4) ἕτερος Ἤλειος παρὰ Ξενοφ. (Ἑλ. Γ', ά', 15). 5) συγγραφεὺς ἐξ Ἐρυθρῶν, γράψας ἱστορίαν τῆς πατρίδος του. (Ἀθήν. ΣΤ', 259—259).

6) ἀρχιτεκτόνων τις παρὰ Λουκ.

Ἱππόδαμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀχελώου καὶ τῆς Περιμήδης καὶ πατὴρ τῆς Εὐρύτης, γυναικὸς τοῦ Περθέως. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. 3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 101 Ὀλυμπ.

Ἱπποδάμεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀδράστου καὶ γυνὴ τοῦ Πειριθόου, μήτηρ δὲ τοῦ Πολυλοίτου, εἰς τοὺς γάμους τῆς ὁποίας συνέβη ἡ περίφημος ἐκείνη μάχη τῶν Λαπίθων πρὸς τοὺς Κενταύρους. 2) θυγ. τοῦ Οἰνομάου, βασιλέως τῆς Ἤλιδος, ἐξ ἧς Ἀστεροπης, καὶ γυνὴ τοῦ Πέλοπος. 3) θυγ. τοῦ Ἀγγίσου, ἀδελφὴ τοῦ Αἰνείου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκαθόου. 4) ἡ ἄλλως Βρισῆις, αἰχμάλωτος τοῦ Ἀχιλλ. 5) γυνὴ τοῦ Ἀμύντορος, βασιλέως τοῦ Ὀρμενίου καὶ μήτηρ τοῦ Φοίνικος. 6) θεράπαινα τῆς Πηνελόπης. 7) δύο τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ φονεύσασαι τοὺς μνηστῆρας αὐτῶν ἔρωτι καὶ Διακορύσην.

Ἱπποδάμας (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων. 2) Σικυώνιός τις παρὰ Ξενοφ. 3) περίφημος ἀρχιτεκτόνων ἐκ Μιλήτου, υἱὸς τοῦ Εὐρυφῶντος, κατασκευάσας ἐπὶ Περικλέους τὸν Λιμένα ἐξ οὗ τὴν (Ἱπποδάμειον ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν) ἀγορὰν τοῦ Πειραιῶς. 4) = Ἱπποδάμας (3).

Ἱπποδίκη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.

Ἱπποζήμιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἀνθίππης.

Ἱππόζυγος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἱπποκράτης.

Ἱπποθόη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων. 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελίου, αἵτινες, ἀποπηθείσαι ὑπὸ τῆς Μηδείας, ἐφόνευσαν τὸν ἴδιον αὐτῶν πατέρα. 3) θυγ. τοῦ Μήστορος καὶ τῆς Λυσιδίκης ἐξ ἔγγονος τοῦ Περσέως, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδ. τὸν Τάφιον ἐπὶ τῶν Ἐχινάδων νήσων.

Ἱππόθοος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λήθου καὶ ἀπόγονος τοῦ Ἄρεως, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. 2) εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριάμου. 3) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἱπποκόωντος. 4) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Γόργης. 5) = τῷ

Ἱπποθώων, ωντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀλόπης, θυγ. τοῦ Κερκύονος, ἐκτεθεὶς ὑπὸ τῆς μητρός του, ἐξ ἀνατροφεὺς κρυφίως ὑπὸ τῶν καιμένων, ἡγεμονεύσας δὲ μετὰ ταῦτα, συνεργίᾳ τοῦ Θησέως, μέρους τινὸς τῆς Ἀρκαδίας, ἐξ οὗ μισθὸς ὡς ἥρως ἐν Ἀθήναις, ἀφ' οὗ πατρωνομασθὴ καὶ ἡ Ἱπποθωντὶς φυλή.

Ἱπποκένταυροι (οἱ), υἱοὶ τοῦ Ἰξίονος καὶ τῆς Νεφέλης, τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος ἄνθρωπος, καὶ τὸ ἥμισυ ἵππος.

Ἱπποκλείδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Τισάνδρου, ἐλθὼν ὡς μνηστὴρ τῆς θυγατρὸς τοῦ Κλεισθένους εἰς Σικυῶνα, ἀπεστυχὼν, διότι ἐχόρευσεν ἀφειδῶς ἐν καιρῷ τοῦ δείπνου, εἰπὼν δὲ τὸ παροιμιαζόμενον, «Οὐφροντὶς Ἱπποκλείδης».

Ἱπποκλέης-ῆς, έους (ὁ), Πυθιονίκης ἐκ Θεσσαλίας, υἱὸς τοῦ Φρικίου, ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 2) ναύαρχός τις τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοπον. πολέμ. 3) Εὐβοεύς, ἀποικήσας τὴν ἐν Καμπανίᾳ Κύμην.

Ἱππόκλος (ὁ), ἡγεμὼν τῆς Ἀσιμψάκου ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Ἱπποκορύστης, ου (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δανατίδος Ὑπερίππης. 2) υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

*Ἱπποκόρωνα (τά), χωρ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας περὶ τὸ Ἀδραμύττιον.

Ἱπποκορώνιον (τό), χωρ. τῆς Κρήτης, (Στρ. Ι', γ', 472).

Ἱππονόων, ωντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰνείδου ἐξ ἧς Βατείας, ἀδελφὸς τοῦ Τυδέως ἐξ Ἱπποδίκης, βασιλεύσας τῆς Σπάρτης, ἀφ' οὗ ἐθέωξε τοῦ θρόνου τὸν ἀδελφόν τα Τύνδαρον, φονευθεὶς δὲ μετὰ τῶν δώδεκα υἱῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., ἀντικατεστήσαντος τὸν Τύνδαρον. 2) σύντροφος τοῦ βασιλέως τῶν Θρῃκῶν Ῥήσου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. 3) (γεωγρφ.) ποτάμιόν τι τῆς Σικελ., παρὰ Θουκ.

Ἱπποκράτη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Ἱππόζυγον.

Ἱπποκράτης, ους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Πεισιστράτου ἐν Ἀθήναις, ἀπόγονος τοῦ Νηλέως. 2) υἱὸς τοῦ Μεγακλέους, πατὴρ τῆς Ἀγαρίστης καὶ πάππος τοῦ Περικλέους. 3) τύραννος τῆς ἐν Σικελίᾳ Γέλας, προγενέστερος τοῦ Γέλωνος. 4) στρατηγὸς τῶν Ἀθην., υἱὸς τοῦ Ἀριφρονος, πολεμηθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν παρὰ τὸ ἐν Βοιωτίᾳ Δήλιον. 5) ἀρχηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν ἐν Χαλκηδόνι. 6) ὁ περίφημος ἰατρός, γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Κῷ περὶ τὸ 420 πρὸ Χ., υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου, σύγχρονος τοῦ Σωκρ., διατρίψας τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Θρᾴκῃ, καὶ ἀποθανὼν ἐν Λαρίσσῃ τῆς Θεσσαλίας ἐννενηκοντούτης. 7) ἕτερος ἰατρός, συμπατριώτης τοῦ μεγάλου, ζήσας ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μ., τοῦ ὁποίου σώζεται ἰατρικὸν ἀπόσπασμα.

Ἱπποκράτιδης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, υἱὸς τοῦ Δεωτυχίδου, ἐκ τῆς τῶν Προκλειδῶν εἰκίας.

Ἱπποκρήνη (ἡ), ἴδε Ἵππου Κρήνη.

Ἱππόλα (ἡ), κυλίκιν. πτραφαλ. τῆς Δαυνίας, ἔρημον ἤδη ἐπὶ Παυσ.

Ἱππόλεω ἄκρη (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Βόρωπ. Σαρματ., μεταξὺ τῶν ποτ. Γιάνεως ἐξ Βορυσθένους.

Ἱπολοχίδας, α (ὁ), Θεσσαλός τις παρὰ Θουκ.

Ἱππόλοχος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμν. φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς

τοῦ Ἀντιμάχου. 2) υἱὸς τοῦ Βελλεροφόντου καὶ τῆς Φιλονόης, θυγατρὸς τοῦ Γλαύκου, σύμμαχος τῶν Τρώων. 3) εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις 30 τυράννων.

Ἱππολύτη (ἡ), ἡ παρ' ἄλλοις Ἀντιόπη, θυγ. τοῦ Κοηθέως ἢ τοῦ Ἱππολύτου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀκάστου, βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ, ἧτις, ἐραισθεῖσα εἰς μάτην τοῦ Πηλέως, διέβαλεν αὐτὸν εἰς τὸν ἄνδρα της. 2) θυγ. τοῦ Ἄρεως, βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων, ἡ, κατὰ τὸν Εὐριπίδην, μήτηρ τοῦ Ἱππολύτου, τῆς ὁποίας τὸν ζωστῆρα ἔφερεν ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὰς Μυκήνας.

Ἱππόλυτος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἀραβίας. 3) υἱὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Ἀμαζόνος Ἱππολύτης ἢ Ἀντιόπης, διαβληθεὶς ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς του Φαίδρας καὶ, καταραισθέντος αὐτὸν τοῦ Θησέως, καταξυστριφθεὶς ὑπὸ τῶν ἵππων του, τιμηθεὶς δὲ μετὰ θάνατον ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν Τροιζηνίων. 4) Ἀμυκλαῖος, πατὴρ τοῦ Δηϊφόβου, καθαρίσας τὸν Ἡρακλέα ἀπὸ τὸν φόνον τοῦ Ἴφιτου.

Ἱππάραχος (ὁ), Τρωαδίτης, υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λεοντέως. 2) μάντις ἐκ Λευκάδος ἐπὶ τῶν Μηδικῶν. 3) εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις 30 τυράννων. 4) ἀθλητής τις παρ' Αἰλ.

Ἱππομέδουσα (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.

Ἱπποιμέδων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριζοφάγη ἢ τοῦ Ταλαοῦ, εἷς τῶν ἑπτὰ ἡρώων, οἵτινες ἐστράτευσαν μετὰ τοῦ Πολυνείκους ἐπὶ Οἰδίπ., ὅπου καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἰαμάρου.

Ἱππομένης, ους (ὁ), κατὰ τοὺς Μεγαρέως, βασιλεὺς τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ὀγχηστοῦ, σύμμαχος τοῦ Νίσου, βασιλέως τῶν Μεγάρων. 2) υἱὸς τοῦ Μεγαρέως καὶ τῆς Μεγίστης, ὃς τις, νικήσας εἰς τὸ τρέξιμον καὶ νυμφευθεὶς τὴν Ἀταλάντην, θυγατέρα τοῦ Σχοινέως, μετεμορφώθη μετ' αὐτῆς εἰς Δέοντα κατὰ μῆνιν τῆς Κυβέλης.

*Ἱππόνικος (ἡ), π. τῆς Καρ. καὶ ἄλλη τῆς Διῴ., (ὁ πολ. Ἱπονίκεις).

Ἱππόνικος (ὁ), υἱὸς τοῦ Καλλία, ὑπερπλουτήσας ἐκ τῶν Περσικῶν θησαυρῶν, τοὺς ὁποίους ὁ Διόμνηστος ἐφερεν ἐξ Ἐρετρίας εἰς Ἀθήν. 2) υἱὸς ἄλλου Καλλίου, καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, πατὴρ δὲ ἄλλου τρίτου Καλλίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 3) εἷς τῶν στρατηγῶν Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου.

Ἱπονόη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Ἱπονοΐδας, α (ὁ), στρατηγός τις τῶν Λακεδαιμον.

Ἱπονόμη (ἡ), θυγ. τοῦ Μενοικέως καὶ ἀδελφὴ τοῦ Κρέοντος, γυνὴ τοῦ Ἀλκαίου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀμφιτρύωνος καὶ τῆς Ἀναξοῦς.

Ἱππόνους (ὁ), ὠνομάζετο πρότερον ὁ Βελλεροφόντης. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου ἐκ τῆς Ἑκάβης, (ἄλλως: Ἱππόθους). 2) πατὴρ τοῦ Κυπάρου καὶ τῆς Περιβοίας, γυναικὸς τοῦ Οἰνέως. 3) υἱὸς τοῦ Τριβαλλοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ Πολυτόντου ἐκ τῆς Θρᾴσσης.

Ἱππόπαδες (οἱ), λαός τις ἐν τῇ Εὐρωπ. Σαρματίᾳ.

Ἵππος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐπὶ Παυσ. 2) (γεωγρφ.) πο. τῆς Κολχ. χων. εἰς τὸν Φᾶσιν. 3) π. παραθαλ. τῆς Γαλιλαίας. 4) π. τῆς Σικελ. 5) νῆσος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, (τὸ ἐθν. Ἱππῖνος ἢ Ἱππηνός).

*Ἱπποσθένης, ους (ὁ), Ὀλυμπιονίκης Λακεδαιμόνιος, υἱὸς τοῦ Ἐτεοκλέους, Ὀλυμπιονίκου καὶ αὐτοῦ. 2) πρέσβυς τοῦ Ἱερωνύμου ἐκ Συρακουσῶν. 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος καὶ 4) ἄλλος ἐκ Κυζίκου.

Ἱππόστρατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμαργκέως, βιάσας τὴν Περίβοιαν. 2) ἀδελφὸς τῆς Κλεοπάτρας, μιᾶς τῶν γυναικῶν Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου. 3) Πυθαγόρειος ἐκ Κρότωνος.

Ἱπποτάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Αἴολος.

Ἱππότης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Φυλαντος, εἷς τῶν εἰσβαλόντων εἰς τὴν Πελοπόννησον Ἡρακλειδῶν. 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τοῦ Διός, Ἕλλ. τὸ γένος, πατὴρ ἢ κάπος (ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἄρνης) τοῦ Αἰόλου. 3) υἱὸς τοῦ Μίμαντος ἢ ἔγγονος Αἰόλου τοῦ πρώτου, γεννήσας ἐκ τῆς Μελανέππης Αἴολον τὸν δεύτερον. 4) υἱὸς τοῦ Κρέοντος ἢ τοῦ Γλαύκου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Μηδείας.

Ἱπποτίων, ωνος (ὁ), ἡγεμόνων τῆς ἐν Φρυγίᾳ Ἀσκανίας, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μηριόνου.

Ἵππου ἄκρα (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Ἀφρ. παρὰ τὰς Σύρτεις. 2) ἴδε Ἱππάκρα.

Ἵππου κρήνη (ἡ), πηγὴ εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἑλικῶνος, ἱερὰ τῶν Μουσῶν, ἀναβλυσθεῖσα διὰ τοῦ πτυάσματος τοῦ πώδος τοῦ Πηγάσου.

*Ἵππου κώμη (ἡ), χωρ. τῆς Δυκ. (ὁ πολ. Ἱπποκωμίτης).

Ἵππου μνῆμα (τὸ), χωρ. παρὰ τὴν Σπάρτην.

Ἱππουρίς, ίδος (ἡ), νησίδιον τοῦ Αἰγαίου παρὰ τὴν Θήραν, (Ψειδοῦσα).

Ἱππυλος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἄρρῳ.

Ἵππων, ωνος (ὁ), ποιητὴς παρῳδιῶν ἐκ Ῥηγίου τῆς Ἰταλίας.

Ἱππώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ ἢ τῆς Τηθύος. 2) μία τῶν Ἀμαζόνων. 3) μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Πῶλον. 4) θυγ. τοῦ Χείρωνος. 5) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Σκεδάσου ἐκ Λακεδαίμονος.

Ἵππων, ωνος, (ὁ), φιλόσοφος ἐκ Μήλου, λεγόμενος ἄθεος.

Ἱππών, ῶνος (ὁ), π. τῆς Καρχηδ. πρὸς δυσμὰς τῆς Ἰτύκης, ὁ λεγόμενος διτφρυτος. 2) π. τῆς Νουμιδ., ὁ λεγόμενος Βασιλικὸς (Ἱππόνα). 3) = Ἱππώνιον.

Ἱππῶναξ, ακτος (ὁ), ποιητὴς σατυρικὸς (Ἰαμβογράφος), Ἐφέσιος, σύγχρονος τοῦ Κύρου, ζήσας ἐν Κλαζομεναῖς, ὅθεν ἦν Κλαζομένιος. 2) Ἰατρός τις παρὰ Πλιν. 3) γραμματικός τις παρ' Ἀθην.

Ἱππωνιάτης κόλπος (ὁ), κόλπος τῆς κάτω Ἰτ., περὶ τοὺς Βρεττίους, (Golfo di Eufemia).

Ἱππώνιον (τὸ), π. τῶν Βρεττίων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, Vibona Valentia, (ὁ πολ. Ἱπωνιάτης).

Ἵππωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἱπότης).

Ἰρὰ ἡ Ἰρά (ἡ), = Εἴρα, β. τῆς Μεσσην.

Ἵρασα καὶ Ἵρασος (τά), δασεῖς τις ἐν Αἰθίᾳ πρὸς μεσημβρ. τῆς Κυρήνης.

Ἱρή καὶ ἑρμὸς Ἱρη (ἡ), π. τῆς Μεσσην. κατὰ Παυσαν. ἡ Ἀθία, κατὰ Στρβ. ἡ Εἶρα.

Ἱρὴ ἄκρη (ἡ), = Ἱερὸν (ἀκρωτήριον).

Ἶρις, ιδος καὶ ιος (ἡ), θυγ. τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἠλέκτρας, ἄγγελος τῶν θεῶν καὶ ἰδίως τῆς Ἥρας.

Ἶρις, ιδος καὶ ιος (ὁ), κατ. τῆς Παφλαγ. ἑνούμενος μὲ τὸν Λύκον ἢ χυν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον.

Ἶρος (ὁ), ἐπαίτης ἐν Ἰθάκῃ, κατάσκοπος τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, καταγωνισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. 2) υἱὸς τοῦ Ἄκτορος καὶ πατὴρ τοῦ Εὐρυτίωνος, καθ' ὃν τὰς τὸν Πηλέα ἀπὸ τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ἱρπηνοὶ καὶ Ἱρπινοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰταλ. συνορεῦον μὲ τοὺς Σαμνίτας.

Ἵρτιος (ὁ), Ἱστοριογράφος Ῥωμαῖος, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδονται τὸ Η'. βιβλίον τοῦ Γαλλικοῦ πολέμου.

*Ἵρρα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀβράβαιου, ἡγεμόνος τῶν ἐν Ἠπείρῳ Δυγκηστῶν, μητρομήτωρ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου.

Ἶς (ἡ), πολίχν. τῆς Βαβυλων. ἐπὶ τῆς δυτ. ὄχθης τοῦ Εὐφράτου, (Χίτ).

Ἶς (ὁ), ποταμ. τῆς Βαβυλων., φέρων πολλὴν ἄσφαλτον ἢ χυν. εἰς τὸν Εὐφράτην.

Ἰσαγόρας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Τισάνδρου, ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ α'. ἔτος τῆς 61 Ὀλυμπ., ἐχθρὸς τοῦ Κλεισθένους καὶ ἀρχηγὸς τῆς ἀριστοκρατικῆς φατρίας.

Ἰσάδας, α (ὁ), Δακεδαιμόνιος τις, κατα-δικασθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του διότι ἐστρατεύσατο παρ' ἡλικίαν.

Ἰσαία (ἡ), ἢ ἄλλως Νησαία, μία τῶν Νηρηΐδων.

Ἰσαῖος (ὁ), περίφημος ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, διδάσκαλος τοῦ Δημοσθένους.

Ἰσάμνιον (τό), ἀκρωτ. τῆς Ἰρλανδ. (Jous point).

*Ἴσαμος (ὁ), ποτ. τῆς Βακτριανῆς, (Στρβ. ΙΑ', 516).

Ἰσανδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βελλεροφόντου ἢ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰοβάτου, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄρεως ἐν τῇ κατὰ τῶν Σολύμων μάχῃ.

*Ἰσάνθης, ους (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Θρᾳκῶν ἐρυθρολότατος καὶ κλυνοτώτατος.

Ἰσάνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων.

Ἴσαρ, αρος καὶ Ἰσάρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Λουγδουν. Γαλλ., χυν. εἰς τὸν Ῥοδανόν (Isère).

Ἴσαρος (ὁ), ποτ. τῆς Οὐινδελικίας, πηγὴ ἐκ τῶν Ἄλπεων καὶ χυν. εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν, (Eisach).

Ἰσαρχίδης, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰσάρχου, στρατηγὸς τῶν Κορινθ. περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

*Ἰσαρχος (ὁ), Κορίνθιος, πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Ἰφικράτους. 2) Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 89 Ὀλυμπ.

*Ἰσαυρα (τὰ), π. τῆς Ἰσαυρίας, (ὁ πολ. Ἰσαυρεύς).

Ἰσαυρία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Κιλικίας καὶ Λυκαονίας, περιλαμβάνουσα καὶ μέρος τῆς Παισιδίας. Ἀργότερα ὠνομάσθη Ἰσαυρία καὶ ἄλλη ἡ Τραχεῖα Κιλικία, (τὸ ἐθν. Ἴσαυρος).

*Ἰσβος (ἡ), π. τῆς Ἰσαυρίας, (ὁ πολ. Ἰσβεώτης).

Ἰσεῖον (τὸ), κυρ. ἱερὸν τῆς Ἴσιδος, (ὅθεν 2) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, κατά τινας μὲν ἡ Βούσιρις, κατ' ἄλλους δὲ ἡ Λητώς, (Μπάχ-μετέ).

*Ἰσθμιόνικος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Θκδ. (Ε', 19).

Ἰσθμιος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ποσειδῶν. 2) (χυμωνυμ.) υἱὸς τοῦ Τημένου. 3) υἱὸς τοῦ Γλαύκου.

Ἰσθμός (ὁ), κατ' ἐξοχὴν ὁ Κορινθιακός, τὸ μεταξὺ Κορινθιακοῦ καὶ Σαρωνικοῦ κόλπου στενόν, διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ Πελοπόννησος μετὰ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος, ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου καὶ εἰς ἀνάμνησιν τοῦ Μελικέρτου καὶ τῆς Ἰνοῦς ἐπανηγυρίζοντο ἐνταῦθα κατὰ τριετίαν καὶ ὕστερον κατὰ πενταετίαν (πιθανῶς περὶ τὸ φθινόπωρον) τὰ Ἴσθμια, βραβεῖον τῶν ὁποίων ἦτον στέφανος ἐκ πίτυος. ‖ οἱ λοιποὶ Ἰσθμοὶ ἦσαν, ὁ ὑ Κιμμερικός, διὰ τοῦ ὁποίου ἑνώνεται ἡ Ταυρικὴ Χερσόνησος μετὰ τῆς Σκυθίας· β', ὁ τῆς Παλλήνης, ἑνώνων τὴν Χερσόνησον ταύτην μετὰ τῆς Μακεδονίας· γ'. ὁ τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου, ᾗ ὁ'. ὁ τῶν Λευκαδίων.

Ἰσακῶν λιμὴν (ὁ), λιμὴν τῆς Εὐρωπ. Σαρματ. ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, εἰς τὸν ὁπ. χύνονται τρία ποτάμια, (Καγιαλύκ).

Ἰσιάς, ου (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων.

Ἰσιδωρος (ὁ), ὁ Χαρακηνός, ἱστοριογράφος ἐκ τῆς ἐν Βαβυλωνίᾳ Χάρακος, ζήσας ἐπὶ Τιβερίου (35 ἀπὸ Χ.). 2) ῥήτωρ ἐκ Περγάμου.

Ἰσις, ιδος (ἡ), θεὰ τῶν Αἰγυπτ., ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Ὀσίριδος καὶ μήτηρ τοῦ Ὥρου, ἀναλογοῦσα μὲ τὴν παρ' Ἕλλησι Δήμητρα, ἔχουσα ἱερὸν αὐτῆς ζῶον τὴν Βοῦν, ὅλως ἐπλαμβανομένη ᾗ ἀντὶ τῆς Ἰοῦς, μητρὸς τοῦ Ἐπάφου.

Ἰσμαρίς, ιδος (ἡ), λίμνη τῆς Θρᾴκης μεταξὺ Μαρωνείας καὶ Στρυμόνος.

Ἴσμαρος (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης παρὰ τὴν Μαρώνειαν, περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της.

Ἴσμαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀστακοῦ, Θηβαῖος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἱππομέδοντος ἐπὶ τοῦ πρώτου Θηβαϊκοῦ πολέμου. 2) υἱὸς τοῦ Εὐμόλπου, (ἄλλως) Ἰμάραδος.

Ἰσμήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ καὶ γυνὴ Αἰγίνου τοῦ Πανόπτου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἴασον καὶ τὴν Ἰω. 2) θυγ. τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης, ἀδελφὴ τοῦ Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους.

Ἰσμηνία (ἡ), Θηβαία τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Ἰσμηνίας, ου (ὁ), περίφημος αὐλητὴς ἐκ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Θηβης. 2) Θηβαῖος, ἡγεμὼν τοῦ δημοκρατικοῦ κόμματος, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, κατασχόντων τὴν Καδμείαν, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἐφιλοδοξεῖτο κατ' αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Ἀρτοξέρξου. 3) ἕτερος, πρεσβεύσας μετὰ τοῦ Πελοπίδα εἰς Περσίαν. 4) συγγραφεύς τις παρὰ Πλινίῳ, γράψας περὶ λίθων.

Ἰσμήνιος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλων ἀπὸ τοῦ παρὰ τὸν Ἰσμηνὸν ποταμὸν ναοῦ του. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ᾗ τῆς Ὠκεανίδος Μελίας. 3) (γεωγρφ.) λόφος τις παρὰ τὰς Θήβας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ ναὸς τοῦ Ἰσμηνίου Ἀπόλλ.

*Ἰσμηνίχος (ὁ), Βοιωτ. ἀντὶ Ἰσμήνιος.

Ἰσμηνοδώρα (ἡ), αὐλήτριά τις ἐκ Βοιωτίας.

Ἰσμηνόδωρος (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Λουκ.

Ἰσμηνὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μετόπης, ποταμὸς θεὸς ἐν Βοιωτίᾳ. 2) ὁ πρεσβύτερος τῶν παίδων τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ὁ 3) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Βοιωτ. ὁ πρότερον Δίρκης ἢ Κάδμος, ῥέων πρὸς βορρᾶν τῶν Θηβῶν καὶ χυν. εἰς τὴν λίμνην Ἀλύκην.

Ἰσοκράτης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Κορινθ. ἐπὶ τοῦ Πελοπον. πολέμου. 2) ὁ περίφημος ῥήτωρ. Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Θεοδώρου, μαθητὴς τοῦ Πρόδικου καὶ Γοργίου, γεννηθεὶς τῷ 436 πρὸ Χ., καὶ ἀποθανὼν ἑκουσιοθελῶς τὸ 338, εἰς ἡλικίαν 98 χρόνων μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην. 3) ἕτερος ῥήτωρ, Ἀπολλωνιάτης.

Ἰσόλοχος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Πυθοδώρου.

Ἰσομβρες (οἱ), = Ἰνσομβροι.

Ἴσος (ὁ), εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμν.

Ἴσσα (ἡ), πολίχν. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Ἀνθηδόνα.

Ἰσπαλις, ιος (ἡ), π. τῆς Ἱσπαν. ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Βαίτιδος, (Sevilla).

Ἱσπανία (ἡ), ὠνομάσθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἡ Ἰβηρία.

Ἴσσα (ἡ), ὠνομάζετο ἀρχήτερα ἡ Λέσβος. 2) νῆσος ᾗ π. ὁμώνυμος τῆς Ἀδριατ. Θαλάσσης, (Lissa), (τὸ ἐθν. Ἰσσαῖος).

Ἴσσα (ἡ), θυγ. τοῦ Μακαρέως, μετὰ τῆς ὁποίας συνῆλθεν, ὑπὸ τὴν μορφὴν ποιμένος, ἐν Λέσβῳ ὁ Ἀπόλλων.

Ἰσσηδών, όνος (ἡ), ἡ Σκυθικὴ, π. τῆς Ἀσιατ. Σκυθ. καὶ 2) ἡ Στρικὴ, π. τῆς νῦν Μογγολίας, τὰς ὁποίας κατῴκουν οἱ Ἰσσηδόνες, καὶ μεταγενεστ. Ἰσσηδόι, ἔθνος Σκυθικὸν περὶ τὴν Κασπίαν.

Ἰσσὸς (ἡ) καὶ Ἰσσοί (οἱ), π. παραθαλ. καὶ λιμὴν τῆς Κιλικ., ἐπίσημος διὰ τὴν πλησίον αὐτῆς μάχην τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου ᾗ τοῦ Δαρείου, (Ἀΐας ἢ Ἀσελλέρ), (ὁ πολ. Ἰσσαῖος καὶ Ἰσσιος).

Ἰστιώριον καὶ Ἰσιώριον (τὸ), β. τῆς Ἀσκαν., ὅπου ἐλατρεύετο ἡ Ἀρτεμις Ἰσσωρία ἢ ἡ Βριτόμαρτις.

Ἰστίαια (Ἰων. ἀντὶ Ἑστίαια), ας (ἡ), π. τῆς Εὐβ., ἡ μετὰ ταῦτα Ὠρεός. 2) δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, (τὸ τοπ. Ἱστιαιεύς).

Ἰστιαῖος (ὁ), Μιλήσιος, υἱὸς τοῦ Λυσαγόρου, ἡγεμὼν τῆς πατρίδος του ὑπὸ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, τὸν ὁποῖον ἐσωσεν ἀπὸ τῆς εἰς τὴν Σκυθίαν ἐκστρατείας. Ἀλλὰ, βοηθήσας ὕστερον τὸν Ἀρισταγόραν νὰ ἀποστατήσῃ κατὰ τῶν Περσῶν, καὶ συλληφθεὶς ἐν Σάρδεσι, ἀπεκεφαλίσθη μετὰ πολλὰς βασάνους. 2) υἱὸς τοῦ Τύμνα, ἡγεμόνων τῶν Γερμένων ἐν Καρίᾳ.

Ἰστιαιῶται, ῶν (ἡ), = Ἐστιαιῶται. Ἐπαρχ. τῆς Θεσσαλ. ᾗ ἡ περὶ τὴν Ἱστιαίαν χώρα τῆς Εὐβοίας.

*Ἱστοί (οἱ), λιμὴν τῆς νήσου Ἰκαρίας.

Ἱστορίς, ίδος (ἡ), θ.γ. τοῦ Πειρεσίου, ἐκολύνασα διὰ τῶν στιγμῶν τῆς τὴν γέννησιν τοῦ Ἡρακλ., (παρθ. Γαλ.Θ.).

Ἱστρία (ἡ), ἡ μεταξὺ Λιβυρνίας καὶ Ἰλλυρίας χώρα ἐπὶ τοῦ Ἰονίου κόλπου, ἡ νῦν χερσόνησος Ἱστρια. 2) π. τῆς κάτω Μοισίας περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἴστρου, ἄλλως Ἱστρόπολις, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (Κωστέντσα). 3) ἡ περὶ τὴν πολιν ταύτην χώρα, (τὸ ἐθν. Ἱστριανός).

Ἱστρόπολις, εως (ἡ), = Ἱστρία (2).

Ἴστρος (ὁ), ὁ μέγας ποταμὸς τῆς Εὐρώπης, ὁ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Δούναβις ᾗ Δανούβιος, πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Schwarzwad ἐν τῷ Δουκάτῳ τοῦ Βάδεν, καὶ χυν. δι' ἑπτὰ στομάτων εἰς τὸν Εὐξ. Πόντον, (Τούνα). 2) εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου. 3) Ἱστοριογράφος ἐκ Κυρήνης, μαθητὴς τοῦ Καλλιμάχου, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου.

Ἴστρος (ἡ), = Ἱστρία (2).

Ἰστώνη (ἡ), β. τῆς Κερκύρας, (Θκδ. Γ, 85).

Ἰσχαγόρας, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Δακεδ. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

*Ἰσχάνεος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Αἰγινήτου Πύθου, τοῦ ἀνδραγαθήσαντος ἐν τῇ ἐν Ἀρτεμισίῳ μάχῃ.

Ἰσχενις (ὁ), υἱὸς ἑνὸς τῶν Γιγάντων καὶ ἔγγονος τοῦ Ἔρμου, θυσιασθεὶς ἑκουσίως ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, δεκατιζομένης ὑπὸ λοιμοῦ, καὶ διὰ τοῦτο τιμώμενος ἐν Ὀλυμπίᾳ ὡς ἥρως.

*Ἰσχέπολις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλκάθου. ἴδε Ἐχέπολις.

Ἰσχόλαος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφ.

*Ἰσχυμαχος (ὁ), πλούσιός τις ἐν Ἀθήναις.

Ἰσχόπολις, εως (ἡ), π. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου.

Ἴσχυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐλάτου ἐξ Ἀρκαδίας, ἐκ τοῦ ὁποίου, φυγόντος εἰς Θεσσαλίαν, ἐγέννησεν ἡ Κορωνὶς, θυγατὴρ τοῦ Φλεγύα, τὸν Ἀσκληπιόν, φημισθέντα ὕστερον υἱὸν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἰταβύλιος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρὰ Ξενοφῶντι.

Ἰταβύριον (τὸ), = Ἀταβύριον.

Ἰταλία (ἡ), ἡ πρὸς μεσημβρίαν τῆς Εὐρώπης μεγάλη χερσόνησος, ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν βοῶν (vitulus) τοὺς ὁποίους ἔτρεφεν ἀνέκαθεν, ὁριζομένη νοτιοδυτικῶς μὲν ὑπὸ τῆς Σικελικῆς ᾗ Τυρρηνικῆς θαλάσσης, ἀνατολικῶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἰονίου καὶ Ἀδριατικοῦ πελάγους, καὶ διαιρουμένη εἰς ἄνω ἢ βόρειον Ἰταλίαν, τὴν περὶ τὸ Λάτιον,

εἰς μεσαίαν ἢ ἰδίως Ἰταλίαν, καὶ εἰς κάτω Ἰταλίαν, τὴν ἄλλως μεγάλην Ἑλλάδα καλουμένην. (τὸ ἐθν. Ἰταλός· καὶ Ἰταλιώτης).

Ἰτάλικα (ἡ), π. τῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Βαλτικοῦ, πατρὶς τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, (Sevilla la vechia).

Ἰταλικὴ (ἡ), ἡ παρὰ Ῥωμ. Κορφίνιον, π. τῆς Ἰταλ.

Ἰταλός (ὁ), ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῶν Πελασγῶν ἢ Σικελῶν ἢ Ἰταλῶν, ἀφ' οὗ πολιτισθεῖσα ἐπωνομάσθη ἡ Ἰταλία.

Ἰταμάνης(-μένης), ους (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Θκδ. (Γ, 34).

Ἴτανος (ὁ), π. καὶ ἄκρωτ. τῆς Κρήτης, (κατά τινας = Ἱεράπυτνα).

Ἰτέα (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων. 2) (γεωγρφ.) δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἰτεαῖος).

Ἴτιον (τὸ), ἄκρωτ. καὶ λιμὴν τῆς Βελγ. Γαλλ., (Wasant).

Ἰτώνη (ἡ), π. τῆς Καρχηδονικῆς ἐν Ἀφρικῇ, περίφημος διὰ τὸν ἐνταῦθα θάνατον τοῦ Κάτωνος, (ὁ πολ. Ἰτωναῖος).

Ἴτυλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ζήθου, βασιλέως τῶν Θηβῶν, καὶ τῆς Ἀηδόνος, θυγατρὸς τοῦ Πανδάρου, θανατωθεὶς ὑπ' αὐτῆς ἐν τῇ μανίᾳ της.

*Ἰτυμονεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑπερόχου ἐξ Ἤλιδος, (Ἰλ. Δ, 672).

Ἴτυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τηρέως ἢ τῆς Πρόκνης, διαμελισθεὶς καὶ παρασκευὲς ὑπ' αὐτῆς ἢ τῆς ἀδελφῆς της ὡς φαγητὸν εἰς τὸν πατέρα του, μεταμορφωθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς Φασιανόν.

Ἰτων, ωνος (ὁ), = Ἰτωνος.

Ἴτων, ωνος (ἡ), π. τῆς Φθιώτιδος παρὰ τὴν Ἀφισσαν, μὲ ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς Ἰτωνίας.

Ἰτώνη (ἡ), θυγ. τοῦ Λυκτίου, ἐξ ἧς ὁ Μίνως ἐγέννησε τὴν Λυκάστη. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς κάτω Ἰταλ., (ὁ πολ. Ἰτωναῖος).

Ἰτωνὶς καὶ Ἰτωνίς (ἡ), ἡ ἄλλως Ἰτωνία Ἀθηνᾶ.

Ἰτωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφικτύονος ἢ πατὴρ τοῦ Βοιωτοῦ καὶ τῆς Νύμφης Μελανίππης.

Ἰυγξ, υγγος (ἡ), θυγ. τοῦ Πανὸς καὶ τῆς Ἠχοῦς, θεράπαινα τῆς Ἰοῦς, μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας εἰς τὸ ὁμώνυμον πτηνόν, διότι ἐμάγευσε τὸν Δία ὑπὲρ τῆς δεσποίνης της.

Ἴυρκαι (αἱ), ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν τὴν Ἀσιατ. Σαρματ., (ἴσως οἱ Τσερκέζοι ἢ Τοῦρκοι).

*Ἰφεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Λυκίων, (Ἰλ. Π, 417).

Ἰφθίμη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἐρμοῦ τοὺς Σατύρους. 2) θυγ. τοῦ Ἰκαρίου καὶ ἀδελφὴ τῆς Πηνελόπης, γυνὴ τοῦ Βύμήλου, βασιλέως τῶν Φιρῶν.

Ἰφιάνασσα (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Προίτου. 2) θυγ. τοῦ Λύκωλοῦ, ἢ γυνὴ τοῦ Ἐνδυμίωνος. 3) = Ἰφιγένεια.

*Ἰφιάνειρα (ἡ), θυγ. τοῦ Μεγακλέους.

Ἰφιγένεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀγαμέμν. ἢ τῆς Κλυταιμνήστρας, προσενεχθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς θυσία εἰς τὴν Ἄρτεμιν, ἥτις ὅμως, ἁρπάσασα αὐτὴν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ μετέφερεν εἰς Ταυρίδα καὶ τὴν κατέστησεν ἐκεῖ ἱέρειάν της. 2) θυγ. τοῦ Θησέως καὶ τῆς Ἑλένης κατὰ τὸν Στησίχορον.

Ἰφιγόνη (ἡ), = Ἰφιγένεια.

Ἰφιδάμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς Θεανοῦς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐν Τροίᾳ, ὅπου εἶχεν ἔλθῃ σύμμαχος ἐκ Θράκης.

Ἰφικλείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἰόλαος.

Ἰφικλίης-κλῆς, έους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφιτρύωνος καὶ τῆς Ἀλκμήνης, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ἡρακλ., γεννήσας ἐκ τῆς Αὐτομεδούσης, θυγ. τοῦ Ἀλκαθόου, τὸν Ἰόλαον, καὶ φονευθεὶς εἴς τὸν κατὰ τοῦ Δύγείου ἢ, κατ' ἄλλας, τοῦ Ἱπποκόωντος πόλεμον τοῦ ἀδελφοῦ του, τιμηθεὶς δὲ μετὰ θάνατον ὡς ἥρως.

Ἰφικλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φυλάκου ἢ Κεφάλου καὶ τῆς Κλεομένης ἢ Κλυμένης, βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φυλάκης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, περίφημος διὰ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν του. 2) υἱὸς τοῦ Θεστίου, συνεξελθὼν εἰς θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ συμπολεμήσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. 3) ὁ πατὴρ τοῦ Πρωτεσιλάου.

Ἰφικράτης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. διαπρέψας ἐπὶ τοῦ Θηβαϊκοῦ πολέμου, υἱὸς σκυτοτόμου καὶ γαμβρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Θράκης Κότυος. Κατηγορηθεὶς ὡς προδότης, ἠναγκάσθη νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὸν διὰ τῶν ὅπλων.

Ἰφιμέδεια (ἡ), θυγ. τοῦ Τρίοπος ἢ γυνὴ τοῦ Ἀλωέως, γεννήσασα τὸν Ὦτον καὶ Ἐφιάλτην ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος.

Ἰφιμέδουσα (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.

Ἰφιμέδων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρυτέως, φονευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τῶν Ἡρακλειδῶν μάχῃ.

Ἰφινόη (ἡ), θυγ. τοῦ Προίτου ἢ τῆς Σθενεβοίας. 2) θυγ. τοῦ Ἀλκάθου, εἰς τῆς ὁποίας τὸν τάφον, ὡς ἀποθανούσης παρθένου, ἐπροσφέρον αἱ μελλόνυμφοι τὴν κόμην των. 3) θυγ. τοῦ Νίσου ἢ γυνὴ τοῦ Μεγάρου.

Ἰφινόμη (ἡ), μία τῶν Ἀμαζόνων.

Ἰφίνοος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δεξίου, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Γλαύκου.

Ἶρις, ιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλεκτορος, ἀπόγονος τοῦ Προίτου καὶ πατὴρ τῆς Εὐάδνης, σύμβουλος τοῦ Πολυνείκους. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων. 3) υἱὸς τοῦ Θαυμάκλου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, θανατωθεὶς ἐν τῇ Κολχίδι.

Ἶρις, ιδος ἢ ιος (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Κελευστόφρονα. 2) θυγ. τοῦ Θαύμαντος, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. καὶ δοθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν Πάτροκλον.

Ἰφιτίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἀρχεπτόλεμος.

Ἰφιτίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀτρυντέως ἐκ Δυδνης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ.

Ἴφιτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρύτου ἐξ Οἰχαλίας καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀδελφὸς τῆς Ἰόλης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) υἱὸς τοῦ Καυδόλου ἢ τῆς Περιμήκης ἐκ Φωκίδος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. 3) υἱὸς τοῦ Δίκτυνος, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, βασιλεύσας τῆς Ἤλιδος καὶ ἀνανεώσας ἢ, κατὰ τὸν Στράβωνα, συστήσας πρῶτος τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας.

Ἰχάρα (ἡ), νῆσος τοῦ Περσ. κόλπου, περίφημος διὰ τοὺς μαργαρίτας της.

Ἰχθυοφάγοι (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν τὰ παράλια τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου καὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, καὶ τρεφόμενοι μὲ ἰχθῦς.

Ἰχθύς, ύος (ὁ), ἄκρωτ. τῆς Ἤλιδος, (Κάβο Τορνέζι).

Ἴχναι (αἱ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀξιοῦ. 2) π. τῆς Φθιώτ., (ὁ πολ. Ἰχναῖος).

*Ἴψὰς (ἡ), π. τῆς Φρυγ.

Ἰώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰνάχου ἢ τοῦ Ἴασου, βασιλέως τοῦ Ἄργους, ἢ τῆς Ἀργείας, μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας, ζηλοτυπούσης, εἰς βοῦν, καὶ φυλαττομένη ὑπὸ τοῦ Παναόπτου Ἄργου, τὸν ὁποῖον ἀποκεφάλισας ὁ Ἑρμῆς, ἔξαρεν αὐτὴν εἰς Αἴγυπτον, ὅπου ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἔπαφον, τιμηθεῖσα ὡς θεὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἶσις, ἀφ' οὗ, διωκομένη ὑπὸ τῆς ἀντιζήλου της, περιέτρεξε τὰ πλεῖστα τῆς οἰκουμένης.

Ἰωάννης, ου (ὁ), ὁ Τζέτζης, ποιητὴς ἐν Βυζαντίῳ, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΒ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, ἢ συγγράψας, πρὸς πολλοῖς καὶ ἄλλοις, τὰ Πρὸ Ὁμήρου καὶ Μεθ' Ὅμηρον, ποιήματα ἡρωϊκά.

*Ἰωβάρης, ε (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ. παρ' Ἀρρ.

Ἰώλκιος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Θκδ.

Ἰωλκὸς (ἡ), π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου, πατρὶς τοῦ Ἰάσονος καὶ ὁρμητήριον τῶν Ἀργοναυτῶν, (ὁ πολ. Ἰωλκιος).

Ἴων, ωνος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Ἰωνίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ξούθου ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κρεούσης, θυγατρὸς τοῦ Ἐρεχθέως, νυμφευθεὶς τὴν Ἑλίκην, θυγατέρα τοῦ Σελινοῦντος, ἢ βασιλεύσας τῆς Αἰγιαλείας, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθησαν οἱ Ἴωνες. 3) ποιητὴς τραγικὸς ἐκ Χίου, ἀκμάσας περὶ τὴν 82 Ὀλυμπ., καὶ συγγράψας 30—60 τραγῳδίας, τῶν ὁποίων μόνον τὰ ὀνόματα καὶ ὀλίγα ἀποσπάσματα διεσώθησαν. 4) ῥαψῳδός τις Ἐφέσιος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἷς τῶν ὑμνολόγων τοῦ Πλάτωνος. 5) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἠπείρου ἢ τῆς Θεσσαλ.

Ἰωνία (ἡ), ἐν γέν. ἡ χώρα τῶν Ἰώνων, ἥτις 1) κατ' ἀρχὰς ἡ Ἀττική. 2) ἔπειτα ἡ Ἀχαΐα. 3) (καὶ μετὰ ταῦτα κατ' ἐξοχήν) ἡ μεταξὺ Αἰολίδος καὶ Καρίας παραλία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν ὁποίαν μετώκησαν, ἐπὶ τῆς ἐποδολῆς τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, οἱ ἐν Αἰγιαλείᾳ Ἴωνες, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Νηλέως, υἱοῦ τοῦ Κόδρου, συγκροτοῦντας δημοκρατικήν τινα συμπολιτείαν, ἐκ δώδεκα ἐλευθέρων πόλεων

Ἰωνίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς

τὴν Αἰγιδέα φυλήν, (ὁ ἔθν. Ἰωνίδης).
Ἰωνόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Παφίας ἢ πρότερον Ἄβω συκῆς.
Ἰωνος (ὁ), υἱὸ. τοῦ Μελανίππου καὶ ἔγγονος τοῦθηγεμόνος μετοικήσαντος μετὰ τοῦ Ὀρνύτου εἰς Κρήτην.
Ἰωπος (ὁ),=Ἰασίρ, (Ἐβρ.). 2) Φλάβιος, Ἰουδαῖος ἀπὸ Ἰάμνιας πόλεως, ἐξ Ἱεροσολύμων, συγγράψας Ἑλληνιστὶ ἀρχαιολογίαν τοῦ ἔθνους του καὶ περὶ τοῦ τελευταίου Ἰουδαϊκοῦ πολέμου, εἰς τοὺς ὁποίους παρεμβάλλει μετὰ τοῦ Τί. Ο.
Ἰωτάπατα (τὰ), π. ἀχυρᾶ τῆς Γαλλίας.
Ἰωτάκη (ἡ), π. τῆς τροχειᾶς Δωλιείας.

Κ.

Κάανθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλ., ὅτι, ἀναζητῶν τὴν ἀδελφήν του Μελίαν, ἁρπαγεῖσαν ὑπὸ τοῦθεοῦ τούτου, ἐτόλμησε νὰ βάλῃ πῦρ εἰς τὸ παρὰ τὰς Θήβας τοὺτων τεμένος.
Καβαλλίς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. καὶ π. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Λυκ. καὶ Παμφυλ., (τὸ ἐθν. Καβαλεὺς καὶ Καβάλλιος).
*Καβαλλίων, ωνος (ὁ ἡ ἡ), π. τῶν Κελτῶν παρὰ τὸν Δρουεντίαν.
*Κάβας, α (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀργείου Ἀκουσιλάου, κατὰ τὸν Σουΐδαν.
Κάβασος (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, μεταξὺ Σαΐδος καὶ Βουτοῦς, μητρόπολις τοῦ Καβασίτου νομοῦ.
Κάβειρα (τὰ), κωμόπ. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, ἡ ὕστερον Διόσπολις καὶ Σεβαστή, αὐξηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πομπηΐου, (Νικσάρ).
Καβείρα (ἡ), θυγ. τοῦ Πρωτέως, μήτηρ τῶν Καβείρων ἐκ τοῦ Ἡφαίστου.
Καβειρίδες (αἱ), αἱ ἀδελφαὶ τῶν Καβείρων.
Κάβειροι (οἱ), δαίμονές τινες μυστηριώδεις, τρεῖς ἢ δύο μόνον, τῶν ὁποίων ἡ λατρεία εἰσήχθη κατὰ πρῶτον ὑπὸ τῶν Πελασγῶν εἰς τὴν Σαμοθρᾴκην, ἢ ὑπὸ τοῦ Αἰνείου εἰς τὴν Ἰταλίαν, υἱοὶ τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Καβείρας, θυγατρὸς τοῦ Πρωτέως, παρεξανομένοι μὲ μικρὸν ἀνάστημα καὶ πριαπώδη γεννητικὰ μόρια.
Κάβειρος (ὁ), β. τῆς Φρυγ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθησαν, κατὰ τὸν Στράβωνα, οἱ Κάβειροι.
*Καβελλιών, ῶνος (ἡ),=Καβαλλιών.
Καβηλίες-τις (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Καβαλίδος χώρας.
Καβησσίσσης, οῦ (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἢ τῆς Καππαδοκίας, ἢ τῆς Λυκίας (ὅθεν τὸ παρ' Ὁμήρῳ [Ἰλ. Ν. 363] Καβησήθεν).
Καβύλη (ἡ), π. μεσογ. τῆς Θρᾴκης, ἴσως ἡ παρὰ Στρβ Καλύβη.
Καβυλλίνων (τὸ), π. τῆς λουγδουν. Γαλλ. ἐπὶ τοῦ Ἄραρος ποταμοῦ, (Châlons sur Saone).
Καδμεία (ἡ), ἡ ἀκρόπολις τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ.
Κάδμειονη (ἡ), θυγ. τοῦ Κάδμου, παρωνυμ. ἡ Σεμέλη.
Κάδμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, βασιλέως τῆς Φοινίκης, ἢ τοῦ Πλειβ. ἢ τῆς Λιβύης καὶ ἀδελφὸς τῆς Εὐρώπης, πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ὁποίας ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Φοινίκων εἰς τὴν Ἑλλάδα περὶ τὸ 1550 πρὸ Χ., ἔκτισε τὴν ἀκρόπολιν τῶν Θηβῶν, ἢ καθυποτάξας τοὺς ἀρχαίους κατοίκους τῆς Βοιωτίας, συνέστησεν ἴδιον βασίλειον, εἰσαγαγὼν τὰς ἀρχὰς τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὴν χρῆσιν τοῦ ἀλφαβήτου. Ἔσχε δὲ ἐκ τῆς γυναικός αὐτοῦ Ἁρμονίας τὴν Σεμέλην, τὴν Ἰνὼ καὶ ἄλλα τρία τέκνα, καὶ περὶ τὰ τέλη τῆς ζωῆς του ἐλθὼν εἰς τὴν Ἰλλυρίαν, καὶ βασιλεύσας ἐπὶ χρόνον τινά, μετεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς δράκοντα. 2) υἱὸς τοῦ Σκύθου, συρανὸς τῆς νήσου Κῶ, τὴν ὁποίαν ἀφεὶς ἐλεύθερον, ἦλθεν εἰς Σικελίαν πρὸς τὸν Γέλωνα. 3) Μιλήσιος, ἱστοριογράφος, υἱὸς τοῦ Πανδίωνος, ζήσας περὶ τὸ 600 πρὸ Χ. καὶ 4) ἄλλος, συμπολίτης αὐτοῦ, νεώτερος, υἱὸς τοῦ Ἀρχελάου 5) (γεωγρφ.) β. τῆς Καρίας, χωρίζων αὐτὴν πρὸς ἄρκτον τῆς Φρυγίας.
Κάδυα (οἱ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας, (ὁ πολ. Καδηνός).
Καδούσιοι (οἱ), ἔθνος (τὸ ανδρ.ότερον) τῆς ἀρκτώας Μηδίας παρὰ τὴν Κασπίαν.
Κάδυτις, τος (ἡ), π. τῆς Παλαιστ., κατά τινας μὲν ἡ Ἱερουσαλήμ (Ἀραβιστὶ ἐλ Κοὺδς), κατ' ἄλλας δὲ ἡ Γάδ ἡ Γάζα.
Κάειρα (ἡ), ἡ κάτοικος τῆς Καρίας.
Κάθαια (ἡ), π. τῆς Ἰνδ., ἢς οἱ κάτοικοι Καθαῖοι.
Καΐατας κόλπος, ὁ τῆς Καιήτης ἐν Ἰταλίᾳ.
Καιήτη (ἡ), π. ἢ ἀκρωτ. τῆς Ἰταλ. ἐπὶ τῶν ὁρίων τοῦ Λατίου καὶ τῆς Καμπανίας, (Gaeta).
Καικίλιος (Cæcilius), ὄνομα πολλῶν ἐπισήμων Ῥωμαίων.
Καϊκινὸς καὶ Καικῖνος (ὁ), ποτ. τῆς κάτω Ἰταλ., ῥέων παρὰ τὴν πόλιν τῶν Δοκρῶν.
Καΐκος (ὁ), ποτ. τῆς Μυσίας, χυν. εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέναντι τῆς Λέσβου.
*Καικυσὸν (τὸ), χωρίον ἐλῶδες τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, φέρον τὸν ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμούμενον ἐκλεκτὸν οἶνον.
*Καϊκαὶ (αἱ), π. περὶ τὸν Τίγριν, (Ξενοφ. Ἀναβ. Β', 6', 28).
Καινείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Καινέως.
Καινεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἔλάτου, καὶ πατὴρ τοῦ Κορωνίδ. κτλ. βασιλεὺς τῶν Λαπίθων, λαοῦν μέρος εἰς τὴν Κενταυρομαχίαν. 2) υἱὸς τοῦ Κορωνεῦ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.
Καινὴ Πόλις καὶ Καινόπολις (ἡ), ἡ νέα Καρχηδών. 2) π. τῆς Θηβαΐδος ἐν Αἰγύπτῳ παρὰ τὴν Κενίτου λίμνην. 3) ἡ πόλις τοῦ Ταινάρου ἐν Λακεδαίμονι.
*Καινίνη (ἡ), π. τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (ὁ πολ. Καινινήτης).
Καΐνος (ὁ), ποτ. τῆς Ναρβων. Γαλλ., χυν. πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ῥοδανοῦ εἰς τὸν Γαλλικὸν κόλπον, (L'Arc).
Καΐνυς, υος ἢ ύος (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Ἰταλ., ἀντικρὺ τῆς Μεσσήνης, (Coda di volpe).
Καιπίων (Cæpio), ωνος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαίων τριῶν ὑπάτων Σεκουΐλλιων.
Καίρατος (ὁ), ποτ. τῆς Κρήτης, ῥέων παρὰ τὴν Κνωσσὸν, ἥτις εἶχε πρότερον τοῦτο τὸ ὄνομα.
Καιρία καὶ Καίρη (ἡ), π. τῆς Τυρρ. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ὁ πρότερον Ἀγυλλα καὶ νῦν Cervetri, (ὁ πολ. Καιρε[ρτ,]τανός).
Καῖσαρ, αρος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν οἰκογενείας, τὸ ὁποῖον ἐλάμπρυνεν ὁ κατ' ἐξοχὴν Καῖσαρ Ἰούλιος καὶ ἀκολούθως ὁ Αὔγουστος, καὶ ἀπ' αὐτῶν ἔμεινεν ὡς τίτλος τῶν μετέπειτα αὐτοκρατόρων.
Καισαραυγούστα (ἡ), π. τῆς Ταρράκων. Ἱσπαν., (Saragossa).
Καισάρεια (ἡ), π. πρωτ. τῆς Καππαδ., ἡ πρότερον Μάζακα, (Καΐσερ). 2) π. ἐν λιμνῇ τῆς Μαυριτ. ἐν Ἀφρικῇ, ὅπου νῦν τὸ Ἀλγιζίρι. 3) π. τῆς Παλαιστ. 4) π. τῆς Κιλικίας, ἡ πρότερον Ἀνάζαρβος.
Καισάριος (ὁ), ἰατρὸς ἐπὶ Ἰουλιανοῦ.
Καισαρίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου ἢ τῆς Κλεοπάτρας, τὸν ὁποῖον, ἀναγορευθέντα ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου βασιλέα τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Κύπρου, ἐφόνευσεν ὕστερον ὁ Αὔγουστος.
Καισήνα (ἡ), π. τῆς ἀρκτώας Ἰταλ. (Cesena).
Κακόκαρις, εως (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. περὶ τὰς Συρακούσας.
Κάκος (ὁ), Γίγας ἢ λῃστὴς, υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου, διατρίβων εἰς ἓν σπήλαιον τοῦ Ἀβεντίνου ὄρους, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσε, διαβαίνων ἐκεῖθεν, ὁ Ἡρακλῆς μὲ τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου.
Καλαβρία καὶ Καλαβρίς (ἡ), ἡ ἀπὸ τῆς Τάραντος ἄχρις Ἰαπυγίου χερσόνησος τῆς κάτω Ἰταλίας, (Terra d'Otranto), (τὸ ἐθν. Καλαβρος).
*Καλάθη (ἡ), π. περὶ τὰς Ἡρακλείους στήλας.
*Καλάθιον (τὸ), β. τῆς Κυρηναϊκῆς.
Καλαθίς, ίδος (ἡ), δούλη τις παρὰ Θερ.
Καλαΐς, ίδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθυίας, ἀδελφὸς τοῦ Ζήτου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνέπλευσεν εἰς τὴν Κολχίδα μὲ τοὺς Ἀργοναύτας. 2) Πυλαγορείτης τις ἐκ Σελινοῦντος.
Καλάμαι (αἱ), κώμη τῆς Μεσσηνίας, (Καλαμάτα).
*Καλάμητις, ίδος (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Ἀντιβίαν.
Κάλαμις, ιδος (ὁ), περίφημος ἀγαλματοποιὸς, ἀκμάσας περὶ τὴν 78 Ὀλυμπ.
Καλαμίτης, ου (ὁ), ὁ ἄλλος Ἥρως ἰατρὸς ἐν Ἀθήναις, ἴσως διότι μετεχειρίζετο καλάμια πρὸς περίδεσιν τῶν συντετριμμένων ὀστέων, ὅθεν καὶ Τεξάρις.
Καλαμώδρυς, υος (ὁ), ἀδέσποτος τις ἐκ Κυζίκου.
Κάλαμος (ὁ), πολίχν. τῆς Φοινίκης ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Θεοπροσώπου.
Κάλανδος (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου Γυμνοσοφιστῶν (Βραχμάνων) τῆς Ἰνδ.
*Καλαός (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἄττεως ἐκ Φρυγ.
*Καλας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἁρπάλου.
*Καλασάρνα (ἡ), χωρ. τῆς Ἀσιανίας.
Καλασίριες (οἱ), μέρη τινὰ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ πεδιάδων.

Καλατία (ἡ), π. τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Cajazzo).
Κάλατις, ιδος (ἡ), = Κάλλατις.
Καλαύρεια καὶ Καλαυρία (ἡ), νῆσος τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, μὲ ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, ὅπου κατέφυγὼν ὁ Δημοσθένης, ἐφαρμακώθη ἑκουσίως, (Πόρος), (ὁ νησ. Καλαυρείτης).
*Καλάων, ωνος (ὁ), ποτ. παρὰ τὴν Κολοφῶνα, (Παυσ. Ζ, γ', δ).
*Κάλβις (ἡ), πηγὴ καὶ ποτ. τῆς Δωρίδος.
Κάλετοι (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγ. Γαλλ. κατοικοῦν περὶ τὸν Σηκουάναν ἐν τῇ Νορμανδίᾳ.
Καλὴ ἀκτὴ (ἡ), παράλιον τῆς Σικελ. μὲ πόλιν ἐπ' αὐτοῦ περὶ τὴν Τυρρηνικὴν θάλασσαν, (Caronia). 2) π. τῆς Κρήτης.
Καληδόνια (ὄρη), βουνὰ τῆς Σκωτίας, ἢ Καληδόνιοι, οἱ κάτοικοι αὐτῶν.
Κάληις (καὶ ὄχι Καλῆις), ητος (ὁ), ποτ. τῆς Βιθυν. καὶ πόλις ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ.
Καληνία (ἡ), π. τῆς Καμπαν. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Calvi), (ὁ πολ. Καληνός).
Καλήνιος (ὁ), Τρωὰς τὴς, υἱὸς τοῦ Δόλωπος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους.
Καλήτωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κλυτίου, ἀνεψιὸς τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος.
Καλιάνδη (ἡ), νύμφη τις, γεννήσασα ἐκ τοῦ Αἰγύπτου ἑῶδεκα υἱούς
Καλλαϊκοί (οἱ), ἔθνος τῆς Ταρράκων. Ἱσπαν., κατοικοῦν τὴν νῦν Γαλικίαν.
Καλλαισχρος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Κριτίου. 2) υἱὸς τοῦ Διοτίμου, Ἀθηναῖος.
Κάλλας, αντος (ὁ), ποτάμ. τῆς Εὐβ. παρὰ τὴν Ἱστίαιαν.
Καλλάτηβος (ἡ), π. τῆς Αὐδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγ.
Κάλλατις, ιδος (ἡ), π. τῆς κάτω Μοισίας ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, (ὁ πολ. Καλλατιανός).
Καλλία καὶ Καλλίας (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Νώνακριν.
Καλλιάδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 75 Ὀλυμπ. 2) πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθην. Καλλιάδου.
Καλλιάναξ, ακτος (ὁ), Ῥόδιος, πατὴρ δύο περιφήμων Ὀλυμπιονικῶν, τοῦ Εὐκλέους καὶ Φιλοσώφρου.
Καλλιάνασσα (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.
Καλλιάστειρα (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.
Καλλίαρος (ἡ), π. τῆς Λοκρ., ἐπὶ Στρ. μηκωζομένη πλέον, (ὁ πολ. Καλλιαρεύς).
*Καλλίαρχος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 119 Ὀλυμ.
Καλλίας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Τημένου, ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλ., φονεύσας μετὰ τῶν ἀδελφῶν του τὸν ἴδιον αὐτοῦ πατέρα.
2) υἱὸς τοῦ Φαινίππου καὶ πατὴρ τοῦ Ἱππονίκου, ἐχθρὸς τοῦ Πεισιστράτου. 3) υἱὸς τοῦ Ἱππονίκου, ἢ ἔγγονος τοῦ προτέρου, πρεσβεύσας εἰς Περσίαν ἐπὶ Ἀρταξέρξου τοῦ Ξέρξου. 4) υἱὸς τοῦ Ἱππονίκου, καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, ὁ κατ' ἐξοχὴν καλούμενος Πλούσιος, μητρωιὸς τοῦ Περικλέους καὶ πενθερὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἱππαρέτης, στρατηγήσας παλλάκις καὶ κατασπαταλήσας ἀφώτως ὅλην τὴν περιουσίαν. 5) ἑρμοῦχος τῶν Ἐλευσινίων, συγγενὴς τοῦ ὁσίου Ἀριστείδου. 6) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά τῆς 91 Ὀλυμπ. ἔ. 7) τὸ ά τῆς 92, καὶ 8) τὸ γ'. τῆς 93 καὶ 9) τὸ δ'. τῆς 100. 10) υἱὸς τοῦ Καλλιάδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοπονν. πολέμου. 11) Μυτιληναῖος, γραμματικὸς παρ' Ἀθην.
Καλλίβιος (ὁ), Λακεδαιμόνιος, ἁρμοστὴς καὶ φρούραρχος ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν 30 τυράννων.
*Καλλιβρότος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀθλητοῦ Δίκωνος, Συρακούσιος.
*Καλλίγειτος (ὁ), Μεγαρεύς, υἱὸς τοῦ Λοσφῶντος, πράττων ὑπὲρ τοῦ Φαρναβάζου περὶ τὰ τέλη τοῦ Πελοπονν. πολέμου.
*Καλλιγειτῶν, ονος (ὁ), Βυζάντιος τις παρὰ Πολ.6.
Καλλιγένεια (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Δήμητρα, ἴ, θεράπαινα τῆς θεᾶς ταύτης.
Καλλιδίκη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρά της Πανδίονα. 2) θυγ. τοῦ Κελεοῦ ἐξ Ἐλευσῖνος.
Καλλίδρομον (τὸ) καὶ Καλλίδρομος (ὁ), β. (συνεχὲς πρὸς δυσμὰς τῆς Οἴτης) παρὰ τὰς Θερμοπύλας, χωρίζον τοὺς Ἐπικνημ. δύο Δοκροὺς τῆς Θεσσαλίας.
Καλλιθόη (ἡ), θυγ. τοῦ Κελεοῦ ἐξ Ἐλευσῖνος.
Καλλικλῆς, έους (ὁ), Αἰγινήτης, θεῖος τοῦ Τιμησάρχου. 2) δημαγωγὸς τις ἐν Ἀθήναις παρὰ Ὁλόν. (Γυρ.).
Καλλικολώνη (ἡ), λόφος τῆς Τρῳάδος παρὰ τὸ Ἴλιον.
Καλλικράτης, ους (ὁ), Σπαρτιάτης, φονευθεὶς ἐν Πλαταιαῖς. 2) υἱὸς τοῦ Καλλικτου, ναύαρχος τῶν Κορινθ. περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοπονν. πολέμου. 3) γλύπτης ἐκ Δακεδαίμονος, σύγχρονος πιθανῶς τοῦ Περικλέους.
Καλλικρατίδας, α (ὁ), ναύαρχος τῶν Λακεδαιμ., διαδεχθεὶς τὸν Δύσανδρον. ἢ φονευθεὶς εἰς τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν.
Καλλικρίτη καὶ (ὄχι) Καλλικρήτη (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν, θυγ. τῆς Κάνης.
Καλλίμαχος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην., εἷς τῶν μετὰ Μιλτιάδου ἐν Μαραθῶνι, θανατωθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ταύτῃ. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 83 Ὀλυμπ. καὶ 3) τὸ δ'. τῆς 107. 4) περίφημος ποιητὴς, Κυρηναῖος, σύγχρονος τοῦ Θεοκρίτου, διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἢ συγγράψας ὑπὲρ τὰ 800 βιβλία, ἐξ ὧν διεσώθησαν μόνον ὕμνοι τινὲς καὶ ἐπιγράμματα· (ὁ ἴδιος, φαίνεται νὰ ἦνε ὁ γράψας καὶ περὶ πτηνῶν).
Καλλίμβροτος (ὁ), = Καλλίβροτος.
Καλλιμέδων, οντος (ὁ), ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Φιλίππου.
Καλλίνικον (τὸ), π. τῆς Μεσοπατ., κτίσμα Σελεύκου τοῦ Καλλινίκου, ἴδε καὶ Νικηφόριον.
*Καλλῖνος (ὁ), ποιητὴς ἐλεγείων ἐξ Ἐφέσου.
*Καλλιξένα (ἡ), ἑταίρα Θεσσαλή, σύγχρονος τοῦ Ἀλεξάνδρου.
Καλλίξενος (ὁ), ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, κατηγορήσας μετὰ τοῦ θερμομένους τοὺς ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχήσαντας δέκα στρατηγούς. 2) Ῥόδιος, συγγραφεὺς περὶ Ἀλεξανδρείας.
Κάλλιον (τὸ), π. τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὴν Ναύπακτον, (ὁ πολ. Καλλιεύς).
Καλλιόπεια (ἡ), Π. ἀντὶ Καλλιόπη.
Καλλιόπη (ἡ), ἡ πρεσβυτέρα τῶν ἐννέα Μουσῶν, ἔφορος τῆς Ἐποποιΐας, μήτηρ τοῦ Ὀρφέως, τοῦ Ἰθαγένους ἢ τῶν Σειρήνων. 2) (γεωγρ.) π. τῆς Παφλ., (ὁ πολ. Καλλιοπεύς).
*Καλλιπάτειρα (ἡ), ἡ ἄλλως Φερενίκη, μήτηρ καὶ θυγάτηρ καὶ ἀδελφὴ Ὀλυμπιονικῶν, μόνη συγχωρηθεῖσα ἵνα παρευρεθῇ μεταμφιεσμένη εἰς τοὺς ἀγῶνας.
Καλλίπολις, εως (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀλκαθόου. 2) (γεωγρ.) π. τῆς Καλαβρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. .) π. παραθαλ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σικελ. παρὰ τὴν Αἴτναν. 4) π. τῆς Θρᾴκης Χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ἀπέναντι τῆς Λαμψάκου, διατηροῦσα τὸ ὄνομά της. 5) = Καλλίλιον, (ὁ πολ. Καλλιπολίτης).
Καλλιπίδαι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν, κατατρόμενον ὑπὸ Ἑλλήνων, κατοικοῦν τὴν Εὐρωπ. Σαρματ. περὶ τοὺς Ὕπανιν ποταμόν.
Κάλλιππος (ὁ), Ἀθηναῖος, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζεται λόγος τις τοῦ Δημοσθένους.
Καλλιρόη Π. ἀντὶ Καλιρρόη, (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ ἢ τῆς Τηθύος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Χρυσάορος τὸν Γηρυόνην καὶ τὴν Ἐχιδναν. 2) θυγ. τοῦ Σκαμάνδρου, γυνὴ τοῦ Τρωὸς, καὶ μητηρ τοῦ Ἴλου, τοῦ Γανυμήδους κτλ. 3) θυγ. τοῦ Ἀχελῴου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίωνος. 4) παρθένος τις ἐν Καλυδῶνι, μεταμορφωθεῖσα εἰς πηγὴν, ἐξ' οὗ ὁ Κέρκυος, ἱερεὺς τοῦ Βακχου, ἐσφαγὴ ὑπὸ τῶν ἐρωτά της ἰδιοχείρως. 5) (γεωγρφ.) περίφημος πηγὴ τις παρὰ τὰς Ἀθήνας πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἀκροπόλεως, ἡ ὕστερον Ἐννεάκρουνος.
Καλλισθένης, ους (ὁ), Ὀλύνθιος, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς καὶ μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, συναναλαθήσας τὸν Ἀλέξανδρον εἰς τὰς ἐκστρατείας του, καὶ φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ διὰ τὴν ἄκαιρόν του παρρησίαν. 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἐτεονίκου, ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς, φίλος τοῦ Δημοσθ.
Καλλίστη (ἡ), ἡ ὕστερον Θήρα, νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
Καλλίστιον (ἡ), γυνὴ τοῦ ἐν τῇ Ἀκτῇ λιμ.
*Καλλιστόνικος (ὁ), γλύπτης Θηβαῖος παρὰ Παυσαν. (Θ', ις', 2).
*Καλλιστράτη (ἡ), ἑταίρα τις ἐν Δέσβ.
*Καλλιστρατίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρ' Ἀρρ.
Καλλίστρατος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 106 Ὀλυμπ. 2) Ἀθηναῖος, δημαγωγὸς καὶ στρατήγος τοῦ Ἰφικράτους, τοῦ ὁποίου τὴν φήτορικὴν ἀπειρότητα ἐμιμήθη πρὸ πάντων ὁ Δημοσθένης.

Καλλιστώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Λυκάονος, βασιλέως τῆς Ἀρκαδ., μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος εἰς ἄρκτον, διότι, παραβᾶσα τὴν περὶ παρθενίας ὑπόσχεσίν της, ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἀρκάδα. 2) ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκρ.

*Καλλιτέλης, ους (ὁ), υἱὸς ἢ μαθητὴς τοῦ ἁγαλματοποιοῦ Ὀνατᾶ ἐξ Αἰγίνης.

Καλλιφάνεια (ἡ), μία τῶν ἐν Ἰλιάδι τιμωμένων Ἰωνίδων Νυμφῶν.

Καλλιφῶν, ῶντος (ὁ), ζωγράφος τις Συρακούσιος.

*Καλλίχορον (τὸ), φρέαρ ἐν Ἐλευσῖνι.

*Καλλύδιον (τὸ), φρούριον τῆς Φρυγ.

Καλλων, ωνος (ὁ), γλύπτης ἐξ Αἰγίνης.

Καλόν [τὸ], ἀκρωτ. τῆς Λιβυκῆς παρὰ τὴν Καρχηδόνα, (Cap Bon).

Καλὸν σῆμα, τὸ πρὸς μεσημβρ. τοῦ Δανούβεως.

Καλοῦς, οῦντος (ὁ), χωρ. ἔρημον τῆς Ἀρκαδ.

Κάλπαι (αἱ), = Κάλπη.

Κάλπας, α (ὁ), ποτ. τῆς Βιθυν.

Κάλπη (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Βιθυν. 2) ἀκρωτ. καὶ π. τῆς Ἰσπαν. ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τῶν Γαδείρων, μία τῶν Ἡρακλείων στηλῶν ἀντικρὺ τῆς ἐν Ἀφρικῇ Καβύλης, (Γκιμπραλτάρ).

Κάλπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νουμᾶ, ἀφ' οὗ οἱ

Καλπούρνιοι (οἱ), ἐπίσημός τις οἰκογένεια ἐν Ῥώμῃ, ἐξ ὧν γνωστότεροι 1) ὁ Καλπούρνιος Βίβουλος, συνυπατεύσας μετὰ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, καὶ πολεμήσας αὐτὸν ὕστερον μετὰ τοῦ Πομπηΐου, καὶ 2) ὁ—Βίβουλος, συνύπατος τοῦ Γαβινίου, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Καλπουρνίαν ἐνυμφεύθη εἰς τέταρτον γάμον ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ.

Καλύβη (ἡ), νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Ἀκεσμίδων ἐγέννησε τὸν Βουκολίωνα. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Καβύλη, π. τῆς Θρᾴκης.

Καλύδναι (αἱ), νῆσοι μικραὶ τοῦ Αἰγαίου μεταξὺ Τρωάδος καὶ Τενέδου, ἃς ὡσαύτως καλεῖται Κάλυδνα. 2) καὶ Ὁμήρου, νησίδιά τινα περὶ τὴν Κάλυμνον (αὐτὴν κυρίως καλουμένην Κάλυδναν) καὶ τὴν Κῶ, (ὁ νησ. Καλύδνιος).

*Κάλυδνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ, ἀφ' οὗ ἡ Καλύδνα Τύρσις ἐν Θήβαις.

Καλυδών, ῶνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰτωλοῦ ἐκ τῆς Προνόης, ἀνὴρ τῆς Αἰολίας, θυγατρὸς τοῦ Ἀμυθάονος, καὶ Πατὴρ τῆς Ἐπικάστης καὶ Πρωτογενείας, ἀπ' αὐτοῦ ἐκωνομάσθη ἡ

Καλυδών, ῶνος (ἡ), π. τῆς Αἰτωλ. καὶ ἡ περὶ αὐτὴν χώρα ἐπὶ τοῦ Εὐήνου ποταμοῦ, περίφημος ἀπὸ τῶν ἡρωϊκῶν ἀκόμη χρόνων διὰ τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, τὸν ὁποῖον, σταλέντα πρὸς τιμωρίαν τοῦ Οἰνέως ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, ἐφόνευσαν, ἐξελθὼν ἐπὶ θήραν αὐτοῦ μέ ὅλους τοὺς ἀριστέας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ τῆς Ἀλθαίας Μελέαγρος.

Καλύκαδνος (ὁ), ποτ. τῆς Τραχείας Κιλικίας, (Σαλέφ).

Καλύκη (ἡ), θυγ. τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης καὶ μήτηρ τοῦ Ἐνδυμίωνος.

Καλυκῶπις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ὀτρέως βασιλέως τῆς Φρυγ.

Κάλυμνα (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, παρὰ τὴν Ῥόδον, μία τῶν Σποράδων, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Καλύμνιος).

Κάλυνδα (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Καλυνδεύς).

Καλυψώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος ἢ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος ἢ τοῦ Ἄτλαντος, διατρίβουσα ἐπὶ τῆς νήσου Ὠγυγίας, ὅπου ὑπεδέχθη ξ τὸν Ὀδυσσέα, γεννήσασα ἐξ αὐτοῦ τὸν Ναυσίθοον καὶ Ναυσίνοον.

Κάλχας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θέστορος, μάντις τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, συνακολουθήσας τὸν Ἀγαμέμνονα ἐκ τῶν Μεγάρων.

Καλχηδών, όνος (ἡ), ἀρχαιότερον ᾧ ὀρθότερον ἡ Καλκηδών.

*Καλχιναία (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Λευκίππου ἐκ Σπάρτης.

*Κάλως, ω (ὁ), ἀνεψιὸς καὶ μαθητὴς τοῦ Δαιδάλου, φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ.

Καμάρα (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Καμαραῖος).

Καμάρινα (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Σικελ. παρὰ τὴν ὁμώνυμον λίμνην [Lago di Camarana], τῆς ὁποίας αἱ νοσώδεις ἀναθυμιάσεις ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς τὴν παροιμίαν: « Μὴ κίνει Καμαρίναν », (ὁ πολ. Καμαριναῖος).

Καμαρῖνον (τὸ), π. τῆς Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ, (Camerino).

Καμαρῖται [οἱ], ἔθνος τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλβανίας ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Ἰβηρίας.

Κάμβαλα (τά), π. τῆς Ἀρμεν.

*Καμβαύλης, ου (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος τὸ πρῶτον στρατευσάντων Κελτογαλατῶν.

Κάμβλης (καὶ ὄχι Κάμβης), ητος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, περιβόητος διὰ τὴν ἀδηφαγίαν του.

Καμβυσηνή (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀρμεν. μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἀράξου καὶ Κύρου.

Καμβύσης, ου (ὁ), ἡγεμὼν τῆς Περσίας, ὑποτελὴς τοῦ βασιλέως τῆς Μηδείας Ἀστυάγους, τοῦ ἀπείου τὴν θυγατέρα Μανδάνην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα, γεννήσας ἐξ αὐτῆς τὸν μέγαν Κῦρον. 2) υἱὸς καὶ διάδοχος Κύρου τοῦ Μεγάλου, κυριεύσας τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἀποθανὼν κατ' ὀδὸν ὑπὸ πληγῆς τυχαίας.

Κάμειρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κερκάφου ἢ ἐκγονος τοῦ Ἥλιου, βασιλεύσας μετὰ τῶν δύο αὐτοῦ ἀδελφῶν τῆς Ῥόδου. Ἀπ' αὐτοῦ καρωνομάσθη ἡ

Κάμειρος (ἡ), π. τῆς Ῥόδου, (ὁ πολ. Καμειρεύς).

*Καμειρώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Δαναΐδου.

Καμερία (ἡ), π. τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ.

Καμικὸς καὶ ὄχι Κάμικος (ἡ), π. τῆς Σικελ. παρὰ τὸν Ἀκράγαντα, (Siciliana). 2) ποτ. τῆς Σικελ., (Canna).

Κάμιλλος (ὁ), εἷς τῶν Καβείρων ἢ πατὴρ αὐτῶν. 2) (εἰς τὴν Ῥώμην) ὑπηρέτης τῶν Ἱερέων. 3) (κυριωνυμ.) Μ. Φούριος, δικτάτωρ καὶ στρατηγὸς τῶν Ῥωμ., σώσας τὴν πατρίδα του ἀπὸ τῶν Γαλλων, ἡβῆ ὑπερτριακοντούτης, καὶ ἀποθανὼν ὑπὸ λοιμοῦ.

Κάμιρος (ἡ), = Κάμειρος.

*Κάμμης, εω (ὁ), τύραννος ἐν Μιτυλήνῃ.

*Καμοῦν (τὸ), π. τῆς Συρ.

Καμπανία (ἡ), ἐπαρχ. εὐφορωτάτη τῆς Ἰταλ. εἰς τὴν ὁποίαν περιέχεται ἡ νῦν Νεάπολις, (τὸ ἐθν. Καμπανός).

Κάμπη (ἡ), τέρας καταχθόνιον, φυλάττων τοὺς Κύκλωπας εἰς τὸν Τάρταρον.

Καμπόδουνον (τὸ), π. τῶν Ἑστιωναίων ἐν τῇ Οὐϊνδελικίᾳ, (Kempten).

Κάμψα (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου.

*Κάναθος (ἡ), πηγὴ τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Ναυπλίαν.

Κάναι (αἱ), π. παραθαλ. τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Κανάκη (ἡ), θυγ. τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης.

Καναστραῖον καὶ Κάναστρον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Χερσονήσου Παλλήνης ἐν Μακεδονίᾳ περὶ τὴν εἴσοδον τοῦ Τορωναίου κόλπου, (Κάβο Κάνιστρο).

*Καναύχη (ἡ), ἀδελφὴ καὶ σύζυγος τοῦ Μακαρέως.

Κάναχος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σικυῶνος, μαθητὴς τοῦ Πολυκλείτου.

Κανδαύλης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μύρσου, ἀπόγονος τῶν Ἡρακλειδῶν, βασιλεὺς τῆς Λυδίας, φονευθείς, συνεργείᾳ τῆς γυναικός του, ὑπὸ τοῦ ὑπασπιστοῦ του Γύγου.

Κανδαυσία (ἡ), μέρος ἀρεινὸν τῆς Ἰλλυρ.

Κάνδυβα (ἡ), πολιχν. τῆς Αὐχ.

Κάνδυβος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἀνωτέρω πόλις.

Κάνη (ἡ) ἢ Κάνης ὄρος (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Αἰολίδος ἀπέναντι τῆς Λέσβου, (Κάβο Κολόνα).

Κάνηθος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθέντων υἱῶν τοῦ Δυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. 2) υἱὸς τοῦ Ἄβαντος ἐξ Εὐβοίας, πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτα Κάνθου. 3) (γεωγρ.) β. τῆς Εὐβ. παρὰ τὴν Χαλκίδα.

*Κανθάριον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Σάμου, ἀντικρὺ τῆς Ἰκαρίας.

Κάνθαρος (ὁ), ἀρχαῖος ἥρως τῆς Ἀττ., ἀφ' οὗ παρωνομάσθη Κανθάρου λιμήν, εἷς τῶν τριῶν μυχῶν τοῦ Πειραιῶς. 2) γλύπτης ἐκ Σικυῶνος, (Παυσ. ΣΤ', γ', 6).

Κανθαρώλεθρον (τὸ), μέρος ἀρεινὸν τῆς Θρᾴκης παρὰ τὴν Ὄλυνθον.

Κάνθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κανήθου ἐξ Εὐβοίας εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Κάννα (ἡ) καὶ συνηθέστ. Κάνναι (αἱ), κώμη τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα ἥτταν τῶν Ῥωμαίων ὑπὸ τοῦ Ἀννίβα.

Καντάβρια (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ταρράκων. Ἱσπαν., περὶ τὴν νῦν ἐπαρχίαν La Montana καὶ Burgos, (τὸ ἐθν. Καντάβρ.).

Κάντιον (τὸ), τὸ ἀνατολικώτερον τῆς Βρετταν. ἀκρωτήριον, (Cap Paperness).

Κανύσιον (τὸ), π. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Canosa), (ὁ πολ. Κανυσίτης).

Κάνωβος καὶ Κάνωπος (ὁ), π. ἐπὶ μικρᾶς τινος νήσου τῆς κάτω Αἰγύπτου παρὰ τὸ δυτικὸν (τὸ ἀπ' αὐτῆς καλούμενον Κανωβικὸν) στόμα τοῦ Νείλου, ἀπὸ Κανώ-

δου τοῦ κυβερνήτου τῆς νεὼς τοῦ Μενελάου, (ὁ πολ. Καυωβεύς ἢ Καυωβίτης).

Καύκαι (οἱ), ἔθνος τῆς Καρδων. Γαλλ., περὶ τὰς ἀνατολικὰς ὄχθας τοῦ Ῥοδανοῦ.

Καπανεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱππονόου ἢ τῆς Λαοδίκης, πατὴρ τοῦ Σθενέλου ἐκ τῆς Εὐάδνης, εἷς τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, κεραυνωθεὶς ἐν ᾧ ἀνέβαινε τὰ τείχη ταύτης τῆς πόλεως.

Καπανηίάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Σθένελος.

Καπάτων, ωνος (ὁ), Λακρὸς τις ἐξ Ἰταλίας, παρὰ Θηβ. (Γ, 103).

*Καπέδουνον (τό), π. τῶν Σκορδίσκων ἐν Ἰλλυρίᾳ (Στρβ. 2', ε, 31Β).

Κάπετος (ὁ), εἷς τῶν μνησιέρων τῆς Ἱπποθαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου.

Καπετώλιον (τό), ἴδε Καπιτώλιον.

Καπίνα (ἡ), π. τῆς Ἑτρουρ., (ὁ πολ. Καπινάτης).

Καπιτώλιον (τὸ), ἡ κορυφὴ τοῦ ἐν Ῥώμῃ Καπιτωλίνου λόφου, ὅπου ἦσαν ὁ ναὸς τοῦ Καπιτωλίου Διός, ἐν ᾧ ἐφυλάττοντο τὰ βιβλία τῶν Σιβύλλων καὶ ἄλλα ἐκτίσματα τῆς πολιτείας ἔγγραφα.

Καππαδοκία (ἡ), ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ τοῦ ὄρους Ταύρου ἢ τοῦ Εὐξ. Πόντου, διαιρεμένη εἰς μεγάλην ἢ μικράν τὴν λεγομένην ἢ ἐν Πόντῳ, (τὸ ἐθν. Καππαδόκης ἢ Καππάδοξ, ἢ τὸ θηλ. Καππαδόκισσα).

Καππάδοξ, οκος (ὁ), ποτ. τῆς Καππαδοκ., χωρίζων ταύτην τῆς Γαλατίας, ἢ χον. εἰς τὸν Ἅλυν.

Καπρέαι (αἱ), νῆσος τῆς Μεσογ., ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας παρὰ τὴν Νεάπολιν, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ἐπταετῆ διαμονὴν τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου, (Capri), (ὁ νησ. Καπρεάτης).

Καπρία (ἡ), λίμνη τῆς Παμφυλ.

Καπρίαι (αἱ), = Καπρέαι.

Κάπρος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης Ἠλεῖος, υἱὸς Ἰυβαγόρου, νικήσας αὐημερὸν δύο διαφόρων ἀγωνισμάτων νίκας. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Φρυγ., παραῤῥέων τὰς Κολοσσὰς καὶ χυν. εἰς τὸν Μαίανδρον. 3) ποτ. τῆς Ἀσσυρ., χυν. εἰς τὸν Τίγριν, (ὁμικρὸς Ζάμπ). 4) νησίδιον ἢ λιμὴν τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου πλησίον τῶν Σταγείρων.

*Καπύαι (αἱ), = Καφύαι.

Καπύη (ἡ), π. τῆς Καμπαν. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (S. Maria), (ὁ πολ. Καπυανὸς καὶ Καπυήσιος).

Κάπυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀσσαράκου ἢ τῆς Ἱερομνήμης, πατὴρ τοῦ Ἀγχίσου ἐκ τῆς Θέμιδος, θυγατρὸς τοῦ Ἴλλου.

Κάρ, Καρὸς (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Καρίας. ἀπὸ τὴν ὁποίαν συνήθως προῆρχοντο εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ ἀνδράποδα (αἱ ἀγυρώνητοι δοῦλοι), διότι οἱ κάτοικοι αὐτῆς, καθὼς καὶ τῆς Κιλικίας, ἦσαν ἀνέκαθεν, εἶχον ἔργον τὴν σωματεμπορίαν· ὅθεν ἡ παροιμ. «Ἐν Καρὸς αἴσῃ (μοίρᾳ). «Ὅμ., ἴσον τῷ μηδενί.

2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Φορωνέως, ἀδελφὸς τοῦ Μυσοῦ καὶ Λυδοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ Καρία.

Κάραλις, εως (ἡ), ἀκρωτ. καὶ π. πρὸς δ. τὰ τῆς Σαρδινίας, (Cagliari)

*Καράλλις καὶ Καράλλεια (ἡ), π. τῆς Ἰσαυρίας, (ὁ πολ. Καραλλεώτης).

Κάραμβις, εως καὶ ιδος (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Παφλαγ. ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, (Κερεμπέ).

Κάρανα (τὰ), π. τῆς Γαλατ. ἢ Ἀρμεν., (ὁ πολ. Καρανίτης).

Καρανῖτις, ιδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς μεγάλης Ἀρμεν., ἀπὸ τῆς ὁποίας πηγάζει ὁ Εὐφράτης.

Κάρανος (ὁ), εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλ., ἀποικίσας μέ μέρος Ἀργείων εἰς Μακεδονίαν ἢ συστήσας πρῶτος τὸ βασίλειον αὐτῆς. 2) υἱὸς τοῦ Φιλίππου ἢ τῆς Κλεοπάτρας, φονευθεὶς, παῖς ἔτι, ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος ἢ τοῦ Ἀλεξάνδρ. 3) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

*Καρδίνα (ἡ), π. τῆς Ἰαπυγίας, ἀναστωθεῖσα ὑπὸ τῶν Ταραντίνων, (ὁ πολ. Καρδινάτης).

Καρίβων, ωνος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, (Carbo).

Καρδαμύλη (ἡ), π. τῆς Μεσσην. ἢ Ἀχαΐας, παρὰ τὰ Λεῦκτρα. 2) π. ἢ νησίδιον τῆς Χίου, διασῴζουσαι ἀφθάρτους τὰ ὀνόματά των, (τὸ ἐθν. Καρδαμυλίτης).

Καρδία (ἡ), π. τῆς Θρᾳκ. Χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Μέλανος κόλπου, (Καρδιά), (ὁ πολ. Καρδιανός).

Καρδοῦχοι (οἱ), ἔθνος τῆς Μεγ. Ἀρμεν., κατοικοῦντες τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Τίγριδος περὶ τὰ μεθόρια τῆς Ἀσσυρίας εἰς τὰ Καρδούχια ὄρη, ἄλλως Γορδυαῖοι καὶ Κορδυαῖοι, καὶ ἴσως οἱ σημερινοὶ Κιοῦρδαι.

*Καρδυας, υος (ὁ), πατὴρ τοῦ Κλυμένου.

Καρίνα (ἡ), = Καρίνη.

Καρηνῆτις, ιδος (ἡ), = Καρανῖτις.

Καρήσσος (ὁ), ποτ. τῆς Μυσ. χυν. εἰς τὸν Αἴσηπον, ὁ ὕστερον Πίτυς.

Κάρησσος (ἡ), π. τῆς Τρωάδος, ἀφ' ἧς ἡ Καρησσηνή, (χώρα).

Καρθαία (ἡ), π. πρὸς δυσμὰς τῆς νήσου Κέω, (ὁ πολ. Καρθαιεύς).

Καρία (ἡ), ἐπαρχ. παραθαλ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Λυκίας, Φρυγίας καὶ Λυδίας, (τὸ ἐθν. Κάρ, καὶ τὸ θηλ. Κᾶειρα). 2) ἡ ἀκρόπολις τῶν Μεγάρων.

Καρίνη (ἡ), π. τῆς Μυσ. μεταξὺ Ἀταρνέως καὶ Κισθήνης.

Καρὶς, ίδος (ἡ), ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ Κῶς.

Καρίων, ωνος (ὁ), ὄνομα δούλου παρ' Ἀρχφν. 2) = ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Καρνείων.

Καρκαβιόκερτα (τὰ), π. πρωτ. τῆς Σοφηνῆς ἐν τῇ Μεγ. Ἀρμεν.

Κάρκινα ἢ
Καρκίνη (ἡ), π. τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, (Ἀκ-μετζίτ, ἢ Μαριούπολις), ἀπ' αὐτῆς ἐπωνομάσθη ὁ

Καρκινίτης, ου (ὁ), κόλπος τῆς Εὐρωπ. Σαρματ.

Καρκινῖτις, ίδος (ἡ), = Κάρκινα.

Καρκίνος καὶ ὄχι Καρκῖνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ξενοτίμου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοπον. πολέμου. 2) ποιητὴς τραγικός, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους, ἔχων τρεῖς υἱοὺς, Ξενοκλέα (ποιητὴν ὡσαύτως), Ξενότιμον ἢ Ξέναρχον.

*Καρμάλας, α (ὁ), ποτ. τῆς Κατταονίας.

Καρμάνη (ἡ), π. πρωτ. τῆς Καρμανίας, (Καρμάν).

Καρμανία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας, μεταξὺ Περσικοῦ κόλπου, Ἰνδικῆς θαλάσσης ἢ Παρθίας, (τὸ ἐθν. Καρμανοί, Καρμανῖται καὶ Καρμάνιοι).

Καρμανὶς, ίδος (ἡ), = Καρμανία. 2) — ὄκρα, ἀκρωτ. τῆς Καρμανίας.

*Καρμαντίδης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ῥήτορος Γοργίου.

Καρμάνωρ, ορος (ὁ), Ἥρως, πατὴρ τοῦ Εὐβούλου, ὁ καθαρίσας τὸν Ἀπόλλωνα ἀπὸ τοῦ φόνου τοῦ Πύθωνος.

Καρμέντις, ίδος (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν, μάγισσα περίφημος, ἐξ ἧς ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Εὔανδρον, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας, ὡς ἐγχωρίου θεᾶς, ἐπανηγυρίζοντο ὑπὸ τῶν γυναικῶν τῆς Ἰταλίας τῇ δεκάτῃ Ἰανουαρίου τὰ Καρμενταλέα.

Κάρμη (ἡ), θυγ. τοῦ Κύβυλου, ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Βριτόμαρτιν.

Κάρμηλος (ὁ), β. τῆς Ἰουδαίας, ὀνομαζόμενον εἰς τὴν Γραφήν.

Κάρμινα(-ννα), ης (ἡ), νῆσος τῆς Ἰνδ. θαλάσσης.

Κάρμων, ωνος (ἡ), π. τῆς Ἱσπαν., (Carmone).

Κάρνεα (τὰ), = Κάρνεια.

Καρνεάδης, ου (ὁ), Κυρηναῖος φιλόσοφος, θεμελιωτὴς τῆς νεωτέρας Ἀκαδημίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 180 πρὸ Χ.

Καρνεάτης, ου (ὁ), β. τῆς Σικυωνίας.

Καρνείος ἢ Καρνήϊος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλων παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν, ἀπὸ Κάρνου τοῦ Μάντεως, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ὁποίου, φονευθέντος ὑπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν, ἐσύζησαν οὗτοι τὰ λεγόμενα Κάρνεια καὶ Κάρνεα, πανηγυριζόμενα εἰς τιμὴν καὶ πρὸς ἐξιλέωσιν τοῦ Ἀπόλλωνος τὴν 13 τοῦ Μεταγειτνιῶνος (Αὐγούστου) μηνός, ὅς τις Κάρνειος διὰ τοῦτο ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Δωριέων, καὶ διαρκοῦντα ἐννέα ἡμέρας. 2) (κυριωνυμ.) κυνικὸς τις φιλόσοφος ἐκ Μεγάρων.

Καρνίων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Κάρνοι (οἱ), ἔθνος τῆς ἐντὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλίας, κατοικοῦν τὴν νῦν Καρινθίαν καὶ Στιρίαν.

Κάρνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἐρώμενος τοῦ Ἀπόλλωνος, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐδιδάχθη τὴν μαντικήν, ἢ, κατ' ἄλλους, μάντις Ἀκαρνὰν, πρὸς ἐξιλασμὸν τοῦ φόνου τοῦ ὁποίου συνέστησαν ὑπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν τὰ Κάρνεια.

*Κάρουρα (τὰ), π. ἐν τοῖς μεθορίοις Φρυγ. καὶ Καρ.

*Κάρουσσα (ἡ), π. τῆς Ἀσσυρ.

*Καρφαντίδας, α (ὁ), Πυθαγορικὸς τις ἐκ Τάραντος.

Καρπαθος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου ἢ Καρπαθίου πελάγους μεταξὺ Κρήτης ἢ Ῥόδου, (Σκάρπαθο), (ὁ νησ. Καρπάθιος).

Καρπασία (ἡ), π. καὶ λιμὴν πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Καρπασιεὺς καὶ Καρπασεώτης).

Καρπάτης, ου (ὁ), τὰ νῦν Καστάθια Σει-

ραος) ὄρη, περιτείνοντα τὴν Οὐγγαρίαν, Πολωνίαν καὶ Δακίαν.
Καρπήσιοι (οἱ), = Καρπητανοί.
Καρπητανία (ἡ), μέρος τῆς Ταρράκων. Ἱσπανίας, ὅπου κατῴκουν οἱ
Καρπητανοί (εἱ), ἔθνος τῆς Ἱσπαν., ὧν μητρόπολις ἡ Τολέδη.
Κάρπις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Παννον., χυν. εἰς τὸν Ἴστρον, ἴσως ὁ Δράβος).
Καρπὼ, οὔς (ἡ), μια τῶν Ὡρῶν παρὰ Πινδ.
Κάρρα (τὰ), π. τῆς Μεσοποτ. πρὸς μεσημβρίαν τῆς Βόσσης, ἡ Καρρὰν τῆς Γραφῆς, (ὁ πολ. Καρρᾶτος ἢ Καρρηνός).
Κάρσος (ὁ), ποτ. τῆς Μεσοποτ. παρὰ τὰς Κάρρας.
Καρτώτας (ὁ), Καρηνατὸς Πυθιονίκης, υἱὸς τοῦ Ἀλεξιβίου, καὶ γυναικάδελφος Ἀρκεσιλάου τοῦ τρίτου, βασιλέως τῆς Κυρήνης.
Καρσέολοι (οἱ), π. τοῦ Δατίου ἐν τῇ Ἰταλ.
Κάρσουλοι (οἱ), π. τῆς Οὐμβρ.κῆς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Casigliano).
Καρταία (ἡ), = Καρθαία.
Καρτέρια (ἡ), = Κρατέρεια.
Καρτερῶν, ωνος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθέντων παίδων τοῦ Αὐκάονος.
Καρτήϊα (ἡ), π. τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τῶν Γαδείρων, (Rocadillo).
Καρύαι (αἱ), κώμη τῆς Λακων. μὲ ναὸν τῆς Καρυάτιδος Ἀρτέμιδος. 2) π. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὸν Φενεόν, (ὁ πολ. Καρυάτης, καὶ τὸ θηλ. Καρυᾶτις).
Καρύανδα (ἡ), π. ἐπί τινος νήσου μέ λιμένα τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Καρυανδεύς).
Κάρυστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Χείρωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ
Κάρυστος (ἡ), π. καθαλ. πρὸς μεσημβρίαν τῆς Εὐβοίας, περίφημος διὰ τὰ λιθόλογα αὐτῆς μάρμαρα, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Καρύστιος). 2) χωρ. τῆς Δακων., ἀφ' οὗ ὁ Καρύστιος οἶνος.
Καρχηδών, όνος (ἡ), π. τῆς Ἀφρικῆς, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῆς Διδοῦς καὶ τῶν Τυρίων 323 ἔτη μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Ἰλιάδος, ἀντιστοιχεῖσα πολὺν χρόνον εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ τελευταῖον καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τῷ 146 πρ. Χ., (ὁ πολ. Καρχηδόνιος). 2) ἡ Νέα —, π. καὶ λιμὴν τῆς Ταρρακων. Ἱσπαν., κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀσδρουβ. ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου, (Καρθαγένη).
Κάσαμβος (ὁ), ἐπίσημός τις Λίγυηνήτης, υἱὸς τοῦ Ἀριστοκράτους.
Κασβηναία (ἡ), ἴδε Καστηναία.
Κασιλῖνον (τὸ), π. τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Βολτούρνου ποταμοῦ, (Nova Capua).
Κάσινον (τὸ), π. τοῦ Δατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Casino).
Κάσινος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ., ῥέων διὰ τοῦ Λατίου, (Sacco).
Κάσιον (τὸ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, (Κατιέχ).
Κάσιον ὄρος (τὸ), β. τῆς κάτω Αἰγύπτου, ὑψούμενον παραθαλασσίως παρὰ τὴν Σερβωνίδα λίμνην καὶ τὸ Πηλούσιον, (Ἑλ-κάς). 2) β. τῆς ἐν Συρίᾳ Σελευκίας παρὰ τὸν Ὀρόντην, (Ὠκράμπ).
Κάσιος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ζεὺς, λατρευόμενος ἐπὶ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ ὁμωνύμου ὄρους. 2) (κυριωνυμ.) Ἅλιτος τις παρ' Ἀθην. (Γ', 593).
Κασιώτις, ιδος (ἡ), ἡ τοῦ Κασίου (ὄρους). « Πέτρα —, » Π. τὸ Κάσιον ὄρος. 2) (οὐσ.) ἀκρωτ. τῆς Αἰγύπτου παρὰ τὸ Πηλούσιον.
Κασμένα (αἱ) καὶ Κασμένη (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Σικελ. (Sicli), (ὁ πολ. Κασμαναῖος).
Κάσος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου παρὰ τὴν Κῶ, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Κάσιος).
Κασπάτυρος (ἡ), π. τῆς Ἰνδ. ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Ἰνδοῦ, (Καβούλ).
Κάσπειρος (ἡ), π. τῆς Ἰνδ. ἡ Παρθία ἐπὶ τοῦ Γάσπου, περὶ τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Κάσπειροι.
Κάσπιοι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν, κατοικοῦν τὰ πρὸς βορρᾶν τοῦ Καυκάσου καὶ τῆς ἀνατολικῆς Μηδίας, ἀθεν
Κάσπιος, α, ον. Ὁ τῶν Κασπίων. ‖ (ἰδίως) Κασπία θάλασσα καὶ Κάσπιον πέλαγος, τὸ πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀσίας, μὴ συνεχόμενον μὲ κανὲν ἄλλο. ‖ « Κάσπιαι πύλαι, » πέρασμα στενώτατον μεταξὺ Μηδίας καὶ Ὑρκανίας, ἐκτεινόμενον εἰς ἑκατὸν σταδίων μῆκος εἰς τὸ ‖ Κάσπιον ὄρος, β. τῆς βορείου Μηδίας.
Κασπὶς, ίδος (ἡ), D. ἀντὶ Κασπία.
Κασσάνδρα, Κασσάνδρεια, = Κασσάνδρα, Κασσανδρεία.
Κασσανδάνη (ἡ), γυνὴ Κύρου τοῦ πρώτου καὶ μήτηρ τοῦ Καμβύσου.
Κασσάνδρα (ἡ), ἡ ἄλλως Ἀλεξάνδρα, θυγ. τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, ἀδελφὴ δίδυμος τοῦ Ἕλένου, μάντις κακῶν, ᾗ δι' τοῦτο μὴ πιστευομένη. Δι' μαλωτισθεῖσα, μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς πατρίδος της, ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ συνακολουθήσασα αὐτὸν εἰς τὰς Μυκήνας, ἐφονεύθη μετ' αὐτοῦ ὑπὸ τῆς δολοπλοκωτάτης.
Κασσάνδρεια (ἡ), ἡ πρότερον Ποτίδαια, π. τῆς Μακεδον., ἀπὸ Κασσάνδρου τοῦ βασιλέως, ὃς τις τὴν ἀνεκτίσατο, καταστραφεῖσαν ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, (Κασσάνδρα), (ὁ πολ. Κασσανδρεύς).
Κάσσανδρος (ὁ), υἱὸς ᾗ διάδοχος τοῦ Ἀντιπάτρου εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδον., γεννήσας ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης τρεῖς υἱοὺς, ἐξ ὧν ὁ πρῶτος τὸν διεδέχθη.
Κασσιέπεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀρήου, γεννήσασα ἐκ μὲν τοῦ Κηφέως τὴν Ἀνδρομέδαν, ἐκ δὲ τοῦ Διὸς τὸν Ἀτύμνιον, καταστερισθεῖσα δὲ μετὰ τὸν θάνατόν της.
Κασσιόδωρος (ὁ), ὁ μεταφράσας εἰς τὰ Δατινικὰ τὸν Ἰωσηπον περὶ τὴν ἑκατονταετηρίδα.
Κασσιόπη (ἡ), = Κασσιέπεια.
Κάσσιος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων, ὧν γνωστότερος ὁ ἐκ Πάρμης τῆς ἐν Ἰταλίᾳ πόλεως, πρῶτος τῶν συνωμοσάντων κατὰ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου.
Κασσιτερίδες (αἱ), αἱ ἄλλως Βρεττανίδες, νῆσοι τοῦ Ἀτλαντ. Ὠκεανοῦ, ἀορίδῃ, ἀπροσδιορίστου, ἀναζομέναι τὰ εἶναι αἱ νῦν Scilly ἢ αἱ Sorlingues.
Κασσώπη (ἡ), π. τῶν Μολοσσῶν ἐν τῇ Ἠπείρῳ, (Ἰωάννινα). 2) λιμὴν τῆς Κερκύρας, (Κάσωπος).
Κασσωπία (ἡ), ἡ περὶ τὴν Κασσώπην χώρα τῆς Ἠπείρου.
Κασσωπὶς, ίδος (ἡ), Νύμφη τις τοῦ Παρνασσοῦ, ἀφ' ἧς ἐκλεομασθη καὶ μία ἱερὰ κρήνη ἐν Δελφοῖς.
Κασταβάλα (τὰ), π. τῆς Παπαδ., (ὁ πολ Καστοβαλεύς).
Καστανία (ἡ), πηγὴ τοῦ Παρνασσοῦ, ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῶν Μουσῶν, αἵτινες ἀπ' αὐτῆς ἐπεκαλοῦντο Καστολίδες Νύμφαι. 2) π. τῆς Κιλικ., (ὁ πολ. Καστανεύς).
Καστάλιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ἢ τοῦ Δελφοῦ, πατὴρ τῆς Θυίας.
Καστάλων, ωνος ἢ ώνος (ὁ), π. τῆς Βαιτικῆς ἐν Ἱσπανίᾳ, (Cazlona), (ὁ πολ. Καστηλωνίτης).
*Κάστανα (τὰ), π. τῆς Θεσσαλ. ᾗ 2. ἄλλη τοῦ Πόντου.
Καστηναία (ἡ), π. παραθαλ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας, (Καστανιά), (ὁ πολ. Καστηναῖος).
*Καστανία (ἡ), χωρ. περὶ τὴν Τάρεντο (τὸ τοπ. Καστανιάτης).
*Καστανὶς αἶα (ἡ), Π. ἡ περὶ τὴν Καστανίαν χώρα.
Καστάνειρα (τὴ), γυνὴ τοῦ Πριάμου, μήτηρ τοῦ Γεργυθίωνος.
*Κάστνειον ὄρος (τὸ), β. τῆς Παμφυλ., (ὅθεν Καστνιῆτις Ἀφροδίτη).
*Καζορίων, ωνος (ὁ), πυγμάχος ἐκ Σόλων.
Κάστρον (τὸ), Castrum novum, π. τῆς Πικεντίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, Giulia Nova,
Κάστυλον (τὰ), = Καστολῶν.
Καστυλὶς (ὁ), π. τῆς Δυδίας.
Κάστωρ, ορος (ὁ), ὁ ἕτερος τῶν Διοσκούρων, υἱὸς τοῦ Τυνδάρεω καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὸς τοῦ Πολυδεύκους, φονευθεὶς μὲν ὑπὸ τοῦ Ἴδα, ὡς θνητὸς τὴν φύσιν, ἀποθανατισθεὶς δέ, διὰ μεσιτείας τοῦ ἀδελφοῦ του, παραχωρήσαντος εἰς αὐτὸν ὑπὸ φιλαδελφίας τὸ ἥμισυ τῆς ἀθανασίας του, ὅθεν καὶ εὑρίσκονται ἐναλλὰξ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, ὁ μὲν εἰς τὸν οὐρανὸν, ὁ δὲ εἰς τὸν Ἅδην, παριστανόμενοι φείποτε ἑνωμένοι καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἔφιπποι. 2) συγγραφεὺς τις Ῥόδιος, ἀκμάσας ἐπὶ Ἰουλίου Καίσαρος. 3) ὁ υἱὸς καὶ 4) ὁ ἐπὶ θυγατρὶ γαμβρὸς τοῦ Δηιοτάρου, ἡγεμόνος τῆς Παφλαγ.
*Κασύστης, ου (ὁ), ὅρμος τις κατὰ τὰς ἐν Ἰωνίᾳ Ἐρύθρας.
Καταβαθμὸς (ὁ), ἀκρωτ. καὶ χωρ. τῆς Ἀφρ., χωρίζον κατὰ τὴν Κυρηναϊκὴν ἐκ τῆς Αἰγύπτου. 2) ὁ μικρὸς —, παλίχν. τῆς Μαρμαρικῆς ἐν Ἀφρικῇ.
Κατάδουπα (τὰ), ὁ μικρὸς καταῤῥάκτης τοῦ Νείλου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰθιοπ., (Ἐλλάλ).
Κατάϊον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Μαρμαρικῆς ἐν Ἀφρικῇ.

Κατάνη (ἡ), π. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Σικελ. περὶ τοὺς πρόποδας τῆς Αἴτνης, (Catania), (ὁ πολ. Κατανα-ῖος).

Κατανία (ἡ), ἔπαρχ. τῆς Καππαδ. μεταξὺ τῶν ὀρέων Ἀμανοῦ καὶ Ἀντιταύρου, (τὸ ἐθν. Κατάονες).

Καταρράκτης, ου (ὁ), ὁ μέγας καὶ ὁ μικρὸς, οἱδύο κατάδυποι τοῦ Νείλου παρὰ τὴν Αἰθιοπίαν. 2) ποτ. τῆς Παμφυλ. 3) ποτ. τῆς Φρυγ., ἴσως ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Μαρσύαν.

Κατίαροι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν παρ' Ἡροδ. (Δ', 6).

Κατόριγες (οἱ), ἔθνος τῆς Ναρβων. Γαλλ. ἐπὶ τῶν Ἄλπεων.

Κατριὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Μίνωος ἐκ τῆς Κρήτης, πατὴρ τοῦ Ἀλθαιμένους.

Κάτων, ωνος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων, ὧν γνωστότεροι. 1) Μάρκος Πόρκιος, ὁ Κηνσωρῖνος ἢ Πρεσβύτερος, γεννηθεὶς εἰς Τούσκουλον, ὑπατεύσας καὶ στρατηγήσας ἐνδόξως, θαυμασθεὶς δὲ διὰ τὸν φιλοσοφικὸν του βίον, καὶ διαπρέψας καὶ ὡς ῥήτωρ καὶ ἱστορικὸς, ἀπεβιωσεν δὲ εἰς 85 χρόνων ἡλικίαν. 2) ὁ Οὐτικὸς καὶ Νεώτερος, δισέγγονος τοῦ προτέρου, ἐπίσημος διὰ τὴν στωϊκὴν ἀκρίβειαν καὶ ἐμβριθειάν του, φονευθεὶς ἐθιοχείρως ἐν Ἰτύκῃ τῆς Ἀφρικῆς, ὅπου εἶχε καταφύγῃ διωκόμενος ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ὡς ἐνωθεὶς κατ' αὐτοῦ μὲ τὸν Πομπήϊον.

*Καύαρος (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Γαλατῶν παρὰ Πολυβ. (Η', 24).

Καύδιον (τὸ), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ.

Καυή (ἡ), κώμη τῆς Μυσίας.

*Καυένδανα (τὰ), χωρ. τῆς Ἰσαυρ., (τὸ τοπ. Καϋένδανεώτης).

Καύκασα (τὰ), λιμὴν ἢ νῆσος μικρὰ παρὰ τὴν Χίον.

Καυκάσια ὄρη (τὰ) ἢ Καυκάσιον ὄρος (τὸ), = τῷ

Καύκασος (ὁ) καὶ Καύκασον (τὸ), σειρὰ βουνῶν τῆς Ἀσίας ἐκτεινομένων μεταξὺ τοῦ Εὐξ. Πόντου καὶ τῆς Κασπίας, (τὸ ἐθν. Καυκάσιος).

Καύκη (ἡ), π. τῆς Ταρδάκων. Ἱσπαν., κατὰ τὴν Θεοδοσίαν τοῦ Μεγάλου, (Medina del Rio Secco).

Καύκων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς περιγωνωθέντων υἱῶν τοῦ Λυκάονος. 2) υἱὸς τοῦ Κελαινοῦ. 3) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἤλιδος, χωρ. εἰς τὸν Ταῦγετον.

Καύκωνες (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν μεταξὺ Βιθυν. καὶ Παφλαγον., ὁποῦ ἐμετώκησεν εἰς τὴν ἐν Πελοποννήσῳ Καυκωνίαν μεταξὺ Ἤλιδος καὶ Μεσσηνίας.

Καυλωνία (ἡ), π. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Βρεττίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἀχαιῶν, ἐρειπιωμένη ἐπὶ Στράβωνος, (Castel Vetere), (ὁ πολ. Καυλωνιάτης).

Καῦνος (ἡ), π. ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας, πατρὶς τοῦ ζωγράφου Πρωτογένους, (Κωπί), (ὁ πολ. Καύνιος).

Καύστριος (ὁ), ἥρως τις υἱὸς τοῦ Ἀχιλλ. καὶ τῆς Πενθεσιλείας, ἔχων ἴδιον βωμὸν παρὰ τὸν ὁμώνυμον ποταμὸν ἐν Ἰωνίᾳ. 2) = τῷ

Καΰστρος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰωνίας, χυν. μεταξὺ Κολοφῶνος ἢ Ἐφέσου εἰς τὴν θάλασσαν, (Κιρὰκ-συϋ). ||. ● Καΰστρου πεδίον, ● πεδιὰς μεταξὺ Δυδίας ἢ Ἰωνίας ποτιζομένη ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ τούτου.

2) π. τῆς Φρυγ. ἢ ὕστερον Κέστρου, ὅθεν ἄλλως ἀνγνω. Κέστρου πεδίον.

Καφαρεύς, έως (ὁ), Δ. ἀντὶ Καφηρεύς.

Κάφαυρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφιθέμιδος καὶ τῆς Νύμφης Τριτωνίδος, ὅς τις ἐφόνευσε τὸν Ἀργοναύτην Κάνθον, θελήσαντα νὰ τοῦ ὑφαιρέσῃ τὸ ποίμνιόν του.

Καφηρεύς, έως (ὁ), ἀκρωτήριον πρὸς μεσημβρ. τῆς Εὐβοίας, ἐπικίνδυνον διὰ τοὺς περὶ αὐτὸ σκοπέλους, (Κάβο δ' Ὄρο).

*Καφησίας, ου (ὁ), αὐλητής τις παρ' Ἀθην. (ΙΔ', 629).

*Καφισός (ὁ), Δ. ἀντὶ Κηφισός.

Καφύα (ἡ) καὶ Καφύαι (αἱ), π. τῆς Ἀρκαδ. μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Φενεοῦ, (ὁ πολ. Καφυεύς).

Κεβής, ητος (ὁ), Θηβαῖος, μαθητὴς τοῦ Σωκρ., εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἠθικὴ τις ἀλληγορία, σωζομένη ὑπὸ τὸ ὄνομα Πίναξ.

Κεβρήν, ῆνος (ὁ), Φρὺξ, πατὴρ τῆς Ἀστεροπῆς καὶ Οἴνοπος, αἵτινες ὑπανδρεύθησαν τοὺς Πριαμίδας Δίσκον ἢ Πάριν.

2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Τρῳάδος.

Κεβρὴν καὶ Κεβρήνη (ἡ), π. Αἰολικὴ ἐν τῇ Τρῳάδι, (ὁ πολ. Κεβρήνιος).

Κεβρηνία (ἡ), ἡ περὶ τὴν Κεβρήνην χώρα τῆς Τρῳάδος.

Κεβρηνὶς, ου (ὁ), υἱὸς νόθος τοῦ Πριάμου, ἡνίοχος τοῦ Ἕκτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου.

Κεγχρέαι (αἱ) καὶ Κεγχρειὰ (ἡ), λιμὴν καὶ πολίχν. τῆς Κορινθ. ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, (Κεχριαίς). 2) πολίχν. τῆς Ἀργολ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Κεγχρεάτης).

Κέγχρεια (ἡ), πηγὴ τις παρὰ τὴν ἐν Ἀργολίδι λέρνην.

Κεγχρεὶς καὶ Κεγχρίας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Πειρήνης, ἀνγατρὸς τοῦ Ἀγελάου, τοξευθεὶς ἐξ ἀγνοίας ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος εἰς τὸ κυνήγιον.

*Κεγχρεὺς (ὁ), ποτ. παρὰ τὴν Ἔφεσον.

Κεγχρεώδος (ἡ), μία τῶν ἐννέα ἀνγατέρων τοῦ Πιτρου, αἵτινες, φιλονεικήσασαι μὲ τὰς Μούσας, μετεμορφώθησαν εἰς στρνά.

Κεδρέαι καὶ Κεδρεῖαι (αἱ), πολίχν. τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Κεραμικοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Κεδρεάτης).

Κέθηγος (ὁ), Λούκιος—, Ῥωμαῖος, συνωμοτεύσας μετὰ τοῦ Σεμπρωνίου Τουδιανοῦ.

Κειριάδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα ἢ τὴν Οἰνηΐδα φυλήν.

Κέκαλος (ὁ). Μεγαρεύς τις παρὰ Θκλ.

Κεκροπία (ἡ), ἡ ἀκρόκολις τῶν Ἀθηνῶν ἢ ὁλόκληρος ἡ Ἀττικὴ, ἀπὸ τοῦ Κέκροπος. 2) παρ. Θηβ. ἐφαλμ. ἀντὶ Κρωπία.

Κεκροπίδης, ου (ὁ), ἀπόγονος τοῦ Κέκροπος, (θην. β. κλθ.) οἱ Ἀθηναῖοι.

Κεκροπὶς, ίδος (ἡ), Π. ἡ Ἀττικὴ. 2) (ἀνηθ.) μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς.

Κεκρωψ, οπος (ὁ), ὁ πρῶτος, ἀποικήσας ἐκ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Σάϊδος εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου συζευχθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ ἐγχωρίου ἄρχοντος Ἀκταίου Ἀγραυλον, εἰσήγαγε τὸν πολιτισμὸν εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ διαδεχθεὶς τὸν πενθερόν του, ὠχύρωσε τὴν ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν ἢ διένειμε τὸν λαὸν εἰς τέσσαρας φυλὰς, ὧν ἡ πρώτη ἔφερε τὸ ὄνομά του. Βασιλεύσας δὲ πενηήκοντα ἔτη, ἐτιμήθη μετὰ θάνατον ὡς ἥρως, πλαττόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθοποιῶν ὡς δίφυὴς (δράκων καὶ ἄνθρωπος), διότι πρῶτος ἐνομοθέτησε τὰ συνοικέσια. 2) ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως καὶ ἔγγονος τοῦ Πανδίονος, ἕβδομος βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων, διελὼν τὴν Ἀττικὴν εἰς δώδεκα πόλεις.

Κεκροφάλεια καὶ Κεκροφαλία (ἡ). νησίδιον τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου μεταξὺ Αἰγίνης καὶ Ἐπιδαύρου.

Κελάδων, οντος (ὁ), εἷς τῶν Ἀκτίβων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κενταύρου Ἄμυκου εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἤλιδος, χυν. εἰς τὸν Ἀλφειὸν, ἄλλως Ἀχαιῶν καὶ Κλαδέος.

*Κελαδῶνη (ἡ), π. τῆς Δωρίδος, (ὁ πολ. Κελαδωνεύς).

Κελαιναὶ (αἱ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου, ὅπου ἐλέγετο ὅτι ἐφιλονείκησεν ὁ Μαρσύας μὲ τὸν Ἀπόλλωνα, (Ἰσσεκιέ).

Κελαινεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος καὶ τῆς Ἀναξοῦς.

*Κελαινός (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κελαινοῦς. 2 υἱὸς τοῦ Φλυοῦ ἢ πατὴρ τοῦ Καύκωνος ἐξ Ἐλευσῖνος.

Κελαινὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ὑπέρβιον. 2) θυγ. τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδ. τὸν Λύκον, μετατεθέντα εἰς τὰς νήσους τῶν Μακάρων. 3) θυγ. τοῦ Ἴακχου, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Δελφόν.

Κελαναὶ (αἱ), κώμη τῆς Φλιασίας.

Κελέας, α (ὁ), εἷς τῶν Σπαρτιατῶν ὅστις συνέπεσεν μετὰ τῶν Δωριέων εἰς Σικελίαν, θανατωθεὶς ἐπειτα εἰς τὴν κατὰ τῶν Φοινίκων ἢ Ἐγεσταίων μάχην.

Κελένδερις, εως (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Τριζῆνος παρὰ τὸν λιμένα Πώγωνα.

Κελεός (ὁ), υἱὸς τοῦ Φόρβου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἐρεχθέως, βασιλεὺς τῆς Ἐλευσῖνος, ὑποδεχθεὶς τὴν Δήμητρα, ἥτις, πρὸς ἀνταμοιβὴν, ἠθέλησε νὰ κάμῃ ἐν υἱὸν αὐτοῦ Δημοφῶντα, ἀθάνατον. Ἀλλ' ἀποθανόντος τοῦ παιδὸς, ἐξ αἰτίας τῆς περιεργείας τῆς μητρός του Μετανείρας, ἡ θεὰ ἐχάρισεν εἰς αὐτοὺς ἄλλον υἱὸν τὸν Τριπτόλεμον. ὁ δὲ Κελεὸς μετὰ τῶν τριῶν αὐτοῦ θυγατέρων, ἔγινεν ἱερεὺς τῆς Δήμητρος.

Κελευσάνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος ἥρως.

Κελεύτωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγρίου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους.

Κέλλιον ὄρος (τὸ), εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων ἐπὶ τῶν ὁποίων ᾠκοδόμηται ἡ Ῥώμη.

*Κέλμις, ιος (ὁ), εἷς τῶν Ἰδαίων Δακτύλων.

Κέλσα (ἡ), π. τῆς Ταῤῥάκων. Ἱσπαν. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἰβήρος, (Xelso).

Κέλσος (ὁ), φιλόσοφος Ἐπικούρειος, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ, πρὸς τὰς κατηγορίας τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ Ὠριγένης μ᾽ ἂν ἀπολογίαν ὑπὲρ τῶν Χριστιανικῶν δογμάτων. 2) Ῥωμαῖος ἰατρός, ζήσας περὶ τὴν πρώτην ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα, γράψας Λατινιστὶ ἰατρικὴν πραγματείαν εἰς ὀκτὼ βιβλία, τῆς ὁποίας σώζεται μέρος.

Κέλται (οἱ), ἴδε Κελτοί.

Κελτίβηρες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Κελτιβηρίας, συνιστάμενοι ἐκ τῶν ἐντοπίων Ἰβήρων καὶ τῶν κατὰ καιροὺς εἰσβαλλόντων εἰς τὴν Ἱσπανίαν Κελτῶν.

Κελτιβηρία (ἡ), μέρος τῆς Ταῤῥάκων. Ἱσπαν., περιέχουσα τὸ πλεῖστον τῆς νῦν Νέας καὶ μέρος τῆς Παλαιᾶς Καστιλίας καὶ Ἀῤῥαγονίας.

Κελτική (ἡ), ἀρχήτερα ὅλη ἡ Γαλλία, ἐπὶ Αὐγούστου δὲ μόνον ἡ Δυτικὴ Γαλλία.

Κελτοί (οἱ), ἓν τῶν τεσσάρων ἐθνῶν, τὰ ὁποῖα κατῴκουν τὰ πάλαι τὴν Γαλλίαν, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων Γαλάται καὶ Γάλλοι καλούμενοι.

*Κελτολίγυες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰταλ.

Κελτοσκύθαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας.

Κεμμένη (ἡ) καὶ

Κεμμένων ὄρος (τὸ), β. τῆς Γαλλ., (Cevennes).

Κενομανοί (οἱ), ἔθνος Κελτικόν, κατοικοῦν περὶ τὸν Πάδον.

Κένταυροι (οἱ), ἔθνος ἀρχαῖον ἢ μάχιμον τῆς Θεσσαλ., κατοικοῦν τὸ Πήλιον ὄρος ἢ τὴν Ὄσσαν, πλαττόμενοι δὲ ὅτι ἦσαν ἐξ ἡμιπαίας ἄνθρωποι ἢ ἵπποι (ἐπολέμουν δηλ. πάντοτε ἔφιπποι), ὅθεν ἐλέγοντο καὶ Ἱπποκένταυροι, ἢ ὅτι ἐγεννήθησαν ἐκ τοῦ Ἰξίονος καὶ τῆς Νεφέλης. Περίφημος ὑπῆρξεν εἰς τοὺς Ἡρωϊκοὺς χρόνους ἡ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν Λαπίθων μάχη, ἐκραγεῖσα εἰς τοὺς γάμους τοῦ Περιθόου.

Κίνταυρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Σεΐλβης, θυγατρὸς τοῦ Πηνείου καὶ τῆς Κρεούσης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο κατά τινας οἱ Κένταυροι.

Κεντήνιος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκόν, Centenius.

Κεντόριπα (τὰ) καὶ Κεντορίπαι (αἱ), π. μεσόγ. τῆς Σικελ. παρὰ τὴν Αἴτνην, (Centorbe), (ὁ πολ. Κεντοριπῖνος).

Κεντόριπες (οἱ), ἀμφ. ἀντὶ Κεντοριπῖνοι.

Κεντρίτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρμεν., χωρίζων αὐτὴν τῶν Καρδούχων, καὶ χυτ. εἰς τὸν Τίγριν, (Καβδούρ ἢ Ἀμπελδίς).

Κέντρωνες (οἱ), λαὸς τῆς Γαλλ., κατοικῶν περὶ τὸ νῦν Hencgau ἢ Namour.

Κέος, ου (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κέως.

Κεραμεικὸς (ὁ), μέρος (πλατεῖα) πρὸς τὸ δυτικοβόρειον τῶν παλαιῶν Ἀθηνῶν, διαῤῥεόμενον διὰ τῶν τειχῶν αὐτῆς εἰς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς Κεραμεικόν, συνεχόμενον δὲ διὰ ταῦ Διπύλου. 2) κάλπος τις περὶ τὴν πολιν τῆς Καρίας Κέραμον, (Κέῤῥος τῆς Κῶ ἢ τοῦ Μαῤμαρᾶ).

Κεραμεῖς (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλὴν καὶ κείμενος εἰς τὸν Ἔξω Κεραμεικόν, (ὁ δημ. Ἐκ Κεραμέων).

Κεραμικὸς (ὁ), ἴδε Κεραμεικός.

Κέραμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης, ἥρως ἐπώνυμος τοῦ ἐν Ἀθήναις Κεραμεικοῦ.

Κέραμος (ἡ), π. τῶν παραλίων τῆς Καρίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ὁ Κεραμεικὸς κόλπος.

Κεράων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι (Ἀπομν. Β΄, ζ΄, 3).

Κεραμῶν ἀγορά (ἡ), π. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τῶν μεθορίων Μυσ. ἢ Φρυγ., (Σανετικλή).

Κέρας, ατος (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Θρᾴκης ἐντὸς τοῦ Κερατίου κόλπου.

Κερασοῦς, οῦντος (ἡ), π. τῆς Ἐπαρχ. τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ἡ ὕστερον Φαρνακία, ἄποικος τῆς Σινώπης, ἀπὸ τῆς ὁποίας μετέφερε κατὰ πρῶτον ὁ Λούκουλλος εἰς τὴν Ῥώμην τὸ δένδρον τῶν κερασίων, (διατηρεῖ τὸ ὄνομά της).

Κέρατα (τὰ), β. δικόῤῥυφον ἐξέχον ὡς διπλοῦν ἀκρωτήριον μεταξὺ Μεγάρων ἢ Ἀττικῆς.

Κεραύνια (τὰ), ὄρη ὑψηλὰ ἐκτεινόμενα ἀπὸ τῶν μεθορίων τῆς Ἠπείρου ἢ Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας ἄχρι τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ἅπου τὰ προεξέχοντα αὐτῶν ἄκρα καλοῦνται Ἀκροκεραύνια.

2) ἡ πρὸς τὴν Κασπίαν θάλασσαν βορειανατολικὴ ἄκρα τοῦ Καυκάσου, αὐνερον τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλβανίας.

Κεραύσιον (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ., μέρος ταῦ Δυκαίου, ὅπου ἔχει τὰς πηγὰς αὐτοῦ ὁ Νέδας.

Κέρβερος (ὁ), κύων πεντηκοντακέφαλος καὶ ὑστερώτερα τρικέφαλος, γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχιδνης, φυλάττων τὴν εἴσοδον τοῦ Ἅδου.

† Κερβονία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐρβονία.

Κερβούλιον (τὸ), χωρ. τῆς Θεσπρωτίας παρὰ τὴν Ἀμφίπολιν.

Κερδὼ, οῦς (ἡ), γυνὴ τοῦ Φερωνέως.

Κερδὼν, ωνος (ὁ), ὄνομα δούλου παρὰ Δημοσθ.

*Κερεάται (αἱ), π. ταῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Κερησσός (ὁ), φρούρ. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὰς Θεσπιάς.

Κέρθη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἰόβην.

Κερκάσωρος (ἡ), π. ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς μεσαίας καὶ κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς δυτ. ὄχθης τοῦ Νείλου, ἅπου οὗτος χωρίζεται εἰς τοὺς δύο αὐτοῦ βραχίονας τὸν Κανωβικὸν καὶ Πηλουσιακὸν, (Ἀκασές).

Κερκαφίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., ὁ υἱὸς τοῦ Κερκάφου, (ὅθεν ‖ πλθ.) οἱ Ῥόδιοι.

Κέρκαφος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰλίου, βασιλεὺς τῆς Ῥόδου, γεννήσας ἐκ τῆς ἀνεψιᾶς αὐτοῦ Κυδίππης τὸν Λίνδον, Ἰάλυσσον ἢ Κάμειρον. 2) υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ πατὴρ τοῦ Ὀρχομενοῦ. 3) (γεωγρ.) β. τῆς Ἰωνίας παρὰ τὴν Κολοφῶνα.

Κερκέσουρα (ἡ), = Κερκάσωρος.

Κερκέστης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Δωρίου.

Κερκέται (οἱ), ἔθνος πειρατικὸν τῆς Ἀσιατ. Σαρματ., κατοικοῦν τὰ βορειοανατολικὰ παράλια τοῦ Πόντου, (Τσερκέζοι).

Κερκέτιος, ἢ ως (ὁ), β. τῆς Σάμου. 2) μέρος τοῦ ὄρους Πίνδου ἐν Ἠπείρῳ.

Κερκέτιος (οἱ), = Κερκέται.

Κερκηΐς, ίδος (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων.

Κερκιδᾶς, ᾶ (ὁ), Ἀρκάς τις, φίλος καὶ Φιλίππου. 2) ἕτερος ποιητὴς καὶ νομοθέτης ἐκ Μεγαλοπόλεως.

Κερκίνη (ἡ), β. τῆς Παιονίας, (Πέρλεπε). 2) = Κέρκινναι.

Κερκινῖτις, ιδος (ἡ), λίμνη τῆς Μακεδόν. ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Θρᾴκης.

Κέρκιννα (ἡ), νῆσος μὲ πολιν ἐπ᾽ αὐτῆς παρὰ τὴν μικρὰν Σύρτιν, (τὸ ἐθν. Κερκινήτης).

Κερκινῖτις, ιδος (ἡ), νησίδιον παρὰ τὴν Κέρκιννα.

Κέρκυρα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μαθώνης, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Φαίακα. 2) (γεωγρ.) ἡ βορειοτέρα καὶ ἐπισημοτέρα τῶν Ἰονίων νήσων, ἡ ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου Σχερία, μὲ πόλιν ὁμώνυμον ἐπ᾽ αὐτῆς, (Κασφοί), ἡ νησ. Κερκυραῖος).

Κερκυών καὶ ὄχι Κερκύων (κατὰ τὸν Ἀρκάδιον), ανος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἢ τοῦ Ὑραίστου, λῃστὴς περὶ τὴν Ἐλευσῖνα, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Θησέως. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγαμήδους.

Κέρκωψ, ωπος (ὁ), Πυθαγόρειός τις φιλόσοφος καὶ ποιητής. 2) (πλθ.) Κέρκωπες, λαὸς τις κατοικῶν περὶ τὴν Ἔφεσον, καὶ ἀπατῶν παντοιοτρόπως τοὺς ξένους, ἐξολοθρευθεὶς δὲ τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., (εἰς τὴν κωμῳδίαν περιστάνονται ὡς φθονεροὶ καὶ πανοῦργοι δαίμονες).

Κέρνη (ἡ), νησίδιον ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀφρικῆς, (τὸ τοπ. Κερναῖοι).

Κερρῆται (οἱ), ἔθνος τῆς Ταῤῥάκων. Ἱσπαν., κατοικοῦν περὶ τοὺς πρόποδας τῶν Πυρηναίων.

Κερσοβλέπτης, ου (ὁ), ἡγεμὼν τῆς Θρᾴκης, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ.

Κέρσος (ὁ), ποτ. τῆς Κιλικ., (Μερκέζ).

Κερτόνιον ἢ Κερτώνιον (τὸ), π. τῆς Μυσ. μεταξὺ Ἀδραμυττίου καὶ Ἀταρνέως.

Κερύνεια καὶ Κερυνία (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας, μία τῶν δώδεκα, παρὰ τὸ ὁμώνυμον ὄρος, (ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐθήρευσεν ὁ Ἡρακλῆς τὴν χρυσόκερων καὶ χαλκόπουν Κερυνείαν ἔλαφον), (ὁ πολ. Κερυνεύς). 2) π. τῆς Κύπρου παρὰ Σκύλακι.

Κερυνίτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἀχ.

Κερυνῖτις, ιδος (ἡ), = Κερυνεία (ἔλαφος).

Κέρχνεια (ἡ), Π. ἀντὶ Κεγχρεαί.

Κερωσσὰς (ἡ), νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους παρὰ τὴν Μελίτην.

Κεστρίνη (ἡ), ἐπαρχία τῆς Θεσπρωτικῆς Ἠπείρου.

Κεστρῖνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑλένου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, βασιλεὺς τῆς Ἠπείρ. ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ Κεστρίνη.

Κέστρος (ὁ), ποτ. τῆς Θεσπρωτ., ῥέων πλευστὸς διὰ τῆς πόλεως Πέργης, ἴδε Κάϋστρος.

Κέστρος (ἡ), π. τῆς Κιλικ. ἐν τοῖς μεσογείοις τῆς Ἰσαυρ.

Κευθώνυμος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Μενεστέου
*Κεφαλαί (αἱ), ἀκρωτ. περὶ τὴν εἴσοδον τῆς Μεγάλης Σύρτεως.
Κεφαλὴ (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν.
*Κεφαλίων, ωνος (ὁ), ἱστοριογράφος ἐκ Γεργίθου. 2) ῥήτωρ τις μεταγενέστερος, ὁ ἄλλος Κεφάλων.
Κεφαλληνία (ἡ), ἡ μεγαλητέρα τῶν Ἰονίων νήσων, ἡ ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου Σάμη καὶ Σάμος, (ὁ νησ. Κεφαλλήν).
Κεφαλλ, ιδος (ἡ) καὶ
Κεφαλοίδιον (τὸ), π. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Σικελ., (Cephali).
Κέφαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ ἢ τῆς Ἔρσης ἢ Κρεούσης, ἀναφαιδείς, διὰ τὸ κάλλος αὐτοῦ, ὑπὸ τῆς Ἠοῦς, καὶ γεννήσας ἐξ αὐτῆς τὸν Φαέθοντα ἢ τὸν Τιθωνόν. 2) υἱὸς τοῦ Δηϊονέως, βασιλέως τῆς Φωκίδος, ἢ τῆς Διομήδης, ἔγγονος τοῦ Αἰόλου καὶ πατὴρ τῆς Πρόκριδος, θυγατρὸς τοῦ Ἐρεχθέως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ Κεφαλλῆνες.
3) ῥήτωρ ἐκ Συρακουσῶν ἢ ἐκ Θουρίων, πατὴρ τοῦ ῥήτορος Δυσίου, μετοικήσας ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Περικλέους. 4) δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, υἱὸς κεραμέως, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν 30 τυράννων.
Κεφάλων, ωνος (ὁ), ἴδε Κεφαλίων.
Κέως, ω (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Κυκλάδων, ἀντικρὺ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Ἀττικῆς Σουνίου, (Τζιά), (ὁ ντς. Κεῖος καὶ Ἰων. Κήϊος].
*Κήγλωσσα (ἡ), μήτηρ τοῦ Δσωποῦ, (Παυσ. Β', ιϛ', 4).
*Κηδαλ (αἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἐκ Κηδῶν).
Κηδαλίων, ωνος (ὁ), ὑπηρέτης τοῦ Ἡφαίστου, εἰς ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπεγράφετο σατυρικόν τι δρᾶμα τοῦ Σοφοκλ.
Κηδίδης, ου (ὁ), ἀρχαῖός τις διθυραμβοποιὸς ἐξ Ἑρμιόνης παρὰ Φωτίῳ.
Κήδων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖος τις παρὰ Διοδ.
Κηκείδης, ου (ὁ), = Κηδίδης.
Κηλαινεύς, έως (ὁ), = Κελαινεύς.
Κηλοῦσα (ἡ), = Κοίλωσσα.
Κήναιον (τὸ), ἀκρωτ. πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν τῆς Εὐβοίας, ἀντικρὺ τῶν Θερμοπυλῶν, ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Διὸς Κηναίου, (Κάβο Διθάδι).
Κῆτις, ιδος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀδειμάντου.
Κῆποι (οἱ), χωρ. παρὰ τὰς Ἀθήνας, ὅπου τὸ περίφημον ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης.
2) π. τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου ἐπὶ τινος νησίδος, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (Κεμπίλ).
Κήρυξ, υκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Πανδρόσου, θυγατρὸς τοῦ Κέκροπος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Κήρυκες ἢ Κηρυκίδαι, ἐπίσημός τις ἱερατικὴ οἰκογένεια ἐν Ἀθήναις.
Κήτειοι (οἱ), λαὸς τῆς Μυσίας περὶ τὴν Πέργαμον, (ὁ Ἀριστάρχος ἐκλαμβάνων τὴν λέξιν ἐπιθετικῶς, τὴν ἐξηγεῖ δὶς τοῦ Μεγάλους).
Κήτειος (ὁ), κατ. τῆς Μυσίας, χων. εἰς τὸν Κάϊκον.
Κήτεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Δυκάονος καὶ πατὴρ τῆς Καλλιστοῦς.
*Κήττοι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν λεοντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Κήττιος).
Κήτώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, γυνὴ τοῦ Φόρκυος, καὶ μήτηρ τῶν Γραιῶν καὶ τῶν Γοργόνων. 2) μία τῶν Νηρηίδων.
Κηΰξ, ῦκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑσπέρου ἢ Ἑωσφόρου καὶ τῆς Νύμφης Φιλωνίδος, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς ἐν Φωκίδι Τραχινίας, ἄλλος, κατά τινας, παρὰ τὸν υἱὸν τοῦ Ἱππάσου καὶ φίλον τοῦ Ἡρακλ., τοῦ ὁποίου τοὺς ἀπογόνους, καταπρεχμένους ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως, ἔλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του. Γυνὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Ἀλκυονη, μεταμορφωθέντες ἀμφότεροι εἰς τὰ ὁμώνυμα πτηνά.
Κηφεύς, έως (ὁ), υἱὸς ἢ ἀδελφὸς τοῦ Λυκούργου ἐξ Ἀρκαδίας, βασιλεὺς τῆς Τεγέας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγκαίου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεξῆλθεν εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίας κάπρου, συνεκπλεύσας ἔπειτα καὶ μὲ τοὺς Ἀργοναύτας. 2) βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων, υἱὸς τοῦ Βήλου, ἀνὴρ τῆς Κασσιόπης καὶ πατὴρ τῆς Ἀνδρομέδας.
Κηφῆνες (οἱ), ὠνομάζοντο ἀρχαιότερον οἱ Πέρσαι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων.
Κηφισιὰ καὶ ὄχι Κηφισία ἡ Κηφισσία (ἡ), μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πολέων τῆς Ἀττικῆς, ἀποτελοῦσα ὕστερον ἕνα τῶν δήμων αὐτῆς, ἀνήκουσα εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Κηφισιεύς ἢ [εἰς ἐπιγρφ.] Κηφισιεύς).
Κηφισίς, ίδος (ἡ), ἡ Κωπαὶς λίμνη, ἀπὸ τοῦ εἰς αὐτὴν εἰσβάλλοντος Κηφισσοῦ τοῦ Βοιωτικοῦ.
Κηφισόδημος (ὁ), συκοφάντης ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους.
Κηφισόδοτος (ὁ), ὁ ἄλλως Κηφισόδωρος, ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 105 Ὀλυμπ. 2) ῥήτωρ καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθην., ἀκμάσας μετὰ τὸ τέλος τοῦ Πελοπον. πολέμου. 3) γλύπτης τις παρὰ Παυσ. (Δ', λϛ', 5, ἢ Θ', λ', 1). 4) Βοιώταρχός τις παρὰ Παυσαν. (Γ, κ', 3).
Κηφισόδωρος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 114 Ὀλυμπ. 2) Ἀθηναῖος, λοχαγὸς τῶν μετὰ Ξενοφῶντος μερίων. 3) ἀγαλματοποιός, υἱὸς τοῦ Πραξιτέλους, κατὰ Πλίνιον. 4) ἕτερος, ζήσας περὶ τὴν 120 Ὀλυμπ. 5) ὁ ἐπικληθεὶς πλόκιος (farcetur) ἐν Ἀθήναις.
Κηφισὸς καὶ (ἀμφ.) Κηφισσὸς (ὁ), κατ. τῆς Ἀττικῆς, ῥέων πρὸς δυσμὰς τῶν Ἀθηνῶν παρὰ τὰ μακρὰ τείχη, καὶ χων. εἰς τὸ Φαληρόν. 2) κατ. τῆς Φωκίδος, χων. εἰς τὴν ἐν Βοιωτίᾳ Κωπαΐδα, (Μαυρονέρι). 3) κοτ. τῆς Ἀργολ., χων. εἰς τὸν Ἰναχον, (ἀναφέρονται καὶ ἄλλα ποτάμια μὲ τοῦτο τὸ ὄνομα εἰς τὴν Συκιῶνα, Σαλαμῖνα καὶ Συρίαν).
Κηφισοφῶν, ῶντος (ὁ), Ἀθηναῖος στρατηγὸς εἰς Σπάρτην μετὰ τὴν ἅλωσιν τῶν Ἀθην. ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 112 Ὀλυμπ. 3) υἱὸς τοῦ Κηφισοφῶντος, σύγχρονος καὶ ἐχθρὸς τοῦ Δημοσθ. 4) υἱὸς τοῦ Κλέωνος, ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις.
5) ὑπηρέτης (καὶ κατὰ τὸν Ἀριστοφάνην) συνεργάτης τοῦ Εὐριπίδου.
Κία (ἡ), = Κέως, παρὰ Στεφ. Βυζ.
Κίαβρος ἢ Κίαμβρος (ὁ), κατ. τῆς Μυσίας.
Κιανός (ὁ), ὁ τῆς Κίου. || κόλπος --, ὁ καταλήγων εἰς τὴν Κιον τῆς Προποντίδος.
Κιανίς, ίδος (ἡ), ἡ τῆς Κίου.
Κίβυρα (ἡ), ἡ μεγάλη, π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου. 2) ἡ μικρά, π. τῆς Παμφυλ., (ὁ πολ. Κιβυράτης).
Κιβωτὸς (ἡ), οὕτως ἐπωνομάζετο ἡ ἐν Φρυγίᾳ Ἀπάμεια. 2. τεχνητός τις λιμὴν παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν.
Κιγδαγάτας, ου (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.
Κίγκιος (ὁ), (Cincius), ὄνομα Ῥωμαϊκόν
Κίερος (ὁ), ἴδε Προυσιάς.
*Κιζαρι (ἡ), φρουρ. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου παρὰ τὴν λίμνην Σιφάνην, (Στράβ. ΙΒ', γ', 560).
Κιθαιρών, ῶνος (ὁ), β. τῆς Βοιωτ., ἱερὸν τοῦ Διονύσου καὶ τῶν Μουσῶν, συνεχόμενον μετὰ τοῦ Ἑλικῶνος.
Κιθαρίστη (ἡ), π. ἢ λιμὴν τῆς Ναρβων. Γαλλ., (Ciotat).
Κικέρων, ωνος (ὁ), Μάρκος Τούλλιος, ὁ περίφημος ῥήτωρ τῶν Ῥωμ., γεννηθεὶς τὸ 104 πρὸ Χ. καὶ μαθητεύσας καὶ ἐν Ἀθήναις. Ὑπατεύσας, καὶ σώσας τὴν πατρίδα του ἀπὸ τῆς συνωμοσίας τοῦ Κατιλίνα, ἀπαρέθη τῶν πολιτικῶν πραγμάτων μετὰ τὴν ἧτταν τοῦ Πομπηΐου ἀλλὰ, καταδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου, ἐθανατώθη κατ' ἐπιταγὴν αὐτοῦ, φεύγων εἰς Μακεδονίαν τῷ 44 ἔτει πρὸ Χ. εἰς ἡλικίαν 64 χρόνων. 2) υἱὸς τοῦ πρεσβυτέρου, σπουδάσας καὶ αὐτὸς εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ συνυπατεύσας τῷ Καίσαρι Δὰγούστῳ.
Κίκονες (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν τὴν ἀπέναντι τῆς Σαμοθρᾴκης χώραν, τὴν ἀπ' αὐτῶν κληθεῖσαν Κικονίαν, ὅπου ἔκειτο ἡ Μαρώνεια.
Κικύνηθος (ἡ), νησίδιον τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου.
Κίκυννα (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Κικυννεύς).
Κιλικία (ἡ), ἐπαρχία παραθαλάσσιος τῆς μικρᾶς Ἀσίας, μεταξ. Συρ., Καππαδ., Δυκαον., Παμφυλ. καὶ Ἰσαυρ., ὁπλισμένην εἰς τραχεῖαν ἢ φρενηρὴν ἢ πεδινὴν, (τὸ ἐθν. Κίλιξ ἢ τὸ θηλ. Κίλισσα).
Κίλιξ, ικος (ὁ), ὡς ἐπεκράν., ὁ κάτοικος τῆς Κιλικίας. 2) κυριωνυμικὸς υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κάδμου καὶ Φοινικος, κατοικήσας τὴν ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθεῖσαν Κιλικίαν.
Κίλισσα (ἡ), ἡ κάτοικος τῆς Κιλικίας.
Κίλλα (ἡ), θυγ. τοῦ Δαιμιόντος ἢ Ἀ-

ἐκλιπὴ τοῦ Πριάμου. 2) ἀδελφὴ τῆς Ἑκάβης καὶ γυνὴ τοῦ Θυμοίτου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πρίαμος ἐγέννησεν ἀθεμίτως τὸν Μύσπαν. 3) (γεωγρ.) π. τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Αἰολίδος μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Κίλλας, α (ὁ), ὁ ἡνίοχος τοῦ Πέλοπος, ἀποικίσας, κατά τινας, τὴν Κιλικίαν.

*Κίλλης, ου (ὁ), στρατηγὸς τοῦ Πτολεμαίου.

Κιλλικῶν, ῶνος (ὁ), Μιλήσιος, καλούμενος ἴδιως Ἀχαιός, ὃς τις ἐπρόδωκε τὴν πατρίδα του εἰς τοὺς Πέρσας.

Κιλλουτὰ (ἡ), νῆσος τῆς Ἰνδ. θαλάσσης.

Κίμαρος (ἡ), ἀκρωτ. βορειοδυτικὸν τῆς Κρήτης, (Κάβο Κριμπιτοῦσα).

Κίμβροι (οἱ), ἔθνος Γερμανικὸν τῆς αὐτῆς καταγωγῆς μὲ τοὺς ἐν τῇ Κιμμερίᾳ Κιμμερίους, κατοικοῦντες τὴν χερσόνησον Ἰουτλάνδην ἐν Δανίᾳ.

Κιμινία (ἡ), λίμνη τῆς Τυρρηνίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Lago di Vico).

Κιμμέριοι (οἱ), ἐτυμολογ. =Τιμέριοι. (μυθολογ.) ἔθνος κατοικῶν τὰ ἐσπέρια τῆς Εὐρώπης περὶ τὸν Ὠκεανόν, καὶ ἔχοντες τὸ πλεῖστον τοῦ ἔτους νύκτα ἢ ὁμίχλην· (γεωγρ.) ἔθνος Σκυθικὸν (ἴδε Κίμβροι) κατοικῶντες τὴν Ταυρικὴν Χερσόνησον καὶ τὰ περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην.

Κιμμέριος, α, ον, ἐπίθετ. Ὁ τῶν Κιμμερίων, ἰδίως. ||. Βόσπορος Κιμμέριος, ὁ μεταξὺ Ταυρικῆς Χερσονήσου καὶ Ἀσιατικῆς Σκυθίας πορθμός, (κοινῶς Στενὸν τοῦ Καφᾶ ἢ Γενιτσλεβέ). ||. ◆ Κιμμερία (χώρα), ἡ νῦν χερσόνησος Κριμαία, ἡ ἄλλως Ταυρικὴ. ||. Κιμμέριον (τεῖχος), ◆ πόλις τῆς Ἀσιατ. Σκυθίας ἐπὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου.

Κιμμερὶς, ίδος (ἡ), = Κιμμερία.

†Κίμωλις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κίνωλις.

Κίμωλος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Κυκλάδων, περίφημος διὰ τὴν Κιμωλίαν γῆν της, (ἐκ τοῦ ὄνομά της).

Κίμων, ωνος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ περιφήμου Μιλτιάδου. 2) υἱὸς τοῦ Μιλτιάδου, εἷς τῶν ἐνδόξων στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων, νικήσας κατὰ κράτος τοὺς Πέρσας ἐν Κιλικίᾳ. 3) ὁ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Λακεδαιμονίου. 4) περίφημός τις ζωγράφος ἐκ Κλεωνῶν.

*Κίναδος (ὁ), κυβερνήτης τοῦ Μενελάου.

Κινάδων, ωνος (ὁ), Σπαρτιάτης, συνωμόσας κατὰ τοῦ Ἀγησιλάου.

Κιναίθων, ωνος (ὁ), ποιητὴς τις Λακεδαιμόνιος, (παρβλ. Κύνα θες).

Κινδύη (ἡ), π. τῆς Καρίας, ὅπου ἐτιμᾶτο ἡ Κινδυὰς Ἄρτεμις, (ὁ πολ. Κινδυεύς).

Κινέας, ου (ὁ), βασιλεὺς τῶν Θεσσαλῶν, ἐλθὼν μὲ χιλίους ἱππεῖς πρὸς βοήθειαν τῶν Πεισιστρατιδῶν εἰς τὰς Ἀθήνας. 2) Θεσσαλός τις παρὰ Δημοσθ. 3) ὁ περίφημος εὐνοούμενος τοῦ βασιλέως Πύρρου, Θεσσαλὸς καὶ οὗτος.

Κινησίας, ου (ὁ), διθυραμβοποιός τις ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκρ. καὶ Ἀριστοφάνους, χλευαζομενος ὑπ' αὐτοῦ πολλάκις.

Κινυράδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κινύρου, ἱερεῖς τῆς ἐν Κύπρῳ Ἀφροδίτης.

Κινύρας, α (ὁ), Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Κύπρου, μετοικήσας εἰς αὐτὴν ἀπὸ τῆς Συρίας ἢ Ἀσσυρίας, ἀπόγονος τοῦ Φαέθοντος, γεννήσας ἐκ τῆς Μεθάρμης, θυγατρὸς τοῦ Πυγμαλίωνος τὸν Ἀδώνιν ἢ τὴν Μύρραν, περίφημος διὰ τὰ πλούτη του. 2) τύραννος τῆς Βύβλου ἐπὶ Παμπηίου.

Κίνυφος (ὁ), = Κίνυψ.

Κίνυψ, υπος (ὁ), ποτ. τῆς Δηλίας, ῥέων μεταξὺ τῶν δύο Σύρτεων. 2) (τὸ) ἡ ἑκατέρωθεν τοῦ ποταμοῦ τούτου χώρα, τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Μάκαι.

*Κίνωλις, εως (ἡ), πολίχν. παραθαλ. τῆς Παφλαγ., (Κυνολού).

Κίος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Βιθυν. ἄποικος τῶν Μιλησίων, ἡ ὕστερον Προυσιάς, παρὰ τὸν, ἀπ' αὐτῆς κληθέντα, Κιανὸν κόλπον, (Κιά, καὶ Τουρκ. Γκεμλεΐκ), (ὁ πολ. Κῖος ἢ Κεῖος καὶ Κιανος). 2) ποτ. τῆς Βιθυν. ῥέων παρὰ τὴν ὁμώνυμον πόλιν.

Κῖος (ὁ), ὡς ἔθν. ὁ κάτοικος τῆς Κίου. 2) (πατρωνυμ.) εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, συνόμιλος τοῦ Ἡρακλ., κτίτωρ τῆς ὁμωνύμου πόλεως. 3) (γεωγρ.) ποτ. τῆς κάτω Μοισίας, πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Ῥοδόπης ἢ χυ. εἰς τὸν Ἴστρον.

Κίρκαῖον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Monte Circello). 2) π. τῶν Οὐόλσκων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (St. Felice), (ὁ πολ. Κιρκαΐτης).

Κιρκαῖος, α, ον, ἐπίθετ. ὁ τῆς Κίρκης, (ὁδ. ||. ◆ Κιρκαῖον πεδίον, ◆ χώρα τις περὶ τὸν Φᾶσιν τῆς Κολχίδος.

Κίρκη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Πέρσης ἢ Περσηΐδος, ἢ τοῦ Ὑπερίονος ἢ τῆς Ἀστεροπῆς, ἀδελφὴ τοῦ Αἰήτου καὶ τῆς Πασιφάης, κατοικοῦσα νῆσόν τινα περὶ τὴν Ἰταλίαν, μάγισσα περίφημος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ὀδυσσ. τὸν Τηλεγονον κτλ.

Κίρρα (ἡ), Νύμφη τις ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Φωκίδος ἀπέχουσα 60 στάδια τῶν Δελφῶν (τῶν ὁποίων ἦτον καὶ ἐπίνειον) ἐπὶ τοῦ Κρισαίου κόλπου, (ὁ πολ. Κιρρᾶτος).

Κιρτα (ἡ), π. πρωτ. τῆς Κιλικ. ἐν Ἀφρικῇ, κειμένη μεσογείως, καθέδρα τοῦ Μασανίσσα ἢ τῶν διαδόχων του, (Κωνσταντία).

Κίρφις, εως (ὁ), β. τῆς Φωκίδος, πρὸς τὸ βορειοανατολικὸν τῶν Δελφῶν, (Στίβα).

Κίρφις, εως (ἡ), πολίχν. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους.

*Κισσαμος (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Κρήτης, σώζουσα τὸ ὄνομά της.

Κισθήνη (ἡ), π. τῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Αἰολίδος. 2) νησίδιον τῶν παραλίων τῆς Λυκίας. ||. ◆ Τὰ Κισθήνης πεδία, ◆ παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ, ὅπου ἐπιτάττοντο κατοικοῦσαι αἱ Γραῖαι καὶ αἱ Γοργόνες περὶ τὸ ὄρος τοῦ Ἄτλαντος ἐν τῇ Λιβύῃ, ἴσως πρέπει νὰ ἀναγνωσθῶσι Κυνήτης.

Κισσαία (ἡ), βουκολίς τις παρὰ Θεόκρ.

Κισσεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀνθήλης. 2) βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, πατὴρ τῆς Θεανοῦς, γυναικὸς τοῦ Ἀντήνορος. 3) πατὴρ τῆς Ἑκάβης.

Κισσηΐς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Θεανώ.

Κισσηΐς, κατὰ κρᾶσ. ἐκ τοῦ Κισσείας, = Κισσεύς.

Κισσία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Σουσιανῆς, ἐκτεινομένη ἑκατέρωθεν τοῦ Χοάσπου, ἧς ἔχουσα μητρόπολιν τὰ Σοῦσα, (Χουζιστάν), (τὸ ἐθν. Κίσσιοι).

Κισσίδας, α (ὁ), Συρακούσιός τις παρὰ Ξεν. φ.

*Κίσσος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀλθαιμένους. 2) =Κισσεύς.

Κισσὸς (ἡ), π. ἢ ἀκρωτ. τῆς Μακεδ. κρὸς μεσημβρίαν τῆς Θεσσαλονίκης, εἰς τὴν ἀπ μετώκησαν ἔπειτα οἱ κάτοικοί της.

*Κισσοῦσσα (ἡ), κηγή τις παρὰ τὰς ἐν Βοιωτίᾳ Θήβας.

Κίτιον καὶ συχνότ. Κίττιον (τὸ), π. πρὸς μεσημβρ. τῆς Κύπρου, μεταξὺ Σαλαμῖνος καὶ Πάφου, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος, (ὁ πολ. Κιτιεύς).

Κίτρον (τὸ), ὠνομάσθη μεταγενεστέρως ἡ ἐν Μακεδονίᾳ Πύδνα.

Κίττος (ὁ), τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Δημοσθένους. 2) δοῦλός τις παρ' Ἱπποκράτει.

Κίχορις (ἡ), π. τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπείρῳ, ἡ πρότερον Ἔφυρα.

†Κλαλάμηττες, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καλάμηττες.

Κλάδαιος (ὁ), ὁ ἅλλιος Κελάδων, ποτ. τῆς Ἠλίδος, χυ. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Κλαζομεναί (αἱ), π. παραθαλ. (πρότερον νῆσος) τῆς Ἰων. ἐπὶ τοῦ Σμυρναϊκοῦ κόλπου, (Βουρλά), (ὁ πολ. Κλαζομένιος).

Κλάνις, ιος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου ὑπὸ τοῦ Πηλέως. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ὁ πρότερον Λεττρις, (Carigliano). 3) ποτ. τῆς Τυρρην., χυ. εἰς τὸν Τίβεριν, (Chiano).

Κλάρος (ἡ), π. τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Κολοφῶνα μὲ ἐν μαντεῖον τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος.

Κλαστίδιον (τὸ), π. τῆς ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας, (Ghiastezzo).

Κλαυδία (ἡ), ὄνομα Ῥωμαϊκόν.

Κλαυδιανὸς (ὁ), ποιητὴς Ῥωμαῖος.

Κλαυδιόπολις, εως (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Βιθυν., ἡ ἄλλως Βιθύνιον. 2) π. τῆς Ἰσαυρ. ἢ Καππαδοκ., ἧς ἄλλαι ἀλλαχοῦ.

Κλαύδιος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων, ὧν ὑπερεῖχον οἱ Κλαύδιοι Ἄκτοι.

Κλεαγόρας, ου (ὁ), ζωγράφος ἐκ Φλιοῦντος παρὰ Ξενοφῶντι.

*Κλεάδης, ου (ὁ), Πλαταιεὺς τις παρ' Ἡροδ. (ὅπου ἄλλη γρφ. Ἀλεάδης).

Κλεαίνετος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Κλεωνος.

*Κλειοΐχμα, ας (ἡ), Πυθαγορεία τις ἐκ Λακεδαίμονος.

*Κλεανακτίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κλεάνακτος, οἰκογένειά τις ἐν Δέσβῳ.

*Κλεάναξ, ακτος (ὁ), Τενέδιός τις παρὰ Δημοσθ.

Κλεανδρίδας, α (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Σπαρτιατῶν Γυλίππου.

Κλέανδρος (ὁ), τύραννος τῆς ἐν Σικελίᾳ Γέλας, ἀδελφὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἱπποκράτους, τοῦ ὁποίου καὶ ὁ υἱὸς ὠνομάζετο ὡσαύτως. 2) υἱὸς τοῦ Τελε

σάρχου ἐξ Αἰγίνης, ἀθλητὴς ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 3) Δακεδαιμόνιός τις, ἔπαρχος τοῦ Βυζαντίου. 4) παροιμιογράφος τις παρὰ τῷ Σχολ. τοῦ Θεοκρ.

Κλεάνθης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Φανίου ἐκ τῆς ἐν Λυκίᾳ πόλεως Ἄσσου, φιλόσοφος Στωϊκός, μαθητὴς τοῦ Κράτητος ἢ Ζήνωνος, θαυμαζόμενος διά τὴν ἐπιμονὴν καὶ φιλοπονίαν τε, διὰ τῆς ὁποίας κατώρθωσε, καίτοι πένης, νὰ νικήσῃ καὶ τῆς τύχης καὶ τῆς φύσεώς του τὰς ἐλλείψεις, ἀντλῶν ὕδωρ τὴν νύκτα εἰς τοὺς κήπους, πρὸς πορισμὸν τῶν πρὸς τὸ ζῆν, ἵνα σπουδάζῃ τὴν ἡμέραν, ὅθεν ἐκλήθη καὶ Φρεάντλης. Ἐκ τῶν πολλῶν του συγγραμμάτων σώζεται μόνον εἰς Ὕμνος εἰς τὸν Δία. 2) ζωγράφος τις Κορίνθιος, τοῦ ὁποίου ἐσώζετο ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐπὶ Στράβωνος θαυμαζομένη τις εἰκών, Ἡ γέννησις τῆς Ἀθηνᾶς.

Κλεάνωρ, ορος (ὁ), Ὀργομένιος, εἷς τῶν ἀρχηγῶν τῶν μετὰ Ξενοφῶντος Ἑλλήνων.

*Κλεάρατος (ὁ), Πυθαγορείτης τις παρ' Ἰαμβλίχῳ.

Κλεάρετος (ὁ), λοχαγός τις τῶν μετὰ Ξενοφῶντος Ἑλλήνων, φονευθεὶς περὶ τὴν Κερασοῦντα.

Κλεαρίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιος, υἱὸς τοῦ Κλεωνύμου, ἡγεμὼν τῆς Ἀμφιπόλεως, νικήσας μετὰ τοῦ Βρασίδου τοὺς Ἀθηναίους καὶ τὸν Κλέωνα.

Κλεαρίστη (ἡ), γυνή τις παρὰ Θκρτ.

Κλεάριστος (ὁ), φίλος τις τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος.

Κλέαρχος (ὁ), Δακεδαιμόνιος, στρατηγὸς τῶν μετὰ Κύρου τοῦ Νεωτέρου Ἑλλήνων, φονευθεὶς διὰ προδοσίας ὑπὸ τοῦ Τισσαφέρνους. 2) τύραννος τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ μετὰ δωδεκαετῆ ἐξουσίαν. 3) Σολεύς, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, γράψας περὶ Παροιμιῶν.

Κλειγένης, ους (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πλουσίων μετοίκων, προχωρήσας εἰς τὰ πολιτικὰ τῆς δημοκρατίας.

Κλεῖδες (αἱ), δύο ἢ τέσσαρα νησίδια, ἀντικρὺ τῶν βορειοανατολικῶν τῆς Κύπρου παραλίων. 2) (παρ' Ἡροδ.) ἀκρωτ. τῆς Κύπρου, τὸ σήμερον Βούσαρα, (Κάβος τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου).

Κλεισθενίδης, ου (ὁ). Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Σοφοκλ. ἢ ὑποκριτὴς τῶν δραμάτων τε.

Κλείδημος (ὁ), ἀρχαῖος ἱστοριογράφος, σύγχρονος τοῦ Ἑλλανίκου, γράψας Ἀτθίδα.

Κλειδικος (ὁ), Ἀθηναῖος, ἄρχων υἱὸς τοῦ Δίσιμείδου.

†Κλεισμήδης, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κλειθημίδης.

Κλεινάγορας, ου (ὁ), ἱερεύς τις τῶν Δημφικτυόνων παρὰ Δημοσθ.

Κλεινίας, ου (ὁ). ὁ πατὴρ τοῦ Ἀλκιβιάδου, εἷς τῶν πλουσιωτέρων Ἀθηναίων, φονευθεὶς εἰς τὴν ἐν Κορωνείᾳ μάχην. 2) υἱὸς τοῦ Ἀξιόχου, ἐξάδελφος τοῦ προτέρου, μαθητὴς τοῦ Σωκρ. 3) ὁ κατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθην. Θεοπόμπου.

Κλεινόμαχος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων κατὰ τὸ ιϐ'. ἔτος τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Κλεοπάτρη (ἡ), Π. ἀντὶ Κλεοπάτρα.

Κλεισπίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Δεινίου, ναύαρχος τῶν Ἀθην.

Κλεὶς ἢ Κλεῖς, ίδος (ἡ), Νύμφη τις, ἀναθρέψασα τὸν Βάκχον ἐν τῇ Νάξῳ. 2) θυγάτηρ ἡ, κατά τινας, μήτηρ τῆς Σκιφοῦς.

Κλεισθένης, ους (ὁ), τύραννος τῆς Σικυῶνος, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Ἀγαρίστην ἐνυμφεύθη ὁ Μεγακλῆς, υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγετο ὁ Περικλῆς. 2) υἱὸς τοῦ Μεγακλέους καὶ ἔγγονος τοῦ πρωτέρου, ἀρχηγὸς τῆς τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν ἀλκογενείας ἐν Ἀθήναις, συντελέσας εἰς τὴν ἔκπτωσιν τῶν Πεισιστρατιδῶν, καὶ ἰσχυροποιήσας τὰ δημοκρατικὰ φυτείαλα ἐν Ἀθήναις. 3) Ἀθηναῖός τις, πολλάκις κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν φαυλότητα τῶν ἠθῶν του.

Κλεισθίνη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Κελεοῦ ἐξ Ἐλευσῖνος.

*Κλείσοφος (ὁ), Σηλυμβριανός, παράσιτος Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος.

Κλείτα (ἡ), Δ. ἀντὶ Κλειτη.

Κλειταγόρα (ἡ), πυθήτρια τις ἐκ Θεσσαλίας ἢ Λακεδαίμονος, ἀκμάσασα ἐπὶ Πεισιστρατιδῶν.

Κλείταρχος (ὁ), τύραννος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετρίας, φίλος τοῦ Φιλίππου. 2) υἱὸς τοῦ ἱς ρητορικοῦ Δείνωνος, συνοδεύσας τὸν Μ. Ἀλέξανδρον εἰς τὰς ἐκστρατείας του, καὶ συγγράψας ὄχι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν τὰς πράξεις του.

Κλειτέλης, ους (ὁ), Κορίνθιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Κλείτη ἢ Κλειτή (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς, Κλειτον. 2) θυγ. τοῦ Μύροπος, βασιλέως τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Ῥυνδακοῦ, γυνὴ τοῦ Κυζίκου, κρεμασθεῖσα ἑκουσίως, διὰ τὸν φόνον τοῦ ἀνδρός της. 3) ὑάλη τις παρὰ Θκρτ.

Κλειτόμαχος (ὁ), Θηβαῖος Ὀλυμπιονίκης, υἱὸς τοῦ Ἐρμοκράτους. 2) φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ Καρχηδόνος, μαθητὴς τοῦ Καρνεάδου. 3) πρέσβυς τῶν Ἀθην. ἐπὶ Δημοσθ.

Κλεῖτος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Κλείτης. 2) υἱὸς τοῦ Πεισάνορος ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. 3) υἱὸς τοῦ Μαντίου καὶ ἔγγονος τοῦ Μελάμπου, ἁρπαγεὶς ὑπὸ τῆς Ἠοῦς, διὰ τὸ κάλλος του. 4) ὁ ἐπιλεγόμενος Μέλας, υἱὸς τοῦ Δρύοπος. 4) ὁ περίφημος στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, τοῦ ὁποίου ἔσωσε τὴν ζωὴν ἐν Γρανικῷ, καὶ ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη ἔπειτα μεθύοντος.

*Κλειτοφῶν, ῶντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριζωνύμου, μαθητὴς τοῦ Θρασυμάχου, εἰς ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἷς τῶν νόθων διαλόγων τοῦ Πλάτωνος.

*Κλειτώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Εὐήνορος καὶ τῆς Λευκίππης.

Κλείτων, ωνος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκρ.

Κλειτωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. 2) υἱὸς τοῦ Ἀζᾶνος, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ. 3) (γεωγρ.) πόλ. τῆς Ἀρκαδ. χαν. εἰς τὸν Ἐρυμάνθιον. 4) π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, (ὁ πολ. Κλειτόριος)

Κλειὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, ἔφορος τῆς ἱστορίας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Πιέρου, υἱοῦ τοῦ Μάγνητος, τὸν Ὑάκινθον. 2. ἀναβάντος τις αἰωνοπότις.

Κλεόβις, ίδος (ὁ), ὁ ἕτερος τῶν δύο υἱῶν τῆς ἐν Ἄργ. ἱερείας Κυδίππης, ἴδε Βίτων.

Κλεόβοια (ἡ), θυγ. τοῦ Θεστίου.

Κλεοβούλη (ἡ), θυγ. τοῦ Δίολου, ἐξ ἧς ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Μυρτίλον. 2) γυνὴ τοῦ Ἀλεοῦ ἐξ Ἀρκαδίας, μήτηρ τοῦ Κηφέως καὶ Ἀμφιδάμαντος. 3) ἡ μήτηρ τοῦ Δημοσθένους.

*Κλεοβουλίνη (ἡ), θυγ. τοῦ Κλεοβούλου ἐκ Μίνδου, ποιήτρια.

Κλεοβουλος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Αἴαντος φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων. 2) εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, υἱὸς τοῦ Εὐαγόρου ἐκ Λίνδου. 3) εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων.

*Κλεογένης, ους (ὁ), Ἠλεῖος, υἱὸς τοῦ Σιληνοῦ, Ὀλυμπιονίκης.

Κλεόδαιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὕλλου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἡρακλ., πατὴρ δὲ τοῦ Ἀριστομάχου.

Κλεόδαμος (Δωρ. ἀντὶ Κλεόδημος (ὁ), φιλόσοφος Περιπατητικὸς παρὰ Λουκ.

Κλεοδίκη (ἡ), μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ.

Κλεοδόξη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης.

Κλεοδώρα (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Λίξον. 2) Νύμφη τις, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδ. τὸν Ἀφνασσόν.

*Κλεοίτας, α (ὁ), ἀγαλματοποιός, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀριστοκλέους.

Κλεόκριτος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ' ἔτος τῆς 91 Ὀλυμπ. 2) κήρυξ τῶν ἐν Ἀθήναις μυστῶν ἐπὶ τῶν 30 τυράννων.

Κλεόλαος καὶ Δωρ. Κλεόλας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰφικλ. καὶ μιᾶς θυγατρὸς τῆς Ὀμφάλης.

*Κλεόμαχος ὁ, τραγικὸς ποιητὴς, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Κρατίνου.

Κλεόμβροτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου, ἀδελφὸς τοῦ Δεωνίδα καὶ πατὴρ τοῦ Παυσανίου. 2) υἱὸς τοῦ Παυσανίου, διαδεχθεὶς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἀγησιπολιν εἰς τὸ βασίλειον τῆς Σπάρτης, καὶ φονευθεὶς εἰς τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην, ἥτις ἐξέβασε τὸν Ἐπαμεινώνδαν εἰς τοὺς Θηβαίους τὸ 371 πρὸ Χ. 3) φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς ἐξ Ἀκβδηρίτης, συγγενὴς ἐκοντὶ ὢν τῷ συγγράψαι τὸν Φαίδωνα τοῦ Πλάτωνος.

*Κλεομένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ περιφήμου Βλέωνος.

Κλεομένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐνεργήσας εἰς Ἀθήνας πρὸς ἐκβολὴν τῶν Πεισιστρατιδῶν. Ἐμηχανήσας κατὰ τοῦ ἑτέρου βασιλέως δόλιμα, καὶ γενόμενος αἴτιος τοῦ ἐκβιασμοῦ τε, παρεγράνησεν ἐπὶ τέλους, ἢ ἀπέθανεν αὐ-

τοχειρί ἐν φυλακῇ. 2) υἱὸς τοῦ Κλεομβρότου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, διαδεχθεὶς τὸν Ἀγησίπολιν, ἀποθανόντα ἄτεκνον. 3) υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Λεωνίδα περὶ τὸ 221 πρὸ Χ., διαπρέψας εἰς τὸν κατὰ τῶν Ἀχαιῶν πόλεμον τῆς Σπάρτης, καὶ καταργήσας τὴν δύναμιν τῶν Ἐφόρων, τῶν ὁποίων ἐθανάτωσε τοὺς πλείστους, ἀποκαταστήσας τὸ ἀρχαῖον πολίτευμα καὶ τοὺς νόμους τοῦ Λυκούργου. Ἀλλὰ, καταπολεμηθείς, καθ' ὑποβολὴν τοῦ Ἀράτου, ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου εὗρε φιλόφρονα ὑποδοχὴν παρὰ τῷ βασιλεῖ Πτολεμαίῳ τῷ Εὐεργέτῃ. Ἀλλ' ὁ υἱὸς καὶ διάδοχος αὐτοῦ Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ, ἐρρίψεν αὐτὸν εἰς φυλακήν, ὅπου ἀπέθανεν ἀδυνήρως καὶ μετ' αὐτοῦ ἐσβέσθη ὁλοτελῶς ἡ γενεὰ τῶν Ἡρακλειδῶν, ἐπὶ αἰῶνας ἐβασίλευσαν ἀνέκαθεν ἐν Σπάρτῃ. 4) Ῥήτωρ, διθυραμβοποιὸς, παρ' Ἀθην. (Θ', 402).

Κλεομήδης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Λυκομήδους, στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 2) εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις. 3) Σάμιος, συμμαχῶν τῷ Λυσάνδρῳ κατὰ τῶν Ἀθην. ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς. 4) Ἀστυπαλαιεὺς ἀθλητὴς, φονεύσας τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ διὰ τοῦτο στερηθεὶς τοῦ στεφάνου καὶ παραφρονήσας· τιμηθεὶς δὲ ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του.

5) μαθηματικός τις ἀγνώστου ἐποχῆς, τοῦ ὁποίου σώζεται μία εἰσαγωγὴ εἰς τὰ Σφαιρικά.

Κλεονίκη (ἡ), παρθένος Βυζαντία, φονευθεῖσα ἐξ ἀγνοίας ὑπὸ τοῦ Παυσανίου. 2) γυνὴ τοῦ Κνωπεῖ, ταφέντων τῶν ἐν Ἰωνίᾳ Ἐρυθρῶν.

Κλεόνικος (ὁ), Θετταλός τις παρὰ Καλλιμάχῳ.

Κλεοπάτρα (ἡ), θυγ. τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθυίας, γυνὴ τοῦ Φινέως. 2) μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἀγήνορα. 3) θυγ. τοῦ Τρῳὸς ἐκ τῆς Καλιρρόης. 4) θυγ. τοῦ Ἴδα καὶ γυνὴ τοῦ Μελεάγρου. 5) γυνὴ τοῦ Περδίκκα, βασιλέως τῆς Μακεδονίας. 6) ἀνεψιὰ τοῦ Ἀττάλου, στρατηγοῦ τοῦ βασιλέως Φιλίππου, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐνυμφεύθη, ζώσης ἔτι τῆς Ὀλυμπιάδος, καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Κάρανον ἐκ τὴν Εὐρώπην, φονευθέντας ὁμοῦ μὲ τὴν μητέρα των ἐπειτα ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος. 7) θυγ. τοῦ Φιλίππου ἐκ τῆς Ὀλυμπιάδος, φονευθεῖσα κρυφίως ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου. 8) γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς, ἐκ ἀδελφὴ τοῦ Ἀντιόχου, βασιλεύσασα, μετὰ θάνατον τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, ὡς ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου υἱοῦ της Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος. 9) θυγ. Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος, νυμφευθεῖσα πρῶτον μὲν τὸν βασιλέα τῆς Συρ Ἀλέξανδρον, καὶ μετὰ ταῦτα τὸν ἀδελφόν της, ἐξ οὗ ἐγέννησε τὸν Σέλευκον, τὸν ὁποῖον φονεύσασα, ἐφαρμακώθη καὶ αὐτὴ, ὑπὸ τοῦ δευτέρου της υἱοῦ Ἀντιόχου τοῦ Γρύπου. 10) ἡ περιφημοτέρα παθῶν, θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Δύλητοῦ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου συνεβασίλευσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της Πτολεμαίου, τοῦ ὁποίου ἀποθανόντος, διωρίσθη αὕτη μόνη βασίλισσα πάσης Αἰγύπτου ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου, τὸν ὁποῖον κατώρθωσε νὰ ἐλκύσῃ εἰς τὰ νεύματά της, γεννήσασα ἐξ αὐτοῦ καὶ υἱὸν τὸν Καισαρίωνα. Φονευθέντος δὲ τοῦ Καίσαρος, ὑπανδρεύθη τὸν Ἀντώνιον, ᾧ εἰς τὴν ἐν Ἀκτίῳ ναυμαχίαν παρευρέθη ᾗ αὐτὴ μὲ ἑξήκοντα πλοῖα. Νικηθέντος δὲ τοῦ Ἀντωνίου καὶ φονευθέντος ἰδιοχείρως, ἐφαρμακώθη ᾗ αὐτὴ, ἵν' ἀποφύγῃ τὴν αἰσχύνην τοῦ θριάμβου, διὰ τὸν ὁποῖον τὴν ἐφύλαττεν ὁ Ὀκτάβιος, ζήσασα 32 ἔτη, καὶ μὲ αὐτὴν ἐξέλιπεν ἡ γενεὰ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Πτολεμαίων.

Κλεοπατρὶς, ίδος (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου, ἴδε Ἀρσινόη (7).

Κλεοπομπος (ὁ), πατὴρ τοῦ Παρνασσεῦ ᾗ τῆς Κλεοδώρας. 2) υἱὸς τοῦ Κλεινίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

*Κλεόρα (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀγησιλάου.

Κλεοσθένης, ους (ὁ), ἔφορος ἐν Σπάρτῃ τὸ ιζ'. ἔτος τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 2) = Κλεισθένης.

Κλεόστρατος (ὁ), Τενέδιος, ἀστρονόμος, (Ἀθήν. Ζ', 278).

Κλεόστομος (ὁ), Ἠλεῖος, φίλος τοῦ Φιλίππου.

Κλεόφαντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεμιστοκλ. καὶ τῆς Ἀρχίππης, θυγατρὸς τοῦ Λυσάνδρ.

Κλεοφίλη (ἡ), γυνὴ τοῦ Δυκούργου ἐξ Ἀρκαδίας, καὶ μήτηρ τοῦ Ἀγκαίου κτλ.

Κλεοφῶν, ῶντος (ὁ), στρατηγὸς καὶ δημαγωγὸς τῶν Ἀθην., κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Κλεοχάρεια (ἡ), μία τῶν Ναϊάδων, ἐξ ἧς ὁ Λέλιξ ἐγέννησε τὸν Εὐρώταν.

Κλέοχος (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς Ἀρέας, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Μίλητον.

*Κλεύας (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Κλεύης.

*Κλεύβοτος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Κλεόβοτος.

Κλεύδαμος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Κλεόδημος, ὁ πατὴρ τοῦ Ὀλυμπιονίκου Ἀσωπίχου.

*Κλεύης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Δώρου, ἀπόγονος τοῦ Ἀγαμέμνονος, (Στρ. ΙΓ', ά, 582).

Κλεύνικος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Κλεόνικος.

Κλεψύδρα (ἡ), πηγή τις ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, ἤτοι λάλλος Ἐμπεδῶ. 2) πηγή τις ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἰθώμης ἐν Μεσσηνίᾳ.

Κλέων, ωνος (ὁ), ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς τῶν Ἀθην., υἱὸς τοῦ Κλεαινέτου, μοχθηροῦ καὶ ἀναιδοῦς χαρακτῆρος ἀνὴρ, θανατωθεὶς ἐν τῇ παρὰ τὴν Ἀμφίπολιν μάχῃ, ὅπου ἐξρατήγει. Ἡ κωμῳδία τοῦ Ἀριστοφάνους, ἡ ἐπιγραφομένη Ἱππῆς, τὸν δημοκόπον τοῦτον ἔχει ἰδίως ἀντικείμενον. 2) τύραννος τῆς Σικυῶνος, ἐκβληθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀράτου τῷ 220 πρὸ Χ.

3) ῥήτωρ τις ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ, (Πλούτ. Δυσ. 25. Ἀγησ. λ. 10).

Κλεωναὶ (αἱ), π. τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Νεμέαν. 2) π. τοῦ Ἄθωνος περὶ τὸν Σιγιτικὸν κόλπον. 3) π. τῆς Φωκίδος παρὰ τὴν Ὑάμπολιν, (ὁ πολ. Κλεωναῖος).

Κλεώνη (ἡ), μία τῶν δώδεκα θυγατέρων τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεθώνης, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθησαν αἱ Κλεωναὶ τῆς Ἀργολ.

Κλεώνης ἢ Κλεωνὸς, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑέλλοπος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθησαν, κατ' ἄλλους, αἱ Κλεωναὶ τῆς Ἀργολ.

Κλεώνυμος (ὁ), Θηβαῖος, Ἰσθμιονίκης, ὁμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 2) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Σφοδρία, πεσὼν εἰς τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην. 3) Ἀθηναῖος, γλευαζόμενος συχνάκις ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Κλῃδες (αἱ), ἴδε Κλεῖδες.

Κλήμης, εντος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, Clemens. 2) Φλάβιος—, φιλόσοφος ᾗ συγγραφεὺς Χριστιανὸς, διδάσκαλος τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σχολῆς, τοῦ ὁπ. σώζονται συγγράμματά τινα πλήρη πολυμαθείας.

Κληοῖ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Κλήσωνος.

Κλήσων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λέλεγος.

Κλίμαξ, ακος (ἡ), β. τῆς Αυκ. παρὰ τὴν Φάσηλιν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἄρχεται ὁ Ταῦρος. 2) β. τῆς Κοίλης Συρίας, πρὸς βορρᾶν τῆς Τύρου. 3) β. μεταξὺ Ἀρκαδ. καὶ Ἀργολ.

Κλίτερνα (ἡ), π. τῆς βορείου Ἰταλ., ἀκριβῶς ἀκρωτηριάριστος.

Κλονίη (ἡ), Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Ὑριεὺς ἐγέννησε τὸν Ὠρίωνα κτλπ.

Κλόνιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, ἡγεμόνων τῶν ἐπὶ Τροίαν Βοιωτῶν, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγήνορος. 2) εἷς τῶν Πριαμιδῶν.

Κλουνία (ἡ), π. τῆς Ταρρακων. Ἱσπαν., (Valladolid).

Κλούσιον (τὸ), π. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Βορειικῆς, (Sta Catherina).

Κλούσιον (τὸ), π. τῆς Ἑτρουρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Chiusi), (ὁ πολ. Κλουσῖνος).

Κλουσῖος (ὁ), ποτ. τῆς βορείου Ἰταλίας, (Chiese).

Κλυμένη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων, γυνὴ τοῦ Ἰαπετοῦ, καὶ μήτηρ τοῦ Ἀτλαντος κτλ. 2) γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Αἰθιόπων Μέροπος, ἐξ ἧς ὁ Ἥλιος ἐγέννησε τὸν Φαέθοντα κτλπ. 3) μία τῶν Νηρηίδων. 4) θεράπαινα τῆς Ἑλένης.

5) θυγ. τοῦ Κατρέως καὶ ἐγγονὴ τοῦ Μίνωος, γυνὴ τοῦ Ναυπλίου καὶ μήτηρ τοῦ Παλαμήδους. 6) θυγ. τοῦ Μινύου, γυνὴ τοῦ Ἰάσου, καὶ μήτηρ τῆς Ἀταλάντης. 7) θυγ. τοῦ Ἴφιος ἢ τοῦ Μινύου, γυνὴ τοῦ Φύλακος καὶ μήτηρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἰφικλου. 8) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πριάμου. 9) (κατὰ τὸν Παυσαν.) ἡ μήτηρ τοῦ Ὁμήρου.

Κλύμενος (ὁ), ἔγγονος τοῦ Φρίξου, βασιλεὺς τῶν ἐν Ὀρχομενῷ Μινύων, πατὴρ τοῦ Ἐργίνου καὶ, κατὰ τὸν Ὅμηρον, τῆς Εὐρυδίκης, γυναικὸς τοῦ Νέστορος. 2) υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, θανατωθεὶς ἐξ τὴν μετὰ τῶν Καλυδωνίων μάχην. 3) υἱὸς τοῦ Φορωνέως, λατρευόμενος ὡς ἥρως ἐν Ἐρμιόνῃ.

Κλύσμα, ατος (τὸ), λιμὴν καὶ φρούριον

τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης παρὰ τὴν πόλιν Ἀρσινόην, (Κολζούμ).

Κλυσώνυμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφιδάμαντος ἐξ Ὑπαιθύντος, φονευθεὶς ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου.

Κλυτεμνήστρα (ἡ), θυγ. τοῦ Τυνδάρου, βασιλέως τῆς Σπάρτης, ἀδελφὴ τῆς Ἑλένης καὶ τῶν Διοσκούρων, γυνὴ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ μήτηρ τοῦ Ὀρέστου, τῆς Ἠλέκτρας καὶ τῆς Ἰφιγενείας. Συνωμόσασα μετὰ τοῦ Αἰγίσθου κατὰ τοῦ ἀνδρός της, ἐθανάτωσεν αὐτόν, ἐπιτρέψαντα ἐκ τῆς Τρῳάδος, καὶ ἐβασίλευσε χρόνον ἱκανὸν τῶν Μυκηνῶν μετὰ τοῦ Αἰγίσθου, ἄχρις ὅτου ἐφονεύθησαν ἀμφότεροι ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου.

Κλυτία (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων. 2) παλλακὶς τοῦ Ἀμύντορος, διὰ τῶν διαβόλων τῆς ἀπάτης ἐτύφλωσεν αὐτὸς τὸν υἱόν του Φοίνικα. 3) μήτηρ τοῦ Κάλχωνος, βασιλέως τῆς νήσου Κῶ.

Κλυτιάδης καὶ Κλυτίδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Κλυτίου, ἀπογόνου τοῦ Ἀμφιάρεω. (Οὕτως ἐκαλεῖτο αἰχαγένειά τις μάντεων ἐν Ἤλιδι, περίφημος εἰς ταύτην τὴν τέχνην).

Κλυτίος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἑκάτης ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου. 3) υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίονος ἢ τῆς Ἀρσινόης, θυγατρὸς τοῦ Φηγέως, ἐξ Ἤλιδος, γενάρχης τῶν Κλυτιαδῶν. 4) υἱὸς τοῦ Εὐρύτου, βασιλέως τῆς Οἰχαλίας, καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀδελφὸς τοῦ Ἰφίτου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δίητου ἐν Κολχίδι, ἢ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἐν Οἰχαλίᾳ.

Κλυτίπτη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Εὐρύκαπιν.

*Κλυτοδώρα (ἡ), θυγ. τοῦ Δαομέδοντος.

Κλυτομήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἔνοπος ἐξ Αἰτωλίας, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστορος εἰς τοὺς ὑπὲρ τοῦ Ἀμαρυγκέως συγκροτηθέντας ἀγῶνας.

Κλυτόνηος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλκινόου, βασιλέως τῶν Φαιάκων. 2) υἱὸς τοῦ Ναυβόλου.

Κλύτος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Αὐτοδίκης. 2) υἱὸς τοῦ Τημένου, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅσοι ἐβασίλευσαν ἐν Ἄργει. 3) Μιλήσιος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους.

Κλωθώ, οῦς (ἡ), ἡ πρεσβυτέρα τῶν τριῶν Μοιρῶν.

Κλωνάριον (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Λουκ.

Κλωπιδαι (αἱ), κωμικὴ παρῳδία (Κλώψ, Κλέπτω) τοῦ δήμου Ἐρωπίας.

Κνακάδιον (τὸ), β. τῆς Δακων. (Παυσ. Γ', κδ', 6).

Κνάκαλος (ὁ), β. τῆς Ἀρκαδ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπεκαλεῖτο ἡ Ἄρτεμις Κνακαλησία.

*Κναμεῖον, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Λακωνίας.

Κνημίς, ίδος (ἡ), β. (χωρίζον τὴν Βοιωτ.) τῆς Λοκρίδος καὶ πόλις ὁμώνυμος αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, ἀφ' ἧς οἱ Ἐπικνημίδιοι Λοκροί.

Κνῆμος (ὁ), ναύαρχος τῶν Σπαρτ. περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησ. πολέμου

Κνήμων, ωνος (ὁ), ἀνήρ τις παρὰ τῷ Λουκ.

Κνίδος (ἡ), π. τῆς Καρίας ἐπὶ τῆς ἀπ' αὐτῆς παρωνυμαζομένης Κνιδίας Χερσονήσου, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Ἀφροδίτης μὲ τὸ περίφημον ἄγαλμα αὐτῆς, ἔργον τοῦ Πραξιτέλους, (ὁ πολ. Κνίδιος).

*Κνοῖθος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Αἰγινήτου Νικοδρόμου, (Ἡρόδ. ΣΤ', 88).

*Κνοῦφις, ιδος (ὁ), θεὸς τις τῶν Αἰγυπτ.

Κνωπὸς ἡ Κνῶπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κύβρου, βασιλεὺς τῶν Ἐρυθρῶν. 2) π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ.

Κνωσὸς καὶ Κνωσσὸς (ἡ), π. πρωτεύουσά ποτε τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Κνώσιος).

Κοάρα (ἡ), π. τῆς Συρ.

Κόβων, ωνος (ὁ), Δελφὸς τις παρεπείσας τὴν Πυθίαν νὰ χρησμοδοτήσῃ κατὰ τοῦ Δημαράτου, βασιλέως τῆς Σπάρτης, ὑπὲρ τοῦ Κλεομένους.

*Κογκόλεμος (ὁ), Ἑλληνιστὶ ὁ Σαρδανάπαλος.

Κόδρατος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, Quadratus.

Κοδρίδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Κόδρου, (ὅθεν ||. πλθ.) οἱ Ἀθηναῖοι.

Κόδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μελάνθου, δέκατος ἕβδομος καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Δωριέων, εἰσβαλόντων εἰς τὴν Ἀττικὴν περὶ τὰ 1000 πρὸ Χ., ἵνα ἐκπληρώσῃ τὸν χρησμὸν, ὅς τις πρόσπτοι νίκην εἰς τοὺς Ἀθηναίους, ἂν φονευθῇ ὁ βασιλεὺς των. Εἰς ἀνάμνησιν δὲ τῆς γενναίας ταύτης πράξεως οἱ Ἀθηναῖοι κατήργησαν τὴν βασιλείαν, ὡς οὐδενὸς ὄντος ἀξίου νὰ διαδεχθῇ τὸν Κόδρον.

Κοθωκίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν, (ὁ ἑνικ. Κοθωκίδης ἢ ἐκ Κοθωκιδῶν).

*Κοικώα (ἡ), ὄνομα δούλης παρὰ Σώφρονι.

Κοῖλα (τὰ), τὰ μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Καφηρέως καὶ Χερσονήσου ἐπικίνδυνα (σπηλαιώδη) παράλια τῆς Εὐβοίας καὶ 2) τῆς Χίου καὶ 3) τῆς Ναυπακτίας.

Κοίλη (ἡ), χωρ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν.

Κοίλη Συρία καὶ μετγν. Καιλοσυρία (ἡ), ἡ μεταξὺ τῶν ὀρέων Διβάνου καὶ Ἀντιλιβάνου ἐκτεταμένη πεδιὰς τῆς ἀρχαίας Συρίας, διαιρουμένη εἰς ἕξ ἐπαρχίας, ὧν πρωτεύουσα ἡ Δαμασκός, (τὸ ἐθν. Κοιλοσύρος).

Κοίλωσα (ἡ), β. τῆς Σικυων. παρὰ τὴν Φλιασοῦντα.

Κοῖνος (ὁ), εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Κοΐντος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, Quintus. 2) Σμυρναῖος, ποιήσας τὰ Ὁμήρου παραλειπόμενα, ποίημα ἐπικόν.

Κοίνυρα (τὰ), μέρος ὀρεινὸν τῆς Θάσου, ἀπέναντι τῆς Σαμοθρᾴκης.

Κοισγένεια (ἡ), ἡ ἄπτερος, ὡς γεννηθεῖσα ἐκ τοῦ Κοίου.

Κοῖος (ὁ), εἷς τῶν Τιτάνων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς.

Κοιφανίδας, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Πολυΐδης

Κοίφανος (ὁ), Λύκιός τις, συμμαχος τῶν Τρῴων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Μάντεως Πολυΐδου, ἐκ Κυ-

ρίνθου, ἀπόγονος τοῦ Μελάμποδος. 3) εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Κρητῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. 4) στρατηγὸς τοῦ ἐπικοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Κοιρατάδας, α (ὁ), Θηβαῖος, ἀρχηγὸς τῶν ἐν Βυζαντίῳ φρουρούντων Βοιωτῶν μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων.

Κοισύρα (ἡ), πλουσία τις ἐξ Κύβελης, γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίωνος ἢ τοῦ Πεισιστράτου, ἐξ ἧς ὁ Περικλῆς ὀνομάζεται ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὁ (ἀπόγονος δηλ. τῆς) Κοισύρας.

Κόκινθος (ὁ), ἄκρωτ. τῆς κάτω Ἰταλ. ἐν τῷ χώρῳ τῶν Βρεττίων, (Capo di Stilo).

*Κοκκαλίνη (ἡ), γυνή τις παρὰ Δημοσθ.

*Κοκκύγιον ὄρος (τὸ), β. τῆς Ἀργολ. ἢ Κυρυνθ., ἄλλως Θόρναξ.

Κοκκωβᾶς, ᾶ (ὁ), Βιζάντιός τις, ὀπαδὸς τοῦ δεκαδύητου γόητος Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀβωνοτειχίτου.

Κοκύλειον (τὸ), π. τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Αἰολίδος, (ὁ πολ. Κοκυλίτης).

*Κόκυνθος (ὁ), = Κόκινθος.

Κόλαινος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ, βασιλεύσας τῆς Ἀττ. πρὸ τοῦ Κέκροπος. Ἔκτισε ναὸν τῆς, ἀπ' αὐτοῦ κληθείσης, Κολαινίδος Ἀρτέμιδος.

Κολακώνυμος (ὁ), κωμικῶς ἀντὶ Κλεώνυμος.

Κολάξαις, ίος (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Ταργιτάου.

Κολαπις, ιδος (ὁ), ποτ. τῆς Παννον. χυνεῖς τὸν Σάβον, (Κούλπα).

Κολασσαι (αἱ), = Κολοσσαί.

Κολλατια (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαβίνων.

Κολλατῖνος (ὁ), ἐπίσημός τις Ῥωμαῖος, συγγενὴς τοῦ βασιλέως Ταρκυνίου τοῦ Σοσπέρβου καὶ ἀνὴρ εἰς περιφήμου λακρητίας, συνομόσας κατὰ τῶν βασιλέων, καὶ ἐκβαλόντων αὐτοὺς τῆς Ῥώμης, ἐκλεχθεὶς δὲ πρῶτος ὕπατος μετὰ τοῦ Βρούτου, καὶ τελευταῖον ἐξορισθεὶς καὶ ἐγκαταβιώσας εἰς Λαβίνιον.

Κολλίνα (ἡ), μία τῶν πυλῶν τῆς Ῥώμης, (Porta Salaria).

*Κόλλη (ἡ), λίμνη τῆς Αὐδ. παρὰ τὰς Σάρδεις.

Κολλοσσαι (αἱ), αἱ ὕστερον Σῶναι, π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Λύκου, ἀφανισθεῖσα ὑπὸ σεισμοῦ περὶ τὸ 60 ἀπὸ Χ., (Κόνός), (ὁ πολ. Κολοσσηνός καὶ Κολοσσαιεύς).

*Κόλλυθος (ὁ), ποιητὴς περίεργος.

Κολοφῶν, ῶνος (ἡ), μία τῶν δώδεκα Ἰωνικῶν πόλεων τῆς μικρᾶς Ἀσίας, (ὁ πολ. Κολοφώνιος).

Κολοφωνιων λιμὴν (ὁ), λιμὴν τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῆς Καλκιδικῆς Χερσονήσου παρὰ τὴν Τορώνην.

Κολυττὰς καὶ (ἐν Ἐπιγρ.) Κόλλυτος ἢ Κολλυτὰς (ὁ), χωρ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηίδα φυλήν, (ὁ ἑνικ. Κολυττεύς).

Κολχίς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας μεταξὺ Ἰβηρίας, Ἀρμενίας ἢ Εὐξείνου Πόντου, οἱ κάτοικοι τῆς ὁποίας (Κόλχοι) ἦσαν ἄποικοι τῶν Αἰγυπτ., (Μιγγρηλία καὶ Λαζική).

Κολωναι (αἱ), αἱ Τρωϊκαί, π. τῆς Τρῳάδος,

παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, (Ἐλμαλής) καὶ 2) ἄλλη παρὰ τὴν Ἀάμψακον, (Καλώναι).

Καλώνη (ἡ), πολίχν. τῆς Μεσην. παρὰ τὴν Μεθώνην. 2) ἀκρωτ. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου πα ὁ τὸν ποταμὸν Ῥιζαν. 3) = Κολωνός (ὁ ἐν Ἀττικῇ δῆμος).

Κολωνίδαι (αἱ), = Κολώνη (1).

Κολωνὸς (ὁ, λόφος ἢ ἐπ' αὐτοῦ ναὸς τοῦ Ἱππίου Ποσειδ. καὶ περὶ αὐτὸν (μειαγενεστέρως) χωρ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, φυλῆς εἰς τὴν Ἀντιγονίδα φυλήν, πατρὶς τοῦ Σοφοκλέους, (ὁ δημ. Κολωνεύς).

Κολωνίς, ίδος (ἡ), νησίδιον τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, ἀπέναντι τῆς Ἐρμιόνης, (Σπετσοπούλα).

*Κολώτης, ου (ὁ), γλύπτης ἐκ Πάρου. 2) Ἐπικούρειός τις, πρὸς τὸν ἀπεῖον ἔγραψεν ὁ Πλούταρχος.

Κυμαιθώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Πτερελάου, βασιλέως τῶν Ταφίων, συνευνεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀμφιτρύωνος, τοῦ ἀπείου ἐρασθέντος, ἐπροίκισε τὸν πατέρα της, κόψασα τὴν χρυσῆν τῆς κεφαλῆς τρίχα.

Κόμανα (τα), π. τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ Κατανίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Σάρου ἢ 2) ἄλλη τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἰριδος, ἔχουσα ἀμφότεραι ναοὺς τῆς Συρίας θεᾶς, ἥτις ἐνταῦθα ἐκαλεῖτο Κόμανα.

Κομανία (ἡ), φρούρ. τῆς Μυσίας παρὰ τὴν Πέργαμον.

Κόμαρος (ὁ), λιμὴν τῆς Ἠπείρου, παρὰ τὸ Ἄκτιον.

Κομάτας (Δωρ. ἀντὶ Κομήτης), α (ὁ), βακχος τις παρὰ Θερτ.

Κομβάβος (ὁ), θεράπων Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, εὐνουχισθεὶς ὡς λέγεται, βιαιοτέρως, ὅτε ἔμελλε νὰ συνεύσῃ τὴν γυναῖκα τοῦ δεσπότου του.

*Κομητάς, ᾶ (ὁ), κωμητής τις ἐν τῇ Ἀττικολογίᾳ.

Κομήτης, ου (ὁ), εἷς τῶν φανευθέντων Λαπίθων ἐν τῇ Κενταυρομαχίᾳ. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἀζερίωνος. 3) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Τισαμενοῦ.

*Κομιγών, ῶνος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ῥόδῳ πολιτευσαμένων.

Κομμαγηνή (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Συρ., συνορεύουσα μὲ τὴν Κιλικίαν καὶ χωριζομένη τῆς Καππαδοκίας διὰ τοῦ Εὐφράτου, (τὸ ἐθν. Κομμαγηνός).

Κόμμοδος (ὁ), Βῆρος, θετὸς υἱὸς τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, ἀνὴρ μὲ πολλὰ προτερήματα, ἀλλ' εἰς ἄκρον ἡδυπαθὴς καὶ ἄσωτος, ὥστε ἀπεθανε ἐξασθενήσας. 2) υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου, ὑπερβὰς ὅλους τοὺς προκατόχους του τυραννικῶς κατὰ τὴν ὠμότητα καὶ ἀκολασίαν, καὶ φονευθεὶς μετὰ δωδεκαετῆ ἐπονείδιστον αὐτοκρατορίαν ὑπ' ἐνυμφευτοῦ μιᾶς τῶν παλλακίδων του.

Κομπασεύς, έως (ὁ), κωμικῶς πεπλασμένη λέξις πρὸς χλεύην κομπαστοῦ (Καταζακου).

*Κομπάσιον (τὸ), χωρ. τῆς Λοκριδ

Κομψα (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. (Cozza).

Κόμψατος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, χυν. εἰς τὴν Βιστωνίδα λίμνην.

Κονδυγάτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ. χυν. εἰς τὸν Γάγγην, (Γιουδούν).

Κονδυλέα (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ. μὲ ναὸν τῆς Ἀρτεμιδος Κονδυλεάτιδος.

Κονθύλη (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, (ὁ δημ. Κονθυλεύς).

Κόνιον (τὸ), π. τῆς Φρυγ., (ὁ πολ. Κονιεῖς).

Κονίσαλος (ὁ), θεὸς τις Πριαπώδης, τοῦ ὁποίου ἡ λατρεία εἰσήχθη μεταγενεστέρως ἐν Ἀθήναις.

Κονίστωργις καὶ ὄχι Κονίστωρσις (ἡ), π. τῆς Δυσεως.

Κοννᾶς ἢ Κοννας (ὁ), = Κόννος.

Κοννίδης, ου (ὁ), παιδαγωγὸς τοῦ Θησέως, τιμηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς ἥρως.

Κόννος (ὁ), αὐλητὴς ἢ κιθαρῳδὸς ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Μητροβίου, διδάσκαλος τοῦ Σωκρ. εἰς τὴν μουσικήν, πεπομένος φείτοτε, καίτοι ἀριστεύσας ἐν Ὀλυμπίᾳ, ὅθεν καὶ ἡ παροιμ. « Κόννου ψῆφος, » τὸ μηδέν.

*Κονούενοι (οἱ), σύγκλυδες, κατὰ τὴν μετάφρ. τοῦ Στρβ.), ἔθνος τῆς Γαλλ. παρὰ τὰ Πυρηναῖα.

Κοντάπεσβος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, χυν. εἰς τὸν Ἀγριάνην.

Κόνων, ωνος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 79 Ὀλυμπ. 2) στρατηγὸς τῶν Ἀθην., υἱὸς τοῦ Τιμοθέου, διασωθεὶς μὲ ἐννέα ναῦς ἐκ τῆς ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίας, καταπολεμήσας τὸ ναυτικὸν τῶν Λακεδαιμ. ἐν Κνίδῳ τῆς Καρίας, ἢ ἀνεγείρας δαπάνῃ τῶν Περσῶν τὰ ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου κρημνισθέντα τείχη τῶν Ἀθηνῶν. 2) ζωγράφος τις ἐκ Κλεωνῶν.

Κοπαδίων, ωνος (ὁ), ὄνομα παρασίτου παρ' Ἀλκίφρ. (ὅπου ὅμως ἀναγνωστέον νομίζω μᾶλλον Λοπαδίων).

Κοπράτας, α (ὁ), κυν. τῆς Σουσιανῆς, χυν. εἰς τὸν Πασιτίγριν.

Κοπρεῶτις (ὁ), κωμικῶς πεπλασμένον ὄνομα ἐκ τοῦ Κόπρος.

Κοπρεύς, εως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος, φυγὼν ἐξ Ἤλιδος, ὅπου ἐφόνευσε τὸν Ἴφιτον, καὶ προσηλωθεὶς εἰς τὸν Εὐρυσθέα ἐν Μυκήναις, ὡς τις ἐξ αὐτοῦ ἐκπιεσθεὶς τὰς διαταγάς του εἰς τὸν Ἡρακλέα.

Κοπρία (ἡ), ἡ περὶ τὸ Ταυρομένιον τῆς Σικελ. παραλία, ὅπου ἐξεβράσσοντο τὰ ναυάγια τῶν περὶ τὴν Χαρυβδιν συντριβομένων πλοίων.

*Κόπρος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Κοπρεύς).

Κοπτὸς (ἡ), π. τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαΐδος πρὸς τὸν Ἀραβικὸν κόλπον, (Κέφτ).

Κορα (ἡ), π. τῶν Οὐόλσκων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Cori).

*Κόραγος (ὁ), Μακεδών τις παρὰ Διοδ.

Κοραγήσιον (τὸ), φρούρ. τῆς Κιλικ.

*Κοράκιον (τὸ), β. μεταξὺ Κολοφῶνος καὶ Δεβέδου, (Στρβ. ΙΔ', 643).

*Κορακοννησος (ἡ) νῆσος καὶ πόλις τῆς Διβύης, (τὸ τοπ. Κορακοννησιτης).

Κόρανις (ὁ), υἱὸς τοῦ Λεροντίου, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος, ἀφεὶς διάδοχον τὸν δι' ἐλλειψιν τέκνων, τὸν Ἔποπέα. 2) υἱὸς τῆς Νύμφης Λαοδοκίης ἐξ Ἰθάκης, καταχρημνισθεὶς ἐν ᾧ ἐθήρευεν ἀπό τινος βράχου, ὅσεις ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάσθη Κόραξος πέτρα. 3) Συρακούσιος, διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς ἐν Ἀθήναις, πρῶτος καθυποβαλὼν τὸν δικανικὸν λόγον εἰς κανόνας. 4) (γεωγρ.) β. τῆς Αἰτωλ., χωρίζον αὐτὴν τῶν Δοκρῶν Ὀζόλων, (Κοράκι). 5) ποτ. τῆς Κολχ., χυν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον.

Κορυξοί (οἱ), ἔθνος τῆς Κολχ. κατοικοῦν περὶ τὸν ποταμὸν Κόφακα.

Κορασσίαι (αἱ), ἐρημονήσιον τοῦ Αἰγαίου περὶ τὴν Ἰκαρίαν.

Κορβίλων, ωνος (ἡ), π. τῆς Ἀκουϊτανῆς Γαλλίας.

Κορβόβα, της (ἡ), π. πρωτ. τῆς Βαιτικῆς Ἱσπαν., διασωζουσα τὸ ὄνομά της.

*Κορβυτὸς καὶ ὄχι Κόρβυλος (ἡ), π. τῆς Παμφυλ., (ὁ πολ. Κορβύτιος).

Κορεβων, ωντος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Δυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας.

Κορησσία (ἡ), π. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς νήσου Κέω, μετοικισθεῖσα εἰς τὴν Ἰουλίδα.

Κορησσὸς (ὁ), β. καὶ ἐπ' αὐτοῦ κώμη τῆς Ἰων. περὶ τὴν Ἔφεσον, (τὸ τοπ. Κορησσεύς καὶ Κορησσήτης).

Κόρινθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διός, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἀρχαίως ἡ Ἀκρόπολις τῆς Κορίνθου.

Κόρινθος (ἡ), π. τῆς, ἀπ' αὐτῆς ὀνομασθείσης, Κορινθίας, ἐπαρχίας τῆς Πελοποννήσου, ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ, (ὁ πολ. Κορίνθιος).

Κορίννα (ἡ), ποιήτρια ἐκ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Τανάγρας, σύγχρονος τοῦ Πινδάρου, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐνίκησε πεντάκις εἰς ποιητικοὺς ἀγῶνας.

*Κόρινναι (οἱ), Ἰλιεῖς, ἐποικοι.

Κοριολανός (ὁ), Μάρκιος, ἐπίσημος στρατηγὸς τῆς Ῥώμης, διωχθεὶς ὑπὸ τῶν πατρικίων καὶ καταφυγὼν εἰς τοὺς Οὐόλσκους, μετὰ τῶν ὁποίων στρατεύσας κατὰ τῆς Ῥώμης, ἠνάγκασε τοὺς συμπολίτας του νὰ ζητήσωσι πρὸς αὐτὸν τελευταῖον τὴν μητέρα καὶ σύζυγόν του, ἢ οὕτω νὰ τὸν μεταπείσωσι ν' ἀποσύρῃ τὰ στρατεύματα τῶν Οὐόλσκων, ὑπὸ τῶν ὁποίων ὅμως ἐφονεύθη ὡς προδότης, ἢ ἐμηνύθη δεκα μῆνας ὑπὸ τῶν γυναικῶν τῆς Ῥώμης.

*Κορίσκος (ὁ), φιλόσοφος Σωκρατικὸς ἐν Σκήψεως, πατὴρ τοῦ Νηλέως. ὃς τι ἐκληρονόμησε τὰ βιβλία τῶν Θεοφράστου καὶ Ἀριστοτέλους.

Κόρκυρα (ἡ), μεγ. ἀντὶ Κέρκυρα. 2) = ἡ Μελαινα, νῆσος τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης, ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρ., (Κόρτζολα).

Κορνηλία (ἡ), κύριον ὄνομα διαφόρων εὐγενῶν γυναικῶν τῆς Ἰστορίας.

Κορνήλιος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ.

Κόρνικλος (ἡ), π. τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Monticelli).

Κορυβὰς (ὁ), υἱὸς τοῦ Μύγδονος ἐκ Φρυγ., συμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ

Διομήδους. 2) Ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἤλιδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου πρῶτον ἤρξαντο ἀριθμεῖσθαι αἱ Ὀλυμπιάδες (τῷ 776 πρὸ Χ.). 3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ' ἔτος τῆς 118 Ὀλυμπ.

Κορακονδάμη (ἡ), κώμη τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου ἐπὶ τῆς πρὸς μεσημβρίαν εἰσόδου τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου ἢ παρὰ τὴν ἀπ' αὐτῆς καλουμένην Κορακονδαμίτην(-μήτιν) λιμνην, (Ταμάν).

Κόρατα (τὰ), π. τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελῴου, (Ἀστερου).

Κόρος (ὁ), ποτ. τῆς Περσ., ὁ ἄλλως Κῦρος.

Κόρβαγον (τὸ), φρούρ. τῆς Μακεδ.

Κορσίαι (αἱ), = Κερασαία.

Κορσεία (ἡ) καὶ Κορσιαι (αἱ), πολίχν. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ ὄρους Πτώου.

Κορσικα καὶ Κορσις (ἡ), ἡ νῆσος Κύρνος παρὰ Ῥωμαίοις.

Κορωτὴ (ἡ), π. ἔρημος τῆς Μεσοποτ. ἐπὶ τινος νήσου τοῦ Μασκὰ ποταμοῦ, (Ἐρζὶ ἢ Ἰρσάχ).

Κόρτωνα (ἡ), π. τῆς Τυρρην. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, διασώζουσα τὸ ὄνομά της.

Κορύβας, αντος (ὁ), υἱὸς τῆς Κυβέλης ἢ τοῦ Ἰασίωνος, ἐκ Ῥόδου, κτίτωρ τῆς ἐν Κρήτῃ Ἱεραπύτνας, γεννήσας ἐκ τῆς θήβης τὸν Κίλικα, καὶ πρῶτος εἰσάξας τὴν λατρείαν τῆς Κυβέλης εἰς τὴν Ἀσίαν, (ὅθεν 2) (πλὴ.) οἱ ἱερεῖς τῆς Κυβέλης ἢ τῆς Ῥέας ἐν Κρήτῃ ἢ Φρυγίᾳ, υἱοὶ τοῦ Ἡφαίστου, ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Θαλείας, ἢ τοῦ Διὸς ἢ τῆς Καλλιόπης, συγχεόμενοι μὲ τοὺς Κουρῆτας καὶ τοὺς Ἰδαίους Δακτύλους, τελοῦντες τὰ ὄργια τῆς μητρὸς τῶν θεῶν μὲ θορυβώδεις καὶ ἐνθουσιαστικοὺς ὕμνους καὶ ἄλλα παράφορα κινήματα, καὶ τέλος καταντήσαντες νὰ λατρεύωνται ὡς δαίμονες πολιοῦχοι. (Ἡ φυσικωτέρα ἐτυμολογία τοῦ ὀνόματός των εἶνε ἐκ τοῦ Κόρυς, ἡ περικεφαλαία).

Κορυδάλλαι (αἱ), μία τῶν Σελιδονίων νήσων.

Κορυδαλλὰς (ὀρθότ. τοῦ) Κορυδαλλὸς (ὁ), χωρ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττ., ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, κειμένου ἀντικρὺ τῆς Σαλαμῖνος, ἀφήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν, (ὁ ὄημ. Κορυδαλλεύς).

Κορυδαλλος (ὁ), Ἕλλην ἐκ τῆς ἐν Φωκίδι Ἀντικύρας, εἰς τὸν ὁποῖον προσῆπτον ἔνιοι τὴν προδοσίαν τοῦ Ἐφιάλτου.

Κορύδων, ωνος (ὁ), ὄνομα αἰπόλου παρὰ Θκρτ.

Κόρυθος (ὁ), Τεγεάτης ἐξ Ἀρκαδίας, τοῦ ὁποίου οἱ κοιμένες εὑρόντες ἀνέθρεψαν τὸν Τήλεφον.

Κορύλας, α (ὁ), Πέρσης σατράπης τῆς Παφλαγ.

Κόρυς, υος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀραβ., χυν. εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν.

Κορυφαῖον (τὸ), λόφος τις παρὰ τὴν Ἐπίδαυρον, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος Κορυφαίας.

Κορυφαντὶς, ίδος (ἡ), κώμη τῶν Μετυλληναίων ἐπὶ τῆς Λέσβιδος

Κορυφάσιον (τὸ), ἄκρωτ. καὶ ἐπ' αὐτοῦ φρούρ. τῆς Μεσσην. ἐν Πελοποννήσῳ, παρὰ τὴν Πύλον, μὲ τὴν ὁποίαν ταυτίζεται ὑπό τινων, (ὁ πολ. Κορυφασιεύς).

Κορυφὴ (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Ἀθηνᾶν.

Κορφίνιον (τὸ), π. τῶν Σαμνίων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (San Petino).

Κορώβειος (ὁ), Κρής τις, ὁδηγήσας τοὺς κατοικήτορας τῶν Θηραίων εἰς Λιβύην.

Κορώνεια (ἡ), π. τῆς Ἐπικτ. ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τῆς Κωπαΐδος λίμνης, (Διμηνιό). 2) π. μεσόγειος τῆς Φθιώτιδος ἐν Θετταλίᾳ, (ὁ πολ. Κορωναῖος ἢ Κορωνεύς).

Κορώνη (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Μεσσην., διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Κορωνεὺς καὶ Κορωναιεύς).

Κορωνὶς, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Φλεγύου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἰξίονος, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ἀσκληπιόν. 2) θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ, μία τῶν Ὑάδων. 3) Νύμφη τις, ἀναθρέψασα μὲ τὰς ἀδελφὰς αὐτῆς τὸν Βάκχον ἐν τῇ Νάξῳ.

Κόρωνὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Καινέως ἢ τοῦ Φορωνέως, βασιλεὺς τῶν ἐν Γυρτῶνι τῆς Θεσσαλίας Λαπίθων, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Χρυσόρθης, πατὴρ τοῦ βασιλέως τῆς Σικυωνίας Κόρακος.

3) υἱὸς τοῦ Θερσάνδρου καὶ ἔκγονος τοῦ Σισύφου, τὸν ὁποῖον υἱοθετήσας ὁ Ἀθάμας, παρεχώρησεν εἰς αὐτὸν τὸ περὶ τὴν Κορώνειαν μέρος τῆς Βοιωτίας.

Κόσσα, α (ὁ), ποτ. τοῦ Δατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, φέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Καμπανίας.

Κόσσα (ἡ) καὶ Κόσσαι (αἱ), π. καὶ λιμὴν τῆς Τυρρηνίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Κοσσαία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Περσ., ὅπου κατῴκουν οἱ Κοσσαῖοι, ἔθνος λῃστρικόν, τοὺς ὁποίους μόλις ὑπέταξεν ὁ Μ. Ἀλέξανδρος.

Κόσσουρα καὶ Κόσσυρος (ἡ), νησίδιον μεταξὺ Σικελ. ἢ Ἀφρικῆς, (Pantalarea).

Κότταινα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ.

Κοτινοῦσσα (ἡ), ὠνομάζετο ἀρχήτερα ἡ νῆσος τῶν Ταφίων.

Κοττος (ὁ), Γίγας, εἷς τῶν Ἑκατογχείρων.

Κότυφος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ πολέμ.

Κοτυαίειον (τὸ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ Θύμβριος ποταμοῦ, (Κιουτάχεια).

Κοτύλιον (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Φιγάλειαν, ὅπου ὁ ἐν Βάσσαις περίφημος ναὸς τοῦ Ἐπικουρίου Ἀπόλλωνος, (Ἀσπρόλια).

Κοτύρτα (ἡ), χωρ. τῆς Δακων. παρὰ τὸ Ταίναρον.

Κότυς, υος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Φρυγὸς Ἄσιος.

2) βασιλεὺς τῆς Θράκης, πατὴρ τοῦ Κερσοβλέπτου, καὶ πενθερὸς τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθην. Ἰφικράτους, πολιτογραφηθεὶς καὶ στεφανωθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ὡς σύμμαχος αὐτῶν, ὕστερον δὲ ἐκπολεμωθεὶς πρὸς αὐτούς, ἢ τέλος φονευθεὶς συνωμοσίᾳ τῶν ἀδελφῶν του.

3) βασιλεὺς τῆς Παφλαγον., σύγχρονος καὶ σύμμαχος τοῦ Ἀγησιλάου.

Κότυς, υος (ἡ), = Κοτυττώ.

Κοτυττορίς, ίδος (ἡ), μαγισσά τις παρὰ Θκρτ.

Κοτυττὼ, οῦς (ἡ), θεὰ τῶν ἡδονῶν ἢ τῆς ἀκολασίας, τῆς ὁποίας ἡ λατρεία εἰσήχθη ἀπὸ τῆς Θράκης εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἰδίως εἰς τὴν Κόον, Κόρινθον καὶ Ἀθήνας, ὅπου ἐορτάζοντο εἰς τιμὴν αὐτῆς καὶ τὰ Κοτύττια, (οἱ ἱερεῖς αὐτῆς ἐκαλοῦντο Βάπται).

Κοτύωρα (τὰ), π. παραθαλ. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, ἄποικος τῶν Σινωπέων, (Μπουγιουκκαλέ), (ὁ πολ. Κοτυωρίτης).

Κούαδοι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν., κατ' ἀρχὰς σύμμαχοι καὶ ἔπειτα ἐχθροὶ τῶν Ῥωμαίων.

Κουϊρῖνος (ὁ) Quirinus, οὕτως ἐπωνομάσθη ὁ Ῥωμύλος μετὰ τὴν ἀποθέωσίν του.

Κουϊρῖνος λόφος (ὁ), Collis Quirinalis, εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων τῆς Ῥώμης.

Κούναξα (ἡ), χωρ. τῆς Μεσοποτ. ἢ Βαβυλῶνι, παρὰ τὸν Εὐφράτην, ὅπου ἡττηνεύθη ὁ νεώτερος Κῦρος, πολεμῶν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του.

Κουκουσὸς (ἡ), π. τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ Κατανδίας.

Κουρᾶλιος (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ. χυν. εἰς τὸν Πηνειόν. 2) ποτ. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Κορώνειαν, ὁ ἄλλως Φάλαρος, μετονομασθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπιστρεψάντων Βοιωτῶν.

Κουρὴς, ῆτος (ὁ), ὁ πρῶτος εἰσηγητὴς τῶν ἐν Κρήτῃ Κουρήτων.

Κουρῆτες (οἱ, Α', οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους τῆς Αἰτωλ. (Ἀκαρνᾶνες, ἴσως Δέλεγες, ἐκβληθέντες ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ, (πιθανῶς ὅτε ἐκουρεύοντο, ἀντ' ἐναντίας τῶν Ἀχαρνάνων), καὶ 2) Β'. ἱερεῖς τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς Κρήτης (νεανικὴ τὴν ἡλικίαν, κοῦροι), ἐκτελοῦντες δι' ἐνόπλων καὶ θορυβώδους ὀρχήσεως τὰ ὄργια τῶν, εἰς τοὺς ὁποίους (νομιζομένους δαίμονας ὑπαδοὺς τῆς Κυβέλης) ἀποδίδονται πολλαὶ τῶν εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον χρησίμων ἐφευρέσεων, ὅθεν συγχέονται μετὰ τῶν Κορυβάντων.

Κουρῆτις, ιδος (ἡ), ἡ περὶ τὸν Πλευρῶνα χώρα τῆς Αἰτωλ., ὅπου κατῴκων οἱ Κουρῆτες.

Κοῦρτον (τὸ), π. τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὸν Πλευρῶνα. 2) π. παραθαλ. πρὸς νότον τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Κουριεύς).

Κούρτιος (ὁ), Ῥοῦφος, Ῥωμαῖος ἱστοριογράφος, ὑπατεύσας ἐπὶ Τιβερίου ἢ Κλαυδίου, ἢ συγγράψας ἱστορίαν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου εἰς βιβλία δέκα.

Κουφαγόρας, α (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ἐν Μαραθῶνι τυφλωθέντος ἀφράτως Ἐπιζήλου.

Κῶαν, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

Κέως (ἡ), Π. ἀντὶ Κῶος.

Κραγαλεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Δρύοπος, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπολλ. εἰς βράγον διὰ τὴν περὶ τῆς Δηϊάνειρας ὑπὲρ τοῦ Ἡρακλέους φιλίαν του, καὶ τιμώμενος ὑπὸ τῶν Αἰνιανίων ὡς ἥρως.

Κράγος (ὁ), β. καὶ π. τῆς Λυκίας. 2) β. τῆς Κιλικ. παρὰ τὴν Ἀντιόγειαν.

Κράθις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀχαΐας, παρὰ τὰς Αἰγὰς, πηγ. ἐκ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους. 2) ποτ. τῆς Ἰταλ. παρὰ τὴν Σύβαριν, (Crati).

Κράμβις, ιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φινέως ἢ τῆς Κλεοπάτρας, τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς

του, πεισθέντος εἰς τὰς διαβολὰς τῆς δευτέρας τε γυναικὸς Ἰδαίας.

Κράμβουσα (ἡ), π. τῆς Λυκ. 2) νῆσος ἐπέκεινα τῆς Κιλικίας παρὰ τὸ Ὠκεανόν.

Κρανάα (Δωρ.) ἀντὶ

Κρανάη (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Κραναοῦ καὶ τῆς Πεδιάδος, θυγατρὸς τοῦ Μίνωος. 2) (γεωγρφ.) νῆσος παρὰ τὴν Ἀττικήν, ἡ ἄλλως Ἑλένης νῆσος καὶ κοινῶς Μακρονῆσι, ἡ 3) νῆσος τοῦ Ἀκκωνικοῦ κόλπου παρὰ τὸ Γύθειον. (Μαραθωνῆσι).

Κρανεάχμη (ἡ), θυγ. τοῦ Κραναοῦ.

Κρανααός, (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, διαδεχθεὶς τὸν Κέκροπα.

Κρανάπης(σσης), ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μητροβάτου, ἡγεμόνος τοῦ ἐν Ἄσσῳ Δασκυλίου.

Κράνειον (τὸ), ἄλσος κυπαρίσσων μὲ γυμνάσιον παρὰ τὴν Κόρινθον.

Κράνιαι (αἱ), π. τῆς Κεφαλληνίας.

Κράνιον (τὸ), = Κράνειον.

Κρανναῖον, ῶνος (ἡ), = Κρανῶν.

Κρανταῖ, οὖς (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Κράντωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν Λαπίθων, υἱὸς τοῦ Ἀμύντορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κενταύρου Δημολέοντος ἐν τῇ Κενταυρομαχίᾳ.

Κρανών, ῶνος, (ἡ), π. τῆς Παλαιγιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, ἡ πρότερον Ἔφυρα, (ὁ πολ. Κρανώνιος).

Κράπαθος (ὁ), Π. ἀντὶ Κάρπαθος.

Κραταΐς, ΐδος (ἡ), ἡ μήτηρ τῆς Σκύλλης.

Κρατεμένης, ους (ὁ), Χαλκιδεύς τις ἐξ Εὐβοίας, ἀποικίσας τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Ζάγκλην.

Κρατεύας, α (ὁ), = Κρατέας. 2) Μακεδών τις, φονεύσας τὸν Ἀρχέλαον, βασιλέα τῆς Μακ.

Κρατήρ, ῆρος (ὁ), κόλπος τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Μισηνοῦ καὶ Ἀθηναίου.

Κράτης, ητος (ὁ), Ἀθηναῖος, ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. 2) Θηβαῖος, φιλόσοφος Κυνικός, μαθητὴς τοῦ Διογένους. 3) γραμματικός τις ἐν τῇ ἐν Κιλικίᾳ Μαλλοῦ, σύγχρονος τοῦ Ἀριστάρχου.

Κρατησικλῆς, έους (ὁ), Σπαρτιάτης, πατὴρ τοῦ ναυάρχου τῶν Ἀχαιῶν Θρασυμηλίδα.

Κρατησιππίδας, α (ὁ), ναύαρχος τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Κρατίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Κράτητος παρὰ Θκρτ.

Κρατιδώ, έους (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς γυναικὸς τοῦ Νέστορος Ἀναξιβίας.

Κρατῖνος (ὁ), Ἀθηναῖος, ποιητὴς κωμικός, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους. 2) ἕτερος, νεώτερος αὐτοῦ. 3) στρατηγὸς τῶν Ἀθην., σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 4) γλύπτης ἐξ Ἀσκαλ. 5) φιλοκυβιστητής, σύγχρονος τοῦ Μ. Ἀλεξ.

Κράτιππος, (ὁ), Ἕλλην ἱστοριογράφος, ἐξακολουθήσας τὴν συνέχειαν τῆς Ἱστορίας τοῦ Θουκιδ. 2) φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ Μιτυλήνης, παρὰ τῷ ὑποίῳ ἐμαθήτευσεν ἐν Ἀθήναις ὁ Κικέρων.

Κρατύλος (ὁ), φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ἡρακλείτου καὶ διδάσκαλος τοῦ Πλάτωνος, ἐντιγράψαντος ἕνα τῶν διαλόγων του εἰς ὄνομά του.

*Κραῦγις, ιδος (ὁ), Μεγαλοπολίτης, πατὴρ τοῦ Φιλοποίμενος.

Κρέουσα, Δωρ. ἀντὶ Κρέουσα.

Κρεῖον (τὸ), β. τῆς Ἀργολ.

Κρειοντιάδης, Κρεοντιὰς καὶ Κρειοντεὺς, Π. ἀντὶ Κρεοντιάδης κτλ.

Κρεῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήσας ἐκ τῆς Εὐρυβίας τὸν Ἀστραῖον κτλπ. Ἶδε καὶ Κρῖος.

Κρείων, οντος (ὁ), Π. ἀντὶ Κρέων.

Κρεμαστὴ (ἡ), ἐπίθετον τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἀφέτης. 2) χωρίον τι παρὰ τὴν Ἄβυδον.

Κρεμμύων (ὁ), = Κρομμύων.

Κρεμών, ῶνος καὶ Κρεμώνη (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. παρὰ τὸν Πάδον.

Κρεοντιάδης, ου (οἱ, πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Κρέοντος. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Μεγάρας, θυγατρὸς τοῦ Κρέοντος.

Κρεόπωλον (τὸ), τὸ ἄλλως Κρεῖον ὄρος τῆς Ἀργολ.

Κρέουσα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἐρεχθέως, γυνὴ τοῦ Ξούθου, γεννήσασα πρωτοῦ ἐκ τοῦ Ἀπόλλ. τὸν Ἴωνα. 2) θυγ. τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, γενομένη ἀφανὴς μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας. 3) θυγ. τοῦ Κρέοντος, βασιλέως τῆς Κορίνθου, ἡ ἄλλως Γλαύκη, ἥτις, ἐνῷ ἐνυμφεύετο τὸν Ἰάσονα, καταλεχθὴ παγγενεὶ δι' ἑνὸς χιτῶνος ὑπὸ τῆς Μηδείας. 3) (γεωγρφ.) = Κρέουσα.

Κρεσφόντης, ου (ὁ), εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, υἱὸς τοῦ Ἀριστομάχου λαβὼν εἰς τὸ μερίδιον αὐτοῦ τὴν Μεσσηνίαν, καὶ φονευθεὶς μετὰ τῶν υἱῶν αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἐντοπίων, ἐκτὸς τοῦ Αἰπύτου, ὃς τις ἐβασίλευσε τῆς χώρας.

Κρεύσις, εως καὶ ιος (ἡ), π. παραθαλ. μὲ λιμένα ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Βοιωτ., ἐπίνειόν ποτε τῶν Θεσπιῶν.

Κρέων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μενοικέως ἀδελφὸς τῆς Ἰοκάστης, βασιλεύσας τῶν Θηβῶν μετὰ θάνατον τοῦ Λαΐου, ἢ πάλιν ὕστερον μετὰ τὸν θάνατον τῶν υἱῶν τοῦ Οἰδίποδος. 2) βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Γλαύκην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἰάσων, παραγωνίσας τὴν Μήδειαν, ἥτις, πρὸς ἐκδίκησιν, ἔκαυσε ἐν αὐτῇ ἐν τὸν πατέρα της. 3) πατὴρ τοῦ Λυκομήδους, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν ἡρώων. 4) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Εὐμήδους. 5) πατὴρ τοῦ Σκόπα, ἡγεμόνος τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Κραννῶνος.

Κρεώνδαι ἀντὶ Κρεοντίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κρέοντος, ἡγεμονεύουσά τις οἰκογένεια ἐν Θεσσαλίᾳ.

Κρεώφυλος (ὁ), φίλος τοῦ Ὁμήρου, Χῖος ἢ Σάμιος.

Κρηθείδας (Δωρ. ἀντὶ Κρηθείδης), α (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Κρηθέως.

*Κρηθεὶς, ῆδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ θυγ. τοῦ Κρηθέως, ἡ Ἱππολύτη.

Κρηθεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου ἢ τῆς Ἐναρέτης ἢ Λαοδίκης, κτίτωρ τῆς Ἰωλκοῦ, νυμφευθεὶς τὴν ἀνεψιὰν αὐτοῦ Τυρώ, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Αἴσονα κτλ.

Κρήθων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διοκλέους, ἡγεμόνος τῶν ἐν Μεσσηνίᾳ Φερῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰνείου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας.

*Κρήμνα, ης (ἡ), π. τῆς Ἰσαυρίας.

Κρημνοί (οἱ), π. τῆς Σκυθ. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τανάϊδος εἰς τὴν Μαιῶτιν, (Ταϊγάνι).

Κρῆναι (αἱ), χωρ. τῆς Ἀκαρναν. παρὰ τὸ ἐκεῖσε Ἄργος.

Κρηναῖαι πύλαι (αἱ), μία τῶν πυλῶν τῶν Θηβῶν ἀπὸ τῆς αὐτόθι, κατ' ἐξοχὴν καλουμένης, κρήνης Δίρκης.

Κρηνίδες (αἱ), π. τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος, ἢ ὕστερον Φίλιπποι. 2) π. τῆς Βοιωτ.

Κρής, Κρητὸς (ὁ), ὡς ἐθνικὸν, ὁ κάτοικος τῆς Κρήτης. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύμφης Ἰδαίας, ἢ 3) εἷς νῶν Γιγάντων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ Κρήτη.

Κρήσιον (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ. 2) π. τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Κρησιεύς).

Κρῆσσα, ης (ἡ), ὡς ἐθν. ἡ κάτοικος τῆς Κρήτης. 2) (γεωγρφ.) λιμὴν τῆς Θρᾴκ. Χερσονήσου παρὰ τὰς Αἰγάς. 3) π. τῆς Παφλαγ., κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως, (ὁ πολ. Κρησσαῖος).

Κρηστῶν, ῶνος καὶ Κρηστώνη (ἡ), ἀρχαία τις Πελασγικὴ πόλις ἐν Θρᾴκῃ, (ὁ πολ. Κρηστωνιήτης).

Κρηστωνία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Θρᾴκης μεταξὺ τῶν ποταμῶν Στρυμόνος καὶ Ἀξιοῦ.

Κρήτη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀστερίωνος, γυνὴ τοῦ παλαιοῦ Μίνωος. 2) θυγ. τοῦ Δευκαλίωνος, ἡ 3) ἑνὸς τῶν Κουρήτων, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη 4) (γεωγρφ.) μία τῶν μεγαλητέρων νήσων τῆς μεσογείου θαλάσσης, παρατείνουσα ἐν περικλείουσι πρὸς μεσημβρ. τὸ Αἰγαῖον, καλουμένη δὲ πρότερον Ἰδαία καὶ Μακάρων νῆσος, καὶ ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου Ἑκατόμπολις, ὡς πολισθεῖσα πρωϊμώτερον τῶν λοιπῶν νήσων, καὶ ἀκμάσασα διὰ τὴν εὐνομίαν της, ἰδίως ἐπὶ τοῦ Α'. καὶ Β'. Μίνωος, ἀπὸ τῆς σοφῆς νομοθεσίας τῶν ὁποίων ὠφελήθη καὶ ὁ νομοθέτης τῶν Σπαρτιατῶν Λυκοῦργος, (τὸ ἐθν. Κρὴς ἢ τὸ θηλ. Κρῆσσα).

Κρητηνία (ἡ), χωρ. τῆς Ῥόδου, ὅπου κατῴκησεν ὁ Ἀλθαιμένης, υἱὸς τοῦ Κατρέως.

Κρητίνης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ τυράννου Ἀναξιλάου ἐκ Ῥηγίου τῆς Ἰταλίας.

Κρισσος (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Εὐάδνης.

Κριθωτὴ (ἡ), π. τῆς Θρᾴκ. χερσονήσου πλησίον τῆς Μαδύτου, ἡ ὕστερον Καλλιπολις. 2) ἀκρωτ. τῆς Ἀκαρν. παρὰ τὴν πόλιν Ἀλύζειαν.

Κρίμισα καὶ Κρίμισσα (ἡ), ἀκρωτ. ἢ πόλις τῆς Βρεττίας ἐν τῷ κάτω Ἰταλίᾳ, (Cap Piccoli).

Κρημισὸς καὶ Κριμισσὸς (ὁ), ποτ. τῆς κά-

τω Ἰταλ. ῥέων διὰ τῶν Βρεττίων, 2) ποτ. τῆς Σικελ., ῥέων διὰ τῶν νοτιοδυτικῶν αὐτῆς παραλίων, (Belice Destro).

Κριναγόρας, ου (ὁ), ἐπιγραμματοποιὸς ἐκ Μιτυλήνης.

Κρίνιππος (ὁ), πατὴρ τοῦ Τηρίλλου, τυράννου τῆς ἐν Σικελίᾳ Ἱμέρας ἐπὶ τῶν Μηδικῶν.

Κρινώ, οῦς (ἡ), μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ.

Κρῖος (ὁ), = Κρεῖος. 2) εἷς τῶν ἐν Αἰγίνῃ ἰσχυόντων ἐπὶ Δαρείου τοῦ Α΄, υἱὸς τοῦ Πολυκρίτου καὶ 3) ἕτερος, ἔγγονος πιθανῶς αὐτοῦ, υἱὸς ἄλλου Πολυκρίτου, ναυαρχῶν τῶν Αἰγινητῶν ἐν Σαλαμῖνι. 4) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἀχαΐας. 5) ποτ. τῆς αὐδ. παρὰ τὴν Σίπυλον.

Κριοῦ μέτωπον (τὸ), ἄκρωτ. πρὸς τὸ δυτικονότιον τῆς Κρήτης, (Κάβο Κριο). 2) ἄκρωτ. πρὸς μεσημβρ. τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, (Κάπ Ἄγια).

Κρῖσα καὶ (ὀρθότ.) Κρίσσα (ἡ), π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων, καὶ χρησιμεύσασα ὡς λιμὴν μόνον τῶν Δελφῶν, (Ξρυσά), (ὁ πολ. Κρισσαῖος).

Κρισαῖος καὶ (ὀρθότ.) Κρισσαῖος κόλπος (ὁ), ὁ περὶ τὴν πόλιν Κρίσσαν, μέρος τοῦ Κορινθιακοῦ, (Κόρφος τῶν Σαλώνων).

Κρισίη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων, (ὅπου ὁ Διονόδωρ. διαφθ. Χρυσηΐς).

Κρῖσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φώκου καὶ πάππος τοῦ Πυλάδου.

Κρίσων καὶ Κρίσσων, ωνος (ὁ), περίφημος σταδιοδρόμος ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Ἱμέρας.

Κριτάλλα (τὰ) ἢ Κριτάλλαι (οἱ), π. τῆς Καππαδοκ. ἐπὶ τοῦ Ἅλυος.

Κριτίας, ου (ὁ), ὁ παλαιὸς, υἱὸς τοῦ Δροπίδου, σύγχρονος σχεδὸν τοῦ Σόλωνος. 2) υἱὸς τοῦ Καλλαίσχρου, ἔγγονος τοῦ πρωτέρου, συγγενὴς τοῦ Πλάτωνος, καὶ μαθητὴς κατ' ἀρχὰς τοῦ Σωκρ., ἔπειτα δὲ ἄσπονδος αὐτοῦ ἐχθρὸς, εἷς τῶν 30 τυράννων, φονευθεὶς ἐν τῇ ἐν Πειραιεῖ μάχῃ. 3) συγγραφεὺς Ἑλλάνων, γράψας περὶ Ἑλληνικῶν πολιτειῶν.

*Κριτίας καὶ ὄχι Κριτίας (ὁ), ἀγαλματοποιός τις παρὰ Παυσαν. (Α΄, ἡ ξ΄ κγ΄).

Κριτόβουλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρίτωνος ἐξ Ἀθηνῶν, μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Σωκρ. 2) ἰατρὸς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου.

Κριτόδημος καὶ Δωρ. Κριτόδαμος (ὁ), ἰατρὸς Κῴος παρ' Ἀρρ. (Ἀναβ. ΣΤ΄, ιά, 1) 2) Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ Κλείτορος.

Κριτολαΐδας, ο (ὁ), Σπαρτιάτης, σύγχρονος τοῦ Σολωνος.

Κριτόλαος (ὁ), φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ Φασηλίδος, ἀκμάσας περὶ τὸ 200 πρὸ Χ., καὶ πρεσβεύσας μετὰ τοῦ Καρνεάδου καὶ Διογένους τοῦ Στωϊκοῦ ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων εἰς Ῥώμην. 3) στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν εἰς τὸν κατὰ τῆς Σπάρτης πόλεμον, ἐκπολεμώσας πρῶτος τοὺς Ῥωμαίους κατὰ τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ, ἢ ἀποθανὼν εἰς μίαν μετὰ τοῦ Μετέλλου μάχην.

Κρίτων, ωνος (ὁ), πλούσιος μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Σωκρ.

Κρίωα (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, (ὁ δημ. Κριωεύς).

Κροβύζοι (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης ἢ τῆς Μοισίας, κατοικοῦν πρὸς μεσημβρ. τοῦ Ἴστρου ἢ περὶ τὴν Ὀδησσόν.

Κρόεσσα (ἡ), θυγ. τῆς Ἰνοῦς, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Βύζαντα, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Κερόεσσα).

Κροῖσμος (ὁ), Τρωαδίτης τις, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μέγητος.

Κροῖσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλυάττου, τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, καταπολεμηθεὶς καὶ αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ Κύρου τοῦ Μεγάλου.

Κροκάλη (ἡ), Νύμφη τις συνόμιλος τῆς Ἀρτέμιδος. 2) ἑταίρα τις παρὰ Λουκ.

Κροκέαι (αἱ), πολίχν. τῆς Δακων., (ὁ πολ. Κροκεάτης).

Κράκιον πεδίον (τὸ), ἢ περὶ τὸν Ἀμφρυσσον ποταμὸν τῆς Φθιώτιδος πεδιάς, ὅπου ὁ Ἀπόλλων ἐποίμανε τὰς βοῦς τοῦ Ἀδμήτου.

Κροκοδείλων πόλις (ἡ), π. τῆς μεσαίας Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς λίμνης τῆς Μοίριδος, ἡ ὕστερον Ἀρσινόη. 2) π. τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, (ὁ πολ. Κροκοδειλοπολίτης).

Κροκύλεια (τὰ), χωρ. ἢ νησίδιον τῆς Ἰθάκης.

Κροκύλειον καὶ Κροκύλιον (τὸ), π. τῆς Αἰτωλ. ἢ τῆς Ἀκαρναν. παρὰ τὴν Λευκάδα.

Κροκύλος (ὁ), ποιμήν τις παρὰ Θκρτ.

Κράκων, ωνος (ὁ), πατὴρ τῆς Μεγανείρας, γυναικὸς τοῦ Ἀρκάδος.

Κρομμύων ἢ Κραμυών, ωνος ἡ ὠνος (ὁ), π. τῆς Μεγαρίδος ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κορινθίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀργότερα συμπεριελήφθη, (περὶ αὐτὴν διέτριβεν ἡ Κρομμυωνία Ὗς, ἢ ἄλλως Φαιά, τὴν ὁποίαν ἐφόνευσεν ὁ Θησεύς).

Κρονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου.

Κρόνιον (τὸ), κυρ. ἱερὸν τοῦ Κρόνου, (ὅθεν 2) β. τῆς Ἤλιδος παρὰ τὴν Ὀλυμπίαν.

*Κρόνιος (ὁ), εἷς τῶν μηνοτήρων τῆς Ἱπποδαμείας.

Κρόνιππος (ὁ), κωμικῶς πεπλασμένον ὄνομα, μέγας χρονόληρος.

Κρονίων, ωνος καὶ Π. ονος (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου.

Κρόνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ ἢ τῆς Γῆς, γεννήσας ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Ῥέας τὸν Ποσειδῶνα, τὸν Πλούτωνα, τὴν Ἥραν, τὴν Δήμητρα, τὴν Ἑστίαν ἢ τὸν Δία, ὅστις, ἐκβαλὼν αὐτὸν τῆς ἀρχῆς, ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον μὲ τοὺς λοιποὺς Τιτᾶνας· κατὰ δὲ τὴν μυθολογίαν τῶν Ῥωμαίων, ὁ Κρόνος, ἐκπεσὼν τοῦ Οὐρανοῦ, ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου, ἐξημερώσας τὰ ἤθη τῶν κατοίκων καὶ διδάξας αὐτοὺς τὴν γεωργίαν καὶ τὰς εἰρηνικὰς τέχνας, ἐτιμήθη μεγάλως καὶ ἡ ἐποχὴ αὕτη ὠνομάσθη Χρυσοῦς αἰών, εἰς μνήμην τῆς ὁποίας ἑορτάζοντο κατ' ἔτος τὰ Κρόνια ἢ Σατουρνάλια, εἴδος καρναβαλίων· ὁ δὲ ναὸς αὐτοῦ ἐν Ῥώμῃ ἐχρησίμευε ἢ ὡς θησαυροφυλάκιον. Οἱ Ἕλληνες ἐπροσωποποίουν εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἀρχαίας ταύτης θεότητας τὸν Χρόνον, ὅθεν καὶ τὸν παρίστανον ὡς γέροντα φαλακρὸν, ὀρεπαννηφόρον, κατατρίνοντα τὰ τέκνα του κτλ., τὸ δὲ ὄνομά του εἰς τὴν καινὴν ὁμιλίαν ἐσήμαινε γέροντα ξεμωραμένον, ἐξ οὗ καὶ ἡ παροιμία: ὁ Κρονίων βζεν κ.

Κρονοπόλων, ωνος (ὁ), Κωμ., νομοθέτης τῶν Κρωνίων.

Κρουσαίη (ἡ), ἡ πρὸς τὰ ἀνατολικὰ παράλια τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου χώρα τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου.

Κράταλος (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας.

Κρότων, ωνος (ὁ), ἥρως τις φονευθεὶς ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., ἀφ' οὗ ἐκλωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. τῶν Βρεττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν περὶ τὴν 17 Ὀλυμπ., περίφημος διὰ τὸ ὑγιεινὸν κλίμα ἐκ ἧς τοὺς ἀθλητάς της, (ὁ πολ. Κροτωνιάτης).

Κροτωνιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Κροτώπου.

Κρότωπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, μετοικήσας ὕστερον εἰς Μέγαρα, πατὴρ τῆς Ψαμάθης, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Αἰτωλόν.

*Κρουνοί (οἱ), πηγὴ τῆς Ἠλίδος ἢ 2) ἄλλη τῆς Ἀρκαδ. 3) π. τῆς Μυσίας ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, ἡ ὕστερον Διονυσόπολις.

*Κρουσις, ίδος (ἡ), = Κρουσαίη.

*Κρουστομερία (ἡ), π. τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλ., (ὁ πολ. Κρουστομερῖνος).

Κρύα (ἡ), π. τῆς Δυκ., (ὁ πλ. Κρυεῖς).

*Κρυασσὸς (ἡ), π. τῆς Καρ., (ὁ πολ. Κρυασσεὺς καὶ τὰ θηλ. Κρυασσίς).

Κρωβίαλος (ἡ), π. τῆς Παφλαγ., (ὁ πολ. Κρωβιαλεύς).

Κρωβύλη (ἡ), χωρ. τῆς Θρᾴκης.

Κρώβυλος (ὁ), Ἀθηναῖος, ἴσως ὁ παρ' Ἀλλιανῷ ὀψοποιός.

Κρῶμνα (ἡ), φρούρ. τῆς Παφλαγ. ἐνωθὲν ἀργότερα μὲ τὴν Ἀμασίαν.

Κρῶμνοι καὶ Κρῶμοι (οἱ), χωρ. ὀχυρὸν τῆς Ἀρκαδ.

Κρῶμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Ἀρκαδίᾳ Κρῶμνοι.

Κρῶπαι (αἱ), = τῷ

Κρωπεία ἢ Κρωπιὰ ἢ Κρωπιὰς (ἡ) δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Κρωπίδης ἢ Ἐκ Κρωπιδῶν).

Κρῶρι (τὸ), β. τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαΐδος, μεταξὺ Συήνης καὶ Ἐλεφαντίνης.

Κτέατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀκτορος ἢ τοῦ Παμεσιδ. καὶ τῆς Μολιόνης, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Εὐρύτου καὶ πατὴρ τοῦ Ἀμφιμάχου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. διότι συνεμάχει τῷ Αὐγείᾳ.

Κτενοῦς, οῦντος (ὁ), π. καὶ λιμὴν τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου.

Κτιμένη (ἡ), = Κτιμένη.

Κτησίας, ου (ὁ), περίφημος Ἕλλην ἱστοριογράφος ἐκ Κνίδου, ἰατρὸς τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος ἢ σύγχρονος τοῦ Ξενοφῶντος, συγγράψας ἱστορίαν τῶν Ἀσσυρίων, Περσῶν ἢ Ἰνδῶν, τῆς ὁποίας λείψανα μόνον διεσώθησαν.

Κτησίβιος (ὁ), περίφημος μαθηματικὸς ἐξ

Ἀλεξανδρείας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου.

Κτησικλῆς, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 111 Ὀλυμπ. 2) Ἀθηναῖος, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, διότι ἐρώντευσε συμπολίτην του τινὰ ἐν καιρῷ δημοσίου τελετῆς. 3) Ἴστ. ἀγράφ. γράψας Χρονικά. 4) ἀγαλματοποιός τις παρ' Ἀθην. (ΙΓ', 606).

Κτησίλαος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις, σύγχρονος τοῦ Πολυκλείτου.

Κτήσιον (τὸ), λιμὴν τῆς Κύπρου.

Κτήσιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀρμένου, ἢ πατὴρ τοῦ χοιροβοσκοῦ Εὐμαίου.

Κτήσιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πολυθέρσου ἐκ Σάμης, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Ἀστυδαμείας. 3) ἄλλος υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Δηϊανείρας, ἀδελφὸς τοῦ Ὕλλου. 4) μαθητὴς τοῦ Σωκρ., Παιανιεύς, ἀναφερόμενος πολλαχοῦ τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. 5) υἱὸς τοῦ Κρίτωνος, ἄλλος μαθητὴς τοῦ Σωκρ. 6) υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ Χαβρίου.

Κτησιφῶν, ῶντος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Λεωσθένους, περίφημος διὰ τὸ περὶ στεφανώσεως τοῦ Δημοσθένους νομοσχέδιόν του. 2) ἕτερός τις, πρεσβεύσας πρὸς Φίλιππον.

Κτησιφῶν, ῶντος (ἡ), π. τῆς Βαβυλωνίας ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Τίγριδος, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, ἢ ἐπὶ Πάρθων πρωτεύουσα τῆς χώρας ταύτης.

Κτήσυλλα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀλκιδάμαντος ἐκ τῆς νήσου Κέω, ἁρπαγεῖσα ὑπό τινος Ἀθηναίου Ἑρμοχάρους καὶ μετὰ θάνατον γενομένη ἀφανής, διὸ ἢ τιμηθεῖσα, κατὰ τὸν χρησμόν, μὲ ναὸν, ὑπὸ τὸ ὄνομα Κτησύλλης Ἀφροδίτης.

Κτιμένη (ἡ), θυγ. τοῦ Λαέρτου ἢ ἀδελφὴ τοῦ Ὀδυσσ. 2) (γεωγρφ.) π. τῶν Δολόπων ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ.

Κυαμόσωρος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ.

Κυάνεαι (αἱ), αἱ παρὰ τὸ πρὸς βορρᾶν στόμιον τοῦ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου δύο νησίδες ἢ σκόπελοι, αἱ πρότερον Πλαγκταὶ ἢ Συμπληγάδες, διότι, κινούμεναι, συνέτριβον τὰ διαπλέοντα πλοῖα, ἄχρις ὅτου, διαβάσης τῆς Ἀργοῦς μὲ τοὺς Ἀργοναύτας, ἐστερεώθησαν.

Κυανὴ (ἡ), Νύμφη τις ἐν Σικελίᾳ, συνοδεύουσα τὴν Περσεφόνην, ὅτε ἡρπάγη ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, ἢ μεταμορφωθεῖσα διὰ τοῦτο ὑπὸ τῆς λύπης της εἰς τὴν ἐν Συρακούσαις ὁμώνυμον αὐτῆς κρήνην. 2) θυγ. τοῦ Λιπάρα ἢ γυνὴ τοῦ Αἰόλου.

Κυάνιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δηϊμαλέως, καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀδράστου, ἐπιτροπεθείς, μετὰ θάνατον τοῦ πατρός του, ὑπὸ τοῦ Διομήδους.

Κυαξάρης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Φραόρτου, ἢ ἔγγονος τοῦ Δηϊόκου, βασιλεὺς τῆς Μηδίας περὶ τὸ 620 πρὸ Χ., ἀντιστὰς 28 ἔτη εἰς τὴν καταδυναστείαν τῶν Κιμμερίων Σκυθῶν καὶ καταρρίψας τὸ βασίλειον τῶν Ἀσσυρίων, ἀποθανὼν δὲ μετὰ τεσσαρακονταετῆ βασιλείαν ἐπεδιαδόχῳ τῷ Ἀστυάγει. 2) ὁ δεύτερος, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀστυάγους, περὶ τῆς ὑπάρξεως ὅμως τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ἀμφιβολία.

Κύβελα καὶ Κύβελλα (τὰ), β. καὶ χωρ. τῆς Φρυγ. παρὰ τὰς Κελαινάς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ Κυβέλη.

Κυβέλεια (ἡ), κώμη τῆς Ἰωνίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Μίμαντος.

Κυβέλη (ἡ), εἰς τὴν Φρυγίαν ἡ Ῥέα, συγχεομένη μὲ τὴν Γαῖαν καὶ τὴν Ἑστίαν, καὶ λατρευομένη ὡς θεὰ τῆς γονιμότητος καὶ εὐφορίας, τῆς ὁποίας ὅμως οἱ ἱερεῖς, καλούμενοι Γάλλοι καὶ ἔχοντες καὶ κορυφαῖον αὐτῶν τὸν Ἀρχιγάλλον, ἦσαν ἄπαντες εὐνοῦχοι.

Κυβέρνισκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σίκα ἐκ Δυκίας, εἷς τῶν ὑπονομάρχων τοῦ Περσικοῦ στόλου ἐπὶ Ξέρξου.

Κυβήβη (ἡ), Φρυγιστὶ ἡ Κυβέλη.

Κύβιστρα (τὰ), π. τῆς Κατσον. περὶ τὰ Τύανα.

Κυβαθήναιον (τὸ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, (ὁ δημ. Κυβαθηναιεύς).

Κυδαντίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Κυδαντίδης).

Κυδίας, ου (ὁ), περίφημός τις ζωγράφος ἐκ Κύθνου, σύγχρονος τοῦ Εὐφράνορος. 2) Ἀθηναῖος, ἀνδραγαθήσας εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις κατὰ τῶν μετὰ Βρέννου Γαλατῶν μάχην.

Κυδίππη (ἡ), μήτηρ τοῦ Κλεόβιος ἢ Βίτωνος, ἱέρεια τοῦ ἐν Ἄργει Ἥρας, ἐξ Βίτων. 2) ἡ γυνὴ τοῦ Ἀκοντίου, 3) τοῦ Ἀναξιλάου καὶ 4) τοῦ Κερκάφου.

Κύδνος (ὁ), ποτ. τῆς Κιλικ., πηγ. ἐκ τοῦ Ταύρου, καὶ ἐκβάλλων διὰ τῆς πόλεως Ταρσοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, (Καρὰ-σού).

Κύδραι (αἱ), π. τῶν ἐν Χαονίᾳ Βρυγῶν ἐν τῇ Ἠπείρῳ.

Κύδραρα (τὰ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Δυδίας παρὰ τὸν Μαίανδρον, ἡ ἑτέρα Ἀποδίκεια ἐπὶ Δύκῳ.

Κύδων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ἢ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Νύμφης Ἀκακαλλίδος, κτίστωρ τῆς ἐν Κρήτῃ Κυδωνίας. 2) Βυζάντιος, παραδοὺς τὴν πόλιν ταύτην εἰς τοὺς Ἀθην. καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην.

Κύδωνες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Κρήτης, ὕστερον δὲ μόνοι οἱ κάτοικοι τῆς Κυδωνίας.

Κυδωνία (ἡ), π. παραθαλ. πρὸς βορρᾶν τῆς Κρήτης, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μίνωος καὶ οἰκισθεῖσα ὑπὸ τῶν Σαμίων, ὅπου ἐλατρεύετο ἡ Κυδωνιὰς Ἄρτεμις, ἢ ἄλλως Δίκτυννα, (ὁ πολ. Κυδωνιάτης).

Κύζικος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἴνου καὶ τῆς Αἰνήτης, θυγατρὸς τοῦ Βύσσου, βασιλεὺς τῶν Δολιόνων, ὑποδεχθεὶς τοὺς Ἀργοναύτας, διαβαίνοντας ἐντεῦθεν, ἀλλὰ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰάσονος, διότι, μὴ γνωρίσας αὐτούς, βιασθέντας νὰ ἐπιστρέψωσι νυκτὸς ὑπὸ καιροκαιρίας, ἐξέπεσε κατ' αὐτῶν ὡς ἐναντίων· ἀπὸ τοῦ ὁποίου, τιμηθέντος ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν ὡς ἥρωος, ἔλαβε τὸ ὄνομα ἡ

Κύζικος (ἡ), νῆσος τῆς Προποντίδος, πλησίον τῶν παραλίων τῆς Μυσίας, ἑνωθεῖσα μὲ τὴν στερεὰν διὰ δύο γεφυρῶν ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. 2) π. ἢ λιμὴν ὁμώνυμος ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης, αὐξηθεῖσα ὑπὸ τῶν Μιλησίων, (ὁ πολ. Κυζικηνός).

Κυθείρη καὶ Κυθέρεια καὶ Κυθήρη (ἡ), ἐπίθετ. ἢ Ἀφροδίτη, τῆς ὁποίας ἱερὰ ἦσαν τὰ

Κύθηρα (τὰ), νῆσος τῆς Ἀκαρνανικῆς θαλάσσης, πρὸς τὸ δυτικονότιον τοῦ ἀκρωτηρίου Μαλέα, περίφημος διὰ τὸν ἐπ' αὐτῆς ναὸν τῆς Ἀφροδίτης Οὐρανίας, τῆς ὁποίας τὴν λατρείαν εἰσήγαγον εἰς αὐτὴν πρῶτοι οἱ Φοίνικες, (Τσερίγο), (ὁ νησ. Κυθήριος).

Κυθήρη (ἡ), = Κυθέρεια.

Κυθήριος (ὁ), ποτ. τῆς Πισάτιδος ἐν Ἤλιδι.

Κύθηρος (ἡ) καὶ Κύθηρον (τὸ), μία τῶν 12 ἀρχαίων πόλεων καὶ ἔπειτα δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, (ὁ δημ. Κυθήριος).

Κύθνος (ἡ), μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ, (Θερμιά, διὰ τὰς ἐν αὐτῇ θερμὰς πηγάς), (ὁ πολ. Κύθνιος).

Κυκήσιον (τὸ), π. τῆς ἐν Ἤλιδι Πισάτιδος.

Κυκλάδες (αἱ), αἱ περὶ τὴν Δῆλον 12 νῆσοι τοῦ Αἰγαίου.

Κυκλεύς, έως (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Ἀρίονος ἐκ τῆς ἐν Λέσβῳ Μεθύμνης.

Κυκλοβόρος (ὁ), ὁρμητικὸς τις χείμαρρος ἐν Ἀττικῇ.

Κύκλων, ωνος (ὁ), Ἀργεῖός τις, σύγχρονος τοῦ Ἀγησιλάου, δωροδοκηθεὶς ὑπὸ τῶν Περσῶν ἵνα διεγείρῃ πόλεμον ἐν Ἑλλάδι.

Κύκλωψ, ωπος (ὁ), κατ' ἐξοχὴν ὁ Πολύφημος. 2) (κλθ.) Γίγαντες ἀνθρωποφάγοι, υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἢ τοῦ Ποσειδῶνος, ἔχοντες ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου, καὶ ἐργαζόμενοι εἰς τὰ μεταλλεῖα τοῦ Ἡφαίστου, ἢ ζῶντες ἀπὸ τῶν προβάτων τὰ ὁποῖα ἔβοσκον, διατρίβοντες ποτὲ μὲν ἐν Σικελίᾳ περὶ τὴν Αἴτνην, ποτὲ δὲ ἐν τῇ Λήμνῳ, καὶ ἄλλοτε ἐπὶ τῆς νήσου Δικπάρας. Ὡς κτίσται καὶ οἰκοδόμοι, ἐλέγοντο εἶναι Θρᾷκες, μεταβάντες εἰς Κρήτην ἢ Πελοπόννησον, ὅπου ἔκτισαν τὸν Λαβύρινθον, τὴν Τίρυνθα, τὰς Μυκήνας καὶ ἄλλα κτίρια, τὰ ἀπ' αὐτῶν καλούμενα Κυκλώπεια, ἢ ἐπωνομάζοντο Γαστερόχειρες καὶ Ἐγχειραγάστορες, ὡς ἐκ τοῦ κόπου τῶν χειρῶν αὐτῶν τρεφόμενοι.

Κύκνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Πελοπίας, νυμφευθεὶς τὴν Θεμιστονόην, θυγατέρα τοῦ Κήϋκος, ἢ λῃστεύων τοὺς διερχομένους διὰ τῆς Θετταλίας, ἅμα ὅτε ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Πυρήνης, διατρίβων περὶ τὴν Μακεδονίαν καὶ φονεύων ὅλους τοὺς ἐκεῖθεν διαβαίνοντας, φονευθεὶς ἢ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Καλύκης, βασιλεὺς τῆς νήσου Τενέδου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. 4) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Ἥριας, ὡραιότατος, μεταμορφωθεὶς εἰς τὸ ὁμώνυμον πτηνὸν διὰ τὴν κακοήθειάν του.

Κυλλάβαρις, ιδος (ἡ), γυμνασίων τι πλησίον τοῦ Ἄργους, ἀπὸ τοῦ ἥρωος Κυλλάβαρου, τοῦ ὁποίου ἦτον πλησίον ὁ τάφος.

Κυλάβαρος καὶ Κυλαράβης (ὁ), υἱὸς τοῦ Σθενέλου, ἀρχαῖος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους.
Κυλλάνα (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Κυλλήνη.
Κυλλήν, ῆνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλέκτου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ
Κυλλήνη (ἡ), β. (τὸ ὑψηλότερον) τῆς Ἀρκαδ., περίφημον διότι ἐπ' αὐτοῦ ἐγεννήθη ὁ Ἑρμῆς, Κυλλήνιος ἀπ' αὐτοῦ καλούμενος, (Ζίρια). 2) π. παραθαλ. τῆς Ἠλιάδος, (Κλαρέντζα). 3) π. παραθαλ. τῆς Αἰολ. παρὰ τὴν Κύμην. 4) Νύμφη τις ἐξ Ἀρκαδίας, γυνὴ τοῦ Πελασγοῦ ἧς μήτηρ τοῦ Αυκάονος.
Κυλλύριοι ἡ (κατὰ τὴν διόρθ. τοῦ **Valkenaër**) Κιλλικύριοι (οἱ), οἱ δοῦλοι παρὰ τοῖς Συρακουσίοις.
Κύλων, ωνος (ὁ), πλούσιός τις ἐν Ἀθήναις, ἐπιχειρήσας περὶ τὸ 612 πρὸ Χ. νὰ τυραννήσῃ, καὶ κυριεύσας ἐπὶ τούτῳ μετὰ τῶν συνομοτῶν αὐτοῦ τὴν Ἀκρόπολιν, ἀλλ' ἐκπολιορκηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος Μεγακλέους, ὃς τις ἐφόνευσε δι' ἀπάτης ὅλους αὐτοῦ τοὺς συνομότας καταφυγόντας εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς καὶ ἐκ τούτου ἔλαβεν ἀφορμὴν τὸ Κυλώνειον ἄγος, (συγχ. μὲ τὸ Κύδων καὶ Κύκλων).
Κυματολήγη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.
Κύμη (ἡ), μία τῶν Ἀμαζόνων, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) π. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἡ μεγαλητέρα τῶν Αἰολικῶν, ἐπελεγομένη Φρικωνὶς, ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀσκρίδι Φρικίου ὄρους, ὡς πτισθεῖσα κατ' ἀρχὰς ὑπὸ Ἀσκρῶν, (Τσαντερλύ). 2) π. παραθαλ. τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδέων, ὅθεν ἧ Χαλκιδικὴ, (ὁ πολ. Κυμαῖος).
Κυμοδόκη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.
Κυμοθόη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.
Κυμοκόλεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ποσειδ., γυνὴ τοῦ Βριάρεω.
Κυμὼ, οὔς (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.
Κύνα (ἡ), θυγ. Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδ. καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμύντου, ἧς καὶ Κύννα.
Κυναίγειρος (ὁ), ὁ ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου, ἀριστεύσας εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην.
Κύναιθα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἐρυμάνθου, (ὁ πολ. Κυναιθεύς καὶ Κυναιθαιεύς, -αιέως).
Κυναιθὰ (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος. 2) ῥαψῳδός τις Κῖος, σύγχρονος τοῦ Πεισιστράτου.
*Κυνάρητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κόδρου, κτίστωρ τῆς Μυοῦντος.
Κυνέας, ου (ὁ), Θεσσαλὸς, φίλος ἧ σύμβουλος τοῦ βασιλέως Πύρρου.
Κυνέγειρος (ὁ), Π. ἀντὶ Κυναίγειρος.
Κύνης, ητος (ὁ), Ἀκαρνάν τις, υἱὸς τοῦ Θεολύτου παρὰ Θκδ.
Κυνήσιοι καὶ Κύνητες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰσπαν. ἡ Πορτογαλλ. κατοικοῦν περὶ τὸν Ἄνα (Γουαδιάνα) ποταμόν.
Κύνθος (ὁ), β. τῆς Δήλου, ὅπου ἐγεννήθησαν ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις.
Κυνία (ἡ), λίμνη τῆς Αἰτωλ. σχηματιζομένη ὑπὸ τοῦ Ἀχελώου κατὰ τοὺς Οἰνιάδας.
Κυνίσκα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀρχιδάμου, βασιλίσσης τῆς Σπάρτης, πρώτη νικήσασα γυνὴ εἰς τὰ Ὀλύμπια. 2) ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀγησιλάου. 3) Σικελή τις παρὰ Θκρτ.
Κυνίσκος (ὁ), ἐκωνομάζετο ὁ Ζευξίδαμος, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Σπαρτ. Λεωτυχίδου. 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι. 3) Μαντινεύς τις Ὀλυμπιονίκης παρὰ Παυσαν. (ΣΤ', δ', 11).
Κύννα (ἡ), ἑταίρα τις τῶν ἐν Ἀθήναις.
Κυνοκέφαλοι (οἱ), ἔθνος μυθῶδες παρ' Αἰσχύλῳ κλπ.
Κυνόπολις, εως (ἡ), ἴδε Κυνῶν πόλις.
Κυνόρτας (Δωρ. ἀντὶ) Κυνόρτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμύκλα καὶ τῆς Διομήδης, ἀδελφὸς τοῦ Ὑακίνθου, βασιλεὺς τῆς Λακεδ. καὶ πάππος τοῦ Τυνδάρεω κτλ.
Κυνόρτιον (τὸ), β. τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Ἐπίδαυρον.
*Κῦνος (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς Λαρύμνης.
Κῦνος (ἡ), π. καὶ ἀκρωτ. μὲ λιμένα τῶν Ὀπουντίων Λοκρῶν, ἐπίνειον τῆς Ὀποῦντος, ἀντικρὺ τῆς Αἰδηψοῦ.
Κυνοσαργες, εος-ους (τὸ), χωρ. ἐπί τινος λόφου πρὸς βορρᾶν τῶν Ἀθηνῶν, οὐ μακρὰν τοῦ Λυκείου, ἱεροῦ τοῦ Ἡρακλ., γυμνάσιον τῶν νόθων παίδων, ὅπου ἐδίδασκεν ὁ Ἀντισθένης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν Κυνικοὶ οἱ ὀπαδοί του, (ἡ λέξις παράγεται ἀπὸ τοῦ Κύων ἀργὸς, διότι, θυσιάζοντος τοῦ Διόμου εἰς τὸν Ἡρακλέα, λευκός τις κύων, ἁρπάσας μερίδα τῶν θυμάτων, μετέφερεν αὐτὴν ἐνταῦθα).
Κυνὸς κεφαλαὶ (αἱ), λόφος τις δικέρυφος παρὰ τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ πόλιν Σκότουσαν, ὅπου ὁ στρατηγὸς τῶν Ῥωμ. Κοΐντος Φλαμίνιος ἐνίκησε κατὰ κράτος Φίλιππον τὸν β', βασιλέα τῆς Μακεδ. τῷ 197 πρὸ Χ. 2) χωρ. τῆς Βοιωτ. μεταξὺ Θηβῶν καὶ Θεσπιῶν, ὅπου ἐγεννήθη ὁ Πίνδαρος.
Κυνόσουρα (ἡ), ἀκρωτ χερσονήσου τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν Ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, πρὸς μεσημβρ. τοῦ Μαραθῶνος.
Κυνὸς πόλις (ἡ), π. ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου.
Κυνὸς σῆμα καὶ Κυνόσημα (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Θρακικῆς χερσονήσου παρὰ τὴν Ἄβυδον, ὅπου ἦτον ὁ τάφος τῆς Ἑκάβης, μεταμορφωθείσης εἰς κύνα, ὅθεν ἐλέγετο καὶ Ἑκάβης μνημεῖον. 2) ἀκρωτ. τῆς Καρίας.
*Κύνουλκος (ὁ), εἷς τῶν παρ' Ἀθην. δειπνοσοφιστῶν.
Κύναυρα (τὰ), π. τῆς Ἀργολ.
Κυναυρία (ἡ), χώρα τῆς Ἀργολ. πρὸς τὰ σύνορα τῆς Λακωνίας, μὲ πρωτεύουσαν τὴν Θυρέαν, καταντήσασα, μετὰ πολλοὺς πολέμους, εἰς τὴν ἐξαιρίαν τῶν Λακεδαιμονίων, (τὸ τοπ. Κυναυρεὺς ἧ Κυναύριος).
*Κύνουρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περσέως.
Κυνὼ, οὔς (ἡ), ἡ κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Μήδων Σπακὼ, τροφὸς Κύρου τοῦ Μεγάλου.
Κυνῶν πόλις (ἡ), ἡ μεγάλη, μητρόπολις τοῦ Κυνοπολιτικοῦ νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, ὅπου ἐλατρεύετο ἰδίως ὁ Κυνοκέφαλος Ἀνουβὶς. 2) ἡ μικρὰ, π. ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, (ὁ πολ. Κυνοπολίτης).
Κυπαρισσήεις, εντος (ὁ), π. καὶ ἀκρωτ. τῆς Τριφυλίας ἐν Ἤλιδι, ἡ ὕστερον Κυπαρισσία, ἔρημος ἤδη ἐπὶ Στράβωνος, (Ἀρκαδιά). 3) παρ. τῆς Μεσσηνίας.
Κυπαρισσία (ἡ), = Κυπαρισσήεις (1). 2) π. καὶ λιμὴν τῆς Δακων. παρὰ τὸν αὐτόθι Ἀκοπὸν ποταμὸν, (ὁ πολ. Κυπαρισσεύς).
Κυπάρισσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μινύα ἧ ἀδελφὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ
Κυπάρισσος (ἡ), πολίχν. τῆς Φωκίδος παρὰ τοὺς Δελφοὺς ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, (κατὰ τὸν Παυσαν., ἡ ὕστερον Ἀντίκυρα).
Κύπασις, εως (ἡ), π. τῆς Θρᾴκ. Χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου παρὰ τὴν Καλλίπολιν.
*Κύπη (ἡ), π. τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Κυπαῖος).
Κύπρις, ιδος (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἀφροδίτη.
Κυπρόθεμις, ιδος (ὁ), τοπάρχης τῆς Ῥόδου, καταγαθεὶς ὑπὸ τοῦ σατράπου Τιγράνου.
Κύπρος (ἡ), μία τῶν μεγαλητέρων νήσων τῆς Μεσογείου θαλάσσης, ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Συρ. καὶ Κιλικ., ἱερὰ τῆς Ἀφροδίτης, τῆς ὁποίας ἡ λατρεία ἐν αὐτῷ πρῶτον εἰσήχθη ὑπὸ τῶν Φοινίκων, ὅθεν ἐλέγετο καὶ Κυπραγενὴς καὶ Κυπραγένεια, (ὁ νησ. Κύπριος).
Κύρα καὶ (ὀρθότ.) Κῦρα (τὰ), π. τῆς Σιγδιανῆς ἐντὸς Ἀσίᾳ, ἐπὶ τοῦ Ἰαξάρτα ποταμοῦ, κτίσμα Κύρου τοῦ Μεγάλου, ὅθεν ἐλέγετο καὶ Κύρου πόλις καὶ (παρὰ Πτολεμ.) Κυρέσχατα.
Κυράνα (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Κυρήνη.
Κύραυνις, ιος (ἡ), νησίδιον ἐλαιοφόρον ἧ οἰνοφόρον παρὰ τὴν Διέραν.
Κύρβαντες (οἱ), Π. ἀντὶ Κορύβαντες.
Κυρβία (ἡ), ἡ πρότερον Κυβίππη, γυνὴ τοῦ Κερκάφου ἧ μήτηρ τοῦ Ἰαλυσοῦ κλπ.
*Κύρεις (αἱ), ἴδε Κύρις.
Κυρὴ (ἡ), πτηνή τις, ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλ. ἐν τῇ Λιβύῃ, ὅταν ἐκτίσθη μετὰ ταῦτα ἡ Κυρήνη. 2) νῆσός τις τοῦ Περσικοῦ Κόλπου.
Κυρηβίων, ωνος (ὁ), ἐπώνυμον τοῦ Ἐπικράτους, ἀδελφοῦ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου.
Κυρηναία (ἡ), ἐπαρχία τῆς Λιβύης παρὰ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, ἡ ἄλλως Πεντάπολις, διὰ τὰς πέντε μεγάλας πόλεις της, ὧν προεῖχεν ἡ ἐπώνυμος αὐτῆς ἧ πρωτεύουσα Κυρήνη.
Κυρήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὑψέως, υἱοῦ τοῦ Πηνειοῦ, τὴν ὁποίαν ἁρπάσας ὁ Ἀπόλλων ἀπὸ τοῦ Πηλίου ὄρους (ὅπου ποιμαίνουσα, ἐφάνευσε μόνη ἕνα λέοντα) καὶ μετακομίσας εἰς Λιβύην, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀρισταῖον. Ἀπ' αὐτῆς ἐπωνομάσθη ἡ πρωτεύουσα τῆς Διβύας.
2) Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ἰδμονα. 3) μία τῶν ἐν Ἀθήναις ἐπισήμων ἑταιρῶν. 4) (γεωγρ.) π. πρωτεύουσα τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Διβύῃ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σπαρτιάτου Βάττου, ἀποικήσαντος εἰς αὐτὴν ἀπὸ τῆς νήσου Θήρας, (ὁ πολ. Κυρηναῖος).
Κυρῖνος (ὁ), = Κυιρῖνος.
Κύρις, εως (ἡ), π. τῶν Σαβίνων ἐν τῷ

Ἰταλίᾳ, πατρὶς τοῦ Νεμιᾶ, (ὁ πολ. Κυρίτης).

Κύρνος (ὁ), φίλος τοῦ κατηγοροῦ Θεόγνιδος, ἀναπερόμενος συχνάκις εἰς τὰ γνωμικά του. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ

Κύρνος (ἡ), ἡ παρὰ Ῥωμαίοις Κόρσικα, νῆσος μεγάλη τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐν Ἀσίᾳ Φωκαέων, (ὁ νησ. Κύρνιος). 2) χωρ. τῆς Κυβελίας περὶ τὴν Κάφυστον.

Κυράπολις, εως (ἡ), = Κῦρα (τά).

Κῦρος (ὁ), ὁ πρότερος ἢ παλαιὸς, υἱὸς τοῦ Καμβύσου, ἡγεμόνος τῆς Περσίδος καὶ τῆς Μανδάνης, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων Ἀστυάγους, μοναρχήσας πρῶτος ὅλης σχεδὸν τῆς Ἀσίας, ᾧ φονευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τῶν Μασσαγετῶν μάχῃ τῷ 530 πρὸ Χ. μετὰ 29 ἐτῶν ἔνδοξον βασιλείαν. 2) ὁ νεώτερος, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου καὶ τῆς Παρυσάτιδος, πολεμήσας πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἀρταξέρξην τὸν Μνήμονα, καὶ φονευθεὶς ἐν τῇ περὶ τὰ Κούναξα τῆς Βαβυλωνίας μάχῃ, ὅπου συνεμάχουν αὐτῷ καὶ 13,000 Ἕλληνες, τῶν ὁποίων τὰ συμβάντα περιέγραψεν ὁ Ξενοφῶν. 3) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς βορείου Ἀσίας, πηγ. ἐκ τῆς Ἀρμεν. ᾗ χυν. διὰ τῆς Ἰβηρ. καὶ Ἀλβαν. εἰς τὴν Κασπίαν, (Κούρ). 3) ποτ. τῆς Περσ., χυν. διὰ τῶν Παισαργάδων εἰς τὸν Περσικὸν Κόλπον, (Κορές).

Κύρου πόλις (ἡ), = Κῦρα (τά).

Κυρρέστης καὶ Κυρρήστης, ου (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Κυρρηστικῆς ἢ τῆς Κύρρου.

Κυρρηστική (ἡ), ἡ περὶ τὴν πόλιν Κύρρον χώρα τῆς Μακεδον. 3) ἐπαρχ. τῆς Συρ. παρὰ τὴν Κομμαγηνήν, τὸ Ἀμανὸν ὄρος, τὸν Εὐφράτην καὶ Ὀρόντην.

Κύρρος (ὁ), π. τῆς Μακεδ. 2) π. τῆς Κυρρηστικῆς ἐν τῇ Συρίᾳ, πλησίον τῆς Ἀντιοχείας, (Κορούς).

Κυρσίλος (ὁ), Ἀθηναῖος, λιθοβοληθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του, διότι, ἀντιχθεὶς εἰς τὴν περὶ ἐγκαταλείψεως τῶν Ἀθηνῶν πρότασιν τοῦ Θεμιστοκλ., ἐπρότεινε νὰ ὑπακούσωσι τοὺς Πέρσας. 2) Φαρσάλιος, ἱστοριογράφος καὶ συνέκδημος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Κύρτωνες (οἱ), πολίχν. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τῆς λίμνης Κωπαΐδος, (ὁ πολ. Κυρτώνιος).

Κυρτώνιον (τὸ), π. τῆς Ἑτρουρίας.

Κύτα (ἡ), π. τῆς Κολχίδος ἐπὶ τοῦ Φάσιδος, ὅπου ἐγεννήθη ἡ Μήδεια.

Κυταία καὶ Κυταΐς (ἡ), ἡ περὶ τὴν Κύταν χώρα τῆς Κολχίδος, (Κατάϊς), (τὸ ἐθν. Κυταῖος).

Κύταιον (τὸ), π. παραθαλ. τῆς Κρήτης, πρὸς μεσημβ. τοῦ ἀκρωτηρίου Διός.

*Κυτηΐς, ἴδος (ἡ), = Κυταία.

Κυτίνιον (τὸ), μία τῶν τεσσάρων Δωρικῶν πόλεων ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, (ὁ πολ. Κυτινιάτης).

Κυτίσσωρος καὶ Κυτίσωρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φρίξου ᾗ τῆς Χαλκιόπης, ὁ ἄλλως Κύτωρος.

*Κυτώνιον (τὸ), π. ἐπὶ τῶν μεθορίων Μυσ. καὶ Λυδ., (ὁ πολ. Κυτώνιος).

Κύτωρον (τὸ), = Κύτωρος (ἡ).

Κύτωρος (ὁ), = Κυτίσσωρος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ

Κύτωρος (ἡ), π. παραθαλ. μὲ λιμένα τῆς Παφλαγ. παρὰ τὴν Ἁμαξιν, (Κύτορες), (ὁ πολ. Κυτωρεύς).

Κύφαντα (τὰ), π. παραθαλ. τῆς Λακων., ἐρείπεσιν ἤδη ἐπὶ τοῦ Παυσανίου.

Κύφος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περράιβοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη καὶ 2) β. τῆς Θεσσαλ., ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ

Κύφος (ἡ), π. τῆς Περραιβίας ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ, (ὁ πολ. Κυφαῖος).

Κυχρεία (ἡ), ἡ Σαλαμίς, ἀπὸ τοῦ Κυχρέως.

Κυχρεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ᾗ τῆς Σαλαμῖνος, θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος, τὴν ὁποίαν ἀπῄλλαξεν ἐνὸς φοβεροῦ δράκοντος, ἀφεὶς διάδοχον αὐτοῦ τὸν Τελαμῶνα.

Κύψελα (τὰ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακων. 2) π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἔβρου, (Ἴψελα), (ὁ πολ. Κυψελῖνος ἢ Κυψελεινός).

Κυψελίδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Κυψέλου, (ὅθεν ‖. πλθ.) οἰκογένειά τις δυναστεύσασα πολλῶν χρόνων ἐν Κορίνθῳ.

Κύψελος καὶ ὄχι Κύψελλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰπύτου, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ., συμπράκτωρ τῶν Ἡρακλειδῶν καὶ πενθερὸς τοῦ Ἡρακλείδου Κρεσφόντου. 2) υἱὸς τοῦ Ἠετίωνος, ἀπόγονος τῶν ἐν Κορίνθῳ δυναστευόντων Βακχιδῶν, τῶν ὁποίων καταλύσας τὴν ἀριστοκρατικὴν ἐξουσίαν, ἐτυράννησε τῆς Κορίνθου περὶ τὸ 663 πρὸ Χ., καὶ ἀφῆκε διάδοχόν του, μετὰ τριακονταετῆ βασιλείαν, τὸν υἱὸν αὐτοῦ Περίανδρον, (τὸ ὄνομά του ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τῆς Κυψέλης, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ μήτηρ αὐτοῦ Λάβδα ἔκρυψεν αὐτὸν, ἵνα τὸν διασώσῃ ἀπὸ τῶν Βακχιαδῶν, καὶ τῆς ὁποίας λαμπρὸν ἐκ κέδρου ὁμοίωμα μὲ πολυτελῆ ἀνάγλυφα ἀφιέρωσεν ὕστερον αὐτὸς εἰς τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἡραῖον, ἀναβὰς ἐπὶ τοῦ θρόνου). 2) ὁ κατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Μιλτιάδου.

Κωγαίωνον (τὸ), β. τῆς Δακίας, νομιζόμενον ἱερὸν ὑπὸ τῶν περιοικούντων Γετῶν, παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἔῤῥεεν ὁ ὁμώνυμος ποταμός.

Κώης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως, τύραννος τῶν Μιτυληναίων ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Κώθων, ωνος (ὁ), ἐρημονήσιον τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου παρὰ τὰ Κύθηρα. 2) νησίδιον παρὰ τὴν Λιβύην, σχηματίζον ἕνα τῶν λιμένων τῆς Καρχηδόνος.

Κώκαλος (ὁ), βασιλεὺς τῆς ἐν Σικελίᾳ Καμίκου, ὑποδεχθεὶς τὸν Δαίδαλον, καὶ φονεύσας τὸν πρὸς καταβίωσιν αὐτοῦ πλεύσαντα εἰς Σικελίαν Μίνωα.

Κώκυτος (ὁ), ποταμὸς τοῦ Ἅδου. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Θεσπρωτ. ἐν Ἠπείρῳ, χυν. εἰς τὸν Ἀχέροντα, (Γλυκύ).

Κωλιάς (ἄκρα), άδος (ἡ), ἀκρωτ. ἐπὶ τῶν δυτ. παραλίων τῆς Ἀττικῆς μὲ ναὸν τῆς Ἀφροδίτης Κωλιάδος, περίφημον διὰ τὰ περὶ αὐτὸ κερασμένα πήλινα σκεύη.

Κωμαρχίδης, ου (ὁ), κωμικῶς πεπλασμένον ὄνομα ἐκ τοῦ κωμάρχου.

Κωμβρεια (ἡ), π. τῆς Μακεδ., ἐνέκειτο πρότερον εἰς τὴν Θρᾴκην.

Κωμίας, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά, ἔτος τῆς 55 Ὀλυμπ.

Κωμισηνὴ (ἡ), ἐπαρχία τῆς Παιονίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἑρκανίας, ἔθεν ᾗ παρ. Καμισηνή.

Κῶμον (τὸ), π. τῆς βορείου Ἰταλ., παρὰ τὴν λίμνην Λάριον, (Como).

Κωνάρας, α (ὁ), Αἰτόλος τις παρὰ Θκρτ.

Κωνκορδία (ἡ), Concordia Julia, π. τῆς ἄνω Ἰταλίας.

Κωνσεντία (ἡ), Consentia, π. πρωτεύουσά ποτε τῶν Βρεττίων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Κωνσταντῖνος (ὁ), ὁ ἐπικληθεὶς Μέγας, πρῶτος Χριστιανὸς αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων, υἱὸς Κωνσταντίνου τοῦ Χλώρου καὶ τῆς Ἑλένης, γεννηθεὶς τῷ 274 ἀπὸ Χ. καὶ ἀποθανὼν τῷ 337 εἰς 64 χρόνων ἡλικίαν. Οὗτος μετέφερε τὴν καθέδραν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους ἀπὸ τῆς Ῥώμης εἰς τὸ Βυζάντιον τῷ 330 ἀπὸ Χ., μετονομάσας αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του.

Κωνσταντίνου πόλις (ἡ), ἴδε Βυζάντιον.

Κωνστάντιος (ὁ), Φλάουιος Χλώρος, υἱὸς τοῦ Εὐτροπίου ἐκ τῆς ἐν Μοισίᾳ Δαρδανίας καὶ ἀνεψιὸς ἐκ μητρὸς τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου, στρατηγήσας τῶν Ῥωμαίων τῷ 270 ἀπὸ Χριστοῦ κατὰ τῶν Γερμανῶν, καὶ υἱοθετηθεὶς ὑπὸ τοῦ Μαξιμιανοῦ Βασιλεύσας τῆς Γαλλ. Ἱσπαν. Μαυριτ. ᾗ Βρετανίας, ἀφῆκε διάδοχόν του τὸν υἱὸν του Κωνσταντῖνον τὸν Μέγαν.

Κώνστας, αντος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, Constans.

Κωνώπα καὶ Κωνώπη (ἡ), π. τῆς Αἰτωλ., ἡ ὕστερον Ἀρσινόη, ἀπὸ τῆς γυναικὸς Πτολεμαίου τοῦ Β'.

Κῶπαι (αἱ), π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης, (Τοπόλια), (ὁ πολ. Κωπαῖος καὶ Κωπαιεὺς καὶ Κωπαΐτης)

Κωπαΐς, ίδος (ἡ), ἡ πρότερον Κηφισὶς ᾗ Λευκωνὶς λίμνη τῆς Βοιωτ. ἔχουσα 380 σταδίων περιφέρειαν, (λίμνη τῆς Δεικεδαδίας ἢ Τοπολιὰ).

*Κωράλιος (ὁ), = Κουράλιος.

*Κωράλις, ιος (ἡ), λίμνη τῆς Λυκαον.

Κώρυκος (ὁ καὶ ἡ), ἀκρωτ. καὶ π. ᾗ λιμὴν τῆς Κιλικ. ᾗ ἄλλη τῆς Παμφυλ. ἢ Λυκ., παρὰ τὴν ὁποίαν ἦτον τὸ Κωρύκιον ἄντρον {ὁμώνυμον τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε καὶ εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Παρνασσοῦ} ᾗ εἰς τὴν πεδιάδα τῆς ὁποίας ἐκαλλιεργεῖτο ὁ ἄριστος Κωρύκιος κρόκος, (οἱ κάτοικοί της, συνεννοημένοι μὲ τοὺς διαβοήτους πειρατὰς τῶν Μυονήσων, ἐπρόδιδον εἰς αὐτοὺς τοὺς ἐκπλέοντας ἐμπόρους, ὅθεν ἡ παροιμία: « Τί Κωρυκαῖος ἠκροάσατο, ἢ ἐπὶ τῶν παραδόξως γνωστοποιουμένων].

Κῶς, Κῶ (ἡ), νῆσος τοῦ Ἰκαρίου πελάγους ἀπέναντι τῆς Καρίας, πατρὶς τοῦ Ἱπποκράτους, τοῦ Ἀπελλοῦ κ.ἄ., ὁ νησ. Κῷος.

Κώσσαι (αἱ), = Κίσσαι.

Κωφαῖος (ὁ), Ἰνδός τις παρ' Ἀρρ.

Κωφὴν, ῆνος καὶ Κώφης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ. χυν. εἰς τὸν Ἰνδόν. 2) Ἰνδός τις παρ' Ἀρρ.

Κωφὸς (ὁ), λιμὴν τοῦ Τορωναίου κόλπου περὶ τὴν Παλλήνην.

Λ.

Λάα (ἡ) καὶ **Λάας** (ὁ), ἴδε Λᾶς.

Λαάθα (ἡ), π. τῆς εὐβοϊκ. Ἀραβ. ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου.

Λάβα (ἡ), καὶ **Λάβαι** (αἱ), π. μεσόγ. τῆς εὐβοϊκ. Ἀραβ.

***Λάβαξ**, ακος (ὁ), Λεπρεάτης, υἱὸς τοῦ Εὐφράνορος, Ὀλυμπιονίκης.

***Λάβαρα** (τὰ), π. τῆς Καρ., (ὁ πολ. Λαβρεύς).

Λάβας (Δωρ. ἀντὶ Λάβης), α (ὁ), Σικελιώτης τις παρὰ Θκρτ.

Λάβδα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀμφίονος, γυνὴ τοῦ Ἠετίωνος καὶ μήτηρ τοῦ Κυψέλου.

Λαβδακίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Λαβδάκου.

Λάβδακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πολυδώρου ἢ τῆς Νυκτηΐδος, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, πατὴρ τοῦ Λαΐου.

Λάβδαλον (τὸ), φρούρ. τῶν Συρακουσῶν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν Ἐπιπολῶν.

Λάβης (ὁ), κωμικὴ παρῳδία τοῦ ὀνόματος τοῦ Λάχητος, ὡς δωροδοκηθέντος ὑπὸ τῶν Σικελιωτῶν.

Λαβιηνός (ὁ), **Labienus**, ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων.

Λαβικάν (τὸ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (ὁ πολ. Λαβικανός).

Λαβίνιον (τὸ), ἴδε Δαουίνιον.

***Λαβότας**, α (ὁ), ποτ. τῆς Συρ.

Λάβρανδα (τὰ), κώμη τῆς Καρ. μεταξὺ Μυλάσων καὶ Ἀλαβάνδων (ὁ πολ. Λαβρανδεύς καὶ Λαβρανδηνός).

Λαβύνητος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος, κατά τινας, ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Νεμπουχαδνεζάρ. 2) ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρ. ἐπὶ Κύρου τοῦ Μεγάλου.

Λαβύρινθος (ὁ), ἓν γένει μέγα κτίριον μὲ πολλὰ χωρίσματα, ὅπου εὐκόλως ἠδύνατό τις νὰ χαθῇ. 2) (ἰδίως) ὁ— τῆς Αἰγύπτου παρὰ τὴν Μοιρίδος λίμνην, κτίσμα τοῦ βασιλέως Ψαμμητίχου ἢ τοῦ Μένδητος, περιέχον 3000 δωμάτια, ὧν τὰ ἥμισυ ὑπόγεια. 3) ὁ— τῆς Κρήτης, παρὰ τὴν πόλιν Κνωσσόν, κτίσμα τοῦ Δαιδάλου, (φαίνεται δὲ ὅτι κυρίως ἦσαν παλαιὰ λατομεῖα, μεταλλευόμενα πρὸ αἰώνων κατά τινας ἀρχιτεκτονικοὺς κανόνας).

Λαβώτας, α (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Λεωβότης, ἔπαρχός τις Σπαρτιάτης παρὰ Ξενοφῶντι. 2) υἱὸς τοῦ Ἐχεστράτου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

***Λαγέτας**, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Τακτικοῦ Δορυλάου καὶ τῆς Στερόπης, ἐκ Κνωσσοῦ τῆς Κρήτης, πρόπαππος μητρόθεν τοῦ Γεωγράφου Στράβωνος.

Λαγιάδας, α (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Λαγιάδης = Λαγίδης, πατρωνυμ. ὁ Πτολεμαῖος.

***Λάγινα** (τὸ), π. τῆς Καρ. μέ ναὸν τῆς Ἑκάτης Λαγινίας.

Λαγίσκα καὶ **Λαγίσκιαν** (ἡ), ὄνομά τινος ἑταίρας.

Λάγκη (ἡ), **Lancia**, π. τῆς Ταρράκων. Ἰσπαν., (Solanda).

***Λαγκεια** (ἡ), πηγὴ τις ἐν Δακωνίᾳ.

Λάγος (ὁ), Μακεδών, πατὴρ Πτολεμαίου τοῦ πρώτου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου.

Λάγουσα (ἡ), νησὶς τοῦ Αἰγαίου ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Δυκίας, μία τῶν Σποράδων, (Καντιάνα).

Λαγωνίων, ωνος (ὁ), κωμικὸν ὄνομα παρασίτου.

Λάδας, α (ὁ), περίφημός τις ἀθλητὴς ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Λάδη (ἡ), νησίδιον τοῦ Αἰγαίου ἀπέναντι τῆς Μιλήτου, (Γαττονῆσι), (ὁ νησ. Λαδαῖος).

Λαδίκη (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Λαοδίκη, θυγ. τοῦ Βάττου, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἀμάσιδος.

Λαδόκεια (τὰ), = Λαοδόκεια.

Λάδυκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐχέμου ἐξ Ἀρκαδίας, (Παυσ. Η', μδ', 2).

Λάδων, ωνος (ὁ), ὁ δράκων, ὁ φυλάττων τὰ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἀρκαδ., χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν. 3) (κατὰ τὴν μυθολογ.) υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Νεφέλην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἀσωπός. 4) φράκιόν τι ἐν Βοιωτίᾳ, (Παυσ. Θ', ι, 6).

Λαέρκης, ους (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀλκιμιδόντος. ἡγεμόνων τῶν ὑπὸ τὸν Ἀχιλλέα Μυρμιδόνων. 2) ἐπιτήδειός τις τεχνίτης ἐν Ἰθάκῃ, (Ὀδ. Γ, 425).

Λαέρτη (ἡ), φρούρ. τῆς Κιλικ., (τὰ τοπ. Λαέρτιος).

Λαέρτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀκρισίου ἢ τῆς Χαλκομεδούσης, πατὴρ τοῦ Ὀδυσσ., ἐξελθὼν εἰς θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ συνεκπλεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα.

Λαερτιάδης, α (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ὀδυσσεύς.

Λαέρτιος (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ ἐκ τῆς ἐν Κιλικίᾳ Λαέρτης. 2) (κυριωνυμ.) = Λαέρτης.

Λαζοί (οἱ), ἔθνος τῆς Κολχ., κατοικοῦν τὰ περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Φάσιδος παράλια τοῦ Εὐξ. Πόντου.

***Λαθύρια** (ἡ), θυγ. τοῦ Θεραπάνδρου, ἑνὸς τῶν Ἡρακλειδῶν, ἀδελφὴ δίδυμος τῆς Ἀναξάνδρας, καὶ γυνὴ τοῦ ἑτέρου τῶν υἱῶν τοῦ Ἀριστοδήμου.

Λαιαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Μακεδ. κατοικοῦν περὶ τὸν Στρυμόνα.

***Λαιανδρίς**, ίδος (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Σπαρτιατῶν Ἀναξάνδρου.

***Λαίας**, α (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ἴφαίου, καὶ ἀπόγονος τοῦ Τισαμενοῦ.

***Λαίας**, α (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ βασιλέως τῆς Ἠλιδος Ὀξύλου ἢ ἀδελφὸς τοῦ Αἰτωλοῦ.

Λαΐας (ὁ), υἱὸς τοῦ Λαβδάκου, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, σύζυγος τῆς Ἰοκάστης ἢ πατὴρ τοῦ Οἰδίποδος, τὸν ὁποῖον ἐκθέμενος, βρέφος ἔτι, κατά τινα χρησμόν, ἐφονεύθη ὕστερον ὑπ' αὐτοῦ ἀγνώριστος.

Λαΐς, ίδος (ἡ), ὄνομα δύο περιφήμων ἑταιρῶν, ὧν ἡ μὲν ἐξ Ἴκκάρων, πόλεως τῆς Σικελ., αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Νικίου, καὶ ἀποκαταστᾶσα ἐν Κορίνθῳ, ἡ δέ, νεωτέρα αὐτῆς, Κορινθία.

Λαισποδίας, ου (ὁ), στρατηγός τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Λαιστρυγόνες (οἱ), ἔθνος ἀνθρωποφάγον, κατοικοῦν τὴν Σικελίαν καὶ μεταβάντες πιθανῶς εἰς Ἰταλίαν.

Λάκαινα (ἡ), θηλ. τοῦ Δάκων.

Λακεδαιμάνιος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ ἐκ τῆς Λακεδαίμονος. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Κίμωνος, ναύαρχος τῶν Ἀθην.

Λακεδαίμων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύμφης Ταϋγέτης, γεννήσας ἐκ τῆς Σπάρτης, θυγατρὸς τοῦ Εὐρώτα, τὴν Εὐρυδίκην καὶ τὸν Ἀμύκλαν καὶ τεμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς ἥρως. Ἀπ' αὐτοῦ καρωνομάσθη ἡ

Λακεδαίμων, ονος (ἡ), ἡ περὶ τὴν Σπάρτην χώρα, ἀκολούθως δὲ καὶ ὅλη ἡ ἐπαρχία τῆς Δακων. 2) ἡ κρωτεύουσα τῆς Δακων., ἡ ἄλλως Σπάρτη, (τὸ ἐθν. Λακεδαιμόνιος).

Λακέρεια (ἡ), π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας, ἐπὶ τῆς Βαιβηΐδος λίμνης, (ὁ πολ. Δακερειεύς).

Λακιάδαι καὶ **Λακκιάδαι** (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Λακιάδης).

Λακιβούργιον (τὸ), π. τῆς βορείου Γερμαν. ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης, (Wismar).

Λακίλιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς κάτω Ἰταλ. ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων, μὲ ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Δακινίας ἢ Λακινιάδος Ἥρας, (ὁ κάτοικος Λακινιάτης).

Λακίνιος (ὁ), λιμὴν ἐν Ἰταλίᾳ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Λάκιος (ὁ), ἥρως τις ἐν Ἀττικῇ, ἀφ' οὗ οἱ Λακιάδαι.

Λάκμος καὶ **Λάκμων**, ονος (ὁ), τὸ πρὸς ἄρκτον μέρος τοῦ ὄρους Οἴτης μεταξὺ Θεσσαλ. καὶ Μακεδ.

Λακράτης, ους (ὁ), Σπαρτιάτης, Ὀλυμπιονίκης. 2) εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Αἰτωλῶν, οἵτινες ἐχράτησαν μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς Θερμοπύλας κατὰ τῶν Γαλατῶν.

Λακρατίδας, α (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων.

Λακρατίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος Μαραθωνομάχος.

Λακρίνης, ου (ὁ), Σπαρτιάτης, σταλεὶς πρέσβυς εἰς Κῦρον τὸν Μέγαν ὑπὲρ τῶν Ἰώνων.

Λάκριτος (ὁ), σοφιστὴς ἐκ Φοινίκης, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, κατὰ τοῦ ὁποίου γράφεται λόγος τις τοῦ Δημοσθ.

Λακτάντιος (ὁ), Πλακίδος, συγγραφεύς Ῥωμαῖος, ἀπροσδιορίστου ἐποχῆς, γράψας ὑπομνήματα εἰς τὴν Θηβαΐδα τοῦ Στατίου καὶ ἐπιτομὴν τῶν μεταμορφώσεων τοῦ Ὑβιδίου.

Λακύδης, ου, (ὁ), φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκός, διάδοχος τοῦ Ἀρκεσιλάου, γεννηθεὶς ἐν Κυρήνῃ ἢ διδαχθεὶς ἐν Ἀθήναις, ἀποθανὼν δὲ ὑπὸ ἀνορεξίας τῷ 241 π. Χ.

Λάκων, ωνος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Λακωνίας. 2) (κυριωνυμ.) Πλαταιεύς τις παρὰ Θκδ. 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Σάμου. 4) δοῦλός τις παρὰ Θκρτ.

Λακωνία καὶ **Λακωνική** (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Πελοποννήσου, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ἡ Σπάρτη, (τὸ ἐθν. Δάκων καὶ τὸ θηλ. **Δάκαινα**).

Λακωνικὸς κόλπος (ὁ), ὁ πρὸς μεσημβρίαν τῆς

τῆς Πελοπον. μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Μαλεάτου καὶ Ταινάρου, (ὄρφος τῆς Κολοκυθιᾶς).

Λάμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ξεναφῶντος, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Λαμεύων, οντος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Λαομέδων, υἱὸς τοῦ Κορωνεῦ, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος.

Λαμία (ἡ), θυγ. τοῦ Ποσειδ., ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Σιβύλλαν Ἱεροφίλην. 2) θυγ. τοῦ Βήλου ἢ τῆς Λιβύης, τὴν ὁποίαν, ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν εἰς ἄγριόν τι τέρας, τὸ ὁποῖον κατέτρωγε τὰ παιδία. 3) μία τῶν ἐν Ἀθήναις αὐλητρίδων, θυγ. τοῦ Κλεάνορος, ἐρωμένη τοῦ βασιλέως Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ. 4) (γεωγρφ.) π. τῆς Φθιώτ. ἐπὶ τοῦ Σπερχειοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐκινομάσθη Λαμιακὸς ὁ μεταξὺ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀντιπάτρου καὶ τῶν Ἀθηναίων πόλεμος, (Ζητοῦνται), (ὁ πολ. Λαμιεύς).

Λαμίας, ου (ὁ), κωμικῶς πεπλασμένον ὄνομα ἐκ τοῦ Λαμία.

Λάμιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ., κτίτωρ τῆς Λαμίας.

Λαμις, ιδος (ὁ), Μεγαρεύς τις, ἀποικήσας εἰς Σικελίαν.

Λαμίσκος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Σάμ.

Λᾶμνος, Λαμνιάς κτλ., Δωρ. ἀντὶ Λῆμνος κτλ.

Λάμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ., βασιλεὺς τῶν Λαιστρυγόνων, (Ὀδ. Κ, 81). 2) (γεωγρφ.) κατ. τῆς Βοιωτ., πηγ. ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος ἢ χωρ. εἰς τὸν Φάλαρον. 3) πολ. καὶ π. τῆς Κιλικ.

Λάμπεια (ἡ), β. τῆς Ἀρκαδ. μέρος τοῦ Ἐρυμάνθου.

Λαμπετεία (ἡ), π. τῶν Βρεττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ.

Λαμπετίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Λάμπου, ὁ Δόλιψ.

Λαμπετίη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Νύμφης Νεαίρας, ἀδελφὴ τῆς Ψαθούσης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐφύλαττε τὰς ἱερὰς βοῦς τοῦ πατρός των ἐπὶ τῆς νήσου Τρινακρίας.

*Λάμπη (ἡ), π. τῆς Κρήτης, κτίσμα τοῦ Ἀγαμέμν. (ὁ πολ. Λαμπαῖος ἢ Λαμπεύς).

Λαμπιδὼ, οῦς (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀρχιδάμου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀγιδος.

*Λάμπις, ιδος (ὁ), πλουσιώτατός τις ναύκληρος ἐξ Αἰγίνης. 2) εἷς τῶν συνομοσάντων κατὰ τοῦ τυράννου τῶν Ἠλείων Ἀριστοτίμου. 3) Λακεδαιμόνιος, νικήσας πένταθλον κατὰ τὴν 18 Ὀλυμπ.

Λαμπιτὼ, οῦς (ἡ), γυνὴ Σπαρτιᾶτις. 2) ἑταίρα τις ἐκ Σάμου.

Λάμπιχος (ὁ), τύραννός τις τῆς ἐν Σικελίᾳ Γέλας.

Λάμπος (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Λαομέδοντος. 2) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου ἢ τῆς Γοργόνης.

Λ μπρὰ (ἡ), ἴδε Λαμπτραί.

Λαμπριάδας, α (ὁ), ἀνὴρ τις παρὰ Θκρτ. (Δ', 21).

Λαμπρίας, ου (ὁ), ὁ ἀδελφὸς ἢ 2) ὁ υἱὸς τοῦ Πλουτάρχου. 3) Ἀθηναῖός τις παρὰ τῷ Λουκ.

Λαμπροκλῆς, έους (ὁ), ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Σωκρ. 2) μουσικός τις καὶ διθυραμβοποιὸς παρ' Ἀθην. (ΙΔ', 491).

*Λαμπρόμαχος (ὁ), Ὀκούντιός τις, ἐσθμιονίκης, ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου.

Λάμπρος (ὁ), διδάσκαλος τῆς μουσικῆς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκρ.

Λαμπτραί (αἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηίδα φυλήν, (ὁ δημ. Λαμπτρεύς).

Λάμπων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, ὁ ἄλλως Λάμος. 2) Αἰγινήτης, πατὴρ τοῦ ἀθλητοῦ Πυθέα. 3) Σάμιός τις παρ' Ἡρόδ. 4) ἱερεύς τις καὶ μάντις ἐν Ἀθήναις.

Λαμπώνεια καὶ Λαμπωνία (ἡ) καὶ Λαμπώνιον (τὸ), π. τῆς Τρῳάδος παρὰ τὴν Ἀντανδρον, (ὁ πολ. Λαμπωνιεύς, -νιεύς).

Λαμύνθιος (ὁ), λυρικός τις καὶ ἐρωτικὸς ποιητὴς ἐκ Μιλήτου.

Λάμφιλος ἢ Λάφιλος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ., (διατί νὰ μὴ ἦναι Λάμφιλος;)

Λάμψακος (ἡ), π. τῆς Μυσ. ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἡ κρότερον Πιτυοῦσσα, περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της καὶ τὴν εἰς τὸν Πρίαπον λατρείαν της, (ὁ πολ. Λαμψακηνός).

*Λάμψος (ἡ), χωρ. περὶ τὰς Κλαζομενάς, (τὸ τοπ. Λάμψιος).

*Λάνασσα (ἡ), θυγ. τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν Ἀγαθοκλέους.

*Λανίκη (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Λαονίκη, μήτηρ τοῦ Πρωτέα, τροφὸς τοῦ Μ. Ἀλεξ.

Λανούβιον (τὸ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. (Lavigne).

Λαόγονος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ὀνήτορος καὶ 2) ἄλλος, υἱὸς τοῦ Βιαντος.

Λαογόρας, ου (ὁ), βασιλεὺς τῶν Δρυόπων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. ὡς βοηθῶν τοὺς Δαπίθας κατὰ τοῦ Αἰγιμίου.

Λαογόρη (ἡ), ἡ ἄλλως Λαοδίκη, θυγ. τοῦ Κινύρα.

Λαοδάμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. 2) υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Ἀντινόου. 3) υἱὸς τοῦ Ἐτεοκλέους, βασιλεύσας τῶν Θηβῶν, ἀφ' οὗ ἐπετροπεύθη ὑπὸ τοῦ Κρέοντος. 4) ἡγεμών τις τῶν ἐν Ἰωνίᾳ Φωκαέων.

Λαοδάμεια (ἡ), θυγ. τοῦ Βελλεροφόντου, ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Σαρπηδόνα. 2) θυγ. τοῦ Ἀκέστου ἢ γυνὴ τοῦ Πρωτεσιλάου, φονευθεῖσα αὐτοχειρὶ διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της. 3) θυγ. τοῦ Ἀμύκλα ἢ γυνὴ τοῦ Ἀρκάδος.

Λαοδίκεια (ἡ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Λύκου, (Ἐσκι-Χισάρ). 2) π. τῆς Συρ., κτίσμα Σελεύκου τοῦ Νικάτορος καὶ παρώνυμος τῆς μητρός του, (Δαδικιέ). 3) π. τῆς Κοίλης Συρίας περὶ τὸν Λίβανον. 4) π. τῆς Μηδ., κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Μακεδόνων. 5) ἡ Καταλελειμμένη, π. τῆς Δυκαονίας, (ὁ πολ. Λαοδικεύς).

Λαοδίκεια (τὰ), = Δαοδόκιον.

Λαοδίκη (ἡ), Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Φοῖνιξ ἐγέννησε τὸν Ἄκτιν καὶ τὴν Νιόβην. 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πριάμου, γυνὴ τοῦ Ἑλικάονος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀκάμαντος τὸν Μύσητον, ἣ καταχρημνισθεῖσα ὑπὸ λύπης διὰ τὸν ἐν Θρᾴκῃ θάνατον τοῦ παιδός της. 3) θυγ. τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἡ ὑπὸ τῶν Τραγικῶν Ἠλέκτρα. 4) θυγ. τοῦ Κινύρα, ἐξ ἧς ὁ Ἔλατος ἐγέννησε τὸν Στύμφαλον καὶ Πηρέα. 5) Κυπρία, ἀπόγονος τοῦ Ἀγαπήνορος ἐξ Ἀρκαδίας. 6) γυνὴ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Μακεδόνων Ἀντιόχου, καὶ μήτηρ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος. 7) θυγ. Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος ἢ γυνὴ Ἀντιόχου τοῦ θεοῦ, βασιλέως τῆς Συρ., μήτηρ δὲ Σελεύκου τοῦ Καλλινίκου, φαρμακώσασα τὸν ἄνδρα της, διότι ἐνυμφεύθη καὶ δευτέραν γυναῖκα τὴν θυγατέρα Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου Βερενίκην, (ἀπ' αὐτῆς παρωνομάσθη ἡ ἐν Φρυγίᾳ Δαοδίκεια). 8) θυγ. Μιθριδάτου τοῦ Α', καὶ γυνὴ Μιθριδάτου τοῦ Μεγάλου. 9) ἀδελφὴ τῆς προτέρας, καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Καππαδοκίας Ἀριαράθη τοῦ Β', καὶ ἔπειτα Νικομήδους τοῦ βασιλέως τῆς Βιθυνίας.

Δαοδόκιον (τὸ), πεδίον ἢ κώμη τῆς Ἀρκαδ. μεταξὺ Μεγαλοπόλεως ἢ Τεγέας, ἀπὸ Δαοδόκου τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐχέμου.

Δαοδόκος (ὁ), υἱὸς ταῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας. 2) εἷς τῶν ἐκ Τροίαν Ἑλλήνων, φίλος τοῦ Ἀντιλόχου. 3) εἷς τῶν Πριαμιδῶν. 4) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ἢ τῆς Φθίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Δώρα. 5) υἱὸς ἢ 6) ἀδελφὸς τοῦ Βιαντος. 7) υἱὸς τοῦ Ἐχέμου ἐξ Ἀρκαδίας, (ὀρθότ.) Δάοδοκος. 8) κιθαρῳδός τις παρ' Αἰλιανῷ.

Δαοθοη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων. 2) θυγ. τοῦ Ἄλτου, βασιλέως τῶν Δελέγων, ἐξ ἧς ὁ Πρίαμος ἐγέννησε τὸν Λυκάονα. 3) ἡ μήτηρ τοῦ Ἐχίονος ἢ Ἐρύτου.

Λαοθόης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἢ τῆς Θεσπιάδος Ἀνειδος.

Λαοκόων, οντος καὶ ωντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πορθάωνος, βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν, ἢ ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. 2) ἱερεὺς τοῦ Ποσειδ. ἐν Τροίᾳ, κατὰ τοῦ ὁποίου, συμβουλεύοντος τοὺς Τρῶας νὰ μὴ εἰσαγάγωσιν εἰς τὴν πολιν τὸν Δούρειον Ἵππον καὶ πλήξαντος μάλιστα αὐτὸν μὲ τὴν λόγχην του, ἔπεμψεν ἡ Ἀθηνᾶ ἐκ τῆς Τενέδου δύο δράκοντας, οἵτινες, ὁρμήσαντες κατ' αὐτοῦ, θυσιάζοντος εἰς τὸ παράλιον, τὸν ἐθανάτωσαν ὁμοῦ μὲ τοὺς δύο του υἱούς.

Λαοκόωσα (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀφαρέως ἢ μήτηρ τοῦ Ἴδα καὶ Λυγκέως, ἡ ἄλλως Ἀρήνη ἢ Πολυδώρα.

Λαομέδεια (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Λαομεδοντιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος.

Λαομέδων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἴλου καὶ τῆς Εὐρυδίκης, βασιλεὺς τῆς Τρῳάδος, πατὴρ τοῦ Πριάμου κτλ., πρὸς τιμωρίαν τοῦ ὁποίου ὁ Ποσειδῶν, ὡς ἀπιζηρήσαντος αὐτὸν τὸν μισθὸν του διὰ τὴν κτίσιν τῶν τειχῶν τῆς Τροίας, ἀπέστειλε θαλάσσιόν τι τέρας, πρὸς βορὰν τοῦ ὁποίου ἐξετέθη, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ μαντείου, ἡ θυγ. τοῦ Λαομέδοντος Ἡ-

πόνη, τὴν ὁποίαν ἠλευθέρωσεν ὁ Ἡρακλῆς, διαβαίνων τότε διὰ τῆς Τρῳάδος.
2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Μελίτης, μιᾶς τῶν Θεσπιάδων. 3) υἱὸς τοῦ Δαρίχου, τοπατηρητὴς τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐν Συρίᾳ.

Δαομένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων.

Δαομήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐκ τῆς Ὀμφάλης.

Δαονόμη (ἡ), θυγ. τοῦ Γουνέως, γυνὴ τοῦ Ἀλκαίου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀμφιτρύωνος.
2) (κατὰ τὸν Σχλ. τοῦ Ἀπολλ.) θυγ. τοῦ Ἀμφιτρύωνος καὶ γυνὴ τοῦ Πολυφόντου.

Λᾶος (ὁ), Π. ἀντὶ Λάϊος.

Λάος (ὁ), ποτ. τῆς κάτω Ἰταλ., χωρίζων τὴν Λευκανίαν ἀπὸ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων, (Laino).

Λάος (ἡ), π. τῆς Λευκανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, ἄποικος τῶν Συβαριτῶν, (Laino). 2) π. τῆς ἄνω Ἰταλ., (Lodi), (ὁ πολ. Λαῖνος).

Λαοπόϊνα (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως Λαΐνου, τὴν ὁποίαν νυμφευθεὶς ὁ Αἰνείας, μετὰ τὴν εἰς Ἰταλίαν ἄφιξίν του, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Αἰνείαν Σίλβιον.

Λαουϊνιαγηνή (ἡ), χώρα τῆς Καππαδοκ.

Λαουΐνιον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λατίνων, (ὁ πολ. Λαβινιάτης).

Λαοφόντη (ἡ), θυγ. τοῦ Πλευρῶνος καὶ τῆς Ξανθίππης, γυνὴ τοῦ Θεστίου, καὶ μήτηρ τῆς Ἀλθαίας κτλ.

Λάπαθος (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Κύπρου, ἄποικος τῶν Ἀχαιῶν.

Λαπέρσαι (οἱ), οἱ διάσημοι, πορθήσαντες (πέρσαντες) τὴν πόλιν Ἄβαν ἐν Λακεδαίμονι.

*Λάπηθος (ἡ), = Λάπαθος.

Λαπίθαιον (τὸ), χωρ. τῆς Ἀχαΐας, ἐπὶ τοῦ Ταϋγέτου.

Λαπίθη (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ., παρθλ. Λάπηθος.

Λαπίθης, ου (ὁ), Ἥρως τις ἐν Σπάρτῃ, πατὴρ τῆς Διομήδης, γυναικὸς τοῦ Ἀμύκλα. 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ἐκ τῆς Στίλβης, ἀδελφὸς τοῦ Κενταύρου, ἡγεμόνος τῆς περὶ τὸν Πηνειὸν Θεσσαλ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Λαπίθαι, ἔθνος μέχιμον τῆς Θεσσαλ., περὶ τὸν Πηνειόν, ἴσως = Περραιβοί, πολεμήσαντες ἐξ (συμμαχοῦντος αὐτοῖς τοῦ Ἡρακλ.) νικήσαντες τοὺς γείτονας αὐτῶν Κενταύρους.

†Λάπιθον (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ.

†Λάρα (ἡ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν Laura.

Λάρανδα (τὰ), π. τῆς Λυκαον., (ὁ πολ. Λαρανδεύς).

Λαρεντία (ἡ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, Laurentia.

*Λαρήνιος (ὁ), ὄνομα Ῥωμ., Laurentius.

Λαρινᾶτις, ιδος (ἡ), χώρα τῆς Ἰταλ. ἡ περὶ τὸ –

Λάρινον (τὸ), π. τῆς κάτω Ἰταλ., (Larino), (ὁ πολ. Λαρινάτης).

Λάριος λίμνη (ἡ), λίμνη τῆς ἄνω Ἰταλ., (Lago di Como).

Λάρισος (ὁ), ὀρθοτ. τοῦ Λάρισσος.

Λάρισσα (ἡ), θυγ. τοῦ Πελασγοῦ, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ ἐν Ἄργει καὶ Θεσσαλ. — 2) (γεωγρ.) ἡ ἀκρόπολις τοῦ Ἄργους. 3) π. πρωτ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Πελασγιώτιδος ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, διασώζουσα τὸ ὄνομά της. 4) ἡ Ἐρεμαστὴ ἢ Πελασγία, π. τῆς Φθιώτ. ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου. 5) π. παραθαλ. τῆς Τρῳάδος. 6) ἡ Φρικωνὶς ἢ Αἰγυπτία (διότι παρεχωρήθη ὑπὸ Κύρου τοῦ Μεγάλου εἰς τοὺς συμμαχήσαντας αὐτῷ Αἰγυπτίους), π. τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ παρὰ τὴν Κύμην. 7) π. τῆς Λυδ., ὅπου ἢ ναὸς τοῦ Δαρισηνοῦ Ἀπόλλωνος. 8) π. τῆς Ἀσσυρ. ἐπὶ τοῦ Τίγριδος· ἐρείπιον ἤδη ἐπὶ Ξενοφῶντος. 9) π. τῆς Συρ. πρὸς δυσμὰς τοῦ ποταμοῦ Ὀρόντου, καὶ ἄλλη ἐν Κρήτῃ, ἢ ἄλλη ἐν Ἤλιδι, καὶ ἄλλη ἐν Ἀττικῇ, διότι ἦτον κοινὸν ὄνομα τῶν Πελασγικῶν, φαίνεται, πόλεων, (ὁ πολ. Λαρισσαῖος).

Λάρισσος (ὁ), ποτ. τῆς Ἤλιδος, χυν. εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀράξου.

*Λάριχος (ὁ), Μιτυληναῖος, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 2) ἄλλος, ἀρχαιότερος, ἀδελφὸς τῆς Σαπφοῦς.

*Λάρολον (τὸ), π. τῆς Οὐμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ.

Λαρτιάδης, Π. ἀντὶ Λαερτιάδης.

Λάρτιος, Π. ἀντὶ Λαέρτιος.

Λάρυμνα (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Κηφισσοῦ. 2) — ἡ ἄνω, π. τῆς Δωρ.

*Λᾶς, Λᾶ (ὁ), οἰκιστὴς τοῦ περὶ τὴν Σπάρτην χωρίου Ἀραῖνου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ.

Λᾶς, Λᾶος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἀχαΐας, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Διοσκούρων.

Λασθένης, ους (ὁ), Θηβαῖος, πολεμήσας κατὰ τοῦ Ἀμφιάρεω. 2) Ὀλύνθιός τις, προδοὺς τὴν πατρίδα του εἰς τὸν Φίλιππον.

Λασθενία (ἡ), ἑταίρα ἐκ Μαντινείας, ἐρωμένη τοῦ Σκεψίππου.

Λάσιος (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑπταδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου.

Λασίων, ωνος (ὁ), π. τῆς Ἤλιδος ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδ. καὶ περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἐρυμάνθου εἰς τὸν Ἀλφειόν, (ὁ πολ. Λασιωνεὺς καὶ Λασιώνιος).

Λασόνιοι (οἱ), οἱ ἄλλως Καθηλεῖς Μηδόνιοι, ἔθνος τῆς μικρᾶς Ἀσίας περὶ τὸν ποταμὸν Ἅλυν, μεταξὺ Μαριανδυνῶν καὶ Ἀμαζόνων.

Λᾶσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐλαΐνου, ποιητὴς ἐξ Ἑρμιόνης, ζήσας περὶ τὴν 63 Ὀλυμπ.

*Λαστρατίδας, α (ὁ), Ἠλεῖος, υἱὸς τοῦ Παραβάλλοντος, Ὀλυμπιονίκης.

*Λασύρτας, α (ὁ), Λασιώνιός τις, ζῶν χωρὶς νὰ πίνῃ.

Λατίνη (ἡ), = Λάτιον.

Λατῖνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀδυσσ. καὶ τῆς Κίρκης. 2) βασιλεὺς τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλ., υἱὸς τοῦ Φαύνου καὶ τῆς Νύμφης Μαρκίας, ἢ τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Εὐάνδρου, ὑποδεχθεὶς τὸν Αἰνείαν καὶ δοὺς αὐτῷ τὴν θυγατέρα του Λαουϊνίαν εἰς γυναῖκα. 3) (ὡς ἐθν.) ὁ κάτοικος τοῦ Λατίου.

Λάτιον (τὸ), ἐπαρχ. τῆς Ἰταλ.

Λάτμος (ὁ), β. τῆς Καρ. 2) παλαιότερα ἡ ἐν Καρίᾳ πόλις Θράκλεια. 3) (εἰς τὸν Θκδ. Γ, 33) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἴάτμος.

Λατοΐδης, Δωρ. ἀντὶ Λητοΐδης.

*Λατὸς (ἡ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Λάτιος).

Λάτραμος, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀριάδνης.

Λάτυμνος (ὁ), β. τῆς Βρεττίας ἐν τῷ κάτω Ἰταλίᾳ παρὰ τὸν Κρότωνα.

Λατῶ, οῦς (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Λητώ.

*Λαύρειον (τὸ), = Λαύριον.

Λαύρεντον (τὸ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, καθέδρα ποτὲ τοῦ βασιλέως Λατίνου, ὅπου νῦν ἡ Torre di Paterno, (ὁ πολ. Λαυρεντῖνος).

*Λαύρη (ἡ), ὄνομα Ῥωμ., Laura, θυγ. τοῦ Λατίνου, γυνὴ τοῦ Κρότωνος, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) π. περὶ τὸν Κρότωνα, ἢ ἡ Κρότων αὐτή.

Λαύριον (τὸ), β. τῆς Ἀττικῆς πρὸς βορρᾶν τοῦ Σουνίου, ὅπου καὶ μεταλλεῖα ἀργύρου, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐπωνομάζοντο Λαυριωτικαὶ γλαῦκες, αἱ παλαιαὶ ἀρχαιμαὶ τῶν Ἀθην.

*Λαφάης, ους (ὁ), τύραννός τις τοῦ Ἄργους, ἐκβληθεὶς καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀργείων. 2) γλύπτης τις ἐκ Φλιοῦντος.

Λαφάνης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρυτίωνος ἐξ Ἀρκαδίας, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἀγαρίστης, θυγατρὸς τοῦ Κλεισθένους ἐκ Σικυῶνος. 2) υἱὸς τοῦ Ἀσωπένους.

*Λαφάων, οντος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

*Λάφιλος (ὁ), ἴδε Ἄφιλος.

Λαφρία (ἡ), ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς.

*Λάφριος (ὁ), υἱὸς τοῦ Καστελίου. 2) (παρὰ Λυκόφρ.) ἐπίθετ. ὁ Ἑρμῆς.

Λαφύστιον (τὸ), β. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Κορώνειαν, ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Δαφυστίου Διός.

Λαχάρης, ους (ὁ), τύραννός τις τῶν Ἀθηνῶν περὶ τὴν 120 Ὀλυμπ., συλήσας τὸν χρυσὸν τοῦ ἐν Ἀκροπόλει ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς.

Λάχεσις, εως (ἡ), μία τῶν τριῶν Μοιρῶν.

Λάχης, ητος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Μελάμπου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται ὁ περὶ ἀνδρίας διάλογος τοῦ Πλάτωνος.

*Λάων, ωνος (ὁ), κωμητὴς τῆς νέας κωμῳδίας.

Λέαγρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Γλαύκωνος, στρατηγὸς τῶν Ἀθην.

Λεάδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Λεπρεάου, πολεμήσας ὑπὲρ τῶν Θηβῶν κατὰ τῶν Ἑπτὰ ἡρώων.

Λέαινα (ἡ), ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις, ἐρωμένη τοῦ Ἀριστογείτονος, ἀποθανοῦσα ἐν ταῖς βασάνοις διότι δὲν κατεμαρτύρησε τοῦ ἐραστοῦ της.

Λεάνδρος (ὁ), ἐραστὴς τῆς Ἡροῦς, ἴδε Ἡρώ. 2) συγγραφεύς τις ἐκ Μιλήτου.

Λεάνειρα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀμύκλα, ἐξ ἧς ὁ Ἀρκὰς ἐγέννησε τὸν Ἔλατον καὶ Ἀφείδαντα.

Λέαρχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Ἰνοῦς, κατασφαγεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος πατρός, παραφρονήσαντος. 2) ἀδελ-

φὸς τοῦ Ἀρκεσιλάου Β', βασιλέως τῆς Κυρήνης. 3) υἱὸς τοῦ Καλλιμάχου, πρεσβυς τῶν Ἀθηναίων εἰς Θράκην ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 4) ἀγαλματοποιὸς τις ἐκ Ῥηγίου, μαθητὴς τοῦ Σκύλλιδος.

Λεβάδεια καὶ **Λεβαδία** (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. περὶ τὸν Ἑλικῶνα, περίφημος διὰ τὸ πλησίον αὐτῆς σπήλαιον τοῦ Τροφωνίου, (Λιβαδιά).

Λεβαία (ἡ), π. πρωτεύουσα τῆς ἀρχαίας Μακεδονίας.

Λεβεδος (ἡ), μία τῶν δώδεκα Ἰωνικῶν πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Λυσιμάχου, μετοικίσαντος τοὺς κατοίκους αὐτῆς εἰς Ἔφεσον, (ὁ πολ. Λεβέδιος).

Λεβήν, ῆνος καὶ **Λεβήνα** (ἡ), π. πρὸς νότον τῆς Κρήτης, ἐπίνειον τῆς Γορτυνος.

Λεβινθος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν ἀνατολικῶν Σποράδων.

***Λέβων**, οντος (ἡ), π. τῆς Φωκίδος.

Λεαγόρη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Λειβηθρον (τὸ) καὶ **Λειβηθρα** (τὰ), χωρ. ὀρεινὸν τῆς Πιερίας ἐπὶ τῶν συνόρων Θετταλ. καὶ Μακεδον., ὅπου ἔζη ὁ Ὀρφεύς, ἢ 2) (κατὰ τὸν Παυσαν.) β. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Κορώνειαν, συνέχεια τοῦ Ἑλικῶνος, ὅπου τὸ ἄντρον καὶ τὰ ἀγάλματα τῶν Μουσῶν, αἵτινες ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλοῦντο **Λειβηθρίδες Νύμφαι**, (Ζαγαρεβοῦνι).

***Λείγηρ**, ηρος (ὁ), ποτ. τῆς Κελτικῆς, (Loire).

Λειμώνη (ἡ), ἴδε Ἠλώνη.

Λειπεφίλη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰολάου, γυνὴ τοῦ Φύλαντος.

Λειπόξαϊς, ϊος (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Ταργιτάου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Αὐχάται.

Λείρις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ., πην. ἐκ τῶν Ἀπεννίνων καὶ ῥέων μεταξὺ τοῦ Λατίου καὶ τῆς Καμπανίας, (Carigliano).

Λείχας (ὁ), = Αἴχας.

Λειψύδριον (τὸ), χωρ. ἄνυδρον τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Πάρνηθα.

Λειώδης, ους (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, υἱὸς τοῦ Οἴνοπος, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ.

Λειώκριτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρίσβου, συμπολεμήσας μετὰ τοῦ Διομήδους ἐκ Τροίαν, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. 2) εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, υἱὸς τοῦ Ὑπήνορος.

Λείκτον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Τρωάδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἤρχιζεν ἡ χώρα τῶν Αἰολέων, (Μπαμπᾶς).

Λέλεγες (οἱ), ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Ἑλλάδος, μετανασταῦσαν ἐκ τῆς Καρίας καὶ Τρωάδος.

Λέλεξ, εγος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Λιβύης, βασιλεὺς τῶν Μεγάρων. 2) αὐτόχθων τις βασιλεὺς τῆς Λακεδαίμονος, πατὴρ τοῦ Εὐρώτα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκωνομάσθησαν οἱ ἐν Λακεδαίμονι Λέλεγες.

Λεμάνη (ἡ), λίμνη τῆς Βελγ. Γαλλ., (ἡ ὁμώνυμος λίμνη τῆς Γενεύης ἐν τῇ Ἑλβετίᾳ).

***Λέναιον** (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Νικάρχῳ.

Λεμοβίκες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀκουϊτανῆς Γαλλίας, (Limoges).

Λεοντάτης (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου ἢ τοῦ Ἄνθου, σατράπης Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., διορισθεὶς μετὰ θάνατον αὐτοῦ ἐπίτροπος τῆς Μακεδονίας μετὰ τοῦ Περδίκκα, ἧς ἡγεμὼν τῆς Φρυγίας ἄχρι τοῦ Ἑλλησπόντου.

Λεοντεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Κορωνοῦ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, συνεκστρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων μὲ 40 πλοῖα ἐκ Θεσσαλίας ἐπὶ Τροίαν. 2) μαθητὴς τοῦ Ἐπικούρου ἐκ Λαμψάκου.

Λεοντιάδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρυμάχου, στρατηγῶν τῶν Θηβαίων εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην. 2) πολέμαρχός τις τῶν Θηβαίων, προδοὺς τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Θηβῶν εἰς τὸν Λακεδαιμόνιον ἁρμοστὴν Φοιβίδαν.

Λεοντῖνοι (οἱ), π. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σικελ., ἄποικος τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδέων, (ὁ πολ. Λεοντῖνος).

Λεόντιον (ἡ), ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις, ἐρωμένη τοῦ φιλοσόφου Ἐπικούρου, ὕστερον δὲ γυνὴ τοῦ Μητροδώρου, ἥτις καὶ συνέγραψεν, ὡς λέγεται, κατὰ Θεοφράστου. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὸ Αἴγιον. 3) = Λεοντῖνοι.

Λεοντὶς, ίδος (ἡ), μία τῶν δέκα φυλῶν ἐν Ἀττικῇ ἀπό τινος ἀρχαίου ἥρωος Λέω.

***Λεοντίσκος** (ὁ), Μεσσήνιός τις Ὀλυμπιονίκης. 2) υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου ἐκ τῆς ἑταίρας Θαΐδος.

***Λεόντιχος** (ὁ), Ἀθηναῖος, τριήραρχος ἐπὶ Ἀνταλκίδου.

***Λεοντιαμένης**, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Τισαμενοῦ.

Λεοντόπολις, εως (ἡ), π. πρωτεύουσα τοῦ Λεοντοπολίτου νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλατρεύετο ὁ λέων, (ὁ πολ. Λεοντοπολίτης). 2) = Λιόστων πόλις.

***Λεοντος κώμη** (ἡ), κώμη τις ἐν τῇ Φρυγίᾳ.

Λεόντων πόλις (ἡ), π. τῆς Φοινίκης μεταξὺ Σιδῶνος καὶ Βηρυττοῦ, ἡ μετὰ ταῦτα Πορφύριον.

***Λεπάδιον** (τὸ), ἴδε Λοπάδιον.

Λέπιδος (ὁ), Αἰμίλιος, υἱὸς τοῦ Μ. Αἰμιλίου Λεπίδου, συνυπατεύσας τῷ Ἰουλίῳ Καίσαρι, καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ ἐκλεχθείς, συνεργείᾳ τοῦ Ἀντωνίου, Ποντίφηξ, ὕστερον δὲ ἀποτελείσας μετ' αὐτοῦ καὶ τοῦ Ὀκταβίου τὴν δευτέραν τριανδρίαν, καὶ εἰς τὴν διανομὴν τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας λαβὼν εἰς τὸ μέρος του τὴν Ἀφρικήν.

Λεπρέας, ου (ὁ), = Λέπρεος.

Λέπρειον, Π. ἀντὶ Λέπρεον (τὸ), π. τῆς Τριφυλιακῆς Ἤλιδος, (ὁ πολ. Λεπρεάτης).

Λέπρεος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πυργέως ἢ τοῦ Καύκωνος, κτίτωρ τοῦ ἐν Ἤλιδι Λεπρέου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

***Λεπρεύς**, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Καύκωνος ἢ τῆς Λητυδαμείας.

†Λεπρίνα (ἡ), π. τῆς Ἤλιδος, (κατὰ τὸν Schneyder, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λετρινοῦς).

Λεπτίνης, ου (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἐπισήμων πολιτῶν, κατὰ τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης τὸν σωζόμενον αὐτοῦ λόγον. 2) ἀδελφὸς Διονυσίου τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν.

Λέπτις, εως (ἡ), ἡ μεγάλη, π. παραθαλ. τῆς Ἀφρ. παρὰ τοὺς Σύρτεις, ἡ ἧς Νεάπολις. 2) ἡ μικρά, π. τῆς Ἀφρ. παρὰ τὴν Ἀδρούμητον, (Μουχαμμιδ).

Λερία (ἡ), = Λέρος.

Λέρνα καὶ **Λέρνη** (ἡ), λίμνη καὶ ποτ. πόλις τῆς Ἀργολ., ὅπου ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε τὴν πολυκέφαλον Λερναίαν Ὕδραν.

Λέρος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μεσημβρινώτερον τῆς Πάτμου, μία τῶν Σποράδων, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Λέρτος).

***Λεσβόθεμις**, ιδος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς Μιτυληναῖος.

***Λεσβοκλῆς**, έως (ὁ), συγγραφεύς τις Μιτυληναῖος, σύγχρονος τοῦ Στρβ.

Λέσβος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λαπίθου, ἀποικήσας εἰς τὴν, ἀπ' αὐτοῦ μετονομασθεῖσαν, Πελασγίαν ἢ Αἰολίδα νῆσον καὶ νυμφευθεὶς τὴν Μέθυμναν, θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς νήσου Μακαρέως.

Λέσβος (ἡ), μία τῶν μεγαλητέρων νήσων τοῦ Αἰγαίου, ἀπέναντι τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Αἰολίδος, ἡ πρότερον Πελασγία, Αἰολὶς, Ἀσσία καὶ Ἴσσα, πατρὶς τῆς Σαπφοῦς, τοῦ Πιττακοῦ, τοῦ Θεοφράστου καὶ πολλῶν ἄλλων ὀνομαστῶν ἀνδρῶν, (κανῶς σήμερον Μιτυλήνη, ἀπὸ τῆς ἐπισημοτέρας τῶν ἐν αὐτῇ πέντε μεγάλων πολεων), (ὁ νησ. Λέσβος).

Λεσβώναξ, ακτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑστάμωνος ἐκ τῆς ἐν Λέσβῳ Μιτυλήνης, σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ, ἀκμάσας περὶ τὴν τελευταίαν πρὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα.

Λέσχης, ου (ὁ), ἀρχαῖος ποιητής, ἐκ τῶν λεγομένων Κυκλικῶν, Μιτυληναῖος, ἀκμάσας περὶ τὴν 28 Ὀλυμπ. ἧς ποιήσας τὴν λεγομένην Μικρὰν Ἰλιάδα.

Λετρεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ πόλις Λετρινοῦς.

Λέτρινα (ἡ) καὶ **Λετρῖνοι** (οἱ), π. τῆς Ἤλιδος, ἀπέχουσα 140 στάδια πρὸς ἄρκτον τῆς Ὀλυμπίας, (Πύργος ἢ Ἀγιαννης), (ὁ πολ. Λετρινάτης).

Λευκά (τὰ), π. τῆς Καλαβρίας ἐν τῷ κάτω Ἰταλίᾳ, (S. Maria di Leuca). 2) β. πρὸς δυσμὰς τῆς Κρήτης, (Σφακιά).

Λευκαδία (ἡ), ἡ ἄλλως Λευκάς, νῆσος (ἀρχήτερα χερσόνησος) τῶν παραλίων τῆς Ἀκαρν., (Ἁγία Μαῦρα), (ὁ νησ. Λευκάδιος).

Λευκάδιος (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς Λευκάδος. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης.

Λευκαί (αἱ), π. παραθαλ. τῆς Ἰωνίας περὶ τὴν Σμύρνην.

Λευκαὶ ζῆλαι (αἱ), χώρα τῆς Φρυγ. περὶ τὸν ποταμὸν Μαρσύαν.

Λευκανία (ἡ), ἡ πρότερον Οἰνωτρία, χώρα τῆς κάτω Ἰταλ., περιεχομένη ὑπὸ τῆς Τυῤῥηνικῆς θαλάσσης, (τὸ ἐθν. Λευκανός).

Λευκάς, άδος (ἡ), π. πρωτεύουσα τῆς ὁμωνύμου νήσου, ἴδε Λευκαδία. 2) Λευκὰς πέτρη, βράχος ὑψηλὸς τῆς Ἠπείρου ἢ τῆς Λευκάδος, μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Λευκάτα Ἀπόλλωνος, περίφημος διότι ἀπ' αὐτοῦ ἐπηδοῦντες εἰς τὴν θάλασσαν

οἱ ἐρωτάληπτοι, ἢ ἐφανεύοντο, ἢ ἐλησμόνουν ὑπὸ τοῦ φόβου τὸ πάθος των, (κατ' ἔτος ἐχρημνίζετο φυτόθεν ἐν παρατάξει εἷς καταδίκιος), ἴδε καὶ Λευκάτας.

*Λευκασία (ἡ), ποτάμιόν τι τῆς Ἀρκαδ. περὶ τὴν Μεγαλόπολιν.

*Λευκάσιον (τὸ), κώμη τῆς Ἀρκαδ.

*Λεύκασπις, ιδος (ἡ), λιμὴν τῆς Ἀφρικῆς.

Λευκάτας, ου (ὁ), ἀκρωτ. τῆς νήσου Λευκαδίας, (Κάβο Δουκάτον), ἴδε Λευκὰς (πέτρη).

Λευκὴ (ἡ), ἢ ἄλλως Ἀχίλλειος ἢ Ἀχιλλεία καὶ Φασγνή, νῆσος τοῦ Εὐξ. Πόντου, ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βορυσθένους. 2) π. τῆς Ἀκκων. ἐπὶ τοῦ Δακωνικοῦ κόλπου.

Λευκὴ ἀκτὴ (ἡ), κώμη ἢ ὅρμος τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς Προποντίδος. 2) ἄκρα πρὸς μεσημβρίαν τῆς Εὐβοίας.

Λευκὴ κώμη (ἡ), π. τῆς Ἀραβ. ἐπὶ τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου.

Λευκιμμὴ (ἡ), ἀκρωτ. πρὸς ἀνατολὰς ἢ μεσημβρίαν τῆς Κερκύρας (Capo Bianco).

Λεύκιος (ὁ), ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Lucius.

Λευκίππη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων. 2) γυνὴ τοῦ Ἴλλου καὶ μήτηρ τοῦ Λαομέδοντος, ἡ (κατ' ἄλλους) γυνὴ τοῦ Λαομέδοντος καὶ μήτηρ τοῦ Πριάμου. 3) θυγ. τοῦ Μενοίτα ἐξ Ὀρχομενοῦ, μεταμορφωθεῖσα εἰς πτηνόν, καθὼς καὶ αἱ ἀδελφαί της. 4) γυνὴ τοῦ Κυήνορος ἐπὶ τῆς νήσου Ἀτλαντίδος.

Λευκιππίδες (αἱ), αἱ θυγατέρες τοῦ Λευκίππου.

Λεύκιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περιήρους ἢ τῆς Γοργοφόνης, ἀδελφὸς τοῦ Τυνδάρεω, μετοικήσας εἰς Μεσσηνίαν, τοῦ ὁποίου τὰς θυγατέρας, Ἱλάειραν καὶ Φοίβην, ἥρπασαν οἱ Διόσκουροι. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Εὐρυτέλης. 3) υἱὸς τοῦ Οἰνομάου, ἐραστὴς τῆς Δάφνης. 4) υἱὸς τοῦ Ναξίου, βασιλεὺς τῆς Νάξου. 5) υἱὸς τοῦ Θουριμάχου, ἀπόγονος τοῦ Αἰγιαλέως βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος. 6) Φιλόσοφος, Ἐλεάτης ἢ Ἀβδηρίτης ἢ Μήλιος, ζήσας περὶ τὸ 500 πρὸ Χ.

Λευκοθέα (ἡ), οὕτω μετωνομάσθη ἀποθεωθεῖσα ἡ Ἰνώ, θυγάτηρ τοῦ Κάδμου. 2) (γεωγρφ.) νησίδιον περὶ τὴν Ἰταλ., ἄλλως Λευκωσία.

Λευκοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγ. Γαλλ.

Λευκόλλα (ἡ), λιμὴν πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κύπρου.

Λευκόλλος (ὁ), ὁ ἄλλως Λεύκολλος, ὄνομα Ῥωμαϊκόν.

Λευκολόφας, α (ὁ), Ἀθηναῖός τις, κωμῳδούμενος ὡς ἀνανδρος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Λευκολοφίδης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθην. Ἀδειμάντου.

Λευκὰν (ὄρος), ἴδε Λευκά (2). 2) —πεδίον, ἴδε Λευκὴ ἀκτή.

Λευκὸν τεῖχος (τὸ), φρούρ. τῆς Μέμφιδος ἐν Αἰγύπτῳ, ὅπου καὶ ἡ καθέδρα τῶν ἀρχαίων αὐτῆς βασιλέων.

Λευκονόη (ἡ) καὶ Λευκόνιον (τὸ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Λευκονοεύς).

Λευκὸν πέτρα (ἡ), ἡ παρὰ Θκδ. Πέτρα τῆς Ῥηγίνης, ἀκρωτ. τῆς Ἰταλ. ἐν τῷ χώρᾳ τῶν Βρεττίων, (Cap de l'Armi).

Λεύκος (ὁ), εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Ὀδυσσ. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Μακεδόν.

Λευκόσυροι (οἱ), ἔθνος τῆς Καππαδοκ.

Λευκόφρυς, υος (ἡ), π. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου παρὰ τὴν Μαγνησίαν, ὅπου ὁ περίφημος ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος Λευκοφρύνης. 2) ἀρχύτερα ἡ νῆσος Τένεδος.

Λεῦκτρα (τὰ), κώμη τῆς Βοιωτ. παρὰ τὰς Θεσπιάς, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ Ἐπαμινώνδου ἢ τῶν Θηβαίων κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν τῷ 371 πρὸ Χ. 2) πολίχν. τῆς Ἀκκων. ἐπὶ τοῦ Παρίσου ποταμοῦ παρὰ τὰς ἐν Μεσσηνίᾳ Θαλάμας. 3) π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ Δυκαίου ὄρους. 4) κώμη τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὰς Κύρας.

Λεῦκτρον (τὸ), = Λεῦκτρα (3 καὶ 4).

*Λευκωνίας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἠλίδος ἢ Ἀρκαδ., πηγάζων ἐκ τῆς Φολόης καὶ χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Λεύκων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος ἢ τῆς Θεμιστοῦς. 2) ἡγεμὼν τῆς περὶ τὸ Παντικάπαιον χώρας τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, ἄρξας φρονίμως περὶ τὴν 100 Ὀλυμπ. 3) (γεωγρφ.) χ. τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν Ἀφρικῇ πλησίον τῆς Βάρκης.

Λευκώνης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἢ τῆς Θεσπιάδος Δίσχρηδος.

Λευκωνία (ἡ), = Λευκώνιον.

Λευκωνίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ ἐν Παντικαπαίῳ τυράννου Λεύκωνος.

Λευκώνιον (τὸ), π. τῆς Χίου.

Λευκωπεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Περθάωνος καὶ τῆς Εὐρυδίκης, ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως.

Λευκωσία (ἡ), μία τῶν Σειρήνων, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ 2) νῆσος τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης παρὰ τὴν Ἰταλίαν, (Licossa).

Λεωτυχίδης, ου (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Λεωτυχίδης.

Λεχαῖον (τὸ), λιμὴν τῆς Κορίνθου ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, συνεχόμενος διὰ τείχους μὲ τὴν πόλιν τῆς Κορίνθου, (τὸ τοπ. Λεχαῖος).

Λέχης (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Περιήνης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη τὸ Λέχαιον.

Λεωβώτης, ω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Λαβώτας, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἀνεψιὸς τοῦ Λυκούργου, ὁ ἄλλως Χαρίλας.

Λεωγόρας, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ῥήτορος Ἀνδοκίδου. 2) ἕτερός τις Ἀθηναῖος, ὁπλοβάτης ἐπὶ λαιμαργίᾳ.

*Λεωγόρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ηρακλέους, βασιλεὺς τῶν Σαμίων.

Λεωδάμας, αντος (ὁ), περίφημός τις ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις. 2) ἕτερός τις, ναύαρχος τῶν Ἀθην. 3) μαθηματικός τις Θάσιος.

Λεώδοκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βίαντος καὶ τῆς Πηροῦς, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Λευκήθης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Φείδωνος, τυράννου τοῦ Ἄργους.

Λεωκόρειον (τὸ), ἡρῶον εἰς τιμὴν τῶν θυγατέρων τοῦ Λέω ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ἐπὶ τοὺς Κεραμεικῷ.

Λεωκράτης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Στροβίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην.

Λεώκριτος (ὁ), ἴδε Δεώκριτος.

*Λεωκύδης, ους (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεσσαντίου.

Λέων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αὐκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. 2) υἱὸς τοῦ Εὐρυκρατίδα, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. 3) Σπαρτιάτης, εἷς τῶν οἰκιστῶν τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἡρακλείας. 4) ἕτερός τις, πρεσβεύσας εἰς Ἀθήνας κατὰ τὸ ὀγδοηκοστὸν ἔτος τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 5) εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων παρὰ Ξενοφῶντι. 6) στρατηγὸς τῶν Ἀθην., Σαλαμίνος, ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 7) (γεωγρφ.) κώμη παραθαλ. τῆς Σικελ. παρὰ τὰς Συρακούσας. 8) ποτ. τῆς Φοινίκης, φέων πρὸς ἄρκτον τῆς Σιδῶνος.

Λεωνίκη (ἡ), π. τῆς Ταῤῥακων. Ἱσπαν., (Vilar Luengo).

Λεωνίδας, ου (ὁ), ὁ περίφημος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, υἱὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου, ἀδελφὸς τοῦ Κλεομβρότου καὶ Κλεομένους, ἀπαθανατίσας τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν Θερμοπύλαις, ὅπου μὲ 300 Σπαρτιάτας καὶ ὀλίγους Θηβαίους ἐφανεύθη μαχόμενος πρὸς τοὺς ὑπὸ τὸν Ξέρξην Πέρσας. 2) ἕτερος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, υἱὸς τοῦ Κλεωνύμου, ἀνατραφεὶς εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Σελεύκου, βασιλέως τῆς Συρίας, καὶ ἀφεὶς διάδοχον αὐτοῦ τὸν υἱὸν τοῦ Κλεομένην, τελευταῖον βασιλέα τῶν Σπαρτιατῶν. 3) φιλόσοφός τις Στωϊκὸς ἐκ Ῥόδου. 4) στρατηγὸς τῶν Βυζαντίων.

Λεωνίδης, εω-ου (ὁ), ἐν γέν. Ἰων. ἀντὶ Λεωνίδεω. 2) ἰατρὸς Ἀλεξανδρεύς, μεταγενέστερος τοῦ Γαληνοῦ, συγγράψας περὶ ἰατρικῆς. 3) Βυζάντιος (ὁ), γραμματικός, γράψας Ἁλιευτικά.

*Λεώνυμος (ὁ), Κροτωνιάτης τις παρὰ Παυσανίᾳ (Γ', ιθ').

Λεωπρέπης, ους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου τοῦ Κείου.

Λέως, ω (ὁ), ἥρως τις ἐν Ἀττικῇ, τοῦ ὁποίου αἱ θυγατέρες ἐθυσιάσθησαν ἑκουσίως ὑπὲρ τῆς πόλεως, καὶ ἐτιμῶντο διὰ τοῦτο εἰς ἰδιαίτερον ἡρῷον, τὸ καλούμενον Λεωκόριον. Ἀπ' αὐτοῦ παρωνομάσθη καὶ ἡ Λεοντὶς φυλή.

Λεωσθένης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Λαμιακοῦ πολέμου.

Λεωτροφίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις ποιητὴς λυρικός, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν ἰσχνότητά του.

Λεωτυχίδας (Δωρ. ἀντὶ) Λεωτυχίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης (ἀπὸ τοῦ 469 ἕως τοῦ 451 πρὸ Χ.), ἀποθανὼν ἐξόριστος ἐν Τεγέᾳ, διότι, δωροδοκηθεὶς ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐφοβήθη νὰ ἐπιστρέψῃ πλέον εἰς τὴν Σπάρτην. 2) υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἀγησίλεω τοῦ Α', ἐκπεσὼν τοῦ θρόνου διὰ ῥᾳδιουργίας τοῦ Ἀνταλκίδου, ὡς νόθος.

Λεωχάρης, ους (ὁ), γλύπτης Ἀθηναῖος, ἀκμάσας περὶ τὴν 102 Ὀλυμπ.

*Λῆγαι (αἱ), Σκυθικόν τι ἔθνος, κατοικοῦν μεταξὺ Ἀλβανῶν καὶ Ἀμαζόνων.

Λήδα καὶ Π. Λήδη (ἡ), θυγ. τοῦ Θεστίου, γυνὴ τοῦ Τυνδάρεω ἢ μήτηρ τῆς Ἑλε-

νης, τῆς Κλυτεμνήστρας καὶ τῶν Διοσκούρων.
Αἰγανὸν πεδίον (τό), πεδιάς τις παρὰ τὴν πόλιν Λεβαδίαν ἐν Βοιωτίᾳ.
Αἰγάτας (ὁ), ποτ. τῆς Κρήτης, χων. εἰς τὴν θάλασσαν παρὰ τὴν Γόρτυνα. 2) ποτ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, χων. παρὰ τὴν Μαγνησίαν εἰς τὸν Μαίανδρον.
Αἰγέθη (ἡ), ποτ. τοῦ Ἄθω, ἀπὸ τοῦ ὁποίου πίνοντες οἱ νεκροὶ ἐλησμόνουν ὅλα τὰ ἐν τῷ βίῳ. 2) ποτ. τῆς Δωτειανῆς, ἄλλως Βελίας.
Αἰγεύς (ὁ), υἱὸς τοῦ Τευτάμου, βασιλεὺς τῶν ἐν Λαρίσῃ Πελασγῶν.
*Αἰθάων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Αἰβ. παρὰ τὴν πόλιν Βερενίκην. (Ἀθ. Β', 71).
Αἰθίας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, ἡγεμόνων ἐκ Τροίαν Βοιωτῶν. 2) εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, πατὴρ τοῦ Πηνέλεω.
*Αἰγκυθίων, ωνος (ὁ), ὄνομα δούλου παρὰ Λουκ.
*Αἰήκυθος (ἡ), ὑρούρ. τῆς Μακεδ. περὶ τὴν Τορώνην.
Αἰήλαντον πεδίον (τό), πεδιὰς πρὸς δυσμὰς τῆς Κύθνου παρὰ τὴν Ἐρέτριαν, ὅπου καὶ θερμαὶ πηγαὶ καὶ μεταλλεῖον σιδήρου.
Αἰήλαντος (ὁ), ποτ. τῆς Εὐβοίας, ῥέων διὰ τοῦ Αἰηλάντου πεδίου.
Αἴημνος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Μακεδονίας, ἱερὰ τοῦ Ἡφαίστου, ὃς τις ἐμυθεύετο ἔχων ἐν αὐτῇ τὰ χαλκουργεῖα του, (ὁ νησ. Αἰήμνιος), [περίφημος ὑπῆρξεν ἐπὶ τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων αἱ Λημνιάδες διὰ τὰς ἀθεμιτουργίας των, ἀφ' ὧν καὶ παροιμιακὸν «Λήμνια κακά», «τὰ μεγάλα καὶ φρικώδη καὶ «Λήμνια ἔργα», «τὰ παράτολμα].
Αἰήναιον (τό), χωρ. ἐν Ἀθήναις περὶ τὸν ναὸν τοῦ Αἰηναίου Διονύσου, ὅπου ἐπανηγυρίζοντο τὰ Δήναια.
Αἰηξίδιος καὶ Αἰηξιΐτης (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀκγόνων. Γαλλ. παρὰ τὸν Ὠκεανόν.
Αἰηπάντιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ῥαιτίας περὶ τὰς Ἄλπεις.
Αἴθιρσα (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Λάρισσα.
Αἴθρων, ωνος (ἡ), νῆσος ἀντικρὺ τῶν παραλίων τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας, (S. Marguerite).
*Αἴθσσα (ἡ), κώμη τις περὶ τὴν Ἐπίδαυρον.
Αἰητίδης, ου (ὁ), μητρωνυμ. ὁ Ἀπόλλων.
*Αἰητόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου περὶ τὴν Μέμφιν, (ὁ πολ. Αἰητοπολίτης).
Αἰητώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Τιτᾶνος Κοίου καὶ τῆς Φοίβης, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἀπόλλ. καὶ τὴν Ἄρτεμιν.
Αἰητωΐας, άδος καὶ Αἰητωΐς, ίδος (ἡ), μητρωνυμ. ἡ Ἄρτεμις.
Αἰδάνιος (ὁ), ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς ἐξ Ἀντιοχείας, φίλος τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ, διδάξας καὶ ἐν Ἀθήναις, γεννηθεὶς τὸ 314 μετὰ Χ. καὶ ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 70 χρόνων.
Αἰδάνος (ὁ), β. τῆς Συρίας καὶ Φοινίκης, συνεχόμενον μὲ τὸν Ἀμανόν, τὸ πλεῖστον χιονοσκέπαστον, ὅθεν καὶ ἐπωνομάσθη (Λαβάν, λευκὸν Ἑβραϊστί). Περίφημοι εἶνε εἰς τὴν Γραφὴν αἱ κέδροι τοῦ Λιβάνου, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐναυπήγουν οἱ Φοίνικες καὶ οἱ Αἰγύπτιοι.
Λίβηθρα (τὰ), = Λιβήθρα.
Λίβιος (ὁ), Τίτος, ὁ περίφημος Ῥωμαῖος ἱστοριογράφος, γεννηθεὶς ἐν Πατανίῳ τῆς Ἰταλ. τῷ 58 ἀπὸ Χ., συνέγραψε Ῥωμαϊκὴν Ἱστορίαν εἰς 140 βιβλία, τῶν ὁποίων ἐχάθησάν τινα.
*Λιβοφοίνικες (οἱ), οἱ ἐκ τῆς Φοινίκης ἀποικήσαντες εἰς τὴν Λιβύην, (ἴδιος δὲ) οἱ Καρχηδόνιοι.
Λιβύη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἐπάφου καὶ τῆς Μέμφιδος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Βῆλον καὶ Ἀγήνορα. Ἀπ' αὐτῆς ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) καθ' Ὅμηρον, ἡ ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου μέχρι τοῦ Ὠκεανοῦ χώρα πρὸς δυσμάς· παρὰ τοῖς ὕστερον, ἄλλη ἡ μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Σύρτεων Ἀφρικὴ, (τὸ ἐθν. Λίβυς, καὶ τὸ θηλ. Λίβυσσα).
Λιβυκὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς Λιβύας. ||. «Λιβυκὸν πέλαγος,» τὸ μεταξὺ Λιβύας καὶ Κρήτης. ||. «Λιβυκὸν ὄρος,» τὸ χωρίζον βορειοδυτικῶς τὴν Αἴγυπτον ἀπὸ τῆς Λιβύας.
Λιβυρνικὸς παράπλους (ὁ), ἡ παραλία τῆς χώρας τῶν Λιβυρνῶν, ἀποτελοῦσα μίαν ἐπαρχίαν τῆς βαρβάρου Ἰλλυρίας, τὴν μεταξὺ Δαλματίας καὶ Ἰστρίας.
Λιβυρνὶς, ίδος (ἡ), ἡ τῶν Λιβυρνῶν. ||. (συνήθ. πλθ.) Λιβυρνίδες, αἱ περὶ τὴν χώραν τῶν Λιβυρνῶν 40 νῆσοι.
Λίβυς, υος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Λιβύας. 2) (κυριωνυμ.) ὁ ἀδελφὸς τοῦ Λυσάνδρου.
Λίβυσσα (ἡ), (ὡς ἐθν.), ἡ κάτοικος τῆς Λιβύας. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ὅπου ἐτάφη ὁ Ἀννίβας.
Λιβυστικὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Λιβυκός.
*Λιβυστῖνοι (οἱ), ἔθνος ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Κολχίδος.
Λιβυστὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Λιβυκή.
Λιβυφοίνικες (οἱ), = Λιβοφοίνικες.
*Λίβων, ωνος (ὁ), Ἠλεῖος, ἀρχιτεκτων τοῦ Ὀλυμπίᾳ ναοῦ.
Λίγγονες ἢ Λίγγωνες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀκγόνων. Γαλλ.
Λίγεια (ἡ), μία τῶν Σειρήνων.
Λιγύη (ἡ), = Λιγυστική.
Λίγυρ, υρος (ὁ), ποτ. τῆς Γαλλ., πηγ. ἐκ τοῦ Κεμμένου ὄρους καὶ χων. εἰς τὸν Ὠκεανὸν, (Loire). (ὀρθότερα φαίνεται ἡ γραφὴ Λειγηρ).
Λίγυς, υος (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Λιγυρικῆς.
Λιγυστὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Λιγυστική.
Λιγυστικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς Λιγουρίας. ||. «Λιγυστικὴ (ἐννν. χώρα), ἡ μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Πάδου καὶ τῆς Μεσογείου ἐπαρχία τῆς βορείου Ἰταλ., περιέχουσα τὸ Πεδεμόντιον, τὴν Γένουαν καὶ τὸ Δουκάτον τῆς Λούκας.
Λιγυστινὸς (ὁ), = Λίγυς.
Λιγυστὶς, ίδος (ἡ), = Λιγυστική.
*Λίδη (ἡ), β. τῆς Καρ. ὑπὲρ τὴν Ἁλικαρνασσόν.
*Λίθαγος (ὁ), Πυθαγόρειός τις παρ' Ἰαμβλίχῳ.
*Λίθρας (ὁ), β. πρὸς δυσμὰς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου καὶ τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας.
Λικάττιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Οὐινδελικίας περὶ τὴν νῦν Βαυαρίαν
Λικύμνα (ἡ), ἡ ἀκρόπολις τῆς Τίρυνθος.
Λικύμνιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύωνος ἐκ τῆς Μιδείας, διασωθεὶς αὐτὸς μόνος ἐκ τῶν ἀδελφῶν του, φονευθέντων εἰς τὴν κατὰ τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου μάχην, καὶ φονευθεὶς ὕστερον ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ Τληπολέμου, υἱοῦ τοῦ Ἡρακλ. 2) ῥήτωρ τις ἐκ Σικελίας, διδάσκαλος τοῦ Πώλου. 3) λυρικὸς ποιητὴς ἐκ Χίου.
Λίλαια (ἡ), μία τῶν Ναϊάδων Νυμφῶν, θυγ. τοῦ Κηφισοῦ, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Φωκίδος περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Κηφισοῦ.
Λίλαυτον (τὸ), επν. καὶ ἀμφ. ἀντὶ Δήλαντον.
Λιλύβαιον (τὸ), ἀκρωτ. καὶ π. πρὸς δυσμὰς τῆς Σικελ., (Capo di Boco).
Λιλύβη (ἡ), Π. ἀντὶ Λιλύβαιον.
Λιλυβηΐς, ίδος (ἡ), Π. ἡ τοῦ Λιλυβαίου.
*Λιμαίας (ὁ), ὁ ἄλλως Ἀήθης ποταμός.
Λιμενίτιον (Ἰων. ἀντὶ) Λιμενίτιον (τὸ), χωρ. παρὰ τὴν Μίλητον.
*Λιμενία (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Κύπρου.
Λιμναὶ (αἱ) τόποι τινὲς πρὸς μεσημβρίαν τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου ὑπῆρχε ναὸς τοῦ Διονύσου καὶ ἄλλος τῆς Ἀρτέμιδος. 2) προάστειον τῆς Σπάρτης. 3) χωρ. μεταξὺ Μεσσην. καὶ Δακων. ὅπου ἦ ναὸς τῆς Λιμνάδος Ἀρτέμιδος. 4) χωρ. τῆς Θρᾴκ. χερσονήσου, συνοικισθὲν ὑπὸ τῶν Μιλησίων, (τὸ τοπ. Λιμνᾶτις).
Λιμνεία (ἡ), κώμη τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, (Λουτράκι).
*Λιμναῖος (ὁ), Μακεδών τις, ζαλεὶς πρέσβυς ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Β' πρὸς τὸν Τίτον Κουίντιον.
*Λίμνος (ὁ), Μακεδών τις ἐκ Καλαίβρας, φονευθεὶς ἐν ᾧ συνελαμβάνετο ὡς ἐπιβουλεύομενος τὸν Μ. Ἀλέξανδρον.
Λιμνώρεια (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.
Λίμυρα (τὰ), π. τῆς Δυκ., (ὁ πολ. Λιμυρεύς).
Λίμυρος (ὁ), ποτ. τῆς Δυκ., (Μύρα).
Λίνδιοι (οἱ), χωρ. τῆς Σικελ., ὅπου ἐκτίσθη ὕστερον ἡ Γέλα.
*Λινδάνιον (τὸ), π. τῆς Βριττανίας, (Λονδῖνον).
Λίνδος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Κερκάφου ἐκ τῆς Κυδίππης, ὑφ' οὗ ἐκτίσθη ἡ
Λίνδος (ἡ), π. τῆς Ῥόδου μὲ ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Λινδίας Ἀθηνᾶς, (ὁ πολ. Λίνδιος).
*Λίνον (τὸ), π. παραθαλ. τῆς Τρῳάδος, ὅθεν οἱ Λινούσιοι Κοχλίαι.
Λίνος καὶ ὄχι Λῖνος (ὁ), εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων μουσικῶν καὶ ῥαψῳδῶν. Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Μούσης Οὐρανίας, ἢ τοῦ Οἰάγρου καὶ τῆς Καλλιόπης, διδάσκαλος τοῦ Ὀρφέως, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. ἢ τοῦ Ἀπόλλ. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Δυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας.
*Λίξα (ἡ), π. τῆς Λιβ. παρὰ τὸν Λίξον ποταμόν, (ὁ πολ. Λίξιος καὶ Λιξίτης ἢ Λιξάτης).
Λίξος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλιάνδης. 2) ποτ. τῆς Λιβ. ῥέων διὰ τῆς Μαυριτανίας.
Λιπαξὸς (ἡ), π. τῆς Μακεδ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ὀλύνθου.
Λιπάρα (ἡ), ἡ μεγαλητέρα τῶν νήσων

τοῦ Αἰόλου, μέ πόλιν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς, (Lipari), (ὁ πολ. Λιπαραῖος ἢ Λιπαρεύς).

Λίπαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἴσανος, βιασθεὶς ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ νὰ ἀποικίσῃ εἰς τὰς Λιπάρας νήσους, ὅπου τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Κυάνην ἐνυμφεύθη ὁ Αἴολος.

*Λιποξαῖς, ἴος (ὁ), Σκύθης τις παρ' Ἡροδ.

Λισαι (αἱ), π. τῆς Μακεδον., πρὸς μεσημβρίαν τῆς Θεσσαλονίκης.

*Λισγνή (ἡ), = Ἀκιλησγνή.

Λίσσος (ὁ), ποτάμ. τῆς Θράκης, χυν. πρὸς δυσμὰς τοῦ Ἕβρου εἰς τὸ Αἰγαῖον.

Λισσὸς (ἡ), π. τῆς Δαλματ., (Alessio), (ὁ πολ. Λισσεὺς καὶ Λίσσιος).

Λιταὶ (αἱ), κατὰ προσωποπ., θυγατέρες τοῦ Διός, χωλαὶ κτλ., (Ὀδ. Ι, 502).

*Λιτυέρσης, ου (ὁ), ὁ ἀδελφὸς τοῦ Μίδα.

Λιχάδες (αἱ), τρεῖς νησίδες πρὸς βορρᾶν τῆς Εὐβοίας, ἡ Σκάρφεια, Κάρησα καὶ Φωκαρίς.

Λίχας, α (ὁ), ὑπηρέτης τοῦ Ἡρακλ., ἀπὸ τοῦ ἀποίου, ἀφενδανισθέντος ὑπὸ τοῦ ἥρωος τούτου εἰς τὴν μεταξὺ Εὐβοίας ἢ Θεσσαλίας θάλασσαν, ὅτε τῷ ἔφερε τὸν φαρμακωμένον χιτῶνα ἐκ μέρους τῆς Δηϊανείρας, παρωνομάσθησαν αἱ Λιχάδες νῆσοι. 2) Σπαρτιάτης τις, ἀνευρὼν τὰ ὀστᾶ τοῦ Ὀρέστου. 3) ἕτερός τις, θαυμαζόμενος διὰ τὴν φιλοξενίαν του. 4) ἕτερός τις, υἱὸς τοῦ Ἀρκεσιλάου, ζήσας ἐπὶ τοῦ Πελοπονν. πολέμου.

*Λίχινδος (ἡ), π. τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Λιχινδῖνος).

*Λεβων, ωνος (ὁ), συγγραφεύς τις Ἀργεῖος παρὰ Ἀρτ.

Λογγῖνος (ὁ), Διονύσιος, ὁ περίφημος ῥήτωρ καὶ φιλόσοφος Πλατωνικός, διδάσκαλος καὶ σύμβουλος τῆς περιφήμου Ζηνοβίας, αἰχμαλωτισθεὶς καὶ ἀποκεφαλισθεὶς ὑπὸ τοῦ Αὐρηλιανοῦ περὶ τὸ 273 ἀπὸ Χ.

Λόγγος (ὁ), Ἕλλην μυθιστοριογράφος, ζήσας περὶ τὴν Δ' ἢ Ε' ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα.

Λόκρα (ἡ), ποτ. τῆς Καρικῆς, χυν. πρὸς δυσμὰς αὐτῆς εἰς τὴν θάλασσαν, (Talloro).

Λοκρίς, ἴδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἑλλάδος ἢ 2) τῆς κάτω Ἰταλ., (ὁ πολ. Λοκρός).

Λοκροὶ (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Λοκρίδος, διαιρούμενοι εἰς τέσσαρα γένη, ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος μὲν τοὺς Ἐπικνημιδίους, τοὺς Ὀπουντίους καὶ τοὺς Ὀζόλας ἢ Ἑσπερίους· ἐν δὲ τῇ Ἰταλίᾳ τοὺς Ἐπιζεφυρίους, ἀποικίσαντας περὶ τὸ δ' ἔτος τῆς 25 Ὀλυμπ. 2) π. πρωτ. τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν ἐν Ἰταλίᾳ.

Λοκρὸς (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Λοκρίδος. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἀμφικτύωνος ἢ τοῦ Φωκέως ἢ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ ἔγγονος τοῦ Αἰτωλοῦ, πατὴρ δὲ τοῦ Ὀπούντος. 3) γλύπτης τις ἐκ Πάρου.

Λοξώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Βορέου.

*Λοπάδιον (τὸ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθην., ἢ ἄλλως (καὶ ἴσως ὀρθότ.) Λεπάδιον.

*Λοπαδοῦσα καὶ (ὀρθότ.) Λοπαδοῦσσα (ἡ), νῆσός τις τῶν παραλίων τῆς Καρχηδονίας, (ὁ νησ. Δοκαβουσσαῖος).

*Λόρδων, ωνος (ὁ), κωμικός τις ποιὸς ἐκ τῶν Πραιπωδῶν.

Λόρυμα, ἴδε ὀρθότ. Λώρυμα.

Λουγδοῦνον (τὸ), π. πρωτ. τῆς Λουγδουν. Γαλλ., ἐπὶ τῆς συμβολῆς τῶν ποταμῶν Ῥοδανοῦ καὶ Ἄραρος, (Lyon).

Λουγδούνος (ἡ), π. τῆς Ἀκουϊτ. Γαλλ., (Bertrand).

Λούγδον (τὸ), π. τῆς Βελγ. Γαλλ. ἐφ' ἑνὸς τῶν στομίων τοῦ Ῥήνου, (Leyden).

Λουγδούνον (τὸ), = Λούγδουνον.

Λουδίας, ου (ὁ), = Δυδίας.

*Λουέριος καὶ Λουέρνιος (ὁ), Γαλάτης τις ὑπέρκλυτος, πατὴρ τοῦ Βιτυίτος.

*Λουΐτοι (οἱ), Γερμανικόν τι μέγα ἔθνος.

Λοῦκα (ἡ), π. τῆς Τυρρην., σώζουσα τὸ ὄνομά της.

Λουκερία (ἡ), π. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἢ ἄλλως Νουκερία (ὁ πολ. Δουκερῖνος).

Λουκιανὸς (ὁ), ὁ περίφημος Ἕλλην συγγραφεύς, ἐκ Σαμοσάτων τῆς Συρίας, ἀκμάσας περὶ τὴν δευτέραν ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα καὶ διαβιβασθεὶς ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου ἢ τοποτήρητης τῆς Αἰγύπτου, ἀποθανὼν δὲ εἰς βαθὺ γῆρας.

Λουκίλλιος (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς Σατυρικῆς ποιήσεως παρὰ Ῥωμαίοις, θεῖος τοῦ Μεγάλου Πομπηΐου.

Λούκιος (ὁ), = Λεύκιος.

Λουκοτοκία (ἡ), ἀρχαῖον ὄνομα τῶν Παρισίων τῆς Γαλλίας.

Λούκουλλος (ὁ), ὁ περίφημος διὰ τὰ κατορθώματα ἢ τὴν τρυφὴν του στρατηγὸς τῶν Ῥωμ.

Λουκρητία (ἡ), ἡ περίφημος διὰ τὴν σωφροσύνην της Ῥωμαία.

Λοῦνα (ἡ), ὁ παρ' Ἕλλησι Σελήνης λιμήν, π. παραθαλ. τῆς Τυρρην., (Lunegiana).

Λουπίαι (αἱ), π. τῆς Καλαβρ. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Lecce).

Λουπίας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Γερμ. χυν. εἰς τὸν Ὠκεανόν, (Lippe).

Λουσηΐς, ἴδος (ἡ), ἡ τῶν Λουσῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Λουσιὰ (καὶ ὄχι) Λουσία (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Οἰντηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Λουσιεύς).

Λουσιτανία (ἡ), = Λυσιτανία.

Λουσοὶ καὶ Λουσσοὶ (οἱ), πτῷδες βορείου Ἀρκαδ. μὲ ἕνα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, (ὁ πολ. Λουσιεὺς καὶ Λουσιάτης).

*Λούσωνες (οἱ), ἔθνος Κελτιβηρικὸν περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Τάγου.

*Λόφις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Ἁλίαρτον.

*Λοχαῖος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ὀλυμπιονίκου Ἀνδροσθένους ἐκ Μαινάλου.

*Λύβας, αντος (ὁ), ὁ ἐν Γεμέσῃ δαίμων, τὸν ὁποῖον ἐδίωξεν ὁ Ὀλυμπιονίκης Εὔθυμος.

*Λυγαῖος (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς Πολυκάστης, γυναικὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ μητρὸς τῆς Πηνελόπης.

Λύγδαμις, ος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Κιμμερίων, εἰσβαλὼν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ἢ ἀποκατασταθεὶς ἐν Κιλικίᾳ. 2) ὁ πατὴρ τῆς Ἀρτεμισίας, βασιλίσσης τῆς Ἁλικαρνασσοῦ. 3) τύραννος τῆς Νάξου. 4) Συρακούσιός τις, νικήσας παγκράτιον κατὰ τὴν 33 Ὀλυμπ.

Λυγκεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀφαρέως καὶ τῆς Ἀρήνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἴδα, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, περίφημος διὰ τὴν ὀξυδέρκειάν του, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυδεύκους, ὅτε ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἴδας ἐφόνευσεν ἐν μονομαχίᾳ τὸν Κάστορα. 2) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου ἢ τῆς Ἀργυφίας, δικαιωθεὶς μόνος ἐκ τῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τῆς Ὑπερμνήστρας, τὴν ὁποίαν νυμφευθείς, διεδέχθη τὸν Δαναὸν εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ἄργους, καὶ ἀφῆκε διάδοχον αὐτοῦ τὸν υἱόν του Ἄβαντα. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων. 3) συγγραφεύς τις Σάμιος, μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Δυρίδος. 4) εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος.

Λυγκησταὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Μακεδ.

Λυγκηστὶς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μακεδ. μεταξὺ Ἀλιάκμονος καὶ Ἐριγόνης.

Λύγκος (ἡ), π. πρωτ. τῆς Λυγκηστίδος.

Λυδὰ (ἡ), π. τῆς Παλαιστ., ἡ ὕστερον Διόσπολις.

Λυδή (ἡ), θηλ. τοῦ Λυδός.

Λύδη (ἡ), ἐρωμένη τοῦ ποιητοῦ Ἀντιμάχου.

Λυδία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Καρίας, Μυσίας, Φρυγίας ἢ Αἰγαίου πελάγους, (τὸ ἐθν. Λυδός).

Λυδιάδας, ου (ὁ), Μεγαλοπολίτης, στρατηγὸς τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ.

Λυδίας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Μακεδ., σχηματίζων τὸν πρὸς δυσμὰς βραχίονα τοῦ Ἀξιοῦ, (Καρασμάν).

Λυδὸς (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Λυδίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἄτυος, βασιλέως τῆς Λυδίας, ἀδελφὸς τοῦ Καρὸς καὶ Μυσοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ Λυδία.

Λυκαβητὸς ἢ (συχνότ.) Λυκαβηττὸς (ὁ), β. τῆς Ἀττ., πλησίον καὶ πρὸς ἀνατολὰς τῶν Ἀθηνῶν.

Λύκαιον (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ., ἱερὸν τοῦ Διὸς Λυκαίου καὶ τοῦ Πανός, ὡς τις ἐλέγετο γεννηθεὶς ἐπ' αὐτοῦ.

Λυκαῖος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ζεὺς καὶ 2) ὁ Ἀπόλλων ἐν Σικυῶνι, ὡς ἀπαλλάξας τοὺς κατοίκους αὐτῆς ἀπὸ τῶν λύκων.

Λυκαίνιον καὶ Λυκαυλὶς (ἡ), ὀνόματα γυναικῶν παρὰ τοῖς ἐπιγραμματοποιοῖς.

Λυκάμβης, ου (ὁ), Θηβαῖος, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα μνηστεύσας ὁ Ἀρχίλοχος, ἐματαίωσεν αὐτὸν τόσον δηκτικῶς, μὴ θελήσαντα ὕστερον νὰ τῷ τὴν δώσῃ, ὥστε ἀπελπισθεὶς οὗτος ἔγινεν αὐτόχειρ.

Λυκαμβιάδες (αἱ), αἱ θυγατέρες τοῦ Λυκάμβου.

Λύκανθος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Στεφάνῳ τῷ Ἕλλην. ΣΤ', γ', 2).

Λυκαονία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Καππαδοκ. ἢ Ἰσαυρίας, (τὸ ἐθν. Λυκάων).

Λυκαονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Λυκάονος.

Λυκάρητος (ὁ), Σάμιος, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Μαιανδρίου.

Λυκάριος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων κατὰ τὸ 18 ἔτος τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Λυκάστης, ου (ὁ), υἱὸς Μίνωος τοῦ Α', γεννήσας ἐκ τῆς Ἰδυίας, θυγατρὸς τοῦ Κορύβαντος, Μίνωα τὸν Β'.

Λυκαστία (ἡ), π. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου παρὰ τὴν Θεμίσκυραν, (τὸ ἐθν. Λυκάστιος).

Λύκαστος (ὁ), = Λυκάςης. 2) (γεωγρ.) π. πρὸς μεσημβρίαν τῆς Κρήτης.

Λυκάων, ονος (ὁ), υἱὸς ἢ ἔγγονος τοῦ Πελασγοῦ ἢ τοῦ Ἀζᾶνος καὶ τῆς Ὠκεανίδος Μελιβοίας, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ., τῆς ὁποίας τοὺς κατοίκους ἡμέρωσε ξ ἐκάλεσεν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀσέβειάν του, αὐτὸς μὲν μετεμορφώθη εἰς λύκον, οἱ δὲ πεντήκοντα υἱοί του ἐκεραυνώθησαν ὑπὸ τοῦ Διός, πλὴν τοῦ Νυκτίμου. Αἱ δύω θυγατέρες του ἦσαν ἡ περίφημος Καλλιστὼ καὶ ἡ Θεία. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Πανδάρου, ἑνὸς τῶν Τρώων. 3) υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Δαοσθόης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. 4) (ὡς ἐθν.) ὁ κάτοικος τῆς Λυκαονίας.

*Λυκίας, α (ὁ), συγγραφεὺς εἰς ἐκ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ναυκράτεως, γράψας Αἰγυπτιακά.

Λύκειον (τὸ), ἓν τῶν τριῶν περιφήμων γυμνασίων ἐν Ἀθήναις, κείμενον ἐκτὸς τῆς πόλεως παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰλισσοῦ, ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Λυκείου Ἀπόλλ., ἀφ' οὗ καὶ παρωνομάσθη. Ἐν αὐτῷ ἐδίδαξε πολλῶν χρόνων ὁ Ἀριστοτέλης, ὕστερον δὲ κατηφανίσθη ὑπὸ τοῦ Σύλλα, πολιορκοῦντος τὰς Ἀθήνας.

Λύκειος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλων ἐν Ἄργει καὶ Δυκίᾳ, ὡς λυκοκτόνος ἢ ὡς προςάτης τῆς Λυκίας.

Λυκία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Καρίας καὶ Παμφυλ., ἡ πρότερον Μιλυάς, μετονομασθεῖσα ἀπὸ Λύκα τοῦ Πανδίονος, (τὸ ἐθν. Λύκιος).

Λυκίδας, α (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δρύαντος ἐν τῇ Κενταυρομαχίᾳ. 2) βουκολικός τις ποιητής. 3) βοῦλός τις τοῦ στρατηγοῦ Καβρίου.

Λυκίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, λιθοβοληθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ἐν Σαλαμῖνι, ὅτι ἐγνωμοδότησε νὰ δεχθῶσι τοῦ Μαρδονίου τὰς προτάσεις.

Λύκιον (τὸ), τὸ ἐν Ἀθήναις ἡρῷον τοῦ Λύκου, ἄλλο παρὰ τὸ Λύκειον.

Λύκιος (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς Λυκίας. 2) (ὡς ἐπίθ.) = Λύκειος. 3) (κυριωνυμ.) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Δυκάονος. 4) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἡρακλ. ξ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων. 5) = Λύκος, υἱὸς τοῦ Πανδίονος. 6) Ἀθηναῖος, ἡγεμὼν τοῦ Ἱππικοῦ τῶν μετὰ Κύρου τοῦ Νεωτέρου Ἑλλήνων. 7) υἱὸς τοῦ Μύρωνος, γλύπτης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθησαν, κατά τινας, αἱ Λυκιουργεῖς φιάλαι.

Λύκις, ιδος (ὁ), κωμικός τις ποιητὴς χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Λυκίσκος (ὁ), Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ἀ. ἔτος τῆς 109 Ὀλυμπ. 2) Μεσσήνιός τις, φυγὼν εἰς Σπάρτην μετὰ τῆς θυγατρός του, κληρωθεὶσης νὰ θυσιασθῇ.

Λυκομήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Παρθενοπης, θυγατρὸς τοῦ Ἀλκαίου. 2) υἱὸς τοῦ Κρέοντος, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων. 3) βασιλεὺς τῆς νήσου Σκύρου, πατὴρ τῆς Δηϊδαμείας, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν γυναικωνίτην ἔκρυψεν ἡ θέτις τὸν Ἀχιλλέα. Οὗτος ἐκρήμνισεν ἀπό τινος βράχου τὸν Θησέα. 4) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Αἰσχρέου, λαβὼν τὸ ἀριστεῖον ἐν τῇ ἐν Ἀρτεμισίῳ μάχῃ, ὡς κυριεύσας πρῶτος μίαν Περσικὴν τριήρη.

Λυκομηδίς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ θυγάτηρ τοῦ Λυκομήδους, ἡ Δηϊδάμεια.

Λυκόργος (ὁ), Π. ἀντὶ Δυκοῦργος.

Λυκοπολίτης (ὁ), ἴδε Λύκων πόλις.

Λυκόρμας (ὁ), ποτ. τῆς Αἰτωλ. ὁ Ὕζερον Εὔηνος.

Λυκόρτας, α (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἱστοριογράφου Πολυβίου ἐκ Μεγαλοπόλεως, στρατηγήσας ἐνδόξως τῶν Ἀχαιῶν μετὰ θάνατον τοῦ Φιλοποίμενος.

Δύκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κελαινοῦς. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου. 3) υἱὸς τοῦ Δασκύλου, βασιλεὺς τῶν Μαριανδυνῶν, ὅστις, ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως τοὺς Ἀργοναύτας, ξ, συνεργείᾳ τοῦ Ἡρακλ., νικήσας τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ Βέβρυκας, ἔκτισε, πρὸς ἀνάμνησιν τῆς εὐεργεσίας ταύτης τὴν ἐν Πόντῳ Ἡράκλειαν. 4) υἱὸς τοῦ Ὑριέως, ἀδελφὸς τοῦ Ὠρίωνος καὶ Νυκτέως, ξ ἀνὴρ τῆς Δίρκης. Ἀρπάσας, μετὰ θάνατον τοῦ Πενθέως, τὸ βασίλειον τῶν Θηβῶν καὶ μετὰ ταῦτα, κατὰ τοῦ Ἐπαφέως, τὸ βασίλειον τῆς Σικυῶνος, κατεπολεμήθη ξ ἐφονεύθη τελευταῖον ὑπὸ τῶν δύο ἀνεψιῶν αὐτοῦ, Ἀμφίονος καὶ Ζήθου, υἱῶν τῆς θυγατρὸς τοῦ Νυκτέως Ἀντιόπης.

δ) υἱὸς τοῦ Πανδίονος, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰγέως, ὑπὸ τοῦ ὁποίου διωχθείς, μετῴκησεν εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Δυκίαν ἐν Ἀσίᾳ, τιμώμενος καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ ὡς ἥρως.

6) εἷς τῶν Τελχίνων, φυγὼν ἐκ τῆς Ῥόδου εἰς Δυκίαν, ξ κτίσας ἐκεῖσε τὸν ναὸν τοῦ Δυκίου Ἀπόλλωνος. 7) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Θρασυβούλου. 8) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἀσσυρ., ἁλλὼς Ζάβατος, χυν. εἰς τὸν Τίγριν. 9) ποτ. τῆς Παφλαγ., χυν. διὰ τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον παρὰ τὴν Ἡράκλειαν, (Τουράκ). 10) ποτ. τῆς Φρυγ., χυν. διὰ τῆς Δασδικείας εἰς τὸν Μαίανδρον. 11) ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ., χυν. εἰς τὴν Μαιῶτιν, (Σαμάρα). 12) ποτ. τῆς Καππαδοκ. χυν. εἰς τὸν Ἶρον. 13) ποτ. τῆς Φοινίκης, πηγ. ἐκ τοῦ Διβάνου, καὶ χυν. εἰς τὴν θαλασσαν μεταξὺ Βύβλου ξ Βηρυττοῦ, (Νάχρ-κέλμπ).

Λυκόσουρα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ Δυκαίου ὄρους, μετοικισθεῖσα ἐσχάτως εἰς τὴν Μεγαλόπολιν.

*Λυκούργιον (τὸ), = Λύρκειον.

Λυκοῦργος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δρύαντος, βασιλέως τῶν ἐν Θρᾴκῃ Βισώνων, καταστρέψαντος τὸν Διόνυσον καὶ διὰ τοῦτο τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, ἢ παραφρονήσας. 2) υἱὸς τοῦ Ἀλεοῦ καὶ τῆς Νεαίρας ἐξ Ἀρκαδίας, ἀδελφὸς τοῦ Κηφέως, γεννήσας ἐκ τῆς Εὐρυνόμης ἢ Κλεοφίλης τὸν Ἀγκαῖον κτπ. 3) υἱὸς τοῦ Φέρητος καὶ τῆς Περικλυμένης, βασιλεὺς τῆς Νεμέας, γεννήσας ἐκ τῆς Εὐρυδίκης ἢ Ἀμφιθέας τὸν Ἀρχέμορον. 4) εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου. 5) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων. 6) ὁ περίφημος τῆς Σπάρτης νομοθέτης, υἱὸς τοῦ βασιλέως Εὐνόμου καὶ ἀδελφὸς νεώτερος τοῦ Πολυδέκτου, τοῦ ὁποίου τὸν υἱὸν Χαρίλαον ἐπετρόπευσεν ἄχρις οὗ ἡλικιώθη. Περιελθὼν μετὰ ταῦτα τὴν Κρήτην, τὴν Ἰωνίαν καὶ πιθανῶς καὶ τὴν Αἴγυπτον, συνέταξε τὴν θαυμασίαν ἐκείνην τῶν Σπαρτιατῶν θεσμοθεσίαν, τὴν ἀκοίλαν, ἐγχειρίσεσαν ξ ὑπὸ τοῦ ἐν Δελφοῖς Μαντείου, ὁρκίσας τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ νὰ φυλάξωσιν ἀπαράβατον ἄχρι τῆς ἐπιστροφῆς του, ἀνεχώρησεν ἀνεπιστρεπτί, καὶ ἀπέθανεν ἐν τῇ Κιλλαδαπῇ, ἀποκαρτερήσας, ὡς λέγεται. Οἱ Σπαρτιᾶται, μετακομίσαντες τὰ λείψανά του, τὸν ἐτίμων ὡς ἥρωα, τελοῦντες εἰς τιμὴν αὐτοῦ κατ' ἔτος καὶ τὰ Δυκούργεια. Οὗτος πρῶτος μετεκόμισεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῆς Ἰωνίας καὶ τὰ ποιήματα τοῦ Ὁμήρ. 7) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Δυκόφρονος, ῥήτωρ περίφημος, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος. 8) Βυζάντιός τις, καταρθώσας μετ' ἄλλων τινῶν τὴν παράδοσιν τῆς πατρίδος του εἰς τὸν Ἀλκιβιάδην.

*Λυκουρία (ἡ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.

Λυκοφόντης, ου (ὁ), ἴδε Πολυφόντης.

Λυκόφρων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μήςορος ἐκ τῆς νήσου τῶν Κυθήρων, συστρατεύσας μετὰ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος εἰς Τροίαν, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. 2) υἱὸς τοῦ Περιάνδρου, τυράννου τῆς Κορίνθου, ξ τῆς Μελίσσης, ἐξοριοθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς Κέρκυραν, διότι μαθὼν ὅτι φονεὺς τῆς μητρός του ἦτον ὁ ἴδιος πατήρ του, τὸν ἀπεστράφη καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Κερκυραίων, ἀφ' οὗ ἔμαθον ὅτι ὁ πατήρ του ἔρχεται πρὸς ἀναζήτησίν του. 3) τύραννος τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Φερῶν, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσε μετὰ τῶν ἀδελφῶν του. Ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου ἑνωθεὶς μὲ τοὺς Φωκεῖς κατὰ τῶν Θεσσαλῶν, ἐνικήθη ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου, καὶ καταλιπὼν τὰς Φερὰς εἰς τοὺς Μακεδόνας, ἐσώθη εἰς τὴν Φωκίδα. 4) Χαλκιδεὺς ἐξ Εὐβοίας, γραμματικὸς ξ ποιητής, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου (284 πρὸ Χ.), τοῦ ὁποίου σώζεται τραγικόν τι ἄθρμ., ἐπιγραφόμενον Κασσάνδρα ἢ Ἀλεξάνδρα, γραμμένον εἰς γλῶσσαν ἀσαφῆ ξ μὲ ὕφος αἰνιγματώδες, τὸ ὁποῖον ἐσχολίασεν ὁ Τζέτζης.

Λύκτιος (ὁ), Κρής, μὲ τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Ἰτώνην ἐγέννησε Μίνως ὁ Α' τὸν Λύκαστον.

Λύκτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ

Λύκτος (ἡ), π. τῆς Κρήτης, ἄποικος τῶν Δακεδ., κειμένη πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κνωσσοῦ, (ὁ πολ. Λύκτιος).

Λύκων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱππακόωντος ἐκ Σπάρτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηνέλεω. 3) Ἀθηναῖος τις, κατήγορος τοῦ Σωκρ., κωμῳδού-

αενος δε κάλαξ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 4) ποιμήν τις παρὰ Θκρτ. 5) Ἰασεύς, γράψας περὶ Πυθαγόρου.

*Δυκώνη (ἡ), ὄρος τῆς Ἀργολ. πρὸς τὴν Ἀρκαδ. 2) π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Δυκωναῖος).

Δύκων πόλις (ἡ), ἡ πρωτεύουσα τοῦ Λυκοπολιτικοῦ νομοῦ ἐν Θηβαΐδι τῆς Αἰγύπτου, ὅπου ἐβίως ἐλατρεύετο ὁ λύκος, (Συούτ.). 2) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου παρὰ τὴν Μένδητ. (ὁ πολ. Λυκοπολίτης).

Δυκωπεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγρίου, θυμώσας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Οἰνέα ἐκ τοῦ θρόνου, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀνεψιοῦ του Τυδέως. 2) Κῶός τις παρὰ Θκρτ.

Δυκώπη (ἡ), π. τῆς Αἰτωλ. (ὁ πολ. Δυκωπίτης).

*Δυκώπης, ου (ὁ), Σπαρτιάτης τις, ἀνδραγαθήσας καὶ φονευθεὶς ἐν Σάμῳ ἐπὶ τῆς ἐπιστρατείας τῶν Δακεδ. κατὰ τοῦ Πολυκράτους.

Δυκώρεια (ἡ), ἡ ἀκρώρεια τοῦ Παρνασσοῦ ἢ ἡ ἐπ' αὐτῆς πειρέπη ποτὲ πολις τῆς Φωκίδος, ὅπου ἐβασίλευσεν ὁ Δευκαλίων, (Διάκουρα), (ὁ πολ. Δυκωρεύς καὶ Δυκωρείτης καὶ Δυκώρειος).

Δυκωρεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς νύμφης Κωρυκίας. 2) (γεωγρρ.)= Δυκώρεια.

Δύρα (ἡ), πολίχν. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Παρθενίου, ὅπου ὁ Ὀρφεὺς ἐκρέμασε τὴν λύραν του. 2) ἑταίρα τις παρὰ Δουκ.

Δύρδη (ἡ), π. τῆς Πισιδ. παρὰ τὴν Ταρμησσόν.

Δυρκεία (ἡ), χωρ. τῆς Ἀργολ. παρὰ τὸν ποταμὸν Χάραδρον.

Δύρκειον (τό), β. τῆς Ἀργολ. καὶ κώμη ὁμώνυμος ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Ἀρκαδ. πρὸς τὴν Κυνουρίαν, ὅπου ἦσαν καὶ αἱ πηγαὶ τοῦ Ἰνάχου.

*Λύρκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φερωνέως. 2) υἱὸς τοῦ Ἄβαντος.

Δύρνα (ἡ), = Δυρνησσός.

*Δυρνατία (ἡ), χωρ. ἐπὶ μιᾶς χερσονήσου τῆς Λυκίας.

Δυρνησὰς καὶ Δυρνησσὸς (ἡ), π. τῆς Μυσ. ἡ Τρῳάδος, πρὸς μεσημβρ. τοῦ Ἀδραμυττίου. 2) π. τῆς Παμφυλ.

Δύρνος (κατὰ διέρθ. τοῦ Ηεγne ἀντὶ Δύρος), ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου καὶ τῆς Ἀφροδ., ἀποθανὼν παῖς ἔτι.

Δυσαγόρας, ου καὶ Ἰων. Δυσαγόρης, εω (ὁ), Πάριος, υἱὸς τοῦ Τισίου, πρὸς τιμωρίαν τοῦ ὁποίου ἐστράτευσεν ὁ Μιλτιάδης κατὰ τῶν Παρίων.

Δυσάνδρα (ἡ), θυγ. Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου.

*Δυσανδρίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης, φυγαδευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ αὐτοῦ Ἀγησιλάου.

Δύσανδρος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Αἴαντος φονευθέντων Τρώων. 2) ὁ περίφημος στρατηγὸς τῶν Λακεδ., Ἡρακλείδης τὴν καταγωγήν, υἱὸς τοῦ Ἀριστοκράτους, νικήσας ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς τοὺς Ἀθηναίους, κυριεύσας τὰς Ἀθήνας καὶ συστήσας τοὺς 30 τυράννους. Θανατωθεὶς εἰς μίαν κατὰ τῶν Βοιωτῶν μάχην, ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ ὡς ἥρως· εἰ δὲ Σάμιοι ἐώρταζον πρὸς τιμὴν αὐτοῦ καὶ τὰ Δυσάνδρια. 3) ἕτερος, ἀπόγονος τοῦ πρωτέρου, καταστασιάσας τὸν βασιλέα τῶν Σπαρτιατῶν Δεωνίδαν τὸν Κλεωνύμου. 4) Βαιώταρχός τις παρὰ Παυσαν.

Δυσανίας, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 78 Ὀλυμπ. 2) πατὴρ τοῦ Αἰσχίνου, φίλος τοῦ Σωκρ. 3) γραμματικός τις ἐκ Κυρήνης. 4) Ἑρετριεύς, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς θυγατρὸς τοῦ Κλεισθένους.

Λύση (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων.

Δυσιάνασσα (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων. 2) ἡ ἄλλως Δυσιμάχη, θυγ. τοῦ Πολύβου, γυνὴ τοῦ Ταλαοῦ. 3) θυγ. τοῦ Ἐπάφου καὶ μήτηρ τοῦ Βουσίριδος.

Δυσίας, ου (ὁ), ὁ περίφημος ῥήτωρ, υἱὸς τοῦ Κεφάλου, ἀποικήσας δεκαπενταετὴς εἰς Θουρίας τῆς Ἰταλίας, καὶ μετὰ τὴν ἐν Σικελίᾳ ἦτταν τῶν Ἀθηναίων ἐξορισθεὶς καὶ ἐπιστρέψας εἰς Ἀθήνας, ὅπου, συνετέλεσεν εἰς τὴν καταστροφὴν τῶν 30 τυράννων, ἀποθανὼν εἰς 76 χρόνων ἡλικίαν. Ἐκ τῶν 230 ῥητορικῶν αὐτοῦ λόγων, διεσώθησαν μόνον 34, θαυμαζόμενοι διὰ τὴν ἀμίμητον αὐτῶν ἀφέλειαν καὶ ἐν ταὐτῷ δεινότητα.

Δυσιάς, άδος (ἡ), π. τῆς Φρυγ. 2) π. τῆς Συρ. παρὰ τὴν λίμνην Ἀπάμειαν.

*Δυσίβιος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος.

Δυσιδίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Πέλοπος, γυνὴ τοῦ Μήστορος, καὶ μήτηρ τῆς Ἱππαθόης· κατὰ δὲ τὸν Διόδ., γυνὴ τοῦ Ἠλεκτρύωνος ἢ μήτηρ τῆς Ἀλκμήνης. 2) μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Τίλον.

Δυσιθείδης, ου (ὁ), πλούσιός τις Ἀθηναῖος, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ.

Δυσίθεος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 78 Ὀλυμπ.

Δυσίθοος (ὁ), υἱὸς νόθος τοῦ Πριάμου.

Δυσικλῆς, έους (ὁ), δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, πρεσβευτὴς πορ, νυμφευθεὶς εἰς δεύτερον γάμον τὴν Ἀσπασίαν.

Δυσικράτης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 61 Ὀλυμπ. 2) ἕτερός τις, στρατηγὸς, παρ' Ἀρρ.

Δυσιμάχη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄβαντος ἢ γυνὴ τοῦ Ταλαοῦ, μήτηρ δὲ τοῦ Ἄδραστος κτλ. 2) θυγ. τοῦ Πριάμου.

Δυσιμάχεια καὶ Δυσιμαχία (ἡ), π. τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὴν Καλυδῶνα. 2) λίμνη τις παρὰ τὴν ὁμώνυμον πόλιν τῆς Αἰτωλ., ἡ πρότερον Ὕδρα. 3) π. τῆς Θρᾴκης, κτισθεῖσα ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Καρδίας, (ὁ πολ. Δυσιμαχεύς).

Δυσίμαχος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ δικαίου Ἀριστείδου. 2) υἱὸς τοῦ Ἀριστείδου. 3) ἔπαρχός τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν τριάκοντα. 4) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξ., υἱὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους, ἐκ τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Πέλλας, βασιλεύσας τῆς Θρᾴκης καὶ φονευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τοῦ Σελεύκου μάχῃ τὸ β'. ἔτος τῆς 125 Ὀλυμπ. 5) γραμματικός τις ἐξ Ἀλεξανδρείας, γράψας Νόστους. 6) Ἀκαρνάν τις, διδάσκαλος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 7) μαθητὴς τοῦ Θεοδώρου ἢ τοῦ Θεοφράστου, διδάσκαλος τοῦ Ἀττάλου

Δυσιμέλεια (ἡ), λίμνη τις ἐν Σικελίᾳ παρὰ τὰς Συρακούσας.

Δυσιμένης, ους (ὁ), Σκυθικός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Δυσινομος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύωνος καὶ τῆς Ἀναξοῦς.

Δυσίππη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἐράσιππον. 2) θυγ. τοῦ Πραίτου.

Δύσιππος (ὁ), Σπαρτιάτης, καταλειφθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγησιλάου ἄρμοστὴς ἐν Ἠλιδι. 2) ὁ περίφημος ἀγαλματοποιὸς, ἐκ Σικυῶνος, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Δῦσις καὶ Λύσις, ιδος (ὁ), Ἀθηναῖος, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. 2) φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐκ Τάραντος, διδάσκαλος τοῦ Ἐπαμινώνδα, καταδιώσας παρ' αὐτῷ ἐν Θήβαις. 3) μελοποιός τις κιναιδολόγος.

Δυσιστράτη (ἡ), ὄνομα γυναικὸς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται μία τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφ.

Δυσίστρατος (ὁ), Ἀθηναῖος χρησμολόγος, προφητεύσας τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 78 Ὀλυμπ. ἢ τὸ β'. τῆς 102. 3) ἀγαλματοποιός τις, ἀδελφὸς τοῦ Δυσίππου. 4) στρατηγός τις τῶν Σπαρτιατῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μεσσηνίου Ἀριστομένους.

Δυσιτανία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἰβηρικῆς χερσονήσου πρὸς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανὸν, ἀποτελοῦσα μέγα μέρος τῆς νῦν Πορτογαλλίας, (τὸ ἐθν. Δυσιτανός).

*Δῦσος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις ἐκ Μακεδονίας.

Δύσων, ωνος (ὁ), Ἕλλην ἀγαλματοποιὸς παρὰ Παυσ.

Δυσωλα (ἡ), θυγ. τοῦ Ὑακίνθου, θυσιασθεῖσα μὲ τὰς ἀδελφάς της ὑπὸ τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραίστου.

Δυτάτιος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, Lutatius.

Δυτιέρσας (Δωρ. ἀντὶ Δυτιέρσης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μήδου, βασιλέως τῆς Φρυγ., φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. καὶ τιμωμενος ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ὡς ἔμπειρος τῆς γεωργίας, ὅθεν καὶ ᾄσμά τι ἀγροτικὸν ἐκαλεῖτο ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του.

Λύττος (ἡ), = Δύκτος.

Δυχνιδὰς (ἡ), λίμνη καὶ πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, (Ἀχρίδα).

Δώρυμα (τὰ), π. παραθαλ. τῶν ἐν Καρίᾳ Δωριέων, ἀπέναντι τῆς Ῥόδου, (ὁ πολ. Δωρυμαῖος).

Δωτοφάγοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀφρ., ἐπὶ τῆς νήσου Μήνιγγος, τρεφόμενοι ἀπὸ τοῦ δένδρου λωτοῦ

Μ.

Μᾶ, Μᾶς (ἡ), θρέπτειρα τῆς Ῥέας, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς ἐνεπιστεύθη τὴν ἀνατροφὴν τοῦ Βάκχου. 2) ἐπιθετικὸν ἡ Ῥέα ἐν Λυδίᾳ.

Μαάρβας, α (ὁ), Κυρηναῖός τις παρὰ Πλάτ.

Μααρσάρτις, ιδος (ὁ, ποτ. τῆς Βαβυλωνίας, χων. εἰς τὸν Εὐφράτην.

Μάγαρσα (τὰ) καὶ Μαγαρσὸς (ἡ), κώμη καὶ λιμὴν τῆς Κιλικ., ὅπου καὶ ναὸς τῆς Μαγαραίδος Ἀθηνᾶς.

Μάγας, α (ὁ), ἀδελφὸς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἡγεμὼν τῆς Κυρήνης.

Μάγδολος καὶ Μάγδωλος (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Πηλουσίου.

Μαγέα (ἡ), π. τῆς Ῥαττίας ἐν Ἑλβετίᾳ, (Meyenfeld). 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μαλέα.

Μάγνα (ἡ), νῆσος τῆς Διῶ.

Μάγνης, ητος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Μαγνησίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, πατὴρ τοῦ Πολυδέκτου κτλ. 3) υἱὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Περιμήλης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησία. 4) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, σύγχρονος τοῦ Ἐπιχάρμου.

Μαγνησία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Θεσσαλ. 2) π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους. 3) π. τῆς Καρ. ἡ ἐπὶ Μαιάνδρῳ, ἀποικὶς Αἰολικὴ, (Γκιουζέλ-χισάρ). 4) π. τῆς Δυδ., ἡ ὑπὸ Σιπύλῳ, καταστραφεῖσα ὑπὸ σεισμοῦ, (τὸ ἐθν. Μάγνης, καὶ τὸ θηλ. Μάγνησσα.

Μαγνῆτις, ιδος (ἡ), ἡ τῆς Μαγνησίας.

*Μαγνυπολις, εως (ἡ), ἡ πρότερον Εὐκαταρία, πόλις τοῦ Πόντου, μετονομασθεῖσα ἀπὸ Πομπηίου τοῦ Μάγνου.

Μάγοι (οἱ), ἱερατικόν τι γένος παρὰ Μήδοις, ὡς οἱ Δευΐται παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις.

Μάγων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Καρχηδον., νικηθεὶς καὶ φονευθεὶς ὑπὸ Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου περὶ τὴν 99 Ὀλυμπ. 2) ἕτερος στρατηγὸς τῶν Καρχηδ. ἐπὶ τοῦ δευτέρου Διβυκοῦ πολέμου, υἱὸς τοῦ Ἀμίλκα καὶ ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου Ἀννίβα.

Μαδάτας, α (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Μαδύης, ου καὶ Μάδυς, υος (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Σκυθῶν παρ' Ἡροδ.

Μάδυτος (ἡ), π. τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου, ὅπου ἐδείκνυετο καὶ ὁ τάφος τῆς Ἑκάβης, (Μάϋτο), (ὁ πολ. Μαδύτιος).

Μαζαία (ἡ), θυγ. τοῦ Δευκάνορος, βασιλέως τοῦ Βοσπόρου.

*Μαζαῖος (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἀρρ.

Μάζακα (τὰ), π. πρωτ. τῆς Καππαδοκ. πρὸς τῷ Ἀργαίῳ, ἡ πρότερον Εὐσέβεια, (ὁ πολ. Μαζακηνὸς καὶ Μαζακεύς).

Μαζάκης, ου (ὁ), Πέρσης τις, σατράπης τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Μαζάρης, ου (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡροδότῳ.

*Μάζαρος (ὁ), Μακεδών τις παρὰ τῷ Ἀρρ.

Μαζυες, (οἱ) ἴσως = Μάξυες.

Μαθυμνα (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Μήθυμνα.

Μάθων, ωνος (ὁ), Λίβυς τις παρὰ Ὀλδ.

Μαῖα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀτλαντος καὶ τῆς Πλειονης, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Κυλλήνης, ὕστερον δὲ συγκαταταγθεῖσα εἰς τας Πλειάδας. 2) γυνή τις ἐξ Ἀρκαδίας, ἀναθρέψασα τὸν Ἀρκάδα.

*Μαιάδης, ου (ὁ), μητρωνυμ. ὁ Ἑρμῆς.

Μαιάνδριος (ὁ), Σάμιός τις, ὑπουργὸς καὶ διάδοχος τοῦ τυράννου Πολυκράτους.

Μαίανδρος (ὁ), ποτ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, συμπλεκόμενος διὰ τὰς περιελίξεις του, κτγ. ἐκ τῆς Φρυγ. καὶ διὰ τῶν συνόρων τῆς Δυδ. καὶ Καρ. χωρ. μεταξὺ Πριήνης καὶ Μιλήτου εἰς τὸ Ἰκάριον πέλαγος, (Μεϊντέρ).

Μαιάνδρου (τὸ ἄλλως Μαιάνδριον) πεδίον (τὸ), ἡ περὶ τὸν Μαίανδρον τερπνὴ πεδιὰς μεταξὺ Δυδ. καὶ Καρ.

Μαιανδρούπολις, εως (ἡ), π. τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Μαγνησίαν, (ὁ πολ. Μαιανδροπολίτης).

Μαιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Μαῖα.

Μαιδοβίθυνοι (οἱ), οἱ εἰς τὴν Ἀσίαν ἐκ τῆς Εὐρώπης μετοικήσαντες Μαῖδοι ἢ Βρύγες.

Μαῖδοι (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦντες τὴν δυτικὴν ὄχθην τοῦ Στρυμόνος ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδ.

Μαιήτης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Μαιώτης.

Μαιῆτις, ιδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μαιῶτις.

Μαικήνας, α (ὁ), Mecenas, ἐπίσημος ἐξ εὐγενὴς Ῥωμαῖος, εὐνοούμενος τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, προστάτης τῶν πεπαιδευμένων, ὥστε καὶ τὸ ὄνομά του ἐμεινε παροιμιῶδες ὡς πρὸς ταῦτα.

Μαιμακτηριών, ῶνος (ὁ), ὁ ὄγδοος μὴν τῶν Ἀθην. (Ὀκτ. -Νοέμβρ.), καθ' ὃν ἐπανηγυρίζοντες τιμὴν τοῦ Μαιμάκτου Διὸς τὰ Μαιμακτήρια.

Μαιμαλίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Πείσανδρος.

Μαινάκα (ἡ), π. τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, παρὰ τὰς Ἡρακλείας στήλας, ἄποικος τῶν Μασσαλιωτῶν, ἐρείπιον ἤδη ἐπὶ Στρβ.

Μαίναλον (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ., ἱερὸν καὶ τοῦτο τοῦ Πανὸς, ἐκτεινόμενον ἀπὸ Μεγαλοπόλεως ἄχρι Τεγέας.

Μαίναλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη. 2) τὸ ὄρος Μαίναλον καὶ ἡ

Μαίναλος (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, (ὁ πολ. Μαινάλιος).

Μαίνοβα (ἡ), π. τῆς Βαιτικῆς Ἱσπαν., (Velez).

Μαιονία (ἡ), ἡ Δυδία ἢ μέρος αὐτῆς τὸ περὶ τὸ ὄρος Τμῶλον, (τὸ ἐθν. Μαίων). 2) ἡ κάτοικος τῆς Μαιονίας.

Μαιονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ὅμηρος, εἴτε ὡς υἱὸς Μαίονος, εἴτε ὡς εἰς τὴν Μαιονίαν γεννηθείς.

Μαιονιος (ὁ), ὁ τῆς Μαιονίας, Δυδικός.

Μαῖρα (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων. 2) θυγ. τοῦ Προίτου ἐξ τῆς Ἀντείας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Δοκρὸν, καὶ διὰ τοῦτο φονευθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς ὁποίας, ὡς παρθένος, ἦτον συνόμιλος. 3) θυγ. τοῦ Ἀτλαντος καὶ γυνὴ τοῦ Τεγεάτα, τῆς ὁποίας ὁ τάφος ἐδείκνυετο ἐν τῇ τῆς Τεγέας ἀγορᾷ. 4) ἡ κύων τοῦ Ἰκαρίου, μηνύσασα τὸν θάνατον αὐτοῦ εἰς τὴν θυγατέρα του, καὶ καταζερισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διὸς, ὑπὸ τὸ ὄνομα Μικρὸς κύων.

Μαισᾶ, ᾶς (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ αὐτοκράτορος Ἡλιογαβάλου, θυγ. τοῦ Βασσιανοῦ ἐκ Φοινίκης.

Μαισάδης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Σεύθου, βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης.

*Μαίσων, ωνος (ὁ), κωμικὸς ὑποκριτὴς ἐκ (τῶν ἐν Σικελίᾳ) Μεγάρων, ἀφ' οὗ ἐξ τὰ Μαισωνικὰ σκώμματα.

Μαίων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀτύμνιος ἐκ Θηβῶν, πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἐτεοκλέους, ἐπὶ τοῦ πρώτου Θηβαϊκοῦ πολέμου, μὲ ὅπ ἀνθρώπους ἵνα ἐνεδρεύσῃ τὸν Τυδέα, ἐξ σωθεὶς αὐτὸς μόνος. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ὁμήρου.

Μαιῶτις, ιδος (ἡ), λίμνη, κυρ. μέρος τῆ ἀρκτικώτατον τοῦ Εὐξ. Πόντου, συνεχόμενον μετ' αὐτοῦ διὰ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου καὶ περικλειόμενον ὑπὸ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου καὶ τῆς Σαρματίας, (θάλασσα τοῦ Ἀζόφ), (οἱ περίοικοι αὐτῆς Μαιῶται).

Μάκαι καὶ Μακαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Διβ., περὶ τὸν Κίνυπα ποταμὸν παρὰ τὰς Σύρτεις, ὅθεν καὶ Συρταῖοι. 2) ἔθνος περὶ τὴν εἴσοδον τοῦ Περσικοῦ κόλπου, μεταξὺ Καρμανίας καὶ Ἀραβίας.

Μάκαρ, αρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ῥόδου, φονεύσας τὸν ἀδελφόν του καὶ φυγὼν εἰς Λέσβον, ὀνομασθεῖσαν ἀπ' αὐτοῦ Μακαρίαν. 2) ὁ ἄλλως Μακαρεύς, υἱὸς τοῦ Αἰόλου, βασιλεὺς τῆς Λέσβου, θανατωθεὶς ὑπὲρ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Κανάκης.

*Μακαρέαι (αἱ), π. τῆς Ἀρκαδ., ἀπὸ Μακαρέως τοῦ Δυκάονος, μετοικισθεῖσα εἰς τὴν Μεγαλόπολιν, (ὁ πολ. Μακαρεῖς ἢ Μακαρεάτης).

Μακαρεύς, εως (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, κτίτωρ τῆς ἐν Ἀρκαδ. Μακαρίας. 2) υἱὸς τοῦ Αἰόλου, τὸ Μάκαρ (2). 3) υἱὸς τοῦ Κρινάκου, ἀποικήσας εἰς Λέσβον, ἐξ κτίσας εἰς ὄνομα τῶν θυγατέρων αὐτοῦ τὰς πόλεις Μήθυμναν καὶ Μιτυλήνην. 4) υἱὸς τοῦ Ἰάσονος ἐξ τῆς Μηδείας, ὁ κατ' ἄλλους Μέρμερος. 5) συγγραφεύς τις, γράψας Ψαχά.

Μακαρία (ἡ), θυγ. τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Δηϊάνειρας, προσευχομένη ἐκουσίως εἰς θυσίαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἀδελφῶν της, πολεμουμένων ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως, ἀφ' οὗτης ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) πηγή τις ἐν Μαραθῶνι. 3) ἡ περὶ τὸν Πάμισσον ποταμὸν χώρα τῆς Μεσσηνίας. 4) π. τῆς Ἀρκαδ., ἄλλως Μακαρέαι.

Μακάριος (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Θκδ.

Μακάρων νῆσοι (αἱ), νῆσοί τινες τοποθετούμεναι ὑπὸ τῆς Μυθολογίας εἰς τὸ δυτικὰ πέρατα τοῦ Ὠκεανοῦ, ὅπου ἐζῇλλοντο αἱ ψυχαὶ τῶν δικαίων ἀνδρῶν πρὸς ἀπόλαυσιν αἰωνίου εὐδαιμονίας. 2) Ὄασις τις περὶ τὰς Σύρτεις τῆς Διβύης.

Μακεδνοί (οἱ) καὶ Μακέδνον (τὸ), Δωρικὸς τις λαὸς, κατοικῶν ἐπὶ Δευκαλίωνος ἐν τῇ Φθιώτιδι, ἐκεῖθεν δὲ διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Καδμείων καὶ ἀποκατασταθεὶς περὶ τὸν Πίνδον.

Μακεδνος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Δυκάονος.

Μακεδονία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Εὐρώπης μεταξὺ Θρᾴκης καὶ Θεσσαλίας, (τὸ ἐθν. Μακεδών).

Μακεδών, όνος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Μακεδονίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ὀαλριδος, συστρατεύσας παλλακὶς μετ' αὐτοῦ, καὶ μείνας τέλος ἐν τῇ ἀπ' αὐτοῦ κληθείσῃ Μακεδονίᾳ.

Μακεδωνία (ἡ). Π. ἀντὶ Μακεδονία.

Μάκελλα (ἡ), π. καὶ φρούρ. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ Κρίμισοῦ.
Μακέστιος (ὁ), Μακίστιος.
*Μάκεστος (ὁ), ποτ. τῆς Μυσίας.
Μακέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Μακεδόν.
Μακέτις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Μακέτης.
Μακηδονία, Μακηδών, Π. ἀντὶ Μακεδονία, Μακεδών.
*Μακηνή (ἡ), χώρα τῆς Ἀραβ. πρὸς τὰ μεθόρια τῆς Βαβυλῶν.
Μακιστεύς, έως (ὁ), Δ. ἀντὶ Μηκιστεύς.
Μακιστία (ἡ), ἡ περὶ τὸν Μάκιστον χώρα.
*Μακίστιος (ὁ), ὅδε Μακίστιος.
Μάκιστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος ἐκ ἀδελφῆς τοῦ Φρίξου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ 2) [γεωγρφ.] π. τῆς Τριφυλιακῆς Ἤλιδος, ἡ πρότερον Πλατανιστοῦς, κτίσμα τῶν Καυκώνων, (ὁ πολ. Μακίστιος). (Αἱ Μακίστου σκοπαί, ἢ ἀπὸ τοῦ Ὄρους Ἀθωνος, ὅπου ἐφρούρει ὁ Μάκιστος, τεταγμένος, ἢ ἀπο τινος ὄρους τῆς Δέσβου).
*Μακκώ, οῦς (ἡ), γυνή τις ἑνεὸς (μαγγὴ ἢ κουτὴ) παρ' Ἀρχφν.
Μακόδαμα (τὰ), π. παραθαλ. τῆς Ἀφρ. ἐν τῇ Βυτάτιδι.
*Μάκρα (ἡ), νῆσος παρὰ τὴν Δυκίαν, (τὰ τοπ. Μακραῖος καὶ Μακρονησίτης).
Μακραὶ πέτραι (αἱ), βράχος τις ὑπὸ τοὺς πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου καὶ τὸ σπήλαιον τοῦ Πανός.
*Μάκρας, α (ὁ) καὶ Μάκρα πεδίον (τὸ), ἡ πρώτη ἀπὸ τῆς θαλάσσης πεδιὰς τῆς Κοίλης Συρίας.
*Μάκρης (ὁ), χωρ. μεταξὺ Ἑτρουρίας καὶ Διγουρίας.
*Μακρία (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Τέω.
Μακριάς, άδος (ἡ), ἡ τῆς Μάκριδος.
Μακρίδιος, η, ον. Ὁ τῆς Μάκριδος.
Μακριεῖς (οἱ), ἔθνος τοῦ Εὐξ. Πόντου, ἴσως = Μάκρωνες.
Μακρῖνος (ὁ), αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμ., φονεύσας τὸν Καρακάλλαν καὶ ἄρξας τέσσαρας μόλις μῆνας.
Μάκρις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀριστοίου, ἥτις πρώτη ἔθρεψε μὲ μέλι τὸν Διόνυσον ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, ἐκ ἐκεῖθεν διωχθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας, κατέφυγε μετὰ τοῦ βρέφους εἰς τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων, Μάκριν ὀνομασθεῖσαν. 2) (γεωγρφ.) ἡ νῆσος Εὔβοια διὰ τὸ μάκρος της, (τὸ ἐθν. Μακριεύς).
Μακροβιοι (οἱ), ἔθνος τι τῶν Ὑπερβορείων, οἱ παρ' Ὁμήρῳ Ἄβιοι. 2) ἔθνος νομαδικὸν τῆς Αἰθιοπ., κατὰ τῶν ὁποίων ἐπεχείρησεν ἀνεπιτυχῶς νὰ ἐκστρατεύσῃ ὁ Καμβύσης.
Μακρόβιος (ὁ), συγγραφεύς, ἄγνωστον πόθεν κατρίδος, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς Δ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, τοῦ ὁποίου σώζονται Κρονικὰ καὶ ἐν ὑπομνήματι εἰς τὸ ἐνύπνιον τοῦ Κικέρωνος.
Μακροὶ Κάμποι (οἱ), πεδιὰς ἐκτεταμένη τῆς βορείου Ἰταλίας περὶ τὴν πολιν Πάρμαν, (Val di Montirome).
*Μακροκώγωνες (οἱ), ἔθνος τι τῶν περὶ τὸν Πόντον.
Μάκρωνες (οἱ), οἱ ὕστερον Σάννοι, ἔθνος τῆς Ἀσίας περὶ τὸν Πόντον.
Μακτώριον (τὸ), π. πρὸς μεσημβρ. τῆς Σικελ. περὶ τὴν Γέλαν.
Μακύνεια ἢ Μακυνία καὶ Μάκυνος (ἡ), π. τῆς Αἰτωλ. ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταφιάσσου, (ὁ πολ. Μακυνεύς).
*Μαλαιώτης, ου (ὁ), ἀρχηγάς τις τῶν ἐν Τυρρηνίᾳ Πελασγῶν.
Μάλαχα (ἡ), π. τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, (Malaga, περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της).
*Μάλακος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην. (ΣΤ', 267).
*Μάλγις, ιδος (ὁ), Θοιώταρχός τις παρὰ Παυσανίᾳ.
Μαλέα καὶ Μάλεια (ἄκρα) καὶ Μαλέαι (αἱ), ἀκρωτ. τῆς Πελοπον. πρὸς ἀνατολὰς καὶ μεσημβρ. τῆς Δακων., (Κάβο Μαλειᾶς). 2) ἀκρωτ. πρὸς μεσημβρ. τῆς Δέσβου. 3) κώμη τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Μεγαλόπολιν, (ὅθεν) Μαλεάτις, ἡ περὶ αὐτὴν χώρα.
Μαλήνη (ἡ), πολίχν. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας παρὰ τὸν Ἀταρνέα.
Μάλης, ου (ὁ), Αἰτωλός τις παρ' Ἡροδ.
Μαλθάκη (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Λουκ.
Μαλία (ἡ), = Μάλεια (2). 2) π. τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, πρωτεύουσα τῶν Μαλιέων. 3) πολίχν. τῆς Ταρβακων. Ἱσπαν.
Μαλιακὸς (ὁ), κόλπος, ὁ παρὰ τὰς Θερμοπύλας ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀπὸ τῆς πόλεως Μαλίας, (Κόρφος τοῦ Ζητουνίου).
Μαλιεῖς, έως (ὁ), ὁκάτοικος τῆς Μαλίδος χώρας. 2) = Μαλιακός.
Μαλις, ίδος (ἡ), Νύμφη τις, προστάτις τῶν ποιμνίων (μήλων). 2) ἡ περὶ τὸν Μαλιακὸν κόλπον χώρα τῆς Θεσσαλ.
Μάλιος (ὁ), ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Manlius.
Μαλλόεις, εντος (ὁ), = Μαλόεις.
Μαλλοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδ.
Μαλλὰς (ὁ), π. τῆς Κιλικ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ταρσοῦ ἐπὶ τοῦ Πυράμου ποταμοῦ, ὅπου καὶ μαντεῖον τοῦ Μόψου καὶ Ἀμφιλόχου, (ὁ πολ. Μαλλώτης).
Μαλόεις, εντος (ὁ), π. καὶ λιμὴν περὶ τὸ ἀκρωτ. τῆς ἐν Δέσβῳ Μαλέας, ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Μαλοεντος Ἀπόλλωνος.
Μαλοὶ (οἱ), = Μαλλοί.
*Μαλοίτας, α (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὸ Μεθύδριον.
*Μαλοῦς, οῦντος (ὁ), χωρ. τῆς Τρῳάδος. 2) ποτ. τῆς Ἀρκαδ., χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν, ἀφ' οὗ ἑνωθῇ μὲ τὸν Σῦρον.
Μαλχίων, ωνος (ὁ), Σῦρος τις παρὰ Δουκ.
*Μάλχος (ὁ), συριστὴς, γράψας Βυζαντιακά.
*Μάμμας (ὁ), ποτ. τῆς Τριφυλιακῆς Ἤλιδος, ὁ πρότερον Ἄμαθος.
Μάμερκος (ὁ), τύραννος τῆς Κατάνης, καταστραφεὶς ὑπὸ τοῦ Τιμολέοντος.
Μαμέρτιον (τὸ), π. τῶν Βρεττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, (Oppido), (ὁ πολ. Μαμερτῖνος).
Μαμμαία (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου Σεβήρου.
Μαμμάκυθος (ὁ), πλαστὸν ὄνομα εὐήθους [μάμμη, κεύθω].
*Μαμούριος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν παρὰ Πλουτ.
Μανανία (ἡ), π. τῆς νήσου Ἱέρνης (Ἰρλανδίας), (Dublin).
Μανδάνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀστυάγους, βασιλέως τῆς Μηδίας, γυνὴ τοῦ Καμβύσου καὶ μήτηρ Κύρου τοῦ Μεγάλου.
*Μάνδανις, εως (ὁ), εἷς τῶν Βραχμάνων παρὰ Στρβ. (ΙΕ', 715).
Μανδεύδιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Λευγδ. Γαλλ.
Μανδραβούλος (ὁ), Σάμιός τις, ὃς τις, εὑρὼν θησαυρόν, ἀφιέρωσε εἰς τὴν Ἥραν τὸν μὲν πρῶτον χρυσοῦν ἐν χρυσοῦν πρόβατον, τὸν δὲ δεύτερον ἐν ἀργυροῦν, ἐκ τὸ τρίτον ἐν χαλκοῦν, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία: «Ἐπὶ Μανδραβούλου χωρεῖ τὰ πράγματα».
Μανδροκλέης-κλῆς, έους (ὁ), Σάμιος ἀρχιτέκτων, ζεύξας τὴν ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου γέφυραν, δι' ἧς διέβη ὁ Δαρεῖος μὲ τὰ στρατεύματά του κατὰ τῶν Σκυθῶν.
Μανέθων, ωνος καὶ Μανεθώς, ῶ (ὁ), Αἰγύπτιος, ἱερεὺς καὶ συγγραφεύς, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, τῶν διαφόρων συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου ἀποσπάσματα μόνον τινὰ ἱστορικὰ διέσωσεν ὁ Σύγκελλος.
Μανέρως (ὁ), ᾄσμά τι θρηνητικὸν παρ' Αἰγυπτίοις, ἀνάλογον μὲ τὸν παρ' Ἕλλησι Λῖνον, ᾀδόμενον εἰς μνήμην τοῦ πρώρα ἀκμαίου μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου.
Μάνης, ους (ὁ), Φρυγιακὸν ἢ Παφλαγονικὸν ὄνομα δούλων. 2) πατ. τῆς Δοκρ., ὁ ἄλλως Βοάγριος.
Μανθυρέα (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Μανθυρεύς).
Μανία (ἡ), ὄνομα δούλων γυναικῶν ἐκ Φρυγίας. 2) ἑταίρα τις παρὰ Μάχωνι (Ἀθην. ΙΓ', 578). 3) ἡ γυνὴ τοῦ Ζήνιος, σατράπου τῆς Δαρδανίας.
Μανόδωρος (ὁ), ὄνομα δούλου παρ' Ἀριστοφάνει.
Μαντιανὴ (ἡ), λίμνη ἁλμυρὰ τῆς Ἀρμεν., (Βάν).
Μαντίθεος (ὁ), Ἀθηναῖος ῥήτωρ παρὰ Ξενοφ.
Μαντινέη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ -
Μαντίνεια (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. πρὸς ὄρκτον τῆς Τεγέας, περίφημος διὰ τὴν τελευταίαν μάχην τῶν Θηβαίων πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ τὸν θάνατον τοῦ Ἐπαμινώνδου, (ὁ πολ. Μαντινεύς).
Μαντινεύς, έως (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Μαντινείας. 2) [κυριωνυμ.] υἱὸς τοῦ Δυκάονος, κτίτωρ τῆς Μαντινείας. 3) ὁ πατὴρ τῆς Ἀλκείας, γυναικὸς τοῦ Ἄδαντος.
Μάντιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μελάμπου ἐκ ἀδελφὸς τοῦ Ἀντιφάτου.
Μάντουα (ἡ), π. τῆς ἄνω Ἰταλ. διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Μαντουανός).
Μαντὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Τειρεσίου καὶ μήτηρ τοῦ Μόψου, μάντισσα περίφημος. 2) θυγ. τοῦ Πολυείδου, ἀπόγονος τοῦ Μελάμποδος.
Μαξιμῖνος (ὁ), αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμ., διάδοχος Ἀλεξάνδρου τοῦ Σεβήρου, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν του.
Μάξιμος (ὁ), Τύριος, φιλόσοφος Νεοπλατωνικὸς, ζήσας περὶ τὸ 190 μετὰ Χ. Σώζονται αὐτοῦ 41 λόγοι περὶ διαφόρων ἀντικειμένων. 2) Οὐαλέριος, συγγραφεὺς Ῥωμαῖος, ζήσας ἐπὶ Τιβερίου. 3)

ἀστρολόγος, διδάσκαλος τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ.

Μίξυες (οἱ), ἔθνος τῆς Λιβ., κατοικοῦν πρὸς δυσμὰς τῆς Τριτωνίδος λίμνης.

*Μάπην (ὁ), υἱὸς τοῦ Σιρώμου, Τύριος, εἷς τῶν τριηράρχων τοῦ Περσικοῦ στόλου ἐπὶ Ξέρξου.

Μάραγδος (ὁ), Ἀραψ τις παρὰ Ξενοφῶντι.

*Μάραθα (τά), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.

*Μαραθήσιον (τό), π. Ἰων. ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Μαραθήσιος).

Μάραθος (ὁ), πολίχν. τῆς Φωκίδος παρὰ τὴν Ἀντίκυραν. 2) (ἡ) π. τῆς Συρ., ἀπέναντι τῆς νήσου Ἀράδου.

Μαραθοῦσα (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου παρὰ τὰς Κλαζομενάς.

Μαραθών, ῶνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐπωπέως ἐκ Σικυῶνος, μετοικήσας εἰς τὴν Ἀττικήν, ᾧ τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς ἥρως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη δῆθεν ᾧ ἡ 2) κώμη τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, περίφημος διὰ τὴν κατὰ τῶν Περσῶν νίκην τῶν Ἀθηναίων, στρατηγουμένων ὑπὸ τοῦ Μιλτιάδου τῷ 490 πρὸ Χ., εἰς ἐπιγρ. ἀναφέρεται ᾧ δῆμος αὐτόθι, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν), (ὁ δημ. Μαραθώνιος).

Μαράκανδα (τά), π. πρωτ. τῆς Σογδιανῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ, (Σαμαρκάνδ).

Μαρακοί (οἱ), ἔθνος τῆς Αἰτωλ., συνομοεῦον μὲ τοὺς Δόλοπας.

Μαράφιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Περσ.

Μαράφιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μενελάου καὶ

Μάραφις, ιος (ὁ), ἕκτος βασιλεὺς τῆς Περσ. παρ' Αἰσχύλῳ.

Μάργαλα (τὰ) καὶ Μαργάλαι (αἱ) καὶ

Μάργανα (τὰ), π. τῆς Τριφυλιακῆς Ἠλείδος πρὸς τὰ μεθόρια τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Μαργανεύς).

Μαργιανή (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μεγάλης Ἀσίας μεταξὺ Βακτριανῆς καὶ Ὑρκανίας, (Χορασάν).

*Μαργιανοί (οἱ), ἔθνος τῶν πρὸς βορρᾶν τοῦ Ταύρου.

Μαργίδουνον (τό), π. τῆς νήσου Βρεττανίας, (Bewer Castle).

Μαργίτης, ου (ὁ), ἀχρεῖός τις ψωμοκαταλύτης, εἰς ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπεγράφετο κωμικόν τι ποίημα, ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Ὅμηρον.

Μάργος (ὁ), ποτ. τῆς Μαργιανῆς, χυν. εἰς τὸν Ὄξον, (Μαργκάμπ). 2) ποτ. τῆς Ἰλλυρ. ἢ Μοισίας, χυν. εἰς τὸν Δούναβιν (;), (Μοράβας).

Μάρδοι (οἱ), οἱ ἄλλως Ἀμαρδοί, ἔθνος νομαδικόν, κατοικοῦν τὰ πρὸς βορρᾶν τῆς Μηδίας ὀρεινὰ παράλια τῆς Κασπίας, ἢ, κατ' ἄλλους, τὰ νοτιοανατολικὰ ζουνὰ τῆς Ἀρμεν.

Μαρδόνιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Γωβρύου ᾧ γαμβρὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, νικητὴς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ᾧ φονευθεὶς ἐν Πλαταιαῖς.

Μαρδόντης, ου (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν ἐκ τῶν νήσων τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης στρατευμάτων τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Μάρδος (ὁ), ὁ ἄλλως Ἀμαρδος, ποτ. τῆς Μηδίας.

Μαρδυηνοί (οἱ), ἔθνος τῆς Σογδιανῆς.

Μάρδων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Λυδῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Μαρέη καὶ Μάρεια (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου λίμνης περὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀφ' ἧς ὁ περίφημος Μαρεώτης οἶνος.

Μάρεια καὶ Μαρεῶτις (ἡ), λίμνη μεγάλη περὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, συνεχομένη διὰ μιᾶς διώρυγος μὲ τὸν Νεῖλον ᾧ δι' ἄλλης μὲ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, (Μαριούτ).

Μάρες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν τὰ βορειοανατολικὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου.

Μάρης, ου (ὁ), ἀρχαῖός τις Ἰσκαλὸς αὐτόχθων, γενάρχης τῶν Αὐσόνων, δίψυχης (ἄνθρωπος καὶ ἵππος), ζήσας 123 ἔτη καὶ ἀναζήσας τρίς.

Μαρία (ἡ), = Μάρεια.

*Μαρίαβα (ἡ), π. πρωτ. τῶν Σαβαίων.

Μαριάμμη ᾧ Μαριαμμία (ἡ), π. τῆς Κοίλης Συρίας, πρὸς δυσμὰς τῆς Ἐμίσης, (ὁ κολ. Μαριαμμίτης).

Μαριανδυνοί (οἱ), ἔθνος τῆς Βιθυν., κατοικοῦν τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου ᾧ ὑποδουλωθὲν ὕστερον εἰς τοὺς Ἡρακλεώτας.

Μαριανδυνός (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς ἐν τῷ Πόντῳ ὁμωνύμου χώρας. ‖. «— θρηνητήρ, « ἅσμά τι θρηνητικὸν διὰ τὸν θάνατον τοῦ Βώρμου. 2) υἱὸς τοῦ Φινέως ἢ τοῦ Φρίξου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Μαριανδυνοί.

Μαρίβη (ἡ), φρούρ. τῆς Μεσοποτ., (Μαρίβη).

Μαρικᾶς, ᾶ (ὁ), οὗτινος ἐπεγράφετο κωμῳδία τις τοῦ Εὐπόλιδος κατὰ τοῦ Ὑπερβόλου.

Μαριλάδης, ου (ὁ), κωμικῶς πεπλασμένον ὄνομα ἀνθρακέως [μαρίλη].

Μαρῖνος (ὁ), γεωγράφος, Τύριος, τῆς Β' ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, περιγράψας τὰ ἀρκτικὰ παράλια τῆς Εὐρώπης. 2) ἰατρός, ἀκμάσας περὶ τὸ 90 ἀπὸ Χ. ᾧ ἀσχοληθεὶς μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας εἰς τὴν ἀνατομίαν.

Μάριον (τό), ἡ μετὰ ταῦτα Ἀρσινόη πόλις τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Μαριεύς).

Μάρις, ιος (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Λυκίας Ἀμισοδάρου, ἑλὼν ὡς σύμμαχος μετὰ τοῦ Σαρπηδόνος εἰς τὴν Τροίαν. 2) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Σκυθ. χυν. εἰς τὸν Δούναβιν, ἴσως = τῷ -

Μάρισος (ὁ), ποτ. τῆς Δακίας, ἐνούμενος μὲ τὸν Τιβίσκον καὶ χυν. εἰς τὸν Δούναβιν, (Μαρόσχ).

*Μαρίων, ωνος (ὁ), Ἀλεξανδρεύς, Ὀλυμπιονίκης.

Μαρίωνις, (δος (ἡ), π. τῆς ἀρκτ. Γερμαν., (Hamburg). 2) ἡ Ἑσπερία, ἄλλη πολις τῆς Γερμ., (Libeck).

Μάρκελλος (ὁ), Κλαύδιος, στρατηγὸς τῶν Ῥωμ. ἐπὶ τοῦ Β' Δυϊκοῦ πολέμου, περίφημος διὰ τὴν πολιορκίαν ᾧ ἅλωσιν τῶν Συρακουσῶν, ἀναρτευθεὶς πεντάκις ὕπατος, ᾧ τέλος φονευθεὶς εἰς μίαν κατὰ τοῦ Ἀννίβα μάχην.

Μαρκιανὸς (ὁ), γεωγράφος ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, ἀκμάσας περὶ τὴν Ε' ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα. Τοῦ γενικοῦ τῆς οἰκουμένης περιπλοῦ του ὀλίγα μόνον ἀποσπάσματα ἐσώθησαν.

*Μάρκινα (ἡ), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν Καμπανίᾳ.

Μαρκόμανοι καὶ Μαρκόμμανοι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν. κατοικοῦν μεταξὺ Ῥήνου, Μοίνου καὶ Δουνάβεως, πολεμοῦντες ἀείποτε πρὸς τοὺς Ῥωμ.

Μάρκος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκόν. 2) παρὰ Πολυβ. (Β', 10) ὁ Reisk ἀνγνω. Μόρκος.

Μάρμαξ, ακος (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου.

Μαρμαρίδαι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Μαρμαρικῆς ἐν τῇ Λιβύῃ.

Μαρμαρική (ἡ), ἐπαρχ. παραθαλ. τῆς Λιβ. μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Κυρηναϊκῆς, (Μπάρκα).

Μαρμάριον (τό), π. τῆς Εὐβοίας παρὰ τὴν Κάρυστον μὲ λατομίαν μαρμάρων καὶ ἕνα ναὸν τοῦ Μαρμαρίου Ἀπόλλωνος.

*Μαρμωλῖτις, ιδος (ἡ), χώρα τῆς Παφλαγονίας.

Μαρόβουδον (τό), π. τῆς Γερμαν. ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Μαρκομάνων, (Budweis, ἐπὶ τοῦ Μολδαύου ποταμοῦ).

*Μαροβοῦδος (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Μαρκομάνων.

*Μαρούϊον (τό), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ.

Μαρουκῖνοι καὶ Μαρρουκῖνοι (οἱ), ἔθνος τῆς μεσαίας Ἰταλ., σύμμαχον τῶν Ῥωμ., συναναιρεθὲν μὲ τοὺς Σαβίνους.

Μάρπησσα (ἡ), θυγ. τοῦ Εὐήνου βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν, γυνὴ τοῦ Ἴδα (τὸν ὁποῖον ἐπροτίμησε τοῦ Ἀπόλλωνος) ᾧ μήτηρ τῆς Κλεοπάτρας. 2) (γεωγρφ.) = Μάρπησσος (ἡ).

Μάρπησσος (ὁ), β. τῆς Πάρου μὲ λατομεῖον μαρμάρων.

Μάρπησσος (ἡ), π. τῆς Τρῳάδος, (ὁ πολ. Μαρπήσσιος).

Μάρση (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Βουκόλον.

Μάρσοι (οἱ), ἔθνος τῆς μεσαίας Ἰταλ., ἄποικον τῶν Σαβίνων, ψημιζόμενον διὰ τὴν περὶ τὰς μαγείας καὶ ἐπῳδὰς ἐμπειρίαν των, καὶ καταγόμενον ἀπὸ Μάρσου τοῦ υἱοῦ τῆς Κίρκης ᾧ τοῦ Ὀδυσσ. 2) ἔθνος τῆς Γερμαν. περὶ τὴν ὁμ. πόλιν Lippe.

Μαρσύας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀλύμπου ἢ τοῦ Οἰάγρου, ἐκ τοῦ γένους τῶν Σατύρων, ὅς τις, εὑρὼν τοὺς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ῥιφθέντας αὐλοὺς, ᾧ γυμνασθεὶς εἰς τὴν μουσικήν, ἐτόλμησε νὰ φιλονεικήσῃ μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀλλά, νικηθεὶς, ἐξεδάρη, καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματός του ἐσχηματίσθη ὁ 2)(γεωγρφ.) ποτ. τῆς Φρυγ., πηγ. ἀπὸ τινος σπηλαίου, εὑρισκομένη ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Κελαινῶν, καὶ χυν. εἰς τὸν Μαίανδρον. 3) ποτ. τῆς Συρ., ῥέων μεταξὺ Ἀπαμείας καὶ Λαρίσσης (εἰς τὸ καλούμενον Μαρσύου πεδίον) καὶ χυν. εἰς τὸν Ὀρόντην.

†Μάρτος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μάργος (2).

*Μαρφαδάτης, ου (ὁ), Καππαδόκης τις παρὰ Πλουτάρχῳ.

Μαρφίας, ου (ὁ), ὀψιαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Μάρων, ωνος (ὁ), Θρᾷξ, υἱὸς τοῦ Εὐάν-

θου, καὶ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλ. ἡ τοῦ Βάκχ., ἐξαγοράσας ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ Ὀδυσσ., ὅτε κατεπόρθησε τὴν Ἴσμαρον. Ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάσθη ἡ Μαρώνεια. 2) εἷς τῶν ἐν Θερμοπύλαις πεσόντων Σπαρτιατῶν, τιμηθεὶς ὡς ἥρως ἐν Σπάρτῃ. 3) ὄνομα Ῥωμαϊκόν, ἐπίθετον τοῦ Οὐεργιλίου.

Μαρώνεια (ἡ), π. τῶν Κικόνων ἐν Θράκῃ, ἐπὶ τῆς Ἰσμαρίδος λίμνης, περίφημος διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον, (ὁ πολ. Μαρωνείτης).

Μασαισύλιοι καὶ (ξ) Μασσαισύλιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Νουμιδίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μαυριτανίας.

Μάσης, ητος (ὁ), π. τῆς Ἀργολ., ὕστερον ἐπίνειον τῆς Ἐρμιόνης.

Μασιγισσᾶς, ᾶ (ὁ), βασιλεὺς τῶν Μασσαισυλίων ἐν Λιβύῃ, φίλος τῶν Ῥωμ. κατὰ τῶν Καρχηδον., ζήσας ὑπὲρ τὰ 90 ἔτη καὶ διακριθεὶς διά τε τὴν πολιτικὴν καὶ στρατιωτικὴν αὐτοῦ ἱκανότητα.

Μάσιον (τὸ), β. (συνέχεια τοῦ Ταύρου) χωρίζον πρὸς βορρᾶν τὴν Μεσοποτ. τῆς Ἀρμενίας, (τὸ τοπ. Μασιανός, -νιός).

Μασίστης, ου (ὁ), υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, στρατηγήσας καὶ μετὰ τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Μασίστιος (ὁ), στρατηγὸς τοῦ ἱππικοῦ τῶν Περσῶν ὑπὸ τὸν Ξέρξην.

Μασίστρης, ου (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Μασκάμης, ου (ὁ), Πέρσης, σατράπης τοῦ Δαρείου ἐν Θράκῃ.

Μασκᾶς, ᾶ (ὁ), ποτ. τῆς Μεσοποτ., χυν. εἰς τὸν Εὐφράτην.

Μάσπιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Περσ. παρ' Ἡροδ. (Δ', 125).

*Μασσαβατικὴ (ἡ), χώρα τῆς Ἐλυμαϊτιδος ἐν τῇ Μηδίᾳ.

Μάσσαγα (τά), π. τῆς Ἰνδ., εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς ὁποίας ἐκληγώθη βαρέως ὁ Μ. Ἀλέξανδρος.

Μασσαγέται (οἱ), ἔθνος Σκυθικόν, κατοικοῦν τὰ πέραν τοῦ Ἰαξάρτη ἀνατολικὰ παράλια τῆς Κασπίας, κατὰ τῶν ὁποίων ἐκστρατεύσας ὁ Μέγας Κῦρος, ἐφονεύθη, (Μαγγόλοι).

Μασσαγέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Μασσαγέτης.

Μασσάγης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Λιβύων ὑπὸ τὸν Ξέρξην.

Μασσαισύλιοι (οἱ), = Μασαισύλιοι.

Μασσαλία (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Ναρβων. Γαλλ. ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ψωκαέων περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 45 Ὀλυμπ. καὶ ἀκμάσασα ἰδίως ἀπὸ τῆς καταστροφῆς τῆς Καρχηδόνος ἄχρι τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ὃς τὴν ἐξέρησε τῶν δικαιωμάτων της, (Marseille), (ὁ πολ. Μασσαλιώτης).

Μασσανάσσης καὶ Μασσανίσσης (ὁ), = Μασινισσᾶς.

Μάσσης, ητος (ὁ), = Μάσης.

*Μασσία (ἡ), ἴδε Μασσία.

Μάσσικος (ὁ), β. τῆς Καμπανίας, ὅπου ἐγίνετο ἄριστος οἶνος.

Μασσίκυτος (ὁ), β. τῆς Δυκ.

Μασσυλεῖς καὶ Μάσσυλοι (οἱ), ἔθνος τῆς Νομάδ. συνορεύον μὲ τοὺς Μασαισυλίους.

Μάσσαυρα (ἡ), π. τῆς Καρ. ἢ Λυδ., (ὁ πολ. Μασσαυρεύς).

Μάστειρα (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλέως τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου Λευκάνορος. 2) χωρ. τῆς Θράκης παρὰ Δημοσθ.

Μαστία (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἰσπαν. παρὰ τὰς Ἡρακλείους στήλας, (ὁ πολ. Μαστιανός).

Μαστουσία (ἡ), ἄκρωτ. πρὸς μεσημβρ. τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου, (Γενι-σαεχίρ).

Μάστωρ, ορος (ὁ), Ἐυβήτης, πατὴρ τοῦ Δυκόφρονος (1). 2) Ἰθακήσιος, πατὴρ τοῦ Ἀλιθέρσου.

Μασυλεῖς καὶ Μάσυλοι (οἱ), = Μασσυλεῖς.

Μασυντίας, ου (ὁ), βουλός τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Μασχάνη (ἡ), π. τῆς Ἀραβ., (ὁ πολ. Μασχανεύς).

Μάταλλος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

*Μάταυρος (ὁ), = Μέταυρος.

Μάτερνος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκόν.

Ματιανὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μηδίας, ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Γύνδου ποταμοῦ μέχρι τοῦ Ἀράξου ὅπου κατῴκουν οἱ

Ματιανοί (οἱ), ἔθνος τῆς Μηδ. 2) λαὸς τῆς Καππαδοκ., κατοικοῦν περὶ τὸν Ἅλυν.

Ματιηνὴ, Ματιηνός, = Ματιανὴ, -ανός.

*Ματρέας, ου (ὁ), Ἀλεξανδρεύς τις, πλάνος (farceur).

*Ματρῖνος (ὁ), ποτ. τῶν Πεκεντίνων μὲ λιμένα ὁμώνυμον ἐπὶ τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης.

*Μάτρις ἡ Μάτρις, ιδος (ὁ), Ἀθηναῖος, συγγραφεύς, ζήσας μὲ μόνον μυρσίνης κόκκους καὶ ὕδωρ. 2) Θηβαῖος, ὁμωνυμος, καὶ 3) ἄλλος Ἡρακλειώτης.

*Μάτρων, ωνος (ὁ), παρῳδός τις ἐκ Πιτάνης.

*Μαυάκης, ου (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Σκυθῶν παρ' Ἀρρ.

Μαυριτανία καὶ Μαυρετανία (ἡ), = Μαυρουσία.

Μαῦρος (ὁ), = Μαυρούσιος.

Μαυρουσία ἢ Μαυρουσίς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀφρ., ἐκτεινομένη πρὸς βορρᾶν ἀπὸ τοῦ Ἄτλαντ. Ὠκεανοῦ μέχρι τῆς Νομιδίας, καὶ κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Μαύρων ἢ Μαυρουσίων, διαιρημένη δὲ εἰς τὴν Καισαρικὴν καὶ Τιγγιτανὴν, (ὅπου τώρα τὰ βασίλεια τοῦ Φὲζ καὶ Μαρόκ).

*Μαυσάκας, α (ὁ), Μαυρούσιός τις παρὰ Λουκιανῷ.

Μαυσώλειον (τὸ), ὁ τάφος τοῦ Μαυσώλου ἐν Ἁλικαρνασσῷ, κτίριον περίφημον, κτίσμα τῆς Ἀρτεμισίας, εἰς τὸ ὁποῖον εἰργάσθησαν οἱ περιφημότεροι τοῦ καιροῦ ἐκείνου τεχνῖται. Ἀπ' αὐτοῦ ἐπονομάζονται ὅλοι οἱ μεγαλοπρεπεῖς τάφοι Μαυσώλεια, ἰδίως δὲ ἐν Ῥώμῃ τὸ ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ Ἄρεος μνημεῖον, ὅπου ἐφυλάττοντο οἱ κάνες τοῦ Αὐγούστου, τοῦ Ἀγρίππα κτλ.

Μαύσωλος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Καρίας, ὑποτελὴς τῶν Περσῶν, ἀνὴρ τῆς περιφήμου Ἀρτεμισίας, ἥτις διεδέχθη αὐτὸν ἐπὶ Ξέρξου. 2) ἀδελφὸς καὶ ἀνὴρ τῆς νεωτέρας Ἀρτεμισίας, βασιλεὺς ἡνίκα τῆς Καρίας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., εἰς μνήμην τοῦ ὁποίου ἀνήγειρεν ἡ γυνὴ αὐτοῦ τὸ θαυμαζόμενον ἐκεῖνο Μαυσώλειον.

Μαχαιρεύς, έως (ὁ), κάτοικός τις τῶν Δελφῶν, φονεύσας τὸν υἱὸν τοῦ Ἀχιλλ. Νεοπτόλεμον.

Μαχαιρεύς, οῦντος (ὁ), π. ὀχυρὸν τῆς Παλαιστ., ἀπέχουσα 60 στάδια τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης. Ἐν αὐτῇ ἐφυλακίσθη καὶ ἐφονεύθη ὁ Βαπτιστὴς Ἰωάννης.

*Μαχανίδας, α (ὁ), εὐρανός τις ἐν Λακεδαίμονι.

Μαχάρης, ους (ὁ), υἱὸς Μιθριδάτου τοῦ Μεγάλου, συμμαχήσας κατ' αὐτοῦ μὲ τὸν Λούκουλλον ἀφανεύθεις ἰδιοχείρως, ὅτε ἔμελλε νὰ συλληφθῇ παρ' αὐτοῦ.

Μαχάτας, α (ὁ), Ἀχαιός τις ἐν τῇ Ἀνθηλογ. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀρπάλου, ταμίου τοῦ Ἀλεξάνδρου. 3) ἀδελφὸς τῆς Φίλας, γυναικὸς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου.

Μαχάων, ονος (ὁ) υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἢ τῆς Κορωνίδος ἢ τῆς Ἠπιόνης, ἡγεμόνων μέρους τῆς Θεσσαλ., εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, στρατεύσας μετὰ τοῦ Ἀγαμέμν. εἰς Τροίαν, ἰατρὸς ἄριστος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρυπύλου. 2) στρατηγὸς τῶν Κορινθ., (Ἄλλως) Μάχων.

Μαχλαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδ.

Μάχλυες (οἱ), ἔθνος τῆς Διθ., κατοικοῦν μεταξὺ τῆς μικρᾶς Συρτέως καὶ τῆς λίμνης Τριτωνίδος. 2) ἔθνος Σκυθικὸν τῶν περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην.

Μαχλυϊνὴ (ἡ), ἡ χώρα τῶν Μαχλύων.

Μάχων, ωνος (ὁ), ποιητὴς κωμικὸς ἐκ Κορίνθου ἢ Σικυῶνος, διδάσκαλος τοῦ γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους, ζήσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου.

Μεγαβάζης, ου (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ, (παρέλ. Μεγάβαζος -βυζος, -βάτης, τὰ ὁποῖα φαίνονται εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ὄνομα).

Μεγάβαζος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ζωπύρου, στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ἢ γαμβρὸς ἐκ' ἀδελφῇ Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρχείρος, στρατεύσας κατὰ τοῦ Ἰνάρου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, καὶ καθυποτάξας αὐτὴν πάλιν ὑπὸ τοὺς Πέρσας. 2) υἱὸς τοῦ Μεγαβάτου, ἀρχηγὸς τοῦ Περσικοῦ στόλου ὑπὸ τὸν Ξέρξην κατὰ τῆς Ἑλλάδος. 3) υἱὸς τοῦ Σπαθριδάτου, στρατηγὸς τῶν Περσῶν, σύγχρονος τοῦ Ἀγησιλάου. 4) Πέρσης τις, φαλεὶς εἰς Λακεδαιμονίαν διαφθείρῃ μὲ χρήματα τοὺς Ἕλληνας.

Μεγαβάτης, ου (ὁ), ἡγεμὼν τοῦ Περσικοῦ στόλου, συγγενὴς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ὑποτάξας τὴν νῆσον Νάξον μετὰ τοῦ Ἀρισταγόρου.

Μεγάβυζος (ὁ), εἷς τῶν κατὰ τοῦ Ψευδοσμέρδιος συνωμοσάντων εὐγενῶν Περσῶν, συνεκστρατεύσας κατὰ τῶν Σκυθῶν μετὰ τοῦ Δαρείου, ἢ κυριεύσας τὸ κλεῖστον μέρος τῆς Θρᾴκης. 2) εὐνοῦχός τις, ἀρχιερεὺς τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτέμιδος, ἴδε καὶ Μεγαβύζης.

*Μεγαδόσης, ου (ὁ), Πέρσης, πατὴρ τοῦ Μασκάμου.

Μεγαινέτης (ὁ), Λυκιακός τις, κωμῳδου-

μενος διὰ τὴν σκαιότητά του ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.
Μέγαιρα (ἡ), μία τῶν τριῶν Ἐριννύων.
Μεγακλείδης, ους (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην. (IB', 513).
Μεγακλῆς, έους, (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων Ἀθηναίων ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Ἀλκμαιονιδῶν, ὧν ἐπισημότεροι 1) ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ γεννάρχης τῆς οἰκίας ταύτης, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος καὶ Πεισιστράτου, ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ Ε', ἔτος τῆς 53 Ὀλυμπ. 2) ἔγγονος αὐτοῦ, Πυθιονίκης. 3) ὁ μητροπάτωρ τοῦ Ἀλκιβιάδου.
Μεγακρέων, οντος (ὁ), Ἀβδηρίτης τις, σύγχρονος τοῦ Ξέρξου.
*Μεγαλάγυρος (ὁ), Λέσβιός τις τυραννοφόρων, σύγχρονος τοῦ Ἀρχιλόχου.
Μεγάλα πεδία (τὰ), **Magni Campi**, πεδιάς τις παρὰ τὴν ἐν Λιβύκῃ Ὑτέκην.
Μεγάλαρτος (ὁ), ἥρως τις λατρευόμενος ἐν Σκώλῳ τῆς Βοιωτ. 2) (ἡ) ἐπίθ. τῆς Δήμητρος.
*Μεγαλέας, ου (ὁ), ἀνήρ τις παρὰ Πολυβ.
Μεγάλη πόλις (ἡ), ἴδε Μεγαλόπολις.
*Μέγαλλος (ὁ), Σικελός τις ἢ Ἀθηναῖος, ἀπὸ τοῦ ἀκολ. παρωνομάσθη τὸ Μεγάλλειον (μύρον).
*Μεγαλόβυζοι (οἱ), εὐναῦχοι ἱερεῖς τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτέμιδος, (ἄλλως) Μεγάβυζοι.
*Μεγαλομαζος (ὁ), =Μεγάλαρτος.
Μεγαλόπολις, εως (ἡ), π. πρωτ. τῆς Ἀρκαδ., συνοικισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἐπαμινώνδου μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην, ἐκ καταζοφρείσα ὑπὸ τοῦ Κλεομένους, βασιλέως τῆς Σπάρτης, ὥστε ἐπὶ Στράβωνος ἦταν σχεδὸν ἐρείπιον. Ἐν αὐτῇ ἐγεννήθη ὁ Φιλοποίμην, ὁ Πολύβιος κλπ., (ὁ πολ. Μεγαλοπολίτης).
*Μεγαλοστράτη (ἡ), ποιήτρια τις, ἐρωμένη τοῦ Ἀλκμᾶνος.
*Μεγαλοφάνης, ους (ὁ), διδάσκαλος τοῦ Φιλοποίμενος.
Μεγαμηδίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μεγαμήδους καὶ πατὴρ τοῦ Πάλλαντος.
Μεγαμήδη, (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀγκαίου ἐκ γυνὴ τοῦ Θεστίου.
Μεγάνειρα (ἡ), θυγ. τοῦ Κρότωνος ἐκ γυνὴ τοῦ Ἀρκάδος. 2) γυνὴ τοῦ Νηλέως.
*Μεγανίτας, α (ὁ), ποτ. τῆς Ἀχαΐας.
Μεγάπανος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἑρετριέων ὑπὸ τὸν Ξέρξην κατὰ τῆς Ἑλλάδος.
Μεγαπένθης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Περσέως, ἀνταλλάξας πρὸς τὸν Περσέα τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους ἀντὶ τῆς Σπάρτης. 2) υἱὸς τοῦ Μενελάου ἐκ μιᾶς δούλης, καλλισμένης Πεισίδος, τοῦ ὁποίου, ὡς μὴ γνησίου, προετίμησαν οἱ Σπαρτιᾶται τὸν Ὀρέστην. 3) υἱὸς τοῦ Λακύδους, τύραννός τις παρὰ Δακ., ἄλλως ἄγνωστος.
Μεγάρα (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Κρέοντος, γυνὴ τοῦ Ἡρακλ., παραχωρηθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ὕστερον εἰς τὸν Ἰόλαον.
Μέγαρα (τὰ), π. πρωτ. τῆς Μεγαρίδος, πτίσμα τῶν Δωριέων, σώζουσα τὸ ὄνομά της. 2) π. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σικελ., ἄποικος τῶν ἐν Ἑλλάδι Μεγαρέων, ν. πρότερον Ὕβλα, (ὁ πολ. Μεγαρεύς).
Μεγαρεύς, έως, (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κατοικος τῶν Μεγάρων. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἱππομένους ἢ τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ὀλυμπης ἐκ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ὀγχηστοῦ, ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τοῦ Νίσου, βασιλέως τῶν Μεγάρων, κατὰ τοῦ Μίνωος, ἐκ ἀνατραπεὶς ἐν τῇ μάχῃ, ἢ, κατ' ἄλλους, νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ Νίσου, καὶ διαδεχθεὶς αὐτὸν, ἀφ' οὗ παρωνομάσθη ἐκ ἡ πόλις. 3) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Κρέοντος. 4) Μακεδών τις παρ' Ἀρρ.
Μεγαρικὰς, ἡ, όν. Ὁ τῶν Μεγάρων. ||. » Μεγαρικοί, οἱ ὀπαδοὶ τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς τοῦ Μεγαρέως Εὐκλείδου.
Μεγαρὶς, ίδος (ἡ), ἡ ἐκ τῶν Μεγάρων. 2) (ὑπ. ἐνν. χώρα) ἡ περὶ τὰ Μέγαρα, ἀποτελοῦσα ἰδίαν ἐπαρχίαν, ἀνήκουσαν ἀνέκαθεν εἰς τὴν Ἀττικήν, ἐπὶ δὲ τῆς ἐπὶ Κόδρου εἰσβολῆς τῶν Δωριέων κατασταθεῖσαν αὐτόνομον ἐκ κατοικηθεῖσαν ὑπ' αὐτῶν.
Μέγαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ μιᾶς τῶν Σιθνίδων Νυμφῶν.
Μέγας, α (ὁ), Αἰγινήτης τις, πατὴρ τοῦ Δάμιδος.
Μεγασθένης, ους (ὁ), ἱστοριογράφος, σταλεὶς ὑπὸ Σελεύκου τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας πρέσβυς εἰς Ἰνδίαν, καὶ γράψας Ἰνδικὰ, τῶν ἀκοαίων ἀποσπάσματα μόνον διεσώθησαν. 2) Χαλκιδεύς τις, κτίτωρ τῆς Κύμης.
Μεγαφέρνης, ους (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Μεγεσσάρας, α (ὁ), πατὴρ τῆς Φαρνάκης καὶ πάππος τοῦ Κινύρα.
Μέγης, ητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φυλέως ἢ τοῦ Αὐγείου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης καὶ τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων.
Μεγιάλιος (ὁ), Σπαρτιάτης τις, προσθεύσας ἐκ μέρους τοῦ Ἀγησιλάου πρὸς τὸν Τισσαφέρνην, (παρὰ Πλουτάρχῳ γράφεται Μέγιλλος).
Μέγιλλα (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Λουκιανῷ.
Μέγιλλος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, ἴδε Μεγιάλιος. 2) συγγραφεύς τις, γράψας περὶ ἀριθμῶν.
Μεγιστεὺς, έως (ὁ), νεανίας εὐειδὴς, ἐρώμενος τοῦ Ἀνακρέοντος.
Μεγίστη (ἡ), νῆσος μεταξὺ Ῥόδου ἐκ Κασλεδονίων.
Μεγιστίας, α (ὁ), μάντις περίφημος, συνεκστρατεύσας εἰς Θερμοπύλας μετὰ τοῦ Λεωνίδα.
Μεγιστονης, ν (ὁ), θεῖος τοῦ βασιλέως τῶν Σπαρτιατῶν Κλεομένους.
Μεγιστὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Πελάγοντος ἐκ Φωκίδος, ἁρπαγεῖσα ὑπὸ τῶν Κιμβρίων.
Μεδεὼν, ῶνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πυλάδου καὶ τῆς Ἠλέκτρας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ ὄρους Φοίνικος. 3) π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κρισαίου κόλπου. 4) π. τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰτωλ., ἢ ἄλλως Μεδιῶν.
Μεδιολανα (τὸ) καὶ
Μεδιολάνιον καὶ Μεδιόλανον (τὸ), π. τῆς Ἀκουϊτ. Γαλλ. ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαντόνων, (Saintes). 2) π. τῆ βορείᾳ Ἰταλ. (Milano, πρωτ. τοῦ Ἀμβαγδ καὶ βασιλείου).
Μεδιοματρικοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγ. Γαλλ. περὶ τὸν Μοσέλλαν ποταμὸν ἕως τοῦ Ῥήνου.
Μεδιών, ωνος ἢ ῶνος (ὁ), = Μεδεών (ἁ).
Μεδοακοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Βορείου Ἰταλ.
Μεδόακος (ὁ), ποτ. τῆς ἄνω Ἰταλ., πηγ. ἐκ τῶν Ἄλπεων καὶ χυν. εἰς τὸν Πάδον, (Brenta).
Μέδοισα (ἡ), δωρ. ἀντὶ Μέδουσα.
Μεδοντιὰς, άδος καὶ Μεδοντὶς, ίδος (ἡ) ἑταίρα τις ἐξ Ἀβύδου, ἐρωμένη τοῦ Ἀλκιβιάδου.
Μέδυλοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀκουϊτ. Γαλλ., κατοικοῦντες περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Γαρούμνα ποταμοῦ.
Μέδουσα (ἡ), ἡ φρικωδεστέρα τῶν Γοργόνων, τῆς ὁποίας τὴν ὀφιοπλοκαμον κεφαλὴν (τὸ Γοργόνειον), ἀποτμηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Περσέως, ἔφερεν ἡ Ἀθηνᾶ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος της. 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πριάμου. 3) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Σθενέλου. 4) θυγ. τοῦ Ὀρειλόχου καὶ γυνὴ τοῦ Πολυίδου.
Μεδών, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰλέως καὶ ἀδελφὸς ὁμοπάτριος τοῦ Αἴαντος, συνεκστρατεύσας μετὰ τῶν ἐκ Φθίας Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν, καὶ φονευθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. 2) κήρυξ τοῦ Ὀδυσσ. ἐν Ἰθάκῃ. 3) υἱὸς τοῦ Κόδρου, ἐκ ἀδελφὸς τοῦ Νηλέως, διορισθεὶς μετὰ θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, πρῶτος ἰσόβιος ἄρχων ἐν Ἀθήναις. 4) ἀγαλματοποιὸς τις παρὰ Παυσανιᾳ.
Μέθανα (ἡ), φρούρ. (διασῴζον καὶ σήμερον τὸ ὄνομά του) ἐπὶ ἑνὸς χερρονησίζοντος ἀκρωτηρίου μεταξὺ Ἐπιδαύρου ἐκ Τροιζῆνος ἐν Πελοποννήσῳ.
*Μέθαπος (ὁ), Ἀθηναῖος, ἐπώρ τελετῶν καὶ ὀργίων.
Μεθάρμη (ἡ), θυγ. τοῦ Πυγμαλίωνος καὶ γυνὴ τοῦ Κινύρα, μήτηρ τοῦ Ἀδώνιδος.
Μεθουριάδες καὶ Μεθουρίδες (αἱ), τέσσαρα νησίδια τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου πλησίον τῶν Μεγάρων.
Μεθύδριον (τὸ), π. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Μεγαλόπολιν, (ὁ πολ. Μεθυδριεύς).
Μεθυμνα (ἡ), ἴδε Μήθυμνα.
Μεθώνη (ἡ), ἡ Ἀργολικὴ, ἴδε Μέθανα. 2) ἡ Λακωνικὴ, π. παραθαλ. μέ λιμένα τῆς Μεσσην., (Μεθώνη). 3) κώμη τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου. 4) π. τῆς Θετταλομαγνησίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδον. 5) π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Μεθωναῖος).
Μειδίας, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, ὁ ἐπικληθεὶς Ὀρτυγοτρόφος. 2) ἕτερος, πλούσιος ἐκ ὑβριστὴς, κατὰ τοῦ ὁποίου φώζεται λόγος τις τοῦ Δημοσθ.
*Μειδυλίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ., (κωμ. ὑποκορ. ἐκ τοῦ
*Μειδύλος (ὁ), ἀνδρὸς ὄνομα παρὰ Σαπφ.
Μειλιχίδης, ου (ὁ), ναύαρχος τις τῶν Κερκυραίων παρὰ Θκδ.
Μειλανίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφιδάμαντος, ἀνὴρ τῆς Ἀταλάντης ἐκ πατὴρ τοῦ Παρθενοπαίου, μεταμορφωθεὶς εἰς λέοντα.

Μελάγγεα καὶ Μελάγγεια (τὰ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Τεγέας.
Μελαγκρίδας, α (ὁ), Δακεδαιμόνιός τις, διορισθεὶς ναύαρχος τὸ ιθ'. ἔτος τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.
Μελάγχλαινοι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν, κατοικοῦν τὴν Ἀσιατ. Σαρματ. ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Ἀστραχανίου.
Μελαγχρίδας, α (ὁ),=Μελαγκρίδας.
Μέλαγχρος (ὁ), ὁ παρὰ Στρ. Μεγαλέγγυρος, τύραννος τῆς Μιτυλήνης, φίλος τοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου.
Μέλαινα (ἡ), θυγ. τοῦ Κηφισσοῦ, μήτηρ τοῦ Δελφοῦ.
Μέλαινα ἄκρα (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Θεθυν. 2) ἀκρωτ. τῆς Λυδ., (Καρὰ-μπουρούν). 3) τὸ ἀνατολικονότιον παράλιον τῆς Χίου.
Μέλαιναι (αἱ), ἕλος τῆς Ἀττ., πρὸς τὰ μεθόρια τῆς Βοιωτ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν, (οἱ δημ. Μελαινεῖς).
Μέλαιναι (αἱ),=Μελαίνιαι.
Μελαιναὶ (αἱ), κώμη τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Μελαινεύς).
Μελαινεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Δυκάονος, κτίτωρ τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ Μελαινέων.
Μελαινὶς, ίδος (ἡ) ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ἐν Καρίνθῳ.
Μελαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς κάτω Ἰταλ. περὶ τὴν Ἰτώνην, (Θκδ. Ε', 5).
Μελάμβιον (τὸ), χωρ. τῆς Θεσσαλ. περὶ τὴν Σκότουσσαν.
Μελαμνίδας, α (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀρρ.
Μελάμπεια (ἡ), π. τῆς Λυδ. κτίσμα τοῦ Μελάμπου, (ὁ πολ. Μελαμπεύς).
Μελάμποδες (οἱ), ἀρχαιότατα οἱ Αἰγύπτιοι.
Μελαμποδίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Μελάμποδος, ὁ Θεοκλύμενος.
Μέλαμπος, ου καὶ Μελάμπους, ποδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμυθάονος ἢ τῆς Εἰδομένης, ἀδελφὸς τοῦ Βίαντος, περίφημος ἰατρὸς ἢ μάντις τῆς ἀρχαιότητος, συζευχθεὶς καὶ μίαν τῶν θεραπευθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ Προιτίδων, τὴν Ἰφιάνασσαν, καὶ βασιλεύσας μέρους τοῦ Ἄργους.
Μελάμπυγος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἡρακλῆς. 2) — λίθος, βράχος ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀνόπαια, ἐν ταῖς μεθορίοις τῆς Λοκρίδος.
Μελάμφυλλος (ἡ), ἀρχ. ἡ Σάμος.
Μελανδέπται (οἱ),=Μελανδῖται.
Μελανδία (ἡ), μέρος τῆς ἐν Θρᾴκῃ Εἰθωνίας χώρας, ὅπου κατῴκουν οἱ-
Μελανδῖται (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης.
Μελανεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ., βασιλεὺς τῶν Δρυόπων, λαβὼν παρὰ τοῦ Περιήρους μέρος τῆς Μεσσηνίας, τὸ ὁποῖον ὠνόμασεν ἀπὸ τῆς γυναικός του Οἰχαλίαν. 2) πατὴρ τοῦ Ἰθακησίου Ἀμφιμέδοντος, (Ὀδ. Ω. 103). 3) εἷς τῶν Κενταύρων.
Μελανθεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Δουλίου, ἐπιστάτης τῶν αἰγοβοσκῶν τοῦ Ὀδυσσ. ἐν Ἰθάκῃ, συμφωνήσας κατ' αὐτοῦ μὲ τοὺς μνηστῆρας.
Μελάνθης (ὁ), =Μελανθεύς. 2) στρατηγός τις τῶν Ἀθην., σταλεὶς πρὸς βοήθειαν τῶν Ἰώνων ἐπὶ τοῦ Ἀρταξέρξου. 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Φιλοκλέους, ποιητὴς τραγικὸς, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.
Μέλανθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Περικλυμένης, βασιλεὺς τῆς Πύλου, διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν ἢ καταφυγὼν εἰς Ἀθήνας, ὅπου, φονεύσας εἰς μίαν μάχην μεταξὺ Ἀθην. ἢ Βοιωτῶν τὸν βασιλέα τούτων Ξάνθον, ἐξελέχθη βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν, ἀφεὶς διάδοχον αὐτοῦ τὸν υἱὸν του Κόδρον. 2) Σπαρτιάτης τις παρὰ Θκδ.
Μελανθὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Δουλίου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Μελανθίου, ἀμφίπαλος τῆς Πηνελόπης, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. ὡς σύμφωνος μὲ τοὺς μνηστῆρας.
Μελάνια (τὰ) ἡ Μελανία (ἡ), χωρ. τῆς Κιλικ. παρὰ τὴν Κελένδεριν.
Μελανίππεια (ἡ), μία τῶν Σελιδονίων νήσων ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Δυκίας.
Μελανίππη, (ἡ), θυγ. τοῦ Χείρωνος, μάντισσα, μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς ἵππον, κατὰ παράκλησιν τοῦ πατρός της, μαθόντος ὅτι ἐγέννησεν αὕτη ἐκ τοῦ Αἰόλου τέκνον. 2) θυγ. τοῦ Αἰόλου ἢ τοῦ Δευκαλίωνος, τὴν ὁποίαν ὁ πατήρ της, ὡς γεννήσασαν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Βοιωτὸν καὶ Αἴολον, τυφλώσας ἔκλεισεν εἰς σκοτεινὸν πύργον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὴν ἠλευθέρωσαν μετὰ καιρὸν τὰ τέκνα της. 3) βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων, τῆς ὁποίας τὸν ζωστῆρα μετέφερεν ὁ Ἡρακλῆς, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως, εἰς Μυκήνας. 4) Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Ἴωνος ἐγέννησε τὸν Βοιωτόν.
Μελανιππίδης, ου (ὁ), κεφάριμος διθυραμβοποιὸς ἐκ Μήλου, ζήσας ἐν Ἀθήναις περὶ τὴν 65 Ὀλυμπ.
Μελάνιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀσκανοῦ ἢ τοῦ Ἄρεως, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀμφιάρεω ἐπὶ τοῦ πρώτου Θηβαϊκοῦ πολέμ. 2) υἱὸς τοῦ Θησέως ἢ τῆς Περιγούνης, θυγατρὸς τοῦ Σίνιος, νικήσας ῥάβδον εἰς τὰ Νέμεα. 3) εἷς τῶν Πριαμιδῶν. 4) υἱὸς τοῦ Ἰκετάονος ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου. 5) υἱὸς τοῦ Ἄρεως ἢ τῆς Τριτωνίας, τῆς ὁποίας τὴν ὁμώνυμον πόλιν ἔκτισεν ἐν Ἀχαΐᾳ. 6) υἱὸς τοῦ Ἀριστίππου ἐκ Κυρήνης.
Μελανίων, ωνος (ὁ),=Μειλανίων.
Μέλανες (ὁ), ἀκρωτ. τῆς Κυζίκ. παρὰ τὴν χερσόνησον Ἀρτάκην.
Μελανόσυροι (οἱ), οἱ ἐπέκεινα τοῦ Ταύρου Σύροι.
Μελανόψ, οπος (ὁ),=Μελάνωπος.
Μέλαντας, α (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Θεσπράτου.
Μελάντης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ.
Μελάντιος (ὁ, ἡ), ὁ τοῦ Μέλανος. ‖. «Μελάντιαι πέτραι ἢ θειραι», Σκόπελοί τινες περὶ τὴν νῆσον Θήραν.
Μέλαντος (ὁ), κόλαξ τις παρὰ Λουκιανῷ.
Μελάνωπας (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Δάχητος, ἐχθρὸς τοῦ ῥήτορος Καλλιστράτου. 2) υἱὸς τοῦ Δάχητος, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ.
Μέλας, ανος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φρίξου ἢ τῆς Χαλκιόπης, πνιγεὶς εἰς τὸν ὑπ' αὐτοῦ κληθέντα κόλπον τῆς Θρᾴκης, ἐν ᾧ ἐπέστρεφε μὲ τοὺς Ἀργοναύτας ἀπὸ τῆς Κολχίδος. 2) υἱὸς τοῦ Πορθάονος, ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως ἐξ Αἰτωλίας, τοῦ ὁποίου τοὺς υἱοὺς ἐφόνευσεν ὁ Τυδεύς, ὡς ἐπιβουλεύοντας τὸν θεῖον του Οἰνέα. 3) υἱὸς τοῦ Δικυμνίου, στρατεύσας τῷ Ἡρακλεῖ κατὰ τῆς Οἰχαλίας, καὶ φονευθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Εὐρύτου. 4) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Φθιώτ. ἐν Θετταλίᾳ, χυν. εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον παρὰ τὴν Ἡράκλειαν. 5) ποτ. τῆς Θρᾴκης, χυν. εἰς τὸν ὁμώνυμον κόλπον. 6) ποτ. τῆς Βοιωτ., χυν. πρὸς δυσμὰς τῆς Ὀρχομενοῦ εἰς τὴν Κωπαΐδα, (Μαυρονέρι). 7) ποτ. τῆς Ἀχαΐας ῥέων παρὰ τὸν Ὠλενόν. 8) ποτ. τῆς Παμφυλ., ῥέων παρὰ τὴν πάλιν Σίδην. 9) ποτ. τῆς Καππαδοκ., ῥέων παρὰ τὴν πάλιν Μάζακα καὶ χυν. εἰς τὸν Εὐφράτην.
Μέλας κόλπος ἢ πόντος (ὁ), κόλπος πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν τῆς Θρᾴκ. Χερσονήσου.
Μέλβοι (οἱ), ἔθνος τῆς Δουγδουν. Γαλλ., κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν ποταμῶν Μάρνης καὶ Σηκουάνα.
Μελεαγρὶς, ίδος (ἡ), ἐπίθετ. ἡ τοῦ Μελεάγρου. ‖. «Μελεαγρίδες νῆσοι», α νησίδια μυθολογούμενα ἐντὸς τοῦ Πόντου.
Μελέαγρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰνέως ἢ τοῦ Ἄρεως ἢ τῆς Ἀλθαίας, συνεξελῶν μετὰ τοὺς περιφημοτέρους συγχρόνους τοῦ ἥρωας τὸν Καλυδώνιον κάπρον, ὃς τις ἀφάνιζε τὴν χώραν τοῦ πατρός του, καὶ συνεκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· ἀλλὰ φονεύσας, διὰ τὸ δέρμα τοῦ κάπρου τούτου, τοὺς ἀδελφοὺς τῆς μητρός του, διήγειρεν ἐναντίον του τὴν ἐκδίκησίν της, ἢ οὕτω κατακαύσασα τὸν δαυλὸν, ἀπὸ τὴν διατήρησιν τοῦ ὁποίου ἐξήρτητο ἡ ὕπαρξίς του, τὸν ἐφόνευσε πρόωρα. Ἐγέννησε δὲ ἐκ μὲν τῆς Κλεοπάτρας, θυγατρὸς τοῦ Ἴδα, τὴν Πολυδώραν, ἐκ δὲ τῆς Ἀταλάντης τὸν Παρθενοπαῖον. 2) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. 3) ἐπιγραμματοποιός τις, υἱὸς τοῦ Εὐκράτους ἐκ Συρίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 90 πρὸ Χ. ἢ, κατ' ἄλλους ἐπὶ Δύγούστου.
Μελέας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.
Μελίδημος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ. (ὅπου, κατὰ τὸν Becker ἀναγνωστέον Τελέδημος).
Μελέτη (ἡ), μία τῶν τριῶν ἀρχαίων Μουσῶν.
Μέλης, ητος (ὁ), κιθαρῳδὸς, πατὴρ τοῦ διθυραμβοποιοῦ Κινησίου ἐν Ἀθήναις. 2) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Ἰων., ῥέων παρὰ τὴν Σμύρνην, ὅπου ἐγεννήθη ὁ Ὅμηρος, ἢ 3) θεὸς τις ποτάμιος, πατὴρ τοῦ ποιητοῦ.
Μελησαγόρας, ου (ὁ), Κῖος, ἱστοριογράφος, (παρῴδ. Ἀμελησαγόρας).
Μελήσανδρος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.
Μελησίας, ου (ὁ), Αἰγινήτης, Ὀλυμπιονίκης. 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ ἀντιπάλου τοῦ Περικλέους Θουκυδίδου.
Μελησιγενὴς, οῦς (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ὅμηρος, ὡς γεννηθεὶς παρὰ τὸν Μέλητα ἢ ἐκ τοῦ Μέλητος.
Μελήσιππος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, υἱὸς

τοῦ Διακρίτα, πρεσβεύσας δὶς εἰς Ἀθήνας περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Μέλητος (ὁ), ὀρθότ. τοῦ Μέλιτος.

Μελία (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Ἰνάχου, μήτηρ δὲ τοῦ Φορωνέως ἢ Αἰγιαλέως. 2) μία τῶν Ὠκεανίδων, γεννήσασα ἐκ μὲν τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ἰσμήνιον καὶ Ταΐναρον, ἐκ δὲ τοῦ Σ. ληνοῦ τὸν Κένταυρον Φόλον.

*Μελίαι (αἱ), Νύμφαι τινὲς ἀρχαῖαι, θυγατέρες τῆς Γῆς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ.

Μελίβοια (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων, ἐξ ἧς ὁ Πελασγὸς ἐγέννησε τὸν Δυκάονα. 2) μία τῶν Νηϊάδων, ἥτις μόνη δὲν ἐταξεύθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. 3) π. τῆς Θετταλομαγνησίας ἐπὶ τῆς Ὄσσης, (ὁ πολ. Μελιβοιεύς).

Μελιγουνὶς, ίδος (ἡ), ἀρχαιότερα ἡ νῆσος Λιπάρα, (ὅθεν ὁ νησ. Μελιγουνεύς).

Μελίη (ἡ), = Μελία.

Μελικέρτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Ἰνοῦς, ὁ μετονομασθεὶς, μετὰ τὴν ἀποθέωσιν αὐτοῦ, Παλαίμων. ἴδε Ἰ.ώ.

Μελίνη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Δαομέδοντα.

Μελιννὼ, οὖς (ἡ), ἀρχαία τις ποιήτρια παρὰ Φωτίῳ.

*Μέλινος (ὁ), λιμὴν τῆς Τρωγλοδυτικῆς ἐν τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ.

Μελιξὼ, οὖς (ἡ), σύληπτρίς τις παρὰ Θηρπ.

Μελίσανδρος (ὁ), ἀρχαῖός τις ποιητὴς Ἑλλην ἐκ Μιλήτου, συντάξας Κενταυρομαχίαν.

*Μελισσίας, ε (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Μέλισσα (ἡ), γυνὴ τοῦ Περιάνδρου, τυράννου τῆς Κορίνθου. 2) ἑταίρα τις παρ' Ἀθηναίῳ. 3) (γεωγρφ.) κώμη τῆς Φρυγ., ὅπου ἐτάφη ὁ Ἀλκιβιάδης.

Μέλισσαι (αἱ), Νύμφαι τινὲς ἐν Κρήτῃ, ἢ Ἀδράστεια ἢ Ἴδη, θυγατέρες τοῦ βασιλέως τῆς νήσου Μελισσέως, ἀναθρέψασαι τὸν Δία, αἱ ἄλλως Δικταῖαι Μέλισσαι. 2) ἱέρειαι τῆς Δήμητρος ἢ Ἀρτέμιδος.

Μελισσεύς, έως (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Κρήτης.

Μέλισσος (ὁ), Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Τελεσιάδου, νικήσας Νεμεα καὶ ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 2) Σάμιος, φιλόσοφος καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ, μαθητὴς τοῦ Παρμενίδου, ἢ διδάσκαλος Ζήνωνος τοῦ Ἐλεάτου, ἀκμάσας περὶ τὴν 84 Ὀλυμπ., ἢ ὠφελήσας μεγάλως τὴν πατρίδα του διὰ τῆς στρατηγικῆς του ἐμπειρίας. Τῶν συγγραμμάτων του ἀποσπάσματα μόνον τινὰ διέσωσεν ὁ Σιμπλίκιος.

Μελισσίχη (ἡ), γυνή τις παρ' Ἀριστοφ.

Μελίταια (ἡ), ἡ πρότερον Ἰύρρα, π. τῆς Φθιωτίδος ἐπὶ τοῦ Εὐριπίδου, (ὁ πολ. Μελιταιεύς).

Μελίττεια (ἡ), θυγ. τοῦ Δυκομήδους. 2) θυγ. τοῦ Φιλομήλου ἐκ Κρήτης. 3) (γεωγρφ.) = Μελίταια.

Μελίτεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύμφης Ὀρθηΐδος, ἐκτεθεὶς ὑπὸ τῆς μητρὸς του, καὶ ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Φάγρου, κυριεύσας δὲ μετὰ ταῦτα μέγα μέρος τῆς Φθιώτιδος καὶ κτίσας αὐτόθι τὴν Μελίτειαν.

Μελίτη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων. 2) θυγ. τοῦ ποταμίου θεοῦ Αἰγαίου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Ἔλλον. 3) (γεωγρφ.) νῆσος τοῦ Ἀδριατ. πελάγους, ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρ., (Meleda). 4) νῆσος τῆς Νοτιογείου θαλάσσης μεταξὺ Σικελ. καὶ Ἀφρ. (Μάλτα), (ὁ νησ. Μελιταῖος). 5) ἔθνος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλὴν μέ ἕνα ναὸν τοῦ Ἡρακλ., ὅς τις ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῷ τελουμένων μικρῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων ὠνομάζετο Μελίτης μαστιγίας. Ἀπ' αὐτοῦ παρωνομάζοντο καὶ πύλαι τινὲς τῶν Ἀθηνῶν, Μελιτίδες, (ὁ δημ. Μελιτεύς).

Μελιτήϊος, ία, ῖον, Π. ἀντὶ Μελιταῖος, ὁ τῆς ἢ ἐκ τῆς Μελίτης.

Μελιτηνὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Καππαδοκ. μεταξὺ Καισαρείας καὶ Εὐφράτου. 2) π. πρωτ. τῆς ὁμωνύμου χώρας, κτίσμα τῆς Σεμιράμιδος, (Μαλάτια).

Μελιτία (ἡ), = Μελίταια.

Μελιτίδης, ου (ὁ), κωμικῶς πεπλασμένον ὄνομα βλακὸς ἡδοῦς, (καθὼς κοινῶς λέγομεν, Γλύκα).

Μελιτος (ὁ), τραγικός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, κατηγορήσας μετὰ τοῦ Ἀνύτου τὸν Σωκράτην.

*Μελίτουσσα (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ὁ πολ. Μελιτουσσαῖος).

Μέλιττα (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Μέλισσα.

Μελλαρία (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, (Torre della Penna).

Μέλλων, ωνος (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

*Μέλπεια (ἡ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.

*Μέλπις, ιδος (ὁ), ποτ. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Μελπομένη (ἡ), μία τῶν Μουσῶν, ἔφορος τῆς Τραγικῆς ποιήσεως, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀχελῴου τὰς Σειρῆνας.

*Μέλσος (ὁ), ποτ. τῆς Λατουρίας.

*Μέλτας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Λακείδη, τελευταῖος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, καταλυθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου.

*Μέλων, ωνος (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν Σιγάμβρων. 2) Βαιωτός τις παρὰ Πλουτ.

Μεμβλίαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποικίλου, εἷς τῶν μετὰ Κάδμου Φοινίκων, ἀποικήσας τὴν νῆσον Καλλίστην. 2) (γεωγρφ.) νῆσος μικρὰ παρὰ τὴν Θήραν, ἢ ἄλλως Ἀνάφη.

Μεμνόνειον (τὸ), ἡ ἀκρόπολις τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Θηβῶν καὶ 2) ἡ τῶν Σούσων, ἴδε καὶ

Μεμνόνια (τὰ), ἐνν. βασίλεια, ἡ Ἀκρόπολις τῶν Σούσων.

Μέμνων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τῆς Ἠοῦς, βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων ἢ τῶν Ἀσσυρίων, ἀνεψιὸς τοῦ Πριάμου, ἐλθὼν πρὸς βοήθειαν αὐτοῦ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἕκτορος, ἢ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ., τιμώμενος δὲ ἐν Ἀσσυρίᾳ καὶ Αἰγύπτῳ ὡς ἥρως, ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῶν ὁποίων ἐκαλοῦντο καὶ δύο κολοσσαῖα ἀγάλματα, σωζόμενα παρὰ τὰς ἐν Αἰγύπτῳ Θήβας ἢ ἀποτελοῦντα κιθαρωιδὴ τινα ἦχον ἅμα προσεβάλλοντο κατὰ πρωΐαν ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων.

2) Ῥόδιός τις, σατράπης τῆς Λυδίας καὶ στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Κοδομάνου, ὅς τις, διασωθεὶς εἰς Ἁλικαρνασσὸν ἀπὸ τῆς ἐν Γρανικῷ μάχης, κἀκεῖθεν μελετήσας νὰ εἰσβάλῃ μὲ τὰ λείψανα τοῦ Περσικοῦ στρατοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα πρὸς ἀντιπερισπασμὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀπέθανε, κατ' εὐτυχίαν τούτου, πολιορκῶν τὴν Μυτιλήνην.

Μέμφις, ιδος καὶ ιος (ἡ), μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ. 2) θυγ. τοῦ Νείλου καὶ γυνὴ τοῦ Ἐπάφου, μήτηρ τῆς Λιβύης, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 3) (γεωγρφ.) π. πρωτεύουσά ποτε τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου καὶ ἔχουσα 50 ἢ 150 σταδίων περιφέρειαν, παρακμάσασα δὲ βαθμηδὸν μετὰ τὴν κτίσιν τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ τέλος ἐκλιποῦσα ἐντελῶς ἢ ἀφανισθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐπικλύσεων τοῦ Νείλου, ὥστε σήμερον εἰκάζεται μόνον ἡ θέσις της, δύο ὥρας πρὸς μεσημβρ. τῶν μεγάλων Πυραμίδων.

Μέμφις, ιος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Διαχύλῳ. 2) παντομίμις τις περίφημος, συγχρονος τοῦ Ἀθηναίου.

Μεναιχμος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις ἐκ Καυπάκτου. 2) Εικονιστής τις, γράψας περὶ τεχνιτῶν. 3) γελωτοποιός τις παρ' Ἀθην. (ΙΔ', 614).

Μενάλιππος (ὁ), = Μελάλιππος, Μιτυληναῖος, φίλος τοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου.

Μενάλκας, α (ὁ), ποιμὴν τις παρὰ Θηρπ.

Μενάλκης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀδύτης, (κατὰ τὸν Hegne, Μεταλκης). 2) Ἠλεῖός τις παρὰ Παυσανίᾳ.

*Μεναλκίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Παυσ.

Μένανδρος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πολέμου. 2) περίφημος διδάσκαλος τῆς γυμναστικῆς ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Διοπείθους. 3) Ἀθηναῖος, περίφημος ποιητὴς τῆς νεωτέρας κωμῳδίας, γεννηθεὶς τὸ γ', ἔτος τῆς 109 Ὀλυμπ. καὶ ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 52 ἐτῶν, συγγράψας δὲ 105 ἢ 109 κωμικὰ δράματα, τῶν ὁποίων λείψανά τινα μόνον διεσώθησαν. 4) ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς ἐκ Λαοδικείας, συγγράψας περὶ τὰ μέσα περίπου τῆς Γ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, Γενεθλίων διηγήσεις.

5) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἡγεμονεύσας, μετὰ θάνατον αὐτοῦ, τῆς Λυδίας. 6) ποιητής τις ἐκ Βυζαντίου, μαθητὴς πιθανῶς τοῦ Ἐρατοσθένους.

Μενάπιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγ. Γαλλ., κατοικοῦν περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ῥήνου.

Μενάρης, ους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Δεωτυχίδου.

Μένασκος (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Μέναχος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Νηλοῦς.

Μένδη (ἡ), π. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Κερσονήσου Παλλήνης, ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, ἄποικος τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετριέων, (ὁ πολ. Μενδαῖος).

Μένθης, ητος (ὁ), θεός τις τῶν Αἰγυπτίων, ὁ Πὰν τῶν Ἑλλήνων. 2) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, κρωτ. τοῦ Μενδησίου νομοῦ, κειμένη ἐπὶ τοῦ πάμπτου στόματος (τοῦ ἀπ' αὐτῆς κληθέντος Μενδησίου) τοῦ Νείλου, ὅπου ἐτιμᾶτο ἐξαιρέτως ὁ θεὸς Μένθης, (Ἀχμοῦν), (ὁ πολ. Μενδήσιος).

Μενεδαῖος (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Θεόπ.

Μενέδημος (ὁ), φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, ὁ θεμελιωτὴς τῆς Ἐρετριακῆς σχολῆς. 2) εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 3) Ἀκαμψακηνός, μαθητὴς τοῦ Κολώτου.

Μενεκλείδης, ους (ὁ), Θηβαῖος, δημαγωγὸς, ἐχθρὸς τοῦ Ἐπαμεινώνδου.

Μενεκλῆς, έους (ὁ), ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις, ὃς τις, κερδήσας δίκην τινὰ ὑπὲρ τῆς ἱερείας Νίνου, ἐπωνομάσθη Ὁ τὴν Νίνον ἑλών. 2) συγγραφεύς τις Βαρκαῖος, γράψας περὶ Ἀθηνῶν.

Μενεκράτης, ους (ὁ), ἰατρὸς Συρακούσιος, σύγχρονος Φιλίππου τοῦ Ἀμύντα, ὅστις περιφερόμενος τὴν Ἑλλάδα μὲ κλῆθος ἀκολούθων, ἐπωνύμαζεν ἑαυτὸν Δία.

2) ἕτερος ἰατρός, ζήσας ἐπὶ Τιβερίου, ἐφευρετὴς διαφόρων ἰατρικῶν κατασκευῶν. 3) γεωγράφος ἐξ Ἐλαίας, μαθητὴς τοῦ Ξενοκράτους. 4) κωμικὸς ποιητὴς, Συρακούσιος.

Μενέκολος (ἴσως Μένεκλας), ου (ὁ), Συρακούσιός τις, κτίσας τὴν ἐν Σικελίᾳ Καμάρινάν.

***Μενελαΐς**, ΐδος (ἡ), πηγή τις καὶ παρ' αὐτὴν πλάτανος μεγάλη, φυτευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μενελάου, παρὰ τὰς Κεφυὰς τῆς Ἀρκαδ.

Μενέλεος καὶ Ἀττ. **Μενέλεως** καὶ Δωρ. **Μενέλας** (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀτρέως ἢ τοῦ Κλεισθένους, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, νυμφευθεὶς τὴν περίφημον Ἑλένην, θυγατέρα τοῦ Τυνδάρεω, ᾗ διαδεχθεὶς τὸν πενθερὸν αὐτοῦ εἰς τὸ βασίλειον τῆς Σπάρτης. Ἀρκαγείσης δέ, ἀπόντος αὐτοῦ εἰς Κρήτην, τῆς Ἑλένης ὑπὸ τοῦ Πάριδος υἱοῦ τοῦ Πριάμου, στρατεύσας πρὸς ἐκδίκησιν τῆς ὕβρεως ταύτης μετὰ τῶν δυνάμεων ὅλης τῆς Ἑλλάδος, τὰς ὁποίας συνήθροισε συνεργείᾳ τοῦ ἀδελφοῦ του, κηρυχθέντος ἀρχηγοῦ τῆς ἐκστρατείας ταύτης, κατὰ τῆς Τρῳάδος, ἔλαβεν, ἀφανισθείσης μετὰ δεκαετῆ πολιορκίαν τῆς Τροίας, τὴν γυναῖκά του, καὶ, περιπλανηθεὶς μετ' αὐτῆς διάφορα μέρη ὑπὸ τῶν ἐναντίων ἀνέμων, ἔφθασε τέλος εἰς Σπάρτην, ὅπου ἐτιμᾶτο μετὰ θάνατον ὡς ἥρως, καὶ εἰς τιμὴν αὐτοῦ ἐορτάζοντο τὰ Μενελάϊα. *Εσχε δὲ ἐκ τῆς Ἑλένης μίαν μόνην θυγατέρα, τὴν Ἑρμιόνην, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη ὁ υἱὸς τοῦ Ἀχιλλ. Νεοπτόλεμος. 2) πατὴρ τοῦ Ἀμύντα, ᾧ πάππος τοῦ Φιλίππου, βασιλέως τῆς Μακεδ. 3) ἀδελφὸς Πτολεμαίου τοῦ Δάγου, σατράπης τῆς Κύπρου. 4) μαθηματικὸς ᾧ ἀστρονόμος ἐξ Ἀλεξανδρείας, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς Β'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, τοῦ ὁποίου σώζεται πραγματεία τις περὶ Σφαιρικῶν τριγώνων. Διήγεωγρφ.) π. τῆς κάτω Λιβύης, πρωτ. τοῦ Μενελαΐτου νομοῦ, κλη-θεῖσα ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Πτολεμαίου τοῦ Α'. 6) π. καὶ λιμὴν τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Διβύῃ, ὅπου ἐλέγετο προσορμισθεὶς ὁ Μενέλαος μετὰ τῆς Ἑλένης.

Μενέξενος (ὁ), μαθητὴς τοῦ Σωκρ., εἷς ὅστις τοῦ ὁμωνύμου ἐπιγράφεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος.

Μενεπτόλεμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰφίκλου, βασιλέως τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φυλάκης, στρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν. 2) Ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἀπολλωνίας.

***Μενέσαιχμος** (ὁ), Ἀθηναῖος, κατήγορος τοῦ ῥήτορος Λυκούργου.

***Μενεσθένης**, ους (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην. (ΙΔ', 494).

Μενεσθεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πετεοῦ, βασιλεύσας τῶν Ἀθην. μετὰ τὴν φυγὴν τοῦ Θησέως, καὶ στρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν, ὅπου, κατά τινας, καὶ ἐθανατώθη. 2) υἱὸς τοῦ Ἰσικράτους, στρατηγήσας καὶ αὐτὸς τῶν Ἀθην.

Μενεσθέως λιμὴν (ὁ), λιμὴν τῆς Βαιτικῆς Ἱσπαν. παρὰ τὰ Γάδειρα.

Μενέσθης, ους (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. 2) Ἀθηναῖός τις, συνακολουθήσας εἰς Κρήτην τὸν Θησέα.

Μενέσθιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρχίθου, βασιλεὺς τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ἀρνης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πάριδος ἐν Τροίᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Βώρου ἢ τοῦ Σπερχειοῦ καὶ τῆς Πολυδώρης, θυγατρὸς τοῦ Πηλέως, ἡγεμόνων τῶν ἐπὶ Τροίαν Μυρμιδόνων.

Μενεσθώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων.

Μενέστωρ, ορος (ὁ), Πυθαγορειός τις ἐκ Συβάρεως.

Μενετηΐς, ΐδος (ἡ), θυγ. τοῦ Μενέτα, πατρωνυμ. ἡ Ἀντιάνειρα.

***Μενέτωρ**, ορος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην. (ΙΓ', 594).

Μένης, ητος (ὁ), εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

***Μένιος** (ὁ), Σπαρτιάτης, πατὴρ τῆς Εὐρυδάμης, δευτέρας γυναικὸς τοῦ βασιλέως τῶν Σπαρτιατῶν Λεωτυχίδου.

Μενίππη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων. 2) θυγ. τοῦ Ὠρίωνος καὶ ἀδελφὴ τῆς Λιστυόχης, πρὸς τιμὴν τῶν ὁποίων, θυσιασθεισῶν ἑκουσίως πρὸς ἀποτροπὴν τινος λοιμοῦ, ἀνήγειραν οἱ Ἄονες παρὰ τὸν Ὀρχομενὸν μεγαλοπρεπῆ ἡρῷα.

Μενιππίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων.

Μένιππος (ὁ), ἔμπορός τις ἵππων ἐν Ἀθήναις, ἐπικαλούμενος Χιλιάδων. 2) τύραννος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ὠρεοῦ, φίλος Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου. 3) κυνικὸς φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Διογένους, ἐκ Φοινίκης, γράψας ποιήματα σατυρικά, ἴσως ὁ αὐτὸς μὲ τὸν ἐκ Γαδάρων, τὸν ἐπικληθέντα Σπουδογέλοιον.

Μενοικεύς, έως (ὁ), Θηβαῖος, πατὴρ τοῦ Κρέοντος καὶ τῆς Ἰοκάστης. 2) υἱὸς τοῦ Κρέοντος, καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, θυσιασθεὶς ἑκουσίως εἰς τὸν Ἄρην ὑπὲρ σωτηρίας τῶν Θηβῶν, πολιορκουμένων ὑπὸ τῶν Ἑπτὰ ἡρώων.

Μενοιτιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Πάτροκλος.

Μενοίτιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης ἢ τῆς Ἀσίας, ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως, κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς διὰ τὴν ἀλαζονίαν του. 2) υἱὸς τοῦ Κεντωνύμου, φύλαξ τῶν ποιμνίων τοῦ Πλουτωνος ἐν Ἅιδου, μὲ τὸν ὁποῖον μονομαχήσας ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε κατέβη νὰ φέρῃ τὸν Κέρβερον, ὀλίγου ἔλειψε νὰ τὸν φονεύσῃ. 3) υἱὸς τοῦ Ἄκτορος καὶ τῆς Αἰγίνης, θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, ἀδελφὸς ὁμομήτριος τοῦ Αἰακοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ Πατρόκλου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

***Μένουθις** (ἡ), κώμη τῆς Αἰγύπτ. παρὰ τὸ Κανωβικὸν στόμα τοῦ Νείλου.

***Μενούνιος** (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς γυναικὸς τοῦ βασιλέως τῶν Ἰλλυριῶν Τευθιόνος.

Μέντης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγχιάλου, βασιλεὺς τῶν Ταφίων, ξένος τοῦ Ὀδυσσ. 2) ἡγεμόνων τῶν ἐν Θεφίᾳ Κικόνων, εἷς τῶν συμμάχων τοῦ Πριάμου.

Μέντωρ, ορος (ὁ), Τρωαδίτης τις, υἱὸς τοῦ Ἰμβρου. 2) υἱὸς τοῦ Εὐρυσσάκους, φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἡρακλειδῶν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους μάχην. 3) υἱὸς τοῦ Ἀλκίμου, φίλος πιστὸς τοῦ Ὀδυσσ., ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ ὁποίου συνώδευσεν ἡ Ἀθηνᾶ τὸν Τηλέμαχον εἰς Πύλον.

4) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ᾧ τῆς Θεσπιάδος Ἀσωπίδος.

Μέπων, ωνος (ὁ), Θεσσαλὸς ἐκ Φαρσάλων, εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνων, φονευθεὶς ᾧ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν δι' ἀπάτης ὑπὸ τοῦ Τισσαφέρνους. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 76 Ὀλυμπ. 3) εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Μέρβις, ος (ὁ), = Σμέρδις, πέμπτος βασιλεὺς τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Μέρμερος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Λυκίων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου. 2) ἕτερος τῶν υἱῶν τῆς Μήδειας ᾧ τοῦ Ἰάσονος, λιθοβοληθεὶς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του ὑπὸ τῶν Κορινθίων, διότι ἔστερον τὰ ἐλέθρια ἐκεῖνα δῶρα τῆς μητρός των πρὸς τὴν νέαν σύζυγον τοῦ Ἰάσονος. 3) εἷς τῶν Κενταύρων, ὅσοι ἔλαβον μέρος εἰς τὴν Κενταυρομαχίαν.

Μερμησσὸς (ἡ), κώμη τῆς Φρυγ. ἐπὶ τῆς Ἴδης, ὅπου ἐλέγετο διαμένουσα ἡ Ἐρυθραία Σιβύλλα.

Μερμόδας, α (ὁ), ποτ. τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλεξανίας.

Μερμνάδαι (οἱ), ἡ ἀπὸ Γύγου μέχρι Κροίσου βασιλεύσασα γενεὰ ἐν τῇ Λυδίᾳ.

Μερμνων, ωνος (ὁ), αἰπόλος τις παρὰ Θεόκρ.

Μερόη (ἡ), νῆσος σχηματιζομένη ἐκ τῶν ποταμῶν Νείλου καὶ Ἀστασόβα ἐν Αἰθιοπίᾳ, (Ἀτβάρ, ἐπὶ τοῦ βασιλείου Σενναάρ). 2) π. πρωτεύουσα τῆς ὁμωνύμου νήσου, ὅπου κατῴκουν οἱ ἔγγυοι τοῦ ἱερεῖς.

Μέροπες (οἱ), οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Κῶ. 2) μυθώδες τι ἔθνος, κατοικοῦν τὴν ἀκτὴν τῆς οἰκουμένης ἠπείρου.

Μερόπη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, γυνὴ τοῦ Σισύφου καὶ μήτηρ τοῦ Γλαύκου. 2) θυγάτηρ τοῦ Οἰνοπίωνος, βασιλέως τῆς Χίου, ᾧ γυνὴ

τοῦ Ὠρίωνος. 3) θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρκαδ. Κυψέλου ἡ γυνὴ τοῦ Κρεσφόντου, ἐνὸς τῶν Ἡρακλειδῶν, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Αἴπυτον, ὑπανδρευθεῖσα, μετὰ τὸν φόνον τοῦ Κρεσφόντου, τὸν Πολυφόντην. 4) γυνὴ τοῦ Πολύβου, βασιλέως τῆς Κορίνθου.

Μεροπηΐς, ἴδος (ἡ), ἡ τοῦ Μέροπος. ‖. ■ Νῆσος —, ■ ἡ Κῶς.

Μεροπίς, ίδος (ἡ). = Μεροπηΐς. ‖. ■ — γῆ, ἡ μυθώδης χώρα ὅπου κατῴκουν οἱ Μέροπες.

Μέροψ, οπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τριόπα, βασιλεὺς τῆς νήσου Κῶ, ἧτις ἀπ' αὐτοῦ μὲν ἐπωνομάσθη Μεροπίς, ἀπὸ τῆς θυγατρὸς δὲ αὐτοῦ τε καὶ τῆς Νύμφης Εὐθυμίας, Κῶς. 2) ἡγεμὼν τῆς ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου πόλεως Περκώτης, μάντις καὶ οἰωνοσκόπος, τοῦ ὁποίου οἱ δύο υἱοί, Ἄδραστος καὶ Ἄμφιος, ἐφονεύθησαν ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τοῦ Διομήδους. 3) πατὴρ τῆς Ἀρίσβης, ἐξ ἧς ὁ Πρίαμος ἐγέννησε τὸν Αἶσακον.

Μεσαβατική (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Περσ. πρὸς βορρᾶν τῆς Ἐλυμαΐτιδος, ὅπου κατῴκουν οἱ Μεσαβάται.

Μεσαμβρία (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (Μεσημβρία). 2) π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου, ἀπέναντι τῆς Σαμοθρᾴκης, (ὁ πολ. Μεσημβριανός).

Μεσάτη (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Ἰωνίας, ἐν μέσῳ Ἐρυθρῶν καὶ Χίου.

*Μεσάτις, ιδος (ἡ), πολίχν. τῆς Ἀχαΐας πρὸς ἄρκτον τῶν Πατρῶν.

Μεσαύλιος (ὁ), δοῦλός τις τοῦ Ὀδυσσ.

Μεσημβρία (ἡ), = Μεσαμβρία.

Μεσήνη (ἡ), χώρα τῆς Βαβυλωνίας, σχηματίζουσα τριγωνοειδῆ τινα νῆσον μεταξὺ τῶν δύο βραχιόνων τοῦ Τίγριδος ἧ τῆς θαλάσσης.

Μέσθλης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Πυλαιμένους ἧ τῆς Νύμφης Γυγαίας, ἡγεμόνων τῶν Μαιόνων, σύμμαχος τοῦ Πριάμου.

*Μεσία (ἡ), χωρ. τῆς Λακων.

*Μεσόδια (τὰ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Λάδωνος.

Μεσοποταμία (ἡ), ἡ μεταξὺ τοῦ Τίγριδος καὶ Εὐφράτου κατὰ μῆκος ἐκτεινομένη χώρα, (Ἀλ-Τζεζιρέ), (τὸ ἐθν. Μεσοποταμίτης).

Μέσπιλα (ἡ), π. τῆς Ἀσσυρ. ἐπὶ τοῦ Τίγριδος, πλησίον τῆς παλαιᾶς Νίνου, ἐρειπωμένη ἤδη ἐπὶ Ξενοφῶντος.

Μέσσα (ἡ), = Μέσση.

Μεσσαβάται (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Μεσσαβατικῆς ἐν τῇ Συσιανῇ.

Μεσσάνα, Μεσσάνιος, ἀωρ. ἀντὶ Μεσσήνη, -ης.

*Μεσσαπίαι (αἱ), χωρ. τῆς Λακων., ὅπου ἐλατρεύετο ὁ Ζεὺς Μεσσαπεύς.

Μεσσαπία (ἡ), ἡ ἀπὸ Βρεντησίου μέχρις Ἰαπυγίας χερρόνησίζουσα χώρα τῆς Ἰταλ., ἡ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Καλαβρία.

Μεσσάπιοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Μεσσαπίας, Ἰλλυριοὶ τὴν καταγωγήν.

Μεσσάπιον (τὸ), β. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Ἀνθηδόνα.

Μεσσαπος (ὁ), Βοιωτός τις, ἀποικίσας τὴν ἐν Ἰταλίᾳ Μεσσαπίαν.

Μέσση (ἡ), πολίχν. τῆς Λακων. μὴ διακρινόμενον πλέον ἐπὶ Στρβ., κατά τινας κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ Μεσσήνη.

Μεσσηΐς, ίδος (ἡ), πηγή τις ἐν Φεραῖς τῆς Θεσσαλ.

Μεσσήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Τρίοπα, ἧ γυνὴ τοῦ Πολυκάονος, τιμωμένη ὡς ἡρωὶς ἐν τῇ ἀπ' αὐτῆς ἐπονομασθείσῃ πόλει. 2) (γεωγρ.) = Μεσσηνία. 3) π. πρωτ. τῆς Μεσσηνίας, ἐπὶ τοῦ Παμίσου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κρεσφόντου, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Δακεδ. καὶ συνοικισθεῖσα πάλιν ὑπὸ τοῦ Ἐπαμινώνδου τῷ 371 πρὸ Χ., (Μαυρομμάτι). 4) π. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ μεταξὺ ταύτης καὶ τῆς Ἰταλίας πορθμοῦ, ἡ πρότερον Ζάγκλη, ἄποικος τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Μεσσηνίων, διασώζουσα καὶ σήμερον τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Μεσσήνιος).

Μεσσηνία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Πελοπον., χωριζομένη διὰ τοῦ Παμίσου ποταμοῦ τῆς Λακωνίας.

Μεσσηνιακός, ἡ, όν. Ὁ τῆς Μεσσηνίας. ‖. ■ — πόλεμος, ■ ὁ μεταξὺ Μεσσηνίων καὶ Λακεδαιμονίων, διαρκέσας πεντήκοντα ἔτη, καὶ τελειώσας μὲ τὴν καταστροφὴν τῶν Μεσσηνίων. ‖. ■ — κόλπος —, ■ ὁ μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Ἀκρίτα καὶ Ταινάρου ἐν Πελοποννήσῳ, (Κόρφος τῆς Κορώνης).

Μεσσηνίς, ίδος (ἡ), γῆ —, ἡ Μεσσηνία.

Μέσσα (ἡ), = Μεσόα.

Μεσσύλα (ἡ), πολίχν. τῆς Δακων., ἴσως ἡ Ὁμηρικὴ Ἴρα.

Μεσαωγίς, ίδος (ἡ), β. τῆς Δακ., ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῶν Καλαινῶν ἄχρι Μυκάλης, (Καστανὸς-δάγ), (τὸ τοπ. Μεσωγίτης).

*Μέτοδον (τὸ), ἀρχήτερα τὸ Μεταπόντιον.

Μέταβος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σισύφου, κτίσας τὴν πόλιν Μεταπόντιον ἐν Ἰταλίᾳ.

Μεταγένης, ους (ὁ), Δακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ. 2) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους.

Μεταγώνια (τὰ), ἡ ἀπὸ Νουμιδίας ἄχρι Μαυριτανίας παραλία τῆς Λιβύης, (τὸ τοπ. Μεταγωνίτης).

Μεταγώνιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Μαυριτανίας, κείμενον ἀπέναντι τῆς ἐν Ἰσπανίᾳ Καρθαγένης.

Μεταγωνίτις, ιδος (ἡ), = Μεταγώνια.

Μετάλκης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, ἴδε Μενάλκης.

Μέταλλον (τὸ), πολίχν. τῆς Κρήτης, λιμὴν τῆς Γορτύνης.

†Μέταλος (λος), ἐσφλμ. ἀντὶ Μέγαλλος.

Μετάνειρα (ἡ), γυνὴ τοῦ Κελεοῦ ἧ μήτηρ τοῦ Τριπτολέμου, (ἄλλως) Μεγάνειρα. 2) Ἀθηναία τις, ἐρωμένη τοῦ ῥήτορος Λυσίου.

Μεταπα (τὸ), π. ὀχυρὰ τῆς Αἰτωλ., (ὁ πολ. Μεταπαῖος).

Μεταπόντιον (τὸ), π. τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Λευκανίας ἐπὶ τοῦ Ταραντινοῦ κόλπου, ἀποικία Ἑλληνική, ἡ πρότερον Μέταβον, (Torri di Mare), (ὁ πολ. Μεταπόντιος).

Μέταυρος (ὁ), ποτ. τῆς Οὐμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ, (Metauro). 2) ἄλλος ποτ. τῶν Βρεττίων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Marro).

*Μετάχιον (τὸ), φρούρ. τῆς Βοιωτ. μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Κορωνείας, (ὁ πολ. Μεταχαιάτης).

*Μέτηλις, ιδος (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀφ' ἧς ὁ Μετηλίτης νομός.

*Μέτοπας (ὁ), Παθαγόρειός τις ἐκ Συβάρεως.

Μέτουλον (τὸ), π. τῶν ἐν Ἰλλυρίᾳ Ἰαπύδων, ἐπὶ τοῦ Ὑολάπιδος ποταμοῦ.

Μέτων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖος (Λευκονοεὺς ἧ ὄχι Λάκων), υἱὸς τοῦ Παυσανίου, περίφημος ἀστρονόμος, διατάξας περὶ τὸ 432 πρὸ Χ. τὸν μὲν ἡλιακὸν ἐνιαυτὸν εἰς $365\,^{5}/_{19}$ ἡμέρας, τὸν δὲ σεληνιακὸν εἰς 354 καὶ 9 ὥρας. ‖. ■ Ἀναβάλλεσθαι εἰς τὸν Μέτωνος ἐνιαυτόν, ■ Παροιμ., — Ἐπ' ἄπειρον.

Μετώπη (ἡ), θυγ. τοῦ ποταμοῦ Λάδωνος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀσωποῦ, μήτηρ τῆς Θήβης κτλ. 2) γυνὴ τοῦ ποταμοῦ Σαγγαρίου καὶ τῆς Ἑκάβης. 3) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Στύμφαλον.

*Μέτωπος (ὁ), = Μέτοπας.

*Μυκερῖνος (ὁ), = Μυκερῖνος.

*Μήδα (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν Κισθήλα, μία τῶν γυναικῶν Φινίδου τοῦ Ἀμύντου.

Μήδεια (ἡ), θυγ. τοῦ Αἰήτου, βασιλίσσης τῆς Κολχ., καὶ τῆς Ἰδυίας ἡ, κατ' ἄλλους, τῆς Ἑκάτης, περιβόητος μάγισσα, διὰ συνεργείας τῆς ὁποίας ὁ Ἰάσων ἥρπασε τὸ χρυσοῦν δέρας, συμπεραλαβοῦσα καὶ τὴν Μήδειαν μεθ' ἑαυτοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε καὶ δύο παῖδας. Ἀλλ' ὕστερον, νυμφευθεὶς ἀπ' ἰναντίας τὴν πρὸς αὐτὴν πιστεύω, τὴν Γλαύκην, θυγατέρα τοῦ Κρέοντος, βασιλέως τῆς Κορίνθου, ἠρέθισε τὴν ἐκδίκησιν αὐτῆς ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε φονεύσασα τὰ τέκνα της, καὶ τὴν ἀντίζηλον αὐτῆς μὲ τὸν πατέρα της, ἔφυγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου γεννήσασα ἐκ τοῦ Αἰγέως τὸν Μῆδον, ἐδιώσθη νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ ἐκείθεν, ὡς ἐπιβουλεύσασα τὸν Θησέα, καὶ κατά τινας μέν, ἀπέθανεν εἰς Βουθρωτὸν τὸ ἐν Ἠπείρῳ, κατ' ἄλλους δέ, ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Κολχίδα.

Μήδειος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰάσονος ἧ τῆς Μηδείας, ἀφ' οὗ οἱ Μήδειοι = Μῆδος, παρβλ. Μῆδος.

Μηδεσικάστη (ἡ), υἱὸς θυγ. τοῦ Πριάμου, γυνὴ τοῦ Ἰμβρίου.

Μηδία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας, μεταξὺ Ἀρμεν. καὶ Ἀσσυρ., ὀνομασθεῖσα εἰς τὴν Ἀτραπατηνὴν ἡ μικρὰν καὶ εἰς τὴν μεγάλην Μηδίαν, (Ἰράκ-Ἀτζεμί), (τὸ ἐθν. Μῆδος). ‖. ■ Μηδίας τεῖχος, ■ τὸ ἄλλως ■ Σεμιράμιδος ἐπιτείχισμα, ■ τεῖχος ἐκτεινόμενον ἐπὶ 400 σταδίους μεταξὺ Τίγριδος καὶ Εὐφράτου, καὶ χωρίζον τὴν Βαβυλωνίαν τῆς Μεσοποταμίας.

Μηδικός, ἡ, όν. Ὁ τῆς Μηδίας. ‖. ■ Μηδικὴ (ἐνν. γῆ), ■ ἡ Μηδία. ‖. ■ Τὰ Μηδικὰ (ἐνν. ἔργα), ■ ὁ μεταξὺ Περσῶν καὶ Ἑλλήνων πόλεμος ἐπὶ Δαρείου καὶ Ξέρξου.

Μηδιος (ὁ), Ἀριστοκλῆς τις, φίλος πιστὸς τοῦ Μ. Ἀλεξ.

Μηδίς, ίδος (ἡ), = Μηδική. ‖. (σύσ. ἐνν. γῆ) ἡ **Μηδία**.

Μήδοκος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θράκῃ, (ἄλλως) Ἀμάδοκος.

Μῆδος (ὁ), υἱὸς τῆς Μηδείας καὶ τοῦ Αἰγέως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὄχθεν παρωνομάσθησαν οἱ Μῆδοι. 2) (κατ' Αἰσχυλ.) ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῶν Περσῶν. 3) (ὡς ἐθν.) ὁ κάτοικος τῆς Μηδίας. 4) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Περσ. βέων ἀπ' ἄρκτου πρὸς μεσημβρ. ἐς χων. εἰς τὸν Ἀράξην.

Μηδοσάδης, ου (ὁ), πρέσβυς παρὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Θρᾳκῶν Σεύθου παρὰ Ξενοφ.

***Μήδων**, ωνος (ὁ), εἷς τῶν βασιλέων τοῦ Ἄργους.

Μήθυμνα (ἡ), θυγ. τοῦ Μακαρέως, ἀφ' ἧς παρωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) μία τῶν πόλεων τῆς Λέσβου, (ὁ πολ. Μηθυμναῖος).

Μηθώνη (ἡ), Ν. ἀντὶ Μεθώνη.

Μήϊονες, Ἰων. ἀντὶ Μῆονες.

Μηκιστεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου, καὶ πατὴρ τοῦ Εὐρυάλου, συνεκστρατεύσας μετὰ τῶν ἑπτὰ ἡρώων ἐπὶ Θήβας, καὶ φονευθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Μελανίππου. 2) υἱὸς τοῦ Ἔχίου, σύντροφος τοῦ Τεύκρου. 3) υἱὸς τοῦ Δυκάονος.

Μηκιστιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Εὐρύαλος.

Μηκύβερνα (ἡ), π. τῆς ἐν Μακεδ. Παλλήνης, ἐπίνειον τῆς Ὀλύνθου, (ὁ πολ. Μηκυβερναῖος).

Μηκώνη (ἡ), παλαιότερα ἡ Σικυών.

Μήλης, ου (ὁ), ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Δυδ., τελευταῖος τῶν Ἡρακλειδῶν.

Μηλιακός (ὁ), = Μαλιακός.

Μηλιάς, άδος (ἡ), = Μαλιάς.

Μηλιεύς, έως (ὁ), = Μαλιεὺς ἢ Μαλιακός.

Μηλόβιος (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις.

Μηλόβοσις, ιος (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων, συνοδεύουσα τὴν Περσεφόνην.

Μῆλος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Κυκλάδων, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Μήλιος).

Μήν, **Μηνός** (ὁ), ἡ Σελήνη, ὡς θεότης παρὰ τοῖς Φρυξί.

Μηνᾶς, ᾶ (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ. 2) ἀπελεύθερός τις τοῦ Σίξτου Πομπηίου.

Μήνιγξ, ιγγος (ἡ), νῆσος τῆς Ἀφρ. μὲ πόλιν ὁμώνυμον ἀπέναντι τῶν Σύρτεων, εἰς τὴν ὁποίαν, κατὰ τὸν Στρβ., κατέφυγον οἱ Ἀυτοφάγοι.

Μήνιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἠλίδος.

***Μηναγένης**, ους (ὁ), γραμματικός τις παρ' Εὐσταθίῳ.

***Μηνόδοτος** (ὁ), ἰατρός τις ἐκ Νικομηδείας. 2) Περγαμηνός τις, πατὴρ τοῦ βασιλεύσαντος τοῦ Βοσπόρου Μιθριδάτου.

***Μηνόδωρος** (ὁ), ἰατρός τις παρ' Ἀθην. (Β', 38). 2) γλύπτης Ἀθηναῖος παρὰ Παυσαν. (Θ', κζ', 4).

Μηνοφάνης, ους (ὁ), εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μιθριδάτου.

Μηνόφιλος (ὁ), ποιητὴς ἐκ Δαμασκοῦ.

Μηονίς, ίδος (ἡ) Ἰων. Π. ἀντὶ Λυδία.

Μηουανία (ἡ), π. τῆς Οὐμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ, (**Bevagna**).

Μηριόνης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Μόλου ἐκ τῆς Μέλφιδος ἐκ Κρήτης, συνεκστρατεύσας εἰς Τροίαν μετὰ τοῦ Ἰδομενέως.

Μηρόη (τὸ), β. τῆς Ἰνδ., εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὀρέους ἔκειτο ἡ πόλις Νύσα.

Μήστωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, ἀδελφὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος, γεννήσας ἐκ Δυσιδίκης τὴν Πέλοπος τὴν Ἱππόθοην. 2) νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κλειτοῦς.

Μήστρα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἐρυσίχθονος ἐκ γυνὴ τοῦ Αὐτολύκου.

Μήτα (ἡ), θυγ. τοῦ Ὤκλητος καὶ γυνὴ τοῦ Αἰγέως, βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν.

Μητειάδουσα (ἡ), θυγ. τοῦ Εὐπαλάμου, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν Κέκροπος τοῦ Β'. καὶ μήτηρ τοῦ Πανδίονος.

Μητιονίδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Μητίονος.

Μητίοχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μιλτιάδου, ἴδε ἐκ Μήτιχος.

Μῆτις, ιδος καὶ ιος (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, πρώτη γυνὴ τοῦ Διὸς, τὴν ὁποίαν οὗτος καταπιὼν, ἔγκυον ἤδη, ἐγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν Ἀθηνᾶν,

***Μητίχη** (ἡ), ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις.

***Μήτιχος** (ὁ), = Μητίοχος, ἀρχιτέκτων τις ἐν Ἀθήναις.

Μητίων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως καὶ τῆς Πραξιθέας, πατὴρ τοῦ Εὐπαλάμου καὶ πάππος ἦ, κατ' ἄλλους, πατὴρ τοῦ Δαιδάλου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου οἱ ἐκφρονίσαντες τὸν Πανδίονα Μητιονίδαι.

Μήτρα (ἡ), = Μήστρα.

Μητραγάθης, ου (ὁ), Πέρσης τις παρ' Αἰσχύλῳ.

***Μήτρας** (ὁ), Χῖός τις παρ' Ἀθην. (Γ', 100), (ὅπου ἄλλοι γρφ. Μητρᾶς = Μητρόδωρος).

Μητροδάτης, ους (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Μητρόβιος (ὁ), ποιητής τις παρ' Ἀθην. (Ιδ', 643).

Μητρόδωρος (ὁ), ἡγεμὼν τῆς ἐν Πριηνεῖδι Προκοννήσου, σύγχρονος ᾧ ὑπάνδρου Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. 2) περίφημος ἀοψιφόδος ἐκ τῆς πόλεως Δαμψάκου. 3) φιλόσοφος Ἐπικούρειος, ἐπαινούμενος ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος. 4) ἕτερος φιλόσοφος ἐκ Στρατονικείας, μαθητὴς τοῦ Ἐπικούρου ἢ Καρνεάδου. 5) Χῖος, μαθητὴς τοῦ Δημοκρίτου, γράψας περὶ Φύσεως.

Μητροκλῆς, έως (ὁ), φιλόσοφος Κυνικός, σύγχρονος τοῦ Στίλπωνος.

Μητρόπολις, εως (ἡ), πολίχν. τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τῆς ἀντικρὺ ὄχθης τοῦ Ἀχελῴου.

2) π. τῆς Θεσσαλ., ἐν τῇ Ἐξαιωτίδι, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Καυραλίου. 3) π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου. 4) π. Ἰωνικὴ ἐν τῇ Λυδίᾳ, μεταξὺ Σμύρνης καὶ Ἐφέσου, (ὁ πολ. Μητροπολίτης).

Μίγδων, ωνος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Σπαρτιατῶν παρὰ Ξενοφῶντι, σύγχρονος τοῦ Ἀγησιλάου.

Μίγνις (ὁ), ποτ. τῆς ἄνω Ἰταλ. χων. εἰς τὸν Πάδον, (**Mincio**).

***Μιγώνιον** (τὸ), χωρ. ἐπὶ τῆς ἐν Δακωνίᾳ νήσου Κρανάης, ὅπου ἐλατρεύετο ἡ Μιγωνῖτις Ἀφροδίτη.

Μιδάειον (τὸ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ Σαγγαρίου ποταμοῦ.

Μίδαμας (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀμυμώνης.

Μίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Γορδίου, βασιλεὺς τῶν ἐν Θράκῃ Βρύγων, ὅπου ἐδιδάχθη τὴν μουσικὴν ὑπὸ τοῦ Ὀρφέως. Μετοικήσας δὲ ἐκεῖθεν εἰς Ἀσίαν, 100 περίπου ἔτη πρὸ τῆς ἁλώσεως τῆς Τροίας, καὶ κυριεύσας μέγα μέρος τῆς Φρυγίας, ἐκάστησεν ἐνταῦθα ἴδιον βασίλειον, ὅπου, ὑποδεχθεὶς ποτὲ τὸν Σειληνόν, ἐζήτησε καὶ ἔλαβε παρὰ τοῦ Βάκχου τὴν χάριν, ὅτι ἐγγίσῃ νὰ μεταβάλλεται εἰς χρυσόν· κινδυνεύσας δὲ, ὡς ἐκ τούτου, ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνας, διότι ἡ τροφή του αὐτὴ ἀπεχρυσοῦτο, ἐλούσθη εἰς τὸν Πακτωλόν, καὶ ἀπηλλάγη τῆς νόσου ταύτης. Δικάσας δὲ ὕστερον τὴν μεταξὺ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Πανὸς περὶ μουσικῆς φιλονεικίαν, καὶ προτιμήσας τοῦ πρώτου τὸν δεύτερον, μετεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, εἴτε ὅλος εἴτε κατὰ τὰ ὦτα μόνον, εἰς ὄνον. 2) ἕτερος βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν, υἱὸς καὶ οὗτος Γορδίου, βασιλεύσας τὸ 737 πρὸ Χ. καὶ ἀφιερώσας εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνα τὸν χρυσοῦν αὐτοῦ θρόνον.

3) τρίτος ἄλλος, ὁ τελευταῖος τῶν βασιλέων τῆς Φρυγίας, σύγχρονος τοῦ Κροίσου, πατὴρ τοῦ Ἀδράστου, φαρμακωθεὶς ἑκουσίως, διὰ τὰ συμβαίνοντα δεινὰ εἰς τὸ βασίλειόν του. 4) Ἀκραγαντῖνος, Πυθιονίκης, ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου.

Μίδεα (ἡ), π. τῆς Βοιωτ., κατακαυνιοθεῖσα ὑπὸ τῆς Κωπαΐδος.

Μιδέα (ἡ), π. τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Ναυπλίαν, (ὁ πολ. Μιδεάτης καὶ τὸ θηλ. Μιδεᾶτις).

Μιδέη (ἡ), κόρη τις ἐκ Φρυγίας, ἐξ ἧς ὁ Ἠλεκτρύων ἐγέννησε τὸν Δικύμνιον.

2) Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ἀμπηδόνα, ἐπώνυμος τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Μιδέας.

Μίδεια (ἡ), θυγ. τοῦ Φίλαντος, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀντίοχον. 2) (γεωγρφ.) = Μιδέα.

Μίδου κρήνη (ἡ), πηγή τις ἐν Φρυγίᾳ παρὰ τὴν πόλιν Θύμβριον, ὅπου ὁ Μίδας ἐθήρευσε τὸν Σειληνόν.

Μιδυλίδαι (οἱ), ἐπίσημός τις οἰκογένεια ἐν Αἰγίνῃ.

Μιθαικός (ὁ), συγγραφεὺς Ἕλλην, γράψας περὶ τῆς ἐν Σικελίᾳ μαγειρικῆς.

***Μιθραδάτης**, ου (ὁ), εὕρηται ἐν νομίσμασιν ἀντὶ Μιθριδάτης.

Μίθρας, ου (ὁ), ὁ ἥλιος, ὡς ὑπέρτατος θεὸς παρὰ Πέρσαις.

***Μιθρούζης**, ου (ὁ), Πέρσης ἡγεμὼν τῆς Ἀρμενίας.

Μιθριδάτης ου, (ὁ), σατράπης τῆς Δυκαον. καὶ Καππαδοκ., φίλος τοῦ νεωτέρου Κύρου. 2) εἷς τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων Περσῶν παρὰ Ξενοφῶντι. 3) ὁ

Κτίστης, πρῶτος βασιλεὺς τοῦ Πόντου. 4) ὁ Εὐεργέτης, σύμμαχος τῶν Ῥωμ. ἐπὶ τοῦ τρίτου Διβυκοῦ πολέμου. 5) ὁ Ρὐπάτωρ καὶ Μέγας, ἐχθρὸς τῶν Ῥωμ., νικηθεὶς κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν στρατηγῶν Λευκούλλου, Σύλλα ἢ Πομπηίου, καὶ φαγεὶς ἰδιοχείρως μετὰ πεντηκοντατετῆ βασιλείαν τῷ Τῦ πρὸ Χ. 6) Περγαμηνός τις, βασιλεύσας, διὰ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, τοῦ Βοσπόρου.

*Μιθριδάτιον (τὸ), κώμη ὀρεινὴ τῆς Γαλατίας.

Μιθρίνης (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῆς Καππαδοκ.

Μιθροβαρζάνης, ους (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Λευκ.

Νίκα (ἡ), νεᾶνίς τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Νικίφας, α (ὁ), υἱὸς ἢ διάδοχος τοῦ Νασινίσσα.

*Νικίων, ωνος (ὁ), = Νικκίων.

Νίκκα (ἡ), = Νίκα.

Νικκαῖος (ὁ), Κλαζομένιός τις παρ' Ἀρρ.

Νικκίων, ωνος (ὁ), ζωγράφος ἐν Ἀθήναις, μαθητὴς τοῦ Ζευξίδος.

*Νίκκος (ὁ), συριστής τις, σύγχρονος τοῦ Σωκρ.

Νικυθᾶς (ὁ), ὑπηρέτης τοῦ Ἀναξιλάου, τυράννου τοῦ ἐν Ἰταλίᾳ Ῥηγίου. 2) φίλος τοῦ Ἐπαμινώνδου.

Νίκυλος (ὁ), ποιητής τις παρὰ Καλλιμάχῳ.

Νίκων, ωνος (ὁ), περίφημος ζωγράφος ἢ γλύπτης ἐν Ἀθήναις. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τῷ γ'. ἔτει τῆς 94 Ὀλυμπ., (ἄλλως) Νικκίων. 3) γλύπτης Συρακούσιος, υἱὸς τοῦ Νεκηράτου. 4) αἰπόλος τις παρὰ Θκρτ.

Μίλατος (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Μίλητος.

*Μιλητόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Μυσ. ἢ τῆς Ἐκτικήτου Φρυγ. παρὰ τὴν, ἀπ' αὐτῆς καλουμένην, Μιλητοπολίτιν λίμνην.

Μίλητος (ἡ), π. τῆς Ἰων. ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, περίφημος διὰ τὸ ἐμπόριόν της ἢ τὰς ἀποικίας της, ἀριθμουμένας περὶ τὰς 80. 2) π. πρὸς βορρᾶν τῆς Κρήτης, (Μελιδόνι), (ὁ πολ. Μιλήσιος).

Μίλησσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Ἀρείας, θυγατρὸς τοῦ Κλεόχου ἐκ Κρήτης ἢ τῆς Ἀκακαλλίδος, θυγατρὸς τοῦ Μίνωος, ἀποικήσας μετὰ τοῦ Σαρπηδόνος εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, καὶ κτίσας τὴν πόλιν Μίλητον.

*Μίλτας, α (ὁ), Θετταλός τις, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος.

Μιλτιάδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Κυψέλου, ἀποικήσας, κατά τινα χρησμόν, εἰς τὴν Θρᾳκικὴν χερσόνησον καὶ γενόμενος ἐκεῖ ἡγεμὼν τῶν Δολόγγων, ἄφεις δὲ διάδοχον αὐτοῦ τὸν ἀνεψιόν του Στησαγόραν. 2) ὁ περίφημος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν Μαραθῶνι, υἱὸς τοῦ Κίμωνος καὶ ἀνεψιὸς τοῦ προτέρου, διαδεχθεὶς κατ' ἀρχὰς τὸν πάππον του Στησαγόραν εἰς τὴν ἡγεμονίαν τῆς Θρᾳκ. Χερσονήσου, καὶ ὑποτάξας εἰς τοὺς Ἀθην. τὴν Δῆμνον καὶ ἄλλας τῶν Κυκλάδων. Μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι νίκην, πλεύσας κατὰ τῆς Πάρου, ἢ βραθεὶς ἐξ αἰτίας κληγῆς, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς τὸν ποδα, ν' ἀφήσῃ τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην ἀτελῆ, κατηγορήθη ὑπὸ τοῦ Ξανθίππου, ἢ κατεδικάσθη εἰς πρόστιμον 50 ταλάντων, τὰ ὁποῖα μὴ δυνάμενος νὰ πληρώσῃ, ἐρρίφθη εἰς τὴν φυλακὴν, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ὑπὸ τοῦ τραύματός του.

Μιλτοκύθης, ου (ὁ), Θρᾴξ τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Μιλτὼ, οῦς (ἡ), ἡ νεωτέρα Δοκασία.

Μιλύαι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Λυκίας, πρότερον Σόλυμοι.

Μιλύας, ου (ὁ), ἀπελεύθερός τις τοῦ Δημοσθ.

Μιλυάς, άδος (ἡ), παλαιότερα ἡ Λυκία, ἢ, κατὰ τὸν Στραβ., ἡ μεταξὺ Λυκίας ἢ Πισιδίας ὀρεινὴ χώρα.

Μίλων, ωνος (ὁ), περίφημός τις ἀθλητὴς ἐκ Κρότωνος, υἱὸς τοῦ Διοτίμου ἢ μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου, ἀφεὶς καὶ τινα συγγράμματα.

Μίμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου. 2) εἷς τῶν Κενταύρων. 3) υἱὸς τοῦ Ἀμύκου καὶ τῆς Θεανοῦς. 4) (γεωγρ.) β. τῆς Ἰων. καταλήγον εἰς τὸ ἄκρωτ. Κωρυκον.

Μίμνερμος (ὁ), αὐλητὴς καὶ ποιητὴς ἐρωτικὸς ἐκ Κολοφῶνος, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Σόλωνος.

*Μιμνόμαχος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος.

*Μινάια (ἡ), χώρα τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας, ὅπου κατῴκουν οἱ

*Μιναῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀραβ. παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν.

Μίνδαρος (ὁ), ναύαρχος τῶν Σπαρτ. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Μίνθης ὄρος (τὸ), β. τῆς Ἤλιδος, πρὸς ἀνατολὰς τῆς Πύλου, (Μίττεια).

Μίνιος (ὁ), κατ. τῆς Δωριακ. χων. εἰς τὸν Ὠκεανὸν, (Miocho).

Μινυαῖοι (οἱ), = Μινυαῖοι.

Μιντοῦρναι (αἱ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Μινύαι (οἱ), ἔθνος τῆς Αἰολίδος, μετοικῆσαν ὑπὸ τὴν ὀργυίαν τοῦ Μινύα ἀπὸ τῆς Θεσσαλ. εἰς τὴν Βοιωτ. ἢ σωστῆσαν τὸ βασίλειον τῶν Μινυῶν, οὗ μητρόπολις ὁ Ὀρχομενός. 2) οἱ Ἀργοναῦται καὶ οἱ ἐν Δήμνῳ ἀπόγονοι αὐτῶν διὰ τὴν ὑπὸ τῶν Μινυῶν συσχεθεῖσαν ἐν Ἰωλκῷ ἀποικίαν.

Μινύας (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρύσου καὶ τῆς Χρυσογενείας, ἢ ἔγγονος τοῦ Ποσειδ., πατὴρ δὲ τοῦ Ὀρχομενοῦ, ἀρχηγὸς τῆς ἀποικίας τῶν Μινυῶν. 2) υἱὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, πατὴρ τριῶν θυγατέρων, τῶν καλουμένων Μινυάδων.

Μινυάς, άδος (ἡ), θυγ. τοῦ Μινύα. ‖. (οὖσα) ἐνν. γῆ ἡ χώρα τῶν Μινυῶν. ‖. (πλθ.) Μινυάδες, αἱ τρεῖς θυγατέρες τοῦ Μινύου, Ἀραίσπη, Λευκίππη καὶ Ἀλκιθόη, μεταμορφωθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ εἰς ζῶα, διότι περιεφρόνουν τὴν λατρείαν τοῦ Βάκχου.

Μινύειος καὶ Ἀττ. Μινυεῖος καὶ Π. Μινυήϊος, α, ον. Ὁ τοῦ Μινύου. ‖. ὁ Ὀρχομενὸς ὁ —, ν ὁ ἐν Βοιωτίᾳ. ‖. (οὐσ. 1) κατ. τῆς Ἤλιδος, ὁ ὕστερον Ἄνυγρος ἢ 2) κατ. τῆς Θεσσαλ., ὁ ὕστερον Ὀρχομενός.

Μινυηΐς, ίδος, (ἡ), πατρων. ἡ Μλιμένη, θυγ. τοῦ Μινύου.

Μίνυτος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης.

Μινώα καὶ Ἰων. Μινωΐη (ἡ), ἀκρωτ. καὶ ἐπ' αὐτοῦ φρούρ. τῆς Μεγαρίδος ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, σχηματίζον τὸν λιμένα τῆς Νισαίας. 2) νησίδιον πλησίον τοῦ λιμένος τῆς Νισαίας. 3) φρούρ. τῆς Ἀργολ. 4) π. τῆς Κρήτης, πρὸς δυσμὰς τοῦ ἀκρωτηρ. Δρεπάνου. 5) ἡ ἄλλως Ἡράκλεια, π. τῆς Σικελ.

Μινωΐς, ΐδος (ἡ), ἡ τοῦ Μίνωος, (ὅθεν ‖. οὐσ.) Μινωΐδες νῆσοι, = τινὲς ἐκ τῶν Κυκλάδων.

Μινωΐος καὶ (κρα.) Μινῷος, α, ον. Ὁ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ Μίνωος.

Μίνως, Μίνωος ἢ Μίνω (ὁ), ἡ αἰτ. Μίνω καὶ Μίνων, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρωπης, ἀδελφὸς τοῦ Σαρπηδόνος καὶ Ῥαδαμάνθυος, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, γεννήσας ἐκ τῆς Ἰτώνης, θυγατρὸς τοῦ Δύκου, τὸν Λυκάστην, κατὰ δὲ τὸν Ὅμ., καὶ τὸν Δευκαλίωνα καὶ τὴν Ἀριάδνην, (πρὸς αὐτὸν συγχίζεται πολλάκις ὁ 2) ἔγγονος αὐτοῦ καὶ υἱὸς τοῦ Δυκάστου, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, γεννήσας ἐκ τῆς Πασιφάης, τὸν Ἀνδρόγεων, τὴν Ἀριάδνην καὶ τὴν Φαίδραν· οὗτος ἔκτισε τὸν Δαιδάλινθον, ἐκυρίευσε πολλὰς τῶν Κυκλάδων, καὶ καθυπέβαλε τοὺς Ἀθηναίους εἰς τὸν ἀτιμωτικὸν ἐκεῖνον δασμὸν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀπήλλαξεν αὐτοὺς ὁ Θησεὺς, φονεύσας τὸν Μινώταυρον. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται τὸ κλεῖστον τῆς σοφῆς ἐκείνης θεσμοθεσίας τῶν Κρητῶν, περὶ τῆς ὁποίας ἀναφέρει καὶ ὁ Ὅμηρος (Ὀδ. Τ, 178).

Μινώταυρος (ὁ), ὁ τερατώδης υἱὸς τῆς γυναικὸς τοῦ Μίνωος Πασιφάης, τὸν ὁποῖον ἐγέννησε, κατὰ μῆνιν τῆς Ἀφρόδ., ἐκ τινος Ταύρου, καὶ πρὸς βορὰν τοῦ ὁποίου, κλεισθέντος ὑπὸ τοῦ Μίνωος εἰς τὸν Λαβύρινθον, ἐξέλλοντο κατ' ἐνιαυσίαν ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν, ὡς φασμὸς, ἑπτὰ κοῦροι καὶ ἑπτὰ κόραι.

Μισγολαΐδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενοφῶντι.

*Μισγόλας, α (ὁ), Ἀθηναῖός τις, υἱὸς τοῦ Ναυσικράτους, σύγχρονος τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου.

*Μισγομεναί (αἱ), π. τῆς Θεσσαλ., (ὁ πολ. Μισγαμέντος).

Μισηνὸν (τὸ), ἄκρωτ. καὶ π. τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

† Μίσπιλα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μέσπιλα.

Μίτρα (ἡ), ἡ Οὐρανία Ἀφροδίτη παρὰ Πέρσαις, ἴδε Μίθρας.

Μιτραδάτης, ου (ὁ), ἐν γέν. = Μιθραδάτης. 2) (ἰδίως) ὁ καιμὴν τοῦ Λοτυάγους, εἰς τὸν ὁποῖον παρεδόθη ἵνα φονευθῇ, βρίφος ἔτι, Κῦρος ὁ Μέγας.

*Μιτραῖος (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφῶντι (Ἑλλ. Β', α, 8).

Μιτροβάτης, ου (ὁ), σατράπης τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Δασκυλήτιδος.

Μιτυλάνα, Δωρ. ἀντὶ –

Μιτυλήνη (ἡ), ἴδε ὀρθότ. Μυτιλήνη.

*Μίτυς, υος (ὁ), Ἀργεῖός τις παρὰ Δημοσθ

Μνασάλκας, α (ὁ), ἐπιγραμματοποιὸς ἐκ Σικυῶνος.

Μνασίας, α (ὁ), Ἀργεῖός τις πράκτων τὰ τοῦ Φιλίππου. 2) στρατηγός τις τῶν Φωκέων. 3) ἰατρικός τις ἢ γεωγράφος ἐκ Πατρῶν. 4) σταδιοδρόμος ἐκ Κυρήνης.

*Μνασιγείτων, ονος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, συνεταῖρος τῶν ἐν Ἀθήναις γελοιαςῶν, σύγχρονος τοῦ Φιλίππου.

*Μνασίνας καὶ Μνασίννης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Διοσκούρου Πολυδεύκους.

Μνάσιππος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Λακεδ. παρὰ Ξενοφ. (Ἑλλ. ΣΤ', β', 4).

*Μνασίων, ωνος (ὁ), ῥαψῳδός τις παρ' Ἀθην. (Ι', 620).

Μνασίρης, ι (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Πάρθων παρὰ Ἀρριαν.

*Μνασύριον (τὸ), π. τῆς Ῥόδου (ἐν Ἐπιγρφ.)

Μνάσων, ωνος (ὁ), ἡγεμὼν τῆς ἐν Φωκίδι Ἐλατείας, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους.

*Μνεῦις ἢ Μνευΐς, ιος (ὁ), ταυροειδής τις θεὸς τῆς Αἰγύπτου, τιμώμενος ἰδίως ἐν Ἡλιουπόλει.

Μνημοσύνη (ἡ), θυγ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μία τῶν Τιτανίδων, ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὰς Μούσας.

*Μνήμων, ονος (ὁ), ἰατρός τις ἐκ Σίδης, παρὰ Γαληνῷ.

Μνησαγόρας, ου (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀπολλοδώρῳ, ὅπου ἄλλοι γρφ. ὀρθότ. Μελησαγόρας.

*Μνησαρέτη (ἡ), ἰδιαίτερον ὄνομα τῆς ἑταίρας Φρύνης.

Μνησαρχίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Πυθαγόρας.

Μνησαγόρας, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Πυθαγόρου, υἱὸς τοῦ Εὔφρονος, ἐκ Σάμου. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Εὐριπίδου, Ἀθηναῖος. 3) τύραννός τις ἐν Χαλκίδι τῆς Εὐβοίας.

Μνησίδημος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 103 Ὀλυμπ.

Μνησιθείδης, ι (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Μνησιθέου. 2) (κυρτωνυμ.) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 80 Ὀλυμπ. 3) εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις.

Μνησίθεος (ὁ), Ἀθηναῖος, ἰατρὸς ἢ κωμικὸς ποιητὴς παρ' Ἀθην. ἢ 2) ἄλλος, Κυζικηνός, παρ' Ὀρειβασίῳ.

*Μνησικλῆς, έους (ὁ), περιοδονίτης τις συκοφάντης ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 2) εἷς τῶν ἀρχιτεκτονησάντων τὰ Προπύλαια, κατὰ τὸν Ἀριστοκρατίωνα.

Μνησίλεως, ω (ὁ), υἱὸς τοῦ Πολυδεύκους καὶ τῆς Φοίβης.

Μνησίλοχος (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις. 2) κωμῳδός τις τοῦ ὁποίου ἀναιρέεται ἓν ποίημα, ἐπιγραφόμενον Φαρμακοπώλη.

Μνησιμάχη (ἡ), θυγ. τοῦ ἐν Ὠλενῷ Δεξαμενοῦ, τὴν ὁποίαν ἠλευθέρωσεν ὁ Ἡρακλῆς ἀπὸ τῆς βίας τοῦ μνηστῆρος αὐτῆς Εὐρυτίωνος.

Μνησίμαχος (ὁ), ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας. 2) Φασηλίτης, ἱστοριογράφος.

Μνησιπτόλεμος (ὁ), ἱστοριογράφος τις διαμένων ἐν τῇ αὐλῇ Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου.

Μνησίφιλος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ὑπ. δ. 2) ἄρχων τις ἐν τινι ψηφίσματι τῶν παρὰ Δημοσθένει. 3) ἱστοριογράφος τις παρὰ Πλουτάρχῳ.

Μνήστρα (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φανεῖσα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Αἴγιον.

*Μναγέτης, ου (ὁ), τύραννός τις ἐν Κιβύρᾳ, (Στρβ. ΙΓ', δ', 631).

*Μόδρα (τὰ), π. τῆς Φρυγ., (Στρβ. Ι0', γ'. 513).

*Μόδιον, ωνος (ὁ), ὁ ἐπώνυμος τῆς Μοδώνης.

*Μοδώνη (ἡ), θυγ. τοῦ Οἰνέως. 2) (γεωγρφ.) = Μεθώνη.

Μοῖνος (ὁ), ποτ. τῆς Γερμαν. χωρ. εἰς τὸν Ῥῆνον, (Main).

Μοῖραι (αἱ), θυγατέρες τῆς Νυκτὸς ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, ἡ Κλωθώ, Λάχεσις καὶ Ἄτροπος, ἐξ ὧν ἡ μὲν πρώτη ἐπλάττετο κρατοῦσα τὴν ἠλακάτην ἢ κλώθουσα, ἡ δευτέρα ταλίσιουσα εἰς τὸν ἄτρακτον, καὶ ἡ τρίτη κόπτουσα τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρ.

Μοιριάδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθένει.

Μοῖρις, ιδος καὶ Ιων. ιος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου (1445—1416) ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνωρύχθη ἡ ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμουμένη λίμνη, μεταξὺ Μέμφιδος καὶ Ἀρσινόης, ἔχουσα περίμετρον 3600 σταδίων καὶ βάθος 50 ὀργυιῶν, ὥστε ὁ Στρβ. παραβάλλει αὐτὴν μὲ θάλασσαν, (κοινῶς σήμερον Βιρκὲτ-Καροὺν, Διμνὴ Χάρωνος). 2) γραμματικὸς Ἕλλην, ἀκμάσας ἐπὶ Ἀδριανοῦ, ἢ γράψας Λεξικὸν Ἀττικῶν καὶ Ἑλληνικῶν λέξεων, ὅθεν ἐπωνομάσθη Ἀττικιστής.

Μοίριχος (ὁ), Πορφύριός τις (ἴσως πλαγίον ὄνομα) παρὰ Λουκιανῷ.

Μοιροκλῆς, έους (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ῥητόρων, ἐξαιτηθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

*Μοιρώ, οῦς (ἡ), ἴδε Μυρώ.

Μοισαῖος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Μουσαῖος.

Μοισία (ἡ), ἡ παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις τῶν συγγραφέων καὶ Μυσία ἡ ἐν Εὐρώπῃ, ἐπαρχία τῆς Εὐρώπης, ἐκτεινομένη μεταξὺ Δουνάβεως καὶ Αἵμου, καὶ διαιρουμένη ὑπὸ τοῦ Κιάβρου ποταμοῦ εἰς Ἄνω καὶ Κάτω Μοισίαν, περιλαμβάνουσα δὲ τὴν νῦν Βουλγαρίαν καὶ Σερβίαν, (τὸ ἐθν. Μυσὸς καὶ ἀργότερα Μοισός).

*Μολίνη (ἡ), = Μολιόνη.

Μολίονε (τὼ), δυϊκῶς, καὶ Μολίονες (οἱ), πληθυντικῶς, οἱ δύο υἱοὶ τῆς Μολιόνης καὶ τοῦ Ἀκτορος, ὁ Κτέατος καὶ Εὐρυτος, [ἄλλως] Ἀκτορίονε, -νες, συμφυεῖς κτλ., φονευθέντες ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. ἐν τῇ κατὰ τοῦ Αὐγείου μάχῃ.

Μολιόνη (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀκτορος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Κτέατον ἢ Εὔρυτον.

Μολιονίδαι (οἱ), = Μολίονες.

Μολίων, ονος (ὁ), ἡνίοχος τοῦ Θυμβραίου, ἀρχηγοῦ τινος τῶν Τρῴων. 2) εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Εὐρύτου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

*Μόλοβρος (ὁ), Σπαρτιάτης, πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν ἐν Σφακτηρίᾳ 400 Σπαρτιατῶν Ἐπιτάδα.

Μολύεις, εντος (ὁ), ποτ. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Πλαταιάν.

Μόλαρχος ἢ Μόλυρκος (ὁ), πένης τις κάτοικος τῶν Κλεωνῶν, ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως τὸν Ἡρακλέα μετὰ τὸν φόνον τοῦ ἐν Νεμέᾳ λέοντος.

Μόλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Δημονίκης, ἀδελφὸς τοῦ Θεστίου. 2) υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ ἔγγονος τοῦ Μίνωος, πατὴρ δὲ τοῦ Μηριόνου.

Μολοσσία καὶ Ἀττ. Μολοττία (ἡ), ἐπαρχία τῆς Ἠπείρου, ἀποτελοῦσα ἰδιαίτερον βασίλειον, συχνὰ ὑπὸ τοῦ Πύρρου, υἱοῦ τοῦ Νεοπτολέμου, ἀποικήσαντος ἐνταῦθα μετὰ τῶν ἐκ Θεσσαλίας Μυρμιδόνων, καὶ διαρκέσαν διαδοχικῶς 1000 ἔτη, (τὸ ἐθν. Μολοσσός, -τός).

Μολοσσός καὶ Ἀττ. Μολοττός (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Μολοσσίας. 2) (κυρίωνυμ.) υἱὸς τοῦ Πύρρου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ἔγγονος τοῦ Ἀχιλλ., διαδεχθεὶς τὸν Ἕλενον εἰς τὸν θρόνον τῆς, ἀπ' αὐτοῦ κληθείσης, Μολοσσίας, ἐπαρχίας τῆς Ἠπείρου. 3) στρατηγός τις τῶν Ἀθην.

Μολουρὶς, ίδος (ἡ), πέτρα—, βράχος τις ἐν Μεγαρίδι, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐλέγετο καταπηδησθεῖσα ἡ Ἰνὼ μετὰ τοῦ Μελικέρτου εἰς τὴν θάλασσαν.

Μολπαδία (ἡ), μία τῶν Ἀμαζόνων. 2) μία τῶν τριῶν θυγατέρων τοῦ Σταφύλου ἢ τῆς Χρυσοθέμιδος, καταπηδησθεῖσα μὲ τὰς ἀδελφάς της εἰς τὴν θάλασσαν, διὰ φόβον τοῦ πατρὸς των, τοῦ ὁποίου τὸν οἶνον, κοιμωμένων αὐτῶν, ἔχυσαν οἱ χοῖροι ἀνατρέψαντες τοὺς πίθους.

*Μολπὶς (ἡ), ἡ ἑτέρα τῶν θυγατέρων τοῦ Σκεδάσου.

*Μόλπις, ιδος (ὁ), συγγραφεύς τις γράψας Λακεδαιμονίων Πολιτείαν.

Μολύκρεια (ἡ) καὶ Μολύκρειον (τὸ), π. ἢ λιμὴν τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὸ Ἀντίρριον, τὸ ἀπ' αὐτῆς καὶ Μολυκρικὸν Ῥίον καλούμενον, (ὁ πολ. Μολυκριεύς).

Μολυκρία, Μολύκριον, = Μολύκρεια, -ειον.

Μόλων, ωνος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 104 Ὀλυμπ. 2) ὑποκριτὴς τραγῳδιῶν παρ' Ἀριστοφάνει.

Μονήσιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀκουϊτ. Γαλλ.

Μονήτειον καὶ Μονήττειον (τὸ), π. τῶν Ἰαπόδων ἐν τῇ Διετυρίᾳ.

*Μονιμη (ἡ), μία τῶν γυναικῶν τοῦ Μιθριδάτου, Μιλησία.

*Μόνιμος (ὁ), Ἀκκεδαιμόνιός τις παρ' Ἀρρ. 2) φιλόσοφός τις Συρακούσιος, μαθητὴς τοῦ Διογένους.

Μόνοικος (ἡ) καὶ Μονοίκου λιμὴν (ὁ), π. τῆς Λιγυστικῆς ἐν Ἰταλίᾳ μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ἡρακλ. ὡς σωτῆρος τῶν πλωτήρων, (Monaco).

*Μόνος (ὁ), εἷς τῶν παρ' Ἀθηναίῳ Δειπνοσοφιστῶν ποιητὴς ἰάμβων, πολυμαθέστατος.

Μοργαντίνη (ἡ), = Μοργάντιον (1).

Μοργάντιον (τὸ), π. τῆς Σικελ. παρὰ τὸν ποταμὸν Χρύσαν. 2) π. τῆς κατω Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττίων, (S. Georgio), ἔνθα καὶ =

Μαργάντιον (τό), = Μαργάντιον (2), (ὁ πολ. Μαργαντῖνος).
Μάργητες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰταλ. ἀποικίσαν τὴν ἐν Σικελίᾳ Μαργαντίνην.
*Μαρζεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν βασιλέων τῆς Παιόνων.
Μαριμηνή (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Καππαδοκ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Γαλατίας.
Μαρινοί (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγ. Γαλλ., κατοικοῦν παραθαλασσίως ἀντικρὺ τῆς Βρεττανίας.
Μαρίχος (ὁ), ποιμήν τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.
Μάρσιμος (ὁ), ποιητὴς τραγῳδιῶν, υἱὸς τοῦ Φιλοκλέους, ποιητοῦ καὶ τούτου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μελανθίου.
Μάρσων, ωνος (ὁ), αἰχμάλωτός τις παρὰ Θρᾳκ.
*Μάρυς, υος (ὁ), εἷς τῶν συμμάχων τοῦ Πριάμου Φρυγῶν, υἱὸς τοῦ Ἱπποτίωνος.
Μάρυχας (ὁ), γελοῖός τις ποιητὴς τραγῳδιῶν ἐν Ἀθήναις, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.
Μορφεύς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὕπνου, θεὸς τῶν ὀνείρων.
Μορφώ, οῦς (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἀφροδίτη.
Μορων, ωνος (ἡ), π. τῆς Λυκιακ. ἐπὶ τοῦ Τάγου.
Μόσυνοι καὶ Μοσύνοικοι (οἱ), ἔθνος τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, κατοικοῦντες εἰς ξυλόσπιτα (μόσυνας) μεταξὺ Κερασοῦντος καὶ Φαρνακίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος, καὶ ζωγραφίζοντες τὰ σώματά των.
Μοσχικός, ἡ, όν. Ὁ τῶν Μόσχων. ‖ Μοσχικὰ ὄρη, τὰ διὰ τῶν Μόσχων παρατείνων κλάδος τοῦ Καυκάσου. ‖ (οὐσ.) Μοσχική (ἐνν. γῆ), ἡ χώρα τῶν Μόσχων.
*Μοσχίνα (ἡ), ποιήτρια ἐξ Ἀθηνῶν, μήτηρ ἄλλης ποιητρίας, τῆς Ἠδύλης, ἧς μάθημη τοῦ ποιητοῦ Ἠδύλου.
Μοσχίων, ωνος (ὁ), τραγικός τις ποιητὴς παρὰ Στοβ. 2) Ἰατρός τις ἡ μᾶλλος φαρμακοτρίβης, δοῦλος τοῦ Κόωνος.
Μόσχοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Φάσιδος μεταξὺ Εὐξ. Πόντου καὶ Κασπίας.
Μόσχος (ὁ), ὁ περίφημος τῶν σωζομένων εἰδυλλίων ποιητής, Συρακούσιος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστάρχου, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος. 2) συγγραφεύς τις, ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ἐπικούρ., φίλος τοῦ Ἀρχεστράτου, γράψας περὶ κτηνοτροφίας.
Μοτίνη (ἡ), = Μουτίνη.
Μυτίνη (ἡ), γυνή τις ἐν Ἰταλίᾳ, μηνύσασα εἰς τὸν Ἡρακλέα τὸν ἁρπάσαντα τὰς βοῦς αὐτοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθη ἡ 2) π. καὶ λιμὴν πρὸς δυσμὰς τῆς Σικελ. μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Λιλυβαίου καὶ Δρεπάνου, (ὁ πολ. Μυτυαῖος).
Μούζωρις, ιδος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἰνδ.
Μούλιος (ὁ), ἀνὴρ τῆς Ἀγαμήδης, θυγατρὸς τοῦ Αὐγέα, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστορος ἐν τῇ κατὰ τῶν Περαιῶν μάχῃ.
Μούμμιος (ὁ), Ὕπατος ἐν Ῥώμῃ, μετὰ τοῦ Κορνηλίου Λεντύλου, στρατηγήσας ἐνδόξως τοῦ κατὰ τῶν Ἀχαιῶν πολέμου, καὶ ὑποδουλώσας τέλεον τὴν Ἑλλάδα διὰ τῆς ἁλώσεως τῆς Κορίνθου τῷ 146 πρὸ Χ.

Μοῦνδα (ἡ), π. τῆς Βαιτ. Ἱσπαν., (Munda).
*Μοῦνδος (ὁ), ποτ. τῆς Δακίας, (Mundejo).
Μουνυχία (ἡ), εἷς τῶν τριῶν λιμένων τῶν Ἀθηνῶν μεταξὺ Πειραιῶς καὶ Φαλήρου, σχηματιζόμενος ὑπὸ χερσονησιζούσης τινὸς ἄκρας, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἠγέρθη ἀργότερα Ἓν φρούριον.
Μουργίσκη (ἡ), φρούρ. τῆς Θρᾴκης.
Μουρυχίδης, ου [ὁ], Ἑλληνοπολίτης τις, πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Μαρδονίου πρὸς τοὺς ἐν Σαλαμῖνι Ἀθηναίους, ἵνα παρακινήσῃ αὐτοὺς εἰς ὑποταγήν.
Μοῦσαι (αἱ), αἱ ἐννέα θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης (Κλειώ, Εὐτέρπη, Θάλεια, Μελπομένη, Τερψιχόρη, Ἐρατώ, Πολύμνια, Οὐρανία καὶ Καλλιόπη), ἔφεραν τῶν ἐλευθερίων τεχνῶν καὶ πάσης νοερᾶς ἐνασχολήσεως ὑπὸ τὴν ὀθνείαν τοῦ Ἀπόλλ., διατρίβουσαι συνήθως εἰς τὸν Ἑλικῶνα.
Μουσαῖος (ὁ), εἷς τῶν γιγάντων, αὐτομολήσας πρὸς τὸν Δία ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ, καὶ διὰ τοῦτο τιμηθεὶς μεγάλως ὑπ' αὐτοῦ. 2) ποιητὴς τῶν μυθικῶν αἰώνων, υἱὸς τοῦ Εὐμόλπου καὶ τῆς Σελήνης ἐξ Ἀθηνῶν. Κατ' ἄλλους, Θρᾷξ, μαθητὴς τοῦ Ὀρφέως, εἰσαγαγὼν πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν τελετὴν τῶν Ἐλευσινίων. Τὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ σωζόμενον ἐρωτικὸν ποίημα, Τὰ κατ' Ἡρὼ καὶ Λέανδρον, κρίνεται ἄλλου μεταγενεστέρα ποιητοῦ, ἴσως συνωνύμου του.
Μουσάριον (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Λουκιανῷ.
Μουσεῖον (τό), πυρ. ἱερὸν τῶν Μουσῶν.
2) (εἰς τὰς Ἀθήνας) οἰκοδόμημά τι ἐπί τινος λόφου παρὰ τὴν Ἀκρόπολιν, ὅπου ἐλέγετο ταφεὶς ὁ Μουσαῖος. 3) (γεωγρ.) πολίχν. τῆς Μακεδον.
*Μουσικανός (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ἰνδ.
*Μοῦσος (ὁ), γλύπτης τις παρὰ Παυσαν. (Ε', κδ').
Μουσώνιος (ὁ), Ῥοῦφος, φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Τυρρηνίας, διδάσκαλος τοῦ Ἐπικτήτου, ἀκμάσας ἐπὶ Νέρωνος καὶ Οὐεσπασιανοῦ. Ὁ Στοβαῖος διέσωσέ τινα ἀποσπάσματα τῶν συγγραμμάτων του.
Μουτίνη (ἡ), π. τῆς ἄνω Ἰταλ., (Modena), (ὁ πολ. Μοτηνός).
Μουτίνης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων, πολεμήσας κατὰ τῶν Ῥωμ. ἐν Σικελίᾳ ἐπὶ τοῦ Β' Διβυκοῦ πολέμου, ἔπειτα δὲ καταφυγὼν εἰς Ῥώμην ἵν' ἀποφύγῃ τὴν καταδρομὴν τοῦ συμπολίτου του στρατηγοῦ Ἀννωνος, καὶ τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμ.
Μύαμον (τό), λόφος καὶ ἐπ' αὐτοῦ πολίχνιον τῆς Πελασγιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τὴν Λάρισσαν.
Μυῆσία (ἡ), παλαιότερα ἡ Ἀττική, ἀπὸ Μυήσιου τοῦ βασιλέως τῆς χώρας.
Μύηστος (ὁ), ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη αὕτη Μυῆσία.
Μόψος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμπυκος καὶ τῆς Χλωρίδος ἐκ Θεσσαλίας, δαπίθης τὸ γένος, περίφημος μάντις καὶ οἰωνοσκόπος, ἐξελθὼν μετὰ τῶν λοιπῶν ἡρώων ἐπὶ θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, ἧς συνεκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, ἀποθανὼν δὲ ἐν Λιβύῃ. 2) ἕτερος, μάντις καὶ οὗτος, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Μαντοῦς, θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου, κτίσας μετὰ τοῦ Ἀμφιλόχου τὴν πολιν Μαλλὸν ἐν Κιλικίᾳ, ὅπου ὑπῆρχεν ἔκτοτε ἓν περίφημον μαντεῖον.
Μόψου ἑστία ἡ πόλις (ἡ), π. τῆς Κιλικ. ἐπὶ τοῦ Πυράμου ποταμοῦ, (Μαζτὰ), (ὁ πολ. Μοψεάτης), ἴσως ἡ αὐτὴ καὶ Μόψου κρήνη, ἐπὶ τοῦ Κύδνου, ὅπου ἀπέθανεν ὁ αὐτοκράτωρ Κωνστάντιος.
Μυγδονία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μακεδον. περὶ τὸν Ἀξιόν, (ἄλλως) Ἠμαθία. 2) χώρα τῆς Φρυγ. περὶ τὴν Κύζικον. 3) τὸ βόρειον μέρος τῆς Μεσοπατ., τοῦ ὁποίου μητρόπολις ἡ Νίσιβις, (τὸ ἐθν. Μύγδονες καὶ Μυγδόνιοι).
Μυγδών, ωνος ἧ ωνος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Βεβρύκων καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμύκου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) βασιλεὺς τῆς Φρυγ., υἱὸς τοῦ Ἀκμόνος ἧ κατ' ἄλλ. τοῦ Κυροίβου ἐκ τῆς Ἀναξιμένης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατωνομάσθη ἡ ἐν Φρυγίᾳ Μυγδονία.
Μύδων, ωνος (ὁ), Τρφαδίτης, υἱὸς τοῦ Ἀντιμνίου, ἡνίοχος τοῦ Πολυνείκους, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου. 2) ἕτερός τις τῶν Τρώων. 3) ὁ πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Ἀρχελάου.
Μυέκφορις, ος (ἡ), π. τοῦ Μυεκφορίτου νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, ἀνήκουσα πιθανῶς εἰς τὸν νομὸν τῆς Βουβάστιδος, ἀπέναντι τῆς ὁποίας ἔκειτο ἐπί τινος νήσου.
*Μύης, ου (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Ποσειδωνίας.
‡ Μυθόπολις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυθόπολις.
*Μῦθος (ὁ), παλαιτελὴς τις κῆπος ἐν Σικελίᾳ παρὰ τὰς Συρακούσας, ὅπου ἐχρημάτιζεν ὁ βασιλεὺς Ἱέρων.
Μυῖα (ἡ), νεᾶνίς τις ἀντίζηλος τῆς Σελήνης, μεταμορφωθεῖσα εἰς τὸ ὁμώνυμον ἔντομον. 2) θυγ. καὶ μαθήτρια τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου καὶ τῆς Θεανοῦς, ὑπανδρευθεῖσα τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνα, τῆς ὁποίας σώζεται μία ἐπιστολὴ περὶ ἐκλογῆς τροφῶν.
Μυκάλη (ἡ), β. τῆς Ἰων. ἀπέναντι τῆς Σάμου, περίφημον διὰ τὴν περὶ αὐτὸ νίκην τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Περσῶν. (Ὁ Στέφανος ἀναφέρει καὶ πόλιν ὁμώνυμον ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου).
Μυκαλησσὸς καὶ (δρθότ.) Μυκαλήσσός καὶ (Βοιωτ.) Μυκαλητός (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. ἀντικρὺ τῆς Χαλκίδος μὲ ἕνα ναὸν τῆς Μυκαλησσίας Δήμητρος. 2) (ὁ) β. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν πόλιν ταύτην.
Μυκερῖνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Χέοπος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 1076-1056 π. Χ.
Μυκῆναι (αἱ), π. τῆς Ἀργολ., 80 στάδια πρὸς δυσμὰς τοῦ Ἄργους, καθέδρα τοῦ Εὐρυσθέως καὶ Ἀγαμέμνονος, περιφημος διὰ τὰ Κυκλώπεια τείχη της, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀργείων περὶ τὴν 78 Ὀλυμπ., (ὁ πολ. Μυκηναῖος).
Μυκηνεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Σπάρτωνος καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀμύκλα.
Μυκήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰνάχου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀκέστορος ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐκτισαν-

μάσθη ἡ 2)(γεωγρφ.) π. τῆς Ἀργολ., =Μυκῆναι.
Μυκηνίς, ίδος (ἡ),=Μυκηναία.
Μύκοι (οἱ), ἔθνος ἀρχαῖον της Περσ. παρ' Ἡρόδ.
Μύκονος ἡ ὄχι Μύκωνος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Κυκλάδων, (ὁ νησ. Μυκόνιος).
Μυλαί (αἱ), π. μὲ λιμένα πρὸς βορρᾶν τῆς Σικελ., (Melili ἢ Milazzo), (ὁ πολ. Μυλαῖος καὶ Μυλαΐτης).
Μύλασα καὶ Μύλασσα (τά), π. τῆς Καρ., ἔχουσα ἐπίνειον τὴν Φύσκον, (Μελάσσα), (ὁ πολ. Μυλασεύς).
*Μυλάων, ωντος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ.
Μύλης, ητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄλεκτος, ἐφευρετὴς τῶν μυλώνων.
Μυλητίδαι (οἱ), φατρία τις ἐν Συρακούσαις, μετοικήσασα εἰς τὴν Ἰμέραν.
Μύλιττα (ἡ), παρὰ τοῖς Ἀσσυρίοις, ἡ Οὐρανία Ἀφροδίτη.
Μιλλίας (ὁ), Κρατωνιάτης, μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου.
Μύνδος (ἡ), π. τῶν Δωριέων ἐν Καρίᾳ, (Μεντεσὲ), (ὁ πολ. Μύνδιος).
Μύννης, ητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐήνου ἐκ Δυρνησσοῦ, ἀνὴρ τῆς Βρισηΐδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ.
Μυονησσος καὶ (ὀρθότ.) Μυόννησσος (ἡ), ἀκροπ. καὶ π. τῆς Ἰων. 2) νησίδιον παρὰ τὰς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἀφέτας, (τὸ ποπ. Μυονήσιος).
Μυονία (ἡ), π. τῶν Δοκρῶν Ὀζολῶν, πρὸς νότον ἡ δυσμὰς τῆς Ἀμφίσσης, (ὁ πολ. Μύων καὶ Μυονεύς).
Μυός ὅρμος (ὁ), ὁ ὕστερον Ἀφροδίτης ὅρμος, λιμὴν καὶ πόλις τοῦ Ἀραβίου κόλπου, (Κοσσεΐρ).
Μυσοί, ῶν τος (ἡ), π. τῶν Ἰώνων ἐν Καρίᾳ, ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, (Παλάτσα), (ὁ πολ. Μυούσιος).
Μύρα (τά), π. τῆς Δυκ.
Μυριάνδρος (ἡ), π. τῆς Συρ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κιλικ.
*Μυρίκη(ἡ), νῆσος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.
*Μυρικοῦς, οῦντος (ὁ), π. τῆς Τρωάδος, ἀντικρὺ τῆς Τενέδου, (ὁ πολ. Μυρικούσιος).
Μυρίνα καὶ Μυρίνη καὶ Μύρινα (ἡ), θυγ. τοῦ Τεύκρου καὶ γυνὴ τοῦ Δαρδάνου, ἡ ἄλλως Βάτεια, ἡ 2) μία τῶν Ἀμαζόνων. 3) θυγ. τοῦ Κρηθέως, καὶ γυνὴ τοῦ Θόαντος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθη ἡ 4) (γεωγρφ.) π. (τὸ νῦν Κάζρον) τῆς Λιβύης. 5) π. παραθαλ. τῆς Αἰολ. ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κτίσμα τῶν Ἀμαζόνων, ἡ ὕστερον Σεβαστόπολις, (ὁ πολ. Μυρινάιος).
Μυρκινος καὶ Μύρκιννος (ἡ), χώρα ἢ πόλις τῶν ἐν Θράκῃ Ἠδωνῶν παρὰ τὸν Στρυμόνα, (τὸ ποπ. Μυρκίνιος).
Μύρλεια (ἡ), π. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἡ ὕστερον Ἀπάμεια, (ὁ πολ. Μυρλεανός).
*Μυρμηκία (ἡ), =Μυρμήκιον.
Μυρμηκίδης, ου (ὁ), γλύπτης ἐκ Μιλήτου, ἀκμάσας περὶ τὸ 450 πρὸ Χ., περίφημος διὰ τὰ λεπτουργήματά του.
Μυρμήκιον (τὸ), π. τῆς Σκυθ. ἐπὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, (ὁ πολ. Μυρμήκιος).
Μύρμηξ, ηκος (ὁ), σκόπελός τις τοῦ Αἰγαίου μεταξὺ Σκιάθου καὶ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας.
Μυρμιδόνες (οἱ), οἱ παλαιοὶ κάτοικοι τῆς Αἰγίνης, μεταμορφωθέντες ὑπὸ τοῦ Διός, κατὰ παράκλησιν τοῦ Αἰακοῦ, ἀπὸ μυρμήκων, τῶν ὁποίων μέρος μετῴκησεν εἰς τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιῶτιν μετὰ τοῦ Πηλέως, κἀκεῖθεν συνεστράτευσαν, ὑπὸ τὸν Ἀχιλλέα, ἐπὶ Τροίαν.
Μυρμιδόνη, (ἡ), μια τῶν Δαναΐδων, φονεύουσα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Μενέα.
Μυρμιδών, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυμεδούσης, γεννήσας ἐκ τῆς Πεισιδίκης τὸν Ἕκτορα καὶ Ἀντιφον. 2, ἴδε Μυρμιδόνες.
*Μύρος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 70 Ὀλυμπ.
Μύρρα (ἡ), θυγ. τοῦ Κινύρα ἢ τοῦ Θείαντος, καὶ μήτηρ τοῦ Ἀδώνιδος, ἴδε καὶ Σμύρνα. ‖. =Μύρρας ἄστυ, ἡ ἡ πόλις Βύβλος ἐν Φοινίκῃ.
Μυρρίνη (ἡ), θυγ. τοῦ Κελλέως, γυνὴ τοῦ Πεισιστρατίδου Ἵππια, τυράννου τῶν Ἀθηνῶν. 2) ὄνομα διαφόρων ἑταιρῶν, ἴδε —
Μυρρινίδιον (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Μυρρίνη.
Μυρρινοῦς, οῦντος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, (ὁ δημ. Μυρρινούσιος).
Μυραίλος (ὁ), οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Λυδῶν Κανδαύλης, ἴδε Μύρσος. 2) τύραννός τις ἐν Μιτυλήνῃ. 3) συγγραφεύς τις ἐκ Μυτιλήνης, ἴδε ὁ Μυρτίλος.
Μύρσινος (ἡ), κώμη τῆς Ἠλίδος, ἡ ὕστερον Μυρτούντιον.
Μύρσος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, πατὴρ τοῦ Κανδαύλου. 2) Λυδός τις, υἱὸς τοῦ Γύγου.
Μύρσων, ωνος (ὁ), παμήν τις παρὰ Βίωνι.
Μυρτάλη (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀριστοφάνει. 2) ἡ γυνὴ τοῦ ἰατροῦ Ἀγαθημέρου.
Μυρτία (ἡ), Ἀθηναία τις παρ' Ἀριστοφάνει.
Μυρτίλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Κλεοβούλης ἢ Θεοβούλης, ἡ, κατ' ἄλλους, τοῦ Διὸς ἢ τῆς Κλυμένης, ἡνίοχος τοῦ Οἰνομάου, βασιλέως τῆς Ἠλιδος, συνεργήσας δι' ἀπάτης εἰς τὴν νίκην τοῦ Πέλοπος, ὃς τις ὅμως ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τὸ ἀπ' αὐτοῦ κληθέν, Μυρτῷον πέλαγος, ἀνεγείρας εἰς αὐτὸν, πρὸς ἐξιλέωσιν τοῦ Ἑρμοῦ, κενοτάφιον ὕστερον ἐν Ἠλιδι. 2) Ἀθηναῖος τις παρὰ Θκῷ. 3) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, υἱὸς τοῦ Αὐσίου ἢ ἀδελφὸς τοῦ κωμικοῦ Ἑρμίππου.
Μύρτιον (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Δυκιανῷ.
Μύρτιον (τὸ), χωρ. τῆς Θρακικῆς χερσονήσου, τὸ ἄλλως Μυρτώνιον.
*Μύρτις,ιος (ὁ), Ἀργεῖός τις παρὰ Δημοσθ.
Μύρτις, ιος (ἡ), ποιήτρια τις ἐξ Ἀνθηδόνος, διδασκάλος τοῦ Πινδάρου καὶ τῆς Κορίννης.
Μυρτοεσσα (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν τῆς Ἀρκαδ., αἵτινες ἀνέθρεψαν τὸν Δία.
Μύρτος (ἡ), νησίδιον τοῦ Αἰγαίου παρὰ τὴν Εὔβοιαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη τὸ Μυρτῷον πέλαγος.
*Μυρτούντιον (τὸ), π. τῆς Ἠλίδος. 2) ἄλλος τις μεταξὺ Δευκάδος καὶ ἀμβρακικοῦ κόλπου.
Μύρτουσα καὶ Μύρτεσσα (ἡ), β. τῆς Λιβ παρὰ τὴν Κυρήνην, (τὸ τοπ. Μυρτουσαῖος καὶ Μυρτούσσιος).
Μυρτώ, οῦς (ἡ), γυνή τις, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη τὸ Μυρτῷον πέλαγος. 2) ἡ ἑτέρα σύζυγος τοῦ Σωκρ. 3) ποιμενίς τις παρὰ Θκρτ.
*Μυρτώνιον (τὸ),=Μύρτον.
Μυρτῷος, α, ον, Ὁ τῆς Μυρτοῦς ἢ τῆς Μύρτου, (ὅθ: ‖. =Μυρτῷον πέλαγος, τὸ μεταξὺ Κρήτης καὶ Εὐβοίας, ἴδε Μυρτίλος.
Μυρτῶσιον αἶπος (τὸ),=Μύρτουσα.
Μυρώ, οῦς (ἡ), ποιήτριά τις ἐκ Βυζαντίας, μήτηρ ἢ, κατά τινας, θυγάτηρ τοῦ τραγικοῦ Ὁμήρου, συγγράψασα ποίημα, ἐπιγραφόμενον Μνημοσύνην.
Μύρων, ωνος (ὁ), περίφημος ἀγαλματοποιὸς, σύγχρονος καὶ συμμαθητὴς τοῦ Πολυκλείτου (430 π. Χ.), ἐξ Ἐλευθερῶν τῆς Ἀττικῆς, τοῦ ὁποίου ἐθαυμάζετο πρὸ πάντων μία χαλκίνη ὁμοιωλίς. 2) τύραννός τις ἐν Σικυῶνι. 3) συγγραφεύς τις ἐκ Πριήνης, γράψας Μεσσηνιακά.
*Μυρωνιανὸς (ὁ), συγγραφεύς τις παρὰ Δαερτίῳ.
Μυρωνίδης, ου (ὁ), ὁ πρόπαππος τοῦ Κλεισθένους. 2) περίφημός τις στρατηγὸς τῶν Ἀθην., ἀκμάσας ὀλίγον πρὸ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.
Μῦς, Μυὸς (ὁ), Καρ τις, ἐκ τῆς πόλεως Βυρώπου, σταλεὶς ὑπὸ τοῦ Μαρδονίου, ἵνα συμβουλευθῇ τὰ Ἑλληνικὰ μαντεῖα περὶ τοῦ κατὰ τῆς Ἑλλάδος πολέμου. 2) περίφημός τις τεχνίτης, (Παυσ. Α', 28).
Μυσία (ἡ), ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Βιθυνίας, Λυδίας, Ἰωνίας, Ἑλλησποντου καὶ Αἰγαίου, διαιρουμένη εἰς Μεγάλην καὶ Μικράν, καὶ περιέχουσα τὴν Τρωάδα καὶ τὴν Πέργαμον, (τὸ ἐθν. Μυσός). 2,=Μοισία.
Μύσιος, α, ον, Ὁ τῶν Μυσῶν ἢ τῆς Μυσίας. 2)(ὡσ.) Ἀργεῖός τις, ὑποδεχθεὶς τὴν Δήμητρα καὶ κτίσας τὸν ἐν Κορινθίᾳ ναὸν αὐτῆς. 3)(γεωγρφ.) ποτ. τῆς Μυσίας, χυν. εἰς τὸν Κάϊκον.
Μυσίς, ίδος (ἡ), ἡ τῆς Μυσίας. ‖. =—ακὸς, ὁ Π., ἡ Μυσία.
Μύσκελλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλκμανος ἐξ Ἄργους, κτίτωρ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Κροτωνος.
Μύσκων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων κατὰ τῶν Ἀθην., οἷς τοῦ Μενεκράτους.
Μυσὸς (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Μυσίας. 2) ἐπιθετ. ἀντὶ Μύσιος. 3)(κυριωνυμ.) ὁ ἀδελφὸς τοῦ Καρὸς ἢ Λυδοῦ, ἀφ' οὗ παρωνομάσθη ἡ Μυσία. 4) γεωγρφ.) ποτ. τῆς Μυσ., ἄλλως Μυσιος.
*Μυστιχίδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 98 Ὀλυμπ.
Μύστων, ωνος (ὁ), ὁ Χηνιεὺς (ἐκ Χηνῶν τῆς Λακωνίας), εἷς τῶν Ἑπτὰ σοφῶν ἀντὶ τοῦ Περιάνδρου.
Μυτιλήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Μακαρέως ἢ τοῦ Πέλοπος, ἀφ' ἧς παρωνομάσθη ἡ 2) π. πρωτεύουσά ποτε τῆς Λεσβου μὲ δύο λιμένας, (ὁ πολ. Μυτιληναῖος).

Μύτιλον, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τῆς Μυτιλήνης, ἐπώνυμος τῆς ἐν Λέσβῳ πολεως.

Μυχὸς (ὁ), λιμὴν τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κορινθ. κόλπου, πρὸς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἑλικῶνος, (Ἰανίτσα).

Μῶλος (ὁ), = Μόλος.

Μωμεμφις, ιος (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἐπὶ τῆς διώρυχος, δι' ἧς συνέχεται ἡ Δίμνη τῆς Μοιρίδος μὲ τὸ Κανωβικὸν στόμα (Μανοὺφ), (ὁ πολ. Μωμεμφίτης).

Μῶφι (τὸ), β. τῆς ἄνω Αἰγύπτου, παρὰ τὴν Ἐλεφαντίνην πόλιν, ἴδε Κρῶφι.

Ν

Νάαρδα (ἡ), π. τῆς Μεσοπ., ἐπί τινος διώρυχος τοῦ Εὐφράτου.

Ναβαρζάνης, ους (ὁ), στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Κοδομάνου, ἑνωθεὶς μετὰ τοῦ Βήσσου κατὰ τοῦ κυρίου του μετὰ τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην.

Ναβαταῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Πετραίας Ἀραβίας.

Ναβιανοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσιατ. Σαρματίας.

Νάβις, ιδος (ὁ), βασιλεὺς ἢ μᾶλλον τύραννος τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 196 πρὸ Χ., κατοπολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλοποίμενος.

*Ναβουκοδρόσορος (ὁ), Νάμπουκαδνεζάρ, βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, ὁ Ναβουχοδονόσωρ τῆς Γραφῆς.

*Ναβυριανὸς (ὁ), εἷς τῶν ἐλλογίμων Χαλδαίων, ἐπίσημος μαθηματικός.

Νάγαρα (ἡ), ἡ ἄλλως Διονυσοπολις καὶ Νύσσα, π. τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγα Ἰνδίας, (Ναγὰρ ἢ Ναγγάρ).

*Νάγιδος (ἡ), π. ἐν τοῖς μεθορίοις Κελτικ. καὶ Παμφυλ., (ὁ πολ. Ναγιδεύς).

*Νάδρισσα (ἡ), ἴδε Νέδρισσα.

Ναζιανζός (ἡ), ἡ πρότερον Διοκαισάρεια, π. τῆς Καππαδ., πατρὶς τοῦ Γρηγορίου Θεολόγου, (ὁ πολ. Ναζιανζηνός).

Ναθὼ (ἡ), νομὸς τῆς Αἰγύπτου, ἴσως ὁ παρὰ Πτολεμαίῳ Νειὼτ, μεταξὺ τοῦ Θεσιριτικοῦ καὶ Βουβαστικοῦ στομίου τοῦ Νείλου.

Ναΐς, ίδος (ἡ), ἐν γέν. Νύμφη τῶν ὑδάτων, Ναΐάς. 2) (ἰδιωνυμ.) θυγ. τοῦ Σήθου καὶ γυνὴ τοῦ Ἐνδυμίωνος. 3) μία τῶν Νηρηίδων. 4) ὄνομα ἑταίρας.

Ναΐσος (ἡ), π. τῆς ἄνω Μοισίας ἢ τῆς Θρᾴκης, ὅπου ἐγεννήθη ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, (Νίζα).

Νακάλεια (ἡ), π. τῆς Φρυγ., (ὁ πολ. Νακολεύς).

*Νάλιφος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Ναμνῖται (οἱ), ἔθνος τῆς Λαγδουν. Γαλλ., κατοικοῦν περὶ τὴν νῦν Νανιες.

*Νάννακος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Φρυγ. πρὸ τοῦ Δευκαλίωνος, (ὅθεν ἡ παροιμ. «Τὰ Νανάκου, » τὰ παμπάλαια).

*Ναννάριον καὶ Νάνναν (ἡ), ὑποκορ. ἡ Ναννὼ, οῦς (ἡ), αὐλητρίς τις, ἐρωμένη τοῦ Μιμνέρμου, ὃς τις ἔγραψεν ὑπὲρ αὐτῆς πολλὰ ποιήματα.

*Νάνος (ὁ), βασιλεύς τις τῶν περὶ τὴν Παιονίαν Γαλατῶν.

*Νάξος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη, κατά τινας, ἡ

Νάξος (ἡ), ἡ μεγαλητέρα τῶν Κυκλάδων νήσων τοῦ Αἰγαίου, ἱερὰ τοῦ Βάκχου, διὰ τὸν ἐξαίρετον εἶνόν της, (Ἀξιά), (ὁ νησ. Νάξιος). 2) π. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σικελ., ἡ καλουμένη Χαλκιδικὴ, ὡς ἄποικος τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδίων, ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς ὁποίας, καταφρονεισης ὑπὸ τοῦ τυράννου Διονυσίου, συνφκίσθη τὸ Ταυρομένιον, (Castel Schiso).

*Νάυκλος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Κάδμου.

Νάπαρις, ος (ὁ), ποτ. τῆς Σκυθ. χυν. εἰς τὸν Δούναβιν, (Ἀρτζισι ἡ Πράϊσβα).

Νάρ, Ναρὸς (ὁ), ὁ ἄλλως Νάρνος, ποτ. τῆς Οὐμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ, χυν. εἰς τὸν Τίβεριν, (Nera).

Ναράγαρα (τὰ), π. τῆς Ἀφρ. παρὰ τὴν Σάμαν.

Νάρβων, ῶνος ἢ ωνος (ἡ), π. πρωτ. κατὲ τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἄνασις (καὶ ἄλλως Νάρβωνος), διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Ναρβωνίτης).

Ναρβωνῖτις, ιδος (ἡ), ἡ ἀπὸ τῆς Ναρβῶνος παρωνομασμένη ἐπαρχία τῆς Γαλλίας.

Ναρθάκιον ὄρος (τὸ), β. καὶ πόλις τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τὴν Φάρσαλον.

*Ναρθηκὶς, ίδος (ἡ), νησίδιόν τι παρὰ τὴν Σάμον, [τὸ τοπ. Ναρθηκούσιος].

Ναρκαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βάκχου, κτίτωρ τοῦ ἐν Ἤλιδι ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς.

Νάρκισσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κηφισσοῦ ἢ τῆς Νύμφης Λειριόπης, νέος ὡραιότατος, γεννηθεὶς ἐν Θεσπιαῖς τῆς Βοιωτίας, καὶ ἀποθανὼν ὑπὸ μαρασμοῦ, κατά τινας μὲν διὰ τὸν θάνατον τῆς διδύμου ἀδελφῆς του, τῆς ὁποίας ἦτον ἀχώριστος, κατ' ἄλλους δὲ, διότι ἠράσθη τῆς ἰδίας του μορφῆς, τὴν ὁποίαν εἶδεν ἐντὸς πηγῆς τινος.

Ναρνία (ἡ), ἡ περὶ τὸν Νάρνον ποταμὸν χώρα τῆς Οὐμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ.

Νάρνος (ὁ), = Νάρ.

Ναρύκη καὶ Νάρυκος καὶ Νάρυξ, υκος (ἡ) καὶ Ναρύκιον (τὸ), π. τῶν Δοκρῶν Ὀζολῶν παρὰ τὴν Ὀπούντα, (ὁ πολ. Ναρυκαῖος καὶ Ναρύκιος).

*Ναρυκίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Δαμαρέτου ἐκ Φιγαλείας, παλαιστὴς ἀνακείμενος ἐν Ὀλυμπίᾳ.

*Νάρων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Δαλματ.

*Νάσελα (ἡ), νῆσος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

Νασάμων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφιθέμιδος καὶ τῆς Τριτωνίδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ

Νασαμῶνες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀφρ., ὑποτελὲς τῶν Καρχηδ., κατοικοῦν περὶ τὴν μεγάλην Σύρτιν.

Νασικᾶς ᾶ (ὁ), ὄνομα οἰκογενειακὸν διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων.

Νᾶσος (ἡ), Δ. ἀντὶ Νῆσος. 2) (ἰδιωνυμ.) ἡ ἐν Συρακούσαις νῆσος Ὀρτυγία.

*Νάστας, α (ὁ), Πυθαγορεάς τις ἐκ Καυλωνίας.

Νάσσης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Νομίονος ἢ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφιμάχου, ἀρχηγὸς τῶν Καρῶν, ὅτοι ἦλθον ἐπίκουροι τῆς Τροίας.

*Νατίσων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀκαρνανίας.

*Ναυάτης, ου (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενοφῶντι (Ἑλλην. Γ, β', 6).

Ναύβαρον (τὸ), π. τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας.

*Ναυβολεῖς (οἱ), ἀρχαῖόν τι πολίχν. τῆς Φωκίδος.

Ναυβολίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ναυβόλου πατρωνυμ. ὁ Ἰφιτος. 2) ὁ Κλυτονήνος 3) ἕτερός τις τῶν Φαιάκων.

Ναύβολος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὁρνύτου, βασιλεὺς τῆς Φωκίδος, καὶ κατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἰφίτου. 2) υἱὸς τοῦ Λέρνου ἢ πατὴρ τοῦ Κλυτονήου.

Ναυκλείδας, α, Δωρ. ἀντὶ Ναυκλείδης, ου (ὁ), Πλαταιεύς τις παρὰ Θκδ. 2) εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων, πιθανῶς ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρ' Δἰλιανῷ υἱὸν τοῦ Παυλοπάδου, σύγχρονον τοῦ Λυσάνδρου.

Ναυκλῆς, ους (ὁ), στρατηγός τις τῶν Δακεδ., σύγχρονος τοῦ Ἐπαμινώνδου.

*Ναύκλος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Κάδμου, κτίστης τῆς Τέω.

Ναυκράτης, ους (ὁ), Σικυώνιός τις, υἱὸς τοῦ Δαμοπείμου παρὰ Θκδ.

Ναύκρατες, εως ἢ ους (ἡ), π. πρωτ. τοῦ ὁμωνύμου νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, ἄποικος τῶν Μιλησίων, κτισθεῖσα ἐπὶ τοῦ Κανωβικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, (ὁ πολ. Ναυκρατίτης).

Ναυκύδης, ης (ὁ), περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐξ Ἄργους, ἀδελφὸς τοῦ Πολυκλείτου, ἀκμάσας περὶ τὴν 95 Ὀλυμπ.

Ναύλοχος (ὁ), π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. 2) λιμὴν πρὸς βορρᾶν τῆς Σικελ. παρὰ τὰς Μύλας.

Ναύπακτος (ἡ), π. μὲ λιμένα τῶν Δοκρῶν Ὀζολῶν ἐπὶ τοῦ Κορινθ. κόλπου, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων, καὶ κυριευθεῖσα ὕστερον ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν, (ὁ πολ. Ναυπάκτιος).

Ναυπλία (ἡ), π. μὲ λιμένα εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου ἐν Πελοποννήσῳ, ἔρημος ἐπὶ Παυσανίου, (ὁ πολ. Ναυπλιεύς).

Ναυπλιάδης ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ναυπλίου, πατρωνυμ. ὁ Πρῖτος.

Ναύπλιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Δαναΐδος Ἀμυμώνης, κτίτωρ καὶ ἐπώνυμος δῆθεν τῆς Ναυπλίας, περίφημος θαλασσοπόρος καὶ ναυτικὸς τῆς ἀρχαιότητος. 2) υἱὸς τοῦ Κλυτονήου, ἀπόγονος τοῦ προτέρου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. 3) ἕτερος, ναυτικὸς ἐκ Εὐβοίας, συγχεόμενος μετὰ τοῦ πρώτου, γεννήσας ἐκ τῆς Κλυμένης, θυγατρὸς τοῦ Κατρέως, τὸν περίφημον Παλαμήδην, τοῦ ὁποίου τὸν ἄδικον θάνατον θέλων νὰ ἐκδικηθῇ, ἐνῆγε διὰ νυκτὸς πυρὰ περὶ τοὺς βράχους τοῦ Καφηρέως, ἐξ ἀπατήσας οὕτω τὰ πλοῖα τῶν ἐκ τῆς Τρωάδος ἐπιστρεφόντων Ἑλλήνων, ἀφάνισε τοὺς πλείστους ἐξ αὐτῶν ναυαγήσαντας.

Ναύσπορτον (τὸ), π. τῆς Παννονίας.

*Ναυσιγένης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ. ἔτος τῆς 103 Ὀλυμπ.

Ναυσιθόη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Ναυαίθους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Περιβοίας, βασιλεὺς τῶν Φαιάκων, πατὴρ τοῦ Ἀλκινόου, βασιλεύσας πρῶτος τῆς Σχερίας (Κερκύρας) νήσου. 2) υἱὸς τοῦ Ὀδυσσ. καὶ τῆς Καλυψοῦς, ἀδελφὸς τοῦ Ναυσινόου.

Ναυσικάα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀλκινόου, βασιλέως τῶν Φαιάκων, καὶ τῆς Ἀρήτης, ἣν ὁποίαν πρώτην ἀπαντήσας μετὰ τὸ ναυάγιον αὐτοῦ ὁ Ὀδυσσεύς, ὠδηγήθη ὑπ' αὐτῆς εἰς τοῦ πατρός της.

*Ναυσικλείδης, ου (ὁ), ποιητὴς (ἡ) τις παρ' Ἀθην. (Β', 62).

Ναυσικλῆς, έους (ὁ), ἄρχων καὶ στρατηγὸς ἐν Ἀθήναις.

Ναυσικράτης, ους (ὁ), Καρύστιός τις ἐξ Εὐβοίας παρὰ Δημοθ. 2) ὑποκριτής τις κωμικὸς σύγχρονος τοῦ Αἰσχίνου.

Ναυσικύδης, ους (ὁ), πλούσιός τις ἀλιτοπώλης ἐν Ἀθήναις.

Ναυσιμάχη (ἡ), πλαστὸν ὄνομα παρ' Ἀριστοφάνει.

*Ναυσίμαχος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 86 Ὀλυμπ., ὁ παρ' ἄλλοις Δυσίμαχος.

Ναυσιμέδων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ναυπλίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Παλαμήδους.

Ναυσίνικος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 100 Ὀλυμπ.

Ναυσίνους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀδυσσ. ἢ τῆς Καλυψοῦς ἢ τῆς Κίρκης, ἀδελφὸς τοῦ Ναυσιθόου.

Ναυσίσταθμος (ὁ) καὶ Ναύσταθμον (τὸ), ὁρμητήριόν τι τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Διβύῃ.

Ναύστακα (τὰ), π. τῆς Σογδιανῆς ἐν τῇ Περσίᾳ, παρὰ τὸν Ὦξον.

Ναυτεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν Φαιάκων ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ.

*Νάξ (ἡ) καὶ Νάξος (αἱ), νῆσός τις παρὰ τὴν Ἄθηναν. 2) φρούρ. τῆς Μυσίας, (τὸ τοπ. Ναΐος).

*Νάξιος (ὁ), ποτ. τῆς κάτω Ἰταλίας, ῥέων παρὰ τὴν Ἐρύτωνα, (Neto).

Νάσιρα (ἡ), Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Ἅλιος ἐγέννησε τὴν Λαμπετίαν καὶ τὴν Φαέθουσαν. 2) θυγ. τοῦ Πηρέως καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλεοῦ, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Αὔγην κτλ. 3) θυγ. ἡ γυνὴ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ ἢ μήτηρ τῆς Εὐάδνης. 4) μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης.

5) περιβόητός τις ἑταίρα ἐν Ἀθήναις, κατὰ τῆς ὁποίας σώζεται λόγος τις ἀμφιβαλλόμενος τοῦ Δημοσθ.

*Νάσιχμος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 115 Ὀλυμπ.

Νεάνδρεια καὶ Νεανδρία (ἡ) ἢ Νεάνδριον (τὸ), παλίγν. τῆς Αἰολίδος χώρας ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, (ὁ πολ. Νεανδρεύς).

*Νεάνθης, ους (ὁ), ῥήτωρ ἢ συγγραφεὺς ἐκ Κυζίκου.

Νέανθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πιττακοῦ, τυράννου τῆς Λέσβου, καταπαραχθεὶς ὑπὸ τῶν κυνῶν, διότι, ἀκούσας ὅτι ἡ λύρα τοῦ Ὀρφέως ἐκίνει καὶ τοὺς λίθους, ἔλαβεν αὐτὴν, κρεμαμένην εἰς τὸν ἐν Δέσβῳ ναὸν τοῦ Ἀπόλλ., θωροδοκήσας τοὺς ἱερεῖς, καὶ ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν δύναμίν της. 2) = Νεάνθης.

Νεάπολις, εως (ἡ), π. τῆς κάτω Ἰταλ. ἐν τῇ Καμπανίᾳ ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κρατῆρος, ἡ πρότερον Παρθενόπη, ἄποικος τῶν Κυμαίων, (Napoli). 2) π. ἐν λιμένι τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου. 3) π. τῆς ἐν Θράκῃ χερσονήσου Παλλήνης ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου. 4) π. τῆς Καλχ. ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου. 5) π. τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου. 6) π. τῆς Παλαιᾶς, ἡ πρότερον Σιχέμ. 7) π. τῆς Καρχηδονίας ἐν Ἀφρικῇ, ἡ ἄλλως Ἀσπίς, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἦτον ἡ συντομωτέρα διάβασις εἰς Σικελίαν. 8) π. τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαΐδος, ἡ ἄλλως Καινὴ πόλις, (ὅθεν καινῶς Κεννέ), πλησίον τῆς Κεμμιδος. 9) π. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Σαρδινίας, (Oristano), ἢ ἄλλαι ἀλλαχοῦ, (ὁ πολ. Νεαπολίτης).

Νέαρχος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, πρεσβεύσας πρὸς τὸν Φίλιππον. 2) Ἀμφιπολίτης, υἱὸς τοῦ Ἀνδροτίμου, ναύαρχος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., περιπλεύσας μὲ τὸν Μακεδονικὸν στόλον τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανὸν ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἰνδοῦ μέχρι τοῦ Εὐφράτου, ἢ ἐστεφανώθη διὰ τοῦτο μὲ χρυσοῦν στέφανον ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου. 3) εὐρανώσεις τις ἐν Ἤλιδι παρὰ Λουτ.

Νεβρίς, ίδος (ἡ), δούλη τις παρὰ Δεκιανῷ.

Νέβρισσα (ἡ), π. τῆς Βαιτ. Ἱσπαν. ἐν τῇ Τουρδητανίᾳ, (Lebrija).

*Νεβροφόνη (ἡ), Νύμφη τις συνάμιλλος τῆς Ἀρτέμιδος.

Νεβροφόνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Ὑψιπύλης.

Νεβρώδη (τὰ), ἴδε Νευρώδη.

Νεβὰ ἢ (ἰων.) Νέβη (ἡ), Νύμφη τις, θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ὁ 2) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Μεσσην., χωρίζων αὐτὴν τῆς Ἠλείας, (Βουτσί).

Νέδων, οντος (ὁ), ποτ. καὶ παλίγν. τῆς Μεσσην. χων. παρὰ τὰς Φερὰς εἰς τὸν Μεσσην. Κόλπον, (ὁ πολ. Νεδούσιος).

Νειλεύς, έως (ὁ), ἴδε Νηλεύς.

Νειλόπολις, εως (ἡ), π. τῆς μεσαίας Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, (ὁ πολ. Νειλοπολίτης).

Νεῖλος (ὁ), ὁ περίφημος ποταμὸς τῆς Αἰγύπτου, ὁ παρ' Ὁμήρῳ Αἴγυπτος, πηγ. ἐκ τῶν ἐν τῇ Ἀβυσσινίᾳ ὀρέων τῆς Σελήνης, ἢ σχηματίζων περὶ τὴν νῆσον Μερόην ἓν δύο ῥείθρων ἓν καὶ μόνον, τὸν ὁποῖον περὶ τὴν πόλιν Ἑρκάσωρον χωριζόμενον πάλιν εἰς δύο βραχίονας, καὶ σχηματίζον τὸ καλούμενον Δέλτα καὶ κατωτέρω αὐτοῦ πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους κλάδους, χυν. εἰς τὴν Μεσόγειον. Ὡς εἷς τῶν μεγάλων θεῶν τῆς Αἰγύπτου, ἐλέγετο υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ ἢ θυγάτηρ αὐτοῦ ἦτον ἡ Μέμφις, εἶχε δὲ καὶ ναὸν ἴδιον εἰς τὴν Νειλόπολιν, καὶ ἐορτάζοντο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ περὶ τὰς θερινὰς τροπὰς καὶ τὰ Νειλῷα.

Νειτῆτις, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀπρίου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀμάσιδος εἰς γάμον τῷ Καμβύσῃ, καὶ ἐρεθίσασα αὐτὸν, πρὸς ἐκδίκησιν τοῦ πατρός της, κατὰ τῆς Αἰγύπτου.

Νεκρόπολις, εως (ἡ), πραίστειόν τι τῆς Ἀλεξανδρείας ἐν Αἰγύπτῳ, ὅπου ἦταν πρότερον νεκροταφεῖον.

Νεκτάναβις, ιδος καὶ Νεκτενεβὼς (ὁ), βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὤχου, διαδεχθεὶς πρὸς καιρὸν τὸν Ταχὼ περὶ τὸ 366 πρὸ Χ. διὰ συνεργείας τοῦ Ἀγησιλάου, καὶ βιασθεὶς τέλος ὑπὸ τῶν Περσῶν νὰ φύγῃ εἰς Αἰθιοπίαν.

Νεκὼς, ὡ (ὁ), ἡ αἰτ. Νεκὼν, πατὴρ τοῦ Ψαμμητίχου, βασιλεύσας περὶ τὸ 617-601 πρὸ Χ. καὶ ἄφεις ὁ ἄδοξον τὸν υἱόν του Ψάμμιν, περίφημος ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱστορίᾳ διὰ τὰς κατὰ τῶν Ἰουδαίων καὶ Βαβυλωνίων μάχας.

*Νελαίδας, α (ὁ), Ὀλυμπονίκης τις ἐξ Ἤλιδος.

Νέμαυσος (ἡ), π. τῆς Narβωνίτιδος Γαλλ., (Nismes).

Νεμέα (ἡ), χωρ. τῆς Ἀργολ. μεταξὺ Κλεωνῶν καὶ Φλιοῦντος, ὅπου ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον λέοντα καὶ ὅπου ἦτον ὁ ναὸς τοῦ Νεμεαίου Διός, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἢ εἰς μνήμην τοῦ Ἀρχεμόρου ἡ Ὀρέλτου, ἑωρτάζοντο κατὰ τριετίαν ἐν τῷ βοηδρομιῶνι μηνὶ τὰ Νέμεα, εἷς τῶν τεσσάρων ἱερῶν ἀγώνων τῆς Ἑλλάδος.

Νεμεάς, άδος (ἡ), ἡ τῆς Νεμέας ἢ τῶν Νεμέων. «Ἱερομηνία —, » Πινδ. 2) (κυριωνυμ.) ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις.

Νέμειον (τὸ), ἱερὸν τοῦ Νεμαίου Διὸς ἐν Λοκρίδι.

Νεμεσιανὸς (ὁ), ποιητὴς Καρχηδόνιος, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς Γ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, καὶ γράψας Κυνηγετικὰ Ἁλιευτικὰ καὶ Ναυτικὰ, ἐξ ὧν μόνον τὰ πρῶτα διεσώθησαν.

Νεμέσιος (ὁ), ἐπίσκοπος Ἐμέσης, συγγράψας περὶ φύσεως ἀνθρώπου.

Νέμεσις, εως (ἡ), ἢ ἄλλως Ἀδράστεια, θυγ. τῆς Νυκτὸς καὶ τοῦ Ἐρέβους, θεὰ τῆς εὐδύτητος καὶ δικαιοσύνης καὶ ἐπιστάτις τῆς τῶν νεκρῶν κηδείας, παριστανομένη ὑπὸ τὴν μορφὴν κοσμίας γυναικὸς μὲ στέφανον εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ μέτρον ἢ πῆχυν εἰς τὴν χεῖρα.

Νεοβούλη (ἡ), θυγ. τοῦ Δυκάμβους, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη ὁ Ἀρχίλοχος, ἴδε Δυκάμβης.

Νεοκαισάρεια (ἡ), π. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Λύκου, (Niksar), (ὁ πολ. Νεοκαισαρεύς).

Νεοκλείδης, ου (ὁ), ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις. 2) μαθηματικός τις παρὰ Πρόκλῳ εἰς Εὐκλείδην.

Νεοκλῆς, έους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Θεμιστοκλέους. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἐπικούρου. 3) Βοιώταρχός τις παρὰ Παυσαν.

*Νεόκριτος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐξ Ἀθηνῶν.

*Νεολάϊδας καὶ Νεολαΐδας, α (ὁ), Ἀρκάς τις, υἱὸς τοῦ Προξένου.

Νεόμηρις, εως (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Νέον τεῖχος (τὸ), π. τῶν Αἰολέων ἐν Μυσίᾳ, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἕρμου. 2) φρούρ. παραθαλ. τῆς Θράκης, (Ἀϊνατζίκ), (ὁ πολ. Νεοτειχεύς ἢ Νεοτειχίτης).

Νεοπτόλεμος (ὁ), ὁ ἄλλως Πύρρος, υἱὸς τοῦ Ἀχιλλ. καὶ τῆς Δηϊδαμείας, ἐπιστρέψας μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας εἰς τὴν Φθίαν, ἢ, κατ' ἄλλ-

λους δέ, μεταβὰς εἰς Ἤπειρον, ᾗ συζήσας ἐκεῖ τὸ βασίλειον τῶν Μολοσσῶν, ὕστερον δὲ φανευθεὶς ἐν Δελφοῖς ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου. 2) βασιλεὺς τῶν ἐν Ἠπείρῳ Μολοσσῶν, υἱὸς τοῦ Ἀλκέτου ᾗ πατὴρ τῆς περιφήμου Ὀλυμπιάδος, γυναικὸς τοῦ Φιλίππου. 3) υἱὸς αὐτοῦ, βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, κατοπλεμηθεὶς καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πύρρου. 4) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξ., λαβὼν εἰς τὸ μερίδιόν του, μετὰ θάνατον αὐτοῦ, τὴν Ἀρμενίαν, καὶ φονευθεὶς εἰς μίαν μάχην ὑπὸ τοῦ Εὐμένους, κατὰ τοῦ ὁποίου συνεμάχησε μὲ τὸν Ἀντίπατρον.

5) τραγικός τις ποιητὴς ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδ. 6) Πάριός τις συγγραφεὺς Ναυπακτικῶν παρ' Ἀθην.

7) στρατηγός τις τοῦ Μιθριδάτου παρὰ Στρβ. (Σ', 306).

*Νεῖχαβις, ιος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ βασιλέως τῶν Αἰγυπτ. Βακχόριδος.

Νέπετα ᾗ Νέπιτα (ἡ), π. τῆς Τυρρηνίας.

Νέριον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ταρράκων. Ἱσπαν. τὸ Ἄλλως Κελτικὸν, (Cap Finisterre).

Νερούϊα(οἱ), ἔθνος τῆς Βελγ. Γαλλ., κατάγόμενοι ἐκ Γερμανῶν καὶ κατοικοῦντες περὶ τὸ νῦν Benegau ᾗ Namur.

Νέρων, ωνος (ὁ), Κλαύδιος, υἱὸς τοῦ Δομιτίου καὶ τῆς Ἀγριππίνης, θυγατρὸς τοῦ Γερμανικοῦ, διαδεχθεὶς τὸν αὐτοκράτορα Κλαύδιον, καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν δείξας σπάνια προτερήματα, ὕστερον δὲ ἐξοκείλας εἰς τόσην ἀπανθρωπίαν καὶ ἀσέλγειαν, ὥστε τὸ ὄνομά του κατήντησε συνώνυμον τῆς ἀμετέρας τυραννίας, ἄχρις οὗ ἀποστατήσας ὁ λαὸς τῆς Ῥώμης, τὸν ἠνάγκασε νὰ φονευθῇ (διαχειρίσει εἰς ἡλικίαν 31 ἐτῶν.

Νέσος (ὁ), = Νέσσος.

Νισσος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, ὅς τις, τοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., διότι ἠθέλησε νὰ βιάσῃ τὴν Δηϊάνειραν, ἐν ᾧ διαβίβαζεν αὐτὴν τὸν ποταμὸν τῆς Αἰτωλίας Εὔηνον, ἐξεδικήθη, συμβουλεύσας αὐτὴν νὰ βάψῃ εἰς τὸ αἷμά του τὸν ὀλέθριον ἐκεῖνον χιτῶνα, ὅς τις ἐπέφερεν ὕστερον τὸν θάνατον τοῦ ἥρωος.

2) = Νέστος.

Νισσων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ

Νεσσωνὶς, ἴδος (ἡ), ἀρχαιότερα ἡ Θεσσαλία. 2) = λίμνη, ἡ πλησίον τῆς Δαρίσσης ἐν Θεσσαλίᾳ.

Νεστιαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰλλυρ., κατοικοῦν μεταξὺ Ὠρικοῦ ᾗ Ἀκροκεραυνίων.

*Νεστάνη (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Μαντίνειαν, ἐρείπιον ἤδη ἐπὶ Παυσανίου.

*Νέστιοι (οἱ), οἱ περὶ τὸν Νέστον κατοικοῦντες.

Νεστὶς, ἴδος (ἡ), ᾗ Αἰσ—, ᾗ Ἀπλλν., ἡ τῶν Νεστιαίων.

Νεστορίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Νέστορος.

Νέστος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους τῆς Ῥοδόπης καὶ χυν. εἰς τὸ Αἰγαῖον, (Καρὰ-σοῦ).

Νέστωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νηλέως ᾗ τῆς Χλωρίδος, θυγατρὸς τοῦ Ἀμφίονος, βασιλεὺς τῆς Πύλου, διασωθεὶς μόνος σὺν τοῖς ἓξ ὅλων τῶν ἀδελφῶν, φονευθέντων ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., διότι ἀνετράφετο ἐν Γερήνῃ τῆς Μεσσηνίας, ὅθεν ᾗ Γερήνιος. Στρατεύσας, ὑπέργηρως ἤδη, ἐπὶ Τροίαν μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, καὶ συντελέσας διὰ τὴν εὐγλωττίαν καὶ ἐμπειρίαν του εἰς κατάπαυσιν πολλῶν διαχονοιῶν, ἐπέτρεψεν εὐτυχῶς εἰς τὸ βασίλειόν του, μετὰ τὸ πέρας τοῦ πολέμου.

2) Ποιητὴς ἐκ Δαφάνδης τῆς ἐν Λυκίᾳ, γράψας ἐποποιΐαν περὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 3) Στωϊκός τις ἐκ Ταρσοῦ.

Νευρὶς, ίδος (ἡ), ἡ χώρα τῶν Νευρῶν ἐν τῇ Σκυθίᾳ.

Νευροὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Σκυθ., κατοικοῦντες περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Τύρα (Νίζερ), καὶ φημιζόμενοι διὰ τὰς γοητείας των.

Νευρώδη ὄρη (τὰ), βουνὰ τῆς Σικελ. διατείνοντα αὐτὴν νευροειδῶς ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμάς.

Νεφαλίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Παρίας, κυριεύσας μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ τὴν νῆσον Πάρον, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Νεφέλη (ἡ), ἡ πρώτη σύζυγος τοῦ Ἀθάμαντος, μήτηρ τοῦ Φρίξου ᾗ τῆς Ἕλλης. 2) ἡ μήτηρ τῶν Κενταύρων. 3) χωρ. ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους.

Νεφθὺς, υος (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας ἡ τῆς Ῥέας, θεὰ (Περσεφόνη ἡ σκότιος Ἀφροδίτη) τῶν Αἰγυπτ., γυνὴ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Τυφῶνος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ὀσιριδος τὸν Ἄνουβιν.

Νέφος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Πραξιθέας.

Νεχραῖαι (αἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδίας, μόνον παρὰ Λευκανῷ.

Νέων, ωνος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, ὑποστράτηγος τῶν μετὰ Ξενοφῶντος Ἑλλήνων. 2) Μεσσήνιός τις, υἱὸς τοῦ Φιλιάδου, πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου.

Νέων, ωνος (ἡ), καὶ Νέῶνες (οἱ), π. τῆς Φωκίδος περὶ τοὺς ἀνατολικοὺς πρόποδας τοῦ Παρνασσοῦ, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Περσῶν καὶ μετὰ τὴν ἀνακαίνισίν της μετονομασθεῖσα Τιθωρέα, τῆς ὁποίας ἡ ἀκρόπολις διετήρησε τὸ παλαιὸν ὄνομα, (τὸ τοπ. Νεωναῖς).

Νήαιθος (ὁ), Π. ἀντὶ Νέαιθος.

Νηΐ (ἡ), παρ' Αἰγυπτίοις ἡ Ἀθηνᾶ.

Νήϊον (τὸ), β. τῆς Ἰθάκης.

Νηΐς, ίδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ναΐς.

Νηΐτης, ου (ὁ), = Νηΐδης, (ᾗ. ||. «Νηΐται πύλαι, » Διαχλ., μία τῶν ἑπτὰ πυλῶν ἐν Θήβαις, ἀπὸ τῆς Νηΐδος Νηΐδους.

Νηλείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Νηλέως.

Νηλεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ᾗ τῆς Τηρυῦς, θυγ. τοῦ Σαλμωνέως, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Κρηθέως, βασιλέως τῆς Θεσσαλ. ἀδελφὸς τοῦ Πελίου, πρὸς τὸν ὁποῖον διενεχθείς, ἔφυγεν εἰς Μεσσηνίαν, ὅπου ἔκτισε τὴν Πύλον, καὶ νυμφευθεὶς τὴν Χλωρίδα, θυγατέρα τοῦ Ἀμφίονος, ἐγέννησε δώδεκα υἱοὺς, τῶν ὁποίων μόνος ἐσώθη ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Ἡρακλ. ὁ Νέστωρ. 2) υἱὸς τοῦ Κόδρου, τελευταίου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Μέδοντος, ᾗ ἀποικήσας τὴν Μίλητον. 3) φιλόσοφος περιπατητικὸς, ἐκ Σκήψεως, υἱὸς τοῦ Κορίσκου ᾗ μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ Θεοφράστου, τῶν ὁποίων ἐκληρονόμησε καὶ τὴν βιβλιοθήκην. 4) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Εὐβ.

Νηληϊάδης, εω (ὁ), Π. ἀντὶ Νηλείδης.

Νηλήϊος, η, ον, Π. ὁ τοῦ ἡ ἐκ τοῦ Νηλέως.

Νηληΐς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ θυγάτηρ τοῦ Νηλέως.

Νηλία (ἡ), π. τῆς Θετταλομαγνησίας ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου.

Νηλὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.

Νημερτὴς, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Νηρεὶς, ίδος (ἡ), ἴδε Νηρηΐς.

Νηρεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, θεὸς τοῦ ὕδατος (νηροῦ), γεννήσας ἐκ τῆς Δωρίδος, θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ πεντήκοντα θυγατέρας, τὰς ἀπ' αὐτοῦ καλουμένας Νηρηίδας.

Νηρηΐνη (ἡ), Π. ἀντὶ -

Νηρηΐς, ἴων. ἀντὶ Νηρεὶς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. θυγ. τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, (ἄθεν πλθ.) Νηρηίδες, αἱ ἄλλως ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν Δωρίδες, πεντήκοντα τὸν ἀριθμὸν, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἀναφέρονται ἄλλως παρ' ἄλλοις, Νύμφαι τῆς Μεσογ. θαλάσσης, ἡ (ἐν γέν.) τῶν ὑδάτων (τῶν νηρῶν), αἱ παρ' ἡμῖν κοινῶς Νεράϊδες, σύντροφοι τῆς Ἀμφιτρίτης.

Νήρικος (ἡ), π. τῆς Λευκάδος κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου συνείχετο ἡ νῆσος αὕτη μὲ τὴν στερεάν, μετοικισθεῖσα ὕστερον ὑπὸ τῶν Κορινθίων εἰς τὴν Λευκάδα, (τὸ ἐθν. Νηρίκιος).

Νηρὶς, ίδος (ἡ), κώμη μεσόγειος τῆς Ἀργολ. ἡ Μεσογ.

Νήριτον (τὸ), β. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἰθάκης, (Ἀνωΐ), (τὸ τοπ. Νηρίτος).

Νήριτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πτερελάου, πολιστὴς τῆς Ἰθάκης.

Νησαία (ἡ), = Νισαία.

Νησαίη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Νησιώτης, ου (ὁ), ὁ ἀγαλματοποιὸς Κρίτιας ἢ Νῆσος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἴνησος.

Νησὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Νηφαλίων, ωνος (ὁ), = Νεφαλίων.

Νῆφος (ὁ), = Νίφος

Νιβρος (ὁ), β. τῆς Ἀρμεν.

Νίγειρ, ειρος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρχ. ὁ παρ' Ἡροδότῳ Μέγας ποταμὸς, ῥέων διὰ τῆς Νιγρητίας.

Νίγρητες καὶ Νιγρῖται (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀφρ., κατοικοῦν περὶ τὸν Νίγειρα ποταμόν.

Νιγρῖνος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Λουκιανὸς ζωγραφίζει φιλόσοφόν τινα.

Νίγρος (ὁ), ἀρχιστράτηγος τῶν Ῥωμ. ἐπὶ Κομμόδου, φίλος τοῦ μετὰ ταῦτα αὐτοκρατορήσαντος Σεπτιμίου, κατὰ τοῦ ὁποίου κηρυχθεὶς ἔπειτα, κατεπολεμήθη καὶ κατεκόπη φεύγων.

*Νικαγόρα (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἐχετίμου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀγασικλέους, ἐκ Σικυῶνος· ἱέρεια ἴσως τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

*Νικαγόρας, ου (ὁ), Μεσσήνιός τις παρὰ Πλθ. καὶ Πλουτ. 2) γραμματικὸς καὶ

Σοφιστὴς περ' Ἀθην., Συϊδ. ἢ Φλεγρ.

Νίκαια (ἡ), Νύμφη τις, θυγ. τοῦ Σαγγαρίου.

2) θυγ. τοῦ Ἀντιπάτρου ἢ γυνὴ τοῦ Λυσιμάχου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθη ἡ

3) (γεωγρ.) π. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τῆς Ἀσκανίας λίμνης, ἡ πρότερον Ἀντιγόνεια ἀπὸ τοῦ πρώτου κτίστορος αὐτῆς Ἀντιγόνου, (Ἰσνίκ). 4) φρούρ. τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν, εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Οἴτης παρὰ τὰς Θερμοπύλας. 5) π. τῆς Δυρραχίου ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῶν Μασσαλιωτῶν, (Nizza). 6) π. τῆς Ἰνδ. ἐπὶ τοῦ Ὑδάσπου, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., εἰς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τοῦ Πώρου νίκης του, (ὁπολ. Νικαιεὺς καὶ Νικαεύς).

*Νικαίνετος (ὁ), Ἐπιγραμματοποιός τις ἐξ Ἀδήρων (Ἀθήν. ΙΕ', 673 καὶ ΙΒ', 590).

Νικάνδρα (ἡ), Ἱέρεια τις τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου παρ' Ἡροδότῳ.

Νικανδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Χαριλάου, βασιλέως τῆς Σπάρτης. 2) Λάκων τις παρὰ Ξενοφῶντι (Ἀναβ. Ε'. ά, 15). 3) γραμματικός τις ἐκ Θειατείρων, ἢ 4) ἄλλος ἢ (ᾗ) ὁ αὐτὸς ἐκ Καλχηδόνος.

5) Ἠλεῖός τις Ὀλυμπιονίκης. 6) ὁ περίφημος ἰατρὸς, γραμματικὸς ἢ ποιητὴς ἐκ Κολοφῶνος, υἱὸς τοῦ Ξενοφάνους, ἀκμάσας περὶ τὰ 130 πρὸ Χ., τοῦ ὁποίου σώζονται δύο ἐπικὰ ποιήματα, ἐπιγραφόμενα Θηριακὰ καὶ Ἀλεξιφάρμακα.

Νικάνωρ, ορος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Σαόνων, (Θκδ. Β', 80). 2) υἱὸς τοῦ Παρμενίωνος, στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἀποθανὼν ἐν τῇ Βακτριανῇ. 3) Σταγειρείτης, στρατηγός, ἴσως ὁ αὐτὸς καὶ ἀδελφὸς, τοῦ Κασσάνδρου, διορισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, μετὰ θάνατον τοῦ Ἀντιπάτρου, ἔπαρχος Πειραιῶς καὶ Μουνυχίας, ὕστερον δὲ κατασταθεὶς ὕποπτος ἢ φονευθεὶς, διορισθέντος Δημητρίου τοῦ Φαληρέως. 4) γραμματικὸς Ἀλεξανδρεύς, υἱὸς τοῦ Ἑρμαίου, γράψας περὶ ζῳγιῆς.

Νικαρέτη (ἡ), ὄνομα διαφόρων γυναικῶν.

Νίκαρχος (ὁ), συκοφάντης ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Ἀριζαφάνει. 2) Ἀρκὰς τις παρὰ Ξενοφῶντι.

[Νικασίπολις, ιδος (ἡ), μία τῶν γυναικῶν Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου, μήτηρ τῆς Θεσσαλονίκης, γυναικὸς τοῦ Κασσάνδρου.

Νίκασος (ὁ), Μεγαρεύς τις παρὰ Θκδ.

*Νικάσυλος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ Ῥόδου παρὰ Παυσ. (ΣΤ', ιδ').

*Νικατήριον (τὸ), β. τῆς Ἀσσυρ. παρὰ τὰ Ἀρβήλα.

Νικάτωρ (Δ. ἀντὶ Νικήτωρ), ορος (ὁ), ὁ βασιλεὺς Σέλευκος.

Νίκη (ἡ), θεότης συμβολικὴ, θυγ. τῆς Στυγὸς καὶ τοῦ Πάλλαντος, συμπάρεδρος τοῦ Διὸς, εἰκονιζομένη ὑπὸ τὴν μορφὴν νεάνιδος πτερωτῆς, κρατούσης σέφανον δάφνης ἢ κλάδον φοίνικος. 2) μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Νικόδρομον.

Νικήρατος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθην. Νικίου. 2) υἱὸς τοῦ Νικίου, ὁ ὀκληθεὶς Ἀγαπητὸς, πλούσιος, καθὼς ἢ λη τις ἡ οἰκογένεια, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν 30 τυράννων. 3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ 4. ἔτος τῆς 112 Ὀλυμπ., ὁ παρ' ἄλλοις Ἀνίκητος.

Νικήτης (ἀφορ. ἀντὶ) Νικήτας (ὁ), ἰατρός τις παρ' Ἀμμ.

Νικηφόριον (τὸ), π. καὶ φρούρ. τῆς Μεσοποτ. ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, ἢ ὕστερον Λεοντόπολις, ὅπου καὶ ναὸς καὶ μαντεῖον περίφημον τοῦ Διὸς Νικηφορείου.

Νικιάδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Θκδ.

Νικίας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Νικηράτου, εἷς τῶν πλουσιωτέρων Ἀθηναίων, τιμώμενος ὑπὸ τοῦ δήμου διὰ τὴν θεοσέβειαν ἢ ἐλευθεριότητά τε, καὶ κατορθώτης, μετὰ θάνατον τοῦ Κλέωνος, τὴν, ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν, Νικίειον εἰρήνην, τὴν ὁποίαν ἐματαίωσε μετ' οὐ πολὺ ἡ φιλοδοξία τοῦ Ἀλκιβιάδου, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ τοῦ Δαμάχου ἐκλεχθεὶς στρατηγὸς εἰς Σικελίαν, ἠναγκάσθη, ἀποτυχούσης, μετὰ πολλοὺς κινδύνους ἢ ἀγῶνας, τῆς ἐκστρατείας ἐκείνης, νὰ παραδοθῇ, νοσεῶν ἤδη, μὲ τὸ ἐπιλοιπον τοῦ στρατοῦ εἰς τοὺς Συρακουσίους, ὑπὸ τῶν ὁποίων καὶ ἐφονεύθη ἀπανθρώπως. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 121 Ὀλυμπ.

3) περίφημος ζωγράφος ἐξ Ἀθηνῶν, υἱὸς τοῦ Νικομήδους, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 4) ἰατρός τις ἐκ Μιλήτου, φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου.

Νικίππη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀντίμαχον.

2) θυγ. τοῦ Πέλοπος καὶ γυνὴ τοῦ Σθενέλα, μήτηρ τοῦ Εὐρυσθέως, ἡ παρ' ἄλλοις Ἀρχίππη καὶ Λευκίππη. 3) ἱέρεια τις ἐν Θεσσαλίᾳ.

Νικιππος (ὁ), τύραννός τις τῆς νήσου Κῶ.

2) μαθητής τις τοῦ Θεοφράστου.

*Νικοβούλη (ἡ), γυνή τις, ὑπὸ τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα συνεγράφη τὰ ψευδωνύμως.

Νικόδαμος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Νικόδημος, γλύπτης τις ἐκ Μαινάλου.

Νικόδημος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 74 Ὀλυμπ.

Νικοδίκη (ἡ), γυνή τις Ἀθην. παρ' Ἀρχφ.

Νικόδρομος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Νίκης. 2) Αἰγινήτης τις, συνεννοηθεὶς μετὰ τῶν Ἀθηναίων περὶ προδοσίας τῆς πατρίδος του, καὶ καταφυγὼν εἰς Σούνιον, ἀποτυχούσης τῆς πράξεως. 3) κιθαρῳδός τις παρὰ Ἀρτ.

Νικόξενος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 116 Ὀλυμπ. 2) Μαντινεύς τις, εὐδοκιμήσας χρόνον πολὺν ὡς πύκτης, καὶ περὶ τὸ 400 πρὸ Χ., προβεβηκὼς ἤδη, καταταθεὶς νομοθέτης τῆς πατρίδος τε, λαβὼν τὴν νομοθεσίαν αὐτοῦ παρὰ Διαγόρου τοῦ Μηλίου.

Νικοθόη (ἡ), μία τῶν Ἁρπυιῶν.

Νικοκλῆς, έους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 119 Ὀλυμπ. 2) τύραννός τις ἐν Κύπρῳ ἐπὶ Ἀρταξέρξῃ τοῦ Ὤχου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψεν ὁ Ἰσοκράτης τὸν σωζόμενον αὐτοῦ λόγον περὶ Βασιλείας. 3) Δακεδαιμόνιός τις γράψας περὶ τῶν ἐθίμων τῆς πατρίδος του.

4) Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ἀκριῶν. 5) τύραννός τις ἐν Σικυῶνι.

Νικοκράτης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις, τὸ δ'. ἔτος τῆς 111 Ὀλυμπ., ὁ παρ' ἄλλοις Νικόστρατος.

Νικοκρέων, οντος (ὁ), βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος, ὁ κοπανίσας τὸν φιλόσοφον Ἀνάξαρχον.

Νικολάδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Νικολάου, Πυθονίκης τις ἐκ Κορίνθου.

Νικολαΐδας, α (ὁ), Ταραντῖνός τις παρὰ Πλουτάρχ.

Νικόλαος καὶ Ἰων. Νικόλεως καὶ Δωρ. Νικόλας (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Σπαρτιάτου Βασίλιδος, ἴδε τοῦτο τὸ ὄνομα. 2) υἱὸς τοῦ Βασίλιδος, συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἐν ᾧ ἐστέλλετο πρέσβυς ἐκ μέρους τῶν Σπαρτιατῶν εἰς τὴν Περσίαν μετὰ τοῦ Ἀνηρίστου, καὶ φονευθείς.

Νικόλοχος (ὁ), Ναύαρχός τις τῶν Σπαρτιατῶν παρὰ Ξενοφῶντι.

Νικομαχίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Νικόμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μαχάονος ἢ τῆς Ἀντικλείας, θυγατρὸς τοῦ Διοκλέους, ἔνδοξος ἰατρὸς, βασιλεύσας τῶν ἐν Θετταλίᾳ Φερῶν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τε. 2) Ἀθηναῖός τις παρὰ Πινδάρῳ. 3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 104 Ὀλυμπ.

4) Φωκεύς τις παρὰ Θκδ. 5) γραφεύς τις τοῦ δημοσίου ἐν Ἀθήναις. 6) ἀρχαῖός τις περίφημος ζωγράφος, ἴσως ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Νικόστρατον. 7) μαθηματικός τις καὶ φιλόσοφος ἐκ Γεράσων τῆς Παλαιστίνης τοῦ ὁποίου σώζονται Ἀριθμητικὴ καὶ Ἁρμονικὴ ἐγχειρίδια.

Νικομήδεια (ἡ), π. πρωτεύουσα πόλις τῆς Βιθυν., εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου ἐπὶ τῆς Προποντίδος, κτίσμα Νικομήδους τοῦ Δ', (ἰσμίτ), ὁ πολ. Νικομηδεύς).

Νικομήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Κλεομβρότου, βασιλέως τῆς Σπάρτης. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀριστομένους. 3) ὁ Δ', βασιλεὺς τῆς Βιθυν., ὁ κτίσας περὶ τὴν 120 Ὀλυμπ. τὴν πόλιν Νικομήδειαν. 4) ὁ Β', ὁ ἐπονομασθεὶς Ἐπιφανὴς, υἱὸς τοῦ Προυσίου, βασιλεὺς τῆς Βιθυν., ἀναφερεὶς ἐν Ῥώμῃ, ὅς τις, βουλόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀττάλου, βασιλέως τῆς Περγάμου, ἐξεθρόνισε ἢ, καθὼς λέγουσιν, ἐφόνευσε τὸν πατέρα του, καταφυγόντα εἰς τὸν Νικομηδείᾳ ναὸν τοῦ Διός. 5) ὁ Γ', ὁ ἐπικληθεὶς Φιλοπάτωρ, υἱὸς νόθος τοῦ προτέρου, βασιλεύσας τῇ συνεργείᾳ τῶν Ῥωμ. τῆς Βιθυνίας, τὴν ὁποίαν ἀφῆκεν εἰς αὐτοὺς κληρονομίαν μετὰ θάνατόν τε.

Νικονίδας, α (ὁ), ἴδε ἀρθρ. Νικωνίδας.

Νικόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Ἠπείρου ἢ Ἀκαρν. ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐν Ἀκτίῳ νίκης αὐτοῦ κατὰ τοῦ Ἀντωνίου, (Πρέβεζα).

2) π. τῆς Ἀρμεν., κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μ. Πομπηΐου, εἰς μνήμην τῆς κατὰ τοῦ Μιθριδάτου νίκης του. 3) π. μεσόγειος τῆς Κιλικ. παρὰ τὴν Ἴσσον. 4) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ἀλεξανδρείας, αὐξηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου. 5) π. τῆς Μοισίας, ἢ ἀπὸ τοῦ Ἴστρου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τραϊανοῦ εἰς μνήμην τῆς κατὰ τῶν Δακῶν νίκης τε, (Νικύπολις). 6) π. τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Νέστου, ἢ ὕστερον Χρυσόπολις, (ὁ πολ. Νικοπολίτης).

Νικοστράτη (ἡ), μήτηρ τοῦ Εὐάνδρου.
2) Πυθαγορεία τις παρ' Ἰαμβλ. 3) ἑταίρα τις τῶν ἐν Ἀθήναις.
Νικοστρατίς, ίδος (ἡ), ἑταίρα τις τῶν ἐν Ἀθήναις.
Νικόστρατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μενελάου καὶ τῆς Ἑλένης ἢ δούλης τινὰς Πιερίδος.
2) υἱὸς τοῦ Διτρέφους, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. 3) Ἀθηναῖός τις, ὁ ἐπικαλούμενος Καλὸς, παρὰ Ξενοφῶντι. 4) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 111 Ὀλυμπ. καὶ τὸ β'. τῆς 121. 5) υἱὸς τοῦ Θεσσαλτίδου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Θεοδότου, μαθητὴς τοῦ Σωκρ. 6) εἷς τῶν περιτρήτων ἀρχαίων ζωγράφων, σύγχρονος τοῦ Ζεύξιδος, παρβλ. Νικόφανος. 7) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. 8) Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ Κιλικίας.
Νικοτέλεια (ἡ), ἡμήτηρ τοῦ Ἀριστομένους.
Νικοτέλης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 97 Ὀλυμπ. 2) Κορινθιός τις διαβόητος ἐπὶ οἰνοποσίᾳ.
Νικοφάνης, ους (ὁ), Ἀρκάς τις ἐκ Μεγαλοπόλεως παρὰ Πλύβ.
Νικόφημος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 104 Ὀλυμπ.
*Νικόρρων, ονος (ὁ), ἔτως ἀντὶ
*Νικορῶν, ῶντος (ὁ), ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. 2) ἐποποιὸς τις γράψας Δηλιάδα.
Νίκυλλα (ἡ), ὄνομα γυναικὸς ἐν τῇ Ἀνθολογ.
Νικὼ, οῦς (ἡ), διαβόητός τις ἑταίρα ἐν Ἀθήναις, Σαμία, ἡ ἐπικληθεῖσα Ἀξί.
Νικὼν, ωνος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 100 Ὀλυμπ. 2) Θηβαῖός τις παρὰ Θεόδ.
Νικωνία (ἡ) καὶ Νικώνιον (τὸ), π. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ. ἐπὶ τοῦ Τύρα ποταμοῦ πλησίον τοῦ Εὐξ. Πόντου.
Νικωνίδας, α (ὁ), Θεσσαλὸς τις ἐκ Λαρίσσης παρὰ Θεόδ.
Νινευή (ἡ), ἴδε Νῖνος (ἡ).
*Νινία (ἡ), π. τῆς Δαλματ.
Νῖνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βήλου, πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων (2200—2100 π. Χ.), ἀνὴρ τῆς Σεμιράμιδος καὶ πατὴρ τοῦ Νινύου, κτίστωρ τῆς Νίνου.
Νῖνος (ἡ), π. τῆς Ἀσσυρ. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λύκου εἰς τὸν Τίγρητ, καθέδρα τῶν παλαιῶν βασιλέων τῆς Ἀσσυρ. καὶ Βαβυλων., κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νίνου καὶ καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Κυαξάρους, βασιλέως τῶν Μήδων. 2, ἄλλη πόλις τῆς Βαβυλων., μεταγενεστέρα, ἡ συνήθως Νινόη, (ὁ πολλ. Νίνιος).
Νινύας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Νίνου καὶ τῆς Σεμιράμιδος, τὴν ὁποίαν διεδέχθη εἰς τὸ βασίλειον τῶν Ἀσσυρίων.
Νιόβη (ἡ), θυγ. τοῦ Ταντάλου καὶ τῆς Δῖας, γυνὴ τοῦ Ἀμφίονος, βασιλέως τῶν Θηβῶν, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησεν ἓξ υἱοὺς καὶ ἓξ θυγατέρας· καυχηθεῖσα δὲ ὅτι ἦτον εὐτεκνοτέρα τῆς Λητοῦς, παρώργισεν ἐπὶ ἑαυτοῦ τὴν θεὰν ταύτην, ὥστε δι' ἐπιταγῆς της ἐτοξεύθησαν ὅλα της τὰ τέκνα ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, αὐτὴ δὲ ὑπὸ τῆς θλίψεώς της μετεμορφώθη εἰς βράχον. 2) θυγ. τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς Λαοδίκης, ἐξ ἧς (πρώτης γυναικὸς θνητῆς) ἐγέννησεν ὁ Ζεὺς τὸν Ἄργον καὶ τὸν Πελασγόν.
Νιρεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Χάροπος ἢ τῆς Ἀγλαΐας ἐκ τῆς νήσου Σύμης, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ὁ ὡραιότερος τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων.
Νῖσα (ἡ), π. τῆς Βακτ., ἀνύπαρκτος, κατὰ τὸν Στρβ., ἴθεν, κατά τινας, = Νῦσα.
Νίσαια (ἡ), π. τῆς Μεγαρίδος ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, λιμὴν τῶν Μεγάρων, συνεχόμενος μετ' αὐτῶν πρότερον διὰ τείχους, (τὰ ἐθν. Νισαῖος).
Νισαία (ἡ), χώρα τῆς Μαργιανῆς μὲ πόλιν ὁμώνυμον ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ὄξου.
Νισαῖον πεδίον (τὸ), πεδιὰς εὔφορος τῆς Ῥαγιανῆς ἐν τῇ Μηδίᾳ παρὰ τὰς Κασπίας πύλας, περίφημος διὰ τὰς ἀρίστας αὐτῆς ἵππους, τὰς καλουμένας Νισαίας.
Νισαῖος (ὁ), τύραννός τις διαβόητος ἐπὶ οἰνοποσίᾳ.
Νισιβὶς, εως (ἡ), π. πρωτ. τῆς Μυγδονίας ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, ἡ ἄλλως Ἀντιόχεια ἐν Μυγδονίᾳ, (Νισβὶν), (ὁ πολλ. Νισιβηνός).
Νῖσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πανδίονος Β', βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, βασιλεὺς τῶν Μεγάρων, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ Σκύλλα, ἐρασθεῖσα τοῦ Μίνωος, ὅτε οὗτος ἐπολιόρκει τὰ Μέγαρα, ἔκοψε τὰς πορφυρᾶς τρίχας, τὰς ὁποίας ἐν ὕπνῳ διετήρει ὁ πατήρ της εἰς τὴν κόμην του, ἐμέλλεν εἶναι, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν Μοιρῶν, ἀνίκητος, ἢ οὕτω παρέδωκεν αὐτὸν καὶ τὴν πατρίδα της εἰς τοὺς ἐχθρούς, διὰ τὸ ὁποῖον ἀποτραφεῖς αὐτὴν ὁ Μίνως, τὴν ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν, ἴθεν ‖. ● Νῖσα πόλις, ● Εὐρ., τὰ Μέγαρα, καὶ ‖. ● Νίσου λόφος, ● Πένδ., ὁ λόφος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ᾠκοδόμηται ἡ πόλις αὕτη. 2) Δαυλίχιός τις παρ' Ὁμήρῳ (Ἰλ. Σ. 127).
Νῖσσα (ἡ), = Νῦσα.
Νίσυρος (ἡ), νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Σποράδων, πλησίον τῆς Κῶ. 2) π. ἐπὶ τῆς νήσου Καρπάθου, (τὸ τοπ. Νισύριος).
Νιτήτις, εως (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀπρίου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου.
Νιτιόβριγες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀκκίτ. Γαλλ.
Νιτρία (ἡ) καὶ Νιτρίαι (αἱ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου πρὸς μεσημβρ. τῆς Μαρεώτιδος λίμνης, πρωτεύουσα τοῦ Νιτριώτου νομοῦ.
Νίτωκρις, ιος (ἡ), γυνὴ τοῦ Ναβουχοδονόσορος ἢ τοῦ Ἐβιλμαροδάχου, βασιλέως τῶν Βαβυλωνίων. 2) βασίλισσά τις τῆς Αἰγύπτου, φονεύσασα μὲ δόλον πολλοὺς τῶν Αἰγυπτίων, εἰς ἐκδίκησιν τοῦ βασανισθέντος ὑπ' αὐτῶν ἀδελφοῦ ἢ προκατόχου της.
Νιφάτης, ου (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Ἀρρ. 2, (γεωγρφ.) β. τῆς Ἀρμεν., μέρος τοῦ Ταύρου, ἐκτεινόμενον πέραν τοῦ Τίγριδος ἄχρι τῆς Μηδίας.
Νίψα (ἡ), π. τῆς Θράκης, ἴθεν
Νιψαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν ἄνωθεν τῆς Μεσημβρίας.
Νόαρος (ὁ), κατ. τῆς χώρας τῶν Νωρικῶν ἐν Γερμανίᾳ, ἑνούμενος μὲ τὸν Σίδον.
Νοήμων, ονος (ὁ), Λύκιός τις ἐκ τῶν ἐπικούρων τοῦ Πριάμου. 2) υἱὸς τοῦ Φρονίμου ἐξ Ἰθάκης. 3) θαυματοποιός τις παρ' Ἀθην.
Νόης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης χυν. εἰς τὸν Ἴστρον.
Νόθιον, ωνος (ὁ), Ἐρετριεύς τις, πατὴρ τοῦ Δεαχίνου.
*Νοίγα (ἡ), π. τῆς Ἀσυρίας ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ.
Νομάδες (οἱ), ἐν γέν., ὅλοι οἱ λαοὶ, ὅσοι, διάγοντες βίον ποιμενικὸν, περιπλανῶνται μὲ τὰ ποίμνιά των εἰς τὰ ὑπαίθρα, χωρὶς νὰ ἔχωσι μόνιμον πόλιν, (ἰδίως δὲ 2) (παρὰ τοῖς μεταγενεστ.) οἱ κάτοικοι τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ, (ὅθεν
Νομαδικὴ (ἡ), ἐνν. χώρα, ἡ Νουμιδία.
Νομαία (ἡ), ποιμενὶς τις παρὰ Θεόκρ.
Νομαντία (ἡ), π. τῆς Ταῤῥάκων. Ἱσπαν., (ὁ πολλ. Νομαντῖνος).
Νομὰς, άδος (ὁ), ἴδε Νομάδες.
Νομᾶς, ᾶ (ὁ), = Νουμᾶς.
*Νομήτωρ, ορος (ὁ), = Νουμήτωρ.
Νόμιος, α, ον. Ὁ τῆς νομῆς, ποιμενικὸς, (ὕθ. 2) ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλων, ὡς ποιμένιος ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ καὶ 3) ὁ Ἑρμῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ. ‖. (πυριωνυμ.) Νομία, Νύμφη τις ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἀφ' ἧς ὠνομάσθησαν τὰ Νόμια ὄρη, βλ. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακων.
Νομίων, ωνος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀμφιμάχου, ἡγεμόνος τῶν ἐπικούρων τοῦ Πριάμου Καρῶν.
Νόννος (ὁ), Αἰγύπτιος ἐκ Πανοπόλεως, ποιητὴς, γράψας Διονυσιακά.
Νοσσὶς, ίδος (ἡ), ποιήτρια τις ἐκ Δοκρῶν, ἀκμάσασα περὶ τὰ 300 πρὸ Χ.
Νότιον (τὸ), π. παραθαλ. καὶ ἀκρωτ. τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὑπερκείμενον τῆς Κολοφῶνος.
Νοῦβαι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀφρ., διαιρούμενος εἰς τοὺς πρὸς ἑσπέρας τῆς Μερόης καὶ τοὺς πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Νείλου πλησίον τοῦ Ἀραβίου κόλπου.
Νούβιον (τὸ), π. τῆς Ἠλιδος.
Νοκερία (ἡ), π. τῆς Καμπαν. ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. 2) π. τῆς Οὐμβρικῆς, (Nucera).
Νομᾶς, α (ὁ), Πομπίλιος, ὁ δεύτερος βασιλεὺς τῆς Ῥώμης, Σαβῖνος τὴν πατρίδα, βασιλεύσας εἰρηνικῶς 43 ἔτη ἢ πλουτίσας τὴν ἀρτιαύστατον πολιτείαν τῶν Ῥωμαίων μὲ σοφὴν νομοθεσίαν.
*Νουμήνιος (ὁ), συγγραφεύς τις ἐξ Ἡρακλείας.
Νουμήτωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πρόκα, βασιλέως τῆς Ἄλβης, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμυλίου, ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ ὁποίου Σιλβίας ἐγεννήθησαν ὁ Ἄρης τὸν Ῥωμύλον
Νουμιδία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀφρ. μεταξὺ Καρχηδονικῆς καὶ Μαυριτανίας παρὰ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν.
Νοῦς, Νοῦ (ὁ), κατ. τῆς Ἀρκαδ., χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.
*Νουτρία (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ.
Νυκτεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑριέως ἢ τοῦ Χθονίου, ἀδελφὸς τοῦ Δύκου καὶ πατὴρ τῆς Ἀντιόπης, βασιλεύσας τῶν Θηβῶν ὡς ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου Λαβδάκου. 2) ὁ πατὴρ τῆς Καλλιστοῦς.
Νυκτηΐς, ίδος (ἡ), πατρων. ἡ θυγάτηρ

τοῦ Νυκτέως, ἡ Ἀντιόπη. 2) (κυριωνυμ.) γυνὴ τοῦ Πολυδώρου καὶ μήτηρ τοῦ Λεβδάκου.

Νύκτιμος (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Λυκάονος, ὁ μόνος διασωθεὶς ἐκ τῶν πεντήκοντα ἀδελφῶν του, τοὺς ὁποίους ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεύς.

Νύμβειον (τὸ), λίμνη τις ἐν Λακωνίᾳ.

Νυμφαία (ἡ), ἡ νῆσος τῆς Καλυψοῦς.

Νύμφαιον (τὸ), χωρ. Ἱερὸν τῶν Νυμφῶν, ὁθεν 2) π. καὶ λιμὴν τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου πλησίον τοῦ Παντικαπαίου. 3) χωρ. τῆς Μακεδον. Ἰλλυρ. παρὰ τὴν Ἀπολλωνίαν, περίφημον διὰ τὰς ἀσφαλτώδεις πηγάς του. 4) ἀκρωτ. τῆς χερσονήσου Ἀκτῆς ἐν Μακεδονίᾳ. 5) σπήλαιόν τι τῆς Συρ. παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ὀρόντου ἐπὶ τοῦ Κασσίου ὄρους.

Νυμφαῖος (ὁ), μασκός τις ἐκ τῆς ἐν Κρήτῃ Κυδωνίας.

*Νυμφάς, άδος (ἡ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.

*Νυμφασία (ἡ), πηγή τις ἐν Ἀρκαδ.

*Νύμφις, ιδος (ὁ), συγγραφεύς τις ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας.

Νυμφόδωρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πύθου, ἐξ Ἀβδήρων, ἰσχύων παρὰ τῷ βασιλεῖ τῶν Θρᾳκῶν Σιτάλκῃ. 2) θαυματοποιός τις παρ' Ἀθην. (Δ', 19).

Νύξ, Νυκτός (ἡ), ὡς θεότης, θυγ. τοῦ Χάους, ἀδελφὴ τοῦ Ἐρέβους ἐξ ἧς Ἡμέρας, μήτηρ τοῦ Ὕπνου, τοῦ Θανάτου κλπ.

Νύσα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀριστέως, τροφὸς τοῦ Διονύσου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Ἰνδ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, τοῦ ἄλλως Μηροῦ, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διονύσου. 3) π. τῆς Αἰθιοπ., ὅπου ἀνετράφη ὁ Διόνυσος. 4) π. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὸν Ἑλικῶνα. 5) π. τῆς Εὐβ. 6) π. τῆς Καρ. 7) β. τῆς Θρᾴκης, τὸ ἄλλως Νυσήϊον. 8) β. τῆς Αἰγύπτου, περὶ τὴν Σεβεννύδα λίμνην. 9) β. τῆς Αἰθιοπ., ἤ ἄλλα ἄλλοῦ, καθὼς καὶ πόλεις ὁμώνυμοι, (τὰ τοπ. Νυσαιεύς καὶ Νυσαεύς καὶ Νυσαῖος).

Νυσαῖος καὶ Νυσήϊος, α, ον. Ὁ τῆς ἢ ἐκ τῆς Νύσης.

Νυσηΐς, ίδος (ἡ). ἰδιαίτ. θηλυκὸν τοῦ Νυσήϊος. || Νυσηΐδες Νύμφαι, αἱ ἀναθρέψασαι τὸν Διόνυσον.

Νῦσος (ὁ), ὁ τροφεὺς τοῦ Διονύσου, εἷς τῶν ἑπτὰ οὕτως ἐπεκτεύθη τὸ βασίλειον τῶν Θηβῶν, ἐκπρατεύσας εἰς Ἰταλίαν.

*Νύσσα (ἡ), ἀδελφὴ τοῦ Μιθριδάτου.

Νυχεία (ἡ), Νύμφη τις παρὰ Θκρτ. 2) πηγή τις ἐν τῷ Τάφῳ.

Νῶλα καὶ Νώλη (ἡ), π. τῆς Καμπαν. ἐν τῷ κάτω Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῶν Χαλκιδέων, (Nola), (ὁ πολ. Νωλανός).

Νωμεντον (τὸ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Lamentana), (ὁ πολ. Νωμεντανός).

Νώναρις, ιος (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀνκαίου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὸν Φενεὸν καὶ τὴν Στύγα, (ὁ πολ. Νωνακριεύς ἢ Νωνακριάτης).

Νῶρα (τὰ), π. μεσόγειος τῆς Σαρδινίας, (Nurri). 2) κώμη ὀχυρὰ τῆς Καππαδοκ., ἢ ὕστερον Νηρασσός, (ὁ πολ. Νωρασός).

Νῶραξ, ακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ, καὶ τῶν ἐν Σαρδινίᾳ Νώρων.

Νώρεια καὶ Νωρήεια (ἡ), ἡ μητρόπολις τῶν Νωρικῶν ἐν Γερμανίᾳ.

Νωρικοί (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν. μεταξὺ τοῦ Δουνάβεως καὶ τῶν Ἄλπεων, διαιρούμενον εἰς τοὺς Βοΐους ἢ Βαίους ἤ τοὺς Ταυρίσκους, καὶ κατοικοῦντες κατ' ἀρχὰς τὰ-

Νωρικόν (τὸ), χώρα μεγάλη τῆς μεσημβρ. Γερμαν., περιλαμβάνουσα ὅλην τὴν νῦν Αὐστρίαν, Στυρίαν, Καρινθίαν, μέρος τῆς Βαυαρίας, τὸ Τυρόλιον καὶ τὸ Σαλτσοβοῦργον.

Ξάνθη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων.

Ξάνθης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Μάρδων παρ' Αἰσχύλῳ.

Ξανθίας, ου (ὁ), δοῦλός τις παρ' Ἀριστοφ. 2) διδάσκαλος τῆς ἀθλητικῆς ἐν Ἀθήναις.

Ξανθικλῆς, έους (ὁ), εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου μυρίων Ἑλλήνων, ἐξ Ἀχαΐας.

Ξάνθιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἴρκαν.

Ξάνθιον πεδίον (τὸ), τὸ περὶ τὸν ποταμὸν τῆς Λυκίας Ξάνθον.

Ξανθίππη (ἡ), θυγ. τοῦ Δώρου, γυνὴ τοῦ Πλευρῶνος, καὶ μήτηρ τοῦ Ἀγήνορος καὶ Λεοφῶντος. 2) ἡ γυνὴ τοῦ Σωκρ. 3) θυγ. τοῦ Περιάνδρου.

Ξάνθιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μέλαντος, φανεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Τυδέως. 2) υἱὸς τοῦ Ἀρίφρονος ἢ πατὴρ τοῦ Περικλέους, κατηγορήσας τὸν Μιλτιάδην διὰ τὴν ἐν Πάρῳ ἀποτυχίαν του. 3) ὁ πρεσβύτερος τῶν υἱῶν τοῦ Περικλέους, ἀποθανὼν ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις λοιμοῦ. 4) Λακεδαιμόνιος, στρατηγήσας ἐνδόξως τῶν Καρχηδονίων ἐπὶ τοῦ πρώτου Διβυκοῦ πολέμου, καὶ αἰχμαλωτίσας τὸν στρατηγὸν τῶν Ῥωμαίων Ῥήγουλον.

Ξανθίς, ίδος (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Ὀμόλιπφον.

Ξάνθος (ὁ), εἷς τῶν Τρώων (Ἰλ. Ε, 152). 2) υἱὸς τοῦ Τριόπα, βασιλεὺς τῆς Τροιζῆνος, ἀποικήσας μὲ μέρος Πελασγῶν εἰς Λέσβον. 3) ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, φονευθεὶς δολίως ὑπὸ τοῦ Μελάνθα ἢ Ἀνδροκόμπα, βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν. 4) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτ. 5. Σάμιός τις, μετὰ τοῦ ὁποίου ἦλθεν ἡ περίφημος Ῥοδόπη εἰς τὴν Αἴγυπτ. 6) Ἕλλην ποιητής, προγενέστερος τοῦ Στησιχόρου. 7) ἱστοριογράφος ἐκ Λυδίας, συγγράψας Λυδιακά. 8) ἰατρός τις, υἱὸς τοῦ Φλιασίου Τίμωνος. 9) εἷς τῶν Ἵππων τοῦ Ἀχιλλ. ἢ 10) τοῦ Ἕκτορος. 11) (γεωγρφ.) κατ. τῆς Τρωάδος, ὁ κοινῶς Σκάμανδρος. 12) ποτ. τῆς Δυκ., ὁ πρότερον Σίρβης. 13) π. τῆς Δυκ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Σαρπηδόνος, (ὁ πολ. Ξάνθιος).

Ξανθώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Ξεναγόρης, ου (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ξεναγόρας.

Ξεναφόων, ωντος (ὁ), Π. ἀντὶ Ξενοφῶν.

Ξεναγόρας, ου (ὁ), Ῥόδιός τις, διαβόητον ἐπὶ οἰνοποσίᾳ.

*Ξεναίνετος (ὁ), ὁ παρὰ Διοδ. Ἐξαίνετος, ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 91 Ὀλυμπ.

Ξενάρης, ους (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, υἱὸς τοῦ Κνήθιος ἢ Κνίδιος, εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολεμ.

Ξενάρχης, ους (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀριστομένους ἐξ Αἰγίνης.

Ξέναρχος (ὁ), ποιητὴς κωμικὸς τῆς μεσαίας κωμῳδίας. 2) μιμογράφος τις, υἱὸς τοῦ Σώφρονος. 3) φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ Σελευκείας, διδάσκαλος τοῦ Στράβωνος.

Ξενέα (ἡ), ὄνομα παμμενίδος παρὰ Θκρτ.

Ξενοκλῆς, ους (ὁ), Κορίνθιος, ὁ ἀγυρίσας καὶ ἀπελευθερώσας ἔπειτα τὸν Διογένην. 2) ἕτερος, φιλόσοφος, ἐκ Καρθ. θε, ἀναφερόμενος συχνάκις ὑπὸ Σέξτου τοῦ Ἐμπειρικοῦ.

Ξενίας, ου (ὁ), Ἀρκὰς, εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου μυρίων Ἑλλήνων. 2) πλούσιός τις ἐξ Ὀλύνθου.

*Ξενίς, ίδος (ἡ), δούλη τις παρὰ Δραθ.

Ξενόδαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μενελάου ἢ τῆς Νύμφης Κνωσσίας. 2. Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ἀντικύρας, (Παυσ. Ι', 30). 3. λυρικός τις ποιητὴς ἐκ Κυθήρων.

Ξενοδίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Σιλέως, φονευθεῖσα μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., διότι ἐβίαζον τοὺς ξένους νὰ ἐργάζωνται εἰς τὰς ἀμπέλους των. 2) θυγ. τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης.

*Ξενόδικος (ὁ), Μεσσήνιός τις, νικήσας στάδιον περὶ τὴν 9 Ὀλυμπ.

Ξενοκλεια (ἡ), ἱέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἠνάγκασε νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὴν ἐρώτησίν του, ὅτε ἐφόνευσε τὸν Ἴφιτον.

Ξενοκλείδης, ου (ὁ), ναύαρχος τῶν Κορινθ. 2) ποιητής τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Δημοθ.

Ξενοκλῆς, έους (ὁ), στρατηγός τις τῶν Λακεδ. παρὰ Ξενοφῶντι (Ἑλλ. Γ', δ', 20). 2) ποιητὴς τραγικὸς ἐν Ἀθήναις, πατὴρ τοῦ Κρατίνου, νικήσας τὸν Εὐριπίδην κατὰ τὴν 91 Ὀλυμπ. 3) υἱὸς τοῦ Κρατίνου, ποιητὴς τραγικὸς καὶ οὗτος, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 4) υἱὸς τοῦ Σοφοκλ. 5) ῥήτωρ ἐξ Ἁδραμυττίου. 6) θεράπων τοῦ Μ. Ἀλεξ.

Ξενοκράτης, ους (ὁ), φιλόσοφος ἐκ Χαλκηδόνος, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος ἢ διδάσκαλος τοῦ Δημοσθ., διαδεχθεὶς τὸν Σπεύσιππον εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Ἀκαδημίαν, ὅπου ἐδίδαξεν 25 ἔτη, πεθανὼν εἰς ἡλικίαν 82 χρόνων. 2) ἀδελφὸς τοῦ Θήρωνος, τυράννου τῶν Ἀκραγαντίνων, νικήσας Πύθια. 3) ἰατρὸς Ἀφροδισιεύς, ἀκμάσας περὶ τὸ 60 πρὸ Χ. καὶ γράψας Θηριακά. 4) Βυζαντιεύς τις παρὰ Παυσ.

Ξενοκρίτη (ἡ), γυνή τις παρὰ Πλουτ.

Ξενόκριτος (ὁ), λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρῶν σύγχρονος τοῦ Στησιχόρου. 2) γλύπτης ἐκ Θηβῶν.

Ξενοφάνης, ους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ζωγρ.

γεῦ τῶν Ἀθην. Λαμάχου. 2) φιλόσοφος ἐκ Κολοφῶνος, διδάσκαλος τοῦ Παρμενίδου, ὁ συστήσας τὴν Ἐλεατικὴν σχολήν, καὶ ἀποθανὼν ἑκατονταέτης.

*Ξενεμάντης, ου (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Ξενοφαντίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.

Ξενόφαντος (ὁ), διθυραμβοποιός τις ἐν Ἀθήναις, πατὴρ τοῦ Ἱερωνύμου.

Ξενόφιλος (ὁ), φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἢ μουσικὸς ἐκ τῆς ἐν Θράκῃ Χαλκίδος, σύγχρονος Διονυσίου τοῦ νεωτέρου, ζήσας 105 ἔτη.

Ξενοφῶν, ῶνος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Φορμίωνος.

Ξενοφῶν, ῶντος (ὁ), Κορίνθιος, Ὀλυμπιονίκης, υἱὸς τοῦ Θεοσαλοῦ, ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 2) υἱὸς τοῦ Εὐριπίδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 3) ὁ περίφημος στρατηγός, φιλόσοφος ἢ ἱστοριογράφος, υἱὸς τοῦ Γρύλλου, γεννηθεὶς ἐν Ἀθήναις τῷ γ'. ἔτει τῆς 83 Ὀλυμπ., μαθητὴς τοῦ Σωκρ. Συναναλουθήσας μετὰ τῶν μυρίων Ἑλλήνων Κῦρον τὸν νεώτερον εἰς τὴν Περσίαν, εὐτύχησε διὰ τῆς φρονήσεώς του νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτοὺς εἰς τὰς πατρίδας των, διὸ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Λακεδ., οἵτινες παρεχώρησαν αὐτῷ μέγα μέρος τῶν ἐκ Φρυγίας λαφύρων, διὰ τῶν ὁποίων ἀγοράσας κτῆμά τι παρὰ τὴν ἐν Ἤλιδι Σκιλλοῦντα, ὅτε οἱ συμπολῖταί του τὸν ἐξώρισαν, ὡς Λακωνίζοντα, διήγαγεν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου του, ἀπομνημονεύσας μὲ χάριν καὶ ἀκρίβειαν ἀμίμητον καὶ μὲ φιλοσοφικὸν πνεῦμα ὅσα ἔπραξεν ἢ ἤκουσεν ἢ εἶδε, καὶ ἀποθανὼν ἐν Κορίνθῳ εἰς ἡλικίαν 93 ἐτῶν. Ἔσχε δὲ ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Φιλησίας δύο υἱοὺς, τὸν Γρύλλον καὶ Διόδωρον. 4) ὁ Ἐφέσιος, γράψας, ἄγνωστον πότε, τὰ κατ' Ἀνθίαν ἢ Ἀβροκόμην, μυθιστόρημα εἰς πέντε βιβλία.

Ξένυλλα (ἡ), γυνή τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Ξένων, ωνος (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Θηβαίων. 2) Ἕλλην ἱστοριογράφος, γράψας Ἰταλικὰ καὶ Κρητικά. 3) τύραννός τις ἐν Ἐρμιόνῃ.

*Ξερξηνή (ἡ), ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας.

Ξέρξης, ου (ὁ), υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, βασιλεὺς τῶν Περσῶν ἀπὸ τοῦ 485 -465 πρὸ Χ., ὁ στρατεύσας μὲ 1,800,600 στρατοῦ ἢ 1200 πλοῖα κατὰ τῆς Ἑλλάδος, φυγὼν δέ, μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ἧτταν τοῦ στόλου του, ἢ δοθεὶς ἑκουσίως εἰς παντὸς εἴδους ἡδυπαθείας, ἄχρις ὅτου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν δορυφόρων του Ἀρταβάνου. 2) υἱὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Α', βασιλεύσας μόνον 41 ἡμέρας τῷ 425 πρὸ Κ., καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Σογδιανοῦ.

*Ξιφηνὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου περὶ τὸν Ἅλυν.

Ξιφωνία (ἡ), π. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Ξιφωνάτης). Ἀπ' αὐτῆς πασονομάζεται τὸ παρὰ τὸν λιμένα τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων ἀκρωτήριον, (κατ.) Capo di S. Croce.

Ξόϊς, εως καὶ ιος (ἡ), π. τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Σεβεννητικοῦ στόματος τοῦ Νείλου, (Μεχαλὲτ-ἐλ-κεμπίρ), (ὁ πολ. Ξοΐτης).

Ξοῦθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἕλληνος ἢ τῆς Νύμφης Ὀρσηίδος, φυγὼν ἐκ τῆς Θεσσαλ. εἰς τὴν Ἀττικήν, καὶ συζευχθεὶς τὴν Κρέουσαν, θυγατέρα τοῦ Ἐρεχθέως, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἴωνα καὶ Ἀχαιόν. 2) τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις.

Ξυλόπολις, εως (ἡ), π. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Μυγδονίας.

Ξυνὶς (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ. πλησίον τῶν Ὑπάτων, ἀπὸ τῆς ὁποίας παρονομάζεται ἡ Ξυνιάς, λιμὴν τῆς Θεσσαλ.

Ξυπέτη (ἡ), χωρ. ἢ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ξυπέτιος, Ξυπετειών ἢ Ξυπετιών).

Ο.

Ὄα (ἡ), δημος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Παιονιδα φυλήν, (ὁ δημ. Ὀεὺς καὶ Ὄαθεν).

Ὄαξος (ἡ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Ὀάξιος).

Ὄαρος (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σκυθίας, χυν. εἰς τὴν Μαιῶτιν.

Ὄασις, εως καὶ ις (ἡ), = Ἄωσις (λέξις Αἰγυπτ.), μέρος κατάφυτον καὶ εὔφορον ἐν μέσῳ τῶν ἀμμωδῶν ἐρήμων τῆς Λιβύης, ὡς νῆσος ἐν μέσῳ πελάγους. Τρεῖς τοιαῦται Ὄάσεις ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ἐξ ὧν ἡ πρώτη καὶ μεγαλητέρα ἀπέχων 7 ἡμέρας τῶν Θηβῶν, ἡ δευτέρα ἔκειτο περὶ τὴν Μοιρεώδας λίμνην, ἢ ἡ τρίτη, ἡ μικροτέρα, εὑρίσκετο περὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Ἄμμωνος.

Ὀβολκῶν ἢ Ὀβουλκῶν, ωνος (ἡ), π. τῆς Βαιτ. Ἱσπαν., (Porcuna), (ὁ πολ. Ὀβολκωνίτης).

Ὀβριάρεως (ὁ), = Βριάρεως.

Ὄβριμος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου. 2) συγγραφεύς τις παρὰ Φωτίῳ.

Ὄβρις, ἴδος (ὀρθότ.) Ὀΐβις.

Ὄγκα ἢ Ὄγγα (ἡ), ἡ Ἀθηνᾶ παρὰ Βοιωτοῖς, εἴτε ἀπὸ λέξεως Φοινικικῆς, εἴτε ἀπό τινος κώμης ἐν Βοιωτίᾳ, ὅθεν καὶ Ὀγκαΐδες ἡ Ὀγκαῖαι Πύλαι τῶν Θηβῶν, φέρουσαι νοτιοανατολικῶς πρὸς τὰς Ἀθήνας, αἱ ἄλλως Ἰσμηνία πύλη.

Ὀγκεῖον ἢ Ὄγκιον (τὸ, κώμη τῆς Ἀρκαδ., ἀπὸ Ὄγκου τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ὄγκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ., ἡγεμὼν τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Ὀγκίου, μεταξὺ τῶν ἱπποφορβείων τοῦ ὁποίου κατέφυγε, μεταμορφωθεῖσα εἰς ἵππον ἡ Δήμητρα, ὅτε κατεδιώκετο ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ἢ αὐτὸν συνέλαβεν ἀπ' αὐτοῦ, μεταμορφωθέντος ὡσαύτως εἰς ἵππον, τὸν Ἀρίονα.

Ὄγμιος (ὁ), ὁ Ἡρακλῆς παρὰ τοῖς Γαλάταις.

*Ὀγρύλη (ἡ), πολίχν. τῆς Σαρδινίας, (ἴσως Ἀγρύλη).

Ὀγχησμός (ὁ), λιμὴν τῆς Θεσπρωτ. ἀντικρὺ τῆς Κερκύρας.

Ὄγχηστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τοῦ Βοιωτοῦ, κτίστωρ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ὀγχηστοῦ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγρίου, ὅστις, φονεύσας τὸν Οἰνέα, ἔφυγεν εἰς Πελοπόννησον.

Ὄγχηστὸς (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὄχθης τῆς Κωπαΐδος μέ ἕνα ἀρχαῖον ναὸν καὶ ἄλσος τοῦ Ποσειδ., (Μαζαράκι), (ὁ πολ. Ὀγχήστιος). 2) ποτ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Πελασγιώτιδος, πηγ. ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους καὶ χυν. εἰς τὴν Βοιβηΐδα λίμνην.

*Ὀδαίναθος (ὁ), ὄνομα Συριακόν.

Ὀδησσὸς (ἡ), π. τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντ., ἄποικος τῶν Μιλησίων, (ὁ πολ. Ὀδησσεὺς καὶ Ὀδησσείτης).

Ὀδίος (ὁ), ἡγεμὼν τῶν ἐν Θιθυνίᾳ Ἀλιζώνων, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμν. 2) Πυθαγόρειός τις ἐκ Καρχηδόνος.

*Ὀδισσόπολις, εως (ἡ), κώμη τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, (ὁ πολ. Ὀδισσοπολίτης).

Ὀδοϊδόκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀποδόντος, γεννήσας ἐκ τῆς Δαονόμης τὸν Ὀϊλέα καὶ Βαλλίαρον.

Ὀδομαντικὴ (ἡ), ἡ χώρα τῶν Ὀδομάντων.

Ὀδόμαντοι καὶ Ὀδόμαντες (οἱ), ἔθνος τῆς Θράκης ἢ Μακεδονίας, κατοικοῦν περὶ τὸ Πάγγαιον ὄρος, μεταξὺ Στρυμόνος καὶ Ἀξιοῦ.

Ὀδρύσαι (οἱ), ἔθνος ἰσχυρὸν τῆς Θράκης, κατοικοῦν περὶ τὸν Ἕβρον.

Ὀδρυσὶς, ίδος (ἡ), ἡ χώρα τῶν Ὀδρυσῶν, ἡ Θράκη. 2) ἡ κάτοικος τῆς Ὀδρυσίδος.

Ὀδύσσεια, ας (ἡ), π. τῆς Βαιτ. Ἱσπαν. κτίσμα τοῦ Ὀδυσσέως, (Lisvonna). 2) ἴδε καὶ

Ὀδυσσεὺς (Π. ἀντὶ) Ὀδυσσεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Λαέρτου καὶ τῆς Ἀντικλείας, ἀνὴρ τῆς Πηνελόπης ἢ πατὴρ τοῦ Τηλεμάχου, βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης, στρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν, καὶ συντελέσας διὰ τῆς μεγάλης του φρονήσεως πρὸς ἅλωσίν της, ἐπιστρέψας δὲ μετὰ εἴκοσιν ἔτη εἰς τὸ βασίλειόν του, καὶ ἐκδικηθεὶς τοὺς ἐπιβουλεύοντας αὐτὸν μνηστῆρας τῆς συζύγου τε, φονευθεὶς δὲ μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του Τηλεγόνου, τὸν ὁποῖον εἶχε γεννήσῃ ἐκ τῆς Κίρκης. Τὴν δεκαετῆ ταύτην περιπλάνησιν αὐτοῦ ἔχει ἀντικείμενον τὸ δεύτερον τῶν ποιημάτων τοῦ Ὁμήρου, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦτο ἐπιγράφεται Ὀδύσσεια.

Ὀζόλαι (οἱ), ἡ τρίτη μοῖρα τῶν Λοκρῶν (ἴδε τοῦτο τὸ ὄνομα), εἴτε διὰ τὴν δυσωδίαν τῶν θερμάτων, μὲ τὰ ὁποῖα συνήθως ἐνεδύοντο, εἴτε διὰ τὴν ἀποφορὰν λιμνης τινὸς κειμένης εἰς τὴν χώραν των, εἴτε διὰ τὴν εὐωδίαν τῶν ἀνθέων τὰ ὁποῖα τὸ πλεῖστον τοῦ ἔτους στολίζουσι τὴν χώραν των.

*Ὀζολίς, ίδος (ἡ), ἡ χώρα τῶν Ὀζολῶν.

Ὀῆ (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Ὀῆθεν).

Ὀθρηΐς, ΐδος (ἡ), Νύμφη τις, γεννήσασα ἐκ μὲν τοῦ Ἀπόλλ. τὸν Φάγρον, ἐκ δὲ τοῦ Διὸς τὸν Μελιτέα.

Ὀθρυάδης, ου (ὁ), Σπαρτιάτης, ὁ μόνος ἐπιζήσας ἐκ τῶν 300 συμπολιτῶν του, οἵτινες ἐξελέχθησαν ἵνα μονομαχήσωσι πρὸς ἰσαρίθμους Ἀργείους ὑπὲρ τῆς Θυ-

ρέας. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ἐκζητησάντων δύω ἐξ ἐκείνων, εἴτινες φρονοῦντες ἑαυτοὺς νικητὰς, ἔπεμψαν εἰς τὸ Ἄργος ἵνα ἀναγγείλωσι τὴν νίκην των, ὁ Ὀθρ., δαρέως πληγωμένος, ὤψωσε τρόπαιον καὶ ἐπέγραψε διὰ τοῦ αἵματός τα νικητὰς τοὺς συντρόφους του, ᾗ οὕτως ἡ θυρέα ἐκρίθη ἀντήκουσα εἰς τοὺς Λακεδ.

Ὀθρυονεύς, έως (ὁ), σύμμαχος τῶν Τρώων ἐκ Καβήσου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομένεως.

Ὄθρυς, υος (ἡ), β. τῆς Θεσσαλ., ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Πηλίου διὰ τῆς Φθιώτιδος ἄχρι τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου, (Γκούρα).

*Οἶα (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθηναίῳ. 2) (γεωγρφ.) νῆσος τῆς νήσου Θήρας.

Οἴαγρος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, γεννήσας ἐκ τῆς Μούσης Καλλιόπης τὸν Ὀρφέα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου καλοῦνται αἱ Μοῦσαι Οἰαγρίδες. 2) περίφημος ὑποκρ. τῆς τραγῳδιῶν, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους.

Οἰάνθεια ἢ Οἰάνθη (ἡ), π. παραθαλ. τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, ὁ πολ. Οἰανθεύς).

Οἴαξ, ακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ναυπλίου ἢ τῆς Κλυμένης, ἀδελφὸς τοῦ Παλαμήδου.

Οἰάξις, (δος (ἡ), ἴδε Ὄαξος.

Οἴβαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περιήρους ἢ μᾶλλον τοῦ Κυνόρτα, βασιλέως τῆς Σπάρτης, πατὴρ τοῦ Τυνδάρεω κτλ.

Οἰβάρης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Μεγαβύζου, ἀρχιστράτηγος τοῦ Δαρείου. 2) σατράπης τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Δασκυλίτιδος.

Οἰβώτας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰνέως ἐκ τῆς ἐν Ἀχαΐᾳ Κύμης, πρῶτος Ἀχαιὸς Ὀλυμπιονίκης κατὰ τὴν 6 Ὀλυμπ., ὅς τις, ἀποστερηθεὶς τιῦ βραβείου, κατηράσθη τοὺς συμπολίτας του οὐδέποτε πλέον νὰ νικήσωσιν Ὀλύμπια, μέχρις ὅτου κατὰ τὴν 80 Ὀλυμπ. ἀνέζησαν οὗτοι εἰς μνήμην αὐτοῦ ἀνδριάντα, ᾗ τότε ἐνίκησαν.

*Οἰδάνης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ. χυν. εἰς τὸν Γάγγην.

Οἰδίας, που (ὁ), Π. ἀντὶ

Οἰδίπους, ποδος (ὁ), ἡ αἰτ. Οἰδίπουν ἢ Οἰδίποδα, υἱὸς τοῦ Λαΐου, βασιλέως τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Ἰοκάστης. Καταμηνυθεὶς ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ εἰς τὸν πατέρα του, ὡς μέλλων νὰ πράξῃ τὰ φρικτότερα ἀνοσιουργήματα, παρεδόθη ὑπ' αὐτοῦ ἐπ' ὀλέθρῳ εἰς ἕνα τῶν ποιμένων του, ὅς τις, τρυπήσας αὐτὸν ἐκ τῶν ποδῶν, τὸν ἐκρέμασεν ἀπό τινος δένδρου ἐπὶ τοῦ Κιθαιρῶνος, ὅπου εὑρὼν αὐτὸν ἄλλος ποιμὴν τοῦ Πολύβου, βασιλέως τῆς Κορίνθου, ἔφερεν αὐτὸν πρὸς τὴν γυναῖκα τούτου Περίβοιαν, ἥτις τὸν ἀνέθρεψεν, ἐπονομάσασα αὐτὸν, διὰ τὰ οἰδήματα τῶν ποδῶν του, Οἰδίποδα, ὅς τις ἡλικιωθεὶς ἀπῆλθεν εἰς Δελφοὺς ἵνα πληροφορηθῇ περὶ τῆς καταγωγῆς του, καὶ καθ' ὁδὸν ἐφόνευσε, μὴ γνωρίσας, τὸν πατέρα του, καὶ ἐκεῖθεν φθάσας εἰς τὰς Θήβας, καὶ λύσας τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγός, ἐνυμφεύθη τὴν μητέρα του, ᾗ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς δύω υἱοὺς καὶ δύω θυγατέρας. Μαθὼν δὲ μετὰ ταῦτα παρὰ τοῦ Τειρεσίου τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεώς του, ἐπωρλώθη ἑκουσίως, καὶ, καταραθεὶς τοὺς υἱούς του, ἔφυγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου καὶ μετ' ὀλίγον ἀπέθανε. Τὰ συμβάντα του εἶναι, μετὰ τὰ τοῦ Ἀτρέως καὶ τῶν ἀπογόνων του, ἡ ἀθλιωτέρα τῆς ἀρχαίας τραγῳδίας ὕλη.

Οἴη (ἡ), = Ὀΐη, [ὅθεν Οἰάτις). 2) κώμη τῆς Αἰγίνης.

Οἰνεάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ ἐξαμενός.

Οἰκλεΐδας (Δ. ἀντὶ) Ὀϊκλείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Ὀϊκλέως.

Ὀϊκλῆς, έους καὶ Π. ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντιφάτου ἢ τοῦ Μαντέως, πατὴρ τοῦ Ἀμφιάρεω καὶ πάππος τοῦ Ἀλκμαίωνος, ὃς τις, στρατεύσας μετὰ τοῦ Ἡρακλ. κατὰ τῆς Τροίας, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Λαομέδοντος.

Ὀϊλεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Λεωδόκα, βασιλεὺς τῶν Δοκρῶν, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, πατὴρ Αἴαντος τοῦ μικροῦ. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθέντων Τρώων.

Ὀϊλιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Ὀϊλέως, Αἴας ὁ Λοκρός.

Οἴμη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.

Οἰνεάδαι (οἱ), π. τῆς Θεσσαλ. περὶ τὴν Οἴτην.

*Οἰνειάς, άδος (ἡ), ἡ περὶ τοὺς Οἰνεάδας χώρα.

Οἰνείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Οἰνέως, ὁ Τυδεὺς καὶ ὁ Μελέαγρος.

Οἰνεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πορθάονος ἢ τῆς Εὐρύπης, βασιλεὺς τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Καλυδῶνος, γεννήσας ἐκ μὲν τῆς Ἀλθαίας, θυγατρὸς τοῦ Θεστίου, τὸν Μελέαγρον κτλ., ἐκ δὲ τῆς Περιβοίας, τὸν Τυδέα. 2) υἱὸς τοῦ Πανδίονος, εἷς τῶν ἡρώων τῆς Ἀττικῆς, ἀφ' οὗ καὶ ἡ Οἰνηὶς φυλή. 3) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου.

Οἰνεών, ῶνος (ὁ), πολίχν. παραθαλ. τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν ἐπὶ τοῦ Κορινθ. κόλπου, ὁ πολ. Οἰνεωνεύς).

Οἰνιάδαι (οἱ), π. τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελῴου, ἢ πρότερον Ἐφυσίχη καὶ νῦν Ἀνατολικόν, [τὸ τοπ. Οἰνιάδαι).

*Οἰνάνδα (τά), π. τῶν Κιβύρων ἐν Δυκίᾳ, (ὁ πολ. Οἰνανδεύς).

*Οἰνόβιος (ὁ), Ἀθηναῖος, νικήσας ψήφισμα περὶ καθόδου τοῦ Θουκυδίδου.

Οἰνόη (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν τῆς Ἀρκαδίας, αἵτινες ἀνέθρεψαν τὸν Δία. 2) (γεωγρφ.) φρούρ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὰς Ἐλευθερὰς τῆς Βοιωτίας, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν. 3) ἑτέρα κώμη τῆς Ἀττ., ἀνήκουσα εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν. 4) φρούρ. τῆς Κορινθ. πρὸς τὸν Κορινθ. κόλπον ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Μεγαρίδος. 5) πολίχν. τῆς Ἀργολ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδ., ὅπου εἶχε ναόν, ἱστρυθέντα ὑπὸ τοῦ Προίτου, ἡ Ἄρτεμις Οἰνωάτις. 6) π. τῆς Ἤλιδος, ἡ καὶ Βαινόη (μὲ τὸ Γ). 7) π. τῆς νήσου Ἰκαρίας, (τὸ τοπ. Οἰνοαῖος).

Οἰνοίη (ἡ), Π. ἀντὶ Οἰνόη. 2) (ἰδιωνυμ.) ἡ νῆσος Σίκινος τὸ πρότερον. 3) Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Θόαντος.

Οἰνόμαος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως ἢ τῆς Στερόπης, γεννήσας ἐξ Ἐναρέτης τῆς Ἀκρισίου τὴν Ἱπποδάμειαν, τὴν ὁποίαν, ἐπειδὴ χρησμός τις εἶχεν εἰπεῖ ὅτι θὰ τὸν φονεύσῃ ὁ γαμβρός του, ὑπεσχέθη νὰ δώσῃ εἰς ὅποιον ἤθελε τὸν νικήσῃ εἰς τὴν ἁρματοδρομίαν, ἢ νὰ φονεύσῃ τοὺς ἀποτυγχάνοντας, καὶ ἐφόνευσε πολλοὺς μνηστῆρας, ἄχρις ὅτου ὁ Πέλοψ, δελεάσας τὸν ἡνίοχον αὐτοῦ Μυρτίλον, τὸν ἐνίκησε, πεσόντα ἐκ τοῦ ἅρματος αὐτοῦ καὶ φονευθέντα, καὶ ἔλαβε τὴν Ἱπποδάμειαν. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος φονευθέντων Ἑλλήνων εἰς Τρωάδι.

3) φιλόσοφος Κυνικὸς ἐκ Γαδάρων τῆς Συρίας, ἀκμάσας ἐπὶ Ἀδριανοῦ.

*Οἰνοπάρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Σῦρ.

Οἰνοπία (ἡ), ἀρχαίτερα ἡ Αἴγινα.

Οἰνοπίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Οἴνοπος, ὁ Ἕλενος, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων. 2) (κυριωνυμ.) μαθηματικός τις ἐκ Χίου, σύγχρονος τοῦ Ἀναξαγόρα.

Οἰνοπίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διόνυσου καὶ τῆς Ἀριάδνης, πατὴρ τῆς Μερόπης, βασιλεύσας τῆς Χίου, εἰς τὴν ὁποίαν, ἐφεῖσαν αὐτῷ δῶρον παρὰ τοῦ Ἡφαιστίωνος, εἰσήγαγε πρῶτος τὴν ἀμπελοφυτείαν ἢ οἰνοποιΐαν, τὴν ὁποίαν ἐδιδάχθη παρὰ τοῦ πατρός του.

Οἰνεύς, εῶντος (ὁ), ποτ. τῆς Λακων. χυν. εἰς τὸν Γοργύλιον. 2) πολίχν. τῆς Λακων. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, (ὁ πολ. Οἰνοῦντιος).

Οἰνοῦσσαι (αἱ), πέντε μικραὶ νῆσοι τοῦ Αἰγαίου, μεταξὺ Χίου καὶ Ἰωνίας. 3) τρεῖς νησίδες τοῦ Μεσογειακοῦ κόλπου, (τὸ τοπ. Οἰνουσσαῖαι, ἢ Οἰνούσιαι).

Οἰνόφυτα (τὰ), χωρ. τῆς Βοιωτ. περίφημον διὰ τὴν παρ' αὐτῷ νίκην τῶν Ἀθην. κατὰ τῶν Βοιωτῶν.

Οἰνοψ, οπος (ὁ), πατὴρ τοῦ Λειώθης, ἑνὸς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. 2) πατὴρ τοῦ ἥρωος τῶν Θηβῶν Ὑπερβίου.

Οἰνωάτις, ιδος (ἡ), ἐπίθετ. ἡ ἐν Οἰνόῃ τῆς Ἀργολίδος τιμωμένη Ἄρτεμις.

*Οἰνωνᾶς, ᾶ (ὁ), μῖμός τις ἢ γελωτοποιὸς ἐξ Ἰταλίας.

Οἰνώνη (ἡ), ἀρχαιότερα ἡ Αἴγινα. 2) Νύμφη τις τῆς Τριφύλης, θυγ. τοῦ ποταμίου θεοῦ Κεβρῆνος καὶ γυνὴ τοῦ Πάριδος, ἐκ τοῦ ὁποίου, πρὶν ἔτι ἁρπάσῃ τὴν Ἑλένην, ἐγέννησε τὸν Κορυθοντα· μὴ θελήσασα δὲ ὕστερον νὰ τὸν περιποιήσῃ, τληγωθέντα ὑπὸ τοῦ φαρμακεροῦ βέλους τοῦ Φιλοκτήτου, ἐκρεμάσθη ἰδιοχείρως, μεταμεληθεῖσα ἀφ' οὗ εἶδεν αὐτὸν νεκρόν.

Οἰνωτρία (ἡ), κατ' ἀρχὰς ἡ νοτιοδυτικὴ μόνον ἄκρα τῆς Ἰταλ., εἶτα ἀπὸ Οἰνώτρου τοῦ Ἀρκάδος, εἶτα διὰ τὸν ἄριστον αὐτῆς οἶνον, ὕστερον δὲ καὶ 2) ὅλη ἡ Ἰταλία.

*Οἰνωτρίδες (αἱ), δύο μικραὶ νῆσοι πρὸς δυσμὰς τῆς Ἰταλίας.

Οἰνωτροί (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Οἰνωτρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Οἰνωτρος (ὁ), ὁ νεώτερος τῶν υἱῶν τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας Λυκάονος, ἀποικίσας μετὰ τοῦ Πευκετίου, περὶ τὸ 1360 πρὸ Χ., εἰς τὰ μεσογειοδυτικὰ

παράλια τῆς Ἰταλίας, τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Οἰνωτρίαν.
Οἰόβαζος (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡρόδ.
Οἶκλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀνακρης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνόμασε τὴν ὑπ' αὐτοῦ κτισθεῖσαν πόλιν ἐν Βοιωτίᾳ.
Οἰόλυκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θήρα ἐκ Σπάρτης. 2) Θεσσαλός τις παρὰ Πλουτ.
Οἶον (τὸ), τὸ Δεκελεικόν, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν. 2) τὸ Θεραμενικόν, ἕτερος δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἐξ Οἴου). 3) κώμη τις ὀρεινὴ τῶν ἐπικτημενίων Δακρῶν.
Οἰόρπατα [ἀνδροκτόνοι], οὕτως ἐκαλοῦντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Σκύθαις οἱ Ἀμαζόνες.
Οἰστρέλλης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐκ τῆς Θεσπιάδος Ἡσυχίας.
Οἴτη (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, ἀποικία τῶν Θασίων, κειμένη μεταξὺ τῶν ποταμῶν Στρυμόνος καὶ Νέστου.
Οἴτα (ἡ), Δ. ἀντί-
Οἴτη (ἡ), σειρὰ βουνῶν τῆς Θεσσαλ., ἐκτεινομένη ἀπὸ τῶν Θερμοπυλῶν ἄχρι τοῦ Πίνδου, κἀκεῖθεν νοτιοδυτικῶς ἕως τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, (τὸ τοπ. Οἰταῖος).
Οἰτόλινος (ὁ), ᾄσμα διὰ τὸν θάνατον τοῦ Λίνου.
Οἰτόσυρος (ὁ), ὁ Ἀπόλλων παρὰ τοῖς Σκύθαις.
Οἴτυλος (ὁ), ἥρως τις ἀρχαῖος ἐξ Ἄργους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ 2) π. παραθαλ. τῆς Λακων., [Βαΐτούλο], (ὁ πολ. Οἰτύλιος, καὶ εἰς Ἐπιγρ. Βειτυλεύς).
Οἰχαλία (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, κατεῤῥιφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., πολεμοῦντος κατὰ τοῦ Εὔρυτα περὶ τῆς Ἰόλης. 2) κώμη τῆς Εὐβοίας παρὰ τὴν Ἐρέτριαν, συγχωνευθεῖσα μὲ τὴν πρωτέραν. 3) π. τῆς Μεσσην., ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδ., ἢ ὕστερον Ἀνδανία, κτίσμα τοῦ Μελανέως. 4) π. τῆς Αἰτωλ., (ὁ πολ. Οἰχαλιεὺς καὶ Οἰχαλιώτης).
Οἰώνυχας (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἀριστοφ., κωμῳδ. ὑποκορ. τοῦ
Οἰωνός (ὁ), υἱὸς τοῦ Λικυμνίου ἐκ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Μιδέας, ἐξάδελφος τοῦ Ἡρακλ., μετὰ τοῦ ὁποίου στρατεύσας κατὰ τῆς Σπάρτης, ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Ἱπποκόωντος.
Ὄκελος (ὁ), ἴδε Ὤκελλος.
Ὀκρικλοι (οἱ) καὶ Ὀκρίκολα (ἡ), π. τῆς Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ, (Ocriculi), (ὁ πολ. Ὀκρικολανός).
Ὀλαυνὴ (ἡ), φρούρ. τῆς Ἀρμεν.
Ὄλβα καὶ Ὄλβη (ἡ), π. τῆς Κιλικ. ἢ Παμφυλ., ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Διός, κτίσμα τοῦ Αἴαντος καὶ Τεύκρου.
Ὄλβια (ἡ), π. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ., παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ὑπάνιος εἰς τὸν Βορυσθένην, ἄποικος τῶν Μιλησίων, ἢ ὕστερον Βορυσθενίς. 2) π. καὶ λιμὴν τῆς Θύννης, ἢ πρότερον Ἄστακος. 3) π. παραθαλ. τῆς Παμφυλ., ἴσως = Ὄλβη. 4) π. τῆς Ναρβωνιτιδος Γαλλ., ἄποικος τῶν Μασσαλιωτῶν. 5) π. καὶ λιμὴν πρὸς δυσμὰς τῆς Σαρδινίας, ἀποικία Ἑλληνική, καὶ ἄλλαι ἐν Ἰβηρίᾳ, Ἰλλυρίᾳ καὶ Κιλικίᾳ, (ὁ πολ. Ὀλβιοπολίτης).
Ὀλβιαδῆς, ου (ὁ), περίφημος ζωγράφος ἐν Ἀθήναις.
Ὀλβιόπολις, εως (ἡ), = Ὄλβια (1).
*Ὄλβιος (ὁ), ὁ ἄλλως Ἀραάνιος, ποτ. τῆς Ἀρκαδ.
*Ὄλγασσος ἡ Ὄλγασσυς (ὁ), β. τῆς Παφλαγον.
*Ὀλέαρον (τὸ), π. τῆς Ἰβηρίας περὶ τὸ Σάγουντον.
Ὀλίατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰδανώλιος, ἡγεμὼν τῶν ἐν Καρίᾳ Μιλήσιων.
Ὀλιγαιθίδαι (οἱ), ἐπίσημός τις οἰκογένεια ἐν Καρύνθῳ.
Ὀλιζών, ῶνος (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Ὀλιζώνιος).
Ὀλκάδες (οἱ), ἔθνος τῆς Ταῤῥάκων. Ἴσχυν., μετοικισθέντες ὑπὸ τοῦ Ἀννίβου εἰς τὴν Ἀφρικήν.
Ὀλμειὰς (ὁ), ποτ. τῆς Βοιωτ. περὶ τὴν Ἁλίαρτον, χυν. εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην.
Ὀλμιαὶ (αἱ), ἄκρωτ. τῆς Ἀχαΐας, χωρίζουν τὸν Κορινθ. κόλπον τῆς Ἀλκυονικῆς θαλάσσης, (Καλαμακιά).
*Ὄλμοι (οἱ), π. τῆς Φρυγ. 2) π. τῆς Κιλικ., (ὁ πολ. Ὀλμεύς).
Ὄλμωνες (οἱ), κώμη τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης.
Ὀλουθεύς, έως (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Ὀλοσσών, ῶνος (ἡ), π. τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Περραιβῶν, (Ἀλασσόνα), (ὁ πολ. Ὀλοσσόνιος).
Ὄλορος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν, πενθερὸς τοῦ Μιλτιάδου. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Θουκυδίδου.
Ὄλουρις (ἡ), = Ὄλουρος (2).
Ὄλουρος (ὁ), φρούρ. τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὴν Παλλήνην. 2) νῶμη τῆς Μεσσην. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠλιάδος, ἢ ἄλλως Δώριον.
*Ὀλοῦς, οῦντος (ὁ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Ὀλούντιος).
*Ὀλοφέρνης, ους (ὁ), ἴδε Ὀροφέρνης.
Ὀλόφυξος (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης ἢ Μακεδονίας ἐπὶ τῆς χερσονήσου τοῦ Ἄθωνος, (ὁ πολ. Ὀλοφύξιος).
Ὄλπαι (αἱ) ἢ Ὀλπὴ (ἡ), φρούρ. τῆς Ἠπείρου παρὰ τὸ Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος, ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, (Βλίχα), (ὁ πολ. Ὀλπαῖος). 2) (φαίνεται ὅτι ἦτον ἢ ἄλλη ὁμώνυμος) π. τῆς Λοκρίδος, τῆς ὁποίας τοὺς κατοίκους μόνον ἀναφέρει ὁ Θκδ. (Γ', 101).
Ὄλπις, ιος (ὁ), ἁλιεὺς τις παρὰ Θκρ.
Ὀλυμπηνή (ἡ), ἡ περὶ τὸν Ὄλυμπον τῆς Μυσίας χώρα, (οἱ κάτοικοι Ὀλυμπηνοί).
Ὀλυμπία (ἡ), τόπος τῆς Ἠλιάδος παρὰ τὴν Πίσαν, ὅπου ἐκαινηγυρίζοντο ὑπὸ τῶν Πανελλήνων κατὰ τετραετίαν περὶ τὴν 11 τοῦ Ἑκατομβαιῶνος τὰ Ὀλύμπια, ὁ ἐπιστημότερος τῶν τεσσάρων ἱερῶν ἀγώνων τῆς Ἑλλάδος, εἰς τιμὴν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, τοῦ ὁποίου ἦταν ἐνταῦθα καὶ ὁ μεγαλοπρεπὴς ναὸς ἢ τὸ περίφημον ἄγαλμα, ἔργον τοῦ Φειδίου. Ἀπὸ τῶν ἀγώνων τούτων, τῶν ὁποίων, διαρκούντων πέντε ἡμέρας, τὸ ἆθλον ἦτον στέφανος ἐλαίας, ἠριθμοῦντο ἢ αἱ Ὀλυμπιάδες, ἀρχόμεναι ἀπὸ τοῦ 776 πρὸ Χ., ὅτε ἀνενέωσε τοὺς ἀγῶνας τούτους, ἀποτηθέντας τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., ὁ Ἶφιτος.
Ὀλυμπιάς, άδος (ἡ), ἴδε Ὀλυμπία. 2) (κυριωνυμ.) θυγ. τοῦ Νεοπτολέμου ἡγεμόνος τῆς Ἠπείρου, γυνὴ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου καὶ μήτηρ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.
Ὀλυμπιεῖον (τὸ), ἐν γέν. ἱερὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ἁπλᾶ ἦσαν ἐν Μεγάροις, ἐν Σικυῶνι, ἐν Ἐρέσῳ κτλ. 2) (ἰδιαιτ.) τὸ ἐν Ἀθήναις, πρὸς μεσημβρ. τῆς Ἀκροπόλεως, τοῦ ὁποίου ἡ κολοσσιαία οἰκοδομὴ (ἀξιοθέων περιφερείας) ἤρξατο ἤδη ἐπὶ Πεισιστρατιδῶν, καὶ ἐτελείωσεν (ἐὰν ἐτελείωσέ ποτε) ἐπὶ Ἀδριανοῦ. 3) πολίχν. τῆς Σικελ. παρὰ τὰς Συρακούσας.
Ὀλυμπηνοί (οἱ), = Ὀλυμπηνοί.
Ὀλυμπιόδωρος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 121 Ὀλυμπ., υἱὸς τοῦ Ἀθηνοδώρου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. 2) φιλόσοφος Ἀλεξανδρεύς, συγγράψας ὑπομνήματα εἰς τὰ Μετεωρολογικὰ τοῦ Ἀριστοτέλους. 3 (φιλόσοφος Πλατωνικὸς, γράψας ὑπομνήματα εἰς τοὺς διαλόγους τοῦ Πλάτωνος.
Ὀλύμπιον (τὸ), = Ὀλυμπιεῖον.
*Ὀλυμποσθένης, ους (ὁ), γλύπτης τις παρὰ Παυσαν. (Θ', λ').
Ὄλυμπος (ὁ), αὐλητὴς ἐκ Φρυγίας, μαθητὴς ἢ, κατ' ἄλλους, πατὴρ τοῦ Μαρσύου. 2) ὁ παιδαγωγὸς τοῦ Διονύσ. 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐκ τῆς Θεσπιάδος Εὐβοίας. 4) γλύπτης τις παρὰ Παυσαν. (ΣΤ', γ'). 5) φιλόσοφός τις Ἀλεξανδρινὸς παρὰ Σουΐδᾳ. 6) (γεωγρφ.) β. τῆς Θεσσαλ., χωρίζον αὐτὴν πρὸς ἄρκτον τῆς Μακεδον., ἔχον ὕψος δέκα σταδίων, καὶ ἐκτεινόμενον ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς, ὅπου ἐπλάσσετο ἔχων τὴν κατοικίαν αὐτοῦ ὁ Ζεὺς ἢ οἱ ἄλλοι Ὀλύμπιοι Θεοί. 7) β. τῆς Μυσ., ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Ἔρμου ποταμοῦ ἕως τῆς Βιθυνίας, (Κεσσισ-δαγῆ). 8) β. τῆς Λυκ. μὲ πόλιν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτοῦ. 9) β. τῆς Δακων. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Σελασίαν.
10) β. τὸ ὑψηλότερον καὶ μεσημβρινότερον τῆς Κύπρου, (Σταυρὸς), μὲ ἓν ὁμώνυμον ἀκρωτήριον, ἐξέχον ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς νήσου, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Ἀφροδίτης Ἀκραίας.
Ὀλύμπουσα (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀλοκράτην.
Ὄλυνθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Στρυμόνος, βασιλέως τῆς Θρᾴκης, καταποντισθεὶς ὑπὸ λέοντος ἐν ᾧ ἐθήρευε. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Βολίης. 3) ἕτερος υἱὸς τοῦ Ἡρακλ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ 4) (γεωγρφ.) π. ὀχυρὰ τῆς Μακεδον. μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἄθωνος καὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης, (Ἅγιος-Μάμας), (ὁ πολ. Ὀλύνθιος).
Ὀμβρικὴ (ἡ), χώρα τῆς Ἰταλ. μεταξὺ τῶν ποταμῶν Νάρου καὶ Ῥουβικῶνος, διαιρουμένη εἰς τὴν ἐντεῦθεν καὶ ἐπέκεινα ἢ πέραν τῶν Ἀπεννίνων, (οἱ κάτοικοι Ὄμβροι καὶ Ὀμβρικοί).

Ὀμβρωνες (οἱ), ἔθνος τῆς Εὐρωπ. Σαρματ., κατοικοῦντες περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Βιστούλα.

Ὀμηρίδαι (οἱ), γενεά τις ῥαψῳδῶν ἐν Χίῳ καὶ ἀλλαχοῦ, φάλλοντες εἰς τὰς κοινὰς πανηγύρεις τὰ ποιήματα τοῦ Ὁμήρου, τοῦ ὁποίου ἐλέγοντο ἐξ ἀπόγονοι.

Ὅμηρος (ὁ), ὁ κατ' ἐξοχὴν ποιητής, τοῦ ὁποίου καὶ ἡ πατρὶς καὶ οἱ γονεῖς καὶ ὁ χρόνος τῆς ζωῆς καὶ ἡ ὕπαρξις αὐτὴ ἀμφισβητοῦνται, συνήθως δὲ λέγεται ζήσας περὶ τὸ 1000 — 900 πρὸ Χ., καὶ περὶ τῆς πατρίδος αὐτοῦ ἀμφισβητοῦσι πιθανώτερον ἡ Σμύρνη ἐξ ἧς Κῖος. Ἐκτὸς δὲ τῶν δύο ἐπικῶν ποιημάτων του, τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας, τῶν ἀριστουργημάτων τούτων τοῦ ἀνθρωπίνου νοός, τὰ ὁποῖα, κομισθέντα πρῶτον ὑπὸ τοῦ Δυκούργου ἐκ τῆς Ἰωνίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, συνημερολογήθησαν ἔπειτα εἰς ἓν δι' ἐπιστασίας τοῦ Πεισιστράτου, ἀποβλέπονται εἰς αὐτόν, ψευδωνύμως τὸ πλεῖον, ἡ Βατραχομυομαχία, τριάκοντα τρία ἐπιγράμματα καὶ τινες ὕμνοι. 2) τραγικὸς ποιητὴς ἐξ Ἀθηνῶν, υἱὸς τοῦ Ἀνδρομάχου, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Ὁμόλιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐκ τῆς Θεσπιάδος Ξανθίδος.

Ὁμόλη ἢ Δωρ. Ὁμόλα (ἡ), β. τῆς Φθιώτ. ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τὸ Τέμπη, ἱερὸν τοῦ Πανός. 2) = τῷ ·

Ὁμόλιον (τὸ), π. τῆς Θετταλομαγνησίας, πρὸς μεσημβρ. τοῦ Πηνειοῦ, περὶ τὴν Ὄσσαν, (ὁ πολ. Ὁμολιεύς).

Ὅμολος (ἡ), = Ὁμόλη.

Ὁμολοΐς(-λωΐς), ίδος (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης, ἀφ' ἧς αἱ ‖. ● Ὁμολωΐδες πύλαι, μία τῶν ἐν Θήβαις πυλῶν, ἡ κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ ὄρους Ὁμόλου.

Ὀμφάλη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰαρδάνου, βασιλέως τῶν Λυδῶν, καὶ γυνὴ τοῦ Τμώλου, τὸν ὁποῖον διεδέχθη εἰς τὸ βασίλειον τῆς Λυδίας. Εἰς αὐτὴν πωληθεὶς δοῦλος, μετὰ τὸν φόνον τοῦ Εὐρύτου, ὁ Ἡρακλῆς, ὑπηρέτει ἐνδυμένος γυναικεῖα, καὶ ἐκ τοῦ Ἀγελάου ἢ Λάμου, τὸν ὁποῖον ἐξ αὐτῆς ἐγέννησε, κατήγοντο οἱ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς τῆς Λυδίας ἄχρι τοῦ Κανδαύλου.

Ὀμφάλιον (τὸ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Ὀμφαλίτης).

Ὄναθος (ὁ), γλύπτης, ἀδελφὸς τοῦ Φυλάκου.

*Ὀνασίας, α (ὁ), ζωγράφος τις παρὰ Παυσαν. (Θ', 5).

Ὀνάσιμος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Ὀνήσιμος.

*Ὀνασιμήδης, ους (ὁ), γλύπτης τις παρὰ Παυσ. (Θ', 12).

Ὀνατᾶς (Δωρ. ἀντὶ Ὀνήτης), ᾶ (ὁ), υἱὸς τοῦ Μίκωνος, περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐξ Αἰγίνης, σύγχρονος τοῦ Φειδίου.

*Ὄνατος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος.

Ὀνάτεια (οἱ), φατρία τις ἐν Σικυῶνι, ἐπονομασθεῖσα οὕτω πρὸς χλεύην [ὄνος] ὑπὸ τοῦ Κλεισθένους.

Ὄνεια ὄρη (τὰ), σειρὰ βουνῶν τῆς Μιγαρικῆς, ἐκτεινομένη ἀπὸ τῶν Σκιρφωνίδων πετρῶν ἕως τοῦ Κιθαιρῶνος, καὶ ἄλλη (ἥτις καὶ ἐνικῶς τὸ Ὄνειον ὄρος ἐλέγετο) μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυρεῶν.

Ὀνείτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐκ τῆς Δηϊανείρας, ἀδελφὸς τοῦ Ὕλλου.

Ὀνήσανδρος (ὁ), φιλόσοφος Πλατωνικός, ἀκμάσας ἐπὶ Κλαυδίου, τοῦ ὁποίου σώζονται Στρατηγικά.

Ὀνησίκριτος (ὁ), ἀρχικυβερνήτης τοῦ Μ. Ἀλεξ., περιπλεύσας τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς Ἀσίας, καὶ συγγράψας ἐγκώμιον τοῦ Ἀλεξάνδρου. 2) κυνικός τις φιλόσοφος παρὰ Φωτίῳ, κατὰ τοῦ Κυνικοῦ Φιλίστου.

Ὀνήσιλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κύρους, ἀδελφὸς τοῦ Γόργου, βασιλέως τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος.

Ὀνήσιμος (ὁ), Στωϊκὸς τις παρὰ Θκδ.

Ὀνήσιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐκ τῆς Θεσπιάδος Χρυτηΐδος.

Ὀνήτης, ου (ὁ), Ἐαρύστιός τις, εἰς τὸν ὁπλῶν ἀποειδέτο παρά τινος ἡ περδοσία τοῦ Ἐφιάλτου.

Ὀνήτωρ, ορος (ὁ), ἱερεὺς τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς ἐν Τροιζῆνι ἕδης, πατὴρ τοῦ Λυκόγονου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Μηριόνης. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Φρόντιδος, κυβερνήτου τῆς νηὸς τοῦ Μενελάου.

*Ὄνοβα (ἡ), π. τῆς Βαιτ. Ἱσπαν.

*Ὀνόκαρσις, εως (ἡ), χωρ. τῆς Θρᾴκης, σεσειαν καὶ κατάρρυτον, (Ἀδήν.).

Ὀνομακλῆς, έους (ὁ), στρατηγός τις τῶν Ἀθην. περὶ τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, ὁ αὐτὸς ἴσως καὶ εἷς τῶν 30 τυράννων. 2) εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων παρὰ Ξενοφῶντι.

Ὀνομάκριτος (ὁ), ποιητὴς καὶ μάντις ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ τῶν Πεισιστρατιδῶν.

Ὀνομάντιος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων.

Ὀνόμαρχος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Φωκέων ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ πολέμου, ἀνασταυρωθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου.

Ὄνομας, αντος (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρ' Ἀρρ.

Ὀνομαστὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγαίου, Ἠλεῖος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς θυγατρὸς τοῦ Κλεισθένους. 2) Σμυρναῖος, Ὀλυμπιονίκης κατὰ τὴν 23 Ὀλυμπ.

*Ὀνόσανδρος (ὁ), = Ὀνήσανδρος.

Ὀνοσκελέαι (αἱ), πλασσὸν ὄνομα θαλασσίων γυναικῶν παρὰ Λουκιανῷ.

Ὄνου γνάθος (ἡ), ἄκρωτ. τῆς Λακων., σχηματίζον μετὰ τοῦ Μαλέα μικροντινα κόλπον.

Ὄνυφις, ιος (ὁ), ὁ τρίτος τῶν ἱερῶν Ταύρων (εἰκὼν τοῦ Ἥλιος) ἐν Αἰγύπτῳ. 2) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, πρὸς μεσημβρ. τῆς Βουσίριδος, πρωτεύουσα τοῦ Ὀνουφίτου Νομοῦ.

Ὀνόχωνος (ὁ), κοτ. τῆς Θεσσαλ., χωρ. εἰς τὸν Πηνειόν.

Ὀξεῖαι (αἱ), βράχοι ἢ ἐρημονήσια ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀκαρν., συγχεόμενα μὲ τὰς Ἐχινάδας, (Κουρτζολάρια). (ὁ Ὅμηρος παίζων μὲ τὸ ὄνομα, τὰς ὀνομάζει Θοάς).

Ὄξος (ὁ), ἴδος Ὤξος.

Ὀξυάθρης, ου (ὁ), Πέρσης, ἀδελφὸς τοῦ Δαρείου Κοδομάννου.

Ὀξυάρτης, ου (ὁ), Πέρσης, πατὴρ τῆς Ῥοξάνης, γυναικὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Ὀξύβιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Δικαιουρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Ὀξυδράκαι (αἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδ., μεταξὺ Ὑφάσιος καὶ Γάγγου.

Ὄξυλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως ἐκ τῆς Πρωτογενείας, θυγατρὸς τοῦ Πελοπίωνος. 2) υἱὸς τοῦ Αἵμονος, φυγὼν ἐξ Αἰτωλίας, καὶ ὁδηγήσας τοὺς Ἡρακλείδας εἰς τὴν Πελοπον., λαβὼν δὲ ὡς ἀνταμοιβὴν τὸ βασίλειον τῆς Ἤλιδος.

Ὀξύνεια (ἡ), π. τῆς Ἐξιωτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.

*Ὀξύντης, ου (ὁ), πατὴρ τοῦ Θημίστου.

Ὀξύπορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κιμύρα καὶ τῆς Νεφέρμης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδώνιδος.

Ὀξύρυγχος (ἡ), π. τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, ὅπου ἐλατρεύετο ὁ ὁμώνυμος ἰχθύς, (ὁ πολ. Ὀξυρυγχίτης).

Ὀπικία (ἡ), ἡ χώρα τῆς κάτω Ἰταλ. ἐν τῇ Καμπανίᾳ, τὴν ὁποίαν κατῴκησαν Ὀπικοί (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Ὀπικίας, οἱ αὐτοί, κατά τινας, μὲ τοὺς Αὔσονας καὶ Ὄσκους.

Ὄπλεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν Λαπίθων, ἀνδραγαθήσας ἐν τῇ Κενταυρομαχίᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Καινέως. 3) εἷς τῶν παίδων τοῦ Δυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας.

Ὅπλης, ητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἴωνος ἐκ πενθερᾶς τοῦ Αἰγέως, βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ

Ὁπλῆται (οἱ), μία τῶν τεσσάρων ἀρχαίων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς.

Ὄπλιας καὶ Ὁπλίτης (ὁ), ποταμὸς τις περὶ τὴν Ἀλίαρτον.

Ὁπλόδαμος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων.

Ὀπούεις, εντος (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀπαῦς.

Ὀποίη (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σκυθ. Σκύλου.

Ὀποῦς, οῦντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πρωτογενείας, θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος, βασιλεὺς τῶν ἐν Ἤλιδι Ἐπειῶν, περίφημος διὰ τὴν φιλοξενίαν του. 2) υἱὸς τοῦ Λοκροῦ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐκτίσθη ἡ 3) (γεωγρφ.) π. πρωτ. τῶν Ὀπουντίων Λοκρῶν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθη καὶ ὁ Ὀπούντιος κόλπος τῆς Εὐβοϊκῆς θαλάσσης. 4) π. τῆς Ἤλιδος, πρὸς βορρᾶν τῆς Ὀλυμπίας.

Ὀππιανός (ὁ), ποιητὴς ἐξ Ἀναζαρβοῦ τῆς Κιλικίας, υἱὸς τοῦ Ἀγησιλάου, ἀκμάσας περὶ τὸν Γ', ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα, ἐξορισθεὶς μετὰ τοῦ πατρός του ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Σεβήρου εἰς Μελίτην, ὅπου συνέγραψε τὰ σωζόμενα δύο του ποιήματα, Ἁλιευτικὰ καὶ Κυνηγετικά, διὰ τὰ ὁποῖα τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου Καρακάλλα, ἀνεκλήθη μετὰ τοῦ πατρός του καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 30 ἐτῶν ἐν τῇ πατρίδι του.

Ὀπώρα (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθην.

Ὁράτιος (ὁ), Φλάκκος, ὁ περίφημος λυρικὸς ποιητὴς τῶν Ῥωμ., ἀκμάσας ἐπὶ Αὐγούστου.

Ὀρβηλὸς (ὁ), σειρὰ βουνῶν μεταξὺ Θρᾴκης καὶ Μακεδόν.

*Ὀργᾶς, ᾶ (ὁ), κοτ. τῆς Φρυγ. χωρ. εἰς τὸν Μαρσύαν.

*Ὀργεμπαῖοι (οἱ), οἱ παρ' Ἡροδ. Ἀργιππαῖοι.

Ὄργης, ος (ὁ), Θάσιός τις παρ' Ἡροδ.
Ὀργομεναί (αἱ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ὁ πολ. Ὀργομέναιος).
Ὀρδάνης, ου (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἀρρ.
Ὀρδησσός (ὁ), ποτ. τῆς Σκυθ., χαν. εἰς τὸν Ἴστρον, (Σερέτης).
Ὀρειθάσιος (ὁ), ἰατρὸς ἐκ Περγάμου, ἀκμάσας ἐπὶ Ἰουλιανοῦ. Σῴζονται τεμάχιά τινα τῆς Ἑβδομηκονταβίβλου του.
Ὀρείη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λαομέδοντα. 2) (γεωγρ.) β. τῆς Αἰτωλ.
Ὄρειος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων.
Ὀρέσανδρος (ὁ), Πυθαγορειός τις ἐκ Δευκανίας.
Ὀρέσβιος (ὁ), πλούσιός τις θνητὸς ἐξ Ἅλου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος.
Ὀρεσθάσιον καὶ Ὀρέσθειον (τὸ), π. τῆς Ἀρκαδ., ἄλλη παρὰ τὸ Ὀρέστειον.
Ὀρεσθεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Δυκάονος, ὁ κτίσας τὸ Ὀρεσθάσιον. 2) υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, βασιλεὺς τῶν Δοκρῶν Ὀζολῶν.
Ὀρεσθίς, ίδος (ἡ), ἡ περὶ τὸ Ὀρέσθειον χώρα τῆς Ἀρκαδ.
Ὀρέσται (οἱ), ἔθνος μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἰλλυρίας, ἀνῆκον ὕστερον εἰς τὴν Μακεδονίαν.
Ὀρέστειον (τὸ), π. τῆς Ἀρκαδ., ἀπὸ Ὀρέστου τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐπὶ τῆς ἀποίας ἐκτίσθη ὕστερον ἡ Μεγαλόπολις.
Ὀρέστης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμν. καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, σωθεὶς, παῖς ἔτι, φονευθέντος τοῦ πατρὸς του ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου, εἰς τὴν Φωκίδα, καὶ ἀνατραφεὶς ἐκεῖ παρὰ τῷ βασιλεῖ Στροφίῳ, ἐπιστρέψας δὲ μετὰ ὀκτὼ ἔτη καὶ φονεύσας τὸν Αἴγισθον καὶ τὴν ἰδίαν του μητέρα πρὸς ἐκδίκησιν τοῦ φόνου τοῦ πατρός του, καὶ διὰ τὸ ἀνοσιούργημα τοῦτο ἐλαυνόμενος γῆν καὶ θάλασσαν ὑπὸ τῶν Ἐρινύων, ἔφθασε τ. εἰς τὴν Ταυρικὴν χερσόνησον, ὅπου γνωρισθεὶς, ἐν ᾧ ἐπροσφέρετο εἰς τὸν βωμὸν τῆς Ἀρτέμιδος ὡς θῦμα, ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Ἰφιγενείας, ὑπέστρεψε μετ' αὐτῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ καθιερωθεὶς τοῦ φόνου ὑπὸ τῶν Τροιζηνίων, ἐβασίλευσε τῶν τε Μυκηνῶν καὶ τῆς Σπάρτης, νυμφευθεὶς τὴν Ἑρμιόνην, θυγατέρα τοῦ Μενελάου, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Τισαμενόν· ἀπέθανε δὲ, δηχθεὶς ὑπὸ ὄφεως, παρὰ τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν πόλιν τῆς Ἀρκαδίας Ὀρέστειον, καὶ ἐτάφη ἐν Τεγέᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγελάου καὶ τῆς Περιμήδης, θυγατρὸς τοῦ Ἱπποδάμαντος. 3) Τρωαδίτης τις, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δεοντέως. 4) τύραννός τις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φαρσάλου, υἱὸς τοῦ Ἐγκρατίδα.
Ὀρεστία (ἡ), ἡ περὶ τὴν Μεγαλόπολιν (τὰ πάλαι Ὀρέστειον) χώρα.
Ὀρεστιάς, άδος καὶ Ὀρεστίς, ίδος (ἡ), ἡ μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἰλλυρίας χώρα τῶν Ὀρεστῶν, ἐνωθεῖσα ὕστερον μὲ τὴν Μακεδονίαν.
Ὀρεστόριος (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Γαλατῶν παρὰ Πουπ.
Ὀρέται (οἱ), οἱ ἄλλως Τορέαι, ἔθνος τῆς Ἀσιατ. Σαρματ.
Ὀρθάγορας, ου (ὁ), αὐλητής τις Θηβαῖος παρὰ Πλάτ. 2) τύραννός τις τῶν Σικυωνίων. 3) συγγραφεύς τις παρὰ Στρβ., γράψας Ἰνδικά. 4) ἰατρός τις ἐκ Κορίνθου. 5) κωμικῶς πλαγὼν ὄνομα παρ' Ἀριστοφάνει.
Ὀρθαία (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Γαλκίνθε, φρατρεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραίστου.
Ὀρθάνης, ους (ὁ), θεός τις Πριαπώδης, τεμνόμενος ἐν Ἀθήναις μετὰ τῆς Ἀφροδ. κτλ.
Ὀρθη (ἡ), π. τῆς ἐν Θετταλίᾳ Περραιβίας.
Ὀρθία (ἡ), ἡ Ἄρτεμις ἐν Λακωνίᾳ, περὶ τὸ ἄγαλμα τῆς ἀποίας, μεταπομπεύεν, ὡς ἐλέγετο, ἐκ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου, ἐμαστιγοῦντο, κατά τι ἔθιμον, οἱ παῖδες τῶν Σπαρτιατῶν.
Ὄρθρος (ὁ), κύων δικέφαλος, γεννηθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης, φυλάττων τὰς ἀγέλας τοῦ Γηρυόνου, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.
Ὄρθων, ωνος (ὁ), Συρακούσιός τις παρὰ Θκρτ.
Ὀρθωσία (ἡ), ἡ Ἄρτεμις ἀπό τινος ὄρους τῆς Ἀρκαδ., (παρβλ. Ὀρθία). 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Καρ. ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Μαιάνδρου, (Ὀρτοσσα). 3) = τῷ -
Ὀρθωσίς, ίδος (ἡ), π. τῆς Συρ. ἢ Φοιν., ἢ ἄλλως Ἀντάραδος.
Ὀρίκαδμος (ὁ), ἀθλητής τις παρ' Αἰλ.
Ὀριδάσιος (ὁ), ἴδε Ὀρειθάσιος.
Ὀρικος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριαπείθους, βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν.
Ὀρμενίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Ὀρμένου, ὁ Ἀμύντωρ, πατὴρ τοῦ Φοίνικος.
Ὀρμένιον (τὸ), π. τῆς Θετταλομαγνησίας ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου, καθέδρα τὸ πάλαι μικροῦ τινος βασιλείου τῶν Αἰολέων, μετοικισθέντων ὕστερον εἰς τὴν Δημητριάδα.
Ὄρμενος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κερκάφου, ἔγγονος Αἰόλου τοῦ Ἑλληνίδου, κτίτωρ τοῦ Ὀρμενίου. 2) Τρῳαδίτης τις, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυποίτου.
Ὀρμίαι (αἱ), = Φαρμίαι.
Ὄρνεαι καὶ Ὀρνειαί (αἱ), π. τῆς Ἀργολ. ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Σικυων., ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Πριάπου, ὅθεν διὰ τοῦτο ἐκαλεῖτο Ὀρνεάτης. 2) πολίχν. μεταξὺ Κορινθ. καὶ Σικυωνίας.
Ὀρνεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, πατὴρ τοῦ Πετεοῦ καὶ κτίτωρ τῶν ἐν Ἀργολίδι Ὀρνεῶν.
Ὀρνίθων πόλις (ἡ), π. τῆς Φοινίκης.
Ὀρνυτίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., ὁ υἱὸς τοῦ Ὀρνύτου.
Ὀρνυτίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σισύφου καὶ πατὴρ τοῦ Φώκου.
Ὄρνυτος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ναυβόλου. 2) Ἀρνὰς τις ἐκ Τευθίδος, μὴ θελήσας νὰ στρατεύσῃ μὲ τὸν Ἀγαμέμνονα, καὶ διὰ τοῦτο νοσήσας βαρέως, ἕως οὗ, κατά τινα χρησμόν, ἔστησεν ἐν Τευθίδι ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς πληγωμένης εἰς τὸν μηρόν. 3) εἷς τῶν Βεβρύκων παρ' Ἀπολλωνίῳ.
Ὀρόαττις, ου (ὁ), ποτ. τῆς Περσ.
Ὀροβάτις, ιος (ἡ), π. τῆς Ἰνδ.
Ὀροβίαι (αἱ), π. τῆς Εὐβ. παρὰ τὰς Ἀγγὰς ὅπου καὶ μαντεῖον τοῦ Σελ.νουντίου Ἀπολλ.
Ὀρόβιος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ῥωμ., καταπολεμήσας τοὺς μετὰ τοῦ Ἀτελλίκωνος Ἀθηναίους ἐν τῇ Δήλῳ, ἐπὶ τοῦ Μιθριδατικοῦ πολέμου.
Ὄροβις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Ναρβων. Γαλλ., πηγ. ἐν τοῦ Κεμένου ὄρους, (Orbe).
Ὀρειβάντιος (ὁ), ποιητὴς ἐκ Τροιζῆνος, ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ὁμήρου, ὡς λέγεται.
Ὄροιδος (ὁ), βασιλεὺς τῶν ἐν Ἠπείρῳ Παραυαίων.
Ὀροίτης, ου (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῶν Σάρδεων, ὁ συλλαβὼν καὶ θανατώσας τὸν Πολυκράτην, τύραννον τῆς Σάμου.
Ὀρόντας ἢ Ὀρόντης, ου (ὁ), ἡγεμών τις τῶν Περσῶν, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ νεωτέρου Κύρου, κατὰ τοῦ ὁποίου ἐφωράθη δολευόμενος. 2) σατράπης τῆς Ἀρμεν. ἐπὶ Κύρου τοῦ νεωτέρου. 3) Ἕτερος σατράπης τῆς Μυσ., ἀποστατήσας κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου κατὰ τὴν 104 Ὀλυμπ. 4) = Ὀροίτης. 5) (Γεωγρφ.) ποτ. τῆς Συρ., πηγ. ἐκ τοῦ Διβάνα ἢ χυν. εἰς τὴν θάλασσαν. (Ἄσσι) 6) β. τῆς Μηδ., φερόμενον πλησίον τῶν Ἐκβατάνων.
Ὄρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δυκάονος.
Ὀρόσκεδα (τὰ), β. τῆς Ἰδηρίας.
Ὀροφέρνης καὶ Ὀρόφερνης, ους, (ὁ), υἱὸς νάθος Ἀριαράθου τοῦ Ε', βασιλέως τῆς Καππαδοκ., ἐκθρονίσας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, Ἀριαράθην τὸν ΣΤ', ἢ ὕστερον διωχθεὶς τῆς Καππαδοκίας ὑπὸ τοῦ Ἀττάλου βασιλέως τῆς Περγάμου.
Ὀρσεδίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Κινύρα καὶ τῆς Μεθάρμης.
Ὄρσηΐς, ίδος (ἡ), Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Ἕλληνος.
Ὀρσίλοχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλφειοῦ καὶ πατὴρ τοῦ Διοκλέους, ἡγεμόνων τῶν ἐν Μεσσηνίᾳ Φερῶν. 2) υἱὸς τοῦ Διοκλέους, ἔγγονος τοῦ προτέρου, στρατηγὸς τῶν ἐπὶ Τροίαν Μεσσηνίων, ὅπου ἐφονεύθη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Κορυθέως ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. 3) υἱὸς τοῦ Ἰδομενέως.
Ὀρσινόμη (ἡ), θυγ. τοῦ Εὐρυνόμου καὶ γυνὴ τοῦ Δαοίθου, μήτηρ τοῦ Φόρβαντος καὶ Περιφάντου.
Ὄρσιππος (ὁ), Δακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Ὀρσοβία (ἡ), θυγ. τοῦ Δηϊφόντου, γυνὴ τοῦ Παμφύλου.
Ὀρτήσιος καὶ Ὀρτήσιος (ὁ), ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Hortensius.
Ὀρτίλοχος (ὁ), = Ὀρσίλοχος.
Ὄρτιππος (ὁ), = Ὄρσιππος.
Ὀρτοσπανα (τὰ), π. τῶν ἐν Περσίδι Παροπαμισάδων.
Ὀρτυγία (ἡ), ἀρχαιότερα ἡ Δῆλος ἢ ἡ Ῥήνεια. 2) νησίδιον σχηματίζον τὸν λιμένα καὶ μέρος τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, ὅπου ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθησαν ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις.
Ὄρτων, ωνος (ἡ), π. ἢ λιμὴν τῶν Φρεντανῶν ἐν Ἰταλίᾳ, (Ortone a Mare).
Ὄρυξ, υγος (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ.

Ὀρφεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰάγρου βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Πιέρου ἢ, κατὰ τοὺς πλείστους, τῆς Μούσης Καλλιόπης, ἀρχαιότατος ποιητὴς καὶ μουσικός, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς σοφὰς εἰσηγήσεις ὀφείλουσιν οἱ Ἕλληνες μέγα μέρος τῆς ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς αὐτῶν ἀναπτύξεως. Τὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς του πολλαχῶς ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν μυθογράφων, ἐν οἷς ὅτι κατέβη καὶ εἰς τὸν ᾅδην, ἵνα ἐπαναφέρῃ εἰς τὸν βίον τὴν σύζυγόν του Εὐρυδίκην. Περὶ δὲ τοῦ θανάτου του ἡ καινοτέρα δόξα εἶνε ὅτι κατεσπαράχθη ὑπὸ τῶν γυναικῶν τῆς Θρᾴκης, ὡς ἐχθρὸς τῶν τελετῶν τοῦ Διονύσου. Τὰ δὲ εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενα ποιήματα εἶνε σχεδὸν ὅλα ψευδεπίγραφα.

Ὀρφνη (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Ἀσκαλάφου, Νύμφη ὑποχθόνιος, κατὰ τὸν Ὀβίδιον.

*Ὀρφώνδας, α (ὁ), Θηβαῖος, νικήσας τεθρίππῳ κατὰ τὴν 53 Πυθιάδα.

*Ὀρχηνοί (οἱ), φυλή τις ἢ τάγμα τῶν Χαλδαίων.

Ὀρχομενός (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ τῆς Δανα΄ΐδος Ἠτώνης, κάππος τοῦ Τιτυοῦ, κτίτωρ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Ὀρχομενοῦ. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος, κτίτωρ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Ὀρχομενοῦ. 3) υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Μινύου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐκτίσθη, κατά τινας, ἡ 4) (γεωγρ.) π. τῆς Βοιωτίας, ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ (πλησίον τοῦ νῦν χωρίου Σκριπού), περίφημος, ὡς πρωτεύουσα τῶν Μινυῶν, ὅθεν καὶ Μινύειος. 5) π. τῆς Ἀρκαδ., μὴ σωζομένη πλέον ἐπὶ Στράβωνος.

6) π. τῆς Εὐβοΐας περὶ τὴν Κάρυστον, (ὁ πολ. Ὀρχομένιος).

Ὄσιρις, ιδος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, θεοποιηθεὶς μετὰ τὸν ὑπὸ τοῦ Τυφῶνος θάνατόν του καὶ λατρευόμενος πρὸ πάντων εἰς τὰς Θήβας (τῶν ὁποίων ἐνομίζετο ἢ κτίτωρ) ὡς ἡ γονιμοποιὸς τῆς χώρας δύναμις, μυθολογούμενος δὲ υἱὸς τοῦ Κρόνου ἢ τοῦ Ἡλίου ἢ τῆς Ῥέας ἢ ἀδελφὸς τῆς Ἴσιδος, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ὧρον. Ὁ Ἡρόδοτος τὸν παραβάλλει μὲ τὸν Διόνυσον· ἡ δὲ λατρεία αὐτοῦ εἰσήχθη μεταγενεστέρως εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ἢ εἰς αὐτὴν τὴν Ῥώμην.

Ὄσικα (ἡ), π. τῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἀλβανίας ἐπὶ τοῦ Ἀλαζῶνος ποταμοῦ.

Ὄσκιος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, πηγ. ἐκ τῆς Ῥοδόπης.

Ὄσκοι (οἱ), οἱ ἄλλως Ὀπικοί, ἔθνος τῆς Μεσαίας Ἰταλίας, μετοικήσαντες εἰς τὴν Καμπανίαν.

Ὀσροηνή (ἡ), χώρα τῆς Μεσοποτ. πρὸς δυσμὰς τοῦ Εὐφράτου, ἀπό τινος ἀρχαίας κατακτητοῦ αὐτῆς Ὀσρόου, ἐξ Ἀραβίας.

Ὀσροηνοί (οἱ), οἱ ἀπὸ τῆς Ἀραβίας μετοικήσαντες εἰς τὴν ἐν Μεσοποταμίᾳ Ὀσροηνήν.

Ὀσρόης, ου (ὁ), ὁ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Ὀξυρόης, ἡγεμὼν τῶν Ἀράβων, κατοικήσας καὶ παρονομάσας τὴν ἐν Μεσοποταμίᾳ Ὀσροηνήν.

*Ὄσσα (ἡ), β. τῆς Θεσσαλ., χωριζομένων τοῦ Ὀλύμπου διὰ τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῶν Τεμπῶν, (Κίσσαβον). 2) β. τῆς Ἤλιδος παρὰ τὴν Ὀλυμπίαν.

Ὀσσάδιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδ. κατοικοῦν περὶ τὸν Ἀκεσίνην.

Ὀσσαῖος ἢ Ὄσσιος, α, ον. Ὁ τῆς Ὄσσης.

Ὀστρακίνα (ἡ), β. τῆς Ἀρκαδ., κλάδος τοῦ Μαινάλου μεταξὺ Μαντινείας καὶ Μεγαλοπόλεως.

Ὀστρακίνη (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, πρὸς τὸ βορειοανατολικὸν τῆς Σερβωνίδος λίμνης.

Ὀτάνης, ου (ὁ), ὄνομα διαφόρων Περσῶν, ὁ ἐπισημότερος τῶν ὁποίων εἶνε ὁ ἀνακαλύψας διὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Φαιδίμης τὴν πανουργίαν τοῦ Ψευδοσμέρδιος.

Ὀτάσπης (ὁ), στρατηγὸς τῶν ὑπὸ τὸν Ξέρξην στρατευσαμένων Καλδαίων.

Ὀτρεύς, έως (ὁ), βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν, υἱὸς τοῦ Δύμαντος, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ Καλυκώπις ἦτον ἡ ἀληθὴς μήτηρ τοῦ Δίνείου.

Ὀτρήρη (ἡ), βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἄρεως τὴν Ἱππολύτην καὶ κτίσασα τὸν πρῶτον ναὸν τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτέμιδος.

*Ὀτροία (ἡ), πολίχν. τῆς Βιθυν. παρὰ τὴν Ἀσκανίαν λίμνην.

*Ὀτρυνεῖς (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Ὀτρυνεύς).

Ὀτρυντείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἰφιτίων, ὡς υἱὸς τοῦ Ὀτρυντέως.

Ὀτρυντεύς, έως (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἰφιτίωνος ἐκ Λυδίας, (Ἰλ. Γ, 384).

†Ὄτυς, υος (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Παφλαγ. (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Κότυς).

Οὐάδιμων, ωνος (ἡ), λίμνη τῆς Ἑτρουρίας ἐν Ἰταλίᾳ, (Lago di Bassano).

Οὐακκαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ταρράκων. Ἱσπαν. περὶ τὸν ποταμὸν Δοῦριον.

*Οὐακούα (ἡ), ποτ. τῆς Δυσιτανικ. μεταξὺ Τάγου καὶ Δουρίου.

Οὐαλεντία (ἡ), π. τῆς Ταρράκων. Ἱσπαν. παρὰ τὴν λίμνην Ἀβουλφέραν, (Valencia). 2) π. τῆς Ναρβων. Γαλλ., (Valence).

Οὐαλερία (ἡ), ὄνομα γυναικῶν παρὰ Ῥωμ. 2) (γεωγρφ.) π. τοῦ Δατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ παρὰ τὴν Οὐαλερίαν ὁδόν.

Οὐάλης, εντος (ὁ), Valens, αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων.

*Οὐάπανες (οἱ), π. τῆς Κορσικῆς.

*Οὐαρία (ἡ), π. τῆς Βαιτικῆς ἐν Ἱσπανίᾳ.

Οὔαρος (ὁ), Varus, ὄνομα Ῥωμαϊκόν. 2) ποτ. τῆς Ναρβων. Γαλλ., πηγ. ἐκ τῶν Ἄλπεων καὶ χυν. εἰς τὸν Γαλλικὸν κόλπον μεταξὺ Γαλλ. καὶ Ἰταλ.

Οὐάρρων, ωνος (ὁ), Varro, ὄνομα Ῥωμαϊκόν.

Οὐάσκονες (οἱ), ἔθνος τῆς Ταρράκων. Ἱσπαν. ἐν τῇ νῦν Ναβάρρᾳ.

Οὐβιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν.

*Οὔγερνον (τὸ), π. τῆς Ναρβων. Γαλλ.

Οὐδαῖος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Θήβαις Σπαρτῶν λεγομένων, ὃς τις διεσώθη μόνος ἐκ τῆς τῶν λοιπῶν ἀλληλομαχίας.

Οὐελία (ἡ), = Ἐλέα.

Οὐελίτραι (αἱ), π. τοῦ Δατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Velletri), (ὁ πολ. Οὐελιτρανός).

Οὐενάφριον (τὸ), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Οὐολτόρνου ποταμοῦ.

Οὐένεται (οἱ), = Ἐνετοί. 2) ἔθνος τῆς Δουγδουν. Γαλλ. κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Λίγηρος καὶ τῆς παραθαλασσίας.

Οὐενουσία (ἡ), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ πρὸς τὰ σύνορα τῆς Λευκανίας, (Venosa).

*Οὔερα (τὰ), κώμη ὀχυρὰ τῆς Μηδίας.

Οὐερβανὸς (ἡ), λίμνη τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἀλπ. Γαλλίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, (Lago Maggiore).

*Οὐερεσις (ὁ), π. τοῦ Δατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἐν τῇ περιχώρῳ τῆς Πραινέστου.

Οὐέρητον (τὸ), π. παραθαλ. τῆς Καλεδρίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, (Vercelli).

Οὐεσούϐιον (τὸ), β. περίπυον τῆς κάτω Ἰταλ. ἐν τῇ Καμπανίᾳ παρὰ τὴν Νεάπολιν, τοῦ ὁποίου πρώτη ἔκρηξις ἀναφέρεται εἰς τὴν ἱστορίαν ἡ ἐπὶ Τίτου τῷ 79 ἀπὸ Χ.

Οὐετουλώνιον (τὸ), π. τῆς Τυρρηνίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἔχουσα καὶ θερμὰς πηγὰς πλησίον, (Torre Vechia).

*Οὔζιτα (τὰ), π. τῆς Νουμιδίας.

Οὐήϊοι (οἱ), π. τῆς Τυρρην. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ Veji.

*Οὐήνασα (τὰ), χωρ. τῆς Καππαδ.

Οὐήρων, ωνος (ἡ), π. τῆς ἐντὸς τῶν Ἀλπ. Γαλλ., (Verona).

Οὐήστινοι (οἱ), λαὸς τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ.

Οὐίεννα (ἡ), π. πρωτ. τῶν Ἀλλοβρόγων ἐν τῇ Ναρβωνίτιδι Γαλλίᾳ, ἐπὶ τοῦ Ῥοδανοῦ, (Vienne).

Οὐιμινάλιος λόφος (ὁ), εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων τῆς Ῥώμης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἡ μία τῶν πυλῶν αὐτῆς ἐλέγετο Οὐιμινάλις.

*Οὐίνδαλος (ὁ), π. τῆς Ναρβων. Γαλλ. παρὰ τὸν Ῥοδανόν.

*Οὐινδελικοί (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν. πρὸς τὴν Ἑλουητίαν.

Οὐιργίλιος (ὁ), Πούβλιος Μάρων, ὁ μέγας τῶν Ῥωμ. ποιητὴς, ἀκμάσας ἐπὶ Καίσαρος Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου, ἢ ποιήσας Δατιστὶ, κατὰ μίμησιν μὲν τοῦ Ὁμήρου, τὴν θαυμαζομένην Αἰνειάδα, εἰς δώδεκα βιβλία· κατὰ μίμησιν δὲ τοῦ Θεοκρίτου, Γεωργικὰ καὶ Βουκολικά.

Οὐκαλέγων, οντος (ὁ), εἷς τῶν Τρώων.

Οὐλθορνος (ὁ), = Οὐολτόρνος.

Οὐλία, ου (ὁ), πατὴρ τοῦ Θεαίου ἐξ Ἄργους.

Οὐλομπος (ὁ), Π. ἀντὶ Ὄλυμπος.

Οὖναι (οἱ), ἔθνος Ἀσιατικόν, οἱ νῦν Μογγόλοι ἢ Καλμοῦκοι.

*Οὔξιοι (οἱ), ἔθνος μεταξὺ Περσίδος καὶ Σουσιανῆς.

*Οὐξισάμη (ἡ), νῆσός τις τῶν παραλίων τῆς Γαλλ.

Οὐολατέρραι (αἱ), π. παραλλ. τῆς Ἑτρουρ. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Nulterra), (ὁ πολ. Οὐολατερράνος).

*Οὐολάγαισος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Πάρθων.

Οὐολοῦσκοι (οἱ), = Οὐόλσκοι.

*Οὐολσίνιοι (οἱ), π. τῆς Τυρρηνίας.

Οὐόλσκοι (οἱ), λαὸς τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Οὐολτοῦρνος (ὁ), ποτ. τῆς Καμπανῆς ἐν-

τῇ κάτω Ἰταλ. χυν. εἰς τὴν θάλασσαν, (Vulturno).

Οὖτις, ιδος (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἀρτεμις, ὡς βοηθοῦσα (ἁπίζουσα) τὰς τικτούσας. 2) ἡ Νέμεσις ἐν Ῥαμνοῦντι τῆς Ἀττικῆς. 3) παρθένος τις, ἐλθοῦσα μετὰ τῆς Ἄργης ἐξ Ὑπερβορείων εἰς Δῆλον, ἵνα θυσιάσῃ εἰς τὴν Ἄρτεμιν Εἰλείθυιαν.

Οὐρανία (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἀφροδίτη, ἄλλη παρὰ τὴν Πάνδημον. 2) (κυριωνυμ.) μία τῶν Μουσῶν, ἔφορος τῆς Ἀστρονομίας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλλ. τὸν Λίνον. 3) μία τῶν Ὠκεανίδων.

Οὐρανίδης, ου καὶ

Οὐρανίων, ωνος (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Οὐρανοῦ, (Θ). ‖ πλ. οἱ Τιτᾶνες καὶ 2) οἱ Ὀλύμπιοι ἢ Οὐράνιοι θεοί, πρὸς διαστολὴν τῶν Καταχθονίων.

Οὐρανός (ὁ), κατὰ τὴν μυθολογ., υἱὸς τοῦ Ἐρέβους ἢ τῆς Γῆς, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τοὺς Τιτᾶνας καὶ τὰς Τιτανίδας, τοὺς Γίγαντας, τοὺς Κύκλωπας κ.λπ.

Οὔρειον (τὸ), π. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Torre d'Oro).

Οὔρειος (ὁ), = Ὄρειος.

Οὐρία (ἡ), = Ὑρία, λίμνη τῆς Ἀκαρν. παρὰ τοὺς Οἰνιάδας. 2) π. τῆς Καλαβρίας.

Οὐρίων, ωνος (ὁ), = Ὠρίων.

Οὐρσάλ (ὁ), ὑπὸ τῶν Ἀράβων ὁ Διόνυσος.

*Οὔρτων, ωνος (ὁ), π. τῆς Βικτ. ἐν Ἱσπανίᾳ.

Οὖτιοι (οἱ), λαὸς τῆς Περσ., ἴσως = Οὐΐτται ἢ Οὔξιοι.

Οὖτις (ὁ), πλαστὸν ὄνομα τοῦ Ὀδυσσ., διὰ τοῦ ὁποίου ἠπάτησε τὸν Κύκλωπα Πολύφημον ἡ ἑαυτὴ ἀπὸ τὰς χεῖρας τ.

Ὀρελέστης, ου (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Τεύκρου φονευθέντων Τρώων.

*Ὀφέλτας, α (ὁ), βασιλεὺς τῆς Θεσσαλ., (κυρ. = τῷ -

Ὀφέλτης, ου (ὁ), ἴδε Ἀργέμορος. 2) υἱὸς τοῦ Πηνέλεω.

Ὀφέλτιος (ὁ), Τρωαδίτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρυάλου. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος φονευθέντων Ἑλλήνων.

Ὀφιεῖς καὶ Ὀφιονεῖς (οἱ), λαὸς τῆς Αἰτωλ., κατοικῶν περὶ τὸ ὄρος Κόραξα ἢ τὴν Οἴτην.

Ὀφιονεύς, έως (ὁ), τυφλὸς τις μάντις ἐκ Μεσσηνίας.

Ὀφιοῦσα (ἡ), π. τῆς Εὐρωπ. Σκυθ., ἐπὶ τοῦ Τύρα (Νίστρου) ποταμοῦ. 2) μία τῶν παρὰ τὴν Ἱσπανίαν Πιτυουσσῶν νήσων τῆς Μεσογείου, (Φορμεντέρα).

Ὄφις, εως (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. ῥέων παρὰ τὴν Μαντίνειαν.

Ὄφιων, ωνος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Τιτάνων πρὸ τοῦ Κρόνου.

*Ὄφλιμος (ὁ), β. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου.

Ὀφρύνιον ἢ Ὀφρύνιον (τὸ), π. τῆς Τρωάδος.

Ὀχή (ἡ), β. πρὸς δύσιν τῆς Εὐβ., ὅπου ἐλατομεῖτο τὸ περίφημον Καρύστιον μάρμαρον, ἐξ οὗ καὶ 2) ὅλη ἡ νῆσος Εὔβοια.

Ὀχίμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλίου καὶ τῆς Ῥόδου, πατὴρ τῆς Κυδίππης.

Ὀχνη (ἡ), θυγ. τοῦ Κολωνοῦ ἐκ Ταινάρου, ἐρασθεῖσα τοῦ Εὐνόστου καὶ, ἀδιαφορήσαντα αὐτόν, διαβαλοῦσα εἰς τοὺς ἀδελφούς της, δι' ὃ φονευθέντος αὐτοῦ ὑπ' αὐτῶν, κατακρημνισθεῖσα ὑπὸ ἀπελπισίας.

*Ὄψιμος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Ῥηγίου.

Π.

Παγαί (αἱ), Δωρ. ἀντὶ Πηγαί.

*Πάγαλα (τὰ), χωρίον τι ἐν τῇ Ἀσίᾳ, (Ἀρρ. Ἰνδ. 27).

Παγασαί (αἱ), π. τῆς Πελασγιώτιδος ἐν Θετταλίᾳ, ἐπίνειόν ποτε τῶν Φερῶν ἐπὶ τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐξέπλευσαν οἱ Ἀργοναῦται, συνοικισθεῖσα καὶ αὕτη εἰς τὴν Δημητριάδα.

Παγασαῖος καὶ Π. Παγασήϊος, α, ον. Ὁ τῶν ἢ ἐκ τῶν Παγασῶν.

Παγασηΐς, ίδος (ἡ), ἰδ. αἰτερον θηλ. τοῦ Παγασηΐος.

Παγασητικός, ἡ, όν, = Παγασαῖος. ‖ — κόλπος, ὁ τῆς Δημητριάδος, (κοιν.) Κόρφος τοῦ Βόλου.

Παγασίς, ίδος (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Πηγασίς.

Πάγασος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Πήγασος.

Παγγαῖον (τὸ), β. τῆς Μακεδ. ἐκτεινόμενον διὰ τῶν ὁρίων τῆς Θρᾴκης, περίφημον τὸ πάλαι διὰ τὰ χρυσωρυχεῖά τ.

Παγχάστη (ἡ), = Παχάτη.

Παγκράτης, ους (ὁ), Αἰγύπτιός τις μάγος παρὰ Δεκιανῷ. 2) Ἀρχὰς, γράψας περὶ Θαλάσσης.

*Παγκρίων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βυζαντίου Λέοντος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους.

*Πάγος (ὁ), βουνόν τι περὶ τὴν Σμύρνην.

Πάγραι (αἱ), π. τῆς ἐν Συρίᾳ Πιερίας, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κιλικ.

Παγώνδας, α (ὁ), Βοιωταρχός τις ἐν Θήβαις, υἱὸς τοῦ Αἰολάδα. 2) Θηβαῖος, νικήσας ἅρμασι Ὀλύμπια κατὰ τὴν 25 Ὀλυμπ.

Παδαγρος (ὁ), ποτ. τῆς Περσίδος.

Παδαῖοι (οἱ), ἔθνος νομαδικὸν τῆς Ἰνδ.

Παδάη (ἡ), ὁ πρὸς βορρᾶν βραχίων τοῦ Πάδου ποταμοῦ, ὁ παρὰ Οὐϊργιλίῳ Padussa.

Πάδος (ὁ), ὁ παρὰ τοῖς ἀρχ. Ἕλλησιν Ἠριδανὸς, ποτ. τῆς ἄνω Ἰταλ., πηγ. ἐκ τῶν Ἄλπεων καὶ χυν. δι' ἑπτὰ στομάτων εἰς τὴν Ἀδριατ. θάλασσαν, (Ρὸ).

Παδιάνδος (ἡ), π. τῆς Κατταν. ἐν Καππαδοκίᾳ.

*Παθυμίας, α (ὁ), Αἰγύπτιός τις περίφημος ὑφάντης.

Παιάν, ᾶνος (ὁ), ἴδε Παιήων.

Παικύλη (ἡ), δύο δῆμοι τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκοντες εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, ἢ διαιρούμενοι εἰς Ὑπέρθεν καὶ Καθύπερθεν, (ὁ δημ. Παικυλεύς).

Παιάνιον (τὸ), π. τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τοῦ Ἀχελῴου.

*Παιανίας (ὁ), υἱὸς τοῦ Δημητρίου, Ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἠλείας.

Παιδάρετος καὶ Παιδάρητος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Λακεδ., υἱὸς τοῦ Λέοντος.

Παιήων, ονος (ὁ), κατὰ τὸν Ὅμηρον, ἰατρὸς τῶν Θεῶν, ἄλλος παρὰ τὸν Ἀπόλλ. 2) (κατεγεν.) ὁ Ἀπόλλων, ὡς θεὸς τῆς ἰατρικῆς. 3) (ἐν γέν.) ὡς ἐπίθ. καὶ πολλῶν ἄλλων θεῶν. (Ἐκ τῶν διαφόρων τῆς λέξεως ἐτυμολογιῶν, ἡ ἐκ τοῦ Πάω = Τρέφω ἢ Βοηθῶ φαίνεται πιθανωτέρα).

Παιονία (ἡ, ἐπαρχ. τῆς ἀρκτῴας Μακεδον. μεταξὺ Ἀξιοῦ καὶ Στρυμόνος, κατοικουμένη ὑπὸ Ἰλλυριῶν, (τὸ ἐθν. Παίονες). 2) (μεταγεν.) = Παιονίη.

*Παιονίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Παιονίδης ἢ Ἐκ Παιονιδῶν).

Παιονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Παίονος, ὁ Ἀγάστροφος. 2) (εἰς τὸν Δρῦφ.) κωμικῶς πεπλασμένον ὄνομα ἐκ τοῦ Πέος. 3) (ὡς ἐθν.) ὁ ἐκ Παιονιδῶν τῆς Ἀττικῆς.

Παιονικός, ἡ, όν. Ὁ τῆς Παιονίας ἢ τῶν Παιόνων. ‖ (οὐσ.) Παιονική (ἐννν. χώρα), ἡ Παιονία.

Παιονίς, ίδος (ἡ), ἰδιαίτ. θηλυκὸν τοῦ Παιονικός.

Παιόπλαι (οἱ), λαός τις τῶν Παιόνων, κατοικῶν ἐπὶ τοῦ Παγγαίου περὶ τὴν Θρᾴκην καὶ Μακεδονίαν.

Παῖος (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. περὶ τὸν ποταμὸν Ἀλφεόν.

Παισίκαι (οἱ), λαὸς τῆς Περσ., κατοικῶν μεταξὺ Ὄξου καὶ Ἰαξάρτου.

Παισός (ἡ), ἢ ἄλλως Ἀπασός, π. τῆς Μυσ. μεταξὺ Ἀσκυφάκου ἢ Παρίου, ἐρήμη ἤδη ἐπὶ Στρβ., (ὁ πολ. Παισηνός).

Παῖτοι (οἱ), λαὸς τῆς βορείου Θρᾴκης, κατοικῶν τὴν, ἀπ' αὐτῶν κληθεῖσαν, Παϊτικὴν περὶ τὸν Ἕβρον.

Παίων, ονος (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς Παιονίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος, μετοικήσας ἀπὸ τῆς Ἤλιδος εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Παιονίαν τῆς Μακεδ. 3) υἱὸς τοῦ Ἀντιλόχου, ἀφ' οὗ οἱ ἐν Ἀττικῇ Παιονίδαι.

Παιών, ῶνος (ὁ), = Παιήων, (ὄθεν

Παιωνία (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἀθηνᾶ.

*Παιωνεῖος (ὁ), εἷς τῶν Κουρήτων.

*Παιώνιος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς τις ἐκ τῆς ἐν Θρᾴκῃ Μένδης.

Παλάτη (ἡ), ἑταίρα τις ἐκ Λαρίσσης, ἐρασμία τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Ἀλεξάνδρου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπελλῆς ἀπεγράψατο τὴν Ἀφροδίτην, (ἢ γραφὴ Παγκάστη φαίνεται ὀρθοτέρα).

*Πάκορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀρόδου, ἡγεμόνων τῶν Πάρθων.

*Πακτίων, ωνος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος.

Πάκτυες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Πακτυΐκης.

Πακτύη (ἡ), πολίχν. τῆς Θρᾴκ. χερσονήσου ἐπὶ τῆς Προκοννήσου.

Πακτύης, ου (ὁ), Λυδός τις, ἀποστήσας κατὰ τοῦ Κύρου τοῦ Μεγάλου καὶ καταφυγὼν εἰς τὸν ἐν Χίῳ ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἀλλ' ἀποσπασθεὶς ἐπὶ μισθῷ ὑπὸ τῶν Χίων, καὶ παραδοθείς. 2) (γεωγρφ.) β. τῆς Ἰων., ὑπερκειμένη τῆς Μαγνησίας καὶ Ἐφέσου.

Πακτυϊκή (ἡ), ἐπαρχ. τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδ. ἀς, μεταξὺ Καδάπου ἢ Ἰνδοῦ, (Καβούλ).

Πακτωλός (ὁ), ποτ. τῆς Λυδ., πηγ. ἐκ τοῦ Τμώλου, ῥέων παρὰ τὰς Σάρδεις ἢ χυν. εἰς τὸν Ἕρμον.

*Πάκωρος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, [παρβλ. Πάκορος].

*Παλαιὰ κώμη (ἡ), κώμη τῆς Δακων.
*Παλαιὰ πόλις (ἡ), ἡ τῶν Ἐμπορικῶν ἐπί τινος νησιδίου.
*Παλαιβύβλος (ἡ), ἡ παλαιὰ Βύβλος ἐν Φοινίκῃ.
Παλαιγάμβριον (τὸ), π. παραθαλ. τῆς Αἰολ. ἐν τῇ μ. χερσῇ Ἀσίᾳ.
Παλαιμόνιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λέρνου ἢ τοῦ Ἡφαίστου, ἐκ τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Ὠλενοῦ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, χωλὸς ἀμφοτέρους τοὺς πόδας.
Παλαίμων, ονος (ὁ), ἡ κλητ. Παλαῖμον, οὕτω μετωνομάσθη ὁ Μελικέρτης [ἴδε ἐνῶ] μετὰ τὴν ἀποθέωσίν του, τιμώμενος ὡς θεὸς θαλάσσιος, ὁ παρὰ Ῥωμαίοις **Portumnus**. 2) υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου ἢ τοῦ Αἰτωλοῦ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Αὐτονόης, θυγατρὸς τοῦ Πειρέως.
Παλαίπαφος (ἡ), ἡ παλαιὰ Πάφος ἐν Κύπρῳ.
Παλαιπερκώτη (ἡ), ἴδε Περκώτη.
Παλαιρὸς (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἀκαρν., (ὁ πολ. **Παλαιρεύς**).
*Παλαίσκηψις, εως (ἡ), ἡ παλαιὰ Σκῆψις.
Παλαιστίνη (ἡ), ἡ μεταξὺ Συρίας, Φοινίκης καὶ Αἰγύπτου χώρα, ἔχουσα πρὸς ἀνατολὰς τὴν Ἀραβίαν ᾗ πρὸς δυσμὰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, διαιρουμένη εἰς θυτικὴν ἢ ἐντεῦθεν τοῦ Ἰορδάνου, ᾗ ἀνατολικὴν ἢ πέραν αὐτοῦ, τὸ μεσόγειον τῆς ὁποίας, ἑκατέρωθεν τοῦ Ἰορδάνου, κατῴκουν οἱ Ἰουδαῖοι, (τὸ ἐθν. Παλαιστινός).
Παλαίτυρος (ἡ), ἡ παλαιὰ Τύρος.
Παλαίφατος (ὁ), συγγραφεύς τις ἐξ Ἀθηνῶν ἢ Πριήνης, σύγχρονος πιθανῶς τοῦ Θαλ. ἢ Ξενοφ., γράψας πέντε βιβλία Περὶ ἀπίστων, ἐκ τῶν ὁποίων διεσώθη μόνον τὸ πρῶτον.
Παλαίχθων, ονος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Πελασγοῦ.
*Παλάκιον (τὸ), π. τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου.
*Πάλεκος (ὁ), Σκύθης, υἱὸς τοῦ Σκιλούρου.
Παλαμήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ναυπλίου, βασιλέως τῆς Εὐβοίας, καὶ τῆς Κλυμένης, θυγατρὸς τοῦ Κατρέως, ἢ τῆς Θεσσάνης, περίφημος διὰ τὸν ἐφευρετικόν του νοῦν καὶ τὴν φρόνησίν του, ἀνακαλύψας τὴν προσποιητὴν μωρίαν τοῦ Ὀδυσσέως, μὴ θέλοντος νὰ ἐκστρατεύσῃ εἰς Τροίαν, καὶ διὰ τοῦτο ἐμπνεύσας εἰς αὐτὸν ἀδιάλλακτον ἔχθραν, ἕως οὗ ἐνοχοποιηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ὡς προδότης, ἐλιθοβολήθη. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται ἡ ἐφεύρεσις τῶν κύβων, τῶν σταθμῶν, τῶν τεσσάρων στοιχείων τοῦ ἀλφαβήτου ζ, π, φ, χ, καὶ ἀναφέρεται προσέτι καὶ ὡς ποιητὴς, ἰατρὸς καὶ ἀστρονόμος, (ὅθεν παροιμ. Παλαμήδειον εὕρημα). 2) εἷς τῶν παρ' Ἀθηναίῳ δειπνοσοφιστῶν.
Πάλαντα (τὰ), π. μεσόγ. τῆς Κορσικῆς, (**Balagna**).
Παλάντιον (τὸ), ἴδε Παλλάντιον.
Παλάτιον (τὸ), εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων τῆς Ῥώμης, ὅπου ἦτον τὸ ἀνάκτορον τοῦ Αὐγούστου καὶ τῶν διαδόχων του καὶ ἄλλαι ἀρχαῖαι οἰκοδομαὶ, ὀνομασθεῖς οὕτω ὑπὸ τοῦ Εὐάνδρου εἰς μνήμην τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Παλλαντίου.
*Πάλεια (ἡ), ἀρχαιότερα ἡ Σύμη.
Παλεῖς καὶ Ἀττ. Παλῆς (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Κεφαλληνίᾳ πόλεως Πάλης.
Παλεύς, έως (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς ἐν Κεφαλληνίᾳ Πάλης. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Κεφάλου, κτίτωρ τῆς πόλεως ταύτης, (κυρ. Δωρ. ἀντὶ Πηλεύς).
Πάλη (ἡ), π. τῆς νήσου Κεφαλληνίας ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν αὐτῆς παραλίων, (Διξοῦρι).
Παλιβόθρα (τὰ), ἴδε Παλίμβοθρα.
Παλικὴ (ἡ), π. τῆς Σικελ., ἴδε τὸ ἑπόμ.
Παλικοὶ (οἱ), παῖδες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύμφης Θαλίας, θυγατρὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Αἴτνης, λατρευόμενοι ὡς ἐγχώριοι θεοὶ ἐν Σικελίᾳ, ὅπου εἶχον ᾗ μαντεῖον παρὰ τὴν πόλιν Παλίκην. ||. ● Παλικῶν λίμνη καὶ (ἁπλῶς) Παλικοί, λίμνη θειαφώδης τῆς Σικελ., νομιζομένη ἱερὰ καὶ χρησιμεύουσα, καθὼς παρ' Ἕλλησιν ἡ Στύξ, ὡς ὅρκος.
Παλιμβόθρα (τὰ), π. τῆς Ἰνδ. ἐπὶ τοῦ Γάγγου μὲ 570 πύργους καὶ 64 πύλας.
*Πάλινθος (ὁ), τὸ μαυσωλεῖον τοῦ Δαναοῦ ἐν Ἄργει.
Παλίνουρος (ὁ), ἄκρωτ. τῆς Λευκανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, (Capo Palemido).
Πάλιον (τὸ), Δωρ. ἀντὶ Πήλιον.
Παλιρεῖς (οἱ), διάφορος γραφὴ ἀντὶ Παλαιρεῖς, ἴδε Πάλαιρος.
Παλλαβᾶς, ᾶ (ὁ), ἐπιγραμματοποιὸς τις ἐξ Ἀλεξανδρείας ἢ Χαλκίδος, σύγχρονος τοῦ Θεμιστίου.
Παλλάδιον (τὸ), ἐν γέν. ἄγαλμα τῆς Παλλάδος (Ἀθηνᾶς). (ἰδιαιτ.) ξύλινόν τι εἴδωλον τῆς θεᾶς ταύτης, ἔχον τριῶν ποδῶν ὕψος, τὸ ὁποῖον ἐπιστεύετο πεσὸν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ (διοπετὲς) καὶ εὑρεθὲν ὑπὸ τοῦ Ἴλου, ἐφυλάττετο δέ, ὡς πειμήλιον πολύτιμον, ἐν τῇ ἀκροπόλει τῆς Τροίας, ἀπ' ὅπου παραλαβὼν αὐτὸ μεθ' ἑαυτοῦ ὁ Αἰνείας, τὸ μετέφερεν εἰς Ἰταλίαν, ᾗ ἐλέγετο φυλαττόμενον ἐκεῖ μέχρι τοῦ Κωνσταντίνου. Τὴν κτῆσιν δὲ αὐτοῦ ἐφιλονείκουν ᾗ ἄλλαι πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας, πρὸ πάντων δὲ τὸ Ἄργος καὶ αἱ Ἀθῆναι. 2) δικαστήριόν τι (κυρίως ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς) ἐν Ἀθήναις, συστηθὲν ὑπὸ τοῦ Δημοφῶντος, υἱοῦ τοῦ Θησέως, ὅπου ἐδίκαζον οἱ Ἔφεται τὰ ἀκούσια ἐγκλήματα.
Παλλάδιος (ὁ), ἰατρὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, μεταγενέστερος τοῦ Γαληνοῦ, γράψας ὑπομνήματα εἰς Ἱπποκράτην.
*Παλλαντία (ἡ), π. τῆς Ἰδηρίας, (ὁ πολ. Παλλάντιος).
Παλλαντιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Παλλάντου. ||. (πλθ.) Παλλαντιάδαι, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Πάλλαντος ἐν Ἀθήναις, ἀποτελοῦντες (σχεδὸν τινα οἰκογένειαν, ἀντίπαλον τῆς τοῦ Αἰγέως.
Παλλάντιον (τὸ), π. τῆς Ἀρκαδ. κτίσμα τοῦ Πάλλαντος, υἱοῦ τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀπῴκησεν ὁ Εὔανδρος εἰς Ἰταλίαν, ὅθεν καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς μητρόπολις τῆς Ῥώμης (ἴδε Παλάτιον), καὶ ὁ Οὐεσπασιανὸς ἐχορήγησεν αὐτῇ πολλὰ προνόμια, (ὁ πολ. Παλλαντιεύς).
*Παλλάντιος λόφος (ὁ), ὁ Collis Palatinus ἐν Ῥώμῃ.
Παλλὰς, άδος (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἀθηνᾶ, εἴτε ἀπὸ τοῦ Πάλλεν, ὡς ὁρμητικὴ ᾗ φειδίππου, εἴτε ἀπὸ τοῦ Γίγαντος Πάλλαντος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ, εἴτε ἀπὸ τῆς Παλλάδος, θυγατρὸς τοῦ Τρίτωνος, τὴν ὁποίαν (συναναστραφεῖσαν μετ' αὐτῆς) εἶχε φονεύσῃ ἐξ ἀπροσεξίας, καὶ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ὁποίας κατεσκεύασε τὸ Παλλάδιον. ||. ● Παλλάδος πέτρα, ● Εὐρ., βουνὸν τῆς Τροιζηνίας, τὸ ἄλλως Γλαυκώπειον.
Πάλλας, αντος (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς Σελήνης. 2) υἱὸς τοῦ Κρίου καὶ τῆς Εὐρυβίας, ἐξ ὧν ὁ Τιτάν, γεννήσας ἐκ τῆς Στυγὸς τὴν Βίαν κτλ. 3) εἷς ἐκ τῶν Γιγάντων, υἱὸς τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. 4) υἱὸς Πανδίονος, τοῦ δευτέρου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Παλλαντίδαι. 5) υἱὸς τοῦ Λυκάονος, βασιλέως τῆς Ἀρκαδ., ὁ κτίσας τὴν πόλιν Παλλάντιον.
Παλλαντὶς, ίδος (ἡ), ἡ τῆς Παλλάδος. ||. Παλλαντίδες πέτραι, ● Καλλ., μέρος τοῦ παρὰ τὸ Ἄργος ὄρους Ἐρίου.
Παλλήνη (ἡ), χερσόνησος μικρὰ τῆς Μακεδον., μεταξὺ τοῦ Θερμαϊκοῦ ᾗ Τορωναίου κόλπου, ἢ ἄλλως φλέτρα, ὅπου ἐμυθολογεῖτο συμβῆναι ἡ Γιγαντομαχία.
2) π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου χερσονήσου, (Νέα Κασσάνδρα), (ὁ πολ. Παλλήνιος καὶ Παλληναῖος). 3) δῆμος τῆς Ἀττ. παρὰ τὰς Ἀχαρνὰς, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς Παλληνίδος, (ὁ δημ. Παλληνεύς). 4) (κυριωνυμ.) θυγ. τοῦ Ἀλκυονέως καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἀστερίας.
*Πάλμα (ἡ), π. τῆς μεγαλητέρας τῶν Βαλεαρίδων νήσων.
Πάλμυρα (ἡ), π. τῆς Συρ., ἀκμάσασα (διὸς μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Σελευκείας καὶ καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐρηλιανοῦ, κινοῦσα δὲ καὶ σήμερον ἀκόμη τὸν θαυμασμὸν τῶν περιηγητῶν μὲ τὰ σωζόμενα ὑπέρλαμπρα ἐρείπιά της, (Ταδμοὺρ), (ὁ πολ. Παλμυρηνός).
Παλμυρηνὴ (ἡ), ἡ περὶ τὴν Παλμύραν χώρα, ἀποτελέσασά ποτε ἰδιαίτερον βασίλειον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἠριθμοῦντο δεκαεπτὰ πόλεις.
Πάλμυς, υος (ὁ), εἷς τῶν Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἱπποτίωνος.
*Παλοῦς, οῦντος (ὁ), = Πάλη.
Πάλτος (ἡ), π. τῆς Συρ., (ὁ πολ. Παλτηνός).
*Παμβωταδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. Παμβωταδής ἢ Ἐκ Παμβωταδῶν).
*Παμένης, ους (ὁ), Θηβαῖός τις, σύγχρονος τοῦ Ἐπαμινώνδου, ἴδε ᾗ Παμένης.
*Πάμιλος (ὁ), ἴδε Πάμμιλος.
Πάμμετος (ὁ), ποτ. τῆς Φθιώτ. ἐν Θετταλίᾳ, χυν. εἰς τὸν Ἀπιδανον. 2) ποτ. τῆς Μεσσην., πηγ. ἐν τῇ Ἀρκαδ. καὶ χυν. εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου παρὰ τὴν Κορώνειαν, (Πιρνάτσα). 3) ποτ. τῆς Ἠλείδος ᾗ ἡ) ποταμὸν μεταξὺ Δύκων καὶ Μεσσην.
Παμένης, ους (ὁ), Ἀθηναῖός τις υἱὸς Παμ-

μένους, παρὰ Δημοθ. 2) Θηβαῖός τις παρὰ Λουκ. 3) ῥήτωρ τις παρὰ Κικέρ.

Παμμίλος (ὁ), Μεγαρεύς, κτίστωρ τῆς ἐν Σικελίᾳ Σελινοῦντος.

Πέμμων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης. 2) Σκύριός τις παρ' Ὁμηρ.

Παμφάης, ους (ὁ), Ἀργεῖός τις, φιλοξενήσας τοὺς Διοσκούρους. 2) Πριηνεύς τις, πέμψας ὦρον εἰς τὸν Δωρεῖον ἄμαξαν πλήρη ἀργυρίου.

***Παμφίλη**, ἡ, γυνή τις συγγραφεὺς ἐξ Ἐπιδαύρου ἢ Αἰγύπτου, θυγ. τοῦ Σωτηρίδα, σύγχρονος τοῦ Νέρωνος. 2) ἑταίρα τις παρ' Ἀθην.

Πάμφιλος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Δημοφίλης. 2) στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων παρὰ Ξενοφ. (Ἑλλην. Ε', α, 2). 3) δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, ἐξορισθεὶς ὡς ἀπατεών. 4) ζωγράφος τις, ὁ αὐτὸς καὶ ποιητὴς τραγικὸς κατά τινας, διδάσκαλος τοῦ Ἀπελλοῦ, ζωγραφήσας ἐν τῇ Ποικίλῃ στοᾷ τοὺς Ἡρακλείδας. 5) ποιητὴς ἐκ Σικελίας, ἀγνώστου ἐποχῆς, τοῦ ὁποίου εὕρηνται λείψανά τινα παρὰ Σουΐδᾳ. 6) Γραμματικός τις ἐξ Ἀλεξανδρείας.

***Παμφύλη** (ἡ), θυγ. τοῦ Ῥαχίου ἢ τῆς Μαντοῦς, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ

Παμφυλία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Κιλικ. καὶ Δυδ., συνοικισθεῖσα μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ὑπὸ τῶν μετὰ τοῦ Ἀρχιλόχου ἢ Κάλχαντος Παναελλήνων [πᾶς, φυλή], συναναμιχθέντων μὲ τοὺς ἀρχαίους ἐγκατοίκους, (τὸ ἐθν. Πάμφυλος καὶ τὰ κτητ. Παμφυλιακός, Παμφυλικὸς καὶ Παμφύλιος, ὅθεν ‖. Παμφύλιον πέλαγος, ⁂ τὸ περὶ τὴν Παμφυλίαν).

Παμφυλίς, ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Παμφύλιος.

Πάμφυλοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Παμφυλίας. 2) φυλή τις ἐν Σικυωνίᾳ, ὀνομασθεῖσα ἀπὸ Παμφύλου τοῦ υἱοῦ τοῦ Αἰγιμίου.

Πάμφυλος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Παμφυλίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Αἰγιμίου ἢ ἀδελφὸς τοῦ Δύμαντος, βασιλεὺς τῶν ἐπὶ τοῦ Πίνδου Δωριέων, στρατεύσας μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς Πελοπόννησον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνυμάσθη λοφυλή τις ἐν Σικυῶνι.

Πάμφως, ω (ὁ), ποιητὴς Ἀθηναῖος, προγενέστερος καὶ αὐτοῦ, ὡς λέγεται, τοῦ Ὁμήρου γράψας ὕμνους.

Πάν, Πανός (ὁ), ὁ θεὸς τῶν παιδιᾶς, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Δρύοπος ἢ, κατά τινας, τῆς Πηνελόπης, καὶ κατ' ἄλλους, τοῦ Διὸς ἢ τῆς εὐμόβριος, γεννηθεὶς ἐπὶ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Δυκαίου ὄρους, ὅπου καὶ ἰδίως ἐλατρεύετο, καὶ εἰκονιζόμενος μὲ ὦτα, κέρατα, πόδας ἢ οὐρὰν τράγου καὶ σῶμα τετριχωμένον, καὶ κρατῶν σύριγγα, περιπλανώμενος δὲ πάντοτε εἰς τὰς ἐρημίας καὶ τὰ ὄρη. Εἰς τὰς Ἀθήνας ἡ λατρεία αὐτοῦ εἰσήχθη κυρίως μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην. ‖. (πλθ.) Οἱ Πᾶνες, οἱ παρὰ Ῥωμαίοις Fauni, δαίμονες σατυροειδεῖς, (ὅθεν ἐν εἴδει ἐπιφωνήματος) ⁂ Ὦ Πᾶνες, ⁂ Ἀριστοφ., = Ὦ πόποι, ἐπὶ παραδόξου καὶ τερατώδους συναντήματος ἢ ἀκούσματος.

Παναθήναια (τὰ), πανήγυρις ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς, ἀνανεωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θησέως, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ συνοικισμοῦ τῶν Ἀθηναίων εἰς μίαν πόλιν. Ἦσαν δὲ δύο εἰδῶν, τὰ Μεγάλα, ἑορταζόμενα κατὰ τετραετίαν μὲ πολλὴν μεγαλοπρέπειαν κατὰ τὴν 28 τοῦ Ἑκατομβαιῶνος, καὶ διαρκοῦντα πολλὰς ἡμέρας, ὅτε μετεφέρετο ἐπὶ πλοίου, κινουμένου διὰ τροχῶν, ἡ ἱερὸς πέπλος τῆς θεᾶς διὰ τῆς πόλεως εἰς τὴν Ἀκρόπολιν· καὶ τὰ Μικρά, ἑορταζόμενα κατ' ἔτος, ἢ, κατά τινας, κατὰ τριετίαν, τὴν 20 τοῦ Θαργηλιῶνος.

Παναθηναϊκός, ἡ, ὀν καὶ **Παναθήναιος**, α, ον. Ὁ τῶν Παναθηναίων. ‖. ⁂ Ἡ Παναθηναϊκὴ πομπή, ⁂ ἡ μετὰ παρατάξεως μετακόμισις τοῦ ἱεροῦ πέπλου εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν μεγάλων Παναθηναίων.

Πάναινος (ὁ), ἀδελφὸς ἢ ἁπλῶς συνεργάτης τοῦ Φειδίου, περίφημος ζωγράφος ἐν Ἀθήναις.

Παναῖοι (οἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν περὶ τὴν Ἀμφίπολιν.

Πάναιρος (ὁ), Θεσσαλός τις ἐκ Φαρσάλων παρὰ Θκδ.

Παναίτιος (ὁ), Τήνιος, υἱὸς τοῦ Σωσιμένους, τριηραρχῶν ὑπὸ τοὺς Πέρσας καὶ αὐτομολήσας πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἐν Σαλαμῖνι. 2) φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Ῥόδου, γράψας περὶ τοῦ Καθήκοντος· 3) ἕτερος φιλόσοφος Στωϊκός, ὁ, πρὸς διαστολήν, καλούμενος Νεώτερος, μαθητὴς Διογένους τοῦ Βαβυλωνίου, ἢ φίλος τοῦ Σκιπίωνος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται διάφοροι φιλοσοφικαὶ καὶ ἠθικαὶ πραγματεῖαι.

Παναιτώλιον (τὸ), ἡ γενικὴ συνέλευσις τῶν διαφόρων τῆς Αἰτωλίας λαῶν, συγκροτουμένη κατ' ἐνιαυτὸν ἐν Ναυπάκτῳ ἢ Θέρμῳ, καθ' ἣν ἐτελοῦντο ἢ δημόσιαι ἀγῶνες.

Πανάκεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ, θεὰ τῆς ἰατρικῆς, λατρευομένη ἰδίως ἐν Ὠρωπῷ.

Πάνακρα (τὰ), β. τῆς Κρήτης, συνεχόμενον μὲ τὴν Ἴδην, (τὸ τοπ. Πανακραῖος καὶ θηλ. Πανακρίς).

***Πάνακρον** (τὸ), π. τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Πανάκριος).

Πάνακτον (τὸ), φρούρ. τῆς Ἀττ. ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Βοιωτ.

Πανάρετος (ὁ), φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς μαθητὴς τοῦ Ἀρκεσιλάου.

Παναχαιΐς, ίδος (ἡ), ἅπασα ἡ Ἀχαΐα.

Παναχαιοί (οἱ), ἅπαντες οἱ Ἀχαιοί, παρὰ Ὁμ. Πανέλληνες.

***Πανδαία** (ἡ), θυγ. τοῦ Ἡρακλ.

Πανδάρεος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μέροπος ἐκ Μιλήτου ἢ Ἐφέσου, φίλος τοῦ Ταντάλου, πατὴρ τῆς Ἀηδόνος, τῆς Μερόπης καὶ τῆς Κλεοθήρας.

Πάνδαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἡγεμὼν τῶν ἐπικούρων τοῦ Πριάμου Δυκίων, τοξότης περίφημος, πληγώσας τὸν Μενέλαον, καὶ φονευθεὶς ὕστερον ὑπὸ τοῦ Διομήδους, τιμώμενος δὲ ὡς ἥρως ἐν Πανάρᾳ τῆς Δυκίας.

Πανδατερία (ἡ), νῆσος τῶν παραλίων τῆς Ἰταλίας, περὶ τὰς Φορμιάς.

Πανδέλετος (ὁ), σοφιστὴς ἐν Ἀθήναις, ἀφ' οὗ αἱ Πανδελέτειοι γνῶμαι.

Πάνδια (ἡ), ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν τοῦ Διός, συστηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πανδίονος, καὶ τελουμένη εὐθὺς μετὰ τὰ Διονύσια.

Πανδία (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς ἢ τῆς Σελήνης.

Πανδιονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Πανδίονος, ὁ Αἰγεύς.

Πανδιονίς, ίδος (ἡ), ἐπιθετ., ἡ τοῦ Πανδίονος, (ὅθεν ‖ φυλὴ —, μία τῶν ἐν Ἀθήναις. 2) (πατρωνυμ.) ἡ Πρόκνη, ὡς θυγ. τοῦ Πανδίονος.

Πανδίων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐριχθονίου, πατὴρ τοῦ Ἐρεχθέως, τῆς Πρόκνης ἢ τῆς Φιλομήλας, βασιλεύσας τῶν Ἀθηνῶν (αἱ ὁποῖαι διὰ τοῦτο ἢ Πανδίονος ἀγὼν καλοῦνται) περὶ τὸ 1463-1423 πρὸ Χ., καὶ συμμαχήσας κατὰ τὸ Δαυδάκου, βασιλέως τῶν Βοιωτῶν, μετὰ τοῦ Τηρέως βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκε καὶ τὴν θυγατέρα του Πρόκνην εἰς γυναῖκα. (Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀνδριάντα τοῦ Πανδίονος τούτα ἐγράφοντο τὰ ὀνόματα τῶν ἐκλεγομένων πολεμιστῶν). 2) ὁ δεύτερος, υἱὸς Κέκροπος τοῦ δευτέρου, πατὴρ τοῦ Αἰγέως, Πάλλαντος καὶ Νίσου, βασιλεύσας περὶ τὸ 1300 πρὸ Χ. Ἐκθρονισθεὶς ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Μητίονος, καὶ φυγὼν εἰς τὰ Μέγαρα, ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα τοῦ ἐκεῖσε βασιλεύοντος, ὅπου καὶ ἐτιμᾶτο μετὰ θάνατον ὡς ἥρως. 3) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου ἢ τῆς Ἡφαιστίνης, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Καλλιδίκης. 4) υἱὸς τοῦ Φινέως καὶ τῆς Κλεοπάτρας. 5) σύντροφος τοῦ Τεύκρου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας.

Πάνδοκος (ὁ), εἷς τῶν Τρώων, (Ἰλ. 490).

Πανδοσία (ἡ), π. τῆς Θεσπρωτ. ἐν Ἠπείρῳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀχέροντος ποταμοῦ. 2) π. τῆς Βρεττίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῶν Κροτωνιατῶν, (Angitola), (ὁ πολ. Πανδοσιανός).

Πανδρόσειον καὶ **Πανδρόσιον** (τὸ), τὸ ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν ἱερὸν τῆς Πανδρόσου, ὅπου καὶ ἡ ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἐλαία.

Πάνδροσος (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως Κέκροπος καὶ τῆς Ἀγλαύρου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Κήρυκα, καὶ ἔχουσα ἴδιον ἡρῷον (τὸ Πανδρόσειον) ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν.

Πανδώρα (ἡ), ἡ πρώτη γυνή, τὴν ὁποίαν, δημιουργηθεῖσαν, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Διός, ὑπὸ τοῦ Ἡφαίστου, καὶ κοσμηθεῖσαν ὑπό μὲν τῆς Ἀφροδίτης μὲ κάλλος, ὑπὸ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς μὲ καλλιτεχνίαν καὶ ὑπὸ τῶν Ὡρῶν μὲ ὅλα τῶν χαρίτων τὰ θέλγητρα, ἔπεμψεν ὁ Ζεὺς, πρὸς τιμωρίαν τοῦ Προμηθέως, κλέψαντος τὸ πῦρ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἐπιμηθέα, συνεπιφέρουσαν ἢ ἓν κιβώτιον, ὅπερ ἐμπεριείχοντο ὅλα τοῦ βίου τὰ δεινά, τὰ ὁποῖα ἀνοίξας ὁ Ἐπιμηθεύς, ἀπ' ἐκ-

ναντίας τῶν συμβαλῶν τοῦ ἀδελφοῦ του, διέβωκεν ἐκτοτε αὐτὰ εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον. 2)(κατὰ τὸν Ὀρφέα) θεὰ τῶν βασάνων, σιδηροσώματος, σύντροφος τῶν Ἐριννύων κτλ.

Πάνδωρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως ἢ τῆς Διογενείας, ἀδελφὸς Πανδίονος τοῦ Β'.

*Πανείς, ἄδος (ἡ), πολίχν. τῆς Φοινίκης, (ὁ πολ Πανεάτης).

Πανεῖος, α, ον. Ὁ τοῦ Πανὸς ἢ ἐκ τοῦ Πανός, (ὄθεν, ||. *Πανεῖον, τὸ ἱερὸν τοῦ Πανὸς, καὶ *Πανεῖα (ἐνν. δείματα), οἱ Πανικοὶ φόβοι.

Πανελλῆνες (οἱ), ἅπαντες οἱ Ἕλληνες.

Πανελλήνιον (τὸ), β. τῆς Αἰγίνης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτον ὁ ναὸς τοῦ Πανελληνίου Διός, κτίσμα τοῦ Αἰακοῦ, ὁποῖον ὕστερον καὶ ὁ Ἀδριανὸς ἐν Ἀθήναις, καὶ ὅπου ἑωρτάζοντο τὰ Πανελλήνια.

*Πάνεμος (ὁ), ὁ παρ' Ἀθηναίοις Μεταγειτνιὼν ἢ παρὰ Κορινθίοις Βαιδρομιὼν μήν.

*Πανήγορας (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀρρ.

*Πανθαλίς, ίδος (ἡ), μία τῶν θεραπαινίδων τῆς Ἑλένης.

Πάνθεια (ἡ), ἡ γυνὴ τοῦ Ἀβραδάτου, ἡγεμόνος τῶν μετὰ Κύρου τοῦ Μεγάλου Περσῶν. 2) ἡ δευτέρα γυνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Μάρκου Ἀντωνίνου.

Πανθιαλαῖοι (οἱ), φυλή τις ἐν Περσίᾳ, ζῶσα ἀπὸ γεωργίας.

*Πανθίας, ου (ὁ), ἀγαλματοποιὸς Κῖος, υἱὸς τοῦ Σωστράτου.

*Πανθοΐδας, α (ὁ), διαλεκτικός τις, διδάσκαλος τοῦ φιλοσόφου Δίωνος, (κυρ. -τῶ-

Πανθοΐδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Πανθόου, ὁ Πολυδάμας.

Πάνθους-θους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀρθύα, ἑρμὺς τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος, ἀπ' ὅπαφρπάσας αὐτὸν ὁ υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος διὰ τὸ κάλλος του, μετέφερεν εἰς Τροίαν, ὅπου ἀωρίσθη πάλιν ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλ. Υἱοὶ τούτου ἦσαν ὁ Πολυδάμας, Ἴπαρήνωρ καὶ Εὔφορβος.

Πανιάς, άδος (ἡ), ἡ τοῦ Πανός.

Πανικὰς, ἡ, άν, = Πάνειος.

*Πάνιον (τὸ), λόφος τις ἐν Παλαιστίνῃ, ὅπου αἱ πηγαὶ τοῦ Ἰορδάνου.

*Πανίσκος (ὁ), μικρὸς Πάν, Φαῦνος.

Πανίτης, ου (ὁ), Μεσσηνίος τις, σύγχρονος τῶν διαδόχων τοῦ Ἀριστοδήμου.

*Πανίωνες (οἱ), ἅπαντες οἱ Ἴωνες.

Πανιώνιον (τὸ), τὸ περὶ τοὺς πρόποδας τῆς ἐν Ἰωνίᾳ Μυκάλης ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος ἄλσος, ὅπου συνήρχοντο οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἰωνικῶν πόλεων, ἢ ἐπανηγυρίζοντο τὰ Πανιώνια.

Πανιώνιος (ὁ), Κῖός τις, ὅς τις εἶχεν ἔργον ν' ἀγοράζῃ καὶ εὐναυχίζων νὰ μεταπωλῇ ὡραίους παῖδας εἰς τοὺς ἐν Σάρδεσι καὶ Ἔφεσῳ βαρβάρους.

Παννονία (ἡ), χώρα μεγάλη τῆς Εὐρώπης, μεταξὺ Ἰλλυρίας, Μοισίας ἢ Δουνάβεως, περιλαμβάνουσα τὴν νῦν Ἄνω Αὐστρίαν, Στυρίαν, κάτω Οὐγγαρίαν, Σκλαβονίαν καὶ μέρος τῆς Βοσνίας καὶ Κροατίας, καὶ διαιρουμένη εἰς τὴν ἄνω ἢ πρὸς δυσμὰς καὶ εἰς τὴν κάτω ἢ πρὸς Ἀνατολὰς Παννονίαν, (τὰ ἐθν. Παννόνιοι, οἱ αὐτοὶ καὶ Παίονες).

*Πανόλβιος (ὁ), ποιητής τις παρὰ Σουΐδ.

Πανοπεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Φώκου καὶ τῆς Ἀστεροπείας, πατὴρ τοῦ Ἐπειοῦ, εἷς τῶν ἐπὶ θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ἐξελθόντων ἡρώων. 2)(γεωγρφ.) π. τῆς Φωκίδος παρὰ τὸν Κηφισσὸν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτ., (ὁ πολ. Πανοπεύς).

Πανόπη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων. 2) μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὴν Θρεψίππην. 3)(γεωγρφ.) = Πανοπεύς 12).

*Πανοπηϊάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἐπειός, ὡς υἱὸς τοῦ Πανοπέως.

*Πανοπηΐς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ Πανοπέως, (πόλις).

Πανόπολις, εως (ἡ), ἴδε Πανὸς πόλις.

Πάνορμος (ὁ), π. παραθαλ. πρὸς βορρᾶν τῆς Σικελ., (Παλέρμο). 2) λιμὴν τῆς Ἠπείρου παρὰ τὸ ἄκρωτ. Ῥίον. 3) λιμὴν τῆς Ἀχαΐας, ἀπέναντι τῆς Ναυπάκτου. 4) π. ἢ λιμὴν τῆς Ἰων. πλησίον τῆς Ἐφέσου, (τὸ τοπ. Πανορμίτης).

Πανὸς ὄρος (τὸ), β. τῆς Ἀττ. παρὰ τὸν Μαραθῶνα, μὲ ἓν σπήλαιον τοῦ Πανός.

Πανὸς πόλις (ἡ), π. τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαΐδος ἐπὶ τῆς ἀνατολ. ὄχθης τοῦ Νείλου, ἠπρότερον Χέμμις, πρωτεύουσα τοῦ Πανοπολιτικοῦ Νομοῦ, (ὁ πολ. Πανοπολίτης).

Παντάγνωτος (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Πολυκράτους, τυράννου τῶν Σαμίων.

Παντακίας ἢ (ὀρθότ.) Παντακύας (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. ῥέων μεταξὺ Μεγάρων καὶ Συρακουσῶν.

Παντακλῆς, έους (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἀριστοφάνει. 2) εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων κατὰ τὸ 26 ἔτος τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Παντελέων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλυάττα, ἀδελφὸς τοῦ Κροίσου, βασιλέως τῶν Λυδῶν. 2) περίφημός τις πλάνος (Γαλεσιώτ).

Παντάρης, ους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ τυράννου τῶν Γελῴων Ἱπποκράτους.

*Παντάρκης, ους (ὁ), Ἠλεῖός τις νικήσας Ὀλύμπια κατὰ τὴν 86 Ὀλυμπ.

*Πάνταυχος (ὁ), Μακεδών τις ἐξ Ἀλώρου παρ' Ἀρρ.

*Παντεύς, έως (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Πλουτ. (Κλεομ. 23).

*Παντελίδας (κατὰ διόρθ. τοῦ Walken. ἀντὶ Παντελλίδας), α (ὁ), Δακεδαιμόνιός τις παρ' Ἀἰλ.

*Παντίκη (ἡ), Κυπρία τις ὡραιοτάτη, ἐν ᾗ αὐλῇ τῆς Ὀλυμπιάδος.

Παντικάπαιον (τὸ), π. ἢ λιμὴν τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (Ἰκέρζ), (ὁ πολ. Παντικαπαιεύς).

Παντικάπης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ., χυν. εἰς τὸν Βορυσθένην, (Σαμάρα).

Παντίμαθοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀσίας, ὑποτελὴς τῶν Περσῶν, κατοικῶν περὶ τὸν Ὦξον.

Παντίτης, ου (ὁ), ὁ δεύτερος τῶν ἐκ Θερμοπυλῶν διασωθέντων Σπαρτιατῶν, κρεμασθεὶς ὕστερον ὑπὸ τῆς ἐντροπῆς του διὰ τοῦτο.

Πανύασις, εως (ἡ), ἀρχαῖος ποιητὴς ἐκ Σάμου ἢ ἐκ Θουρίων ἢ ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ, συγγενὴς τοῦ Ἡροδότου, γράψας Ἡράκλειαν, ποίημα ἐπικὸν εἰς ιδ' βιβλία.

Πάνυσος (ὁ), ποτ. τῆς κατω Μοισίας.

Πανῶν πολις (ἡ), = πανὸς πόλις.

*Πάξαμος (ὁ), συγγραφεὺς τις γράψας Ὀψωρυτικά.

*Παξαυγούστα (ἡ), π. τῶν Κελτῶν ἐν Ἰβηρίᾳ.

Παξοί (αἱ), δύο νῆσοι τοῦ Ἰονίου πελάγους μεταξὺ Κερκύρας καὶ Λευκάδος, (Παξὼ καὶ Ἀντίπαξος).

*Πάος (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ., ἐρείπιων ἠδη ἐπὶ Στρβ.

Παπαῖος (ὁ), ὁ Ζεὺς παρὰ Σκύθαις καὶ Θρᾳξίν.

*Πάππος (ὁ), Ἀλεξανδρεὺς, γράψας Ὀνειροκριτικά.

Πάπρημις, ιος (ἡ), π. πρωτεύουσα τοῦ Παπρημίτου Νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, (ἴσως = Χοΐς).

*Παραβάλλων, οντος (ὁ), Ἠλεῖος, πατὴρ τοῦ Λεοστρατίδου.

Παράδεισος (ὁ), π. τῆς Κοίλης Συρίας παρὰ τὸν Λίβανον. 2) π. τῆς Σικελ.

*Παραθεμίδας, α (ὁ), Δακεδαιμόνιός τις, γενόμενος μετ' ἄλλων δύο αἴτιος τῆς αὐτοχειρίας τῶν θυγατέρων τοῦ Σκεδάσου.

*Παραιβάσιον (τὸ), μνημεῖόν τι ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Παραιβάτης, α (ὁ), εἷς τῶν μετὰ Δωριέως μετοικησάντων Σπαρτιατῶν εἰς Σικελίαν.

Παραίβιος (ὁ), θεράπων τοῦ Φινέως, βασιλέως τῆς Θρᾴκης, συμβουλεύσας αὐτὸν πῶς νὰ ἐξιλεώσῃ τὴν Δηωδρυάδα, τῆς ὁποίας κόψας μίαν ἱερὰν δρῦν, περιέπεσεν εἰς βουλιμίαν.

*Παράβυστον (τὸ), δικαστήριόν τι ἐν Ἀθήναις.

Παραιτάκαι (οἱ) = Παραιτακηνοί.

Παραιτακηνή (ἡ), ἐπαρχία τῆς Περσίδος ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μηδίας.

Παραιτακηνοί (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Παραιτακηνῆς, νομάδες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Παραιτόνιον (τὸ), π. τῆς λιμὴν τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ ἐν τῇ Αἰγύπτῳ.

Παραλάται (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν, ἴσως οἱ Βασιλήϊοι Σκύθαι τοῦ Ἡροδ.

Παραλία (ἡ), = Πάραλος.

Παράλιοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀττικῇ Παράλου. 2) οἱ κάτοικοι τῶν παραλίων τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαλίδος χώρας.

Πάραλοι (οἱ), = Παράλιοι. 2) οἱ ναῦται τῆς ἱερᾶς τριήρους, τῆς καλουμένης Παράλου.

Πάραλος (ἡ), ἐνν. γῆ, τὸ ἀπὸ Σουνίου μέχρις Ἀθηνῶν ἐστικὸν παραθαλάσσιον τῆς Ἀττικῆς. 2) π. τῆς Μαλίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. 3)(ἐνν. ναῦς), ἓν τῶν ἱερῶν πλοίων τῶν Ἀθην. προσδιωρισμένων δι' ἀποστολὰς ἐκτάκτους. 4)(κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Περικλέους, ἀποθανὼν ὑπὸ τοῦ συμβάντος λοιμοῦ ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμ. 5) υἱὸς τοῦ Δημοδόκου ἢ μαθητὴς τοῦ Σωκρ.

*Παραπίτα (ἡ), γυνὴ τοῦ Φαρναβάζου.
Παραποταμία (ἡ) καὶ Παραποτάμιοι (οἱ), π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ.
Παρασωπία (ἡ), ἡ παρὰ τὸν Ἀσωπὸν χώρα τῆς Βοιωτ. (οἱ κάτοικοι Παρασώπιοι).
Παρασωπιάς, άδος (ἡ), ἡ παρὰ τὸν Ἀσωπὸν χώρα τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.
Παραυαῖοι (οἱ), λαὸς τῆς ἐν Ὑπείρῳ Θεσπρωτίας, κατοικοῦντες τὴν περὶ τὸν Ἄῶον ποταμὸν χώραν, τὴν ἄλλως Παραυαίαν.
*Παραχελωΐται (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς παρὰ τὸν Ἀχελῷον χώρας, τῆς ἄλλως Παραχελωΐτιδος, ἐν Αἰτωλίᾳ ἢ Θεσσαλίᾳ.
*Παραχοάθρας (ὁ), σειρὰ βουνῶν τῆς Μηδίας, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας ἄχρι τῆς Ὑρκανίας θαλάσσης.
Παρδόκας, α (ὁ), δοῦλός τις παρ' Ἀριστοφάνει.
Πάρεια (ἡ), Νύμφη τις, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Μίνως ἐγέννησε τέσσαρας υἱούς.
Παρεισάδης, ου (ὁ), τύραννος τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου.
*Παρέντιον (τό), π. ἢ λιμὴν τῆς Ἰσρίας.
Παρθάων (ὁ), ἴδε Παρθάων.
Παρθαινοί (οἱ), λαὸς τῆς Μακεδον. Ἰλλυρ., συνορεύοντες μὲ τοὺς Δαλμάτας.
Παρθενία (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ὥρα, ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Παρθενίου ὄρους. 2) (γεωγρφ.) ἡ Σάμος.
Παρθενίας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἠλίδος.
Παρθένιον (τό), π. τῆς Μυσίας ἐν τῷ Τευθρανίᾳ. 2) π. καὶ ἀκρωτ. τῆς Ταυρ. χερσονήσου, ἐπὶ τοῦ στενωτάτου μέρους τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, ὅπου καὶ ἱερὸν τῆς Παρθένου Ἀρτέμιδος, ἀφ' οὗ ἢ ἐκατονομάσθη. 3) π. τῆς Εὐβοίας. 4) β. τῆς Ἀργολ., πρὸς τὰ μεθόρια τῆς Ἀρκαδ., (Παρθέν.).
Παρθένιος (ὁ), συγγραφεὺς Ἕλλην ἐκ Νικαίας, ἀκμάσας ἐπὶ Αὐγούστου, ἢ συγγράψας, ἐξ ἀρχαιοτέρων κοινῶν, περὶ ρωμαϊκῶν παθημάτων. 2) γραμματικὸς ἐκ Φωκαίας, μαθητὴς Διονυσίου τοῦ Ἀλεξανδρέως, ἀκμάσας ἐπὶ Νέρωνος ἢ Τραϊανοῦ, κατήγορος τῶν κακημάτων τοῦ Ὁμήρου. 3) ἐποποιός τις ἐκ Χίου. 4) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Παφλαγον., χωρίζων τοὔνομα τῆς Θύνων, καὶ χων. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον.
Παρθενίς, ίδος (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Ἀνακρέοντι.
Παρθενόπαια (ἡ), = Παρθενόπη.
Παρθεναπαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μελανίωνος ἢ τῆς Ἀταλάντης ἐξ Ἀρκαδίας, εἷς τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, φονευθεὶς ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Περικλυμένους. 2) υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ ἢ τῆς Δυσιμάχης, ἀδελφὸς τοῦ Ἄδράστου, συγχεόμενος πολλάκις μετὰ τοῦ προτέρου.
Παρθενόπη (ἡ), θυγ. τοῦ Στυμφάλου, ἐκγονος τοῦ Ἀρκάδος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Εὐήρη. 2) θυγ. τοῦ Ἀγκαίου, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Λυκομήδην. 3) μία τῶν Σειρήνων, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη. 4) (γεωγρφ.) ἡ ἐν Ἰταλίᾳ Νεάπολις, ὅπου εἶχαν ἐκβραισθῇ ὑπὸ τῆς θαλάσσης τὸ σῶμα τῆς Σειρῆνος ταύτης, πνιγείσης ὑπὸ φιλοτιμίας, διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ θέλξῃ μὲ τὴν φωνήν της τὸν Ὀδυσσέα.
*Παρθενόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Μακεδ.
Παρθένος (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἀθηνᾶ. 2) (κυριωνυμ.) θυγ. τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Χρυσοθέμιδος, κατασπερισθεῖσα μετὰ θάνατον ὑπὸ τοῦ πατρός της.
Παρθενών, ῶνος (ὁ), ὁ ἐν Ἀκροπόλει περίφημος ναὸς τῆς Παρθένου Ἀθηνᾶς, οἰκοδομηθεὶς ἐπὶ Περικλέους ὑπὸ τῶν ἀρχιτεκτόνων Ἰκτίνου καὶ Καλλικράτους, ἔχων 227 ποδῶν μῆκος, 100 ποδῶν πλάτος καὶ 69 ὕψος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἦτατο ἢ τὸ κολοσσιαῖον αὐτῆς ἄγαλμα ἔνοπλον ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, ἔργον τοῦ Φειδίου, ἔχον 36 Γαλλ. ποδῶν ὕψος.
Παρθηναί (οἱ), = Παρθεναί.
Παρθία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας, ἀποτελοῦσα μέρος τῆς Ὑρκανίας ἢ ἀπὸ τοῦ 250 πρὸ Χ. ἀποσπασθεῖσα τῆς Περσίας, ὑπὸ τὴν ὁποίαν τέως διετέλει, καὶ σχηματίσασα μέγα βασίλειον, ἐκτεινομένον ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου μέχρι τοῦ Ἰνδοῦ, (τὸ ἐθν. Πάρθος).
Παρθινοί (οἱ), = Παρθεναί.
Παρθίς, ίδος (ἡ), ἐπίθετ. = Παρθική. 2) (οὐσ. ἐνν. γῆ) ἡ Παρθία.
Πάρθος (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς Παρθίας, (Σκυθιστὶ σημαίνει φυγάς). 2) (κυριωνυμ.) στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.
Πάρθος (ἡ), π. πρωτ. τῶν ἐν Ἰλλυρίᾳ Παρθενίων.
Παρθυαία (ἡ), = Παρθία.
Παρθυαῖοι (οἱ), = Πάρθοι.
Παρικανός καὶ (ἰων.) Παρικηνός, ἡ, όν, ἴδε Πάριον.
Παρικάνιοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Περσίᾳ Παρικάνης, ὄμοροι τῶν Μήδων. 2) ἔθνος Σκυθικόν, κατοικοῦν πλησίον τῆς Καλχίδος.
Πάριον (τό), π. καὶ λιμὴν τῆς Μυσ. ἐπὶ τῆς Προποντίδος, κτίσμα τῶν Παρίων ἢ ἄποικος τῶν Μιλησίων, (Καμαρὶς), (ὁ πολ. Παριανός).
Πάριος (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Πάρου.
Πάρις, ίδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, ἄλλως καλούμενος Ἀλέξανδρος, ὅστις, κομίσων ἐπὶ τῆς Ἴδης, ἔδικασε τὰς τρεῖς θεάς, Ἥραν, Ἀθηνᾶν καὶ Ἀφροδίτην, φιλονεικούσας περὶ τοῦ χρυσοῦ μήλου, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ λάβῃ ἡ ὡραιοτέρα, ἢ ἔκρινεν ἀξίαν αὐτοῦ τὴν Ἀφροδίτην, ἥτις, πρὸς ἀνταμοιβήν, συνέκραξεν αὐτῷ νὰ ἁρπάσῃ τὴν Ἑλένην, ἐλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα πρὸς ἀναζήτησιν τῆς θείας του Ἡσιόνης, ἢ κατελύσας ἐν Σπάρτῃ εἰς τοῦ Μενελάου, ἀπάντως εἰς Κρήτην. Ἡ ἁρπαγὴ αὕτη ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, εἰς τὸν ὁποῖον ἔλαβε πολλὰς μέρος ἢ ὁ Πάρις, φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Φιλοκτήτου. Κατὰ τοὺς νεωτέρους ποιητάς, ὁ Πάρις, πρὶν ἁρπάσῃ τὴν Ἑλένην, ἔσχεν ἐκ τῆς Οἰνώνης τὸν Κόρυθον.
Παρισάδης, ου (ὁ), = Παρεισάδης.
Παρίσιοι (οἱ), λαὸς τῆς Δαγδ. Γαλλ., κατοικῶν τὰς ὄχθας τοῦ Σηκουάνα ἢ ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Δουκοτετίαν, τανῦν Παρίσια.
Πάρμα (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. φέρουσα τὸ ὄνομα ἐπὶ ἑνός, (ὁ πολ. Παρμήτης, Παρμανός καὶ Παρμαῖος).
Παρμενίδης, ου (ὁ), φιλόσοφος Ἕλλην ἐξ Ἐλέας, μαθητὴς τοῦ Ξενοφάνους ἢ τοῦ Ἀναξιμένους καὶ διδάσκαλος τοῦ Ζήνωνος καὶ Ἐμπεδοκλέους, ἀκμάσας περὶ τὴν 69 Ὀλυμπ. ἢ θαυμασθεὶς διὰ τὴν ἀρετήν του καὶ διὰ τὴν σοφὴν νομοθεσίαν, ἣν τὴν ἀκμὴν εὐηργέτησε τοὺς συμπολίτας του. Τῶν συγγραμμάτων τα γραμμένων ἐμμέτρως, ὀλίγα λείψανα μόνον διεσώθησαν.
Παρμενίων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν μεγαλητέρων στρατηγῶν τοῦ Φιλίππου ἢ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, δολοφονηθεὶς, κατ' ἐπιταγὴν αὐτοῦ, ἑβδομηκοντούτης ἤδη, ἐν Μηδίᾳ ὡς προδότης, ἀφ' οὗ πρότερον εἶδε φονευθέντα τὸν υἱὸν αὐτοῦ Φιλώταν.
Παρμένων, ονος (ὁ), Βοιώτιός τις παρὰ Δημοσθ. 2) μῖμός τις, μιμούμενος μὲ τόσην ὁμοιότητα τὴν φωνὴν τῆς ὄϊος, ὥστε ἔμεινε παροιμία. « Εὖ μὲν, ἀλλ' οὐδὲν πρὸς τὴν Παρμένωνος οὖν ».
*Παρμισὸς (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ. χων. εἰς τὰν Σπερχειόν.
Πάρμις, υος (ἡ), θυγ. τοῦ Σμέρδιος, γυνὴ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.
Παρνασίς, ίδος (ἡ), ἡ περὶ τὸν Παρνασσὸν χώρα.
Παρνασσὸς καὶ (μεταγεν.) Παρνασσὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τοῦ Κλεοπόμπου καὶ τῆς Νύμφης Κλεοδώρας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη τὸ. 2) (γεωγρφ.) β. τῆς Φωκίδος, χωρίζον αὐτὴν τῆς Δωρίδος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦταν ὁ περίφημος ναὸς τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλ., (Διάκουρα), (τὸ τοπ. Παρνάσσιος). 3) πολίχν. τῆς Καταδοκ. ἐπὶ τοῦ Ἅλυος, μεταξὺ Ἀρχελαΐδος καὶ Ἀγκύρας.
Πάρνης, ηθος (ἡ καὶ ὁ), β. τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτ.
Παρνησίς, Παρνησσός, ἰων. ἀντὶ Παρνασίς, -νασσός.
Παρνησσὸς (ὁ), β. τῆς Μηδ., περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου κατῴκουν οἱ Βάκτριοι.
Πάρνοι (οἱ), = Ἄπαρνοι.
*Πάρνων, ωνος (ὁ), β. ἐν ταῖς μεθορίοις Λακων. καὶ Ἀργολ.
Παροπαμισάδαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν περὶ τὸν Παροπάμισον.
Παροπαμισαδ(σ)ός, ου (ὁ), β. τῆς Ἀσίας, συνέχεια τοῦ Ταύρου, ἐκτεινομένη ἀπὸ τῆς Περσίας ἄχρι τοῦ Ἰνδοῦ, (Χινδοῦκιόσα).
Πάρος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Κυκλάδων, σώζουσα τὸ ὄνομά της, περίφημος διὰ τὰ μάρμαρά της (τὸν Πάριον λίθον), (ὁ νησ. Πάριος).
Παρπάνισός (ὁ), = Παροπάμισός.
Παρρασία (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ., ἀφανισθεῖσα πρωΐμως, ὥστε ἐσχάτως δὲν ἀναφέρονται εἰμὴ μόνον οἱ
Παρράσιοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀρκαδ., κατοικῶν περὶ τὰ σύνορα τῆς Ἠλίδος καὶ τὸ Παρράσιον ὄρος.
Παρράσιος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλων ἐν Ἀλαισίᾳ. 2) (ὡς ἔθν.) ὁ κάτοικος τῆς Παρρασίας. 3) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Εὐανδρος, κτίστωρ τῆς Παρρασίας. 4) κε-

ρίφημος ζωγράφος ἐξ Ἐφέσου, σύγχρονος τοῦ Ζεύξιδος καὶ Σωκράτους.

Παρθηναιάδης, ου (ὁ), πλεστῶν ὄνομα καρὰ Λουκιανῷ.

Παρυάδρης, ου (ὁ), β. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐκτεινόμενον βορειοδυτικῶς τῆς Ἀρμενίας ἀπὸ τοῦ Ταύρου μέχρι τοῦ Πόντου, ἡ ὑψηλοτέρα κορυφὴ αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Ἀργαῖος.

Παρύσατις, ιδος (ἡ), θυγ. Ἀρταξέρξου τοῦ Α' καὶ γυνὴ Δαρείου τοῦ Ὄχου, μήτηρ δὲ Ἀρταξέρξου τοῦ Β'. καὶ Κύρου τοῦ Νεωτέρου, (ὁ Στράβων λέγει ὅτι τὸ καθαυτὸ ὄνομά της ἦτον Φάρζιρις).

*Πάρφορος (ὁ), Κολοφώνιός τις, ἡγεμὼν τῶν οἰκησάντων τὰς Κλαζομενὰς Ἰώνων.

Παρωρεία (ἡ), = Παρώρεια.

Παρωρεῖται καὶ (Ἰων.) Παρωρέζται (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Παρωρείας, μετοικήσαντες ἐκεῖθεν εἰς τὴν Ἦλιδα καὶ Τριφυλίαν.

Παρώρεια καὶ Παρωρία (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ., συνοικισθεῖσα εἰς τὴν Μεγαλόπολιν. 2) χώρα τῆς Ἠπείρου περὶ τὸ ὄρος Στύμφην, ἴσως = Παραυαία.

*Παρωρεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Τριπολέμου.

Πασαργάδαι (οἱ), λαὸς τῆς Περσίδος, κατοικῶν περὶ τὰς Πασαργάδας καὶ διακρινόμενος διὰ τὴν εὐγενῆ καταγωγήν τους.

Πασαργάδαι (αἱ), ἀρχαία πόλις, πρωτεύουσα τῆς Περσίδος ἐπὶ τοῦ Κύρου ποταμοῦ, κτίσμα Κύρου τοῦ Μεγάλου, ὅπου ἦτον καὶ ὁ τάφος του.

*Πασέας, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀθαντίδου, τυράννου τῆς Σικυῶνος.

Πασίας, ου (ὁ), τοπικὸς τις ἐν Ἀθήναις.

Πασιθέα καὶ (Ἰων.) Πασιθέη (ἡ), μία τῶν Χαρίτων. 2) μία τῶν Νηρηίδων, ἡ παρ' ἄλλοις Πραξιθέα, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἐρεχθονίου Πανδίονα τὸν Α'.

*Πασίθεμις, ιδος (ὁ), ἰατρός τις παρὰ Ἀρτ.

Πασιθόη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων.

Πασικλῆς, έους (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Φιλίσκου. 2) Ἕτερος, υἱὸς νόθος τοῦ Πασίωνος. 3) φίλος πιθὸς τοῦ τυράννου τῆς Ἐφέσου Πινδάρου. 4) υἱὸς τοῦ Κυνικοῦ Κράτητος. 5) ἀδελφὸς τοῦ αὐτοῦ Κράτητος, μαθητὴς τοῦ Μεγαρέως Εὐκλείδου.

*Πασίκυπρος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Κύπρου.

*Πασίμαχος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Πασίμηλος (ὁ), Κορίνθιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Πασιππίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Πασιτελίδας, α (ὁ), στρατηγός τις τῶν Λακεδ. παρὰ Θκδ.

Πασιτίγρης, ητος καὶ Πασιτίγρις, ιδος (ὁ), ποτ. τῆς Σουσιανῆς ἐν τῇ Περσίᾳ, αὐτὸς ὁ Τίγρις περὶ τὰς ἐκβολάς του.

Πασιφάη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Περσηίδος, ἀδελφὴ τῆς Κίρκης καὶ τοῦ Αἰήτου, καὶ γυνὴ τοῦ Μίνωος, βασιλέως τῆς Κρήτης, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Κατρέα, τὸν Δευκαλίωνα, τὸν Γλαῦκον, τὸν Ἀνδρόγεων, τὴν Ἀριάδνην καὶ τὴν Φαίδραν, ἐξ ἑνὸς ταύρου ἢ ἀθλητοῦ Ταύρου τὸν Μινώταυρον.

Πασίων, ωνος (ὁ), Μεγαρεύς, εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνων. 2, = Πασίας.

Πασπαρῶν, ῶνος (ἡ), π. τῶν Μολοσσῶν ἐν Ἠπείρῳ.

Πασσίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Λουκιανῷ.

Πατάβιον (τὸ), = Παταυΐον.

*Πατακίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, αἰσχρὸς παράσιτος.

Πάταικοι ἢ Πατάϊκοι (οἱ), θεοί τινες πυγμαῖοι τῶν Φοινίκων, εἰκονιζόμενοι συνήθως εἰς τὰς πρῴρας τῶν Φοινικικῶν πλοίων.

Παταϊκὸς ἢ ; Πάταικος (ὁ), Σικελός τις, πατὴρ τοῦ Αἰνεσιδήμου. 2) Ὀλυμπιονίκης ἐκ τῆς ἐν Ἀχαΐᾳ Δύμης, νικήσας κάλπῃ κατὰ τὴν 71 Ὀλυμπ.

Πάταλα (τὰ) ἢ Πατάλη (ἡ), π. τῆς Ἰνδ. ἐπὶ τῆς ἀπ' αὐτῆς κληθείσης Παταλήνης νήσου ἡ Δέλτα τοῦ Ἰνδοῦ, (ὁ πολ. Παταλεύς).

Παταυΐον (τὸ), π. τῆς ἄνω Ἰταλ., κτίσμα τοῦ Ἀντήνορος, (Padova), (ὁ πολ. Παταυϊνός).

Πάτερα (τὰ), π. πρωτ. τῆς Λυκ. μὲ λιμένα ἐκ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ξάνθου, ὅπου ἦτον μαντεῖον χειμερινὸν τοῦ Πατρέως Ἀπόλλωνος.

Πατέρδημις, ιος (ὁ), πιστὸς θεράπων τοῦ Ἀπρίου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου.

Πατησιάδης, α (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων.

Πατιζείθης, ους (ὁ), εἷς τῶν ἐν Περσίδι Μάγων, ἀδελφὸς τοῦ Ψευδοσμέρδιος.

Πατιράμης, ους (ὁ), Πέρσης, ἡνίοχος τοῦ Ξέρξου.

Πάτμος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Σποράδων μεταξὺ Σάμου καὶ Νάξου, διασώζουσα τὸ ὄνομά της.

Πάτουμος (ἡ), π. τοῦ Ἀραβίου νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, ἡ Ἑβραϊκὴ Πιθόμ, ὑπὸ δὲ τῶν Ο'. Ἡρώων πόλις, (Μπελμπείς).

*Πατρακεύς, έως (ὁ), κώμη τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου.

Πάτραι (αἱ), π. πρωτ. τῆς Ἀχαΐας, (ὁ πολ. Πατρεύς).

Πατρεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Προυγένους, ἔγγονος τοῦ Ἀγήνορος, ἐπώνυμος ὄντων τῶν Πατρῶν.

Πατρόκλεια (ἡ), ἡ ΙΣΤ' ραψῳδία τῆς Ἰλιάδος, ὡς περιγράφουσα τὸν θάνατον τοῦ Πατρόκλου.

Πατροκλείδης, ου (ὁ), δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Ἀριστοφάνους.

Πατροκλῆς, έους (ὁ), πλούσιός τις ἢ φιλάργυρος Ἀθηναῖος, μιμούμενος ὄντως τοὺς Σπαρτιάτας. 2) ἀνεψιός τις τοῦ Σωκρ. 3) ναύαρχος τοῦ Σελεύκου Νικάνορος, βασιλέως τῆς Συρίας, περιπλεύσας καὶ περιγράψας τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Κασπίαν. 4) γλύπτης ἐκ Κρήτης, υἱὸς τοῦ Κατύλλου. 5) Π. ἀντὶ Πάτροκλος.

Πάτροκλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Πυρίππης. 2) υἱὸς τοῦ Μενοιτίου καὶ τῆς Σθενέλης, ἐκ τῆς ἐν Δοκρίδι Ὀπουντος, καταφυγὼν, ἐξ αἰτίας ἀκουσίου φόνου, εἰς Φθίαν πρὸς τὸν Πηλέα, καὶ συστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἐπὶ Τροίαν, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. 3: Ναύαρχος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, σταλεὶς μὲ τριήρεις πρὸς βοήθειαν τῶν Ἀθην., πολεμουμένων ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ

Πατρόκλου νῆσος (ἡ), νῆσος μικρὰ πλησίον τοῦ Σουνίου, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὀχυρώσῃ ὁ ναύαρχος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου Πάτροκλος, (Γαϊδουρονῆσι).

Πατρὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Ἀρχέμαχον

Πάτταλα (τὰ), ἴδε Πάταλα.

Παῦλος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, Paulus. 2) ὁ Αἰγινήτης, περίφημος ἰατρὸς, τοῦ ὁποίου σώζονται ἑπτὰ βιβλία περὶ Ἰατρικῆς. 3) Ἀλεξανδρεύς, ἀστρονόμος, ἀκμάσας περὶ τὰ 375 ἀπὸ Χ., τοῦ ὁποίου σώζεται Εἰσαγωγὴ εἰς τὰ Ἀποτελεσματικά. 4) ὁ Σιλεντιάριος, ποιητὴς γλαφυρὸς, ἀκμάσας ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ.

Παυσανίας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Κλεομβρότου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λεωνίδα, τοῦ ὁποίου τὸν ἀνήλικον υἱὸν Πλειστοάνακτα ἐπετρόπευσεν, ἐστρατήγησεν ἑνώσας τῶν Ἑλλήνων ἐν Πλαταιαῖς κατὰ τοῦ Μαρδονίου· ἀλλ' ὕστερον διορισθεὶς μετὰ τοῦ Ἀριστείδου νὰ ἐλευθερώσῃ τῆς καταδυναστείας τῶν Περσῶν τὰς συμμαχικὰς πόλεις, ἐξώκειλεν εἰς τοσαύτην ὕβριν ἢ τρυφὴν, ὥστε ἠλλοτρίωσεν ἀπὸ τῆς Σπάρτης ὅλους τοὺς συμμάχους. Συλληφθεὶς δὲ τελευταῖον καὶ εἰς ἀλληλογραφίαν μὲ τοὺς Πέρσας, κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν ἐφόρων τῆς πατρίδος του εἰς θάνατον ὡς προδότης, ἢ ἐλιμοκτονήθη ἀποτειχισθεὶς ἐντὸς τοῦ ἐν Σπάρτῃ ναοῦ τῆς Χαλκιοίκου Ἀθηνᾶς, ὅπου εἶχε καταφύγῃ. 2) υἱὸς τοῦ Πλειστοάνακτος, βασιλέως τῆς Σπάρτης, ἔκγονος τοῦ προτέρου, βασιλεύσας τὸ δ'. ἔτος τῆς 92 Ὀλυμπ., καὶ μετὰ τὴν κατὰ τῶν Θηβαίων ἀποτυχίαν του φυγὼν εἰς Τέγεαν τῆς Ἀρκαδίας, ὅπου καὶ ἀπέθανε. 3) νέος Μακεδὼν, δολοφονήσας τὸν βασιλέα Φίλιππον τὸν Ἀμύντου. 4) συγγραφεὺς Ἕλλην ἐκ Καισαρείας, ἀκμάσας περὶ τὸν Β'. αἰῶ Χ. ἑκατονταετηρίδα, μαθητὴς Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ καὶ διδάσκαλος τοῦ Δίλιανοῦ, ὃς πεπιελθὼν διάφορα μέρη τῆς Οἰκουμένης, συνέγραψεν ἐκτεταμένην περιήγησιν τῆς ὁποίας διεσώθησαν μόνον τὰ περὶ Ἑλλάδος δέκα βιβλία. 5) γλύπτης τις ἐξ Ἀπολλωνίας.

Παυσίας, ου (ὁ), περίφημος ζωγράφος ἐκ Σικυῶνος, μαθητὴς τοῦ Παμφίλου, ἐφευρετὴς τῆς ἐγκαυστικῆς εἰκονογραφίας, ἐπὶ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

*Παυσιμαχος (ὁ), γεωγράφος τις ἐκ Σάμ.

Παυσιππος (ὁ), Σπαρτιάτης τις καρ' Ἀρρ.

Παύσιρις, ιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμυρταίου, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.

Παύσων, ωνος (ὁ), παμπόνηρός τις παράσιτος ἐν Ἀθήναις, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 2) ζωγράφος τις Θηβαῖος ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Ἀριστωρ.

Παφλαγονία (ἡ), ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Πόντου Φρυγ., Γαλατ. ἢ

Βιθυνίας, (τὸ ἐθν. Παφλαγών, τὸ ὁποῖον ὁ Ἀριστοφάνης μεταχειρίζεται ὡς συνώνυμον τοῦ Ἀλαζών, Fanfaron, ὡς ἐκ τοῦ Παφλάζω).

Πάφος (ἡ), δύο πόλεις τῆς Κύπρου, ἡ Παλαιὰ, ἡ καὶ μονολεκτ. Παλαίπαφος, περίφημος διὰ τὸν ἐναυτὴ ναὸν τῆς Παφίας Ἀφροδίτης, κτισμα τοῦ Κινύρα ᾗ 2) ἡ Νέα, ἀπέχουσα 60 σταδίους τῆς παλαιᾶς, μὲ ἕνα εὐρύχωρον λιμένα καὶ μεγαλοπρεπεῖς ναούς, κτίσμα τοῦ Ἀγαπήνορος ἐξ Ἀρκαδίας, (ὁ πολ. Πάφιος).

Πάχης, ητος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην., ὑπήρξας, περὶ τὸν πέμπτον χρόνον τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, τὸν στόλον τῶν Δακεδ., καὶ κυριεύσας καὶ κατακληρουχήσας τὴν Μυτιλήνην.

Πάχυνος (ὁ καὶ ἡ), ἀκρωτήριον πρὸς ἀνατολὰς καὶ μεσημβρίαν τῆς Σικελ., (Κάπο-Πάσσαρο).

*Πεγκάλας, α (ὁ), ποτ. τῆς Φρυγ. παρὰ Παυσ. (Η', 4).

Πεδάρητος (-ρετος), = Παιδάρητος.

Πεδιάς, άδος (ἡ), θυγ. τοῦ Μήνυος ἐκ Λακεδαίμονος, τὴν ὁποίαν νυμφευθεὶς ὁ Κραναὸς, βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, ἐγέννησε τὴν Κρανάην, Κραναίχμην ᾗ Ἀτθίδα. 2) (γεωγρ.) μέρος καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο Πεδιάται.

Πεδιέας καὶ Πεδιεὺς (ὁ), π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ.

*Πεδνηλισσὰς καὶ Πεδνιλισσὰς (ἡ), π. τῆς Παιονίας, (ὁ πολ. Πεδνιλισσεύς).

Πειθαγόρας καὶ Πειθαγόρης, ου (ὁ), μάντις τις παρ' Ἀρρ. 2) τύραννος τῆς ἐν Σικελίᾳ Σελινοῦντος.

Πειθίας, ου (ὁ), Κερκυραῖος, ἐθελοπράξενος τῶν Ἀθην., φονευθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Πειθὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων. 2) θεὰ τῆς καταπειστικῆς εὐγλωττίας, ἔχουσα ἴδιον ναὸν ἐν Ἀθήναις ᾗ ἐν Ἄργει.

Πείθων, ωνος (ὁ), Μακεδών τις υἱὸς τοῦ Κρατέα, παρ' Ἀρρ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, σατράπης μέρους τῆς Ἰνδ., διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρ. 3) εἷς τῶν μαθητῶν τοῦ Πλάτωνος.

*Πειραὶ (αἱ), πολίχν. τῆς Ἀχαΐας ἐπὶ τοῦ Πειραίου ποταμοῦ.

Πειραίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Πειραίου, ὁ Εὐρυμέδων.

Πειραιεὺς, ῶς καὶ (Ἰων.) ἑως (ὁ), κυρ. ὁ τοῦ Πειραίου (ἐνν. λιμὴν), ὁ μεγαλήτερος καὶ εὐχρηστότερος τῶν τριῶν λιμένων τῶν Ἀθηνῶν, ἀπέχων αὐτῶν 40 στάδια· τὸ δὲ διάστημα τοῦτο, κλεισμένων ἑκατέρωθεν διὰ τῶν λεγομένων Μακρῶν τειχῶν ἢ σκελῶν, ἦτανεν οὕτω τὴν πόλιν μὲ τὸν λιμένα, ὃς τις διηρεῖτο εἰς τρεῖς ἄλλους μικροτέρους ὅρμους, τὸν Κάνθαρον, τὸ Ἀφροδίσιον καὶ τὴν Ζέαν. Ὁ δῆμος τοῦ Πειραιῶς ἀνῆκεν εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλὴν, ὁ δὲ δημοτὴς ἐκαλεῖτο Πειραιεὺς ἢ Ἐκ Πειραιῶς.

Πειραϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ Πειραιῶς. ‖ « Πειραϊκὴ γῆ, » Θκδ., ἡ περὶ τὸν Πειραιᾶ, ὡς πέραν αὐτοῦ, (ὅπου ὅμως προηγουμένως ἡ γραφὴ: Γραϊκ.). ‖ « Πειραϊκαὶ πύλαι, » Πλούτ., μία τῶν πυλῶν τῶν Ἀθηνῶν, ἡ πρὸς τὸν Πειραιᾶ φέρουσα.

Πείραιον (τὸ), λιμὴν καὶ φρούρ. τῆς Κορίνθου ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, (παρβλ. Πειραιός).

Πείραιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κλυτίου, Ἰθακήσιος, σύντροφος τοῦ Τηλεμάχου.

Πειραιὸς (ὁ), ἔρημος λιμὴν μεταξὺ Κορινθίας καὶ Ἐπιδαυρίας, (παρβλ. Πείραιον).

Πειράνα (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Πειρήνη.

Πείρανθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄργου ᾗ τῆς Εὐάδνης, γεννήσας ἐκ τῆς Καλιρρόης τὸν Ἄργον κτλπ.

Πειρασία (ἡ) καὶ Πειρεσιαὶ (αἱ), π. τῆς Θετταλομαγνησίας, (ὁ πολ. Πειράσιος καὶ Πειρασιεύς).

Πειρήν, ῆνος (ὁ), ὁ ἄλλως Ἴναχος, πατὴρ τῆς Ἰοῦς. 2) υἱὸς τοῦ Γλαύκου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Βελλεροφόντου.

Πειρήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀχελῴου ἢ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Κέγχριαν καὶ Λεχαῖα, μεταμορφωθεῖσα εἰς τὴν ὁμώνυμον πηγὴν, διὰ τὴν λύπην τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ της, φονευθέντος ἀκουσίως ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. 2) μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἀγαπτόλεμον. 3) πηγή τις ψυχροῦ καὶ διαυγοῦς ὕδατος ἐν Κορίνθῳ, ἐπὶ τῆς καρυφῆς αὐτῆς τοῦ Ἀκροκορίνθου (ὡς τις καὶ ἀπ' αὐτῆς παρωνομάζετο), ἀναβλύζουσα ἐκ τοῦ κτυπήματος τοῦ ποδὸς τοῦ Πηγάσου.

Πειρίθους-ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Ἰξίωνος καὶ τῆς Δίας, ἐκ Λαρίσσης τῆς ἐνΘεσσαλίᾳ, βασιλεὺς τῶν Λαπιθῶν, εἷς τῶν ἐπὶ θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ἐξελθόντων ἡρώων. Εἰς τοὺς μετὰ τῆς Ἱπποδαμείας γάμους του συνέβη ἡ θρυλλουμένη ἐκείνη Κενταυρομαχία, εἰς τὴν ὁποίαν βοηθηθεὶς ὑπὸ τοῦ Θησέως, τὸν ἐβοήθησε καὶ αὐτὸς ὕστερον ὅτε ἁρπάσῃ τὴν Ἑλένην. Καταβάντες ὅμως ἀμφότεροι εἰς τὸν ᾅδην πρὸς ἁρπαγὴν τῆς Περσεφόνης, ἐδέθησαν ἐκεῖ ἐπὶ τινος βράχου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὕστερον μόλις ἠλευθέρωσεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Θησέα μόνον.

Πείρους καὶ Πίρως, ω (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰμβράσου ἐκ τῆς ἐν Θράκῃ πόλεως Αἴνου, εἷς τῶν ἐκ Θράκης ἐπικούρων τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Θόαντος.

Πεῖρος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀχαΐας, πηγ. ἐκ τῆς Ἀρκαδ. καὶ χωρ. παρὰ τὴν πόλιν Ὠλενὸν εἰς τὴν θάλασσαν.

Πειρούσται (οἱ), λαὸς τῆς Ἰλλυρ.

Πείρως, ω (ὁ), ἴδε Πείρους.

*Πειρωσσὸς (ὁ), π. τῆς Μυσ.

Πείσανδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμν. 2) υἱὸς τοῦ Μαιμάλου, ἡγεμὼν τῶν ὑπὸ τὸν Ἀχιλλέα Μυρμιδόνων. 3) υἱὸς τοῦ Πολυκτορος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. 4) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ' ἔτος τῆς 91 Ὀλυμπ. 5) δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 6) ἀρχαῖος ποιητὴς ἐκ τῆς ἐν Ῥόδῳ πόλεως Καμείρου, σύγχρονος τοῦ Τυρταίου, ποιήσας Ἡράκλειαν. 7) ἕτερος ποιητὴς ἐκ τῶν ἐν Λυκαονίᾳ Δερβένων, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται ἐπικόν τι ποίημα, ἐπιγραφόμενον Ἡρωΐς καὶ θεογαμίαι. 8) ναύαρχός τις τῶν Λακεδ., γυναικάδελφος τοῦ Ἀγησιλάου.

*Πεισηνορίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Πεισήνορος, ὁ πατὴρ τῆς Εὐρυκλείας.

*Πεισήνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων. 2) κήρυξ τις ἐν Ἰθάκῃ. 3) ὁ παππος τῆς Εὐρυκλείας.

Πεισθέταιρος (ὁ), πλαστόν τι ὄνομα παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει.

Πεισίας, ου (ὁ), Ἀργεῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι. 2) ἀγαλματοποιὸς τις παρὰ Παυσ. (Δ', γ', 5).

Πεισίδαι (οἱ), ἴδε Πεισίδαι.

Πεισιδίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, γυνὴ τοῦ Μυρμιδόνος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀντιφον ᾗ Ἀκτορα. 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελίου. 3) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Νέστορος.

Πεισίδωρος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις παρὰ Παυσανίᾳ (ΣΓ', ζ', 2, ὅπου ἐφέρατο ἐσφαλμ. Πεισίροδος).

Πεισικράτης, ους (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Ταραντος.

†Πεισίροδος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πεισίδωρος.

Πεισιστρατίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Πεισιστράτου.

Πεισίστρατος (ὁ), ὁ νεώτερος τῶν παίδων τοῦ Νέστορος, συνοδεύσας τὸν Τηλέμαχον εἰς Σπάρτην. 2) υἱὸς αὐτοῦ, καὶ ἔγγονος τοῦ Νέστορος. 3) ὁ περίφημος τύραννος τῶν Ἀθηνῶν, υἱὸς τοῦ Ἱπποκράτους καὶ ἀπόγονος τοῦ Κόδρου καὶ Νηλέως, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος, δεσποτεύσας πατρικῶς καὶ φρονίμως 33 ἔτη τὰς Ἀθήνας (ἀ. ἔτος τῆς 50 Ὀλυμπ. —δ'. τῆς 58), καὶ ἀφείς διαδόχους τῆς ἀρχῆς τοὺς υἱούς του Ἵππαρχον ᾗ Ἱππίαν.

Πείσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀφαρέως καὶ τῆς Ἀρήνης, ἀδελφὸς τοῦ Δυγκέως.

Πείσων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις. 2) ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Piso.

Πελαγονία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μακεδόν., ἀνήκουσα κυρίως εἰς τὴν Περραιβίαν, ἢ ἄλλως Τριπολῖτις, (τὸ ἐθν. Πελαγών).

Πελάγων, οντος (ὁ), Πυλιός τις, ὑποζύγιον τοῦ Νέστορος. 2) εἷς τῶν Δυκίων, σύντροφος τοῦ Σαρπηδόνος. 3) υἱὸς τοῦ Ἀμφιδάμαντος ἐκ Φωκίδος. 4) υἱὸς τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεροπης.

Πελάργη (ἡ), θυγ. τοῦ Ποσνέως καὶ γυνὴ τοῦ Ἰαθμιάδου, εἰσαγαγοῦσα πρώτη τὰ μυστήρια τῶν Καβείρων, καὶ τιμωμένη διὰ τοῦτο μὲ θυσίας ἐν Δωδώνῃ.

Πελαργοὶ (οἱ), ἴδε Πελασγοί.

Πελασγία (ἡ), ἐν γέν. ἡ χώρα τῶν Πελασγῶν, δηλ. ὅλη ἡ Ἑλλὰς, (ἰδιαιτ.) ἡ Πελοπόννησος, (καὶ ἰδιαίτατα) τὸ Ἄργος, ἡ Ἀρκαδία καὶ ἡ νῆσος Δέσβος.

Πελασγὰς, άδος (ἡ), = Πελασγία.

Πελασγικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῶν Πελασγῶν, δηλ. ἀρχαῖος Ἑλληνικός. ‖. « τὸ Πελασγικὸν Ἄργος, » τὸ ἐν Θεσσαλίᾳ ‖. « Ζεὺς Πελασγικὸς, » ὁ ἐν Δωδώνῃ. ‖. « Πελασγικὸν τεῖχος, » τὸ πρὸς βυρρὰν τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὡς κτισμα τῶν Πελασγῶν. ‖. « Πελασγικὰ πεδία, » τὰ ἀπὸ τῶν ὑπωρειῶν τῆς Ὄσσης ἄχρι τῆς πόλεως τῶν Φερῶν ἐν Θετ-

σελίφ. ‖ (είσ.) Πελασγικόν, τὸ ὑπὸ τὰ Πελασγικὰ τείχη τῆς Ἀκροπόλεως ἀνατοίκητον μέρος τῶν Ἀθηνῶν.

Πελασγίς, ίδος (ἡ), = Πελασγική, ἐπίθ. τῆς Θρᾴκης.

Πελασγιῶται, ιδος (ἡ), ἔπαρχ. τῆς Θεσσαλ. μεταξὺ Ὀλύμπου, Φθιώτιδος, Ἑστιαιώτιδος καὶ Αἰγαίου, ὅπου κατῴκησαν κατ' ἀρχὰς οἱ Πελασγοί, (τὸ ἐθν. Πελασγιώτης).

Πελασγοί (οἱ), οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Θεσσαλ. καὶ Ἠπείρου, Θρᾷκες τὴν καταγωγήν, ἀποικήσαντες ἐκεῖθεν, οἱ μὲν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν καὶ συνοικισθέντες περὶ τὴν πόλιν Λάρισσαν, ὁπόθεν ἦλθον ἢ ὡς σύμμαχοι τοῦ Πριάμου εἰς τὴν Τροίαν· οἱ δὲ εἰς Κρήτην. Ἀκολούθως ἐσκορπίσθησαν καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος ἢ μικρᾶς Ἀσίας, μεταβάντες διὰ τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους ἄχρι καὶ εἰς Ἰταλίαν. Ἡ λέξις, ὡς ἐκ τοῦ Πελάζειν ἢ τῆς Πέλας γῆς, ἐσήμαινε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τοὺς γειτνιάζοντας, τοὺς ὁμόρους· ὡς ἐκ τοῦ Πλάζω διὰ τὸ μεταβατικόν, δὲ καὶ πλανητικὸν τῶν λαῶν τούτων, ἐκλαμβάνεται καὶ ὡς συνώνυμον τοῦ Πελαργοί, καὶ τότε σημειωτέα ἡ παρ' ἡμῖν ταυτότης τοῦ ὀνόματος τούτου μὲ τοὺς Δέλεγας (Λεῖλέξ).

Πελασγός (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Πελασγίας, ἴδε Πελασγοί. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης, ἢ τοῦ Παλαίχθονος, βασιλεύων τοῦ Ἄργους ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Δαναοῦ. 3) ὁ δεύτερος, αὐτόχθων τὴν καταγωγήν, πατὴρ τοῦ Ἄϊμωνος καὶ πάππος τοῦ Θεσσαλοῦ. 4) ὁ τρίτος, υἱὸς τοῦ Ἀρέστορος ἢ ἔκγονος τοῦ Ἴασου, κτίτωρ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Παῤῥασίας, τῆς ὁποίας ἐβασίλευσεν 20 ἔτη. 5· υἱὸς τοῦ Τριόπα ἢ τοῦ Ἀγήνορος, κτίσας ἐν Ἀρκαδίᾳ μὲν ναὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ἐν Ἄργει δὲ τῆς Πελασγίδος Δήμητρος.

Πελασγός, Ο. ἀντὶ Πελασγικός.

Πελεθρόνιον (τὸ), π. ἢ τόπος τῆς Θεσσαλ.

Πελειάδες (αἱ), αἱ ἱέρειαι τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου. 2) Π. ἀντὶ Πλειάδες.

***Πελεναῖος**, ὄντος (ὁ), β. τῆς μικρᾶς Ἀσίας.

Πελία (ἡ), θυγ. τοῦ Πίλαντος ἐκ Μεγάρων, γυνὴ τοῦ Πανδίονος, (ὁ Heyne διορθ. Πυλία).

Πελίας ᾰ (Ἰων.) Πελίης, ου ἡ εω (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ᾰ τῆς Τυρούς, ἀδελφὸς τοῦ Νηλέως ᾰ Αἴσονος, τοὺς ὁποίους διώξας ἐβασίλευσε τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἰωλκοῦ, γεννήσας ἐκ τῆς Ἀναξιβίας, θυγατρὸς τοῦ Βίαντος, τὸν Ἄκαστον, τὴν Ἄλκηστιν καὶ τρεῖς ἄλλας θυγατέρας. Ὑποπτεύων δὲ τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ Ἰάσονα, ἔπεμψεν αὐτόν, ὡς κατὰ προφανῆ ὄλεθρον, εἰς τὴν Κολχίδα πρὸς ὑφαίρεσιν τοῦ χρυσοῦ δέρατος. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν αὐτοῦ αἱ θυγατέρες τοῦ Πελίου, ἀπατηθεῖσαι ὑπὸ τῆς Μηδείας, ὑποσχομένης νὰ τὸν ἀνανεώσῃ, τὸν κατέκοψαν

Πελιάς, άδος (ἡ), ἡ τοῦ Πελίου ἢ ἐκ τοῦ Πελίου. ‖ Π Πελιάδες, αἱ θυγατέρες τοῦ Πελίου.

***Πελίγνας** (ὁ), ὁ μάγειρος τῆς Ὀλυμπιάδος καὶ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Πελιγνοί (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰταλ. περὶ τὰ Ἀπεννῖνον.

Πελιναῖον (τὸ), τὸ ὑψηλότερον βουνὸν τῆς Χίου, ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Διὸς καὶ λατομεῖον μαρμάρου.

Πέλινναι (ἡ) καὶ **Πελινναῖον** (τὸ), π. τῆς Ἑστιαιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ.

Πέλλα (ἡ), π. τῆς Μακεδ., πατρὶς ᾗ καθέδρα τῶν βασιλέων Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., (ὁ πολ. Πελλαῖος). 2) ἀρχήτερα ἡ Ἀτάμεια.

Πελλάνα (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Πελλήνη, π. τῆς Ἀχαΐας, ἱερεῖπιον ἤδη ἐπὶ Παυσανίου.

***Πελλανίς**, ίδος (ἡ), πηγή τις παρὰ τὴν Πελλάνην.

Πελληναῖον (τὸ), = Πελιναῖον.

Πέλλην, ηνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φόρβαντος ᾗ ἔγγονος τοῦ Τριόπα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ

Πελλήνη (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας μεταξὺ Σικυῶνος ᾗ Αἰγείρας, (ὁ πολ. Πελληνεύς).

Πέλλης, ου (ὁ), πατὴρ τοῦ Ὑπερασίου ᾗ πάππος τοῦ Ἀστερίου ᾗ Ἀμφίονος, κτίτωρ τῆς ἐν Ἀχαΐᾳ Πελλήνης.

Πέλλινα (ἡ), = Πέλιννα.

***Πέλλικος** ἢ **Πέλλιχος** (ὁ), Κορίνθιος, πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Ἀριστέως.

Πελόπεια (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελίου. 2) = Πελοπία.

***Πελόπη** (ἡ), κώμη τῆς Λυδ. ἐν ταῖς μεθορίοις τῆς Φρυγ.

Πελοπηϊάδης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Πελοπίδης.

Πελοπηΐς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Πελοπία, ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ

Πελοπήϊος, η, ον, Π. ἀντὶ Πελόπιος, ὁ τοῦ Πέλοπος.

Πελοπία (ἡ), μήτηρ τοῦ Κύκνου, υἱοῦ τοῦ Ἄρεως. 2) μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης. 3) θυγ. τοῦ Θυέστου καὶ μήτηρ τοῦ Αἰγίσθου, φονευθεῖσα ἰδιοχείρως, ἀφ' οὗ ἔμαθε τὸ ἔγκλημα τοῦ πατρός της.

Πελοπίδας, ου (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Πελοπιώνης. 2) ὁ περίφημος στρατηγὸς τῶν Θηβ., υἱὸς τοῦ Ἱπποκλέους, φίλος καὶ συναγωνιστὴς τοῦ Ἐπαμεινώνδου, ἐλευθερώσας τὴν πατρίδα του ἀπὸ τῶν Δακεδ. ᾗ ἐν τῇ ἐν Δεύκτροις μάχῃ ἀνδραγαθήσας ὡς ἀρχηγὸς τοῦ ἱεροῦ λόχου, ἀποκατασταθεὶς δὲ εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδ. τὸν νόμιμον διάδοχον τοῦ ἀποθανόντος βασιλέως Ἀμύντα Ἀλέξανδρον τὸν Β'., καὶ τέλος θανατωθεὶς εἰς μίαν μάχην κατὰ τοῦ τυράννου τῶν Φερῶν Ἀλεξάνδρου, πρὸς ἔξωσιν τοῦ ὁποίου εἶχε προσκληθῇ παρὰ τῶν Θεσσαλῶν.

Πελοπίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Πέλοπος.

Πελόπιος, α, ον. Ὁ τοῦ Πέλοπος.

Πελοπίς, ίδος (ἡ), ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ Πελόπιος.

Πελοπόννασος (ἡ), Δ. ἀντὶ -

Πελοπόννησος (ἡ), ἡ πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἑλλάδος μεταξὺ Ἰονίου καὶ Αἰγαίου πελάγους μεγάλη χερσόνησος, ὁ νῦν Μωρέας, ἔχουσα 4000 ραδ. περίμετρον, καὶ ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τοῦ Πέλοπος, ἀποικίσαντος εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς Φρυγίας, 100 ἔτη πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, (τὰ ἐθν. Πελοποννήσιος).

Πέλοψ, οπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταντάλου, βασιλέως τῆς Φρυγ., καὶ τῆς Διώνης, θυγατρὸς τοῦ Ἀτλαντος, ἢ τῆς Εὐρυανάσσης, ἀνηχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἴλλου, βασιλέως τῆς Τροίας, καὶ μετοικήσας εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Πελοπόννησον, ὅπου συζευχθεὶς τὴν Ἱπποδάμειαν, θυγατέρα τοῦ Οἰνομάου, βασιλέως τῆς Ἤλιδος, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀτρέα, τὸν Θυέστην, τὸν Χρύσιππον καὶ τὸν Ἱπποάλκιμον, καὶ ἐβασίλευσε 59 ἔτη, τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν Ἠλείων, οἵτινες ἐώρταζον πρὸς τιμὴν αὐτοῦ καὶ τὰ Πελόπεια. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμν. καὶ τῆς Κασσάνδρας.

Πέλται (αἱ), π. τῆς Φρυγ. παρὰ τὴν Ἀτάμειαν, (Παλατίσσα).

***Πελτινὸν πεδίον** (τὸ), ἡ περὶ τὰς Πέρτας τῆς Φρυγίας πεδιάς.

Πέλωρ, ωρος (ὁ), εἷς τῶν διασωθέντων Σπαρτῶν ἐν Θήβαις, (ἄλλως) Πέλωρος.

Πελωριάς, όδος καὶ **Πελωρίς**, ίδος (ἡ), ἐνν. ἄκρα, ἀκρωτ. (τὸ βορειότερον) τῆς Σικελ. ἀντικρὺ τῆς Ἰταλ. (Faro di Messina).

Πέλωρος (ὁ), = Πέλωρ. 2) ὁ κυβερνήτης τοῦ στόλου τῶν Καρχηδονίων ὑπὸ τὸν Ἀννίβαν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη τὸ ἀκρωτ. τῆς Σικελ.

***Πεμφρηδώ**, οῦς (ἡ), μία τῶν Γραιῶν.

Πενελόπη (ἡ), Π. ἀντὶ Πηνελόπη.

Πενέσται (οἱ), οἱ δοῦλοι ἢ Θῆτες τῆς Θεσσαλ., ἀποτελοῦντες ἰδιαιτέραν τάξιν κατοίκων, ὡς οἱ Εἵλωτες εἰς Λακεδαίμονι. 2) λαὸς τῆς Μακεδον. Ἰλλυρ., κατοικῶν περὶ τὴν Λυχνίτιν λίμνην.

Πενθεσίλεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ὀτρήρης, βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων, ἐλθοῦσα πρὸς βοήθειαν τοῦ Πριάμ. καὶ πληγωθεῖσα θανατηφόρως ὑπὸ τοῦ Ἀχιλ.

Πενθεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐχίονος καὶ τῆς Ἀγαύης, θυγατρὸς τοῦ Κάδμ., βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ὅστις, καταφρονῶν τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου, κατεσπαράχθη ὑπὸ τῆς μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν του ἐπὶ τοῦ Κιθαιρῶνος, οἵτινες ἐξέλαβον αὐτὸν ὡς ἄγριον θηρίον.

Πενθίλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀρέστου καὶ τῆς Ἑριφύλης θυγατρὸς τοῦ Αἰγίσθου, ὅστις, ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς Πελοπόννησον, μετῴκησε μετὰ μιᾶς ἀποικίας Αἰολέων εἰς Θρᾴκην. 2) υἱὸς τοῦ Περικλυμένου.

Πενθύλος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Παφίων.

Πεντάπολις, εως (ἡ), ἡ χώρα τῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Δωριέων, συγκειμένη ἐκ πέντε πόλεων, Λινδου, Ἰαλυσσοῦ, Καμείρου, Κῶ καὶ Κνίδου. 2) ἡ Κυρηναϊκὴ ἐν τῇ Λιβύῃ, ἴδε Κυρήνη.

Πεντέλη (ἡ), νῶτα καὶ ὄρη τῆς Ἀττικῆς, ἐνήκοντα εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, (ὁ δημ. Πεντελεύς). ‖ τὸ πλησίον αὐτῆς ὄρος, τὸ καλούμενον Πεντελικὸν ἢ τὸν περίφημον διὰ τὰ ἐν αὐτῷ λατομεῖα τοῦ Πεντελικοῦ μαρμάρου, τοῦ Πεντελήσιον ἢ Πεντελησιακὸν λίθου.

Πεπάρηθος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀντικρὺ τῆς Θετταλομαγνησίας, μια τῶν

Κυκλάδων, περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της, (Σκόπελος ἢ Πεπάρηθος).

Περαία (ἡ), ἐν γέν., ἡ πέραν νήσου ἢ ποταμοῦ χώρα, (ἰδιωτ. 1) ἡ τῶν Ῥοδίων, μέρος τῆς Καρίας, καὶ 2) μέρος τῆς Παλαιστίνης τὸ πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ἰορδάνου, διῃρημένον εἰς ἓξ μικρὰς ταπαρχίας.

Περαιβία, Περαιβοί, = Περῤῥαιβία, Περῤῥαιβοί.

Περαιθεύς (ὁ), υἱὸς τοῦ Δωκάονος ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθησαν οἱ Περαιθεῖς, κάτοικοι κώμης τινὸς τῆς Ἀρκαδ., συνοικισθέντες μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Μεγαλόπολιν.

Πέρατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Καλχίνης, θυγατρὸς τοῦ Λευκίππου, βασιλεύσας ἐν Σικυῶνι μετὰ θάνατον τοῦ πάππου του.

Περγαμίδης, ου, (ὁ), Ὁ ἐκ Λαομέδοντος, ὡς κάτοικος τοῦ ἐν Τροίᾳ Περγάμου.

Πέργαμα (τὰ) καὶ

Πέργαμον (τὸ) ἡ ἀκρόπολις τῆς Τροίας. 2) π. τῆς Μυσ., πρωτ. τοῦ Περγαμηνοῦ βασιλείου, τὸ ὁποῖον, ἐπὶ τῶν Ἀτταλων (283—133 πρὸ Χ.) περιελάμβανεν, ἐκτὸς τῆς Μυσίας, τὴν Φρυγ., Δυδ., Δυκαον., Ἰων. καὶ ἓν μέρος τῆς Δυκίας, περίφημος διὰ τὴν βιβλιοθήκην της, περιέχουσαν 200,000 τόμων, καὶ τὴν ἐν αὐτῇ ἀνακάλυψιν τοῦ Περγαμηνοῦ χάρτου, τὸν ὁποῖον ἐπενόησε πρῶτον ὁ γραμματικὸς Κράτης ἐκ Μάλλου ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Εὐμένους, (ὁ πολ. Περγαμηνός).

Πέργαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πύῤῥου ἢ τῆς Ἀνδρομάχης, κτίτωρ τῆς Περγάμου.

Πέργαμος (ἡ), = Περγαμον, τό. 2) φρούρ. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Πιερίας ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου.

*Περγασεῖς (αἱ) καὶ

Περγασαὶ ἡ Περγασσαὶ (ἡ), νῦμη ἢ δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκουσα εἰς τὴν Ἐρεχθηίδα φυλήν, (ὁ δημ. Περγασεὺς ἡ Περγασῆθεν).

Περγασίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ ἐγγόνος.

*Πέργασος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Δηϊπύλου, (Ἰλ. Ε, 535).

Πέργη (ἡ), π. τῆς Παμφυλίας ἐπὶ τοῦ Κέστρου ποταμοῦ, σχηματίζοντος παρ' αὐτὴν ἕνα λιμένα, (Πυργί), (ὁ πολ. Περγαῖος, καὶ Περγαία Ἄρτεμις, τῆς ὁποίας ἦτον αὐτόθι περίφημος ναός).

Περδίκκας, ου καὶ (Ἰων.) Περδίκκης, ικκου, ὁ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Μακεδ., Ἡρακλείδης τὴν καταγωγήν, ἀπόγονος τοῦ Τημένου ἐξ Ἄργους, συστήσας πρῶτος τῷ 668 πρὸ Χ. τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον, εἰς τὸ ὁποῖον ἄμως, κατ' ἄλλους, ἐβασίλευσαν πρὸ αὐτοῦ τέσσαρες ἤδη βασιλεῖς μετὰ τὸν Κρανάον. 2) ὁ δεύτερος, ἀπόγονος τοῦ πρότερου καὶ υἱὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, βασιλεύων ἐπὶ τοῦ Πελοπν. πολέμου ἐξ ὧν πάντοτε μὲ τὸ μέρος τῶν Δακεδ. 3) ὁ τρίτος, υἱὸς τοῦ Ἀμύντα Β'. καὶ ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου Φιλίππου, διαδεχθείς, συνεργείᾳ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Θηβαίων Πελοπίδου, τὸν ἀδελφόν του Ἀλεξανδρον, καὶ φονευθείς, μετὰ ὀλιγοχρόνιον βασιλείαν, ἔν τινι μάχῃ κατὰ τῶν Ἰλλυρίων, ἀφεὶς δὲ διάδοχον τὸν ἀνήλικον υἱὸν αὐτοῦ Ἀμύνταν. 4) υἱὸς τοῦ Ὀρόντου ἐκ Μακεδονίας, εἷς τῶν μεγαλητέρων στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., ἀρχηγὸς τῆς Μακεδονικῆς φάλαγγος, μείνας, μετὰ θάνατον τοῦ Ἀλεξ., ἐπίτροπος τῆς Μακεδονίας, καὶ θανατωθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων του στρατιωτῶν, ἐν ᾧ ἐκστρέμει ἐν Αἰγύπτῳ κατὰ τοῦ Πτολεμαίου.

Πέρδιξ, ικος (ἡ), ἀδελφὴ τοῦ Δαιδάλου ἢ μήτηρ τοῦ Τάλω.

Περεγρῖνος (ὁ), ὁ Πρωτεὺς, φιλόσοφος Κυνικὸς ἐκ τοῦ ἐν Μυσίᾳ Παρίου, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ, ὃς τις, γράψας περὶ τῆς τελευτῆς αὐτοῦ, τὸν παρισταμένως κενόδοξον γόητα, εἰκειωθέντα μετ' ὀλίγον, ἀγνοουμένων εἰσέτι τότε καὶ συγχεομένων μὲ τοὺς Ἰουδαίους, Χριστιανῶν, ἢ τελευταίων καταπαύσαντα εἰκειοθελῶς ἐπὶ παρρησίᾳ τῶν συνηθροισμένων εἰς τὰ Ὀλύμπια Ἑλλήνων, πρὸς ἐπίδειξιν περιφρονήσεως τοῦ βίου, τῷ 168 ἀπὸ Χ.

Περεύς, έως (ὁ), εἷς τοῦ Ἕλλάτου ἢ τῆς Λαοδίκης, θυγατρὸς τοῦ Κινύρα, ἀδελφὸς τοῦ Στυμφάλου.

Περίαλλα (ἡ), ἱερεία τις τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου.

Περιανδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κυψέλου, τύραννος τῆς Κορίνθου περὶ τὸ 512 πρὸ Χ., βασιλεύσας κατ' ἀρχὰς μὲ πολλὴν μετριότητα καὶ φρόνησιν, ὥςε συνηριθμήθη καὶ μεταξὺ τῶν Ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐξοκείλας εἰς παντὸς εἴδους βίαν, ὥστε ἐφόνευσε καὶ τὴν ἰδίαν του γυναῖκα Μέλισσαν. Ἀπέθανε δὲ ὀγδοηκοντούτης, βασιλεύσας 44 ἔτη. 2) τύραννος τῆς Ἀμβρακίας, σύγχρονος πιθανῶς τοῦ προτέρου.

Περίαπις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Φέρητος ἢ μήτηρ τοῦ Πατρόκλου.

*Περιδς, άδος (ἡ), π. τῆς Εὐβοίας.

Περιδύκη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀκεσαμενοῦ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἄξιοῦ τὸν Πελαγόνα, ἡγεμόνα τῶν Παιόνων. 2) θυγ. τοῦ Εὐρυμέδοντος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδ. τὸν Ναυσίθοον. 3) θυγ. τοῦ Ἰασονίου, γυνὴ τοῦ Οἰνέως καὶ μήτηρ τοῦ Τυδέως. 4) Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Ἰκάριος ἐγέννησε τὸν Θόαντα, τὴν Πηνελόπην κ.λπ. 5) γυνὴ τοῦ Πολύβου, βασιλέως τῆς Κορίνθου, ἥτις ἀνέθρεψε τὸν Οἰδίποδα. 6) ἡ ἄλλως Ἐρίβοια, θυγ. τοῦ Ἀλκαθόου καὶ ἔγγονος τοῦ Πέλοπος, γυνὴ τοῦ Τελαμῶνος καὶ μήτηρ τοῦ Αἴαντος.

*Περιγένης, ους (ὁ), στρατηγὸς τοῦ Ἀντιόχου, (Πολυβ. Ε', ξθ', Ζ).

Περιγούνη (ἡ), θυγ. τοῦ λῃστοῦ Σίνιδος, τὸν ὁποῖον φονεύσας ὁ Θησεὺς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἴσσον καὶ ἔπειτα τὴν ἔδωκεν εἰς τὸν Δηϊονέα, υἱὸν τοῦ Εὐρύτου.

Περιήρης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Κυνήρα, καὶ τῆς Ἐναρέτης, βασιλεὺς τῆς Μεσσηνίας, γεννήτωρ ἐκ Γοργοφόνης τῆς Περσέως τῶν Ἀφαρέα καὶ Λεύκιππον. 2) ηνίοχος τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Μενοικέως. 3) ὁ πατὴρ τοῦ Θώρου. 4) Εὐβοεύς τις ἐκ Κύμης ἢ Χαλκίδος, κτίτωρ τῆς ἐν Σικελίᾳ Ζάγκλης.

Περιθοῖδαι (αἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. ἐκ Περιθοιδῶν).

Περίθοος (ὁ), = Πειρίθοος.

Περικλείδας (δωρ. ἀντ.) Περικλείδης, ου (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, πρεσβεύσας εἰς Ἀθήνας ἵνα ζητήσῃ βοήθειαν κατὰ τῶν Εἱλώτων.

Περικλῆς, έους (ὁ), ὁ περιφημότερος τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθην. Ξανθίππου καὶ Ἀγαρίστης τῆς Κλεισθένους, μαθητὴς τοῦ Ἀναξαγόρου, ὁ ἐπονομασθεὶς διὰ τὴν δύναμιν τῶν λόγων του Ὀλύμπιος, καὶ κυβερνήσας ἐπὶ δεκαὲξ ἔτη, τὴν πατρίδα του, ἥτις ἐπ' αὐτοῦ ἦτον, καθὼς λέγει ὁ Θουκυδίδης, λόγῳ μὲν δημοκρατία, ἔργῳ δὲ μοναρχία· ἀπέθανεν δὲ τῷ 429 πρὸ Χ., αὐτὸς καὶ ἡ δύω του υἱοὶ Ξάνθιππος καὶ Πάραλος ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ, ὃς τις ἐνέσκηψεν εἰς τὰς Ἀθήνας περὶ τὸ δεύτερον ἔτος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, τὸν ὁποῖον οὗτος ὑπέβαλλεν, ἀποτρέπων τοὺς συμπολίτας του νὰ ἐνδώσωσιν εἰς τὰς ἀξιώσεις τῶν ἀντιπάλων των, καὶ προσπαθῶν νὰ καταστήσῃ πανεπιστήμιον τὴν πατρίδα του τὸ κέντρον τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ὅθεν καὶ κατεκόσμησεν αὐτὴν μὲ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐκεῖνα κτίρια, τῶν ὁποίων τὰ λείψανα προκαλοῦσι ἢ σήμερον ἀκόμη τὸν γενικὸν θαυμασμόν, καὶ ἀποδεικνύουσι τὸ μεγαλεῖον τῆς εὐφυΐας του. Τῆς γυναικὸς αὐτοῦ τὸ ὄνομα δὲν ἀναφέρεται, ἀλλ' ἡ περίφημος Ἀσπασία ἔσχε μεγίστην, φαίνεται, ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ πνεύματός του. 2) υἱὸς νόθος τοῦ μεγάλου Περικλέους, στρατηγὸς τῶν Ἀθην., καταδικασθεὶς μετὰ τῶν λοιπῶν συστρατήγων του εἰς θάνατον μετὰ τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν.

Περικλυμένη (ἡ), θυγ. τοῦ Μίνωος, γυνὴ τοῦ Φέρητος καὶ μήτηρ τοῦ Ἀδμήτου. 2) θυγ. τοῦ Μινύου, ἐξ ἧς ὁ Φύλακος ἐγέννησε τὸν Ἰφικλον, παρδλ. Κλυμένη.

Περικλύμενος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νηλέως ἢ τῆς Χλωρίδος, ἀδελφὸς τοῦ Νέστορος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, φονευθεὶς καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Χλωρίδος, θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου, λαβὼν παρὰ τοῦ πατρός του τὴν χάριν νὰ μεταμορφώνηται διαφόρως. 3) ὁ πατὴρ τοῦ Πενθίλου.

Περίκλυτος (ὁ), γλύπτης, μαθητὴς τοῦ Πολυκλείτου. 2) υἱὸς τοῦ Εὐθυμάχου ἐκ Τενέδου.

Περικτιόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Κρίτωνος, μήτηρ τοῦ Πλάτωνος. 2) Πυθαγορεία τις, συγγράψασα περὶ σοφίας.

Περίλαος καὶ (Ἰων.) Περίλεως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης, κατηγορήσας ὡς μητραφόνον τὸν Ὀρέστην ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγκαίου καὶ τῆς Σαμίας, θυγατρὸς τοῦ ποταμοῦ Μαιάνδρου. 3) Σκυώνιος, στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ἐν Μυκάλῃ. 4) Μεγαρεύς τις, πράξαντων ὑπὲρ τοῦ Φιλίππου. 5) τύραννός τις ἐν Ἄργει. 6) τεχνίτης Ἀθηναῖος, κατασκευάσας ὑπὲρ τοῦ τυράννου τῶν Ἀκραγαντίνων Φαλάριδος τὴν

χαλκίνην ἐκείνην βοῦν, ἧς καθόσον κατακαίονται ἐντὸς αὐτῆς κατακλειόμενοι κατάδικοι, ἀνέδιδεν τὰς φωνὰς αὐτῶν εἰς εἶδος μυκηθμοῦ βοός, πρὸς ἀνταμοιβὴν δὲ τῆς ἐφευρέσεώς του ταύτης, κατακαεὶς πρῶτος ἐντὸς αὐτῆς, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ τυράννου. 2) Πυθαγόρειός τις ἐκ Θουρίων.

*Πέραλλος (ὁ), = Περίλαος (6).

Περιμήδη (ἡ), θυγ. τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, ἐξ ἧς ὁ Ἀχελῷος ἐγέννησε τὸν Ἱπποδάμαντα ἢ Ὀρέστην. 2) Θυγ. τοῦ Εὐρυσθέως, φονευθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. 3) ἀδελφὴ τοῦ Ἀμφιτρύωνος καὶ γυνὴ τοῦ Δικυμένους. 4) θυγ. τοῦ Οἰνέως, γυνὴ τοῦ Φοίνικος. 5) θυγ. τοῦ Ἰμυθέωνος καὶ μήτηρ τοῦ Ἰξίονος. 6) θυγ. τοῦ Ἀδμήτου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἄργου τὸν ἐπώνυμον τῆς ἐν Θετταλίᾳ Μαγνησίας.

Περιμήδης, ους (ὁ), εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Ὀδυσσ. 2) εἷς τῶν Κενταύρων.

Περιμήλη (ἡ), ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιμήδη (5, 6).

Πέριμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μέγητος, εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων Τρώων.

*Περιναΐκη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἱπποράχου, μήτηρ τοῦ Ἴριτος.

*Πέρινθος (ὁ), Ἐπιδαύριός τις, συνόμιλος τοῦ Ὀρέστου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐκτίσθη ἡ

Πέρινθος (ἡ), π. τῆς Θράκης ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἡ ὕστερον Ἡράκλεια, (ὁ πολ. Περίνθιος).

Περιπόλιον (τὸ), φρούρ. τῆς κάτω Ἰταλ. παρὰ τὸ Ῥήγιον.

*Περιπόλτας, α (ὁ), μάντις ἐκ Θεσσαλίας.

Περισθένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου ἢ τῆς Καλιάνδης, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἠλέκτρας.

Περίφας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου ἢ τῆς Γόργης, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀκταίας. 2) υἱὸς τοῦ Οἰνέως, φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Κουρήτων μάχην. 3) υἱὸς τοῦ Ὀγχηστοῦ, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Αἰτωλῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄρεως. 4) υἱὸς τοῦ Ἱππότου, αἰχμὴς τῶν Τρώων. 5) αὐτόχθων βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, προγενέστερος τοῦ Κέκροπος, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς ἀετόν.

*Περίφημος (ὁ), ἥρως τις τιμώμενος ἐν Σαλαμῖνι.

Περιφήτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Ἀντικλείας, περιβόητος λῃστής, διατρίβων περὶ τὴν Ἐπίδαυρον ἢ φονεύων τοὺς διαβάτας μὲ τὴν κορύνην (ῥόπαλον) τὸ ὁποῖον ἐκράτει ἀνὰ χεῖρας, ὅθεν ἐλέγετο καὶ Κορυνήτης, φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Θησέως. 2) υἱὸς τοῦ Κοπρέως ἐκ Μυκηνῶν, θελοπιδὴς τὴν καταγωγήν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος ἐν Τροίᾳ. 3) υἱὸς τοῦ Νυκτίμου.

Πέρκαλος (ἡ), θυγ. τοῦ Σκίλλωνος, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Δημαράτου.

Περκώπη (ἡ), = Περκώτη.

Περκώσιος (ὁ), τὸ ἐθν. τοῦ =

Περκώτη (ἡ), π. τῆς Μυσ. ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου μεταξὺ Ἀβύδου καὶ Λαμψάκου, μὴ σωζομένη πλέον ἐπὶ Στράβωνος.

Περμησσός καὶ Περμησσὸς (ὁ), ποτ. τῆς Βοιωτ., χωρ. εἰς τὴν Κωπαΐδα, ἀφ' οὗ ἐνωθῇ μὲ τὸν Ὀλμειόν.

*Πέρνη (ἡ), π. τῆς Θῴακης, ἀντικρὺ τῆς Θάσου, (ὁ πολ. Περναῖος).

*Περσίδας, α (ὁ), ἀρχηγός τις τοῦ ἱππικοῦ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

*Περουσία (ἡ), π. τῆς Τυρρην. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Perugia), (ὁ πολ. Περουσινὸς καὶ Περουσιεὺς καὶ Περουσιάτης).

*Περπερήνη (ἡ), π. τῆς Μυσ.

Περραιβία καὶ Περαιβία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Θεσσαλ. περὶ τὰ Τέμπη καὶ τὸν Ὄλυμπον ἄχρι τοῦ Πίνδου, (τὰ ἐθν. Περραιβοὶ καὶ Περαιβοί).

*Περρίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἐκ Περῥιδῶν).

Περσαῖος (ὁ), = Πέρσης (1). 2) φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ τοῦ ἐν Κύπρῳ Κιτίου, κατ' ἀρχὰς δοῦλος ἢ ὕστερον μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος, καὶ διδάσκαλος Ἀντιγόνου τοῦ Γωνατᾶ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου διωρίσθη ἢ φρούραρχος τοῦ Ἀκροκορίνθου. Ὁ Διογένης ἀναφέρει διάφορα συγγράμματά του.

Περσαιπολις (ἡ), = Περσέπολις.

*Περσεία (ἡ), κηφὴ τις ἐν Μυκήναις.

Περσείδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Περσέως, (ὅθεν ἡ πλθ.) οἱ ἐν Περσίᾳ Ἀχαιμενίδαι.

Περσέπολις, εως (ἡ), π. πρωτ. τοῦ Περσικοῦ βασιλείου ἐπὶ τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὰ παλάτια τῶν βασιλέων της καὶ τοὺς θησαυρούς της, τοὺς ὁποίους ἐλαφυραγώγησεν ὁ Μ. Ἀλέξανδρος. Τὰ ἐρείπιά της σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα Τζιλ-μινάρ (40 στῆλαι).

Περσέπτολις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τηλεμάχου καὶ τῆς Πολυκάστης, θυγατρὸς τοῦ Νέστορος ἢ τῆς Ναυσικάας, θυγατρὸς τοῦ Ἀλκινόου.

Περσεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δανάης, μετὰ τῆς ὁποίας ῥιφθεὶς ὑπὸ τοῦ πάππου του Ἀκρισίου ἐντὸς κιβωτίου εἰς τὴν θάλασσαν, φοβηθέντος τὸν χρησμόν, ὅστις προεῖπεν αὐτῷ ὅτι ἔμελλε νὰ φονευθῇ ὑπὸ τοῦ ἐγγόνου του, ἀνετράφη ὑπὸ τοῦ Πολυδέκτου, βασιλέως τῆς Σεῤῥίφου, ὅπου ἐφέρθη ὑπὸ τῶν κυμάτων. Ἐμφθεὶς δὲ ὑπ' αὐτοῦ, ἐρωτευθέντος τὴν μητέρα του, νὰ φέρῃ τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος Μεδούσης, κατώρθωσε τοῦτο μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπιστρέφων ἠλευθέρωσε τὴν Ἀνδρομέδαν, θυγατέρα τοῦ Κηφέως, ἀπὸ τοῦ τεραστώδους κήτους, πρὸς βορρᾶν τοῦ ὁποίου εὗρεν αὐτὴν ἐκτεθειμένην, καὶ νυμφευθεὶς αὐτήν, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Πέρσην, τὸν Ἀλκαῖον, τὸν Ἠλεκτρύονα, τὸν Σθενέλαν, τὸν Μήστορα καὶ τὴν Γοργοφόνην. Ἐλευθερώσας δὲ ἢ τὴν μητέρα του ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Πολυδέκτου, τὸν ὁποῖον ἀπελιθωσε, καθὼς καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ μαχομένους Σεριφίους διὰ τῆς τοῦ Γοργονείου θέας, ἦλθεν εἰς τὸ Ἄργος πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ πάππου του, καὶ μὴ εὑρὼν αὐτόν, καταφεύγοντα εἰς τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ Λάρισαν, μετέβη καὶ αὐτὸς ἐκεῖ, καὶ παίζων τὸν δίσκον, τὸν ἐφόνευσεν ἐξ ἀποτυχίας. Φοβούμενος δὲ διὰ τὸν φόνον τοῦτον νὰ βασιλεύσῃ εἰς τὸ Ἄργος, ἀντήλλαξεν αὐτὸ μὲ τὴν Τίρυνθα καὶ τὰς Μυκήνας πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ Προίτου Μεγαπένθην. 2) υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβοίας. 3) ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, υἱὸς ἐκ παλλακίδος τοῦ Φιλίππου, νικηθεὶς κατὰ κράτος ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ῥωμ. Παύλου Αἰμιλίου καὶ πομπευθεὶς μετὰ τῶν δύο του υἱῶν Φιλίππου ἢ Ἀλεξάνδρου ἐν Ῥώμῃ, ὅπου ἢ ἀπέθανεν ἐλεεινῶς ἐν φυλακῇ μετὰ ὀλίγα ἔτη.

Περσεφασσα (στα) ἢ Περσεφόνεια, Π. ἀνωτ.

Περσεφόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δήμητρος, τὴν ὁποίαν ἁρπάσας ὁ Πλούτων, ἔφερε κρυφίως εἰς τὸν Ἅδην, ὅπου, κατὰ παράκλησιν τῆς μητρός της, συνεχώρησεν ὁ Ζεὺς νὰ μένῃ μόνον τρεῖς μῆνας τοῦ ἔτους, τοὺς ὁποίους νὰ διατρίβῃ εἰς τὴν γῆν μὲ τὴν μητέρα της, μετὰ τῆς ὁποίας καὶ ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Κόρη καὶ ὡς βασίλισσα τοῦ Ἅδου καὶ τῶν Κατοιχομένων, εἰς τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια.

Περσεὼς σκοπιὰ (ἡ), μέρος τῆς Κάτω Αἰγύπτου παρὰ τὸ Βολβιτικὸν στόμα τοῦ Νείλου, ἐπὶ τοῦ νῦν ἀκρωτηρίου Ἀμπουκίρ.

Πέρση (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡλίου τὸν Αἰήτην, τὴν Ἰασεφάην καὶ τὴν Κίρκην.

Περσηΐάδης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Περσείδης.

Περσηΐς, ΐδος (ἡ), πατρωνυμ., θυγάτηρ τοῦ Πέρσου, ἡ Ἑκάτη. 2) θυγ. τοῦ Περσέως, ἡ Ἀλκμήνη. 3) (κυριωνυμ.) = Πέρση.

Πέρσης, ου (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Περσίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Τιτᾶνος Κρίου καὶ τῆς Εὐρυβίας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ Πάλλαντος, γεννήσας ἐκ τῆς Ἀστερίας τὴν Ἑκάτην. 3) υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ του ἐπιστρέφων εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀφῆκε πλησίον τοῦ πενθεροῦ του Κηφέως, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλέγοντο καταγόμενοι οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν. 4) ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Ἡσιόδου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψεν αὐτὸς τὰ Ἔργα καὶ τὰς Ἡμέρας.

Περσὶς, ΐδος (ἡ), ἀντὶ Περσική. ‖ (ὑποὐν. τοῦ Γῆ) ἡ χώρα τῶν ἰδίως Περσῶν, μεταξὺ Καρμανίας, Μηδίας ἢ Σουσιανῆς, κατεχομένη ὑπὸ τοῦ Ἀράξου.

Πέραις (ὁ), Φλάκκος, περίφημος κατηγορικὸς ποιητὴς τῶν Ῥωμ., γεννηθεὶς ἐπὶ Τιβερίου καὶ φονευθεὶς ἐπὶ Νέρωνος εἰς ἡλικίαν 28 ἐτῶν.

Περτίναξ, ακος (ὁ), αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμ., ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῆς Βαλῆς μετὰ τὸν φόνον τοῦ Κομμόδου, καὶ θανατωθεὶς μετὰ δύο μῆνας ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν εἰς ἡλικίαν 69 χρόνων.

Περφερέες (οἱ), δηλ. Θεσμοί, ὠνομάζοντο οἱ πέντε ἀπεσταλμένοι τῶν Ὑπερβορέων, οἵτινες ἔφερον τὰ δῶρα τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς Δῆλον.

Πεσσινόεις, εντος (ὁ), Π. ἀντὶ =

Πεσσινοῦς, οῦντος (ὁ καὶ ἡ), π. τῆς Γαλατ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγ., περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τῆς

Κυβέλης, τῆς ὑποίας τὸ ἄγαλμα, νομιζόμενον διαπατές (ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως ἐκ τοῦ Πεσεῖν) μετεκομίσθη ἔνειτα εἰς Ῥώμην, (ὁ πολ. Πεσσινούντιος).

Πενταλία (ἡ), νῆσοι ἡ νῆσοι (τέσσαρες, κατὰ τὸν Πλίν.) πετρώδεις καὶ ἔρημοι περὶ τὸ στόμιον τοῦ ζενοῦ τῆς Εὐρίπ., (Πενταλιεύς).

Πετεών, ῶνος (ἡ), κώμη τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Ἁλίαρτον.

Πετεώς, ῶ καὶ (Π.) ῷο (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀρνεοῦ ἢ πατὴρ τοῦ Μενεσθέως, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰγέως ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ἢ ἀπελθὼν εἰς τὴν ἐν Φωκίδι πόλιν Στείριν.

Πετηλία (ἡ), π. τῶν Βρεττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, κτίσμα τοῦ Φιλοκτήτου, (Strongoli).

*Πέτισις, ιος (ὁ), ἔπαρχος τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

*Πετόσιρις, ιδος (ὁ), φιλόσοφός τις ἢ ἀστρολόγος ἐξ Αἰγύπτου.

Πέτρα (ἡ), χωρ. παρὰ τὴν Κόρινθον. 2) π. πρωτ. τῆς Πετραίας Ἀραβίας, καθέδρα τῶν Ναβαταίων βασιλέων, (Ἐρρακίμ). 3) κώμη τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ. 4) ἡ τῆς Ῥηγίνης, ἴδε Λευκοκέτρα, (ὁ πολ. Πετραῖος).

Πετραία (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων.

Πετραῖος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ποσειδὼν ἐν Θεσσαλίᾳ, ὡς σχίσας τὰς πέτρας, αἵτινες ἐμπόδιζόν ποτε τὸν ῥοῦν τοῦ Πηνειοῦ. 2) εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Περιθόου ἐν τῇ Κενταυρομαχίᾳ.

Πετραχὼς (ὁ), κρημνός τις παρὰ τὴν Χαιρώνειαν ἐν Βοιωτίᾳ.

Πετροκόριοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀκουϊτανῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν ποταμῶν Λίγειρος καὶ Γαρούμνα.

*Πετροσάκη (ἡ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ., μεθόριον τῆς Μεγαλοπόλ. καὶ Μαντινείας.

Πέττα (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως τῶν Μασσαλιωτῶν Νάνου, ὑπανδρευθεῖσα Ἔξῆνον τὸν Φωκαέα, ὑπὸ τοῦ ὁποίου μετωνομάσθη Ἀριστοξένη, καὶ γεννήσασα ἐξ αὐτοῦ τὸν Πρῶτον, ἀφ' οὗ οἱ ἐν Μασσαλίᾳ Πρωτιάδαι.

Πευκαῖος, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Πευκέως, εἷς τῶν Κενταύρων.

Πεύκελα (τὰ), π. τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, πρωτεύουσα τῆς Πευκελεωτιδος ἢ Πευκολαΐτιδος, (Πεγκελεί).

Πευκεντῖνος, η, ον, = Πικεντῖνος.

*Πευκέστης, ου (ὁ), Μακεδών τις, τῶν περὶ τὸν Μ. Ἀλέξανδρον, υἱὸς τοῦ Μακαρτάτου.

Πευκετία (ἡ), χώρα τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ περὶ τὸ Βρεντέσιον, (τὸ ἐθν. Πευκέτιος).

Πευκέτιος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Πευκετίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἀποικίσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ εἰς Ἰταλίαν, καὶ συνοικίσας τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Πευκετίαν.

Πεύκη (ἡ), νῆσος μεγάλη περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβεως, (οἱ κάτοικοι Πευκῆνοι, συγγενεῖς τῶν ἐν Γερμανίᾳ Θυσσαγέτων), (Πιτζίνα).

*Πευκολαΐτις, ιδος (ἡ), π. καὶ χώρα τῆς Ἰνδ. περὶ τὸν Ἰνδόν.

*Πέφνος (ἡ), π. καὶ νῆσος τῶν παραλίων τῆς Λακων. περὶ τὰς Θαλάμας.

Πεφρηδὼ, οῦς (ἡ). = Παφρηδώ.

Πηγαί, (αἱ), π. καὶ λιμὴν τῶν Μεγάρων. 2) χωρ. τῆς Ἀρκαδ. καὶ 3) τῆς Κύπρου, (τὸ τοπ. Πηγαῖος).

*Πηγαία (ἡ), μία τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ Ἰωνίδων Νυμφῶν.

Πήγασος (ὁ), ὁ περίφημος πτερωτὸς ἵππος τοῦ Βελλεροφόντου, γεννηθεὶς ἐκ τοῦ χυθέντος αἵματος τῆς Γοργόνος Μεδούσης, ἀποκεφαλισθείσης ὑπὸ τοῦ Περσέως, καὶ μετατεθεὶς εἰς τὸν οὐρανὸν μετὰ τὴν ἀπ' αὐτοῦ κατάπτωσιν τοῦ Βελλεροφόντου. 2) Βοιωτός τις ἐξ Ἐλευθερῶν, εἰσαγαγὼν εἰς τὴν Ἀττικὴν τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου, (Παυσαν. Α', β', 4).

Πήδαιον (τὸ), χωρ. τῆς Τρῳάδος, ἄγνωστον ποῦ ἔκειτο.

Πηδαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἐκ μιᾶς δούλης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μέγητος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας.

*Πηδάλιον (τὸ), ἄκρωτ. τῆς Κύπρου.

Πήδασα (τὰ), π. ἀρχαία τῆς Καρ., κατοικία τῶν Δελέγων, μετοικισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μαυσώλου εἰς τὴν Ἁλικαρνασσόν.

Πηδασεύς, ίδος (ἡ), ἡ περὶ τὰ Πήδασα τῆς Καρίας χώρα.

Πήδασον (τὸ), = Πήδασα (τὰ).

Πήδασος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βουκολίωνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰσήπου ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Βύρσάλου. 2) εἷς τῶν ἵππων τοῦ Πετεώνος, τοὺς ὁποίους ἐλαφυραγώγησεν ὁ Ἀχιλλεύς.

Πήδασος (ἡ), π. τῶν Λελέγων ἐν Τρῳάδι, καθέδρα τοῦ βασιλέως Ἄλτου, πορθηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ., (κατὰ τὸν Πλίν. τὸ Ἀδραμύττιον). 2) π. τῆς Μεσσην., ἡ ὕστερον Μεθώνη, (τὸ ἐθν. Πηδασεύς).

*Πηλαγονία (ἡ), = Πελαγονία.

Πηλεγών, όνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀξιοῦ ἢ τῆς Νύμφης Περιβοίας, πατὴρ τοῦ Ἀστεροπαίου.

Πηλείδας (δωρ. ἀνεμ. Πηλείδης, ου, καὶ (Π.) Πηλείων, ωνος (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Πηλέως, ὁ Ἀχιλλεύς.

Πηλεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς Ἐνδηΐδος, θυγατρὸς τοῦ Χείρωνος, φυγὼν, διὰ τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ του Φώκου, ἐξ Αἰγίνης εἰς Φθίαν πρὸς τὸν Εὐρυτίωνα, καὶ λαβὼν τὴν θυγατέρα του μὲ μέρος τῆς χώρας, ὅπου συνέστησεν ἀποικίαν τινὰ ἐκ Μυρμιδόνων. Φονεύσας δὲ ἐξ ἀποτυχίας, εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, τὸν πενθερόν του, ἢ κατ' ἄλλους, τὸν Ἄκτορα, υἱὸν τοῦ Ἀκάστου, συνέπλευσε καὶ μὲ τοὺς Ἀργοναύτας εἰς Κολχίδα, καὶ ἐκ τῆς δευτέρας γυναικός αὐτοῦ Θέτιδος ἐγέννησε τὸν Ἀχιλλέα.

Πήλη (ἡ), νῆσος μικρὰ τῶν παραλίων τῆς Ἰων. ἀντικρὺ τῶν Κλαζομενῶν.

Πηλιγίδης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Πηλειδης.

Πήληκες (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν.

Πηλιάς, άδος (ἡ), ἡ ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους.

Πήλιον (τὸ), β. τῆς Θεσσαλ. συνεχόμενον μὲ τὴν Ὄσσαν καὶ ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς Σηπιάδος ἄκρης, (βουνὸν τῆς Ζαγορᾶς).

*Πηλοῦς, οῦντος (ἡ), νῆσος παρὰ τὴν Χίον, (ὁ νησ. Πηλούσιος).

Πηλούσιον (τὸ), π. ὀχυρὰ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου ἢ ἐπὶ τοῦ ἀνατολικωτέρου ζοματος τοῦ Νείλου, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ παρωνομάζετο, ἀπέχουσα 30 στάδια τῆς θαλάσσης, (ὁ πολ. Πηλουσιώτης).

Πηλώδης, ους (ὁ), λιμὴν τῆς Ἠπείρου παρὰ τὴν Βουθρωτόν.

Πηνειὸς (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ., πηγ. ἐκ τοῦ Πίνδου καὶ χυν. διὰ τῶν Τεμπῶν εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, (Σαλαμβριά).

2) ποτ. τῆς Ἤλιδος, πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Σκόλλεως, καὶ χυν. εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος πλησίον τῆς Κυλλήνης, (ποτάμι τῆς Γαστούνης).

Πηνέλεως, ω (ὁ), υἱὸς τοῦ Λείτου ἢ τοῦ Ἱππαλκίμου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης ἢ ἡγεμόνων τῶν ἐπὶ Τροίαν Βοιωτῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυδάμαντος εἰς τοὺς ἐπικηδείους ἀγῶνας τοῦ Πατρόκλου.

Πηνελοπεια, Π. ἀντὶ -

Πηνελόπη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰκαρίου ἢ τῆς Νύμφης Περιβοίας, γυνὴ τοῦ Ὀδυσσ., ἢ μήτηρ τοῦ Τηλεμάχου, περίφημος διὰ τὴν σύνεσιν καὶ σωφροσύνην της, διατηρήσασα τὴν πρὸς τὸν σύζυγόν της πίστιν καὶ ἀγάπην καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς εἰκοσαετοῦς ἀπουσίας του, καὶ εἰς τοὺς μνηστῆρας αὐτῆς προφασιζομένη τὸ ὕφασμα τὸ ὁποῖον ὕφαινε μὲν καθ' ἡμέραν δι' ἐνταφιον τοῦ πεθεροῦ της Λαέρτου, ἀνέλυε δὲ διὰ νυκτός, ὥστε καὶ παρουσία κατήντησεν ὁ Ἰστὸς τῆς Πηνελόπης.

Πήνεια (ἡ), χώρα τῆς Θεσσαλ., ὅπου ἄλλοι ἄγουν Πειρίθ καὶ ἄλλοι Φήρεια.

Πηνώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Χωρίδος, τὴν ὁποίαν ὁ πατήρ της ὑπεσχέθη εἰς ὁποιον ἤθελε τῶ φέρει τὰς βοῦς τοῦ Ἰφίκλου. Ὁ Μελάμπους, ἐκτελέσας τὸν ἄθλον τοῦτον, ἔδωκεν αὐτὴν εἰς τὸν ἀδελφὸν του Βίαντα. 2) ἡ μήτηρ τοῦ ποταμοῦ Ἀσωποῦ, τὸν ὁποῖον ἔσχεν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος.

*Πιαλία (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ. περὶ τὸ ὄρος Κερκέτιον, (ὁ πολ. Πιαλεύς).

Πίγρης, ητος (ὁ), Παίων τις, ἀδελφὸς τοῦ Μανσίου, διὰ παρακινήσεως τοῦ ὁποίου μετῴκισεν ὁ Δαρεῖος τοὺς Παίονας ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀσίαν. 2) υἱὸς τοῦ Σελδόμου, ἀρχηγὸς τοῦ στόλου τῶν Καρῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. 3) ἑρμηνεύς τις Κύρου τοῦ Νεωτέρου, ἐκ Καρίας.

Πίδοκος (ὁ), Ἀθηναῖος τις παρὰ Ξενοφ.

Πιδύτης, ου (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἡσυσ. φονευθέντων ἐπισήμων Τρῴων ἐκ Περκώτης.

Πίελος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πύρρου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς τῆς Ἠπείρου.

Πιέρεια (ἡ), Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Δαναοῦ, (ὁ Heyne διορθ. Π.ειρια).

Πιερία καὶ Πιερίς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. παραθαλ. τῆς Μακεδ. πρὸς τὰ μεθόρια τῆς Θεσσαλ. πλησίον τοῦ Ὀλύμπου, μεταξὺ

τῶν ποταμῶν Ἀξιοῦ καὶ Ἀλιάκμονος, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ διατριβὴν τῶν Μουσῶν (Πιερίδων διὰ τοῦτο καλουμένων, ἴδε καὶ Πίερος 3)καὶ τοῦ Ὀρφέως, οἱ κάτοικοι αὐτῆς Πιερες μετῴκησαν ὕστερον περὶ τὸ Πάγγαιον). 2) ἐπαρχ. τῆς Συρ. μεταξὺ τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου καὶ τοῦ ὄρους Ἀμανοῦ.

Πίερος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μάγνητος ἐκ Θρᾴκης, ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ Μοῦσα Κλειὼ ἐγέννησε τὸν Ὑάκινθον. 2)ἀρχαῖος τις βασιλεὺς τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Ἠμαθίας, τοῦ ὁποίου αἱ ἐννέα θυγατέρες, ἐρίσασαι πρὸς τὰς Μούσας περὶ μουσικῆς, καὶ νικηθεῖσαι, μετεμορφώθησαν εἰς διάφορα πτηνά.

3) Μακεδών τις, ὃς τὸ πρῶτος εἰσήγαγεν εἰς τὰς Θεσπιὰς τῆς Βοιωτίας τὴν λατρείαν τῶν Μουσῶν, ἀφ' οὗ καὶ αἱ Πιερίδες αὐταὶ (ἴδε καὶ Πιερία). 4)(γεωγρφ.) β. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τῶν ὀρέων τῆς Μακεδ., ἱερὸν τῶν Μουσῶν.

Πιθηκοῦσαι (αἱ), δύο μικραὶ νῆσοι τῆς Ἰταλ. ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπαν. (ἡ Ἀινάρια καὶ Προχύτη), κατοικούμεναι ὑπὸ Τυρρηνῶν. Καλκιδέων ἢ Συρακουσίων.

***Πίθων**, ωνος (ὁ), ἴδε **Πείθων**.

Πικεντία (ἡ), κ. πρωτ. τῆς ἐν Καμπανίᾳ Πικεντίνης, (**Piceuza**), (ὁ πολ. Πικεντηνός).

Πικεντίνη (ἡ), ἐπαρχ. τῆς μεσ. Ἰταλ., ἐκτεινομένη παρὰ τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν, μὲ πόλιν ἐπ' αὐτῆς ἐπίσημον τὴν Ἀγκῶνα, (τὸ ἐθν. Πικεντῖνοι, μετοικισθέντες ὑπὸ τῶν Ῥωμ. εἰς τὴν Καμπανίαν).

Πίκτονες (οἱ), λαὸς τῆς Ἀκουϊτ. Γαλλ., κατοικοῦντες τὴν μεσημβρινὴν ὄχθην τοῦ Λίγειρος.

Πικτώνιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἀκουϊτ. Γαλλ. ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, (**Sables d'Olone**).

Πίλωρος (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς, πλησίον τοῦ ὄρους Ἄθωνος.

Πίμπλα καὶ **Πίμπλεια** (ἡ), κώμη καὶ β. καὶ πηγὴ τῆς ἐν Μακεδ. Πιερίας, ἱερὰ τῶν Μουσῶν (Πιμπληίδων), ὅπου λέγεται διάγων ὁ Ὀρφεύς, μεταφερόμενος ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων εἰς τὸν Ἑλικῶνα.

Πίναρα (τὰ), π. τῆς Λυκ. εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἐράγου, (Ἐλμαλὺ), (ὁ πολ. Πιναρεύς).

Πίναρος (ὁ), κατ. τῆς Κίλικ., χυν. παρὰ τὴν Ἰσσὸν εἰς τὴν θάλασσαν.

Πίνδαρος (ὁ), ὁ περίφημος λυρικὸς ποιητὴς τῆς Ἑλλάδος, γεννηθεὶς ἐν Θήβαις τῷ 520 πρὸ Χ., καὶ διδαχθεὶς τὴν μουσικὴν καὶ ποιητικὴν ὑπό τοῦ Σιμωνίδου καὶ τῆς Κορίννης, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ὡς λέγεται, τοῦ Πυθαγόρου ἐν καιρῷ τῆς ἐν Σικελίᾳ διατριβῆς του· τὰ λοιπὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς του εἶναι ἄγνωστα ἢ ἀμφίβολα, καθὼς καὶ ἡ ἡλικία του. Ἐκ δὲ τῶν ποιημάτων του διεσώθησαν μόνον ιδ' Ὀλυμπιακαὶ ᾠδαί, ιβ' Πυθικαί, β' Ἰσθμικαὶ καὶ ια' Νεμεακαί, διὰ τῶν ὁποίων ἀνύμνησεν ὁ ἔξοχος οὗτος ποιητὴς τοὺς διαφόρους νικητὰς τῶν τεσσάρων τούτων ἀγώνων τῆς Ἑλλάδος. 2) τύραννος τῆς Ἐφέσου, σύγχρονος τοῦ Κροίσου.

***Πίνδασος** (ὁ), β. παρὰ τὴν Ἐπίδαυρον.

Πίνδος (ὁ), ποτ. τῆς Δωρικῆς, χυν. εἰς τὸν Κηφισόν. 2) (ἡ) π. τῆς Δωρ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, μία τῆς τετραπόλεως. 3) (ὁ καὶ ἡ), β. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Ἠπείρου, (Μέτζοβον).

***Πιξόδαρος** (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑκατόμνω, βασιλεὺς τῆς Καρίας.

†**Πιόνη** (ἡ), φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἰδέη ἢ Ἴδαιον.

Πίρωμις, ιος (ὁ), λέξις Αἰγυπτιακὴ, σημαίνουσα, καθ' Ἡρόδοτον μέν, καλὸς κἀγαθός· κατὰ δὲ Wesseling, Ἥρως.

Πῖσα (ἡ), π. τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, συγχεομένη μὲ τὴν Ὀλυμπίαν, ἐν ᾧ ἐπὶ Στρὸβ δὲν ἐσώζετο εἰς τὴν θέσιν της, καταστραφεῖσης πρωΐμως ὑπὸ τῶν Ἠλείων, εἰμὴ μόνον ἡ κηρὴ Βῖσα. 2) π. παραθαλ. τῶν Τυρρηνῶν ἐν Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Πίσης, σωζεται καὶ σήμερον τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Πισάτης καὶ Πισεύς).

Πισᾶτις, ιδος(ἡ), ἡ περὶ τὴν Πῖσαν χώρα τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ.

Πισαία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τοὺς πρὸς βορρᾶν πρόποδας τοῦ Ταύρου, μεταξὺ Παμφυλ., Κιλικ., Καππαδ., Δυκ. καὶ Φρυγίας, (τὸ ἐθν. Πισίδης ἢ Π. Πισιδεύς).

***Πίσελις**, ωος (ἡ), π. τῆς Καρίας ἐπὶ τῆς Περαίας τῶν Ῥοδίων.

***Πίσεος** (ὁ), υἱὸς τοῦ Περιήρους.

Πισσούθνης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου, στρατάρχης τῶν Σάρδεων.

Πίστιρον (τὸ), = **Πίστυρος**.

***Πιστοκράτης**, ους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Φιλοσόρου Πυῤῥώνος.

Πίστυρος (ὁ), π. μεσόγειος τῆς Θρᾴκης παρὰ τὸν Νέστον ποταμόν.

***Πίστων**, ωνος (ὁ), γλύπτης, μαθητὴς τοῦ Ἀλφίονος ἐκ Καλαυρίας. 2) θωρακοποιός τις ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκρ.

Πιτάνα (Δωρ. ἀντὶ **Πιτάνη** (ἡ), θυγ. τοῦ ποταμοῦ Εὐρώτα, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὴν Εὐάδνην. Ἀπ' αὐτῆς παρωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Λακων. ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα, πλησίον τῆς Σπάρτης, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Πιτανάτιδος Ἀρτέμιδος, (ἀπ' αὐτῆς παρωνομάσθη ὁ Πιτανάτης λόχος τῶν Σπαρτ.). 3) π. ἢ λιμὴν τῆς Αἰολίδος ἐπὶ τοῦ Καΐκου ποταμοῦ, (Τσανδαρλῆ), (ὁ πολ. Πιτανεύς).

Πιτθεΐδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Πιτθέως.

Πιτθεύς, έως (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τοῦ Πίτθου. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Πέλοπος, βασιλέως τῆς Τροιζῆνος, ὑπολαμβανόμενος ὁ σοφώτερος καὶ θεοφιλέστερος τῶν συγχρόνων του, συγγράψας μάλιστα ὡς λέγεται, καὶ περὶ ῥητορικῶν ἀξιωμάτων. Τούτου ἡ θυγάτηρ Αἴθρα, κρυφιενηστευμένη τὸν Βελλεροφόντην, ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Αἰγέως τὸν Θησέα, ἀνατραφέντα παρὰ τοῦ πάππου του.

Πίτθος (ὁ), κώμη ἢ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν, (ὁ δημ. Πιτθεύς).

Πιτιας, ου (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων.

Πιττακὸς (ὁ), εἷς τῶν Ἑπτὰ σοφῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, Μιτυληναῖος, σύγχρονος τοῦ Κροίσου, ἐλευθερώσας τὴν πατρίδα του ἐκ τῶν τυράννων, καὶ διοικήσας αὐτὴν ἐπ' ἀγαθῷ, συγγράψας δὲ, κατὰ τὸν Σουΐδαν, καὶ περὶ Νόμων.

2) βασιλεὺς τῶν ἐν Θρᾴκῃ Ἠδωνῶν.

Πιττάλακος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ.

Πιττάλος (ὁ), ἰατρός τις ἐν Ἀθήναις.

Πιτύα καὶ **Πιτύεια** (ἡ), π. τῆς Μυσ. ἐπὶ τῆς Προποντίδος μεταξὺ Παρίου καὶ Πριάπου. 2) νῆσος τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης, (τὸ ἐθν. Πιτυεὺς καὶ Πιτυάτης).

Πιτυοκάμπτης, ου (ὁ), οὕτως ἐπωνομάζετο ὁ λῃστὴς Σίνις, διότι, κάμπτων δύο πίτυς καὶ δένων ἀπ' αὐτῶν τοὺς διαβαίνοντας ξένους, ἀφ' οὗ τοὺς ἐλήστευε, τὰς ἀπέλυε πάλιν, χαίρων τοὺς διασπάρττε.

Πιτυοῦς, οῦντος (ὁ), π. τῆς Καλχ. 2) ἡ περὶ τὴν Πιτύαν χώρα τῆς Μυσίας.

Πιτυοῦσα καὶ **Πιτυόεσσα** (ἡ), ἀρχήτερα ἡ Χίος, ἡ Σαλαμὶς, ἡ Ἀσπάλαθος ἢ ἄλλαι νῆσοι καὶ πόλεις. 2) (ἰδίως) νῆσος τοῦ Ἀργολ. κόλπου παρὰ τὴν Ναυπλίαν. 3) δύο μικραὶ νῆσοι (ἡ Ἔδεσσος καὶ Ὀφιοῦσα) παρὰ τὴν Ἱσπανίαν.

Πίτυς, υος (ἡ), Νύμφη τις, ἐρωμένη τοῦ Πανός, μεταμορφωθεῖσα εἰς τὸ ὁμώνυμον δένδρον, ἀφ' οὗ, κατὰ ζηλοτυπίαν τοῦ Βορέως, πεσοῦσα συνετρίβη.

***Πίων**, ονος (ὁ), β. περὶ τὴν Ἔφεσον, (παρὰ Στράβ. Πρίων).

***Πλαγγών**, ονος (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθην.

***Πλάγγων**, ονος (ὁ), μυρεψός τις παρ' Ἀθην.

Πλαγκταὶ πέτραι (αἱ), δύο ἀκάτοικοι νῆσοι τῆς μεσογείου θαλάσσης πλησίον τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, ἐκλαμβανόμεναι συνήθως ἀντὶ τῶν Λιπάρων. 2) = Κυάνεαι.

Πλαθάνη (ἡ), δούλη τις παρ' Ἄρχῳ.

Πλακεντία (ἡ), κ. τῆς ἄνω Ἰταλ. ἐπὶ τοῦ Πάδου, (**Piacenza**), (ὁ πολ. Πλακεντῖνος).

Πλακία (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀτρέως ἢ τοῦ Δεικτίππου ἢ γυνὴ τοῦ Ἴλου, βασιλέως τῆς Τροίας. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Μυσίας ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἀποικία τῶν Πελασγῶν, (ὁ πολ. Πλακιηνός).

Πλάκος (ἡ), β. τῆς Μυσ., ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἔκειντο αἱ Θῆβαι, αἵτινες διὰ τοῦτο ἐκαλοῦντο Ὑποπλάκιοι.

Πλανησία (ἡ), νῆσος τῆς Ἰσπαν. παρὰ τὸ ἀκρωτ. Διάνιον, ἴσως ἡ S. Pola.

Πλάταια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὸν Ἀσωπὸν μεταξὺ Ἑλικῶνος καὶ Κιθαιρῶνος, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ νίκην τῶν Ἑλλ. κατὰ τῶν Περσῶν καὶ τοῦ Μαρδονίου, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Θηβαίων, (Παλαιόκαστρον), (ὁ πολ. Πλαταιεύς).

Πλαταιαὶ (αἱ), συνηθέστερον παρὰ τοῖς παζυγράφοις τοῦ Πλάταια.

Πλαταιεῖς (οἱ), οἱ ἐν Ἀθήναις πολιτογρα-

φήμενοι διὰ τὰς πολεμικὰς αὐτῶν ἀνδραγαθίας δοῦλοι, ἀκοτελοῦντες ἰδίαν τάξιν πολιτῶν, καθὼς καὶ οἱ κάτοικοι τῶν Πλαταιῶν, τοὺς ὁποίους εἶχον πολιτογραφήσῃ οἱ Ἀθην. μετὰ τὰ Μηδικά.

Πλαταιές, ῆος (ἡ), ἐνν. γῆ ἡ χώρα, ἡ περὶ τὰς Πλαταιὰς τῆς Βοιωτίας.

Πλαταμώδης, ους (ὁ), ἀκρωτ. πρὸς δυσμὰς τῆς Μεσσην., (ἄλλως) Κυπαρίσσιον.

Πλατάνιος (ὁ), κατ. τῆς Βαιωτ., πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Πτώου καὶ χωρ. εἰς τὸν κόλπον τῆς Εὐβοίας.

Πλατανιστοῦς, οῦντος (ὁ), ἡ ἄλλως Μάκιστος, π. τῆς Ἠλείας. 2) ἀκρωτ. τῆς Δαχων. ἀντικρὺ τῶν Κυθήρων.

*Πλατανιστῶν, ῶνος (ὁ), κοτ. τῆς Ἀρκαδ. περὶ τὴν Κυνόσουραν.

Πλάτανος (ἡ), κώμη τῆς Φοινίκης, ἐπὶ τοῦ Ταμύρα ποταμοῦ, (ὁ πολ. Πλατανιεύς).

Πλάτεα καὶ Πλατειᾶι (ἡ), νῆσος τῶν παραλίων τῆς Κυρηναϊκῆς παρὰ τὸν Μενελάϊον λιμένα.

Πλάτων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος. 2) ὁ περίφημος φιλόσοφος καὶ καθιδρυτὴς τῆς Ἀκαδημαϊκῆς Σχολῆς, υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος καὶ τῆς Περικτιόνης, γεννηθεὶς ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 87 Ὀλυμπ. καὶ ἀποθανὼν τὸ ά. ἔτος τῆς 108, εἰς ἡλικίαν 82 ἐτῶν, καθ' ἣν ἡμέραν ἐωρτάζοντο καὶ τὰ γενεθλιά του. 3) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 404 πρὸ Χ., καὶ συγγράψας 28 δράματα καὶ τινα ἐπιγράμματα. 4) φιλόσοφος Περιπατητικός, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους. 5) φιλόσοφος Στωϊκὸς, ἐκ Ῥόδου, μαθητὴς τοῦ Παναιτίου. 6) μαθητὴς τοῦ Πραξιφάνους καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἐπικούρου.

Πλαύτος (ὁ), Ἄκκιος, περίφημος κωμικὸς καὶ σατυρικὸς ποιητὴς τῶν Ῥωμ., ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ Β'. Λιβυκοῦ πολέμου, τοῦ ὁποίου σώζονται εἴκοσι κωμῳδίαι.

Πλειάδες (αἱ), αἱ ἑπτὰ θυγατέρες τοῦ Ἀτλάντος καὶ τῆς Πλειόνης, Ἀλκυόνη, Μερόπη, Κελαινὼ, Ἠλέκτρα, Στερόπη, Ταϋγέτη καὶ Μαῖα, ὑπὸ τῶν ὁποίων, μεταστερισθεισῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς τοὺς ἀέρας, σύγκειται ὁ ὁμώνυμος αὐτῶν ἀέρισμὸς, τοῦ ὁποίου ἡ μὲν ἀνατολὴ ἐπρομήνυε τὸ θέρος, ἡ δὲ δύσις τὸν χειμῶνα.

Πλεισθένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀτρέως, γεννήσας ἐκ τῆς Ἀερόπης τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον, καὶ ἀποθανὼν εἰς νεαρὰν ἔτι ἡλικίαν, ὅθεν καὶ οἱ υἱοί του ἀνετράφησαν ὑπὸ τοῦ πάππου των, καὶ διὰ τοῦτο Ἀτρεΐδαι καὶ

Πλεισθενίδαι (οἱ), οἱ υἱοὶ τοῦ Πλεισθένους, ἤγουν Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος.

Πλειστοίνητος (ὁ), ζωγράφος περίφημος ἐξ Ἀθηνῶν, ἀδελφὸς τοῦ Φειδίου.

*Πλειστοινος (ὁ), υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ τῶν Αἰτωλῶν Εὐρυδάμου, ἀναχείμενος ἐν Ὀλυμπίᾳ.

Πλείσταρχος (ὁ), υἱὸς τοῦ περιφήμου Ἀτωνίδα καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Παυσανίου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐπετροπεύθη, μείνας ἀνήλικος μετὰ θάνατον τοῦ πατρός του. 2) ἀδελφὸς τοῦ Κασσάνδρου.

Πλειστοάναξ, ακτος (ὁ), υἱὸς τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Σπαρτιατῶν Παυσανίου καὶ πατὴρ τοῦ βασιλέως Παυσανίου, διαδεχθεὶς τὸν Πλείσταρχον.

Πλειστόλας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Θκδ.

*Πλειστόνικος (ὁ), ἰατρός τις παρ' Ἀθην.

Πλειστὸς (ὁ), κοτ. τῆς Φωκιδ., ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Δελφῶν καὶ χυν. εἰς τὸν Κρισαῖον κόλπον.

Πλειστώναξ, ακτος (ὁ), = Πλειστοάναξ.

Πλείστωρος (ὁ), θεὸς τις τῶν Θρᾳκῶν.

*Πλευρᾶτος (ὁ), Ἰλλυριός τις παρὰ Πλιδ.

Πλευρὼν, ῶνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ τῆς Προνόης, ἀδελφὸς τοῦ Καλυδῶνος, γεννήσας ἐκ Ξανθίππης τῆς Δώρα τὸν Ἀγήνορα καὶ τρεῖς θυγατέρας. Ἀπ' αὐτοῦ ἐκτίσθη ἡ

Πλευρών, ῶνος (ἡ), π. τῆς Αἰτωλ. ἐπὶ τοῦ Εὐήνου ποταμοῦ, μητρόπολις τῶν Κουρήτων, (ὁ πολ. Πλευρώνιος).

Πληγάδες (αἱ), = Συμπληγάδες.

Πληϊάδες (αἱ), Ἰων. ἀντὶ Πλειάδες.

Πληϊόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐξ ἧς ὁ Ἄτλας ἐγέννησε τὰς Πλειάδας.

Πλημμύριον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Σικελ. πρὸς ἀνατολὰς τοῦ λιμένος τῶν Συρακουσῶν, (Punta di Gigante).

Πλησιναῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περάτου ἐκ Κορίνθου, τοῦ ὁποίου τὸν υἱὸν Ὀρθόπολιν ἀνέθρεψεν ἡ Δήμητρα.

Πληξαύρη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων καὶ 2) μία τῶν Νηρηίδων.

Πλήξιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθέμιδος, ἀδελφὸς τῆς Ἀλθαίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου, διότι ἠθέλησε ν' ἁρπάσῃ τῆς Ἀταλάντης τὸ δέρμα τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. 2) υἱὸς τοῦ Φινέως καὶ τῆς Κλεοπάτρας. 3) εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου.

Πλινθίνη (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς Μαρεώτιδος λίμνης, (ὁ πολ. Πλινθινήτης). ‖ *Πλινθινήτης κόλπος, ὁ σχηματιζων τὰ πρὸς ἀνατολὰς ὅρια τῆς Αἰγύπτου (ὁ μυχὸς τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου).

Πλίνιος (ὁ), ὁ μέγας φυσικὸς καὶ ἀρχαιολογος τῶν Ῥωμ., γεννηθεὶς ἐν Βερώνῃ τῆς Ἰταλίας καὶ ἀκμάσας περὶ τὸ 23-79 ἀπὸ Χ., ἀποθανὼν δὲ ὑπὸ τῶν ἀναθυμιάσεων τοῦ Οὐεσουΐου, πρὸς παρατήρησιν τῆς ἐκρήξεως τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐκπλεύσῃ ὑπὲρ τὸ ὄρος. Ἡ σωζομένη Φυσικὴ αὐτοῦ Ἱστορία εἰς 37 βιβλία εἶνε ἐράνισμα 3000 συγγραφέων πραγματειῶν του, τῶν ὁποίων τὰ πλεῖστα συγγράμματα δὲν διεσώθησαν. 2) Καικίλιος, ὁ νεώτερος, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ πρεσβυτέρου, ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τῆς πρώτης ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος, καὶ ὑπατεύσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Τραϊανου, πρὸς τὸν ὁποῖον σώζεται καὶ μία ἐκθεσίς του, θαυμαζομένη διὰ τὴν καλλονὴν τοῦ λόγου, καθὼς καὶ ἕξ βιβλία ἐπιστολῶν.

*Πλιμβαρία (ἡ), νῆσος παρὰ τὴν Ἰβηρίαν.

Πλούταρχος (ὁ), τύραννος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετρίας, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 2) ὁ περίφημος ἱστοριογράφος καὶ φιλόσοφος, ἐκ Χαιρωνείας τῆς ἐν Βοιωτίᾳ, γεννηθεὶς περὶ τὸ 50 ἀπὸ Χ. καὶ ἀποθανὼν ἑβδομηκοντούτης, ἀφ' οὗ ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ Τραϊανοῦ καὶ Ὑπάτου καὶ ἔπαρχη τῆς Ἰλλυρίας.

Πλουτεὺς, έως (ὁ), Π. ὁ Πλούτων.

*Πλουτιάδης, ου (ὁ), φιλόσοφός τις ἐκ Ταρσοῦ παρὰ Στρβ.

Πλοῦτος (ὁ), θεὸς τοῦ πλούτου, υἱὸς τοῦ Ἰασίονος καὶ τῆς Δήμητρος, συγχεόμενος μετὰ τοῦ Πλούτωνος, καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον παριζανόμενος τυφλὸς, χειραγωγούμενος ὑπὸ τῆς Τύχης κτλ.

Πλουτὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων, σύντροφος τῆς Περσεφόνης.

Πλούτων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὸς τοῦ Διὸς, θεὸς τοῦ Ἅδου καὶ τῶν Ὑποχθονίων, ὅθεν καὶ Ἅδης καὶ Ἀϊδωνεὺς, καὶ χορηγὸς τοῦ Πλούτου. Γυνὴ αὐτοῦ ἦτον ἡ Περσεφόνη, θυγάτηρ τῆς Δήμητρος, τὴν ὁποίαν ἥρπασε, νέαν ὄντ., καὶ μετὰ τῆς ὁποίας εἱκονίζετο καθήμενος καὶ κρίνων τοὺς νεκροὺς, κρατῶν δίαιναν κτλ. Ἀπ' αὐτοῦ παρωνομάζοντο Πλουτώνια διάφορα μεταλλικὰ σκήλακα, ἀναπέμποντα δηλητηριώδεις ἀναθυμιάσεις, οἷον τὸ ἐν τῇ Ἱεραπόλει τῆς Φρυγίας, τὸ παρὰ τὴν λίμνην Ἀορνον τῆς Καμπανίας κτλ.

Πλυνὸς (ὁ), λιμὴν τῆς Διθ.

Πλυντήρια (τὰ), ἐνν. ἱερὰ, ἑορτή τις τελουμένη ἐν Ἀθήναις τὴν 25ὴν τοῦ Θαργηλιῶνος.

*Πλωθιὰ (ἡ) καὶ Πλωθειαὶ (αἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. Πλωθεὺς ἡ Πλωθειεύς).

Πλωταὶ (αἱ), αἱ ὕστερον Στροφάδες νῆσοι.

Πλωτῖνος (ὁ), φιλόσοφος Ἀλεξανδρινὸς, μαθητὴς τοῦ Ἀμμωνίου Σάκκα, διδάξας ἐν Ῥώμῃ καὶ καταλιπὼν διάφορα φιλοσοφικὰ συγγράμματα.

Πνυταγόρας, ου (ὁ), βασιλεύς τις τῆς Κύπρου παρ' Ἀρρ.

Ποδαλείριος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μαχάονος, βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Τρίκκης, συνακολουθήσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του τοὺς λοιποὺς Ἕλληνας ἐπὶ Τροίαν καὶ ὠφελήσας τὰ μέγιστα διὰ τῆς ἰατρικῆς του ἐμπειρίας.

Ποδάκτιος (ὁ), Φλιάσιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Ποδάργη (ἡ), μία τῶν Ἁρπυιῶν, ἐξ ἧς ὁ Ζέφυρος ἐγέννησε τοὺς δύο ἵππους τοῦ Ἀχιλλέως, τὸν Ξάνθον καὶ Βαλίον.

Ποδάργος (ὁ), εἷς τῶν ἵππων τοῦ Ἕκτορος καὶ Μενελάου.

*Ποδάρης, ους (ὁ), Μυντινεύς τις παρὰ Παυσ.

Ποδάρκη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.

Ποδάρκης, ους (ὁ), ὠνομάζετο ἀρχήτερα ὁ Πρίαμος. 2) υἱὸς τοῦ Ἰφίκλου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πρωτεσιλάου, ἡγεμὼν τῶν ἐκ Φυλάκης Θεσσαλῶν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. 3) υἱὸς τοῦ Ἕκτορος ἐξ Ἀνδρομάχης.

Ποδῆς, οῦς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠετίονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου.

*Ποθεινὴ (ἡ), αὐλητρίς τις ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Ποίας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θαυμάκου ἢ τοῦ Φυλάκου, ἔγγονος τοῦ Ἰφίκλου καὶ πατὴρ τοῦ Φιλοκτήτου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

*Ποιήεσσα (ἡ), π. τῆς Ἀκκων., κτίσμα τοῦ Τελέκλου. 2) π. τῆς Κίου.

*Ποικίλον (τὸ), β. τῆς Ἀττ.
Ποίνιναν (τὸ) ἡ Ποίνινος (ὁ), β. τῆς ἄνω Ἰταλ., συνέχεια τῶν Ἄλπεων.
Ποῖον (τὸ), β. (μέρος τοῦ Πίνδου) μεταξὺ Θεσσαλ. καὶ Ἠπείρου.
Πόλα (ἡ) καὶ Πόλαι (αἱ), π. τῆς Ἰστρίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Πολάτης).
Πολέμαρχος (ὁ), ναύαρχός τις τῶν Λακεδ. 2) υἱὸς τοῦ Κεφάλου, ἀδελφὸς πρεσβύτερος τοῦ ῥήτορος Λυσίου, κατεψηφισθεὶς εἰς θάνατον ὑπὸ τῶν 30 τυράννων.
Πολεμοκράτης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Μαχάονος, ἰατρὸς εὔδοκιμος καὶ οὗτος, ὃν ἡ ἐτιμᾶτο ἐν Θυρεάτιδι ὡς ἥρως. 2) Μακεδών τις, πατὴρ τοῦ Κοίνου, παρ' Ἀρρ. (Ἀναβ. Ε', 27).
Πολέμων, ωνος (ὁ), φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς ἐξ Ἀθηνῶν, μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ Ξενοκράτους, διδάσκαλος τοῦ Ζήνωνος, τοῦ Ἀρκεσιλάου, τοῦ Κράτητος καὶ ἄλλων, συγγράψας πολλά, τῶν ὁποίων ὀνόματα μόνον τινὰ διέσωσεν ὁ Διόρτιος. 2) ὁ περιηγητής, φιλόσοφος Στωϊκός, μαθητὴς τοῦ Παναιτίου, ζήσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς ἢ συγγράψας Περιήγησιν καὶ τινα ἐπιγράμματα. 3) Δικαδικεύς, υἱὸς Ζήνωνός τινος ῥήτορος, διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Δυγούστου βασιλεὺς τοῦ Πόντου καὶ Βοσπόρου. 4) ἕτερος σοφιστὴς ἢ ῥήτωρ ἐκ Δαοδικείας, διδάξας ἐν Σμύρνῃ καὶ τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν Αὐτοκρατόρων Τραϊανοῦ, Ἀδριανοῦ καὶ Ἀντωνίνου τοῦ Εὐσεβοῦς.
Πολεμώνιον (τὸ), π. ἢ λιμὴν τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, ἢ πρότερον Σίδη, μετονομασθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλεύσαντος τοῦ Πόντου Πολέμωνος.
Πολίαγρος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, γενόμενος αὐτόχειρ διότι ἠχλευάσθη ἐν τῷ θεάτρῳ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.
Πολίαρχος (ὁ), Ἀθηναῖος, περιβόητος διὰ τὴν ἡδυπάθειάν του.
*Πόλιον (τὸ), π. τῆς Τρῳάδος, ἄποικος τῶν Ἀχαιπαλαιέων.
Πόλιος ἢ (ὀρθοτ.) Πόλλιος, α, ον. Ὁ τοῦ Πολλεύς. ‖. ὁ Οἶνος—, ὁ Δίλ., εἶδος οἴνου τῶν Συρακουσῶν.
*Πολίοχος (ὁ), ποιητής τις τῆς νέας κωμῳδίας.
Πόλις, εως (ἡ), κώμη τῆς Δανγ. καὶ 2) τῆς Αἰγύπτου.
Πόλισμα (τὸ), = Πόλιον.
Πολίτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου ἢ τῆς Ἑκάβης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πύῤῥου, υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλ. 2) εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Ὀδυσσ., ὅς τις εἶχε βωμὸν ὡς ἥρως ἐν Τεμέσῃ τῆς κάτω Ἰταλ. 3) γαδιοδρόμος τις ἐκ Καρίας, νικητὴς ἐν Ὀλυμπίᾳ.
Πολιχνα (Δωρ. ἀντὶ) Πολιχνη (ἡ), χωρ. τῆς Λακων. παρὰ τὰ Κύφαντα. 2) κοιλάχν. τῆς Τρῳάδος ἐπὶ τοῦ Αἰσήπου. 3) π. τῆς Ἰων. παρὰ τὰς Κλαζομενάς. 4) π. τῆς Κρήτης παρὰ τὰς Κυδωνίας. 5) π. τῆς Χίου. 6) πολίχν. τῆς Μεσσηνίας.
Πόλιχος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος.
Πολλεντία (ἡ), π. ἐπὶ τῆς νήσου Μαγιορκας, (Polentia), (ὁ πολ. Πολλεντῖνος).
Πόλλης, ητος (ὁ), βασιλεὺς τῶν ἐν Θρᾴκῃ Ὀδρομάντων.
Πόλλιος, α, ον, ἴδε Πόλιος.
Πόλλις, ιος (ὁ), Ἀργεῖός τις, πρισβεύσας εἰς Περσίαν. 2) ναύαρχός τις τῶν Λακεδ. 3) τύραννός τις τῶν Συρακουσῶν, Ἀργεῖος, σύγχρονος ἕως τοῦ Ἀριστοτέλους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ὁ Πόλλιος οἶνος.
*Πόλλιχος (ὁ), Συρακούσιός τις παρὰ Πλουτάρχῳ (Νικ. 24).
Πολυεύδρια (ἡ), ἡ πόλις Δῖνος τῆς Θρᾴκης.
Πόλυτις, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ ἀδελφὸς τοῦ Σαρπηδόνος, βασιλεὺς τῆς ἐν Θρᾴκῃ πόλεως Δίνου, ὑποδεχθεὶς τὸν Ἡρακλέα ἐπιστρέφοντα ἐκ Τροίας.
Πολυαινίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Πολύαινος (ὁ), συγγραφεύς τις ἐκ Μακεδονίας, σύγχρονος τοῦ περιηγητοῦ Παυσανίου, γράψας τὰ σωζόμενα στρατηγήματα εἰς Η'. βιβλία. 2) μαθηματικός τις ἐκ Λαμψάκου, φίλος τοῦ Ἐπικούρου.
Πολυάνθης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Κορινθ. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.
†Πολυάρχης, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολυχάρης.
Πολύαρχος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Αἰτωλῶν κατὰ τῶν Γαλατῶν ἐν Θερμοπύλαις.
Πολύας, α (ὁ), Ἕλλην ἐξ Ἀντικύρας, διωρισμένος ὑπὸ τῶν Θεσσαλῶν νὰ παρατηρῇ τὰ κινήματα τῶν ἐν Ἀρτεμισίῳ Ἑλλήνων.
Πολυδιάδης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν, κυριεύσας τὴν Ὄλυνθον.
Πολύδιος (ὁ), ὁ περίφημος ἱστοριογράφος, ἐκ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Μεγαλοπόλεως, υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀχαιῶν Λυκόρτα, γεννηθεὶς περὶ τὴν 114 Ὀλυμπ. ἢ ἀνατραφεὶς εἰς Β2 ἐτῶν ἡλικίαν, ἀφ' οὗ, περιελθὼν πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης ἢ Ἀφρικῆς, ἆρα συνώκησε τὸν φίλον του Σκιπίωνα Αἰμιλιανόν, συνέταξε τὴν κολοσσιαίαν αὐτοῦ Ἱστορίαν εἰς 40 βιβλία, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ δευτέρου Διβυκοῦ πολέμου καὶ τελευτώσαν εἰς τὴν καταστροφὴν τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.
Πολύδοια (ἡ), ἀδελφὴ τοῦ Ὑακίνθου, ἀποθανοῦσα παρθένος.
Πολύδους (ὁ), βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, τοῦ ὁποίου ἡ γυνὴ, Περίβοια ἢ Μερόπη, ἀνέθρεψε τὸν Οἰδίποδα. 2) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας. 3) εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐμαίου. 4) υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ ἢ τῆς Ἀθηνοφίλης, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Λυσιάνασσαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Τελαός. Διάδοχός του ὑπῆρξεν ὁ Ἄδραστος. 5) ἀνὴρ τῆς Ἀλκάνδρας ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου, φιλοξενήσας τὸν Μενέλαον.
Πολυδώτης, α (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, τὸν ὁποῖον ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ τρέψας εἰς φυγὴν ὁ Ποσειδῶν, κατεπλάκωσε μὲ ἓν τεμάχιον τῆς νήσου Κῶ.
Πολύγνωτος (ὁ), περίφημος ζωγράφος, υἱὸς τοῦ Ἀγλαοφῶντος ἐκ Θάσου, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους.
Πολύγονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πρωτέως, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. εἰς μονομαχίαν.
Πολυδάμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πανθόου ἢ τῆς Φροντίδος, ἀδελφὸς τοῦ Εὐφόρβου, ἔμπειρος οἰωνοσκόπος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. 2) περίφημος ἀθλητὴς, υἱὸς τοῦ Νικίου ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Σκοτούσσης, νικήσας πολλάκις εἰς τὰ Ὀλύμπια καὶ πυξὶς ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου ἕνα λέοντα, καταπλακωθεὶς δὲ ἐντὸς ἑνὸς σπηλαίου, ὅπου ἐμβῆκε μὲ τοὺς συντρόφους του.
Πολυδαρίδας, α (ὁ), Δακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.
Πολύδαμνα (ἡ), γυνὴ τοῦ Αἰγυπτίου Θῶνος, φιλοξενήσασα τὴν Ἑλένην.
Πολυδέκτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μάγνητος ἢ μιᾶς Ναΐδος, βασιλεὺς τῆς Σερίφου ἢ ἀδελφὸς τοῦ Δίκτυος, ἐραστὴς τῆς Δανάης καὶ ἀπολιθωθεὶς μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ Περσέως (ἴδε τὸ ὄνομα τοῦτο). 2) πρεσβύτερος υἱὸς (καὶ ὄχι κατήκοος) Εὐνόμου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἀδελφὸς τοῦ νομοθέτου Λυκούργου καὶ πατὴρ τοῦ Χαριλάου, τὸν ὁποῖον ἐπετρόπευσαν οὗτος, ὀρφανισθέντα ἀνήλικον.
*Πολυδεύκεια (ἡ), πηγή τις ἐν Θεράπναις τῆς Λακωνίας.
Πολυδεύκης, ους (ὁ), ὁ ἕτερος τῶν Διοσκούρων, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὸς τοῦ Κάστορος καὶ τῆς Ἑλένης, γεννηθεὶς μὲν ἀθάνατος τὴν φύσιν, παραχωρήσας δὲ τὸ ἥμισυ τῆς ἀθανασίας του εἰς τὸν ἀδελφόν του (ἴδε Κάστωρ). Ἦταν ἀνίκητος εἰς τὴν πυγμαχίαν, καὶ συνεζήλθε μετὰ τῶν λοιπῶν ἡρώων ἐπὶ θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, συνεκστρατεύσας καὶ εἰς Κολχίδα μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν. 2) Ἰούλιος—, γραμματικὸς Ἕλλην ἐκ Ναυκράτεως, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς δευτέρας ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος καὶ διδάξας τὴν ῥητορικὴν ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου σώζεται Ὀνομαστικὸν εἰς Β βιβλία δέκα. 3) δούλος τις τοῦ Ἀττικοῦ Πρώτου.
Πολυδώρα καὶ (Π.) Πολυδώρη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων. 2) θυγ. τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ἀντιγόνης, γυνὴ τοῦ Βώρου, γενομένη ἐκ τοῦ Σπαρτοῦ τὸν Μενέθιον. 3) θυγ. τοῦ Μελεάγρου καὶ τῆς Κλεοπάτρας, ἢ γυνὴ τοῦ Πρωτεσιλάου, φονευθεῖσα ἰδιοχείρως μετὰ τὸν θάνατόν του.
Πολύδωρος (ὁ), ὁ νεώτατος τῶν Πριαμιδῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. ἢ, κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους τραγικούς ποιητάς, ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν Πολυμνήστορος, εἰς τὴν φιλίαν τοῦ ὁποίου τὸν εἶχον ἐμπιστευθῆ οἱ γονεῖς του μετ' ἄλλων θησαυρῶν, πρὶν πολιορκηθῇ ἡ Τροία. 2) υἱὸς τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, γεννήσας ἐκ τῆς Νυκτηΐδος τὸν Λάβδακον. 3) ἔκγονος τοῦ Κάδμου, υἱὸς τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Αὐτονόης καὶ τοῦ Ἀρίσβου. 4) υἱὸς τοῦ Ἀλκαμένους, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐπὶ τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου, φονευθεὶς ὑπὸ τινος τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐπισήμων, Πολεμάρχου καλουμένου

5) ἀδελφὸς τοῦ Ἰάσονος, τυράννων ἐν Θεσσαλίᾳ Φερῶν.

Πολυείδης, ους (ὁ), ἀνήρ τις παρ' Ἀρρ.

Πολύειδος (ὁ), = Πολύϊδος.

Πολύευκτος (ὁ), ῥήτωρ Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Δημοσθένους.

Πολύζηλος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β΄. ἔτος τῆς 102 Ὀλυμπ. 2) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. 3) υἱὸς ταῦ Δεινομένους καὶ ἀδελφὸς τοῦ Γέλωνος. 4) Κηρυναῖός τις, ὁ ἐπικληθεὶς Ἀγέλαος.

Πολυθερσείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Κτήσικλος, υἱὸς τοῦ Πολυθέρσου.

Πολίϊδος (ὁ), μάντις περίφημος ἐκ Κορίνθου, υἱὸς τοῦ Κοιράνου καὶ ἀπόγονος τοῦ Μελάμποδος. 2) υἱὸς ταῦ Εὐρυδάμαντος ἐκ Τροίας.

Πολυκάστη (ἡ), θυγ. τοῦ Νέστορος ἐκ τῆς Ἀναξιβίας, γυνὴ ταῦ Τηλεμάχου. 2) γυνὴ τοῦ Ἰκαρίου καὶ μήτηρ τῆς Πηνελόπης.

Πολυκάων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λέλεγος, παραχωρήσας εἰς τὸν ἀδελφόν του Μύλον τὸ βασίλειον τῆς Δακωνίας, ἐξ οὗ ἐξέβη πρῶτος τὸ βασίλειον τῆς Μεσσηνίας.

*Πολύκλεια (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθην.

Πολύκλειτος (ὁ), περίφημος ἀγαλματοποιὸς καὶ ἀρχιτέκτων ἐξ Ἄργους ἢ Σικυῶνος, σύγχρονος τοῦ Περικλέους, ἀρχιτεκτονήσας πρὸς τοῖς Ἕλλοις καὶ τὸ θέατρον τῆς Ἐπιδαύρου, (κατά τινας, ὑπῆρξαν δύο τοιοῦτοι ὁμώνυμοι τεχνῖται). 2) ἱστοριαγράφος τις παρὰ Στράβωνι. 3) Κυρηναῖός τις ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ἱερωνύμου.

Πολυκλῆς, έους (ὁ), ψευδώνυμος ἄρχων ἐν Ἀθήναις περὶ τὸ ἀ. ἔτος τῆς 110 Ὀλυμπ., ὅτε ἦρχεν ὁ Δυσιμαχίδης. 2) Κυρηναῖός τις Ὀλυμπονίκης καὶ 3) ἕτερος Λακεδαιμόνιος. 4) Μακεδών τις, σύμβουλος τῆς Εὐρυδίκης.

Πολυκράτης, ους (ὁ), ὁ περίφημος τύραννος τῆς Σάμου, υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ, σύγχρονος τοῦ Κύρου καὶ Καμβύσου, συλληφθεὶς ἐπὶ τέλους δι' ἀπάτης ὑπὸ τοῦ Πέρσου σατράπου Ὀρόϊτου καὶ κρεμασθεὶς εἰς τὸ ἀπέναντι τῆς Σάμου ὄρος τῷ 532 πρὸ Χ. 2) ῥήτωρ Ἀθηναῖος, διδάσκαλος τοῦ Ζωΐλου, διατρίψας χρόνον πολὺν ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ γράψας κατηγορίαν κατὰ Σωκράτους. 3) εἷς τῶν δορυφόρων τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσίων Διονυσίου, νυμφευθεὶς τὴν γυναῖκα ταῦ Δίωνος Ἀρήτην.

Πολυκρίτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρίου ἐξ Αἰγίνης, ἀριστεύσας κατὰ τῶν Περσῶν ἐν Σαλαμῖνι. 2) Ἀθηναῖός τις, πρεσβεύσας πρὸς Φίλιππον. 3) συγγραφεύς τις, γράψας Σικελικά.

Πολυκτορίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Πεισανδρος.

Πολύκτωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν παίδων ταῦ Αἰγύπτου. 2) υἱὸς τοῦ Πτερελάου, ἀρχαῖος οἰκιστὴς τῆς Ἰθάκης. 3) πατὴρ τοῦ Πεισάνδρου ἐν Ἰθάκῃ.

Πολύλαος (ὁ), υἱὸς ταῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Εὐρυδίης.

Πολυμέδων, οντος (ὁ), υἱὸς νόθος τοῦ Πριάμου.

Πολυμήδη (ἡ), ἡ παρ' ἄλλοις Ἀλκιμέδη, θυγ. ταῦ Αὐτολύκου καὶ γυνὴ τοῦ Αἴσονος, μήτηρ δὲ ταῦ Ἰάσονος.

Πολυμήδης, ους (ὁ), Θεσσαλός τις ἐκ Λαρίσσης. 2) Ἐπικούρειός τις παρὰ Δαερτίῳ.

Πολυμήδιον (τὸ), χωρ. παρὰ τὸ ἄκρωτ. Λέκτον.

Πολυμήλη (ἡ), θυγ. ταῦ Φύλαντος, γεννήσασα ἐκ ταῦ Ἑρμοῦ τὸν Εὔδωρον, καὶ συζευχθεῖσα ὕστερον τῷ Ἐχεκλῇ, υἱῷ ταῦ Λέκτορος. 2) θυγ. ταῦ Πηλέως καὶ μήτηρ ταῦ Πατρόκλου, ἡ παρ' ἄλλοις Φιλομήλη. 3) θυγ. ταῦ Αἰόλου, ἐννοοῦσα τὸν Ὀδυσσέα, καὶ νυμφευθεῖσα ὕστερον τὸν ἴδιον τῆς ἀδελφὸν Διώρην.

Πολυμήστωρ, ορος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν, γαμβρὸς ἐπὶ θυγατρὶ τῇ Ἰλιόνῃ ταῦ Πριάμου, δολοφονήσας τὸν Πολύδωρον (ἴδε ταῦτο τὸ ὄνομα). 2) υἱὸς ταῦ Δίγενήτου, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας.

Πολύμνηστος (ὁ), Θηραῖος, πατὴρ ταῦ Βάττου, πρῶτος οἰκιστὴς τῆς Κυρήνης ἐν Διβύῃ. 2) Κολοφώνιος, ποιητὴς αἰσχρῶν ᾀσμάτων. 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Φλιοῦντος.

Πολυμνία (ἡ), μία τῶν Μουσῶν, ἔφορος τῆς λυρικῆς ποιήσεως καὶ τῆς Ἱστορίας, γεννήσασα ἐκ ταῦ Οἴάγρου τὸν Ὀρφέα.

Πολυμνις, ιδος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἐπαμεινώνδου, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἔζησεν ὡς ὅμηρος ὁ βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων Φίλιππος.

Πολυνείκης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰδίποδος ἐκ τῆς Ἰοκάστης, γαμβρὸς ἐπὶ θυγατρὶ τῷ Ἀργείᾳ ταῦ Ἄδράστου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἐτεοκλέους (ἴδε ταῦτο τὸ ὄνομα). 2) Ἠλεῖος, νικήσας ὁρόμῳ ἐπὶ τῇ 37 Ὀλυμπ.

Πολύνικος ἡ Πολυνίκη (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, πρεσβευτὴς ταῦ στρατηγοῦ Θίμβρωνος.

Πολυνόη ἡ Πολυνόμη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.

Πολυξένη (ἡ), θυγ. ταῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, τὴν ὁποίαν μνηστευθεὶς ὁ Ἀχιλλεύς, ἐφονεύθη δολίως ὑπὸ τοῦ Πάριδος, ἐνῷ ἐτελεῖτο ἐν τῷ ναῷ ὁ γάμος· δ.ὰ, μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας, ἐθυσίασεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀχιλλ. ὁ υἱὸς αὐτοῦ Νεοπτόλεμος. 2) μία τῶν Δαναΐδων.

*Πολυξενίδης, α (ὁ), Ῥόδιός τις παρὰ Πολυβ.

Πολύξενος (ὁ), ἡγεμὼν τῆς Ἐλευσῖνος. 2) βασιλεὺς τῆς Ἤλιδος, λαβὼν παρὰ τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου τὰς βοῦς τοῦ Ἠλεκτρύονος. 3) υἱὸς ταῦ Ἀγασθένους καὶ ἔκγονος τοῦ Δύγείου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, στρατεύσας μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν Ἐπειῶν ἐπὶ Τροίαν, καὶ μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του γενομένης τὸν Ἀμφέμαχον. 4) εἷς τῶν υἱῶν ταῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας. 5) ναύαρχός τις τῶν Συρακουσίων.

Πολυξώ, οῦς (ἡ), Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Δαναὸς ἐγέννησε δώδεκα θυγατέρας. 2) γυνὴ ταῦ Κυκεῶος καὶ μήτηρ τῆς Ἀντιάνης. 3) πιστὴ θεράπαινα καὶ σύμβουλος τῆς ἐν Ἀλήμνῳ βασιλίσσης Ὑψιπύλης. 4) Ἀργεία, γυνὴ ταῦ Τληπολέμου, κρεμάσασα ἀπό τινος δένδρου τὴν συγγενῆ αὐτῆς ὡραίαν Ἑλένην, πρὸς ἐκδίκησιν ταῦ ἀνδρός της, φονευθέντος ἐξ αἰτίας ἐκείνης ἐν Τροίᾳ.

Πολυπαίδης, ου (ὁ), φίλος ταῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος.

*Πολυπείθης, ους (ὁ), Δακεδαιμόνιός τις, υἱὸς τοῦ Καλλιτέλους, Ὀλυμπιονίκης.

Πολυπέρχων, οντος (ὁ), = Πολυσπέρχων.

Πολυκημονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Πολυκήμονος.

Πολυπήμων, ονος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ λῃστοῦ Σίνιδος. 2) λῃστής τις παρὰ τὴν Ἐλευσῖνα, ὁ ἄλλως Προκρούστης.

Πολυποίτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Περιθόου, βασιλέως τῶν Λαπίθων, καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, στρατεύσας ἐπὶ Τροίαν, καὶ μετὰ τὴν ἅλωσιν αὐτῆς, κτίσας μετὰ ταῦ Δεοντίου τὴν ἐν Παμφυλίᾳ πόλιν Ἀσπενδον. 2) Αἰτωλός τις, υἱὸς ταῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Φθίας, φονευθεὶς ὑπὸ ταῦ Αἰτωλοῦ.

Πολυπρέπων, οντος (ὁ), περίφημός τις αὐλητὴς ἐν Ἀθήναις.

Πολύρρηνα, ηνος καὶ

Πολυρρηνία (ἡ) καὶ Πολυρρήνειον (τὸ), π. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Πολυρρήνιος).

*Πολυσθένης, ους (ὁ), ξένος τις, πολιτογραφηθεὶς ἐν Ἀθήναις χάριν ταῦ Τιμοθέου.

Πολυσπέρχων, οντος (ὁ), Αἰτωλός, περίφημος στρατηγὸς ταῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, μείνας, μετὰ θάνατον ταῦ Ἀντιπάτρου, ἐπίτροπος τῆς Μακεδ., ὅπου ἐπανέφερε πάλιν τὴν Ὀλυμπιάδα, καὶ ἀπεκατέστησεν αὐτὴν ἐπίτροπον ταῦ υἱοῦ Ἀλεξάνδρου, θελήσας νὰ κηρύξῃ καὶ τὰς ἐν Ἑλλάδι δημοκρατίας αὐτονόμους, πρὸς ἀντιπολίτευσιν ταῦ Κασσάνδρου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καταπιεζόμενος ἀνεδόθη, κατέρυγε, μετὰ πολλοὺς πολέμους, εἰς μικράν τινα ἐπικράτειαν μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Αἰτωλίας, τὴν ὁποίαν εἶχε κατακτήσῃ. (παρ' Δίλ. εὑρηται γραφόμενος καὶ Πολυσπέρχης).

Πολύστρατος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ὑπὸ τὸν Ἰφικράτην.

*Πολύτεκνος (ὁ), τύραννος τῆς Κίου.

Πολυτίμητος (ὁ), ποτ. τῆς Σογδιανῆς, φονευόμενος εἰς τέλματα ἀμμώδη.

Πολύτροπος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Ἀχαιῶν, παρὰ Ξενοφ. (Ἑλλ. ΣΤ΄, ἐ, §§).

Πολύφαμος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Πολύφημος.

Πολυφείδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Μαντέως καὶ ἔγγονος ταῦ Μελάμποδος, πατὴρ τοῦ Θεοκλυμένου, μάντις ᾧ οὗτος περίφημος.

Πολύφημος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Νύμφης Θοώσης ἢ τῆς Εὐρώπης, θυγατρὸς ταῦ Τιτυοῦ, εἷς τῶν Κυκλώπων, διάγων ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, ὅπου ἠράσθη τῆς Νύμφης Γαλατείας. Ὑπ' αὐτοῦ συλληφθεὶς ὁ Ὀδυσσεὺς μὲ τοὺς συντρόφους του, τὸν ἐμέθυσε καὶ τὸν ἐτύφλωσεν. 3) υἱὸς τοῦ Ἐλάτου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κεγκέως, Λαπίθης τὸ γένος, ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἀρίσσης, παρευρεθεὶς καὶ οὗτος εἰς τὴν Κενταυρομαχίαν, καὶ συνεκπλεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, ὑπὸ τῶν ὁποίων κα-

καλειφθεὶς εἰς τὴν Μυσίαν, ὅπως ἐξέλθῃ πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Ἴλλου, ἔκτισεν ἐκεῖ τὴν πόλιν Κίον, καὶ ἐρωτώμενος, πολεμεῖν κατὰ τῶν Χαλύβων.

Πολυφοίτης, ου (ὁ), εἷς τῶν Τρώων.

Πολυφόντης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Αὐτονόου ἐκ Θηβῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως. 2) Κήρυξ τοῦ Δαΐου, φονευθεὶς μετ' αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Οἰδίποδος. 3) εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, φονεύσας τὸν βασιλέα τῆς Μεσσηνίας Κρεσφόντην, ᾧ βασιλεύσας αὐτῆς μετὰ τῆς Μερόπης, χήρας τοῦ φονευθέντος.

*Πολυφράδμων, ονος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ Φρυνίχου.

Πολύφρων, ονος (ὁ), ἀδελφὸς ἢ θεῖος καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἰάσονος, τυράννου τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Φερῶν. 2) στρατηγός τις τῶν Αἰτωλῶν.

*Πολυχάρης, ους (ὁ), Μεσσηνίός τις, νικήσας σταδίων καὶ τὴν δ', Ὀλυμπ.

Πολυχαρίδας, α (ὁ), ἱερεύς τις ἐν Ἀθήναις.

Πολύχαρμος (ὁ), ὕπαρχός τις τῶν Ἀχαιῶν.

Πομπεῖα καὶ Πομπήϊα (ἡ), π. τῆς Καμπανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Σίρνου ποταμοῦ, συγχωσθεῖσα τῷ 79 ἀπὸ Χ. ὑπὸ μιᾶς ἐκρήξεως τοῦ Οὐεσουΐου, ᾗ ἀνακαλυφθεῖσα περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, ἔδει Ἡράκλειαν.

Πομπήϊος (ὁ), ὁ ἐπονομασθεὶς Μέγας (Magnus), υἱὸς τοῦ Πομπηΐου Στράβωνος, ὑπατεύσας ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Κράσσου, καὶ νικήσας τὸν φεβερὸν Μιθριδάτην, ὕστερον δὲ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος εἰς τὴν ἐν Φαρσάλοις μάχην καὶ φυγὼν εἰς Αἴγυπτον, ὅπου ἐφονεύθη κατ' ἐπιταγὴν τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου εἰς ἡλικίαν 59 ἐτῶν.

Πομπηϊούπολις, εως (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Παφλαγ., κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μ. Πομπηΐου εἰς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τοῦ Μιθριδάτου νίκης του. (Τόπια). 2) π. τῆς Κιλικ., οἱ ἄλλως Σόλοι, (ὁ πολ. Πομπηϊουπολίτης).

*Πόμπος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ., πατὴρ τοῦ Δίγωνήτου.

Ποντικός, ἡ, όν. Ὁ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ Πόντου.

*Ποντῖνος (ὁ), β. καὶ κατ. τῆς Ἀργολ. ὑπὲρ τὴν Λέρναν.

Πόντιος, α, ον. Ὁ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ Πόντου.

Ποντομέδουσα (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Ποντόνους (ὁ), κῆρυξ τοῦ Ἀλκινόου.

Ποντοπόρεια (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Πόντος (ὁ), ὡς ἀρχικὸν σύμβολον τῶν θαλασσῶν τοῦ Αἰθέρος καὶ τῆς Γῆς, γεννήσας ἐξ αὐτῆς τὸν Νηρέα κτλ. 2) (ἰδιωνυμ.) ἡ μεταξὺ Ἀσίας, Εὐρωπ. καὶ Θρᾴκης θάλασσα, συνεχομένη μὲ τὴν Μαρίγειον διὰ τοῦ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, (ἄλλως) Εὔξεινος Πόντος, (κοιν. Μαύρη θάλασσα). 3) ἐπαρχ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, περιλαμβάνουσα ὅλην τὴν πρὸς μεσημβρίαν παραλίαν τοῦ Ρύδ. Πόντου, μεταξὺ τοῦ ἀκρωτ. Ἰασονίου ᾗ τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ, ᾗ ἀποτελοῦσα ἰδιαίτερον βασίλειον μεταξὺ Βιθυνίας καὶ Ἀρμενίας.

Ποπλικόλας, α (ὁ), Οὐαλέριος, ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τὴν καθαίρεσιν τοῦ Κολλατίνου.

Πορθαονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Πορθάονος.

Πορθάων, ονος καὶ Πορθεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος καὶ τῆς Ἐπικάστης, βασιλεὺς τῆς Καλυδῶνος, πατὴρ τοῦ Οἰνέως κτλ.

Πορθμὸς (ὁ), λιμὴν τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετρίας, ἀπέναντι τοῦ Ὠρωποῦ, (Πόρτο-Βούφαλο).

*Πόρος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Πόριος).

*Πορροσελήνη (ἡ), ἡ πρότερον Παρόσελήνη, νησίδιον μὲ πόλιν ἐπ' αὐτοῦ μεταξὺ Λέσβου καὶ Μυσίας.

Πόρπαξ, ακος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. πλησίον τῆς πόλεως Ἐγέστης.

Πορσήνας, ὰ ἡ α (ὁ), βασιλεὺς τῶν Τυρρηνῶν ἐν Ἰταλίᾳ, πρὸς τὸν ὁποῖον καταφυγόντες οἱ Ταρκύνιοι μετὰ τὴν ἔκ τῆς Ῥώμης ἔξωσιν των, διήγειραν αὐτὸν κατὰ τῶν Ῥωμ., μετὰ τῶν ὁποίων πολεμήσας καιρόν τινα καὶ πολιορκήσας ἐπὶ μακρὸν τὴν Ῥώμην, εἰρήνευσεν ἐπὶ τέλους, διαλύσας τὴν μετὰ τῶν Ταρκυνίων συμμαχίαν.

Πορφυρίς, ίδος (ἡ), ἀρχαίτερα ἡ νῆσος Νίσυρος.

Πορφυρίων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. 2) ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Ἀττ., βασιλεύσας πρὸ τοῦ Ἀκταίου.

Ποσειδᾶν, Δωρ. ἀντὶ Ποσειδῶν.

Ποσείδειον καὶ (ἰων.) Ποσειδήϊον ᾗ Ποσείδιον (τὸ), κυρ. ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος· (ὅθεν 2) π. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Κιλικ. καὶ Συρ., ἀπέναντι τῆς Κύπρου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀμφιλόχου. 3) ἀκρωτ. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τῆς Προποντίδος, (Μπάζ-μπουρού). 4) ἀκρωτ. ᾗ π. τῆς Ὑπείρου, καὶ ἄλλα τῆς Θεσσαλ. τῆς Χίου, τῆς Ἰων., τῆς Σάμου, τῆς Ἀραβ. κτλπ.

Ποσειδίππας (ὁ), ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας ἐκ τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Κασσάνδρας. 2) ἐπιγραμματοποιὸς ἐκ Σικελίας.

Ποσειδῶν, ῶνος (ὁ), ἡ αἰτ. Ποσειδῶ ᾗ Ποσειδῶνα, καὶ ἡ κλητ. Πόσειδαν, θεὸς τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὸς τοῦ Διὸς ᾗ τοῦ Πλούτωνος, λαβὼν εἰς τὸ μέρος του τὸ βασίλειον τῆς θαλάσσης, ὅθεν ᾗ εἰκονιζόμενος μὲ τρίαιναν (κάμακα) εἰς τὴν χεῖρα, διὰ τῆς ὁποίας συνετάραττε τὴν θάλασσαν καὶ ἐπροξένει τὰς τρικυμίας, ἢ τὴν ἔηρὰν, καὶ ἀπατελεῖ τοὺς σεισμούς, ὅθεν ἐλέγετο καὶ Ἐνοσίχθων = Σεισίχθων, Ἐνοσίγαιος, Γαιήοχος, καὶ παριστάνετο ἀρχόμενος ἐπὶ δελφῖνος ἢ ἁρματος σερομένου ὑπὸ θαλασσίων ἵππων. Γυνὴ αὐτοῦ ἦτον ἡ Ἀμφιτρίτη, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Τρίτωνα καὶ τὴν Ῥόδην, ἐκ δὲ διαφόρων ἄλλων Νυμφῶν καὶ θνητῶν γυναικῶν καὶ ἄλλα τέκνα. Εἰς τιμὴν αὐτοῦ ἐορτάζοντο τὰ Ἴσθμια ἐν Κορίνθῳ, καὶ τὰ Ναυτούνδια ἢ Κωνσούλια ἐν Ῥώμῃ· ἱερὸν δὲ αὐτοῦ ζώου ἐλογίζετο ὁ ἵππος, ἴσως διότι ἡ λατρεία αὐτοῦ μετέβη πρῶτον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῆς Διβύης.

Ποσειδωνία (ἡ), ἡ πόλις Pæstum (νῦν Pesto) ἐν Λευκανίᾳ ἐπὶ τοῦ ἀπ' αὐτῆς καλουμένου Ποσειδωνιάτου κόλπου (τοῦ νῦν κόλπου τῆς Σαλέρνου) ἐν Ἰταλίᾳ, (ὁ πολ. Ποσειδωνιάτης).

*Ποσειδωνιάς, άδος (ἡ), πολίχν. παρὰ τὴν Τραχῖνα.

Ποσειδώνιον (τὸ), ἐν γέν. ἑορὰν τοῦ Ποσειδ., ὅθεν 2) (ἴδιως) χωρ. τῆς Θρᾳκίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ.

Ποσειδώνιος (ὁ), Σπαρτιάτης τις, ἀριστεύσας κατὰ τῶν Περσῶν ἐν Πλαταιαῖς. 2) φιλόσοφος Στωϊκὸς καὶ ἱστοριογράφος καὶ ἰατροσοφιστὴς ἐξ Ἀπαμείας τῆς ἐν τῇ Συρίᾳ, μαθητὴς τοῦ Παναιτίου, ᾗ διδάσκαλος τοῦ Πομπηΐου ᾗ Κικέρωνος, ἐπικαλούμενος Ῥόδιος, ὡς διατρίψας χρόνον πολὺν ἐν Ῥόδῳ 3) μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος, ἐξ Ἀλεξανδρείας.

Ποσειδήϊον (τὸ), ἰων. ἀντὶ Ποσειδείου.

*Πόσις, ιδος (ὁ), συγγραφεύς τις ἐκ Μαγνησίας παρ' Ἀθην. (Ζ', 298, Β', 533).

Πόταμις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κνωσίου, στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων.

Ποτᾶμος (ὁ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττ. παρὰ τὸ Θορικόν, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντιδαν φυλήν, ἀπογραφεὶς διὰ τὸν ἐντοπίτην τῶν Ἰώνων, (ὁ δημ. Ποτάμιος).

Ποτάμων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου. 2) ἡγήτωρ τις, ἴσως Μυτιληναῖος, ζήσας 90 ἔτη. 2) φιλόσοφός τις Ἀλεξανδρεύς, σύγχρονος τοῦ Αὐγούστου.

Ποτειδᾶν, Δωρ. καὶ Ποτείδαν, Αἰολ. ἀντὶ Ποσειδῶν.

Ποτεντία (ἡ), π. τῆς Πικεντίνης ἐν Ἰταλίᾳ, (Potenza).

Ποτίολος (οἱ), Puteoli, ἡ πόλις Δικαιαρχία.

Ποτείδαια καὶ (ἰων.) Ποτειδαίη (ἡ), π. τῆς Μακεδ., ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Παλλήνης, μεταξὺ τοῦ Θερμαϊκοῦ ᾗ Τορωναίου κόλπου, ἄποικος τῶν Κορινθίων, καταχραθεῖσα ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, ᾗ ἀναγερθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου, ὅς τις καὶ μετωνόμασεν αὐτὴν ἀφ' ἑαυτοῦ Κασσάνδρειαν, διασῴζουσαν καὶ σήμερον τοῦτο τὸ ὄνομα, (ὁ πολ. Ποτειδαιάτης).

Ποτειδανία (ἡ), πολίχνη ἀχυρὰ τῆς χώρας τῶν Ὀζολῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰτωλίας.

*Ποτιολοί (οἱ), = Ποτίολοι, (τὸ τοπ. Ποτιολεῖς).

*Ποτνεύς, έως (ὁ), πατὴρ τοῦ Πελαργοῦ.

Ποτνιαί (αἱ), πολίχνη παλαιὰ τῆς Βοιωτ., ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ, ἀπέχουσα δέκα στάδια τῶν Θηβῶν, (ὁ πολ. Ποτνιεύς (ὁ Γλαῦκος) καὶ Ποτνιάδες ἵπποι, αἱ κατασπαράξασαι αὐτόν).

Πουλυδάμας, αντος (ὁ), Π. ἀντὶ Πολυδάμας.

Πραίνεστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δατίνου καὶ ἔγγονος τοῦ Ὀδυσσ. καὶ τῆς Κίρκης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ

Πραίνεστος (ἡ), π. τοῦ Δατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἀπέχουσα 200 στάδια τῆς Ῥώμης, (Palestrina), (ὁ πολ. Πραινεστῖνος).

Πραῖσος (ἡ), π. πρὸς νότον τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Πραισιεύς).

Πραιτεσιανὴ καὶ Πραιτεττιανὴ (ἡ), χώρα τῆς Ἰταλ. περὶ τὸν Τρουεντῖνον ποταμόν.

Πράκτιος (ὁ), πατ. τῆς Τρῳάδος, γον. μεταξὺ Λβύδου καὶ Λαμψάκου εἰς τὸν Ἑλλήσποντον.

Πράμνη (ἡ), β. τῆς νήσου Ἰκαρίας, ἀπὸ τοῦ ἀποίου ἐπωνομάζετο, κατά τινας, ὁ Πράμνιος οἶνος.

*Πράνιχος (ὁ), ποιητής τις παρὰ Ὁλυπτ. (Ἀλεξ 30).

Πραξαγόρα (ἡ), γυνή τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Πραξαγόρας, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου. 2) περίφημος Ἰατρὸς Κῷος, διδάσκαλος τοῦ Ἡροφίλου.

*Πράξανδρος (ὁ), κιθαρῳδὸς τῆς ἐν Κύπρῳ Δαπάθου.

*Πραξιάδης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀναξιμάνδρου ἐκ Μιλήτου.

Πραξίας, ου (ὁ), γλύπτης Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Καλάμιδος.

*Πραξιβούλιος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 116 Ὀλυμπ.

Πραξιδάμας, αντος (ὁ), πάππος τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐξ Αἰγίνης.

Πραξιδίκη (ἡ), θεά τις λατρευομένη μόνον ἐν Ἀθήναις, ὡς συνεργὸς πάσης δικαίας ἐπιχειρήσεως.

*Πραξίεργος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ.

Πραξιθέα (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Νῆφον. 2) θυγ. τοῦ Φρασίνου καὶ τῆς Δ.γαγενείας, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Ἐρεχθέως. 3) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δίωνος ἐν Ἀθήναις, θυσιασθεισῶν ὑπὲρ τῆς πόλεως.

Πραξιλέως, ω (ὁ), πατὴρ τοῦ Ξεναγόρου ἐξ Ἀλικαρνασσοῦ.

Πραξιλλαΐς (ἡ), ποιήτρια τις, γράψασα σκόλια.

Πραξινόη (ἡ), γυνή τις παρὰ Θεοκρ.

Πραξῖνος (ὁ), ναύαρχός τις ἐκ Τροιζῆνος, τοῦ ὁποίου τὴν τριήρη πρώτην ἐκυρίευσαν οἱ μετὰ Ξέρξου βάρβαροι.

Πράξις, ιος (ὁ), πλούσιός τις Μιτυληναῖος παρ' Αἰλ.

Πραξίτας, (ὁ), Δικεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι, ἴσως Πραξίας.

Πραξιτέλης, ους (ὁ), ὁ περίφημος ἀγαλματοποιὸς, Ἀθηναῖος ἢ, πιθανώτερον, Πάριος, ἀκμάσας περὶ τὸ 400 πρὸ Χ., ὡς ἀριστουργήματα τοῦ ὁποίου ἐθαυμάζοντο ὁ ἐν Θεσπιαῖς Ἔρως, ἡ ἐν Κνίδῳ Ἀφροδίτη καὶ εἷς Σάτυρος ἐκ χαλκοῦ. 2. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 81 Ὀλυμπ.

*Πραξιφάνης, ους (ὁ), διδάσκαλος τοῦ Ἐπικούρου. 2) φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ Ῥόδου.

Πρασιαί, Πράντις (ἡ), π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Περραιβίας.

Πρασιαὶ καὶ (κατὰ τὸν Ἀρκάδιον) Πρασίαι (αἱ), κώμη παραθαλ. ἢ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν. 2) π. παραθαλ. τῆς Δακων. ἐν τοῖς μεθορίοις τῇ Ἀργολ., (ὁ πολ. Πρασιεύς).

Πρασιάς, άδος (ἡ), ἡ ἄλλως Βολβητὶς, λίμνη τῆς Θρᾴκης, παρὰ τὸν Στρυμονικὸν κόλπον.

Πράσιοι (οἱ), ἔθνος ἰσχυρὸν τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, κατοικοῦν τὴν Πρασιακὴν καλουμένην χώραν, σχηματίζουσαν ἰδιαίτερον βασιλεῖον.

Πράσον (τὸ), ἄκρωτ. τῆς Ἀρρ. ἢ τῆς Ἀραβίας ἐπὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

*Πρατίνας (ὁ), σατυρικός τις ποιητὴς ἐκ Φλιοῦντος, πατὴρ τοῦ Ἀριζίου, ποιητοῦ καὶ ταύτου.

*Πραύλος (ὁ), φιλόσοφος ἐκ Τρῳάδος, ὀπαδὸς τοῦ συστήματος τοῦ Τίμωνος.

Πρεπέσινθος (ἡ), νησίδιον τοῦ Αἰγαίου, μεταξὺ Σίφνου καὶ Μήλου.

Πρέπις, ιδος (ὁ), τρυφηλός τις ἐν Ἀθήναις, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Πρέσβων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φρίξου ἢ τῆς Χαλκιόπης, ὅστις, ἐλθὼν ἐκ τῆς Κολχίδος εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀπεκτήσατο τὸν πατρικὸν του θρόνον.

*Πρευγένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, πατὴρ τοῦ Πατρέως.

*Πριήνης, ιδος (ἡ), πόλις ὀχυρὰ τῆς Αἰθιοπίας.

Πρηξαγόρης, ω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Πραξαγόρας.

Πρηξάστης, ους (ὁ), Πέρσης, ὑπασπιστὴς τοῦ βασιλέως Καμβύσου, ὁ φονεύσας τὸν μάγον Ψευδοσμέρδιν.

Πρηξῖνος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Πραξῖνος.

Πριαμίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Πριάμου.

Πριαμίς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ Πριάμου.

Πρίαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, βασιλεὺς τῆς Τροίας, αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. καὶ ἐξαγορασθεὶς ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Ἡσιόνης, διὸ ἢ μετωνομάσθη τότε Πρίαμος, καλούμενος πρότερον Ποδάρκης. Πρώτην γυναῖκα ἔλαβε τὴν Ἀρίσβην, θυγατέρα τοῦ Μέροπος, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἄισακον· δευτέραν δὲ τὴν Ἑκάβην, θυγατέρα τοῦ Δύμαντος ἢ τοῦ Κισσέως, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἕκτορα, τὸν Πάριν, τὴν Κασσάνδραν κ.λ. καὶ ἐξ ἄλλων παλλακίδων ἄλλα τέκνα. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Πύρρος, υἱὸς τοῦ Ἀχιλλ.

Πρίασος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δευκάλιωνος ἢ τοῦ Ἀβαντίδος καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Χιόνης, λατρευόμενος, ἰδιαιτέρως παρὰ τοῖς Λαμψακηνοῖς, ὡς θεὸς τῶν κήπων ἢ ἀμπέλων καὶ πάσης φυσικῆς γονιμότητος, ὑπὸ τὸ σύμβολον ἀνδρὸς, ἔχοντος μέγα καὶ ἐντεταμένον τὸ αἰδοῖον. Κτίσμα ἢ ἰδρυμα πόλεως αὐτοῦ ἦταν ἡ

Πριάπη (ἡ), π. τῆς Μυσίας ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (Καραμανά), (ὁ πολ. Πριαπηνός).

*Πριας, αντος (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας.

Πρίασος (ὁ), υἱὸς τοῦ Καινέως καὶ ἀδελφὸς τῶν Φώκου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Πριβέρνον (τὸ), ὄρος Πρ σύερνος.

Πριήνη (ἡ), π. τῶν Ἰώνων ἐν Καρίᾳ, ἀπέναντι τῆς Σάμου, πατὴρ τοῦ Βίαντος, (Σαμσὺν-καλεσι), (ὁ πολ. Πριηνεύς).

Πρίηπος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Πρίαπος.

Πριόλας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Δικαιόλα ἢ Δέλφος τοῦ Λύκου, πολεμήσας μετὰ τοῦ Ἡρακλ. ἐν Βιθυνίᾳ κατὰ τῶν Βεβρύκων.

Πριούερνος (ἡ) καὶ Πρίφερνον (τὸ), π. τοῦ Δαυίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, περὶ τὴν ὁποίαν ἐγίνετο ἄριστος οἶνος, (Piperno Vechio), (ὁ καλ. Πριουερνάτης).

Πρίων, ωνος (ὁ), χωρ. τῆς Ἀρρ. παρὰ τὴν Καρχηδόνα.

*Πρόκτινος (ὁ), ναύαρχος τῶν Κορινθ. παρὰ Ξενοφ.

Προβάλινθος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττ. παρὰ τὸν Μαραθῶνα, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, (ὁ δημ. Προβαλίνθιος ἢ Προβαλείσιος).

Πρόδικος (ὁ), σοφιστὴς Κεῖος, σύγχρονος τοῦ Σωκρ., καταδικασθεὶς νὰ πίῃ, ὡς ἀσεβὴς τὰ κώνειον. 2) ποιητὴς ἐκ Φωκέας, γράψας Μινυάδα.

Πρότρνα (ἡ), π. τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.

Προθοήνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρεϊλύκου, εἷς τῶν ἡγεμόνων τῶν Βοιωτῶν ἐπὶ Τροίαν.

Πρόθοος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγρίου. 2) υἱὸς τοῦ Δυκάονος. 3) υἱὸς τοῦ Θεστίου, ἀδελφὸς τῆς Ἀλθαίας. 4) υἱὸς τοῦ Τενθρηδόνος ἐκ Μαγνησίας, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων. 5) Δακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Προθόων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Τεύκρου φονευθέντων Τρώων.

Προικαννησος (ἡ), = Προκόννησος.

Προιτίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Προίτου, ὁ Μεγαπένθης.

Προιτίς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ Προίτου ||. *Προιτίδες πύλαι, αἱ μία τῶν ἐν Θήβαις πυλῶν. ||. *Προιτίδες (ἀνν. κόραι), αἱ θυγατέρες τοῦ Προίτου, Λυσίππη, Ἰφινόη καὶ Ἰφιάνασσα, τὰς ὁποίας, παραφρονησάσας δι' ὀργὴν τῆς Ἥρας, θεραπεύσας ὁ Μελάμπους, ἐνυμφεύθη τὴν Ἰφιάνασσαν.

Προῖτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄβαντος ἢ τῆς Ὠκαλείας, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ἀκρισίου, βασιλεὺς τῆς Τίρυνθος, γεννήσας ἐξ Ἀντείας ἢ Σθενεβοίας, τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Λυκίας Ἰοβάτου, τὸν Μεγαπένθην καὶ τρεῖς θυγατέρας, τὰς καλουμένας Προιτίδας, ἴδε καὶ Βελλεροφόντης. 2) υἱὸς τοῦ Θερσάνδρου, πατὴρ τῆς Μείρας.

Προκλέης-ῆς, έους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριστοδήμου καὶ τῆς Ἀργείας, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Εὐρυσθέως, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, λαβὼν εἰς μερίδιον μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τὸ βασίλειον τῆς Σπάρτης, τῆς ὁποίας ἡ ἑτέρα τῶν δύο βασιλευσασῶν εἰκογενειῶν, ἀπ' αὐτοῦ μὲν ὠνομάζοντο Προκλεῖδαι, ἀπὸ τοῦ ἐγγόνου δὲ αὐτοῦ Εὐρυποντίδαι. 2) Σπαρτιάτης τις, ἀπόγονος τοῦ βασιλέως Δημαράτου, ἄρχων χώρας τινὸς ἐν τῇ Ἀσίᾳ. 3) ἡγεμὼν τῆς Ἐπιδαύρου, πενθερὸς τοῦ Περιάνδρου, τυράννου τῆς Κορίνθ. 4) στρατηγός τις τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 5) πατὴρ τοῦ Πιτυρέως, ἀπόγονος τοῦ Ἴωνος. 6) υἱὸς τοῦ Εὐκράτους, συγγραφεὺς ἐκ Καρχηδόνος.

*Πρόκλεια (ἡ), θυγ. τοῦ Κλυτίου.

Πρόκνη (ἡ), θυγάτηρ Πανδίονος τοῦ Β', Βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, γυνὴ τοῦ Τη-

ρίως, τὸν ὁποῖον, ἀτιμάσαντα τὴν ἀδελφήν της Φιλομήλαν, θέλασα νὰ ἐκδικηθῇ, ἔσφαξε τὸν υἱόν της Ἴτυν, καὶ παρέθηκεν αὐτὸν εἰς αὐτὸν ὡς φαγητόν, ὕστερον δὲ μετεμορφώθη εἰς χελιδόνα.

Προκόννησος (ἡ), νῆσος τῆς Προποντίδος ἀπέναντι τῆς Κυζίκου, περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της καὶ τὰ λευκότατα μάρμαρά της, ἀφ' ὧν καὶ παρωνυμεῖται κοινῶς Μαρμαρᾶς, (ὁ νησ. Προκοννήσιος).

Πρόκρις, ιδος (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀντιλέοντα ἢ Ἰπαία. 2) θυγ. τοῦ Ἐρεχθέως, βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τῆς Πραξιθέας, τὴν ὁποίαν νυμφευθεὶς ὁ Κέφαλος ἐφόνευσεν ἐξ ἀγνοίας.

Προκρούστης, ου (ὁ), ὁ ὑπὸ τοῦ Θησέως φονευθεὶς περίφημος λῃστὴς Δαμάστης ἢ Πολυπήμων, ὅς τις ἐνεδρεύων ἐν Κορυδαλλῷ τῆς Ἀττικῆς, ἤπλωνεν ἐπὶ τῆς κλίνης ἅπαντας τῶν διαβαινόντων συνελάμβανε καὶ ἢ ἐξέτεινεν αὐτοὺς βιαίως, ἐὰν ἦσαν βραχύτεροι, ἢ ἀπέκοπτε τὰ ἄκρα των, ἐὰν ἐπερίσσευον.

*Πρόλαος (ὁ), Ἠλεῖός τις, πατὴρ τοῦ Ἀφαρέως καὶ Φιλάνθου.

Πρόλοχος (ὁ), εἷς τῶν Δαναΐδων.

Προμαθεὺς (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Προμηθεύς.

*Προμαθίδας, α (ὁ), Ἡρακλεώτης, γραμματικὸς καὶ ποιητὴς παρ' Ἀθην.

*Προμαθίων, ωνος (ὁ), ἱστοριογράφος τις παρὰ Πλουτ. (Ῥωμ. 2).

Πρόμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Παρθενοπαίου, εἷς τῶν Ἐπιγόνων, φονευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τῶν Θηβῶν ἐκστρατείᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Αἴσονος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰάσονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πελίου, ἐτυμήσιος. 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐκ τῆς Φηγίας, ἀδελφὸς τοῦ Ἐχέφρονος. 4) υἱὸς τοῦ Ἀλεγήνορος ἐκ Βοιωτίας, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων.

Προμένεια (ἡ), ἡ ἀρχαιοτάτη ἱέρεια τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου.

Προμεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν Δολιόνων.

Προμηθεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Τιτᾶνος Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης ἢ τῆς Ἀσίας ἢ τῆς Θέμιδος, πατὴρ τοῦ Δευκαλίωνος ἐκ τῆς Ἡσιόνης ἢ Ἀσίας, ἢ ἀδελφὸς τοῦ Ἐπιμηθέως, κλέψας τὸ πῦρ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ καὶ κοινοποιήσας αὐτὸ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ἔπλασεν ἐκ πηλοῦ καὶ ὕδατος, διὰ τὸ ὁποῖον ἐδεσμεύθη ἐπὶ τοῦ Καυκάσου καὶ ἀετὸς τοῦ κατέτρωγε τὸ ἧπαρ, πάλιν διανυκτὸς ἀναπληρούμενον, ἄχρις οὗ, μετὰ 30 ἢ 40 ἔτη, διαβαίνων ἐκεῖθεν ὁ Ἡρακλῆς, ἠλευθέρωσεν αὐτὸν τῶν δεσμῶν, τοξεύσας τὸν ἀετόν. Ἐλατρεύετο δὲ, ὡς σύμβολον τῆς ἀνθρωπίνης συνέσεως καὶ προμηθείας, καὶ ἐν Ἀθήναις ἐτελοῦντο διὰ λαμπαδοδρομίας εἰς τιμὴν αὐτοῦ ἢ τὰ Προμήθεια. 2) δημαγωγός τις ἐν Θεσσαλίᾳ, (κατὰ τὸν Wyttenbach) ἐπώνυμον τοῦ τυράννου τῶν Φερῶν Ἰάσονος.

Προμηθεύς (ὁ), υἱὸς τοῦ Κόδρου ἐξ Ἀθηνῶν, κτίσας μετὰ τοῦ Δαμασίχθονος τὴν πόλιν Κολοφῶνα.

*Πρόνησος (ἡ), π. τῆς Κεφαλληνίας (κατὰ τινας ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρόννοι (αἱ), παλίχν. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Κεφαλληνίας, (Πόρτο-Πόρο), (ὁ πολ. Προννεῖος).

Προνόη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων. 2) θυγ. τοῦ Φόρβαντος καὶ γυνὴ τοῦ Αἰτωλοῦ, ἐξ οὗ ἐγέννησε τὸν Πλευρῶνα καὶ Καλυδῶνα.

Πρόνομος (ὁ), κύλητής τις ἐκ Θηβῶν, υἱὸς τοῦ Οἰνιάδου.

Προνοος-ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Φηγέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγήνορος ἐκ Ψωφῖδος, φονεύσας τὸν Ἀλκμαίονα καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν παίδων ἐκείνου. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων Τρώων.

Προξενίδας (Δωρ. ἀντὶ Πραξενίδης, ου (ὁ), πλούσιός τις Ἀθηναῖος, ἐπικαλούμενος Κομπαστής. 2) Ἑλλανοδίκης τις ἐν Ἤλιδι.

Πρόξενος (ὁ), πολίτης τις τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρῶν, υἱὸς τοῦ Καπάτωνος. 2) Βοιωτός, μαθητὴς τοῦ Γοργίου καὶ φίλος τοῦ Ξενοφῶντος, εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνων, φονευθεὶς καὶ οὗτος δολίως ὑπὸ τοῦ Τισσαφέρνους. 3) Συρακούσιός τις ἢ 4) ἄλλος Πελληνεὺς καὶ 5) ἄλλος Τεγεάτης παρὰ Ξενοφ.

*Πρόπις, ιος (ὁ), κιθαρῳδός τις ἐκ Ῥόδου παρ' Ἀθηναίῳ.

*Προπόδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Δαμοφῶντος καὶ ἐγγονὸς τοῦ Θόαντος ἐκ Κορίνθου.

Προποντίς, ίδος (ἡ), ἡ μεταξὺ Ἑλλησπόντου καὶ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου θάλασσα, (κατ. θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ).

Πρόσπαλτα (τὰ), κώμη ἢ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, φυλὴν εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλὴν, (ὁ ὀνμ. Προσπάλτιος).

Πρόσυμνα (ἡ), θυγ. τοῦ ποταμοῦ Ἀστερίωνος, τροφὸς τῆς Ἥρας, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Ἀργολ., μετοικισθεῖσα εἰς τὸ Ἄργος, (ὁ πολ. Προσυμνατεύς).

Πρόσχιον, (τὸ), π. τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὴν Στράτον (ὁ πολ. Προσχιεύς).

Προσωπὶς, ίδος (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἀφ' ἧς ἴσως ἡ

Προσωπῖτις, ιδος (ἡ), νῆσος τῆς κάτω Αἰγύπτου μεταξὺ τοῦ Σεβεννυτικοῦ καὶ Σαϊτικοῦ στόματος τοῦ Νείλου.

Προῦμνις, ιδος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Θέκκιδος ἐκ Κορίνθου.

Προῦσα (ἡ), π. τῆς Βιθυν. εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Μυσίου Ὀλύμπου, κτίσμα τοῦ βασιλέως Προυσίου τοῦ Α', διασῴζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Προυσαεύς).

Προυσιάς, άδος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Βιθυν., ἡ πρότερον Κίος, κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Γ', καὶ ἀνεγερθεῖσα ὑπὸ τοῦ Προυσίου, (ὁ πολ. Προυσιεύς).

Προυσίας, ου (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ζήλα, βασιλεὺς τῆς Βιθυν. περὶ τὸ 232 πρὸ Χ., πολεμήσας μετὰ τῶν Ῥοδίων κατὰ τῶν Βυζαντίων καὶ ὕστερον κατὰ τῶν Γαλατῶν, τῶν ὁποίων ἐκυρίευσε πολλὰς πόλεις. 2) ὁ Β', υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου, εἰς τὸν ὁποῖον κατέφυγεν ὁ Ἀννίβας τὸ 184 πρὸ Χ., διωχθεὶς καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του Νικομήδου.

*Προχύτη (ἡ), νῆσος παρὰ τὴν Σικελίαν, ἀντικρὺ τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας, (ὁ νησ. Προχυτεῖς).

Πρυμνησία καὶ Πρυμνησσὸς (ἡ), π. τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Πρυμνησεύς).

Πρυμνεὺς, έως (ὁ), εἷς τῶν Φαιάκων.

Πρυμνὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων.

Πρύτανις, ιδος (ὁ), εἷς τῶν ἐπικούρων τοῦ Πριάμου Δυκίων. 2) υἱὸς τοῦ Εὐρυφῶντος καὶ ἔκγονος τοῦ Προκλέους, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

*Πρώμνη (ἡ), γυνὴ τοῦ Βουφάγου.

*Πρών, ωνὸς (ὁ), β. τῆς Κορινθίας.

Πρῶναξ, ακτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, πατὴρ τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Ἀμφιθέας, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου συνεστήθησαν κατά τινας τὰ Νέμεα.

Πρώννης (ἡ), = Πράννη.

Πρωρεὺς, έως (ὁ), εἷς τῶν Φαιάκων.

*Πρῶρος (ὁ), Κυρηναῖος, Ὀλυμπιονίκης περὶ τὴν 105 Ὀλυμπ. 2) Πυθαγόρειός τις ἐκ Κυρήνης.

Πρωταγόρας, ου (ὁ), περίφημος σοφιστὴς ἐξ Ἀβδήρων, μαθητὴς τοῦ Δημοκρίτου καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκρ., διδάξας ἐν Ἀθήναις, καὶ διωχθεὶς ἔπειτα ὡς ἄθεος, κατεκαέντων ἐν τῇ ἀγορᾷ ἢ τῶν συγγραμμάτων του.

*Πρωτατορίδας, α (ὁ), Κυζικηνός τις, γράψας Ἀκροάσεις Ἐρωτικάς.

*Πρώταρχος (ὁ), Ἐπικούρειός τις ἐκ Βαργυλίων τῆς Καρίας. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Δεωκρίτου, τοῦ ἀνδραγαθήσαντος ἐν Μαντινείᾳ κατὰ τῶν Μακεδόνων.

Πρωτέας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐπικλέους, ναύαρχος τῶν Ἀθην. περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 2) υἱὸς τῆς Ἑλλανίκης ἢ Δανάης, ἀδελφῆς τοῦ Κλείτου καὶ τροφεὺς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, περίφημος οἰνοκότης.

Πρωτεσίλαος καὶ (Δωρ.) Πρωτεσίλας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰφίκλου καὶ τῆς Διομηδείας ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φυλάκης, ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Θεσσαλῶν, πρῶτος ἀποβὰς τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν, ὅτε καὶ ἐπωνομάσθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Πρωτεσίλαος, καλούμενος πρότερον Ἴφλας. Φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, ἐτιμήθη ὡς ἥρως, ἔχων καὶ ναὸν ἐν Ἐλαιοῦντι τῆς Χερσονήσου.

Πρωτεύς, έως (ὁ), θαλάσσιός τις θεὸς, ὑπηρέτης τοῦ Ποσειδ., διατρίβων συνήθως εἰς τὴν παρὰ τὴν Αἴγυπτον θάλασσαν, καὶ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ μεταβάλλεται εἰς ὅ,τι ἤθελε, καὶ νὰ μαντεύῃ. Γυνὴ αὐτοῦ ἦτον ἡ Ψαμάθη, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Θεοκλύμενον ἢ τὴν Θεωνόην, καὶ παρ' αὐτῆς τὸν Πολύγονον καὶ τὸν Τηλέγονον, φονευθέντας ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. (Κατὰ τοὺς νεωτέρους μυθογράφους) βασιλεὺς τοὺς Αἰγύπτου ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν. 2) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου ἢ τῆς Ἀργυρίας. 3) ἑλλιθετον τοῦ γοητος κυνικοῦ Περεγρίνου.

Πρώτη ἢ Πρωτὴ (ἡ), νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Μεσσηνίας, (ὁ νησ. Πρωτεῖος). 2) νῆσος τῆς Προποντίδος, διασῴζουσα καὶ σήμερον τὸ ὄνομά της.

*Πρωτιάδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Πρώτου ἐν Μασσαλίᾳ.

Πρωτογένεια (ἡ), θυγ. τοῦ Δευκαλίωνος

καὶ τῆς Πύρρας, ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Ὀπούντα ἢ Λέθλειον. 2) θυγ. τοῦ Καλυδῶνος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἄρεως τὸν Ὄξυλον.

Πρωταγένης, ους (ὁ), περίφημος ζωγράφος ἐκ Ῥόδου ἢ τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Καύνου, σύγχρονος τοῦ Ἀπελλοῦ ἢ τοῦ Μ. Ἀλεξ.

*Πρωτοθύης, ου (ὁ), Σκύθης τις παρ' Ἡροδ.

*Πρωτόλαος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις υἱὸς τοῦ Δεάλκους ἐκ Μαντινείας.

Πρωτομαχος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Ἀθην., εἷς τῶν δέκα, ὅσοι ἐναυμάχησαν ἐν Ἀργινούσαις.

Πρωτομέδεια (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

*Πρωτομίδουσα (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων, ἀντὶ τῆς ὑποίας ὁ Heyne διορθ. Πρωτομέδουσα.

*Πρῶτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐξένου καὶ τῆς Λαοστοξένης, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μασσαλιωτῶν Νάννου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Πρωτιάδαι.

*Πρωτοφάνης, ους (ὁ), Ὀλυμπιονίκης ἐκ Μαγνησίας τῆς ἐπὶ Ληθαίῳ.

Πρωτώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Πτελέα (ἡ), χωρ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Πτελεάσιος). 2) ἀρχαίτερα ἡ Ἔφεσος. 3) χωρ. ἀμπελόφυτον τῆς Ἰωνίας ἢ τῆς Κῶ, ἀφ' οὗ ὁ Πτελεατικὸς οἶνος.

Πτελεὸν (τὸ), π. τῆς Ὅλδος, ἄποικος τῶν Θετταλῶν, μὴ σωζομένη πλέον ἐπὶ Στρβ. 2) π. καὶ λιμὴν τῆς Θεσσαλ. 3) φρούρ. τῆς Ἰων. παρὰ τὰς Ἐρυθράς. 4) π. τῆς Θρᾴκης παρὰ τὴν Καρδίαν, (ὁ πολ. Πτελεάτης, Πτελεᾶς καὶ Πτελεούσιος).

Πτελέων, ωνος (ὁ), ἐφορὸς τῆς Πραικρίδος.

Πτερέλαος καὶ (Δωρ.) Πτερελας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταφίου, βασιλεὺς τῆς νήσου Τάφου, τοῦ ἀκοίτου ἢ θυγάτηρ Κηραιθώ, ἐρασθεῖσα τοῦ Ἀμφιάρεω, πολιορκοῦντος τοὺς Ταφίους καὶ φονεύσαντος ἤδη τοὺς ἓξ ἀδελφούς της, ἀπέκοψε τὴν χρυσῆν τρίχα, τὴν ὁποίαν ἐν ὕπν διατήρει ὁ πατὴρ αὐτῆς ἐπὶ τῆς κόμης του, ἔμενεν ἀείκητος, καὶ οὕτως ἐγένετο αἰτία τοῦ θανάτου του, (παρβλ. Νισος). 2) υἱὸς τοῦ Δηϊόνεως.

Πτερία (ἡ), μητρόπολις τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας ἐν Καππαδοκίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Σινώπης, (τὸ ἐθν. Πτέριος)

Πτοιοδώρος (ὁ), Κορίνθιος ἰσθμιονίκης, πατὴρ τοῦ Θεσσαλοῦ. 2) Θηβαῖος τις παρὰ Θκδ.

*Πτολέδερμα (τὰ), κώμη τῆς Ἀρκαδ., συνοικισθεῖσα εἰς τὴν Μεγαλόπολιν.

Πτολεμαῖον (τὸ), γυμνάσιον ἐν Ἀθήναις κληθὲν τοῦ Θησείου.

Πτολεμαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πυρραίου ἢ πατὴρ τοῦ Εὐρυμέδοντος, ἱππικόμου τοῦ Ἀγαμέμν. 2) ὁ πρῶτος Ἕλλην βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, υἱὸς τοῦ Λάγου, ἢ κατά τινας, τοῦ Φιλίππου καὶ τῆς Ἀρσινόης, ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων τοῦ Ἀλεξάνδρου, μετὰ θάνατον τοῦ ὁποίου λαβὼν εἰς τὰ μερίδιόν του τὴν Αἴγυπτον, καὶ ποιήσας τὸ ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθὲν βασίλειον τῶν Πτολεμαίων, τὸ ὁποῖον διήρκεσεν ἀπὸ τοῦ 323 μέχρι τοῦ 30 π. Χ., ἠῦξησε καὶ ἐκαλλώπισε τὴν Ἀλεξάνδρειαν, τὴν ὁποίαν ἀνέδειξε καθέδραν τοῦ νέου βασιλείου, καὶ συνέστησε πρῶτος τὴν περίφημον ἐκείνην βιβλιοθήκην, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 233 ἕως τοῦ 284 πρὸ Χ. 2) ὁ Β', ὁ ἐπικληθεὶς Φιλάδελφος, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ πατέρου ἐκ τῆς Βερενίκης, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 284 ἕως τοῦ 246 πρὸ Χ. καὶ προαγαγὼν εἰς μεγίστην εὐημερίαν τὴν Αἴγυπτον. Ἀπεπέμψας τὴν πρώτην του σύζυγον, θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν Λυσιμάχου, ἐνυμφεύθη τὴν ἰδίαν του ἀδελφὴν Ἀρσινόην, ἀποθανοῦσαν εἰς 63 χρόνων ἡλικίαν. 3) ὁ Γ', ὁ ἐπικληθεὶς Εὐεργέτης, υἱὸς τοῦ Φιλαδέλφου ἐκ τῆς πρώτης αὐτοῦ γυναικός, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 246 ἕως τοῦ 221 πρὸ Χ. 4) ὁ Δ', ὁ ἐπικληθεὶς κατ' εὐφημισμὸν Φιλοπάτωρ, διότι ἐφόνευσεν, ὡς ἐλέγετο, τὸν πατέρα του, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Εὐεργέτου, ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 37 ἐτῶν μετὰ δεκαεπταετῆ τυραννικὴν βασιλείαν (220-203 πρὸ Χ.) 5) ὁ Ε', ὁ ἐπικληθεὶς Ἐπιφανής, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Φιλοπάτορος, ἐπιτροπευθεὶς (διότι ἔμεινεν ἀνήλικος) ὑπὸ τοῦ Ἀρκάδος Ἀριστομένους, καὶ ἀποθανὼν τῷ 181 πρὸ Χ. εἰς ἡλικίαν 28 ἐτῶν, ἀφήσας δύο ἀνηλίκους παῖδας ἐκ Κλεοπάτρας τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀντιόχου, βασιλέως τῆς Συρίας. 6) ὁ ΣΤ', ὁ ἐπικληθεὶς Φιλομήτωρ καὶ Τρύφων, υἱὸς πρεσβύτερος τοῦ Ἐπιφανοῦς, ἐπιτροπευθεὶς ὑπὸ τῆς μητρὸς των Κλεοπάτρας, καὶ βασιλεύσας εὐτυχῶς καὶ ἐνδόξως 36 χρόνους (ἀπὸ τοῦ 181 ἕως τοῦ 145 πρὸ Χ.) 7) ὁ Ζ', ὁ ἐπικληθεὶς Φύσκων καὶ Εὐεργέτης (τὸ ὁποῖον παρῴδησεν ἡ ἱστορία εἰς Κακεργέτης) ἀδελφὸς μικρότερος τοῦ Φιλομήτορος, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 145 ἕως τοῦ 117 πρὸ Χ., ἀφ' οὗ, ζῶντος ἔτι τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐβασίλευσε τῆς Κυρήνης· ὠχθεὶς, διὰ τὰς τυραννίας τὰς ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρέων, ἔφυγεν εἰς Κύπρον, ὅπου ἐφόνευσε τὸν ἴδιόν του υἱὸν Μεμφίτην· ἐκεῖθεν δὲ στρατεύσας κατὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ καὶ χήρας τοῦ ἀδελφοῦ του Κλεοπάτρας, ἀνεκτήσατο αὖθις τὸ βασίλειον τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἀπέθανε βασιλεύων εἰς 67 χρόνων ἡλικίαν. 8) ὁ Θ', ὁ ἐπικληθεὶς Λάθυρος, υἱὸς τοῦ Φύσκωνος καὶ τῆς Κλεοπάτρας, μετὰ τῆς ὁποίας συνεβασίλευσεν 11 ἔτη, ἢ μετὰ θάνατον αὐτῆς, φονευθείσης ὑπὸ τοῦ νεωτέρου υἱοῦ της Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον συμπαρέλαβε κοινωνὸν τῆς βασιλείας, δυώδεκα τὸν Πτολεμαῖον, ἄλλα 25. 9) ὁ Θ', ἴδε Ἀλέξανδρος (11). 10) ὁ ΙΑ', ἴδε Ἀλέξανδρος (13). 11) ὁ ΙΑ', ὁ ἐπικληθεὶς Αὐλητὴς καὶ Διόνυσος, διότι ἦτον ἐκδοτος εἰς τὰ ὄργια τοῦ Διονύσου, υἱὸς νόθος Πτολεμαίου τοῦ Λαθύρου, βασιλεύσας ἐπὶ 59 πρὸ Χ., διὰ συνεργίας τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου, τὴν ὁποίαν ἠγόρασε δι' 6000 τάλαντα. Διωχθεὶς τῆς Αἰγύπτου, κατὰ συνέπειαν ἐπαναστάσεως, ἐπανῆλθεν κἄθις, βοηθείᾳ τῶν Ῥωμ., ἢ ἐφόνευσε, μετὰ πολλῶν καὶ ἄλλων, ἢ τὴν θυγατέρα του Βερενίκην, ἀναγορευθεῖσαν βασίλισσαν ἀντ' αὐτοῦ μετὰ τὴν ἔξωσίν του. Ἀλέξανδ. δέ, μετὰ τετραετῆ βασιλείαν, ἀφεὶς δύο υἱοὺς καὶ δύο θυγατέρας, τὴν περίφημον Κλεοπάτραν ἢ τὴν Ἀρσινόην. 12) ὁ ἐπικληθεὶς Κεραυνὸς, υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ τῆς Εὐρυδίκης, θυγατρὸς τοῦ Ἀντιπάτρ., στερηθεὶς τοῦ δικαιώματος τῆς διαδοχῆς, τὸ ὁποῖον εἶχεν, ὡς πρωτότοκος, εἰς τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου, κατέφυγε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Θρᾴκης Λυσιμαχον, τὸν ὁποῖον φονεύσας ἀγνωμόνως, ἐκυρίευσε τῷ 271 πρὸ Χ. τὸν θρόνον τῆς Μακεδ., καὶ μετὰ ἓν ἔτος ἐφονεύθη πολεμῶν κατὰ τῶν Γαλατῶν, εἰσβαλόντων εἰς τὴν Μακεδονίαν. 13) Πτολεμαῖος, περίφημος γεωγράφος καὶ ἀστρονόμος, ἐκ Πηλουσίου τῆς Αἰγύπτου, ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τῆς Β' ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, ἢ συγγράψας διάφορα γεωγραφικά, μαθηματικὰ ἢ χρονολογικὰ συγγράμματα. 14) υἱὸς τοῦ Ἀγησάρχου ἐκ Μεγαλοπόλεως, συγγράψας ἱστορίαν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. 15) φιλόσοφος Περιπατητικός. 16) γραμματικὸς Ἀλεξανδρεύς, ὁ ἐπικληθεὶς Πινδαρίων, μαθητὴς τοῦ Ἀριστάρχου. 17) ἕτερος, μαθητὴς τοῦ Ἑλλανίκου, ὁ ἐπικληθεὶς Ἐπιθέτης. 18) ἕτερος, Ἀσκαλωνίτης, 19) ἕτερος Ἀλεξανδρεύς, ὁ ἐπικληθεὶς Χῆνος, υἱὸς τοῦ Ἡφαιστίωνος, ἀκμάσας ἐπὶ Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ, τοῦ ὁποίου αἰῶνος περὶ τῆς εἰς πολυμάθειαν καινῆς ἱστορίας βιβλία ἑπτά. 20) σοφιστὴς, ἐκ Ναυκράτεως, ἐπικαλούμενος Μαχαιρᾶς, μαθητὴς Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, καὶ ἄλλοι πολλοί, περὶ ὧν ἴδε τὸν Φαβρίκ.

Πτολεμαΐς, ίδος (ἡ), ἐπίθετ. ἡ τοῦ Πτολεμαίου, Πτολεμαϊκή. ‖.—φυλή, «μία τῶν μεταγενεστέρως προστεθεισῶν εἰς τὰς δέκα τῆς Ἀττικῆς, πρὸς τιμὴν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. 2) (αὐτ. γεωγρ.) π. παραθαλ. τῆς Φοινίκης, ἡ πρότερον Ἄκκη καὶ νῦν Ἀκρ., παρώνυμος τοῦ αὐξήσαντος καὶ κοσμήσαντος αὐτὴν Πτολεμαίου τοῦ Λάγου. 3) μία τῶν πέντε πόλεων τῆς Κυρηναϊκῆς, συνεχομένη μετὰ τοῦ παρ' αὐτὴν λιμένος τῆς Βάρκης, (Τολομέτα). 4) π. τῆς Μεσ. Αἰγύπτου μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ Νείλου, (Ἐλ-Ἀκχούμ). 5) π. τῆς Ἄνω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, (Μενσιέχ), (ὁ πολ. Πτολεμαιεὺς ἢ Πτολεμαΐτης).

*Πτολιπόρθης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀδυσ. ἢ τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἐγέννησε μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του.

*Πτόλιχος (ὁ), γλύπτης ἐξ Αἰγίνης ἢ 2) ἕτερος ἐκ Κερκύρας, μαθητὴς τοῦ Κριτία.

Πτυχία (ἡ), νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Κερκύρας, (Scoglio di Vido), (ὁ νησ. Πτυχιεύς).

Πτῷον (τὸ), β. τῆς Βοιωτ., μεταξὺ τῆς Κωπαΐδος καὶ τῆς Εὐβοϊκῆς θαλάσσης, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ναὸς καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος Πτῴου.

Πτῶος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς

Θεμιστοῦς, ἡ τοῦ Ἀπολλ. ἡ τῆς Εὐίππης, ἀπὸ τοῦ ὀπ. ἐπωνομάσθη τὸ ὄρος Πτῶον.

Πύγελα (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Ἔφεσον, (ὁ πολ. Πυγελεύς).

Πυγμαλίων, ωνος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Κύπρου, πατὴρ τῆς Μεθάρμης, γυναικὸς τοῦ Κινύρα, ἐραστὴς τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀφροδίτης. 2) υἱὸς τοῦ Βήλου, ἡ ἀδελφὸς τῆς Διδοῦς, βασιλεὺς τῆς Τύρου.

Πύδας (ὁ), ποτ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ῥέων παρὰ τὴν Ἀδυδαν, (ὁ Ἰων δ. ὀχθ. Μειδιας).

Πύδνα (ἡ), ἡ πρότερον Κίερον, π. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Πιερίας, ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, (Κατσιρίνη), (ὁ παλ. Πυδναῖος).

Πυθάγγελος (ὁ), τραγικός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 2) Θοιωτός τις, υἱὸς τοῦ Φιλίδου, παρὰ Θκδ.

Πυθαγόρας, ου καὶ (Ἰων.) Πυθαγόρης, εω (ὁ), περίφημος φιλόσοφος Ἕλλην, υἱὸς τοῦ Μνησάρχου, καὶ μαθητὴς τοῦ Φερεκύδου, γεννηθεὶς ἐν Σάμῳ περὶ τὴν 49 Ὀλυμπ., περιηγηθεὶς 22 ἔτη τὴν Αἴγυπτον καὶ Ἰουδαίαν, καὶ μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του μὴ δυνάμενος νὰ ζήσῃ ἐν τῇ πατρίδι του, τυραννουμένῃ ὑπὸ τοῦ Πολυκράτους, καὶ διὰ τοῦτο μεταβὰς εἰς τὴν ἐν Ἰταλίᾳ πόλιν Κρότωνα, ὅπου συνέστησε τὴν ἀπ' αὐτοῦ παρωνομασμένην ἐπίσημον φιλοσοφικὴν σχολὴν μετίσην φήμην, ὥστε ἐνομίσθη ὑπερφυσικόν τι ὄν, ἡ περὶ αὐτοῦ διεδόθησαν πολλὰ μυθώδη. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι, εἰσαγαγὼν πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ ὄνομα τῆς πρακτικῆς φιλοσοφίας, τῆς ἠθικῆς καὶ τῶν ἁμα θείων τοῦ ἀνθρώπε καθηκόντων, συνετέλεσε μεγάλως εἰς τὴν ἐλευθερίαν ἡ εὐτυχίαν τῶν πλειοτέρων Ἑλληνικῶν πολιτειῶν, αἵτινες κατεσπαράττοντο πρὸ αὐτοῦ ὑπὸ τῆς τυραννίας, ἡ τῶν στάσεων καὶ τῆς ἀναρχίας. Ὁ θεσμός, διὰ τοῦ ὁποίου συνεδέοντο πρὸς ἀλλήλους οἱ ὀπαδοί τε (Πυθαγόρειοι), ὑπῆρξεν ἡ βάσις πολλῶν μετέπειτα ἑταιριῶν, καὶ ἰδίως τῆς τῶν λεγομένων Φράτρων. Γυνὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Θεανώ, ἥτις ἦτον συγγρόνως καὶ μαθήτριά του, ἐκ δὲ τῶν τέκνων του ἀναφέρονται ὁ Τηλαυγὴς καὶ ὁ Μνήσαρχος. Ἐκ δὲ τῶν πολλῶν του καὶ ποικίλων συγγραμμάτων, διεσώθησαν μόνον τὰ λεγόμενα Χρυσᾶ ἔπη, τὰ Ἱερὰ ἀποφθέγματα καὶ τινες ἐπιστολαί. 2) Μιλήσιός τις παρ' Ἡροδ. 3) ναύαρχός τις τῶν Λακεδ. παρὰ Ξενοφῶντι. 4) ἀγαλματοποιός τις ἐκ Ῥηγίου τῆς Ἰταλ. καὶ 5) ἕτερος ἐκ Σάμου. 6) μουσικός τις ἐκ Ζακύνθου. 7) ζωγράφος ἐκ Πάρου καὶ ἄλλοι.

Πυθαγορίκτας, α (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Πυθαγορικτὴς = Πυθαγόρειος.

*Πυθαίνετος (ὁ), ἱστοριογράφος τις παρ' Ἀθην. (IV, 589).

*Πυθάρετος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 127 Ὀλυμπ. 2) ἀρχηγός τις τῶν Μεσσην. παρὰ Παυσανίᾳ.

*Πύθαρχος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ Μαντινείας.

Πυθέας καὶ (Ἰων.) Πυθέης, ου (ὁ), παγκρατιαστής τις, υἱὸς τοῦ Λάμπωνος ἐξ Αἰγίνης, νικήσας Νέμεα καὶ ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 2) Ἀθηναῖος τις παρ' Ἡροδ. 3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 100 Ὀλυμπ. 4) ῥήτωρ ἡ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Φιλίππου καὶ ἐχθρὸς τοῦ Δημοσθ. 5) περίφημος γεωγράφος ἐκ Μασσαλίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 πρὸ Χ., περιηγησάμενος τὴν Βρεττανίαν ἄχρι τῆς Θούλης, καὶ γράψας περίπλουν τῆς ἔξω θαλάσσης.

Πύθερμος (ὁ), Φωκαεύς τις, πρεσβεύσας ἐκ μέρους τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἑλλήνων εἰς τὴν Σπάρτην, ἵνα ζητήσῃ βοήθειαν κατὰ τοῦ Μεγάλου Κύρου. 2) ἱστοριογράφος τις ἐξ Ἐφέσου. 3) ποιητὴς ἐκ Τέω.

Πυθήν, ῆνος (ὁ), ναύαρχος τῶν Κορινθ. ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πολέμου.

Πύθης, εω (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰσχηνόου, ἐξ Αἰγίνης, ἀνδραγαθήσας ἐπὶ τῶν Μηδικῶν. 2) = Πυθέας (2).

Πυθία (ἡ), ἡ ἐν Δελφοῖς ἱέρεια τοῦ Πυθίου Ἀπολλ., ἥτις ἐξαγορεύει τοὺς χρησμοὺς τοῦ μαντείου τούτου.

Πύθια (τὰ), οἱ ἐν τῷ παρὰ τοὺς Δελφοὺς Κρισσαίῳ πεδίῳ πανηγυριζόμενοι κατὰ τετραετίαν ἱεροὶ ἀγῶνες εἰς τιμὴν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλ., βραβεῖον τῶν ὁποίων ἦτον στέφανος δάφνης, διαρκέσαντες ἄχρι τῆς τρίτης ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος.

Πυθιάς, άδος (ἡ), ὡς ἐπίθ. ἡ τοῦ Πυθίου. ||, ἡ Νίκη —, ἡ Πλάτ., ἡ τῶν Πυθίων. 2) (οὐσ.) = Πυθία. 3) τὸ διάστημα τῆς ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἄλλον ἀγῶνα τῶν Πυθίων τετραετηρίδος, ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ β'. ἔτους τῆς 48 Ὀλυμπ. 4) ἡ ἐκ Δελφῶν πρὸς τὰ Τέμπη φέρουσα ἱερὰ ὁδός, διὰ τῆς ὁποίας ἐστέλλετο ἐκ μέσης τῶν Δελφῶν κάθε ἐννέα ἔτη θεωρία εὐγενῶν παίδων, ἵνα θυσιάσῃ εἰς τὸν ἐκεῖ βωμὸν τοῦ Ἀπόλλ. 5) (κυριωνυμ.) ἑταίρα τις ἐν ἐπιγράμμ.

Πύθιον (τὸ), ἐν γέν. ἱερὸν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλ. 2) (ἰδιαιτ.) π. τῆς Μακεδ. καὶ 3) ἄλλη τῆς Θετταλ. 4) χωρ. τῆς Βιθυν. εἰς τὰ παράλια τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου, ὅπου καὶ θερμὰ λουτρά, τὰ λεγόμενα Πηλοπύθια, (Καπρί).

*Πυθιονίκη (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθην.

Πύθιος (ὁ), ἐπίθ. (ἐν γέν.) ὁ τῆς ἡ ἐκ τῆς Πυθοῦς (τῶν Δελφῶν). 2) (ἰδιαιτ.) ὁ ἐν Δελφοῖς τιμώμενος Ἀπόλλων. 3) (πλθ.) οἱ ἐκ τῆς Σπάρτης στελλόμενοι εἰς Δελφοὺς καὶ εἰς ἄλλα μαντεῖα πρέσβεις ἵνα συμβουλευθῶσιν αὐτὰ περὶ δημοσίων ἀντικειμένων, τέσσαρες τὸν ἀριθμόν, ἐξ ὧν ἑκάτερος τῶν βασιλέων εἶχεν ἓξ εἴποτε περὶ ἑαυτὸν δύο, οἵτινες διὰ τοῦτο ἐλέγοντο καὶ Σύσκηνοι. 4) (κυριωνυμ.) Λυδός τις, υἱὸς τοῦ Ἄτυος, ὑπέρπλουτος, φιλοξενήσας διαβαίνοντα ἐκ Κελαινῶν τὸν Ξέρξην μὲ ὅλον του τὸ στράτευμα, ἡ δωροφορήσας αὐτῷ 2000 τάλαντα ἀργυρίου.

Πυθογένης, ους (ὁ), Σικελός τις, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Σκύθου, βασιλέως τῆς Ζάγκλης.

Πυθόδημος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 111 Ὀλυμπ.

*Πυθόδοτος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 109 Ὀλυμπ., (ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ῥάσχ. γρφ. Πυθόδωρος). 2) Κορίνθιός τις παρὰ Παυσαν. Γ, Θ.

Πυθοδωρίς, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Πυθοδώρου ἐκ Τραλλέων.

Πυθόδωρος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἰσολόχου, μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκρ., ἐκλεχθεὶς πολλάκις ἄρχων καὶ στρατηγός. 2) Νικαεύς, πατὴρ τῆς Πυθοδωρίδος, φίλος Ποσειδίου τοῦ Μ. 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Κυζίκου 4) γλύπτης ἐκ Θηβῶν.

Πυθοκλείδης, ου (ὁ), σοφιστὴς ἐκ Κέω, διδάσκαλος τοῦ Περικλέους εἰς τὴν μουσικήν.

Πυθοκλῆς, έους (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Φαίδρου. 2) υἱὸς τοῦ Πυθοδώρου, ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, φίλος καταρχὰς καὶ ἔπειτα ἀντιπολιτευόμενος τοῦ Δημοσθ. 3) Ἠλεῖος Ὀλυμπιονίκης.

Πυθοκρίτος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 71 Ὀλυμπ. 2) αὐλητής τις ἐκ Σικυῶνος.

*Πυθόλαος (ὁ), ὁ φονεύσας τὸν τύραννον τῶν Φερῶν Ἀλέξανδρον.

*Πυθόνικος (ὁ), Ἀθηναῖος, συγγραφεὺς ἐρωτικός.

Πυθόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Καρ., ἢ ἄλλως Νύσα. 2) π. τῆς Βιθυν. ἢ τῆς Μυσ., (ὁ πολ. Πυθοπολίτης).

*Πυθόστρατος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Λυσίᾳ.

*Πυθοφάνης, ους (ὁ), Μακεδών τις παρ Ἀθην. ψ.

Πυθώ, οῦς καὶ Πυθών, ῶνος (ἡ), κατ' ἀρχὰς ἡ κεφαλόχωρος καὶ ἔπειτα καὶ ἡ πόλις τῶν Δελφῶν, [ἀπὸ τοῦ Πύθω = Σήπω] διότι, λιμνάζοντα περὶ αὐτὴν μετὰ τὸν ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸν τὰ ὕδατα καὶ προξενοῦντα νόσους, κατεξήρανεν ὁ ἥλιος, δηλ. κατὰ τὴς μυθολογίας τὴν γλῶσσαν, τὸν δράκοντα Πύθωνα ἐφόνευσεν ὁ Ἀπόλλων κ.τλ.

Πύθων, ωνος (ὁ), ὁ δράκων, ὁ ἄλλως Δελφύνης, γεννηθεὶς ἐκ τῆς σήψεως τῆς γῆς, μετὰ τὸν ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸν καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὃς τις μετὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη Πύθιος, ἴδε Πυθώ. 2) ῥήτωρ Βυζάντιος, πρεσβεύσας εἰς Ἀθήνας ἐκ μέρους τοῦ Φιλίππου, παρὰ τῷ ὁποίῳ διέμενε, φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος του. 3) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξ., λαβὼν, μετὰ θανατον αὐτοῦ, εἰς τὸ μερίδιόν του τὴν Μηδίαν, ἡ στρατεύσας μετὰ τοῦ Περδίκκα κατὰ τῆ Πτολεμαίᾳ, ἀναδειχθεὶς δὲ πρὸς καιρὸν, μετὰ τὸν φόνον τοῦ Περδίκκα, τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου, καὶ τέλος συλληφθεὶς δι' ἀπάτης καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου.

Πυθώναξ, ακτος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀρθμίου ἐκ Σελεύκ.

Πυλάδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Στροφίου ἡ τῆς Ἀναξιβίας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαμέμν., περίφημος διὰ τὴν μετὰ τοῦ Ὀρέστου φι-

λίαν του, τὴν ἀδελφὴν τοῦ ὁποίου Ἠλέκτραν νυμφευθείς, ἐγέννησε τὸν Μέδοντα καὶ Σρυφίον. 2) τραπεζίτης ἐν Ἀθήναις, σύγγρονος τοῦ Δημοσθ. 3) περίφημος ὑποκριτὴς δραμάτων ἐκ Κιλικίας, ἀκμάσας ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου ἐν Ῥώμῃ.

Πύλαι (αἱ), ἐν γέν., στενὴ διάβασις μεταξὺ ἀπορρήκτων ὀρέων· (ἰδια.τ. 1) αἱ Θερμοπύλαι. 2) αἱ Βαβυλωνίαι, φέρουσαι διὰ τῶν τειχῶν τῆς Μηδίας ἀπὸ τῆς Μεσοποτ. εἰς τὴν Βαβυλωνίαν. 3) αἱ τῆς Κιλικίας, φέρουσαι διὰ τοῦ Ταύρου ἀπὸ τῆς Καππαδοκ. εἰς τὴν Κιλικ. μῆκος πέντε γεωγραφ.κῶν μιλίων. 4) αἱ Σύριαι, φέρουσαι ἀπὸ τῆς Κιλικ. εἰς τὴν Συρ., διτταί, αἱ μὲν μεταξὺ τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου καὶ τοῦ ὄρους Ἀμάνου, διὰ τῶν ὁποίων ἔῤῥεεν ὁ Κάρσος ποταμός· αἱ δὲ διὰ τοῦ ὄρους Ἀμανοῦ, διὰ τῶν ὁποίων ἔῤῥεεν ὁ Πίναρος. 5) αἱ Κάσπιαι, ἴδε Κάσπιος.

Πυλαιμένης, ους (ὁ), βασιλεὺς τῶν Παφλαγόνων, σύμμαχος τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου.

Πύλαιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δήθου, ἡγεμὼν τῶν Πελασγῶν, σύμμαχος τῶν Τρώων.

Πυλάρτη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἴδμονα.

Πυλάρτης, ου (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων Τρώων.

Πύλας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Κτήσωνος, ἢ ἔκγονος τοῦ Δέλεγος, βασιλεὺς τῶν Μεγάρων, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Πελίαν ἐνυμφεύθη ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς Πανδίων, εἰς τὸν ὁποῖον παραχωρήσας τὸ βασίλειον τῶν Μεγάρων, ἀφ' οὗ ἐφόνευσε τὸν ἐκ πατρὸς θεῖόν του Βίαντα, ἀπῴκισε τὴν ἐν Πελοποννήσῳ Πύλον.

Πυλάων, ονος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. φονευθέντων υἱῶν τοῦ Νηλέως ἐκ τῆς Χλωρίδος.

Πυλήνη (ἡ), ἀρχαίτερα τὸ Πρόσχιον, π. τῆς Αἰτωλ.

Πύλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Δημονίκης, ἀδελφὸς τοῦ Θεστίου.

Πύλος (ὁ καὶ ἡ), τρεῖς πόλεις πρὸς δυσμὰς τῆς Πελοποννησ., ἡ μὲν ἐν Ἤλιδι, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Πηνειοῦ καὶ Σελλήεντος, καθέδρα τοῦ Αὐγείου ἐρείπιον ἤδη ἐπὶ Παυσανίου· ἡ δὲ ἐν Τριφυλίᾳ, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀλφειοῦ, καθέδρα τοῦ Νέστορος, μετοικισθεῖσα πρωίμως εἰς τὸ Ἄκρειον, ὅθεν ὁ Mannert ἀμφιβάλλει περὶ τῆς ὑπάρξεώς της· ἢ ἡ τρίτη ἐν Μεσσηνίᾳ ἐπὶ τοῦ Κορυφασίου ἀκρωτηρίου μὲ λιμένα παρὰ τὸν Πιμισὸν ποταμόν, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νηλέως, (Παλαιὸς Ναυαρῖνος). ‖. ὁ Ὅμηρος ὀνομάζει Πύλον ὅλην τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Νέστορος, (ὁ πολ. Πύλιος).

Πύξα (ἡ), πολίχν. τῆς νήσου Κῶ.

Πύξους, οῦντος (ὁ), ποτ. καὶ π. τῆς Λευκανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεσσηνίων, (Πολύκαστρο).

Πυραίχμης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Παιόνων, ἐλθὼν ἐξ Ἀμυδάνας πρὸς βοήθειαν τῆς Τροίας καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου.

Πυραλλίς, ίδος (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Δεκ.

Πύραμος (ὁ), Βαβυλώνιός τις, ἐραστὴς τῆς Θίσβης. 2) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Κιλικ., ὁ πρότερον Λευκόσυρος, σημ. ἐν Καταονίᾳ καὶ ῥέων ἀφ' ἑκανὸν ὑπογείως, ἀναφαινόμενος δὲ πάλιν, καὶ γινόμενος μετ' οὐ πολὺ πλευστός, χυνόμενος δὲ διὰ τοῦ Ταύρου εἰς τὴν θάλασσαν ἀντικρὺ τῆς Κύπρου, (Τζιχάν).

Πύρασος (ὁ), εἷς τῶν Τρώων.

Πύρασος (ἡ), π. τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου.

***Πυργίων** (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθηναίῳ. 2) εἷς τῶν Διόδ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυρρίων.

Πύργος (ὁ) καὶ **Πύργοι** (οἱ), π. τῆς Τριφυλιακῆς Ἤλιδος, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νέδα ποταμοῦ, (ὁ πολ. Πυργίτης).

***Πυργὼ**, οῦς (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀλκαθόου.

Πυρετὸς (ὁ), ποτ. τῆς Σκυθ., χυν. εἰς τὸν Ἴστρον, (Προῦτος ;)

Πυρηναῖος, α, ον. Ὁ τῆς Πυρήνης, (ὄθεν ‖. « Πυρηναία Ἀφροδίτη, » ἢ ἐπὶ τοῦ Ἀφροδισίου, ἀκρωτηρίῳ τῆς Ἰσπανίας, λατρευομένη, καὶ ‖. « Πυρηναῖα (τὰ), βλ. ὑπερμήκη τῆς Εὐρώπης, χωρίζοντα τὴν Ἰσπαν. τῆς Γαλλ. ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ μέχρι τῆς Μεσογείου εἰς μῆκος 3000 σταδίων.

Πυρήνη (ἡ), Νύμφη τις ἐξ ἧς ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Κύκνον. 2) θυγ. τοῦ Βέβρυκος καὶ ἐρωμένη τοῦ Ἡρακλ., ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 3) (γεωγρ.) τὰ Πυρηναῖα ὄρη. 4) π. τῶν Κελτῶν, ὅπου, κατὰ τὸν Ἡρόδ., εἶχε τὰς πηγὰς αὐτοῦ ὁ Ἴστρος.

***Πυρίας**, ου (ὁ), = Πυῤῥίας.

***Πύρης**, ητος (ὁ), Μιλήσιός τις ποιητὴς παρ' Ἀθην.

Πυριλάμπης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, θεῖος τοῦ Χαρμίδου, πρεσβεύσας εἰς Περσίαν. 2) Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ἐφέσου. 3) Μεσσήνιός τις, γλύπτης, παρὰ Παυσ.

Πυρίππη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Πάτροκλον.

Πυριφλεγέθων, οντος (ὁ), ποταμὸς τοῦ Ἅδου, περικλείων τὸν Τάρταρον.

Πυῤῥὰ (ἡ), θυγ. τοῦ Ἐπιμηθέως καὶ τῆς Πανδώρας, γυνὴ τοῦ Δευκαλίωνος. 2) θυγ. τοῦ Κρέοντος. 3) (γεωγρ.) π. ἧς λιμὴν πρὸς μεσημβρίαν τῆς Λέσβου, (Καλλονή). 4) ἀκρωτ. τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου, περὶ τὸ ὁποῖον ἔκειντο δύο νησίδια, Δευκαλίων καὶ Πύῤῥα καλούμενα. 5) π. τῆς Καρίας περὶ τὴν Μίλητον, (τὸ τακ. Πυῤῥαῖος).

Πυῤῥάνδρος (ὁ), συκοφάντης ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ Ἀριστοφάνους.

Πυῤῥίας, ου (ὁ), Ἄρκάς τις παρὰ Ξενοφ. 2) στρατηγός τις τῶν Αἰτωλῶν παρὰ Πολυβ. 3) συχνάκ. ὡς ὄνομα δούλων.

Πυῤῥίχος (ὁ), Κορίνθιός τις πατὴρ τοῦ Ἀρίστωνος, παρὰ Θκδ. 2) Κρής τις ἐκ Κυδωνίας, εὑρετὴς τῆς ἐνόπλου ὀρχήσεως. 3) (γεωγρ.) πολίχνιον ὀρεινὸν πρὸς δυσμὰς τῆς Δακων.

***Πυῤῥίων**, ωνος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ α. ἔτος τῆς 98 Ὀλυμπ.

***Πυῤῥόλοχος** (ὁ), Ἀργεῖός τις παρὰ Ξενοφ.

Πύῤῥος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀχιλλ. καὶ τῆς Δηϊ-

ἰδαμείας, ὁ ἄλλως Νεοπτόλεμος, ἴδε τὸ τελευταῖον τοῦτο ὄνομα. 2) ὁ περίφημος βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, υἱὸς τοῦ Αἰακίδου καὶ τῆς Φθίας, θυγατρὸς τοῦ Μέμνονος. Βασιλεύσας, συνεργείᾳ τῶν Ἰλλυριῶν, τῆς Ἠπείρου, ἐδιώχθη μετὰ πέντε ἔτη, ἢ καταφυγὼν πρὸς τὸν συγγενῆ αὐτοῦ Δημήτριον τὸν Πολιορκητὴν, ἐπολέμησε μετ' αὐτοῦ κατὰ τοῦ Πτολεμαίου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, πρὸς τὸν ἀποῖον πεμφθεὶς ὕστερον ὡς ὅμηρος, ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα του Ἀντιγόνην καὶ ἀποκατεστάθη εἰς τὸν πατρικόν του θρόνον. Πολεμήσας ἔπειτα κατὰ τοῦ Δημητρίου περὶ τῆς Μακεδονίας, καὶ ἡττηθεὶς ὑπὸ τοῦ Δυσιμάχου ν' ἀφήσῃ τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην, διέβη μὲ χάλον ἰσχυρὸν καὶ μὲ πεντήκοντα ἐλέφαντας εἰς Ἰταλίαν, προσκληθεὶς ὑπὸ τῶν Ταραντίνων κατὰ τῶν Ῥωμ., τοὺς ὁποίους ἐνίκησε πολλάκις, ἀλλὰ μὲ ἀφανισμὸν τῶν στρατευμάτων του, ὥστε ἠναγκάσθη μετὰ ἓξ ἔτη νὰ ζητήσῃ εἰρήνην, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἤπειρον. Στρατεύσας μετὰ ταῦτα κατὰ τῆς Σπάρτης πρὸς ἀποκατάστασιν τοῦ βασιλέως Κλεωνύμου, κἀκεῖθεν ἐπῆλθε ῥήσας νὰ πυριεύσῃ ἐξ ἐφόδου τὸ Ἄργος ὑπὲρ τῆς φατρίας τοῦ Ἀριστίου κατὰ τοῦ Ἀντιγόνου, πολιορκοῦντος συγχρόνως τὴν πόλιν ἀπ' ἄλλου μέρους, ἐφονεύθη εἰσχωρήσας διὰ νυκτὸς ἐντὸς τῆς πόλεως, ὑπὸ γυναικός τινος Ἀργείας, ἥτις ἔῤῥιψε κατὰ τῆς κεφαλῆς του μίαν κεραμίδα ἀπὸ τῆς στέγης τῆς οἰκίας της τῷ 271 πρὸ Χ. Ἐγέννησε δὲ διαφόρους παῖδας ἐκ διαφόρων γυναικῶν, οἵτινες ὅλοι ἐκληρονόμησαν τὸ φιλοπόλεμον πνεῦμά του. 3) ποιητὴς ἐκ Δέσβου, σύγχρονος τοῦ Θκρτ.

Πύῤῥων, ωνος (ὁ), φιλόσοφος ἐξ Ἤλιδος, μαθητὴς τοῦ Ἀναξάρχου καὶ σύγχρονος τοῦ Ἀριστοτέλους, συστήσας τὴν περίφημον αἵρεσιν τῶν Σκεπτικῶν τῷ 350 πρὸ Χ., καὶ φονευθεὶς κατὰ διαταγὴν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου εἰς ἡλικίαν 90 ἐτῶν. 2) Πυθαγορειός τις ἐκ Μεταποντίου.

***Πυχίλος** (ὁ), ὁ κτίστωρ τῆς Ἀκράγαντος.

Πύχνα (ἡ), λόφος τις περὶ τὸ ὄρος τῆς ἐν Κρήτῃ Ἴδης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Ἱεράπυτνα.

***Πύχταλος** (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ἤλιδος.

Πώγων, ωνος (ὁ), λιμὴν τῆς Τροιζήνος ἐν Ἀργολίδι.

***Πωλλιανὸς** (ὁ), ποιητὴς τῆς Ἀνθολογίας.

Πῶλος (ὁ), σοφιστὴς Ἀκραγαντῖνος, ὁπαδὸς τοῦ Γοργίου. 2) Δακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι. 3) περίφημος ὑποκριτὴς δραμάτων ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ.

Πωμέτιον (τὸ), ἡ ἄλλως Σουέσσα, πόλις τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Πώρος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν, τὸν ὁποῖον καταπολεμήσας καὶ νικήσας ὁ Μ. Ἀλέξανδρος, ἀφῆκε πάλιν αὐτὸν κύριον τῆς ἐπικρατείας του, συμμαχήσας μετ' αὐτοῦ.

***Πωταχίδαι** (οἱ), πατριά τις ἐν Τεγέᾳ.

P.

Ῥάβεννα (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς βορείας Ἰταλ. ἐπὶ τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης, διασῴζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Ῥαβεννάτης, Ῥαβηνὸς καὶ Ῥαβεννήσιος).

Ῥάγα (ἡ), = Ῥάγεια.

Ῥάγαι (αἱ), π. τῆς Μηδίας, κατεστραμμένη περὶ τὴν ΙΒ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδι ὑπὸ τῶν Τατάρων.

Ῥάγεια (ἡ), π. τῆς Μηδ. παρὰ τὰς Ῥάγας, κτίσμα Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, ἢ ἄλλως Εὐρωπὸς καὶ ὑπὸ τῶν Πάρθων ὕστερον Ἀρσακία.

Ῥαδάμανθυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς ἐκ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς τοῦ Μίνωος ἐκ Σαρπηδόνος, βασιλεύσας τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου μετὰ πολλῆς πρφότητος ἐκ δικαιοσύνης, ἐκ θορισθεὶς μετὰ θάνατον κριτὴς τοῦ Ἅιδου μὲ τὸν Αἰακὸν ἐκ Μίνων, ὅπου ἐνυμφεύθη καὶ τὴν μητέρα τοῦ Ἡρακλ.

Ῥαδινὴ (ἡ), γυνή τις ἐκ Σάμου, περὶ τῆς ἐκοίας ἐποίησε ποίημά τι ὁ Στησίχορος.

Ῥάδιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νηλέως ἐκ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., (ὁ Heyne ἀμφιβάλλει περὶ τοῦ ὀνόματός του).

Ῥαθηνὰς (ὁ), ἀνήρ τις ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Σιδηνῆς παρὰ Στρβ.

Ῥαθίνης, ου (ὁ), Πέρσης, στρατηγὸς τοῦ Φαρναβάζου, παρὰ Ξενοφ.

Ῥαιδιστὸν (τὸ), ὠνομάσθη ἔπειτα ἐκ ὀνομάζεται καὶ σήμερον ἡ Βιτάνθη, π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς Προποντίδος.

Ῥαιτέαι (αἱ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ. ὅπου ὁ Γορτύνιος χύνεται εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Ῥαιτία (ἡ), ἐπαρχία μεγάλη τῆς Εὐρώπης, ἐκτεινομένη ἀπὸ τῶν πηγῶν τοῦ Δουνάβεως ἄχρι τοῦ Ῥήνου, καὶ περιέχουσα τὴν νῦν Σουαβίαν, μέρος τῆς Βαυαρίας καὶ τοῦ Σαλτσβούργου, μέρος τῆς Ἑλβετίας καὶ τὸ πρὸς ἄρκτον ἡμισυ μέρος τοῦ Τυρόλου, καὶ κατοικουμένη ὑπὸ διαφόρων Γερμανικῶν ἐθνῶν, (τὸ ἐθν. Ῥαιτός).

Ῥαμβάκας (ὁ), Μῆδός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Ῥαμβακία (ἡ), κώμη τῶν Ὠριτῶν ἐν τῇ Λυδίᾳ.

Ῥαμνοῦς, οῦντος (ὁ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν, πλησίον τοῦ ὁποίου, ἀπέχοντος 60 στάδια τοῦ Μαραθῶνος, ἔκειτο ἐπί τινος λόφου περίφημός τις ναὸς τῆς Νεμέσεως, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Ῥαμνουσία, Ῥαμνουσιὰς καὶ Ῥαμνουσία, (ὁ δημ. Ῥαμνούσιος).

Ῥαμφίας, ου (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, πατὴρ τοῦ Κλεάρχου, (Θουκδ. Ξενοφ.).

Ῥαμψίνιτος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, διάδοχος τοῦ Πρωτέως, βασιλεύσας περὶ τὸ 1237—1182 πρὸ Χ., περίφημος διὰ τοὺς θησαυρούς του. Εἷς τῶν ἐν Ῥώμῃ ὀβελίσκων φέρει τὸ ὄνομά του.

Ῥαουέννα (ἡ), = Ῥάβεννα.

Ῥάριον πεδίον (τὸ), ἡ πεδιὰς τῆς Ἐλευσῖνος, ὅπου κατὰ πρῶτον ἐσπάρη σῖτος ὑπὸ τοῦ Τριπτολέμου ἐκ τῆς Δήμητρος. Ῥαρὰς κληθείσης διὰ τοῦτο.

Ῥάρος (ὁ), Ἐλευσίνιος, υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως ἢ τοῦ Κελεοῦ, πατὴρ τοῦ Τριπτολέμου, (τὸ Ρ σεσημείωται ὡς ψιλούμενον).

Ῥέα (ἡ), θυγ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μία τῶν Τιτανίδων, γυνὴ τοῦ Κρόνου, ἐκ μήτηρ τοῦ Πλούτωνος, τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τοῦ Διός, λατρευομένη ὑπὸ τὸ ὄνομα Μεγάλης Μητρὸς καὶ ταυτιζομένη μὲ τὴν ἐν Φρυγίᾳ Κυβέλην, παριστανομένη δὲ συνήθως ἐφ' ἁμάξης, συρομένης ὑπὸ λεόντων, καὶ στεφανωμένη μὲ πύργων ἐπάλξεις.

Ῥέας κόλπος (ὁ), ὁ Ἀδριατικὸς ἢ ὁ Ἀμβρακικός.

Ῥέατιον καὶ Ῥέατον (τὸ), π. τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Rieti).

Ῥεῖθρον (τὸ), λιμὴν τῆς Ἰθάκης.

Ῥεῖτοι (οἱ), μικραὶ ἁλμυραὶ λίμναι μεταξὺ Ἐλευσῖνος καὶ Ἀθηνῶν, συνεχόμεναι ὑπογείως μὲ τὴν θάλασσαν, ἱεραὶ τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης, χρησιμεύουσαι εἰς κολλοὺς θρησκευτικοὺς ἁγνισμούς.

Ῥεῖτος (ὁ), βάραξ τις παρὰ τὴν ἐν Κορινθίᾳ κώμην Σολύγειαν.

Ῥηβαῖος (ὁ), Π. ἀντι-

Ῥήβας, α (ὁ), ποτ. τῆς Βιθυν. χυν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον ἐκ διατηρῶν τὸ ὄνομά του.

Ῥηγίλλα (ἡ), ἡ γυνὴ τοῦ Ἡρῴδου τοῦ Ἀττικοῦ.

Ῥηγῖνα (ἡ), ὁ πρότερον Ἐριγὼν, ποτ. τῆς Θρᾴκης.

Ῥήγινον (τὸ), π. τῆς Οὐινδελικίας ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Δουνάβεως, (Ratisbonne καὶ Germ. Regensburg).

Ῥήγιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς κάτω Ἰταλ., πρόσχουν ἀπέναντι τῆς ἐν Σικελίᾳ πόλεως Μεσσήνης, (Capo Gallara). 2) π. τῆς Βρεττίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου, ἄποικος τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδέων, (Reggio), (ὁ πολ. Ῥηγῖνος).

Ῥηγινίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Φάλκου, ἐγγονὸς τοῦ Τημένου.

Ῥηγοῦλος (ὁ), Ἀττίλιος, Ὕπατος τῆς Ῥώμης καὶ ἀρχηγὸς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ στόλου κατὰ τῶν Καρχηδονίων, τοὺς ὁποίους πολεμήσας κατ' ἀρχὰς μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν καὶ κυριεύσας 240 πόλεις αὐτῶν ἐν Ἀφρικῇ καὶ Σικελίᾳ, ἐνικήθη ἔπειτα κατὰ κράτος, συμμαχούντων τοῖς Καρχηδονίοις τῶν ὑπὸ τὸν Λακεδαιμόνιον Ξάνθιππον Ἑλλήνων, καὶ αἰχμαλωτισθείς, ἐφονεύθη μετὰ πολλὰς βασάνους.

Ῥῆμοι (οἱ), λαὸς τῆς Βελγ. Γαλλ. σύμμαχος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος.

Ῥηναῖα καὶ Ῥηναία (ἡ), = Ῥήνεια.

Ῥήνεια (ἡ), νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου, χωριζομένη διὰ στενοτάτου πορθμοῦ τῆς νήσου Δήλου, καὶ χρησιμεύουσα ὡς ταφεῖον τῶν Δηλίων, μὴ συγχωρουμένης τῆς ταφῆς τῶν νεκρῶν ἐπὶ τῆς νήσου των.

Ῥήνη (ἡ), Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Ὠλένου 2) = Ῥήνεια.

Ῥῆνος (ὁ), ποτ. τῆς Γερμαν., πην. ἐκ τῶν Ἀλπεων, καὶ χυν. εἰς τὸν Γερμανικὸν Ὠκεανόν, χωρίζων μέγαν μέρος τῆς Γερμανίας ἀπὸ τῆς Γαλατίας, ἐκ ἀποτελῶν τὰ σύνορα τῶν Γερμανικῶν καὶ Κελτικῶν λαῶν.

Ῥηξήνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ναυσιθόου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀλκινόου, βασιλέως τῶν Φαιάκων, ἀποθανὼν νέος. 2) κατὴρ τῆς Χαλκιόπης, γυναικὸς τοῦ Αἰγέως.

Ῥηξῆνδρις (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ὀποῦντος, νικήσας παγκράτιον περὶ τὴν 61 Ὀλυμπ. 2) Πυθαγορείτης τις ἐκ Μεταποντίου.

Ῥῆσος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν, υἱὸς τοῦ Ἠϊονέως ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Στρυμόνος ἐκ τῆς Μούσης Καλλιόπης ἢ Εὐτέρπης, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους καὶ Ὀδυσσέως.

2) υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ ἐκ τῆς Τηθύος, ποταμὸς θεὸς ἐν Βιθυνίᾳ, (ἄλλως) Ῥήσας. 3) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Τρῳάδος, χυν. εἰς τὸν Γράνικον.

Ῥιανὸς (ὁ), ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Κρήτης, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου περὶ τὴν 134 Ὀλυμπ. Τὰ ποιήματά του ἐθαύμαζε πρὸ πάντων καὶ ἐφελατε μετὰ νὰ μιμηθῇ ὁ Τιβέριος.

Ῥίγιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πείρου, ἡγεμόνων τῶν Θρᾳκῶν καὶ σύμμαχος τῶν Τρώων.

Ῥιζοῦς, οῦντος (ὁ), π. τῆς Θετταλομαγνησίας. 2) π. καὶ λιμὴν τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου.

Ῥιζών, ωνος καὶ ονος (ὁ), π. τῆς Δελματ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ ἢ κόλπου, (Risano), (ὁ πολ. Ῥιζονίτης).

Ῥινθών, ωνος (ὁ), ποιητὴς ἐραγικὸς ἐκ Συρακουσῶν, ἀκμάσας ἐν Τάραντι ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, εὑρετὴς τῆς λεγομένης ἱλαροτραγῳδίας.

Ῥινοκόλουρα καὶ Ῥινοκούρουρα (τὰ), π. τῆ, Αἰγύπτου ἢ Συρίας, (ὁ πολ. Ῥινοκολουρίτης).

Ῥιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἀχαΐας (ἄθεν καὶ Ἀχαϊκὸν) ἐπὶ τοῦ στενοτέρου μέρους τοῦ Κορινθ. κόλπου, ἄλλως Δρέπανον καὶ κοινῶς Κατσέλλι τοῦ Μωρέως. 2) (τὸ Μολυκρικὸν) ἀκρωτ. τῆς Αἰτωλ., ἀπέναντι τοῦ Ἀχαϊκοῦ, ἄθεν καὶ τὸ Ἀντίῤῥιον. 3) π. τῆς Μεσσην.

Ῥιπαῖα ὄρη (τὰ), βουνὰ μυθώδη, τοποθετούμενα ὑπὸ τῶν ἀρχαίων εἰς τὰ ὑπερβόρεια τῆς Οἰκουμένης, (τὸ τοπ. Ῥιπαῖοι).

Ῥίπη (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Στρατίαν, (ὁ πολ. Ῥιπαῖος).

Ῥόδανος (ὁ), ποτ. τῆς Γαλλ. πην. ἐκ τῶν Ἀλπεων, διερχόμενος διὰ τῆς Λεμάνης λίμνης εἰς Ἑλβετίαν, ἔχων δὶς τριῶν στομάτων εἰς τὴν Μεσόγειον, (Rhone).

Ῥοδανουσία (ἡ), ἡ περὶ τας ἐκβολὰς τοῦ Ῥοδανοῦ χώρα παρὰ τὴν Μασσαλίαν, (ὁ πολ. Ῥοδανούσιος).

Ῥοδόπης, ους (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Φινέως.

Ῥοδώπη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων, σύντροφος τῆς Περσεφόνης.

Ῥοδῶ (ἡ), θυγ. τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, γυνὴ τοῦ Ἥλιου, καὶ μήτηρ τοῦ Φαέθοντος καὶ τριῶν θυγατέρων.

2) μία τῶν Δαναΐδων. 3) (γεωγρφ.) π. τῆς Ἱσπαν., κτίσμα τῶν Ῥοδ., (ὁ πολ. Ῥοδαῖος).

Ροΐα (ἡ), = Ῥόδεια. 2) μία τῶν Δαναΐδων. 3) (γεωγρ.) π. τῆς Λυκίας, ἴσως ἡ τῶν Ῥοδίων περαία, (ὁ πολ. Ῥοδίεις καὶ Ῥοδιεῖς).

Ῥοδῖος (ὁ), ποτ. τῆς Τρῳάδος, ῥέων πρὸς ἄρκτον τοῦ ἀκρωτ. Δαρδάνου.

Ῥοδίππη (ἡ), γυνή τις παρ' Ἀριστοφάνει.

*Ῥοδίππας (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος.

*Ῥοδογούνη (ἡ), γυνὴ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, μήτηρ τοῦ Ξέρξου. 2) θυγ. τοῦ Ἀρταξέρξου. 3) γυνὴ τοῦ Δημητρίου Νικάτορος.

*Ῥοδόπεια (ἡ), ἐπίσημός τις χορεύτρια.

Ῥοδόπη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων, σύντροφος τῆς Περσεφόνης. 2) θυγ. τοῦ Πόντου καὶ τῆς Θαλάσσης ἢ τοῦ Στρυμόνος, γυνὴ τοῦ Αἵμου, βασιλέως τῆς Θρᾴκης, μεταμορφωθέντες ὑπὸ τῆς Ἥρας εἰς τὰ ὁμώνυμα ὄρη, διότι ἤθελον νὰ ἀναμάζωνται τέκνα τοῦ Διός. 3) = Ῥοδῶπις. 4) (γεωγρφ.) β. τῆς Θρᾴκης, συνεχομένου μετὰ τοῦ Αἵμου, καὶ ἐκτεινόμενον δεξιόθεν τοῦ Νέστου ποταμοῦ μέχρι τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ εἰς τὸν Εὔξεινον, (Βουνὸν τοῦ Δεσπότου).

Ῥόδος (ἡ), Νύμφη τις, θυγ. τῆς Ἀφροδ. ἢ (τιθανώτ.) τῆς Ἀμφιτρίτης, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, εἰς αὐτὴν ἀφιερωμένης, ἑπτὰ υἱούς, οἵτινες ἐμοιράσθησαν τὴν νῆσον μεταξύ των. 2) (γεωγρφ.) νῆσος τοῦ Καρπαθίου πελάγους, ἱερὰ τοῦ Ἡλίου, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ὑψοῦτο ὁ περίφημος ἐκεῖνος ἐκ χαλκοῦ Κολοσσός, ἡ πρότερον Ὀφιοῦσσα, Ἀστερία καὶ Μακαρία, κατοικηθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν μετὰ Φόρβαντος Δαπίθων ἢ τῶν ἐκ Κρήτης Τελχίνων, εἶτα δὲ ὑπὸ τῶν Μεγαρέων Δωριέων, καὶ μὲ τὸν καιρὸν ἀκμάσασα ἐπὶ τοσοῦτον διὰ τῶν θαυμαστῶν ἐμπορικῶν νόμων της καὶ τοῦ ναυτικοῦ της, ὥστε καὶ ἐθαλασσοκράτησεν ἐπί τινα χρόνον, διατηρήσασα ἀείποτε τὴν ἐλευθερίαν της, (ὁ ντημ. Ῥόδιος).

Ῥοδωνία (ἡ), φρούρ. ἐπὶ τῆς Οἴτης παρὰ τὰς Θερμοπύλας.

Ῥόδων, ωνος (ὁ), ἰατρός τις παρὰ Καλλικτ.

Ῥοδῶπις, ιδος (ἡ), περιδόητος ἑταίρα ἐκ Θρᾴκης, δούλη τὸ πρῶτον τοῦ Σαμίου Ἰάδμονος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἀχθεῖσα εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀμάσιδος καὶ ἀγορασθεῖσα ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Χαράξου, ἀπέκτησε τοσοῦτον πλοῦτον, ὥστε λέγεται ὅτι ἀνήγειρεν ἐξ ἰδίων της μίαν πυραμίδα. 2) ἄλλη ἑταῖρα, ὁμώνυμος αὐτῆς, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Ψαμμήτιχος.

*Ῥοη ἀγαθὴ (ἡ), ἑποικία τῶν Μασσαλιωτῶν, ἡ ἄλλως Ῥοδανουσία.

Ῥοῖκος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, τοξευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀταλάντης, τὴν ὁποίαν ἠθέλησε νὰ βιάσῃ. 2) περίφημός τις ἀγαλματοποιὸς καὶ ἀρχιτέκτων ἐκ Σάμου, ἀκμάσας ἐπὶ Πολυκράτους, ὃς πρῶτος ἐπινοήσας μετὰ τοῦ υἱοῦ του Θεοδώρου τὴν κατασκευὴν χυτῶν χαλκίνων ἀγαλμάτων.

Ῥοιμητάλκας, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ συνεπολέμησε κατὰ τῶν Ἀντωνίου.

Ῥοίτειον (τὸ), ἀκρωτ. καὶ π. τῆς Τρῳάδος ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ὅπου καὶ ὁ τάφος τοῦ Αἴαντος, (ὁ πολ. Ῥοιτειεύς ἢ τὸ θηλ. Ῥοιτειὰς καὶ Ῥοιτηΐς).

*Ῥομβίεις, ου (ὁ), ὁ μείζων ἢ ὁ ἐλάσσων, δύο λιμένες τῆς Βαιτίδος.

Ῥοξολανοί (οἱ), ὀρθότ. τοῦ Ῥωξολανοί.

Ῥόπαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. 2) υἱὸς τοῦ Φαίστου.

Ῥουβίκων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας, χωρίζων αὐτὴν τῆς ἐντὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλίας, ἢ γιν. εἰς τὴν Ἀδριατ. θάλασσαν, (Rugo ἢ Piscatello).

Ῥυῦς (ἡ), χώρα τῆς Μεγαρίδος, ἢ ὕστερον Παλαιοχωρία.

Ῥουσκίνων, ωνος (ἡ), ποτ. τῆς Ναρβων. Γαλλ. (Têt). 2) π. τῆς Γαλλ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ ἐπὶ τῶν Πυρηναίων, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης, (Tour de Rousillon).

* Ρυτηνοί (οἱ), λαὸς τῆς Ἀκουϊτ. ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς Ναρβων. Γαλλ.

Ῥουτοῦλοι (οἱ), λαὸς τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἀναμιχθέντες πρωΐμως μετὰ τῶν Λατίνων.

Ῥοφῖνος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων.

Ῥοῦφος (ὁ), περίφημος ἰατρὸς Ἐφέσιος, ἀκμάσας ἐπὶ Κλεοπάτρας ἢ ἐπὶ Τραϊανοῦ, καὶ γράψας περὶ διαφόρων ἰατρικῶν ἀντικειμένων, ἐξ ὧν διεσώθησαν μόνον περὶ τῶν ἐν κύστει καὶ νεφροῖς παθῶν, περὶ καθαρτικῶν φαρμάκων καὶ περὶ ὀνομασίας τῶν τοῦ ἀνθρώπου μορίων.

Ῥυνδακίς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ Ῥυνδακοῦ.

Ῥύνδακος (ὁ), ποτ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ῥέων μεταξὺ Βιθυνίας καὶ Μυσίας, ὁ πρότερον Λύκος. 2) π. μεταξὺ Φρυγίας ἢ Ἑλλησπόντου, (ὁ πολ. Ῥυνδακηνός).

Ῥύπαι καὶ Ῥύπες (αἱ), π. τῆς Ἀχαΐας, μία τῶν δώδεκα τῆς Ἀχαϊκῆς συμμαχίας, ἐρείπιον ἤδη ἐπὶ Στράβωνος.

Ῥύτιον (τὸ), π. τῆς Κρήτης, ἴσως = Ῥηθυμνία.

Ῥώμη (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Τιβέριδος ποταμοῦ, μητρόπολις τοῦ παλαιοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου, κτισθεῖσα κατ' ἀρχάς, ὡς λέγεται, ὑπὸ τοῦ Εὐάνδρου καὶ συνοικισθεῖσα ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Ῥωμύλου τῷ 753 πρὸ Χ., σχηματίζουσα δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἓν τετράγωνον, ὅθεν καὶ Roma quadrata, μετ' οὐ πολὺ δὲ αὐξηθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Σερβίου Τυλλίου, ἢ τέλος ἐπὶ Αὐγούστου διαιρεθεῖσα εἰς 14 Ῥεγεῶνας, ἔχουσα 37 πύλας, 8 γεφύρας, 19 ἀγορὰς, 400 ναοὺς, 215 ἀγυιὰς, 11 ὑδραγωγεῖα, 50 Κολοσσοὺς, πλῆθος Ὡραίων, Θεάτρων, Στοῶν κτλ., (Roma, καθέδρα τοῦ Πάπα), (ὁ πολ. Ῥωμαῖος).

Ῥῶμος (ὁ), Remus, ἀδελφὸς τοῦ Ῥωμύλου, φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ τιμηθεὶς ὕστερον ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.

Ῥωμυλία (ἡ), π. τῆς μεσαίας Ἰταλ. κατοικηθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.

Ῥώμυλος (ὁ), Romulus, υἱὸς τῆς Ῥέας Σιλβίας, θυγατρὸς τοῦ Νουμήτορος, βασιλέως τῆς Ἄλβης, καὶ τοῦ Ἄρεως, ὡς ἐλέγετο, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ῥώμου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐκτεθεὶς διὰ προσταγῆς τοῦ θείου του Ἀμυλίου, βασιλεύοντος τότε τῆς Ἄλβης, ἀνετράφη ὑπὸ τῆς Ἀκκας Λαυρεντίας, γυναικὸς ἑνὸς τῶν ἐγχωρίων ποιμένων. Συνάξας δὲ περὶ ἑαυτὸν ἀρ' οὗ ἠλικιώθη, ὄχλους ἡδυνήθη τῶν δυσαρεσκημένων κατοίκων τῆς Ἄλβης, ἐφόνευσε τὸν θεῖόν του, καὶ ἀκατέστησεν εἰς τὸν θρόνον τὸν πάππον του Νουμήτορα, ἔκτισε τὴν Ῥώμην, περὶ τῆς ὀνοματοθεσίας τῆς ὁποίας φιλονεικήσας πρὸς τὸν ἀδελφόν του, τὸν ἐφόνευσε, συνέστησεν ἐκ τῶν ἱκανωτέρων συντρόφων του ἓν συμβούλιον, διαίρεσε τοὺς κατοίκους εἰς τριάκοντα φυλὰς καὶ τὴν χώραν εἰς τρία μέρη, τῶν ὁποίων τὸ ἓν προσθιώρισε διὰ τὰ ἱερὰ ἢ τὴν θρησκευτικὴν ὑπηρεσίαν, καὶ ἀνηγορεύθη πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων, οἵτινες ἠριθμοῦντο εἰς 47,000 εἰς τῶν βιναπτῶν τα. Ἀκίθανε δὲ δολοφονηθείς, ὡς λέγεται, ὑπὸ τῶν ἰδίων τα συμβούλων, μετὰ 37 ἐτῶν βασιλείαν, ἢ ἀπελεώθη ὑπὸ τὸ ὄνομα Κυρῖνος.

Ῥωξάνη (ἡ), θυγ. τοῦ Πίραυ Ὀξιάρτα, γυνὴ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, φονευθεῖσα ὕστερον μετὰ τοῦ υἱοῦ της Ἀλεξάνδρου ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου.

Ῥωξολανοί (οἱ), ἔθνος τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας, κατοικοῦντες περὶ τὸν Βορυσθένην καὶ τὴν Μαιῶτιν καὶ συγχεόμενοι πολλάκις μετὰ τῶν Ἰαζύγων.

*Ῥωπάρας, α (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῆς Βαβυλῶνος.

*Ῥῶσις ἡ Ῥῶσσις (ἡ), π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Ἀσσικοῦ κόλπου.

Σ.

Σίββα (ἡ), π. τῆς Εὐδαίμ. Ἀραβ., πρωτεύουσα τῶν Σαβαίων, οἵτινες κατῴκουν τὴν νῦν χώραν τοῦ Ἰεμὲν, καὶ ἐθαυμάζοντο διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν πολυτέλειάν των.

Σαβάζιος (ὁ), θεός τις τῶν Φρυγῶν ἢ πιθανῶς καὶ τῶν Θρᾳκῶν, υἱὸς τῆς Κυβέλης, συγχεόμενος παρὰ τοῖς Ἕλλησι μὲ τὸν Διόνυσον, καὶ τιμώμενος ὡσαύτως μὲ μυστηριώδεις τελετὰς, μάλιστα ὑπὸ τῶν γυναικῶν.

Σάβαι (αἱ), = Σαβά.

Σαβάκτης, ου (ὁ), θεὶμων τις κακοποιὸς (κάβαλος) κατασυντρίβων τὰ οἰκιακὰ σκεύη.

Σαβακῶς, ῶ (ὁ), βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας, κυριεύσας τῆς Αἰγύπτου 50 ἔτη (765-715 πρὸ Χ.).

*Σαβάτα (ἡ), λίμνη τῆς Ἑτρουρίας, παρὰ τὴν Ῥώμην.

*Σάββη (ἡ), θυγ. τοῦ Βηρώσσου καὶ τῆς Ἐρυμάνθης, Σιβύλλα τῶν Βαβυλωνίων ἢ Αἰγυπτίων.

*Σαβίκτας, α (ὁ), σατράπης Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. ἐν Καππαδοκίᾳ.

Σαβῖνοι (οἱ), ἔθνος ἀρχαῖον τῆς μεσαίας Ἰταλ., κατοικοῦντες ἄνωθεν τοῦ Λατίου περὶ τὰ Ἀπεννῖνα καὶ ζῶντες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ νομαδικῶς.

Σαδίνος (ὁ), γραμματικὸς ἢ ποιητὴς ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.
Σάδις (ὁ), ποτ. τῆς Βελγ. Γαλλ. χωρ. εἰς τὸν Ῥῆνον, (Sambre).
*Σάδος (ὁ), βασιλεύς τις ἐν Ἰνδίᾳ ἢ 2) ἕτερος ἐν Ἀραβίᾳ (Στρ. ΙΕ', ΙΣΓ').
Σαδύλινθος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Μολοσσῶν παρὰ Θκδ.
Σάδυλλος (ὁ), πολίτης τις ἐκ Γέλης τῆς ἐν Σικελίᾳ, ὁ φονεύσας τὸν τύραννον Κλέανδρον.
Σαγαλασσὰς (ἡ), π. ὀχυρὰ τῆς Πισιδ., (ὁ πολ. Σαγαλασσεύς).
Σαγαρτία (ἡ), χερσόνησός τις ἐν τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ, ὅπου κατῴκουν οἱ Σατάρτιοι, ἔθνος νομαδικὸν τῆς Περσ.
Σάγγαλα (τὰ), π. τῆς Ἰνδ. ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Καθαίων, ἡ παρὰ Πτολεμαίῳ Εὐθυμέδεια.
Σαγγάριος (ὁ), ποτ. τῆς Βιθυν., πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Δινδύμου καὶ ῥέων διὰ τῆς Φρυγ., χων. δὲ εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον, (Σακάρια).
Σάγγυτον (τὸ), π. τῆς Ταρράκων. Ἱσπαν., ἄποικος τῶν Ζακυνθίων.
Σάγρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ., ῥέων διὰ τῶν Σαμνιτῶν, (Sagro).
Σαγύλιον (τὸ), φρούρ. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἀμασείας, καταστραφὲν ἤδη ὑπὸ Πομπηΐου.
Σαγχωνιάθων, ωνος (ὁ), ἱστοριογράφος ἐκ Φοινίκης, ἀκμάσας ἴσως καὶ πρὸ τῶν Τρωϊκῶν, ἱερεὺς ἐν Τύρῳ, γράψας Φοινικιστὶ ἱστορίαν τῶν παλαιῶν Φοινίκων καὶ Αἰγυπτίων, μεταφρασθεῖσαν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ὑπὸ Φίλωνος τοῦ Βυβλίου.
*Σαδάκορα (τὰ), π. τῆς Καππαδοκ.
Σάδοκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σιτάλκους, βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν.
*Σαδράκαι (αἱ), π. παρέδρα Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ.
Σαδυάττης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρβυος, βασιλεὺς τῶν Δυδῶν.
Σαθήνη (ἡ), β. τῆς Αἰολ. ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄπιθεν ἔκειτο ἡ πολις Κύμη.
Σάϊαι (οἱ), ἔθνος Θρᾳκικὸν, κατοικοῦν περὶ τὴν χώραν τῶν Ἀβδήρων καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σαμοθρᾴκης, (ἄλλως) Σίντιες.
Σάϊς, ΐος καὶ εως (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Δέλτα, μητρόπολις τοῦ Σαϊτικοῦ Νομοῦ μεταξὺ τοῦ Κανωβικοῦ καὶ Σεβεννυτικοῦ στόματος τοῦ Νείλου, μέ ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Νηΐδ (Ἀθηνᾶς) καὶ ἐν βασιλικὸν ταφεῖον, (ὁ πολ. Σαΐτης).
*Σαισάρα (ἡ), θυγ. τοῦ Κελεοῦ.
Σαΐτικὸν (τὸ), ἓν τῶν στομίων τοῦ Νείλου, (ἄλλως) Τανιτικὸν, σχηματίζον ἕνα βραχίονα τοῦ Σεβεννυτικοῦ.
Σακάδας, α (ὁ), ποιητὴς λυρικὸς ἢ κιθαριστὴς ἐξ Ἄργους, ἀκμάσας περὶ τὴν 48 Ὀλυμπ.
Σάκαι (οἱ), ἓν γένει οἱ Σκύθαι παρὰ Πέρσαις (ἰδικῶτ.) παρὰ τοῖς Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις, νομαδικά τινα ἔθνη, κατοικοῦντα μεταξὺ τῶν ὀρίων Ἰμάου καὶ Παροπαμισσοῦ ἐν τῷ νῦν μικρᾷ Ἀσιᾳ.
Σάκας, α (ὁ), ἐν γέν. Σκύθης, ἴδε Σάκαι, (ἰδίως 2) δοῦλός τις οἰνοχόος τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων Ἀστυάγους. 3) περιφρονητικὸν ἐπίθετον τοῦ ποιητοῦ Ἀνακρέοντος, ὡς ἀλλοεθνοῦς.
Σακασηνὴ (ἡ), ἐπαρχία τῆς Ἀρμεν. περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Ἀράξου.
Σάκων, ωνος (ὁ), κάτοικός τις τῆς ἐν Σικελίᾳ Ζάγκλης, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἰμέραν.
Σαλαγασσὸς (ἡ), = Σαγαλασσός.
Σαλαγκών, ῶνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰλλυρ.
*Σάλαγος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀνοπίωνος, μεταναστεύσας ἐκ τῆς Κρήτης εἰς Χίον.
Σάλαιθος (ὁ), Δακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ. 2) ἀρχαῖός τις νομοθέτης τῶν Κροτωνιατῶν ἐν Ἰταλίᾳ.
Σαλαμὶν ἢ (ἀρχαιότ.) Σαλαμὶς, ῖνος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Κυχρέα, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) νῆσος τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἀπέναντι τῆς Ἀττικῆς, μεγάλη ἢ πολλὴ ἢ λιμένα ὁμώνυμον, κυριευθεῖσα ἐπὶ Σόλωνος ὑπὸ τῶν Ἀθην., (Κυϊδαιρία). 2) π. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Κύπρου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τεύκρου, υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος, καὶ σχηματίζουσα ἰδ. λίτερον βασίλειον, ἔχον μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν λοιπῶν μικρῶν ἡγεμονιῶν τῆς νήσου, μετονομασθεῖσα ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μ. Κωνστανσία καὶ καταστραφεῖσα πρωτεύουσα ὅλης τῆς νήσου, (Κωνστάντσα). (ὁ πολ. Σαλαμίνιος).
Σαλας, α (ὁ), ποτ. τῆς ἄνω Γερμαν., χων. διὰ τῆς Σαξωνίας εἰς τὸν Ἄλβιν, (Saale).
Σαλγανεύς, έως (ὁ), κώμη τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τῆς Εὐρίπου, ἀπὸ τινος Βοιωτοῦ, ὅστις ὡδήγησε τὸν Ξέρξην διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης.
Σαλεντινοὶ (οἱ), λαὸς τῆς Καλαβρίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ.
Σάλερνον (τὸ), π. τῶν Πικεντίνων ἐν τῇ Καμπανίᾳ.
Σάλη (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ἀνήκουσα τὸ πάλαι εἰς τοὺς Σαμοθρᾷκας.
Σαλμακὶς, ίδος (ἡ), πηγὴ τῆς Καρίας ἐν Ἁλικαρνασσῷ, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐξεθήλυνε τοὺς πίνοντας. 2) φρούρ. ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους, περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἔῤῥεεν ἡ ὁμώνυμος πηγή.
Σαλμαντικὴ (ἡ), π. τῆς Λυσιτ., (Salamanca).
Σαλμυδησὸς καὶ Σαλμυδησσὸς (ὁ), π. ἢ λιμὴν τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου κόλπου τοῦ Εὐξ. Πόντου, (Μήδια), (τὸ τοπ. Σαλμυδήσσιος), ‖ ὁ Σαλμυδησία γνάθος, ὁ Αἰσχλ., τὸ ἀκρωτήριον τὸ σχηματίζον τὸν κόλπον τῆς Σαλμυδησσοῦ.
Σαλμωνεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Αἰναρέτης, ἀδελφὸς τοῦ Σισύφου ἢ κατήρ τῆς Τυρούς, βασιλεὺς κατ' ἀρχὰς τῆς Θετταλ., ἔπειτα δὲ μεταβὰς εἰς τὴν Ἦλιδα, καὶ κτίσας τὴν Σαλμώνην. Λέγεται δὲ ὅτι ἐπαρθεὶς διὰ τὴν δύναμίν του, καὶ ἀρτεριζόμενος τὰς τιμὰς τοῦ Διός, τοῦ ὁποίου ἐμιμεῖτο τὰς βροντὰς καὶ ἀστραπὰς, ἐκεραυνώθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ τούτου καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν Τάρταρον,
Σαλμώνη (ἡ), π. τῆς Ἦλιδος ἐν τῇ Πισάτιδι, πλησίον τῆς ὁμωνύμου πηγῆς, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σαλμωνέως. 2) = Σαλμωνίου (τὸ), ἄκρωτ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κρήτης, (Κάβο-σιδερο).
Σαλμωνὶς, ίδος (ἡ), ἡ τῆς Σαλμώνης. ‖ ἄκρα —, = τὸ Σαλμώνιον ἀκρωτήριον.
*Σαλόη (ἡ), λίμνη τις περὶ τὸν Σίπυλον.
*Σάλπη (ἡ), Δεσσία τις, γράψασα Παίγνια.
Σάλυες (οἱ), ἔθνος τῆς Ναρβωνίτ. Γαλλ., μεταξὺ τοῦ Ῥοδανοῦ καὶ τῶν Ἄλπεων.
Σαλυήνθιος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ἀγραίων ἐν Ἀκαρνανίᾳ.
*Σαλώμη (ἡ), ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἡρώδου.
Σάλων, ωνος (ἡ) καὶ Σαλῶναι (αἱ), π. ὀχυρὰ τῆς Δαλματ. 2) π. τῆς Βιθυν., ἀφ' ἧς ὁ Σαλωνίτης τυρός.
Σαμάρεια (ἡ), π. τῆς Παλαιστ., πρωτεύουσα τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας, ἡ ὕστερον ἀνακτισθεῖσα ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ Μεγάλου καὶ μετονομασθεῖσα Σεβαστὴ εἰς τιμὴν τοῦ Αὐγούστου.
Σαμαριανὴ (ἡ), π. τῆς Ἑρκαν. ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Κασπίας.
Σαμάται (αἱ), Ο. ἀντὶ Σαρμάται.
*Σάμβας, α (ὁ), αὐλητής τις παρ' Ἀθην. (ΙΔ', 624).
*Σαμβαύλας, α (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφῶντι.
*Σάμβος (ὁ), σατράπης Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου ἐν Ἰνδίᾳ.
Σάμη (ἡ), νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους πλησίον τῆς Ἰθάκης, ἴσως ἡ Κεφαλληνία ἢ 2) π. ἐπὶ τῆς νήσου Κεφαλληνίας, (ὁ κάτοικος Σαμαῖος).
Σαμία (ἡ), θυγ. τοῦ Μαιάνδρου, γυνὴ τοῦ Ἀγκαίου, καὶ μήτηρ τοῦ Περιλάου, Σάμου καὶ Ἀλιθέρσου. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Σάμου. 3) π. τῆς Ἦλιδος, ἐπί τινος γηλόφου (σήμ.), ἡ ὕστερον Σαμικόν.
Σαμικὸν (τὸ), φρούρ. καὶ ἔπειτα κώμη τῆς Ἦλιδος ἐπὶ τοῦ Ἀνίγρου ποταμοῦ, μὲ ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Σαμίου ἢ Σαμικοῦ Ποσειδῶνος.
Σάμινθος (ἡ), π. τῆς Πελοποννήσου παρὰ Θκδ., ἄλλως ἄγνωστος, (ὁ Οὐδσὼν ἀναγινώσκει Σαμικόν).
Σάμιος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Σάμου. 2) (κυριωνυμ.) Δακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Σάμπαπος (ὁ), Ἀρκὰς τις παρὰ Λουκιανῷ.
Σαμνῖται (οἱ), ἔθνος τῆς μεσαίας Ἰταλ., κατοικοῦντες τὴν ἀπ' αὐτῶν Σαμνίτιν καλουμένην χώραν πρὸς τὴν Ἀδριατ. θάλασσαν.
Σαμοθρᾴκη καὶ (Ἰων.) Σαμοθρηΐκη ἢ Π. Σαμος Θρηϊκίη (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους πρὰ τὰ παράλια τῆς Θρᾴκης, ἀπέναντι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰ ἐν αὐτῇ τελούμενα μυστήρια τῶν Καβείρων, σώζουσα δὲ ἢ σήμερον τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Σαμόθρᾳξ καὶ (Ἰων.) Σαμόθρηξ).
Σαμόλας, α (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Σᾶμος (Δωρ. ἀντὶ) Σῆμος (ὁ), Ἀρκὰς τις ἐκ Μαντινείας.
Σάμος (ἡ), νῆσος τοῦ Ἰκαρίου πελάγους ἀπέναντι τῆς ἐν Ἰωνίᾳ Μυκάλης. 2) = Σάμη. 3) — ἡ Θρηϊκίη, ἴδε Σαμοθρᾴκη, (ὁ νησ. Σάμιος).

Σαμόστατα (τὰ), π. τῆς Συρ., ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, πρωτεύουσα τῆς Κομμαγηνῆς, (ὁ πολ. Σαμοσατεύς).

Σαμώνιον (τὸ), = Σαλμώνιον. 2) πεδίον περὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν Τρῳάδι.

Σανσχάριβος (ὁ), Σανχερίμπ, βασιλεὺς τῶν Ἀράβων καὶ Ἀσσυρίων, πολεμήσας κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Σήθωνος τῷ 750 πρὸ Χ.

Σάνδακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀστυνόου, ἀπόγονος τοῦ Τηθωνοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ Κινύρα ἐκ Συρίας, ἀποικίσας τὴν ἐν Κιλικίᾳ πόλιν Κελένδιριν.

Σανδάλιον (τὸ), φρούρ. τῆς Περσίδ. ἢ Ἰσαυρίας.

*Σάνδης, ου (ὁ), Λαμψακηνός τις, μαθητὴς τοῦ Ἐπικούρου.

Σάνδιος λόφος (ὁ), λόφος τις πλησίον τῆς Μυσίας ἐν Ἰωνίᾳ.

*Σανδρακάττας, ὁ καὶ Σανδρόκοττος ἢ Σανδρόκυττος (ὁ), βασιλεὺς τῶν ἐν Ἰνδίᾳ Παλιβόθρων.

Σανδώνης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Θαμασίου ἐκ τῆς ἐν Δαλίδι Κύμης.

Σάνδων, ωνος (ὁ), Ταρσεύς, πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Ἀθηνοδώρου.

Σάνη (ἡ), π. τῆς χερσονήσου Παλλήνης ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου μεταξὺ Ποτιδαίας καὶ Μένδης. 2) π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς χερσονήσου τοῦ Ἄθωνος, ἄποικος τῶν Ἀνδρίων, (ὁ πολ. Σανάτος).

Σαννῖται (οἱ), = Σαμνῖται.

Σαννίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, ἐπικαλούμενος Καλός. 2) ὑποκριτὴς δραμάτων καὶ χοροδιδάσκαλος ἐν Ἀθήναις.

Σάννοι (οἱ), ἔθνος νομαδικὸν τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, οἱ πρότερον Μάκρωνες, (Τζαννίκ).

Σαννυρίων, ωνος (ὁ), κωμικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Διοκλέους, χλευαζόμενος διὰ τὴν μεγάλην τε ἐσχνότητα. 2) (εἰς τὰ κωμικὰ δράματα) πρόσωπον γελοῖον μωροῦ τινος ἢ εὐπατήτα.

Σάντονες καὶ Σάντονοι καὶ Σάντωνες (οἱ), λαὸς τῆς Ἀκουϊτ. Γαλλ., κατοικοῦντες παραθαλασσίως μὲ πόλιν πρωτεύουσαν τὸ Μεδιολάνιον, (Saintes).

*Σαξιτανία (ἡ), π. τῆς Ἰσπανίας περὶ τὴν Νέαν Καρχηδόνα, (ὁ πολ. Σαξιτανός).

Σαος (ὁ), ποτ. τῆς Παννονίας, χυν. εἰς τὸν Δούναβιν, (Σάβας).

Σάπαι καὶ Σπαῖοι (οἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν παραθαλασσίως μεταξὺ τῶν Ἀβδήρων καὶ τῶν αὐτόθι ὀρέων, (ἄλλως) Σαῖοι.

Σάπειρες (οἱ), = Σάπειρας.

*Σάπις (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ. περὶ τὸ Ἀριμινον.

*Σάπορδα (ἡ), π. τῆς Πισιδ. (Πολύβ. Ε', ϛϐ', 4).

Σάπρα (ἡ), λίμνη ἢ βάλτος τῆς Μυσίας περὶ τὰ Ἄπτυρα. 2) λίμνη τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου πρὸς βορρᾶν τῆς Μαιώτιδος.

*Σαπυελάτων, ωνος (ὁ), β. τῆς Ἀργολ., τὸ μετὰ ταῦτα Ἀραχναῖον.

Σαπφὼ, οῦς (ἡ), ἡ περίφημος λυρικὴ ποιήτρια ἐκ Μιτυλήνης, θυγάτηρ τοῦ Σκαμανδρωνύμου καὶ σύγχρονος τοῦ Ἀνακρέοντος, ἥτις, ὑπανδρευθεῖσα μετὰ τινος Κερκόλα, ἐγέννησε μίαν θυγατέρα τὴν Κλεΐδα· μετὰ θάνατον δὲ τοῦ συζύγου της, ἀριερωθεῖσα εἰς τὴν ποίησιν, εὐδοκίμησεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἐκωνομάσθη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων δεκάτη Μοῦσα. Ἐρασθεῖσα δὲ τοῦ Φάωνος, καὶ μὴ ὑποφέρουσα τὴν ἀδιαφορίαν του, ἐκρημνίσθη ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Λευκάτα εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐκ τῶν ποιημάτων της διεσώθησαν μόναν δύο ᾠδαὶ καί τινα ἐπιγράμματα. 2) ἑταίρα τις ἐκ τῆς ἐν Λέσβῳ Ἐρεσοῦ.

Σαράγγαι (οἱ), ἔθνος τῆς βορειοδυτικῆς Ἰνδίας περὶ τὸν Ἄκην ποταμόν, ὑποτελὲς τῶν Περσῶν, πιθανῶς οἱ παρ' Ἀρριανῷ Δράγγαι.

Σάρακα (τὰ), π. τῆς Εὐδαίμ. Ἀραβίας, (ὁ πολ. Σαρακηνός).

Σάραμβος (ὁ), εἰνοπώλης τις ἐν Ἀθήναις.

Σαραπανὰ (τὰ), φρούρ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καλχ. καὶ Ἰδηρ.

*Σαράπαραι (οἱ), ἑρμηνευόμενον Κεφαλοτόμοι, ἔθνος Θρᾳκικὸν περὶ τὴν Ἀρμενίαν.

Σαραπεῖον καὶ Σαραπιεῖον (τὸ), ἱερὸν τοῦ Σαράπιδος.

Σάραπις, ιδος (ὁ), θεὸς τῶν Αἰγυπτ., εἰκονιζόμενος τὸν Νεῖλον καὶ τὴν ἀπ' αὐτοῦ εὐφορίαν, ὅθεν καὶ εἰς τοὺς ναοὺς του ὑπῆρχε πάντοτε ἓν Νειλομέτριον. Τὸ ἄγαλμά του ἐφέρθη πρῶτον ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου ἐκ τῆς Σινώπης εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ὅθεν ἐλέγετο ὑπὸ Ζεὺς Σινωπίτης. Κατὰ δὲ τὸν Ἀπολλόδωρον, ἦτον ὁ Ἆπις.

Σαργεύς, έως (ὁ), στρατηγός τις τῶν Σκυθῶν παρὰ Θηβ.

Σαρδανάπαλος καὶ -άλλος (ὁ), ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς ἀρχαίας τῶν Ἀσσυρίων δυναστείας, δεδοξάσθαι διὰ τὴν τρυφὴν καὶ ἡδυπάθειάν του, πολιορκηθεὶς ἐπὶ τέλους ἐν τῇ Νίνῳ ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ αὐτοῦ Βελέσεως καὶ τοῦ ἡγεμόνος τῆς Μηδίας Ἀρβάκου, ἐπαναστάντων, ᾗ μετὰ δεινὴν πολιορκίαν πυρποληθεὶς οἰκειοθελῶς μὲ ὅλους τοὺς θησαυροὺς τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς δούλους τῷ 823 πρὸ Χ.

Σάρδεις καὶ (Ἰων.) Σάρδιες (αἱ), π. πρωτεύουσα τῆς Λυδίας ἐπὶ τῆς περὶ τὸν Πακτωλὸν ποταμὸν καὶ τὸ ὄρος Τμῶλον πεδιάδος, καθέδρα τοῦ Κροίσου καὶ τῶν ἐφεξῆς σατραπῶν τῆς Λυδίας ᾗ ταμεῖον ὅλων τῶν ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας συναζομένων φόρων, (Σάρτ), (ὁ πολ. Σαρδιανός).

*Σάρδος (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ. (ὁ πολ. Σαρδηνός).

Σαρδὼ, οῦς καὶ Σαρδὼν, όνος (ἡ), νῆσος μεγάλη τῆς μεσογείου θαλάσσης, ἔχουσα 4000 σταδίων περιφέρειαν ᾗ διαῤῥεομένη ὑπὸ μικρῶν τινων ποταμῶν, (ὁ νησ. Σαρδῶος).

*Σάρισα (τὰ), π. τῶν Γορδυαίων ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ.

Σαρμάται (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Σαρματίας, ἄλλως Σαυρομάται.

Σαρματία (ἡ), μέγα μέρος τῆς βορείου Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, ὑπαγόμενον εἰς τὴν νῦν Ῥωσσίαν καὶ περιλαμβάνον ἐπὶ τῆς Εὐρώπης μὲν τὴν ἀπὸ τοῦ Βιστούλα καὶ ποταμοῦ μέχρι τοῦ Τανάϊδος ἔκτασιν ἐπὶ τῆς Ἀσίας δέ, τὴν ἀπὸ τοῦ Τανάϊδος ἄχρι τοῦ Βόλγα ἢ Ῥᾶ· συνορεῖον δὲ πρὸς μεσημβρίαν μὲ τὸν Καύκασον καὶ τὸν Εὔξεινον Πόντον, πρὸς δυσμὰς μὲ τὰ Καρπάθια ὄρη, πρὸς βορρᾶν μὲ τὸν Ὠκεανὸν καὶ τοὺς ὑπερβορείους, καὶ πρὸς ἀνατολὰς μὲ τὴν Κασπίαν θάλασσαν.

Σάρνος (ὁ), ποτ. τῆς Καμπαν. ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, (Sarno).

Σάρος (ὁ), ποτ. τῆς Καταονίας, ῥέων ἀπὸ τοῦ Ταύρου διὰ τῆς Κιλικίας καὶ τῶν Κομάνων, καὶ χυν. εἰς τὴν μεσόγειον θάλασσαν, ἀφ' οὗ ἑνωθῇ μὲ τὸν Πύραμον.

Σαρπηδόνιος, α, ον. Ὁ τοῦ Σαρπηδόνος, ἰόθεν ‖. ● Σαρπηδονία ἄκρα ἢ πέρα, ● ἀκρωτ. τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Μέλανος κόλπου τῆς Μεσογείου, (Κάπο-Γκρέκο). ‖. ● Σαρπηδόνιον χῶμα, ● Δίσχιλ., ἀκρωτ. τῆς Τραχείας Κιλικίας, ὅπου ἐλέγετο εἶναι ὁ τάφος τοῦ Σαρπηδόνος.

Σαρπηδὼν, όνος καὶ (Π.) Σαρπήδων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς τοῦ Μίνωος καὶ Ῥαδαμάνθυος, μετοικήσας ἐκ Κρήτης εἰς Κιλικίαν, ὅπου λαβὼν ὡς ἀνταμοιβὴν τῆς κατὰ τῶν Λυκίων ἀνδραγαθίας του μέρος τῆς χώρας, ἐβασίλευσεν ἐνταῦθα. 2) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δαοδαμείας, ἢ τοῦ Εὐάνδρου καὶ τῆς Δηϊδαμείας, ἔκγονος τοῦ πρατέρα Σαρπηδόνος, βασιλεὺς τῆς Δυκίας, ἐλθὼν ὡς σύμμαχος τοῦ Πριάμου εἰς τὴν Τροίαν, καὶ φονευθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ ἀδελφὸς τοῦ Πόλτυος ἐκ Θρᾴκης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. ‖. ● Σαρπηδόνος ἄκρα, ● =Σαρπηδόνιον χῶμα.

Σάρσινα (ἡ), π. τῆς Οὐμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Κάπυος, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Σαρσινάτης).

Σάρτη (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Σιγγιτικοῦ κόλπου.

Σάρων, ωνος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Τροιζῆνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου, πνιγέντος ἐν ᾧ ἐθήρευε μίαν ἔλαφον, παρωνομάσθη ὁ -

Σαρωνικὸς κόλπος ἢ πορθμὸς (ὁ), ὁ μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Ἀργολίδος, (Κόλφος τῆς Αἴγινας).

Σαρωνὶς, ίδος (ἡ), θάλασσα —, ὁ Σαρωνικὸς κόλπος. ‖. ἐπίθετ. ἡ Ἄρτεμις, ἄλλως Σαρωνία, ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον ἔκτισεν εἰς τιμὴν αὐτῆς ὁ Σάρων.

Σάσπειρες (οἱ), ἔθνος τῆς βορείου Ἀρμενίας ἐν τῇ νῦν Γεωργίᾳ, συστρατεύσαντες μετὰ τῶν Σήρων κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Σάσων, ωνος (ἡ), μικρὰ νῆσος μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἰταλίας, ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Ἰονίου κόλπου, (Sassone).

Σάταλα (τὰ), π. ὀχυρὰ τῆς Ἀρμεν., (ὁ πολ. Σατελεύς).

Σατάσκης, ους (ὁ), Πέρσης, υἱὸς τοῦ Ταϊάσπιος, Ἀχαιμενίδης, διαταχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ξέρξου νὰ περιπλεύσῃ τὴν Δυβύην, καὶ ἀνασκολοπισθεὶς διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν παραγγελίαν ταύτην.

*Σατίων, ωνος (ὁ), π. τῆς Ἰλλυρ. περὶ τὴν λίμνην Δυχνιδόν.

Σατνιδεις, εντος (ὁ), χειμαρρος τῆς Μυσίας, ὁ ἄλλως Σαφνιδεις.
*Σατορνῖνος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκόν. 2) ὁ Κυθηνᾶς, φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Σέξτου τοῦ Ἐμπειρικοῦ.
Σάτραι (οἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν μεταξὺ τῶν ποταμῶν Νέστου καὶ Στρυμόνος.
*Σατράκης (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Σκυθῶν παρ' Ἀρρ.
Σατταγυδαι (οἱ), ἔθνος, Ἰνδικὸν πιθανῶς, κατοικῶν πλησίον τῆς Σογδιανῆς.
*Σατύρα καὶ Σατύρη (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθην. καὶ ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.
*Σατυριδες (αἱ), νῆσοί τινες ἔξω τῶν Ἡρακλείων στηλῶν.
Σατυρίων, ωνος (ὁ), μῶμός τις καὶ γελωτοποιὸς παρὰ Λουκιανῷ. 2) φιλόσοφός τις Σωκρατικὸς παρὰ τῷ Α. Λυτων.
Σάτυροι (οἱ), δαίμονές τινες τραγόμορφοι, ὀπαδοὶ τοῦ Διονύσου, φύσει λάγνοι καὶ ὀφελγεῖς, διατρίβοντες συνήθως εἰς τὰ ὄρη καὶ τοὺς δρυμούς, καὶ διωκόμενοι τῶν Σειληνῶν καὶ τῶν Φαύνων. Κατὰ τὴν μυθολογίαν ἦσαν υἱοὶ τοῦ Ἑρμοῦ ἐκ τῆς Νύμφης Ἰφθίμης, ἢ κατ' ἄλλους, τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Νύμφης Νικαίας.
Σάτυρος (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις. 2) υἱὸς τοῦ Θεάγνιδος ἐκ Μαραθῶνος περίφημος τραγικὸς ὑποκριτὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος καὶ διδάσκαλος τοῦ Δημοσθ. 3) κωμικὸς ποιητὴς Ἕλλην παρὰ Πλουτάρχῳ. 4) φιλόσοφος Περιπατητικὸς, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος ἢ γράψας περὶ χαρακτήρων. 5) τυραννός τις ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ ἐν Πόντῳ. 6) ποιητής τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ, ἄλλως Σατύριος. 7) φιλόσοφός τις Στωϊκὸς, μαθητὴς τοῦ Χίου Ἀρίστωνος. 8) υἱὸς τοῦ Λυσιάνακτος ἐξ Ἴλιδος, νικήσας Ὀλύμπια κτλπ.
†Σατύρων, ωνος (ὁ), φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Σατυρίων.
Σαύλιος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, ὁ τοξεύσας τὸν σοφὸν Ἀνάχαρσιν.
Σαυνῆται, Σαυνῖτις,=Σαμνῆται, Σαμνίτης.
Σαυρομάται (οἱ), οἱ παλαιοὶ κάτοικοι τῆς Σαρματίας, ἀπόγονοι τῶν Ἀμαζόνων, νομάδες καὶ μάχιμοι.
Σαὼ, οὔς (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.
Σάων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ μιᾶς τῶν Νυμφῶν, ὁ πρῶτος συνοικίσας καὶ καλίσας τοὺς κατοίκους τῆς Σαμοθράκης. 2) Ἀκάνθιός τις παρὰ Καλλιμάχῳ. 3) Ἀκραίφνιος, ὁ πρῶτος ἀνευρὼν τὸ μαντεῖον τοῦ Τροφωνίου.
Σεβάστεια ἢ Σεβαστὴ (ἡ), π. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου παρὰ τὸν Ἅλυν ποταμὸν, μητρόπολις τῆς πρώτης Ἀρμενίας ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων, (Σιβάζ), (ὁ πολ. Σεβαστηνός).
Σεβαστόπολις, εως (ἡ),=Σεβάστεια. 2) =Διοσκουριάς.
Σεβαστὸς (ὁ), ὁ Ῥωμαίοις Augustus Καῖσαρ.
Σεβέννυτος (ἡ), π. ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ Σεβεννύτου Νομοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας παρωνομάσθη καὶ τὸ Σεβεννυτικὸν στόμα τοῦ Νείλου, ὁ μέγας αὐτοῦ βραχίων ὁ ῥέων διὰ τοῦ Δέλτα.
Σεβηριανὸς (ὁ), ὁ Ῥωμ. Severianus.
Σεβῆρος (ὁ), ὁ Ῥωμ. Severus.
Σεβρὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱπποκωντος, ἀρχαῖος ἥρως ἐν Λακωνίᾳ, ὅπου καὶ ἱερὸν αὐτοῦ τὸ Σέβριον.
Σεγέστη (ἡ),=Ἔγεστη.
Σεγεδουνον (τὸ), π. τῆς Ἀκουϊτ. Γαλλ., (Rhodez).
Σεγοβία (ἡ), π. τῆς Ταρρακων. Ἱσπαν., (Segovia).
Σεγουσιανοὶ (οἱ), λαὸς τῆς Λουγδ. Γαλλ. μεταξὺ Ῥοδανοῦ καὶ Λίγηρος. 2) λαὸς τῆς βορείου Ἰταλίας παρὶ τὰς Ἄλπεις ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Πιεμόντε.
Σεγούσιον (τὸ) ἢ Σεγουσιῶν (πόλις), π. τῆς βορείου Ἰταλ. ἐπὶ τοῦ Δουρίου ποταμοῦ, πρωτεύουσα τῶν Σεγουσιανῶν, (Σούσα).
Σεθὼν, ὤνος (ὁ), ἱερεὺς τοῦ Ἡφαίστου, βασιλεύσας ἐν Τάνει τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 720 πρὸ Χ. ἐν καιρῷ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Αἰθίοπος Σαβακῶνος, καὶ ἀποκρούσας τοὺς εἰσβαλόντας Ἀσσυρίους εἰς τὴν Αἴγυπτον.
Σεληλήνη (ἡ), ὄνομα γυναικὸς ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.
Σεληνὸς (ὁ), βασιλεὺς τῆς ἐν Λιβύῃ Νύσης, τροφὸς καὶ διδάσκαλος τοῦ Διονύσου, τὸν ὁποῖον συνώδευεν εἰς ὅλας τὰς ἐκστρατείας του καὶ μετὰ τοῦ ὁποίου πολλάκις συγχίζεται, παριστανόμενος συνήθως ὡς γέρων φαλακρός, μὲ σιμὴν ῥῖνα καὶ κεῖλιον προέχουσαν, καθήμενος ἐπ' ὄνου ἢ ἀείποτε μεθύων. ‖. (πλθ.) Σεληνοί, οἱ ἀγαπῶντες Σατύρους μὲ ὠτία καὶ οὐρὰν τράγου.
*Σειμήδης, ους (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Θεσμήδης.
*Σείπομπος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Θεόπομπος.
Σειρὴν, ῆνος (ἡ), συνήθως πλθ. αἱ Σειρῆνες, κατ' Ὅμηρον, δύω, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον τρεῖς, ἡ Παρθενόπη, Λίγεια ἢ Λευκωσία, ἡ τέσσαρες, Μόλπη, Ἀγλαοφήμη, Λίγεια καὶ Θελξιέπεια, θυγατέρες τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ καὶ τῆς Μούσης Τερψιχόρης ἢ Μελπομένης, παρθένοι μὲ πτερὰ κατοικοῦσαι ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας, ἢ καταγοητεύουσαι μὲ τὴν μελῳδίαν αὐτῶν τοὺς παραπλέοντας, εἰς τρόπον ὥστε, λησμονοῦντες τοὺς οἴκειους καὶ τὰς πατρίδας των, κατεστήκοντο περὶ αὐτὰς ἢ κατετρώγοντο ὑπ' αὐτῶν. Ἵνα δὲ πεπρωμένον εἰς αὐτὰς νὰ ζήσωσιν ἄφηκες ὅτε διέλθῃ πλοῖον τὰ παράλιά των, χωρὶς νὰ γοητευθῶσιν οἱ ἐν αὐτῷ· καὶ τοῦτο συνέβη ἢ ὅτε οἱ Ἀργοναῦται διαβαίνοντες ἀπετράπησαν ὑπὸ τῆς λύρας τοῦ Ὀρφέως νὰ τὰς ἀκούσωσιν, ἢ ὅτε ὁ Ὀδυσσεὺς διέβη, φράξας μὲ κηρὸν τὰ ὠτία τῶν συντρόφων του, ὅτε καὶ πεσοῦσαι αἱ Σειρῆνες εἰς τὴν θάλασσαν ἐπνίγησαν. Λέγεται δὲ ὅτι μετεμορφώθησαν εἰς πτηνὰ ὑπὸ τῆς Δήμητρος, διότι δὲν ἔτρεξαν πρὸς βοήθειαν τῇ Περσεφόνῃ, ὅτε ἡρπάζετο ὑπὸ τοῦ Πλουτωνος. 2) =Σειρηνοῦσαι.
Σειρηνὶς, ίδος (ἡ), ἡ τῶν Σειρήνων. ‖. «Πέτρα—», ἡ Διον. τὸ ἄκρωτ., τῶν Σειρηνουσῶν.
Σειρηνοῦσαι (αἱ), τρία μικρὰ ἐρημονήσια παρὰ τὰ παράλια τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, εἰς τὰ ὁποῖα, κατὰ τὴν μυθολογίαν, μετεμορφώθησαν αἱ Σειρῆνες, πεσοῦσαι εἰς τὴν θάλασσαν, (Galli).
Σειρηνουσῶν ἀκρωτήριον (τὸ), τὸ ἄλλως Ἀθηναῖον, ἀκρωτ. τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ μεταξὺ τοῦ Κυμαίου καὶ Ποσειδωνείου κόλπου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγοντο διατρίβεσθαι ποτε αἱ Σειρῆνες, (La Punta).
Σειρῖτις, ιδος (ἡ),=Σιρῖτις.
*Σειτιμος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Θεότιμος.
*Σεκοῦνδος (ὁ), ὁ παρὰ Ῥωμ. Secundus, ποιητής τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.
Σελάνα ἢ Σελαναία, Δωρ. ἀντὶ Σελήνη.
Σελάρτιος (ὁ), κωμικῶς πλαστὸν ὄνομα.
Σελασία (ἡ),=Σελλασία.
Σέλγη (ἡ), π. τῆς Πισιδ., ἄποικος τῶν Λακεδ., διατηρήσασα τὴν ἐλευθερίαν της ἐπὶ πολυχρόνου, (ὁ πολ. Σελγεύς).
*Σελγησσὸς (ἡ),=Σαγαλασσός.
*Σέλδομος (ὁ), Κάρ τις παρ' Ἡρόδ.
*Σελεάδας (ὁ), Λακεδαιμόνιος, Ὀλυμπιονίκης, (Παυσαν. ΣΓ, 16).
Σελεύκεια (ἡ), ἡ ἐπὶ Τιγριδι, π. τῆς Βαβυλων., κειμένη ἐπὶ τινος διώρυγος, συνδεούσης τὸν Τίγριν μετὰ τοῦ Εὐφράτου, κτίσμα Σελεύκου τοῦ Νικάτορος ἢ καθέδρα τῶν μετὰ ταῦτα βασιλέων τῆς χώρας, ἔχουσα κατὰ τὸν Πλίνιον, 600, 000 κατοίκων. Κατεςράφη δὲ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ Θήρου, (Ἐλ-Μοδάϊν).
2) ἡ ἐν Πιερίᾳ, π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου, πρωτεύουσα τῆς Σελευκίδος, κτίσμα ὡσαύτως τοῦ Σελεύκου καὶ κατεστραμμένη παρομοίως διὰ προδοσίας, (Κέφσι). 3) ἡ Τραχεῖα, π. τῆς Κιλικίας, κτίσμα καὶ αὕτη τοῦ Σελεύκου, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Καλυκάδνου ποταμοῦ, καὶ καταστᾶσα ὕστερον μητρόπολις τῆς Ἰσαυρίας, (Σελευκιέχ). 4) π. παραθαλ. τῆς Παμφυλ., κτίσμα καὶ αὕτη πιθανῶς τοῦ Νικάτορος. 5) ἡ πρὸς Βήλῳ, ἡ ὕστερον Σελευκόπολις, π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου, (Σεχιοὺν ἢ). 6) π. τῆς Περαίας Παλαιστίνης, κτισθεῖσα καὶ αὕτη ὑπὸ τοῦ Σελεύκου, καὶ ἄλλαι ἄλλοθι, (ὁ πολ. Σελευκεύς).
Σελευκὶς, ίδος (ἡ), ἡ παρχ. τῆς Συρ., πρωτεύουσα τῆς ὁποίας ἦτον ἡ Σελεύκεια ἐν Πιερίᾳ.
Σελευκόβηλος (ἡ),=Σελεύκεια ἡ πρὸς Βήλῳ.
Σέλευκος (ὁ), ὁ Νικάτωρ, υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου καὶ τῆς Λαοδίκης, στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξ. καὶ ὁδηγὸς τῶν ἐλεφάντων τα, λαβὼν εἰς τὸ μερίδιόν τα τὴν Βαβυλωνίαν καὶ Μηδίαν, καὶ μετὰ τὴν καταςροφὴν τοῦ Ἀντιγόνου, τὸν ὁποῖον, συμμαχήσας μετὰ τοῦ Λυσιμάχου, κατετρόπωσεν ἐν τῇ Συρίᾳ, ἑνώσας ὑπὸ τὸ σκῆπτρον του τὴν Συρίαν, Ἀρμενίαν, Μεσοποταμίαν καὶ μέρος τῆς Κιλικίας, καὶ συστήσας τὸ μέγα βασίλειον τῆς Συρίας, ὅπου ἔκτισε θαυμαστοὺς παρωνύμους αὐτοῦ πόλεις. Νικήσας δὲ ἐν Φρυγίᾳ καὶ τὸν Λυσίμαχον, διαπεράσας εἰς τὴν μάχην, διέβη εἰς τὴν Εὐρώπην ἵνα κυριεύσῃ καὶ τὴν Μακεδονίαν, ἀλλ' ἐ-

φονεύθη ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Κεραυνοῦ ἐν Λυσιμαχίᾳ τῷ γ'. ἔτει τῆς 124 Ὀλυμπ. εἰς ἡλικίαν 78 ἐτῶν καὶ μετὰ 32 ἔτῶν βασιλείαν, ὁ δὲ υἱὸς ἢ διάδοχος αὐτοῦ Ἀντίοχος ἀνήγειρεν αὐτῷ ἢ ναὸν ἐν τῇ πόλει Σελευκείᾳ. 2) ὁ ἐπικληθεὶς κατ' εἰρωνείαν Καλλίνικος, υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου καὶ τῆς Λαοδίκης, βασιλεύσας τῆς Συρίας ἀπὸ τοῦ 247 ἕως τοῦ 227 πρὸ Χ., πολεμῶν ἀδιακόπως κατὰ τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου καὶ τοῦ Ἀράκου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἢ αἰχμαλωτισθεὶς ἐπὶ τέλους, ἀπέθανεν ἐλεεινῶς. 3) ὁ Κεραυνός, βασιλεύσας ἐπὶ ἔτη τῆς Συρίας, καὶ φαρμακωθεὶς ὑπό τινων συνωμοτῶν. 4) ὁ Φιλοπάτωρ, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου, βασιλεὺς τῆς Συρίας ἀπὸ τοῦ 187 ἕως τοῦ 170 πρὸ Χ., φαρμακωθεὶς ἢ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ὑποτρόφου του Ἡλιοδώρου. 5) πρεσβύτερος υἱὸς Δημητρίου τοῦ Νικάτορος, βασιλεύσας τῆς Συρίας περὶ τὸ 125 π. Χ. καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῆς ἰδίας του μητρὸς Κλεοπάτρας. 6) πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου τοῦ Γρυποῦ, βασιλεύσας τῆς Συρ. περὶ τὸ 97 πρὸ Χ. ἢ διωχθεὶς τοῦ θρόνου ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Εὐσεβοῦς.

7) ὁ κληθεὶς Κυβιοσάκτης, ἀδελφὸς Ἀντιόχου τοῦ Ἀσιατικοῦ, τελευταῖος ἐκ τοῦ γένους τῶν Σελευκιδῶν, νυμφευθεὶς Βερενίκην τὴν θυγατέρα Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ, καὶ διαδεχθεὶς τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου, ἀλλὰ μισηθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ αὐτῆς τῆς γυναικός του, καὶ φονευθεὶς τῷ 57 πρὸ Χ. 8) υἱὸς Μνησιστολέμου τοῦ ἱστοριογράφου, ποιητὴς ἰάμβων ἁμαρτῶν. 9) ὁ Βαβυλώνιος, πολυμαθὴς Χαλδαῖος, παρὰ Στρβ.

Σιληναία (ἡ), Π. ἀντί

Σελήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὑπερίωνος ἢ τοῦ Πάλλαντος καὶ τῆς Θείας ἢ Κύρυφαέσσης, ἀδελφὴ τοῦ Ἡλίου, λαμπρυομένη ὡς θεὰ τοῦ νυκτερινοῦ φωτός, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἐνδυμίωνος 50 θυγατέρας.

Σελήνης λιμήν (ὁ), λιμὴν τῆς Τυρρηνίας, περὶ τὴν νῦν **Luna**.

Σελήνης ὕδωρ (τὸ), ἱερά τις πηγὴ περὶ τὰς Θαλάμας.

Σεληνοῦς, οῦντος (ὁ), = Σελινοῦς.

Σεληπιάδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Σεληπίου, κατρωνυμ. ὁ Εὔηνος.

Σελινοῦς, οῦντος (ὁ), π. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, ἄποικος τῶν Μεγαρέων, καταγραφεῖσα ὑπὸ τῶν Καρχηδ. 2) ποτ. τῆς Ἤλιδος, ῥέων παρὰ τὸν Σκιλλαοῦντα. 3) ποτ. τῆς Ἀχαΐας, πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Δαμπείας. 4) π. τῆς Κιλικ., ὅπου ἀπέθανεν ὁ Τραϊανός, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη Τραϊανόπολις. (Σελευτί), (ὁ κολ. Σελινούντιος καὶ Σελινούσιος).

Σελλασία (ἡ), π. τῆς Δακων ἐπὶ τοῦ Οἴνου ποταμοῦ.

Σελλήεις, εντος (ὁ), ποτ. τῆς Ἤλιδος, χυν. μεταξὺ Πηνειοῦ καὶ Ἀλφειοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, (Παχίτσας). 2) ποτ. τῆς Τρῳάδος, ῥέων παρὰ τὴν πόλιν Ἀρίσβην.

Σελλοί (οἱ), οἱ ἱερεῖς τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου τοῦ Διός, ἐκτελοῦντες ἰδιαιτέραν φυλὴν ἢ νομιζόμενοι ἀπόγονοι τῶν Πελασγῶν, κατοικοῦντες δὲ ἐντὸς ἕλους ἢ ἄλσους, ὅθεν καὶ Ἕλλοι.

Σέλλος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, υἱὸς Αἰσχίνου τινός, γλευαζόμενος ὡς ἀλαζὼν ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ.

***Σέλουρος** (ὁ), ληστής τις ἐν Σικελίᾳ, ἐπονομασθεὶς Δίτυνης υἱὸς, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐγ.

Σεμέλη (ἡ), Θυγ. τοῦ Κάδμου ἢ τῆς Ἁρμονίας, ἥτις, μείνασα ἔγκυος ἐκ τοῦ Διός, ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτὴν μὲ ὅλην τὴν ἐν οὐρανῷ μεγαλειότητα, καὶ μὴ ὑπομείνασα τὸν κράτον τοῦ κεραυνοῦ καὶ τῶν βροντῶν, ἀπέθανεν ἐκ τοῦ φόβου, τὸ δὲ ἔμβρυον (τὸν Διόνυσον) ῥάψας ὁ Ζεὺς εἰς τὸν μηρόν του, ἐτελειοποίησε.

Σεμίραμις, ιδος (ἡ), ἡ περίφημος βασίλισσα τῶν Ἀσσυρίων, περὶ τῆς καταγωγῆς τῆς ὁποίας διάφορα μυθεύονται, γυνὴ τοῦ βασιλέως Νίνου, μετὰ θάνατον τοῦ ὁποίου ἐπιτροπεύσασα τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Νινύου, ἔκτισε καὶ ἐκόσμησε τὴν Βαβυλῶνα, καὶ ἐκτεχνίσατο διαφόρους ἐκστρατείας, τελευταίον δὲ παραχωρήσασα τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱόν της, ἔζησεν ἄφαντος εἰς ἡλικίαν 62 χρόνων, ἐξ ὧν ἐβασίλευσε τοὺς 42, τῷ 2000 π. Χ., ἀπολεωθεῖσα μετὰ θάνατον ὑπὸ τῶν Ἀσσυρίων. 2) ἑτέρα βασίλισσα τῆς Βαβυλῶνος, πολὺ νεωτέρα τῆς προτέρας, γυνὴ τοῦ Ναβοναασσάρ, βασιλεύσασα ἀπὸ τοῦ 743—733 πρὸ Χ., ἢ ὑψώσασα πολλὰ χώματα περὶ τὸν Εὐφράτην.

Σεμιράμιδος τεῖχος (τὸ), = Μηδίας τεῖχος.

Σένεκας (ὁ), Λούκιος, υἱὸς τοῦ Ἀννναίου Σενέκα ἐκ τῆς ἐν Ἱσπανίᾳ πόλεως Κορδούβης, περίφημος φιλόσοφος καὶ ποιητὴς Ῥωμαῖος, ἐλθὼν μετὰ τοῦ πατρός του εἰς τὴν Ῥώμην δεκαπενταετὴς, καὶ διδαχθεὶς αὐτόθι τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν, καὶ πρὸ πάντων τὴν Ἑλληνικὴν ῥητορείαν, χρηματίσας δὲ παιδαγωγὸς καὶ σύμβουλος τοῦ Νέρωνος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καταδικασθεὶς ἐπὶ τέλους εἰς θάνατον, ἀπέθανεν ἀνοίξας ἰδιοχείρως τὰς φλέβας του. Σώζονται αὐτοῦ διάφορα φιλοσοφικὰ συγγράμματα, 124 ἐπιστολαὶ καί τινες τραγῳδίαι.

Σέννωνες καὶ **Σένονες** (οἱ), λαὸς τῆς Λυγδουν. Γαλλ., κατοικῶν περὶ τὸν Σηκοάναν ποταμόν.

Σεντῖνον (τὸ), π. τῆς Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ, (ὁ κολ. Σεντινάτης).

Σένωνες (οἱ), = Σέννονες.

***Σεραπίων**, ωνος (ὁ), ποιητὴς τῆς Ἀνθολογ.

Σερβωνίς, ίδος (ἡ), λίμνη μεταξὺ Παλαιστίνης καὶ Αἰγύπτου, παρὰ τὸ ὄρος Κάσιον.

Σέριφος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, μία τῶν Κυκλάδων, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Σερίφιος).

Σερμύλη (ἡ), π. τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου, καταγραφεῖσα, καθὼς φαίνεται, ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, (ὁ κολ. Σερμύλιος).

Σέρρειον καὶ Σίρριον (τὸ), ἀκρωτ. ἢ φρούρ. (Σέρριον τεῖχος) τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῆς Σαμοθρᾴκης, (Κάβο-Μακρύ), (ὁ πολ. Σερρειεὺς καὶ Σιρριώτης ἢ Σερρειώτης).

***Σεσάρηθος** (ἡ), π. τῶν Ταυλαντίων ἐν Ἠπείρῳ, (ὁ πολ. Σεσαρήθιος καὶ Σεσαρήσιος).

Σέσωστρις, ιδος (ὁ), περίφημος ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτ., υἱὸς τοῦ Ἀμενώφιος, βασιλεύσας μετὰ τὸν Μῆνα ἀπὸ τοῦ 1116 ἕως τοῦ 1357 πρὸ Χ. ἢ κυριεύσας μέχρι μέρους τοῦ τότε ἐγνωσμένου κόσμου μετὰ μίαν ἐννεαετῆ ἐκστρατείαν. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται πρὸ τοῦ ἄλλοις καὶ ἡ διαίρεσις τῆς Αἰγύπτου εἰς 36 Νομούς. Ἀλλὰ τινὲς ἀμφιβάλλουσι περὶ τῆς ὑπάρξεώς του.

Σευλήκης, ου (ὁ), γραπτὸς τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Σεύθης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θρᾴκῃ, διαδεχθεὶς τὸν θεῖον αὐτῷ Σιτάλκην, συμμαχήσας δὲ μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Περδίκκα τοῦ Β', καὶ ἐκτείνας τὴν ἐπικράτειαν αὐτοῦ μέχρι τοῦ Αἵμου. 2) ὁ Β', ἕτερος βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν, ὃς τις ἐβοήθησε τὸν Ξενοφῶντα, ἐπιστρέφοντα ἀπὸ τῆς Ἀσίας μετὰ τῶν μυρίων Ἑλλήνων.

Σηκοάνας, α (ὁ), ποτ. τῆς Γαλλ., πηγ. ἐκ τῶν Ἀλπείων ὀχυν. εἰς τὸν Βρεττανικὸν Ὠκεανόν, χωρίζων δὲ τὴν χώραν τῶν Κελτῶν ἀπὸ τῶν Βέλγων, (Seine).

Σηκοανοὶ καὶ Σηκουανοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγ. Γαλλ. περὶ τὸν Σηκοάναν, σχηματίζοντες ἐπὶ Αὐγούστου ἰδιαιτέραν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν.

Σηλυβρία καὶ Σηλυμβρία (ἡ), π. ἢ λιμὴν τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς Προποντίδος, (Σηλυβριά), (ὁ πολ. Σηλυ[λυμβρεανός).

***Σημαχίδαι** (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, (ὁ δημ. Σημαχίδης ἢ Ἐκ Σημαχιδῶν).

Σῆμος (ὁ), = Σᾶμος. 2) Δήλιος ποιητὴς, γράψας Δηλιάδα.

Σήνα καὶ Σήνη καὶ Σηνογαλλία (ἡ), π. τῆς Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ, κτίσμα τῶν Γαλατῶν, (Sinigaglia).

Σήνωνες (οἱ), = Σένωνες.

Σήπεια (ἡ), χωρ. τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Ναυπλίαν.

Σηπιὰ (ἡ), β. τῆς Ἀρκαδ. περὶ τὴν λίμνην Στύμφαλον, ὅπου ὁ τάφος τοῦ Δίπυτου.

Σηπιάς, άδος (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Θετταλομαγνησίας, (Κάβος τοῦ Ἁγ. Γεωργίου). 2) πολίχνιον ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτ., συνοικισθὲν ὕστερον εἰς τὴν Δημητριάδα.

***Σηπιοῦς**, οῦντος (ὁ), κατὰ τὸν Στρβ., ὁ ὕστερον Σηπιοῦς.

Σῆρ, Σηρὸς (ὁ), ποτ. τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ὑπὸ τοῦ ὁποίου σχηματίζεται ἡ νῆσος Σηρία. 2) (συνήθ. πλθ.) οἱ Σῆρες, ἔθνος μέγα, κατοικοῦν τὰ ἀκρότατα ἀνατολικὰ παράλια τῆς Μεγάλης Ἀσίας ἐν τῇ νῦν Κίνᾳ, τῶν ὁποίων ἀναφέρεται καὶ μητρόπολις τὰ Σῆρα, ὅθεν ‖ Σηρικὸς, ἡ, όν, Ὁ τῶν ἢ ἀπὸ τῶν Σήρων.

***Σήρχηδος** (ὁ), Ἀγαλματοποιὸς τις ἐξ Αἰγίνης.

***Σηρίς** (ἡ), ἴδε Σῆρ.

Σησάμης ἢ Σησάμας, α (ὁ), Μυσός τις παρ' Αἰσχλ.

Σήσαμον (τὸ) καὶ Σήσαμος (ἡ), π. τῆς Παφλαγ., συνοικισθεῖσα μετὰ ταῦτα μὲ τὴν Ἀμαστριν, τῆς ὁποίας ἡ ἀκρόπολις διετήρησε τὸ πρῶτον ὄνομα.

Σηστός (ἡ), καλίχν. Αἰολικὸν ἐπὶ τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἀπέναντι τῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἀβύδου, περίφημος ἀμφότερα διὰ τὴν διάβασιν τοῦ Ξέρξου καὶ τὸν ἔρωτα τῆς Ἡροῦς καὶ τοῦ Λεάνδρου, (ὁ πολ. Σήστιος καὶ ἰδιωτ. θηλ. Π. Σηστιάς).

Σητία (ἡ), π. παλαιὰ τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Σθαινὼ (ἡ), Π. ἀντὶ Σθενώ.

Σθενέβοια (ἡ), ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἀντεια, θυγ. τοῦ Ἰοβάτα, βασιλέως τῆς Λυκίας, ἢ τοῦ Ἀμφιάνακτος, γυνὴ τοῦ Προίτου, ἣ τις διέβαλε τὸν Βελλεροφόντην εἰς τὸν σύζυγόν της, καὶ ὕστερον μεταμεληθεῖσα διὰ τοῦτο, ἐφονεύθη ἰδιοχείρως.

Σθενελαΐδας, α (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ γερουσιαστῶν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, (κυρ. πατρωνυμ. ἐκ τοῦ

Σθενέλαος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰθαιμένους, φονευθεὶς ἐν Τρῳάδι ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

*Σθενέλας, α (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Σθενέλαος· 2) υἱὸς τοῦ Κρετόφοντος, πατὴρ τοῦ Γελάνορος, (Παυσ. Β', 16 καὶ 19).

Σθενέλη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων. 2) θυγ. τοῦ Ἀκάστου, καὶ, κατὰ τὸν Ἀπολλόδωρον, μήτηρ τοῦ Πατρόκλου.

Σθένελος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δίγύπτου, ἀνὴρ τῆς Σθενέλης. 2) υἱὸς τοῦ Καπανέως καὶ τῆς Εὐάδνης, πατὴρ τοῦ Κυλαράβου, στρατεύσας μετὰ τῶν Ἐπιγόνων ἐπὶ Θήβας καὶ μετὰ τοῦ Διομήδους ἐπὶ Τροίαν. 3) υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, γεννήσας ἐκ Νικίππης τῆς θυγατρὸς τοῦ Πέλοπος τὸν Εὐρυσθέα, τὴν Ἀλκινόην καὶ τὴν Μέδουσαν, ὕστερον δὲ διώξας τὸν Ἀμφιτρύωνα ἐκ τῆς Τίρυνθος καὶ βασιλεύσας αὐτῆς τε καὶ τῶν Μυκηνῶν. 4) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Τυδέως φονευθέντων υἱῶν τοῦ Μέλαντος. 5) υἱὸς τοῦ Ἀνδρόγεω ἢ τοῦ Ἄκτορος, συνοδεύσας τὸν Ἡρακλέα κατὰ τῶν Ἀμαζόνων, καὶ λαβὼν παρ' αὐτοῦ πρὸς ἀνταμοιβὴν τὴν νῆσον Θάσον. 6) ὑποκριτὴς δραματικὸς ἐν Ἀθήναις.

*Σθένις, ιδος (ὁ), ψηλαφητοποιὸς τις παρὰ Στρβ. καὶ Παυσ.

Σθενώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Γοργόνων.

Σθενωνίδας, α (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Λοκρῶν παρ' Ἰαμβλίχῳ.

*Σίβαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδ.

Σίβυλλα (ἡ), κυρ. καὶ ἑτυμολογ. = Θεοβούλη· (ἐν γένει) γυνὴ προφῆτις, ἡ ποία ἀναφέρονται ὑπὲρ τὰς δέκα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὧν ἀρχαιοτέρα μὲν 1) ἡ Λιβυκὴ ἢ Τρωϊκὴ ἢ Ἑλληνοπωνεικὴ, θυγ. τοῦ Ποσειδ. ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λαμίας, ἢ ἄλλως Ἐρυθρίλη ἢ Δημοφίλη, ἀνατραφεῖσα ὑπὸ τῶν Μουσῶν ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος καὶ προφητεύσασα τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας κτλ., (περιφημότερα δὲ 2) ἡ Ἐρυθραία, κατά τινας ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Τρωϊκὴν, ἱέρεια τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος, γεννηθεῖσα ἐν Μαρπησσῷ τῆς Τρῳάδος, καὶ ἀκολούθως μεταβᾶσα εἰς Σάμον, Κλάρον, Κολοφῶνα, Δελφοὺς καὶ Δῆλον. Ὁ Στρβ. παραδέχεται ὅτι ἡ Ἐρυθραία Σιβύλλας, ὡς ἡ μία ἐκαλεῖτο Ἀθηναῖς, καὶ 3) ἡ Κυμαία, ἀναφερομένη παρὰ τοῖς Ἰταλικοῖς μάλιστα λαοῖς, ὡς γεννηθεῖσα ἐν Κύμῃ τῆς Καμπανίας, καὶ εἰς αὐτὴν ἀποδιδόντας τὰ ἐν τῷ Καπιτωλίῳ φυλαττόμενα ἱερὰ βιβλία, ἀφανισθέντα ἐπὶ τῆς ἐπὶ Σύλλα πυρκαϊᾶς. Παρὰ ταύτας ἀναφέρονται ἡ Αἰγυπτιακὴ ἡ Βαβυλωνία ἡ Χαλδαϊκὴ ἢ Ἑβραϊκὴ, ἡ Κιμμερικὴ, ἡ Σαρία, ἡ Φρυγία καὶ ἡ Τεβουρική. Πολλαὶ ἐξ αὐτῶν εἶχον βωμοὺς καὶ ἀγάλματα εἰς διαφόρους πόλεις.

Σιβύρτιος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Κλεισθένους. 2) σατράπης τῆς Καρμανίας παρ' Ἀρρ.

Σίγγος (ἡ), π. τῆς Μακεδον. ἐπὶ τοῦ Σιγγιτικοῦ κόλπου (κόψφ τοῦ Ἁγίου Ὄρους), (Πόρτο Φιγκουέρο), (ὁ πολ. Σιγγαῖος).

Σιγειὰς (ἄκρα), άδος (ἡ), καὶ

Σίγειον (τὸ), ἀκρωτ. καὶ πολις μὲ λιμένα τῆς Τρῳάδος ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ὅπου καὶ φρούριον καλούμενον Ἀχιλλειον, πλησίον τοῦ ὁποίου ἐκειτο ὁ τάφος τοῦ Ἀχιλλέως, (Γενι-σαχρ).

*Σιγὴ (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθην.

Σιγνία (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της, Σίγνιον ἢ Σιγνῖνον καλούμενον.

Σίγριον (τὸ), ἀκρωτ. ἢ λιμὴν πρὸς βορρᾶν τῆς Λέσβου, (κατὰ Σίγρι).

Σίγυνοι καὶ Σίγυννοι (οἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν πέραν τοῦ Ἴστρου ἢ ἐκτεινόμενος ἄχρι τῶν Ἐνετῶν ἐπὶ τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης.

*Σιδαὶ (αἱ), χωρ. τῆς Βοιωτ. ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Ἀττικῆς.

Σιδὴ (ἡ), γυνὴ τοῦ Ὠρίωνος, βριφθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας εἰς τὸν Τάρταρον, διότι ἐρρύπωσε ἑαυτὴν ὡραιοτέραν τῆς θεᾶς τῶν γάμων της. 2) μία τῶν Δαναΐδων, ἀφ' ἧς ὀνομάσθη ἡ 3) (γεωγρφ.) π. ἀρχαία ἢ λιμὴν τῆς Λακων. 4) π. τῆς Παμφυλ. ἐπὶ τοῦ Χελιδονίου κόλπου, ἄποικος τῶν ἐν Κύμῃ Αἰολέων, ἔχουσα καὶ ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς 5) π. τῆς ὑπαρχίας τοῦ Πόντου, ἡ ὕστερον Πολεμωνιον, (ὁ καλ. Σιδήτης).

Σιδηνὴ (ἡ), χώρα τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου μὲ πόλιν πρωτεύουσαν τὴν Σιδηνην. 2) π. τῆς Τρῳάδος περὶ τὸν Γρανικον.

Σιδηρὼ, οῦς (ἡ), γυνὴ τοῦ Σαλμωνέως, μητρυιὰ τῆς Τυροῦς.

Σιδικηνοὶ (οἱ), μικρός τις Ἀσσυριακὸς λαὸς ἐν Καμπανίᾳ, ἔχων πόλιν τὸ Τέανον.

Σιδόεις, εντος καὶ

Σιδοῦς, οῦντος (ὁ καὶ ἡ), φρούρ. τῆς Κορινθ. ἐν Πελοποννήσῳ.

*Σιδοῦσσα, ης (ἡ), φρούρ. τῆς Ἰων.

Σιδὼν, ὄνος (ἡ), π. παραθαλ. μὲ λιμένα τῆς Φοινίκης, μητρόπολις τῆς Τύρου, καταστραφεῖσα ὑπὸ Ἀρταξέρξου τοῦ Ὤχου, (Σαϊδά), (ὁ πολ. Σιδώνιος ἢ Π. Σιδόνας καὶ σπν. Σιδών, καὶ τὸ θηλ. Σιδωνὶς καὶ Σιδωνιάς.

*Σιθυίδες (αἱ), Νύμφαι τῆς Μεγαρίδος.

Σίθων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποτειδ. ἢ τῆς Ὄσσης, βασιλεὺς τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου ἢ, κατ' ἄλλους, τῶν Ὀθρυόνων, γεννήσας ἐκ τῆς Νύμφης Μενδίδος τὴν Παλλήνην, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη ὁ Ἐλλὴν, λαβὼν καὶ τὸ βασίλειον τοῦ πατρός της.

Σιθωνία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Θρᾴκης καὶ Μακεδον., κειμένη πέριξ τοῦ Τορωναίου κόλπου.

Σικανία (ἡ), ἀρχαιότερα ὕλη ἢ Σικελία, ἔπειτα δὲ, μέρος μόνον αὐτῆς τὸ περὶ τὸν Ἀκράγαντα.

Σικανοὶ (οἱ), οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Σικελίας, μεταβάντες εἰς αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἰβηρίας, ὁπόθεν ἐξωκίσθησαν ὑπὸ τῶν Λιγύων.

Σικανὸς (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς Σικανίας. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἰβηρίας, περὶ τὸν ὁποῖον κατῴκουν οἱ Σικανοί. 3) στρατηγός τις τῶν Συρακουσίων παρὰ Θκδ.

Σικελία (ἡ), νῆσος μεγάλη καὶ ἐπίκαιρος τῆς μεσογείου θαλάσσης, ἀπέναντι τῶν μεσημβρινῶν ἄκρων τῆς Ἰταλίας, τῆς ὁποίας χωρίζεται διὰ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, ἔχοντος ἐξ σταδίων ἢ 1000 Ῥωμαϊκῶν βημάτων πλάτος, ὅθεν φαίνεται ὅτι τῷ ὄντι ἀπεσπάσθη αὐτῆς διὰ σεισμοῦ. Τὸ πάλαι ἐκαλεῖτο Τριακρία ἢ Θρινακία καὶ Σικανία, ἢ ὡς ἀρχαιότατοι αὐτῆς κάτοικοι ἀναφέρονται οἱ Κύκλωπες καὶ Λαιστρυγόνες, ἐφεξῆς δὲ οἱ Σικανοί, καὶ περὶ τὸ 1200 πρὸ Χ. οἱ Σικελοί, διαβάντες εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς Ἰταλίας, ἀπὸ τῶν ὁποίων καὶ ἐπωνομάσθη. Ἔλαβε δὲ ἐποίκους καὶ ἀπὸ τῆς Τρῳάδος καὶ ἀπὸ τῆς Φοινίκης, ἀλλὰ τούτων πάντων ἐπεκράτησαν οἱ Ἕλληνες, ἀποικίσαντες εἰς αὐτὴν πολλαχόθεν τῆς Ἑλλάδος, καὶ συστήσαντες διαφόρους ἐπισήμους πόλεις, συντελέσαντες δὲ τὰ μέγιστα πρὸς τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν αὔξησιν τοῦ πλούτου της, (τὸ ἐθν. Σικελὸς, κυρίως ὁ αὐτόχθων ἢ ἀποικίας ἐκ τῆς Ἰταλίας, καὶ Σικελιώτης, ὁ ἐκ τῆς Ἑλλάδος).

*Σικίμας (ἡ) καὶ Σίκιμα (τὰ), π. τῆς Παλαιστ. ἢ Ἀραβ., ἢ παρὰ τῇ Γραφῇ Σιχέμ (ς), (ὁ πολ. Σικιμίτης).

Σίκιννος (ὁ), δοῦλος καὶ παιδαγωγὸς τῶν τέκνων τοῦ Θεμιστοκλέους, σταλεὶς ὑπ' αὐτοῦ κρυφίως πρὸς τὸν Ξέρξην.

Σίκκιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θάντος καὶ τινος Νύμφης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ

Σίκινος (ἡ), ἢ πρότερον Οἰνόη, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, διασῴζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Σικινήτης).

Σίκκα (ἡ), π. τῆς Νουμιδίας.

Σικυὼν, ῶνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μαραθῶνος ἢ Ἡλιτίωνος, κατ' ἄλλας δὲ τοῦ Ἐρεχθέως ἢ τοῦ Πέλοπος, σύμμαχος καὶ γαμβρὸς ἐπὶ θυγατρὶ τῷ Ζευξίππῃ τοῦ Λαμέδοντος, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ

Σικυὼν, ῶνος (ἡ καὶ ὁ), π. πρωτ. τῆς Σικυωνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἢ πρότερον Αἰγιαλοὶ ἢ Μηκώνη, ἀπέχουσα ὀλίγον τῆς θαλάσσης λιμένα μὲ καὶ ἀκρόπο-

λεν καὶ μὲ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς, (Βυζαντιακά), (ὁ πολ. Σικυώνιος).

Σικυωνία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Πελοποννήσου μεταξὺ Κορινθίας, Ἀχαΐας καὶ Ἀρκαδίας

*Σίκων, ωνος (ὁ), ὄνομα δούλου παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις, ὅπου καὶ τὸ συλλεκτὸν Δίολοσίκων.

Σιλανίων, ωνος (ὁ), περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐν Ἀθήναις, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 πρὸ Χ.

Σιλανὸς (ὁ), ἐν γέν. Δωρ. ἀντὶ Σιληνός. 2) (ἰδιωτ.) μάντις Λιβυακὸς ἐκ τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνων. 3) Ἴλλειος ἐκ τῆς πόλεως Μιλήτου. ἱστοριογράφος Ἕλλην παρὰ Στράβωνι.

Σιλαρις, ιδος [ὁ] καὶ Σίλαρος (ὁ), ποτ. τῆς Δυκανίας ἐν τῇ Ἰταλ. χωρίζων αὐτὴν τῆς Καμπανίας, Sil-ro).

Σιλβανὸς (ὁ), ἀγροτικός τις θεὸς τῆς Ἰταλ., ὁ παρ' Ἕλλησιν Δίκτυννα.

Σιληνὸς (ὁ), = Σειληνός.

*Σιλβανος (ὁ). = Σιλβανός.

*Σιμάγγελος (ὁ), βοιωταργός τις παρὰ Πλουτ.

Σίμαιθα (ἡ), ἑταίρα τις ἐκ Μεγάρων, σύγχρονος τῆς Ἀσπασίας. 2) Σικελή τις παρὰ Θεόκρ.

Σιμαιθις (ὁ), ἴδε Σύμαιθις.

*Σιμάριχος (ὁ), γραμματεύς τις ἐν παρ' Ἀθην. (Ιδ', 478).

Σιμάχη (ἡ), δούλη τις, μήτηρ τοῦ Ἀρχελάου, βασιλέως τῆς Μακεδ. 2) ἑταίρα τις παρὰ Λουκ.

Σιμιχίδας, α (ὁ), πατρωνυμικὸς τοῦ Σιμμίχου.

Σιμμιχος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Σίμος.

Σιμμίας, α (ὁ), Θηβαῖος, μαθητὴς τοῦ Πυθαγορείου φιλοσόφου καὶ φίλος τοῦ Σωκρ., συγγράψας διάλογον. 2) ποιητὴς καὶ γραμματικὸς ἐκ Ῥόδου ἢ Βυζαντίου, ἀκμάσας περὶ τὴν 120 Ὀλυμπ. 3) ὁ πατὴρ τοῦ Πολυαπέργοντος. 4) γλύπτης, υἱὸς τοῦ Εὐπάλαμου. 5) φιλόσοφος ἐκ Συρακουσῶν.

Σιμμίχη (ἡ), = Σιμίχη.

Σιμοείσιος-ώος, εντος-ώντος (ὁ), ποτ. τῆς Τρῳάδος, πηγ. ἐκ τῆς Ἴδης καὶ χιν. εἰς τὸν Σκάμανδρον, (Ξάνθος).

Σιμοείσιος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀζαντος φονευθέντων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἀνθεμίωνος.

Σῖμος (ὁ), Σικελιώτης, κτίστωρ τῆς Ἱμέρας. 2) Θεσσαλὸς τις ἐκ Λαρίσσης, κράττων τὸ τοῦ Φιλίππ. 3) ναύκληρος τις ἐκ Σικελίας παρὰ Θεόκρ. 4) Πυθαγόρειός τις ἐκ Ποσειδωνίας. 5) ἰατρός τις Κῷος παρὰ Στρ. 6) ποιητὴς ἐκ Μαγνησίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ Σιμηθία, εἶδος ἀσήμων ὑφασμάτων. 7) υἱὸς τοῦ Φιλίππ, βασιλέως τῆς Ἀρκαδ.

Σιμόεις, οῦντος (ὁ), = Σιμόεις.

Σιμπλίκιος (ὁ), φιλόσοφος Ἑλληνικὸς ἐκ Κιλικίας, μαθητὴς τοῦ Ἀμμωνίου, ἀκμάσας ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ, καὶ γράψας ὑπομνήματα εἰς τὸν Ἀριστοτέλην ἢ εἰς τὸν Ἐπίκτητον.

Σίμυλος (ὁ), ὑποκριτὴς δραμάτων ἐν Ἀθήναις, σύγχρ. τοῦ Δημοσθ. 2) ποιητὴς τῆς τῆς μεσαίας κωμῳδίας ἀκμάσας περὶ τὴν 106 Ὀλυμπ.

*Σίμυρα (τὰ) ἢ Σίμυρος (ἡ), π. τῆς Σαρδ., ὁ πολ. Σιμυρεὺς καὶ Σιμύριος).

Σίμων, ωνος (ὁ), σοφιστής τις ἐν Ἀθήναις, διαβάτης ἐπὶ ἀπιστίᾳ ἢ ἐπωρκίᾳ. 2) συγγραφεύς τις Ἀθηναῖος, γράψας περὶ Ἱππικῆς. 3) μαθητὴς τοῦ Σωκρ., πρότερον βυρσοδέψης, γράψας διαλόγους. 4) πλούσιός τις σκυτοτόμος, μετονομασθεὶς ὑπὸ κενοδοξίας Σιμωνίδης. 5) ἀγαλματοποιὸς τις ἐξ Αἰγίνης.

*Σιμωνακτίδης, ου (ὁ), συγγραφεὺς ἐκ Χίου, γράψας Ὀψαρτυτικά.

Σιμωνίδης, ου (ὁ), ὁ περίφημος λυρικὸς ποιητὴς ἐκ Κέω, υἱὸς τοῦ Λεωπρέπους, γεννηθεὶς τὸ β' ἔτος τῆς 55ῆ Ὀλυμπ. καὶ ἀποθανὼν περίπου ἐνενηκοντούτης, διαμείνας δὲ πολὺν χρόνον παρὰ τῷ Ἱππάρχῳ ἐν Ἀθήναις καὶ παρὰ τῷ Ἱέρωνι ἐν Συρακούσαις, ὅπου ἡ ἀπέθανεν. Εἰς τοῦτον ἀποδίδεται ἡ εὕρεσις τεσσάρων τινῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου ἢ μία πραγματεία περὶ μνήμης. Ἐκ δὲ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ διεσώθησαν μόνον ὀλίγα ἀποσπάσματα. 2) ποιητὴς ἐλεγείων ἐκ τῆς νήσου Ἀμοργοῦ, σύγχρονος τοῦ Ἀρχιλόχου. 3) στρατηγὸς τις τῶν Ἀθην. παρὰ Θουκ. 4) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 117 Ὀλυμπ. 5) Ῥοδίριος τις ἐκ Ζακύνθου παρ' Ἀθην.

Σίνοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦντα μεσημβρινὰ μέρη τῆς νῦν Κίνας, ἢ πρὸς ἄρκτον τῶν Σηρῶν.

Σίπαρος (ὁ), ποτ. τῆς Κιλικ., ὁ ἄλλως Σίφρος.

Σινδα (τὰ), π. τῆς Παφλ. 2) χώρα τῆς Ἀσιατ. Σαρματ. ἐπὶ τοῦ Βόρ. Πόντου.

Σινδικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῶν ἢ ἐκ τῶν Σινδῶν, ‖. ὁ Σινδικὸς λιμήν, ὁ λιμὴν ἡ κόλπος τῆς ἐν Ἀσίᾳ Σαρματίας, ἐπὶ τοῦ Κιμ. Πόντου. ‖. ἡ Σινδικὴ (ἐνν. χώρα), μέρος τῆς Ἀσιατ. Σαρματίας τὸ περὶ τὸν Κιμμέριον Βόσπορον, ἀντικρὺ τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, ὅπου κατῴκουν οἱ

Σινδοὶ (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ Σινδικῆς καὶ 2) ἄλλοι, κατοικοῦντες τὴν Εὐρωπ. Σαρματ. περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἴστρου, πιθανῶς οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς πρώτους.

Σινδόμανα (τὰ), π. τῆς Ἰνδ.

Σίνδος ἢ Σίνθος (ἡ), π. τῆς Μυγδονίας ἐν Μακεδονίᾳ, παρὰ τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον.

Σινις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πολυπήμονος ἢ τῆς Συλέως, περιβόητος λῃστὴς τῆς ἀρχαιότητος, ὁ ἐπικληθεὶς Πιτυοκάμπτης ἴδε τοῦτο τὸ ὄνομ.

Σινόεις, εντος (ὁ), ἴδε Σινόη.

Σινόεσσα (ἡ), π. μὲ λιμένα ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Δατίου, (Rocca di Mandragone), (ὁ πολ. Σινουεσσανός).

Σινόη (ἡ), Νύμφη τις, ἀναθρέψασα τὸν Πᾶνα, ὃς τις διὰ τοῦτο ὠνομάζετο Σινόεις.

Σινούεσσα (ἡ), ἴδε Σινόεσσα.

Σιντηΐς, ίδος (ἡ), ἡ νῆσος Λῆμνος, ἴδε Σίντιες.

Σίντια (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῆς Σαντικῆς χώρας. (οἱ κάτοικοι Σίντιοι).

Σίντιες (οἱ), οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Λήμνου, ὡς διάγοντες βίον πειρατικόν [σινομαι].

Σίντοι (οἱ), ἔθνος τῆς Μακεδ., κατοικοῦν περὶ τὸ ὄρος Κερκίναν εἰς τὰ μεθόρια τῆς Θρᾴκης, οἱ ἄλλως Σίντοι ἢ Σάϊαι.

Σινώπη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μετώπης ἢ τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Αἰγίνης, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Σύρον. 2) ἑταίρα τις παρὰ Δημοσθ. 3) π. τῆς Παφλαγον. ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, ἄποικος τῶν Μιλησίων, διασωζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Σινωπεύς).

Σιούφ (ἡ), π. τοῦ Σαϊτικοῦ νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου.

Σιπόῦς, οῦντος (ὁ), π. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης, (Maria di Siponto).

Σιπυληνὴ (ἡ), ἀπωνυμον τῆς Ῥέας, [ἐκ τοῦ

Σίπυλος (ὁ), β. τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κλάδος τοῦ Τμώλου, ἐν τοῖς μεθορίοις Λυδίας ἢ Φρυγίας, περὶ τὸν Ἕρμον ποταμόν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου μετεμορφώθη ἡ Νιόβη. 2) π. τῆς Δυδ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, καταστραφεῖσα ὑπὸ σεισμοῦ. 3) εἷς τῶν παίδων τῆς Νιόβης.

*Σίρακες (οἱ), ἔθνος μεταξὺ Μαιώτιδος ἢ Κασπίας.

*Σιρακηνὴ (ἡ), ἡ χώρα τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Σίρακες, συνορεύουσα μὲ τὴν τῶν Ἀμαζόνων.

Σιρβων καὶ Σιρβωνὶς (ἡ), ἴδε Σερβωνίς.

Σῖρις ἢ Σίρις, ιος (ὁ). = Σεῖρις, ποτ. τῆς Λευκανίας ἐν τῇ Ἰταλ. χωρ. γυν. εἰς τὸν Ταραντινὸν κόλπον. 2) (ἡ) π. τῆς Ἀσιαν. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, ἐπίνειον τῆς Ἡρακλείας, ἄλλως Πολιείον ἢ κοινῶς σήμερον Torre di Seu ba, (ὁ πολ. Σιρίτης).

3) π. τῆς ἐν Θρᾴκῃ Παιονίας, [Σίροι (οἱ κάτοικοι Σιροπαίονες ἢ Σιρωπαίονες,).

Σιρμιον (τὸ), π. τῆς Παννονίας ἐπὶ τοῦ Σάου ποταμοῦ, (ὁ πολ. Σιρμιανός).

*Σιρομίτρης, ου (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἀρρι

Σιροπαίονες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Παιονίᾳ Σίρις.

Σίρωμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐτύθους, βασιλεὺς τῆς Κύπρου.

Σισάμνης, ου (ὁ), Πέρσης, πατὴρ τοῦ Ὀτάνου, τὸν ὁποῖον ὁ Καμβύσης ἐπράξε νὰ ἐκδέρωσι ζῶντα, διότι ἐδίκασε παρανόμως, καὶ μὲ τὸ δέρμα του κάλυψε τὸ δικαστικὸν θρόνιον, ἐκάθισεν ἐπ' αὐτοῦ δικαστὴν τὸν υἱὸν τοῦ Ὀτάνου.

Σισάπων, ωνος (ἡ), δύο κῶμαι (Παλαιὰ καὶ Νέα, τῆς Βαιτ. Ἱσπαν., ὅπου καὶ πλούσια χρυσωρυχεῖα, (Almaden).

Σισιμάκης, ου (ὁ), στρατηγὸς τις τῶν Περσῶν παρ' Ἡροδ. (Ε', 121).

Σισιννης ἢ Σισιννης, ου (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἀρρ. 2) ἀρχηγός τις τῶν Καππαδοκῶν, σύγχρονος τοῦ Στράβωνος. 3) Σκύθης τις, φίλος τοῦ Ἰσξάρδου.

*Σισίννιος (ὁ), ὄνομα μεταγενεστέρων.

Σισκία (ἡ), π. τῆς Παννονίας ἐπὶ τοῦ Σάου ποταμοῦ, (Σισέκ).

Σισυφίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Σισύφου, ὁ Ὀδυσσεύς.

Σίσυφος (ὁ), κατὰ λέξιν καὶ ἐτυμολογ. ὁ Θεσσαλὸς (παρὰ Σιβύλλᾳ), εἷς τῶν ἀνα-

σήμων ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, κτίστωρ καὶ βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, διαβόητος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὰς πανουργίας καὶ τὴν πλεονεξίαν του, ὥστε τὸ ὄνομά του ἐκλαμβάνεται πολλάκις ὡς συνώνυμον τοῦ πανοῦργος, πολύτροπος. Ἐκ τῆς γυναικός αὐτοῦ Μερόπης, μιᾶς τῶν Πλειάδων, ἐγέννησε τὸν Γλαῦκον, τὸν Ὀρνυτίωνα, τὸν Θέρσανδρον ἢ τὸν Ἅλμονα· ἐκ δὲ τῆς θυγατρὸς τοῦ Αὐτολύκου Ἀνικλείας, τὴν ὁποίαν ἐβίασε, τὸν Ἀνταίρτην, πατέρα τοῦ Ὀδυσσ. Ἐπειδὴ δὲ ἐπροδόωκεν εἰς τὸν Ἀσωπὸν τὴν ἁρπαγὴν τῆς θυγατρός του Αἰγίνης ὑπὸ τοῦ Διός, κατεδικάσθη μετὰ θάνατον ἐν τῷ Ταρτάρῳ νὰ ἀναβιβάζῃ κυλίων ὑπερμεγέθη λίθον εἰς ὑψηλόν τινα βράχον, ὅστις ἅμα ἔφθανεν εἰς τὴν κορυφήν, κατέπιπτεν ὀπίσω.

Σιτάκη καὶ Σιττάκη (ἡ), π. τῆς Βαβυλωνίας, ἀπέχουσα 15 στάδια τοῦ Τίγριδος, (Ἐσκι-Μπαγδάτ). 2) π. πρωτ. τῆς Σιττακηνῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ, (ὁ πολ. Σιττακηνός).

Σιτακηνή (ἡ), χώρα πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἀσσυρ. μεταξὺ τῆς Σουσιανῆς καὶ τοῦ Τίγριδος, μὲ πόλιν πρωτεύουσαν τὴν Σίτταν ἢ Σιτάκην.

Σιτακος (ὁ), ποτ. τῆς Περσίδος, χυν. εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον.

Σιτάλκης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῶν ἐν Θράκῃ Ὀδρυσῶν ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. 2) ἕτερος βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐπὶ τοῦ Πελοπονν. πολέμου, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ἐπολιτογράφησαν ὡς σύμμαχόν των. 3) ἀρχηγὸς τῶν μετὰ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. στρατευμένων Θρᾳκῶν.

Σιττα (ἡ), = Σιτάκη.

Σιττακηνή (ἡ). = Σιτακηνή.

*Σίττιος (ὁ), διακόσιοι εἰς ἐπ. τρυφῇ παρὰ Ῥωμαίοις.

Σιττόκατις (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ. παρ' Ἀρρ.

Σιτώ, οὖς (ἡ), ἡ Δήμητρα παρὰ τοῖς Συρακουσίοις.

Σίφαι (αἱ), π. καὶ λιμὴν τῆς Βοιωτ. ἐν τῇ περιοχῇ τῶν Θεσπιῶν ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου κόλπου, (ὁ πολ. Σιφαῖος καὶ Σιφαικὸς ἢ Σιφαῖος).

Σίφνος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Κυκλάδων, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Σίφνιος).

Σκαῖα ἢ (Ἰων.) Σκαίη (ἡ). θυγ. τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Εὐρώπης.

Σκαιαὶ πύλαι (αἱ), μία τῶν πυλῶν τῶν Θηβῶν, βλέπουσα πρὸς δυσμάς.

Σκαιόλας, α (ὁ), ὁ παρὰ Ῥωμ. Scaevola, Μούκιος, ἐπίσημος εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν.

Σκαῖος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἱπποκόωντος, ὃς τις, φιλῶν τὸν Ἰκάριον ἢ Τυνδάρεων ἐκ τῆς Σπάρτης, ἐφονεύθη ὕστερον ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Σκαμάνδριος, π. συν. Ὁ τοῦ Σκαμάνδρου. || * Τὸ Σκαμάνδριον πεδίον, α ἡ μεταξὺ Σκαμάνδρου καὶ Σιμόεντος πεδιὰς τῆς Τρῳάδος.

Σκαμάνδριος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἕκτορος, ὁ Ἀστυάναξ. 2) εἷς τῶν ἑκατὸν Τρώων, υἱὸς τοῦ Στροφίου.

Σκάμανδρος (ὁ), ποτ. τῆς Τρῳάδος, ὁ κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν θεῶν Ξάνθος, ἑνούμενος μὲ τὸν Σιμόεντα, καὶ χυνόμενος διὰ πολλῶν στομίων εἰς τὴν θάλασσαν παρὰ τὸ Σίγειον, (Μενδερὲ-σού).

Σκαμανδρώνυμος (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς Σαπφοῦς, Λέσβιος.

Σκαμβωνίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Σκαμβωνίδης ἢ Ἐκ Σκαμβωνιδῶν).

*Σκάμων, ωνος (ὁ), συγγραφεὺς ἐκ Μιτυλήνης, γράψας Περὶ εὑρημάτων.

*Σκανδαρία (ἡ) καὶ Σκανδάριον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς νήσου Κῶ.

Σκάνδεια (ἡ), π. μεσόγ. πρὸς μεσημβρ. τῆς νήσου τῶν Κυθήρων.

Σκαπτησύλη καὶ Σκαπτὴ Ὕλη (ἡ), πολίχν. τῆς Θράκης μὲ μεταλλεῖα χρυσοῦ ἀντικρὺ τῆς Θάσου, ὅπου ἀπεθάνεν ὁ Θκδ., (Ἰσκιπτσιλίρ), (ὁ πολ. Σκαπτησυλίτης).

Σκάρβων, ωνος (ἡ), π. πρωτεύουσα τῆς Λιβουρνίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Σκάρφεια (ἡ), πολίχν. τῶν Ἐπικνημιδ. Λοκρῶν παρὰ τὰς Θερμοπύλας, ἀφανισθεῖσα περὶ τὸν μεσαιωνα ὑπὸ σεισμοῦ, (ὁ πολ. Σκαρφεὺς ἢ Σκαρφεῖς).

Σκάφη (ἡ), = Σκίφιον. 2) π. τῆς Βοιωτ., ὁ παρ' Ὁμήρῳ Ἔνοπος.

Σκεβλίας, α (ὁ), ὄνομα δούλου παρ' Ἀριστοφ.

Σκειρῖται, Σκεῖρος, = Σκιρῖται, Σκῖρος.

Σκείρων, ωνος (ὁ), περίφημος λῃστὴς τῆς ἀρχαιότητος, διατρίβων περὶ τὴν, ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν, Σκιρωνίδα ὁδὸν καὶ τὰς Σκειρωνίδας πέτρας (τὴν νῦν Κακὴν σκάλαν) μεταξὺ Κορινθίας ἢ Μεγαρίδος, βιάζων τοὺς διαβάτας νὰ τοῦ νίπτωσι τοὺς πόδας, καὶ σπρωνδυλίζων αὐτοὺς διὰ τοῦ ποδὸς κατὰ τῶν κημῶν εἰς τὴν θάλασσαν, φονευθεὶς δὲ μὲ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Θησέως.

Σκελλίας ἢ Σκέλλιος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀριστοκράτους.

*Σκερδιλαΐδας, (ὁ), στρατηγός τις παρὰ Πολυβ.

Σκέρρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τηγάτου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ πάτρῳ Λειμώνος, ἐξ αἰτίας τῆς Ἀητοῦς, καὶ θρηνούμενος ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀγυιέως.

Σκηπίων, ωνος (ὁ), ἴδε Σκιπίων.

Σκῆψις, εως (ἡ), π. τῆς Τρῳάδος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, (Ἐσκι-Οὐσκιοὺμπ), (ὁ πολ. Σκήψιος).

Σκιά (ἡ), πολίχν. τῆς Εὐβοίας, (ὁ πολ. Σκεύς). 2) χωρ. τῆς Ἀρκαδ., ἀπέχουσα 13 στάδια τῆς Μεγαλοπόλεως, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Σκιαδίτιδος Ἀρτέμιδος, ἐρείπιον ἤδη ἐπὶ Παυσανίου, (ὁ πολ. Σκιάτης).

Σκιάβις (ὁ), β. τῆς Ἀρκαδ.

Σκίαθος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀπέναντι τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς ἐν Μαγνησίᾳ Σηπιάδος, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὄνομα Σκιάθιος).

Σκιάς, άδος (ἡ), = Σκιά (2).

Σκίδρες (ἡ), π. τῆς Ἰταλ., (Sideroui), (ὁ πολ. Σκιδρανός).

Σκιλλοῦς, οῦντος (ὁ), π. τῆς ρωμυλίας ἐν Ἤλιδι περὶ τὸν Σελινοῦντα ποταμόν.

ὅπου ἔζησε, φυγὰς ἐκ τῆς πατρίδος του, ὁ Ξενοφῶν, (ὁ πολ. Σκιλλαούντιος).

Σκίλουρος (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Σκυθῶν τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου.

Σκιπίων, ωνος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Κορνηλίων, περὶ φημοτέρους τῶν ὁποίων ὑπῆρξαν 1) ὁ Ἀφρικανός, υἱὸς τοῦ Κορνηλίου Σκιπίωνος, ὕπατος ἢ στρατηγὸς τῶν Ῥωμ., ὁ νικήτωρ κατὰ κράτος τὸν Ἀννίβαν καὶ τοὺς Καρχηδονίους. 2) ὁ Αἰμιλιανός, ἐπικληθεὶς καὶ οὗτος Ἀφρικανός, υἱὸς τοῦ Παύλου Αἰμιλίου, ὑπατεύσας τετράκις, καὶ κρημνίσας καὶ καταστρέψας τὴν Καρχηδόνα.

Σκίρα (τὰ) ἢ Σκῖρον (τὸ), χωρίον τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸ Φάληρον, ὅπου ὁ ναὸς τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐπανηγυρίζοντο τὰ Σκιροφόρια, τὰ ἄλλως καὶ Σκῖρα.

Σκιράδιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἀττικῆς ἀντικρὺ τῆς Σαλαμῖνος.

Σκιρὰς, άδος (ἡ), ἐπ. θεὰ, ἡ Ἀθηνᾶ ἢ 2) ἡ νῆσος Σαλαμίς.

Σκιρῖται (οἱ), λοχος τις Σπαρτιατῶν, ἀναμασθεὶς ἀπὸ τῆς πολεως Σκίρου, συνιστάμενος συνήθως ἐκ 600 ἀνδρῶν, καὶ παρατασσόμενος πάντοτε ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγος πλησίον τοῦ βασιλέως.

Σκιρῖτις, ιδος (ἡ), ἡ περὶ τὴν πόλιν Σκῖρον χώρα τῆς Ἀρκαδίας.

Σκῖρον (τὸ), ἴδε Σκίρα.

Σκῖρος (ὁ), ἀρχαῖός τις ἥρως ἐν Σαλαμῖνι, κτίτωρ τοῦ ἐκεῖσε ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς. 2) μάντις ἐν Δωδώνῃ, γονεωθεὶς ἐν Ἀττικῇ εἰς τὸν κατὰ τῶν Ἐλευσινίων πόλεμον τοῦ Ἐρεχθέως.

Σκῖρος (ἡ), πολίχν. τῆς Παρράσιας ἐπὶ τῶν ὁρίων Ἀρκαδίας καὶ Ἀρκαδίας.

Σκίρτος (ὁ), ποτ. τῆς Μεσοπ., ῥέων παρὰ τὴν πόλιν Ἔδεσσαν.

*Σκιρτώνεαν (τὸ), π. τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Σκιρτώνιος).

Σκιρωνίδας, α (ὁ), Βοιώταρχός τις παρὰ Θουκ.

Σκίρων καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, ἴδε Σκείρων κλπ.

Σκιρωνίδης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοπονν. πολέμου.

Σκίτυλοι (οἱ), δαίμονές τινες ἀσελγεῖς, τῶν ὁποίων τὸ ὄνομα ἐπλάσθη κωμικῶς ἀπὸ τοῦ Σκίτωνος, ἀκολάστου τινὸς τῶν τότε χρόνων.

Σκίτων, ωνος (ὁ), ἴδε ἀνωτέρω. 2) ὑπηρέτης τοῦ ἰατροῦ Δημοκήδους, (Ἡρόδ. Γ', 130).

Σκιωνὴ (ἡ), πολίχν. τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Σκιωναῖος). 2) ἑταίρα τις παρ' Ἀθην.

Σκλῆρίας (ὁ), Ταραντῖνος, ποιητὴς τῆς Ἰταλικῆς λεγομένης κωμῳδίας.

κόλις καὶ Σκόλλις, εως (ἡ), β. καὶ π. τῆς Πελοποννησ. μεταξὺ Ἤλιδος ἢ Ἀχαΐας, κατὰ τὸν Στρβ. ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ὀλενία πέτρα.

σκολοπόεις, εντος (ὁ), ποτ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ῥέων μεταξὺ Πριήνης καὶ Μυκάλης, ἄλλως ἄγνωστος.

Σκολοῦσα (οἱ), αἱ Σκῦλαι, (Ἡρόδ. Δ', 6).

*Σκιμβρικά (τά), π. τῆς Ἰβηρικῆς νήσου παρὰ τὴν Ἴστραν.
Σκομβρον καὶ ῾ Σκόμβρον (τό), β. ὑγρὸν τῆς Θράκης ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλίας περὶ τὴν Ῥοδόπην, (Ἡπεδόχιμ).
Σκοπάδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Σκόπα, εἰκαγενεστάτης ἀρχοντικῆς ἐν Θεσσαλίᾳ.
Σκόπας, ᾰ (ὁ), πλούσιός τις τύραννος τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Φερῶν, ὑμνηθεὶς ὡς Ὀλυμπονίκης ὑπὸ τοῦ Σιμωνίδου. 2) ἕτερός τις, ἔκγονος τοῦ πρώτου. 3) περίφημός τις ἀγαλματοποιὸς ἐκ Πάρου, ἀκμάσας περὶ τὸ 330 πρὸ Χ.
*Σκόπασις (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Σκυθῶν παρ' Ἡροδ.
Σκόπελος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, πρὸς βορρᾶν τῆς Εὐβοίας, σώζουσα τὸ ὄνομα τῆς.
Σκόπιον (τό), χωρίον παρὰ τὰς ἐν Βοιωτίᾳ Θήβας.
Σκορδίσκοι (οἱ), ἔθνος Κελτικόν, κατοικῶν περὶ τὸν Σαῦον ποταμὸν ἐν Παννονίᾳ.
*Σκοτάνη (ἡ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.
Σκότουσα καὶ (ὁρθοτ.) Σκοτοῦσσα, π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Πελασγιώτιδος, (ὁ πολ. Σκοτουσσαῖος).
Σκυθαινα (ἡ), δούλη τις παρ' Ἀριστοφάνει.
Σκύθης, ου (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Σκυθίας. Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο περιελάμβανον οἱ Ἕλληνες ὅλως τοὺς νομάδας λαοὺς, ὅσοι ἦσαν πρὸς ἄρκτον τῆς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης, πέραν τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ καὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, διαιρούμενοι εἰς Γεωργοὺς, τοὺς ἄλλως Βορυσθενείτας ἢ Ὀλβιοπολίτας· εἰς Νομάδας, κατοικοῦντας πρὸς ἀνατολὰς τῶν Γεωργῶν εἰς ἔκτασιν 14 ἡμερῶν ὁδοῦ, καὶ εἰς Βασιλικοὺς, τοὺς πλείστους ἢ ἀρίστους, κατοικοῦντας ἔτι ἀνατολικώτερον, ἢ ἀποτελοῦντας ἰδιαιτέρων βασιλείαν, τοῦ ὁποίου κέντρον ἦτον ἡ Ἐριμπαία. 2) ἐπίθετ. ἀντὶ Σκυθικός. *Ὅμιλος —, *Διοχλ. 3) (χυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἢ τοῦ Διὸς καὶ μιᾶς αὐτόχθονος κορης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο ὅθεν οἱ Σκύθαι. 4) βασιλεὺς τῶν ἐν Σκελίᾳ Ζαγκλαίων, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ τυράννου τῶν Γελῴων Ἱπποκράτους καὶ καταφυγὼν εἰς τὸν Δαρεῖον. 5) Δικαιδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Σκυθία (ἡ), ἡ χώρα τῶν Σκυθῶν, ὅηλ., καθὼς ἐνόουν αὐτὴν οἱ ἀρχαῖοι, ὅλα τὰ πρὸς βορρᾶν ἔσχατα μέρη τῆς Ἀσίας ἢ Εὐρώπης, ἰδίως δὲ ἡ πρὸς βορρᾶν τοῦ Εὐξ. Πόντου καὶ πρὸς δύσιν τῆς Μαιώτιδος, χώρα ἡ μετὰ ταῦτα Σαρματία.
Σκυθῖνες (ὁ), ἐπ. γραμματοποιὸς Ἕλλην ἐκ Τέω ἢ Σκυθοπόλεως.
Σκυθόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ τοῦ Ἰορδάνου, ἡ ἄλλως Βαθσάν.
Σκυλάκη (ἡ), πολίχν. τῶν Πελασγῶν ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Μυσίας, πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κυζίκου, (ὁ πολ. Σκυλακηνός).
Σκυλάκιον (τό), π. τῶν Βρεττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἢ πρότερον Σκυλλήτιον, (Squillace.)
Σκύλαξ, ακος (ὁ), περίφημος γεωγράφος ἐκ Καρυάνδων τῆς Καρίας, περιπλεύσας, κατὰ διαταγὴν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ὅλην τὴν Αἰθύαν. 2) ἕτερός τις, νεώτερος αὐτοῦ, Καρυανδεὺς καὶ οὗτος, ἀναγράψας ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπεδίδεται ὁ σωζόμενος Περίπλους τῆς Μεσογείου θαλάσσης. 3) ἱστοριογρ.) ποτ. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, χων. εἰς τὸν Ἶριν.
Σκύλης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, υἱὸς τοῦ Ἀριαπείθους, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ὀκταμασάδου, ὅτε ἐμιμεῖτο τὰ ἤθη τῶν Ἑλλήνων.
Σκύλλα (ἡ), ἡ τετάρτη θυγάτ. τῆς Νύμφης Κρατηΐδος, ἢ τοῦ Φόρκυος ἢ τῆς Ἑκάτης, ἢ τοῦ Τυφῶνος ἢ τῆς Ἐχίδνης, διατρίβουσα περὶ τὸν Σικελικὸν πορθμὸν καὶ καταπίνουσα τοὺς παραπλέοντας· ἐπλάττετο δὲ ἔχουσα ἐξ δρακοντοειδεῖς λαιμοὺς καὶ δώδεκα ὄζεις ἢ ἐξέχοντας ὠδόντας ἢ περὶ τὸ σῶμα αὐτῆς κυνῶν καὶ ἄλλων θηρίων κεφαλάς. Ἦτον δὲ κυρίως βράχος σπηλαιώδης, ὅπου ἐρώλευον σκυλόψαρα καὶ ἄλλα θαλάσσια θηρία, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον συνετρίβοντο τὰ πλοῖα ὑπὸ τῶν ῥευμάτων. 3) θυγ. τοῦ Νίσου, βασιλέως τῶν Μεγάρων, προδοῦσα τὸν κατάρα της εἰς τὸν Μίνων ἢ βριφθεῖσα ὕστερον παρ' αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν.
Σκύλλαιον (τό), ἄκρωτ. τῆς Ἀργολ. ἀντικρύζον πρὸς τὸ Σούνιον, (Κάβο-Σκύλλο). 2. ἄκρωτ. καὶ πόλις τῆς κάτω Ἰταλ. παρὰ τὸ Ῥήγιον ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, ὅπου πλάττεται διατρίβουσα ἡ Σκύλλα, (Sciglio). (τὸ τοπ. Σκυλλαῖος).
Σκυλλήτιον (τό), = Σκυλλάκιον.
Σκυλλίας καὶ Σκυλλίης, ου (ὁ), περίφημος κολυμβητὴς ἐκ Σκιώνος, αὐτομολήσας ἀπὸ τῶν Περσῶν εἰς τοὺς ἐν Ἀρτεμισίῳ Ἕλληνας.
Σκύλλις, εως (ὁ), ἀγαλματοποιὸς ἐκ Κρήτης, υἱὸς τοῦ Δαιδάλου.
Σκύλλος (ὁ), = Σκυλλίας καὶ Σκύλλις.
Σκίμνος (ὁ), γεωγράφος ἐκ Χίου, συγγενὴς τοῦ βασιλέως Νικομήδους, γράψας περιήγησιν τῆς γῆς διὰ ἰάμβων. 2) θαυματοποιὸς, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.
*Σκύπιον (τό), πολίχν. περὶ τὴν Κολοφῶνα.
*Σκύρας (ὁ), ποτ. τῆς Λακων.
‡Σκῖρις (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Αἰγέως, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, ὅπου ἄλλοι ἀνάγκ. Φήμιος.
Σκυρμιάδαι (οἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν τὰ παράλια τοῦ Εὐξ. Πόντου.
*Σκῦρος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀχαΐας (ἡ), χων. εἰς τὸν Ἀλφειόν.
Σκῦρος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Σποράδων, σώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ ντημ. Σκύριος).
Σκώλος (ὁ), κώμη τῆς Βοιωτ. περὶ τὴν Τανάγραν. 2) π. τῆς Χαλκιδικῆς ἐν Θρᾴκῃ περὶ τὴν Ὄλυνθον, (ὁ πολ. Σκώλιος καὶ Σκωλιεύς).
Σκώπασις, ιος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, πολεμήσας πρὸς Δαρεῖον τὸν Ὑστάσπου.
Σμάραγος (ὁ), ξυμμαχίτις θηρυδυπνὶς παρ' Ὁμήρῳ.
Σμερδίης, εω (ὁ), ὡραῖος τις νεανίας, ἐρώμενος τοῦ τυράννου Πολυκράτους.
Σμέρδις, εος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μεγάλου Κύρου καὶ τῆς Κασσανδάνης, φονευθεὶς ἐν λίγυπτῳ ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Καμβύσου. 2) εἷς τῶν Μάγων τῆς Περσίας, ψευτάμενος τὸ ὄνομα τοῦ φονευθέντος Σμέρδιος καὶ βασιλεύσας μετὰ θάνατον τοῦ Καμβύσου, ἀλλ' ἀνακαλυφθεὶς μετ' ὀλίγον διὰ παναργίας τοῦ Ὀτάνου, ἢ καθαιρεθεὶς τοῦ θρόνου. 3) = Σμερδίης.
Σμερδομένης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Περσῶν, υἱὸς τοῦ Ὀτάνου καὶ ἀνεψιὸς ἀδελφοῦ τοῦ Ὑστάσπου.
*Σμῆνος (ὁ), ποτ. τῆς Λακων.
Σμίνης, ητος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Ἀρκάδων.
Σμικρίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Πλάτ.
Σμικύθης, α (ὁ), τυραννίσκος τις ἐν Θρᾴκῃ.
Σμικυθίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἀριστοφάνει.
Σμικυθος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἀριστοφ. 2) Αἰγινήτης τις, υἱὸς τοῦ Κοίρου, παρὰ Παυσανιᾳ.
Σμίλα (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου παρὰ τὴν Θεσσαλονίκην.
Σμίλις, ιδος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις ἀρχαῖος ἐξ Αἰγίνης, υἱὸς τοῦ Κλεισθένους.
Σμινδυρίδης, ου (ὁ), Συβαρίτης, υἱὸς τοῦ Ἱπποκράτους, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἀγαρίστης, θυγατρὸς τοῦ Κλεισθένους, ὃ ἀδόκητος διὰ τὴν τρυφὴν καὶ ἡδυπάθειάν του.
Σμινθεύς, έως (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλων, εἴτε ἀπὸ τῆς Σμίνθης, πόλεως τῆς Τρῳάδος, εἴτε ἀπὸ τῶν σμίνθων (μυῶν), ἀπὸ τῶν ὁποίων ἠλευθέρωσε τὴν Τρωάδα.
Σμίνθη (ἡ), πολίχν. τῆς Τρῳάδος.
Σμίνθιον (τό), ἱερὸν τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλ., ὅθεν 2) = Σμίνθη.
Σμύρνα (ἡ), ἡ ἄλλως Μύρρα, θυγ. τοῦ Θείαντος, γεννήσασα ἐκ τοῦ ἰδίου της πατρὸς τὸν Ἄδωνιν ἢ τὸν Κινύραν, καὶ μεταμορφωθεῖσα εἰς μυρσίνην. 2) μία τῶν Ἀμαζόνων, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ
Σμύρνα καὶ Σμύρνη (ἡ), π. ἐπίσημος τῆς Ἰωνίας ἐπὶ τοῦ Μέλητος ποταμοῦ, μὲ ἕνα εὐρύχωρον λιμένα, πεθοῦσα πολλάκις ὑπὸ σεισμῶν, καὶ διασώζουσα ἕως σήμερον τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Σμυρναῖος).
*Σόανδος (ἡ), π. τῆς Καππαδ.
Σόανες (οἱ), ἔθνος τῆς Κολχ. περὶ τὸν Εὔξ. Πόντον ἐν τῇ νῦν Γεωργ.
*Σόατρα (τά), π. τῆς Λυκων.
Σογδιανὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας, κειμένη πρὸς βορρᾶν τῆς Περσίδος, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ὄξου καὶ Ἰαξάρτου, ἧς ὀρεινὰ μπουχαρία, (τὸ ἐθν. Σογδιανοὶ ἢ Σόγδοι).
Σόγδοι (οἱ), = Σογδιανοί. 2) ἔθνος τῆς Ἰνδ., κατοικῶν περὶ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰνδοῦ.
Σόδομα (τά), Π. τῆς Ἰουδ., (ὁ πολ. Σοδομίτης).
Σόηβοι (οἱ), = Σούηβοι.
*Σοΐδης (ὁ), ἀγαλματοποιός τις ἐκ Νικαίας, (Παυσ. Ζ', ιή).
Σολαοί (οἱ), = Σουλχοί.
Σόλλιον (τό), π. τῶν Κορινθ. ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ, (ὁ πολ. Σολλιεύς).
*Σολμισσός (ὁ), β. παρὰ τὴν Ἔφεσον.
Σολόεις, εντος (ὁ), ἄκρωτ. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Μαυριτανίας ἐν Ἀ-

φρικῆ, (Κάβο Σπαρτέλ). 2) (ἡ) π. παραθαλ. πρὸς βορρᾶν τῆς Σικελ., (Castello di Solanto).

Σόλοι (οἱ), π. παραθαλ. πρὸς βορρᾶν τῆς Κύπρου, ἄποικος τῶν Ἀθην., ἡ πρότερον Δῖπεια καὶ ὕστερον Σόλοι πρὸς τιμὴν τοῦ νομοθέτου Σόλωνος, ὃς τις τὴν ἐπεσκέφθη, (ὁ πολ. Σόλιος). 2) π. τῆς Κιλικ., ἄποικος τῶν ἐκ Ῥόδου Ἀργείων καὶ Ἀνδίων, ἡ τελευταῖον Πομπηϊούπολις ᾠνῶν Μαζετλοῦ, (ὁ πολ. Σολιεύς).

Σόλους, οὔντος (ὁ). = Σολόεις.

Σολόγεια (ἡ), κώμη ὀχυρὰ τῆς Κορινθ. πρὸς τὸν Κορινθ. κόλπον, ἐπί τινος λόφου, ὃς τις ἀπ' αὐτῆς ἐκαλεῖτο Σολύγειος, (ὁ πολ. Σολυγεύς).

Σόλυμα (τά), = Ἱεροσόλυμα.

Σόλυμοι (οἱ), ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Λυκίας ἐν τῷ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Σόλων, ωνος (ὁ), ὁ περίφημος τῶν Ἀθην. νομοθέτης, υἱὸς τοῦ Ἐξηκεστίδου, κατάγόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Κόδρου, ἐκλεχθεὶς ἄρχων τῆς πατρίδος του τὸ γ'. ἔτος τῆς 46 Ὀλυμπ καὶ καταργήσας ἐν πρώτοις τὴν νομοθεσίαν τοῦ Δράκοντος, καὶ τὰ παλαιὰ ἰδιωτικὰ χρέη, ἀναθέμενος δὲ εἰς τὸν δῆμον τὴν ὑπερτάτην νομοθετικὴν ᾗ ἐκλεκτικὴν ἐξουσίαν, ᾗ συγκεράσας αὐτὴν διὰ τῆς δυνάμεως τὴν ὁποίαν ἔδωκεν ἀφ' ἑτέρου εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον, ὑποχρεώσας δὲ ἐνόρκως τοὺς συμπολίτας του νὰ φυλάξωσιν ἀμετάθετον τὸ νέον πολίτευμα μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς του, καὶ ἀποδημήσας ἐπὶ δεκαετίαν. Ἀλλὰ περὶ τὰ ἔσχατα τοῦ βίου του, βιασθεὶς ἐξ αἰτίας τοῦ Πεισιστράτου, ὃς τις ἐσφετερίσθη διὰ δημοκοπίας τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν, ν' ἀφήσῃ πάλιν τὴν πατρίδα του, ὑπέφανεν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ εἰς ἡλικίαν 80 ἐτῶν. Ἀσχοληθεὶς δὲ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας εἰς τὴν ποίησιν, συνέταξε ᾗ διάφορα ἠθικὰ ποιήματα, τὰ ὁποῖα ἐθαύμαζεν ὁ Πλάτων.

Σους-Σοῦς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριστοδήμου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, πατὴρ τοῦ Εὐρυπῶντος.

*Σοσινάται (οἱ), ἔθνος ὀρεινὸν τῆς Σαρδινίας.

*Σουάγελα (τά), π. τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Σουαγελεύς).

*Σούγαμβροι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν.

Σουγδιάς ἄδος, (ἡ), = Σογδιανή.

Σούσα (ἡ), ἡ ᾗ Σοῦσα Πομπηΐου, π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, πρωτ. τῶν Οὐόλσκων.

Σουέσσουλα (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Castel di Sessola).

Σουετόνιος (ὁ), Τρανκουίλλος, γραμματεὺς ᾗ ῥήτωρ ἐν Ῥώμῃ, φίλος τοῦ νεωτέρου Πλινίου καὶ τοῦ αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ.

Σούηδοι (οἱ), = Σύηδοι.

Σουΐδας, α (ὁ), ἀγνώστου ἐπωγῆς ᾗ πατρίδος συγγραφεύς, ἀκμάσας ἴσως περὶ τὴν Γ' ἢ Δ' ἀπὶ Χ. ἑκατονταετηρίδα, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου σώζεται ἓν λεξικὸν ἱστορικὸν ᾗ ἑρμηνευτικὸν πολλῶν ἀρχαίων ἐδιωτισμῶν ᾗ παροιμιῶν, ἐμπλουτισμένον διαφόροις ἄλλοις Σχολιαστῶν καὶ ὑπομνηματιστῶν.

Σούκρων, ωνος (ὁ), π. τῆς Ταρράκων. Ἱσπαν. ἐπί τινος ὁμωνύμου ποταμοῦ, (Sucra).

Σούλγας, α (ὁ), ποτ. τῆς Γαλλ. χωρίς τὸν Ῥοδανόν, (Sorgue).

Σούλμων (τό), π. τῶν Πελιγνῶν ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ. (Sulmona).

Σουλχοί (οἱ), π. πρὸς μεσημβρ. τῆς Σαρδινίας, ἄποικος τῶν Καρχηδονίων.

*Σουμάτειον (τό), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.

*Σουματεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Δυκάονος ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ

*Σουματία καὶ Σουμητία (ἡ), = Σουμάτειον.

*Σουνιαλθων, ωνος (ὁ), = Σαγγωνιάθων, παρ' Ἀθην.

Σουνιάρατος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ποσειδῶν ὡς ἐπὶ τῷ Σουνίῳ λατρευόμενος [Σ πράσμαι].

Σουνιάς, άδος (ἡ), ἡ τοῦ Σουνίου. || «Ἀθηνᾶ —, ἡ εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον καθιερωμένος ὁ περίφημος ἐπὶ τοῦ Σουνίου ναός, τοῦ ὁποίου σώζονται ἀκόμη τὰ ἐρείπια. || «— ἄκρη, «τῷ».

Σούνιον (τό), ἀκρωτ. τῆς Ἀττ., σχηματίζον τὸ μεσημβρινώτερον αὐτῆς ἄκρον, καὶ ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Θορικοῦ μέχρι τοῦ Ἀναφλύστου, (Κάβο-καλώνας).

2) κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττ. περὶ τὸ ὁμώνυμον ἀκρωτ. μὲ λιμένα καὶ ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, (ὁ δημ. Σουνιεύς).

Σοῦρα (τά), π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, (Ιαβὶρ), (ὁ δημ. Σουρηνός).

*Σουρασηνοί (οἱ), ἰνδικόν τι ἔθνος παρ' Ἀφῷ.

Σοῦς (ὁ), = Σόας.

Σοῦσα (τά), ἡ παρὰ τῷ Γραφῷ Σουσάν, π. πρωτ. τῆς Σουσιανῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Χοάσπου ποταμοῦ, καθέδρα χειμερινὴ τῶν βασιλέων τῆς Περσίας, κτίσμα Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ἔχουσα περίμετρον 120 σταδίων, (Σουστέρ), (ὁ πολ. Σούσιος).

Σουσαρίων, ωνος (ὁ), ἀρχαῖος κωμικὸς ποιητὴς ἐκ Μεγάρων, ὁ πρῶτος γράψας κωμικὸν ἔμμετρον δρᾶμα ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 58 Ὀλυμπ.

Σούσας, α (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχλ.

Σουσία (ἡ), π. τῆς Ἀριανῆς ἐν τῇ Παρθίᾳ.

Σουσιανή (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Περσ., κρὰς ἑκατοντάς τῆς Βαβυλων., μὲ πρωτεύουσαν τὰ Σοῦσα, (Σουσιστάν), (οἱ κάτοικοι Σουσιανοί).

Σουσίς, άδος καὶ Σουσὶς, ἴδος (ἡ), = Σουσιανή.

Σουσισκάνης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτ. παρ' Αἰσχλ.

*Σούτριον (τό), π. τῆς Τυρρην., (Σουτρινός).

*Σοῦχος (ὁ), ὁ ἱερὸς κροκόδειλος ἐν Ἀρσινόῃ τῆς Αἰγύπτου.

Σοφαίνετος (ὁ), Στυμφάλιος ἐξ Ἀρκαδίας τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνων.

Σόφιλος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Σοφοκλέους. 2) δραματικός τις ποιητὴς ἐκ Θηβῶν ἢ Σικυῶνος.

*Σῶρος (ὁ), Μιστηνός τις Ὀλυμπονίκης παρὰ Παυσαν.

Σοφοκλέης-ῆς, έους (ὁ), υἱὸς τοῦ Σοφίλου, Ἀθηναῖος, εἷς τῶν ἐξόχων ποιητῶν τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος, γεννηθεὶς τὸ β'. ἔτος τῆς 71 Ὀλυμπ. ᾗ διδαχθεὶς τὴν ποιητικὴν παρὰ τοῦ Αἰσχύλου, τοῦ ὁποίου ἦτον νεώτερος 31 ἔτη, καὶ τὸν ὁποῖον ἐνίκησε, συναγωνιζόμενος πρὸς αὐτὸν εἰς ἡλικίαν 28 ἐτῶν. Ἐκ τῶν πολυαρίθμων τραγῳδιῶν τοῦ ἐνδόξου τούτου ποιητοῦ, ἀποθανόντος εἰς ἡλικίαν 93 χρόνων, διεσώθησαν ἑπτὰ μόνον.

3) υἱὸς τοῦ Σωστρατίδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοπονν. πολέμου, πλουτήσας ἀπὸ τινος ἐκρατείας ἐναντίον τῶν Σαμίων. 3) γραμματικός τις, σχολιάσας τὸν Ἀπολλώνιον.

*Σόφων, ωνος (ὁ), συγγραφεύς τις, γράψος Ὀψαρτυτικά.

Σπάδα (τά), κώπη τῆς Περσίδος.

Σπαλάθρα (ἡ), π. τῆς Θετταλομαγνησίας, (ὁ πολ. Σπαλαθραῖος).

Σπαράδοκος (ὁ), πατὴρ τοῦ Σεύθου, βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης.

Σπαργαπείθης, ους (ὁ), βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, πρόπαππος τοῦ Ἀνακχάρσιδος.

*Σπαρσμειζος (ὁ), εὐνοῦχός τις τοῦ Σαρδαναπάλου.

Σπαργαπίσης, ους (ὁ), υἱὸς τῆς βασιλίσσης Τομύριδος.

Σκύθοκος (ὁ), ἄλλη γραφὴ ἀντὶ Σπαράδοκος.

*Σπάρτακος (ὁ), ὁ περίφημος μονομάχος τῆς Ῥώμης, ἀρχηγὸς τοῦ Πειρατικοῦ πολέμου.

Σπάρτα (Δωρ. ἀντὶ) Σπάρτη (ἡ), ἢ ἄλλως Λακεδαίμων, π. πρωτ. τῆς Λακων., καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς Σπάρτης, ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Εὐρώτα καὶ ὑπὸ τοὺς πρόποδας τοῦ Ταϋγέτου, (ὁ πολ. Σπαρτιάτης καὶ τὸ θηλ. Σπαρτιᾶτις).

Σπαρτοί (οἱ), οὕτως ὠνομάζοντο ὑπὸ τῶν Θηβαίων οἱ μετὰ Κάδμου ἐλθόντες ἐκ Φοινίκης ξένοι εἰς τὰς Θήβας, περὶ τῶν ὁποίων ἐμυθεύετο ὅτι ἐβλάστησαν ἔνοπλοι ἐκ τῶν σπαρέντων ὀδόντων τοῦ δράκοντος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Κάδμος, ᾗ διεσώθησαν αὐτοὶ πέντε μόνοι, ὁ Ἐχίων, ὁ Οὐδαῖος, ὁ Χθόνιος, ὁ Ὑπερήνωρ καὶ ὁ Πέλωρ, τῶν λοιπῶν φονευθέντων ὑπ' ἀλλήλων. Ἀπὸ τῶν ἀπογόνων αὐτῶν ὠνομάζοντο Σπαρτοὶ καὶ ὅλοι οἱ Θηβαῖοι.

Σπάρτωλάς (ὁ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βοττιαίων, (ὁ κολ. Σπαρτώλιος).

Σπάρτων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φορωνέως καὶ πατὴρ τοῦ κτίστορος τῶν Μυκηνῶν Μυκηνέως. 2) υἱὸς τοῦ Τισαμενοῦ, (Παυσ. Ζ', 6).

Σπασίνης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς πάλαι Χίρακος ἐπὶ τοῦ Ἀραξίου κόλπου.

Σπαῦτα (ἡ), λίμνη ἁλωτώδης τῆς ἐν Μηδίᾳ Ἀτροπατηνῆς, (Οὐρμί).

Σπειώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Σπερθίας, ου (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ἀνερίστου, συμπρίσβυς τοῦ Βούλιδος πρὸ τὸν Ξέρξην, ἴδε Βούλις.

Σπερχειὸς καὶ (Ἰων.) Σπερχηΐος (ὁ), κατὰ τὴς Θεσσαλ. ῥέων διὰ τῆς Φθιώτιδος ᾗ χυν. εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον. [Ἀ γρ.

μηλοῦ. 2) ὡς θεός κοτύλιος, ἐγένηθεν ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Πηλέως Πολυδώρας τὸν Μενεσθέα.

†Σπέρχις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σπερβίης.

Σπεύσιππος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Εὐρυμεδόντος, ἀνεψιὸς καὶ μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος, τὸν ὁποῖον διεδέχθη εἰς τὴν ἐν Ἀκαδημίᾳ σχολήν, διδάξας ἐκτὸν ἔτη, καὶ ἀποθανὼν ἐπομένως ἐδίστως διὰ τὴν ἄνοιαν ἀφωτίαν του

Σπιθριδάτης, ου (ὁ), Πέρσης, στρατηγὸς τοῦ σατράπου Φαρναβάζου. 2) σατράπης τῆς Ἰων. καὶ Λυδίας.

*Σπίνα (ἡ), π. τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου Γαλλ., (ὁ πολ. Σπινήτης ἢ Σπινάτης).

*Σπίνθαρος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος, πατὴρ καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀρισταίνου. 2) ξένος τις, ἴσως Φρὺξ, ποιητογραφηθεὶς ἐν Ἀθήναις. 3) ποιητής τις τραγικὸς ἐξ Ἡρακλείας. 4) ἀσχετώτατος ἐκ Καρυνδοῦ

*Σπιτομένης, ους (ὁ), στρατηγός τις Πέρσης παρ' Ἀρρ.

*Σπίτταλος (ὁ), ἰατρός τις ἐν Ἀθήναις.

Σπολήτιον καὶ (ὄχι) Σπόλιτιον (τὸ), π. τῆς Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλ., (Spoletu). (ὁ πολ. Σπολητῖνος).

Σποράδες (αἱ), αἱ παρετὸς τῶν Κυκλάδων νῆσοι τοῦ Αἰγαίου.

Σπόργιλος (ὁ), κωμικός τις ἐν Ἀθήναις. 2) (γεωγρ.) δῆμος τῆς Ἀττ., (ὁ δημ. Σπορ-γίλιος).

Στάγειρα (τὰ) καὶ Στάγειρος (ἡ), π. τῆς Μακεδ. μεταξὺ Ἄθωνος καὶ Στρυμόνος, πατρὶς τοῦ Ἀριστοτέλους, (Λιβάνοβα). (ὁ πολ. Σταγειρίτης).

†Στάγης (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφ. (Ἑλλ. Α', 6', 5).

*Σταγόνιον (ἡ), γυνή τις παρ' Ἀθην. (Π', 538).

*Σταδία (ἡ), ἀρχήτερα ἡ Ῥόδος.

*Σταδιεύς, ἴσως (ὁ), γλύπτης Ἀθηναῖος παρὰ Παυσ.

*Σταθμοί (οἱ), χωρ. τῆς Λακων. παρὰ τὴν Ὑπάνην, ἔθεν ὁ Σταθμίτας οἶνος (Ἀθ. Α', 31).

Στάλκας, α (ὁ), Ἠλεῖός τις παρὰ Ξενοφ.

*Σταμένης, ους (ὁ), σατράπης τις τῆς Βαβυλωνίας.

Σταμνίας, ου (ὁ), κωμικῶς πλασθὲν ὄνομα (ἐκ τοῦ Στάμνος) παρ' Ἀριστοφ.

Σταπάνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξ.

*Στασέας (ὁ), Περιστατικός τις ἐκ Νεαπόλεως παρὰ Κικέρ.

Στασῖνος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Στησίνορος, ποιητής τις ἐκ Κύπρου, ποιήσας Κύπρια ἔπη.

Στασίχορος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Στησιχόρου.

Στάφυλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διονύσου ἢ τοῦ Θησέως καὶ τῆς Ἀριάδνης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, γεννήσας ἐκ τῆς Χρυσοθεμίδος τρεῖς θυγατέρας. 2) ἱστοριογράφος τις ἐκ Ναυκράτεως

Στειρὰ (ἡ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττ., ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Κηφισσοῦ, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, (ὁ δημ. Στειριεύς).

*Στεῖρις, ἄδος (ἡ), = Στίρις.

Στεντορίς, ίδος (ἡ), λιμνη τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ἕβρου, μεταξὺ Δίου καὶ Κυψέλης.

Στέντωρ, ορος (ὁ), κήρυξ τῶν Ἑλλήνων ἐν Τροίᾳ, τόσον μεγαλόφωνος, ὥστε τὸ ὄνομά του κατήντησε παροιμιῶδες.

Στενύκλαρος καὶ (Ἰων.) Στενυκλήρος (ἡ), π. τῆς Μεσσην., καθέδρα τῶν παλαιῶν αὐτῆς βασιλέων, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Λακεδ. ἐπὶ τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου.

Στέρνοψ ἡ (κατὰ τὸν Ησυχ.) Στέρυψ, οπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μέλανος ἐξ Αἰτωλίας, φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Τυδέως.

Στερόπη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πληϊόνης, μία τῶν Πλειάδων, γυνὴ, ἢ, κατ' ἄλλας, μήτηρ (ἐκ τοῦ Ἄρεως) τοῦ Οἰνομάου. 2) θυγ. τοῦ Πλευρῶνος καὶ τῆς Ξανθίππης. 3) θυγ. τοῦ Κηφέως, βασιλέως τῆς Τεγέας, ἡ καὶ Αὐγὴ. Περίοπη. 4) θυγ. τοῦ Ἀκτέως. 5) θυγ. τοῦ Πορθάονος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀχελῴου τὰς Σειρῆνας.

Στερόπης, ου (ὁ), εἷς ἐκ τῶν Κυκλώπων.

Στεφάνη (ἡ), π. μὲ λιμένα τῆς Παφλαγ. καὶ 2) ἄλλη τῆς Φωκίδος, (ὁ πολ. Στεφανεύς).

Στέφανος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Θουκυδίδου. 2) ποιητὴς κωμικὸς, υἱὸς τοῦ Ἀλέξιδος. 3) συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην., γράψας Ἰλιαρτυτικά. 4) ὁ Βυζάντιος, περίφημος γραμματικὸς τῆς Ε'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, τοῦ ὁποίου σώζεται ἡ ἐπιτομὴ μόνον ἑνὸς λεξικοῦ ἐπιγραφομένου Ἐθνικά, καὶ περ.λαμβάνοντος τὴν παραγωγὴν τῶν ὀνομάτων ὅλων τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν, πόλεων κτλ.

Στῆλαι αἱ Ἡράκλειοι ἢ Ἡράκλειαι, δύο ὄρη ἑκατέρωθεν τοῦ πορθμοῦ τῶν Γαδείρων, τὸ μὲν ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς, τὸ δὲ ἐπὶ τῆς Ἰσπανίας, μέχρι τῶν ὁποίων φθάσας ἔθηκεν ὁ Ἡρακλῆς, τὰ ἔστησεν ἐκεῖ ὡς τέρμα τοῦ δρόματος. 2) αἱ Ἰνδικαὶ ἢ τοῦ Διονύσου, ὄρη τῆς Ἰνδίας, ἄχρι τῶν ὁποίων ἔφθασεν ὁ Διόνυσος, στρατεύσας κατὰ τῶν Ἰνδῶν.

Στησαγόρας, ου καὶ (Ἰων.) Στησαγόρτης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Κίμωνος. 2) υἱὸς τοῦ Κίμωνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μιλτιάδου, τὸν ὁποῖον διεδέχθη εἰς τὴν ἡγεμονίαν τῆς Θρᾴκης, χρονήσας. 3) Σάμιός τις παρὰ Θεόδ.

*Στησανδρος (ὁ), Σάμιός τις κιθαρῳδὸς παρ' Ἀθην.

*Στησήνωρ, ορος (ὁ), τύραννος τοῦ ἐν Κύπρῳ Κουρίου, προδοὺς τὰ πράγματα τῶν Κυπρίων εἰς τοὺς Πέρσας ἐπὶ Δαρείου.

Στησικλῆς, έους (ὁ), ναύαρχός τις τῶν Ἀθην. παρὰ Ξενοφῶντι.

Στησίλαος καὶ (Ἰων.) Στησίλεως (ὁ), υἱὸς τοῦ Θρασύλλου, εἷς τῶν ἐν Μαραθῶνι στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων. 2) διδάσκαλος τῆς ἀθλητικῆς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Ὀλάτωνος.

Στησίμβροτος (ὁ), ῥαψῳδός τις ἐκ Θάσου, ἀκμάσας ἐπὶ Περικλέους καὶ γράψας Ὁμηρικὴν φυσιολογίαν. 2) συγγραφεύς τις παρὰ Πλουτ. (Περικλ. 8, 13).

Στησίχορος (ὁ), περίφημος λυρικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Ἱμέρας, υἱὸς τοῦ Εὐφόρβου ἢ Εὐφήμου καὶ σύγχρονος τοῦ Πυθαγόρα, καλούμενος πρότερον Τισίας, μετονομασθεὶς, ὅτε ἀφ' οὗ μετέβαλε τοὺς κωμικοὺς χορούς. Λέγεται δὲ ὅτι, σατυρίσας τὴν Ἑλένην, ἐτυφλώθη, ᾧ πάλιν ἰατρεύθη, ἀφ' οὗ ἔγραψεν ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία: «Παλινῳδίαν ᾄδειν». Ἀπέθανε δὲ ὀγδοηκοντούτης ἐν Κατάνῃ, τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του. Τῶν ποιημάτων του ὀλίγα μόνον ἀποσπάσματα διεσώθησαν.

Στίλβη (ἡ), θυγ. τοῦ Πηνέως ἢ τῆς Νύμφης Βρισούσης, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Λαπίθην ἢ Κένταυρον.

Στιλβίδης, ου (ὁ), περίφημος μάντις ἐν Ἀθήναις.

Στιλβωνίδης, ου (ὁ), ἐπίπλαστον κωμικὸν ὄνομα παρ' Ἀριστοφάνει.

Στίλπων, ωνος (ὁ), περίφημος φιλόσοφος ἐκ Μεγάρων, μαθητὴς τοῦ Εὐκλείδου ἢ διδάσκαλος τοῦ Ζήνωνος, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 π. Χ. καὶ νομιζόμενος ὑπὸ τῶν συγγρόνων του ὡς ἄθεος, διότι δὲν παρεδέχετο ἀλλοίαν γενικὴν ἢ ἀφηρημένην ἰδέαν.

Στίρις, εως καὶ ιδος (ἡ), π. τῆς Φωκίδος, ἄποικος τῶν ἐκ Στειρίας Ἀθηναίων.

Στομάνη (ἡ), λίμνη μεγάλη τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου.

Στιχίος (ὁ), στρατηγὸς τῶν ἐκ Τροίας Ἀθηναίων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος.

Στοβαῖος (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῶν ἐν Μακεδονίᾳ Στοβῶν. 2) (ἰδιωνυμ.) Ἰωάννης ὁ —, συγγραφεὺς Ἕλλην, ἀκμάσας περὶ τὴν Δ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα

Στόβοι (οἱ), π. τῆς Μακεδ., πρὸς ἄρκτους τῆς Πελαγονίας, πρωτεύουσα τῆς ὅλης ἐπαρχίας ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων, (Ἰχνιμ).

Στοιχάδες (αἱ), πέντε ἢ, κατὰ τὸν Πλίν., τρεῖς νῆσοι τῆς Μεσογείου. Κεῖνται ἀκέναντι τῶν παραλίων τῆς Δικαιαρχείας ἄχρι τῆς Μασσαλίας, ὧν ἐπισημότεραι ἡ Πρώτη, Μέση καὶ Ὑπαία, ἴδε ἢ Διγυστίδες.

*Στόμιος (ὁ), Ἠλεῖος, Ὀλυμπιονίκης. 2) γλύπτης παρὰ Παυσ.

*Στόνοι (οἱ), ἔθνος τι περὶ τὰς Ἄλπεις παρὰ Στρβ. (Δ', 6, 201).

Στόρας (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ. ῥέων ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Οὐόλσκων.

Στράβαξ, ακος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Ἀθην. ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ Ἰφικράτους ἐν τῷ Κορινθ. πολέμῳ.

Στράβων, ωνος (ὁ), ὁ περίφημος Ἕλλην γεωγράφος ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Ἀμασείας, ἀκμάσας περὶ τὴν Α'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα.

*Στρατάρχας, α (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Δαγέτα, πρωπάππου μητρόθεν τοῦ Στράβωνος

Στρατιὴ (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ., ἀφανισθεῖσα ἤδη ἐπὶ Στρβ.

*Στρατιον (τὸ), π. τῆς Ἀνατολ., (παρὰ Στράτος).

Στρατίος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας. 2) υἱὸς τοῦ Ἀλωμένου. 3) ἱερεύς τις ἐν Παντικαπαίῳ.

Στράτιχος (ὁ), Βοιωτ. Αἰολ. τύπος τοῦ Στράτωνος.

Στρατοβάτης, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύο-

νος καὶ τῆς Ἀναξοῦς, θυγατρὸς τοῦ Ἀλκαίου.

Στρατόδημος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.

Στρατοκλείδης, ου (ὁ), ἀνήρ τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Στρατοκλῆς, έους (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν ἐκ Κρήτης σφενδονητῶν εἰς τὴν κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου ἐκστρατείαν Κύρου τοῦ νεωτέρου. 2) Ἀμφιπολίτης, πρέσβυς τοῦ Φιλίππου εἰς Ἀθήνας. 3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 80 Ὀλυμπ. 4) φλύαρός τις ἐκ Ῥόδου παρὰ Στρβ.

Στρατόλας, α (ὁ), Ἠλεῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Στρατονίκεια (ἡ), π. τῆς Καρ., κτίσμα Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος καὶ παρώνυμος τῆς γυναικὸς του Στρατονίκης. 2) ἄλλη πόλις τῆς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ Ταύρου, (ὁ πολ. Στρατονικεύς).

Στρατονίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Πλευρῶνος καὶ τῆς Ξανθιππης. 2) μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀτρόμον. 3) ἀδελφὴ τοῦ Περδίκκα καὶ γυνὴ τοῦ Σεύθου, βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν. 4) θυγ. Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, νομφευθεῖσα δεύτερον τὸν ἐξ ἄλλης γυναικὸς υἱὸν αὐτοῦ Ἀντίοχον τὸν Σωτῆρα, ἄστις, ἐρασθεὶς αὐτῆς, ἐκινδύνευσε νὰ ἀποθάνῃ. 5) (γεωγρφ.) = Στρατονίκεια. 6) π. τῆς Μακεδ., (Φραγκάκαστρον).

Στρατόνικος (ὁ), κιθαρῳδὸς τις Ἀθηναῖος, σύγχρονος τῶν βασιλέων Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου, περίφημος διὰ τὰ εὐφυῆ του σκώμματα, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου, τυράννου τῆς Ἤπειρου, τὸν ὁποῖον ἐσατύρισε.

Στράτος (ὁ), π. τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ πρὸς τὰ σύνορα τῆς Αἰτωλίας, (ὁ πολ. Στράτος). 2) π. τῆς Ἀχαΐας, ἡ ὕστερον Δύμη.

Στράττις, ιδος (ὁ), τύραννός τις ἐν Χίῳ, (Ἡρ. α', 138). 2) ποιητὴς κωμικὸς ἢ τραγικὸς ἐξ Ἀθηνῶν. 3) συγγραφεὺς Ὀλυνθίας, γράψας Ἐφημερίδας τοῦ Μ. Ἀλεξ.

Στράτων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, σύγχρονος τοῦ Πινδάρου. 2) ἕτερός τις, θηλυδρίας, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 3) βασιλεὺς τῆς Σιδῶνος, σύγχρονος Ἀρταξέρξου τοῦ Ὤχου, περίφημος διὰ τὴν πολυτέλειάν του. 4) ἕτερος, βασιλεὺς τῆς Σιδῶνος, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 5) ὁ Φυσικός, φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ Λαμψάκου, υἱὸς τοῦ Ἀρκεσιλάου, καὶ μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ Θεοφράστου, διδάσκαλος δὲ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἐπικληθεὶς διὰ τὰς βαθείας φυσικάς του γνώσεις.

*Στράτωνος νῆσος (ἡ), νῆσος τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου.

Στράτωνος πύργος (ὁ), π. τῆς Παλαιστίνης, ἡ ὕστερον Καισάρεια.

Στρίψα (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Θρᾴκης.

Στρεψιάδης, ου (ὁ), Ἰσθμιονίκης ὑπονοηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 2) ἐπιπλαστόν τι ὄνομα στρεψοδίκου τινός, μαθητοῦ ὄντως τοῦ Σωκρ. παρ' Ἀριστοφάνει.

Στρογγύλη (ἡ), μία τῶν νήσων τοῦ Αἰόλου παρὰ τὴν Σικελίαν, ὅπου ἐμυθεύετο ἔχων τὴν καθίδρυσιν ὁ Αἴολος, (Stromboli).

*Στρογγυλίων, ωνος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις παρὰ Παυσ.

Στροῖβος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Λεωκράτους, (Θκδ. Α', 103).

Στρομβιχίδης, ου (ὁ), ναύαρχός τις τῶν Ἀθην., υἱὸς τοῦ Διοτίμου παρὰ Θκδ. (κωμ.) ὑποκορ. τοῦ

Στρόμβιχος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Διοτίμου.

Στρούθας, α (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Στρουθίας, ου (ὁ), παράσιτός τις, ἀναφερόμενος συχνάκις παρὰ τοῖς κωμικοῖς.

*Στρουθοῦς, οὔντος (ὁ), ἄκρωτ. τῆς Ἀργολ. περὶ τὴν Μάσητα.

Στρούχατες (οἱ), ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Μηδίας παρ' Ὑριδ.

Στρύφακος (ὁ), Θεσσαλός τις παρὰ Θκδ. (Δ', 78).

Στρυφάδες (αἱ), δύο μικραὶ νῆσοι τοῦ Ἰονίου πελάγους, ἀπέναντι τῆς Πελοποννήσου. ‖ πρὸς μεσημβρ. τῆς Ζακύνθου, αἱ πρότερον καλούμεναι Ἴλωται, ἐπὶ τῶν ὁποίων διέτριβον αἱ Ἅρπυιαι.

Στρυφίη (ἡ), πηγή τις παρὰ τὰς Θήβας τῆς Βοιωτ.

Στρυΐος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, πατὴρ τοῦ Σκαμανδρίου. 2) υἱὸς τοῦ Κρίσου, βασιλεὺς τῆς Φωκίδος, ἀνὴρ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος Ἀναξιβίας, καὶ πατὴρ τοῦ Πυλάδου καὶ τῆς Ἠλέκτρας, ἔγγονος τοῦ προτέρου.

*Στρυβήλη (ἡ), γυνή τις παρὰ Δημοσθ.

Στρύμη (ἡ), π. τῶν Θρᾳκίων ἐν τῇ Θρᾴκῃ ἐπὶ τοῦ Δίσσου ποταμοῦ.

Στρυμόδωρος (ὁ), Ἀχαρνεὺς τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Στρυμονίας καὶ (ἰων.) Στρυμωνίης, α (ὁ), ἄνεμός τις ἐν Θρᾴκῃ, πνέων ἀπὸ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ.

Στρυμονικός, ή, όν. Ὁ τοῦ Στρυμόνος. ‖ *—κόλπος, ὁ περὶ τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας, (Κόρφος τῆς Καντέσσας).

Στρυμώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Σκαμάνδρου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀσωπίδου τοῦ Ἀσωπίδου.

Στρυμών, όνος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, χωρίζων πρότερον αὐτὴν τῆς Μακεδόν. ἐκ χυν. εἰς τὸ Αἰγαῖον, (Ἰσκάρ). ‖ (ὡς ποτάμιος θεός), πατὴρ τῶν Ῥήσου καὶ τῆς Εὐάδνης.

Στυβέρα (ἡ), π. τῆς Μακεδ.

Στύγνη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Πολύκτορα.

Στύμβαρα (τὰ), = Στυβέρα.

Στυμφόδωρος (ὁ), ἐπίπλαστον ὄνομα ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐννοίας [πεῦμα], παρ' Ἀριστοφ.

Στυμφαλίς, ίδος (ἡ), ἡ τῆς Στυμφάλου, (ὄρ. ‖ *— λίμνη, * λιμνήτης παρὰ τὴν Στύμφαλον, πόλιν τῆς Ἀρκαδ., σχηματίζουσα ὑποχείως τὸν Ἐρασῖνον, ποταμὸν τοῦ Ἄργους. Περὶ αὐτὴν διέτριβον αἱ ‖ * Στυμφαλίδες ὄρνιθες, * σαρκοβόρα τινὰ ὄρνεα μὲ σιδηρᾶ πτερὰ καὶ ῥαμφη, ἐλθόντα ἐκ τῆς Ἀραβίας καὶ φαλίζοντα τὴν χώραν, διωχθέντα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Στυμφαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐλάτου ἐκ τῆς Λαοδίκης, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ., πατὴρ τῆς Παρθενόπης κτλ., φονευθεὶς δι' ἀπάτης ὑπὸ τοῦ Πέλοπος. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς περιτυπωθέντων παίδων τοῦ Λυκάονος, βασιλέως τῆς Ἀρκαδ. 3) (γεωγρφ.) β. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν πόλιν Στύμφαλον, συνεχόμενον μὲ τὸν Κυλλήνην. 4) ποτ. πηγ. ἐκ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, ἐκ σχηματίζων τὴν Στυμφαλίδα λίμνην.

Στύμφαλος καὶ (ἰων.) Στύμφηλος (ἡ ἐκ ὁ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὁμωνύμου ὄρους, (ὁ πολ. Στυμφάλιος).

Στύμφη (ἡ), β. τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Μακεδ., (ὀρθότ. Τύμφη).

Στύξ, υγός (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων, ἐξ ἧς ὁ Πάλλας ἐγέννησε τὴν Βίαν, τὸ Νίκος κτλ., διατρίβουσα ἐν τῷ Ταρτάρῳ, ἀπ' ὅπου ἀνέβρυεν ὁ ὑποχθόνιος ποταμὸς τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ἦτον ὁ μεγαλήτερος ὅρκος τῶν Θεῶν. 3) πηγή τις ἐν Ἀρκαδίᾳ βλαπτηφόρος εἰς ἀνθρώπους καὶ ζῶα διὰ τὴν ἄκραν της ψυχρότητα, πηγάζουσα ἀπό τινος ὑψηλοῦ βράχου παρὰ τὴν πόλιν Νῶ ἀκριν, (Μαυρονέρι).

Στύρα (τὰ), π. τῆς Εὐβοΐας παρὰ τὴν Κάρυστον, (ὁ πολ. Στυρεύς).

Στυφων, ωνος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.

Σύαγρος (ὁ), ἀρχαῖος ποιητής, σύγχρονος τοῦ Ὀρφέως καὶ Μουσαίου, ῥαψῳδήσας πρὸ τοῦ Ὁμήρου τὸν πόλεμον τῆς Τροίας. 2) Λακεδαιμόνιός τις, στρατεύσας ἐκ Σπάρτης πρὸς τὸν Γέλωνα, τύραννον τῶν Συρακουσῶν, ἵνα τὸν καταπείσῃ εἰς τὴν μετὰ τῶν Ἑλλήνων συμμαχίαν κατὰ τῶν Περσῶν.

Συάρας, α (ὁ), ἀγαλματοποιός τις ἐκ Σπάρτης.

*Συβαριάδης, ου (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, νικήτης Ὀλύμπια κατὰ τὴν 99 Ὀλυμπ.

Σύβαρις, εως καὶ ιδος (ἡ), π. τῆς κάτω Ἰταλ. ἐν τῇ Λευκανίᾳ ἐπὶ τοῦ Ταραντίνου κόλπου, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν καὶ Τρῳῶν περὶ τὸ 710 πρὸ Χ., τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι, συμποσούμενοι εἰς 300,000, κατήντησαν διὰ τὴν ἄκραν εὐπορίαν, ὡς φαίνεται, τῶν περιχώρων της, εἰς τοσαύτην τρυφήν, ὥστε ἔμειναν παροιμιαζόμενοι ἐπὶ τούτῳ, μέχρις ἔτους περὶ τὸ 510 πρὸ Χ. ἐξωλοθρευθησαν ὑπὸ τῶν γειτόνων καὶ ἀνταλίων αὐτῶν Κροτωνιατῶν. Μετὰ τινα δὲ ἐτη συνῳκίσθη αὖθις ἡ Σύβαρις ὑπὸ νέων ἀποίκων ἐξ Ἑλλάδος, καὶ μετωνομάσθη Θούριοι, (ὁ πολ. Συβαρίτης). 2) ποτ. τῆς Λευκανίας, ῥεῖων παρὰ τὴν ὁμώνυμον πόλιν.

Συβάρτας, α (ὁ), ἀφ. = Συβαρίτας = Συβαρίτης.

Σύβοτα (τὰ), νησίδιον καὶ λιμὴν ἐπ' αὐτοῦ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἠπείρου παρὰ τὴν μεσημβρινὴν ἄκραν τῆς Κερκύρας. 2) ἕτερος λιμὴν τῆς Ἠπείρου ἀντικρὺ τῆς Κερκύρας.

Σύβρισαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Συβρίδης ἢ Ἐν Συβριδῶν).
Σύεδρα (τὰ), πολίχν. τῆς Κιλικ. ἢ Ἰσαυρ. πρὸς τὸ Κορακήσιον.
Συέννεσις, εως (ὁ), ὄνομα κοινὸν τῶν βασιλέων τῆς Κιλικίας.
Σύεστα (ἡ), = Σούεστα.
Συήνη (ἡ), π. τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Νείλου παρὰ τὰ σύνορα τῆς Αἰθιοπίας, πλησίον τῆς νῦν Ἀσουὰν, (ὁ πολ. Συηνίτης).
Σύθας, α (ὁ), κτ. διορίζων τὴν Ἀχαΐαν τῆς Εἰκυωνίας.
Συκέα (ἡ), κ. τῆς Κιλικ. ἀπό τινος τῶν Τιτάνων, κατὰ τὸν Ἀθήν., (κυρ. = τῷ-
Συκὴ (ἡ), φρούρ. τῆς Σικελ. παρὰ τὰς Συρακούσας, (ἄλλοι ἀνγρ. Τύκη=Τύχη).
*Συκούριον (τὸ), π. τῆς Πελαγωνίτιδος χώρας ἐν τῇ Θετταλίᾳ εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Οἴτης, (Σιτούριον).
Συλέα (ἡ), θυγ. τοῦ Κορίνθου, γυνὴ τοῦ Πολυπήμονος, ἧς μήτηρ τοῦ λῃστοῦ Σίνιος.
Σύλλειον (τὸ), = Σύλλιον.
Συλλεύς, έως (ὁ), μάντις τοῦ Ποσειδ., βασιλεὺς τῆς Δυλίβης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., διότι ἐβίαζε τοὺς διερχομένους ξένους νὰ ἐργάζωνται τὰς ἀμπέλους του.
2) Συλλέως πεδίον, πεδιὰς τις περὶ τὸν Στρυμονικὸν κόλπον τῆς Μακεδ., μεταξὺ τῶν πόλεων Ἀργίλου καὶ Σταγείρων.
Σύλλικοι (οἱ), = Σαλγοί.
Σύλλας, α (ὁ), Κορνήλιος, ὁ περίφημος στρατηγὸς καὶ δικτάτωρ τῶν Ῥωμ., πολεμήσας κατὰ τοῦ Μιθριδάτου ἧς κυριεύσας, μετὰ πεισματώδη πολιορκίαν, τὰς Ἀθήνας, τὰς ὁποίας κατέςρεψε, συλήσας καὶ τὸν ἐν Δελφοῖς ναόν.
Σύλλιον (τὸ), π. παραθαλ. τῆς Πιερωτ. μεταξὺ Πέργης καὶ Ἀσπένδου.
Συλοσῶν, ῶντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰάκου καὶ ἀδελφὸς τοῦ τυράννου τῆς Σάμου Πολυκράτους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐξωρίσθη.
Σύμαιθος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ., βέων πρὸς μεσημβρίαν τῆς Κατάνης, καὶ χυν. εἰς τὴν θάλασσαν, (Giarretta).
*Συμβάκη (ἡ), π. τῆς Ἀρμεν. ἢ Ἰβηρ.
*Σύμβολα (τὰ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.
*Συμβόλων λιμὴν (ὁ), λιμὴν τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου.
Σύμη (ἡ). Νύμφη τις, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδ. τὸν Χθόνιον, ἢ 2) θυγ. τοῦ Ἰαλυσοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθη, ἢ 3) (γεωγρφ.) νῆσος μικρὰ τοῦ Ἰκαρίου πελάγους, μία τῶν Σποράδων, μεταξὺ Ῥόδου καὶ Κνίδου, (ὁ νησ. Συμαῖος).
Σύμμαχος (ὁ), παλαιστὴς τις, υἱὸς τοῦ Αἰσχύλου, Μεσσήνιος, Ὀλυμπιονίκης.
Συμπληγάδες (αἱ), νῆσοι, αἱ ἄλλως Συνδρομάδες καὶ Κυάνεαι.
Σύνναδα (τὰ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Γαλατ., περίφημος διὰ τὰ ὡραῖά της μάρμαρα (τὸν Δοκιμήτην ἢ Συνναδικὸν λίθον), (ὁ πολ. Συνναδεύς)
*Συννέων, ωντος (ὁ), Αἰγυπτίτης, γλύπτης, πατὴρ καὶ διδάσκαλος τοῦ Πταλίχου.
Σύντριψ, ιβος (ὁ), ὄνομα ἐπίπλαστον κα-
κοποιοῦ τινος δαίμονος ἀντιτιθέντος τὰς χύτρας.
*Συπαλήττιος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν, (ὁ δημ. Συπαλήττιος).
Σύρα (ἡ), = Σῦρος. 2) ἡ κάτοικος τῆς Συρίας, (ἴδε 3) ὄνομα δούλης παρ' Ἀριστοφάνει.
Συρακασσία, ῶν (ἡ), = Συρακουσία.
Συράκοῦσαι καὶ (Δωρ.) Συράκασαι -οσσαι (αἱ), ἡ ἐπισημοτέρα τῶν ἐν Σικελίᾳ πόλεων, κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν μετὰ τοῦ Ἡρακλείδου Ἀρχίᾳ Δωριέων ἧ Κορινθίων τῷ 758 πρὸ Χ., ἔχουσα 180 σταδ. περίμετρον, καὶ διῃρημένη εἰς πέντε μέρη, τὴν Νῆσον, τὴν Ἀχραδίνην, τὴν Τύχην ἢ Τύχαν, τὴν Νεάπολιν καὶ τὰς Ἐπιπολάς, ἀποτελοῦσα δὲ διαπρεπέστατον ἐμπόριον, ἧ ἀκμάσασα ἐπὶ πολλοὺς χρόνους, (ὁ πολ. Συρακούσιος).
*Συρακῶ, οῦς (ἡ), = Συράκουσαι.
Συρήκουσαι, Συρηκόσιος, Ἰων. ἀντὶ Συράκουσαι, Συρακούσιος.
Σύργις, ιος (ἡ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ. χυν. εἰς τὴν Μαιῶτιν.
Συρία καὶ (Ἰων.) Συρίη (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας, ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Γαύρου μέχρι τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἐκλαμβανομένη πολλάκις ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἀντὶ τῆς Ἀσσυρίας, διῃρημένη δὲ ἐπὶ τῶν Μακεδόνων εἰς τέσσαρας ἐπαρχίας, παρωνομασμένας ἀπὸ τῶν ἐν αὐταῖς πρωτευουσῶν, Ἀντιοχείας, Σελευκείας, Ἀπαμείας καὶ Λαοδικείας, (Σύρ), (τὰ ἐθν. Σύρος καὶ τὸ κτητ. Σύριος). ‖ - ἡ Συρία ἡ Παλαιστίνη, ἐν Ἡρόδ., = Παλαιστίνη.
Συρίη (ἡ), Π. ἀντὶ Σύρος.
*Σύρμος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Τριβαλλῶν.
Σῦρος (ἡ), νῆσος ἐν τῷ Αἰγαίῳ μεταξὺ Δήλου καὶ Πάρου, (Σύρα), (ὁ νησ. Σύριος).
Σύρος (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς Συρίας, (ὅθεν 2) ὄνομα δούλων παρὰ Στρβ. καὶ τοῖς κωμικοῖς. 3) (ἰδιωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Συνώπης.
Συροφοίνιξ, ικος (ὁ), = Φοίνιξ.
Σύρρεντον (τὸ), π. τῆς Καμπαν. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Sorrento), (ὁ πολ. Συρρεντῖνος).
Σύρτις [ἴδε τὸ Λεξικόν], εως ἧ ιδος (ἡ), μέρος ἀμμώδες ἢ τενάγωδες περὶ τὰ ἀφρικικὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς, ἐπικίνδυνον εἰς τοὺς πλέοντας· ἦσαν δὲ δύο: ἡ Μεγάλη, σχηματίζουσα μέγαν κόλπον περὶ τὴν Κυρηναϊκήν, περιλαμβάνουσα 100 περίπου γεωγραφικὰ μίλια, καὶ καλουμένη καινῶς Κόρφον τῆς Σίδρας, καὶ ἡ Μικρὰ ἢ Βλάσων, ἢ ἄλλως Λωτοφαγῖτις, μεταξὺ Τουνεζίου ἧ Τριπόλεως, καινῶς Κόρφος τοῦ Γκάβες.
*Σύρφαξ, ακος (ὁ), Ἐφέσιός τις παρ' Ἀρρ.
*Σῦς, Συὸς (ὁ), ποτ. τῆς Μακεδόν. περὶ τὸν Ὄλυμπον.
Σφαγία (ἡ), = Σφακτηρία.
Σφαιρία (ἡ), νῆσος μικρὰ περὶ τὰ Παράλια τῆς Ἀργολ. ἢ ὕστερον Ἱερά, (Κασσέλλι τοῦ Πόρου).
Σφαῖρος (ὁ), ἱπποκόμος τοῦ Πέλοπος. 2) φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Βοσπόρου (Βορυσθενίτης), μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος, διδάξας τὴν φιλοσοφίαν ἐν Λακεδαίμονι.
Σφακτηρία (ἡ), νῆσος τῶν παραλίων τῆς Μεσσηνίας, σχηματίζουσα τὸν λιμένα τῆς Πύλου.
Σφενδάλη (ἡ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Σφενδαλεύς).
Σφήκεια (ἡ), ἀρχαιότερα ἡ Κύπρος. 2) π. τῆς Εὐβοίας, (ὁ πολ. Σφηκειεύς).
Σφῆλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βουκόλου ἐξ Ἀμυκῶν καὶ πατὴρ τοῦ Ἰάσου.
Σφηττὸς (ὁ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Σφήττιος).
Σφῆττος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τροιζῆνος, κτίστου τοῦ ἐν Ἀττικῇ Σφηττοῦ.
Σφίγγιον ὄρος (τό), ἐν Φωκεῦσι.
Σφίγξ, ιγγὸς (ἡ), τέρας φοβερὸν τῆς μυθολογίας μὲ κεφαλὴν καὶ στῆθος παρθένου, σῶμα καὶ πόδας λέοντος, ἧ πτέρυγας ἀετοῦ, παμφθὲν ὑπὸ τῆς Ἥρας πρὸς τιμωρίαν τῶν Θηβ., καὶ κατασκαπτὸν ὅσους δὲν ἐδύναντο νὰ λύσωσι τὸ περίφημον ἐκεῖνο αἴνιγμα, τὸ ὁποῖον λύσας ὁ Οἰδίπους, ἐβασίλευσε τῶν Θηβῶν, καὶ τότε ἡ Σφὶγξ ἐκρημνίσθη ἀπό τινος βράχου. Ἡ ἰδέα τοῦ τέρατος τούτου μετέβη ἀπὸ τῆς Δίγύπτου εἰς τοὺς Ἕλληνας, ὅπου διὰ τῆς σφιγγὸς εἰκονίζετο ἡ θεία σοφία· ἀλλ' ἡ τῶν Αἰγυπτίων Σφὶγξ χαρίζνετο συνήθως ἄνευ πτερύγων καὶ εἶχε πρόσωπον ἀνδρός.
Σφοδρίας, α (ὁ), περίφημος στρατηγὸς τῶν Σκαρτιατῶν. 2) κυνικὸς τις, γράψας Τέχνην ἐρωτικήν.
*Σφραγίτιδες Νύμφαι (αἱ), αἱ περὶ τὸ Σφραγίδιον ἄντρον τοῦ Κιθαιρῶνος τιμώμεναι.
Σφυρόμαχος (ὁ), δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, γράψας ψήφισμα ὥςε αἱ εὐγενεῖς τῶν πολιτῶν γυναῖκας νὰ κάθηνται ἐν τῷ θεάτρῳ χωρισμέναι ἀπὸ τῶν ἑταιρῶν.
*Σῴδορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μαχάονος, ἧ ἀδελφὸς τοῦ Ἀλεξάνορος.
*Σχεδία (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ Κανωβικὸν στόμα ἧ τὴν Ἀλεξάνδρειαν.
Σχεδίος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰφίτου καὶ τῆς Ἱπποδάμης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀπαστρόφου, ἡγεμόνος τῶν ἐπὶ Τροίαν Φωκέων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. 2) υἱὸς τοῦ Περιμήδους, ἕτερος ἡγεμόνων τῶν ἐπὶ Τροίαν Φωκέων, λαβὼν καὶ οὗτος τὴν αὐτὴν τύχην.
Σχερία (ἡ), ἡ νῆσος τῶν Φαιάκων, ὅπου ἐβασίλευεν ὁ Ἀλκίνους, ἡ μετὰ ταῦτα Κέρκυρα, ἡ, κατά τινας τῶν νεωτέρων, ἡ Θεσπρωτία ἡ Ἰλλυρία.
Σχοινεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος ἧ τῆς Θεμίστους, πατὴρ τῆς Ἀταλάντης, ἐκ Βοιωτίας, συγγενόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀπολλοδώρου μετὰ τοῦ Ἰάσου, πατρὸς τῆς Ἀρκαδίας Ἀταλάντης.
Σχοῖνος (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ Σχοινοῦντος ποταμοῦ παρὰ τὰς Θήβας, (ὁ πολ. Σχοινεύς ἢ Σχοινεύς).
Σχοιναῦς, οῦντος (ὁ), λιμὴν τῆς Μαινβ. ἐπὶ τοῦ στενωτάτου μέρους τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ. 2) κώμη τῆς Ἀρκαδ. 3) ποτ. τῆς Βοιωτ., ῥέων παρὰ τὰς

Θήβας. 4) πεδιὰς μεγάλη τῆς Ἰβηρίας, (Ῥωμ.) Campus Spartarius.

Σωγένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεαρίωνος ἐξ Αἰγίνης, νικήσας ἐν παισὶ πένταθλον εἰς τὰ Νέμεα.

Σῶγχις, ιδος (ὁ), Αἰγύπτιός τις ἱερεὺς ἐκ Σάϊδος παρὰ Πλουτ. (Σόλ. 26).

Σωδάμας, αντος (ὁ), Ἀργεῖός τις παρὰ Παυσαν. 2) Ὀλυμπιονίκης ἐις ἐξ Ἄσσα.

Σώδαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐπηράτου ἐκ Τεγέας.

Σωζομενὸς (ὁ), ἱστοριογράφος ἐκ τῶν Βυζαντινῶν.

Σωκλείδας (Δωρ. ἀντὶ) Σωκλείδης, ου (ὁ), πατρώνυμ. υἱὸς τοῦ Σωκλέους. 2) Αἰγινήτης τις παρὰ Πινδ. 3) Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Σωκλέης-ῆς, έους (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας.

Σῶκος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἱππάσου.

Σωκράτης, ους (ὁ), (ἡ αἰτ. Σωκράτη καὶ Σωκράτην), ὁ περίφημος φιλόσοφος τῶν Ἀθηνῶν, υἱὸς τοῦ Σωφρονίσκου ἢ τῆς Φαιναρέτης, γεννηθεὶς τὸ ὅ'. ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ., καὶ ἀσχοληθεὶς ἰδίως εἰς τὴν πρακτικὴν (Σωκρατικὴν ἀπ' αὐτοῦ καλουμένην) φιλοσοφίαν καὶ τὴν ἔρευναν τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὅθεν ἢ ἀνηγορεύθη ὁ σοφώτατος τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ τῆς Πυθίας. Κατηγορηθεὶς, ἐὼν ἑβδομηκοντούτης ἤδη, ὑπὸ τοῦ Ἀνύτου καὶ Μελίτου, ὡς ἀνατροπεὺς τῶν καθεστώτων καὶ διαφθορεὺς τῆς νεολαίας, κατεδικάσθη εἰς τὸν διὰ τοῦ κωνείου θάνατον, διὰ τὸ ὁποῖον ὅμως μεταμεληθέντες μετ' οὐ πολὺ οἱ συμπολῖταί τε ἀνήγειραν αὐτῷ χαλκοῦν ἀνδριάντα καὶ διέταξαν γενικὸν πένθος. Ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ξανθίππης ἐγέννησε πέντε παῖδας, ὧν ὁ πρεσβύτερος Λαμπροκλῆς ἀπέθανε πρὸ τοῦ πατρός του. Τὰ δόγματα τῆς φιλοσοφίας του διεσώθησαν εἰς τὰ συγγράμματα τῶν μαθητῶν του, καὶ ἰδίως τοῦ Πλάτωνος ἢ Ξενοφῶντος, αἱ δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ φερόμεναι ἐπτὰ ἐπιστολαὶ ἀμφιβάλλονται. 2) υἱὸς τοῦ Ἀντιγένους, ναύαρχός τις τῶν Ἀθην. παρὰ Θκδ. 3) εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κῦρα τοῦ νεωτέρου στρατευσαμένων Ἑλλήνων, ἐξ Ἀχαΐας. 4) ὁ πατὴρ τῆς Ἀθηναΐδος Φύλης, ἥτις ἀπεικόνισε τὴν Ἀθηνᾶν, συγκατελθοῦσα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἅρματος μὲ τὸν Πεισίστρατον εἰς τὰς Ἀθήνας. 5) ἀγαλματοποιός τις ἐκ Θηβῶν. 6) Ὀλυμπιονίκης ἐκ Παλλήνης. 7) Ἱστοριογράφος τις ἐξ Ἄργους.

Σωκρατίδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 101 Ὀλυμπ.

Σῶμις, ιδος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις παρὰ Παυσ. (ΣΤ', 14).

Σώπατρος (ὁ), ῥλυακογράφος τις ἐκ Πάρου, ὁ ἄλλως Φάκιος παρνῶδος, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Σωπείθης, ους (ὁ), βασιλεύς τις τῆς Ἰωνίας.

Σώπολις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοδώρου, στρατηγὸς τοῦ ἐπικοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 2) ἰατρός τις παρὰ Λουκ.

Σώρα (ἡ), π. τῶν Οὐόλσκων ἐν τῷ χώρᾳ τοῦ Λατίου, (ὁ πωλ. Σωρανός).

Σωράκτου (τὸ), β. τῆς Τυρρην. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, πλησίον τῆς Ῥώμης, ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλ.

Σωρανὸς (ὁ), ἰατρός τις ἐξ Ἐφέσου, σύγχρονος τοῦ Γαληνοῦ. 2) ἕτερος, νεώτερος, ἐπὶ Τραϊανοῦ.

Σωσάνδρα (ἡ), ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς ὁποίας ὁ περίφημος ἀνδριὰς, ἔργον τοῦ Καλάμιδος, εὑρίσκετο ἐντὸς τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν.

Σωσθένης, ους (ὁ), ἡγεμὼν τοῦ ἐπικοῦ τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Σωσίας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Φιλοκλέωνος ἐξ Ἀθηνῶν. 2) ἀρχηγὸς τῶν ἐκ Συρακουσῶν συγκροτευσαμένων Ἑλλήνων μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου, ἴσως ὁρθότ. Σῶσις. 3) φιλόσοφός τις διαβητὸς ἐπ' ἀθλίᾳ. 4) ὄνομα δούλου παρὰ τοῖς κωμικοῖς.

Σωσίβιος (ὁ), ὑποφορβὸς τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, κατὰ παρακίνησιν τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη ἔπειτα Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ τὸν βασιλέα τῆς Σπάρτης Κλεομένην, καταφυγόντα εἰς τὴν Αἴγυπτον. 2) τραγικὸς ποιητὴς, τοῦ ὁποίου σώζονται στίχοι τινὲς ἐκ τοῦ ἐπιγραφομένου Δάφνις ἢ Λιτύερσα ποιήματος 3) γραμματικὸς ἐκ Λακεδαίμονος, γράψας Λύσεις.

Σωσιγένης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 109 Ὀλυμπ. 2) φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, σύγχρονος τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου. 3) ἕτερός τις, μιμητὴς τοῦ Ἰσοκράτους.

Σωσίθεος (ὁ), τραγικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Συρακουσῶν, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, συγχρόμενος μετὰ τοῦ Σωσιβίου (2).

Σωσικλέης-ῆς, έους (ὁ). Κορίνθιός τις πρεσβεύσας εἰς Δακεδαίμονα (Ἡρόδ. Ε', 92). 2) ποιητὴς τραγικὸς, Συρακούσιος, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντα, ἔγραψε 73 τραγῳδίας. 3) ἕτερός τις ποιητὴς παρὰ Πλουτ. (Συμποσ. Ε', 4).

Σωσικράτης, ους (ὁ), ποιητὴς κωμικὸς τῆς νέας κωμῳδίας. 2) γραμματικός τις ἐκ Ῥόδου παρ' Ἀθην. 3) ἀρχιτέκτων τις ἢ γεωγράφος, γράψας περὶ Κρήτης.

Σώσιλος (ὁ), συγγραφεύς τις ἐξ Ἰλίου, διδάσκαλος τοῦ Ἀννίβα, τοῦ ὁποίου συνέγραψε καὶ τὰς πράξεις.

Σωσιμένης, ους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Τηνίου Πανατίου, (Ἡρόδ. Π', 82).

Σώσιμος (ὁ), τραπεζίτης ἐν Ἀθήναις, ἴσως στῴ-

Σωσίνομος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, υἱὸς τοῦ Νεάρχου παρὰ Δημοσθ.

Σωσίπατρος (ὁ), ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας.

Σώσιππος (ὁ), ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας

Σῶσις, ιδος (ὁ), ἴδε Σωσίας (2).

Σωσίστρατος (ὁ), Εὐβοεύς, πράστων τὸ τοῦ Φιλίππου. 2) Πυθαγορειός τις ἐκ Ἀκραγ. 3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 81 Ὀλυμπ., (παρθ. Σώστρατος).

Σωτιράνης, ους (ὁ), ποιητὴς τις παρ' Ἀθην. (Ι', 453).

Σῶσος (ὁ), ἀνὴρ τις παρὰ Σιμωνίδῃ.

Σωστράτη (ἡ), γυνή τις παρ' Ἀριστοφάνει, (παρβλ. Σώστρατος).

Σωστρατίδας, α (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Σωστράτου. 2) (κυριωνυμ.) ἔφορός τις ἐν Σπάρτῃ παρὰ Ξενοφῶντι. 3) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Σοφοκλέους.

Σωστράτιος (ὁ), Πυθαγορειός τις ἐκ Συβαρέως.

Σώστρατος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀγησία ἐκ Συρακουσῶν. 2) υἱὸς τοῦ Λακεδαιμονίου ἐξ Αἰγίνης. 3) θηλυδρίας τις Ἀθηναῖος, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριστοφάνης φέρεται διὰ τοῦτο Σωφάτην. 4) Βοιωτός τις, σύγχρονος τοῦ Λεπτίνου, ἐπωνομάσθη, διὰ τὴν ἀνδρίαν του, καὶ πρὸ πάντων διὰ τὰς θηριομαχίας του, Ἡρακλῆς Β) περίφημος παγκρατιαστὴς, ἀνακείμενος ἐν Ὀλυμπίᾳ. 6) περίφημός τις ἀρχιτέκτων ἐκ Κνίδου, ὁ οἰκοδομήσας τὸν φάρον τῆς Ἀλεξανδρείας. 7) ἀγαλματοποιὸς ἐκ Χίου, πατὴρ τοῦ Ποντίου.

Σωσύλος (ὁ), ἀνήρ τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Σωσὼ, οῦς (ἡ), γυνή τις παρὰ Σιμωνίδῃ.

Σωτάδας (Δωρ. ἀντὶ) Σωτάδης, ου (ὁ), ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. 2) ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας. 3) φιλόσοφός τις ἐκ Βυζαντίου.

Σώτειρα (ἡ), π. τῆς Ἀριανῆς, (ὁ πολ. Σωτειρηνός).

Σωτηρίδας, α (ὁ), Σικυώνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Σωτήριχος (ὁ), ποιητὴς ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ ἄλλοι.

Σωτίων, ωνος (ὁ), φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, σύγχρονος Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς, γράψας συλλογὴν ποιημάτων, ἐπιγραφομένην Κέρας Ἀμαλθείας.

Σωφάνης, ους (ὁ), Δεκελεύς τις, ἀριστεύσας ἐν Πλαταιαῖς.

Σωφηνὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀρμεν. μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἀντιταύρου καὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, (τὸ ἐθν. Σωφηνοί).

Σώφιλος (ὁ), παγκρατιαστής τις ἐξ Ἀθηνῶν παρὰ Δημοσθ. 2)=Σόφιλος.

Σωφρονίσκος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Σωκράτους.

Σώφρων, ονος (ὁ), μιμογράφος ἐκ Συρακουσῶν, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου.

Σῶχα (τὰ) ἢ Σῶχοι (οἱ), π. τῆς ἐν Συρίᾳ Κομμαγηνῆς.

Τ

Τάβαι (αἱ), π. τῆς Καρίας, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Πισιδίας. 2) π. τῆς Περσίδος, (ὁ πολ. Ταβηνάς).

Τάβαλος (ὁ), Πέρσης, στρατάρχης τῶν Σάρδεων.

Ταβέαι (αἱ), π. τῆς Φρυγ.

Ταβιανὴ (ἡ), νῆσος τοῦ Περσικοῦ κόλπου εἰς τὰ παράλια τῆς Περσίδος.

Ταβιηνὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Παρθίας, (τὸ ἐθν. Ταβιηνός).

Ταβούλης, α (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Παυσ.

Ταγαὶ (αἱ), π. τῆς Παρθ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Γρκανίας.

Τάγης, ου (ὁ), ὑποστράτηγος τοῦ Τισσαφέρνους, (ὀρθότ. Στάγης).

Τάγος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰσπαν., ῥέων διὰ τῆς Λυσιτανίας, καὶ χωνεῖς εἰς τὴν Ἀτλαντικὴν θάλασσαν, (Tajo).

Ταίναρον (τό), τὸ μεσημβρινώτατον ἀκρωτ. τῆς Πελοποννήσου ἐν Λακωνίᾳ, ὅπου καὶ ναὸς ἐπισήμου τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἡ εἰς Ἅιδου κατάβασις, (Κάβο-Ματαπάν). 2) π. μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου, παρὰ τὴν ὁποίαν ἐκτίσθη ὕστερον ἡ Κωνσταντινούπολις, (Μάνη).

Ταίναρος (ἡ καὶ ὁ), = Ταίναρον. 2) (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἕλλάτου καὶ τῆς Εὐρυμέδας, ἀδελφὸς τοῦ Δαιδάλου.

Γάκιτος (ὁ), Κορνήλιος, ὁ μέγας ἱστοριογράφος τῶν Ῥωμαίων, υἱὸς τοῦ Κορνηλίου Τακίτου καὶ γαμβρὸς ἐπὶ θυγατρὶ τοῦ Ἰουλίου Ἀγρικολᾶ, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν Αὐτοκρατόρων Τίτου καὶ Δομετιανοῦ καὶ ὠθήσας εἰς μεγάλα ἀξιώματα ἐν Ῥώμῃ.

Ταχυμψος (ἡ), = Ταχυφώ.

Ταλαβρόκη (ἡ), π. τῆς Ἑρκυνίας.

Ταλαϊονίδης ἀντὶ Ταλαονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἄδραστος, υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ.

Ταλαὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Βίαντος ἐκ τῆς Πηρούς, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, γεννήσας ἐκ Λυσιμάχης τῆς Ἀβαντος ἢ ἐκ Λυσιανάσσης τῆς Πολύϊδου τὸν Ἄδραστον, τὸν Παρθενοπαῖον, τὸν Πρόνακτα, τὸν Μηκιστέα καὶ τὴν Ἐριφύλην. 2) υἱὸς τοῦ Κρηθέως.

Ταλαρία (ἡ), π. τῆς Σικελ. ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Συρακουσῶν, (Tatria), (ὁ πολ. Ταλαρῖνος).

Ταλετόν (τό), μία τῶν ἀκρωρειῶν τοῦ Ταϋγέτου.

Ταλθυβιάδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ταλθυβίου ‖ οἱ Ταλθυβιάδαι ἀπετέλεσαν ἰδίαν κατηγορίαν ἐν Σπάρτῃ καὶ ἐξ αὐτῶν διωρίζοντο οἱ κήρυκες.

Ταλθύβιος (ὁ), κήρυξ τοῦ Ἀγαμέμν. ἐν Τροίᾳ, τιμηθεὶς ὡς ἥρως ἐν Σπάρτῃ.

*Τάλμενα (τά), λιμὴν τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης.

Τάλως, ω (ὁ), υἱὸς τῆς Πέρδικος, ἀδελφῆς τοῦ Δαιδάλου, διδαχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ τὴν ἁλιευτικήν, καὶ ἐπινοήσας τὸν πρίονα, τὸν κεραμικὸν τροχὸν καὶ ἄλλα λιθοξοϊκὰ ἐργαλεῖα, διὰ τὰ ὁποῖα φθονηθεὶς ὑπὸ τοῦ θείου του ἐκρημνίσθη ὑπ' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου εὑρίσκετο καὶ ὁ τάφος του, τιμώμενος ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων.

2) ἀνὴρ κατεσκευασμένος ἐκ χαλκοῦ, καὶ μίαν μόνην φλέβα αἵματος ἀπὸ κεφαλῆς ἕως ποδῶν, ἔργον τοῦ Ἡφαίστου, τὸν ὁποῖον ἐδωρήσατο ὁ Ζεὺς τῇ Μινῳ ἵνα φυλάττῃ τὴν Κρήτην, περιερχόμενος αὐτὴν τρὶς τῆς ἡμέρας, καὶ κατοπτεύων τὰ πλησιάζοντα πλοῖα. Ἐφονεύθη δὲ ὑπὸ τῆς Μηδείας, θελήσας νὰ ἐμποδίσῃ τὴν εἰς τὴν νῆσον ἀπόβασιν τῶν Ἀργοναυτῶν. 3) υἱὸς τοῦ Οἰνοπίωνος ἢ τοῦ Κρητός, παρὰ Παυσ.

Ταμαρος (ὁ), ἀκρωτ. τῆς Ἰνδ. 2) ποτ. τῆς Βρεττ.

Ταμάσεως καὶ Τάμασος καὶ Ταμασσὸς (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Κύπρου, περιφημος διὰ τὰ χαλκωρυχεῖά της, παρὰ Τεμέσῃ.

*Ταμβαλὶς, ιος (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου, (Ἀμ. Μαρ.).

Τάμυνα (ἡ) καὶ Ταμύναι (αἱ), π. τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἐρετριέων, μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλ., κτισθέντα ὑπὸ τοῦ Ἀδμήτου, (ὁ πολ. Ταμυνεὺς καὶ Ταμυναῖος).

Ταμυράκη (ἡ), ἀκρωτ. τοῦ Ταμυράκης κόλπου, τοῦ ἄλλως Καρκινίτου, ἐν τῇ Εὐρωπ. Σαρματίᾳ, ἐπὶ τῶν βορειοδυτικῶν παραλίων τοῦ Εὐξ. Πόντου.

Ταμύρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Φοινίκης, ῥέων μεταξὺ Σιδῶνος καὶ Βηρυττοῦ, (Δαμύρ).

*Ταμωνῖτις, ιδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Σω., ἐνωθεῖσα μετὰ ταῦτα μὲ τὴν Ἀρμενίαν.

Τανεὼς, ὡ (ὁ), Αἰγύπτιος ἐκ Μέμφιδος, σατράπης τῆς Ἰων. ὑστερον ἡγεμὼν τοῦ στόλου Κύρου τοῦ νεωτέρου.

Τάναγρα (ἡ), ἡ παρ' Ὁμήρῳ Γραῖα, π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ, ὁνομασθεῖσα ἀπὸ μιᾶς θυγατρὸς αὐτοῦ ἐξ ἧς Μεθώνης, κατὰ τῆς ποιητρίας Κορίννης, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα εὑρίσκετο εἰς τὸ αὐτόθι γυμνάσιον, (Σκαμέλο), (ὁ πολ. Ταναγραῖος).

Τάναϊς, ϊδος (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ., χωρίζων τὴν Εὐρώπην τῆς Ἀσίας ἐξ χων. διὰ δύο στομάτων εἰς τὴν Μαιῶτιν, (Δόν). 2) παρὰ τῷ Ἀρρ. = Ἰαξάρτης.

Τάναϊς, ϊδος (ἡ), π. τῆς Ἀσιατ. Σαρματ., κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ ζυμίου τῶν Ταυρίδος, καταδαφισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως τοῦ Βοσπόρου Πολέμωνος, (ὁ πολ. Ταναΐτης).

*Τανυξάρης, ους (ὁ), ἀνεψιὸς υἱὸς τοῦ Μ. Κύρου.

Τανυὸς (ὁ), = Τάνος.

Τάνητον (τὸ), = Τάνητος.

Τάνις, εως καὶ ιος (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου παρὰ τὸ Τανιτικὸν στόμιον τοῦ Νείλου, καθίδρα τῶν Φαραώ, (ὁ πολ. Τανίτης).

Τάνητος κώμη (ἡ), κώμη τῆς ἄνω Ἰταλ. μεταξὺ Πάρμας καὶ Ῥηγίου, (Taneto).

Τάνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀργολ., χωνεῖς διὰ τῶν συνόρων τῆς Λακων. εἰς τὸν Θυρεατικὸν κόλπον.

Ταντάλιδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ταντάλου.

Ταντάλις, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. θυγ. τοῦ Ταντάλου.

Τάνταλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Τμώλου καὶ τῆς Πλουτοῦς, βασιλεὺς τῆς Φρυγ., πατὴρ τοῦ Πέλοπος ἐξ τῆς Νιόβης, περίφημος εἰς τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους διὰ τὰ μεγάλα του πλούτη ἐξ τὴν ἐν τῷ Ἅιδῃ τιμωρίαν του, ὅπου κατεδικάσθη νὰ δύψᾷ αἰωνίως καὶ νὰ μὴ δύναται νὰ πίῃ, καὶ τοι περιεχομένου ἀπὸ ὕδατα ἐξ δένδρα μὲ καρποὺς ὡραίους, διότι, σφάξας ἐν υἱόν του, παρέθηκεν αὐτὸν ὡς φαγητὸν εἰς τοὺς θεούς, ἵνα δοκιμάσῃ ἐὰν διακρίνωσι τὸν δόλον. 2) υἱὸς τοῦ Θυέστου, πρῶτος ἀνὴρ τῆς Κλυταιμνήστρας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀτρέως.

3) εἷς τῶν παίδων τῆς Νιόβης. 4) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Προκλέους ἀρχηγὸς τῆς ἐν Λίγινῃ φρουρᾶς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

*Τανυξάρτης, (ὁ), = Τανυξάρης.

*Ταξακις (ὁ), βασιλεὺς τις τῶν Σκυθῶν παρ' Ἡροδ. (δ', 120).

Τάξιλα (τὰ), π. τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, μεταξὺ τοῦ Ἰνδοῦ καὶ Ὑδάσπου, (ὁ πολ. Ταξιλίτης ἢ Ταξιλαγνός).

Ταξίλης, ου (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Ἰνδῶν, ὑποταχθεὶς ἑκουσίως εἰς τὸν Μ. Ἀλεξανδρον. 2) = τῷ =

*Τάξιλος (ὁ), στρατηγέτις τοῦ Μεγάλ. Μιθριδάτου.

*Ταοῖκ (ἡ), π. τῶν ἐν Παλαιστίνῃ Τρώκμων.

Τάοχοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀσίας, κατοικῶν μεταξὺ Ἀρμενίας καὶ Πόντου, περὶ τὸν Φᾶσιν καὶ Ἀράξην.

Τάπη (ἡ), π. τῆς Ἑρκυν.

*Ταπόσειρις, ιδος (ἡ), δύο πόλεις τῆς Αἰγύπτου (ἡ μεγάλη καὶ ἡ μικρὰ) περὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, (ὁ πολ. Ταποσιρίτης).

Τάπουροι (οἱ), = Τάπυροι.

Ταπροβάνη (ἡ), νῆσος μεγάλη τοῦ Ὠκεανοῦ, ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰνδ., (Κεϋλάν).

Ταπῦροι καὶ Τάπυροι (οἱ), λαὸς νομαδικὸς, τῆς Μηδίας, διατρίβων περὶ τὸ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης δρος.

*Ταρακίνη (ἡ), = Ταρβακίνα.

Ταρακῶν, ῶνος (ἡ), = Ταρβακῶν.

Τάρας, αντος (ὁ ἐξ ἡ), π. μὲ λιμένα τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, περὶ τὸν ἀπ' αὐτῆς καλούμενον Ταραντῖνον κόλπον, καὶ τὸν ὁμώνυμον αὐτῆς ποταμόν, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Φάλανθον ἐκ Λακεδαίμονος φυγαδευθέντων Παρθενίων περὶ τὸ 707 πρὸ Χ., ἀκμάσασα ἐπὶ πολὺ διὰ τοῦ ἰσχυροῦ ναυτικοῦ καὶ τῆς σοφῆς νομοθεσίας της, κατοπτρου τῆς φιλοσοφίας τοῦ Πυθαγόρου, ἐξ ου, ῥιφθεῖσα τῷ 209 πρὸ Χ. ὑπὸ τῶν Ῥωμ. (Taranto), (ὁ πολ. Ταραντῖνος).

Ταράξιππος (ὁ), μέρος τι, εἶδος βωμοῦ τοῦ Ἰσθμίου Ποσειδῶνος ἢ μνήματος τοῦ Μυρτίλου, ἡνιόχου τοῦ Οἰνομάου, ἀνῃρεθέν ὑπὸ τοῦ Πέλοπος, περὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ στάδιον, εἰς τὸ ὁποῖον πλησιάζοντες ἐτρόμαζον οἱ τῶν ἀγωνιζομένων ἵπποι.

Ταραφακωμωνες (ἡ), π. τῆς Νέρβων, Γαλλ. ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Ῥοδανοῦ, διασώζουσα τὸ ὄνομά της.

*Ταρβασσὸς (ἡ), π. τῆς Πισιδίας.

Ταρβέλλοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀκουϊτ. Γαλλ., κατοικῶν περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Γαρούμνα καὶ τὰς ὑπωρείας τῶν Πυρηναίων.

Ταργίτας (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Βορυσθένους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλέγοντο καταγόμενοι οἱ Σκύθαι.

Ταριχέαι (αἱ) καὶ Ταριχεῖα (ἡ), π. τῆς Παλαιστίνης ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ἐπὶ τῆς λίμνης Γεννησαρέθ, περίφημος διὰ τὰ ταριχεῖα τῶν ἰχθύων της, καθὼς ἐξ ἄλλου ὁμώνυμοι αὐτῆς εἰς ἄλλα μέρη, ἐξ ὧν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου, παρεκτὸς τῶν ἰχθύων ταριχείας, ἦταν ἐξ ταριχεῖαι τῶν νεκρῶν, ἀνθρώπων ἐξ ζώων, ὧν γνωστότεραι αἱ Πηλουσιακαὶ (Ἀλγιαρμὰ) ἐξ αἱ Κανωβικαὶ, (Μεβεχ), (ἐπιτοπ. Ταριχάτης).

Ταρκυνία (ἡ), π. ἀρχαία τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Τυῤῥηνίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγετο ἡ

βασιλική τῶν Ταρκυνίων οἰκογένεια ἐν Ῥώμῃ.

Ταρκύνιος (ὁ), ὁ Πρίσκος ἢ πρεσβύτερος, υἱὸς τοῦ Κορινθίου Δημαράτου, ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν Βακχιαδῶν, πέμπτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμ., βασιλεύσας μετὰ τὸν Ἄγκον Μάρκιον, (138-176 ἔτει ἀπὸ κτ. Ῥώμης). 2) ὁ Superbus ἢ ὑπερήφανος, ἔγγονος τοῦ πρωτέρου, ἕβδομος καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Ῥωμ. (220—245 ἀπὸ κτ. Ῥώμης), ἐξορισθεὶς παγγενεί, καὶ καταφυγὼν εἰς τὸν ἐν Κύμῃ βασιλεύοντα Ἀριστόδημον, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ἐννενηκοντούτης.

Ταρουνών (τό), π. τῆς Γερμαν., (Dereadoof).

Ταρπηία (ἡ), ἡ θυγ. τοῦ Σαβίνου Ταρπηίου, ἀπὸ τῆς ὁποίας παρωνομάσθη ὁ ἐν Ῥώμῃ Ταρπήιος ἢ Ταρπήϊος λόφος, ἢ πρὸς μεσημβρίαν ἄκρα τοῦ Καπιτωλίου, ἀπὸ τῆς ὁποίας κατεκρημνίζοντο οἱ κατάδικοι.

Τάρπητες (οἱ), λαὸς Σκυθικὸς κατοικῶν περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην.

*Τάρρα (ἡ), π. τῆς Κρήτης, ὅπου ἐτιμᾶτο ὁ Ἀπόλλων Ταρραῖος. 2) π. τῆς Δυδ καὶ 3) ἄλλη περὶ τὸν Καύκασον, ἄκροι ἀμφότεραι τῆς ἐν Κρήτῃ, (ὁ πολ. Ταρραῖος).

Ταρρακίνα (ἡ), π. τῶν Οὐόλσκων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (ὁ πολ. Ταρρακινίτης).

Ταρράκων, ωνος (ἡ), π. τῆς Ἱσπαν., πρωτ. τῆς Ταρρακωνησίας χώρας, (Tarragona).

Ταρσεῖον (τό), π. τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας ἢ τῆς Ἀφρικῆς παρὰ τὰς Ἡρακλείους στήλας, (ὁ πολ. Ταρσηνός).

*Τάρσιος (ὁ), ποτ. τῆς Μυσίας, ῥέων παρὰ τὴν Ζήλειαν.

Ταρσὸς (ἡ) ἢ Ταρσοί (οἱ), π. πρωτεύουσα τῆς Κιλικίας ἐπὶ τοῦ Κύδνου ποταμοῦ, κτίσμα τοῦ Σαρδαναπάλου, ἢ ὕστερον Ἀντιόχεια, (Tarsous), (ὁ πολ. Ταρσεύς). 2) δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Πτολεμαΐδα φυλήν, (ὁ δῆμ. Ταρσεύς. 3) π. τῆς Βιθυν. (ὁ πολ. Ταρσεύς).

*Ταρτησσίς, ιδος (ἡ), ἡ περὶ τὴν Ταρτησσὸν χώρα τῆς Ἱσπαν. ἐκτεινομένη μέχρι τῶν στηλῶν τοῦ Ἡρακλ.

Ταρτησσός (ὁ καὶ ἡ), π. τῆς Ἱσπαν. μεταξὺ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βαίτιος, ἢ παρὰ τῇ Γραφῇ Θαρσείς, ἢ ὕστερον Κάρτεια, ἢ τὰ Γάδειρα, ἐπὶ Στράβωνος μὴ οὕτω καλούμενα πλέον. 2) (ὁ), ἀρχαίτερα ὁ Βαῖτις, ποταμὸς τῆς Ἱσπαν., (ὁ πολ. Ταρτήσσιος). ‖ *Ταρτησσία μύραινα, ὁ Λαφιστοφ., ἢ τερατώδης. ‖ *Γαλὴ —, ὁ Διογ., ἢ μεγάλη.

*Τάρφαρα (τά), π. τῆς Εὐβοΐας Ἀραδ., (ὁ πολ. Ταρφαρηνός).

*Τάρφη (ἡ), π. ἀρχαία τῆς Λοκρίδος περὶ τὴν Οἴτην, ἢ ὕστερον Φαρύγαι, (ὁ πολ. Ταρφαῖος).

*Τάσιος (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν Ῥωξολανῶν κατὰ τοῦ Μιθριδάτου.

Τάττα (ἡ), λίμνη ἐλατώδης τῆς Λυκαονίας.

Ταὐτέη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πληϊόνης, μία τῶν Πληϊάδων, ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Λακεδαίμονα.

Ταΰγετον (τό) καὶ Ταΰγετος (ὁ) καὶ Ταΰγετα (τά), β. ἐπίσημον τῆς Λακων., ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς Ἀρκαδ. καὶ καταλῆγον εἰς τὸ Ταίναρον, (βουνὸν τῆς Μάνης ἢ Πενταδάκτυλον).

Ταυλάντιοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἰλλυρ., κατοικῶν περὶ τὴν Ἐπίδαμνον.

Ταυρέας, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις, σύγχρονος τοῦ Σωκρ., ἔχων παλαίστραν, συχνὰ ἀναφερομένην.

Ταύρη (ἡ), = Ταυρική.

*Ταυρίανον (τό), π. τῶν Βρεττίων, περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Μεταύρου.

Ταυρικός, ἡ, όν. Ὁ τῶν Ταύρων, (ὅθεν ‖ Ταυρική, ἡ ἡ χώρα τῶν Ταύρων, περιλαμβάνουσα, ἐκτὸς τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, ἢ τὸν Ἀχίλλειον δρόμον, (Κρίμαι ἢ Κριμαία). ‖ *Ταυρικὰ ὄρη, τὰ περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην βουνὰ τῆς Κριμαίας.

Ταυρίνοι καὶ Ταυρῖνοι (οἱ), ἔθνος τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλλίας περὶ τὰς Ἄλπεις, ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Πεδεμόντε, μὲ πόλιν πρωτεύουσαν τὴν Ταυρασίαν τὴν ὕστερον Augustam Taurinorum, ἢ σήμερον Τουρῖνον.

*Ταυρίσκος (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀρριανῷ. 2) Γραμματικός τις, μαθητὴς τοῦ Κράτητος, (Σξτ. κατὰ Γραμματ.).

*Ταυρίων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν.

Ταῦροι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Σκυθίᾳ Ταυρικῆς, θυσιάζοντες τοὺς ξένους εἰς τὴν Ἄρτεμιν, καὶ ζῶντες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπὸ πειρατείας καὶ πολέμων.

Ταυρομένιον (τό), π. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Σικελ. ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ βράχου, καλουμένου Ταύρου, (Taormina), (Ταυρομενίτης).

Ταυροπόλιον (τό), ἱερὸν τῆς Ταυροπόλου Ἀρτέμιδος ἐπὶ τῆς νήσου Ἰκαρίας.

Ταυροπόλις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βάκχου ἢ τῆς Ἀριάδνης.

Ταυροπόλος καὶ Ταυροπόλη (ἡ), ἐπίθετ. ἢ Ἄρτεμις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἐν Σκυθίᾳ Ταύρων, εἴτε διὰ τοὺς προσφερομένους εἰς θυσίαν αὐτῆς ταύρους, εἴτε διότι ἐφονεύσε τὸν πρὸς τιμωρίαν τοῦ Ἱππολύτου πεμφθέντα ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος ταῦρον.

Ταῦρος (ὁ), ὁ ἄλλως Τάλως, φύλαξ τῆς Κρήτης. 2) υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 3) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. 4) (γεωγρφ.) βουνὸν μέγα τῆς Ἀσίας, ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ Ἄρυ ἀκρωτηρίου τῆς Λυκίας καὶ Παμφυλίας, καὶ διαιροῦν τὴν Ἀσίαν εἰς δύο μεγάλα μέρη, τὴν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Ταύρου, διὸ φέρει δὲ αὐτοῦ κλάδοι, ἐκτεινόμενοι ἔνθεν καὶ ἔνθεν τὰς πρώτας αὐτοῦ στενάς, λαμβάνει διάφορα ὀνόματα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις γεωγράφοις. 5) ἀκρωτ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σικελ., ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο τὸ Ταυρομένιον, (Capo di Crosa).

Ταυροσθένης, ους (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις, ἐξ Ἀθηνῶν.

Ταυροσκύθαι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν περὶ τοὺς Ταύρους.

Ταύχειρα (τά), π. τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῷ κόλπῳ μεταξὺ Λεπτίδος καὶ Πτολεμαΐδος, ἢ ὕστερον Ἀρσινόη καὶ σήμερον Τολμέτα.

Ταφιασσός (ὁ), β. τῆς Καλυδωνίας, ὅπου καὶ ὁ τάφος τοῦ Κενταύρου Νέσσου.

Τάφιοι (οἱ), οἱ ἄλλως Τηλεβοαί, ἔθνος ἀρχαῖον, ναυτικόν, ζῶν τὸ πλεῖστον ἀπὸ πειρατείας, καὶ κατοικοῦν μέρος μέν τι περὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀκαρν. καὶ μέρος ἐπὶ τῶν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Λευκαδίας νήσων, ὧν ἡ μεγαλητέρα ὠνομάζετο ἰδίως Τάφος καὶ σήμερον Μεγανήσι.

Ταφίος, α, ον, ὡς ἐπ. λετ. καὶ ἐθν. ὁ ἐκ τῆς (νήσου) Τάφου. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Λυσιδύης, ἢ πατὴρ τοῦ Πτερελάου, οἰκιστὴς τῆς νήσου Ταφου.

Ταφιοῦς ἢ Ταφιοῦσσα καὶ Τάφος (ἡ), νῆσος μεταξὺ Ἀκαρν. καὶ Λευκαδίας, ἡ μεγαλητέρα τῶν Ταφίων.

Ταφόσιρις, ιδος (ἡ), = Ταπόσιρις.

Τάφραι (αἱ) καὶ Τάφρη (ἡ), π. ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, (Περεκόπη).

Τάφριοι (οἱ), λαὸς τῆς Εὐρωπ. Σκυθίας, κατοικοῦν περὶ τὸν Καρκινίτην κόλπον ἐπὶ τοῦ κατ' Εὔξεινον Πόντου.

Ταχεμψὼ καὶ Ταχομψώ, οῦς (ἡ), νῆσος τῆς Ἀφρικῆς, σχηματιζομένη ὑπὸ τοῦ Νείλου, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἐλεφαντίνης ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰθιοπίας.

Ταχὼς, ὼ (ὁ), βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, σύγχρονος Ἀρταξέρξου τοῦ Νόθου, κατὰ τοῦ ὁποίου ἐστράτευσε, προσκαλέσαντος εἰς βοήθειαν αὐτοῦ τὸν Ἀγησίλαον. Ἀλλ' ἐν ᾧ ἐπολέμει ἐν Φοινίκῃ, οἱ ἐν Αἰγύπτῳ, ἀναγορεύσαντες βασιλέα τὸν Νεκτάνεβον, ἐπανήγαγον τὸν Ταχὼ, ὅς τις, καταφυγὼν εἰς τὴν Περσίαν, διεριζόμενος πρὸς τὸν μεγάλου βασιλέως κατὰ τῆς Αἰγύπτου.

Τεανὸν (τό), τὸ Ἄπουλον, π. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Φρέντα ποταμοῦ, (Teano). 2) τὸ Σιδικηνόν, π. τῆς Καμπανίας, (Teano), (ὁ πολ. Τεανίτης).

Τέαρος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, χυν. εἰς τὸν Ἕβρον.

Τέασπις, ιος (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡροδ.

Τεατέα (ἡ), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀτέρνου ποταμοῦ, (Chieti).

Τεβερις (οἱ), = Τιβερις.

Τέβρος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Ἱπποκόωντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Τεγέα καὶ (ἰων.) Τεγέη (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. μὲ ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς Ἀλέας, (Παλαιμετσκοπή, πλησίον τῆς Τριπολιτσᾶς), (ὁ πολ. Τεγεάτης καὶ τὸ θηλ. Τεγεᾶτις).

Τεγεάτης, ου (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς Τεγέας. 2) (κυριωνυμ.) εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος.

Τεγεᾶτις, ιδος (ἡ), ἡ περὶ τὴν Τεγέαν χώρα.

Τέγεστρα (ἡ), = Τεργέστη.

Τεγύρα (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Ἁλι-

κτρα, μὲ ναὸν ᾧ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλ., ὃς τις ἐλέγετο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων γενηθεὶς ἐνταῦθα, ὅθεν ἐκαλεῖτο καὶ Τεγύρειος.

Τεγύριος (ὁ), ἄρχων Βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, ὑποδεχθεὶς τὸν Εὔμολπον, ᾧ νομφεύσας τὴν θυγατέρα του μὲ τὸν υἱόν τα Ἰσμαρον, καταλιπὼν δὲ αὐτὸν διάδοχον τοῦ βασιλείου του.

Τεθρώνιον (τὸ), πολίχν. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ.

*Τειθράσιος (ὁ), =Τιθράσιος.

Τειρεσίας καὶ (Ἰων.) Τειρεσίης, ου ἡ, ου (ὁ), ὁ περίφημος μάντις τῆς ἀρχαιότητος. Θηβαῖος, ἐκ τοῦ γένους τῶν Σπαρτῶν, υἱὸς τοῦ Εὐήρους καὶ τῆς Νομφης Χαρικλοῦς, μεταμορφωθεὶς ἀπὸ ἀνδρὸς εἰς γυναῖκα καὶ μετὰ ἑπτὰ ἔτη ἀναλαβὼν πάλιν τὴν πρώτην του μορφήν· τυφλωθεὶς δέ, εἴτε ὑπὸ τῆς Ἥρας, διότι κατεμαρτύρησε τῶν γυναικῶν, εἴτε ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, διότι εἶδεν αὐτὴν λουομένην· ἀναπαμφθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Διὸς διὰ τοῦ χαρίσματος τῆς προφητείας, ἔζησε ἓξ γενεὰς ἀνδρῶν. Θυγάτηρ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Μαντώ, περίφημος μάντις ᾗ αὐτὴ· εἰς δὲ τὸν Ὀρχομενὸν τῆς Βοιωτίας ἦτον τὸ μαντεῖόν του.

*Τεισαμενὸς (ὁ), = Τισαμενός.

Τείσπης (ὁ), υἱὸς τοῦ Μεγάλου Κύρου καὶ φίλος Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Τειχιάδες, ντος (ὁ), ἴδε τὸ συνῳρημ. Τειχιαῦς.

Τείχιον (τὸ), πολίχν. τῆς Αἰτωλ.

Τειχιοῦς, οῦντος (ὁ), φρούρ. τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὰς Θερμοπύλας.

Τειχιοῦσσα (ἡ), φρούρ. τῆς Μιλησίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσ/φ.

Τεῖχος, ους (τὸ), φρούρ. τῆς Πελοπον., ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὴν Δύμην.

Τέκμησσα (ἡ), θυγ. τοῦ Τελεύταντος ἢ Τεύθραντος ἐκ Φρυγίας, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος ᾧ γεννήσασα ἐξ αὐτοῦ τὸν Εὐρυσάκην.

Τέκμων, ωνος (ἡ), π. τῆς ἐν Ἠπείρῳ Μολοσσίδος.

Τεκτόσαγες (οἱ), τὸ ἐν. Τεκτόσαξ, λτος τῆς Γαλλ., κατοικῶν περὶ τοὺς πρόποδας τῶν Πυρηναίων, ἀπ' ὅπου μετέβη εἰς τὴν Φρυγίαν ἡ Γαλατία, τὴν ἄλλως Γαλλιγραικίαν.

Τελαμών, ῶνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς Ἐνδηΐδος, θυγατρὸς τοῦ Χείρωνος, ἀδελφὸς τοῦ Πηλέως, διωχθεὶς μετ' αὐτοῦ ἐκ τῆς Αἰγίνης διὰ τὸν φονον τοῦ ἀδελφοῦ των Φώκου, καὶ ἐλθὼν εἰς Σαλαμῖνα, ὅπου διεδεχθεὶς τὸν βασιλέα αὐτῆς Κυχρέα, καὶ νυμφευθεὶς τὴν Περίβοιαν, θυγατέρα τοῦ Ἀλκαθόου, ἐγέννησε τὸν Αἴαντα. Ἐξῆλθε δὲ ᾧ εἷς θήραν τοῦ Καλυδωνίου Ταύρου, καὶ συνέπλευσε μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ εἰς Κολχίδα· συζευχθεὶς δὲ καὶ μετὰ τοῦ Ἡρακλέους κατὰ τῆς Τροίδος, ἔλαβεν ὡς ἀριστεῖον τὴν Ἡσιόνην, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Τεῦκρον. 2)(γεωγραφ.) π. μεταξὺ τῆς Τυρρηνίας, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν, (Telamone).

Τελαμωνιάδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος, πατρωνυμ. ὁ Αἴας ἢ ὁ Τεῦκρος.

Τελαμώνιος, α, ον. Ὁ τοῦ Τελαμῶνος. ‖. «Αἴας ὁ—,» ὁ ἄλλως Μέγας, πρὸς διαστολὴν τοῦ Λοκροῦ ἢ μικροῦ.

Τελέας, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις, κωμῳδούμενος ἐπ' ἀδηφαγίᾳ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 2) Καρύδιος, πατὴρ τῆς Χρυσίλλης, ἐρωμένης τοῦ ποιητοῦ Ἴωνος ᾧ τοῦ Περικλέους.

Τελέβαμος, ὁ, Ἀργεῖός τις, πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου.

Τελέθριον (τὸ), β. τῆς Εὐβοίας, παρὰ τὴν Οἰχάλιαν, (τὸ τοπ. Τελεθριεῖς).

*Τελίνικος (ὁ), Βυζάντιός τις, ποιητὴς μοχθηρῶν ᾀσμάτων.

Τελέοντες (οἱ), μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ Τελέοντος δήθεν τοῦ Ἴωνος.

Τελέσαρχος (ὁ), Σάμιός τις παρ' Ἡροδ. 2) Σύρος τις παρὰ Παυσαν. 3) ὁ πατὴρ τοῦ Αἰγινήτου Κλεάνδρου.

*Τελέσας, αντος (ὁ), ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις παρ' Ἀθην.

Τελεσθώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων.

Τελεσιάδας, α (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Πινδ.

*Τελεσίας, α (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Πλουτ. 2) χορευτής τις παρ' Ἀθην. (Ιδ', 632).

Τελεσικράτης, ους (ὁ), Κυρηναῖος, Ὀλυμπιονίκης.

Τελέσιλλα (ἡ), περίφημος ἀρχαία ποιήτρια ἐξ Ἄργους, ἀκμάσασα περὶ τὴν 81ὴν Ὀλυμπ., «καὶ σώσασα διὰ τῆς ἀνδρίας της τὴν πατρίδα της ἀπὸ τῆς ἐπιδρομῆς τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Κλεομένους. Τῶν ποιημάτων της, θαυμασθέντων ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, οὐδὲν διεσώθη.

*Τελεσίνικος (ὁ), Κορίνθιός τις παρὰ Πολυαίνῳ.

*Τελεσχόρας (ὁ), πλούσιός τις ἐκ Νάξου.

Τελέστας (διορ. ἀντὶ Τελέξης), α (ὁ), εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριάμου. 2) λυρικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Σελινοῦντος, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου. 3) Μεσσήνιός τις, Ὀλυμπιονίκης, παρὰ Παυσ. (Στ', 17').

*Τελεσφόρος (ὁ), ἔπαρχός τις τοῦ Λυσιμάχου (Ἀθ. Ιδ', 616).

Τελευταγόρας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ᾧ τῆς Θεσπιάδος Εὐρύκης. 2) ὁ πατὴρ Ζήνωνος τοῦ Ἐλεάτου.

Τελεύτας, αντος (ὁ), Φρὺξ, πατὴρ τῆς Τεκμήσσης.

Τελευτίας, α (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Ἀγησιλάου, στρατηγὸς τῶν Λακεδ.

Τελεων (κατὰ διορθ. ἀντὶ τοῦ παρ' Ἡροδ. Γελέων), οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἴωνος ἐξ Ἀθηνῶν, ἀνὴρ τῆς Ξουθίππης, πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Βούτου, ἐπώνυμος δήθεν τῆς πατριᾶς τῶν Τελεόντων. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἐριβώτου.

Τέλης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Δυναΐδικης.

*Τέλης, ητος (ὁ), φιλόσοφός τις παρὰ Στεφ.

*Τέλλην, ηνος (ὁ), μυχθηρός τις αὐλητὴς· ἀφ' οὗ ἡ παροιμία. «Λεσβὸς τὰ Τέλληνος,» «ἐπὶ τῶν σκωπτικῶν,» (Ζηνοβ.).

Τελλῆνας (αἱ) καὶ Τελλήνη (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, οὐ μακρὰν τῆς Ῥώμης.

Τελλιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Τελλίου. ‖. οἱ Τελλιάδαι, οἰκογένειά τις μάντεων ἐν Ἤλιδι.

Τελλίας, ου (ὁ), μάντις ἐξ Ἤλιδος, διὰ συμβουλῆς τοῦ ὁποίου ἐνίκησάν ποτε 600 Φωκεῖς διὰ νυκτὸς τοὺς Θεσσαλούς, ἀλείψαντες ἑαυτοὺς καὶ τὰ ὅπλα των μὲ γύψον. 2) ζωγράφος τις τῶν Σικυωνίων παρὰ Θεόδ.

*Τέλλις, ιδος (ὁ), Σπαρτιάτης, πατὴρ τοῦ Βραχίδα. 2) πρέσβυς τις τῶν Δακεδ. παρὰ Θεόδ. 3) υἱὸς τοῦ Τισαμενοῦ, ἀρχηγὸς τῶν Ἀχαιῶν. 4) ὁ πρόσκοπος τοῦ Ἀρχιλόχου.

*Τέλλις, ινος (ὁ), = Τέλλην.

Τέλλος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, τὸν ὁποῖον ὁ Σόλων ἐφρόνει εὐδαιμονέστερον τοῦ Κροίσου, διότι, ζήσας μετρίως ᾧ ἀγαθοῖς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, ἐτάφη δημοσίᾳ.

Τελμησσὰς (ἡ), = Τελμησσός. ‖. μὲ λιμένα τῆς Λυκίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο ὡς μάντεις. 2) π. τῆς Πισιδ., ἄλλως Τερμησσός. 3) (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Θεμιστοῦς, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Ὑπερβορείων, μετοικήσας εἰς Καρίαν. 4)(γεωγρ.) β. τῆς Δυδ. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ξάνθου. 5) πεδ. τῆς Σικελ., ῥέων παρὰ τὴν Ἔγεσταν, (τὸ τοπ. Τελμησσεύς).

Τελμισσιάς, άδος καὶ Τελμισσίς, ίδος (ἡ). ἀκρωτ. τῆς Δυδ. παρὰ τὴν πόλιν Τελμισσόν.

Τελφοῦσα (ἡ), = Τιλφοῦσσα.

Τέλφουσσα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ Δόδοντος ποταμοῦ, ἢ ἄλλως Τέλφουσα ᾧ Θέλπουσα.

Τελφήσιον (τὸ), = Τελφούσιον.

Τελχίν, ῖνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρωπῆς, φονεύσας δολίως μετὰ τοῦ Θελξίονος τὸν βασιλέα τοῦ Ἄργους Ἄπιν. 2) πατὴρ τοῦ Ἄπιος, βασιλέως τῆς Συρίας.

Τελχῖνες (οἱ), οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Ῥόδου (Τελχινίδες ἀπ' αὐτῶν κληθεῖσαι), ἐλθόντες ἐκ Κρήτης, ἐννέα τὸν ἀριθμόν, ἐπινοήσαντες πρῶτοι τὴν ἐργασίαν τοῦ χαλκοῦ καὶ σιδήρου, ᾧ φημιζόμενοι ὡς γόητες καὶ μάγοι. Κατὰ τὸν Διόδ., ἦσαν υἱοὶ τῆς Θαλάσσης, μεταβάντες ἀπὸ τῆς Ῥόδου εἰς τὴν Κρήτην, ὅπου ἀναφέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα Κουρῆτες. Πιθανὸν ὅτι ἦσαν Φοίνικες μεταλλουργοί, μετοικήσαντες εἰς τας νήσους ταύτας, ὅθεν

*Τελχινία (ἡ), ἀρχαιότερα ἡ Κρήτη, ᾧ

Τελχινὶς, ίδος (ἡ), ἀρχαιότερα ἡ Ῥόδος.

*Τεμαθρεία (ἡ), β. τῆς Μεσσην. ὑπὲρ τὴν Κορώνην.

Τεμβρίων, ωνος (ὁ), ἀποικίσας τὴν Σάμον, προγενέστερος τοῦ Προκλέους.

*Τέμβρος (ὁ), π. τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Τέμβριος).

*Τεμένεια (ἡ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Λυκαονίας, (ὁ πολ. Τεμενεύς).

Τεμενίτης, ου (ὁ), καὶ Τεμενῖτις, ιδος (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Σικελ. παρὰ τὰς Συρακούσας, ὅπου ὕστερον ἐκτίσθη ἡ Νεάπολις, ἓν τῶν πέντε μερῶν ταύτης τῆς πόλεως.

Τεμέσα καὶ Τέμεσσα (ἡ), π. ἀρχαία, ἀναφερομένη παρ' Ὁμήρῳ ὡς πορισμὸς

χαλκοῦ, ὅθεν, ἡ 1) ἡ ἐν Κύπρῳ πόλις Τέμασος, ὅπου ἦσαν περιφημα χαλκωρυχεῖα, ἡ 2) ἡ ὕστερον Τέμψα καλουμένη, πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας, ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων, (ὁ πολ. Τεμεσαῖος).

Τέμμικες (οἱ), τὸ ἐθν. Τέμμιξ, ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Βοιωτ., μετοικήσαντες εἰς αὐτὴν ἐκ τῶν ἀρκτῴων μερῶν τῆς Ἑλλάδος, (ἐν γένει) = Βοιωτοί.

Τέμπεα-Τέμπη (τὰ), ἡ περίφημος διὰ τὴν τερπνότητά της κοιλὰς τῆς Θεσσαλ., ἐκτεινομένη μεταξὺ Ὀλύμπου καὶ Ὄσσης εἰς 40 σταδίων μῆκος, διὰ μέσου τῆς ὁποίας ῥέει ὁ Πηνειός, (Μπαμπᾶς).

Τέμψα (ἡ), = Τεμέσση.

Τενάγων, οντος (ὁ), Βάκτριός τις παρ' Αἰσχύλῳ.

Τένερος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην. (IE', 672).

Τενέα (ἡ), κώμη τῆς Κορινθίας μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος Τενεάτου, (ἀπ' αὐτῆς ὠνομάζετο μία τῶν τῆς Κορίνθου πυλῶν Τενεατική).

Τενέας, α (ὁ), ποτ. τῆς κάτω Ἰταλ. χυν. εἰς τὸν Τίβεριν, (Tinia).

Τένεδος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῆς Τρῳάδος, ἀπὸ Τένου τοῦ Κύκνου, περίφημος ἔκπαλαι διὰ τὸν ἐξαίρετον οἶνόν της, (ὁ νησ. Τενέδιος).

***Τενεῖαι** (αἱ), πηγαὶ περὶ τὸν ἐν Ἀρκαδίᾳ Ὀρχομενόν.

Τέννης ἢ **Τέννης**, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Κύκνου, βασιλέως τῶν ἐν Τρῳάδι Κολωνῶν, καὶ τῆς Προκλείας, περίφημος διὰ τὴν δικαιοσύνην του, ὃς τις, φιφθεὶς ὑπὸ τοῦ κατρός του, κατὰ διαβολὴν τῆς μητρυιᾶς του, εἰς τὴν θάλασσαν, ἐσώθη εἰς τὴν νῆσον Λεύκοφρυν, τὴν ὁποίαν μετωνόμασεν ἀφ' ἑαυτοῦ Τένεδον, καὶ βασιλεύσας αὐτῆς, ἐτιμήθη μετὰ θάνατον ὡς ἥρως.

Γέντυρα (τὰ) καὶ **Τεντυρὶς**, ίδος (ἡ), π. τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαΐδος ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ ἐρείπια ἀνεκαλύφθη ὁ ἐν Παρισίοις σωζόμενος Ζωδιακὸς κύκλος, [Δενδερᾶχ].

Τεργέσται (αἱ) καὶ **Τεργέστη** (ἡ) ἢ **Τέργηστον** (τὸ), π. τῶν Καρνίων ἐν Ἰστρίᾳ ἐπὶ τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης, (Τριέστι), (ὁ πολ. Τεργεστεῖος).

Τέρεινα (ἡ), = Τέρινα.

Τερέντιος (ὁ), Ἀρριανός, περίφημος ποιητὴς κωμικὸς τῶν Ῥωμαίων, γεννηθεὶς ἐν Καρχηδόνι περὶ τὸ 190 πρὸ Χ., ἀπ' ὅπου ἐφέρθη αἰχμάλωτος εἰς Ῥώμην, ὅπου διδάξας, ἀκήρξε φίλος τοῦ Σκιπίωνος καὶ ἄλλων ἐπισήμων· ἀπέθανε δὲ ναυαγήσας ἐνῷ ἐπέστρεφεν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος συνεπιφέρων καὶ τὰς κωμῳδίας τοῦ Μενάνδρου, τοῦ ὁποίου κυρίως ἦτον μιμητής.

Τερηδών, όνος (ἡ), π. τῆς Βαβυλων. ἐπὶ τοῦ Τίγριδος, (ὁ πολ. Τερηδόνιος). 2) αὐλητρὶς τις ἐν Ἀθήναις.

Τέρινα (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Βρεττίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, περὶ τὸν ἀπ' αὐτῆς κληθέντα Τεριναῖον κόλπον, ἄποικος τῶν Κροτωνιατῶν, (Amantea), (ὁ πολ. Τερινεῖος)

Τέρμερα (τὰ), π. τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρ. καὶ Λυκ., (ὁ πολ. Τερμερεύς).

Τερμέριον (τὸ), ἄκρωτ. τῆς Καρ., ἀπέχον 40 στάδια τῆς νήσου Κῶ.

Τέρμερος (ὁ), περιδόητος λῃστὴς τῆς μυθολογίας, διατρίβων ἐν Θεσσαλίᾳ, συντρίβων τὰς κεφαλὰς τῶν διαβαινόντων, καὶ φονευθεὶς καὶ αὐτὸς διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., (ἀπ' αὐτοῦ, κατά τινας, ἐπεκράτησεν ἡ παροιμία «Τεμέρια κακά», ἀντὶ τῶν τρομερά).

Τερμησσὸς (ἡ), π. ἄκρα τῆς Πισιδ. ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ταύρου, (ὁ πολ. Τερμησσεύς), παρβλ. Τελμησσός.

Τερμίλαι (οἱ), ἀρχαῖος λαὸς τῆς Κρήτης, μεταβὰς μετὰ τοῦ Σαρπηδόνος εἰς Λυκίαν, οἱ παρ' Ὁμήρῳ Σόλυμοι ἢ Ὕστερον Λύκιοι.

Τερμισσὸς (ἡ), = Τερμησσός.

Τέρμιτες (ὁ), ποτ. τῆς Σαρδινίας, (Fiume d'Aragonèse).

Τέρμων, ονος (ὁ), θεὸς τις τῶν Ῥωμ., ἔφορος τῶν συνόρων καὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς ἰδιοκτησίας, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐπανηγυρίζοντο κατ' ἔτος τὰ Τερμινάλια κατὰ τὴν 21 τοῦ Φιβρ.

Τέρπανδρος (ὁ), περίφημος ἀρχαῖος λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς ἐν Λέσβῳ Ἀντίσσης, τοῦ ὁποίου τὰς ᾠδὰς ἔψαλλον οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰς τὰ συσσίτιά των.

Τερπάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ ἀοιδὸς Φήμιος, ὡς υἱὸς τοῦ Τερπίου.

Τέρψας, α (ὁ), Ἰσθμιονίκης τις, ἀδελφὸς τοῦ Πτοιοδώρου ἐκ Κορίνθου.

***Τερψιχλῆς**, έους (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην. (Z', 323).

Τερψικράτη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Εὐρύοπα.

Τερψιχόρη (ἡ), μία τῶν Μουσῶν, ἔφορος τοῦ χοροῦ καὶ τῶν χορευτικῶν ᾀσμάτων.

Τερψίων, ωνος (ὁ), μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐκ Μαγάρων. 2) συγγραφεύς τις, γράψας Γαστρολογίαν.

Τετράμνηστος (ὁ), Σιδώνιός τις, υἱὸς τοῦ Ἀνύσου, εἷς τῶν ἡγεμόνων τοῦ Περσικοῦ στόλου κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Ξέρξου.

Τετράπολις, εως (ἡ), ἡ Ἀττική, μέρος τῆς Ἀττικῆς, πρὸς βορρᾶν τῶν Ἀθηνῶν, περιέχον τέσσαρας πόλεις, Οἰνόην, Μαραθῶνα, Προβάλινθον καὶ Τρικόρυθον, συνοικισθὲν παλαιόθεν ὑπὸ τοῦ Ξούθου, ὃς τις εἶχεν αὐτὰς ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του.

2) ἡ Δωρική, μέρος τῆς Δωρίδος, περιλαμβάνουσα ὡσαύτως τέσσαρας πόλεις.

3) ἡ Τῆς Συρίας, ἡ ἄλλως Σελευκίς, περιλαμβάνουσα καὶ αὕτη τέσσαρας πόλεις, τὴν Ἀντιόχειαν, Ἀπάμειαν, Λαοδίκειαν καὶ Σελεύκειαν.

Τετραπυργία (ἡ), π. τῆς μεσημβρινῆς Καππαδοκ., (Ἐντζέ-σού). 2) χωρ. τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Διβύῃ.

Τευγλουσσα (ἡ), = Τεύτλουσσα.

Τευθέα (ἡ), κώμη τῆς Ἤλιδος παρὰ τὴν Δύμην, ἐνωθεῖσα ὕστερον μετ' αὐτῆς.

Τευθέας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἤλιδος, χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Τεύθις, ιδος (ἡ), = Τευθέα.

Τευθρανία (ἡ), π. τῆς Μυσ., καλέσμα τῶν βασιλέων αὐτῆς ἐπὶ τοῦ Καΐκου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τεύθραντος, ὅθεν ἐλέγετο καὶ Τευθράντιος ἄστυ. 2) ἡ περὶ τὴν πάλιν ταύτην χώρα μεταξὺ Αἰολίας καὶ Περγάμου, ἄλλως Τευθρανία πεδία καὶ Τευθρανὶς γῆ.

Τευθρανίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Τεύθραντος, ὁ Ἄξυλος.

Τεύθρας, αντος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Μυσ., υἱοθετήσας τὴν Αὐγήν, θυγατέρα τοῦ βασιλέως Ἀλέου ἐξ Ἀρκαδίας, καὶ ἀναθρέψας τὸν υἱὸν αὐτῆς Τήλεφον, τὸν ὁποῖον συζεύξας μὲ τὴν θυγατέρα του Ἀργιόπην, ἄφησε διάδοχον τοῦ βασιλείου του. 2) εἷς τῶν ἐκ Μαγνησίας Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος.

Τευθρώνη (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας, (Κολοκυθιά).

Τευκρίς, ίδος (ἡ), ἡ Τρωάς.

Τεῦκροι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Τευκρίδος, οἱ Τρῶες.

Τεῦκρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σκαμάνδρου καὶ τῆς Νύμφης Ἰδαίας, ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς Τρῳάδος, ὃς τις, ὑποδεχθεὶς παρ' αὐτῷ τὸν Δάρδανον, φεύγοντα τὴν πατρίδα του, ἐξέδοτο αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Βάτειαν, καὶ ἀφῆκεν αὐτὸν ἀπολύτως διάδοχον τοῦ βασιλείου του.

2) υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος καὶ τῆς Ἡσιόνης, θυγατρὸς τοῦ Λαομέδοντος, ἀδελφὸς ὁμοπάτριος τοῦ Αἴαντος, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ ἐστράτευσε κατὰ τῆς Τροίας. Ἐπιστρέψας δὲ μετὰ τὴν ἅλωσιν αὐτῆς εἰς Σαλαμῖνα, καὶ διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός του, ὡς μὴ δυνηθεὶς νὰ ἐκδικηθῇ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀπῴκισε τὴν ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνα, ὅπου οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ (τῶν ὁποίων εἷς ἦν καὶ ὁ Εὐαγόρας), ἐβασίλευσαν καὶ πολύ.

Τευμησὸς καὶ **Τευμησσός** (ὁ), κώμη καὶ β. τῆς Βοιωτ. πρὸς τὰς Θήβας, (ὁ πολ. Τευμήσσιος) Περίφημος εἶναι εἰς τὴν μυθολογίαν ἡ Τευμησία ἀλώπηξ, ἥτις, πεμφθεῖσα κατὰ τῶν Θηβαίων ὑπὸ τοῦ Διονύσου, ἄφάνισε τὴν χώραν των.

***Τεῦτα** (ἡ), βασίλισσα τῆς Ἰλλυρίας, (Πολύβ. Β', δ', 7).

Τευταμίας, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Λαρίσσης, εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς ἐπικηδείους ἀγῶνας ἐφιλονείκησεν ὁ Περσεὺς τὸν πάππον του Ἀκρίσιον.

Τευταμίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Τευταμίου, πατρωνυμ. ὁ Πελασγὸς Ἄξιος.

***Τεύταμος** (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Θόαντος, Πρηνεύς. 2) ἀρχηγός τις τῶν παρὰ Μακεδόσιν ἀργυρασπίδων.

Τευτίαπλος (ὁ), Ἠλεῖός τις παρὰ Θουκ.

Τεύτλουσσα (ἡ), νῆσος μικρὰ παρὰ τὴν Ῥόδον ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀσίας.

Τεύτονες (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν., κατοικῶν ἀνέκαθεν περὶ τὸν Οὐίστουλαν.

***Τέχνων**, ωνος (ὁ), ἀρχαῖός τις αὐλητὴς παρ' Ἀθην.

Τέως, ω (ἡ), π. τῆς Ἰων. μὲ λιμένα ἀπέναντι τῆς Σάμου, πατρὶς τοῦ Ἑκαταίου, τοῦ Ἀνακρέοντος καὶ ἄλλων, (ὁ πολ. Τήϊος).

Τηθύ-ύος (ἡ), θυγ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς

Γῆς, γυνὴ τοῦ Ὠκεανοῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε πλῆθος τέκνων.

Τηλεβόαι (οἱ), ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Ἀκαρν., οἱ ὕστερον Τάφιοι, ἀπόγονοι τῶν Δελέγων, ἴδε τὸ ἐπμν.

Τηλεβόας, α (ὁ), ἔγγονος τοῦ αὐτόχθονος Δέλεγος, τοῦ ὁποίου οἱ 22 παῖδες, Τηλεβόαι ὠνομάσθησαν καλούμενοι, κατῴκησαν τὴν Λευκαδίαν. 2) εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος. 3) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Ἀρκαδ. χων. εἰς τὸν Εὐρώτην, ἴσως ὁ παρὰ Πλουτάρχῳ Ἀρδανίας. (Ἀκ-σοί).

Τηλεβοΐς, ίδος (ἡ), μέρος τῆς Ἀκαρν. ὅπου κατῴκουν πρότερον οἱ Τηλεβόαι.

Τηλεγόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Φάρου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἕρμοῦ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀλφειοῦ τὸν Ὀρσίλοχον.

Τηλέγονος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Ὀδυσσέως ἐκ Τηλεμάχης, φονευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, νυμφευθεὶς τὴν Ἰώ. 3) υἱὸς τοῦ Ἰάσσ. καὶ τῆς Κίρκης ἢ τῆς Καλυψοῦς, φονεύσας ἐξ ἀγνοίας τὸν πατέρα του, καὶ νυμφευθεὶς τὴν Πηνελόπην, κτίσας δὲ τὸ ἐν Ἰταλίᾳ Τύσκουλον.

*Τηλεδόμας (ὁ), υἱὸς τῆς Κασσάνδρας.

Τηλεκλείδης, ους (ὁ), ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας.

*Τηλεκλῆς, έους (ὁ), εἷς τῶν Δολιόνων παρ' Ἀπολλωνίῳ. 2) Σάμιός τις παρ' Ἡροδ. 3) Φωκεύς τις, ἀπόγονος τοῦ Λακύδους.

Τήλεκλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρχελάου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 830 πρὸ Χ., φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων.

Τηλέμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀδυσσ. καὶ τῆς Πηνελοπης, μείνας νήπιος ὅτε ἐξεστράτευσε ὁ πατήρ του κατὰ τῆς Τροίας, ᾗ περιελθὼν, ἀφ' οὗ ἠλικιώθη, διάφορα μέρη πρὸς ἀναζήτησιν αὐτοῦ, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, λαβοῦσης τὴν μορφὴν τοῦ Μέντορος· ἐπιστρέψας δὲ εἰς Ἰθάκην, συγχρονως σχεδὸν μὲ τὸν πατέρα του, καὶ συντελέσας μεγάλως εἰς τὸν φόνον τῶν μνηστήρων τῆς μητρος του. Νυμφευθείς, κατῴκησε, τὴν Ναυσικάαν, θυγατέρα τοῦ Ἀλκινόου, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Περσέπτολιν. 2) Ἀκραγαντῖνός τις, πάππος τοῦ Θήρωνος, ἐξώσας τὸν Φάλαριν. 3) Ἀθηναῖός τις, τρώγων πάντοτε κυάμους, ἐξ οὗ καὶ ἡ παροιμία: Τηλεμάχῳ χύτρα. 4) Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ἤλιδος.

Τήλεμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρύμου, περιώνυμος μάντις, προεπόνεις τὸν Κύκλωπα Πολύφημον τὴν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως τύφλωσιν του.

Τηλέπυλος (ἡ), ἡ πόλις τῶν Ἀντιχρυσέων.

Τηλεφάνης, ους (ὁ), αὐλητής τις ἐν Ἀθήναις, καλούμενος Μεγαρικὸς σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 2) ἕτερος αὐλητὴς ἐκ Σάμου. 3) συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην.

Τηλέφασσα (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος καὶ μήτηρ τοῦ Κάδμου, τῆς Εὐρώπης κτλ., συνεβούλευσε τὸν Κάδμον πρὸς ἀναζήτησιν τῆς θυγατρος της, ᾗ ἀποβαινοῦσα ἐν Θράκῃ. Κατ' Ἄλλους, ἦν γυνὴ τοῦ Φοίνικος, υἱοῦ τοῦ Ἀγήνορος.

Τηλεφίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Εὐρύπυλος.

Τήλεφος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐκ τῆς Αὐγης, θυγατρὸς τοῦ Ἀλεοῦ, βασιλέως τῆς Τεγέας, ἐκτεθεὶς βρέφος ἔτι ὑπὸ τοῦ πάππου του εἰς τὸ Παρθένιον ὄρος, καὶ ἀνατραφεὶς ἐκεῖ ὑπὸ ἐλάφου. Μετὰ καιρὸν δέ, μυθῶν παρὰ τοῦ μαντείου τὴν τύχην τῆς μητρός του, ἦλθεν εἰς Μυσίαν πρὸς ἀναζήτησιν αὐτῆς, καὶ ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα τοῦ Τεύθραντος Ἀργιόπην, διαδεχθεὶς καὶ τὸ βασίλειον τοῦ πενθεροῦ του. Ὀλιγωρήσας δεύτερον ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, στρατεύσαντος κατὰ τῆς χώρας του, καὶ θεραπευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ἐτιμήθη μετὰ θάνατον ὡς ἥρως ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἔχων καὶ ἴδιον ἱερὸν ἄλσος, ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμούμενον, ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρθενίου. Ἐκ τῆς δευτέρας γυναικός του, τῆς Πριαμίδος Ἀστυόχης, ἐγέννησε τὸν Εὐρύπυλον. 2) Μακεδών τις παρ' Ἀρρ. 3) γραμματικός τις ἐκ Περγάμου. 4) ὁ πατὴρ τοῦ γραμματικοῦ Φιλητᾶ.

Τηλίνης, ους (ὁ), ἱερεὺς τῶν καταχθονίων θεῶν ἐν Σικελίᾳ, πρόγονος τοῦ τυράννου Γέλωνος.

Τῆλος (ἡ), νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου, πρὸς δυσμὰς τῆς Ῥόδου, (Διακαπά), (ὁ νησ. Τήλιος).

Τῆλυς, υος (ὁ), ἡγεμὼν τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Συβάρεως, πολεμήσας πρὸς τοὺς Κροτωνιάτας.

Τημενίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Τημένου, οἵτινες, διωχθέντες ἐκ τοῦ Ἄργους, μετῴκησαν εἰς Ἰλλυρίαν, ὅπου συνέστησαν τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον, καὶ ἀπ' αὐτῶν οἱ βασιλεῖς τῶν Μακεδόνων ἐκαλοῦντο Τημενίδαι.

Τημένιον (τὸ), κώμη τῆς Ἀργολ. ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, ὅπου ᾖ ὁ τάφος τοῦ Τημένου, (ὁ κάτοικος Τημενίτης).

Τήμενος (ὁ), ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Ἀριστομάχου, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, λαῶν εἰς τὸ μερίδιον αὐτοῦ τὴν Ἀργολίδα, ᾗ φονευθεὶς ὕστερον ὑπὸ τῶν ἰδίων του παίδων.

*Τήμνον (τὸ) β. τῆς Μυσ.

Τῆμνος (ἡ), ν τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἕρμου, μεταξὺ Κύμης καὶ Μαγνησίας, (Μενεμὲν ἡ Μελεμέν), (ὁ πολ. Τημνίτης).

*Τήνερος (ὁ), μάντις, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ.

Τῆνος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Κυκλάδων, διασωζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Τήνος).

Τήρεια (ἡ), β. ᾗ π. τῆς Μυσ. παρὰ τὴν πάλαι Ζήλειαν.

Τηρεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Νύμφης Βιστωνίδος, βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, ἐλθὼν πρὸς βοήθειαν τοῦ Πανδίωνος, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, ἐναντίον τοῦ Λαβδάκου, καὶ νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Πρόκνην, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἴτυν· ὕστερον δὲ ἀπιμάσας τὴν Φιλομήλαν, ἀδελφὴν τῆς Πρόκνης, ἀπέκοψε καὶ τὴν γλῶσσαν αὐτῆς, ἵνα μὴ τὸν φανερώσῃ. Ἀλλ' αὕτη, εὑροῦσα τρόπον ἵνα γνωστοποιήσῃ τὸ συμβὰν εἰς τὴν ἀδελφήν της, ἔφυγε μετ' αὐτῆς, πρὸς ἐκδίκησιν, τὸν Ἴτυν καὶ παρέθηκεν αὐτὸν ὡς φαγητὸν εἰς τὸν Τηρέα, ὃς τις καταδιώκων αὐτάς, μεταμορφωθεὶς εἰς ἀηδόνα καὶ χελιδόνα, μετεμπρφώθη καὶ αὐτὸς εἰς Ἔποπα.

Τήρης, εω καὶ ους (ὁ), ὁ πρῶτος θεμελιωτὴς τοῦ βασιλείου τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θράκῃ, πατὴρ τοῦ Σιτάλκους. 2) ἕτερος βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν, νεώτερος τοῦ προτέρου, σύμμαχος τῶν Ἀθην., ἐκθρονισθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου.

Τηρίας, α (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. ῥέων παρὰ τὴν πόλιν τῶν Λεοντίνων, (Lentino).

Τηριβάζος (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῆς Ἀρμεν. καὶ ὕστερον τῆς Ἰων.

Τηριβάη (ἡ), δούλη τοῦ Μενελάου, μήτηρ τοῦ Μεγαπενθους.

Τηριβάτας, α (ὁ), Ποσειδὼν τις παρὰ Λακ.

Τηριβάτης, ου (ὁ), εὐνοῦχος Κύρου τοῦ Νεωτέρου.

Τήριλλος (ὁ), τύραννος τῆς ἐν Σικελίᾳ Ἱμέρας.

Τηΰγετον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ταϋγετον.

Τιαραντὸς (ὁ), ποτ. τῆς Σκυθ. χων. εἰς τὸν Ἴστρον.

Τίασα (ἡ), θυγ. τοῦ Εὐρώτα, ἀφ' ἧς ἐκωνομάσθη ὁ ἐν Λακωνίᾳ ποταμός.

Τιβαρηνία καὶ Τιβαρηνίς, ίδος (ἡ), ἡ χώρα τῶν Τιβαρηνῶν.

Τιβαρηνοί (οἱ), λαὸς κατοικῶν τὰ μεταξὺ τῶν Χαλύβων καὶ Μοσυνοίκων παράλια τοῦ Εὐξ. Πόντου.

Τιβεριάς, άδος (ἡ), π. πρωτ. τῆς Γαλιλαίας ἐν Παλαιστίνῃ ἐπὶ τῆς λίμνης Γεννησαρὲτ, κτίσμα Ἡρῴδου τοῦ Ἀντίπα

Τιβεριούπολις, εως (ἡ), π. τῆς Φρυγ.

Τιβέριος καὶ Π. Τιβέριος (ὁ), υἱὸς θετὸς ᾗ διάδοχος τοῦ Αὐγούστου, καταγόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Κλαυδίων, καὶ γεννηθεὶς ἐν Ῥώμῃ τῷ 711 ἀπὸ κτίσεως αὐτῆς, βασιλεύσας τυραννικῶς ᾗ βελτιρῶς 23 ἔτη.

Τιβερις, ιος καὶ ιδος (ὁ), ποτ. ἐπίσημος τῆς Ἰταλ., ῥέων διὰ τῆς Ῥώμης ᾗχων. εἰς τὴν Τυῤῥηνικὴν θάλασσαν, (Τέβερε).

Τιβία (ἡ), ἡ Φρυγία παρὰ Μενάνδρῳ.

Τίβιον (τὸ), β. τῆς Φρυγ.

Τίβιος (ὁ), ὄνομα Φρυγῶν, (ἐπμ.) δούλων παρὰ τοῖς Ἕλλησιν.

Τίβισις, τος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, πηγ. ἐκ τοῦ Αἵμου καὶ χων. εἰς τὸν Ἴστρον, (Καρά-λόμ).

Τιβισκος (ὁ), ποτ. τῆς Δακ., χων. εἰς τὸν Ἴστρον, (Teiss ἐν τῇ Τρανσιλβανίᾳ).

Τιβοῦρα (τὰ) καὶ Τίβουρις (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, [Tivoli], (ὁ πολ. Τιβουρῖνος καὶ Τιβυρτῖνος).

Τίγασις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Φυλησίδος.

Τίγγις, τος καὶ εως (ἡ), π. πρωτ. τῆς Μαυριτ. ἐν Ἀφρικῇ, (Τάγγερ), (ὁ πολ. Τιγγιτανός).

Τιγράνης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Μήδων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. 2) βασιλεὺς τῶν Ἀρμενίων, νικηθεὶς ὑπὸ Κύρου τοῦ Μεγάλου

3) σατράπης τῶν Περσῶν, ὁ ἐγκαταστήσας τὸν Κυπραθεμιν ἐν Σάμῳ. 4) υἱὸς τοῦ Ἀρτοξέρξου, βασιλεὺς τῆς Ἀρμενίας περὶ τὸ 150 πρὸ Χ., νυμφευθεὶς τὴν

θυγατέρα τοῦ Μεγάλα Μιθριδάτε Κλεοπάτραν, ἣ συμμαχήσας μετ' αὐτοῦ κατὰ τῶν Ῥωμ., κατακτήσας δὲ ὅλην τὴν Καππαδοκ. καὶ μέγα μέρος τῆς Συρ. ἔζησε καθανὼν εἰς ἡλικίαν 85 χρόνων. β) ὁ δεύτερος, ἔγγονος τοῦ πρωτέρου, βασιλεὺς τῆς Ἀρμεν., φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τιβερίου, ὡς ἐχθρὸς τῶν Ῥωμ.

Τιγρανόκερτα (τά), π. τῆς Ἀρμεν. ἣ καθέδρα τοῦ βασιλείου της, κτίσμα τοῦ Τιγράνου, τῆς ὀκείας οἱ πλείστοι τῶν κατοίκων ἦσαν Ἕλληνες ἐκ Καππαδοκίας καὶ Κιλικίας, ἐρημωθεῖσα μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῶν Ῥωμ., (Σερεῖ).

Τίγρης, ητος καὶ Τίγρις, ιδος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀσίας, πηγ. ἐκ τῆς Ἀρμεν., καὶ ῥέων πρὸς ἀνατολὰς τῆς Μεσοποτ., ἑνούμενος δὲ ἔπειτα μὲ τὸν Εὐφράτην ἐχυν. εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον. 2) ἄγνωστός τις ποταμὸς τῆς Πελοποννήσ., (ἄλλως) Ἅρπυς.

Τιγυρηνοί (οἱ), **Tigurini**, ἔθνος τῆς ἀρχαίας Ἑλβετίας, χωριζόμενον τῶν Γερμανῶν διὰ τοῦ Ῥήνου.

Τίδιον (τὸ), = Τῖον.

Τιθαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δάτιδος, στρατηγὸς τῶν Περσῶν εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου.

Τιθοραία καὶ **Τιθορέα** (ἡ), π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, ἡ πρότερον Νέων καὶ νῦν Βελίτσα, (ὁ παλ. Τιθορατεὺς ἢ Τιθορεύς). 2) ἡ βορειοδυτικὴ ἄκρα τοῦ Παρνασσοῦ.

Τιθρᾶς, αντος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Τιθράσιος).

Τιθραύστης, ου (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῆς Αὐδ., φονεύσας καὶ ἀντικαταστήσας, δι' ἐπιταγῆς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, τὸν Τισσαφέρνην, κατορθώσας δὲ διὰ χρημάτων νὰ διαφείρῃ τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις κατὰ τῆς Σπάρτης, καὶ οὕτω νὰ ἀντιπερισπάσῃ τὸν Ἀγησίλαον, προσκληθέντα ὑπὸ τῶν ἐφόρων ἀπὸ τῆς Ἀσίας, ὅπου ἐθριάμβευε κατὰ τῶν Περσῶν, εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Τιθωνός (ὁ), υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος ἢ τῆς Στρυμοῦς, τὸν ὁποῖον ἁναρπάσασα ἡ Ἠὼς διὰ τὸ κάλλος του, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Ἡμαθίωνα καὶ Μέμνονα. Ἀπολαύσας δὲ διὰ μυστείας αὐτῆς τὴν ἀθανασίαν, χωρὶς συγχρόνως νὰ μένῃ ἢ ἀγήρως, κατήντησεν εἰς τοιαύτην ἀσθένειαν ὑπὸ τῆς ἡλικίας, ὥςε ὀκτείραντες αὐτὸν οἱ θεοί, τὸν μετεμόρφωσαν εἰς τέττιγα, τὸ δὲ ὄνομά του ἔμεινε συνώνυμον τοῦ ὑπέργηρως. Βλ. καὶ τὸν Ἀπολλόδωρον, ὁ Τιθωνὸς ἦτον υἱὸς τῆς Ἠοῦς καὶ τοῦ Κεφάλου.

Τίκινον (τὸ) καὶ **Τίκινος** (ἡ), π. τῆς ἐπέκεινα τοῦ Πάδου Γαλλίας ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ παρὰ τὴν Πλακεντίαν, (Παυΐα), (ὁ πολ. Τικηνός).

Τίκινος (ὁ), ποτ. τῆς ἄνω Ἰταλ., ῥέων ἐκ τῶν Ἄλπ. καὶ χυν. εἰς τὸν Πάδον, (Tessino). 2) = Τίκινον.

Τιλαταῖοι (οἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν περὶ τὸ ὄρος Σκόμιον, πλησίον τῆς πόλεως Σοφίας.

Τιλλίβορος (ὁ), περιβόητός τις λῃστής, ἀναφερόμενος παρ' Ἀρρ. καὶ Λουκ.

Τιλφοῦσα ἢ (ὀρθότ.) **Τιλφώσσα** (ἡ), Νύμφη τις ἐν Βοιωτίᾳ, ἀπὸ τῆς ὁποίας παρωνομάσθη ἡ 2)γεωγρ.)πηγή τις παρὰ τὴν Ἁλίαρτον, ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος Τιλφουσσίου, ὅπου καὶ ὁ τάφος τοῦ Τειρεσίου.

Τιλφούσιον καὶ **Τιλφούσσιον** (τὸ), β. καὶ π. τῆς Βοιωτ. πρὸς βορρᾶν τῆς Κωπαΐδος λίμνης, ὅπου καὶ ἡ κρήνη Τιλφώσσα κτλ.

Τιμαγένης, ους (ὁ), Ῥήτωρ καὶ ἱστοριογράφος ἐξ Ἀλεξανδρ., ἐπὶ Καίσαρος Δυγούστου.

Τιμάγητος (ὁ), ἀνὴρ τις παρὰ Θκρτ.

Τιμαγόρας, α (ὁ), Τεγεάτης τις παρὰ Θκδ. 2) Ἀθηναῖος, πρεσβεύσας μετὰ τοῦ Λέοντος εἰς Περσίαν, ἢ θανατωθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθην. ὡς ὠφροδοκηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀρταξέρξου.

Τιμαία (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀγιδος.

Τιμαιθώ, οῦς (ἡ), θυγ. Ἀριστοδίκα τινός, ἀναφερομένη ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Τιμαίνετος (ὁ), περίφημός τις ἀρχαῖος ζωγράφος. 2) Φλιάσιός τις, νικήσας ὡς ὁπλιτοδρόμος κατὰ τὴν 28 Πυθιάδα.

Τίμαιος (ὁ), φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐν Λοκροῖς τῆς Ἰταλίας, διδάσκαλος τοῦ Πλάτωνος, ἀσχοληθεὶς ἰδίως εἰς φυσικὰς ἐρεύνας, καὶ χρηματίσας καὶ νομοθέτης τῶν Λοκρῶν. Σώζεται τούτου πραγματεία τις περὶ Φύσεως, καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομά του ἐπιγέγραπται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. 2) Ἱστοριογράφος τις ἐκ Ταυρομενίου τῆς Σικελ., σύγχρονος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου. 3) Κυζικηνός τις, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος. 4) σοφιστής, γράψας Λεξικὸν εἰς Πλάτωνα.

Τίμαλκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μεγαρέως, συμμαχήσας τοῖς Διοσκούροις εἰς τὴν ἐκπόρθησιν τῶν Ἀφιδνῶν.

Τιμάνδρα (ἡ), θυγ. τοῦ Τυνδάρεω ἢ γυνὴ τοῦ Ἐχέμου, μήτηρ δὲ τοῦ ἀποικίσαντος εἰς Ἰταλίαν Ἐλάνδρα. 2) ἡ μήτηρ τῆς Κορινθίας Λαΐδος.

Τιμανδρίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρ' Ἀρρ.

Τίμανδρος (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀρρ.

Τιμάνθης, ους (ὁ), Κορίνθιός τις παρὰ Θκδ. 2) Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ Κλεωνῶν παρὰ Παυσ.

Τιμανορίδας, α (ὁ), Κορίνθιός τις παρὰ Δημοσθ.

Τιμάνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τιμάνθους, ναύαρχος τῶν Κορινθ. κατὰ τῶν Κερκυρ.

Τιμάρατος (ὁ), Πυθαγόρειός τις, νομοθέτης ἐν Λοκροῖς.

Τιμαρέτεια (ἡ), π. ἐντὶ

Τιμαρέτη (ἡ), ἱέρεια τις τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου.

Τιμάρης, ους (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Λοκρῶν παρ' Ἰαμβλ.

Τιμαρχίδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 83 Ὀλυμπ. 2) ἀγαλματοποιός τις Ἀθηναῖος παρὰ Παυσ.

Τίμαρχος (ὁ), δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου καὶ ἀτιμωθείς. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Φλιασίου Τίμωνος. 3) φιλόσοφός τις Ἐπικούρειος παρὰ Καλλιμ.

Τιμασάρχας (ὁ), υἱὸς τοῦ Τιμοκρίτου ἐξ Αἰγίνης, ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου, ὡς νικήσας ἐν κατὰ Νέμεα.

***Τιμασίθεος** (ὁ), Κροτωνιάτης τις παρὰ Παυσ.

Τιμασίων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνων, ἐκ Δαρδάνου τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Τίμαυον (τὸ), Ἥρῳον τοῦ Διομήδους ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ.

Τίμανος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰστρίας, χυν. διὰ τῶν Ἐνετῶν πλησίον τῆς Τεργέστης εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον, (Timavo).

***Τιμαχίδας**, α (ὁ), συγγραφεύς τις ἐκ Ῥόδου.

***Τιμαῖος**, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Πολυνείκους, εἷς τῶν Ἐπιγόνων.

Τιμαγενίδης, εω (ὁ), Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Ἕρμους, σύμβουλος τοῦ Μαρδονίου.

***Τιμησιάναξ**, ακτος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Πάρου.

Τιμησίας, ου (ὁ), = Τιμήσιος.

Τιμησίθεος (ὁ), Δήλιός τις, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθην., ὡς συνωμότης τοῦ Κύλωνος. 2) Τραπεζούντιός τις παρὰ Ξενοφ.

Τιμήσιος (ὁ), Κλαζομένιός τις, ἀποικήσας εἰς Ἄβδηρα, καὶ τιμηθεὶς ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων.

Τίμνης, εω (ὁ), Σκύθης, ἐπίτροπος τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Ἀριαπείθους.

Τιμόδημος (ὁ), Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Θεμιστοκλ., νικήσας Νέμεα. 2) ὁ πατὴρ τοῦ περιφήμου Τιμολέοντος, Κορίνθιος.

Τιμόθεος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Κόνωνος. 2) υἱὸς τοῦ Κόνωνος, καὶ πατὴρ τοῦ Ἰφικράτους, στρατηγὸς ἢ δημαγωγὸς τῶν Ἀθην., νικήσας κατὰ κράτος τοὺς Λακεδ. εἰς τὴν ἐν Δευκάδι ναυμαχίαν τῷ 378 πρὸ Χ. 3) τραγικὸς καὶ λυρικὸς ποιητὴς ἐκ Μιλήτου, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου, προσθεὶς τέσσαρας χορδὰς εἰς τὴν λύραν. 4) περίφημος αὐλητὴς Θηβαῖος, ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 5) ἀγαλματοποιός τις παρὰ Παυσ. (Β', 32).

Τιμόκλεια (ἡ), γυνή τις παρ' Ἀριστοφάνει. 2) Θρᾷσσά τις παρὰ Πλουτ. (Ἀλεξ. 12).

Τιμοκλῆς, έους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 84 Ὀλυμπ. 2) Ἀθηναῖος, ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας. 3) ἀγαλματοποιός τις Ἀθηναῖος παρὰ Παυσ. 4) Στωϊκός τις, φίλος τοῦ Λουκιανοῦ.

Τιμοκράτης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 101 Ὀλυμπ. 2) στρατηγὸς τῶν Λακεδ. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 3) Ἀθηναῖος, εἷς τῶν κατηγορησάντων τοὺς δέκα στρατηγοὺς διὰ τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν. 4) Ῥόδιός τις παρὰ Ξενοφ. 5) φιλόσοφος ἢ ῥήτωρ ἐκ τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Ἡρακλείας, ἐπὶ Ἀδριανοῦ.

Τιμοκρέων, οντος (ὁ), ἀθλητὴς καὶ ποιητὴς κωμικὸς ἐκ Ῥόδου, φίλος τοῦ Σιμωνίδου, καὶ σύγχρονος τοῦ Θεμιστοκλ.

Τιμόκριτος (ὁ), ἀνὴρ τις παρ' Ἀνακρ.

Τιμόλαος καὶ (Δωρ.) **Τιμόλας** (ὁ), Κορίν-

θιός τις παρὰ Ξενοφ. καὶ Παυσ. 2) Θηβαῖος, προδοὺς τὴν πατρίδα του εἰς τὸν Φίλιππον. 3) ῥήτωρ ἢ ποιητής, ἐκ Δαρίσσης, ὑπομνηματείσας καὶ παραφράσας ἕκαστον στίχον τοῦ Ὁμήρου δι' ἄλλου στίχου.

Τιμολέων, οντος (ὁ), ὁ περίφημος στρατηγὸς καὶ πολιτικὸς τῶν Κορινθίων, υἱὸς τοῦ Τιμοδήμου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τιμοφάνους, ἐκθρονίσας τὸν τύραννον τῶν Συρακουσῶν Διονύσιον τὸν νεώτερον, ἢ ἀποδοὺς τὴν αὐτονομίαν καὶ ἐλευθερίαν εἰς ὅλας τὰς ἐν Σικελίᾳ πόλεις, ὅπερ ἢ ἀπέθανε τιμώμενος ὡς σωτὴρ, τελουμένων καὶ ἀγώνων εἰς τιμήν του

Τιμόμαχος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην., ἐξ Ἀχαρνῶν. 2) περίφημος ζωγράφος ἐκ Βυζαντίου. 3) συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην., γράψας Κυπριακά.

Τιμονόη (ἡ), γυνή τις παρὰ Καλλιμ., θυγ. Τιμοθέου τινός.

Τιμόξενος καὶ (Π.) Τιμόξενος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Σικυωνίων, προδοὺς τὴν Σικυῶνα εἰς τοὺς Πέρσας, (Ἡροδ. Η', 128). 2) στρατηγὸς τῶν Κορινθ. παρὰ Θκδ., υἱὸς τοῦ Τιμοκράτους. 3) στρατηγός τις τῶν Ἀχαιῶν παρὰ Πολυβ.

Τιμόστολις, ιδος (ὁ), Ἠλεῖος, υἱὸς τοῦ Δάμπιδος, (Παυσ. ΣΤ', 15).

Τιμοσθένης, ους (ὁ), Δῃνήτης, Ὀλυμπιονίκης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀλκιμέδοντος. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ', ἔτος τῆς 75 Ὀλυμπ. 3) Ἠλεῖος, Ὀλυμπιονίκης. 4) ναύαρχος Πτολεμαίου τοῦ Β', τοῦ ὁποίου τὸ σύγγραμμα συχνάκις ἀναφέρει ὁ Στρβ.

*Τιμόστρατος (ὁ), ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας.

Τιμοφάνης, ους (ὁ), Κορίνθιος, υἱὸς τοῦ Τιμοδήμου, ἀδελφὸς πρεσβύτερος τοῦ Τιμολέοντος, φονευθεὶς κατὰ δ.αταγήν του, ὡς τυραννικῶν κατὰ τῆς πατρίδος τε.

*Τιμόχαρις, ιδος (ὁ), ἀγρυλόγος τις παρὰ Πλουτ.

*Τιμύχα (ἡ), Πυθαγορεία τις ἐκ Δικαιαρχείας.

Τιμὼ, οῦς (ἡ), ἱέρεια τις ἐκ Πάρου, (Ἡρόδ. ΣΤ', 134).

Τίμων, ωνος (ὁ), Δελφός τις ἐκ τῶν ἐπισήμων. 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἐχεκρατίδου, ὁ ἐπικληθεὶς Μισάνθρωπος, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφ. καὶ Ἀλκιβιάδ., περὶ τῶν ἰδιοτροπιῶν τοῦ ὁποίου (συναριθμουμένου ὑπό τινων μεταξὺ τῶν φιλοσόφων) διάφορα ἀναφέρονται. 3) φιλόσοφος Σκεπτικὸς ἐκ Φλιοῦντος, μαθητὴς τοῦ Πύρρωνος, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. 4) Ἠλεῖος, υἱὸς Αἰγύπτου τινός, Ὀλυμπιονίκης.

Τμῶναξ, ακτος (ὁ), Κύπριός τις, εἷς τῶν ἡγεμόνων τοῦ Περσικοῦ στόλου κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Τμώνιον (τὸ), φρούρ. τῆς Παφλαγ.

*Τιμῶσα (ἡ), γυνὴ τοῦ Ὀξυάρτου, περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητά της.

Τίον (τὸ) καὶ Τίος (ἡ), π. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (ὁ πολ. Τιανός).

*Τιρέως, ω (ὁ), εὐνοῦχός τις Δαρείου τοῦ Κοδομάνου.

Τιρίβαζος (ὁ), = Τηριβάζος.

*Τίριζις (ἡ), ἄκρωτ. τῆς Θρᾴκης μὲ φρούριον, χαλκοφυλάκιον τοῦ Λυσιμάχου.

Τιρίστασις, εως (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς Προποντίδος, (Περίστασις).

Τίρυνς, υνθος (ἡ), π. ἀρχαιοτ. τῆς Ἀργολ., καθέδρα τοῦ Προτέου καὶ τοῦ Περσέως ἢ κτίσμα δῆθεν τοῦ Τίρυνθος, υἱοῦ τοῦ Ἄργους, τῆς ὁποίας τὰ Κυκλώπεια τείχη, τὰ μόνα ἔτι σωζόμενα (καταγραφείσης πρωΐμως ἤδη ὑπὸ τῶν Ἀργείων), θαυμάζονται μέχρι σήμερον, (τὸ ἐθν. Τιρύνθιος).

*Τισαγόρας, ου (ὁ), ἀγαλματοποιός τις παρὰ Παυσ.

Τίσαι (αἱ), = Τίσση.

Τισαῖον ὄρος (τὸ) καὶ Τισαία ἄκρη (ἡ), β. καὶ ἄκρωτ. τῆς Θεσσαλ.

Τισαμενὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀρέστου καὶ τῆς Ἑρμιόνης, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους, τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Σπάρτης, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου εἰσβαλόντες οἱ Ἡρακλεῖδαι μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐξεθρόνισαν αὐτὸν, βασιλεύσαντα 22 ἔτη. Φονευθέντος δὲ αὐτοῦ εἰς Ἀχαΐαν, μετεκόμισαν ὕστερον οἱ Λακεδ. τὰ ὀστᾶ του κατά τινα χρησμὸν, εἰς Σπάρτην. 2) υἱὸς τοῦ Θερσάνδρου καὶ ἔκγονος τοῦ Πολυνείκους, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν. 3) μάντις ἐξ Ἤλιδος ἐκ τῆς περιφήμου γενεᾶς τῶν Ἰαμιδῶν. 4) Τραχίνιός τις παρὰ Θκδ.

Τίσανδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας. 2) Αἰτωλὸς τις παρὰ Θκδ. 3) εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἐπισήμων παρὰ Πλάτ., ὁ πατὴρ τοῦ Ἰσαγόρα. 5) Νάξιός τις, υἱὸς τοῦ Ξενοκρίτου παρὰ Παυσ.

Τισιάδης, ου (ὁ), Ἠλιαστής τις ἐν Ἀθήναις, (ὄνομα πλαστὸν, καθὼς φαίνεται).

Τισίας, ου (ὁ), Συρακούσιος, διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς, μαθητὴς τοῦ Κόρακος. 2) Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ Ἰφικράτους. 3) υἱὸς τοῦ Τισιμάχου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοπον. πολέμου.

*Τισικράτης, ους (ὁ), Κροτωνιάτης, Ὀλυμπιονίκης κατὰ τὴν 72 Ὀλυμπ.

Τισίμαχος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Τιμοθέου.

Τισιφόνη (ἡ), μία τῶν Ἐριννύων. 2) θυγ. τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ τῆς Μαντοῦς, περίφημος διὰ τὸ κάλλος της.

Τισιφόνος (ὁ), τύραννος τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Φερῶν, διάδοχος τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Τισσαφέρνης, ους (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῆς Μ.κρᾶς Ἀσίας ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὄχου καὶ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, πολεμήσας κατὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ Ἑλλήνων, ὕστερον δὲ καταπολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγησιλάου, ἢ ἀποκεφαλισθεὶς, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Ἀρταξέρξου, ὑπὸ τοῦ Τιθραύστου.

Τίσση (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Σικελ. ἐπὶ τῆς Αἴτνης, (Καπιζικό).

Τιτακίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, (ὁ ὀνομ. Τιτακίδης ἢ ἐκ Τιτακιδῶν).

Τίτακος (ὁ), αὐτόχθων Ἀθηναῖος, ἀνακαλύψας εἷς τοὺς Διοσκούρους τὸ μέρος ὅπου εἶχε κρύψῃ ὁ Θησεὺς τὴν Ἑλένην.

Τιτάν, ᾶνος (ὁ), συνήθως πληθυντικῶς οἱ Τιτᾶνες, ἐξ τὸν ἀριθμὸν, Ὠκεανός, Κοῖος, Κρεῖος, Ὑπερίων, Ἰαπετὸς ἢ Κρόνος, υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὅθεν ἢ Οὐρανίωνες, ἢ ὕστερον Ὑπερταρτάριοι, διότι, νικηθέντες ὑπὸ τοῦ Διὸς, ἀφ' οὗ πρῶτον ἐπαναστάντες κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, τὸν ἐξεθρόνισαν, ἐρρίφθησαν εἰς τὸν Τάρταρον, ὅσοι αὐτῶν δὲν ἀνεγνώρισαν τὴν νέαν δυναστείαν. Τὴν μάχην ταύτην (Τιτανομαχίαν), ἀλληγορουμένην εἰς τὴν μεταξὺ τῶν στοιχείων ἔριν περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς δημιουργίας τοῦ παντὸς, περιέγραψεν ἐξαιρέτως ὁ Ἡσίοδος.

Τίτανα (τὰ), = Τιτάνη (2).

Τιτάνας, α (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος.

Τιτάνη (ἡ), γυνή τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ. 2) (γεωγρ.) κώμη τῆς Σικυων. μεγάλη καὶ κοπαρισσῶνα ἱερὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Τιτανὶς, ίδος (ἡ), συνήθως πλθ. αἱ Τιτανίδες, θυγατέρες τοῦ Οὐρανοῦ ἢ τῆς Γῆς, ἀδελφαὶ τῶν Τιτάνων, ἐξ καὶ αὐταὶ τὸν ἀριθμὸν, Θεία, Ῥέα, Θέμις, Μνημοσύνη, Φοίβη καὶ Τηθὺς, λαβοῦσαι μέρος εἰς τὴν Τιτανομαχίαν.

Τίτανος (ὁ), β. (τιτανῶδες) τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὴν Ἄρνην.

Τιταρήσιος (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ., ὀλίγον Εὐρώτας, ῥέων παρὰ τὸν Ὄλυμπον καὶ χυν. εἰς τὸν Πηνειόν. 2) ἐπιθετ. ὁ Λαπίθης Μόψος, υἱὸς τοῦ Ἀμπυκου ἀκόντης περὶ τὸν ὁμώνυμον ποταμὸν χώρας, ὅπου ἐγεννήθη.

Τιτάρων (τὸ) καὶ Τιταρὼν, ῶνος (ἡ), π. ξ β. τῆς Θεσσαλ., ὅπου πηγάζει ὁ Τιταρήσιος.

Τιτὴν, Τιτῆνες, Π. ἀντὶ Τιτὰν, Τιτᾶνες.

Τίτορμος (ὁ), βουκόλος τις ἐξ Αἰτωλίας, ἀδελφὸς τοῦ Μέλαντος, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην του σωματικὴν ἀνδρείαν, τὴν ὁποίαν ἐκπλαγεὶς καὶ αὐτὸς ὁ Κροτωνιάτης Μίλων, εἶπε τὸ παροιμιαζόμενον: Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς.

Τίτος (ὁ), Φλάβιος Οὐεσπασιανὸς, υἱὸς ἢ διάδοχος τοῦ Οὐεσπασιανοῦ, αὐτοκράτορήσας ἀπὸ τοῦ 830 ἕως τοῦ 832 ἀπὸ κτ. Ῥώμης, καὶ καθυποτάξας τὰ Ἱεροσόλυμα μετὰ καλλιρκίαν πεισματώδη. Ἡ βασιλεία του, καίτοι διαρκέσασα μόλις ὑπὲρ διετίαν, ὑπῆρξεν ἀξιομνημόνευτος διὰ τὴν μεγάλην του φιλανθρωπίαν.

Τιτυὸς (ὁ), υἱὸς τῆς Γῆς ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἐλάρας, θυγατρὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ, εἷς τῶν Γιγάντων, τοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Ἀρτέμ., διότι ἠθέλησε νὰ βιάσῃ τὴν Λητὼ, καὶ καταδικασθεὶς νὰ κατατρώγηται αἰωνίως ἐν τῷ Ἅιδῃ ὑπὸ δύο γυπῶν. Κατ' ἄλλους, ἐλθὼν ἀπὸ τῆς Εὐβοίας εἰς Πανοπέα τῆς Φωκίδος, ἐγέννησεν ἐκεῖ τὴν Εὐρώπην.

Τίτυρος (ὁ), Δωρ. ἐν γένει ἀντὶ Σάτυρος. 2) (κυριωνυμ.) βοσκός τις παρὰ Θεοκρ.

Τίφα (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Σίφα.

Τίφυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγνέου, ἐκ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Σίφης, κυβερνήτης τῆς Ἀργοῦς, ἀποθανὼν ἐν Βιθυνίᾳ ὑπὸ νόσου.

Τιφύση (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννησασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Λυγκέα.

Τλαπόλεμος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Τληπόλεμος.

Τλημονίδαι, α (ὁ), ἡγεμόνες τῶν παρὰ Λακεδαιμονίοις πελταστῶν.

Τληπόλεμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐξ Ἀστυόχης, θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος, ἢ τῆς Ἀστυδαμείας, θυγατρὸς τοῦ Ἀμύντορος, φονεύσας ἐξ ἀπροσεξίας τὸν θεῖον τοῦ Δικύμνιον, καὶ διὰ τοῦτο ἀποικίσας εἰς Ῥόδον, ἐβασίλευσεν ἐκεῖ εὐτυχῶς, ἄγριος ὤν· συστρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν, ἐφονεύθη ἐν αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Σαρπηδόνος. 2) υἱὸς τοῦ Δαμάστορος ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. 3) στρατηγὸς τῶν Ἀθην. περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοπονν. πολέμου. 4) Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 79 Ὀλυμπ. 5) στρατηγὸς τις Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

*Τληπόλις, ιν (ὁ), ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις παρὰ Παυσ.

Τλῶς, ῶ (ἡ), π. τῆς Αυκ. ἡ Πισιδ. ἐπὶ τοῦ ὄρους Κράγου, (ὁ πολ. Τλωεύς καὶ Τλωΐτης).

Τμάρος (ὁ), = Τόμαρος.

Τμῶλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Θεογόνης ἢ τοῦ Σιπύλου καὶ τῆς Ὀμφάλης, βασιλεύσας ἐν Λυδίᾳ, κατά τινας δέ, καὶ πατὴρ τοῦ Ταντάλου. 2) (γεωγρφ.) β. τῆς Λυδ., ἐκτεινόμενον παρὰ τὰς Σάρδεις καὶ τὸν Μαίανδρον, συνέχεια τοῦ Ταύρου, (Μπόζ-δάγ).

*Τνέφαχθος (ὁ), πατὴρ τοῦ Βοκχόριος, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.

Τολιστοβόγιοι (οἱ), μία τῶν τριῶν μεγάλων φυλῶν τῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Γαλατῶν.

Τόλμαιος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Τολμίδου.

Τολμίδης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοπονν. πολέμου, υἱὸς τοῦ Τολμαίου, κυρίως τὴν Μεθώνην, τὴν Ζάκυνθον καὶ τὴν Ναύπακτον, ὕστερον δὲ νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Λακεδ. κατὰ κράτος καὶ φονευθεὶς παρὰ τὴν Κορώνειαν. 2) κῆρυξ τις παρὰ Κύρῳ τῷ νεωτέρῳ.

Τολοφος (ὁ), Αἰτωλός τις παρὰ Θκδ.

Τολοφών, ῶνος (ἡ), π. τῶν Δοκρῶν Ὀζολῶν, (ὁ πολ. Τολοφώνιος).

Τολῶσσα (ἡ), π. τῆς Ναρβων. Γαλλ., (Toulouse).

Τομαῖον ὄρος (τὸ), = Τομεύς.

Τομαρίας, άδος (ἡ), ἡ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ Τομάρου.

Τόμαρος (ὁ), β. τῆς Θεσπρωτ. ἐν Ἠπείρῳ, ὅπου εὑρίσκοντο καὶ λέοντες. Ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο ἡ Δωδώνη καὶ τὸ περίφημον μαντεῖόν της.

Τομεύς, έως (ὁ), μέρος ὀρεινὸν τῆς Μεσσην. παρὰ τὸ ἄκρωτ. Κορυφάσιον. 2) = τῷ =

Τόμοι (οἱ), π. τῆς Μοισίας ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, ὅπου ἡ Μήδεια κατέκοψε τὸν ἀδελφόν της, (Τέμισβάρ).

Τομοῦραι (αἱ), οἱ μαντεῖαι καὶ

Τομοῦροι (οἱ), οἱ ἱερεῖς τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου. [ἐτυμολογ. Τομαροφύλακες, Τόμαρος, ὥρα].

Τομυρις, ιος (ἡ), βασίλισσα τῶν Μασσαγετῶν ἐν Σκυθίᾳ, κατὰ τῆς ὁποίας πολεμήσας Κῦρος ὁ Μέγας, ἐθανατώθη καταστρατηγηθεὶς ὑπ' αὐτῆς.

Τόξαρις, εως (ὁ), Σκύθης τις, ἐλθὼν πρὸ τοῦ Ἀναχάρσιδος εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἀκουσάντων αὐτόθι, ὅπου ἐδείκνυτο καὶ ὁ τάφος του παρὰ τὸ Δίπυλον, τιμώμενος ὑπὸ τῶν Ἀθην. ὡς ἥρως, ὑπὸ τὸ ὄνομα Ξένος ἰατρός, διότι, σπουδάσας ἰδίως ἐπὶ ζωῆς του τὴν ἰατρικήν, κατέπαυσε τὸν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου λοιμόν, φανεὶς κατ' ὄναρ εἰς τὴν γυναῖκα ἑνὸς Ἀρεοπαγίτου. 2) ἕτερος, εἰς ὄνομα τοῦ ὁποίου, ἐπίπλαστον ὡς φαίνεται, ἐπέγραψεν ὁ Λουκιανὸς τὸν περὶ φιλίας διάλογόν του.

Τοξεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου του πατρός.

Τοξικράτη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λύκιον.

Τοξῖλαι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀσιατ. Σαρματ., κατοικῶν τὴν ἀνατολικὴν ὄχθην τῆς Μαιώτιδος.

Τόρος (ὁ), β. τῆς Σικελ. μεταξὺ Ἀκράγαντος καὶ Ἡρακλείας.

Τορύλαος (ὁ), Θετταλός τις παρὰ Θκδ.

Τορωναῖος, α, ον. Ὁ τῆς Τορώνης. ‖. ◦ Κόλπος —, ὁ περὶ τὴν Μακεδονίαν, μεταξὺ τῶν ἀκρωτ. Κανάστρου ἢ Ἀμπέλου. ‖. ◦ Ἄκρη —, ὁ τὸ ἀκρωτ. Δίῤῥις παρὰ τὴν Τορώνην.

Τορώνη (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς, ἀπὸ Τορωναίου ὄντος τοῦ Πρωτέως καὶ τῆς Φακίλης.

Τυδώ, οῦς (ἡ), ἡ αὐτ. Τυνδοῦς, γυνὴ τοῦ Καινεύλου, ἔδε καὶ Νυσία.

*Τοῦκις (ἡ), π. τῆς Βαιτικῆς, ἐν Ἱσπανίᾳ.

Τούλλιος (ὁ), Σερούιος, ἕκτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμ. (173 217 ἀπὸ κτ. Ἰωμ.).

Τουρδιτανία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Βαιτ. Ἱσπαν., τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ

Τουρδιτανοί (οἱ), ἔθνος τῆς Ἱσπαν., κατοικοῦν τὰ δυτικὰ μέρη τῆς Βαιτικῆς ἄχρι τῆς Λυσιτανίας, καὶ ἔχοντες διαφόρους πόλεις ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἀτλαντ. θαλάσσης.

Τουσκλὸν καὶ Τούσκουλον (τὸ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, κειμένη πρὸς βορρᾶν τῆς Ῥώμης ἐπὶ τινος λόφου, (Frascati), (ὁ πολ. Τουσκουλανός).

Τοχαροι (οἱ), ἔθνος τῆς Βακτριανῆς, νεμόμενον τὰ πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ὄξου.

Τραγαία (ἡ), = Τραγέαι.

Τραγασαὶ (αἱ), χωρ. τῆς Τρωάδος μὲ πλούσια πλησίον ἁλοπήγια, (ὁ πολ. Τραγασαῖος, ὄνομα τὸ ὁποῖον παρῳδεῖ ὁ Ἀριστοφάνης ἐκ τοῦ Τραγᾶν).

*Τραγέαι ἢ Τραγία (ἡ), νῆσος μικρὰ παρὰ τὴν Σάμον. 2) π. τῆς Νάξου.

*Τράγιον (τὸ) π. τῆς Λακων.

*Τράγος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. (Ὅμηρ Π', 23).

Τραγούριον καὶ Τραγύριον (τὸ), π. ἢ λιμὴν τῆς Δαλματ., περίφημος διὰ τὰ μάρμαρά της, (Τράου).

Τραϊανὸς (ὁ), αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμ. ἀπὸ τοῦ 98 ἕως τοῦ 117 ἀπὸ Χ., καθυποτάξας τοὺς Δάκας καὶ θαυμαζόμενος δι' ἃς ἐξέχυσε στρατιωτικὰς καὶ πολιτικὰς του ἀρετάς.

Τραϊανούπολις, εως (ἡ), π. τῆς Κιλικ., ἢ πρότερον Σελινοῦς, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέθανεν ὁ αὐτοκράτωρ Τραϊανός. 2) π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ αὐτοκρ. Τραϊανοῦ.

Τράλλεις (αἱ), ἡ πρότερον Ἀνθεια, π. τῆς Λυδ. παρὰ τὸ ὄρος Μεσσωγίδα, (Ἐσκισχισάρι, (ὁ πολ. Τραλλιανός).

Τραλλία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀλλυρ., ὅπου κατῴκουν οἱ Τράλλεις ἢ Τράλλοι.

Τράλλις, εως (ἡ) = Τράλλεις.

Τρανίψαι (οἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης, ἴσως οἱ Νιψαῖοι τοῦ Ἡροδ.

Τράπεζα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. περὶ τὸ Τρικόλωνον, (ὁ πολ. Τραπεζεύς), παρβλ. Τραπεζοῦς.

Τραπεζόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Φρυγ. ἢ Καρ.

Τραπεζοῦς, οῦντος (ἡ καὶ ὁ), π. τῆς Ἀρκαδ ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ, ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς ὁποίας ἀπῳκίσθη ἡ 2) π. παραθαλ. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, (Τραμπουζὰν), (ὁ πολ. Τραπεζούντιος).

Τραπεζοῦς οῦντος (ὁ), β. τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου.

*Τραπεζών, ῶνος (ὁ), λόφος τις παρὰ τὴν Ἀντιόχειαν.

*Τράριον (τὸ), κώμη τῆς Αἰολίδος.

Τρασιμένη (ἡ), λίμνη τῆς Τυρρην. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Lago di Perugia).

Τράσπιες (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν παρ' Ἡροδ.

Τρασυμένη (ἡ), = Τρασιμένη.

Τραῦος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, χυν. εἰς τὴν Βεστωνίδα λίμνην.

Τραυσοι (οἱ), οἱ ἄλλως Ἀγάθυρσοι, ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ῥοδόπης.

*Τραχεῖα (ἡ), τόπος τις παρὰ τὴν Ἔφεσον.

Τραχειώτης, ου (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Τραχείας ἢ Τραχειώτιδος Κιλικίας.

Τραχὶν, ῖνος (ἡ), = Τραχίς.

Τραχίνη (ἡ), ἀρχήτερα ἡ Ταῤῥαχίνη ἐν Ἰταλίᾳ.

Τραχίνιος, α, ον. Ὁ τῆς ἢ ἐκ τῆς Τραχῖνος. ‖. ◦ Τραχίνιαι πέτραι, α βράχοι ὑπὸ τῶν ὁποίων περιείχετο τὸ παρὰ τὸν Μαλιακὸν κόλπον πεδίον. ‖. (οὐσ.) Τραχινία (ἐνν. χώρα), μέρος τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος.

Τραχὶς, ῖνος (ἡ), π. πρωτ. τῆς ἀπ' αὐτῆς κατωνομασμένης χώρας ἐν Φθιώτιδι, μεταξὺ τῆς Οἴτης ἢ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς ὁποίας ἐκτίσθη, ἓξ στάδια μακρύτερον, ἡ Ἡράκλεια. 2) πολίχν. τῆς Φωκίδος παρὰ τὴν Δεβδίαν.

*Τραχὺ (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ. περὶ τὸν Ὀρχομενόν.

*Τράχιονες (οἱ), δύο βουνὰ ὑπὲρ τὴν Δαμασκόν.

Τρεβίας, α καὶ ου (ὁ), ποτ. τῆς ἄνω Ἰταλ. πηγάζει ἐκ τῶν Ἀπεννίνων καὶ χυν. εἰς τὸν Πάδον, (Trebia).

Τρεῖς κεφαλαὶ (αἱ), = Δρυὸς κεφαλαί.

*Τρεμιθοῦς, οῦντος (ὁ), κώμη τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Τρεμιθούσιος).

Τρήβηροι (οἱ), ἔδε Τρηβύϊροι.

Τρηβούλα (ἡ), π. τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ.

Τρηβύϊροι καὶ Τρηβούϊροι (οἱ), λαὸς τῆς

Κελτ. Γαλλ., κατοικῶν μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ῥήνου καὶ Μοσέλλας.

Τρῆρες (οἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν ἐπὶ τῶν ὀρέων τῆς Μακεδ., ἀπ' ὅπου μέρος αὐτῶν μετῴκησε εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν.

Τρῆρος (ἡ), χώρα τῆς Θρᾴκης περὶ τὰ ὄρη τῆς Μακεδ. ὅπου κατῴκουν οἱ Τρῆρες. 2) ποτ. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Τρήτα (ἡ), π. τῆς Κύπρου.

Τρητόν (τὸ), β. τῆς Ἀργολ. μεταξὺ Νεμέας καὶ Μυκηνῶν, ὅπου ἦτον τὸ ὁπλοῦν ἄντρον τοῦ Νεμείου λέοντος.

Τρηχίν, Τρηχίνιος, Ἰων. ἀντὶ Τραχίν, -ίνιος.

Τρῆχος(ὁ),Αἰτωλός τις ἐκ τῶν ἑπὶ Τροίαν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος.

Τριβαλλοί (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν ἐν τῇ κάτω Μοισίᾳ περὶ τὸν Ἴστρον.

Τριδεντινοί (οἱ), λαὸς τῆς Ῥαιτίας, κατοικῶν τὴν χώραν τοῦ νῦν Τυρολίου μέ μητρόπολιν τὸ Τρίδεντον ἐπὶ τοῦ Ἀθέσιος ποταμοῦ.

Τριέφων, ῶντος (ὁ), ὄνομα πλασθὲν ἡθοφαλμ. ἀντὶ Τρύφων παρὰ Δουν.

Τριήρης, ους (ἡ), φρούρ. τῆς Φοινίκης πρὸς μεσημβρ. τῆς Τριπόλεως.

Τρίκαλα τὰ καὶ Τρίκαλον (τὸ), φρούρ. μεσόγ. τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Τρικαλῖνος).

Τρικάρανο (τὰ) ἢ Τρικάρανον (τὸ), χωρ. ὀχυρὸν τῆς Φλιασίας ἐν Πελοποννήσῳ, (ὁ πολ. Τρικαρανεύς).

Τρίκη καὶ Τρίκκη (ἡ), π. τῆς Ἐξιαιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, πατρὶς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὅπου εὑρίσκετο ἢ εἰς ναὸς αὐτοῦ καὶ ἔζων καὶ οἱ ἀπόγονοί του, (ὁ πολ. Τρικαῖος).

Τρικόλωνοι (οἱ), π. τῆς Ἀρκαδ. μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ποσειδ., (ὁ πολ. Τρικολωνεύς).

Τρικολώνας (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, οἰκιστὴς ὄντως τῶν Τρικολώνων.

Τρικόρσιοι (οἱ), λαὸς τῆς Νάρβωνος. Γαλλ. κατοικῶν περὶ τὴν Μασσαλίαν.

Τρικόρυθον (τὸ) καὶ Τρικόρυθος (ἡ), χωρ. καὶ δῆμος τῆς ἐν Ἀττικῇ Τετραπόλεως, μεταξὺ Μαραθῶνος καὶ Ῥαμνοῦντος, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Τρικορύσιος).

Τρίκρανα (τὰ), χωρ. (τρεῖς κορῆναι) περὶ τὸν Φενεὸν τῆς Ἀρκαδ.

Τρικωμιεύς (ὁ), = Τριχωμιεύς.

Τριμηθοῦς, οῦντος (ἡ), = Τραμιθοῦς.

Τρινακία (Π. ἀντὶ) Τρινακρία (ἡ), ἀρχαιότερα ἡ Σικελία, διὰ τὰς τρεῖς ἄκρας της.

Τρίνασος (ἡ), λιμὴν τοῦ Γυθείου ἐν Λακωνίᾳ, ἀπέχων 30 στάδια πρὸς δυσμὰς τῆς πόλεως, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Εὐρώτα.

Τρινέμεια (ἡ) καὶ Τρινεμεῖς (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἐπὶ τοῦ ὄρους Πάρνηθος ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν, (ὁ δημ. Τρινεμεὺς καὶ Τρινεμειεύς.)

Τρίοκλα [τὰ], = Τρίκαλα.

Τριόπας ὁ (Π.) Τριόπης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κανάκης, θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου, ἢ τοῦ Ἠλίου καὶ τῆς Ῥόδου, βασιλεὺς τοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ Δωτίου, ἀπ' ὅπου διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Θεσσαλῶν, δεύτ. υἱὸς αὐτοῦ Ἐρυσίχθων ἐβασίλευσε τὸ ἱερὸν ἄλσος τῆς Δήμητρος, ἔφυγε εἰς τὴν Καρίαν, ὅπου ἔκτισε τὸ Τριόπιον ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου. 2) πατὴρ ἢ, κατ' ἄλλους, υἱὸς τοῦ Φορβαντος. 3) πατὴρ τοῦ Ὀκλαγόρα, κτίτωρ τῆς Κνίδου.

Τριοπίδης, ου (ὁ), πατρων. ἀπὸ τοῦ Τριόπα.

Τριοπίδης, ου (ὁ), κάτοικος τοῦ Τριοπίου.

Τριόπιον (τὸ), ἀκρωτ. καὶ π. (ἡ ἄλλως Κνίδος) τῆς ἐν Καρίᾳ χερσονήσου Κνιδίας, ἀπὸ Τριόπου τοῦ Ποσειδῶνος, ὅπου ἐτελοῦντο κατ' ἔτος ὑπὸ τῶν Δωριέων ἢ δημόσιοι ἀγῶνες εἰς τιμὴν τοῦ Τριοπίου Ἀπόλλ., (Κάβο-Κρίο).

Τρίοπος (ἡ), π. τῆς νήσου Κῶ, (ὁ πολ. Τριοπίδης).

Τρίοψ, οπος (ὁ), = Τριόπας.

Τρίποδες (οἱ), μία τῶν ἐν Ἀθήναις ὁδῶν, ἀπὸ τῶν παρ' αὐτὴν ἀνακειμένων ἀναθηματικῶν τριπόδων.

Τριποδίσιον (τὸ) καὶ Τριποδίσκοι (οἱ) ἢ Τριποδίσκος (ὁ) καὶ Τριποδίσκη (ἡ), κώμη τῆς Μεγαρίδος ἐπὶ τοῦ ὄρους Γεράνειας, (ὁ πολ. Τριποδίσκειος).

Τρίπολις, εως (ἡ), χώρα τῆς Ἀρκαδ., περιέχουσα τρεῖς πόλεις, Καλλίαν, Δίπαιναν καὶ Νώνακριν. 2) π. παραθαλ. τῆς Φοινίκης, ἄποικος τῶν τριῶν πόλεων, Τύρου, Σιδῶνος καὶ Ἀράδου, ὅπου συνεκροτοῦντο καὶ αἱ γενικαὶ αὐτῶν συνελεύσεις, (Τριπολίτης). 3) π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου, (ὁ πολ. Τριπολίτης).

Τριπολῖται, ιδος (ἡ), χώρα τῆς Μακεδ., ἢ ἄλλως Πελαγονία, περιέχουσα τρεῖς πόλεις, τὴν Ἄζορον, Δολίχην καὶ Πύθιον.

Τριπτόλεμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κελεοῦ, βασιλέως τῆς Ἐλευσῖνος, καὶ τῆς Μετανείρας, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῆς Δήμητρος, ἢ διδαχθεὶς ὑπ' αὐτῆς τὴν γεωργίαν, τὴν ὁποίαν ἐδίδαξεν αὐτὸς πάλιν ὕστερον εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην, περιερχόμενος ἐναέριος ἐφ' ἁμάξης συρομένης ὑπὸ δρακόντων, συστήσας δὲ πρῶτος τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια, καὶ τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς ἥρως, κατὰ τὸν Πλάτωνα δέ, διορισθεὶς καὶ κριτὴς τοῦ Ἅδου.

Τριπυργία (ἡ), χωρίον ἐπὶ τῆς Ἀργείας.

Τρίτεια (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας, μία τῶν δώδεκα τῆς Ἀχαϊκῆς συμπολιτείας, (Τριτιεύς).

Τριταναΐχμης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρταβάζου, σατράπης καὶ στρατηγὸς τῶν Περσῶν παρ' Ἡρόδ.

Τριτέα: (αἱ) καὶ Τριτεια ἡ Τρίταια (ἡ), π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Δωρ. (ὁ πολ. Τριτιεύς).

Τριτογένεια καὶ Τριτογενὴς, οῦς (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἀθηνᾶ, εἴτε ἀπὸ τῆς ἐν Λιβύῃ Τριτωνίδος λίμνης, ὅπου ἐγεννήθη· εἴτε ἀπὸ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ ποταμοῦ Τρίτωνος, ὅπου ἐξαιρέτως ἐτιμᾶτο· εἴτε ἀπὸ τοῦ Τριτώ, δηλοῦντος παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι τὴν κεφαλήν, ὡς ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς γεννηθεῖσα.

Τριτώ, οῦς (ἡ), = Τριτογένεια.

Τρίτων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, εἷς τῶν θαλασσίων θεῶν, περιστανόμενος μὲ ὀρὰν ἰχθύος ἀντὶ σώματος λεπιδωτὸν, φυσῶν μὲ μίαν κογχην κτλ., διατρίβων δὲ συνήθως ἐν τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ τῆς Λιβύης. 2) παρὰ τοῖς Ὕστερον πλθ. Οἱ Τρίτωνες, υἱοὶ τοῦ Τρίτωνος, ὑπηρέται τοῦ Ποσειδῶνος. 3) (γεωγρφ.) χειμαρρος τῆς Λιβύης, χυν. εἰς τὴν Τριτωνίδα λίμνην. 4) ἐνίοτε ὁ Νεῖλος. 5) (γεωγραφ.) ποτάμιον τῆς Βοιωτ., ῥέον παρὰ τὰς Ἁλαλκομενάς.

Τριτωνιάς, ἀδος (ἡ), Π. ἀντὶ

Τριτωνίς, ίδος (ἡ), λίμνη τῆς Διβ., οὗ μακρὰν τῆς μιφρᾶς Σύρτεως, παρὰ τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ἡ Ἀθηνᾶ. 2) Νύμφη τῆς Διβύης, μήτηρ τῆς Ἀθηνᾶς ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος, κατὰ τὴν διήγησιν τῶν ἐγχωρίων. 3) ἐπίθετ. ἡ Ἀθηνᾶ, ἄλλως Τριτογένεια. 4) παρ' Ἀπολλων. αἱ Θῆβαι τῆς Αἰγύπτου.

Τριφάλης, ητος (ὁ), μία τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφ.

Τριφυλία (ἡ, τὸ δυτικὸν μέρος τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἀπὸ τοῦ Ἀλφειοῦ μέχρι τῶν ὁρίων τῆς Μεσσηνίας, ἀπὸ τῶν τριῶν διαφόρων φυλῶν, αἱ ὁποῖαι τὴν κατῴκουν.

Τριφυλιακός, ἡ, όν. Ὁ τῆς Τριφυλίας· (ἰδίως δὲ ‖ ὁ Πύλος ἡ —, ὁ Ἠλίος Πύλος.

Τριφυλίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Τριφυλία (χώρα).

Τρίφυλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος καὶ τῆς Λαοδαμείας, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Ἀμύκλα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη δήθεν ἡ Τριφυλία.

Τριχώνιον (τὸ), π. τῆς Αἰτωλ., (ὁ πολ. Τριχωνιεύς).

Τριχωνίς, ίδος (ἡ), λίμνη τῆς Αἰτωλ., 30 στάδ. μήκους, πρὸς ἀνατολὰς τῆς Στράτου.

Τροία (ἡ), ἡ ἄλλως Τροΐς (χώρα), ὅπου ἴδε. 2) τὸ ἄλλως Ἴλιον, π. τῆς Τρῳάδος, πρωτεύουσα τοῦ Τρωϊκοῦ βασιλείου, περίφημον διὰ τὴν καταστροφήν της.

Τροιζήν, ῆνος (ἡ), π. τῆς Ἀργολ. ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἱερὰ τοῦ Ποσειδῶνος, (Δημαλέα), (ὁ πολ. Τροιζήνιος).

Τροιζήν, ῆνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος, ἀδελφὸς τοῦ Πιτθέως, κτίτωρ τῆς παρωνύμου αὐτοῦ πόλεως.

Τροίζηνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κέλεντος, καὶ πατὴρ τοῦ Εὐρήμου, εἷς τῶν ἐν Θρᾴκῃ Κικόνων.

Τρόκμοι (οἱ), λαὸς τῆς Γαλατ., ἀπόγονοι τῶν ἐν Εὐρώπῃ Γαλατῶν, κατοικοῦντες περὶ τοὺς ποταμοὺς Ἄλυν.

Τρόμης, ητος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ῥήτορος Δεινάρχου, μετονομασθεὶς Ἀτρόμητος.

Τρόπαια (τὰ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ. περὶ τὴν Ψωφίδα.

Τρουεντῖνος (ὁ), ποτ. τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Πικεντίνης, χυν. εἰς τὴν Ἀδριατ. θάλασσαν, (Tronto). 2) (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, (Torre Segura).

Τροφώνιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐργίνου, ἢ ἔγγονος τοῦ βασιλέως Κλυμένου, ἐκ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Ὀρχομενοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαμήδους, μετὰ τοῦ ὁποίου ἔκτισε τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν καὶ τὸ θησαυροφυλάκιον

τοῦ Ὑγ ίως, βασιλέως τῆς Θειωτ., τὸ ὁπαῖον θελήσαντες ἔπειτα νὰ συλήσωσιν, ὁ μὲν Ἀγαμήδης συνελήφθη εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ στηθεῖσαν παγίδα, ὁ δὲ Τροφώνιος, ἀποκεφαλίσας αὐτόν, καὶ φυγών, ἐγένετο μετ' οὐ πολὺ ἀφανὴς ὑπὸ τὴν γῆν, πλησίον ἑνὸς δάσους τῆς Λεβαδείας, ὅπου τιμηθεὶς ὡς ἥρως, εἶχε ᾧ μαντεῖον εἰς ὑπόγειόν τι σπήλαιον, εἰς τὸ ὁποῖον ὅσοι κατέβαινον νὰ μαντευθῶσι, μετὰ πολλὰς τελετὰς καὶ ἁγνισμούς, διέμενον τὸ ἐπίλοιπον τοῦ βίου των ἀγέλαστοι, ὅθεν ᾧ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν σκυθρωπαζόντων. « Ἐς Τροφωνίου » μεμάντευται ».

Τροχίλος (ὁ), υἱὸς τῆς Καλλιθέας, ἱερεὺς ἐν Ἄργει, φυγὼν ἐκεῖθεν εἰς Ἀττικήν, ὅπου ἐγέννησεν ἐξ Ἐλευσινίας τινὸς παρθένου τὸν Εὐβουλέα καὶ Τριπτόλεμον.

Τροχοειδὴς καὶ **Τροχόεσσα** (ἡ), λίμνη τις ἐν Δήλῳ, ὅπου ἐλέγετο γεννήσασα ἡ Λητὼ τὸν Ἀπόλλ. καὶ τὴν Ἄρτ.

Τρυγαῖος (ὁ), πλαστόν τι ὄνομα ἁμπελουργοῦ τινος παρ' Ἀριστοφάνει.

Τρύφαινα (ἡ), ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις.

Τρυφέρα (ἡ), γυνή τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Τραφιόδωρος (ὁ), ποιητὴς μεταγενέστερος ἐξ Αἰγύπτου, γράψας ἐπικόν τι ποίημα, ἐπιγραφόμενον Ἰλίου ἅλωσις.

Τρύφων, ωνος (ὁ), ἐπώνυμον Πτολεμαίου τοῦ Δ'. βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. 2) ἰατρός τις παρὰ Πλουτ. 3) γραμματικός τις ἐξ Ἀλεξανδρείας παρ' Ἀθην., ᾧ ἄλλοι συγγραφεῖς.

Τ;φαὶ (αἱ), = Τραφάδες.

Τρῳάς, άδος (ἡ), ὡς ἐπίθ. = Τρῳϊκή, (ὅθεν ‖. Ἀλεξάνδρεια ἡ —, ἴδε τοῦτο τὸ ὄνομα. 2) (συνήθ. ὡς οὐσ., ἐνν. γῆ ἡ χώρα) ἡ περὶ τὴν πάλαι Τροίαν ἐν Μυσίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἐκτεινομένη παραλλασσίως ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Δέκτου μέχρι τοῦ Ἑλλησπόντου, καὶ ὁριζομένη ἐξ ἀνατολῶν ὑπὸ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης, καλουμένη πρότερον Τευκρὶς καὶ Δαρδανία, καὶ μετονομασθεῖσα ὕστερον ἀπὸ Τρῳὸς τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐριχθονίου, περίφημος διὰ τὸν ἀπ' αὐτῆς κληθέντα Τρωϊκὸν πόλεμον, (τὸ ἐθν. Τρῳὸς καὶ Τρῳὰς καὶ Τρῳαδεύς, καὶ τὸ θηλ. Τρῳάς)

Τρωγιλία (ἡ) καὶ **Τρωγίλιον** (τὸ), ἄκρωτ. τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Μυκάλην μὲ ἓν ὁμώνυμον νησίδιον πλησίον.

Τρώγιλος (ὁ), ὁ ἕτερος τῶν δύο μικρῶν λιμένων τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ, κείμενος πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀχραδινῆς.

Τρωγίτις ιδος (ἡ), λίμνη τῆς Λυκαον. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Πισιδίας.

Τρωγλοδύται (οἱ), οἱ κατοικοῦντες τὰ σπήλαια τῶν δυτικῶν παραλίων τοῦ Ἀραβίου κόλπου ἐν Αἰθιοπίᾳ καὶ ἄλλοι περὶ τὸν Καύκασον.

Τρωγλοδυτικὴ (ἡ), ἡ χώρα τῶν Τρωγλοδυτῶν ἐν Αἰθιοπίᾳ.

Τρωΐδες, άδος (ἡ), π. ἀντὶ Τρωϊκή.

Τρωϊκός, ή, όν, Ὁ τῆς Τροίας. ‖. Τρωϊκὰ (τὰ), ἐνν. πράγματα, ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος.

Τρωΐλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου ᾧ τῆς Ἑκάβης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ.

Τρῳϊος, η, ον, Ο. ἀντὶ Τροϊκός.

Τρῶς, Τρωὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐριχθονίου ᾧ τῆς Ἀστυόχης, θυγατρὸς τοῦ Σιμόεντος, ᾗ τῆς Καλλιρρόης τῆς Σκαμάνδρου, ἔγγονος τοῦ Δαρδάνου, καὶ πατὴρ τοῦ Ἴλου, τοῦ Γανυμήδους κτλ., διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του εἰς τὸ βασίλειον τῆς Δαρδανίας, τὸ ὁποῖον ἀφ' ἑαυτοῦ μετωνόμασε.

2) υἱὸς τοῦ Ἀλάστορος ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. 3) (ὡς ἐθν.) ὁ κάτοικος τῆς Τροίας.

Τρώτιλον (τὸ), ἐφαλμ. ἀντὶ Τρώγλος.

Τύανα (τὰ), π. τῆς μεσημβρινῆς Καππαδοκ. περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ Ταύρου, ἡ ὕστερον Εὐσέβεια καὶ νῦν Καρά-γχισάρ, (ὁ πολ. Τυανεύς).

Τυανῖτις, ιδος (ἡ), ἡ περὶ τὰ Τύανα χώρα τῆς Καππαδοκ.

***Τύδας**, α (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος παρ' Ἰαμβλ.

Τυδείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Τυδέως, ὁ Διομήδης.

Τυδεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰνέως, βασιλέως τῆς Καλυδῶνος, ᾧ τῆς Περιβοίας, ἔγγονος τοῦ Παρθάονος ἐξ Αἰτωλίας, ᾧ πατὴρ τοῦ Διομήδους. Φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος του διὰ φόνον, πρὸς τὸν Ἄδραστον εἰς Ἄργος, ᾧ νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Δηϊπύλην, ἐξράτευσε μετ' αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων Ἡρώων ἐπὶ Θήβας, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μελανίππου.

Τύκα (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Τύχη.

Τύλλιος (ὁ), = Τούλλιος.

Τῦλος (ἡ), = Οἶτυλος. 2) νῆσος τοῦ Περσικοῦ κόλπου μὲ πόλιν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς, περίφημος διὰ τὴν ἁλίευσιν τῶν μαργαριτῶν.

Τύμνης, ου (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἰστιαίου. 2) ποιητὴς τῆς Ἀνθολογ.

Τυμφαία (ἡ), χώρα τῆς Ἠπείρου περὶ τὸ ὄρος Τύμφην ἐπὶ τοῦ Ἀράχθου ποταμοῦ.

Τυμφαῖς, ίδος (ἡ), ἡ τῆς ἢ ἐκ τῆς Τύμφης.

Τύμφη (ἡ), β. ᾧ π. τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλ. (τὸ τοπ. Τυμφαῖος).

Τυμφρηστὸν (τὸ), β. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰτωλ., ἀφ' οὗ τοῦ ὁποίου πηγάζει ὁ Σπερχειός.

Τυνδάρειος, α, ον, Ὁ τοῦ Τυνδάρου.

Τυνδάρεος καὶ (Ἀττ.) **Τυνδάρεως** (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὠβάλου, βασιλέως τῆς Σπάρτης, καὶ τῆς Νύμφης Βατείας, διωχθεὶς μετὰ θάνατον τοῦ πατρός του ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἱπποκόωντος ἐκ Σπάρτης, ᾧ ἀπελθὼν εἰς Αἰτωλίαν πρὸς τὸν Θέστιον, ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Λήδαν, καὶ ἀποκατασταθεὶς εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, φονεύσαντος τὸν Ἱπποκόωντα καὶ τοὺς υἱούς του, ἀφῆκεν, ἀποθνήσκων, διάδοχόν τε τὸν γαμβρόν του Μενέλαον.

Τυνδαρεώνη (ἡ), Π. πατρωνυμ., θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω.

Τυνδαρίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Τυνδάρου.

Τυνδάριον (τὸ), = Τυνδαρὶς (2).

Τυνδαρὶς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. θυγ. τοῦ Τυνδάρου. 2) (γεωγρ.) π. ἐπὶ τῶν βορείων παραλίων τῆς Σικελ., κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου.

Τυνδάριχος (ὁ), ποιητής τις παρ' Ἀθ., γράψας Ὀψαρτυτικά.

Τυνης, ητος (ἡ ᾧ ὁ) καὶ **Τύνις**, ιδος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἀφρ., (Τουνέζι), (ὁ πολ. Τυνησαῖος).

Τύννιχος (ὁ), Εὐβοεύς τις ἐκ Καλχίδος, ποιήσας ἐδιδάκτως Παιᾶνα εἰς τὸν Ἀπόλλωνα.

Τυννώδας, α (ὁ), Εὐβοεύς τις παρὰ Πλουτ. (Σόλ. 14).

Τύπαιον (τὸ), β. τῆς Τριφυλιακῆς Ἠλείδος ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατεκρήμνιζον τὰς γυναῖκας ὅσαι ἐτόλμων νὰ θεωρήσωσιν εἰς τὰ Ὀλύμπια.

Τυπάναια καὶ **Τυπανέα** (ἡ) ᾧ **Τυπανέαι** (αἱ), π. μεσόγειος τῆς Τριφυλιακῆς Ἠλείδος περὶ τὴν Πύλον, (ὁ πολ. Τυπανεάτης).

Τυραγέται (οἱ), = Τυριγέται.

Τυράμβη (ἡ), π. τῆς Ἀσιατ. Σαρματ. περὶ τὴν Μαιώτιδα.

***Τυραννίων**, ωνος (ὁ), γραμματικὸς ἐξ Ἀμισοῦ, διδάσκαλος τοῦ Στράβωνος.

Τύραννος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πτερελάου φρονευθεὶς καὶ οὗτος εἰς τὴν κατὰ τῶν υἱῶν τοῦ Ἠλεκτρύωνος μάχην.

Τύρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ., χυν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον, (Δνιέστερ).

Τυρέδιζα (ἡ), = Τυρόδιζα.

Τυρία (ἡ), μία τῶν γυναικῶν τοῦ Αἰγύπτου.

Τυριαῖον (τὸ), π. τῆς Λυκαον. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγ., (Ἀκ-σεχήρ).

Τυριάσπης, ους (ὁ), Πέρσης τις σατράπης παρ' Ἀρρ.

Τυρ.γέται καὶ **Τυρῖται** (οἱ), οἱ περὶ τὸν Τύραν ποταμὸν Γέται, κατοικοῦντες τὴν Εὐρωπ. Σαρματ.

Τυρμίδαι καὶ **Τυρμεῖδαι** (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, φήκιον εἰς τὴν Οἰνηΐδα καὶ ὑστερώτερα εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, (ὁ δημ. Τυρμίδης ἢ Ἐκ Τυρμιδῶν).

Τύρνος (ὁ), Turnus, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Ῥουτούλων ἐν Ἰταλίᾳ.

Τυρόδιζα (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου παρὰ τὸ Σέρρειον.

Τύρος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Φοινίκης, πρὸς μεσημβρ. τῆς Σιδῶνος, ἀπὸ τῆς ὁποίας καὶ ἀπωκίσθη 2300 ἔτη πρὸ τοῦ Ἱπποκράτους πολιορκήσαντος δὲ αὐτὴν τοῦ Νεβουχαδνεζάρ, οἱ πλεῖστοι τῶν κατοίκων της μετῴκησαν ἀρκετὰ κάτωθεν ἐπὶ μιᾶς νήσου, ὅπου ἔκτισαν τὴν Νέαν Τύρον (πρὸς διαστολὴν τῆς Παλαιτύρου), συνεχομένην μὲ τὴν στερεὰν διὰ χώματος καὶ ἔχουσαν δύο λιμένας καὶ 22 στάδ. περιφέρειαν. Ἔβλαστε δὲ διὰ τοῦ ἐκτεταμένου ἐμπορίου καὶ τῆς θαλασσοπλοΐας της εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τοῦ πλούτου καὶ τῆς ναυτικῆς ὑπεροχῆς, ἄχρις ὅτου, καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξ. ἀρα, ὑπεχώρησε εἰς τὴν αὔξησιν τῆ Ἀλεξανδρείᾳ, (Σοὺρ), (ὁ πολ. Τύριος).

Τυρρηνικὸς, ή, όν, = Τυρρηνικός.

Τυρρηνία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἰταλ., ἡ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Ἑτρουρία καὶ Τουσκία, ὁριζομένη δυτικῶς ὑπὸ τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης, ᾧ βορειανατολικῶς ὑπὸ τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων, καὶ περιλαμβάνουσα

ὄλον τὰ νῦν Μέγα Δεκάτον τῆς Τυσκάνας καὶ μέρος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικρατείας, ὀνομασθεῖσα δὲ ἀπὸ Τυρρήνου τοῦ Ἄτυος, ἀποικήσαντος εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς Λυδίας.

Τυρρηνικός, ἡ, όν. Ὁ τῆς Τυρρηνίας. ‖ Τυρρηνικὸν πέλαγος, ἡ πρὸς δυσμὰς τῆς Ἰταλίας ἄχρι τῆς Σικελ. θάλασσα.

Τυρρηνίς, ίδος (ἡ), = Τυρρηνική.

Τυρρηνός, ἡ, όν, = Τυρρηνικός. 2) (ὡς ἐθν.) ὁ κάτοικος τῆς Τυρρηνίας. 3) (χρωνομ.) υἱὸς τοῦ Ἄτυος, βασιλέως τῆς Λυδ., ἀποικίσας τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Τυρρηνίαν ἐν Ἰταλίᾳ. Κατ' ἄλλους, οὗτος μὲν ἐκλήθη εἰς τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος, ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Ταῦσκος ἐκάλεσε Τουσκίαν ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν χώραν. 4) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Ὀμφάλης.

Τυρσανός, ἡ, όν, Δωρ. ἀντὶ Τυρρηνός.

Τυρσηνία, Τυρσηνικός, Τυρσηνίς, Τυρσηνός, Ἰων. ἀντὶ Τυρρηνία κτλ.

*Τύρσητα (ἡ ἢ τά), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ, (ὁ πολ. Τυρσητῖνος).

Τύρταῖος (ὁ), ἀρχαῖος ποιητὴς ἢ, πιθανώτερον, ἐπιτήδειος αὐλητής, Ἀθηναῖος ἢ Μιλήσιος, ἀκμάσας περὶ τὴν 25 Ὀλυμπ., τὸν ὁποῖον οἱ Λακεδ., κατὰ συμβουλὴν τοῦ μαντείου, ἐζήτησαν ἢ ἔλαβον παρὰ τῶν Ἀθην. στρατηγὸν κατὰ τῶν Μεσσην. ἐπὶ τοῦ δευτέρου Μεσσηνιακοῦ πολέμου, καὶ διὰ τῶν ἐνθουσιαστικῶν αὐτοῦ ᾀσμάτων ἐνίκησαν κατὰ κράτος· διὸ καὶ πολιτογραφήσαντες αὐτόν, τὸν ἐτίμησαν μεγάλως.

Τύρταμος (ὁ), ὠνομάζετο ἀρχύτερα ὁ φιλόσοφος Θεόφραστος.

Τυρώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Σαλμωνέως καὶ τῆς Ἀλκιδίκης, γυνὴ τοῦ Κρηθέως, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδ., Λαβόντος τὴν μορφὴν τοῦ παρ' αὐτῇ ἀγαπωμένου Ἐνιπέως, τὸν Αἴσονα, Φέρητα καὶ Ἀμυθάονα.

*Τύσκλος (ἡ) καὶ Τύσκλαναν (τὸ), = Ταῦσκλον.

Τυφαόνιος, η, ον, Π. ἀντὶ Τυφώνιος, (ὅθεν. ‖ Τυφαόνιαν (τὸ), β. μεταξὺ Ὀλύμπ. καὶ Θηβῶν, παρ' Ἡσ., ἄλλως ἄγνωστον.

Τυφωεύς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ

Τυφών, ῶνος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, ἔχων ἑκατὸν πυριπνόους δρακοντώδεις κεφαλάς, κατακεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἢ κρημνισθεὶς εἰς τὸν Τάρταρον, ἢ ὑπὸ τὰ ὄρη τῆς Κιλικίας, ἢ ὑπὸ τὴν ἐν Σικελίᾳ Αἴτνην. Ἀλληγορεῖται εἰς τὸν ἐκ μεσημβρίας πνέοντα φθοροποιὸν ἄνεμον ἢ εἰς τὰς ἐκρήξεις τῶν διαφόρων ἡφαιστείων ὀρέων. 2) (κατὰ τὴν Αἰγυπτ. μυθολογ.) ἀδελφὸς τῆς Ἴσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος, τὸν ὁποῖον φονεύσας ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τοῦ, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὥρου, υἱοῦ τοῦ Ὀσίριδος, καὶ δεσμευθείς, ἀπεστάλη πρὸς τὴν Ἴσιν. Ἐθεωρεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν Αἰγυπτ. ὡς φθοροποιὰ δύναμις, καὶ ἱερὰ αὐτοῦ ζῶα ἦταν ὁ ὄνος, ὁ ἱπποπόταμος καὶ ὁ προκόδειλος.

Τυφώνειος καὶ Τυφώνιος, α, ον. Ὁ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ Τυφῶνος.

Τυφὼς, ῶ (ὁ), ἡ αἰτ. Τυφὼ, Π. ἀντὶ Τυφῶν.

Τύχη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων. 2) μία τῶν Ὠκεανίδων. 3) παρὰ τοῖς Σαμόθρᾳξι καὶ τοῖς Ῥωμαίοις ἐκεῖθεν παρὰ τοῖς λοιποῖς Ἕλλησι, θεὰ τῆς τύχης τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, κατὰ τὸν Πίνδαρον, ἀδελφὴ τῶν Μοιρῶν, παριστανομένη ὑπὸ μορφὴν γυναικὸς, φερούσης ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στεφάνην, ἐξ εἰς τὴν χεῖρα τὸ Κέρας τῆς Ἀμαλθείας. 2) (γεωγρ.) τὸ βορειοδυτικὸν μέρος τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, (Δωρ. Τύκα), ἀπὸ τοῦ ἐκεῖσε ἱδρυμένου ναοῦ τῆς Τύχης.

Τυχιάδης, α (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Τυχίου. 2) κύριον ὄνομα παρὰ τῷ Δουκ.

Τυχίος (ὁ), σκυτοτόμος ἐκ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ πόλεως Ὕλης, φιλοξενήσας ποτὲ τὸν Ὅμηρον.

Τύχων, ωνος (ὁ), θεὸς τῆς Τύχης. 2) δοῦλος τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους.

Τώμυρις, ιδος (ἡ), = Τόμυρις.

Υ.

Ὑαγνις, ιδος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Φρυγὸς Μαρσύου, πρῶτος ἐπινοήσας, ὡς λέγεται, τὴν διὰ τῶν αὐλῶν μελῳδίαν.

Ὑάδες (αἱ), ἑπτὰ ἀστέρες, εὑρισκόμενοι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ταύρου ἐν τῷ Ζωδιακῷ κύκλῳ, καὶ προμηνύοντες διὰ τῆς ἐμφανίσεως αὐτῶν ἐπὶ πολὺ ὑετόν, κατὰ τὴν ἰδέαν τῶν ἀρχαίων. Ἐπλάττοντο δὲ θυγατέρες τοῦ Ὠκεανοῦ ἢ τοῦ Ὑαντος καὶ τῆς Βοιτίας, διατρίβουσαι ἐπὶ τοῦ ὄρους Νύσης ἐν Ἀσίᾳ, ὅπου ἀνέθρεψαν τὸν Βάκχον.

Ὑαία (ἡ), κώμη τῶν Λοκρῶν Ὀζολῶν, πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀμφίσσης, (ὁ κάτοικος Ὑαῖος).

Ὑακινθίς, ίδος (ἡ), ἑταίρα τις. 2) (πλ.) Ὑακινθίδες, αἱ θυγατέρες τοῦ Ὑακίνθου (3) ἢ τοῦ Ἐρεχθέως.

Ὑάκινθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμύκλα καὶ τῆς Διομήδης, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Οἰάγρου ἐκ Σπάρτης, περίφημος διὰ τὸ κάλλος του, τὸν ὁποῖον φονεύσας, κατὰ ζηλοτυπίαν τοῦ Ζεφύρου, ὁ Ἀπόλλων ἐν ᾧ ἔπαιζε μετ' αὐτοῦ τὸν δίσκον, ἀνεβλάστησεν ἐκ τῆς γῆς τὸ ὁμώνυμον αὐτοῦ φυτόν. Εἰς μνήμην δὲ αὐτοῦ ἑορτάζοντο ἐν Λακεδαίμονι τὰ Ὑακίνθια, διαρκοῦντα τρεῖς ἡμέρας. 3) υἱὸς τοῦ Πιέρου ἢ τῆς Μούσης Κλειοῦς, φίλος τοῦ παιδὸς Θαμύριδος, συγχρονίσας μετὰ τοῦ πρώτου. 3) Λακεδαιμόνιός τις, διατρίβων ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου αἱ θυγατέρες ἐθυσιάσθησαν, κατά τινα χρησμόν, ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραίστου, πολιορκουμένων τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ Μίνωος.

*Ὑάμεια (ἡ), π. τῆς Μεσσην., (ὁ πολ. Ὑαμείτης).

Ὑάμπεια (ἡ), ἡ ἑτέρα τῶν δύο κορυφῶν τοῦ Παρνασσοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας οἱ Δελφοὶ κατεκρήμνιζον τοὺς κακούργους.

Ὑάμπολις, εως (ἡ), π. τῆς Φωκίδος, ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ καὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος, κατὰ τὰς Κλεωνὰς (τὰς ὁποίας διὰ τοῦτο Ὑαμπολιτῶν πρόσφευγον ὄνομάζει ὁ Ξενοφῶν), κτίσμα τῶν ἐκ Βοιωτίας μετοικησάντων ἐνταῦθα Ὑάντων, καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Ξέρξου, ἧς ὕστερον ἀνῳκοδομηθεῖσα. 2) π. τῆς Βοιωτ. ὑπὲρ τὸν Ὀρχομενὸν, (ὁ πολ. Ὑαμπολίτης).

*Ὑανθίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Προπόδα.

Ὑάντες (οἱ). οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Βοιωτ., διωχθέντες ἐκεῖθεν ὑπὸ τοῦ Κάδμου καὶ τῶν Φοινίκων, καὶ μεταβάντες μέρος μὲν εἰς Φωκίδα, ὅπου ἔκτισαν τὴν ἀπ' αὐτῶν κτισθεῖσαν Ὑάμπολιν· μέρος δὲ εἰς Αἰτωλίαν, ὅπου κατώκησαν τὴν Πλευρῶνα, κληθεῖσαν διὰ τοῦτο Ὑαντίδα.

Ὑάντιος, α, ον. Ὁ τῶν Ὑάντων, (ὠθ.) = Βοιώτιος.

Ὑαντὶς, ίδος (ἡ), = Ὑαντία. ‖ (οὐσ. ἐνν. χώρα), ἡ Αἰτωλία.

Ὑᾶς, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀτλαντος ἢ τῆς Πληϊόνης, φονευθεὶς ὑπὸ λέοντος ἢ χοίρου ἐν κυνηγεσίῳ.

Ὑᾶται (οἱ), ἀρχαία τις φυλὴ ἐν Σικυῶνι.

Ὑβᾶ (ἡ) ἢ Ὑβάδαι (οἱ), δῆμος τῆς Αττ., ἀνήκων εἰς τὴν Δεοντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ὑβάδης).

Ὑβλα καὶ (Ἰων.) Ὑβλη (ἡ), ἡ μεγάλη, π. τῆς Σικελ., ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὑκρωρείας τῆς Αἴτνης. 2) ἡ ἐλάττων, ἡ ἄλλως Ἡραία, ἄλλη πολις τῆς Σικελ., ὅπου ἀπέθανε, κατά τινας, ὁ Ἱπποκράτης, καὶ 3) ἡ μικρὰ, ἢ ὕστερον Μέγαρα, παρὰ τὰς Συρακούσας, περίφημος διὰ τὸ μέλι της, (ὁ πολ. Ὑβλαῖος).

Ὑβλων, ωνος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Σικελ., ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ ὁποίου οἱ Μεγαρεῖς ἀπῴκισαν περὶ τὸ 735 πρὸ Χ. τὴν πόλιν Ὕβλαν.

*Ὑβρέας, ου (ὁ), ῥήτωρ καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ ἐκ Μιλάσων, σύγχρονος τοῦ Στρέβωνος.

*Ὑβρίας, ου (ὁ), ποιητὴς ἐκ Κρήτης καθ' Ἀθήν.

Ὑβρίστης, ου (ὁ), πατρ. τοῦ Καυκάσου.

Ὑγενεῖς (οἱ), λαὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἀναφερόμενος ἅπαξ μόνον παρ' Ἡροδότῳ, (ὁ Wesseling προκρίνει τὴν παρὰ Πλιν. γραφὴν Ὀδιγενεῖς).

Ὑγίεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ, λατρευομένη ὡς ἔφορος τῆς ὑγείας τῶν ἀνθρώπων. 2) ἐπίθετ. ἡ Ἀθηνᾶ, τοῦ ἀγάλματος τῆς ὁποίας τὸ βάθρον σώζεται μέχρι σήμερον ἐν Ἀκροπόλει, εἰς τὸ μέρος ὅπου ἱδρύσατο αὐτὴν ὁ Περικλῆς, διὰ τὸ ἀναφερόμενον ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου θαῦμα.

Ὑγῖνος (ὁ), Ἰούλιος, μυθογράφος Ῥωμαῖος, ἢ Ἱσπανὸς, ἢ Ἀλεξανδρεὺς, σύγχρονος τοῦ Αὐγούστου, καὶ φύλαξ τῆς ἐν Ῥώμῃ Παλατινῆς βιβλιοθήκης, τοῦ ὁποίου σώζονται μυθολογικὴ τις συλλογὴ 277 μυθικῶν διηγημάτων, ἢ Ποιητικὴ τις Ἀστρονομία.

*Ὑδαρα (τὰ) κώμη ὀρεινὴ τῆς Ἀρμεν.

Ὑδάρνης, ους (ὁ), εἷς τῶν ἑπτὰ εὐγενῶν Περσῶν τῶν συνομωσάντων κατὰ τοῦ Μάγου Σμέρδιος. 2) υἱὸς τοῦ Ὑδάρνους, στρατηγὸς τῶν λιγομένων Ἀθανάτων ὑπὸ τὸν Ξέρξην. 3) κατὰ τὸ Σεσάμιον,

Ὑλάσπης, ου καὶ Ὑλάσπας, ωος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ. χων. εἰς τὸν Ἰνδόν, ἀφ' οὗ ἐνωθῇ μὲ τὸν Ἀκεσίνην, (Μπεχάτ).

Ὕδη (ἡ), π. τῆς Αωδ. ἐπὶ τοῦ ὄρους Τμώλου, αἱ μετὰ ταῦτα Σάρδεις. 2) π. τῆς Λυκίας.

Ὕδισσα καὶ Ὑδισσὰς (ἡ), π. τῆς Καρ., ὀνομασθεῖσα ἀπὸ Ὕδισσαν τοῦ Βελλεροφόντου.

Ὕδρα (ἡ), ὀφέως ἐννεακέφαλος, διατρέφων ἐν τῇ λίμνῃ Λέρνῃ, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) λίμνη τῆς Αἰτωλ. μεταξὺ Πλευρῶνος καὶ Ἀρσινόης, ἡ ὕστερον Δυσιμάχεια, (ὁ Palmer προκρίνει τὴν γραφὴν Ὑρία).

Ὑδραώτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ., χων. εἰς τὸν Ἰνδόν, ἀφ' οὗ ἑνωθῇ μὲ τὸν Ἀκεσίνην, (Ῥάμπ).

Ὑδρέα (ἡ), νῆσος τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου παρὰ τὴν Ἑρμιόνην, (Ὕδρα), (ὁ νησ. Ὑδρεάτης).

Ὑδροῦς, οῦντος (ὁ), π. ᾗ λιμήν τῆς Καμπαν. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Καλαυρίας, ἀπαικία τῶν Κρητῶν, (Ostanio), (ὁ πολ. Ὑδρούντιος).

Ὑδροῦσσα (ἡ), νησίδιον τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς, (Φλέγα). 2) ἡ νῆσος Τῆνος.

Ὑέλη (ἡ), ἴδε Ἐλέα.

Ὑετίς, ίδος (ἡ), πηγή τις παρὰ τὴν Μίλητον.

Ὑης, υος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Βάκχος, διότι ἀείποτε ἐν καιρῷ τῶν ἑορτῶν τα ἔβρεχε.

Ὑηττὸς (ἡ), κώμη τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Δοκρ., ἀπό τινος θῄθεν Ἀργείου, (τὰ τοπ. Ὑήττιος).

Ὑκκαρα (τὰ) καὶ Ὕκκαρον (τὸ), πολίχν. τῆς Σικελ. καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πολέμου (Carini), (ὁ πολ. Ὑκκαρεὺς καὶ Ὑκκαρικός).

Ὕλαι (αἱ), = Ὕλη.

Ὑλαία (ἡ), ἔπαρχ. τῆς Σκυθ., ἴσως ἡ νῦν ἔρημος πεδιὰς Νογγάϊ.

Ὑλαῖος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀταλάντης.

Ὑλακίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Ὑλάκου, ὄνομα πλαστὸν τοῦ Ὀδυσσ.

Ὕλας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Θειοδάμαντος καὶ τῆς Κυήκης, νέος ὡραιότατος, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., ᾧ ἀναρπασθεὶς ὑπὸ τῶν Νυμφῶν, ἐν ᾧ, συμπλέων μὲ τοὺς Ἀργοναύτας, ὑπῆγε νὰ λάβῃ ὕδωρ ἀπὸ πηγῆς τινος ἐν τῇ Μυσίᾳ. Ἡρὼς ἀναζήτησιν δὲ αὐτοῦ πλανηθεὶς ὁ Ἡρακλῆς, ἐγκαταλείφθη ἐκεῖ ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν. 2) δοῦλός τις παρ' Ἀριστοφ.

Ὑλεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν ἐκ θήρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ἐξελθόντων ἡρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ θηρίου ταύτου.

Ὕλη (ἡ), π. μικρὰ τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Κωπαΐδα, κατεσκαμμένη ἤδη ἐπὶ Στράβωνος. 2) π. τῆς Καρ., ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὕδη. 3) π. τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Ὑλάτης).

Ὑλίας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ., ῥέων μεταξὺ Κρότωνος καὶ Συβάρεως, (Aquanile).

Ὑλικὸς, ἡ, όν, Ὁ τῆς Ὕλης. ‖ (οὐσ. ἀρσ.) μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀργολ. 2) (θηλ.) λίμνη τῆς Βοιωτ., κειμένη πρὸς ἄρκτον τῶν Θηβῶν.

Ὑλλαϊκὰς (ὁ), λιμὴν τῆς Κερκύρας.

Ὕλλαι καὶ Ὑλλεῖς (οἱ), μία τῶν τριῶν ἀρχαίων φυλῶν ἐν Σικυῶνι, ἀπὸ Ὕλλου τοῦ Ἡρακλ. 2) οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἰλλυρίᾳ χερσονήσου Ὑλλίδος.

Ὕλλη (ἡ), Π. ἀντὶ Ὑλλική.

Ὑλλὴς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ὑλλική.

Ὑλλικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς Ὑλλίδος.

Ὑλλὶς, ίδος (ἡ), ἐπιθ. ἡ τοῦ Ὕλλου, (ὄθ. 2) (οὐσ.) χερσόνησος τῆς Ἰλλυρ. ἐπὶ τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης, ἀπὸ Ὕλλου τοῦ Ἡρακλέους, ἀποικίσαντος ἐνταῦθα ἐκ Φαιάκων.

Ὕλλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ᾗ τῆς Δηϊάνειρας, νομφευθείς, μετὰ θάνατον τοῦ πατρός του, τὴν Ἰόλην καὶ γεννήσας ἐξ αὐτῆς τὸν Κλεώδαιον. Ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τούτου οἱ υἱοὶ τοῦ Ἡρακλ., βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἐνίκησαν κατὰ κράτος τὸν Εὐρυσθέα, φονευθέντα ὑπὸ τοῦ Ὕλλου, ὃς τις, ἐπιχειρήσας μετὰ τοῦτο νὰ εἰσβάλῃ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἡρακλειδῶν εἰς Πελοπόννησον, ἐφονεύθη μονομαχήσας μετὰ τοῦ Ἐχέμου, βασιλέως τῶν Ἀρκάδων. 2) ἕτερος υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐκ τῆς Μελίτης, θυγατρὸς τοῦ ποταμοῦ Ἀργαίου ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Φαιάκων, ὃς τις, δυσαρεστούμενος εἰς τὴν ὑποταγὴν τοῦ ἐκείσε βασιλέως Ναυσιθόου, ἦλθε μὲ μίαν ἀποικίαν Φαιάκων εἰς τὴν ἐν Ἰλλυρίᾳ χερσόνησον, ἧτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Ὑλλίς. 3) αὐτόχθων τις, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ὁ 4) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Ἰων., ὁ καρὰ τοῖς Ὕστερον Φρύγιος, πηγ. ἐκ τῆς Λυδίας καὶ χων. εἰς τὸν Ἕρμον.

Ὑμέης, ου (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Ἡροδότῳ.

Ὑμὴν, ένος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ᾗ τῆς Μούσης Καλλιόπης, ἢ τοῦ Μάγνητος ᾗ τῆς Κλειοῦς, ὅστις, λαβὼν εἰς γυναῖκα μίαν κόρην τῶν Ἐλευσινίων, ἔζησε μετ' αὐτῆς τόσον εὐτυχῶς, ὥστε εἰς ὅλας τῶν γάμων τὰς τελετὰς ἐψάλλον ἔπειτα ὕμνον τινὰ (τὸν ὑμέναιον) εἰς ἀνάμνησίν του. Περιεστάνετο δὲ ὡς νυμφίος ἰωνειδὴς, κρατῶν λαμπάδα νυμφικήν.

Ὑμηττὸς ᾗ (Ἀττ.) Ὑμηττὸς (ὁ), β. τῆς Ἀττικῆς, ὑψούμενον ἀναπαλκομεσημβρινῶς τῶν Ἀθηνῶν, περίφημον διὰ τὸ μέλι του.

Ὑμήττειος καὶ Ὑμήττιος, α, ον. Ὁ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ Ὑμηττοῦ. « Μέλι (« Στόμα) Ὑμήττιον ».

Ὑμνὶς, ίδος (ἡ) ἑταίρα τις παρὰ Δεκιανῷ.

Ὕπαιπα (τὰ), π. τῆς Λυδ. ἐπὶ τοῦ Καΰστρου ποταμοῦ καὶ περὶ τὰς μεσημβρινὰς ὑπωρείας τοῦ Τμώλου, ἀντικρὺ τῶν Σάρδεων, (ὁ πολ. Ὑπαιπηνός).

Ὑπάκαρις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ., χων. διὰ τῶν Νομάδων Σκυθῶν εἰς τὸν Καρκινίτην κόλπον, (Πανεκσάκη).

Ὑπάνα (ἡ) καὶ Ὕπανα (τὰ), π. τῆς Τριφυλίας ἐν Ἤλιδι, (ὁ πολ. Ὑπανεύς).

Ὕπανις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ., πηγάζων ἐκ τινος λίμνης ᾗ χων. εἰς τὸν Βυρυσθένην, ὧν μακρὰν τῶν ἐκβολῶν του, (Μπόγα). 2) ποτ. τῆς Ἀσιατ. Σαρματ., χων. διὰ δύο στομάτων εἰς τὴν Μαιῶτιν λίμνην, (Κεδάν). 3) ποτ. τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, ἄχρι τοῦ ὁποίου ἔφθασεν ὁ Μ. Ἀλέξανδρος, (Μπεϊάχ).

Ὑπαρνα (τὰ), φρούρ. τῆς Καρ.

Ὕπατα (τὰ) ᾗ Ὑπάτη (ἡ), π. τῆς Θετταλ. ἐπὶ τοῦ Σπερχειοῦ, (Πατρατζῆκι), (ὁ πολ. Ὑπατεύς).

Ὑπάτης, ου (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Ξενοφ.

Ὑπατία (ἡ), θυγ. τοῦ μαθηματικοῦ Θέωνος ἐξ Ἀλεξανδρείας, περίφημος ὄχι τὰς μεγάλας φιλοσοφικὰς καὶ μαθηματικὰς γνώσεις της, διδάξασα καὶ δημοσίως ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν φιλοσοφίαν, καὶ ἐνθουσιῶσα, καθὰ λέγεται, καὶ τὸν φιλόσοφον τρίβωνα, γενομένη δὲ ἐπὶ τέλους θῦμα τῆς μανίας καὶ θεοβλαβείας τοῦ ὄχλου τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ὑπατόδωρος (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Ὕπατον (τὸ) ᾗ Ὕπατος (ὁ), β. τῆς Βοιωτ., παρὰ τὴν κώμην Τευμησσόν, ἴσως Τευμησσός.

Ὑπειροχίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Ὑπειρόχου ὁ Ἰτυμωνεύς.

Ὑπείροχος (ὁ), Π. ἀντὶ Ὑπέροχος, εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων.

Ὑπείρων, ονος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διομήδους φονευθέντων Τρώων.

Ὑπεράνθης, ους (ὁ), υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπεω, φονευθεὶς ἐν Θερμοπύλαις.

Ὑπείρασιος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἀστερίου ἐκ τῆς ἐν Ἀχαΐᾳ Παλλήνης.

*Ὑπερβερεταῖος (ὁ), ὁ τελευταῖος μὴν τοῦ Μακεδονικοῦ ἔτους.

Ὑπέρβιος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου. 2) υἱὸς τοῦ Οἴνοπος, εἷς τῶν ἐν Θήβαις Ἡρώων, ἀντιταχθεὶς τῷ Ἱππομέδοντι.

Ὑπέρβολος (ὁ), μοχθηρός τις δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, πρότερον λυχνοπώλης, ἰσχύσας μετὰ θάνατον τοῦ Κλέωνος, ᾗ ἐξοστρακισθείς, τελευταῖος οὗτος, ὑπὸ τοῦ δήμου. 2) αὐλῳδός τις ἐκ Κυζίκου, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Ὑπερβόρειοι καὶ Ὑπερβάρειοι (οἱ), μυθώδεις λαοὶ κατοικοῦντες δῆθεν τὰ ὑπὲρ τὸν βορρᾶν ἄγνωστα μέρη τοῦ παλαιοῦ κόσμου, ὅπου ἀπελάμβανον ὅλα τὰ ἐκ τῆς εὐημερίας καὶ εἰρήνης ἀγαθά, ζῶντες χρόνους πολλούς, ὅθεν καὶ μακρόβιοι ἐλέγοντο· (ἱστορικώτερον) οἱ πέραν τοῦ Ἴστρου Σκῦθαι, ἡγεμονες τῶν Σκυθῶν, συγχεόμενοι μὲ τοὺς Ἀβίους, τοὺς Ἀριμασπούς κτλ.

Ὑπερία (ἡ), πηγὴ τῆς Θετταλ., ἀναβρύουσα ἐν τῷ μέσῳ τῶν Φερῶν. 2) ἡ προτέρα κατοικία τῶν Φαιάκων, πρὶν μεταβῶσιν οὗτοι εἰς τὴν νῆσον Σχερίαν, κατά τινας μέν, ἡ ἐν Σικελίᾳ Καμαρίνα, κατ' ἄλλους δὲ, ἡ Ἤπειρος. 3) πολίχν. τῆς Τροιζηνίας.

*Ὑπερείδης, ου καὶ (ἐν Ἐπιγρ.) ους (ὁ), = Ὑπερίδης.

*Ὑπερεχίδης, ω (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Καλλίου.

Ὑπερὶς, ίδος (ἡ), = Ὑπέρεια.

Ὑπερήνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πανθοΐδου,

φανεισθείς ὑπὸ τοῦ Μενελάου. 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ἢ τῆς Αἰθούσης. 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀλκυόνης. 4) εἷς τῶν ἐν Θήβαις Σπαρτῶν.

*Ὑπέρης, ητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ., βασιλεὺς τῆς Τραπεζῆνας.

Ὑπερησίη (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας, κατὰ τὸν Παυσ., ἡ ὕστερον Αἴγειρα.

Ὑπερίδης, ου (ὁ), περίφημος ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Κλεάνδρου, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ., μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος ἢ Ἰσοκράτους, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιπάτρου, ὡς ἀντιπολιτευόμενος τὴν Μακεδονικὴν φατρίαν. Ἐκ τῶν 52 αὐτοῦ λόγων, διεσώθη εἷς καὶ μόνος.

Ὑπερμνήστρα (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, ἡ μόνη διασώσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Λυγκέα, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄβαντα. 2) θυγ. τοῦ Θεστίου, βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν, γυνὴ τοῦ Οἰνλέους, καὶ μήτηρ τοῦ Ἀμφιάρεω.

Ὑπερόχη (ἡ), μία τῶν Ὑπερβορείων παρθένων.

Ὑπεροχίδης, ου (ὁ),=Ὑπειροχίδης. 2) (κυριωνυμ.) Ἀθηναῖός τις παρὰ Θκδ.

Ὑπέροχος (ὁ), συγγραφεύς τις ἐκ Κύμης, γράψας Κυμαϊκά.

Ὑπέρφας, αντος (ὁ), πατὴρ τῆς Εὐρυγανείας, δευτέρας γυναικὸς τοῦ Οἰδίποδος.

Ὕπιος (ὁ), πατ. τῆς Βιθυν., φέων παρὰ τὴν Προῦσσαν.

Ὑπιθῆαι (αἱ), π. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὰς Θήβας αἱ ὕστερον Ποτνιαί, ἢ ἴσως τὸ κάτω μέρος τῶν Θηβῶν, μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Καδμείας ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων.

Ὑπανήϊος (ὁ, ἡ), ὁ ὑπὸ τὸ ὄρος Νήϊον κείμενος, (ἐπιθ. τῆς Ἰθάκης).

Ὑποπλάκιος, α, ον. Ὁ ὑπὸ τὸ ὄρος Πλάκον τῆς Μυσίας κείμενος, (ἐπίθ. τῶν ἐν Τρωάδι Θηβῶν).

Ὕργις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Σκυθ., ἔβε Σύργις.

Ὑρία (ἡ), πολίχν. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ στενοῦ τῆς Εὐρίπου παρὰ τὴν Ταναγραν, (ὁ πολ. Ὑριεύς καὶ Ὑριάτης). 2) π. τῆς Ἰαπυγ., μεταξὺ Τάραντος καὶ Βρεντεσίου, ἢ παρ' Ἡροδότῳ Οὐρία καὶ νῦν Oria.

Ὑριεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τῆς Ἀλκυόνης, ἢ, κατά τινας, τοῦ Ἀπόλλ. ἢ τῆς Αἰθούσης, θυγατρὸς τοῦ Ποσειδ., πατὴρ τοῦ Νυκτέως καὶ Αὔκου, κτίτωρ τῆς Ὑρίας.

Ὕριον (τό), π. παραθαλ. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἔβε καὶ Οὔριον.

Ὑρκανία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Περσ. μεταξὺ Μηδίας, Παρθίας καὶ Κασπίας θαλάσσης (τῆς ὁποίας τὸ πρὸς ἀνατολὰς μέρος καλεῖται Ὑρκανία), (τὸ ἐθν. Ὑρκάνιος).

Ὑρκανίς, ίδος (ἡ),=Ὑρκανία.

*Ὑρκανός (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ἰνδ.

Ὑρμίνη (ἡ), θυγ. τοῦ Νηλέως ἢ τοῦ Δίκτυνος ἢ τοῦ Ἐπειοῦ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Φόρβαντος τὸν Δύγειαν. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, ἄλλως ἄγνωστος. 3) ἀκρωτ. τῆς Ἤλ., πλησίον τοῦ λιμένος τῆς Κυλλήνης, ἄλλως Ὄρμινα.

Ὑρυήθιον (τὸ), χωρ. περὶ τὴν Ἐπίδαυρον.

Ὑρυηθώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Τημένου καὶ γυνὴ τοῦ Δηϊφόντου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ πόλις Ὑρυήθιον.

Ὑβρίαδος (ὁ), Θρᾷξ, πατὴρ τοῦ Πιττακοῦ.

Ὑρτακίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Ὑρτάκου, ὁ Ἄσιος.

*Ὑρταχος (ὁ), Τρωαδίτης, γεννήσας ἐξ Ἀρίσβης, τῆς πρώτης γυναικὸς τοῦ Πριάμου, τὸν Ἄσιον.

*Ὑρτιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Γυρτίου, ἡγεμόνων τῶν συμμάχων τοῦ Πριάμου Μυσῶν.

Ὑσία (ἡ) καὶ Ὑσιαι (αἱ), π. τῆς Βοιωτ. εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Κιθαιρῶνος, μέ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλ. ἐρείπιον ἤδη ἐπὶ Παυσανίου, (ὁ πολ. Ὑσιεύς). 2) κώμη τῆς Ἀργολ., μεταξὺ Ἄργους καὶ Τεγέας, (ὁ πολ. Ὑσιάτης). 3) δῆμος τῆς Ἀττ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτ.

*Ὕσκανα (τά), π. τῆς Ἰλλυρ., (ὁ πολ. Ὑσκανεύς).

*Ὕσμων, ωνος (ὁ), Ἠλεῖός τις Ὀλυμπιονίκης παρὰ Παυσ.

Ὑσπασίνης, ἴδος Σπασίνις.

Ὑσταίχμας, α (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

*Ὑσμίνη, ου (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡροδ.

Ὑστάσπας καὶ Ὑστάσπης, ους καὶ ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀχαιμένους καὶ πατὴρ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Α'. 2) υἱὸς τοῦ Δαρείου, ἡγεμὼν τῶν Βακτρίων ἐπὶ τῆς ἐπιστρατείας τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Ὑφάντειον (τό), β. τῆς Φωκίδος παρὰ τὸν Ὀρχομενόν.

*Ὕφασις, ιος (ὁ),=Ὕπανις.

Ὑψεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πηνειοῦ ἢ τῆς Νύμφης Κρεούσης, βασιλεὺς τῶν Δαπίθων, πατὴρ τῆς Κυρήνης καὶ τῆς Θεμιστοῦς.

Ὑψηΐς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Κυρήνη, ὡς θυγ. τοῦ Ὑψέως.

*Ὕψηλις, ιος (ἡ), κώμη τῆς Αἰγύπτου, (ὁ πολ. Ὑψηλίτης).

Ὑψήνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν Τρώων, υἱὸς τοῦ Δολοπίονος. 2) εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, υἱὸς τοῦ Ἱππάσου, συνόμηλος τοῦ Ἀντιλόχου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δηϊφόβου.

*Ὑψηχίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Πλουτ. (Σολ. 10).

Ὑψιχλῆς, έους (ὁ), Σικυώνιός τις, νικήσας δολιχὸν κατὰ τὴν 77 Ὀλυμπ. 2) μαθηματικός τις καὶ ἀστρονόμος, σύγχρονος τοῦ Πλουτάρχου.

Ὑψικράτης, ους (ὁ), ἱστοριογράφος ἐξ Ἀμισοῦ, ζήσας 92 ἔτη.

Ὑψιπύλεια (ἡ), Π. ἀντί

Ὑψιπύλη (ἡ), θυγ. τοῦ Θόαντος, βασιλέως τῆς Λήμνου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἰάσονος τὸν Εὔνεον καὶ Νεβροφόνον, ἢ ἐπειδὴ αὐτὴ μόνη ἔσωσε τὸν πατέρα της, τῶν λοιπῶν ἄλλων ἀνδρῶν φονευθέντων ὑπὸ τῶν γυναικῶν τῆς Λήμνου, διωχθεῖσα ὑπ' αὐτῶν ἢ πωληθεῖσα ὑπό τινων πειρατῶν εἰς τὸν ἐν Νεμέᾳ βασιλεύοντα Λυκοῦργον, ἐθήλασε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀρχέμορον.

Ὕψιστοι πύλαι (αἱ), μία τῶν πυλῶν τῶν Θηβῶν ἀπὸ τοῦ παρ' αὐτὴν ναοῦ τοῦ Ὑψίστου Διός.

*Ὑψόεις, εντος (ὁ), π. τῆς Ἤλιδος, (Στρβ. Η', 349).

Ὕψους, οῦντος (ὁ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους ἀπό τινος υἱοῦ τοῦ Λυκάονος.

Φ.

Φάβρα (ἡ), νησίδιον τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς.

Φαβρατερία (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Τρήρου ποταμοῦ.

Φαβωρῖνος (ὁ), περίφημος ῥήτωρ ἢ φιλόσοφος ἐξ Ἀρλεών τῆς Γαλλ., μαθητὴς Δίωνος τοῦ Χρυσοστόμου καὶ φίλου Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν Αὐτοκρατόρων Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ.

Φάγρης, ητος (ὁ), φρούρ. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου.

Φάγρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Νύμφης Ὀρθρηίδος, ὁ ἀναθρέψας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Μιλιτέα.

Φαέθουσα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Νεαίρας.

Φαέθων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κεφάλου ἢ τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τῆς Ἠοῦς, ἁρπαγεὶς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλέγοντο κατάγεσθαι οἱ βασιλεῖς τῆς Κύπρου. 2) υἱὸς τοῦ Ἡλίου ἢ τῆς Νύμφης Κλυμένης, διευθύνας ποτὲ τὸ ἅρμα τοῦ πατρός του, καὶ δι' ἀπειρίαν κατακαύσας μέρος τῆς Γῆς, δι' ὃ καὶ κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμὸν Ἠριδανόν, ὅπου αἱ ἀδελφαί του θρηνοῦσαι τὸν θάνατόν του, μετεμορφώθησαν εἰς αἰγείρους. 3) ἐπώνυμον τοῦ Ἀψύρτου. 4) εἷς τῶν ἵππων τῆς Ἠοῦς.

Φαεννίς, ίδος (ἡ), ἱέρεια τῆς Ἥρας ἐν Ἄργει.

Φαεννά, ᾶς (ἡ), μία τῶν ἀρχαιοτάτων δύο Χαρίτων παρὰ Λακεδαιμονίοις.

*Φαζημωνῖτις, ιδος (ἡ), ἐπαρχία τοῦ Πόντου, ἧς πρωτεύουσα ἡ

*Φαζημών, ῶνος (ὁ), κώμη τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, ἢ ὕστερον Νεάπολις.

Φαίακες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Φαιακίας.

Φαιακία καὶ Φαιακὶς (ἡ), ἡ χώρα, ἡ νῆσος τῶν Φαιάκων, νομιζομένη εἶναι ἡ Κέρκυρα.

Φαίαξ, ακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κερκύρας θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, πατὴρ τοῦ Ἀλκινόου καὶ τοῦ Λαοδοκοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν δῆθεν οἱ Φαίακες. 2) στρατηγός τις τῶν Ἀθην., υἱὸς τοῦ Ἐρασιστράτου.

Φαιδίμη (ἡ), Περσίς τις παρ' Ἡρόδ., γυνὴ τοῦ Καμβύσου.

Φαίδιμος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Σιδωνίων, ὑποδεχθεὶς τὸν Μενέλαον, ἐπιστρέφοντα ἐκ Τροίας. 2) εἷς τῶν παίδων τῆς Νιόβης. 3) εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις, (ἄλλως) Φαιδρίας. 4) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ. 5) Ἐπιγραμματοποιός τις ἐν τῇ Ἀνθολογ.φ.

Φαίδρα καὶ Φαίδρη (ἡ), θυγ. Μίνωος τοῦ Β', βασιλέως τῆς Κρήτης, καὶ τῆς Πασιφάης, συνακολουθήσασα τὴν ἀδελφήν της Ἀριάδνην ἐς τὸν Θησέα, τὸν ὁποῖον ἔπειτα ἐνυμφεύθη, ἐγκαταλείψαντα ἐκείνην, καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Ἀκάμαντα καὶ Δημοφῶντα. Ὕστερον δὲ ἐρασθεῖσα τοῦ πρεσβυτέρου αὐτῆς Ἱππολύτου, καὶ, ἀδιαφορήσαντα αὐτόν, διαβαλοῦσα πρὸς τὸν πατέρα του, ἐφονεύθη ἰδιοχείρως, μὴ ὑποφέρουσα τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεώς της.

Φαιδρία (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ.

Φαιδρίας, ου (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις.

Φαίδριον (ἡ), θεραπαινὶς τοῦ Ἐπικούρ.

Φαῖδρος (ὁ), Ἀθηναῖος, φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκρ. 2) στρατηγός τις τῶν Ἀθην. παρὰ Δημοσθ. 3 ποιητὴς μύθων, γράψας Λατινιστὶ ἐπὶ Αὐγούστου ἢ Τιβερίου.

Φαιδίμη (ἡ), ἴδε Φαιδίμη.

Φαίδων, ωνος (ὁ), μαθητὴς τοῦ Σωκρ. ἐξ Ἤλιδος, εἰς ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται ὁ περὶ ἀθανασίας διάλογος τοῦ Πλάτωνος. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 71 Ὀλυμπ. 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Ποσειδωνίας.

Φαιδώνδας (Δωρ. ἀντὶ Φαιδώνδης = Φαιδωνίδης), ο (ὁ), μαθητὴς τοῦ Σωκρ. ἐκ Θηβῶν ἢ Κυρήνης.

Φαιναγόρη (ἡ), = Φαναγορία.

Φαιναρέτη (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Σωκρ.

Φαινέας (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Αἰτωλῶν.

Φαίνιππος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἡρόδ. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 72 Ὀλυμπ.

Φαίνοψ, οπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄτλου ἐξ Ἠβύδου, πατὴρ τοῦ Ξάνθου καὶ Θόωνος.

Φαινώ, οῦς (ἡ), Νύμφη τις, σύντροφος τῆς Περσεφόνης.

Φαιστάνα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ.

Φαισοῦλαι (αἱ), ἴδε Φαισυλα.

Φαῖστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βώρου, ἐκ τῆς ἐν Λυδίᾳ Τάρνης, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως. 2) υἱὸς τοῦ Ῥαδάλου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἡρακλ., βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος, εἰσαγαγὼν πρῶτος τὴν λατρείαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐνταῦθα.

Φαιστὸς (ἡ), π. τῆς Ἐξαιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ ἐκεῖσε ποταμοῦ Εὐρώτα. 2) π. τῆς Κρήτης παρὰ τὴν Γόρτυνα, κτίσμα τοῦ Μίνωος, (ὁ πολ. Φαίστιος).

Φαισυλα (τὰ), π. τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Ἀπεννίνων, (Fiesoli).

*Φαῖτος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην., γράψας Ἰλιακουντοποιικά.

Φαίων, ωνος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ο'. ἔτος τῆς 77 Ὀλυμ.

Φάκιον (τὸ), π. τῆς Ἐστιαιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀπιδανοῦ ποταμοῦ.

Φακοῦσσα (ἡ), π. τοῦ Δέλτα ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ βραχίονος τοῦ Νείλου, (εὕρηται γραφόμενον καὶ Φάκουσα καὶ Φάκκουσα καὶ Φάκουσσαι).

Φάλακος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Φωκέων ἐν τῷ ἱερῷ πολέμῳ, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, καὶ ἀποβαλὼν κεραυνόβλητος ἐν Πελοποννήσῳ. 2) ποιητής, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη τὸ Φαλαικικὸν λεγόμενον μέτρον στιχων. 3) τύραννός τις ἐν Ἀμβρακίᾳ, καταπαραχθεὶς ὑπὸ λέοντος.

Φαλαισία (ἡ) ἢ Φαλαισίαι (αἱ), πολίχν. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακων. οὐ μακρὰν τῆς Μεγαλοπόλεως.

Φάλακρα (τὰ) καὶ Φαλάκραι (αἱ), π. τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Λιβύῃ.

Φαλακρὸν (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Κερκύρας, (Κάπο-Σιδέρι).

Φάλανθον (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ.

Φάλανθος (ὁ), Λακεδαιμόνιος, υἱὸς τοῦ Ἀράκου, ὁ ὁδηγήσας τὴν ἐκ Σπάρτης ἀποικίαν τῶν Παρθενίων εἰς Ἰταλίαν, καὶ κτίσας ἐκεῖ τὴν πόλιν Τάραντα. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγελάου, ὁ κτίσας τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Φάλανθον.

Φάλανθος (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, πρὸς μεσημβρίαν τῆς Μαντινείας, κατερραμμένη ἤδη ἐπὶ Παυσ.

Φάλαννα (ἡ) (τὸ), θυγ. τοῦ Γύρου, ἀφ' ἧς ἐκωνομάσθη ἡ Αἰ (γεωγρφ.) π. τῆς Πελασγιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, πρὸς ἄρκτον τῆς Λαρίσης, (ὁ πολ. Φαλαννεῖος).

Φάλαννον (τὸ), = Φάλαννα (2).

Φάλαρα (τὸ), κώμη καὶ λιμὴν τῆς Θεσσαλ. ἐν τῇ Φθιώτιδι ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, (τὸ τοπ. Φαλαρεύς).

Φάλαρις, ιδος καὶ ιος (ὁ), ὁ περιβοητὸς διὰ τὴν σκληρότητά του τύραννος τῶν Ἀκραγαντίνων ἐν Σικελίᾳ, γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Ἀστυπαλαίᾳ, τυραννήσας 16-28 ἔτη, καὶ φανευθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀκραγαντίνων ἐπαναστάντων περὶ τὸ ά. ἔτος τῆς 69 Ὀλυμπ. Ἡ γνησιότης τῶν εἰς αὐτὸν ἀποδιδομένων 148 ἐπιστολῶν ἀμφισβητεῖται.

Φάλαρος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Φάληρος, αἰπόλος τις παρὰ Θκρτ. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Βιωτ., ῥέων παρὰ τὴν Λεβάδειαν.

Φαλάσαρνα (ἡ καὶ τὰ), π. καὶ λιμὴν πρὸς δυσμὰς τῆς Κρήτης, μὲ ἕνα ναὸν τῆς Ἀρτέμ., (ὁ πολ. Φαλασάρνιος).

Φαλέριον (τὸ), = Φαλισκον, ὅθεν ὁ Φαλερῖνος οἶνος.

Φάληρον (τὸ) καὶ Φαληρὸς (ὁ), δῆμος παρὰ τὸν ὁμώνυμον λιμένα (τὸν μεσημβρινώτερον τῶν τριῶν) τῶν Ἀθηνῶν, μετὰ τῶν ὁποίων συνείχετο ὡσαύτως διὰ τοῦ μακροῦ τείχους τοῦ καλουμένου Φαληρικοῦ, φθάνων εἰς τὴν Δεκελικὴν φυλήν, (ὁ ἐθν. Φαληρεύς).

Φάληρος (ὁ), εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, παλαισήσας ἐν τῇ Κενταυρομαχίᾳ. 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀλκωνος ἢ τοῦ Ἐρεχθέως, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὁ κτίσας τὸν λιμένα Φαληροῦ καὶ ταφέντος ὑπὸ τῶν Ἀθην. ὡς ἥρωος.

Φαλίας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐξ Ἀστυόχης τῶν Θεσπιάδων.

Φαλῖνος (ὁ), Ζακύνθιός τις, διδάσκαλος τῆς πολεμικῆς παρὰ τοῖς Πέρσαις.

Φάλιος (ὁ), Καρχήδιος, υἱὸς τοῦ Ἐρατοκλείδους, Ἡρακλείδης τὴν καταγωγήν, κτίστωρ τῆς Ἐπιβάμνου.

Φαλίσκον (τὸ) καὶ Φαλίσκος (ἡ), π. τῆς Τυρρην., (οἱ κάτοικοι Φαλίσκοι).

Φάλκης, ου (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου Τημένου, βασιλέως τοῦ Ἄργους, τὸν ὁποῖον φονεύσας μετὰ τῶν ἀδελφῶν του, ἔλαβεν εἰς τὸ μερίδιόν του τὸ βασίλειον τῆς Σικυῶνος.

Φαλώρη ἢ Φαλωρία (ἡ), π. τῆς Ἐξαιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.

Φαναγόρας, α (ὁ), Παίων τις, κτίστωρ τῆς Φαναγορείας.

Φαναγόρεια (ἡ καὶ τὰ) καὶ Φαναγορία (ἡ), π. τῆς Λατιν. Σαρματ. ἐπὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, ἀπέναντι τοῦ Παντικαπαίου, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (ὁ πολ. Φαναγορείτης).

Φαναὶ (αἱ), ἀκρωτ. καὶ λιμὴν πρὸς μεσημβρίαν τῆς Χίου, (ὁ πολ. Φαναῖος). 2) κωμικῶς πλαστὸν ὄνομα (ἐκ τοῦ Φαίνω) παρ' Ἀριστοφάνει.

Φανάρεια (ἡ), χώρα εὐφορὸς καὶ εὔροος περὶ τὸν Ἶριν ποταμὸν τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου.

Φάνης, ητος (ὁ), θεός τις (ὁ Ἔρως) ἐν ταῖς τοῦ Ὀρφέως μυστηρίοις. 2) Ἀλικαρνασσεύς τις, φυγὼν ἀπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἀμάσιδος, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐστρατεύετο ὡς ἐπίκουρος, καὶ διεγείρας τὸν Καμβύσην κατὰ τῆς Αἰγύπτου.

Φανίας, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφ. 2) φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ τῆς ἐν Ἀσσῷ Ἐρέσου, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους.

*Φανόδημος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθηναίῳ.

Φανοκλῆς, έους (ὁ), Ἕλλην ἐλεγειαγράφος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται ποίημα, ἐπιγραφόμενον Ἔρωτες.

*Φανόκριτος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθηναίῳ.

Φανόμαχος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Φανὸς (ὁ), γραμματεὺς ὄπισθεν τοῦ δημαγωγοῦ Κλέωνος ἐν Ἀθήναις, (κιθανῶς πλαστὸν ὄνομα ἐκ τοῦ Φαίνω).

Φάνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διονύσου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Φανοσθένης, ους (ὁ), Ἄνδριος, στρατηγὸς τῶν Ἀθην.

Φανοστράτη (ἡ), περίφημος ἑταίρα ἐν Ἀθήναις.

Φανόστρατος (ὁ), ὁ πατὴρ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 90 Ὀλυμπ.

Φανοτεύς, έως (ὁ), π. τῆς Φωκίδος, (ὁ πολ. Φανοτεύς).

Φανοτὶς, ίδος (ἡ), ἡ περὶ τὸν Φανοτέα χώρα τῆς Φωκίδος.

Φάντης, αντος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου, μνηστευθεὶς τὴν Δαναΐδα Θεανώ-

*Φάντων, ωνος (ὁ), Πυθαγορείτης τις ἐκ Φλιοῦντος.
*Φανώ, οῦς (ἡ), θυγ. τῆς περιφήμου Νεαίρας ἐν Ἀθήναις.
Φαραί (αἱ), π. τῆς Ἀχαΐας, μία τῶν δώδεκα τῆς Ἀχαϊκῆς συμπολιτείας, (ὁ πολ. Φαρεύς ἢ Φαραιεύς). 2) π. τῆς Μεσσην. ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Φαραίτης). 3) π. τῆς Λακων., ἡ ἕτερον Φάρις. 4) π. τῆς Κρήτης, ἄποικος τῶν Μεσσηνίων.
Φαρανδάκης, ους (ὁ), Πέρσης τις παρ' Δαρείῳ.
Φαρανδάτης, ας (ὁ), υἱὸς τοῦ Τεάσπιος ἡγεμὼν τῶν μετὰ Ξέρξα Κιλίκων παρ' Ἡροδ.
Φάραξ, ακος (ὁ), ναύαρχός τις τῶν Λακεδ. παρὰ Ξενοφ. 2) Ἀθηναῖός τις παρὰ Θουκ. 3) (γεωγρ.) = Χάραξ.
Φαρασμάνης, ους (ὁ), βασιλεὺς τῶν Χωρασμίων ἐν Ἀσίᾳ.
Φαρβαιθος καὶ Φάρβηθος (ἡ), π. πρωτ. τοῦ Φαρβαιθύτου νομοῦ τῆς κάτω Αἰγύπτου, (Φαρβαί).
*Φάρζιρις, ἴδε Παρύσατις.
Φᾶρις, ιος (ἡ), π. τῆς Λακων. ἐπὶ τοῦ Φαλλίκου ποταμοῦ, πρὸς μεσημβρίαν τῶν Ἀμυκλῶν, αἱ ὕστεραι Φαραί.
Φάρις, εως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἕρμου καὶ τῆς Φιλοδαμείας, κτίτωρ τῶν ἐν Μεσσηνίᾳ Φερῶν.
*Φαρισμάνης, ους (ὁ), = Φαρασμάνης.
Φαρκαδὼν καὶ Φαρκηδὼν (ἡ), π. τῆς Ἐστιαιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, (ὁ πολ. Φαρκηδόνιος καὶ τὸ θηλ. Φαρκηδονίς).
Φαρμάκεια (ἡ), Νύμφη πηγῆς τινος νομιζομένης φαρμακερᾶς παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ἐν Ἀττικῇ.
Φαρμακοῦσσαι (αἱ), δύο νησίδια μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Σαλαμῖνος, ἐπὶ τῆς μεγαλητέρας τῶν ὁποίων ἐδείκνυτο ὁ τάφος τῆς Κίρκης, (τὸ τοπ. Φαρμακουσσαῖος καὶ Φαρμακούσιος).
Φαρνάβαζος (ὁ), Πέρσης, σατράπης, παρὰ Θουκ. 2) ἕτερος, σατράπης τῆς Φρυγίας, γαμβρὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, συμμαχος κατ' ἀρχὰς τῶν Λακεδ. ἐπὶ τοῦ Πελοπον. πολέμου, βοηθοφονήσας καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην, ὕστερον δὲ συμμαχήσας μετὰ τοῦ Κόνωνος καὶ συμμεταχών αὐτῷ τῆς ἐν Κνίδῳ ναυμαχίας, χορηγήσας δὲ αὐτῷ καὶ χρήματα πρὸς ἀνοικοδόμησιν τῶν τειχῶν τῶν Ἀθηνῶν.
Φαρναζάβρης, ους (ὁ), ἡγεμὼν τῶν μετὰ Ξέρξου Ἰώνων παρ' Ἡροδ.
Φαρνάκη (ἡ), θυγ. τοῦ Μεγασσάρη, γυνὴ τοῦ Σανδάκου, καὶ μήτηρ τοῦ Κινύρα.
Φαρνάκης, ου (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῆς Μυσίας. 2) βασιλεὺς τοῦ Πόντου, πάππος Μιθριδάτου τοῦ Μεγάλου, ἀποθανὼν τῷ 183 πρὸ Χ. 3) ὁ δεύτερος, βασιλεὺς τοῦ Πόντου, υἱὸς Μιθριδάτου τοῦ Μεγάλου, τὸν ὁποῖον νικήσας κατὰ κράτος ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος, ἐπορίσατο τὸ βασίλειον τοῦ Πόντου.
Φαρνακία (ἡ), π. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, ἡ πρότερον Κερασοῦς, κατοικουμένη τὸ πλεῖστον ὑπ' Ἑλλήνων.
Φαρνακάτης, ους (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρὰ Πλουτ. καὶ Δ. Καισ.
*Φαρνάσπης, ους (ὁ), ὁ πενθερὸς τοῦ Μ. Κύρου.
Φαρνούχης καὶ Φαρνοῦχος, ου (ὁ), εἷς τῶν ἀρχηγῶν τοῦ Ἱππικοῦ ὑπὸ τὸν Ξέρξην, μείνας εἰς τὰς Σάρδεις διότι ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ ἵππου. 2) Δύκιος, ἑρμηνεὺς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.
Φάρος (ἡ), νῆσος μικρὰ παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, συνεχομένη διὰ χώματος μὲ τὴν ξηράν, ἐπὶ τῆς ὁποίας Πτολεμαῖος ὁ Β'. ἀνήγειρε τὸν περίφημον ἐκεῖνον μαρμάρινον πύργον (Φάρον ὡσαύτως καλούμενον), φεγγοβολοῦντα εἰς 300 ἑκατόμετρα ἀπόστασιν καὶ χρησιμεύοντα πρὸς ὁδηγίαν τῶν πλεόντων. 2) νῆσος μικρὰ τῶν παραλίων τῆς Δαλματ., ἡ πρότερον Πάρος καὶ παρὰ Στράβωνι Φαρία, ὅπου Διονύσιος ὁ τύραννος ἔπεμψε μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς νήσου Πάρου, (Λεσινα), (ὁ νησ. Φάριος).
*Φαρσαλία (ἡ), ὀρχήστριά τις ἐκ Θεσσαλίας παρ' Ἀθηναίῳ.
Φάρσαλος καὶ (Ἰων.) Φάρσηλος (ἡ), π. τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἐνιπέως ποταμοῦ παρὰ τὴν Λάρισσαν, ἀπὸ Φαρσάλου βήθεν τοῦ Ἀχαιοῦ, περίφημος διὰ τὴν νίκην τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος κατὰ τοῦ Πομπηίου, (Φέρσαλα), (ὁ πολ. Φαρσάλιος καὶ Φαρσήλιος).
Φάρτη ἡ (κατὰ τὸν Heyne) Φάρη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Εὐρυδάμαντα.
Φαρύγαι (αἱ), π. τῆς Λοκρίδος, ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ταρφή, μὲ ἕνα ναὸν τῆς Φαρυγαίας Ἥρας.
Φαρύγιον (τὸ), ἄκρωτ. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου.
Φαρυκαδών, όνος (ἡ), π. τῆς Ἐστιαιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.
Φασηλὶς, ιδος ἡ ίδος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Λυδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Παμφυλ., μὲ τρεῖς λιμένας, ἄποικος τῶν Δωριέων, περίφημος διὰ τὸ ἐμπόριον της, (ὁ πολ. Φασηλίτης).
Φασίμηλος (ὁ), ψάλτης τις ἐπὶ Ἀλεξ. τοῦ Μ.
Φᾶσις, ιδος καὶ εως (ὁ), ποτ. τῆς Κολχίδος, πηγ. ἐκ τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ Μοσχικῶν ὀρέων, καὶ χων. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον, (Ῥιών). 2) (ἡ) π. τῆς Κολχ. ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὄχθης καὶ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Φάσιδος, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (Πουελὸ), (ὁ πολ. Φασιάτης).
Φάσσος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου.
Φάσων, ωνος, (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Πλάτωνι.
Φαύλλος (ὁ), περίφημος Πυθιονίκης ἐκ Κρότωνος. 2) στρατηγὸς τῶν Φωκέων ἐν τῷ Ἱερῷ πολέμῳ.
Φαύρα (ἡ), = Φάβρα.
Φάων, ωνος (ὁ), νεανίας τις ὡραιότατος ἐκ Μιτυλήνης, ἐρωμένος τῆς Σαπφοῦς, ἀναπεωθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης. 2) Πυθαγόρειός τις παρ' Ἀθην.
Φεὰ καὶ Φειὰ (ἡ), π. τῆς Ἠλείας παρὰ τὸν ποταμὸν Ἰάρδανον, κάστρον (Γαρνέστι), (ὁ πολ. Φειάτης).
Φείδας, αντος (ὁ), ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Βοιωτῶν.
Φειδίας, ου (ὁ), ὁ περίφημος ἀγαλματοποιὸς τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Φαρμίδου, ἀδελφὸς Πανύσιδος καὶ Διονυσίου, σύγχρονος τοῦ Παρκλ., ὑπερβὰς ὅλους τοὺς προγενεστέρους καὶ συγχρόνους του ταχύτητας, καὶ συντελέσας εἰς στολισμὸν τῶν Ἀθηνῶν, ὡς ἀριστούργημα τοῦ ὁποίου καὶ ὡς καλὸν ἐν γένει τῆς γλυπτικῆς τελειότητος ἐκρίνετο τὸ ἄγαλμα τοῦ Διὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ, καταδικασθεὶς ἐπὶ τέλους ὑπὸ τῶν Ἀθην., ὡς ἐγχαράξας ὑπὸ τὴν ἀσπίδα τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς τὴν εἰκόνα τοῦ Περικλέους, καὶ ἀποθανὼν ἐν φυλακῇ.
Φειδιππίδης, ου (ὁ), ἡμεροδρόμος τις Ἀθηναῖος παρ' Ἡροδ. 2) υἱὸς τοῦ Στρεψιάδου ἐν Ἀθήναις, πλοῦτον ὄνομα παρ' Ἀριστοφ.
Φείδιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ Ἡρακλ., εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης καὶ τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς ὁποίας ἐξωσθεὶς ὑπὸ τῶν ἀνέμων εἰς τὴν Ἤπειρον, ἔντεσεν ἐκεῖ τὴν Θεσπρωτίαν.
Φειδόστρατος (ὁ), γραμματικός τις ἐν Ἀθήναις.
Φειδώλας, α (ὁ), Κορίνθιός τις παρὰ Παυσ.
Φείδων, ωνος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Θεσπρωτῶν ἐν Ἠπείρῳ. 2) εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλ., βασιλεὺς τοῦ Ἄργους περὶ τὸ 900 πρὸ Χ., ὃς τις πρῶτος εἰσήγαγεν αὐτοῖς τὴν χρῆσιν τῶν μέτρων καὶ τῶν νομισμάτων. 3) εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις.
Φελλεύς, έως (ὁ), τόπος ὀρεινὸς καὶ ἐλαιόφυτος ἐν Ἀττικῇ.
Φιλλίας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Λακων., χων παρὰ τὰς Ἀμύκλας εἰς τὸν Εὐρώταν.
Φιλλὶς (ἡ), μικρὰ κωμόπολις τῆς Ἀχαΐας παρὰ Παυσ.
Φιλλὶς (ἡ), π. τῆς Λυκ.
*Φίλλων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Τριφυλίας παρὰ τὴν Σκιλλοῦντα, ἢ πρότερον Σελινοῦς.
Φενεός (ὁ, καὶ ἡ), π. τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Ἀζανίας, ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου λίμνης, ἀπὸ Φενεοῦ δήθεν τοῦ Ἀρκάδος, (Φονῆαι), (ὁ πολ. Φενεάτης).
Φεραί (αἱ), π. πρωτ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Πελασγιώτιδος, καθέδρα τοῦ Ἀδμήτου ἢ τῶν μετὰ ταῦτα τυράννων τῆς Θεσσαλ., μὲ λιμένα τὰς Παγασάς, κτισθεῖσα ὑπὸ Φέρητος τοῦ ἐγγόνου τοῦ Αἰόλου, 100 χρόνους πρὸ τῶν Τρωϊκῶν, (Βελεστῖνος), (ὁ πολ. Φεραῖος). 2) = Φαραί (τῆς Μεσσην.).
*Φερεκύδης, ους (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Φερεκλῆς, έους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ α'. ἔτος τῆς 119 Ὀλυμπ.
Φερεκλῆς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἁρμονίδου, ὁ ναυπηγήσας τὸ πλοῖον, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Πάρις μετέφερεν εἰς Τροίαν τὴν Ἑλένην, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μηριόνου.
Φερεκράτης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, τοῦ ὁποίου ἀποσπάσματα μόνον τινὰ διεσώθησαν.
Φερεκύδης, ους (ὁ), Σύριος, φιλόσοφος συτοδίδακτος, σύγχρονος τοῦ Θαλοῦ ἢ Ἀναξιμάνδρου, καὶ διδάσκαλος τοῦ Πυθαγόρου. 2) Λέριος ἢ Ἀθηναῖος, διὰ τὴν ἐν Ἀθήναις πολυχρόνιον διαμονήν του,

Ιστοριογράφος, ακμάσας ὀλίγον πρὸ τοῦ Ἡροδότου.

Φερενδάτης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν μετὰ Ξέρξου Περσῶν.

Φερενίκη (ἡ), θυγ. Φιαγόρου τοῦ Ῥοδίου, σύγχρονος τοῦ Σωκρ., εἰς τὴν ὁποίαν μόνην συνεχωρήθη ἡ εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας εἴσοδος.

*Φερένικος (ὁ), ποιητής τις παρ' Ἀθην. (Γ', 78). 2) Ἠλεῖος Ὀλυμπιονίκης παρὰ Παυσ. (ΣΤ'. 16).

Φερεντῖνον καὶ Φερεντινὸν (τὸ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Ferentino), (ὁ πολ. Φερεντῖνος).

Φερεσσούης, ου (ὁ). Πέρσης τις παρ' Αἰσχύλῳ.

Φερητιάδης, ου (ὁ), = Φερητιάδης.

Φερετίμη (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Κυρήνης Βάττου τοῦ Γ'.

Φερεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ωνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦτος ἐν τῇ κατὰ τῶν Κουρήτων μάχῃ.

Φέρης, ητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρήθέως ἐξ τῆς Τυρούς, κτίτωρ τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Φερῶν, πατὴρ τοῦ Ἀδμήτου καὶ Λυκούργου. 2) υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας.

Φερητιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Φέρητος.

*Φερίας, ου (ὁ), Ὀλυμπιονίκης ἐξ Αἰγίνης, νικήσας κατὰ τὴν 79 Ὀλυμπ.

Φέρουσα (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Φερίφασσα(τζα) καὶ Φερεφόνη (ἡ), = Περσεφόνη.

Φερῶν (ὁ), υἱὸς τοῦ Σεσώγλ., βασιλέως τῆς Αἰγύπτου.

Φερωνία (ἡ), π. τῆς Τυρρ.

Φηγαία (ἡ), δῆμος τῆς Αττ., ἀνήκων πρότερον εἰς τὴν Αἰαντίδα καὶ ὕστερον εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν. 2) ἕτερος δῆμος τῆς Αττ., ἀνήκων εἰς τὴν Παυδιονίδα φυλήν, (ὁ δημ. Φηγαιεύς).

Φήγεια καὶ Φηγία (ἡ), ἀρχήτερα ἡ Ψωφὶς ἡ ἡ Ἐρύμανθος ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Φηγεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Δάρητος, ἀδελφὸς τοῦ Ἰδαίου, ἱερεὺς τοῦ ἐν Τροίᾳ ναοῦ τοῦ Ἡφαίστου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. 2) βασιλεὺς τῆς Ψωφίδος ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Φορωνέως, ἐξ πατὴρ τοῦ Ἀγήνορος κτλ., πενθερὸς δὲ ἐπὶ θυγατρὶ τοῦ Ἀλκμαίωνος, ἐπώνυμος τῆς Φηγίας.

Φηγοῦς, οῦντος (ὁ), δῆμος τῆς Αττ. παρὰ τὸν Μαραθῶνα, ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν.

Φήμιος (ὁ), ἀρχαῖος ἀοιδὸς ἐν Ἰθάκῃ, υἱὸς τοῦ Τέρπιδος, κατά τινας, προγενέστερος τοῦ Ὁμήρου, γράψας καὶ Νόστας (ποίημα ἐπικόν).

Φημονόη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀπόλλ., ἡ ἀρχαιοτάτη ἱέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου, ἐπινοήσασα πρώτη, ὡς λέγεται, τὸν ἑξάμετρον στίχον, κατά τινας ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Κυμαίαν Σιβύλλην, ἀκμάσασα πρὸ τοῦ Ὁμήρου.

Φηνεύς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Φινεύς.

Φηνώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Κλυτίου ἐξ Ἀθηνῶν, γυνὴ τοῦ Δαμάσοντος.

Φῆραι (αἱ), = Φεραὶ (τῆς Μεσσην.) ἐξ 2) τῆς Θετ.

*Φηρεία (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. (Στρβ. Η', 337).

Φηρητιάδης, ου (ὁ), = Φερητιάδης.

Φθειρῶν ὄρος (τὸ), β. τῆς Καρίας, κατὰ τὸν Στρβ. = Λάτμος.

Φθία (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων. 2) γυνὴ τοῦ Ἀμύντορος. 3) μήτηρ τοῦ Δώρου καὶ τοῦ Λαοδάμου ἐκ τοῦ Ἀπόλλ. 4) (γεωγρφ.) π. τῆς Θετταλ. ἐπὶ τοῦ Σπερχειοῦ, πατρὶς τοῦ Ἀχιλλ. 5) ἡ περὶ τὴν Φθίαν χώρα, ὅπου ἐβασίλευεν ὁ Εὐρυτίων, ὃς τις ὑπεδέχθη τὸν Πηλέα καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ Μυρμιδόνας ἐξ Αἰγίνης καὶ τὸν ἕκαστε γαμβρὸν καὶ κοινωνὸν τοῦ βασιλείου του.

Φθιάς, άδος (ἡ), ἡ τῆς Φθίας.

Φθίος (ὁ), ἀρχαῖός τις Πελασγὸς, υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἐξ τῆς Δαρίσσης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Θετταλίᾳ Φθία. 2) υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. 3) (ὡς ἐθν.), ὁ κάτοικος τῆς Φθίας.

Φθιώτης, ου (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Φθιώτιδος, καὶ 4) (ὡς ἐπίθ.) ὁ τῆς ἡ ἐκ τῆς Φθιώτιδος.

Φθιῶτις, ιδος (ἡ), ἐπίθ. ἡ τῆς ἡ ἐκ τῆς Φθιώτιδος. 2) (οὐσ. ἐνν. τοῦ Γῆ ἢ Χώρα) τὸ ἀπὸ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου μέχρι τοῦ ὄρους Πίνδου μέρος τῆς Θεσσαλ., τοῦ ὁποίου ἐβασίλευσεν ὁ Ἕλλην, υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος.

Φιάλεια (ἡ), = Φιγαλία, (ὅθεν ὁ πολ. Φιαλεύς).

Φίαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βακχολίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ Φιάλεια.

Φιβαλις, εως (ἡ), χωρ. τῆς Ἀττ., παράγον ἐξαίρετα σῦκα.

Φιγαλία (ἡ), π. τῆς μεσημβρ. Ἀρκαδ. μὲ ἕνα σπ. φημον ναὸν τοῦ Διονύσου, (Παυλίτσα ἡ Βερβίτσα), (ὁ πολ. Φιγαλεύς).

Φιγαλος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Φιγάλειαν.

Φιδῆναι (αἱ) καὶ Φιδήνη (ἡ), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ, (Castel Giubileo), (ὁ πολ. Φιδηνᾶτος καὶ Φιδηνάτης).

Φίκειον καὶ Φίκιον (τὸ), τὸ ἄλλως Σφίγγειον, ὄρος τῆς Βοιωτ., ὅπου διέτριβεν ἡ Σφὶξ = Φίξ.

Φίλα (ἡ), Ἑταίρα τις παρὰ Δημοσθ. 2) μία τῶν γυναικῶν Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου. 3) (γεωγρφ.) π. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Πιερίας ἴδε καὶ Φλά.

*Φιλάγριος (ὁ), ῥήτωρ τις ἐκ Ῥόδου. 2) Ἰατρός τις παρὰ Φωτίῳ.

Φιλαδέλφεια καὶ Φιλαδέλφια (ἡ), π. τῆς Κιλικ. ἐπὶ τοῦ Καλυκάδνου ποταμοῦ. 2) π. τῆς Λυδ. εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Τμώλου, ἡ πρότερον Καλλάτηβος, μετονομασθεῖσα δὲ ὑπὸ Ἀττάλου τοῦ Φιλαδέλφου, (Ἀλάχ-σεχίρ). 3) π. τῆς Κοίλης Συρίας, κληθεῖσα ἀπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, (ὁ πολ. Φιλαδελφεύς).

Φιλαί (αἱ), π. τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐπί τινος ὁμωνύμου νήσου τοῦ Νείλου πρὸς μεσημβρίαν τῆς Συήνης, νομιζομένη ἱερὰ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις, διότι ἐν αὐτῇ ἔλεγον ὅτι ἔκρυφη ἡ Ἶσις καὶ ὁ Ὄσιρις, (Τζεζιρέ-ελ-Μπιρμπέ).

Φιλαΐδαι (αἱ), δῆμος τῆς Αττ., ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, ἀπὸ Φιλαίου τοῦ Αἴαντος, (ὁ δημ. Φιλαΐδης ἢ Ἐξ Φιλαϊδῶν).

Φιλαίων, ονος (ὁ), εἷς τῶν Πριαμιδῶν.

Φιλαινέτη (ἡ), γυνή τις παρ' Ἀριστοφ.

Φιλαίνιον (ἡ), ὄνομα γυναικὸς ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ, (κυρ. ὑποκορ. τοῦ -

Φιλαινίς, ίδος (ἡ), Λευκαδία, συγγράψασα ἀσημάντου σύγγραμμα. 2) Ἑταίρα τις παρὰ Λουκ.

Φιλαίνων βωμοί (οἱ), λιμήν τις ἐν Ἀφρικῇ μεταξὺ Καρχηδόνος καὶ Κυρήνης, ἀπὸ τῶν δύο ἀδελφῶν Φιλαίνων ἐκ Καρχηδόνος, οἵτινες, ἐρίσαντες πρὸς τοὺς Κυρηναίους περὶ τῶν ὁρίων τῆς χώρας των, ἐπάφησαν ἑκουσίως ζῶντες ἐνταῦθα καὶ ἐτιμήθησαν ὡς ἥρωες ὑπὸ τῶν Καρχ.

Φιλαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἴαντος, πρόγονος τοῦ Μιλτιάδου, ἀποκατασταθεὶς ἐν Ἀθήναις.

Φιλαλήθης, ους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἰατρο Ἀλεξάνδρου.

Φιλαμμωνίδης, α (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Φιλάμμωνος, ὁ Εὐμολπος.

Φιλάμμων, ονος καὶ ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Λευκονόης ἢ τῆς Κιόνης, περίφημος ἀρχαῖος μουσικὸς ἐξ κιθαριστὴς ἐκ Θρᾴκης, ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ Νύμφη Ἀγριόπη ἐγέννησε τὸν Θάμυριν ἐξ τὸν Εὔμολπον. 2) ἀθλητής τις παρὰ Δημοσθ.

*Φιλανάριον (τὸ), χωρ. τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Λοίνην.

Φιλάνδρου, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κίρτεδος, ἐξ ἀδελφὸς τοῦ ἐν Κύπρῳ βασιλέως Γόργου.

Φιλέας καὶ (Ἰων.) Φιλέης, ου (ὁ), Αἰτωλός, πατὴρ τοῦ Ῥοίκου. 2) (γεωγρφ.) ἄκρων. καὶ χωρ. τῆς Θρᾴκης περὶ τὸ Βυζάντιον, ἴσως ἐρθωτ. Φινέα.

Φιλέταιρος (ὁ), υἱὸς ἀρχηγέτου τινὸς ἐκ Πελαγονίας, κατ' ἀρχὰς ἔπαρχος τοῦ βασιλέως Λυσιμάχου ἐν Περγάμῳ, καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ γενόμενος ἀνεξάρτητος, καὶ συστήσας πρῶτος τὸ βασίλειον τῆς Περγάμ. 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀριστοφάνους, ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας. 3) ἀδελφὸς τοῦ ἀρχαιοτέρου καὶ πατὴρ τοῦ νεωτέρου Δορυλάου, (Στρβ. Γ', 478, καὶ ΙΒ', 537).

Φιλέψιος (ὁ), πτωχός τις ἐν Ἀθήναις, πωριζόμενος τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ μυθωδῶν διηγήσεων.

Φιληβος (ὁ), νεανίας τις Ἀθηναῖος, ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος.

Φιλημάτιον (ἡ), ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις.

Φιλήμων, ονος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀμεινιάδου. 2) Φρύξ τις ἐν Ἀθήναις, ὃς τις ἤθελε νὰ λογίζηται πολίτης Ἀθηναῖος. 3) ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδ., ἐκ Σόλων τῆς Κιλικίας, σύγχρονος τοῦ Μενάνδρου. 4) υἱὸς τοῦ πρότερου, ποιητὴς κωμικὸς καὶ οὗτος. 5) γραμματικός τις Ἀθηναῖος, σύγχρονος ἴσως τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, γράψας περὶ Αττικῶν γλωσσῶν ἢ ὀνομάτων.

Φιληρατίς, ίδος (ἡ), γυνή τις παρὰ Καλλιμάχῳ.

Φιλήσιος (ὁ), εἷς τῶν μετὰ Κύρα τοῦ νεω-

τέρων στρατηγῶν, ἐξ Ἀχαΐας. 2) γλύπτης τις ἐξ Ἐρετρίας.

*Φιλήτας, α (ὁ), Σωβαρίτης, νικήσας ἐν πυγμῇ τὴν Ὀλυμπιάδα κατὰ τὴν 41 Ὀλυμπ.

φιλητάς, ᾶ (ὁ), περίφημος γραμματικὸς ἢ ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Κῶ, διδάσκαλος βασιλόπαιδος τοῦ Φιλαδέλφου, γράψας διάφορα ἐλεγεῖα, ἐπιγράμματα, ἢ ἔ. ποιήματα ἐπιγραφόμενον Ναξιακά.

Φιλητορίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Φιλήτορος, ὁ Δημοῦχος.

Φιλιάδης, ου (ὁ), τύραννος τῆς Μεσσην.

Φιλίνη (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου, [ὀρθότ. τὸ -

Φίλιννα (ἡ), γυνή τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Φιλίννιον (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Φίλιννα.

Φιλῖνος (ὁ), πλούσιός τις Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Νικοστράτου. 2) Ἕλλην ἱστοριογράφος ἐξ Ἀκράγαντος. 3) πόλος τις παρὰ Θεοκρίτῳ. 4) ἰατρός τις παρ' Ἀθην. 5) Κῷος, Ὀλυμπιονίκης παρὰ Παυσ.

Φιλιππίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις, μαθητὴς τοῦ Πρωταγόρα. 2) πλούσιός τις, φίλος τοῦ Μειδίου. 3) υἱὸς τοῦ Φιλοκλέους, Ἀθηναῖος, ποιητὴς τῆς νεωτέρας κωμῳδίας, ἀκμάσας περὶ τὴν 110 Ὀλυμπ., ἴσως ὁ σύγχρονος τοῦ Ὑπερίδου, κωμῳδούμενος διὰ τὴν ἐσχνότητά του.

Φίλιπποι (οἱ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Νέστου ποταμοῦ, παρὰ τὴν Ἀμφίπολιν, καλουμένη πρότερον Κρηνίδες καὶ μετονομασθεῖσα ἀπὸ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντα, ὃς τις τὴν ὠχύρωσεν. Ἐπὶ Ῥωμαίων ἦτον μία τῶν πρωτίστων πόλεων τῆς Μακεδ., (ὁ πολ. Φιλιππεύς, Φιλιππηνός καὶ, παρὰ τῷ Γραφ., Φιλιππήσιος).

Φιλιππόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Ἕβρου, ἡ πρότερον Πονηρόπολις. 2) = Θῆβαι (αἱ Φθιωτικαί).

Φίλιππος (ὁ), ὡραῖός τις νεανίας ἐκ Κρότωνος, τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς ἥρως.

2) Θηβαῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι. 3) ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, υἱὸς τοῦ Ἀργαίου. ζήσας περὶ τὴν 42 Ὀλυμπ., καὶ φονευθεὶς εἰς μίαν μάχην κατὰ τῶν Ἰλλυριῶν. 4) υἱὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Δ', καὶ ἀδελφὸς Περδίκκα τοῦ Β', ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐδιώχθη ἐκ τοῦ θρόνου τῆς Μακεδ. 5) υἱὸς Ἀμύντα τοῦ Β'. καὶ ἀδελφὸς τοῦ Περδίκκα, πατὴρ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., βασιλεὺς τῶν Μακεδ., αὐξήσας διὰ τῆς βαθείας πολιτικῆς συνέσεως τὸ βασίλειον τῆς Μακεδ., καὶ διαρρηθεὶς ὑπὸ πάσης τῆς Ἑλλάδος ἀρχηγὸς τῆς μελετωμένης κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείας, εἰς τὴν ὁποίαν τὰς προπαρασκευὰς ἐν ᾧ κατεγίνετο, ἐφονεύθη ὑπό τινος νέου Παυσανίου, τῷ 336 πρὸ Χ., εἰς ἡλικίαν 46 ἐτῶν, καθ' ὑποβολὴν, ὡς εἰκάζεται, τῆς συζύγου του Ὀλυμπιάδος, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐγκαταλείψῃ, ἐκδοθεὶς εἰς νέους ἔρωτας. 6) υἱὸς τοῦ Κασσάνδρου, καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀντιπάτρου, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸ βασίλειον τῆς Μακεδ. τῷ 298 πρὸ Χ. 7) υἱὸς τοῦ Δημητρίου, βασιλεὺς τῆς Μακεδ., πολεμήσας δυστυχῶς κατὰ τῶν Ῥωμ. καὶ μετὰ πολυχρονίων βασιλείαν ἀποθανὼν τῷ 179 πρὸ Χ., ὑπὸ τῆς λύπης διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ του Δημητρίου, ἀφεὶς διάδοχόν του τὸν Περσέα, τὸν ὁποῖον εἶχε γεννήσῃ ἐκ μιᾶς παλλακοῦς. 8) ἐπιγραμματοποιὸς Ἕλλην, ζήσας ἐπὶ Δύγούστου, καὶ ἄλλοι πολλοί.

Φιλίσκος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ' ἔτος τῆς 83 Ὀλυμπ. 2) ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας. 3) Ἀβδηρίτης τις παρὰ Ξενοφῶντι. 4) φιλότυφος Κυνικὸς καὶ ποιητὴς τραγικὸς ἐξ Αἰγίνης, μαθητὴς τοῦ Διογένους, καὶ διδάσκαλος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. 5) τραγικὸς ποιητὴς ἐκ Κερκύρας, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. 6) ῥήτωρ ἐκ Μιλήτου, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, καὶ διδάσκαλος τοῦ Τιμαίου.

*Φιλίστη (ἡ), ἡ γυνὴ τοῦ Πύρρωνος.

Φιλισταῖοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Παλαιστίνης, κυρίως περὶ τὰ παράλια αὐτῆς ἄχρι τῆς Ἰόππης.

γΦιλιστείδης καὶ (ὀρθοτ.) Φιλιστίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Φιλίστου. 2) τύραννός τις τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ Ὠρεοῦ.

Φιλιστίων, ωνος (ὁ), θαυματοποιός τις ἐκ Συρακουσῶν, ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 2) κωμικὸς ποιητὴς ἐκ Νικαίας ἢ Προύσης, σύγχρονος τοῦ Σωκρ., ἀποθανών, ὡς λέγεται, ὑπὸ ἀφοβρού γέλωτος. 3) συγγραφεύς τις, γράψας Ὀψαρτυτικά.

Φίλιστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πασικλέους, συνακολουθήσας τὸν Νηλέα, ἀποικίσαντα τὴν ἐν Ἰωνίᾳ Μίλητον. 2) περίφημος ἱστοριογράφος ἐκ Συρακουσῶν, ζήσας ἐν τῇ αὐλῇ τῶν δύο Διονυσίων, ἐχθρὸς τοῦ Δίωνος, γράψας ἱστορίαν τῆς Σικελ.

3) ἕτερος ἱστοριογράφος καὶ ῥήτωρ, Συρακούσιος ὡσαύτως, γράψας ἱστορίαν τῆς Λιβύης καὶ Συρίας καὶ περὶ Ῥητορικῆς.

Φίλιτες, ιος (ὁ), Αἰγύπτιός τις, ποιμὴν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάζετο μία τῶν ἐν Αἰγύπτῳ πυραμίδων.

Φιλλυρίδας, α (ὁ), ἴδε Φιλυρίδης.

Φιλογένης, ες (ὁ), Ἀθηναῖος, κτίτωρ τῆς ἐν Ἰωνίᾳ Φωκαίας.

Φιλοδάμεια (ἡ), θυγ. τοῦ Δαναοῦ, ἐξ ἧς ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Φέρητα, κτίτορα τῶν ἐν Μεσσηνίᾳ Φερῶν.

Φιλόδαμος, Δωρ. ἀντὶ-

Φιλόδημος (ὁ), φιλόσοφος Ἐπικούρειος καὶ ποιητὴς, ἐκ Γαδάρων τῆς Συρίας, τοῦ ὁποίου σώζονταί τινα ἐπιγράμματα.

Φιλοδίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰνάχου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Λευκίππου τὴν Ἱλάειραν ἢ Φοίβην.

Φίλοιτος (ὁ), πιστὸς ποιμὴν τοῦ Ὀδυσ. ἐν Ἰθάκῃ, συναγωνιασθεὶς μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν μνηστηροφονίαν.

Φιλοκλέων, ωνος (ὁ), πλαστὸν ὄνομα παρ' Ἀριστοφάνει.

Φιλοκλῆς, έους (ὁ), ποιητὴς τραγικὸς ἐν Ἀθήναις, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ Αἰσχύλου, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β', ἔτος τῆς 80 Ὀλυμ. 3) ναύαρχος τῶν Ἀθην. ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου.

Φιλοκομμάδης (ὁ), θοῦλός τις, ἀγαπητὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Κομμόδου.

Φιλοκράτης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Δημέου, στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ Πελοπον. πολέμου. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ', ἔτος τῆς 73 Ὀλυμπ. 3) υἱὸς τοῦ Ἐφιάλτου, ναύαρχος τῶν Ἀθην. 4) Ἀθηναῖος, ἀντιπολιτευόμενος τοῦ Δημοσθ., ὅστις τὸν κατηγορεῖ ὡς δωροδόκου καὶ προδότην· διεβεβόητο δὲ καὶ ἐπὶ ἀδηφαγίᾳ. 5) ἀρχαῖός τις συγγραφεὺς παρ' Ἀπολλοδώρῳ.

Φιλοκτήτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποίαντος ἢ τῆς Μεθώνης, συνόμιλος τοῦ Ἡρακλ., εἰς τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον παρευρεθεὶς ἐκληρονόμησε καὶ τὰ βέλη του, φαρμακωμένα μὲ τὸν ἰὸν τῆς Λερναίας Ὕδρας. Συνεστρατεύσαν δὲ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν, ἐγκατελείφθη εἰς τὴν Λῆμνον, διότι, πληγωθεὶς τὸν πόδα ὑπό τινος τῶν βελῶν τούτων, ἀνέδιδεν ἀπὸ τῆς πληγῆς του δυσωδίαν ἀνυπόφορτον· ἐπειδὴ ὅμως ἐπέστρωτο διὰ τῶν βελῶν τούτων νὰ κυριευθῇ ἡ Τροία, καταπεισθεὶς ἐπὶ τέλους νὰ μεταβῇ ἐκεῖσε, ἰατρεύθη ὑπὸ τοῦ Μαχάονος, ἢ μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας, ἐπέρριψε μετὰ τοῦ Νέστορος εἰς τὴν πατρίδα του, ἢ, κατ' ἄλλους, ἀπελθὼν εἰς Ἰταλίαν, ἔκτισε τὴν πόλιν Πετηλίαν καὶ ἐκεῖ ἐγκατεβίωσε.

Φιλόκυπρος (ὁ), τύραννος τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος, τὸν ὁποῖον ἐπαινεῖ ὁ σύγχρονος αὐτοῦ Σόλων εἰς τὰ ἔπη του.

Φιλοκώων, ονος (ὁ, Σπαρτιάτης, ἀριστεύσας ἐν Πλαταιαῖς.

Φιλόλαος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Νύμφης Παρείας, φονευθεὶς ἐν τῷ νήσῳ Λήμνῳ, ὅπου κατῴκει ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

2) Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος, μαθητὴς τοῦ Ἀρχύτου, ἢ διδάσκαλος τοῦ Κέβητος, τοῦ ὁποίου διάφορα τεμάχια εὑρηνται παρὰ Στοβαίῳ, συγχεόμενος ἴσως μὲ ἄλλον Πυθαγόρειον ὁμώνυμόν του.

Φιλομάχη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀμφίονος ἢ γυνὴ τοῦ Πελίου, μήτηρ δὲ τοῦ Ἀκάστου καὶ τῆς Πισιδίκης.

Φιλομέδουσα (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀρηϊθόου, βασιλέως τῆς ἐν Παφλαγονίᾳ Ἀρήνης.

Φιλομήλα, ας καὶ (Π.) Φιλομήλεια (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Πανδίονος ἢ ἀδελφὴ τῆς Πρόκνης, γυναικὸς τοῦ Τηρέως, ἴδε Τηρεύς. 2) ἡ ἀλλιῶς Πολυμήλη, μήτηρ τοῦ Πατρόκλου, ὅθεν

Φιλομηλείδης, ου (ὁ), κατά τινας, μητρωνυμικῶς ὁ Πάτροκλος. 2)(πεθανὼτ.) βασιλεὺς τῆς Λεσβου, νικηθεὶς εἰς μονομαχίαν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ.

Φιλομήλων (τὸ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυκαον., (Μακολαβεντέ), (ὁ πολ. Φιλομηλεύς).

Φιλόμηλος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, τὸν ὁποῖον Παυσανεὺς, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται καὶ ἄλλοι ὁμώνυμοι ἀπόγονοι. 2) Φωκεὺς, στρατηγὸς τῶν συμμαλιτῶν αὐτεῦ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου, πρωταίτιος τῆς ἱεροσυλίας τῶν Δελφῶν, φονευθεὶς εἰς τινα κατὰ τῶν Δοκρῶν ἢ Θεσσαλῶν μάχην.

*Φιλόμνηστος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην. (Ι', 74).

Φιλόνεικος καὶ Φιλόνικος (ὁ), Ἀθηναῖο-

τις παρὰ Δημοσθ. 2) Φιλόστροφός τις ἐκ Μεγάρων.

Φιλονόη (ἡ), θυγ. τοῦ Τυνδάρεω καὶ τῆς Λήδας, ἀπαθανατισθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. 2) ἡ ἄλλως Ἀντίκλεια, γυνὴ τοῦ Βελλεροφόντου.

Φιλονόμη (ἡ), θυγ. τοῦ Νυκτίμου ἐκ τῆς Ἀρκαδίας, συνόμιλος τῆς Ἀρτέμ., γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Παρράσιον καὶ Δύκαστον.

Φιλόνομος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύωνος, φονευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου μάχῃ.

Φιλοξένη (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Αἰσχ.

Φιλόξενος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἐρύξιδος, σύγχρονος τοῦ Περικλέους, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν κακοήθειάν του. 2) ποιητὴς ἐκ Κυθήρων, σύγχρονος καὶ παράσιτος τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐρριφθεὶς τὰ λατομεῖα, διότι τὸν ἐσατύριζεν εἰς Ἓν κωμικὸν ποίημα, ἐπιγραφόμενον Κύκλωψ, ἢ διότι κατέκρινέ τι ποίημά του. 3) γραμματικός τις ἐξ Ἀλεξανδρείας, ζήσας χρόνον πολλὸν ἐν Ῥώμῃ καὶ γράψας περὶ Ὑλίμης καὶ τῆς Ἰωνικῆς διαλέκτου.

Φιλοποίμην, μενος (ὁ), ὁ περίφημος στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν, ὁ τελευταῖος τῶν ἐνδόξων πολεμικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, υἱὸς τοῦ Κρεύγ.δος, γεννηθεὶς ἐν Μεγαλοπόλει τῆς Ἀρκαδίας, στρατηγήσας πολλάκις ἐνδόξως τοῦ συμμαχικοῦ στρατοῦ τῶν Ἀχαιῶν, καὶ, γέρων ἤδη, αἰχμαλωτισθείς, κατὰ τύχην, ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων, καὶ πιὼν ἐν τῷ φυλακῇ τῆς Μεσσήνης τὸ κώνειον εἰς ἡλικίαν 78 χρόνων, τιμηθεὶς δὲ ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος σχεδὸν ἁπάσης μὲ ἐπιγραφὰς καὶ ἀνδριάντας, καὶ εἰς τὴν πατρίδα του μὲ ἰδιαιτέρας ἑορτάς.

*Φιλόπονος (ὁ), γραμματικός τις.

Φιλοστέφανος (ὁ), ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας. 2) Ἕλλην ἱστοριογράφος ἐκ Κυρήνης, συντάξας περιγραφὴν ὅσων τόπων περιῆλθε.

Φιλοστόργιος (ὁ), συγγραφεύς τις παρὰ Φωτίῳ.

Φιλόστρατος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, ἐπικληθεὶς διὰ τὴν πονηρίαν του Κηναλώπηξ. 2) ἕτερος, ῥήτωρ, κατηγορήσας τὸν στρατηγὸν Χαβρίαν. 3) ὁ πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Πολέμωνος. 4) Φλάβιος, ὁ περίφημος συγγραφεὺς τῶν Εἰκόνων, τῶν Ἡρωϊκῶν κτλπ., Λήμνιος, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς Γ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, καὶ διδάξας ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Ῥώμῃ, ὅπου, κατὰ διαταγὴν τῆς γυναικὸς τοῦ Σεβήρου Ἰουλίας, ἔγραψε τὸν βίον Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως.

*Φιλοτερία (ἡ), π. τῆς Ἰθάκης, ἐπὶ τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης.

Φιλότιμος (ὁ), ἀνήρ τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ. 2) ἀγαλματοποιός τις ἐξ Αἰγίνης.

*Φιλουμενός (ὁ), ἰατρός τις παρὰ Φωτίῳ.

*Φιλοφάνης, ους (ὁ), σοφιστής τις παρὰ Πλουτ.

Φιλοχάρης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου.

Φιλοχαρίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ.

Φιλόχορος (ὁ), Ἀθηναῖος, γραμματικὸς ἢ ἱστοριογράφος, ἀκμάσας περὶ τὸ 200 πρὸ Χ.

*Φιλύλλιος (ὁ), ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας.

Φιλύρα (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Κρόνου τὸν Κένταυρον Χείρωνα. 2) ἡ ἄλλως Κλυμένη, γυνὴ τοῦ Ναυπλίου, καὶ μήτηρ τοῦ Παλαμήδους. 2) ἑταίρα τις παρὰ Λυσ.

Φίλυρες (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν τὰ παράλια τοῦ Εὐξ. Πόντου.

Φιλυρηΐς, ίδος (ἡ), π. τῆς Φιλύρας. ‖ «Νῆσος—, ἀνηκίδιόν τι περὶ τὰ παράλια τοῦ Πόντου, ὅπου ὁ Κρόνος ἐγνώρισε τὴν Φιλύραν.

Φιλυρίδης, ου (ὁ), μητρωνυμ., ὁ Κένταυρος Χείρων.

Φιλώ, οῦς (ἡ), γυνή τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Φίλων, ωνος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης ἐκ Κερκύρας. 2) τεμίας ἐν Ἀθήναις, πενθερὸς τοῦ Δ'αχέως. 3) φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκός, διδάσκαλος τοῦ Κικέρ. ἐν Ἀθήναις. 4) γεωγράφος, γράψας περὶ τοῦ Ἐρατοσθένους περίπλου τῆς Αἰθιοπίας. 5) Βυζάντιος, μαθηματικὸς καὶ μηχανικός, σύγχρονος Δημητρίου τοῦ Φαληρέως, μηχανικῆς τινος πραγματείας τοῦ ὁποίου σώζεται μόνον τὸ Δ'. βιβλίον.

Φιλώνδας (Δωρ. ἀντὶ Φιλωνίδης), α (ὁ), αἰτώλος τις παρὰ Θουκ.

Φιλωνίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, ἢ Πελλήνιος, πλούσιος, κλὴν δυσειδὴς καὶ βδελυρός, ἵππος πάππος ἐκ μητρὸς τοῦ Δημοσθ. 2) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, πατὴρ ἄλλου ποιητοῦ κωμικοῦ τοῦ Νικοχάρους.

Φιλωνίς, ίδος (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἐπείρου καὶ μήτηρ τοῦ Κύψου. 2) γυνή τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

*Φίλωνος κώμη (ἡ), κώμη τῆς Αἰγύπτου, περὶ τὴν Φακοῦσσαν.

Φιλώτας, α (ὁ), ἀπόγονος τοῦ Πηνέλεω ἐκ Θηβῶν, ἀποικήσας εἰς τὴν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Πριήνην. 2) υἱὸς τοῦ Παρμενίωνος, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξ., κατακαυθεὶς εἰς θάνατον ἐπὶ συνωμοσίᾳ.

Φιλωτέρα (ἡ), ἀδελφὴ Πτολεμαίου τοῦ Β', ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ὁ 2) (γιωγρ.) λιμὴν τῆς Αἰγύπτου ἐν τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ.

Φιλωτερίς, ίδος (ἡ), = Φιλωτέρα.

Φινείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Φινέως.

Φινείς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ Φινέως. ‖ «Πέτραι Φινείδες, α Εὐξ., αἱ περὶ τὸν Σαλμυδησσὸν τῆς Θρᾴκης.

*Φινεῖον (τὸ), = Φινοπόλις.

Φινεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ τῆς Ἀγχινόης, ἀδελφὸς τοῦ Κηφέως κτλ., μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Περσέως εἰς λίθον. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, βασιλέως τῆς Φοινίκης, σταλεὶς πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Εὐρώπης, καὶ μείνας ἐν Θρᾴκῃ παρὰ τὴν Σαλμυδησσόν. Κατ' ἄλλους, υἱὸς τοῦ Ποσειδ., λαβὼν παρ' αὐτοῦ τὸ χάρισμα τῆς προφητείας· ἐπειδὴ δέ, κιχρεύσας εἰς τὰς βουλὰς τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἰδαίας, ἐτύφλωσε τοὺς ἐκ τῆς προτέρας τοῦ γυναικὸς Κλεοπάτρας δύω των υἱούς, ἢ πρὸς τιμωρίαν, ὄχι μόνον ἐτυφλώθη ἢ αὐτὸς ὑπὸ τῶν Θεῶν, ἀλλ' ἐβασανίζετο ἢ ὑπὸ τῶν Ἁρπυιῶν, αἵτινες ἥρπαζον τὸ φαγητόν του, μέχρις ὅτου οἱ Βορεάδαι, Ζήτης καὶ Κάλαϊς, διαβαίνοντες ἐκεῖθεν μὲ τοὺς Ἀργοναύτας, εἰς ἀνταμοιβὴν τῶν συμβουλῶν, τὰς ὁποίας ἔδωκεν ὁ Φινεὺς εἰς αὐτοὺς περὶ τοῦ πῶς νὰ θελθωσι τὰς Συμπληγάδας, τὰς ἀπεδίωξεν. 3) εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος.

Φινόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Βοσπόρου, ὅπου κατῴκει ὁ Φινεύς, (Δέρκος).

Φιντίας (Δωρ. ἀντὶ Φιλτίας), α (ὁ), Πυθαγόρειός τις, θαυμασθεὶς διὰ τὴν πρὸς τὸν Δάμωνα φιλίαν του.

Φίντις (Δωρ. ἀντὶ Φίλτις), ιος (ὁ), ἡνίοχός τις Συρακούσιος παρὰ Πινδ.

Φυντύλος (Δωρ. ἀντὶ Φιλτύλος), ου (ὁ), ἀνήρ τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

*Φίντυς, υος (ὁ), Φιντώ, οῦς (ἡ), Φίντων, ωνος (ὁ), ὀνόματα τοῦ αὐτοῦ Δωρικοῦ τύπου.

Φίξ, ικός (ἡ), Βοιωτ. ἀντὶ Σφίγξ.

Φλὰ (ἡ), νῆσος τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Τριτωνίδος λίμνης, (συγχ. ἀτόπως μὲ τὴν ἐν Αἰγίνῃ Φίλαν).

Φλάβιος καὶ Φλαούϊος (ὁ), φλαμένιος ἢ Φλαμινίνιος (ὁ), δύσμικτα Ῥωμ.

Φλεγρα (ἡ) καὶ Φλέγρα (αἱ), κατὰ τὴν μυθολογ., τὸ μέρος (ἄλλως Φλεγραῖον πεδίον) ὅπου συνεκροτήθη ἡ Γιγαντομαχία, κατά τινας μέν καὶ τῆς ἐν Θρᾴκῃ χερσονήσου Παλλήνης, κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὴν ἐν Ἰταλίᾳ Κύμην, ἢ τὴν ἐν Ἱσπανίᾳ Ταρτησσόν.

Φλεγύα (ἡ), π. τῆς Βοιωτ., κτίσμα Φλεγύου τοῦ Ἄρεως, (ὁ πολ. Φλεγυεύς).

Φλεγύαι (αἱ), ἀρχαῖος λαμπρικὸς ἔθνος τῆς Βοιωτ., μεταβὰς ἐντεῦθεν πιθανῶς ἐκ τῆς Θρᾴκης ἢ Θεσσαλίας μετὰ Φλεγύου τοῦ Ἄρεως, ἀφανισθέντες ὑπὸ σεισμῶν καὶ πυρκαϊῶν, διότι ἐβλήθησαν τὸν αὐτὸν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλ.

Φλεγυαντὶς, ίδος (ἡ), ἡ χώρα τῶν Φλεγύων ἐν Βοιωτίᾳ.

Φλεγύας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Χρύσης, βασιλεὺς τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Λαπίθων, πατὴρ τῆς Κορωνίδος, μητρὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, μετοικήσας μὲ πλῆθος Θεσσαλῶν εἰς Βοιωτίαν, ὅπου ἔκτισε τὴν ὁμώνυμον αὐτοῦ πόλιν.

*Φλεγυηΐς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Κορωνίς.

*Φλέγων, ωνος (ὁ), ἱστοριογράφος τις ἐκ Τραλλέων, σύγχρονος τοῦ Ἀδριανοῦ.

Φλεών, ῶνος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Διόνυσος, ὡς ἔφορος τῆς πολυκαρπίας· [Φλέω].

Φλιάσιοι (οἱ), ἴδε Φλιοῦς.

Φλίας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀθηνοφύλης, ἐκ τῆς ἐν Ἀργολίδι Ἀραθυρέας, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ἐπώνυμος τῆς Φλιοῦντος.

Φλιασία καὶ Φλιασυνὶς, ίδος (ἡ), ἡ περὶ τὴν Φλιοῦντα χώρα ἐν Πελοποννήσῳ.

Φλιοῦς, οῦντος (ὁ), π. τῆς Σικυωνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἀποτελοῦσα μικρὰ τῆς

περὶ αὐτὴν χώρας ἰδίαν ἐπικράτειαν, κατά τινας, ἡ αὐτὴ τῇ Ἀραιθυρέᾳ, (ὁ πολ. Φλιάσιος). 2)=Φλίας.

Φλογίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Πλουτ.

Φλύα (ἡ) καὶ Φλυεῖς (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν, (ὁ δημ. Φλυεύς).

Φλύη (ἡ), μία τῶν Ἀμαζόνων, σύντροφος τῆς Ἀρτέμ., φανευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Φόβος (ὁ), θεὸς τοῦ φόβου, υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδ.

Φοιβαία λίμνη (ἡ), ἡ ὕστερον Σαρωνίς.

Φοίβη (ἡ), θυγ. τοῦ Οὐρανοῦ ἢ τῆς Γῆς, γεννήσασα ἐκ τοῦ Κοίου τὴν Λητὼ καὶ Ἀστερίαν· κατὰ τὸν Αἰσχύλον, ἔφορος τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου πρὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. 2) Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Δαναοῦ. 3) θυγάτηρ τοῦ Λευκίππου, ἀδελφὴ τῆς Ἱλαείρας, ἐξ ἧς ὁ Πολυδεύκης ἐγέννησε τὸν Μνησικλέα. 4) θυγ. τοῦ Τυνδάρεω καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὴ τῆς Κλυταιμνήστρας.

Φοιβήιος, η, ον, Π. ἀντὶ Φοίβειος, ὁ τοῦ Φοίβου, (ὅθεν []. ν Φοιβήϊον πεδίον, ἡ Εὐρ., τὸ Τρωϊκόν, διὰ τὰ τείχη τοῦ Ἰλίου, ἃ ὁποῖα ἔκτισεν ὁ Ἀπόλλων μετὰ τοῦ Ποσειδ.

Φοιβῆτις, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ Φοίβου.

Φοιβίδας, α (ὁ), στρατηγὸς τῶν Λακεδ., καταστρὰς δολίως ἐν καιρῷ εἰρήνης τὴν ἀκρόπολιν τῶν Θηβῶν.

Φοιβίς, ίδος (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Λυκαινῷ.

Φοῖβος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλων, εἴτε διὰ τὸ διαυγὲς, εἴτε διὰ τὰς ἀκτῖνάς του, εἴτε διὰ τὸ μαντικόν του πνεῦμα.

Φοίνικες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Φοινίκης, περίφημοι ἀπὸ τῶν Ὁμηρικῶν εἰσέτι χρόνων, διὰ τὰς μακρὰς αὐτῶν θαλασσοπορίας, τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν των, ἀποικήσαντες πρωϊμωτάτη τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ παλαιοῦ κόσμου. 2) (παρ' Ἡροδ.) οἱ Καρχηδόνιοι.

Φοινίκη (ἡ), χώρα τῆς Ἀσίας, ἐκτεινομένη παρὰ τὴν Μεσόγειον μεταξὺ Συρίας καὶ Αἰγύπτου, ἡ ἀναμασθεῖσα, εἴτε ἀπὸ τῶν φοινίκων, εἴτε ἀπὸ τοῦ φοινικοῦ χρώματος τῆς πορφύρας, εἴτε ἀπὸ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ Φ' ἐνακίμ. 2) π. παραθαλ. καὶ ἐμπορικὴ τῆς ἐν Ἠπείρῳ Χαονίας.

Φοινικήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Φοινίκειος, = τῷ –

Φοινικικός, ἡ, όν. Ὁ τῶν Φοινίκων ἢ τῆς Φοινίκης. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Καρχηδονικός, (Λατ.) Punique.

Φοινίκειον ὄρος (τὸ), β. τῆς Βοιωτ. πρὸς δυσμὰς τῆς Ὀρχηστοῦ, (ἐκ τοῦ

Φοινικὶς, ίδος (ἡ), π. τῆς Βοιωτ., ἡ πρότερον Μεδεών.

Φοινικοῦς, οῦντος (ὁ), π. καὶ λιμὴν τῆς Κρήτης, ὁ ἄλλως Φοινίξ. 2) λιμὴν τῆς Μεσσην., ἀνήκων εἰς τὴν πόλιν Κορώνην. 3) λιμὴν τῆς νήσου τῶν Κυθήρων, παρὰ Ξενοφ., ἄλλως Ἄγνωστος. 4) λιμὴν τῆς Σικελ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς πόλεως Ἐλώρου. 5) λιμὴν τῆς Ἰων. ὑπὸ τὸν Μίμαντα (Τσεσμές). 6) λιμὴν καὶ π. τῆς Λυκ. ὑπὸ τὸν Ὄλυμπον. 7) λιμὴν ἢ π. τῆς Μαρμαρικῆς ἐν Ἀφρικῇ.

Φοινικοῦσσα (ἡ), μία τῶν νήσων τοῦ Αἰόλου, (Dattalo). 2) π. τῆς Συρ.

Φοινικοῦσσαι (αἱ), δύο νῆσοι τῶν παραλίων τῆς Λιβύης παρὰ τὴν Καρχηδόνα.

Φοίνιξ, ικος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Φοινίκης. 2) (χωριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, ἀδελφὸς τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Εὐρώπης, πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ὁποίας πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός του, κατῴκισε τὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς, γεννήσας ἐκ Περιμήδης τῆς Οἰνέως τὴν Ἀσυπάλαιαν 3) υἱὸς τοῦ Ἀμύντορος ἐκ τῆς Κλεοβούλης, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐκ καταφυγὼν πρὸς τὸν Πηλέα εἰς Θεσσαλίαν, ὑπὸ τοῦ ὁποίου διορισθεὶς βασιλεὺς τῶν Δολόπων, ἐπαιδαγώγησε τὸν Ἀχιλλέα, τὸν ὁποῖον συνηκολούθησε καὶ εἰς τὴν Τροάδα 4) Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ ποιητοῦ Ἀγάθωνος. 5) γεωγρ.) ποτ. τῆς Λοκρίδος, ῥέων διὰ τῆς Θερμοπύλ. παρὰ τὰς Θερμοπύλας. 6) ποτ. τῆς Ἀχαΐας, ῥέων παρὰ τὸ Αἴγιον. 7)=Φοινικοῦς (1). 8) κώμη ὀρεινὴ τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους.

Φοίνισσα (ἡ), ἡ κάτοικος τῆς Φοινίκης.

Φοιτεῖαι (αἱ), π. τῆς Ἀκαρν. παρὰ τὴν Στράτον.

Φοίτειον (τὸ), πολίχν. τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὸ Τριγώνιον.

Φοίτιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίονος, κτίστωρ τῶν ἐν Ἀκαρνανίᾳ Φοιτειῶν.

Φολεγάνδρος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Σποράδων, (Πολύκανδρος), (ὁ νησ. Φολεγάνδριος).

Φολόη (ἡ), β. τῆς Πελοπονν. μεταξὺ Ἤλιδος καὶ Ἀρκαδίας, (Ζίρεια).

Φόλος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, υἱὸς τοῦ Σεληνοῦ ἢ τῆς Νύμφης Μελίας, κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμουμένου ὄρους τῆς Φολόης, ὅπου ὑποδεχθεὶς ποτε τὸν Ἡρακλέα ἢ κρύπτων ἀπ' αὐτοῦ τὸν ἐκλεκτὸν οἶνον, τὸν ὁποῖον ἔπινε μετὰ τῶν λοιπῶν Κενταύρων, ἠνάγκασε αὐτὸν νὰ ἀνοίξῃ ἢ ἄκοντος αὐτοῦ τὸν πίθον, ἢ νὰ καταπολεμήσῃ, συναθροισθέντας ὑπὸ τῆς ὀσμῆς τοῦ οἴνου, τοὺς Κενταύρους, φονευθέντος ἐν τῇ μάχῃ καὶ αὐτοῦ τοῦ Φόλου.

Φόρβας, αντος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Λέσβου, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Διομήδην ἥρπασεν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν καιρῷ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας. 2) υἱὸς τοῦ Ἄργου, καὶ πατὴρ τοῦ Τριόπα, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους. 3) υἱὸς τοῦ Τριόπα καὶ πατὴρ τοῦ Πελλήνος. 4) υἱὸς τοῦ Λαπίθου καὶ τῆς Ἐρμιόνης, ἢ πατὴρ τοῦ Αὐγείου καὶ Ἄκτορος, ἀποικίσας τὴν Ῥόδον ἐκ Λαπίθων. 5) εἷς τῶν Τρώων, πατὴρ τοῦ Ἰλιονέως.

Φόρβος (ὁ), πατὴρ τῆς Προνόης, γυναικὸς τοῦ Αἰτωλοῦ.

Φορκίδες (αἱ), αἱ θυγατέρες τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, δηλ. αἱ Γραῖαι καὶ αἱ Γοργόνες.

Φόρκος καὶ Φόρκυν (ὁ),=Φόρκυς.

Φόρκυνος λιμὴν (ὁ), λιμὴν ἀσφαλὴς πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἰθάκης.

Φόρκυς, υνος ἢ υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, ἢ τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Νύμφης Θοώσσης (τὴν ὁποίαν ὁ Ὁμηρος λέγει θυγατέρα του), γεννήσας ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Κητοῦς τὰς Γραίας καὶ τὰς Γοργόνας, καὶ κατοικῶν παρὰ τὴν ἐν Λιβύῃ λίμνην Τριτωνίδα. 2) υἱὸς τοῦ Φαίνοπος, ἡγεμόνων τῶν Φρυγῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Φορμίαι (αἱ), αἱ πρότερον Ὁρμίαι, π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ὅπου κατῴκουν, κατά τινας, οἱ Λαιστρυγόνες, (Mola di Gaeta).

Φόρμις, ιος (ὁ), στρατηγὸς τῶν τυράννων τῶν Συρακουσῶν Γέλωνος ἢ Ἱέρωνος ἐκ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλεως Μαινάλου· κατὰ τὸν Σουΐδαν, ἢ ποιητὴς κωμικὸς, παιδαγωγήσας καὶ τὰ τέκνα τοῦ Γέλωνος, (ὁ Müler φρονεῖ ὅτι ἦσαν δύω ὁμώνυμοι).

Φορμίσιος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, κωμῳδούμενος διὰ τὸν τερατώδη του πώγωνα καὶ διὰ τὰς δωροδοκίας του.

Φορμίων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοπονν. πολέμου. 2) πλούσιός τις πολίτης (μεγαλέμπορος) ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 96 Ὀλυμπ. 4) ὑποκριτὴς θεάτρου, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Φόρμος (ὁ),=Φόρμη. 2) ναύαρχός τις τῶν Ἀθην. παρ' Ἡροδ.

Φορωναῖδαι (αἱ), πατρωνυμ. οἱ υἱοὶ τοῦ Φορωνέως, ὁ Ἀμφιάραος ἢ Ἄδραστος.

Φορωνεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰνάχου καὶ τῆς Ὠκεανίδος Μελίας, βασιλεύσας 60 ἔτη τοῦ Ἄργους, τῷ 1800 πρὸ Χ., ἢ συντελέσας μεγάλως πρὸς πολισμὸν τῆς Πελοποννήσου, γεννήσας δὲ ἐκ τῆς Νύμφης Λαοδίκης τὸν Ἄπιν καὶ τὴν Νιόβην. 2) Π. ἀντὶ Ἀργεῖας.

Φορωνίς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ ἡ ἐκ τοῦ Φορωνέως, (οὕτως ἐπεγράφετο ποίημά τι τοῦ Ἑλλανίκου).

Φοῦνδα (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της, (Fondi), (ὁ πολ. Φουνδανές).

Φράασπα καὶ Φράατα (τὰ), π. ὀχυρὰ τῆς ἐν Μηδίᾳ Ἀτροπατηνῆς, χειμερινὸν ἐνδιαίτημα τῶν μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον βασιλέων τῆς χώρας.

Φραάτης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῶν Πάρθων περὶ τὸ 181 πρὸ Χ., υἱὸς τοῦ Ἀρτάκου. 2) ὁ Β', υἱὸς Μιθριδάτου τοῦ Α', βασιλεύσας τὸ 137 πρὸ Χ., καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν παρ' αὐτῷ μισθοφορούντων Ἑλλήνων.

Φραάσμων, ονος (ὁ), γλύπτης τις ἐξ Ἄργους παρὰ Παυσ. (ΣΓ', ἡ).

Φραόρτης, ου (ὁ), πατὴρ τοῦ Δηϊόκου, πρώτου βασιλέως τῆς Μηδίας. 2) υἱὸς τοῦ Δηϊόκου, βασιλεύσας τῆς Μηδ. τῷ 647 πρὸ Χ.

Φρασίας, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Φρασίδαμος (Δωρ. ἀντὶ) Φρασίδημος (ὁ), κῶμός τις παρὰ Θκρτ.

Φρασικλείδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 8 Ὀλυμπ. καὶ τὸ β'. τῆς 102.

Φράσιμος (ὁ), πατὴρ τῆς Πραξιθέας, γυναικὸς τοῦ Ἐρεχθέως.

Φρασίος (ὁ), μάντις ἐκ Κύπρου, ὁ συμ-

βασιλεύσας τὴν ξενοκτονίαν εἰς τὸν Βούσιριν καὶ σφαγεὶς πρῶτος ὑπ' αὐτοῦ.

Φράσωρ, ορος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις παρὰ Πινδάρῳ.

Φρασαγόνη (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Φρασαφέρνης, ους (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἀρρ.

Φρατρίαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Φρατρίος).

Φρέγελλα (ἡ) καὶ Φρέγελλαι (αἱ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. (Ceprano), (ὁπολ. Φρεγελλανός).

Φρεγηνία (ἡ), π. τῆς Τυρρην., (Castel Guido).

Φρεντανὴ (ἡ), ἡ χώρα τῶν Φρεντανῶν.

Φρεντανοί (οἱ), λαὸς τῆς μεσ. Ἰταλ., κατοικῶν τὴν χώραν τῶν Σαμνιτῶν.

Φρικίας, ου (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ Θεσσαλίας, πατὴρ τοῦ Ἱππακλείους.

Φρίκιον (τὸ), β. τῆς Λοκρ., κείμενον ὑπὲρ τὰς Θερμοπύλας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου οἱ Αἰολεῖς μετέβησαν εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ Κύμην.

Φρίκιος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη τὸ ἐν Λοκρίδι ὄρος.

Φρίκων, ωνος (ὁ), ἀνήρ τις παρ' Ὁμήρῳ.

Φρικωνεύς, έως (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς ἐν Αἰολίδι Κύμης, ἐπιλεγομένης Φρικωνὶς ἴδος.

Φρικωνίς, ίδος καὶ Φρικωνῖτις, ιδος (ἡ), ἐπίθετ. ἡ ἐν Αἰολίδι πόλις Κύμη ἢ 2) ἡ ἐν Μυσίᾳ Ἄδρασα, ἀπὸ τοῦ ἐν Λοκρίδι Φρικίου ὄρους, ὁπόθεν μετῴκισαν εἰς ἀμφοτέρας οἱ Αἰολεῖς.

Φρίξα (ἡ) καὶ Φρίξαι (αἱ), π. τῆς Τριφυλίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδ.

Φρίξος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος, βασιλέως τῆς Βοιωτ., καὶ τῆς Νεφέλης, ὃς τις, διαβληθεὶς ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς αὐτοῦ Ἰνοῦς εἰς τὸν πατέρα του, καὶ μέλλων νὰ θυσιασθῇ, ἔφυγε, κατὰ συμβουλὴν τῆς μητρός του, μὲ τὴν ἀδελφήν του Ἕλλην, καὶ διαπλεύσας τὴν θάλασσαν ἐφ' ἑνὸς χρυσομάλλου κριοῦ, τὸν ὁποῖον ἔλαβον δῶρον παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ, ἐφθάνεν αὐτὸς μόνος, κινδυνίας τῆς ἀδελφῆς του, εἰς τὴν Κολχίδα, καὶ θυσιάσας τὸν κριὸν εἰς τὸν Ἄρην, ἀφιέρωσιν εἰς τὸ ἱερὸν αὐτοῦ ἄλσος τὸ δέρμα του· νυμφευθεὶς δὲ τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Αἰήτου Χαλκιόπην, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τέσσαρας υἱούς. 2) (γεωγρ.) π. τῆς Ἀργολ., διερχόμενος τὸν Ἐρασῖνον, καὶ χυνόμενος εἰς τὴν θάλασσαν.

Φρίξου λιμὴν (ὁ), λιμὴν περὶ τὴν Χαλκηδόνα ἐπὶ τῆς Προποντίδος [ι].

Φρίξου πόλις (ἡ), π. τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἰδηρίας, ἢ ἄλλως Ἰδήσσα.

Φρονίμη (ἡ), θυγ. τοῦ ἐν Κρήτῃ βασιλέως Ἐτεάρχου.

Φρόντιδας, α (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος.

Φρόντις, ιδος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Φρίξου καὶ Χαλκιόπης τῆς Αἰήτου. 2) υἱὸς τοῦ Ὀνήτορος, κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Μενελάου, καυσωθεὶς παρὰ τὸ Σούνιον, ἐνῷ ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Τροάδος. 3) (ἡ) γυνὴ τοῦ Πανθόου, καὶ μήτηρ τοῦ Εὐφόρβου.

Φρόντων, ωνος (ὁ), **Fronto**, ὄνομα Ῥωμαϊκόν.

Φρουραρχίδας, α (ὁ), Δάκων τις παρὰ Παυσ. (Θ', 13).

Φρύβοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀσίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἰνδ.

Φρύγες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Φρυγίας, μεταβάντες εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς Θρᾴκης, ὅπου ἐκαλοῦντο Βρύγοι καὶ Βρύγες, ἀσχολούμενοι ἀνέκαθεν εἰς τὴν γεωργίαν καὶ κτηνοτροφίαν.

Φρυγία (ἡ), ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, παρ' Ὁμήρῳ ἡ περὶ τὴν λίμνην Ἀσκανίαν καὶ τὸν Σαγγάριον ποταμὸν χώρα, κατόπιν ἡ μεταξὺ Βιθυνίας, Παφλαγονίας καὶ Καππαδοκίας, διαιρουμένη εἰς Μεγάλην καὶ Μικράν, ὑποδιαιρουμένην εἰς τὴν Παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον καὶ τὴν περὶ τὸν Ὄλυμπον ἢ Ἐπίκτητον. 2 χωρ. περὶ τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ Οἴτην, ὅπου ἐκάη [ἡ Φρύγη] ὑπὸ τοῦ Ἡρακλῆς. 3) δούλη τις παρὰ Θεόκρ.

Φρύγιος, α, ον. Ὁ τῶν Φρυγῶν ἢ τῆς Φρυγίας. ‖. ✱Φρυγία δαίμων, ✱ Λουκ., ἡ Κυβέλη. ‖. ✱Φρύγιος λίθος, ✱ ὁ ἄλλως Συνναδικός, εἶδος μαρμάρου. ‖. ✱Φρύγιον ὄρος, ✱ Εὐρ., ἡ Τροία. ‖. (ὡς οὐσ.) ✱Φρύγια (ἐνν. ἱερά) ✱ αἱ τελεταὶ τῆς Κυβέλης, (ὅθεν 2) (γεωγρ.) χωρίον μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας.

Φρύνη (ἡ), περιβόητος ἑταίρα ἐν Ἀθήναις, ἡ πρότερον Μνησαρέτη, μεσανομασθεῖσα δὲ οὕτω διὰ τὸ ὠχρόλευκον χρῶμά της, γεννηθεῖσα ἐν Θεσπιαῖς τῆς Βοιωτίας, καὶ χρησιμεύσασα ὡς πρωτότυπον τῆς Ἀφροδίτης τοῦ Πραξιτέλους.

Φρύνις, ιδος (ὁ), περίφημος κιθαρῳδὸς ἐκ Μιτυλήνης, ἀκμάσας περὶ τὸ 432 πρὸ Χ. καὶ κατηγορούμενος ὅτι ἐξεθήλυνε τὴν παλαιὰν ἀνδρώδη μουσικήν. 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θεόδ.

Φρυνίσκος (ὁ), εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου μυρίων Ἑλλήνων.

Φρύνιχος (ὁ), ἀρχαῖος τραγικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, μαθητὴς τοῦ Θέσπιδος, ἀκμάσας περὶ τὸ 498 πρὸ Χ., εἰσάξας πρῶτος τὰ γυναικεῖα πρόσωπα, ἢ ὁρίσας τὴν ὕλην τῶν δραμάτων, καταδικασθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Ἀθην. εἰς πρόστιμον 1000 δραχμῶν, διότι, παρασχὼν ζωηρότατα τὴν ἅλωσιν τῆς Μιλήτου, ἐκίνησεν εἰς δάκρυα τοὺς θεατάς. 2) ποιητὴς κωμικός, σύγχρονος καὶ ἀντίπαλος τοῦ Ἀριστοφάνους. 2) στρατηγὸς τῶν Ἀθην., ἐχθρὸς τοῦ Ἀλκιβ., συντελέσας μεγάλως εἰς τὴν τυραννίαν τῶν 400, ἢ φονευθεὶς ἐν τῇ ἀγορᾷ ὑπὸ τῆς ἐναντίας φατρίας ὑπερισχυσάσης.

Φρύνων, ωνος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης, στρατηγὸς τῶν Ἀθην., φονευθεὶς εἰς μίαν μετὰ τοῦ Πιττακοῦ μονομαχίαν. 2) Ἀθηναῖός τις ῥήτωρ κατὰ τοῦ Φιλίππου.

Φρυνώνδας, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις, τοῦ ὁποίου ἡ μαχθήρια, κατήντησε, καθὼς ἢ τοῦ Εὐρυβάτου, παροιμιώδης.

Φρύξ, υγὸς (ὁ), ὡς ἔθν., ὁ κάτοικος τῆς Φρυγίας. 2) (κυριωνυμ.) Αὐλὸς τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Φρύξος (ὁ), κατ. τῆς Ἀργολ., ἴδε Φρίξος (2).

Φύη (ἡ), Ἀθηναία, μεγαλοπρεπεστάτου ἀναστήματος, ἥτις, ὑποκριθεῖσα τὴν Ἀθηνᾶν, εἰσῆλθεν ἐφ' ἁρμάξης εἰς τὰς Ἀθήνας, παραγγέλλουσα νὰ δεχθῶσι τὸν Πεισίστρατον.

✱Φωκιάδας, α (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος.

Φωκαῦς, αῦντος (ὁ), ἀκρωτ. καὶ π. τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Λιβύῃ, (ὁ πολ. Φωκαεύσιος).

Φυλακεῖς (αἱ), φυλή τις ἐν Τεγέᾳ.

Φυλάκη (ἡ), π. τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὄλβρυος, κτίσμα τοῦ Ἀργοναύτου Φυλάκου. 2) καλίχν. τῆς Ἀρκαδ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακωνικῆς. 3) δύο χωρία ἐν Αἰγύπτῳ, τὸ μὲν παρὰ τὴν Ἡλιούπολιν, τὸ δὲ παρὰ τὰς Θήβας.

Φυλακίς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Ἀλκεμήδη.

Φυλακίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἰφικλος 2) (κυριωνυμ.) ἰσθμιονίκης τις ἐξ Αἰγίνης παρὰ Πινδ.

Φυλάκιος (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Φυλάκης.

Φύλακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δηϊωνέως καὶ τῆς Διομήδης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, κτίστωρ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φυλάκης, γεννήσας ἐκ Κλυμένης τῆς Μινύου τὸν Ἰφικλον καὶ τὴν Ἀλκιμέδην. 2) ἀρχαῖός τις ἥρως τῶν Δελφῶν, τοῦ ὁποίου ἡ σκιὰ συνεμάχησεν αὐτοῖς κατὰ τῶν Γαλατῶν. 3) υἱὸς τοῦ Ἰστιαίου ἐκ Σάμου.

✱Φυλακτρίς, ίδος (ἡ), β. τῆς Ἀρκαδ.

Φύλαρχος (ὁ), ἱστοριογράφος Ἀθηναῖος ἢ Σικυώνιος, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος, καὶ συντάξας ἱστορίαν τῶν ἐκστρατειῶν τοῦ Πύρρου εἰς 28 βιβλία.

Φύλας, αντος (ὁ), βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσπρωτίᾳ Ἐφύρας, πατὴρ τῆς Πολυμήλης καὶ Ἀστυόχης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὅς τις ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ἀστυόχης τὸν Τληπόλεμον, ὁ δὲ Ἑρμῆς ἐκ τῆς Πολυμήλης τὸν Εὔδωρον. 2) υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἡρακλ., βασιλεὺς τῶν Δρυόπων.

Φυλείδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Φυλέως, ὁ Μέρης. 2) Θηβαῖος, πατὴρ τοῦ Πυθαγγέλου.

Φυλεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Αὐγείου, βασιλέως τῆς Ἤλιδος, πατὴρ τοῦ Μεγήτος, δικάσας ὑπὲρ τοῦ Ἡρακλέους κατὰ τοῦ πατρός του, φιλονεικοῦντος περὶ τῆς διὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν βουστασίων του ἀνταμοιβῆς, καὶ διὰ τοῦτο διωχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ μετοικήσας εἰς Δουλίχιον. 2) στρατηγὸς τῶν Ἠπειρωτῶν (Πολυαιν. Δ', 13). 2) = Φύλας (1).

Φυλή (ἡ), δῆμος καὶ φρούρ. τῆς Ἀττ., ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτ., ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν, καὶ χρησιμεύσας ὡς ὀχυρωτήριον τοῦ Θρασυβούλου πρὸς ἔξωσιν τῶν 30 τυράννων, (ὁ δημ. Φυλάσιος).

Φυλήϊς, ίδος (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Τλησέμενον.

Φυλλαῖος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ ἐν Φύλλῳ τῆς Θεσσαλ. λατρευόμενος Ἀπόλλων.

Φυλλήϊον ὄρος (τό), β. τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὴν πόλιν Φύλλον.

Φυλληΐς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ ἐν Βιθυνίᾳ ποταμοῦ Φυλλίδα.

Φυλλίδας, α (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι. 2) = Φυλείδης.

*Φύλλις, ιος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην., γράψας περὶ Μουσικῆς.

Φυλλίς, ίδος (ἡ), συγ. τοῦ Σιθῶνος, βασιλέως τῆς Θρᾴκης, ἐρασθεῖσα περιπαθῶς τοῦ Δημοφῶντος, ἐπιστρέφοντος ἐκ Τροίας, καὶ πρεμισθεῖσα (διογεἰρως ἡ μεταμορφωθεῖσα εἰς ἀμυγδαλέαν διὰ τὴν εἰς Ἀττικὴν ἀποικίαν της. 2) (γεωγρ.) χώρα τῆς Θρᾴκης περὶ τὸ Πάγγαιον. 3) ποτ. τῆς Β. θων.

Φύλλος (ὁ ἢ ἡ), π. τῆς Φθιώτ. παρὰ τὰς Παγασὰς μὲ ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Ἀπόλλ., (ὁ πολ. Φυλλεύς).

Φυλλόμαχος (ὁ), *Ἕλλην ἀγαλματοποιός.

Φυλλὼ, οὖς (ἡ), μία τῶν θεραπαινίδων τῆς Ἑλένης.

Φύρκος (συγγ. τῷ καὶ ἴσως ἑσπαλμ. ἀντὶ Πύργος), ου (ὁ), φρούρ. τῆς Ἤλιδος παρὰ τὸ Λέτριον.

Φυρόμαχος (ὁ), κύριον ὄνομα παρ' Ἕλλησι.

Φυσάδεια (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, ἀφ' ἧς καὶ 2) πηγή τις παρὰ τὸ Ἄργος.

Φύσιος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος.

Φύσκα (ἡ), π. τῆς Μακεδ., (ὁ πολ. Φύσκος), παρβλ. καὶ

Φύσκος (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Καρ. ἐπὶ τῆς αὐτόθι κεραίας τῶν Ῥοδίων, μὲ Ἐνιρὸν ἄλσος τῆς Δηοῦς, (ὁ πολ. Φύσκιος καὶ Φυσκεύς). 2) = Φύσκα.

Φύσκος (ὁ), β. τῆς κάτω Ἰταλ. παρὰ τὸν Κρότωνα, ἀπὸ Φύσκα τοῦ υἱοῦ τοῦ Αἰτωλοῦ, (Pozzi). 2) ποτ. τῆς Ἀστυρ. παρὰ τὴν πόλιν Ὦπιν.

Φύτειον (τό), = Φοίτειον.

Φυταλίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Φυτάλου, πατριά τις ἐν Ἀθήναις.

Φύταλος (ὁ), ἀρχαῖός τις κάτοικος τῆς Ἀττικῆς, φιλοξενήσας τὴν Δήμητρα, ἧς ἀντεμισθώθη παρ' αὐτῆς μὲ τὸ φυτὸν τῆς συκῆς.

*Φύτειον (τό), π. τῆς Ἤλιδος, ἀπό τινος Φυτέως.

Φυτία (ἡ), = Φοιτεῖαι.

Φώκαια (ἡ), π. μὲ δύο λιμένας τῆς Ἰων. πρὸς βορρᾶν τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἕρμου, κτίσμα τῶν Ἀθην., περίφημος διὰ τὰς ἀποικίας της, ἐγκαταλειφθεῖσα τῷ 539 πρὸ Χ. ὑπὸ τῶν κατοίκων της, μεταναστάντων εἰς Κύρνον, κἀκεῖθεν εἰς Μασσαλίαν, (Φώκαιεύς), (ὁ πολ. Φωκαιεὺς καὶ Φωκεύς, ἄλλο παρὰ τὸ Φωκεύς).

Φωκαὶς καὶ Φωκαΐς, ίδος ἡ εἶδος (ἡ), ως ἰθ. ἡ κάτοικος τῆς Φωκαίας. 2) (ἐπώνυμ.) ἡ ἐρωμένη Κύρου τοῦ νεωτέρου, ἄλλως Μιλτώ.

Φωκαϊκὸς, ἡ, όν καὶ

Φωκαΐτης, ου (ὁ), ὁ τῆς ἢ ἐκ τῆς Φωκαίας. ‖ = Στατὴρ —, α νόμισμα χρυσοῦν ἀδόκιμον τῶν Φωκαέων.

Φωκάϊς [αΐ], φρούρ. τῶν Λευτιτῶν ἐν Σικελίᾳ.

Φωκεὺς, έως (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Φωκίδος, [ἐξ Φώκαια, περὶ τὸ τέλος].

Φωκίβης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ.

Φωκικὴν (τό), τὸ ἐπὶ τῆς ἀπὸ Δελφῶν εἰς Δαυλίδα ὁδοῦ, ὅπου ὁ τάφος τοῦ Δαΐου, μεγαλοπρεπὲς οἰκοδόμημα, ὅπου συνήρχοντο κατ' ἔτος οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν Φωκέων.

Φωκὶς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἑλλάδος, κληθεῖσα ἀπὸ Φώκου τοῦ Αἰακοῦ, καὶ διοικουμένη κατ' ἀρχὰς μὲν μοναρχικῶς, ὕστερον δὲ δημοκρατικῶς, ἀποτελοῦσα δὲ συμμαχικήν τινα συμπολιτείαν, τῆς ὁποίας ἡ γενικὴ συνέλευσις συνεκροτεῖτο ἐτησίως εἰς τὸ καλούμενον Φωκικόν.

Φωκίων, ωνος (ὁ), ὁ περίφημος στρατηγὸς καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ τῶν Ἀθην., υἱὸς τοῦ Φώκου, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., καὶ διδαχθεὶς τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Πλάτωνος ἢ Ξενοκράτους, τοῦ ὁποίου ἰδίως ἐμιμήθη τὴν αὐστηρότητα τῶν ἠθῶν καὶ τὴν ἀνεξικακίαν, ὅθεν ἐπωνομάσθη καὶ Ἀρητός. Κατηγορηθεὶς δέ, μετὰ θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὡς Μακεδονίζων, κατεδικάσθη εἰς τὸ κώνειον τὸ γ'. ἔτος τῆς 115 Ὀλυμπ., εἰς ἡλικίαν 84 ἐτῶν.

Φῶκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς Νύμφης Ψαμμάθης, ἀδελφὸς τοῦ Πηλέως καὶ Τελαμῶνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ τελευταίου τούτου, ἐν ᾧ ἔπαιζον τὸν δίσκον. Ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάσθη ἡ Φωκὶς· ἀναφέρονται δὲ καὶ υἱοί του ὁ Φόρβας καὶ Πανοπεύς. 2) υἱὸς τοῦ Ὀρνυτίωνος ἢ τοῦ Ποσειδ., ἀποικίσας ἐκ Κορίνθου εἰς Φωκίδα, καὶ νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀμφίονος.

Φωκρίτος (ὁ), Βυζάντιός τις παρὰ Δημοσθ.

Φωκυλίδης, ου (ὁ), φιλόσοφος ἢ ποιητὴς ἐκ Μιλήτου, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος, τοῦ ὁποίου σώζονται στίχοι τινὲς γνωμολογικοί.

Φώρων λιμὴν (ὁ), λιμὴν τῆς Ἀτ. ὑπὸ τὸ ὄρος Κορυδαλλόν.

Φῶτις (ὁ), Χῖός τις ἐξ Ἠπείρου παρὰ Θκδ.

Χ.

Χάα (ᾱ), π. τῆς Ἤλιδος ἐν Τριφυλίᾳ παρὰ τὸ Δέπρεον.

*Χάβακα (τά), φρούρ. τῆς ἐν Πόντῳ Σινδηνῆς.

Χάβηρος (ὁ), ποτ. τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, (Καβερύ).

Χαβλάϊοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀραβ.

Χαβρίας, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 91 Ὀλυμπ. 2) στρατηγὸς τῶν Ἀθην., σύγχρονος τοῦ Ἰφικράτους, φονευθεὶς εἰς μίαν τολμηρὰν ἀπόπειραν κατὰ τοῦ λιμένος τῆς Χίου.

*Χαβρίου κώμη (ἡ), χωρ. ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου.

Χαβρίου χάραξ (ὁ), χωρ. ὀχυρὸν τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Πηλουσιακοῦ στόματος τοῦ Νείλου.

Χαβώρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Μεσοπ., ἵδε Ἀβόρρας.

Χαβρίστος, α, ον. Ὁ τῆς ἢ ἐκ τῆς Χαβρίστου, (ἐπώνυμον τῶν Ἀμαξόνων).

Χαδησία καὶ Χαδισία (ἡ), π. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς Θεμισκύρας.

Χαδίσιος (ὁ), ποτ. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, ῥέων παρὰ τὴν Ἀμισόν.

Χαιρίας, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀρχεστράτου, ναύαρχος τῶν Ἀθην., τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς κωμῳδεῖται ὡς νόθος. 2) ἱστοριογράφος Ἕλλην παρὰ Πολυβ. 3) παγκράτιος τις Σικυώνιος, υἱὸς τοῦ Χαιρέμωνος.

Χαιρέθημος (ὁ), πατὴρ τοῦ Πατρόκλου ἢ ἀδελφὸς διομήτριος τοῦ Σωκρ. 2) ἀδελφὸς καὶ μαθητὴς τοῦ Ἐπικούρου.

Χαιρεκράτης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ Χαιρεφῶντος, ὀπαδὸς τοῦ Σωκρ.

*Χαιρέλεως, ω (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις.

*Χαιρεστράτη (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Ἐπικούρ.

Χαιρέστρατος (ὁ), ὄνομα διαφόρων Ἀθηναίων ἐν ἐπιγραφαῖς καὶ ἀλλαχοῦ.

*Χαιρεφάνης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ἀ. ἔτος τῆς 82 Ὀλυμπ.

*Χαιρέφιλος (ὁ), ταριχοπώλης τις ἐν Ἀθήναις.

Χαιρεφῶν, ῶντος (ὁ), Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Σωκρ. συμμετασχὼν τῆς φυγῆς τῷ Θρασυβούλῳ, καὶ ἐπονομαζόμενος Νυκτερὶς ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν ἰσχνότητά του.

Χαιρήμων, ονος (ὁ), ποιητὴς τραγικός, τοῦ ὁποίου οὐδὲν σώζεται. 2) Αἰγύπτιός τις ἱστοριογράφος παρ' Ἰωσ. 3) στωϊκός τις ἐξ Ἀλεξανδρείας.

*Χαιρησίλεως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰασίου, πατὴρ τοῦ Πεισάνδρου.

Χαιρίδας, α (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων.

Χαῖρις, ιδος (ὁ), ἀθόκιμός τις αὐλητὴς ἐν Ἀθήναις.

Χαίρων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ Θηροῦς τῆς Φύλαντος, ἀφ' οὗ παρωνομάσθη ἡ Χαιρώνεια. 2) πολέμαρχός τις ἐν Ἀθήναις παρὰ Ξενοφῶντι. 3) Μεγαλοπολίτης τις, διορισθεὶς τύραννος τῆς Πελλήνης ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Χαιρώνδας (ἀντὶ Χαιρωνίδης), α (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 110 Ὀλυμπ.

Χαιρώνεια (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ, πατρὶς τοῦ Πλουτάρχου, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ Φιλίππου κατὰ τῶν Ἑλλήνων, (Χάιρωνεύς), (ὁ πολ. Χαιρωνεῖς).

*Χαιρωνίδης, ου (ὁ), = Χαιρώνδας.

Χαῖτος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀζερίας.

Χάλαιον (τό), π. μὲ λιμένα τῶν Λοκρῶν Ὀζολῶν ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, (ὁ πολ. Χαλαῖος).

Χαλάστρα (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Ἀξιοῦ, (ὁ πολ. Χαλαστραῖος).

Χάλβης, ου (ὁ), κῆρυξ τοῦ Βουσίριδος ἐν Αἰγύπτῳ, φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Χαλδαία (ἡ), τὸ βορειοδυτικὸν μέρος τῆς Βαβυλωνίας ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου μέχρι τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου, (Χαλδαῖρ).

Χαλδαῖοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Χαλδαίας,

ἔθνος ναμαδικὸν κατ' ἀρχάς, προχωρῆσαν δὲ εἰς μεγάλην ἀκμὴν πολιτισμοῦ καὶ εὐημερίας. 2) οἱ ἄλλως Χάλυβες, λαὸς πολεμικός, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρμεν. καὶ Ἀσσυρ., ἀπὸ τῶν ὁποίων κατήγοντο οἱ Χαλδαῖοι τῆς Βαβυλ. 3) φυλή τις ἱερατικὴ τῶν Βαβυλωνίων, τῆς ὁποίας ἡ σύστασις ἀποδίδεται εἰς τὸν Βῆλον, ὑποδιελόντα αὐτὴν εἰς διαφόρους κλάσεις, ἑκάστη τῶν ὁποίων ἠσχολεῖτο εἰς μίαν τινὰ ἐπιστήμην, κυρίως δὲ τὴν ἀστρονομίαν, οἰωνοσκοπίαν, μαγείαν ᾗ ἄλλας τοιαύτας ἀγυρτείας, τὰς ὁποίας ἐφύλαττον πατροπαραδότως μυστικάς, ὡς πρὸς τὸ λοιπὸν ἔθνος, ὅθεν: 4) = Μάντις, Προφήτης, Ὀνειροκρίτης κτλ., καὶ ἐν γένει σοφός.

Χαλέστρη (ἡ), = Χλαίστρα.

Χαλεώς, ῶ (ὁ), = Χάλαιον.

Χάλκαι (αἱ) ᾗ Κάλκεια (ἡ), = τῶν-

Χάλκη (ἡ), νῆσος τοῦ Καρπαθίου πελάγους μὲ πόλιν ὁμώνυμον καὶ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλ., (Χάρκη).

Χαλκηδών, όνος (ἡ), π. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου, ἀπέναντι τοῦ Βυζαντίου, ἄποικος τῶν Μεγαρέων, (Καδὴ-κιοῦ), (ὁ πολ. Χαλκηδόνιος).

Χαλκὶς (ἡ), = Χάλκη. 2) = Χαλκὶς (Ἦ).

Χαλκιδεύς, έως (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Χαλκίδος. 2) [κυριωνυμ.] ναύαρχός τις τῶν Δακεδ. παρὰ Θουκυδ.

Χαλκιδικὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς μεσημβρινῆς Μακεδονίας μεταξὺ τοῦ Στρυμονικοῦ ᾗ Θερμαϊκοῦ κόλπου, μὲ πόλιν πρωτεύουσαν τὴν Χαλκίδα. 2) ἐπαρχ. τῆς Συρ., μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Ὀρόντου καὶ τῆς Ἐρήμου Ἀραβίας.

Χαλκιδικὸν (τὸ), β. τῆς Σικελ. παρὰ τὴν Μεσσήνην, (S. Ritti).

Χαλκιδικός, ἡ, όν. Ὁ τῆς Χαλκίδος. ‖. « Χαλκιδικαὶ πόλεις, » αἱ ἐν Σικελίᾳ, ὅσαι ἀπῳκίσθησαν ἐκ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος. ‖. « Χαλκιδικὸς πόλεμος, » ὁ Θκδ., ὁ ἐν τῇ Χαλκιδικῇ τῆς Θρᾴκης.

Χαλκίοικος (ἡ). ἐπίθετ. ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Σπάρτῃ, διὰ τὸν χαλκοῦν (χαλκοσκέπαστον) ναὸν αὐτῆς, εἰς τὸν ὁποῖον ἐθυσίαζον κατ' ἔτος ἔνοπλοι οἱ νέοι, τελοῦντες τὰ καλούμενα Χαλκιοίκια, προεβρυτεύοντων τῶν Ἐφόρων.

Χαλκιόπη (ἡ), θυγ. τοῦ Δίήτου, βασιλέως τῆς Κολχίδος, γυνὴ τοῦ Φρίξου. 2) θυγ. τοῦ Εὐρυπύλου, βασιλέως τῆς νήσου Κῶ, ἐξῆς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Θεσσαλόν. 3) θυγ. τοῦ Ῥηξήνορος, δευτέρα γυνὴ τοῦ Αἰγέως ἐν Ἀθήναις.

Χαλκὶς, ίδος (ἡ), μία τῶν 12 θυγατέρων τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεθώνης, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) π. πρωτ. τῆς Εὐβοίας, ἐπὶ τοῦ Εὐρίπου, συνεχομένη διὰ γεφύρας μὲ τὴν ἀπέναντι ξηρὰν τῆς Βοιωτ., (Εὔριπος). 3) π. τῆς Αἰτωλ. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Εὐήνου ποταμοῦ καὶ παρὰ τὸ ὁμώνυμον αὐτῆς ὄρος, ὅθεν καὶ Ὑποχαλκὶς, (Γαλατᾶ). 4) πολίχν. τῆς Ἠλίδος ἐν Τριφυλίᾳ. 5) π. πρωτ. τῆς Χαλκιδικῆς ἐν Μακεδονίᾳ, ἡ λεγομένη ἐπὶ Θρᾴκης, ἄποικος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ ἢ ἐπὶ τῷ Εὐρίπῳ. 6) π. πρωτ. τῆς Χαλκιδικῆς ἐν Συρίᾳ, πλησίον τῆς Βεροίας. 7) β. τῆς Αἰτωλ. μεταξὺ Καλυδῶνος καὶ Χαλκίδος, ἡ ἄλλως Χαλκία. 8) ποτάμ. τῆς Ἠλίδος.

Χαλκῖτις ίδος (ἡ), νῆσος μικρὰ τῆς Προποντ. παρὰ τὴν Καλχηδόνα, μὲ μεταλλεῖα χαλκοῦ. 2) ἐπαρχ. μεσόγειος τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας.

Χαλκωδόνιον (τὸ), β. τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὰς Φεράς.

Χαλκωδοντιάδης καὶ Χαλκωδοντίδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Χαλκώδοντος, (ὕθεν ‖. πλθ.) οἱ Εὐβοεῖς.

Χαλκώδων, οντος (ὁ), βασιλεὺς τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Ἀβάντων, πατὴρ τοῦ Ἐλεφήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀμφιτρύωνος ἐν τῇ κατὰ τῶν Θηβαίων μάχῃ. 2) υἱὸς τοῦ Μέροπος, βασιλεὺς τῆς νήσου Κῶ, πληγώσας τὸν Ἡρακλέα, εἰσβαλόντα εἰς τὴν νῆσον ταύτην. 3) εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου. 4) εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, νικηθεὶς ἐν τῷ ἱπποδρομίᾳ καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου.

Χαλκων, ωνος (ὁ), Μυρμιδών τις, πατὴρ τοῦ Θαθυκλέους. 2) = Χαλκώδων (2).

Χάλος (ὁ), κατ. τῆς Συρ., τοῦ ὁποίου οἱ ἰχθῦς ἐνομίζοντο ἱεροὶ ὑπὸ τῶν ἐντοπίων, (Καβαΐκ).

Χάλυβες (οἱ), λαὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, ἀσχολούμενος ἐκπαλαι εἰς τὴν μεταλλουργίαν καὶ ὁπλοποιΐαν, καὶ διαιρούμενοι εἰς διαφόρους φυλάς. 2) ἔθνος μάχιμον, κατοικοῦν τὰ μεθόρια τῆς Ἀρμενίας, ἴσως = Χαλδαῖοι, ἴδε ᾗ τὸ ἑπόμ.

Χαλύβη (ἡ), π. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, ἴσως ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἀλύβη, (Γκιεμούσγκανέ).

Χάλυβοι (αἱ), = Χάλυβες.

Χαλυβών, ῶνος (ἡ), π. πρωτ. τῆς ἐπαρχίας Χαλυβωνίτιδος ἐν τῇ Συρίᾳ, ἡ πρότερον Βέροια.

Χαλωνῖτις, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσσυρ. παρὰ τὸν Τίγριν, (τὸ ἐθν. Χαλωνίτης).

Χαμαιλέων, οντος (ὁ), συγγραφεύς τις ἐξ Ἡρακλείας τῆς ἐν Πόντῳ, ἐκλεγόμενος διὰ τοῦτο Ποντικός.

*Χαμαινηνὴ (ἡ), ἐπαρχία τῆς Καππαδ.

Χαμύνη (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Δήμητρα ἐν Ἠλιδι, (Παυσ. ΣΤ', 21).

*Χάνης (ὁ), ποτ. τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλβανίας, χυν. εἰς τὸν Κῦρον.

Χάον (τὸ), β. τῆς Ἀργολ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου πηγάζει ὁ Ἐρασῖνος.

Χαονία (ἡ), ἐπαρχ. παραθαλ. τῆς Ἠπείρου, (τὸ ἐθν. Χάονες).

Χαράδρα (ἡ), π. ὄχυρὰ τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Χαράδρου ποταμοῦ. 2) ποτ. τῆς Μεσσην. 3) π. τῆς Χαονίας ἐν Ἠπείρῳ, (ὁ πολ. Χαραδραῖος).

Χάραδρος (ὁ), χειμαρρὸς ἐν Ἀργολίδι, χυν. εἰς τὸν Ἶναχον. 2) π. τῆς Φωκίδος παρὰ τὴν Χαράδραν. 3) ποτ. τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὴν πόλιν Ἀργυρᾶν.

Χαρακηνὴ (ἡ), χώρα τῆς Βαβυλωνίας μὲ πόλιν πρωτεύουσαν τὸν Χάρακα.

Χαρακηνός (ὁ), ὁ κάτοικος τοῦ Χάρακος.

Χάραξ, ακος (ὁ), ἱστοριογράφος τις ἐκ Περγάμου. 2) [γεωγρ.] π. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, (Καρά-Καγιά). 2) π. τῆς ἐν Βαβυλωνίᾳ Χαρακηνῆς, ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τίγριδος, κτίσμα Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., ὅθεν καὶ Ἀλεξάνδρεια, καὶ ἔπειτα Ἀντιόχεια, διότι, κατακλυσθεῖσα, ἀνεκαινίσθη ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου, ἐφεξῆς δὲ Χάραξ Πασίνου ἢ Σπασίνου, διότι ἡγεμών τις τῶν Ἀράβων, ἔχων τοῦτο τὸ ὄνομα, κυριεύσας αὐτὴν, τὴν ἐκαλλώπισε καὶ ὠχύρωσε, συστήσας ἐν αὐτῇ καὶ τὴν καθέδραν τοῦ βασιλείου του. 3) πολίχν. τῆς Ἀφρ. παρὰ τὴν μεγάλην Σύρτιν, ἡ ἄλλως Φάραξ. 4) π. τῆς Φρυγ. καὶ 5) ἄλλη τῆς Καρ. καὶ 6) ἄλλη τῆς νήσου Κύπρ., (ὁ πολ. Χαρακηνός).

Χάραξος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σκαμανδρωνύμου, ἀδελφὸς τῆς Σατροῦς.

Χάρης, ητος (ὁ), Ἀθηναῖος, κωμῳδούμενος διὰ τὰς αἰσχρότητάς του. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά, ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ. καὶ τὸ γ', τῆς 86. 3) στρατηγὸς τῶν Ἀθην., νικηθεὶς ἐν Καιρωνείᾳ ὑπὸ τοῦ Μ. Φιλίππου. 4) ἀγαλματοποιὸς ἐν Ῥόδῳ, μαθητὴς τοῦ Λυσίππου, ὁ κατασκευάσας τὸν περίφημον Κολοσσόν. 5) Μιτυληναῖος, γράψας ἱστορίαν τοῦ Μ. Ἀλεξ.

Χαριάδης, ου (ὁ), οὐτιδανός τις παράσιτος παρὰ Λουκιανῷ. 2) οἱ Χαριάδαι, ἐπίσημός τις γενεὰ ἐν Αἰγίνῃ.

Χαρίδαμος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Χαρίδημος.

Χαρίδας, α (ὁ), Κυρηναῖός τις παρὰ Καλλιμάχῳ. 2) = Χαρίλας.

Χαρίδημος (ὁ), στρατηγὸς τῶν ἐν Ἀθήναις μισθωτῶν στρατευμάτων, ἐκ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ὠρεοῦ, ἐξοριασθεὶς, κατ' αἴτησιν τοῦ Μ. Ἀλεξ. καὶ φυγὼν εἰς Περσίαν πρὸς τὸν Δαρεῖον, ὅπου ἐφονεύθη, φθονηθεὶς καὶ διαβληθείς.

Χαρικλεια (ἡ), γυνὴ Ἐφεσίου τινὸς παρὰ Λουκιανῷ.

Χαρικλείδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 104 Ὀλυμπ. 2) ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας.

Χαρικλῆς, έους (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις. 2) Ἀθηναῖος υἱὸς τοῦ Ἀπολλοδώρου, ναύαρχος τῶν Ἀθην. 3) Κορίνθιός τις παρὰ Λουκ.

Χαρικλὼ, οῦς (ὁ), Νύμφη τις ἀγαπητὴ τῆς Ἀθηνᾶς, γεννήσασα ἐκ τοῦ Εὐήρως τὸν μάντιν Τειρεσίαν. 2) ἑτέρα Νύμφη, θυγ. τοῦ Ἀπόλλ. ἢ τοῦ Πέρσα, γυνὴ τοῦ Κενταύρου Χείρωνος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ὀκυρόην. 3) θυγ. τοῦ Κυχρέως, βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος, καὶ γυνὴ τοῦ Σκίρωνος.

Χαρίλαος καὶ (Δωρ.) Καρίλας καὶ (Ἀττ.) Χαρίλεως καὶ Χάριλλος (ὁ), υἱὸς ἢ διάδοχος τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Πολυδέκτα, ἀνεψιὸς τοῦ Λυκούργου, ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Ἡρακλέους, γεννηθεὶς μετὰ θάνατον τοῦ πατρός του, καὶ ἐπιτροπευθεὶς ὑπὸ τοῦ θείου του Λυκούργου. 2) διαδεξάμενος τὸν ἀδερφάγον παρ' Αἰλιανῷ. 3) Σάμιος, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Μαιανδρίου.

Χαρινάδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, τοῦ ὁποίου

ἡ ἀρτοκοπηϊὰ ἦτον παροιμιώδης, (Ἄρ-χφν. Σφ. 232).

Χαρῖνος, (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ἀ. ἔτος τῆς **118** Ὀλυμπ. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Σωκρατικοῦ Αἰσχίνου. 3) Μακεδών τις παρ' Ἀρρ. 4) Ἠλεῖος, Ὀλυμπιονίκης.

Χαρίξενος (ὁ), δωρ. ἀντὶ Χαρίξενος, Συ-ρακούσιός τις παρὰ Λουκ.

Χαριξένη (ἡ), Ἀθηναία τις, κωμῳδουμένη διὰ τὴν ἡλιθιότητά της.

Χάριππος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἀριστοφ. 2) περιβόητός τις ἀδελφοκτόνος παρ' Αἰλ.

Χάρις, ιτος (ἡ), συνήθως εἰς τὸ πλθ. αἱ Χάριτες, τρεῖς τὸν ἀριθμόν, Ἀγλαΐα, Εὐ-φροσύνη καὶ Θάλεια ἢ, κατὰ τὸν Ὅμη-ρον, Πασιθέα, θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυνόμης, θεαὶ τῆς γυναικείας ἰδίως χάριτος, ἀκόλουθοι τῆς Ἀφροδίτης, λατρευόμεναι διαφερόντως ἐν Ὀρχομενῷ καὶ Δακωνίᾳ. Τὴν μίαν ἐξ αὐτῶν, τὴν Ἀγλαΐαν, ἢ κατ' ἄλλους τὴν Θάλειαν, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἥφαιστος.

*Χαρίσανδρος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ἀ. ἔτος τῆς **101** Ὀλυμπ.

Χαρισία (ἡ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν κώμην Σκιάν, εἰς τὴν Μεγαλόπολιν.

Χαρισιάδης, ου (ὁ), Ἠλεῖός τις παρὰ Δημοσθ.

Χαρισίαι (αἱ), = Χαρισία.

Χαρίσιος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάο-νος, ἀφ' οὗ παρωνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ κώμη Χαρισία.

Χάριστος (ὁ), ποτ. τῆς Κολχ.

Χαριτιμίδης, ου (ὁ), ἀρχηγός τῶν εἰς Αἴ-γυπτον σταλέντων ἐπικούρων Ἀθηναίων.

Χαριτώ, οῦς (ἡ), γυνή τις ἐν τῇ Ἀνθολο-γίᾳ.

Χαρίτων λόφος (ὁ), β. τῆς Διθ. παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Κίνυπος.

Χαρίτων, ωνος (ὁ), Ἀκραγαντῖνος, σύγ-χρονος τοῦ Φαλάριδος, θαυμασθεὶς διὰ τὴν πρὸς τὸν νέον Μελάνιππον ἀγάπην του. 2) συγγραφεύς τις παρὰ Σουΐδ.

Χαρμάνδη (ἡ), π. τῆς Μεσοποτ. ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, (ὁ πολ. Χαρμανδαῖος).

Χαρμαντίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ σοφιστοῦ Θρασυμάχου.

Χαρμίδας, α (ὁ), δωρ. ἀντὶ -

Χαρμίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Γλαύ-κωνος, θεῖος ἐκ μητρὸς τοῦ Πλάτωνος, φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν 30 συρά-νων μάχην. 2) Ἠλεῖος, Ὀλυμπιονί-κης. 3) ὁ πατὴρ τοῦ Φειδίου.

Χαρμῖνος (ὁ), ναύαρχος τῶν Ἀθην., νι-κηθεὶς ὑπὸ τῶν Λακεδ. παρὰ τὴν Σύ-μην. 2) Λακεδαιμόνιός τις, πρέσβυς τοῦ Θίμβρωνος.

Χάρμιον καὶ Χαρμιόνη (ἡ), θεραπαινὶς τῆς Κλεοπάτρας.

*Χάρμιππος (ὁ), Στωϊκός τις ἐκ Μεγάρων.

Χάρμις, ιδος (ὁ), υἱὸς Διωφῶντός τινος παρὰ Καλλιμάχῳ.

*Χάρμις, ιδος (ἡ), π. τῆς Σαρδινίας, ἄ-ποικος τῆς Καρχηδόνος, (ὁ πολ. Χαρμί-της).

*Χαρμόθας, α (ὁ), π. καὶ λιμὴν τοῦ Ἀ-ραβικοῦ κόλπου.

Χαρμόλαος καὶ (Ἀττ.) Χαρμόλεως (ὁ), νέος τις ὡραιότατος ἐκ Μεγάρων. 2) Δακεδαιμόνιός τις παρὰ Διονυσιῷ.

*Χαρμόνιον (ἡ), = Χαρμόνη.

Χάρμος (ὁ), Ἀρκάς τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Χαρμιάδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Εὐ-φιλήτου, συστράτηγος τοῦ Ἀλκήτου εἰς τὸν κατὰ τῆς Σικελίας ἔκπλουν.

Χαροπῖνος (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Ἀριστογύρου ἐκ Μιλήτου.

Χάροπος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Σύμης, πατὴρ τοῦ Νηρέως, ᾧ ἀνὴρ τῆς Ἀγλαΐας. 2) Ἠλεῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Χάροψ, οπος (ὁ), = Χάροπος. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. φονευθέντων Τρώων. 3) Αἰγινήτης τις παρὰ Λουκ.

Χάρτας, α (ὁ), γλύπτης ἐκ Σπάρτης.

Χαρυβδις, εως καὶ (ἰων.) ιος (ἡ), τέρας θαλάσσιον, κατοικοῦν περὶ τὸν Σικελι-κὸν πορθμὸν ἀπέναντι τῆς Σκύλλης (ἴδε τὴν λέξιν), ὁλ. βράχος ἀπότομος καὶ ἐπικίνδυνος, ὅπου προσαρτασσόμενα ὑπὸ τῆς ἀντιπνοίας καὶ τῶν ῥευμάτων τὰ πλοῖα κατεποντίζοντο. 2) βάραθρον παρὰ τὴν Ἀντιόχειαν τῆς Συρίας, εἰς τὸ ὁποῖον καταπίπτει ὁ Ὀρόντης.

Χάρων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτὸς, ὁ διαπορθμεύων τὴν λί-μνην τῆς Στυγὸς ἐν Ἅιδου τὰς ψυχὰς τῶν ἀποθνησκόντων, ᾧ λαμβάνων ἀνὰ ὀβολὸν διὰ τὰ πορθμεῖα του. 2) Θη-βαῖος, φίλος τοῦ Πελοπίδα. 3) Ἱστο-ριογράφος τις ἐκ Λαμψάκου, προγενέ-στερος τοῦ Ἡροδότου.

Χαρώνδας, (δωρ. ἀντὶ Χαρωνίδης), α (ὁ), περίφημος ἀρχαῖος νομοθέτης καὶ φι-λόσοφος ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Κατάνης.

Χαρώνειος, α, ον. Ὁ τοῦ Χάρωνος, = Κα-ταχθόνιος, (ὕπνος || -σία.) Χαρώνειον (ἐννν. ἄντρον), χάσμα γῆς ἀναδίδον δηλητη-ριώδεις ἀναθυμιάσεις, ὁποῖα ἰδίως τὸ ἐν Ἱεραπόλει τῆς Φρυγ., τὸ ἐν Ἀχαραίοις τῆς Λυδ., καὶ τὸ παρὰ τὴν Μαγνησίαν.

Χατραμίς, ίδος καὶ

Χατραμωτίτης, ιδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Εὐδαίμ. Ἀραβίας, ἐκτεινομένη παραλίως ἐπὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

Χάτται (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν., κατοι-κοῦν περὶ τὸν Μοῦνον (Main) ποταμόν.

Χαττουάριοι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν.

Χαυκὶς, ίδος (ἡ), χώρα τῆς Γερμαν., ὅπου κατῴκουν οἱ

Χαῦκοι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν., κατοι-κοῦν μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ems καὶ Elbe παρὰ τὴν Γερμανικὴν θάλασσαν.

Χαῦων, ονος (ἡ), π. τῆς Μηδ. πρὸς με-σημβρίαν τῶν Ῥαγῶν.

Χείλων, ωνος (ὁ), = Χίλων.

Χειλωνὶς, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Χείλωνος. 2) θυγ. Λεωνίδα τινος.

Χειμαῤῥὰς (ὁ), ποταμὸς τῆς Ἀργολ.

Χειμέριον (τὸ), ἀκρωτ. καὶ λιμὴν τῆς Θεσπρωτ.

*Χείμων, ωνος (ὁ), Ἀργεῖος, Ὀλυμπιονί-κης.

Χειρίσοφος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέ-ρου Ἑλλήνων. 2) γλύπτης ἐκ Κρήτης παρὰ Παυσ.

Χειρίμαχος ἢ (ὀρθότ.) Χειρίμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος καὶ τῆς Ἀναξοῦς.

Χείρων, ωνος (ὁ), ὁ περιφημότερος τῶν Κενταύρων, υἱὸς τοῦ Κρόνου ἢ τῆς Φι-λύρας, διδάσκαλος τοῦ Ἡρακλ., τοῦ Ἰάσονος, τοῦ Κάστορος, τοῦ Πολυδεύ-κους καὶ τοῦ Ἀχιλλ., καὶ ἄριστος ἰα-τρὸς, γεννήσας ἐκ μὲν τῆς Νύμφης Χαριτλοῦς τὴν Ὠκυρόην ἢ Εὐίππην, ἐκ δὲ τῆς Πισιδίκης τὸν Χάριτλον.

Χειρωνὶς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ Χείρωνος. β. Χειρωνίδες ἄκραι, = Καλλίμ., τὰ Πήλιον ὄρος, ὅπου διέτριβεν ὁ Χείρων.

Χελιδονία ἄκρα (ἡ), ἢ ἄλλως Ἱερὰ, ἀ-κρωτ. τῆς Λυκ., (Κάβο-Χελιδόνι).

Χελιδόναι καὶ Χελιδόνιαι νῆσοι (αἱ), τρεῖς ἢ πέντε μικραὶ νῆσοι ἀπέναντι τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου τῆς Λυκίας.

Χελιδόνιον (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Λουκ.

Χελιδωνὶς, ίδος (ἡ), = Χειλωνὶς.

Χελιδόρεα (τὰ), β. τῆς Ἀρκαδ. συνεχό-μενον μετὰ τῆς Κυλλήνης, ὅπου ὁ Ἑρ-μῆς, ἐκδείρας μίαν χελώνην, κατεσκεύ-ασεν ἐκ τοῦ ὀστράκου της τὴν λύραν.

Χελωνάτας, α (ὁ), ἀκρωτ. τῆς Ἠλιδος, (Κάβο-Κλαρέντζα).

Χελώνη (ἡ), ἀκρωτ. τῆς νήσου Κῶ.

*Χελωνῖτις, ιδος (ἡ), νῆσος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

Χελωνοφάγοι (οἱ), λαὸς τῆς Αἰθιοπ., κα-τοικῶν τὰ παράλια τοῦ Ἀραβίου κόλπου.

Χέμβις, ιδος (ἡ), = τῷ -

Χέμμις, εως καὶ ιος (ἡ), π. τῆς Θηβαΐ-δος ἐν Αἰγύπτῳ, πρωτ. τοῦ Νεμμίτου νομοῦ, ὅπου ἐλατρεύετο ὁ Πὰν, ὅθεν ᾗ Πανόπολις, (Ἀκχμούμ). 2) νῆσος πλω-τὴ μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλ., ἐπὶ τῆς Βουτικῆς λίμνης ἐν Αἰγύπτῳ, (ὁ πολ. Χεμμίτης).

Χέοψ, οπος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰ-γύπτου, διάδοχος τοῦ Ῥαμψινίτου, βα-σιλεύσας ἀπὸ τοῦ **1182** ἕως τοῦ **1132** ἔτους πρὸ Χ., εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἡ κτίσις τῆς μεγίστης πυραμίδος.

Χερόνησος (ἡ), Π. ἀντὶ

Χερρόνησος, Ἀττ. ἀντὶ Χερσόνησος,

*Χερσίας, ου (ὁ), ἐκπαιδός τις ἐξ Ὀρχο-μενοῦ.

Χιραιδάμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμ., φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πτερελάου.

Χερσικράτης, ους (ὁ), εἷς τῶν Ἡρακλει-δῶν, ἀποικήσας τὴν Κέρκυραν.

Χέρσις, ιος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ὀνησίλου καὶ Σιρώμου, βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σα-λαμῖνος.

Χερσίφρων, ονος (ὁ), περίφημος ἀρχιτέ-κτων, κτίσας τὸν ἐν Ἐφέσῳ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος.

†Χερσοβλέπτης, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κερσο-βλέπτης.

Χερσόνησος (ἡ), ἡ Θρᾳκικὴ ἡ Θρᾴκη ἡ Ἐν Ἑλλησπόντῳ ἡ Κατ' ἀντιπέρας Ἀ-βύδου καὶ κατ' ἐξοχὴν Χερσόνησος, ἡ πρὸς μεσημβρίαν τῆς Θρᾴκης μεταξὺ Ἑλλησπόντου καὶ τοῦ Μελανος κόλπ.

2) ἡ Ταυρικὴ ἢ Σκυθικὴ ἡ Μεγάλη, ἡ μεταξὺ Μαιώτιδος καὶ Εὔξ. Πόντου, (Κρίμ). Ἓν μέρος αὐτῆς ὠνομάζετο.

3) ἡ Τραχεῖα ἡ Μικρά. 4) ἡ Βυζα-σία ἡ Καρικὴ ἡ Κνιδία ἡ Κλαζομενία, ἡ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας. 5) ἡ Χρυσῆ, ἡ πρὸς τὸν Γάγγου Ἰν-δίας, (Μαλάϊα). 6) ἡ τῆς Σινώπης, ἡ

τοῦ Ἄθωνος κλπ. 7) ἀκρωτ. τῆς Ἀργολ. μεταξὺ Ἐπιδαύρου καὶ Τροιζῆνος. (τὸ τοπ. Χερσονησίτης ἡ Χερσονησιώτης ᾖ Χερσονήσιος, Ἀστ. Χερσόνησ. Χῆ).

Χερσῶν, ῶνος (ἡ), = Χερσόνησος (ἡ Ταυρική).

Χερῦσκοι (οἱ), = Χηρῦσκοι.

Χηλαὶ (αἱ), χωρ. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Θρασκάρου, (Ἀπεμπέκι). 2) χωρ. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ Βύζ. Πόντου. (Χηλή).

Χήν, Χηνός (ἡ), χ. τῆς Ἀσκων. ἢ τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τῆς Οἴτης, ὅπου ἐγεννήθη ὁ σοφὸς Μύσων, (ὁ καλ. Χηνεὺς ᾖ Χηνιεύς).

Χηνίδας, α (ὁ), ἀνήρ τις παρὰ Λουκ.

Χηναβασκία (ἡ), π. τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου.

Χηρῦσκοι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν. κατοικῶν περὶ τὸ ὄρος Harz

Χήσιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Σάμου ἢ τῆς Ἰωνίας, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Χησιάδος Ἀρτέμιδος.

Χήσιος (ὁ), ποτ. τῆς Σάμου.

Χθόνιος, α, ον. Ὁ τῆς Χθονὸς, Γήϊνος ἢ Καταχθόνιος, (ὅθεν ἐπιθετ. ὁ Ζεύς, καὶ ἡ Δήμητρα). 2) (κυριωνυμ.) εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου. 3) εἷς τῶν ἐν Θήβαις Σπαρτῶν, πατὴρ τῶν Νυκτέως ᾖ Λύκου. 4) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ᾖ τῆς Σίμης, οἰκιστὴς τῆς νήσου Σίμης. 5) (θηλ.) θυγ. τοῦ Φορωνέως καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἴλιμένου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἔκτισε τὸν ἐν Ἑρμιόνῃ ναὸν τῆς Χθονίας Δήμητρος. 6) θυγ. τοῦ Ἐρεχθέως ᾖ γυνὴ τοῦ Πούτου.

*Χθονοφύλη (ἡ), θυγ. τοῦ Σικυῶνος, γυνὴ τοῦ Φλιάντος.

*Χιλᾶς, ᾶ (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐν Μεταποντίῳ.

Χίλεος (ὁ), Τεγεάτης τις παρ' Ἡροδ.

*Χιλιόκωμον (τὸ), πεδίον μὲ 1000 κώμας περὶ τὴν Ἀμάσειαν.

Χίλων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν Ἑπτὰ σοφῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, Λακεδαιμόνιος, υἱὸς τοῦ Διμαγήτου, γραμματεὺς καὶ Ἔφορος ἐν Σπάρτῃ, ἀποθανὼν δὲ ὑπὸ τῆς χαρᾶς ὅτε ἐνηγκαλίσθη τὸν υἱόν του ὡς Ὀλυμπιονίκην. 2) Λακεδαιμόνιος, γαμβρὸς τοῦ βασιλ. τῆς Σπάρτ. Ἀρχιδαμ.

Χίμαιρα (ἡ), τερατόμορφόν τι θηρίον ἐν Δυκίᾳ, ἔχον τὰ μὲν ἔμπροσθεν λέοντος, τὸ δὲ μέσον αἰγὸς, καὶ τὰ ὄπισθεν δράκοντος, καὶ ἐξερευγόμενον φλόγας ἀπὸ τοῦ στόματός του, τὸ ὁποῖον ἐρόνευσε, συνεργείᾳ τῆς Ἀθηνᾶς, ὁ Βελλεροφόντης, (κυρίως ἀλληγορία τοῦ ἐπιν.).

2) β. πυρίπνουν τῆς Δυκίας ἢ τῆς Κιλικίας, οὐ μακρὰν τῆς Φασήλιδος. 3) φρούρ. τῆς ἐν Ἠπείρῳ Χαονίας. 4) ἑταίρα τις παρ' Ἀθηναίῳ.

Χιόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθυίας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Εὔμολπον.

Χίονις, ιδος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ. 2) Λακρός τις, νικήσας στάδιον κατὰ τὴν 28, 29 καὶ 30 Ὀλυμπ. 3) γλύπτης ἐκ Κορίνθου παρὰ Παυσ.

Χίος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου μὲ πόλιν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς, ἀπέναντι τῆς Ἰωνίας, διασώσασα τὸ ὄνομά της, (τὸ τοπ. Χῖος).

Χιτώνη (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἄρτεμις ἐν Ἀττικῇ καὶ Συρακούσαις, ὅπου ἑωρτάζοντο εἰς τιμὴν αὐτῆς καὶ τὰ Χιτώνια.

*Χίων, ωνος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 103 Ὀλυμπ. 2) υἱὸς τοῦ Μάτριδος ἐξ Ἡρακλείας.

Χλόη (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Δήμητρα ἐν Ἀθήναις. 2) ὄνομα γυναικός.

Χλῶρις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀμφίονος, βασιλέως τῶν Θηβῶν, ἢ τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ τῆς Νιόβης, γυνὴ τοῦ Νηλέως, καὶ μήτηρ τοῦ Νέστορος κτλ.

Χοάθρας, α (ὁ), β. τῆς Μηδ.

Χόανα (τὰ), π. τῆς Μηδ., ἄλλως Χυῶν.

Χοαρηνή (ἡ), = Χωαρηνή.

Χοάσπης, ου καὶ Χόασπις, ιδος ᾖ Χόης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ. χυν. εἰς τὸν Κώφην. 2) ποτ. τῆς Σουσιανῆς, ἀπὸ τοῦ ὕδατος τοῦ ὁποίου μόνον ἔπινον οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν, χυν. εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον.

Χοιράδες (αἱ), νησίδια παρὰ τὸν Τάραντα τῆς Ἰταλίας, (Πελαγία ᾖ Ἁγ. Ἀνδρέας). 2) παλαιότερα ἡ πόλις Φιρανακία.

Χοιρέαι (αἱ), χωρ. τῆς Εὐβοίας παρὰ τὴν Ἐρέτριαν ᾖ τὰς Τομώνας, (τὸ τοπ. Χαιρεάτης).

Χοιρίλος (ὁ), ποιητὴς κωμικὸς Ἀθηναῖος, ἀκμάσας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Χολαργία (ἡ) καὶ Χολαργὸς (ὁ) καὶ Χόλαργοι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Χολαργεύς).

Χολλεῖδαι καὶ Χολλίδαι (οἱ) δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Χολλίδης ἢ Ἐκ Χολλιδῶν).

Χολοζύγης, ου (ὁ), κωμικὸν ἐπώνυμον τοῦ Δημοσθ., παρμβολὴ τοῦ Βουζύγης, ὡς ἐκ τοῦ Χόλος.

Χομαροὶ (οἱ), λαὸς τῆς Βακτριανῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

Χοραισμία (ἡ), ἴδε Χωραισμία.

*Χορζηνή (ἡ), χώρα τῆς Ἀρμεν. περὶ τὸν Καύκασον.

Χορεήνης, ου (ὁ), Παραιτακηνός, τις παρ' Ἀρρ. ‖ Χορεήνη κέτρα, Ἀρρ., φρούριόν τι ὑψηλὸν ἐν τῇ Παραιτακηνῇ.

Χρέμης, ητος καὶ Χρεμύλος (ὁ), κωμικὰ ὀνόματα γερόντων (ὡς ἐκ τοῦ Χρέμπτομαι ᾖ ἀγοραίων ἀνθρώπων (χρές, αἰμύλλω 11) παρ' Ἀριστοφ. καὶ τοῖς νεωτέροις κωμικοῖς.

Χρέμων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις.

*Χρεμωνίδης, ου (ὁ), Στωϊκός τις παρὰ Λαερτ.

*Χρηστόδημος (ὁ), συγγραφεύς τις, γράψας Θηβαΐδα.

Χρῆστος (ὁ), ὁ ἄλλως Σωκράτης, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Βιθυνίας Νικομήδους τοῦ Δ'. 2) παρὰ Λουκ. = Χριστός.

*Χριτόβωρος (ὁ), περιφημος ποιητὴς τῆς Ἀνθολογ.

*Χρομία (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰτωνοῦ, γυνὴ τοῦ Εὐδρμίωνος.

Χρομίος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρ. δος. 3) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πτερελάου, φονευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τοῦ Ἠλεκτρύωνος μάχῃ. 4) Ἀργεῖός τις, φονευθεὶς ἐν τῇ περὶ τῆς Θυρέας μάχῃ. 5) Συρακούσιος, υἱὸς τοῦ Ἀγησιδάμου, νικητὴς ἐν Νεμέᾳ, ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδ.

Χρόμις, ιος (ὁ), ἐν γέν. = Χρομίος, (ἴδιαιτ. 2) υἱὸς τοῦ Μήονος, ἡγεμόνων τῶν ἐπικούρων τοῦ Πριάμου Μυσῶν. 3) αἰπόλος τις παρὰ Θεόκρ.

Χρόμων, ωνος (ὁ), Μεσσήνιός τις παρὰ Θκδ.

Χρύσα καὶ (Ἰων.) Χρύση (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Τρῳάδος παρὰ τὰς Θήβας, ὅπου καὶ ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλ. Σμινθέως, (ἡ νεωτέρα πόλις ἔκειτο μεσογειοτέρων παρὰ τὸν Ἀμαξιτόν).

Χρυσαυγίς, ίδος (ἡ), Ἀργεία τις, μηνύσασα τῇ Δήμητρι τὴν ἁρπαγὴν τῆς Περσεφόνης.

Χρυσάντας, α (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Περσῶν παρὰ Ξενοφῶντι.

*Χρυσαορίς, ίδος (ἡ), π. τῆς Καρ., ἢ ὕστερον Λιβυκῆς, ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Διὸς Χρυσαορέως, (τὸ ὄνομα ἐπεκράτησε καὶ ἐφ' ὅλης τῆς Καρίας). 2) ἡ ὕστερον Στρατονίκεια.

Χρυσάριον (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Ἀθηναίῳ.

Χρύσας, α (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. παρὰ τὸν ποταμὸν Ἀσσαρον, (D.diliuo).

Χρυσάωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ᾖ τῆς Μεδούσης, ἀναπηδήσας ἐκ τοῦ αἵματος αὐτῆς μετὰ τοῦ Πηγάσου, καὶ γεννήσας ἔφετο ἐκ τῆς Νύμφης Καλλιρρόης τὸν Γηρυόνην.

*Χρύσερμος (ὁ), συγγραφεύς τις παρὰ Πλουτ. καὶ Φωτ.

Χρυσεὺς, έως (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡσχύλῳ.

Χρύση, (ἡ), ἀδελφὴ τῆς Ξανθοπειθείας ἐν Σπάρτῃ. 2) θυγ. τοῦ Ἄλμου, ἔγγονος τοῦ βασιλέως τοῦ Ὀρχομενοῦ Ἐτεοκλέους, ἐξ ἧς ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Φλεγύαν. 3) (γεωγρφ.) = Χρύσα. 4) νησίδιόν τι παρὰ τὴν Λῆμνον, (Στρατί).

Χρυσὴ νῆσος (ἡ), = Χερσόνησος (ἡ Χρυσῆ).

Χρυσηΐς, ίδος (ἡ), ἡ ἄλλως Ἀστυόμη, θυγ τοῦ Ἱερέως Χρύσου, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. 2) μία τῶν Νηρηίδων. 3) μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ὑνήσιππον.

Χρύσης, ου (ὁ), ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλ. ἐκ τῆς ἐν Τροϊάδι Χρύσης, πατὴρ τῆς Χρυσηΐδος, διὰ παρακλήσεως τοῦ ὁποίου, ἀποπεμφθέντος ἀπρακτέως ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος ὅτε ἦλθε ζητῶν τὴν θυγατέρα του, ἐνέσκηψεν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων ὁ φθοροποιὸς ἐκεῖνος λοιμός.

2) υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Νύμφης Πασιφάης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πρόκλ. 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Χρυσογόνης, πατὴρ τοῦ Μενύου.

Χρυσάλλα (ἡ), Κορινθία, θυγ. τοῦ Τελέοντος, ἐρωμένη τοῦ ποιητοῦ Ἴωνος, καὶ ἄλλαι ὁμώνυμοι αὐτῆς ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Χρυσίππη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Χρύσιππον.

Χρύσιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἀστυόχης, ἀγαπητὸς διὰ τὴν ὡραιότητά του ὑπὸ τοῦ Λαΐου, καὶ φονευθεὶς ὕστερον διὰ ζηλοτυπίαν τῆς μητρυιᾶς του Ἱπποδαμείας ὑπὸ τῶν ἀμοπατρίων του ἀδελφῶν Ἀτρέως καὶ Θυέστου. 2) εἷς

τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθείς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Χρυσίππης. 3) περίφημος Στωϊκὸς φιλόσοφος, ἐκ Σόλων τῆς Κιλικίας, μαθητὴς τοῦ Κλεάνθους ἢ ἐχθρὸς τῶν Ἐπικουρείων, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 πρὸ Χ. 4) συγγραφεύς τις ἐκ Τυάνων, γράψας Ὀψαρτυτικά.

Ψαρίς, ίδος (ἡ), ἱέρεια τοῦ ἐν Λεγεινασῷ τῆς Ἥρας. 2) ἑταίρα τις παρὰ Δουκιανῷ.

Ψᾶρις, ιος (ὁ), Κορίνθιός τις, πατὴρ τοῦ Εὐκράτου.

Ψαυσάνας, ᾶ (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ.

Ψαφογένεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄλμωνος, μήτηρ τοῦ Λιν·ίου.

Ψαφογόνη (ἡ), γυνὴ τις παρὰ Θκρτ.

Ψαφογόνος (ὁ), δοῦλός τις τοῦ Σύλλα. 2) αὐλητής τις παρ' Ἀθην.

Ψαφόθεμις, ιδος (ἡ), υἱὸς τοῦ Καρμάνορος ἐκ Κρήτης, νικήσας Ὕμνῳ Πυθικ. 2) τλύπτης Ἀργεῖος.

Ψαφοθέμις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀγαμέμν. καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας.

Ψαφοπελεια (ἡ), μία τῶν Ἀμαδρυάδων, ἐρωμένη τοῦ Ἀρκάδος.

Ψαφόπαλις, εως (ἡ), π. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου, ἀντικρὺ τοῦ Βυζαντίου, (Σκούταρι).

Ψαφόφθη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠρθοπόλιδος, μήτηρ τοῦ Καρωνῶ.

Ψαφοφόας καὶ Ψαφορρόας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἀργολ., ῥέων παρὰ τὴν Τροιζῆνα. 2) ποτ. τῆς Συρ. (Στρβ. ΙΣΤ', 755.)

Ψᾶφος (ὁ), δοῦλός τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Ψαφόσομος (ὁ), ἐπώνυμον τοῦ φιλοσόφου Δίωνος.

Ψαφυσία (αἱ), π. τῆς Θεσσαλιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.

Ψάφυτον (τὸ), χωρ. τῆς Ἰων., ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ ὁποίου ἐκτίσθησαν ἔπειτα αἱ Κλαζομεναί.

Ψάφυτοι (οἱ), πηγή τις ἱερὰ ἐν Λαοκρίδι παρὰ τὰς Θερμοπύλας. 2) = τῷ-

Ψάφυτος (ἡ), π. μεσογαῖος τῆς Κύπρου, (Ὑαλοκυπρον), (ὁ πολ. Ψάφυτος).

Ψαφωνή (ἡ), ἔπαρχ. τῆς Παρθίας πρὸς τὴν Ἰνδίαν.

Ψῶνες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ψωνίας.

Ψώνη (ἡ), π. τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Λευκανίας.

Ψωνία (ἡ), χώρα τῆς κατω Ἰταλ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Βρεττίας.

Ψωραφμία (ἡ), χώρα τῆς Σκηθιανῆς, ὅπου κατῴκουν οἱ

Ψωράσμιοι (οἱ), λαὸς τῆς Περσ., κατοικῶν τὴν νῦν Χαρέσμ ἢ Χορασάν, περὶ τὸν ποταμὸν Ὦξον.

Ψωρηνή (ἡ), = Χωρηνή.

Ψ.

Ψάκον (τὸ), ἀκρωτ. πρὸς δυσμὰς τῆς Κρήτης, (Κάπο-Σπάδα).

Ψαλυχίδαι (οἱ), γενεά τις ἐπίσημος ἐν Αἰγίνῃ.

Ψαμάθεια (Π. ἀντ) Ψαμάθη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων, γυνὴ τοῦ Πρωτέως, ἐξ ἧς ὁ Αἴακος ἐγέννησε τὸν Φῶκον. 2) θυγ. τοῦ Κροτώπου, βασιλέως τοῦ Ἄργους, μονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρός της, διότι ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀπόλλ. τὸν Λίνον.

Ψαμαθοῦς καὶ Ψαμμαθοῦς, οῦντος (ὁ), π. μὲ λιμένα τῆς Λακων. πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ταινάρου, (Πορτο-Γιουλιάτη), (ὁ πολ. Ψαμα[μμα]θούντιος ἢ Ψαμα[μμα]θούσιος).

Ψαμμήνιτος (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀμάσιος, τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 525 πρὸ Χ., νικηθεὶς καὶ αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Καμβύσου.

Ψαμμήνιχος (ὁ), = Ψαμμίτιχος.

Ψάμμις, ιος (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Νεχὼ, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ τοῦ 601 ἕως 595 πρὸ Χ.

Ψαμμίτιχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νεχὼ ἐκ Σάϊος, εἷς τῶν 12 ἡγεμόνων τῆς Αἰγύπτου, οἵτινες, μετὰ θάνατον τοῦ Σεθῶνος, διεμερίσαντο αὐτὴν πρὸς ἀλλήλους, ὅτε, βοηθούμενος ὑπὸ τῶν ἐκ Καρὸς ἢ Ἰωνίας μισθοφόρων, κατετρόπωσε τοὺς λοιποὺς, καὶ ἀνηγορεύθη μονάρχης τῆς Αἰγύπτου τῷ 670 πρὸ Χ., ἐπιτρέψας πρῶτος εἰς τοὺς ξένους τὴν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Αἰγυπτου εἴσοδον. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Αἰγυπτίου Ἰνάρου, τοῦ ἀποστατήσαντος τῶν Περσῶν ἐπὶ Δαρείου.

Ψαῦμις, ιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀχρωνος ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Καμαρίνης, νικήσας ἀπὸ πηνῇ κατὰ τὴν 82 Ὀλυμπ.

Ψαφὶς, ίδος (ἡ), χωρ. ἢ δῆμος τῆς Ἀττ. παρὰ τὸν Ὠρωπόν, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν, ὅπου καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀμφιάρεω, (ὁ δημ. Ψαφίδης).

Ψευδοπενιας, άδος (ἡ), ἄκρα τῆς Λιβύης ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ.

Ψευδοφιλιππος (ὁ), δοῦλός τις, ὀνομαζόμενος κυρίως Ἀνδρίσκος, ὑποκριθεὶς ὅτι ἦτον Φίλιππος ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Περσέως.

Ψῆσσιοι καὶ Ψησσοί (οἱ), λαὸς τῆς Ἀσιατ. Σαρματ. κατοικῶν τὰ ἀνατολικὰ παράλια τῆς Μαιώτιδος.

†Ψιχλεολόβης, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ψιχολώβης.

Ψιλὶς καὶ Ψίλλις, ιδος (ὁ), ποτ. τῆς Βιθυν. χυν. εἰς τὸν Ρῦξ. Ὑάντον.

Ψιχολόβης, ου (ὁ), κωμικὸν ἐπίπλαστον ὄνομα παραίτου παρ' Ἀλκίφρονι.

Ψύλλοι (οἱ), λαὸς τῆς Κυρηναϊκῆς, κατοικοῦντες πρὸς δυσμὰς τῶν Νασαμώνων, ὑπὸ τῶν ὁποίων καὶ ἐξωλοθρεύθησαν, φημιζόμενοι ὡς ὀφιομάχοι κτλ.

Ψυρα (τὰ) καὶ Ψυρίη (ἡ), νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου μὲ πόλιν ὁμώνυμον, ἀπέχουσα 81 σάδια πρὸς δυσμὰς τῆς Ἴου, (Ψαρά), (ὁ νησ. Ψύριος).

Ψυττάλεια καὶ Ψυτάλη ἢ Ψυταλία (ἡ), νησίδιον ἀκατοίκητον τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου μεταξὺ Ἀττικῆς ἢ Σαλαμῖνος, (Δερψακουττάλα).

Ψυχιον (τὸ), χωρ. καὶ λιμὴν τῆς Κρήτης, (Παλαιοκαστρον).

Ψύχρος (ὁ), ποτ. τῆς Κολχ.

Ψωφὶς, ίδος καὶ ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ξάνθου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἐρυμάνθου, ἀφ' ἧς ἐπωνυμάσθη ἡ 2) π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠλιάδος καὶ τοῦ Ἀροανίου ποταμοῦ, ἡ πρότερον Φηγεια, (ὁ πολ. Ψωφιτις).

Ω.

Ὦανες, ιος (ὁ), ποτάμ. τῆς Σικελ. ῥέων παρὰ τὴν Καμαρίναν, (Fraucolari).

Ὠαρίων, ωνος (ὁ), Π. ἀντὶ Ὡρίων, ὠθεν Ὡαρίωνειος, α, ον. Ὁ τοῦ Ὡρίωνος.

Ὠβαρτηνοὶ (οἱ), λαὸς τῆς Ἀρμεν.

Ὠγενος καὶ Ὠγήν, ῆνος (ὁ), = Ὠκεανός

Ὠγύγιος, α, ον. Ὁ τοῦ Ὠγύγου. ‖ ο Θήβη —, ο Ἄπλλν. ‖ η Αἱ Ὠγύγιαι πύλαι, ο μία τῶν ἐν Θήβαις, ἀπὸ τῆς Νιοβίδος Ὠγυγίας. 2) (οὐσ.) ἡ Βοιωτία. 3) νῆσος τῆς Μεσογείου θαλάσσης, κατοικία τῆς Καλυψοῦς, τοποθετουμένη μεταξὺ Λιβύης καὶ Ἀτλαντος, κατά τινας ἡ παρὰ τὴν Μάλταν νῆσος Γαῦλος (κοινῶς Γόζο). 4) (κυριωνυμ.) μία τῶν Νηϊάδων.

Ὦγυγος (ὁ), ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῶν ἀγρίων εἰσέτι λαῶν τῆς Ἀττικῆς, σύγχρονος τοῦ Φορωνέως, μετοικήσας ἐκ τῆς Βοιωτίας, ὅθεν λέγεται ἢ υἱὸς τοῦ Βοιωτοῦ. Ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ συνέβη ὁ ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμούμενος κατακλυσμὸς ἐν Ἀττικῇ. 2) ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἀχαΐας μετὰ τὸν Τισαμενόν.

Ὦγυλος (η), ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Αἰγιλίας (2).

Ὦγυρις, ιδος (ἡ), νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καρμανίας.

Ὠερὸς (ἡ), ποτάμ. τῆς Βοιωτ., σχηματίζων μετὰ τοῦ Ἀσωποῦ μίαν νῆσον παρὰ τὰς Πλαταιὰς, ἀπὸ Ὠερόης τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ.

Ὠκαλέα καὶ Ὠκαλέη (ἡ) καὶ Ὠκαλέαι (αἱ), κώμη τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ Τιλφωσίου ὄρους μεταξὺ Ἀλιάρτου καὶ Ἀλαλκομενῶν.

Ὠκάλεια (ἡ), θυγ. τοῦ Μενετίου ἢ γυνὴ τοῦ Ἀδάνεως, μήτηρ δὲ τοῦ Πριάπου ἢ τοῦ Ἀκρισίου.

Ὠκεανίνη ἢ Ὠκεανίς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, (ὁ Ἡσίοδος ἀναφέρει τρισχιλίας Ὠκεανίδας, παριστανομένας συνήθως ὑπὸ μορφὴν παρθένων καὶ ἰχθύων).

Ὠκεανός (ὁ), υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὁ πρεσβύτερος τῶν Τιτάνων, θεὸς τῆς ἔξω θαλάσσης, ἀπὸ τῆς ὁποίας εἶχον τὰς ἀρχὰς των ὅλοι οἱ ποταμοὶ καὶ αἱ πηγαὶ τῆς γῆς, τὰς ὁποίας οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Τηθύος καθὼς καὶ τὰς Ὠκεανίδας. Καθ' Ἡσίοδον, εἶχε τὰς πηγάς του ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Λευκάδος ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Κιμμερίων.

Ὦκελλος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι. 2) ὁ Δευκανός, φιλόσοφος Πυθαγορειος, ἀκμάσας περὶ τὸ 500 πρὸ Χ. Σώζεται τοῦτο πραγματεία τις περὶ τῆς τοῦ παντὸς Φύσεως γραφεῖσα Δωριζί.

Ὠκελλιον (τὸ), π. τῆς ἄνω Ἰταλ., (Aviglisna).

Ὠκιμον (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθην.

Ὠκύαλος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων παρ' Ὁμήρῳ.

Ὠκυλλὸς (ὁ), = Ὦκελλος (1).

Ὠκυθόη (ἡ), μία τῶν Ἁρπυιῶν, ἄλλως Ὠκυπέτη.

Ὠκυπέτη (ἡ), μία τῶν Ἁρπυιῶν, ἄλλως Ὠκυθόη. 2) μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Λάμπην.

Ὠκυρόη (ἡ), = Ὠκυπέτη.

Ὠκυρόη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων. 2) θυγ. τοῦ Χείρωνος καὶ τῆς Χαρικλοῦς, διδαχθεῖσα παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς τὴν ἰατρικὴν καὶ μαντικήν.

Ὄκυτος (ὁ), Κορίνθιός τις πατὴρ Αἰνείου τινὸς παρὰ Θουκ.

Ὠλίαρος (ἡ), = Ὤλιαρος.

Ὠλενία (ἡ), ἡ αἴξ ἡ θηλάσασα τὸν Δία.

Ὠλενία πέτρα (ἡ), ἡ κορυφὴ τοῦ ὄρους Σκόλλεως ἐν ταῖς μεθορίοις τῆς Ἠλιάδος καὶ Ἀχαΐας.

Ὠλενίας ἡ (ὀρθότ.) Ὠλένιος ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τυδέως.

Ὤλενος (ἡ καὶ ὁ), π. τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὴν Πλευρῶνα, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν. 2) μία τῶν 12 πολεων τῆς Ἀχαϊκῆς συμπολιτείας, ἀφανισμένη ἤδη ἐπὶ Πολυβίου, (ὁ πολ. Ὠλένιος).

Ὤλην, ῆνος (ὁ), ἀρχαιότατος Ἕλλην ἀοιδὸς ἐκ τῆς Λυκίας, ὅθεν καὶ Λύκιος ἁπλῶς καλούμενος, ποιήσας πρῶτος ὕμνους εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλ. καὶ χρησ-ηριάσας ἐν Δήλῳ.

Ὠλίαρος (ἡ), νῆσος μικρὰ παρὰ τὴν Πάρον, (Ἀντίπαρος).

Ὠμάρης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων μισθοφόρων παρ' Ἀρρ.

Ὦξος (ὁ), ὁ μεγαλήτερος μετὰ τὸν Ἰνδὸν ποταμὸς, χυν. εἰς τὴν Κασπίαν ἢ μᾶλλον εἰς τὴν λίμνην Οὐραλ., (Ἀμοὺρ ἢ Τζιχάν).

Ὦκις, εως (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Οὖπις.

Ὦπις, εως (ἡ), π. τῆς Ἀσσυρ. ἐπὶ τοῦ Τίγριδος.

Ὦρα (τὰ), π. τῆς Ἰνδ.

Ὧραι (αἱ), ἀρχαιότεραι δύο, ἡ Καρπὼ καὶ Θαλλὼ, συνήθως δὲ τρεῖς τὸν ἀριθμὸν, θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, ἡ Εὐνομία, Δίκη καὶ Εἰρήνη, ἐφεξῆς δὲ ἓξ πέντε, Αὐξὼ, Φέρουσα, Εὐπορία, Ὀρθωσίη καὶ Τιταναίδη, πάλωροι τοῦ Ὀλύμπου καὶ ὑπηρέτιδες τῆς Ἥρας καὶ ἄλλων Θεαινῶν, ἔφοροι τῶν τεσσάρων καιρῶν τοῦ ἔτους κτλ.

Ὡράτιος (ὁ), ὁ περίφημος λυρικὸς καὶ ἐρωτικὸς ποιητὴς τῶν Ῥωμ.

Ὠρείθυια [ῦρος, ῦῶν], ας (ἡ), θυγ. τοῦ Ἐρεχθέως, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς ἢ τῆς Δρυοπείας τὴν ἀκαίρως ἁρπάσας ὁ Βορέας ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς ἐν Θράκῃ τοὺς Θρασάδας Ζήτην καὶ Κάλαΐν, καὶ δύο θυγατέρας τὴν Κλεοπάτραν καὶ Χιόνην.

2) μία τῶν Νηρηΐδων.

Ὠρείτης, ου (ὁ), ὁ κάτοικος τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Ὠρεοῦ. 2) = Ὠρείτης.

Ὠρεὸς (ὁ καὶ ἡ), π. ὀχυρὰ τῆς Εὐβοίας, ἡ πρότερον Ἱστιαία, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Περικλέους ὑπ' Ἀθηναίων, (Ὠρεὸ), (ὁ πολ. Ὠρείτης).

Ὠρητανία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ταρράκων. Ἱσπαν., ὅπου κατῴκουν οἱ

Ὠρητανοὶ (οἱ), λαὸς τῆς Ταρράκων. Ἱσπαν., κατοικῶν τὰ σύνορα τῆς Βαιτικῆς καὶ Λυσιτανίας ἐν τῇ νῦν ἐπαρχίᾳ Λαμάγχᾳ καὶ μέρει τῆς Γρανάδας.

Ὠρία (ἡ), ἡ περὶ τὸν Ὠρεὸν τῆς Εὐβοίας χώρα. 2) = Ὠρητανία.

Ὠρικὸν (τὸ) καὶ Ὤρικος (ὁ), π. ἢ λιμὴν τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδον. Ἰλλυρ., ἄποικος τῶν Εὐβοέων, (ὁ πολ. Ὡρίκιος).

Ὠρῖται (οἱ), λαὸς τῆς Ἰνδ. κατοικῶν τὰ παράλια τῆς Γεδρωσίας.

Ὠρῖτις, ιδος (ἡ), ἡ χώρα τῶν Ὠριτῶν ἐν τῇ Ἰνδίᾳ.

Ὠρίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑριέως ἢ τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Εὐρυάλης θυγατρὸς τοῦ Μίνωος, περίφημος θεωρητὴς τῆς μυθώδους ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων, τοῦ ὁποίου καὶ ἡ γέννησις καὶ αἱ τύχαι διαφόρως ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν παλαιῶν. Κατὰ τὴν κοινοτέραν ἰδέαν, γεννηθεὶς ἐν Εὐθοίᾳ καὶ ἀνατραφεὶς ἐν Ὑριᾳ τῆς Βοιωτίας, ἠπάτησε, διὰ τὴν ἔξοχον αὐτοῦ ὡραιότητα, ὑπὸ τῆς Ἠοῦς, καὶ φονευθεὶς διὰ τοῦτο ὑπὸ τῶν λοιπῶν θεῶν, ἐτοξεύθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἐπὶ τῆς νήσου Ὀρτυγίας· κατ' ἄλλους ἐλθὼν εἰς Χίον, ἵνα καθαρίσῃ αὐτὴν τῶν ἀγρίων θηρίων, καὶ βιάσας τὴν Μερόπην θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς νήσου ταύτης Οἰνοπίωνος, ἐτυφλώθη ὑπ' αὐτοῦ μεθυσθείς. Μυθεύεται δὲ ὅτι καὶ μετὰ θάνατον ἐξηκολούθει θηρεύων ἐν τῷ Ἅδῃ. Κατ' ἄλλην διήγησιν τὸ ὄνομά του ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ὁρᾶσθαι τοὺς θεοὺς ἐν θέρματι, ξενισθέντας ποτὲ παρὰ τῷ πατρί του.

Ὡρομάζης καὶ Ὡρομάσδης, ου (ὁ), Πέρσης, πατὴρ τοῦ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Ὡρομέδων, οντος (ὁ), β. τῆς νήσου Κῶ.

2) ὁ πατὴρ τοῦ Σθενναίδος.

Ὧρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀσίριδος καὶ τῆς Ἴσιδος, λατρευόμενος ὑπὸ τῶν Αἰγυπτ. ὡς ὁ τύπος τοῦ ἡλίου περὶ τὰς ἐνιαυσίους αὐτοῦ τροπὰς. (ὁ Ἡρόδοτος τὸν παραβάλλει μὲ τὸν παρ' Ἕλλησιν Ἀρίωνα).

2) ἀρχαῖος συγγραφεὺς τῶν Αἰγυπτ., ἴσως προγενέστερος τοῦ Ὁμήρου, γράψας ἱερά τινα βιβλία.

Ὡρωπία (ἡ), ἡ περὶ τὸν Ὠρωπὸν χώρα.

Ὡρωπὸς (ὁ), π. παραθαλ. τῆς Βοιωτ. μὲ λιμένα, διασώζουσα τὸ ὄνομά του, ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Ἀττικῆς, ὅπου καὶ ναὸς καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀμφιάρεω, (ὁ πολ. Ὠρώπιος).

Ὠσσία (ἡ) ἢ Ὤσσια (τὰ), π. παραθαλ. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (ὁ πολ. Ὠσσάτης).

Ὦτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἰφιδαμείας, ἀδελφὸς τοῦ Ἐφιάλτου, εἷς τῶν Ἀλωαδῶν.

Ὤχος (ὁ), ἐπώνυμον Ἀρταξέρξου τοῦ Γ'

2) (γεωγρ.) κορ. τῆς Βακτριανῆς, χυν. εἰς τὸν Ὦξον.

Ὤψ, Ὠπὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Πειαήνορος, πατὴρ τῆς Εὐρυκλείας.

ΤΕΛΟΣ

Λεξικὸν Ἑλληνικὸν Σ. Δ. Βυζαντίου, ἐκδοθὲν ὑπὸ Α. Κορομηλᾶ.

Ἐκ τῆς ἐφημ. ὁ ΑΙΩΝ ἀρ. 1238, 1 Μαρτίου 1852.

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἐξεδόθη ἀρτίως ἡ πρό τινος ἀναγγελθεῖσα στερεότυπος δευτέρα ἔκδοσις τοῦ Ἑλληνικοῦ Λεξικοῦ τοῦ φιλοπόνου Κ. Βυζαντίου. Παράδοξον θέλει φανῇ ἴσως εἰς τοὺς ἀναγνώστας, διατὶ δὲν διετηρήθη καὶ εἰς τὴν δευτέραν ταύτην ἔκδοσιν ἡ πρώτη ὀνομασία τῆς Ἐπιτομῆς, οὐδ' ἐσημειώθη κἂν τὸ δευτέρα ἔκδοσις. Πολλῶν χρεία δὲν ὑπάρχει εἰς διάλυσιν τούτου. Ὅπως συνεπλήρωσε τὸ Λεξικόν του ὁ Κ. Βυζάντιος, ἐν διαστήματι ὅλης τετραετίας ἐργασθείς· ὅπως ἐξέτεινε καὶ διερρύθμισεν αὐτό, δὲν ἐδύνατο πλέον νὰ τὸ καλέσῃ οὐδ' ἐπιτομήν, οὐδὲ δευτέραν ἔκδοσιν. Ἀληθῶς τὸ σχέδιον ὑπάρχει τὸ αὐτό· ἀλλ' ὅταν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι εἰς τὴν δευτέραν ταύτην ἐπεξεργασίαν τύπος ὑπῆρξεν ὁ Θησαυρὸς τοῦ Ἐρρίκου, ὅτι κύριος σκοπὸς αὐτῆς ὑπῆρξεν ἡ σύνοψις αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἡ νέα αὕτη ἔκδοσις φέρει τρεῖς χιλιάδας λέξεων πλείονας τῆς πρώτης, δὲν θέλομεν διστάσει τοῦ νὰ δικαιώσωμεν κατὰ πάντα τὴν διπλῆν ἀξίωσιν τοῦ Βυζαντίου.

Τὸ Λεξικὸν τοῦτο διαιρεῖται εἰς τέσσαρα μέρη. Τὸ πρῶτον περιέχει τὰ προλεγόμενα, ἅτινα, εἰ καὶ ὀλιγόρυλλα πρὸς τὸν ὅλον ὄγκον τοῦ Λεξικοῦ, εἰσὶ μολοντοῦτο ἀξίας μεγάλης. Ὁ Κ. Βυζάντιος διὰ γλώσσης, ἱκανῶς εἰρωνικῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ πραγμάτων, ἐπικυροῖ τὴν ἀναμφισβήτητον ἰδέαν, ὅτι μόναι κριταί, μόναι διδάσκαλοι τῆς Ἑλληνικῆς, δὲν δύνανται, εἰμὴ νὰ ὦσιν οἱ Ἕλληνες διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον, ὅτι ἡ νέα Ἑλληνικὴ γλῶσσα, οὖσα θυγάτηρ τῆς ἀρχαίας καὶ παρ' ἡμῶν ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων ὁμιλουμένη, δύναται νὰ γνωρίσῃ κάλλιον τῆς μητρὸς αὐτῆς τὰ πλεονεκτήματα καὶ κοὺς χαρακτῆρας. Καὶ μήπως ἡ γλῶσσα, προκειμένου μάλιστα περὶ Λεξικογραφίας, συνίσταται εἰς τὴν κλίσιν τῶν ὀνομάτων καὶ ῥημάτων, ἢ εἰς τὴν ἀκριβῆ τῶν λέξεων καὶ φράσεων σημασίαν, τὴν ὁποίαν δὲν δύναταί τις νὰ εὕρῃ, εἰμὴ εἰς τὴν καθημερινὴν ὁμιλίαν μετ' αὐτῶν μάλιστα τῶν ἐσχάτων τάξεων, εἰς τὰς ὁποίας ἀπομένει πάντοτε τὸ καταστάλαγμα καὶ τὸ ἀμάλυντον τῆς γλώσσης ἕνεκα τῆς ἀποχωρίσεώς των ἀπὸ τῶν ξένων; Διὰ πολλῶν παραδειγμάτων καταδεικνύει ὁ Κ. Βυζάντιος τὰ ἄτοπα, εἰς τὰ ὁποῖα περιπίπτουσιν οἱ ξένοι πολλάκις περὶ τὴν μετάφρασιν καὶ τὴν ἐτυμολογίαν. . . .

Θέλουσιν εἰπεῖ τινες, ὅτι τοῦτο συμβαίνει εἰς τὴν νέαν γλῶσσαν· ἀπατῶνται, διότι ἐκ τῶν ὀλίγων παραδειγμάτων τοῦ Κ. Βυζαντίου, δύνανται νὰ ἴδωσιν, ὁποία σύγχυσις καὶ ὁποῖος κυκεὼν ὑπάρχει καὶ διὰ τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν, καὶ ἔτι μείζων, διότι ἐκείνη εἶναι νεκρά. Ὅπως ἡ νέα γλῶσσα δὲν δύναται νὰ διορθωθῇ καὶ νὰ μορφωθῇ ἄνευ τῆς παλαιᾶς, οὕτω καὶ ἡ παλαιὰ δὲν δύναται νὰ κατανοηθῇ ἐντελῶς ἄνευ τῆς νεωτέρας.

Τὸ δεύτερον μέρος ἀποτελεῖ τὸ κύριον μέρος, ἤτοι τὸ Λεξικόν. Εἰς ἐννενήκοντα καὶ ἐννέα τυπογραφικὰ φύλλα περιέχεται ὁλόκληρος ἡ σύνοψις τοῦ μεγάλου Θησαυροῦ τοῦ Στεφάνου. Τὸ νέον Λεξικὸν εἶναι πλουσιώτερον τοῦ παλαιοτέρου, καὶ αὐτοῦ τοῦ τριτόμου λεξικοῦ τοῦ Γαζῆ, διότι ἑκάστη σελὶς τοῦ νεωτέρου περιέχει 24 στίχους πλειοτέρους. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος πολυπλασιαζόμενος ἐπὶ τῶν 1454 σελίδων τῆς πρώτης ἐκδόσεως, φέρει αὔξησιν 29,400 στίχων, ἤτοι ἐννέα τυπογραφικῶν φύλλων. Ὅσον ἐδυνήθημεν νὰ παρατηρήσωμεν, ἡ ἀκρίβεια ἐπικρατεῖ εἰς τὸ ἔργον τοῦ Κ. Βυζαντίου, καὶ ἀδιστάκτως δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι τὸ Λεξικόν του εἶναι τὸ τελειότερον τῶν ἐν χρήσει σήμερον, εἶναι ἐκεῖνο, ὅπερ δύναται πᾶς τις εὐκόλως καὶ ἀποτελεσματικῶς νὰ μεταχειρισθῇ.

Μετὰ τὸ Λεξικὸν ἕπονται δύο παραρτήματα. Τὸ ἓν περιέχει τὰ μέτρα καὶ τὰ νομίσματα τῶν νεωτέρων, συγκριτικῶς πρὸς τὰ ἀρχαῖα· τὸ δὲ, συγκείμενον ἐκ δεκατριῶν τοῦ αὐτοῦ μεγέθους (τετάρτου) φύλλων καὶ διὰ τῆς αὐτῆς λεπτογραμμίας, περιέχει Λεξικὸν τῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφεῦσιν ἀπαντωμένων κυρίων ὀνομάτων. Καὶ τὰ δύω ταῦτα παραρτήματα δὲν δυνάμεθα, εἰμὴ νὰ θεωρήσωμεν ἀναγκαῖα καὶ ἐπιτυχεῖς συμπληρώσεις τοῦ ὅλου ἔργου.

Ταῦτα λέγοντες ὑπὲρ τοῦ παντὸς ἐπαίνου ἀξίου Κ. Βυζαντίου, τοῦ ἀγαθοῦ τούτου συμπολίτου, τοῦ πλέον ὠφελοῦντος τὴν κοινωνίαν ἡμῶν ἢ ἐκεῖνοι, οἵτινες τὰς ἀρχὰς καὶ τὴν ἐξουσίαν κατέχουσι, δὲν δυνάμεθα νὰ παραλείψωμεν καὶ τὸν παρασχόντα τὰ μέσα πρὸς τὴν διάδοσιν τοῦ ὡραίου καὶ ἐθνωφελοῦς καρποῦ τοῦ Κ. Βυζαντίου. Ὁ Κ Ἀνδρέας Κορομηλᾶς, διακριθεὶς ὡς ὁ πρῶτος τῶν ἐν Ἑλλάδι τυπογράφων, κατέβαλεν ἀδρότατα πρὸς ἐκτύπωσιν τοῦ πολυδαπάνου τούτου ἔργου ἔξοδα, καὶ διὰ τῆς στερεοτυπίας κατώρθωσε νὰ δώσῃ ἱκανὴν εἰς τὸν τύπον λαμπρότητα, περιλαβὼν διὰ τῶν λεπτῶν καὶ εὐδιακρίτων χαρακτήρων τὴν μεγάλην ὕλην τοῦ Λεξικοῦ τούτου εἰς μόνα 113 φύλλα. Ἀπέναντι τοσούτων ἐξόδων καὶ κόπων, οὐ μόνον τοῦ συντάκτου, ἀλλὰ καὶ τοῦ δραστηρίου καὶ ἐπαινετοῦ ἐκδότου, νομίζομεν οὐχὶ ὑπέρογκον τὴν τιμὴν τῶν 40 δραχμῶν, μάλιστα συγκριτικῶς πρὸς τὸ Λεξικὸν τοῦ Γαζῆ, τιμώμενον ἀντὶ 120.

Δὲν δυνάμεθα, τελειόνοντες τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμὰς, νὰ μὴν ἐπαναλάβωμεν καὶ πάλιν τοὺς μυρίους ἐπαίνους, ὧν δικαιοῦνται ὅ,τε συντάκτης καὶ ὁ ἐκδότης τοῦ μεγάλου τούτου ἔργου.

(Ἐφημ. ΣΜΥΡΝΗΣ, ἀριθ. 148. 8 Φεβρουαρίου 1852.)

Τὸ μέγα τοῦτο ἔργον, μέλλον νὰ διαιωνίσῃ τὴν εἰς τὸν σοφὸν αὐτοῦ συγγραφέα ὑπόληψιν, περιποιεῖ κλέος εὐρὺ καὶ εἰς τὸν ἐκδότην Κύριον Ἀνδρέαν Κορομηλᾶν, τὸν Διδότον τῆς Ἑλλάδος. Τὸ Λεξικὸν τοῦτο εἶναι κειμήλιον, τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ ἔχῃ πᾶς ὅστις λαλεῖ τὴν γλῶσσαν τὴν Ἑλληνικὴν, πλούσιος ἢ πένης· χάρις εἰς τὴν στερεοτυπίαν, ἡ μετρία τιμὴ τῆς ὀγκωδεστάτης ταύτης βίβλου (40 δραχμαὶ) ἀποκαθίστησιν αὐτὸ ὄχι δυσαπόκτητον, ἀλλ' εὐωνον μάλιστα. . . .

Διὰ νὰ λάβῃ ἰδίαν τινὰ πλατυτέραν περὶ τοῦ πονήματος τούτου τὸ δημόσιον, προθυμούμεθα νὰ διαδώσωμεν καὶ διὰ τῆς Ἐφημερίδος ἡμῶν τὰ σοφὰ τοῦ Κυρίου Σ. Βυζαντίου προλεγόμενα, οὐ μόνον πρὸς σύστασιν τῆς βίβλου ταύτης ἀφορῶντες, ἀλλὰ καὶ πρὸς διακόσμησιν τῶν στηλῶν μας διὰ μιᾶς ἐξαιρέτου φιλολογικῆς διατριβῆς, εἰς ἣν πολλῶν θέλουσιν ἀπαντήσει πλοῦτον οἱ λόγιοι τοῦ ἔθνους καὶ τέρψιν, ὡς καὶ πάντες οἱ ἐντευξόμενοι.

Προαναγγέλλομεν ὅτι ἐντὸς τοῦ ἐλευσομένου ἔτους, ἐλπίζομεν νὰ δημοσιεύσωμεν καὶ τὴν Ἐπιτομὴν τοῦ παρόντος Λεξικοῦ, ἣν πρὸ καιροῦ ἐπιχειρήσας ὁ συντάκτης, ἀνέβαλε νὰ ἐκπεραιώσῃ, περιμένων τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἐν Παρισίοις ἐκδιδομένου Ἐμβίκου-Στεφάνου, ἐκπληροῦντες οὕτω τὰς εὐχὰς τῶν ἀργυρίων, καὶ αὐτῶν τῶν ἐνδεεστάτων, ὅσοι δὲν ἐπαρκοῦσιν ἴσως πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ ἀνὰ χεῖρας πονήματος.

ΠΑΝΤΕΙΟ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
002000044608